Thiên Tằm Thổ Đậu

Đại chúa tể

Dec by Eolio
bachngocsach.com

Mục lục

Chương 1: Bắc Linh Viện
Chương 2: Thiếu Niên Bị Đuổi Khỏi Linh Lộ
Chương 3: Mục Vực
Chương 4: Đại Phù Đồ Quyết
Chương 5: Đại Thiên Thế Giới
Chương 6: Biên Độ Dao Động Linh Lực
Chương 7: Mộ Nguyên
Chương 8: Liễu Dương
Chương 9: Đối Mặt
Chương 10: Tỷ Thí Học Viện
Chương 11: Đàm Thanh Sơn
Chương 12: Ra Tay
Chương 13: Chiến Liễu Dương
Chương 14: Linh Động Cảnh Trung Kỳ
Chương 15: Phá Linh Châu
Chương 16: Thiên Giới
Chương 17: Tụ Linh Trận Cấp Ba
Chương 18: Trúc Cơ
Chương 19: Sâm La Tử Ấn
Chương 20: Thành Ấn
Chương 21: Phong Ba Huấn Luyện Trường
Chương 22: Tử Ấn Phát Uy
Chương 23: Chân Thực Lực Sâm La Tử Ấn
Chương 24: Ước Định
Chương 25: Tinh Phách Linh Thú
Chương 26: Thợ Săn Lão Luyện
Chương 27: Cướp
Chương 28: Hợp Tác
Chương 29: Ngọc Linh Thụ
Chương 30: Sơn Cốc Săn Vượn
Chương 31: Khu Hổ Thôn Lang
Chương 32: Chiến Lợi Phẩm
Chương 33: Hồi Doanh
Chương 34: Liễu Minh
Chương 35: Sâm La Tử Ấn Đệ Nhị Ấn
Chương 36: Phiền Toái
Chương 37: Lọt Tròng

Chương 38: Bị Giết
Chương 39: Giới Tử Xuyến
Chương 40: Qua Mặt
Chương 41: Gian Trá
Chương 42: Gian Nan Đường Về
Chương 43: Kỷ Tông, Người Trong Mưa
Chương 44: Phá Trận
Chương 45: Cửu U Tước
Chương 46: Phong Ấn
Chương 47: Học Linh Trận
Chương 48: Thiên Phú Kinh Người
Chương 49: Hưng Binh
Chương 50: Hắc Minh Uyên
Chương 51: Phệ Linh Phong
Chương 52: Linh Trùng Địch
Chương 53: Ngạnh Chiến
Chương 54: Đầm Hắc Độc
Chương 55: Giải Pháp
Chương 56: Thủ Đoạn Độc Ác
Chương 57: Mượn Thế
Chương 58: Dụ Ong
Chương 59: Đến Nơi
Chương 60: Quái Nham
Chương 61: Trứng Đen
Chương 62: Dị Biến
Chương 63: Hắc Thần Lôi Vân
Chương 64: Tiến Hóa
Chương 65: Tự Bạo
Chương 66: Nội Thể
Chương 67: Hắc Chỉ Trấn Linh Tước
Chương 68: Hỏa Viêm Trận
Chương 69: Tụ Linh Trận Cấp 2
Chương 70: Tham Gia
Chương 71: Liên Hợp Bày Trận
Chương 72: Tâm Trận
Chương 73: Danh Ngạch Hạt Giống
Chương 74: Trần Phàm, Hoắc Vân
Chương 75: Linh Quyết Thất Tầng Ba
Chương 76: Hai Bộ Linh Quyết
Chương 77: Khổ Luyện
Chương 78: Tiến Cảnh

Chương 79: Thành Quả
Chương 80: Mạc Sư
Chương 81: Tranh Đoạt Danh Ngạch
Chương 82: Đối Thủ
Chương 83: Tranh Đoạt Gay Cấn
Chương 84: Long Tranh Hổ Đấu
Chương 85: Át Chủ Bài
Chương 86: Thắng Bại
Chương 87: Chọn Linh Viện
Chương 88: Đơm Hoa Kết Trái
Chương 89: Đàm Phán Thất Bại
Chương 90: Mang Âm Sơn
Chương 91: Thuyết Phục
Chương 92: Liên Thủ
Chương 93: Liều Mạng
Chương 94: Cửu Thiên Lôi Trận
Chương 95: Quyển Trục Màu Đen
Chương 96: Áp Chế, Đột Phá
Chương 97: Linh Luân Cảnh Hậu Kỳ
Chương 98: Bình Tĩnh Mà Run
Chương 99: Đại Hội Cửu Vực
Chương 100: Liễu Kinh Sơn
Chương 101: Dung Thiên Cảnh
Chương 102: Giao Dịch
Chương 103: Mượn Lực
Chương 104: Vượt Giai Khiêu Chiến
Chương 105: Linh Trận Cấp Ba
Chương 106: Yêu Liên Đồ Trận
Chương 107: Trảm Sát
Chương 108: Yên Ổn
Chương 109: Hồi Phục
Chương 110: Rời Khỏi
Chương 111: Bắc Thương Giới
Chương 112: Thiếu Nữ Váy Đen
Chương 113: Bị Săn
Chương 114: Giết Gà Dọa Khỉ
Chương 115: Sâm La Tử Ấn Đạo Thứ Ba
Chương 116: Duẫn Nhi
Chương 117: Đồng Đội Mới
Chương 118: Diệp Khinh Linh
Chương 119: Cát Hải

Chương 120: Huyết Họa Giả
Chương 121: Đẳng Cấp Là Mãi Mãi
Chương 122: Điều Kiện
Chương 123: Đoạt Bảo
Chương 124: Kim Luận Liệt Trận
Chương 125: Thần Phách Âm Dương Chi
Chương 126: Thần Phách Cảnh
Chương 127: Nghiền Ép
Chương 128: Chiến Lợi Phẩm
Chương 129: Người Nổi Tiếng
Chương 130: Long Tượng Trận
Chương 131: Sở Kỳ
Chương 132: Bích Nhãn Kim Tinh Thú
Chương 133: Kim Cương Phù Đồ Tới Tay
Chương 134: Băng Huyền Linh Giao
Chương 135: Trận Dung
Chương 136: Vạn Nhân Trảm Băng Giao
Chương 137: Địa Tâm Viêm Long Tích
Chương 138: Cướp Lấy
Chương 139: Đại Truy Sát
Chương 140: Biến Hóa Trong Cơ Thể
Chương 141: Kết Nối Huyết Mạch
Chương 142: Tương Kiến
Chương 143: Giải Quyết
Chương 144: Long Tượng Trận Chi Uy
Chương 145: Địch Thủ Xưa
Chương 146: Tụ Hội
Chương 147: Thạch Gia Huynh Đệ
Chương 148: Chiến Thạch Kinh Thiên
Chương 149: Hắc Viêm
Chương 150: Bắc Thương Điện
Chương 151: Khiêu Chiến Cuối Cùng
Chương 152: An Nhiên
Chương 153: Tân Sinh Phản Công
Chương 154: Linh Tước Trấn Băng Ưng
Chương 155: Bắc Thương Linh Viện
Chương 156: Dương Hoằng
Chương 157: Linh Trị
Chương 158: Linh Trị Điện
Chương 159: Trùng Kích Thần Phách Bảng
Chương 160: Thần Phách Bảng Đệ Tam

Chương 161: Thần Phách Đan
Chương 162: Mạch Luân
Chương 163: Lôi Vực, Đột Phá
Chương 164: Ta Đến Chưởng Huyền Hoàng
Chương 165: Phù Đồ Tháp
Chương 166: Phong Đổ
Chương 167: Chiến Mạch Luân
Chương 168: Phù Đồ Tháp Hiển Uy
Chương 169: Xã Đoàn
Chương 170: Ăn Gian
Chương 171: Lạc Thần Hội
Chương 172: Luận Bàn
Chương 173: Thiên Bảng Thứ Hai, Lí Huyền Thông
Chương 174: Đối Mặt
Chương 175: Tân Sinh Đại Hội
Chương 176: Bắc Linh Sơn
Chương 177: Trùng Kích Đỉnh Núi
Chương 178: Thạch Đài
Chương 179: Đỉnh Núi
Chương 180: Dương Hoằng Chiến Lực
Chương 181: Mục Trần Chiến Dương Hoằng
Chương 182: Đại Viêm Ma Trận
Chương 183: Cửu U Hiện
Chương 184: Sức Mạnh Kết Nối Huyết Mạch
Chương 185: Hắc Tháp Trấn Hổ Giao
Chương 186: Ai Là Tân Sinh Đệ Nhất?
Chương 187: Trò Chuyện
Chương 188: Linh Lực Dung Hợp
Chương 189: Đệ Nhất
Chương 190: Tô Huyên, Hạc Yêu
Chương 191: Linh Quyết Điện
Chương 192: Chọn Lựa Linh Quyết
Chương 193: Tứ Thần Tinh Túc Kinh
Chương 194: Trấn Thủ Giả
Chương 195: Mưu Lợi
Chương 196: Tụ Linh Trận Cấp Sáu
Chương 197: Đáy Hồ Tiềm Tu
Chương 198: Tô Linh Nhi
Chương 199: Thần Phách Đệ Nhất Giao Thủ
Chương 200: Thủ Đoạn
Chương 201: Đột Phá

Chương 202: Dung Thiên Cảnh
Chương 203: Hoắc Phong
Chương 204: Giao Phong
Chương 205: Thiên Linh Liên
Chương 206: Từ Thanh Thanh
Chương 207: Cửu Cấp Phù Đồ Tháp
Chương 208: Tranh Đoạt Linh Liên Tử
Chương 209: Thiên Bảng Cao Thủ
Chương 210: Tu Luyện Thần Quyết Thần Cấp
Chương 211: Cảm Ngộ
Chương 212: Hai Cái Tát
Chương 213: Hai Cường Giả
Chương 214: Khiêu Chiến
Chương 215: Linh Đấu Trường
Chương 216: Ba Chiêu Ước Hẹn
Chương 217: Đệ Nhất Tân Sinh Vs Đệ Nhị Thiên Bảng
Chương 218: Tứ Thần Tinh Túc Kinh Vs Thiên Huyền Thần Quyết
Chương 219: Đến Lượt Ta
Chương 220: Yêu Liên Lại Hiện Ra
Chương 221: Lạc Thần Tộc
Chương 222: Tây Thiên Giới
Chương 223: Viêm Đế
Chương 224: Thiên Cấp Nhiệm Vụ
Chương 225: Linh Tàng
Chương 226: Bắc Thương Đại Lục
Chương 227: Bạch Long Thành
Chương 228: Linh Trận Tử
Chương 229: Bạch Long Ngọc Trụ
Chương 230: Cạnh Tranh
Chương 231: Bạch Hiên
Chương 232: Bạch Long Khâu
Chương 233: Đánh Lén Ban Đêm
Chương 234: Phản Sát
Chương 235: Một Tên Cũng Không Tha
Chương 236: Long Ma Cung
Chương 237: Sư Hổ Đoàn
Chương 238: Linh Tàng Xuất Thế
Chương 239: Hỏa Viêm Linh Liên
Chương 240: Tao Ngộ
Chương 241: Hỏa Linh Tiên Liên
Chương 242: Luyện Hóa Hạt Sen

Chương 243: Đột Phá
Chương 244: Long Giao Linh Hoàn
Chương 245: Song Long Trấn
Chương 246: Trao Đổi
Chương 247: Tượng Đá Thủ Vệ
Chương 248: Màu Đen Thung LũNg
Chương 249: Vệ Sĩ Đá
Chương 250: Bức Ra
Chương 251: Chí Tôn Hiện Thân
Chương 252: Hắc Long Và Bạch Long
Chương 253: Trọng Thủy Linh Châu
Chương 254: Hắc Sắc Ma Trụ
Chương 255: Thực Lực Bạch Hiên
Chương 256: Không Gian Vỡ Nát
Chương 257: Thái Cổ Hung Khí
Chương 258: Trấn Áp
Chương 259: Sẽ Không Chết
Chương 260: Hung Thần Lực
Chương 261: Thảm Thiết Huyết Đấu
Chương 262: Viện Binh
Chương 263: Thẩm Thương Sinh
Chương 264: Về Viện
Chương 265: Trả Nhiệm Vụ
Chương 266: Xa Luân Chiến
Chương 267: Chuẩn Bị
Chương 268: Đăng Môn
Chương 269: Mười Đạo Linh Trận
Chương 270: Linh Trận Vây Yêu Môn
Chương 271: Tiếp Trận
Chương 272: Thập Trận Uy
Chương 273: Ẩn Tàng
Chương 274: Tái Nhập Lôi Vực
Chương 275: Lôi Vực Tầng Thứ Bảy
Chương 276: Phá Giải Phong Ấn
Chương 277: Ngoại Vực Tà Tộc
Chương 278: Chuẩn Hóa Thiên Cảnh
Chương 279: Long Đằng Thuật
Chương 280: Tầng Thứ Tám
Chương 281: Lão Nhân Hói Trọc
Chương 282: Một Chiêu
Chương 283: Mười Ba Nghìn Viên

Chương 284: Tinh Huyết Đến Tay
Chương 285: Hắc Thần Lôi Kiếp Tái Hiện
Chương 286: Độ Kiếp Thành Công
Chương 287: Ngủ Say
Chương 288: Sôi Trào
Chương 289: Thái Thương Viện Trưởng
Chương 290: Khai Mạc
Chương 291: Linh Quang Giới
Chương 292: Điểm Tụ Tập
Chương 293: Liên Thủ
Chương 294: Càn Quét
Chương 295: Một Mình Ăn
Chương 296: Vương Gia Tam Huynh Đệ
Chương 297: Cái Giá Phải Trả
Chương 298: Chiến Tam Vương
Chương 299: Lôi Thần Thể Hiển Uy
Chương 300: Cực Độ Nguy Hiểm
Chương 301: Hắc Hội
Chương 302: Doanh Trại
Chương 303: Đoán Khí Thần Thạch
Chương 304: Mộ Phong Dương
Chương 305: Đến Nơi
Chương 306: Tụ Hội
Chương 307: Linh Vương
Chương 308: Bao Vây Tiễu Trừ
Chương 309: Dưới Lòng Đất
Chương 310: Đoạt Tinh Thể
Chương 311: Linh Vương Truy Sát
Chương 312: Tâm Nhãn
Chương 313: Song Liên Hiển Uy
Chương 314: Giết Linh Vương
Chương 315: Chấn Động
Chương 316: Đột Phá
Chương 317: Linh Quang Sơn
Chương 318: Vị Trí Thứ Ba
Chương 319: Kịch Chiến Hạc Yêu
Chương 320: Hạc Thần Giáng
Chương 321: Đá Khỏi Thú Liệp Trường
Chương 322: Áp Lực
Chương 323: Trận Chiến Cuối Cùng
Chương 324: Ba Đại Tướng

Chương 325: Chiến Cổ Thiên Viêm
Chương 326: Song Trận Xuất Hiện
Chương 327: Dùng Hắc Thần Lôi
Chương 328: Huyết Đấu
Chương 329: Thắng
Chương 330: Kết Thúc
Chương 331: Nghỉ Ngơi Và Hồi Phục
Chương 332: Tân Đệ Tam Thiên Bảng
Chương 333: Hình Điện
Chương 334: Lôi Độc
Chương 335: Lôi Thần Đan
Chương 336: Lôi Thần Thể Hoàn Chỉnh
Chương 337: Hắc Thần Lôi Độc Chỉ
Chương 338: Lẻn Vào Lôi Hải
Chương 339: Đến Tay
Chương 340: Tiếp Nhận Linh Quang Quán Đỉnh
Chương 341: Giao Lưu Hội
Chương 342: Liễu Tranh
Chương 343: Một Kiếm Uy Lực
Chương 344: Huyết Thí
Chương 345: Xuất Hiện
Chương 346: Chu Tước Thần Ấn
Chương 347: Huyết Thần Giáp
Chương 348: Một Quyền Phá Giáp
Chương 349: Vô Đề
Chương 350: Linh Khê
Chương 351: Chỉ Điểm
Chương 352: Phá Trận
Chương 353: Thần Bí Linh Khê
Chương 354: Linh Trận Ốc
Chương 355: Sinh Tử Áp Lực
Chương 356: Họa Quyển
Chương 357: Quan Hệ
Chương 358: Huyết Minh Chung
Chương 359: Cứu Viện
Chương 360: Tây Hoang Cảnh
Chương 361: Xích Ngư Và Mâu Tướng
Chương 362: Hung Hãn Tình Lữ
Chương 363: Cứu Người
Chương 364: Tìm Lửa
Chương 365: Giải Độc

Chương 366: Hội Tụ
Chương 367: Chạm Trán
Chương 368: Tây Hoang Thành
Chương 369: Bốn Người Quyết Đấu
Chương 370: Chiến Ngô Giáp
Chương 371: Cửu Trọng Sơn Nhạc Trận
Chương 372: Tâm Nhãn Phá Trận
Chương 373: Cường Hãn Ma Long Tử
Chương 374: Tung Át Chủ Bài
Chương 375: Thần Đỉnh Luyện Thiên Trận
Chương 376: Hóa Long Huyết Quyết
Chương 377: Lại Mượn Hung Sát
Chương 378: Ai Hung Hơn Ai
Chương 379: Ma Trụ Chi Uy
Chương 380: Tam Đại Chí Tôn
Chương 381: Chí Tôn Tam Nan
Chương 382: Long Ma Lạc Ấn
Chương 383: Cuộc Chiến Chí Tôn
Chương 384: Biện Pháp
Chương 385: Tịnh Di
Chương 386: Ký Ức
Chương 387: Mê Mang
Chương 388: Thâu Linh
Chương 389: Học Trưởng Kiêu Hãnh
Chương 390: Thông Thiên Cảnh
Chương 391: Hình Linh Chiến Tượng
Chương 392: Ma Trụ Lại Hiện Ra
Chương 393: Lời Nói Của Viện Trưởng
Chương 394: Bắc Thương Môn
Chương 395: Khởi Hành
Chương 396: Thánh Linh Thành
Chương 397: Rồng Rắn Lẫn Lộn
Chương 398: Ma Hình Thiên
Chương 399: Chuẩn Bị
Chương 400: Thánh Linh Sơn Mở Ra
Chương 401: Mảnh Giấy Than Thần Bí Rung Động
Chương 402: Phong Bạo Đoạt Bảo
Chương 403: Ngộ Động
Chương 404: Độc Chỉ
Chương 405: Đoạn Tí
Chương 406: Thiên Chí Tôn Chi Cốt

Chương 407: Thiên Chí Tôn Tinh Huyết
Chương 408: Chí Tôn Pháp Thân
Chương 409: Vạn Cổ Bất Hủ Thân
Chương 410: Cửu Thiên Thê
Chương 411: Lên Đài
Chương 412: Tư Cách
Chương 413: Đấu Liễu Ảnh
Chương 414: Chấn Nhiếp
Chương 415: Bá Đạo Ma Hình Thiên
Chương 416: Chiến Ma Hình Thiên
Chương 417: Dốc Hết Thủ Đoạn
Chương 418: Ma Phù
Chương 419: Ai Thắng Ai Bại
Chương 420: Xóa Bỏ
Chương 421: Rung Chuyển
Chương 422: Chấn Động
Chương 423: Vô Lượng Lão Tổ
Chương 424: Hoàn Thành Tẩy Lễ
Chương 425: Nguy Cơ
Chương 426: Ma Trụ Chi LựC, Thần Kiếm Chi Uy
Chương 427: Đạo Thân Ảnh Kia
Chương 428: Dám Khinh Con Ta
Chương 429: Tĩnh Di
Chương 430: Thực Lực Đáng Sợ
Chương 431: Dọa Chạy Mất
Chương 432: Lần Nữa Chia Lìa
Chương 433: U Ám Không Gian
Chương 434: Diệt Long Ma Cung
Chương 435: Linh Viện Giải Thi Đấu Chuẩn Bị
Chương 436: Tân Sinh Tứ Đại Viện
Chương 437: Bắc Thương Môn Mở Ra
Chương 438: Đặc Huấn
Chương 439: Khổ Tu
Chương 440: Góp Gió Thành Bão
Chương 441: Tứ Văn Lôi Thể
Chương 442: Giai Đoạn Thứ Nhất
Chương 443: Tâm Sự
Chương 444: Thích
Chương 445: Tu Luyện Đại Phù Đồ Quyết Âm Quyển
Chương 446: Liên Tiếp Đột Phá
Chương 447: Nhàn Hạ

Chương 448: Tân Sinh Nhập Viện
Chương 449: Có Gì Không Dám
Chương 450: Bá Chủ Đổi Ngôi
Chương 451: Bạn Cũ Tương Kiến
Chương 452: Quy Tắc
Chương 453: Linh Viện Đại Tái Mở Ra!
Chương 454: Phong Vân Hội Tụ
Chương 455: Di Tích Đại Lục
Chương 456: Xếp Hạng
Chương 457: Chọn Lựa Mục Tiêu
Chương 458: Kẻ Thủ Cũ
Chương 459: Khâu Bắc Hải
Chương 460: Cường Thế Trấn Áp
Chương 461: Lôi Thần Chi Thủ
Chương 462: Hổ Khẩu
Chương 463: Tình Báo
Chương 464: Di Tích
Chương 465: Tứ Viện Tề Tụ
Chương 466: Đường Mị Nhi
Chương 467: Tư Cách
Chương 468: Hắc Ám Sâm Lâm
Chương 469: Ma Cây
Chương 470: Bổ Sung Độc Chỉ
Chương 471: Giải Cứu
Chương 472: Hợp Tác
Chương 473: Tiên Linh Thụ
Chương 474: Cung Điện
Chương 475: Đoạt Bảo
Chương 476: Mộc Linh Viện
Chương 477: Chủ Điện
Chương 478: Vạn Mộc Giới
Chương 479: Chấn Nhiếp
Chương 480: Chiến Hạ Hầu
Chương 481: Tinh Tú Đại Pháp
Chương 482: Lôi Uy
Chương 483: Ân Oán
Chương 484: Chú Ý
Chương 485: Mộc Thần Vệ
Chương 486: Liên Thủ
Chương 487: Lạc Thần Kiếm Liên
Chương 488: Khiêng Đi

Chương 489: Chiến Lợi Phẩm
Chương 490: Thu Hoạch
Chương 491: Độ Thân Thể Nan
Chương 492: Cực Khổ
Chương 493: Đột Kích
Chương 494: Xuất Quan
Chương 495: Ôn Thanh Tuyền
Chương 496: Hai Người Đẹp
Chương 497: Huyết Họa Giả Vs Linh Quan Giả
Chương 498: Hợp Tác
Chương 499: Tình Địch?
Chương 500: Huyết Thần Tộc Tái Hiện
Chương 501: Huyết Thiên Đô
Chương 502: Trấn Giao Dịch
Chương 503: Linh Đan
Chương 504: Tiểu Thiên Kiếm Linh Trận
Chương 505: Đến Tay
Chương 506: Mộc Thần Sơn
Chương 507: Vương Chung
Chương 508: Vũ Doanh Doanh
Chương 509: Sắc Chủng
Chương 510: Mộc Thần Sơn Mở Ra
Chương 511: Linh Bảo Sơn
Chương 512: Cạm Bẫy
Chương 513: Quy Tắc
Chương 514: Nhuệ Khí
Chương 515: Tam Trọng Thần Phách Nan
Chương 516: Đấu Chiến Tượng
Chương 517: Thiên Mộc Thần Luân
Chương 518: Thu Hoạch
Chương 519: Ai Cũng Có Phần
Chương 520: Tàng Linh Viện
Chương 521: Tiềm Hành
Chương 522: Xâm Nhập
Chương 523: Tần Phong
Chương 524: Ngươi Xong Rồi
Chương 525: Đĩa Ngọc
Chương 526: Ôn Thanh Tuyền Nổi Giận
Chương 527: Viện Linh
Chương 528: Người Kế Thừa
Chương 529: Mở Cổng

Chương 530: Chí Tôn Linh Dịch
Chương 531: Thi Thố Bản Lĩnh
Chương 532: Tụ Linh Bát
Chương 533: Bạo Lực Nhiếp Người
Chương 534: Huyết Ảnh
Chương 535: Mộc Thần Viện
Chương 536: Lên Núi
Chương 537: Mộc Thần Lôi Hải
Chương 538: Mộc Thần Cương Lôi
Chương 539: Nhục Thân Độ Lôi
Chương 540: Mười Bảo Vật
Chương 541: Tranh Đoạt Huyền Quy Ấn
Chương 542: Khó Nhằn
Chương 543: Nhị Nữ
Chương 544: Uy Phong Nữ Tử
Chương 545: Tự Bạo
Chương 546: Tiểu Thiên Kiếm Trận Hiển Uy
Chương 547: Gom Mộc Thần Bia
Chương 548: Phân Ly
Chương 549: Mộc Thần Kinh
Chương 550: Gay Cấn
Chương 551: Lại Xuất Quan
Chương 552: Tiêu Hoàng
Chương 553: Đáp Ứng
Chương 554: Đánh Cược
Chương 555: Đấu Trận
Chương 556: Trận Đấu Trận
Chương 557: Bắt Con Tép Mất Con Tôm
Chương 558: Cứu Mỹ Nhân
Chương 559: Phá Trận
Chương 560: Kẻ Đứng Sau
Chương 561: Cơ Huyền Thăm Dò
Chương 562: Một Chiêu
Chương 563: Mộc Thần Kinh Hiển Uy
Chương 564: Nghiền Nát
Chương 565: Điểm
Chương 566: Hồi Ức
Chương 567: Bạt Nha Hành Động
Chương 568: Vây Quét
Chương 569: Lữ Thiên
Chương 570: Huyền Quy Lực Trường

Chương 571: Lôi Thần Thể Vs Bạch Cốt Thể
Chương 572: Thu Hoạch Phong Phú
Chương 573: Nhắm Tới
Chương 574: Phong Ba Bão Táp
Chương 575: Phản Kích
Chương 576: Truy Đuổi
Chương 577: Thảm Liệt
Chương 578: Song Vương Tái Kiến
Chương 579: Ngửa Bài
Chương 580: Đội Hình Giằng Co
Chương 581: Đối Chiến Kinh Thiên
Chương 582: Tam Trọng Thần Phách Nan Vs Thất Văn Lôi Thể
Chương 583: Phản Công
Chương 584: Ẩn Tàng Ám Chiêu
Chương 585: Tạm Kết
Chương 586: Cơ Huyền Sâu Khôn Lường
Chương 587: Tranh Đoạt Hạng Nhất
Chương 588: Binh Chia Hai Đường
Chương 589: Trả Giá Thăng Hạng
Chương 590: Long Hổ Đỉnh
Chương 591: Xông Qua
Chương 592: Thần Phách Nan
Chương 593: Lạc Vương Hiển Uy
Chương 594: Thành Công
Chương 595: Thiêu Đốt Viện Bài
Chương 596: Kho Tạm
Chương 597: Khai Mạc Quyết Chiến
Chương 598: Bắc Thương Linh Viện Sau Nửa Năm
Chương 599: Chiến Giới
Chương 600: Hoàng Kim Chiến Thang
Chương 601: Tam Cường
Chương 602: Vòng Quyết Chiến
Chương 603: Bát Cường Đối Chiến
Chương 604: Chiến Liễu Thanh Vân
Chương 605: Phong Thần Linh Ảnh
Chương 606: Đội Trưởng Chi Chiến
Chương 607: Hắc Tháp Luyện Hóa Linh Ảnh
Chương 608: Bất Thắng Tất Bại
Chương 609: Tam Cường Đại Thắng
Chương 610: Huyết Ma Thú Vs Chiến Thần Viên
Chương 611: Thẩm Phán Kính

Chương 612: Thẩm Phán Hải
Chương 613: Tổn Thất Thảm Trọng
Chương 614: Vòng Xoáy Siêu Cấp
Chương 615: Tứ Cường
Chương 616: Tứ Cường Khai Chiến
Chương 617: Lạc Ly Chiến Huyết Thiên Hà
Chương 618: Ôn Thanh Tuyền Át Chủ Bài
Chương 619: Lạc Thần Kiếm Chân Chính
Chương 620: Biến Cố
Chương 621: Bạch Kim Hóa Đen Tóc
Chương 622: Lạc Hà Chi Linh
Chương 623: Chân Chính Át Chủ Bài
Chương 624: Chí Tôn Hải
Chương 625: Mục Trần Hiện Thân
Chương 626: Mục Trần Chí Tôn Hải
Chương 627: Chí Tôn Quyền
Chương 628: Át Chủ Bài Của Cơ Huyền
Chương 629: Cửu U Tái Hiện
Chương 630: Cửu U Lực Lượng
Chương 631: Cửu U Minh Tước
Chương 632: Mạn Đồ La
Chương 633: Trảm Thảo Trừ Căn
Chương 634: Quán Quân
Chương 635: Kết Thúc
Chương 636: Trước Khi Ly Biệt
Chương 637: Lạc Thiên Thần
Chương 638: Nói Chuyện Với Nhau
Chương 639: Chia Ly
Chương 640: Nguyên Thủy Pháp Thân
Chương 641: Tấn Chức Chí Tôn
Chương 642: Mượn Kính
Chương 643: Tranh Chấp
Chương 644: Dò Xét Bất Hủ Đồ Lục
Chương 645: Thượng Cổ Thiên Cung
Chương 646: Ly Khai
Chương 647: Linh Tính Linh Lực
Chương 648: Hành Trình Buồn Chán
Chương 649: Dung Hợp Bất Tử Hỏa
Chương 650: Thương Chi Đại Lục
Chương 651: Thương Thành
Chương 652: Lâm Tĩnh

Chương 653: Đấu Giá
Chương 654: Đại Nhật Hư Không Quả
Chương 655: Tranh Đoạt
Chương 656: Bất Diệt Thần Diệp
Chương 657: Cửu Long Cửu Tượng Thuật
Chương 658: Chặn Giết
Chương 659: Trận Chiến Đầu Tiên Ở Đại Thiên Thế Giới
Chương 660: Chiến Liễu Minh
Chương 661: Tam Liên
Chương 662: Biến Cố
Chương 663: Bạch Y Nử Tữ Thần Bí
Chương 664: Võ Cảnh Chủ Mẫu, Lăng Thanh Trúc
Chương 665: Liễu Thiên Đạo
Chương 666: Đại La Thiên
Chương 667: Cửu U Cung
Chương 668: Tứ Đại Thống Lĩnh
Chương 669: Chư Vương
Chương 670: Cửu Vương Hội Nghị
Chương 671: Tư Cách
Chương 672: Kinh Sợ
Chương 673: Đánh Chít
Chương 674: Tu Luyện Đại Nhật Bất Diệt Thân
Chương 675: Cửu Dương Vi Thể, Đại Nhật Tôi Thân
Chương 676: Pháp Thân Thành
Chương 677: Cửu U Vệ
Chương 678: Chỉ Huy Cửu U Vệ
Chương 679: Tâm Phục Khẩu Phục
Chương 680: Quỷ Dị Cửu Long Cửu Tượng Thuật
Chương 681: Kim Trì Phong
Chương 682: Tranh Đoạt Đại La Kim Trì
Chương 683: Tranh Nhau Lên Đỉnh
Chương 684: Chiến Bốn Chí Tôn
Chương 685: Thủ Đoạn Lôi Đình
Chương 686: Đại La Kim Đài
Chương 687: Khí Phách
Chương 688: Khiêu Chiến Tào Phong
Chương 689: Mới Cũ Thống Lĩnh Giao Đấu
Chương 690: Huyết Ảnh Pháp Thân
Chương 691: Đại Nhật Bất Diệt Thân Hiển Uy
Chương 692: Đè Bẹp
Chương 693: Lên Đỉnh

Chương 694: Tiến Vào Đại La Kim Trì
Chương 695+2000 Trượng
Chương 696: Người Dưới Đáy
Chương 697: Mạn Đà La
Chương 698: Kim Trì Kết Thúc
Chương 699: Đại Thú Liệp Chiến
Chương 700: Dựa Vào Nắm Đấm
Chương 701: Hai Lựa Chọn
Chương 702: Kim Thân
Chương 703: Bãi Miễn
Chương 704: Cửu U Chiến Ý
Chương 705: Áp Đảo
Chương 706: Đánh Cược
Chương 707: Chiến Trận Sư
Chương 708: Thẻ Tre
Chương 709: Cảm Ngộ Chiến Ý
Chương 710: Lưỡng Vệ Chi Đấu
Chương 711: Chiến Ý So Đấu
Chương 712: Huyết Tế Chiến Ý
Chương 713: Chiến Thắng
Chương 714: Đại Chiến Chinh Phạt
Chương 715: Chí Thiên Đan
Chương 716: Nhị Phẩm Chí Tôn
Chương 717: Trấn Áp Lời Nguyền
Chương 718: Cửu Dương Lực
Chương 719: Mở Màn Đại Chiến
Chương 720: Càn Quét
Chương 721: Lôi Ma Tông
Chương 722: Lôi Ma Chiến Ý
Chương 723: Quấy Nhiễu
Chương 724: Nhị Phẩm Vs Tam Phẩm
Chương 725: Lôi Ma Kiếp
Chương 726: Chiến Thắng
Chương 727: Tâm Ma Lôi Liên
Chương 728: Lôi Ma Uyên
Chương 729: Tìm Kiếm
Chương 730: Vô Thượng Tâm Ma Kinh
Chương 731: Trấn Ma
Chương 732: Tấm Đá Vỡ
Chương 733: Tay Phải Bất Tử, Tay Trái Tâm Ma
Chương 734: Rèn Luyện Cửu U Vệ

Chương 735: Hạt Giống Tâm Ma
Chương 736: Tam Thiên Kiếm Thị
Chương 737: Quyết Chiến
Chương 738: Đầu Sỏ
Chương 739: Đấu Cược
Chương 740: Chí Tôn Bát Phẩm
Chương 741: Thụy Hoàng Thâm Sâu Khó Dò
Chương 742: Thi Cốt Oa Oa
Chương 743: Long Tranh Hổ Đấu
Chương 744: La Hán Pháp Thân
Chương 745: Huyết Tu La Thủ
Chương 746: Liều Mạng
Chương 747: Bại Lộ
Chương 748: Chân Thân Đại La Vực Chủ
Chương 749: Giằng Co
Chương 750: Huấn Luyện
Chương 751: Đại La Thiên Quân
Chương 752: Linh Viêm Tủy
Chương 753: Chế Độ Địa Ngục
Chương 754: Khổ Tu
Chương 755: Săn
Chương 756: Thân Phận Đảo Ngược
Chương 757: Hỏa Mị Nhi
Chương 758: Trai Cò Cắn Nhau
Chương 759: Quyết Đoán
Chương 760: Hoàn Thành Tu Luyện
Chương 761: Cửu Cửu Viêm Long Trận
Chương 762: Nhiên Thiên Phù
Chương 763: Tinh Huyết Thượng Cổ Viêm Long
Chương 764: Trạng Thái Tiểu Tâm Ma
Chương 765: Long Phượng Lục
Chương 766: Mạn Đà La Diệt Thiên Quang
Chương 767: Lên Đường
Chương 768: Thâm Sơn Tao Ngộ
Chương 769: Thiếu Nữ Và Thanh Niên -
Chương 770: Đồng Hành
Chương 771: Long Phượng Các
Chương 772: Thủ Đoạn Chớp Nhoáng
Chương 773: Tô Bích Nguyệt Và Hồng Ngư
Chương 774: Long Phượng Trì
Chương 775: Gã Áo Trắng

Chương 776: Biển Trùng
Chương 777: Bạch Cốt Sơn
Chương 778: Lên Đỉnh
Chương 779: Hai Đại Cường Giả
Chương 780: Chiến Liễu Viêm
Chương 781: Phần Thiên Vũ
Chương 782: Thiên Dương Hoàng Kim Ấn
Chương 783: Giành Ăn
Chương 784: U Minh Hoàng Tử
Chương 785: Ngụy Long Thể
Chương 786: Long Phượng Thần Quả
Chương 787: Kim Giáp Thủ Hộ Giả
Chương 788: Nhất Chỉ Thôn Thiên
Chương 789: Long Phượng Kim Giáp
Chương 790: Luyện Hóa
Chương 791: Long Phượng Thể
Chương 792: Tám Tòa Long Phượng Trì - Đại Chúa Tể
Chương 793: Cường Giả Tụ Hội - Đại Chúa Tể
Chương 794: Long Phượng Đài Xuất Hiện - Đại Chúa Tể
Chương 795: Thượng Đài
Chương 796: Tranh Đoạt Bắt Đầu
Chương 797: Duệ Khí Tận Hiện
Chương 798: Một Nén Nhang
Chương 799: Tái Chiến Liễu Viêm
Chương 800: Long Phượng Thể Ra Oai
Chương 801: Bại Liễu Viêm
Chương 802: U Minh Hoàng Tử
Chương 803: Hai Chiến Trường
Chương 804: Đại Tiệc Thần Thông
Chương 805: Quyết Đấu Cuối Cùng
Chương 806: Thắng!
Chương 807: Truyền Thừa Vào Tay
Chương 808: Long Phượng Thang
Chương 809: Long Phượng Huyết Dục
Chương 810: Long Phượng Chân Kinh
Chương 811: Ba Vị Lãnh Chủ
Chương 812: Đế Diễm
Chương 813: Uy Nghi Viêm Đế
Chương 814: Phong Vương Tế
Chương 815: Tin Tức Lạc Li
Chương 816: Đoạt Vương

Chương 817: Song Hùng Hội Ngộ
Chương 818: Tần Chung Vs Khâu Thái Âm
Chương 819: Chí Tôn Ngũ Phẩm
Chương 820: Lên Đài Đoạt Vương
Chương 821: Đột Phá
Chương 822: Kịch Chiến Khâu Thái Âm
Chương 823: Át Chủ Bài
Chương 824: Thắng Hiểm
Chương 825: Phong Vương
Chương 826: Chuẩn Bị Chiến Tranh
Chương 827: Linh Thần Dịch
Chương 828: Thần Huyết Luyện Thể
Chương 829: Thần Thú Hình Người
Chương 830: Vẫn Lạc Nguyên Đan
Chương 831: Đại Thú Liệp Chiến Bắt Đầu!
Chương 832: Mở Màn Đại Chiến
Chương 833: Di Tích Cấp Ba
Chương 834: Long Xà Tông
Chương 835: Sơ Chiến Xà Vệ
Chương 836: Quân Hồn Đại Tướng
Chương 837: Chiến Ý Chi Linh
Chương 838: Dùng Mạng Đổi Mạng
Chương 839: Tinh Luyện Vẫn Lạc Nguyên Đan
Chương 840: Bóng Người Áo Bào Xám
Chương 841: Tiêu Thanh Vân
Chương 842: Cầu Cứu
Chương 843: Ngàn Dặm Cứu Viện
Chương 844: Từ Bá
Chương 845: Thiên Ngạc Quân
Chương 846: Đệ Nhất Đấu Hắc Mã
Chương 847: Chu Thiên Thần Kinh
Chương 848: Hiển Lộ Tất Cả Thần Thông
Chương 849: Viễn Cổ Tinh Thần Pháp Thân
Chương 850: Khai Tâm Dương
Chương 851: Lưỡng Bại!
Chương 852: Viện Quân
Chương 853: Thế Cục Nghịch Chuyển
Chương 854: Đánh Chó Cùng Đường
Chương 855: Ngàn Dặm Đuổi Giết
Chương 856: Chiêu Nạp Tay Chân
Chương 857: Động Tĩnh Khắp Nơi

Chương 858: Tu Luyện Chiến Ý
Chương 859: Huyết Ưng Chiến Linh
Chương 860: Ngụy Chiến Ý Chi Linh
Chương 861: Tử Vong Di Tích
Chương 862: Chiêm Đài Lưu Ly
Chương 863: Tiêu Thiên
Chương 864: Huyền Thiên Bộ Lạc
Chương 865: Mượn Quân Dùng Một Lát
Chương 866: Tiến Vào
Chương 867: Quân Đội Mục Nát
Chương 868: Ngũ Vương Ra Tay
Chương 869: Đại Quân Tụ Tập
Chương 870: Phương Pháp Phá Trận
Chương 871: Liên Quân Khổng Lồ
Chương 872: Năng Lực Của Chiêm Thai Lưu Ly
Chương 873: Tứ Linh Chiến Trận
Chương 874: Năm Quân
Chương 875: Tiêu Thiên Bị Lừa Bịp
Chương 876: Huyền Vũ Trận
Chương 877: Ngũ Linh Đều Xuất Hiện
Chương 878: Thảm Thiết
Chương 879: Tụ Ngũ Linh
Chương 880: Phá Trận
Chương 881: Yếu Ớt Hợp Tác
Chương 882: Thiên Trận Hoàng
Chương 883: Liên Thủ
Chương 884: Tin Tưởng Phá Tà
Chương 885: Bản Tôn Thiên Trận Hoàng
Chương 886: Phương Pháp Ý Niệm
Chương 887: Cửu Kiếp Lôi Ngục Quan Tưởng Pháp
Chương 888: Cửu Kiếp Chiến Đế
Chương 889: Vây Công
Chương 890: Sát Thần Trở Về
Chương 891: Chỉ Cách Một Chút
Chương 892: Con Tin
Chương 893: Dễ Như Trở Bàn Tay
Chương 894: Xảo Trá
Chương 895: Thu Hoạch
Chương 896: Trùng Kích Ngũ Phẩm
Chương 897: Có Thể ĐụNg Tay ĐếN
Chương 898: Quan Tưởng Lôi Ngục

Chương 899: Đắc Ý Tinh Tiến
Chương 900: Bế Quan Chấm Dứt
Chương 901: Vạn Văn Chiến Trận Sư
Chương 902: Vẫn Lạc Chiến Trường Rung Chuyển
Chương 903: Lâm Minh
Chương 904: Chư Vương Tụ Hợp
Chương 905: Bị Bắt
Chương 906: Quần Hùng Hội
Chương 907: Khắp Nơi Tụ Tập
Chương 908: Quần Hùng Giằng Co
Chương 909: Chơi Càng Lớn
Chương 910: Chiến Trận Sư Quyết Đấu
Chương 911: Thôn Chi Ma Pháp
Chương 912: Bá Đạo
Chương 913: Cửu Kiếp Lôi Long Văn
Chương 914: Trở Về
Chương 915: Ý Niệm Trở Về
Chương 916: Cục Diện Rối Rắm
Chương 917: Minh Hỏa Lão Nhân
Chương 918: Tiếp Dẫn
Chương 919: Nghiền Nát Không Gian
Chương 920: Hòa Tan Phù Văn
Chương 921: Tầm Bảo
Chương 922: Vật Kỳ Quái
Chương 923: Tiến Vào Địa Chí Tôn Bí Tàng
Chương 924: Thượng Cổ Thiên Cung, Thập Đại Hung Thú
Chương 925: Tu La Vương Chiến Thôn Thiên Ma Giao
Chương 926: Thảm Bại
Chương 927: Cửu U Ra Tay
Chương 928: Cuối Cùng Một Cuộc
Chương 929: Thập Hung Thú, Thiên Long Hổ
Chương 930: Thiêu Đốt Huyết Mạch
Chương 931: Phá Trận
Chương 932: Bí Tàng Trung Tâm
Chương 933: Bảy Địa Chí Tôn
Chương 934: Đệ Tứ Điện Chủ
Chương 935: Cường Đại Linh Khôi
Chương 936: Hỗn Chiến
Chương 937: Tam Cường Đối Bính
Chương 938: Hậu Thủ
Chương 939: Ba Chí Tôn Pháp Thân

Chương 940: Ngũ Dương Thương
Chương 941: Chấn Nhiếp Quần Hùng
Chương 942: Nam Các Chủ
Chương 943: Chiến Ý Thần Bàn
Chương 944: Bình Sứ
Chương 945: Lỗ Mãng Thần Các Chi Chủ
Chương 946: Linh Thần Dịch Thành Hình!
Chương 947: Hoàn Mỹ Linh Thần Dịch
Chương 948: Âm Thầm Lo Lắng
Chương 949: Nửa Bước Thượng Vị Địa Chí Tôn
Chương 950: Hậu Chiêu Của Thần Các Chủ
Chương 951: Tình Thế Nguy Hiểm
Chương 952: Đệ Tứ Điện Chủ Hiện
Chương 953: Tinh Thần Trấn Ma Tháp
Chương 954: Vẫn Lạc
Chương 955: Bất Hủ Kim Thân
Chương 956: Đầu Tư
Chương 957: Chia Cắt Thần Các
Chương 958: Cửu U Cung Lớn Mạnh
Chương 959: Thiên Tước Trưởng Lão
Chương 960: Liễu Thanh
Chương 961: Cửu U Viêm Tước
Chương 962: Kịch Đấu Liễu Thanh
Chương 963: Chân Phượng Uy Áp
Chương 964: Cội Nguồn Thần Thú
Chương 965: Bốn Cái Danh Ngạch
Chương 966: Hai Tháng Chuẩn Bị
Chương 967: Chí Tôn Lục Phẩm
Chương 968: Linh Trận Thiên Cấp
Chương 969: Cửu U Giới
Chương 970: Hai Lựa Chọn
Chương 971: So Đấu Nhục Thể
Chương 972: Thiên La Trận
Chương 973: Hai Tầng Linh Trận
Chương 974: Lấy Đc Danh Ngạch
Chương 975: Mặc Phong Mặc Linh
Chương 976: Tiến Vào Thần Thú Chi Nguyên
Chương 977
Chương 978: Cự Vô Phách
Chương 979: Lôi Nha Tộc
Chương 980: Huyết Linh Nê Thai

Chương 981: Luyện Hóa
Chương 982: Thân Thể Linh Căn
Chương 983: Viễn Cổ Luyện Thể Tháp
Chương 984: Thiên Bằng Tộc
Chương 985: Quần Hùng Hội Tụ
Chương 986+10 Tòa Tiếp Dẫn Thai
Chương 987: Thiên Sơn Thần Ấn
Chương 988: Thiên Phẩm Linh Trận Chi Uy
Chương 989: Tiến Vào
Chương 990: Trong Tháp
Chương 991: Ánh Sáng Đỏ Rèn Thân
Chương 992: Phản Truy Mà Lên
Chương 993: Luyện Thể Tháp Tầng Thứ Hai
Chương 994: Góp Ít Thành Nhiều
Chương 995: Phát Lực
Chương 996: Đào Thải Tàn Khốc
Chương 997: Chân Long Quyền
Chương 998: Long Quyền Chi Uy
Chương 999: Dĩ Nhiên Là Đệ Nhất
Chương 1000: Năm Cái Danh Ngạch
Chương 1001: Lôi Tủy Tẩy Lễ
Chương 1002: Thu Hoạch
Chương 1003: Hắc Thạch Bia
Chương 1004: Nhen Nhóm Thanh Đồng Đèn
Chương 1005: Bảy Chén Nhỏ
Chương 1006: Mục Trần Ra Tay
Chương 1007: Chín Đèn Cùng Đốt
Chương 1008: Đánh Lén
Chương 1009: Lấy Tiền Tiêu Tai
Chương 1010: Huyết Chiến Vương
Chương 1011: Đột Phá!
Chương 1012: Nhổ Ra?
Chương 1013: Một Quyền
Chương 1014: Thử Quyền
Chương 1015: Thượng Cổ Bảo Thú
Chương 1016: Chạy Đi
Chương 1017: Điểm Giao Dịch Tự Do
Chương 1018: Phượng Viêm Tinh
Chương 1019: Xích Hồng Vũ
Chương 1020: Ta Bảo Vệ Các Ngươi
Chương 1021: Lại Đến Ba Khỏa

Chương 1022: Sừng Trâu - Lôi Tâm
Chương 1023: Vạn Thú Mộ
Chương 1024: Thiên Lang Tộc
Chương 1025: Kim Liệt
Chương 1026: Ám Toán
Chương 1027: Mất Đi Hiệu Lực
Chương 1028: Tru Tiên Trận
Chương 1029: Cọng Rơm Cái Rác
Chương 1030: Kim Kình Thiên
Chương 1031: Kịch Chiến
Chương 1032: Sư Hoàng Tam Thôn
Chương 1033: Thất Dương Tiệt Thiên Trượng
Chương 1034: Bại Sau Đền Tiền
Chương 1035: Đa Bảo Hồ
Chương 1036: Đoạt Bảo
Chương 1037: Diệt Sinh Đồng
Chương 1038: Đầy Bồn Đầy Bát
Chương 1039: Chỗ Thần Bí
Chương 1040: Thần Mộ Viên
Chương 1041: Quần Hùng Tụ Họp
Chương 1042: Bạch Minh
Chương 1043: Tư Cách
Chương 1044: Bát Phẩm Thú Linh
Chương 1045: Vây Săn
Chương 1046: Linh Trận Vây Giết
Chương 1047: Diệt Sinh Đồng Chi Uy
Chương 1048: Cửu Chuyển Thanh Liên
Chương 1049: Xông Vào Cốc
Chương 1050: Hủy Diệt
Chương 1051: Thất Phẩm Chí Tôn
Chương 1052: Nội Vực
Chương 1053: Ba Đạo Tinh Huyết Truyền Thừa
Chương 1054: Chiến Bạch Minh
Chương 1055: Long Tranh Hổ Đấu
Chương 1056: Diệt Sinh Đồng Vs Hàn Hoàng Linh Phiến
Chương 1057: Hoàng Huyết Tế Linh
Chương 1058: Huyết Phiến Sính Uy
Chương 1059: Ma Quyền Chi Uy
Chương 1060: Gần Trong Gang Tấc
Chương 1061: Tinh Huyết Truyền Thừa
Chương 1062: Ma Biến

Chương 1063: Ba Thú Tôn
Chương 1064: Thiên Thú Quân
Chương 1065: Thú Mâu Trảm Ma
Chương 1066: Vận May Lớn
Chương 1067: Thần Hải Khổ Tu
Chương 1068: Kết Thúc
Chương 1069: Chấn Động Cửu U Tước Tộc
Chương 1070: Thiên Cung Xuất Thế
Chương 1071: Thực Lực Tinh Tiến
Chương 1072: Nửa Bước Cửu Phẩm
Chương 1073: Trở Về
Chương 1074: Thế Cục Đại La Thiên Vực
Chương 1075: Quét Sạch
Chương 1076: Tân Chư Vương
Chương 1077: Tân Hoàng Tranh Đoạt
Chương 1078: Cường Thế Xuất Hiện
Chương 1079: Bất Diệt Hỏa Thần Tráo
Chương 1080: Long Tí Chi Lực
Chương 1081: Chiến Cửu Phẩm
Chương 1082: Nhất Quyền Đoạt Hoàng Vị
Chương 1083: Di Tích
Chương 1084: Thực Lực Của Thượng Cổ Thiên Cung
Chương 1085: Già Lâu La (Garuda)
Chương 1086: Tây Thành
Chương 1087: Hạ Hoằng
Chương 1088: Lệnh Bài
Chương 1089: Đấu Giá
Chương 1090: Cửu Long Thí Tiên Trận
Chương 1091: Tranh Đoạt
Chương 1092: Thần Bí Nữ Hài
Chương 1093: Lâm Tĩnh Xuất Hiện
Chương 1094: Quan Sát Long Trận
Chương 1095: Mượn Đầu
Chương 1096: Ra Oai
Chương 1097: Đào Hố
Chương 1098: Chiến Hạ Hoằng
Chương 1099: Cửu Hung Thiên Thú Thân
Chương 1100: Mở 8 Dương
Chương 1101: Bát Dương Thiên Luân Công Phòng Nhất Thể
Chương 1102: Băng Linh Ngẫu
Chương 1103: Thu Hoạch Lớn

Chương 1104: Cường Giả Bảng
Chương 1105: Truyền Kỳ
Chương 1106: Một Đóa Hoa
Chương 1107: Binh Phù
Chương 1108: Tiến Nhập Thiên Cung
Chương 1109: Không Gian Ám Đấu
Chương 1110: Đăng Long Môn
Chương 1111: Tô Khinh Ngâm
Chương 1112: Lần Đầu Giao Phong
Chương 1113: Kim Giao Đệ Tử
Chương 1114: Ba Vị Kim Long Đệ Tử
Chương 1115: Quyền Hạn Khiêu Chiến
Chương 1116: Chu Thiên Tinh Hà Trận
Chương 1117: Đột Phá
Chương 1118: Xa Luân Chiến
Chương 1119: Kim Long Đệ Tử Thứ Tư
Chương 1120: Tiến Vào Nội Cung
Chương 1121: Cửu Phủ
Chương 1122: Phá Trận Tiến Vào
Chương 1123: Phong Phủ Chi Chủ
Chương 1124: Thủ Bút Của Lâm Tĩnh
Chương 1125: Thánh Vật Phản Phệ
Chương 1126: Có Duyên Với Ta
Chương 1127: Chúc Diễm
Chương 1128: Lần Đầu Giao Phong
Chương 1129: Thu Hoạch Phong Phú
Chương 1130: Long Đảo
Chương 1131: Hai Nữ Tranh Phong
Chương 1132: Cửu U Cơ Duyên
Chương 1133: Gặp Lại Tiêu Tiêu
Chương 1134: Thôn Thiên Mãng
Chương 1135: Oan Gia Ngõ Hẹp
Chương 1136: Khí Thế Nghiền Áp
Chương 1137: Sơ Ngộ Già Lâu La
Chương 1138: Ân Oán
Chương 1139: Thiên Hà Mở Ra
Chương 1140: Thiên Hà Chi Linh
Chương 1141: Bắt Được
Chương 1142: Thu Hoạch Tương Đối Khá
Chương 1143: Chiến Hạ Vũ
Chương 1144: Đại Thiên Vương Pháp Thân

Chương 1145: Kịch Chiến
Chương 1146: Sơn Hà Tỷ
Chương 1147: Ma Quyền Thị Uy
Chương 1148: Hạ Vũ "Phi Thăng"
Chương 1149: Thiên Hà Chi Linh Thứ Một Trăm
Chương 1150: Chụp Mũ
Chương 1151: Cảm Ứng
Chương 1152: Đấu Thân Pháp
Chương 1153: Hoàn Mỹ Gột Rửa
Chương 1154: Thực Lực Tinh Tiến
Chương 1155: Không Viên Mãn?
Chương 1156: Tàng Kinh Lâu Huyền Bí
Chương 1157: Đệ Nhị Điện
Chương 1158: Hoàng Trùng
Chương 1159: Hợp Tác
Chương 1160: Khôi Phục Đồ Linh Vệ
Chương 1161: Chiến Văn
Chương 1162: Thu Phục Đồ Linh Vệ
Chương 1163: Oan Gia Ngõ Hẹp
Chương 1164: Tả Trưởng Lão
Chương 1165: Trận Chiến Mở Màn Địa Chí Tôn
Chương 1166: Chí Tôn Pháp Tướng
Chương 1167: Phá Trận Chi Pháp
Chương 1168: Một Chưởng
Chương 1169: Tàng Kinh Lâu Hiện
Chương 1170: Tìm Kiếm Bất Hủ Kim Thân!
Chương 1171: Chiến Già Lâu La
Chương 1172: Kịch Chiến
Chương 1173: Thánh Vật Cuộc Chiến
Chương 1174: Đại Nhật Bất Diệt Thân Cuộc Chiến
Chương 1175: Thập Dương Thần Ma Thủ
Chương 1176: Người Thắng Sau Cùng
Chương 1177: Bất Hủ Kim Thân
Chương 1178: Thiên Đế Chi Mộ
Chương 1179: Cường Giả Đỉnh Cao Xuất Hiện
Chương 1180: Địa Chí Tôn Đại Viên Mãn
Chương 1181: Đại Viên Mãn Mạn Đồ La
Chương 1182: Biến Cố
Chương 1183: Ma Đế Hay Thiên Đế?
Chương 1184: Ma Đế Sống Lại
Chương 1185: Viêm Đế, Tiêu Viêm

Chương 1186: Phật Nộ Hỏa Liên
Chương 1187: Vương Gặp Vương
Chương 1188: Võ Tổ
Chương 1189: Đuổi Khéo
Chương 1190: Truyền Nhân
Chương 1191: Thiên Đế Ban Thưởng Cơ Duyên
Chương 1192: Đây Là Địa Chí Tôn Cảnh?
Chương 1193: Linh Kiếp
Chương 1194: Thi Triển Thủ Đoạn, Độ Linh Kiếp
Chương 1195: Đột Phá! Địa Chí Tôn!
Chương 1196: Thiên Đế Dạy
Chương 1197: Phù Đồ Cổ Tộc
Chương 1198: Xây Mới Thế Lực
Chương 1199: Ai Là Tôn?
Chương 1200: Tư Cách Đứng Đầu
Chương 1201: Linh Trận Giương Oai
Chương 1202: Mục Phủ
Chương 1203: Lạc Thần
Chương 1204: Xây Dựng Mục Phủ
Chương 1205: Tiểu Tây Thiên Giới
Chương 1206: Lạc Ly
Chương 1207: Lạc Thần Tế
Chương 1208: Lạc Thần Hoa
Chương 1209: Chiến Binh Của Nàng
Chương 1210: Gặp Lại
Chương 1211: Giết Cho Người Xem
Chương 1212: Cái Gì Gọi Là Khủng Bố
Chương 1213: Hoàng Tuyền Huyết Hải
Chương 1214: Cũng Nên Tuyệt Vọng
Chương 1215: Vẫn Lạc
Chương 1216: Chiến Tích
Chương 1217: Đúng Không?
Chương 1218: Đông Lão
Chương 1219: Đại Thiên Thế Giới Đệ Nhất Mỹ Nhân
Chương 1220: Thánh Nữ?
Chương 1221: Chiến Hoàng Giáng Lâm
Chương 1222: Viêm Đế Tái Hiện
Chương 1223: Viêm Đế Vs Chiến Hoàng
Chương 1224: NgọN NguồN
Chương 1225: Đại Lục Chi Tử
Chương 1226: Mục Hoàng

Chương 1227: Thủ ĐoạN Của Lạc Ly
Chương 1228: Ngoại Truyện: Băng Linh Tộc (1)
Chương 1229: Ngoại Truyện: Băng Linh Tộc (2)
Chương 1230: Ngoại Truyện: Lâm Động Vs Băng Linh Tộc
Chương 1231: Tứ Đại Thánh Tử
Chương 1232: Vùng Không Gian Huyền Bí
Chương 1233: Tổ Khí
Chương 1234: Kẻ Chặn Giết Và Người Trợ Giúp
Chương 1235: Cường Đại Thủy Tinh Phù Đồ Tháp
Chương 1236: Tranh Đoạt Bắt Đầu
Chương 1237: Danh Ngạch Quán Quân
Chương 1238: Một Quyền
Chương 1239: Tự Cược
Chương 1240: Tranh Đoạt Chiến Tiến Đến
Chương 1241: Phúc Lợi Của Chiến Hoàng
Chương 1242: Tam Linh Chiến Trận
Chương 1243: Hỏa Bào Nam Tử
Chương 1244: Trận Đầu
Chương 1245: Dương Danh
Chương 1246: Quỷ Đại Sư
Chương 1247: Đủ Chưa
Chương 1248: Phục Ma Vệ
Chương 1249: Huyền Vũ Chiến Linh
Chương 1250: Huyết Linh Tử Chết
Chương 1251: Chiến Trận Đến Tay
Chương 1252: Quét Ngang
Chương 1253: Liễu Tinh Thần
Chương 1254: Tô Mộ Cùng Sở Môn
Chương 1255: Quyết Chiến
Chương 1256: Linh Chiến Tử Chi Uy
Chương 1257: Trận Chiến Đỉnh Cao
Chương 1258: Thượng Cổ Chiến Đế Pháp Thân
Chương 1259: Chiến Đế Pháp Thân Vs Bất Hủ Kim Thân
Chương 1260: Yêu Nghiệt
Chương 1261: Hiện Thế
Chương 1262: Tuyệt Thế Thần Thông Hiển Uy
Chương 1263: Người Thắng Cuối Cùng
Chương 1264: Chiến Trường Của Hai Nữ Nhân
Chương 1265: Nhị Nữ Tranh Phong
Chương 1266: Sức Mạnh Của Lạc Ly
Chương 1267: Lạc Ly Đoạt Quán Quân

Chương 1268: TẩY Lễ Phân Phối
Chương 1269: Tranh Đoạt Phân Ngạch
Chương 1270: Một Kiếm
Chương 1271: Đại Lục Tẩy Lễ
Chương 1272: Oanh Động (1)
Chương 1273: Oanh Động (2)
Chương 1274: Long Tượng
Chương 1275: Đột Phá! Thượng Vị Địa Chí Tôn
Chương 1276: Thiếu Chủ
Chương 1277: Tự Chui Đầu Vào Lưới
Chương 1278: Ôn Tồn!
Chương 1279: Ba Vị Đại Viên Mãn Địa Chí Tôn
Chương 1280: Đoạt Trận
Chương 1281: Đại Chiến
Chương 1282: Sát Tâm!
Chương 1283: Mạt Nhật Thiên Sư
Chương 1284: Hồ Lô Đỏ
Chương 1285: Xích Viêm Lão Tiên
Chương 1286: Bát Bộ Phù Đồ
Chương 1287: Mẫu Tử Gặp Lại
Chương 1288: Bí Mật Của Thánh Uyên
Chương 1289: Hai Cuốn Trận Đồ
Chương 1290: Thánh Uyên Đại Lục
Chương 1291: Đại Thiên Cung, Tru Ma Vương
Chương 1292: Người Quen
Chương 1293: Gặp Lại Ôn Thanh Tuyền
Chương 1294: Tiến Vào Phù Đồ Cổ Tộc
Chương 1295: Thanh Huyên Trưởng Lão
Chương 1296: Gặp Gỡ Trong Đêm
Chương 1297: Cao Cấp Linh Trận Tông Sư
Chương 1298: Tiến Vào Thượng Cổ Thánh Uyên
Chương 1299: Hóa Linh Phong
Chương 1300: Thu Phục
Chương 1301: Đổng Sơn
Chương 1302: Linh Điệp Đan Tiên
Chương 1303: Vũ Thông
Chương 1304: Đan Thú
Chương 1305: Đoạt Đan
Chương 1306: Át Chủ Bài Đều Xuất Hiện
Chương 1307: Đại Chiến Trong Hang Động
Chương 1308: Nhảy Vào Lò

Chương 1309: Huyền Long Quân
Chương 1310: Huyền Long Không Gian
Chương 1311: Lựa Chọn
Chương 1312: Đấu Chiến Ý
Chương 1313: Lại Điểm Binh
Chương 1314: Huyền Long Chiến Linh
Chương 1315: Thi Ma Tộc
Chương 1316: Thi Thiên U
Chương 1317: Động Không Đáy
Chương 1318: Thăng Hoa Đan
Chương 1319: Cảnh Giới Đột Phá
Chương 1320: Khu Giao Dịch
Chương 1321: Mặc Tâm Thiếu Chủ
Chương 1322: Hiển Uy
Chương 1323: Xung Đột
Chương 1324: Tần Bất Bại
Chương 1325: Tứ Thánh Tháp
Chương 1326: Viêm Ma Tộc
Chương 1327: Thống Lĩnh Viêm Ma Tộc
Chương 1328: Đại Chiến Viêm Ma
Chương 1329: Tin Tức Của Thanh Diên Tịnh
Chương 1330: Thực Lực Của Huyền La, Mặc Tâm
Chương 1331: Thi Thiên U Tái Hiện
Chương 1332: Tái Chiến Thi Hài Ma Đế
Chương 1333: Hoá Linh Phong Hiển Uy
Chương 1334: Thi Thần Tam Khấu Thủ
Chương 1335: Thi Thần Kỹ
Chương 1336: Bất Hủ Kim Liên
Chương 1337: Huyết Cương Thiên Ma Đế
Chương 1338: Phù Đồ Chiến Huyết Cương
Chương 1339: Tân Tru Ma Vương
Chương 1340: Chấn Động
Chương 1341: Đạt Được Truyền Thừa
Chương 1342: Truyền Thừa Của Bát Bộ Phù Đồ
Chương 1343: Phương Pháp Thức Tỉnh
Chương 1344: Thái Linh Thông Thiên Quang
Chương 1345: Nửa Bước Đại Viên Mãn
Chương 1346: Quấy Nhiễu
Chương 1347: Một Đám Thiên Chí Tôn Giằng Co
Chương 1348: Vị Tru Ma Vương Thứ Hai
Chương 1349: Tru Ma Điểm

Chương 1350: Chia Ly
Chương 1351: Tử Vân Tông
Chương 1352: Mục Phủ Chi Chủ
Chương 1353: Trấn Phục
Chương 1354: Bắc Vực Tranh Bá
Chương 1355: Mục Phủ Bừng Bừng Sức Sống
Chương 1356: Giao Dịch Với Tàng Kinh Lâu
Chương 1357: Đại Hội Sắp Đến
Chương 1358: Bắc Vực Nguyên
Chương 1359: Thủ Đoạn Sấm Sét
Chương 1360: Hung Uy
Chương 1361: Tam Đại Bá Chủ
Chương 1362: Đại Chiến Tử Vân Chân Quân
Chương 1363: Uy Lực Của Kim Tiễn
Chương 1364: Cường Thế
Chương 1365: Mục Chủ Chiến Tam Bá
Chương 1366: Lâm Trận Đột Phá
Chương 1367: Bát Bộ Phù Đồ Hiển Uy
Chương 1368: Phân Chia Địa Bàn
Chương 1369: Tân Tấn Bá Chủ
Chương 1370: Mục Phủ Dương Oai
Chương 1371: Thiên Chí Tôn Chi Lộ
Chương 1372: Bạch Long Cơ Duyên
Chương 1373: Không Gian Tiết Điểm
Chương 1374: Hạ Vị Diện
Chương 1375: Huyết Ma Tướng
Chương 1376: Bạch Y Nữ Vương
Chương 1377: Huyết Ma Vương
Chương 1378: Nghiền Nát Hoàn Toàn
Chương 1379: Trấn Ma
Chương 1380: Thỉnh Cầu
Chương 1381: Huyết Ma Sơn
Chương 1382: Thánh Long Tông
Chương 1383: Tận Trừ
Chương 1384: Đại Chiến Nổ Ra
Chương 1385: Lấy Một Địch Ba, Chiến Huyết Ma
Chương 1386: Thôi Hóa
Chương 1387: Huyết Hoàng Xuất Thế
Chương 1388: Ma Đế Chi Uy
Chương 1389: Mục Chủ Chiến Huyết Hoàng
Chương 1390: Nhất Khí Hóa Tam Thanh, Tam Hợp Cảnh

Chương 1391: Thủ Đoạn Cuối Cùng
Chương 1392: Cơ Duyên
Chương 1393: Thiên Chướng
Chương 1394: Thiên Tôn Kiếp
Chương 1395: Thuở Nhỏ Ra Bắc Linh, Hiện Tại Leo Thiên Môn
Chương 1396: Sức Mạnh Của Thiên Chí Tôn
Chương 1397: Hắc Thi Thiên Ma Đế
Chương 1398: Võ Tổ Đấu Thi Đế
Chương 1399: Vị Diện Chủ
Chương 1400: Huyền Thiên Lão Tổ
Chương 1401: Cường Thế Trở Về
Chương 1402: Bí Mật Của Linh Mạch
Chương 1403: Cường Thế Trấn Áp
Chương 1404: Cường Ngạnh
Chương 1405: Uy Hiếp Tứ Phương
Chương 1406: Thu Phục Huyền Thiên
Chương 1407: Thần Mạch
Chương 1408: Giờ Mới Hiện Thế
Chương 1409: Linh Mạch Điện
Chương 1410: Thần Mạch Chấn Huyền Thiên
Chương 1411: Phù Đồ Thành
Chương 1412: Ma Ha U
Chương 1413: Phù Đồ Giới
Chương 1414: Thế Cục Của Thanh Mạch
Chương 1415: Tranh Giành Ghế
Chương 1416: Phù Đồ Huyền
Chương 1417: Tam Mạch Chi Thủ*
Chương 1418: Thanh Mạch Bại Trận
Chương 1419: Gia Mẫu, Thanh Diên Tịnh
Chương 1420: Tân Mạch Thủ Của Thanh Mạch
Chương 1421: Một Mình Chiến Huyền Mạch
Chương 1422: Một Chiêu Một Người
Chương 1423: Tái Đấu Hắc Quang
Chương 1424: Hành Hung
Chương 1425: Tiên Phẩm Xuất Thủ
Chương 1426: Kịch Chiến Tiên Phẩm
Chương 1427: Thần Mạch Quyết Đấu
Chương 1428: Thần Quang Chấn Cổ Tộc
Chương 1429: Tái Khởi Đối Chọi
Chương 1430: Một Mình Chiến Phù Đồ
Chương 1431: Một Người Địch Tộc

Chương 1432: Phù Đồ Huyền Ra Tay
Chương 1433: Thanh Diên Tịnh Xuất Hiện
Chương 1434: Trận Chiến Thánh Phẩm
Chương 1435: Tân Nhiệm Đại Trưởng Lão
Chương 1436: Biến Thiên Phù Đồ Cổ Tộc
Chương 1437: Lễ Gặp Mặt
Chương 1438: Tấn Cấp Thánh Phù Đồ Tháp
Chương 1439: Bách Linh Đại Lục
Chương 1440: Bách Linh Vương
Chương 1441: Ngươi Thật Sự Là Một Tên Phế Vật
Chương 1442: Gọi Cứu Binh
Chương 1443: Phu Thê Gặp Lại
Chương 1444: Liễu Bách Hoa
Chương 1445: Tần Bắc Huyền
Chương 1446: Bối Cảnh
Chương 1447: Xử Trí
Chương 1448: Truyền Tống Trận Khoảng Cách Xa
Chương 1449: Tranh Chấp Huyết Mạch Bất Tử Điểu
Chương 1450: Cửu U Gặp Nạn
Chương 1451: Nguyên Do
Chương 1452: Ức Hiếp
Chương 1453: Đối Chọi Gay Gắt
Chương 1454: Huyết Tinh
Chương 1455: Trấn Áp
Chương 1456: Khách Không Mời Mà Tới
Chương 1457: Hợp Tác
Chương 1458: Mai Phục Chặn Giết
Chương 1459: Tam Anh Chiến Hoàng
Chương 1460: Chuẩn Thánh Huyết Tinh
Chương 1461: Chim Sẻ Núp Phía Sau
Chương 1462: Trận Chiến Thiên Kiêu
Chương 1463: Long Hoàng Đấu
Chương 1464: Cửu Chuyển Nhập Thánh Quyết
Chương 1465: Tam Hợp Cảnh
Chương 1466: Thắng Bại
Chương 1467: Chuẩn Thánh Huyết Tinh Tới Tay
Chương 1468: Thượng Cổ Bất Tử Điểu
Chương 1469: Chân Long Cùng Chân Phượng
Chương 1470: Thế Cục Mục Phủ
Chương 1471: Thiên La Minh
Chương 1472: Bá Chủ Chi Tranh

Chương 1473: Thiên La Đối Đầu Mục Phủ
Chương 1474: Lấy Một Địch Năm
Chương 1475: Năm Nghìn Vạn Chiến Văn
Chương 1476: Lộ Ra Cao Chót Vót
Chương 1477: Bồi Thường
Chương 1478: Sơn Động Bế Quan
Chương 1479: Nhiệt Môn
Chương 1480: Vạn Cổ Thành
Chương 1481: Điều Kiện
Chương 1482: Vạn Cổ Tháp
Chương 1483: Vạn Cổ Chi Tranh
Chương 1484: Tần Đông Hải
Chương 1485: Chiến Thích La
Chương 1486: Thánh Phật Thủ
Chương 1487: Tam Linh Tái Hiện
Chương 1488+6800 Vạn
Chương 1489: Tầng Cuối Cùng
Chương 1490: Đột Phá
Chương 1491: Ma Ha Vô Lượng Kiếp
Chương 1492: Vạn Cổ Bất Hủ Thân Hiện Thế
Chương 1493: Thân Ảnh Ám Kim Thần Bí
Chương 1494: Đao Thánh Vẫn
Chương 1495: Tự Bạo Bất Hủ Kim Thân
Chương 1496: Thế Giới Tử Kim
Chương 1497: Khống Chế Cùng Thức Tỉnh
Chương 1498: Lại Tới Thế Gian
Chương 1499: Chính Phẩm Cùng Hàng Giả
Chương 1500: Vạn Cổ Tân Chủ
Chương 1501: Thân Thể Bất Hủ
Chương 1502: Năm Năm Khổ Tu, Đúc Thành Bất Hủ
Chương 1503: Hiện Thân
Chương 1504: Hắc Thiên Cổ Tộc
Chương 1505: Gặp Lại Lạc Ly
Chương 1506: Đối Quyết Ma Ha Thiên
Chương 1507: Trận Chiến Thánh Phẩm
Chương 1508: Hiện Thế Chi Chiến
Chương 1509: Ma Ha Âm Dương Bình
Chương 1510: Cổ Tháp Trấn Ngọc Bình
Chương 1511: Đưa Thiếp
Chương 1512: Đại Thiên Minh Ước
Chương 1513: Vạn Ma Điện

Chương 1514: An Bình
Chương 1515: Tà Ma Xuất Hiện
Chương 1516: Bắc Hoang Khâu
Chương 1517: Quần Hùng Tụ
Chương 1518: Di Mệnh
Chương 1519: Chư Tôn Luyện Ma Thần
Chương 1520: Viện Quân
Chương 1521: Người Kia
Chương 1522: Mầm Mống Tâm Ma
Chương 1523: Tà Linh Tộc
Chương 1524: Khương Nhai
Chương 1525: Nhân Pháp Hợp Nhất
Chương 1526: Một Quyền
Chương 1527: Huyết Tự
Chương 1528: Tà Thần Xuất Thế
Chương 1529: Bọn Họ, Tới
Chương 1530: Ý Chí Của Thế Giới
Chương 1531: Thương Khung Bảng
Chương 1532: Một Đế Một Tổ Chiến Tà Thần (Thượng)
Chương 1533: Một Đế Một Tổ Chiến Tà Thần (Trung)
Chương 1534: Thế Giới Áp Chế
Chương 1535: Cửu Mục Tà Thần
Chương 1536: Người Thứ Ba
Chương 1537: Đại Đế Di Trạch
Chương 1538: Tiếp Thu Truyền Thừa
Chương 1539: Càn Quét Cùng Khổ Tu
Chương 1540: Tam Thần Cảnh
Chương 1541: Ma Tung Cùng Bát Mục
Chương 1542: Chiến Tranh Tới
Chương 1543: Đao Và Kiếm, Máu Và Lửa
Chương 1544: Ma Tai
Chương 1545: Bắc Thương Loạn
Chương 1546: Linh Viện Gặp Nạn
Chương 1547: Hắc Thi Tái Hiện
Chương 1548: Đã Từng Hỏi Qua?
Chương 1549: Tái Chiến Hắc Thi
Chương 1550: Diệt Ma Trong Chớp Mắt
Chương 1551: Lúc Gặp Lại, Đã Quân Lâm Đại Thiên
Chương 1552: Ban Thưởng
Chương 1553
Chương 1554: Có Tên Của Ta

Chương 1555: Người Thứ Ba Trên Bảng
Chương 1556: Tái Chiến Thiên Tà Thần
Chương 1557: Sức Mạnh Tối Cường
Chương 1558: Mười Mắt
Chương 1559: Át Chủ Bài Cuối Cùng
Chương 1560: Đại Chúa Tể
Chương 1561: Trận Chiến Cuối Cùng
Chương 1562: Sức Mạnh Của Sinh Linh
Chương 1563: Tà Thần Vẫn Lạc (Đại Kết Cục)

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Bắc Linh Viện

Đại thiên thế giới, nơi các vị diện giao nhau, vạn tộc hiện lên như nấm, quần hùng tụ hội, một vị Thiên chi chí tôn đến từ hạ vị diện tại vô tận thế giới diễn lại một truyền kỳ mà mọi người hướng tới, theo đuổi con đường Chúa tể.

Hỏa vực vô tận, Viêm Đế nắm giữ, vạn hỏa đốt trời xanh.

Trong võ cảnh, Võ Tổ chi uy, chấn nhiếp càn khôn. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://truyenfull.vn

Bắc Hoang khâu, Vạn Mộ địa, Bất Tử chi chủ trấn thiên địa

Tây Thiên điện, Bách Chiến chi hoàng, chiến uy không thể địch.

...

Thiếu niên bước ra từ Bắc Linh cảnh, cưỡi Cửu U Minh Tước xông đến thế giới hỗn loạn đầy đặc sắc, con đường Chúa tể, ai nổi ai chìm?

Đại thiên thế giới, vạn đạo tranh phong, ta làm đại chúa tể.

Nắng chói chang, ánh mặt trời rực lửa dần lên cao khiến mặt đất bên dưới gần như khô cằn, dương liễu rủ xuống, cành lá cũng như co lại, đìu hiu không sức sống.

Trong một khu đất trống sáng sủa được hàng liễu bao quanh có mấy trăm người đang ngồi lặng yên, họ đều chỉ là những thiếu niên, thiếu nữ mới lớn. Lúc này, bọn họ đều mang vẻ mặt nghiêm túc, hai mắt khép hờ, hơi thở đều đặn rất có tiết tấu. Mỗi lần hít thở, quanh người bọn họ

dường như xuất hiện những điểm sáng rất nhỏ mà mắt thường khó có thể nhìn thấy rõ.

Cơn gió thoảng qua khiến y phục của bọn họ phất phơ tạo nên vẻ đẹp lạ thường.

Trước mặt mấy trăm người bọn họ là một bệ đá. Trên bệ đá, tương tự cũng có một người đang ngồi lặng yên. Hắn chắp tay trước ngực, mắt nhắm chặt như đang ở trong trạng thái tu luyện nào đấy.

Người này là một thiếu niên có mái tóc màu đen mềm mại nhưng hơi rối, gương mặt gầy gò còn chút non nớt khiến người ta thoạt nhìn có cảm giác khá dễ chịu.

Hiện tại, quanh người thiếu niên này hiện ra một tầng hào quang mà mắt thường cũng có thể thấy được. Trong tầng hào quang này, dường như có một luồng năng lượng kỳ lạ đang mạnh mẽ tiến vào trong cơ thể hắn.

Dưới bệ đá, một số thiếu niên đột nhiên mở to tắt nhìn tầng hào quang quanh người thiếu niên trên bệ đá kia, nhịn không được phải liếm môi, trên mặt lộ lên chút hâm mộ lẫn khâm phục rồi sau đó tiếng bàn luận ồn ào bắt đầu phá đi vẻ yên tĩnh ban nãy.

"Mục ca thật lợi hại, chúng ta còn đang cảm ứng thiên địa linh khí mà huynh ấy đã thành công đạt tới Linh Động cảnh rồi, thật không hổ là người đứng đầu của Đông viện địa giới chúng ta."

"Ha ha, đương nhiên rồi, không chỉ Đông viện chúng ta mà ngay cả Bắc Linh viện này, chỉ sợ không có mấy người ngang tuổi có thể sánh được với Mục ca."

Một thiếu niên áo xám ngồi đằng trước dường như quen biết người đang ngồi trên bục đá kia nên khi nghe thấy những lời bàn tán này thì không khỏi mỉm cười đắc ý, nói khẽ: "Trong cả Bắc Linh cảnh này, chỉ có mình Mục ca được chọn tham gia Linh lộ. Các đệ có biết những

người được tham gia Linh lộ biến thái tới cỡ nào không? Năm đó, cả Bắc Linh cảnh chúng ta cũng vì việc này mà nháo nhào một hồi đấy. Người từ nơi đó đi ra đều sẽ được Ngũ đại viện nhận lấy."

"Ngũ đại viện?" Không ít thiếu niên nghe thấy cái tên cực kì nổi danh này đều không nhịn được mà nuốt một ngụm nước miếng, trong mắt tràn đầy thèm muốn. Nơi đó là ước mơ, là khát vọng mà mọi thiếu niên luôn hướng tới. Nhưng Ngũ đại viện lại tuyển chọn hết sức nghiêm khắc nên những người có thể tiến vào trong không ai không phải là thiên tài. Chỉ cần tiến vào trong đó thì tương lai của kẻ đó sẽ vô cùng rộng mở.

"Tuy rằng Mục ca rất lợi hại nhưng ta nghe nói, huynh ấy là người đầu tiên bị đuổi khỏi Linh lộ khi chưa tới thời gian kết thúc, hình như huynh ấy chỉ ở đó một năm thôi."

Một thiếu niên khác do dự một lúc rồi lên tiếng, sau đó nhanh chóng bổ sung: "Chúng ta đều biết năng lực của Mục ca, huynh ấy không thể kém hơn những thiên thiên tài yêu nghiệt đến từ khắp nơi trên Đại thiên thế giới trong Linh lộ được, huynh ấy bị đuổi chắc là do bị đối xử không công bằng thôi."

Đám thiếu niên thiếu nữ quay mặt nhìn nhau, tại Bắc Linh viện, thậm chí cả Bắc Linh cảnh thì chuyện này cũng không tính là bí mật gì. Bọn họ cảm thấy tiếc nuối, đồng thời cũng tò mò muốn biết rốt cuộc do đâu mà một người xuất sắc khiến đám người kiêu ngạo bọn họ cũng phải tin phục như Mục ca lại bị Linh lộ đuổi ra.

Thiếu niên áo xám kia khẽ nhếch miệng, không cho là đúng mà nói: "Hừ, nhất định là có người trong Linh lộ đố kỵ Mục ca nên mới sử dụng thủ đoạn để ép huynh ấy đi. Nhưng cũng chả sao, với năng lực của Mục ca thì sớm muộn gì cũng có thể tiến vào Ngũ đại viện. Đến lúc đó, mọi người tự nhiên sẽ rõ mọi chuyện."

Cả bọn nhìn nhau. Dù bọn họ đều biết thiên phú của Mục ca rất tốt, nhưng Ngũ đại viện cũng đâu phải là nơi dễ dàng tiến vào. Dù sao huynh

ấy cũng chỉ tu luyện một năm trong Linh lộ, cũng chưa chắc đã tu luyện thành công, nên tất nhiên sẽ kém hơn đám thiên tài đi ra từ trong Linh lộ.

"Bùm!"

Trong khi bọn hắn đang nói chuyện thì một mảnh gỗ vụn đột nhiên rơi xuống từ trên bệ đá, đập lên trán thiếu niên áo xám, tiếng cười mắng theo đó cũng vọng tới: "Tô Lăng, bọn đệ coi huynh như không khí sao? Có tin huynh nói Mạc sư bắt bọn đệ tu luyện thêm tại Đông viện trong những ngày nghỉ kế tiếp không?"

Các thiếu niên thiếu nữ vội ngẩng đầu lên. Thiếu niên đang tu luyện trên bệ đá kia đã mở mắt, đôi mắt đen láy như bầu trời đêm, tràn đầy linh khí, khóe miệng nhếch lên nụ cười như ánh mặt trời dịu êm. Nó như thể điểm mắt cho rồng, khiến cho gương mặt của thiếu niên dường như cũng trở nên tươi đẹp hơn.

Không thể không nói, thiếu niên này rất đặc biệt.

"Hì hì, đừng thế chứ Mục Trần ca, vất vả lắm mới được nghỉ ngơi, đệ còn đang mong được về nhà ngay đây. Cha đệ mà biết đệ gây ra chuyện mất mặt như thế, chỉ e người sẽ đánh chết đệ mất." Thiếu niên áo xám lấy tay xoa trán, cười xí xóa không thôi.

Những thiếu niên thiếu nữ quanh đó chợt cười thành tiếng, vô cùng náo nhiệt.

"Đệ cũng biết là cha đệ dữ như thế, nếu trong ba tháng mà đệ còn chưa đạt đến Linh Động cảnh thì cứ chờ bị đánh đi." Thiếu niên được gọi là Mục Trần kia khẽ lắc đầu, nói một cách giận dữ.

"Đâu dễ gì đạt tới Linh Động cảnh chứ, đệ đâu có biến thái đến nỗi có thể dễ dàng tham gia Linh lộ như Mục ca đâu." Tô Lăng nhếch miệng cười nhưng ngay sau đó lại im lặng. Tuy ở khắp Bắc Linh cảnh, chuyện này không tính là bí mật gì, hơn nữa bản thân Mục Trần cũng không có quá ngại, nhưng dù sao thì bị đuổi không phải là chuyện vinh quang gì.

Nghe thế, thiếu niên tên Mục Trần chỉ cười mỉm, vẻ mặt không có biến hóa gì lớn. Hắn chỉ ngẩng đầu lên nhìn những vết nứt trên những cành liễu kia, ánh mắt phức tạp pha chút hoài niệm.

Linh lộ!

Hiện tại không biết những tên kia ra sao, có lẽ đã kết thúc tu luyện rồi cũng nên? Nếu thế, có lẽ không lâu nữa bọn hắn sẽ được tiến vào Ngũ đại viện rồi nhỉ.

Còn nàng…

Mục Trần mấp máy môi, trong đầu thoáng hiện lên một cô gái vận váy đen, lưng lúc nào cũng đeo một thanh trường kiếm màu đen, dáng người yểu điệu, gương mặt lạnh lùng mà xinh đẹp.

Khi bóng hình xinh đẹp ấy nhảy lên, mái tóc bạc chói mắt hệt như dãi ngân hà kia cũng phất phơ theo.

Cách thiếu nữ thần bí lạnh lùng này tu luyện khiến cho người khác cảm thấy điên cuồng. Ở trong Linh lộ, không hiểu vì sao nàng lại truy sát hắn tới nửa năm trời, mà tất cả cũng chỉ bởi một lý do khiến Mục Trần hết sức tức giận, hắn cứu nàng.

Nhưng đến cuối cùng, lúc hắn bị bức phải rời khỏi nơi đó, nàng lại là người đầu tiên không chút đắn đo rút kiếm đứng trước người hắn.

Mỗi khi nhớ đến gương mặt nhỏ nhắn khuynh quốc khuynh thành xưa nay chưa hề lộ ra tí cảm tình mà luôn toát ra sát khí băng lãnh của nàng thì đến Mục Trần cũng không nhịn được cơn hoảng hốt.

Thật đáng hoài niệm.

"Ha ha, đây chẳng phải là người duy nhất tham gia Linh lộ của Bắc Linh cảnh chúng ta, Tiểu Mục ca sao? Lại dẫn huynh đệ đi tu luyện hả? Mạc sư quả thật rất coi trọng ngươi đấy."

Trong khi hắn đang chìm trong hoài niệm, một giọng nói chói tai đột nhiên vang lên. Mục Trần bình tĩnh ngẩng đầu lên, thấy ở đằng xa, có mười mấy người chậm rãi bước tới. Người đi đầu là một thiếu niên có gương mặt kiêu ngạo. Lúc này y đang nhếch miệng lên cười tủm tỉm nhìn Mục Trần.

"Lưu Triệt, người Tây viện các ngươi tìm Đông viện bọn ta làm gì? Muốn ăn đòn hả?!" Khi nhìn thấy đám người này, sắc mặt của thiếu niên tên mà Tô Lăng gọi là Mục Trần chợt trầm xuống, hắn đứng dậy cười lạnh nói.

"Vù!"

Trên bãi đất trống, mấy trăm đệ tử Đông viện đồng loạt đứng lên, dùng dùng ánh mắt bất thiện nhìn đám người đang đi tới. Cả bọn nhanh chóng xúm lại một chỗ trông rất có khí thế.

Bắc Linh viện chia làm Đông viện và Tây viện, giữa hai viện thường xuyên xảy ra mâu thuẫn. Xét tổng thể, trước đây Tây viện mạnh hơn Đông viện. Gặp Tây viện, phần lớn các đệ tử của Đông viện đều tránh đi. Nhưng một năm gần đây, tình hình đã bắt đầu thay đổi, mà mọi chuyện cũng là do có sự xuất hiện của Mục Trần.

Ba tháng trước, trong một lần tỉ thí giữa đệ tử địa giới của hai viện, Tiết Đông xếp hạng ba của Tây viện thua dưới tay Mục Trần khiến nhiều đệ tử Đông viện giải tỏa được bức xúc trong lòng, cũng khiến Tây viện bớt hung hăng lại.

Mà hiện tại, những tên gia hỏa của Tây viện lại chạy tới đây khiêu khích Mục Trần. Chuyện này khiến đám Tô lăng không nhịn được.

"Ha ha, hiện giờ Đông viện đắc chí ghê nhỉ, các ngươi tưởng rằng có Mục Trần là có thể khiêu chiến được Tây viện bọn ta sao?"

Thấy bên Đông viện người đông thế mạnh nhưng Lưu Triệt không những không sợ hãi mà còn chỉ ngón tay về phía đài cao cách đó không

xa, nhếch miệng cười nói: "Các ngươi dám đánh không?"

Cả đám Tô Lăng nhìn theo hướng ngón tay Lưu Triệt, chỉ thấy trên đài cao kia có mấy bóng người đang nhìn về phía họ. Sau khi nhìn thấy rõ những gương mặt quen thuộc ở trên đài cao, sắc mặt đám người Tô Lăng liền thay đổi.

"Bọn họ là những sư huynh ở Tây viện thiên giới."

Bắc Linh viện không chỉ chia thành hai viện mà còn chia làm hai giới thiên, địa. Đám người Tô Lăng, Mục Trần thuộc địa giới, còn những người ở trên đài cao kia là các sư huynh ở Tây viện thiên giới, thực lực mạnh hơn bọn họ rất nhiều.

Trong lúc sắc mặt đám người Tô Lăng biến hóa, những sư huynh đến từ thiên giới ở trên đài cao cũng đang mỉm cười nhìn bọn họ, đồng thời nói chuyện với nhau.

"Kia là Mục Trần của Đông viện hả? Hiện tại hắn đang là người nổi tiếng của Bắc Linh viện chúng ta, thậm chí là cả Bách Linh cảnh đó sao? Không ngờ chỉ mới chừng đó tuổi mà hắn đã đạt tới Linh Động cảnh rồi, dù chỉ là Linh Động cảnh sơ kỳ nhưng cũng đủ tư cách lên thiên giới rồi. Lợi hại, lợi hại."

"Ừm, không tệ lắm, không ngờ Đông viện cũng có được một thiên tài như hắn. Chờ sau này hắn lên Đông viện thiên giới, e rằng Tây viện thiên giới chúng ta cũng sẽ có thêm áp lực."

"Ta nghe nói tên tiểu tử này được chọn để tham gia Linh lộ, nhưng rồi không biết sao lại bị đuổi khỏi đó. Buồn cười thật, lần đầu tiên ta nghe nói tới chuyện này đó."

"Còn không phải là họ chọn nhầm người nên mới đuổi tên tiểu tử kia đi sao?"

"Ha ha."

Ở trong đám người này, có một cô gái mặc áo đỏ, thân hình thon dài, da trắng như tuyết, gương mặt trái xoan vô cùng xinh đẹp đang dựa người lên lan can, đôi mắt phượng xinh đẹp nhìn về khoảng đất kia rồi sau đó dừng lại trên người Mục Trần với vẻ hứng thú.

"Ha ha, Hồng Lăng, hình như muội biết Mục Trần thì phải?" Một sư huynh cười hỏi. Từ chỗ mọi người đứng quan sát thì hiển nhiên, cô gái này là nhân vật trung tâm của đám sư huynh sư tỷ này.

"À, cha hắn là một trong những vực chủ của Bắc Linh cảnh, xem như có chút quan hệ với cha ta, khi còn bé, hai chúng ta từng chơi với nhau." Cô gái được gọi là Hồng Lăng kia nói một cách thờ ơ.

"Ta nghe nói trước kia hắn cũng thích muội?"

Đôi mắt phượng của Hồng Lăng khẽ chớp, nhìn lại thân hình thẳng tấp đang ngồi xếp bằng ở cách đó không xa. Lúc này, có một chùm sáng xuyên qua cành liễu chiếu lên gương mặt tuấn tú của thiếu niên kia, tạo nên một vòng sáng mờ đẹp mắt. Khung cảnh này khiến cho cô gái hơi ngỡ ngàng, lờ mờ nhớ lại hình ảnh một tên nhóc lẽo đẽo đi theo sau nàng khi còn bé. Chỉ có điều, khi đó, tên nhóc đó không có điều gì nổi bật nên nàng cũng không quá chú ý. Nhưng ai có thể nghĩ đến, tên nhóc không quá thân với mình ngày nào bây giờ lại trở thành người duy nhất trong Bắc Linh cảnh có tư cách tham gia Linh lộ. Khi đó, danh tiếng của Mục Trần trong Bắc Linh cảnh càng ngày càng tăng, thẳng cho tới khi hắn đột nhiên bị đuổi khỏi Linh lộ mới bắt đầu giảm.

"Chuyện khi còn bé sao có thể tính là thích được." Hồng Lăng cười lờ đi, nhưng đôi mắt trong veo của nàng lại chăm chú nhìn Mục Trần hơn. Sau khi tiến vào Bắc Linh viện, Mục Trần bắt đầu bộc lộ tài năng bản thân dù chưa đến mức trở thành đệ tử số một của Bắc Linh viện nhưng khi nghe được việc một kẻ xuất sắc như vậy thích mình thì nàng mở mặt mở mày. Dù rằng trong lòng nàng hiểu rõ, thật ra chuyện này đa số chỉ là đồn đại, nhưng dù sao nàng cũng là một cô gái, cũng ưa hư vinh.

"Ha ha, ánh mắt của Hồng Lăng sao có thể tầm thường như vậy được. Tên tiểu tử này tuy không tệ nhưng còn chưa đạt đến mức khiến cho Hồng Lăng phải động lòng đâu. Đệ không thấy tên Liên Lâm Tu kia sao? Cao thủ xếp hạng bảy ở Bắc Linh viện chúng ta, hiện tại đã đạt tới Linh Động trung kỳ, hơn xa tên tiểu tử dưới kia mà còn thất bại đấy."

"Coi bộ ở Bắc Linh viện này, may ra chỉ có Liễu Mộ Bạch đại ca mới có thể lay động được trái tim của Hồng Lăng thôi."

Vừa nghe thấy tên Liễu Mộ Bạch, sắc mặt của những sư huynh thoáng thay đổi, hiển nhiên là bọn họ cảm thấy một chút áp lực.

Người xếp hạng đầu của Bắc Linh viện là Liễu Mộ Bạch, cha y lại là vực chủ của đại vực lớn nhất Bắc Linh cảnh, uy danh hiển hách.

Cho dù luận tướng mạo, thực lực hay bối cảnh, Liễu Mộ Bạch luôn là cái tên mà những thiếu nữ trong Bắc Linh viện nghĩ tới.

Trong mắt những đệ tử Tây viện, ai cũng biết Liễu Mộ Bạch có quan hệ thân thiết với Hồng Lăng. Dù rằng đến hiện tại y vẫn chưa thể ngắt được đóa hoa kiêu ngạo của Tây viện nhưng có lẽ chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Nếu như Mục Trần thuận lợi thông qua Linh lộ, đạt được tư cách tiến vào Ngũ đại viện thì tên tuổi của hắn tự nhiên có thể lấn áp cả Liễu Mộ Bạch. Nhưng đáng tiếc, không biết tại sao hắn lại bị đuổi ra.

Bởi như thế, nếu ai đó so sánh hai người bọn họ thì chẳng khác nào mang lại tiếng cười cho kẻ khác.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Thiếu Niên Bị Đuổi Khỏi Linh Lộ

Lúc đám Tô Lăng ngẩng đầu lên nhìn những học trưởng của Tây viện ở trên đài cao, khí thế nhất thời giảm đi đôi chút. Đặc biệt khi họ thấy cô gái tên Hồng Lăng kia thì ánh mắt liền trở nên nóng bỏng, nhưng sau đó lại cúi đầu. Đây là một trong những nhân vật phong vân nhất của Bắc Linh viện, người theo đuổi nàng tại Đông viện này cũng không hề ít.

"Mục ca nè, kia chẳng phải là học tỷ Hồng Lăng của Tây viện sao… Nghe đồn khi còn bé huynh thích tỷ ấy lắm mà…" Tô Lăng đứng sát bên Mục Trần, cười xì xầm.

Nghe thế, Mục Trần liền trợn mắt lên. Khi còn bé, quả thực hắn từng chơi chung với Hồng Lăng, nhưng do tuổi còn nhỏ quá nên chưa hiểu được cái gì gọi là thích, chỉ đơn giản là muốn tìm một người bạn để chơi đùa thôi. Rồi mấy năm gần đây, phụ thân của hắn có xích mích với phụ thân của Hồng Lăng nên quan hệ hai bên cũng dần xa cách. Hắn thật không thể hiểu nổi, loại tin đồn này xuất hiện từ bao giờ.

Mục Trần chỉ biết lắc đầu chào thua rồi quay sang nhìn Lưu Triệu đang giương bộ mặt khiêu khích ở đằng kia. Hào quang linh lực mờ ảo trên người hắn dần hiện ra, hai tay chậm rãi nắm chặt lại.

"Có chuyện gì thì mau nói đi!"

Mục Trần thoáng nhìn qua đám người đang ở trên đài cao cách đó không xa, ánh mắt khẽ dừng lại trên bóng người xinh đẹp mảnh khảnh kia rồi lập tức nhìn sang nơi khác.

"Đừng tưởng có họ ở đây thì ngươi muốn nói gì cũng được, dù cho bọn họ có cản ta lại thì da thịt của ngươi cũng phải chịu chút đau khổ đấy!"

Hắn thực sự không thích vẻ kiêu căng ngạo mạn của đám người Tây viện.

"Ngươi!"

Nghe thế, ánh mắt Lưu Triệt ngập tràn lửa giận, ngay khi hắn định mở miệng mắng chửi chợt thấy khóe miệng Mục Trần khẽ nhếch lên. Trong khoảnh khắc đó, thiếu niên vốn có gương mặt nhu hòa xán lạn bỗng toát lên vẻ lạnh lùng. Vẻ lạnh lùng ấy như lưỡi đao lạnh lẽo tê buốt.

Cảm giác đó giống như khi kinh trập (*) bất chợt ập đến từ trong những tầng mây, vô tình lộ ra sự sắc bén kinh khủng.

(*) http://vi.wikipedia.org/wiki/Kinh_trập

Đây tuyệt đối không phải là thứ mà một thiếu niên đơn thuần ở tuổi này có thể có.

Lưu Triệt nuốt lấy những lời chửi mắng định phát ra xuống. Y kinh ngạc nhìn Mục Trần, sắc mặt thoáng thay đổi. Quả thực, y khá e ngại thực lực của đối phương, bởi y cũng có mặt tại nơi mà Mục Trần đánh bại Tiết Đông của Tây viện lúc trước.

"Ha ha, quả thật đã hơi tùy tiện rồi."

Đám học trưởng Tây viện thiên giới nghe thấy thế thì không khỏi nhíu mày, cảm thấy khá mất mặt, đặc biệt là khi có Hồng Lăng ở đây.

Hồng Lăng cũng khá kinh ngạc nhìn Mục Trần. Nàng không ngờ được một thiếu niên nhu hòa như hắn lại có một mặt mạnh mẽ như vậy, dường như không giống tên nhóc năm xưa chút nào.

Một người trong đám học trưởng của Tây viện thiên giới không nhịn được xoay người nhảy xuống khỏi đài, chậm rãi đi tới chỗ học viên Đông viện. Thấy thế, đám người Tô Lăng nhanh chóng lùi lại đằng sau, ánh mắt chứa đầy sự đề phòng.

Hồng Lăng thấy vậy nhưng không ra tay ngăn cản, một phần vì nàng cũng là người của Tây viện, phần khác là vì muốn nhìn xem tên nhóc bình thường trong mắt nàng trước đây có thể lộ ra ánh sáng rực rỡ sau khi mất đi vẻ ngây thơ khi còn bé hay không.

"Đồng ca." Lưu Triệt thấy người này tới gần thì trở nên vui vẻ, ánh mắt nhìn về phía đám Mục Trần thêm chút đắc ý.

Mục Trần thấy vậy thì thoáng nhíu mày nhưng trên mặt lại không tỏ ra chút e ngại nào. Mặc dù bọn họ là học trưởng đến từ thiên giới nhưng thực lực cũng chỉ ở mức Linh Động sơ kỳ, nếu thật sự đánh nhau thì chưa chắc đã chiếm ưu thế.

Người đang đi tới được gọi là Đồng ca kia khẽ gật đầu, nghiền ngẫm nhìn Mục Trần. Ngay khi gã định nói chuyện thì bỗng có một tiếng quát vang lên cách đó không xa.

"Đồng Quan, đám người Tây viện thiên giới các ngươi chạy tới Đông viên này bắt nạt đám đệ tử Địa giới, có phải là quá khinh thường Đông viên chúng ta không?"

Tiếng quát bất thình lình khiến tất cả mọi người giật mình quay đầu lại nhìn. Từ đằng xa, mười mấy bóng người đang bước nhanh tới, đi đầu là một thiếu nữ cao gầy mặc bộ đồ đen bó sát làm lộ ra những đường con mỹ miều đầy hấp dẫn, gương mặt xinh đẹp, mái tóc dài màu đen được buộc lại theo kiểu đuôi ngựa, đôi chân thon dài tinh tế xinh xắn, quả thật không hề kém Hồng Lăng.

Lúc này, thiếu nữ cười lạnh nhìn đám người Đồng Quan, sắc mặt của những người đi sau nàng cũng rất không tốt.

"Đó là học tỷ Thiên Nhi."

Đám người Tô Lăng thấy cô gái mặc đồ đen kia tới lập tức trở nên kích động, thậm chí gương mặt non nớt của một số thiếu niên còn đỏ ửng lên. Thiếu nữ này và Hồng Lăng được coi như hai đóa hoa của Bắc Linh viện. Cả hai đều có vô số người theo đuổi nhưng không ngờ rằng hôm nay lại có thể gặp được cả hai tại đây.

"Ha ha, hóa ra là Thiên Nhi."

Đồng Quan nhìn thấy thiếu nữ mặc đồ đen này thì khẽ ngẩn ra, vẻ mặt không tự nhiên lắm. Đường Linh Nhi không phải chỉ được nhiều người theo đuổi tại Bắc Linh viện mà thậm chí, thực lực của nàng đã đạt đến Linh Động trung kỳ, cũng là một trong những nhân vật ưu tú của thiên giới Bắc Linh viện.

Thiếu nữ được gọi là Đường Thiên Nhi kia đi tới đứng cạnh Mục Trần. Nàng tinh tế cau mày quan sát Đồng Quan rồi ngẩng đầu nhìn Hồng Lăng trên đài cao. Hai thiếu nữ đối mặt nhau không chút nhường nhịn, đôi mắt cả hai như đang tóe lửa.

"Các ngươi tới đây làm gì?" Đường Thiên Nhi nhìn sang chỗ khác, lạnh lùng hỏi.

"Muội nói thế nghe sao được, chúng ta tuy là người của Tây viện nhưng Tây viện cũng thuộc Bắc Linh viện, vì thế chúng ta đến nơi này thì có gì sai đâu?" Đồng Quan khẽ nhún vai, cười đáp.

Đường Thiên Nhi hừ lạnh một tiếng rồi vươn bàn tay ngọc của mình ra vỗ lên vai Mục Trần, hất cằm nói: "Mục Trần là người của Đông viện chúng ta, nếu các ngươi còn dám tìm tới gây chuyện với hắn thì đừng trách ta đây không khách khí."

Vừa dứt lời, nàng khẽ hất mái tóc đuôi ngựa của mình lên, tư thế hiên ngang oai hùng rất có khí khách của bậc đại tỷ.

"Xem ra ngươi cũng có duyên với con gái lắm." Đồng Quan mỉm cười nhìn Mục Trần, nụ cười pha chút mỉa mai ghen ghét. Gã cũng thường quan tâm đến Đường Thiên Nhi nhưng lại chưa bao giờ được nàng đáp lại.

"Có duyên với con gái cũng là một loại thực lực." Mục Trần cười như thể không hề nhận ra sự trào phúng trong lời nói của Đồng Quan. Nếu so với đám người ở trong Linh lộ thì tên Đồng Quan này quả thực còn non lắm.

Hồng Lăng ở trên đài cao cũng nhìn Mục Trần, trong lòng cảm thấy thất vọng nên chậm rãi dời ánh mắt sang nơi khác. Có lẽ vì nàng cảm thấy hắn vẫn nhát gan và lười biến như ngày xưa chăng?

"Bỏ đi, hôm nay chúng ta cũng không phải tới gây chuyện mà đơn giản là có chuyện muốn báo cho ngươi biết thôi."

Nhận thấy không thể chọc giận được Mục Trần, Đồng Quan cũng cảm thấy chẳng thú vị nữa nên phẩy tay ra hiệu cho Lưu Triệt ở sau lưng mình, tên này liền cất giọng cười lạnh: "Mục Trần, ta thay mặt đại ca Liễu Dương nói với ngươi câu này. Mười ngày sau, huynh ấy sẽ chọn ngươi làm đối thủ trong cuộc tỷ thí giữa hai viện."

"Liễu Dương?"

Nghe thấy cái tên này thì sắc mặt của đám Tô Lăng cũng lập tức thay đổi. Sư huynh Liễu Dương là người mạnh nhất của Tây viện địa giới. Nghe nói không lâu trước đây, y đã đạt đến Linh Động cảnh.

"À đúng rồi, ta quên nhắc cho ngươi biết một chuyện, ba hôm trước, qua kì kiểm tra thì phát hiện đại ca Liễu Dương sở hữu linh mạch trong cơ thể, mặc dù chỉ là Nhân cấp…" Lưu Triệt khá hả hê nhìn Mục Trần, tươi cười nói.

"Linh mạch Nhân cấp?"

Lời này vừa phát ra lập tức khiến cho sắc mặt đám người Tô Lăng hoàn toàn thay đổi, ngay cả Đường Thiên Nhân đứng gần đó cũng khẽ giật mình. Trong cả Bắc Linh viện này, đệ tử có được linh mạch tuyệt không vượt quá một bàn tay. Thật không ngờ tới, tên Liễu Dương kia lại là một trong số đó.

"Là Linh mạch Nhân cấp đấy…" Đồng Quan nhếch miệng nhìn Mục Trần đầy thương hại. Liễu Dương cũng chỉ ở Linh Đông cảnh sơ kì, nhưng nếu y thật sự có linh mạch Nhân cấp thì sợ rằng ngay cả đám Linh Động cảnh trung kì bọn họ cũng khó có thể thắng nổi. Xem ra tên Mục Trần này quá đen đủi rồi.

"Đại ca Liễu Dương có nói, nếu ngươi không tiếp nhận khiêu chiến cũng chả sao, chỉ cần tới lúc đó không cần phải xuất hiện là được rồi, huynh ấy sẽ không gây khó dễ gì ngươi." Lưu Triệt lớn tiếng cười. Nếu thực sự tới ngày đó mà Mục Trần không xuất hiện thì e rằng thanh danh của hắn tại Đông viện sẽ tan thành mây khói mất.

"Các ngươi ức hiếp người quá đáng!" Đường Thiên Nhi quát, mày liễu dựng thẳng.

"Thiên Nhi sư tỷ, người ức hiếp kẻ khác đâu phải là chúng ta. Hắn tốt nhất nên biết điều một chút, đừng tưởng bản thân may mắn đạt được tư cách tham gia Linh lộ thì có thể coi thường người khác." Lưu Triệt bĩu môi nói.

"Ngươi!"

Đường Thiên Nhi tức giận định xông lên, nhưng ngay lập tức bị ai đó nắm lấy cổ tay. Nàng quay lại liền nhìn thấy gương mặt non nớt của Mục Trần bỗng hiện lên nụ cười xán lạn: "Được rồi, ngươi quay về nói với Liễu Dương đi, ta sẽ chờ hắn."

"Có khí phách! Vậy chúng ta sẽ chờ xem biểu hiện xuất sắc của ngươi ngày hôm đó."

Lưu Triệt giơ ngón cái về phía Mục Trần, khóe miệng hơi nhếch lên, sau đó quay người cười lớn bỏ đi. Bộ dáng của hắn hiển nhiên rất mong chờ cuộc chiến của mười ngày sau.

Sau khi đám Lưu Triệt, Đồng Quan rời đi thì Hồng Lăng đứng trên đài cao cũng liếc khẽ bọn hắn rồi xoay người bỏ đi.

"Mục ca, huynh thật sự muốn tiếp nhận khiêu chiến của Liễu Dương sao? Nếu thực sự y là người có linh mạch thì e là khó đối phó lắm." Tô Lăng nhìn theo bóng đám người Đồng Quan đang đi xa, cất giọng lo lắng.

"Cố hết sức thôi." Mục Trần thuận miệng đáp lại.

"Nè, đệ có bị sao không thế, rõ ràng bọn chúng khiêu khích đệ mà, đệ hoàn toàn có thể từ chối loại khiêu chiến này mà." Đường Thiên Nhi buồn bực nói.

"Thiên Nhi tỷ yên tâm, đệ tự biết chừng mực." Mục Trần cười mỉm nói.

Đường Thiên Nhi nhíu đôi mày liễu, cặp mắt sáng chăm chú nhìn gương mặt non nớt đang nở nụ cười nhu hòa kia. Nhưng không hiểu sao, nàng luôn cảm thấy có điều gì đó đang được cất giấu ở sâu trong đáy mắt hắn.

"Hừ, dù sao thì người mất mặt cũng không ta." Đường Thiên Nhi hừ lạnh, nói một cách khó chịu.

"Hình như Thiên Nhi tỷ rất quan tâm đến mặt mũi của đệ thì phải?" Mục Trần nhìn gương mặt xinh đẹp đang ủ rủ trước mặt thì không nhịn được trêu chọc.

"Ta lo cho đệ làm gì." Gương mặt của Đường Thiên Nhi thoáng ửng đỏ. Nàng trợn mắt nhìn Mục Trần rồi mắng: "Ta chỉ lo đến lúc đệ bị đánh bầm dập sẽ khiến mặt mũi Đông viện chúng ta mất sạch thôi."

Mục Trần cười. Phụ thân của Đường Thiên Nhi cũng là một trong những vực chủ tại Bắc Linh cảnh, hơn nữa lại có quan hệ hết sức tốt đẹp với phụ thân hắn, hai nhà thường xuyên qua lại nên quan hệ của hai người cũng rất tốt.

"Đúng rồi, ta mới nhận được tin này." Đường Thiên Nhi vẫy tay đuổi đám Tô Lăng đi, sau đó nhìn thẳng vào Mục Trần nói: "Ta nghe viện trưởng nói rằng Linh lộ đã chính thức kết thúc rồi."

Cả người Mục Trần khẽ cứng lại, sau đó hắn ngẩng đầu lên thở dài. Cuối cùng cũng kết thúc rồi sao…

"Nghe nói trong Linh lộ lần này xuất hiện không ít kẻ cực kì biến thái, đáng sợ hơn nữa là có cả một người mang linh mạch Thiên cấp ngàn năm khó gặp. Ngũ đại viện vì tranh giành hắn mà đánh nhau tới đầu rơi máu chảy."

Linh mạch có lợi ích rất lớn cho việc tu luyện, chia làm ba loại Thiên, Địa, Nhân. Nếu như ai đó có được linh mạch thì tốc độ tu luyện sẽ nhanh hơn người bình thường rất nhiều. Bao nhiêu năm qua, Bắc Linh viện chưa từng có ai có được linh mạch Địa cấp, càng đừng nói đến linh mạch Thiên cấp. Bởi vậy có thể thấy được, linh mạch Thiên cấp hiếm có cỡ nào.

Đường Thiên Nhi lè chiếc lưỡi hồng nhuận phơn phớt của mình ra, trông đáng yêu xinh đẹp cực kỳ.

"Là linh mạch Thiên cấp luôn đấy, ta chưa thấy bao giờ. Những kẻ tham gia Linh lộ quả thực không ai không biến thái. Quên nữa, đệ cũng có tham gia Linh lộ mà, có biết người đó là ai không?"

"Hình như hắn tên là Cơ Huyền?" Mục Trần dửng dung nói, đồng thời nhớ lại người có cái tên đã khắc sâu trong trí nhớ này.

"Đệ biết tên hắn hả?" Đường Thiên Nhi kinh ngạc nói.

"Ừ, biết chứ, tên đó lợi hại lắm."

Mục Trần cười, đôi mắt khẽ cụp xuống, nói: "Thiếu chút nữa là đệ đã làm thịt được hắn rồi."

Đường Thiên Nhi mở to đôi mắt xinh đẹp, kinh ngạc nhìn gương mặt non nớt như đột nhiên trở nên lạnh lùng trước mặt rồi hỏi lại: "Thật hả?"

"Tất nhiên là giả rồi, vậy mà tỷ cũng tin được sao? Đệ chỉ là một tên gia hỏa bị đuổi ra giữa đường, sao có thể so sánh với người khiến cho Ngũ đại viện đầu rơi máu chảy chứ?" Gương mặt lạnh lùng của Mục Trần bỗng nhiên biến mất. Hắn nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Đường Thiên Nhi thì lập tức cười lớn.

Đường Thiên Nhi nghiến răng như thể chỉ hận không cắn được hắn mấy miếng nhưng rồi cũng giữ được bình tĩnh, khẽ nói: "Đệ mới đạt đến Linh Động cảnh hắn còn chưa tu luyện linh quyết nhỉ? Ta nghe nói tên Liễu Dương kia đã bắt đầu tu luyện rồi đấy."

"Linh quyết thôi mà, lát nữa đệ về nhà luyện cũng được. Cha đệ từng bảo, khi nào đạt đến Linh Động cảnh thì phải trở về nhà một chuyến." Mục Trần cười nói.

"Ừ, vậy ta đi trước đây." Đường Thiên Nhi khẽ gật đầu. Tốt xấu gì thì phụ thân của Mục Trần cũng là một vị vực chủ trong Bắc Linh cảnh, tất nhiên ông ta sẽ chọn cho Mục Trần linh quyết tốt nhất rồi. Sau đó, Đường Thiên Nhi không nghĩ thêm gì nữa mà chỉ vẫy tay chào tạm biệt, hất mái tóc đuôi ngựa lên rồi rời đi.

"Quên nữa."

Đường Thiên Nhi chợt dừng bước, quay lại nhìn Mục Trần, nghĩ ngợi một lúc rồi nói: "Nếu quả thực không nắm chắc phần thắng thì ta sẽ giúp đệ dạy dỗ tên Liễu Dương kia, được chứ? Có điều, đại ca của tên Liễu Dương kia lại khá phiền toái…"

"Tỷ nghĩ đệ không nắm chắc chiến thắng sao?" Mục Trần bất đắc dĩ lắc đầu, biện pháp này mà tỷ ấy cũng nghĩ ra được.

"Hừ, đệ không nên phụ lòng tốt của tỷ."

Đường Thiên Nhi đáp lại một cách khó chịu. Ở trong Bắc Linh viện này, người khác muốn nhờ nàng giúp còn không được, chỉ có mỗi tên tiểu tử này lúc nào cũng đáng ghét như thế. Nghĩ tới đây, nàng liền tức giận bỏ đi. Nguồn truyện: Truyện FULL

Mục Trần nhìn bóng dáng xinh đẹp của Đường Thiên Nhi bỏ đi chợt cười tự hỏi: "Nếu như Linh lộ đã kết thúc, hắn nàng cũng đã tiến vào Ngũ đại viện rồi nhỉ? Không biết là ở viện nào đây?"

Nhớ lại trước khi rời đi, trong khu rừng xanh um ấy, thiếu nữ có mái tóc dài màu bạc đã lặng lẽ nhìn hắn bằng đôi mắt xanh sâu thẳm.

"Ta ở Ngũ đại viện chờ ngươi, nếu ngươi không tới…"

Đôi tay nhỏ bé xinh xắn của thiếu nữ nắm chặt lấy trường kiếm màu đen, chậm rãi chỉ lên trước ngực rồi đặt mũi kiếm lên trái tim hắn: "Ta sẽ giết hắn giúp ngươi, nhưng…"

Thiếu nữ chăm chú nhìn hắn, đôi mắt trong veo như ngọc lưu ly.

"Ta không thích người dễ dàng chấp nhận thất bại, nhưng chí ít thì khi đó ngươi cũng không thua, ta thực sự rất vui."

Cơn gió thoảng qua khiến mái tóc dài màu bạc của thiếu nữ phất phơ, gương mặt nhỏ nhắn trắn trẻo vốn lạnh lùng kia bỗng hồng phớt, dù chỉ là thoáng qua nhưng cũng có chút gì đó khiến lòng người rung động.

Cho nên, hắn nhất định phải tới!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Mục Vực

Bắc Linh cảnh phân làm chín vực, mỗi vực đều do một vực chủ khống chế. Giữa chín vực cũng đều có những bên liên kết hoặc đối lập với nhau nên tình hình chung của các vực trong Bắc Linh cảnh được duy trì ổn định.

Ngoài chín vực này, trong Bắc Linh cảnh còn có một thế lực hùng mạnh không thể bỏ qua là Bắc Linh viện, nhưng trong phân tranh giữa chín vực thì trước nay viện này luôn ở phe trung lập. Bọn họ không có dã tâm tranh đoạt địa bàn, chỉ cố thủ mộc góc, thu nhận đệ tử. Cũng chính vì điều này mà địa vị của bọn họ tại Bắc Linh cảnh ngày càng tăng.

Hơn nữa, Bắc Linh viện còn có trong tay một suất vào Ngũ đại viện. Đây chính là thứ khiến cho tất cả những vực chủ thèm thuồng. Bọn họ đều hiểu rằng, tuy địa vị của bản thân tại Bắc Linh cảnh không hề thấp nhưng kém quá xa Ngũ đại viện. Vì thế, để có cơ hội lấy được một suất này, ngay khi con cái trong nhà bọn họ vừa đủ tuổi có thể tu luyện thì sẽ được đưa ngay đến Bắc Linh viện tu hành.

Bởi vậy, trong Bắc Tiên cảnh này, thế lực không thể đắc tội nhất chính là Bắc Linh viện.

Mục vực, Mục thành.

Lúc Mục Trần bước ra khỏi truyền tống linh trận, những tiếng huyên náo ầm ĩ chốn phồn hoa này nhanh chóng lọt vào tai. Hắn mỉm cười nhìn quang cảnh phồn hoa nơi Mục thành.

Mục thành chính là chủ thành của Mục vực, mà cha của hắn, Mục Phong, chính là chủ của Mục vực.

"Thiếu chủ?"

"Thiếu chủ, ngài từ Bắc Linh viện trở về rồi à?"

"Nhanh đi thông báo cho vực chủ!"

Xung quanh truyền tống linh trận có thủ vệ của Mục vực trấn giữ, khi bọn hắn nhìn thấy thiếu niên từ trong linh trận đi ra liền hơi giật mình nhưng ngay sau đó thì vui mừng xúm tới.

"Làm phiền mọi người rồi, ta tự đi về cũng được." Mục Trần tươi cười nhìn những thủ vệ. Hắn lớn lên tại đây nên mọi người đều quen hắn. Mặc dù hắn là con trai của vực chủ nhưng tính tình lại tốt nên rất được mọi người trong Mục thành chào đón.

Sau khi tạm biệt những thủ vệ nhiệt tình kia, hắn chạy vội về nhà. Một lúc lâu sau, một toà phủ viện to lớn hiện ra trong mắt, ở trước phủ có khắc hai chữ "Mục phủ" rất lớn.

Ở trước Mục phủ tất nhiên có trọng binh canh gác, nhưng Mục Trần lại không để tâm đến mà chạy thẳng vào trong phủ. Khi nhận ra hắn, những thủ vệ kia liền vui vẻ cười thi lễ rồi lại tập trung vào công việc canh gác của mình.

"Cha!"

Mục Trần xông vào phủ viện, chạy thẳng đến phòng khách thì thấy có hai người đang ngồi ở đó. Ngồi trên ghế chủ tọa là một nam tử mặc áo bào đen, thân thể rắn rỏi, eo thẳng tấp như một cây trường thương, khuôn mặt kiên nghị, chỉ là tóc trên đầu ông đã điểm bạc khiến người ta cảm thấy chút tang thương, nhưng mơ hồ có thể nhận ra, khi còn trẻ, ông hẳn là một người anh tuấn.

Người này chính là Mục Phong, phụ thân của Mục Trần, đồng thời cũng là vực chủ Mục vực.

Ngồi ở ghế bên dưới Mục Phong là một người đàn ông trung niên gầy gò, hốc mắt hõm sâu, nhìn qua có chút nham hiểm, bờ môi khẽ mím lộ ra vẻ lạnh lùng. Chỉ có điều, khi thấy Trần Mục xông vào phòng khách thì vẻ lành lạnh này cũng lập tức giảm đi đôi chút, thay vào đó là sự vui vẻ đầy thiện ý.

"Về thì về chứ sao lại hét toáng lên thế kia?" Mục Phong buông thứ trong tay xuống, nhìn thiếu niên đang đứng ở cửa cười mắng một tiếng, sâu trong ánh mắt lại có vẻ yêu thương nồng nàn.

"Vực chủ, hiếm khi Tiểu Mục quay về nên hưng phấn đôi chút cũng là lẽ hiển nhiên mà." Người đàn ông trung niên gầy gò kia cười nói.

"Chỉ có Chu thúc là hiểu con." Mục Trần ngồi xuống ghế, cười hì hì với người đàn ông kia, nói giọng khá thân thiết. Chu thúc tên là Chu Dã, là bạn chí cốt của phụ thân hắn. Năm đó, Chu Dã và Mục Phong cùng nhau đánh giết khắp Bắc Linh cảnh, sau đó ông trợ giúp phụ thân hắn trở thành vực chủ Mục vực, hơn nữa còn chăm sóc cho Mục Trần từ nhỏ, luôn coi Mục Trần như con của mình nên tình cảm giữa hai người cũng rất tốt.

"Ồ? Con đã đạt tới Linh Động cảnh rồi hả?" Mục Phong mỉm cười, sau đó trừng mắt kinh ngạc nhìn Mục Trần, vui mừng hỏi.

Chu Dã nghe thế thì khá kinh ngạc nhìn Mục Trần, quả nhiên phát hiện có dao động của linh khí phát ra từ trong cơ thể hắn.

"Con cũng mới đạt tới thôi ạ." Mục Trần khẽ gật đầu, nói ra với vẻ bình thản chứ không quá tự đắc.

"Xem ra lần này con về là vì linh quyết nhỉ." Mục Phong cười nói. Chỉ có những người đạt tới Linh Động cảnh mới có thể tu luyện linh quyết, lúc đó uy lực của linh lực mới được phát huy hết mức.

"Nếu con không tu luyện linh quyết thì khó mà giải quyết đối thủ trong mười ngày tới được." Mục Trần bĩu môi, thấy ánh mắt nghi ngờ của Mục Phong và Chu Dã, hắn liền kể lại ngắn gọn một lượt chuyện Liễu Dương khiêu chiến mình.

"Đám người Liễu gia này thật đúng là chẳng có ai tốt đẹp cả."

Chu Dã nghe xong, ánh mắt lại trở nên lạnh lùng hơn, cất giọng: "Mấy năm nay Liễu gia ngày càng kiêu ngạo rồi, mặc dù Liễu vực xem như đứng đầu Bắc Linh cảnh nhưng chúng tưởng Mục vực chúng ta là quả hồng mềm chắc?"

Mục Phong lờ đi, cười nói: "Thật không nghĩ tới, tên Liễu Dương kia lại có linh mạch, Liễu gia thực may mắn."

"Chỉ là linh mạch Nhân cấp thôi."

Mặc dù Chu Dã nói như thế nhưng đôi mày hắn lại khẽ nhăn lên, nhìn Mục Trần nói: "Liễu Dương cũng có thực lực Linh Động sơ kỳ như con, lại có linh mạch hỗ trợ thì e là cả Linh Động trung kỳ cũng chưa chắc đã ứng phó được. Tiểu Mục, con có nắm chắc không?"

Mục Trần mỉm cười. Hắn từng giao thủ cùng một tên có linh mạch Thiên cấp thì người sở hữu linh mạch Nhân cấp như Liễu Dương tính làm gì? Tên tiểu tử kia còn kém xa mấy tên biến thái ở trong Linh lộ nhiều.

Mục Phong nhìn qua khuôn mặt non nớt của Mục Trần. Ông cảm giác được đứa con trai của mình đã thay đổi đôi chút sau khi trở về từ Linh lộ. Tuy ngày thường tên nhóc này nhìn như nhã nhặn nhưng một người từng trải như Mục Phong lại cảm giác được, sau vẻ ôn hòa nhã nhặn kia dường như cất giấu vẻ lạnh lùng kiêu ngạo.

Loại khí khái này tựa như tiềm long ngủ đông, không cất tiếng thì thôi, một khi bộc phát chắc chắn sẽ như sấm sét.

Sự thay đổi này khiến Mục Phong vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Ông luôn quan tâm đến đứa con trai độc nhất này. Tuy ông rất muốn biết tại sao con mình lại bị đuổi khỏi Linh lộ, nhưng Mục Trần không nói thì ông cũng chẳng hỏi nhiều. Ông tin tưởng con trai mình sẽ không làm gì để mình phải thất vọng.

"Đi thôi, ta dẫn con đi chọn linh quyết." Mục Phong đứng dậy, vẫy tay gọi con mình rồi quay người bước đi vào hậu viện. Mục Trần đáp một tiếng rồi nhanh chóng đi theo ông.

Mục Trần đi theo cha mình tới hậu viện, cuối cùng dừng lại trước một cánh cửa đá được rất nhiều thủ vệ canh giữ. Mục Phong giơ tay lên, một luồng linh lực mạnh mẽ hóa thành một chùm sáng bao trùm cửa đá. Đọc Truyện Online Tại http://truyenfull.vn

Mục Trần đứng sau lưng Mục phong, cảm nhận được dao động linh lực cực mạnh này thì không khỏi thè lưỡi. Phụ thân không hổ là cao thủ Thần Phách cảnh, dao động linh lực không ngờ lại khủng khiếp đến thế.

Lúc mới bắt đầu tu luyện là Cảm Ứng cảnh, cảm ứng thiên địa linh khí. Tiếp theo là Linh Động cảnh, ở cảnh giới này thì người tu luyện có thể hấp thu linh khí vào trong cơ thể. Sau đó là Linh Luân cảnh, linh khí trong cơ thể ngưng tụ thành vòng, khả năng ngưng tụ linh lực hơn xa Linh Động cảnh.

Sau Linh Luân cảnh chính là Thần Phách cảnh, đây được xem là một trong những bước ngoặt quan trọng trong việc tu hành. Hiện tại Mục Phong đang ở cảnh giới này. Một khi đạt tới Thần Phách cảnh thì có thể xem như là cao thủ chân chính tại Bắc Linh cảnh, sức chiến đấu hoàn toàn bỏ xa Linh Luân cảnh bởi họ đạt được một năng lực kỳ lạ là luyện hóa thú phách.

Thứ gọi là thú phách này thực ra chính là tinh phách của muôn loài trong trời đất. Nếu ai luyện hóa thú phách, người đó sẽ thu được linh lực của nó, lại phối hợp thêm linh lực của bản thân thì sức chiến đấu của bản thân sẽ được tăng lên đáng kể.

Ở thế giới này có một quyển Vạn Thú lục phân làm hai bảng Thiên Địa, ghi lại vô số linh thú trong trời đất. Viên thú phách mà Mục Phong luyện hóa do năm xưa ông may mắn lấy được có tên là Long Viêm điêu, xếp hạng tám mươi lăm trên Vạn Thú lục Địa bảng. Mấy năm nay, Mục Phong tung hoành Bắc Linh cảnh, trở thành vực chủ một vực không thể không kể đến công lao của viên thú phách Long Viêm điêu này.

"Cót két."

Vào lúc Mục Trần phân tâm thì cánh cửa đá nặng nề kia dần mở ra, tiếng "cót két" cũng theo đó vang lên.

Cửa đá mở ra, không khí tràn đầy vẻ xưa cũ chợt ập tới, Mục Phong vẫy tay một cái, rồi sau đó cất bước đi vào, Mục Trần cũng nhanh chóng đuổi theo.

Đằng sau cửa đá là một gian mật thất, trong mật thất có ánh lửa lờ mờ, từng dãy giá sách bằng đá hiện ra trước mắt, trên mỗi giá lại có một ngọc giản, mơ hồ có quang mang nhàn nhạt lóe ra.

Ánh mắt Mục Trần rực sáng nhìn qua những ngọc giản trong mật thất, hiển nhiên, tất cả những ngọc giản này đều là linh quyết…

Mục Phong phủi tay, hắn nhìn qua mật thất, ánh mắt lơ đãng nhìn thoáng qua mọi thứ rồi cười nhạt nói: "Tất cả những thứ ta có đều ở trong mật thất này, con cứ chọn tự nhiên, để ta xem thử con có thể chọn quyển linh quyết gì."

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Đại Phù Đồ Quyết

Mục Trần nhìn gian mật thất trước mặt. Phụ thân hắn là vực chủ Mục vực, hơn nữa lại là một cao thủ nổi danh ở Bắc Linh cảnh nên những thứ ông kiếm được suốt bao không qua không hề ít.

Mục Trần không chút khách khí bước nhanh vào trong mật thất, sau đó cầm lấy một ngọc giản, thoáng nhìn qua thì trên ngọc giản này xuất hiện mấy chữ sáng mờ.

Linh quyết Phàm cấp trung phẩm, Hỏa Vân Công.

Mục Trần khẽ chớp mắt. Thông thường, linh quyết được chia thành nhiều loại như linh quyết luyện công, linh quyết tấn công, linh quyết phòng ngự… Rồi trong những loại linh quyết này lại chia thành ba cấp khác nhau, phân biệt là từ cao đến thấp là Thần cấp, Linh cấp, Phàm cấp. Mỗi cấp lại chia làm ba cấp nhỏ nữa là thượng, trung, hạ. Hỏa Vân Công trước mặt hắn hiện tại thuộc linh quyết luyện công Phàm cấp trung phẩm.

Mục Trần bỏ ngọc giản này xuống, hiển nhiên hắn không có hứng thú gì với nó. Sau đó, hắn chậm rãi bước sâu vào trong thạch thất, thi thoảng lại cầm một ngọc giản khác lên rồi lại bỏ xuống.

Mục Phong chậm rãi đi theo Mục Trần, thoải mái xem con mình chọn linh quyết.

Bách Kiếm Linh Quyết, Phàm cấp thượng phẩm.

Phá Sơn Điển, Phàm cấp thượng phẩm.

Muôn vàn linh quyết ngập tràn trong mắt Mục Trần. Tuy phần lớn đều là linh quyết Phàm cấp nhưng Mục Trần cũng hiểu, nếu những linh quyết này xuất hiện ở bên ngoài thì sẽ có vô số người phải tranh giành. Bảo tàng của Mục Phong tuyệt đối không phải như những thứ bình thường ở Bắc Linh cảnh này.

Sau khi đi được một lúc, bước chân của Mục Trần cuối cùng cũng dừng lại ở nơi sâu nhất trong mật thất, nhưng đến lúc này hắn vẫn không thể tìm thấy linh quyết mình cần. Hắn ngẩng đầu lên nhìn về phía ba hộp ngọc đã được mở sẵn trên những giá đựng cuối cùng.

"Dã tâm của con cũng không nhỏ nhỉ, đó là ba linh quyết mà cha ngươi phải liều mạng mới có được đấy." Thấy Mục Trần nhìn ba hộp ngọc kia, Mục Phong không khỏi cười nói.

Mục Trần nghe thế không khỏi tò mò bước tới lấy ngọc giản từ trong một hộp ngọc ra. Ngọc giản này hoàn toàn trong suốt, sờ lên còn thấy hơi ấm, hiển nhiên không phải là vật bình thường.

"Viêm Long Pháp." Mục Trần nhìn qua ngọc giản, trong mắt thoáng hiện lên chút kinh ngạc: "Là linh quyết Linh cấp hạ phẩm sao?"

Hắn biết rõ giá trị thực của linh quyết Linh cấp, nếu lấy nó đi bán đấu giá chỉ sợ sẽ hơn một triệu linh tệ chứ chả chơi.

"Ừ, linh quyết ta tu luyện cũng là Viêm Long Pháp này đây. Năm đó, ta đoạt được nó cùng lúc với thú phách Viêm Long Điêu." Mục Phong khẽ gật đầu nói.

Mục Trần ngắm nghía ngọc giản này một lát, rồi lại lấy ra thêm hai ngọc giản khác. Hai linh quyết này, một là Chấn Thiên Quyết, một là Tụ Lam Giám, đều là linh quyết Linh cấp hạ phẩm.

Mục Trần yêu thích ba ngọc giản này vô cùng, suy nghĩ một lúc lâu cũng do dự không biết phải chọn loại nào.

"Chọn xong chưa? Ba linh quyết này cũng không hơn kém nhau là mấy, con có thể chọn một quyển để tu luyện. Sau này nếu có linh quyết thích hợp hơn thì con cũng có thể dễ dàng thay đổi." Mục Phong ở bên cạnh khẽ cười nói.

Mục Trần phân vân đưa tay lên phía trên ba ngọc giản, cuối cùng dừng lại ở quyển Tụ Linh Giám. Quyển linh quyết này tuy không mạnh ở phương diện công kích nhưng lại có tác dụng không nhỏ về cơ sở tấn công. Bạn đang đọc truyện tại TruyệnFULL.vn - http://truyenfull.vn

Bàn tay của Mục Trần đang dừng lại trên quyển Tụ Linh Giám, nhưng ngay khi hắn chuẩn bị đưa ra lựa chọn, đột nhiên trong lòng chẳng hiểu sao lại có cảm giác khác lạ, sau đó ánh mắt hắn bất giác rời đi. Ở dưới bóng đằng sau ba chiếc hộp ngọc kia, hắn thấy một ngọc giản màu đen phủ đầy bụi.

"Nó là cái gì?"

Mục Trần ngẩn người, vươn tay cầm lấy ngọc giản màu đen kia, nhìn lướt qua thì thấy mặt ngoài của ngọc giản xù xì này có dòng chữ hơi mờ.

"Đại Phù Đồ Quyết?"

Mục Trần nhìn bốn chữ mờ này, trong mắt thoáng qua chút nghi hoặc, không hiểu sao trên đó lại không ghi cấp bậc của linh quyết.

Mục Trần nghi hoặc nhìn Mục Phong nhưng rồi lại sững sờ. Lúc này, sắc mặt phụ thân hắn rất phức tạp, ông nhìn ngọc giản màu đen trên tay con mình đầy hoài niệm.

"Cha?" Mục Trần kêu một tiếng rồi giơ ngọc giản trong tay lên hỏi: "Đây là Linh quyết gì? Sao lại không ghi rõ cấp bậc thế cha?"

"Chỉ là một quyển linh quyết bình thường thôi, con chọn cái khác đi." Mục Phong thu hồi ánh mắt, chậm rãi nói.

Mục Trần nhíu mày, vuốt ve ngọc giản màu đen này, sau đó im lặng một lúc rồi cười nói: "Con muốn nó."

Mục Phong bỗng sững người, ông nhìn chằm chằm Mục Phong, rồi hai người đối mặt nhau, thiếu niên có gương mặt non nớt nhưng lại thêm phần bướng bỉnh.

"Con thật sự chọn nó sao?" Mục Phong im lặng một lát rồi hỏi.

Mục Trần khẽ gật đầu, nói: "Không biết tại sao nhưng con có cảm giác, nếu con không chọn nó thì con sẽ hối hận mất, cha, rốt cuộc quyển linh quyết này có lai lịch gì?"

Ánh mắt Mục Phong nhìn ngọc giản đầy phức tạp. Khá lâu sau ông thở một hơi thật dài rồi cười khổ, cất giọng lẩm bẩm chỉ mỗi ông mới nghe được: "Tĩnh, thật không hổ là con của nàng."

"Quyển ngọc giản này là của mẹ con để lại, đúng hơn là để dành cho con. Nhưng bà cũng có nói, nếu con không chọn nó thì hãy cứ để nó bị phủ bụi ở đó." Mục Phong nói khẽ.

"Mẹ?"

Cơ thể Mục Trần không nhịn được khẽ run lên, miệng nhẩm đi nhẩm lại tiếng gọi thân thương nhưng hơi xa lạ khiến lòng hắn rung động ấy. Dường như hắn chưa bao giờ thấy mẹ mình, nhưng có lẽ sâu trong lòng hắn đã khắc ghi một bóng hình dịu dàng mơ hồ.

Từ khi hiểu chuyện cho đến nay, hắn chưa một lần hỏi Mục Phong tin tức của mẹ mình, mà tương tự, phụ thân hắn cũng không hề nhắc đến. Có đôi khi, dường như cả hai cha con đều cố ý không nói đến người rất quan trọng đó.

"Mẹ vẫn còn sống phải không? Mẹ đang ở đâu?"

Mục Trần vuốt ve ngọc giản, do dự một lát, rốt cuộc không nhịn được hỏi đến chuyện mà hắn muốn biết nhất. Khi còn bé, hắn từng khắc rất

nhiều tượng gỗ. Những bức tượng gỗ kia đều giống nhau, không có gương mặt rõ ràng, bởi vì nguyên hình của những tượng gỗ kia chính là bóng hình ôn nhu như ẩn như hiện ở sâu trong lòng hắn.

Mỗi một tượng gỗ đều được hắn gửi gắm vô vàn nhớ thương.

"Chuyện của mẹ con rất phức tạp, hiện tại ta có nói cũng chẳng ích gì. Nhưng nếu như con thật sự muốn biết thì tu luyện nó đi. Khi con tu luyện nó tới một cấp độ nhất định thì tự nhiên sẽ biết được mọi chuyện." Mục Phong im lặng một lúc lâu, cuối cùng chậm rãi nắm chặt hai tay, ánh mắt lấp lánh nhìn chằm chằm Mục Trần.

"Có phải chuyện mẹ bỏ đi có quan hệ tới con không cha?" Mục Trần đột nhiên hỏi.

"Con luôn là người bà nhớ thương nhất, vì con, bà có thể buông bỏ mọi thứ."

Mục Phong không trả lời thẳng câu hỏi mà chỉ khẽ đưa tay xoa đầu Mục Trần, tự giễu: "Là tại ta vô dụng, không thể để hai mẹ con con được ở cùng nhau."

"Ta đã rất cố gắng để làm điều đó nhưng cuối cùng vẫn chỉ là kẻ thất bại, ta thật sự có lỗi với mẹ con con."

Mục Trần yên lặng gật đầu, trên gương mặt non nớt của hắn hiện lên nụ cười tươi tắn: "Cha có bao giờ muốn gặp lại mẹ không?"

"Muốn, muốn lắm… Ta rất muốn gia đình chúng ta được đoàn tụ…" Mục Phong ngẩng đầu nói. Bên trong lời nói ấy dường như chứa chan niềm thương nhớ da diết.

Mục Trần siết chặt tay, ngọc giản màu đen thô ráp trong lòng bàn tay hắn tỏa ra hơi ấm dìu dịu. Được một lúc, hắn ngẩng đầu, mỉm cười nhìn Mục Phong: "Con chọn nó, cha, người yên tâm đi, chuyện người không làm được, con sẽ giúp người hoàn thành. Nếu như cha tin lời con thì nhất

định sẽ có một ngày, con sẽ không để ai cản trợ việc gia đình chúng ta đoàn tụ."

Mục Phong kinh ngạc nhìn gương mặt non nớt, ánh mắt kiên định của con mình, cảm giác chua xót chợt dâng lên trong lồng ngực khiến mắt không khỏi đỏ lên, cuối cùng gật đầu thật mạnh.

Tĩnh, con của chúng ta nhất định sẽ không tầm thường.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Đại Thiên Thế Giới

Ánh mặt trời chiếu xuống tán lá rậm rạp của rừng cây trong đình viện tạo nên vô vàn cột sáng. Bên trong những cột sáng ấy lại có những hạt bụi nhỏ lượn lờ khiến cả đình viện sáng sủa vô cùng.

Mục Trần ngồi xếp bằng trên bục đá, một tay chống cằm một tay vuốt ve ngọc giản mày đen, đến cuối cùng hắn vẫn chọn tu luyện Đại Phù Đồ Quyết theo những gì mà cha hắn kể lại.

Nhưng Mục Phong cũng không rõ phẩm cấp của Đại Phù Đồ Quyết này là gì, chỉ biết nó rất lợi hại thôi. Còn tại sao lại lợi hại thì ông chỉ nói là vì mẹ hắn rất mạnh.

Mẹ mình lợi hại đến thế sao?

Mục Trần mở to mắt. Mục Phong có thể tạo ra một Mục vực bao la tại Bắc Linh cảnh từ hai bàn trắng, trở thành một trong những cao thủ nổi danh ở đây thì chắc chắn ông không phải kẻ yếu, mà như thế thì người mà ông nhận định rất mạnh là mẹ mình sẽ mạnh tới mức nào đây?

"Mẹ mạnh như thế thì sao có thể để ý tới cha được nhỉ?" Mục Trần nhếch mép cười, xem ra khi còn trẻ, hai người họ vô tình gặp gỡ mà nên duyên đây, đó chắc hẳn là một câu chuyện hết sức lí thú.

Mục Trần cố gắng không nghĩ ngợi lung tung, tập trung nhìn ngọc giản màu đen trong tay mình. Mười ngày sau hắn sẽ phải đấu với Liễu Dương, một kẻ đang ở Linh Động cảnh sơ kì, hơn nữa lại có linh mạch Nhân cấp. Dù cho hắn đã từng gặp những tên biến thái có linh mạch cao

cấp hơn Liễu Dương ở trong Linh lộ nhưng dù sao nơi đó cũng khá đặc biệt.

Thực ra Linh lộ chỉ là một khu vực thí luyện khổng lồ mà thôi, và người tạo ra Linh lộ chính là Ngũ đại viện. Cứ cách ba năm Linh lộ lại mở ra một lần, mà cách thức tuyển chọn người tham gia Linh lộ hết sức kì lạ, không phải do ai đó chọn lựa mà là do thần khí tên Thẩm Phán Kính tìm ra. Loại dò tìm này vô cùng kỳ lạ nhưng những người được chọn không ai không có thiên phú tuyệt luân. Thường thì người có thể vượt qua thử thách ở Linh lộ sẽ dễ dàng được vào Ngũ đại viện tu hành.

Linh lộ được tạo nên từ một vị diện đặc biệt, ở nơi này không ai có thể sử dụng được bất cứ một năng lượng gì, nói cách khác thì linh khí, đấu khí hay nguyên lực từ các vị diện khác đều không thể sử dụng được.

Người được chọn tiến vào Linh lộ sẽ trải qua đủ mọi hiểm cảnh sinh tử, rèn luyện hết sức khắc nghiệt. Trong tình huống không thể sử dụng linh lục, họ chỉ có thể sử dụng cơ thể, sự nhạy cảm và trí tuệ của bản thân để vượt qua mọi nguy hiểm. Việc đưa người ta vào trong hiểm cảnh chính là phương pháp tốt nhất để tu luyện ý chí bản thân.

Khi tiến vào Linh lộ, những người được chọn đều được thông báo rằng, muốn theo đuổi sức mạnh tối cao thì ý chí tuyệt đối không được dao động, chỉ khi làm được như thế mới có thể trở thành cao thủ thật sự.

Ngàn vạn năm qua, trong số các cao thủ tuyệt đỉnh đi ra từ Ngũ đại viện thì có bảy tám phần mười là những người đã từng tham gia Linh lộ. Từ đó có thể thấy, việc được chọn vào Linh lộ tập luyện quan trọng đến cỡ nào, mà đây cũng là nguyên nhân chính khiến nhiều thiên tài tranh nhau giành lấy cơ hội này.

"Ngũ đại viện…"

Mục Trần nắm chặt tay. Linh lộ, hắn nhất định phải tới đó. Không chỉ vì hắn đã đồng ý với nàng, mà còn vì bản thân, chỉ khi nào đi ra từ Ngũ đại viện, hắn mới có thể sống yên ổn ở thế giới bên ngoài.

Mục Trần không biết gì nhiều về thế giới bên ngoài nhưng thi thoảng, hắn cũng biết được đôi chút từ Mục Phong. Nơi hắn ở gọi là Đại thiên thế giới, rộng lớn vô biên, có hơn vạn tộc cùng sinh sống, Bắc Linh cảnh chỉ như một hạt cát dưới biển sâu thôi, hết sức bé nhỏ. Đại thiên thế giới lại thông tới vô số vị diện khác, nhưng những vị diện này chỉ có thể coi như là vị diện cấp thấp thôi, đơn giản vì nơi này cao cấp hơn những nơi đó. Đại thiên thế giới cũng là trung tâm của vô số vị diện đó.

Mặc dù chỉ là vị diện cấp thấp nhưng những người có thể tiến tới Đại thiên thế giới từ nơi đây chắc chắn là những thiên tài có thiên phú tuyệt luân, là cao thủ đứng đầu của mỗi vị diện, bằng không thì sao họ có thể vượt qua rào chắn giữa các vị diện được.

Mục Trần từng nghe lỏm được chút tin tức liên quan đến những cao thủ đến từ vị diện cấp thấp kia trong hội nghị cấp cao của Bắc Linh viện, nổi tiếng nhất trong số đó là hai người mà hắn lại không rõ tên họ, chỉ nghe được danh xưng.

Viêm Đế.

Võ Tổ.

Danh xưng đầy khí phách, dù rằng bọn họ chỉ đến từ vị diện cấp thấp nhưng Mục Trần cũng đoán được, nếu như bọn họ ở Đại thiên thế giới này thì e rằng nhất định cũng là bậc chí tôn. Hắn nghe nói vị Võ Tổ kia từng một mình giao chiến với một trong những con "quái vật khổng lồ" của Đại thiên thế giới này, Băng Linh tộc. Nghe đâu Băng Linh dốc sức toàn tộc nhưng vẫn không ngăn nổi lôi trượng của người đó. Trận chiến ấy quả thực là kinh thiên động địa. Khi chuyện này được truyền ra ngoài, cả Đại thiên thế giới trở nên chấn động, hơn nữa lại có tin đồn rằng, người đó ra tay động trời như thế chỉ vì muốn cứu sống người yêu của mình.

Còn vị Viêm Đế anh tuấn kia lại ít nổi trội hơn, nhưng cũng từng nghe nói người này đến Hỏa Linh tộc. Mặc dù Hỏa Linh tộc mời lão tổ tông sống mấy vạn năm của họ ra cũng không chiếm được ưu thế gì

trước Viêm Đế, cuối cùng đành phải để người này rời đi. Chuyện này khiến cho toàn bộ Hỏa Linh tộc ngạc nhiên hết mức.

Những cao thủ đến từ vị diện cấp thấp ấy khi đến Đại thiên thế giới vẫn biểu hiện khí phách anh hùng như trước.

Anh tài của thế giới bên ngoài kia thật sự khiến cho tâm thần mỗi người phải rung động.

Mục Trần cũng hiểu, hiện tại bản thân còn lâu mới đạt tới cấp độ đó, nhưng hắn tin rằng, chỉ cần cho hắn thời gian, hắn nhất định sẽ làm được như thế.

Mục Trần nhìn ngọc giản màu đen trong tay, gương mặt non nớt hiện lên nụ cười, vậy tất cả hãy bắt đầu từ nó đi…

Mục Trần khẽ khép hai tay, hai mắt cũng nhắm lại, ngọc giản màu đen trong lòng bàn tay hắn dần tỏa ra ánh sáng dìu dịu.

Khi trước mắt chỉ còn lại bóng tối, Mục Trần mới khẽ động tinh thần, thúc dục linh khí trong cơ thể men theo kinh mạch của cánh tay tiến vào trong ngọc giản.

"Vù… vù…"

Được linh khí rót vào, ngọc giản lập tức phát ra những tiếng vù vù rất nhỏ, ngay sau đó bóng tối bắt đầu bị xé ra, dường như có thứ gì đó men theo bàn tay rồi chui vào trong cơ thể Mục Trần.

"Lấy thân hóa phù đồ, chứng linh chi đại đạo…"

Khẩu quyết khó hiểu lại tối nghĩa, như tiếng chuông cổ lặng lẽ vang lên trong đầu Mục Trần. Hắn vội vàng tập trung tinh thần ghi nhớ khẩu quyết tu luyện này trong lòng.

Tiếng ngâm như chuông ngân ấy cuối cùng cũng biến mất. Khẩu quyết tu luyện này đề cập đến rất nhiều thứ, nhưng Mục Trần lại chưa

thể hiểu hết phần lớn trong số đó được nên hắn chỉ tiếp nhận những phần mà bản thân có thể lý giải được. Nhưng ngay cả như thế thì độ phức tạp của khẩu quyết này cũng khiến hắn đau hết cả đầu. Hắn thực sự chưa từng thấy khẩu quyết nào phức tạp, khó hiểu đến thế.

Thiên phú của Mục Trần hiển nhiên hơn người, bằng không thì sao có thể đạt được tu cách tham gia Linh lộ. Hắn dần đắm mình cảm ngộ những ảo diệu bên trong khẩu quyết này, không lâu sau thì đã bắt đầu thôi động linh khí di chuyển trong kinh mạch theo lộ tuyến đã ghi trong khẩu quyết. Nhưng lộ tuyến di chuyển linh khí cũng khá quái lạ, nếu như nối những nơi đó lại thì có thể dễ dàng nhìn ra nó di chuyển theo hình một cái tháp kỳ lạ.

Linh khí lẳng lặng di chuyển theo lộ tuyến quái lạ này, vì là lần vận chuyển đầu tiên nên linh lực tiêu hao rất nhiều, tuy nhiên Mục Trần cũng nén mệt mỏi mà cố gắng tiếp tục di chuyển linh khí hết một vòng.

Lộ tuyến quái lạ khiến việc vận chuyển linh khí hết sức khó khăn, dù Mục Trần vắt kiệt sức để khống chế nhưng vẫn cứ thất bại như cũ. Cũng may là hắn không phải kẻ tự cao tự đại nên vẫn tĩnh tâm cố gắng thử đi thử lại.

Quá trình này kéo dài đến giữa trưa. Sau khi trải qua vô số lần thất bại, rốt cuộc thì sự nỗ lực không biết mệt mỏi của Mục Trần cũng giúp hắn tạo ra một sợi linh khí sau khi di chuyển hết một vòng lộ tuyến kinh mạch.

Sau khi chui ra khỏi kinh mạch, sợi linh khí vốn trong suốt này lập tức biến dần thành màu đen bóng bẩy.

Lúc này, linh khí mới được xem như là linh lực. Hơn nữa, sợi linh lực màu đen này nhìn thì có vẻ u nhã nhưng Mục Trần có thể cảm nhận được phía sau đó như ẩn chứa khí thế ngang tàn, sắc bén.

Hiển nhiên, chất lượng của linh lực được tạo ra từ Đại Phù Đồ Quyết tương đối cao, tuyệt đối không phải là thứ mà những linh quyết bình

thường có thể so sánh được.

Vật mà mẹ để lại quả nhiên lợi hại! Cả người Mục Trần đồ đầy mồ hôi, hưng phấn nghĩ thầm.

Sợi linh lực màu đen này được Mục Trần thu vào trong khí hải, nằm lặng yên ở một góc, theo sự kiên trì tu luyện của hắn, sợi linh lực này sẽ ngày càng to lên. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www.Truyện FULL

"Ù!"

Ngay khi sợi linh lực màu đen kia tràn vào khí hải thì thân thể Mục Trần đột nhiên run lên, đầu óc mê man, dường như có thứ gì đó ở trong cơ thể sinh ra cộng hưởng. Đó là một cảm giác hết sức kì diệu, nó tự nhiên xuất hiện trong lòng Mục Trần rồi nhanh chóng biến mất.

"Chuyện gì thế nhỉ?"

Mục Trần nhanh chóng bình tĩnh lại, nhưng trong lòng lại kinh ngạc không thôi. Hắn vội vàng kiểm tra bên trong cơ thể nhưng không thấy gì khác lạ, dường như cảm giác ban nãy là do bản thân bị ảo giác vậy.

Nhưng hắn lại nhất quyết tin rằng chuyện đó không phải là do ảo giác gây ra.

"Liệu có phải là do Đại Phù Đồ Quyết không?"

Mục Trần lập tức suy tư, nhưng cuối cùng chỉ đành quan sát sợi linh lục màu đen trong khí hải, qua một lúc lâu mà không tìm thấy chút manh mối gì, hắn đành phải từ bỏ. Đại Phù Đồ Quyết này là do mẹ hắn để lại cho hắn, dù chưa bao giờ gặp người nhưng hắn tin chắc rằng mẹ mình tuyệt đối không để lại thứ nguy hiểm.

"Hay do nó nhỉ?"

Tâm thần Mục Trần khẽ động thì ở sau trong khí hải có một luồng sáng đen chợt xuất hiện, sau cùng lơ lửng trên sợi linh lực màu đen kia.

Luồng sáng màu đen nhấp nháy, cuối cùng hiên nguyên hình là một tờ giấy mỏng màu đen, trên mặt giấy không có chữ gì, chỉ có ít hoa văn kỳ lạ khi ẩn khi hiện.

Tờ giấy đen ấy lẳng lặng trôi nổi trong khí hải như đang bảo vệ sợi linh lực màu đen kia. Loại phong cách cổ xưa như thế lộ ra chút gì đó thần bí không nói rõ thành lời.

Mục Trần nhìn tờ giấy thần bí màu đen đến xuất thần. Đây là thứ mà hắn tình cờ đoạt được trong Linh lộ, nhưng từ đó đến giờ lại chưa thấy qua tác dụng của nó, hắn chỉ biết nó nhất định không phải là vật thường, hơn nữa lúc này hắn cũng chẳng có thực lực đi tìm hiểu bí mật trong đó.

Sự cộng hưởng kì lạ lúc nãy có phải là do nó tạo ra hay không?

Mục Trần suy nghĩ thêm một lúc nhưng rồi lại lắc đầu, tờ giấy đen này tuy thần bí nhưng chuyện ban nãy hắn không phải do nó tạo ra…

Suy nghĩ hồi lâu mà không có kết quả, Mục Trần cũng đành phải bỏ qua, cố gắng quên chuyện này đi rồi lại tiếp tục quan sát sợi linh lực màu đen bên trong khí hải. Án chiếu theo khẩu quyết thì Đại Phù Đồ Quyết được chia làm ba cảnh giới, đầu tiên là Trúc Cơ, sau đó là Ngưng Hình, cuối cùng là Hóa Tháp.

Nhưng hiện tại hắn cũng hiểu là bản thân chưa đạt tới Trúc Cơ nên chỉ có thể xem như mới nhập môn thôi. Nếu muốn đạt tới cảnh giới Trúc Cơ thì bản thân cần phải tu luyện chăm chỉ thật nhiều mới được.

Trong đình viện, đôi mắt khép chặt của Mục Trần từ từ hé ra. Hắn thấy cả người mình đầy mồ hôi thì nhịn không được mà lắc đầu. Đại Phù Đồ Quyết này quả thực là khó tu luyện. Hiện tại mới chỉ nhập môn thôib đã khó thế rồi, không biết khi tu luyện tới cảnh giới Hóa Tháp sẽ khó đến mức nào nữa.

"Không biết biên độ dao động linh lực của Đại Phù Đồ Quyết này có thể đạt được bao nhiêu tầng nhỉ?

Mục Trần nhịn không được tò mò nghĩ. Linh quyết có một tác dụng rất quan trọng là tăng cường linh lực. Thường thì linh quyết luyện công Phàm cấp thượng phẩm có thể tăng linh lực lên năm lần, Linh cấp hạ phẩm có thể tăng mười lần. Biên độ dao động linh lực càng nhiều thì sức mạnh phát ra càng lớn.

Thường thì đó cũng là cách để phân biệt phẩm cấp của linh quyết.

Nghĩ tới đây, sự tò mò trong đôi mắt Mục Trần càng hiện rõ. Hắn lật tay thì ngay lập tức có một sợi linh khí màu đen xuất hiện trong lòng bàn tay, sau đó hắn chậm rãi nắm tay lại, trong mắt tràn đầy vẻ chờ mong.

Hắn muốn xem thử Đại Phù Đồ Quyết này lợi hại đến cỡ nào.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Biên Độ Dao Động Linh Lực

Trong đình viện, Mục Trần đứng thẳng người, lòng bàn tay hơi khum lại, một sợi linh lực màu đen nhanh chóng ngưng tụ lại trong lòng bàn tay, mơ hồ phát ra một loại chấn động mạnh mẽ sắc bén.

Mục Trần cảm ứng được những biến hóa rất nhỏ của sợi linh lực trong lòng bàn tay mình. Một lát sau, hắn lập tức ngưng mắt nhìn sợi linh lực màu đen ngoan ngoãn nằm trong lòng bàn tay mình đột nhiên chấn động dữ dội.

Tình trạng này giống như khi một giọt nước nhỏ vào trong chảo dầu sôi vậy.

Mà ở trong loại chấn động này, sợi linh lực kia đang chấn động ngày càng tăng.

Bàn tay Mục Trần khẽ run rẩy. Hắn có thể cảm nhận được biên độ dao động của sợi linh lực này đang tăng lên nhanh chóng…

Một tầng… Ba tầng… Năm tầng… Tám tầng…

Khi biên độ dao động của sợi linh lực kia đạt tới lớp thứ chín thì lòng bàn tay Mục Trần càng run rẩy dữ dội hơn. Hình như sợi linh lực kia bắt đầu có dấu hiệu thoát khỏi khống chế của hắn.

"Mới chín lần, vậy cũng không đủ."

Mục Trần khẽ chau mày, lòng bàn tay hơi khum bỗng nhiên nắm chặt, thấp thoáng trong đó hình như có một âm thanh vang lên, sợi linh lực kia lại tăng vọt một lần nữa như con ngựa hoang.

Mười ba lần.

Linh lực màu đen che phủ bàn tay Mục Trần, ánh mắt hắn lúc này trở nên nghiêm túc. Trong phút chốc, bàn tay hắn run lên mãnh liệt, hai ngón tay chắp lại rồi đâm nhanh như chớp tới cột đá ở trước mặt.

Tiếng xé gió rít lên.

Linh quyết tấn công Phàm cấp trung phẩm, Toái Cốt Chỉ!

"Bụp!"

Hai ngón tay Mục Trần đâm rất sâu vào trong cột đá khiến chỗ đó xuất hiện những đường rạn nứt, lan ra chung quanh.

Mục Trần nhìn chằm chằm những đường rạn nứt kia, chậm rãi rút ngón tay về, thì thào tự nhủ: "Mười ba lần."

Hắn khẽ gật đầu. Hôm nay hắn mới chỉ tu luyện Đại Phù Đồ Quyết ở cấp độ nhập môn thôi, thế nhưng linh lực lại có thể tăng lên tới mười ba lần, điều này đủ để chứng minh sự lợi hại của linh quyết này. Vả lại, Mục Trần có thể cảm giác được, đợi khi bản thân thuần thục Đại Phù Đồ Quyết này hơn nữa thì tốc độ tăng trưởng linh lực cũng có thể tăng theo.

"Đại Phù Đồ Quyết này thấp nhất cũng phải là linh quyết Linh cấp thượng phẩm đi."

Mục Trần nhếch miệng cười, vật mà mẹ để lại quả thực không phải thứ bình thường. Linh quyết Linh cấp thượng phẩm, sợ rằng cả Bắc Linh cảnh này cũng chẳng có mấy. Chỉ có điều, tu luyện linh quyết này hơi khó khăn. Mặc dù Mục Trần hết sức tự tin vào thiên phú của bản thân nhưng quả thực, hắn tu luyện Đại Phù Đồ Quyết cũng khá là khó khăn.

"Dù sao mình cũng không thiếu thời gian." Mục Trần lẩm bẩm, sau đó phủi tay quay người trở về phòng. Xem ra mấy ngày nay, mọi tâm tư của hắn đều tập trung vào việc tu luyện Đại Phù Đồ Quyết này.

Ở cách đình viện không xa, Mục Phong đều những chuyện xảy ra ở đó, ông cũng không nhịn được bật cười thỏa mãn: "Thiên phú tu luyện của Tiểu Mục quả nhiên hơn người. Năm xưa mình phải mất tới năm ngày mới luyện ra được sợi linh lực đầu tiên, hơn nữa cũng chỉ tăng lên bảy lần linh lực thôi."

"Thật không ngờ, mới có nửa ngày mà nó đã tu luyện ra linh lực, hơn nữa lại đạt tới mức đáng sợ như thế, thật sự khiến ta mất mật quá đi" Tuy nói thế nhưng trong mắt Mục Phong lại không dấu nổi sự tự hào và vui mừng.

"Ha ha, thiên phú của Tiểu Mục quả thật đáng sợ, chỉ e thành tựu sau này của nó còn hơn những lão già sắp xuống lỗ như chúng ta rồi." Ở cạnh đó, Chu Dã cũng gật đầu mỉm cười, giọng nói đầy hoài niệm.

"Đúng vậy, tuy rằng Bắc Linh cảnh này rất lớn với chúng ta, nhưng với Tiểu Mục thì nó lại quá nhỏ bé…"

…

Mấy ngày tiếp theo, Mục Trần tập trung tất cả tinh lực của mình vào việc tu luyện Đại Phù Đồ Quyết. Nhìn bề ngoài thì trông hắn có vẻ lười nhác nhưng thực ra bên trong lại rất kiên cường, mạnh mẽ. Chính điều này đã giúp hắn có được thanh danh hiển hách ở một nơi hết sức biến thái như Linh lộ, chỉ tiếc là cuối cùng hắn lại gây ra chuyện lớn khiến vô số thiên tài biến thái phải há hốc mồm.

Dưới sự tu luyện không ngơi nghỉ ấy mà chỉ trong bảy ngày, linh lực trong khí hải của Mục Trần đã tăng lên nhanh chóng, cũng hiểu sâu hơn về Đại Phù Đồ Quyết, nhưng còn cách Trúc Cơ cảnh một khoảng khá xa. Điều này không khỏi khiến hắn âm thầm tặc lưỡi, Đại Phù Đồ Quyết quả nhiên không phải vật thường.

Sau khi việc tu luyện Đại Phù Đồ Quyết từng bước đi vào quỹ đạo, Mục Trần bắt đầu thả lỏng một chút, sau đó hắn lại phân ra một chút tinh

thần tìm kiếm mấy quyển linh quyết tấn công thích hợp với bản thân ở trong mật thất để tu luyện.

Mặc dù hắn đã có được chút linh lực làm cơ sở nhưng nếu muốn tăng sức chiến đấu lên thì không thể thiếu linh quyết tấn công được.

Mà tên Liễu Dương kia cũng không phải kẻ thường. Cao thủ đứng đầu của địa giới Bắc Linh viện đủ để nói lên sự lợi hại của hắn. Hơn nữa, phụ thân của hắn chính là vực chủ Liễu vực. Liễu vực chính là vực mạnh nhất tại Bắc Linh cảnh, thực lực mạnh hơn Mục vực một chút. Những năm gần đây, Liễu vực cũng hay xảy ra tranh chấp với Mục vực, hai bên rất ghét nhau, nên dù cho Liễu vực không thể cài cắm người tới Bắc Linh viện thì cũng sẽ dành cho Liễu Dương sự ủng hộ tối đa…

Chỉ có điều, Mục Trần hắn thực sự dễ dàng bị đạp xuống như thế sao? Chuyện này đến cả những thiên tài biến thái trong Linh lộ cũng không làm được thì Liễu Dương tính là gì.

…

Trong một sân huấn luyện được nhiều ụ đá bao quanh, có một người đang lướt đi trong bụi mờ, quanh hai bàn tay hắn có linh lực màu đen che phủ mơ hồ phát ra chấn động hết sức mạnh mẽ.

"Phốc!"

Dưới sự che phủ của linh lực màu đen, hai ngón tay hắn duỗi thẳng ra tạo thành chiếc gai nhọn đen xì đâm thật mạnh xuống một tảng đá.

"Răng rắc!"

Vô số mảnh đá vụn văng ra tung tóe, từng khe nứt như mạng nhện nhanh chóng lan ra bề mặt tảng đá. Đôi mắt đen nhánh của Mục Trần bỗng lấp lánh tinh quang, hai ngón tay đâm vào trong tảng đá rung lên, ngay sau đó có tiếng nổ vang lên, tảng đá to cỡ một người ôm đã bị đâm xuyên qua.

Tảng đá vỡ tung, bộ pháp của thiếu niên liên tục thay đổi, hóa chỉ thành chưởng, linh lực màu đen tuôn ra mang theo âm thanh sét đánh, hắn vỗ một chưởng lên tảng đá khác.

"Rắc!"

Lúc bàn tay thiếu niên vỗ lên tảng đá đó, chân hắn cũng theo đó đá thật mạnh lên một tảng đá khác.

"Bùm! Bùm!"

Hai tiếng nổ lớn vang lên, hai tảng đá vỡ tung, mảnh vụn bắn ra tung tóe khắp nơi. Thiếu niên chậm rãi co chân, đồng thời hô hấp cũng trở lại bình thường, linh lực màu đen bao quanh hai bàn tay lẳng lặng tản đi.

"Bốp! Bốp!"

Có tiếng vỗ tay từ bên cạnh truyền tới, Mục Trần nhìn qua thì thấy Mục Phong đang đứng ở bên ngoài sân huấn luyện cười tủm tỉm. Biểu hiện của Mục Trần khiến ông ta tương đối thỏa mãn. Thế công đó như mưa sa, ẩn dấu bên trong sự sắc bén mạnh mẽ không hề kém những thủ hạ từng trải qua huấn luyện sinh tử của ông. Xem ra, con trai mình ở trong Linh lộ rèn luyện một năm cũng không uổng phí. Nguồn truyện: Truyện FULL

"Cha."

Mục Trần phủi bụi trên cánh tay, đi về phía Mục Phong.

"Mai con phải quay lại Bắc Linh viện hả?" Mục Phong cười nói.

Mục Trần khẽ gật đầu.

"Nếu con có thể chiến thắng trong đợt tỷ thí này thì có thể tiến vào thiên giới Bắc Linh viện rồi. Đến khi đó, con sẽ có tư cách tranh đoạt một suất vào Ngũ đại viện thôi." Mục Phong khẽ vỗ lên vai Mục Trần, cười nói.

"Một suất tiến vào Ngũ đại viện sao!"

Mục Trần duỗi lưng mệt mỏi, mặt nở nụ cười: "Cha yên tâm, con nhất định sẽ lấy được một suất này…"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Mộ Nguyên

Bắc Linh thành là một tòa thành được tạo nên vì Bắc Linh viện, tòa thành này cũng giữ lập trường trung lập như Bắc Linh viện, mà người điều khiển nó hiển nhiên là Bắc Linh viện.

Do những tranh chấp ở Bắc Linh cảnh không lan đến nơi này, nên Bắc Linh thành khá phồn hoa, trừ một vài thành chính của các vực lớn ra thì đây được xem là nơi mà mọi người trong Bắc Linh cảnh mong đợi nhất.

Bắc Linh thành được tạo nên vì Bắc Linh viện nên nơi này được xem là thế giới của các học viên của Bắc Linh viện. Ở trong tòa thành này, không có ai dám đi trêu chọc học viên của Bắc Linh viện cả. Không đề cập đến địa vị của Bắc Linh viện, chỉ riêng những học viên tu luyện ở đây, phần lớn đều có chút chỗ dựa, trong đó lại không thiếu những con cái của các vực chủ, nếu đắc tội với những thiếu niên này thì sợ rằng cái giá phải trả không phải là nhỏ.

…

Lúc Mục Trần bước ra từ trong truyền tống linh trận thì lập tức thấy quang cảnh phồn hoa chốn thành thị. Hắn khẽ xoa đầu vì lúc truyền tống gây ra một chút chóng mặt, sau đó hắn quay lại nhìn thoáng qua truyền tống trận ở sau lưng.

Loại truyền tống linh trận này bố trí hết sức phiền phức. Cả Bắc Linh cảnh cũng chỉ có một số ít các thành phố lớn mới có thực lực bố trí nó, mà năng lực của Bắc Linh viện hiển nhiên cũng nằm trong số này. Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Mục Trần bước ra khỏi truyền tống linh trận, sau đó xuyên qua con phố náo nhiệt như ngựa quen đường cũ, đi thẳng đến Bắc Linh viện trong thành.

Ở hai bên đường có không ít cửa hàng, trong đó có vô số các loại linh quyết đang được rao bán, liên tục có tiếng hô to mời chào khách truyền ra. Tuy vậy Mục Trần cũng không hề dừng bước bởi dù sao phụ thân hắn là một trong chín vực chủ của Bắc Linh cảnh, những linh quyết mà ông cất giữ đâu phải thứ bình thường nên hắn không quan tâm đến linh quyết ở đây.

Đi xuyên qua mấy con phố, cuối cùng cũng thấp thoáng thấy được Bắc Linh viện hùng vĩ, đường phố cũng có rất đông học viên qua lại, những thiếu niên thiếu nữ tụm ba tụm năm trên đường, thi thoảng lại nghe thấy tiếng cười duyên, không khí nhộn nhịp tràn đầy sức sống tuổi trẻ.

Xung quanh, thi thoảng lại có người nhìn Mục Trần, một số thiếu nữ xinh đẹp tò mò, ngượng ngùng liếc mắt nhìn hắn, hiển nhiên vì hắn cũng khá nổi tiếng trong Bắc Linh viện.

Không nói tới những chuyện khác, chỉ riêng việc hắn từng đạt được tư cách tham gia Linh lộ thôi cũng đủ khiến mọi người rung động rồi, dù sao thì cả Bắc Linh cảnh này cũng chỉ có một suất thôi.

Tuy rằng bọn họ đều không biết tại sao Mục Trần chỉ vẻn vẹn ở trong Linh lộ một năm liền bị đuổi ra, nhưng dù sao đi nữa thì người có thể đạt được tư cách tham gia Linh lộ chẳng lẽ lại là kẻ bình thường ư?

Mục Trần chẳng để tâm đến những ánh nhìn tò mò kia mà chỉ thản nhiên nhìn họ rồi nở nụ cười. Thiếu niên bộ dáng thanh tú, nụ cười điềm đạm tươi sáng, đôi mắt màu đen như bầu trời đêm thăm thẳm, tuy bằng tuổi những học viên khác nhưng dường như hắn có thêm một loại cảm giác đặc biệt mà những thiếu niên non nớt khác không có.

Chính cái cảm giác đó và khuôn mặt ưa nhìn kia của hắn khiến hai má của những thiếu nữ len lén nhìn hắn hơi ửng hồng.

Trên đường phố phía trước bỗng nhiên xuất hiện chút rối loạn, đông đảo học viên vội vã tản ra, sau đó liền thấy mấy người mặt mũi lấm lem chạy ra, ánh mắt bọn họ hơi lo lắng nhìn quanh, một lát sau, trong mắt bổng nhiên hiện lên ngạc nhiên mừng rỡ.

"Mục ca!" Mấy tiếng gọi ngạc nhiên mừng rỡ từ trong miệng bọn họ truyền tới.

"La Đông, các ngươi đang làm gì vậy?" Mục Trần nhìn thấy mấy người quen thuộc này thì hơi sững sờ, bọn họ ở cùng một lớp với hắn, ngày bình thường quan hệ cũng khá tốt.

"Mục ca mau đi giúp Tô Lăng, hắn đang bị Mộ Nguyên đánh." Thiếu niên tên La Đông vội vàng nói.

"Mộ Nguyên?"

Những học viên xung quanh nghe thấy cái tên này đều giật mình, Mộ Nguyên xếp thứ hai địa giới Bắc Linh viện? Sao đám Tô Lăng lại trêu tới tên gia hỏa chỉ kém hơn Liễu Dương một chút này nhỉ?

"Xảy ra chuyện gì?" Mục Trần cau mày, Tô Lăng xem như là bạn bè tốt nhất của hắn tại Bắc Linh viện.

"Chẳng là tên Mộ Nguyên nói xằng rằng ngày mai Mục ca sẽ thua thảm hại, Tô Lăng nghe thế liền cải gã hai câu, cuối cùng hắn bị Mộ Nguyên đánh, bọn người Tây viện thật quá hung hăng đi…" La Đông oán hận nói.

Mục Trần khẽ mấp máy môi, điều này khiến La Đông ở bên cạnh hốt hoảng, vì gã hiểu rõ Mục Trần nên tự nhiên biết khi hắn như thế tức là bản thân đang tức giận.

"Dẫn ta đi." Mục Trần nói.

"Hả?" La Đông và những người khác sửng sốt, chợt nói: "Hay chúng ta tìm sư phụ trước đi Mục ca, bên cạnh Mộ Nguyên có đông người lắm, Tiết Đông lúc trước bị huynh đánh bại nè, rồi cả Tiêu Côn xếp hạng sáu địa giới cũng ở đó…"

"Không sao cả, dẫn đường đi." Mục Trần cười, vỗ nhẹ vai La Đông.

Khi thấy Mục Trần cười, đám người La Đông quay mặt nhìn nhau rồi cắn răng gật đầu, cùng lắm thì lúc đến lúc đó bị đánh một trận vậy, nhưng dù sao đi nữa cũng không thể để cho bọn người Tây viện khinh Đông viện bọn mình nhu nhược được.

Mấy người vây quanh Mục Trần nhanh chóng rời đi, để lại một số học viên sững sờ trên đường phố, nhưng bọn họ nhanh chóng lấy lại tinh thần, ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía đám người Mục Trần rời đi, sau đó nhanh chóng đi theo.

Xem bộ dáng của Mục Trần ban nãy hẳn là hắn muốn một thân một mình đánh ba người hung hãn xếp trong tốp mười địa giới sao? Đây là chuyện lớn đó.

…

"Ầm!"

Một âm thanh trầm thấp vang lên, một người bị ném bay ra ngoài, thân thể kéo lê trên mặt đất để lại một vết thật dài mới ngừng lại.

"Hiện tại, xem ra bọn người Đông viện này hơi tự tin quá thì phải, một tên tôm tép vô danh cũng dám lớn tiếng trước mặt Mộ Nguyên ta, thật không biết rốt cuộc là ai cho các ngươi niềm tin này."

Một tên thiếu niên mặc áo đen chắp tay trước ngực cười lạnh, nhìn hơn mười người nhếch nhác dưới mặt đất, nằm ở vị trí đầu tiên chính là Tô Lăng, lúc này gã nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm thiếu niên mặc áo đen kia.

Sau lưng thiếu niên mặc áo đen là hai thiếu niên khác bằng tuổi nhau, bọn họ cũng cười lạnh, ánh mắt không dấu nổi vẻ kiêu ngạo..

Vây quanh là một đám học viên khác, nhưng bọn họ không dám lên tiếng, hiển nhiên vì ở trong Bắc Linh viện này, chẳng có mấy ai dám trêu tới ba người này.

"Hừm, Mộ Nguyên ngươi chớ đắc ý, hôm nay Mục ca không có ở đây chứ không thì ngươi đã mất đi cái danh xếp thứ hai ở địa giới rồi." Tô Lăng hừ một tiếng, tức giận nói.

"Mục Trần?" Mộ Nguyên chau mày, một thiếu niên ở sau lưng y hừ lên một tiếng, người này là Tiết Đông từng thua trong tay Mục Trần.

"Quả thật tên kia có chút bản lĩnh, nhưng ta không sợ hắn. Ta nghĩ là ngày mai, sau khi hai viện tỷ thí xong, Đông viện các ngươi phải đàng hoàng lại một chút rồi." Mộ Nguyên nhếch miệng cười, nói: "Liễu ca sẽ khiến cho hắn hiểu, về sau phải biết điều một chút, Tây viện chúng ta mới là nơi mạnh nhất ở Bắc Linh viện này."

"Ta thật không thể chờ được bộ dáng của tên kia khi hắn bị đánh bại." Tiết Đông cười lạnh nói.

"Nhưng mà trước đó, xem ra ta phải trừng trị mấy tên vô dụng Đông viện các ngươi một chút mới được." Mộ Nguyên đan mười ngón tay vào nhau, nhẹ nhàng nắm chặt tạo ra một tiếng vang lanh lảnh, vẻ mặt hung ác đi tới chỗ đám Tô Lăng.

Cả bọn thấy Mộ Nguyên còn không chịu bỏ qua, sắc mặt trở nên trắng bệch, Tô Lăng nghiến răng nói: "Ta liều mạng với ngươi!"

"Liều mạng!"

Những thiếu niên kia khá tức giận, dưới sự chứng kiến của nhiều người như vậy mà bản thân lại không có hành động gì thì quả thật quá mất mặt, vì thế bọn họ lập tức cắn răng bò dậy lao tới Mộ Nguyên.

"Một lũ cùi bắp chưa đạt tới Linh Động cảnh mà cũng dám đánh với ta sao? Không biết tự lượng sức mình." Mộ Nguyên thấy thế thì cười khinh, hai tay nắm chặt lại, xung quanh hiện ra linh lực lờ mờ.

"Bạch!"

Gã giẫm chân thật mạnh xuống nền lấy đà lao vuốt tới như một muỗi tên rồi xuất hiện ngay trước mặt Tô Lăng đang kinh hoảng. Gã cười lạnh một tiếng rồi tung ra nắm đấm mang theo kình phong bén nhọn vào mặt Tô Lăng.

Tô Lăng căn bản không ngăn cản kịp quyền phong đang lao vút tới kia, chỉ có thể trừng mắt nhìn nắm đấm dần hiện to ra trong mắt mình, sau đó nhắm mắt lại như cam chịu bị đòn, trong lòng thầm nghĩ chuyến này bị đánh hẳn phải nằm tới mấy ngày…

A…

Lúc nhắm mắt lại, y dường như nghe thấy xung quanh hô lên những tiếng kinh ngạc, sau đó có một tiếng trầm thấp vang lên trước mặt, một luồng sóng khí lướt qua khiến da mặt y run lên nhưng không có chút đau đớn nào như trong tưởng tượng.

Y lén lút hé một mắt ra xem thì sững người, chỉ thấy được một bàn tay dài trắng nõn từ phía sau thò ra dễ dàng cản được quyền phong ác liệt của Mộ Nguyên.

Tô Lăng vội quay người lại liền thấy được nụ cười hiền hòa của thiến niên đứng sau mình.

"Mục ca!" Tô Lăng mừng rỡ kêu lên.

"Khá lắm, không khiến Đông viện chúng ta phải mất mặt."

Mục Trần mỉm cười nhìn y, sau đó hắn lạnh lùng nhìn đám ba người Mộ Nguyên đang biến sắc ở đằng kia, nói: "Lòng tin của bọn họ là ta cho đấy, các ngươi có ý kiến gì không?"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Liễu Dương

"Là ta cho họ niềm tin đó đấy, các ngươi có ý kiến gì không?"

Lúc ba người Mộ Nguyên nhìn sang thiếu niên đang mỉm cười kia thì đều biến sắc, ánh mắt vui vẻ cũng phải ngưng trọng lại, hiển nhiên là bọn họ e ngại Mục Trần.

"Hừm, khẩu khí của ngươi cũng lớn thật. "

Mộ Nguyên nhanh chóng phục hồi tinh thần, y nhìn Mục Trần rồi hừ lạnh một tiếng. Bảy ngày trước, y đã đạt đến Linh Động cảnh sơ kỳ, mà hai người Tiết Đông, Tiêu Côn ở sau lưng y cũng sắp sửa đạt tới cảnh giới đó. Đội hình mạnh mẽ như thế chẳng lẽ Mục Trần lại dám làm gì hay sao?

Tiết Đông và Tiêu Côn ở bên cạnh cũng nhanh chóng có suy nghĩ tương tự, trong mắt bọn họ lộ ra hung quang, nỗi sợ hãi trong lòng cũng giảm đi nhiều.

"Hôm nay chỉ giáo huấn bọn hắn một chút mà thôi, tại Bắc Linh viện này, người của Tây viện chúng ta nói chuyện còn chưa đến lượt đám Đông viện các ngươi xen vào." Mộ Nguyên phủi tay, hừ lạnh nhìn Mục Trần: "Còn ngươi, ta nghĩ chắc qua ngày mai, ngươi cũng không có mặt mũi nào để nói câu này đâu."

Đám đệ tử xung quanh thì như ve sầu ngủ đông, lặng lặng nhìn Mộ Nguyên ra vẻ chứ không dám mở miệng, một số đệ tử của Đông viện tuy trong lòng rất tức giận nhưng cũng không dám nói gì.

Mộ Nguyên nói xong thì khẽ phất tay ra hiệu định bảo hai người Tiết Đông rời đi, hôm nay bọn họ ra uy một chút chỉ để dập bớt uy phong của đám người Đông viện thôi.

Đám người Tô Lăng lộ ra gương mặt phẫn nộ, nắm đấm siết lại nhưng lúc này khí thế của đối phương trội hơn nên dù có Mục Trần tới giúp thì cũng đành phải né thôi.

"Ta bảo này…"

Đột nhiên có một giọng truyền từ đằng sau, ba người Mộ Nguyên dừng bước quay lại, nhìn thiếu nước đang đứng trước người Tô Lăng. Lúc này, người kia đang nở nụ cười rất tươi.

"Các ngươi không định xin lỗi rồi hãy đi sao?"

Không gian chung quanh đột nhiên chìm trong yên lặng, không ít thiếu niên thiếu nữ ngạc nhiên nhìn thiếu niên đang cười tươi kia. Lúc này, mặc dù hắn đang cười nhưng dường như lại thêm chút gì đó lạnh lùng dữ dội.

Đám người Tô Lăng cũng cảm thấy ngạc nhiên, mặt ai nấy đều đỏ lên. Dĩ nhiên, bọn họ không hề nghĩ tới, trong tình huống này mà Mục Trần vẫn ra tay vì họ.

"Xin lỗi hả?"

Gương mặt Mộ Nguyên chợt tối sầm lại, y cười mỉa mai: "Ngươi dựa vào cái gì?"

Xưa nay y vốn là kẻ ngông cuồng ở Bắc Linh viện này, giờ muốn y xin lỗi thì chẳng phải tên này quá ngu ngốc rồi sao?

"Xem ra không thể nói chuyện nhẹ nhàng được rồi."

Mục Trần gật đầu, không nói gì thêm, bước từng bước tới bọn ba người Mộ Nguyên.

Ba người Mộ Nguyên lạnh lùng nhìn Mục Trần đang đi tới, liếc mắt nhìn nhau hội ý, trong mắt cả ba thoáng hiện lên hàn quang.

Ở trong Bắc Linh viện, Mục Trần không được nổi tiếng cho lắm, trừ việc đánh bại Tiết Đông ra thì không có gì nổi bật cả, nhưng toàn bộ đệ tử Bắc Linh viện không ai dám khinh thường y, ngay cả những kẻ kiêu ngạo như Mộ Nguyên cũng rất e ngại y. Một kẻ có tư cách tham dự Linh lộ há có thể đơn giản được sao?

Cho nên…

"Ra tay đi!"

Mộ Nguyên quát khẽ một tiếng, linh lực trên tay y lập tức tuôn ra, chân y giẫm mạnh xuống đất, lao thẳng tới Mục Trần. Ở đằng sau y, Tiết Đông và Tiêu Côn, một trái một phải nhanh chóng đuổi theo rất ăn ý.

Xung quanh bắt đầu ồn ào hẳn lên, rõ ràng không ai nghĩ tới chuyện ba người Mộ Nguyên lại liên thủ với nhau dứt khoát như thế, cả ba người bọn họ đều xếp trong tốp mười người mạnh nhất Tây viện đấy.

Trong ba người, thực lực của Mộ Nguyên là cao nhất. Y đã đạt tới Linh Động cảnh sơ kỳ nên công kích của y sắc bén nhất, linh lực bao trùm hai tay, chưởng phong như đao nhắm thẳng tới phía Mục Trần.

Nhưng lúc chưởng phong đáng sợ kia sắp đánh trúng Mục Trần, người kia đột nhiên bước sang ngang nửa bước, thân hình áp sát Mộ Nguyên. Trên khuôn mặt thanh tú kia, hai hàng lông mi cũng nhăn lại như lợi kiếm rời vỏ, gương mặt vốn hiền lành chợ trở nên lạnh lùng, lộ ra sức tấn công cực kỳ mãnh liệt.

Mục Trần không đối chiêu với Mộ Nguyên mà chỉ nhắm đến Tiết Đông và Tiêu Côn đang theo sát phía sau. Linh lực màu đen che phủ đầu ngón tay, năm ngón tay mở lớn mang theo tiếng gió đánh tới hai người kia.

Ở phía sau, hai người Tiết Đông cũng bị chiêu thức của Mục Trần làm cho kinh ngạc, nhưng bọn họ lại không đủ thời gian để tránh né nên chỉ biết cắn răng vận chuyển sức mạnh toàn thân đánh ra một quyền.

Chỉ cần bọn họ quấn lấy Mục Trần trong giây lát thì Mộ Nguyên có đủ thời gian quay lại giúp đỡ, đến khi đó, cả ba có thể dễ dàng vây công hắn. Truyện Sắc Hiệp - http://truyenfull.vn

Xếp hạng của hai người Tiết Đông ở Tây viện khá cao nên hiển nhiên họ không phải là người bình thường, chẳng qua bọn họ đoán sai thực lực của thiếu niên trước mắt, không ngờ hắn lại chiến đấu thuần thục đến mức ghê gớm như thế.

Khi sắp tiếp xúc với nắm đấm của hai người kia, bàn tay Mục Trần đột nhiên lướt qua, đánh thật mạnh lẽ cổ tay bọn họ.

Quyền của hai người Tiết Đông hướng về phía trước, nhưng giờ lại dễ dàng bị đánh vào điểm yếu nên không khỏi ngã nhào tới trước. Trong lúc bọn họ còn chưa đứng vững thì chưởng phong của Mục Trần lướt qua cánh tay hai người như linh xà xuất động, không chút khách khí đánh thẳng lên lồng ngực bọn họ.

"Bụp!"

Âm thanh trầm thấp vang lên, thân thể hai người Tiết Đông bay ngược ra sau trước sự kinh ngạc của mọi người rồi rơi mạnh xuống đất. Hai người họ kêu la thảm thiết, quần áo trước ngực đã hoàn toàn nát bấy.

Chỉ giao đấu một chiêu mà hai người Tiết Đông đã thảm bại hoàn toàn.

Tới khi tiếng kêu la thảm thiết của hai người Tiết Đông vang lên thì đám đệ tử xunh quang mới kịp nhận ra điều gì vừa xảy ra, họ đồng thời tự hỏi, không phải quá nhanh rồi sao?

"Mục Trần!"

Tiếng thét phẫn nộ truyền tới từ đằng sau, Mộ Nguyên nhìn thấy cảnh ban nãy thì hết sức tức giận, mặt đỏ bừng lên. Y thực sự không nghĩ tới Mục Trần sẽ tránh mình rồi đánh hai người kia trước.

"Viêm chưởng!"

Linh lực màu đỏ trên hai tay Mộ Nguyên bùng lên như một ngọn lửa khiến không khí xung quanh nóng lên không ít.

Đệ tử xung quanh thấy thế cũng nhộn nhạo hẳn lên, đây là thực lực của người xếp thứ hai của địa giới Tây viện sao?

Lúc này, Mục Trần quay người nhìn Mộ Nguyên đang giận dữ lao tới, bàn tay nắm chặt thành quyền, không hề có ý định né tránh, linh lực màu đen cuồn cuộn bùng lên, rồi hắn cũng tung ra một quyền.

"Rầm!"

Quyền chưởng va mạnh vào nhau, hai luồng linh lực đỏ đen cuộn lại khiến không gian bị chấn động. Gương mặt Mộ Nguyên đỏ hẳn lên, cơ thể run bần bật, phụt một tiếng phun ra một ngụm máu tươi từ trong miệng, bước chân lảo đảo lui lại, cuối cùng ngã ngồi xuống đất.

Chỉ một chiêu đã phân định thắng thua.

Tuy hai người đều là Linh Động cảnh sơ kỳ, nhưng rõ ràng việc ngưng tụ linh lực của Mục Trần hoàn toàn hơn xa Mộ Nguyên.

Hai người Tiết Đông bị đánh ngã xuống thấy cảnh này cũng trợn mắt há hốc mồm, rõ ràng Mộ Nguyên cũng ở cảnh giới Linh Động cảnh sơ kì nhưng lại không đỡ nổi một quyền của Mục Trần sao?

"Không thể nào!" Mộ Nguyên chật vật ngồi trên mặt đất cũng lộ ra vẻ mặt khó tin, vết máu trên miệng cũng quên lau đi.

"Mục ca thật là lợi hại"

Bọn người Tô Lăng ở cạnh đó cũng ngơ ngẩn, hớn hở mặt mày. Bọn họ không ngờ rằng trong tình cảnh một đấu ba mà Mục Trần lại hoàn toàn chiếm thế thượng phong như thế.

Khuôn mặt của Mục Trần vẫn điềm tĩnh như cũ, hắn nhìn chằm chằm Mộ Nguyên đang ngồi chật vật dưới đất, tươi cười nói: "Còn chưa định xin lỗi sao?"

Sắc mặt Mộ Nguyên khẽ biến đổi, nghiến răng nghiến lợi nói: "Nằm mơ đi!"

Dường như Mục Trần sớm đoán được y sẽ nói như thế nên gật đầu, nụ cười trên mặt càng tươi hơn, sau đó hắn bước tới chỗ Mộ Nguyên, linh lực màu đen dần hiện ra quanh hai tay bàn tay.

Mộ Nguyên nhìn thấy Mục Trần tiến tới với dáng vẻ tươi cười thì không hiểu sao lại cảm thấy lạnh sống lưng.

Mục Trần bước tới gần Mộ Nguyên, linh lực màu đen trên bàn tay càng thêm dày đặc, nhưng ngay khi hắn đứng sát bên người Mộ Nguyên thì chợt có tiếng vỗ tay vang lên.

"Ha ha, không hổ là người đã từng tham gia Linh lộ, nhưng ngươi làm thế không phải đã quá coi thường Tây viện chúng ta sao?"

Mục Trần nghiêng đầu nhìn về chỗ mọi người đang tách ra, tại đó có một người mang theo dáng vẻ tươi cười chậm rãi đi tới, những học viên xung quanh thấy vậy đều tự động lui lại, trong mắt thoát hiện lên chút sợ hãi.

Dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, thiếu niên kia dừng lại trước mặt Mục Trần. Gã có gương mặt anh tuấn, khóe miệng hơi nhếch lên kia toát lên vẻ kiêu ngạo. Lúc này, hắn khoanh tay trước ngực, nhìn Mục Trần bằng ánh mắt như thể đang nhìn một con mồi.

Đây là người mạnh nhất địa giới Tây viện, Liễu Dương.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Đối Mặt

"Liễu Dương…"

Mục Trần nhìn thiếu niên đang khoanh tay trước ngực kia, mặt hắn không hề lộ ra chút kinh ngạc nào, chỉ thản nhiên nói: "Ngươi đứng đó xem kịch nửa ngày cuối cùng cũng chịu đi ra rồi hả?"

Đám người Mộ Nguyên thấy Liễu Dương thì mừng rỡ hết sức, cùng nhau gọi một tiếng Liễu ca, sau đó lại lại nhìn Mục Trần bằng ánh mắt hung quang đầy đắc ý.

Mặc dù hiện tại Mục Trần cũng khá nổi tiếng tại Bắc Linh viện, ban nãy lại hắn lại dễ dàng đành thắng ba người Mộ Nguyên liên thủ, nhưng nếu so với người được coi là mạnh nhất địa giới của học viện là Liễu Dương thì hẵng còn kém khá xa. Bây giờ bọn họ có Liễu Dương làm chỗ tựa nên không còn sợ Mục Trần.

Liễu Dương liếc thấy đám người Mộ Nguyên tả tơi thế kia thì chau mày, sau đó gã lạnh lùng nhìn chằm chằm Mục Trần: "Mục Trần, chuyện hôm nay e là ngươi nên cho Tây viện chúng ta một lời giải thích thỏa đáng mới được."

"Giải thích?"

Mục Trần nhìn thiếu niên được xem là người nổi tiếng nhất tại Tây viện địa giới ở trước mắt này rồi cười đáp: "Bọn họ vô cớ đả thương người Đông viện chúng ta mà còn giải thích cái gì, ta nghĩ là các ngươi mới nên làm như thế đấy."

Đám đệ tử xung quanh thấy hai người họ đối chọi nhau như thế thì hé miệng cười thầm. Hiện tại, hai người bọn họ rõ ràng là những người mạnh nhất tại địa giới Bắc Linh viện. Cả đám đệ tử cứ ngỡ phải tới mai mới được thấy hai người họ tranh hơn thua, nào ngờ bây giờ đã có dịp thấy họ đối mặt nhau tại đây.

Liễu Dương híp mắt lại mang theo chút hàn ý. Ở tại địa giới Bắc Linh viện này, làm gì có ai không khách khí với gã như vậy đâu, dù từng nghe kể về chuyện của Mục Trần nhưng gã mới là người mạnh nhất ở nơi này.

"Ngươi thật quá khiêu ngạo…"

Liễu Dương cười chế giễu, gã nhìn Mục Trần chằm chằm: "Ta thật tò mò muốn biết ại sao một kẻ dựa vào may mắn mới giành được suất tham gia Linh lộ rồi sau đó bị đuổi ra như ngươi lấy cái gì mà ra vẻ kiêu ngạo như thế?"

Đám người Tô Lăng nghe thấy những lời rất khó nghe này từ Liễu Dương thì tức giận hết sức, nhưng họ cũng hiểu, Liễu Dương không phải là người mà họ có thể đối phó được nên chỉ đành cắn răng im lặng.

"Ta có phải may mắn hay không thì ngươi cứ thử sẽ biết." Nhưng trái ngược với vẻ giận dữ của mọi người, Mục Trần chỉ mỉm cười đáp lại.

Đồng tử Liễu Dương hơi co lại, hiển nhiên là gã không ngờ Mục Trần lại dám nói ra những lời này. Gã nói một cách lạnh lùng: "Vốn định chờ tới sáng mai tham gia tỷ thí hai viện mới đánh ngươi, nhưng ngờ đâu ngươi lại không biết điều như thế, thôi thì ta đành dạy dỗ ngươi ngay bây giờ luôn vậy, đỡ phí thời gian cho ngày mai."

Vừa mới nói xong thì Liễu Dương chậm rãi bước tới, linh lực lập tức bao phủ trên tay gã, độ nồng đậm của linh lực thậm chí còn hơn xa Mộ Nguyên.

Đám người Tô Lăng thấy khí thế ấy của Liễu Dương thì giật mình kinh hãi, chẳng lẽ tên Liễu Dương này thật sự sẽ đánh ngay giờ luôn

sao?

Bọn họ lo lắng nhìn Mục Trần thì chỉ thấy trên gương mặt non nớt có cùng độ tuổi với họ kia không hề lộ ra chút sợ hãi nào, thậm chí trong con ngươi đen nhánh kia còn ánh lên tia sáng lập lòe không ai nhìn rõ được.

Thấy bộ dáng đó của Mục Trần, đám người Tô Lăng đang lo lắng trong lòng chợt phấn chấn hẳn lên. Dù cho Liễu Dương có là kẻ mạnh nhất địa giới Bắc Linh viện thì Mục Trần cũng không phải là củi mục, muốn thắng Mục ca đâu phải dễ dàng như thế được.

"Tên này thật là… được đằng chân lân đằng đầu."

Mục Trần lắc đầu, khóe miệng nhếch lên, gương mặt non nớt vốn luôn tươi cười bỗng lộ ra vẻ lạnh lùng, hắn khẽ xoay lòng bàn tay lại, linh lực màu đen lại lặng lẽ bùng lên ở đầu ngón tay.

Một số đệ tử ở quanh đó thấy hai người họ giương cung bạt kiếm sắp đánh nhau thì trợn to mắt lên. Hai người trước mặt rõ ràng là hai kẻ mạnh nhất địa giới Bắc Linh viện, rốt cuộc giữa hai người họ, ai hơn ai kém đây.

"Ngừng tay!"

Nhưng ngay khi hai người đang tranh giành khí thế nhau thì một tiếng quát lớn chợt vang lên từ đằng xa, sau đó một bóng người mang theo tiếng gió rít xuất hiện giữa hai người.

"Mạc sư."

Đám đệ tử xung quanh thấy người này tới thì lập tức kinh hãi, vội vàng đồng thanh hô.

Người đàn ông trung nhiên được gọi là Mạc sư kia có gương mặt nghiêm nghị, quanh người dường như ẩn hiện linh lực khủng khiếp nào đó khiến cho tất cả mọi người có mặt ở đó cảm thấy bị áp bức.

Lúc nhìn thấy rõ người đến là ai thì ngay cả một kẻ cao ngạo như Liễu Dương cũng phải cúi đầu. Người trước mặt này chính là cao thủ Thần Phách cảnh hàng thật giá thật, đừng nói là chỉ ở Bắc Linh viện mà ngay cả ở Bắc Linh cảnh này cũng được xem là cao thủ hạng nhất, gã tất nhiên sẽ không dám đắc tội.

"Ở trong học viện, các con muốn so tài thì đến đài tỷ võ chứ sao lại đánh nhau ở ngoài này, chẳng lẽ các con muốn bị phạt hết sao?" Mạc sư nhìn quanh một lượt, trầm giọng nói. Bạn đang đọc truyện tại TruyệnFULL.vn - http://truyenfull.vn

"Ha ha, sao Mạc sư lại nói thế, bọn con chỉ đùa giỡn một chút thôi mà."

Liễu Dương cười mỉm. Gã hiểu lúc này mình không thể nào ra tay được nữa nên quay sang chỉ tay về phía Mục Trần, cất giọng: "Ngày mai hai viện tỷ thí, ta chờ ngươi."

Nói xong, Liễu Dương liền dẫn mọi người rời đi, mơ hồ có thể nghe được tiếng thì thào: "Chỉ là một tên bị đuổi ra khỏi Linh lộ mà thôi…"

Đám người Tô Lăng cũng nghe thấy được tiếng thì thào mà Liễu Dương cố ý nói ra này thì tái mặt, Tô Lăng cắn răng nói: "Mục ca, hắn kiêu ngạo quá, huynh thật sự đạt được tư cách lên Linh lộ chứ hắn thì tính quái gì?"

Mục Trần thấy Tô Lăng căm phẫn trong lòng thì khẽ vỗ vai gã, cười nói: "Đệ tức giận thế làm gì? Chẳng lẽ chó cắn đệ một miếng thì đệ phải cắn ngược lại nó sao?"

"Nhưng khó chịu lắm…"

"Khó chịu là lẽ tất nhiên." Mục Trần mỉm cười, gương mặt hiền lành của hắn dần chuyển sang vẻ lạnh lùng: "Tuy không thể cắn nó nhưng ta lại muốn dùng gậy đánh nó, đánh đến khi nào nó không dám nữa thì thôi."

"Tên tiểu tử Liễu gia này quả thực giống y chang cha nó."

Mạc sư nhìn qua hướng Liễu Dương rời đi, lông mày thoáng nhíu lại, hiển nhiên ông khá khó chịu với gã. Sau đó, ông quay lại mỉm cười nhìn Lục Trần, nói: "Con nói hay lắm, rất hợp với ta."

"Nhưng ta nghe nói, hiện tại Liễu Dương đã đạt tới Linh Động cảnh sơ kỳ, hơn nữa còn sở hữu linh mạch Nhân cấp, cũng coi như ngang với Linh Động cảnh trung kỳ, con có chắc là sẽ không thua trong trận tỷ thí giữa hai viện vào ngày mai không?"

"Mạc sư yên tâm, con sẽ không khiến người bẽ mặt đâu." Mục Trần cười nói. Mạc sư là người quản lý Đông viện bọn hắn. Nếu như ngày mai, trong đợt tỷ thí giữa hai viện mà Đông viện thua thảm thì ông sẽ rất mất mặt.

"Mạc sư, bọn con xin phép đi trước."

Mạc sư khẽ phất tay nhìn Mục Trần dẫn bọn Tô Lăng rời đi, ông âm thầm tặc lưỡi, tên nhóc này còn nhỏ vậy mà luôn khiến mọi người ngạc nhiên, sự kiêu ngạo bồng bột thường thấy ở tuổi thiếu niên dường như không xuất hiện ở hắn nhưng lại mơ hồ cảm giác được sự sắc bén ẩn sau gương mặt hiền lành kia, tên nhóc này….

"Không hổ là người có thể gây ra chuyện động trời ở Linh lộ, nếu thật có thể thuận lợi hoàn thành rèn luyện ở đó thì e rằng nó đã trở thành miếng bánh ngon trong mắt Ngũ đại viện rồi chứ sao còn ở đây được nữa chứ…"

Mạc sư thở dài, dường như ông rất mong đến ngày mai, ngày diễn ra đợt tỷ thí giữa hai viện. Nghe nói tên nhóc của Liễu gia kia đã chuẩn bị khá đầy đủ, thật không biết ai là người mỉm cười cuối cùng trong hồi tỷ thí lớn nhất của địa giới ngày mai đây?

…

Màn đêm dần buông xuống. Ở trong phòng, Mục Trần lặng lặng ngồi xếp bằng, hai tay kết ấn, hiển nhiên là đang ở trong trạng thái tu luyện. Thiên địa linh khí khẽ xoay tròn quanh người hắn, sau đó men theo nhịp thở mà dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Khi ngày càng nhiều linh khí dung nhập vào trong cơ thể Mục Trần, quanh người hắn thoáng hiện chút ánh tối mờ ảo.

Ở trong khí hải, linh lực màu đen đang tuôn trào, độ hùng hậu hơn gấp mấy lần lúc mới tu luyện, hiển nhiên là gần đây Mục Trần đã rất chăm chỉ luyện tập.

Từng tia linh khí di chuyển theo lộ tuyến của Đại Phù Đồ Quyết, cuối cùng hóa thành linh lực màu đen tiến vào trong khí hải, khiến cảm giác hùng hậu này dần rõ hơn.

Hiện tay, tuy Mục Trần đã khá thông hiểu Đại Phù Đồ Quyết nhưng còn chưa thành công đạt tới cấp Trúc Cơ, nhưng hắn cũng thoáng cảm nhận được bản thân đang ở rất gần cảnh giới đó.

Mục Trần cũng không nóng vội, lẳng lặng thu liễm linh lực đang tiến vào trong khí hải. Lúc hắn hấp thu tia linh lực cuối cùng vào trong khí hải thì chợt cảm giác khí hải khẽ chấn động, sơi linh lực màu đen đang chuyển động trong khí hải chợt phình to ra một cách nhanh chóng, cảm giác sức mạnh tràn đầy lan khắp cơ thể.

Mục Trần thoáng kinh ngạc khi cảm thấy khí hải bản thân xảy ra biến hoá. Một lát sau, hắn nhịn không được khẽ mỉm cười. Hắn không ngờ mình lại đột phá một cách khó hiểu như vậy.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Tỷ Thí Học Viện

Ngày hôm sau, khi ánh nắng rực rỡ chiếu xuống Bắc Linh thành thì Bắc Linh viện cũng nhộn nhịp hẳn lên.

Bắc Linh viện chia làm hai viện Đông, Tây, tuy giữa hai viện luôn nảy sinh tranh chấp kịch liệt nhưng cũng có lẽ nhờ áp lực cạnh tranh đó mà những năm qua Bắc Linh viện đã đào tạo ra không ít học viên ưu tú.

Sự ganh đua tranh chấp giữa hai viện thường đạt đến đỉnh điểm vào cuộc tỷ thí giữa hai viện được tổ chức mấy tháng một lần này, hơn nữa nó cũng là yếu tố quyết định vị trí cao thấp trong viện. Thiếu niên thì thường hay háo thắng, lại đứng trước mặt những học tỷ học muội xinh đẹp thì càng phải cố gắng biểu hiện. Đó là lí do tại sao rất nhiều học viên đã vô cùng cố gắng để đạt được thành tích không tồi trong cuộc tỷ thí này.

Khu tây của Bắc Linh viện có một mảnh sân rộng lớn dùng để làm sân thi đấu. Ở đó phân bố một số lôi đài, quanh mỗi lôi đài xuất hiện một dãy ghế ngồi kiểu bậc thang, mà hôm nay thì những chỗ đó đã chật kín người rồi.

Tiếng nói chuyện đan xen vang lên, bên trong xen lẫn tiếng cười như chuông bạc của các thiếu nữ khiến không khí quanh đó tràn đầy sức sống tươi trẻ.

Ở trong khoảng sân rộng này có rất nhiều người và họ được chia vào hai phe hoàn toàn riêng biệt, đây đều là những đệ tử của Đông viện và Tây viện. Do sự cạnh tranh giữa hai bên nên họ thi thoảng lại khiêu khích, bỡn cợt nhau tạo nên bầu không khí vô cùng náo nhiệt.

"Đông viện chúng ta chỉ có được bốn người trong tốp mười của Bắc Linh viện địa giới, hơn nữa ba người đứng đầu thì đầu đến từ Tây viện, thật không biết lần tỷ thí học viện này chúng ta có thể thay đổi được điều đó không đây?"

"Đợt này Đông viện địa giới chúng ta cũng có một số người rất mạnh, chẳng hạn như Lưu Phong hay Đàm Thanh Sơn, ta nghe nói bọn họ sắp đạt tới Linh Động cảnh rồi, nếu thực sự như vậy thì tối thiểu cũng có thể lọt vào tốp năm đó."

Đám đệ tử ngồi ở khu của Đông viện bắt đầu rì rầm bàn tán, Tô Lăng ở bên cạnh nghe vậy thì nhếch miệng, nói: "Các ngươi hẳn là biết chuyện quan trọng nhất của lần tỷ thí học viện này, chúng ta có ít người ở trong tốp mười cũng không sao, chỉ cần Mục ca có thể lấy được hạng nhất thì đám người Tây viện kia phải ngậm mồm lại thôi."

Một số đệ tử Đông viện ngẩn mặt nhìn nhau, than khẽ một tiếng. Tuy nói thì nói thế nhưng muốn lấy được hạng nhất thì phải đánh bại Liễu Dương, mà nghe nói tên đó sở hữu linh mạch Nhân cấp đó…

"Mục ca, lần tỷ thí học viện này, Đông viện chúng ta phải trông cậy vào huynh rồi." Tô Lăng cười khì nhìn thiếu niên đứng trước mình.

Mục Trần khẽ cười, mắt nhìn ra giữa sân, tuy cuộc tỷ thí còn chưa bắt đầu nhưng trên đài đã có không ít người bắt đầu cãi lộn.

Trong lúc Mục Trần đang nhìn chằm chằm sân thi đấu chợt sau lưng hắn truyền tới những tiếng loạt xoạt, sau đó có mùi hương tỏa tới, một bóng hình xinh đẹp lập tức xuất hiện bên cạnh hắn, cất giọng dịu dàng: "Này!"

Mục Trần quay sang nhìn thì thấy người mới tới cạnh mình là Đường Thiên Nhi. Cô hôm nay mặc một bộ đồ màu xanh lục, đôi má đỏ hây, cột tóc đuôi ngựa đen tung bay đã hấp dẫn không ít ánh mắt thèm thuồng của đám người xunh quanh.

Đường Thiên Nhi là đệ tử của Đông viện thiên giới, hơn nữa lại rất xinh đẹp, tính tình lại tốt nên nàng xứng đáng là một bông hoa của Đông viện, đi tới đâu cũng thu hút được sự chú ý của mọi người.

"Sao tỷ lại tới đây?" Mục Trần thấy Đường Thiên Nhi xuất hiện ở đây thì khá kinh ngạc, không phải lúc này đệ tử của thiên giới đang tu luyện sao?

"Ta tới cổ vũ đệ đấy…" Đường Thiên Nhi bật cười, sau đó trêu tức: "Hơn nữa, lỡ như đệ có bị đánh cho tơi tả thì ta cũng có thể đưa đệ trở về chứ."

"Vậy thì cảm ơn tỷ rồi." Mục Trần bực bội lắc đầu.

"Này, rốt cuộc thì đệ có chắc không? Hôm qua đệ và Liễu Dương xảy ra xung đột, sợ rằng hôm nay gã ta sẽ cố ý gây phiền phức cho đệ đấy." Nét lo lắng hiện lên trong mắt Đường Thiên Nhi, tuy đùa thì đùa nhưng nàng cũng hiểu được tầm quan trọng của ngày hôm nay, chứ không thì nàng đã không bỏ chương trình học mà chạy tới đây rồi.

"Cố hết sức thôi." Mục Trần cười, đang định nói tiếp thì vẻ mặt chợt biến đổi, hắn ngẩng đầu nhìn về phía đối diện thì thấy ở ghế ngồi trung tâm của bên Tây viện có một người đang lạnh lùng nhìn mình, người này chính là Liễu Dương.

Bên cạnh Liễu Dương còn có đám người Mộ Nguyên, Tiết Đông. Lúc này, cả đám bọn họ đang nhìn Mục Trần một cách đầy khiêu khích.

Mục Trần nhìn Liễu Dương, nơi ánh mắt chạm nhau như đang tóe lửa.

Cả hai người họ đều là những người khá nổi tiếng tại hai viện, hơn nữa, rất nhiều người cũng biết hôm nay sẽ diễn ra chuyện gì cho nên khi hai người đối chọi như thế thì bọn họ cũng chỉ nhếch miệng, thầm nghĩ hôm nay có trò hay để xem rồi.

Liễu Dương nhìn chằm chằm Mục Trần từ xa, sau đó nhìn sang Đường Thiên Nhi đang ngồi cạnh thì lập tức nghiến răng nghiến lợi, ánh mặt nhìn Mục Trần sau đó lại càng thêm lạnh lùng.

"Họa thủy… (Hồng nhan họa thủy - Người đẹp gây họa cho nước.)" Mục Trần thấy những biến hóa nhỏ này trong mắt Liễu Dương thì quay sang nhìn Đường Thiên Nhi cười. Ở Bắc Linh viện này, ai chẳng biết Liễu Dương thích Đường Thiên Nhi chỉ là nàng chưa bao giờ cho hắn cơ hội mà thôi. Có đôi khi Mục Trần tự hỏi, phải chăng tên Liễu Dương kia nhằm vào mình, ngoài ân oán cá nhân giữa phụ thân hai bên ra, có phải còn là do ghen ghét việc Đường Thiên Nhi hay ở cạnh mình không.

"Nếu đệ chê ta gây phiền toái như thế thì ta đi đây." Đường Thiên Nhi nghiêm mặt nói.

Mục Trần không nhịn được cười, đôi mắt màu đen vẫn hướng về phía Đường Thiên Nhi, ánh mắt sáng ngời của thiếu niên khiến thiếu nữ đỏ mặt nhưng nàng vẫn nhìn thẳng Mục Trần như cũ.

"Đệ chưa hề nói câu đấy." Mục Trần cười nói.

"Hừ, chỉ được cái mạnh miệng, đợi tí nữa đệ thắng rồi nói sau."

Đường Thiên Nhi bĩu môi, đôi mắt yêu kiều liếc quanh sân đấu, ngay sau đó vẻ tươi cười chợt biến mất, nàng nhỏ giọng nói: "Không ngờ tên kia cũng tới…"

Mục Trần cũng đưa mắt nhìn về bên đó, sau đó thì vẻ mặt cũng tối lại, mà không chỉ có hắn như vậy mà tất cả mọi người của Đông viện ngồi ở đó cũng nhanh chóng im lặng.

Trong tầm nhìn của mọi người, ở bên Tây viện xuất hiện một số người khoảng mười bảy mười tám tuổi, hiển nhiên bọn họ lớn hơn những đệ tử ở địa giới một chút. Những người này đang dựa vào lan can, lơ đễnh nhìn sân thi đấu, thỉnh thoảng lại cười đùa, hiển nhiên họ không xem những đệ tử đang tỷ thí bên dưới sân thi đấu ra gì.

Ở giữa đám người đó, có hai người khiến mọi ánh mắt đều tập trung, một nam một nữ. Người nữ mặc trang phục đỏ, đôi mắt hạnh đào đặc biệt mê người chính là Hồng Lăng của Tây viện thiên giới.

Người nam còn lại thì mặc trang phục trắng, thân hình cao lớn, gương mặt anh tuấn. Lúc này, người đó đang nhìn qua khu vực của Đông viện. Người này nhìn tới chỗ nào thì chỗ đó liền im lặng, hiển nhiên là chịu ảnh hưởng từ khí thế của gã.

"Hơ… đó chẳng phải là Liễu Mộ Bạch sao, không ngờ là hắn cũng tới đây…" Tô Lăng nuốt nước miếng, giọng nói trở nên khô khốc.

Nếu đối mặt với Liễu Dương thì bọn họ có thể bộc phát ra chiến ý, nhưng trước Liễu Mộ Bạch thì đến cả dũng khí đánh nhau cũng chẳng có nữa.

Bởi vì Liễu Mộ Bạch là học viên mạnh nhất của Bắc Linh viện, từ khi gã đến đây, vị trí đứng đầu kia vẫn không ai có thể lay chuyển nổi.

Mục Trần nhìn chằm chằm người mặc áo trắng đó, hai mắt đen huyền giao nhau, dù cách nhau khá xa nhưng hắn vẫn cảm nhận được sự áp bức của đối phương.

Dù bốn mắt nhìn nhau nhưng Mục Trần không lộ ra chút sợ hãi như đám học viên khác, sự bình tĩnh của hắn khiến đối phương khá kinh ngạc. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www.Truyện FULL

"Ồ, không ngờ tên nhóc kia cũng khá quyết đoán đấy…" Những học trưởng đến từ Tây viện thiên giới ở cạnh đó thấy Mục Trần không sợ gì Liễu Mộ Bạch thì tỏ ra ngạc nhiên, cười nói.

Đôi mắt dịu dàng của Hồng Lăng cũng nhìn chăm chú hai người Liễu Mộ Bạch và Mục Trần. Gương mặt của thiếu niên kia dù hơi non nớt nhưng lại khiến người ta cảm tháy vô cùng bình tĩnh, loại cảm giác này phảng phất như dù phải chiến đấu với người đứng đầu của học viện cũng không khiến hắn lo sợ.

Nàng chợt ngẩn ngơ, không ngờ đứa trẻ hơi nhát gan năm nào nay đã khác xưa quá nhiều rồi…

"Đại ca!"

Cách đó không xa có tiếng hô truyền tới, chỉ thấy Liễu Dương đang tươi cười nhìn qua bên này.

Liễu Mộ Bạch khẽ gật đầu nhìn Liễu Dương, sau đó chống hai tay lên lan can chứ không nói thêm câu gì, nhưng như thế cũng đủ áp chế bầu không khí sôi nổi bên Đông viện địa giới, và thanh thế của bên Tây viện nhờ đó cũng tăng lên.

Hiển nhiên, Liễu Mộ Bạch cố ý đến đây. Với địa vị hiện tại của gã ở Bắc Linh viện thì cho dù có học trưởng nào của Đông viện tới cũng không thể tranh đấu với gã được.

"Boong!"

Vào lúc khí thế của Liễu Mộ Bạch áp đảo toàn trường thì một tiếng chuông thanh thúy đột nhiên vang lên khiến tinh thần của rất nhiều đệ tử phấn khởi, rốt cuộc thì cuộc tỷ thí học viện cũng đã bắt đầu.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Đàm Thanh Sơn

Ở phía bắc của sân thi đâu đó, có ba người đang ngồi ngay ngắn, phía bên trái là Mạc sư - người đã xuất hiện ngày hôm qua, phía bên phải là một người đàn ông trung niên gầy guộc với khuôn mặt cứng nhắc, hai mắt hõm sâu trông khá lạnh lùng nghiêm nghị.

"Ha ha, buổi tỷ thí của viện hôm nay có phần náo nhiệt hơn trước đây nhỉ…" Ngồi trên ghế chủ tọa giữa hai người kia là một ông lão có mái tóc hoa râm, ông cười tủm tỉm nhìn bầu không khí sôi nổi ở bên dưới, không nhịn được cười nói.

"Những lần tỷ thí học viện trước đây, chúng ta đều có thể đoán trước được kết quả, nhưng lần này thì khá khó đoán rồi." Mạc sư cười nói. Nguồn truyện: Truyện FULL

"Sao lại khó dự đoán? Bây giờ Liễu Dương đã là Linh Động cảnh sơ kỳ, lại có linh mạch Nhân cấp, e rằng ở thiên giới nó cũng xếp ở gần mấy hạng đầu chứ nói chi là ở địa giới này. Mục Trần mặc dù cũng không tệ nhưng cũng còn kém Liễu Dương một chút." Người đàn ông trung niên lạnh lùng ở bên phải bĩu môi nói. Ông ta là đạo sư có cấp bậc cao nhất Tây viện nên tất nhiên sẽ hi vọng đệ tử Tây viện của mình có thể đạt được thành tích tốt nhất.

"Tịch sư, ngài khinh thường một người có thể đạt được tư cách vào Linh lộ như vậy là hơi thiếu sáng suốt rồi." Mạc sư thản nhiên nói.

"Đáng tiếc là nói tới người có thể thành công hoàn thành rèn luyện ở Linh lộ." Người đàn ông trung niên kia lắc đầu, nói.

Ông lão tóc hoa râm nghe thấy cuộc tranh luận giữa hai người thì chỉ cười khẽ, rõ là ông đã quá quen chuyện này rồi, ánh mắt hơi đục của lão nhìn về phía chỗ ngồi của Đông viện, dừng lại trên thân thể gầy gò của thiếu niên ở đằng kia rồi nói: "Quả thật đáng tiếc… đã hơn mười năm rồi Bắc Linh cảnh chúng ta chưa có ai đạt được tư cách tham gia Linh lộ… lần này Mục Trần đạt được tư cách nhưng lại bị đuổi ra khỏi đó giữa chừng, không qua được ải cuối của Linh lộ, coi như uổng phí một năm rèn luyện tại đó, quả thực là chậm mất mộ năm tu luyện."

Mạc sư cũng khá tiếc nuối mà lắc đầu. Ở trong Linh lộ vốn dĩ không thể tu luyện linh lực, nhưng nếu thành công vượt qua cửa ải cuối cùng thì sẽ nhận được linh lực quán đỉnh. Nếu là người có thiên phú biến thái thì hoàn toàn có thể đạt tới Linh Luân cảnh chỉ trong một đêm, thậm chí ngay cả Thần Phách cảnh cũng có cơ hội. Vốn như Mục Trần có thể hoàn thành rèn luyện thì e rằng hiện tại đã sớm trở thành người đứng đầu trong đám thanh thiếu thiên ở Bắc Linh cảnh này rồi. Suất vào Ngũ đại viện kia hiển nhiên cũng thuộc về hắn, không ai có đủ tư cách tranh đoạt nó.

Khi đó, ngay cả người như Liễu Mộ Bạch cũng phải xếp dưới hắn.

Nhưng ai ngờ được lại đột nhiên xảy ra chuyện kia, Mục Trần không những không đạt được linh lực quán đỉnh quý giá nhất của Linh lộ mà còn bị đuổi ra giữa chừng, mất không một năm tu luyện.

"Tiêu viện trưởng, rốt cuộc Mục Trần đã gây ra chuyện gì ở Linh lộ vậy? Sao lại bị đuổi ra? Thiên phú của nó ta hiểu rất rõ, tâm tính lại tốt nữa, không thể nào bị đuổi ra khỏi đó chỉ vì thành tích kém được." Mạc sư nhíu mày, không nhịn được mà cất giọng hỏi. Ông chỉ loáng thoáng biết rằng Mục Trần đã gây ra một chuyện gì đó không nhỏ ở trong Linh lộ, nhưng lại không biết cụ thể là chuyện gì.

Khi nghe câu hỏi này, ngay cả người đàn ông trung niên lạnh lùng cũng phải quay mặt lại nhìn viện trưởng Bắc Linh viện, hiển nhiên là ông ta cũng khá tò mò.

Tiêu viện trưởng nghe thế, khẽ vuốt chòm râu rồi lắc đầu cười khổ, nói: "Ta cũng không rõ ràng lắm, nhưng nghe nói là tên nhóc này đã gây ra chuyện khá lớn trong Linh lộ, thậm chí còn kinh động đến lãnh đạo cao cấp của Ngũ đại viện nữa."

Mạc sư và người đàn ông trung niên lạnh lùng kia đều sững sờ, trong mắt tràn đầy vẻ nghi hoặc, rõ ràng là không thể nghĩ ra Mục Trần đã gây nên chuyện kinh thiên động địa gì ở trong Linh lộ.

"Thôi, không nói chuyện này nữa, chuông vang lên rồi, mau tuyên bố bắt đầu tỷ thì học viện đi." Hiển nhiên, Tiêu viện trưởng không muốn nói nhiều nên lập tức phất tay ra lệnh.

Mạc sư nghe thế thì gật đầu đứng dậy, ánh mắt nhìn qua toàn trường, cất giọng trầm hùng hồn vang vọng bên tai mỗi người học viên.

"Đã đến giờ, tỷ thí học viện chính thức bắt đầu, tất cả đều là học viên của viện nên trong lúc tỷ thí tuyệt đối không được xuống tay giết người, nhớ lấy!"

"Các ngươi đều đã biết được quy củ, mỗi một người lên đài thi đấu đều có một cơ hội khiêu chiến đối thủ, nhưng chỉ được một lần duy nhất, cho nên phải biết lượng sức mà làm, lựa chọn đối thủ phù hợp với mình."

"Vâng!"

Biển người đông nghịt ở trong đấu trường đều cung kính đáp lại.

"Đã như vậy…" Mạc sư khẽ gật đầu, sau đó vung tay lên: "Bắt đầu."

"Coong!"

Bàn tay ông vừa vung xuống thì tiếng chuông rõ to cũng vang lên, hầu như vọng khắp Bắc Linh viện.

"Xột xoạt."

Lúc này, toàn bộ sân đấu trở nên khá rối loạn, từng bóng người lướt lên đài thi đấu rồi liên tục hét to.

"Lưu Hùng, ngươi cút xuống đây cho ta, từ lâu ta đã nhìn ngươi không vừa mắt rồi."

"Trần Thông, ngươi cũng đi ra ra đi, lần này ta nhất định sẽ trả lại ngươi món nợ lần trước."

Mục Trần nhìn cục diện hỗn loạn dưới sân thì khẽ bật cười. Phần lớn những trận đấu như thế này đều chỉ là tỷ thí bình thường, cho nên Mục Trần cũng không quá mức để ý, chỉ đôi lúc hắn lại nhìn sang Liễu Dương bên Tây viện, ở bên kia Liễu Dương cũng lạnh lùng nhìn lại hắn.

Hôm nay, mọi người ở Bắc Linh viện đều biết Liễu Dương sẽ chọn Mục Trần làm đối thủ trong lần tỷ thí này, cho nên bên Tây viện không có ai dám cả gan khiêu chiến hắn. Đương nhiên, bọn họ cũng biết rằng, với thực lực hiện tại của Mục Trần thì cũng chỉ có Liễu Dương mới có thể đối chiến được.

Mà mọi người cũng rất mong chờ cuộc tỷ thí của hai người đươc coi là ưu tú nhất Bắc Linh viện địa giới này.

Mục Trần không để ý đến ánh mắt lạnh lùng như băng của Liễu Dương, thi thoảng lại cười nói vui vẻ với Đường Thiên Nhi ở bên cạnh. Hành động này của Mục Trần khiến Liễu Dương phải nghiến răng nghiến lợi.

Cuộc tỷ thí lúc này diễn ra khá sôi nổi, song để có thể khiến cho mọi người ở đây hứng thú thì chắc chắn phải là những trận tranh giành vị trí trong tốp mười tại Bắc Linh viện địa giới, bởi vì những cuộc tỷ thí này có thể quyết định đến sự thay đổi vị trí của họ .

"Đó chẳng phải là Đàm Thanh Sơn của Đông viện chúng ta sao? Tên đó quả nhiên muốn ra tay rồi…"

Tô Lăng ở bên cạnh đột nhiên kêu lên khá hưng phấn, Mục Trần cũng nhìn theo. Cách chỗ hắn đang đứng không xa, một thiếu niên áo đen đột nhiên đứng lên, đi về phía lôi đài.

Thân thể của thiếu niên cực kỳ gầy gò, sắc mặt trắng bệch, nhưng khóe miệng lại lộ ra vẻ kiên nghị. Y không nói không cười tựa như không để tâm đến những lời bàn tán xung quanh.

"Đàm Thanh Sơn…"

Mục Trần thấy thiếu niên mặc áo đen này cũng hơi sững sờ. Hắn có biết người này, trước khi hắn đến Bắc Linh viện thì Đàm Thanh Sơn có thể xem là người mạnh nhất trong Đông viện địa giới, mà hiện tại cũng hoàn toàn có thể đứng trong tốp năm trong số toàn bộ đệ tử tại địa giới.

Đàm Thanh Sơn thấy được ánh mắt của Mục Trần thì ngừng lại một lát, sau đó ngẩng đầu nhìn lại hắn, vẻ mặt nghiêm túc cũng lộ ra nét cười.

"Cố gắng lên."

Mục Trần mỉm cười nhìn y, tuy nói hắn và Đàm Thanh Sơn không quen nhau lắm, nhưng dù sao cũng đều là đệ tử của Đông viện, hơn nữa hắn cũng không ghét gì người này.

Đàm Thanh Sơn khẽ gật đầu, sau đó trở mình xuất hiện trên lôi đài, lập tức có không ít ánh mắt nhìn về y, xem ra y cũng khá nổi tiếng tại Đông viện.

"Không biết y muốn khiêu chiến ai…"

Một số người bắt đầu xì xào bàn tán, trong mắt tràn đầy vẻ hiếu kỳ. Người mà Đàm Thanh Sơn coi là đối thủ e rằng cả Tây viện cũng chỉ có mấy người mà thôi.

"Liễu Dương."

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Đàm Thanh Sơn nhìn thẳng về phía một người đứng đầu hàng ngũ bên Tây viện, giọng nói bình tĩnh nhưng lại khiến cho mọi người xung quanh phải xôn xao.

"Y lại muốn khiêu chiến Liễu Dương?"

Đông đảo đệ tử quay sang nhìn nhau, Đàm Thanh Sơn tuy đươc coi là một trong những người mạnh nhất của Bắc Linh viện địa giới nhưng nếu so với Liễu Dương thì còn kém một ít, không nghĩ tới y lại dám chủ động khiêu chiến như thế.

Ở khu ghế ngồi của Tây viện, Liễu Dương khá sửng sốt, ánh mắt dần trở nên âm u. Đến giờ còn chưa ai dám bước ra chủ đông khiêu chiến với Mục Trần, vậy mà mình lại bị người khác khiêu chiến trước, đây chẳng phải nói cho mọi người biết mình không uy bằng Mục Trần sao?

"Đúng là thứ không biết lượng sức."

Liễu Dương đứng dậy, trên người hắn toát ra cổ khí tức âm trầm đáng sợ khiến những đệ tử ở quanh đó cảm thấy như rơi vào hầm băng, lúc này Liễu Dương rõ ràng đang nổi giận.

Liễu Dương nhanh chóng nhảy lên lôi đài mà Đàm Thanh Sơn đang đứng, gã thoáng nhìn qua Đàm Thanh Sơn rồi sau đó nhìn Mục Trần đang ngồi bên khu Đông viện, lạnh lùng nói: "Ngươi định tìm người dò xét thực lực của ta sao?"

Không đợi đối phương trả lời câu hỏi của mình, gã quay lại nhìn chằm chằm Đàm Thanh Sơn, khóe miệng tươi cười có chút âm trầm: "Một tên đui mù ngu xuẩn, ngươi vẫn tưởng rằng mình là người mạnh nhất Đông viên địa giới sao?"

Đàm Thanh Sơn nhìn qua Liễu Dương, ánh mắt ngưng trọng hẳn. Y đã từng là người mạnh nhất trong thế hệ đệ tử của Đông viện địa giới, dù danh hiệu này về tay Mục Trần nhưng vì sự kiêu ngạo của mình mà y vẫn một mực cố gắng tu luyện. Giữa hai bên tuy là quan hệ cạnh tranh

nhưng dù gì cả hai cũng là đệ tử của Đông viện, y cũng không muốn đi gây sự với Mục Trần, chỉ cần bây giờ y đánh bại Liễu Dương thì đã có thể lấy lại danh hiệu đệ nhất trở về.

Đàm Thanh Sơn nắm chặt hai tay, một luồng linh lực dũng mãnh từ trong cơ thể y tuôn ra, quấn quanh hai cánh tay y, đồng thời cả người cũng dần tản ra khí thế mạnh mẽ sắc bén.

"Luồng linh lực này…"

Đám người Tô Lăng kinh ngạc nhìn linh lực trên hai tay Đàm Thanh Sơn.

"Hắn vậy mà cũng đạt tới Linh Động cảnh rồi!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Ra Tay

- Linh Động cảnh?

Khán đài chung quanh, không ít người đều đưa mắt nhìn lại kinh hô, ánh mắt không giấu nổi ngạc nhiên dán chặt lên người Đàm Thanh Sơn. Khó trách đủ can đảm khiêu chiến Liễu Dương, thì ra cũng đã đạt Linh Động cảnh .

- Thật lợi hại. . .

Tô Lăng thần tình sợ hãi than thở, hâm mộ nhìn Đàm Thanh Sơn. Trước đó địa giới toàn viện chỉ có Mục Trần, Liễu Dương và Mộ Nguyên ba người đạt đến Linh Động cảnh sơ kỳ. Mà hiện tại, Đàm Thanh Sơn là vị thứ tư.

Mục Trần cũng nhẹ gật đầu, Đàm Thanh Sơn trước đây có thể trở thành đệ nhất địa giới đông viện dĩ nhiên thiên phú không thấp, quan trọng hơn là gia cảnh của hắn cũng không quá tốt, mọi thành tựu đều do hắn liều mạng tu luyện đổi lấy. Do đó đối với người kia, Mục Trần thật ra cũng khá hâm mộ, một người bằng sự cố gắng của mình đổi lấy kiêu hãnh, đáng được tôn kính.

- Ha ha, khó trách có can đảm này, ra là đã đột phá Linh Động cảnh.

Khí tức của Đàm Thanh Sơn cũng khiến Liễu Dương ngạc nhiên một chút, khóe miệng nét cười khẩy càng rõ.

Đàm Thanh Sơn vẫn im lặng, chỉ nhìn chăm chú Liễu Dương khí thế đang dần trở nên lợi hại. Trên hai tay, linh lực vàng sẫm quấn quanh bàn tay bốc lên hừng hực, tản ra dao động mạnh mẽ.

Liễu Dương ánh mắt lạnh lẽo âm trầm nhìn chằm chằm Đàm Thanh Sơn, vươn bàn tay nhẹ nhàng ngoắc ngoắc:

- Ra tay đi, đừng nói ta chưa cho ngươi cơ hội.

- Thực kiêu ngạo!

Bọn Tô Lăng nhìn thấy hành động của Liễu Dương, nhất thời nổi giận đùng đùng mắng to.

"Uỳnh!"

Khi Tô Lăng mở miệng tức giận mắng mỏ, Đàm Thanh Sơn giậm mạnh lên mặt đất, nhanh như báo săn mồi lao lên. Trên hai bàn tay, linh lực sắc bén chuyển động, pha lẫn sức lực rất nặng, trực tiếp công kích xuống ngực Liễu Dương.

- Hừ!

Liễu Dương tập trung vào Đàm Thanh Sơn đang đánh tới, hừ một tiếng, linh lực đỏ rực gào thét trào ra hai bàn tay, không chút tránh né, năm ngón tay nắm chặt thành quyền, oanh kích mạnh mẽ lên song chưởng của Đàm Thanh Sơn.

"Chát!"

Tiếng va chạm chát chúa vang lên, sóng khí quét ngang cả hai, bụi đất chuyển động, cả hai người đều khẽ run lên, bất quá Liễu Dương cũng không chút sứt mẻ, mà Đàm Thanh Sơn cũng lui vài bước.

Đàm Thanh Sơn sắc mặt nghiêm trọng ổn định thân hình, trên song chưởng linh lực vàng sẫm càng lúc càng đậm, khiến cả cánh tay cũng hóa thành màu vàng như đá.

- Sơn Nhạc quyền!

Đàm Thanh Sơn lại lao ra, tốc độ hai tay đánh ra thong thả hơn, nhưng sức mạnh nặng nề, như đá núi ầm ầm đổ xuống, khiến không ít kẻ xung quang sắc mặt căng thẳng.

"Đùng đùng đùng!"

Song quyền như đá công kích lăng lệ, thế công mạnh mẽ càn quét tới Liễu Dương. Nhưng tên kia sắc mặt vẫn lạnh như băng, linh lực đỏ rực như ngọn lửa cuốn lấy hai bàn tay, đem thế công liên miên của Đàm Thanh Sơn đè xuống.

Hai luồng linh lực ngạnh kháng sinh ra khí lãng, thổi quét lôi đài trở nên sạch sẽ vô cùng, thậm chí vài người đứng gần còn bị gió táp đến rát mặt mày.

- Đàm Thanh Sơn thật đúng là uy phong a, lại có thể chiến Liễu Dương bất phân thắng bại!

Tô Lăng nhìn tràng cảnh chiến đấu kịch liệt giữa sân, phấn khích reo hò.

- Đàm Thanh Sơn dù sao chỉ mới vào Linh Động cảnh, muốn thắng Liễu Dương không dễ dàng.

Đường Thiên Nhi bên cạnh nhẹ nhàng lắc đầu, dù rằng nàng cũng ngứa mắt với Liễu Dương, nhưng không thể không thừa nhận người này vẫn là kẻ có tài.

- Đàm Thanh Sơn tu luyện hắn là Sơn Nhạc quyết, Bắc Linh viện phàm cấp thượng phẩm linh quyết. Còn Liễu Dương, có lẽ hắn tu luyện Liễu vực Viêm Dương công, linh cấp hạ phẩm linh quyết. . .

Mục Trần chăm chú nhìn giữa sân lẩm bẩm.

- Do vậy nếu so về độ hùng hậu của linh lực, Liễu Dương có ưu thế hơn. Xem cục diện này, có lẽ khó kéo dài lâu nữa.

Tô Lăng nghe vậy nhất thời tiếc nuối thở dài, hiển nhiên hắn hy vọng Đàm Thanh Sơn chiến thắng. Nếu mà như vậy, Liễu Dương kia còn dám kiêu ngạo sao?

Trong khi họ còn đang bàn luận, chiến đấu trong sân đã trở nên gay cấn, Đàm Thanh Sơn trên mặt đã hơi đỏ, dường như thúc giục thực lực đã gần đến cực hạn, thế công càng lúc càng cuồng mãnh.

"Vụt!"

Quyền cứng như đá vụt ngang bụng Liễu Dương. Nhưng ngay lúc đó, tên kia khẽ động chân bước vài bước, vừa đủ né tránh một quyền sắc bén súc lực đã lâu của Đàm Thanh Sơn.

Tên kia tránh được quyền, Đàm Thanh Sơn bất giác cảm thấy bất an, lại nhìn thấy nét cười lạnh lẽo trên khóe miệng Liễu Dương.

- Viêm Dương chưởng!

Liễu Dương duỗi ngón tay thành chưởng, vỗ tới. Linh lực đỏ rực vào lúc này như ngọn lửa bùng nổ phát ra, khí lực nóng cháy mạnh mẽ phát ra, xuyên thủng phòng ngự của Đàm Thanh Sơn, hung hăng nện vào lồng ngự.

"Bùm!"

Linh lực như lửa, nổ bùng ngay vị trí bàn tay của Liễu Dương tiếp xúc với ngực của Đàm Thanh Sơn. Lực lượng cường đại, trực tiếp đánh bay Đàm Thanh Sơn ra ngoài, dưới ánh mắt tập trung quan sát của đông đảo đệ tử, nện thật mạnh xuống sát mép lôi đài, một ngụm máu tươi không nhịn được phun ra.

Ồn ào, xôn xao, rộn ràng.

Cục diện nháy mắt biến hóa, chung quanh lôi đài bất giác kinh ngạc.

Đàm Thanh Sơn xóa đi vết máu nơi khóe miệng, cắn răng không cam lòng. Liễu Dương có linh lực bá đạo mà nóng cháy, cường hãn hơn linh lực hắn tu luyện không ít.

"Bộp."

Liễu Dương đưa mắt lạnh lẽo nhìn Đàm Thanh Sơn đang khá thảm hại, cũng không có ý định dừng lại, thân hình như ưng bắt thỏ lao tới, phóng cước hướng về Đàm Thanh Sơn.

Đàm Thanh Sơn khổ sở lăn một vòng, hiểm hiểm tránh đi một cước công kích của Liễu Dương, sắc mặt xanh mét, hiển nhiên không ngờ Liễu Dương chiếm thượng phong còn đuổi cùng giết tận.

Bất quá hắn tính tình quật cường, Liễu Dương hùng hổ như vậy, hắn càng không chịu mở miệng nhận thua, ánh mắt hung hăng trừng trừng nhìn Liễu Dương.

- Thật đúng là còn kiêu căng a?

Liễu Dương thấy thế, cười lạnh lắc đầu, tia lệ khí xẹt qua trong mắt, thân hình vừa động lại xuất hiện bên phải Đàm Thanh Sơn, bóng cước thoáng hiện, linh lực nóng rực hung hãn đập vào ngực Đàm Thanh Sơn.

"Uỳnh!"

Đàm Thanh Sơn cắm mặt xuống đất chà đi hơn 10m, cổ họng run rẩy chực trào ra một đống máu tươi nữa, nhưng bị hắn kiên cường nuốt xuống.

- Con mẹ nó, cái tên không biết xấu hổ? Hắn đã thua ngươi còn đánh?

Đông viện bên này đông đảo đệ tử nhìn thấy Liễu Dương hung ác, cũng phẫn nộ xung động, giận dữ gào thét.

- Đồ con rùa tám trứng!

Tô Lăng cũng phẫn nộ chu mỏ mắng. Đọc Truyện Online Tại http://truyenfull.vn

Liễu Dương nghe những tiếng mắng của học viên đông viện, ánh mắt càng thêm âm trầm, không chỉ không thu tay, mà còn tiếp tục bước tới Đàm Thanh Sơn, tung thêm một cước qua người kia đang chật vật lui lại.

"Chát!"

Âm thanh chát chúa vang lên, nhưng ngạc nhiên là Đàm Thanh Sơn cũng không lui lại nửa bước, vì trước mặt hắn, một bóng người gầy gò từ đâu đột nhiên xuất hiện, mà cước ảnh sắc bén kia của Liễu Dương đang bị bàn tay của người nọ giữ chặt.

- Mục Trần?

Đàm Thanh Sơn nhìn thân ảnh quen thuộc, ngẩn người.

- Không có việc gì chứ?

Mục Trần quay đầu nhìn hắn hỏi.

Đàm Thanh Sơn lắc đầu, đôi mắt nhìn Liễu Dương vẫn tràn ngập hung ác như sói hoang.

- Ngươi vừa mới tiến vào Linh Động cảnh lại có thể giằng co với hắn lâu như vậy đã là rất mạnh. Tu luyện thêm một thời gian nữa, vượt qua hắn cũng không có gì khó.

Mục Trần mỉm cười an ủi.

Hắn biết Đàm Thanh Sơn bề ngoài trầm tĩnh, tính cách quật cường cao ngạo, nên cũng không bảo tên kia mở miệng nhận thua, ngược lại mở miệng nói thế này khiến Đàm Thanh Sơn dễ chấp nhận hơn.

- Cám ơn.

Đàm Thanh Sơn cũng vì Mục Trần xuất hiện mà trong lòng dịu đi một chút, nhìn gương mặt anh tuấn tươi cười sáng sủa của hắn, nhẹ giọng cảm kích:

- Tên này bây giờ giao cho ngươi, bất quá sau này tự tay ta thanh toán hắn.

Nói đến đó, dừng lại một chút, hắn nhìn chăm chú Mục Trần:

- Ngươi mạnh hơn ta, do đó... nhờ ngươi lấy vị trí đệ nhất đem về cho đông viện chúng ta!

Nói xong, không hề dừng bước, hắn nhảy xuống khỏi đài.

Mục Trần nhìn Đàm Thanh Sơn nhảy xuống, mới quay lại nhìn Liễu Dương đang âm trầm, nói:

- Để ta tiếp ngươi vậy.

Liễu Dương nhìn Mục Trần, khóe miệng khẽ cười, ánh mắt tràn ngập lệ khí.

- Ta sẽ chiêu đãi ngươi tận tình!

Trên lôi đài, hai người đối mắt, không khí trở nên căng thẳng giương cung bạt kiếm, hầu hết đệ tử lưỡng viện đã dừng lại, phóng mắt qua bên này. Đây là trận so tài đỉnh cấp của địa giới Bắc Linh viện a!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Chiến Liễu Dương

Quanh lôi đài, đông đảo ánh mắt tập trung vào hai thiếu niên đang đối chọi gay gắt, ngập tràn chờ mong, vì đây chính là hai kẻ mạnh nhất địa giới lưỡng viện.

- Mục Trần kia cuối cùng đã lên đài, ta thật hiếu kỳ liệu hắn có phải là đối thủ của Liễu Dương không?

Một góc khán đài tây viện, những thanh niên thiên giới tậy viện nhìn về hai thiếu niên trong sân, không khỏi mỉm cười. Đối với Mục Trần, bọn họ cũng quan tâm không ít, bất luận thế nào hắn cũng là kẻ duy nhất ở Bắc Linh cảnh này có tư cách tham gia Linh Lộ a.

Nếu không phải hắn bất ngờ bị đuổi khỏi Linh Lộ, hiện tại Mục Trần cũng không phải người mà bọn họ có khả năng nói đến, thậm chí ngay cả thiên tài như Liễu Mộ Bạch, cũng phải kém một bậc.

Nghĩ đến đó, bọn họ trộm nhìn mặt Liễu Mộ Bạch, nhưng không kẻ nào đủ can đảm nói ra.

Nghe họ bàn tán, thanh niên anh tuấn kia chỉ cười nhạt, hai mắt cũng tập trung vào thiếu niên gầy gầy giữa sân, ánh mắt có một tia sắc bén rất mờ.

- Linh Lộ vốn lựa chọn ngẫn nhiêu, nên đôi khi cũng có lỗi phát sinh, nói không chừng danh ngạch lần này vốn thuộc về Liễu ca, lại có kết quả lầm rớt vô đầu tên Mục Trần kia. Chứ không sao hắn lại bị đuổi ra?

Một gã hiển nhiên rất thân cận Liễu Mộ Bạch trề môi nịnh nọt.

Những đệ tử thiên giới tây viện nghe vậy cũng cười gật đầu, tuy trong lòng cũng không hẳn đồng ý, nhưng nếu vì một người bị đuổi khỏi Linh Lộ mà đắc tội mặt trời giữa trưa như Liễu Mộ Bạch, cũng không phải là chuyện gì khôn ngoan.

- Hồng Lăng cho rằng ai có phần thắng cao hơn?

Liễu Mộ Bạch mỉm cười hỏi cô gái áo đỏ xinh đẹp bên cạnh.

Hồng Lăng nhìn vào sân, đôi mắt đẹp nhìn kỹ Mục Trần một chút, thân hình hắn hơi cao, đứng thẳng như thương, xưa kia vốn lười nhác nay dần dần biến mất, thay bằng khí thế sắc bén.

Tên nhóc ngày xưa đã biến hóa không ít.

- Cả hai đều là Linh Động cảnh sơ kỳ, Liễu Dương tu luyện Viêm Dương công, linh cấp hạ phẩm linh quyết, nhưng phụ thân Mục Trần cũng là một vực chủ, linh quyết cấp cho hắn cũng không thể tầm thường, về mặt này cả hai có lẽ ngang nhau....

Hồng Lăng sóng mắt lưu động, bộ dáng xinh xắn động lòng người:

- Bất quá Liễu Dương có nhân cấp Linh Mạch, nếu hắn vận dụng đủ so với thực lực Linh Động cảnh trung kỳ, Mục Trần có lẽ mệt mỏi không nhỏ.

Liễu Mộ Bạch nghe vậy cũng cười, nhìn Mục Trần trong sân, nói:

- Liễu Dương năng lực không tồi, Mục Trần thua hắn cũng không oan, kỳ thật ta cũng rất hiếu kỳ, tại sao hắn lại có tư cách tham gia Linh Lộ.

Hồng Lăng liếc nhìn, xem ra Liễu Mộ Bạch đối với việc Mục Trần kia cũng có khúc mắc. Kiêu ngạo như hắn có lẽ vẫn cho rằng bản thân mới là người ưu tú bậc nhất lớp trẻ Bắc Linh cảnh. Tư cách tham gia Linh Lộ ở Bắc Linh cảnh này, lẽ ra phải thuộc về hắn, nhưng kết quả lại không như mọi người dự đoán.

- Nếu ngay cả Liễu Dương cũng không vượt qua được, sự lựa chọn của Linh Lộ thật sẽ khiến ta thất vọng.

Liễu Mộ Bạch nhẹ giọng nói, bàn tay chậm rãi nắm lại, lan can làm bằng tinh thiết lưu lại một dấu tay thật sâu, đôi mắt thoáng có hàn ý lượn lờ.

Hắn không thể chấp nhận một kẻ bất tài lại cướp đoạt một danh ngạch vốn thuộc về bản thân.

- Mục ca, cố lên!

- Mục ca, đem về đông viện danh hiệu đệ nhất địa giới!

.....

Quanh lôi đài, đệ tử đông viện hò reo cỗ vũ, ánh mắt hưng phấn. Vài năm nay đông viện luôn bị tây viện áp chế, bất kể thiên giới hay là địa giới, đến mức không ngóc đầu dậy nổi. Hiện tại là cơ hội tốt nhất để đông viện quật khởi.

- Một đám ấu trĩ.

Liễu Dương nghe được những tiếng hò reo, khóe môi khẽ cười nhưng tràn ngập lệ khí, tập trung nhìn Mục Trần, trào phúng nói:

- Thật mong chờ nhìn thấy gương mặt của chúng phấn khích thế nào khi ngươi bại trận.

Đối mặt trào phúng, Mục Trần lại không hề tức giận, vươn tay cười nhạt:

- Chắc là ngươi không có khả năng đó đâu.

- Không biết tự lượng sức!

Liễu Dương chợt lóe lửa giận, hai tay nắm chặt, linh lực đỏ rực như lửa nap lấy bàn tay. Hắn bước ra, tiếng bước chân trầm đục vang ra, thân

thể như báo đốm phóng đi.

"Ầm!"

Quyền bọc trong linh lực đỏ rực nháy mắt sấn tới, áp lực trong không khí phát ra những tiếng xèo xèo quái dị.

Mục Trần lướt ngang, nháy mắt tránh được quyền phong của Liễu Dương, tay phải bổ xuống, linh lực bao phủ ngón tay, sắc bén như dao, không chút lưu tình công kích cổ tay Liễu Dương.

Mục Trần xuống tay không lưu tình, nhưng Liễu Dương thân là đương kim đệ nhất địa giới cũng đương nhiên có tài cán, lập tức biến quyền thành chưởng, đỡ lấy nhát chém sắc như dao của Mục Trần.

"Chát!"

Âm thanh vang lên, hai luồn linh lực va chạm, cả hai đều lùi lại nửa bước.

- Ngươi dám chiến cứng xem linh lực của ai hùng hậu hơn ư?

Liễu Dương cười lạnh, chân vươn ra, linh lực đỏ rực cũng bọc lấy chân, độ mạnh mẽ linh lực này còn hơn hẳn Đàm Thanh Sơn.

"Kịch!"

Linh lực quán chú vào hai chân, tốc độ Liễu Dương cũng nháy mắt tăng lên, thân hình phóng ra mơ hồ khiến kẻ khác nhìn không rõ, lại còn bộc phát thế công cực kỳ ác liệt.

"Đùng đùng đùng!"

Thân ảnh Liễu Dương mơ hồ như cơn lốc lửa bao vây Mục Trần. Quyền, cước, khuỷu tay,... từng công kích hung ác cuồng bạo liên miên phô thiên cái địa liên hoàn tấn công Mục Trần.

Ngoài lôi đài, đông đảo đệ tử nhìn thấy thế công bộc phát mãnh liệt cũng kinh hô thất thần. Đàm Thanh Sơn bại trận càng thêm nghiêm nghị, linh lực Liễu Dương hùng hậu đến mức đã có thể tiếp cận Linh Động cảnh trung kỳ, hơn nữa linh quyết tu luyện không tầm thường, chiến lực này khiến kẻ khác phải giật mình.

Tô Lăng lúc này cũng không còn quá phấn khích, ánh mắt lo lắng, mới phục hồi tinh thần, nhớ lại tên Liễu Dương vốn là một kẻ rất lợi hại a.

- Yên tâm đi, Mục Trần cũng không dễ dàng bị dọn dẹp như vậy.

Đường Thiên Nhi chăm chú nhìn vào sân, thản nhiên cười nói. Thực lực Linh Động cảnh trung kỳ của nàng dĩ nhiên thấy rõ tốc độ của Liễu Dương. Thế công của hắn lúc này như mưa sa, nhưng gặp phải một tảng đá đồ sộ bất động.

Một bóng người đứng giữa xoáy lửa, hoặc tránh hoặc đỡ, đều đem thế công hung mãnh của Liễu Dương áp chế xuống, có vẻ như hắn nhìn thấu tất cả ám chiêu của Liễu Dương.

- Không hổ là đã trải qua Linh Lộ rèn luyện a...

Đài chủ tịch, Tiêu viện trưởng nhìn vào chiến đấu đặc sắc kia, ánh mắt mờ mờ hiện ra vẻ tán thưởng.

- Mục Trần nhãn lực độc đáo, ngộ địch bình tĩnh, tâm tính này không kém hơn những kẻ thân kinh bách chiến.

Mạc sư gật đầu, trong lời nói rất nhiều ý tán thưởng, linh lực yếu, có thể tu luyện dần dần, nhưng tâm tính thì khó mà tôi luyện dễ dàng như vậy.

- Nhãn lực đúng là không tệ, biết chọn lựa lúc thế công Liễu Dương yếu nhất, ra tay đắc lợi. Bất quá cũng có một câu: nhất lực phá thập hội,

hắn né tránh như vậy, hiển nhiên vì linh lực kém Liễu Dương hùng hậu, chỉ cần Liễu Dương tụ lực một kích, Mục Trần cũng khó tốt đẹp.

Vị Tịch sư bên kia, thân là đạo sư, họ không chỉ có thực lực mạnh mẽ, nhãn lực cũng rất xuất sắc.

Tiêu viện trưởng cùng với Mạc sư nghe vậy cũng gật đầu, chân lý là thế, chẳng qua... Mục Trần thật chỉ có thể tránh phong mang thôi sao?

Trong lốc lửa, đột nhiên một âm thanh đục đục truyền ra, Mục Trần đột ngột ra tay, song chỉ sắc bén như trủy thủ, có linh lực u tối quấn quanh, đã xuyên thấu trận lốc kia, như chớp giật điểm lên thân ảnh nhanh nhẹn kia.

"Uỳnh!"

Tiếng động truyền ra, lốc lửa chợt tan đi, bóng người thoáng lảo đảo lui hơn 10 bước, trên bả vai tay áo tan nát, dĩ nhiên là do một chỉ vừa nãy của Mục Trần.

Quang lôi đài, tiếng ồ lại vang lên, bất kể đệ tử đông tây viện, sắc mặt đều kinh ngạc, không ai dự đoán được thế công hung hãn lúc nãy của Liễu Dương lại đột ngột bị Mục Trần đánh lui như thế.

- Ngươi!

Liễu Dương gương mặt âm trầm, ánh mắt gắt gao nhìn Mục Trần, chợt hít sâu một hơi, trên bàn tay phải, linh lực đỏ rực ào ạt dũng mãnh trào ra.

Linh lực đỏ rực bốc lên, như ngọn lửa ngưng tụ trong lòng bàn tay Liễu Dương, rồi nhanh chóng co lại, mơ hồ như hóa thành một mặt trời nhỏ rực rỡ lơ lửng trong tay hắn.

Một dao động cuồng bạo chậm rãi tỏa ra.

Âm thanh đang huyên náo nhanh chóng giảm đi, không ít đệ tử giật mình nhìn cảnh tượng này, Liễu Dương hẳn đã thúc giục linh lực trong cơ thể đến mức cực hạn.

Mục Trần nhìn Liễu Dương đang phát lực, môi nhẹ khẽ nhếch, ánh mắt lạnh lẽo.

Song chưởng xoáy lên, vận chuyển linh lực Đại Phù Đồ quyết, khí hải trong cơ thể nhanh chóng rung động, dao động linh lực u tối bềnh bồng tràn ra.

Tầng 1... tầng 5... tầng 10... tầng 13...

Linh lực u tối, cuộn tròn quanh bàn tay Mục Trần, một khí tức bá đạo được giải phóng, mơ hồ siêu việt hơn cả linh lực cuồng bạo của Liễu Dương.

Để linh lực dao động đến tầng 13, Mục Trần cũng không dùng lại, hôm nay Đại Phù Đồ càng lúc càng thạo, cực hạn dao động của nó, quyết không chỉ có thế này!

Mục Trần khẽ chớp mắt, sắc bén như đao phong toát ra. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://truyenfull.vn

"Ầm!"

Trong khí hải có tiếng vù vù nho nhỏ, thân thể Mục Trần mãnh liệt chấn động.

Tầng 18!

Linh lực u tối từ cơ thể Mục Trần tuôn ra dữ dội, áp lực linh lực cường đại sinh ra nháy mắt áp chế hoàn toàn linh lực của Liễu Dương.

- Khá, linh lực rất cường hoành!

Tiêu viện trưởng lộ vẽ kinh ngạc, linh lực trình độ này hắn đã đột phá Linh Động cảnh trung kỳ. Linh lực u tối trào ra trong cơ thể hắn tràn ngập chiến ý bá đạo, hắn nhiên không thể là một linh quyết phàm cấp có khả năng có được.

- Mục Trần, ngươi tự tìm đường chết!

Linh lực không ngờ bị áp chế, gương mặt Liễu Dương cũng kinh ngạc không kém, nhưng ngay lập tức rống lên giận dữ, mọi người nhìn thấy trên cơ thể hắn từng đốm lửa rải khắp cơ thể, như một đạo kinh mạch kỳ lạ, như trường xà bay lên không.

Linh Mạch? !

Quanh lôi đài, tiếng kinh hô lại cất lên, không ngờ được Liễu Dương bị ép đến nỗi phải giải phóng Linh Mạch, lúc này cục diện lại nghịch chuyển!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Linh Động Cảnh Trung Kỳ

Những đốm lửa xuất hiện, linh lực đỏ rực trong lòng bàn tay Liễu Dương đột nhiên tăng vọt, khỏa thái dương kia to lên gấp đôi, linh khí trong trời đất quanh đó như bị hấp dẫn đổ về những đốm lửa trên người Liễu Dương, khiến khí thế của hắn trở nên càng thêm kinh khủng.

Bốn phía lôi đài, đông đảo đệ tử sắc mặt càng thêm nghiêm trọng, hiện tại khí thế của Liễu Dương hắn nhiên đã dồn hết lực lượng, thế công này chắc chắn dữ dội như sét đánh.

Hắn dự định một kích đánh bại Mục Trần a.

Tô Lăng nhìn chằm chằm vào sân, khuôn mặt lo lắng, cả Đường Thiên Nhi bên cạnh cũng khẩn trương. Thực lực của Liễu Dương như vậy, cho dù trong thiên giới cũng chẳng thể kém chút nào.

- Ta xem lúc này ngươi đỡ thế nào!

Liễu Dương cười lành lạnh, thân hình phóng ra, linh lực đỏ rực trong tay như mặt trời ban trưa, cuồng bạo đến chói mắt.

"Ào!"

Tốc độ Liễu Dương cực nhanh, dường như trong khoảnh khắc xuất hiện trước mặt Mục Trần đánh ra một chưởng, không hề lưu tình vồ tới Mục Trần.

- Viêm Dương chưởng!

Cuồng bạo linh lực lại nổi cuồng phong, thổi quần áo Mục Trần bay phấp phới, mái tóc đen cũng lất phất, nhưng con ngươi đen láy không hề kinh hãi chút nào trước thế công vũ bão của Liễu Dương.

- Lúc này còn muốn giả bộ, muốn chết!

Bị ánh mắt bình tĩnh của Mục Trần chiếu vào người, Liễu Dương cũng thấp thỏm trong lòng, nhưng càng phẫn nộ điên cuồng hơn.

- Để xem khi giẫm nát ngươi dưới chân trước mặt nhiều người như vậy, bản mặt của ngươi còn bình tĩnh được hay chăng?

- Muốn chà đạp ta ư?

Mục Trần nhìn Liễu Dương đã đến gần trong gang tấc, ánh mắt lạnh lẽo đã có thể nhìn thấy rõ ràng, hắn cũng tạo ra một động tác lạnh lẽo như đao phong.

- Có lẽ ngươi không đủ tư cách...

Mục Trần ngước mắt nhìn, hai tay nắm chặt, linh lực u tối mạnh mẽ bạo dũng dâng lên, hắc quang bá đạo từ đầu ngón tay như tia chớp xuyên qua.

Dao động mạnh mẽ chơt bùng nổ.

- Luồng linh lực dao động thế này. . .

Vị trí chủ tịch, Tiêu viện trưởng cùng với Mạc sư, Tịch sư đều tỏ ra kinh dị.

- Linh Động cảnh trung kỳ? !

Xung quanh lôi đài cũng hốt hoảng xôn xao, dao động linh lực thế này hẳn nhiên đã đạt đến trình độ Linh Động cảnh trung kỳ, thực lực của Mục Trần không ngờ lại đột phá ghê gớm như thế!

- Tiểu tử này. . . quả là có chút tài cán.

Khán đài tây viện, những đệ tử thiên giới sắc mặt cũng nghiêm trọng. Thực lực Linh Động cảnh trung kỳ, trong thiên giới chắc chắn là xếp hàng đầu, không ngờ lại có thể thấy ở một học đệ địa giới, không khỏi khiến họ cảm thán. Mục Trần có tư cách tham gia Linh Lộ, có lẽ đúng là có tài năng.

Liễu Mộ Bạch lại không có nhiều động tĩnh, ánh mắt bình thản nhìn vào sân, khiến người khác không biết được hắn vui giận thế nào.

Linh lực u tối như dòng suối trong cơ thể Mục Trần ào ạt tuôn ra, bao lấy cánh tay dài như tay vượn, kình khí dao động cực kỳ mạnh mẽ, tung ra một quyền.

- Băng Quyền!

Cánh tay Mục Trần thẳng như một cây thương, trong khoảng cách ngắn bộc phát lực lượng cường đại, không khí như bị quyền đó xé rách.

Chỉ là phàm cấp hạ phẩm công kích linh quyết, nhưng Mục Trần ra tay lại như núi lở tuyết tan, linh lực cuồn cuộn quét tới, hung hãn va chạm với chưởng phong cuồng bạo của Liễu Dương đang biến sắc kia.

"Uỳnh!"

Tiếng va chạm dữ dội vang lên, nổ lớn giữa không, hai luồng hào quang đỏ đen va chạm một chỗ, khí lãng chấn động dữ dội.

Mọi ánh mắt đều tập trung nhìn vào điểm giao nhau của hai luồng linh lực. Nơi đó những tia sáng đỏ đen luân phiên lóe ra, hai thân ảnh vừa chạm đã tách ra, sau đó đều bị đẩy lui vài bước.

Hai thân ảnh, đứng hai phía lôi đài đối mắt nhìn nhau, một sắc mặt âm trầm, một tĩnh lặng như nước hồ.

Chẳng lẽ... bất phân cao thấp?

Mọi người cũng trố mắt nhìn nhau, một kích hung mãnh đối chiến, vẫn không phân định được thắng bại?

Lúc mọi người còn đang nghi hoặc, trên lôi đài, sắc mặt âm trầm của Liễu Dương dần tái đi, rồi thân thể gập lại, phù một tiếng, phun ra một ngụm máu.

Với ngụm máu đó, khí tức Liễu Dương trở nên yếu ớt đi nhiều, sắc mặt tái nhợt khiến chung quanh lại thêm một trận xôn xao.

Liễu Dương thua!

Liễu Dương sắc mặt tái mét, Mục Trần vẫn bình tĩnh như không, kết quả tỷ thí đã có!

- Mục ca thắng rồi!

- Mục ca thật là giỏi!

- Ha ha, đông viện chúng ta cuối cùng đã đoạt lại vị trí đệ nhất địa giới!

Khán đài đông viện sôi nổi hò reo, đám Tô Lăng kinh ngạc nhìn màn vừa diễn ra dưới đài, cũng kích động nhảy nhót, tiếng hoan hô vang vọng khắp quảng trường, lấn át hoàn toàn bên phía khán đài tây viên đang lặng ngắt như tờ.

Ngay cả Liễu Dương cũng bại, tây viện bọn họ lần này chắc chắn đã thua đông viện .

Mộ Nguyên, Tiết Đông bất mãn cắn răng nhưng cũng không thể không thừa nhận Mục Trần rất lợi hại, vốn bọn họ đều nghĩ hắn chỉ mới Linh Động cảnh sơ kỳ, không ngờ. . . đã tiến vào trung kỳ.

Nghe thấy tiếng hoan hô vang trời dậy đất bên đông viện, Mục Trần cũng mỉm cười, cơ thể đang căng ra dần thả lỏng một chút, lại nhìn về Liễu Dương đang vô cùng âm trầm, nói:

- Không cần đánh tiếp chứ?

Liễu Dương chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt u ám như muốn cấu xé Mục Trần. Tiếng reo hò kia như dao cắt vào tim, đập nát lòng cao ngạo của hắn, khiến khóe miệng hắn giật giật, đôi mắt càng thêm dữ tợn.

Mục Trần nhìn Liễu Dương có bộ dáng đó, chân mày nhíu lại. Một năm rèn luyện ở Linh Lộ giúp hắn cảm nhận một tia nguy hiểm mỏng manh.

- Ta làm thịt ngươi!

Nét dữ tợn tràn ra trên mặt, Liễu Dương nắm chặt tay, một luồng hồng quang xuất hiện trong lòng bàn tay, dao động linh lực vô cùng kinh khủng mạnh mẽ bùng lên.

Trên vị trí chủ tịch, Tiêu viện trưởng và song sư lưỡng viện cũng biến sắc, đột nhiên Mạc sư đứng phắt dậy, lớn tiếng quát:

- Liễu Dương, ngươi muốn làm gì?

"Phốc!"

Bất quá ngay khi Mạc sư quát lên, Mục Trần lạnh lùng phóng tới, trực tiếp xuất hiện ngay mặt Liễu Dương, song chỉ vung ra, linh lực u tối quấn quanh tỏa ra kình phong cực sắc nhọn, điểm lên cổ họng dễ tổn thương của Liễu Dương.

- Ngươi...

Liễu Dương không ngờ Mục Trần phản ứng quá nhanh, dường như hắn không có ý phòng ngự, trong ánh mắt lạnh lẽo đó, sát ý băng lãnh khiến trái tim kẻ khác phải thắt lại. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www.Truyện FULL

Sát ý này cũng khiến Liễu Dương hiểu rõ, dù vật trong tay hắn có đánh chết được Mục Trần, bản thân hắn cũng sẽ phải bỏ mạng.

Lấy mạng đổi mạng!

Liễu Dương kinh hoảng, hiển nhiên chưa đủ dũng khí đổi mạng với Mục Trần, đành cắn răng rút tay lại chắn trước cổ họng.

"Phụp!"

Song chỉ của Mục Trần như trủy thủ bén nhọn đâm vào lòng bàn tay Liễu Dương, máu tươi phun ra tung tóe. Liễu Dương hét thảm, hồng quang trong tay cũng rơi ra.

Mục Trần nhảy tới, chụp lấy hồng quang kia.

- Trả lại cho ta!

Liễu Dương thấy hắn chụp lấy hồng quang, sắc mặt đại biến hét lên.

Mục Trần không thèm để ý hắn tức giận ra sao, vừa chụp được liền lui ra, đột nhiên tiếng xé gió dồn dập lao tới, một luồng dao động linh lực hùng hậu áp bức, như tên nhọn bắn phá tới hắn.

Thình lình xuất hiện công kích, khiến Mục Trần nhíu mày, mũi chân chấm đất nhanh nhẹn lui hơn mười bước, né tránh hết thế công vũ bão kia, rồi dùng ánh mắt băng hàn nhìn bóng người từ bên ngoài lôi đài phóng tới:

- Ngươi định làm gì?

Thân ảnh cao cao kia dừng lại cạnh Liễu Dương, hiện rõ là gương mặt anh tuấn của Liễu Mộ Bạch, mặt không đổi sắc nhìn Mục Trần, vươn tay ra:

- Đem món đồ đó ra trả đây.

Mục Trần cười lạnh, cúi đầu nhìn hồng quang trong tay. Khi hắn thấy rõ món đồ đó, khóe môi nhẹ nhàng nhếch lên.

- Ngay cả cái này cũng lấy ra được, thật không hổ danh là thiếu chủ Liễu vực a...

Chương 15: Phá Linh Châu

Biến hóa trên lôi đài như chớp nhoáng, đến khi mọi người có thể định thần nhìn rõ lại, đã thấy Liễu Mộ Bạch xuất hiện cạnh Liễu Dương, thần tình cũng kinh ngạc, chuyện gì thế này?

Mục Trần lại không để ý đến gương mặt trơ như đá của Liễu Mộ Bạch, hồng quang trong tay tiêu tán đi, lộ ra một hạt châu như trái nhãn đỏ rực. Bề mặt viên châu khắc đầy những hoa văn khó hiểu, bên trong nó là nguồn linh lực như thủy triều cuồng bạo vận động.

- Phá Linh châu. . .

Mục Trần vuốt ve hạt châu bóng loáng rực lửa kia, cười nhạt, trong nụ cười mang theo một chút lạnh lẽo. Phá Linh châu này không phải là món đồ dùng để tu luyện, mà là một thứ linh khí có sức phá hoại rất lớn. Một vài cường giả đạt đến trình độ nào đó có thể áp sức linh lực cường đại vào trong hạt châu nho nhỏ này, người sử dụng chỉ cần một ít linh lực rót vào thúc giục, cũng đủ bộc phát một công kích cường đại kinh khủng.

Chế tạo Phá Linh châu cần một kim loại gọi là Linh Kim. Giá của thứ kim loại này khá cao, hơn nữa chế tạo Phá Linh châu cần khống chế linh lực cực kỳ chính xác, xác suất thất bại cực cao, do đó Phá Linh châu cũng khá hiếm, giá cả đắt đỏ. Khỏa Phá Linh châu này trong tay Mục Trần, cứ xem trình độ ngưng tụ linh lực, ném vào một cường giả Linh Luân cảnh cũng tạo thành thương thế không nhỏ.

Liễu Dương này, là muốn giết người a.

- Trả lại cho ta!

Liễu Dương lúc này cũng tỉnh lại, sắc mặt càng tái thêm. Hắn biết bản thân đã phạm vào quy đinh, một khi bị phạt ắt khó mà thoải mái, nên hung hăng trợn mắt vươn tay ra với Mục Trần.

- Đại ca, lấy lại cái đó đi, đừng để hắn có chứng cớ...

Nghe được Liễu Dương nói, thần quang trong mắt Liễu Mộ Bạch lóe lên. Dù sao thân phận bọn họ cũng không thấp, nếu Mục Trần không cứ chứng cớ trong tay, việc này cũng dễ dàng vượt qua.

- Ngươi còn lộn xộn nữa, khỏa Phá Linh châu này có lẽ nổ trên mặt ngươi đó.

Liễu Mộ Bạch vừa muốn ra tay, Mục Trần lại cười lớn, hai ngón tay kẹp chặt khỏa Phá Linh châu kia cất lên một câu rùng mình.

- Chuyện này do Liễu Dương lỗ mãng, ngươi trả Phá Linh châu cho hắn, làm người nên lưu lại một đường lui, đối với mọi người đều tốt đẹp, không phải sao?

Liễu Mộ Bạch thần tình nghiêm trọng nhìn Mục Trần chậm rãi nói.

Mục Trần mỉm cười từ chối cho ý kiến.

- Sao thế này?

Mạc sư cũng đã phóng lên lôi đài, nhìn ba người trầm giọng quát.

Liễu Dương nhìn thấy Mạc sư xuất hiện, sắc mặt trắng nhách, rồi lại hung tợn nhìn Mục Trần, định uy hiếp Mục Trần câm miệng.

Nhưng với uy hiếp của hắn, Mục Trần chẳng hề để ý, cầm Phá Linh châu giơ lên cho Mạc sư xem.

Mạc sư nhìn Phá Linh châu trong tay Mục Trần, sắc mặt trở nên âm trầm, phóng mắt nhìn qua Liễu Dương, giọng nói trở nên giận dữ:

- Trong tỷ thí ngươi dám dùng Phá Linh châu?

- Phá Linh châu?

Không ít đệ tử chung quanh thốt lên, nghe được ba từ Phá Linh châu, những người khác nhất thời cũng hô hoán ầm ĩ.

- Thật không biết xấu hổ, cả Phá Linh châu cũng dám lấy ra!

- Không hổ là thiếu chủ đệ nhất vực Bắc Linh cảnh a, ra tay thật hào phóng, Ha ha!

. . .

Nghe những tiếng phẫn nộ và khinh thường xen lẫn xung quanh, sắc mặt Liễu Dương cực kỳ khó coi, lần này thực sự là xấu mặt về nhà.

Tiêu viện trưởng và Tịch sư tây viện cũng đã phóng lên, Mạc sư bước qua nói sơ sự tình. Sau đó mọi người nhìn thấy Tiêu viện trưởng sắc mặt trở nên khó coi.

- Viện trưởng, Liễu Dương nhất thời xúc động, bất quá cũng chưa tạo thành tổn hại gì, mong có thể niệm tình.

Liễu Mộ Bạch thấy thế cũng là vội vàng cất tiếng.

- Ý của Liễu học trưởng là, nhất định phải đợi hắn dùng Phá Linh châu đánh ta trọng thương, mới xem như có chuyện?

Mục Trần mỉm cười châm biếm.

Liễu Mộ Bạch thần sắc lạnh lùng liếc Mục Trần, nói:

- Ngươi muốn thế nào?

- Không phải ta muốn thế nào, Bắc Linh viện có viện quy, chuyện trong viện cứ theo quy định xử lý là hợp lẽ.

Mục Trần không chút nể mặt cười nói.

Liễu Mộ Bạch lóe hàn quang, vừa định nói lại bị Tiêu viện trưởng phất tay ngăn lại, lão nhìn hai vị sư phụ lưỡng viện hỏi:

- Việc này nên xử lý thế nào?

- Dựa theo quy định, Liễu Dương sẽ bị hủy bỏ tư cách thăng cấp thiên giới sắp tới.

Mạc sư suy nghĩ trả lời.

Liễu Dương sắc mặt kịch biến, không thể thăng cấp thiên giới, sẽ không có tư cách tranh đoạt danh ngạch Ngũ Đại Viện, đối với hắn sẽ là đả kích trí mạng.

- Có nặng quá hay không? Người đủ tư cách tranh đoạt danh ngạch Ngũ Đại Viện ở học viện chúng ta vốn đã ít...

Tịch sư trầm ngâm một chút, sau đó hạ giọng:

- Hơn nữa nếu làm như thế, phụ thân Liễu Dương e rằng không từ bỏ ý đồ. Mặc dù Bắc Linh viện chúng ta cũng không phải sợ, nhưng gây hiềm khích với đệ nhất đại vực Bắc Linh cảnh cũng phiền toái không nhỏ.

- Thế nhưng phụ thân Mục Trần cũng là Mục vực chủ, nếu cứ thế bỏ qua việc này, sợ rằng Mục vực cũng có oán khí.

Mạc sư cũng đáp lại.

Tiêu viện trưởng bất đắc dĩ lắc đầu, nếu chuyện xảy ra giữa hai đệ tử tầm thường cũng không đến nỗi đau đầu, nhưng hiện tại hai người này, đều là thiếu chủ một vực ở Bắc Linh cảnh, ngả về bên nào cũng không tốt. Nguồn: http://truyenfull.vn

- Ha ha, Mục Trần a...

Tiêu viện trưởng đột nhiên nhìn Mục Trần bên cạnh, cười tủm tỉm:

- Chuyện này, ngươi nói. . .

Mục Trần thấy Tiêu viện trưởng tươi cười, trong lòng cũng rõ lão muốn nói gì, mới cười đáp lại:

- Viện trưởng, việc này đúng là do Liễu Dương lỗ mãng một chút, ta cũng không bị thương chỗ nào, xem ra cũng có thể châm chước một chút...

Nghe được Mục Trần nói thế, không chỉ Tiêu viện trưởng sửng sốt, ngay cả Liễu Dương cũng ngạc nhiên, hiển nhiên không đoán được Mục Trần lại buông tha hắn. Bất quá khi nhìn thấy khóe miệng tên kia tươi cười, trong lòng lạnh trở lại. Tên tiểu tử kia nhìn bề ngoài ôn hòa, nhưng thủ đoạn thật rất ngoan độc, khoảnh khắc lấy mạng đổi mạng cướp Phá Linh châu của hắn khi nãy, hắn vẫn nhớ rất rõ.

- Bất quá hắn dù sao cũng trái với quy định. Như vậy đi, Phá Linh châu này ta sẽ không trả, coi như là hắn bồi thường, ta cũng không so đo nữa.

Mục Trần cười tủm tỉm.

Hắn biết Tiêu viện trưởng khó xử, dây dưa cũng không có ích lợi gì, không bằng nhân cơ hội này kiếm chác một chút, thuận tiện cấp một cái ân tình cho mấy người Tiêu viện trưởng.

- Ngươi?

Liễu Dương nghe thấy Mục Trần muốn nuốt khỏa kia Phá Linh châu của mình, ánh mắt nhất thời nổi giận trừng trừng nhìn tên kia. Phá Linh châu là do phụ thân tự tay chế tạo, để cho hắn làm vật bảo mệnh, giá trị cực cao.

- Ngươi không muốn sao? Vậy thôi cứ theo quy định mà làm.

Mục Trần liếc nhìn Liễu Dương, ra vẻ bất đắc dĩ nói.

Liễu Dương khóe mắt giật thót, chỉ đành cắn răng nuốt vào bụng, Phá Linh châu tuy trân quý, nhưng so với danh ngạch Ngũ Đại Viện vẫn chẳng là gì.

- Ha ha, ngươi đã thích Phá Linh châu, vậy cứ tặng cho ngươi đi.

Tâm cơ Liễu Mộ Bạch dĩ nhiên sâu hơn Liễu Dương, liếc nhìn Mục Trần cười nhạt.

Mục Trần cũng liếc hắn, dù Liễu Mộ Bạch có che giấu tốt, hắn vẫn biết rõ cái tâm âm trầm của kẻ kia. Người nầy hơn hắn Liễu Dương, phiền toái vẫn cao hơn một chút.

- Nếu Mục Trần đã không tính toán, việc này bỏ qua đi. Nhưng về sau nếu Liễu Dương còn tái phạm, bất kể phụ thân ngươi là ai, Bắc Linh viện ta cũng lấy viện qua ra xử lý!

Tiêu viện trưởng thấy Mục Trần dàn xếp ổn thỏa, giải đi cái đau đầu của lão, trong lòng cũng nhẹ nhõm, ánh nhìn với Mục Trần cũng có vẻ mến mộ hơn, nhưng đối với Liễu Dương, là lời nói nghiêm khắc.

Liễu Dương sắc mặt hết đỏ lại trắng, không dám nói thêm lời nào. Dù Bắc Linh viện trung lập, nhưng cũng không e ngại Liễu vực chút nào.

- Đa tạ viện trưởng.

Liễu Mộ Bạch mỉm cười, lại vươn tay ra với Mục Trần, nói:

- Cũng đa tạ Mục Trần học đệ. À sau này ngươi cũng là đệ tử thiên giới, ta rất có hứng thú với ngươi, hy vọng sau này có cơ hội luận bàn một chút.

Khuôn mặt anh tuấn tươi cười, nhưng sâu trong ánh mắt lưu động một chút lạnh lẽo thâm trầm, ít ai phát hiện ra.

- Liễu học trưởng nói đùa rồi.

Mục Trần nhìn Liễu Mộ Bạch, khuôn mặt hơi gầy nhưng khôi ngô như ánh mặt trời hiện ra nét cười, bắt tay Liễu Mộ Bạch một cái rồi nhanh chóng rút lại. Sâu trong ánh mắt vẫn tĩnh lặng như mặt hồ.

Liễu Mộ Bạch rất ưu tú, lại biết ẩn nhẫn, chẳng qua so với mấy tên trong Linh Lộ, trình độ tâm ngoan thủ lạt ra tay tàn nhẫn không do dự, vẫn còn kém lão luyện một chút.

Trên đài hai người bắt tay vui vẻ, dù cả hai đều tươi cười, nhưng vài người nhạy bén hoàn toàn có thể nhận ra sự đối chọi gay gắt bên dưới vẻ ngoài bình thản kia.

- Mục Trần này. . . thật đúng là có chỗ lợi hại a, đối mặt Liễu ca lại không hề nhân nhượng.

Đám học trưởng thiên giới tây viện nhìn thấy cảnh này cũng bật ra tiếng. Chưa nói đến thục lực Mục Trần ra sao, chỉ nội khí phách khi đứng trước mặt Liễu Mộ Bạch cũng đủ khiến họ líu lưỡi.

- Sau này thiên giới Bắc Linh viện có thêm nhân vật này gia nhập, e là sẽ càng thêm náo nhiệt....

Hồng Lăng vuốt máy tóc đen, nheo mắt nhìn thiếu niên đối diện Liễu Mộ Bạch kia. Khí chất khôi ngô tuấn duật so với năm xưa hoàn toàn bất đồng, sự chênh lệch như lòng sông với đáy biển khiến nàng hơi xao xuyến.

Bất tri bất giác, kẻ từng bị nàng bỏ qua không quan tâm đã xuất sắc đến mức này.

Việc Liễu Dương đã ổn định, Tiêu viện trưởng cũng tuyên bố kết quả viện thí lần này, dĩ nhiên đông viện chém gió ra bão. Mục Trần, Liễu Dương, Đàm Thanh Sơn là đệ tử địa giới đã vượt qua Linh Động cảnh, cũng thuận lợi thăng cấp thiên giới.

Mục Trần thấy viện thí kết thúc, cũng duỗi lưng. Ngũ Đại Viện, đã gần thêm một bước, ân oán không hồi kết ở Linh Lộ, chúng ta sẽ giải quyết ở Ngũ Đại Viện thôi.

Mục Trần ngẩng đầu, nhìn chân trời xanh thẳm, nhoẻn miệng cười.

Cơ Huyền. . . Lúc này, cơ hội sắp đến, chúng ta cũng nên đấu một trận cho sảng khoái đi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Thiên Giới

Viện thí kết thúc, nhưng náo nhiệt mà viện thí mang lại vẫn bao phủ Bắc Linh viện. Cả mấy ngày sau, người người ở địa giới Bắc Linh viện vẫn say sưa thảo luận trận kịch chiến lưỡng viện hôm đó.

Ở Bắc Linh viện, Mục Trần nếu không có câu chuyện Linh Lộ kia, cũng không quá nổi bật. Dù thân thế hắn cũng không kém, nhưng so với Liễu Dương đại nhân vật rực rỡ chói mắt, về mặt danh tiếng vẫn khá chênh lệch. Cả hai đối chiến, cũng không nhiều người xem trọng Mục Trần.

Nhưng không ngờ chuyện mà bọn họ không coi vào đâu đã xảy ra.

Nhìn như Mục Trần kém thế, lại cường hoành đánh bại Liễu Dương, giành lấy bài danh đệ nhất địa giới, thành công thăng cấp thiên giớ. Hơn nữa mọi người đều biết rõ, với thực lực Linh Động cảnh trung kỳ đặt trong thiên giới Bắc Linh viện, chắc chắn phải có thứ hạng không kém.

Việc đó khiến không ít kẻ thầm than, Mục Trần có được tư cách duy nhất ở Bắc Linh cảnh tham gia Linh Lộ cũng không khó tin đến mức như người ta từng nghĩ.

Ở Bắc Linh viện, thiên giới là nơi những đệ tử ưu tú nhất hội tụ. Muốn vào thiên giới, đầu kiện mấu chốt là phải có thực lực Linh Động cảnh. Nói cách khác, kẻ yếu nhất trong thiên giới cũng có thực lực Linh Động cảnh sơ kỳ.

Mỗi một đệ tử địa giới đều đặt mục tiêu thăng cấp thiên giới mà phấn đấu. Vì đó cũng là tấm ván duy nhất để bước qua cầu tiến vào Ngũ Đại

Viện. Chỉ có thăng cấp thiên giới, mới có tư cách tranh đoạt danh ngạch Ngũ Đại Viện.

Ngũ Đại Viện chọn lựa cực kỳ khắc nghiệt. Điều kiện tiên quyết đệ tử trước 18 tuổi phải đạt tới Linh Luân cảnh. Chỉ riêng điều kiện này cũng khiến vô số thiếu niên chùn bước.

Hiện giờ tại thiên giới Bắc Linh viện, đạt được yêu cầu này không quá năm người.

Do đó cũng thấy người được Ngũ Đại Viện tuyển chọn đáng sợ cỡ nào. Bất quá điều kiện khắc nghiệt như vậy, vẫn có vô số thiếu niên thiên phú bất phàm lao đầu vào lửa cố gắng tranh đoạt. Vì Ngũ Đại Viện rất cường đại, ngay cả Mục Trần cũng rất rõ ràng. Nhìn Bắc Linh cảnh có vẻ mênh mông, nhưng trong mắt Ngũ Đại Viện không bằng con kiến. Vực chủ ở đây nhiều lắm chỉ có thực lực Thần Phách cảnh. Với thực lực đó, tùy tiện lấy ra một đạo sư của Ngũ Đại Viện cũng siêu việt hơn.

Ở nơi Ngũ Đại Viện, mới là chân chính có cường giả chí tôn tồn tại, đó là những nhân vật siêu cấp chỉ giơ tay nhấc chân cũng có thể san núi lấp biển.

Những thiếu niên thiên phú như Mục Trần muốn bộc lộ tài năng giữa những thiên tài yêu nghiệt lớp lớp xuất hiện ở Đại Thiên thế giới, mà không được hướng dẫn dạy dỗ chỉ một mình tu luyện, vốn khó thành châu báu. Là ngọc thô, cũng cần phải được đại sư tỉ mỉ tạo hình mới có được ánh lung linh. Mà dĩ nhiên nền giáo dục cao cấp như thế, ở Bắc Linh viện vốn không có, phụ thân của Mục Trần cũng không có.

Nếu có mẫu thân Mục Trần, theo hắn nghĩ, có lẽ người có thể, đáng tiếc. . .

Do vậy, Ngũ Đại Viện là viên đá hắn phải bước qua trên con đường trở thành cường giả.

...

- Này, hai người nhanh lên. Hôm nay lần đầu tiên qua thiên giới tu luyện mà còn từ từ chậm chậm.

Trên một con đường nhỏ lát đá che kín bóng cây, Đường Thiên Nhi tỏ vẻ bất mãn nhìn hai thiếu niên đi sau nàng quát lên.

Mục Trần nhìn bóng dáng thon thả mềm mại của Đường Thiên Nhi phía trước, ngược lại tỏ vẻ biếng nhác trả lời:

- Gấp vậy làm gì... không phải vẫn còn thời gian sao?

- Ngu ngốc, chậm chạp như ngươi đến nơi thì tu luyện trường tốt nhất đều bị chiếm hết.

Đường Thiên Nhi trợn mắt mắng Mục Trần.

Mục Trần bất đắc dĩ lắc đầu, Đàm Thanh Sơn bên cạnh cũng chỉ biết gãi đầu:

- Mục Trần, chúng ta nên nghe Thiên Nhi học tỷ đi nhanh chút đi.

Ánh mắt nhìn bóng dáng lả lướt trước mặt, xưa nay không cười không nói cũng bất giác đỏ mặt.

Mục Trần ngạc nhiên nhìn thấy gương mặt đỏ lựng của hắn, nhịn không được cười nói:

- Ngươi thích Thiên Nhi tỷ?

Đàm Thanh Sơn lại càng thêm đỏ mặt, thậm chí trên trán còn đổ mồ hôi không ít.

"Cốp!"

Mục Trần còn chưa kịp nói nữa, Đường Thiên Nhi đã nổi nóng quay lại, giơ chân đá vào đầu gối hắn.

- Còn nói hưu nói vượn, có tin ta đập cho đẹp mặt không?

Đường Thiên Nhi trợn trừng, đôi mày liễu dựng cả lên.

Đầu gối truyền đến cơn đau không nhỏ làm Mục Trần méo miệng, bất quá hắn thấy Đường Thiên Nhi nổi cáu cũng vội ho khan một tiếng, chạy lẹ:

- Thôi mau đi tu luyện trường.

Đường Thiên Nhi hừ nhẹ, vừa đi vừa nói:

- Các ngươi mới đến thiên giới, xem như người mới, sau này chú ý một chút. Thiên giới rất phiền phức, nhiều tên ra vẻ rất đáng ghét, tuy phụ thân ngươi là Mục vực chủ, nhưng Bắc Linh viện này nhiều người cũng không xem vào đâu.

- Thiên Nhi tỷ, ngươi nghĩ ta thích dùng thanh thế của cha để ép người sao?

Mục Trần cười khẽ trả lời.

Đường Thiên Nhi nghĩ nghĩ, mới gõ trán. Đúng là ở Bắc Linh viện, chưa bao giờ Mục Trần lôi thân thế phụ thân ra miệng, danh tiếng của hắn đều tự dựa vào bản thân mà có.

- Ngươi biết thế là tốt rồi. . .

Đường Thiên Nhi sẵng giọng.

- Mặt khác thiên giới nhiều tên giảo hoạt, ngươi cũng biết đó, đừng rước lấy vào thân, bọn nó vốn không có tư cách đi lên tiếp, nhưng mà vậy mới phiền toái.

Mục Trần gật đầu, hắn biết Đường Thiên Nhi ám chỉ giảo hoạt là thế nào, những kẻ đó không đủ tư cách gia nhập Ngũ Đại Viện, nhưng lại chưa rời khỏi Bắc Linh viện, chính là những tên già đầu còn mang tư cách đệ tử.

Những kẻ đó vì hơn 18 tuổi vẫn chưa đạt được Linh Luân cảnh nên mất tư cách gia nhập Ngũ Đại Viện. Đã không còn mục tiêu, họ lại có vẻ ngu ngu ngơ ngơ, ăn dằm nằm dề chờ bị tống ra. Do vậy những kẻ đó cũng không xem quy định của Bắc Linh viện vào đâu, bình thường cũng ít ai muốn trêu ghẹo họ.

- Ta cũng không thích trêu chọc người khác.

Mục Trần lắc đầu, không nói thêm gì nữa, nhưng Đường Thiên Nhi quen hắn đã lâu cũng hiểu. Hắn không chọc ghẹo người khác, nhưng ai đến trêu chọc hắn, thì thiếu niên nhìn qua tính tình hiền lành sẽ cho hắn biết thế nào là nhìn người không nên nhìn áo.

- Yên tâm đi, ta sẽ bảo vệ ngươi, trong thiên giới đông viện, ta cũng không sợ ai cả.

Đường Thiên Nhi che miệng cười duyên, nét mặt tươi cười như hoa, rất đích động lòng người.

Đàm Thanh Sơn bên cạnh thấy hai người cười nói thân thiện, cũng không chen vào, thành thành thật thật đi theo.

Ba người một đường đi hướng đông Bắc Linh viện. Hơn mười phút sau, rốt cục ngừng lại, ánh mắt nhìn phía trước, một tòa đại điện khổng lồ xuất hiện. Ngoài đại điện, người người qua lại chính là những đệ tử đang vội vàng tiến vào.

Mục Trần nhìn đại điện này, ánh mắt kinh ngạc. Hắn cảm thấy thiên địa linh khí như bị khu vực này hấp dẫn, đang cuồn cuộn hội tụ vào đại điện trước mặt, bên trong hắn là còn nồng đậm hơn nhiều.

- Đây là. . . Tụ Linh trận ư?

Mục Trần nói. Đọc Truyện Online Tại http://truyenfull.vn

Đường Thiên Nhi gật đầu, kiêu hãnh nói:

- Đại điện tu luyện này là trọng địa của Bắc Linh viện, chỉ có đệ tử thiên giới mới đủ tư cách vào trong. Bắc Linh viện bỏ ra chi phí lớn mời một vị Linh Trận sư ở Ngũ Đại Viện đến bố trí một Tụ Linh trận cấp 3. Đây là Tụ Linh trận cấp 3 duy nhất ở Bắc Linh viện chúng ta.

- Tụ Linh trận cấp 3?

Mục Trần liếm môi, Tụ Linh trận là một loại trận pháp rất có ích cho tu luyện. Bản thân hắn là thiếu chủ Mục vực, dĩ nhiên biết rõ giá trị Tụ Linh trận cấp 3 là mức nào. Chính Mục vực của hắn cũng không đủ kinh phí xây dựng, chưa nói đến tài liệu trân quý khổng lồ, chỉ riêng Linh Trận sư, muốn thỉnh đến cũng phải có thế lực như thế nào đó. Bắc Linh viện có thể mời đến, có lẽ do có không ít quan hệ ân nghĩa.

- Nghe nói trong Ngũ Đại Viện, có cả Tụ Linh trận cấp 6 và còn cao hơn nữa. Tu luyện ở đó, thực tốc độ bên ngoài không thể so sánh nổi.

Đường Thiên Nhi hơi mơ màng cất tiếng nói, chỉ là Tụ Linh trận cấp 3 đã khiến nàng cảm thấy lợi hại, Tụ Linh trận cấp 6 huyền thoại kia, quả thật nàng không thể tưởng tượng nổi.

- Khi nào ngươi vào Ngũ Đại Viện, tự nhiên có thể hưởng dụng thứ đó. Đi thôi, vào.

Mục Trần cười nói, dẫn đầu bước tới đại điện trân quý nhất Bắc Linh viện.

Xuyên qua cổng lớn có thủ vệ dày đặc, thứ đầu tiên đập vào mắt là một quảng trường rộng rãi, phủ kín quảng trường là những ụ đá rất lớn, trên ụ đá đầy những linh văn phức tạp, lóe hào quang hút lấy thiên địa linh khí bên ngoài.

Mục Trần nhẹ hít một hơi, cảm giác linh khí tràn ngập theo hơi thở tràn vào cơ thể, nhịn không được ta thán một tiếng, quả là Tụ Linh trận cấp 3 có khác.

- Thời gian tu luyện sẽ nhanh đến thôi, chúng ta cũng đi nhanh đi, đến trung ương linh trận linh khí càng đậm hơn, tìm một vị trí cho tốt.

Đường Thiên Nhi lôi Mục Trần, dẫn theo Đàm Thanh Sơn bước vào tu luyện trường.

Giữa sân đã có không ít đệ tử thiên giới đứng đó, Đường Thiên Nhi xinh đẹp như thế dĩ nhiên rất nổi tiếng tại thiên giới đông viện. Nhìn thấy nàng, không ít ánh mắt hâm mộ phóng qua.

- Tiểu tử kia là ai? Sao có thể thân thiết với Đường Thiên Nhi như vậy.

- Ha ha, hắn mà cũng không biết? Hắn là Mục Trần kia đó, viện thí lần trước đả bại Liễu Dương, lấy danh hiệu đệ nhất địa giới thăng cấp lên thiên giới chúng ta. Nghe nói Mục Trần này đã đạt tới Linh Động cảnh trung kỳ.

- Linh Động cảnh trung kỳ? Rất lợi hại đích a, ở thiên giới cũng xếp hạng không thấp a...

- Đúng là không tồi, bất quá vẫn chưa đủ cho hắn không kiêng nể gì ở thiên giới... Hé, mấy tên ngày nhớ đêm mong Đường Thiên Nhi ở đây không biết có bao nhiêu a. Khương Lập, Đằng Dũng có ai mà chưa đến Linh Động cảnh trung kỳ? Tiểu tử này vậy mà có vẻ không ngại phiền toái a.

. . . . . .

Những lời bàn tán vang lên không ít, ánh mắt họ cũng nhìn về một phía nọ ở tu luyện trường. Bên đó có mấy người đang im lặng ngồi xếp bằng, chẳng qua lúc này sắc mặt bọn họ có vẻ âm trầm, mà cuối cái ánh mắt âm trầm đó, chính là Mục Trần đang bị Đường Thiên Nhi nắm tay kéo đi.

Mục Trần đi theo Đường Thiên Nhi, ánh mắt quét một vòng, cũng thu hết mọi thứ vào mắt mình, bất đắc dĩ mỉm cười, xem ra hắn đã biết Đường Thiên Nhi ở thiên giới đông viện được quan tâm cỡ nào a.

Chương 17: Tụ Linh Trận Cấp Ba

- Chúng ta ngồi ở đây.

Đường Thiên Nhi vẫn chưa để ý tới những ánh mắt trong tu luyện trường, lôi Mục Trần đến một vị trí cột đá có màu vàng. Trước cột đá đó có ba chỗ ngồi bằng ngọc thạch.

Mục Trần đưa mắt xem xét một chút, nhìn lên cột đá màu vàng đó, vẻ ngạc nhiên xẹt qua trong mắt khó che giấu. Vì hắn cảm thấy rõ ràng linh khí tỏa ra từ phiến đá này rất nồng đậm. Hắn nhiên đây chính là tụ linh trụ, càng ở gần tụ linh trụ, hiệu quả dĩ nhiên càng tốt hơn chỗ khác..

- Tụ linh trụ này hắn là sử dụng tụ linh thạch chế tạo thành đây mà, không hổ là Tụ Linh trận cấp 3 a.

Mục Trần cảm thán, tụ linh thạch là một loại tài luyện rất có ích cho việc tu luyện, giá cả cũng không rẻ. Vậy mà trụ đá trước mặt hoàn toàn do một khối trụ linh thạch lớn mài thành, giá trị cực lớn. Khó trách người người đều cho rằng muốn xây dựng Tụ Linh trận thì phải là một thế lực có tài chính hùng hậu.

Đường Thiên Nhi gật đầu, ngồi xuống xếp bằng, thẳng lưng ưỡn ngực, quần áo bó sát tạo thành những đường cong mê người, khiến những kẻ đang ở trong quảng trường trộm nhìn không ít.

- Thanh sơn, ngươi cũng tu luyện ở đây đi.

Mục Trần cũng ngồi xuống, nhìn Đàm Thanh Sơn cười nói. Hắn rất rõ vị trí tu luyện này hắn là rất tốt, bình thường những kẻ tranh đoạt sẽ không ít, nhưng bản thân hắn cũng chẳng ngại. Bản thân cũng không

nghĩ sẽ hống hách quá đáng, nhưng cũng không cố ý ra vẻ hiền lành để bản thân phải uất ức.

Mục Trần ngồi lên ngọc thạch tọa, cảm nhận linh khí thiên địa cuồn cuộn đến càng lúc càng nhiều, ngay lập tức vận chuyển Đại Phù Đồ quyết, hút lấy linh khí kia vào cơ thể, luyện hóa, tạo thành tia linh lực u tối dũng mãnh tiến vào khí hải, khiến linh lực trong đó thêm hùng hồn.

Có linh khí nồng đậm như vậy, Mục Trần thấy rõ tốc độ tăng trưởng linh lực trong cơ thể nhanh gấp đôi, lại liên miên không dứt.

Bản thân hắn cũng khá điềm tĩnh, nhưng tốc độ này cũng khiến hắn sung sướng ra mặt, rồi cố gắng không phân tâm nữa, tập trung chìm sâu vào tu luyện.

Đường Thiên Nhi bên cạnh nhìn thấy Mục Trần ngay lập tức đã có thể tiến vào trạng thái tu luyện, khóe môi giật giật, sau đó cũng nhắm mắt, bắt đầu khóa trình tu luyện của mình.

Thế nhưng chưa tu luyện được bao lâu, tiếng ầm ĩ bên ngoài đã phá vỡ. Mục Trần mở mắt trước, nhìn Đàm Thanh Sơn bên trái. Tên kia lúc này mặt mày xanh mét, hai đấm nắm chặt, đang cố nén lại lửa giận sắp bùng phát.

Trước mặt hắn, có hai tên có vẻ lớn tuổi hơn một chút, đang cười đùa chỉ trỏ Đàm Thanh Sơn.

- Các ngươi muốn gì?

Mục Trần cau mày nhìn hai gã kia, giọng nói lạnh lùng.

Hai gã nọ nhìn qua Mục Trần, chân mày cũng nhíu lại một chút, một kẻ cười nhạt, vươn tay ra với Mục Trần:

- Ngươi chính là Mục Trần ư? Đã sớm nghe danh, ta là Khương Lập, hắn là Đằng Dũng.

Mục Trần nhìn Khương Lập vươn tay ra nhưng hắn không có ý bắt tay, từ trong mắt tên kia, hắn nhận thấy một ý định không hữu nghị chút nào.

- Có chuyện gì không?

Nhìn thấy Mục Trần không phản ứng, sắc mặt hai người Khương Lập cũng không quá tự nhiên, chỉ trỏ Đàm Thanh Sơn, cười nói:

- Không có gì, chỉ muốn đổi chỗ với hắn thôi.

- Không đổi, các ngươi lần sau tự đi sớm một chút!

Mục Trần thản nhiên trả lời.

- Khương Lập, các ngươi muốn gì?

Lúc này Đường Thiên Nhi cũng tỉnh lại, nhìn thấy chuyện trước mặt, đôi mắt xinh đẹp trở nên giận dữ, thẳng thừng hét lên.

Khương Lập nhún vai:

- Thiên Nhi, ngươi hắn là cũng biết quy định của tu luyện trường. Vị trí này sao lại để người mới ngồi được. Ta cũng chỉ muốn tốt cho hắn, miễn cho bị người khác đố kỵ căm hận.

Khương Lập nói xong, khẽ liếc nhìn Mục Trần. Cả hai tuy rất ghét hắn, nhưng cũng hiểu rõ Mục Trần không phải loại dễ chọc, thực lực cũng không hề yếu hơn, thân thế gia cảnh cũng khá nổi bật, nên không trực tiếp tìm phiền toái với hắn mà chuyển qua Đàm Thanh Sơn bên cạnh, hiển nhiên là muốn rung cây nhát khỉ, đập núi dọa hổ, gõ đầu Mục Trần một chút.

- Ngươi...

Đường Thiên Nhi nén giận, vừa muốn nói, lại bị Mục Trần ngăn cản. Hắn cau mày nhìn hai người Khương Lập, dường như suy nghĩ gì đó,

hắn nói:

- Ta biết những vị trí thế này chỉ có nhân tài có thực lực mới có tư cách ngồi. Ta tự cho rằng ta đủ tư cách, Đàm Thanh Sơn là bằng hữu của ta, hắn cũng sẽ ngồi ở đây, nếu ngươi có ý kiến gì hoặc muốn ta chứng minh thực lực mà nói, ta sẵn sàng bồi tiếp.

Động tĩnh bên này khá ồn ào, hắn nhiên khiến nhiều người chú ý, do vậy mỗi chữ vừa thốt ra khỏi miệng Mục Trần đều lọt vào tai họ rõ ràng, cũng khiến nhiều kẻ tỏ ra ngạc nhiên, tên mới đến này quả là lợi hại a.

Sắc mặt hai người Khương Lập đã trở nên khó coi, họ cũng không đoán ra được Mục Trần bề ngoài ôn hòa lại là một kẻ cũng khá ngang ngược.

Căm tức nhìn Mục Trần, nhưng nhất thời cũng không dám quát mắng, cả hai đều đã nghe về chiến tích đánh bại Liễu Dương có nhân cấp Linh Mạch. Tên kia bản thân họ cũng chưa nắm chắc có thể thắng, nhưng Mục Trần đã làm được, do đó họ cũng không chắc có thể thắng Mục Trần.

- Ha ha, không hổ là thiếu chủ Mục vực, nói chuyện cũng không ít hào khí!

Ngay khi Khương Lập đang tiến thoái lưỡng nan vì kẹt vào thế cưỡi hổ khó leo xuống này, một tiếng cười the thé khó nghe đột nhiên vang lên từ sau lưng họ. Khương Lập quay lại, nhìn thấy, nhất thời thần sắc trở nên vui mừng.

- La đại ca!

Nghe giọng Khương Lập tỏ ra sung sướng, Mục Trần cũng nhìn lại, một bóng người đang chậm rãi bước tới, bộ dáng khoảng 18 tuổi, hốc mắt hơi sâu, môi khá mỏng, khí vị khá lạnh nhạt.

- La Thống?

Đường Thiên Nhi nhìn người này, gương mặt cũng trầm xuống thốt lên.

- La Thống?

Mục Trần nhíu mày, cái tên này với hắn cũng không lạ. Phụ thân tên kia cũng là một vực chủ. Chẳng qua La Thống năm ngoái đã tròn 18 tuổi, nhưng thực lực hiện tại vẫn chỉ ở Linh Động cảnh hậu kỳ. Nói cách khác, hắn đã không có tư cách tiến vào Ngũ Đại Viện.

Mà kẻ thế này trong miệng Đường Thiên Nhi chính là "mấy tên giảo hoạt, loại người phiền toái nhất."

- Mục Trần, thật sự là lâu rồi không gặp a.

La Thống đến trước mặt Mục Trần, khóe miệng khẽ cười, nét cười không hiền lành. Hai người vốn biết nhau từ sớm, mà xưa nay cũng không quá hợp nhãn với nhau.

Mục Trần liếc nhìn tên kia:

- Ngươi cũng muốn đến trước mặt ta đùa giỡn uy phong à?

- Ta nào dám a, ngươi chính thiên tài đạt tư cách tham gia Linh Lộ a.

La Thống bĩu môi, ra vẻ kinh ngạc, trong lời nói cũng không che giấu nét ghen tị. Khi trước nghe tin Mục Trần đạt tư cách đó, hắn tức đến đỏ mắt. Hiện tại hắn đã quá 18 tuổi, vẫn còn chưa đến được Linh Luân cảnh, con đường tiến thân vào Ngũ Đại Viện đã đứt đoạn. Lại nghĩ về Mục Trần với thiên phú thế này, muốn vào Ngũ Đại Viện hắn cũng không khó khăn, càng khiến hắn thêm ghen ghét ganh tị dữ dội hơn.

Mục Trần cũng không nhìn hắn nữa, mặc kệ cái tên đáng thương đang ghen tị trong lòng kia. So với Liễu Mộ Bạch, La Thống này chẳng tính là cái quái gì.

- Ngươi tránh khỏi vị trí đó đi.

La Thống thấy Mục Trần không để ý tới hắn, lửa giận càng nồng, nhưng cũng không trực tiếp khiêu khích Mục Trần, mà nhìn qua Đàm Thanh Sơn bên cạnh lạnh lùng nói.

Bất kể thực lực hay thân thế, dĩ nhiên hắn chẳng xem Đàm Thanh Sơn vào đâu.

- La Thống, đừng có quá đáng.

Mục Trần từ tốn, nhưng trong giọng nói lại pha chút lạnh lẽo.

- Sao? Không phục a? Muốn đánh với ta một hồi không?

La Thống cũng cười mỉa. Hắn có thực lực Linh Động cảnh hậu kỳ, chẳng e ngại Mục Trần chút nào, ngược lại hắn đang muốn khơi cho Mục Trần nổi điên lên, có cớ cho hắn dọn dẹp cái tên khiến hắn tối ngày phải ghen tị.

Con ngươi đen như mực của Mục Trần nhìn chằm chằm La Thống, khi con ngươi của hắn quét qua, khí thế La Thống có hơi tắc lại một chút. Dù tên kia có ghen tị thế nào, thì cũng hiểu rõ Mục Trần có tư cách tham gia Linh Lộ có cái ý nghĩa gì. Nếu không phải nửa đường Mục Trần đột ngột bị đuổi ra, e rằng hiện tại chẳng có can đảm mà đứng trước mặt Mục Trần nói này nói nọ.

Khí thế bị kiềm hãm, bất quá La Thống cũng nhanh chóng hồi phục lại. Bất kể Mục Trần đã từng trải qua điều gì, hiện tại cũng chỉ có thực lực Linh Động cảnh trung kỳ, vốn không phải đối thủ của hắn.

- Ngươi không dám ư?

La Thống thẹn quá hóa giận châm chọc.

- La Thống, ngươi làm gì thế?

Bất quá Mục Trần còn chưa kịp đáp lời, cách đó không xa lại có giọng nói trầm trầm truyền đến. Mọi người nhìn qua, là một thanh niên

khôi ngô bước nhanh tới, đứng trước mặt La Thống.

- Mặc Lĩnh, ngươi có nhiều chuyện không thế?

La Thống nhìn kẻ trước mặt, chân mày cũng nhíu lại, khó chịu gắt lên.

Trước mặt hắn là một người khá nổi tiếng Bắc Linh viện, xếp hạng cũng không xa Liễu Mộ Bạch, hiện giờ cũng là Linh Động cảnh hậu kỳ, rất có khả năng sau nửa năm sẽ đột phá Linh Luân cảnh. Đến lúc đó, hắn cũng có tư cách tiến vào Ngũ Đại Viện, hắn cũng là một đối tượng trọng điểm bồi dưỡng của viện.

- Bây giờ đã vào khóa trình tu luyện, ngươi ở đây quấy rối linh tinh, Mạc sư mà thấy có tha cho ngươi không!

Mặc Lĩnh có vẻ cũng không thích La Thống, nhíu mày nói.

La Thống sắc mặt khó coi, nhưng Mặc Lĩnh căn bản không ngại hắn, chỉ có thể cắn môi nuốt giận, mà lúc này một bóng người cũng thong thả bước vào tu luyện trường, phần lớn đệ tử nhìn thấy người kia, thì cũng nháy mắt im như thóc, vì người đó chính là Mạc sư.

La Thống nhìn thấy Mạc sư xuất hiện, cũng không dám dây dưa nữa, giơ nắm đấm dứ dứ về phía Mục Trần, không cam lòng quay về vị trí của mình.

- Các ngươi không sao chứ? Tên kia đúng là hơi đáng ghét, nhưng riết rồi cũng quen thôi.

Mặc Lĩnh thấy La Thống rời đi, mới quay lại khẽ cười nói với Mục Trần.

- Còn tốt, đa tạ.

Mục Trần hiền lành mỉm cười.

- Không có gì, ta nghe nói ngươi là người duy nhất ở Bắc Linh cảnh đạt tư cách tham gia Linh Lộ à? Ha ha, xem ra sau này ta lại có thêm áp lực.

Mặc Lĩnh cười, rồi cũng không tán chuyện thêm nữa, xoay người bỏ đi.

Mục Trần nhìn Mặc Lĩnh đi rồi cũng cười, với tên kia cũng đã sinh ra một chút hảo cảm. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://truyenfull.vn

- Mục Trần, cám ơn ngươi.

Đàm Thanh Sơn bên cạnh tỏ ra cảm kích.

- Chúng ta cùng nhau tới, dĩ nhiên phải chăm sóc lẫn nhau một chút. Chẳng cần để ý mấy tên đó, sớm muộn ngươi cũng siêu việt hơn chúng.

Mục Trần mỉm cười.

Đàm Thanh Sơn mạnh mẽ gật đầu.

Mạc sư chậm chạp lê lết cái thân thong thả đi vào giữa quảng trường, khẽ liếc mắt nhìn Mục Trần, không nói tiếng nào, chỉ phất tay, vài đạo hào quang phóng ra chiếu vào cột đá, ngay tức khắc mọi người cảm nhận thấy linh khí trong sân càng lúc càng nồng. Hẳn nhiên vừa rồi Mạc sư đã hoàn toàn mở Tụ Linh trận.

Mục Trần cảm thấy linh khí nồng đậm, nét cười càng rõ, không nhiều lời liền nhắm chặt hai mắt, lần thứ hai tiến vào trạng thái tu luyện, đều đều luyện hóa linh khí đang tràn vào cơ thể kia.

Nửa ngày đích tu luyện nhanh chóng lặng yên trôi qua, khi tia linh lực cuối cùng được thu vào khí hải, Mục Trần chuẩn bị chấm dứt tu luyện, thân thể hắn mạnh mẽ run lên, một cảm giác kỳ diệu từ trong khí hải tràn ra.

Thình lình sinh ra cảm giác kỳ diệu khiến Mục Trần cũng sợ run trong lòng, sau đó lại cảm thấy vô cùng vui mừng. Đây là..... cảnh giới Trúc Cơ?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Trúc Cơ

Vui mừng rộn ràng trong lòng Mục Trần, dĩ nhiên bất thình lình đột phá ngoài dự đoán khiến hắn rất vui. Vốn hắn nghĩ muốn đột phá đến cảnh giới Trúc Cơ, Đại Phù Đồ quyết ít nhất cũng còn cần thêm 10 ngày tu luyện nữa....

Hưng phấn vui mừng quanh quẩn trong lòng Mục Trần một lúc lâu, rồi dần bình tĩnh lại, hắn cũng không dám chậm trễ, vội tập trung tâm thần, tinh tế cảm nhận cảnh giới kỳ diệu này.

Trong khí hải, linh lực u tối đang sôi trào. Trong cái không gian sôi trào nhộn nhạo đó, Mục Trần cảm thấy rõ độ hùng hậu của linh lực nhanh chóng được tăng cường. Mục Trần cũng thấy rõ thân thể hắn đang bộc phát ra một lực hút rất mạnh, tham lam cắn nuốt thiên địa linh khí, được Đại Phù Đồ quyết luyện hóa, trở thành tia linh lực u tối dũng mãnh tiến vào khí hải.

Cảm giác thoải mái khi trong khí hải linh lực được tăng cường nhanh chóng lan ra khắp cơ thể Mục Trần.

Bên trong Mục Trần, linh quyết đột phá tạo ra dao động dữ dội, thì bên ngoài cũng vì dao động đó mà xôn xao hẳn lên. Mọi người đều có thể cảm thấy rõ ràng hấp lực cường đại là từ thể nội của Mục Trần bộc phát ra, lấy một khí thế như cường đạo cướp giựt linh khí trong tu luyện trường.

Động tĩnh ngay lập tức khiến mọi người chú ý, vô số ánh mắt kinh ngạc đều nhìn về phía Mục Trần. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

- Chuyện gì vậy?

- Là do tên Mục Trần đó, hắn đang làm cái gì?

- Hấp thu thật bá đạo, sao hắn lại hấp thu thiên địa linh khí mãnh liệt như thế, không sợ no chết à?

. . .

Những âm thanh rung động bàn tán xôn xao, khuôn mặt mọi người đều kinh nghi bất định, dĩ nhiên ai cũng lần đầu tiên gặp phải tình huống này.

- Mục Trần.

Đường Thiên Nhi cũng mở to mắt, lo lắng gọi Mục Trần.

- Không cần hốt hoảng.

Giọng nói bình tĩnh của Mạc sư truyền ra, khiến những âm thanh bàn tán kia cũng nhỏ lại, khiến cho phần lớn đệ tử cũng an tĩnh hơn. Ánh mắt Mạc sư quay nhìn Mục Trần, hơi cau mày nói:

- Đây là hắn tu luyện linh quyết có đột phá, cũng không đáng ngại.

- Tu luyện linh quyết đột phá?

Đông đảo đệ tử lại thêm lần nữa sửng sốt. Linh quyết đột phá lại có thanh thế to lớn như thế, rốt cuộc hắn tu luyện linh quyết phẩm cấp gì a? Xem cái thanh thế này, ít ra cũng là linh cấp trung phẩm ư?

Khương Lập, Đằng Dũng cũng thất kinh nhìn Mục Trần đang tạo ra động tĩnh kinh hoàng, trong mắt cũng lộ rõ sợ hãi. Tuy cả hai cũng ở Linh Động cảnh trung kỳ, nhưng lại cảm nhận một áp lực thật lớn từ Mục Trần.

- Hừ, xem ra cha hắn cũng lao tâm chuẩn bị một công pháp linh quyết có giá a.

La Thống hừ lạnh nói, lời nói tràn ngập ghen tị không cam. Linh quyết mà hắn tu luyện cũng không yếu, linh cấp hạ phẩm. Nhưng xem ra so với linh quyết màMục Trần đang tu luyện, có vẻ chênh lệch không nhỏ.

Việc này khiến La Thống cực kỳ tức giận. So với Mục Trần, hắn dường như không bao giờ hơn được mặt nào cả, ngoại trừ... tuổi.

Mạc sư chăm chú nhìn Mục Trần đang tham lam hấp thụ linh khí, trong lòng cũng bất giác cảm thán. Hắn cũng cảm thấy Mục Trần tu luyện linh quyết công pháp không bình thường, nhưng dù sao cũng không nông cạn như La Thống, linh quyết công pháp càng cao cấp, càng khó tu luyện, muốn đột phá lại càng khó khăn khổ ải. Mục Trần tu luyện linh quyết này nhất quyết chưa tới một tháng, lại có thể đột phá, thiên phú này. . . khá lợi hại.

- Đúng là xứng đáng có tư cách tham gia Linh Lộ.

Mạc sư cười, mặc dù phí mất một năm ở Linh Lộ, nhưng với thiên phú của Mục Trần, muốn đuổi theo cũng không phải ngoài khả năng. Xem ra tây viện Liễu Mộ Bạch, cũng đã có đối thủ .

Tu luyện trường náo động, Mục Trần dĩ nhiên không thể biết. Vì hắn còn đang chìm sâu trong cảm giác kỳ diệu khi linh quyết đột phá. Linh khí xâm nhập thể nội hóa thành linh lực mạnh mẽ chui vào khí hải, cái cảm giác tràn ngập này, thực khiến Mục Trần vui vẻ thoải mái cười không ngớt.

Tâm thần Mục Trần đang ngụp lặn trong khí hải, vốn lúc trước chỉ có những đợt linh lực nhè nhẹ dao động, hiện nay cũng đã có một quy mô nhất định, lượn lờ quấn quanh một chỗ, như tinh vân u tối, thần bí khó lường.

Trên luồng linh lực, một tờ giấy đen lặng lẽ lơ lửng, tùy ý linh lực cuốn lấy, không hề có động tĩnh, là một vật chết.

"Vù"

Bất chợt một tiếng động thoáng qua từ sâu trong tâm linh khiến lòng hắn run rẩy, tâm thần tập trung soi quét thể nội, đột nhiên phát hiện trong cơ thể có những đốm đen u tối. . .

"Ào ào."

Linh lực trong khí hải như bị dẫn động, như chủ động rời khỏi khí hải, vận chuyển theo kinh mạch. Khi linh lực xuyên qua những đốm đen đó, mơ hồ tạo cho Mục Trần cảm giác linh lực bị đốm đen đó hút đi.

- Chuyện gì đây?

Biến cố khiến Mục Trần kinh hãi, những đốm đen xuất hiện đột ngột, dường như hoàn toàn không chịu hắn khống chế, thậm chí ngay cả dò xét hắn cũng không dò xét được.

- Vì Đại Phù Đồ quyết?

Ý niệm nhanh chóng đảo quanh trong lòng, linh quang chợt lóe, biến cố này dĩ nhiên có quan hệ tới cảnh giới Trúc Cơ của Đại Phù Đồ quyết.

- Những đốm đen này....

Tâm thần đảo qua những điểm đen thần bí trải rộng khắp thân thể. Sau một lúc lâu, trong lòng đột nhiên chấn động mãnh liệt. Hắn phát hiện những cái đốm đen đông đảo liên tiếp kia, có vẻ giống... Linh Mạch?

Linh Mạch?

Từ đó hiện ra trong trí óc, khiến trong lòng Mục Trần như sóng cuộn biển gầm. Hắn biết rõ, bản thân không có sẵn Linh Mạch, thậm chí nhân cấp Linh Mạch thấp nhất cũng chưa từng có được. Hắn cũng thử kiểm chứng, nhưng những đốm đen kia cứ trơ ra, rốt cuộc là là cái gì?

Khi trong lòng còn đang nghi hoặc khiếp sợ, những đốm đen nọ đã lặng lẽ biến mất. Bất kể Mục Trần cảm ứng cách nào cũng không thấy được một chút, cứ như chưa bao giờ tồn tại.

- Sao lại như vậy. . .

Mục Trần thì thào trong lòng, u mê không hiểu. Sau đó hắn cẩn thận phân tích lại, những thứ vừa rồi tuyệt đối không phải ảo giác. Trong nơi sâu của cơ thể, dường như có giấu cái gì đó, mà cái thứ cất giấu rất kỹ này có vẻ có liên hệ tới Đại Phù Đồ quyết.

- Đại Phù Đồ quyết. . . là mẹ?

Mục Trần chấn động, Đại Phù Đồ quyết là do mẹ hắn để lại. Nói vậy, việc này khó tránh khỏi có quan hệ đến mẹ. Trong cơ thể hắn chắc chắn có gì đó được mẹ cất giấu rất kỹ.

- Sao mẹ phải làm vậy?

Mục Trần suy nghĩ hồi lâu, chẳng thể nào có đáp án. Ký ức về mẹ quá ít, chỉ là một hình bóng dịu dàng mơ hồ tồn tại. Tuy vậy, một nơi nào đó trong huyết mạch có cảm ứng cũng khiến Mục Trần tin tưởng một chút, mẹ sẽ không bao giờ gây hại cho hắn.

Nghĩ tới đó, Mục Trần cũng dần bình tĩnh lại. Dù đoán không ra, cũng cứ tin rằng không có gì nguy hiểm là được.

Những chuyện khác, chờ có dịp về nhà lại hỏi lão tía một chút. Hắn cũng cảm thấy việc này lão tía cũng biết một chút, bất quá còn giấu chưa nói ra cho hắn thôi.

Nghĩ thông suốt, Mục Trần cũng kéo tâm thần ra, đưa linh lực u tối thu vào khí hải, rời khỏi trạng thái tu luyện, chậm rãi mở mắt.

Vừa mở mắt ra, Mục Trần đột nhiên cảm thấy kỳ quái, ánh mắt chung quanh đều đang tập trung vào mình, hắn cũng sửng sốt.

- Sao vậy?

Mục Trần ngạc nhiên nhìn những người đang tập trung vào hắn, nghi hoặc hỏi.

Những đệ tử chung quanh nghe hắn hỏi, thần tình trở nên cổ quái. Mi tạo ra cái động tĩnh lớn như thế còn hỏi chúng ta sao vậy?

- Mục Trần, ngươi không sao chứ?

Đường Thiên Nhi lo lắng nói, giản lược kể lại tình hình lúc nãy.

- Không có việc gì.

Mục Trần lúc này mới khẽ giật mình, cười lắc đầu. Hôm nay linh quyết đột phá, có lẽ cũng có liên hệ tới Tụ Linh trận. Bình thường muốn đạt tới Trúc Cơ, còn cần không ít thời gian. Tụ Linh trận cấp 3, quả nhiên hữu dụng a.

- Khóa trình tu luyện hôm nay chấm dứt, thời gian tới tự các ngươi sắp xếp.

Mạc sư thấy Mục Trần tỉnh lại, cũng gật đầu một cái rồi thông báo với mọi người.

- Vâng!

Chúng đệ tử đều cung kính đáp lời.

Mạc sư khoát tay, không dừng lại, nhưng cứ chậm chạp thong thả bước ra ngoài.

Mạc sư vừa đi, không khí tu luyện ở quảng trường cũng thả lỏng đi, tiếng cười đùa nói chuyện lại râm ran, bất quá không ít người thỉnh thoảng nhìn về phía Mục Trần.

Có lẽ vì động tĩnh hắn tạo ra trước đó khiến người khác rung động. Tuy Mạc sư đã đi mất, nhưng La Thống, Khương Lập cũng không tiếp

tục kiếm chuyện với hắn, lại tỏ ra kiêng dè nhìn hắn, rồi bỏ đi.

- Chúng ta cũng đi thôi.

Mục Trần đứng dậy phủi tay, nói.

- Đi đâu?

Đường Thiên Nhi hỏi.

- Đi xem linh quyết thất.

Mục Trần nhìn về phía bên cạnh tu luyện trường, mỉm cười:

- Có vài bộ công kích linh quyết bên đó ta cũng có hứng thú, hiện giờ cũng đủ tư cách tu luyện rồi...

Chương 19: Sâm La Tử Ấn

Linh quyết thất, chính là nơi Bắc Linh viện lưu giữ linh quyết. Linh quyết thất cũng được chia làm hai tầng thiên - địa. Địa giới đệ tử chỉ có thể xem linh quyết ở địa tầng. Muốn vào thiên tầng, chỉ còn cách đợi thăng cấp vào thiên giới mà thôi.

Bộ linh quyết mà Mục Trần muốn xem, đúng là được lưu giữ ở thiên tầng. Nửa năm trước được Mạc sư dẫn vào tham quan thiên tầng một lần, phát hiện quyển linh quyết kia rất thích hợp, nhưng lúc đó chưa có tư cách mượn học, nên chỉ có thể buông tay.

Hiện tại đã đủ điều kiện, dĩ nhiên đầu tiên là nghĩ tới bộ công kích linh quyết đó.

Mục Trần và Đường Thiên Nhi đến linh quyết thất, Đàm Thanh Sơn muốn ở lại tu luyện thêm. Thiếu niên này thâm trầm ít nói, tính tình quật cường. Trước kia ở địa giới cũng là nhân vật ưu tú, nhưng nay vừa vào thiên giới lại chìm xuống tận đáy, chênh lệch thật quá lớn, khiến hắn càng quyết tâm tăng cường thực lực.

Linh quyết thất rộng rãi cũng đã có không ít đệ tử Bắc Linh viện đang xem trong đó. Cũng không phải ai cũng là thiếu chủ một vực như Mục Trần hay Liễu Dương, do đó đa số đều đến linh quyết thất để học tập. Dĩ nhiên nếu so với gia cảnh của Mục Trần, linh quyết mà bọn họ được học và tu luyện phải kém hơn một chút.

Như vậy cũng không có nghĩa những thứ Bắc Linh viện lưu giữ lại kém hơn các vực chủ, mà thực ra ngược lại, theo Mục Trần được biết, những linh quyết chân chính có trong kho của Bắc Linh viện, so với

những thứ phụ thân có chỉ hơn chứ không kém. Chẳng qua những linh quyết phẩm cấp đó không phải đệ tử bình thường có khả năng xem thấy dễ dàng.

Địa tầng rộn ràng nhốn nháo, hai người Mục Trần vừa tiến vào đã khiến không ít người chú ý. Trận chiến viện thí hôm đó dĩ nhiên đã khiến Mục Trần trở thành ngôi sao mai trong trí nhớ đệ tử địa giới.

- Mục ca!

Đệ tử tây viện nhìn thấy hắn còn bình tĩnh, ánh mắt chỉ thêm chút tò mò và kiêng dè. Còn đệ tử đông viện lại kích động như thấy thần tượng, không ít thiếu niên hưng phấn đón chào, vài thiếu nữ xinh đẹp đang xem linh quyết cũng lén nhìn trộm đánh giá tên đẹp trai mà mạnh mẽ kia, rồi lặng lẽ đỏ mặt.

Mục Trần cũng cười đáp lại những đệ tử đông viện, cũng không dừng lại lâu, cùng Đường Thiên Nhi xuyên qua địa tầng, vào thiên tầng linh quyết thất.

Khi hai người rời đi, trong địa tầng lại còn xôn xao hơn, những tiếng bàn tán khe khẽ chỉ vừa đủ chính họ nghe.

- Mục ca quả nhiên đã thăng cấp thiên giới a, hắn vào thiên tầng linh quyết thất rồi kìa.

- Ha ha, Mục ca trong viện thí đánh bại Liễu Dương, muốn vào thiên giới không phải dễ như ăn kẹo sao.

- Trong thiên giới mấy tên đầu bò cũng không ít, nghe nói hôm nay La Thống đã muốn tìm Mục ca phá rối, tên kia đã có thực lực Linh Động cảnh hậu kỳ a.

- La Thống? Một tên ỷ thế cha hắn mà diễu võ dương oai thôi, nào có tư cách so với Mục ca của chúng ta, tên đó hiện tại không còn tư cách vào Ngũ Đại Viện rồi.

- Đúng vậy, hiện tại có lẽ có tư cách so với Liễu Mộ Bạch, ngoài Mục ca chẳng còn ai khác. Ha ha, ta nghĩ đến khi tranh đoạt danh ngạch Ngũ Đại Viện sẽ hấp dẫn lắm đây.

…

- Không ngờ ngươi vẫn rất được hoan nghênh ở địa giới a!

Hai người vào thiên tầng, Đường Thiên Nhi liếc liếc lầu dưới, cười duyên với hắn.

Mục Trần cũng mỉm cười, cũng không nói gì thêm, nhìn vào thiên tầng. Ở đây không rộng rãi như địa tầng, người trong đó cũng ít hơn nhiều, thỉnh thoảng chỉ thấy vài người bước qua.

- Ngươi muốn tìm linh quyết gì? Ta nghĩ với tầm nhìn của thiếu chủ Mục vực, mấy cái linh quyết phàm cấp hẳn là khó lọt vào pháp nhãn của ngài nhỉ?

Đường Thiên Nhi khẽ cười trêu chọc.

- Bất quá linh cấp linh quyết, thiên tầng hiện nay chỉ có 6 bộ, đều là linh cấp hạ phẩm. Ngươi chú ý bộ nào thế? Mà muốn xem linh cấp linh quyết, phải được Mạc sư đồng ý trước đó nha.

- Xem ra nơi này với ngươi chẳng khác nào lòng bàn tay, nhưng mà linh quyết ta muốn không phải thứ phiền phức mà ngươi nói đâu.

Mục Trần mỉm cười thần bí, sau đó lập tức đi vào phía tây thiên tầng.

Đường Thiên Nhi nghi hoặc đi theo, bên đó không phải chỗ để linh quyết cao cấp, chỉ là vài linh quyết phàm cấp. Mặc dù cũng có vài thứ lợi hại, nhưng với nhãn lực của Mục Trần, những linh quyết phàm cấp Mục vực hẳn là không ít.

Mục Trần xuyên qua linh quyết thất, đến chỗ cuối cùng ở phía tây mới dừng lại. Trước mặt hắn có một cái tủ đá vuông vực, trên ngăn tủ

bày biện một vài ngọc giản, tản ra quang mang nhàn nhạt.

- Chỉ là vài linh quyết phàm cấp bình thường, không phải ngươi muốn tìm mấy thứ này chứ?

Đường Thiên Nhi giơ tay lấy ra vài thanh ngọc giản, mày liễu chuyển động, tò mò hỏi.

Mục Trần mỉm cười, ngón tay xuyên qua mặt đá, sờ vào bóng tối trong tủ đá, khi ngón tay quay lại đã thấy kẹp trong đó một ngọc giản đỏ sậm.

- Đây là?

Đường Thiên Nhi thấy thế, đầu tiên là ngẩn ra, khi nàng nhìn rõ màu sắc của ngọc giản, ánh mắt lại thêm nghiêm trọng. Trong linh quyết thất, những linh quyết có màu này, là những linh quyết khá nguy hiểm. Nguồn: http://truyenfull.vn

Cái gọi là nguy hiểm, nghĩa là khi tu luyện linh quyết đó sẽ gặp nguy hiểm không nhỏ, thậm chí có thể gây thương tổn cho người tu luyện.

- Ta xem thử.

Đường Thiên Nhi giơ tay đoạt lấy ngọc giản đỏ sậm trong tay Mục Trần, đảo mắt nhìn qua, trên ngọc giản có những chữ viết tỏa hàn khí.

Phàm cấp thượng phẩm, Sâm La Tử Ấn.

- Sâm La Tử Ấn?

Đường Thiên Nhi mặt cười rốt cục biến đổi, đôi mắt đẹp trợn tròn căm giận nhìn Mục Trần, nói:

- Ngươi định làm cái gì đó? Linh quyết này cũng dám tu luyện?

Sâm La Tử Ấn, tên tuổi linh quyết này nàng dĩ nhiên cũng biết, dù nó là phàm cấp thượng phẩm linh quyết, nhưng trong Bắc Linh viện còn có

hung danh rất lớn. Không phải vì nó uy lực dữ dội thế nào, mà vì trước đó có hai vị đệ tử thiên phú vĩ đại tu luyện nó, kết quả là kinh mạch đứt khúc, suýt nữa thành phế nhân. Từ đó về sau, không ai dám để ý đến linh quyết này nữa.

- Ta trước đây đã nghiên cứu nó, kỳ thật rất lợi hại, bởi vì muốn tu luyện nó cần một yêu cầu, là phải có linh lực bá đạo. Hai vị kia linh lực bản thân vẫn chưa đạt tới trình độ bá đạo nên mới thất bại.

Mục Trần giải thích.

Hắn hiện giờ tu luyện Đại Phù Đồ quyết, linh lực u tối tuyệt đối không phải linh lực tầm thường có thể so sánh. Mức độ bá đạo của nó hắn là rất phù hợp với Sâm La Tử Ấn.

- Không được!

Đường Thiên Nhi nghiêm mặt, trợn trắng mắt quát lên:

- Hơn nữa ngươi căn bản không có đủ uy tín xem bộ linh quyết này.

Xem linh quyết ở linh quyết thất cũng có quy định, nếu là phầm cấp linh quyết bình thường, mọi đệ tử đều có thể xem. Linh cấp linh quyết, cần được đạo sư cho phép.

Tuy Sâm La Tử Ấn chỉ là phàm cấp thượng phẩm, nhưng nó được liệt vào dạng linh quyết nguy hiểm, muốn xem loại linh quyết này, phải là đệ tử thiên giới uy tín nửa năm, Mục Trần vừa được thăng cấp, dĩ nhiên không đủ.

Hai mắt đen của Mục Trần hiện lên nét cười nịnh, trêu Đường Thiên Nhi:

- Bởi thế ta mới dẫn ngươi theo a, giúp ta lấy linh quyết này ra đi.

Đường Thiên Nhi không nhịn được trợn tròn đôi mắt nhìn Mục Trần, cắn răng, quay đầu đi chỗ khác:

- Muốn ta giúp ngươi, không có cửa đâu!

- Thiên Nhi tỷ, giúp ta đi mà.

Mục Trần hơi hướng người ra trước, khuôn mặt khôi ngô tiến sát cô gái đang nổi giận kia, hơi thở đầy nhiệt khí phả vào gương mặt mịn màng của nàng.

Đường Thiên Nhi bị hắn làm cho hoảng sợ, vội vàng lui ra sau từng bước, mặt ỉu xìu như nắng chiều, xấu hổ giống như ánh nắng chiều bàn, xấu hổ hậm hực:

- Tên vô lại!

Mục Trần nhún vai, đôi mắt đen láy nhìn Đường Thiên Nhi dỗ dành

- Ta thật muốn tu luyện linh quyết này một chút, tin ta, không có việc gì đâu, được không?

Đường Thiên Nhi khẽ cắn môi, dáng vẻ giằng co do dự, dù sao linh quyết này hung danh rất lớn, nếu Mục Trần cũng giống hai vị học trưởng kia, nàng thật sự không thể tưởng tượng hậu quả đó đáng sợ thế nào a....

- Ồ? Mục Trần ngươi đã đến đây a?

Khi Đường Thiên Nhi còn đang do dự, đột nhiên một giọng nói tinh tế mềm mại từ sau lưng truyền tới, hai người Mục Trần nhìn sang, một cô gái thân áo đỏ, xinh đẹp lộng lẫy đang mỉm cười đứng đó, chính là Hồng Lăng.

Mục Trần cũng sửng sốt khi thấy Hồng Lăng, dường như đây là lần đầu tiên từ khi hắn vào Bắc Linh viện, nàng chủ động đến chào hỏi hắn. Dù trước kia cũng khá thân thiết, nhưng sau lại bất hòa nhiều hơn, hiện tại cũng chỉ xem như người dưng nước lã.

- Xin chào, Hồng Lăng học tỷ.

Mục Trần cũng mỉm cười chào hỏi, một tiếng Hồng Lăng học tỷ, khiến cho Hồng Lăng nét vui cười cũng giảm đi. Xưng hô như thế nghĩa là Mục Trần đối với nàng đã ít đi thân thiếtm càng nhiều hơn lễ phép khách sáo.

Hồng Lăng đôi mắt mềm mại đáng yêu chợt lóe, nhìn ngọc giản đỏ sậm đang bị Đường Thiên Nhi gắt gao nắm chặt, dường như hiểu được tình hình, chợt cười nói:

- Sao? Ngươi muốn mượn xem linh quyết nguy hiểm này ư? Có cần ta giúp không?

Mục Trần liếc nhìn Đường Thiên Nhi, xưa nay hai nàng nhìn nhau không vừa mắt, quả nhiên gương mặt nàng lạnh lùng quay đi chỗ khác, hắn mới cười nói:

- Đa tạ ý tốt của học tỷ, Thiên Nhi tỷ đã đáp ứng giúp ta.

Hồng Lăng gật đầu, nàng nụ cười nhu hòa của thiếu niên kia, gương mặt khôi ngô, thân hình cao lớn, khiến trong lòng thoáng khó hiểu. Tên nhóc con năm xưa bình bình không có gì kì lạ, cách nào cũng không khiến nàng chú ý, bất tri bất giác đã trở nên xuất sắc như vậy.

- Thôi được rồi, ta sẽ không quấy rầy nữa.

Hồng Lăng mỉm cười chào Mục Trần, không hề dừng lại mà xoay người bước đi, dáng người yểu điệu mềm mại đáng yêu, khiến số người thưa thớt đang xem linh quyết cũng đưa ánh mắt hâm mộ nhìn qua, rồi lại ghen tị nhìn Mục Trần. Thật là một tên có phúc, hai đóa hoa xinh nhất Bắc Linh viện đều ở cạnh hắn a.

- Ta đồng ý giúp ngươi khi nào?

Nhìn thấy Hồng Lăng đã đi xa, Đường Thiên Nhi mới quay lại hừ nhẹ, cất tiếng.

- Vậy ta đi tìm Hồng Lăng học tỷ...

Mục Trần ra vẻ bất đắc dĩ.

- Ngươi dám?

Đường Thiên Nhi vội vàng hét lên, nhưng thấy cái vẻ mặt trêu tức của Mục Trần sau đó, nàng mới khẽ cười đỏ bừng mặt, oán hận cắn răng nói:

- Giúp ngươi cũng được, bất quá phải cam đoan với ta, nếu có vấn đề gì xảy ra phải lập tức ngưng tu luyện!

Mục Trần cười tủm tỉm gật đầu.

- Còn nữa...

Đường Thiên Nhi giương đôi mắt to xinh đẹp quét sang Mục Trần, lộ ra một nét cười ngọt ngào vui vẻ trên gương mặt.

- Nửa tháng sau Bắc Linh Nguyên tu luyện, ngươi đi theo đội của ta.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Thành Ấn

- Bắc Linh Nguyên tu hành?

Mục Trần nghe thấy cũng hơi giật mình. Bắc Linh Nguyên là một hiểm địa trong vùng Bắc Linh cảnh, địa vực mênh mông, linh thú hung mãnh rải rác, thỉnh thoảng có những đội ngũ thám hiểm tiến vào săn bắt linh thú, tìm kiếm tài nguyên, linh dược quý hiếm... Nơi đó cũng xem như một bảo địa, dĩ nhiên muốn lấy được bảo tàng, phải có đủ thực lực. Nếu không mà nói, bảo tàng chưa kiếm được, đã khó bảo toàn được tính mạng.

Bởi vì Bắc Linh Nguyên tài nguyên phong phú, ngay cả phụ thân Mục Trần đôi khi cũng tổ chức đội ngũ tự mình đi vào Bắc Linh Nguyên. Mỗi lần như thế trở về, đều là những câu chuyện chém giết thảm liệt.

- Đúng! Thiên giới Bắc Linh Viện cứ một khoảng thời gian sẽ tổ chức cho đệ tử đến Bắc Linh Nguyên tu hành, bởi vì chỉ có chân chính thực chiến, mới có được hiệu quả tôi luyện tốt nhất.

Đường Thiên Nhi gật đầu, thản nhiên cười nói:

- Mục tu hành này cho phép hai người một đội, cuối cùng đánh giá thành tích nếu thuộc ba hạng đầu sẽ có phần thưởng.

- Phần thưởng? Thưởng cái gì?

Mục Trần nhíu mày tò mò.

- Nghe nói lần này là Uẩn Linh đan.

Đường Thiên Nhi nghĩ nghĩ.

- Uẩn Linh đan?

Mục Trần tròn to cái miệng kinh ngạc. Linh đan này đối với những người tu luyện sơ giai như họ có tác dụng cực kỳ ích lợi. Linh đan có dược lực ôn hòa, không tạo thành di chứng gì. Với thực lực Linh Động cảnh trung kỳ của hắn nếu được dùng sẽ nhanh chóng tiến sâu đến Linh Động cảnh hậu kỳ.

- Ừ, nếu ta có thể dùng một viên Uẩn Linh đan, hắn là cũng vừa đủ tiến vào Linh Động cảnh hậu kỳ, chuẩn bị cho ngày sau đột phá Linh Luân cảnh.

Đường Thiên Nhi nói.

- Thành tích được đánh giá như thế nào?

Mục Trần cảm thấy rất phấn khích, hiển nhiên Uẩn Linh đan cũng khiến hắn rất hứng thú.

- Đơn giản lắm, dựa trên số lượng, cấp bậc linh thú mà ngươi liệp sát.

Đường Thiên Nhi nói tiếp:

- Bởi vì tất cả đệ tử thiên giới đều được phép tham gia, nên sức cạnh tranh cực lớn, ta mới tính tạo một đội với ngươi.

- Ta mới có thực lực Linh Động cảnh trung kỳ, tổ đội có nên tìm người càng mạnh càng tốt không? Hơn nữa ta nghĩ lấy sự quyến rũ của Thiên Nhi tỷ, bất kể tây đông nam bắc viện gì, nam nhân cũng sắp hàng xin lập đội như đi xin gạo ấy!

Mục Trần cười nói.

- Ngươi không muốn hử?

Đường Thiên Nhi hừ một tiếng, dứ dứ ngọc giản đỏ sậm trong tay.

- He he, cầu còn không được, bất quá đến lúc đó lỡ như không lấy được Uẩn Linh đan, đừng có đổ thừa do ta vướng tay vướng chân ngươi à!

Mục Trần cười cười, thực ra cũng không phải hắn khách sáo, chỉ cần quét mắt lướt qua những kẻ thực lực Linh Động cảnh trung kỳ ở Bắc Linh viện, người thích hợp hơn hắn cũng không ít.

Đường Thiên Nhi hơi suy nghĩ, chợt khẽ cười nói:

- Được hay không cũng không sao, ta tin bản thân không dựa vào linh đan, trong một năm cũng có thể đạt tới Linh Luân cảnh.

Ngón tay tinh tế nhẹ nhàng vuốt ve ngọc giản, đôi mắt đẹp khẽ chuyển liếc nhìn Mục Trần

- Hơn nữa ta không thích cùng đội với người khác.

- Nếu Thiên Nhi tỷ để mắt ta đến thế, ta cũng đành bồi tiếp vậy. Thiên Nhi tỷ yên tâm, cho dù là liều cái mạng nhỏ, cũng nhất định nỗ lực hết mình giúp ngươi tranh đoạt Uẩn Linh bảo đan kia.

Mục Trần vỗ ngực ra vẻ hào khí ngút trời, gương mặt vẫn đeo một nụ cười tủm tỉm.

- Cái lưỡi không xương!

Đường Thiên Nhi hơi đỏ mặt cũng cười, sẳng giọng quát khẽ một câu.

- Còn linh quyết này?

Mục Trần mỉm cười đánh ánh mắt về phía ngọc giản trong bàn tay nõn nà của Đường Thiên Nhi.

- Lần này thôi đấy.

Đường Thiên Nhi hừ một tiếng, tay nắm chặt linh quyết, xoay người bước ra ngoài linh quyết thất. Mục Trần thấy thế cũng là vội vàng bước theo.

Đường Thiên Nhi cầm linh quyết đến khu vực đăng ký mượn ở cổng linh quyết thất, lão nhân quản lý nhìn thấy quyển linh quyết đỏ sậm, cũng trố mắt kinh ngạc nhìn Đường Thiên Nhi, hơi do dự. Dù sao hung danh của Sâm La Tử Ấn không hề nhỏ, lão không nỡ để một cô gái xinh đẹp bị hại bởi linh quyết này.

Mục Trần nhìn thấy lão nhân kia do dự, trong lòng cũng gấp gáp. Hắn biết lão đầu Tần lão của linh quyết thất này rất cổ hủ cứng đầu, nếu mà khiến lão không vừa mắt, thậm chí linh quyết phàm cấp hạ phẩm cũng đừng mong đem ra ngoài. Mà nhìn bộ dáng lão già như sắp đứt bóng tới nơi, nhưng cũng có thực lực Linh Luân cảnh hậu kỳ, chỉ còn một bước nữa là vào đến Thần Phách cảnh, không ít đệ tử vênh váo tự đắc có thiên phú phi phàm bị lão cho ăn hành.

Bất quá may mà Đường Thiên Nhi đối với mấy lão đầu loại này cũng có vài chiêu, gương mặt xinh đẹp tươi tắn nở một nụ cười thanh tao thuần khiết, một tiếng ngọt ngào "Tần gia gia" khiến cho lão mềm nhũn cả ra, hớn hở ký duyệt, giao Sâm La Tử Ấn cho Đường Thiên Nhi, lại còn dặn dò kỹ lưỡng nàng nên sử dụng cẩn thận thế nào.

Mục Trần im thin thít bước theo Đường Thiên Nhi rời khỏi linh quyết thất. Nàng nhìn hắn tỏ vẻ đắc ý cười cười, ném ngọc giản cho hắn.

- Thật sự cũng nhờ có ngươi.

Mục Trần chụp lấy ngọc giản, tán thưởng một phen, đôi mắt đen láy hiện rõ vui mừng, hướng về Đường Thiên Nhi cười nói cảm tạ. Có vẻ hôm nay nếu không có Đường Thiên Nhi, thực sự dù hắn có đủ tư cách cũng khó mà lấy được linh quyết này trong tay Tần lão đầu ngoan cố kia.

Đường Thiên Nhi cười trong vắt, chợt bất đắc dĩ nhìn ngọc giản trong tay hắn:

- Ngươi phải cẩn thận một chút, nếu thấy có điểm nào bất ổn, lập tức phải ngưng tu luyện.

- Ừ, ta đi về trước.

Mục Trần nắm chặt ngọc giản, trong lòng rất háo hức, liền vẫy tay chào từ biệt Đường Thiên Nhi, nhanh chóng xoay người đi mất.

Cô gái nhìn bóng lưng Mục Trần nhanh chóng bỏ đi, chu cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn, thầm rủa hắn

"Cái tên đầu gỗ."

.....

Ánh trăng lạnh lẽo trên bầu trời đổ xuống, từng tia sáng trong veo chiếu vào căn phòng yên tĩnh, một thiếu niên lẳng lặng ngồi xếp bằng, hai mắt đang nhìn chằm chằm ngọc giản đỏ sậm trong tay không rời.

Nhìn hồi lâu, Mục Trần vận chuyển linh lực, bề mặt ngọc giản bắt đầu lóe lên quang mang đỏ sậm.

Khi hào quang lóe ra, thông tin như lũ từ trong ngọc giản tràn ra, hết thảy cuốn vào trong trí não Mục Trần.

Mục Trần nhắm chặt hai mắt, nhận lấy phương pháp tu luyện Sâm La Tử Ấn. Một lát sau mới chậm rãi mở mắt lại, thở nhẹ một hơi, trong con ngươi màu đen ấy ngập tràn vẻ tư lự.

Sâm La Tử Ấn hung danh cực lớn, Mục Trần không dám sơ sẩy chút nào, đọc đi đọc lại phương pháp tu luyện trong đầu, hồi lâu sau mới bắt đầu động thủ.

Mục Trần ngồi xếp bằng, hai tay hợp lại, ngón tay kết hợp đan thành một cái ấn kỳ lạ. Tâm thần khẽ động, linh lực đen ngòm từ cơ thể tuôn ra, quanh quẩn trong lòng bàn tay.

Linh lực u tối giống như những con rắn nhỏ màu đen, khi kết ấn của Mục Trần biến ảo, cũng không ngừng vặn vẹo chuyển động trong lòng bàn tay, mơ hồ hình thành một quang ấn màu đen.

"Cách"

Quang ấn còn chưa thành hình, đã có tiếng vỡ nhỏ truyền ra, linh lực u tối vỡ nát, dĩ nhiên ngưng kết quang ấn không hề dễ dàng.

Lần đầu tiên ra tay thất bại, Mục Trần cũng không để ý, nếu hắn dễ dàng thành công như vậy, Sâm La Tử Ấn cũng không khiến hắn hứng thú đến thế.

Tập trung tinh thần lại, Mục Trần lần thứ hai bắt đầu.

"Cách"

Thất bại.

"Cách"

Lại thất bại.

Thời gian thấm thoắt trôi qua, Mục Trần không biết mệt mỏi vẫn tiếp tục tu luyện. Hai tay lúc đầu kết ấn còn lóng ngóng, dần dần trở nên thành thạo hơn, tốc độ ngưng tụ linh lực cũng càng lúc càng nhanh hơn.

Mười ngón tay như bướm vờn hoa, cong tay biến ảo. Linh lực u tối vặn vẹo trong lòng bàn tay, hắc ấn kia đã trở nên rõ ràng hơn nhiều, còn mơ hồ phát ra dao động.

Mục Trần gắt gao nhìn hắc ấn sắp hình thành, tâm thần cũng căng thẳng vô cùng, từ khi bắt đầu đến giờ đã thất bại rất nhiều mà chưa một lần thành công.

Những ngón tay lại biến đổi, một tia linh lực u tối chui vào hắc ấn.

"Oong!"

Hắc ấn đột ngột run lên, phát ra những tiếng như kim khí rung động, sau đó bắt đầu thu nhỏ lại, hóa thành hắc ấn rõ ràng, nhẹ nhàng khắc vào lòng bàn tay Mục Trần.

Ngay khi hắc ấn khắc vào bàn tay, cả thân thể hắn chợt căng cứng. Bước kế tiếp là nguy hiểm nhất, hai vị học trưởng trước kia tu luyện Sâm La Tử Ấn, chính là bị đứt đoạn kinh mạch ngay tại bước này.

"Oong!"

Hắc ấn khắc ở lòng bàn tay, Mục Trần nhanh chóng cảm thấy một dao động cự kỳ cuồng bạo bùng nổ từ hắc ấn kia, theo kinh mạch từ long bàn tay điên cuồng tiến lên.

Xem cái hình thái này, như muốn phá hủy tất cả kinh mạch nó đi qua.

"Vù!"

Bất quá Mục Trần đã sớm có chuẩn bị, linh lực u tối trong khí hải ầm ầm gào thét tuôn ra, mạnh mẽ va chạm với dao động cuồng bạo kia.

Những tiếng nổ lùng bùng trong cơ thể như xé toạc cơ thể Mục Trần.

Cỗ dao động cuồng bạo dị thường của Sâm La Tử Ấn như dã thú trùng kích linh lực u tối đang lao ra chặn đường, ý đồ muốn cắn xé nó đi.

Nhưng đám linh lực này của Đại Phù Đồ Quyết dĩ nhiên không dễ đối phó như vậy.

Đối mặt lực lượng cuồng bạo trùng kích, Linh lực u tối cũng đem hết thảy tính chất bá đạo của nó thể hiện ra, tư thái cường ngạnh áp bách trùng kích, đè nó xuống.

"Rầm rầm."

Trùng kích liên tục, Mục Trần cũng không hề lơi lỏng, mồ hôi trán túa ra. Nếu không ngăn được những trùng kích này, hắn dám sẽ bị nội

thương khá nặng.

Linh lực trong khí hải đều được Mục Trần gọi ra, toàn lực chống cự, giằng co với trùng kích chừng 10 phút thì giảm dần.

Khi Mục Trần nhận thấy trùng kích triệt để biến mất, thân thể căng thẳng cũng chợt xụi lơ, mồ hôi ướt đẫm áo quần, há mồm thở dốc không ngừng.

Bất quá thân thể tuy vô cùng mỏi mệt, nhưng ánh mắt Mục Trần tràn ngập hưng phấn, run run mở bàn tay phải, trong đó đang chứa một hoa văn hắc ấn u ám dày đặc hàn ý.

- Thành công ư....

Mục Trần nhìn hắc ấn minh văn trong lòng bàn tay, khẽ thì thào, cảm giác như trút được gánh nặng, mỉm cười.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Phong Ba Huấn Luyện Trường

Bắc Linh Viện, huấn luyện trường.

Đông đảo đệ tử mồ hôi như mưa, hét lên những tiếng vang dội, hỗn loạn mà tràn ngập sức mạnh.

Mục Trần ngồi dưới một bóng cây to, uể oải dựa vào thân cây, ánh mắt lười biếng liếc qua những trận luận bàn nóng cháy đang diễn ra trong sân. Những trình độ luận bàn này thực khó mà khiến hắn cảm thấy hứng thú.

- Ê này, dù thành tích không tệ cũng đừng có lười thế chứ?

Một bóng hình xinh đẹp đột nhiên chắn ngang tầm mắt của Mục Trần, giọng nói hờn dỗi của Đường Thiên Nhi cất lên.

Mục Trần nhìn chăm chú vòng eo thon mảnh khảnh trước mặt, chậm rãi dời lên, chiếc áo cam bó lấy bộ ngực tròn vểnh cao, dáng người thon thả, quả thực rất mê người.

Nhìn hai má xinh xắn oán trách của người con gái kia, Mục Trần cũng uốn éo cái lưng trả lời:

- Không phải ta làm biếng, mà luận bàn kiểu này chẳng có ích gì cho ta cả.

Trong Linh Lộ, hắn đã trải qua không biết bao nhiêu trận ẩu đả sinh tử. Ở một nơi không thể vận dụng chút linh lực nào, lại gặp đối thủ có trí tuệ và tâm tính được thúc đẩy đến cực hạn, chỉ cần một chút sơ sẩy, ngay

lập tức bị K.O ra ngoài với một kết cục tàn khốc nhất. Những kẻ đó chỉ còn có thể đợi chờ ở khu vực an toàn, cho đến khi rèn luyện kết thúc.

So với những kẻ trong đó, luận bàn của đệ tử Bắc Linh Viện nhẹ nhàng hơn nhiều, đúng là với Mục Trần không có tác dụng gì.

- Hừ, mạnh miệng gớm nhỉ.

Đường Thiên Nhi cau có, nhìn gương mặt thoải mái của hắn, đôi mắt vui vẻ ôn hòa, thong dong mà thâm thúy, dễ khiến người ta chìm đắm trong đó.

Đường Thiên Nhi ngồi xuống bên cạnh Mục Trần, vươn tay tháo buộc tóc, mái tóc đuôi ngựa buông xuống như thác đổ, cảnh tượng rung động lòng người nhất thời thu hút không ít ánh mắt, cực kì hâm mộ liếc nhìn Mục Trần, người này... thật là quá sung sướng.

- Đúng rồi, Sâm La Tử Ấn ngươi tu luyện thế nào rồi? Có vấn đề gì không?

Đường Thiên Nhi quay đầu lại, nhíu mày khẽ hỏi.

Mục Trần mỉm cười, giơ bàn tay ra trước mặt Đường Thiên Nhi. Mơ hồ một đạo hắc ấn như ẩn như hiện, hàn khí dày đặc chậm rãi phát tán.

- Ngươi tu luyện thành công?

Cái miệng xinh xinh nhỏ nhỏ của Đường Thiên Nhi tròn lên, gương mặt kinh ngạc vội chụp lấy bàn tay hắn, săm soi hắc ấn trong đó, ngón tay khẽ dò theo hắc ấn, hàn khí thẩm thấu ra khiến cơ thể mềm mại của nàng khẽ run lên.

- Xem như bước đầu thành công, còn cần linh lực không ngừng ôn dưỡng mới được.

Mục Trần khẽ lắc, nói. Chợt như phát hiện gì đó, ánh mắt đảo qua những kẻ xung quanh, đột nhiên thấy nhiệt độ ở đâu đó đều tập trung về

đây, mới ho nhẹ một tiếng:

- Ngươi làm như vậy khiến không ít kẻ kết oán vô cớ với ta.

Đường Thiên Nhi mới giật mình tỉnh lại, mỉm cười đỏ mặt, vội vất tay hắn ra.

Cách đó không xa, La Thống nhìn màn vừa diễn ra, ánh mắt cũng tối lại. Đường Thiên Nhi chính là hoa khôi đông viện, dĩ nhiên hắn cũng là fan hâm mộ. Mà phụ thân nàng lại cũng là một vực chủ Bắc Linh cảnh, cha hắn từng nói, nếu có thể chiếm được Đường Thiên Nhi, hai vực thông hôn liên thủ, thực lực La vực dĩ nhiên đại tăng.

Chẳng qua ý tưởng vẫn chỉ là ý tưởng, La Thống không dễ dàng như phụ thân hắn trông mong, khó có thể đoạt lấy tâm hồn thiếu nữ như vậy. Thậm chí ngược lại còn lạnh nhạt với hắn. Hỏi thế làm sao mà trong lòng hắn không giận. Hiện tại lại thấy Mục Trần thân thiết với Đường Thiên Nhi, lòng ganh tị lại được dịp bùng lên không ngớt.

- La ca, tên kia thật đúng là bừa bãi.

Khương Lập và Đằng Dũng bên cạnh cũng ghen tị thêm dầu vào lửa.

Bất quá tuy thấy khó chịu, nhưng cả hai đều biết Mục Trần không dễ chọc, nên cũng không dám kiêu ngạo gây chuyện như với kẻ khác.

- Một tên newbie mới vào thiên giới mà thôi, cũng dám ra vẻ trước mặt ta.

La Thống âm trầm, chợt chuyển ánh mắt, nhìn về phía một người đang mồ hôi nhễ nhại trong sân huấn luyện, là Đàm Thanh Sơn. Hắn cười lạnh:

- Khương Lập, qua chỗ Đàm Thanh Sơn luận bàn một chút đi. Nhớ, hướng dẫn tân thủ cho chu đáo.

Khương Lập sửng sốt, hơi do dự:

- Đàm Thanh Sơn và Mục Trần quan hệ rất tốt. Nếu ta gây phiền phức cho hắn, e rằng tên kia....

- Có ta ở đây, ngươi sợ cái gì?

La Thống nhíu mày nói.

Khương Lập nhìn thấy La Thống bực mình, không dám nói thêm gì, đành đứng dậy bước qua chỗ Đàm Thanh Sơn.

Đang trong huấn luyện, Đàm Thanh Sơn nhìn thấy Khương Lập bước đến chỗ hắn, chân mày nhíu lại, nhưng vẫn không nói tiếng nào với tên kia, vẫn tiếp tục tu luyện một bộ quyền pháp.

- Đàm Thanh Sơn, ta với ngươi luận bàn một chút đi, đối với tu luyện của ngươi sẽ tiến triển nhanh hơn một chút. Ta thân là người cũ, cũng nên chăm sóc người mới như ngươi một chút.

Khương Lập cười nói với vẻ bất hảo.

Đệ tử chung quanh nghe thấy, cũng dễ dàng hiểu được Khương Lập đang muốn làm gì, bất quá ngại ánh mắt u ám của La Thống gần đó, nên không ai dám lên tiếng, hơn nữa luận bàn ở đây lại rất bình thường.

- Bọn người kia thật đúng là khinh người quá đáng!

Đường Thiên Nhi cũng bị hấp dẫn qua đó, mày liễu nhíu chặt định đứng dậy, nhưng bị Mục Trần nắm tay kéo lại.

- Sao vậy?

Đường Thiên Nhi nghi hoặc. Bọn La Thống tìm Đàm Thanh Sơn kiếm chuyện, dĩ nhiên là muốn rung cây nhát khỉ với Mục Trần.

- Đàm Thanh Sơn tuy lặng lẽ, nhưng tính cách rất quật cường, đôi khi hắn không cần hỗ trợ đâu. Vả lại đừng xem thường lòng tự trọng của nam nhân.

Mục Trần thản nhiên trả lời.

- Ma mới bắt nạt ma cũ, loại tình huống này làm sao tránh khỏi. Nếu ta ra mặt giúp hắn, có lẽ hắn sẽ gặp ít phiền toái một chút. Nhưng thực ra hắn không cần, thậm chí nói quá lên một chút, sẽ khiến hắn và ta bất hòa. Do vậy nếu muốn tránh mấy cái phiền toái linh tinh này, cần phải lấy năng lực bản thân cho chúng biết, hắn cũng không phải loại người dễ khinh.

- Nhưng hắn không phải đối thủ của Khương Lập.

Đường Thiên Nhi lo lắng.

- Không nhất định phải đánh bại đối thủ mới là thắng.

Mục Trần mỉm cười

- Chỉ cần cho người ta biết, bản thân không phải quả hồng mềm, ai muốn bóp, thậm chí là có thể bóp vỡ, thì cũng phải trả giá không nhỏ.

Đường Thiên Nhi nghĩ nghĩ, cảm thấy lời nói của Mục Trần cũng có đạo lý, bất quá vẫn bướng bỉnh cãi lại:

- Hừ, rõ ràng so với ta còn nhỏ hơn một tuổi, còn bày đặt ra dáng ông cụ non.

Mục Trần cười, đưa mắt nhìn về Đàm Thanh Sơn đang hơi đổi sắc mặt, tên kia nắm chặt hai tay thoáng lưỡng lự, do dự gì đó rồi nhìn về phía Mục Trần.

Mục Trần mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu.

Nhìn thấy nụ cười của Mục Trần, hai tay Đàm Thanh Sơn nắm chặt hơn, đôi mắt hiện lên nét hung ác, thanh âm lạnh lẽo đáp lời:

- Vậy, thỉnh Khương Lập học trưởng chỉ giáo!

Khương Lập không ngờ Đàm Thanh Sơn lại cương nghị đáp ứng, hơi sửng sốt, rồi khẽ cười nhếch môi, thật là tiểu tử không biết trời cao đất dày a.

Hai người chậm rãi lui lại, nhiều đệ tử xung quanh cũng đến gần hơn, nhưng hầu như đều thấy thương cảm cho Đàm Thanh Sơn.

Dưới ánh mắt chăm chú của nhiều người, luận bàn đã bắt đầu.

Cũng đúng như dự đoán của mọi người, trận này vốn nghiêng về một bên, thực lực bất đồng rất khó thay đổi, thế nhưng cục diện lại dần dần biến ảo.

Bởi vì bọn họ nhìn thấy, dù bị Khương Lập nhiều lần đá ngã lăn ra, Đàm Thanh Sơn lại không hề có dấu hiệu nhận thua, ngược lại như không sợ chết tiếp tục nhằm phía Khương Lập tấn công, con mắt đỏ ngầu điên cuồng, dọa cho tên kia nhảy dựng lên.

"Bốp bốp bốp!"

Hai bóng người giao nhau giữa sân, Đàm Thanh Sơn tuy rất chật vật, nhưng vẫn mạo hiểm chịu mấy quyền của Khương Lập, tặng lại một chiêu cẩu quyền thần xực in một dấu răng rõ đau lên người tên kia.

Khương Lập tống một quyền đẩy lui Đàm Thanh Sơn, lại bị hắn lao lên cắn thêm một phát để lại dấu máu trên cánh tay, rốt cuộc chịu không nổi cái kiểu luận bàn "cẩu cuồng", vội quát lên:

- Cái tên điên!

Đàm Thanh Sơn mắt điếc tai ngơ, con ngươi đỏ rực lại nhào đầu qua.

- Không đánh nữa!

Khương Lập vội vàng né tránh bỏ chạy, hoang mang nhìn đôi mắt đỏ bừng của Đàm Thanh Sơn, trong lòng căm phẫn, cả giận quát lên.

Những đệ tử xung quanh cũng vội lao lên ngăn Đàm Thanh Sơn lại, kéo hắn xuống dưới. Nhưng hắn quả thật quá mức điên cuồng, nhất thời lôi kéo không xong, lại thêm một màn hổ lạc đồng bằng khiến cho không ít đệ tử lạnh gáy. Đàm Thanh Sơn này, quả thật cũng đủ điên loạn.

Dưới tiếng quát như sấm giật liên hồi của đông đảo đệ tử chung quanh, cuối cùng Đàm Thanh Sơn cũng dần bình tĩnh lại, nhếch mép cười. Cơ thể đau nhức, khuôn mặt còn một vết bầm tím, nhưng không che nổi vẻ phấn khởi trong ánh mắt.

Trước mặt hắn, Khương Lập quần áo rách bươm, tuy không có thương thế nặng nhẹ gì, nhưng mặt xám mày tro, ánh mắt kinh hãi ai ai cũng thấy được.

Đàm Thanh Sơn tuy thua thực lực, cũng thắng khí thế, đủ để cho những đệ tử thiên giới đông viện phải nhìn hắn với con mắt khác.

Đàm Thanh Sơn xóa đi vết máu trên miệng, nhìn về phía Mục Trần. Tên kia cười ngoác cả mồm giơ tay tán thưởng hắn:

- Lợi hại.

Đàm Thanh Sơn lắc đầu cười hô hố, trong lòng chợt cảm kích Mục Trần. Tên kia tôn trọng hắn, để hắn có cơ hội giành lấy sự tôn trọng. Có lẽ sau này chẳng còn con ma cũ nào dám đến kiếm chuyện với hắn nữa.

- Người nầy quả thật là điên mà.

Đường Thiên Nhi cũng cười nhăn mặt, ánh mắt điên cuồng lúc nãy của Đàm Thanh Sơn thật cũng khiến nàng run như cầy sấy.

Mục Trần cười gật đầu, sau đó đứng dậy.

- Định làm gì?

Đường Thiên Nhi nghi hoặc hỏi.

- Việc Đàm Thanh Sơn nên làm cũng đã làm, cũng nên đến phiên ta chứ. Kẻ khác rung cây nhát khỉ, vậy để ta đập núi dọa hổ trả lại. Bằng không cứ phiền phức tới tới lui lui thế này cũng mệt.

Mục Trần cười, tay phải chậm rãi nắm chặt:

- Hơn nữa ta cũng đang muốn tìm người tế chiêu Sâm La Tử Ấn xem nó lợi hại ra sao chứ...

Mục Trần chậm rãi tiến lên, thu hút rất nhiều ánh mắt chú ý đi vào giữa sân, hắn nhìn về phía La Thống cách đó không xa.

- La Thống học trưởng, ta mới vừa tu luyện xong một bộ linh quyết, muốn mời học trưởng chỉ điểm một phen, mong chỉ giáo.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Tử Ấn Phát Uy

Giọng nói đều đều của Mục Trần vang vọng trong huấn luyện trường, không gian xao động với một chút ồn ào chợt im phăng phắc, mọi ánh mắt kinh ngạc trong huấn luyện trường đều đổ dồn vào tên thiếu niên mới bước vào thiên giới đông viện không lâu này.

Không ai ngờ được, Mục Trần lại chủ động khiêu chiến La Thống luận bàn, chẳng lẽ hắn không biết người kia thiên tân vạn khổ tìm cơ hội bứng rễ hắn sao? Vậy mà còn dám chủ động tìm hắn kiếm chuyện?

- Thiên Nhi, Mục Trần bị làm sao vậy? La Thống kia đâu có dễ mà đụng tới.

Mặc Lĩnh vừa đến bên cạnh Đường Thiên Nhi, sắc mặt cũng khó hiểu nhìn bóng lưng Mục Trần.

Đường Thiên Nhi lắc đầu, tuy trong mắt cũng có chút lo lắng, nhưng vẫn chưa lộ ra gương mặt, chỉ cười nhạt trả lời:

- Không việc gì đâu, hắn rất có chừng mực.

Mặc Lĩnh cũng chỉ nhăn nhở gật đầu, luận bàn kiểu này đều hợp quy định, hắn có muốn giúp cũng không phải phép, chỉ có thể hy vọng Mục Trần có chút tài cán, chứ không La Thống kia nhất định không bỏ qua cơ hội tốt thế này để hạ nhục đối phương.

- Ha ha ha.

Dưới ánh mắt toàn bộ nhân thủ đông viện tại huấn luyện trường, La Thống cũng bất ngờ run rẩy một chút, khuôn mặt vốn âm trầm lại càng

thêm lạnh giá, giọng cười cũng tràn ngập hàn ý truyền ra.

- Xem ra ngươi ở thiên giới vài ngày, đã nghĩ bản thân là sầu riêng chín cây rồi sao, muốn rớt xuống cho ta u đầu ư?

La Thống đứng dậy, ánh mắt âm trầm soi mói Mục Trần.

- La Thống học trưởng nói gì vậy, ta chỉ đơn thuần muốn luận bàn một chút mà thôi.

Mục Trần mỉm cười ôn hòa nói:

- Hơn nữa học trưởng tiếp người mới luận bàn, không phải là chuyện thiên kinh địa nghĩa lẫm liệt hay sao? Khi nãy Khương Lập học trưởng mới nói đó thôi....

Khương Lập bên cạnh nghe thấy Mục Trần lôi hắn vào, sắc mặt bỗng dưng mất tự nhiện, bất quá vẫn hung hăng liếc tên kia, trong lòng thầm nghĩ

"Tên này cũng điên quá hay sao mà dám trực tiếp đối đầu La Thống? Còn nghi ngờ La Thống có thực lực Linh Động cảnh hậu kỳ ư?"

La Thống nhìn khuôn mặt khôi ngô mang theo nụ cười của Mục Trần, trong lòng cũng bốc lửa hừng hực, nét cười bình thường kia đối với hắn chẳng khác nào đang nhạo báng, hắn khẽ nhếch mép cười lạnh

- Ngươi đã có yêu cầu, dĩ nhiên học trưởng ta đây phải đáp ứng thôi, cũng tốt, cũng tốt. . .

Hàn quang càng đậm, La Thống đã không thèm che giấu. Bên ngoài cơ thể, linh lực chậm rãi quấn quanh tràn ra, dao động linh lực mạnh mẽ lan đi.

Đệ tử chung quanh cũng vội tránh qua, tránh khỏi tai bay vạ gió.

Mục Trần vươn tay:

- Mời.

La Thống cũng không chút khách khí, sắc mặt âm trầm, linh lực trong cơ thể không hề khống chế gào thét tuôn ra, bước từng bước, thân hình nhanh như sóc tung một quyền, tạo thành tiếng động khí nổ hỗn loạn trầm đục, hung hăng tấn công Mục Trần.

"Bùm!"

Mọi người nhìn thấy La Thống khí thế hung mãnh, trong lòng đều giật mình. Cái này không phải luận bàn a, La Thống này muốn hạ gục Mục Trần đây mà.

Mục Trần nhìn La Thống xé gió xông đến, lại không có dấu hiệu tránh né. Linh lực u tối quấn quanh nắm tay, tư thái chuẩn bị ngạnh kháng với La Thống.

Hắn muốn thử, xem thực lực Linh Động cảnh hậu kỳ, đến tột cùng có thể mạnh mẽ ra sao.

"Uỳnh!"

Tiếng va chạm vang vọng, hai quyền đối cứng, hai cỗ linh lực chạm nhau bùng nổ khí lãng bốc lên lốc xoáy.

Xoáy khí quét qua, hai thân ảnh cũng chấn động, Mục Trần lui lại mấy bước, La Thống chỉ lui một bước. Dĩ nhiên chính diện đối đầu La Thống vẫn chiếm thượng phong.

La Thống ổn định hai chân, ánh mắt khẽ nheo lại, bàn tay truyền đến nhức nhối râm ran. Tuy linh lực của Mục Trần không mạnh mẽ được như hắn, nhưng hai luồng linh lực va chạm, nếu không phải hắn khẽ nghiêng một chút, thật đúng là sẽ bị linh lực đen bá đạo kia của Mục Trần đánh tan nát.

Dễ hiểu, linh lực mà Mục Trần tu luyện về mặt chất lượng tốt hơn hắn một chút.

- Dù linh lực của ngươi có phẩm chất lợi hại ra sao, ngươi vẫn kém một bậc, ta vẫn thừa sức ép chết ngươi!

La Thống là Linh Động cảnh hậu kỳ, Mục Trần chỉ là trung kỳ, tuy khoảng cách chỉ một bậc, nhưng chênh lệch trong đó đủ để nghiền nát hắn.

- Cha ngươi chẳng lẽ không dạy dỗ ngươi, nếu không đủ năng lực thì chịu nhục một chút có phải hơn không? Còn dám chủ động tiến lên, thật là muốn kiếm hoa trên mặt à!

Mục Trần nghe thấy cũng nhẹ nhàng cười:

- Lúc ta học ẩn nhẫn, ngươi còn đang ngờ nghệch làm một đệ tử ngoan ngoãn trong học viện đó. Vả lại, ẩn nhẫn là dành cho những đối thủ tạm thời chưa đủ khả năng chiến thắng. Chỉ đáng tiếc, ngươi không được ta liệt vào danh sách đó.

- Ta hôm nay sẽ cho ngươi biết, khinh người phải trả giá ra sao!

Ánh mắt La Thống thoáng hiện nét hung ác, vươn song chỉ, chỉ hóa kiếm khí. Linh lực ám thanh sắc điên cuồng tuôn ra, tập trung tại ngón tay như mũi kiếm ẩn hiện, dao động sắc bén toát ra.

- Đại La Kiếm quyết?

Vài đệ tử nhìn thấy mũi kiếm xanh xanh ở đầu ngón tay La Thống, ánh mắt biến đổi kinh hô ra tiếng.

- La vực Đại La Kiếm quyết à?

Mục Trần cũng khẽ liếc mắt qua mũi kiếm xanh kia, linh cấp hạ phẩm, Đại La Kiếm quyết. Đây chính tuyệt kỹ thành danh của La vực chủ, không ngờ La Thống cũng đã luyện thành. Bất quá xem bộ dáng này, dĩ nhiên hỏa hầu còn chưa tới đâu, nhưng ở trình độ Linh Động cảnh này cũng đã khá lợi hại.

"Phốc!"

La Thống không cho Mục Trần nhiều thời gian suy tư. Ánh mắt lạnh lẽo phóng người ra, ngón tay như trường kiếm cắt qua không khí, đâm một kích cực mạnh vào Mục Trần.

Kiếm phong đi qua, không khí như bị xé rách.

Mục Trần gắt gao nhìn mũi nhọn hung bạo sắc bén, khiến cả người căng thẳng, tai phải nắm chặt.

Linh lực ám hắc từ trong cơ thể vận chuyển, không ngừng quán chú vào tay phải, hắc ấn trong lòng bàn tay mờ ảo dần dần hiện rõ.

Dao động linh lực mãnh liệt lan ra.

Quang mang hắc ám mạnh mẽ từ bàn tay Mục Trần bùng nổ, trong tay hắn là một mặt trời đen ngòm. Cái loại dao động dày đặc này khiến kẻ khác kinh hãi.

"Phốc!"

Mục Trần dẫn một chân xuống đất, thân hình cũng lao ra như báo săn mồi. Đối mặt với thế công sắc bén của La Thống, hắn vẫn không hề tránh né, cảnh tượng trước mặt khiến không ít người kinh ngạc không thôi.

- Muốn chết!

La Thống quát lên chói tai, mũi kiếm xanh không chút tạm dừng, nhanh như chớp chỉ vào cổ họng Mục Trần.

Nắm đấm ngập trong hắc quang, một quyền đánh ra mặt trời đen va chạm chính diện cùng mũi kiếm xanh.

"Uỳnh!'

Linh lực cuồng bạo gào thét lan ra, mặt đất cũng khẽ run rẩy, ánh mắt đệ tử xung quanh chăm chú giai điểm va chạm của hai công kích.

- Phá!

Hàn ý lóe ra trong mắt, linh lực không hề giữ lại trút ra, hắc ấn trong tay chấn động mãnh liệt, xuất hiện trước nắm đấm, nện lên mũi kiếm xanh.

"Choang!"

Hắc ấn đánh ra, mũi kiếm xanh đột nhiên vang lên một tiếng vỡ nhỏ, đệ tử xung quanh tròn mắt nhìn vết nứt lan nhanh trên thân kiếm.

"Bang bang bang!"

Mũi kiếm xanh cuối cùng đã hoàn toàn vỡ nát, gương mặt La Thống kinh hãi, chật vật tránh né bắn lui.

Mục Trần vẫn chưa truy kích, lật tay lại, hắc ấn biến mất, dao động trong sân chậm rãi tiêu tán. Chung quanh chợt trở nên im ắng, những ánh mắt đổ dồn về thân ảnh gầy gầy đều mang vẻ bất khả tư nghị, Mục Trần chẳng những chống đỡ thế công lợi hại nhất của La Thống, mà còn đánh vỡ đẩy lui chính diện.

- Không thể được...

Khương Lập, Đằng Dũng trợn mắt há mồm không tin cảnh tượng trước mắt, La Thống thực lực Linh Động cảnh hậu kỳ, lại bại trận trong tay Linh Động cảnh trung kỳ Mục Trần?

- Cái này...

Mặc Lĩnh cũng mặt mày cứng ngắc, trong lòng kinh nghi bất định.

"Hô!"

Đường Thiên Nhi khẽ thở dài, hai bàn tay nắm chặt cũng thả lỏng ra. Người này quả là lợi hại đó.

- La Thống học trưởng, đa tạ!

Mục Trần chắp tay hướng La Thống khẽ cười. Ánh mắt thoáng liếc qua bàn tay, hắc ấn dù đã nhạt đi rất nhiều, nhưng uy lực Sâm La Tử Ấn tuyệt đối không ngừng lại ở phàm cấp thượng phẩm, có lẽ vì có yêu cầu cao với phẩm chất bá đạo của linh lực, nên mới bị xếp vào hạng phàm cấp.

Chẳng qua Sâm La Tử Ấn tiêu hao linh lực cũng không nhỏ, thế công khi nãy của hắn hao hết phân nửa linh lực trong khí hải. Dù nói rằng lần đầu tiên khống chế nên không được hoàn mỹ, nhưng tiêu hao này so với linh quyết linh cấp hạ phẩm bình thường cũng không kém.

La Thống sắc mặt xanh mét, hắn hiển nhiên cũng không ngờ tới kết quả này, nhất thời cũng không nói được. Trước đó Mục Trần công kích hung hãn làm hắn chấn động, khiến hắn cảm nhận một khí tức nguy hiểm cực độ.

- Linh quyết kẻ này có lại lợi hại đến thế, chẳng lẽ đều là do cha hắn cấp cho?

La Thống nghiến răng nghiến lợi thì thào. Đại La Kiếm quyết này hắn tu luyện cũng một thời gian mới được kết quả như thế, không ngờ vẫn không đánh bại được Mục Trần mới chân ướt chân ráo bước vào thiên giới. Kẻ này còn có bao nhiêu thủ đoạn như thế?

Mục Trần cũng chẳng để ý đến La Thống đang miên man suy nghĩ, mục tiêu chấn động toàn trường đã đạt được, hắn nghĩ sau này kẻ kia sẽ khiêm nhường trước mặt hắn một chút, nên phủi tay xoay người bước xuống.

- Mục Trần, ngươi đến đây.

Ngay lúc đó, một tiếng nói nhàn nhạt đột ngột vang lên, khiến hắn hơi giật mình. Quay đầu lại, chỉ thấy Mạc sư không biết từ khi nào đứng cách đó không xa.

Mục Trần ngẩn người, ánh mắt giao nhau cùng Đường Thiên Nhi một chút, thoáng do dự rồi bước đến dưới ánh mắt khó hiểu của những đệ tử xung quanh.

Mạc sư dẫn đầu đi trước, đến cạnh một rừng cây yên tĩnh mới dừng lại. Lão xoay người, hai mắt chớp chớp, thanh âm dần nghiêm khắc:

- Ngươi tu luyện Sâm La Tử Ấn?

Chương 23: Chân Thực Lực Sâm La Tử Ấn

Mục Trần nhìn vị lão sư thần sắc nghiêm khắc, cố nặn ra một nụ cười gượng gạo, gật đầu. Mạc sư thực lực Thần Phách cảnh, dĩ nhiên hắn khó mà che giấu.

- Ngươi hẳn là còn chưa đủ quyền hạn tu luyện nó mà?

Mạc sư trầm giọng nói.

Mục Trần trợn mắt, nhưng không nói ra. Thứ này luyện cũng đã luyện, khó mà có cách nào bắt hắn trả lại.

Mạc sư nhìn vẻ mặt Mục Trần, nghiêm khắc cũng giảm đi một chút, tiểu tử này tựa hồ cũng không để ý uy hiếp của lão, bất đắc dĩ lắc đầu, nói:

- Tiểu tử ngươi có thể đừng quậy phá được không chứ?

- Chỉ là nghĩ muốn thử một chút mà thôi, nếu có vấn đề ta sẽ ngưng tu luyện. Đối với cái mạng nhỏ của mình, ta còn trọng hơn bất cứ ai.

Mục Trần bình tĩnh trả lời.

Mạc sư cả giận, nhưng hơi do dự hỏi:

- Ngươi tu luyện thành công?

- Bước đầu thành công thôi.

Mục Trần vươn bàn tay, một đạo hắc ấn mơ hồ ẩn hiện.

Mạc sư nhìn thấy hắc ấn, khóe miệng hơi run run. Tuy trước đó lão đã nhận ra, nhưng khi thật sự được Mục Trần xác nhận trong thời gian ngắn như vậy đã có thể luyện thành Sâm La Tử Ấn, trong lòng vẫn không khỏi chấn động.

Thiên phú cỡ này, còn không so sánh với mấy quái vật thiên tài tham gia Linh Lộ được sao.

- Ngươi rất hứng thú với Sâm La Tử Ấn sao?

Mạc sư liếc mắt nhìn hắn, từ thời gian trước dẫn hắn đi tham quan thiên tầng linh quyết thất, lão đã phát hiện Mục Trần đã để ý bộ linh quyết này.

- Cảm thấy linh quyết này có vẻ không đơn giản.

Mục Trần nghĩ nghĩ trả lời. Tuy linh quyết chỉ là phàm cấp thượng phẩm, nhưng mơ hồ có cảm giác không đúng.

- Hả?

Mạc sư nhíu mày càng chặt, nhìn Mục Trần.

- Vốn cảm thấy Sâm La Tử Ấn có tiềm lực lớn, bề ngoài tu luyện chỉ mới đạt được bước đầu... ta cảm thấy rõ phải có biện pháp gì đó khiến cho uy lực Sâm La Tử Ấn trở nên càng mạnh hơn.

Mục Trần trầm ngâm nói.

Mạc sư hai mắt híp lại, đôi mắt lộ vẻ kinh dị.

Mục Trần nhìn chằm chằm Mạc sư, đột nhiên cười có chút giảo hoạt:

- Mạc sư hẳn là hiểu biết Sâm La Tử Ấn phải không? Ta thấy bộ dáng của ngài cũng là có hứng thú với nó.

Mạc sư đảo mắt liếc cái tên tiểu hồ ly trước mặt, bất đắc dĩ gật đầu:

- Ta cũng tu luyện Sâm La Tử Ấn.

Nói xong, lão vươn bàn tay ra, trong đó cũng có một đạo hắc ấn hiện lên. Chẳng qua hắc ấn của Mạc sư thâm thúy hơn nhiều, dao động mãnh liệt cũng hơn xa hắc ấn của Mục Trần.

Mục Trần kinh ngạc trợn tròn mắt nhìn hắc ấn trong tay Mạc sư, khẽ cười:

- Đúng như ta đoán, linh quyết này không đơn giản, bằng không với nhãn lực của Mạc sư sao lại để ý đến nó?

Mạc sư chính là cường giả Thần Phách cảnh, trong Bắc Linh cảnh này cũng xếp vào hàng cường giả bất phàm, nếu Sâm La Tử Ấn chỉ là linh quyết phàm cấp tầm thường, tuyệt đối khó lọt vào pháp nhãn của lão.

- Cái tên tiểu tử ngươi...

Mạc sư khẽ cười mắng, thực là miệng lưỡi trơn trượt. Lão trầm ngâm một chút, mới chậm rãi nói:

- Muốn biết uy lực chân chính của Sâm La Tử Ấn ra sao không?

Mục Trần ánh mắt sáng ngời, gật đầu cái rụp.

- Rất đơn giản.

Mạc sư cười nhẹ, lại giơ tay trái ra, khiến cho Mục Trần đó là trong lòng bàn tay trái, thế nhưng cũng có một đạo hắc ấn giống như đúc.

Sâm La Tử Ấn này, không ngờ có thể luyện ra hơn một đạo tử ấn?

Ánh mắt Mục Trần lóe sáng, vẻ hưng phấn từ đâu kéo lên mặt tràn ngập, háo hức say mê nhìn chằm chằm Mạc sư, lẩm bẩm:

- Sâm La Tử Ấn sở dĩ không có luyện pháp về sau, hay nói đúng hơn không phải không có, mà là vốn Sâm La Tử Ấn lợi hại ở chỗ có thể

luyện ra nhiều tử ấn trùng điệp, ấn chồng lên ấn, uy lực tăng tiến đến vô tận?

Mạc sư gật đầu:

- Bất quá Sâm La Tử Ấn yêu cầu đối với linh lực quá hà khắc, toàn lực của ta cũng chỉ có thể luyện ra hai đạo tử ấn. Mỗi khi nhiều hơn một đạo, thì trùng kích phản phệ càng đáng sợ. Ta cũng từng cố thử qua luyện hắc ấn thứ ba, nhưng bị phản chấn suýt nữa trọng thương, sau này không đủ can đảm thử lần nữa.

Mục Trần rất đồng cảm, hôm trước chỉ luyện ra đạo tử ấn thứ nhất, cũng phải dốc sức hết chín trâu hai hổ mới chống cự nổi trùng kích khi tử ấn hình thành. Nếu bây giờ mà luyện đến đạo thứ hai, nói không chừng nát thây cũng không biết.

- Ngươi hiện giờ mới tu luyện ra đạo tử ấn thứ nhất, không cần hấp tấp ngưng tụ ấn thứ hai, tránh đi mấy chuyện xui xẻo.

Mạc sư nhắc nhở.

Mục Trần gật đầu, tuy hắn rất mong chờ có thể phát huy uy lực chân chính của Sâm La Tử Ấn, nhưng hiểu rõ tham trèo cao sẽ té đau, không có gì tốt lành.

Mạc sư thấy vậy, cũng không nói gì thêm phất tay ý bảo hắn có thể đi. Mục Trần cũng thuận tiện cáo từ, chuyển qua đường mòn quay về, thì thấy từ đằng xa một bóng thiếu nữ đang cố kiễng chân nhìn ngó qua đây, chính là Đường Thiên Nhi.

- Ngươi không sao chứ? Mạc sư sao lại dẫn ngươi ra đây?

Đường Thiên Nhi nhìn thấy Mục Trần, vội vàng chạy đến hỏi. Mục Trần tu luyện Sâm La Tử Ấn dù sao cũng có điểm phạm quy, cho nên nàng cũng là lo hắn bị phạt.

Mục Trần cười lắc đầu, thoáng cúi đầu nhìn hắc ấn trong lòng bàn tay, trong lòng bỗng nhiên rực lửa. Sâm La Tử Ấn, quả nhiên không đơn giản a, xem ra sau này phải tốn nhiều tâm tư với nó.

. . .

Bóng đêm bao phủ, Mục Trần lẳng lặng ngồi xếp bằng, hai tay biến ảo kết ấn, một tia linh lực ám hắc lưu chuyển ngưng tụ ở đầu ngón tay.

"Rốp."

Khi linh lực quấn lại một chỗ định ngưng kết thành ấn, nhất thời mất khống chế, rung lắc rồi lặng lẽ tiêu tán.

Mục Trần nhìn bàn tay rỗng tuếch, bất đắc dĩ lắc đầu, vừa nãy hắn thử xem có khả năng ngưng kết đạo tử ấn thứ hai hay không, bất quá kết quả như dự liệu, thất bại.

Khó khăn ngưng tụ tử ấn thứ hai quả thật hơn xa khó khăn ngưng kết đạo tử ấn đầu tiên.

- Xem ra chỉ có thể từ từ.

Mục Trần lẩm bẩm, tập trung tâm thần, hai mắt khép hờ, vận chuyển Đại Phù Đồ Quyết, hút lấy thiên địa linh khí chung quanh, chuyển hóa linh khí kia thành tia linh lực ám hắc, dũng mãnh chui vào khí hải.

Càng lúc càng nhiều linh lực, Mục Trần còn có thể tách ra một ít linh lực chạy theo cánh tay, đến cung cấp cho đạo hắc ấn trong lòng bàn tay, khiến cho tử ấn đó càng lúc càng thêm thâm thúy. (tử ấn là ấn tử vong, chứ không phải ấn màu tím, nên chư vị đừng lầm tưởng khi thì tím khi thì đen)

. . .

Trận luận bàn ở huấn luyện trường đánh bại La Thống, khiến cho danh tiếng của Mục Trần tại thiên giới đông viện cũng cao lên không ít.

Vài đệ tử vốn còn ỷ vào tư lịch bản thân vào đây sớm hơn nhiều còn có chút coi thường, nhưng hiện tại đã không hề dám tỏ ra chút nào trước cái tên học viên thiên giới mới toe kia. Còn Đàm Thanh Sơn, với khí thế hung ác điên cuồng dọa cho Khương Lập mặt không còn chút máu bỏ chạy, cũng khiến cho kẻ khác hiểu được thiếu niên trầm lặng ít nói kia, cũng không phải kẻ tốt lành dễ mà chọc đến. Thành ra cuộc sống những ngày tiếp theo của hai người rất thong thả thoải mái, chẳng ai tìm đến gây chuyện, khiến cho Mục Trần trở nên thanh tịnh hơn.

Trong cái không khí thanh tịnh đó, Mục Trần có thể đem tinh thần tập trung cho tu luyện. Ban ngày tận dụng tu luyện trường với thạch trụ tụ linh trận cấp 3, linh lực trong khí hải càng ngày càng hùng hậu hơn.

Đêm đến, hắn nhẹ nhàng ôn dưỡng hắc ấn trong lòng bàn tay, cũng lần lần từng bước cố thử ngưng tụ đạo Sâm La Tử Ấn thứ hai. Bất quá mười lần như một, thất bại.

Dù thất bại hoàn toàn, nhưng Mục Trần không hề buông tha ý định đó. Hắn mơ hồ nhận thấy, những kinh nghiệm thất bại đó cũng khiến hắn càng lúc càng thành thạo trong vấn đề ngưng kết ấn pháp, đồng thời khả năng khống chế Sâm La Tử Ấn cũng càng ngày càng thuận buồm xuôi gió.

Cảm giác mỗi ngày gần thêm một bước tới thành công khiến cho trong lòng Mục Trần rất vui sướng.

Thời gian lẳng lặng trôi qua, chớp mắt đã hết nửa tháng.

Nửa tháng này tuy chưa giúp Mục Trần tiến vào Linh Động cảnh hậu kỳ, nhưng linh lực trong khí hải so với nửa tháng trước dĩ nhiên là mạnh mẽ hơn không ít.

Linh lực càng tiến bộ, tu luyện Sâm La Tử Ấn cũng thuận lợi hơn, khống chế tử ấn thứ nhất đã đạt trình độ chính xác tốt hơn rất nhiều, cũng không tiêu hao quá lớn như khi giao thủ với La Thống trước kia.

Còn việc ngưng tụ tử ấn thứ hai, Mục Trần cũng mơ hồ có cảm giác, nhưng dường như vì linh lực chưa đủ, vẫn chưa thể thành công, khiến hắn tiếc nuối một chút.

. . .

Trong tu luyện trường, khi Mục Trần nghe thấy tiếng chuông gõ báo hiệu khóa trình tu luyện chấm dứt, hắn mở hai mắt hưởng thụ cảm giác linh lực cuồn cuộn trong khí hải, mỉm cười duỗi cái lưng mỏi mệt vì ngồi lâu.

- Này.

Tiếng gọi nũng nịu từ bên cạnh truyền qua, Mục Trần nghiêng đầu, thấy Đường Thiên Nhi đang mỉm cười nhìn hắn, đôi mắt đẹp phủ kín vẻ mong chờ.

- Sao thế?

Mục Trần nghi hoặc.

- Ngày mai chúng ta sẽ đến Bắc Linh Nguyên tu hành.

Đường Thiên Nhi cười khẽ.

- Ngày mai phải đi rồi ư?

Mục Trần ngẩn ra, chợt cười gật đầu. Nửa tháng ngụp lặn trong tu luyện, suýt nữa quên mất thời gian. Bất quá vừa hay, trước mắt đạo Sâm La Tử Ấn thứ hai không thể ngưng kết cũng vì không đủ linh lực, mà trong Bắc Linh Nguyên kia có nhiều linh dược mọc lên, nếu có thể tìm được, không chừng vấn đề này sẽ được giải quyết.

- Lần này đến Bắc Linh Nguyên tu hành, ngươi cần phải thêm hăng hái một chút nha, nghe nói tây viện Liễu Mộ Bạch cũng tham gia, lập đội với hắn là tây viện Hồng Lăng, chúng ta không thể bại bởi bọn họ.

Đường Thiên Nhi nghiêm túc căn dặn.

- Liễu Mộ Bạch à. . .

Mục Trần mỉm cười, cường giả đệ nhất Bắc Linh Viện a. Lần này đến Bắc Linh Nguyên tu hành, có thể tính là lần đầu giao phong không nhỉ?

Thật là lý thú.

Mục Trần chớp sáng, trong Linh Lộ kia hắn còn chưa hề biết sợ ai, Bắc Linh cảnh này, cũng y như thế.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Ước Định

Bắc Linh Nguyên, tọa lạc tại phía tây bắc Bắc Linh cảnh, từ Bắc Linh Viện đi bộ khoảng một ngày. Một địa vực mênh mông rộng lớn, tuy nói Bắc Linh Nguyên phủ đầy hiểm nguy trùng trùng điệp điệp, bất quá nguy hiểm thường kết bạn với kỳ ngộ. Rất nhiều người ở Bắc Linh cảnh nhân số đông đúc này, đều vì mong muốn có kỳ ngộ, thay nhau lần lượt tiến vào Bắc Linh Nguyên. Những người đó, có người đạt được cơ duyên, có người chật vật chạy ra mình mẩy thương tích, cũng có không ít kẻ mãi mãi nằm lại dưới tàn lá rậm rạp.

Đến Bắc Linh Nguyên tu hành, cũng xem như một chuyện quan trọng nổi bật đối với đệ tử thiên giới Bắc Linh Viện, gần một nửa đệ tử báo danh tham gia. Vì họ đều hiểu rõ, cái loại tu luyện yên ả ngày thường ở học viện, rất cần thiết phải có thực chiến chân chính để phát triển.

Chỉ có thực chiến, mới có thể kích phát tâm tính, rèn luyện nó ngày một cứng cỏi. Đó là con đường không thể thiếu mà mọi cường giả phải đi qua.

Bắc Linh Nguyên không chỉ đầy rẫy các loại linh thú hung mãnh, mà còn đủ loại tam giáo cửu lưu hầm bà lằng các loại nhân vật hỗn tạp, trong đó có vài kẻ ác danh không kém.

Cùng những tên ngoan độc huyết tinh đầy cả hai tay mà so sánh, đệ tử Bắc Linh Viện lại cứ như dê béo. Dù cho thực lực không tầm thường, nhưng nếu chân chính giao thủ, chỉ e còn chưa đủ cho người ta xỉa răng.

Do vậy, để bảo vệ đệ tử, Bắc Linh Viện cũng phái ra khá đông lực lượng bảo vệ tương đối mạnh mẽ. Đông viện Mạc sư cùng với tây viện

Tịch sư cũng đi theo. Hai lão chân chính là những cường giả Thần Phách cảnh, có lẽ cũng ít có kẻ nào ở Bắc Linh cảnh này dám to gan lớn mật vuốt râu hùm hai gã Thần Phách cảnh liên hợp.

. . .

Sáng sớm, đội ngũ tu hành của Bắc Linh Viện đã rục rịch khởi hành. Cho đến tận chiều tối, cũng chỉ đến được bên ngoài Bắc Linh Nguyên. Bóng đêm dần buông xuống, cả đoàn cũng chỉ còn cách hạ trại nghỉ ngơi.

Bóng đêm bao phủ càng lúc càng đậm, những đống lửa bừng lên trong các doanh trại. Đệ tử Bắc Linh Viện rất ít khi đi vào những khu vực như thế này, nên cũng có nhiều vị tỏ ra hưng phấn, không ít người ở các lều trại náo nhiệt chuyện trò. Không khí đó khiến người ta không nghĩ đến họ đang dấn thân mạo hiểm, mà giống một đám đi du lịch thưởng ngoạn nhiều hơn. Những người chân chính đi thám hiểm cũng thấy, thầm cười khinh đám trẻ đầu xanh, lặng lẽ biến mất trong bóng đêm.

Trong mắt họ, những đệ tử này chẳng qua là vài tên công tử mặt trắng áo đỏ, đợi khi đối mặt linh thú hung ác, sẽ thấy cảnh chúng nó sợ hãi đến tè ra quần.

Mục Trần ngồi xếp bằng cạnh đống lửa, đảo mắt nhìn vào bóng đêm tăm tối xung quanh doanh trại. Xa xa đâu đó, dường như có tiếng thú kêu gào quanh quẩn tràn ngập máu tươi.

Cảnh này... thoáng quen thuộc.

Chẳng qua, không khí bên trong kia lại khác xa cái Linh Lộ, cũng thiếu nhiều lắm những tàn khốc và máu tanh.

Mục Trần bất giác cảm thấy hơi sợ run lên, một bàn tay xinh xắn thon thả đột ngột từ phía sau vươn tới người hắn, vỗ vai.

Ngay lúc đó, Mục Trần phản ứng cực nhanh như một đầu mãnh thú, đôi mắt lạnh lẽo, cơ thể bật lên nhanh như cắt chụp lấy bàn tay kia khóa chặt.

- Úi.

Người kia đau đớn la lên, khiến Mục Trần tỉnh táo lại, mới thấy ra là Đường Thiên Nhi, lạnh lẽo trong mắt tan đi, tỏ vẻ xấu hổ gãi đầu, vội buông tay nàng ra.

- Ngươi làm cái gì vậy? Đau quá a.

Đường Thiên Nhi xuýt xoa vuốt ve cổ tay, hậm hực nói.

- Ta xin lỗi.

Mục Trần cúi đầu gượng cười làm hòa. Rèn luyện một năm trong Linh Lộ kia khiến cho sức cảnh giác của hắn đã trở thành một phản xạ cực kỳ nhạy bén. Vốn cái cảnh giác đã trở thành bản năng này đã được hắn đè nén sau khi trở lại Bắc Linh cảnh, nhưng lúc này hoàn cảnh lại có vẻ quen thuộc, không ngờ đã khơi dậy bản năng đã ngủ say qua nhiều tháng kia.

- Ngươi làm sao vậy?

Đường Thiên Nhi chu miệng chằm chằm nhìn Mục Trần, nàng dù sao cũng thận trọng, trước đó khi hắn khóa cổ tay nàng, đột nhiên khiến nàng cảm thấy lạnh lẽo trong lòng. Nàng chợt nghĩ, nếu không phải lúc đó đau quá mà hô lên, có lẽ ngay sau đó hắn sẽ bẻ gẫy cổ tay nàng chăng?

Mục Trần nhìn đống lửa tí tách trước mặt, trầm tư một hồi:

- Ngày trước trong Linh Lộ, nếu có kẻ hành động giống như ngươi vừa nãy với ta, có lẽ đã bị ta giết chết. Vì ta không giết hắn, thì kẻ bị giết, chỉ có thể là ta...

Đường Thiên Nhi ngẩn ngơ, nhìn thiếu niên sắc mặt trầm tĩnh, hắn nói đến chữ giết, thần sắc lại nhẹ nhàng như không, cảm giác như đó là thói quen bình thường.

- Linh Lộ kia... nghe có vẻ rất đáng sợ?...

Đường Thiên Nhi thì thầm nói. Vốn trong mắt mọi người, Linh Lộ rất thần bí, phần lớn những kẻ từ Linh Lộ bước ra đều ngậm chặt kẽ răng, không nói gì về nơi đó. Bất quá vì những kẻ bước ra đều có thực lực rất mạnh, khiến cho những thiếu niên thiếu nữ như Đường Thiên Nhi đều nghĩ đó là thiên đường mà hướng tới.

Bất quá bọn họ ngây ngô không biết, muốn tiến vào khu vực phi thường, cũng phải có thực lực phi thường như thế.

Mục Trần cười nhẹ, thì thào tự nói:

- Ở đó mọi người đều xem như đối thủ cạnh tranh, chỉ có điều hơn tàn khốc, không ít những kẻ bất bình thường ở trong đó, mới một khắc trước còn cười nói hòa thuần vui vẻ với ngươi, ngay sau đó liền cắm một trủy thủ vào tim ngươi.

- Do vậy trong đó tín nhiệm là một từ vốn không nên cho vào từ điển. Bất quá nếu có thể gặp được kẻ có thể tín nhiệm, đó là món quà quý nhất cho cuộc đời ngươi.

Mục Trần nhẹ thở dài, thần sắc nhu hòa, hắn lại nhớ tới cô gái tóc bạc thướt tha, đó quả là một kẻ bất thường khiến cả hắn cũng phải đau đầu không ít, đuổi giết hắn đến nửa năm. Mục Trần từng giao đấu với nàng ba lần, ở lần cuối cùng đó, người con gái kia cũng tìm ra cơ hội kết thúc, chuôi trường kiếm đen tuyền như u linh đòi mạng dừng ngay cổ họng hắn.

Lúc đó, dĩ nhiên nàng đã thắng, chỉ cần đẩy tay nhẹ một chút, cái tên Mục Trần sẽ vĩnh viễn nằm lại trong Linh Lộ.

Bất quá cuối cùng nàng không đâm, lại lui về bóng đêm dùng đôi mắt như ngọc dõi theo hắn hồi lâu, chậm rãi thu kiếm, cúi đầu nói:

- Ta không thể giết ngươi, ngươi đi cùng ta.

Mục Trần khi đó vô cùng sửng sốt, rầu rĩ cả nửa ngày mới nói ra điều khiến hắn buồn bực cả nửa năm:

- Sao ngươi lại đuổi giết ta lâu như vậy? Nếu không phải ta cứu ngươi, ngươi đã sớm chết rồi.

Lần đầu hắn thấy nàng, là một tình huống chỉ mành treo chuông. Năm tên quái vật xảo quyệt như cáo vây nàng vào chỗ chết. Vốn Mục Trần cũng không định ra tay, vì những tên kia rất phiền phức, nhưng vì một thoáng nhìn thấy đôi mắt lưu ly ngọc ngà hiện ra nét buồn bã, hắn mềm lòng.

Cứu nàng, lại đeo theo bên người nửa năm phiền toái.

Sau đó một tuần, Mục Trần mang theo nàng đang thụ thương bắt đầu đào vong trối chết. Bất quá sau 10 ngày, năm tên biến thái lần lượt bị hắn đánh bại, giết hết ba ngươi, hai người còn lại đành phải buông tha.

Giải quyết được 5 cái phiền toái lớn, còn chưa kịp thở ra hơi, cô gái từ khi được cứu không hề nói nửa lời bắt đầu rút kiếm, và sau đó là nửa năm giao phong và chạy trốn của hắn.

Cô gái nghe câu hỏi của Mục Trần, dường như suy nghĩ, rồi cho hắn một đáp án khiến cho Mục Trần tức muốn hộc máu:

- Ta không nghĩ sẽ có cảm tình với ngươi, ta chỉ nghĩ là ta muốn tu luyện, nếu có cảm tình sẽ làm ta phân tâm.

- Ngươi bệnh vừa phải chớ.

Lúc ấy hắn quả thật mất bình tĩnh quát lên.

- Vậy ngươi bây giờ tính làm gì?

Mục Trần vô lực hỏi.

- Vừa rồi ta định giết ngươi, bất quá... dường như không xuống tay được.

Cô gái còn tỏ vẻ thật sự lo lắng, ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào gương mặt nhỏ nhắn nghiêng nước nghiêng thành, nàng nhíu mày nói:

- Ta cảm thấy nửa năm trôi qua, đối với ngươi có cảm tình.

Mục Trần không nói gì chỉ trợn mắt nhìn lên trời. Đuổi giết ta nửa năm, làm thế nào từ sát tâm lại chuyển thành cảm tình.....

- Ta vừa rồi không giết ngươi, ngươi nợ ta một mạng, nên phải theo đội của ta, đợi khi nào ta không thích ngươi nữa, thì giết ngươi đi.

- Ngươi tưởng đang nuôi chó hả?

- Ờ... đến lúc đó không giết ngươi, thả ngươi đi thôi.

- .....

Không nói nên lời, Mục Trần bất đắc dĩ lắc đầu, xoay người bỏ đi

- Không có hứng.

- Ta có thể đỡ hết thảy ám toán sau lưng của ngươi, chỉ cần ngươi không tổn thương ta, ta sẽ bảo vệ cho ngươi, bất kể Linh Lộ hay Đại Thiên thế giới.

Cô gái nhìn hắn xoay người bỏ đi, hơi do dự đột nhiên thốt lên.

Mục Trần khựng lại, giọng nói nhẹ nhàng êm ái xuyên thấu không gian, đột ngột đánh vào lòng hắn, đột nhiên khiến trái tim căng thẳng trở nên mềm đi.

- Bình thường thì không nói câu nào, không ngờ nói ra vài câu lại khiến cho người ta cảm động.

Mục Trần xoay người lại, khẽ cười, rồi thở dài, bước đến vươn tay ra với nàng.

- Vậy, hợp tác vui vẻ.

Gương mặt lạnh lùng xưa nay không hề thấy biểu hiện tình cảm gì, đột nhột hiện lên một nét cười nhẹ như lông hồng, cái xinh đẹp bất ngờ khiến cho ánh trăng cũng lu mờ.

Nàng vươn bàn tay lạnh lẽo nhỏ bé mà mềm mại, nắm chặt lấy tay hắn.

- Đây là ước định của ta và ngươi!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Tinh Phách Linh Thú

Lửa trại bùng lên, tia lửa ấm áp chiếu rọi thân thể mềm mại của Đường Thiên Nhi, nhưng nàng ngược lại cảm thấy lạnh lẽo, cái lạnh đó, đến từ Linh Lộ mà Mục Trần miêu tả cho nàng nghe.

- Xem ra Linh Lộ không tốt đẹp như ta nghĩ, còn may ta không bị chọn, chứ không e răng xương cốt cũng không còn.

Đường Thiên Nhi run run nói, tim đập gấp gáp. Nàng thật tưởng tượng không nổi, một nơi mà ngay cả lòng tin cũng không hề tồn tại, thì phải nơm nớp lo sợ đề phòng như thế nào?

- Vốn không là cái chỗ tốt đẹp gì.

Mục Trần cười nhạt, ngẩng đầu lên nhìn thấy Mạc sư đang đập tay thu hút chú ý của mọi người. Đông đảo đệ tử đều đưa mắt nhìn qua.

- Bắc Linh Nguyên tu hành đã chính thức bắt đầu, ở đây sẽ là doanh trại của chúng ta, ngày mai các ngươi từ đây xuất phát vào Bắc Linh Nguyên tu hành, chính diện giao phong với linh thú. Do đó hôm nay ta có vài điều nhắc nhở mọi người. Linh thú chia làm ba cấp cao - trung - sơ, bên ngoài Bắc Linh Nguyên phần lớn đều là linh thú sơ cấp, nhưng ta nghĩ các ngươi cũng phải liên thủ mới mong đối phó được chúng nó.

Mạc sư đảo mắt nhìn quanh, giọng nói trầm trầm quanh quẩn những chiếc lều trong doanh trại, mỗi đệ tử đều im lặng và chú ý lắng nghe. Bọn họ đều hiểu rõ, đây không phải là một đợt diễn tập hay cái gì đại loại như thế, mà là chiến đấu chân chính, sơ ý một chút là trở thành thịt tươi trong miệng linh thú ngay tức khắc.

- Linh thú sơ cấp có thực lực ước chừng Linh Động cảnh, trung cấp là Linh Luân cảnh, linh thú cao cấp lại có thể so với cường giả Thần Phách cảnh. Sâu trong Bắc Linh Nguyên này có linh thú cao cấp, ta khuyến cáo các ngươi, tuyệt đối không được phép đi quá sâu vào Bắc Linh Nguyên!

Giọng nói của lão đã chuyển thành nghiêm khắc, mỗi lời nói đều như sắt đá. Linh thú cao cấp ở sâu trong Bắc Linh Nguyên, ngay cả lão muốn đối phó cũng rất phiền toái, những đệ tử non nớt thường ngày quen chăn ấm đệm êm trong học viện, chẳng khác nào cừu non không sức phản kháng.

Mọi người gật gù liên tục như gà mổ thóc, chẳng tên nào đủ can đảm lấy cái mạng nhỏ ra đùa. Đừng nói đến linh thú cao cấp, ngay cả linh thú trung cấp, bọn họ cũng không do dự vắt giò lên cổ mà biến cho xa.

- Lần này tu hành, ba tiểu đội có thành tích tốt nhất sẽ nhận được mỗi thành viên một quả Uẩn Linh đan.

Mạc sư dịu giọng trở lại, ánh mắt nhìn các đệ tử mang theo nét cười vui vẻ, nói tiếp:

- Để đạt thành tích cao nhất, cần phải hợp tác thật nhuần nhuyễn với đồng đội. Thực lực hiện tại của các ngươi chỉ có hợp tác mới có thể thong dong thoải mái ở cái nơi hỗn tạp Bắc Linh Nguyên này!

- Yes, sir, ma'am!

Đệ tử lúc nhúc đồng thanh trả lời.

- Sau khi liệp sát linh thú, không nên quên thu hoạch tinh phách, linh phách sơ cấp sẽ không khiến những cường giả Thần Phách cảnh chú ý, chỉ dùng để đánh giá thành tích của các ngươi.

Mục Trần khẽ gật đầu, cường giả Thần Phách cảnh có năng lực luyện hóa tinh phách, nhưng với thực lực của họ, những linh thú sơ cấp tầm thường dĩ nhiên chẳng có gì hấp dẫn.

- Mạc sư, ngài cũng là cường giả Thần Phách cảnh, ngài luyện hóa thú phách gì a?

Có đệ tử tò mò cất tiếng hỏi, đối với cường giả Thần Phách cảnh, năng lực luyện hóa thú phách hấp dẫn như vậy, dĩ nhiên khiến các đệ tử rất hứng thú.

Mạc sư nghe vậy, hơi do dự một chút, chợt một tay kết ấn, một cỗ linh lực mạnh mẽ trong cơ thể bùng lên, kim quang ngưng tụ sau lưng, hóa thành một con kim cự lang ngửa đầu hú vang. Bên ngoài bộ lông kim cự lang dường như có thêm những hoa văn như sấm sét, uy vũ bất phàm.

- Wow... Woa.... Ui chu choa!...

Trong doanh trại liên tiếp vang lên những tiếng xuýt xoa kinh ngạc và hâm mộ, thậm chí doanh trại tây viện bên kia nghe thấy lạ cũng đưa mắt nhìn qua, rồi cũng rung động cảm thán nhìn kim cự lang sau lưng Mạc sư.

Tịch sư bên này vừa thông báo quy định xong nhìn thấy thế, bĩu môi. Thân thể run run, linh lực cường đại bộc phát ra, sau lão xuất hiện một cự sư tử màu đen, trên lưng hắc cự sư kia có một cái mai rùa màu xám.

Mọi ánh mắt của các đệ tử đều bị thu hút bởi hai tinh phách linh thú được hai cường giả Thần Phách cảnh triệu hồi ra, hấp dẫn vô cùng, lực lượng này đủ khiến nhiều người thèm rớt nước mắt, à không nước miếng.

- Ta luyện hóa tinh phách linh thú cao cấp Kim Lôi Lang, địa bảng Vạn Thú Lục xếp hạng thứ 382, Tịch sư luyện hóa tinh phách linh thú cao cấp Thạch Quy Sư, địa bảng Vạn Thú Lục xếp hạng 390.

Mạc sư nhìn thấy Tịch sư xung động, cũng mỉm cười vung tay lên, cự lang tiêu tán đi mất.

- Linh thú lợi hại uy dũng thế mà trên địa bảng xếp hạng hơn 300 gần 400 kia đấy? Vậy những linh thú xếp hạng top 100 thì chẳng phải càng biến thái hơn sao? Còn những linh thú huyền thoại của thiên bảng Vạn Thú Lục... chắc phải có thực lực nghịch thiên...

Nhiều đệ tử sợ hãi than thầm không thôi, địa bảng xếp hạng 300 đã lợi hại đến thế, thiên bảng còn khủng bố hơn nhiều a!

- Có thể được xếp vào 100 vị trí đầu của địa bảng Vạn Thú Lục, đều là những linh thú không hề đơn giản. Thực lực của chúng siêu việt rất xa cường giả Thần Phách cảnh, có thể sánh với cường giả Tam Thiên cảnh. Do vậy chúng nó thường được gọi là thiên cấp linh thú, hay ngắn gọn là thiên thú.

Nói tới đó, Mạc sư đột nhiên liếc nhìn Mục Trần. Hắn hiểu ngay ý của lão, vì cha hắn luyện hóa Viêm Long Điêu kia, chính là linh thú hạng 85. Nghĩa là Viêm Long Điêu hắn đã đạt tới trình độ thiên thú. Bình thường mà nói, cường giả Thần Phách cảnh muốn luyện hóa tinh phách linh thú thực lực cao hơn hắn bản thân, là một chuyện cực kỳ khó khăn hiếm gặp. Mà Mục Phong cha hắn có thể, vốn là một đại cơ duyên. Cũng vì thế mà chiến lực của Mục Phong đặt trong Bắc Linh cảnh chín vị vực chủ, tuyệt đối là tam cường.

Dù sao tiến vào Thần Phách cảnh, bản lĩnh lớn nhất chính là luyện hóa tinh phách linh thú, một chiến lực không nhỏ, dĩ nhiên ai luyện hóa được linh thú càng mạnh, chiến lực càng cường hãn.

- Về phần những sinh vật trong thiên bảng Vạn Thú Lục.....

Lão dừng lại một chút, liếc mắt nhìn bọn trẻ, cười xòa:

- ....e rằng những nhân vật siêu cấp chí tôn của Đại Thiên thế giới, cũng không dám ra tay đắc tội với chúng.

- Thôi, cũng khuya rồi, các ngươi tạm nghỉ, sáng sớm ngày mai khởi hành, tiến vào Bắc Linh Nguyên!

Mạc sư cũng cảm thấy nói đã đủ, ra lệnh cho những thiếu niên thiếu nữ còn đang hưng phấn không thôi phải giải tán.

Mọi người nghe thấy, mới đem theo chút hưng phấn còn lại kia lục tục bước về lều. Mục Trần cũng về lại lều của hắn, nhắm mắt tu luyện, lại tiếp tục thử luyện ra Sâm La Tử Ấn đạo thứ hai.

Một đêm yên tĩnh trôi qua.

Sáng sớm, mặt trời chiếu những tia nắng đầu tiên xuống những tán lá, trong doanh trại những đệ tử đã chuẩn bị chu đáo, sắc mặt hào hứng phấn khích nhìn vào cánh rừng rậm mênh mông trước mặt.

Mục Trần đứng cạnh Đường Thiên Nhi, ánh mắt quét qua chung quanh, chợt nhìn thấy Đàm Thanh Sơn xa xa. Bên cạnh tên kia, không ngờ là Mặc Lĩnh, cái điệu này hai người đó là một đội a. Điều đó khiến Mục Trần cũng thoáng kinh ngạc, Mặc Lĩnh thực lực vốn có Linh Động cảnh hậu kỳ, nếu muốn tìm người lập tổ đội, dĩ nhiên có không ít lựa chọn tốt hơn Đàm Thanh Sơn nhiều.

- Mục Trần, ngươi và Thiên Nhi một đội à? Ha ha ha, ta đi cùng Thanh Sơn. Hắn là người mới, mà chỗ này hơi nguy hiểm, cũng nên chiếu cố hắn một chút.

Mặc Lĩnh cũng đã nhìn thấy Mục Trần, cùng Đàm Thanh Sơn tiến qua cười nói.

Mục Trần mỉm cười gật đầu, nghe lời nói của Mặc Lĩnh, có vẻ như tên đó muốn tạo quan hệ giao hảo với hắn. Xem ra chiếu cố Đàm Thanh Sơn chỉ là cái cớ, hơn phân nửa là vì muốn kết giao với mình.

- Cũng nhờ Mặc Lĩnh học trưởng suy nghĩ chu đáo.

Mục Trần cười nói, đối với Mặc Lĩnh cũng không có ác cảm, kết giao cũng không có vấn đề.

Hai người cười nói với nhau một chút, đột nhiên ngưng lại. Bên phải cả bọn, từng toán người đột nhiên tách ra, vài bóng dáng quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt của Mục Trần. Người dẫn đầu, chính là kẻ tháng trước bị hắn đánh bại ở viện thí, Liễu Dương.

Liễu Dương nhìn chằm chằm Mục Trần, ánh mắt rất thâm độc. Trận đối chiến viện thí đó ảnh hưởng danh tiếng của hắn không nhỏ. Khi tiến vào thiên giới, tuy có đại ca Liễu Mộ Bạch che chở, nhưng nhiều kẻ vẫn ngầm cười nhạo sau lưng, khiến cho hắn tràn ngập căm giận trong lòng.

Mục Trần chỉ liếc Liễu Dương một cái rồi nhìn sang bên cạnh hắn. Một thanh niên dáng người cao ráo cường tráng, kẻ kia cũng đang dùng ánh mắt thích thú nhìn Mục Trần.

- Ngươi là Mục Trần kia ư? Gần đây danh tiếng vang dội a.

Thiếu niên áo vàng tủm tỉm cười, vẻ lơ đãng hỏi.

- Trần Thông, các ngươi muốn gì?

Mặc Lĩnh nhìn thấy hai kẻ này, mày ưng nhíu lại, trầm giọng nói.

Mục Trần sắc mặt lại bình tĩnh. Trần Thông? Cái tên này ở Bắc Linh Viện cũng khá là nổi tiếng, tuy kém Liễu Mộ Bạch một chút, nhưng cũng xếp thứ ba tổng bảng Bắc Linh Viện, thực lực Linh Động cảnh hậu kỳ, giống như Mặc Lĩnh là đối tượng trọng điểm bồi dưỡng của viện.

- Trước kia đều tự mình uy phong tác quái, sao bây giờ phải dẫn theo người mới dám đến?

Mục Trần liếc Liễu Dương một cái, cười nói.

Nghe hắn chế nhạo, sắc mặt Liễu Dương giận đến xanh mét, âm lãnh cất tiếng:

- Cứ tự đắc đi, đừng cho chúng ta gặp ngươi trong Bắc Linh Nguyên, bằng không thì tự chịu!

Mục Trần cười, lắc đầu:

- So với đại ca của mình, ngươi kém thật sự quá xa.

- Ha ha ha, quả nhiên kiêu ngạo a, làm quen chút đi? Ta là tây viện Trần Thông, từ lâu đã muốn biết người duy nhất ở Bắc Linh cảnh có tư cách tham gia Linh Lộ.

Kia Trần Thông vươn tay ra, cười khinh khỉnh.

- Chúng ta đi.

Mục Trần mỉm cười, lười để ý tới hai tên này, lách qua bên cạnh Trần Thông, chợt dừng lại một chút, nhìn về một bên không xa, một thân ảnh áo trắng anh tuấn, Liễu Mộ Bạch thản nhiên nhìn bên này.

Hai ánh mắt giao nhau, mơ hồ có hàn ý lưu động trong không gian, khiến cho những đệ tử chung quanh như ngậm tăm.

- Nếu thấy ta không vừa mắt, thì tự tới đi, đừng có đưa tới mấy kẻ này, thật là ngứa mắt.

Mục Trần nhẹ nhàng cười, không hề dừng lại, dẫn nhóm Đường Thiên Nhi rời khỏi doanh trại, nhanh chóng tiến vào Bắc Linh Nguyên.

Liễu Mộ Bạch híp mắt nhìn Mục Trần đã đi xa, ánh mắt xẹt qua một tia sắc bén.

- Tên khốn!

Liễu Dương nghiến răng nghiến lợi.

Trần Thông nhếch miệng cười, ánh mắt cũng khẽ nheo lại.

- Không sao, cứ cho hắn tự đắc chút đi, trong Bắc Linh Nguyên sẽ có cơ hội gặp, lúc đó nếu không ai nhìn thấy, ta sẽ dạy dỗ hắn nên biết chữ lễ phép viết như thế nào, thật là là một tiểu tử không biết kính trọng học trưởng a.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Thợ Săn Lão Luyện

- Bọn tây viện kia thật sự rất đáng ghét.

Dưới bóng cây trải rộng trong rừng rậm, gương mặt Đường Thiên Nhi giận tím tái, bọn người kia nhiều lần kiếm Mục Trần gây chuyện, cái tượng đất cũng không nhịn được nộ nữa là.

- Không bị người ta ghen tị chỉ là hạng tài trí tầm thường.

Mục Trần cười nhẹ, ánh mắt thoáng nhìn một hướng xa xa phía sau, nói:

- Bất quá ta thấy Liễu Mộ Bạch đúng là ghen ghét với ta không ít chút nào a. Trước tới nay ta cũng đâu có mấy khi cùng xuất hiện?

- Liễu Mộ Bạch?

Đường Thiên Nhi nhíu mày liễu:

- Hắn sẽ đối phó ngươi sao?

- Bằng không ngươi cho rằng với cái loại Liễu Dương mới thăng lên thiên giới sao lại có Trần Thông ra mặt giúp hắn? Phía sau không thể thiếu tay chân Liễu Mộ Bạch động vào, người này. . . thực ra so với mấy tên biến thái của Linh Lộ cũng khá giống, nhưng mà cái trình vẫn còn kém hơn.

Mục Trần thản nhiên.

- Kẻ đó cũng đáng ghét.

Đường Thiên Nhi lạnh băng, chợt lo lắng:

- Liễu Mộ Bạch cũng không dễ đối phó đâu, Liễu Dương so với hắn, vốn không cùng cấp bậc, từ khi vào Bắc Linh Viện tới nay, Liễu Mộ Bạch vẫn luôn giữ chắc danh hiệu đệ nhất Bắc Linh Viện, mấy năm nay hình như hắn chưa bao giờ thua trận nào.

- Đúng vậy, Mục Trần, ngươi nên cẩn thận nhiều hơn một chút. Liễu Mộ Bạch kia ta nhìn không thấu, ta từng giao thủ với hắn, nhưng thảm bại. Mà lần đó hắn không hề dùng đến thực lực chân chính.

Mặc Lĩnh bên cạnh lời nói càng thêm trịnh trọng.

- Mặc Lĩnh học trưởng thực lực đã là Linh Động cảnh hậu kỳ, nếu hắn dễ dàng đánh bại ngươi, vậy...

Đàm Thanh Sơn hơi kinh ngạc, phân tích.

Mặc Lĩnh chậm rãi gật đầu:

- Liễu Mộ Bạch rất có thể đã tiến vào Linh Luân cảnh, kẻ đó... rất lợi hại a.

Đường Thiên Nhi càng thêm nghiêm mặt. Nếu thật như vậy, thì phiền toái quá lớn, Linh Luân cảnh và Linh Động cảnh chênh lệch thực sự quá xa.

Nghĩ vậy, nàng nhìn qua Mục Trần, nhưng thiếu niên kia vẫn một nét bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, khóe miệng vẫn mang nét cười nhu hòa. Cái vẻ điềm tĩnh trấn định này cũng khiến cho Đường Thiên Nhi, Mặc Lĩnh, Đàm Thanh Sơn bất giác an tâm hơn nhiều.

Biểu hiện thong dong của hắn như có ma lực, làm cho người ta không tự chủ tin rằng hắn có thể làm ra những chuyện mà người thường không thể nghĩ bàn.

- Linh Luân cảnh tuy lợi hại, bất quá cũng không phải là cái gì mà không thể chạm vào được. Dù cũng phiền toái thật, nhưng Liễu Mộ Bạch thật muốn muốn động thủ mà nói, e rằng hắn cũng chẳng có kết cục tốt đẹp đâu.

Mục Trần nhẹ giọng nói, ngôn ngữ đều đều như không có gì, có điều bất kể Linh Lộ hay Đại Thiên thế giới, kẻ nào có tâm tư đụng chạm đến hắn, kết quả thế nào thì cũng phải trả giá không nhỏ.

- Quên đi, không nói chuyện đó nữa, Bắc Linh Nguyên tu hành đã bắt đầu, chúng ta cũng làm việc thôi. Hai vị hiện tại, xem như là đối thủ cạnh tranh của chúng ta nha.

Mục Trần tủm tỉm cười liếc mắt nhìn hai người Mặc Lĩnh.

- Vậy chúng ta đây.... tiên hạ thủ vi cường!

Còn tưởng hai tên đó ra tay đánh lén, nào ngờ Mặc Lĩnh và Đàm Thanh Sơn liếc nhau, co giò phóng về trước bỏ chạy nhanh như thỏ. Hiện tại họ vẫn còn ở bên ngoài Bắc Linh Nguyên, linh thú rất thưa thớt, phải vào trong một chút mới dễ gặp hơn.

Mục Trần nhìn hai vị kia vắt giò lên cổ chạy mất, cũng nhịn không được cười lớn, nhẹ nhàng xoa xoa tay, trong con ngươi đen láy dũng mãnh trào ra sự phấn khởi vô tận.

Đã lâu lắm quên mất cái khí vị khi làm thợ săn a, nếu mà còn không động thủ, e là phải lục nghề mất.

- Chúng ta cũng đi thôi.

Mục Trần vung tay gọi Đường Thiên Nhi, cả hai nện bước đi nhanh. Bất quá hắn cũng chưa định ra lộ tuyến của đội, cứ đi tới trước. Kinh nghiệm rèn luyện trong Linh Lộ, khiến cho hắn hiểu rõ cách thức tìm ra tung tích linh thú.

Hai người đi nhanh hơn, mười phút sau cũng dần xâm nhập Bắc Linh Nguyên, thỉnh thoảng xa xa chung quanh vang lên đủ loại tiếng rống của linh thú.

Đường Thiên Nhi bám sát phía sau Mục Trần, hai má xinh đẹp lộ rõ vẻ khẩn trương. Nàng hiểu rõ tại nơi nguy hiểm này, nếu đi lạc vào ở linh thú, bị chúng nó bao vây sẽ có kết cục thế nào.

Lúc nàng còn lo lắng quan sát chung quanh, Mục Trần phía trước đột ngột dừng lại, nàng chưa kịp phản ứng liền tông phải hắn, thân thể mềm mại lả lướt dán sát vào lưng Mục Trần. Cái loại tiếp xúc gây ra cái cảm giác mềm mại thế này, khiến cho Mục Trần nhịn không được trợn mắt nhìn, còn Đường Thiên Nhi phía sau lại cúi đầu đỏ bừng mặt, vội vàng lui lại, nhưng Mục Trần nắm chặt tay nàng.

- Suỵt.

Đường Thiên Nhi hoảng hốt còn chưa kịp giãy giụa, Mục Trần đã nhẹ nhàng đưa ngón trỏ lên miệng, ánh mắt xuyên qua cây cối, nhìn thẳng phía trước. Đường Thiên Nhi cũng nhìn theo, tại bãi đất trống phía trước, hai con vật toàn thân màu đỏ, trên trán có một cái sừng màu đen, nhìn giống như hổ, lại giống heo nhàn nhã bước đi, những tiếng gầm gừ khe khẽ không ngừng phát ra.

- Là linh thú sơ cấp, Huyết Trư Hổ.

Mục Trần nhẹ giọng nói, hai con Huyết Trư Hổ xem ra thực lực cũng có Linh Động cảnh trung kỳ, bất quá loại linh thú này da dày thịt béo, thừa sức chống đỡ một kích toàn lực của cường giả Linh Động cảnh hậu kỳ, hơn nữa khi chúng nó phát điên, thì còn hung ác khác thường hơn.

- Mỗi người một con, có vấn đề gì không?

Mục Trần quay nhìn Đường Thiên Nhi hội ý, gương mặt cô gái bỗng dưng hơi tái, nhưng cũng quật cường gật đầu, có lẽ cô nàng này vẫn là lần đầu tiên giao phong với loài linh thú hung tàn như thế.

- Không phải sợ, có ta ở đây.

Mục Trần mỉm cười an ủi.

- Ừ.

Đường Thiên Nhi khẽ cắn môi, hai tay nắm chặt, một thanh đoản kiếm xuất hiện, nàng cũng không muốn làm kẻ vướng chân Mục Trần, vì thành tích của hai người, nàng phải cố gắng.

- Lên!

Mục Trần khẽ quát nhẹ, dẫn đầu xông ra.

"HoooRoooaarar!"

Mục Trần vừa hiện thân, hai đầu Huyết Trư Hổ ngay lập tức phát hiện đỏ mắt gầm rống phóng qua, trên cơ thể toát ra hào quang huyết sắc đậm đặc.

"Rầm rầm rầm rầm.."

Một con nện bước rung chuyển đất rừng, như một đạo huyết quang sấm chớp lao đến Mục Trần, con thú kia vừa định chạy theo, một đám đá vụn bén ngót có linh lực bao bọc hung hăng oanh tạc cái mũi của nó, khiến nó phải dừng lại, đưa ánh mắt đỏ ngầu nhìn về thân ảnh cô gái nhỏ bé yếu ớt bên này, lại rống lên dữ tợn lao qua tấn công.

Mục Trần nhìn chăm chú đầu Huyết Trư Hổ đang tập trung công kích chính mình, ánh mắt không hề kích động, nhưng tràn ngập hưng phấn, bàn chân giẫm đất, thẳng tắp lao lên.

Một người một thú lao vào nhau, cuồng phong thổi quét lá khô đầy trên đất. Lúc hai bên sắp va chạm với nhau, Mục Trần mạnh mẽ nghiêng người bước qua, tay phải nắm chặt một thanh trủy thủ, linh lực ám hắc quấn quanh bao bọc lấy.

Tay phải vẽ thành một đường cong tinh tế, hướng qua cơ thể Huyết Trư Hổ, hắc ám hiện ra, hàn quang xuyên qua hai mắt linh thú, máu tươi bắn ra tung tóe.

"Uỳnh!"

Thân thể Huyết Trư Hổ nện dữ dội vào một thân đại thụ phía sau, khiến cho thân cây đứt gãy rồi ầm ầm đổ sụp xuống, đất đai rung lên một hồi. Huyết Trư Hổ cũng điên cuồng rống thảm, đôi mắt đỏ ngầu của nó đã bị Mục Trần chọc mù đi.

"HoooRoooaarar!"

Đau nhức khiến Huyết Trư Hổ trở nên điên cuồng, ngửi mùi trong không khí định hướng, cuồng bạo tấn công lần nữa về phía Mục Trần, lông trên cơ thể cứng như gai nhọn dựng thẳng lên, lao đi như một tòa thành thép.

Đối mặt Huyết Trư Hổ đã điên loạn, Mục Trần lại có vẻ thong thả, giẫm chân nhảy cao tại chỗ, tùy ý Huyết Trư Hổ lướt qua lướt lại. Mà mỗi lần như thế, lưỡi sắc bén của trủy thủ lại vương thêm một loạt máu tươi đỏ thẫm.

Máu tươi vương vãi, tốc độ Huyết Trư Hổ càng lúc càng chậm, đã bắt đầu kiệt sức. Mục Trần thừa lúc nó còn đang lảo đảo, nhanh như cắt lao vào, hàn quang lóe sáng, trủy thủ có linh lực bao bọc, sắc bén đến mức chỉ nhìn đã khiến người ta lạnh gáy, nhanh như sấm chớp xuyên vào cổ họng Huyết Trư Hổ.

Máu tươi nóng hổi theo trủy thủ cuồn cuộn chảy ra, Huyết Trư Hổ phát tiếng gầm nho nhỏ thê lương, thân thể khẽ giãy giụa một chốc, rồi lặng yên nằm đó không còn nhúc nhích.

Mục Trần bình tĩnh rút trủy thủ ra, đẩy cái xác Huyết Trư Hổ to lớn qua một bên, ra tay lão luyện, ngay cả những người thám hiểm vào sinh

ra tử với nghề liệp sát linh thú cũng không bằng. Bản lĩnh cỡ này, không phải những tên thiếu niên chưa ra đời có thể có được.

Giải quyết nhanh chóng đầu Huyết Trư Hổ, Mục Trần nhìn qua phía Đường Thiên Nhi, cô gái có vẻ chật vật khó khăn. Tuy trên cơ thể Huyết Trư Hổ đã có không ít vết máu, nhưng vốn da dày thịt béo như Huyết Trư Hổ, chút vết thương đó không có mấy tác dụng.

"Hooo...Roooaarar!"

Đang giằng co với Đường Thiên Nhi, Huyết Trư Hổ có lẽ đã nhận thấy đồng bạn đã chết, gầm lên thê lương, đôi mắt càng đỏ bừng lên, thân hình vốn đã to lớn, lại càng phình to hơn nữa.

- Phát cuồng?

Mục Trần thấy thế, nhíu mày.

- Á.

Đường Thiên Nhi hốt hoảng thét lên, đoản kiếm chém vào Huyết Trư Hổ đã phát cuồng kia, cũng bị phản chấn rời tay, nàng vội nhảy lui về sau mấy bước. Sau đó nàng chỉ cảm thấy cái bóng to lớn bao phủ lấy cơ thể, mùi tanh hôi đập vào mặt, Huyết Trư Hổ nhảy lên rất cao, như một tảng đá to lớn hung hăng ép xuống bên dưới.

Nhìn cái bóng đen cực kỳ nặng nề kia, Đường Thiên Nhi mặt tái mét, thân thể sợ hãi đến mức không nhúc nhích được.

"Phốc."

Một bóng người lao qua, tay ôm lấy cái eo mảnh khảnh tinh tế của nàng, trủy thủ trong tay hướng lên trời, linh lực ám hắc phóng lên, như một mũi nhọn u ám xuyên tới cái bụng to như cái trống của Huyết Trư Hổ trên cao.

"Phụp."

Máu tươi lập tức đổ xuống mang theo nội tạng tanh tưởi trào ra.

Mục Trần ôm Đường Thiên Nhi lăn qua vài vòng, tránh được sức nặng vài trăm cân của Huyết Trư Hổ. Sau khi rơi xuống đất nảy lên một cái, rốt cuộc không thể động đậy, hiển nhiên đã mất đi sinh cơ.

- Phù.

Mục Trần nhìn thấy hai đầu Huyết Trư Hổ đã được giải quyết gọn ghẽ, cũng thở ra một hơi, chợt cảm thấy cô gái đang ôm trong lòng khẽ cục cựa, mới buông nàng ra, cười hỏi:

- Không sao chứ?

Đường Thiên Nhi đỏ mặt lắc đầu, ánh mắt nhìn qua hai đầu Huyết Trư Hổ bất động, đôi mắt đẹp hiện rõ nét sợ hãi. Nàng hiểu rõ, có thể nhanh chóng giải quyết hai linh thú sơ cấp này, tất cả công lao đều từ Mục Trần mà ra.

- Sao ngươi có thể lợi hại như vậy, ta giằng co với nó như vậy cũng chưa tổn thương nặng đến nó được.

Đường Thiên Nhi cảm thán thốt lên.

- Nhằm vào chỗ yếu hại đánh một kích là được, cứ đi liệp sát dần sẽ quen.

Mục Trần mỉm cười, đứng dậy đi tới thi thể hai đầu Huyết Trư Hổ, trủy thủ rạch mở cái đầu chúng ra, hai luồng sáng tràn ngập màu máu to chừng nắm tay chậm rãi lơ lửng. Bên trong luồng sáng hiện rõ hình thể Huyết Trư Hổ mơ hồn có linh lực dao động cuồng bạo phát ra.

Đó là tinh phách linh thú.

Mục Trần cầm lấy hai khỏa tinh phách linh thú, đưa cho Đường Thiên Nhi. Nàng tò mò tiếp nhận, lật qua lật lại xem tới xem lui, có vẻ như đối với chiến lợi phẩm đầu tiên rất vừa ý.

Mục Trần thấy thế, không khỏi mỉm cười, lau đi vết máu trên trủy thủ, ánh mắt nhìn vào sâu trong rừng, khẽ liếm môi. Dường như huyết tinh lúc nãy đã khơi dậy đã khơi dậy ham muốn mà hắn đè nén bấy lâu.

- Đi thôi, lúc này chỉ mới là bắt đầu...

Mục Trần hất đầu nói với Đường Thiên Nhi, cả hai cất bước. Thực lực linh thú cỡ này vẫn chưa đủ thách thức a....

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Cướp

"Uỳnh!"

Đất đá phủ đầy lá khô trong rừng bỗng rung lên, một tiếng gầm vang ra xa xa, nhìn lại theo tiếng gào hung bạo đó, là một con gấu lớn màu vàng đất cao mấy thước, đang vung vẩy hai bàn tay đầy vuốt cực lớn như thiết chùy, điên cuồng vồ tới thân hình bé nhỏ xinh đẹp trước mặt nó.

Đối mặt móng vuốt cự hùng, thân ảnh xinh xắn kia lui về sau, đoản kiếm bao bọc linh lực như linh xà xuất động, xẹt qua xẹt lại trước bộ lông có hoa văn màu trắng trên ngực, để lại những vết máu đỏ thẫm.

"Gràooooo!"

Lồng ngực đau đớn, khiến cho cự hùng càng thêm cuồng dã, trên móng vuốt tràn ngập linh lực vàng sẫm, một chưởng đánh ra lưu lại những cái rãnh sâu hoáy dưới mặt đất. Nếu cô gái kia mà không tránh được, tuyệt đối chắc chắn sẽ trọng thương với duy nhất một kích này.

Bất quá còn may cô gái kia khá nhanh nhẹn, né tránh không ngừng, rồi nhân dịp cự hùng sơ hở mà lưu lại vài dấu trên cơ thể cự hùng.

Hai cái bóng một to một nhỏ không ngừng giằng co. Khoảng 10 phút sau, dường như cự hùng đã không còn cầm cự nổi trước lượng máu mất đi quá lớn như vậy, cơ thể khổng lồ hùng tráng như đá núi ầm ầm ngã xuống.

Cô gái xinh đẹp nhìn thấy cự hùng ngã vật ra giãy chết, cũng thở dài nhẹ nhõm như trút đi gánh nặng, tay lau mồ hôi trên trán, hổn hển quay

đầu lại. Cách đó không xa, dưới tán một cây đại thụ có một thiếu niên cao ráo đang tủm tỉm cười quan sát nàng.

- Cũng không tệ lắm.

Mục Trần bước tới, thoáng nhìn thi thể cự hùng to đùng kia, rồi chỉ vào một chỗ hoa văn màu trắng lúc này đã đầy những vết máu, nói:

- Ngươi ra tay vẫn chưa quyết đoán, đây là vị trí yếu hại nhất, chỉ cần một sơ hở đã có thể giết chết, lúc nãy ngươi phí công vô ích quá nhiều, nếu Sơn Nhạc Hùng này mạnh hơn chút nữa, e rằng kẻ bị vắt kiệt sức trước sẽ là ngươi.

Đường Thiên Nhi nhìn qua một chỗ cách đó không xa, trên mặt đất cũng có một đầu Sơn Nhạc Hùng đang nằm chết. Trên ngực nó chỗ bạch văn, chỉ có duy nhất một lỗ máu to tướng. Vị trí đó cực kỳ chính xác, ngay tim Sơn Ngạc Hùng. Dĩ nhiên là một kích giết chết.

Đó là chiến tích của Mục Trần, Đường Thiên Nhi cũng đã thấy hắn một kích sắc bén, tàn nhẫn, tinh chuẩn, không chút do dự. . . Cái tư thái kinh tâm động phách liệp sát linh thú mà vẫn thong dong, thật hơn xa bộ dáng chật vật gian nan của nàng.

- Ngươi quả là biến thái, ta sao có thể so với ngươi!

Đường Thiên Nhi chu miệng giận dỗi. Nàng không thường xuyên liệp sát linh thú, nhưng có thể nhận thấy được, bản lĩnh của Mục Trần không yếu hơn bọn người thám hiểm giả thường lăn lộn vào sinh ra tử. Như thế thì bản thân nàng so thế nào cho được?

Bất quá mặt ngoài giận dỗi, trong lòng lại bội phục. Một đường đến đây, có Mục Trần chỉ điểm, nàng đã thoát khỏi sợ hãi ban đầu khi đối mặt linh thú hung ác lại có thực lực ngang bằng hoặc cao hơn một chút. Hiện tại nàng đã có thể một mình một kiến giết chết linh thú có thực lực khoảng Linh Động cảnh trung kỳ. Nhưng có vẻ trong mắt của Mục Trần kia, gương mặt trước sau vẫn cười nhàn nhạt nhu hòa, bình tĩnh thong

thả, tràng chiến đấu hung hiểm kinh hãi của nàng lại bình thường không đáng kể.

Đường Thiên Nhi đảo mắt, nhìn thiếu niên đang ngồi cạnh thi thể Sơn Nhạc Hùng thu lấy tinh phách, vết máu lốm đốm bắn lên người. Gương mặt thiếu niên ngây ngô nhưng khí chất lại hơn hẳn một thiếu niên, khiến cho nàng khẽ cười đỏ ửng mặt.

- Hôm nay thu hoạch không nhỏ, mới đi một chút đã được tám viên sơ cấp tinh phách.

Mục Trần cất tinh phách Sơn Nhạc Hùng, đứng dậy khẽ cười nói chuyện với Đường Thiên Nhi.

Nghe thấy thành tích bất phàm như thế, Đường Thiên Nhi cũng mỉm cười ra mặt. Thu hoạch hôm nay rất đáng hài lòng.

- Đi thôi, tiếp tục, thành tích chỉ là việc nhỏ. Cơ hội tôi luyện thế này vẫn nên tận dụng thật tốt.

Mục Trần cười, vừa muốn đi vào sâu thêm, đột nhiên chân mày nhíu lại, nhìn về một hướng bên phải.

- Sao vậy?

Đường Thiên Nhi thấy thế, không khỏi thắc mắc.

- Bên kia có động tĩnh, đi xem đi.

Mục Trần suy nghĩ, vẫy tay gọi Đường Thiên Nhi đi nhanh hơn về hướng đó. Nàng thấy vậy cũng vội đuổi theo.

. . .

Rừng rậm, hơn mười đệ tử Bắc Linh Viện gom lại một chỗ, nhưng lúc này sắc mặc xanh mét căng thẳng nhìn phía trước. Bên đó có hơn mười

người ra vẻ biếng nhác đang dựa vào thân cây, ánh mắt họ có vẻ trêu chọc những đệ tử này.

Hành động của đám người có vẻ biếng nhác, nhưng lại khiến người ta sinh ra cảnh giác. Ánh mắt sáng ngời rất lợi hại, như có mùi vị huyết tinh toát ra.

Đúng là một đội thám hiểm.

- Các ngươi muốn gì?

Trước nhóm đệ tử Bắc Linh Viện, có vài gương mặt khá quen thuộc. Mặc Lĩnh, Đàm Thanh Sơn, thậm chí ngay cả Khương Lập, Đằng Dũng cũng ở đây, sắc mặt cả bọn đều giống những đệ tử Bắc Linh Viện khác, phẫn nộ mà kiêng dè.

Dù sao họ cũng chỉ là những thiếu niên mười mấy tuổi, đối mặt linh thú hung ác còn kinh khiếp, huống chi trước mặt là một đội thám hiểm, đao của họ cũng thường xuyên liếm máu người. Cái vẻ lơ đãng mà hung ác tàn độc, thừa đủ để cho cả đám rét run.

- Các ngươi là những tên nhóc lông mọc chưa đủ đó à...

Một gã mặc giáp da tủm tỉm cười nói, tỏ vẻ miễn cưỡng:

- Ta không phải đã nói rồi sao, đem tinh phách linh thú trong tay ra đây cho ta.

- Ngươi muốn cướp?

Một gã thiếu niên phẫn nộ quát.

- Thông minh!

Thanh niên kia cười to, những đồng bọn của hắn cũng cười vang, dĩ nhiên họ thấy việc này cũng là một kiểu lạc thú.

- Chúng ta là đệ tử Bắc Linh Viện, hai vị đạo sư thực lực Thần Phách cảnh đang ở đây!

Có đệ tử đem Mạc sư Tịnh sư ra dọa, định khiến cho những người kia sợ hãi mà lui.

- Ta biết chứ, các ngươi tới đây tu hành chứ gì? Vậy đạo sư của các ngươi có nói gặp cướp cũng là một loại tu hành không?

Thanh niên bĩu môi cười nói:

- Chỉ cần không giết các ngươi, hai vị đạo sư kia cũng không thèm để ý.

- Thành ra... giao hết ra đây, đừng có khiến cho ta động thủ... ta vốn rất thô bạo a!

Thanh niên kia nhếch miệng cười, khoe cái răng nanh nhọn hoắt như dã thú khiến kẻ khác phát lạnh.

- Ngươi...

Mặc Lĩnh nhịn không được nổi giận, nắm chặt tay.

- Muốn động thủ à? Lên, lên... Ngươi cũng có thực lực Linh Động cảnh hậu kỳ như ta, cũng nên thử xem chúng ta ai lợi hại hơn?

Thanh niên kia nhìn Mặc Lĩnh, càng cười lớn hơn, trong tiếng cười mang theo khí vị tanh tưởi.

Mặc Lĩnh nhìn thấy thanh niên như một đầu báo đang nhăm nhe nhìn con mồi, trong lòng cũng lạnh run. Tuy đều là Linh Động cảnh hậu kỳ, nhưng khí thế của hắn ta không phải loại mà bản thân có thể so sánh. Hơn nữa sau lưng kẻ kia còn có đồng bọn, cũng tỏ ra không yếu hơn chút nào.

Mặc Lĩnh căm tức, lát sau bàn tay nắm chặt khẽ buông lỏng, nhăn nhó. Bất đắc dĩ nhìn bọn người Đàm Thanh Sơn, Khương Lập... lắc đầu.

Bọn Đàm Thanh Sơn cũng chỉ có thể thở dài. Họ hiểu rõ hiện tại đứng trước mặt đội thám hiểm giả này căn bản không cùng cấp bậcm trước mắt chỉ có thể nhẫn, coi như không may, miễn cho tai ương lớn hơn.

- Thức thời như thế mới là trẻ ngoan chứ a.

Nhìn thấy hành động của đám nhóc bên kia, tên thanh niên này mới cười nói hài lòng, mang theo vẻ trào phúng tràn ngập. Đệ tử Bắc Linh Viện ư? Thật là đáng cười mà.

- Các ngươi đang làm gì vậy?

Ngay lúc đó, đột ngột một câu hỏi từ sau lưng vọng tới, cả bọn quay đầu lại nhìn, thấy Mục Trần và Đường Thiên Nhi đang đứng cách đó không xa nhìn lại.

- Mục Trần?

Mặc Lĩnh nhìn thấy Mục Trần, phản ứng đầu tiên là vui vẻ, nhưng chợt nghĩ lại, vội ra dấu cho tên kia ý bảo nhanh chóng chạy đi tránh xa chỗ này.

- Sao vậy?

Thế nhưng Mục Trần giống như không thấy họ ra dấu, ngược lại còn đưa cái nục cười ngu ngốc cùng với Đường Thiên Nhi bước tới.

- Hê, lại có chú dê béo a.

Thanh niên kia cười càng rõ nhìn Mục Trần, chợt ánh mắt thấy Đường Thiên Nhi bên cạnh, sáng ngời lên, miệng huýt sao, trêu ghẹo:

- Lại còn có tiểu mỹ nhân a!

Đường Thiên Nhi nổi đóa trừng mắt nhìn thanh niên bên kia, chẳng qua nét giận càng thêm phong tình, ngược lại còn khiến tên kia ngẩn ngơ.

Mặc Lĩnh thấy Mục Trần thản nhiên bước tới, lắc đầu thầm than, rồi mới tóm lược sự tình một chút.

- Cướp? Các ngươi thật đúng là không may.

Mục Trần nghe xong, nhịn không được cũng cười, nói.

- Không phải bây giờ ngươi cũng vậy sao?

Khương Lập trợn mắt, lúc nào rồi còn cười được.

- Này, tiểu tử kia, nếu đã đến thì cũng lấy tinh phách linh thú ra giao cho ta đi. Còn nữa, bảo tiểu mỹ nhân đem qua đây, dù sao cũng không thể trọng tiền khinh mỹ nữ được a..

Thanh niên nọ ngoắc ngoắc, cười nhạo.

- Của ta cũng muốn?

Mục Trần nhướng mày tỏ vẻ kinh ngạc.

- Ai bảo ngươi ngu ngốc chạy tới, cám đám nhóc tụi bay thật đúng là bản lĩnh a, thiên phú thật là làm cho ta hâm mộ. Nhưng mà thực ra muốn đánh nhau, chờ vài năm nữa đi bé.

Thanh niên kia tỏ vẻ như bất đắc dĩ lắm phải giải thích.

- Ta có một viên tinh phách linh thú, cho ngươi đi.

Mục Trần gãi đầu, lấy ra một viên tinh phách bước tới bên kia.

- Lãng tai à nhóc? Ta nói ngươi bảo tiểu mỹ nhân đem qua đây, cái tên tiểu tử đáng ghét.

Tên kia nhíu mày lải nhải.

Hắn còn đang lải nhải, Mục Trần đã tới trước mặt, nắm tay đưa tinh phách qua.

Thanh niên giơ tay định chộp lấy tinh phách linh thú, bàn tay bên này bất mãn định vỗ đầu Mục Trần. Bất quá bàn tay chưa kịp chạm vào tinh phách, con ngươi đen láy của Mục Trần chợt phát lạnh.

Lật bàn tay ra, một luồng hắc ám xuyên phá không gian xảo quyệt tàn nhẫn vẽ một vòng cung đâm vào lòng bàn tay tên cướp, máu tươi tung tóe.

Biến cố phát sinh như chớp, không kẻ nào kịp phản ứng, thậm chí sau tên cướp kia có không ít đồng bọn kinh ngạc trố mắt nhìn máu tươi tung tóe.

Dưới vo vàn ánh mắt ngạc nhiên, thiếu niên khôi ngô ngẩng đầu cười.

- Ái da xin lỗi a, đột nhiên ta lại không muốn cho nữa.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Hợp Tác

Trong rừng cây rầm rạp, tên cướp nọ cũng ngạc nhiên nhìn lòng bàn tay đầy máu. Phải vài giây sau, đau đớn truyền ra khiến hắn bừng tỉnh, khuôn mặt đang cười nhạo cũng trở nên nhăn nhó hầm hè.

Đám người Mặc Lĩnh đứng xa xa cũng trợn mắt há mồm, không ngờ Mục Trần cả gan gây khó dễ, hạ thủ lại hung tàn như thế.

- Tiểu tử, muốn chết?

Tên cướp khẽ run lên, sắc mặt dữ tợn.

Mục Trần thản nhiên nhìn hắn, phân trần:

- Là một thám hiểm giả có kinh nghiệm, ngươi còn không biết đến cái chuyện lật thuyền trong mương nó ra làm sao a?

- Ha ha ha, giỏi cho tiểu tử.

Nghe hắn nói, tên cưới đang giận dữ đột ngột cười lớn, những đồng bọn sau lưng vừa rút đao tiến lên bị hắn phất tay ngăn lại. Tùy tay xé áo băng lại vết thương trong lòng bàn tay, ánh mắt ác độc tập trung vào Mục Trần, nói:

- Vậy chuyện kế tiếp ra sao, ngươi hắn là cũng biết chứ?

- Đánh phải không?

Mục Trần cười nói.

- Khá, ngươi dám ra tay đột ngột, thật lại khiến ta không phẫn nộ lắm, ngược lại còn thích cái dũng khí của ngươi, một kẻ thiên phú ngút trời mà không có huyết tinh cũng chỉ là phế vật, ngươi thật khác đám cừu bên kia.

Thanh niên vẫn tập trung hai mắt không rời Mục Trần:

- Ta tên gọi Lâm Trung, thích là thích, nhưng răng đền răng, hiện tại cho ngươi một cơ hội. Thắng ta, ngươi và bạn bè tự nhiên rời đi, ta không so đo một đao này với ngươi. Còn mà thua, để lại một ngón tay, coi như giáo huấn đi.

- Đương nhiên, ngươi có thể không đáp ứng, bất quá ngươi và mấy tên nhóc kia hôm nay e là phải chịu khổ da thịt một chút. Mặc dù không thể giết các ngươi, nhưng tin ta đi, ta có đủ trò cho các ngươi ăn khổ.

- Còn lựa chọn khác không?

Mục Trần nhún vai.

- Ngươi nói đi?

Lâm Trung trợn mắt.

- Vậy à, thôi thì... ra tay đi!

Khi hắn vừa thốt ra, hai mắt nhíu lại, một bước mạnh mẽ tung ra, song chỉ uốn khúc, linh lực ám hắc bao phủ ngón tay, kình phong sắc bén kì lạ nhanh như chớp đâm tới cổ họng Lâm Trung.

- Còn muốn lên?

Bất quá Lâm Trung kia không giống như những đệ tử thiếu thực chiến của Bắc Linh Viện, hơn nữa vừa mới ăn khổ, đã đề cao cảnh giác với Mục Trần. Do vậy khi hắn vừa ra tay, Lâm Trung có một chút kinh ngạc nhưng không chút hoảng sợ, cánh tay giơ lên đồng thời khởi động linh lực, chắn ngang cổ họng.

"Kình!"

Song chỉ đâm vào cánh tay Lâm Trung, như đoản kiếm đâm vào khối thép, chấn ngón tay hắn run rẩy. Thực lực Lâm Trung quả là có cân lượng, đã đạt đến cực hạn Linh Động cảnh, tiến thêm một bước nữa sẽ trở thành cường giả Linh Luân cảnh.

Ý nghĩ xẹt qua trong đầu, Mục Trần ra tay không dừng lại, ngón tay co ra, hóa chỉ thành quyền, linh lực bọc lấy nắm tay, hung hăng đánh vào thái dương của Lâm Trung.

"Chát chát!"

Lâm Trung cũng đột nhiên xuất chưởng, chống đỡ hai quyền của Mục Trần, hai nguồn linh lực đối cứng, khí lãng khuếch tán, khiến cho lá khô dưới đất rừng cuồn cuộn tung bay.

Ngạnh đấu, Mục Trần nhất thời bị đẩy lui mấy bước, Lâm Trung cũng lui sau một bước, ánh mắt hơi kinh hãi. Nháy mắt tiếp xúc, hắn nhận thấy rõ sự bá đạo trong ẩn chứa trong linh lực ám hắc nọ, linh quyết mà tiểu tử trước mặt tu luyện thật không bình thường.

- Tiểu tử thú vị!

Lâm Trung quát lạnh, linh lực hùng hồn phóng ra, song chưởng như đao, quét thành một đường cong không chút lưu tình trảm tới những chỗ yếu hại quanh thân Mục Trần.

Đường Thiên Nhi, Mặc Lĩnh... đứng sau nhìn thấy thế công của Lâm Trung, cũng lạnh run toát mồ hôi, những người kia quả là những tên liều mạng a.

Bất quá đối mặt thế công sắc bén đó, Mục Trần chưa hề tỏ ra sợ hãi, nhẹ nhàng di chuyển, đôi mắt vẫn luôn tập trung vào thế công của Lâm Trung, ngẫu nhiên tung ra vài quyền ngạnh chiến cùng đao phong, nhưng

vừa chạm liền lui ngay, từng bước từng bước bị bức lùi lại, dù vậy Lâm Trung vẫn chưa làm gì được hắn.

Phía bên đồng bọn Lâm Trung, những tên này vốn ôm suy nghĩ đứng xem biểu diễn, nhưng sắc mặt càng lúc càng trở nên nghiêm trọng, thoáng liếc nhau, đều thấy vẻ kinh ngạc trong mắt đồng bọn.

- Tiểu tử này không tồi a, thực lực Linh Động cảnh trung kỳ vậy mà vẫn cầm cự đến giờ Lâm Trung cũng không làm gì được.

Phía sau cùng của nhóm người này, có một trung niên cường tráng cũng nhìn chằm chằm hai người đang giao thủ, ánh mắt nghiêm nghị. Lát sau hắn chậm rãi phân tích:

- Một thiếu niên thật lợi hại, hắn nhìn thấu hết tất cả thế công của Lâm Trung, lúc nào ra tay cũng là lúc nháy mắt Lâm Trung hết lực, bề ngoài nhìn như đang liên tiếp bại lui, nhưng có lẽ Lâm Trung đang tức đến hộc máu.

- Cái gì?

Những thám hiểm giả đều cả kinh, thiếu niên kia có thể nhìn thấu thế công của Lâm Trung? Nhãn lực gì thế này? Lâm Trung đâu phải như mấy tên nhóc trong học viện kia...

- Đội trưởng, ngươi không nhìn lầm chứ?

Nam tử cường tráng liếc nhìn bọn họ:

- Nếu thiếu niên đó cũng có thực lực Linh Động cảnh hậu kỳ, không ai trong các ngươi có thể làm đối thủ. Chỉ không biết Bắc Linh Viện đào đâu ra tên đệ tử lợi hại như vậy từ khi nào.

- Không thể nào!

- Lâm Trung không nhịn nổi nữa rồi

Nam tử cường tráng cười nhạt.

Nghe thế, ánh mắt bọn họ đều quay lại nhìn, sắc mặt Lâm Trung đỏ lên, trên nắm tay có ngân quang lóe sáng, trong không khí như truyền ra tiếng sấm mơ hồ gầm rú.

- Đã vận dụng đến Lôi Bạo quyền? Đòn sát thủ của Lâm Trung a! Quả nhiên đã bị bức ép đến hung hãn rồi.

- Tiểu tử, tiếp chiêu!

Lâm Trung đỏ mặt lên, ngân quang trên nắm tay càng lúc càng rực rỡ, dao động cuồng bạo dữ dội khuếch tán.

Mục Trần nhìn ngân quang trên nắm tay đối thủ, ánh mắt cũng run rẩy, tay phải nắm chặt.

"Phốc!"

Lâm Trung co chân, rồi đột nhiên phóng ra tung quyền, khí lãng cuồn cuộn quét đi, tiếng vang ầm ầm như sấm.

- Lôi Bạo quyền!

Một quyền cuồng bạo, mang theo lực phá hoại kinh người công kích Mục Trần. Lá khô bị cuốn theo khí lãng, tạo thành một cơn lốc lá khô cuồn cuộn xoáy qua.

Nhìn quyền kinh người đó, nhóm Đường Thiên Nhi kinh hãi thất sắc.

Mục Trần hít sâu một hơi, lòng bàn tay cũng bộc phát linh lực hắc ám. Thân thể cong lại như trường cung, rồi bắn ra như tên, hắc ám bọc lấy nắm tay, cũng tung ra một quyền!

- Sâm La Tử Ấn!

Hắc ám ngưng tụ thành một hắc ấn, mang theo linh lực bá đạo, chính diện đối cứng dưới con mắt kinh ngạc của mọi người ở đây.

"Đùng!"

Tiếng nổ kinh khủng vang lên, vị trí hai người đặt chân, mặt đất cũng bị chấn tạo ra những vết nứt lan rộng dần, cỗ khí lãng va chạm thổi tung lá khô bay tứ tan.

Trên gương mặt cả hai, lúc này đều trắng bệch, khí lãng chợt bùng nổ mạnh mẽ, đẩy lui cả hai, lảo đảo suýt té.

Ngạnh chiến, khó phân cao thấp!

Mọi người chung quanh đều há mồm.

- Ngươi!

Lâm Trung ổn định hai chân, sắc mặt biến đổi không ngừng nhìn Mục Trần. Kết quả trận này khiến hắn cũng khó tin, đồng bọn hắn lúc này bắt đầu tiến lên, ánh mắt bất hảo nhìn Mục Trần.

Mục Trần thấy thế, cũng cười lạnh, song chỉ khép lại, một hạt châu đỏ rực xuất hiện, dao động cực kỳ cuồng bạo phát ra.

- Sao? Ỷ đông hiếp yếu?

Đồng bọn của Lâm Trung nhanh chóng nhận ra cỗ linh lực cuồng bạo trên tay Mục Trần, thất thanh hô:

- Phá Linh châu?

Không ai dám tiến lên một bước, đưa ánh mắt ngạc nhiên nhìn Mục Trần. Khó trách tiểu tử này căn bản không hề sợ bọn họ, thì ra có bản lĩnh này. Nhìn dao động linh lực trong Phá Linh châu kia, có lẽ thừa sức trọng thương cường giả Linh Luân cảnh.

Không khí đột ngột căng thẳng, nhóm Đường Thiên Nhi, Mặc Lĩnh cũng nhanh chóng chạy ra sau lưng Mục Trần, cảnh giác nhìn những tên thám hiểm giả.

- Dừng tay!

Một tiếng quát nặng nề vang lên từ phía sau bọn Lâm Trung, nam tử cường tráng chậm rãi bước lên, nhíu mày nói:

- Các ngươi làm gì đó? Thua người không thua trận, làm thế này không phải bôi tro trát trấu lên mặt mũi Bạo Lôi đội chúng ta sao?

Nam tử cường tráng mới quay qua Mục Trần, cười nói:

- Vị tiểu huynh đệ này, ngươi rất lợi hại, sự việc hôm nay chấm dứt, trước đó nếu có đắc tội bạn bè của ngươi, mong thông cảm cho.

- Khách sáo rồi.

Mục Trần cười, nhoáng lên một cái thu lại Phá Linh châu cất đi. Ngay lúc đó hắn cũng thấy rõ nam tử kia mới bớt căng thẳng, dĩ nhiên là e ngại Phá Linh châu này.

- Tiểu tử ngươi thật bản lĩnh.

Lâm Trung sắc mặt biến ảo cũng hồi phục lại, nhìn Mục Trần, khẽ liếm môi nói.

Mục Trần mỉm cười, cũng không nói gì thêm:

- Vậy kết thúc ở đây đi.

Hắn vừa định dẫn mọi người đi, chợt.

- Chờ chút!

Nam tử cường tráng thấy vậy, vội quýnh lên, tiến tới vài bước gọi.

Mục Trần cảnh giác dõi theo hắn, bàn tay thu vào tay áo, chuẩn bị lấy Phá Linh châu ra lại:

- Còn chuyện gì?

Nhìn ánh mắt của hắn, nam tử kia hơi do dự một chút, mới nói:

- Vị tiểu huynh đệ này, ta định hợp tác với ngươi một chút, không biết ngươi có hứng thú?

- Hợp tác?

Mục Trần nghe thấy, nhíu mày.

Chương 29: Ngọc Linh Thụ

Mục Trần hơi ngạc nhiên đưa mắt nhìn vị nam tử nọ. Gương mặt chữ điền, lông mi lưa thưa, có vẻ cộc cằn, nhưng Mục Trần kinh ngạc chính là dao động linh lực của hắn, trình độ này đã là thực lực Linh Luân cảnh.

Chiến lực của đội thám hiểm cũng không kém chút nào a.

- Ha ha ha, tiểu huynh đệ, ta là Bạo Lôi đội trưởng, Lôi Thành.

Nam tử kia cười nói tự giới thiệu, vươn tay ra.

- Đệ tử Bắc Linh Viện, Mục Trần.

Mục Trần mỉm cười bắt tay hắn một chút, thần sắc không đổi thu tay lại. Bàn tay Lôi Thành thô ráp, trên tay có không ít vết chai, xem ra hắn rất am hiểu đao pháp.

- Ta chỉ là một đệ tử tầm thường ở Bắc Linh Viện, chỉ e khó có năng lực giúp đỡ chuyện gì, hợp tác? Hay là quên đi.

Mục Trần lắc đầu, tuy còn chưa biết Lôi Thành muốn hợp tác cái gì, nhưng hắn biết những đội thám hiểm cũng không phải kẻ hiền lành, ân oánh lung tung, vô duyên vô cớ dính vào, e rằng phiền toái liên miên.

Lôi Thành thấy Mục Trần cự tuyệt, ánh mắt nhìn quanh, chợt thấp giọng nói:

- Mục Trần tiểu huynh đệ, thật không dám giấu, đột ngột muốn ngươi hợp tác, chính vì thấy ngươi có Phá Linh châu.

- Đội Bạo Lôi chúng ta hai ngày nay ở Bắc Linh Nguyên tìm thấy một sơn cốc, trong đó có vài thứ cũng hay.

Mục Trần thần sắc bất động, mỉm cười.

Lôi Thành nhìn ra, đã biết thiếu niên này không đơn giản. Thông thường tuổi niên thiếu khá tò mò, nhưng Mục Trần nghe hắn nói lại không hề tỏ ra hứng thú, hiển nhiên khống chế tâm tình rất tốt.

- Trong sơn cốc đó, bọn ta tìm thấy một gốc Ngọc Linh thụ đã kết quả.

Lôi Thành biết Mục Trần chưa thấy thỏ chưa giương vuốt ưng, hắn suy tư một chút rồi nhẹ giọng nói.

- Ngọc Linh thụ?

Ánh mắt Mục Trần rốt cuộc cũng nhẹ nhàng lóe lên nhìn Lôi Thành:

- Kết quả? Ngọc Linh quả?

Ngọc Linh thụ, một loại thiên tài địa bảo khá quý hiếm, đối với người ta thân cây không có hấp dẫn quá lớn, nhưng cho ra trái tràn ngập linh lực ôn hòa, đối với những người tu luyện thực lực dưới Thần Phách cảnh rất có ích.

Trước mắt Mục Trần đang muốn tu luyện đạo hắc ấn thứ hai, nhưng vì linh lực còn thấp, nên ắt phải mượn ngoại vật để thực hiện, Ngọc Linh quả này lại vừa khéo là thứ hắn có thể dùng.

- Tuy chưa tới gần, nhưng chúng ta đã dò xét. Ngọc Linh thụ kia có khá nhiều quả.

Lôi Thành gật đầu, nói.

- Có linh thú bảo hộ?

Mục Trần hỏi.

- Đúng, chính là vì đám súc sinh đó. Trong sơn cốc có ít nhất 100 con Hỏa Linh Viên, nhưng phiền toái nhất chính là, trong chúng nó có một con Hỏa Linh Viên Vương, thực lực đạt đến linh thú trung cấp, ước chừng Linh Luân cảnh trung kỳ, so với ta còn mạnh hơn một bậc.

- 100 Hỏa Linh Viên? Một Hỏa Linh Viên Vương?

Mục Trần ngẩn người, tuy Hỏa Linh Viên là linh thú sơ cấp, nhưng trong đó một vài con trưởng thành có thể đạt thực lực Linh Động cảnh hậu kỳ. Số lượng đông đảo cùng gom lại một chỗ như thế, đối phó không dễ chút nào, mà lại còn một con Viên Vương.

- Hỏa Linh Viên Vương không chỉ khó đối phó, mà khả năng thống ngự chỉ huy bầy Hỏa Linh Viên lại khá xuất sắc.

Mục Trần nhẹ giọng nói, tuy Hỏa Linh Viên số lượng nhiều, nhưng dù sao cũng không có trí tuệ cao lắm, ô hợp cũng không quá khó đối phó, nhưng nếu có Hỏa Linh Viên Vương chỉ huy thì lại khác. Nó vốn đã có được một ít trí tuệ, dù không giảo hoạt khôn lanh nhưng chỉ huy 100 con Hỏa Linh Viên lập trận cùng nhau tấn công, e răng Bạo Lôi tiểu đội này vừa gặp đã bị xé nhỏ.

Lôi Thành kinh ngạc nhìn Mục Trần, không ngờ thiếu niên nhỏ tuổi này lại có hiểu biết về linh thú không thua những tay chuyên đi liệp sát linh thú kinh nghiệm đầy mình như hắn.

- Ừ, bất quá cũng không lo, chúng ta có cách làm cho một số Hỏa Linh Viên mê man, trước mắt có thể đối phó được. Nhưng đầu Hỏa Linh Viên Vương kia, nhờ tiểu huynh đệ hợp tác, đến lúc đó liên thủ với ngươi, tìm cơ hội dùng Phá Linh châu nổ chết nó.

- Phá Linh châu của ta có thể trọng thương linh thú trung cấp, nhưng đánh chết thì hơi khó.

Mục Trần trầm ngâm nói.

- Không sao, nếu đánh nó trọng thương cũng đủ, phần thắng của chúng ta liền lớn hơn.

Lôi Thành tự tin cười, dù sao cũng có thực lực Linh Luân cảnh sơ kỳ, dù không đánh nổi Hỏa Linh Viên Vương lúc nó toàn thịnh, nhưng khi đã trọng thương, chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu.

- Nếu đã vậy...

Mục Trần mỉm cười, nét cười gian xảo như tiểu hồ ly:

- ...Chúng ta cũng nên thảo luận thù lao một chút đi? Ngươi thấy đó, để hoàn thành nhiệm vụ này, ít nhất ta cũng hao hết một viên Phá Linh châu, món này dĩ nhiên giá cả không rẽ, thậm chí có tiền cũng chưa chắc có được.

Lôi Thành méo mặt, không ngờ tên nhóc lại chủ động, nên cũng không có tâm tư lừa gạt thiếu niên này nữa:

- Tiểu huynh đệ ngươi ra giá đi, nếu thấy ổn, ta dĩ nhiên sẽ không phản đối.

Mục Trần suy nghĩ một chút, nói:

- Ngọc Linh quả ta phải lấy ba phần, chia chác thế này không tính quá phận, ta biết chủ lực là Bạo Lôi tiểu đội, nên phần nhiều cho các ngươi.

- Ngươi có rất có tính toán a.

Lôi Thành nhếch miệng, bất quá ăn chia thế này cũng công bằng, phần lớn cũng thuộc về họ.

- Cứ làm như vậy đi.

- Ta cũng cần dẫn theo vài đồng đội, không có vấn đề gì chứ?

Mục Trần cười nói, tuy chỉ trao đổi qua loa, Lôi Thành cũng cho hắn thấy người này không tệ, nhưng tâm đề phòng người khác không thể

không có, một mình theo họ đi cũng không phải là chuyện khôn ngoan.

- Cũng được, bất quá ngươi biết Hỏa Linh Viên thực lực ra sao, nếu không có năng lực tự bảo vệ mình, đi theo chỉ tổ vướng chân.

Lôi Thành sẵng giọng trả lời.

Mục Trần gật đầu, mới xoay người lại, bạn bè cũng không biết Mục Trần bàn luận cái gì với Lôi Thành, bất quá nhìn không khí cũng có vẻ hữu hảo, không đánh tiếp thì tốt rồi.

- Chuyện kế tiếp có chút nguy hiểm, nhưng ưu đãi của nó không nhỏ, ta muốn đi cùng Bạo Lôi tiểu đội cùng thực hiện một nhiệm vụ, các ngươi nếu có hứng thú thì có thể đi theo, thù lao sẽ khiến mọi người hài lòng. Nhưng có hai điều kiện phải tuân theo, thứ nhất phải hoàn toàn nghe lệnh của ta, thứ hai phải có thực lực Linh Động cảnh trung kỳ, có ai muốn đi không?

Mục Trần nhìn đám bạn, chậm rãi nói.

Bọn Mặc Lĩnh nhướng mày sửng sốt, Mục Trần lại hợp tác với đám người này?

- Ta đi.

Đường Thiên Nhi bước lên, giơ tay mỉm cười.

- Ta cũng đi.

Mặc Lĩnh nghĩ nghĩ, cũng gật đầu, hắn có thực lực Linh Động cảnh hậu kỳ, vô cùng thích hợp. Hắn tin vào nhãn lực của Mục Trần, tên kia nói thù lao hậu hĩnh, vậy thì không sai được.

Đàm Thanh Sơn thì hơi tiếc, nhưng cũng không có biện pháp, thực lực chỉ có Linh Động cảnh sơ kỳ, đi cũng chỉ gây phiền toái.

Khương Lập và Đằng Dũng đảo mắt nhìn nhau, do dự một lúc mới cắn răng tiến lên:

- Chúng ta cũng đi.

Sau đó, lại có thêm ba gã thực lực Linh Động cảnh trung kỳ tham gia. Đội hình của Mục Trần cả thảy 8 người, chiến lực cũng không tồi, có biến cố gì thì đường sống cũng khá cao.

- Thanh Sơn, dẫn những người khác về doanh trại trước, báo với Mạc sư chúng ta theo Bạo Lôi tiểu đội đi làm một nhiệm vụ, báo với lão không cần lo lắng.

Mục Trần dặn dò Đàm Thanh Sơn, thanh âm cũng không nhỏ, để cho đám người Lôi Thành cũng nghe rõ rành mạch.

- Cái tên nhóc này so với chúng ta còn lão luyện hơn. Bắc Linh Viện đào đâu ra tên nhóc này vậy nhỉ?

Lôi Thành khẽ tắc lưỡi lắc đầu, lời nói của tên nhóc kia dĩ nhiên là cố ý. Nếu mà họ có xảy ra chuyện gì, vị cường giả Thần Phách cảnh kia tuyệt đối sẽ khiến Bạo Lôi tiểu đội vô phương thoát khỏi Bắc Linh Nguyên.

Đàm Thanh Sơn gật đầu, vẫy chào Mục Trần rồi dẫn những người khác quay đầu rời đi.

- Chúng ta cũng đi thôi.

Mục Trần quay lại cười nói với Lôi Thành.

- Ừ, đi.

Lôi Thành gật đầu, phất tay gọi thành viên Bạo Lôi tiểu đội, dẫn đường phía trước, đoàn người nhanh chóng tiến sâu vào núi rừng rậm rạp, nhanh chóng biến mất.

Trong lúc di chuyển, Mục Trần mới nói rõ chuyện Ngọc Linh thụ cho đồng đội nghe. Bọn họ vừa nghe thấy Ngọc Linh quả, ánh mắt liền sáng rực, dĩ nhiên đều biết rõ công dụng của nó.

- Hê hê, vẫn là Mục Trần có nghĩa khí, chuyện tốt thế này cũng không quên chúng ta.

Mặc Lĩnh hưng phấn nói.

Khương Lập và Đằng Dũng bên cạnh lại hơi đỏ mặt. Thái độ của hai người trước kia với Mục Trần chẳng có điểm tốt, bây giờ lại hưởng một cái ân tình lớn như vậy, tự nhiên trong lòng sinh ra một chút mất tự nhiên.

- Nghĩ là cho các ngươi đến lấy không sao? Đến lúc đó mà không nghe lệnh của ta, e rằng mạng cũng khó giữ.

Mục Trần khẽ cười.

- Yên tâm, nhất định nghe ngươi sai bảo!

Mặc Lĩnh cười nói, ngay cả Khương Lập, Đằng Dũng cũng gật như gà mổ thóc.

Mục Trần thấy vậy cũng chỉ cười, chú ý chạy đi.

Đoàn người lướt qua những cây cối rậm rạp, trên đường gặp vài linh thú ngăn cản, nhưng nhóm Mục Trần còn chưa kịp ra tay đã bị Bạo Lôi dọn dẹp sạch sẽ. Ra tay nhanh nhẹn gọn gàng khiến bọn Mặc Lĩnh nhìn mà líu lưỡi, nghĩ cũng may trước kia không có quá kiêu ngạo, không thì ăn khổ không ít trước khi Mục Trần tới.

Cấp tốc di chuyển, khoảng nửa giờ sau cây cối cũng ít dần, những tiếng thù rống thỉnh thoảng vang lên, đến khu vực này cả Bạo Lôi tiểu đội cũng giảm tốc độ bắt đầu cẩn thận nhiều hơn.

Đội ngũ gần 20 người xuyên qua những cây cối thưa thớt, tầm mắt trước mặt đột nhiên trống trải, những khối đá vụn rải rác trên đường, trước mặt xuất hiện một sơn cốc nhỏ, vang vọng những tiếng vượn hú vượn hót truyền ra lanh lảnh.

Nhìn sơn cốc kia, Lôi Thành cũng dừng bước, nghiêng đầu nhìn Mục Trần, báo cho hắn biết đã đến địa điểm cần làm việc.

Ngọc Linh thụ, chính là ở trong tiểu sơn cốc này.

Chương 30: Sơn Cốc Săn Vượn

Cốc khẩu nhỏ hẹp, hai bên có những nhánh cây rậm rạp tàn lá chìa ra, loạn thạch chồng chất, che khuất khiến sơn cốc như ẩn như hiện. Bạo Lôi tiểu đội phát hiện được nơi này, có lẽ cũng phí không ít tâm tư.

- Mặt bên này số lượng Hỏa Linh Viên cũng không ít.

Mục Trần đứng trước cốc khẩu một khoảng, hít hít không khí, mùi hôi nồng nặc xông ra, hẳn nhiên trong cốc đầy những Hỏa Linh Viên như Lôi Thành miêu tả.

- Chuẩn bị đi.

Lôi Thành ra lệnh, Lâm Trung và vài người nữa nhanh chóng đi xung quanh tìm củi đốt, gom lại một đống liền châm lửa.

- Che mũi miệng lai, cố gắng nín thở.

Lôi Thành lấy ra mấy viên dược hoàn màu xám có mùi nồng nặc, người ta ngửi thấy sẽ sinh ra cảm giác buồn ngủ.

Đám người Lâm Trung đã sớm lấy ra khăn vải thô thấm ướt nước suối, phân phát cho mọi người. Lôi Thành thấy đã chuẩn bị chu đáo, ném dược hoàn kia vào đống lửa, một luồng khí mang theo mùi mê hoàn khuếch tán ra.

- Cùng thúc giục linh lực, thổi đám khói đó vào trong cốc!

Lôi Thành quát khẽ, ra tay đầu tiên. Áo bào phất phới, linh lực gào thét tuôn ra, tạo thành cuồng phong cuốn lấy đám khói kia quét vào trong

sơn cốc.

Những người còn lại cũng bắt chước làm theo, cuồng phong liên tiếp thổi đám khói dày đặc mê hương bao phủ sơn cốc, vốn đang tràn ngập những tiếng vượn kêu đã trở nên an tĩnh hơn. Lôi Thành nhìn vào sơn cốc, một lát sau nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh trong cốc, nhẹ thở dài, vung tay lên:

- Động thủ, cẩn thận một chút!

- Đi!

Sớm không còn kiềm chế được hưng phấn, mọi người đồng loạt gật đầu tiến lên, xuyên qua cốc khẩu. Trong cốc lúc này sương mù mênh mông, nhìn dưới đất xếp lớp lớp những con vượn đầu đỏ rực, chẳng qua những chú Hỏa Linh Viên đấy đều ngủ say như chết, mê hương dược của bọn Lôi Thành cực kỳ công hiệu.

- Ngọc Linh thụ ở cuối sơn cốc, chúng ta đi nhanh đi, mê hương không có tác dụng lâu lắm.

Lôi Thành thúc giục một tiếng, tốc độ lập tức nhanh hơn, phóng qua những chú Hỏa Linh Viên đầy trên đất, đi thẳng vào bên trong.

Mục Trần dẫn đội hình theo sát mà lên, vừa tiến vào sâu một chút, đột ngột vang lên một tiếng ré nhỏ trên vách đá, một cơn gió như sao xẹt gào thét phóng qua, nhìn kỹ lại là một đầu Hỏa Linh Viên to lớn lao thẳng tới công kích Đường Thiên Nhi đi sau Mục Trần.

Thình lình bị tấn cống khiến Đường Thiên Nhi hoảng sợ, vội giơ tay rút đoản kiếm thôi động linh lực cắm vào thân thể Hỏa Linh Viên để lại một vết máu nhỏ, chưa tạo thành thương tổn gì cho nó, nhưng cũng kịp ngăn nó lại trong chớp mắt. Mục Trần xoay người nhanh như khỉ, trủy thủ bén nhọn từ trong tay áo xuất ra, linh lực hắc ám bao phủ lấy mũi nhọn cắt qua hai mắt Hỏa Linh Viên. Máu tươi vương vãi, Hỏa Linh

Viên há miệng ré lên thê lương, nhưng tiếng ré chưa cất ra khỏi cổ họng đã bị trủy thủ cắm vào yết hầu, chặn lại.

"Bịch."

Thân thể to lớn của Hỏa Linh Viên nện xuống đất đá, chấn những viên đá vụn nát bấy. Mục Trần cũng hạ xuống bên cạnh, lau đi vết máu trên trủy thủ, nhìn Đường Thiên Nhi mặt tái mét, hỏi:

- Không sao chứ?

- Không sao.

Đường Thiên Nhi vuốt trán, đám người Mặc Lĩnh bên cạnh thất thần ngẩn người, rõ ràng còn chưa hiểu chuyện gì, thế mà Mục Trần đã nhanh như cắt liệp sát một đầu Hỏa Linh Viên. Đương nhiên, không chỉ có bọn họ, ngay cả Bạo Lôi tiểu đội cũng sửng sốt, Mục Trần này phản ứng thật nhanh a, ra tay lại gọn gàng sạch sẽ.

- Lợi hại, Hỏa Linh Viên này e rằng thực lực cũng đã đến Linh Động cảnh hậu kỳ.

Lôi Thành tán thưởng.

- Tốc độ của nó bị mê hương làm cho chậm lại, nếu không ta cũng không dễ giết nó.

Mục Trần lắc đầu, Hỏa Linh Viên này dù không mê man, nhưng cũng chịu ảnh hưởng không nhỏ của mê hương.

- Mê dược dù sao cũng có hạn, Hỏa LInh Viên thực lực Linh Động cảnh hậu kỳ có thể chống cự được. Trong cốc hiện nay có lẽ còn không dưới 20 con đẳng cấp cỡ này. Cũng may dù không khiến chúng ngủ được, thì cũng khiến chúng nó giảm thực lục, đối phó cũng dễ hơn.

Lôi Thành gật đầu, đột nhiên hạ thấp người, ánh mắt nhìn ra xa, nghiêm trọng:

- Cái tên to đầu phiền toái của chúng ta đây rồi.

Mục Trần híp mắt nhìn ra xa, phía cuối sơn cốc, mê hương cũng tan đi nhiều. Một thân thể đỏ rực khổng lồ Hỏa Linh Viên hắn vừa liệp sát đang ngồi đó, toàn thân như lửa, co thể phát sáng, như có mang một kiện hỏa giáp trên người, cong chân ngồi xổm trên đất, mà khí thế hung ác tràn ngập toát ra thật xa. Linh lực dao động cuồng bạo thế này hơn xa những đầu Hỏa Linh Viên đằng kia, hắn nhiên nó chính là lão đại của các cốc này, Hỏa Linh Viên Vương.

Mục Trần cảm nhận rõ sức ép từ linh lực của nó truyền đến, ánh mắt thêm nghiêm túc, bạn bè bên cạnh lại hơi sợ hại, con thú kia chân chính là linh thú trung cấp a.

Mục Trần nhìn chằm chằm Hỏa Linh Viên Vương một hồi, sau đó ra sau lưng nó, có một cái khe rộng chừng hai trượng. Bên trong khe có một cái cây nhỏ vòng thân khoảng một trượng, kéo dài từ trong khe vươn ra. Cái cây trắng óng ánh, nhìn như bạch ngọc, phía trên cành lá xanh biếc của nó, có những cái quả tròn tròn màu ngọc bích, dù cách rất xa, nhưng cũng dễ dàng ngửi thấy mùi thơm phức của trái cây chín mọng, khiến tinh thần người ta cảm thấy thư thái.

- Quả nhiên là Ngọc Linh thụ!

Mục Trần nhìn cái cây nhỏ kia, ánh mắt lộ rõ vui mừng, dĩ nhiên cây này đã trưởng thành, đếm sơ sơ cũng không dưới 30 quả, hợp tác lần này thực dễ khiến người ta động tâm a.

- Tiểu huynh đệ, ta sẽ dẫn năm đội viên dụ Hỏa Linh Viên Vương ra tay, những người khác và đội của ngươi sẽ đối phó những con Hỏa Linh Viên còn tỉnh chung quanh, ngươi chờ cơ hội sử dụng Phá Linh châu, thừa cơ một kích trí mạng giết nó!

Lôi Thành sơ lược lại kế hoạch

- Được.

Mục Trần gật đầu, suy nghĩ một chút, nói:

- Nếu đến lúc lỡ như có chuyện ngoài ý muốn, ta đề nghị lập tức rút lui, nếu các ngươi luyến tiếc Ngọc Linh quả, ta sẽ dẫn người đi trước, có tổn thất Phá Linh châu ta cũng coi như lỡ tay ném chơi. Dù Ngọc Linh quả trân quý cũng không bằng cái mạng nhỏ này.

Lôi Thành nghe vậy, gượng cười gật đầu. Nếu lỡ có chuyện đó, cũng đành phải lui, coi như xui xẻo

- Chuẩn bị động thủ.

Lôi Thành vung tay lên, Lâm Trung và năm thành viên Bạo Lôi tiểu đội tỏa ra linh lực, cẩn thận đến gần Hỏa Linh Viên Vương phía sâu trong kia. Dù trong cốc vẫn còn mê hương nhàn nhạt, nhưng Hỏa Linh Viên Vương hẳn nhiên hơn xa Hỏa Linh Viên tầm thường. Khi Lôi Thành và mấy người kia tiếp cận khoảng 10 trượng quanh nó, hai mắt đỏ ngầu của nó đã phát hiện, mở to, thân thể dũng mãnh nhảy ra, nổi giận khi thấy có con người can đảm xâm nhập lãnh địa của nó.

"Hoooooow!"

Phẫn nộ hú lên, cánh tay vượn thật dài duỗi ra nắm lấy một khối đá khổng lồ, hung hãn ném tới chỗ Lôi Thành. Tiếng vù vù xé gió nặng nề, khối đá đó cực kỳ nặng.

- Sát!

Lôi Thành quát lên, thân hình bật ra, ngón tay nắm chặt chuôi đao màu đỏ trong tay, linh lực bạo dũng tràn ra, mộ đao bổ xuống, đao mang sắc lẹm chém khối đá ra làm hai nữa. Tốc độ của hắn không hề giảm, dẫn đầu xông đến Hỏa Linh Viên Vương, thành viên Bạo Lôi tiểu đội cũng nhanh chóng theo sát.

Song phương nháy mắt lao vào nhau, ác chiến bùng nổ, linh lực ào ạt tuôn ra, ánh đao sắc bén loang loáng trong cốc chém vào thân thể Hỏa

Linh Viên Vương. Ngay khi Lôi Thành hô khẩu lệnh, đám người Mặc Lĩnh cũng xông lên cùng những thành viên Bạo Lôi tiểu đội khác, cuốn lấy những đầu Hỏa Linh Viên còn tỉnh kia, không cho chúng nó gia nhập vòng chiến ác liệt nhất.

Mục Trần đứng ở một nơi cách đó không xa, tập trung cao độ quan sát vòng chiến, trong hai ngón tay, Phá Linh châu đỏ rực yên lặng kẹp chặt, linh lực cuồng bạo tỏa ra không ngớt. Phá Linh châu có uy lực công kích của cường giả Linh Luân cảnh, bất quá chỉ có một viên, nên hắn cần phải nắm chắc cơ hội tốt nhất có thể, không được lãng phí, nếu không hành động lần này sẽ thất bại trong gang tấc.

Chiến huống phía Hỏa Linh Viên Vương và Lâm Trung phối hợp năm đội viên Bạo Lôi tiểu đội là dữ dội nhất, họ toàn lực công kích, tạo thành vài vết thương trên cơ thể Hỏa Linh Viên Vương, bất quá bàn tay cầm đao cũng đã rách toạc thấm máu đỏ thẫm, hắn nhiên phản chấn cũng không dễ chịu gì. Tình hình này, nếu không có Lôi Thành chính diện bám lấy Hỏa Linh Viên Vương, e rằng họ khó mà giữ thân.

- Lôi Đao Giảo Sát!

Dây dưa một hồi, Lôi Thành cảm thấy hai tay run rẩy, trầm giọng quát lớn

"Ầm!"

Tiếng quát vang ra, năm người Lâm Trung đột nhiên tiến lên, trên trường đao có lôi quang thoáng hiện, dùng hết toàn lực bổ xuống, năm đạo lôi quang phóng ra như điện, chém vào lưng Linh Viên Vương.

"Xoẹt!"

Cái lưng cứng như thiết tháp của Hỏa Linh Viên Vương chịu công kích của năm vị kia liên thủ đã phải chịu một vết cắt sâu hoáy, máu tươi tuôn ra.

"Hooooooow!"

Cái lưng đau đớn, nhất thời khiến Hỏa Linh Viên Vương nổi giận rống to, cánh tay vượn mạnh mẽ vung lên, linh lực cuồng bạo càn quét, khiến năm đội viên hộc máu văng ngược ra.

- Súc sinh chết đi!

Lôi Thành nhảy lên hét to, trường đao bổ xuống, linh lực trong cơ thể tuôn trào, trên thân đao hiện lên một đường đao khí do linh lực hình thành dài cả trượng, chém xuống đầu Hỏa Linh Viên Vương.

"Choang!"

Hỏa Linh Viên Vương phản ứng cực nhanh, nhận thấy công kích hung mãnh, hai tay giao nhau, như tấm chắn chống đỡ đao phong sắc bén trảm xuống. Đao phong chém sâu vào da thịt, nhưng vẫn chưa chém đứt hai tay.

- Mục Trần!

Lôi Thành rống to, tiếng hô vừa vang ra, Mục Trần thủ thế đã lâu thoắt cái xuất hiện, như linh hầu ra sau lưng Hỏa Linh Viên Vương, hai ngón tay bao trùm linh lực hắc ám sắc bén như trủy thủ, cắm vào vết thương sâu hoáy sau lưng, máu tươi tuôn ra ào ạt, hắn nhanh chóng lui gấp, một luồng linh lực cực kỳ cuồng bạo xung động trong vết thương của Hỏa Linh Viên Vương.

"Uỳnh!"

Dao động kia vừa truyền ra ngoài, dư chấn xung kích kinh khủng bùng nổ. Cái lưng Hỏa Linh Viên Vương như có gắn bom nổ kinh hoàng, máu thịt văng tứ tung, đất đá ngay đó bị lực xung kích chấn nát.

"Hooooooow!"

Hỏa Linh Viên Vương điên cuồng hú hét, nhưng vết thương sau lưng đổ máu như suối, nhìn như có vẻ bị đục thành một lỗ to, nó lảo đảo vài bước rồi ầm ầm ngã xuống. Mục Trần đáp xuống mặt đất, nhìn Hỏa Linh Viên Vương gục ngã, cũng thở nhẹ một.

- Thành công!

Bọn Lâm Trung nhìn thấy cảnh này, ánh mắt vui mừng điên dại, cố gắng đứng dậy lết ra, ngay cả Lôi Thành cũng tỏ vẻ trút được gánh nặng, tươi cười.

- Không đúng!

Bất quá ngay khi bọn họ hưng phấn thoải mái, sắc mặt Mục Trần lại biến đổi, bởi vì hắn nhìn thấy thân thể Hỏa Linh Viên Vương có phát tán hồng quang nhàn nhạt.

- Cẩn thận!

Lôi Thành cũng đã phát hiện biến cố, lo lắng hét lên. Hồng quang tràn ngập thân thể Hỏa Linh Viên Vương, vết máu sau lưng ngừng chảy, mọi người đều hốt hoảng nhìn nó đang lúc lắc cái đầu, lần nữa đứng dậy. Trên bộ lông đỏ rực, dễ dàng nhận thấy nó đang mọc dài ra.

"Hoooooow!"

Hỏa Linh Viên Vương ngửa mặt hú to, hồng quang phiêu phù trong cơ thể mơ hồ có thêm màu bích lục nhàn nhạt. Màu sắc đó giống hệt màu của Ngọc Linh quả trên cây kia. Trong tiếng gầm gừ, khí tức của Hỏa Linh Viên Vương cũng đột ngột mạnh hơn rất nhiều.

- Chết tiệt, không ngờ thời điểm này nó lại đột phá!

Lôi Thành cảm nhận rõ khí tức tăng trưởng của Hỏa Linh Viên Vương, sắc mặt cực kỳ căng thẳng. Mục Trần cũng trở nên nghiêm trọng, xem ra súc sinh này đã ăn không ít Ngọc Linh quả a, tình hình hiện tại thực là phiền toái!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Khu Hổ Thôn Lang

Sơn cốc rung chuyển, thân thể Hỏa Linh Viên Vương cao lớn cùng lúc càng hung mãnh, gương mặt xấu xí dữ tợn.

Mục Trần, Lôi Thành sắc mặt căng thẳng nhìn khí tức càng lúc càng trở nên kinh người của nó, ai mà đoán được ngay thời khắc mấu chốt đó lại có đột phá. Với khí tức này, Hỏa Linh Viên Vương đã đạt tới cấp bậc linh thú trung cấp đỉnh phong, có thể so với cường giả Linh Luân cảnh hậu kỳ!

Linh Luân cảnh hậu kỳ?

Mục Trần, Lôi Thành đối mắt nhìn nhau, miệng méo xẹo nhăn nhó. Cái chuyện này vốn là xác suất gặp phải cực nhỏ, hầu như là không có, không ngờ vận khí của họ, quả thật là đen hơn con mắm.

- Đội trưởng, làm sao bây giờ?

Những đội viên như Lâm Trung mặt mày tái mét thất thanh hỏi.

Lôi Thành ý nghĩ quay cuồng, cắn răng nói:

- Hỏa Linh Viên Vương lúc sắp đột phá cũng đã trọng thương, chúng ta cố thử lại một lần nữa xem, nếu vẫn không thể giết nó, vậy toàn quân rút lui!

Lâm Trung nghe thấy cũng gật đầu, biến cố ngoài dự đoán, tuy ai cũng tiếc Ngọc Linh quả, nhưng cũng phải có mạng mới có thể hưởng thụ được.

Mục Trần từ xa đưa tay ra hiệu, bảo mấy người Đường Thiên Nhi lập tức lui lại.

"Hooooooow!"

Khi Mục Trần vừa nhắc nhở Đường Thiên Nhi, Hỏa Linh Viên Vương đột nhiên rống lên giận dữ, đôi mắt đỏ ngầu hung ác nhìn chằm chằm vào Mục Trần. Xem ra đối với kẻ vừa gây ra vết thương trí mạng, nó nhớ kỹ hơn bất kỳ kẻ nào khác.

Hỏa Linh Viên Vương cũng thuộc dạng linh thú thù dai, lại có thêm chút trí tuệ, nó đã quyết bất luận thế nào cũng phải xé xác Mục Trần ra làm năm bảy phần để báo thù. Tay vượn to lớn chộp lấy một tảng đá rất to, ném thẳng qua vị trí của Mục Trần.

Mục Trần nhìn thấy, mũi chân điểm xuống đất nhanh nhẹn lùi lại, tránh khỏi công kích cuồng bạo của Hỏa Linh Viên Vương. Hắn cũng không dám để bất kỳ ai xông lên, linh thú trung cấp hậu kỳ, xông lên không chết cũng ngáp ngáp.

Lôi Thành nhìn thấy Hỏa Linh Viên Vương công kích Mục Trần, cũng lo lắng lao lên ra tay, nhưng không ngờ bất bất kể họ có công kích thế nào, nó cũng không hề chú ý, chỉ điên cuồng đập, nện, cắn, ném đá duy nhất một mục tiêu là Mục Trần, khiến cho hắn càng lúc càng luống cuống.

"Hooooooow!"

Nhìn thấy Mục Trần nhanh như sóc né tránh hết thảy công kích, Hỏa Linh Viên Vương phẫn nộ cực độ, rống lên những tiếng hú kinh hồn, tiếng hú lớn vang vọng trong cốc, dội qua những kẻ đá, âm vọng liên tục. Ngay lúc đó, Lôi Thành kinh hãi phát hiện, những đầu Hỏa Linh Viên đang mê man dưới đất vì trúng phải mê hương đang có dấu hiệu tỉnh lại.

Phát hiện thêm một biến cố nguy hiểm, khiến cả đám mặt trắng mắt xanh. Gần 100 con Hỏa Linh Viên kia mà tỉnh lại, chỉ e cơ hội bỏ trốn

cũng không còn.

- Đội trưởng, Hỏa Linh Viên Vương còn rống lên nữa, mấy con Hỏa Linh Viên kia chắc chắn sẽ tỉnh lại hết!

Lâm Trung kinh hoảng hô hoán.

Mục Trần cũng phát hiện ra tình huống, khuôn mặt càng thêm nghiêm trọng, ánh mắt lóe sáng, thoáng nhìn Ngọc Linh Thụ trong khe, mạnh mẽ cắn răng quát lên:

- Lôi Thành đại ca, ta dẫn dụ đầu Hỏa Linh Viên Vương này đi, các ngươi nhanh tay lấy Ngọc Linh quả!

- Cái gì?

Lôi Thành nghe thấy liền cả kinh, Hỏa Linh Viên Vương thực lực Linh Luân cảnh hậu kỳ, còn Mục Trần chỉ mới Linh Động cảnh trung kỳ, nếu hắn một mình dụ địch, tất nhiên kinh hiểm vô song.

- Không còn thời gian, Hỏa Linh Viên Vương chỉ biết có ta, các ngươi mau đi!

Mục Trần quát lên, linh lực ám hắc bọc lấy hai chân, tốc độ càng tăng cao, như tên rời cung lao ra khỏi sơn cốc. Hỏa Linh Viên Vương không hề do dự rống lên đuổi theo.

Bọn người Lôi Thành kinh ngạc nhìn theo Hỏa Linh Viên Vương bám đuổi Mục Trần chạy khỏi sơn cốc, Lôi Thành khẽ quát:

- Nhanh, tận dụng thời gian, Lâm Trung dẫn người ngăn bọn Hỏa Linh Viên đang tỉnh lại, ta đi lấy Ngọc Linh quả!

- Vâng!

Lâm Trung xóa vết máu trên môi, gật đầu, nhanh chóng lướt tới những đầu Hỏa Linh Viên đang lắc lư đứng dậy.

Lôi Thành thoáng nhìn qua hướng bên ngoài sơn cốc, thở dài ngao ngán, chỉ có thể thầm mong Mục Trần không xảy ra chuyện, bằng không cường giả Bắc Linh Viện tìm tới cửa, số phận của Bạo Lôi tiểu đội cũng khó tốt đẹp a.

. . .

"Uỳnh!"

Trong rừng rậm đất đai rung chuyển, khí tức hung bạo, thân ảnh rực lửa điên cuồng lướt qua, Những nhánh đại thụ vươn lên bị thân ảnh đó đi ngang liền gãy gập, nó chộp lấy những phần gãy ném về bóng người nhỏ nhỏ trước mặt đang lấy tốc độ của linh hầu mà chuyền cành tránh né.

Động tĩnh lớn như vậy dĩ nhiên khiên cho không ít linh thú trong rừng chú ý. Bất quá Hỏa Linh Viên Vương đã đạt tới linh thú trung cấp đỉnh phong, ở khu ngoại vi Bắc Linh Nguyên có lẽ là linh thú thực lực cao nhất, khí tức hung mãnh trấn áp khiến những linh thú khác không dám tới gần, chỉ trơ mắt nhìn một con thú to đùng đuổi theo công kích một con người nhỏ bé, đang tiến sâu vào trong rừng.

- Súc sinh chết bầm, bám dai như đỉa!

Chạy như điên chừng mười phút, Mục Trần nhận thấy Hỏa Linh Viên Vương không hề có ý định từ bỏ, bực bội mắng to.

"Vù!"

Vừa mắng xong, kình phong sau lưng áp tới, một gốc đại thụ từ trong tay Hỏa Linh Viên Vương như tên bắn tới. Thân thể vội đập vào một thân cây xoay mấy vòng trên không, hiểm hiểm tránh thoát gốc đại thụ sượt qua người.

Khi hắn quay vòng qua một vài cây cỏ hỗn tạp, đột nhiên giơ tay bứt một lá cỏ, nhét vào ngực, tiếp tục đào tẩu.

Trong quá trình chạy, ánh mắt hắn không ngừng lóe lên quan sát. Hắn chủ động dẫn linh thú chạy đi không phải vì hắn đường cùng hay ra vẻ ta đây tài cán, thực ra trong Linh Lộ hắn gặp chuyện này không ít, xem như có khối kinh nghiệm.

- Trước mặt hắn đã đến Bắc Linh Nguyên nội cảnh, hắn sẽ có linh thú đủ sức chơi với mày, bọn nó giữ đất còn hơn giữ vàng, để xem khi mày tiến vào sẽ xử lý mày ra sao đây....

Suy nghĩ chuyển động nhanh chóng trong đầu, linh lực trong cơ thể đều được điều động ra, Đại Phù Đồ Quyết vận chuyển cực hạn, không hiểu sao tốc độ vận chuyển lại trở nên nhanh hơn nhiều, một cỗ linh lực phát tán ra khắp cơ thể, khiến hắn tạm thời không kiệt sức.

Bất quá mặc kệ Đại Phù Đồ Quyết lợi hại ra sao, thực lực vẫn chỉ mới Linh Động cảnh trung kỳ, muốn chiến với linh thú Linh Luân cảnh hậu kỳ, chênh lệch còn quá lớn. Hiện tại, Mục Trần cũng bắt đầu cảm giác trạng thái cơ thể dần không ổn.

"Roarrrr!"

Ngay lúc đó, xa xa trong rừng một tiếng thú rống khác vang lên, chắc chắn tiếng rống đó mang theo một lời cảnh cáo.

- Cuối cùng cũng tới!

Mục Trần nghe thấy tiếng thú rống kinh thiên, ánh mắt vui sướng, tốc độ tăng cao hơn, nhanh chóng chuyền cành từ cây này qua cây kia phóng về hướng đó, nhanh tay lấy ra một lá cỏ màu đen hái được khi nãy, chà chà nó vào người, chất lỏng màu đen mùi rất nồng chảy ra, bôi đầy lên cơ thể.

Khi Mục Trần bôi xong, trước mặt đã hiện ra một cái bóng to lớn màu đen. Ánh mắt nó không hề để ý đến nhân loại nhỏ bé trên cây, mà đang dữ tợn nhìn Hỏa Linh Viên Vương đang hùng hổ phía sau.

- Là Độc Giác Long Báo.

Mục Trần cũng đang nhìn cái bóng đen khổng lồ kia, linh thú như một đầu hắc báo, trên đầu có một sừng, nhưng bao phủ toàn thân là lớp vảy cứng rắn vô cùng, đuôi lại giống như đuôi cá sấu. Linh lực cuồng bạo từ trong cơ thể nó dao động mãnh liệt phát ra.

Mục Trần nhìn Độc Giác Long Báo, hơi nhíu mày, nó tuy cũng là linh thú trung cấp, bất quá chỉ là Linh Luân cảnh sơ kỳ, so với Hỏa Linh Viên Vương chênh lệch quá lớn a.

"Roarrrr!"

Độc Giác Long Báo gầm gừ nhìn Hỏa Linh Viên Vương đang nhảy tới, há mồm gầm lên uy hiếp, định dọa con vật kia quay đầu.

Nhưng Hỏa Linh Viên Vương vốn đang đỏ mắt điên cuồng, bất kể kẻ nào ngăn nó xé xác Mục Trần, nó cũng chỉ có thể xé xác kẻ đó trước. Khi nó nhìn thấy Độc Giác Long Báo hăm dọa ngăn cản, nhất thời cũng hú lên thô bạo, thân thể khổng lồ bắn lên cao, linh lực đỏ như lửa ngưng tụ ở thú chưởng, như thiên thạch hung hăng vỗ vào lưng Độc Giác Long Báo.

"Uỳnh!"

Mặt đất bị chấn mãnh liệt rung động, những gốc cây xung quanh bị dư chấn quét ngang gãy đổ nghiêng ngả, Mục Trần cũng hết hồn trợn mắt nhìn Độc Giác Long Báo rống lên thê lương, thân thể văng ngược ra, vảy trên lưng hoàn toàn một trảo điên cuồng tàn bạo của Hỏa Linh Viên Vương đập nát.

- Súc sinh ra tay thật tàn độc.

Mục Trần nhìn thấy Độc Giác Long Báo chỉ một chưởng đã bị vồ chết, sợ hãi lạnh run, con quái kia thật vô dụng, còn đang trông chờ ngươi ngăn cản nó một chút đó.

Hỏa Linh Viên Vương một trảo vồ chết Độc Giác Long Báo, đôi mắt đỏ ngầu lại khóa vào Mục Trần, hắn ngay lập tức cảm giác bất an, vừa định co giò chạy tiếp, đột ngột xuất hiện một tiếng gầm cực kỳ phẫn nộ từ rừng sâu truyền đến.

"Gráàoooo!"

Tiếng gầm mang theo linh lực kinh người, tiếng gầm lướt qua, không gian rung động như muốn nổi cuồng phong, uy áp linh lực này khiến cho sắc mặt Mục Trần cũng phải đổi.

Linh thú cao cấp? ! Thần Phách cảnh!

"Ầm!"

Một cái bóng màu bạc, điên cuồng từ chỗ nào đó trong rừng phóng lên cao rồi nháy mắt hạ xuống đất, khiến đá vụn, cành cây vương vãi trên mặt đất cũng nảy lên. Mục Trần vội vàng hạ thấp người, nhìn kỹ lại, cái bóng bạc đó lại có hình dạng không khác Độc Giác Long Báo đang nằm chết kia, chẳng qua thân hình khổng lồ, trên đầu nó, một cái sừng hiện ra ngân quang.

Đây là. . . linh thú cao cấp, Ngân Giác Long Báo?

Mục Trần nghiêng đầu nhìn qua thi thể Độc Giác Long Báo, nhìn lại Ngân Giác Long Báo đang căm hờn đối diện Hỏa Linh Viên Vương với ánh mắt đỏ như máu, khẽ cười. Không ngờ Hỏa Linh Viên Vương này vừa giết lại là nhãi con của Ngân Giác Long Báo.

Mục Trần im lặng dán sát thân thể xuống đất, bôi cái chất dịch màu đen gay mũi kia lên đầy người, giấu đi mùi con người, cố gắng bế khí, đưa ánh mắt đắc ý nhìn Hỏa Linh Viên Vương.

- Bạn hiền, tạm biệt cuộc đời đi nhé!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Chiến Lợi Phẩm

Rừng rậm rung động dưới linh lực cuồng bạo thổi quét, uy áp cường đại đến mức những tiếng thú kêu trong rừng lác đác cũng hoàn toàn trở nên tịch mịch, xa xa thỉnh thoảng thấy bóng dáng vài linh thú đang bỏ chạy thục mạng, dường như chúng nó cũng đã cảm nhận thấy cơn giận dữ điên cuồng của Ngân Giác Long Báo kia.

Đôi mắt Hỏa Linh Viên Vương vốn đỏ ngầu căm hờn, nhưng trước uy áp linh lực ghê gớm này cũng biến đổi không ít. Trên gương mặt xấu xí thoáng hiện ra nét sợ hãi kinh hoảnh, dù vừa mới đột phá cảnh giới linh thú trung cấp đỉnh phong, nhưng lại phải đang đối diện chân chính linh thú cao cấp a!

Hỏa Linh Viên Vương cúi người cuộn lại một chút, cực kỳ kiêng dè nhìn Ngân Giác Long Báo, khẽ lui lui ra sau, tư thế hẳn nhiên đang tính co giò bỏ trốn.

"Gráàoooo!"

Bất quá Ngân Giác Long Báo vừa bị nó giết con dĩ nhiên sẽ không cho hung thủ trước mặt một cơ hội đào thoát, trong mắt thú hung tàn lạnh lẽo, đã tràn ngập phẫn nộ và tàn nhẫn. Móng vuốt sắc bén của nó chầm chậm ma sát trên đất đá vang lên những tiếng rít lạnh gáy theo từng bước chân, linh lực cuồng bạo dao động, cuồn cuộn không ngừng.

"Bình."

Hỏa Linh Viên Vương đột ngột đập cả bốn chi xuống đất bật người xoay đầu bỏ chạy. Cái hung uy khi nãy đuổi giết không tha Mục Trần

biết mất không còn tăm tích, bị tử vong uy hiếp nó hẳn nhiên đã sớm ném hình ảnh Mục Trần trong não lên chín tầng mây rồi.

Ngân Giác Long Báo lạnh lẽo nhìn nó bỏ trốn, cái đầu khổng lồ hơn hạ xuống, linh lực trong cơ thể như hồng thủy tàn bạo dồn lên bao bọc lấy cái sừng bạc trên đầu, hào quang rực rỡ tỏa sáng, một tiếng "chíu" khẽ xuất hiện, một luồng sáng bạc vụt qua trong rừng.

"Chíu!"

Luồng sáng bạc lấy một tốc độ mà mắt thường của Mục Trần cũng không kịp quan sát xé rách không trung. Một tiếng động như có vật nặng rơi xuống đất từ xa vọng lại, Mục Trần run rẩy nhìn qua, thân hình Hỏa Linh Viên Vương đã ngừng chạy trốn, một cái lỗ trống rỗng chừng nửa xích đang nhỏ máu hiện ra trên lưng. Nội tạng, da thịt, hay bất cứ thứ gì từng ở trong đó, đã hoàn toàn biến mất.

Phía trước thi thể Hỏa Linh Viên Vương, Ngân Giác Long Báo nhẹ nhàng lắc lư thân mình, vẩy đi những lằn máu dính vào bộ vảy, xong xuôi đâu đó mới chậm rãi lững thững quay về.

"Bịch."

Thân thể Hỏa Linh Viên Vương đổ sập xuống, hơi thở biến mất, máu tươi đổ ra như suối.

Nhất kích, tất tử!

Tim đập liên hồi, Mục Trần khẽ nuốt nước bọt. Năng lực linh thú cao cấp quả nhiên khủng bố a! Sợ hãi than thở, nhưng thân thể dán sát mặt đất không dám động đậy chút nào, thậm chí hô hấp cũng rất nhẹ như có như không, linh lực hoàn toàn thu vào khí hải, không dám đưa ra một chút xíu vận chuyển nào.

Lỡ như bây giờ mà bị Ngân Giác Long Báo phát hiện, e rằng kết cục còn thảm hơn cái thây Hỏa Linh Viên Vương đang nằm kia.

Cũng may Ngân Giác Long Báo cũng không để tâm dò xét nhân loại nhỏ bé kia, mà trở về bên cạnh Độc Giác Long Báo, lắc lắc thi thể, rồi gầm lên một tiếng đau thương, cuối cùng cõng thi thể con của nó phóng về rừng rậm sâu thẳm.

Mục Trần nhìn phương hướng Ngân Giác Long Báo biến mất, vẫn chưa dám động đậy, lẳng lặng chờ đợi chừng mười phút, mới cẩn thận đứng dậy.

Cảnh giác quan sát kỹ càng bốn phía, nhanh chóng bước tới thi thể Hỏa Linh Viên Vương, rút ra trủy thủ xé đầu linh thú, một luồng hồng quang bốc lên.

Tinh phách Hỏa Linh Viên Vương sáng chói như ngọn lửa, linh lực dao động mạnh mẽ, mang hình thù Hỏa Linh Viên hung tợn.

Mục Trần chụp lấy giấu vào ngực áo, lại dùng trủy thủ cắt đầu Hỏa Linh Viên Vương. Xong xuôi, hắn vừa định bỏ đi, đột nhiên khựng lại một chút, hơi suy nghĩ rồi bước đến chỗ Độc Giác Long Báo nằm chết lúc trước. Mặt đất chỗ đó còn lưu lại vết máu sền sệt đỏ sẫm.

Mục Trần lấy ra một cái chai, cẩn thận múc lượng máu kia vào, rồi cũng cất đi. Cuối cùng hắn quyết định quay lại tìm đồng đội.

. . .

Khi Mục Trần giải quyết phiền toái truy đuổi khắp khu rừng, thì trong sơn cốc, cũng có phiền phức không nhỏ với đồng đội của hắn.

"Hooooow! Hooooow! Hooooow! Hooooow!"

Sơn cốc khi hắn rời đi cũng chỉ lác đác tiếng vượn hú và âm thanh giao phong với vài con vượn còn tỉnh, nhưng lúc này lại náo nhiệt hơn rất nhiều. Đông đảo những cái đầu đỏ rực to lớn đang phẫn nộ hú hét đe dọa những người trong cốc, chúng vơ lấy cự thạch, oanh tạc như cơn mưa đá khổng lồ hung hăng tấn công, bao vây không cho họ thoát ra. Số

lượng đông đúc đến thế này, khiến cho những người đang bị kẹt trong cốc cực kỳ chật vật.

- Chết tiệt, đám súc sinh này tỉnh lại hết rồi.

Nhóm người của Lâm Trung gian nan tránh né cự thạch bay tới, nhìn đàn Hỏa Linh Viên chen chúc ném đá. Lúc Mục Trần dẫn dụ Hỏa Linh Viên Vương chạy khỏi cốc, họ đã nhanh tay thu lấy Ngọc Linh quả, nhưng vẫn không kịp thời gian, những đầu Hỏa Linh Viên trúng mê hương đã lần lượt tỉnh dậy, hiện tại đang vây khốn họ không thể thoát ra.

- Bây giờ làm sao đây?

Đường Thiên Nhi, Mặc Lĩnh đều sắc mặt trắng bệch. Dù sao cũng chỉ là thiếu niên chưa ra đời, tâm lý vẫn chưa tốt như bọn người Lâm Trung, cảnh tượng trước mắt khiến cả bọn đệ tử như nhũn cả chân ra.

- Chuẩn bị lao ra đi.

Lôi Thành trầm giọng quát, sau lưng hắn đeo một cái bao, chứa đầy những viên tròn tròn xanh biếc sáng ngời, mùi thơm thoang thoảng toát ra nức mũi.

- Lâm Trung, dẫn người bảo vệ họ, đừng để xảy ra việc gì.

Lôi Thành nhanh chóng ra lệnh, họ đều là những tay lão luyện, kinh nghiệm phong phú, nhưng dù đám đệ tử như Đường Thiên Nhi không phải yếu, nếu muốn ra ngoài giữa bầy Hỏa Linh Viên đông đảo này, chỉ e trong khoảnh khắc sẽ bị xé xác.

- Ừ

Lâm Trung gật đầu, bọn họ bây giờ không dám cười nhạo những đệ tử Bắc Linh Viện thiếu huyết tinh này nữa. Lúc nãy Mục Trần đơn độc dẫn đi Hỏa Linh Viên Vương, can đảm đó khiến cả bọn phát run. Họ hiểu rõ nếu hắn không có hành động như vậy, cả bọn e rằng đã chết từ sớm.

- Đi!

Lôi Thành nắm chặt trường đao trong tay, ánh mắt sắc bén càng đậm, linh lực hùng hồn tỏa ra, xông lên trước lao vào đàn Hỏa Linh Viên. Đao phong tung hoành ngang dọc, mở ra một đường máu.

Đội viên ăn ý phối hợp đi sát theo sau, bảo vệ đám người Đường Thiên Nhi ở giữa. Cả đoàn người đều thúc giục linh lực đến cực hạn, đao phong kín mật tạo thành phòng tuyến chung quanh đẩy lui những Hỏa Linh Viên đang đánh tới phải trở về.

"Soạt, Choang, Choeng!"

Dù cho có Lôi Thành thực lực Linh Luân cảnh sơ kỳ dẫn đầu, nhưng số lượng Hỏa Linh Viên quả thật quá đông, đoàn người xông ra chưa bao xa, đã có đoàn viên trúng phải công kích thụ thương. Họ cũng cắn răng kiên trì, trường đao trong tay không ngừng thấm máu tươi.

- Chết cha mày đi!

Lôi Thành một đao chém đầu Hỏa Linh Viên thành hai nửa, nhưng lập tức càng có thêm nhiều Hỏa Linh Viên đánh tới, khiến hắn nổi giận gầm lên, trong lòng càng thêm lo lắng, không lẽ hôm nay thật sự phải táng thân trong sơn cốc lạnh lẽo này sao?

Đám đệ tử như Đường Thiên Nhi, Mặc Lĩnh sắc mặt càng tái hơn, đưa mắt nhìn bầy Hỏa Linh Viên vô cùng hung ác vây quanh. Chính ngay lúc trong lòng mọi người bắt đầu nảy sinh tuyệt vọng, biến cố lại bất ngờ xảy ra, bầy Hòa Linh Viên đột ngột rối loạn, những tiếng "gréc gréc" vang lên kinh hãi tán loạn, dường như chúng gặp phải cái gì đó rất đáng sợ.

- Chuyện gì?

Lôi Thành ngạc nhiên nhìn cảnh tượng trước mặt, ánh mắt nhìn về một phía cách đó không xa, một bóng thiếu niên gầy gầy đang phóng tới

như hoẵng hoang.

- Là Mục Trần!

Đường Thiên Nhi vừa nhìn thấy gương mặt quen thuộc, nhất thời vui mừng reo lên. Không hiểu sao dù thực lực Mục Trần còn xa mới sánh được với Lôi Thành, nhưng sự an tâm hắn mang đến rõ ràng tốt hơn Lôi Thành rất nhiều.

- Trong tay hắn cầm cái gì đó?

Ánh mắt của bọn Lâm Trung lại tinh tế hơn, nhìn thấy rõ một vật to lù lù trong tay tên kia, mà bầy Hỏa Linh Viên chung quanh tỏ ra sợ hãi, dường như do cái vật đó gây nên.

- Là một cái đầu. . .

Lôi Thành ngẩn người, ánh mắt chợt lóe ra nét hoảng sợ không ngờ tới

- Là đầu của Hỏa Linh Viên Vương!

- Cái gì?

Bọn người Lâm Trung thất thanh kinh ngạc, trong lòng chấn động, gương mặt cũng kinh hãi, không lẽ tên Mục Trần kia đã chém chết Hỏa Linh Viên Vương sao, làm cách nào chứ?

- Mau qua đây!

Trong lòng mọi người còn đang kinh nghi bất định, Mục Trần lớn tiếng hô, tay phải giơ cao khỏa đầu lâu của Hỏa Linh Viên Vương. Đàn Hỏa Linh Viên nhất thời sợ hãi vội vàng tứ tán. Trong mắt chúng nó, Hỏa Linh Viên Vương là sinh vật đáng sợ nhất, thế nhưng hiện tại có kẻ đã giết chết Hỏa Linh Viên Vương, vậy thì hắn còn đáng sợ hơn đến mức nào?

Linh trí thấp kém của chúng nó không cho phép chúng nó suy xét quá nhiều thứ, trí tuệ kém cỏi chỉ có bản năng liền tỏ ra sợ hãi.

- Đi mau!

Lôi Thành mừng rỡ, vội vàng vung tay lên, dẫn theo mọi người nhanh chóng vượt qua bầy vượn đang hoang mang chạy trốn, cuối cùng đến bên cạnh Mục Trần. Đến gần, họ mới thấy rõ ràng cái đầu xấu xí còn đang rỉ máu kia, chính xác là Hỏa Linh Viên Vương không sai vào đâu được. . .

Lôi Thành và Lâm Trung liếc nhìn nhau, ánh mắt đều trợn lên kinh ngạc khiếp sợ. Cái tên nhóc Mục Trần này, hắn đã làm thế nào vậy a?

Mục Trần lại không hề để ý biểu hiện của họ, nhanh chóng dẫn cả đoàn rời khỏi sơn cốc, rồi đặt cái đầu lâu của Hỏa Linh Viên Vương ngay ở cốc khẩu, khiến bầy Hỏa Linh Viên ở luôn trong cốc cách xa đến cả trăm mét không dám tới gần.

Đoàn người cắm đầu chạy như điên, đến khi đã rời đi rất xa sơn cốc mới kiệt lực từng người ngã xuống trên lá khô, nằm thở phì phò, tay chân rã rời. Ngay cả Lôi Thành cũng mồ hôi ướt đẫm, thở hồng hộc như trâu.

Mục Trần cũng tương tự, đặt mông ngồi dưới tán cây, xương cốt rã rời như muốn rớt ra. Quả thật cảm giác rất kinh tâm động phách, suýt chút nữa là đi bán muối hết rồi.

- Ngươi không sao chứ?

Đường Thiên Nhi đến bên cạnh hỏi thăm Mục Trần, đôi mắt đẹp mệt mỏi nhưng sáng ngời nhìn thiếu niên kia, hắn nhiên hôm nay hắn đã khiến nàng rung động cực độ.

- Hoàn hảo.

Mục Trần cười cười, ngẩng đầu lên, chỉ thấy Lôi Thành, Lâm Trung, Mặc Lĩnh và những người khác đang chăm chăm nhìn hắn, rõ ràng vẫn còn chưa tin được chuyện Mục Trần cầm theo đầu lâu Hỏa Linh Viên Vương giải cứu cả bọn thoát ra khỏi cốc.

- Đừng nhìn ta như vậy, cũng do ta may mắn thôi, ta không có thực lực giết chết Hỏa Linh Viên Vương kia đâu.

Mục Trần khẽ cười lắc đầu, lại nhìn Lôi Thành, cười nói:

- Bất quá, Lôi Thành đại ca, nhiệm vụ kết thúc hoàn mỹ, bây giờ hắn là chia chiến lợi phẩm đi?

- Ha ha ha.

Bọn người Lôi Thành nghe vậy nhịn không được cũng sảng khoái cười ầm lên, hắn tháo cái bao tải sau lưng xuống, mở ra. Bích quang chói mắt như ngọc phóng ra xung quanh, mùi hương thoang thoảng thơm ngát khiến ánh mắt mọi người đều sáng rỡ.

Mục Trần cũng nhìn chăm chú vào trong bao, những quả tròn căng mọng mượt mà, đúng là Ngọc Linh quả. Trên gương mặt hắn hiện rõ nét cười hài lòng. Sống chết mệt mỏi, rốt cuộc cũng đáng giá.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Hồi Doanh

Lá khô phủ trên đất, hào quang ngọc bích phát tán ra, Ngọc Linh quả tròn tròn xanh biếc bóng bẩy, hương thơm mê người khiến yết hầu mọi người đều không nhịn được mà chuyển động, ánh mắt háo hức mong chờ.

- Tổng cộng có ba mươi quả, vốn có thể hái nhiều hơn nữa, nhưng giao chiến với Hỏa Linh Viên Vương khiến không ít Ngọc Linh quả bị hỏng mất.

Lôi Thành mỉm cười, rồi tự tay đem 15 trái Ngọc Linh quả đưa cho Mục Trần:

- Mục Trần Tiểu ca, tuy ngươi nói chỉ lấy ba thành, bất quá chuyện hôm nay ngươi bỏ công nhiều nhất, 15 trái Ngọc Linh quả là ngươi xứng đáng nhận, lợi tức như thế chúng ta không giành được.

- Vốn ba phần đã tốt lắm rồi, vậy ta đa tạ Lôi Thành đại ca.

Mục Trần vừa định cự tuyệt, nhưng nhìn thấy Lôi Thành kiên quyết như thế, cũng đành cười bất đắc dĩ, cũng không già mồm nói dóc, nhận lấy 15 quả, Hắn nhìn về nhóm bạn bè, nói:

- Các ngươi cũng bỏ công không ít, mỗi người một quả đi, thế nào?

- Hé hé hé

Mặc Lĩnh cũng nhịn không được đắc ý cười sảng khoái. Ngay cả Khương Lập, Đằng Dũng cũng rất kích động, nhận được Ngọc Linh quả

trong tay Mục Trần, thần tình như muốn nói cái gì, nhưng có vẻ ngắc ngứ không tốt lắm, chỉ không ngừng nhe răng cười cười ngu ngốc

- Nè, ngươi cũng có một trái

Mục Trần cũng đưa cho Đường Thiên Nhi một quả. Cô gái xinh xắn tay cầm Ngọc Linh quả, miệng cười ngọt ngào

Mục Trần phân phát xong, trong tay còn lại 8 quả, cũng nhịn không được nhoẻn miệng cười. Có Ngọc Linh quả, hắn là đã đủ linh lực ngưng luyện Sâm La Tử Ấn đạo thứ hai rồi nhỉ?

Đoàn người vẫn ngồi lại nghỉ ngơi trong rừng, vừa thành công thoát ra, ai cũng thần tình vui sướng, quan hệ bỗng dưng tốt lên rất nhiều. Đám đệ tử như Mặc Lĩnh cũng nhân cơ hội thỉnh giáo vài thủ đoạn liệp sát linh thú của thành viên Bạo Lôi tiểu đội, còn Lâm Trung thì nước bọt như mưa huyên thuyên những thành tích hung hiểm mà bọn hắn từng trải qua, khiến đám thiếu niên ngây ngô như Mặc Lĩnh nghe đến sáng mắt, kích động không ngớt

Mục Trần nhìn không khí hòa hợp cũng mỉm cười. Lúc này Lôi Thành bước tới, chẳng biết hắn lấy đâu ra một lọ liệt tửu đưa cho Mục Trần, cười nói:

- Thế nào? Uống được chứ?

Mục Trần trợn mắt nhìn cái món nước tía dặn chưa được uống trong chén này, bất quá lại không cự tuyệt, nhận lấy hớp một ngụm. Cái cảm giác nóng rát cả cổ họng khiến thiếu niên mặt đỏ như gấc, mắt như muốn lồi ra há mồm thở dốc, rồi ho khục khặc liên hồi

- Uống ít thôi

Đường Thiên Nhi bên cạnh thấy thế, tay ngọc mềm mại vỗ nhẹ lên lưng Mục Trần, trách cứ

- Ha ha ha, nhiều năm qua cũng gặp không ít người trẻ tuổi, bất quá lại chưa có ai lợi hại như Mục Trần Tiểu ca như vậy, nếu sau này có rảnh, ghé qua tham gia với Bạo Lôi tiểu đội chúng ta...

Lôi Thành vui vẻ sảng khoái nói

- Phụ thân hắn là Mục vực chủ, ngươi lôi hắn vào làm thám hiểm giả, Mục thúc không lột da ngươi mới lạ

Đường Thiên Nhi trợn trắng mắt liếc Lôi Thành giọng điệu trách móc.

- Mục vực chủ?

Lôi Thành sửng sốt, chợt kinh ngạc nhìn qua Mục Trần:

- Thì ra Mục Trần Tiểu ca là thiếu chủ Mục vực, thực là có mắt mà như mù. Ha ha ha, lúc trước ta cũng theo đại ca của ta diện kiến Mục Phong vực chủ, quả nhiên là hổ phụ vô khuyển tử a!

Mục Trần nhìn chòng chọc Đường Thiên Nhi, cô gái cũng le lưỡi, biết mình nhất thời lanh mồm lanh miệng lỡ nói ra việc không nên nói

- Mục Trần Tiểu ca, thời gian tới chúng ta vẫn qua lại trong Bắc Linh Nguyên này, nếu ngươi có cái gì cần hỗ trợ, cứ việc đến tìm chúng ta, xem như chúng ta đây đã nợ ngươi một ân tình đi

Lôi Thành khảng khái nói.

- Lôi đại ca khách khí rồi, chúng ta đã gọi là hợp tác, ta dĩ nhiên là phải toàn lực hỗ trợ

Mục Trần mỉm cười

- Hợp tác là hợp tác, nhưng ngươi đã cứu sống Bạo Lôi tiểu đội, cũng là sự thật

Lôi Thành cũng chân thành đáp lời

Mục Trần chỉ còn cách bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng trong lòng cũng đối với vị hảo hán này thêm hảo cảm

Đoàn người thỏa thích tán gẫu hồi lâu, sắc trời cũng dần tối, Mục Trần thấy vậy cũng dẫn theo nhóm bạn bè từ biệt Lôi Thành, sau đó hướng về doanh trại ngoài bìa rừng mà đi.

Dọc theo đường đi, bọn Mặc Lĩnh vẫn còn đang chìm đắm trong cái tinh thần hưng phấn. Hôm nay quả thật rất mạo hiểm, nhưng vượt qua mạo hiểm kích động như thế khiến cả bọn hưng phấn không hiểu được, không ngớt nói chuuyện với nhau bàn tán hồi chiến đấu kịch liệt trong sơn cốc đó.

Mục Trần đối với sự hưng phấn của họ cũng không cảm thấy phiền lòng gì, nhưng cũng không tham gia. Mạo hiểm thế này đối với hắn khi ở trong LInh Lộ còn nhiều hơn cơm bữa, nên hắn hoàn toàn tỏ ra bình thường

Trên đường trở về cũng không có trở ngại gì, chỉ sau nửa canh giờ cả bọn đã về gần đến doanh trại. Từ xa nhìn thấy những cái chóp lều trắng toát xếp hàng đông đúc, những thiếu niên kia cũng thở dài nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

Mục Trần cũng đang nhìn những chóp lều đó, bỗng dưng cau mày lại, vì hắn thấy nơi cửa rừng phía trước, đang có hơn mười bóng người đứng sẵn đó. Kẻ đứng đầu đới với hắn rất quen thuộc, chính là Liễu Dương và Trần Thông, sau lưng họ làm đám thiếu niên đang cợt nhã, hắn nhiên đều là đệ tử tây viện

- Là bọn Trần Thông

Mặc Lĩnh cũng đã thấy, hơi sửng sốt, sắc mặt có vẻ không tốt lắm:

- Mục Trần, có vẻ như đang nhắm vào ngươi.

Mà khi Mục Trần phát hiện đám người Trần Thông, những tên kia cũng thấy được đoàn người đang trở về bên này, liền mang gương mặt bất hảo tiến lên chặn đường

- Trần Thông, các ngươi muốn làm gì?

Mặc Lĩnh thấy thế, nhíu mày nói

- Ha ha ha, không có gì, chỉ định giao lưu với hắn một chút. Mặc Lĩnh, việc này không can hệ tới ngươi, ta nghĩ ngươi cũng đừng có nhiều chuyện nhúng tay a! Lỡ như mà đắc tội Liễu ca, ta e ngươi cũng không thoải mái đâu!

Trần Thông cười nói

Liễu ca trong miệng Trần Thông, dĩ nhiên chính là Liễu Mộ Bạch. Mặc Lĩnh nghe vậy, sắc mặt cũng hơi đổi, với Liễu Mộ Bạch hắn cũng rất kiêng dè

- Khương Lập, Đằng Dũng, hai người các ngươi cũng đứng xem đi, ta biết các ngươi và Mục Trần cũng có chút lễ lộc, đúng lúc ta giúp các ngươi một chút.

Trần Thông lại nhìn về Khương Lập cất giọng nói

Hắn nhìn sơ qua đã tính toán rất chính xác. Đám người trước mặt ngoại trừ Đường Thiên Nhi, những người còn lại hầu như không quen biết, mà Khương Lập và Đằng Dũng vốn đối với Mục Trần cũng không vừa mắt, chỉ cần dọa Mặc Lĩnh sẽ không còn ai khác giúp đỡ Mục Trần

Nhưng bất ngờ, tính toán của hắn hoàn toàn đổ vỡ. Đám người Khương Lập, Đằng Dũng lại lạnh lùng nhìn hắn, một chút dấu hiệu rời khỏi cũng không có, mà còn hất hàm trả lời:

- Ngươi muốn đụng tới Mục ca, thì phải hỏi xem bọn ta có cho phép không đã

Trước kia quả đúng là Mục Trần không chút nào vừa mắt, nhưng trải qua hồi chiến đấu mạo hiểm hôm nay, những thành kiến trước kia đối với Mục Trần đã hoàn toàn xoay chuyển. Bất kể là Mục Trần giúp bọn hắn giải vây, hay là đủ loại hành động trong sơn cốc, cho đến việc chia chác sòng phẳng Ngọc Linh quả, cũng khiến những thiếu niên kiêu hãnh này sinh ra tâm bội phục. Những chuyện cũ vốn đã hoàn toàn bị vứt bỏ ra khỏi lòng, tiếng Mục ca vừa thốt ra, lại không hề cảm thấy ngượng mồm chút nào

- Các ngươi...?

Trần Thông, Liễu Dương nhất thời sửng sốt, sắc mặt xanh mét nhìn những người kia vây quanh Mục Trần, căm tức trơ mắt nhìn mà trong lòng không thể hiểu nổi. Mục Trần bất quá chỉ là một tên thái điểu mới đặt chân đến thiên giới đông viện, tại sao những tên đệ tử cũ mốc như họ cũng bao che cho hắn?

Mục Trần từ đầu đến giờ gương mặt vẫn phẳng lặng như cũ, chẳng hề biến đổi chút nào, cũng không hề nói ra nửa chữ, lúc này mới vỗ vai Khương Lập, khẽ nói:

- Đi thôi!

Hắn cũng chẳng thèm nói cái gì, hay là tỏ thái độ gì với bọn Trần Thông, Liễu Dương. Thái độ đó của hắn càng khiến Trần Thông sắc mặt càng khó coi hơn, quát lên:

- Muốn chạy ư? Tiểu tử càn quấy!

Tiếng quát cất lên, bàn tay vung ra, định vồ lấy áo Mục Trần

"Xoẹt!"

Bất quá nháy mắt hắn ra tay với Mục Trần, ánh mắt tên kia trở nên lạnh như băng, lật tay cầm một vật màu đen. Bàn tay Trần Thông vừa

chạm vào cổ áo hắn, một thanh trủy thủ đen huyền vẫn còn vương chút máu đỏ đã dán vào yếu hầu Trần Thông.

Yết hầu lạnh lẽo, khiến Trần Thông trố mắt, môi run lên, mấp máy nói:

- Ngươi muốn làm gì?

- Ngươi nghĩ ta không dám giết ngươi sao?

Mục Trần trừng trừng nhìn Trần Thông, nhẹ giọng hỏi

Giọng Mục Trần nhẹ như gió thoảng, nhưng lại khiến Trần Thông và đám người Liễu Dương dựng tóc gáy, lạnh cả xương cốt. Đó chân chính là sát khí!

Đám thiếu niên sau lưng Trần Thông cũng bị ánh mắt đen thui như bóng đêm âm u huyền bí mà lạnh lẽo dọa cho kinh sợ, nhất thời không ai dám mở miệng

- Các ngươi đang làm cái gì đó?

Một giọng nói trầm thấp vang lên đánh vỡ không khí căng thẳng đang giằng co. Hầu hết thiếu niên vội vàng nhìn qua, thấy Mạc sư chẳng biết khi nào đã đứng cách đó không xa, nghiêm khắc nhìn bọn hắn chằm chằm

- Mạc sư!

Đám Mặc Lĩnh thấy lão, vội vàng cung kính hành lễ

Mục Trần nhìn thấy Mạc sư xuất hiện, cũng thu hồi trủy thủ, gương mặt hờ hững mới nãy cũng hiện lên nụ cười nhu hòa xiểm nịnh, nhìn qua như không có gì nguy hiểm

- Mạc sư, Mục Trần muốn giết ta!

Trần Thông đỏ mặt giận dữ tố giác Mục Trần

- Thực khinh thường ta mắt mờ không thấy cái gì hết sao?

Mạc sư thản nhiên liếc nhìn Trần Thông, nhẹ nhàng nói

Trần Thông giật bắn người, cúi đầu sờ mũi, ánh mắt liếc đi chỗ khác, mặt xám mày tro dẫn đám kia nhanh chóng bỏ đi, không quên để lại một cái nhìn đe dọa với Mục Trần

- Các ngươi cũng về doanh trại đi!

Mạc sư nhẹ nhàng bảo đám người Mặc Lĩnh, Đường Thiên Nhi. Cả đám nghe vậy, hơi do dự, nhưng cũng đàng lục tục rời đi

Sau khi mọi người đã đi hết, Mạc sư mới đến gần Mục Trần, nhìn cái gương mặt nhu hòa thoải mái của thiếu niên kia, đôi mắt lão không nhịn được đảo tròng, lắc đầu nói:

- Tiểu tử nhà ngươi cũng dám dẫn người theo đội thám hiểm đi làm cái chuyện hung hiểm như vậy....

- Mạc sư đã biết chúng ta đi làm cái gì sao?

Mục Trần tinh vi hỏi

- Đàm Thanh Sơn trở về báo cáo, ta liền lập tức chạy tới. Bất quá từ đầu tới cuối không hiện thân, nhưng mọi hành động của ngươi đều thấy rất rõ

Mạc sư nhìn chằm chằm Mục Trần, trong lòng cũng cuồn cuộn nổi sóng, lão thấy rõ Mục Trần một mình dẫn dụ Hỏa Linh Viên Vương, vốn muốn ra tay, nhưng ai ngờ hắn có thể kéo ra một đầu Ngân Giác Long Báo hóa nguy thành an, chiêu thức khu hổ thôn lang ấy, tinh diệu tới mức lão cũng không thể nào không khen.

- Thì ra Mạc sư bí mật bảo hộ ta, nếu sớm biết thế, ta cũng không cần bị đuổi giết chật vật đến vậy

Mục Trần nhe răng cười, biết có cường giả Thần Phách cảnh đang âm thầm bảo vệ, chẳng ai vui vẻ chạy hết khu rừng như vậy

- Tiểu tử nhà ngươi....

Mạc sư cũng chỉ biết lắc đầu, Mục Trần tuy rằng tuổi còn trẻ, nhưng trong lòng tâm tư kín kẽ, dám đi cùng hợp tác với Bạo Lôi tiểu đội kia, hẳn nhiên đã liệu trước đối phương không dám nổi ý xấu bất chợt

- Thôi quên đi, trở về là tốt rồi, về lều đi

Mạc sư phất tay, cũng xoay người đi về doanh trại. Mục Trần cười lớn cất bước đi theo

Hai người xuyên qua rừng cây, cũng vào đến doanh trại, ánh mắt Mục Trần quét một vòng ngang doanh trại, đột nhiên nhìn thấy các đó không xa có hơn mười thân ảnh cường tráng, khí tức kinh người, sát khí lượn lờ, không hề tầm thường.

- Những kẻ kia....

Mạc sư cũng khẽ cau mày nhìn đội ngũ lạ hoắc đằng xa. Đến khi họ tiến gần một chút, thấy rõ huy chương trên ngực, lão mới lẩm bẩm:

- Người của Liễu vực? Họ tới đây làm gì?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Liễu Minh

Trong doanh trại bỗng dưng xuất hiện một đám người lạ dĩ nhiên thu hút không ít ánh mắt tò mò của chúng đệ tử, bất quá chẳng ai dám tới gần ngăn cản họ, vì sát khí từ những tên kia tỏa ra quá đậm, khiến cho những kẻ khác chung quanh cảm thấy hơi sợ hãi.

- Người của Liễu vực?

Mục Trần cũng nhíu mày nhìn đột ngũ xa lạ kia, những người này đến Bắc Linh Nguyên để làm gì?

Mạc sư hiển nhiên cũng nghi hoặc, chậm rãi bước qua đội ngũ bên đó. Bên phía đội ngũ kia, một nam tử trung niên cũng vội vã bước lại, ôm quyền chào hỏi:

- Vị này hẳn là Mạc sư của Bắc Linh Viện phải không? Liễu vực Liễu Minh, không mời mà đến, nếu có quấy rầy, mong rằng thứ lỗi.

- À, ra là tam gia Liễu vực Liễu Minh a.

Mạc sư nghe hắn báo danh, cũng cười nhạt nói.

- Nào dám xưng hô như thế trước mặt Mạc sư, chỉ là người ngoài đồn đại thôi.

Liễu Minh vội vàng lắc đầu, thái độ lại tỏ ra khá khiếm nhường.

- Liễu Minh? Tam gia của Liễu vực sao. . .

Đứng ở phía sau Mạc sư, Mục Trần lẩm bẩm quan sát nam tử trung niên kia. Người nọ bề ngoài khá ốm yếu, hai bàn tay như ưng trảo, ốm

trơ xương nhưng rất mạnh mẽ sắc bén, lúc này gương mặt hắn tươi cười rạng rỡ.

Với cái tên Liễu Minh, Mục Trần cũng không xa lạ gì, hắn cũng không ít lần được nghe phụ thân và Chu thúc kể. Người này là em ruột của Liễu Kình Thiên, vực chủ Liễu vực, cũng là cánh tay đắc lực, thực lực Linh Luân cảnh hậu kỳ, cách Thần Phách cảnh chỉ có một bước nhỏ nữa, ở Bắc Linh cảnh cũng là một trong những nhân vật tiếng tăm không nhỏ.

- Các ngươi đây là...?

Mạc sư nhìn Liễu Minh và đội ngũ có vẻ không thích hợp với doanh trại của mình, vẻ mặt không vui. Doanh trại này chỉ có đệ tử đang tu hành, sát khí quá đậm thế này, e rằng ảnh hưởng không nhỏ tới những đệ tử đang tu luyện.

- Mạc sư, tam thúc đang thi hành nhiệm vụ, biết ta và Liễu Dương đang ở đây, nên ghé qua thăm một chút, cũng không có ý quấy rầy.

Phía sau Liễu Minh, Liễu Mộ Bạch mỉm cười bước ra nói.

- Nhiệm vụ?

Liễu Minh giải thích:

- Liễu vực chúng ta có một đoàn vận chuyển đồ vật quan trọng giữa đường bị Huyết Đồ đoàn đánh cướp. Tuy sau đó nhân thủ Liễu vực kịp thời ứng cứu tiễu trừ, nhưng đầu lĩnh Huyết Đồ đoàn đã chạy trốn. Sau đó chúng ta truy đuổi hắn chạy đến Bắc Linh Nguyên, đến đây muốn nghỉ lại một đêm, ngày mai lại truy bắt.

- Huyết Đồ?

Nghe hung danh đó, Mạc sư cũng khó chịu, đó là một băng cướp khá tàn ác ở Bắc Linh cảnh, đao trong tay không biết đã liếm máu bao nhiêu

người, loại cùng hung cực ác này lẩn trốn ở Bắc Linh Nguyên, chẳng phải sẽ uy hiếp đến đệ tử tu hành của họ sao?

Những đội thám hiểm và thám hiểm giả đơn độc, vì e ngại Bắc Linh Viện mà không dám ra tay ác độc là một chuyện, nhưng hung đồ lại không hề do dự, lỡ như không may gặp chúng, họa sát thân ập đến cũng còn chưa biết.

- Ha ha ha, đúng vậy. Đến đây kỳ thật cũng là muốn nhắc nhở một chút. Mạc sư, tận lực bảo ban đệ tử chú ý một chút, tránh phát sinh những chuyện không hay. Tên kia rất điên cuồng, ai ai cũng biết.

Liễu Minh cười nói.

Mục Trần nghe vậy, trong lòng cũng kinh ngạc. Danh tiếng Huyết Đồ đoàn dĩ nhiên hắn cũng biết, tuy hung danh cực thịnh, nhưng bọn người đó cũng đâu phải kẻ ngu, lại cả gan ra tay với cả Liễu vực?

Xem ra món đồ mà bọn người kia cướp được cũng khá, nếu không Liễu vực sao lại hưng sư động chúng nổi giận huyết tẩy cả băng cướp, lại còn đuổi tận giết tuyệt khiến Huyết Đồ chạy trốn tới nơi này.

- Liễu tam gia, Huyết Đồ đoàn cướp đồ vật gì của Liễu vực vậy a? Thế mà khiến các vị kéo binh lực đông đảo đến vậy.

Mục Trần đột nhiên cất tiếng, ra vẻ ngây ngô tò mò hỏi.

Bỗng dưng có đứa trẻ đặt câu hỏi, khiến cho Liễu Minh cũng ngẩn người, gượng cười:

- Tiểu huynh đệ, việc này không thể nói.

Mục Trần mỉm cười, trong lòng càng lúc càng rõ món đồ đó quan trọng với Liễu vực ra sao.

- Mục Trần, việc này và ngươi không can hệ gì.

Liễu Mộ Bạch trừng mắt nhìn Mục Trần.

- Mục Trần?

Liễu Minh nghe được cái tên cũng khá nổi tiếng đó, hai mắt híp lại nhìn hắn, nói:

- Thì ra là con trai Mục Phong, người duy nhất ở Bắc Linh cảnh có tư cách tham gia Linh Lộ.

Mục Trần cười gật đầu, Liễu vực và Mục vực tranh chấp liên miên, cũng xem như quan hệ đối địch, do vậy với phản ứng đó của Liễu Minh cũng không có gì khó đoán.

- Ha ha ha, đã sớm nghe nói đến danh tiếng của ngươi, vốn ta nghĩ cái danh ngạch Linh Lộ kia phải thuộc về Mộ Bạch đó.

Liễu Minh cười nhạt.

Mục Trần mỉm cười, nhưng không trả lời.

- Việc Huyết Đồ, đa tạ các vị nhắc nhở, ta sẽ chú ý.

Mạc sư thấy Liễu Minh lời nói bén nhọn, cũng khá khó chịu. Liễu Minh nói như thế nào cũng là một người khá nổi tiếng ở Bắc Linh cảnh, vậy mà lại ganh đua miệng lưỡi với một thiếu niên, khí độ cường giả để đâu chứ?

- Mạc sư, tối nay chúng ta muốn tạm trú trong doanh một đêm, mong Mạc sư chấp thuận. Ha ha ha, tuy trước đó Tịch sư đã cho phép, nhưng ta cảm thấy cũng nên có cả Mạc sư cũng đồng ý thì ổn hơn. Dĩ nhiên nhiệm vụ gác đêm sẽ do chúng ta đảm nhận, cam đoan mọi người được an toàn.

Liễu Minh vội vàng nói.

Mạc sư nghe vậy, suy tư một chút, nếu Tịch sư đã đáp ứng rồi, lão cũng không thể bất kể mặt mũi, nên đành gần đầu, dẫn bọn người Liễu

Minh đi để sắp xếp chỗ ở.

- Nghe Trần Thông nói vừa rồi ngươi muốn giết hắn?

Mục Trần vừa định về lều của mình, đột nhiên Liễu Mộ Bạch cất giọng nhàn nhạt.

Mục Trần nghiêng đầu liếc nhìn Liễu Mộ Bạch, mỉm cười:

- Đối với những kẻ phiền toái, ta vốn không biết viết chữ lưu tình. Sau này nếu thích, thì tự mình tới đi, đừng có xua chó ra sủa bậy, ta không ngại bẻ răng nó đâu.

Liễu Mộ Bach hai mắt lạnh lẽo đăm đăm nhìn Mục Trần, không ngờ tên kia lại dám khiêu khích thẳng mặt như vậy.

- Nếu có cơ hội, ta sẽ tự đến thử kẻ có tư cách Linh Lộ thật ra có bao nhiêu cân lượng, mong rằng ngươi sẽ không khiến ta thất vọng.

Buông ra lời đe dọa, Liễu Mộ Bạch cũng không nói nhảm nhiều, quay đít cút thẳng.

Mục Trần chỉ khẽ cười, thong thả bước về doanh trại đông viện. Đường Thiên Nhi đợi hắn đã lâu, vội chạy đến cạnh hắn:

- Cái tên Liễu vực đó thật càn rỡ, đồ đạc bị người ta lấy mất mà còn lên mặt đắc ý.

Nàng vẫn đứng gần đó từ nãy giờ, dĩ nhiên cũng nghe rõ mọi lời nói của Liễu Minh và Liễu Mộ Bạch, trong lòng cũng không khỏi khó chịu.

- Tâm tình bực dọc, cứ cho hắn phát tiết đi.

Mục Trần lại cười, nhìn thấy Đàm Thanh Sơn, hắn vẫy tay gọi. Tên kia chẳng hiểu chuyện gì nhưng cũng đi qua, vừa tới bên cạnh liền được Mục Trần nhét vào tay một Ngọc Linh quả tròn tròn.

- Công lao hồi báo Mạc sư.

Mục Trần vỗ vai Đàm Thanh Sơn đang trân mắt tròn mồm nhìn Ngọc Linh quả trong bàn tay, thì thầm.

- Cái này... hả... a... cho ta thật ư?

Đàm Thanh Sơn kích động đến đỏ mặt. Lúc nãy bọn Mặc Lĩnh trở về, kể hết chuyện chiến đấu sơn cốc cho hắn nghe, lại thấy bọn kia mỗi người một viên Ngọc Linh quả, dĩ nhiên cực kỳ hâm một, lại càng thêm tiếc nuối. Hắn hiểu bọn người Mặc Lĩnh cũng phải đổ mồ hôi sôi máu mới được đền đáp như thế, cũng chỉ có thể thầm hận thực lực bản thân kém cỏi, không có biện pháp tham gia.

Gia cảnh thân thế dù sao cũng không quá tốt, những thứ như Ngọc Linh quả thực sự là không thể mua nổi. Nhưng lúc này khi không lại được Mục Trần dúi vào tay một viên Ngọc Linh quả, hắn không cảm kích mới lạ.

- Có ngươi trở về báo tin, bọn ta mới cất hết lo lắng chuyên tâm đi làm cái việc kia.

Mục Trần cười nói.

- Mục. . . Mục ca, đa tạ.

Đàm Thanh Sơn giữ chặt Ngọc Linh quả, cảm kích đến run rẩy.

- Tận dụng tu luyện thật tốt!

Mục Trần cáo biệt hắn, rồi cũng quay về lều của mình. Trong áo hắn còn lại bảy viên Ngọc Linh quả, có mấy món sung túc linh lực này, hắn là có thể ngưng kết được Sâm La Tử Ấn đạo thứ hai rồi.

Nghĩ vậy, trong lòng Mục Trần cũng thấy kích động bước nhanh hơn.

Bóng đêm dần phủ kín Bắc Linh Nguyên, sắc trời tối đen, trong doanh trại lại đốt lửa lên, đuốc soi sáng khắp chung quanh, cũng khá náo nhiệt.

Mục Trần trở về thì không ra ngoài nữa, im lặng ngồi xếp bằng trong lều, hai mắt nhắm nghiền, vận chuyển Đại Phù Đồ Quyết, linh lực hắc ám nhàn nhạt lóe ra trên người.

Yên tĩnh tu luyện chừng nửa canh giờ, Mục Trần đột ngột mở mắt, lôi ra một viên Ngọc Linh quả. Dưới ánh đuốc lờ mờ, Ngọc Linh quả tỏa ra ánh sáng rực rỡ, nhìn rất mê người.

Mục Trần liếm môi, há ta miệng trực tiếp nuốt Ngọc Linh quả vào bụng. Cuối cùng cũng đến lúc ngưng kết Sâm La Tử Ấn đệ nhị ấn.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Sâm La Tử Ấn Đệ Nhị Ấn

Ngọc Linh quả vừa vào miệng, lớp vỏ liền tan ra, hương vị ngọt ngào đậm đà nơi đầu lưỡi, linh lực tinh thuần mát lạnh cuồn cuộn như dòng nước đổ vào cơ thể Mục Trần.

Cỗ linh lực hùng hậu di chuyển khiến thân thể Mục Trần run lên nhè nhẹ, môi mấp máy.

Mục Trần không do dự, mười ngón tay múa may biến ảo thành một ấn pháp, linh lực ám hắc đậm đặc ngưng tụ trong lòng bàn tay.

Nửa tháng nay, Mục Trần vẫn đều đặn cố thử ngưng kết Sâm La Tử Ấn đệ nhị ấn. Tuy không một lần thành công, nhưng cũng giúp cho hắn càng thành thạo hơn các thao tác nhưng kết tử ấn.

Linh lực hắc ám bọc lấy bàn tay, linh lực cực kỳ hùng hậu, Mục Trần tự nhận bình thường bản thân thật không đủ khả năng đạt tới.

Ánh mắt gắt gao nhìn vào lòng bàn tay, linh lực hắc ám hình thành một lốc xoáy, không ngừng nuốt lấy nguồn linh lực đang đổ về xung quanh.

Tâm thần hòa toàn tập trung vào lốc xoáy kia, không dám sơ ý phân tâm một giây nào. Bình thường hắn ngưng luyện, dù chưa đủ linh lực, nhưng hắn luôn tập trung khiến cho việc thất bại cũng không thể gây tổn hại cho hắn. Nhưng hiện tại thì khác, có linh lực từ Ngọc Linh quả, khiến cho linh lực trong cơ thể cực kỳ hùng hồn, nhưng nếu lúc này mà phản phệ, e rằng phiền toái không nhỏ.

"Ù ù ù."

Mục Trần hết sức tập trung, hắc phong bạo càng lúc càng nhanh, mơ hồ nhìn thấy hắc phong bạo đang ngưng kết thành hình dạng một hắc ắn.

- Vào hết cho ta!

Mục Trần gắt lên, toàn lực thúc giục linh lực trong cơ thể, dũng mãnh tiến vào hắc ấn đang cấp tốc hình thành, đều đích dũng mãnh vào kia hắc quang bên trong, hắc ấn cũng càng lúc càng nhanh hơn. Chừng một phút sau, hắc phong bạo lặng lẽ co lại, một hắc ấn đã hình thành lơ lửng trong lòng bàn tay trái của Mục Trần.

Sâm La Tử Ấn đệ nhị ấn, cuối cùng đã hình thành a!

Mục Trần hưng phấn nhìn Sâm La Tử Ấn lơ lửng trong lòng bàn tay, nhưng vẫn chưa thả lỏng, bởi vì ngưng kết được tử ấn chỉ là bước đầu tiên, ánh mắt càng lúc càng thêm nghiêm túc.....

Kế tiếp, hắn phải đem tử ấn này đưa vào cơ thể. Một khi nhập thể, sẽ sinh ra chấn động cực kỳ khủng bố, thậm chí có thể phá hủy kinh mạch.

Đối với phản chấn của Sâm La Tử Ấn, khi Mục Trần tu luyện đạo hắc ấn đầu tiên cũng đã từng nếm trải đau khổ. Hắn hiểu rõ, mỗi khi ngưng kết ra thêm một đạo tử ấn, phản chấn này càng khủng bố gấp bội. Thực lực mạnh như Mạc sư đường đường là cường giả Thần Phách cảnh, cũng chỉ có thể luyện ra hai đạo tử ấn. Tuy nói lực phản chấn sẽ vì thực lực bản thân người tu luyện càng mạnh mẽ mà tăng lên, nhưng như vậy cũng có thể thấy nó lợi hại đến mức nào.

Mục Trần hít sâu một hơi, linh lực trong khí hải bắt đầu dâng lên, tạo thành một tầng bảo vệ kinh mạch, chuẩn bị đối phó trùng kích hung hãn.

Sắp xếp đâu ra đấy trong cơ thể, Mục Trần cũng không chần chừ, tâm thần vừa động, hắc ấn lơ lửng nhẹ nhàng chui vào lòng bàn tay trái.

"Phịch!"

Vừa tiếp xúc, cơ thể Mục Trần đã chịu chấn động. Sau đó sắc mặt kịch biến, lực trùng kích cuồng bạo như hồng thủy cuốn lấy tất cả, từ kinh mạch ở lòng bàn tay thét gào chảy vào!

Lực trùng kích thế này tràn ngập tính phá hoại. Đường kinh mạch nó đi qua vốn được thiết kế linh lực như đê chắn sóng ngay lập tức vỡ nát, kinh mạch không chịu nổi mà sinh ra uốn khúc vặn vẹo, đau nhức nhanh như điện truyền lên não.

Mồ hôi đổ ra như mưa trên trán. Bất quá hắn không dám phân tâm, vội vàng điều động linh lực, đắp lại đoạn đê vỡ.

"Ầm Ầm Ầm"

Trong cơ thể Mục Trần hỗn loạn như chiến trường. Lực phản chấn của Sâm La Tử Ấn điên cuồng phá hủy những tầng phòng ngự mỏng manh kia. Đau nhức lan tỏa khiến cơ thể Mục Trần run rẩy dữ dội.

- Chết tiệt!

Đau nhức khiến Mục Trần nhăn mặt, cắn chặt hàm răng khẽ rên lên tru tréo, kiên trì cầm cự. Lúc này nếu buông xuôi, không chỉ thất bại ngay sát vạch đích mà còn khiến cho cơ thể thụ thương nghiêm trọng.

Kinh mạch méo mó đau nhức, không ngừng lan ra. Mục Trần ướt đẫm cả người, hắn đau đến mức đầu óc cũng mơ hồ mê man.

Lúc này hắn mới chân đích hiểu được tu luyện Sâm La Tử Ấn đệ nhị ấn khó khăn kinh khủng ra sao.

Phản chấn này, phá kinh mạch bên ngoài, rồi hăm he tiến đến khí hải, khiến cho Mục Trần lạnh cả sống lưng. Kinh mạch hơi tổn thương còn chữa trị được, nhưng khí hải nát tan, thì thực đau khổ đó hắn không muốn nếm thử.

- Sì tốp đe!

Nghĩ đến hậu quả kinh khủng, tâm thần Mục Trần trấn định lại, mạnh mẽ quát lên.

Ngay lúc đó, trong cơ thể chợt hiện lên những đốm đen quanh quẩn trải dọc cơ thể, cực kỳ quỷ dị.

Những đốm đen hiện lên, hắn lại cảm giác những thứ đó như là tự phát sinh trực tiếp va chạm với phản chấn hung hãn.

"Ầm!"

Tiếng năng lượng chạm nhau trong cơ thể truyền ra, khiến Mục Trần ù cả tai, phải một lát sau mới bình thường trở lại. Ngay khi tỉnh táo, hắn trước hết cảm nhận nội thể, liền tròn mắt sửng sốt.

Vì hắn phát hiện phản chấn cuồng bạo đang bị cản lại.

- Tại sao có chuyện này?

Mục Trần mờ mịt tự hỏi, tâm thần chú ý nhìn vào những đốm đen đang nhạt dần, lặng yên biến mất.

"Những thứ này có phải linh mạch không? Tại sao không chỉ không khống chế được, mà thậm chí cảm ứng cũng không thể?"

Khổ não suy tư không có kết quả, Mục Trần đành thở ra. Xem ra chính cái thân thể mình chất chứa ít nhiều bí mật mà bản thân cũng không hay biết a.

Áp lực sinh ra ý tưởng trong lòng, Mục Trần lặng yên vận chuyển Đại Phù Đồ Quyết, kéo đám linh lực đang trải rộng ra các đường kinh mạch khắp cơ thể kéo về khí hải. Khi tất cả đều an ổn chui vào chuồng, hắn cũng cảm thấy linh lực vốn nghe lời hắn rất im lặng, đột nhiên lúc này lại rung chuyển, dao động nhộn nhạo kỳ lạ, khiến trái tim hắn đập liên hồi.

Cảm thụ rõ ràng cỗ dao động đó, Mục Trần vừa khó hiểu vừa vui mừng phấn khởi.

- Đây là. . . dấu hiệu linh lực muốn đột phá!

Kinh hỉ mở mắt, lập tức lấy ra thêm một Ngọc Linh quả, không chút do dự nhét vào miệng, vận chuyển Đại Phù Đồ Quyết, đem luồng linh lực mát lạnh ôn hòa kia luyện hóa, biến nó thành linh lực ám hắc, lùa hết vào trong khí hải.

Hai luồng linh lực nhanh chóng hội họp, chúng như có vẻ reo vui hoan nghênh lẫn nhau. Hắn cảm thấy rõ, linh lực trong khí hải nhanh chóng dao động mạnh mẽ hùng hồn.

Dao động liên tục một hồi mới dần trì hoãn lại, linh lực hắc ám trong khí hải lấp lánh như trời sao. So với trước, đã tăng trưởng lên gấp đôi!

Trong lều vải, Mục Trần chầm chậm mở mắt. Gương mặt khôi ngô ngập tràn vui sướng, vươn hai tay ra, mỗi lòng bàn tay đều có một đạo tử ấn như ẩn như hiện đại chúa tể ở luyện truyện chữ a

Sâm La Tử Ấn, cuối cùng hắn đã có hai đạo!

Mục Trần nhếch mép cười, hai bàn tay nắm lại. Tối nay không chỉ thành công ngưng tụ đệ nhị ấn, còn nhân cơ hội đột phá, tiến vào Linh Động cảnh hậu kỳ!

Cảm nhận linh lực mạnh mẽ hơn trước rất nhiều, Mục Trần không ngăn được cảm giác khoái trá cười rộ lên.

Tối nay thu hoạch, thật đúng là rất lớn ngoài dự kiến a.

Khi Mục Trần vì đột phá mà cười như bị khùng, thì trong một lều vải khác ở doanh trại đông viện, Mạc sư cũng đột nhiên mở mắt, kinh ngạc hướng về lều của hắn, mỉm cười.

"Tiểu tử kia, thật đúng là khó lường a!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Phiền Toái

Ngày kế, doanh trại buổi sáng lại tiếp tục nhộn nhịp, không ít thiếu niên thiếu nữ hưng phấn tụ tập tán chuyện, kể lể mấy cái sự kiện đánh nhau với linh thú, thu hoạch linh phách hào hứng ra sao. Những tiếng cười duyên xen lẫn những tiếng đắc ý quanh quẩn trong doanh, tràn ngập sức sống.

Những người Liễu vực từ sáng sớm đã được Liễu Minh dẫn đội rời đi, tiếp tục truy tung Huyết Đồ. Vắng bóng những sát thủ kia, không khí doanh trại cũng thoải mái hơn nhiều, những học trò này đối với người lạ mang sát khí nặng nề như thế vẫn rất khó tiếp nhận.

Mạc sư và Tịch sư cũng không vì xuất hiện một Huyết Đồ mà ngừng chuyến tu hành này, chỉ nhắc nhở đệ tử không đi quá sâu, cũng không phân tán nhau quá xa, để có thể kịp thời hỗ trợ lẫn nhau.

- Đi thôi, chúng ta cũng nên di chuyển.

Mục Trần vẫy tay ngoắc Đường Thiên Nhi lại, cô gái nhẹ nhàng chầm chậm chạy tới, dáng điệu lả lướt thu hút không ít thiếu niên, cũng khiến không ít kẻ ganh tị với Mục Trần.

- Mục ca, khởi hành rồi à? Ha ha, đừng bại bởi chúng ta nhaa

Khương Lập, Đằng Dũng nhìn thấy hai người, cũng cười lớn chào hỏi.

- Cỡ các ngươi mà đòi thắng, mơ đi!

Đường Thiên Nhi khinh khỉnh đáp lời.

- Ha ha, Mục ca nếu có việc gì cứ gọi chúng ta một tiếng, kẻ nào muốn kiếm chuyện, chúng ta cũng không ngại lắm đâu.

Khương Lập cười nói, cùng với Mặc Lĩnh và những thiếu niên theo Mục Trần chiến đấu hái Ngọc Linh quả, cả bọn đều gật đầu tán thành ý kiến đó.

Mục Trần cũng cười đáp lại, khoát tay. Không nói gì, dẫn Đường Thiên Nhi rời doanh trại, hướng vào Bắc Linh Nguyên mà đi.

Torng doanh trại, Liễu Mộ Bạch nhìn bóng lưng hai người đằng xa kia, ánh mắt chất chứa vẻ âm lãnh khó phát hiện.

"Uỳnh!"

Trong rừng rậm, Mục Trần xẹt qua, lật tay đánh ra một chưởng, linh lực hắc ám trong lòng bàn tay tuôn trào, trực tiếp đánh bay một linh thú sơ cấp thực lực Linh Động cảnh trung kỳ văng xa hơn 10m, nằm trên đất rên rỉ đau đớn.

Đường Thiên Nhi phía sau nhìn thấy đến ngẩn người. Ngày hôm qua, hắn cũng từng một kích đánh chết nhiều linh thú sơ cấp có thực lực cỡ này, nhưng đều là dựa vào thế hiểm đánh vào những chổ hiểm yếu trí mạng, so với hôm nay trực tiếp tấn công mạnh mẽ giết chết lại khác hoàn toàn.

- Thực lực của ngươi...?

Đường Thiên Nhi nghi hoặc hỏi.

- Đêm qua ăn Ngọc Linh quả, vừa vặn đột phá Linh Động cảnh hậu kỳ.

Mục Trần khom lưng lấy tinh phách linh thú, khẽ cười giải thích.

- Quái thai!

Đường Thiên Nhi nghe hắn trả lời nhẹ như không, bất giác than thở quát lên, rồi chợt cười xòa, vênh mặt lên nói:

- Trong năm ngày nữa ta cũng sẽ đạt đến Linh Động cảnh hậu kỳ!

- Lợi hại a!

Mục Trần cười tán thưởng, tiếp tục đi sâu vào rừng:

- Đi thôi, kế tiếp ngươi cũng phải ra tay, không được nhàn hạ đi theo ta, như thế này không tốt cho việc tu luyện của ngươi.

- Biết òi!

Đường Thiên Nhi nũng nịu trả lời, rồi cười khúc khích bước theo hắn.

Phía tây Bắc Linh Nguyên, hơn mười bóng người đang cảnh giác quan sát. Trong đám người đó có một gương mặt quen thuộc, Liễu Mộ Bạch. Với thực lực và danh tiếng của hắn, dĩ nhiên có uy tín lớn.

Liễu Minh đã cho hắn biết món đồ mà Huyết Đồ cướp đi quan trọng với Liễu vực ra sao. Vật đó Liễu vực đã phải trả phí tổn rất lớn mới thu được vào tay, nên bất kể ra sao cũng phải bắt cho bằng được Huyết Đồ, đoạt lại món đồ nọ.

- Thiếu chủ, phía trước chúng ta phát hiện tung tích Huyết Đồ, nhưng tên kia xảo quyệt đã thoát khỏi tiểu đội truy tung của chúng ta.

Sau lưng Liễu Mộ Bạch, một cao thủ Liễu vực hồi báo.

- Tiếp tục tìm kiếm.

- Vâng!

Một cao thủ khác dẫn một tiểu đội tách ra, mở rộng phạm vi tìm kiếm.

Truy tung chừng nửa canh giờ, khi Liễu Mộ Bạch bắt đầu mất kiên nhẫn, một tiếng xé gió vang lên. Đó chính là tín hiệu đặc biệt của Liễu vực.

- Tìm được rồi, đi mau!

Liễu Mộ Bạch hai mắt sáng rực, vung tay lên dẫn đầu xông ra, thân hình xẹt qua cây cối. Phía trước chợt xuất hiện một bóng người dính đầy máu chật vật chạy lại, nhìn kỹ thì ra là một cao thủ Liễu vực.

- Huyết Đồ đâu?

Liễu Mộ Bạch nhìn người nọ, vội vàng hỏi.

- Thiếu chủ, Huyết Đồ chạy về hướng bắc, có nên lập tức báo cho tam gia không?

Gã cao thủ Liễu vực vội nói.

- Phía bắc?

Liễu Mộ Bạch nghe vậy, ánh mắt cũng hơi lóe lên, không vội mà phất tay nói:

- Từ từ đã!

- Đại ca? Còn chờ cái gì?

Liễu Dương bên cạnh nghi hoặc hỏi, nếu đợi thêm nữa, tên Huyết Đồ kia chạy mất thì sao?

- Trốn không thoát đâu, Huyết Đồ đã bị chúng ta bức đến tử lộ.

Liễu Mộ Bạch cười nhạt, nói tiếp:

- Hiện tại hắn chỉ là một con thú lọt bẫy, sớm muộn đều phải chết, bất quá trước khi chết chúng ta cũng nên cho hắn cơ hội phát tiết một chút.

- Đại ca có ý gì?

Liễu Dương sửng sốt.

- Mục Trần ở khu vực đó.

Liễu Mộ Bạch nhẹ giọng cười.

- Hả?

Liễu Dương nghe vậy, ánh mắt cũng trở nên khoái trá, chợt nhíu mày lại:

- Nhưng chúng ta cũng không chắc Huyết Đồ sẽ ra tay với Mục Trần a.

- Huyết Đồ rất háo sắc, bên cạnh Mục Trần không phải có tiểu mỹ nhân Đường Thiên Nhi sao? Tên kia có thể nhịn được không chứ? Mà với tính cách của Mục Trần, sao lại có thể bỏ mặc Đường Thiên Nhi chạy trốn một mình, cho nên...

Liễu Mộ Bạch cười nham hiểm, trong nét cười chứa đậm xảo trá.

- Ha ha, vẫn là đại ca suy nghĩ chu đáo, Mục Trần chết trong tay Huyết Đồ, không ai nói gì được, chỉ có thể oán trách hắn xui xẻo!

Liễu Dương hứng chí mừng rỡ, hắn đã nghe Huyết Đồ hung tàn ra sao, nếu Mục Trần gặp phải tên kia, nhất định sống không bằng chết.

Liễu Mộ Bạch chỉ mỉm cười, đưa mắt nhìn phương bắc, lẩm bẩm:

- Vốn còn định tự mình ra tay, bất quá ngươi không có phúc đó.

....

- Này, Mục Trần, mau ra tay đi, con quái này có thực lực Linh Động cảnh hậu kỳ, ta đánh không lại!

Đường Thiên Nhi liên tục tránh né một linh thú hung mãnh đang tấn công nàng, đuôi tóc đen lất phất bay trong gió, tiếng của nàng la lên thất thanh.

Mục Trần đang đứng trên một nhánh cây quan sát bóng hình xinh đẹp đáng bị linh thú Linh Động cảnh hậu kỳ kia truy đuổi, hắn chỉ cười thở ra, chợt mũi chân chạm cành cây, như chim nhạn bắt cá phóng xuống, tay phải nắm chặt thành quyền, linh lực hắc ám ngưng tụ trong tay, hóa thành một hắc ấn.

- Súc sinh chớ có càn rỡ!

Mục Trần phóng ra, cười khẽ, hắc ấn mang theo dao động kinh người hung hăng oanh kích linh thú kia.

"Uỳnh!"

Linh thú kia cũng phẫn nộ gầm lên, móng vuốt cuồn cuộn linh lực cũng vồ tới ngạnh chiến với quyền ấn của Mục Trần.

Linh lực trùng kích cuốn lấy tất cả, một tiếng gầm nhẹ của linh thú vang lên, đã bị Mục Trần mạnh mẽ đẩy lui.

"Bộp!"

Thân hình vừa lui sau, Mục Trần xoay người lại nhanh nhẹn lao đến, lật tay lấy ra trủy thủ, linh lực quấn quanh lưỡi dao sắc bén, tàn nhẫn đâm vào cổ họng linh thú.

"Phụt!"

Máu nóng bắn ra tung tóe, linh thú ầm ầm ngã xuống đất, mặt đất cũng bị chấn rung lên.

Mục Trần cũng đáp xuống đất, mỉm cười lau đi vết máu trên thân trủy thủ, bóng thiếu niên cao cao, đứng dưới ánh mặt trời mông lung xuyên qua tán lá, thật là một khung cảnh hào hùng.

- Tên đáng ghét, không có biết thương hoa tiếc ngọc gì hết, hại ta bị nó đuổi theo lâu như vậy.

Đường Thiên Nhi oán hận nói, bước đến chỗ linh thú dùng đoản kiếm rạch đỉnh đầu nó, lấy tinh phách linh thú thu vào tay, tiếp tục quay lại mắng chửi xối xả tên đồng đội khó ưa.

Mục Trần nhìn nàng, mặt cười gian xảo, vừa muốn mở miệng nịnh nọt nàng một chút, đột nhiên đôi mắt đen láy biến sắc, thân hình nhanh như cắt lao tới ôm lấy vòng eo Đường Thiên Nhi, cả hai đều bổ nhào xuống đất.

Ngay lúc đó, một bàn tay đầy máu từ trong rừng cây bất chợt xuất hiện chộp đến khoảng không trước đó là Đường Thiên Nhi, thấy bản thân ra tay thất thủ, hắn cũng khẽ thốt lên kinh ngạc.

Mục Trần ôm Đường Thiên Nhi lăn trên đất hai vòng, nhanh chóng đứng dậy, ánh mắt cảnh giác nhìn vào lùm cây phát ra tiếng kinh hô ban nãy.

Ngay cạnh chỗ thi thể linh thú, một bóng người đang đứng đó, áo đỏ quần đỏ, gương mặt lông lá hung ác, đôi mắt hẹp dài có vẻ quỷ quyệt.

- Khà khà, tiểu tử thân thủ thật không tệ a.

Người kia nhìn chằm chằm Mục Trần, cười quái dị. Ánh mắt của hắn lại liếc sang cô gái bên cạnh, thân thể thon thả mềm mại, bộ ngực tròn lẳng, bóng bẩy, cái eo thon nhỏ, gương mặt thiếu nữ nai tơ mà lại tràn ngập xuân sắc, thật là khó mà không thèm thuồng a.

- Không ngờ rừng rú trong này lại có hàng cực phẩm a...

Kẻ kia cười dâm tà, ánh mắt nhìn Đường Thiên Nhi như muốn ăn tươi nuốt sống, khiến cô gái khẽ run rẩy, nấp sau lưng Mục Trần.

- Tiểu tử, giao nàng cho ta đi, ta sẽ thả ngươi. Bằng không nếm thủ đoạn của ta thì không dễ chịu đâu.

Người áo đỏ cười gằn, ánh mắt như độc xà nhìn Mục Trần.

Mục Trần cũng không rời mắt khỏi bóng người áo đỏ, nắm chặt bàn tay mềm lạnh toát mồ hôi của Đường Thiên Nhi. Nếu hắn đoán không sai, kẻ trước mặt hắn là đoàn trưởng Huyết Đồ đoàn, kẻ đang bị nhân thủ Liễu Vực bao vây truy tìm, Huyết Đồ .

Thật không ngờ lại chạm trán hung đồ đánh lén ở chỗ này, thật là phiền phức!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Lọt Tròng

Một bãi đất trống trong rừng, ba người đang đối mắt nhìn nhau, áp lực khiến trái tim hai thiếu niên đập liên hồi, hơi thở dồn dập. Với Đường Thiên Nhi đang nấp sau lưng Mục Trần, cái vẻ tươi cười của Huyết Đồ mang đậm sự giả dối hung ác.

Mục Trần vẫn cảnh giác không rời mắt khỏi tên kia, trong cơ thể linh lực cuồn cuộn dâng lên. Đối diện Huyết Đồ, khiến cho hắn cảm thấy một mùi vị cực kỳ nguy hiểm, độ nguy hiểm này còn hơn xa ngày hôm qua chạy trốn khỏi Hỏa Linh Viên Vương.

Bất kể thực lực hay trí tuệ, Huyết Đồ chắn chắc phải siêu việt hơn Hỏa Linh Viên Vương. Con thú kia bất quá chỉ may mắn chật vật trong hiểm cảnh bất ngờ đột phá đến Linh Luân cảnh hậu kỳ, mà Huyết Đồ trước mặt, dường như cũng đã một bước chạm đến Thần Phách cảnh.

- Tiểu tử, ta có nhiều thời gian liếc mắt đưa tình với ngươi, ngươi có 10 giây suy nghĩ, giao nàng cho ta thì ngươi có một đường sống.

Huyết Đồ tươi cười càn rỡ chọc ghẹo Mục Trần.

- Dám động thủ với chúng ta, không sợ hai vị đạo sư Thần Phách cảnh của Bắc Linh viện chúng ta chạy đến sao?

Mục Trần chậm rãi nói.

- Tik tok... sắp hết giờ rồi.

Huyết Đồ nhe răng cười, hàm răng trắng tinh nhưng khiến kẻ khác nhìn thấy không rét cũng run.

Mục Trần hít sâu một hơi, hơi nghiêng đầu nhìn lại Đường Thiên Nhi, nắm lấy cổ tay nàng, ra vẻ định ném nàng qua chỗ Huyết Đồ kia.

- Khá thức thời đó.

Huyết Đồ thấy hành động của hắn, nụ cười càng lúc càng khoái trá.

Mục Trần nắm chặt tay bước tới, bất chợt xoay người đánh một chưởng vào vai Đường Thiên Nhi, kình lực mạnh mẽ đẩy nàng văng xa tít tắp vào rừng.

- Không muốn hại ta thì đi mau!

Ngay khi đánh bay Đường Thiên Nhi, hắn quát khẽ truyền vào tai nàng.

Đường Thiên Nhi bị đánh văng vào rừng, đôi mắt xinh đẹp đã đầy nước nhìn bóng lưng thiếu niên cao cao, cố gắng bỏ đi ý nghĩ không muốn để hắn lại một mình, nhắm mắt nấc lên một tiếng, xoay người bỏ chạy.

- Ngươi cho ả chạy trốn?

Huyết Đồ lạnh lẽo nhìn biến cố xuất hiện, hai tiểu tử Linh Động cảnh, nghĩ rằng có thể thoát khỏi tay ta sao?

- Tiểu tử, vậy thì nếm thử cái tư vi sống không bằng chết nó ra thế nào nhé!

Huyết Đồ cười khục khặc, thân hình mạnh bạo xông lên, nhưng không tấn công Mục Trần mà đuổi theo hướng Đường Thiên Nhi đang chạy trốn.

Mục Trần thấy thế, cũng mạnh mẽ tiến lên, bất quá với khí thế tấn công của hắn, Huyết Đồ cũng chẳng thèm để ý.

- Phá Linh châu!

Lúc tên cướp còn đang khinh thường mặc kệ Mục Trần, đột ngột thiếu niên nắm chặt bàn tay, dường như có một luồng hào quang xuất hiện trong tay, hét lớn.

- Phá Linh châu?

Nghe tên món đồ đó, Huyết Đồ cũng bất chợt rùng mình. Dù Mục Trần trước mắt hắn thực lực yếu ớt, bất quá nếu có Phá Linh châu, thì lại là chuyện khác, nếu cứ mặc kệ hắn ném Phá Linh châu kia trúng phải mình, không bị thương mới lạ. Hiện tại đang chạy trốn giữa trùng vây, Huyết Đồ tuyệt đối không thể để chuyện đó xảy ra.

Huyết Đồ liếc mắt nhìn qua, thân thể đang di chuyển cũng khựng lại, một luồng hắc ám bắn tới như cắt, tên cướp vội vàng thúc giục linh lực hùng hồn bùng ra, bao bọc lấy cơ thể để phòng ngự.

"Cốp!"

Luồng hắc ám kia chạm vào thân thể hắn, vỡ nát. Nhưng linh lực cuồng bạo như dư đoán chẳng thấy đâu, chỉ có một mùi tanh hôi nồng nặc, và chất gì đó dinh dính bắn tung tóe đầy người Huyết Đồ.

Bất thình lình xảy ra biến cố kỳ lạ khiến cho Huyết Đồ sửng sốt một chút, sau đó trân mắt nhìn vết máu dính trên người, khá kỳ lạ vết máu này dinh dính sền sệt, mùi rất tanh và nồng, văng đầy đầu cổ quần áo, khiến hắn vốn đã hôi nay càng thêm thúi.

- Mày giỡn mặt tao hả nhỏ?

Môi run rẩy, Huyết Đồ nổi giận đến đỏ mắt, điên cuồng nhìn Mục Trần.

Mục Trần nhanh nhẹn lui lại bỏ chạy.

- Nhãi ranh, ném cái này lên người ta rồi bỏ chạy, muốn giúp nàng trốn à, ta không thèm đuổi theo ngươi!

Huyết Đồ tuy bị Mục Trần chơi cái trò này tức giận đến sôi máu, nhưng dù sao cũng là cướp, thủ đoạn độc ác lại gian xảo, cười dài nhạo báng Mục Trần.

- Tạp chủng, muốn thứ này không?

Mục Trần không ngờ tên cướp lại có thể nén giận, vẫn muốn đuổi theo bắt Đường Thiên Nhi trước, nhưng hắn cũng không hoảng loạn, chỉ cười lấy ra một vật tròn tròn màu ngọc bích. Cỗ linh lực nồng đậm từ cái vật kia toát ra đậm đặc.

- Ngọc Linh quả?!

Huyết Đồ nhìn thấy Ngọc Linh quả, hai mắt cũng sáng rỡ, hiện lên vẻ thèm thuồng tham lam. Hiện tại đã đạt tới Linh Luân cảnh đỉnh phong, thiếu một bước nữa tiến vào Thần Phách cảnh, nếu có thể sử dụng Ngọc Linh quả kia, hiển nhiên có thể liều mạng một lần, đột phá bình cảnh. Đến lúc đó bọn Liễu Minh đâu còn có thể đe dọa được nữa!

Lúc đó khốn cảnh cá chui trong rọ mới chân chính có thể thoát ra.

- Thật sự là một tiểu tử kỳ lạ, bây giờ ta đã có hứng thú với ngươi rồi.

Huyết Đồ nhếch miệng cười, ánh mắt nham hiểm, lắc người phóng tới Mục Trần. Đột phá Thần Phách so với tiểu mỹ nhân, quả thực đáng giá hơn nhiều.

Mục Trần sớm đoán được hắn sẽ phản ứng như vậy, vội thúc giục linh lực bao bọc hai chân, tăng tốc tối đa điên cuồng chạy sâu vào rừng.

Với tốc độ của Đường Thiên Nhi, quay lại doanh trại thông tri cho Mạc sư hắn cần phải có một chút thời gian. Hắn nhất định phải giữ được mạng trong thời gian Mạc sư tìm đến cứu viện, thoát khỏi nanh vuốt của tên cướp Huyết Đồ đã có thực lực đạt tới Linh Luân cảnh hậu kỳ đỉnh phong.

Với thực lực đó, Huyết Đồ muốn giết hắn, rất thoải mái dễ dàng.

- Nhãi con, ngươi thực nghĩ rằng sẽ thoát được sao? Vì một tiểu cô nương lại dùng mạng của mi đánh đổi dụ ta đi. Ha ha ha, nói thật ta cũng bội phục ngươi đó, thôi vậy đi, giao Ngọc Linh quả ra, ta chỉ phế hai tay hai chân ngươi, giữ lại cái mạng chó cho ngươi, có nghe không thì bảo?

Huyết Đồ đuổi theo bóng thiếu niên đang liều mạng bỏ trốn, âm thanh quái dị nham hiểm cười khằng khặc, lên tiếng đe dọa thuyết phục nhiễu loạn tâm thần Mục Trần.

- Trốn như chuột mà còn giở trò, tự lo cho ngươi đi.

Mục Trần không hề quay đầu lại, chỉ cười lạnh nói lớn.

- Không biết điều...

Huyết Đồ hai mắt lạnh băng, linh lực bạo dũng lan tràn, tốc độ tăng cao hơn, ngày càng rút ngắn khoảng cách với Mục Trần.

Hắn cũng cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo sát khí đuổi tới sát sau lưng, trong lòng hơi lo lắng, vẫn đánh giá chưa đúng thực lực tên đạo tặc này a.

Bất quá ngay lúc này, thoáng lơi lỏng e rằng sẽ phải thật sự bỏ mạng trong tay tên cường đạo kia.

Mục Trần cắn răng gầm nhẹ, linh lực đột ngột vận chuyển tốc độ cao trong kinh mạch, dường như nó cũng nhận ra chủ nhân đang lâm vào hiểm cảnh, sâu trong cơ thể lại đột ngột hiện ra những đốm đen kỳ dị, lan tỏa khắp toàn thân.

Đốm đen liên tiếp xuất hiện, nếu lúc này hắn có thời gian quan sát, hắn sẽ phát hiện những đốm đen đó mơ hồ tạo thành hình dạng một tòa tháp thần bí.

"Ào ào"

Mục Trần dĩ nhiên không có tâm trạng nào quan sát mấy cái biến hóa đó, hắn chỉ cảm thấy linh lực trong cơ thể đột nhiên hùng hồn hơn, tốc độ chạy trốn cũng tăng lên rất nhiều, thoáng bứt ra một khoảng cách với Huyết Đồ.

- Cái quái gì? Tiểu tử này sao tốc độ bất chợt nhanh như vậy?

Huyết Đồ nhìn thấy cũng kinh nghi bất định, mặt mày nhăn nhó, lại tăng thêm linh lực vận chuyển, nhanh chóng đuổi theo. Dù sao cũng là cường giả gần bước vào Thần Phách cảnh, nhãn lực cũng hơn người, mắt thấy Mục Trần đột nhiên bùng nổ, hắn là chỉ kéo dài được thời gian ngắn, không có khả năng dây dưa lâu dài.

Trong rừng rậm, hai bóng người một đuổi một chạy lướt qua, để lại một trận cuồng phong quét lá khô cành cây tung bay lả tả.

Dưới tốc độ chạy trốn cực hạn, Mục Trần và Huyết Đồ nhanh chóng tiếp cận rừng sâu. Huyết Đồ nhận thấy khu vực này cũng biết, trong lòng đã hơi chột dạ, nơi đây có khó nhiều linh thú khó giải quyết, lúc nào cũng có thể xảy ra biến cố bất ngờ.

- Nhãi con, lão tử đùa với ngươi đủ rồi!

Huyết Đồ cắn răng gào lên, bất chất tiêu hao linh lực lớn, bàn chân mạnh mẽ giậm đất, thân thể dán sát mặt đất lao đi như cắt săn thỏ, hai bàn tay cũng vỗ lên mặt đất, mơ hồ linh lực huyễn hóa thành một đầu báo đen, lóe lên thành một quang ảnh, lấy tốc độ cực kỳ kinh khủng bắn tới Mục Trần.

- Chịu chết cho ta!

Tốc độ tăng vọt, giúp cho đắc Huyết Đồ chỉ mười giây sau đã xuất hiện sau lưng Mục Trần, tung ra một quyền cuồng bạo linh lực.

Công kích cỡ này, đủ để giết chết một người có thực lực Linh Động cảnh!

Mục Trần ngay lập tức nhận thấy được công kích kinh khủng từ sau lưng đánh tới. Công kích mạng mẽ này nếu đón đỡ, e rằng hắn sẽ ngay lập tức trọng thương.

Ánh mắt điên cuồng, thoáng nhìn vào rừng sâu, tính toán vị trí của mình, rồi bất chợt mạnh mẽ xoạy người, mở bàn tay ra. Một cái bóng màu đen hiện ra, trang giấy màu đen bất ngờ xuất hiện.

"Uỳnh!"

Trang giấy đen thần bí kia xuất hiện trong lòng bàn tay Mục Trần, đón đỡ một quyền uy mãnh của Huyết Đồ.

"Bùng!"

Linh lực cuồng bạo bùng nổ, Mục Trần như bị búa tạ đánh trúng, phun ra một ngụm máu, trang giấy đen bay ngược vào lại trong cơ thể, thân thể hắn cũng bắn đi như diều đứt dây, lọt vào rừng sâu.

Huyết Đồ chưng hửng nhìn Mục Trần bị đánh bay đi, những tưởng một quyền đánh chết hắn nhưng không ngờ lại ra thế này. Bất quá tốc độ không hề đình trệ, hắn nhanh chóng tiến vào rừng sâu, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Mục Trần đang nằm ở một gốc đại thụ.

- Còn chạy nữa thôi?

Huyết Đồ thở hồng hộc lạnh lùng nhìn Mục Trần đang tê liệt nằm trên mặt đất.

- Ta không chạy nữa...

Đối mặt với nụ cười ác độc của hắn, Mục Trần lau đi vết máu nơi khóe miệng, nhàn nhạt cười châm chọc.

- ... mà tới phiên ngươi lo chạy cho thoát thân đi, tạp chủng.

Huyết Đồ nghe hắn nói vậy, hai mắt híp lại nghi hoặc, định mở miệng mắng chửi hắn. Đột nhiên trong rừng sâu, một tiếng rống phẫn nộ vang vọng. Tên cướp giật mình nhìn lại hướng đó, chỉ thấy một cái bóng màu bạc đang phóng tới nhanh như chớp, linh lực cuồng bạo của con thú đó rất kinh khủng, nơi nó đi qua tạo thành cuồng phong thổi những gốc đại thụ cũng ngã rạp xuống.

- Ngân Giác Long Báo?

Huyết Đồ nhìn thấy linh thú uy phong lẫm lẫm, sắc mặt trở nên tái mét, hung tợn trừng mắt với Mục Trần:

- Tiểu tử độc địa, muốn cùng chết với ta sao? Bất quá ngươi vẫn còn non lắm, ta rời khỏi đây trước, để cho nó ở lại chơi với ngươi, xem ngươi chui vào bụng nó thế nào, ha ha ha.

Nhưng mà, Mục Trần nghe được hắn lời này, khóe miệng trào phúng cũng dũ phát nồng đậm.

- Máu trên mình ngươi là của con nó, ngươi nói nó có tha cho ngươi không?

Nghe Mục Trần lật bài, Huyết Đồ bất giác cúi nhìn thân thể dính đầy máu đặc sệt của mình, sắc mặt kịch biến. Đến lúc này hắn mới hiểu được thiếu niên nhìn ngây ngô thế này, nhưng ngay từ đầu đã cho hắn đút đầu vào thòng lọng...

Giả la lớn là Phá Linh châu, nhưng lại là chai máu tươi để dành từ hôm qua, mưu kế sâu xa từ trước khi chạy trốn. Quả là độc!

Nhìn gương mặt trào phúng của thiếu niên kia, Huyết Đồ cảm thấy lạnh cả sống lưng, mưu sâu kế hiểm đến thế này, một thiếu niên lỗ mãng có thể bày ra sao?

Mục Trần nhìn sắc mặt kịch biến của Huyết Đồ, nhe răng cười khẩy, rồi lại nhìn cái bóng Ngân Giác Long Báo to lớn kinh khủng sát ý đầy

trời đang càng lúc càng gần, nhẹ thở một hơi.

- Long Báo đại ca, lần này lại phải dựa vào ngươi, cho ta mượn nanh vuốt một bữa nữa đi!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Bị Giết

"Gráàoooo!"

Tiếng rống cuồng bạo giận dữ mang theo linh lực cường đại, Ngân Giác Long Báo mắt đỏ như máu hầm hầm xông đến Huyết Đồ. Những tiếng gầm gừ tràn ngập cừu hận và sát khí cùng với tiếng thân thể nện ầm ầm trên đất tạo thành một khí thế kinh hãi.

Trên cơ thể con người kia, nó ngửi thấy mùi máu rất nồng, chẳng lẽ nhân loại đáng hận kia cũng từng tổn thương thằng cu của nó sao?

Tuy linh thú cao cấp có linh trí hơn linh thú sơ cấp rất rất nhiều, nhưng vẫn còn xa mới so được với trí tuệ của nhân loại. Phẫn nộ, căm hận, đó chính là bản năng của nó đối với những kẻ dính máu con của nó. Bất kể nhân loại hay linh thú, đều phải bị xé xác.

- Khốn nạn!

Huyết Đồ đột ngột trở thành mục tiêu săn đuổi của Ngân Giác Long Báo, lông tóc trên người cũng dựng hết cả lên, oán độc trừng mắt nhìn Mục Trần. Vốn chẳng thể nào ngờ được một tiểu tử Linh Động cảnh hậu kỳ có thể dễ dàng giết chết, lại gian xảo đến như thế.

Hắn sinh ra đã háo sắc, đang trong tình cảnh bị truy đuổi chật vật nguy hiểm cực kỳ, trong lòng bực dọc đang muốn phát tiết, vừa thấy một tiểu mỹ nhân xinh như hoa, khiến cho ngứa ngáy khó chịu, định bắt đem đi mần thịt, nhưng không thể nào nghĩ được chỉ một phút ham muốn lại gặp phải phiền toái kinh khủng như thế này.

- Ta không tha cho ngươi!

Huyết Đồ giận dữ gào lên, linh lực hùng hậu trong cơ thể bùng nổ, chân giậm mạnh xuống đất... quay đầu bỏ chạy nhanh như chớp, bóng dáng xuyên qua rừng cây, dĩ nhiên là tìm đường chạy trốn.

"Gráàoooo!"

Nhưng không may Ngân Giác Long Báo lại không có ý định buông tha. Thân hình khổng lồ cường tráng hạ sát xuống đất, phóng lên những bước dài, hóa thành ngân quang bắn đi.

Ngân Giác Long Báo thực lực Thần Phách cảnh, dĩ nhiên tốc độ vượt hẳn Huyết Đồ đã tốn công tốn sức đuổi theo Mục Trầm cả một đoạn đường dài. Chỉ trong thời gian ngắn, nó đã xuất hiện phía sau tên cướp kia, dao động linh lực mãnh liệt tỏa ra áp lực khiến Huyết Đồ đang chạy thêm biến sắc.

- Linh Báo Sát!

Huyết Đồ cũng không phải nhân vật tầm thường, thân hình giữa không trung mạnh mẽ xoay vòng, quát lên một tiếng, linh lực cuồn cuộn trào ra, hình thành một hình dạng Linh Báo bên ngoài cơ thể. Nhìn qua như nhân báo hợp thể, xông lên tung quyền điên cuồng công kích Ngân Giác Long Báo.

Linh Báo bọc lấy cơ thể Huyết Đồ, hung hăng va chạm với ngân quang đang nhanh như điện lao tới. Một tiếng "uỳnh" trầm thấp vang vọng, dư chấn khuếch tán ra chung quanh, từng gốc đại thụ lần lượt ngã rạp, vang lên những tiếng "rắc, rắc" gãy đổ hoàn toàn.

"Uỳnh!"

Linh lực trùng kích bùng nổ, bóng người Huyết Đồ thê thảm văng ngược ra sau, rên lên thống khổ, nện mạnh lên đất rừng. Cánh tay phải huyết nhục te tua, trong lòng bàn tay xuất hiện một cái lỗ đỏ thẫm, máu tươi cuồn cuộn chảy ra.

Mục Trần từ xa nhìn thấy, cũng nhíu mày. Hôm qua Hỏa Linh Viên Vương chỉ một kích bị Ngân Giác Long Báo giết chết, nhưng tên Huyết Đồ này chỉ bị phế đi một tay, tên cướp này quả nhiên lợi hại.

"Bịch!"

Ngân Giác Long Báo bốn chân hạ xuống đất, mắt thú hung tợn nhìn Huyết Đồ như nhìn kẻ thù, không hề chần chừ, lại nhanh nhẹn phóng ra, ngân quang lóe sáng tràn ngập khí tức tử vong.

Huyết Đồ sợ hãi, vội vàng lăn lông lốc mấy vòng, liều chết tránh được công kích thứ hai của Ngân Giác Long Báo, nhưng vẫn bị cái đuôi như roi sắt của nó quất trúng người.

- A!

Cái đuôi Ngân Giác Long Báo đập lên ngực, khiến hắn hét lên đau đớn phun ra một miệng máu. Ánh mắt hung hãn đã mờ mịt đi nhiều, nhận hai đòn tấn công của Ngân Giác Long Báo khiến hắn trọng thương. Thương thế này còn kinh khủng hơn vết thương mấy hôm trước bị bọn Liễu Minh tấn công truy sát.

- Còn tiếp tục thế này, sớm muộn ta cũng chết trong miệng con Ngân Giác Long Báo này...

Huyết Đồ khẽ cắn môi, ánh mắt oán độc nhìn phương hướng Mục Trần lúc nãy, chợt ngẩn người. Tên nhóc đó rõ ràng bị thương tê liệt nằm đó, lợi dụng lúc hắn không phát hiện mà chạy trốn đi mất.

- Tiểu tạp chủng! Đợi ta bắt được ngươi, nhất định cho ngươi bán sống bán chết!

Huyết Đồ tức giận đến sắc mặt xanh mét, luôn mồm rít gào nguyền rủa.

Bất quá vì hắn phân tâm, Ngân Giác Long Báo lại như chớp giật xẹt qua, nanh vuốt sắc bén để lại trên cơ thể một vết thương sâu hoáy, khiến

Huyết Đồ đau thấu tim gan.

- Súc sinh chết bầm!

Huyết Đồ nguyền rủa, gương mặt đột ngột tỏa hồng quang khác thường, ánh mắt hung ác, bắn người ra bỏ chạy, hai tay kết ấn thúc giục linh lực, những âm thanh ầm ầm như sấm chớp mưa bão truyền ra.

"Ầm!"

Một tiếng sấm vang lên, Huyết Đồ phun ra một ngụm máu tươi, khí tức đang uể oải chợt vững vàng tăng lên, tốc độ cũng đột ngột tăng cao, hóa thành một cái bóng mờ mờ, chạy thục mạng về một hướng.

"Gráàoooo!"

Nhìn thấy con mồi chợt biến mất, Ngân Giác Long Báo rống lên, cũng nhanh chóng lao đi, quyết đuổi giết không tha.

Một người một thú lần lượt xuyên qua rừng rậm. Huyết Đồ thấy Ngân Giác Long Báo đuổi theo không bỏ, cũng âm thầm kêu khổ trong lòng. Kỹ năng kích phát linh lực này vốn gây thương tổn rất lớn cho cơ thể, di chứng về sau cũng không nhỏ, nhưng dưới tình huống sống còn bảo vệ cái mạng là quan trọng nhất, còn tính toán về sau làm gì, hắn cũng đâu còn lựa chọn nào khác? Nếu bị đầu Ngân Giác Long Báo kia bắt kịp, hôm nay phải bỏ xác lại khu rừng này là không phải bàn cãi!

Cuộc truy đuổi kéo dài, hắn đã phải phun máu ra đến năm lần, gương mặt cũng đã trắng bệch như vôi, cơ thể cảm giác suy yếu khiến hắn cũng bị hoa mắt.

Chạy thêm một hồi chừng mười phút nữa, Ngân Giác Long Báo sau lưng bắt đầu giảm tốc, cuối cùng dừng lại, đứng từ xa rống lên giận dữ, rồi xoay đầu trở về rừng sâu.

Rốt cuộc Ngân Giác Long Báo cũng buông tha cho, nhưng Huyết Đồ cũng không dám dừng lại ngay, vẫn cắm cổ chạy một hơi. Chạy thêm

mấy phút nữa, hắn mới chật vật ngã lăn vào một bụi cỏ.

Lăn trên bụi cỏ xanh mượt, Huyết Đồ xụi lơ cả người, tay chân rã rời cử động không nổi, linh lực tiêu hao hầu như không còn, miệng há to không ngừng thở phì phò gấp gáp, tim đập loạn liên hồi. Được một lát, hắn ngồi dậy kiểm tra thương thế trên người, bất giác khóc không ra tiếng. Ai mà ngờ được chỉ vì truy đuổi một thằng nhãi con Linh Động cảnh, kết quả lại trở nên thê thảm như thế này.

Thảm trạng này cả bọn cường giả như Liễu Minh vây công cũng còn chưa làm được a!

- Tiểu tạp chủng, ta thề xẻo thịt lột da ngươi!

Huyết Đồ nghiến răng nghiến lợi, thanh âm oán độc nguyền rủa.

"Viu"

Lời nói vừa thốt ra, lông tóc trên người đều dựng đứng, nhiều năm lăn lộn chốn sinh tử khiến hắn nhanh chóng phát hiện nguy hiểm.

"Xoẹt"

Một tia chớp lạnh lẽo từ trong rừng cây bắn ra, sượt qua đầu để lại một vết cắt khá sâu trên mặt Huyết Đồ.

Bất thình lình bị công kích khiếc cho Huyết Đồ biến sắc, hét to:

- Kẻ nào?

- Ngươi rất muốn gặp ta mà?

Một tiếng cười trong trẻo phát ra, rồi bóng người chậm rãi thong thả bước tới. Thân hình dong dỏng cao, khuôn mặt khôi ngô mang theo nụ cười rạng rỡ, chính là Mục Trần.

- Tiểu tạp chủng, ngươi còn dám tới tìm ta?

Huyết Đồ nhìn thấy kẻ kia, phẫn nộ quát lên chói tai.

Mục Trần chòng chọc nhìn hắn, linh lực bùng lên ngoài cơ thể, nụ cười biến mất, thay vào đó là sát khí băng hàn.

- Tiểu tử muốn làm gì? Dù trạng thái hiện tại ta không tốt, bất quá nếu ta liều mạng phản kích, ngươi cũng khó sống!

Huyết Đồ nhìn thấy bộ dáng của Mục Trần, lo lắng quát lên.

- Ngươi và ta thân ai nấy lo, chuyện hôm nay xóa bỏ, thế nào?

Mục Trần chợt dừng bước, nhíu mày:

- Ngươi thật sự sẽ không tìm ta gây chuyện?

Huyết Đồ vội vàng trả lời:

- Ta hiện tại khó bảo toàn bản thân, ta có thể thề, ngươi sau này sẽ trở về Bắc Linh viện, ta còn có cách nào gây phiền phức cho ngươi?

- Ngươi nói cũng đúng....

Mục Trần tỏ vẻ do dự, khẽ gật đầu.

Huyết Đồ nghe thấy như mở cờ trong bụng, nhưng cái vui mừng chạy từ bụng chưa kịp lên đến gương mặt, đã thấy nơi khóe miệng Mục Trần một nụ cười trào phúng.

- Bất quá ta vẫn muốn đem ngươi đi làm thịt.

"Phốc"

Mục Trần đột nhiên phóng tới, linh lực dao động cấp tốc, trên hai đấm tỏa ra linh lực hắc ám, mơ hồ có hai hắc ấn.

- Tiểu tạp chủng, ngươi muốn chết!

Huyết Đồ hoảng hốt thúc giục linh lực còn sót lại trong người, thẳng tay tung hai quyền tấn công Mục Trần.

- Sâm La Tử Ấn!

Hai đấm nắm chặt, Mục Trần hét to. Hai đạo hắc ấn mạnh mẽ bộc phát lục phá hoại mãnh liệt, tràn ngập một dao động bá đạo cuồng bạo.

"Uỳnh!"

Bốn quyền hung hăng đối cứng với nhau, cỏ dưới mặt đất đều bị chấn nát, linh lực trùng kích phát tán, đẩy thân hình cả hai bay ngược ra sau, đều phung một ngụm máu.

Mục Trần vừa chạm đất liền lăn tròn một vòng, giẫm chân tiếp tục xông lên, bàn tay mở ra rồi co lại, hấp lực mạnh mẽ tuôn ra, thanh trủy thủ lúc nãy ám toán tên kia quay về trong tay hắn.

Cơ thể Huyết Đồ ngược lại vô cùng chậm chạp, còn đang bò lăn trên đất, Mục Trần chớp mắt đã tiếp cận, hắn chỉ kịp nhìn thấy một luồng sáng lấp lánh màu đen vọt ngang hai mắt.

Máu tươi tung tóe.

Huyết Đồ thê lương rống lên thảm thiết, hai tay điên cuồng đánh loạn, định liều chết phản kích Mục Trần.

Nhưng Mục Trần tránh né rồi lắc người ra sau Huyết Đồ, trủy thủ trong tay như con rắn nhỏ độc ác, hung hăng cắm vào sau lưng ngay vị trí trái tim, lút cán.

Máu tươi chảy theo lưỡi trủy thủ bén ngót, hai tay đang múa điên loạn của Huyết Đồ cũng đột ngột buông thõng, gương mặt trắng bệch mất đi hai mắt, chỉ còn lại trên đó hai cái lỗ máu đỏ thẫm, nhưng vẫn thấy được nét mặt không cam tâm.

Đường đường là cường giả Linh Luân cảnh hậu kỳ, thế nhưng lại kết thúc sinh mạng trong tay một thiếu niên Linh Động cảnh.

Khi Huyết Đồ tuyệt khí ngã xuống đất, gót chân Mục Trần cũng mềm như bún, hắn ngã phịch ra đất, yết hầu dâng lên cảm giác ngòn ngọt, lại phun ra thêm một ngụm máu.

Mục Trần ngồi tại chỗ nghỉ ngơi một hồi, cắn răng bò đến thi thể Huyết Đồ, hai tay sờ soạng trên người tên cướp. Suýt chút nữa bỏ mạng, hắn không thể cam tâm về tay không, ít ra phải kiếm được cái gì đó làm chiến lợi phẩm. Chỉ không biết cái thứ chôm được của bọn người Liễu vực có được tên cướp này giấu theo người hay không...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Giới Tử Xuyến

Mục Trần hai tay mò mẫm trên thi thể Huyết Đồ. Hắn cũng không hứng thú với những thứ của tên cướp này, nhưng đồ vật bị cướp của Liễu vực thì lại rất tò mò.

Huyết Đồ đoàn ở Bắc Linh cảnh coi như là thế lực rất có tiếng tăm, mặc dù tiếng tăm đó rất tệ hại. So ra thế lực Huyết Đồ đoàn chỉ kém chín địa vực, nhưng cũng có chiến lực không nhỏ. Ngày thường bọn chúng cướp bóc khắp Bắc Linh cảnh, cũng không mon men phạm đến chín địa vực. Vì bọn chúng hiểu rõ bản thân không phải là đối thủ của bất kì địa vực nào. Thế nhưng lần này lại đắc tội Liễu vực vốn có danh xưng là đệ nhất địa vực Bắc Linh cảnh. Do vậy, Mục Trần rất hiếu kỳ, cuối cùng là cái món đồ gì lại khiến cho Huyết Đồ đoàn phải mạo hiểm đắc tội thế lực lớn nhất Bắc Linh cảnh này.

Hơn nữa hành động của bọn người Liễu vực càng khiến Mục Trần khó hiểu, không nghĩ ra tại sao lại tàn độc huyết tẩy toàn bộ Huyết Đồ đoàn, còn truy đuổi Huyết Đồ ngàn dặm không buông đến tận Bắc Linh Nguyên, vẫn như cũ không chịu bỏ qua.

Hiển nhiên, món đồ bị cướp kia phải rất quan trọng. Mà đồ đạc được Liễu vực coi trọng như vậy, lẽ nào chỉ là vật phẩm bình thường thôi sao?

Trong chín địa vực, Liễu vực có chiến lực mạnh nhất, vẫn luôn hăm he trở thành lão đại. Mấy năm nay dùng đủ loại thủ đoạn uy hiếp các thế lực lớn nhỏ khác, khiến cho thanh thế của họ tại Bắc Linh cảnh càng lúc càng lớn, tỏ ra tư thế của kẻ mạnh nhất Bắc Linh cảnh. Đối với những hành động bành trướng khoe khoang của Liễu vực, những vực chủ khác cũng có tính toán. Trong số đó cũng có cha của Mục Trần, Mục Phong.

Mục Phong trước kia giữ khoảng cách với Liễu vực chủ Liễu Kình Thiên, mấy năm nay hai vực tranh phong cũng xung đột khá nhiều, song phương không ai chịu ai, tuy gặp mặt vẫn cười nói khách sáo, nhưng nếu có cơ hội tuyệt đối sẽ hạ độc thủ với đối phương.

Bởi có quan hệ đó, hơn nữa hai huynh đệ Liễu Mộ Bạch lại thường nhắm vào mình, Mục Trần tự nhiên không có chút hảo cảm với Liễu vực, cái chuyện tốt quậy phá Liễu vực, hắn cũng vui vẻ mà làm.

Mục Trần ý nghĩ chạy loạn, hai tay cũng không chậm đi chút nào. Bất quá mò mẫm trong áo Huyết Đồ cả buổi cũng chẳng thấy cái gì đó đặc biệt, cũng nhíu mày nghĩ, hay là kẻ này giấu đi chỗ khác rồi?

Mục Trần vẫn chưa từ bỏ ý định, lột sạch quần áo Huyết Đồ, cầm lên giũ thật mạnh, cuối cùng một món đồ từ trong quần rơi ra.

Mục Trần lập tức chú ý, một vòng tay màu xám bạc rơi xuống cỏ, lóe ra ngân quang nhàn nhạt.

Mục Trần vội vàng khom người nhặt lấy cái vòng đó, lật qua lật lại xem, nhưng cũng không phát hiện điểm nào đặc biệt, hơi nghi hoặc trầm ngâm, chợt ánh mắt sáng lên:

- Đây, chẳng lẽ là Giới Tử xuyến?

Cái gọi là Giới Tử xuyến, là một loại linh cụ (*) kỳ lạ, được xây dựng từ lực lượng không gian, là một dụng cụ trữ vật quý hiếm. Thứ này khá là đắt đỏ, Mục Trần cũng chỉ mới thấy một người có được là phụ thân hắn, không ngờ Huyết Đồ này cũng có.

(*)chữ của nó là linh khí, nghĩa "linh vũ khí, dụng cụ" nhưng mà dễ nhầm với "thiên địa linh khí" nên đổi tên thế này cho dễ hiểu

Mục Trần ngắm nghía màu bạc Giới Tử xuyến, nghe nói thứ này trên bề mặt nó có thể lưu giữ ấn ký linh lực của chủ nhân nó, nếu người khác

sờ mó thì chủ nhân có thể lập tức phát hiện. Bất quá hiện tại Huyết Đồ đã chết, ấn ký linh lực đó có lẽ cũng tiêu tán rồi.

Mục Trần tay cầm Giới Tử xuyến, tâm thần vừa động, linh lực theo lòng bàn tay dũng mãnh tiến vào Giới Tử xuyến, một mảnh không gian xuất hiện trong trí não, đó chính là không gian chứa đựng đồ vật cửa Giới Tử xuyến.

Bên trong đó, Mục Trần không phát hiện ra cái gì đặc biệt, mà linh tinh hầm bà lằng đủ thứ gì cũng có, nhưng không có cái gì có thể gọi là kỳ vật.

- Kẻ này sao chứa toàn rác rưởi, nói thế nào cũng là đoàn trưởng Huyết Đồ đoàn cơ mà.

Mục Trần buồn bực lẩm bẩm, nhưng vẫn kiên nhẫn tìm kiếm.

Tìm kiếm một thôi một hôi, thần sắc Mục Trần khẽ biến, hào quang trong tay lóe ra, một miếng đồng cũ nát xuất hiện trong tay. Khi nãy linh lực của Mục Trần quét qua bên trong Giới Tử xuyến, đủ thứ đồ vật chạm vào linh lực đều có sinh ra phản ứng, chỉ có món này thì khác, không một chút động tĩnh....

Cái vẻ ngoài cực kỳ bình thường, ngược lại khiến cho Mục Trần chú ý.

Mục Trần nhìn chằm chằm miếng đồng cũ nát, trên miếng đồng đầy rẫy những hoa văn khó hiểu, văn lộ phức tạp đến mức hắn nhìn vào cũng hoa mắt.

Mặt kia của miếng đồng cũng có văn lộ, nhưng lại rõ ràng hơn một chút. Nhìn sơ sơ dường như có hình dạng một con chim khổng lồ đang đập cánh bay lên trời, bên dưới con chim khổng lồ đó có đồi núi sông ngòi, như bị cánh chim đó bao phủ.

Cánh phủ thiên địa?

- Đây là linh thú gì?

Mục Trần kinh ngạc, miếng đồng có vẻ mơ hồ, nhưng từ những hoa văn kia khiến hắn cảm thấy một chút kinh sợ khó hiểu, đặc biệt là hoa văn linh thú kia đặc biệt đáng ngạc nhiên, chỉ là một đám hoa văn, tại sao lại khiến cho hắn cảm thấy kinh sợ?

Chẳng lẽ là thiên thú sao?

Mục Trần nhíu chặt chân mày, lật qua lật lại xem kĩ miếng đồng, cũng không hề có kết quả, chỉ có thể lắc đầu. Trực giác cho thấy hắn rất có khả năng đây là món đồ mà Liễu vực đang truy tung Huyết Đồ để tìm lại.

Nhưng thứ này cuối cùng có tác dụng gì, có lẽ phải đem về cho phụ thân xem xét.

Mục Trần nhún vai, định xem lại Giới Tử xuyến lần nữa, thần sắc đột nhiên chuyển biến. Phía đằng xa, tiếng xé gió truyền tới, nghe phương hướng dường như là đến chỗ hắn bên này.

Mục Trần nhanh tay thu miếng đồng vào Giới Tử xuyến, rồi đeo nó lên cổ tay, phủ tay áo rộng xuống che đi, rồi cấp tốc mặt lại quần áo cho Huyết Đồ.

Hắn vừa làm xong đâu đó, không xa đã xuất hiện vài bóng người, chỉ vài phút sau đã tiến đến phiến đất trống trước mặt hắn. Mục Trần nhìn thấy những người đó cũng thở phào nhẹ nhõm, là nhóm người của Mạc sư.

- Mục Trần!

Mạc sư vừa hiện thân, nhìn thấy Mục Trần đang đứng ở kia, gương mặt vốn đang căng thẳng cũng hiện rõ nét vui mừng, thân hình chuyển động xuất hiện bên cạnh hắn

- Ngươi không có việc gì chứ?

Mục Trần cười lắc đầu, tuy sắc mặt có hơi trắng, nhưng trạng thái vẫn còn khá tốt.

- Ta nghe Thiên Nhi báo lại các ngươi gặp Huyết Đồ, lập tức chạy ngay qua đây, cuối cùng lại gặp ngươi chỗ này.

Mạc sư nhìn thấy Mục Trần bình an, dĩ nhiên mừng rỡ như trút được tảng đá đeo trong lòng, nhưng rồi cau mày nhìn bốn phía, hỏi:

- Mà tên Huyết Đồ kia đâu? Tên khốn này ăn gan báo hay sao mà đệ tử Bắc Linh viện cũng dám ra tay....

Mục Trần cười gượng một tiếng, chỉ về lùm cây gần đó, nhẹ giọng nói:

- Hắn chết rồi.

Mạc sư khẽ nhíu mày ngạc nhiên, còn Tịch sư sau lưng lại sửng sốt, vung tay lên đánh ra một luồng linh lực về phía bụi rậm, thổi cây cỏ bay tán loạn xơ xác, lộ ra một thi thể lạnh lẽo.

- Hả. . .

Mạc sư và Tịch sư nhìn thấy khối thi thể cứng đờ đang nằm kia, gương mặt cũng biến sắc, khó tin nhìn lại Mục Trần:

- Chuyện gì đã xảy ra?

Mục Trần vừa muốn kể ra, lại có những tiếng xé gió truyền tới. Phóng mắt nhìn qua thì Liễu Minh đã mang theo nhân thủ Liễu vực chạy tới, trong đám còn có Liễu Mộ Bạch và Liễu Dương. Cả hai nhìn thấy Mục Trần bình yên vô sự, hiển nhiên bốn mắt đều trợn tròn kinh ngạc.

- Huyết Đồ?

Liễu Minh là người đầu tiên trong đoàn nhìn thấy thi thể kia, thần sắc biến hóa gấp gáp hỏi:

- Sao lại thế này?

Vừa hỏi xong, ánh mắt lợi hại cũng nhìn qua Mục Trần, bị đôi mắt đó nhìn chòng chọc khiến hắn cũng không thoải mái.

- Là ngươi làm?

Mục Trần liếc nhìn ánh mắt kia, lắc đầu, nói:

- Trước đó ta hắn đuổi giết, suýt chút nữa chết trong tay hắn. May thay giữa đường gặp một lão nhân, lão nhân đó liền ra tay đồ sát tên kia.

- Lão nhân?

Liễu Minh nheo mắt, hoài nghi liếc nhìn Mục Trần, vung tay lên, lập tức hai gã lâu la chạy đến bên cạnh thi thể Huyết Đồ, sờ soang tìm kiếm một hồi lâu, đều quay lại lắc đầu.

Liễu Minh thấy thế, khóe mắt run rẩy, lại nhìn Mục Trần, nở một nụ cười hiền lành chợt hỏi:

- Mục Trần, trên người Huyết Đồ có cái gì đó, ngươi có thấy không?

- Cái gì vậy?

Mục Trần trợn mắt nhìn lại, rồi cười nói:

- Lúc nãy lão nhân kia đồ sát hắn cũng có sờ soạng một trận, bất quá ta lẩn đi khá xa không dám lại đây, nên cũng không biết lão có lấy cái gì không.

Liễu Minh nhất thời lạnh mặt.

- Mục Trần, chớ có khua môi múa mép! Đồ đạc trên người Huyết Đồ nhất định là ngươi cầm. Cái lão nhân kia e cũng do ngươi bịa ra thôi!

Liễu Dương tức giận quát lên.

- Ý của ngươi là...

Mục Trần đưa ánh mắt cổ quái nhìn hắn, nói:

- ... Tên Huyết Đồ này, là ta giết?

Liễu Dương chợt khựng lại, ngu ngơ cứng họng không biết nói gì. Huyết Đồ chính là cường giả Linh Luân cảnh hậu kỳ, một bước tiến vào Thần Phách cảnh. Mục Trần muốn giết hắn, quả thực như truyện cổ tích.

Liễu Mộ Bạch chỉ lạnh lùng quan sát Mục Trần, trong ánh mắt đột ngột có một ngọn lửa lạnh băng.

- Ha ha ha, Mục Trần a, ngươi cũng không cần phải đùa giỡn với ta, nếu thật ngươi có lấy cái gì đó, thì chỉ cần có thể giao lại, ta nhất định đa tạ thật hậu hĩnh, hơn nữa ngày sau sẽ tự mình đến Mục vực, để bày tỏ lòng biết ơn về chuyện này.

Liễu Minh tỏ ra khôn ngoan hiền lành hơn, cười nhẹ nói.

- Liễu tam gia, ta thực sự không phát hiện trên người hắn có cái gì, mới vừa nãy bị hắn đuổi giết suýt chết, ta nào dám chủ động đến gần hắn.

Mục Trần lắc đầu, khuôn mặt ngây ngô có vẻ vô cùng thành thật.

Liễu Minh trừng mắt, rốt cuộc không áp chế được lửa giận. Tuy hắn cũng không tin Mục Trần có thể thật sự giết được Huyết Đồ, nhưng dù sao ở đây cũng chỉ có hắn là đáng nghi nhất. Bước tới từng bước, giơ bàn tay chụp lấy Mục Trần, lạnh lùng gằn từng chữ:

- Ngươi đã không chịu nói thật, vậy ta sẽ tự mình lục soát ngươi!

Mục Trần nhìn bàn tay Liễu Minh vươn đến, tay phải liền nắm chặt, trủy thủ đen tuyền xuất hiện trong tay.

Nhưng ngay khi Liễu Minh sắp tóm được Mục Trần, một bàn tay khác cũng đưa lại, ngăn lấy hắn. Mạc sư liếc mắt nhìn Liễu Minh, thanh âm thản nhiên khiến cho Liễu Minh cứng người.

- Liễu Minh, ngươi quá phận rồi đó!

Chương 40: Qua Mặt

Giọng nói Mạc sư rất thản nhiên, lời nói bình thường, nhưng lại khiến Liễu Minh cảm nhận rõ sự tức giận trong đó. Sắc mặt hắn cứng đờ, Mạc sư chân chính là cường giả Thần Phách cảnh, lại còn có thân phân chủ tịch đạo sư Bắc Linh viện, dù nhân thủ Liễu vực ngày thường hống hách, cũng không dám đắc tội.

- Ha ha ha, Mạc sư không cần nổi giận, thật ra do ta nóng lòng quá thôi, nhưng mong Mạc sư xem xét cho một chút. Liễu vực ta lần này tổn thất thảm trọng, hiện giờ Huyết Đồ bị giết, chúng ta dĩ nhiên mong muốn thu hồi vật bị lấy mất.

Liễu Minh khách khí ôm quyền, ngôn ngữ hòa nhã nói chuyện với Mạc sư.

Mạc sư nhàn nhạt trả lời:

- Ta hiểu rõ tâm tình của ngươi, nhưng ngươi không có lý do để tùy ý khám xét thân thể đệ tử của ta. Nếu không phải các ngươi truy đuổi Huyết Đồ tới gần Bắc Linh Nguyên, Mục Trần cũng không gặp chuyện suýt nữa bỏ mạng thế này. Lúc này hắn may mắn đào thoát, ngươi lại còn muốn làm khó? Ta không đồng ý!

Liễu Minh nhìn thấy Mạc sư cố ý bao che Mục Trần, tươi cười càng thêm miễn cưỡng, nói:

- Việc này nguyên nhân đúng là do chúng ta, nói lại ta cũng xin lỗi Mục Trần đồng học, bất quá chúng ta nguyện ý bồi thường cho hắn vừa lòng, chỉ hy vọng có thể lấy lại món đồ kia.

Mục Trần cũng thu hồi trủy thủ trong tay, đối mặt Liễu Minh mơ hồ mang ánh mắt lạnh lẽo, vẫn lắc đầu như trước:

- Liễu tam gia, ta cũng không có món đồ gì ngươi nói đó.

"Đó là chiến lợi phẩm của ta..."

Ý nghĩ thoáng hiện trong lòng Mục Trần. Hôm nay suýt nữa chết trong tay Huyết Đồ, muốn hắn giao ra chiến lợi phẩm... có thể sao?

- Ngươi....

Liễu Minh nghiến răng nghiến lợi, ánh mắt càng thêm lạnh, nhưng e ngại Mạc sư bên cạnh, nên không dám làm gì Mục Trần nữa.

- Món đồ đó ngươi muốn thì cứ giữ đi, nhưng đừng vì tham một chút đồ mà chết yểu đó!

Liễu Minh sắc mặt hầm hầm nhìn Mục Trần, nén lửa giận trong lòng, vung tay dẫn đám người Liễu Mộ Bạch xoay đầu bỏ đi.

Mục Trần nhìn theo đám người đùng đùng mang theo căm giận bước đi, lại tỏ vẻ như không nghe thấy uy hiếp của Liễu Minh.

- Cám ơn Mạc sư.

Mục Trần quay lại chắp tay cảm tạ Mạc sư, vẻ mặt cảm kích.

- Ngươi là đệ tử Bắc Linh viện, hiện tại đang tham gia tu hành do Bắc Linh viện tổ chức, ta lại phụ trách an toàn, dĩ nhiên phải bảo vệ ngươi.

Mạc sư cười nhạt, ánh mắt thâm thúy liếc nhìn hắn.

- Thôi, quay về doanh trại đã.

Mục Trần cười gượng một tiếng, cũng không nói gì thêm, theo chân hai vị đạo sư rời khỏi Bắc Linh Nguyên.

Mạc sư và Tịch sư cũng liếc nhìn nhau, rồi nhìn lại thi thể lạnh lẽo của Huyết Đồ. Tịch sư nhíu mày:

- Nhóc con này may mắn vậy sao? Vừa vặn lại có thể được một cao nhân tương cứu....

Trường hợp này cũng có thể xảy ra, bất quá hi hữu vô cùng. Nhưng so với tình huống Mục Trần bằng thực lực bản thân miễu sát cường giả Linh Luân cảnh hậu kỳ như Huyết Đồ, thì lại càng khiến người ta khó tin hơn.

Mạc sư cũng không ý kiến chỉ cười, nhìn thiếu niên kia. Lão cũng từng thấy rõ Mục Trần dùng mưu kế tinh diệu đùa Hỏa Linh Viên Vương đến chết, dĩ nhiên hiểu rõ bất kỳ ai dùng ánh mắt suy xét bình thường dành cho hắn, chỉ e phải trả giá không nhỏ.

Người khác chắc chắn cho rằng việc Mục Trần tự tay giết cao thủ như Huyết Đồ là không thể tin nổi, thì lão lại cảm thấy chuyện này cũng không phải không thể xảy ra.

Thiếu niên nhìn có vẻ ôn hòa, nhưng thực ra tâm tính sắc bén không thua gì những kẻ thường xuyên tôi luyện trong hiểm cảnh sinh tử. Thủ đoạn của hắn, e rằng những người bình thường không thể sánh nổi.

Thật là tiểu tử thú vị, khó trách đạt được tư cách kia.

. . .

Khi Mục Trần về tới doanh trại, cũng khiến nơi đó xôn xao một hồi. Mặc Lĩnh, Đàm Thanh Sơn vội vàng chạy đến thăm hỏi, dĩ nhiên đều đã biết tin tức Mục Trần chạm trán Huyết Đồ.

Mục Trần chỉ cười, xua tay ý bảo không sao, quay nhìn cô gái xinh đẹp đang đỏ mắt thút thít.

- Xin lỗi, đều do ta...

Đường Thiên Nhi đỏ mắt nói, nếu không vì có nàng, Mục Trần cũng không gặp nguy hiểm khi chạm trán Huyết Đồ.

- Chúng ta là đồng đội a, hơn nữa đi cùng cô gái xinh đẹp như vậy, không có sóng gió thì cũng uổng cho diễm phúc của ta....

Mục Trần cười trêu nàng.

Cô gái nghe vậy, chợt đỏ mặt cười duyên, hờn dỗi đấm Mục Trần một cái, vẻ mặt khổ sở đã tốt hơn nhiều.

Mạc sư cũng trở về ngay lúc đó, tin tức Huyết Đồ bị giết cũng nhanh chóng lan truyền, không ít đệ tử suy nghĩ một hồi cũng há mồm nhìn về cái gương mặt ra vẻ mờ mịt vô tội của Mục Trần.

- Không phải ngươi làm chứ?

Đường Thiên Nhi đến cạnh Mục Trần, ghé miệng nói khẽ vào tai hắn.

- Ngươi nghĩ có thể không?

Mục Trần khẽ cười, hắn biết chuyện đó sẽ khiến người ta khó tin. Mà thực tế cũng đúng, nếu Huyết Đồ không bị Ngân Giác Long Báo đánh cho trọng thương, liều mạng hao tổn linh lực để chạy trốn, thì Mục Trần muốn đánh chết hắn, căn bản là chuyện viễn vông.

- Người khác thì có lẽ không có khả năng, bất quá ngươi xảo quyệt. . . ai mà biết được.

Đường Thiên Nhi cười khẽ, đối với Mục Trần nàng có một chút lòng tin khó hiểu. Kẻ khác cho rằng hắn không làm được, nhưng nàng lại thấy không hắn là như thế.

Mục Trần tỉnh rụi, uốn éo một chút, trong lòng nghĩ tới miếng đồng cũ nát đang nằm trong Giới Tử xuyến. Xem ra nên tranh thủ tìm thời gian quay về Mục vực một chuyến, thứ này Liễu vực coi trọng như vậy, nhất định không đơn giản, nên sớm cho cha nhìn qua....

Ngày kế tiếp, vì Huyết Đồ đã chết, Mạc sư cũng giảm bớt mức độ cảnh giới đi nhiều, đệ tử cũng thoải mái hơn, tiếp tục thời gian tu hành. Bọn họ cũng lặng lẽ theo dõi những đội ngũ đệ tử tiến vào Bắc Linh Nguyên tôi luyện.

Liễu Minh sau việc Huyết Đồ bị giết, ngày hôm sau cũng dẫn người rời khỏi. Nhưng ánh mắt hắn ta khiến Mục Trần hiểu rõ, chuyện này chưa thể kết thúc đơn giản như thế.

Tăng cường cảnh giác, Mục Trần tu luyện ngày tiếp theo cũng cẩn thận hơn rất nhiều, dù hắn không tin Liễu Minh có lá gan ra tay khi có Mạc sư tọa trấn, nhưng vẫn phải phòng ngừa chuyện khó có thể xảy ra đó

Mỗi ngày ra ngoài đều đề phòng cao nhất, Mục Trần rốt cuộc cũng bình an kết thúc nửa tháng tu hành.

Trong doanh trại, không khí hôm nay là náo nhiệt nhất. Tất cả đệ tử đều hưng phấn chờ đợi, vì hôm nay là buổi cuối cùng để tổng kết thành tích đạt được.

Mục Trần đứng hàng phía trước của đệ tử đông viện, bên cạnh hắn là Đường Thiên Nhi. Cô gái này có Ngọc Linh quả phụ trợ, gần đây cũng đã đột phá Linh Động cảnh hậu kỳ. Lúc này hai mắt sáng ngời, cũng đang rất mong chờ xem thành quả cả nửa tháng nay của hai người, sẽ đạt thành tích ở mức nào.

Phía trước đám đông tụ tập, Mạc sư và Tịch sư quét tầm mắt đảo qua hết thảy đệ tử, hài lòng cười. So với nửa tháng trước, khả năng của đám đệ tử bên dưới tăng thêm không ít, tu hành lần này cũng xem như khá thành công.

- Đến hôm nay, Bắc Linh Nguyên tu hành đã kết thúc, bây giờ là lúc xét duyệt thành tích. Mỗi đội ngũ báo ra số lượng tinh phách linh thú mà các ngươi thu thập được, xét theo số lượng và chất lượng để sắp xếp thứ hạng.

Mạc sư quay sang một đạo sư cầm giấy bút trong tay.

- Bắt đầu đi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Gian Trá

- Đội Đặng Lỗi, ba khỏa tinh phách linh thú sơ cấp trung kỳ, tám khỏa tinh phách linh thú sơ cấp sơ kỳ...

- Đội Lưu Vân, hai khỏa tinh phách linh thú sơ cấp trung kỳ...

- Đội Ứng Tông ...

...

Trong doanh trại cực kỳ náo nhiệt, trước bàn của đạo sư ghi thành tích, liên tiếp những đệ tử cầm trong tay tinh phách linh thú tiến lên báo cáo thành tích, những tiếng hô dõng dạc báo ra đủ loại thành tích cao thấp, những khỏa tinh phách đủ màu sắc cũng xuất hiện lấp lánh trong tay họ.

- Mục Trần, ngươi nói chúng ta có thể đạt hạng nhất không?

Đường Thiên Nhi nhìn khung cảnh náo nhiệt như hội chợ trước mặt, đôi mắt xinh đẹp lung linh khẽ chuyển động, sáng ngời mong chờ hỏi Mục Trần.

- Ba hạng đầu không phải đều được thưởng như nhau sao, tranh hạng nhất làm cái gì?

Mục Trần cười nói, đối với danh hiệu hạng nhất kia cũng không quá quan tâm.

- Nói thì nói như vậy, bất quá ở đây có thể vượt qua hai chúng ta, e rằng chỉ có hai huynh đệ Liệu gia. Cả nửa tháng nay hai tên kia đều chĩa

mũi dùi vào ngươi, nếu thua bởi bọn chúng, ta cũng khó chịu lắm.

Đường Thiên Nhi thì thầm nói.

Mục Trần nghe vậy, ánh mắt bất giác nhìn về tây viện bên kia, bắt gặp đôi mắt lạnh lẽo của Liễu Mộ Bạch vẫn đang quan sát hắn. Bên cạnh là người con gái áo đỏ quyến rũ Hồng Lăng, nhìn nàng cũng có vẻ thấp thỏm không yên, đôi mắt trong như nước ngẫn nhiên cũng nhìn qua Mục Trần.

- Cái bọn người kia...

Mục Trần cười nhạt, từ sau chuyện Huyết Đồ, ánh mắt Liễu Mộ Bạch nhìn hắn cũng khác lạ, dường như có gì đó rất căm phẫn mà hối hận. Điều đó khiến hắn cũng nghĩ đến một khả năng, xem ra việc Huyết Đồ đột nhiên chạm trán Mục Trần, khó tránh khỏi có liên quan tới bọn người bên đó.

- Mục Trần, đến phiên chúng ta.

Đường Thiên Nhi đột nhiên huých vào hông Mục Trần, thấp giọng nói.

- Vậy ngươi đi đi, mấy thứ đó không phải đều do ngươi giữ hết sao?

Mục Trần mỉm cười.

Đường Thiên Nhi gật đầu, bước nhanh tiến lên bục. Xung quanh không ít ánh mắt đều nhìn lại dõi theo bước chân của nàng. Hiện giờ Mục Trần đã quá nổi tiếng, chuyện ngày đầu tiên đã dẫn theo bọn Mặc Lĩnh đi liệp sát Hỏa Linh Viên, cũng đã lan truyền khắp doanh trại. Đệ tử lưỡng viện nghe kể mà rùng mình trợn mắt khiếp sợ. Chẳng ai ngờ được khi mọi người đang gian nan chiến đấu với từng con linh thú sơ cấp, bọn Mục Trần lại cả gan kéo vào ổ đông cả trăm con mà chiến, thực là nghĩ không ra/

Hơn nữa còn có sự kiện Huyết Đồ bị giết kia, lại khiến cho những câu chuyện xung quanh Mục Trần càng thêm thần bí. Tuy không ai dám khẳng định Mục Trần có thể bằng sức lực bản thân đánh chết cường giả Linh Luân cảnh hậu kỳ, nhưng từ trong tay cao thủ như Huyết Đồ mà chạy trốn ra được, lại an toàn giữ mạng, cũng đã là một chuyện kinh thế hãi tục.

Đủ loại chuyện kể xung quanh hắn dư sức biến hắn thành ngôi sao sáng chói trong doanh trại. Những đệ tử khi trước còn khinh khi coi thường hắn, hôm nay cũng không còn dám vênh váo tự đắc biểu lộ tư tưởng đó trước mặt mọi người.

Do vậy, thành tích của đội Mục Trần, hầu như mọi người ai cũng hiếu kỳ háo hức muốn biết.

Dưới đông đảo ánh mắt chú ý, Đường Thiên Nhi đến gần bàn ghi thành tích, trước mặt vị đạo sư kia lấy ra những vật tỏa hào quang nho nhỏ, tinh phách linh thú đủ màu sáng chói được đặt xuống bàn.

- 35 khỏa tinh phách linh thú sơ cấp trung kỳ.

Vị đạo sư nhìn thoáng qua, ánh mắt hơi kinh ngạc đọc to con số hắn đếm được. Những linh thú thực lực Linh Động cảnh trung kỳ, những đội ngũ kia mỗi ngày có thể liệp sát một con đã là rất xuất sắc, không ngờ Đường Thiên Nhi có thể lấy ra nhiều như vậy.

Đường Thiên Nhi vẫn chưa ngừng lại, bàn tay xinh xắn lại lấy ra thêm những tinh phách rực rỡ khác nữa.

- 15 khỏa tinh phách linh thú sơ cấp hậu kỳ.

Rốt cuộc chung quanh cũng phải xao động hẳn lên. Linh thú đẳng cấp Linh Động cảnh hậu kỳ, hầu hết bọn họ đều chỉ dám nhìn từ xa, Mục Trần quả nhiên lợi hại a, có thể liệp sát nhiều đến như vậy.

Đường Thiên Nhi nghe thấy những âm thanh xôn xao quanh tai, thần tình đắc ý, nghĩ nghĩ cái gì đó, rồi lại cẩn thận lấy ra một vật tỏa hào quang như ngọn lửa.

Trong luồng hào quang đó, một hình hài hỏa viên như đang gào thét, linh lực dao động kinh người, làm cho đệ tử xung quanh đang xôn xao cũng lặng ngắt như tờ.

- Đây là. . . tinh phách Hỏa Linh Viên Vương tinh phách?

Mặc Lĩnh, Khương Lập nhìn thấy, cũng khiếp sợ trước hình dáng quen thuộc của tinh phách kia. Chính mắt bọn họ đã thấy Hỏa Linh Viên Vương, sau đó cũng thấy Mục Trần cầm theo đầu lâu của Hỏa Linh Viên Vương quay về. Bây giờ nghĩ lại, dĩ nhiên hiểu rõ tinh phách kia đã rơi vào tay hắn.

- Thật là ác mà, tinh phách Hỏa Linh Viên Vương cũng lấy ra, còn ai so được nữa chứ?

Mặc Lĩnh nói thầm, đó là linh thú trung cấp thực lực Linh Luân cảnh hậu kỳ a. Đám đệ tử như bọn họ, ai có năng lực đi liệp sát loại đó chứ?

Mạc sư và Tịch sư cũng đều nhìn về tinh phách Hỏa Linh Viên Vương. Ánh mắt Tịch sư khá kinh dị, nhưng Mạc sư thì cũng bình thường, hôm đó lão chính mắt nhìn thấy Mục Trần dụng kế "khu hổ thôn lang" giải quyết gọn gàng đầu Hỏa Linh Viên Vương kia ra sao.

Đạo sư ghi thành tích thì sợ hãi đến run tay, hắn nhiên không ngờ tinh phách cấp độ này cũng có đệ tử đem ra cho hắn xem.

- Tinh phách linh thú trung cấp hậu kỳ. . . một khỏa...

Giọng đọc thành tích của đạo sư kia vang lên, lập tức khiến toàn trường chú ý, rồi ầm ầm vang lên những tiếng kinh ngạc tò mò lẫn sợ hãi trong đám đệ tử cả đông tây viện.

- Tịch sư, ta không phục, Mục Trần căn bản không có khả năng có thể liệp sát linh thú thực lực Linh Luân cảnh hậu kỳ, tuyệt đối là do hắn dối trá!

Đột nhiên vang lên một tiếng phẫn nộ, mọi người nhìn qua, thì thấy Liễu Dương gương mặt hầm hầm bước ra, giọng nói tràn ngập nghi ngờ.

- Lúc Mục Trần liệp sát Hỏa Linh Viên Vương, cũng may ta có mặt ở đó, tuy rằng thủ đoạn của hắn là mưu kế, nhưng vốn đó cũng là một loại rèn luyện, nên không có cái gì dối trá chỗ này cả.

Mạc sư thản nhiên đáp lời.

Liễu Dương thấy Mạc sư cũng lên tiếng nói thế, sắc mặt chợt đỏ lên xấu hổ, mà cũng có phẫn nộ.

- Ha ha ha, Mạc sư nói đúng, bất kể dùng thủ đoạn gì, chỉ cần có thể liệp sát được linh thú, thì cũng là có bản lĩnh.

Liễu Mộ Bạch cũng đột nhiên cất tiếng cười nhẹ nhàng.

Lời nói vừa cất lên, tên kia cũng bước tới, lấy ra hai luồng hào quang, cũng đều là tinh phách linh thú. Mà hai tinh phách đó cũng là tinh phách linh thú trung cấp, khi chúng còn sống thực lực cũng đạt tới Linh Luân cảnh sơ kỳ.

Nếu như Mục Trần không có tinh phách Hỏa Linh Viên Vương, có lẽ thành tích sẽ kém hơn Liễu Mộ Bạch, nhưng hai khỏa tinh phách trung cấp sơ kỳ này so với thành tích của Mục Trần, xem ra Liễu Mộ Bạch vẫn kém đi nhiều.

Đường Thiên Nhi nhìn thấy những tinh phách của tên kia, đôi mắt cũng hiện lên vui mừng. Dĩ nhiên nàng không thích Liễu Mộ Bạch chiến thắng Mục Trần.

Ánh mắt của Đường Thiên Nhi chỉ thoáng qua, nhưng vẫn bị Liễu Mộ Bạch phát hiện. Khóe môi khẽ nhếch, bàn tay tên kia lại thò vào tay

áo.

Mọi người cũng gắt gao dõi theo hành động của hắn, Liễu Mộ Bạch còn có gì giấu trong đó?

- Ha ha ha, vài hôm trước xảo ngộ gặp được hai đầu linh thú không hiểu vì sao thực lực đại giảm, nhưng vốn lại đạt cảnh giới Linh Luân cảnh hậu kỳ, cuối cùng lại tiện lợi cho ta...

Liễu Mộ Bạch cười xòa, vươn tay ra. Chỉ thấy trong lòng bàn tay hắn, hai đạo hào quang một xanh một vàng chậm rãi bừng sáng, linh lực dao động không kém tinh phách Hỏa Linh Viên Vương.

Hai khỏa tinh phách linh thú này, không ngờ cũng đạt trình độ Linh Luân cảnh hậu kỳ!

Xôn xao, ồn ào, huyên náo....

Những tiếng hô kinh ngạc và sợ hãi còn nhiều hơn lúc trước Đường Thiên Nhi báo thành tích. Những ánh mắt khó tin nhìn chăm chăm vào Liễu Mộ Bạch, bọn họ lại có thể liệp sát hai đầu linh thú thực lực đạt tới Linh Luân cảnh hậu kỳ?

- Ngươi. . . ngươi gian trá!

Đường Thiên Nhi giận tái mặt. Liễu Mộ Bạch thực lực không tồi, bất quá nếu nói hắn có thể liệp sát linh thú Linh Luân cảnh hậu kỳ, thì tuyệt đối không có khả năng. Lại còn cái cớ vô tình gặp hai linh thú Linh Luân cảnh hậu kỳ không hiểu vì sao thực lực đại giảm, ai mà tin hắn chứ!

- Không lẽ chỉ có các ngươi mới gặp may? Trên đời này chuyện tốt cũng không chỉ rớt xuống đầu các ngươi thôi đâu.

Liễu Dương cười khẩy.

Mạc sư và Tịch sư nhìn thấy màn tranh luận trước mắt, hai người cũng cau mày, nhưng chưa nói gì. Thực tế đánh giá thành tích vốn chỉ để

khuyến khích thêm, hiệu quả đáng mong đợi vẫn là đệ tử có tăng tiến thực lực nhiều ít bao nhiêu, chứ không phải lấy ra bao nhiêu đồ vật này kia.

Đường Thiên Nhi nắm chặt tay, cực kỳ tức giận, nhưng không có cách nào, chỉ hầm hầm oán hận giậm chân một cái.

Mục Trần trước sau vẫn bình tĩnh đứng im đó, chỉ có khi Liễu Mộ Bạch lấy ra hai khỏa tinh phách linh thú Linh Luân cảnh hậu kỳ, mới liếc mắt thoáng nhìn Hồng Lăng, cô gái đang cười có chút không tự nhiên, lại nhận thấy ánh mắt soi mói của Mục Trần, liền tránh đi.

- Quên đi, dù sao đứng ba hạng đầu đều có thể nhận được Uẩn Linh đan.

Mục Trần cười nhạt, kéo Đường Thiên Nhi đang tức giận lui về, nhẹ giọng khuyên nhủ.

- Nhưng rõ ràng là bọn họ gian lận.

Đường Thiên Nhi bực bội cất tiếng. Hỏa Linh Viên Vương là do Mục Trần liều mạng suýt chết mới liệp sát được, nàng tuyệt đối không tin Liễu Mộ Bạch có thể bằng năng lực chính mình lại có thể liệp sát linh thú Linh Luân cảnh hậu kỳ.

- Ha ha ha, chỉ là một tỷ thí nho nhỏ mà thôi, thua một chút cũng đừng ngại quá như vậy. Sau này còn nhiều cơ hội mà.

Liễu Mộ Bạch giọng điệu châm chọc tự đắc, khẽ cười lạnh lẽo khiêu khích.

Mục Trần vuốt mũi, vẻ mặt bất đắc dĩ, thật sự là không muốn chơi đùa cái trò gian trá ấu trĩ này, bất quá ai bảo ngươi sáp tới làm gì...

- Mạc sư.

Mục Trần đột nhiên lên tiếng gọi Mạc sư, hắn cười nói:

- Vừa rồi đột nhiên quên mất, thì ra ta còn mấy khỏa tinh phách linh thú trong người, bây giờ có thể bổ sung không?

Mạc sư nhướng mày nhìn Mục Trần, lão hiểu rõ tên nhóc kia lại bày trò dìm hàng người khác, cũng gật đầu.

Mục Trần thấy được chấp thuận, mới nhún vai nhìn qua Liễu Mộ Bạch đang cười nham hiểm, hắn hai mắt nhìn lên trời, thò tay vào trong áo ra vẻ tìm tòi cái gì đó không có.

Mọi người cũng đang xem kịch vui, đều nhìn bàn tay ngọ nguậy trong áo hắn, cái tên thần bí kia có thể lấy gì ra nữa đây?

Cuối cùng Mục Trần chậm rãi vươn tay ra, khiến cho cả đạo sư lẫn đệ tử thêm một lần tròn mắt ngoác mồm. Trong tay hắn, năm luồng hào quang màu sắc khác nhau, linh lực dao động mỗi cái đều không hề yếu hơn tinh phách Hỏa Linh Viên Vương.

Năm khỏa tinh phách, tất cả đều là tinh phách linh thú trung cấp hậu kỳ!

Mục Trần thở dài gãi đầu, nhìn sắc mặt xanh mét của Liễu Mộ Bạch, mỉm cười:

- Thật là ngại quá đi, lúc trước có năm linh thú Linh Luân cảnh hậu kỳ kéo bè kéo lũ đi thanh toán băng đảng với nhau, rồi cả đám cùng lăn ra chết, thành ra ta tiện lợi cho ta chui ra hốt gọn một mẻ...

Mọi người nhất tề hộc máu. Cái tên kia, loại lý do nhảm nhí cỡ đó mà cũng lôi ra được, còn không phải cố ý châm chọc Liễu Mộ Bạch sao chứ?

Khẽ liếc qua Liễu Mộ Bạch, bọn họ đều thấy gương mặt anh tuấn của hắn đã trở nên khó coi cực kỳ.

Hắn nhiên, Liễu Mộ Bạch đã bị xỏ.

Chương 42: Gian Nan Đường Về

Đợt đánh giá thành tích vì biểu hiện của Liễu Mộ Bạch và Mục Trần mà trở nên khôi hài. Từng khỏa tinh phách được hai người thay phiên nhau lấy ra, đối với đệ tử bình thường khác đều là quá cỡ thợ mộc.

Hơn nữa việc này vốn không có khả năng a, bất kể hai khỏa trong tay Liễu Mộ Bạch hay năm khỏa Mục Trần lấy ra, mấy cái cớ mà cả hai tên bọn chúng vịn vào đều chỉ là phí tâm, con nít ba tuổi cũng không thèm tin. Vả lại cái bộ dáng của Mục Trần là rõ ràng nói cho mọi người, ta đây cũng chơi trò gian trá cho vui cửa vui nhà

Đương nhiên, không ít người hiểu rõ hắn làm vậy là cố ý thọc gậy bánh xe Liễu Mộ Bạch, bởi vì hai khỏa tinh phách của Liễu Mộ Bạch, vốn không hề minh bạch.

Đạo sư ghi thành tích cũng ngừng lại, đưa mắt nhìn về hai vị đạo sư chủ tịch đông tây lưỡng viện.

- Hai cái đứa các ngươi dẹp đi, đừng có náo loạn nữa!

Mạc sư bất đắc dĩ lắc đầu, sắc mặt nghiêm lại, nói:

- Mấy cái thứ đó thu hồi lại đi. Mục đích tu hành, là để tôi luyện thực chiến cho mỗi người, chứ không phải để các ngươi khoe mẽ cái gì, hai tên nhóc các ngươi đừng có lẫn lộn!

Mục Trần tỏ ra không sao cả, hắn vốn không trông mong năm khỏa tinh phách này sẽ tạo thành chấn động gì, hơn nữa thứ này đúng là không phải do hắn liệp sát mà có, nó nằm sẵn trong Giới Tử xuyến của Huyết Đồ.

Sở dĩ hắn bày ra cục diện này, chỉ vì không quen nhìn Liễu Mộ Bạch cứ chĩa vào mình giở trò, khiến cho hắn chán ghét.

Liễu Mộ Bạch sắc mặt xanh mét, lời của Mạc sư hắn nhiên cũng không tin hai khỏa tinh phách linh thú là do hắn chính tay liệp sát. Tuy sự thật là thế, nhưng tóm lại vẫn bị Mục Trần chơi xỏ.

- Xếp hạng thành tích hôm nay, đội Mục Trần và đội Liễu Mộ Bạch cùng xếp hạng nhất.

Nghe Mạc sư tuyên bố, doanh trại bất ngờ hết thảy. Xem ra, Mạc sư nhất quyết không để chuyện này kéo dài, gây ra tranh cãi không đáng có. Dù sao phần thưởng cho ba vị trí đầu đều như nhau, cũng lười tạo nên căng thẳng giữa Mục Trần và Liễu Mộ Bạch.

Bất quá chuyện đã rõ ràng, chẳng ai tin được hai tên kia lôi ra mấy thứ là do chúng tự tay kiếm được.

Vài đệ tử cũng chưng hửng nhìn nhau, trong lòng ngẫm nghĩ lại, tự mình bình phẩm phán đoán người chân chính xứng đáng đứng đầu. Ngoại trừ những linh phách không rõ xuất xứ kia, thì tinh phách Hỏa Linh Viên Vương là chân thật nhất, vì không chỉ bọn Mặc Lĩnh kể lại, mà chính Mạc sư cũng thấy rõ Mục Trần dẫn dụ nó đi rồi giết chết.

Có được tinh phách giá trị đó, Mục Trần đã chân chính áp đảo Liễu Mộ Bạch.

Liễu Mộ Bạch nghe những tiếng ồn ào bàn tán mà ánh mắt lạnh lẽo, biết rõ suy nghĩ trong lòng mọi người. Hắn căm giận vì không chỉ không áp chế được Mục Trần, ngược lại còn mất mặt không ít.

Đường Thiên Nhi lại tỏ ra vui sướng. Như vậy, dù cả hai đội cùng hạng nhất, nhưng mọi người đều rõ ràng chân chính ai là kẻ lợi hại hơn.

Hai đội Mục Trần và Liễu Mộ Bạch cùng là đệ nhất, đội của Mặc Lĩnh xếp thứ hai, còn thứ ba thuộc về đội Trần Thông tây viện.

Kết quả đã rõ, những người ngấp nghé ở mấy hạng đầu cũng chỉ đành tiếc nuối thở dài.

- Xét duyệt thành tích đã có kết quả đầy đủ, vậy thì cùng nên phát thưởng thôi

Mạc sư mỉm cười, bấm tay bắn ra, những luồng hào quang từ lão phóng ra về phía mấy người đằng trước, nhẹ nhàng xuất hiện trong tay họ.

Mục Trần nhìn vào tay mình, hào quang tan đi, xuất hiện một hộp ngọc nhỏ tinh xảo. Mở nắp, bên trong đó là một viên đan dược màu xanh yên tĩnh tọa lạc, dược hương nồng đậm dao động linh lực chậm rãi phán tán.

Dao động linh lực trong khỏa đan dược này, mạnh hơn Ngọc Linh quả không ít. Dù sao linh đan phải được luyện chế tổng hợp cầu kỳ phức tạp từ nhiều loại linh dược khác nhau tạo thành, dược lực hẳn nhiên sẽ tốt hơn Ngọc Linh quả chỉ là linh dược thuần chất.

Mọi người chung quanh đều săm soi hau háu nhìn Uẩn Linh đan trong tay những người được giải, thần tình hâm mộ. Với Uẩn Linh đan này, thời gian tiến vào cảnh giới Linh Luân cảnh sẽ ngắn đi nhiều a.

- Chuyến tu hành này đã chấm dứt, chúng ra sẽ di chuyển trở về Bắc Linh viện. Thêm nữa, từ hôm nay các ngươi có một tháng nghỉ phép, muốn ở lại học viện hay về nhà thì tùy.

Mạc sư phất tay thông báo.

Những thiếu niên nghe đến ngày nghỉ dài tận một tháng, nhất thời reo hò ầm ĩ. Tu luyện ở Bắc Linh viện cũng đã lâu, hẳn nhiên ai cũng muốn về nhà thăm gia đình.

Doanh trại ồn ào tràn ngập không khí vui vẻ, phần đông đệ tử bắt đầu dọn dẹp doanh trại, rồi tập hợp lại thành từng đội đông người di chuyển

ra đường lớn, hướng về Bắc Linh viện khởi hành

Sau khi trở về Bắc Linh viện, Mục Trần rốt cục cũng cảm thấy thoải mái, không còn cần phải cảnh giác cao độ nữa. Trong Bắc Linh cảnh này, Bắc Linh viện xem như một nơi cực kỳ an toàn, dù cho Liễu vực có càn quất đến mức nào cũng chưa đủ can đảm giương oai với Bắc Linh viện.

Xả hơi thoải mái sau hai ngày, hắn mới điều chỉnh lại tâm tình, trở nên nghiêm trọng tập trung, vì hắn đang chuẩn bị quay về Mục vực một chuyến.

Trước khi trở về Mục vực, Mục Trần cũng trở về địa giới tìm Tô Lăng, cho tên kia một khỏa Ngọc Linh quả, sai cái tên nhận quà mà mừng như điên đó đi làm một việc giúp hắn.

Sáng sớm ngày tiếp theo, Mục Trần thu dọn đồ đạc đầy đủ, bắt đầu rời khỏi Bắc Linh viện, tiến vào Bắc Linh thành, đi thẳng đến linh trận truyền tống, hướng về Mục vực.

Xuyên qua những con đường quen thuộc rộn ràng nhốn nháo, chốn phồn hoa đô thị không có gì hấp dẫn được Mục Trần, hắn vẫn một mạch đi ngang qua.

Mục Trần đang đi đến một góc đường, đột nhiên cảm thấy xung quanh trở nên vắng vẻ, trên bầu trời chợt có mây đen kéo tới, đổ một cơn mưa phùn nhẹ nhàng bay bay xuống.

Bước nhanh trong mưa, nước mưa lạnh lẽo đập vào mắt, khiến hắn khẽ run run. Đột ngột bước chân của hắn giậm mạnh dừng lại. Cảm giác nhạy bén chạy trên da, khiến hắn thấy lạnh hơn cả cơn mưa đang bao phủ lấy mình.

Bất giác, con đường lại hoàn toàn vắng vẻ, thậm chí tiếng người dường như không còn tồn tại.

Sắc mặt dần nghiêm trọng, hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt mông lung nhìn lên không trung, mơ hồ nhìn thấy hào quang lóe ra trên đó, không khí dường như dao động rất nhỏ.

- Mê thần trận

Hai tay nắm chặt, con ngươi đen láy trở nên sắc bén, hắn ngẩng cao đầu gắt gao nhìn ra trước, giọng nói phát ra lạnh lẽo vô cùng

- Ngay trong Bắc Linh thành cũng dám thiết kế Mê Thần trận đối phó với đệ tử Bắc Linh viện, thật to gan a!

Có điều trên con đường vắng vẻ lại không có hồi âm chút nào.

- Chuột à, sao lại chui rúc như thế? Ngươi của Liễu vực từ khi nào lại trở nên giấu đầu lòi đuôi như vậy?

Mục Trần cười khẩy. Trên đường quay về Mục vực, ngoại trừ người của Liễu vực, thật sự không thể nghĩ ra có ai sẽ gây phiền phức.

- Ngươi là Mục Trần ư?

Một thanh âm nhàn nhạt vang lên, truyền tới từ trước mặt. Hắn chăm chú nhìn sang, thì thấy một thân ảnh trong cơn mưa lất phất, cầm một cây dù hoa sặc sỡ, xuất hiện trong tầm nhìn của mình.

- Đem món đồ kia ra giao cho ta đi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Kỷ Tông, Người Trong Mưa

Trong mưa phùn, Mục Trần cả người căng thẳng, đôi mắt nghiêm trọng nhìn chăm ra phía trước. Một bóng người cầm dù hoa dần hiện rõ. Đó là một nam tử hơi gầy, khuôn mặt u ám thâm độc, môi mỏng như dao, hàn khí lờ mờ.

Mục Trần vẫn không rời mắt khỏi nam tử u ám kia, trong lòng dâng lên cảm giác nguy hiểm khó hiểu, hai mắt híp lại, cất tiếng hỏi:

- Ngươi không phải người của Liễu vực? Tại sao lại muốn tìm ta?

- Ha ha ha, chính xác, ta không phải người của Liễu vực. Bất quá có người ra giá cao mời ta ra mặt

Nam tử kia cười nhạt, dù hoa trong tay khẽ lúc lắc, đôi môi mỏng chuyển động như có như không.

- Ngươi có thể gọi ta là Kỷ Tông."

- Kỷ Tông? Người trong mưa, Kỷ Tông?

Mục Trần trợn mắt. Cái tên này ở Bắc Linh cảnh cũng tiếng tăm không kém Huyết Đồ nhược. Thực lực của Kỷ Tông so với Huyết Đồ không mạnh hơn, thậm chí chỉ mới đạt đến Linh Luân cảnh sơ kỳ. Nhưng hắn có một thân phận khiến cho nhiều người phải e ngại....

Hắn chính là một Linh Trận sư.

Đại Thiên thế giới có vô số vị diện giao nhau, mênh mông rộng lớn đến mức những bậc siêu cấp cường giả chí tôn cũng chỉ than thở công

nhận bản thân nhỏ bé. Nơi đây vốn phức tạp rối rắm, vạn đạo tranh hùng.

Linh Trận sư, Linh Cụ sư... là số ít trong vô vàn nghề nghiệp kỳ lạ. Ngoại trừ những người tu luyện linh lực chính thống ra, nhưng chức nghiệp đó cũng đòi hỏi một cách khắc nghiệt những kẻ có thiên phú hơn người đặc biệt. Vì những quái tài kỳ dị thiên phú khủng bố tu luyện linh lực vô cùng thuận lợi, thì cũng không hẳn trên con đường chức nghiệp kia có thể thuận buồm xuôi gió. Ngược lại có đôi khi vài người thiên phú tu luyện bình thường, nhưng lại có thiên phú trong các chức nghiệp đặc biệt này, thế là tiền đồ vẫn trở nên vô hạn.

Có những cánh cửa đóng lại, sẽ có cánh cửa khác được mở ra.

Câu tục ngữ đó ở Đại Thiên thế giới tương đối phổ biến.

Nói chung, Linh Trận sư là một nghề nghiệp có địa vị rất cao. Rất nhiều thế lực muốn mời gọi Linh Trận sư hỗ trợ, kiến tạo trận pháp phòng ngự, trận pháp công kích, hoặc cao cấp hơn nữa là trận pháp tu luyện...

Một gã Linh Trận sư cao cấp, là một cái bánh ngon cực kỳ hấp dẫn.

Những Linh Trận sư có thành tựu đẳng cấp cực cao, hầu như chỉ phẩy tay là có thể dựng nên trận pháp, dùng uy của trận mà lay chuyển thiên địa.

Kỷ Tông này sở dĩ có tiếng tăm ở Bắc Linh cảnh, không hề quan hệ tới thực lực Linh Luân cảnh sơ kỳ của hắn, mà hoàn toàn vì hắn là Linh Trận sư.

Một gã Linh Trận sư cấp 1 ở trong trận pháp, thừa sức áp chế cường giả Linh Luân cảnh hậu kỳ.

- Ta không ngờ ngươi chỉ là đệ tử Bắc Linh viện, mà có thể biết ngoại hiệu của ta.

Kỷ Tông cười nói, giọng eo éo như con gái, nhưng hắn chân chính là nam nhân, tràng cảnh như thế thật khiến người đối diện khó chịu.

- Ngươi dám ra tay ở Bắc Linh thành, chính là phạm vào cấm kị của Bắc Linh viện. Bọn họ biết được thì kết cục của ngươi e chẳng tốt gì đâu.

Mục Trần nheo mắt nói.

- Cho nên ta mới cực cực khổ khổ bố trí Mê Thần trận a. Trong này có xảy ra chuyện gì, người bên ngoài căn bản không thể biết.

Kỷ Tông chỉ về con đường trống trải, cười the thé.

- Vì thế ngươi nên ngoan ngoãn giao món đồ đó cho ta đi. Ta không muốn giết ngươi, miễn cho Mục Phong nổi điên, chúng ta đều thân thiện thế này không phải đều tốt hết sao?

Ánh mắt lạnh lẽo, cơ thể Mục Trần mơ hồ toát ra dao động linh lực. Dù đã nhập trận pháp của Kỷ Tông, nhưng hắn vốn không phải là hạng người dễ thỏa hiệp.

- Xem ra ngươi quả nhiên không nghe lời...

Kỷ Tông cười khúc khích, bấm tay bắn ra. Đám mây mưa trên trời đang phiêu đãng đột ngột dày thêm, dao động linh lực hùng hồn tỏa ra mạnh mẽ.

- Có thể được nếm thử lợi hại của Linh Vũ trận, xem như là phúc khí của ngươi đi.

Kỷ Tông phất tay áo, mây mưa đầy trời gào thét đổ xuống, như một thanh đao bằng mây phủ xuống bao bọc lấy vị tri của Mục Trần.

Thế công dữ dội khiến Mục Trần cả kinh, Linh Trận sư quả nhiên lợi hại. Công kích vũ bão như thế này, cường giả Linh Luân cảnh cũng phải bó tay.

- Tụ linh quang!

Hắn vội lui sau, linh lực hắc ám trào ra bao trước mặt hình thành màn chắn đen thui, bảo vệ lấy thân thể.

"Ầm ầm ầm!"

Mây mưa phô thiên cái địa cuồn cuộn không ngừng nện vào tấm màn đó, một gợn sóng lan ra trên tấm màn, có vẻ bất ổn sắp vỡ.

Thực lực Mục Trần dù sao chỉ mới Linh Động cảnh hậu kỳ, Kỷ Tông lại tấn công bằng lực lượng của trận pháp, khiến hắn rất khó ngăn cản.

"Không thể dây dưa như vậy, ta phải đánh tan trận pháp trước!"

Đưa mắt nhìn màn chắn màu đen đang nhanh chóng tiêu hao, ý nghĩ trong đầu nhanh chóng chuyển động. Với thực lực hiện tại, muốn chính diện đánh bại Kỷ Tông, e rằng bất khả thi. Lối thoát duy nhất là phá vỡ trận pháp, một khi trận pháp bị vỡ, Kỷ Tông cũng như hổ mất nanh, lực uy hiếp giảm đi. Hơn nữa không có trận pháp che phủ, hắn tuyệt đối không dám ra tay trong Bắc Linh thành.

Nhưng, muốn phá vỡ một trận pháp do Linh Trận sư cấp 1 xây dựng, nói dễ hơn làm!

Mục Trần hít sâu một hơi, tâm tình càng tỉnh táo hơn. Kỷ Tông chỉ mới là Linh Trận sư cấp 1, năng lực bố trí trận pháp vẫn chưa thể đạt đến cảnh giới dụng tâm ngự trận. Như vậy hắn phải có ngoại vật hỗ trợ mới điều khiển được hoạt động của trận pháp.

Ngoại vật đó cũng là điểm yếu của Linh Trận sư, chắc chắn sẽ được đặt ở nơi dễ bảo vệ nhất.

Ánh mắt Mục Trần quét qua người Kỷ Tông, chớp mắt liền chú ý đến chiếc dù hoa trong tay tên kia....

Thực lực còn xa mới bì nổi Kỷ Tông, huống chi thân hắn vẫn còn đang bị vây trong trận pháp, chỉ duy nhất một điểm có thể lợi dụng: Kỷ Tông cũng nghĩ như hắn, cho nên.... sự khinh thường kia chính là cơ hội tốt nhất.

"Choang!"

Màn đen trước mặt được Mục Trần ngưng tụ từ linh lực rốt cục vỡ tan. Mây mưa xẹt qua gương mặt hắn để lại những vết máu vương vãi. Hai hàng chân mày Mục Trần dựng lên như kiếm, chân đạp mạnh xuống đất, vượt qua cơn mưa lả ta lao thẳng đến vị trí của Kỷ Tông.

- Tuổi trẻ sung sức, công kích thập túc thật đáng ngưỡng mộ.

Kỷ Tông thấy thế, cười nhạt vung tay lên, mây mưa ngưng tụ thành một thanh vũ thương, đầu thương sắc bén đâm tới Mục Trần.

Mục Trần nghiêng người lách qua, bàn tay đập xuống đất đổi hướng bắn tới, thân pháp như linh hầu tránh né mũi vụ thương sắc bén.

- Thân thủ không tồi!

Kỷ Tông luôn miệng tán thưởng, nhưng ra tay càng lúc càng độc ác. Bàn tay lại giơ cao, ngưng tụ thành mấy thanh vũ thương, trải ra thành một thương trận tàn bạo, nhắm chuẩn những chỗ yếu hại của Mục Trần đâm tới.

Thân hình nhanh nhẹn nhảy nhót di chuyển đổi hướng, bất quá vẫn không tránh khỏi một thanh trường thương xẹt ngang ngực, xé áo để lại một vết máu khá sâu, máu tươi đổ ra.

Nhưng hắn căn bản không hề để ý đến thương thế ở ngực, mạnh mẽ tiến thêm mấy bước, tiếp cận Kỷ Tông. Tên kia nhìn thấy công kích của mình không hiệu quả cũng cau mày, giọng the thé phát ra:

- Tiểu tử lại còn biết tấn công chủ trận, nhãn lực thật tinh tường, bất quá ý tưởng thì tốt, nhưng lại tự đánh giá quá cao năng lực bản thân, coi

thường chênh lệch thực lực của hai ta.

Kỷ Tông khẽ cười, tay hắn nắm chặt lại, mây mưa như hội tụ về lòng bàn tay hắn, ngưng kết thành một thanh trường kiếm như chất lỏng, dao động linh lực hùng hậu tràn ra.

Hai tay Mục Trần nắm chặt lại thành quyền, hai đạo hắc ấn mang theo linh lực bá đạo hiện lên trên hai bàn tay, không hề đình trệ oanh kích Kỷ Tông.

Quyền ấn gào thét đánh qua, cơn mưa cũng bị hai quyền xé toạc, khiến cho trong lòng Kỷ Tông cũng nao nao, hắn nhiên không ngờ được thực lực Linh Động cảnh hậu kỳ của Mục Trần có thể thi triển đòn tấn công sắc bén như vậy.

Nếu không phải bản thân là Linh Trận sư, chỉ là cường giả Linh Luân cảnh sơ kỳ bình thường, e rằng hôm nay khó bắt nổi Mục Trần, nhưng. . .

- Bất quá, vẫn chưa đủ....

Đôi mắt lạnh lẽo, thủy kiếm trong tay mạnh mẽ chuyển động, phát ra tiếng "vụt" xuyên qua làn mưa, như thủy mãng xuất động chém thẳng vào hai luồng hắc ấn kia, tỏa ra linh lực cuồng bạo không kém!

Linh lực rít gào, chấn thân thể Mục Trần lui vài bước, hai đạo Sâm La Tử Ấn cũng bị buộc phải lui lại. Kỷ Tông chỉ bằng thực lực Linh Luân cảnh sơ kỳ, nhưng có uy thế linh trận hoàn toàn đủ sức giao phong với cường giả Linh Luân cảnh hậu kỳ. Mục Trần muốn chính diện giao chiến, hiển nhiên khó chiếm được thượng phong.

Hắn cắn răng nhìn hai luồng Sâm La Tử Ấn bị ép lui dần, liếc nhìn mũi kiếm sắc bén. Cái vẻ lạnh lẽo đó đâm thẳng vào ngực, khiến da hắn giật giật run rẩy.

- Ha!

Uy hiếp bao phủ trong lòng, Mục Trần nổi giận trừng mắt quát lên. Đại Phù Đồ quyết từ sâu trong cơ thể vận chuyển mãnh liệt.

Trải qua nhiều lần thử nghiệm, hắn mơ hồ có thể hiểu được lực lượng bí ẩn trong cơ thể dường như phải ở những thời khắc sinh tử mới có thể thúc giục.

Mà hiện tại. . . chính là cơ hội thích hợp nhất.

- Đi ra cho ta!

Mục Trần hét to, ngoài thân thể hắn đột ngột sáng bừng lên quang mang chói mắt, một tòa quang tháp mơ hồ ẩn hiện tỏa ra hào quang, xuyên qua da hắn, thấp thoáng hiện ra trong cơ thể.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Phá Trận

Ngay lúc đó, trong cơ thể Mục Trần xuất hiện một dao động kỳ lạ, từ trong cơ thể cuồng mãnh toát ra.

Dao động này đặc biệt không phải là mạnh mẽ cường đại, mà khi lan đến gần Kỷ Tông, lại khiến tên kia run rẩy, ánh mắt bất chợt hoảng hốt.

Bất quá tia hoảng hốt mỏng manh xuất hiện trong nháy mắt, Kỷ Tông đó mạnh mẽ thở ra khôi phục lại tinh thần.

"Mục Trần quả thật bất đồng khi so với thiếu niên khác, khó trách Liễu vực phải mời hắn ra tay. Bất quá dù cho hắn giãy dụa như thế nào, chênh lệch thực lực với ta cũng không thể bù lại dễ dàng."

Kỷ Tông cánh tay rung lên, trường kiếm do nước mưa ngưng tụ trở nên to hơn, linh lực trùng kích trực tiếp mạnh mẽ chấn hai luồng hắc ấn bay đi, rồi cũng nhanh như chớp chĩa mũi kiếm hướng đến công kích bả vai Mục Trần.

"Binh!"

Công kích của Kỷ Tông mạnh mẽ mà sắc bén, xuyên qua khoảng trống giữa hai đạo hắc ấn, khiến Mục Trần không kịp phòng ngự, vũ thủy trường kiếm đâm vào vai Mục Trần, nhưng khi vừa chạm đến, quang ảnh hình tháp trong người hắn có vẻ như thoáng chấn động một chút, trường kiếm ngưng lại, rồi mạnh mẽ đâm vào bả vai, máu tươi tuôn ra.

"Phụp!"

Kỷ Tông nhìn thấy trường kiếm đắc thủ, cười nhạt, cho rằng cục diện đã định, nhìn qua gương mặt thiếu niên. Dưới cơn mưa phùn, đôi mắt đen tuyền như hắc động nhìn lại chằm chằm, một cảm giác nguy hiểm khó hiểu đột ngột nảy lên trong lòng Kỷ Tông.

Hắn không hề để ý tới trường kiếm nơi bả vai, thậm chí cơn đau da thịt khi bị trường kiếm xuyên thủng cũng không làm hắn nhíu mày. Hai bàn tay giật giật, một tia hàn quang bay xéo ra vượt qua Kỷ Tông, dưới ánh mắt kinh ngạc của kẻ đó bắn vào cây dù hoa trên tay trái.

Cây dù rung lên một cái rồi chầm chậm, tản ra một vài bóng nước mưa vỡ tung tóe như hoa nở. Kỷ Tông vẫn đang trố mắt nhìn cây dù hoa của mình từ từ bị hủy đi, chợt nhìn lại thiếu niên kia rồi cấp tốc lui lại. Trên bả vai tên kia để lại một lỗ thủng đang chảy máu xuôi xuống tay.

- Ngươi đã nhìn ra. . .?

Khóe miệng giật giật, sắc mặt Kỷ Tông cũng trở nên nghiêm trọng hơn nhiều. Không ngờ được tên thiếu niên trẻ măng này lại nhìn ra yếu điểm của trận pháp, hơn nữa còn làm cho bản thân chấn động không ít, là hắn dám dùng chính bản thân làm mồi nhử, chỉ trong chốc lát khiến bản thân lộ ra sơ hở không kịp trở tay, và hắn tận dụng chính xác sơ hở nhỏ nhoi đó, ra tay dứt khoát đánh gãy dù hoa, phá vỡ trận pháp.

- Ngươi thua!

Mục Trần nhìn Kỷ Tông, nhếch miệng cười.

Tiếng cười khẽ vang lên như xua tan cơn mưa phùn, không gian chung quanh như có thêm hào quang, rồi tiếng người ồn ào mơ hồ xuất hiện trong không gian tĩnh mịch trước đó.

Vẫn là một con đường như cũ, chẳng qua trên mặt đất không có dấu tích một giọt mưa nào, thậm chí mặt trời tỏa ánh nắng chói chang, hoàn toàn trái ngược khung cảnh ban nãy. Xa xa kia, có vài bóng người xuất hiện.

Mê Thần trận, dĩ nhiên đã bị hắn thành công phá vỡ.

Hắn nhìn chằm chằm phía trước, nơi Kỷ Tông đang nghiêm sắc mặt trịnh trọng nhìn lại. Một lát sau, tên kia mở miệng cười nói:

- Thật là một tiểu tử lợi hại, Mục Phong lại có được một hài tử ưu tú đến thế.

Mục Trần chỉ cười, ánh mắt vẫn tràn ngập cảnh giác:

- Còn định ra tay tiếp hay thôi?

- Trận pháp đã bị phá, ta không giết được ngươi, chuyện kế tiếp không can hệ với ta, bất quá ngươi cũng nên tự biết lo đi.

Kỷ Tông đạm cười khẽ, lại nhìn hắn thật lâu lần nữa, rõ ràng là có ẩn chứa thâm ý, rồi xoay lưng đi mất.

Mục Trần thấy Kỷ Tông đã đi xa, nhưng chân mày vẫn còn nhíu lại. Bởi vì cảm giác nguy hiểm vẫn còn chưa hết, dĩ nhiên Liễu vực đã quyết tâm không cho hắn thuận lợi quay về Mục vực.

- Kỷ Tông, thật đúng là vô dụng!

Mục Trần vẫn luôn cảnh giác đề phòng nhìn qua bốn phía, tại một góc đường, hai ánh mắt lạnh lẽo khác đang xuyên qua dòng người quan sát thiếu niên xa xa.

- Tam thúc, kế tiếp làm gì đây?

Bên cạnh vị trung niên vừa nói, một thanh niên anh tuấn nhíu mày hỏi lại, gương mặt quen thuộc của Liễu Mộ Bạch hiện ra, mà trung niên kia, chính là Liễu Minh.

- Hừ, cũng may ta không hoàn toàn trông cậy vào Kỷ Tông kia, cho hắn làm tiên phong thử Mục Trần mà thôi, nếu may mắn xử luôn tên kia thì tốt, còn không thì chúng ta phải tự ra tay!

Liễu Minh hậm hực nói:

- Bất luận như thế nào, cũng không cho phép hắn đem vật kia về tới Mục vực. Nếu không, kế hoạch mà Liễu vực chúng ta trù định bấy lâu sẽ bị quấy nhiễu!

- Bất quá nếu bây giờ mà ra tay, e rằng sẽ dẫn tới không ít cường giả Bắc Linh viện.

Liễu Mộ Bạch nhẹ giọng phân tích.

- Vậy thì giải quyết thật tốc độ.

Sát khí bén nhọn lóe lên trong mắt Liễu Minh, phất tay, mười bóng người xuất hiện nhanh như chớp, toàn bộ đều sát khí dày đặc, linh lực dao động mạnh mẽ cho thấy toàn bộ đều là cường giả Linh Luân cảnh sơ kỳ đích thực lực!

"Động thủ!"

"Là!"

Kia mười đạo thân ảnh trầm thấp ứng với uống, thân hình chợt lóe, đó là lược tiến trong bóng tối, biến mất mà đi.

Ngã tư đường thượng, đề phòng đích nhìn chằm chằm bốn phía đích Mục Trần, ánh mắt đột nhiên một ngưng, tầm mắt nhìn phía phía trước, chỉ thấy đắc nơi đó đột nhiên có mười đạo thân ảnh bạo lược mà ra, rồi sau đó thành vòng tròn trạng đối với hắn vây quanh mà đến.

"Mười tên Linh Luân cảnh sơ kỳ thật là tốt thủ."

Mục Trần nhìn thấy kia mười đạo thân ảnh, trong lòng cũng là vi run sợ, này Liễu vực đối hắn đích sát tâm thật đúng là không nhỏ, tuy rằng bởi vì là ở Bắc Linh thành, Liễu Minh này tên không dám tự mình động thủ, nhưng như trước là vì hắn chuẩn bị một hồi tràng đích bữa tiệc lớn.

"Không thể cùng chi đánh nhau, phải thoát thân rời đi!"

Mục Trần trong lòng ý niệm trong đầu nhanh quay ngược trở lại, thân hình đã là vội vàng lui về phía sau, hắn tái như thế nào tự đại, cũng không có thể cho rằng chính mình có thể lấy một người lực đối phó kia mười tên vừa thấy chính là thân kinh bách chiến đích Linh Luân cảnh sơ kỳ thật là tốt thủ đích đối thủ.

Thở phì phò!

Bất quá kia mười người lúc này đã là thẳng đến mà đến, linh lực rồi đột nhiên bộc phát ra đến, sát ý tràn ngập, kia xa xa đều là bởi vì này biên đích động tĩnh bộc phát ra một ít rối loạn, hiển nhiên nơi này đích động tĩnh bắt đầu bị phát hiện.

"Chết tiệt!"

Mục Trần nhìn thấy bọn người kia như thế rất mạnh, trong lòng cũng là thầm mắng một tiếng, chợt cắn răng một cái, linh lực ở trong cơ thể bay nhanh đích bắt đầu khởi động đứng lên, tối tăm song manh tự này song chưởng gian lóe ra, hiển nhiên là tính toán liều mạng một bác, hắn hiện tại phải đem thời gian cấp kéo dài xuống dưới.

"Hưu!"

Kia mười đạo thân ảnh rất nhanh đích lược đến, bọn họ phối hợp cực kỳ đích ăn ý, lui tán trong lúc đó, đã là hình thành vòng vây, hoàn toàn đích đem Mục Trần phía trước phía sau đường lui phong tỏa, mười bính sắc bén trường kiếm, thẳng bức Mục Trần quanh thân yếu hại mà đi.

Mục Trần ánh mắt gắt gao đích nhìn chằm chằm kia bạo lược mà đến đích công kích, song chưởng phía trên, tối tăm hào quang dũ phát đích nồng đậm, bất quá, ngay tại hắn mãnh đích phải từng bước bước ra, dẫn đầu ra tay khi, đột nhiên một đạo hét to tiếng động, giống như sấm sét bình thường, rồi đột nhiên vang vọng: "Làm sao tới bọn đạo chích, dám đối ta Mục vực Thiếu chủ ra tay, muốn chết!"

Cùng với sấm sét tiếng vang triệt, một đạo quang ảnh nhanh như tia chớp bàn đích bạo lược mà đến, mấy quen thuộc gian, đó là ầm ầm rơi xuống Mục Trần phía trước, tay áo bào một quyển vung lên, chỉ thấy đắc hùng hồn linh lực giống như con sông bàn cổn đãng mà ra, kia mười đạo thân ảnh nhất thời như tao bị thương nặng, thân thể chật vật đích thật bắn mà ra.

"Chu thúc!"

Mục Trần nhìn trước mắt kia nói quen thuộc đích thân ảnh, sắc mặt nhất thời mừng rỡ đứng lên, rốt cục chạy tới a.

Kia Mục Trần trước mặt đích gầy trung niên nam tử, đúng là Mục vực đích Chu Dã, lúc này hắn ánh mắt lợi hại như ưng bàn đích nhìn chằm chằm kia bị đánh bay đích mười đạo thân ảnh, nhưng không có truy kích, mà là ở lại Mục Trần bên cạnh, đem hộ ở sau người.

"Cho ta giết!"

Chu Dã âm lãnh đích nhìn chằm chằm kia mười đạo thân ảnh, chợt một tiếng quát lạnh, chỉ thấy đắc kia cách đó không xa nhất thời bộc phát ra ứng với uống tiếng động, hơn mười đạo thân ảnh nhanh chóng lược đến, thẳng đến kia mười đạo thân ảnh mà đi.

Kia mười đạo thân ảnh thấy thế, cắn chặt răng, sau đó tay áo bào vung lên, sương khói bốc lên, thân hình cũng tại đây che dấu trung nhanh chóng lui lại.

"Hỗn đản!"

Kia ngã tư đường nơi nào đó, Liễu Minh nhìn đột nhiên đem người tới rồi đích Chu Dã, nhất thời tức giận đến nổi trận lôi đình, kia khuôn mặt một mảnh xanh mét, không nghĩ tới tại đây thời khắc mấu chốt, thế nhưng bị này Chu Dã muốn làm thất bại!

"Tam thúc?" Liễu Mộ Bạch nhíu nhíu mày đầu, không nghĩ tới này liên tiếp đích kế hoạch, đều ra đường rẽ.

"Quay về Liễu vực đi, đem sự tình cho ngươi cha nói nói, ta nhưng thật ra muốn nhìn, hắn Mục Phong đến tột cùng có bao nhiêu đại đích lá gan, dám đến quấy nhiễu chúng ta Liễu vực đích kế hoạch!"

Liễu Minh âm trầm sâm đích nói, chợt vung tay lên, xoay người mà đi.

Liễu Mộ Bạch thấy thế cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đích thở dài một hơi, ánh mắt xuyên thấu qua khe hở nhìn xa xa kia đã muốn bị Mục vực đích nhân mã bảo vệ lại tới Mục Trần, trong mắt xẹt qua một mạt âm lãnh vẻ, hảo mệnh đích tiểu tử, lần này cho dù nhĩ hảo vận đi, xuống lần nữa thứ trong lời nói, chỉ sợ cũng sẽ không cho ... nữa ngươi loại này cơ hội !

Ngay tại mơ hồ đích quang tháp như ẩn như hiện đích xuất hiện ở Mục Trần trong cơ thể đích nháy mắt, một cỗ kỳ lạ đích dao động, cũng là rồi đột nhiên tự Mục Trần trong cơ thể thổi quét mà ra.

Cái loại này dao động, cũng không phải đặc biệt đích cường đại, nhưng ở lan đến gần Kỷ Tông đích thời điểm, người sau đích thân thể cũng hơi hơi đích run rẩy, ánh mắt xuất hiện chốc lát gian đích hoảng hốt.

Hừ.

Bất quá loại này hoảng hốt gần xuất hiện nháy mắt, kia Kỷ Tông đó là hừ lạnh khôi phục lại, này Mục Trần đích xác cùng tầm thường thiếu niên bất đồng, khó trách Liễu vực phải thỉnh hắn ra tay, bất quá bất luận hắn như thế nào giãy dụa, hai người trong lúc đó ngày đó đại đích chênh lệch, đều là không có khả năng bị hắn dễ dàng bù lại!

Hưu!

Kỷ Tông cánh tay chấn động, kia từ mưa ngưng tụ mà thành đích trường kiếm nháy mắt tăng vọt, cuồng bạo đích linh lực đánh sâu vào trung, nhưng lại trực tiếp là sinh sôi đích đem kia lưỡng đạo sâm la tử ấn chấn khai mà đi, sau đó nhanh như tia chớp bàn đích thứ hướng về phía Mục Trần bả vai.

Đinh!

Kỷ Tông này nói công kích cực kỳ đích sắc bén, tự lưỡng đạo sâm la tử ấn đích khe hở gian xuyên qua, lệnh đắc Mục Trần đều là không kịp phòng ngự, kia mưa trường kiếm đó là đâm đến Mục Trần trên vai, bất quá ở tiếp xúc đích chốc lát, Mục Trần thân thể trong vòng kia mơ hồ đích quang tháp chi hình giống như là chấn động một chút, kia mưa trường kiếm ngừng lại một chút, mới vừa rồi mũi kiếm đâm vào Mục Trần bả vai trung, máu tươi thẩm thấu đi ra.

"Bá!"

Kỷ Tông nhìn này một màn, ảm đạm cười, nghĩ đến đã là cho rằng thế cục đã định, ánh mắt đối với trước mắt đích thiếu niên nhìn lại, cũng nhìn thấy kia mưa phùn dưới, một đôi tối đen hai tròng mắt, giống như thâm thúy đích hắc động đưa hắn nhìn chằm chằm, một loại không nói gì đích nguy hiểm cảm giác, đột ngột đích ủng thượng Kỷ Tông đích trong lòng.

Bá!

Trước mắt đích thiếu niên, cũng không có để ý kia đâm vào hắn bả vai chỗ đích trường kiếm, thậm chí ngay cả cái loại này đau đớn đều là không thể làm cho đắc hắn lông mi có chút đích run run, song chưởng run run, một đạo hàn quang bay xéo mà ra, cuối cùng ở Kỷ Tông kia kinh ngạc đích trong ánh mắt, mặt khác tay trái trì đích hoa tán tán bính thượng bay vút mà qua.

Hoa tán vô lực đích rơi xuống, tiên khởi một ít vũ hoa, Kỷ Tông có chút kinh ngạc đích nhìn này một màn, sau đó lại nhìn kia đột nhiên lui

về phía sau đích thiếu niên, ở này bả vai chỗ, còn có máu tươi không ngừng đích chảy xuôi xuống dưới.

"Ngươi thế nhưng đã nhìn ra. . ."

Kỷ Tông miệng giật giật, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng rất nhiều, trước mắt này thiếu niên thế nhưng nhìn ra hắn này sở hở của trận pháp, hơn nữa làm cho đắc hắn chấn động đích không chỉ có không sai, mà là người sau thế nhưng có đảm phách lấy thân thể của chính mình đến làm dụ dỗ, lệnh đắc hắn ở ra tay thương hắn đích kia một chốc bại lộ ra một ít trục bánh xe biến tốc, mà hắn còn lại là nắm chắc này nháy mắt đích trục bánh xe biến tốc, không chút do dự đích ra tay, chặt đứt trong tay hắn đích hoa tán, đồng thời. . . Cũng chặt đứt hắn cùng với trận pháp trong lúc đó đích liên tiếp.

"Ngươi thua."

Mục Trần hướng về phía Kỷ Tông liệt nhếch miệng, cười nói.

Ở hắn tiếng cười hạ xuống khi, chỉ thấy đắc kia bay xuống đích xuân vũ đã muốn là ngừng, chung quanh trong không khí giống như là có thêm hào quang lóe ra đứng lên, tái sau đó, Mục Trần bắt đầu cảm giác được có mơ hồ đích tiếng người truyền vào hắn đích trong tai.

Như trước là kia một cái giống nhau đích ngã tư đường, chẳng qua trên mặt đất không hề vũ tích, trên bầu trời thậm chí có ánh mặt trời chiếu rọi xuống đến, mà ở kia xa xa, còn có một ít bóng người hiện lên.

Hiển nhiên, kia nguyên bản đưa hắn bao phủ đích"Mê thần trận" , cũng là vào lúc này bị phá .

Mục Trần nhìn chằm chằm phía trước, ở nơi nào, Kỷ Tông sắc mặt nghiêm chỉnh trịnh trọng đích nhìn thấy hắn, một lát sau, mở miệng cười nói: "Thật sự là cái lợi hại đích thiếu niên, không nghĩ tới Mục Phong thế nhưng có cái như vậy vĩ đại đích đứa con."

Mục Trần cũng là cười cười, chính là kia trong ánh mắt tràn ngập đề phòng cùng cảnh giác: "Kế tiếp ngươi còn tính toán ra tay sao không?"

"Trận pháp đã phá, ta khả giết không được ngươi , kế tiếp chuyện tình liền cùng ta không quan hệ , bất quá ngươi cũng tốt tự vi chi ba." Kỷ Tông đạm cười một tiếng, sau đó thật sâu đích nhìn Mục Trần liếc mắt một cái, nếu có chút thâm ý nói, chợt xoay người chậm rãi đi xa.

Mục Trần nhìn chằm chằm đi xa Kỷ Tông, mày lại như trước là gắt gao đích mặt nhăn , bởi vì cái loại này nguy hiểm đích cảm giác, tựa hồ vẫn là không có hoàn toàn đích thối lui, hiển nhiên, Liễu vực thật sự là quyết định chủ ý, không cho hắn thuận lợi đích quay về Mục vực.

"Này Kỷ Tông, thật đúng là vô dụng!"

Mà ở Mục Trần cảnh giác đề phòng đích nhìn quét bốn phía khi, tại nơi ngã tư đường đích nơi nào đó, lưỡng đạo băng hàn đích ánh mắt cũng là xuyên thấu khe hở, nhìn xa xa đích kia nói thiếu niên thân ảnh.

"Tam thúc, kế tiếp làm sao bây giờ?" Tại nơi nói trung niên nhân bên cạnh, một gã bộ dáng anh tuấn đích thiếu niên nhíu mày đặt câu hỏi, kia quen thuộc đích bộ dáng, rõ ràng đó là Liễu Mộ Bạch, mà kia trung niên nhân, còn lại là Liễu Minh.

"Hừ, hoàn hảo ta đối kia Kỷ Tông cũng không thật sự yên tâm, chẳng qua là muốn làm cho hắn xung phong thử mà thôi, nếu có thể giải quyết kia tự nhiên tốt nhất, nếu là không thể, vậy từ chúng ta tự mình ra tay!"

Liễu Minh hừ lạnh một tiếng, nói: "Bất luận như thế nào, cũng không có thể làm cho Mục Trần đem vật kia mang về Mục vực, nói cách khác, chúng ta Liễu vực chuẩn bị hồi lâu đích kế hoạch, cũng sẽ đã bị quấy nhiễu!"

"Bất quá hiện tại nếu là lại ra tay trong lời nói, chỉ sợ hội đưa tới Bắc Linh viện đích người." Liễu Mộ Bạch nhẹ giọng nói.

"Vậy tốc độ giải quyết điệu hắn."

Liễu Minh trong mắt hàn mũi nhọn chợt lóe, bàn tay vung lên, chỉ thấy đắc này phía sau mười đạo thân ảnh lược ra, những người này đầy người đích sát khí, cái loại này linh lực dao động, nhưng lại toàn bộ đều là đạt tới Linh Luân cảnh sơ kỳ!

- Động thủ!

- Dạ!

Mười người kia lầm rầm nhận lệnh, thân hình lóe lên, tiến vào bóng râm biến mất.

Giữa đường, ánh mắt đề phòng quét qua tứ phía, đột ngột Mục Trần quay đầu về phía trước, nhìn thấy mười bóng người đang vây thành vòng tròn nhanh chóng xông tới hướng của hắn.

- Mười tên Linh Luân cảnh sơ kỳ, ra tay thật hào phóng.

Mục Trần nhìn thấy mười người kia, trong lòng cũng run sợ. Sát tâm của Liễu vực đối với hắn thật là không nhỏ, tuy nguyên nhân là còn ở Bắc Linh thành, tên Liễu Minh này không dám tự mình ra tay, nhưng vẫn chuẩn bị một bữa đại tiệc.

"Không thể dây dưa với chúng, phải mau thoát thân!"

Ý niệm nhanh chóng xoay chuyển, thân hình vội lui sau. Dù cho hắn có tự kiêu cũng không tin bản thân đủ khả năng một mình đối phó mười vị cường giả Linh Luân cảnh sơ kỳ thân kinh bách chiến.

"Viu viu"

Bất quá mười người kia nhanh chóng áp sát, linh lực bộc phát, sát ý tràn ngập, khiến cho dân chúng xung quanh rối loạn vì động tĩnh bên này.

- Đáng chết!

Nhìn thấy bọn người kai thanh thế rất mạnh, Mục Trần khẽ mắng. Cắn răng thúc giục linh lực truyền vào hắc ấn trong hai tay, định liều mạng một kích, mục tiêu thay đổi, phải cố gắng kéo dài thời gian.

"Viu!"

Mười người nhanh chóng tiến đến, phối hợp vô cùng ăn ý, trong khi di chuyển đã tạo thành thế vây công, hoàn toàn phong tỏa mọi hướng lui của Mục Trần. Mười mũi kiếm sắc nhọn nhắm vào những phần yếu hại trên cơ thể hắn đâm tới.

Ánh mắt nghiêm trọng nhìn công kích sắc bén từ mọi hướng đánh tới, Mục Trần thúc giục linh lực càng gấp, trên hai bàn tay linh lực hắc ám càng lúc càng đậm. Bất quá, ngay lúc hắn định xông tới, một tiếng hét dữ dội như sấm sét đột ngột vang lên:

- Đạo tặc phương nào, dám ra tay với thiếu chủ chúng ta, tìm chết?

Tiếng hét sấm sét đó truyền tới, cùng lúc một quang ảnh như chớp cũng xuất hiện, ầm ầm chắn trước mặt Mục Trần, vung tay áo phát ra linh lực cuồn cuộn như sông lớn vỡ đê đánh vào mười người xung quanh, khiến toàn bộ chật vật bắn lui.

- Chu thúc!

Gương mặt quen thuộc, Mục Trần mừng rỡ nhận ra, cuối cùng viện binh cũng tới a.

Vị trung niên ứng cứu Mục Trần kia, chính là Mục vực Chu Dã, cặp mắt lợi hại như ưng nhìn mười kẻ bị đánh bay kia, nhưng không hề truy kích, mà đứng bên cạnh bảo vệ hắn.

- Sát!

Chu Dã lạnh lùng quát lên, phía sau hắn không xa vang lên những tiếng hô ứng, đông đảo tay chân Mục vực lao đến, gương mặt hung ác nhằm vào mười kẻ kia.

Mười người nọ thấy thề, cắn răng, phất áo choàng lên, sương khói tỏa ra, thân hình được che giấu đi nhanh chóng trở lui.

- Khốn nạn!

Góc đường phía xa, Liễu Minh tức giận nhìn cường giả đột ngột xuất hiện của Mục vực, khuôn mặt giận quá mà tái xanh. Thời khắc mấu chốt lại bị Chu Dã khiến cho thất bại!

- Tam thúc?

Liễu Mộ Bạch nhíu mày, không ngờ kế liên hoàn lại có sự cố.

- Quay về Liễu vực, báo cáo sự tình cho cha ngươi, để ta xem Mục Phong có bao nhiêu lá gan đến quấy rối kế hoạch của Liễu vực chúng ta!

Liễu Minh lạnh lùng nghiến răng, xoay người bỏ đi.

Liễu Mộ Bạch cũng bất đắc dĩ thở dài, ánh mắt xuyên qua đám đông nhìn Mục Trần đứng giữa sự che chở của cường giả Mục vực, ánh mắt càng thêm lạnh.

- Tiểu tử tốt số, lần này xem như ngươi may mắn, nhưng lần tới, e rằng không để cho ngươi có cơ hội nữa đâu!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Cửu U Tước

Trên con đường, Chu Dã bảo vệ Mục Trần sau lưng, ánh mắt ưng ó lợi hại quét nhìn tứ phía. Một lúc lâu sau, lão mới thả lỏng tinh thần một chút, cảm thấy sát khí mơ hồ bắt đầu tan đi.

"Soạt!"

Mười mấy người từ nhiều hướng xung quanh xuất hiện, bao quanh Mục Trần và Chu Dã:

- Thiếu chủ, Chu gia.

- Tiểu Mục tử, không sao chứ?

Cảm thấy đã an toàn, Chu Dã quay sang hỏi thăm hắn.

Mục Trần cười lắc đầu:

- Hoàn hảo có Chu thúc đến cứu kịp lúc.

- Chuyện gì vậy? Tô Lăng mang tin tức báo tới nhà, ta liền dẫn người đi ngay đến Bắc Linh thành, những kẻ đó là ai? Sao lại hạ sát thủ với ngươi?

Chu Dã nghiêm mặt. Mục Trần thiếu chủ Mục vực, những kẻ kia không ngờ ăn gan hùm lại dám trực tiếp ra tay với hắn ngay trong Bắc Linh thành.

- Hắn là nhân thủ Liễu vực.

Mục Trần đạm mạc trả lời.

- Liễu vực?

Chu Dã thoáng biến sắc, bất giác tỏ ra nghi hoặc:

- Tuy Mục vực chúng ta đối với Liễu vực cũng không quá tốt, nhưng cũng coi như là khắc chế lẫn nhau, tại sao lại....

- Chu thúc, về Mục thành trước rồi nói, ta quậy vài chuyện tốt của họ.

Mục Trần mỉm cười, động tĩnh lúc nãy không nhỏ, e rằng nhanh chóng sẽ có nhân thủ Bắc Linh viện đến điều tra. Dù Mục Trần biết chắc bọn người kia là do Liễu vực phái tới, nhưng lại không bắt được kẻ nào, thành ra không chứng cứ, có dây dưa với đội chấp pháp của Bắc Linh viện cũng không ích lợi gì.

- Ừm, đi!

Chu Dã nghe vậy, cũng đồng ý, vung tay lên dẫn theo mọi người bảo vệ chặt chẽ Mục Trần đến linh trận truyền tống trong thành. Có Chu Dã và binh lính Mục vực, con đường kế tiếp khá bình an. Xem ra Liễu vực cũng biết khó nên tạm thời phải buông tay.

. . .

Mục thành, Mục phủ nội viện.

- Liễu vực dám ra tay với tiểu Mục tử?

Trong phòng khách, Mục Phong đang vui vẻ tươi cười, khi nghe Chu Dã báo cáo, gương mặt kiên nghị trở nên lạnh lẽo băng hàn, bật dậy:

- Liễu vực muốn làm gì? Muốn trở mặt hoàn toàn với Mục vực ta sao?

- Hiện tại thì có lẽ vẫn chưa hoàn tòa trở mặt, nếu không cũng không cần mời Kỷ Tông ra tay, nhưng bất đắc dĩ phải tự tay làm việc.

Mục Trần cặn kẽ phân tích.

- Kỷ Tông?

Mục Phong biến sắc, Chu Dã bên cạnh cũng nhíu mày:

- Hắn dám ra tay với ngươi?

- Ừm, ta vốn sa vào trận pháp do hắn bố trí, bất quá sau đó ta lại phá được, hắn đành bỏ đi.

Mục Trần xác nhận.

- Ngươi phá được trận pháp của hắn ư?

Mục Phong và Chu Dã đồng thời thốt lên kinh ngạc, bốn mắt kinh hỉ nhìn Mục Trần. Danh tiếng Kỷ Tông ở Bắc Linh cảnh này thuộc dạng hàn đầu. Một linh trận sư cấp 1 khá phiền toái, vậy mà trận pháp do hắn bố trí lại bị tiểu tử Mục Trần phá hủy?

- Dù sao ta hiện tại cũng có thực lực Linh Động cảnh hậu kỳ a, có cần phải kinh ngạc quá không?

Mục Trần bất mãn nhìn bộ dạng giật mình của hai người kia, cười nói phân bua.

- Linh Động cảnh hậu kỳ?

Mục Phong lại thêm một lần nữa phải hét lên cảm thán. Dù con trai lão bị trì hoãn một năm tu luyện do phải tham gia Linh Lộ, nhưng không ngờ thiên phú của hắn lại đáng kinh ngạc như thế, hiện tại đã đuổi kịp bạn bè cùng lứa.

- Linh Động cảnh hậu kỳ thì sao chứ? Trận pháp của Kỷ Tông nếu do chính hắn thi triển, Linh Luân cảnh hậu kỳ còn khó giải quyết, chút tài cỏn con của ngươi lại có thể phá trận sao?

Mục Phong trong lòng rất vui vẻ hài lòng, nhưng không cho phép con trai tỏ ra đắc ý trước mặt lão, vừa cười vừa phân tích vừa mắng.

- Thì cũng tại cái tên Kỷ Tông kia cũng nghĩ không khác tía chút nào, thành ra để ta nắm thóp phá trận.

Mục Trần dè bĩu, thản nhiên nói.

- Xem ra tiểu Mục tử lợi dụng Kỷ Tông khinh địch, cơ trí như vậy, thật là giỏi.

Chu Dã cười khen

- Tiểu tử này đáng khen vậy sao?

Mục Phong mỉm cười, rồi không nhịn được mà cười lớn đắc ý, pha lẫn niềm kiêu hãnh tràn ngập trong giọng cười. Lão đứng lên, nói:

- Bọn người Liễu vực kia sao lại ra tay với ngươi? Lại còn địa phương hạ thủ là Bắc Linh thành. Việc này nếu lộ ra, chắc chắn sẽ bị Bắc Linh viện truy tới cùng. Phong cách hành sự của chúng nó chưa bao giờ lỗ mãng như thế a. Hơn nữa khảo hạch giành lấy danh ngạch Ngũ Đại Viện cũng sắp diễn ra, lúc này mà chúng đắc tội với Bắc Linh viện, không phải là quá ngu xuẩn sao?

- Chuyện này phải kể từ khi Huyết Đồ đoàn cướp được một đồ vật từ đội vận chuyển của Liễu vực, rồi bị họ truy sát đến tận Bắc Linh Nguyên....

Mục Trần bắt đầu kể lại những chuyện mà hắn đã gặp ở Bắc Linh Nguyên, sau đó lấy ra Giới Tử Xuyến, nói:

- Thứ này bị ta đoạt được, bọn họ hắn cũng đoán ra, sợ ta đem về Mục vực, mới không thể không ra tay ở Bắc Linh thành.

- Ồ?

Mục Phong và Chu Dã liếc nhìn nhau, vẻ mặt cả hai đều nghiêm trọng. Sự việc giữa Huyết Đồ đoàn và Liễu vực, với mạng lưới tình báo của họ, hẳn nhiên biết được ít nhiều, nhưng không ai lại để ý quá mức

vào chuyện không quá liên quan tới bản thân. Nhưng trước mắt, vật mà Liễu vực đánh giá là rất quan trọng với họ, coi bộ không đơn giản.

- Giới Tử Xuyến này dù cũng khá có giá, nhưng cũng chẳng đáng cho Liễu vực hành xử như thế.

Mục Phong nghi hoặc mỉm cười nhìn Mục Trần, nói:

- Trong đó có thứ gì khác à?

Mục Trần gật đầu, nắm tay lại, miếng đồng cũ xuất hiện nơi bàn tay:

- Ta nghĩ là thứ này, nhưng ta kiểm tra vài lần cũng không phát hiện vấn đề gì đặc biệt.

Mục Phong nhận lấy miếng đồng cũ nát, bàn tay vuốt ve văn lộ, trầm tư một chút. Sau đó lão lật lại, khi nhìn thấy hoa văn hình hắc cự điểu, vẻ mặt suy tư càng lợi hại hơn.

- Thứ này. . . giống như là. . .

Mục Phong lẩm bẩm, đồng tử chợt co lại:

- ... giống như. . . Cửu U Tước?

- Cửu U Tước? Không thể nào?!

Chu Dã thốt lên cả kinh

- Cửu U Tước. . .

Mục Trần rà soát kiến thức bản thân một chút, bất chợt hai mắt cũng sáng lên kinh dị, gấp gáp thốt lên:

- Là linh thú trong địa bảng Vạn Thú Lục bài danh thứ 11, Cửu U Tước?

- Hình dạng này, rất giống...

Mục Phong gật đầu, lâm vào suy nghĩ, bàn tay đột nhiên nắm chặt lại, ánh lửa nóng cháy ngưng tụ trong tay, hóa thành một con chim lửa cỡ bàn tay. Đôi mắt chim lửa cực kỳ kinh dị, đôi cánh như cánh rồng, móng vuốt sắc hơn mũi dao, thân thể bao phủ bởi vảy lửa hừng hực, khí thế vô cùng uy mãnh.

- Đây là tinh phách Viêm Long Điêu do tía luyện hóa đó sao?

Mục Trần tò mò háo hức nhìn hỏa điêu đẹp đẽ. Nó chân chính là thiên thú a! Bài danh 85 trên địa bảng, cường hãn hơn nhiều so với Kim Lôi Lang và Thạch Quy Sư của hai vị chủ tịch đạo sư lưỡng viện.

Viêm Long Điêu hiện ra đứng trên bàn tay Mục Phong, rồi nhẹ nhàng đến gần miếng đồng cũ nát. Khi nó nhìn thấy hoa văn hắc cự điểu trên miếng đồng kia, đôi mắt kinh dị khiến người ta nhìn vào cũng lạnh gáy đột ngột trở nên hoảng hốt, vội vã quay lui, dáng vẻ cực kỳ kiêng dè, e ngại.

- Có thể khiến cho Viêm Long Điêu cũng sợ hãi như thế, có lẽ nó chắc chắn là Cửu U Tước.

Mục Phong cuối cùng xác định.

Cửu U Tước, sinh vu minh địa. Kỳ dực già sơn nhạc, u minh quang, khả thôn nhật nguyệt.

(*): Cửu U Tước, sinh nơi tối tăm, kỳ cánh che núi cao, tia hắc ám, nuốt nhật nguyệt.

Một câu đối miêu tả Cửu U Tước chậm rãi trôi qua trí óc Mục Trần, khiến hắn dao động trong lòng mà liếm môi. Linh thú cường đại như thế, thật khó tưởng tượng.

- Nếu đúng là Cửu U Tước, thì cũng khó trách Liễu vực quyết giết ngươi. Cường giả Thần Phách cảnh có được tinh phách Cửu U Tước, e rằng thực lực sẽ biến hóa kinh hoàng.

Mục Phong cảm thán nói.

- Nhưng thật sự Cửu U Tước này, chiến lực của Liễu vực có tư cách khiêu chiến nó sao?

Mục Trần nhíu mày, thật sự dù Liễu vực có vét hết mọi lực lượng, cũng không thể nào săn nổi.

- Hẳn là phải nhờ vào miếng đồng này.

Mục Phong cười nhạt, đột nhiên linh lực hùng hồn nổi lên, như hồng thủy tràn vào miếng đồng. Việc này Mục Trần cũng từng thử qua, bất quá vô dụng.

Nhưng Mục Trần thất bại , không có nghĩa là Mục Phong cũng sẽ thất bại. Lão chân chính là cường giả Thần Phách cảnh hậu kỳ. Trên khắp cả Bắc Linh Cảnh, cũng không có mấy ai cự nổi.

Linh lực hùng hồn cuồn cuộn tràn vào, miếng đồng vốn yên tĩnh nay cũng động đậy, hào quang trong đó phóng ra, hình thành một vầng sáng giữa không trung.

Trong vầng sáng đó, dường như có một mảnh rừng đen rộng vô tận. Sâu trong nơi hoang vắng, một con chim khổng lồ đen tuyền ngửa mặt lên trời hót vang, hắc ám bao trùm trời đất từ trong cơ thể nó tuôn ra, hắc ám đến đâu, ánh sáng đều bị nuốt mất.

Hắc ám càng lúc càng dày, cuối cùng hóa thành hắc hỏa vây lấy nó, tiếng hót càng lúc càng thê lương. Trong hắc hỏa trùng trùng, cơ thể khổng lồ của cự điểu càng lúc càng thu nhỏ lại, trong một tiếng rên rỉ cuối cùng, hóa thành một cái trứng đen ngoại cỡ, chui vào nơi sâu nhất của núi rừng.

Cảnh tượng chấm dứt, hiển ra một đường đi phức tạp, nhìn qua có vẻ như một bản đồ.

- Chính xác là Cửu U Tước. . .

Mục Phong hít một hơi thật sâu, ổn định lại tâm tình, nhưng vẫn không che giấu được vẻ khiếp sợ:

- Cửu U Tước này muốn tiến hóa, tiếc là nó thất bại....

Mục Trần nghe đến choáng váng. Cửu U Tước đã cực kỳ lợi hại, bài danh thuộc hàng đầu địa bảng, nếu nó tiến hóa thành công, không phải sẽ tiến vào thiên bảng sao?

- Xem ra Liễu vực quả nhiên chú ý tới Cửu U Tước, không thể để họ toại nguyện.

Chu Dã nghiêm mặt nói. Nếu Liễu vực có được Cửu U Tước, thực lực đại tăng, e rằng với dã tâm của họ, sẽ không còn kiên nhẫn với Mục vực nữa.

- Vậy chúng ta đoạt đi!

Ánh mắt lóe lên, Mục Trần nhìn miếng đồng kia mà nói nhẹ như không.

- Tía, chỗ đó ở đâu? Nhìn qua thấy khá quen mắt.

Mục Phong nghe vậy, cũng cười nhẹ, đôi mắt lóe lên một tia sắc bén.

- Đương nhiên rất quen mắt, vì nó ở ngay tại Bắc Linh Cảnh, chính là Hắc Minh Uyên...

Chương 46: Phong Ấn

- Hắc Minh Uyên?

Nghe thấy cái tên quen thuộc, Mục Trần sững người liếm môi. Thật không ngờ là nơi đó.

Hắc Minh Uyên, vùng dất dữ nổi tiếng khắp Bắc Linh Cảnh. Địa phương đó hoàn toàn khác Bắc Linh Nguyên, ít ra ở Bắc Linh Nguyên thường xuyên có những đội thám hiểm vào đó làm việc này việc khác, nhưng Hắc Minh Uyên đối với những đội thám hiểm đó hoàn toàn là cấm địa. Những đội thám hiểm gan dạ nhất Bắc Linh Cảnh tập hợp nhân thủ tiến vào trong đó, mười người hết chín chôn thây trong bùn lầy tăm tối, còn lại một kẻ may mắn trở về được, thì cũng kinh hồn thất phách, phải tĩnh dưỡng một thời gian cực dài mới khôi phục lại phần nào, nhưng hễ cứ nghe đến cái tên Hắc Minh Uyên, thì cứ như thấy cái bóng ma mà trở nên điên cuồng hoảng loạn.

- Vào Hắc Minh Uyên không dễ a.

Chu Dã nhíu mày, dĩ nhiên cũng rất rõ hung danh Hắc Minh Uyên. Nơi đó đầm lầy chằng chịt, hung hiểm vô tận, chỉ cần thoáng sơ ý, bản thân lão cũng khó giữ mạng.

- Nếu mục tiêu là Cửu U Tước, hung hiểm đến mấy cũng đáng giá thử một lần, hơn nữa nếu để cho Liễu vực chiếm được Cửu U Tước, thì đối với chúng ta chính là đại phiền toái.

Mục Phong trầm ngâm nói.

Chu Dã gật đầu, Cửu U Tước quá mức cường đại, quá mức hấp dẫn. Nếu nó vẫn còn thời kỳ toàn thịnh, e rằng dồn hết nhân tài Bắc Linh Cảnh cũng không ai dám có ý đồ với nó. Nhưng hiện tại đã có tin tức Cửu U Tước tiến hóa thất bại, chính là lúc nó suy yếu nhất, với dã tâm của Liễu vực ắt không bỏ qua cơ hội này.

- Vậy phải làm sao?

Mục Phong suy tính:

- Trước tiên phái ra vài tay cực giỏi theo dõi động tĩnh Liễu vực, sự việc này chắc chắn là tuyệt mật, nếu không sẽ khiến không ít thế lực đỏ mắt, do đó họ sẽ không công khai, chỉ dám bí mật tiến hành.

- Hắc Minh Uyên hàng năm đều có sương độc bao phủ, chỉ có thời điểm giữa mùa hè mới suy yếu một chút, chắc chắn Liễu vực sẽ chọn thời điểm đó để ra tay.

Chu Dã nói thêm.

Mục Phong cũng tán thành:

- Chúng ta cũng phải bí mật triệu tập nhân thủ, có cơ hội chúng ta cũng tiến lên. Đến lúc đó dù không chiến được Cửu U Tước, cũng phải cho bọn Liễu vực tay không quay về!

Với hiềm khích giữa hai nhà Mục vực và Liễu vực, chỉ cần khiến cho đối phương không đạt được mục đích, đối với phía bên kia chính là chuyện đáng ăn mừng rồi.

- Được, việc đó để ta lo.

Chu Dã làm việc như sấm rền gió cuốn, lập tức xung phong vỗ ngực, không hề do dự hấp tấp đi mất.

Mục Phong nhìn Chu Dã rời đi, mỉm cười xoa đầu Mục Trần:

- Tiểu tử ngươi, không ngờ lại mang về cho cha ngươi một lễ vật lớn dường này.

- Cha, đi Hắc Minh Uyên, đem ta theo!

Mục Trần cười, kiên nghị nói.

- Địa phương đó rất nguy hiểm, không thích hợp với ngươi.

Mục Phong hơi nhíu mày, nói.

- Dù gì cũng là quái thai từ Linh Lộ đi ra. Tía à, những chuyện ở đó so với Hắc Minh Uyên cũng không hơn kém bao nhiêu.

Mục Trần nhẹ nhàng cười.

Mục Phong sững người ngẩn ra, lúc này mới cẩn thận nhìn thiếu niên trước mắt. Khuôn mặt khôi ngô trẻ tuổi còn hơi non nớt, nhưng đã thừa hưởng của lão nét kiên nghị, can đảm. Bất giác cảm thấy nao nao trong lòng, bất giác đứa bé con năm xưa lão một tay nuôi dưỡng trưởng thành, đã lớn lên rất nhiều a.

- Ngươi đã muốn thế, vậy thì đi theo đi, nhưng nhớ rõ không được manh động.

Mục Phong mỉm cười, trong lòng rất kiêu hãnh và vui mừng, con trai lão nhất định sẽ siêu việt hơn người cha của hắn.

Mục Trần khẽ gật đầu, cười tủm tỉm nhìn Mục Phong, nói:

- Mặt khác, còn có chuyện này phiền toái tía giải tỏa mối nghi hoặc của ta.

- Chuyện gì?

Mục Phong thắc mắc.

- Là về cơ thể của ta. Từ khi ta tu luyện Đại Phù Đồ quyết, cảm thấy trong cơ thể dường như có ẩn chứa vài thứ, tía có thể giải thích cho ta biết một chút không?

Mục Phong ngẩn người, chợt cười:

- Có việc đó sao?

Mục Trần vẫn nhìm chằm chằm không rời mắt khỏi Mục Phong, với hiểu biết của hắm về phụ thân, lão càng biểu hiện bình thản, thì sự việc càng không đơn giản.

- Tía vẫn còn muốn giấu ta ư?

Mục Phong nhìn ánh mắt cố chấp bướng bỉnh của hắn, vẻ cười cượt dần nhạt đi, trở nên gượng gạo:

- Không ngờ ngươi lại có thể nhận ra nhanh chóng như thế, vốn ta nghĩ cũng phải nửa năm nữa...

- Thứ này ta nói gì cũng không ổn, vì nó là do mẹ ngươi làm.

- Đúng là không ngoài dự đoán của ta, thủ đoạn này với thực lực của tía vẫn chưa đủ.

Mục Trần cũng không hề ngạc nghiên với đáp án đó, chỉ cười.

- Xú tiểu tử muốn ăn đòn a!

Gương mặt trung niên đã hơi già cỗi của Mục Phong đỏ bừng, không ngờ bị thằng con duy nhất không nể mặt nói thẳng như thế.

- Mẹ đã làm gì ta vậy?

Mục Trần giả lảng như không thấy, cúi đầu nhìn mặt đất, ra chiều đăm chiêu, nghi hoặc hỏi.

- Vì ngươi là con trai do nàng sinh ra, cơ thể ngươi có huyết mạch của nàng, ngay lúc ngươi sinh ra, đã thiết kế một phong ấn trận trong cơ thể, đó cũng là lý do nhiều năm nay không ai kể cả chính mình ngươi dò xét thấy được Linh Mạch trong người.

Mục Phong đạm mạc kể lại, thần sắc hồi tưởng.

- Linh Mạch của ta bị phong ấn? Tại sao?

Mục Trần kinh ngạc, hắn cũng có nghi ngờ, nhưng không nghĩ những thứ đó lại là Linh Mạch, lại còn bị mẫu thân phong ấn.

- Có hai nguyên nhân, Linh Mạch dù có thể khiến ngươi tu luyện như hổ thêm cánh, nhưng tiềm lực của ngươi vượt hơn cả thiên tài, nó lại trở thành một thứ trở ngại. Muốn trở thành cường giả chân chính, ngươi nhất định phải có tâm tính xứng tầm với năng lực. Trần gian hôm nay, thiên tài như nấm mọc sau mưa, nhưng chân chính có thể ngạo thị quần hùng, thì có mấy ai?

Mục Phong cười nhạt:

- Ngươi cũng từng nghe những huyền thoại chí tôn vượt qua những ràng buộc, từ hạ vị diện tiến vào Đại Thiên Thế Giới, những người đó chân chính là cường giả. Tâm tính của bọn họ, không có vật gì có thể dao động. Muốn trở thành cường giả đối diện bọn họ, cần phải có tâm tính như vậy.

- Còn nguyên nhân kia?

Mục Trần gật đầu, vấn đề đó hắn sớm đã biết từ khi tham gia Linh Lộ, thắc mắc hỏi tiếp.

- Nguyên nhân kia.....

Mục Phong thờ dài, buồn bã:

- Nếu nàng không phong ấn Linh Mạch của ngươi, cả hai nhà nội ngoại của ngươi sẽ gặp đại phiền toái, ngươi cũng không có cơ hội lớn lên thuận lợi như vậy....

Mục Trần nhíu mày:

- Nghĩa là sao?

- Điều gì nên nói, cha ngươi đã nói hết, nhưng có vài việc hiện tai ngươi chưa nên biết tới. Ngươi chỉ cần nhớ rõ, mẹ ngươi làm như vậy, vì để bảo vệ ngươi có thể trưởng thành.

Mục Phong xúc động, nhìn thẳng con trai.

- Hơn nữa. . . ngươi càng không được lỗ mãng. Mẹ ngươi đã trả giá rất lớn, nên trước khi ngươi có đủ thực lực, không được xúc động phá phong ấn trong cơ thể!

Mục Phong nghiêm mặt dặn dò Mục Trần.

- Mẫu thân....

Mục Trần thì thào tự nói, bàn tay nhẹ nhàng sờ ngực. Từ mẫu thân khiến hắn cảm thấy ấm áp từ sâu trong tâm linh, một bóng dáng dịu dàng mờ ảo xuất hiện trong trí não. Dù chưa bao giờ gặp lại, nhưng cảm giác huyết mạch thân thiết khiến hắn vô cùng xúc động.

Tuổi ấu thơ đã xảy ra chuyện gì khiến gia đình ly tán, khiến con trẻ như hắn không thể nhớ nổi bóng dáng dịu hiền của mẫu thân....?

- Đợi đến khi ngươi chân chính bước chân vào bậc cường giả, tự nhiên sẽ rõ được mọi chuyện.

Mục Phong vỗ vai Mục Trần, nhẹ giọng tâm tình.

- Phong ấn trong cơ thể ta khi nào thì có thể tháo bỏ?

Mục Trần thoáng do dự, cất tiếng hỏi.

- Ha ha, tháo bỏ? Phong ấn mà mẹ ngươi để lại, có thể dễ dàng phá giải thế sao... bất quá nàng đã để lại chìa khóa cho ngươi, chỉ cần đủ năng lực, tự mình ngươi sẽ có thể khai phá nó.

Mục Phong cười nói.

- Chìa khóa?

Mục Trần ánh mắt nghi hoặc chợt lóe lên:

- Là Đại Phù Đồ quyết?

- Ừ.

Mục Phong gật đầu xác nhận:

- Đến khi Đại Phù Đồ quyết của ngươi tu luyện đến cảnh giới Hóa Tháp, hắn là có thể phá giải phong ấn do mẹ ngươi thiết kế.

- Hóa Tháp. . .

Khóe miệng giật giật, khó khăn khi tu luyện Đại Phù Đồ quyết, hắn đã nếm trải hơn cả tháng nay, cũng chỉ vừa bước vào cảnh giới đầu tiên. Muốn đến Hóa Tháp, thật không biết còn cần phải tu luyện bao lâu nữa.

- Còn nữa, thời gian tới ngươi phải học thêm linh trận, ta sẽ tìm một vị Linh Trận sư đến dạy dỗ ngươi.

Mục Phong thản nhiên nói.

- Linh trận?

Mục Trần giật mình ngạc nhiên, gãi đầu

- Ta chưa từng học qua a, tía còn muốn ta trở thành Linh Trận sư sao?

- Mẫu thân ngươi về mặt đó có thành tựu rất lợi hại, ngươi là con trai của nàng, không lẽ một chút cũng không thể học được sao? Nếu sau này

gặp lại, nàng sẽ trách ta dạy dỗ ngươi không tốt, nên cố gắng mà học đi.

Mục Phong đắc ý vò đầu Mục Trần, chậm rãi rời khỏi phòng khách, để lại thằng con còn đang buồn bực lầm bầm, Linh Trận sư nào có dễ dàng học như vậy a.

Càng biết nhiều bản lĩnh lợi hại của mẹ, hắn càng nghi vấn không hiểu tại sao nàng xuất sắc đến thế, lại ưng lão tía này của mình...

Chương 47: Học Linh Trận

Mục Phong muốn cho Mục Trần học tập linh trận, hiển nhiên cũng không phải nói cho qua chuyện, bởi vậy ngay ngày hôm sau, Mục Trần đã gặp vị lão sư dạy linh trận cho hắn.

Một trung niên nam tử hơi gầy, bào phục xám trắng, khuôn mặt nghiêm nghị không hề có chút ý cười. Dù hắn là thủ hạ của Mục Phong, nhưng ứng xử trước mặt lão cũng không quá khiêm tốn kinh cẩn, ngược lại vẫn giữ một thái độ đúng mực.

- Vị này là Ôn Linh tiên sinh, từ nay về sau ngươi theo hắn học tri thức linh trận cơ bản.

Mục Phong giới thiệu vị nam tử nọ cho Mục Trần.

- Mục Trần tham kiến Ôn tiên sinh.

Mục Trần khiêm tốn cúi người ôm quyền hành lễ, không hề tỏ ra phong thái thiếu chủ một địa vực.

Vị nam tử trung niên tên gọi Ôn Linh khẽ gật đầu, vẫn không hề nói tiếng nào.

- Tiểu tử ngươi cần phải chăm chỉ học tập, Ôn Linh tiên sinh nổi tiếng nghiêm khắc, tuy ngươi là con ta, bất quá nếu hắn cảm thấy ngươi không có thiên phú, tuyệt đối không vì thân phận của ngươi mà tiếp tục dạy đâu, nghe rõ chưa?

Mục Phong ôn tồn dặn dò, Ôn Linh xem như một vị cung phụng do Mục vực mời đến. Dù chỉ là Linh Trận sư cấp 1, nhưng điểm danh số

Linh Trận sư đang có mặt ở Mục vực, cũng không vượt quá mười ngón tay, mà Ôn Linh là một người cực mạnh trong số đó.

Mục Trần gật đầu, Bắc Linh viện cũng không chương trình học về linh trận đích, cũng không mời Linh Trận sư về dạy, mà người bình thường lại càng không thể mời nổi Linh Trận sư đến dạy riêng, khiến cho Linh Trận sư ở Bắc Linh cảnh rất thưa thớt.

Có lẽ sau này vào được Ngũ Đại Viện, có thể sẽ được dạy dỗ kỹ hôn về linh trận. Hiện tại vẫn còn ở Bắc Linh Cảnh, vậy thì học căn bản trước vậy.

- Vậy thì theo Ôn tiên sinh mà học đi, ta cũng đi đây.

Mục Phong thực ra rất an tâm với con trai của lão. Mục Trần từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ nghịch phá lúc học, càng không khiến những vị lão sư tức giận bó phép mà bỏ đi. Gần đây lại có thêm chuyện Cửu U Tước, lão cũng khá bận rộn chuẩn bị, đành bước đi trước...

- Tiên sinh, mời ngồi.

Mục Trần thấy cha đã đi mất dạng, mới quay lại nhã nhặn cười nói với Ôn Linh lão sư.

Ôn Linh gật đầu, ngồi xuống, ánh mắt săm soi, âm thanh đều đều phát ra:

- Ta nghe Mục vực chủ nói, ngươi đã từng giao thủ với Kỷ Tông?

Mục Trần hiển nhiên không ngờ câu đầu tiên Ôn Linh mở miệng lại hỏi đến chuyện này, hơi ngẩn người, cũng gật đầu.

- Vậy ngươi có biết Kỷ Tông trận pháp gì để đối phó với ngươi không?

Ôn Linh lại hỏi tới.

- Hắn là dùng hai linh trận, Mê Thần trận vây khốn ta, Vũ Linh trận công kích ta.

Mục Trần hồi tưởng lại, trả lời.

- Đều là hai cái linh trận cấp 1 không quá phức tạp, xem ra Kỷ Tông vẫn rất kiêng kị phụ thân ngươi, không dám trực tiếp hạ sát thủ.

Ôn Linh nói:

- Theo ta biết, Kỷ Tông có khả năng bố trí một trận pháp cực mạnh, chính là Huyết Vũ Sát trận, linh trận này có thể so sánh với linh trận cấp 2, nếu hắn sử dụng thứ đó, ngay cả cường giả Linh Luân cảnh hậu kỳ cũng phải thê thảm.

Mục Trần hơi biến sắc gãi đầu, xem ra mình cũng khá may mắn a.

- Bất quá bằng vào thực lực như ngươi hiện tại, phá được hai linh trận kia của hắn ta cũng không dễ dàng.

Ôn Linh nhìn Mục Trần, khẽ gật đầu, gương mặt nãy giờ không hề biểu lộ cảm xúc, nay cũng toát ra một vẻ tán thưởng.

- Bây giờ thì nói về linh trận đi...

Ôn Linh khoát tay giảng giải:

- Linh trận, hiểu theo nghĩa đơn giản nhất đó là dùng linh lực bằng một phương pháp đặc biệt để hình thành cộng hưởng dẫn phát thiên địa linh khí, đạt được hiệu quả mong muốn.

- Thế như muốn dẫn phát ra loại cộng hưởng này, không hề đơn giản, mà cực kỳ khó khăn phức tạp.

- Ở một vài hạ vị diện, việc bố trí trận pháp đôi khi lại dễ dàng hơn, vì những nơi đó năng lượng ít phức tạp hơn Đại Thiên Thế Giới. Do vậy,

một linh trận ở Đại Thiên Thế Giới so ra sẽ cao cấp và phức tạp hơn những trận pháp ở hạ vị diện một bậc.

Ôn Linh xắn tay áo vươn tay ra. Bàn tay có vẻ thon thả rất lạ, rất không phù hợp với dáng người gầy nhom khô đét kia. Mục Trần nhìn theo dõi bàn tay đó, thì thấy đầu ngón tay có linh lực nhanh chóng hội tụ, hóa thành năm đạo linh ấn tinh xảo thật nhỏ, khá phức tạp, nhưng tản ra một loại dao động đặc thù. Xung quanh năm linh ấn đó, thiên địa linh khí cuồn cuộn mà yên lặng cuốn vào.

- Đây là linh ấn, bố trí linh trận không thể thiếu nó.

- Linh ấn?

Mục Trần ngạc nhiên, hiển nhiên là chưa hề biết.

- Ừm.

Ôn Linh gật đầu, bấm tay búng ra. Năm linh ấn rời khỏi tay như giọt nước tan vào biển biến mất không thấy nữa. Nhưng ngay lúc đó, Mục Trần cảm thấy rõ một cỗ cuồng phong đột ngột thổi tới, khiến thân hình hắn lắc lư không vững.

Mục Trần kinh dị hô lên, hai mắt tập trung, mơ hồ nhìn thấy không khí trước mặt hơi méo mó, từng luồng sáng mắt thường khó thấy được đan xen vào nhau, mà phía cuối những luồng sáng mỏng manh đó, chính là năm linh ấn nhỏ tí vừa nãy...

- Linh trận ư?

Ôn Linh gật đầu, nói:

- Đây là một tiểu linh trận, cấp bậc vẫn chưa đạt được linh trận cấp 1.

- Bố trí linh trận, cần nắm vững tuyệt đối về linh ấn, chỉ cần có dao động cộng hưởng khác thường rất nhỏ, cũng sẽ khiến trận pháp thất bại, người thi triển còn có thể bị linh lực phản phệ, nghiêm trọng hơn có thể

trực tiếp mất mạng. Thất bại bố trí linh trận, mất đi khống chế đồng nghĩa với việc bản thân ngươi sẽ nhận phải công kích cuồng mãnh nhất của linh trận.

- Bình thường, linh trận càng lợi hại cần càng nhiều linh ấn, khó khăn nắm giữ chúng càng lớn. Ta là Linh Trận sư cấp 1, cực hạn có thể đồng thời điều khiển 20 linh ấn, nhiều hơn thì không khống chế nổi. Theo ta biết, linh trận đại sư cấp 5 trở lên, vung tay liền có thể điều khiển hơn cả ngàn linh ấn, uy lực một linh trận cỡ đó, cường giả Thần Phách cảnh, cũng chỉ có tan thành tro bụi.

Mục Trần nghe thấy mà líu lưỡi.

- Linh ấn là trụ cột để bố trí trận pháp, trừ nó ra, còn có một thứ không thể thiếu.

- Là cái gì?

- Trận đồ!

Ôn Linh thản nhiên trả lời

- Một trận pháp hình thành cực kỳ phức tạp, như một công trình, một kiến trúc lớn. Linh ấn là hòn đá tảng và là thứ dẫn đường, trận đồ hay đồ thị là cấu trúc cho đường đi của linh ấn, nếu không có bản vẽ đầy đủ, cả công trình sẽ không thể dựng lên.

Ôn Linh đưa tay vào trong áo, lấy ra một cái ống màu ngọc bích, đặt trên mặt bàn, lóe ra quang mang nhàn nhạt:

- Đây là một quyển trận đồ cấp 1, tên là Linh Lôi trận.

Mục Trần tò mò nhận lấy, mở ra. Hào quang tỏa sáng đập vào mắt, trên trận đồ là những hình vẽ đường đi sáng rực chằng chịt khiến người ta nhìn vào mà hoa mắt. Những luồng sáng phức tạp đan xen, cuối cùng hình thành một trận pháp lóe ra lờ mờ hình sấm sét.

- Trận đồ đối với Linh Trận sư, là thứ hấp dẫn nhất. Một khi có tin tức trận đồ cao cấp xuất hiện, tất nhiên sẽ dẫn tới rất đông Linh Trận sư tranh giành.

- Trận đồ cũng giống Linh Trận sư, được chia làm 9 cấp. Nhiều năm qua ta nhìn thấy được, cấp bậc cao nhất là trận đồ cấp 4.

Khuôn mặt Ôn Linh đột ngột trở nên nghiêm túc và hâm mộ vô cùng.

- Đương nhiên, trận đồ đối ngươi hiện tại, vẫn còn quá sớm để nói.

Ôn Linh nhìn Mục Trần, đưa cho hắn một ngọc giản, nói:

- Trong này có phương pháp tu luyện linh ấn, ngươi thử xem có thể luyện ra hay không. Có thể xem như đây là khảo nghiệm cơ bản nhất cho học giả, nếu khi tu luyện ngươi cảm thấy không hiểu, thì nên dừng lại, vì nó cho thấy ngươi không có cảm ứng nhạy cảm với linh ấn, hay nói cách khác, ngươi không có thiên phú.

Mục Trần nghe vậy, liền nhận lấy ngọc giản, không nói gì thêm, vội nhắm hai mắt, tập trung nhận lấy phương pháp tu luyện linh ấn bên trong.

Hai mắt nhắm lại, chừng một canh giờ sau, Mục Trần mới chậm rãi mở mắt ra, buông ngọc giản trong tay, đôi mắt có vẻ trầm ngâm suy tư.

Tu luyện linh ấn này, có vẻ hơi giống ngưng tụ Sâm La Tử Ấn, bất quá ít phức tạp hơn. Dù vậy cũng không có nghĩa là Mục Trần sẽ dễ dàng trở thành Linh Trận sư, vì dù sao cái khác chính là Linh Trận sư phải điều khiển số lượng linh ấn nhiều hơn rất nhiều. Mục Trần có thể ngưng luyện ra hai đạo Sâm La Tử Ấn, nhưng 20 linh ấn, hai 200 linh ấn thì sao? Ngưng luyện, khống chế cái nào khó hơn, nghĩ bằng đầu gối cũng biết.

Mục Trần trầm tư sau một lúc lâu, lại nhắm mắt, vươn tay ra. Linh lực hắc ám tập trung ở đầu ngón tay, hắn đang thử luyện hóa ra linh ấn.

Ôn Linh sắc mặt bình tĩnh quan sát Mục Trần đang bước đầu thực nghiệm tu luyện linh ấn. Nếu hắn ngay cả bước đầu tiên này không vượt qua được, vậy thì không cần phải học nữa, vì như thế cũng chỉ lãng phí thời gian của cả hai mà thôi.

Chương 48: Thiên Phú Kinh Người

Trong căn phòng yên lặng, Ôn Linh khuôn mặt như khúc gỗ, ánh mắt bình thản nhìn thiếu niên trước mặt, hắn đang nhắm chặt hai mắt, trên tay phải, linh lực hắc ám không ngừng dao động, cỗ linh lực này, dường như đang ngưng tụ tạo hình.

Ôn Linh nhìn chằm chằm thiếu niên, một lúc khẽ thở dài, trong lòng than nhẹ. Mục Trần tiến vào trạng thái này ước chừng đã một canh giờ, việc này đã lệch đi rất xa so với dự kiến.

Bình thường những học giả có một ít thiên phú về linh trận, lần đầu tiên tiếp xúc cảm ứng luyện linh ấn chỉ khoảng nửa canh giờ là có thể luyện ra linh ấn thứ nhất, vài kẻ thiên phú lợi hại hơn người, tốc độ lại còn nhanh hơn.

Nhưng mà, Mục Trần đã ngồi đó một canh giờ cũng chưa luyện được linh ấn đầu tiên. Cảm ứng chậm chạp thế này, có thể nói là thiểu năng, khiến cho Ôn Linh tiếc nuối thở dài. Dĩ nhiên đã nghe nói Mục Trần về thiên phú tu luyện linh lực kinh người ra sao, bất quá cái thiên phú đó không thể đem qua phương diện học linh trận sư được.

Dù rằng cảm thấy tiếc nuối, nhưng Ôn Linh cũng không có suy nghĩ khác, tình huống thế này xảy ra không ít, rất nhiều thiên tài vượt trội ở mặt tu luyện linh lực, nhưng lĩnh vực khác thì không có chút thiên phú nào, thế giới này cũng khá công bằng.

Cứ thế kéo dài thêm nửa canh giờ, rốt cục hắn chậm rãi mở mắt, mà trong lòng bàn tay vẫn không hề có linh ấn được ngưng tụ thành, càng

khiến cho Ôn Linh không giải thích được. Thiểu năng đến mức đạo linh ấn đầu tiên cũng không ngưng tụ được sao?

- Sao lại thế này? Tại sao ngưng tụ cả một linh ấn cũng không được, ngươi bị phân tâm à?

Ôn Linh nhíu mày, gương mặt nghiêm khắc.

Mục Trần nghe vậy, xấu hổ lắc đầu, hơi do dự nói:

- Thật không phải không ngưng tụ được, nhưng ta không biết có phải cảm ứng sai rồi hay không....

- Cảm ứng sai?

Ôn Linh nghi hoặc.

Mục Trần vươn bàn tay ra, hắc ám khởi động, linh lực u tối lóe ra từ đầu ngón tay, ngay lập tức Ôn Linh nhìn thấy một linh ấn chậm rãi hiện lên.

- Ra là thành công.

Ôn Linh nhìn thấy, cũng thở ra một chút.

Bất quá ngay lúc đó, lại thấy ngón tay Mục Trần lại hiện ra thêm một linh ấn nữa. . .

- Hai đạo?

Ôn Linh lại nhíu mày, nhưng lần này là cảm giác không tin được.

Khi Ôn Linh còn đang xúc động, linh lực trong tay Mục Trần vẫn chưa dừng lại, hắc ám lại ngưng tụ, lại là một linh ấn hiện ra. . . Sau đó lại thêm hai linh ấn nữa, lần lượt xuất hiện trên đầu ngón tay của hắn.

Năm linh ấn!

Ôn Linh sững sờ nhìn Mục Trần, năm linh ấn trên năm đầu ngón tay lơ lửng, đầu óc Ôn Linh quay cuồng, không thể hiểu nổi, không thể tin được.

Không thể ngờ được, Mục Trần trong lần đầu tiên cảm ứng lại có thể luyện ra ngay năm linh ấn. Năm xưa thời gian đầu học linh trận, Ôn Linh cũng phải bỏ ra nửa tháng trời mới làm được như thế, vì số lượng linh ấn càng nhiều, càng khó ngưng tụ và điều khiển.

Mục Trần nhìn Ôn Linh ngẩn người, chỉ biết gãi đầu, linh ấn trong tay dao động lắc lư, hỗn loạn tiêu tán đi mất, hơi bực bội nói:

- Ta cảm ứng sai rồi sao?

Hắn tuy chưa tiếp xúc tri thức của học giả linh trận sư, nhưng cũng biết đại khái vài đặc điểm, hiểu rõ cái nghề linh trận sư này khó khăn tu luyện ra sao, thế nhưng lúc nãy hắn ngưng tụ linh ấn khi, lại không cảm thấy chút khó khăn nào, cứ như mây trôi nước chảy, nhẹ nhàng lưu loát, thậm chí còn thuận lợi hơn tu luyện Sâm La Tử Ấn rất nhiều.

Điều này khiến cho hắn ngạc nhiên, hoài nghi không biết có phải bản thân làm sai quá trình nào khi ngưng luyện linh ấn hay không. Chứ không thì sao lại thuận lợi đến như thế được?

Ôn Linh cũng dần hồi phục lại, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn Mục Trần, khóe miệng giật giật, nói:

- Hắn.... hắn là không cảm ứng sai đâu.

Giọng nói lắp bắp, Ôn Linh phát hiện thanh âm của mình hơi khô khốc, vội ho khan một tiếng, khôi phục lại:

- Xem ra ngươi ở phương diện linh trận sư, thiên phú cũng thật tốt.

Mục Trần nghe vậy, mới thở dài nhẹ nhõm, may mắn....

- Khụ. . . Bất quá ngươi mặc dù có thiên phú không tệ, nhưng không được kiêu ngạo tự mãn, cấp bậc linh trận tông sư, tuyệt đối không phải cứ dựa vào thiên phú là có thể đạt tới.

Ôn Linh nghiêm giọng giáo huấn.

- Ôn tiên sinh nói chính phải

Mục Trần thụ giáo, Ôn Linh liếc nhìn hắn, phát hiện con ngươi đen láy bình tĩnh như đầm nước tối đen, không có biểu hiện kiêu ngạo tự đắc một chút nào, thật đáng tán thưởng. Tiểu tử này, ngày sau ắt sẽ siêu đẳng hơn phụ thân hắn, vươn đến một tầm cao đáng kinh ngạc.

Mục Phong vực chủ, ngươi có đứa con trai thật khó lường.

- Ngươi ngưng tụ số linh ấn khá nhiều, nhưng linh lực phân tán, không thể ngưng thật, nên mới vừa rồi tiêu tán nhanh chóng, linh ấn như vậy không có khả năng bố trí linh trận.

Có lẽ vì Mục Trần lễ phép lại không kiêu ngạo, gương mặt cứng như khúc gỗ của Ôn Linh đã trở nên hiền từ một chút, vốn đối diện Mục Trần lão chỉ ôm tâm tư đối phó với nhiệm vụ, dạy dỗ tên kia một chút, hoàn thành việc Mục Phong giao phó, thế nhưng thái độ và thiên phú của hắn khiến lão vô tình lại nảy sinh một lòng yêu thích tài năng.

Mục Trần lộ vẻ trầm ngâm, gật đầu. Linh lực trên linh ấn quá tản mát.

- Thời gian tiếp theo, dành toàn lực ngưng luyện linh ấn, đến khi nào ngưng tụ rõ ràng được năm linh ấn đó, tùy tâm sử dụng, ta sẽ dạy ngươi bố trí vài linh trận cơ bản.

- Đây, ngươi tiếp tục ngưng luyện, cần phải chú ý vài điểm.....

- Đa tạ ôn tiên sinh!

. . . . . .

Từ giữa trưa, thời gian nhanh chóng bay qua, đến khi hoàng hôn tràn ngập Mục thành, Ôn Linh tươi cười hài lòng nhìn thiếu niên còn đang ngụp lặn trong ngưng tụ linh ấn, lặng lẽ đứng dậy ra ngoài.

Ôn Linh ra khỏi phòng, tiến thẳng đến hậu đường, Chu Dã và Mục Phong đang bàn bạc chính sự ở đó.

- Ha ha, Ôn tiên sinh, tiểu tử kia học hành thế nào? Có khả năng nào không?

Mục Phong nhìn thấy Ôn Linh, cũng vội vàng hỏi, thần sắc có vẻ rất quan tâm.

- Chúc mừng vực chủ.

Ôn Linh tươi cười khẳng khái chúc mừng:

- Thiếu chủ về phương diện này thiên phú không hề yếu, với tốc độ này của hắn, có lẽ trong vòng 10 ngày có thể hoàn thành khóa trình nhập môn.

Mục Phong nghe vậy, nhất thời thở dài mừng rỡ, há miệng cười lớn. Tiểu tử thật là khá, không làm mất mặt nàng.

- Thiên phú của tiểu Mục tử thật khiến cho người ta sợ hãi, xem ra sau này vượt qua ngươi cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Chu Dã cũng mỉm cười tươi rói, vui vẻ cười đùa với Mục Phong.

- Đương nhiên, nó là con ai cơ chứ?!

Mục Phong đắc ý cười to, bộ dáng còn hào hứng sảng khoái hơn khi tranh phong thắng được Liễu vực.

- À, Liễu vực có động tĩnh gì chưa?

Mục Phong chuyển chủ đề, hỏi.

- Có, thám tử hồi báo, Liễu thành tập trung không ít cao thủ, hắn là do Liễu vực âm thần triệu tập.

Chu Dã trả lời.

- Ừ

Mục Phong gật đầu, hai mắt híp lại, ánh mắt có vẻ lợi hại.

- Cứ quan sát chúng thật gắt, một khi bọn họ bước một bước, chúng ta liền lập tức xuất quân. Hô hô, Cửu U tước, cũng không thể tặng cho bọn họ !

...

Ngày qua ngày, Mục Trần đều dành phần lớn thời gian ngưng luyện linh ấn, thực lực đạt Linh Động cảnh hậu kỳ không lâu, nếu dùng Uẩn Linh đan và số Ngọc Linh quả còn lại, cũng có thể thử đột phá Linh Luân cảnh, nhưng hắn không quá tham lam, buông tha ý tưởng dục tốc bất đạt đó. Tu luyện phải từng bước đặt từng hòn đá thật vững chắc, nếu chạy theo tốc độ quá nhanh, e rằng mất nhiều hơn được.

Mà ngưng luyện linh ấn, cũng có thể rèn luyện khống chế linh lực, đều tốt cho cả hai phương diện.

Mục Trần cố gắng tu luyện dưới, chỉ năm ngày đã ngưng thực được năm linh ấn kia, không còn xuất hiện tình huống linh lực phân bổ không đều khiến cho tiêu tán nhanh chóng.

Ôn Linh thấy được Mục Trần ngưng thực ra năm linh ấn, trong lòng than thở không thôi, nhưng gương mặt vẫn không hề biến đổi, bắt đầu dạy Mục Trần bố trí linh trận cơ bản.

Đến giai đoạn này, Mục Trần mới cảm thụ được khó khăn khi trở thành linh trận sư, dù hắn có thiên phú rất tốt, nhưng ngay cả xây dựng

tiểu linh trận cấp bậc chưa đủ cấp 1 vẫn hoàn toàn thất bại liên tiếp, không có thành tích nào cả.

Đối với thất bại của hắn, Ôn Linh biểu hiện rất bình thường, nếu Mục Trần thật có thể chỉ vài ngày lại bố trí thành công tiểu linh trận, có lẽ lão sẽ ghen tị hộc máu mà chết, linh trận sư ở Bắc Linh cảnh nghe tin cũng không khác mấy.

Dù thất bại liên tục, nhưng Mục Trần cũng dần dà nắm bắt được một vài điểm chính yếu. Nửa tháng sau, hắn đã thành công bố trí được một tiểu linh trận.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Hưng Binh

Trong đình viện, Mục Trần nín thở tĩnh khí, trên hai bàn tay, tám linh ấn lóe ra hào quang nhàn nhạt, đây là thành quả hắn ngày luyện đêm luyện trong thời gian ngắn đã đạt tới, ngưng thật và điều khiển tám linh ấn một lúc.

Cách đó không xa, Ôn Linh vẫn gắt gao giám sát hắn, thời gian này Mục Trần vẫn được hắn hướng dẫn bố trí tiểu linh trận, bất quá vẫn chưa một lần thành công. Dù vậy, Ôn Linh cũng cảm thấy dường như hắn đang tiếp cận đến lúc thành công, hắn tiến bộ rất nhanh chóng trong những thất bại liên tục.

"Viu!"

Ánh mắt bình tĩnh, hai bàn tay run lên, tám linh ấn đột nhiên phóng ra, dung nhập vào không khí, biến mất không thấy đâu.

Khi linh ấn tan vào không trung, Ôn Linh nheo mắt quan sát, tám linh ấn hiện li ti hiện rõ ra trong mắt, chiếm cứ tám vị trí kỳ lạ. Từng tia hắc ám từ những linh ấn chiếu ra, theo một quỹ đạo phức tạp giao nhau đan xen liên tục....

Khi luồng hắc ám cuối cùng đan vào đồ thị phức tạp khó hiểu, Ôn Linh nhất thời cảm thấy thiên địa linh khí nơi đó bắt đầu khởi động, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Trong không khí, mơ hồ lóe ra hào quang, rồi lặng lẽ nhạt dần, nếu không cẩn thận cảm ứng sẽ tưởng chừng như nó biến mất.

Mục Trần mở mắt, hai mắt vui mừng mà sợ hãi, hắn thành công!

"Bốp bốp bốp."

Cách đó không xa, Ôn Linh hài lòng vỗ tay tán thưởng, bước nhanh tới, nói:

- Giỏi lắm, ngươi đã thành công đích bố trí linh trận đầu tiên.

Mục Trần cũng vui sướng mỉm cười, tiểu linh trận này dù không đạt nổi cấp 1, bất quá hiện tại đủ để cho hắn cảm thấy hưng phấn.

Ôn Linh tiến lên một bước, tiến vào phạm vi tiểu linh trận kia, không khí nơi đó đột ngột vặn vẹo, sáng lóa một chút, mười luồng sáng nhỏ như sợi chỉ bắn ra tạo thành những đường uốn lượn như dây thừng trói tay chân và thân người Ôn Linh.

- Không tồi.

Ôn Linh cười nhạt, khẽ lắc mình, linh lực cuồn cuộn bộc phát, phá nát trói buộc thành nhiều đoạn. Một cái tiểu linh trận chưa đến cấp 1, dĩ nhiên không có khả năng khống chế lão được.

- Tiểu linh trận tên gọi Linh Phược trận, tuy chưa đến cấp 1, nhưng cũng có vài tác dụng. Nếu đối thủ sơ ý, nhất định sẽ bất giác lùi lại, đó chính là cơ hội tốt cho ngươi giải quyết hắn.

Ôn Linh ôn tồn nói.

Mục Trần gật đầu, hắn cũng nhìn thấy tác dụng nho nhỏ đó của Linh Phược trận, nên mới chọn nó làm đối tượng nghiên cứu đầu tiên, dù sao học cái gì cũng phải có ứng dụng thực tế mới được.

- Ôn tiên sinh, khi nào ta mới có thể bố trí linh trận cấp 1 a?

Mục Trần hỏi, tiểu linh trận mặc dù có tác dụng nhỏ, nhưng dù sao cũng ít quá, đến khi chân chính bố trí được linh trận cấp 1, mới phát huy được lợi hại chân chính của linh trận.

- Linh trận cấp 1, ít nhất cần 15 linh ấn, ngươi cứ đi từng bước, khoảng cách cũng không ngắn đâu.

Ôn Linh nhẹ nhàng đáp.

- 15 linh ấn sao. . .

Mục Trần khẽ gật đầu, từ lúc hắn ngưng tụ được 8 linh ấn, đã bắt đầu cảm giác được khó khăn khi ngưng luyện càng nhiều linh ấn, muốn đạt được 15 linh ấn, có lẽ càng phải cố gắng bỏ công sức nhiều hơn nữa.

- Ngươi đã có năng lực bố trí tiểu linh trận, thời gian tới ta sẽ giúp ngươi tận lực bố trí những tiểu linh trận khác, chuẩn bị nền tảng trụ cột đa phương diện cho ngươi. Những tiểu linh trận này tuy không phức tạp, nhưng là những thứ cơ bản nhất đó.

Ôn Linh nở một nụ cười hiếm thấy trên gương mặt nghiêm khắc, xem ra đối với tiến bộ thần tốc của Mục Trần, trong lòng cũng thật sự đắc ý.

- Vâng

Mục Trần gật đầu. Từ khi tiếp xúc linh trận, hắn thấy bản thân rất hứng thú với thứ này, không lẽ đây là di truyền năng khiếu từ mẫu thân sao?

Nghĩ vậy, Mục Trần cũng khẽ cười thầm, rồi cũng bất giác tò mò. Cha nói mẹ có bản lĩnh rất kinh khủng về linh trận, không biết mẫu thân là linh trận sư cấp bậc nào đây....

Mấy ngày tiếp theo, Mục Trần không hề giảm bớt thời gian tu luyện linh lực đồng thời bỏ ăn bỏ ngủ đi nghiên cứu những tiểu linh trận khác. Dưới sự tập trung cao độ đó, kiến thức về linh trận cơ bản của hắn ngày càng sâu hơn, mà số linh ấn ngưng luyện ra cũng càng tăng lên.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, một tuần sau....

Ngày hôm đó, cảm giác nhạy bén của Mục Trần nhận thấy không khí trong Mục phủ có vẻ khác lạ, thoáng suy nghĩ một chút, đôi mắt chợt sáng lên, chân thoăn thoát hướng về phòng nghị sự Mục phủ.

Bên ngoài phòng nghị sự, có đông đảo hộ vệ thực lực mạnh trấn thủ, họ thấy Mục Trần thì không ngăn cản, có lẽ đã được dặn dò từ trước.

Mục Trần lập tức tiến vào trong, đại sảnh có một vài bóng người, trong đó có 5 người khiến người khác dễ chú ý nhất đang ngồi ngay ngắn. Dáng người khác nhau, nhưng mỗi người đều toát ra khí tức sắc bén, linh lực dao động cũng rất hùng hồn.

- Là năm vị thành chủ Mục vực.

Mục Trần nhìn thấy năm gương mặt quen thuộc đó, cũng hơi ngạc nhiên một chút. Năm người kia chính là năm đại tướng đắc lực của cha, trấn thủ năm thành thị khác nhau trong Mục vực, ngày thường đều tọa trấn xử lý đại sự trong thành của mình, hiếm khi đến Mục thành, không ngờ hôm nay đều tập hợp ở đây.

Mục Phong nhìn thấy Mục Trần bước vào, cũng chưa nói gì tới hắn, chỉ vẫy tay gọi hắn tới.

- Thiếu chủ.

Năm vị thành chủ thấy hắn, cũng chắp tay chào.

- Đoạn thúc, các vị còn khách khí với ta làm gì?

Mục Trần cười nói, ngôn ngữ có vẻ thân thiết.

- Ha ha ha, thiếu chủ vẫn như xưa.

Một vị trung niên hơi gầy cười đến híp mắt, bốn người kia cũng phụ họa cười rộ lên, bất giác không khí căng thẳng trở nên thoải mái hơn nhiều.

Mục Phong cũng khẽ mỉm cười, chợt giơ tay lên, trong đại sảnh đều yên tĩnh trở lại.

- Mọi việc ta đã nói sơ qua, thám tử hồi báo, Liễu vực đã bắt đầu di chuyển đến Hắc Minh Uyên, chúng ta cũng phải nhanh chóng khởi hành.

Ánh mắt nghiêm túc của Mục Phong quét qua mọi người, nói:

- Sự tình trọng đại, ta sẽ thân chinh cùng với Chu Dã thống lãnh đội ngũ, hai vị trấn thủ Mục vực, ba vị kia sẽ đi cùng chúng ta.

Mục Trần khẽ liếm môi, xem ra lần này Mục vực đã huy động hết tinh nhuệ cho hành động lần này, cha đối với Cửu U Tước thật là coi trọng đúng mực.

- Đối với Liễu vực, việc này cũng rất trọng đại, theo thám tử của chúng ta, không chỉ có Liễu Kình Thiên thân chinh xuất mã, mà ngay cả Liễu Tông, Liễu Minh cũng đi theo.

Chu Dã nói.

Mục Trần nghe mà giật mình. Liễu Kình Thiên, Liễu Tông đều là cường giả Thần Phách cảnh, Liễu Minh cũng là Linh Luân cảnh hậu kỳ đỉnh phong, sắp sửa đột phá. Đội hình này đem ra Bắc Linh cảnh thừa sức càn quét một phương, khó trách ngay cả cha và Chu thúc cùng lúc đi theo.

Năm vị thành chủ đều nghiêm mặt, cảm thấy một chút áp lực khi nghe thấy chiến lực đội hình của Liễu vực. Vị trung niên hơi gầy đứng phía cuối thoáng suy nghĩ, nói:

- Vậy thì ta, Thiết Lang, Trần Hùng sẽ theo vực chủ ra quân, còn hai vị sẽ trấn thủ Mục vực, được không?

- Được!

Mục Phong gật đầu:

- Các ngươi đều thống lãnh binh lính bản thành, thực lực tuyệt đối không được thấp hơn Linh Động cảnh hậu kỳ, phải có kinh nghiệm lão luyện, hành động lần này không được phép xảy ra mất mát vô cớ.

- Vâng!

Năm vị thành chủ trịnh trọng đáp ứng, chợt nhếch miệng cười khẩy, nói:

- Cũng đã lâu rồi mới chân chính làm tới với Liễu vực, thật quá lâu rồi mới cảm thấy sảng khoái thế này.

Mục Phong thản nhiên cười, trong đôi mắt lợi hai cũng trở nên nóng bỏng. Kẻ khác sợ Liễu vực, nhưng Mục vực thì không hề. Hôm nay đây, vì Cửu U Tước, chính là cơ hội tốt chạm trán bọn chúng.

Mục Trần đứng bên cạnh nhìn chiến ý hừng hực đang dâng lên trong phòng nghị, cũng thích thú liếm môi, đối với Cửu U Tước huyền thoại kia, hắn cũng rất chờ mong. Cả Bắc Linh cảnh còn chưa bao giờ xuất hiện linh thú cao cấp như thế đâu....

Thật không biết, con vật đó cuối cùng sẽ rơi vào tay ai.

Chương 50: Hắc Minh Uyên

Hắc Minh Uyên là khu vực chếch về phía nam Bắc Linh cảnh, là một địa phương tương đối hẻo lánh, cũng vì nó quá hung hiểm, mà hiếm khi có dấu chân người đặt tới, nhân sinh thưa thớt.

Mục vực cách Hắc Minh Uyên cũng khá xa, do vậy khi quân đoàn của Mục Phong đến nơi, cũng đã là ba ngày sau.

Mục Trần đứng trên một sườn núi, ánh mắt trông về phía đằng xa, đập vào mắt là một mảng rừng nguyên sinh tối tăm, trên không trung của rừng rậm không thấy cuối đó, là sương độc màu xám dày đặc tràn ngập khắp nơi. Sương mù kịch độc, ngay cả cường giả Linh Luân cảnh cũng không dễ dàng để nó tiến vào cơ thể.

Cũng còn một quãng đường nữa mới vào trong Hắc Minh Uyên, nhưng Mục Trần vẫn cảm thấy rõ tử khí và mùi tanh tưởi từ rừng rậm bay ra. So với Bắc Linh Nguyên, nơi này thật xứng danh hiểm địa, khó trách người người ở Bắc Linh cảnh đều truyền rằng nó là cấm địa của con người.

- Bọn Liễu vực hẳn cũng đã đến Hắc Minh Uyên, chúng từ đường phía tây tiến vàom có lẽ sau khi chúng ta vào đó không lâu sẽ giáp mặt bọn chúng.

Chu Dã quan sát địa thế Hắc Minh Uyên, trầm giọng nói.

Mục Phong khẽ gật đầu, chợt lấy ra một bình ngọc, vài viên đan hoàn đỏ sậm lăn lóc trong đó:

- Mọi người phân phát những đan dược giải độc này, trước khi tiến vào bắt buộc phải dùng nó, dù không thể ngăn chặn kịch độc quá mức, nhưng cũng giữ chúng ta phần nào không bị ảnh hưởng bởi sương độc.

Mục Trần cũng nhận một viên, lập tức cho vào miệng nuốt ngay, một luồng khí thanh lương sảng khoái phiêu đãng trong người, cảm nhận tác dụng của giải độc đan.

- Hắc Minh Uyên hiểm trở, các ngươi đều biết rõ, cho nên quan sát cho kỹ bước chân mình, đi!

Mục Phong thấy mọi người đã chuẩn bị chu đáo, nhanh chóng lãnh đạo mọi người tiến lên trước, đi vào Hắc Minh Uyên phía xa xa. Ngay sau lão, đám người Chu Dã, Mục Trần cũng lập tức bám theo.

Đội ngũ gần trăm người, không ít chút nào. Bất quá những kẻ đi theo Mục Phong hầu hết đều là những tay lão luyện, kinh nghiệm đối phó hiểm cảnh khá phong phú, di chuyển cũng lặng lẽ không gây tiếng động, thậm chí bụi cũng không bay lên, yên ắng tiến nhanh vào màn sương độc tràn ngập của Hắc Minh Uyên.

Tiến vào Hắc Minh Uyên, Mục Trần cảm thấy rõ một cảm giác lành lạnh rơn người từ bốn phương tám hướng ập đến, máu trong cơ thể dừng như cũng đông đặc lại.

Mục Trần quét mắt cảnh giác nhìn khung cảnh lờ mờ u ám xung quanh. So với Bắc Linh Nguyên, nơi này vô cùng tịch mịch, khiến cho người ta cảm thấy bất an vô cùng.

Đội ngũ cẩn thận xâm nhập từng bước, Mục Trần nhận thấy rõ từng người trong đoàn đều đang ở trạng thái tập trung cao độ, bàn tay nắm chặt đao kiếm bén ngót mà sáng quắc, linh lực lặng lẽ dao động.

Nhưng dù cho bọn họ có cẩn thận hơn nữa, Hắc Minh Uyên này hẳn nhiên không phải vô cớ mà mang danh hung địa, sát khí tràn ngập.

- Á!

Tiến vào chưa bao lâu, trong đội ngũ vàng lên một tiếng hét thảm thất thanh, bên dưới lớp đất phủ kín cành lá mục nát, một con cự xà dữ tợn đen thui chui ra, cái đuôi to lớn vừa xoay qua liền lập tức bắt ngay hai hảo thủ trong đoàn Mục vực lôi về nuốt vào bụng. Nước dãi màu đen trong cái miệng khổng lồ nhỏ xuống đất, ăn mòn nhanh chóng những cái lá khô, hẳn nhiên là kịch độc.

- Là Hắc Minh Xà!

Thình lình xảy ra tập kích khiến đội ngũ hơi hoảng loạn, nhưng nhanh chóng liền ổn định lại. Mọi người nhìn thấy cự xà hung tợn đều kinh hô. Đây chính là linh thú trung cấp a, thực lực tương đương cường giả Linh Luân cảnh trung kỳ, khó ngờ được mới vừa tiến vào Hắc Minh Uyên đã phải đối diện linh thú cường hãn như thế.

- Ha.

Chu Dã nhìn thấy nó, nhướng mày hét lớn, dũng mãnh tiến ra. Linh lực bùng nổ mạnh mẽ, thân hình như chớp xuất hiện phía trên Hắc Minh Xà, hai chân chụm lại giẫm nát phần giữa thân thể to lớn của Hắc Minh Xà.

"Gré é éé!"

Khi Chu Dã dùng hai chân giậm lên thân rắn, linh lực sau lưng thoáng hình thành một hư ảnh linh thú cực kỳ khổng lồ. Đó là một con tê giác to lớn màu vàng sẫm, trên lưng phủ kín vảy vừa dày vừa nặng, nhìn như một hòn non bộ nho nhỏ.

"Uỳnh!"

Khi con tê giác đó xuất hiện, cơ thể Chu Dã trở nên nặng như đá núi, một sức nặng vô song bộc phát, trực tiếp mạnh mẽ ép Hắc Minh Xà lún

vào đất. Mặt đất run rẩy, Hắc Minh Xà gào thét lăn lóc trên đất, thân rắt đứt đoạn cũng bị nghiền nát hòa vào bùn.

Một đầu linh thú thực lực Linh Luân cảnh trung kỳ, cứ như thế bị Chu Dã mạnh mẽ đè chết ngay tức khắc.

Mục Trần nhìn thấy cảnh tượng đó, bấc giác cũng run rẩy sợ hãi nuốt nước bọt.

- Chu thúc của ngươi hiện giờ đã tiến vào Thần Phách cảnh sơ kỳ, tinh phách linh thú mà hắn luyện hóa chính là Sơn Nhạc Linh Tê, xếp hạng 180 trên địa bảng. Trọng áp hạ xuống, như thái sơn áp đỉnh, nháy mắt sẽ nghiền đối thủ thành thịt băm.

Mục Phong ôn tồn giải đáp cho gương mặt sợ hãi của Mục Trần.

Mục Trần tỏ ra cực kỳ hâm mộ gật đầu, chẳng biết khi nào hắn mới có đủ thục lực để luyện hóa một tinh phách linh thú cho mình a.

Chu Dã cũng nhanh chóng bổ đầu Hắc Minh Xà, thu lấy tinh phách linh thú. Lão trở về đoàn người lên tiếng nhắc nhở

- Hắc Minh Uyên nguy cơ tứ phía, không muốn bỏ đi cái mạng thì xốc lại tinh thần cho ta!

Mọi người vội vàng đáp lời, tuy đã rất cảnh giác với Hắc Minh Uyên, nhưng có vẻ vẫn còn chưa đủ.

Bỏ lại thi thể Hắc Minh Xà, đội ngũ tiếp tục tiến lên, di chuyển càng thêm cẩn thận, những ánh mắt lợi hại săm soi mọi ngóc ngách, quét đến cả những chỗ khó thấy nhất. Thậm chí có vài người đi phía trước dùng đao kiếm dò xét một hồi mới dám đặt chân tiến lên.

Cẩn thận vô cùng như thế, dù khiến cho tốc độ hành quân giảm xuống, nhưng có hiệu quả không nhỏ. Vài lần đội ngũ bị tập kích bất ngờ sau đó, không xuất hiện thêm thương vong lớn, chỉ vài người bị xây xát một chút.

Cứ di chuyển thận trọng như thế, chừng nửa giờ sau đoàn người Mục vực đã tiến vào vùng sâu hơn của Hắc Minh Uyên, khung cảnh bốn phía càng thêm tĩnh mịch, khiến mọi người lông tóc dựng đứng.

Mục Phong đi đầu tiên đột nhiên dừng lại, đôi mắt sắc bén như ưng nhìn đến một vị trí phía trước trong rừng rậm tối tăm, cười khẩy một tiếng, cất giọng nói:

- Liễu Kình Thiên, từ lúc nào lại trở nên rụt rè giấu đầu lòi đuôi như thể hở?

Nghe thấy lời nói của Mục Phong, mọi người nhất loạt kinh ngạc, vội quay nhìn hướng đó, đao kiếm giữ chặt trong tay. Cuối cùng đã chạm trán bọn người Liễu vực sao?

Mục Trần cũng chăm chú nhìn về hướng kia, chạm trán sớm thế này quả là ngoài dự đoán của hắn.

- Mục Phong! Mục vực các ngươi... các ngươi thật đúng là dứt ra không được mà.

Mục Phong nói xong không lâu, trong rừng rậm tăm tối cũng đáp lại một tiếng cười nhàn nhạt. Rồi những tiếng chân rầm rập vang đến, rất đông người đang chầm chập từ trong chỗ tối kia tiến ra.

Đám người đó ít nhất cũng phải hơn trăm, chiến lực đội hình cũng không kém Mục vực bên này. Ánh mắt Mục Trần chú ý ngay đến người đi đầu tiên, đó là một trung niên áo xanh với khóe miệng vẫn còn nhếch lên một nụ cười sắc hơn dao, đôi mắt bén nhọn sắc sảo và nguy hiểm như hổ báo, khiến kẻ khác phải lạnh người.

Liễu Kình Thiên, vực chủ Liễu vực.

Mục Trần mấp máy cái môi, dĩ nhiên hắn biết rõ mặt của vị vực chủ đệ nhất vực Bắc Linh cảnh này, Liễu Kình Thiên.

Bên cạnh Liễu Kình Thiên là một trung niên gầy như khúc củi, đôi mắt xanh biếc, gương mặt hờ hững, nhưng mơ hồ tản ra dao động linh lực cường hãn, cũng là một cường giả Thần Phách cảnh.

Liễu vực nhị gia, Liễu Tông.

Mục Trần nhanh mắt nhìn đến những người tiếp theo, liền thấy phía sau tên kia là tam gia Liễu Minh, bên cạnh đó còn có một gương mặt cực kỳ quen thuộc: Liễu Mộ Bạch, không ngờ lần hành động này hắn cũng theo đội.

Nhân mã song phương đối diện nhau, ánh mắt không hề có chút thân thiện, linh lực luôn vận chuyển đều đặn, lúc nào cũng sẵn sàng xông trận, không khí căng thẳng giương cung bạt kiếm.

- Tiểu tử, quả nhiên là ngươi lấy thứ đó.

Liễu Minh và Liễu Mộ Bạch đều nhìn thấy hắn, ánh mắt liền lạnh như băng, hai hàm răng nghiến vào nhau trèo trẹo. Tuy Liễu Minh từ sớm đã đoán biết, nhưng khi chân chính xác nhận được, vẫn không dằn nổi nộ hỏa xung thiên. Đường đường là Liễu vực tam gia, lại để một thiếu niên miệng còn hôi sữa trêu chọc qua mặt, chuyện như thế làm sao hắn không thẹn quá hóa giận cho được?

Đối mặt ánh mắt như độc xà của Liễu Minh, Mục Trần chỉ khẽ cười, đôi mắt cũng lạnh lùng nhìn về phía Liễu Mộ Bạch, nói:

- Ta còn phải cảm tạ các ngươi đã tặng một phần đại lễ.

Liễu Mộ Bạch nheo mắt châm chích:

- Ngươi đúng là phúc lớn mạng lớn...

Nét cười của Mục Trần càng khiến Liễu Minh nghiến răng mạnh hơn, suýt mẻ cái răng cửa.

- Ha ha ha! Mục Phong, ngươi quả là có một thằng con khá đấy.

Liễu Kình Thiên cũng thản nhiên liếc qua Mục Trần, thừa khôn ngoan để biết rõ mười phần hết chín Mục vực kéo bè kéo lũ tiến tới chỗ này đều do Mục Trần mà ra.

Mục Phong hờ hững đáp lại Liễu Kình Thiên:

- Liễu vực các ngươi thật là lòng tham không đáy, mấy thứ tốt lẽ ra nên chia chác cho mọi người cùng hưởng mới phải đạo, chứ ai mà lại độc chiếm, thật ra hành động như thế... không tốt!

- Chuyện gì cũng muốn há miệng cắn một cái, Mục vực các ngươi cũng không sợ chết sớm quá sao?

Liễu Tông bên cạnh cũng sẵng giọng đốp chát lại, không hề chịu dưới cơ Mục Phong.

- Ăn một mình thì lại càng khó sống thọ hơn nữa đấy.

Chu Dã cười khinh khỉnh.

Liễu Tông liếc qua lão, cười nói lại:

- Ta xem tinh nhuệ của Mục vực đều moi ra hết, nếu lỡ mà chết hết trong này, Liễu vực cũng không ngại quản lý giùm địa bàn của các ngươi đâu!

- Chỉ không biết cái đám linh tinh các ngươi có năng lực đó hay không...

Chu Dã chậm rãi trả lời.

Song phương cũng không đấu võ mồn thêm nữa, hàng trăm ánh mắt chứa đầy sát khí đan vào nhau, hàn ý càng lúc càng nồng, linh lực dao động lặng yên dâng lên như sóng dữ, luôn chực chờ thời khắc bùng nổ nhấn chìm đối phương.

Mục Trần nhìn không khí căng thẳng, hắn cũng lặng yên vận chuyển linh lực. Nhưng ngay lúc đó, lỗ tay hắn bất chợt giật giật vài cái, quay đầu nhìn vào bóng tối sâu thẳm của Hắc Minh Uyên, tựa hồ nơi đó đang truyền tới một luồng âm thanh kỳ dị.

"Vù vù vù..."

Khi Mục Trần nghe thấy tiếng xé gió dữ dội đó, bất giác run rẩy sợ hãi, sắc mặt kịch biến.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Phệ Linh Phong

"Vù vù vù..."

Những tiếng xé gió rất nhỏ mà lạnh gáy đó, từ sâu trong rừng rậm tăm tối truyền ra, khiến cho trái tim Mục Trần bất giác co thắt.

Hắc Minh Uyên nơi nơi tràn ngập hung hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể nhận lấy tử vong lâm đầu, trong Hắc Minh Uyên còn có một sinh vật khiến con người nghe thấy mà sợ hãi.

Dù cho nó chỉ là một loại linh thú sơ cấp, tên gọi là Phệ Linh Phong.

Phệ Linh Phong chỉ to chừng bàn tay, thực lực khó khăn lắm mới đạt được Linh Động cảnh sơ kỳ. Bất quá không một kẻ nào cho rằng mình may mắn khi đối diện Phệ Linh Phong này bên trong Hắc Minh Uyên, vì nó là một trong những sự kiện đáng sợ kinh hãi nhất.

Với cái thực lực đó của Phệ Linh Phong, dĩ nhiên nếu chỉ một con thì chẳng ai thèm sợ, bất kỳ cường giả nào ở đây cũng có thể tiện tay bóp cái là chết, bất quá.... chúng nó chưa bao giờ đi đơn độc một con. Mà mỗi lần ra khỏi tổ, đều xuất động đại quân lên đến.... hàng vạn.

Bọn chúng kéo đi đông đến mức nếu chỉ nhìn sẽ tưởng nhầm chúng là mây đen kéo tới. Nơi nào chúng đi qua, bất kể là linh thú hay sinh vật gì, cho dù thực lực có đạt tới Linh Luân cảnh hậu kỳ cũng chỉ cần một nháy mắt là còn lại bộ xương trắng.

Ngay cả mạnh như linh thú cao cấp trong Hắc Minh Uyên, nếu không may nghe tiếng động của đàn Phệ Linh Phong, có lẽ cũng phải tạm thời tránh đường.

- Tía! Đi mau, một đàn Phệ Linh Phong!

Mục Trần kiến thức không tệ, thính giác lại đặc biệt nhạy bén, những thứ đó đều được rèn luyện trong Linh Lộ, hắn ngay lập tức phát hiện chủ nhân của những tiếng "Zù zù" be bé kia là cái gì, vội vã cảnh báo Mục Phong.

Lời hắn vừa thốt ra, bọn người Mục Phong cũng lập tức biến sắc, ánh mắt kinh hãi, lão quyết định thật nhanh, vung tay lên quát:

- Phắn gấp, rời khỏi chỗ này!

Lập tức dẫn đầu đội ngũ nhắm một phương hướng trong Hắc Minh Uyên lao đi, bất chấp bọn người Liễu Kình Thiên đang chực chờ ăn tươi nuốt sống bọn họ. Nếu để đàn Phệ Linh Phong cuốn lấy, dù cho bản thân lão có khả năng thoát thân, nhưng binh lính Mục vực chắc chắn thương vong thể thảm.

Cả đoàn trăm người nói đi là đi, khiến cho đám người Liễu vực bên kia chẳng hiểu mô tê gì tròn mắt sửng sốt một chút. Liễu Kình Thiên cau mày, thần sắc khẽ động, sắc mặt cũng nhanh chóng biến đổi.

- Là Phệ Linh Phong, đi!

Liễu Kình Thiên cũng y hệt quát lên, không một giây do dự dẫn người Liễu vực lao về một hướng khác, dĩ nhiên lão cũng thừa biết đàn Phệ Linh Phong khó gặm ra sao.

Hai đoàn đội vừa giương cung bạt kiếm ngay lập tức lui quân ngay tắp lực, không khí căng thẳng ở khoảng đất rừng kia chỉ nháy mắt trở lại bình thường, không còn một bóng người nào.

Một lát sau, từ trong khu vực tối tăm của rừng rậm, một mảng mây đen khổng lồ không thấy đâu là điểm cuối nhanh chóng thổi tới, những tiếng "zù zù" chấn động không khí, khiến lỗ tai người khó chịu tràn ngập không gian.

"Ầm ầm ầm...!

Khi đám mây đen khổng lồ kia quét qua, dưới mặt đất rừng trống trải cũng đột ngột chấn động nút ra, một đầu linh thú đen ngòm hình dáng hơi giống loài chuột chui ra từ trong đất, hoảng loạn chạy trốn.

Bất quá tốc độ của đám mây đen lại quá nhanh, cấp tốc bao phủ đầu linh thú nọ. Những tiếng gầm rống thê lương vang lên trong rừng tịch mịch, dần dần tiêu tán đi mất.

Mây đen tản đi, trở lại không trung, để lại mặt đất một bộ xương trắng hếu.

Nhìn kỹ lại trong đám mây khổng lồ đó, dĩ nhiên là vô số những con ong đen to cỡ bàn tay, trên miệng mỗi con ong đều là hai hàng răng nanh dữ tợn, máu tươi còn vương vãi trên bộ nanh kinh hoàng.

Nhân mã hai phía Liễu vực và Mục vực triệt thoái cực nhanh, dù vậy vẫn chưa đánh giá hết tốc độ của Phệ Linh Phong. Chỉ chốc lát sau, đám mây nọ tản ra, cả hai bên đều có hơn mười người chậm chạp rớt lại phía sau, những tiếng thét gào thảm thiết vang lên khi đám mây cuốn lấy họ.

Có máu tươi khơi dậy bản năng giết chóc, đàn Phệ Linh Phong lại phân ra thêm thành những đám nhỏ hơn như nước lũ màu đen tràn qua cánh rừng, truy đuổi hai nhóm nhân mã đang chật vật trốn chạy.

- Mau tránh!

Mục Phong nhìn thấy một đường màu đen xuyên qua đội hình, vội vàng quát.

Đội ngũ lập tức tách ra, cách nhau rất xa. Hai chi đội liếc nhìn dòng lũ màu đen hung tợn kia, đều cắn răng không dám trễ nãi xuyên rừng chạy trốn.

- Tiểu Mục tử!

Chu Dã nhìn thấy Mục Trần bị đường màu đen kia tách ra khỏi bọn họ, sắc mặt đại biến định mạnh mẽ xông qua đàn Phệ Linh Phong, nhưng may thay bị Mục Phong ngăn lại.

- Yên tâm đi, tiểu tử kia không yếu ớt như ngươi nghĩ đâu, lại có bọn lão Đoạn đi chung. Trước hết chúng ta tránh khỏi đàn Phệ Linh Phong này đã, bọn họ ắt biết chỗ hội họp.

Mục Phong nhìn chằm chằm về bóng con trai bị dòng lũ đen cách ly càng lúc càng xa, khẽ cất giọng trấn an Chu Dã.

Chu Dã nghe thế, dù có hơi do dự một chút, nhưng cũng mạnh mẽ gật đầu. Mục Trần tuy tuổi còn trẻ, nhưng biểu hiện khiến người ta rất an tâm. Dù Hắc Minh Uyên hung hiểm cực độ, nhưng nếu hắn cẩn trọng có lẽ không xảy ra vấn đề quá lớn.

Mục Phong vung tay, dẫn theo đám người sau lưng tiến về một hướng trong rừng thẳm, nhanh như gió tránh xa đàn Phệ Linh Phong hung mãnh hiếu sát.

- Không hay rồi.

Bên kia dòng lũ đen, Mục Trần nhìn thấy mọi người bị chia cắt cũng chỉ còn cách bất đắc dĩ lắc đầu. Hắn hiển nhiên không ngu xuẩn xông qua đàn Phệ Linh Phong để hợp lại với đội hình bên kia, mà nhanh chóng đổi một hướng khác chạy trốn, hiện tại cần phải tránh càng xa càng tốt cái đám mây đen tử thần này.

- Thiếu chủ, cẩn thận một chút.

Đoạn Vĩ cùng vài người theo sát Mục Trần, hiện giờ bị ngăn cách, thân là đại tướng Mục vực, lão phải bảo vệ tốt thiếu chủ Mục Trần, bằng không lỡ như hắn có vấn đề gì, thực lão sẽ không có mặt mũi nào gặp lại Mục Phong.

Mục Trần gật đầu, ánh mắt liếc nhìn ra sau, chợt rùng mình, vì cơn lũ đen kia đang hướng thẳng đến chỗ này một cách nhanh chóng.

- Đi mau!

Mục Trần quát khẽ, linh lực hắc ám tràn ngập cơ thể, bứt tốc đến tận cùng. Chỉ cần bị vướng lại với đàn Phệ Linh Phong, tất tử vô nghi.

Đoạn Vĩ cũng nhận thấy rõ nguy hiểm, nhanh chóng bám sát Mục Trần, không nói thêm lời nào.

Dù rằng tốc độ không chậm, nhưng đàn Phệ Linh Phong lại có tốc độ nhanh hơn. Mọi người đều nhận thấy rõ đàn Phệ Linh Phong càng lúc càng gần, sẽ nhanh chóng áp sát đoàn người.

- Chết bầm!

Đoạn Vĩ đã nhận thấy tình hình bất ổn, căm giận mắng to, định cắn răng quay lại ngăn cản.

- Đoạn thúc, đừng xung động!

Ngay khi Đoạn Vĩ vừa khựng lại, thì Mục Trần lập tức ôm lấy lão chỉ tay về sau:

- Chúng nó dường như muốn rút đi rồi...

Đoạn Vĩ sửng sốt đưa mắt nhìn lại. Quả nhiên đàn Phệ Linh Phong đột nhiên đình chỉ truy kích, chúng nó xoay quanh một chỗ, đột nhiên hướng về phía tây bắc lướt đi như cuồng phong.

Mục Trần cũng khá kinh ngạc nhìn theo, bất chợt cau mày, loáng thoáng nghe thấy một tiếng sáo trong trẻo tuyền đến từ phương xa....

Tiếng sáo nhỏ trong trẻo kỳ lạ, không phải là do đàn Phệ Linh Phong kia phát ra.

- Chẳng lẽ đàn Phệ Linh Phong này được ai đó điều khiển sao?

Mục Trần đột nhiên nảy ra một suy nghĩ đáng sợ trong đầu. Tiếng sáo kia hẳn là cũng không tự nhiên mà có.

- Thiếu chủ, mấy thứ này rốt cục cũng rút lui, chúng ta mau chóng hội họp với đoàn người của vực chủ đi.

Đoạn Vĩ thấy đã thoát khỏi răng nanh tử thần, như trút được gánh nặng đề nghị với Mục Trần.

Mục Trần nghe vậy, hai mắt hơi nheo lại, chợt nhẹ giọng nói:

- Đoạn thúc, hay chúng ta đuổi theo đàn Phệ Linh Phong xem thử.

Đoạn Vĩ giật mình sửng sốt, vội vàng nói:

- Thiếu chủ, việc này rất nguy hiểm !

- Không sao đâu, miễn là đừng tiếp cận chúng nó quá, nếu thấy có bất trắc, lập tức lui lại.

Mục Trần trầm ngâm nói, nếu đàn Phệ Linh Phong này do người kia khống chế, chẳng lẽ kẻ đó cũng có tin tức về Cửu U Tước sao?

Đoạn Vĩ nhìn thấy Mục Trần cương quyết, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, cắn răng nói:

- Được rồi, vậy chúng ta đi theo quan sát, bất quá một khi có biến cố, ta sẽ lập tức mang Thiếu chủ đi.

- Ừm, vậy đa tạ Đoạn thúc.

Mục Trần cười, không chần chừ nữa, dẫn theo đoàn người đuổi theo đàn ong. Đoạn Vĩ cũng nhanh chóng áp sát hắn.

Đàn Phệ Linh Phong bay đi cực nhanh, bất quá cũng may Mục Trần cẩn thận chỉ đi theo xa xa, hơn nữa đám mây đen kia quá to, quá dễ thấy, do vậy một đường chạy theo cũng không bị mất dấu.

Cứ đi theo như thế, thần sắc Mục Trần càng lúc càng kinh nghi bất định, vì tiếng sáo cực nhỏ kia càng lúc càng rõ ràng .

- Thiếu chủ, Phệ Linh Phong đã dừng lại !

Đoạn Vĩ khẩn trương nhìn phía xa, đột nhiên thấp giọng nói.

Mục Trần cũng thấy, đưa mắt quan sát phía trước. Đằng trước bất chợt xuất hiện một thung lũng nhỏ. Trong thung lũng có một gò núi không lớn, trên gò núi có một cây đại thụ màu đen cổ quái, trên thân cây đó phủ kín tầng tầng lớp lớp Phệ Linh Phong.

Tiếng sáo kỳ lạ kia dường như truyền ra từ hắc thụ đó, chẳng qua nó rất mỏng, rất nhỏ. Nếu không chú ý lắng nghe hoặc không có thính giác cực kỳ bén nhạy như Mục Trần, căn bản là không thể phát hiện ra.

Mục Trần cẩn thận đảo mắt quan sát toàn bộ khu vực, vẫn không hề thấy một bóng người tồn tại, càng khiến hắn thêm nghi hoặc. Chẳng lẽ đoán sai?

Mục Trần nhíu mày nhăn mặt, đưa mắt nhìn về hắc thụ, dần dần tầm mắt đưa lên cao. Đến khi ánh mắt quét tới ngọn cây, hai đồng tử liền co lại.

Ở nơi đó, hắn mơ hồ nhìn thấy một cái bóng màu xám như ẩn như hiện.

Nơi này thật sự có người?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Linh Trùng Địch

Đôi mắt chăm chú dán chặt vào ngọn hắc thụ, nới đó, Mục Trần mơ hồ nhìn thấy một cái bóng xám, nhưng nhìn kỹ một hồi, lại cảm thấy không phải, cái bóng xám đó hoàn toàn không lộ ra một chút là con người.

- Nó là cái gì?

Mục Trần nhíu mày.

- Đoạn thúc, phiền toái các ngươi chuyện này.

Mục Trần quay ra sau, nhẹ giọng nói.

- Thiếu chủ có gì phân phó?

Đoạn Vĩ lập tức đáp.

Mục Trần tới gần, rì rầm gì đó bên tai Đoạn Vĩ, mà khi lão nghe hắn nói xong, sắc mặt kịch biến, tái mét hoảng sợ.

- Thiếu chủ, việc đó rất nguy hiểm.

Đoạn Vĩ lo lắng khuyên bảo, lão không thể hiểu nổi vì sao Mục Trần lại muốn làm cái chuyện hung hiểm đến thế. Hắc thụ kia chắc chắn là sào huyện của Phệ Linh Phong, nếu bị chúng nó bu lại, chết là cái chắc.

- Đoạn thúc, ta tự biết chừng mực, cứ tin tưởng ở ta.

Mục Trần thấp giọng thì thào, gương mặt thiếu niên thanh tú đặc biệt nghiêm túc, đôi mắt đen láy không hề có vẻ là một tên càn quấy, mà bình

tĩnh kiên định vô cùng.

Đoạn Vĩ thấy Mục Trần kiên trì, chỉ có thể thở dài ngao ngán, vẫy tay với mấy người bên cạnh, dẫn họ nhanh chóng rời đi.

Mục Trần thấy bọn họ đi xa, thân hình hạ thấp sát xuống đất, giấu mình trong cây cối, ánh mắt vẫn chăm chú quan sát đại thụ màu đen nơi thung lũng trước mặt.

Khi nhóm người của Đoạn Vĩ bọn đi xa ước chừng 10 phút, xa xa có vài động tĩnh truyền lại, hơn mười con linh thú từ trong khu rừng rậm rạp đang chạy trốn về phía này.

"zù zù zù."

Không gian yên tĩnh của tổ ong bị đám linh thú chạy loạn kia phá vỡ, nhất thời vô số hào quang đỏ tươi bất chợt sáng lên, không khí xao động, những tiếng zù zù đồng loạt vang lên, hàng ngàn Phệ Linh Phong cất cánh bay ra khỏi tổ, hóa thành một mảng mây đen kéo tới đám linh thú đang hoảng loạn kia.

"Graooo!"

Đám linh thú đang cắm đầu chạy trốn chợt phát hiện nguy cơ trước mặt, càng thêm điên cuồng rống lên thảm thiết, bất chấp tất cả quay đầu trở ngược lại. Đám mây ong đen thùi cũng nhanh chóng cuốn đi truy kích không tha.

Đàn Phệ Linh Phong toàn bộ đều xuất động, hắc thụ đột ngột trở nên trụi lủi trống trơn. Dù rằng cũng còn một số ít ở lại trong tổ, nhưng số lượng lác đác, không đáng lo.

Mục Trần nháy mắt động thân xông ra, lao thẳng đến hắc thụ đằng kia, mũi chân liên tiếp điểm xuống đất, nhanh nhẹn như linh hầu tiếp cận khu vực nguy hiểm, nhắm hướng ngọn đại thụ leo lên.

Leo lên cây thỉnh thoảng có vài con Phệ Linh Phong xông đến gây sự, thế nhưng số lượng ít ỏi đó bị hắn dễ dàng vung tay giải quyết nhanh chóng.

Tốc độ cực nhanh, chỉ ngắn ngủi hơn mười giây đã lên tới ngọn cây. Trên ngọn cây cũng khá rộng rãi, nhưng có vẻ rất thần bí, cành lá vươn ra, che lấp những bí mật ở trên đó.

Thời gian gấp rút, Mục Trần cũng không dám chần chờ, ánh mắt lập tức nhìn vào bên trong ngọn cây, nơi cành lá xum xuê, đúng là có một bóng người đang ngồi xếp bằng.

Chẳng qua người nọ không còn chút sinh khí, chỉ còn lại bộ xương khô, một cái áo xám rách nát lất phất vướng trên bộ xương đó.

Mục Trần kinh dị nổi da gà nhìn hài cốt đang ngồi trên ngọn cây, cẩn thận từng bước tiến tới, lát sau không thấy biến động gì mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiến sát bộ hài cốt nọ, hắn phát hiện nửa thân thể như bị lửa ám cháy đen, những đoạn xương bị cháy đó còn có dấu hiệu bị mục co rút lại.

Người này khi còn sống có lẽ phải chịu một vết thương rất nặng.

Mục Trần đảo mắt nhìn quanh, đột nhiên phát hiện trước bộ hài cốt dường như có chữ viết trên nhánh cây. Hắn vung tay áo, quét sạch đám là um tùm, hai mắt tập trung vào chỗ đó.

- Ta tên gọi Thiên Trùng, từ Linh Trùng tộc mà đến, ngao du đến tận đây, ngẫu nhiên có tung tích Cửu U Tước, lòng tham dâng lên, nỗ lực hướng tới, hao tổn tâm cơ, cuối cùng như sở nguyện, đã phát hiện ra.....

Những chữ viết sau càng lúc càng mờ, nhìn không rõ là chữ gì, nhưng đến cuối dòng chữ, Mục Trần nhìn thấy một chữ hậnđược khắc rất sâu và rõ ràng. Thì ra người này cũng từng phát hiện ra tung tích Cửu U Tước,

hơn nữa có vẻ hắn còn suýt chút nữa là thành công, nhưng thời khắc cuối cùng có lẽ xảy ra biến cố không mong muốn.

- Linh Trùng tộc. . .

Mục Trần thì thào lẩm bẩm. Cái tên này mơ hồ đã từng nghe qua, dường như là một chủng tộc khá kỳ lạ ở Đại Thiên Thế Giới, có thể điều khiển vạn trùng trong thiên hạ, vì thế người ta gọi họ là Linh Trùng sư. Những kẻ đó bản lĩnh quỷ dị, khó ai mà trêu chọc, không ngờ lại có một người chết khô thây ở trên ngọn cây này.

Mục Trần trầm ngâm một hồi, ánh mắt bất chợt nhìn về bàn tay kia của bộ hài cốt. Phía bàn tay bên đó, có một cây sáo màu đen nhỏ chừng một thốn. Trên cây sáo nhỏ có khắc nhiều hoa văn như con sâu, khi có gió thổi qua, chui vào cây sáo nhỏ phát ra tiếng sáo thanh thúy mỏng manh....

- Vật này, hắn là Linh Trùng địch?

Mục Trần đăm chiêu, nghe nói mỗi Linh Trùng sư đều có ít nhất một Linh Trùng địch, có thể dùng để điều khiển nuôi dưỡng Linh Trùng. Cây sáo đen trước mặt này chẳng lẽ là vật đó?

- Thì ra tiếng sáo nhỏ mà ta nghe thấy là do gió thổi vào Linh Trùng địch phát ra. . . Xem ra đàn Phệ Linh Phong bị thu hút đến cái cây này xây tổ, cũng vì bị tiếng sáo nhỏ này hấp dẫn.

Mục Trần hơi giật mình, bất giác tán thưởng một tiếng, Linh Trùng sư quả thật có bản lĩnh kỳ lạ.

- Tiền bối, người chết cũng đã sắp tiêu tán, di vật trân quý này để cho vãn bối kế thừa của ngươi đi.

Mục Trần hơi khom người trước mặt bộ hài cốt, thật cẩn thận nhẹ nhàng lấy cây sáo đen ra khỏi bàn tay xương xẩu. Nếu hắn đoán đúng, cây sáo này hắn có thể thu hút Phệ Linh Phong, bất quá hắn cũng không

dám dùng bậy bạ, dù sao bản thân cũng không phải Linh Trùng sư, cũng không có bản lĩnh điều khiển chúng nó, nếu lỡ thổi lên lại kéo bầy Phệ Linh Phong đàn đàn lũ lũ thu hút lại đây, không có biện pháp khống chế, thế thì không phải tự dẫn lửa thiêu thân sao.

Dĩ nhiên, dù rằng chưa biết dùng, nhưng Mục Trần cũng không cam tâm tay không trở xuống. Cây sáo đen nằm lại chỗ này, sớm muộn cũng bị năm tháng bào mòn, ngược lại nếu thu giữ trong người, không chừng còn có tác dụng.

Cất Linh Trùng địch, Mục Trần vừa muốn rời đi, bất giác hai mắt chợt thấy một tia sáng lóe lên dưới cái áo xám. Hắn do dự một chút, lại chắp tay với bộ xương khô rồi giơ tay kéo cái áo xám rách bươm.

Cũng không biết kẻ này đã chết ở đây bao lâu, khi ngón tay hắn chạm đến cái áo, nháy mắt nó hóa thành tro tàn lả tả rớt xuống, lộ ra ngay chỗ đó là hai cái chai trong suốt. Hai cái chai này vật liệu không tầm thường chút nào, vì đã qua không biết bao lâu, mà vẫn hoàn hảo như mới.

Mục Trần vươn tay kéo hai cái chai lấy ra. Trong chai là chất lỏng màu đen, không biết tác dụng gì, thoáng suy nghĩ một chút, hắn cẩn thận hé mở miệng bình, bất ngờ một mùi hương cổ quái phiên tán trong không khí.

"Zù zù!"

Ngay khi mùi hương quái đản đó phát tán trong không trung, Mục Trần cảm thấy rõ ràng hắc thụ rung lên một chút, hắn nhìn xuống dưới, không ít Phệ Linh Phong đen thui trong thân cây chui ra, hai con mắt đỏ ngầu quay nhìn lên đỉnh đại thụ cấp tốc bay lên.

Mục Trần phát hoảng, vội vàng cất chai đi, nhanh chóng thu vào Giới Tử Xuyến. Mùi hương này dường như khiến cho Phệ Linh Phong rất kích thích.

- Không thể ở lại nữa.

Mục Trần nhìn thấy động tĩnh bên dưới, không dám nán lại, đám linh thú mà mấy người Đoạn Vĩ xua tới dĩ nhiên khó mà cầm cự được lâu trước đàn Phệ Linh Phong hung dữ. Nếu bây giờ mà còn không đi, đến khi đàn Phệ Linh Phong kia trở về vây quanh thì có mọc cánh cũng khó thoát.

- Đa tạ tiền bối .

Mục Trần lại ôm quyền cúi chào bột xương, rồi không hề dừng lại nhanh chóng nhảy xuống hắc thụ, chân chạm đất liền phóng đi vào rừng rậm không hề quay đầu lại.

Mục Trần vượt qua rừng cây, đi được một đoạn khá xa vừa muốn dừng lại đợi nhóm người Đoạn Vĩ đuổi theo, đột nhiên kình phong sắc bén kình từ trên đầu mạnh mẽ áp xuống khiến hắn giật mình giậm mạnh chân xuống đất bắn ra chỗ khác tránh né.

- Kẻ nào?

Mục Trần hai mắt lạnh lẽo, ngẩng đầu nhìn lên thân cây phía trước. Trên nhánh cây đó có một gương mặt quen thuộc đang phóng cặp mắt hờ hững khóa chặt lấy hắn.

Dĩ nhiên là Liễu Mộ Bạch!

Liễu Mộ Bạch vẫn dán chặt ánh mắt lạnh lùng của mãnh thú săn mồi vào Mục Trần, vươn bàn tay ra thản nhiên nói:

- Xem ra ngươi thật sự là một kẻ rất có phúc, đi đâu cũng tìm được bảo vật. Mấy thứ ngươi tìm được trên ngọn cây kia là cái gì? Giao cho ta đi!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Ngạnh Chiến

Dưới tán rừng, Mục Trần vẫn đang yên lặng nhìn thân ảnh quen thuộc từ trên cành cây cao, Liễu Mộ Bạch. Hắn vốn không nghĩ sẽ một mình chạm trán 1vs1 với tên này ở ngay đây, xem ra nhóm người của Liễu vực cũng bị đàn ong dữ kia chia cắt, và có vẻ tên nham hiểm này cũng nghe thấy tiếng sáo mỏng manh mà chạy qua đây. Đáng tiếc là vẫn chậm chân chậm tay hơn hắn một chút, chưa kịp đến nơi đã bị Mục Trần nẫng đi hết cả.

Với lời đe dọa ói bảo vật ra của Liễu Mộ Bạch, hắn chỉ cười nhạt, khóe miệng nhếch lên châm chọc.

- Chỗ này cũng không phải Bắc Linh viện, ta nghĩ ngươi hiểu rõ nếu chết trong tay ta, thì chẳng có ai thèm truy cứu, thành ra khuyên ngươi nên hiểu rõ tình hình thực tế một chút. Mà ta thấy tính cách của ngươi cũng không ngu xuẩn như cái loại liều mạng đâm đầu vào chỗ chết nhỉ.

Liễu Mộ Bạch nhìn thấy khóe miệng cười khẩy của Mục Trần, tên kia không hề để ý tới lời nói của mình, đôi mắt vẫn giữ nguyên một vẻ hờ hững chậm rãi nói.

- Huyết Đồ đuổi giết ta còn không sợ, Liễu Mộ Bạch ngươi thì tính là cái gì?

Mục Trần mỉm cười đáp lại.

- Huyết Đồ kia thật ra quá ngu xuẩn, hắn là không may gặp phải Ngân Giác Long Báo trong Bắc Linh Nguyên phải không? Vận khí của

ngươi ta phải nói tốt thật đấy, cái chuyện hi hữu như thế mà cũng gặp được.

Liễu Mộ Bạch khinh khỉnh nói ra hết, giọng điệu mỉa mai. Thật ra sau lúc đó họ cũng đã ở lại điều tra sự việc, dò theo dấu chân của Huyết Đồ mà tìm đến lãnh địa của Ngân Giác Long Báo, tìm thấy vài mảnh quần áo bị rách tan của Huyết Đồ, mới lờ mờ có vài giả thuyết về lý do tại sao Mục Trần có thể đào thoát lại còn giết chết được Huyết Đồ.

- Huyết Đồ là bị Ngân Giác Long Báo giết chết, có liên quan gì tới ngươi chứ? Lấy cái chuyện đó hù dọa ta, ngươi cũng hơi khờ đó.

Liễu Mộ Bạch cười lạnh, chuyện hôm đó bọn người Liễu vực cũng đoán ra 7, 8 phần không khác lắm. Chỉ có điều bọn hắn đều cho rằng việc Ngân Giác Long Báo xuất hiện là ngẫu nhiên, chứ chẳng ai ngờ được nguyên nhân chính là do tên thiếu niên kia giở thủ đoạn tính toán từng bước dẫn Huyết Đồ vào tử lộ.

Mục Trần chỉ mỉm cười, cũng không có ý biện bạch cãi cọ gì với tên lắm điều này, hắn lại càng thích đối thủ tự cho chúng là thông minh.

- Bây giờ ngươi có ngoan ngoãn lấy mấy thứ đó giao ra chưa?

Liễu Mộ Bạch lại vươn tay ra, nhưng lúc này trong lòng bàn tay đã bắt đầu có linh lực dao động lóe ra.

Mục Trần mỉm cười lắc đầu.

"Phốc!"

Ngay tích tắc Mục Trần lắc đầu, Liễu Mộ Bạch phóng người phi thân xuống khỏi nhánh cây, như một đầu ưng từ trên cao sà xuống bắt mồi. Lòng bàn tay linh lực dũng mãnh trào ra, không chút nương tay oanh kích Mục Trần.

Mục Trần đẩy mũi chân vào đám lá khô rậm rạp dưới chân, bất chợt hất mạnh lên trời, lá khô tung tóe khắp nơi, thân hình hắn cũng nhanh

chóng lui về phía sau.

"Rào!"

Linh lực đỏ rực bạo dũng phun ra, trực tiếp chấn nát đám lá khô cản trở tầm mắt. Liễu Mộ Bạch thân pháp nhanh như tia chớp, bàn tay quắp lại như vuốt ưng, linh lực đỏ rực tỏa ra dao động nóng cháy, động thái công kích nhằm thẳng vào chỗ yếu hại trong lồng ngực Mục Trần.

Nhìn thế công tàn nhẫn của Liễu Mộ Bạch, ánh mắt hắn cũng lạnh đi, trên nắm tay trào ra linh lực hắc ám, ngay lúc đó một đạo Sâm La Tử Ấn nhoáng lên liền xuất hiện.

Một quyền tung ra!

Sâm La Tử Ấn trên đầu quyền của Mục Trần bất chợt lóe lên, có linh lực hắc ám bao phủ tràn ngập một dao động bá đạo.

"Chát!"

Quyền ấn của Mục Trần tông thẳng ưng trảo sắc bén của Liễu Mộ Bạch, một tiếng va chạm chát chúa vang lên, mắt thường có thể thấy rõ khí lãng linh lực khuếch tán dữ dội, quét hết những vật thể chung quanh hai người bay đi nơi khác.

Thân hình Mục Trần hơi chấn động, lui về sau vài bước, ánh mắt lạnh lẽo vẫn không quên quan sát Liễu Mộ Bạch, thực lực của tên kia quả nhiên đã tiến vào đến trình độ Linh Luân cảnh a.

- Linh Động cảnh hậu kỳ?

Về phần Liễu Mộ Bạch cũng chấn kinh thốt lên, ánh mắt kinh hãi. Lần trước hắn giao chiến với Liễu Dương ở viện thí bất quá chỉ vừa đến Linh Động cảnh trung kỳ, chưa bao lâu đã có thể đạt tới Linh Động cảnh hậu kỳ. Tốc độ tu luyện của hắn thật nhanh a.

Hơn nữa, càng khiến Liễu Mộ Bạch kinh ngạc hơn nữa là thực lực như thế chính diện ngạnh đấu đối chiêu vẫn chưa thể chiếm thượng phong trước Mục Trần. Chỉ có thực lực Linh Động cảnh hậu kỳ lại có thể cường hãn như vậy, không khỏi khiến người khác kinh ngạc.

- Có bản lĩnh, khó trách luôn khiến ta cảm thấy chán ghét, vốn định sẽ đánh cho ngươi mất hết mặt mũi khi chính thức tranh đoạt danh ngạch Ngũ Đại Viện, bất quá hiện tại ngươi khiến ta ghét cay ghét đắng, thế thì ta không cho ngươi cơ hội đến lúc đó đâu.

Liễu Mộ Bạch giận dữ lẩm bẩm, lại co chân búng ra, linh lực đỏ rực bao bọc cơ thể, áp lực trực tiếp bao phủ đến Mục Trần. Nhìn bộ dáng tên kia có lẽ đang tính toán ra tay sát thủ với Mục Trần ở trong này.

Liễu Mộ Bạch không chút chần chờ, linh lực càng lúc càng mãnh liệt, song chưởng cong lại thành trảo, linh lực đỏ rực cuồn cuộn quấn quanh hai tay, mơ hồ hình thành một đầu hỏa ưng. Thủ trảo và hỏa ưng dung hợp, hung hăng công kích Mục Trần.

Đối diện đòn thế tấn công sắc bén của Liễu Mộ Bạch, Mục Trần không chọn chính diện ngạnh kháng. Thực lực Liễu Mộ Bạch rõ ràng vẫn mạnh hơn hắn một bậc, nếu cứ lao đầu xông lên, thực là khiến cho tên kia toại nguyện.

Mục Trần điểm chân nhảy lùi lại, trong lúc đó những tia hắc ám đột ngột xuất hiện trên mười đầu ngón tay hắn.

Liễu Mộ Bạch theo sát không buông, đòn thế dữ dội ép cho Mục Trần liên tiếp lui sau. Nhìn thấy đối phương không ngừng tránh né, Liễu Mộ Bạch cười gằn:

- Không phải ngươi vẫn tự cao cho mình mạnh sao? Hiện tại như thế nào cứ như thỏ tử tránh né chạy trốn?

Mục Trần vẫn điềm nhiên tránh né, trả lại tên kia một tia cười khiêu khích, nhưng không hề có dự định đối cứng.

- Ta xem ngươi có thể trốn đi đâu!

Khóe mắt Liễu Mộ Bạch sáng lên, thân hình như bay ra giữa không, linh lực hùng hồn tuôn ra dữ dội hơn nữa, trảo biến thành quyền, từ trên cao cách không nện xuống Mục Trần.

- Viêm Ưng Phần!

Một quyền nện xuống, linh lực đỏ rực cuồn cuộn trào ra như ngọn lửa. Quyền phong được ngọn lửa bao lấy, Liễu Mộ Bạch như hóa thành hỏa ưng gào thét lao xuống, bao phủ hết mọi đường lui của Mục Trần.

Những tưởng Mục Trần sẽ hoảng loạn, nhưng hắn bất chợt dừng lại, con ngươi đen láy nhìn thế công cuồng bạo sấn tới, hai bàn tay chớp mắt hợp lại, quát lớn:

- Kết trận!

"Zíu, zíu, zíu...!"

Ngay khi hắn quát lên, không khí trước mặt thoáng dao động một chút, từng luồng linh lực hắc ám như sợi chỉ tuôn ra, quấn quanh tứ chi và thân thể Liễu Mộ Bạch, trói chặt.

Bất thình lình bị trói, khiến thân thể Liễu Mộ Bạch khựng lại cứng ngắc trong chớp mắt. Gương mặt tên kia lại thêm một lần vô cùng kinh hãi:

- Linh trận?

Bất quá chỉ ngạc nhiên chốc lát, liền nhận thấy trói buộc của linh trận có vẻ yếu nhược, cười một tiếng khinh thường:

- Ra chỉ là một cái tiểu linh trận.

"Ầm!"

Linh lực hùng hồn trong cơ thể trào ra mạnh mẽ, trực tiếp chấn nát những tia linh lực hắc ám. Thế công của Liễu Mộ Bạch lại tiếp tục không thay đổi, hung hãn oanh kích Mục Trần, chẳng qua bị tiểu linh trận kia ngăn cản trong tức thời cũng khiến thế công trễ mất một nhịp, khí thế cũng bị giảm hẳn đi.

Lúc này đây, đối mặt đòn thế tấn công không buông của Liễu Mộ Bạch lần thứ hai cuồng bạo áp tới, Mục Trần lại không chọn tránh né nữa, sắc mặt ngưng trọng, sát khí lạnh băng dũng mãnh tiến ra.

Linh lực hắc ám đột ngột bao bọc hai bàn tay Mục Trần, hắn bước tới vài bước, trong hai bàn tay là hai đạo Sâm La Tử Ấn thoắt ẩn thoắt hiện.

- Rốt cục không trốn nữa sao?

Liễu Mộ Bạch thấy thế, ý cười càng đậm, càng khoái trá, sát khí cũng đại thịnh, ánh mắt hung lệ tàn nhẫn, linh lực đỏ rực như hỏa ưng săn mồi, dao động dị thường cuồng bạo nhanh chóng dồn áp lực lên ngực Mục Trần.

- Sâm La Tử Ấn!

Hai bàn tay co lại, rồi tung ra theo tiếng quát đầy khí thế, linh lực trong cơ thể bùng nổ như sóng dữ cuồn cuộn xuất động.

Hai luồng Sâm La Tử Ấn tỏa ra quang mang bá đạo.

Quyền chưởng gào thét vung tới, dưới đôi mắt hung ác mà lạnh lẽo của cả hai người, ầm ầm va chạm với nhau.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Đầm Hắc Độc

"Uỳnh!"

Thanh âm va chạm vang dội đột ngột dưới tán rừng thưa, một cỗ khí lãng linh lực như cuồng phong trùng kích chấn nát mọi thứ vụn vặt trên đất rừng. Đằng kia vài gốc đại thụ cũng run lên bần bật, lá cây rơi xào xạc đầy trời, hai bóng người áp sát nhau đều run lên, lảo đảo bắn ngược ra ngoài.

Mục Trần giậm mạnh bàn chân nhanh chóng lui hơn mười bước, phủ phục một gối xuống đất mới khỏi ngã, hai bàn tay hơi run run, lực phản chấn cường đại khiến cho hắn cảm nhận một cơn đau mơ hồ.

Bất quá tuy song chưởng có đau một chút, nhưng hắn cũng đã mạnh mẽ ngạnh kháng được đòn tấn cống hung ác mãnh liệt của Liễu Mộ Bạch, hắn nhiên là nhờ hai đạo Sâm La Tử Ấn hiển lộ uy lực.

Từ khi luyện ra được hai đạo Sâm La Tử Ấn, Mục Trần vẫn chưa thể chân chính thi triển hoàn toàn sức công phá của nó, vì hai đối thủ trước mà hắn từng chạm trán: Kỷ Tông và Huyết Đồ, đều là những kẻ có thực lực vượt xa bản thân, dù hắn có sử dụng hai đạo hắc ấn cũng không thù bù lại chênh lệch, chỉ có hiện tại hắn mới chân chính cảm nhận rõ ràng lợi hại của Sâm La Tử Ấn.

Liễu Mộ Bạch tuy cũng có thực lực Linh Luân cảnh, bất quá cũng chỉ mới trình độ sơ kỳ, vẫn hơn Mục Trần khá nhiều, nhưng không quá xa như Huyết Đồ hay Kỷ Tông có linh trận hỗ trợ.

Cũng nhờ nhiều yếu tố như vậy mà uy lực Sâm La Tử Ấn đã có thể bày ra rõ ràng.

So với Mục Trần, sắc mặt Liễu Mộ Bạch xanh mét, nhìn chằm chằm đối thủ, hắn nhiên là khó tin không thể lý giải nổi tại sao chỉ là một tên Linh Động cảnh hậu kỳ đích lại có thể chơi cứng như vậy. Dù bản thân còn thủ đoạn chưa dùng, nhưng dù sao cũng có thực lực Linh Luân cảnh, mạnh hơn Mục Trần không ít, thế mà rõ ràng không chiếm được thượng phong, thật khó mà tin được.

- Sao thế? Thấy ta nói đúng rồi hả? Vốn nghĩ ta chỉ là một con tép muốn giẫm đạp lúc nào cũng được, nhưng không ngờ thực tế lại không như tưởng tượng hay sao?

Mục Trần nhìn nét mặt xanh mét của Liễu Mộ Bạch, không khỏi cười nói trào phúng.

Liễu Mộ Bạch nghiến răng nổi giận, trên trán gân xanh hằn lên kín mít, chợt hắn hít sâu một hơi, đè nén phẫn nộ trong lòng, ánh mắt trở nên bình tĩnh khác lạ, trong thanh âm mang theo sự lạnh lẽo đáng sợ:

- Ngươi đúng là vượt ngoài dự kiến của ta, bất quá chỉ như vậy đã nghĩ rằng có thể đắc ý càn rỡ trước mặt ta thì còn quá sớm.

Linh lực đỏ rực trên cơ thể Liễu Mộ Bạch lại lần nữa tuôn ra ào ạt, lần này tràn ngập hung bạo và dày đặc sát khí.

Hiển nhiên, Liễu Mộ Bạch đã bị Mục Trần kích tướng lộ ra sát khí chân chính.

Tên kia đã quyết định, hôm nay dù bất cứ giá nào cũng phải giải quyết triệt để kẻ mà hắn ghét cay ghét đắng ngay tại đây.

Mục Trần nhìn thấy, hai mắt cũng nheo lại ra vẻ nguy hiệm, khóe miệng mỉm cười lạnh lẽo. Tuy hiện tại đối phó tên kia cũng có chút

phiền phức, nhưng nếu hắn không có ý muốn buông tha, vậy thì cũng không cần cho hắn một kết cục tốt.

Dưới bóng cây, hai người đối mắt nhìn nhau, sắc bén lạnh lẽo như lưỡi đao, lá cây xào xạc rơi xuống, không khí vô cùng căng thẳng.

"Rắc rắc."

Bất quá, chính ngay lúc không khí như cung giương hết cỡ, một tiếng động nhỏ từ trong rừng truyền ra phá vỡ khí thế cả hai, đông cứng trái tim hai người.

"Thịch thịch thịch...."

Những tiếng bước chân càng lúc càng gần, cuối cùng hơn mười bóng người đột ngột xuất hiện từ phía tiếng động trong rừng đó, từ phía sau Liễu Mộ Bạch tiến lại.

- Thiếu chủ, rốt cục tìm được ngươi!

Mục Trần nhìn mấy người vừa tới, chân mày nhíu lại, bọn họ đều là nhân mã Liễu vực.

Liễu Mộ Bạch đang lo lắng cũng thở phào nhẹ nhõm, quay lại nhìn Mục Trần châm chọc:

- Xem ra vận may của ngươi đã tận rồi a.

- Cũng chưa chắc....

Mục Trần nghe vậy, khoanh tay cười khẩy, liếc mắt nhìn xa xa phía sau, hắn cũng thấy vài bóng người quen thuộc đang phóng nhanh tới, đúng là mấy người của Đoạn Vĩ.

Nhân mã Liễu vực và nhóm người Đoạn Vĩ hiển nhiên đều nhận ra động tĩnh giao chiến bên này, mới cấp tốc chạy lại đây. Hai đoàn người

nhìn thấy nhau đều biến sắc, vội vàng vây quanh chủ nhân của mình bảo vệ, đưa mắt cảnh giác hằm hè quan sát đối phương.

Mục Trần lắc đầu, cơ thể căng thẳng cũng thả lỏng đi. Hiện tại hai bên đều người đông thế mạnh, không có cơ hội đơn đả độc đấu nữa, còn nếu mà bộc phát giao tranh quy mô này, e rằng sẽ dẫn tới không ít linh thú hung hãn của Hắc Minh Uyên, lúc đó thì cả hai đều gặp phải đại phiền toái.

Liễu Mộ Bạch hiển nhiên cũng rõ ràng việc đó, không cam lòng nhưng cũng đành chịu, nhếch mép cười:

- Lại nhặt được cái mạng nhỏ, vận khí không tệ.

- Mồm miệng lợi hại thì có ích gì, chừng nào có thể triệt để đè bẹp ta dưới chân, thì hẳn khua môi múa mép chưa muộn đâu.

Mục Trần sắc mặt bình thản đáp lời.

- Sẽ có lúc đó. Ta rất mong chờ nhìn gương mặt ngươi khi đó, để xem có còn giữ được cái vẻ mặt này hay không.

Liễu Mộ Bạch nhìn Mục Trần một hồi, không nhiều lời vô nghĩa nữa, vung tay dẫn đám người Liễu vực tiến vào rừng rậm.

Đoạn Vĩ nhìn đoàn người Liễu Mộ Bạch đã đi xa, cũng thở phào, quay sang hỏi thăm Mục Trần:

- Thiếu chủ, ngươi không sao chứ?

Mục Trần cười lắc đầu, con ngươi đen láy nhuộm một chút khí lạnh nhìn bóng dáng Liễu Mộ Bạch đằng xa. Lát sau mới quay đầu dẫn mọi người đi theo hướng ngược lại.

- Chúng ta cũng đi thôi, nhanh chóng hợp lại với phụ thân.

.....

Một đầm lầy khá rộng đen thui như mực, phía trên nó là một màn sương độc dinh dính ướt át. Sương độc chỗ này đặc biệt dày hơn nơi khác, nếu có ai đó can đảm xông vào, e rằng ngay cả thực lực Linh Luân cảnh cũng khó cầm cự được lâu.

Trên mặt nước của đầm lầy, thỉnh thoảng có những bong bóng khí vỡ ra, độc khí thản nhiên bốc lên, mặt nước lại có bùn đen cuồn cuộn, bùn đen lắng xuống, những đôi mắt dã thú hung tàn đỏ ngầu quét nhìn chung quanh.

Gần phía đầm lầy đó có một nhóm người mặt mày ủ dột lo âu, người đi đầu chính là Mục Phong. Hiện tại lão đang cau mày quan sát đầm lầy đen vô tận không thấy cuối trước mặt.

- Vực chủ, đầm hắc độc này rất khó vượt qua, trên không đầy sương độc căn bản không thể xông qua, nhưng nếu đi theo mặt nước đầm lầy thì e rằng ít ai sống sót qua những đợt công kích của lũ Hắc Độc Ngạc rình rập trong đó.

Bên cạnh Mục Phong, một thành chủ Mục vực đau khổ than thở.

- Có tìm được đường khác để tiến sâu vào Hắc Minh Uyên không?

Chu Dã cau mày dò hỏi.

- Có lẽ là có, nhưng nếu vậy cần mở rộng khoảng cách thăm dò, tiêu hao thời gian như thế sợ rằng chúng ta sẽ bị bọn Liễu vực bỏ xa mất.

Một người trả lời.

- Bọn người kia chuẩn bị thật chu đáo a!

Chu Dã cắn chặt răng, Liễu vực hiển nhiên đã sớm điều tra rõ địa hình Hắc Minh Uyên, nói không chừng hiện tại họ cũng không đi đường này, mà tìm những đường khác dễ đi hơn để tiếp tục đi sâu vào Hắc Minh Uyên.

Mục Phong cũng là thở dài một hơi, sau đó hỏi:

- Có tin tức bên nhóm tiểu Mục không?

- Vẫn chưa có, hay là để ta dẫn người đi tìm?

Chu Dã nói.

Mục Phong nghĩ nghĩ, vừa muốn nói chuyện, thần sắc khẽ động, cười nói:

- Không cần, ta nói rồi, tiểu tử kia khó ai có thể sánh bằng.

Nói xong, lão nhìn về một phía trong rừng, chỉ thấy cây cối nơi đó hơi xao động, mười mấy bóng người nhưng như thỏ nhảy ra, đang tiến về bên này, dẫn đầu là một thiếu niên khôi ngô, đúng là Mục Trần.

- Tía!

Mục Trần nhìn thấy đám người gần đầm lầy rốt cuộc cũng nở nụ cười vui vẻ, gian nan rồi cũng gặp lại được nhau.

- Không sao chứ?

Mục Phong vui vẻ hỏi han con trai.

Mục Trần lắc đầu, tiến đến gần, đưa mắt nhìn vào đầm lầy mênh mông, ra vẻ trêu tức:

- Tía à, xem ra lão gặp phiền toái lớn a.

Hẳn nhiên khốn cảnh thế này bất cứ ai cũng có thể nhìn ra Mục Phong chưa có cách nào giải quyết.

Mục Phong cả giận trừng mắt, nhưng cũng bất đắc dĩ thở dài một tiếng. Lão và Chu Dã dùng thực lực Thần Phách cảnh có thể miễn cưỡng xuyên qua đầm lầy, nhưng tùy tùng còn lại thì thật không có biện pháp.

- Cứ tiếp tục ngồi đây, e rằng Cửu U tước sẽ bị Liễu vực chiếm mất.

Chu Dã cũng cười khổ.

- Chu thúc, yên tâm đi, Cửu U tước ta nghĩ không dễ bắt vậy đâu.

Mục Trần trấn an lão, tuy hắn vẫn chưa thấy Cửu U tước, nhưng với lượng tin tức ít ỏi mà bộ hài cốt kia ghi lại, có lẽ Cửu U tước cũng không đơn giản.

- Hơn nữa cái chuyện đi xuyên qua đầm hắc độc này, cũng không phải là vô kế khả thi.

Mục Trần chậm rãi đảo mắt qua đầm lầy đầy kịch độc, mỉm cười thản nhiên nói.

- Nói chi rứa ku?

Nghe hắn nói lời ngạo mạn, Mục Phong, Chu Dã và mấy vị thành chủ đều cả kinh, ánh mắt nghi ngờ nhìn Mục Trần. Cái tên thiếu niên đó chỉ nhàn nhã phủi tay, thần thái thanh nhàn.

- Ngươi có biện pháp?

Mục Trần nhìn thần sắc vội vàng của đám người, cười khinh khỉnh gật đầu. Trong Linh Lộ, nhiều khu vực so với cái đầm lầy hắc độc này còn hung hiểm hơn nhiều a...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Giải Pháp

Mục Phong nhìn đứa con trai đang mỉm cười thong dong trước mặt, dù còn hơi nghi hoặc nhưng lại thấy thích thú, ngay cả bản thân lão kinh nghiệm phong phú cũng chưa tìm ra cách cho mọi người vượt đầm, con trai hắn giải quyết được sao?

- Nói thử xem làm thế nào, nếu chỉ là nói mò, lâu rồi ta cũng không giáo huấn ngươi đó.

Mục Phong cười nói.

Mục Trần nhìn vào đầm hắc độc mênh mang, nói:

- Đầm hắc độc này chim sẻ cũng khó bay lọt, còn bước vào sẽ lún sâu không thoát, bay lên trời sương độc dày đặc cũng khó vượt qua, nếu dùng những vật liệu nổi làm điểm đặt chân phóng qua, đúng là có thể đi trên nước, nhưng khổ nỗi khó đi như vậy trong thời gian dài, dừng lại thì bị Hắc Độc Ngạc đông vô kể lao tới xé xác.

- Mấy chuyện đó lẽ nào phụ thân ngươi không biết?

Mục Phong cười mắng một tiếng.

- Thật ra muốn qua cũng không khó, trong đầm này, có cái gì có thể tự do đi qua đi lại?

Mục Trần cười hỏi.

- Tự do qua lại?

Mục Phong nhăn trán suy nghĩ, chợt thốt lên:

- Là Hắc Độc Ngạc?

- Đúng, chỉ cần chúng ta bắt vài con Hắc Độc Ngạc, lột da bọc vào thuyền, có thể đi suốt trong đầm mà không bị vướng lại, mà mùi Hắc Độc Ngạc trên thuyền tản ra cũng tránh được công kích bất ngờ từ những con Hắc Độc Ngạc khác.

Mục Trần nói.

- Đơn giản vậy sao?

Mục Phong cau mày suy nghĩ, chưa tính tới những khó khăn khác, muốn xuyên qua đầm lầy dù rằng da Hắc Độc Ngạc có thể có tác dụng, nhưng khó mà bảo đảm cả đoàn được an toàn.

- Ha ha, thật ra còn cần một bước nữa.

Mục Trần cười cười, Hắc Độc Ngạc tuy khá đần độn, nhưng dù sao cũng là sát thủ đầm lầy, cũng không dễ đánh lừa chỉ bằng mùi hương.

- Bước cuối cùng này vẫn phải chờ những bước trước đó tiến hành hoàn tất trước đã. Tía, chuyện liệp sát Hắc Độc Ngạc là của mọi người nha.

Mọi người nghe thấy đều tròn mắt nghi hoặc, không ai đoán ra Mục Trần định làm gì.

- Tiểu tử ngươi, tốt nhất đừng có gạt ta!

Mục Phong gầm gừ, hiện giờ bọn họ cũng không có cách nào khác, hơn nữa thời gian cấp bách, còn dây dưa sẽ bị Liễu vực bỏ xa.

- Chu Dã, chúng ta ra tay, những người khác chuẩn bị làm thuyền.

Mục Phong trực tiếp hạ lệnh điều động mọi người.

- Vâng!

Tuy mọi người đều hoài nghi biện pháp của Mục Trần, nhưng một khi Mục Phong hạ lệnh, không ai dám không tuân theo, bắt đầu phân tán chặt cây để lấy gỗ.

Mục Phong và Chu Dã cùng tiến lên, linh lực hùng hồn trong cơ thể được điều động trào ra. Mục Phong thoáng động thân hình đã xuất hiện giữa không trung đầm hắc độc, linh lực rực lửa sau lưng bùng ra, hóa thành một con Viêm Điêu khổng lồ. Trên thân thể chim lửa bọc kín vảy bò sát đỏ hồng, hai cánh như cánh rồng, sức mạnh sung mãn, uy áp cường đại tỏa ra chung quanh, khiến những sinh vật dưới đầm hắc độc trở nên hoảng loạn, đầm lầy khuấy động, một con Hắc Độc Ngạc trồi ra khỏi bùn, hoảng sợ đề phòng nhìn bóng chim lửa trên không.

"Roarrr!"

Chu Dã cũng lơ lửng giữa không trung, phía sau là một đầu tê giác to như quả núi hiện ra, trọng lượng của nó khiến cho cả không khí cũng chấn động.

Phàm là cường giả Thần Phách cảnh luyện hóa tinh phách linh thú loại nào sẽ có đặc tính và sức mạnh của loài linh thú đó. Ví như Viêm Long Điêu tăng phúc cho Mục Phong tốc độ, còn Sơn Nhạc Linh Tê lại khiến cho Chu Dã có trọng lượng cực nặng và sức mạnh thể chất.

Mục Trần nhìn hai linh thú uy phong lẫm lẫm phía sau hai người, đôi mắt không kềm được vẻ thèm thuồng mong đợi. Thần Phách cảnh, quả là cường đại, hơn xa Linh Luân cảnh.

Chu Dã nắm bàn tay lại thành quyền, khẽ quát lên tung ra một nắm đấm, linh lực vàng sẫm như cột sáng từ tay lão phóng ra gào thét ầm ầm như đá núi lăn xuống, hung hăng nện xuống đầm lầy.

"Uỳnh!"

Mọi thứ rung chuyển, đầm lầy bị đào ra một cái lỗ cực sâu, xung lực khiến cho mười mấy con Hắc Độc Ngạc bị đánh bay lên khỏi mặt nước.

Mục Phong ngay lập tức phối hợp, Viêm Long Điêu sau lưng rướn cổ ré lên, ánh lửa cuồng bạo quét ra, quấn lấy những con Hắc Độc Ngạc bị bắn tung lên không.

Mười mấy con Hắc Độc Ngạc thực lực Linh Luân cảnh nháy mắt bị đánh chết. Mục Phong khống chế linh lực điêu luyện hất những cái xác cá sấu lên bờ, ngay chỗ những thủ hạ đang đứng chờ sẵn.

Khi Mục Phong và Chu Dã ra tay, cách đầm hắc độc không xa, nơi con đường ven vách đá, một nhóm người đang di chuyển chợt dừng lại, chính là những tên Liễu vực mà Mục Phong đã từng chạm trán.

- Cổ linh lực dao động này. . .

Liễu Tông dừng bước, nhìn về hướng dao động linh lực toát ra:

- Là Mục Phong và Chu Dã. . . xem ra chúng gặp phiền toái a.

- Chúng hẳn là đang mắc kẹt ở đầm hắc độc rồi. Ha ha, thực lực Mục Phong và Chu Dã muốn mạnh mẽ xông qua cũng không khó, bất quá tiêu hao cực lớn, còn muốn hỗ trợ đám thủ hạ đi theo, e rằng không có khả năng.

Liễu Kình Thiên đi đầu đoàn người quay mặt lại, cười nhạt:

- Nếu vậy thì lần tới chúng ta chạm trán bọn hắn ở sâu trong kia, chỉ có thể gặp tàn binh thôi sao, thật là mất hứng thú tranh giành a.

- May có đại ca suy nghĩ chu đáo, lúc đó nếu có cơ hội, đừng cho tên nào chạy thoát. Mục vực nếu không có Mục Phong và Chu Dã tọa trấn, hô hô, còn không phải là vật trong túi Liễu vực chúng ta được ư?

Liễu Minh cười nham hiểm.

Liễu Kình Thiên cười nhẹ gật đầu, đôi mắt ẩn chứa sát khí nhàn nhạt. Nếu quả thật có cơ hội, dĩ nhiên lão sẽ không buông tha. Bây giờ chỉ cần

đến chỗ kia trước, mai phục chờ đợi bọn tàn binh bại tốt bỏ hết tinh lực vượt qua đầm hắc độc, lúc đó mọi chuyện đã được định đoạt.

- Mục Phong a, cứ mặc ta ở lại Mục vực hưởng phúc thì không muốn, cứ nằng nặc đòi tranh đoạt Cửu U Tước với Liễu vực chúng ta, vậy cũng không trách ta được. . .

"Bùm".

Đất đai rúng động, Mục Trần đưa mắt nhìn mười mấy cái xác cá sấu được Mục Phong đưa tới, nhịn không được chép miệng. Đám Hắc Độc Ngạc này con nào cũng có thực lực Linh Luân cảnh sơ kỳ, vậy mà trong tay phụ thân và Chu thúc, một chút lực phản kháng cũng không có.

Mục Trần thầm tán thưởng một chút, gọi vài tên thủ hạ dùng đao khéo léo lột bộ da cá sấu, bên kia nhóm những vị thành chủ cũng đã chặt cây làm xong vài con thuyền nhỏ đơn giản, mới đem da cá sấu bọc lấy những con thuyền con con đó.

Nếu những con thuyền gỗ sơ sài này trực tiếp đi xuyên qua đầm, e rằng chưa được bao xa sẽ bị bùn lầy nhấn chìm. Nhưng khi bọc lấy da cá sấu còn sót lại một chút linh lực dao động, cũng vừa đủ để con thuyền có thể nổi trên mặt nước đầm.

Mọi người đều đã hoàn thành đâu đó, không hẹn mà cùng nhìn về Mục Trần, trong đầu ai cũng đang thắc mắc, liệu biện pháp này có thể giúp mọi người cùng vượt qua đầm hắc độc hay không?

- Tới phiên ngươi làm việc.

Mục Phong cũng nhìn Mục Trần, sắc mặt nghiêm túc nói:

- Ngươi đừng có làm ẩu, lỡ như trong đầm xuất hiện phiền phức, thì không có mấy người sống đuọc đâu.

- Tía cứ an tâm.

Mục Trần thành thật cười cười, rồi chỉ vào đầm lầy, nói:

- Chủ yếu chúng ta chỉ cần tránh công kích của bầy Hắc Độc Ngạc là không có gì phiền toái. Chúng vốn là linh thú trung cấp, nhưng vì luôn luôn sinh sống trong đầm lầy, nên tầm nhìn bị hạn chế. Chỉ cần có biện pháp khiến cho chúng nó bị loạn thị giác, kết hợp với khí tức từ da cá sấu này, dư đủ để chúng ta xuyên qua.

- Làm cách nào khiến chúng hoa mắt được?

Mục Phong nhíu mày dò hỏi.

- Cái này cũng do công lao của tía sắp xếp cho ta trong thời gian này học tập một chút linh trận . . .

Mục Trần mỉm cười, lòng bàn tay mở ra, tám linh ấn lung linh lơ lỉnh ở đầu ngón tay.

- Ngươi đã có thể bố trí linh trận ?

Nhìn thấy linh ấn trên đầu ngón tay của Mục Trần, Mục Phong và Chu Dã đều kinh ngạc sững sờ, thủ hạ Mục vực thì thần tình hâm mộ nhìn thiếu chủ.

- Tiểu linh trận mà thôi.

Mục Trần cười:

- Ta bố trí tiểu linh trận này gọi là Mê Hồn trận, có một chút hiệu quả mê hoặc, dù không lớn lắm nhưng dùng để đối phó mấy con cá sấu mắt mờ, thì vừa đẹp.

Mục Phong và Chu Dã vừa kinh ngạc vừa vui mừng pha một chút than thở. Không ngờ được Mục Trần lại có hiểu biết về linh thú không hề kém, thậm chí là còn lão luyện hơn hai người một chút.

Mục Trần nói xong, sắc mặt thay đổi, ngón tay động đậy, tám linh ấn biến mất chung quanh thuyền nhỏ. Mọi người chỉ mơ hồ cảm thấy không khí có một chút dao động khá kỳ lạ.

Mục Trần múa may thay đổi kết ấn, lát sau thở phào một hơi, lau mồ hôi trán:

- Được rồi!

Mọi người đều phóng mắt nhìn lại, thấy trên thuyền dường như có sương mù nhàn nhạt, che khuất bóng thuyền.

Cái độ che phủ của đám sương này, bọn họ nhìn qua liền thấy ngay, nhưng may thay Hắc Độc Ngạc lại không có được nhãn lực của con người bình thường.

- Thiếu chủ thật là tài năng a.

Đoạn Vĩ trầm trồ tán thưởng, trước kia đều đối đãi với tư cách thiếu chủ thiếu niên non nớt, nhưng bây giờ lại phát hiện, thiếu chủ của mình cũng không đơn giản.

Dù không biết biện pháp này đạt hiệu quả ra sao, nhưng chung quy vẫn có thể tạo lòng tin cho người khác.

- Khen sớm quá làm gì, nếu có ích thì mới đáng để khen, bằng không chỉ phí công, mà còn hại người.

Mục Phong tuy lời nói có vẻ không hài lòng, nhưng trong lòng đắc ý vui sướng không thôi. Dù vậy vẫn nói thế để cho con trai không quá tự mãn.

- Là lừa hay ngựa, cứ tới là biết.

Mục Trần bĩu môi, đẩy thuyền nhỏ xâm nhập đầm hắc độc, dẫn đầu đoàn người tiến lên.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Thủ Đoạn Độc Ác

"Póc."

Trong đầm hắc độc, một quả bóng khí màu đen cực lớn bốc lên, vỡ ra, độc khí tanh hôi từ từ tản ra, làm nồng thêm màn sương độc bao phủ trên không.

Chính lúc đó, ngay trong nơi không có mấy sinh khí, một con thuyền nhỏ bọc da cá sấu cẩn thận chầm chậm lướt đi trên mặt nước.

Trên con thuyền nhỏ, mọi người đều đứng im bất động, không dám tạo ra dù là một âm thanh nhỏ, đôi mắt gắt gao quan sát dòng nước đầm lầy đen chung quanh thuyền, linh lực trong cơ thể vẫn lặng lẽ chuyển động.

Đám người đó dĩ nhiên đã dùng đến giải pháp của Mục Trần. Thấy Mục Trần tự tin như thế, nhân mã Mục vực cũng phần nhiều tin tưởng, nhưng dù sao bản thân cũng đang xuyên qua tuyệt địa, chỉ một chút vô ý làm lật thuyền, rơi vào trong bùn đen của đầm lầy cũng không dễ chịu gì.

So với vẻ lo lắng nơm nớp của họ, Mục Trần lại bình tĩnh hơn nhiều, bất quá ánh mắt cũng quan sát kỹ càng chung quanh. Hiện tại trên thuyền đều là tinh anh của Mục vực, nếu sơ ý mất đi bất kỳ ai cũng là một tổn thất lớn.

Mục Phong đứng cạnh Mục Trần, gương mặt lạnh băng cũng khá nghiêm trọng, tư thế sẵn sàng một khi có tình huống xảy đến sẽ lập tức ra tay.

Con thuyền nhỏ chầm chậm xâm nhập đầm lầy, dần dần bên dưới lớp bùn nước đen cũng có động tĩnh, bùn đen tràn ngập độc khí chợt cuộn lên, một con Hắc Độc Ngạc cực kỳ dữ tợn nổi lên mặt nước, chậm rãi bơi tới thuyền nhỏ kia.

Mọi người trên thuyền nhìn thấy, khóe mắt giựt giựt, trái tim đập như trống trận.

Trên thuyền yên tĩnh không có tiếng động. Hơn mười đầu Hắc Độc Ngạc lượn lờ quanh con thuyền nhỏ, đôi mắt đỏ như máu xuyên qua lớp bùn hung tàn nhìn lên.

Ánh mắt mọi người bất giác trở nên căng thẳng tột độ.

Con thuyền được Mục Trần điều khiển vẫn duy trì tốc độ chậm chạp, nhẹ nhàng lặng lẽ xuyên qua đầm lầy, những con Hắc Độc Ngạc kia không ngờ chẳng có dấu hiệu nào sẽ công kích con thuyền, nhìn kỹ trong mắt chúng nó dường như có vẻ mơ màng mờ mịt, nhóm cường giả Mục Phong cũng thở phào thoải mái.

Hiển nhiên, những con Hắc Độc Ngạc linh trí thấp kém vẫn mơ hồ cảm thấy gì đó kỳ lạ, nhưng không thể hiểu nổi cái kỳ lạ đó là cái gì và đến từ đâu.

Thuyền nhỏ cuối cùng thuận lợi xuyên qua vòng vây của Hắc Độc Ngạc, nhưng mọi người cũng không dám thở quá mạnh, phải đến nửa giờ sau, bọn họ đều thấy bờ bên kia của đầm lầy mới dám thở ra sảng khoái, đẩy mọi thứ buồn bực lo lắng sợ hãi ra khỏi lòng.

- Hê hê, thật đúng là dễ dàng đi qua, thiếu chủ thật là lợi hại!

Không khí trên thuyền trở nên thoải mái, Đoạn Vĩ vui mừng tán thưởng không ngớt.

- Tía à, sao rồi? Không có làm mất mặt chứ?

Mục Trần trong lòng cũng thả lỏng, phủi tay mấy cái quay qua Mục Phong cười nói.

- Tiểu tử thúi!

Mục Phong cười mắng, nhưng khó giấu được nét vui mừng trong ánh mắt. Con trai hắn không ngờ đã trưởng thành quá mau chóng, đã có thể ra tay trợ giúp cho lão, không uổng công nhiều năm gà trống nuôi con.

- Tiểu Mục tử quả nhiên đã khác xưa.

Chu Dã cũng cảm thán hoài niệm. Từ khi Mục Trần trở về từ Linh Lộ, quả thật đã biến hóa không ít. Nếu trước kia hắn chỉ được nhận xét là nam hài tử khá thông minh, trong sáng và có tiềm lực thiên phú tốt, thì bây giờ đã có thể là một trang nam tử lưng dài vai rộng, gánh vác việc lớn.

Mục Phong khẽ gật đầu, bàn tay nhẹ nhàng xoa đầu Mục Trần, bất chợt lão nhảy lên, trực tiếp lao xuống đầm nước, tiến lên trước:

- Chúng ta cũng nên đẩy nhanh tốc độ đi, bằng không sẽ bị bọn Liễu vực bỏ xa.

- Vâng!

Tinh anh Mục vực hùng dũng nhận lệnh, lục tục lên bờ, vẫn giữ cảnh giác sắp xếp lại mọi thứ xong xuôi, bắt đầu tăng tốc đi sâu vào rừng rậm Hắc Minh Uyên.

Khi đám người Mục Phong thoát khỏi đầm hắc độc, trên một vách đá xa xa có vài ánh mắt lạnh lẽo từ trên cao đó quan sát bọn họ.

- Không ngờ cái bọn kia lại có thể bình an xuyên qua đầm hắc độc! Chúng làm thế nào được nhỉ?

Liễu Minh nhìn những bóng người đã đi khuất, đôi mắt khó tin lẩm bẩm.

- Xem ra Mục vực cũng có chuẩn bị.

Liễu Tông nhíu mày, vốn định thừa dịp đoàn người Mục vực hao binh tổn tướng trong đầm hắc độc mò lên thì liền tập kích, nhưng không thể đoán được đối phương lại nhẹ nhàng vượt qua chướng ngại.

Liễu Kình Thiên cũng lạnh lùng quan sát. Mục vực chuẩn bị chu đáo, đối với họ sẽ càng thêm uy hiếp. Bọn người kia nhất định phải bị trừ đi cho bằng hết, Cửu U Tước nhất định phải thuộc về Liễu vực. Chỉ cần có được Cửu U Tước, Liễu vực sẽ chân chính trở thành bá chủ Bắc Linh cảnh, mà Liễu Kình Thiên hắn, sẽ không còn gọi là Liễu vực chủ nữa, mà phải là Bắc Linh cảnh chủ!

Dã tâm phừng phừng thiêu đốt trong hai mắt Liễu Kình Thiên.

- Đại ca, bây giờ làm gì?

Liễu Minh hỏi, đoàn người của Mục vực đã nhanh chóng đi mất không thấy bóng.

- Không vội.

Liễu Kình Thiên cười nhạt:

- Kế hoạch này chúng ta đã chuẩn bị bao lâu chứ? Hắc Minh Uyên chúng ta dò xét từ lâu, Mục vực thì cứ đỏ mắt xông bừa một hướng mà cũng muốn đấu sao?

Ánh mắt âm u nhìn vào rừng sâu, lão cất giọng.

- Đi thôi, tới nơi đó ta sẽ dọn đại lễ tặng cho chúng.

. . .

Càng lúc càng đi sâu vào Hắc Minh Uyên, nhóm người của Mục Phong cũng càng thêm cẩn trọng. Khu vực này của Hắc Minh Uyên đã có dấu vết của linh thú cao cấp, nếu bị đám thú hung hãn đó dán mắt vào

thì sẽ cực kỳ phiền toái, dù sao cũng còn cần phải luôn cẩn thận để phòng bọn người Liễu vực.

Đội ngũ yên lặng xuyên qua rừng cây tăm tối, dọc đường thỉnh thoảng có gặp linh thú cũng không dám ra tay trước, mà chọn đánh một vòng khá xa nhanh chóng rời khỏi.

Dưới áp lực căng thẳng đó chừng nửa giờ, Mục Phong mới dẫn mọi người rời khỏi khu vực cây cối rậm rạp, tiến đến một vách đá một bên vực sâu đen ngòm. Trên vách núi có những khe nứt lớn chằng chịt, nhìn qua như cái miệng rộng của ác ma.

Mục Phong nhìn xuống vực thẳm đen ngòm, lông mày nhíu chắt, gương mặt nghiêm trọng.

- Chúng ta đã rất gần thâm sơn Hắc Minh Uyên....

Mục Phong chậm rãi nói:

- Khu vực này mới chân chính là Hắc Minh Uyên, ở đây đầy rẫy linh thú cao cấp sinh sống.

- Linh thú cao cấp.

Nhóm thủ hạ đều tỏ ra nghiêm túc, linh thú cấp bậc đó chính là sánh ngang với Mục Phong, cường giả Thần Phách cảnh.

- Trên đường đến đây, ta không cho giết một linh thú nào, vì đám linh thú cao cấp cực kỳ hiếu sát, mùi máu thoang thoảng cũng rất dễ khiến chúng để ý, mà với đội hình của chúng ta, chỉ cần hai đầu linh thú cao cấp cùng đến một lượt sẽ khiến chúng ta tổn thất thê thảm.

Mục Trần cũng gật đầu, nơi này hung hiểm hơn hẳn Bắc Linh Nguyên.

- Đi thôi, mọi người tăng cường cảnh giác

Mục Phong vung tay lên, đi trước dẫn đường, bước vào khe núi đen thui trên vách đá. Phía sau, Mục Trần, Chu Dã và thủ hạ cũng cẩn thận bám sát theo.

Vực thẳm Hắc Minh Uyên, trên không trung luôn có sương độc bao phủ, khiến cho không khí âm u ẩm ướt, thỉnh thoảng có những tiếng rít gào của thú dữ từ xa vọng lại, mang theo mùi vị chết chóc đe dọa.

Mục Phong cẩn thận bước đi trong bóng tối, tránh hết thảy những nơi có dấu hiệu xuất hiện linh. Mục Trần cũng nhận thấy được linh lực trong người Mục Phong và Chu Dã vẫn đều đều vận chuyển, luôn sẵn sàng để ra tay ứng phó tình huống bất ngờ.

Cẩn thận hành tẩu, đoàn người vẫn chưa gặp phải khó khăn gì. Thuận lợi khiến cho nhóm người Đoạn Vĩ phía sau cũng thầm thả lỏng, dựa theo tốc độ này, không bao lâu có thể đến được nơi sâu nhất của vực thẳm Hắc Minh Uyên.

Nhưng khi họ thả lỏng người, thì Mục Trần lại khác, càng yên tĩnh thuận lợi càng khiến hắn cảm thấy bất an.

Đến một con đường núi khác, Mục Trần khẽ liếc mắt nhìn Mục Phong, bốn mắt nhìn nhau, hắn cũng thấy rõ trong mắt cha một tia cảnh giác, dĩ nhiên lão luyện như Mục Phong cũng có cảm giác bất an như vậy.

Qua con đường núi đó, tầm nhìn phía trước chợt trở nên trống trải, một khu đất trống mênh mông trên sườn núi. Địa thế chỗ này là nơi giao nhau của ba tòa núi lớn, xung quanh đều là vách núi dựng đứng.

Mục Phong nhìn bãi đất phía trước, đôi mắt bất chợt tập trung, rồi ngẩng đầu nhìn chăm chú vào một nơi bí ẩn trên vách đá. Ở chỗ đó có vài bóng người chầm chậm hiện ra.

- A ha ha, Mục Phong, các ngươi đi cũng nhanh quá chứ.

Trên vách núi, Liễu Kình Thiên cười nhạt nhìn xuống đám người Mục Phong.

- Bọn Liễu vực, cẩn thận!

Chu Dã cũng nhìn thấ, quát khẽ cảnh báo mọi người, linh lực hùng hồn trong cơ thể bốc lên.

- Liễu Kình Thiên, các ngươi định làm gì thế?

Mục Phong trầm giọng quát, Liễu vực có vẻ biết rõ Hắc Minh Uyên như lòng bàn tay.

- Thấy các ngươi đi đường phải lo lắng cẩn thận như vậy, thật cũng không vui vẻ cho lắm, nên muốn làm giúp các ngươi vài việc.

Liễu Kình Thiên mỉm cười, nhưng trong nụ cười mang theo độc ác, lão vung tay lên, đám thủ hạ Liễu vực phía sau nâng lên những cái bình lớn, hung hăng ném xuống.

"Choang choang"

Bình rơi trên đất vỡ nát, bất chợt tung tóe những chất lỏng đỏ thẫm, không ngờ đều là máu tươi, mùi máu nồng nặc tràn ngập không khí, phán tán đi.

Mục Phong nhìn thấy cảnh đó nhất thời biến sắc.

- Hơi tiếc là máu linh thú dường như hiệu quả cũng không cao lắm.

Liễu Kình Thiên đưa mũi hít mùi máu tươi, đạm nhạt nhận xét, ánh mắt ác nghiệt. Bất chợt hắn vung tay lên, hơn mười thủ hạ Liễu vực bất ngờ bị đánh bay khỏi vách núi, thét lên kinh hãi.

"Đùng."

Liễu Kình Thiên mặt không đổi sắc đánh ra mấy luồng hào quang linh lực, hung hãn bắn vào mấy tên thủ hạ đang bay xuống.

"Uỳnh!"

Một tiếng vang gọn gàng cất lên, mười mấy người Liễu vực xấu số nổ tung trên không trung, máu me rơi xuống như mưa, một cảnh tượng vô cùng đẫm máu.

Ánh mắt Mục Phong bất giác trở nên u ám.

"Graoooow!"

Từ vực thẳm Hắc Minh Uyên đột ngột vang vọng những tiếng gầm rống dữ tợn, linh lực cuồng bạo toát ra mãnh liệt.

Linh thú cao cấp!

Sắc mặt Mục Phong cuối cùng trở nên tái mét, Liễu Kình Thiên quả thật thủ đoạn độc ác!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Mượn Thế

"Graoooow!"

Tiếng gào hung tàn từ xa vọng lại, Mục Phong, Chu Dã và cường giả Mục vực đều xanh mét mặt mày. Lúc này bọn họ đã bị Liễu vực đặt bẫy.

- Mục Phong, sao hả? Có thích đại lễ ta dành cho không nào?

Liễu Kình Thiên từ trên vách núi nhìn xuống đám người Mục vực, cất tiếng cười khoái trá châm chọc

- Liễu vực chúng ta lao tâm khổ tứ chuẩn bị cho kế hoạch Cửu U Tước này bao lâu kia chứ? Chẳng lẽ ngươi nghĩ bản thân nghe thấy vài tin tức thì có tư cách tranh đoạt với chúng ta sao?

- Đã vậy, đến đây rồi thì cũng coi như một lần buôn bán lỗ, mua một bài học xương máu đi.

Mục Phong vẫn lạnh lùng dán mắt vào Liễu Kình Thiên, nhưng không có lòng dạ nào mà đôi co với lão kia. Hai tròng mắt rung rinh động đậy, không ngừng nghĩ biện pháp hóa giải nan đề sắp tới. Tiếng thú rống vừa nãy hẳn nhiên là của linh thú cao cấp, nếu bị đám linh thú cao cấp dây dưa chế ngự, cho dù có thể giải quyết nhưng nhất định cũng bị tiêu hao nhiều, thậm chí có thể xuất hiện thương vong. Lúc đó lẽ nào bọn Liễu Kình Thiên kia lại nhân từ bỏ qua cơ hội đó.

Nhưng nếu hiện tại rút lui, cũng sẽ vướng vào bẫy tâm lý của Liễu vực, lúc đó bọn họ không bị ai cản trở dồn hết tâm lực đi săn Cửu U Tước. Đến khi họ bắt được Cửu U Tước rồi, thì nguy cơ của Mục vực sẽ càng lớn hơn.

Hoàn cảnh hiện tại quả thật tiến thoái lưỡng nan.

- Bây giờ phải làm sao?

Chu Dã lo lắng hỏi.

- Tùy cơ ứng biến.

Mục Phong sắc mặt vẫn tái xanh, thấp giọng trả lời.

Mục Trần bên cạnh cũng cau mày, bọn người Liễu vực quả thực đáng hận, luôn ngáng chân đẩy hắn ngã.

"Graoooow!"

Tiếng thú rống lại lần nữa vang vọng vách núi, rồi sau đó là tiếng xé gió cuồng mãnh truyền theo. Mọi người nhanh chóng nhìn thấy ba luồng hào quang từ vực thẳm Hắc Minh Uyên như điện xét lao đến, xuất hiện ở những vách núi chung quanh.

- Linh thú cao cấp, ba con!

Nhìn thấy chúng nó, Mục Phong giận dữ cắn răng.

Ba luồng hào quang tản đi, lộ ra ba thân hình cao lớn, mắt thú đỏ ngầu tràn ngập hung tàn hiếu sát.

Trên vách đá bên trái là một con sư tử to lớn toàn thân màu đỏ, trên lưng có một đôi cánh nhọn màu tím, uy phong lẫm lẫm.

Vách núi bên phải là một cự thú đen như nhung, nhìn qua như được đúc từ sắt thép mà thành, ánh mặt trời chiếu vào cơ thể nó, ánh sáng phản xạ ra như chiếu vào những thứ máy móc chết chóc.

- Tử Dực Sư!

- Hắc Thiết Thú!

Đoạn Vĩ nhìn thấy hai cự thú, sắc mặt kinh hãi hô lên. Quả nhiên là linh thú cao cấp, hai tên to đầu này đã có thực lực Thần Phách cảnh sơ kỳ.

- Kia là. . . Thủy Hỏa Hạc!

Mục Phong chỉ đảo mắt qua hai đầu cự thú cao cấp, nhưng lại tập trung hơn về vị trí linh thú cuối cùng, nhìn chằm chằm vào nó. Đó là một con hạc đen cực lớn, hai cánh của nó rất đặc biệt, một bên giống như nước có màu lam, bên kia lại phừng phừng rực lửa đỏ sẫm. Khi nó đập cánh, như có nước và lửa tỏa ra từ đôi cánh, nhìn rất lộng lẫy.

Nhưng cái lộng lẫy đó ở đây lại mang theo khí tức chết chóc và lực lượng kinh khủng.

Thủy Hỏa Hạc chính là linh thú có thực lực mạnh nhất trong ba con, đạt tới Thần Phách cảnh trung kỳ!

- Mục Phong à, xem ra vận may của các ngươi tốt thật đấy, cả Thủy Hỏa Hạc cũng bị thu hút tới, chúng ta sẽ đợi xem một hồi săn thú hấp dẫn phấn khích a.

Liễu Kình Thiên nhìn thấy chiến lực hai bên, càng khoái trá cười to hơn, sau đó vung tay kéo đám người Liễu vực nấp vào sau vách đá. Hiện tại bọn linh thú đã bị hấp dẫn bởi những con mồi bên dưới, sẽ không để ý đến bọn họ trên này.

- Tên chó má!

Chu Dã nghiến răng nghiến lợi, lửa giận tràn ngập.

- Vực chủ, bây giờ làm gì đây? Nếu chúng ta chiến đấu với ba linh thú cao cấp này, dù có thể giải quyết chúng nó thì bọn người Liễu vực cũng sẽ lợi dụng sơ hở đánh lén.

Đoạn Vĩ cất giọng hỏi, gương mặt vô cùng lo lắng.

Mục Phong vẫn yên lặng, ba linh thú cao cấp kia đã chú ý đến họ, nếu không muốn chiến đấu cũng chỉ có htể rút lui. Nhưng đã đến tận đây lại không công mà rút, lão thật sự không cam lòng.

Đoạn Vĩ nhìn thấy Mục Phong đang trừng mắt suy nghĩ, cũng không dám quấy rầy, chỉ có thể cẩn thận canh phòng những con linh thú cao cấp đang hăm he trên kia, mà trong lòng bàn tay đã ướt đẫm mồ hôi.

Mục Trần cũng hiểu rõ tình hình hiện tại, ý nghĩ trong đầu cấp tốc xoay chuyển, chợt hắn nheo mắt lại, một tia sáng nảy ra trong đầu.

- Tía!

Mục Trần nhẹ nhàng lên tiếng.

- Hử?

Mục Phong bất an đáp lời, trong ánh mắt đầy phiền não, thực sẽ đã rất đau đầu

- Tía và Chu thúc có thể ngăn cản ba con linh thú cao cấp này chứ?

Mục Trần nói.

Mục Phong nhìn hắn, gật đầu bất đắc dĩ, nói:

- Nhưng ta và Chu thúc của ngươi sẽ phải tiêu hao không ít tinh lực, khi đó Liễu Kình Thiên tất nhiên sẽ ra tay.

- Hai người không cần giết chết bọn chúng, chỉ cần cầm cự thôi, đồng thời cũng không được để bản thân tiêu hao qua nhiều.

Mục Trần nói.

- Cứ giằng co như vậy thì cũng không có gì tốt.

Mục Phong nhíu mày, nói:

- Nếu không thể giết được chúng, thì bọn ta cũng chỉ có thể lui.

- Ta có biện pháp giải quyết chúng nó.

Mục Trần khẩn khoản nói.

Mục Phong bất giác hơi giật mình, đưa mắt kinh ngạc nhìn Mục Trần, Chu Dã bên cạnh còn tưởng mình nghe lầm.

Ba linh thú cao cấp a, thực lực hoàn toàn sánh ngang ba vị cường giả Thần Phách cảnh, Mục Trần chỉ có Linh Động cảnh hậu kỳ, lấy cách gì giải quyết chúng nó?

Mục Trần nhìn thấy ánh mắt của mọi người, hơi bất mãn nói

- Không hẳn phải nhờ nắm tay mới có cách giải quyết, có một cách, gọi là mượn thế. Ta thích nhất cách đó, trong Linh Lộ nó đã cứu sống ta không ít lần.

- Vậy ngươi nói xem ngươi sẽ làm sao?

Mục Phong nhịn không được hỏi, cũng không tin lắm con trai lão có biện pháp đối phó linh thú Thần Phách cảnh.

- Bây giờ không có thời gian giải thích, hai người cố gắng kéo dài thời gian cho ta chuẩn bị.

Mục Trần nhìn ba linh thú đang chực chờ lúc nào cũng có thể tấn công kia, không còn cách nào giải thích ngắn gọn đành phải giục.

Mục Phong và Chu Dã đều nghe thấy, liếc nhìn nhau, rồi cũng bặm môi gật đầu. Hiện tại Mục Trần cũng có không ít lòng tin của họ, thực sự trấn an họ không ít. Nếu hắn đã nói chắc như thế, vậy thì cũng nên giao cho hắn.

- Chiến trường trước mặt là của hai người.

Mục Trần không nói nhiều, lập tức xoay người chạy ngược ra ngoài.

- Có kẻ chạy trốn.

Vài tên thủ hạ của Liễu Kình Thiên vẫn chăm chú theo dõi tình huống bên dưới, nhìn thấy Mục Trần đào tẩu, khẽ quát lên cảnh báo.

- Là Mục Trần, hắn muốn làm gì? Chẳng lẽ bỏ trốn một mình?

Liễu Mộ Bạch nghi hoặc lầm bầm, không hiểu sao nhìn Mục Trần bỏ chạy hắn lại thấy bất an.

- Quên đi, mặc kệ hắn, một tiểu tử Linh Động cảnh hậu kỳ, không có Mục Phong bảo vệ, e rằng muốn ra khỏi Hắc Minh Uyên cũng không được.

Liễu Kình Thiên thì không quá để ý, vì chân chính hai trụ cột của Mục vực là Mục Phong và Chu Dã, Mục Trần hiện tại chẳng có được uy hiếp gì.

Liễu Mộ Bạch cũng gật đầu, hắn rất cẩn trọng với Mục Trần, nhưng cục diện thế này cũng không tin tên kia có thể xoay chuyển được.

"Ùn ùn ùn ùn!"

Khi bọn họ đang nói chuyện, linh lực hung tợn phía dưới kia bùng nổ, Mục Phong và Chu Dã dẫn đầu lao đến chỗ ba linh thú cao cấp đang chực chờ tấn công.

Mục Phong ra tay ngăn cả Thủy Hỏa Hạc và Hắc Thiết Thú, lão là cường giả Thần Phách cảnh hậu kỳ, dù một mình chống hai vẫn không lâm vào thế hạ phong.

Còn Chu Dã chỉ là Thần Phách cảnh sơ kỳ, đối chiến Tử Dực Sư cũng chẳng phân biệt được cao thấp.

Đối chiến kinh người bất chợt tạo thành những đợt linh lực trùng kích chấn động xung quanh, mỗi lần giao phong va chạm, cả không khí cũng chấn động.

Liễu Kình Thiên cười toe toét nghiền ngẫm quan sát chiến đấu nổ ra bên dưới, ánh mắt băng hàn đắc ý

- Mục Phong, cứ đánh thoải mái, ngươi đã không muốn rút lui, vậy thì bỏ xác ở đây vậy!

Khi đại chiến bùng nổ trong núi, Mục Trần đã nhanh chóng quay lại bên ngoài, rời khỏi khu vực núi đá trở lại rừng rậm. Nhìn vào cánh rừng âm u, hắn lật tay, một cây sáo nhỏ với hoa văn kỳ dị xuất hiện.

Chính là thứ mà hắn vừa vô tình thu được trên ngọn hắc thụ kia: Linh Trùng Địch!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Dụ Ong

Mục Trần nắm chặt chiếc sáo nhỏ lạnh lẽo, ánh mắt lộ vẻ do dự, rồi quyết tâm đặt cây sáo lên miệng, linh lực trong cơ thể tràn vào Linh Trùng Địch phát ra những tiếng sáo nhỏ hỗn loạn.

Mục Trần không phải Linh Trùng sư, dĩ nhiên không thể sử dụng thành thạo Linh Trùng Địch, nhưng dù sao cũng có miệng để thổi. Linh Trùng sư có thể tùy tâm sở dục điều khiển bất kỳ loại côn trùng nào mà họ muốn, Mục Trần thì không làm được nhưng may là tộc đàn côn trùng khổng lồ nhất Hắc Minh Uyên này hẳn phải là Phệ Linh Phong, cho nên chỉ cần thổi Linh Trùng Địch, có thể dẫn chúng tới không biết chừng.

"tuuuuuuuu!"

Hoa văn trên thân Linh Trùng Địch lấp lánh sáng lên, phát ra âm thanh kỳ lạ khuếch tán đi rất xa.

Âm thanh mỏng manh không quá lớn, thậm chí nếu không tập trung rất dễ bỏ qua nó, nhưng đối với loài côn trùng, những sóng âm rất nhỏ này lạy khiến chúng rất mẫn cảm.

Mục Trần không ngừng rót linh lực quán chú vào Linh Trùng Địch, sóng âm liên tục tản ra, đồng thời cũng quay nhìn vào vực thẳm Hắc Minh Uyên, nơi đó linh lực dao động càng lúc càng thêm cuồng bạo, xem ra cha và Chu thúc đang giao chiến kịch liệt với ba con linh thú cao cấp kia.

Nhanh lên!

Mục Trần tỏ ra lo lắng nhủ thầm. Ba con linh thú kia không phải con sâu cái kiến, hai người họ bị chúng nó vây công, càng lâu thì sẽ càng tiêu hao lớn, e rằng đến khi không chịu nổi nữa thì bọn người Liễu vực đang rình rập kia sẽ xông ra cắn xé.

Mà cảnh tượng đó dĩ nhiên không phải điều Mục Trần muốn nhìn thấy.

Tiếng sáo thanh tao từ từ lan rộng, nhưng vẫn không có động tĩnh gì dao động trong cánh rừng tịch mịch trước mặt, khiến cho Mục Trần càng lúc càng bồn chồn, ánh mắt hoang mang, không lẽ biện pháp này vô hiệu?

Dù trước mặt Mục Phong tỏ ra tự tin kiêu hãnh, nhưng cũng chỉ là tỏ thái độ trấn an bọn họ mà thôi. Mục Trần biết trong lòng phụ thân rất không cam tâm rút đi, để cho Liễu vực thoải mái chiếm được Cửu U tước, nhưng cũng không muốn bọn kia lợi dụng sơ hở đánh lén bọn họ, chỉ có thể nghĩ đến biện pháp không chắc chắn này để phá đi cục diện bất lợi.

Nhưng nếu đàn Phệ Linh Phong mà không tới, cái gọi là "phương pháp mượn thế" của hắn sẽ hoàn toàn phá sản.

- Mấy đại ca, nể mặt ta đi mà!

Mục Trần than thở lẩm bẩm.

Mới đó mà đã trôi qua hơn 10 phút, Mục Trần vẫn lo lắng chờ đợi, nhưng trong vực thẳm kia truyền ra dao động linh lực càng lúc càng dữ dội, thậm chí cả đá núi cũng rung động, hiển nhiên chiến đấu đã đến lúc vô cùng gay cấn.

Không còn thời gian nữa a!

Mục Trần cắn răng vừa định vứt bỏ quay lại, chợt ánh mắt tập trung, nhìn về một phía tối đen trong rừng. Ngay sau đó hai mắt mở lớn mừng

rỡ như bắt được vàng.

- Tới đây nào!

Phía xa xa hướng đó, một đám mây đen phô thiên cái địa như cuồng phong bão táp kéo tới, những âm thanh vo ve ầm ầm trời đất vang vọng đi rất xa.

Tía, viện binh cuối cùng đã đến kịp!

Mục Trần kiềm nén sự mừng rỡ trong lòng, xoay đầu nhanh chóng chạy ngược trở lại.

. . .

"Uỳnh!"

Trong khu đất nơi sườn núi, linh lực cuồng bạo quét tứ tung, chấn những mảnh đá núi run rẩy, nhiều cự thạch trượt ra lăn ầm ầm xuống theo vách đá.

Đoạn Vĩ lo lắng nhìn hai vòng chiến, hai người ba thú đang kịch liệt chiến đấu, hung hăng sấn vào nhau, xung quanh là đá vụn bị chấn thành bột bay lả tả.

- Đáng chết!

Đoạn Vĩ nhìn thấy chiến cuộc giằng co, đưa mắt nhìn về phía vách núi, nơi đó đang có những tiếng cười trào phúng đắc ý vang lên. Hẳn nhiên cục diện mà Liễu vực cố ý sắp đặt đã trở thành hiện thực.

- Thiếu chủ còn chưa trở về sao?

Một vị thành chủ nhìn ra ngoài, lo lắng hỏi.

Đoạn Vĩ lắc đầu, lão cũng không rõ Mục Trần có cách gì, chỉ bất quá trước đó nhìn biểu hiện của hắn rất đáng tin cậy, nhưng cũng không biết cách của hắn có thể phá được cục diện nguy khốn này hay không.

- Ráng chờ chút đi, bọn Liễu vực nếu dám ra tay, chúng ta cũng không cho chúng nó dễ sống!

Đoạn Vĩ cắn răng nói.

Mọi người cũng nghiêm túc gật đầy, ánh mắt căm thù nhìn lên vách đá.

Ngay khi mọi người vẫn đang căng thẳng sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào, bất chợt có tiếng chân hối hả từ đằng sau chạy tới. Đoạn Vĩ quay đầu nhìn, thì thấy Mục Trần nhanh chóng trở lại.

- Thiếu chủ!

Đoạn Vĩ mừng rỡ hô lên.

- Tía, Chu thúc, lui mau!

Mục Trần vừa tới liền quát lớn.

Mục Phong và Chu Dã vừa chiến vừa cầm chừng, đang nóng lòng mong tin tức của Mục Trần thì nghe hắn gọi, thân hình nhanh như gió bắn lui, nhưng ba con linh thú cao cấp vẫn theo sát không buông.

Mục Trần nhìn ba con linh thú đang đuổi theo hai người, bàn tay chợt nắm lại, một cái chai xuất hiện trong tay, mở nắp bình, một mùi hương kỳ lạ phát ra.

"Bang!"

Mục Trần vỗ nát chai, chất lỏng màu đen trong đó bắn ra, hai tay hắn vũ động, linh lực như cuồng phong cuốn lấy lượng chất lỏng đó bắn tới ba con linh thú đang điên cuồng truy kích.

Dung dịch màu đen lạnh tanh dính đầy thân thể chúng nó, nhưng chẳng khiến một con nào bận tâm, vì căn bản thực lực của Mục Trần

không đủ uy hiếp bằng hai cường giả trước mặt, càng không nói chất lỏng kia chẳng hề toát ra mùi vị gì nguy hiểm.

Đoạn Vĩ nhìn thấy hành động kỳ quái của Mục Trần, cũng không hiểu mô tê ra làm sao.

- Nhanh chóng chạy vào khe núi kia!

Mục Trần quát lớn chỉ về một cái khe núi cách đó không xa.

Đoạn Vĩ chưng hửng không hiểu, bất quá vẫn nghe theo dẫn mọi người chạy qua đó. Mục Trần cũng nhanh chóng tiến sát theo, Mục Phong và Chu Dã đi cuối đoạn hậu, linh lực hùng dũng nhất tề bùng nổ, chấn lui cả ba con linh thú văng ngược lại.

- Chúng làm cái gì thế?

Nhóm người Liễu vực thấy bên dưới đang trốn chui trốn lủi vào một cái khe núi, cũng khó hiểu lẩm bẩm. Chui vào cái hang đó chẳng phải là đường cùng sao? Tại sao lại tự cắt đường lui? Mục Phong sao lại ngu xuẩn như thế?

Liễu Kinh Phong nhíu chặt lông mày, lão luyện như Mục Phong chắc chắn không làm cái chuyện vô ích ngu xuẩn.

- Đại ca?

Liễu Minh quay qua khẽ hỏi, hắn nhiên hắn cũng chẳng biết ra làm sao.

Liễu Kinh Phong híp hai mắt, đột nhiên sắc mặt biến đổi, nhìn về phía con đường núi dẫn vào đây, những tiếng "zù zù" nho nhỏ càng lúc càng lớn hơn vang vọng vào đây.

- Đó là. . . Phệ Linh Phong?

Liễu Minh cũng ngay lập tức nhận ra, nhìn thấy ngay một đám mây đen sát thủ kinh hoàng bao phủ không trung đang lan dần đến.

"Graoooow!"

Ba linh thú cao cấp cũng nhận ra bầy Phệ Linh Phong đang tiếp cận, trở nên bất an gầm lên. Đối mặt với lượng Phệ Linh Phong đông đảo đến thế thì bọn chúng cũng gặp nguy hiểm rất lớn.

Đám mây đen như lũ cuốn tràn vào bình địa trên núi, không hề giảm tốc, như lũ cuốn thét gào lao đến ba con linh thú cao cấp dưới ánh mắt kinh hãi của hai bên nhân mã.

"Graoooow!"

"Groooookm!"

"Hyak!"

Bị mây đen bao phủ, ba con linh thú cao cấp điên cuồng gào thét giãy giụa, linh lực cuồng mãnh liên tục bùng nổ, cả ngàn Phệ Linh Phong rơi rụng như lá khô đàn đàn lũ lũ, thế nhưng vẫn như muối bỏ biển, không khiến đám mây suy suyễn chút nào, đành cam chịu bị chúng chôn vùi.

Tiếng thú rống trong đám mây càng lúc càng nhạt, bọn người Mục Phong nhìn cảnh tượng đó mà nổi da gà, tê ngứa cả người, kinh hãi nuốt nước bọt. Sau đó không hẹn mà tất cả cùng nhìn thiếu niên đang mỉm cười tươi tắn, sắc mặt đều cứng đơ.

Đây là kế "mượn thế" của hắn sao?

Nhưng hắn làm cách nào có thể dẫn dụ đàn Phệ Linh Phong tới đây, lại chỉ tấn công có ba con linh thú kia mà thôi?

Bản lĩnh này, quả thật khó ngờ!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Đến Nơi

"Vù vù vù!"

Phệ Linh Phong với âm thanh độc đáo lan ra văng vẳng dội qua dội lại trên vách núi, khiến người ta cảm thấy lông tóc dựng đứng, đặc biệt là đám mây đen trước mặt đang kịch liệt vặn vẹo dưới sự giãy dụa vô vọng của ba con linh thú cao cấp.

Ba con linh thú cao cấp có thực lực cường hãn điên cuồng phản kháng, khiến mặt đất phủ đầy thi thể Phệ Linh Phong. Thế nhưng bầy đàn đông vô ngần, không hề có dấu hiệu lùi bước, những con mắt đỏ ngầu khóa chặt vào ba con mồi dữ dằn trước mặt, liên tục xông tới như sóng lớn trùng kích vào chúng nó.

Dòng lũ đen chợt hóa thành lốc đen. Cơn lốc kia dữ dội lướt qua, để lại những chiếc xương trắng rơi rụng trên đất.

Hai đám người trốn trong hốc núi đều cảm thấy tê dại trước cảnh tượng đó, bất kể bên nào bị cuốn vào cơn lốc đen kia chắc chắn cũng sẽ chung số phận với ba con linh thú cao cấp có thực lực mạnh mẽ.

Mục Trần cũng nấp kỹ trong khe núi, ánh mắt chăm chú nhìn ra ngoài, Linh Trùng Địch và bình chất lỏng màu đen quái lạ kia đều được cất kỹ trong Giới Tử Xuyến, không dám cầm nơi tay. Lỡ như hấp dẫn bọn Phệ Linh Phong kia, quả thật nơi này trên trời không lối dưới đất không đường a!

Lốc xoáy cuốn đi chừng 10 phút, linh lực dao động cuồng bạo càng lúc càng yếu đi rồi tắt hẳn.

Khi ba luồng linh lực dao động biến mất, mọi người chứng kiến đều hiểu rõ ba linh thú cao cấp đã hoàn toàn vong mạng, bởi sự tấn công cuồng dã của những con Phệ Linh Phong thực lực yếu ớt kia. Đám người Mục Phong nín thở không rét mà run. Một con Phệ Linh Phong chẳng đáng là gì, nhưng khi hội tụ thành bầy đàn, lại trở thành một trong những bá chủ của khu vực Hắc Minh Uyên.

Đám mây Phệ Linh Phong sau khi giải quyết gọn ghẽ con mồi, vẫn còn xoay vòng vần vũ trên không một hồi, mới từ từ mang theo âm thanh "zù zù" nhức óc theo đường cũ rời đi.

Đợi đến khi hoàn toàn mất bóng đàn Phệ Linh Phong kia, toán người của Mục Phong mới dám bước chân ra khỏi khe núi, nhìn vào bãi đất trên sườn núi mà lúc nãy hai cường giả giao phong với ba con linh thú uy phong lẫm lẫm, nơi đó chỉ còn lại xương trắng vương vãi, thỉnh thoảng vài vết máu còn dính lại trên xương, nhìn qua rất ghê rợn.

Mục Trần lại nhàn nhã thong thả bước tới, moi móc tìm kiếm ba cái xương đầu của ba con linh thú kia, moi ra ba khỏa tinh phách chói mắt cực kỳ không chút khách sáo bỏ vào Giới Tử Xuyến.

Tinh phách linh thú cao cấp a, giá trị hơn xa mấy thứ mà trước kia hắn thu được ở Bắc Linh Nguyên. Tinh phách cấp độ này khiến không ít cường giả Thần Phách cảnh đỏ mắt thèm muốn.

Xong xuôi đâu đó, Mục Trần mới ngẩng đầu lên nhìn vách núi trên cao, cười nói

- Các vị còn chiêu trò gì nữa không? Hay là dẫn tới vài con linh thú nữa đi, ta lại gọi đám Phệ Linh Phong kia tới thu hoạch tinh phách linh thú cao cấp a!

Trên vách núi đá, bọn Liễu vực đều mặt mày nhăn nhó khó coi, Liễu Kinh Thiên cũng trừng mắt gắt gao nhìn Mục Trần, thần sắc khó tin:

- Phệ Linh Phong là do ngươi đưa tới?

Mục Trần nét cười dần chuyển sang đanh ác

- Không phải ta thì chẳng lẽ là ngươi? Ta thấy các ngươi cũng nên nhanh chân lăn khỏi Hắc Minh Uyên đi, bằng không lần sau Phệ Linh Phong xuất hiện, số phận các ngươi cũng không khác mấy thứ này đâu.

Thủ hạ Liễu vực nghe xong chợt giật mình rối loạn, đám người Liễu Tông, Liễu Minh cũng kinh hãi thất sắc. Lợi hại của đám Phệ Linh Phong ra sao họ cũng tận mắt chứng kiến rồi, nếu bản thân bị dính vào đó, thật không đủ cho bọn nó xỉa răng.

- Tiểu tử chưa dứt sữa mà dám sủa bậy, muốn đe dọa ta, ngươi còn non lắm!

Liễu Kinh Thiên nổi giận, nhưng lại tỏ ra lạnh lùng, cười nhạt

- Có lẽ đàn Phệ Linh Phong thật đúng là do ngươi dẫn tới, bất quá vô phương điều khiển chúng nó. Cái đám sương đen lúc nãy của ngươi có lẽ là thứ khiến cho đàn Phệ Linh Phong điên cuồng công kích ba con linh thú cao cấp phải không?

Mục Trần mỉm cười, nhưng trong lòng cũng rất kinh ngạc. Liễu Kinh Thiên ánh mắt sắc bén, mọi hành động của hắn lúc nãy đều không thể qua mắt nổi.

- Mục Phong, ngươi có đứa con trai cũng thú vị đấy!

Liễu Kinh Thiên lạnh lùng nhìn Mục Phong, vốn hôm nay đã có thể khiến Mục vực hao tổn nguyên khí, đến phút cuối lại bị một thiếu niên khiến cho thất bại, trong lòng lão đã tích tụ một bụng tà khí.

Mục Phong ra vẻ khách sáo cười đáp lại

- Ha ha ha, quá khen quá khen. Liễu Kinh Thiên ngươi còn trò gì hay không? Hay là tự mình ra tay đi, cũng lâu rồi không lĩnh giáo nhà ngươi, đến đây chúng ta cùng đấu một trận?

Liễu Kinh Thiên gương mặt u ám, tuy trong lòng nổi giận, nhưng lão hiểu rõ hiện tại chưa phải lúc phân tranh với Mục vực, vì nếu có thắng được cũng tổn thương quá lớn, căn bản không có biện pháp tiếp tục bắt Cửu U Tước.

- Để xem các ngươi đắc ý được bao lâu nữa!

Liễu Kinh Thiên lạnh lùng gằn từng tiếng, không nói thêm lời nào vung tay lên dẫn toán người Liễu vực nhanh chóng tiến sâu vào vực thẳm Hắc Minh Uyên. Hiện tại không cần phí thời gian ngăn cản Mục Phong, chẳng có ích lợi gì.

- Đi, bám sát bọn họ!

Mục Phong nhìn thấy Liễu vực di chuyển, cũng quát khẽ ra lệnh, thân hình nhanh chóng lao đi, dẫn người Mục vực bám theo sau lưng Liễu Kinh Thiên một đoạn. Nếu kế hoạch của Liễu vực thất bại, chắc chắn sẽ trở thành con mồi cho Mục vực đi săn.

Hai đoàn người, một trước một sau nhanh chóng xuyên qua Hắc Minh Uyên. Lúc này, đám người của Liễu Kinh Thiên cũng trở nên hiền lành hơn nhiều, chẳng để mưu kế gì lại để quấy rối phía sau, gấp gáp tiến lên.

Hai đoàn người di chuyển nhanh nhưng khá cẩn thận, không hề kinh động những linh thú sinh sống ở đây.

Chừng nửa giờ sau, vực thẳm tối tăm dần biến mất, đất đai rộng mở trở nên bằng phẳng mênh mông.

Mục Phong dẫn đội ngũ rời khỏi khu vực núi đá, xuất hiện ở một gò đất cao, phóng mắt nhìn về phía trước, đột nhiên nghiêm mặt.

Phía trước là một thung lũng đen mênh mông, mặt đất dường như là trầm tích núi lửa, cây cối cháy đen. Nhưng cái khiến cho Mục Phong biến sắc chính là xương trắng phủ đầy khắp nơi.

Những bộ xương đó, xét thể hình chắc hẳn là linh thú, tư thế chúng nó như đang điên cuồng bỏ trốn khỏi một thứ gì đó kinh khủng, khiến bản thân không thể kiềm chế nỗi sợ hãi.

Mục Trần nhìn chằm chằm vào mặt đất phủ đầy xương trắng, cũng bồn chồn hít một ngụm khí lạnh. Chỗ này đã xảy ra chuyện gì? Sao lại có nhiều linh thú chết hàng loạt như thế....

Phóng tầm mắt xa hơn, trung tâm thung lũng xuất hiện một miệng núi lửa hắc ám, trên đỉnh núi lõm xuống một cái trũng đen ngòm, nhìn qua ác quỷ há miệng, đang muốn cắn nuốt cả trời đất.

- Chỗ này....

Mục Trần cũng giống cha nghiêm mặt lại, cảnh tượng trước mắt có vẻ khá quen thuộc, bất giác hắn nhận thấy đây đúng là cảnh tượng đã hiện ra trong miếng đồng bí ẩn kia, thật không khác chút nào!

Mục Trần quay đầu lại, đối mắt nhìn Mục Phong, thấy rõ nét vui sướng kinh dị trong tâm tư của cha.

Hiển nhiên, nơi này chính là địa bàn của Cửu U Tước!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Quái Nham

Thung lũng hắc ám, mang theo gió nhẹ lành lạnh thổi qua, những bộ xương khẽ nhúc nhích, phát ra những tiếng lách cách rợn người.

- Đây chính là địa bàn của Cửu U Tước!

Trên con đường tiến vào thung lũng, hai đoàn người đều trừng mắt nhìn chằm chằm ngọn núi lửa đen hùng vĩ, ánh mắt thèm thuồng khát khao.

Liễu Kinh Thiên hai mắt sáng quắc bất giác liếc nhìn Mục Phong không xa phía sau, khẽ cười bí ẩn, linh lực hùng hồn toát ra, thân hình như tên rời cung bắn thẳng đến ngọn núi lửa.

Ngay sau đó Liễu Tông, Liễu Minh, Liễu Mộ Bạch cũng lập tức bám theo.

- Lên!

Mục Phong cũng uy nghi ra lệnh, linh lực hùng hậu trong cơ thể cũng bạo phát, hóa thành một con chim lửa khổng lồ, cánh rồng vỗ mạnh, như đám lửa bay lên. Mục Phong đứng trên lưng Viêm Long Điêu.

Một người một chim lao tới, linh lực cuồng bạo tuôn ra tạo thành những trận gió lốc giữa không trung.

- Hừ!

Liễu Kinh Thiên nhìn thấy Mục Phong cấp tốc theo sát, hai mắt trở nên lạnh lùng quát khẽ, ngân quang trong cơ thể bùng ra, một cự thú màu

bạc lập tức xuất hiện.

Cự thú thể hình như một con vượn to lớn, thân thể phủ kín vảy bạc, như có lôi quang lóe ra, rống lên nghe như tiếng sấm ì đùng.

- Đây là. . . Lôi Lân Thú?

Mục Trần nhìn cự thú màu bạc sau lưng Liễu Kinh Thiên, thất thanh kinh hãi kêu lên. Lôi Linh Thú, địa bảng bài danh 130, khá lợi hại, dù chưa đạt tới trình độ thiên thú, nhưng cũng là loại thượng phẩm trong số những linh thú cao cấp.

"Uỳnh!"

Lôi Lân Thú bật nảy trên đấy, như sấm sét xông ra, mang theo Liễu Kinh Thiên trên lưng ngăn cản Mục Phong và Viêm Long Điêu.

- Ha ha, Liễu Kinh Thiên, rốt cục chịu động thủ rồi sao? Vậy thì để ta xem một năm nay chúng ta ai tiến bộ hơn!

Mục Phong nhìn thấy, chẳng những không lo mà trái lại tỏ ra vui mừng, cười to một tiếng, Viêm Long Điêu cất tiếng hót lảnh lót, linh lực đỏ như lửa cuồng bạo gào thét, sấn đến Liễu Kinh Thiên.

"Đùng!"

Hai quái vật to lớn hung hăng va chạm nhau giữa không trung, linh lực cường hãn trùng kích tỏa ra, khiến xương trắng dưới đất nhiều chỗ bị chấn nát vụn.

Mục vực, Liễu vực chính thức khai chiến, hai vực chủ đều đã động thủ, thủ hạ hai phe cũng không còn khách khí, hung quang tràn ngập nhìn nhau, gầm lên dữ dội xung phong tấn công.

- Chu Dã ra đây cho ta!

Liễu vực nhị gia, Liễu Tông dữ tợn lao đến chỗ Chu Dã giữa đám người Mục vực, hào quang xanh biếc tỏa ra tràn ngập, một cự thú mơ hồ thành hình.

Một con bọ cạp bích lục, thân thể toát ra mùi tanh tưởi, hẳn nhiên có kịch độc.

- Bích Độc Ma Hạt, Vạn Thú Lục địa bảng thứ 204.

Mục Trần nhìn bọ cạp xanh khổng lồ, lại vanh vách đọc ra thông tin của nó.

"Bành!"

Đất đai rung chuyển, Chu Dã gầm lên, Sơn Nhạc Linh Tê nện bước chấn động đất trời, như một tòa núi di động ầm ầm lao tới tấn công Liễu Tông.

"Uỳnh!"

Binh tướng hai phe cuối cùng đã hòa vào nhau, chém giết điên cuồng, phá vỡ không gian u tĩnh, linh lực bạo động không ngừng bắn ra, sát khí tràn ngập.

Mục Trần được Đoạn Vĩ bảo vệ cũng gia nhập vòng chiến, chạm trán với đám Liễu vực, nhưng hắn nhanh chóng vượt qua, không hề dừng chân nhanh như cắt nhắm hướng ngọn núi lửa đen phóng đi.

- Mộ Bạch, chặn nó lại!

Đang giao chiến với Đoạn Vĩ, Liễu Minh nhìn thấy quát lớn.

Liễu Mộ Bạch vừa nghe liền gật đầu bỏ lại đối thủ xoay người đuổi theo Mục Trần.

Mục Trần nghe tiếng gió sau lưng, mắt hơi liếc nhìn sau một chút, linh lực trong cơ thể thúc giục quán chú vào hai chân, tăng tốc nhanh

hơn.

- Còn muốn chạy?

Liễu Mộ Bạch phát hiện ra cũng gầm lên, đồng thời tăng tốc bám riết không buông.

Hai người một trước một sau, nhanh chóng vượt qua thung lũng, tiến sát tới chân núi lửa, theo vách núi dựng đứng như linh hầu bám vào leo lên.

"Víu!"

Đang cấp tốc trèo lên, Mục Trần đột ngột cảm giác được kình phong mang theo sát khí từ bên dưới phóng lên, hai tay đập lên vách núi phía trước, thân hình lăng không nhảy ra.

"Keng!"

Tiếng kim loại va vào đá vang lên, một thanh trủy thủ sắc lẹm cắm vào vị trí mới tức thì của Mục Trần, xuyên thấu đá núi cứng rắn.

"Vù vù!"

Liễu Mộ Bạch nắm chặt hai tay, lại phóng ra một loạt trủy thủ nữa. Lúc này hắn trực tiếp ám toán Mục Trần, hắn nhiên muốn bức lui hắn.

Mục Trần nhận thấy những tiếng xé gió dồn dập, bàn tay cũng nắm lại, mấy đạo linh ấn nhanh chóng hiện ra, bắn đi tan vào không khí.

Từng luồng sáng như dải lụa hiện lên, không khí vặn vẹo, linh lực dao động không ngừng, bắn ra ngăn cản những thanh trủy thủ đang bắn tới.

Sau khi kiến tạo tiểu linh trận phòng ngự, Mục Trần cũng không để yên cho Liễu Mộ Bạch làm tới, hắn tung người nhảy tới một chỗ có

nhiều đá vụn núi lửa, tung cước như gió xoáy, đá vụn bay đầy công kích Liễu Mộ Bạch.

"Bụp bụp bụp!"

Liễu Mộ Bạch nhìn thấy công kích, nắm tay tung ra, linh lực rực lửa mang theo kình phong hỗn loạn đấm nát đá vụn.

Bất quá dù hoàn mỹ chống đỡ công kích nhưng Liễu Mộ Bạch bị khựng lại mất tốc độ, nhìn thấy Mục Trần nhân cơ hội đó như điện xẹt thoát đi, tức giận nghiến răng tăng tốc đuổi theo.

Hai người leo lên núi thay nhau công kích rồi phòng ngự, bất kể thứ gì có thể dùng được họ đều tận dụng để ngăn cản đối phương, cảnh tượng đánh nhau tưng bừng, chẳng qua trong đó hung hiểm ra sao chỉ có hai người mới chân chính cảm nhận rõ. Hai người ra tay không một chút lưu tình.

Vài phút sau, Mục Trần đã lên tới đỉnh núi lửa đen, nhìn xuống miệng vực núi lửa, chỉ thấy một mảnh tối đen, không rõ trong đó có chứa cái gì.

"Ầm!"

Mục Trần vừa quét mắt nhìn vào miệng núi lửa, quyền phong cuồng mãnh từ sau lưng lại quét tơi, thoáng do dự, nhưng hắn lập tức búng chân nhảy xuống miệng núi tối đen như mực.

Liễu Mộ Bạch bám sát đuổi tới, nhìn thấy Mục Trần nhảy vào cái vực đen ngòm, bất giác cũng do dự, nhưng đành cắn răng tung người bám theo.

Hai người trượt trên sườn dốc nham thạch, châm giậm một cái tung người lên đáp xuống đáy vực.

Trong khu vực miệng núi lửa, ánh sáng mờ ảo, khắp nơi đều là dung nham khô cứng hóa thành đá đen, không khí cũng tối thui.

Mục Trần quét mắt nhìn quanh, nhưng không hề nhìn thấy một chút tung tích nào của Cửu U Tước, chỉ có những cự thạch xám đen nằm vương vãi lung tung.

Xuống tới đáy vực, Liễu Mộ Bạch cũng không lập tức tiếp tục truy kích Mục Trần, cũng đồng dạng nhìn quanh, hắn nhiên cũng muốn truy tìm tung tích Cửu U Tước.

Hai người nhìn qua nhìn lại, ánh mắt đều trở nên nghi hoặc.

Mục Trần nhíu chặt lông mày, cẩn thận cất bước thong thả đi tới, ánh mắt không ngừng tìm kiếm.

Liễu Mộ Bạch liếc nhìn Mục Trần, cũng lui lại một chút, dĩ nhiên cũng đang suy nghĩ như Mục Trần.

Đáy vực của miệng núi lửa này cũng không quá lớn, cả hai nhanh chóng két thúc một vòng, không hề có thu hoạch gì, khiến cho hai đôi mắt càng thêm nghi ngờ.

Chẳng lẽ cảnh tượng trong miếng đồng kia là giả sao?

Mục Trần môi khẽ run, vẫn luôn quan sát chung quanh đi tới, bất giác đã đến vị trí trung tâm miệng núi lửa. Ở khu vực này có những viên nham thạch rất lớn bị núi lửa xói mòn.

Hắn xem xét cự thạch đó, cũng không thấy gì đặc biệt, trong lòng chán nản thở dài, vừa muốn xoay người đi thì bất chợt khựng lại, bàn tay nắm lại, miếng đồng cổ kia xuất hiện trong tay hắn. Lúc này, nó đang tản ra nhiệt độ nóng dần lên.

- Miếng đồng này. . . chẳng lẽ có thể cảm ứng được Cửu U Tước?

Mục Trần trong lòng vừa nghĩ, liền đứng bất động nhìn Liễu Mộ Bạch đang tìm kiếm vị trí khác, rồi lặng lẽ bước về cự thạch hắc nham ở trung tâm.

Hắn vuốt ve từng khối cự thạch. Lát sau dừng lại trước một viên đá to, ánh mắt sáng ngời nhìn cự thạch đó. Vị trí này, miếng đồng trong tay có nhiệt độ dữ dội nhất.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Trứng Đen

Xuất hiện trước mặt Mục Trần là khối cự thạch nham đen tuyền, to hơn mười trượng, trên tảng đá có lác đác vài vị trí thủng lổ chổ, nhưng có lẽ vì bị dung nham nóng chảy bào mòn, nên cự thạch có vẻ bóng bẩy đặc biệt.

Mục Trần nhẹ nhàng sờ vào khối cự thạch nham, tay kia cảm giác rõ ràng nhiệt độ miếng đồng tăng lên nóng bỏng dị thường.

- Hay là Cửu U Tước ở trong này?

Mục Trần nảy ra ý nghĩ đó, ánh mắt liếc ngay về phía Liễu Mộ Bạch bên kia, nắm chặt tay lại, linh lực hắc ám trong lòng bàn tay khởi động, một đạo Sâm La Tử Ấn hiện ra.

"Bùng!"

Mục Trần co tay ngang hông, dũng mãnh tung ra một quyền, ngay lập tức tạo thành tiếng phá đá vang vọng, mang theo lực công phá mạnh mẽ oanh kích khối cự nham.

"Oành!"

Mục Trần đấm lên khối đá, tiếng nham thạch vỡ vang lên, khối cự thạch rung lên một chút, những khe nứt li ti nhanh chóng lan tràn.

"Rắc rắc..."

Đá vụn dần liên tiếp từ cự thạch nham rơi ra, những cái khe nứt kia bò càng lúc càng nhanh hơn, tràn ngập toàn bộ khối đá.

Mục Trần nhìn thấy cảnh tượng đó cũng cẩn thận lui lại. Khi nãy hắn tung một đấm vào cự thạch, cũng phát hiện thấy trong đó có một chút ánh sáng le lói truyền ra....

Tảng đá to không ngừng rung chuyển, đá vụn nhanh chóng rơi lả tả, khi Mục Trần còn đang chăm chú hồi hộp nhìn vào, đột nhiên tròng mắt co lại, một tia hắc ám bất chợt từ cái khe trên cự thạch lóe ra.

Động tĩnh bên này đã khiến Liễu Mộ Bạch ngay lập tức chú ý, tên kia cũng giương ánh mắt kinh dị nhìn vào cự thạch đang run rẩy, lộ rõ nét sợ hãi pha lẫn vui mừng.

Từng tia hắc ám từ trong những cái khe tỏa ra, chợt Mục Trần phát hiện có dao động linh lực, chỉ nghe một tiếng "bùm", khối cự thạch đó nổ tung dữ dội.

Đá vụn bắn ra tứ phía, nhiều viên xẹt qua cơ thể Mục Trần, nhưng cũng may không tạo thành uy hiếp nào. Hắn vẫn chăm chú nhìn vào trung tâm, cự thạch đã tan nát, quang mang hắc ám tối đen như mực lặng lẽ dâng lên, nhẹ nhàng huyền phủ ở đáy vực nơi miệng núi lửa.

Quang mang bồng bềnh, trong đó dường như có một vật gì đó như cái trứng màu đen chu vi khoảng một trượng. Cái trứng đen bóng loáng, lớp vỏ có những đường hoa văn thần bí khó hình dung, nhìn kỹ thì ra là một con hắc điểu đang giương cánh, che phủ bảo vệ lấy quả trứng.

- Đây là. . .

Mục Trần nhìn những tia hắc ám lóe ra từ quả trứng đen, đầu tiên là ngẩn người, nhưng sau đó thì vui mừng hoan hỉ, hình ảnh trên miếng đồng hoàn toàn trung khớp, xem ra lúc Cửu U Tước hóa thành một cái trứng, chính là quả trứng trước mặt này.

Khi Mục Trần nhìn thấy trứng đen, Liễu Mộ Bạch cũng phát hiện, nét tham lam hiện rõ trong mắt, liền động thân nháy mắt phóng tới vị trí qua trứng đen.

Mục Trần nhìn thấy, lóe mắt nhìn sang, nhưng không lỗ mãng xông lên theo. Hắn không tin Cửu U Tước lại có thể dễ dàng tóm lấy như vậy.

Liễu Mộ Bạch nhanh chóng tiếp cận quả trứng, khi đến gần khoảng một trượng, đột ngột xuất hiện một tia hắc ám bất chợt trùng kích ra.

"Bành!"

Tia hắc ám dữ tợn công kích vào thân thể Liễu Mộ Bạch, thân hình đang lao lên văng ngược trở lại như diều đứt dây, đóng lên vách đá, hộc máu.

"O o o o o o ...!"

Quả trứng sau khi công kích Liễu Mộ Bạch, dường như bị kích hoạt cái gì đó, những vòng tròn linh lực hắc ám tỏa ra chung quanh, rồi chầm chậm rời khỏi đáy vực, bay lên không.

Mục Trần nhìn thấy, cũng vội vàng quay đầu chạy lên vách đá, nhanh chóng trở lại đỉnh núi lửa.

"O o o o o o ...!"

Trứng đen lơ lửng trên không trung của miệng núi lửa, từng luồng hắc hoàn tràn ngập tuôn ra, khiến cho thiên địa linh lực bất chợt trở nên cuồng bạo.

Động tĩnh lớn như thế nhanh chóng thu hút chú ý bên dưới. Mục Phong và Liễu Kình Thiên sau một kích đẩy lui nhau cũng không tái chiến nữa, đưa ánh mắt kinh ngạc nhìn quả trứng đen bí hiểm vừa xuất hiện.

- Cha, quả trứng đen kia chính là Cửu U Tước hoa thành, mau cướp lấy!

Liễu Mộ Bạch vừa chật vật leo theo lên đỉnh, gấp gáp quát lên.

- Cửu U Tước?

Liễu Kình Thiên nghe thấy liền trợn mắt, trong lòng khấp khởi mừng thầm, lắc mình hóa thành một bóng người mơ hồ nhanh như chớp giật nhằm vào quả trứng đen trên không phóng đi.

Mục Phong nhìn thấy thế, cũng không cam chịu tụt lại phía sau, lập tức theo sát tiến lên.

Tốc độ hai cường giả cực nhanh, chỉ chợp mắt đã xông lên tới đỉnh núi, giơ bàn tay tham lam vồ tới quả trứng đen bí hiểm kia.

- Tía, lui!

Mục Trần gắt nhìn quả trứng đen, đột nhiên nhớ tới rừng xương trắng bên dưới thung lũng Hắc Minh Uyên kia, trong lòng cảm thấy bất an vội quát lớn.

Mục Phong nghe thấy tiếng hô liền khựng lại, trong lòng giật mình kinh hãi, cắn răng bức lui.

Tuy cơ hội ngay trước mắt, nhưng vốn rất tin tưởng con trai mình, lão vẫn nhẫn nại đè nén lòng tham đang dâng lên.

Nhưng Mục Phong khựng lại, Liễu Kình Thiên chỉ cười khẩy, một ngón tay đã tiếp xúc với quả trứng thần bí, ngay khi sắp sửa ôm trọn lấy vật đó, sắc mặt lão lại kịch biến.

"Ruỳnh!"

Âm thanh kỳ lạ từ quả trứng thần bí truyền ra, ngón tay vừa chạm tới vỏ trứng của Liễu Kình Thiên ngay tức khắc bị cháy đen, cơn đau đớn kinh khủng từ đầu ngón tay truyền lên khiến lão nhăn nhó đáng sợ.

Biến cố bất ngờ đó khiến sắc mặt Liễu Kình Thiên kịch biến, điên cuồng giãy giụa, nhưng lại càng hoảng sợ hơn khi phát hiện ngón tay dường như bị dính chặt vào quả trứng, mặc cho lão có giãy giụa cỡ nào

cũng không thể bứt ra được, linh lực trong cơ thể tuồn vào ngón tay, nhanh như nước chảy vào quả trứng bí hiểm.

- Đáng chết!

Liễu Kình Thiên phẫn nộ gầm lên, ánh mắt chuyển thành hung ác, tay kia vung lên rồi hạ xuống, mạnh mẽ chặt đứt ngón tay bị dính chặt vào quả trứng.

Ngón tay đứt ra, máu tuôn xối xả, Liễu Kình Thiên cắn răng chịu đau, thân hình hoảng sợ lui gấp.

Biến cố phát sinh như chớp giật giữa từng mây, Mục Phong ở gần nhất nhìn thấy rõ diễn biến cảnh tượng đó, ánh mắt chấn kinh nhìn về quả trứng. Vật tuy không lớn mà quá kinh khủng, may mắn có Mục Trần gọi giật ngược, bằng không cái giá phải trả e cũng không kém.

- Đại ca!

Liễu Tông hoảng sợ nhìn Liễu Kình Thiên đang lui gấp, cũng vội vàng chạy đến vây lấy, nhìn thấy lão ta đứt mất một ngón tay, khóe mắt cũng run rẩy kinh hoàng.

- Cẩn thận, thứ chết bầm này rất cổ quái!

Liễu Kình Thiên vận chuyển linh lực cầm máu chỗ ngón tay đứt, hai mắt âm u nhìn về quả trứng cất giọng hầm hừ.

Bọn người Liễu Tông gật gật như gà mổ thóc, xem ra Cửu U Tước quả nhiên không đơn giản có thể chiếm được.

Mục Phong lúc này cũng đã hạ xuống, họp quân cùng thủ hạ Mục vực, tim đập chân run vỗ vai Mục Trần, gượng cười nói:

- May mắn có đem ngươi theo.

Mục Trần nghiêm mặt, đôi mắt vẫn không rời khỏi quả trứng đen trên không, nhẹ giọng nói:

- Tía, cẩn thận chút đi, ta cảm thấy nó có gì đó không đúng lắm.

Mục Phong cũng chỉ biết gật đầu, Cửu U Tước không như linh thú tầm thường, mà là linh thú siêu cấp bài danh thứ 11 trên địa bảng Vạn Thú Lục. So với nó, Viêm Long Điêu chẳng là cái đinh gì.

Bầu không khí bất chợt trở nên quái dị, hai toán người vừa mới giao tranh sống chết, không cam tâm cho đối phương một cơ hội vượt lên, thì hiện tại lại im lặng như tờ, không ai dám chủ động ra tay, đều cảnh giác đưa ánh mắt tham lam nhìn thẳng vào quả trứng đen kia.

Một trận gió nhẹ từ xa thổi tới, góp thêm cho khung cảnh một chút kinh dị.

Mục Trần đang nhìn chăm chú vào quả trứng, bất chợt rùng mình. Vì hắn phát hiện những hoa văn trên quả trứng kia vừa mới chớp mắt thoáng sáng lên một chút.

Một loại dao động kỳ lạ lặng lẽ sinh ra bên trong đó, nhanh chóng truyền ra ngoài.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Dị Biến

"U u u u u u !"

Trên không trung của đỉnh núi lửa, quả trứng đen thần bí trôi nổi lững lờ, lớp vỏ bề mặt của nó phủ kín những hoa văn bí ẩn đang chậm rãi sáng lên. Khi những hoa văn đó càng lúc càng hiện rõ, tất cả mọi người đều có thể nhận thấy sự dao động linh lực trong thiên địa cũng càng thêm cuồng bạo.

Mục Phong nghiêm mặt nhìn biến đổi trước mặt, cảm nhận cái loại dao động kinh hoàng của linh lực trong thiên địa, ngay cả thực lực của lão cũng không tránh được cảm giác bất an vô cùng. Hẳn nhiên tình huống này đã hoàn toàn vượt qua khỏi dự đoán của mọi người.

Vốn dựa theo hình ảnh trong miếng đồng, hiện giờ Cửu U Tước tiến hóa thất bại, đúng ra đang phải lâm vào một trạng thái suy yếu cực độ, nhưng nhìn quả trứng đen thần bí khiến cho Liễu Kình Thiên phải tự chặt đứt ngón tay, thì thứ này không phải như họ tưởng tượng, không hề để mặt cho người ta thừa cơ làm loạn.

- Cẩn thận thêm một chút.

Mục Phong cất giọng trầm trầm cảnh báo:

- Nếu có chuyện không hay xảy ra, phải lập tức rút lui, Cửu U Tước này chúng ta cũng không quá mức cần thiết.

Mấy người Chu Dã nghe vậy, cũng hơi sửng sốt, nhưng khi nhìn thấy Mục Phong tỏ ra nghiêm trọng như thế, chỉ đành gật đầu. Hẳn nhiên bọn họ cũng thấy rõ sự tình đang trở nên quái đản.

Mục Trần dõi mắt chăm chú quan sát quả trứng đen thần bí trên không trung kia. Cửu U Tước quá mức cường đại, tuy bọn họ không rõ trước khi tiến hóa thất bại, con Cửu U Tước này đạt đến cảnh giới nào, nhưng chắc chắn phải hơn xa thực lực Thần Phách cảnh.

Mà Cửu U Tước hiện tại chỉ cần có được một phần thực lực đó, e rằng khắp cả Bắc Linh cảnh này không còn cường giả nào đủ sức chế phục nó.

Cách đó không xa, nhóm người Liễu vực bộ dáng như gặp phải cường địch cũng đang chăm chú quan sát quả trứng đen thần bí trên không. Sắc mặt Liễu Kình Thiên khó coi vô cùng, Liễu Mộ Bạch bên cạnh cũng lúc xanh lúc đỏ, nếu không phải do trước đó hắn hấp tấp la lên, có lẽ Liễu Kình Thiên cũng không nôn nóng ra tay cướp đoạt như vậy, hơn nữa điểm mấu chốt là tên Mục Trần kia lại trái ngược hoàn toàn cảnh báo cha của hắn buông tay, cứu Mục Phong một mạng. So sánh hành động hai bên, gương mặt anh tuấn cũng trở nên u ám khó hiểu, hận ý nhàn nhạt.

- Đại ca không sao chứ?

Liễu Tông và Liễu Minh thoáng xem xét chỗ ngón tay bị đứt của Liễu Kình Thiên, tỏ ra lo lắng hỏi. Vì nếu Liễu Kình Thiên xảy ra chuyện gì đó, đối với Liễu vực chính là tổn thất cực lớn.

Liễu Kình Thiên mặt hậm hực khẽ lắc đầu, cũng luôn dán mắt vào không trung, không hề chớp mắt.

- Nhìn cho kỹ vào, lúc này đây ta không muốn tay không trở về!

Liễu Kình Thiên gằn giọng quát khẽ, lời nói vang vào tai đoàn người Liễu vực, khiến cả bọn đều nhảy dựng lên, gật đầu như gà mổ thóc.

Hai toán người lo lắng không rời mắt, quả trứng đen thần bí trên bầu trời kia càng lúc những hoa văn trên bề mặt càng sáng hơn, dường như còn có tiết tấu, chỗ sáng chỗ tối, như một sinh vật đang hít thở.

"Ooong!"

Hoa văn sáng ngời, quả trứng đen đột nhiên chấn động, mọi người khiếp sợ nhìn thấy từng luồng hắc ám hung hãn từ trong quả trứng phóng ra nhanh như chớp.

Không trung nhanh chóng trở nên mờ tối, như dấu hiệu ban ngày chuẩn bị thay bằng ban đêm, biến hóa bất ngờ khiến cho sắc mặt mọi người càng thêm lo lắng.

"Kwoork!"

Dưới không khí mờ tối tràn ngập, một tiếng hót thanh tao lảnh lót vang lên trong thiên địa.

Tiếng hót lảnh lót như hóa thành sóng âm khuếch tán vang vọng biến mất cuối chân trời.

Mục Trần nhìn những vòng tròn hắc ám bao phủ không trung, trái tim nảy lên từng hồi, một cảm giác bất an mãnh liệt tồn tại trong lòng.

- Không ổn!

Mục Phong đột nhiên đổi sắc, đứng thẳng dậy, hai tay nắm chặt, đôi mắt toát ra sự hoảng sợ kinh hãi:

- Linh lực trong cơ thể chúng ta đang bị hút ra ngoài!

Lời vừa dứt, sắc mặt bọn người Chu Dã cũng đại biến, vội vàng cảm nhận tình huống cơ thể, quả thật phát hiện linh lực trong người từng chút một quỷ dị biến mất.

Tình cảnh đó dường như có thứ gì bí ẩn đang mạnh mẽ hấp thu linh lực của họ!

Mục Trần nghe được tiếng hô kinh hãi của Mục Phong, trong lòng càng lo lắng kịch liệt hơn. Hắn chỉ có thực lực Linh Động cảnh hậu kỳ,

cảm giác linh lực rút đi như thế hắn cũng không thể cảm nhận rõ ràng như Mục Phong có thực lực Thần Phách cảnh.

- Là do quả trứng kia!

Mục Trần trầm giọng nói, thời điểm này, lý do hợp lý nhất cũng chỉ có quả trứng đen thần bí đó.

Phía bên kia không xa, Liễu vực cũng trở nên rối loạn, những tiếng la hoảng không ngừng vang lên, hiển nhiên cũng đã nhận ra tình huống quái dị.

- Vực chủ, chúng ta làm sao bây giờ?

Đoạn Vĩ gấp gáp hỏi, cứ tiếp tục thế này linh lực của bọn họ sẽ bị hút sạch, đến lúc đó thì làm cách nào có thể ra khỏi Hắc Minh Uyên?

Mục Phong đảo mắt suy nghĩ, hung hăng cắn răng quát:

- Bỏ, chạy thôi!

Tình huống quái dị lại không có cách giải quyết, Mục Phong hiểu rõ bọn họ vẫn còn quá lỗ mãng, Cửu U Tước là sinh vật ở cấp độ nào cơ chứ? Dù cho nó có tiến hóa thất bại, cực kỳ suy yếu, nhưng với thực lực hiện tại của họ căn bản có thể kiếm được chút lợi thế nào sao?

Thời điểm này phải dứt khoát quyết định, không thể tham lam chần chờ, mạng là quan trọng nhất, có bảo bối thì cũng phải có mạng để dùng, Mục Phong quyết đoán lập tức dẫn người bỏ chạy.

"Ầm!"

Bất quá, ngay lúc nhóm người Mục vực quay lưng chạy đi, đất đai khu vực núi lửa này lại đột ngột run rẩy kịch liệt, có vẻ như đang động đất.

- Vực chủ, mau nhìn kìa!

Những tiếng hô kinh hãi vang lên. Mục Phong, Mục Trần đầu ngẩng đầu lên nhìn, phía xa xa từ trong Hắc Minh Uyên đột ngột xuất hiện mấy luồng hào quang. Trong mỗi luồng hào quang kia đều là một linh thú thực lực cường hãn. Phía trước thậm chí có hơn mười con linh thú cao cấp!

Đám linh thú đó như điên cuồng lao về phía này. Nhìn đàn linh thú cuồng dã điên loạn kia, sắc mặt đám người Mục vực đang xanh lại hóa trắng bệch.

Mục Trần cũng không thể giữ bình tĩnh hít một hơi lo sợ. Cái chuyện gì kia? Không lẽ toàn bộ linh thú Hắc Minh Uyên đều lao đầu về đây sao?

- Mau tránh đi!

Mục Phong cũng run rẩy một trận, áp lực cực lớn khiến trong lòng kinh hãi, vội dẫn mọi người chạy về một vách đá gần đó. Đối mặt vạn thú điên cuồng, thực lực cường giả Thần Phách cảnh cũng chẳng thấm vào đâu.

Khi đám người Mục Phong cuống quít né tránh, Liễu vực bên này cũng phát hiện ra tình cảnh đáng kinh hãi kia, không ít kẻ chân tay mềm như bún, cái chiến trường này thực là quá kinh hoàng.

Liễu Kình Thiên cũng chẳng khác gì, nhưng may thay lão cũng là cường giả lão luyện, không mất bình tĩnh, lập tức dẫn người chạy vội về một phía, không dám xuất hiện trên lộ trình di chuyển của đám thú điên cuồng kia.

Hai toán người cách nhau một khoảng xa, không ai dám hé răng ho lấy một tiếng, cẩn thận nép sát người vào đá, nhìn trân trân vào đàn thú cuồng dã đang phi nhanh như bay.

Mục Trần run rẩy nhìn đàn linh thú đó, chợt ánh mắt tập trung lại, hắn phát hiện những con linh thú kia đều mang ánh mắt đỏ ngầu điên

loạn. Cảm giác vô cùng thần bí, dường như chúng nó bị cái gì đó kích thích khiến toàn bộ trở nên phát cuồng.

Mục Trần nhíu chặt lông mày, chợt quay lại nhìn đám xương trắng trong thung lũng, rồi nhớ lại bộ hài cốt của Linh Trùng sư kia, bất giác sự đề phòng với Cửu U Tước chưa thấy mặt kia tăng thêm dữ dội. Thứ này cực kỳ khó nhằn.

Đàn linh thú mang theo bụi mù cuồn cuộn cuối cùng tiến tới thung lũng đá đen, rừng xương trắng dưới chân chúng nó hoàn toàn hóa thành bụi, mà chúng nó cũng không hề để ý chút nào, chỉ chồm chồm xông lên một hướng, chính là hướng về quả trứng đen thần bí lơ lửng trên không trung của miệng núi lửa.

Mục Trần thấy rõ chúng nhanh chóng tiếp cận đến quả trứng đen thần bí. Tiếp theo, hoa văn sáng chói hình con chim đen to lớn như sống lại, nhẹ nhàng vỗ cánh.

Sắc trời đang tối tăm, lại càng trở nên tối hơn nữa.

"Kwoork!"

Lại là một tiếng hót lảnh lót mang theo sóng âm dập dờn tỏa ra. Sóng âm như sóng nước trên mặt hồ, dịu dàng lan đi, tiếp xúc đến đàn linh thú đang điên loạn lao lên trước.

Trời đất chỉ trong chốc lát trở nên yên tĩnh bất thường.

Mục Trần hít mạnh một hơi, trong con mắt là vẻ hoảng sợ tột cùng, vì hắn nhìn thấy những linh thú kia khi bị sóng âm lan tới, bất kể là cao cấp hay sơ cấp, đều nháy mắt khựng lại, hóa thành từng bộ hài cốt trắng tinh đủ mọi hình dạng đang chạy tới, đứng sững ngay trong chỗ rừng xương trắng khi trước trong thung lũng.

Mục Trần và Mục Phong bất giác liếc nhau, cả hai đều tỏ ra khiếp sợ vô ngần. Thì ra đám bạch cốt mà trước đây họ gặp, cũng đều do đây mà

có....

Vậy thì, tình huống này không phải lần đầu tiên xuất hiện.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Hắc Thần Lôi Vân

Sóng âm mềm mại chuyển động như sóng gợn lăn tăn trên mặt hồ yên tĩnh, từ đỉnh núi lửa lan ra thung lũng đá đen. Mọi sinh vật bị sóng âm lướt qua, toàn bộ linh thú nháy mắt đều hóa thành xương trắng, hoàn toàn chỉ còn xương trắng, một chút máu thịt cũng không hề dính lại.

Mục Trần cũng chỉ biết trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng bất khả tư nghị trước mặt, trong lòng sợ hãi run rẩy. Thật là quá mức quỷ dị!

"Ào ào!"

Khi đám linh thú hóa thành xương trắng, từng luồng hào quang đủ màu toát ra từ cơ thể chúng nó, gào thét xé toạc không khí, nhắm hướng quả trứng đang lơ lửng kia xông tới.

"Uuuuu."

Đối diện luồng quang phổ sặc sỡ như cầu vồng cuồng mãnh ẩn chứa linh lực hùng hậu, quả trứng lại phát ra một bức màn chắn đen thăm thẳm, như một cái động không đáy cắt nuốt tất cả.

Từng luồng sáng từ thân thể đã hóa xương trắng của linh thú dung hợp vào luồng sáng nhiều màu sắc cuồn cuộn không ngừng tiến vào cái động đen ngòm trên cao kia. Cảnh tượng cực kỳ huyễn lệ huyền ảo, nhưng trả giá cho cảnh tượng đẹp đến ngây người đó, là sinh mệnh của cả vạn linh thú từ cao cấp đến sơ cấp.

Nhưng điều quỷ quái khiến cho lông tóc người ta dựng đứng chính là đám linh thú kia, chỉ trơ mắt nhìn sóng âm lần lượt cướp đi sinh cơ của từng con thú khác nhau, lại không có một chút hoảng sợ kinh hoàng, mà

đôi mắt đỏ ngầu kia lại có vẻ cuồng nhiệt sùng bái. Cảm giác hệt như những con thiêu thân lao đầu vào lửa, nhưng lại khiến chúng cảm thấy rất vinh dự.

Sự quái dị trái với lẽ thường khiến trái tim Mục Trần cũng phát lạnh, không tự chủ nhìn chằm chằm quả trứng đen bí hiểm lơ lửng trên không vẫn liên tục hấp thu luồng ánh sáng đủ màu. Trình độ cao siêu như thế này đã hơn xa những linh thú có trí tuệ mà Mục Trần từng gặp. Thậm chí còn siêu đẳng hơn cả nhân loại, và càng giả dối vô tình.

- Cái trứng kia chắc chắn là do Cửu U Tước hóa thành . . .

Mục Phong e dè nhìn lên không trung kia, mấp máy môi run run phán định.

- Linh thú Hắc Minh Uyên dường như tự động hiến thân trao tặng linh lực nuôi dưỡng Cửu U Tước trong quả trứng kia....

Mục Trần cũng nhẹ giọng nhận xét.

Mục Phong tán thành gật đầu:

- Hơn nữa trường hợp này e rằng không phải lần đầu tiên xuất hiện. Nhiều năm nay e rằng không ít linh thú trong Hắc Minh Uyên cũng dấn thân đến đây trở thành xương trắng, đem toàn bộ linh lực cung cấp cho Cửu U Tước kia.

Sắc diện Mục Phong bất chợt trở nên quái đản, nói:

- Đám linh thú này... giống như được Cửu U Tước chăn nuôi, cho chúng nó không gian tự do sinh trưởng, đến khi mập mạp mạnh mẽ rồi thì đem giết đi để chiếm lấy linh lực. `

Đoạn Vĩ bên cạnh nghe thấy mà rùng mình. Nếu con người sử dụng phương pháp đó thì quả thật quá bình thường, chỉ như nuôi bò lấy sữa lấy thịt, nhưng nó lại là một linh thú a, là một linh thú cực kỳ lợi hại.

- Hơn nữa. . . không chừng miếng đồng mà chúng ta lấy được, cũng là tác phẩm nó cố ý làm ra, để dẫn tới nhưng con người tham lam rồi hút lấy linh lực của họ, hiện tại ta cả thấy chúng ta vẫn chưa đủ để nó chú ý nhiều, nếu không kết cục của chúng ta cũng không khác mấy với đám linh thú kia.

Mục Phong run rẩy nói tiếp

Sắc mặt Chu Dã nghe xong thì tái mét, nếu mọi chuyện quả thật do Cửu U Tước kia đứng sau sắp đặt, thì nó quả thật còn nham hiểm hơn cả con người...

Mục Trần cũng thở dài, hắn cũng hiểu lời của phụ thân hơn phân nửa là thật, bất giác nghĩ đến mấy năm nay khá nhiều người dấn thân thám hiểm vào đây, bị lòng tham dẫn dắt, nhưng rốt cuộc không có ai ra ngoài được. Trên đường đi từ bên ngoài Hắc Minh Uyên vào đây đã thấy không ít xương trắng con người, xem ra không phải do không đủ thực lực chiến đấu với đám linh thú kia, mà sau khi vào đây may mắn chạy thoát ra, cũng bị thương quá nặng mà thực lực giảm đi.

- Vậy bây giờ có cách gì?

Đoạn Vĩ lau mồ hôi trán, họ quả thật lần đầu tiên có thể nghe thấy chuyện đáng sợ như thế, linh thú kinh khủng này không chỉ có thực lực, mà còn có gian xảo giả dối và tàn nhẫn của con người.

- Rút lui!

Mục Phong kiên quyết không chút do dự

- Đừng nghĩ đến Cửu U Tước nữa. Bắc Linh cảnh này còn chưa có ai đủ khả năng thu phục sinh vật này, nhân dịp nó chưa chú ý đến chúng ta, phải lập tức quay ra ngoài!

- Vâng!

Đám thủ hạ như Đoạn Vĩ nghe thấy chủ tử khôn ngoan không bất chấp tính mạng như thế, cũng mừng thầm thở phào. Tình huống quá mức quỷ dị, căn bản không thể nhìn thấy một tia hy vọng nào, mau chóng rời khỏi mới là quyết định sáng suốt.

Mục Phong hiển nhiên là quyết định từ bỏ lòng tham đối với Cửu U Tước, sau khi ra lệnh liền dẫn mọi người mon men đi sát vách núi, nhẹ nhàng lặng lẽ đi xuyên qua thung lũng đá đen trở ra ngoài.

- Đại ca, bọn người Mục vực rút đi rồi!

Động tĩnh của họ cũng bị đám người Liễu vực nhanh chóng phát hiện. Liễu Minh lập tức báo cáo.

- Mặc chúng nó!

Liễu Kình Thiên lạnh lùng nói:

- Tình huống không ổn, chúng đi rồi chúng ta cũng an tâm hơn, đỡ một phần cảnh giác với chúng.

- Còn chúng ta. . .

Liễu Minh do dự một chút, kỳ thật hắn cũng bị tràng cảnh trước mặt dọa cho vỡ mật, quả trứng đen quỷ dị tuyệt luân, trực giác báo cho hắn biết nên rời đi càng xa càng tốt.

- Chờ một chút!

Liễu Kình Thiên thật ra cũng rất do dự ngần ngừ, bất quá vẫn cắn răng ra lệnh ở lại. Cửu U Tước quá hấp dẫn, nếu lão có thể thu được, dù chỉ có một tia cơ hội mong manh, thì chắc chắn sẽ trở thành bá chủ Bắc Linh cảnh!

Liễu Minh và Liễu Tông liếc nhau, cả hai đều gật đầu, bọn họ đã chuẩn bị cho kế hoạch này khá lâu, nếu cứ thế không công bỏ về, quả thật rất không cam lòng.

Khi toán người Mục vực lặng lẽ rút lui, Liễu vực thì án binh bất động, trong thung lũng đá đen kia, đàn linh thú đông đến ngàn vạn đã hoàn toàn trở thành một nghĩa địa xương trắng.

"Ù ù ù ù...."

Trên bầu trời, những luồng sáng đủ màu đang gào thét, cuối cùng đều chui vào quả trứng. Ngay khi tia sáng cuối cùng biết mất, trời đất chỗ này trở nên an tĩnh dị thường.

"Rắc rắc"

Bất chợt một tiếng đứt vỡ phá tan cái yên tĩnh đó. Tiếng động không quá kinh khủng, nhưng dưới cái an tĩnh dị thường lại khiến cho đoàn người hai bên như nghe tiếng sét đánh, bất giác đưa mắt kinh hãi nhìn về quả trứng đen thần bí. Họ nhìn thấy lớp vỏ trứng vừa xuất hiện vài vết nứt nhỏ.

Vết nứt lan ra, một ngọn lửa đen dũng mãnh phun ra, hoàn toàn bọc lấy quả trứng. Khi hắc hỏa quỷ dị bốc lên, linh lực trong thiên địa dường như cũng có dấu hiệu sôi trào.

- Đó là. . .

Mục Phong đổ mồ hôi lạnh đầy trán, chậm rãi chảy xuống gương mặt, giọng nói khàn khàn khó khăn

- Cửu U Tước sắp nở ra.

"Kwoork!"

Ngay khi lão vừa dút lời, một tiếng hót lảnh lót vang lên trong trời đất, rõ ràng phát ra từ quả trứng đen kia, hắc hỏa như gió lốc bùng lên cuốn lấy thiên địa thổi ra ngoài.

Lớp vỏ trứng, vết nứt càng lúc càng rộng, cuối cùng sau một tiếng đứt gãy rõ ràng thì hoàn toàn vỡ tan.

Hắc hỏa càng lúc càng cuồng bạo, Mục Trần khiếp sợ trước cảnh tượng trong mắt, một cánh chim màu đen to lớn che phủ núi cao từ trong hắc hỏa ngập trời duỗi ra.

Hắc hỏa giữa không trung hừng hực thiêu đốt, Mục Trần đưa mắt nhìn xuyên qua làn Hắc hỏa, mơ hồ nhìn thấy một cái bóng ngập trong hỏa diễm, đang tao nhã duỗi thân thể khổng lồ, quang cảnh như bất tử điểu chết trong hỏa diễm, lại nhờ hỏa diễm mà trùng sinh.

Một uy áp khủng bố tràn ngập không gian, thiên địa linh khí đã hoàn toàn trở nên sôi sục.

- Nó là Cửu U Tước ư?

Mục Trần rung động nhìn sinh vật khổng lồ đang duỗi cánh kia, dù không thể thấy rõ ràng bộ dáng của nó, nhưng cái bóng mơ hồ càng khiến người ta kinh diễm.

- Dao động linh lực này. . .

Mục Phong cũng gắt gao nhìn vào bóng chim khổng lồ mờ ảo, nuốt nước bọt. Uy áp trình độ cỡ này, e rằng cường giả Tam Thiên cảnh cũng không phải đối thủ!

Vậy mà bọn ta đây còn vọng tưởng hàng phục sinh vật khủng khiếp này, thật sự là một con gà xảo trá.

- Đi mau!

Mục Phong hoảng sợ, hoàn toàn từ bỏ ý định ban đầu, quát khẽ một tiếng, chuẩn bị dẫn tinh anh Mục vực chạy trốn.

"Ầm Ầm Ầm!"

Bất quá, ngay khi Mục Phong thúc giục mọi người rút lui, trên trời bất chợt có tiếng sấm vang vọng. Bọn họ ngẩng đầu lên, bất ngờ sửng sốt, vì phía trên hắc hỏa là một đám hắc lôi vân mênh mông đang hội tụ,

trong mây đen mơ hồ có những tia chớp như hắc long chuyển động kinh người.

Uy áp của một lực lượng mang tính hủy diệt từ lôi vân tỏa ra.

- Đây là. . . Hắc Thần Lôi Vân?

Mục Phong nhìn hắc lôi vân kia, đồng tử co rút dữ dội, áp lực khiến âm thanh trở nên kinh hãi, vô ý thất thanh hô lên.

- Hắc Thần Lôi Vân?

Mục Trần sửng sốt trước cái danh từ lạ hoắc.

Mục Phong hít sâu một hơi, áp chế rung động trong lòng, lẩm bẩm nói:

- Cửu U Tước. . . nó vẫn chưa từ bỏ hy vọng, vẫn còn muốn thử tiến hóa lần nữa!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Tiến Hóa

- Tiến hóa?

Mục Trần nghe mà sửng sốt, không tin được đưa mắt nhìn về cái bóng khổng lồ trong hắc viêm tràn ngập nơi chân trời, bất giác thốt lên:

- Không phải trước đó nó thất bại rồi sao?

- Thế cho nên nó mới thử lại lần thứ hai!

Mục Phong cũng tỏ ra ngạc nhiên, nói:

- Xem ra Cửu U Tước cực kỳ kiêu ngạo a. Một lần tiến hóa thất bại, chỉ khiến nó dốc tận sức lực, hao tận tâm cơ mới có thể dục hỏa trùng sinh, không ngờ vừa mới xuất hiện, liền toan tính thử lại tiến hóa.

Mục Trần cũng kinh hãi trước quyết tâm của Cửu U Tước. Đối với con người, một lần thất bại dễ lắm khiến họ mang một bóng ma tâm lý, như nhìn bóng râm thấy ông kẹ, bất giác khi gặp lại tình huống tương tự sẽ đâm ra sợ hãi mà tránh đi. Nhưng Cửu U Tước lại hoàn toàn khác, nó nhất định phải đứng lên từ chỗ nó thất bại. Quyết tâm đó, ngạo khí đó khiến con người nhìn vào mà hổ thẹn.

- Vậy nó có thể thành công chứ?

Mục Trần thì thầm hỏi cha, hắn ngẩng đầu nhìn hắc lôi vân trên bầu trời kia. Hắc lôi như cự long chớp nhoáng, tản ra uy nghiêm thiên địa không cách nào hình dung.

- Không biết.... Cửu U Tước vốn là sinh vật cực mạnh, bài danh thứ 11 địa bảng Vạn Thú Lục không phải là vô cớ, nếu nó có thể thành công tiến hóa, chắc chắn sẽ đủ tư cách tiến vào thiên bảng, khi đó. . . nó sẽ chân chính trở thành thần thú.

Mục Phong đáp lời.

- Thần thú...

Mục Trần không khỏi mấp máy đôi môi. Chỉ hai chữ đơn giản cũng khiến hắn cảm thấy một áp lực lạ thường. Trong Đại Thiên thế giới, mỗi một linh thú được xếp hạng thần thú, đều là một siêu cấp sinh vật cường đại, xem như thuộc loại bá chủ thiên địa, ngay cả những cường giả chí tôn cũng luôn mang lòng e ngại với chúng nó.

- Bất quá... Hắc Thần Lôi Kiếp cũng không dễ vượt qua đâu.

Mục Phong nhìm chăm chăm vào cái bóng khổng lồ trong hắc viêm ngập trời. Trong thiên địa linh thú cường đại không ít, nhưng số có thể tiến hóa trở thành chủng loài siêu cấp, bao nhiêu con có năng lực đó đâu chứ?

Linh thú và thần thú, chỉ khác có một chữ mấu chốt kia, cũng là cả vạn năm khổ tu cũng chưa chắc xóa đi chênh lệch được.

- Trước kia nó đã thất bại một lần. Bình thường mà nói, phàm khi tiến giai thất bại, kẻ tiến giai sẽ bị lôi kiếp đánh cho tan nát, nhưng không ngờ Cửu U Tước lại giữ được mạng, bây giờ nếu thất bại lần nữa, e rằng cái may mắn kia khó lặp lại.

Mục Phong vốn đang dẫn mọi người chạy ngược ra, bây giờ đã dừng lại, vì hiện tại Cửu U Tước kia phải tiến giai, nên tạm thời mọi người đều an toàn. Lúc này đây trong mắt của Cửu U Tước, bọn họ bất quá cũng chỉ như những con kiến, căn bản không có gì uy hiếp tới nó.

Mục Trần nghe thấy Mục Phong phân tích, cũng cảm thấy hơi tiếc. Nếu Cửu U Tước chịu lôi kiếp mà tan thành mây khói, vậy thì không ai có thể lấy được tinh phách của nó. Vậy thì hắn cũng phải trở về tay không.

Bất quá, cho dù hắn có chiếm được tinh phách Cửu U Tước, thì ai có đủ năng lực để luyện hóa? Năm đó Mục Phong có thể luyện hóa được Viêm Long Điêu, đã may mắn không biết bao nhiêu mà kể, huống gì hiện nay Cửu U Tước có bao nhiêu khủng bố lợi hại hơn Viêm Long Điêu?

Khi Mục Trần đang cảm thấy tiếc hận pha lẫn sợ hãi nhìn không trung, thì trong hắc viêm tràn ngập chân trời, một tiếng hót lảnh lót lại vang vọng thiên địa. Trong tiếng hót đó mang đậm một ý chí chiến đấu vô cùng bất khuất.

Nó đang khiêu chiến Hắc Thần Lôi Kiếp ở trên cao kia!

"Ầm ầm ầm!"

Hắc Thần Lôi Vân dường như cũng có linh tính, nhận ra Cửu U Tước khiêu khích, chớp giật liên hồi, từng đạo tiếng sấm ầm ầm quanh quẩn trong trời đất. Tiếng sấm đó vang lên, Mục Trần cảm thấy rõ thiên địa linh khí đều run rẩy dao động, dường như đang tỏ ra sợ hãi trước thiên uy.

"Kwoork!"

Tiếng hót lại vang lên, giữa hắc viêm mênh mông, đôi cánh khổng lồ của Cửu U Tước giương lên, hắc viêm phô thiên cái địa bắt đầu chuyển động, hóa thành những hắc hỏa trụ khổng lồ dựng thẳng đứng nhằm hướng hắc lôi vân công kích.

Cửu U Tước đối mặt Hắc Thần Lôi Kiếp, không ngờ nó dám chủ động gây khó dễ.

"Ầm!"

Hắc Thần Lôi Vân lặng yên chuyển động, sấm sét đen ngòm như hắc long uốn lượn, lạnh lùng nhìn hắc hỏa trụ đang gào thét từ đại địa xông lên thiên không. Bất chợt sấm sét mang theo lực lượng hủy diệt đột ngột bổ xuống.

"Đùng đùng đoàng!"

Hắc lôi và hắc hỏa va chạm tiếp xúc với nhau giữa bán không, thiên địa hôn ám như lâm vào một vụ nổ phá hủy trời đất. Những tiếng ầm ầm cực lớn như long ngâm khiến cho đất đai run rẩy chuyển động, sinh ra những khe nứt lan tràn khắp thung lũng.

Mục Trần cũng run rẩy nhìn thiên địa dị tượng đáng sợ trên bầu trời. Ở nơi đó hắc hỏa và hắc lôi đang điên cuồng so tài lẫn nhau.

Hắc lôi hẳn nhiên là một loại lực lượng đáng sợ của thiên không, lấy một tư thái phá hủy vạn vật từ trên cao bổ nhào xuống, chấn nát vô số hắc hỏa trụ từ dưới đất bốc lên cao.

Sau khi chấn nát hỏa trụ, hắc lôi lấy một thanh thế còn khủng bố hơn, hung hăng giáng thẳng vào giữa biển lửa đang tràn ngập kia, chính xác đánh trúng con quái vật khổng lồ đang ẩn náu trong hắc viêm.

"Kwoork!"

Một tiếng hót lảnh lót nhưng mang theo nhiều đau đớn thống khổ vang lên, nhưng ngay sau đó, lại là một sự phẫn nộ tột cùng. Cửu U Tước nhất tề vỗ cánh, biển lửa đen điên cuồng thét gào thổi dựng lên, hóa thành một luồng Hắc Viêm Phong Bạo to khủng khiếp nối liền mặt đất và bầu trời.

"Hú hú hú hú hú...."

Tiếng gió hú rít gào dữ dội. Mặt đất ngay vị trí Hắc Viêm Phong Bạo xoay tròn bắt đầu nứt ra, nhưng may mắn mục tiêu mà Cửu U Tước

nhắm tới là Hắc Thần Lôi Kiếp. Hắc Viêm Phong Bạo thành hình liền điên cuồng quét tới đám mây đen.

Đối mặt thế công cuồng dã của Cửu U Tước, Hắc Thần Lôi Vân chớp nháy máy động, chỉ thấy vị trí trung ương chính giữa lôi vân đột nhiên cũng xuất hiện một lốc xoáy tràn ngập hắc lôi ngưng tụ.

"Ầm ầm!"

Trong lốc xoáy đó, vô số hắc lôi đều được ngưng tụ lại một chỗ, trở thành một lôi trụ kình thiên ầm ầm lao ra, trực tiếp bổ vào Hắc Viêm Phong Bạo.

Hắc Lôi Trụ như lôi thần sát phạt, mạnh mẽ xé nát Hắc Viêm Phong Bạo, cả thiên địa lúc này như trở nên mờ ảo u tối.

Cửu U Tước toàn lực ngưng tụ Hắc Viêm Phong Bạo nhưng lại lần thứ hai bị đánh lui, nó bộc phát những tiếng kêu cực kỳ phẫn nộ và không cam lòng. Lôi kiếp đáng chết kia đã ngăn trở nó một lần, giờ đây lại còn muốn ngăn trở nó lần nữa hay sao?

Kiêu ngạo như nó, tuyệt đối không chấp nhận thất bại lần hai!

Hắc viêm bao phủ bầu trời đột nhiên quỷ dị co lại, cảnh tượng đó như tất cả hắc viêm đều chui vào thân thể khổng lồ của Cửu U Tước.

Hắc viêm không còn che phủ nữa, khiến mọi người có thể lần đầu tiên chiêm ngưỡng hình dáng khổng lồ của Cửu U Tước một cách rõ ràng.

Một quái vật cao cả vạn trượng, hai cánh giang ra liền che lấp đất trời. Trên thân thể là lông vũ đen tuyền thâm thúy và thần bí. Phần đuôi là những cái lông đuôi rất dài tao nhã xinh đẹp, trên những chiếc lông đó là hắc viêm đang chậm rãi tí tách.

Tuy hình thể Cửu U Tước cực kỳ khổng lồ, nhưng không hề cồng kềnh, ngược lại nhìn vẫn tao nhã tinh tế, thần bí mà xinh đẹp làm lòng

người vui thích.

Bất quá lúc này hai mắt Cửu U Tước đang đỏ rực như lửa, đầy vẻ phẫn nộ không cam. Nó gắt gao nhìn lôi vân đang chiếm cứ một góc trời, hai cánh vỗ mạnh, cuồng phong bạo khởi, hắc viêm ngập tràn hai cánh khổng lồ. Thân thể nó như hóa thành quang diễm đen đặc, vỗ cánh bay lên, gom hết toàn bộ sức lực trong cơ thể nhằm phía lôi vân lao đến.

Cuối cùng, tuyệt vọng, nó muốn liều chết một trận với Hắc Thần Lôi Vân!

Mục Trần nhìn Cửu U Tước vỗ hai cánh uy phong, một tư thái như thiêu thân lao vào lửa, dũng mãnh không hề e sợ cái chết nhằm vào kẻ thù khủng bố hắc lôi vân, bất giác trong lòng nảy lên một sự rung động mãnh liệt.

Tính cách cương liệt bất khuất của Cửu U Tước khiến cho những kẻ đứng xme phải sợ hãi than thầm.

Đồng thời hắn cũng cảm thấy tiếc hận, vì Mục Trần nhìn thấy rõ Hắc Thần Lôi Vân đang kịch liệt co rút lại một lần nữa, giống như lôi đình đang tràn ngập hội tụ lại với nhau.

Một kích kia, ắt sẽ kinh thiên động địa.

"Ầm!"

Một tiếng sấm xé rách không gian, khiến cho những âm thanh khác trong thiên địa hoàn toàn tắt lịm. Một tia hắc lôi gần như có thể hình ngang ngửa Cửu U Tước như cự long dữ tợn, xuyên qua trời đất, oanh kích thật mạnh đón đầu Cửu U Tước đang xông lên.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Tự Bạo

Hắc lôi quang từ không trung giáng thẳng xuống, tiếng sấm rền kinh thiên khuếch tán trăm dặm, vang vọng khắp Hắc Minh Uyên, khiến cho hàng vạn linh thú kinh hãi mà phát ra những tiếng rống kinh hoàng, run run nằm tạp xuống đất không dám cục cựa.

Mọi người đang náu thân trong thung lũng đen đều rung động nhìn cảnh tượng trên bầu trời, ngay cả Mục Phong lẫn Liễu Kình Thiên là hai cường giả đứng đầu Bắc Linh cảnh cũng cảm thấy tâm thần sợ hãi. Năng lượng này quá mức kinh khủng, nếu nó tác động lên cơ thể bọn họ, e rằng ngay cả tro cốt cũng không còn lại một hạt.

"Kwoork!"

Hắc lôi quang thịnh nộ đánh xuống, một tiếng hót lảnh lót vang lên đau đớn, tràn ngập tuyệt vọng không cam lòng.

- Cửu U Tước phải thất bại !

Nghe thấy tiếng hót đó, Mục Trần cũng giật thót người, Hắc Thần Lôi Kiếp không ngờ lợi hại đến vậy, ngay cả sinh vật cường hãn như Cửu U Tước cũng không đủ sức kháng cự.

Trên bầu trời, hắc lôi cuồng nộ liên tiếp trấn áp đẩy hắc viêm trở lại mặt đất, bất kể Cửu U Tước có tận sức vùng vẫy thế nào cũng không thể tiến lên nửa bước.

Hắc viêm cuối cùng cũng bị bức lui hoàn toàn, âm thanh lanh lảnh của Cửu U Tước mang theo sự thảm thiết mất hy vọng, nó không thể ngờ, lần đầu đã bại, lần thứ hai cũng như trước, thất bại.

Hắc lôi mang theo lực lượng ẩn chứa tính chất hủy diệt nhanh chóng áp đỉnh, đánh vào bản thể Cửu U Tước, khiến nó kêu lên đau đớn. Trên thân thể khổng lồ, lông chim huyền bí lúc này đang bốc cháy hừng hực.

Hắc viêm phừng phừng bốc lên, nhiệt độ trong trời đất đột ngột bạo tăng.

- Chạy mau, Cửu U Tước điên rồi, nó muốn tự bạo !

Mục Phong nhìn thấy hắc viêm bao phủ Cửu U Tước bốc lên dữ dội, sắc mặt kịch biến, hét to ôm lấy Mục Trần, thân hình nhanh như điện hướng ra ngoài thung lũng bỏ chạy cấp tốc.

Ngay phía sau lão, Chu Dã, Đoạn Vĩ và đám thủ hạ mặt xanh mày xám hoảng sợ vội vàng bám theo. Một con Cửu U Tước tự bạo, sự khủng bố của vụ nổ không phải là thứ mà họ có bản lĩnh chống đỡ được a!

Phía bên kia, nhóm người Liễu vực cũng nhận ra tình huống này, sắc mặt cũng xanh như tàu lá, vội co giò cắm cổ lo lắng bỏ chạy ra ngoài.

Từ lúc này, họ đã hoàn toàn cắt đứt suy nghĩ muốn chiếm đoạt Cửu U Tước kia.

Khi hai đoàn người đang điên cuồng bỏ trốn, hắc viêm trên cơ thể Cửu U Tước càng lúc càng cuồng bạo, bất chợt hai cánh khổng lồ giang ra, cuồng phong trong thiên địa nổi lên, thân thể khổng lồ tràn ra hắc viêm cùng với một tiếng nổ kinh hoàng.

Hắc viêm điên cuồng quét ra xung quanh, ngay cả hắc lôi với lực lượng khủng bố cũng bị chấn nát, hắc lôi vân trên không trung cao cao kia cũng bị hắc viêm bùng lên xuyên thủng phá tan tành.

Cả phiến thiên địa chỗ này như trở thành một cái lồng hấp, nhiệt độ nóng rực cỡ này, khiến cho phiến rừng rậm cũng trực tiếp bốc cháy.

Mục Phong tuy đã rời xa khỏi trung tâm vụ nổ, nhưng dư chấn theo gió khuếch tán trùng kích, vẫn đánh bay lão cùng với tất cả mọi người

văng xa cả đoạn dài té sấp té ngửa trên mặt đất.

Mục Phong đứng lên, nhìn về không trung, sắc mặt ngưng trọng. Ở nơi đó, ngay vị trí Cửu U Tước tự bạo, giữa không trung là một đóa hắc hỏa liên nở ra xinh đẹp, như thiên thạch ngang trời xuất thế, kéo theo cái đuôi lửa thật dài phô thiên cái địa rơi xuống, quang cảnh như ngày tận thế.

"Đùng! Đùng!"

Phàm là nơi hắc viêm rơi xuống, đất đai văng lên tung tóe, những cái lỗ thủng to khủng hoảng xuất hiện cùng những khe nứt lan tràn. Thung lũng đen chỉ phút chốc trở nên hoang tàn hỗn độn như vừa trải qua thiên tai kinh khiếp.

- Đi mau!

Mục Phong quát lớn, chỗ này không phải là nơi để đứng đó ngây người, nếu không may bị tàn dư của một đạo hắc hỏa như vẫn thạch kia rớt lại gần, e rằng không hay ho gì.

"Vù!"

Một tiếng xé gió vang lên mang theo một nhiệt độ nóng chảy áp xuống, Mục Phong vội vàng ngẩng đầu, sắc mặt kịch biến, thầm rủa lo cái gì thì gặp cái đó, một tia hắc hỏa xẹt qua chân trời, đúng là đang văng lại chỗ này.

Mục Phong nhìn hắc hỏa đang cấp tốc phóng lớn, khuôn mặt trắng bệch, biết rõ đã không thể chạy kịp, liếc nhìn Chu Dã, hai người vội tiếng lên rống to, linh lực hùng hồn trào ra, hóa thành bức tường linh lực dày đặc bảo vệ lấy đoàn người.

Hắc hỏa mang theo cái đuôi dài đen ngòm gào thét rơi xuống, oanh kích thật mạnh lên bức tường linh lực.

"Uỳnh!"

Mục Trần thấy rõ đất dưới chân nứt ra một cái khe, nhiệt độ nóng cháy táp vào mặt khiến cho làn da cảm thấy bỏng rát đau đớn.

Tường Linh lực gắt gao chống đỡ một kích hắc hỏa, mồ hôi trên trán Mục Phong và Chu Dã đổ xuống như mưa, duy trì tường linh lực với hắc hỏa bám hừng hực điên cuồng khiến hai bàn tay đau nhức từng cơn.

Bất quá hai người vẫn kiên trì chống đỡ. Bọn họ hiểu rõ, nếu để cho hắc hỏa đột phá qua tường linh lực, thủ hạ phía sau nhẹ thì trọng thương, nặng thì mất mạng.

"Roẹt."

Tường linh lực run rẩy, mơ hồ méo mó, âm thanh truyền ra khiến người ta hoảng hốt, khiến cho Mục Trần phía sau cảm giác như lâm đại địch, luống cuống lùi sau từng bước.

- Cẩn thận, ngăn không nổi!

Tường linh lực càng lúc méo mó càng dữ dội, Mục Phong và Chu Dã rốt cục không chịu nổi, gầm lên, tường linh lực nổ tung văng ra, chấn hai người bay ngược lại.

Hắc hỏa như thiên thạch hạ phàm, tuy phần lớn uy lực đã bị Mục Phong và Chu Dã hạn chế triệt tiêu, nhưng khi tác động đến chỗ đám người Đoạn Vĩ, cũng vẫn tạo ra tổn thương nghiêm trọng, khiến đa số đều văng ra chà trên mặt đất hoặc lăn lông lốc nhiều vòng đến cả trâm mét mới chật vật ổn định lại được.

Thân thể Mục Trần cũng không khác gì, văng ra ngoài va vào một khối cự thạch, yếu hầu cảm thấy một chất dịch ngòn ngọt, hộc máu, xương cốt như gãy rời từng khúc.

- Cái thứ đó cũng quá lợi hại đi.

Mục Trần xóa đi vết máu trên khóe miệng, gượng cười đứng dậy. Đó chỉ mới là một tia lửa nhỏ mà thôi, nếu toàn bộ ngọn lửa đều rơi trúng

đầu họ, e rằng chỉ nháy mắt là hóa thành tro tàn. Uy lực Cửu U Tước tự bạo thật sự là khủng bố.

Mục Trần lung lay lúc lắc đứng lên, vừa muốn đến đón Mục Phong, thần sắc đột nhiên biến đổi, mạnh mẽ ngẩng đầu, bất giác thấy ngay một tia hắc hỏa nho nhỏ đang hướng đến phía hắn.

- Tiểu Mục tử!

Biến cố đó Mục Phong cũng ngay tức khắc phát hiện, thét lên kinh hãi, thân hình nháy mắt lao đến vị trí của Mục Trần.

Bất quá tốc độ của lão còn lâu mới bằng được tia hắc hỏa đến nhanh như chớp kia, ngay cả chính Mục Trần cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn tia lửa đen càng lúc càng trở nên to hơn.

- Không hay rồi.

Trong đầu Mục Trần chỉ kịp nhoáng lên một ý nghĩ đó, liền lập tức là cảm giác nhiệt lượng nóng cháy áp ngay mặt, đau đớn tràn ngập trí não, trước mắt trở nên tối đen, cắm đầu ngã xuống.

Ngay khoảnh khắc đó, hắn mơ hồ nhìn thấy trong hắc hỏa dường như có thêm ánh sáng gì đó hiện lên. Tiếp theo là cơn đau nhức vô cùng tận, mọi thứ lại trở về màn đêm đen tối.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Nội Thế

Ý thức Mục Trần mơ mơ màng màng trôi dạt trong bóng tối, nơi này không có một chút ánh sáng nào, hắn cũng lâm vào trạng thái mê man trôi dạt không biết thời gian.

Không biết tâm trí mơ hồ mất bao lâu, trong bóng đêm đột nhiên xuất hiện dao động kỳ lạ, một nơi trong bóng tối, hắc viêm quỷ dị đen tối đột ngột ngưng tụ, bốc lên.

Hắc viêm ngưng tụ, liền hóa thành một con hắc điểu khổng lồ ngửa cổ hót lên, rồi như phát hiện được ý thức trôi dạt của Mục Trần, con hắc điểu hót lên một tiếng trong vắt, hóa thành một ngọn hắc viêm, mắt lóe hung quang lao thẳng đến ý thức của hắn.

- A!

Mục Trần hét lên kinh hãi, thân thể phản xạ bật dậy, trán đầy mồ hôi lạnh, ánh mắt tràn ngập sợ hãi, tim đập thình thịch liên hồi.

- Tiểu Mục tỉnh rồi? !

- Thiếu chủ tỉnh rồi!

Khi Mục Trần trong lòng sợ hãi vì cảnh tượng hung hiểm kia, bất chợt nghe thấy âm thanh vui mừng vang lên xung quanh, lúc này mới mờ mịt ngẩng đầu lên, mới thấy mình đang nằm trên cáng. Chung quanh là mấy người Chu Dã, Đoạn Vĩ với nét mặt hoan hỉ nhìn hắn.

- Tỉnh rồi à?

Mục Phong cũng cất giọng vui mừng hỏi thăm, lão nhẹ nhàng bước đến, nhìn thân thể bình an vô sự của Mục Trần, cũng thở phào thật mừng rỡ.

- Tía. . . chuyện gì xảy ra vậy?

Mục Trần xoa xoa hai thái dương, có vẻ nhức đầu.

- Trước đó ngươi bị một ngọn lửa khi Cửu U Tước tự bạo lan đến gần, rồi hôn mê đến bây giờ, bất quá cũng may, xem ra không có vấn đề gì.

Mục Phong như trút được gánh nặng, nếu Mục Trần ra chuyện gì, thật không biết lão sẽ phải đối mặt tình cảnh đau đớn đó ra sao.

Mục Trần nghe vậy mà giật mình, mơ hồ nhớ lại đúng là trước khi hôn mê, hắn bị một ngọn hắc viêm rớt xuống ngay mặt.

- Cửu U Tước đâu rồi? Chết rồi?

Mục Trần lắc lắc đầu cho tỉnh táo, bất giác hỏi.

- Ừ

Mục Phong tỏ vẻ tiếc hận gật đầu xác nhận. Cửu U Tước sau khi tự bạo thì không còn lại gì cả, bọn họ hoàn toàn không hề thu hoạch được gì, bất quá cũng không sao, bọn Liễu vực kia cũng phải tay không ra về, đối với Mục vực xem như cũng là một chiến dịch thành công. Dù sao mục tiêu hành động lần này ngoại trừ Cửu U Tước ra thì cũng chính là ngăn cản Liễu vực .

Mục Trần cũng cảm thấy hơi đáng tiếc, nó là sinh vật bài danh thứ 11 địa bảng Vạn Thú Lục a! Không phải cứ muốn gặp là gặp được, nếu có thể luyện hóa tinh phách của nó, thật không biết sẽ lợi hại thế nào đây.

- Chúng ta hiện tại đã rời khỏi Hắc Minh Uyên, đang trên đường trở về Mục vực.

Chu Dã đi bên cạnh cười nói:

- Hành trình đi Hắc Minh Uyên lần này, ít nhiều đều nhờ có tiểu Mục tử, nếu không e rằng chúng ta cũng khó cản nổi Liễu vực, càng khó mà thấy nổi tràng cảnh rung động kia.

- Ha ha ha, đúng vậy! Vực chủ đã có người kế tục a, thật đáng chúc mừng.

Đoạn Vĩ cũng cười nói phụ họa, hành trình Hắc Minh Uyên lần này đã khiến họ phải nhìn Mục Trần với con mắt khác xưa.

Mục Phong nghe những lời nói đó, cũng bất giác đắc ý, chợt khoát tay:

- Chiến dịch kết thúc, trở về tất cả mọi người phải đề cao cảnh giác, Liễu vực tay không quay về, tất nhiên sẽ cực kỳ oán hận Mục vực chúng ta, với tính cách của chúng e rằng có thù tất báo.

Mọi người nghe thấy, đều nhất tề đồng ý, sau đó đẩy nhanh tốc độ. Tuy hiện giờ đã ra khỏi Hắc Minh Uyên, bất quá nhớ lại cảnh tượng trời đất sụp đổ, kinh thiên động địa, hiểm tử hoàn sinh mà cả bọn đều cảm thấy phát lạnh trong lòng, mong mỏi mau chóng rời khỏi cái khu vực kia.

Mục Trần ngồi trên cáng, bất chợt hắn sờ đầu, quay đầu nhìn lại Hắc Minh Uyên phía xa xa. Không hiểu vì sao hắn luôn có cảm giác kỳ lạ, dường như Cửu U Tước kia. . . có vẻ cũng chưa chết.

Hai ngày sau, đoàn người của Mục Phong đã bình an về tới Mục vực, phong trần mệt mỏi nhưng nhớ tới tình cảnh hung hiểm trong chuyến đi, mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc vẫn còn sống quay về.

Mục Phong điều động mọi người cho họ nghỉ ngơi tỉnh dưỡng, Mục Trần cũng trở về phòng mình, cảm thấy nhức đầu buồn ngủ, hiển nhiên mấy ngày nay cũng khiến cơ thể hắn mệt mỏi không ít.

Khi Mục Trần giật mình tỉnh dậy từ giấc ngủ sâu, sắc trời đã khuya. Hắn nhìn ra màn đêm yên tĩnh, hơi ngẩn người một chút, rồi duỗi thân ngồi dậy.

- Nên tu luyện thôi.

Mục Trần cười khẽ, khoanh chân khéo hờ mắt, nhanh chóng tiến vào trạng thái tu luyện. Không khí quanh người hơi dao động, một tia thiên địa linh khí bị hấp dẫn mà đến, cuối cùng theo hơi thở Mục Trần tiến vào thân thể.

Hắn tu luyện chừng một canh giờ, đột nhiên mở mắt. Trong đêm tối đen, vẫn thấy được hai con ngươi đen láy kia mang một vẻ kinh dị và vui sướng khó kìm lại được.

Bởi vì hắn nhận thấy rõ linh lực trong khí hải đã đến một trạng thái tràn đầy, cho thấy hắn đã đạt cảnh giới Linh Động cảnh hậu kỳ đỉnh phong, có nghĩa không lâu nữa hắn có thể trùng kích bình cảnh tiến vào trình độ Linh Luân cảnh!

- Không ngờ lại nhanh như vậy.

Mục Trần vui sướng không thôi, hắn vốn nghĩ ít ra phải hơn nửa tháng nữa, xem ra hành trình Hắc Minh Uyên hung hiểm mang lại lợi ích không nhỏ.

Một lát sau, dần dần hắn cũng bình tĩnh đè nén sự vui sướng trong lòng, bàn tay nắm lại, một cái hộp ngọc tinh xảo xuất hiện trong tay. Bên trong hộp là một viên đan dược tròn lẳng màu ngọc bích, chính là phần thưởng mà hắn đạt được ở kỳ rèn luyện tại Bắc Linh Nguyên, Uẩn Linh đan.

Đan dược này có khả năng trợ giúp rất tốt cho người trùng kích vào bức màn Linh Luân cảnh, Mục Trần vẫn để dành không dùng, chờ đến thời điểm thích hợp nhất. Mà hiện tại chính là lúc đó.

Mục Trần lấy ra khỏa đan dược như ngọc bích kia, ngửi cái mùi hương nhàn nhạt khiến cho đầu óc thanh tỉnh, rồi không do dự nữa há miệng nuốt chửng Uẩn Linh đan.

Uẩn Linh đan vào miệng, chui xuống bụng lập tức hóa thành linh lực cuồn cuộn, như nước lũ tỏa ra trong cơ thể Mục Trần.

Mục Trần nhắm chặt đôi mắt, vận chuyển Đại Phù Đồ Quyết, đem lượng linh lực hùng hồn kia đi luyện hóa, rồi không ngừng đưa về khí hải.

Khí hải nhận được một lượng lớn linh lực dũng mãnh tiến vào cũng xuất hiện biến hóa không nhỏ. Luồng linh lực như tinh vân chậm rãi co rút lại, khiến cho linh lực trong người càng thêm ngưng tụ, càng thêm tinh thuần và sắc bén bá đạo.

Muốn tiến vào Linh Luân cảnh, cần rất nhiều linh lực, bất quá may mà Mục Trần có Uẩn Linh đan, bước này giảm đi không ít phiền toái. Hắn ổn định tâm thần, không vội vàng cũng không chần chừ luyện hóa dược lực của linh đan, lấy một tốc độ bình thường đều đều đưa vào khí hải.

Trong khí hải, khối linh lực to chừng ban tay bây giờ chỉ nhỏ bằng quả trứng gà, nhưng nó bắt đầu trở nên mượt mà, mà màu đen của linh lực càng lúc càng trở nên thâm thúy hơn.

Linh lực không ngừng được áp súc, linh lực bên ngoài cũng được Mục Trần không ngừng tuồn vào khí hải.

Quá trình đó kéo dài chừng mười phút, quả trứng gà lại được áp súc nhỏ lại thành quả trứng chim bồ câu thì hoàn toàn dừng lại.

Mục Trần cảm ứng thấy trong khí hải có biến hóa, tâm thần cũng vội vàng chui vào. Sau đó hắn nhìn thấy, quả trứng bồ câu hiện ra một quang luân linh lực đen tuyền, bồng bềnh chầm chậm.

Thể tích quang luân linh lực còn nhỏ hơn khối khí linh lực trước đó nhiều lần, nhưng Mục Trần cảm thấy rõ nó ẩn chứa lượng linh lực hùng hồn ra sao.

Nó đã cao hơn rất nhiều cảnh giới Linh Động cảnh hậu kỳ!

Mục Trần nhìn chằm chằm quang luân linh lực xinh đẹp tinh tế kia, vui sướng tràn ngập trong lòng, hắn đã đột phá vượt qua Linh Động cảnh, chân chính tiến vào Linh Luân cảnh .

Bằng vào thực lực này, hắn cũng đã đạt tới tiêu chuẩn cơ bản nhất của Ngũ Đại Viện.

Tuy rằng đối với bản thân cũng không cảm thấy quá bất ngờ, nhưng cảm giác mạnh lên vẫn vô cùng sảng khoái. Có thể tên kia sau khi hoàn thành Linh Lộ đã có thực lực viễn siêu so với hắn, nhưng thế thì sao chứ?

Ta Mục Trần trong Linh Lộ đã không hề kém cạnh các ngươi, thì tại đây Đại Thiên thế giới, cũng giống như vậy không thua kém!

Mục Trần mỉm cười, khuôn mặt thiếu niên khôi ngô hiện lên nét cố chấp và ngạo nghễ đã ăn sâu vào xương tủy của hắn.

Linh Luân ngưng tụ thành công, Mục Trần cũng bình tâm lại, ngay khi hắn định rời khỏi trạng thái thăm dò cơ thể, đột nhiên một tiếng động lảnh lót khá quen thuộc vang lên trong trí não.

"Kwoork!"

Tiếng hót đó cũng không quá mức vang dội, nhưng lại khiến Mục Trần như bị sét đánh, thân thể cứng ngắc, trong đầu quanh quẩn những tiếng ù tai.

"Ầm!"

Khi âm thanh kia khiến cho đầu óc Mục Trần mất đi khả năng tư duy, hắn lại cảm thấy một dao động cực kỳ hung ác đột ngột xuất hiện trong người, xông thẳng lên não, biểu hiện như muốn ăn tươi nuốt sống thần trí bản thân!

Tinh phách cắn chủ?!

Tình huống này khiến Mục Trần đang ngây dại cũng trở nên lạnh lẽo, trong đôi mắt tràn ngập sự kinh hãi.cũng là có kinh hãi trào ra.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Hắc Chỉ Trấn Linh Tước

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

(*) Hắc chỉ là tờ giấy đen

Biến cố bất thình lình khiến Mục Trần mụ mị cả đầu óc, tinh thần hoảng hốt, gương mặt cũng xanh như tàu lá.

Đáng chết, mới vừa đột phá Linh Luân cảnh, căn bản chưa đủ khả năng luyện hóa tinh phách linh thú, cơ thể chẳng hiểu thế nào lại có cái quỷ này.

Mục Trần tâm loạn như gặp ma, bất quá hắn cũng hơn người ở chỗ nhanh chóng bình tĩnh lại, khôi phục tâm thần từ trong hoảng loạn, tạm thời không cần phải để ý gì đến nguyên nhân nguyên lý gì, bây giờ tiên quyết là phải giữ cho được cái mạng!

Tinh phách cắn chủ, cái chuyện này không tốt lành gì. Một khi trở thành cường giả Thần Phách cảnh, đủ mọi hạng người thượng vàng hạ cám đều muốn luyện hóa tinh phách linh thú thuộc hàng khủng, bài danh cao, thực lực cường hãn, nhưng hầu như ai cũng biết đó là chuyện cực kỳ nguy hiểm. Luyện hóa tinh phách linh thú, phải xóa đi mọi ký ức trước kia của linh thú, kể cả linh trí. Thủ đoạn đó chắc chắn linh thú sẽ phản kháng kịch liệt. Nếu như kẻ nào tham lam luyện hóa linh thú vượt qua sức khống chế của bản thân, hoặc gặp phải linh thú có khí thế quá ư hung ác, sẽ bị chúng nó nhân cơ hội vồ ngược lại, cắn lại bản thể chủ nhân. Một khi chuyện đó xảy ra, ắt cửu tử nhất sinh.

Dao động cực kỳ hung ác kia đang lao thẳng đến não bộ Mục Trần, mưu đồ xóa đi thần trí của hắn. Đối mặt công kích tinh thần trong cơ thể này, hắn chẳng có biện pháp nào cả, chỉ biết hít thở thật sâu, điều khiển linh lực trong cơ thể vận chuyển rồi mạnh mẽ ngăn chặn dao động kia.

"Boong!"

Một tiếng động vang lên như tiếng chuông quanh quẩn trong cơ thể hắn, chấn cho yết hầu trào lên một ngụm máu. Bất quá linh lực mạnh mẽ ngăn chặn dao động kia cũng chẳng ăn thua, nhanh chóng bị phá tan nát, chỉ làm nó khựng lại một nhịp, rồi tiếp tục nhằm vào não bộ Mục Trần hung dữ lao lên đập vào.

Dao động hung mãnh va vào trí óc, Mục Trần lần thứ hai trở nên mê muội, hắn nhanh trí cắn đầu lưỡi, dùng cái đau nhức để khiến đầu óc tỉnh táo. Tiếp theo, hắn cảm thấy trong cơ thể có một ngọn hắc viêm quỷ dị bốc lên.

Nhìn hắc viêm trôi bồng bềnh, mơ hồ có thể thấy trong đó là một cái bóng đen đang tao nhã giang cánh.

- Là Cửu U Tước!

Mục Trần nhìn thấy cái bóng vừa mới khắc sâu vào trí nhớ của hắn từ ngày hôm qua, trong lòng ba đào dậy sóng. Hắn thực sự không thể ngờ, cơ thể không những bất chợt xuất hiện một tinh phú linh thúc không rõ nguồn gốc, lại còn là tinh phách Cửu U Tước!

- Chính là lúc đó!

Mục Trần chợt nhớ lại trước khi bị hôn mê ở Hắc Minh Uyên, luồng lửa đen nhằm vào hắn có cảm giác như ẩn chứa thứ gì đó. Chắc chắn khi đó tinh phách Cửu U Tước đã nhân cơ hội tự bạo mà chui vào cơ thể hắn.

- Đáng chết!

Mục Trần tức giận mắng to một tiếng, trong lòng không một chút vui sướng vì tinh phách Cửu U Tước đang ở trong người, tim đập liên hồi, thần kinh căng như dây đàn. Thực lực hiện tại của hắn, đừng nói là Cửu U Tước, ngay cả linh thú bình thường cũng chẳng đủ khả năng luyện hóa. Chuyến này chỉ có một khả năng, thần trí bản thân sẽ bị Cửu U Tước xóa đi mất. Nói không chừng cái con gà quay gian xảo độc ác kia còn có thể dùng một phương pháp nào đó chiếm luôn cơ thể của hắn, sau đó lại trùng sinh lần nữa

Mà chuyện đó, hắn tuyệt đối không mong xảy ra cho bản thân.

"Kwoork!"

Trong luồn hỏa diễm đen thâm thúy, Cửu U Tước dường như cũng nhận ra ánh mắt của hắn đang quan sát nó, liền bộc phát một khí thế hung tợn trong tiếng hót lanh lảnh, hắc viêm chuyển động, bắn ra hướng về khí hải của hắn manh nha chui vào.

Nó cũng thực không ngoan, biết rằng chỉ cần phá đi khí hải, linh lực của Mục Trần sẽ tan biến hoàn toàn, trở thành một phế nhân, khi đó hắn không còn cách nào chống đỡ được.

- Súc sinh độc ác!

Mục Trần bị hành động tàn nhẫn đó của Cửu U Tước khiến cho hoảng sợ, lớn tiếng mắng to, ngay lập tức điều động linh lực ngăn cản một kích tất sát của nó.

Trong hắc viêm, Cửu U Tước như ẩn như hiện nhìn thấy linh lực phía trước, hai mắt thú sắc bén xẹt qua một vẻ khinh miệt vô cùng. Nó là sinh vật nào chứ? Dù hiện tại mất đi bản thể, nhưng không phải cái thứ mà một tên nhân loại thực lực Linh Luân cảnh có thể đối phó.

Hắc viêm trở nên đậm hơn, hai cánh vỗ phành phạch, luồng lửa lao tới bức tường linh lực. Ngay khi cả hai va vào nhau, Mục Trần càng

thêm hoảng hốt thấy rõ hắc viêm lướt qua, linh lực của hắn chỉ trực tiếp bốc hơi biến mất.

Lực ngăn cản cỡ đó với Cửu U Tước, căn bản là châu chấu đá xe, chẳng có tí xíu hiệu quả nào. Thực lực hai bên quá chênh lệch, một bên là siêu cấp linh thú hung danh chấn thiên hạ, bên kia chỉ là một thiếu niên Linh Luân cảnh, không hề cùng một cấp số.

Mục Trần biết rõ chênh lệch thực lực, nhưng không cam nguyện buông tay, ngược lại vẫn cắn răng hung tợn.

- Muốn phế ta, ngươi đừng mong sống yên!

Mục Trần khẽ động tâm thần, quang luân vừa mới hình thành trong khí hải chậm rãi vận chuyển, một luồng linh lực trong đó được hắn điều động ra, không chút khách khí, bắn tới hắc viêm.

"Xèo xèo!"

Hắc viêm vẫn an nhành tiến lên, linh lực tiếp xúc với nó vẫn không khác đi chút nào, ngay lập tức bốc hơi đi mất. Mục Trần dốc toàn lực ngăn cản, cũng chỉ kéo dài được một xíu thời gian, nhưng hắn nhiên không thể ngăn cản được Cửu U Tước thực hiện ý đồ.

Ngắn ngủi hơn mười giây, hắc viêm đã hoàn toàn phá tan mọi trở ngại của Mục Trần, xuất hiện ngay bên cạnh khí hải, Cửu U Tước mơ hồ ẩn hiện nhìn Mục Trần với ánh mắt đắc ý mà coi thường.

"Phừng!"

Hắc viêm bốc lên, rốt cuộc chui vào khí hải dưới ánh mắt cực độ phẫn nộ của hắn, một loạt những cơn đau cháy bỏng đồng loạt lan lên não, khiến Mục Trần nhăn nhó gầm lên đau khổ.

Hắn thấy rõ, Cửu U Tước vừa tiến vào khí hải đã đến ngay chỗ quang luân linh lực, ngọn lửa thét gào, hăm he phá hủy nó.

Quang luân linh lực ngưng tụ toàn bộ linh lực hiện tại của Mục Trần. Nếu bị hủy đi, vậy thì thành quả lâu nay khổ tu sẽ hoàn toàn bị phế bỏ trong nháy mắt.

Bản lĩnh của Mục Trần đối mặt tình cảnh hung hiểm vạn phần này cũng vô lực, chênh lệch như thế lại xảy ra trong cơ thể hắn, căn bản không có thủ đoạn nào bù lại được, hắn chỉ có thể đỏ mắt cuồng loạn tìm kiếm giải pháp, nhưng có vẻ cũng chỉ còn cách trơ mắt nhìn Cửu U Tước chậm rãi huyền phù cạnh quang luân linh lực .

- Liều mạng với ngươi!

Cùng với tiếng rống hung bạo, Mục Trần rốt cục điên tiết, hắn quyết tâm cho quang luân linh lực kia tự bạo, đó là việc duy nhất hắn có thể làm, tuy rằng sẽ trả giá khắc nghiệt vô cùng, nhưng cũng không cam tâm bị Cửu U Tước xóa đi thần trí!

Quang luân linh lực bộc phát ra vô số ánh sáng, linh lực đột ngột trở nên tàn bạo. Bất quá ngay đó, một tiếng vang nho nhỏ như chuông ngân nhẹ nhàng quanh quẩn bên trong khí hải.

Âm thanh kết thúc, quang luân linh lực đang cuồng loạn sắp sửa tự bạo bất ngờ yên tĩnh trở lại.

Mục Trần kinh ngạc nhìn quang luân mất khống chế, bất giác nhìn lên phía trên quang luân linh lực, có một tờ giấy đen mỏng dính lẳng lặng nằm ngang, thanh âm kia dường như phát ra từ chỗ của nó.

- Thứ này. . .

Mục Trần khóc không ra nước mắt, từ ngày có được tờ giấy đen bí ẩn dò xét mãi không ra ý nghĩa này, nó vẫn ngoan ngoãn nằm trong cơ thể hắn, chưa hề có chút tác dụng gì. Nhưng không thể ngờ được, vào thời điểm mấu chốt lại ngăn cản năng lực cuối cùng để hắn có thể liều mạng với Cửu U Tước, hoàn toàn phế bỏ đi.

Quang luân linh lực bị áp chế, Cửu U Tước đã gần trong gang tấc. Cái ngọn hắc viêm này khiến cho không gian bên trong khí hải cũng trở nên vặn vẹo méo mó.

- Hết rồi!

Biến cố đột ngột khiến cho Mục Trần tuyệt vọng buông tay.

Hắc viêm hung mãnh lao tới, bất quá ngay khi nó sắp chạm được vào quang luân linh lực, một tầng hắc ám mỏng manh đột nhiên buông xuống.

"Oành!"

Từ nãy đến giờ một đường tiến thẳng cực kỳ thuận lợi, nhưng hắc viêm không ngờ bị đẩy lùi, Cửu U Tước lộ rõ vẻ kinh ngạc khó tin.

Mục Trần vừa thấy việc xảy ra, cũng sửng sốt không hiểu, rồi nhìn lên tờ giấy đen kia, vì tầng hắc ám mỏng manh đó xuất phát từ tờ giấy nhỏ nọ buông xuống che phủ quang luân.

"Roẹt roẹt"

Thanh âm kì lạ từ tờ giấy đen phát ra. Từ xưa đến nay không hề cục cựa, nhưng hôm nay bề mặt của nó cũng xuất hiện một vài đốm sáng màu tím.

"Viu."

Những đốm sáng vừa hiện lên bất chợt bắn ra, thành những tia tinh vân với cái đuôi tím bao phủ lấy Cửu U Tước và ngọn hắc viêm bên trong chúng nó.

Biến cố đó khiến Cửu U Tước kinh hãi, vội vàng oanh kích lên luồng sáng. Nhưng không ngờ được, dưới lực công kích cuồng mãnh của Cửu U Tước, nó không chút sứt mẻ.

Quầng sáng thành hình, nhưng chưa chấm dứt. Bên dưới Cửu U Tước, một quang mang tím đậm ngưng tụ, lan ra, hóa thành một bông hoa Mandala màu tím sẫm.

Hoa Mandala, Có rất nhiều hình, nói chung nó giống một loại hoa văn hoa thị đối xứng ở các mặt

Trên đóa hoa Mandala, dường như phủ đầy những hoa văn ám kim khó hiểu. Ngay khi Cửu U Tước nhìn thấy đóa hoa Mandala, ánh mắt trở nên kinh hãi, rồi hoảng loạn kêu to lên vùng vẫy.

Đóa hoa Mandala tím sẫm thần bí như một khung tù lao, trói lấy Cửu U Tước trong hắc viêm, chậm rãi phiêu động, dừng lại phía trên tờ giấy đen.

Hoa lung thần bí hoàn toàn giam chặt Cửu U Tước bên trong.

Cửu U Tước bị nhốt, bạo động ác liệt trong khí hải cũng dần bình ổn lại, hắc viêm biến mất, hóa thành một con Cửu U Tước to bằng nắm tay trẻ con.

Nó phẫn nộ giãy dụa, nhưng không cách nào đào thoát khỏi hoa lung màu tím sẫm, dần dần đuối sức, nó ôm hận ý và đôi mắt hung ác nhắm lại, kiên nhẫn chờ đợi tích tụ năng lượng, chuẩn bị cho thời cơ thích hợp.

Mục Trần từ lúc nãy đến giờ chỉ biết há mồm nhìn cảnh tượng tranh đấu của con chim và bông hoa, lát sau mới từ trong mờ mịt tỉnh lại, nhưng vẫn ngơ ngác nhìn tờ giấy đen mỏng dính và đóa hoa Mandala tím ngắt.

Mọi chuyện.... xong rồi à?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Hỏa Viêm Trận

Sáng sớm, Mục Trần thức dậy, trong đầu vẫn còn khá lộn xộn. Nếu không phải may mắn trong khí hải của hắn có sẵn tờ giấy đen kia, lại có hắn cả một đóa hoa lung xinh đẹp để nhốt Cửu U Tước, e rằng lúc này hắn đã không còn là chính hắn.

- Súc sinh!

Mục Trần mắng chửi một hồi, cũng dần dần biết rõ chuyện đã phát sinh là sự thật, bàn tay mạnh mẽ chà xát gương mặt. Tuy hiện giờ Cửu U Tước bị tờ giấy đen thần bí vây khốn, nhưng trái tim hắn luôn cảm thấy rõ sự bất an. Cửu U Tước thật sự quá cường đại, hiện tại nó cực kỳ suy yếu, ai biết được nó lại kiên nhẫn chờ đợi, biết đâu sau này khôi phục lại một chút, lỡ như tờ giấy kia không còn đủ sức vây khốn nó thì phải làm sao đây?

Thứ này ở lại trong cơ thể quả là một quả bom định giờ a, lúc nào cũng có nguy cơ bùng nổ gây nguy hiểm trí mạng cho hắn.

Trải qua lần này giằng co với Cửu U Tước hung ác bất kham, mới có thể chân chính hiểu rõ lòng tham luyện hóa tinh phách của nó là ngu xuẩn cỡ nào. Với ngạo khí của Cửu U Tước, kẻ nào ngu dại bắt nó đem luyện hóa, Mục Trần dám cam đoan, súc sinh lông lá đáng chết này nhất định sẽ cắn ngược lại cho thê thảm.

Tinh phách linh thú đẳng cấp đó, giữ trong tay có ích gì?

Mục Trần vẫn chưa thôi hung hăng mắng chửi Cửu U Tước trong lòng hết cả buổi, mới khiến tâm tư ổn định lại. Chuyện đã xảy ra, có phát

tiết cỡ nào cũng vô dụng, dù sao hiện tại nó cũng bị tờ giấy đen tạm thời nhốt lại, hắn là bản thân cũng còn một đoạn thời gian để suy nghĩ biện pháp đối phó với Cửu U Tước.

Mục Trần rời giường, vệ sinh một chút rồi rời khỏi phòng. Hắn nhanh chóng bước đến khu vực ngày thường vẫn cùng với Ôn Linh tiên sinh học tập linh trận. Trải qua hành trình Hắc Minh Uyên, Mục Trần đã lãnh hội đầy đủ sự lợi hại của linh trận, dù hắn chỉ mới sử dụng được tiểu linh trận chưa đến cấp 1, khiến cho hứng thú với linh trận càng tăng cao.

Đến nơi, Mục Trần vẫn chưa nhìn thấy Ôn Linh tiên sinh, nghĩ có lẽ bản thân đã tới quá sớm. Hắn cũng không phải hạng người dễ mất kiên nhẫn, bèn đến chỗ thảm ngồi xếp bằng, lộ vẻ trầm ngâm. Hiện giờ đã chính thức là cường giả Linh Luân cảnh, nhận thấy rõ lượng linh lực hùng hậu trong cơ thể đã tăng cường hơn nhiều, điều khiển khống chế linh lực cũng thoải mái điêu luyện hơn.

- Không biết bây giờ có thể ngưng tụ bao nhiêu linh ấn nhỉ?

Mục Trần lẩm bẩm, đôi mắt háo hức vươn tay ra, lòng bàn tay xoay tròn, linh lực hắc ám bùng lên, bọc lấy toàn bộ bàn tay. Tốc độ bao phủ và độ dày của linh lực khiến hắn hài lòng mỉm cười. Quả là Linh Luân cảnh, hiệu suất điều động linh lực cũng hơn xa Linh Động cảnh hậu kỳ.

Linh lực hắc ám nhanh chóng ngưng tụ trên đầu ngón tay, tám đạo linh ấn trong nháy mắt liền xuất hiện. Mục Trần khẽ nhúc nhích mấy ngón, đạo linh ấn thứ chín lặng lẽ xuất hiện.

Hắn nhìn chằm chằm linh ấn thứ chín, không ngừng lại, vẫn tiếp tục ngưng tụ. Mười linh ấn, mười một, mười hai.... linh lực hắc ám lóe ra, cuối cùng ngừng lại ở số lượng 12 linh ấn.

Mục Trần nhìn thấy, miễn cưỡng gật đầu. Hắn biết rõ vẫn chưa phải là cực hạn của mình, bất quá chỉ mới có thực lực Linh Luân cảnh sáng sớm hôm nay, còn cần một chút thời gian để củng cố căn cơ. Khi đã vững chắc, hắn tin tưởng bản thân có thể làm tốt hơn nhiều.

Mục Trần nắm tay lại, 12 linh ấn nhanh chóng tiêu tan. Hắn nghe thấy tiếng bước chân đến gần, cửa phòng được đẩy ra, Ôn Linh đã đến.

- Ôn tiên sinh.

Mục Trần nhìn thấy lão vội vàng đứng lên chào hỏi.

Ôn Linh khoát tay, vẻ mặt xưa nay nghiêm khắc hiện nét cười với thiếu niên kia

- Ta nghe vực chủ kẻ rằng ngươi ở Hắc Minh Uyên sử dụng tiểu linh trận vượt khó, ngươi làm tốt lắm.

Ôn Linh được Mục Phong yêu cầu đến dạy linh trận cho Mục Trần học tập, hắn có thể nhập môn nhanh chóng, lại phát huy rất tốt uy lực của linh trận, càng khiến sư phụ như lão hãnh diện nở mày nở mặt. Dù lão cũng thừa nhận thành tựu đó là do bản thân Mục Trần có thiên phú cực tốt để học tập linh trận.

Mục Trần ngượng ngùng cười, tiểu linh trận của hắn kỳ thật cũng chỉ có thể lừa được linh trí thấp kém của linh thú mà thôi.

- Hai ngày tới, có lẽ ngươi phải tự học. Phụ thân ngươi dự định xây dựng một cái Tụ Linh trận cấp 2 ở Mục Thành. Linh trận ở cấp độ đó một mình ta còn chưa có năng lực kiến tạo, nên cha của ngươi đã hào phóng trả giá cao mời thêm ba vị Linh Trận sư cấp 1 để hỗ trợ. Ta và họ sẽ thử sức xem có thể thành công hay không.

- Tụ Linh trận cấp 2...

Mục Trần lắp bắp kinh ngạc. Cả Bắc Linh cảnh chỉ có một tòa Tụ Linh trận cấp 3 duy nhất ở Bắc Linh Viện. Tụ Linh trận cấp 2, hiện tại cũng chỉ có Liễu vực giàu có đã xây dựng. Mục vực chỉ có được Tụ Linh trận cấp 1 mà đã cũ mèm. Xem ra phụ thân vẫn đang canh cánh trong lòng, nóng lòng mong muốn khuếch trương thế lực tạo thế cân bằng với

Liễu vực. Bọn người kia được xưng tụng là đệ nhất vực trong chín vực Bắc Linh cảnh, không thể không có công lao của Tu Linh trận cấp 2 kia.

Chẳng qua Tụ Linh trận cấp 2 cũng không phải dễ dàng xây dựng. Những Linh Trận sư cấp 2 cũng không thể hoàn toàn chắc chắn 100% có thể thành công kiến tạo. Lại thêm nguyên vật liệu quý hiếm để xây dựng Tụ Linh trận, giá trị cực kỳ xa xỉ, lỡ như thất bại, thì đối với Mục vực cũng là một tổn thất rất đau lòng. Do vậy nhiều năm nay Mục Phong vẫn cố gắng tích cóp thật tốt cũng không lỗ mãng ra tay, nhưng xem ra lúc này phụ thân hắn có vẻ đã không nhịn nổi nữa.

Hiện tại dù đã mời thêm ba vị Linh Trận sư cấp 1 liên thủ với Ôn Linh, nhưng có thành công hay không, vẫn khó mà nói chắc chắn được.

- Vâng, Ôn tiên sinh cứ làm việc của mình.

Mục Trần lễ phép đáp lời.

Ôn Linh gật đầu, dường như lão cũng vì việc kiến tạo Tụ Linh trận cấp 2 mà lo lắng đến sứt đầu mẻ trán, cũng không nói gì thêm, vừa định quay người rời đi.

- Có việc này. . . Ôn tiên sinh....

Mục Trần đột nhiên lên tiếng, đôi mắt hơi do dự nhìn Ôn Linh

- Hiện tại ta có một vài lý luận về tiểu linh trận, không biết Ôn tiên sinh có thể cho ta một quyển trận đồ cấp 1 để tham khảo hay không?

Nghe thấy Mục Trần muốn hỏi xin trận đồ cấp 1 để tham khảo, Ôn Linh cau mày, sắc mặt nghiêm túc trở lại:

- Ngươi có thiên phú là tốt, nhưng sao lại quên lời ta đã nói? Đừng ham tiến quá nhanh! Linh trận cấp 1, tối thiểu cần phải có 15 linh ấn, trình độ kiến tạo phức tạp của nó vượt xa tiểu linh trận, ngươi muốn tham khảo trận đồ cấp 1 thì ít nhất phải ngưng tụ 10 đạo linh ấn cho ta trước đ....

Lời còn chưa nói hết, hai hàm răng của lão đã lập cập va đập vào nhau, gương mặt nghiêm khắc chuyển thành trợn mắt kinh ngạc, vì trong bàn tay của Mục Trần là 10 linh ấn lấp lánh vừa đủ số.

- C-cái...

Ôn Linh lắp bắp thốt lên, một lục lâu sao mới tỉnh táo lại được một chút, đưa ánh mắt quái đản nhìn Mục Trần, cái tên nhóc này tiếp xúc linh trận có bao lâu đâu a? Vậy mà có thể ngưng tụ đủ 10 linh ấn, thiên phú phương diện này của hắn cũng quái vật không kém.

- Khụ. . .

Ôn Linh ho khan một tiếng, điều chỉnh gương mặt kinh ngạc, nhẹ nhàng nói:

- Ngươi đã có thể đạt tới yêu cầu, vậy thì ta đáp ứng cho ngươi thôi.

Lão lấy ra một trận đồ màu đỏ rực đưa cho Mục Trần:

- Đây là một quyển trần đồ linh trận cấp 1 khá đơn giản, tên gọi Hỏa Viêm trận, linh trận này cần ít nhất là 15 linh ấn để bố trí, ngươi tham khảo một chút thôi, không cần phải thử, lỡ như gặp phải linh trận phản phệ thì không hay đâu.

Mục Trần hưng phấn tiếp nhận trận đồ đỏ rực, liên tục gật đầu, mà chẳng hiểu hắn có nghe hay không nữa.

Ôn Linh thấy vậy cũng khoát tay bỏ đi, lão còn phải đàm đạo thương nghị với ba vị Linh Trận sư cấp 1 kia để tìm phương án kiến tạo Tụ Linh trận cấp 2 cho hoàn hảo. Đó là một chuyện khó, bất quá cũng là cơ hội tốt, nói không chừng nhân dịp này lại có cơ hội tinh tiến đến trình độ Linh Trận sư cấp 2.

Nhìn thấy Ôn Linh đã rời đi, Mục Trần mới thật cẩn thận mở quyển trận đồ cấp 1, một mảnh hồng quang đập vào mặt, mơ hồ mang theo nhiệt độ hơi nóng, Mục Trần tập trung tinh thần quan sát.

Trên trận đồ, hồng quang lóe ra, một cái đuôi ánh sáng kéo ra ngoài, đan vào nhau vẽ thành một hoa văn khá phức tạp.

Mục Trần nhìn chằm chằm vào bức họa đồ mà choáng váng, nhịn không được liếm môi táp lưỡi. Linh trận cấp 1 quả nhiên phức tạo hơn tiểu linh trận quá nhiều a, bất quá càng hứng thú.

Mục Trần ngụp lặn trong Hỏa Viêm trận, xem thật kỹ những linh tuyến phức tạp, một lát sau mới đóng lại. Dù rằng rất háo hức, nhưng vẫn đủ sức kiềm chế, chưa vội dính vào. Linh trận cấp 1 này ít nhất cần có 15 linh ấn làm nền tảng. Hiện tại dĩ nhiên thực lực của hắn còn chưa đủ.

- Xem ra sắp tới phải chuyên tâm tu luyện tiếp rồi.

Mục Trần cảm thấy mỹ mãn cất trận đồ, nhắm mắt tập trung, bắt đầu thử ngưng tụ thêm nhiều linh ấn.

Vài ngày kế sau đó, Ôn Linh vẫn tất bật kiến tạo Tụ Linh trận cấp 2, không có thời gian đến chỉ điểm cho Mục Trần, mà hắn cũng mừng rỡ vì được nhàn nhã, dành hết thời gian để luyện tập ngưng tụ thêm nhiều linh ấn.

Dưới sự cố gắng quên ăn quên ngủ đã mang lại hiệu quả không nhỏ. Khi hắn dần quen với đẳng cấp thực lực Linh Luân cảnh của bản thân, điều khiển linh lực càng lúc càng thêm điêu luyện, ngày thứ năm sau khi thực lực tăng lên, hắn đã thành công ngưng tụ ra 15 linh ấn.

Thanh công được bước nền tảng, Mục Trần khó nén được hưng phấn. Hắn cao hứng lôi ra Hỏa Viêm trận, có lẽ đã đủ tư cách thử một lần chân chính kiến tạo linh trận cấp 1.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Tụ Linh Trận Cấp 2

Trong hậu viện Mục phủ, Mục Trần đứng thẳng, ánh mắt hưng phấn. Trải qua mấy ngày tu luyện, hắn đã thành công ngưng tụ ra 15 linh ấn, đạt được yêu cầu cơ bản của Hỏa Viêm Trận.

Thế là hắn quyết định thử một chút, xem thử linh trận cấp 1 thật ra lợi hại đến đâu.

Mục Trần mở tay ra, linh lực hắc ám tràn ra hóa thành từng đạo linh ấn, hắn điều khiển 15 linh ấn nhét vào không khí. Từng đạo linh ấn như nước mưa rơi xuống hồ, nhanh chóng tan biết, tạo thành một đường gợn dao động kỳ lạ trong không gian.

Kiến tạo linh trận cấp 1 có độ phức tạp hơn xa tiểu linh trận, mấy ngày nay nghiên cứu kỹ lưỡng trận đồ Hỏa Viêm Trận, nhưng hiện giờ thực hiện vẫn rất vấp váp. Đến khi nhét hết 15 linh ấn nhốt vào không khí, mồ hôi trên trán túa ra như tắm.

"Buuung!"

15 linh ấn dung nhập trong không khí, hình thành 15 đốm sáng nhỏ tí mắt thường không chú ý thì khó thấy. Mục Trần khẽ động tâm thần, điều khiển những đốm sáng linh lực di chuyển kéo dài thành cái đuôi ánh sáng, giao hòa vào nhau.

Trận đồ khá phức tạp, Mục Trần cũng hơi luống cuống. Cái loại cấu tạo trận đồ phức tạp yêu cầu những thao tác tỉ mỉ điều khiển linh lực khá chi tiết, chỉ một chút sai lầm cũng có thể khiến thất bại ngay lập tức.

Mà hiển nhiên, linh trận cấp 1 có vẻ không dễ dàng kiến tạo được, Mục Trần dù có thiên phú cao, nhanh chóng ngưng tụ được nhiều linh ấn, nhưng cũng không có nghĩa nhiều linh ấn là có thể nhanh chóng xây dựng được linh trận cấp 1.

Ngay khi ánh sáng của trận đồ bắt đầu xen vào những bước phúc tạp, rốt cuộc đã xảy ra lỗi, một luồng linh lực di chuyển sai vị trí.

Chỉ nháy mắt một luồng linh lực xuất hiện lệch lạc, Mục Trần thầm than bất ổn, thì không khí tản ra dao động linh lực cuồng bạo, đỏ rực cứ thế mà quét ra, tỏa ánh sáng nhìn thấy rõ một trận thế sơ khai chưa hình thành.

"Uỳnh"

Linh lực đỏ rực cuồng bạo, trực tiếp công kích lên thân thể Mục Trần. Một tiếng động đục ngầu đánh bay hắn đi cả 10m, thảm hại mặt xám mày tro lăn lóc trên đất.

Mục Trần bò dậy, may mà không bị thương nặng, chỉ xây xát chút định. Phủi phủi bụi bám trên quần áo, hắn trầm ngâm suy tư, suy nghĩ về thời điểm xảy ra cái thất bại, con ngươi đen láy di động liên hồi.

Lần đầu tiên bố trí linh trận cấp 1, Mục Trần kết thúc thất bại thê thảm. Bất quá hắn không nản lòng, mà càng khiến quyết tâm hơn, chỉ nghỉ ngơi hồi phục trong chốc lát lại bắt đầu thử lần hai.

Kết quả. . .

"Uỳnh, Uỳnh"

Không gian trưa nắng nóng bức ở hậu viện không ngừng được bổ sung những tiếng nổ trầm trầm, một thiếu niên bị đánh bay loạn xạ, những vệ binh tuần tra nghe những tiếng động bất thường đó, cũng chỉ biết liếc mắt nhìn nhau, nhưng chẳng ai dám đi quấy rầy Mục Trần tu luyện.

Mãi đến chiều tối, bóng đêm dần dần kéo tới, cái bộ dáng thê thảm hại của Mục Trần mới chịu dừng lại. Từ buổi trưa đến giờ hoàn toàn đều là thất bại, bất quá vẫn không khiển hắn nản lòng, vì sau mỗi một thất bại là hắn tiến thêm một bước nhỏ, số bước thực hiện kiến tạo cũng được nhiều hơn. Cứ theo tốc độ này luyện tiếp, thì sớm muộn gì Hỏa Viêm Trận cũng sẽ được hắn kiến tạo thành công.

Nghĩ thông suốt, Mục Trần nhếch mép cười, phủi mông xoay người về phòng.

Ba ngày tiếp theo, toàn bộ tinh thần của Mục Trần đều chìm trong Hỏa Viêm Trận, rồi lại ra hậu viện thử tiếp, rồi cũng lại thất bại liên tiếp.

Có đôi khi vệ binh tuần tra bất chợt nhìn thấy cái bộ dáng te tua rách nát của hắn mà suýt không nhận ra thiếu chủ. Họ cũng chẳng biết Mục Trần đang tu luyện cái gì, nhưng thấy hắn liên tiếp thất bại vẫn không chịu nằm yên, cố gắng bò dậy tiếp tục cho thỏa chí đam mê, khiến cho trong lòng càng thêm bội phục thiếu chủ kiên cường.

- Thiếu chủ thật là người chăm chỉ a, về sau thiếu chủ kế tục vực chủ, xem ra Mục vực chúng ta sẽ nở mày nở mặt không ít.

Mấy tên vệ binh thả bước đi ngang hậu viện, không dám nói lớn hay giậm mạnh chân khiến thiếu niên kia bị quấy nhiễu, chỉ khẽ đàm luận với nhau rồi tiếp tục tuần tra.

Mục Trần thất bại, bò dậy, tiếp tục. Lại thất bại, lại bò dậy, lại tiếp tục. Cứ tiếp tục mãi cho đến chạng vạng tối ngày thứ ba thì đột ngột có một biến hóa.

Thiếu niên thê thảm ở hậu viện, quần áo rách bươm, đã không biết là lần thứ mấy lăn lê bò càng trên đất, duy chỉ có hai con ngươi đen láy vẫn tỏa ra thần thái kiên định, sắc mặt nghiêm chỉnh. 15 linh ấn múa may bay lượn trên đầu ngón tay, nhanh chóng dung hòa vào không khí, tạo ra từng đám dao động linh lực.

Thủ pháp kết xuất và điều khiển dung hợp linh ấn của Mục Trần đã hơn hẳn mất ngày trước, hẳn nhiên thất bại cũng khiến hắn điêu luyện hơn nhiều.

Không khí dao động, thiên địa linh khí cũng nhanh chóng ào tới, trước mặt Mục Trần hồng quang cường thịnh xuất hiện, không khí bồng bềnh nhấp nhô, một quang trận phức tạp đỏ rực ánh lửa chậm rãi hiện ra.

Trong quang trận đỏ chóe, hào quang bắt đầu khởi động, như có một ngọn lửa xuyên qua trong nó, cảnh tượng nhìn rất huyễn lệ.

Mục Trần nhìn chăm chăm vào Hỏa Viêm Trận, cuối cùng đã có thể ngưng tụ được, ánh mắt khó có thể diễn tả được nỗi vui mừng khôn xiết đang trào ra như nước vỗ bờ. Thất bại tê tái nhiều lần như thế, rốt cuộc đã thành công !

Dù Hỏa Viêm Trận vẫn chưa ổn định lắm, nhưng thật sự đã hình thành.

- Đi!

Mục Trần đè nén vui mừng trong lòng, ngón tay biến đổi, chỉ về một khối cự thạch giả sơn trong hậu viện.

"Viu"

Hỏa Viêm trận đột nhiên bừng lên lửa nóng mạnh mẽ, một cột lửa sáng trưng đỏ rực giữa trời chiều, như ngọn núi lửa tí hon phun trào ra, hung hăng oanh kích lên tòa giả sơn.

"Đùng!"

Quả núi nhỏ được tạo thành tử cự thạch màu đen run rẩy, vỡ tung, đá vụn bắn tung tóe, khiến cho hậu viện hỗn độn như bị ai đó phá hoại.

- Uy lực kinh thật!

Mục Trần nhìn thấy uy lực của Hỏa Viêm trận chưa hoàn hảo kia, khuôn mặt có đầy đủ vui mừng lẫn sợ hãi. Lực công kích này cường giả Linh Luân cảnh trung kỳ trúng phải cũng không dễ chịu chút nào a! Linh trận cấp 1 quả nhiên lợi hại, thật đáng ngưỡng mộ, dù cho tiêu hao linh lực không ít chút nào.

- Thiếu chủ!

Một đám vệ binh đang tuần tra hậu viện nghe động tĩnh lớn như thế cũng vội vã chạy tới, nhìn thấy thiếu niên đang đứng giữa một đống đá hỗn độn, cũng bất giác kinh hoảng, còn tưởng Mục Trần gặp phải tập kích, lo lắng kéo tới cả lũ.

- Không sao không sao! Mọi thứ đều do ta quậy phá một chút mà.

Mục Trần cười cười, hắn chẳng cần nhìn cũng biết bộ dáng của mình cực kỳ thảm hại, sợ đám vệ binh hiểu lầm mà lo lắng, bất đắc dĩ cười chào một tiếng rồi quay đầu biến thẳng về phòng, tắm rửa thay quần áo. Đám vệ binh ngây người chẳng biết mô tê gì, không ngờ thiếu chủ lại có thể phá hoại cỡ này, hắn mạnh mẽ như thế từ khi nào a? Mới trước đó không lâu chỉ mới là Linh Động cảnh hậu kỳ, thế mà đánh vỡ nát một tòa giả sơn ngay cả mấy vệ binh lão luyện và đội trưởng thực lực Linh Luân cảnh sơ kỳ cũng làm không nổi a.

Mục Trần tắm rửa sạch sẽ, chui ra khỏi phòng, nhìn mấy gia nhân đang quét dọn hậu viện bừa bãi. Mấy ngày nay chỉ quanh quẩn ở hậu viện, mất ăn mất ngủ nghiên cứu luyện tập Hỏa Viêm Trận, thật ra cũng khiến hắn khá mệt mỏi.

Mục Trần thong thả bước đi trong Mục phủ, lắc mình tiến vào khu vực phòng nghị sự. Nhìn thấy trong phòng còn có ánh đèn, tự hỏi

- Đã tối lắm rồi mà tía còn đàm luận với ai?

Mục Trần nghĩ nghĩ, bất chợt một tiếng "Rầm" thật to khiến hắn giật mình kinh hãi. Tiếng động đó cũng rất quen, chính là mấy khi Mục

Phong nổi cơn tam bành đập tay xuống bàn, hây da, không biết bao nhiêu cái bàn bị ổng đập cho gãy nát rồi a.

"Tía lâu lắm rồi mới phẫn nộ như thế a, chuyện gì vậy nhỉ?"

Mục Trần ngẩn ngơ suy nghĩ, tiến sát đến cửa ghé tai lắng nghe.

Trong phòng nghị sự, Mục Phong sắc mặt xanh xám nhìn cái bàn trước mặt bị lão đập nát bấy, đứng phắt dậy, giọng điệu cực kỳ tức giận:

- Cái đám ba ba trứng thúi Liễu vực cũng dám lén lút ngáng đường ta sao?

Chu Dã bên cạnh cũng trừng mắt, chợt thở dài:

- Cái tên kia nghe được phong thanh chúng ta kiến tạo Tụ Linh trận cấp 2, không chỉ nâng giá nguyên vật liệu khắp nơi, lại bỏ tiền mua chuộc không ít Linh Trận sư, bây giờ nguyên vật liệu còn lại của chúng ta không thể thử hai lần nữa đâu.

Mục Phong nắm chặt bàn tay, nhìn bốn người khác đang ngồi trong phòng. Bốn người đó là Ôn Linh và ba vị trung niên khác, có lẽ chính là ba vị Linh Trận sư cấp 1 mà lão Phong đã mời tới.

- Ôn Linh tiên sinh, kiến tạo Tụ Linh trận cấp 2, hiện tại còn khó khăn gì?

Mục Phong chậm rãi hạ giọng hỏi.

Ôn Linh thở dài, nói:

- Vực chủ, chúng ta đã thử hai lần, thất bại tổn thất không ít nguyên vật liệu, nhưng cũng rút ra được một số nghiên cứu, bọn ta đã thảo luận, nếu có thêm một vị Linh Trận sư cấp 1 hỗ trợ thì sẽ chắc chắn hơn nhiều.

Chu Dã nhíu mày nói:

- Linh Trận sư ở Mục vực đều đã ngồi cả ở đây, nhưng Liễu vực giở trò ám muội sau lưng, muốn tìm một Linh Trận sư cấp 1 ở nơi khác, quả thật có hơi phiền toái a.

Ôn Linh cũng thở dài, lão cũng biết rõ rất phiền toái, nhưng hiện tại cũng không còn biện pháp khác. Chỉ dựa vào bốn người ở đây, đúng là vẫn còn chưa đủ.

- Chu Dã, rao tin ra bên ngoài, lôi kéo những Linh Trận sư bị Liễu vực mua chuộc, bảo với họ rằng chỉ cần có thể đến trợ giúp Mục vực chúng ta, Liễu vực trả cho họ điều kiện gì, Mục vực sẽ dâng tặng gấp đôi!

Chu Dã kinh hãi, lại phải nhỏ máu ra nhiều gấp đôi a. Nhưng nếu làm vậy, bọn Linh Trận sư gian xảo kia có lẽ sẽ nhân cơ hội này mà há mồm sư tử. Nếu như vậy, đối với ba vị Linh Trận sư ngồi đây có hơi bất công, dễ khiến họ sinh tâm bất bình.

Nghĩ vậy, lão Chu khẽ liếc qua ba vị Linh Trận sư nọ, quả nhiên thấy được sắc mặt của họ hơi mất tự nhiên.

- Vực chủ không nên nói vậy, ngược lại sẽ khiến chúng ta tự loạn trận tuyến.

Ôn Linh khó khăn cất tiếng.

Mục Phong cũng bình tĩnh lại, ôm quyền tỏ vẻ tạ lỗi với ba vị Linh Trận sư kia, rồi cắn răng ngồi xuống. Hiện nay chuyện Mục vực muốn kiến tạo Tụ Linh trận cấp 2 đã không còn bí mật nữa, nếu thất bại không chỉ thất thoát tiền của, mà còn trở thành đề tài đàm tiếu chê cười cho mọi người nơi góc chợ.

Phòng nghị sự lại lần nữa lâm vào yêu tĩnh, không khí khá áp lực.

"Két"

Lúc mọi người còn đang im lặng suy tư, cửa phòng đóng chặt chậm rãi bị đẩy ra, Mục Phong khó chịu nhíu mày, vừa định quát lên khiển trách tên gia nhân nào bước vào không đúng lúc khi lão đang bực mình, nhưng khi ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Mục Trần, bất giác nở một nụ cười yêu thương.

Mục Trần cũng mỉm cười nhìn Mục Phong, rồi nhìn Ôn Linh, nhẹ nhàng từ tốn nói:

- Ôn tiên sinh, người nói cần thêm một Linh Trận sư, vậy thì để việc đó cho ta đi, được chứ?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Tham Gia

Không khí trong phòng nghị sự bất chợt vì câu nói của Mục Trần mà đọng lại, sua đó mấy người Mục Phong đều đưa mắt ngạc nhiên phóng tới tên thiếu niên miệng còn hôi sữa kia.

- Ngươi nói nhăng nói cuội cái gì đấy?

Mục Phong cau mày khiển trách.

Ôn Linh cũng khẽ cau mày, kiến tạo Tụ Linh trận cấp 2 là việc khá khó khăn phức tạp, ít nhất phải có năng lực Linh Trận sư cấp 1 mới miễn cưỡng tham gia được. Mục Trần dù học linh trận có thiên phú khá tốt, nhưng cấp 1 và nhập môn là hai đẳng cấp hoàn toàn khác xa nhau, sao có thể nhận trọng trách như thế được?

- Ha ha ha, kiến tạo Tụ Linh trận cấp 2 cũng không thể tùy tiện tham gia được, nếu khi đó xảy ra việc ngoài ý muốn, tổn thất nguyên vật liệu với Mục vực mà nói, cũng khá là nghiêm trọng.

Một nam tử có mi thô cười nhạt, hẳn nhiên cho rằng Mục Trần chỉ là tên thiếu niên kiêu ngạo.

Hai vị Linh Trận sư kia cũng gật đầu tán thành, nếu cái chuyện trọng đại này mà cả tiểu tử vắt mũi chưa sạch cũng có thể tham dự, vậy cần đến họ làm gì?

- Ôn tiên sinh, nếu có thể bố trí được linh trận cấp 1, vậy có thể miễn cưỡng xem là Linh Trận sư cấp 1 hay chăng?

Mục Trần cũng không để ý tới lời nói của bọn họ, chỉ nhìn Ôn Linh cười hỏi.

Ôn Linh ngẩn ra, nói:

- Thông thường thì đúng là vậy....

- Ta đã có thể bố trí thành công linh trận cấp 1 Hỏa Viêm Trận do người cấp cho ta.

Mục Trần thản nhiên nói.

Ôn Linh sững người, giật bắn lên

- Cái gì? Làm cách nào?

- Ngươi có thể bố trí Hỏa Viêm Trận?

Ba vị Linh Trận sư kia cũng ném ánh mắt không tin nhìn Mục Trần, bọn họ thật sự không thể tưởng tượng một thiếu niên ngây ngô đã có thể đạt tới cảnh giới ngang ngửa bọn họ.

Mục Phong và Chu Dã cũng giật thót kinh dị vô cùng nhìn Mục Trần, bất quá hai người cũng khá hiểu biết tính tình con cháu trong nhà. Mục Trần chưa bao giờ đứng trước mặt họ nói xàm. Nếu hắn đã nói hắn có thể bố trí Hỏa Viêm Trận, thì sự thật ít nhất cũng được 90%.

- Ngươi. . .

Ôn Linh hồi phục tâm tình, kinh nghi bất định nhìn Mục Trần, vẫn chưa tin lắm, nói

- Vậy làm thử cho ta xem.

Mục Trần bất đắc dĩ gật đầu, nắm chặt tay lại, linh lực hắc ám ngưng tụ, 15 linh ấn màu đen lóe ra ngay tắp lự.

- Đã có thể ngưng luyện ra 15 linh ấn...!

Bốn vị Linh Trận sư nhìn thấy, sắc mặt rốt cuộc trở nên nghiêm túc. Có người trong nhóm bọn họ bất quá chỉ mới có thể ngưng luyện được 17 linh ấn mà thôi, thế mà tên thiếu niên mười mấy tuổi đầu lại có thể bám sát năng lực của họ, cái tên này là quái vật linh trận sư à?

Ôn Linh nhìn thấy 15 linh ấn kia, khóe miệng giật giật không nói nên lời, bất giác đã tin gần như hoàn toàn lời nói lúc nãy của Mục Trần.

Mục Trần nghiêm mặt lại, 15 linh ấn trên đầu ngón tay tan vào không khí, hai tay biến ảo cấp tốc tạo thành những ấn pháp.

"Buung."

Ấn pháp biến ảo, nhiệt độ trong phòng dần dần tăng lên, thiên địa linh khí nhanh chóng ngưng tụ ở khoảng không trước mặt mõi người.

Những cường giả nhãn lực hơn người ở đây chỉ liếc mắt đã thấy ngay một quang trận phức tạp đang nhanh chóng thành hình. Trong trận pháp, vài ánh lửa bắt đầu chuyển động.

Thời gian trôi qua, sau một lúc lâu, Mục Trần ngưng biến ảo ấn pháp. Giữa không gian trước mặt, một linh trận rực lửa bao phủ gần phân nửa sảnh phòng chậm rãi hiện ra.

Ánh mắt phức tạp của Ôn Linh nhìn vào linh trận vừa hình thành, nhắm mắt thở dài nói:

- Đúng thật là Hỏa Viêm trận.

Ba vị Linh Trận sư kia cũng kinh hãi trợn mắt, gượng cười ra tiếng. Thiếu niên mười mấy tuổi, Linh Trận sư cấp 1? Chuyện này quả thật cả đời mới lần đầu tiên nghe thấy, thiếu chủ Mục vực này là tên quái thai gì ấy chứ?

Mục Phong và Chu Dã lại bất đồng, ánh mắt tràn ngập vui sướng. Mục Phong đứng dậy, vỗ tay khen ngợi Mục Trần:

- Tiểu tử giỏi lắm, xem ra ngươi thật sự kế thừa thiên phú của mẫu thân ngươi.

- Đừng bỏ qua cố gắng của ta chứ...

Mục Trần khẽ cười trả lời. nếu không phải thời gian này bỏ ăn bỏ ngủ nghiên cứu thử nghiệm Hỏa Viêm Trận, hơn nữa trải qua vô vàn thất bại, thì làm sao có thể trong thời gian ngắn có thể thành công kiến tạo được linh trận này?

Mục Phong cười tủm tỉm gật đầu, ánh mắt vui mừng pha lẫn tự hào, cái tâm tình phẫn nộ lúc trước vì nguyên nhân Liễu vực giở trò phá hoại lúc này đã tiêu tan sạch sẽ.

- Ôn tiên sinh, ngươi thấy Mục Trần thế nào? Có thể giúp đỡ chút nào không?

Mục Phong nhìn Ôn Linh, hỏi.

Ôn Linh trầm ngâm một chút, nói:

- Mục Trần có thể ngưng luyện ra Hỏa Viêm Trận đúng thật không giả, bất quá hắn vừa mới nhập môn, vẫn chưa thể chân chính được xem là Linh Trận sư cấp 1, về mặt kinh nghiệm, nhãn lực này nọ cũng cần phải được tôi luyện thêm.

Mục Phong lại nhìn Mục Trần, gật đầu đồng ý. Hắn dù có thiên phú tốt thế nào đi nữa, nhưng kinh nghiệm thì không phải là thứ tự dưng có được.

Mục Trần thở dài, bày ra cái sắc mặt chán nản buồn rầu

- Ha ha ha, bất quá thôi thì. . . kinh nghiệm chỉ có thể tích lũy dần dần, kiến tạo Tụ Linh trận cấp 2 cũng là một cơ hội tốt, hắn hiện tại đã miễn cưỡng đủ tư cách tham dự một chút.

Ôn Linh nhìn sắc mặt phát khổ của Mục Trần, cười lớn.

Mục Trần nhướng mày ngạc nhiên, vui mừng chắp tay

- Vậy đa tạ Ôn tiên sinh.

Ôn Linh khoát tay, ánh mắt đối với Mục Trần càng thêm hãnh diện. Thiếu niên có thiên phú như thế, người như lão làm sao không mến tài cho được. Lão cũng hiểu, về sau này bản thân khó mà chỉ bảo hắn thêm được, vì không chừng thời gian không xa nữa, hắn sẽ nhanh chóng vượt mặt mình, khi đó còn chưa biết ai phải cầu cạnh học hỏi ai đâu.

Ba vị Linh Trận sư kia nghe thấy cũng không dám cất tiếng phản đối, hẳn nhiên đều vì việc vừa nãy Mục Trần biểu hiện ra làm cho kinh sợ. Theo như Ôn Linh vừa nói, tên nhóc Mục Trần này tiếp xúc linh trận dường như chỉ mới một tháng trở lại đây, mới nhập môn sơ học, thế mà thành tựu đã muốn vượt qua bọn họ. E rằng không lâu nữa, tên thiếu niên chưa ráo đầu kia sẽ trở thành Linh Trận sư lợi hại nhất Bắc Linh cảnh không chừng.

- Ngày mai Mục Trần sẽ cùng chúng ta đến khu vực bố trí Tụ Linh trận, trước hết cho hắn làm quen vài thứ, đợi vài ngày nữa rồi chúng ta sẽ dốc toàn lực ra tay, được chứ?

Ôn Linh nhìn về phía Mục Phong, ra chiều hỏi ý.

- Được!

Mục Phong không hề có dị nghị gì, chỉ cần có thể khiến cho tài nghệ của Mục Trần trên phương diện linh trận sâu thêm một bước, thì cho dù có lãng phí tiền của lão cũng không hề đau lòng.

Mọi chuyện đã quyết định, Ôn Linh và mấy người kia lại đàm đạo với Mục Phong vài chuyện chung quanh, sau đó cáo từ ra về.

- Tiểu tử ngươi ngày mai nên đi theo Ôn Linh tiên sinh học hỏi cho kỹ, đừng tưởng có thiên phú là có thể lên mặt tự cao. Tu luyện linh trận cũng không phải có thiên phú là tiến xa được đâu đấy!

Mục Phong thấy bọn người kia đều đã rời đi, mới nghiêm mặt răn đe Mục Trần.

- Dù sao bất kể thế nào, nếu tiểu tử nhà ngươi tu luyện linh lực có tầm thường đi chăng nữa, cũng không thể qua loa bình thường khi tu luyện linh trận được. Nếu không thì còn gì mặt mũi của mẫu thân ngươi chứ?

Mục Trần hai mắt trắng dã, quạu quọ liếc lên trần nhà, bất giác cất tiếng hỏi:

- Mẹ là Linh Trận sư lợi hại lắm sao?

- Bản lĩnh linh trận của nàng, đừng nói là Bắc Linh cảnh, mà cả đến Ngũ Đại Viện e rằng cũng khó có người nào đủ khả năng sánh ngang.

Mục Phong cười khẩy.

- Lợi hại như vậy sao?

Mục Trần trợn mắt, Linh Trận sư ở Bắc Linh cảnh xét ra cũng không cao lắm, phần lớn đều bình thường, Nhưng Ngũ Đại Viện là nơi nào chứ? Những Linh Trận đại sư cực mạnh ở đó, không chừng chỉ lật tay đã thừa sức gạt bỏ một cường giả Thần Phách cảnh, mẫu thân của hắn có thể lợi hại hơn hắn bọn họ sao chứ?

- Bất quá mẹ lợi hại như thế, không phải khiến tía có áp lực lớn lắm sao?

Mục Trần đột nhiên khẽ liếc Mục Phong, cất giọng trêu chọc.

- Lúc trước ta gặp mẹ của ngươi, nàng vì vài lý do mà bị phong ấn thực lực đến cực thấp. Khi đó ta chăm sóc nàng như một nữ nhân yếu đuối bình thường, bảo vệ cho nàng, lúc cuối cùng còn suýt nữa vì nàng mà chết....

Mục Phong cười khoái trá, khóe mắt có vẻ đắc ý, nói:

- Ta nào ngờ được nàng lại lợi hại như vậy, bất quá mẹ của ngươi rất dịu dàng, làm gì có tạo áp lực cho ta chứ.

- Ra là lợi dụng người ta lúc khốn cảnh. Ngày đó thực lực bị phong ấn, hắn là lúc tâm tình của mẹ phòng bị yếu nhất, bằng không làm cách nào mà lại xem trọng nam tử cùi bắp như tía cơ chứ.

Mục Trần ra vẻ hiểu rõ gật gù.

- Tên nhóc chết bầm muốn ăn đòn hả!

Mục Phong thẹn quá thành giận, nộ hỏa đỏ mặt giơ tay định gõ đầu hắn. Mục Trần lại cười lớn bỏ chạy mất dạng, bỏ lại cha hắn với khuôn mặt dở khóc dở cười.

- Cái tên nhóc.....

Mục Phong thu tay lại, chợt vui vẻ mỉm cười, lẩm bẩm:

- Tịnh nhi, con của chúng ta càng ngày càng giỏi. Ta nghĩ sau này hắn ắt có thể siêu đẳng hơn cả nàng, có lẽ đó chính là lúc gia đình chúng ta đoàn tụ....

Bất giác nhắc tới chuyện sâu kín trong lòng, ánh mắt lão tối sầm lại, hai bàn tay nắm chặt, gương mặt lạnh như băng.

- Các ngươi xem thường ta ư, không sao cả! Quả thực ta không có cái loại năng lực đó. Bất quá.... lão tử còn có một đứa con đó!

Sáng sớm hôm sau, mặt trời chưa ló dạng, Mục Trần đã ra khỏi phòng, sau đó bước đến phòng nghị sự gặp đám người Mục Phong, Ôn Linh đã sớm chờ hắn.

- Đi thôi.

Mục Phong thấy Mục Trần cũng đã tới, cười nhạt một tiếng, dẫn đầu mọi người rời khỏi Mục phủ, đi về phía bắc Mục thành. Ở nơi đó là một

quảng trường rộng lớn, ngày thường là nơi huấn luyện dành cho hộ vệ, binh sĩ của Mục vực. Nếu như có thể kiến tạo thành công Tụ Linh trận cấp 2, tất nhiên sẽ tăng cường tốc độ bồi dưỡng cường giả, đồng thời cũng tạo thêm sức hấp dẫn đối với cường giả bên ngoài. Dù sao lợi ích từ việc tu luyện trong Tụ Linh trận đối với bất kỳ ai cũng đều rõ ràng và ham muốn.

Hiện giờ khu vực quảng trường, đều bị vệ binh Mục vực phong tỏa, đám người Mục Phong tiến vào quảng trường, dừng bước lại, ánh mắt mỗi người mơ hồ đều có chút háo hức.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Liên Hợp Bày Trận

Mục Trần nhìn về phía trước, giữa quảng trường là năm cột đá màu ám kim cao sừng sững hơn 10 trượng. Trên cột đá phủ kín những hoa văn huyền ảo, xung quanh mơ hồ có dấu hiệu dao động của thiên địa linh khí.

- Đây là Tụ Linh thạch dùng để tạo thành Tụ Linh trụ ư?

Mục Trần bước tới, những Tụ Linh trụ ở Tụ Linh trận cấp 3 trong Bắc Linh viện cũng có, bất quá những thứ kia có màu hoàng kim sáng bóng, độ tinh thuần có lẽ hơn hẳn năm cái trụ của Mục vực bọn hắn rất nhiều.

- Năm cái Tụ Linh trụ này chính là trung tâm Tụ Linh trận, mỗi một trụ đều có giá chế tạo lên tới 100v linh tệ.

Mục Phong than thở lẩm bẩm.

Mục Trần gật đầu, Tụ Linh trận hoàn toàn khác với linh trận bình thường. Nó không có tính công kích nào, nhưng lại là thứ nhiều thế lực muốn có, cũng đãi diện cho sức mạnh của thế lục đó. Liễu vực nhiều năm nay vẫn vững vàng ở vị trí đệ nhất vực Bắc Linh cảnh, ngoại trừ nội tình hùng hậu, thì cũng do họ có một tòa Tụ Linh trận cấp 2.

Để có thể được tu luyện trong Tụ Linh trận cấp 2 kia, không ít cường giả trai tráng thực lực mạnh mẽ tìm đến nương tựa Liễu vực, kiếm cho mình điều kiện tu luyện thật tốt để mưu cầu tiến xa hơn trên con đường phát triển năng lực.

Nói chung, Tụ Linh trận là một loại linh trận phổ thông, nhiều người biết. Phần lớn Linh Trận sư đều biết rõ trận đồ của nó, thành ra giá trị của trận đồ không cao. Dù vậy, biết thì biết, nhưng có thể kiến tạo thành công thì không có mấy ai. Chưa kể đến tài lực không có, ngay cả thao tác kiến tạo cũng cực kỳ phức tạp.

Khoan hãy nói đến số lượng nguyên vật liệu trân quý, chỉ nói đến linh ấn làm trung tâm Tụ Linh trận, cần ít nhất số lượng 50 linh ấn. Với số lượng đó, nhiều Linh Trận sư cấp 2 còn chưa thể một mình đạt tới. Mà số lượng Linh Trận sư cấp 2 ở Bắc Linh cảnh cũng khá hiếm thấy, Mục vực căn bản không mời được bọn họ, nên chỉ có cách lấy số lượng bù đắp, liên kết bốn vị Linh Trận sư cấp 1 mưu cầu thành công.

Bất quá may mắn Ôn Linh từ lâu đã là một lão Linh Trận sư cấp 1 đỉnh cấp, có tỉ lệ rất cao thăng tiến lên Linh Trận sư cấp 2. Có lão dẫn đầu, khả năng thành công cũng cao hơn nhiều.

- Lần này xây dựng Tụ Linh trận cấp 2 chúng ta có năm người, mỗi người sẽ phụ trách một trụ Tụ Linh châu, cùng dựa theo trận đồ để hoàn thành từng phần của nhau, kết bối lại rồi khởi động trận pháp.

Ôn Linh nhìn bốn người trước mặt, ôn tồn dặn dò.

- Mỗi người trong nhóm phụ trách một phần trận đồ cũng là một biện pháp, bất quá phải cần mọi người ăn ý thật tốt, tránh xảy ra bất cứ sai lầm nhỏ nào, nếu không sẽ xuất hiện kết cục đáng tiếc...

Mục Trần do dự một chút, hắn hiện tại cũng không phải là một tên mới nhập môn linh trận, tự nhiên cũng nhìn ra sự thiếu sót trong biện pháp này. Mặc dù điều hắn nói ra mấy người kia cũng đã biết rõ từ lâu, nhưng thân phận hắn là thiếu chủ Mục vực, cũng không ai lên tiếng chê bai.

Ôn Linh gật đầu, thở dài:

- Chuyện đó thì ta biết, nhưng cũng không có biện pháp. Một tự thân một mình kiến tạo Tụ Linh trận cấp 2, ta nghĩ cả Bắc Linh cảnh cũng tìm không ra một Linh Trận sư cấp 2 có trình độ lợi hại như thế. . .

- Lúc trước Liễu vực kiến tạo Tụ Linh trận cấp 2 của họ cũng áp dụng biện pháp này, hơn nữa ta biết được họ cũng thất bại không ít, tổn thất không nhỏ, bất quá chi tiết thế nào ta cũng không rõ.

Mục Phong khẽ cười, nói:

- Nguyên vật liệu chúng ta chuẩn bị đến bây giờ chỉ còn đủ để sử dụng một lần nữa thôi, nếu lại thất bại đành phải chuẩn bị thêm một thời gian.

- Nếu chúng ta thất bại kiến tạo lần này, e rằng Liễu vực sẽ nhân cơ hội mà bêu rếu đả kích chúng ta, lúc đối với chúng ta tứ bề đều bị giảm danh tiếng, khó tránh bất lợi.

Chu Dã bất đắc dĩ nói.

Mục Phong khoát tay, không thèm để ý đến chuyện đó:

- Cứ làm hết sức là được!

Chu Dã cười khổ, lão biết rõ vì có Mục Trần tham dự nên Mục Phong mới sảng khoái như vậy, tránh tạo cho Mục Trần những áp lực không đáng có, vả lại nếu thất bại cũng không quá áy náy. Làm như vậy cũng khiến áp lực tâm lý với mấy vị kia giảm đi nhiều, nói không chừng thật sự có thể thành công tạo ra Tụ Linh trận cấp 2, lúc đó danh tiếng của Mục vực tự nhiên cũng tăng cao.

Mục Trần liếc nhìn Mục Phong, không nói gì. Dù sao làm con nhiều năm, bản tính cũng tinh tế, bề ngoài cha tỏ vẻ không thành vấn đề, nhưng hắn hiểu rõ trong lòng Mục Phong coi trọng việc này đến thế nào.

- Lần này bày trận, ta sẽ phụ trách 20 linh ấn, còn lại 30 linh ấn, Trần Lăng và hai vị mỗi người 8 linh ấn, Mục Trần phụ trách 6 linh ấn.

Ôn Linh nhìn qua Mục Trần, nói:

- Ngươi nhất nhất không được xem thường 6 linh ấn này, muốn dung nhập phần nhỏ này vào trận đồ, ta nghĩ so với Hỏa Viêm Trận kia khó hơn không ít đâu.

Mục Trần gật đầu, hắn tự nhiên là hiểu được đạo lý này. Hơn nữa hắn kinh nghiệm nông cạn, Ôn Linh cho phép hắn phụ trách 6 linh ấn đã là rất coi trọng rồi.

- Bây giờ ta nói lại vài điểm mấu chốt của Tụ Linh trận, ngươi phải nhớ cho thật kỹ, tránh sơ sót một điểm nhỏ nào mà phá hủy đại cục.

Ôn Linh nghiêm khắc nói.

- Vâng

Mục Trần lễ phép mỉm cười. Thiếu niên khôi ngô mặc dù còn có vẻ khờ khạo, nhưng rất khiêm tốn khiến cho ba vị Linh Trận sư kia cũng thầm tán thưởng, khá ưng ý. Hắn có thân phận thiếu chủ Mục vực, lại có thiên phú kinh người, nhưng không ngờ vẫn hiền lành như thế. Đổi lại là người khác không chừng lỗ mũi đã sớm cao hơn đầu.

Mục Phong rất chăm chú lắng nghe Ôn Linh giảng giải những thao tác xây dựng Tụ Linh trận chỉ dẫn cho Mục Trần. Lão vui vẻ cười, phất tay dẫn Chu Da và mấy vệ binh lui đi. Mấy cái linh trận này kia kia nọ, thực sự lão nghe một chút là đau đầu, thôi cứ để cái mớ phiền não đó cho tiểu tử con trai mình đi.

Mấy ngày kế tiếp, Mục Trần đều sáng sớm đến quảng trường cùng với mấy người Ôn Linh luyện tập cho thật thuần thục những thao tác bố trí, nghiên cứu Tụ Linh trận cấp 2. Thái độ của hắn khá ôn hòa ham học hỏi, khiến cho mấy vị Linh Trận sư kia cũng rất hài lòng, chia sẻ những kinh nghiệm bố trí linh trận cho hắn. Mục Trần cũng rất khiêm tốn chăm chú học hỏi.

Dưới sự cố gắng đó, vài ngày sau Mục Trần đã phần lớn hiểu được Tụ Linh trận cấp 2. Hắn cũng cảm thấy kinh hãi với độ phức tạp của Tụ Linh trận kia. Quả thật cái trận đồ Hỏa Viêm Trận mà mấy hôm trước hắn phải gian nan vất vả liền tù tì mấy ngày đêm quên ăn quên ngủ lăn lộn mới mò ra được, so với Tụ Linh trận này lại chẳng thấm tháp vào đâu.

Khi mấy người Ôn Linh thấy Mục Trần đã bắt đầu có hiểu biết khá tốt về Tụ Linh trận cấp 2, mới thảo luận một phen, rốt cục quyết định hôm sau sẽ chính thức thực hiện!

Mục Trần đứng trên quảng trường, đăm đăm nhìn năm thạch trụ sừng sững. Hắn hít một hơi thật sâu, dần bình ổn lại tâm tình đang kích động hồi hộp.

Ở một bên, Mục Phong vỗ vai hắn, cười nói trấn an:

- Quyết tâm làm hết mình là tốt, thất bại cũng không hề gì, dù sao cũng chỉ chậm lại một thời gian mà thôi.

Mục Trần cười mà không trả lời, nhìn Ôn Linh. Sắc mặt của lão cũng chỉ có nghiêm trọng, bất chợt vung tay lên, thân hình khẽ động đã leo lên một Tụ Linh trụ.

Mục Trần và ba người nhóm Trần Lăng thấy vậy cũng nhanh chân phóng lên, mỗi người đều đứng trên một cây Tụ Linh trụ khác nhau.

- Chuẩn bị hành động.

Ôn Linh gằn giọng quát khẽ, tay giơ cao, một luồng sáng trong tay bừng lên, dao động linh lực hùng hồn tuôn ra.

Bốn người kia cũng đồng loạt ra tay, bốn luồng sáng bốc cao. Đó đều là những tinh phách linh thú cao cấp, bố trí trận pháp này, tinh phách linh thú cũng là một nguyên liệu không thể thiếu, vì trận pháp cần có năng lượng khổng lồ ẩn chứa trong tinh phách làm nhiên liệu dẫn đường.

- Bắt đầu đi!

Ôn Linh nhìn lên luồng sáng lơ lửng trên đầu, quát lên, tay áo vung ra, 20 linh ấn nhanh chóng xuất hiện. Tốc độ ngưng tụ linh ấn của lão vượt xa Linh Trận sư cấp 1 bình thường.

Trần Lăng hâm mộ nhìn qua, họ tuy cũng là Linh Trận sư cấp 1, nhưng so với Ôn Linh cũng kém không ít, dù sao lão ta cũng sắp thăng cấp trở thành Linh Trận sư cấp 2 rồi.

Bọn họ hâm mộ một chút, rồi cũng tập trung lại, mỗi người ngưng tụ ra 8 linh ấn, cẩn thận điều khiển chúng nó nhét vào tinh phách linh thú đang lơ lửng trên đầu kia.

"Viu."

Mục Trần cũng ra tay, 6 linh ấn ngưng tụ trên đầu ngón tay. Với năng lực hiện tai, ngưng tụ khống chế 6 linh ấn thì quả là dễ dàng điêu luyện.

6 Linh ấn biến mất trong tinh phách linh thú, sau đó không khí bốn phía nhộn nhạo,Mục Trần khép hờ mắt, ngón tay nhẹ nhàng đong đưa, không khí chung quanh tinh phách linh thú xuất hiện từng đạo hào quang cẩn thận lan ra, đan xen vào nhau.

Quảng trường yên tĩnh, năm người đều tập trung tinh thần, cẩn thận bố trí phần trận đồ mà mỗi người phụ trách.

Mục Phong đứng cách đó không xa, khuôn mặt nghiêm trang nhìn dao động linh lực giữa sân, ánh mắt khá khẩn trương. Nếu lần này vẫn không may thất bại, ít nhất phải cần thêm nửa năm sau mới hồi phục. Đến lúc đó sẽ bị Liễu vực châm chọc thành cái dạng gì cũng không biết.

- Dặn dò bên dưới, bất kể kẻ nào cũng không được đến gần.

Mục Phong phất tay, nhẹ giọng nói.

- Dạ

Một vệ binh thấp giọng trả lời, dẫn theo vài người lặng lẽ tản ra.

Thời gian Mục Phong bồn chồn lo lắng chờ đợi nhanh chóng trôi qua, nháy mắt đã một canh giờ, mà dao động linh lực trong sân càng lúc càng thêm cuồng bạo. Trên năm cây Tụ Linh trụ, một trận đồ phức tạp với linh lực đủ màu lóe sáng chói mắt.

Lại thêm nửa canh giờ trôi qua, Ôn Linh là người đầu tiên mở mắt, vẻ mặt khẩn trương nghiêm trọng. Kiến tạo Tụ Linh trận này lão một mình gánh hết phân nửa, nếu người khác xuất hiện sai lầm còn có thể cứu vãn, nhưng bản thân lão mà sai lầm, cơ bản trận này là hoàn toàn thất bại.

Kế sau Ôn Linh, mấy người kia cũng lần lượt mở mắt ra, hẳn nhiên đều đã hoàn thành bộ phận trận đồ do mình phụ trách.

- Liên trận!

Ôn Linh nhìn thấy thế, thần sắc nghiêm trang quát lên. Bước tiếp theo chính là bước khó khăn nhất, nếu liên kết có sai sót, sẽ dẫn đến phá hỏng các bộ phận, khiến chỉnh thể hỏng luôn.

Mục Trần và mấy người kia đều nghe thấy, căng cả người lên, tập trung tinh thần đến cực hạn, rồi những quang trận phức tạp trên đầu họ bắn ra từng tia sáng, giao hòa đan xen vào nhau.

Bên ngoài, Mục Phong và mấy người cao tầng Mục vực nhìn thấy cảnh này, tâm trạng cũng trở nên thấp thỏm. Bọn họ hiểu rõ, thành hay bại, đều phải xem ở bước này.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Tâm Trận

"Uoong Uoong"

Linh lực cuồng bạo mà hùng hồn như sóng cuộn giữa không trung. Bên ngoài quảng trường đông đảo những cặp mắt thấp thỏm nhìn lên phía trên đầu đám người Ôn Linh, Mục Trần. Nơi đó, năm quang trận linh lực phức tạp đang chậm rãi kết nối.

"Viu"

Năm quang trận đang cấp tốc run rẩy, từng luồng sáng linh lực trong đó bắn ra, chui vào trung tâm trận pháp, vươn ra giao tiếp với nhau.

Từng luồng ánh sáng lần lượt giao nhau phức tạp, tạo nên những trận chấn động. Năm Linh Trận sư trong đó đều mang sắc mặt nghiêm trọng, không một ai dám phân tâm chút nào. Lúc này, bất kể một tia linh lực nào xảy ra sai sót, đều sẽ tạo thành hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.

"Roẹt roẹt"

Những luồng sáng lặng lẽ tiếp xúc với nhau, Mục Phong nhìn thấy năm quang trận vốn tách rời nhau đang mơ hồ có dấu hiệu sát nhập lại.

Bất quá lão không dám thở mạnh chút nào, vì lão biết rõ nó vẫn còn xa mới thành công.

Thời gian từng chút một trôi qua, quỹ đạo chuyển động của những luồng sáng kia càng lúc càng phức tạp. Công việc này cần có sự không chế linh lực cực kỳ chính xác. Hai luồng linh lực tiếp xúc nhau, đều phải

khống chế hỗ trợ mạnh yếu hòa hợp với nhau. Nếu làm khác đi sẽ khiến cho bên phía linh lực yếu hơn sẽ bị công kích tan tác, dẫn đến thất bại.

Việc này quả thật rất cần một thủ pháp khống chế điêu luyện.

Ôn Linh và mấy vị kia càng lúc càng nghiêm trọng hơn, trên trán đã túa ra mồ hôi như mưa, những thao tác điều khiển này khá hao tổn tinh thần.

Mục Trần ngưng thần chăm chú, ánh mắt của hắn và mấy người kia bất giác lặng lẽ khép lại. Tuy trước mắt chỉ một màu đen tối, nhưng kỳ dị là tâm thần hắn như đang trôi theo những luồng sáng linh lực, như phiêu đãng giữa dòng nước trong Tụ Linh trận. Hắn không chỉ thấy rõ bộ phận linh trận do hắn phụ trách, mà ngay cả những linh trận của mấy người Ôn Linh bên kia cũng đều nằm trong lòng hắn.

Giờ khắc này, thế giới bên ngoài dường như hoàn toàn tách biệt với cơ thể hắn, mọi động tĩnh đều không thể khiến hắn bị quấy nhiễu phân tâm. Trong lòng hắn chỉ còn những quỹ đạo trận đồ phức tạp khó hiểu đang đan xen lẫn lộn vào nhau.

Dưới trạng thái kỳ lạ đó, sự lo lắng trong lòng Mục Trần bỗng nhiên nhạt đi hẳn, ngón tay run run, từng luồng linh lực đều chuyển động theo tâm ý của hắn.

Lúc này hắn nhận thấy một cảm giác thân quen thành thạo với linh trận trước mắt, giống như sinh ra đã biết.

Giữa không trung, năm trận đồ, những luồng linh lực kết nối đang kéo chúng nó hội tụ lại một chỗ, dần dần xuất hiện dấu hiệu dung hợp.

Mục Phong nhìn thấy biến hóa đó, gương mặt bất giác trở nên vui mừng, dường như mọi việc đang vô cùng thuận lợi.

Bất quá Ôn Linh thì không thể lơi lỏng như vậy. Lão biết rõ trận pháp loại này nếu chưa kết thúc, thì bất cứ bước nhỏ nào cũng có thể phá hư

công sức từ đầu đến cuối.

- Còn một chút nữa....

Ôn Linh cắn răng, cố gắng giữ vững tâm trạng, khống chế linh lực duy trì sự ổn định, kết nối đến bốn trận đồ bên kia, hoàn thành bước quan trọng khó khăn nhất.

Ngay khi bước nhỏ cuối cùng được hoàn thành, trong lòng lão bất giác buông lỏng mừng rỡ. Ngay lúc đó, lão đột nhiên cảm giác thấy một dao động khác thường trong linh trận truyền ra.

Dao động kia không mãnh liệt, nhưng khiến Ôn Linh nháy mắt biến sắc, vội ngẩng đầu, nhìn thấy linh trận trước mặt Trần Lăng xuất hiện một dấu hiệu hỗn loạn nhỏ.

- Nguy!

Trái tim Ôn Linh giật thót lên, sắc mặt trắng bệch. Nguyên do Trần Lăng và gã Linh Trận sư bên cạnh kết nối, tên kia dường như kéo dài luồng sáng linh lực hơn một chút, khiến cho luồng linh lực của Trần Lăng bị đánh cho xơ xác.

Trần Lăng thấy rõ điểm ấy, sắc mặt cũng kịch biến, vội vàng muốn xoay qua cứu trợ nơi đó, lẫn nữa ngưng tụ kết nối ánh sáng. Thế nhưng gấp gáp sinh lỗi, ngược lại khiến cho quang trận đang ổn định của hắn trở nên bồng bềnh lắc lư.

"Rắc."

Đột ngột một tiếng gãy vang lên từ trong quang trận của Trần Lăng, sắc mặt hắn tái xanh nhìn qua, từng đạo linh lực ánh sáng trong quang trận đang lần lượt tiêu tán dần, thậm chí đang lan đến linh ấn của hắn, phá hủy hết ba cái, chấn cho vỡ nát tan đi.

Biến cố bên phía Trần Lăng khiến cho hai người kia cũng đại biến sắc mặt, đặc biệt là người trực tiếp khiến cho luồng sáng linh lực của Trần

Lăng bị đánh cho xơ xác, sắc mặt càng khó coi hơn.

Linh ấn một khi đã bị phá, cơ bản là phá hủy hết một nữa linh trận. Mà một khi mất đi phần quang trận của Trần Lăng, thì Tụ Linh trận này căn bản không có khả năng hoàn thành .

- Chuyện gì....

Biến cố bất chợt giữa quảng trường đều không thoát khỏi tầm mắt của Mục Phong và Chu Dã. Cả hai đều nắm chặt tay, nhìn chằm chằm vào quang trận đang lung lay hỗn loạn trước mặt Trần Lăng, chua xót không cam lòng, không ngờ đến bước này vẫn còn xảy ra vấn đề.

- Trần Lăng! Ổn định tâm thần, không được loạn!

Ôn Linh quát lên cảnh tỉnh.

Trần Lăng cắn răng, hít sâu toàn lực ổn định quang trận. Thế nhưng 3 linh ấn của hắn đã bị chấn vỡ, quang trận của hắn đã không còn trọn vẹn.

- Ôn lão ca, bên phía ta không thể chống đỡ lâu được nữa, thật có lỗi, lần này lại do ta phá hỏng mọi thứ.

Trần Lăng gượng gạo nói.

- Ngươi có ba linh ấn bị thoát phá, linh trận không trọn vẹn một chút thôi, bây giờ còn có thể ngưng tụ lại linh ấn bổ sung không?

Ôn Linh cắn răng, gợi ý.

- Ta. . .

Trần Lăng đỏ mặt hổ thẹn, nói

- Ta e rằng không thể cùng lúc duy trì trọn vẹn linh trận đồng thời tiếp tục ngưng tụ linh ấn. . .

Ôn Linh thở dài, nhìn hai vị Linh Trận sư kia, bọn họ cũng xấu hổ lắc đầu. Cả hai năng lực có hạn, làm gì đủ sức phân thần hỗ trợ bên phía Trần Lăng được.

Ôn Linh thấy thế, khuôn mặt đầy vẻ chua cay. Lần này liên hợp bày trận, lão đã nhận hết phần phức tạp nhất về mình, điều khiền 20 linh ấn đã đến phần quan trọng, không thể dứt ra hỗ trợ được nữa.

Lão than thở một tiếng, quay nhìn Mục Phong, bất đắc dĩ nhắm mắt lắc đầu. Xem ra lần này vẫn phải cam chịu thất bại.

Mục Phong cười khổ, gật đầu, định phất tay bảo họ dừng lại.

- Gì kia?

Bất quá ngay lúc đó, Chu Dã bên cạnh bất ngờ thốt lên kinh ngạc:

- Tiểu mục hắn đang. . .

Mục Phong nghe vậy vội nhìn sang Mục Trần vẫn đang nhắm chặt hai mắt, dường như hắn không hề nhận ra tình huống trong trận, nhưng đầu ngón tay của hắn lại xuất hiện thêm 3 linh ấn.

- Hắn muốn làm cái gì?

Ôn Linh và mấy người kia cũng theo tiếng hô của Mục Dã mà nhận ra hành động của Mục Trần, mấy người đều sửng sốt. Bất quá sắc mặt họ nhanh chóng biến đổi, vì cả bốn người đều thấy 3 linh ấn của Mục Trần bắn về phía không trung trước mặt Trần Lăng.

3 Linh ấn nhanh chóng dung hòa vào không khí, từng luồng sáng linh lực nhanh chóng lan ra, quấn quanh quang trận đang lung lay sắp đổ kia.

- Là phần quang trận bị chấn vỡ của Trần Lăng!

Ôn Linh và mấy người kia đều có nhãn lực hơn người, liếc mắt biết ngay Mục Trần vừa vẽ ra cái gì, đúng là phần quang trận bị vỡ lúc nãy

của Trần Lăng!

Bất quá ngay lúc đó, ánh mắt kinh ngạc lẫn vui mừng liền trở thành hoảng sợ, việc này có thể sao chứ? Trong năm người thì Mục Trần có năng lực và kinh nghiệm kém nhất, hắn cũng chỉ mới được xem là chuẩn Linh Trận sư cấp 1, mà phần linh trận kia của Trần Lăng hắn vốn không hề tiếp xúc qua, làm thế nào có thể nhanh chóng tu bổ một cách hoàn mỹ không chút sai sót như thế kia?

Ôn Linh liếc nhìn mấy người, đều thấy vẻ mặt kinh dị của họ. Nhìn lại Mục Trần, phát hiện hắn không ngờ vẫn nhắm chặt hai mắt, hắn căn bản không cần nhìn cũng có thể ngưng tụ được bộ phận quang trận bị phá hủy của Trần Lăng.

- Tại sao lại có chuyện này?

Hai gã Linh Trận sư kia hoảng sợ thất thanh.

Ôn Linh cũng vô cùng kinh ngạc gắt gao nhìn chằm chằm vào hai con mắt vẫn đang nhắm chặt kia. Không hề mở mắt ra, nhưng mười ngón tay của Mục Trần vẫn nhẹ nhàng rung động, bất giác lão nghiêm sắc mặt, chậm rãi nói:

- Hắn dường như đang tiến vào trạng thái Tâm Trận.

- Trạng thái Tâm Trận?

Trần Lăng nghe mà ngẩn người, bất chợt hít một hơi thật sâu, ánh mắt bất khả tư nghị:

- Trạng thái Tâm Trận không phải đến cấp 3 mới có thể tiến vào hay sao? Làm cách nào hắn làm được?

Ôn Linh cũng cảm thấy khó tin, lão cũng chỉ đành cười khổ:

- Ta cũng không rõ. . . Dường như thiên phú linh trận của hắn không chỉ là cấp độ quái thai. Tình huống này tuy rằng khó thấy, nhưng một vài

người có thiên phú dị bẩm hơn cả quái thai tu luyện linh trận, có thể trước khi đạt đến cấp 3 đã gặp cơ duyên để tiến vào trạng thái huyền diệu đó.

Trần Lăng không nói gì nữa, trong lòng tràn ngập hâm mộ. Trạng thái kia e rằng cuộc đời của hắn cũng khó mà chạm đến, thế nhưng tên thiếu niên mới sơ học linh trận lại có thể lơ mơ tiến vào, thật khiến cho người ta ghen tị.

- Trần Lăng, khống chế cho tốt phần linh trận còn lại của ngươi, kết nối với Mục Trần, tiếp tục hợp trận!

Ôn Linh bình tĩnh quay lại việc chính.

Trần Lăng nghe thấy vội gật đầu, cẩn thận khống chế quang trận bị tàn phá kia, chậm rãi kết nối với phần quang trận được Mục Trần bổ sung.

- Hợp trận!

Ôn Linh quát lên, mấy người kia lần nữa thúc giục liên hợp linh trận. Rốt cục lúc này không xuất hiện tình huống bất trắc nào nữa, năm quang trận hoàn mỹ dung hợp lại. Bất ngờ, một cỗ dao động linh lực cường đại từ giữa không bùng nổ lan ra, hóa thành những quang hoa sáng trưng bao phủ bầu trời. Mọi người trong Mục thành đều cảm thấy rõ một lượng lớn thiên địa linh khí như bị hấp dẫn kéo về quảng trường phía bắc hội tụ lại.

- Thành công !

Ôn Linh và ba người kia nhìn linh trận phức tạp khổng lồ giữa không trung quang trường, ánh mắt mừng rỡ hưng phấn reo lên, cảm giác thoải mái trút được gánh nặng. Bên ngoài quảng trướng, Mục Phong nhìn thấy cục diện đó cũng trở nên kích động.

Ôn Linh dần bình tĩnh lại, đưa mắt phức tạp nhìn thiếu niên đang ngồi cách đó không xa. Hắn đang chậm rãi mở hai mắt, cũng nhìn lại Ôn

Linh, gãi đầu, tỏ vẻ mờ mịt nói:

- Chúng ta hoàn thành rồi sao?

Ôn Linh nghe hắn nói thế, bất giác gương mặt cứng đơ như cây cơ.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Danh Ngạch Hạt Giống

- Ngươi không biết chuyện gì cả sao?

Ôn Linh trợn mắt nhìn gương mặt mù mờ của Mục Trần.

Mục Trần khẽ nhíu mày, hắn mơ hồ nhớ lại trước đó có một cảm giác gì đó rất lạ, nhưng cụ thể ra làm sao, thì hắn cũng không rõ lắm.

- Ngươi vừa tiến vào trạng thái Tâm Trận.

Ôn Linh nhẹ giọng nói.

- Trạng thái Tâm Trận?

Mục Trần sửng sốt.

- Đó là một loại trạng thái chỉ có thể gặp ở Linh Trận sư cấp 3 trở lên, một trạng thái huyền diệu. Khi đó người bày trận thoát khỏi trói buộc của đôi mắt, trực tiếp lấy tâm khiển trận, quỹ đạo linh trận đều ở trong lòng, tùy tâm mà động.

Ôn Linh nhìn Mục Trần, nói:

- Lúc nãy Tụ Linh trận gặp biến cố, tưởng rằng đã phải thất bại, bất quá ngươi lại vô thức ra tay hỗ trợ bổ sung kịp thời.

Mục Trần ngạc nhiên, hắn dường như nhớ ra Tụ Linh trận kia đúng là hiện ra đầy đủ trong lòng hắn. Thời điểm cuối cùng, linh trận xuất hiện vài chỗ thiếu hụt linh ấn, hắn như phản xạ liền nghĩ đến phải làm một cái gì đó để bổ khuyết.

- Thì ra đó gọi là trạng thái Tâm Trận.

Mục Trần tỏ ra khá tò mò, nhờ loại trạng thái kia, hắn cảm giác việc bố trí linh trận trở nên thoải mái dễ dàng hơn rất nhiều, những luồng sáng linh lực tùy tâm mà động, cảm giác thuận buồm xuôi gió rất sướng khoái.

- Nhưng nhìn cái vẻ mặt của ngươi, hắn là vô ý mà tiến vào trạng thái huyền diệu đó. Nếu ngươi may mắn thể ngộ thêm nhiều cảm giác đó, ta nghĩ ngươi có thể tự chủ tiến vào trang thái Tâm Trận, mang lại lợi ích rất lớn cho việc ngươi tu luyện linh trận.

Ôn Linh tặc lưỡi, giọng nói của lão lúc này đã khó mà che giấu được sự hâm mộ và ghen tị. Trạng thái Tâm Trận, không biết bao nhiêu Linh Trận sư tha thiết ước mơ mà không được a! Ngay chính bản thân lão cũng chưa bao giờ được thử qua.

Mấy người Trần Lăng bên cạnh cũng đưa cái nhìn phức tạp tới Mục Trần. Hiện tại thực sự họ không cách nào có thể lên mặt trưởng bối với hắn. Họ biết rõ bản thân không thuộc một tầng lớp với tên kia, có lẽ không lâu nữa thôi, họ sẽ phải ngước mặt nhìn lên, khiêm tốn xin thiếu niên ngây ngô kia chỉ giáo cho.

- Ha ha, đa tạ các vị, lần này thành công kiến tạo Tụ Linh trận cấp 2, đối với Mục vực chúng ta thực sự là một đại ân a!

Đúng lúc này, Mục Phong thần sắc hân hoan, vẻ mặt tươi cười cuồng hỉ tiến vào, ôm quyền khách khí buông lời cảm tạ mấy người Ôn Linh, Trần Lăng.

Ôn Linh chỉ cười nhạt, còn hai trong ba người kia lại đỏ mặt. Bọn họ suýt chút nữa phá hỏng mọi thứ, nếu không phải Mục Trần vừa may tiến nhập vào trạng thái Tâm Trận, e rằng lần này tội lỗi đều phải trút lên đầu họ.

- Mục vực chủ, công lớn trong chuyện này vẫn do Ôn lão ca và thiếu chủ...

Trần Lăng tỏ vẻ hổ thẹn.

- Trần Lăng tiên sinh cứ nói đùa, công sao tính lớn nhỏ được, nếu không có ba vị, ta dám chắc Tụ Linh trận này không cách nào bố trí được!

Mục Phong nghiêm mặt hào sảng đáp lời.

Trần Lăng nghe thấy, bất giác cảm động trong lòng, ôm quyền cúi chào, ánh mắt hoàn toàn mất đi sự kiêu căng lúc trước. Mục Phong có thể làm chủ Mục vực, khí độ quả thật thu hút người khác, ngày sau thật ra có thể nhờ cậy Mục vực nhiều hơn nữa, vả lại Mục Trần có thiên phú tu luyện linh trận khủng bố như thế, sẽ đạt đến trình độ cao đến mức nào đây? Chỉ cần khi đó được hắn chỉ điểm một chút, e rằng tiến cảnh bản thân cũng không nhỏ chút nào.

Mục Trần nhìn thấy thủ đoạn thu phục nhân tâm của Mục Phong, cũng lặng lẽ mỉm cười. Tía à, lão cũng cáo già thật chứ, Linh Trận sư ở Bắc Linh cảnh vốn đã hiếm, nay có thể mượn sức một lúc ba vị Linh Trận sư cấp 1, đó là trợ lực không nhỏ chút nào a, lại thuận tiện thu lấy lòng cảm kích của họ.

Ôn Linh và ba vị kia bố trí Tụ Linh trận cấp 2 cũng là tiêu hao quá lớn. Mục Phong chỉ nói chuyện với họ chốc lát, liền phái người săn sóc đưa bọn hắn đi nghỉ ngơi. Lão quay lại nhìn Mục Trần, thở phào cười nói:

- Tiểu tử ngươi giỏi lắm, lần này ngươi cũng mệt rồi a.

- Ngươi là tía của ta, ta đương nhiên phải giúp thôi, không thì làm sao có cơm ăn.

Mục Trần cười hì hì láu cá.

- Xú tiểu tử.

Mục Phong cười mắng, chụp lấy cái đầu hắn vò loạn mái tóc, lão nói:

- Muốn giúp ta, thì lấy bằng được danh ngạch Ngũ Đại Viện đi, Bắc Linh cảnh nhìn qua thì rộng lớn, nhưng thực chất chỉ là một đám ếch ngồi đáy giếng, có mắt không tròng, năng lực chẳng tới đâu. Chỉ có nhận được tài nguyên và học vấn của Ngũ Đại Viện, ngươi mới có tư cách bước tiếp trên con đường cường giả chân chính.

- Thiên phú của ngươi hơn cha ngươi không biết là bao xa nữa. Do đó phải đi thật xa hơn, ngươi phải làm những chuyện mà cha ngươi không có tư cách làm được.

Rồi lão thì thào trong bụng:

"Vì ngươi chính là tất cả hy vọng của tía đó!"

Mục Trần thấy nét mặt hiền từ của Mục Phong với ánh mắt tràn ngập vui mừng và hy vọng, hắn mỉm cười:

- Tía cứ an tâm, ta đã nói, sẽ có một ngày ta dẫn mẫu thân về đây cho người.

Mục Phong cười khanh khách, cảm giác mí mắt sắp khôi kềm nổi, bất chợt gật đầu thật mạnh. Lão tin tưởng đứa con trai quý giá ngọc ngà của lão sẽ không khiến cho lão thất vọng.

- Ngày mai ta trở về Bắc Linh viện. Tính thời gian, có lẽ danh ngạch Ngũ Đại Viện cũng đã được phát đi rồi, không biết năm nay Bắc Linh viện chúng ta được phân cho bao nhiêu danh ngạch....

Mục Trần duỗi lưng, đôi mắt đen nhìn vào rặng mây đỏ nơi chân trời xa xăm. Đôi mắt lưu lại một hình ảnh người con gái xinh đẹp, dịu dàng, mềm mại và tinh tế, mái tóc dài như suối bạc, đôi mắt xanh như ngọc lưu ly, gương mặt xinh xắn hồng nhan họa thủy, thường xuyên cự tuyệt

người khác từ xa tận ngoài nghìn dặm. Bất quá đối với hắn, hắn biết rõ bên dưới sự lạnh lùng kia là một sự dịu hiền đến mức nào.

- Ngũ Đại Viện... thật sự không thể không đi.

Hôm sau, Mục Trần cáo biết Mục Phong và Chu Dã, tiến vào linh trận truyền tống ở Mục thành chuyển tới Bắc Linh thành, rồi nhanh chóng về thẳng Bắc Linh viện không hề nán lại chút nào.

....

Bắc Linh viện, trong một thư phòng, ba người đang ngồi thẳng lưng, vị trí chủ tọa chính là viện trưởng Bắc Linh viện, Tiêu Mộ. Trái phải là hai vị Mạc sư, Tịch sư chủ tịch đạo sư của lưỡng viện đông tây.

- Danh ngạch Ngũ Đại Viện, đã tới tay chúng ta.

Tiêu viện trưởng cầm trong tay một cuộn giấy màu vàng. Trên cuộn giấy, có năm huy hiệu khác nhau, mỗi cái khi người ta nhìn vào lại cảm thấy áp lực ghê gớm. Năm huy hiệu đó, chính là đại biểu cho Ngũ Đại Viện.

- Bắc Linh viện chúng ta năm nay có mấy danh ngạch?

Mạc sư phấn khích cất tiếng hỏi.

Tiêu viện trưởng gõ gõ ngón tay khô héo một cách nhẹ nhàng lên cuộn giấy vàng, ánh mắt có vẻ cổ quái

- Năm danh ngạch.

- Năm?

Mạc sư suy nghĩ một chút, nói:

- Đông viện có năm đệ tử nhiều khả năng trong thời gian ngắn sắp tới sẽ đột phá bình cảnh tiến vào Linh Luân cảnh, tây viện hắn là có bảy đệ tử. Xem ra lần này cạnh tranh khá kịch liệt a.

Tiêu viện trưởng gật đầu, điều kiện gia nhập Ngũ Đại Viện vốn khắc nghiệt, không phải ai muốn vào cũng có thể.

- Mặt khác, ngoại trừ năm danh ngạch này, còn một danh ngạch đặc biệt.

Ánh mắt lão Tiêu viện trưởng càng lúc càng trở nên quái dị hơn, nhìn về phía hai vị đạo sư.

- Danh ngạch đặc biệt?

Cả hai cùng trố mắt nghi hoặc.

- Là một danh ngạch cấp hạt giống.

Tiêu viện trưởng buông cuộn giấy vàng trong tay, chậm rãi trả lời.

- Danh ngạch cấp hạt giống?

Mạc sư và Tịch sư cuối cùng đều trở nên nghiêm trọng, bất giác kềm chế không được bật dậy hỏi:

- Danh ngạch cấp bậc này sao lại gửi cho Bắc Linh viện chúng ta?

Danh ngạch Ngũ Đại Viện được chia làm ba cấp. Thấp nhất là danh ngạch bình thường, thứ hai là danh ngạch hạt giống, hiện tại Bắc Linh viện có được một danh ngạch đặc biệt này. Bất quá bình thường danh ngạch cấp độ đó chỉ có vài linh viện danh tiếng và thực lực mạnh mẽ mới được Ngũ Đại Viện cấp cho. Với quy mô của Bắc Linh viện bọn họ, cho đến hiện tại vẫn chưa bao giờ nhận được danh ngạch loại đó.

Đẳng cấp cao nhất, là danh ngạch hạch tâm, cực kỳ hiếm hoi. Người đạt được nó, khẳng định là yêu nghiệt thiên tài. Chỉ có kẻ tỏa sáng chói lóa trong Linh Lộ mới đủ tư cách nhận lấy.

Những loại danh ngạch cấp cao cũng không phải chỉ có tên mà thôi, đồng thời còn quyết định thân phận của học viên sau khi tiến vào Ngũ

Đại Viện, đi kèm theo đó là tài nguyên, do vậy vì danh ngạch cao quý đó, vô số người đều tranh giành sứt đầu mẻ trán.

- Danh ngạch cấp hạt giống, gom hết tất cả linh viện ở Bách Linh Thiên cũng chỉ có 20 cái. Thật không ngờ năm nay chúng ta lại có một cái.

Tiêu viện trưởng nở nụ cười cổ quái, lão cảm thấy thật khó tin.

Bách Linh Thiên, là khu vực rộng hơn bao phủ luôn cả Bắc Linh cảnh. Trong Bách Linh Thiên có khoảng 10 cái cảnh to nhỏ khác nhau. Bắc Linh cảnh chỉ là một cảnh yếu nhược trong đó mà thôi. Do vậy so sánh Bắc Linh viện và những linh viện khác trong Bách Linh Thiên, thì chẳng có được mặt mũi lợi thế chút nào. Từ xưa đến nay, danh ngạch cấp 2 này đều bị những linh viện kia xâu xé, chưa bao giờ tới tay bọn họ.

- Ta nghe được một vài tin tức, danh ngạch hạt giống này phân cho chúng ta, thực ra do chính Ngũ Đại Viện trực tiếp quyết định.

Tiêu viện trưởng vẫn thản nhiên nói tiếp.

- Gì? Ngũ Đại Viện trực tiếp quyết định?

Hai vị đạo sư càng lúc càng kinh ngạc hơn. Ngũ Đại Viện là cái gì chứ? Sao lại có thể chiếu cố một Bắc Linh viện nhỏ nhoi của họ? Căn bản họ đâu có quen thân cường giả hay nhân vật quyền thế nào ở Ngũ Đại Viện đâu a.

- Việc này nguyên nhân cũng không phải do chúng ta....

Tiêu viện trưởng nheo mắt lại

- Ta nghĩ. . . có lẽ Bắc Linh viện chúng ta năm nay có một đệ tử lọt vào tầm ngắm của Ngũ Đại Viện.

- Đệ tử?

Hai vị đạo sư lại thêm một dịp ngẩn tò te, bất chợt Mạc sư sáng mắt lên:

- Là Mục Trần?

Cả Bắc Linh cảnh, chỉ có Mục Trần là người duy nhất từng tham dự Linh Lộ, lại rất kỳ quái là bị đuổi ra nửa chừng, một chuyện chưa bao giờ xảy ra ở Linh Lộ, khiến cho người người khó hiểu, miên man bất định, chẳng biết Mục Trần đã làm ra cái chuyện kinh thiên động địa gì ở Linh Lộ.

Tiêu viện trưởng chậm rãi gật đầu:

- Dĩ nhiên là hắn. Hô hô, Ngũ Đại Viện đuổi hắn khỏi Linh Lộ, lại cấp danh ngạch hạt giống cho chúng ta, đây là cái ý gì đây? Bồi thường một chút cho hắn? Hay là luyến tiếc nhân tài?

- Luyến tiếc? Ngũ Đại Viện có thiên tài yêu nghiệt nào mà chưa thấy qua, một tên nhóc Mục Trần còn chưa có phần đâu.

Tịch sư nhíu mày nói.

Mạc sư cười nhạt:

- Cũng đừng xem thường một tên nhóc Linh Động cảnh hậu kỳ lại có thể đùa chết một tên hung đồ tâm ngoan thủ lạt với thực lực Linh Luân cảnh hậu kỳ đỉnh phong a....

Tiêu viện trưởng chỉ cười, khoát tay

- Hiện tại chưa cần biết Ngũ Đại Viện trù tính chuyện gì, nếu đã cấp cho chúng ta danh nghạch này, thì chúng ta liền mượn nó vậy.

- Danh ngạch kia có trực tiếp cấp cho Mục Trần?

Mạc sư dò hỏi.

Tiêu viện trưởng lắc đầu

- Làm vậy sẽ khiến đệ tử khác bất mãn. Hơn nữa này mấy tên thiếu chủ mấy vực của Bắc Linh cảnh một khi biết chúng ta có danh ngạch này, ta không tin bọn chúng có tên nào không đỏ mắt điên cuồng. Nếu cấp cho Mục Trần, chắc chắn bọn hắn sẽ oán hận bảo chúng ta bất công.

- Vậy....

Tiêu viện trưởng đứng dậy, cười khẽ:

- Quy định cũ, thực lực vi tôn, kẻ nào mạnh nhất thì cầm lấy nó. Dù cho có thể danh ngạch này là vì Mục Trần mà có mặt ở đây, nhưng nếu hắn không đủ thực lực nhận lấy, chỉ có thể tự trách mình mà thôi.

Nói xong, lão phất tay đi ra ngoài.

- Thông báo tin này đi thôi. Ta nghĩ, hạt giống này sẽ khiến mấy tiểu tử kia điên cuồng một chút.... Ha ha ha, danh ngạch hạt giống, Bắc Linh viện đã có người thứ nhất đạt được a.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Trần Phàm, Hoắc Vân

Bắc Linh viện, đông viện, tu luyện trường.

Hôm nay tu luyện trường có vẻ cực kỳ náo nhiệt, hầu như toàn bộ đệ tử thiên giới đông viện đều có mặt ở đây. Bởi vì hôm nay chính là ngày Bắc Linh viện thông cáo số lượng danh ngạch Ngũ Đại Viện.

Đệ tử đến Bắc Linh viện tu luyện, hầu như đều đặt mục tiêu là danh ngạch Ngũ Đại Viện. Hằng năm khổ tu cũng vì Bắc Linh viện chính là tấm ván bước qua cầu tiến vào Ngũ Đại Viện danh tiếng kia.

Mục Trần tiến vào tu luyện trường, tiếng huyên náo khiến cho hắn cũng kinh ngạc, trước mặt là người đông nghìn nghịt, chật cứng, toàn là đầu người. Nhìn trái nhìn phải, nhìn xa xa nhìn gần gần chỉ thấy toàn đầu và tóc, khiến hắn hoa mắt liếm môi. Không ngờ thiên giới đông viện lại có đông đệ tử đến như thế.

- Mục Trần, bên này!

Một tiếng gọi dịu dàng của nữ tử vang lên gần đó, Mục Trần nghe thấy bèn nhìn qua, là Đường Thiên Nhi đang vẫy tay với hắn. Nàng dung nhan xinh đẹp, nụ cười duyên dáng khiến không ít nam sinh xung quanh tỏ ra mê mẩn.

Mục Trần cũng cười đáp lại với Đường Thiên Nhi, cất bước đi qua bên đó. Chỉ một tháng không gặp, không ngờ cô gái kia lại càng thêm duyên dáng yêu kiều, tuy vận một bộ quần áo luyện công màu đen rộng thùng thình, nhưng vẫn nhìn thấy những đường cong mê mẩn.

- Một tháng không gặp, sao ta lại cảm thấy ngươi có gì đó thay đổi?

Đường Thiên Nhi nghiêng đầu liếc mắt săm soi hắn từ đầu tới chân, kinh ngạc mà tò mò. Hiện giờ Mục Trần cũng đã có thực lực Linh Luân cảnh, tuy không thể hiện ra, nhưng con gái tâm tình nhạy cảm vẫn có trực giác nhận biết được một chút biến hóa.

- Suýt nữa vùi xác trong Hắc Minh Uyên, không thay đổi mới lạ đó.

Mục Trần cười nói.

- Ngươi cũng đi Hắc Minh Uyên? Ta có nghe phụ thân nói dường như Mục vực các ngươi đánh nhau ầm ĩ với Liễu vực ở Hắc Minh Uyên, không ngờ cả ngươi cũng tham gia?

Đường Thiên Nhi chuyển động hàng mi thanh tú chớp chớp đôi mắt đẹp.

Mục Trần lắc nghiêng đầu, xem ra động tĩnh ở Hắc Minh Uyên hôm đó kinh động khá xa, ngay cả Đường vực của nghe được phong thanh. Bất quá xem ra người ngoài không ai biết được động tĩnh kinh thiên kia chẳng phải do Mục vực hay Liễu vực, mà vì Cửu U Tước tiến hóa gây nên.

- Mục ca!

Bất chợt một tiếng gọi to truyền tới, ngẩng đầu lên thì thấy Mặc Lĩnh, Đàm Thanh Sơn và mấy người nữa đang tươi cười đi tới. Bọn họ một tháng này dường như cũng chui đầu vào tu luyện khá dữ dội, mấy người đều có vẻ sâu thêm một chút. Đặc biệt là Mặc Lĩnh, Mục Trần có thể cảm nhận được linh lự trong cơ thể tên kia càng hùng hồn hơn nhiều, tùy lúc đều có thể đột phá đến Linh Luân cảnh, có lẽ cũng không xa nữa.

- Hê hê, Mục ca. Lần trước ngươi cấp cho ta Ngọc Linh quả kia, ít nhiều nhờ nó mà không lâu nữa ta sẽ tiến vào Linh Luân cảnh, đến lúc đó thật ngại quá, phải bỏ xa ngươi rồi a.

Mặc Lĩnh cười nói trêu ghẹo hắn.

Mục Trần liếc tên kia, cũng chỉ cười đáp lại, lười đả kích kẻ tội nghiệp.

- Không biết lần này Bắc Linh viện có bao nhiêu danh ngạch. Lần trước chỉ có ba cái, khiến cho lưỡng viện tranh nhau đến sứt đầu mẻ trán.

Mặc Lĩnh liếm môi. Nói tới danh ngạch, ánh mắt của hắn cũng lóe lên, dĩ nhiên cũng rất thèm thuồng.

Mục Trần cũng gật đầu, định tán chuyện dăm ba câu thì nghe thấy tiếng xôn xao từ sau lưng truyền tới. Quay đầu lại, liền thấy hai người đang chầm chậm đi vào.

- Ồ, là Trần Phàm và Hoắc Vân a... hai kẻ kia cuối cùng cũng chịu xuất hiện.

Mặc Lĩnh nhìn hai người đó, tỏ ra hơi ngạc nhiên, thấp giọng nói.

Mục Trần nghe thấy cũng bất ngờ, nhìn hai người nọ một chút. Khi hắn mới vào địa giới đã nghe đến danh tiếng của hai vị cường giả đứng đầu đông viện này, so sánh thực lực chỉ kém Liễu Mộ Bạch chút ít. Bình thường họ rất ít khi xuất hiện ở Bắc Linh viện, thành ra bảng xếp hạng lại chưa từng có tên của họ.

- Nghe nói hai người kia đã gia nhập một đội thám hiểm, thường xuyên đi liệp sát linh thú.

Mặc Lĩnh nói.

Mục Trần gật gù, khó trách hắn ngửi thấy mùi huyết tinh trên người hai kẻ kia, hơn nữa xem thần sắc đạm mạc của bọn họ quả nhiên khác xa đám đệ tử ngây ngô chung quanh.

- Bọn họ có lẽ đã sắp trùng kích được Linh Luân cảnh.

Mục Trần nhẹ giọng nói, vì hắn cảm thấy rõ ràng linh lực dao động trong cơ thể hai người kia còn mạnh hơn cả Mặc Lĩnh. Xem ra họ đang

dần dần ngưng tụ linh luân.

- Ra là hai vị này a.

Đường Thiên Nhi đưa mắt nhìn họ, chỉ lặng lẽ nói.

Mục Trần nghe ra trong giọng nói của nàng có chút khác lạ, không khỏi nghi hoặc nhìn nàng.

- Hê hê, Mục ca. Trần Phàm và Hoắc Vân từ nhỏ đã quen biết nhau, cả hai ganh đua nhau mà lớn lên, sau khi vào Bắc Linh viện lại cùng để ý đến Thiên Nhi, lại cũng xem là mục tiêu ganh đua, thường xuyên đánh nhau vì nàng. Bất quá trước sau đều bị nàng cự tuyệt, hai vị kia mới cùng gia nhập đội thám hiểm để rèn luyện thêm, còn tuyên bố rằng chờ sau khi bọn hắn giành được danh ngạch Ngũ Đại Viện, sẽ trở lại để theo đuổi nàng.

Mặc Lĩnh khẽ cười giải đáp nghi vấn hiện rõ trên mặt Mục Trần.

Mục Trần ngạc nhiên, chợt ra vẻ buồn cười nhìn đôi mắt trên gương mặt đỏ ửng của Đường Thiên Nhi cũng đang liếc mình. Hoa khôi đông viện quả là có lực hấp dẫn không nhỏ a, bên đây một cái, bên kia cũng một cái, hô hô.

Khi Mục Trần còn đang nghe Mặc Lĩnh nói chuyện, hai người Trần Phàm và Hoắc Vân đều nhìn qua bên này, chính xác là nhìn Đường Thiên Nhi bên cạnh hắn. Sau đó cả hai bỗng nhiên tươi cười, rồi bước nhanh tới chỗ mấy người này.

Đường Thiên Nhi nhìn thấy bọn họ đang tiến thẳng tới chỗ nàng, bất đắc dĩ chép miệng, nép vào sau lưng Mục Trần.

Cái động tác nhỏ đó của nàng khiến cho hai người kia ngơ ngẩn, bất giác ánh mắt chiếu lên nam tử vừa che khuất nàng. Trần Phàm xem ra còn tốt một chút, nhưng Hoắc Vân lại có vẻ không mấy hay ho.

- Ngươi hẳn là Mục Trần phải không? Đã sớm nghe danh, rốt cuộc hôm nay có dịp gặp mặt.

Trần Phàm thản nhiên chào hỏi Mục Trần, cười cười vươn tay thân thiện.

- Hạnh ngộ.

Mục Trần cũng trả lại một nụ cười, thoáng nhìn bàn tay tên kia, cũng khẽ bắt tay một cái.

Hai bàn tay vừa mới chạm, lòng bàn tay Trần Phàm lặng yên xuất hiện linh lực dao động, cánh tay đó nổi cả gân xanh.

Mục Trần cảm nhận áp lực cường đại đến bàn tay, chỉ hơi khẽ lắc đầu một chút, nhưng không phản kháng, tùy ý Trần Phàm thúc giục kình lực mà gương mặt lại không hề đổi sắc.

- Trần Phàm, ngươi định làm gì!

Đường Thiên Nhi luôn để ý Mục Trần, nhìn thấy rõ chuyện đang xảy ra liều trợn mắt nhăn mày quát lên dữ tợn.

Trần Phàm nhìn chằm chằm cái khóe miệng dường như mang theo nụ cười trêu tức của Mục Trần, chân mày cũng nhíu lại. Tên Mục Trần này quả nhiên có bản lĩnh.

- Ha ha, Thiên Nhi, chỉ là ta nhìn thấy cái mình thích nên thèm chút thôi, đông viện chúng ta lâu rồi không xuất hiện nhân vật lợi hại như vậy.

Trần Phàm thu tay, cười nói đáp lời Đường Thiên Nhi.

- Mục Trần huynh hẳn sẽ không để ý chuyện vặt chứ?

Trần Phàm quay nhìn lại Mục Trần.

- Sức lực cỡ đó, dĩ nhiên không cần để ý.

Mục Trần cũng cười đáp lễ.

- Đến lúc phải giao thủ một chút mới được

Hoắc Vân thì đưa ra một đề nghị.

- Có cơ hội rồi nói sau.

Mục Trần cũng lười tranh đua, cũng không muốn để ý hai người họ, quay người đi qua chỗ khác. Đường Thiên Nhi tức giận trừng mắt nhìn hai người, rồi cũng cất bước theo sau.

- Thiên Nhi không phải thích tiểu tử này rồi chứ? Hai ta đánh nhau mẻ đầu lại cho người khác chiếm lợi thế sao?

Hoắc Vân nhìn bóng lưng Đường Thiên Nhi mà rầu rĩ nói.

- Vậy phải xem hắn có bản lĩnh khiến chúng ta từ bỏ hay không kia.

Trần Phàm khoanh tay nhìn Mục Trần.

- Tìm cơ hội đánh hắn.

Hoắc Vân nói.

- Được.

Trần Phàm cười tủm tỉm gật đầu.

Tu luyện trường càng lúc càng có nhiều đệ tử, khoảng nửa giờ sau, một bóng người quen thuộc chầm chậm tiến vào, mọi tiếng ồn trong sân đều im bặt, ánh mắt háo hức đổ dồn vào Mạc sư.

Mạc sư nhìn những cái đầu tóc đen đông nghìn nghịt, cười nhạt, không nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp nói:

- Năm nay Bắc Linh viện chúng ta có năm danh ngạch Ngũ Đại Viện.

- Năm?

Khắp đệ tử đều ồ lên ngạc nhiên. Danh ngạch tuy rằng chỉ có vài người thực lực cực cao mới có tư cách tranh đoạt, nhưng đối với mọi người vẫn luôn khá hấp dẫn.

- Mặt khác. . .

Đột nhiên Mạc sư lại nói thêm, mà lúc đó ánh mắt lão lại liếc nhìn Mục Trần một chút

- Ngoại trừ năm danh ngạch đó ra, chúng ta còn nhận được một danh ngạch cấp hạt giống.

- Danh ngạch cấp hạt giống?

Bất ngờ, tiếng huyên náo trong sân biến mất, những ánh mắt kinh ngạc như không tin vào tai mình đều nhìn về Mạc sư. Một lúc lâu sau, nhiều người mới hít một hơi khí bình ổn lại tâm thần. Ngay cả Trần Phàm, Hoắc Vân cũng thở gấp hơn nhiều.

Mục Trần có lẽ là người duy nhất trấn định được danh ngạch hạt giống, đúng là hiếm lạ, bất quá. . . nếu hắn có thể thuận lợi hoàn thành Linh Lộ, có lẽ hắn đã thừa khả năng được danh ngạch thậm chí là cấp bậc cao nhất.

- Danh ngạch hạt giống chỉ dành cho đệ tử mạnh nhất Bắc Linh viện. Do đó muốn giành lấy nhất quyết phải đánh bại tất cả những người cạnh tranh.

Mạc sư nhìn đám đệ tử đang khiếp hãi, lại nhìn về Mục Trần với đôi mắt tĩnh lặng như mặt hồ, cười nói:

- Thiên giới đông viện chúng ta, những người đủ tư cách tham gia tranh đoạt danh ngạch có năm người: Trần Phàm, Hoắc Vân, Mặc Lĩnh, Đường Thiên Nhi, và. . . Mục Trần.

Nghe thấy năm cái tên đó, giữa sân vang lên nhiều tiếng thở dài tiếc nuối. Nhưng họ đều hiểu rõ, muốn có được tư cách đó, thì trong thời gian ngắn sắp tới phải đạt thực lực Linh Luân cảnh. Trong này hợp cách nhất có lẽ chỉ có năm người kia.

- Một tháng tới, ta sẽ dành riêng một khóa trình chỉ đạo tu luyện chuyên sâu cho năm người. Để cho các ngươi trong một tháng có thể thành công tiến vào Linh Luân cảnh!

Giọng nói trầm hùng của Mạc sư vang vọng trong sân.

- Vâng!

Mặc Lĩnh và mấy người kia nghe thấy, đang hưng phấn liền hô lên dõng dạc. Mạc sư chính là cường giả Thần Phách cảnh, được lão chỉ đạo chuyên sâu, nhất định tiến cảnh tu luyện sẽ thuận lợi hơn.

Mục Trần chỉ bất đắc dĩ mỉm cười, do dự một chút, giơ tay lên.

- Mục Trần, ngươi có việc gì?

Mạc sư nhìn thấy cánh tay của Mục Trần, cất giọng hỏi.

- Mạc sư, việc đó ta nghĩ ta không cần.

Mạc sư sửng sốt, bất chợt như đoán ra cái gì đó, ánh mắt tập trung, gắt gao dò xét trên người Mục Trần. Lão cảm thấy rõ linh lực dao động trên người hắn tỏ ra rất khác lạ.

- Ngươi. . . ngươi đã tiến vào Linh Luân cảnh sơ kỳ?

Mạc sư kinh hô thất thanh.

Lặng ngắt như tờ.

Không chỉ có Đường Thiên Nhi, Mặc Lĩnh kinh hãi trợn mắt nhìn Mục Trần bên cạnh, mà ngay cả Trần Phàm, Hoắc Vân đều há miệng nhìn hắn.

Tên kia. . . vậy mà đã có thực lực Linh Luân cảnh ?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Linh Quyết Thất Tầng Ba

Tu luyện trường, không khí vì cái tin tức bất ngờ kia mà trở nên kỳ quái, những ánh mắt kinh hãi ngạc nhiên lẫn trầm trồ thán phục thi nhau bắn về phía chủ nhân của cái tin tức chấn động đó.

Linh Luân cảnh?

Hiện tại Bắc Linh viện có không ít đệ tử ưu tú xuất sắc đã bước đến cánh cửa đột phá, nhưng chân chính vượt qua đẳng cấp đó, mọi người đều biết chỉ có duy nhất tây viện Liễu Mộ Bạch, kẻ được xưng tụng và hoàn toàn xứng đáng trở thành đệ tử mạnh nhất Bắc Linh viện.

Còn bây giờ thì sao, đông viện bọn họ đã xuất hiện người thứ hai?

Mặc Lĩnh đứng bên cạnh nao nao nhìn Mục Trần, khẽ cười tự giễu bản thân. Mới lúc nãy còn ba hoa chích chòe, không ngờ Mục Trần đã qua mặt từ khuya.

- Thật sự là quái thai.

Mặc Lĩnh và Đàm Thanh Sơn rì rầm với nhau, đầu thấy rõ sự hâm mộ và ganh tị với tên kia. Đặc biệt là Thanh Sơn, mới hai ba tháng trước cùng Mục Trần thăng cấp lên thiên giới, cũng nhờ tên kia cho một khỏa Ngọc Linh quả mà bây giờ đạt được thực lực Linh Động cảnh trung kỳ, vậy mà không thể ngờ được hắn đã siêu việt hơn quá nhiều a.

- Quả là một tên khó nhằn.

Trần Phàm, Hoắc Vân cũng trở nên nghiêm trọng, hai người họ tuy rằng cũng đã có dấu hiệu ngưng tụ thành luân trong khí hải, nhưng vẫn

chỉ là dấu hiệu, so với Linh Luân cảnh chân chính vẫn là chênh lệch lớn

Nhìn tên kia sắc mặt bình tĩnh, bọn họ cũng bặm môi, xem ra đối thủ cạnh tranh này cũng khá là khó chịu.

Mạc sư giơ tay lên, tiếng ồn ào bàn tán trong sân yên tĩnh lại, lão nhìn Mục Trần, nói:

- Tuy ngươi đã có thực lực Linh Luân cảnh, nhưng một tháng tới cũng nên ở lại Bắc Linh viện đi, đối với ngươi cũng có vài việc tốt.

Mục Trần nghe thấy cũng khẽ động trong lòng, nhìn lại Mạc sư, cũng không phản bác gì, nhẹ gật đầu.

- Thôi được rồi, các ngươi mau đi tu luyện đi. Mục Trần, ngươi đi theo ta một chút.

Mạc sư phất tay, bước đi hướng ra ngoài tu luyện trường. Mục Trần cũng nhanh chóng đi theo.

Hai người rời đi, trong sân huyên náo trở lại, dĩ nhiên là vì Mục Trần tiến vào Linh Luân cảnh đã mang lại một chủ đề tán dóc sôi nổi của các học viên rỗi hơi.

Mục Trần đã theo Mạc sư ra ngoài, chẳng hề biết những chuyện bên trong.

- Mục Trần, ta nghĩ ngươi có lẽ cũng đoán được vì sao Bắc Linh viện nhận được một danh ngạch hạt giống?

Mạc sư mỉm cười nhìn hắn, gương mặt vẫn ngây thơ như thiếu niên, nhưng bên dưới đó là sự cẩn trọng trưởng thành của một kẻ thân kinh bách chiến.

- Vì ta à?

Mục Trần mỉm cười cất tiếng đoán thử. Đừng nói Bắc Linh cảnh, cho dù cả Bách Linh thiên cũng cực ít, do đó nếu không có nguyên nhân gì đặc biệt, danh ngạch kia căn bản không thể từ trên trời rơi xuống Bắc Linh viện.

Mạc sư gật đầu xác nhận:

- Đúng là có liên quan tới ngươi, bất quá viện trưởng cũng không định trực tiếp đưa cho ngươi.

- Ta hiểu, thứ đó lực hấp dẫn quá lớn. Cấp cho ta sẽ mang lại nhiều phiều toái cho Bắc Linh viện.

Mục Trần tỏ ra không ngoài dự đoán, Bắc Linh viện xưa nay vẫn trung lập, những kẻ đỏ mắt nhìn vào số danh ngạch kia không biết đếm được bao nhiêu cái thành, nếu mà trực tiếp cho hắn, e rằng phải xảy ra bạo động.

- Hơn nữa. . .

Nét cười của hắn chợt trở nên kiêu ngạo tự đại

- Nếu đồ vật gì đó vốn thuộc về ta, thì ta sẽ tự tay đi lấy nó, không cần người khác đem cho.

Mạc sư ngẩn ra, bất giác cười lớn, ánh mắt tán thưởng:

- Tiểu tử ngươi tự tin vậy sao... nếu đã như thế, ngươi hẳn biết rõ đối thủ trực tiếp tranh đoạt là ai phải không?

- Liễu Mộ Bạch!

Mục Trần nhún vai, chuyện đó không nghĩ cũng biết, tên kia dù rất gian xảo đáng khinh, nhưng Mục Trần phải thừa nhận hắn có năng lực rất khá.

- Ngươi có biết thực lực Liễu Mộ Bạch không?

Mạc sư hỏi tiếp.

- Hắn là đã sớm tiến vào Linh Luân cảnh, tuy trong Bắc Linh viện có lời đồn hắn có thực lực Linh Luân cảnh sơ kỳ, bất quá ta cảm thấy hắn mạnh hơn nhiều.

Mục Trần đáng giá một chút, vốn đã cùng với Liễu Mộ Bạch giao thủ sơ sơ trong Hắc Minh Uyên, cũng biết được tên kia vẫn còn ẩn giấu sát chiêu.

- Ừ, hiện tại Liễu Mộ Bạch có lẽ là Linh Luân cảnh trung kỳ.

Mạc sư gật đầu.

- Quả nhiên.

Hắn nhíu mày, một đối thủ khó chơi, bất quá hiện tại bản thân hắn cũng đã là Linh Luân cảnh sơ kỳ, giao thủ lần nữa cũng chưa biết được ai sợ ai.

- Hơn nữa, hôm nay Liễu Mộ Bạch sau khi nghe tin Bắc Linh viện có một danh ngạch hạt giống, hắn liền bỏ chỉ đạo của Tịch sư, chạy về Liễu vực, lại còn xin phép một tháng.

Mạc sư cười nói.

- Không nhận chỉ đạo của Tịch sư ?

Mục Trần cũng ngạc nhiên, Tịch sư cũng cường giả Thần Phách cảnh, có lão sư như thế chỉ đạo tu luyện thì ưu đãi hơn hắn đệ tử khác, vậy mà Liễu Mộ Bạch lại coi như không khí?

- Hắn làm vậy ta nghĩ cũng dễ hiểu, có lẽ hắn rất chắc chắn Liễu vực có bản lĩnh khiến cho thực lực của hắn tăng lên rất cao trong thời gian ngắn.

Mạc sư nhẹ giọng nói.

Mục Trần nghiêm trọng gật đầu. Dù cho Liễu Kình Thiên là cường giả Thần Phách cảnh hậu kỳ, nhưng so về phương diện chỉ đạo tu luyện thì không thể nào so sánh với Tịch sư được.

Liễu Mộ Bạch chắc chắn như vậy, nguyên nhân là do đâu?

Mục Trần lẩm bẩm trong miệng, bất giác cảm nhận thấy một chút nguy cơ. Những điều không biết rõ dễ khiến người ta e ngại.

- Một tháng tới ta cũng sẽ chỉ đạo cho ngươi tu luyện, dĩ nhiên nếu ngươi thấy trở về Mục vực có thể tăng cường mạnh hơn, ta cũng không ngăn cản.

Mạc sư cười nói.

- Mạc sư nói đùa, cha ta tuy rằng cũng là cường giả Thần Phách cảnh, nhưng kỳ thật phương pháp tu luyện chưa hề biết dạy người khác bao giờ, chuyện giáo dục không phải chuyên môn của ông ấy.

Mục Trần trả lời, Mục Phong luận thực lực đúng là mạnh hơn Mạc sư không ít, nhưng không phải cứ mạnh là thích hợp làm đạo sư.

Mạc sư cười:

- Đã vậy một tháng tới phải theo sát ta. Bất quá bây giờ Bắc Linh viện cũng bồi thường cho ngươi một chút.

- Bồi thường?

Mục Trần hơi ngạc nhiên, chợt lắc đầu:

- Vì chuyện danh ngạch hạt giống kia sao? Mạc sư, Bắc Linh viện làm như vậy không có gì đáng trách, hơn nữa ta cũng không cho rằng ta bị tổn hại cái gì.

- Ha ha, đây là Tiêu viện trưởng mở miệng, dù sao thì sự thật cũng là nhờ ngươi mà Bắc Linh viện lần đầu tiên có được danh ngạch hạt giống.

Nếu ngươi thấy bồi thường nghe không thuận tai, vậy thì nói lại là thưởng đi.

- Vậy. . . được rồi.

Mục Trần gãi đầu, không cự tuyệt nữa. Bắc Linh viện muốn ưu đãi hắn, vậy thì cũng không cần kiêu ngạo ra vẻ nhún nhường.

- Đi theo ta đến linh quyết thất.

Mạc sư cười nói.

- Linh quyết thất?

Mục Trần ngẩn ra.

- Không phải ngươi tò mò với tầng 3 lắm sao? Hôm nay vào xem một chuyến.

Mạc sư cười khẩy, xoay lưng đi.

- Llinh quyết thất tầng ba?

Mục Trần liếm môi, hai mắt chợt trở nên háo hức. Nhưng linh quyết lợi hại nhất Bắc Linh viện cất chứa trong đó, khẳng định là phong phú hơn của phụ thân rất nhiều.

Xem ra lần này Bắc Linh viện đúng là muốn xuất ra ít vốn. Tầng ba kia chỉ vài đệ tử đặc biệt thỉnh thoảng được vào trong, linh quyết nơi đó ít nhất cũng thuộc linh cấp!

Mục Trần hưng phấn dời gót đi theo.

Một đường xuyên qua Bắc Linh viện, cả hai vào trong linh quyết thất, đi thẳng lên tầng hai. Trên tầng hai đang có vài đệ tử thiên giới đang lật xem linh quyết, nhìn thấy Mạc sư dẫn theo Mục Trần đi lên, cũng tỏ ra kinh ngạc.

- Mục Trần?

Một giọng nói thanh thúy vang lên, Mục Trần đưa mắt nhìn qua thì thấy một cô gái quần áo đỏ khá quyến rũ, chính là Hồng Lăng vừa hé miệng gọi hắn.

- Hồng Lăng học tỷ.

Mục Trần cúi chào Hồng Lăng mỉm cười, nhưng không nói gì thêm, vẫn bước theo sau Mạc sư đi tới một chỗ cuối tầng hai. Nơi đó có một luồng sáng hình bầu dục nhè nhẹ phát ra dao động linh lực hùng hậu.

Hai người dừng bước lại, khiến cho khá nhiều đệ tử còn đang ở tầng hai đều ngạc nhiên nhìn qua, bọn họ đều biết đó là lối vào tầng ba của linh quyết thất, nhưng chưa bao giờ thấy đệ tử nào đủ tư cách đi vào trong đó.

- Mạc sư. . . muốn làm gì?

Mấy đệ tử thiên giới kinh dị nhìn Mạc sư và Mục Trần phía sau, mắt lóe sáng, dường như hiểu ra gì đó, nhất thời kinh ngạc thốt lên.

- Không thể nào. . .

Tiếng hô kinh ngạc của họ cũng không làm cho Mạc sư gián đoạn chút nào, lão vung tay mở ra một cái khe trên luồng sáng bầu dục. Bất quá ngay khi lão định dẫn Mục Trần vào trong, một tên đệ tử chợt tỏ ra bất mãn mà nghi hoặc:

- Mạc sư, vì sao hắn có thể vào được tầng ba??

Mạc sư bất chợt giậm mạnh bước chân dừng lại, quay đầu nhìn tên đệ tử thiên giới đang căm căm bất mãn kia, ánh mắt đó không muốn chấp nhận và đầy dẫy ghen tị. Bọn họ sớm thèm thuồng linh quyết trong tầng ba từ lâu, nhưng cả năm nay chẳng biết cách nào giành được tư cách đi vào, vậy mà Mục Trần lên thiên giới vài tháng đã được Mạc sư dẫn vào, khiến cho không ít người cảm thấy khó chịu.

Mạc sư quét mắt nhìn đám đệ tử xung quanh, thản nhiên nói:

- Vì biểu hiện của hắn ở Linh Lộ, nên Bắc Linh viện được ưu đãi một danh ngạch hạt giống đầu tiên trong lịch sử, lý do đó được chứ?

Mấy tên kia nghe thấy mà ngậm tăm, ánh mắt khó tin nhìn hắn. Quả thực là một tin tức chấn động. Nhưng không phải hắn bị đuổi ra hay sao? Ngũ Đại Viện lại còn vì hắn mà cấp cho Bắc Linh viện một danh ngạch hạt giống?

Hồng Lăng cũng đang giơ bàn tay nõn nà che cái miệng nhỏ, ánh mắt phức tạp nhìn thiếu niên tuấn tú sau lưng Mạc sư. Hắn rất bình tĩnh, nhưng trong mắt nàng bỗng dưng tỏa sáng rực rỡ.

Mạc sư nhìn liếc ngang liếc dọc, cười khẩy khinh thường cái đám học trò không biết trời cao đất dày, cất bước tiến vào luồng sáng, Mục Trần lập tức bám theo.

Khi hai người biến mất trong đó, tầng hai vẫn im lặng như tờ, hiển nhiên vẫn còn đang chìm ngập trong kinh ngạc.

Chương 76: Hai Bộ Linh Quyết

Linh quyết thất tầng ba không hề xa hoa lộng lẫy như Mục Trần tưởng tượng, mà ngược lại rất giản dị đơn sơ, chỉ là một tầng lầu bình thường. Bất quá sàn nhà không hề có chút bụi đất, cho thấy Bắc Linh viện chăm sóc nơi này cực kỳ chu đáo.

Mục Trần lần đầu tiên được bước chân vào cái bảo địa mà biết bao đệ tử Bắc Linh viện đều thèm thuồng, hắn không ngừng đưa mắt tò mò xem xét tổng thể.

Mạc sư bước tới chính giữa gian lầu, nơi có một cái bàn đá, trên mặt bàn bày biện những hộp ngọc tinh xảo nằm chỉnh tề. Lão vung tay mở tất cả những hộp ngọc kia ra, từng luồng quang hoa tỏa hào quang rực rỡ cả tầng lầu, trong mỗi luồng sáng đó đều có những ngọc giản màu sắc bất đồng.

- Toàn bộ những thứ này đều là linh quyết linh cấp, ngươi có thể chọn.

Mạc sư mỉm cười nhìn Mục Trần.

- Toàn bộ là linh quyết linh cấp?

Mục Trần nhìn trân trân mười mấy luồng quang hoa kia, bất giác nuốt nước bọt. Thật không hổ danh Bắc Linh viện, kho tàng này hơn của cha ở nhà cũng mười lần là ít.

Mục Trần bước nhanh tới, ánh mắt háo hức nóng bỏng. Hiện giiờ số linh quyết hắn đã tu luyện thật ra cũng không nhiều, mà chân chính có cân lượng cũng chỉ có Sâm La Tử Ấn. Nhưng thứ đó dù rằng tiềm lực

cao, nhưng cũng chỉ được đánh giá là phàm cấp, còn Đại Phù Đồ quyết lại quá mức cao thâm, hiện tại cũng chưa trợ giúp nhiều lắm cho Mục Trần.

Do vậy, có cơ hội thu lấy linh quyết linh cấp để tăng cường chiến lực, hắn đương nhiên không bỏ qua. Nếu không có lẽ một tháng sau tranh đoạt danh ngạch, hắn cũng không đủ tự tin nắm chắc có thể đánh bại Liễu Mộ Bạch.

Mục Trần vươn tay ra, nắm lấy một luồng sáng. Quang hoa tan biến, ngọc giản màu nâu hiện ra, hắn đọc khẽ:

- Địa Linh Ba, linh cấp hạ phẩm.

Có vẻ là một quyển linh quyết công kích, Mục Trần trầm tư một hồi, lắc đầu. Linh quyết này không tệ, nhưng dường như không thích hợp cho hắn.

Mục Trần buông tay, lại nhìn về những ngọc giản khác. Mạc sư chỉ đứng bên cạnh im lặng quan sát.

Mục Trần chọn linh quyết chừng mười phút, bất chợt ánh mắt hơi sáng lên, hứng chí nhìn ngọc giản trong tay. Thanh ngọc giản có mày xanh nhạt, không phải là một quyển linh quyết công kích, mà là linh quyết thân pháp, cấp bậc cũng tương đối tốt.

Linh Ảnh Bộ, linh cấp trung phẩm. Tu luyện đại thành, thân ảnh như linh mị, tàn ảnh mê hoặc mắt thường, vô tung vô tích.

Linh quyết thân pháp Mục Trần cũng có tu luyện vài quyển, bất quá đều là loại bình thường. Còn đạt tới cấp độ này, cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

- Chọn được rồi sao? Ánh mặt không tệ.

Mạc sư bên cạnh vẫn nhìn hắn, cười nhạt cất tiếng nói.

Mục Trần ngượng ngùng cười, sau đó lại lưỡng lự một chút, nhìn qua một ngọc giản khác. Thật ra hắn cũng vừa ý một quyển linh quyết công kích nữa, nhưng nếu lấy cả hai, thì cũng thật là tham lam.

- Còn muốn cái khác?

Bất quá vẻ mặt của hắn không qua khỏi ánh mắt của Mạc sư.

Mục Trần xấu hổ cười.

- Vốn chỉ bồi thường cho ngươi chọn một bộ linh quyết...

Mạc sư giả đò phẫn nộ nhìn Mục Trần, rồi cười nói:

- Bất quá ta có thể ngoại lệ cho ngươi lấy thêm một quyển, nhưng phải có điều kiện.

- Điều kiện gì?

Mục Trần vội vàng hỏi.

- Cam đoan đánh bại Liễu Mộ Bạch, giành lấy danh ngạch hạt giống cho đông viện!

Mạc sư nói.

- Hả?

Mục Trần sửng sốt, cái đó vốn là mục đích của hắn cơ mà. Trố mắt nhìn Mạc sư đầy ẩn ý, dường như hắn cũng hiểu ra, gật đầu:

- Mạc sư yên tâm, đồ của ta thì không bao giờ để rơi vào tay người khác!

Mạc sư cười:

- Đã vậy thì ta chờ xem biểu hiện của ngươi, chọn đi.

Mục Trần cảm kích gật đầu, không do dự chụp ngay lấy một ngọc giản, trên đó có một hàng chữ khá cổ.

Linh Hoàng Chỉ, linh cấp hạ phẩm, theo lối cương mãnh, chỉ như kim thiết, toái cân liệt cốt.

Một bộ linh quyết chỉ pháp, Mục Trần rất hứng thú với nó. Trước kia tu luyện vài bộ chỉ pháp phàm cấp, hắn cũng rất hài lòng với loại linh quyết không dùng binh khí lại có thể mang tới công kích có lực sát thương sắt bén.

- Ồ? Không ngờ là linh quyết chỉ pháp?

Mạc sư nhìn thấy dòng chữ trên ngọc giản trong tay Mục Trần cũng hơi ngạc nhiên. Linh quyết loại này tu luyện khá đau đớn, vì cần phải tự mình luyện cho ngón tay cứng rắn, nhưng trước khi cứng rắn được, ngón tay phải trải qua những đau nhức mà người thường khó chịu nổi. Dù sao ngón tay cũng là một trong những vùng nhạy cảm nhất của cơ thể.

- Luyện cho quen.

Mục Trần cười cười, trên thế giới không có chuyện gì không công mà được, muốn thành công dĩ nhiên phải trả giá.

Mạc sư gật đầu, càng thêm hài lòng với tên đệ tử kia. Có thiên phú, không kiêu ngạo không nóng nảy, có thể nhẫn việc người thường khó nhịn. Đệ tử như thế, quả là ưu tú nhất Bắc Linh viện trong nhiều năm lão dạy học.

- Hai bộ linh quyết này trong một tháng ta sẽ huấn luyện chú trọng giúp ngươi nhanh chóng tu luyện thành công.

Mạc sư nói xong, cũng xoay gót đi ra ngoài.

- Ta sẽ không làm cho Mạc sư thất vọng đâu.

Mục Trần nhìn lưng áo Mạc sư, mỉm cười. Hắn không phải loại người chỉ biết cảm kích bằng cái miệng. Mạc sư ưu ái hắn rất nhiều, thế thì không thể để cho lão thất vọng, nhất định phải cướp cho bằng được cái danh ngạch hạt giống kia!

Liễu Mộ Bạch, trận này chiến cho thống khoái đi!

. . .

Liễu vực, Liễu phủ.

- Danh ngạch hạt giống?

Trong đại sảnh đường, Liễu vực chủ Liễu Kình Thiên nghe mấy từ đó mà bật dậy đứng thẳng người, ánh mắt kinh nghi bất định hưng phấn nhìn Liễu Mộ Bạch:

- Bắc Linh viện làm cách nào nhận được danh ngạch hạt giống?

- Ta cũng không rõ.

Liễu Mộ Bạch lắc đầu, nói:

- Bất quá đó là sự thật.

- Danh ngạch hạt giống. . . từ xưa đến nay đây là lần đầu tiên Bắc Linh viện nhận được a! Nếu Mộ Bạch có thể lấy được danh ngạch hạt giống, sau khi vào Ngũ Đại Viện tất nhiên sẽ có nhiều ưu đãi, thành tựu chắc chắn vượt qua những đệ tử bình thường khác của Ngũ Đại Viện!

Liễu Tông cũng bị cái tin tức đáng kinh ngạc kia khiến cho háo hức, kinh hỉ thốt lên.

Bọn họ biết rõ đệ tử có danh ngạch hạt giống sẽ khác biệt với đệ tử đạt danh ngạch thường ra sao.

- Ha ha, nếu Mộ Bạch trở thành đệ tử hạt giống Ngũ Đại Viện, có lẽ khi hắn tốt nghiệp sẽ tiến vào Tam Thiên cảnh không chừng. Lúc đó,

Liễu vực chúng ta không chỉ trở thành bá chủ Bắc Linh cảnh, mà thậm chí trong Bách Linh Thiên cũng sẽ đạt được địa vị không thấp!

Liễu Minh cười to.

Liễu Kình Thiên liếm môi, ánh mắt nóng rực đích chằm chằm Liễu Mộ Bạch, nói:

- Mộ Bạch, danh ngạch hạt giống ngươi nhất định phải đạt được, bất kể mọi giá!

- Đúng rồi, hiện giờ trong Bắc Linh viện đối thủ nào có uy hiếp tới ngươi?

Liễu Mộ Bạch nheo mắt, nhớ lại đoạn giao thủ ngắn ngủi với Mục Trần ở Hắc Minh Uyên. Dù khi đó hắn cũng còn ẩn tàng không ít thực lực, nhưng trực giác bảo cho hắn biết, Mục Trần kia dường như cũng chưa tung ra hết bản lĩnh.

Nếu nói trong Bắc Linh viện còn đệ tử nào có thể khiến cho hắn cảm thấy bất an, chắc chắn chỉ có thể là Mục Trần. Hắn chậm rãi đáp lời:

- Là Mục Trần. Cha, Mục Trần kia dù sao cũng là kẻ đạt được tư cách Linh Lộ, không thể khinh thường.

- Mục Trần? Tiểu tử kia ư?

Nghe cái tên đó, ánh mắt Liễu Kình Thiên cũng lạnh lẽo đầy sát khí. Lão nhớ rõ những chuyện ở Hắc Minh Uyên, không hiểu làm cách nào cái tên Mục Trần kia lại có thể dẫn đàn Phệ Linh Phong đến giải nguy cho Mục Phong.

- Đại ca, tiểu tử đúng là có điểm đáng ngờ, ngày đó Huyết Đồ đuổi giết hắn, nhưng lại chẳng hiểu vì sao tên kia lại bị giết, khi đó hắn chỉ có thực lực Linh Động cảnh hậu kỳ.

Liễu Minh cũng cất tiếng, chuyện ngày đó vẫn còn canh cánh trong lòng.

Liễu Kình Thiên gật đầu, chợt khuôn mặt toát ra sự tàn nhẫn:

- Danh ngạch hạt giống phải ở lại trong tay Liễu vực chúng ta, chuyện này phải kín kẽ không được sơ hở! Mộ Bạch, từ hôm nay ngươi đi vào cấm địa sau núi, gia gia ngươi sẽ hỗ trợ ngươi tu luyện!

- Gia gia? Gia gia ở trong cấm địa? Lão không phải mất tích ba năm sao?

Liễu Mộ Bạch cả kinh thất thanh nghi hoặc.

- Hà hà, đó chẳng qua là che giấu với bên ngoài thôi. Gia gia ngươi ba năm trước bế quan trùng kích vào bình cảnh Tam Thiên cảnh, nếu lão nhân gia thành công, Bắc Linh cảnh này còn không nằm trong tay Liễu vực chúng ta sao?

Liễu Kình Thiên âm trầm cười nói:

- Đám ngu xuẩn Mục vực kia nghĩ rằng thành công ngăn cản Liễu vực chúng ta bắt Cửu U tước thì vô ưu vô lo. Cứ chờ xem, đợi khi gia gia ngươi xuất quan, ta sẽ đạp tên Mục Phong như một con chó bắt hắn quỳ trước mặt ta!

- Một cái thế lực mới phất lên mà đòi so sánh với Liễu vực ta sao? Nằm mơ giữa ban ngày!

- Vâng!

Liễu Mộ Bạch nghe thấy, ánh mắt hưng phấn. Nếu được gia gia chỉ bảo, thực lực tăng tiến ắt phải thần tốc, lúc đó thì Mục Trần là cái gì chứ?

Nghĩ lại chuyện bị Mục Trần vũ nhục trong Hắc Minh Uyên, Liễu Mộ Bạch nghiến răng, vẻ mặt tàn nhẫn.

Đến lúc đó, trước mặt mọi người, ta sẽ dẫm nát ngươi dưới chân, kẻ ưu tú nhất thế hệ trẻ Bắc Linh cảnh này phải là ta Liễu Mộ Bạch, chứ không phải tên tiểu tạp chủng nhà ngươi!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Khổ Luyện

Bắc Linh viện, hậu sơn.

Một khoảng núi rừng rậm rạp tràn ngập màu xanh, có một thác nước lớn trắng xóa, dòng nước như mãng xà từ trên cao ầm ầm lao xuống, va vào những mỏm đá nhô ra tạo thành một khung cảnh kỳ vĩ.

Mạc sư khoanh tay đứng ở một bãi đá sỏi gần cái hồ dưới thác. Mục Trần, Đường Thiên Nhi, Mặc Lĩnh, Trần Phàm, Hoắc Vân đều có mặt đầy đủ.

- Từ hôm nay trở đi, ta sẽ đặc biệt huấn luyện các ngươi, ngoại trừ Mục Trần, những người khác phải trong một tháng tới trùng kích bình cảnh tiến vào Linh Luân cảnh. Nếu không thể, thì đừng nghĩ đến danh ngạch Ngũ Đại Viện làm gì, người đó không đủ tư cách.

Mạc sư quét mắt qua một hàng thanh thiếu niên trước mặt, thản nhiên nói.

Nghe rõ từng lời, bốn người đều trở nên nghiêm túc. Bọn họ vào Bắc Linh viện học tập tu luyện, mục tiêu chính là danh ngạch Ngũ Đại Viện, nếu mất đi tư cách đó, thì những cố gắng của họ bao lâu nay sẽ trở thành hoang phí.

- Các ngươi đều đang dừng lại ở Linh Động cảnh hậu kỳ đỉnh phong, Trần Phàm và Hoắc Vân đang dần hình thành linh luân, bất quá vẫn còn kém một chút. Do đó cần một ít áp lực bên ngoài để thúc giục thể nội ngưng tụ thành luân.

- Áp lực bên ngoài?

Trần Phàm, Hoắc Vân nghi hoặc.

- Nhìn thấy thác nước kia không?

Mạc sư cười, chỉ vào dòng nước trắng như bạc đang ầm ầm đổ xuống từ trên cao, mang theo sức nước cường đại nện xuống đá bắn ra hơi nước tung tóe.

- Bắt đầu từ hôm nay, bốn người người dưới thách nước tu luyện, thúc giục linh lực chống đỡ lực trùng kích của thác nước. Áp lực này sẽ khiến cho khí hải được thôi động phát triển, dần dần tăng cường linh lực, ngưng tụ thành luân.

- Hả?

Cả đám há mồm, khổ không nói hết. Ngồi dưới thác cho nước nện vào lưng vào đầu? Đá còn mòn huống gì thân máu thịt của thiếu niên bọn chúng, e rằng chỉ mới ngồi đó một phút là chóng mặt váng đầu rồi.

- Tu luyện cũng không có đường tắt, muốn dùng một tháng để tiến vào Linh Luân cảnh, nhất định phải áp dụng thủ đoạn lợi hại, nếu cả việc này cũng không chịu nổi, thôi thì về nhà đi, không cần tranh đoạt cái gì!

Mạc sư nhàn nhạt cất tiếng.

- Vâng!

Bốn người kia vội vàng vâng lời.

- Nếu cảm thấy linh lực không đủ, thì tạm rời khỏi, ra đây khôi phục lại, sau đó tiếp tục vào trong đó tu luyện!

Mạc sư đảo ánh mắt sắc bén nhìn qua bốn người một lượt.

- Vâng!

- Bắt đầu đi.

Mạc sư phất tay.

Đường Thiên Nhi và mấy người kia vẫn trân trân nhìn vào dòng thác dữ, sau đó cắn răng thôi động linh lực trong cơ thể trào ra bọc lấy toàn thân, phóng tới thác nước cuồn cuộn trắng xóa.

"Ầm Ầm Ầm!"

Bất quá vừa mới đặt chân vào những gò đá nhô ra từ thác nước, còn chưa kịp định thần ngồi xuống đã bị lực lượng từ khối nước khổng lồ nện cho xiểng liểng té xuống hồ, thành một đám chuột ướt nhẹp.

Bốn người từ trong hồ ngoi lên, bò vào bờ, lại tiếp tục thúc giục linh lực mạnh hơn, chống đỡ lại dòng nước bạc trùng kích cơ thể, cố gắng ngồi xếp bằng, cắn răng chịu đựng đau đớn từ những khối nước lạnh lẽo mang tới, kiên trì thúc giục linh lực gắt gao chống đỡ.

Mục Trần nhìn bốn người đang ngồi xếp bằng trên mỏm đá, cũng âm thầm líu lưỡi. Tu luyện kiểu này quả là nặng nề a, dù chỉ mới là bước đầu của đợt huấn luyện ma quỷ.

- Mục Trần.

Mạc sư đưa mắt nhìn hắn, khiến hắn giật mình quay lại, dự cảm thấy điều gì đó không mấy tốt đẹp đang tới.

- Hai bộ linh bí quyết kia ngươi đã xem qua hết rồi chứ?

Mạc sư thản nhiên hỏi.

Mục Trần gật đầu.

- Chỗ tu luyện của ngươi ở bên đó.

Mạc sư chỉ ngón tay về cái hồ nước, Mục Trần nhìn qua, nhất thời da đầu tê dại. Chỗ mà mấy người Đường Thiên Nhi tu luyện còn có gò đá thỉnh thoảng nhô ra giảm bớt được tí chút sức nước, còn chỗ hắn nhìn

thấy hoàn toàn chỉ có nước trắng xóa từ tận trên cao đổ xuống, hoàn toàn không thấy một mỏm đá nào.

Bên dưới dòng nước bạc đó, trong hơi nước bay lên dường như lờ mờ có hai cọc gỗ cỡ bàn chân đứng sừng sững.

- Muốn biết khi nào tu luyện thành công Linh Ảnh Bộ, thì đó là lúc ngươi nhảy qua nhảy lại hai cọc gỗ này mà thân thể không dính một giọt nước.

Mạc sư nhẹ nhàng nói như không.

- Cái gì?

Mục Trần sửng sốt, nhảy xuyên qua đó, lại không dính nước, có thể sao?

- Thác nước này thực ra cũng không phải liên tục bất tận, ngươi nhìn kỹ xem, có những khoảng hở giữa lượng nước đổ xuống. Ngươi muốn vượt qua mà không ướt, thì phải đuổi kịp tốc độ của dòng nước, tận dụng khe hở đó.

Mục Trần méo mặt, khó khăn không nhỏ a. Bất quá cũng được, thật là một hoàn cảnh vô cùng thích hợp để tu luyện thân pháp.

- Mặt khác, Linh Hoàng Chỉ cương mãnh sắc bén, ngươi cần rèn luyện độ cứng rắn cho ngón tay. Vẫn chưa chính thức tu luyện Linh Hoàng Chỉ, nên tận dụng điểm này rèn luyện thêm cho ngươi, ta sẽ lên phía trên, thỉnh thoảng thả vài cọc gỗ cho nó rớt xuống, ngươi dùng ngón tay nhắm chuẩn đâm thủng mấy cọc gỗ đó cho ta.

Mạc sư chậm rãi dặn dò.

Mục Trần nghe mà nổi hết cả da gà. Cọc gỗ theo dòng nước với tốc độ kinh hoàng đó rớt xuống sao? Lực trùng kích của nó cỡ nào cơ chứ? Tốc độ rớt nhanh như vậy, ta né còn không kịp, muốn đâm thủng nó,

nhất định không được phân thần, nhắm chuẩn cơ hội ra tay một kích hoàn mỹ. Quả thật là huấn luyện kinh hoàng.

- Sao? Sợ à?

Mạc sư thản nhiên hỏi.

- Cũng có hơi phiền phức, nhưng sợ à, chưa đủ đâu.

Mục Trần hít một hơi lấy lại bình tĩnh, gương mặt tuấn tú tỏ ra đang muốn thử xem.

- Ồ....

Mạc sư thấy hắn như vậy, tỏ vẻ hài lòng gật đầu:

- Vậy bắt đầu thôi.

Mục Trần cũng gật đầu đáp ứng, không do dự nữa, phóng người như én lượn bay qua hồ, đáp chân xuống một cọc gỗ phía bên ngoài thác nước

"Rầm rầm rầm!"

Đến gần mới có thể nghe rõ và cảm nhận đầy đủ sự cường đại của dòng nước đang hung hăng đổ xuống. Mũi chân Mục Trần giậm lên cọc gỗ lấy đà vọt qua.

"Tùm!"

Tự tin là thế, bất quá cơ thể vừa mới chạm vào màn nước liền bị một khối nước khổng lồ nện xuống đầu, tống hắn xuống hồ nước bên dưới. Quả thật tập trung nhìn thấy được khoảng hở kia có vẻ cũng khá lớn, không dè lại khó khăn như vậy, hắn vẫn còn quá xem thường tốc độ của dòng nước bạc.

Mục Trần phun ra một ngụm nước hồ, hai tay vỗ lên mặt nước, thân thể lại trở về cọc gỗ, sắc mặt hoàn toàn nghiêm trọng. Thúc giục linh lực

dũng mãnh trong cơ thể bao bọc thân người, chuẩn bị thử lại lần nữa.

Mới bắt đầu, dĩ nhiên hắn cần linh lực bảo hộ thân thể để thích ứng dần dần với tình huống.

Mục Trần hết sức chăm chú, bất chợt phóng đi xuyên thẳng qua màn nước, hạ xuống cọc gỗ bên kia. Vừa đáp xuống, hắn cũng nghe trong màn nước có tiếng động lạ, nhìn lên thì có một bóng đen hung hăng từ trên cao rơi xuống.

Đó là những cọc gỗ mà Mạc sư thả ra theo dòng thác trên cao.

Mục Trần vươn hai ngón tay, song chỉ mạnh mẽ đâm tới.

Song chỉ như trủy thủ, nhanh như điện xẹt đâm vào cái bóng đen đang rơi xuống.

"Bộp!"

Một âm thanh kỳ lạ vang lên, cọc gỗ chỉ bị đẩy lệch đi văng xuống hồ, không hề có cái lỗ nào trên đó.

Mục Trần kinh ngạc nhìn một kích thất bại, khóe miệng run run, hơi nhăn nhó. Đầu ngón tay tê dại đau đớn kịch liệt. Cọc gỗ thấm nước cứng chắc vô cùng, lại còn lao xuống từ trên cao, quả thực còn cứng hơn tinh thiết. Mà hắn vừa rồi cũng không sử dụng linh lực, cảm giác tê tái khiến hắn còn tưởng xương ngón tay bị gãy làm mấy đoạn.

"Tùm!"

Chỉ một vài giây phân thần vì cơn đau, linh lực bảo hộ của hắn bị thác nước mạnh mẽ phá tan, lại lần nữa tống hắn xuống hồ.

- Đáng ghét!

Mục Trần ngoi lên mặt nước, chu mỏ tru tréo, lại cắn răng nén lại cơn đau của ngón tay, tiếp tục phóng lên cọc gỗ trên hồ.

"Rầm rầm rầm!"

Dưới thác nước kia, một bóng người không ngừng nhảy ra nhảy vào, lại không ngừng bị dòng nước vô tình đánh cho rớt xuống hồ bên dưới. Sức mạnh dòng nước cường đại đánh cho hắn váng đầu hoa mắt, bất quá hắn vẫn quật cường nén đau kiên trì lao lên, không ngừng đề thăng tốc độ.

Thỉnh thoảng tránh được trùng kích của dòng nước, nhưng vài cọc gỗ trong dòng nước mạnh mẽ kia lại tra tấn ngón tay của hắn.

Cách đó không xa, mấy người đang ngồi xếp bằng trên mõm đá nghe thấy động tĩnh ầm ĩ, hé mắt nhìn qua, bất giác run rẩy. Dù không chân chính thử trò huấn luyện kia, nhưng nhìn cũng đủ biết nó hung hiểm hơn ngồi một chỗ thúc giục linh lực chống đỡ dòng thác này.

Trên đỉnh thác, Mạc sư khoanh tay đứng đó, thản nhiên nhìn bóng người chật vật dưới thác, lẩm bẩm.

- Muốn thành công, trước hết phải trả giá.

Suốt buổi trưa, người kia không hề biết mệt mỏi xuyên qua xuyên lại cái thác nước, dù cho bọn người Đường Thiên Nhi đã hai lần tạm nghỉ hồi phục, hắn không hề dừng cái huấn luyện ngược đãi kia.

Đến khi chiều ta, Đường Thiên Nhi mỏi mệt rời khỏi dòng thác, thân thể nhức nhối, sắc mặt trắng bệt, không ai cố kỵ nằm bò trên những tảng đá bên cạnh thác, tận hưởng cái cảm giác nghỉ ngơi.

Mạc sư nhìn thấy họ thê thảm như thế, mới cất giọng nói

- Hôm nay tu luyện đến đây thôi.

Đường Thiên Nhi nghe mà thở phào nhẹ nhõm, lại nghe thấy một câu khiến trước mặt tối sầm.

- Ngày mai tiếp tục.

Đường Thiên Nhi vô lực nằm than, nghỉ ngơi một hồi, bất giác nghe thấy những tiếng động khác thường gần đó truyền lại. Cả đám nhìn qua, dường như tên kia chẳng hề nghe được câu nói của Mạc sư, vẫn như một cái máy nhảy qua nhảy lại, bị thác nện văng xuống hồ, lại leo lên nhảy tiếp.

Bọn họ đều thấy rõ người kia vì mệt mỏi mà đã chậm chạp hơn ban sáng rất nhiều, nhưng tinh thần của hắn kiên nghị không gì lay chuyển được, khiến hắn vô số lần ngã xuống vẫn tiếp tục đứng lên.

- Mạc sư. . . hắn nhanh cực!

Đường Thiên Nhi than thở, không rời mắt khỏi tên kia được.

Mạc sư chậm rãi lắc đầu, nhẹ nhàng nói:

- Do hắn tự lựa chọn đấy. Hắn mạnh hơn các ngươi, tiến nhanh hơn các ngươi, không chỉ vì thiên phú cao hơn thôi đâu. Mục Phong quả có một đứa con rất tốt.

Trần Phàm nhìn thân ảnh kia mà hai mắt phức tạp, trong lòng bất giác cảm thấy thán phục. Thiên phú Mục Trần cao hơn họ, họ sẽ nói do ông trời ban cho, nhưng ý chí của hắn, thì không thể không thừa nhận.....

Người kia. . . thật sự là một tên quái thai.

Chương 78: Tiến Cảnh

Thời gian như cát chảy qua tay, chớp mắt đã qua nửa tháng.

Nửa tháng, mỗi ngày Mục Trần đều được huấn luyện khắc nghiệt dưới thác nước với cường độ càng lúc càng cao. Không đếm được hắn đã mấy lần nhảy qua nhảy lại hai cọc gỗ, cũng không biết được hắn bị đánh văng xuống hồ là lần thứ bao nhiêu, ngón tay của hắn cũng rất nhiều lần sưng to đỏ bừng. Nếu hắn không có linh lực hùng hậu liên tiếp xoa dịu chăm sóc cho xương cốt máu thịt ở đầu ngón tay, e rằng sớm đã dập nát.

Năm ngày trước, hắn còn bị choáng váng đến nửa mê nửa tỉnh, bị Mạc sư xách đầu kéo lên bờ. Tên thiếu niên ngày thường hòa nhã ấm áp như ánh mặt trời, nhưng khi có thể nhìn thấy hắn tập trung làm cái gì đó, thì ngay cả Mạc sư cũng phải biến sắc.

Bất quá trải qua tuần đầu tiên để thích ứng, Mục Trần bắt đầu tỏ ra thiên phú kinh người của hắn. Dù bị thương không ít, nhưng hắn tiến bộ cũng thần tốc.

Mỗi một ngày đêm, Mạc sư dễ dàng thấy rõ hắn thích ứng tốt hơn hôm trước, dần dần nắm bắt được thời cơ và tốc độ của dòng nước đổ xuống.

Còn chỉ pháp của hắn mỗi lần bị sưng tấy lại được linh lực săn sóc ân cần, rèn luyện nó trở nên ngày càng cứng cáp hơn, ngẫu nhiên có những lúc đâm thủng được vài cọc gỗ rơi xuống từ trên cao.

Huấn luyện ma quỷ gian khổ vô cùng bắt đầu thấy được hiệu quả.

Nửa tháng đó cũng không chỉ mỗi Mục Trần tăng cường chiến lực, bốn người cũng đang khốn khổ chịu áp lực của dòng nước bạc bên kia đồng loạt tiến bộ, rõ rệt nhất là Trần Phàm và Hoắc Vân.

Dù sao lúc trước hai người họ đã sớm thử ngưng tụ linh luân vài lần, hiện nay chỉ cần bước từng bước nhỏ cũng có thể chân chính vượt qua bình cảnh. Rốt cuộc đến ngày thứ 13, bọn hắn mừng rỡ vô cùng khi phát hiện trong khí hải đã hoàn toàn có thể ngưng tụ linh lực thành quang luân, khiến cho lực lượng đề thăng mạnh mẽ.

Nhưng dù cho họ thành công đột phá Linh Luân cảnh, Mạc sư vẫn bắt buộc cả hai ngồi tu luyện dưới thác nước, để mau chóng ổn định cảnh giới thật vững vàng, tránh trường hợp không công lại bị phá rớt cảnh giới.

Đường Thiên Nhi và Mặc Lĩnh thấy bọn kia đã thành công, cũng bị kích thích không nhỏ, thời gian nghỉ ngơi hằng ngày của họ cũng giảm đi nhiều, cắn răng kiên trì nhận áp lực để vận chuyển linh lực trong người, hối hả tăng cường để mau chóng tiến vào Linh Luân cảnh.

Mặt trời chói chang treo trên đỉnh thác nước, bên dưới có năm thiếu niên đang gian nan rèn luyện, không hề để ý đến thời gian lặng lẽ trôi qua.

"Ầm Ầm."

Dòng nước chảy theo những cái khe trên núi, rồi vươn ra ngoài khoảng không mà trút xuống hồ nước bên dưới, tạo nên một màn hơi nước đậm đặc tràn ngập mặt hồ.

Bên cạnh hồ, Mạc sư khoanh tay đứng nhìn, liếc mắt qua bốn đệ tử đang xếp bằng ngồi tu luyện, cảm nhận linh lực hùng hồn theo thời gian của họ mà gật đầu, quay lại nhìn qua kẻ kia đang thoắt ẩn thoắt hiện sau màn nước.

Thác nước dường như càng lúc đổ xuống càng nhanh hơn, lượng nước khổng lồ trút xuống tạo những tiếng động rung chuyển đất đá, lại nghe như tiếng sấm rền, vang vọng khắp nơi trong khe núi.

Dưới thác, trên một cái cọc gỗ chỉ vừa một bàn chân, cái bóng Mục Trần như linh hầu xẹt qua xẹt lại hai cọc gỗ cực kỳ nhanh, thậm chí nhiều khi nhìn không kịp.

- Còn chưa đủ!

Nhưng Mục Trần lại chưa hề hài lòng với tốc độ đó, nhíu mày, hơi nước lạnh lẽo phả vào gương mặt giúp cho hắn luôn luôn giữ được sự tỉnh táo.

Linh lực hắc ám từ trong người Mục Trần trào ra quấn quanh hai chân, tiếng ầm ầm vang vọng bên tai đột ngột biến mất.

Dòng nước che kín tầm mắt liên tu bất tận trút xuống.

Mục Trần nhẹ nhàng híp mắt lại, bất chợt nhanh như chớp xuyên qua bức màn nước dày đặc, tốc độ của hắn đã được đẩy lên tới cực hạn của bản thân.

Một cái bóng mơ hồ xuất hiện trên cọc gỗ, nhưng bất ngờ dòng nước lại hoàn toàn xuyên qua, rồi nó cũng ngay lập tức biến mất, không ngờ đó lại là tàn ảnh sinh ra khi tốc độ cao đến một mức nhất định!

- Ồ?

Bên cạnh hồ nước, Mạc sư vẫn luôn chú ý tới hắn, bất giác thốt lên một tiếng kinh ngạc.

Lúc này cơ thể Mục Trần như bị ngăn cách với bên ngoài. Hắn cảm nhận rõ cơ thể đang trở nên nhẹ đi nhiều. Vốn dòng nước kia hắn vẫn chưa nắm chắc hoàn toàn tốc độ chảy xiết của nó, nhưng hiện tại lại có vẻ như nó bị chậm lại một chút, khiến cho bản thân có thể nhìn thấy rõ ràng hơn khoảng trống trên màn nước bạc.

Chỉ cần xuyên qua cái khoảng trống kia, có nghĩa là hắn sẽ vượt thác mà không dính một giọt nước nào!

"Véo!"

Bóng Mục Trần phóng ra, hai chân không ngừng thúc giục linh lực hắc ám, khiến cho hắn giống như một cái tia màu đen, từ trong thác nước xuyên ra ngoài.

"Roạt!"

Ngay khi đặt chân lên trụ gỗ, một cái bóng đen rơi xuống theo dòng nước xiết.

Mục Trần tập trung bình tĩnh, song chỉ vươn ra, vừa ngừng lại giây lát liền phóng thẳng tới như tên rời cung, sắc bén như trường thương, xé toang hơi nước, cực kỳ chính xác điểm vào cái bóng đen đang lao nhanh xuống dưới.

"Phụp!"

Một tiếng vang trầm trầm truyền ra, hai ngón tay của Mục Trần đã mạnh mẽ đâm thủng cọc gỗ, vụn gỗ văng ra, hòa vào khối nước rơi xuống hồ.

Một cảm giác vui sướng bất chợt từ trong lòng dâng lên, 20 ngày qua đây là lần đầu tiên hắn ra tay một cách sung sướng thoải mái như thế này, cảm giác sức mạnh chạy trong cơ thể như thể dòng nước cuồng bạo trước mặt đã ngấm vào người.

- Ha ha ha!

Cảm giác sướng khoái dâng cao lên khiến hắn nhịn không nổi mà cất tiếng cười khoái trá, bất chợt hắn lại hóa thành một tia hắc ám đen ngòm xuyên qua thác nước.

"Phụp!"

"Phụp!"

"Phụp!"

Lúc hắn xuyên qua đó, hai ngón tay liên tiếp công kích ba bóng đen, chính xác mà nhanh như điện đâm thủng vào ba cái cọc lần lượt rớt xuống gần sát nhau.

Cái tiếng động nghe rất đã tai, lại hòa vào tiết tấu của dòng thác tạo thành một bản giao hưởng tuyệt vời trong lòng Mục Trần.

Đường Thiên Nhi và mấy người kia cũng bị tiếng cười và những âm thanh giòn giã bên này thu hút, nhìn thấy cái bóng đen như quỷ mị xuyên qua xuyên lại thác nước, bất giác đều cảm thấy khó tin.

- Cái. . . tên điên.

Trần Phàm hé miệng mắng khẽ. Hôm kia, sau khi ổn định thực lực Linh Luân cảnh được mấy ngày, hắn không cam chịu nghe lời Mạc sư an phận ngồi yên tu luyện, đã thử leo lên cọc gỗ, nhưng chỉ nháy mắt bị dòng nước ập xuống đầu nhận chìm trong hồ nước dù đã có linh lực bảo hộ.

Vậy mà hiện tại, Mục Trần chẳng những vượt qua thác nước như đi trên đất bằng, lại còn đâm thủng hết mấy cái cọc rơi nhanh như sao chổi kia, tốc độ và chỉ lực của hắn đã tăng cường đến đáng sợ như thế sao?

Quái thai như hắn, khắp Bắc Linh viện e rằng chỉ có tây viện Liễu Mộ Bạch mới có thể so sánh.

Cạnh hồ, Mạc sư cũng tỏ vẻ hài lòng gật gù.

Hơn mười phút sau, Mục Trần bất chợt dừng lại, hai chân ổn định thăng bằng trên một cọc gỗ.

Hắn cũng không rời khỏi đó, mà ngược lại dưới ánh mắt tò mò nghi hoặc của mấy người Đường Thiên Nhi, hắn cong chân hạ người xuống,

đặt mông lên cọc gỗ rồi xếp bằng, linh lực hắc ám từ trong cơ thể dũng mãnh bùng ra, ngăn cản hoàn toàn dòng nước đang ập xuống đầu.

Đường Thiên Nhi nhìn hành động và tư thế kỳ quái của hắn Mục Trần, ngạc nhiên đến mức ngẩn ngơ, bất giác cảm thấy dường như có một dao động linh lực khá đặc biệt phát tán ra từ cơ thể tên kia.

- Chuyện này...?

Mạc sư khẽ cau mày:

- Linh quyết công pháp mà hắn tu luyện có đột phá?

Mạc sư đoán rất chính xác, trước đó Mục Trần bỗng dưng cảm giác một loại vui sướng trong cơ thể mà khó diễn tả được, khi hắn đề thăng tốc độ lên cực hạn, thì đồng thời phát hiện linh lực trong người lại chủ động vận chuyển. Mà lộ tuyến vận chuyển của nó chính là công pháp Đại Phù Đồ quyết.

Linh lực hắc ám cuồn cuộn tuôn ra, dũng mãnh xông vào khí hải, tinh thần của Mục Trần theo đó cũng chui vào. Hắn kinh ngạc khi thấy phía trên linh luân của hắn, linh lực hắc ám đang hội tụ từng chút một, hình thành một hắc tháp hư ảo nhỏ chừng bàn tay.

Hắc tháp rất mờ, cứ như nếu có gió thổi qua sẽ tan đi mất. Nhưng nhìn kỹ lại, hắc tháp hình như có chín tầng, ngoại trừ tầng dưới cùng có vẻ hiện ra rõ ràng một chút, thì những tầng còn lại đều mờ ảo khó thấy.

Ngay lúc đó, trong cơ thể hắn lại xuất hiện những đốm đen thần bí khi trước, trải khắp mọi chỗ trong cơ thể. Hắn tinh tế quan sát tổng thể, thì thấy rõ những đốm đen kia nếu có thể nối lại, cũng hình thành một ngọn tháp với hình dạng giống hệt hắc tháp trong khí hải kia.

Cùng lúc ở bên ngoài, Mạc sư nhìn thấy linh lực hắc ám của hắn bắt đầu khởi động, hình thành một tòa tháp không quá rõ màu đen.

Ngọn tháp kia bao bọc toàn bộ cơ thể hắn bên trong.

"Ầm Ầm Ầm"

Thác nước cuồn cuộn đổ xuống, nện vào hắc tháp mờ ảo, nhưng không hề khiến nó sứt mẻ chút nào.

Bất quá hắc tháp chỉ hiện ra một chút, liền nhanh chóng tiên tan, Mục Trần đã mở mắt ra, ánh mắt tràn ngập vui sướng cực độ.

Đại Phù Đồ quyết mà hắn tu luyện, thật ngờ hôm nay đã tiến vào cảnh giới Ngưng Hình!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Thành Quả

Trong dòng nước bạc đang trút xuống, Mục Trần mở mắt, gương mặt khôn giấu được vẻ vui mừng khôn tả xiết, hắn hoàn toàn không ngờ được Đại Phù Đồ quyết lại có thể xuất hiện đột phá trong tình huống vi diệu như thế.

Kết quả này hiển nhiên là ngoài dự kiến.

Đại Phù Đồ quyết có ba tầng cảnh giới: Trúc Cơ, Ngưng Hình, Hóa Tháp.

Tầng thứ nhất có lẽ dễ tiến vào một chút, nhưng sau đó Mục Trần không thấy tiến triển gì cả, dù hắn có thể cảm giác được bản thân ngày càng thành thạo hơn khi tu luyện Đại Phù Đồ quyết, nhưng cảm giác đột phá thì chưa hề mảy may có, không ngờ được hôm nay lại đột nhiên tiến cảnh.

Trong khí hải, hắc tháp mờ mờ phía trên quang luân linh lực đã tiêu tán mất, nhưng linh lực trong cơ thể đã trở nên tinh túy và đậm đặc hơn.

Tối trọng yếu là khi Đại Phù Đồ quyết đạt tới cảnh giới Ngưng Hình, phong ấn Linh Mạch trong cơ thể đã khác trước, mơ hồ cảm giác được sự tồn tại của nó, không như xưa hoàn toàn không biết gì cả.

Hiển nhiên, tiến cảnh rõ rệt của Đại Phù Đồ quyết đã cho hắn khả năng cảm ứng phong ấn Linh Mạch của mẫu thân hắn để lại.

Mục Trần nhìn vào lòng bàn tay, khẽ nắm lại, thần thái khó hiểu. Đây là lần đầu tiên hắn có thể chân chính cảm nhận được khí vị Linh Mạch được ẩn giấu trong cơ thể.

Hắn vẫn chưa thể nhận biết được Linh Mạch của mình có cấp độ nào, nhưng cái cảm giác kỳ lạ này như giữa tầng mây bất chợt xuất hiện một đỉnh núi kỳ vĩ cao chót vót.

Hắn rất mong chờ đến khi có thể tu luyện Đại Phù Đồ quyết đến cảnh giới đại thành, lúc đó có thể biết Linh Mạch của mình đến tột cùng có bao nhiêu cường hãn.

Mục Trần hít sâu một hơi, vui sướng mở hai tay ra, tán đi linh lực bảo hộ, tùy ý thác nước lạnh lẽo dội vào người. Lát sau đứng dậy phóng người hóa thành một cái bóng đen lao đi vững vàng đáp xuống cạnh hồ.

Mấy người Đường Thiên Nhi cũng đã ngừng tu luyện, nghỉ ngơi ở bãi đấy bên cạnh hồ nước, phóng ánh mắt nhìn kỳ lạ nhìn Mục Trần. Lúc nãy động tĩnh của hắn kia đều được họ quan sát kỹ càng từ đầu tới cuối.

- Ngươi dường như lợi hại thêm thì phải?

Trần Phàm soi mói đánh giá Mục Trần, khí tức của hắn vẫn là Linh Luân cảnh sơ kỳ, nhưng không hiểu sao khiến cho Trần Phàm có cảm giác khác trước, nguy hiểm hơn nhiều.

Mục Trần cười, Linh Ảnh Bộ và Linh Hoàng Chỉ xem như đã chính thức tu luyện thành công, tùy tâm sử dụng. Tuy vẫn còn cần phải rèn luyện nhiều hơn nữa để thành thạo và nâng cao uy lực, nhưng đối với hắn đã tăng thêm một lượng chiến lực không nhỏ. Huống gì Đại Phù Đồ quyết vừa mới đột phá, linh lực trong cơ thể dĩ nhiên cường hoành mạnh mẽ hơn so với Trần Phàm, thậm chí hắn cũng không kém hơn cường giả Linh Luân cảnh trung kỳ là bao.

- Huấn luyện thế này giúp cho ngươi không ít chỗ tốt nhỉ.

Mạc sư chậm rãi tiến tới, đảo mắt quan sát hắn từ đầu tới chân, cười nhạt nhận xét.

Mục Trần gật đầu. Hiện giờ hắn đã chân chính bắt kịp tốc độ đổ xuống của thác nước, những cọc gỗ rơi xuống cũng một chỉ là thủng, xem như thành quả ban đầu đã đạt được.

- Bất quá huấn luyện dù sao cũng chỉ là huấn luyện, hiện tại ngươi cần phải tôi luyện bằng thực chiến để tăng cường uy lực của linh quyết.

Mạc sư cười, nhìn lại Trần Phàm và Hoắc Vân, nói:

- Hai người liên thủ đối phó hắn, xem thử đủ sức đánh bại hắn không.

- Liên thủ?

Trần Phàm và Hoắc Vân trố mắt nhìn Mạc sư, lại đưa ánh mắt nghi ngại nhìn qua Mục Trần. Hơn nửa tháng nay quan sát tên kia tu luyện khiến cả hai bị đã kích hơi bị nghiêm trọng, nếu mà liên thủ có thể đánh hắn một trận, có lẽ sẽ thoải mái trong lòng hơn một tí.

Bọn họ hiểu rõ đơn đả độc đấu tất nhiên không tên nào là đối thủ của hắn, nhưng liên thủ thì lại khác, dù sao cả ba người đều cùng có thực lực Linh Luân cảnh sơ kỳ, cho dù có chênh lệch một ít, nhưng hai người hơn một, tự tin hơn nhiều.

- Mục Trần, cố gắng khiến cho hai ca ca đây vui vẻ lâu một chút nhé.

Trần Phàm cười đắc ý.

- Hai đánh một mà còn hớn hở ra mặt như vậy, thật là có triển vọng mà...

Đường Thiên Nhi mắng khẽ.

Mục Trần chỉ cười, hắn liếc nhìn Mạc sư dường như có ý cảm tạ hay sao đó, rồi gật đầu nói:

- Đã vậy, theo ý Mạc sư, làm phiền hai vị giúp ta rèn luyện một chút.

Thấy hắn đáp ứng, hai người bên này đều nhoẻn miệng cười, kẻ lắc cổ, kẻ bóp cổ tay, nói:

- Được được, bất quá ta nói trước, bọn ta không như mấy tên đệ tử khác, tham gia cái đội thám hiểm khiến đôi khi khó kiềm chế, nên cũng hơi hiếu chiến một chút.

- Đa tạ nhắc nhở. Mời chỉ giáo.

Trần Phàm và Hoắc Vân cũng thôi không cười nữa, dù ngoài mặt thì mạnh miệng nhưng thật ra trong lòng vẫn rất e ngại. Hai mươi ngày nay quan sát tên kia tu luyện, hắn lợi hại thế nào cũng nhìn ra được một chút.

- Động thủ!

Hai người rất ăn ý với nhau, không cần nói nhiều, chỉ dùng ánh mắt trao đổi, cùng lúc phóng lên chia ra hai bên trái phải xông tới Mục Trần.

Linh lực hùng hậu của Linh Luân cảnh sơ kỳ từ cơ thể hào người trào ra, tốc độ nháy mắt tăng cao, hai đấm nắm chặt, xuất hiện hai bên, không chút nương tay nện thẳng vào đầu Mục Trần.

Đường Thiên Nhi nhìn thấy hai tên hung ác ra tay không hề nể mặt, căm giận nghiến răng trợn mắt nhìn chiến cuộc.

Bất quá đối mặt với thế công ăn ý của hai người, Mục Trần vẫn vô cùng bình tĩnh, ngay khi hai quyền đến sát mới lui nhẹ về sau nửa bước.

Quyền phong sắc sảo sượt qua mặt, thổi tui mái tóc đen lộ ra hai con ngươi đen nhánh.

- Vũ Bạo Sát Quyền!

Thế công dữ dội hoàn toàn bị Mục Trần nhẹ nhàng tránh đi, hai người kia lại ép sát, tung quyền như mưa to bão lớn liên tục công kích, quyền phong cuồng bạo liên miên bất tận mang theo uy áp linh lực bao phủ lấy Mục Trần.

Quyền thế như mưa cuồn cuộn cuốn tới, hai chân Mục Trần lúc này đã xuất hiện linh lực hắc ám, chỉ nghe một tiếng "bộp" khẽ, thân ảnh của hắn như hóa thành quỷ mị, xuyên qua thế công kín kẽ như mưa sa bão táp của hai người kia.

Quyền phong của cả hai không hề chạm được vào người hắn một chút nào!

- Tốc độ nhanh thật!

Trần Phàm căng thẳng, vì căn bản không thể thấy được Mục Trần đã xuyên qua loạt công kích của hắn như thế nào.

- Bên trái!

Khóe mắt chớp lên, xoay người tung một chân đạp thẳng qua hướng đó, cước phong như trường thương xé rách không khí, hung hãn tấn công vào cái bóng mơ hồ trong mắt.

Nhưng kỳ lạ một cước mạnh mẽ đó hoàn toàn xuyên qua, không hề có cảm giác đánh trúng da thịt.

- Là tàn ảnh!

Hoắc Vân hoảng sợ, tốc độ của Mục Trần nhanh đến quỷ dị thế sao?

- Ở bên này!

Phía bên phải đột nhiên vang lên tiếng cười nhẹ. Trần Phàm, Hoắc Vân cả kinh, xoay lại vừa lúc nhìn thấy tứ chỉ tung ra, bốn đầu ngón tay mơ hồ có ánh sáng màu vàng rực rỡ như ngọc, dao động cực kỳ cương mãnh từ đó phát tán ra.

"Vút!"

Mục Trần đâm thẳng cánh tay xuyên qua không khí, tứ chỉ nhắm vào cổ họng hai người kia.

"Ầm!"

Linh lực dữ dội tuôn ra từ trong cơ thể hình thành một quang thuẫn linh lực dày cộp, họ cũng rất e ngại công kích này của Mục Trần.

Bất quá với phòng ngự của họ lại chẳng làm khó được hắn chút nào. Kim quang từ ngón tay kia như chui ra từ trong xương, tràn ngập uy lực.

"Choang!"

Chỉ phong của Mục Trần chạm lên quang thuẫn, nháy mắt liền phá tan quang thuẫn xuyên qua lớp phòng ngự khiến cả hai đều trợn mắt.

"Roẹt!"

Tứ chỉ dừng lại trước cổ họng hai người nửa thốn, dù chưa chạm đến da thịt, nhưng cũng khiến hai người chảy máu một chút, phát ra ê ẩm khó chịu.

Hai người kia không dám cử động chút nào, tứ chỉ kề ngay yết hầu, nếu là giao chiến sinh tử e rằng ngón tay Mục Trần đã đâm thủng hai lỗ trên cổ họng bọn họ.

- Đa tạ.

Mục Trần thu tay chắp lại cười nói, trong lòng cũng vui sướng vô hạn. Uy lực của Linh Ảnh Bộ và Linh Hoàng Chỉ khiến cho hắn kinh ngạc ngoài dự đoán. Nếu là trước đây 1 tháng muốn đối phó cường giả Linh Luân cảnh sơ kỳ, dù có thể thắng nhưng khó mà thoải mái như vậy.

- Xem ra danh ngạch hạt giống kia, hai ta không cần nghĩ tới nữa rồi.

Trần Phàm bất đắc dĩ thở dài, tuy cả hai vẫn còn ẩn giấu thực lực, nhưng Mục Trần cũng chưa hề dùng hết khả năng.

- Tưởng vớ bở, ai dè bị dạy cho một bài học.

Đường Thiên Nhi thấy Mục Trần thắng thế, nhất thời cười nhạo.

- Thiên Nhi, tốt xấu gì chúng ta cũng là hai người chân thành theo đuổi ngươi, không cần phải đả kích vậy chứ?

Trần Phàm hậm hực nói.

- Thôi cho em xin, đuổi thì để ta đuổi, theo thì không cần, ta càng vui vẻ hơn.

Đường Thiên Nhi cười ngọt như đường, vẫn không hề có chút nào lưu tình cho hai kẻ kia có cơ hội.

- Cũng không tệ lắm. Bất quá Linh Ảnh Bộ vẫn còn chưa nhuần nhuyễn, ta thấy ngươi cần phải chú tâm luyện nhiều hơn nữa. Hai người kia không có cách nào giúp ngươi luyện tập, vậy thì ta tự giúp vậy.

- Đừng lo, ta sẽ dùng vài phần thực lực thôi, bất kể bản lĩnh gì của ngươi cứ trổ ra hết, đánh bại ta thì huấn luyện một tháng này thành công mỹ mãn.

Mục Trần khẽ cười gật đầu. Chiến ý bốc cao, đối thủ là một cường giả Thần Phách cảnh giúp hắn rèn luyện, cầu còn không được a!

Khi Mục Trần được Mạc sư tự mình thao luyện cùng hắn, thì cấm địa hậu sơn của Liễu phủ đột ngột xuất hiện linh lực bùng nổ, hình thành cuồng phong rung lắc cây cối xung quanh.

Cuồng phong thổi quét một hồi lâu thì ngừng hoạt động, một người cao cao bước ra, bộ dáng đúng là Liễu Mộ Bạch.

Hắn đang nắm chặt tay, cảm nhận sức mạnh trong cơ thể, khóa miệng cười dữ tợn.

Mục Trần, những ngày tốt đẹp vui vẻ của ngươi đã sắp hết rồi a.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Mạc Sư

Sau khi Mục Trần đánh bại Trần Phàm, Hoắc Vân, đối thủ rèn luyện tiếp theo lại là Mạc sư, khiến cho hắn ăn không ít đau khổ.

Tuy Mạc sư áp chế thực lực bản thân trở về Linh Luân cảnh, bất quá không phải là sơ kỳ, mà là Linh Luân cảnh trung kỳ. Theo quan điểm của lão, muối tôi luyện nhất định phải chịu áp lực, nếu chỉ tôi luyện ngang ngửa thực lực thì hiệu quả lại không cao.

Mục Trần cũng không thắc mắc dị nghị cái gì, nhưng qua vài hồi giao chiến với Mạc sư, hắn mới bắt đầu cảm thấy mình bị gài bẫy. Mạc sư áp chế linh lực xuống tới Linh Luân cảnh trung kỳ, bất quá đó chỉ là linh lực, còn nhãn lực, kinh nghiệm chiến đấu, thân thủ, sức mạnh cơ thể, rồi sự thông thạo trong linh quyết công kích phòng ngự,... tất cả đều chân chính thuộc về trình độ Thần Phách cảnh. Mấy thứ đó lão cũng không có cách nào quay ngược thời gian để lấy trình độ năm xưa mà tôi luyện cho Mục Trần.

Do vậy, Mục Trần căn bản cũng không khác là đang giao chiến với một cường giả Thần Phách cảnh đánh nương tay một chút.

Mà kết quả của đối chiến như thế, hẳn nhiên Mục Trần hoàn toàn bị ngược đãi cho ăn hành no nê.

Ngày đầu tiên giao đấu, Mục Trần và Mạc sư đấu 13 lượt, cơ bản Mạc sư không hao tổn gì cả, hắn liên tiếp thảm bại, khiến cho Đường Thiên Nhi xót xa, Trần Phàm lại tắc lưỡi nao nao trong lòng.

Ngày thứ hai thì có khả qua hơn một chút, nhưng vẫn bị Mạc sư dần cho một trận, hoàn toàn hạ phong, chỉ cần sơ ý lỡ đà một bước, ngay lập tức bị Mạc sư một chiêu đập cắm mỏ xuống đất.

Bất quá tuy thê thảm, nhưng Mục Trần dù sao cũng không phải như thiếu niên bình thường. Trong Linh Lộ đã từng tham gia đủ loại ẩu đả máu me chết chóc, khiến cho thiên phú của hắn được bồi dưỡng khá ưu tú, tiếp nhận những lần thất bại đó mà suy xét nguyên nhân, nhanh chóng cường hóa, thay đổi bản thân....

Chỉ bị Mạc sư ngược đãi hai ngày, sang ngày thứ ba hắn đã nắm được tiết tấu giao chiến một chút, tuy cũng chẳng làm ăn được gì nhiều, nhưng thỉnh thoảng vẫn còn có thể trả đòn, ít ra cũng là một chuyển biến khả quan.

Dưới thác nước trong khe núi.

Linh lực hùng hồn bùng nổ chấn đá sỏi xung quanh vỡ nát, một thiếu niên như tật phong phóng ra, năm ngón tay nắm chặt, linh lực hắc ám tuôn tràn không hề nương tay đánh vào gáy một bóng người cao cao.

"Chát!"

Bất quá trước khi nắm tay đạt được mục đích, bóng người kia không hề xoay lại vẫn có thể tung quyền hung hãn va chạm với quyền kình của Mục Trần.

Kình phong cuồn cuộn quét ra, hai bóng người run lên, Mạc sư biến quyền thành chưởng, truyền ra một dao động linh lực còn hùng hồn hơn cả Mục Trần.

"Bùm!"

Mục Trần như dính đòn nghiêm trọng, thân thể bay tít ra ngoài xa, khó khăn lộn vòng giữa không trung, lảo đạo hạ cánh xuống đất.

- Thua tiếp kìa.

Cách đó không xa, Trần Phàm nhìn thấy hắn thua trận, nhếch miệng cười khoái trá. Ba ngày nay cả đám không biết đã nhìn thấy tên kia bại hết bao nhiêu lần. Thế nhưng so với ngày hôm trước, Mục Trần đã tiến bộ hơn nhiều, hiện tại đã có thể chủ động tấn công, dù cho thế công đó có bị Mạc sư nhẹ nhàng ngăn cản.

- Mục Trần có thể giao thủ với Mạc sư như thế đã rất lợi hại, với hai người các ngươi, ta e rằng dũng khí giao thủ cũng không có.

Đường Thiên Nhi nhìn thấy Trần Phàm hả hê, nhất thời trợn mắt nói.

- Chúng ta đúng là không dám, bởi vì chúng ta không có đần như thế.

Trần Phàm cười khinh khỉnh, muốn hắn đi đánh nhau với cường giả Thần Phách cảnh, trừ phi đầu óc hắn bị chóng váng. Cường giả Thần Phách cảnh áp chế linh lực ở Linh Luân cảnh, không lẽ như vậy thì trở thành Linh Luân cảnh thật sao?

Đường Thiên Nhi càng trợn trừng hơn nữa.

- Hôm nay là ngày huấn luyện cuối cùng, ngày mai đã phải chiến đấu tranh đoạt danh ngạch....

Mặc Lĩnh tỏ vẻ tiếc nuối:

- Xem ra Mục ca không hoàn thành được mục tiêu rồi.

- Cố gắng không tồi, tên kia tâm cao khí ngạo, biểu hiện của hắn thời gian này thật ta cũng phải bội phục, nhưng mà muốn đả bại Mạc sư à, còn lâu lắm!

Hoắc Vân vỗ vai Mặc Lĩnh ra chiều an ủi.

Mặc Lĩnh gãi đầu, đúng là hiện tại Mạc sư thuộc dạng cường giả mà bọn họ chưa đủ thực lực để bám tới, căn bản không có khả năng đánh bại Mạc sư, dù có áp chế linh lực cũng không thể.

- Tên kia còn chưa chịu thôi đâu.

Trần Phàm bất ngờ nói, hai mắt đang dán chặt vào thân hình vẫn đứng thẳng sau khi bị Mạc sư đánh bay, người kia vẫn một ánh mắt cố chấp, hừng hực chiến ý không tắt.

- Tên đó. . . đúng là điên, bất quá cũng lợi hại hơn xa chúng ta, ít nhất ta bị ngược đãi như thế sẽ không tiếp tục.

Đường Thiên Nhi nắm chặt bàn tay, ánh mắt lo lắng. Nhưng nàng biết tính tình của Mục Trần, hắn tuyệt đối không dễ dàng buông tha cơ hội tăng cường thực lực.

- Thôi đánh ván cuối, ngày mai đã là tranh đoạt chiến, ngươi cũng phải nghỉ ngơi hồi sức cho tốt.

Mạc sư thấy Mục Trần vẫn chưa chịu yên, chỉ thản nhiên nói.

Mục Trần không ừ không hử, lại hít một hơi khí đầy ngực, ánh mắt trở nên lăng lệ, linh lực hắc ám lại bọc lấy hai chân, thân hình hóa thành một cái bóng đen lao thẳng về phía Mạc sư.

Mạc sư không hề biến sắc, sục mũi chân xuống đất, đá văng một ít đá vụn ào ào công kích, linh lực bọc lấy từng viên đá, mạnh mẽ như tên bắn phôn thiên cái địa đe dọa Mục Trần.

"Bộp bộp bộp!"

Mục Trần bất chợt tăng tốc, một luồng tản ảnh hiện ra phía sau, thân thể xuyên qua đám mây đá vụn đầy trời.

"Bình!"

Mạc sư giậm chân nhảy lên, tiến tới ngạnh chiến cùng Mục Trần, linh lực tỏa ra ngoài thân thể, năng lực cận chiến bộc phát. Chưởng, chỉ, khuỷu tay, chân, đầu gối, gót... đều trở thành lợi khí có lực sát thương khủng bố, hung hãn tấn công những vị trí yếu hại trên cơ thể Mục Trần.

Mục Trần thúc giục Linh Ảnh Bộ đến mức cực hạn, trở thành một cái bóng mơ hồ gào thét chung quanh Mạc sư, tránh né từng công kích mang theo lực đạo cường đại kia.

- Nhanh hơn!

Mục Trần nhận thấy rõ những công kích hiểm hiểm sượt qua thân thể, kình phong khiến hắn nhức nhối, đã vậy Mạc sư càng đánh càng nhanh, sớm muộn sẽ đánh hắn tan tác. Hắn phải tăng tốc càng nhanh hơn nữa!

Cắn chặt răng, tâm thần tập trung cực độ, linh lực trong người được thôi động hết mức, gào thét mang ra một lực lượng hùng hồn.

- Vẫn chưa đủ!

- Đánh chư đủ mạnh!

Không chịu thua, hắn gầm nhẹ, trong lòng chỉ quanh quẩn những động tác tấn công của Mạc sư, hiểm hiểm tránh né từng thế công sắc bén của Mạc sư.

Sức mạnh của ta, ra đây nào!

"Vù!"

Bất giác một âm thanh lạ xảy ra trong khí hải của Mục Trần, phía trên quang luân linh lực, linh lực lại lần nữa ngưng tụ thành một tòa tháp mơ hồ.

"Véo véo véo véo!"

Ngay khi hắc tháp xuất hiện, sâu trong cơ thể hắn, từng đốm đen ẩn náu trong đó như binh sĩ nghe lệnh hiệu triệu của đại tướng quân, nhất tề xuất hiện, lóng lánh hưởng ứng tiếng gọi của hắn.

"Ầm!"

Linh lực đột nhiên tăng vọt như hồng thủy cuồn cuộn, cảm giác sức mạnh hùng hậu không thể tả nhộn nhạo trong từng tơ máu đường gân, lan đến tứ chi bách hài!

Tốc độ tăng cao, hóa thành nhiều tàn ảnh hơn nữa, bao phủ Mạc sư, khiến lão kinh dị phát hiện toàn bộ thế công hiện tại đã bị Mục Trần tránh đi hết.

- Sao đột ngột tăng tốc nhiều thế?

Mạc sư cả kinh bất ngờ.

- Mục Trần dường như nhanh hơn, sao lại thế?

Bốn người bên kia vẫn chăm chú quan sát chiến huống, bất chợt phát hiện khó theo kịp tốc độ của Mục Trần, cũng kinh hô thất thanh.

Mạc sư ngưng công kích, lão nhìn những tàn ảnh vờn quanh người, gió lốc bốc lên khiến lông tóc dựng đứng, vân kín lão ở trong. Cau mày, vì Mục Trần vốn cảm giác được rõ ràng thì nay chỉ thấp thoáng thấy được hắn.

- Tới lượt ta!

Một tiếng quát dữ dội vang vọng khe núi, hai mắt Mạc sư nở lớn, xoay người vừa kịp nhìn thấy song chỉ đánh tới, đầu ngón tay mang theo hào quang hoàng kim sặc sỡ, lóng lánh chói mắt như phát ra từ xương cốt, khiến ngón tay hắn như được đúc bằng vàng ròng.

"Soạt!"

Hoàng Kim Chỉ như một thanh kim thương xé rách không gian, mang theo kình lực cương mãnh hung tàn, cùng với dao động linh lực dị thường nhanh như chớp giật đâm vào ngực Mạc sư.

Một chỉ đâm ra, không chút do dự, sắc bén hung ác!

- Nhanh thật!

Mạc sư cũng kinh hoảng, kim quang chói mắt, lão còn chưa kịp phản ứng đã đâm tới ngực.

"Oành!"

Một cỗ linh lực vô cùng mạnh mẽ từ trong cơ thể Mạc sư tuôn ra, áp lực kinh thiên khiến cho mặt đất xung quanh đó rung chuyển, một khối đá sát bên thậm chí bị chấn toác một đường.

Mục Trần đâm vào song chỉ, chưa kịp chạm vào ngực Mạc sư đã bị cỗ áp lực kinh hoàng kia chấn bay như diều đứt dây, lăn lông lốc, chà trên mặt đến đến mấy chục thước mới dừng lại.

Bốn người trợn mắt há mồm nhìn cảnh tương kia, bất chợt Đường Thiên Nhi la lên:

- Mạc sư, ngươi chơi xấu lắm!

Linh lực khi nãy Mạc sư bùng phát ra, quả thực hơn xa cảnh giới Linh Luân cảnh trung kỳ.

Mạc sư nghe thấy giọng trách mắng của Đường Thiên Nhi, lão cũng khẽ cười xấu hổ. Lúc nãy cùng vì quá gấp, cơ thể cảm nhận nguy hiểm đã tự động phản kích, lão cũng không kịp tự chủ.

Mục Trần chật vật bò dậy, thương tích đầy mình, nhưng không mấy suy suyển, ngẩng đầu lên nhìn Mạc sư, lại cực kỳ hưng phấn.

- Tiểu tử nhà ngươi. . .

Mạc sư nhìn thấy ánh mắt hưng phấn kia của Mục Trần, cũng không nhịn được cười lắc đầu, tán thưởng:

- Lợi hại.

- Ta thắng!

Mục Trần đặt mông ngồi bệt dưới đất, cảm nhận cơn đau nhức khắp người, khóe miệng cười đắc ý.

- Con mẹ nó. . . không thể nào?

Trần Phàm, Hoắc Vân và Mặc Lĩnh thì ngây ngốc, tên quái thai Mục Trần, hắn còn là còn người sao chứ?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Tranh Đoạt Danh Ngạch

Ở địa vực Bắc Linh cảnh rộng lớn này, cũng không ít những chuyện hứng thú thu hút sự chú ý của nhiều người, nhưng cũng khó có những sự kiện quy tụ phần lớn sự quan tâm của mọi tầng lớp trong địa vực. Một trong số đó, nhiều năm nay vẫn là một sự kiện long trọng hiếm thấy của Bắc Linh cảnh.

Chính là cuộc chiến tranh đoạt danh ngạch Ngũ Đại Viện được tổ chức tại Bắc Linh viện.

Trong mắt mọi thế lực lớn nhỏ của Bắc Linh cảnh, Ngũ Đại Viện là một con quái vật khổng lồ, căn bản khả năng của họ không thể hình dung đầy đủ được sức mạnh đáng sợ của nó, nhưng họ biết rõ trong mắt của Ngũ Đại Viện, bọn họ cũng chỉ như loài kiến.

Chính vì thế, hầu như mọi người đều muốn con cháu trong nhà có cơ hội gia nhập vào con quái vật kia. Họ biết rõ chỉ cần gia nhập được Ngũ Đại Viện, thành tựu sẽ viễn siêu người thường.

Bắc Linh cảnh tuy rất mênh mông rộng lớn, nhưng so với Đại Thiên thế giới vô tận, bất quá cũng chỉ là một địa phương nhỏ hẻo lánh. Muốn chân chính cảm thụ sự rộng lớn phấn khích của Đại Thiên thế giới, bọn họ phải thông qua Ngũ Đại Viện mới có thể bước tiếp trên con đường rộng mở thuận lợi.

Do đó, mỗi năm Bắc Linh viện tổ chức "Danh ngạch tranh đoạt chiến" thì cả Bắc Linh thành như ngập trong ngày lễ hội. Ngay cả chín vực chủ cũng thân chinh đến quan khán, người người đều đổ về sôi động nhộn nhịp.

Chỉ cần con cháu của mấy vực chủ có thể giành lấy một danh ngạch, họ cũng sẽ nở mày nở mặt không ít, hưởng thụ cái nhìn hâm mộ của mọi người chung quanh.

Cảm giác sướng khoái đó hơn hẳn với thống khoái khi khuếch trương thế lực, địa bàn.

Bắc Linh thành hôm nay đã biến hóa trở nên thành thị đông đúc và nhộn nhịp nhất Bắc Linh cảnh, người ra kẻ vào tấp nập, tiếng ồn huyên náo khắp phố, vang vang khắp nơi trong thành, thậm chí phạm vi ngoài thành trăm dặm cũng đủ nghe thấy.

Sân thi đấu được thiết kế ở quảng trường tây bắc, là một khu vực rộng lớn nhất của Bắc Linh thành, có thể chứ cùng lúc hơn 10v người.

Quảng trường đó lúc này đã chật ních toàn người là người, hầu như mọi chỗ ngồi đều bị chiếm cứ. Phóng mắt lướt qua, biển người đông đến hoa mắt, dài đến tận cuối, cao lên vài chục thước chỉ thấy người.

Chính giữa quảng trường, toàn bộ đệ tử Bắc Linh viện đều tập hợp chỉnh tề. Bọn họ vào Bắc Linh viện tu luyện, chính là hy vọng có được tư cách tham gia cuộc chiến tranh đoạt thế này. Dù rằng đa phần đều tu vi còn thiếu hụt đôi chút, nhưng nhân cơ hội quan sát học hỏi cho mai sau thì không thể bỏ qua.

Phía dưới sân có một vài ghế ngồi đặc biệt sang trọng. Nơi đó cũng có không ít người đã nghiêm chỉnh ngồi đủ, mỗi vị đều toát ra khí thế bất phàm, linh lực hùng hồn, lướt mắt qua, uy phong lẫm lẫm, rõ ràng chính là chín vị vực chủ trong Bắc Linh cảnh!

- Ha ha, chào Mục huynh. Ngươi lần này tới thật sớm a, nghe nói Mục Trần cũng có tư cách tham gia? Đã lâu không gặp, nghe Thiên Nhi kể hắn bây giờ rất lợi hại a?

Ở hàng khế thượng khách cũng rôm rả tiếng cười nói, người vừa chào hỏi Mục Phong là một nam tử trung niên khá nổi tiếng, chính là Đường

vực chủ, Đường Sơn.

Mục Phong cũng cười nói đáp lễ với Đường Sơn:

- Tiểu tử có cái gì lợi hại đâu chứ, chỉ giỏi khoe mẽ trước mặt con gái mà thôi.

Mục Phong và Đường Sơn quan hệ khá tốt, dù cho hai vực vẫn chưa phải là minh hữu, nhưng hợp tác với nhau cũng không ít.

- Thiên Nhi của ta mới vài ngày nay may mắn đột phá đến Linh Luân cảnh, cũng không biết lần này có thể tranh đoạt danh ngạch được hay không.

Đường Sơn tỏ vẻ lo lắng, Đường Thiên Nhi tuy có thiên phú không tệ, nhưng những kẻ tham gia danh ngạch tranh đoạt chiến đều là kiệt xuất thiên tài, muốn thắng cũng không dễ.

- Ha ha ha, ta nghe nói lần này còn có một cái danh ngạch hạt giống, từ xưa đến nay lần đầu tiên xuất hiện ở Bắc Linh viện, Thiên Nhi thì không dám để ý tới rồi, phải xem bản lĩnh của Mục Trần thôi.

Đường Sơn vẫn cười nói, chuyển chủ đề.

Mục Phong cười định đáp lời, bất quá ngay lúc đó vang lên một tiếng cười nhạt:

- Danh ngạch hạt giống? Liễu vực ta đã định rồi, không để cho người khác đâu.

Mục Phong quay đầu nhìn qua Liễu Kình Thiên sắc mặt lạnh nhạt, cười khẩy:

- Cũng không phải xếp hàng mua rau ngoài chợ, cái gì định với không định?

- Ồ thật ra ta nói cũng sai rồi, đâu cần tranh giành làm gì, Mục vực cũng đâu có cửa.

Liễu Kình Thiên lườm Mục Phong, nói.

- Há miệng mắc quai, đến lúc đó lời nói ra không bắt lại kịp, không phải xấu mặt sao?

Mục Phong tươi cười đáp trả.

- Chúng ta đây nhìn mặt ai cũng có dễ chịu chút nào đâu...

Liễu Kình Thiên cười lạnh, ánh mắt âm hàn

"Ngươi cứ đắc ý đi, để xem khi Mộ Bạch đánh cho thằng con ngươi má nó nhìn không ra thì còn cười nổi không đây?"

Mấy vực chủ kia nhìn đệ nhất đệ nhị vực đâm chọt gay gắt chẳng ai kém ai, cũng chẳng ai thèm dây vào. Họ đều rõ ràng Mục vực và Liễu vực vốn không ưa gì nhau, lại là hai vực mạnh nhất với một Tụ Linh trận cấp 2 ở mỗi vực, nội tình hùng hậu, bá đạo tuyệt luân, thành ra chẳng ai ngu đến mức đi đắc tội vô cớ.

Mục Phong cũng không buồn tán dóc với Liễu Kình Thiên, hiện tại nói cái gì cũng chẳng có lợi chi. Tuy lão biết Liễu Mộ Bạch khá lợi hại, nhưng con trai lão lại là kẻ tầm thường sao chứ?

"Boong!"

Một tiếng chiêng vang lên phá tan không khí ồn ào trong quảng trường, quanh quẩn vang vọng khắp đấu trường, lan ra cả phía bên ngoài thành.

Hơn 10v cặp mắt đều nhìn về nơi phát ra tiếng vang. Nơi đó, bốn người chậm rãi xuất hiện, người đi đầu tiên chính là Tiêu viện trưởng, theo sát hai bên là Mạc sư và Tịch sư, đi cuối cùng là một lão nhân khá

lạ mặt, dáng vẻ coi bộ hơi uể oải, ánh mắt biếng nhác nhìn qua khu vực của chín vực chủ, cũng không hề tỏ ra trọng thị.

- Hô hô hô, đa ta mọi người hôm nay đến đây cổ vũ, quả thật sự kiện này càng ngày càng được ủng hộ. Mọi người đều là người quen, ta cũng không nói nhiều làm phiền các vị.

Tiêu viện trưởng ôm quyền chào hỏi hàng khế thượng khách, tủm tỉm cười nói.

Mục Phong và mấy người kia thấy vậy cũng vội đứng lên đáp lễ, Tiêu viện trưởng ở Bắc Linh cảnh rất khiêm nhường, không tranh không đoạt cái gì với ai, nhưng chẳng có thế lực nào dám khinh thường lão, chưa nói tới sự trung lập khó có của Bắc Linh viện, thì thực lực bản thân lão Tiêu đặt trong chín vực chủ, e rằng không quá ba người có thể so sánh cùng.

- Ta giới thiệu một chút vị này, giám khảo và quy tắc danh ngạch tranh đoạt chiến của Bắc Linh viện năm nay đều do hắn định đoạt...

Tiêu viện trưởng xoay người ra chiều giới thiệu vị lão nhân lười nhác sau lưng, nói tiếp

- Chư vị, vị này là Hác tiên sinh của Ngũ Đại Viện.

- Cường giả Ngũ Đại Viện?

Mấy vị vực chủ nghe thấy lời giới thiệu, bất giác giật mình, vội vàng quay qua cung kính vái chào. Mấy người ở Ngũ Đại Viện kia, không ai không phải là cường giả chân chính, không thể nào coi thường được.

Mục Phong có thể nhận thấy rõ vị lão nhân kia nhìn qua hời hợt, nhưng thực lực hắn là không dưới bản thân.

Hác tiên sinh cũng chào đáp lễ, thái độ này cũng coi như không quá cao ngạo, cũng không khách khí lắm, nhưng chín vực chủ cũng chỉ có thể gượng cười. Thân phận Ngũ Đại Viện kia thừa sức áp chế bọn họ.

- Bắt đầu đi.

Hác tiên sinh đạm nhạt nói chuyện với Tiêu viện trưởng.

Tiêu viện trưởng nghe thấy, cũng cười gật đầu, đưa mắt nhìn đấu trường, tiếng nói vang vọng được hỗ trợ bởi linh lực ầm ầm tới tai mỗi khán giả đang yên vị chỗ ngồi.

- Danh ngạch tranh đoạt chiến năm nay có cả thảy 13 vị đệ tử tham gia. Đông viện năm người, tây viện bảy người. Danh ngạch thường có năm cái, danh ngạch hạt giống một cái. 12 người sáu trận quyết chiến, kẻ thắng sẽ có tư cách đạt danh ngạch thường. Kẻ nào mơ tưởng đến danh ngạch hạt giống, thì có thể khiêu chiến, người thắng cuối cùng là người giành được danh ngạch hạt giống.

Tiêu viện trưởng nhìn xuống nhóm đệ tử lưỡng viện:

- Các ngươi có thắc mắc gì không?

- Không có!

- Được rồi, các đệ tử, lên đài!

Tiêu viện trưởng vừa nói xong, mấy bóng người liền nhanh chóng từ trong đám đệ tử hai viện phóng lên, dưới ánh mắt hâm mộ phấn khích của đấu trường mà đứng thẳng trên lôi đài.

- Mục ca, cố lên, giựt lấy danh ngạch hạt giống đi!

Đông viện bên này, đặc biệt là Tô Lăng, Đàm Thanh Sơn đỏ mặt kích động hô hào cổ vũ.

Mục Trần vẫy tay chào bạn bè, mỉm cười.

- Danh ngạch hạt giống? E rằng ngươi không đủ tư cách.

Đối diện Mục Trần, Liễu Mộ Bạch hơi nghiêng đầu, ánh mắt lạnh lẽo chiếu thẳng vào người hắn, nhẹ giọng châm chọc.

- Đủ hay không bây giờ nói thì còn sớm lắm.

Mục Trần mỉm cười trả lời.

- Ngươi cũng đủ tư cách tranh với Liễu ca sao?

Bên cạnh Liễu Mộ Bạch, một tên lạnh lùng cất tiếng, chính là gã Trần Thông có xích mích với Mục Trần ở Bắc Linh Nguyên, dường như cũng được Tịch sư huấn luyện mà đột phá đến Linh Luân cảnh, khiến cho tự tin của hắn tăng cao, đối mặt Mục Trần cũng xóa đi bóng ma bị kề dao vào cổ khi trước, không còn mấy kiêng dè nữa.

Mục Trần nửa con mắt cũng không them liếc Trần Thông một cái. Chỉ mới chân ướt chân ráo bước vào Linh Luân cảnh, còn chưa đáng để mắt tới.

Trần Thông nhìn thấy Mục Trần vờ như không nghe thấy, hậm hực nghiến răng, nghĩ thầm mong mỏi lát nữa có thể chiến với tên kia, để có cơ hội giáo huấn hắn một chặp.

- Chiến đấu lần này vẫn theo quy tắc xưa nay, rút thăm định đối thủ.

Tiêu viện trưởng vung tay lên, lập tức có người mang một cái khay đựng thẻ trúc nhanh nhẹn chạy lên lôi đài. Mấy người cùng vươn tay ra rút lấy một thẻ.

Nhìn thấy nhóm đệ tử rút thăm, ánh mắt khán giả đều háo hức chú ý, giải đấu kịch liệt tranh đoạt danh ngạch Ngũ Đại Viện lần này đã chính thức bắt đầu.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Đối Thủ

Mục Trần nhìn thẻ trúc trong tay, trên mặt khắc một con số: 1. Hắn giơ cao thẻ trúc lên, quay chữ số ra ngoài, mấy người khác thấy thế cũng lần lượt giơ thẻ trúc của mình lên.

- Thật là thú vị. . . mới vừa nghĩ tới.

Trần Thông tươi cười nhìn Mục Trần, đắc ý giơ lên thẻ trúc của hắn, trên mặt thẻ trúc cũng có số 1 như của Mục Trần, hắn nhiên hắn chính là đối thủ của Mục Trần ở ngay trận so tài đầu tiên.

Mục Trần nhìn Trần Thông, bất đắc dĩ lắc đầu.

- Tên đần....

Trần Phàm rủa thầm, cảm thấy cái tên kia cười sao mà ngu ngốc đến thế, thê thảm đến nơi còn không biết. Hắn và Hoắc Vân liên thủ còn nhanh chóng bại trong tay Mục Trần, tên Trần Thông này còn yếu hơn hắn một ít, vậy mà còn cười với cái vẻ mặt mùa xuân phơi phới đó, quả thật là ngu mà.

- Hết phim....

Mặc Lĩnh bên cạnh tái mặt, cười khổ thốt lên, lúc lắc cái thẻ trúc trong tay than thở:

- Đối thủ của ta là Liễu Mộ Bạch.

- Hả?

Trần Phàm, Đường Thiên Nhi cũng vội nhìn qua thẻ trúc của hắn, rồi liếc qua bên kia, chỉ đành đưa mắt cảm thông tội nghiệp cho Mặc Lĩnh. Tranh đoạt danh ngạch lần này Mục Trần và Liễu Mộ Bạch là hai tên khó chơi nhất, Mặc Lĩnh ngay trận đầu gặp phải Liễu Mộ Bạch, quả thật không hay chút nào.

- Không sao, tranh đoạt lần này tuy thắng bại quan hệ lớn tới danh ngạch, nhưng cũng không hề nói ngươi thua thì liền mất đi tư cách.

Mục Trần vỗ vai Mặc Lĩnh, nhìn lên đài thượng khách, ánh mắt chăm chú vào vị Hác tiên sinh của Ngũ Đại Viện kia:

- Thực lực hiện tại của ngươi đã đạt tiêu chuẩn của Ngũ Đại Viện, do vậy dù thua mà có thể biểu hiện ra tài năng khác người, không chừng sẽ đạt thêm một cơ hội nữa đấy.

- Thật sao?

Mặc Lĩnh ngẩn ra, nghi hoặc.

Mục Trần gật đầu, nói:

- Dĩ nhiên, còn phải làm thế nào để động đến chú ý của người kia, phải xem ngươi ra sao.

Mặc Lĩnh cảm kích gật đầu, danh ngạch đối với hắn cũng rất quan trọng, nếu đã cố gắng luyện tập đến đây lại thất bại trong gang tấc, hắn cũng sẽ vô pháp tiến vào Ngũ Đại Viện. Năm nay là năm cuối cùng hắn có cơ hội.

"Boong!"

Đấu trường lại vang lên tiếng chiêng đồng. Trần Phàm, Đường Thiên Nhi, Hoắc Vân, Mặc Lĩnh đều lui ra sau. Trận đầu này ai cũng thấy rõ là Mục Trần vs Trần Thông.

Đám người lui sau, để lại hai thiếu niên trở thành tâm điểm chú ý của hơn 10v người trên khán đài.

- Ha ha, không ngờ trận đầu lại do Mục Trần biểu diễn đó.

Đường Sơn cười nói nhìn hai người trong sân.

Mục Phong cũng gật đầu cười, lão dĩ nhiên nhìn ra thực lực cả hai đều là Linh Luân cảnh sơ kỳ, nhưng đối thủ của con trai lão cũng không quá khó nhằn, chỉ cần thắng trận đầu, thì tối thiểu cũng có được một danh ngạch Ngũ Đại Viện.

- Hắn chính là Mục Trần kia sao?

Đài chủ tọa, Hác tiên sinh biếng nhác đột nhiên ngồi thẳng người, ánh mắt kỳ quái nhìn thanh niên tuấn tú trên lôi đài.

Tiêu viện trưởng bên cạnh nhìn qua, khẽ cười gật đầu xác nhận.

- Nhìn qua thật là một thiếu niên hiền lành, không ngờ lại gây ra cái chuyện tày đình kia, thật sự nhìn người không thể nhìn tướng mạo a....

Hác tiên sinh hứng khởi lẩm bẩm.

- Hy vọng tên nhóc này không khiến ta thất vọng, ta thật không muốn đi một chuyến không công đâu.

Tiêu viện trưởng nghe lão Hác lầm bầm mà càng thêm hiếu kỳ, nhưng cũng không dám hỏi, càng lúc càng chắc chắn cái danh ngạch hạt giống kia là dành cho người thiếu niên đặc biệt khiến Ngũ Đại Viện cũng phải nhớ mãi không thôi cái sự kiện kinh thiên động địa nọ.

- Ta nói nhiều khi người ta gặp xúi quẩy liên hồi, thật sự không có đạo lý nào giải thích nổi.

Trần Thông tủm tỉm đối diện Mục Trần, mới rồi còn thầm mong có cơ hội chiến với Mục Trần để ra tay giáo huấn hắn, không ngờ ngay khắc

sau liền có cơ hội dâng tới cửa.

Mục Trần thở dài, nhìn Trần Thông, lắc đầu. Quả thật tên kia chẳng biết là quá ngu hay mắt mù.

- Đừng nói nhiều nữa được không?

Mục Trần thở dài một hơi, nói.

Trần Thông thấy hắn không thèm đếm xỉa tới mình, răng lợi lại nghiến lên kèn kẹt, bộ dáng như nộ hỏa đã công tâm.

- Mục Trần, bây giờ ta sẽ cho ngươi đắc ý!

Trần Thông quát lạnh, linh lực hùng hồn mạnh mẽ trong cơ thể tuôn ra, độ hùng hậu khiến không ít đệ tử Bắc Linh viện bên dưới hâm mộ, quả nhiên là cường giả Linh Luân cảnh có khác a.

"Phốc!"

Chân đập đất, thân hình phóng ra, song chưởng với linh lực bạo ngược bọc lại, nóng cháy cường hoành.

- Hỏa Viêm Toái Tâm Chưởng!

Trần Thông ngay tức khắc xuất hiện trước mặt Mục Trần, lửa đỏ ngưng tụ trong tay, như ngọn lửa thực chất vô cùng nóng cháy, mang theo kình phong cuồng bạo vỗ tới ngực Mục Trần.

Mục Trần hờ hững giơ tay lên.

"Chát!"

Một âm thanh chát chúa đột ngột vang vọng khắp đấu trường. Hai tay tấn công của Trần Thông bất chợt khựng lại, hắn run rẩy nhưng ánh mắt không nhìn Mục Trần, lại đang nhìn qua một bên khán đài, khuôn mặt truyền đến một cơn đau khó tả.

Hắn chẳng thể hiểu nổi vì sao lại trúng một cái tát đến vẹo cổ.

- Ồ...

Khán đài bất giác kinh ngạc, nhiều người chẳng biết chuyện gì vừa diễn ra, chỉ kịp nghe một tiếng vỗ thanh thúy, gương mặt Trần Thông đã lưu lại một cái dấu tay đỏ thẫm.

- Ra đòn nhanh thật!

Một số người có nhãn lực khá tốt nhìn thấy rõ tràng cảnh, ánh mắt phấn khích lẩm bẩm, bọn họ cũng chỉ mơ hồ thấy Mục Trần ra tay nhanh như sấm rung chớp giật.

- Ta làm thịt ngươi!

Dù không rõ chuyện vừa xảy ra, nhưng đau đớn trên mặt là thật, khiến hắn nổi giận mặt đỏ như gấc, cặp mắt căm thù bốc lửa nhìn Mục Trần, linh lực trong cơ thể không hề giữ lại chút nào gào thét tràn ra, chưởng phong như ngọn lửa quét ngang, công kích vào người Mục Trần.

Thế nhưng trước thế công hung hãn của đối thủ, Mục Trần chỉ nhẹ bước sang ngang, như chốn không người lững thững di động, mặc kệ Trần Thông có điên cuồng ra sao cũng chụp không nổi cái vạt áo của hắn.

Cảnh tượng giữa sân khá ngộ nghĩnh, một kẻ điên cuồng công kích, người kia nhàn nhã di động, nhìn như chiếc thuyền câu nhẹ nhàng mà vững vàng giữa phong ba bão táp.

Cảnh tượng đó cũng khiến nhiều người có đẳng cấp nhìn ra không ít chênh lệch, rõ ràng hai người đang thi đấu không hề cân sức chút nào.

- Thân pháp thật huyền diệu, Mục Trần không đơn giản a.

Vài người thực lực khá cao thì gật gù tán thưởng. Đối mặt công kích cuồng loạn của đối thủ thục lực Linh Luân cảnh sơ kỳ lại có thể thoải

mái thong thả như thế, cũng không phải nhiều người có khả năng làm được.

Liễu Mộ Bạch lạnh như băng quan sát chiến đấu, tốc độ của Mục Trần cũng khiến hắn hơi lo lắng, bất quá khóe môi vẫn nhếch lên nguy hiểm. Thế mới thú vi a, nếu không làm sao cho hắn hứng thú được đây?

- Ngươi chỉ biết trốn tránh thôi sao?

Công lâu không có kết quả, Trần Thông hậm hực quát lên. Mỗi lần công kích đều đánh vào không khí, quả thực khó mà chịu được.

Bất ngờ hai chân Mục Trần dừng lại, không bước nữa, đôi mắt đen bình tĩnh nhìn Trần Thông.

- Viêm Bạo Linh quyền!

Trần Thông thấy hắn dừng bước, ánh mắt vui mừng lập tức phát động một linh quyết mạnh mẽ, hai nắm tay hừng hực lửa nóng, dữ dội tấn công.

"Nếu có cơ hội, phải lập tức nắm lấy, dồn lực nhất kích tất sát, đánh nát tên kia!"

Trong đầu Trần Thông bất giác hiện lên ý niệm đó, đầu quyền tung ra, thẳng tắp như thương công kích tới.

Lúc này nắm tay của Mục Trần cũng đã được bao bọc bởi linh lực hắc ám, không tránh không né, mạnh mẽ đối chiến với một kích toàn lực của đối phương. Một tiếng va chạm ầm ầm vang vọng.

Khí lãng cuồng bạo từ hai người gào thét thổi ra.

Mục Trần không chút sứt mẻ, nhưng gương mặt Trần Thông lại đỏ lựng, thân thể run rẩy, dưới ánh mắt kinh ngạc của khán giả mà bay ngược trở ra, lăng lông lốc trên sàn đấu hơn 10m, thê thảm bò dậy.

- Hư.... chuyện gì... thế...

Trần Thông ngẩng đầu lên, khuôn mặt khó tin. Cả hai đều có thực lực Linh Luân cảnh sơ kỳ, tại sao ngay cả một kích của Mục Trần hắn cũng không thể chịu nổi?

- Ta không tin!

Trần Thông hai mắt đỏ ngầu, quát lên, chuẩn bị lần nữa điên cuồng xông lên.

"Pặc!"

Nhưng chưa kịp lao ra, một bàn tay như quỷ mị thộp cổ hắn, lạnh lẽo đầy sát khí.

Cảm nhận sự nguy hiểm tột cùng nơi cổ họng lạnh như băng, Trần Thông nhất thời sợ tới mức cứng người, gương mặt đối thủ gần trong gang tấc vốn hiền lành ôn hòa, lúc này lại lạnh lùng đáng sợ, như dã thú đang hăm he cắn xé con mồi, khiến trái tim hắn nhảy dựng lên, cảm giác như bị một con báo đe dọa.

- Ta. . . ta nhận thua.

Trần Thông run rẩy sợ hãi thốt lên. Cuối cũng đã hiểu rõ chênh lệch của hai người, tuy rằng cũng đã có thực lực Linh Luân cảnh, nhưng vẫn không khác trước hoàn toàn không phải là đối thủ của Mục Trần.

Mục Trần liếc nhìn, cũng không thèm so đo nói năng cái gì, chậm rãi thả lỏng bàn tay.

- Mục ca lợi hại!

Bàn tay hắn buông ra, khán đài sôi trào, đệ tử đông viện hò hét vang dội, đặc biết là hai tên Tô Lăng, Đàm Thanh Sơn kích động rống to lên, gào thét hưng phấn như chính họ chiến thắng. Dù không nhìn rõ lắm diễn biến chiến đấu, nhưng cái vẻ mặt kiêu ngạo vốn có của Trần Thông lại

trở nên méo mó sợ hãi thì họ nhìn rất rõ ràng, tên kia hoàn toàn bị Mục Trần nghiền nát.

Mục Trần nghe thấy tiếng hoan hô ủng hộ, cũng quay mặt lại cười vui vẻ, sắc mặt sát khí lúc nãy hoàn toàn trở về hiền lành dễ gần. Bất giác cảm thấy gì đó, quay nhìn bên kia. Ngay chỗ Liễu Mộ Bạch đang đứng khoanh tay, ánh mắt chăm chú như lang sói đang nhìn con mồi.

Liễu Mộ Bạch đối mắt với Mục Trần, cười khẽ, môi mấp máy.

Mục Trần nheo mắt, thấy rõ những gì Liễu Mộ Bạch muốn nói.

- Kết cục của ngươi, sẽ đáng thương hơn hắn.

Mục Trần cười cười, ánh mắt lạnh lẽo, đáp lại.

- Ta đợi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Tranh Đoạt Gay Cấn

Trận đầu tiên mở màn danh ngạch tranh đoạt chiến, Mục Trần hoàn toàn dễ dàng áp đảo Trần Thông, nhanh chóng chấm dứt. Giao phong xảy ra chớp nhoáng khiến cho khán giả cảm thấy sợ hãi, dù cho chỉ vài phút đã kết thúc, nhưng người có thực lực đều thấy rõ thiếu niên Mục Trần lợi hại hơn đối thủ bao nhiêu, đều ở trình độ Linh Luân cảnh sơ kỳ, chiến lực của hai người lại hoàn toàn ở hai cấp độ quá chênh lệch nhau.

- Mục Trần kia. . . có phải là con trai của Mục vực chủ Mục Phong không? Quả là có bản lĩnh.

- Nghe nói trước kia hắn là người duy nhất ở Bắc Linh cảnh nhận được tư cách tham gia Linh Lộ, nhưng sau này không hiểu ra sao lại bị đuổi ra.

- Bộ dáng tên này cũng khó lường à, năng lực như hắn có lẽ trong Linh Lộ cũng không phải quá kém mà bị đuổi nhỉ?

- Ai biết được. . . bất quá cho dù bị đuổi ra, với bản lĩnh của hắn hiện tại ta nghĩ muốn vào Ngũ Đại Viện cũng không mấy khó khăn.

Đấu trường xôn xao bàn tán, hắn nhiên trận đấu vừa diễn ra khiến toàn bộ khán giả đều chú ý đến thiếu niên nổi danh kia.

Mục Trần cũng chẳng biết họ bàn ra tán vào cái chuyện gì, quay lại vị trí ngồi của đệ tử đông viện. Đối diện bên phía tây viện, Liễu Mộ Bạch sắc mặt bình thảnh đứng dậy, tiến vào lôi đài.

Bên phía đông viện, nhiều ánh mắt lo ngại xen lẫn cảm thông phóng tới gương mặt xanh mét như tàu lá của Mặc Lĩnh. Mục Trần vỗ vai khích

lệ hắn, tên kia mới cắn răng đứng dậy, đi lên.

Liễu Mộ Bạch hờ hững liếc nhìn Mục Trần, rồi chuyển ánh mắt sang đối thủ Mặc Lĩnh, nhìn nhìn sửa sửa tay áo, lẩm bẩm:

- Tự nhận thua rồi cút xuống đi.

Mặc Lĩnh bị khí thế Liễu Mộ Bạch áp chế khựng lại, bất quá vẫn cắn răng nói

- Xin chỉ giáo!

Liễu Mộ Bạch lạnh lùng, lắc đầu:

- Không biết điều.

Đối mặt thái độ của Liễu Mộ Bạch, Mặc Lĩnh đang tái xanh cũng trở nên đỏ bừng. Bất quá thực lực kẻ kia hơn xa bản thân, căn bản hắn kiêu ngạo thế cũng đúng, bản thân mình cũng chẳng có cách nào. Trận tỷ thí này thua chắc không sai, bất quá không thể nào thua theo cách quá khó coi hoặc quá hèn nhát.

Mặc Lĩnh hít sâu một hơi lấy dũng khí, hai đấm nắm lại, linh lực trong cơ thể khởi động chạy ra khắp người, sức mạnh tràn ngập cơ thể, khiến cho hắn cũng vững tin hơn một chút, bước lên nhanh chóng phóng tới Liễu Mộ Bạch chủ động tấn công.

Mặc Lĩnh cũng là người có thực lực, kỳ thực tại thiên giới Bắc Linh viện cũng là một trong mười người đầu, thế nhưng rõ ràng trước mắt là đệ nhất Liễu Mộ Bạch, vài năm nay vẫn độc chiếm vị trí bá chủ đó, chưa có ai lay động được.

Chạm trán đối thủ gay go như thế, nếu không dốc toàn lực ngay từ đầu, e rằng căn bản không sống nổi bao lâu.

Liễu Mộ Bạch thần tình buồn chán nhìn Mặc Lĩnh cấp tốc lao tới, hơi ngả người về trước, một tiếng nổ nhỏ vang lên dưới chân hắn, bóng

người trong nháy mắt hóa thành tia lửa đỏ phóng ra.

Tốc độ cực nhanh, Mặc Lĩnh chỉ vừa thấy hồng quang thoáng hiện thì kinh hãi liền thấy Liễu Mộ Bạch xuất hiện ngay trước mặt, một bàn tay khỏe mạnh vỗ ra, chưa kịp khởi động phòng ngự đã nện ngay vào ngực, linh lực như núi lửa phun trào ùa ra.

"Đùng!"

Một tiếng vỗ nặng nè vang vọng, tư thái tấn công của Mặc Lĩnh hoàn toàn bị phá vỡ, nháy mắt bay ngược lại, máu tươi phun ào ạt từ mồm miệng, chật vật thê thảm lăn trên nền đá.

Một chiêu mạnh mẽ đầy uy lực khiến cho đám đông một trận xôn xao, Mặc Lĩnh thực lực Linh Luân cảnh sơ kỳ trước mặt Liễu Mộ Bạch hoàn toàn không có cơ hội đánh trả!

- Thật kinh khủng!

Tô Lăng nuốt nước bọt, danh hiệu đệ nhất Bắc Linh viện quả không phải hư danh a!

Mục Trần cũng chăm chú quan sát chiến huống, lúc Liễu Mộ Bạch ra tay, ánh mắt của hắn cũng trở nên nghiêm trọng. Tốc độ tên kia không kém bản thân là bao, Liễu Mộ Bạch quả thật lợi hại.

- Hừ, căn bản không cùng một cấp bậc.

Trần Phàm gần đó cũng thở dài. Cũng như Mục Trần và Trần Thông ở trận trước, Mặc Lĩnh và Liễu Mộ Bạch, hoàn toàn không cân sức.

Trên lôi đài, Liễu Mộ Bạch hờ hững nhìn thân thể chật vật của Mặc Lĩnh, khóe miệng nhếch lên khinh thường, định xoay người bỏ đi. Chiến đấu nhàm chán thế này căn bản không hứng thú.

- Từ từ...

Giọng nói khàn khàn khó khăn sau lưng vang lên, Liễu Mộ Bạch cau mày xoay lại, Mặc Lĩnh đang lau đi vết máu trên miệng, cố gắng cử động tay chân, cắn răng nói:

- Ta còn chưa thua mà!

Liễu Mộ Bạch chậm rãi nheo mắt lại.

Mặc Lĩnh lại lần nữa điều động linh lực trong người, tiếp tục xông lên chủ động tiến công.

"Uỳnh!"

Vẫn là một âm thanh khô khốc, Liễu Mộ Bạch như chớp lóe xuất hiện bên phải Mặc Lĩnh, móc chân đá vòng quét ngang thân, một cước đá ngay vào bụng Mặc Lĩnh.

Mặc Lĩnh lần thứ hai bị đánh văng ra, máu tươi phun tung tóe, lại càng thê thảm hơn nữa.

Mọi người thương hại thở dài, nhưng lại trố mắt kinh ngạc khi thấy Mặc Lĩnh vẫn cắn chặt hàm răng tiếp tục đứng dậy.

- Ha ha, hay! Xương cốt cứng đấy.

Liễu Mộ Bạch thấy Mặc Lĩnh ngoan cố bám lấy hắn, bất giác cười gằn giận dữ, lần này hắn không cho Mặc Lĩnh cơ hội chủ động xuất thủ nữa, ngay lập tức phóng tới tấn công.

"Bốp!"

Mặc Lĩnh bị một chưởng đánh bay.

"Binh!"

Mặc Lĩnh còn chưa kịp bò dậy, Liễu Mộ Bạch đã tiếp tục lao tới, ánh mắt hung ác đá vào hông hắn như đá một bị rác văng xa cả chục thước.

Khán giả đông nghịt đều nín thở khi thấy Liễu Mộ Bạch công kích hành hạ Mặc Lĩnh đến thê thảm, nhưng mặc dù thế nào, người thiếu niên ngoan cường kia vẫn cắn răng không hề mở miệng nhận thua.

- Tiểu tử quật cường lắm!

Nhiều người quát lên cổ vũ, tuy Mặc Lĩnh thực lực còn xa lắm mới so được Liễu Mộ Bạch, nhưng dù biết không phải đối thủ vẫn can đảm thu hết dũng khí đối chiến, khí phách nam nhi khiến người người tán thưởng.

Đông viện, đám đệ tử đau lòng nhìn thân hình Mặc Lĩnh bị đá tới đá lui nhưng sống chết vẫn không hé miệng chịu thua, tất cả đều cắn răng căm hận, vài người không cam lòng nhìn nhắm mắt cúi đầu hoặc quay chỗ khác.

Rất thê thảm.

- Con mẹ nó!

Trần Phàm phẫn nộ nghiến răng, Liễu Mộ Bạch này trực tiếp đánh ngất Mặc Lĩnh thì hắn thua rồi, có cần phải vũ nhục người khác quá đáng như thế không.

Đường Thiên Nhi cũng mặt mày hung dữ, nhìn Mục Trần khẽ nói

- Hay chúng ta nhận thua thay hắn đi.

- Nhận thua mà nói, Mặc Lĩnh sẽ hoàn toàn mất cơ hội.

Mục Trần nhẹ nhàng trả lời, tầm mắt quét lên đài thượng khách, vị Hác tiên sinh kia cũng nhíu mày quan sát chiến đấu, vẻ mặt cũng không biết đang nghĩ cái gì.

- Nhưng....

Đường Thiên Nhi do dự.

- Đó là cách mà hắn đã chọn, có lẽ hiện tại hắn không bì kịp Liễu Mộ Bạch, nhưng hắn có dũng khí, sẽ đạt được tôn nghiêm. Có một thứ gọi là huyết tính, nam tử mà không có htứ đó, linh lực có cường đại cũng chẳng ích lợi gì, chỉ là thứ bán nam bán nữ, càng khiến người ta khinh thường.

Mục Trần vẫn một giọng đều đều nói chuyện.

Đường Thiên Nhi không còn lời nào để nói, tuy nàng thật không hiểu được vì sao đôi khi nam tử vì thể diện lại có thể chết, nhưng nam nhân như thế quả thật mới khiến cho nữ tử ngày nhớ đêm mong.

Chiến đấu hoàn toàn nghiêng về một phía như thế, hoàn toàn chỉ là hành hạ. Gần mười phút sau, Mặc Lĩnh cả người đầy máu, ý thức đã bắt đầu mơ hồ, nhưng bằng vào nghị lực vẫn chống chọi được đau đớn.

Liễu Mộ Bạch sắc mặt càng lúc càng đen, chiến đấu thế này căn bản không hay ho gì, nghe mấy tiếng la ó chung quanh là biết liền.

Liễu Mộ Bạch hung ác nhìn Mặc Lĩnh, ánh mắt lạnh lẽo độc địa. Ngươi đã không khuất phục, vậy thì ta phế luôn!

Bất quá, ngay lúc Liễu Mộ Bạch định hạ sát thủ, vị Hác tiên sinh trên đài thượng khách nhẹ nhàng phất tay, Tiêu viện trưởng lập tức lên tiếng:

- Tỷ thí kết thúc, Liễu Mộ Bạch thắng.

Liễu Mộ Bạch nghe thấy liền khựng lại, ánh mắt hung hãn vẫn khóa chặt lấy Mặc Lĩnh gần như đã hôn mê, phẫn nộ phất áo bỏ đi. Trước khi bước xuống còn liếc nhìn Mục Trần, hắn nhiên hắn cho rằng đây là trò của Mục Trần cố ý làm cho mình nổi nóng không chịu đựng nổi.

Tỷ thí chấm dứt, đông viện cũng liền cử vài tên đệ tử khiêng cáng Mặc Lĩnh đã trọng thương đem xuống chăm sóc.

- Tới lượt ta

Trần Phàm phẫn nộ nghiến răng lên đài. Đối thủ của hắn cũng là một tên đệ tử khá nổi tiếng của tây viện, hiện tại cả hai đều có thực lực Linh Luân cảnh sơ kỳ, bất quá so với chiến sĩ đội thám hiểm như Trần Phàm, tên kia còn thiếu đi nhiều huyết tinh tôi luyện, mới giao đấu còn tốt, nhưng càng ngày càng gay cấn, rốt cuộc lộ ra không ít sơ hở, bị Trần Phàm nắm bắt cơ hội, một chiêu đánh bại.

Sau Trần Phàm là Hoắc Vân, hắn cũng không ngoài dự kiến giành được thắng lợi. Cuối cùng là tỷ thí của Đường Thiên Nhi, trận đấu của nàng khiến không ít người thích thú hứng khởi, vì đối thủ của nàng chính là tây viện Hồng Lăng, hai hoa khôi lưỡng viện đấu đá với nhau, dĩ nhiên là rất hấp dẫn.

Hai cái xinh đẹp cô gái đánh nhau, còn thú vị hơn mấy trận chiến lúc trước như Mục Trần, Liễu Mộ Bạch rất nhiều, càng đánh càng hăng. Lực hấp dẫn của mỹ nữ, đặc biệt là nữ nhân cá tính có thực lực luôn luôn có sức hút vô đối.

Trận tỷ thí cũng không nhiều bất ngờ, nhưng nếu ai tinh mắt, sẽ thấy hai cô gái bản lĩnh chiến đấu liên miên mà nhẹ nhàng như hai cánh bướm giao nhau, cảm giác rất duyên dáng đẹp đẽ.

Đường Thiên Nhi và Hồng Lăng thực lực sàn sàn như nhau, dù cả hai cũng giở ra không ít bản lĩnh khác, nhưng đều khó chân chính đả bại đối thủ. Cuối cùng vị Hác tiên sinh kia mở miệng, phân cho trận tỷ thí của hai người kết thúc với kết quả hòa.

Tranh đoạt danh ngạch mà lại xảy ra chiến quả hòa, nhiều người cũng khá ngạc nhiên, hòa vậy thì làm sao mà chia đôi danh ngạch được? Bất quá điều này lại do Hác tiên sinh nói ra, bọn họ cũng chỉ đành ngậm miệng đeo lấy nghi hoặc trong đầu.

Trận tỷ thí đó chấm dứt, đấu trường bất giác hưng phấn hẳn lên, vài cường giả có thực lực đều nghiêm chỉnh ngồi thẳng quan sát sâu đấu bên dưới. Bởi vì kế tiếp chính là thách đấu tranh đoạt danh ngạch hạt giống.

Trải qua mấy trận trước, bọn họ đều thấy rõ, có tư cách tranh đoạt danh ngạch đặc biệt này, chỉ có hai người Mục Trần cùng với Liễu Mộ Bạch.

Mà vừa hay hai người lại là hai thiếu chủ của Mục vực và Liễu vực, hai vực này quan hệ cực kỳ xung đột, trận chiến tranh giành danh ngạch hạt giống xem như một hồi tranh phong của lưỡng vực.

Không biết ai sẽ là kẻ đứng cuối cùng...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Long Tranh Hổ Đấu

Quảng trường khổng lồ, không khí sục sôi, vô số ánh mắt háo hức reo hò nhìn giữa sân đấu, phấn khích chờ đợi trận long tranh hổ đấu chân chính tranh đoạt danh ngạch đặc biệt.

Dưới sự chú ý của vạn người, Liễu Mộ Bạch chuyển động đã xuất hiện trên lôi đài, nhìn chằm chằm vào Mục Trần bên đông viện, khéo miệng mang theo nụ cười dữ tợn. Hắn đã rất mong chờ thời khắc này, đây là cơ hội chính thức tốt nhất để đánh bại tên Mục Trần đáng ghét kia, không biết lúc đó sẽ phấn khích như thế nào?

Mục Trần nhận lấy cái nhìn muốn ăn tươi nuốt sống mình của Liễu Mộ Bạch kia, chỉ lành lạnh tươi cười, bất chợt gương mặt nghiêm lại, chậm chạp bước lên đài, đối diện cách Liễu Mộ Bạch không xa.

- Mục ca, đánh đi!

- Mục ca đánh chết cha thằng đó, trả thù cho Mặc Lĩnh!

- Mục ca uy vũ....

Tô Lăng và đám đệ tử đông viện thi nhau hò hét cổ vũ, tuy tên Liễu Mộ Bạch kia rất lợi hại, nhưng bên này bọn chúng có Mục Trần cũng kỳ bí không kém, lòng tin của mấy tên kia đặt vào Mục Trần cũng không hề nhỏ.

- Cuối cùng cũng đến ngày hôm nay a....

Liễu Mộ Bạch nhẹ nhàng lắc cổ vặn mình bẻ tay, đôi mắt vẫn dán chặt lên người Mục Trần không rời đi chút nào. Gương mặt lúc này cười

càng rõ, chẳng qua dưới nụ cười kia là hai hàm răng cắn chặt dữ dằn hung tợn, hận ý vô cùng. Cục diện này hắn đã nhịn thật lâu.

- Vặn dữ thế, không sợ vẹo à?

Mục Trần khẽ cười nói.

- Ta sẽ phế ngươi.

Liễu Mộ Bạch nhún vai cười nói.

- Nếu có cơ hội, ta cũng thế.

Mục Trần gật đầu, ra vẻ tán thành.

Liễu Mộ Bạch vẫn giữ nụ cười trên môi, Mục Trần vẫn nhìn thẳng vào đôi mắt hắn, cả hai đều thấy rõ sát khí lạnh băng lưu động vật vờ trong mắt đối phương.

- Quả nhiên chỉ có Mục Trần mới có khả năng tranh đoạt với Liễu Mộ Bạch cái danh ngạch hạt giống kia.

Đường vực chủ Đường Sơn nhìn hai người trẻ tuổi dưới đài, lên tiếng nhận xét, hai người này chắc chắn là hai người trẻ tuổi ưu tú nhất Bắc Linh cảnh.

- Bất quá theo ta biết, Liễu Mộ Bạch hiện giờ đã có thực lực Linh Luân cảnh trung kỳ, linh quyết lợi hại của Liễu vực đều ưu tiên dành cho hắn học, chiến lực khá kinh khủng.... Mục Trần hiện tại chỉ là Linh Luân cảnh sơ kỳ, có lẽ bất lợi không nhỏ.

Đường Sơn quay qua đàm đạo với Mục Phong, dù sao tình cảm giữa hai vực khá tốt, tự nhiên là quan tâm đến Mục Trần hơn.

Mục Phong nghe vậy cũng chỉ cười:

- Liễu tiểu tử kia đúng là bản lĩnh ưu tú, bất quá Mục Trần con ta cũng không phải quả hồng dễ bóp.

Mục Phong biết rõ và thừa nhận năng lực của Liễu Mộ Bạch, nhưng lòng tin với con trai lão lại mạnh hơn nhiều.

- Ha ha, vậy thì ta phải quan sát cho thật kỹ mới được.

Đường Sơn khẽ cười khách sáo đáp lời.

Trên một ghế thượng khách gần đó, Liễu Kình Thiên cũng nghe được lời nói của Mục Phong, không hề quay lại nhìn, chỉ cất giọng châm chọc chờ xem kịch vui:

- Nằm mơ giữa ban ngày...

Vị Hác tiên sinh cũng nhìn chăm chú vào hai thiếu niên giữa đấu trường, rốt cuộc ngồi ngay ngắn lại, không còn vẻ lười biếng như trước nữa, ánh mắt mờ đục hiện lên nét hứng thú:

- Kịch hay phải có diễn viên tài, cuối cùng cũng có chuyện đáng xem a.

Tiêu viện trưởng đứng dậy, quét mắt khắp đấu trường, dừng ánh nhìn tại giữa sân, nheo mắt quan sát Mục Trần và Liễu Mộ Bạch, bàn tay phải giơ cao, sau đó phất xuống.

- Khiêu chiến tranh đoạt danh ngạch hạt giống, chính thức bắt đầu!

Ngay khi Tiêu viện trưởng ra lệnh, hai cỗ linh lực cường hãn đồng thời bùng phát, tạo thành một tiếng nổ vang cực lớn, giữa sân còn xuất hiện không ít sự thay đổi trong không khí tạo thành lốc xoáy.

Hai cặp mắt lạnh lẽo xuyên qua linh lực bao phủ thân hình, chạm nhau xoắn lại giữa sân, mơ hồ tóe lửa.

"Phốc!"

Cả hai cùng lúc tung người xông lên, một cái bóng đen, một cái bóng đỏ. Hai cái bóng hung bạo xuyên qua không gian, vượt mọi trở ngại

không khí thẳng tiến lên trước, không hề có ý tứ tránh né, mà trực tiếp ngạnh đấu như hai đầu trâu điên chính diện húc nhau.

"Kình!"

Một kích va chạm, khí lãng cuồng bạo quét ra, khiến cho nền đá cứng rắn cũng đứt vỡ, nứt nẻ thành những cái khe li ti.

Hai cái bóng vừa chạm là lui, tự nhảy ngược về sau mười bước, một bước chân hạ xuống để lại một cái dấu khá sâu.

Linh lực của hai người đã mạnh mẽ đến độ vượt khỏi cường giả Linh Luân cảnh sơ kỳ!

- Thú vị.

Liễu Mộ Bạch liếm môi, ánh mắt vẫn không rời khỏi Mục Trần, như con hổ đói đang nhìn con mồi khiến nó hứng thú. Tiếp theo, hai chân hắn được bao bọc bởi linh lực rực lửa, mỗi bước của hắn như có thêm tiếng nổ vang lên dưới chân, thân hình của hắn lại hóa thành một tia lửa đỏ lao tới.

Tốc độ như sấm rung chớp giật, khiến cho đám khán giả thất thần ồ lên kinh ngạc.

- Đó là. . . Viêm Bộ, chính là linh quyết thân pháp linh cấp hạ phẩm của Liễu vực, không ngờ Liễu Mộ Bạch đã tu luyện đến lô hỏa thuần thanh.

Đường Sơn nhìn bước chân đầy lửa của Liễu Mộ Bạch cũng khá kinh ngạc.

Cái bóng đỏ nháy mắt đã đến sau lưng Mục Trần, đâm ra một chưởng, bàn tay rực lửa như thực chất, khí thế cực kỳ cuồng bạo.

"Véo!"

Bất quá ngay khi công kích của Liễu Mộ Bạch chạm vào Mục Trần, thân ảnh hắn khẽ run lên, bàn tay của Liễu Mộ Bạch cứ thế xuyên thẳng qua.

- Tàn ảnh?

Công kích thất bại, Liễu Mộ Bạch ngưng thần quan sát, bất chợt tung ra một cước quét ngang ra sau, kình phong lăng lệ.

"Chát!"

Một tiếng vỗ vang lên, Mục Trần không biết khi nào đã xuất hiện phía sau Liễu Mộ Bạch, linh lực hắc ám tràn ngập nắm tay, mạnh mẽ đấm lên cước phong quét ngang của tên kia.

- Thân pháp không tồi...

Liễu Mộ Bạch cười cợt, linh lực đỏ rực trên chân bất chợt lóe lên, hắn lộn người lên không, tung ra vô số quyền công kích Mục Trần, quyền phong được thúc giục bởi linh lực cuồng bạo tăng tốc và uy lực bao phủ Mục Trần.

Mục Trần đối mặt đòn tấn công cuồng mãnh, thân hình khẽ động như quỷ mị trôi đi, mơ hồ có tàn ảnh theo sát, khiến kẻ khác khó nhìn ra quỹ đạo di chuyển của hắn.

- Ồ? Thân pháp thật huyền diệu.

Đường Sơn nhìn thấy cảnh tượng lăng lệ đó, cặp mắt cũng nở tròn. Với nhãn lực của lão, đã nhìn ra sự bất phàm của thân pháp mà Mục Trần đang thi triển.

Mục Phong cũng rất kinh ngạc, thân pháp này lão cũng lần đầu nhìn thấy, chắc chắn không phải thứ mà lão đã dạy tên nhóc kia, xem ra món này hắn lấy được từ Bắc Linh viện.

Liễu Mộ Bạch tấn công hung hãn, theo sát không buông. Nhưng Mục Trần bằng thân pháp huyền ảo không ngừng tránh đông tránh tây, né hết toàn bộ mọi công kích phát ra từ Liễu Mộ Bạch.

Tốc độ của hai người trong trường đấu đã được thúc giục đến cực hạn. Một số cường giả trên khán đài thì còn theo kịp, nhưng đám đệ tử bình thường như Tô Lăng hay Đàm Thanh Sơn chỉ thấy được hai cái bóng đen đỏ quấn vào nhau, như lốc xoáy hai màu xẹt qua xẹt lại, gương mặt cứng đơ mà hai mắt lại cực kỳ rung động.

- Ngươi trốn đi đâu!

Đuổi lâu không kết quả, Liễu Mộ Bạch cũng nổi xung thiên, linh lực hùng hậu trong người cũng bạo dũng bộc phát. Tốc độ nháy mắt tăng lên một tầng nữa, lập tức áp sát Mục Trần.

Bất quá ngay khi hắn tăng tốc đuổi theo, thì Mục Trần dừng lại, song chỉ vươn ra, hai ngón tay hóa thàng vàng kim chói mắt, tản ra dao động linh lực sắc nhọn cương mãnh.

Song chỉ thẳng tắp điểm tới, xé rách không khí, không hề nương tay hướng thẳng đến cổ họng Liễu Mộ Bạch.

Mục Trần bất ngờ chuyển thủ sang công khiến cho Liễu Mộ Bạch giật mình, nhưng không hề bối rối, cũng vươn hai ngón tay, linh lực đỏ rực bốc cao, vô cùng cuồng bạo.

Kim chỉ vs hỏa chỉ(*), mạnh mẽ va chạm.

(*)kim chỉ: ngón tay vàng, chứ không phải kim chỉ may vá đâu nha xD

"Choang!"

Bốn ngón tay ngạnh đấu, lại phát ra tiếng vang như kim thiết va chạm, tóe lửa, khí kình cong lên, bùng nổ phát tán ra ngoài.

Mục Trần ánh mắt băng hàn, song chưởng kết thành chỉ ấn, ngón tay như vàng ròng rực rỡ, thôi động Linh Hoàng Chỉ như hai thanh kim thương, cùng với chỉ ấn hung hãn đâm tới Liễu Mộ Bạch.

"Pặc pặc pặc...!"

Đối mặt với chỉ ấn lãnh liệt của Mục Trần, Liễu Mộ Bạch cười khẩy biến chiêu, linh lực tràn ngập cũng không chút nhân nhượng đâm thẳng ra.

Màu vàng và lửa đỏ bao phủ tràn ngập cơ thể hai người.

Mọi người đều có thể nhận thấy mỗi đạo chỉ ấn kia đều có lực phá hoại kinh khủng.

Nhiều người nín thở tập trung nhìn hai chỉ pháp đối bính. Trình độ ngạnh đấu này e rằng cường giả Linh Luân cảnh trung kỳ cũng khó tạo ra được.

"Pặc!"

Lại thêm một luồng chỉ ấn ngạnh đấu, cả hai đều bị đẩy lui, ngón tay hai người đều có máu nhỏ xuống, hiển nhiên mạnh mẽ đối chiến cũng tạo không ít tổn thương cho cơ thể.

Mục Trần lạnh lẽo nhìn vào mặt Liễu Mộ Bạch, tên kia quả thật rất mạnh, thế công hung hãn như thế lại không có hiệu quả gì.

Muốn thắng, e rằng như vậy chưa đủ.

Mục Trần hít một hơi, bất chợt thân hình trôi về sau, hai tay thu vào tay áo, lại khiến cho mọi người vô cùng kinh ngạc khó hiểu, hắn chậm rãi nhắm cả hai mắt.

Hành động kỳ quái của Mục Trần bất giác khiến người ta kinh hãi không thôi, không ai đoán được hắn muốn làm gì.

- Cái này. . .

Đường Sơn cũng nghi hoặc nhìn Mục Phong, chiến huống đang gay cấn, nhắm cả hai mắt lại chẳng phải là chui đầu vào rọ sao?

Mục Phong cũng chẳng hiểu gì, nhíu mày, trầm tư.

- Giả thần giả quỷ, muốn chết!

Liễu Mộ Bạch nheo mắt, cười gằn phóng tới, liên tục công kích Mục Trần, thế nhưng hoàn toàn bị tên kia tránh né. Tuy hắn nhắm cả hai mắt nhưng lại thúc giục Linh Ảnh Bộ tới cực hạn, thân hình luôn tạo ra những tàn ảnh mê hoặc người khác, liên tiếp tránh hết mọi công kích của Liễu Mộ Bạch.

Liễu Mộ Bạch không vì trạng thái thần bí của hắn mà e ngại, thế công càng lúc càng dày đặc, dần dần chặn hết đường lui của Mục Trần.

Chẳng qua, khi sắp thấy Mục Trần bị bao phủ thì đột nhiên, hai bàn tay trong áo kia lại thò ra, xuất hiện thêm mười linh ấn trên ngón tay, lặng lẽ dung nhập vào không khí.

Trên lôi đài, Mục Trần vẫn luôn tránh né bất chợt lại ngừng lại, khẽ liếc Liễu Mộ Bạch đang đuổi sát, gương mặt tuấn tú thản nhiên mỉm cười, hai tay nhanh chóng kết hợp, tạo thành ấn pháp kỳ lạ.

Trên hàng ghế thượng khách, Hác tiên sinh nhìn vào ấn kết của Mục Trần, ánh mắt trở nên nghiêm trọng.

- Đây là. . . linh trận ấn?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Át Chủ Bài

Hai tay Mục Trần nhanh chóng kết thành một ấn ký kỳ lạ, cặp mắt chăm chú, bất chợt không trung sau lưng hắn bộc phát hồng quang rực rỡ, tràn ngập tỏa ra, hình thành một linh trận rực lửa rộng hơn 10 trượng.

- Linh trận?

Trong đấu trường, vô số khán giả nhốn nháo bật dậy trố mắt kinh ngạc, chăm chăm nhìn vào linh trận đỏ rực vừa xuất hiện sau lưng Mục Trần, vài kẻ có nhãn lực hơn người đã có thể nhìn ra dao động linh lực mạnh mẽ ẩn chứa trong linh trận kia, cường độ chắc chắn đã đạt đến linh trận cấp 1!

- Úi cha, tên Mục Trần này lại có thể bố trí được cả linh trận? Hắn là Linh Trận sư cấp 1 sao?

- Sao mà được? Linh Trận sư cấp 1 bày bố linh trận cũng phải cần có thời gian tĩnh tâm để bày trận, nãy giờ hắn luôn bị vậy trong chiến, nhắm mắt lại có một chút thì làm được gì?

- Nhưng đó đúng là linh trận cấp 1 a!

- Tại sao có thể như thế?

Những âm thanh ồn ào huyên náo vang lên kinh hãi khắp nơi, khiến cho đấu trường bất giác hỗn loạn như một phiên chợ, nhưng ánh mắt mọi người hầu như đầu là khiếp sợ và mờ mịt khó hiểu, không thể giải thích làm cách nào Mục Trần có thể xây dựng linh trận như thế.

- Thật đáng kinh ngạc.

Khán giả bình thường còn phát hiện được, đương nhiên trên hàng ghế thượng khách, chín vị vực chủ cũng xôn xao một trận. Liễu Kình Thiên vẫn ngồi yên vị, nhưng sắc mặt lại cực kỳ khó coi, không thể ngờ được tên tiểu tử Mục vực kia không chỉ thực lực không tồi, lại còn ẩn chứa năng lực cường hãn như thế!

- Quả thật khó ngờ Mục Trần chất tử lại còn là một Linh Trận sư, khó trách ngươi tin cậy hắn như thế.

Đường Sơn sau một thoáng kinh ngạc đã bình tĩnh lại, quay qua tán thưởng trò chuyện với Mục Phong, nhưng cũng tỏ vẻ nghi hoặc:

- Bất quá dù cho hắn là Linh Trận sư cấp 1, nhưng làm cách nào có thể bày trận với tốc độ nhanh chóng như thế?

Ngay cả Mục Phong là cha ruột của hắn mà còn không tránh khỏi kinh ngạc ra mặt, nhưng bất chợt nghĩ tới cái gì đó, nhịn không được nhe răng cười đắc ý. Người khác không hiểu, nhưng lão mơ hồ đoán ra phần nào lý do Mục Trần có thể bày trận nhanh như thế.

"Tâm Trận ư..... xem ra cả tháng nay hắn càng lúc càng nắm chắc cách thức tiến vào trạng thái Tâm Trận rồi a...."

Mục Phong tự nhủ trong lòng.

- Mục Trần kia, ẩn giấu cũng thật sâu nhỉ...

Trên đài chủ tọa, Tiêu viện trưởng ngạc nhiên không kém, cũng cười to thành tiếng:

- Không ngờ được hắn còn là Linh Trận sư cấp 1.

Mạc sư bên cạnh cũng tán thành, huấn luyện đặc biệt cho Mục Trần cả một tháng mà vẫn không hề phát hiện chuyện này, tên tiểu tử kia cũng quá khôn khéo, thủ đoạn che giấu cũng thật cao thâm.

- Cũng không phải như Linh Trận sư bình thường....

Hác tiên sinh lại nheo mắt thú vị nhìn thiếu niên tuấn tú dưới đấu trường, ngữ khí không hề che giấu sự than thở sợ hãi:

- Dường như hắn còn có khả năng sử dụng trạng thái Tâm Trận để bày bố linh trận, cứ xét tốc độ đó là thấy. Linh trận sư bình thường không ai có thể chỉ nhắm mắt lại liền lập tức kiến tạo thành công linh trận cấp 1 được.

- Trạng thái Tâm Trận?

Tiêu viện trưởng nghe nói mà trong lòng chấn động. Cường giả như lão hắn nhiên có kiến thức về trạng thái kia, huyền diệu đến mức Linh Trận sư cấp 3 cũng không nhiều người chạm tới được, vậy mà Mục Trần chỉ với năng lực Linh Trận sư cấp 1 đã có thể tùy tâm sử dụng?

Bình thường một khi Linh Trận sư bắt đầu bố trí linh trận đều xuất hiện một vào dao động linh lực đặc biệt, họ chưa bao giờ nghĩ tới khả năng Mục Trần sẽ bố trí linh trận giữa trận đấu, thành ra phần lớn tinh thần đều tập trung quan sát tình huống giao phong chính diện của hai người, ai mà đoán được....

- Rất thú vị!

Hác tiên sinh mỉm cười, ánh mắt gắt gao nhìn về người kia trong trường đấu.

- Linh trận?

Liễu Mộ Bạch đã ngay lập tức khựng lại, sắc mặt u ám nhìn linh trận rực lửa sau lưng Mục Trần. Nơi đó có dao động linh lực cuồng bạo tuôn ra không ngừng, dùng mắt thường cũng có thể thấy rõ biến đổi của không khí ngay khu vực đó.

Mục Trần ánh mắt lạnh lẽo khóa chặt vào Liễu Mộ Bạch, nhẹ nhàng cười cợt, chậm rãi thở ra một hơi. Kỳ thực đối với linh trận này, hắn cũng liều mạng ôm may mắn thử bố trí, dù sao khó khăn rất lớn. Dẫu cả

tháng nay hắn không ngừng suy nghiệm và hiểu rõ hơn trạng thái Tâm Trận huyền diệu, nhưng chỉ cần xảy ra một sai lầm nhỏ, chắc chắn sẽ bị Liễu Mộ Bạch nắm ngay lấy tung một kích tất sát.

Nhưng may là hắn thành công, rèn luyện kỹ năng ở Linh Lộ khiến năng lực ngưng định tâm thần của bản thân cực kỳ tốt, chính trong những thời khắc mấu chốt sẽ không xuất hiện tình trạng phân thần, nhất mực chuyên tâm, tĩnh lặng như nước, dẫn tới việc dễ dàng tiến vào trạng thái huyền diệu Tâm Trận, rồi sau đó hoàn thành bố trí linh trận đỏ rực này.

- Hài lòng với đại tiệc ta dành cho ngươi chứ?

Mục Trần cười lớn nhạo Liễu Mộ Bạch, cặp mắt sắc lẹm, thủ ấn biến đổi, quát lên rền rĩ:

- Hổ Viêm Phệ Linh trận!

"Uồm!"

Linh trận rực lửa bùng nổ hồng quang chói mắt, theo đó một tiếng hổ gầm dũng mãnh truyền ra.

Hổ Viêm Phệ Linh trận, là trận đồ mà ngay đêm trước khi Mục Trần trở về Bắc Linh viện đã nài nỉ xin xỏ Ôn Linh cấp cho hắn, uy lực bất phàm, bố trí ước chừng cần đến 17 linh ấn. Một tháng trước Mục Trần vẫn chưa đủ năng lực thực hiện, nhưng trải qua một tháng huấn luyện ma quỷ, chuyện đó không còn khó nữa.

Linh trận này nếu xét về uy lực, chắc chắn nằm trong ba loại mạnh nhất số linh trận mà Ôn Linh nắm giữ. Ngay cả cường giả Linh Luân cảnh hậu kỳ đối diện với nó, biện pháp tốt nhất chính là tránh đi cho lành.

Liễu Mộ Bạch nhìn chằm chằm linh trận đang gào thét tỏa ra linh lực bạo ngược kia, hai bàn tay nắm chặt, mồ hôi đầy đầu, ánh mắt càng lúc

càng lạnh.

"Uồm!"

Linh trận rực rỡ càng lúc càng thêm cuồng mãnh, bất chợt hào quang đỏ rực như dung nham nóng chảy phun trào, hóa thành một con Viêm Hổ toàn thân tản mát hỏa diễm nóng rực.

Viêm Hổ vừa hiện, liền gầm lên dữ tợnm linh lực cuồng bạo cộng thêm ngọn lửa nóng cháy bao bọc, bắn thẳng lên không, vồ tới Liễu Mộ Bạch.

Thế công cuồng mãnh khiến cả cường giả Linh Luân cảnh hậu kỳ ở đây cũng cảm thấy kiêng dè.

Viêm Hổ gào thét mà đến, kình phong nóng cháy thổi bay không khí, một cái bóng lửa to lớn bao trùm Liễu Mộ Bạch, hai mắt nhìn thấy Viêm Hỏa càng ngày càng gần, khuôn mặt hắn trở nên lạnh hơn bao giờ hết.

- Bằng thủ đoạn thế này đã nghĩ rằng có thể thắng được ta sao?

Hắn thì thào tự nói, nhưng lại không có hành động gì, mặc kệ Viêm Hổ lao tới, như ngọn lửa độc ác đổ ập xuống, tỏa ra bốn phương.

- A.....

Đấu trường, mọi người nhìn thấy Liễu Mộ Bạch bị Viêm Hổ chụp lấy, bao phủ toàn thân, ai nấy đứng phắt dậy hô hoán. Người kia chỉ có thể cam chịu đòn thôi sao?

Liễu Kình Thiên nhìn cảnh tượng đó, không hề tỏ ra khẩn trương, khóe miệng nhếch lên trào phúng.

Mục Trần cũng đang gắt gao quan sát vị trí Viêm Hổ đang hoành hành ngang dọc, chân mày hơi nhíu, bất chợt cả ứng được gì đó, đột ngột bạo lui.

"Uỳnh!"

Một cỗ dao động linh lực kinh người từ giữa ngọn lửa bùng lên, mạnh mẽ xé tan ngọn lửa đang hoành hành tứ phương.

- Linh lực mạnh thật!

Biến cố bất ngờ khiến mọi người đều kinh ngạc nhìn qua, giữa ngọn lửa lúc nãy là một bóng người cường tráng được bọc trong linh lực hùng hậu chậm rãi thong thả bước ra.

- Đó là Liễu Mộ Bạch. . . linh lực này so với cường giả Linh Luân cảnh hậu kỳ còn manh hơn a!

Vài người cảm ứng được linh lực hùng hồn trong cơ thể hắn toát ra, cũng kinh nghi thốt lên.

- Ra cái tên Liễu Mộ Bạch kia cũng còn ẩn chiêu chưa xuất ra!

Tô Lăng, Đường Thiên Nhi và bạn bè đông viện nhìn thấy cảnh tượng đó cũng tái mặt. Linh Luân cảnh hậu kỳ? Liễu Mộ Bạch thật là thâm tàng bất lộ.

- Mục Trần, không phải chỉ có ngươi mới có sát chiêu.

Cảm nhận sức mạnh tràn ngập bao phủ cơ thể, ánh mắt lạnh lẽo như độc xà dán vào Mục Trần, nhe răng cười nói.

Mục Trần cũng nhìn lại Liễu Mộ Bạch. Kẻ đó không ngờ trong một tháng lại có đột phá, đạt tới thực lực Linh Luân cảnh hậu kỳ.

- Thế nhưng mà, ngươi không phải đang nghĩ Linh Luân cảnh hậu kỳ đã là cực hạn của ta chứ?

Liễu Mộ Bạch nhẹ nhàng cười, cười rất khoái trá, cặp mắt nhìn Mục Trần còn đặc biệt châm chọc, để xem bây giờ cái tên lính mới kia có thể vượt qua được chênh lệch này không?

- Tuy lâu lắm rồi không có cơ hội vận dụng, có lẽ ngươi cũng quên mất rằng, ta cũng là một người có Linh Mạch trong thân...

Liễu Mộ Bạch chậm rãi giang tay, mọi người đều thấy rõ trên người hắn từng đốm sáng rực lửa chậm rãi hiện lên, như rồng lửa tỏa ánh sáng chói lóa.

Khi những đốm sáng đó xuất hiện, dao động linh lực Linh Luân cảnh hậu kỳ của hắn lại càng mạnh mẽ dữ dội hơn, bùng phát tăng trưởng, cuối cùng dừng lại ở Linh Luân cảnh hậu kỳ đỉnh phong.

Lúc này hắn đã đạt tới cảnh giới Linh Luân cảnh cực hạn!

Trong đẳng cấp Linh Luân cảnh, còn ai có thể so đấu?

Đấu trường bất chợt lặng ngắt như tờ, linh lực đỏ rực bập bùng nhộn nhạo tỏa ra, uy áp dữ dội khiến khán giả cảm thấy áp bách khó chịu.

- Liễu Mộ Bạch không chỉ có thực lực Linh Luân cảnh hậu kỳ, còn có nhân cấp Linh Mạch, thực phiền toái a.

Đường Sơn chép miệng than vãn, hiện tại xem ra trong số cường giả Linh Luân cảnh hắn đã không còn đối thủ.

Mục Phong trong lòng cũng nặng như đeo chì. Tiểu tử Liễu gia kia thật không đơn giản, ngay cả linh trận cấp 1 do Mục Trần bố trí cũng không làm gì được hắn.

- Bây giờ ta không cho ngươi cơ hội giãy giụa nữa.

Liễu Mộ Bạch trừng trừng trợn mắt đe dọa Mục Trần, hai tay nắm chặt, vận chuyển linh lực cuồng mãnh ngưng tụ trong bàn tay, linh lực rực lửa như một mặt trời chói lọi hiện lên trong tay.

Cảm thụ được linh lực cường hãn trong tay Liễu Mộ Bạch, không ít người rét run, hắn định trực tiếp đánh chết Mục Trần ngay tại đây sao?

- Đại Nhật Phần Hải chưởng!

Liễu Mộ Bạch mạnh mẽ xông lên không trung, toàn thân được bọc trong một cái vòng lửa, trong tay là một mặt trời chói chang to chừng 1 trượng điên cuồng đánh xuống Mục Trần.

Mặt đất của sàn đấu chịu áp lực của linh lực cuồng nộ kia mà hơi lún xuống, mọi người đều kinh ngạc há mồm theo dõi thế công của Liễu Mộ Bạch.

Thực lực Linh Luân cảnh, có ai đủ sức tiếp một chiêu này?

Thắng bại sẽ phân định ngay lúc này sao?

Không ai chú ý, Mục Trần đã hít sâu một hơi, lại nhắm mắt lần nữa, lòng hoàn toàn tịnh như mặt hồ, Đại Phù Đồ quyết đột nhiên vận chuyển.

Trong khí hải, quang luân linh lực tản mát ra những luồng sáng mỏng nhỏ bén nhọn, dần dần ngưng tụ phía trên một tòa tháp chín tầng màu đen.

Cùng lúc đó, sâu trong cơ thể Mục Trần, tầng tầng lớp lớp những đốm đen thần bí xuất hiện, lóng lánh sắp xếp vào vị trí. Bên ngoài cơ thể Mục Trần, một hắc tháp dần dần thành hình.

Bất chợt mở mắt, mặt trời nóng rực từ trên cao bổ xuống lãnh liệt như đao phong sát phạt.

Ngươi có Linh Mạch, ta cũng có! Thậm chí, ta so với ngươi càng mạnh hơn!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Thắng Bại

Lúc này cơ thể Mục Trần liên tục có linh lực hắc ám vận động, mơ hồ hình thành một hắc tháp huyền bí.

Hắc tháp bảo vệ thân thể hắn bên trong, hắc mang tràn ngập một loại dao động bí hiểm.

Bên ngoài cơ thể Mục Trần mơ hồ ẩn hiện hắc tháp hắn nhiên khiến cho khác kinh thán không thôi, trận chiến này quả thật có quá nhiều thứ đáng xem, quá nhiều biến cố kinh hãi. Thời khắc này, chẳng ai dám xem thường hai tên thiếu niên thực lực Linh Luân cảnh này nữa.

Mục Phong cũng nhìn thấy hắc tháp, ánh mắt nao nao như hoài niệm tới cái gì, tay nắm chặt thành ghế, trong lòng nổi sóng.

Hắc tháp tuy mơ hồ không rõ, nhưng lão nhớ nó rất kỹ, vì mẫu thân của Mục Trần cũng có bản lĩnh tương tự như thế, chẳng qua hắc tháp của nàng mạnh mẽ siêu việt hơn hắn con trai hắn.

- Đại Phù Đồ quyết của nó không lẽ lại có tinh tiến ?

Mục Phong ánh mắt lóe sáng, kinh hỉ vô cùng. Tiểu tử này thật khiến cho gia phụ kiêu hãnh không thôi a.

Đại Phù Đồ quyết trong tay lão mò mẫm nhiều năm cũng không hiểu, vào tay Mục Trần lại như cá gặp nước vùng vẫy thoắt biến.

- Đây là. . .

Mạc sư cũng kinh dị nhìn hắc tháp quanh người Mục Trần, ở đó toát ra một dao động thần bí, chân thật quen thuộc nhưng người khác cũng không dám coi thường.

Mạc sư nhìn lại bóng người kia, tặc lưỡi. Tiểu tử này quả thật ẩn giấu quá nhiều bản lĩnh a....

Trong khi mọi người đang trầm tư suy nghĩ, trên đài thi đấu đã sôi sục hẳn lêm. Liễu Mộ Bạch giữa không trung đã thấy rõ động tĩnh của Mục Trần, nhưng khóe miệng cười càng thêm đậm. Hiện tại thực lực đã là Linh Luân cảnh hậu kỳ, lại sử dụng đến cả lực lượng Linh Mạch, trong trình độ cùng giai chắc chắn không ai chống đỡ nổi, dù cho tên Mục Trần kia có làm cái gì cũng chỉ là ngoan cố mà thôi.

Kết cục của kẻ đó chỉ có một.

Phải bị giẫm nát dưới chân Liễu Mộ Bạch ta!

- Tranh đoạt danh ngạch hạt giống với ta, ngươi còn chưa đủ tư cách!

Ánh mắt Liễu Mộ Bạch lóe lên, mặt trời đỏ trong tay bành trướng thêm một chút, hẳn nhiên đã định một kích chấm dứt trận đấu!

Áp lực cường đại từ không trung ép xuống, Mục Trần chỉ chầm chậm ngẩng đầu lên, nhìn khỏa mặt trời con đang bay xuống, bất chợt cong chân hơi gập người xuống một chút.

"Uỳnh!"

Mục Trần cấp tốc bắn thẳng lên, linh lực hắc ám đều từ trong người dũng mãnh tiến ra, dung nhập vào hắc tháp, quang văn thần bí thoắt ẩn thoắt hiện.

Trên khán đài, khán giả xôn xao kinh ngạc, không ai nghĩ Mục Trần dám chủ động công kích, không dám rời mắt khỏi tình huống chiến đấu gay cấn quyết định trận đấu này.

Đen đỏ hai luồng sáng chói mắt đang hướng đến tấn công vào nhau, ngay giữa bán không hung hăng va chạm.

"Rầm!"

Một tiếng vang kinh khủng truyền ra, hai luồng sáng phát nổ như pháo hoa giữa trời.

Cái vòng do linh lực đỏ rực hình thành mặt trời nhỏ kia đang trùng kích vào hắc tháp, phát ra những tiếng rít chói tai. Hai cường giả đều nhìn xuyên qua công kích đối thị dữ tợn với nhau.

- Phá cho ta!

Liễu Mộ Bạch gầm lên, cánh tay nổi rõ gân xanh gân đỏ, linh lực trong người được thúc giục đến cực hạn, điên cuồng phun ra từ bàn tay dẫn xuống mặt trời nhỏ bên dưới.

Hai người ngạnh đấu, không ngờ lại không xuất hiện tình huống nghiền nát đối thủ như trong tưởng tượng của hắn. Hắc tháp bao quanh Mục Trần nhìn mỏng manh yếu ớt, lại có được lực phòng ngự cường đại, đang ngang nhiên chống đỡ một kích kiêu mãnh của hắn!

Tình huống này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu!

- Linh Luân cảnh sơ kỳ, dựa vào cái gì mà đấu với ta?

Liễu Mộ Bạch cắn răng, co tay ra sau, rồi hung hăng đánh tới, Liệt Nhật Luân không ngừng kích phá hắc tháp mỏng manh, tiếng rít va chạm vang vọng khắp đấu trường.

"Kình kình kình"

Hắc tháp cũng đang nhộn nhạo cong lại dưới từng đợt oanh kích điên của Liễu Mộ Bạch kia, Mục Trần được bảo hộ bên trong cũng đã chịu chấn động, khóe miệng chảy ra một tia máu.

Mục Trần liếm vệt máu, đôi mắt càng thêm lãnh khốc, linh lực trong khí hải cũng điên cuồng tuôn ra, quang luân linh lực càng lúc càng sáng, toàn bộ linh lực trong đó hoàn toàn được điều động gào thét như thú triều cuồn cuộn.

Hư ảnh hắc tháp phía trên nó phát ra những tiếng u u kì lạ, mang theo một âm hưởng ngạo khí xung thiên như cảm xúc của con người thực thụ.

Cảm xúc này như một cường giả đường đường cao cao tại thượng bị một tên đầu đường xó chợ khiêu khích!

Những đốm đen trong cơ thể Mục Trần kia cũng sáng thêm nhiều, nó cũng có ngạo khí của nó, không phải mấy thứ Linh Mạch rác rưởi có thể tùy tiện khiêu chiến uy phong!

Hắc tháp bao bọc cơ thể vốn mỏng manh hư ảo, đột nhiên sáng rực, dường như còn phát ra những tiếng ngân kỳ lạ. Hắp tháp tăng trưởng, nháy mắt xuyên qua Liệt Nhật Luân cuồng bạo đỏ rực kia.

Mục Trần gào lên, một tiếng rống thật to phát ra, mũi chân chuyển động, cấp tốc xoáy theo hình trôn ốc, hắc tháp bao quanh thân thể hắn cũng hóa thành một vòng xoáy đen ngòm.

"Rốp!"

Hắc tháp xoay tròn, đỉnh tháp khoan vào Liệt Nhật Luân cuồng bạo, khiến cho Liễu Mộ Bạch kinh hãi khi nhìn thấy sát chiêu của hắn lúc này bất ngờ xuất hiện những vết rạn li ti.

Càng khiến hắn hoảng hốt hơn nữa, tiếng ngân và dao động kỳ lạ kia truyền tới dường như cố tình nhắm và Linh Mạch trong cơ thể hắn, áp chế nó đến mức run rẩy!

- Không thể nào?

Linh Mạch lóng lánh trên người đã nhạt đi không ít, sắc mặt Liễu Mộ Bạch cũng kịch biến

- Phá!

Bất quá hắn còn không được hoảng sợ quá lâu, một tiếng quát kinh khủng từ hắc tháp truyền ra, Liệt Nhật Luân vỡ nát tan biến vào không trung.

Lúc đó, hắc tháp cũng như lung lay sắp đổ, trở nên hư ảo hơn nhiều.

Một bóng đen nhanh như chớp lao tới, một nắm đấm bao bọc linh lực hắc ám hung hăng oanh kích. Trên nắm tay đó, có hai đạo hắc ấn trùng điệp hiện lên.

Liệt Nhật Luân tiêu tan, khiến Liễu Mộ Bạch đang mặt trắng mặt xanh, linh lực trong người biến mất, đối diện hắc ấn đang hung hãn tấn công, hắn chỉ kịp bắt chéo tay trước ngực, bảo vệ tâm khảm.

"Ầm!"

Hai đạo hắc ấn tác động lên hai tay Liễu Mộ Bạch, sức mạnh bá đạo tuyệt luân như thác lũ bất ngờ bùng nổ.

"Phù..!"

Hai tay đau nhức, một ngụm máu trào lên yết hầu, không thể kềm chế phun ta ngoài, cơ thể chật vật bắn ngược ra sau.

Một cước cũng nhân lúc đó đá vào bụng Mục Trần.

"Rầm! Rầm!"

Hai bóng người từ giữa không rơi xuống, biến ra thêm hai cái hố lõm to cả mét trên sân, hai người đều phun máu lả tả.

- Woa.....

Khán đài lại được một dịp bùng nổ, thật không ngờ hai người lưỡng bại câu thương.

Mục Trần xóa đi vết máu trên mặt, lắc mình đứng dậy, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Liễu Mộ Bạch cách đó không xa. Tuy cả người đau nhức vô hạn, nhưng ý chí mạnh mẽ khiến hắn bỏ qua hết thảy, tiếp tục lao tới, song chỉ đưa ra, nhón tay xuất hiện hào quang ám kim. Hai người đánh đến mực này, linh lực trong khí hải đã gần như cạn kiệt.

Hiện tại so đấu, chính là xem ý chí của ai mạnh hơn.

Mục Trần lao thẳng đến Liễu Mộ Bạch, khuôn mặt lãnh khốc vô tình, nhưng mang theo khí tức sát phạt sắc bén. Sát khí đó khiến không ít người đã kinh qua chiến trận sinh tử hiểu rõ, hắn chân chính muốn giết chết đại thiếu gia Liễu vực Liễu Mộ Bạch!

Liễu Mộ Bạch thấy Mục Trần cuồng dã hướng tới, sắc mặt tái mét, chật vật bò dậy, lui sau hai bước. Linh lực trong người đã khô cạn đến mức khó vét được một tia nào, căn bản không thể chống đỡ được.

Cục diện trên sân đấu đã rõ ràng, bất quá Liễu Mộ Bạch chưa nhận thua, tỷ thí vẫn chưa chấm dứt.

Mục Trần nhằm thẳng phía Liễu Mộ Bạch, ngay khi song chỉ sắp đâm thủng cổ họng tên kia, bất chợt Liễu Kình Thiên sắc mặt xanh mét đứng lên, quát lớn chói tai:

- Tiểu súc sinh, ngươi dám!?

Tiếng quát ra, người đã bắn tới, linh lực khổng lồ trào ra, bao phủ toàn trường.

- Liễu Kình Thiên, ngươi dám động con ta?

Mục Phong cũng nổi giận mắng to, bàn tay vỗ thành ghế, thân hình cũng bạo dũng bắn ra, xuất hiện phía trên Mục Trần, một chưởng vỗ vào công kích cuồng nộ của Liễu Kình Thiên.

"Đùng!"

Hai cường giả Thần Phách cảnh hậu kỳ ở giữa không trung hung hăng giao thủ, khí lãng bộc phát trực tiếp đánh bay Mục Trần và Liễu Mộ Bạch ngược ra sau, cả hai lại tiếp tục phun thêm đống máu.

- Liễu Kình Thiên, Mục Phong, các ngươi muốn làm gì?

Tiêu viện trưởng nhìn thấy hai người kia ra tay, lão cũng phẫn nộ gầm lên, vừa lắc người đã xuất hiện ở giữa, ngăn cản hai người.

Nhìn thấy Tiêu viện trưởng xuất hiện, hai cường giả cũng ngừng lại, hung dữ liếc nhìn đối phương.

- Mục Trần xuống tay tàn nhẫn, hiển nhiên là muốn lấy mạng Mộ Bạch. Trong luận bàn lại tàn nhẫn như thế, phải hủy bỏ tư cách của hắn!

Liễu Kình Thiên nghiến răng nghiến lợi nói.

- Con mẹ ngươi chó má! Thua không biết nhận thua, Liễu vực ngươi thật không biết chữ xấu hổ viết ra làm sao?

Mục Phong châm chọc nói.

- Hai vị, các ngươi nếu còn làm loạn tỷ thí, đừng trách Bắc Linh viện không nể mặt!

Tiêu viện trưởng nổi giận đùng đùng.

Liễu Kình Thiên cắn răng, nói lớn:

- Tỷ thí hiện tại tột cùng là ai thắng, ta thấy bọn họ đều kiệt sức gục ngã, nếu không thì cho hòa đi.

- Ô...

- U....

- A....

Lão vừa nói xong, trên khán đài vang lên những âm thanh phản đối khinh miệt. Nếu lúc nãy chẳng phải Liễu Kình Thiên ngăn cản, e rằng Liễu Mộ Bạch chẳng còn hơi để thở.

Tiêu viện trưởng nhíu mày suy nghĩ, cất tiếng nói:

- Việc này phải do Hác tiên sinh đinh đoạt.

Lão quay sang chỗ ngồi của vị Hác tiên sinh kia, chắp tay nói:

- Hác tiên sinh, ngươi xem thắng bại trận này như thế nào?

Hác tiên sinh nghe vậy, chỉ cười nhạt:

- Mục Trần thắng...

- Dựa vào cái gì?

Liễu Kình Thiên cả giận quát.

- Ngươi tự ngó đi...

Hác tiên sinh chỉ xuống sân, nói tiếp:

- Mục Trần vẫn còn trên lôi đài, Liễu Mộ Bạch đã văng đi mất, do đó hắn thua.

Liễu Kình Thiên nghe thấy vội nhìn lại, sắc mặt xanh mét. Thì ra khi nãy hắn và Mục Phong giao thủ, lực xung kích đã đánh văng Liễu Mộ Bạch ra tuốt ngoài xa.

Mục Trần tuy cũng văng đi, nhưng vẫn còn nằm trên rìa lôi đài, chưa rớt xuống dưới.

Khán đài vang lên những tiếng cười khinh thị. Liễu Kình Thiên thật sự là tự ném đá vào chân, vốn tính toán cục diện cưa đôi, nhưng không ngờ lại chính tay đánh bay thằng con ra ngoài, cái chết của con thiên nga này quả là một màn hài kịch.

Hác tiên sinh chậm rãi đứng dậy, ánh mắt đảo khắp đấu trường, thanh âm thản nhiên vang vọng.

- Bây giờ ta tuyên bố, danh ngạch hạt giống tại Bắc Linh viện, thuộc về đông viện Mục Trần!

Bên phía đông viện, Tô Lăng, Đường Thiên Nhi và mấy đồng bạn vẫn còn đang ngơ ngẩn, bất giác mừng rỡ hò reo ầm ầm vang rền như sấm rung.

Khán đài, vô số khán giả cũng đứng dậy vỗ tay chúc mừng. Trận chiến vừa xảy ra cực kỳ phấn khích, xứng đáng là đại chiến đệ tử đỉnh cấp của Bắc Linh viện, danh tiếng của viện quả thật danh bất hư truyền.

Tiếng hoan hô vang dội, Mục Trần sắc mặt trắng nhách lồm cồm bò dậy, nhìn thấy phụ thân Mục Phong đang cười tươi tán thưởng nhìn mình, bất giác một sự sung sướng trong tim dâng lên, xóa tan đau đớn, tạo thành một nụ cười sáng lạn trên môi.

Đồ của ta, vốn thuộc về ta, không ai có thể cướp đi được!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Chọn Linh Viện

Danh ngạch tranh đoạt chiến với sự góp mặt của 10v khán giả cuối cùng đã hạ màn với kết quả Mục Trần giành lấy danh ngạch hạt giống quý giá, thế nhưng cảm giác chìm ngập trong trận đấu vẫn còn lượn lờ khiến không ít kẻ tấm tắc bàn chuyện.

Liễu Mộ Bạch thực lực Linh Luân cảnh hậu kỳ đỉnh phong, hơn nữa còn có linh mạch lực, gần như khó tìm đối thủ dưới Thần Phách cảnh. Không ai ngờ được với thực lực cường hãn như thế, cuối cùng vẫn phải bại trong tay Mục Trần Linh Luân cảnh sơ kỳ.

Kết quả bất ngờ này khiến khán giả phấn khích, không ít người thầm than, khó trách Mục Trần có tư cách là người duy nhất ở Bắc Linh cảnh tham gia Linh Lộ.

Liễu Kình Thiên mặc dù vô cùng bất mãn với phán quyết của Hác tiên sinh, bất quá lão hồ ly cũng không ngu đến mức trêu chọc vào thế lực sau lưng người kia. Họ vốn chẳng xem cái thên phận Liễu vực chủ này vào đâu. Hiện tại danh ngạch hạt giống đã mất, chỉ có thể tìm biện pháp khác.

Mục Trần và Liễu Mộ Bạch sau một hồi nghỉ ngơi cũng hồi phục lại được một chút, chẳng qua sắc mặt tên kia cực kì khó coi khiến người ta nhìn thấy mà phát rét.

Hác tiên sinh bất ngờ phóng người lên lôi đài, vẫy tay. Mười hai đệ tử tham gia chiến đấu dưới ánh mắt hâm mộ của khán giả nhanh chóng tiến lên đài.

- Danh ngạch tranh đoạt chiến hôm nay đã có kết quả cuối cùng.

Hác tiên sinh quét mắt nhìn qua đám đệ tử Bắc Linh viện, thản nhiên nói tiếp:

- Vốn tính luôn cả danh ngạch hạt giống, thì cũng chỉ có 6 cái, thế nhưng bây giờ có một chút thay đổi.

Tầm mắt đảo qua, chuyển tới tên to cao đang lo lắng đổ mồ hôi đầy đầu, chính là Mặc Lĩnh, nói:

- Ngươi thua tỷ thí, theo quy định là mất đi tư cách.

Mặc Lĩnh tròn mắt, buồn bã, thần tình chua xót.

- Bất quá nghị lực, dũng khí rất đáng khen, thiên phú vừa hợp cách, do đó hôm nay ngoại lệ ban cho ngươi một danh ngạch.

Hác tiên sinh vẫn bình thản giọng nói đều đều tiếp diễn

Mặc Lĩnh nghe thấy mà kích động, đỏ mặt lên, vội vàng khom mình hành lễ, nói:

- Đa tạ tiên sinh!

Hác tiên sinh gật đầu, lại là nhìn về Đường Thiên Nhi và Hồng Lăng, nói:

- Hai người các ngươi hoà nhau, xưa nay chưa hề có tình huống như thế xảy ra, bất quá ta có thể mở đường, cho mỗi người một danh ngạch.

Đường Thiên Nhi và Hồng Lăng nghe vậy, nhất thời vui vẻ.

- Thê nhưng cũng có một điều kiện.

Hác tiên sinh ngắt liền.

- Điều kiện gì?

Đường Thiên Nhi và Hồng Lăng vội vàng hỏi.

- Các ngươi chỉ có thể gia nhập Vạn Hoàng linh viện.

Hác tiên sinh đạm nhạt cười nói.

- Vạn Hoàng linh viện?

Đường Thiên Nhi và Hồng Lăng ngẩn người.

Ngũ Đại Viện, thực ra chính xác là một liên minh của năm tòa linh viện khác nhau, phân biệt là Bắc Thương linh viện, Thanh Thiên linh viện, Vạn Hoàng linh viện, Võ linh viện và Thánh linh viện. Trong đó đặc biệt Vạn Hoàng linh viện chỉ tuyển chọn nữ sinh.

Dù vậy cũng không ai dám coi thường Vạn Hoàng linh viện. Tòa linh viện chỉ thu nhận nữ tử, thế nhưng lại thừa thực lực liệt vào Ngũ Đại Viện, bốn chữ "tuyệt đối khủng bố" cũng chưa đủ miêu tả thực lực của họ.

Tên của Ngũ Đại Viện cũng có nguồn gốc rõ ràng. Nghe nói năm linh viện đó đều có một thần thú thượng cổ tọa trấn, kinh chấn thiên địa. Nhưng cái tên của năm linh viện kia đều dựa theo năm thần thú thượng cổ mà đặt ra.

- Sao, các ngươi nhận hay không nhận?

Hác tiên sinh nhìn hai cô gái, khi tuyển chọn đệ tử cho Ngũ Đại Viện, số lượng nữ tử ít hơn nam tử rất nhiều. Bản thân là người tuyển trạch, nếu không thể tuyển ra đủ đệ tử cho Vạn Hoàng linh viện thì cũng khó ăn nói. Vạn Hoàng linh viện toàn bộ đều là nữ nhân, cũng chính vì thế mà công việc đã khó lại càng khó đến chết.

Hồng Lăng thì không do dự gì, có thể gia nhập Vạn Hoàng linh viện, đúng thật là cầu còn không được. Tuy bốn linh viện kia không kém hơn Vạn Hoàng linh viện chút nào, nhưng có vẻ bên này thích hợp nhất.

Đường Thiên Nhi thì lại chần chờ, đôi mắt xinh xắn khẽ liếc Mục Trần. Hoàn cảnh như thế khẳng định nàng không thể ở cùng một linh viện với Mục Trần hay sao? Nhưng nếu không đồng ý, thì nàng còn lựa chọn nào khác đây?

Dường như hiểu ý Đường Thiên Nhi, Mục Trần nhìn nàng cũng khẽ gật đầu. Vạn Hoàng linh viện rất thích hợp cho nàng, nếu khiến nàng bỏ qua, thì hắn quả là tàn nhẫn.

Nhìn thấy Mục Trần gật đầu, Đường Thiên Nhi cắn răng, ánh mắt hơi u oán, quay đầu đi trả lời Hác tiên sinh:

- Vậy ta cũng chọn Vạn Hoàng linh viện thôi.

Hác tiên sinh lúc này mới mỉm cười, hỏi mấy người còn lại:

- Các ngươi thì sao?

- Bọn ta chọn Thanh Thiên linh viện.

Trần Phàm và Hoắc Vân vô cùng ăn ý chọn một linh viện.

- Ta đi Thánh linh viện.

Liễu Mộ Bạch không do dự nói ngay. Thật ra hắn đã tính kỹ, dù nói năm linh viện đều có thực lực cao khủng bố, nhưng nhiều năm nay, tỷ thí Ngũ Đại Viện thì Thánh linh viện vẫn là mạnh nhất, luôn dẫn đầu xếp hạng.

Hác tiên sinh liếc nhìn Liễu Mộ Bạch, không nói gì, chỉ gần đầu, quay sang hỏi Mục Trần:

- Còn ngươi?

Mọi người đều tập trung chú ý đến hắn, kẻ đạt được danh ngạch hạt giống, dù cho gia nhập bất cứ linh viện nào cũng sẽ có thân phận và tài nguyên viễn siêu đệ tử bình thường.

Liễu Mộ Bạch căm tức nhìn hắn, đôi mắt lộ rõ vẻ không cam lòng, địa vị đó đáng lẽ ra phải thuộc về ta....

Mục Trần hé miệng, trí nhớ bất giác hiện lên mái tóc như suối bạc và đôi mắt lung linh như lưu ly, bàn tay nắm lại.

- Hác tiên sinh, ta có thể hỏi ngài vài tin tức được chứ?

Mục Trần cung kính hỏi

Hác tiên sinh cười gật đầu, đối với Mục Trần, lão đã cảm thấy rất hài lòng.

- Ta muốn hỏi hai người.

Mục Trần nhẹ giọng nói:

- Hác tiên sinh hẳn là nghe nói đến cái tên Cơ Huyền?

Chính lúc đó, rõ ràng hai mắt Hác tiên long lên sòng sọc, gương mặt nghiêm nghị nhìn Mục Trần thật sâu:

- Cơ Huyền, trong rèn luyện Linh Lộ được đánh giá cấp Vương, một trong những ngôi sao chói sáng của Linh Lộ, nhận được danh ngạch hạch tâm.

Lời nói vừa dứt, gương mặt mọi người xung quanh liền biến sắc. Dù với cái tên đó hoàn toàn xa lạ, nhưng vẫn cảm thấy rõ một áp lực dữ dội vô hình. Danh ngạch hạch tâm, cái thứ đó phải chân chính là nhân vật tầm cỡ yêu quái mới có tư cách nhật được.

- Vương cấp ư?

Mục Trần nheo mắt, đó chính là đánh giá tốt nhất của Linh Lộ. Bất quá với bản lĩnh của tên kia, hắn sớm đã đoán trước được rồi.

- Hắn gia nhập linh viện nào?

Mục Trần vẫn bình tĩnh như trước, không ai đoán ra hắn đang có cảm xúc gì.

Hác tiên sinh hơi ngạc nhiên nhìn Mục Trần, một lát sau mới nói:

- Cơ Huyền vào Thánh linh viện, nhưng do lãnh đạo Thánh linh viện chỉ tên.

- Thánh linh viện?

Mục Trần liếc nhìn Liễu Mộ Bạch, nhẹ nhàng gật đầu, hơi do dự một chút, ánh mắt lạnh lẽo lại trở nên hiền lành.

- Ta muốn hỏi người thứ hai, tên là Lạc Li.

Mục Trần gãi đầu, nói

- Lạc Li?

Hác tiên sinh lại lần nữa cau mày, nhưng vẫn thản nhiên nói:

- Lạc Li, rèn luyện trong Linh Lộ cũng nhận được đánh giá cấp Vương, cũng đạt được danh ngạch hạch tâm.

Mấy người bên cạnh nuốt nước bọt, Linh Lộ kia sao đầy rẫy những tên quái thai.

- Cũng là Vương cấp a. . . . . .

Mục Trần cười, xem ra sau khi hắn rời khỏi Linh Lộ, nàng đã lợi hại hơn nhiều a.

- Vậy nàng gia nhập linh viện nào?

Mục Trần hơi có vẻ khẩn trương hỏi. Hắn đã có ước định với nàng, nếu sai lời, e rằng gặp lại sẽ không tốt chút nào, mặc dù bề ngoài nàng luôn tỏ ra đạm mạc không quan tâm.

- Lạc Li vào Bắc Thương linh viện.

Hác tiên sinh vừa cười vừa nói nhìn chằm chằm Mục Trần:

- Nghe nói viện trưởng Võ linh viện tự mình lên tiếng mời nàng vào Võ linh viện, nhưng cuối cùng nàng lại cự tuyệt mà chọn Bắc Thương linh viện.

Mấy người bên cạnh nghe mà há mồm, cô nương kia quả thật là trâu a? Lời mời của viện trưởng một trong Ngũ Đại Viện cũng dám cự tuyệt....

Mục Trần nghe thấy cũng hơi sửng sốt, ánh mắt mông lung phức tạp.

.....

Linh Lộ.

Bóng đêm lạnh lẽo bao trùm trời đất, một chỗ sâu trong rừng rậm, một đống lửa ấm áp bốc cao, cạnh đống lửa, một thiếu niên đang dùng cành cây cời lửa lên, khiến nó trở nên ấm áp hơn.

Bên cạnh, một thiếu nữ áo đen ngồi đó, gương mặt tinh tế đặt cằm trên đầu gối, một đôi mắt xinh đẹp như lưu ly đang nhìn thiếu niên tuấn tú bị khói ám đen trước mặt, khóe mắt cong lên như trăng non, chẳng qua cái độ cong đó rất khó phát hiện.

- Ngươi...

Đột nhiên nàng chỉ một ngón tay thon thả, vô thức rút một cây củi khô, tùy tiện hỏi:

- Linh Lộ kết thúc, ngươi muốn đi linh viện nào?

- Ta?

Thiếu niên suy nghĩ, cười nói:

- Hẳn là phải đi Bắc Thương linh viện. Ta sinh ra ở Bắc Linh cảnh, với chữ bắc kia có hảo cảm.

Cô gái khẽ liếc hắn, bình thản như nước, trong suốt êm tai:

- Bắc Thương linh viện? Ta không muốn đến nơi đó, xem ra Linh Lộ kết thúc chúng ta phải chia ra.

Thiếu niên sửng sốt, bất đắc dĩ nói:

- Vậy ngươi muốn đến linh viện nào? Ngươi nói cho ta biết đi, đến lúc đó ta cùng đi.

Cô gái quay đầu đi, nói:

- Sao ta phải nói cho ngươi nghe?

- Ngươi nói giúp ta đỡ tên bắn lén sau lưng mà? Sao ngươi lại vô lý thế, lúc trước lập tổ đội cũng không có thái độ này.

Thiếu niên kia cau có.

- Không được, đi cùng ngươi khiến cho ta tu luyện chậm chạp. Ngươi đến Bắc Thương linh viện được rồi, ta không đi đâu.

Cô gái hừ nhẹ một tiếng, không cho tên kia nổi giận nữa, vung tay làm tắt đống lửa, xoay người nhảy lên cây:

- Ta ngủ, hôm nay ngươi gác đêm.

- Lạc Li, ngươi không thủ tín! Ngươi nghĩ ngươi đẹp là có quyền sao! Nói rõ ràng cho ta....

Dưới tàng cây, thiếu niên căm phẫn không ngừng la hét, thiếu nữ dựa vào thân cây, dưới ánh trăng nhàn nhạt, khóe miệng khẽ cười, phong tình van chủng, khiến mặt trăng cũng ảm đạm vô quang.

- Ngốc...

Khẽ cười, nàng nhắm mắt, an tâm ngủ.

.....

Mục Trần thở ra một hơi, quay qua nhìn Hác tiên sinh, mỉm cười:

- Hác tiên sinh, ta chọn Bắc Thương linh viện.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Đơm Hoa Kết Trái

- Bắc Thương linh viện?

Hác tiên sinh tủm tỉm cười nhìn Mục Trần, ra vẻ hiểu cái gì đấy, gật đầu:

- Ờ, vậy thì tùy ngươi đi.

Mục Trần sở dĩ chọn Bắc Thương linh viện, dường như có một chút nguyên nhân do cô nàng Lạc Li kia, bất quá đó không phải việc lão cần phải quản. Với thiên phú và thực lực hiện tại của Lạc Li, vào đến Bắc Thương linh viện tất nhiên sẽ trở thành ngôi sao rực rỡ, Mục Trần tuy cũng khá, nhưng không hoàn thành bước cuối cùng ở Linh Lộ, thì khó mà so sánh với đám yêu quái đã vinh quang bước ra khỏi đó, chênh lệch không ít chút nào.

Nhưng Hác tiên sinh cũng biết, chênh lệch kia sớm muộn cũng sẽ được hắn bù lại, vì lão biết rõ, nếu không có biến cố nọ, e rằng đánh giá cuối Linh Lộ dành cho Mục Trần chắc chắn cũng là Vương.

- Hai người các ngươi đi đâu?

Hác tiên sinh quay qua nhìn Mặc Lĩnh và một đệ tử tây viện.

- Ta cũng đi Bắc Thương linh viện.

Mặc Lĩnh gãi đầu, ngượng nghịu cất tiếng. Dù sao Ngũ Đại Viện đối với hắn là một thế lực thần bí khó lường, bất quá có lòng tin tưởng và hơi dựa dẫm Mục Trần, hắn cảm thấy đi theo Mục Trần thì có vẻ sẽ dễ sống hơn một chút.

- Ta gia nhập Võ linh viện.

Vị đệ tử tây viện kia vội trả lời.

Hác tiên sinh gật đầu, vậy là danh sách tuyển sinh ở Bắc Linh viện đã rõ: Bắc Thương linh viện hai người, Thanh Thiên linh viện hai người, Vạn Hoàng linh viện hai người, Võ linh viện một người, Thánh linh viện một người.

- Các ngươi còn hai tháng để chuẩn bị, hai tháng sau trở về Bắc Linh viện, ta sẽ dẫn các ngươi đến một nơi tập trung của Ngũ Đại Viện. Ở đó sẽ gặp được tân sinh tứ phương trúng tuyển tập trung lại, còn có một khảo nghiệm đang chờ các ngươi nữa. Nếu trong khảo hạch mà biểu hiện quá kém, không chừng sẽ bị đoạt lại danh ngạch, nguy hiểm không ít, do vậy tận dụng hai tháng này để tu luyện tăng tiến thêm một chút đi.

Hác tiên sinh nhẹ nhàng bâng quơ dặn dò mấy đệ tử trúng tuyển.

Trần Phàm nghe thấy, âm thầm kêu khổ trong lòng. Quả nhiên Ngũ Đại Viện cũng không dễ gia nhập đến thế, lại còn khảo nghiệm khắc nữa.

Mục Trần sau khi nghe thấy thì trong lòng rung động. Nói vậy, có lẽ hắn sẽ gặp được Lạc Li ở đó?

- Được rồi, cuộc chiến hôm nay các ngươi đã thể hiện rất tốt, mọi chuyện chấm dứt rồi, trở về đi, hai tháng sau phải nhớ rõ thời gian không được đến trễ đâu đấy, dù chỉ là 1 ngày.

Hác tiên sinh phất phất tay, chậm rãi xoay lưng đi mất.

Lúc này mấy người Trầm Phàm, Hoắc Vân, Mặc Lĩnh mới nhẹ nhàng thở ra, Liễu Mộ Bạch nhãn thần lạnh lẽo liếc xéo Mục Trần, bừng bừng nổi giận đập tay áo bỏ đi, biểu hiện tức tối vô cùng.

- Hớ, thua mà còn phách lối.

Trần Phàm cũng khá bất mãn với Liễu Mộ Bạch, bĩu môi chế nhạo. Hắn sảng khoái quay sang nói chuyện với Mục Trần.

- Mục Trần, xem ra sau này chúng ta sẽ tách ra. Ha ha ha, hai bọn ta ở Thanh Thiên linh viện sẽ cố gắng tu luyện, ta biết rõ Ngũ Đại Viện cạnh tranh rất kịch liệt, ngươi cẩn thận đó, coi chừng lần sau gặp lại ta qua mặt ngươi cho xem.

Mục Trần cũng cười, Ngũ Đại Viện không phải là cái học viện nhỏ nhoi như Bắc Linh viện, nơi đó tập hợp anh tài xuất chúng từ bốn phương trời, muốn trổ tài thể hiện bản lĩnh cũng không phải là một chuyện đơn giản.

Trần Phàm, Hoắc Vân, Mặc Lĩnh đều giành được danh ngạch, cả bọn cực kỳ hưng phấn, cười nói rôm rả chuyện trò một hồi với Mục Trần, sau đó gọi bạn bè đi đánh chén, cuối cùng chỉ còn hai cô nương xinh đẹp ở lại với hắn.

- Chúc mừng ngươi!

Hồng Lăng hơi phức tạp khẽ nói. Biểu hiện của hắn hôm nay có thể nói là ngôi sao sáng nhất trên bầu trời, ai mà tưởng tượng được, đệ nhất cường giả thiên giới của Bắc Linh Viện cũng phải bại thê thảm trong tay hắn.

Tên con trai tầm thường năm nào trong trí nhớ đang trở nên chói mắt rực rỡ.

- Ta cũng chúc mừng Hồng Lăng học tỷ.

Mục Trần cười đáp lễ, bất chợt nhìn thấy gương mặt u oán nhỏ nhắn của Đường Thiên Nhi, bèn mỉm cười hỏi:

- Thiên Nhi tỷ, giành được danh ngạch là chuyện vui, sao lại thần sắc u ám như thế?

- Tách ra khỏi ta, ngươi vui mừng như thế sao?

Đường Thiên Nhi chu mỏ giận dỗi.

Mục Trần bất đắc dĩ cười, lúc này dường như ngậm miệng là tốt nhất.

- Ngươi rất thân thiết với Lạc Li kia sao?

Đường Thiên Nhi hỏi, ngữ khí có vẻ hậm hực, dĩ nhiên đã phát hiện cái vẻ mặt khác lạ của Mục Trần khi nhắc đến cái tên đó.

- Là một bằng hữu trong Linh Lộ, cũng xinh đẹp như Thiên Nhi tỷ vậy.

Mục Trần cười nói.

Đường Thiên Nhi đỏ mặt, sẳng giọng:

- Cái lưỡi không xương! Hừ, ta vào Vạn Hoàng linh viện nhất định chuyên tâm tu luyện, đến lúc gặp được chắc chắn sẽ đại diện Vạn Hoàng linh viện đánh tan tác cái tên đệ tử Bắc Thương linh viện nhà ngươi.

- Vậy lúc đó xin Thiên Nhi tỷ niệm tình hôm nay còn ở chung Bắc Linh viện mà nhẹ tay cho.

Mục Trần ra vẻ yếu thế chắp tay cúi người xin xỏ.

- Phí!

Đường Thiên Nhi nhìn cái bộ dáng của hắn, suýt nữa cười sặc, vội che miệng cười khẽ. Tiếng cười khúc khích thanh tao như chuông ngân khiến thân thể mệt mỏi của Mục Trần cũng trở nên thoải mái.

Liễu Mộ Bạch hai mắt đỏ ngầu quay về gặp Liễu Kình Thiên, cả đoàn người Liễu vực đều một vẻ hầm hầm phất tay rời khỏi đấu trường, trước khi biến mất cũng không quên để lại một ánh mắt nguy hiểm cho cha con Mục Phong và Mục Trần.

- Cha, bây giờ chúng ta sẽ làm gì?

Rời khỏi quảng trường, Liễu Mộ Bạch không nhịn nổi nữa thốt lên hỏi. Hắn cực kỳ không cam lòng, đã chuẩn bị rất chu đáo để giành lấy danh ngạch hạt giống kia, không ngờ đến phút cuối lại thất bại!

Liễu Kình Thiên ánh mắt ác độc:

- Mục Trần lấy được danh ngạch hạt giống, một khi vào đến Bắc Thương linh viện nhất định sẽ nhận được nhiều ưu đãi. Với thiên phú của hắn e rằng ngày sau thành tựu không nhỏ, đối với chúng ta là một cái tai họa cực lớn.

- Vậy....

Liễu Mộ Bạch không thừa nhận cũng không được, Mục Trần quả thật rất nguy hiểm.

- Sợ cái gì? Mặc dù hắn có danh ngạch hạt giống, nhưng nếu không đến được Bắc Thương linh viện, vậy thì sao đây?

Liễu Kình Thiên hung ác gằn từng tiếng:

- Chỉ cần diệt được Mục vực, vậy thì Mục Phong và Mục Trần chết chắc. Tuy Mục Trần nhận được danh ngạch, nhưng Liễu vực và Mục vực phân tranh là thế lực chi chiến, sự việc đó ngay cả Ngũ Đại Viện cũng không có biện pháp nói năng cái gì. Chiến tranh thì phải đổ máu, chết một tên tiểu súc sinh thì ai dám mở miệng đòi công bằng?

Liễu Mộ Bạch trừng mắt, cũng thể hiện rõ sự hung tợn độc ác:

- Vậy chúng ta khi nào ra tay?

- Không vội, không phải vẫn còn 2 tháng sao...

Liễu Kình Thiên nheo mắt, cười khẩy:

- Gia gia của ngươi đã sắp xuất quan, chỉ cần lão nhân gia thành công đột phá Tam Thiên cảnh, Mục vực chỉ còn là đám bùn nhão mặc cho

chúng ta dày vò chà đạp. Ta phải cho Mục vực một bất ngờ lớn, miễn cho chúng nó nghe được phong thanh, lại sắp xếp cho Mục Trần trốn đi. Việc đó đối với chúng ta là một cái họa không thể để lại được.

Liễu Mộ Bạch mạnh mẽ gật đầu.

- Việc này, đã không làm thì thôi, nếu đã làm nhất định phải nhổ cỏ tận gốc! Tuyệt đối không lưu lại hậu hoạn!

Liễu Kình Thiên cười khằng khặc quay nhìn lại quảng trường một lần nữa, rồi phất tay bỏ đi.

- Mục Phong, hai cha con các ngươi cứ sảng khoái mà chờ chết đi!

Danh ngạch tranh đoạt chiến chấm dứt, Mục Trần ở lại Bắc Linh viện một ngày, rồi theo Mục Phong quay về Mục vực. Ngay khi bước chân ra khỏi linh trận truyền tống, cả Mục thành đều giăng đèn kết hoa, không khí vui vẻ như trẩy hội, vì Mục Trần là thiếu chủ Mục vực đã xuất sắc giành được danh ngạch hạt giống của Bắc Thương linh viện, đó chính là một tin tức đang ăn mừng đối với Mục vực.

- Ha ha, tiểu Mục rất giỏi, khiến cho Mục vực chúng ta nở mày nở mặt, danh ngạch hạt giống kia hắn là người đầu tiên từ xưa tới nay ở Bắc Linh cảnh đó nha!

Chu Dã cùng với mọi người tiến tới, gương mặt âm lệ nghiêm nghị thường ngày đã biến đâu mất, thay vào đó là vui mừng hớn hở vô cùng sáng lạn.

Nghe Chu Dã khen, Mục Trần cũng gãi đầu cười.

- Thôi thôi, cái chuyện này mấy ngày nay nghe nói mãi mà phát ngán.

Mục Phong cười phất tay, bất chợt sắc mặt nghiêm túc nói:

- Thời gian tới đây phải đề cao cảnh giác cho ta, Liễu vực thua mất danh ngạch hạt giống như thế, với tính tình Liễu Kình Thiên chắc chắn

sẽ không bỏ qua dễ dàng.

Chu Dã nghe thấu liền gật đầu, nhanh chóng truyền lệnh xuống dưới.

Trở về Mục phủ, Mục Trần tham gia dạ tiệc chúc mừng, rồi trở về phòng mình. Hắn duỗi lưng uốn éo, cả tháng nay quả thật vô cùng mệt mỏi a.

- Hai tháng sau, có lẽ sẽ gặp được nàng rồi? Không biết lâu nay có thay đổi gì không đây. . .

Mục Trần thì thào lẩm bẩm, gương mặt có vẻ tương tư. Với thực lực và thiên phú của Lạc Li, cùng với đánh giá cấp bậc Linh Lộ, nàng đến bất kỳ linh viện nào cũng sẽ nhận được ưu đãi cực phẩm, thế mà nàng vẫn chọn Bắc Thương linh viện. Nguyên nhân thì người khác không ai rõ, nhưng hắn thì rõ như ban ngày.

- Nàng hoàn thành rèn luyện Linh Lộ, thực lực có lẽ mạnh mẽ hơn xa ta.

Mục Trần ngồi bật dậy

- Chuyện này không được a, thua nàng xa quá thì xấu hổ lắm, vả lại nàng xinh đẹp như thế, anh tài ưu tú nhất định xếp hàng dài dài để theo đuổi.

Trong Linh Lộ hắn còn có thể bảo vệ cho nàng, nhưng bây giờ lại khác, thành ra không thể vì chút thành tựu hôm nay mà tự mãn!

Mục Trần hít một hơi thật sâu, áp chế sự mệt mỏi trong người, bắt đầu tập trung tinh thần, thúc giục Đại Phù Đồ quyết hấp thu thiên địa linh khí, tiến vào trạng thái tu luyện.

Bất giác nhớ tới cái gì đó, tinh thần của hắn chìm vào cơ thể, bay đến khí hải, xâm nhập vào trong, lặng lẽ đứng nhìn một chỗ kia.

Nơi đó, một tờ giấy đen thần bí lẳng lặng lơ lửng, phía trên là một đoán hoa Mandala bí hiểm, đang vươn những cái hoa hình thành một cái lồng giam xinh đẹp màu tím, bên trong đó chính là Cửu U Tước.

Chăm chăm quan sát Cửu U Tước, hơi do dự một lát, tâm thần yên lặng truyền ra một ý nghĩ hiền hòa truyền vào trong lồng giam.

Ngay khi thiện ý truyền vào bên trong, Cửu U Tước đang nhắm chặt hai mắt động nhiên dựng lên, đôi mắt sắc lẹm mở bừng, khí thế hung ác tỏa ra mạnh mẽ, hai cánh giang rộng, hung hăng lao tới Mục Trần.

"Uỳnh!"

Va chạm vào cánh hoa, chấn cho cái lồng rung rinh dao động, đôi mắt dữ tợn như muốn ăn tươi nuốt sống ý thức của Mục Trần.

Mục Trần bị nó làm cho hoảng hốt, dù sao hắn không thể vây nó mãi như thế này, một quả bom khổng lồ giấu trong cơ thể rất nguy hiểm a, chẳng biết khi nào sẽ bùng nổ, không chừng lúc đó chấn cho cơ thể hắn thi cốt vô tồn không chừng. Do vậy, vấn đề này nên sớm giải quyết ngày nào thì tốt ngày đó.

Nghĩ tới nghĩ lui, hắn cảm thấy chỉ có thể là đàm phán, nhưng có hiệu quả hay không, có lẽ chỉ có trời biết.

Bất quá chết đuối gặp một cọng rơm thì cũng phải bắt lấy!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Đàm Phán Thất Bại

Muốn đàm phán, tất nhiên hai phía phải có tư duy trí tuệ riêng, đối với linh thú siêu việt như Cửu U Tước thì lại chẳng có gì lo lắng, vì linh trí của nó thậm chí còn cao hơn cả nhân loại.

Mục Trần tập trung nhìn vào Cửu U Tước bị nhốt trong lòng hoa, đôi mắt nó cực kỳ dữ tợn hung ác, cũng nhìn Mục Trần như thể muốn ăn tươi nuốt sống hắn. Cái khí thế của nó như vậy, Mục Trần chắc chắn một khi được thả ra việc đầu tiên Cửu U Tước sẽ làm là xé xác hắn ra thành trăm mảnh.

Linh thú siêu đẳng như nó, muốn thu phục e rằng chỉ có nằm mơ.

- Khụ. . .

Bị Cửu U Tước hung dữ nhìn chằm chặp, Mục Trần ho khan một tiếng, tận lực truyền vào một ý niệm thân thiện:

- Vị kia. . . xin chào a...

Nhưng trái với sự thân thiện của hắn, Cửu U Tước hoàn toàn lạnh nhạt, vẻ mặt hung ác của nó không bớt đi chút nào.

- Ta biết ngươi nghe có thể hiểu được lời ta nói....

Mục Trần bất đắc dĩ nói tiếp:

- Ngươi có hoàn cảnh này, kỳ thật coi như ngươi gieo gió gặt bão, ta không trêu ghẹo chọc giận ngươi, ngươi lại ẩn náu vào cơ thể ta, lại còn mưu đồ xóa đi thần trí của ta...

Cửu U Tước vẫn lạnh lùng liếc nhìn Mục Trần, hơi lui lại một chút, tao nhã duỗi cánh, hạ thân nằm xuống trong cái lồng hoa.

- Chúng ta giằng co như vậy chẳng tốt gì cho ai cả, không bằng chúng ta thương lượng một chút, để xem như thế nào khiến cho có lợi cả đôi bên.

Mục Trần vẫn kiên trì nói tiếp.

Bất giác nét hung dữ của Cửu U Tước lại thêm một vẻ trào phúng châm chọc, căn bản là mackeno.

- Ê, không nể mặt ta chút nào à, nói gì thì đây cũng là địa bàn của ta, ngươi có tin ta dùng thứ này dọn dẹp ngươi luôn không?

Mục Trần thấy Cửu U Tước chẳng hề đếm xỉa gì tới, càng nói càng bực nên nổi sùng lên.

Cửu U Tước nghe vậy, vẻ miệt thị trong mắt nó càng đậm, lúc Mục Trần nổi đóa lên thì nó lại truyền ra một tia ý niệm:

- Nhân loại đê tiện, nếu ngươi có thể điều khiển nó thì sẽ nói mấy lời vô nghĩa với ta sao chứ?

- Ngươi quả nhiên hiểu được, đúng là có thể nói chuyện!

Nghe thấy ý niệm đó, Mục Trần vui lên, bất kể thế nào thì Cửu U Tước cũng đã mở miệng dù cho lời nói hoàn toàn chỉ là miệt thị khinh thường.

- Nhân loại các ngươi là loài gian trá, miệng lưỡi cứ như lò xo, tham lam tinh phách của ta mưu đồ đem đi luyện hóa mà thôi, cái thủ đoạn đó cực kỳ tồi tệ.

Cửu U Tước lạnh lẽo nói tiếp.

- Hừ, ra vẻ ta đây quang minh chính đại lăm cơ, ngươi không phải cũng âm mưu xóa đi thần trí của ta sao? Việc thành thế này cũng do ngươi tham ăn mắc nghẹn, không có mưu đồ xấu thì làm sao lại bị giam trong cơ thể của ta?

Mục Trần cười khẩy đáp lời.

- Ngươi cho là có thể giam ta mãi sao? Tộc Cửu U Tước bọn ta có huyết mạch bất tử điểu thượng cổ, bằng sức của ngươi căn bản không có khả năng gạt bỏ được ta, thực lực của ta theo thời gian sẽ khôi phục lại, đến lúc đó kẻ chết đầu tiên sẽ là ngươi!

Cửu U Tước tràn ngập sát khí đe dọa Mục Trần.

- Vậy ngươi cứ thử xem, để coi ai có sức chịu đựng đến cuối cùng!

Mục Trần nối cáu, hắn biết rõ muốn đàm phán với Cửu U Tước đã là chuyện bất khả thi, con súc sinh lông gà này rất cao ngạo, căn bản không đời nào chịu thương thảo, đừng nói đến việc bàn tính đôi bên cùng có lợi.

Mục Trần dần dần kéo tâm thần ra ngoài, hai mắt cũng mở ra, trề môi rủa thầm

- Con gà quay Cửu U Tước chết bầm. . . Phải nghĩ biện pháp giải quyết cái phiền phức này, để lâu ắt gây họa.

Mục Trần âm thầm suy nghĩ, hắn cũng không có nhiều tri thức về Cửu U Tước. Nếu đúng như lời nó nói, thì chẳng chóng thì chày hắn sẽ không hay, do vậy cái tai họa ngầm này giải quyết sớm chừng nào tốt chừng ấy.

Bất quá Mục Trần không thể nghĩ ra được một giải pháp nào, thứ duy nhất có thể chế ngự giam giữ Cửu U Tước chỉ có tờ giấy đen bí ẩn trong cơ thể hắn, thế nhưng đó lại cũng là một phiền toái khác khiến hắn đau

đầu bao lâu nay mà vẫn không biết nó là cái gì. Có lẽ do thực lực chưa đủ, thành ra vận chưa thể chạm tới áo nghĩa trong tờ giấy đen thần bí kia.

Đành vậy, chuyện Cửu U Tước tạm thời gác sang một bên.

Mấy ngày sau, Mục Trần vẫn còn đang trong thời gian tĩnh dưỡng, cũng không từ bỏ hy vọng lại trở vào trao đổi với Cửu U Tước, bất quá con gà kia chẳng hề để ý, vẫn nằm yên lặng tao nhã trong đóa hoa Mandala, ánh mắt lạnh băng trêu tức, giống như đang xem Mục Trần hát quan họ cho nó nghe.

Mấy ngày đều như vậy, Mục Trần bất đắc dĩ phải từ bỏ hành động đó. Xem ra muốn nói đạo lý với Cửu U Tước cũng như đem muối bỏ biển, chỉ có thể nhanh chóng tăng cường thực lực, một khi hắn đạt tới cảnh giới Thần Phách cảnh, có được năng lực luyện hóa tinh phách linh thú, có lẽ sẽ tạo thành một chút uy hiếp với Cửu U Tước.

Có lẽ khi đó con súc sinh lông lá kia mới để ý hắn một chút.

Tạm thời bỏ qua vấn đề Cửu U Tước, hai ngày sau Mục Trần chạy qua chỗ của Ôn Linh tiên sinh học tập. Mục Phong cho biết, trong thời gian sắp tới đây Ôn Linh tiên sinh có thể sẽ đạt tới Linh Trận sư cấp 2, nếu thành công thì đó sẽ là một tin mừng cực lớn cho Mục vực.

Dù sao khắp cả Bắc Linh cảnh số Linh Trận sư có thể đạt tới cấp 2 sẽ không vượt qua một bàn tay. Xưa nay Mục vực chưa bao giờ mời được Linh Trận sư cấp độ đó, thành ra nếu Ôn Linh tiên sinh thành công thì thanh danh Mục vực sẽ tăng rất cao.

Mà xưa nay Ôn Linh không cười không nói, thường thường tỏ ra nghiêm túc thì hiện giờ đối với Mục Trần lại khá hiền hòa, hắn nhiên lão cũng nắm được tin tức tranh đoạt danh ngạch của Mục Trần vừa qua. Trong trận chiến đó, Mục Trần dùng linh trận đối phó Liễu Mộ Bạch khiến cho tên kia bại lui, làm lão sư cũng được một phen nở mày nở mặt.

Trong sân râm mát yên tĩnh, đột ngột có tiếng bước chân chạy nhanh tới, Ôn Linh đang nhắm mắt tu luyện cũng mở mắt ra, cười nhẹ. Cả Mục phủ đều biết lão tu luyện không thích bị quấy rầy, nên bình thường không ai tới nơi này, đặc biệt là không chạy nhảy ồn ào như thế, ngoại trừ Mục Trần.

- Hê hê, Ôn tiên sinh, ta đến xem khi nào thì ngài sẽ đột phá.

Mục Trần xuất hiện đúng như Ôn Linh đoán, đứng ngay cửa chắp tay chào, cười nói.

Ôn Linh khẽ nhếch miệng cười nhìn thiếu niên kia, bất đắc dĩ lắc đầu:

- Tên tiểu tử ma quỷ nhà ngươi ít dùng mấy cái thủ đoạn nịnh nọt đó đi. Muốn trận đồ thì nói thẳng, ngày nào cũng quấy rầy ta, ngươi không biết phiền thì ta cũng phiềm.

Mục Trần le lưỡi gãi đầu khi thấy Ôn Linh đã nhìn thấu tim gan mình, bất giác xấu hổ. Trận đồ là thứ mà Linh Trận sư coi trọng nhất, hắn cứ lần lượt đến chôm chỉa hết kho tàng trận đồ của Ôn Linh, quả thật là không còn lời nào để nói.

Ôn Linh thấy Mục Trần xấu hổ, cũng vui vẻ cười, ngoắc hắn lại, nói:

- Ngày mai ta bắt đầu bế quan kích phá bình cảnh Linh Trận sư cấp 2, nếu thành công, thì mấy cái trận đồ trước kia cũng không còn quá thích hợp cho ta dùng nữa, dạy cho ngươi cũng không việc gì.

Mục Trần nghe vậy, nhe răng cười xòa, ngoác đến cả mang tai.

- Ngươi hiện tại có thể ngưng luyện bao nhiêu linh ấn?

Ôn Linh nhìn Mục Trần, hỏi.

- Mười tám

Mục Trần nói ngay, vì duyên cớ tu luyện khắc khổ, linh lực trong cơ thể cũng nhanh chóng mạnh lên, ngưng luyện linh ấn cũng tăng trưởng.

Tuy Ôn Linh đã sớm chuẩn bị tâm lý bị tên kia làm giật mình, bất quá khi Mục Trần nói ra vẫn thật sự giật bắn lên, líu lưỡi lắc đầu. Hắn quả thật thiên phú tu luyện linh trận quá ư kinh người. 18 linh ấn, trong số những Linh Trận sư cấp 1 đã có thể gần tiến vào hàng cao cấp.

- Trước kia dạy cho ngươi Hổ Viêm Phệ Linh trận, uy lực của nó thừa sức xếp trong ba hạng đầu số linh trận của ta...

Ôn Linh cười cười, bàn tay nắm lại, một trận đồ có lôi đình xẹt ra tứ tung xuất hiện trong tay lão:

- Quyển trận đồ này tên là Cửu Thiên Lôi trận, là trận đồ cấp 1 mạnh nhất ta có được cho đến hôm nay.

Mục Trần nghe thấy, hai mắt sáng rỡ, linh trận mạnh nhất của Ôn Linh tiên sinh sao chứ?

- Linh trận này, cần vừa tròn 20 linh ấn, trong số trận đồ cấp 1 ta dám cam đoan nó xếp loại cực phẩm hàng đầu. Dĩ nhiên, đồ quý cũng rất khó xài, trình độ phức tạp của linh trận này có thể so sánh với một vài trận đồ cấp 2 đơn giản. Hiện tại ngươi còn chưa đủ năng lực chạm vào nó, bất quá ngươi lại khá thông thạo trạng thái Tâm Trận, thế thì khó khăn sẽ giảm đi nhiều.

Giảng giải về linh trận đó, gương mặt Ôn Linh cũng lộ rõ vẻ tự hào, đồng thời hâm mộ không thôi. Trạng thái kia đối với Linh Trận sư mà nói, ai ai cũng thèm thuồng.

- Cửu Thiên Lôi trận một khi được bố trí thành công, Linh Luân cảnh không có khả năng chống đỡ nổi. Thậm chí ngay cả cường giả Thần Phách cảnh sơ kỳ cũng không dám tỏ ra coi thường.

Mục Trần nghe chú giải mà trong lòng nóng lên hừng hực, Cửu Thiên Lôi trận lại còn quá mạnh như thế sao.

- Trận đồ này cho ngươi đấy, bất quá nhớ kỹ, nếu không cảm thấy chắc chắn thì không cần dây vào, miễn gặp phải tình huống linh trận phản phệ.

Ôn Linh giao trận đồ cho Mục Trần, không quên nghiêm khắc nhắc nhở.

- Dạ!

Mục Trần vội vàng đáp ứng, cẩn thận tiếp nhận trận đồ kia, chậm rãi mở ra, lôi quang dũng mãnh chui vào mắt. Những hoa văn đường kẻ hỗn độn đến hoa mắt khiến người thường xem mà chóng mặt, thì trong tay Linh Trận sư lại là những quỹ đạo trận đồ tràn ngập huyền ảo, đang chui sâu vào trong đồng tử của Mục Trần.

Mục Trần đứng yên tại chỗ, vẫn chăm chú đọc trận đồ trong tay, vẻ mặt như mê như say, như chìm nổi vào trong đó. Ôn Linh mỉm cười quan sát hắn, lặng lẽ bước ra ngoài.

Khi Mục Trần thoát ra được cái trạng thái say mê chìm ngập kia, sắc trời đã chiều tà gần tối, nên vội vàng trở về phòng. Mấy ngày sau, hắn hoàn toàn chỉ tập trung đầu óc vào Cửu Thiên Lôi trận. Bất quá càng suy niệm, hắn càng rõ ràng, dù cho có trạng thái Tâm Trận tương trợ cũng không cách nào bố trí được linh trận này, do vậy cũng không tùy tiện lỗ mãng, chỉ cố gắng mỗi ngày ghi nhớ, nghiên cứu khắc sâu những quỹ đạo trận đồ vào trong não.

Suốt năm ngày, Mục Trần vẫn ba chìm bảy nổi nghiên cứu linh trận, cho đến ngày thứ sáu đột nhiên hắn nghe thấy tiếng ầm ĩ ở ngoài đình viện. Khẽ nhíu mày đi ra ngoài, hắn thấy vài hộ vệ đang gấp rút chạy tới từ tiền viện, không khí có vẻ bất ổn.

- Sao lại thế này?

Mục Trần gọi một gã hộ vệ lại, trầm giọng hỏi.

- Thiếu chủ!

Gã hộ vệ kia nhìn thấy Mục Trần, vội vàng khom mình hành lễ, bẩm báo:

- Có một vài đại sự, Mục vực chúng ta có một tòa thành thị bị công kích, thành chủ Trần Hùng bị giết.

Mục Trần nghe thấy, sắc mặt biến ảo kịch liệt.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Mang Âm Sơn

- Hùng thúc bị sát hại?

Mục Trần giật mình, trợn mắt, nín thở, hai tay nắm chặt. Năm vị thành chủ của Mục vực cực kỳ trung thành và tận tâm bao lâu nay luôn theo Mục Phong đánh đông dẹp bắc, hình thành thế lực Mục vực ngày hôm nay không thể thiếu công lao của các nguyên lão ấy, bản thân Mục Trần cũng không ít lần được họ chăm sóc quan tâm, tình cảm đã sớm như thúc bá ruột thịt, đột nhiên bây giờ lại nghe tin Trần Hùng bị sát hại, bất giác hắn trở nên cực kỳ phẫn nộ.

Mục Trần hít sâu một hơi, đè nén phẫn nộ và sát khí vừa trào ra, sắc mặt dữ tợn đi nhanh đến phòng nghị sự. Bất kể kẻ nào đã làm chuyện này, hắn tuyệt đối không nương tay!

Mục Trần tiến đến phòng nghị sự, bên ngoài đã có đầy người đứng đó, gương mặt đều một vẻ bừng bừng giận dữ. Thành chủ Trần Hùng làm người thẳng thắn dũng cảm, được nhiều người tôn kính, hiện giờ đột nhiên bị giết, bằng hữu ở Mục vực hay tin liền phẫn nộ không thôi.

- Thiếu chủ đến đây!

Mọi người nhìn thấy Mục Trần tới, cũng vội thi lễ rồi tránh ra một con đường. Với vị thiếu chủ này, họ cũng kính nể mười phần, trận chiến tranh danh ngạch hôm trước đả bại Liễu Mộ Bạch, bày ra thực lực kinh người, chiến lực còn cao hơn cả mấy vị thành chủ như Đoạn Vĩ.

Mục Trần tiến vào phòng nghị sự, không khí trong sảnh đường cực kỳ áp lực, oán khí căm phẫn lượn lờ. Mục Phong ngồi ghế chủ tọa,

gương mặt dữ tợn như sắp sửa ăn thịt người, bên dưới gần nhất là Chu Dã cũng toát ra một vẻ âm lệ đáng sợ.

- Đoạn Vĩ, chuyện gì đã xảy ra?

Mục Phong thoáng thấy Mục Trần vừa tiến vào, không hỏi gì hắn, đưa mắt nhìn Đoạn Vĩ đang tái mặt, hỏi.

Đoạn Vĩ nghiến răng nghiến lợi nói:

- Theo tình báo của chúng ta, là do Mang Âm sơn ra tay.

- Mang Âm sơn?

Mục Trần cũng nhướng mày. Tại Bắc Linh cảnh, ngoại trừ chín vực còn có không ít những thế lực khác, Mang Âm sơn là một hắc đạo nổi tiếng trong đó, binh lực so với chín vực cũng không chênh lệch nhiều lắm.

- Chúng ta và Mang Âm sơn xưa nay không động chạm gì với nhau, tại sao chúng nó lại đột nhiên công kích chúng ta?

Chu Dã sát khí ngút trời, gằn giọng hỏi.

- Mang Âm sơn vẫn có những mối liên hệ bí mật với Liễu vực, việc lần này tuy không có chứng cớ, nhưng ta đoán khó tránh khỏi can hệ tới bọn người kia.

Mục Phong hai mắt híp lại, âm thanh lạnh lùng nói.

- Liễu vực? Lại là cái đám tạp chủng đó! Thực khi dễ Mục vực ta sao?

Chu Dã tức giận vỗ cái bàn nhỏ bên cạnh, khiến nó bay ngược ra sau.

Mục Trần hai mắt cũng đã lạnh như băng. Nếu có liên quan đến Liễu vực, thì đây chắc chắn là hành động ám toán trả thù chuyện thua mất

danh ngạch hạt giống vào tay hắn, với tính cách của Liễu Kình Thiên, động tay động chân mấy chuyện này là đương nhiên....

- Bây giờ chúng ta làm gì đây? Mang Âm sơn đã ra tay với Mục vực, thậm chí còn giết mất một vị thành chủ, nếu chúng ta vẫn án binh bất động, thì thanh danh Mục vực sẽ ra sao?

Chu Dã trầm giọng nói.

Mục Phong chậm rãi cầm lấy chén trà, bất chợt bóp nát, tiếng vỡ thanh thúy của chén trà hòa vào ngữ khí lạnh lùng sắc bén như đao của lão:

- Ta há có thể ngồi yên sao? Mang Âm sơn này, Mục Phong ta đã định là phải tuyệt diệt!

- Mang Âm sơn có lão đại Dương Quỷ thực lực Thần Phách cảnh sơ kỳ, dưới trướng cũng có hai tên đắc lực đạt tới Linh Luân cảnh hậu kỳ, muốn ra tay, e rằng phải để ta tự mình dẫn người đi.

Chu Dã nói.

Mục Phong nghe vậy, hơi do dự nhưng cũng gật đầu. Lão muốn thân chinh xuất mã, nhưng Liễu vực đã có tâm tư như hổ đói rình mồi, Mục thành không thể không có hắn tọa trấn, kềm hãm Liễu vực, tránh trúng phải kế giương đông kích tây, tinh nhuệ Mục vực đi hết, trở về lại không còn nhà để về.

Chu Dã cũng có thực lực Thần Phách cảnh sơ kỳ, lãnh đạo một bộ phận tinh anh Mục vực, cũng không cần quá sợ hãi Mang Âm sơn

- Tía, ta muốn đi cùng Chu thúc.

Mục Trần vẫn luôn lắng nghe từ nãy, bất chợt cất tiếng lên nói.

Mục Phong nhíu mày, đáp lời:

- Rất nguy hiểm.

- Phụ thân, thực lực của ta hiện tại trừ phi gặp phải cường giả Thần Phách cảnh, nếu không chẳng kẻ nào đủ sức uy hiếp với ta.

Mục Trần cười nhạt.

Hai chân mày của Mục Phong sáng lên, mới nhớ ra Mục Trần hiện tại cũng đã là một tinh nhuệ cường giả của Mục vực, so sánh chiến lực của tinh nhuệ đang tập trung ở đây, ngoại trừ chính bản thân lão và Chu Dã, quả thật khó có ai kiếm chác gì đượ trong tay hắn.

- Tiểu Mục tử có tâm, vậy cứ cho hắn theo ta đi, hiện tại thực lực đã khá xuất sắc, lại còn tinh thông linh trận, có thể giúp đỡ cho đại quân.

Chu Dã nghiêm nghị phân tích.

Mục Phong suy nghĩ, rất cũng quyết định cho phép. Chiến lực của Mục Trần chẳng kém mấy người Đoạn Vĩ, có hắn theo quân cũng là một trợ lực cực lớn.

- Vậy ngươi hãy theo Chu thúc, bất quá phải nhớ rõ Chu thúc là chỉ huy, nếu bất tuân quân kỷ xông loạn, ta nhất định không tha cho ngươi!

Mục Phong trịnh trọng nhắc nhở, Mang Âm sơn là hắc đạo khét tiếng, ra tay hung ác dã man còn hơn cả Huyết Đồ, nếu trong lòng mà mang tâm khinh thường chúng nó, e rằng đầu lìa khỏi cổ còn chưa hay.

- Vâng

Mục Trần gật đầu, ánh mắt sắc bén. Mang Âm sơn, bọn cẩu tặc các ngươi đã có gan động vào Mục vực chúng ta, vậy đừng trách ta xuống tay huyết tẩy!

Chu Dã làm việc như sấm rền gió cuốn, khi đã có quyết định thì lập tức chấp hành, chỉ không tới 2 canh giờ đã triệu tập vài trăm người tinh

anh ưu tú, dẫn theo hai vị thành chủ Đoạn Vĩ, Thiết Lang tháp tùng Mục Trần xuất quân, rời khỏi Mục thành, hướng thẳng về phía tây Mục vực.

Mang Âm sơn là đỉnh núi chính cao nhất tại Mang Âm sơn mạch, giáp với phía tây của Mục vực. Từ khi Hùng thành phía tây được Trần Hùng trấn thủ, đã là thành trì vững chắc, thỉnh thoảng phân tranh chống lại những đợt cướp phá của đạo tặc Mang Âm sơn, bảo vệ mảnh đất phía tây Mục vực. Không ngờ thực lực cao thấp cách biệt, bị lão đại Mang Âm sơn Dương Quỷ thân chinh dẫn binh trảm sát.

Đội quân Mục Vực khi đến được Hùng thành, đã xế chiều gần tối. Thành thị vốn sầm uất đông đúc, hiện giờ rách nát thảm thương, thủ vệ trên thành kinh hãi sắc mặt cảnh giác không ngừng quan sát động tĩnh ngoài thành.

Chu Dã trực tiếp dẫn đại đội nhân mã tiến vào trong thành thị, không khí tiêu điều xơ xác đập vào mắt. Ngay khi họ vào thành, những người trong thành nhìn thấy Chu Dã cũng giật mình, xem ra Mục vực chủ đã vô cùng tức giận, ngay cả cường giả Thần Phách cảnh cũng được phái tới.

Chu Dã dẫn quân đi thẳng đến Trần phủ, một trung niên đã sớm đợi ngoài cửa phủ, thấy họ tới vội vàng tiến đến.

- Chu gia, thiếu chủ!

Người đến là phó thành chủ Hùng thành, họ Trình tên Dũng. Hiện giờ Trần Hùng đã bị giết, hắn tạm thời quản lý Hùng thành, nhìn qua cái thân thể đầy băng bó, hắn nhiên trong đợt tấn công của Mang Âm sơn đã thụ thương không ít.

Chu Dã phất tay, tiến vào phòng khách trong phủ, ánh mắt lạnh lẽo cất tiếng:

- Mang Âm sơn hiện tại có động tĩnh gì không?

- Từ hôm đó đến nay chúng ta luôn phái trinh sát theo dõi họ gắt gao, nhưng sau khi hại chết thành chủ, đã toàn bộ rút lui về Mang Âm sơn, không tạo ra động tĩnh gì nữa.

Trình Dũng vội vàng bẩm báo.

- Xem ra cái tên hèn nhát Dương Quỷ kia cũng biết rõ Mục vực sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn, bây giờ làm con rùa đen rút đầu rồi sao?

Chu Dã hừ lạnh giận dữ.

- Chu gia, Âm sơn dốc đứng vô cùng, dễ thủ khó công, sơn đạo hiểm yếu đều bị bọn đạo tặc kia điều trọng binh chiếm giữ. Nếu chúng ta ngạnh công, e rằng trả giá không nhỏ.

Trình Dũng nói.

Mang Âm sơn cao vút từng mây, cường giả Thần Phách cảnh như Chu Dã cũng không thể bay lọt, trừ phi đi cùng Mục Phong hoặc cường giả luyện hóa tinh phách linh thú có khả năng phi hành như lão kia mới được. Đó chỉ mới là giới hạn vào bản thân, còn muốn dẫn theo nhiều người đi cùng như thế này, căn bản là không có khả năng.

- Hơn nữa phiền toái nhất không phải chỉ có thế, vùng xung quanh Mang Âm sơn mạch này là khu vực hoạt động rầm rộ nhất của hắc đạo Bắc Linh cảnh. Ngoài bọn cẩu tặc Mang Âm sơn, còn có không ít thế lực hắc đạo khác. Bọn họ không mấy hoan nghênh người của chín vực, nếu chúng ta mạnh mẽ xông lên, không khéo lại gây thù chuốc oán với chúng, Mục vực sẽ rất mệt mỏi.

Trình Dũng thở dài bẩm báo tiếp.

Mục Trần bên cạnh nghe xong cục diện, chân mày cũng nhíu chặt, xem ra chuyện này cũng không dễ như hắn nghĩ.

- Ở đó ngoại trừ Mang Âm sơn, hắc đạo lợi hại nhất là bọn nào?

Chu Dã trầm ngâm hỏi.

- Là Cửu Long trại, chiến lực gần ngang ngửa Mang Âm sơn, hơn nữa lực hiệu triệu trong hắc đạo cũng không nhỏ, nếu có được họ đồng ý lên tiếng, chúng ta có thể thuận lợi vượt qua Mang Âm sơn mạch, thẳng tiến đến hang ổ Mang Âm sơn.

Trình Dũng rành mạch báo cáo.

- Cửu Long trại.... đương gia là ai?

- Lôi Sơn, cũng là một cường giả Thần Phách cảnh sơ kỳ.

- Lôi Sơn à. . .

Chu Dã khẽ gật đầu, cái tên này cũng có chút ấn tượng, xem như một kẻ nổi danh ở Bắc Linh cảnh. Năm xưa cũng từng gặp qua vài lần, bất quá không cùng chí hướng, quan hệ không thể gọi là tốt.

- Ngày mai ta dẫn người đến Cửu Long trại xem thử.

Chu Dã trầm ngâm nói. Tình huống hiện tại khá phức tạp, nếu có thể mượn đường Cửu Long thì dễ dàng hơn nhiều, tránh được khá nhiều chuyện đau đầu.

Sáng sớm ngày thứ hai, Chu Dã dẫn theo Mục Trần, Đoạn Vĩ và một đánh tinh anh cưỡi ngựa đến thẳng Cửu Long trại. Người ngựa cũng không nhiều, dù sao thế lực hắc đạo cực kỳ cẩn thận, mang theo nhiều người chỉ càng khiến chúng nghi ngờ.

Cửu Long trại đóng trại ở khu vực phía bắc Mang Âm sơn mạch, chiếm giữ nhưng quan đạo giao thông quan trọng, bình thường đều thu phí mãi lộ đối với những thương đội đi ngang qua. Đối với những thương đội biết điều ói tiền ra, chúng cũng không dư hơi làm khó, vì mặc dù là hắc đạo, nhưng cũng không muốn khói lửa liên miên, lại còn phải canh chừng cái bánh thơm bị mấy tên xung quanh hăm he chộp mất, nên chẳng ai ngu mà chuốc thêm thù oán.

Chu Dã phóng ngựa nhanh chóng đến Cửu Long trại. Hai canh giờ sau đã xuất hiện ở cổng trại, bất quá đón tiếp họ là một cánh cổng đóng kín và vô số ánh mắt cảnh giác.

Chu Dã nhìn thấy từ xa cánh cửa lớn đã đóng chặt, chân mày nhíu lại. Xem ra Cửu Long trại đã sớm dự đoán Mục vực sẽ đến tìm mình. Làm như thế, có tính hỗ trợ không đây?

- Chư vị bằng hữu Cửu Long trại, làm phiền thông báo một tiếng cho Lôi đại đương gia, Mục vực Chu Dã xin cầu kiến!

Chu Dã ngồi trên yên ngựa, ôm quyền quát lớn, tiếng quát có linh lực hùng hậu bao bọc truyền ra giữa không trung.

- Cha ta bế quan tu luyện, miễn tiếp khách, các ngươi mời trở về đi.

Sau khi Chu Dã quát lên, bất ngờ một tiếng thét lạnh băng trên cổng trại đáp lại. Mọi người đưa mắt nhìn lên, phía trên cổng là một cô gái áo quần xanh biếc, dáng người thon thả cao cao, phối hợp với trang phục lả lướt càng thêm mềm mại, dung mạo xinh đẹp bất phàm, mái tóc anh thư cắt ngắn, tư thế oai dũng như chiến sĩ. Nàng đang đứng khoanh tay trước ngực, từ trên cao nhìn xuống đám người Mục vực.

Chu Dã nghe thấy, cũng cười nhạt:

- Xin lỗi, hôm nay nếu tại hạ chưa gặp được Lôi đại đương gia, có lẽ tại hạ sẽ không rời đi, thỉnh tiểu thư mở cổng trại.

- Ngươi còn muốn mạnh hơn sấm? Còn phải hỏi qua bổn tiểu thư đây!

Mày liễu nhíu lại, cô gái nắm chặt bàn tay, từng đạo linh ấn hiện ra từ lòng bàn tay nàng.

Mục Trần nhìn thấy những linh ấn đó, ánh mắt lập tức kinh ngạc. Nữ đạo tặc kia không ngờ cũng là một vị Linh Trận sư?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Thuyết Phục

- Linh Trận sư?

Mục Trần phát hiện, dĩ nhiên Chu Dã cũng không kém. Gương mặt lộ rõ kinh ngạc, hẳn nhiên không ngờ được Cửu Long trại lại có được một vị Linh Trận sư.

Bất quá, cô gái này cũng chỉ mới là Linh Trận sư cấp 1 bình thường.

- Người Mục vực các ngươi mau đi đi, nếu không đừng trách ta không khách khí.

Linh ấn trong tay cô gái kia chuyển động, đôi mắt quét qua Chu Dã, nhẹ nhàng cất tiếng.

- Đây là đạo đãi khách của các vị sao?

Chu Dã nhướng mày, nói.

- Cửu Long trại chúng ta vốn không quen biết Mục vực, thành ra các ngươi không phải khách.

Cô gái khóe môi nhếch lên, linh ấn trong tay nhanh chóng dung nhập vào không khí, linh lực nơi đó dao động nhanh hơn, dần dần xuất hiện một linh trận có màu băng lam, tỏa ra hàn khí bức người.

- Các ngươi đã không đi thì đừng trách ta!

Cô gái hằm hè, tay vung lên, hàn trí bên trong linh trận đột nhiên thổi ra, ngưng tụ thành những mũi băng thương bắn tới đoàn người của Chu Dã, mang theo tiếng phá gió và cái lạnh thấu xương.

Chu Dã thấy vậy, mặt trầm xuống, nhưng chưa kịp ra tay thì Mục Trần bên cạnh đã tiến tới, chẳng thấy hắn làm cái gì hết mà không khí trước mặt nổi gió, một cái linh trận rực lửa nhanh chóng ngưng tụ, tia lửa dũng mãnh phun lên, hóa thành cột lửa bắn ra khiến cho đám băng thương tan chảy rồi bốc hơi mất tích.

- Cái gì?

Cô gái kia nhìn thấy linh trận của mình bị phá, kinh dị nhìn về phía Mục Trần:

- Ngươi cũng là Linh Trận sư?

- Vị tiểu thư này, Mục vực chúng ta lần này ghe thăm, là cấp cho Cửu Long trại một kỳ ngộ, với khí phách của Lôi đại đương gia mà đem dâng tới cửa, bất quá cõ lẽ ta đánh giá cao Lôi đại đương gia quá rồi, Cửu Long trại có lẽ cũng chẳng nên cơm cháo gì.

Mục Trần nhìn thẳng cô gái xinh đẹp kia, thản nhiên nói.

- Ngươi dám nói xấu cha ta?

Nghe hắn xiên xỏ, cô gái kia giận dữ dựng thẳng chân mày, bất quá ngay khi nàng nổi khùng định nhảy xuống ra tay thì một tiếng quát vang lên:

- Âm Nhi dừng tay!

Mục Trần nghe thấy tiếng quát đó bất chợt run người, bởi vì bỗng dưng giọng nói đó nghe quen quen.

Nhíu mày nhìn kỹ bóng người vừa xuất hiện bên cạnh cô gái gọi là Âm Nhi kia, ánh mắt càng lúc càng ngạc nhiên:

- Lôi Thành đại ca?

Người vừa xuất hiện, là một nam tử cao to tráng kiện, hai cánh tay đỏ nhạt, gương mặt chính là người mà Mục Trần đã từng hợp tác ở Bắc Linh nguyên, đội trưởng Bạo Lôi, Lôi Thành.

- Ha ha ha, Mục Trần tiểu ca lâu lắm không gặp a.

Lôi Thành cười lớn ôm quyền chào hỏi Mục Trần.

- Mục Trần?

Cô gái kia nghe hắn gọi người bên dưới mà bất giác giật mình ngẩn ngơ, hai mắt phức tạp nhìn Mục Trần kia, mang theo hương vị tò mò đầy tính khiêu khích:

- Là cái tên giành được danh ngạch hạt giống ở Bắc Linh viện, Mục Trần?

Lôi Thành cười khẽ, gật đầu:

- Mở cổng trại đi.

- Nhị thúc, nhưng mà.....

Lôi Thành khoát tay, nói:

- Lệnh của cha ngươi!

Cô gái kia thờ dài than, vung tay lên, mấy tên lâu la vội tiến đến mở ra cánh cổng nặng nề. Mục Trần và Chu Dã liếc nhìn nhau, lúc này mới thúc ngựa chạy vào.

- Lôi Thành đại ca, sao ngươi lại ở Cửu Long trại?

Tiến vào trong, gặp lại Lôi Thành, Mục Trần liền cất tiếng nghi hoặc.

- Ha ha! Đại ca của ta là Cửu Long trại chủ, dĩ nhiên ta phải ở đây. Bất quá thường ngày ta hay dẫn người đi liệp sát linh thú, thành ra tự thành lập một đội thám hiểm.

Lôi Thành cười nói.

- Này, ngươi chính là Mục Trần? Nghe nói ngươi cũng là Linh Trận sư? Bắc Linh viện từ khi nào đã dạy linh trận cho đệ tử?

Cô gái kia huênh hoang nhìn xuống Mục Trần, môi đỏ mọng liên tục chuyển động, hỏi một tràng như sáo.

Nghe trong giọng nói của nàng, dường như có vẻ hơi nhiều oán khí với Bắc Linh viện, khiến cho hắn cảm thấy hơi nghi hoặc.

- À, đây là con gái của đại ca ta, Lôi Âm. Cô nàng rất thích linh trận, đồng thời thiên phú cũng không tệ. Bất quá Cửu Long trại chúng ta không có biện pháp mời Linh Trận sư đến dạy cho nàng, mấy năm nay đều tự mình mò mẫm, hiện tại cũng có chút thành tựu, miễn cưỡng xem như Linh Trận sư cấp 1.

Lôi Thành cười nói giới thiệu.

Mục Trần nghe vậy lại càng thêm kinh hoảng. Tự học mà đạt tới Linh Trận sư cấp 1, xem ra thiên phú của nàng về mặt này không kém hắn là bao.

- Bất quá linh trận thì giỏi, mà linh khí thì tệ hại, ngày trước định xin vào Bắc Linh viện học tập, kết quả lại không đủ tiêu chuẩn.

- Sặc...

Mục Trần trợn tròn hai mắt nhìn cô gái đầy oán khí kia, rốt cuộc đã hiểu.

- Các ngươi đến là chuyện tình về Mang Âm sơn phải không?

Lôi Thành nhìn Mục Trần và Chu Dã, thẳng thắn nói.

Chu Dã gật đầu, nói:

- Phiền vị này dẫn chúng ta tham kiến Lôi đại đương gia đi.

- Chuyện này, đại ca ta nói không thể nhúng tay. Bất quá các ngươi đã đến đây, lần trước Mục Trần từng giúp ta không ít, ta dẫn các vị đi vào, nhưng có thể thuyết phục được hay không, thì phải xem bản lĩnh của các vị thôi.

Lôi Thành bất đắc dĩ nói.

- Đa tạ Lôi Thành đại ca.

Mục Trần khách khí cảm kích.

Lôi Thành mỉm cười, đi trước dẫn đường. Lôi Âm kia trợn mắt nhìn Mục Trần săm soi vài vòng, bất chợt hất mặt, "hứ" một tiếng rồi cũng quay lưng đi theo.

Mục Trần và Chu Dã được Lôi Thành dẫn vào trong Cửu Long trại, đi ngang qua mấy cái sân rộng đang có không ít người mồ hôi nhễ nhại đang luyện tập võ nghệ. Khí tức mấy kẻ đó cũng không phải là yếu, hơn nữa còn lượn lờ huyết khí nhàn nhạt, hẳn nhiên không phải lính mới hiền lành gì. Chiến lực của Cửu Long trại đúng là không tồi chút nào.

Hai người đi theo Lôi Thành đến thẳng gian nhà trại chủ, nơi đó có một trung niên cường tráng đang ngồi trên ghế chủ tọa, gương mặt có rất nhiều nét hao hao với Lôi Thành, ánh mắt sắc bén đang dò xét mấy người vừa bước vào.

Người đó hẳn nhiên chính là đại đương gia Cửu Long trại Lôi Sơn, cũng là nhân vật nổi danh thứ hai hắc đạo Bắc Linh cảnh ngay sau Dương Quỷ. Hắn thản nhiên cất lời

- Bằng hữu Mục vực, mục đích các ngươi tới đây ta đã biếtmục ta đã muốn biết, thế nhưng đó là ân oán riêng tư giữa các ngươi và Mang Âm sơn, Cửu Long trại chúng ta không tiện tham gia vào.

Chu Dã nghe thấy mà lòng trầm xuống, Cửu Long trại quả nhiên không muốn giúp đỡ, thế nhưng lão cũng chẳng trông mong gì bọn giặc

cướp này lại ra sức cho Mục vực, chỉ là muốn mượn đường đi ngang mà thôi. Bất quá vừa định nói thì bên cạnh có một âm thanh khẽ truyền tới:

- Chu thúc, để cho ta.

Chu Dã giật mình ngạc nhiên nhìn lại Mục Trần, thần sắc tên kia rất kiên định, lão hơi do dư, nhưng cũng gật đầu.

- Lôi đại đương gia, sớm nghe nói ngài dùng một đôi thiết quyền đánh tứ phương mà dựng nên Cửu Long trại, trở thành một nhân vật lừng lẫy hắc đạo Bắc Linh cảnh, bất quá hôm nay ta gặp thì có hơi thất vọng rồi.

Mục Trần chậm rãi bước tới, nhẹ giọng cười nói.

Lôi Sơn hung tợn trừng mắt nhìn Mục Trần, thế nhưng kềm nén phẫn nộ xuống, hắn khoát tay:

- Kế khích tướng với ta, ngươi còn non tay lắm.

- Không biết Lôi đại đương gia có hùng tâm tráng khí muốn chân chính đưa Cửu Long trại bước lên một bước chân chính trở thành long đầu hắc đạo Bắc Linh cảnh hay không?

Mục Trần vẫn bình tĩnh nói tiếp.

Lôi Sơn hai mắt long lên sòng sọc, bất quá không mở miệng lời nào.

- Hiện giờ hắc đạo Bắc Linh cảnh, Mang Âm sơn thực lực càng ngày càng mạnh, thế lực càng lúc càng khuếch trương, thâu tóm không ít thế lực khác, hiện tại xem như xứng đáng với ghế long đầu. Điều này ta chắc rằng Lôi đại đương gia cũng hoàn toàn công nhận rồi?

Lôi Sơn hờ hững gật gù.

- Mang Âm sơn mở rộng thế lực cực nhanh, dã tâm đã rõ, sau lưng lại có thêm Liễu vực âm thầm câu kết, ta đoán không lâu nữa sẽ mạnh mẽ

cường hoành thâu tóm toàn bộ hắc đạo ở Mang Âm sơn mạch này. Đến lúc đó, Cửu Long trại cũng chỉ còn hai con đường có thể đi: một là đầu hàng, trở thành bộ phận dưới trướng của Mang Âm sơn, hai là phản kháng, nhưng hiển nhiên hiện tại các ngươi còn chưa phải là đối thủ của Mang Âm sơn, đến lúc đó kết quả thế nào thì ta không cần phải nói ra.

Khuôn mặt Lôi Sơn hờ hững dần dần có biến hóa, một lúc sau mới nói:

- Việc đó chẳng qua là suy đoán của ngươi.

- Đúng, chính xác là suy đoán. Nhưng ta có cơ sở suy đoán, ngài xem như đang chơi một ván bài đi, đến lúc đó Lôi đại đương gia có nguyện ý đem sự sinh tồn của mọi người Cửu Long trại đặt vào ván bài nguy hiểm kia không? Ngài chắc chắn Mang Âm sơn sẽ không ra tay sao? Bọn họ như thế nào, ta nghĩ ngài rõ hơn ta nhiều.

Mục Trần tươi cười. Hắn rất rõ phong cách hành sự của Mang Âm sơn và biết một chút về cục diện hắc đạo ở đây.

Mấy người Cửu Long trại nhìn nhau, ánh mắt đều nghiêm trọng. Hắn nhiên Mục Trần phân tích thế cục đó cũng khiến họ bất an không ít. Dù sao, bọn Mang Âm sơn kia họ cũng biết rõ, nếu quả nhiên còn có thêm Liễu vực sau lưng âm thầm tương trợ, thì dã tâm của họ sớm muộn cũng sẽ thực hiện.

Trong hắc đạo Bắc Linh cảnh, hiện tại chỉ có duy nhất Cửu Long trại đủ sức cầm cự với Mang Âm sơn, bọn người kia muốn thống nhất hắc đạo Bắc Linh cảnh, nhất định sẽ ra tay đầu tiên với Cửu Long trại.

Chu Dã cũng nhận thấy biến hóa đó, ánh mắt vui mừng khẽ tán thưởng Mục Trần. Tiểu tử không ngờ có ánh mắt sắc bén như thế, ra tay liền chụp ngay chỗ yếu của Cửu Long trại.

- Ngươi định thế nào?

Lôi Sơn nhíu mày, ngữ khí đã thoải mái hơn hẳn.

- Vốn là Mục vực chúng ta không quan tâm đến chuyện tình của hắc đạo Bắc Linh cảnh, thế nhưng Mang Âm sơn lại chủ động khiêu chiến, Mục vực tự nhiên sẽ không bỏ qua bọn chúng, mà đó cũng là cơ hội cho Cửu Long trại. Nếu hai bên liên thủ, ta chắc thừa sức diệt trừ được Mang Âm sơn. Đến lúc đó, không gian hắc đạo rộng rãi, các vị cứ mặc sức phát triển, Mục vực nhất quyết không làm khó.

Mục Trần không hề do dự nói.

- Nhưng Cửu Long trại chẳng phải sẽ đắc tội Liễu vực sao? Liễu vực chính là đệ nhất vực Bắc Linh cảnh, ủng hộ Mục vực mà đắc tội bọn họ cũng không phải là chuyện sáng suốt.

Lôi Sơn chậm rãi nói.

- Thế nhưng các vị không còn khả năng lựa chọn nữa. Liễu vực có vẻ chướng mắt với các ngươi, trực tiếp liên hệ với Mang Âm sơn. Bây giờ không phải là vấn đề đắc tội hay không đắc tội với Liễu vực kia nữa, mà chắc chắn Liễu vực sẽ phải giúp Mang Âm sơn giải quyết cái gai trong mắt bọn họ.

Mục Trần giang tay, nhẹ nhàng nói. Người ta đang ngày đêm mưu đồ diệt các ngươi, các ngươi lại lo ngại có đắc tội người ta hay không, thực là quá ngu đi.

Lôi Sơn nghiêm mặt, càng lúc càng khó coi, lời của tên nhóc kia quả thật không nể mặt hắn chút nào.

- Hiện tại cơ hội đến trước mặt các vị, nếu Mục vực chúng ta không thể triệt để giải quyết Mang Âm sơn, thì còn có thể rút quân về. Nhưng đến lúc đó, Cửu Long trại sẽ không hay rồi.

Mục Trần cười, ánh mắt dần lạnh lẽo:

- Do vậy, nếu Lôi đại đương gia là người nhìn xa trông rộng, thì còn ngại gì mấy cái quy củ cổ hủ, bắt tay với bọn ta, càn quét Mang Âm sơn! Không những bỏ đi nguy cơ, còn tạo thanh thế và cơ hội lớn cho mình. Lôi đại đương gia, ngài thấy sao?

Mục Trần tinh tế từng bước dẫn dắt Lôi Sơn.

Trong gian nhà chủ trại, không khí trở nên nghiêm trọng hẳn. Lôi Thành, Lôi Âm đều nhìn về gương mặt biến đổi liên tục của Lôi Sơn, quyết định của hắn sẽ là vận mệnh của Cửu Long trại.

Thời gian nặng nề trôi qua từng chút một, tâm tình của Mục Trần theo đ1o cũng khẩn trương lên. Cái gì cần nói cũng đã nói, có thể đả động đến Lôi Sơn hay không, hắn cũng không còn biện pháp khác. Nếu không được, cũng đành phải tính cách khác tấn công Mang Âm sơn.

"Hô!"

Không khí yên tĩnh rốt cuộc bị tiếng thở hắt ra của Lôi Sơn phá vỡ. Hắn ta nhìn qua Mục Trần, ánh mắt lợi hại, khẽ gật đầu.

- Được, Cửu Long trại chúng ta hợp tác với Mục vực, diệt Mang Âm sơn!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Liên Thủ

Trong gian nhà trại chủ, không khí căng thẳng tột độ nhờ một câu nói khẳng đĩnh đó của Lôi Sơn mà hoàn toàn bị phá vỡ. Không chỉ mấy người bên Chu Dã mừng ra mặt, ngay cả Lôi Thành và Lôi Âm cũng thở phào. Bọn họ quả thật cũng phải suy nghĩ đến nhũn não, phân tích lợi hại đủ đường mà không biết nên quyết định ra sao. Hiện tại Lôi Sơn đã quyết định thay cho họ, dĩ nhiên là trong lòng họ bình an hơn.

- Ha ha, Lôi đại đương gia, mong rằng chúng ta sẽ liên kết thống khoái.

Chu Dã ôm quyền kính cẩn trước Lôi Sơn.

Lôi Sơn cũng đứng dậy, nhìn về Mục Trần, cười nói:

- Năm xưa ta và Mục Phong vài lần có duyên gặp mặt, khí độ cao thượng, ta rất khâm phục, không ngờ chẳng những vậy còn dạy dỗ ra nam tử tài giỏi thế này, quả thật hổ phụ vô khuyển tử.

- Lôi đại đương gia quá khen, ta chỉ là thẳng thắn thật thà mà thôi.

Mục Trần cũng thả lỏng thần kinh đang căng như dây đàn, khẽ cười khiêm tốn.

- Ngươi nói rất đúng, Mang Âm Sơn mấy năm nay càng lúc càng lộng hành, không ít lần ỷ thế đè đầu cưỡi cổ Cửu Long trại chúng ta, nhưng dù gì cũng chưa phát sinh quá nhiều sự cố đáng tiếc, nên ta cũng nhường nhịn. Thế nhưng, ta nghĩ bây giờ mà nhịn nữa, e rằng không ngóc đầu lên nổi.

- Nếu Dương Quỷ không muốn buông tha Cửu Long trại, Lôi Sơn ta đây cũng không phải dĩa trái cây cho hắn muốn ăn thì ăn!

Chu Dã gật gật đầu, nói:

- Đội ngũ Mục vực chúng ta sẽ ra ta với Mang Âm Sơn vào ngày mai, nhưng thế lực hắc đạo khác ở Mang Âm sơn mạch, phiền Lôi đại đương gia đánh tiếng một chút, mục tiêu của chúng ta chỉ có Mang Âm Sơn, tuyệt không hội đối mặt với các thế lực khác.

- Yên tâm, mặt mũi Cửu Long trại ta, huynh đệ trên đường cũng phải nể không ít, sẽ không kẻ nào dám động tay động chân.

- Lôi đại đương gia, có câu trảm thảo trừ căn, ngày mai ra tay tuyệt đối không cho Mang Âm Sơn một cơ hội nào, mong Cửu Long trại sẽ toàn lực tương trợ, đoạn tuyệt tất cả hậu họa.

Mục Trần nhẹ giọng nói.

- Hà, tuổi còn nhỏ, không ngờ còn tàn ác hơn cả bọn ta.

Lôi Sơn cười khẽ, ánh mắt kỳ lạ nhìn hắn, tỏ ra thích thú. Thân là người hắc đạo, với khí chất độc địa đó rất thuận mắt.

- Dương Quỷ giết chết một trưởng bối trong nhà ta, cừu này không báo, thì không bằng nữ nhi.

Mục Trần lắc đầu, nói.

- Này, nữ nhi thì sao? Ngươi nhìn nữ nhi không thuận mắt sao?

Hắn vừa hết lời, một tiếng quát phẫn nộ bên cạnh vang lên, nhìn qua thì ra Lôi Âm đang trợn mắt quát tháo.

Mục Trần xấu hổ cười.

- Ha ha, Âm nhi nhà ta cũng không kém hơn nam nhi, Mục Trần ngươi cũng không nên đắc tội nàng, nàng là người hiểu rõ nhất Mang

Âm sơn mạch này, có nàng dẫn các ngươi đi Mang Âm Sơn, sẽ dễ dàng vượt qua phòng tuyến của chúng, đến thẳng hang ổ.

Lôi Sơn cười nói.

Mục Trần hơi ngạc nhiên, chợt quay về phía Lôi Âm ôm quyền, cười nói:

- Do ta nói sai, chuyện lần này phiền Lôi Âm tiểu thư vậy.

- Tuy ta rất ghét bọn người Bắc Linh viện các ngươi, bất quá việc này đối với Cửu Long trại chúng ta cũng rất quan trọng, ta dĩ nhiên phải hỗ trợ. Hơn nữa nghe nói ngươi cũng là Linh Trận sư? Ta cũng muốn xem, hai ta ai lợi hại hơn ai.

Mục Trần cười, Lôi Âm tuy là nữ nhi, nhưng tranh cường háo thắng không yếu hơn nam nhi, khó trách luôn để trong lòng chuyện Bắc Linh viện loại bỏ mình.

- Vậy sáng mai liền đợi tin tốt của Cửu Long trại, chúng ta trở về chỉnh đốn nhân mã, ngày mai tấn công Mang Âm Sơn!

Chu Dã cáo biệt Lôi Sơn, dẫn Mục Trần xoay người rời đi.

Lôi Sơn hai người đi mất, tặc lưỡi.

- Đại đương gia, chúng ta thật sẽ hợp tác với Mục vực đối phó Mang Âm Sơn sao? Chuyện này đồn ra có khiến hắc đạo cho rằng chúng ta không tuân theo quy củ?

Một thành viên cao tầng Cửu Long trại thấp giọng nói.

- Ngươi nghe Mục Trần rồi đấy, nếu còn câu nệ quy củ, e rằng Cửu Long trại sẽ không còn đường để đi, Mang Âm Sơn và Liễu vực âm thầm hợp tác, lòng lang dạ sói, không thể không phòng bị a.

- Dặn dò bên dưới, tất cả chuẩn bị thật tốt, nhiều năm nay vẫn nhường nhịn bọn chúng, thật sự không còn bao nhiêu người nhớ rõ uy phong Cửu Long trại năm xưa là như thế nào...

- Dương Quỷ muốn diệt chúng ta, tiên hạ thủ vi cường, ta diệt hắn trước!

Hôm sau, Hùng thành.

Chu Dã đã sớm chuẩn bị chu đáo, một tiếng quát lệnh, đông đảo người ngựa như nước lũ xông ra khỏi thành thị, sát khí xung thiên hướng về Mang Âm sơn mạch.

Ngay trước khi tiến vào Mang Âm sơn mạch, Mục Trần liền thấy đại đội Cửu Long trại đến tiếp ứng, Lôi Âm dẫn đầu, Lôi Thành và vài hảo thủ Cửu Long trại theo sát bảo hộ.

- Chúng ta theo phía đông đi Mang Âm Sơn, anh em Cửu Long trại đi theo phía tây, tạo thành gọng kìm vây kín cắt hết đường lui của Mang Âm Sơn.

Lôi Âm vừa đến, liền nói rõ kế hoạch với Chu Dã và Mục Trần.

- Vậy phiền toái Lôi Âm tiểu thư.

Mục Trần ôm quyền nói.

- Đi thôi.

Lôi Âm không phải người nói nhiều, vung tay lên, thúc ngựa tiến vào Mang Âm sơn mạch. Ngựa của họ đều bọc vó cẩn thận, đại đội tiến lên cũng không tạo thành âm thanh lớn gì.

Có Lôi Âm quen thuộc địa hình dẫn đường, một đường hành quân cực kỳ dễ dàng, trên đường cũng không xuất hiện thế lực hắc đạo nào ngăn trở, có lẽ đã được Cửu Long trại sớm tuyên cáo.

Chỉ một canh giờ, đội quân đã tiếp cận Mang Âm Sơn, Mục Trần nhìn ngọn núi hiểm trở cao ngất trong mây, mơ hồ cảm giác được một chút sát khí tràn ra. Hẳn nhiên đại bản doanh Mang Âm Sơn cũng không phải nơi tốt lành gì.

- Mang Âm Sơn chỉ có vài đường có thể đi, bất quá hiện tại bọn chúng đã điều binh lực đông đảo canh gác, nếu mạnh mẽ xông qua thương vong ắt không nhỏ, ta sẽ dẫn các ngươi đi đường hiểm yếu trên sơn đạo, ra phía sau tập kích bất ngờ, nhổ hết mấy cứ điểm của bọn chúng, bao vây hang ổ chúng nó.

Lôi Âm chỉ lên Mang Âm Sơn hiểm trở, nói.

Mục Trần và Chu Dã đều gật đầu tán thành.

Lôi Âm vung tay lên, bỏ ngựa phóng vào trong núi, những bóng người lặng lẽ không tạo ra tiếng động nào theo sát phía sau.

Mang Âm Sơn có thế núi dốc đứng, nhưng những người này đều là tinh nhuệ Mục vực, thân thủ không tồi, dễ dàng đuổi kịp Lôi Âm, xuyên qua một đường nhỏ trong vách núi đen, lặng lẽ ẩn vào Mang Âm sơn.

Một nơi nào đó trong Mang Âm Sơn, vài bóng người đang nhìn quanh cảnh giác, một gã nam tử có vẻ là đầu lĩnh, không ngừng quát lên cảnh báo những tên thủ vệ và trinh sát cảnh giới xung quanh.

"Véo véo véo!"

Bất chợt rất nhiều mũi tên từ trong rừng cây rậm rạp không một dấu hiệu báo trước bắn ra nhanh như cắt, một mũi tên chính xác găm vào yết hầu tên đầu lĩnh.

- Địch tập kích!

Tập kích bất thình lình khiến cho binh lính trong cứ điểm hỗn loạn nhốn nháo, còn chưa kịp đánh chuông cảnh báo, rất nhiều bóng đen như tử thần từ trong rừng phóng ra.

Đối mặt địch nhân đột ngột xuất hiện ở hậu phương, cứ điểm phòng ngự hoàn toàn vô dụng, chỉ vào phút trôi qua bên trong đã hoàn toàn bị tiêu diệt.

Hai bóng người lao ra mở cổng cứ điểm, rồi xoay người nhanh chóng biến mất.

Vài cứ điểm tiếp theo cũng xảy ra một chuyện y hệt cùng thời gian đó, chỉ không đến nữa giờ, những cứ điểm mà hắc đạo Mang Âm Sơn đã bày bố trên yếu đạo đều bị nhổ sạch.

Một nơi gần đến đỉnh núi, Mục Trần và mấy người Cửu Long trại yên lặng tập hợp. Lôi Sơn trợn mắt nhìn lên đỉnh núi, mơ hồ nhìn thấy một sơn trại khổng lồ. Đó chính là hang ổ của hắc đạo Mang Âm Sơn.

- Lúc này đánh chiếm các cứ điềm cũng không có mấy cao thủ, xem ra đã co vòi rút vào hang ổ hết rồi. Dương Quỷ cũng thật gian xảo. Chúng ta động thủ thôi, ác chiến sắp bắt đầu rồi.

Lôi Sơn lạnh lùng cất tiếng.

Mục Trần và Chu Dã cùng gật đầu, ánh mắt họ cũng đã tràn ngập sát khí.

Mang Âm sơn trại, hàng rào chắc chắn được xây từ sắt thép, nhìn qua như một sơn thành kiên cố bằng thép. Trên tường thành đông đúc binh lính qua lại tuần tra, ánh mắt lợi hại quét ngang.

- Ầm!

Đột nhiên một luồng linh lực hùng hậu phóng lên, hóa thành một chưởng ấn oanh kích vào cánh cổng thép cứng rắn, hàng rào cũng kịch liệt run lên.

- Địch tập kích!

Không gian yên tĩnh trên đỉnh núi bị xé toang bởi tiếng huyên náo hỗn loạn, vô số những bóng người lóe lên lao tới sơn trại, những tên lính trên hàng rào phóng mắt nhìn ra, đều run rẩy hoảng hốt.

Bên ngoài, người đông nghìn nghịt như thủy triều trào ngược lên núi, vây chặt như nêm, sát khí ngút trời tràn ngập không gian.

- Chết tiệt, tại sao kẻ địch có thể đến đông như vậy mà không ai phát hiện, cứ điểm dưới kia đâu hết rồi?

Một tên nhìn thấy binh lực đông đảo thì hoảng sợ la lên.

- Không cần hoảng, mau đi thông báo cho lão đại.

- Mọi người, cẩn thận!

Chu Dã lạnh lùng nhìn Mang Âm Sơn hỗn loạn, chợt hét to một tiếng như sấm sét vang vọng trời quang:

- Dương Quỷ, lăn ra đây cho ta, giết người Mục vực ắt phải trả giá!

Chu Dã quát lên hùng hồn, tiếng quát quanh quẩn đỉnh núi không tan khiến cho binh lính Mang Âm Sơn biến sắc. Ra là binh lực của Mục vực, không thể ngờ bọn họ có thể tới nhanh như vậy.

- Ha ha, Chu Dã! Lão tử ngồi chờ ngươi lâu đến nhàm chán rồi, Mục vực thì sao? Lão tử sợ ngươi à!

Trong sơn thành Mang Âm sơn, một tiếng cười tràn ngập lệ khí vang lên lấn át tiếng quát của Chu Dã, một bóng người xuất hiện trên không trung nơi hàng rào.

Hào quang tan đi, một nam tử gầy gò xuất hiện, đôi mắt lõm sâu có vẻ rất tàn độc, môi mỏng khẽ nhếch lên, lạnh lùng nhìn Chu Dã.

Mục Trần nhìn người giữa không trung, tên đó hẳn là đệ nhất hắc đạo Bắc Linh cảnh, lão đại Mang Âm Sơn, hung thủ giết hại Trần Hùng,

Dương Quỷ!

Dương Quỷ hung ác nhìn xuống binh đoàn đông đúc đang vây kín sơn thành, không hề hoảng sợ, ngược lại cười lớn hơn, nói:

- Lôi Sơn đâu? Tới cũng tới rồi, núp núp trốn trốn, thật sự không ra gì.

Mục Trần thấy Dương Quỷ không sợ hãi, xem ra đã sớm tính được Mục vực sẽ nhờ cậy Cửu Long trại a.

- Ha ha, Dương Quỷ! Cái mũi chó của ngươi vẫn thính vậy à.

Một tiếng cười to vang lên phía sau binh đoàn, Lôi Sơn chậm rãi phóng lên, hai mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Dương Quỷ.

- Lôi Sơn, dường như mới ăn được vài lá gan hùm thì phải, lão tử còn chưa tìm phiền toái tới các ngươi, đã dám xông tới tận cửa, định tuyên chiến với Mang Âm Sơn của ta sao?

Dương Quỷ dữ tợn cười nói.

- Trước mặt ta cũng bớt giả ma giả quỷ, hôm nay ta không tới, thì ngày mai ngươi cũng tới.

Lôi Sơn bĩu môi.

- Ha ha, xem ra ngươi cũng không ngu lắm a. Bất quá cũng tốt, hôm nay các ngươi tự dâng tới cửa, đỡ phiền ta phải dẫn quân đi.

Tiếng cười sằng sặc của Dương Quỷ càng đậm hơn, nghiêng đầu nhìn hai người Chu Dã, Lôi Sơn:

- Bất quá các ngươi mấy cái tên ngu xuẩn, chẳng lẽ không biết ta dám ra tay với Mục vực, tức là không hề e ngại các ngươi trả thù sao?

Dương Quỷ nhìn về bên trong, bất chợt nói lớn

- Bằng hữu Liễu vực, các vị cũng nên hiện thân đi.

"Véo!"

Hắn vừa nói xong, một cỗ linh lực mạnh mẽ cũng từ trong hàng rào bay lên, xuất hiện bên cạnh Dương Quỷ. Hào quang tan đi, xuất hiện một gương mặt quen thuộc, chính là Liễu vực nhị gia, Liễu Tông!

Liễu Tông cười nhạt nhìn Chu Dã, ánh mắt lạnh lùng cũng liếc sang Mục Trần bên cạnh, khẽ cúi người ôm quyền, hai mắt chuyển sang độc ác, tiếng nói vang vọng truyền khắp đỉnh nủi.

- Chu Dã, Liễu Tông đợi ở đây đã lâu.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Liều Mạng

- Liễu Tông?

Chu Dã và Lôi Sơn nhìn thấy người bên cạnh Dương Quỷ, sắc mặt khẽ biến đổi, trở nên nghiêm trọng hơn. Chuyện hôm nay quả nhiên không dễ dàng.

- Chỗ dựa cho Mang Âm sơn quả nhiên là Liễu vực các ngươi!

Chu Dã đã bắt đầu động sát khí:

- Chúng nó đột kích Mục vực ta, hẳn là chỉ thị của Liễu vực các ngươi?

- Ha ha, chỉ là ta thấy Mục vực gần đây hanh thông thuận lợi, nên muốn chỉnh đốn các ngươi một chút, không ngờ Dương Quỷ huynh xuống tay không nhẹ không nặng, vậy mà cũng giết được vài tên.

Liễu Tông cười nhạt khiêu khích.

Chu Dã hai mắt đã đỏ ngầu, bàn tay nắm chặt vang lên những tiếng rốp rốp.

- Ngươi đã đến đây thì đừng mong trở về, Chu Dã ngươi chính là cánh tay phải của Mục Phong, nếu chết ở đây, sẽ là đả kích lớn cho Mục vực.

Liễu Tông vẫn như chưa hề để ý đến ánh mắt căm thù của Chu Dã, vung tay lên, trên hàng rào truyền ra những tiếng xé gió mạnh mẽ, rất

đông người đã phóng lên hàng rào, dẫn đầu lại là một người quen khác: Liễu vực tam gia, Liễu Minh.

Liễu Tông đã dẫn không ít tinh nhuệ đến Mang Âm Sơn chờ Mục vực.

- Lôi đại đương gia, chuẩn bị động thủ đi!

Chu Dã ngữ khí nặng nề nói, dù cho cục diện có vượt quá dự liệu, nhưng bọn họ cũng không còn biện pháp rút lui, chỉ có thể hợp lực tiêu diệt bọn người Mang Âm Sơn và Liễu vực.

Lôi Sơn hiển nhiên cũng cực kỳ rõ ràng, Liễu vực đã hợp tác với Mang Âm Sơn. Nếu hôm nay không quải quyết hết ở Mang Âm Sơn, thì ngày mai chính là Cửu Long trại .

- Tấn công!

Lôi Sơn mắt lóe hàn quang, vung tay quát lên, sát khí bùng phát.

- Liễu Tông giao cho ta.

Linh lực mạnh mẽ trong cơ thể Chu Dã gào thét trào ra, hai mắt khóa chặt Liễu Tông, kẻ kia có thực lực Thần Phách cảnh trung kỳ, rất mạnh. Ngay cả Chu Dã cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Lôi Sơn gật đầu, hai bên đều có hai cường giả Thần Phách cảnh, bất quá bên kia dường như có ưu thế hơn.

- Liễu Tông, lăn tới đây cho ta!

Chu Dã bước ra, linh lực mạnh mẽ ngưng tụ sau lưng thành một con tê giác khổng lồ màu nâu, trọng lượng cực lớn nện xuống đất, lan ra.

- Chu Dã, ngươi nghĩ mình đủ sức là đối thủ của ta sao?

Liễu Tông cười lạnh, linh lực hùng hồn cũng ngưng tự thành một con bò cạp xanh biếc, cái đuôi lóe ra một mũi tiêm độc màu lục, tản mát mùi

tanh.

"Đùng!"

Chu Dã không thèm để ý, tê giác khổng lồ ầm ầm lao tới, đất núi như run rẩy rúng động, trọng lượng đáng sợ của nó thật kinh người.

Liễu Tông hừ một tiếng, nhanh chóng lao ra, vung tay lên. Cái đuôi xanh biếc nhọn hoắt bao trùm lục quang hung hăng đâm vào Chu Dã đang lao tới.

Hai luồng linh lực hùng hồn ngạnh chiến, khí lãng như cuồng phong thét gào, chấn cho cây cối trên núi cũng lắc lư sắp đổ.

- Sát!

Lôi Sơn thấy Chu Dã đã ra tay, liền quát lên tấn công, linh lực ngưng tụ thành một giáp thú hoàng kim, nhìn như chuột phủ kín vải vàng chói mắt như một bộ giáp vàng.

Mục Trần nhìn qua bên kia, nhận biết ngay cự thú của Lôi Sơn là gì. Kim Giáp Xuyên Sơn thú, địa bảng Vạn Thú Lục xếp hạng 168, có khả năng đào xuyên một ngọn núi.

- Ha ha, Lôi Sơn! Nhiều năm không giao thủ, để xem ngươi tiến bộ ra sao.

Dương Quỷ nhìn thấy, cười to. Linh lực hùng hồn bắt đầu khởi động, cự khuyển màu bạc với một hoa văn trăng tròn trên đầu xuất hiện sau lưng hắn.

Ngân Nguyệt Khuyển, địa bảng Vạn Thú Lục xếp hạng 177, khứu giác cực kỳ bén nhạy, phạm vi trăm dặm không gì thoát khỏi.

Lôi Sơn và Dương Quỷ cũng lao vao nhau va chạm chiến đấu, thủ đoạn tấn công đều hiểm ác tàn nhẫn, linh lực xung kích khiến cho đá núi nứt vỡ, ầm ầm bạo liệt.

- Sát!

Đầu lĩnh đội ngũ hai bên đã ra tay, dĩ nhiên lính tráng cấp dưới không phải lăn tăn gì nữa, đều đỏ mắt rống lên, biển người như thủy triều áp sát vào nhau, tràn lên tấn công sơn trại.

"Rầm rầm rầm!"

Linh lực cuồng bạo trên đỉnh núi không ngừng bùng phát, đủ màu đủ sắc cực kỳ huyễn lệ, nhưng cũng đủ đẫm máu và dày đặc sát khí.

Mục Trần cũng lọt vào dòng người, thân pháp quỷ mị, song chỉ như kim thương. Một lần chỉ phong đâm tới là có một dấu máu văng ra cùng với một tiếng thét thảm thiết.

Linh Ảnh Bộ và Linh Hoàng Chỉ thúc giục lên cao, Mục Trần góp lực sát thương cực mạnh cho đội quân.

- Tiểu súc sinh, ngươi muốn chết!

Trong khi Mục Trần đang đâm chém lung tung không ai cản được, một tiếng thét to vang tới, quyền phong kinh khủng cũng đi theo tiếng quát, mặt đất cũng nứt ra dưới sự ảnh hưởng của quyền phong đó.

- Liễu Minh?

Mục Trần liếc mắt liền thấy cái bóng ập tới, cười lạnh ra tiếng. Khi còn ở Bắc Linh Nguyên, tên Liễu Minh này còn có thể khó dễ hắn, nhưng hiện tại thì chưa biết ai chết đâu.

Đối mặt Liễu Minh sắc bén tấn công, Mục Trần không né tránh, tung ra một quyền, hai đạo hắc ấn xuất hiện ngoài nắm đấm, bộc phá kình phong bá đạo.

"Uỳnh!"

Hai đấm đối chiến, khí lãng cuồn cuộn, lan tới mười mấy người chung quanh, chấn bọn họ hộc máu văng ngược ra.

Khí lãng khuếch tán, Mục Trần run rẩy lui mấy bước, Liễu Minh phóng tới như bay cũng lăng không quay cuồng trở về, khuôn mặt cực lạnh.

- Tiểu súc sinh, quả nhiên biến hóa lợi hại!

Liễu Minh nghiến răng nghiến lợi gào lên, ngày trước Mục Trần căn bản không được hắn xem trong mắt, không ngờ hiện tại thực lực đã không dưới bản thân.

- Do ngươi hơi bị phế vật quá thôi.

Mục Trần cười lạnh châm chọc.

- Vậy tam gia ta hôm nay sẽ xé xác ngươi ra!

Liễu Minh giận dữ cười gằn, linh lực trong người thúc giục đến mức tận cùng, như tia chớp xẹt tới Mục Trần, trảo phong tàn nhẫn vồ qua.

Mục Trần nhanh chóng vận dụng Linh Ảnh Bộ quỷ mị lui sau, tay vung lên, không khí dao đạo tạo ra một cái linh trận nho nhỏ, vô số luồng linh lực như sợi chỉ trói gô thân thể Liễu Minh.

Năng lực linh trận hiện tại của hắn, chỉ cần phẩy tay là ngay lập tức có thể tạo ra tiểu linh trận dễ dàng.

"Pặc pặc"

Bất quá tiểu linh trận này chẳng có mấy khả năng ngăn trở, chỉ có thể câu giờ một chút xíu. Liễu Minh bùng phát linh lực, trực tiếp phá nát trói buộc, châm chọc:

- Ai cũng nói ngươi còn là Linh Trận sư, sao chỉ có mấy thứ vặt vãnh thế này?

- Vậy ta chuẩn bị cho ngươi một cái to hơn!

Mục Trần ánh mắt lạnh băng, trên hai bàn tay, mười mấy linh ấn nho nhỏ nhanh chóng hiện ra.

- Hừ.

Liễu Minh nhìn thấy bất giác rùng mình, không dám coi thường, thân hình như điện phóng tới. Linh Trận sư tuy rằng khi thi triển linh trận sẽ có uy lực rất mạnh, nhưng cần thời gian chuẩn bị không ngắn, áp sát quấy rối, họ sẽ không có khả năng hình thành linh trận, càng khó có sức phản kháng.

"bộp bộp...."

Bất quá Mục Trần kinh nghiệm chiến đấu phong phú, biết rõ ý nghĩ của hắn, lúc này thôi động Linh Ảnh Bộ đến cực hạn, huyễn hóa ra đông đảo tàn ảnh, khiến cho Liễu Minh không cách nào chụp được mình.

- Tiểu tử, chỉ biết trốn thôi sao?

Liễu Minh giận dữ, thân pháp Mục Trần quá mức phiêu dật, hiển nhiên đã tu luyện linh quyết thân pháp bất phàm, khiến cho hắn dùng hết toàn lực cũng không thể bắt được Mục Trần.

"Kịch."

Ngay khi hắn vừa quát, Mục Trần đột ngột dừng lại, nhưng Liễu Minh còn chưa kịp mừng rỡ thì sắc mặt đã đại biến khi thấy không khí sau lưng Mục Trần kịch liệt thổi quét, linh trận rực lửa cự đại chậm rãi xuất hiện, theo đó là cỗ linh lực cuồng bạo gào thét trào ra.

- Đáng chết, tốc độ hình thành linh trận của hắn sao nhanh vậy?

Liễu Minh run rẩy, không phải hắn chưa từng giao thủ với Linh Trận sư, nhưng bố trí linh trận uy lực cường đại với tốc độ kinh khủng như thế thì lần đầu tiên hắn thấy qua.

- Hổ Viêm Phệ Linh trận!

Mục Trần chẳng hề cho hắn nhiều thời gian để rung động lo lắng, ngay lực tức đổi thủ ấn, linh lực đỏ rực phát ra một tiếng hổ gầm kinh thiên, một con Viêm Hổ cự đạo mang theo linh lực cuồng bạo nóng cháy chui ra, trực tiếp vồ tới vị trí của Liễu Minh.

- U Minh Quỷ thủ!

Cảm nhận công kích của Viêm Hổ cuồng bạo, Liễu Minh cũng không dám chậm trễ vội vàng đem hết thảy linh lực trong người đều thúc giục lên, quát một tiếng, linh lực cuồn cuộn hình thành một cự chưởng hắc ám đối kháng với Viêm Hổ.

"Bành!"

Hai luồng linh lực cường hãn đối nhau, chấn cho đá vụn dưới đất hóa thành yên phấn.

"Vù!"

Liễu Minh vừa kiệt lực ra tay chống chọi Viêm Hổ, chợt nghe một tiếng gió, một bóng người như quỷ mị xuất hiện, song chỉ vươn ra, ngón tay lóe kim quang chói lóa, không chút nương tay đâm tới cổ họng.

Thế công quá bất ngờ khiến hắn không kịp phòng bị, lật tay về giơ chưởng đánh ra.

"Xoẹt!"

Kim quang như mũi thương bén nhọn đâm vào lòng bàn tay Liễu Minh, xuyên thủng, khiến cho máu tươi trong tay hắn bắn ra tung tóe.

- Arrrrrr!

Một tiếng thét thảm thương từ trong miệng Liễu Minh vang ra, chật vật bay ngược ra ngoài, cầm lấy bàn tay đầy máu, sắc mặt hoảng hốt.

Mục Trần lạnh lùng nhìn Liễu Minh, không cho hắn thời gian khôi phục, tiếp tục truy kích.

- Ngăn hắn lại!

Liễu Minh hoảng sợ, vội quát lên.

Lính tráng Liễu vực xung quanh nghe thấy, vội lao tới cứu chủ tử, tấn công Mục Trần, bất quá nhanh chóng bị người của Mục vực ngăn lại.

Người đông hỗn loạn, Mục Trần thoáng nhìn Liễu Minh chật vật bỏ chạy cũng không có tâm tư truy kích, cũng lui về giữa đám người Mục vực và Cửu Long trại, cau mày nhìn hai vòng chiến bên kia.

Lôi Sơn và Dương Quỷ đều là cường giả Thần Phách cảnh sơ kỳ, giao thủ bất phân thắng bại. Nhưng Liễu Tông có thực lực Thần Phách cảnh trung kỳ, còn cao hơn Chu Dã một đường, cứ thế kéo dài hắn nhiên sẽ bất lợi.

Mà một khi Chu Dã thua, sẽ tạo thành phản ứng dây chuyền lan tới Lôi Sơn, nếu hai cường giả Thần Phách cảnh đều bại, dù cho bên họ có binh lực áp đảo cũng khó chiếm thượng phong, đừng nói là muốn làm nên chuyện gì.

Do đó phải nhanh chóng có biện pháp đánh bại một cường giả Thần Phách cảnh của đối phương.

Mục Trần nheo mắt, nghiêng đầu nói với Lôi Âm bên cạnh:

- Có thể bảo vệ ta một chút?

- Ngươi muốn làm gì?

Lôi Âm cũng không còn quá kiêu ngạo với hắn, lúc nãy hắn ra tay dùng linh trận đối phó Liễu Minh, tốc độ bố trí linh trận đó nàng hoàn toàn không cách nào sánh kịp.

- Ta phải giúp cha ngươi trước tiên giết chết Dương Quỷ.

Mục Trần trầm giọng nói.

Lôi Âm cả kinh, ánh mắt cổ quái nhìn Mục Trần, nói:

- Bọn họ đều là cường giả Thần Phách cảnh, muốn đối phó bọn họ ít ra cũng phải là linh trận cấp 2, ngươi.... bất quá chỉ mới là Linh Trận sư cấp 1?

- Thử một chút thôi.

Mục Trần hít vào một hơi, bàn tay nắm lại, một khỏa Ngọc Linh quả xuất hiện trong tay, đó là quả cuối cùng của hắn, với lượng linh lực trong khí hải hiện tại muốn ngưng tụ 20 đạo linh ấn, còn cần một chút ngoại lực.

Hắn không chút do dự nhét Ngọc Linh quả vào miệng. Lôi Âm kinh ngạc khi thấy hắn vừa khép mắt lại, linh ấn nhanh chóng xuất hiện trong bàn tay Mục Trần.

Mà số lượng, đã đạt tới 20 linh ấn!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Cửu Thiên Lôi Trận

- Hai mươi linh ấn?

Lôi Âm chấn động xiểng liểng nhìn vào 20 linh ấn do Mục Trần ngưng tụ ra trên đầu ngón tay, đôi mắt mông lung phức tạp. Số lượng linh trận thế này, ắt hẳn phải là Linh Trận sư cấp 1 đỉnh phong. Bản thân nàng tự phụ thiên phú học tập linh trận cực kỳ cường hãn, nhưng so với Mục Trần, chỉ như cây con với đại thụ.

Mục Trần cũng không mấy để ý đến Lôi Âm, tâm tình đã hoàn toàn chăm chú vào linh trận, cẩn thận ngưng tụ và ổn định 20 linh ấn. Búng tay một cái, 20 linh ấn liền dung nhập vào không khí.

"Rẹt rẹt."

Linh ấn tan vào không trung, những tia sáng linh lực bạo bắn, vẽ nên một cái trận đồ phức tạp sáng rực không trung trước mặt hắn, Mục Trần lại lần nữa tiến vào trạng thái Tâm Trận, điều khiển những tia sáng linh lực đan xen vào nhau rất phức tạp.

Hắn đang bố trí, chính là trận đồ mạnh nhất vừa được Ôn Linh cấp cho vài ngày trước, uy lực có thể sánh với linh trận cấp 2: Cửu Thiên Lôi trận. Nhờ vào trạng thái Tâm Trận hỗ trợ, bố trí linh trận này vẫn chỉ có thể miễn cưỡng. Nhưng tình huống cấp bách, hắn cũng không có tâm lo quá nhiều chuyện khác nữa. Bất kể có thành hay không, cũng phải ra tay thử.

Mục Trần ổn định tâm tình, hay bàn tay không ngừng biến đổi, mười ngón tay như bướm hoa đan xen, tạo thành những quỹ đạo huyền ảo, trên

trán đã ướt đẫm mồ hôi.

Lôi Âm nhìn bộ dáng của Mục Trần, ánh mắt càng thêm nghiêm trọng. Xem ra hắn cũng không thành thạo lắm khi tổ chức ra cái linh trận này. Bây giờ việc cần làm quan trọng nhất là bảo vệ hắn tuyệt đối không bị quấy nhiễu trước khi linh trận hoàn thành. Nếu để linh trận phản phệ, sẽ tạo thành tổn thương nghiêm trọng.

Trên đỉnh núi, lính tráng hai bên đều liều chết xung phong, linh lực bùng nổ loạn xạ, tiếng chém giết vang vọng truyền đi rất xa.

Thời gian trôi qua, Mục Trần càng lúc càng đổ mồ hôi nhiều hơn, khuôn mặt tuấn tú càng thêm nghiêm trọng, nhưng khiến Lôi Âm càng lúc càng an tâm hơn khi dao động kỳ lạ trước đó không có dấu hiệu hỗn loạn mà càng thêm hùng hậu.

"rẹt rẹt"

Trước mặt Mục Trần đột nhiên có gió cuốn dữ dội, không khí như sôi lên, ngân quang rực rỡ bắt đầu xuất hiện.

Ngân quang chậm rãi ngưng tụ, loáng thoáng hình thành một quang trận ước chừng hơn 10 trượng. Trong quang trận đó, lôi điện xẹt tới xẹt lui, tiếng nổ trầm trầm vang lên.

Bất ngờ xuất hiện trận pháp với dao động linh lực cường hãn cũng khiến mọi người kinh hoảng, ánh mắt không tự chủ nhìn qua nơi phát ra sự nguy hiểm, phát hiện linh trận phức tạp màu bạc nọ.

- Linh lực mạnh quá!

Lính tráng hai bên nhìn vào lôi điện tán phát, cảm nhận linh lực mênh mông đang chuyển động, gương mặt hoảng sợ. Linh lực cường độ này dường như có khả năng tổn thương một cường giả Thần Phách cảnh !

- Ngăn hắn lại, hắn đang bố trí linh trận!

Liễu Minh đã lui về phe mình, nhìn thấy liền hoảng hốt quát lên.

Linh lực dao động mạnh mẽ bực này, hiển nhiên Mục Trần đang bố trí một linh trận rất lợi hại, nếu hắn mà thành công, cường giả Thần Phách cảnh phe ta sẽ phải đối diện uy hiếp dữ dội.

Tinh anh Liễu vực nghe tiếng quát của Liễu Minh liền liều mạng bỏ qua địch thủ mà lao thẳng tới Mục Trần, bất quá chung quanh hắn hiện tại đang có rất nhiều người của Mục vực và Cửu Long trại bảo vệ, khiế bọn họ xông lên được một chút thì không thể lọt vào thêm nữa.

- Grừ!

Liễu Minh thấy thế, giận dữ gầm lên, thân hình nhanh chóng phóng ra, linh lực vừa hồi phục liền thúc giục hết cỡ, thế như chẻ tre xé tan phòng tuyến bảo vệ. Hiện tại cao thủ đều kềm hãm lẫn nhau, những người bảo vệ Mục Trần không phải đối thủ của hắn, muốn ngăn cản hắn cũng không dễ dàng chút nào.

- Dừng lại cho ta!

Lôi Âm nhìn thấy Liễu Minh đang thẳng tiến lao tới, mày liễu trừng lên, bàn tay nhỏ nhắn ngưng tụ ra linh ấn, bất chợt chém ra. Không khí dao động kịch liệt trước mặt, hóa thành một linh trận màu lam tỏa hàn khí lạnh lẽo.

- Băng Xà trận!

Linh trận màu băng lam phát tán hàn khí bức người, vài con băng mãng to lớn đột nhiên lao tới quấn lấy Liễu Minh.

- Lại là Linh Trận sư?

Liễu Minh nhìn thấy cảnh tượng đó thì thêm biến sắc, bất quá hắn nhanh chóng nhận ra cô gái Linh trận sư này bố trí ra linh trận không được mạnh mẽ như Mục Trần.

Nhận thấy năng lực đối phương, Liễu Minh lạnh lùng nắm chặt tay, tung ra một đấm đầy uy lực, quyền phong thét gào trực tiếp chấn nát băng mãng thành vụn băng.

Lôi Âm sắc mặt tái mét, cắn răng thúc giục linh lực trong người tiếp tục điều khiển linh trận tấn công hòng ngăn cản Liễu Minh tiếp cận.

"Bang bang bang!"

Bị nàng ngăn cản, Liễu Minh bị chậm đi nhiều, nhưng vẫn một đường băng băng tiến tới, chỉ vài phút đã cách Lôi Âm còn có mất trượng.

- Xú nha đầu, chết đi cho ta!

Liễu Minh sát khí bạo tăng, trảo phong như điện, kình phong sắc bén không chút lưu tình vồ tới định chộp vào cái cổ trắng ngần của Lôi Âm, nhất quyết ra tay tàn động hủy đi đóa hoa nhỏ.

Lôi Âm nhìn chằm chặp vào khuôn mặt dữ tợn của Liễu Minh đang hung ác lao tới, nét mặt tái mét nhưng vẫn kiên cường thà chết không lui, vận chuyển linh lực trong người liều mạng với hắn.

- Chết!

Liễu Minh thấy Lôi Âm muốn liều mạng, nhe răng cười. Nếu để nàng có khoảng cách thi triển linh trận mạnh hơn, còn có thể tạo thành trở ngại đáng lo với hắn, nhưng nếu cận chiến áp sát, trong ba chiêu chắc chắn sẽ lấy mạng được nàng!

Bất quá ngay khi Liễu Minh ra tay sát thủ, phía sau Lôi Âm đột ngột ngân quang rực rỡ bùng nổ, tiếng sấn rền vang động cùng với linh lực cuồng bạo dao động, hóa thành lôi điện xẹt ra, thẳng mặt Liễu Minh bạo dũng lao tới.

Thình lình có lôi điện tấn công khiến Liễu Minh sắc mặt đại biến, vội vàng điều động linh lực tạo thành một màn hào quang phòng ngự trước người.

"Đùng!"

Không một giây do dự, tia sét hung hãn đánh vào ngực hắn, lôi đình cuồng bạo bùng nổ, khiến cho Liễu Minh bắn ngược cả người hơn cả trăm mét, va vào binh sĩ bên kia, lăn lóc trên đất, nên lên một khối đá to mới dừng lại được.

- Hự...!

Một búng máu hộc ra, thân thể cháy đen, hắn hoảng sợ ngẩng đầu nhìn lại, sau lưng Lôi Âm là Mục Trần đang đứng đó, khoảng không trên đầu có một quang trận hơn mười trượng đang chậm rãi tản mát lôi đình, tràn ngập linh lực cực kỳ cuồng bạo.

- Đáng chết! Linh trận kia sao lại có uy lực mạnh như thế?

Liễu Minh vô cùng sợ hãi, uy lực tia lôi điện trực tiếp đánh vào người khiến hắn trọng thương, chẳng kém một kích mạnh mẽ của cường giả Thần Phách cảnh là bao.

Lính tráng bên kia vì cảnh tượng Liễu Minh bị đánh bật ra cũng kinh ngạc mà càng thêm kiêng dè, cường giả Linh Luân cảnh hậu kỳ đỉnh phong như hắn còn không chịu nổi công kích của linh trận đó, thì bọn họ làm sao dám xông lên?

Mục Trần lạnh lẽo nhìn Liễu Minh trọng thương nằm xa xa, chẳng hề đoái hoài đến hắn, chuyển hướng nhìn qua Lôi Âm đang hồi hộp chết đi sống lại hỏi thăm

- Ngươi không sao chứ?

Lôi Âm lắc đầu:

- Đa tạ.

Còn may Mục Trần ngay thời khắc mấu chốt ra tay, nếu không nàng đã trở thành cô hồn dã quỹ dưới trảo phong của Liễu Minh.

- Đừng nói vậy, ta còn phải đa tạ cô nương hộ pháp cho ta bố trí linh trận kia.

Mục Trần khẽ cười, rồi nhìn qua vòng chiến của Lôi Sơn và Dương Quỷ trên không trung, ấn pháp trong tay nhanh chóng biến đổi. Lôi trận chậm rãi vận chuyển, lôi điện như bầy rắn bạc hung tợn điên cuồng lóe ra.

Giữa không trung, Lôi Sơn và Dương Quỷ đang kịch chiến đột ngột cảm thấy uy hiếp khiến cả người lạnh toát, hai mắt vội vàng quét qua, tròng mắt sợ hãi co lại, gương mặt kinh hoàng trước sự cuồng bạo của lôi trận

- Linh trận thật lợi hại.

Lôi Sơn cũng phát hiện, sợ hãi bất giác thốt lên.

- Cửu Thiên Lôi trận!

Mục Trần lạnh lùng chăm chú tập trung vào Dương Quỷ, thủ ấn biến đổi quát lớn như sấm rền.

"Ầm!"

Mục Trần quát lên, lôi trận hoàn toàn vận chuyển đến cực hạn, tiếng sấm rền ầm ầm giữa trời quang quanh quẩn trên không trung. Bất chợt trận pháp kia túa ra hơi mười tia điện như lôi long gào thét uốn lượn lao tới, chớp mắt đã oanh kích đến Dương Quỷ.

- Chết tiệt!

Dương Quỷ nhìn thấp lôi điện phóng tới gần, sắc mặt kịch biến, linh lực cuồng bạo tràn ngập kia khiến hắn hết hồn.

"Ào ào!"

Linh lực mạnh mẽ trong người được Dương Quỷ thúc giục trào ra không giữ lại chút nào, đánh ra một chưởng cực kỳ uy lực:

- Hắc Quỷ Chưởng Ấn!

Linh lực cuồn cuộn hóa thành một chưởng ấn mang theo uy lực hùng hậu mạnh mẽ tấn công vào lôi điện chớp giật đánh qua.

"Đùng!"

Linh lự cuồng bạo trùng kích thổi vào không trung. Chỉ trong chốc lát, những tia sáng tóe ra sáng rực chói mắt khiến không ít kẻ không chịu nổi phải nhắm mắt lại.

- Hự!

Dương Quỷ run rẩy, yết hầu không kềm chế nổi hộc máu, thân hình lảo đảo lui mười mấy bước. Nhìn tia máu trên khóe miệng hắn, dĩ nhiên cơ thể đã phải chịu chấn động linh lực không nhỏ, đã xuất hiện thương thế trong người.

- Dương Quỷ, chết đi!

Dương Quỷ bị thương lui gấp, một tiếng quát tràn ngập sát khí vang lên từ sau lưng, hắn vội vã xoay người hoảng hốt khi thấy Lôi Sơn cũng không khác tia điện kia xẹt tới, thân thể bọc trong kim quang. Kim Giáp Xuyên Sơn thú hợp nhất với hắn, toát ra một công kích bén nhọn không htể hình dung mạnh mẽ xuyên qua ngực hắn.

Dương Quỷ đột nhiên khựng người lại, gian nan cúi đầu nhìn xuống, một cái lỗ to xuất hiện trên ngực chừng hai xích, máu tươi cuồn cuộn đổ ra.

Cả đỉnh núi như trầm lặng trước một công kích tất sát kia, lính lác của Mang Âm sơn kinh hãi tột độ, hoảng hốt lui bước.

Mục Trần nhìn thấy cảnh tượng đó, thở phào trút được gánh nặng, đặt mông ngồi xuống đất thở hổn hển. Dương Quỷ đã chết, chiến cuộc hôm nay Mang Âm sơn và Liễu vực, đã định phải bại!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Quyển Trục Màu Đen

Trên đỉnh núi, chiến trường hỗn loạn đột nhiên tĩnh mịch, đặc biệt là lính tráng phe Mang Âm sơn, cả bọn ngây dại nhìn chằm chằm thân ảnh từ không trung rụng xuống như sung, khí tức biến mất, Dương Quỷ đã đi theo quỷ. Lão đại của họ đã bị giết!

Đó là cường giả Thần Phách cảnh a, sao lại chết một cách chóng vánh khi chiến cuộc còn đang sôi nổi thế này?

- Người của Mang Âm sơn mau buông vũ khí, nếu còn dám chống cự đừng trách Cửu Long trại ta hôm nay huyết tẩy sơn phong!

Lôi Sơn đáp lên một cành đại thụ, mắt hổ quét ngang đám người đang hoảng sợ của Mang Âm sơn, quát lên đe dọa, sát khí nồng nặc tản mát.

- Sát!

Cửu Long trại ngược lại sĩ khí đại tăng, gầm lên khí thế, phá tan trận tuyến của Mang Âm sơn, khiến cho binh đoàn tan rã, không còn cách nào chống đỡ.

Mục Trần nhìn Mang Âm sơn tan tác, cũng thở ra thoải mái, vận chuyển Đại Phù Đồ quyết để hấp thu linh khí khôi phục thực lực. Lúc nãy Lôi Sơn ra tay thật sự cực kỳ quyết đoán, Dương Quỷ chỉ vừa mới thoáng phân thần chống đỡ tập kích bị thương, đã phải chịu một kích sát thủ không do dự, chết ngay tại chỗ.

"Uỳnh!"

Giữa không trung, nơi Chu Dã và Liễu Tông giao chiến, linh lực cuồng bạo nổ vang, Chu Dã lui hơn mười bước, Liễu Tông chỉ bước ngược hai lần, nhưng sắc mặt hắn lại khó coi hơn nhiều. Dương Quỷ đã chỉ còn là một cái xác lạnh cứng.

- Phế vật!

Liễu Tông kinh hãi, nghiến răng chửi rủa, Dương Quỷ chết chính là chôn vùi theo cả cục diện thượng phong vất vả mới chiếm được của cả hai. Nghịch đảo tình hình.

- Ha ha, Liễu Tông, xem ra hôm nay ngươi không được như ý rồi!

Chu Dã cũng nhận thấy cái chết của tên kia, cười nhạo Liễu Tông. Dương Quỷ vừa chết, bên phía họ sĩ khí tăng cao, Lôi Sơn đã rảnh tay lúc nào cũng có thể qua bên này tham chiến, liên thủ đối phó Liễu Tông. Đối diện hai cường giả Thần Phách cảnh sơ kỳ thì ngay cả Liễu Tông Thần Phách cảnh trung kỳ cũng khó kiếm được cái gì tốt.

Liễu Tông âm tình bất định, nhìn quân lính Mang Âm sơn nhanh chóng tan rã, oán hận cắng răng, hậm hực nhìn Chu Dã, bật chợt lắc mình xuất hiện bên cạnh Liễu Minh đang trọng thương cháy đen thui do lôi trận cường hãn của Mục Trần oanh kích, giơ tay chụp cổ áo hắn không do dự bay nhanh như điện hướng ra ngoài Mang Âm sơn bỏ chạy.

- Lui!

Lính lác Liễu vực nhìn thấy hai chủ tử bỏ trốn, đầu lĩnh liền hét to, tìm cách thoát khỏi vòng chiến, nhanh chóng bỏ trốn.

Mất đi Liễu vực, binh lực Mang Âm đại giảm, sĩ khí biến mất, sơn trại nhanh chóng bị chiếm đóng, số người còn lại cũng bắt đầu buông vũ khí quy hàng.

Mục Trần nhìn bốn phía ngó xem đám người Mang Âm sơn tan tác chạy trốn, từ hôm nay trở đi, hắc đạo Bắc Linh cảnh đã không còn cái

thế lực mang tên Mang Âm sơn.

- Ha ha, Mục Trần thật sự lợi hại, tuổi trẻ đã có thế bố trí linh trận cường hãn như thế.

Lôi Sơn cười lớn đáp xuống cạnh Mục Trần, bàn tay to bè rắn chắc mạnh mẽ nện vào lưng hắn, phát ra một tiếng "bình" khiến cho Mục Trần nhăn nhó đau khổ, phổi muốn bể cả ra.

Lôi Sơn hắn nhiên vui mừng thích thú. Bao năm nay đối đầu Dương Quỷ luôn bị tên kia áp chế, không ngờ hôm nay một kích liền có thể sát bại, dù cho phần nhiều có linh trận của Mục Trần tương trợ, nhưng giết được kẻ địch không đội trời chung thì rất thống khoái a.

Chu Dã cũng hạ xuống bên người, vui vẻ nhìn Mục Trần, đem tên nhóc này đi theo quả nhiên là sáng suốt a.

- Lôi đại đương gia, Mang Âm sơn nên xử lý ra sao ta sẽ không nhúng tay vào.

Chu Dã nhìn mấy tên lính lác đầu hàng của Mang Âm sơn, sảng khoái cười nói vời Lôi Sơn.

- Được

Lôi Sơn gật đầu, hắc đạo gầy dựng thế lực cần nhất là nhân thủ, Mục vực không muốn thu nhận những kẻ này, nhưng hắn thì không chê.

- Mang Âm sơn chính là thế lực hắc đạo đệ nhất Bắc Linh cảnh, ta nghĩ bảo khố tàng trữ không ít của báu, người chúng ta đã thu, vậy bảo tàng thì nhường các vị đi.

Lôi Sơn cười nói, hắn cũng không muốn chia chác như thế, nhưng Mang Âm sơn bị diệt, giải quyết mối họa bấy lâu nay lại có thể kết giao với Mục vực, bỏ ra chút vốn cũng đáng.

Chu Dã cười không cự tuyệt, nhưng cũng không tham, chỉ nói:

- Đều tự chọn một nửa đi, chuyện hôm nay Cửu Long trại cũng tổn thất không nhỏ, sau này chúng ta còn nhiều cơ hội hợp tác.

- Vậy đa tạ Chu huynh.

Lôi Sơn cũng không già mồm cãi láo, ôm quyền cười nói. Hiện tại đã đắc tội Liễu vực, tránh bọn họ trả thù dĩ nhiên phải nhờ vào quan hệ với Mục vực.

Hai bên có hiệp nghị, Lôi Sơn phất tay gọi lính lác lôi một người đến, tên kia khá gầy, hai mắt láo liên giả dối, nhưng lúc này trông có vẻ khá thảm hại.

- Hắn là nhị gia của Mang Âm sơn Lâm Hậu, coi như là nhân vật hàng đầu.

Lôi Sơn cười gằn chỉ chỉ Lâm Hậu nói cho Chu Dã nghe:

- Dẫn bọn ta đi xem kho tàng đi, nếu thấy ngươi còn có ích thì con giữ mạng, nếu vô ích thì bọn ta chẳng ngại gì đâu.

Lâm Hậu run rẩy hiểu rõ sát khí trong lời nói Lôi Sơn mười phần hết chín là thật, vội vàng cười lấy lòng:

- Lôi đại đương gia yên tâm, ta hiểu rõ Mang Âm sơn như lòng bàn tay, đồ đạc kho tàng cất chỗ nào ta đều biết.

- Vậy còn không mau dẫn đường?

Lôi Sơn quát mắng.

- Dạ dạ, xin theo ta.

Lâm Hậu vội vàng gật đầu, chật vật chạy trước dẫn đường.

- Mấy cái loại cỏ rêu bám tường này không nên để lại Cửu Long trại.

Chu Dã nhìn Lâm Hậu mà cười nhạt

- Chu huynh yên tâm, ta ắt biết cách dùng người.

Lôi Sơn cười đáp lại, là đại đương gia của thế lực hắc đạo hàng đầu, hắn cũng không phải tay non kém. Những kẻ thua trận liền phản bội chủ nhân, đương nhiên không nên để bên cạnh.

Chu Dã nghe vậy cũng sẽ không nói thêm nữa, cùng Mục Trần nhanh chóng bước theo.

Mang Âm sơn trại tương đối lớn, phòng ốc rất nhiều, Lâm Hậu dẫn mọi người đi qua đi lại nhiều sảnh đường, cuối đến một khu vực sâu nhất của trại, ở đó có một phủ viện khổng lồ.

Lâm Hậu bước vào thư phòng thì dừng lại, tìm tòi sờ soạng trên vách tường một hồi, bất chợt cạnh đó vạch tường vang lên tiếng đất đá di động rồi chầm chậm mở ra một cái động khẩu. Lâm Hậu cười cười lấy lòng nhìn Lôi Sơn

- Các vị, nơi này chính là bảo khố của Dương Quỷ khi còn sống đã tàng trữ, ta ngẫu nhiên phát hiện ra....

- Ngươi vào trước.

Lôi Sơn thản nhiên nói, hiển nhiên không quá tin cậy hắn.

Lâm Hậu lúng túng cười, quay người đi vào. Lôi Sơn, Chu Dã, Mục Trần nhìn thấy hắn vô sự mới nhanh chân đuổi theo.

Sau vách tường là một gian mật thất, trong đó cũng có vài ánh đuốc sáng. Mật thất không quá to, nhưng kho tàng hoa mắt, linh tệ chất đống như núi, ước lượng sơ sơ cũng hơn 100v, bên cạnh là một khu vực sắp xếp ngăn nắp hơn, có không ít ngọc giản linh quyết mà Dương Quỷ tích cóp nhiều năm.

Mục Trần nhìn thấy khá hứng thú, lững thững tiến tới cầm lên vài thẻ linh quyết lướt nhìn qua, bất quá hắn nhanh chóng thất vọng trề môi.

Mấy linh quyết này cũng không phải là cao cấp lắm, cầm hết cả một đống cũng chỉ tìm được một quyển linh cấp.

Mục Trần tùy tiện nhìn qua đám linh quyết không mấy hứng thú này, đi sâu hơn vào bên trong. Ở đó có vài hộp ngọc tinh xảo, hắn liền chụp lấy nhẹ nhàng mở ra. Một khỏa Huyết Sâm to chừng bàn tay đập vào mắt, linh lực tinh khiết đậm đà cùng mùi sâm xộc thẳng vào mũi.

- Cửu Tu Huyết Sâm?

Mục Trần trợn mắt nhìn trừng trừng Huyết Sâm, ánh mắt sáng rực như đèn. Một trân phẩm thiên tài địa bảo còn quý hiếm hơn cả Ngọc Linh quả, vô cùng có ích cho tu luyện, chỉ có điều linh lực chứa trong nó quá lớn và cuồng bạo, nếu không thể hoàn toàn luyện hóa nó e rằng sẽ bị lượng linh lực dư thừa đả thương thể nội, đau đớn và hậu quả không nhỏ.

Bất quá băn khoăn đó thì Trần cũng không sợ, hắn tu luyện Đại Phù Đồ quyết, linh quyết công pháp này lại bá đạo tuyệt luân, có luyện hóa linh lực cuồng bạo trong Huyết Sâm này cũng không mấy vấn đề.

Nếu có thể hoàn toàn hấp thu toàn bộ gốc Cửu Tu Huyết Sâm trưởng thành này, có lẽ trong thời gian ngắn sắp tới sẽ trực tiếp đạt tới cấp độ Linh Luân cảnh hậu kỳ cũng không chừng.

- Chu thúc, thứ này cho ta đi.

Mục Trần quay qua Chu Dã, giơ giơ cái hộp ngọc cười nói xin xỏ.

- Lần này ngươi có công lớn, cho ngươi tự do lựa chọn.

Chu Dã cười đồng ý.

Mục Trần nghe thấy, cũng vui vẻ không thèm khách khí thu vào Giới Tử Xuyến. Hắn cũng không quá tham lam, mấy cái thiên tài địa bảo này phẩm chất không tồi, nhưng nếu chỉ biết dựa vào chúng nó để tăng trưởng thực lực, e rằng lâu ngày lợi bất cập hại, tai họa giáng xuống đầu lúc nào cũng không biết được.

Ánh mắt lướt qua những trân phẩm khác hắn cũng không quá thèm thuồng, mặc cho Chu Dã và Lôi Sơn lấy đi, còn hắn đi lòng vòng mật thất, nhòm ngó xung quanh đánh giá.

Vì mật thất cũng không quá rộng, Mục Trần chỉ sải bước một chút đã đi hết một vòng, không thấy cái gì đặc biệt đáng chú ý, thở nhẹ một hơi. Dương Quỷ này thu trữ đồ đạc cũng không quá kinh người, vẫn còn kém Mục vực một chút.

Mục Trần lắc đầu, nhấc chân định rời khỏi mật thất.

"Cạch."

Bất quá ngay lúc đó, chân hắn đá phải một cái gì đó khiến nó lăn long lóc ra ngoài, cúi đầu nhìn xuống, một quyển trục đen thui nằm cách đó không xa.

Quyển trục đầy bụi đất, hắn nhiên không được bảo tồn tốt cho lắm, hắn nhíu mày định bỏ qua, nhưng không hiểu sao trong lòng cảm thấy gì đó, dừng lại, hơi do dự suy nghĩ, bèn nhặt quyển trục lên.

Mục Trần nhìn tới nhìn lui, không thấy chỗ nào đặc biệt đáng chú ý, chậm rãi mở nó ra.

Thình lình hắc ám hiện ra, những đường nét bất quy tắc lóe ra những tia hắc ám nhàn nhạt, tán loạn vẽ trên bìa quyển trục.

Mục Trần nhíu mày nhìn những đường nét loạn xạ đó, ánh mắt nghi hoặc tự hỏi, dường như những đường nét này khá giống trận đồ, thế nhưng lại lộn xộn bất quy tắc, căn bản không có quỹ đạo trận pháp gì cả.

- Cái gì vậy nhỉ?

Mục Trần chép miệng, đồ văn trong quyển trục giống như mấy hình vẽ hí hoáy của mấy đứa nhỏ nghịch phá, chẳng dùng được gì.

Mục Trần nhìn chằm chặp một hồi lâu, mơ hồ cảm thấy gì đó bất ổn. Trầm ngâm một hồi lâu, chậm rãi nhắm mắt, tách biệt khỏi âm thanh bên ngoài, lặng yên tiến vào trạng thái Tâm Trận.

Đột ngột hắn nhận thấy quyển trục đen kia phát ra hắc ám càng lúc càng đậm hơn, tâm thần ở trong trạng thái Tâm Trận những đường nét đen đen trên quyển trục vốn lộn xộn, hiện tại đang dựa vào một quỹ đạo huyền ảo mà kết nối liên tiếp với nhau.

Những tia hắc ám bắt đầu chuyển động, đan xen rối rắm, khi hắn ngưng thần nhìn kỹ lại, nó đã trở thành một trận đồ cực kỳ phức tạp và khó hiểu hiện ra ta trên quyển trục. Mơ hồ nhìn lại, dường như trận đồ vẽ thành một hình bông sen đen hắc ám, khí thế hung ác không cách nào hình dung bất chợt từ trong đó trào ra.

- Hư!

Mục Trần run lên dữ dội, bất giác hoảng sợ rên lên thoát khỏi trạng thái Tâm Trận, cổ họng ọc ọc chạy ra một tia máu chảy trên khóe môi. Thế nhưng hắn chẳng còn tâm tư nào để xóa đi vết máu đó, vì hai mắt trợn trừng kinh hãi, hai tay run rẩy chấn động nhìn không rời mắt khỏi quyển trục màu đen.

Cái thứ này, không ngờ lại là một quyển trận đồ cao cấp!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Áp Chế, Đột Phá

Trận đồ cao cấp?

Mục Trần mắt to mắt nhỏ nhìn chằm chặp không chớp quyển trục màu đen trong tay. Với đẳng cấp hiện tại, hắn chẳng thể nào biết rõ trận đồ này có cấp bậc gì, nhưng đoán chắc uy lực của nó sẽ lợi hại hơn cả trận đồ cấp 2.

Trận đồ cấp bậc đó dù chỉ là tin đồn cũng sẽ khiến Linh Trận sư Bắc Linh cảnh điên cuồng sục sôi mà tranh đoạt. Đối với họ, quả thật không gì trân quý hấp dẫn bằng trận đồ cao cấp.

Mục Trần lau đi tia máu khóe môi, quay sang Chu Dã, Lôi Sơn giơ cao quyển trục, nói:

- Chu thúc, cái này ta cũng muốn.

Chu Dã và Lôi Sơn nhận quyển trục màu đen, lật qua lật lại nhìn xem, chẳng hiểu mô tê gì cũng cười trả lại cấp cho Mục Trần.

Mục Trần nhận lấy, trong lòng cười thầm đểu cáng, biết rõ Chu Dã và Lôi Sơn chẳng có tài thánh nào nhìn ra nổi huyền bí trong quyển trục. Chứ nếu không thì tại sao cả cường giả như Dương Quỷ lại có thể tùy ý vứt nó lăn lóc trong bảo khố cơ chứ? Hắn mà biết giá trị của thứ vứt đi màu đen này lại quý hơn gấp mấy lần phần còn lại của bảo khố, có lẽ sẽ đội mồ sống dậy tức hộc máu chết thêm lần nữa.

Về phần Mục Trần có thể nhìn ra bí ẩn của quyển trục, cũng may mắn là hắn sớm đã thông thạo cách thức tiến vào trạng thái Tâm Trận, đổi lại

là một Linh Trận sư cấp 2 cầm tới nó cũng chưa chắc đã phát hiện ra nó ẩn chứa một trận đồ bên trong.

Trạng thái Tâm Trận ít nhất phải đạt đến Linh Trận sư cấp 3 mới có khả năng tìm tòi chạm tới, mà cũng không phải tuyệt đối, chỉ có một tỉ lệ nhỏ mà thôi, do vậy hắn cũng không e ngại một Linh Trận sư cấp 3 nào đó nhìn thấy có thể hóa giải huyền ảo bên trong quyển trục màu đen này.

Thích thú hào hứng thu lấy quyển trục, Mục Trần có thể để dành nghiên cứu sau. Với năng lực hiện tại dĩ nhiên chẳng thể nào dám bố trí thử. Chỉ việc lúc nãy xem qua trận đồ mà bị khí thế hung ác của nó trùng kích đến mức khí huyết rối loạn, nếu mà có gan dám thử, thì hắn cũng dám chết trước khi thấy mặt trời lắm.

Sau khi đạt được hai bảo vật, hắn cũng không có ý tham cái gì khác, mặc cho Chu Dã và Lôi Sơn chia chác bảo khố, xong xuôi đâu đó, cả hai phe đều tự dẫn người về địa bàn của mình.

- Lôi đại đương gia, chuyện tình lần này ít nhiều nhờ có Cửu Long trại, sau này có cần chuyện gì cứ việc phái người sang báo cho Mục vực chúng ta, chắc chắn sẽ kiệt lực tương trợ.

Ở cửa khẩu Mang Âm sơn mạch, Chu Dã và đông đảo lính tráng Mục vực đã đến, lão đang đứng chắp tay cười nói cáo biệt Lôi Sơn.

- Ha ha, Chu huynh khách khí rồi. Cửu Long trại còn phải cảm tạ các vị đã ra sức tiêu diệt hắc đạo Mang Âm sơn, sau khi ta ổn định cục diện nơi này nhất định sẽ đích thân ghé thăm Mục vực, bái kiến vực chủ Mục Phong!

Lôi Sơn cười đáp lễ.

- Được, cáo từ.

Chu Dã cũng cười, không tiếp tục dây dưa nữa, vung tay lên dẫn theo lính tráng đông đảo hò hét khải hoàn trở về, nhanh chóng biến mất khỏi

tầm mắt Lôi Sơn.

Trận thư hùng trên đỉnh Mang Âm sơn nhanh chóng được lan truyền bàn tán. Mang Âm sơn hoàn toàn bị tiêu diệt, Dương Quỷ bị giết ngay tại trận, khiến cho Bắc Linh cảnh khá chấn động, đặc biệt là giớii hắc đạo. Dù sao cái danh tiếng đệ nhất hắc đạo Bắc Linh cảnh không phải tự nhiên mà có, thế nhưng hôm nay thế lực đó lại hoàn toàn bị xóa sổ, khó tránh khỏi người khác nghe mà giật mình.

Đặc biệt là cái tin Dương Quỷ bỏ mình, càng khiến người ta hoảng sợ hơn. Hắn đường đường một cường giả Thần Phách cảnh, một trong những cá nhân có thực lực đỉnh cao của Bắc Linh cảnh, không ngờ đã bị tru sát....

Mà số phận đó bắt nguồn từ việc hắn giết một thành chủ của Mục vực. Xem ra, Mục vực quả nhiên là thế lực không thể trêu chọc ở Bắc Linh cảnh này.

Những thế lực lớn nhỏ đều sớm nghe biết những chuyện bên trong, nhưng vốn nghĩ Mục vực không thể nuốt hận, bất quá chỉ là đánh vài trận làm suy yếu kẻ địch, không ngờ chiến lực của Mục vực lại quá cao, báo thù lại có thể nhanh đến thế, ra tay có thể hung hãn cường ngạnh như thế.

....

Liễu vực, Liễu phủ.

Liễu Kình Thiên sắc mặt lạnh lùng ngồi ở vị trí chủ tọa, bên cạnh là Liễu Mộ Bạch, phía dưới kia là Liễu Tông và Liễu Minh, cả hai đều sắc mặt khó coi.

- Tại sao lại thất bại?

Liễu Kình Thiên nhíu mày hỏi.

Liễu Minh cắn chặt răng, trả lời:

- Đều là do tên tiểu súc sinh Mục Trần. Hắn không ngờ có thể bố trí ra một trận pháp cấp 2, uy lực mạnh mẽ, liên thủ với Lôi Sơn chém chết Dương Quỷ, khiến cho tình thế đảo ngược.

- Cai gì?

Liễu Kình Thiên thần sắc biến ảo. Mục Trần có thể bố trí linh trận lợi hại như thế? Tiểu tử này đúng là cái họa căn, chỉ mới một thời gian chưa lâu lại có tiến bộ thần tốc như thế.

Liễu Mộ Bạch cũng trợn mắt nghiến răng, lộ rõ vẻ ghen tị căm ghét. Bất giác chiến lực của hắn và Mục Trần lại bị kéo giãn ra một khoản, khiến cho người từng giữ danh hiệu đệ nhất Bắc Linh viện trong một thời gian dài như hắn khó mà chịu được.

- Đại ca, bây giờ làm sao? Sự việc ở Mang Âm sơn khiến cho danh vọng Mục vực tăng cao, lại còn bọn Cửu Long trại cũng nhân đây tạo liên hệ chặt chẽ, đối với chúng ta không tốt chút nào.

Liễu Tông hỏi.

Liễu Kình Thiên cười nhạt, đôi mắt càng thêm lạnh lùng:

- Gấp cái gì? Chúng ta chỉ thị cho Mang Âm sơn ra tay, bất quá chỉ là thu hút sự chú ý của Mục vực mà thôi, lão nhân gia của chúng ta càng lúc càng thuận lợi, hắn là trong một tháng nữa thôi, cha có thể thuận lợi xuất quan. Đến lúc đó sẽ trở thành cường giả duy nhất ở Bắc Linh cảnh này có thực lực Tam Thiên cảnh.

- Lúc đó, Mục vực thì tính là cái gì? Chỉ là giãy chết mà thôi. Còn các thế lực khác ư. Thuận ta thì sống, nghịch ta ắt diệt.

Liễu Kình Thiên hừng hực chiến ý, nắm chặt tay, nói:

- Khi đó, Liễu vực sẽ chân chính trở thành bá chủ Bắc Linh cảnh. Địa vực rộng lớn này sẽ nằm gọn trong tay chúng ta!

Liễu Tông, Liễu Minh nghe thấy, nhất thời cũng trở nên hưng phấn rung động hơn nhiều. Thời điểm Liễu vực nhất thống Bắc Linh cảnh rốt cục đã đến.

....

Mục vực.

Sau khi kết thúc sự việc Mang Âm sơn, Mục Trần liền im lặng trong Mục phủ, bởi vì phần lớn thời gian hắn đều dành cho việc nghiên cứu tìm hiểu nội dung của quyển trận đồ màu đen bí hiểm kia.

Trận đồ đó hắn cũng đưa cho Ôn Linh xem thử. Quả nhiên như hắn đoán, dù cho Ôn Linh đã thành công tiến cấp trở thành Linh Trận sư cấp 2, nhưng vẫn không có trạng thái Tâm Trận nên không thể tìm ra ảo diệu ẩn giấu bên trong quyển trục. Dù vậy Mục Trần cũng không giấu, nói gì thì nói Ôn Linh cũng là lão sư dẫn dắt hắn vào con đường tu luyện Linh Trận sư, hơn nữa những trận đồ bản thân lão thu thập được cũng không keo kiệt mà cấp cho hắn, quả thật khiến cho hắn vô cùng cảm kích vị lão sư nghiêm khắc này.

Ôn Linh nghe được Mục Trần kể lại, cũng rất hứng thú, nhưng Ôn Linh lại vượt ngoài dự đoán của hắn mà bỏ qua trận đồ cấp cao nọ, chứ không chấp nhất tìm hiểu. Nguyên tắc của lão là vô duyên thì không nên gượng ép.

Mục Trần cũng đành bó tay, Ôn Linh không có khả năng nhìn thấy trận đồ bên trong, hắn cũng không có năng lực mô phỏng vẽ ra, đành giữ lại chui về phòng tự nghiên cứu.

Qua một thời gian, Mục Trần cũng mơ hồ hiểu được một chút ẩn dụ trong phương pháp, thêm một chút hiểu biết với trận đồ thần bí nọ. Nếu hắn nghiên cứu đúng, thì tên của trận đồ này hắn là Yêu Liên Đồ trận, cấp bậc thế nào thì chưa rõ, nhưng ít ra cũng là trận đồ cấp 3. Hắn nhiên cấp độ đó còn lâu lắm Mục Trần mới có khả năng chạm tới.

Đối với việc này, Mục Trần cũng bất đắc dĩ. Có trận đồ, nhưng căn bản không đủ năng lực để thử, thực khiến cho ngứa ngáy trong lòng, chỉ đành cất nó đi, đợi đến lúc đủ năng lực lại đem ra thử.

Cuối cùng hắn quyết định dời cái sự ngứa ngáy khó chịu kia đem qua tu luyện. Thực lực hiện tại đã có tư cách đạt đến Linh Luân cảnh trung kỳ, nhưng hắn vẫn chưa bùng phát mà không ngừng áp chế linh lực, khiến cho bản thân chưa thể chân chính trở thành cường giả cấp bậc đó.

Cũng không phải hắn muốn ẩn giấu thực lực hay không muốn tiến vào Linh Luân cảnh trung kỳ, chẳng qua dã tâm hắn lại lớn hơn nhiều. Hắn muốn một hơi tiến thẳng đến Linh Luân cảnh hậu kỳ.

Ý tưởng đó bình thường không ai dám nghĩ tới, dù sao Linh Luân cảnh từ trung kỳ đến hậu kỳ cần rất nhiều linh lực ngày đêm tích tụ, bản thân Mục Trần cũng không có khả năng một hơi hút hết linh khí trời đất mà đề thăng thực lực, bất quá trận chiến vừa rồi, hắn lại có được chiến lợi phẩm là Cửu Tu Huyết Sâm, mới khiến cho hắn nảy ra ý tưởng táo bạo như thế.

Cửu Tu Huyết Sâm có linh lực cuồng bạo mà tinh khiết, chỉ cần Mục Trần có thể luyện hóa lượng linh lực khổng lồ đó, rồi lại thúc đẩy khối linh lực đau khổ áp chế trong thời gian này, đề thăng đỉnh điểm rồi phóng ra, linh lực sẽ như núi lửa ngủ yên lâu năm đột ngột phun trào tạo thanh thế trùng kích vượt qua cả hai bình cảnh.

Với lý luận đó và lực lượng hùng hậu kia, Mục Trần chắc chắn sẽ thành công trùng kích bình cảnh Linh Luân cảnh hậu kỳ.

Còn bây giờ, vẫn là thời gian chờ đợi, áp chế.

Mà một lần chờ, là gần nửa tháng.

Nửa tháng sau. Trong một đình viện của Mục phủ, Mục Trần yên lặng ngồi xếp bằng, bên ngoài cơ thể không ngừng có linh lực thẩm thấu ra ngoài, biểu hiện nó đã tràn đầy đến cực hạn không thể chứa nổi nữa.

Mỗi cấp bậc thực lực, sức chứa linh lực của cơ thể đều có giới hạn, Mục Trần vẫn đang giữ thực lực ở Linh Luân cảnh sơ kỳ, thế nhưng lượng linh lực trong cơ thể đã vượt quá mức giới hạn của Linh Luân cảnh sơ kỳ.

Loại tình huống này, một khi khống chế không tốt, sẽ dẫn đến như khí nén tràn ngập trong một cái bình kín, bất cứ lúc nào cũng có thể phá vỡ cái bình, gây ra tổn hại cho kinh mạch.

"Phù."

Mục Trần thở ra một hơi thật dài, hơi thở cũng bao trùm tia linh lực hắc ám ngập tràn, hắn nhiên là linh lực hỗn tạp.

- Tới lúc rồi.

Cảm nhận sự đầy tràn ngắc ngứ khiến cho cơ thể hơi đau nhức, hắn mỉm cười. Hành vi liều mạng này khá nguy hiểm, may mà Đại Phù Đồ quyết cực kỳ bá đạo, không chế tốt được trình trạng linh lực đè nén, không cho chúng nó chui lủi lung tung phá hoại cơ thể, nếu không bản thân hắn cũng không nắm được hậu quả ra sao.

Mục Trần nắm tay lại, một cái hộp ngọc xuất hiện, mở ra. Cửu Tu Huyết Sâm đỏ như máu tỏa ra hương thơm nồng đậm. Hít một hơi dài, cảm giác linh lực đang chật cứng trong người lại to ra thêm một chút, nhức nhối thêm một chút.

- Lợi hại.

Mục Trần thầm khen, cặp mắt nghiêm túc, cầm lên Cửu Tu Huyết Sâm ném ngay vào miệng.

Một chất lỏng nóng cháy bùng phát trong miệng Mục Trần, hóa thành linh lực cuồn cuộn như sông lớn đổ vào cơ thể, khiến cho da dẻ toàn thân đỏ bừng như heo quay.

Mục Trần cảm nhận linh lực đang muốn bạo động trong người, không dám chậm trễ liền nhắm mắt tiến vào trạng thái tu luyện, vận chuyển Đại Phù Đồ quyết điên cuồng luyện hóa cỗ linh lực cuồng bạo khổng lồ.

Bây giờ, chính là lúc đột phá!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Linh Luân Cảnh Hậu Kỳ

"Rầm rầm!"

Linh lực cuồn cuộn như lũ cuốn tràn bờ, gào thét đổ vào tứ chi bách hài. Cái cảm giác tràn ngập bức bối khiến kinh mạch Mục Trần trướng đau, nhức nhối khắp mọi chỗ, đã vượt quá cực hạn chất chứa trong cơ thể.

Mục Trần hiển nhiên hiểu rõ tình trạng cơ thể, vận chuyển Đại Phù Đồ quyết, khu động linh lực hùng hậu này theo lộ tuyến của linh quyết.

Từng đợt sóng linh lực đều được Đại Phù Đồ quyết luyện hóa, trở thành linh lực hắc ám chui vào khí hải, dung nhập vào quang luân linh lực trong đó.

Được một lượng linh lực cực lớn hùng hậu vô cùng ào ào tràn vào, quang luân linh lực vốn kích cỡ bằng quả trứng bồ câu dần dần to lên, lóe ra hào quang hắc ám, càng lúc càng tối đen mà bóng lưỡng.

Cả khí hải rung chuyển như đất rung núi lở, động tĩnh dữ dội trong cơ thể hắn khiến cho Cửu U Tước đang bị nhốt trong đóa hoa Mandala tím cũng phải bừng tỉnh, nhìn chằm chằm vào biến đổi của quang luân linh lực với cặp mắt lạnh băng và hung ác.

Chăm chú nhìn một lát, đột nhiên nó đứng dậy, đôi cánh hắc viêm hung hăng vỗ vào cánh hoa lao tù đang giam cầm nó.

"Đoooong!"

Nhận lấy công kích của nó, đóa hoa Mandala chỉ tạo thành một quầng sáng nhộn nhạo dập dờn như mặt hồ gợn sóng, không có một dấu hiệu đứt gãy hay nứt nẻ nào cả. Cửu U Tước oán hờn nhìn lại quang luân, đây là cơ hội cực tốt để đánh lén phá hoại Mục Trần, thế nhưng cái lao tù xinh đẹp đáng giận này lại phong tỏa khiến nó bó tay hết phép.

Đối với hành động ám muội của Cửu U Tước, Mục Trần cũng thể phân thần chú ý tới, toàn bộ đều tập trung khống chế linh lực mênh mông trong cơ thể, không được phép xảy ra một sai lầm nhỏ nào.

Linh lực không ngừng gào thét trong kinh mạch, cái loại vận chuyển tốc độ cao như thế này khiến kinh mạch có vẻ nóng lên nhiều, cơ hồ bị bào mòn đi không ít, đau nhức vô cùng. Lượng linh lực lần này dũng mãnh chui vào cơ thể thật sự là rất rất nhiều.

Nhưng cơn đau đó càng khiến Mục Trần tập trung tâm thần, Đại Phù Đồ quyết thúc giục chạy hết công suất, không ngừng luyện hóa linh lực cuồng bạo.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, chớp mắt đã luyện hóa được hai canh giờ. Trong khoảng thời gian đó, quang luân linh lực trong khí hải đã bành trướng lên một chút, thực lực đã đạt tới Linh Luân cảnh trung kỳ.

Nhưng trong cơ thể vẫn còn một lượng linh lực rất lớn vẫn không ngừng chuyển động.

"Nên phá luôn cửa vào Linh Luân cảnh hậu kỳ đi nào."

Mục Trần thầm nhủ trong lòng, linh lực cuồn cuộn xuôi theo kinh mạnh đột nhiên tăng tốc thêm, chạy theo lộ tuyến Đại Phù Đồ quyết với tốc độc cực nhanh.

Tốc độ tăng quá cao khiến cho kinh mạch co rút lại, nhưng Mục Trần chẳng hề đoái hoài, Đại Phù Đồ quyết đủ bá đạo để khống chế tốt đám linh lực cuồng bạo kia. Luồng linh lực cuồng bạo mà người ta cho rằng

khó khống chế đó, chui vào cơ thể hắn cũng chỉ như bầy cừu non chăn đâu thả đó.

"Trở thành của ta đi nào!"

Mục Trần khẽ nói trong lòng. Quang luân phía trên khí hải lại ngưng tụ thành một hắc tháp mờ ảo, chân tháp lay động, như một cái miệng tham lam hút lấy hút để, không ngừng hấp thu luồng linh lực đang đổ về như lũ cuốn. Với một lượng lớn linh lực đổ vào đó, hắc tháp hư ảo như có thêm một chút ngưng thật, rõ ràng hơn.

Hắc tháp hấp thu cực kỳ khủng bố, chỉ hơn mười phút, luồng linh lực hùng hậu vốn ngập tràn cơ thể Mục Trần đã hoàn toàn bị nó hút đi hết thảy.

Hắc tháp trở nên rõ ràng hơn một chút xíu, Mục Trần thấy thế mà sợ run. Với lượng linh lực khổng lồ như thế chỉ có thể làm cho nó rõ thêm một chút, nếu muốn cho hắc tháp ngưng thật thành hình thì cần phải có bao nhiêu linh lực cho đủ đây chứ?

Sợ hãi táp lưỡi, tâm thần vừa động, hắc tháp chậm rãi tiêu tán hóa thành một hào quang hắc ám chui vào quang luân linh lực.

"Đoong!"

Tia hắc ám chui tọt vào quang luân linh lực khiến cho nó kịch liệt rung chuyển, một lớp linh lực hắc ám trào ra bên ngoài, quang luân linh lực tăng trưởng thể tích với tốc độ mắt thường cũng thấy rõ.

Chỉ ngắn ngủi vài giây, quang luân linh lực đã to như bàn tay trẻ con, xung quanh nó, linh lực quang hiện ra, đen tối mà thâm thúy, như tinh vân bao quanh các ngôi sao.

Dao động linh lực hùng dũng dập dờn từ cơ thể Mục Trần tuôn ra. Cảm giác tràn trề sức lực khiến hắn thoải mái nói không nên lời.

Mục Trần mang theo vui sướng cảm nhận quang luân linh lực, độ mạnh mẽ của nó đã chân chính đạt tới Linh Luân cảnh hậu kỳ!

Một thời gian không ngắn không dài chịu đau nhức áp chế linh lực, nhờ Cửu Tu Huyết Sâm và Đại Phù Đồ quyết hỗ trợ, rốt cuộc đã có thể thành công tiến tới cảnh giới này. Hiện tại chỉ cần cố gắng kiên trì thêm một thời gian nữa, nhanh chóng bước thêm một bước, thì hắn đã có thể trở thành cường giả Thần Phách cảnh!

Giai cấp đó, chính là sự biến đổi chất lượng đầu tiên trong quá trình tu luyện. Trong Bắc Linh cảnh, thực lực Linh Luân cảnh hậu kỳ khá lợi hại, nhưng thật ra số lượng không ít không nhiều, đều có thể tự mình thành lập một phương thế lực. Nhưng chân chính muốn có một thế lực hùng hậu nhất lưu hàng đầu, phải là cường giả Thần Phách cảnh mới đủ tư cách.

Bởi vì tất cả mọi người biết, năng lực một gã cường giả Thần Phách cảnh hoàn toàn hơn xa Linh Luân cảnh hậu kỳ. Càng có nhiều thủ hạ Linh Luân cảnh hậu kỳ, ngươi càng phải chân chính bước vào cảnh giới Thần Phách cảnh mới khiến cho chúng nhân tin phục.

Hai cấp bậc hoàn toàn bất đồng, uy tín dựng được cũng bất đồng.

Mục Trần hưởng thụ cảm giác cơ thể mạnh mẽ cũng hài lòng gật đầu, tâm thần chuyển động liền tiến tới Cửu U Tước đang bị nhốt trong khí hải.

Lúc trước, dù hắn toàn bộ tinh thần tập trung luyện hóa linh lực, không nhìn tới hành động mờ ám của Cửu U Tước, nhưng cũng không có nghĩa là không hề hay biết.

Cửu U Tước cũng ngay lập tức nhận thấy sự chú ý của Mục Trần, thế nhưng ánh mắt lạnh lẽo vẫn chỉ liếc một cái, rồi biếng nhác nằm xuống nghỉ ngơi.

- Con gà xấu xí kia, nói gì ngươi bây giờ cũng là hổ lạc đồng bằng, không chịu an phận thủ thường đi.

Mục Trần cười khẩy trêu chọc.

- Ngươi muốn chết!

Nghe Mục Trần mắng dòng máu Cửu U Tước cao quý trở thành con gà xấu xí, Cửu U Tước đùng đùng nổi giận, hai cánh hắc viêm hung hăng vỗ lên, một ý niệm dữ tợn truyền ra.

- Ta mà chết bây giờ, ngươi cũng chẳng tốt đẹp gì, tốt nhất là hiền lành một chút cho ta!

Mục Trần lạnh lùng nói.

- Bằng cái thực lực Linh Luân cảnh hậu kỳ của ngươi sao? Trong mắt ta, một con trùng đất cũng không bằng, còn cả gan quát tháo với ta?

Cửu U Tước nổi cáu, sát khí lạnh lẽo khởi động lên.

- Ngươi thật cho rằng ta tạm thời bị nhốt ở đây là đã thắng được ta sao? Đóa hoa Mandala này ngươi cũng không thể khống chế!

Mục Trần nghe nó nhạo ngược lại mình, bất giác giận dữ, tâm thần khẽ động bay đến lao tù hoa Mandala, chậm rãi chạm lên nó.

Ngay khi hắn đụng vào, tâm tình của hắn cũng trở nên cực kỳ căng thẳng, đúng là bản thân không có biện pháp khống chế cả tờ giấy đen lẫn đóa hoa lung, nhưng mặc kệ chuyện gì, đó cũng là thứ duy nhất hiện tại có thể khắc chế Cửu U Tước, nên cũng muốn thử một chút. Nếu không thì Cửu U Tước sẽ chẳng thèm coi hắn ra gì.

Mục Trần thật cẩn thận chạm vào đóa hoa, sửng sốt nhận thấy nó không hề phản kháng chấn hắn bay ngược ra như trong đầu tưởng tượng, mà dường như tinh thần lại dễ dàng dung nhập vào đóa hoa lung.

Mơ hồ cảm nhận bản thân dường như có một chút khả năng khống chế hoa lung.

Cảm giác kỳ lạ khiến Mục Trần sửng sốt, bất giác sự mừng rỡ dâng lên trong lòng khiến hắn cười vang, sau đó đưa cặp mắt gian xảo nhìn Cửu U Tước.

Cửu U Tước bắt gặp đôi mắt của hắn, cũng nhận ra cái gì đó hơi bất an, rút cánh lại, ánh mắt cảnh giác.

- Gà con xấu xí, muốn hại ta à, cho ngươi biết tay!

Mục Trần cười đắc thắng, tâm thần vừa động liền thấy đóa hoa Mandala cực đại duỗi ra như một tay hung hăng vỗ tới Cửu U Tước.

"Chát!"

Không kịp phòng bị, Cửu U Tước bị một tát méo mỏ, quát lên oang oác kêu đau, hắc viêm trên cơ thể nhạt đi một chút, hai mắt thì cực độ kinh hoàng.

Thực sự không ngờ được nhân loại kia lại có thể điều khiển hoa lung thần bí này.

Mục Trần thấy thế, trong lòng cũng khoái trá ra mặt. Thời gian vừa qua chịu không ít tức khí với con Cửu U Tước khó ưa này, trước sau vẫn chẳng làm gì được nó. Bây giờ thì tốt rồi, đã có thủ đoạn xử mi. Ngay lập tức hắn thúc giục hoa Mandala tát tới tát lui như chơi bóng bàn với gương mặt đau đớn méo mó của Cửu U Tước.

Cửu U Tước chật vật tránh né, nhưng hầu như chẳng tránh được mấy trong cái lồng giam chật hẹp này. Mỗi lần bị đóa hoa kia đánh trúng, hắc viêm trên người lại nhạt đi một chút khiến nó vô cùng hoảng sợ. Đóa hoa lung kia dường như có thể hấp thu năng lượng của nó, cực kỳ quái đản.

- Mục Trần, đừng có quá đáng, có tin ta liều mạng với ngươi!

Chật vật thê thảm một chặp, Cửu U Tước nổi khùng, lông chim trên cơ thể dựng thẳng, đùng đùng nổi giận quát tháo.

- Hừ, hư đốn thì phải chịu giáo huấn, ở trong này ngoan ngoãn cho ta, nếu mà còn có ác tâm thì đừng trách.

Mục Trần cũng chẳng nể mặt, nhưng hắn cũng không dám ép nó vào chân tường, dù sao cũng là một sinh vật siêu đẳng, dù là hổ lạc đồng bằng thì cũng còn hai trăm cân thịt, ai biết được nó còn bản lĩnh gì chưa giở ra. Ép hổ nhảy tường, cá chết lưới rách, mấy chuyện đó hắn cũng am hiểu, cũng không ngu dại gì để nó xảy ra ngay bên trong cơ thể mình.

Cửu U Tước hung tợn nhìn hắn, bất quá cũng không còn biểu hiện khinh thường trào phúng nữa, thân thể rung lên mấy cái, ổn định lại bộ lông, chầm chậm nằm xuống an tĩnh. Hiện tại Mục Trần đã có thể khống chế hoa lung, cũng không nên kích động hắn quá mức mà ăn khổ.

Mục Trần nhìn thấy Cửu U Tước rốt cuộc chịu thua, thở nhẹ một hơi, tâm thần rời khỏi đóa hoa. Bất chợt ngay khi rời khỏi đó hắn lại ngay lập tức cảm thấy một sự mê man mãnh liệt ập đến, cơ thể vô cùng mệt mỏi khiến hai mắt buồn ngủ díp lại.

- Không ngờ điều khiển hoa lung kia lại tiêu hao linh lực nhiều như thế....

Mục Trần cảm nhận một chút cũng giật mình, áp chế mỏi mệt trong người. Đóa hoa Mandala kia quả nhiên kỳ dị, hắn chỉ đơn giản vận dụng điều khiển vài thao tác sơ sơ đơn giản đã suýt nữa bất tỉnh mê man, nếu mà muốn dùng nó làm cái gì phức tạp hơn, không lẽ phải ngủ li bì luôn sao?

- Xem ra cái thứ này cũng không nên tùy tiện sử dụng thường xuyên a!

Mục Trần lẩm bẩm, tâm thần lặng lẽ rời khỏi cơ thể. Dù tiêu hao lớn như thế, nhưng nói chung đã có thể khiến cho Cửu U Tước e ngại một

chút cũng tốt.

- Con gà kia, đợi ta đạt được Thần Phách cảnh, lúc đó xem ta làm thế nào dọn dẹp ngươi!

Chương 98: Bình Tĩnh Mà Run

Sau khi Mục Trần thành công đột phá Linh Luân cảnh hậu kỳ lúc sau, hắn cũng dần dần giảm cường độ tu luyện. Lần này đột phá không như xưa nay làm đầu chắc đấy, mà là một loại bộc phát bùng nổ nhảy cóc. Mặc dù Mục Trần đã tính toán chuẩn bị khá chu đáo cho bước đột phá nhảy cóc này, nhưng nói thế nào cũng khiến cho linh lực không ổn định, nên hắn cần phải tĩnh tâm rèn luyện linh lực, nếu không sau này khó mà có được tiến cảnh cao hơn.

Rèn luyện linh lực, Mục Trần chọn một biện pháp không tồi, đó là ngưng luyện linh ấn. Trước khi đột phá, Mục Trần bằng năng lực bản thân chỉ có thể miễn cưỡng luyện ra 19 linh ấn. Ngày trước giết chết Dương Quỷ, hắn sở dĩ có thể bố trí ra Cửu Thiên Lôi trận vẫn là mượn ngoại lực từ Ngọc Linh quả, chứ căn bản năng lực bản thân lúc đó vẫn chưa đạt đến trình độ đạt yêu cầu.

Bất quá hiện giờ thực lực tăng cao, muốn ngưng tụ ra 20 linh ấn đã là chuyện dễ dàng, không cần ngoại lực hỗ trợ nữa, việc đó khiến cho Mục Trần rất vui mừng, hắn hoàn toàn đã có khả năng bố trí Cửu Thiên Lôi trận bất kỳ lúc nào. Có một linh trận lợi hại như thế làm sát chiêu ẩn tàng, dù gặp phải cường giả Thần Phách cảnh sơ kỳ cũng không đến nỗi vô pháp chống đỡ.

Đáng tiếc dự định thừa thắng xông lên luyện luôn đạo linh ấn thứ 21 lại khó khăn không ít, chưa thể thành hình.

Hiện tượng này làm cho hắn nghi hoặc, theo lý thuyết thực lực tăng trưởng vượt bậc, chắc chắn phải ngưng luyện được hơn 20 linh ấn mới đúng, cớ sao lại chậm chạp khó khăn không thể thành công?

Mờ mịt suy tư không có kết quả, Mục Trần đành phải đi tìm Ôn Linh, nhờ lão chỉ dẫn mới biết được, thì ra đạo linh ấn thứ 21 này chính là điểm mấu chốt để Linh Trận sư tấn cấp từ cấp 1 lên cấp 2.

Dù chỉ hơn kém nhau 1 linh ấn, nhưng đó chính là bức màn ngăn cách hai cấp độ hoàn toàn bất đồng.

Ôn Linh phải tiêu phí nhiều năm chỉ mới đột phá cách đây không lâu, hoàn thành ngưng tụ được đạo linh ấn thứ 21 này, chân chính trở thành Linh Trận sư cấp 2. Mục Trần hẳn nhiên không thể chỉ trong thời gian ngắn lại có thể đạt được thành tựu như Ôn Linh, mặc dù hắn quả thật là một con yêu quái trong phương diện tu luyện linh trận.

Được Ôn Linh giải thích, Mục Trần cũng đã hiểu rõ lý do tại sao nó lại khó ngưng tụ như thế. Dù vậy không làm hắn nản lòng, mà càng thêm hưng phấn háo hức. Nếu có thể ngưng tụ được linh ấn thứ 21, vậy là hắn sẽ ngang bằng với lão sư Ôn Linh, trở thành Linh Trận sư cấp 2, mà không chừng khi đó với một tốc độ tăng trưởng kinh người, hắn sẽ còn ngưng luyện được nhiều hơn 21 đạo linh ấn không chừng.

Cũng như Ôn Linh, trước khi trở thành Linh Trận sư cấp 2, lão chỉ có thể luyện ra được 20 linh ấn, thế nhưng vừa đột phá được bình cảnh, chỉ nửa tháng sau lão đã có thể điều khiển đến 29 linh ấn, tăng trưởng số lượng vượt bậc, mà cũng chưa hề có dấu hiện dừng lại....

Do vậy có thể dễ dàng nhìn ra chênh lệch năng lực của Linh Trận sư cấp 2 và cấp 1.

Ngưng tụ linh ấn cũng khó có tiến cảnh ngay được, Mục Trần đành giảm bớt thời gian ngưng luyện, phân ra thêm thời gian làm chuyện khác.

Thời gian nhàn nhã trôi qua, thấm thoát lại thêm 10 ngày.

Trong thời gian này, thời gian biểu của Mục Trần được chia cho bốn việc chính. Ngưng luyện linh ấn, tu luyện linh lực, nghiên cứu áo nghĩa

của trận đồ phức tạp Yêu Liên Đồ trận, và phần thời gian còn lại chui vào cơ thể tâm tình tỉ tê với Cửu U Tước. Cửu U Tước vẫn là một sinh vật siêu hạn, mặc dù đang bị giam khốn trong cơ thể hắn, nhưng với lực lượng của nó Mục Trần vẫn rất lo lắng, cũng không muốn bức ép nó quá khiến nó sinh ra cừu hận, chẳng qua với cử chỉ thân thiện tâm sự của hắn, Cửu U Tước hoàn toàn mặc kệ, ánh mắt vẫn hung ác không giảm chút nào, thậm chí sự khinh thường không khác gì nhìn một thằng ngu.

"Cái con gà ngu xuẩn, chẳng biết làm cách nào cho nó dễ bảo một chút đây...."

Tuy rằng tâm sự chẳng có hiệu quả gì, nhưng Mục Trần dường như không biết chán, ngày nào cũng chui vào nói chuyện đông tây kim cổ khiến cho Cửu U Tước phiền não đến mức vừa nghe thấy hắn vào đã vội giang cánh trùm hết lên thân thể, không dám hé mắt ra ngó hắn lấy một cái.

Công việc nhàm chán với Cửu U Tước không hiệu quả, nhưng việc nghiên cứu Yêu Liên Đồ trận lại có phát hiện. Chẳng qua cái phát kiến đó lại càng khiến hắc nhức đầu thêm. Hắn phát hiện ra cái Yêu Liên Đồ trận mà hắn đang giữ trong tay không phải là đầy đủ, chính xác mà nói nó chỉ là một phần mà thôi.

Mà kỳ lạ, tuy chỉ là một bộ phận nhưng vẫn có thể xem là một linh trận hoàn chỉnh, hoàn toàn có thể bố trí và thi triển ra một linh trận. Phát hiện đặc biệt khiến hắn đau đầu mà kinh ngạc, lần đầu tiên được nghe thấy nhìn thấy sờ vào một linh trận huyền bí vô cùng như thế.

Tung tích những phần khác của Yêu Liên Đồ trận vẫn tiềm tàng đâu đó trong quyển trục màu đen, nhưng Mục Trần thúc giục trạng thái Tâm Trận cũng không cách nào điều tra được tung tích, có lẽ do thực lực còn chưa đủ.

Dù vậy hắn cũng không nản lòng, vì dù cho bây giờ có Yêu Liên Đồ trận hoàn chỉnh, hắn cũng không đủ thực lực mà nghiên cứu. Chỉ nội cái trận đồ bộ phận này thôi sơ sơ đã cần đến 100 linh ấn, cái số lượng đó

Mục Trần bây giờ vẫn còn kém xa quá xá là xa, e rằng khi hắn có thể trở thành một Linh Trận sư cấp 3 xuất sắc mới có thể miễn cưỡng đáp ứng nổi yêu cầu đó.

Hiện tại con đường Linh Trận sư, hắn chỉ mới tập tễnh bước vài bước đầu tiên.

Thời gian Mục Trần yên tĩnh tu luyện, Mục vực cũng không có chuyện gì lớn, thậm chí cả Bắc Linh cảnh cũng an bình tĩnh lặng. Thế nhưng trái với sự an bình đó, trong lòng Mục Phong càng cảm thấy bất ổn.

- Liễu vực không có động tĩnh gì sao?

Trong Mục phủ, Mục Phong tay bưng chén trà, cau mày nhẹ giọng hỏi Chu Dã.

Chu Dã lắc đầu:

- Mấy tên đó dường như đổi tính đổi nết hay sao đó, thành thật im lặng, ngay cả chuyện gần đây Cửu Long trại được chúng ta hỗ trợ thâu tóm vài thế lực hắc đạo bên kia chúng cũng không thèm nói tiếng nào.

Nghe Chu Dã báo cáo, gương mặt Mục Phong càng thêm nhăn nhó khó coi. Với tính cách của Liễu Kình Thiên, rõ ràng là rất âm hiểm độc ác, tuyệt đối chẳng hiền lành gì. Chỉ là chịu thiệt một lần trước Mục vực, tại sao lại dễ dàng từ bỏ ý đồ như thế?

- Dặn dò bên dưới, phái người theo dõi sát sao Liễu vực, bất kỳ một động tĩnh nhỏ nào cũng phải lập tức hồi báo.

Mục Phong buông chén trà trong tay, trầm giọng ra lệnh.

- Vâng.

Chu Dã gật đầu, lập tức rời đi làm việc.

Mục Phong nhìn theo Chu Dã, bàn tay vuốt vuốt cái thành ghế bóng lưỡng, nhìn ra ngoài trời, chẳng hiểu vì sao xuất hiện một sự bất an khó tả, áp khó hình dung đang bao phủ trong lòng.

Cảm giác này cứ như một cơn bão táp phong ba đầy máu tanh đang chuẩn bị kéo tới.

Một điềm xấu vô cùng khủng bố.

....

Liễu vực.

Gần đây Liễu vực cực kỳ yên tĩnh, nhưng những người có chú ý một chút sẽ thấy được hệ thống phòng vệ tuần tra trong Liễu thành cẩn mật hơn rất nhiều, cứ như đang phòng bị một cái gì đó.

Điều đó khiến người ta nghi hoặc, nghĩ đến thời gian trước Liễu vực giao tranh với Mục vực ở Mang Âm sơn thất bại, không lẽ đang phòng ngừa Mục vực tấn công? Nhưng bọn hắn là Liễu vực, là đệ nhất thế lực Bắc Linh cảnh cơ mà, xưa nay diễu võ dương oai có ngán ai đâu? Sao bỗng nhiên chỉ thất bại một trận đã co vòi e ngại Mục vực đến vậy?

Trăm mối tơ vò không đường giải đáp, thành ra cũng chỉ có tiếng đồn rằng Liễu vực e sợ Mục vực, nên dần dà không dám tranh phong, nhất thời cũng khiến cho danh tiếng của Liễu vực có hơi đi xuống.

Liễu phủ.

"Rầm!"

Trong phòng nghị sự, một cái bàn bị đập nát bởi Liễu Minh đang giận dữ đến tái mặt, gầm lên:

- Đám ngu xuẩn, Liễu vực ta mà sợ Mục vực sao?

Ghế chủ tọa, Liễu Kình Thiên thản nhiên nhìn hắn, nói:

- Vài tin đồn cỏ rác mà thôi, ngươi để ý làm gì?

- Đại ca nói đúng.

Liễu Tông gật đầu, nói:

- Hiện giờ quan trọng nhất là đợi đến khi cha xuất quan, mọi chuyện khác không cần lo lắng. Chỉ cần lão nhân gia thành công đột phá Tam Thiên cảnh, mọi tin đồn tự nhiên bị phá.

Liễu Minh cắn răng:

- Còn phải đợi tới bao lâu chứ? Gần đây Mục vực và Cửu Long trại thâu tóm không ít thế lực tay chân của chúng ta, cái đám cẩu xực xí quách đó cũng dám khi dễ leo lên đầu chúng ta ngồi, đã ăn gan báo rồi sao?

- Tên Mục Phong này thật là vội vã muốn chết.

Liễu Tông cũng giận dữ hai mắt long lên sòng sọc.

Liễu Kình Thiên chỉ cười, nét cười vô cùng lạnh lẽo:

- Không vội, không vội. Hiện tại cứ cho hắn hả hê một lúc, sớm thôi sẽ phải quỳ xuống cầu xin chúng ta.

- Mục vực. . . một cái thế lực mới nổi mà thôi, có thể so nội tình với Liễu vực chúng ta sao? Thực không biết tự lượng sức.

Liễu Kình Thiên đứng dậy, phất tay:

- Cần làm gì thì làm, ta tiếp tục chờ.

Nói xong, hắn vừa định rời đi, bất chợt thần sắc biến đổi, giật mình ngẩng đầu lên nhìn xem thiên không của Liễu vực. Bầu trời vốn đang sáng sủa không gợn chút mây đột nhiên trở nên âm u khó lường.

"Ù ù ù ù...."

Cuồng phong trên bầu trời bất chợt nổi lên, cả Liễu thành cũng cảm giác rõ ràng linh khí trong thiên địa đang kịch liệt nổi ba đào. Hơn nữa linh khí đang theo đám cuồng phong kia điên cuồng bay về một hướng.

Có người nhìn theo hướng gió, thì thấy chính là hậu sơn Liễu phủ.

- Sao lại thế này?

Liễu Minh vội vàng chạy ra, nhìn sắc trời mà kinh hãi thốt lên.

Liễu Kình Thiên cũng kinh ngạc nhìn không trung, rồi hít một hơi thật sâu, ánh mắt chuyển về hậu sơn, không trung nơi đó cuồng phong gào thét, mây đen hội tụ, một uy áp kinh người như sóng thần ập tới, chậm rãi lan ra.

- Cha sắp xuất quan!

Liễu Kình Thiên nhếch miệng cười khoái trá, chẳng qua nét cười đó trong sắc trời âm u lại càng thêm dữ tợn và lạnh lẽo.

Liễu Minh và Liễu Tông nghe thấy, bất giác mừng rỡ như đào được kho báu.

- Liễu Minh, lập tức truyền tin ra ngoài, Liễu vực chuẩn bị tổ chức đại hội cửu vực, mọi thế lực lớn nhỏ của Bắc Linh cảnh phải trình diện, kẻ nào không tới, giết không tha!

Liễu Kình Thiên cười gằn dữ tợn.

- Vâng!

Liễu Minh cười lớn đáp ứng.

Liễu Kình Thiên đón cuồng phong, hai tay chậm rãi mở ra. Từ hôm nay, Liễu vực chính làbá chủ Bắc Linh cảnh này . . .

Mục Phong, ngươi cứ đợi chết đi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Đại Hội Cửu Vực

Tin tức Liễu vực tổ chức đại hội cửu vực như gió nhanh chóng truyền khắp ngõ ngách Bắc Linh cảnh, khiến cho cả Bắc Linh cảnh chấn động.

Đại hội cửu vực chính là sự kiện long trọng nhất ở Bắc Linh cảnh, thông thường chỉ khi nào có việc gì đó cực kỳ quan trọng mới được tổ chức. Đại hội lần trước chính là chuyện phân định địa vị và địa bàn của chín địa vực, định hình Bắc Linh cảnh cho đến bây giờ.

Thế nhưng hiện tại Liễu vực đột ngột mời tất cả các thế lực đến dự đại hội cửu vực, sự kiện này có nguyên nhân là gì?

Dù cho ai ai cũng đang nghi hoặc chưa hiểu, nhưng họ có thể mơ hồ nhận ra vài dòng sóng ngầm đang bắt đầu chảy, có lẽ cảnh tượng Bắc Linh cảnh nhiều năm nay an bình sẽ không còn kéo dài được bao lâu nữa.

. . .

Mục thành, Mục phủ.

Trong phòng khách, không khí vô cùng nặng nề, Mục Phong ngồi ghế chủ tọa sắc mặt biến đổi không ngừng, Mục Trần và Chu Dã đều có mặt, hầu hết cao tầng lãnh đạo của Mục vực đều tề tựu nơi đây.

Mục Phong sẳng giọng chậm rãi cất tiếng:

- Liễu vực đột nhiên tổ chức đại hội cửu vực. . . bọn chúng muốn làm gì đây?

Mọi người đều yên lặng, Liễu vực có hành động này quá mức bất ngờ, không ai hiểu được chủ ý của họ là gì. Đại hội cửu vực, sự kiện này cũng không phải tùy tiện muốn là có thể tổ chức a....

Mục Trần nheo mắt nhíu mày, trực giác cho hắn biết Liễu vực tất nhiên có mưu đồ, mà mưu đồ này chắc chắn là cực kỳ bất lợi cho Mục vực của hắn.

- Liễu vực hành động quá bất ngờ, khiến cho ta cảm thấy hơi bất an, nếu không rõ ràng thì không nên để ý tới bọn họ, không tham gia đại hội cửu vực.

Chu Dã trầm ngâm nói.

- Không đi không được, đại hội cửu vực là tất cả chín vực chủ đồng ý lập ra quy định, bất kể ai mời dự đại hội thì tám vực còn lại đều phải tham gia. Nếu chúng ta đơn phương phá hỏng quy định đó thì đối với chúng ta không có chỗ nào tốt

Mục Phong lắc đầu, nói tiếp:

- Hơn nữa, nếu bọn họ thật sự nhắm mục tiêu về Mục vực chúng ta, thì dù cho chúng ta không tham dự cũng khó mà tránh khỏi, ngược lại không chừng còn tạo cơ hội cho Liễu vực hội thi triển thủ đoạn gì đó, chia rẽ chúng ta đối với các địa vực khác...

Chu Dã thở dài, nói:

- Vậy chúng ta nên làm gì?

- Sáng mai triệu tập nhân mã, dẫn theo lực lượng mạnh nhất Mục vực đến tham dự đại hội cửu vực.

Mục Phong vỗ mạnh lên mặt bàn, lạnh lùng nói:

- Ta cũng không tin Liễu vực chúng nó có thể há một miệng nuốt gọn Mục vực chúng ta. Truyền tin cho vực chủ Đường Sơn và những vực chủ

còn lại, ta nghĩ bọn họ cũng đang bất an như ta, nhưng nếu Liễu vực dám làm càn chuyện gì, tám vực cùng phản đối xem hắn định thế nào.

Chu Dã gật đầu, tuy không rõ Liễu vực đang có mưu mô gì, nhưng cho họ thêm một lá gan cũng không dám cùng lúc đắc tội tất cả tám địa vực khác.

Mục Trần nhìn sắc mặt căng thẳng của Mục Phong, đôi mắt hắn cũng nghiêm trọng hơn nhiều. Xem ra phụ thân cũng mơ hồ nhận ra một chút mùi vị nguy hiểm. Bất quá đám Liễu vực kia nếu có gan ra tay với Mục vực của hắn, Mục Trần tuyệt đối không cho chúng dễ dàng thỏa nguyện.

. . .

Địa điểm tổ chức đại hội cửu vực chính là một vùng trung ương Bắc Linh cảnh, một tòa thành thị tên gọi là Cửu Vực thành. Lần trước tổ chức đại hội cửu vực chính là ở nơi này, cũng vì sự kiện đó mà thành thị này được đặt tên như vậy.

Khu vực này là một mảnh đất trung lập, không thuộc quản chế của bất kỳ địa vực nào. Nhưng một khi có ai đó muốn tổ chức đại hội, thì họ chính là chủ trì, phải đón tiếp các thế lực khác.

Thành thị này ngày thường cũng không quá đông đúc, nhưng từ lúc Liễu vực phát tin đại hội cửu vực, nháy mắt liền biến đổi trở thành khu vực được chú ý nhất Bắc Linh cảnh. Sự quan tâm của mọi người thậm chí còn cao hơn cả giải đấu Danh ngạch tranh đoạt chiến cách đây chưa lâu của Bắc Linh viện.

Dù sao danh ngạch tranh đoạt chiến cũng chỉ có một số ít người đủ tư cách tranh đoạt mà thôi, thành ra thắng bại trong sự kiện đó không liên quan đến quá nhiều người, phần lớn quan tâm chỉ là khán giả phấn khích náo nhiệt.

Nhưng đại hội cửu vực lại khác, nó chính là vận mệnh của Bắc Linh cảnh, là sự kiện rung chuyển tất cả các thế lực Bắc Linh cảnh. Đối với

chuyện liên quan trực tiếp đến bản thân, có lẽ trong Bắc Linh cảnh này không có ai không chú ý.

Khi Mục Phong dẫn theo đông đảo tinh anh đến được Cửu Vực thành, thành thị hôm nay đã người ra kẻ vào tấp nập, có thể nhìn thấy khắp nơi đủ mọi thế lực cũng đều tề tựu với người ngựa đông đúc dũng mãnh nhập thành.

Mục vực lần này đi đã mang hết tinh nhuệ, không chỉ có Mục Phong tự mình dẫn đầu, mà Chu Dã, Mục Trần cùng với bốn vị thành chủ đều phò tá đi theo, ngay cả Ôn Linh vừa tấp cấp Linh Trận sư cấp 2 cũng theo đoàn. Đoàn người Mục vực hơn 1000 người chậm rãi di chuyển, khí thế bức người.

Cửu Vực thành cũng vì đại đội Mục vực kéo đến mà xôn xao không ít, rất nhiều thế lực chủ động tiến ra chào đón, Mục Phong đều hoàn lễ chu đáo.

Binh mã Mục vực kéo đến một thạch điện trong trung tâm thành thị thì dừng lại, ánh mắt Mục Phong quét nhìn xung quanh, bắt gặp những đạo quân quy mô không nhỏ, hắn nhiên chính là binh mã của những vực chủ khác, xem ra họ cũng đã được cảnh báo, âm thầm cảnh giác.

- Mục huynh.

Cách đó không xa, một tiếng cười chào hỏi truyền đến, Mục Phong quay đầu lại thì thấy Đường Sơn dẫn theo thân tín đang bước nhanh tới.

- Đường huynh.

Mục Phong cũng vội vàng tiếp đón, Mục Trần nhanh chóng đi theo, nhìn sau lưng Đường Sơ, hắn cũng giật mình khi thấy ngay cả Đường Thiên Nhi cũng tháp tùng theo cha của nàng.

Đường Thiên Nhi cũng thấy ánh mắt của Mục Trần, đôi mắt xinh đẹp sáng rỡ vui mừng, nhìn hắn mà trợn mắt rồi khẽ cười.

Mục Phong và Đường Sơn nhanh chóng tiến sát đến, thấp giọng nói chuyện gì đó, sắc mặt rất nghiêm trọng.

- Sao ngươi cũng đi theo tới đây?

Mục Trần đứng sau Mục Phong, nhìn qua cô nàng bên cạnh, tỏ vẻ kinh ngạc hỏi.

- Phụ thân dường như rất xem trọng đại hội cửu vực lần này, ta ở lại Đường vực cũng nhàm chán, nên đi theo tới đây xem.

Đường Thiên Nhi cười trong trẻo, nhưng mày liễu nhanh chóng nhíu lại, mắt to nhìn quanh quất, áp sát vào Mục Trần nói nhỏ:

- Ta nghe nói Liễu vực muốn nhân dịp này làm một cái gì đấy.

- Nếu không họ phí tâm cơ lớn như vậy mở đại hội cửu vực để chơi sao?

Mục Trần khẽ cười:

- Tuy chín đại vực đều có tư cách mở đại hội, nhưng từ sau lần đại hội vận mệnh Bắc Linh cảnh đến nay chưa từng tổ chức một lần nào nữa.

- Ngươi có bao giờ nghe nói cái Liễu Kinh Sơn chứ?

Đường Thiên Nhi lặng lẽ nói:

- Ta nghe phụ thân nhắc cái đến cái tên đó rất trịnh trọng....

- Liễu Kinh Sơn?

Mục Trần giật mình thảng thốt, đồng tử co lại, thấp giọng trả lời:

- Liễu Kinh Sơn là cha của Liễu Kình Thiên, năm xưa là cường giả mạnh nhất Bắc Linh cảnh, thế nhưng ba năm trước đã mất tích, tại sao cha của ngươi lại nhắc đến lão già đó?

Đường Thiên Nhi lắc đầu, nói:

- Ta cũng không rõ.

Mục Trần nhíu mày, trong lòng bất an càng dữ dội. Liễu Kinh Sơn kia năm xưa là người mạnh nhất Bắc Linh cảnh, thực lực cũng là Thần Phách cảnh hậu kỳ, nghe nói kém một trong bước có thể tiến vào Tam Thiên cảnh, nhưng sau lại mất tích không rõ, tin đồn là vì tu luyện gặp sự cố trọng thương mà chết...

- Không lẽ lão già kia vốn không chết?

Mục Trần run rẩy, nếu Liễu Kinh Sơn mà chưa chết, lão mà xuất hiện thì chẳng phải Liễu vực có ngay hai gã cường giả Thần Phách cảnh hậu kỳ? Lại còn có Liễu Tông, tổng cộng là ba vị Thần Phách cảnh, chiến lực như thế thì không một vực nào ở Bắc Linh cảnh đủ sức một mình chống chọi.

Hơn nữa. . . cảm giác bất an chính là Liễu Kinh Sơn ba năm trước đã có thực lực Thần Phách cảnh hậu kỳ, nếu lão thật còn sống, lỡ như có tiến cảnh, thì hiện tại chẳng phải.... đã là Tam Thiên cảnh?

Nghĩ vậy, Mục Trần lạnh run hít một hơi lo lắng. Tam Thiên cảnh, bao năm qua Bắc Linh cảnh chưa từng xuất hiện, nếu Liễu vực có được cường giả mang cảnh giới đó, thì chân chính trong Bắc Linh cảnh không còn thế lực nào dám chống lại.

Mục Trần nhanh chóng tỉnh lại, sắc mặt không tốt, bên cạnh Đường Thiên Nhi thấy thế chỉ biết le lưỡi, hai tay chắp sau lưng không nói gì nữa.

Sau khi tiến vào thạch điện, Mục Trần cũng thấy rõ ánh mắt Mục Phong rất nghiêm trọng, còn ẩn chứa một chút bất an. Nhiều năm nay lần đầu tiên nhìn thấy phụ thân tỏ ra ngoài mặt như thế.

Xem ra Đường Sơn cũng báo cho vài tin tức bất lợi.

Trong thạch điện cực kỳ rộng rãi, bóng người nhấp nhô, trên thạch tòa đã có không ít vực chủ khác ở sẵn đó, cười nói trò chuyện. Bất quá Mục Trần nhận thấy rõ trong những tiếng cười không mấy tự nhiên đó cũng mơ hồ có một khí vị bất ổn.

Xem ra cái tin tức nọ không cánh mà đã truyền ra khắp nơi.

Mục Phong cũng tìm một chỗ trên thạch tòa ngồi xuống, Mục Trần và Chu Dã đứng sau lưng, ánh mắt nhìn về phía đối diện. Nơi đó có một thiếu phụ xinh đẹp diện bộ trang phục toàn đỏ. Mỹ phụ ý cười trong trẻo, chỉ thoáng qua cũng khiến người ta chú ý, phía sau nàng, Mục Trần lại bắt gặp một người quen, Hồng Lăng. Không ngờ ngay cả nàng cũng đi theo mẫu thân đến chỗ này.

Hồng Lăng cũng nhìn thấy Mục Trần, nhoẻn miệng cười, đôi mắt như hoa đào lung linh như nước, thừa hưởng một chút sự quyến rũ mê hồn của mẫu thân nàng.

- Nha đầu, thích tiểu tử Mục gia hử?

Từ khi Mục Phong tiến vào, ánh mắt của mỹ phụ nọ vẫn luôn nhìn lão, khẽ nghiến răng, rồi bất chợt ném cái nhìn sang thiếu niên bên cạnh, bất ngờ hỏi Hồng Lăng.

- Mẹ, nói lung tung gì đó a.

Hồng Lăng cười đỏ mặt, hơi xấu hổ cáu giận.

- Mục Phong chẳng phải thứ tốt lành, con trai hắn khẳng định cũng không tốt được bao nhiêu. Nếu ngươi không thích thì ít quan hệ một chút đi.

Mỹ phụ thản nhiên nói, trong thanh âm có một tia oán khí.

- Hiện giờ ngươi đã đạt được danh ngạch của Vạn Hoàng linh viện, tiền đồ sau này không nhỏ, đến lúc đó sẽ gặp không ít tuổi trẻ tài cao so với tiểu tử Mục gia kia còn ưu tú hơn nhiều.

Hồng Lăng cảm thấy quái lạ liếc nhìn mẫu thân, nàng cũng có nghe nói vài chuyện khi mẹ còn trẻ. Dường như năm xưa cũng từng theo đuổi Mục Phong, nhưng không thành công, nản lòng thoái chí mà gả cho Hồng gia, sau này phụ thân trong một trận chiến bị trọng thương mà chết, nhiều năm nay mẫu thân vẫn một mình điều hành Hồng vực. Tuy rằng năm tháng trôi qua nhưng có thể thấy mẫu thân vẫn ôm một chút oán khí với Mục Phong.

- Mẹ à, ta hiện tại chỉ muốn tu luyện thật tốt ở Vạn Hoàng linh viện, những chuyện khác sau này rồi tính.

Hồng Lăng nhẹ giọng trả lời, ánh mắt vẫn trộm liếc nhìn thiếu niên khôi ngô bên kia, trong lòng nảy sinh một cảm giác phức tạp.

Mỹ phụ vỗ vỗ vào bàn tay nhỏ bé của Hồng Lăng, lại lần nữa ném ánh mắt oán hận về phía Mục Phong.

- Cha. . . bên kia từ nãy giờ vẫn nhìn ngươi đó.

Mục Trần luôn quan sát rất tốt, động tĩnh bên kia chẳng thể nào tránh khỏi mắt hắn, ho nhẹ một tiếng trêu ghẹo Mục Phong.

- Câm mồm.

Mục Phong hung hăng trừng mắt. Cái tên tiểu tử ngươi, cứ thích nói những chuyện không nên nói.

Mục Trần cười khúc khích, xem ra tía thời trẻ cũng rất đào hoa nha.

Trong đại điện, thời gian nhẹ nhàng trôi qua, các vực chủ dần dần đến đông đủ, ngoài ra còn có những thế lực danh tiếng không nhỏ ở Bắc Linh cảnh cũng được mời đến tham dự.

Dù cho người ở khắp nơi đến ngày càng nhiều, nhưng trong đại điện lại càng ngày càng an tĩnh hơn. Bất chợt có tiếng bước chân từ hậu điện truyền ra, bức rèm che được nhấc lên, vài bóng người chậm rãi thong thả tiến ra, theo đó là tiếng cười sang sảng của Liễu Kình Thiên.

- Ha ha, cảm tạ mọi người đã nể mặt Liễu vực chúng ta, đúng là tụ tập đầy đủ, thật làm cho ta cảm thấy vinh hạnh!

Liễu Kình Thiên thần tình tươi cười tiến ra, ngồi lên vị trí chủ tọa thạch tòa, ngay sau lưng là Liễu Tông, Liễu Minh, Liễu Mộ Bạch gắt gao đi theo.

Liễu Mộ Bạch vừa tiến đến, ánh mắt liền tập trung ngay vào Mục Trần, sát khí lạnh lẽo tản ra một chút rồi thu lại, khóe miệng nhếch lên cười.

Mục Trần, hôm nay, chỗ này, chính là địa điểm mai táng của hai cha con nhà ngươi!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Liễu Kinh Sơn

Liễu Mộ Bạch hai mắt âm hàn cũng bị Mục Trần phát hiện, mắt hắn cũng nheo lại đối thị với Liễu Mộ Bạch, không chịu thua tỏa ra cái lạnh bức người.

Mặc xác Liễu vực các ngươi có mưu đồ gì, nếu muốn động chạm tới Mục vực bọn ta, lẽ nào sẽ để cho các ngươi toại nguyện?

Liễu Mộ Bạch dường như cũng hiểu ra ý tứ trong ánh mắt của Mục Trần, khóe miệng cười càng sâu.

Bằng ngươi? Đầu óc ngươi đang tính cái gì vậy, ta thật muốn đợi xem một lát nữa bộ dáng thê thảm của cho con các ngươi có thể thảm hại đến mức nào.

Trong đại điện, mọi người nhìn thấy Liễu Kình Thiên lộ diện, cũng vội vã chào hỏi. Tuy Bắc Linh cảnh phân ra chín địa vực, nhưng không ai không biết Liễu vực là thế lực có nội tình hùng hậu nhất, luận về chiến lực, chắc chắn vẫn ở vị trí đệ nhất.

Mục Phong cũng nhìn Liễu Kình Thiên mà cười nhạt, chắp tay chào, gương mặt không biết vui buồn giận dữ thế nào.

- Ha ha, Mục Phong vực chủ cũng tới rồi sao? Thật là vất vả.

Liễu Kình Thiên cũng tỏ vẻ khách sáo hiền lành cười chào Mục Phong, dường như những đối chọi giao phong trước kia hoàn toàn không ảnh hưởng gì.

- Đại hội cửu vực do chính chúng ta tán thành lập ra, Liễu vực đã có lời mời tự nhiên ta phải tới thôi.

Mục Phong cười nói.

Liễu Kình Thiên cười tủm tỉm gật gù.

Trong đại điện, những vực chủ khác nhìn thấy thái độ giữa hai người thì cũng hơi quái đản. Bắc Linh cảnh này ai mà không biết Mục vực với Liễu vực là tử địch, đều hăm he năm lần bảy lượt tiêu diệt đối thủ, thế mà cái bộ dạng trước mặt còn ra vẻ như thế thật khiến người ta cười không ra tiếng.

Thế nhưng, qua đó họ càng cảm thất bất an khi Liễu Kình Thiên biểu hiện như thế này, rất không bình thường.

- Ha ha, Liễu vực chủ, không biết lần này đột nhiên lại tổ chức đại hội cửu vực, mời tất cả bọn ta đến là vì đại sự gì chăng?

Đường Sơn cười cười cất tiếng hỏi.

Không khí trong đại điện vì câu hỏi đầy hàm ý kia mà trở nên yên tĩnh, mọi ánh mắt đều đổ dồn về vị trí chủ tọa. Vấn đề Đường Sơn muốn biết hẳn nhiên cũng là điều mọi người muốn biết.

Liễu Kình Thiên nhìn những ánh mắt khẩn trương phóng tới, chỉ mỉm cười, bàn tay vỗ vỗ lên thành ghế, tỏ ra không có gì quan trọng:

- Kỳ thật cũng không có cái đại sự gì, chỉ là có một đề nghị muốn trưng cầu ý kiến của mọi người.

- Hả? Đề nghị gì?

Đường Sơn cười hỏi.

Liễu Kình Thiên đáp lời:

- Mọi người hẳn cũng biết, trong Bách Linh thiên thì Bắc Linh cảnh chúng ta chỉ là một cảnh có thực lực yếu nhược mà thôi, khiến cho lời nói của chúng ta cũng không có trọng lượng bao nhiêu. Nếu một ngày kia những cảnh khác bốn phía xâm lăng, e rằng Bắc Linh cảnh căn bản không có lực chống cự, đành phải hai tay dâng lên cơ nghiệp dốc sức xây dựng bao năm qua.

Đại điện vẫn yên tĩnh, nhiều ánh mắt lóe sáng, nhưng không ai lên tiếng, có lẽ cũng chưa ai rõ lắm Liễu Kình Thiên đang muốn làm gì.

- Hà hà, Liễu vực chủ có lẽ lo lắng quá nhiều chăng? Bắc Linh cảnh chúng ta chỉ thuộc một khu vực hẻo lánh trong Bách Linh thiên, đối với những đại cảnh khác cũng chẳng có mấy ích lợi, ai lại hao phí quân lực mà kéo đến xâm phạm Bắc Linh cảnh chứ?

Đường Sơn cười nói như đùa.

- Nhưng lỡ như....

Liễu Kình Thiên tỏ vẻ hiền lành nói tiếp. Mục Phong liền ngắt lời:

- Liễu vực chủ có chuyện gì thì nói rõ đi, không cần phải co kéo.

Liễu Kình Thiên liếc sang Mục Phong, khẽ nhếch môi

- Kỳ thật ta nghĩ nói đơn giản Bắc Linh cảnh chúng ta sở dĩ không có địa vị gì ở Bách Linh thiên, chính là vì Bắc Linh cảnh năm bè bảy mảng, phân tranh không thống nhất. Nếu Bắc Linh cảnh có thể liên hợp tất cả thế lực lại ta nghĩ thực lực hiện tại ở Bách Linh thiên cũng có một phân lượng nhất định. Khi đó không chỉ không phải lo người ta tới xâm phạm, mà con có khả năng khuếch trương lãnh thổ, thu hoạch thêm nhiều tài nguyên. Đến lúc đó, Bách Linh thiên này, còn kẻ này dám coi khinh Bắc Linh cảnh?

Đại điện lặng ngắt đến mức con ruồi bay cũng nghe tiếng, không ít thủ lĩnh các thế lực tỏ vẻ chấn động.

Liễu Kình Thiên. . . đang muốn thống nhất tất cả các thế lực của Bắc Linh cảnh? Hắn điên rồi sao ?

"Dã tậm thật to lớn!"

Mục Trần nghĩ trong lòng. Liễu Kình Thiên cảm thấy làm chủ một địa vực vẫn không đủ, mưu đồ muốn trở thành bá chủ Bắc Linh cảnh này sao chứ?

Mục Phong và những vực chủ khác vẫn trầm mặc tĩnh lặng như nước, những thủ lĩnh thế lực có danh tiếng khác cũng không mở miệng. Những người ở đây không ai không phải là tay lão luyện, sao có thể không nhận ra còn một vài thứ phía sau tấm màn che trong kế hoạch này của Liễu Kình Thiên chứ.

- Ha ha, không biết mọi người thấy đề nghị của ta thế nào? Nếu cảm thấy không ổn cứ nói ra, dù sao chúng ta đây cũng đều suy nghĩ cho tương lai phát triển của Bắc Linh cảnh mà.

Liễu Kình Thiên nhìn vào bầu không khí quỷ dị cũng không thèm để ý chút nào, chỉ cười nhạt.

- Mục Phong vực chủ, ngươi thấy sao?

Liễu Kình Thiên nhìn qua Mục Phong, cười hỏi.

Mục Phong chớp chớp mắt, bàn tay đặt lên cái bàn trước mặt, đạm nhạt cười nói:

- Không biết có cách thức nào để liên hợp lại đây? Liên hợp như thế hắn sẽ cần một người chủ sự nắm toàn cục chứ nhỉ? Vị trí chủ sự đó, ai sẽ đảm đương?

Mục Phong có thể giao phong nhiều năm với Liễu Kình Thiên mà không rớt xuống hạ phong, dĩ nhiên cũng không phải là người đơn giản. Chỉ vài câu hỏi nhất thời đã khiến cho mấy người trong đại điện trở nên sắc sảo.

Những người được phép ngồi trên thạch tọa không ai không phải thủ lĩnh một địa bàn. Nếu liên hợp lại, chẳng phải là nâng một kẻ làm đầu cưỡi cổ họ sao? Có câu: thà làm đầu gà hơn làm đuôi phượng. Bọn họ chẳng ai muốn từ lão đại lại biến thành lão nhị, thậm chí lão tam, lão tứ, v..v....

- Liên hợp cũng đơn giản, chúng ta thành lập một liên minh Bắc Linh, công thủ đồng tâm. Về phần vị trí minh chủ, ta cảm thấy Mục Phong vực chủ rất thích hợp.

Liễu Kình Thiên mỉm cười nói.

Bất giác không ít ánh mắt đều dời sang Mục Phong, nhưng thần sắc của lão vẫn bất động, trong lòng giật mình nhưng nụ cười vẫn trên môi, lắc đầu:

- Ta tự biết bản lĩnh của mình, vĩ trí minh chủ ta không đủ năng lực ngồi.

Liễu Tông vẫn đứng sau Liễu Kình Thiên đột nhiên đưa mắt nhìn về một gã thủ lĩnh thế lực nào đó đứng bên dưới, bất chợt tên kia đứng dậy, cười nói:

- Ta cảm thấy phương pháp liên hợp của Liễu vực chủ rất thú vị, Bạch Mã bang chúng ta tán thành, về phần minh chủ liên minh, ta cho rằng Liễu vực chủ cực kỳ thích hợp, dù sao thực lực của Liễu vực các vị đang ngồi đây đều rõ ràng. Hơn nữa bản thân hắn cũng khiến người khác tín phục, mọi người cảm thấy thế nào?

Mục Phong cười khẩy, hơi nhắm mắt lại.

Bảy vị vực chủ kia cũng dời mắt nhìn nơi khác, im lặng kéo dài thời gian. Tuy nói Liễu vực có nội tình hùng hậu nhất Bắc Linh cảnh, nhưng độ mạnh mẽ vẫn chưa đủ áp chế hết thảy mọi người, do đó nếu muốn bọn họ công nhận Liễu Kình Thiên là minh chủ, hắn nhiên là chuyện khó có khả năng.

Liễu Kình Thiên thấy tám vị vực chủ không ai ủng hộ, mặt cười tiêu tan, thản nhiên nói:

- Có phải chư vị cho rằng Liễu vực ta cũng không đủ uy vọng?

- Liễu vực chủ, xưa nay Liệt Viêm ta kính nể ngươi, bất quá Liệt vực nhiều năm do ta dốc sức xây dựng, nên việc liên hợp này ta không có hứng thú quá lớn, thành ra việc Liễu vực chủ cố ý thành lập liên minh, Liệt Viêm không phụng bồi, cáo từ.

Giữa đại điện, một trung niên tóc đỏ như lửa đứng thẳng lên, ôm quyền trầm giọng trả lời Liễu Kình Thiên.

- Liệt Viêm, ngươi dám bất kính với Liễu vực ta?

Liễu Minh lập tức quát to.

- Hừ, ta tuy rằng khách khí với các ngươi, nhưng cũng đừng nghĩ Liệt vực e sợ các ngươi!

Liệt Viêm vốn tính tình nóng nảy, vừa nghe Liễu Minh xấc láo mấy tiếng, liền trở mặt giận dữ, không nhiều lời vô nghĩa liền vung tay dẫn người hướng ra ngoài rời khỏi đại điện.

Mọi người thấy thế cũng khe khẽ bàn tán, có Liệt Viêm dẫn đầu, e rằng tính toán của Liễu Kình Thiên sẽ vô ích thôi.

Mục Trần liếc nhìn Liễu Kình Thiên, phát hiện hắn ta vậy mà vẫn tươi cười thản nhiên, nhưng ánh mắt nhìn chằm chằm Liệt Viêm lại lạnh lẽo như độc xà.

- Liệt Viêm, đừng trách ta không nói trước, rời khỏi nơi này, ngươi sẽ không còn cơ hội.

Liễu Kình Thiên thong dong sửa sửa tay áo, bình thản nói chuyện.

- Ha ha, Liễu Kình Thiên, đúng là ta có chút kiêng dè với ngươi, nhưng mấy lời đó ngươi vẫn không đủ tư cách nói với ta!

Liệt Viêm khinh thường bước tiếp. Hắn là cường giả Thần Phách cảnh trung kỳ, tuy yếu hơn Liễu Kình Thiên một chút, nhưng nếu tên kia muốn áp chế hắn, quả thực chỉ là trò cười.

Vừa cười vừa bước đi, Liệt Viêm dần tiến ra khỏi thạch điện.

"Ầm!"

Bất quá ngay khi Liệt Viêm bước tới, một tiếng nổ mãnh liệt từ cổng lớn vang vọng. Ngay sau đó mọi người nhìn thấy một cái bóng bay ngược vào, chấn gãy những cột đá trang trí được xây dựng trong điện, nện xuống thềm đá giữa đại điện.

"Hự!."

Bóng người kia rơi xuống, hộc máu, gương mặt cực kỳ kinh hãi bàng hoàng.

Đại điện cũng đột ngột rối loạn, những cặp mắt hoảng sợ nhìn Liệt Viêm đang chật vậy lăn lê trên sàn. Nói thế nào hắn cũng là cường giả Thần Phách cảnh trung kỳ, vậy mà chỉ một kích đã bị đánh trọng thương thành như vậy?

Mục Phong và Mục Trần cũng cùng lúc trợn mắt, gắt gao nhìn ra cổng điện, cảm giác bất an càng thêm mãnh liệt.

Liễu Kình Thiên vẫn thờ ơ như trước, khóe miệng tỏ rõ sự trào phúng.

Tiếng bước chân sột soạt từ bên ngoài truyền vào, bất chợt làm cho đại điện yên tĩnh trở lại, mọi ánh mắt đều chăm chú nhìn ra đó.

Một bóng người già nua chậm rãi xuất hiện, mặc áo bào màu tro, gương mặt cằn cỗi, hốc mắt hõm sâu như một cací xác khô.

Lão nhân áo tro đứng yên lặng vững vàng ở cổng lớn, ánh mắt mờ đục nhìn qua đánh giá mọi người, bàn tay trong áo bàn đột ngột thò ra, ho nhẹ vài tiếng, cất giọng khàn khàn:

- Hôm nay không được lão phu cho phép, nếu ai muốn rời khỏi thì...

Lão nhân áo tro cất bước, thân thể lưng còng nhưng ẩn chứa một cỗ lực lượng mạnh mẽ hơn xa cường giả Thần Phách cảnh, uy áp linh lực như bão lớn cuồng ngạo quét ra.

Những người đứng gần có thực lực yếu không thể chịu nổi uy áp linh lực đó, thân hình chật vật bị bức lui.

- ... CHẾT!

Lão phun ra một chữ, uy áp linh lực dữ dội hoàn toàn bùng nổ, sàn đá cũng xuất hiện những vết nứt lan tràn như mạng nhện.

Bên ngoài đại điện cuồng phong gào thét, mây đen hội tụ, thiên địa linh khí như đang bạo động cuồng loạn.

Sắc mặt mọi người trong điện nhất tề kịch biến.

Mục Phong nắm chặt thành ghế, răng nghiến chặt, những tiếng ken két do hai hàm răng cà vào nhau bật ra ngoài.

- Liễu Kinh Sơn. . . Tam Thiên cảnh!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Dung Thiên Cảnh

Cả đại điện đều bị uy áp kinh người bao phủ, sắc mặt mọi người nhất tề kịch biến, kinh hãi nhìn lão nhân áo tro.

Uy áp viễn siêu cường giả Thần Phách cảnh, hẳn nhiên người kia đã bước vào cảnh thứ nhất trong Tam Thiên cảnh: Dung Thiên cảnh!

Cái gọi là Tam Thiên cảnh, không phải chỉ là một cảnh giới, mà đến ba tầng cảnh giới: tầng thứ nhất Dung Thiên cảnh, tầng thứ hai Hóa Thiên cảnh, tầng thứ ba Thông Thiên cảnh.

Dung Thiên cảnh!

Mọi người trong đại điện bất giác cảm thấy khó thở. Bắc Linh cảnh đã bao nhiêu năm nay chưa từng xuất hiện một cường giả Dung Thiên cảnh? Cường giả ở trình độ đó, đừng nói là Bắc Linh cảnh, ngay cả xét trong Bách Linh thiên, cũng là cường giả chân chính hàng đầu!

Những người có thực lực Thần Phách cảnh ở đây đếm cũng không dưới hai bàn tay, nhưng dù cho nhân số áp đảo như thế đối diện một cường giả Dung Thiên cảnh, vẫn cảm thấy vô lực.

Bởi vì chênh lệch của hai cảnh giới quá mức to lớn.

Dung Thiên cảnh, tên như ý nghĩa, đã có thể dung nhập thiên địa, điều khiển linh khí thiên địa, búng ngón tay liền phá hủy núi cao rừng rậm, cường giả Thần Phách cảnh tuyệt đối không thể so sánh bằng.

- Hắn là Liễu Kinh Sơn? Tiền nhiệm vực chủ Liễu vực? Cường giả từng được xưng là mạnh nhất Bắc Linh cảnh không ngờ vẫn còn sống!

Những ánh mắt giao nhau trong đại điện đều toát ra vẻ bất an. Cục diện Bắc Linh cảnh duy trì nhiều năm đến nay như vậy cũng vì những thế lực trong đó chênh lệch không nhiều, không kẻ nào đủ sức chinh phục đối phương. Thế nhưng hiện tại đột ngột xuất hiện Liễu Kinh Sơn đã phá vỡ thế cân bằng vốn có chỉ trong nháy mắt.

Một cường giả Dung Thiên cảnh sẽ khiến chiến lực Liễu vực bành trướng đến một trình độ đáng sợ.

Mục Phong vẫn trừng mắt nhìn Liễu Kinh Sơn, hai tay nắm chặt. Mục Trần bên cạnh cũng rất nghiệm trọng, quả thật tin tức kia không sai chút nào.

Mục Trần nhìn về những vực chủ khác, phát hiện sắc mặt bọn họ rất khó coi, những cặp mắt nhìn Liễu Kinh Sơn tràn ngập e ngại và bất an, khiến cho hắn cũng bớt lo một chút. Nếu cả tám vực chủ cùng liên thủ, cũng chưa chắc sẽ bại hoàn toàn trước Liễu Kinh Sơn. Chỉ đáng tiếc không biết họ có đủ can đảm để đứng lên cùng chống lại một cường giả Dung Thiên cảnh hay không.

Áp lực trong không khí khiến người ta không thở nổi, Liễu Kinh Sơn nhàn nhạt quét mắt nhìn một vòng, chậm rãi thong dong tiến lên. Liễu Kình Thiên vội vàng đứng dậy rời khỏi vị trí chủ tọa. Liễu Kinh Sơn nhìn mọi người, thản nhiên cất tiếng:

- Nhiều năm không gặp, không biết có ai còn nhớ lão phu chăng?

- Ha ha, cụ Liễu năm xưa là cường giả đệ nhất Bắc Linh cảnh, tuy mất tích ba năm nhưng dư uy vẫn còn, chúng ta sao dám quên...

Đường Sơn cười không mấy tự nhiên, cất tiếng trả lời.

Liễu Kinh Sơn cười nhạt đáp lại:

- Nếu mọi người còn nhớ rõ, hắn cũng không quên tính tình của lão phu. Cái thế cục chia năm xẻ bảy của Bắc Linh cảnh đã nhiều năm như

vậy, e rằng bây giờ ta phải giải quyết triệt để mới được.

Mọi người nghe thấy cũng biến sắc.

- Cụ Liễu, chúng ta ở Bắc Linh cảnh cũng không có dã tâm quá lớn, không muốn tranh đoạt gì với những đại cảnh ở Bách Linh thiên, ta thấy như thế này là tốt rồi.

Một vị vực chủ gượng cười nói.

Liễu Kinh Sơn liếc sang hắn, nói:

- Các ngươi không có dã tâm, nhưng lão phu có. . . Bắt đầu từ hôm nay, Liễu vực ta thành lập liên minh Bắc Linh, lão phu nhậm chứ minh chủ, chư vị gia nhập hay không đều do tự nguyện. Bất quá ta nói trước, trong mắt lão phu chỉ có đồng minh và kẻ địch, những ai không phải là đồng minh, thì chẳng còn con đường nào khác.

Không ít người nghe những lời uy hiếp ngạo mạn của Liễu Kinh Sơn mà cứng đờ mặt mũi.

Liễu Kình Thiên và đám Liễu vực thì cứ tủm tỉm cười nhìn đám người bên dưới sắc mặt biến đổi liên tục. Có được một cường giả Dung Thiên cảnh, Liễu vực bọn họ đã có chiến lực siêu việt hơn hẳn những thế lực khác trong Bắc Linh cảnh.

Liễu Kình Thiên nhìn qua phía Mục Phong vẫn yên tĩnh như mặt hồ, khóe miệng nhếc lên cười nguy hiểm.

"Mục Phong à Mục Phong, bây giờ ngươi đừng mong trở mình."

- Ha ha, cụ Liễu nói đúng, làm người không thể khư khư an cư một góc, Bạch Mã bang bằng lòng gia nhập liên minh Bắc Linh, tôn cụ Liễu làm minh chủ.

Cái tên bang chủ nhiều chuyện của Bạch Mã bang lại lần nữa lên tiếng, thần tình nịnh nọt khiến không ít người tỏ ra căm ghét.

Bất quá ghét thì ghét, nhưng cục diện hiện tại hoàn toàn vượt khỏi dự liệu của đa số mọi người ở đây. Có Liễu Kinh Sơn hờ hững tọa trấn ở đây, không ít thủ lĩnh các thế lực không có can đảm nói một lời phản đối. Liệt Viêm vực chủ vẫn còn nằm trên đất kia kìa, đó là cường giả Thần Phách cảnh đó, nhưng đối diện Liễu Kinh Sơn lại không có nổi lực trả đòn.

Thần Phách cảnh và Dung Thiên cảnh có chênh lệch khổng lồ, điều đó không ai bàn cãi.

Do vậy sau Bạch Mã bang, lần lượt vài thế lực tiến lên một chút, nhưng tám vị vực chủ kia không ai tỏ thái độ gì, hẳn nhiên vẫn còn do dự và không cam.

Liễu Kinh Sơn vẫn thờ ơ nhìn cảnh tượng đó, rốt cuộc chuyển ánh mắt nhìn về tám vị vực chủ, chậm rãi nói:

- Các ngươi thì sao?

Tám vị vực chủ liếc nhau, sắc mặt rất khó coi.

- Cụ Liễu. . .

Đường Sơn thở dài một hơi, ôm quyền nói:

- Đường vực là tâm huyết cả đời ta, do vậy lúc này tại hạ không thể đáp ứng gia nhập liên minh Bắc Linh.

- Vậy xem ra Đường Sơn vực chủ không có hứng thú trở thành đồng minh của lão phu, đã vậy thì.....

Liễu Kinh Sơn cười nhạt, nhưng dần dần chuyển sang lạnh băng, uy áp linh lực tràn ngập đại điện liền chuyển hướng tập trung vào Đường Sơn.

Thân thể Đường Sơn trở nên căng thẳng, linh lục hùng hậu trong người bạo dũng trào ra, hào quang ngưng tụ thành một cự hổ màu vàng

với dao động linh lực vô cùng mạnh mẽ.

"Graooooow!"

Con cọp vàng kia rống lên dữ dội, ánh mắt Đường Sơn tỏ ra hung hãn, lắc người liền phóng ra như gió, linh lực bạo dũng hóa thành kim sắc hổ trảo, như tia chớp vồ tới Liễu Kinh Sơn.

Đường Sơn biết rõ lợi hại của Liễu Kinh Sơn, vừa ra tay liền dốc toàn lực, đối mặt một cường giả Dung Thiên cảnh, ngay từ đầu không nên do dự.

Nhưng đối diện thế công bạo khởi của Đường Sơn, Liễu Kinh Sơn lại không hề đổi sắc, hai mắt đục ngầu tỏ vẻ khinh thường, chậm rãi vung bàn tay khô héo tùy tiện phất ra.

"Vù!"

Nháy mắt bàn tay đó đánh ra, linh khí thiên địa như bị điều khiển dẫn động với một tốc độ đáng kinh ngạc hội tụ hóa thành một khối cầu linh lực sáng rực, sau đó tung ra, chạm vào hổ trảo sắc bén của Đường Sơn.

"Uỳnh!"

Linh lực cuồng bạo trùng kích trong đại điện, sàn điện bằng đá đứt vỡ tạo thành những khe nứt lan tràn, một cột đá bị lực trùng kích đó chấn vỡ nát.

Giữa không trung, Đường Sơn đột ngột phun ra một búng máu, thân thể dội ngược lại, kim hổ sau lưng cũng nhạt đi nhiều.

Gần như chỉ một chiêu, Đường Sơn với thực lực tiếp cận Thần Phách cảnh hậu kỳ hoàn toàn thảm bại.

- Cha!

Đường Thiên Nhi hoảng hồn la lên, Đường Sơn trọng thương khiến nàng sắc mặt tái mét.

Liễu Kinh Sơn thờ ơ đứng bất động, cách không đánh ra một quyền nữa, linh lực vô cùng cuồng bạo như sóng dữ thét gào oanh kích hướng tới Đường Sơn. Cái vẻ này hẳn là xuống tay độc ác để giết gà dọa khỉ.

Mục Phong nhìn thấy biến cố trong điện, nghiêng đầu nói gấp:

- Chu Dã, tình huống nếu xấu hơn lập tức mang theo Mục Trần trốn vào Bắc Linh viện!

Chu Dã gương mặt co giật. Lão biết nguy cơ lần này cả Mục Phong cũng không đủ tự tin nắm chắc. Cường giả Dung Thiên cảnh đối với bọn họ đúng là quá cường đại, đủ sức phá vỡ thế cân bằng của Bắc Linh cảnh.

Mục Trần im lặng không nói, hai đấm nắm chặt, con ngươi đen láy lại nổi lên một màu đỏ điên cuồng huyết tinh.

Hắn không thích nhìn cái cảnh người thân bị giết, còn bản thân lại cao bay xa chạy, nhiều năm sau trở về báo thù. Đó tuyệt đối không phải tính cách của hắn. Cho dù ở lại có cửu tử nhất sinh cũng phải tìm cho ra một tia sinh cơ ít ỏi cho tất cả người thân.

"Phốc!"

Mục Phong giao phó như trăn trối một câu, thân hình nhanh chóng phóng ra, bất chợt xuất hiện trước mặt Đường Sơn, linh lực trong cơ thể không hề giữ lại tuôn ra, quát lên tung quyền.

"Ầm."

Linh lực đỏ rực như ngọn lửa phun ra, mạnh mẽ ngạnh kháng luồng linh lực cuồng bạo đang đánh tới kia

Khí lãng dữ dội nổ ầm thổi ra, thân thể Mục Phong run lên, bước lui hết một đoạn, nắm tay run rẩy, ánh mắt nghiêm trọng nhìn lại Liễu Kinh Sơn, trầm giọng nói:

- Cụ Liễu, không cần phải ác như thế chứ?

- Mục Phong à? Lúc trước thanh danh vang dội khi còn rất trẻ, không ngờ ngươi cũng có thể đạt tới thành tựu hôm nay, quả thật không đơn giản.

Liễu Kinh Sơn đạm mạc nhìn qua Mục Phong, hai hốc mắt toát ra cái lạnh vô cùng, nói:

- Bất quá hôm nay kẻ nào ngăn bước Liễu vực ta xưng bá Bắc Linh cảnh, thì lão phu sẽ tung cước đá hắn sang bên!

- Vậy thì tại hạ sẽ lãnh giáo cụ Liễu một chút !

Mục Phong gầm gừ trả lời, lão biết tình thế đối địch của Mục vực và Liễu vực hiện tại thì Liễu Kinh Sơn tuyệt đối không buông tha. Đã không còn đường lui, chi bằng liều chết cược một lần.

- Mục huynh, chúng ta cùng lên!

Đường Sơn gắng gượng đứng dậy, trầm giọng nói. Một mình Mục Phong tuyệt đối không phải đối thủ của Liễu Kinh Sơn, nếu không liên thủ, e rằng không còn cơ hội nào.

- Chư vị, ta không muốn đem tâm huyết nửa đời người dâng tặng cho Liễu vực, còn cố kỵ thì tiếp theo sẽ tới lượt các vị!

Đường Sơn quét mắt về những vực chủ còn lại, lớn tiếng quát lên.

Sáu vị vực chủ kia nghe mà biến sắc, lần này ra tay chính là lựa chọn trận tuyến. Nếu để mặc Mục Phong và Đường Sơn bị giải quyết thì bọn họ sẽ chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài việc khúm núm cúi đầu trước Liễu vực.

- Cụ Liễu, lần này là các ngươi quá đáng, Hồng vực hiện tại đã rất tốt, không cần phải gia nhập cái liên minh Bắc Linh gì cả!

Hồng vực chủ, Hồng Linh cũng cắn môi quát lớn.

- La vực ta cũng không muốn gia nhập!

La vực chủ đứng phắt dậy, lớn tiếng hưởng ứng.

- Còn có Viêm vực!

Liệt Viêm trước đó bị đả thương cũng phẫn nộ quát lên.

Chỉ vài giây ngắn ngủi, gồm cả Mục Phong và Đường Sơn thì đã có năm vị vực chủ chống lại. Ba vị vực chủ kia còn do dự chưa quyết, cường giả Dung Thiên cảnh thực sự là một áp lực quá lớn.

Giữa đại điện, đông đảo thủ lĩnh thế lực nhỏ hơn nhìn cảnh tượng đặc sắc đang diễn ra, trận tuyến thế này đã bao nhiêu năm rồi mới xuất hiện?

- Năm vị vực chủ. . . ha ha, còn ai nữa không?

Liễu Kinh Sơn chậm rãi nhìn qua năm người bên kia, chỉ nhếch miệng cười khẩy.

- Một đám nghé con không sợ cọp. . .

Liễu Kinh Sơn vốn lưng còng thình lình đứng thẳng lên, y bào không gió mà phất phới, cỗ linh lực dao động vô cùng cực đoan, như gió lốc gào thét trong điện.

"Ầm ầm"

Đôi mắt đục ngầu của Liễu Kinh Sơn càng lúc càng dữ tợn, mạnh mẽ bước ra, cự thạch rơi xuống, đại điện đã không chịu nổi áp bức khổng lồ của linh lực, bắt đầu sụp đổ.

Cỗ linh lực kinh hoàng đó đi theo một âm thanh nặng nề sát khí của Liễu Kinh Sơn phóng lên cao.

- Nếu đã lựa chọn, thì đừng trách lão phu vô tình!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Giao Dịch

Linh lực kinh người như cột sáng mạnh mẽ từ Cửu Vực thành xông thẳng lên mây, cuồng phong rít lên, linh khí thiên địa trong phạm vi thành thị đều đang rung chuyển dữ dội.

Vô số cặp mắt hoảng hốt nhìn về ngọn nguồn linh lực mênh mông nọ, dao động linh lực cường hãn thế kia quả là cả đời này họ mới thấy, hơn hẳn những cường giả Thần Phách cảnh mà họ may mắn được thấy gần đây.

Từ lúc nào mà Bắc Linh cảnh xuất hiện vị cường giả mạnh mẽ thế này?

- Hôm nay kẻ nào ngáng đường của Liễu vực ra, giết không tha!

Trong cột sáng linh lực thông thiên đó, một bóng người già nua hiện ra, chân đứng trên không, chẳng hề mượn lực, đôi mắt lợi hại như ưng lạnh băng quát lớn, tiếng nói vang khắp thành thị.

Từ trong đống đổ nát, năm bóng người lao vút ra, đều nhờ vào linh lực hùng hồn mà lơ lửng trên không. Năm người chiếm cứ một phương, trước mặt họ chính là lão già kia.

- Đó là. . . Mục Phong, Đường Sơn, Hồng Linh. . . không ngờ là năm năm đại vực chủ!

- Bọn họ đang làm cái gì kia? Lão già đối diện là ai? Linh lực thật khủng khiếp!

- Trời ạ, Liễu Kinh Sơn mà không biết à, lão gia kia không ngờ còn sống, hơn nữa thực lực... không lẽ đã đột phá Thần Phách cảnh, tiến vào Dung Thiên cảnh rồi ư?

Động tĩnh trên bầu trời nhất thời hấp dẫn sự chú ý của mọi người trong thành, những âm thanh xôn xao bàn tán rộ lên như ong vỡ tổ.

- Liễu vực mưu đồ thành lập liên minh Bắc Linh, thâu tóm các thế lực khác, năm đại vực chủ không đồng ý liền liên thủ tác chiến!

Nhanh chóng có tin tức từ trong điện truyền ra bên ngoài. Đây không còn nghi ngờ gì nữa sẽ là đại sự chấn động lần thứ hai thay đổi cục diện Bắc Linh cảnh, sóng to gió lớn ngập trời.

- Các ngươi nghĩ rằng 5 người liên thủ thì có thể đối phó với lão phu sao? Nể thực lực các ngươi không kém, nếu cứ thế mà bị chém giết thì liên minh Bắc Linh của ta hao tổn không nhỏ, lão phu cho các ngươi thêm một cơ hội nữa!

Liễu Kinh Sơn nhìn chằm chằm vào năm vị vực chủ đối diện, thanh âm nhẹ nhàng mà đe dọa.

- Cụ Liễu, ta thấy ngươi nên chấp nhận việc này đi, bọn ta không có dã tâm, phòng thủ một mẩu ba phân đất của mình là an lòng rồi. Còn tranh cường Bách Linh thiên, sự tình này lão tự mình đi làm đi.

Mục Phong cười nói.

- Ngu xuẩn!

Liễu Kinh Sơn không nói thêm lời vô nghĩa, trận chiến hôm nay không thể tránh, nếu không Liễu vực chẳng thể kinh sợ những thế lực khác trong Bắc Linh cảnh.

"Ầm!"

Linh lực mạnh mẽ như núi lửa phun trào, gào thét ngập trời hóa thành một cự khuyển hai đầu tràn ngập hung tợn.

Mục Phong nhìn thấy cự khuyển hai đầu sau lưng Liễu Kinh Sơn, gương mặt càng nghiêm trọng dữ dội. Song Đầu Ma Khuyển, đại bảng Vạn Thú Lục bài danh 98, miệng phun phong hỏa.

Hiện giờ thực lực Dung Thiên cảnh của lão già kia ngưng tụ quang ảnh Song Đầu Ma Khuyển nhìn như bản thể thực chất, hẳn nhiên là mạnh mẽ hơn nhiều những linh thú của mấy vị vực chủ.

- Hôm nay lão phu phá lệ cho các ngươi nếm thử sức mạnh chân chính của cường giả Dung Thiên cảnh!

Liễu Kinh Sơn đạp không trung, song chưởng xoay tròn, linh khí đầy trời hội tụ lại, hóa thành hỏa diễm đỏ rực và cuồng phong hắc ám.

Miệng phun phong hỏa là năng lực của Song Đầu Ma Khuyển, Liễu Kinh Sơn luyện hóa tinh phách của nó dĩ nhiên cũng có thể thi triển năng lực như vậy.

- Phong Hỏa Linh Ba!

Hai tay đánh ra, lửa lớn trong chưởng như hỏa mãng khổng lồ uốn éo, tay kia hắc phong ngưng tụ, trở thành hắc phong bạo to cả trăm trượng.

"Ào!"

Hỏa mãng và hắc phong bạo điên cuồng oanh kích, dao động linh lực cực kỳ đáng sợ trực tiếp hướng thẳng đến năm vị vực chủ.

Cả năm người khi nhìn thấy thế công hung hãn của Liễu Kinh Sơn đều tập trung không dám lơ là, linh lực trong cơ thể đề thăng cực hạn, sau lưng họ đều ngưng tụ ra linh thú cường hãn của mình.

Trên bầu trời, năm người dốc hết toàn lực, linh lực hùng hồn hình thành thế công phô thiên cái địa, nhất tề chống đỡ hỏa mãng và với hắc

phong bạo.

"Rầm rầm!"

Hai bên giao chiến mãnh liệt, âm thanh phát ra như tiếng sấm nổ bên tai khiến cho những người thường cảm thấy khó khăn đứng vũng, khí lãng tỏa ra thổi quét khu vực bên dưới khiến bụi mù tung bay cuồng loạn.

Vô số ánh mắt hoảng sợ nhìn cuộc chiến trên cao. Mục Phong, Đường Sơn và cả ba vị vực chủ danh chấn Bắc Linh cảnh đều đã thúc giục linh lực đến cực hạn, thế nhưng đối diện với thế vây công của năm vị cường giả hàng đầu, Liễu Kinh Sơn vẫn sừng sững đứng vững trên cao, không chút sứt mẻ. Hai tay lại khởi động phong hỏa, linh khí tùy thời điều động, tư thái vững vàng như núi, đè ép thế công hung mãnh của năm vị cường giả kia đến mức không ngóc đầu dậy nổi.

Cường giả Dung Thiên cảnh lại khủng bố đến như thế. Năm đại cường giả Thần Phách cảnh liên thủ hoàn toàn bị nắm trong tay.

Bên ngoài đại điện, Mục Trần cũng theo chân dân chúng đông đúc chen chúc chạy ra, cặp mắt nhìn giao phong dữ dội trên trời cũng nhăn mày nhăn mũi.

- Cha.

Đường Thiên Nhi đầy lo lắng, hai mắt xinh đẹp đã hơi đỏ, cục diện này bất giác khiến nàng cảm thấy rất bất an.

Bên cạnh Đường Thiên Nhi, Hồng Lăng cũng cắn môi. Phụ thân nàng qua đời đã lâu, mấy năm nay hai mẹ con nương tựa nhau mà sống, nếu mẫu thân có xảy ra chuyện gì không hay thì đó chính là đả kích vô cùng kinh khủng với nàng

- Không cần lo lắng.

Mục Trần nhìn thấy bộ dáng hoảng hốt của hai cô gái, liền vươn tay nắm cổ tay cả hai kéo ra sau, nhẹ giọng trấn an:

- Bọn họ sẽ không có chuyện gì đâu.

Đường Thiên Nhi và Hồng Lăng đều nhìn lại gương mặt bình tĩnh của hắn mà bị cuốn hút, hoảng loạn trong lòng mới giảm bớt đi một chút.

- Không có chuyện gì? Nằm mơ giữa ban ngày! Gia gia của ta còn chưa thật sự ra tay đâu, nghĩ rằng liên thủ có thể chiến thắng một cường giả Dung Thiên cảnh sao? Thật là khờ dại.

Trên một góc đại điện sụp đổ, Liễu Mộ Bạch châm chọc nhìn Mục Trần.

Mục Trần khẽ liếc hắn, cũng mặc kệ. Đường Thiên Nhi và Hồng Lăng đều lui ra sau lưng Mục Trần.

- Hừ! Hồng Lăng, ngươi qua đây với ta, chỉ cần ngươi có thể khuyên mẹ mình gia nhập Liễu vực chúng ta, ta đảm bảo các ngươi vô sự!

Liễu Mộ Bạch hậm hực nhìn về Hồng Lăng đang trốn sau lưng Mục Trần. Hắn cũng có thích nàng, bất quá khi ở Bắc Linh viện, Hồng Lăng cũng chỉ đối đãi với hắn ở giới hạn bằng hữu, hắn muốn tiến thêm một bước vẫn chưa được như ý.

Hồng Lăng nhìn Mục Trần, không đi về phía tên kia, mà cắn môi giơ tay nắm vạt áo hắn, cứ như con chim nhỏ sợ hãi đang nấp vào một chỗ dựa an toàn.

Liễu Mộ Bạch trợn mắt tức giận xanh mặt, oán độc liếc nhìn Mục Trần nguyền rủa!

- Chu thúc, sao?

Mục Trần không để ý tới Liễu Mộ Bạch, quay sang Chu Dã bên cạnh đang thần sắc nghiêm trọng quan sát không trung.

- Rất bất ổn, Liễu lão cẩu dường như vẫn chưa dùng đến thực lực chân chính....

Chu Dã sắc mặt u ám, nói tiếp:

- E rằng ngay cả năm đại vực chủ liên thủ cũng không thể là đối thủ của hắn.

- Vậy Chu thúc cũng qua đó hỗ trợ đi.

Mục Trần nói.

- Không được! Ta phải bảo vệ ngươi, một khi tình huống xấu đi phải dẫn ngươi trốn thoát. Hiện tại chúng ta có thể chết, ngươi thì không!

Chu Dã nghiêm giọng nói.

- Ta sẽ không bỏ tía ở lại.

Mục Trần nắm chặt tay, kiên quyết nói.

- Tiểu Mục tử, không nên lỗ mãng, còn núi lo gì thiếu củi, chỉ cần ngươi vào đến Bắc Thương linh viện, không tới ba năm nữa nhất định có thể hơn xa lão cẩu kia. Đến lúc đó thù của chúng ta sẽ do ngươi báo trả!

Chu Dã lạnh lùng ngắt lời.

- Nếu đó là lực chọn cuối cùng ta mới làm vậy.

Mục Trần cắn răng, con ngươi đen láy đã pha một chút máu đỏ tươi.

- Bất quá. . . ta sẽ dùng hết khả năng tìm trong tuyệt cảnh một đường sinh cơ, ta sẽ không dễ dàng để các ngươi chết đi trước mặt ta!

Chu Dã nhìn thấy nét đỏ tươi trong mắt hắn, cũng đành cười khổ, bàn tay vỗ mạnh vào vai Mục Trần. Cục diện này còn có sinh cơ gì chứ, Liễu Kinh Sơn trở thành cường giả Dung Thiên cảnh, đã có nghĩa là bọn họ nhất định phải thất bại.

Mục Trần hít một hơi sâu, lại nhìn lên trời, rồi chậm rãi nhắm mắt, tâm thần chìm vào khí hải.

Ở nơi đó, Cửu U Tước đang lười biếng nằm ườn trong hoa lung Mandala theo dõi hắn.

- Sao chứ? Muốn nhờ ta hỗ trợ à? Đừng có mơ!

Cửu U Tước ngạo nghễ cười nhạo, một ý niệm truyền ra.

- Ta chết, ngươi cũng chẳng tốt gì, ngươi bị phát hiện thì vô số cường giả sẽ tha cho ngươi sao? Dù cho ngươi có sức mạnh bá đạo tuyệt luân, thế nhưng hôm nay lại rất suy yếu.

Giọng nói lãnh tỉnh không dao động của Mục Trần khiến cho Cửu U Tước cũng hơi kinh ngạc.

- Ngươi ở trong cơ thể của ta thì còn có thời gian dần dần hồi phục, nhưng nếu rơi vào tay cường giả khác, thì tình cảnh e rằng khổ hơn không biết bao nhiêu....

Cửu U Tước híp đôi mắt nhỏ, hai cánh hắc viêm cũng xếp lại. Hắn nhiên lời của Mục Trần cũng không cách nào đả động nó, đúng là bên ngoài rất nguy hiểm, nhưng nó cũng không phải gà mờ không có thủ đoạn.

- Chúng ta thực hiện một giao dịch, ngươi giúp ta, ta cấp cho ngươi một cam đoan.

Mục Trần chậm rãi nói.

- Cam đoạn?

- Tuyệt đối không luyện hóa ngươi.

Thanh âm vững vàng mà kiên định.

Cửu U Tước quắc mắt, bất chợt châm chọc:

- Dễ vậy sao, luyện hóa tinh phách của ta? Thậm chí có tốt đẹp gì cho ngươi hay không còn chưa biết. Điều này không có cơ sở tin được.

- Ngươi ở trong cơ thể ta cũng được một thời gian, tính tình của ta hắn cũng đã biết.

Mục Trần thản nhiên nói tiếp:

- Ngươi thật sự rất lợi hại, lúc này đây ta phải tía của ta, bằng không lão sẽ chết, lúc đó trong lòng ta sẽ tràn ngập cừu hận, và nó sẽ lan tới ngươi. Một khi ta có đủ sức mạnh tuyệt đối sẽ cường ngạnh luyện hóa ngươi!

- Chớ có hoài nghi khả năng của ta, tờ giấy đen này vây khốn ngươi cũng không đơn giản, đến khi ta có thể khám phá bí mật của nó, hắn là đối phó ngươi không khó, điều này chắc ngươi hiểu rõ.

Cửu U Tước tung cánh, ý niệm lạnh băng truyền ra:

- Ngươi dám uy hiếp ta?

- Ta cho ngươi một cam đoan, chính là ưu đãi lớn với ngươi. Tình huống hiện tại nếu không giúp ta tức là đồng lõa với Liễu Kinh Sơn, Mục Trần ta ân oán rõ ràng. Ngươi giúp ta, ta tự nhiên sẽ cảm kích, còn không mà nói, đến khi ta đủ năng lực, thì một chút ta cũng không bỏ qua!

Mục Trần cực kỳ kiên quyết, nếu Cửu U Tước thật sự khoanh tay đứng nhìn, thì về sau hắn tuyệt đối không buông tha cho nó.

Cảm nhận sự cố chấp kiên quyết tràn ngập trong lời nói của hắn, Cửu U Tước cũng im lặng, lát sau mới nói:

- Bây giờ ta giúp ngươi, ngươi thật sẽ không luyện hóa ta?

- Đến khi ngươi có năng lực hóa thành bản thể, đi hay ở tùy ngươi quyết định!

Mục Trần đáp lời.

- Muốn ta giúp ngươi, cũng được...

Cửu U Tước phóng cặp mắt lợi hại nhìn Mục Trần:

- Bất quá ngươi phải đáp ứng ta một điều kiện!

Mục Trần không có gì do dự, gật đầu thật mạnh.

- Được!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Mượn Lực

Cửu U Tước nghe thấy Mục Trần trả lời vô cùng kiên quyết lại ngẩn ra khó tin, vốn còn chưa nói ra điều kiện.

- Hiện giờ ta không còn lựa chọn nào khác, ngươi không cần làm cái mặt nghi ngờ đó.

Mục Trần dường như nhìn thấu suy nghĩ của Cửu U Tước, giọng nói vẫn bình tĩnh:

- Dù cho luyện hóa ngươi không biết ích lợi cho ta đến mức nào, nhưng so với tính mạng của cha ta thì không chút đáng giá.

Cửu U Tước lại lần nữa trầm tư, cảm giác chân thật đáng tin đã nhiều hơn trong lời nói của nhân loại kia. Thời gian qua mắc kẹt trong cơ thể hắn cũng biết được một chút tính cách Mục Trần.

- Còn điều kiện của ngươi khoan hãy nói, đợi vượt qua ải khó này rồi tính đi, làm sao có thể đối phó lão quỷ Dung Thiên cảnh kia.

- Nếu ta ở thời kỳ toàn thịnh thì một chiêu tên kia chết chắc, bất quá ngươi biết rõ ta đang bị suy yếu. Thành ra không thể tự ra tay được, toàn bộ phải dựa vào ngươi thôi.

- Ta làm sao là đối thủ của lão quỷ kia?

Mục Trần lắc đầu.

- Ta sẽ cho ngươi mượn tạm sức mạnh, thao túng lực lượng. Bất quá ta nói trước, cái thân xác còm nhom của ngươi chẳng biết sẽ chịu nổi bao

nhiêu sức lực của ta, thành ra nếu có vấn đề gì thì ta cũng vô phương cứu chữa, ngươi dám không?

Cửu U Tước chậm rãi giải thích

- Cứ cho ta mượn đi!

Mục Trần không do dự gật đầu cái rụp.

- Với lực lượng của ta, ngươi cũng có thể tạm thời đạt tới trình độ Dung Thiên cảnh, nhớ cho kỹ, tạm thời thôi đó. Do vậy nếu trong thời gian tạm thời đó mà không giết được tên kia thì ngươi không xong rồi.

- Ừ!

Mục Trần lại gật đầu. Bất kể thế nào, hắn cũng không thể trơ mắt nhìn Mục Phong bị giết ngay trước mặt!

- Ngươi điều khiển cái hoa lung này cho nó giảm bớt áp lực với ta, để ta truyền lực lượng ra ngoài.

Cửu U Tước vẫn bình thản như không

- Dĩ nhiên nếu ngươi đủ can đảm tin ta, nếu sợ rằng giảm áp lực sẽ khiến ta tận dụng thời cơ, thì khỏi nói nữa đi.

- Ta tin ngươi.

Mục Trần cười trả lời.

- Hử?

Cửu U Tước tỏ ra thú vị

- Tin ta dễ vậy sao? Là do ngươi quá khờ hay ngây thơ? Không lẽ quên chuyện hôm trước tăng cấp ta ra tay rồi sao?

- Lúc đó khác... Vả lại niềm kiêu hãnh của ngươi khác với con người, ngươi đã nói như thế thì chắc sẽ không bôi nhọ nó.

Mục Trần mỉm cười.

Cửu U Tước không nói gì, từ chối cho ý kiến.

- Bất kể thế nào, ân tình này ta sẽ ghi tạc trong lòng.

Mục Trần hít một hơi, tỏ vẻ chận thành. Hiện tại Cửu U Tước chính là cái phao cứu sinh duy nhất cho hắn, lại tự nguyện cho hắn mượn sức mạnh đúng ngay thời điểm quan trọng, bất kể nó có mưu đồ gì hay không thì Mục Trần vẫn cảm kích nó.

- Cái này là giao dịch, không phải giao tình.

Cửu U Tước tỏ vẻ ngán ngẩm mấy cái chuyện lẩn quẩn của con người, thối lên:

- Lo mà chuẩn bị tinh thần đi.

Mục Trần cười, gật đầu. Tinh thần rời khỏi khí hải, hai mắt đang nhắm chặt cũng mở ra, những tiếng nổ ầm ầm vang vọng từ không trung truyền xuống, uy áp linh lực nghẹt thở trút lên người như cự thạch ngàn cân.

- Ngươi không sao chứ?

Đường Thiên Nhi lo lắng nhìn hắn, lúc nãy Mục Trần đột nhiên nhắm mắt, lay mãi cũng không tỉnh, còn tưởng rằng hắn bị cái gì.

Mục Trần lắc đầu, nhìn đôi mày liễu co lại vì lo lắng của Đường Thiên Nhi, mỉm cười ấm áp nói:

- Thiên Nhi tỷ yên tâm đi, tin ta, Liễu Kinh Sơn kia chẳng làm ăn được gì đâu.

Đường Thiên Nhi và Hồng Lăng bất giác kinh ngạc khi nghe hắn buông lời chắc ăn như thế, nhưng gương mặt khôi ngô vẫn bình tĩnh như nước, có vẻ hắn không phải nói chơi, khiến các nàng cảm thấy an tâm một cách khó hiểu.

Cảm giác như đang đặt lòng tin vào một đấng nam nhi đỉnh thiên lập địa, hùng tài đại lược, vô cùng chắc chắn.

Đường Thiên Nhi tuy không rõ được vì sao hắn lại tự tin như thế, nàng chỉ đành nhìn hắn mà mỉm cười.

Chu Dã bên cạnh cũng nghe, lão thầm than trong lòng, tiểu tử cũng chỉ có thể làm đươc như vậy, cố gắng trấn an bạn bè. Cục diện rối ren như thế này nếu lát nữa hắn ngoan cố không đi, cũng đành phải đánh ngất hắn. Lão có chết ở đây cũng không hề gì, nhưng Mục Trần là huyết mạch duy nhất của Mục gia, hắn chết thì Mục gia xong đời.

Mục Trần ngẩng lên nhìn bầu trời, vòng chiến đã đến lúc gay cấn. Mục Phong và các vực chủ dường như đã thúc đẩy linh lực cực hạn, những đường tấn công sắc nét liên miên thừa sức ép chết cường giả Thần Phách cảnh, nhưng trước mặt Liễu Kinh Sơn lại không mấy tác dụng. Hai tay của lão già kia luôn tiềm tàng linh lực mạnh mẽ, hồng hỏa và hắc phong gào thét điên cuồng như hai ngọn roi đen đỏ to lớn áp chế mấy vị vực chủ không thể tiến đến gần.

Mặc dù nhìn qua có vẻ chiến đấu giằng co, nhưng ai cũng thấy rõ Liễu Kinh Sơn vô cùng nhàn nhã, hắn nhiên chưa dùng hết toàn lực. Trái lại năm vị vực chủ bắt đầu đỏ mặt thở dốc.

Thần Phách cảnh và Dung Thiên cảnh, hai cảnh giới có khác biệt quá lớn.

Người người đứng xem bên dưới nhìn Liễu Kinh Sơn đối chiến năm cường giả Thần Phách cảnh vây công vẫn nhàn nhã như không, trong lòng cũng mơ hồ run rẩy sợ hãi, nhiều người thở dài, nghĩ rằng có lẽ Bắc Linh cảnh này thật sự là giang sơn của Liễu gia.

Sự cân bằng trong quá khứ sẽ không thể nào tồn tại nữa.

Liễu Kình Thiên vẫn tủm tỉm cười quan sát không trung, hai tay chắp sau lưng. Ba vị vực chủ còn lại đứng gần đó cũng tái mặt xanh xám, khẽ cười mà chua xót. Cường giả Dung Thiên cảnh khủng bố như thế, dù họ có gia nhập liên minh cũng chưa chắc được cái gì tốt, e rằng sau này chẳng những khúm núm, mà cả sản nghiệp cả đời cũng dần dần bị Liễu vực nuốt mất. Có lẽ đành an phận thủ thường, mong sao Liễu vực cũng đừng quá tệ bạc.

- Hà hà, ba vị vực chủ xin yên tâm, từ nay về sau các ngươi là bằng hữu của Liễu vực ta. Liễu vực đối đãi với bằng hữu xưa nay vô cùng thân mật.

Liễu Kình Thiên liếc nhìn ba vực chủ kia liền biết ngay tâm tư của họ, lớn tiếng cười nói mua chuộc.

Ba người nghe thấy cũng chỉ gượng cười, không dám nói gì cả, thái độ kính cẩn tuân phục.

- Ha ha ha ha!

Nhìn mấy kẻ ngày thường ăn to nói lớn sánh ngang hàng với mình, nhưng bây giờ lại tỏ vẻ yếu nhược như thế trước mặt mình, Liễu Kình Thiên đắc ý thỏa mãn cười lớn.

Tiếng cười đó khiến ba vực chủ kia phẫn nộ cay đắng, nhưng vẫn không dám bộc phát ra.

- Ha ha ha, xem ra ông cụ muốn động tay thật rồi.

Liễu Kình Thiên chẳng mấy để ý đến nữa, ngẩng lên nhìn trời thản nhiên cười nói.

Kia ba vị vực chủ nghe vậy. Tâm đầu nhất khiêu. Vội vàng ngẩng đầu lên.

Trên bầu trời, hồng hỏa và hắc phong trong tay Liễu Kinh Sơn tiêu tán, gương mặt đạm mạc nhìn Mục Phong đang vô cùng cảnh giác

- Chơi đủ chưa? Nếu mà chơi đủ rồi thì kết thúc đi, lão phu già rồi, không có dư hơi chơi hoài với bọn các ngươi.

Liễu Kinh Sơn bước ra vài bước, linh khí trong thiên địa dữ dội hội tụ lại quanh thân, linh khí cuồn cuộn như sóng gào biển khơi, thanh thế khiến cho kẻ khác chưa thấy đã run.

- Vạn Đào Toái Nhạc chưởng!

Đôi mắt lạnh lẽo, một tay đột ngột đánh ra, linh lực ào ào thổi quét, hóa thành năm chưởng ấn với lực lượng cực kỳ kinh khủng.

Năm chưởng vừa hiện đã bao phủ không trung, lập tức tấn công năm vị vực chủ.

"Ầm ầm....!"

Không khí cũng bùng nổ khi chưởng ấn đánh tới, âm thanh tán ra khiến kẻ khác bên dưới cũng phải bịt tai hoảng sợ.

- Đồng loạt ra tay!

Mục Phong và mấy người kia cảm nhận rõ rệt sức ép linh lực nghẹt thở, dồn hết linh lực, linh thú sau lưng gầm rống dữ dội, năm luồng linh lực sáng rực cùng lúc bắn ra.

"Uỳnh uỳnh uỳnh...!"

Hai phe công kích ngạnh chiến với nhau, khí lãng khủng bố tràn ra, không trung bạo động, cuồng phong nổi gió.

"Vút vút..."

Cuồng phong thét gào, năm vục chủ run rẩy hộc máu, như trái sung rụng từ trời rơi xuống.

Mục Phong sắp chạm tới mặt đất, thân hình mãnh liệt ổn định lại, xóa đi vết máu trên mặt, lập tức quay nhìn Chu Dã, gằn giọng:

- Đi!

Rồi quát lên

- Binh mã Mục vực, giết cho ta!

Binh lính Mục vực tiềm phục bên ngoài đại điện từ lúc nào vừa nghe tiếng Mục Phong quát lên, lập tức lao ra chém giết, như thủy triều điên cuồng liều chết xông vào đại điện.

- Ngăn chúng lại!

Liễu Kình Thiên cười lạnh, vung tay lên, một phía nào đó cũng có một đám người đông như kiến vọt lên, giao chiến với binh mã Mục vực.

- Cha!

- Nương!

Đường Thiên Nhi và Hồng Lăng nhìn hai người trên thạch tháp, máu tươi đầy người, thê thảm vô cùng. Đường Sơn và Hồng Linh sắc mặt tái xanh cố đứng lên, thân thể lắc lư muốn ngã.

- Chu huynh, phiền ngươi cũng dẫn các nàng đi theo!

Sắc mặt Đường Sơn trắng như tờ giấy, cũng quay qua Chu Dã quát khẽ.

Chu Dã sắc mặt khó coi, cục diện hỗn loạn không mong muốn đã tới, lão dữ tợn cắn chặt hàm răng vươn hai tay chụp lấy Đường Thiên Nhi và Hồng Lăng, quát lên với Mục Trần:

- Tiểu Mục, đi!

Mục Trần không hề lay động, chỉ dường như hơi run lên.

- Còn muốn chạy?

Liễu Kình Thiên vẫn luôn chú ý Chu Dã, cười lạnh hung ác, lắc mình một cái hóa thành quang ảnh bắn tới, linh lực hùng hậu ngưng tụ trong tay đánh ra một chưởng khí lãng ào ạt.

Chu Dã vội vàng xuất hiện trước mặt Mục Trần, đánh ra một quyền, ngạnh kháng với chưởng của Liễu Kình Thiên.

"Uỳnh!"

Một kích cực mạnh, Chu Dã bị đẩy lui hơn mười bước, khí huyết nhộn nhạo. Dù sao lão cũng chỉ là cường giả Thần Phách cảnh sơ kỳ, còn Liễu Kình Thiên từ lâu đã là Thần Phách cảnh hậu kỳ.

- Tên nhóc Mục gia, đừng nghĩ đến Bắc Thương linh viện nữa, cứ an ổn táng thân ở Bắc Linh cảnh này đi!

Một chưởng đẩy lui Chu Dã, Liễu Kình Thiên nhanh như quỷ mị đến cạnh Mục Trần, khẽ cười đánh tiếp một chưởng, kình phong sắc bén và linh lực mạnh mẽ không hề nương tay vỗ lên thiên linh cái Mục Trần.

- Liễu tạp chủng, ngươi muốn chết!

Chu Dã đỏ mắt hét to, điên cuồng phóng tới Liễu Kình Thiên.

Mục Phong gần đó cũng nhìn thấy, hai mắt thất thần như hồn lìa khỏi xác, đầu óc trống trơn trở nên lãng đãng.

- Ha ha, Mục Phong, con ngươi sẽ chết trong tay ta!

Liễu Kình Thiên dữ tợn cười gằn, chưởng phong không hề ngừng lại.

Thình lình, Mục Trần đang đứng ngây ngốc kia ngẩng đầu lên, hai mắt xuất hiện hắc viêm quỷ dị, khóe môi khẽ nhếch khiến cho Liễu Kình Thiên đột ngột cảm giác nguy hiểm.

"Rầm!"

Bàn tay Mục Trần như điện xẹt chặn công kích của Liễu Kình Thiên, mạnh mẽ kháng cự.

Linh lực trùng kích khiến cho nên đá dưới chân hắn vỡ vụn, bụi mù tung tóe.

Bất ngờ, khó tin, tưởng mình hoa mắt... Đó là những gì người ta có thể nhìn ra trên gương mặt Liễu Kình Thiên. Bởi vì một kích hung hãn kia đánh vào Mục Trần, như đánh vào một khối đá núi vững chắc, không chút sứt mẻ.

- Không thể!

Không thể tin được, nụ cười quỷ dị của tên nhóc trước mặt càng khiến hắn bất an dữ dội, nhưng vừa định lui gấp, Mục Trần lại hóa chưởng thành trảo quét xuống, cường lực không thể chống đỡ bất giác sinh ra, thân hình Liễu Kình Thiên như một khúc cây nháy mắt nện xuống nền đá cứng rắn, cắm mặt vào đất.

Mục Trần ánh mắt lạnh lẽo, bàn chân hung hăng giẫm lên lưng Liễu Kình Thiên, ấn hắn sâu xuống nền đất.

"Uỳnh!"

Liễu Kình Thiên mất hút trong cái hố sâu, mặt mũi chôn vùi trong đất, nhưng nếu ai nhìn được, sẽ thấy rõ đôi mắt tràn ngập kinh hãi khó tin. Một tên tiểu tử Linh Luân cảnh hậu kỳ sao lại đột ngột có sức mạnh đáng sợ đến thế.

Dĩ nhiên, không chỉ có hắn hoảng sợ, mà cả Chu Dã đang điên cuồng lao tới cũng chưng hửng đứng lại, gương mặt mờ mịt nhìn biến cố vừa phát sinh.

Vô số những con ngươi trợn tròn đều tập trung về đây. Đường Thiên Nhi, Hồng Lăng bất giác che miệng. Liễu Tông, Liễu Mộ Bạch, Liễu Minh, đám người Liễu vực há mồm chết trân.

- Hài tử. . .

Mục Phong từ trong ngây dại tỉnh lại, ánh mắt sững sờ, biến cố đột ngột không thể nghĩ bàn.

- Tiểu súc sinh, ngươi chán sống rồi à!

Liễu Kinh Sơn giận dữ gào thét, âm thanh tràn ngập sát khí, phẫn nộ vô cùng khi thấy Mục Trần đánh bẹp Liễu Kình Thiên.

Mục Trần dường như chẳng nghe thấy lão, chân tung lên nện vào ngực Liễu Kình Thiên, đá hắn từ dưới hố bay lên, như một viên đá lăn long lóc cả trăm mét.

Đám khán giả ngu ngơ vội nuốt nước bọt. Chuyện gì vừa xảy ra?

Đá Liễu Kình Thiên bay mất, Mục Trần chậm rãi ngẩng đầu lên. Hắc viêm đang thiêu đốt trong đôi mắt như hung thú nhìn chằm chằm con mồi Liễu Kinh Sơn, thanh âm giận dữ gằn từng tiếng quanh quẩn trong không trung.

- Lão lông lá, muốn giết cha ta cũng nên hỏi qua ta trước đã chứ!

Mục Trần nắm chặt hai tay, linh lực hắc ám bốc lên như ngọn lửa thực chất cuồn cuộn từ trong cơ thể xông ra, uy áp linh lực kinh khủng tràn ngập thành thị.

Cảm nhận uy áp từ trên người hắn phát ra, Liễu Kinh Sơn, tất cả mọi người nháy mắt biến sắc.

Vì cường độ uy áp đó, cũng đã đạt tới Dung Thiên cảnh!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Vượt Giai Khiêu Chiến

Uy áp linh lực toát ra từ cơ thể Mục Trần, cả tòa thành đều hoảng hốt lùi lại, ngơ ngác nhìn vào thiếu niên lơ lửng trên không mà trong lòng nổi sóng, trong lòng nghi hoặc không giải thích được.

Kẻ kia làm sao lại có được năng lực khủng bố như thế?

- Không thể xảy ra!

Liễu Tông, Liễu Minh đặc biệt là Liễu Mộ Bạch đồng thanh la lên, tên kia đúng là quỷ.

- Dung Thiên cảnh?

Liễu Kinh Sơn vốn hờ hững nhàn nhã khi giao đấu với năm vị vực chủ Thần Phách cảnh, vậy mà lúc này lại tròn mắt kinh ngạc nhìn vào đôi đồng tử tràn ngập hắc viêm của Mục Trần, linh lực cường hãn không hề yếu hơn bản thân. Hắn nhiên đối thủ trẻ tuổi trước mặt cũng đã đạt tới cảnh giới Dung Thiên cảnh.

Khán giả xung quanh lặng im như thóc.

Mục Trần vẫn chăm chăm quan sát Liễu Kinh Sơn, hắn nở một nụ cười:

- Lão lông lá, đừng nghĩ đạt tới cảnh giới Dung Thiên cảnh thì có khả năng làm mưa làm gió ở Bắc Linh cảnh, cái mơ ước xa với thành lập liên minh của Liễu vực các ngươi ta nghĩ nên vứt cho chó ăn được rồi.

- Tiểu tử, đừng có mà vênh váo, ta chẳng biết vì sao ngươi lại đột ngột tăng thực lực nhảy vọt như thế, bất quá ta biết nó cũng không chân chính thuộc sở hữu của ngươi. Chỉ như thế mà muốn ngăn cản ta, ngươi cũng quá ngây thơ đó.

Liễu Kinh Sơn đạm nhạt phân tích, trong giọng nói như có sấm rền phẫn nộ áp bức lòng người.

- Vậy để ta thử xem sao.

Mục Trần cười, hai tay nắm lại, trên mu bàn tay xuất hiện một khe máu đỏ thẫm, máu tươi rỉ rả chảy ra. Sức mạnh Cửu U Tước cho mượn quá mức cường đại, thân thể yếu kém của hắn chưa đủ sức chịu đựng nổi, hắn nhiên sẽ tạo thành tổn thương không nhỏ. Thế nhưng với tính cách của hắn trong tình cảnh này, nó chẳng qua như muỗi đốt.

Mục Trần lắc mình một cái liền xáp tới giằng co với Liễu Kinh Sơn, hai luồng linh lực Dung Thiên cảnh tạo thành uy áp như sóng thần nơi biển lớn, ầm ầm vỗ vào nhau.

"Rầm!"

Cửu Vực thành vang vọng một âm thanh như kình lôi trấn đỉnh.

Mục Phong, Đường Sơn và mấy vị vực chủ kia đều đang đứng trên mặt đất, ánh mắt cổ quái liếc nhau rồi nhìn về phía Mục Phong, thế nhưng cũng chỉ thấy được đôi mắt mờ mịt của Mục vực chủ, xem ra chuyện này hoàn toàn ngoài dự đoán của lão, bản thân lão là cha Mục Trần nhưng cũng không rõ vì sao hắn lại mạnh mẽ như thế.

Thế nhưng với cục diện rối loạn hiện tại, thực lực Mục Trần tăng cao đột biến có thể kháng cự với Liễu Kinh Sơn chính là tin mừng vô song, là chiếc phao cứu hộ để vãn hồi tử cục vốn không cách nào gỡ gạc.

Kế tiếp bọn họ chỉ có thể đứng nhìn xem Mục Trần có đủ khả năng xoay chuyển thế bất lợi này hay không.

Hai bóng người trên không trung va chạm càng lúc càng kịch liệt, cả hai tuy chưa chân chính trổ hết tài nghệ, nhưng khí thế đã ảnh hưởng cực lớn đến thành thị bên dưới.

"Ầm!"

Lại tiếp tục nghạnh đấu một lần nữa, âm thanh vang vang chói tai, Mục Trần và Liễu Kinh Sơn đều tỏ ra lạnh lùng tàn nhẫn.

"Vụt!"

Thân hình hai người như cùng lúc chuyển động, nhanh như tia chớp xẹt qua xẹt lại trên cao, nháy mắt lại mạnh mẽ va chạm ở một chỗ nào đó.

Liễu Kinh Sơn khó chịu vô cùng, Mục Trần đột nhiên có sức mạnh bạo tăng khiến lão khôngn dám khinh thường, một quyền đánh ra là cuồn cuộn linh lực như đá lở tuyết tan gầm rú oanh kích.

Thế nhưng đối diện với công kích cường đại của Liễu Kinh Sơn, Mục Trần không hề biết né tránh, đôi mắt luôn bao phủ trong hắc viêm quỷ dị, nắm tay bao bọc bởi luồng linh lực đen tối hắc ám như từ địa ngục ngoi lên, trong đó cũng ẩn chứa hắc viêm nóng rực thiêu đốt không ngừng.

"Bang!"

Quyền phong đối chiến, âm thanh vang vọng, khí lãng dập dờn. Chiến đấu của hai người đã khiến không ít những kiến trúc to lớn trong thành thị bị ảnh hưởng mà sụp đổ hoặc nứt vỡ, thậm chí có nhiều nơi bị chấn nát thành bụi.

Trên không trung, hai người lui ra một khoảng xa, Liễu Kinh Sơn nhìn Mục Trần với ánh mắt nghiêm trọng hơn nhiều. Những lần va chạm vừa rồi, lão đã cảm nhận được sự kỳ dị quỷ bí của loại linh lực hắc ám trong người Mục Trần, nó sinh ra hắc viêm quái lạ, mỗi khi linh lực của

lão chạm đến hắc viêm đó thì nhanh chóng bị nó mạnh mẽ thiêu đốt không ít.

- Linh lực của tiểu tử này quả là quái gở, dốc toàn lực thôi.

Liễu Kinh Sơn hậm hực lẩm bẩm, bất chợt lão cong lưỡi hét lên như sấm.

Sau lưng, linh khí thiên địa ào ạt đổ tới, hùng hồn mạnh mẽ đến mức cường giả Thần Phách cảnh cũng phải hoảng hồn, cường giả Dung Thiên cảnh thật sự quá ư bá đạo.

Liễu Kinh Sơn bước tới vài bước, không trung như run lên nhè nhẹ, hai tay nắm chặt, hét lên, hai đấm đồng loạt đánh tới.

- Kinh Sơn quyền!

"Rào!"

Quyền bay như gió, mỗi lần quyền phong gào thét là một viên linh lực vàng sẫm tung ra, chỉ ngắn ngủi hai giây đã có vô số viên cầu linh lực tràn ngập không trung, phô thiên cái địa bao phủ hướng tới Mục Trần.

Những viên cầu linh lực ẩn chứa quyền phong sắc bén của Liễu Kinh Sơn đều có sức mạnh đủ để trọng thương cường giả Thần Phách cảnh, vô số hội tụ lại như thế, cực kỳ khủng bố.

Những công kích sắc bén lúc nhúc có cả trăm bao phủ lấy mình, Mục Trần khóe mắt sáng lên, cong chân bắn ra ngoài.

"Vù vù"

Vô số viên cầu linh lực gào thét, thân hình Mục Trần lại đột ngột trở nên mơ hồ, hóa thành rất nhiều tàn ảnh, tốc độ quỷ mị xuyên qua lưới công kích.

- Tốc độ nhanh gớm!

Liễu Kinh Sơn cũng phải thốt lên kinh ngạc trước tốc độ của Mục Trần, hắn là rất bất ngờ trước linh quyết thân pháp của hắn.

Mục Trần xuyên qua đám linh lực vàng sẫm đó, song chỉ lập tức vươn ra, đôi mắt lạnh lẽo sát khí, kim quang bạo phát.

- Tiếp một chiêu của ta nào!

Mục Trần quát lên, song chỉ phá không đâm tới, một đường cong vàng chóe mạnh mẽ bá đạo xé rách bầu trời từ ngón tay xuyên ra ngoài, công kích khóa chặt mọi hướng của Liễu Kinh Sơn.

Với thực lực hiện tại, Mục Trần sử dụng Linh Hoàng Chỉ đã thừa sức dùng một ngón tay phá nát đỉnh núi.

Liễu Kinh Sơn gầm gừ nhìn ngón tay vàng chóe mà bá đạo cương mãnh, gương mặt cứng lại, cánh tay giơ lên, với một tư thế cực kỳ nặng nề tung một quyền.

"Roạt Roạt!"

Một quyền nặng nề chậm rãi của Liễu Kinh Sơn tung ra, không khí chấn động, mơ hồ hình thành một tò núi cao chừng trăm trượng.

"Bình!"

Đầu quyền nặng nề nên vào tòa núi, khiến nó rung chuyển, hóa thành một luồng sáng vàng sẫm gào thét xông tới va chạm với kim quang.

"Uỳnh!"

Hai luồng kình lực hòa tan vào nhau, tạo thành gió lốc cương mãnh xoáy ra xung quanh.

- Có bản lĩnh! Để xem ngươi đỡ được bao nhiêu quyền!

Liễu Kinh Sơn chấn hai tay áo tan nát, cánh tay gầy đét đang nhanh chóng phình to, gân xanh nổi cồm cộm, sức mạnh vô song tản mát ra.

- Sơn Thần quyết, Hám Sơn Thần quyền!

Liễu Kinh Sơn quát lên văng vẳng, hai đấm bạo phát, thêm một tòa núi trăm trượng thành hình, linh lực hùng hồn và quyền phong nặng nề áp tới Mục Trần.

- Đến bao nhiêu tiếp bấy nhiêu!

Mục Trần cũng không hề lui sau nửa bước, song chỉ vươn tới, kim quang rực rỡ lượn lờ tuôn ra, song chỉ như tuyệt thế thần thương cương mãnh bá đạo.

"Xoẹt!"

Song chỉ đột ngột đâm tới, không khí cũng bị xé rách, hình thành những đường cong kỳ lạ uốn éo. Những quang ảnh song chỉ to cả trăm trượng bắn ra, bên ngoài song chỉ còn có hắc viêm lưu động.

Người người trong thành chăm chú ngẩng đầu nhìn đến quên cả mỏi cổm hai mắt rung động qua sát những công kích bá đạo mà hoa lệ nọ.

Giao chiến trình độ này quá dữ dội!

Công kích cường hãn phô thiên cái địa đánh vào nhau, kim quang và tòa núi cùng vỡ vụn, hình thành khí lãng và một lực nổ cuồng bạo.

Lốc xoáy do linh lực va chạm cấp tốc hình thành, thổi quét lung tung trong thành, mặt đất nứt nẻ lan rộng, một vài nhà cửa sụp đổ.

Tất cả mọi người đều hoảng hồn chật vật né tránh xung kích văng ra, không để nó tùy tiện trùng kích trúng vào người.

Mục Phong ngây ngốc nhìn trời, nơi đó sáng rực đến nỗi mặt trời cũng không thể tranh uy.

Nhìn thấy khí lãng cuồng ngạo như thế, năm vị thành chủ càng kinh hãi hơn trước thực lực của Liễu Kinh Sơn. Lúc nãy giao chiến, lão già kia chẳng hề động tới một cọng lông của thực lực chân chính.

- Dung Thiên cảnh....

Mục Phong nắm chặt tay, kẹt trình độ Thần Phách cảnh hậu kỳ đỉnh phong nhiều năm vẫn chưa thể đột phá, lần này giao chiến Liễu Kinh Sơn và quan khán trận tranh hùng kinh thiên này, lão cũng nhận được không ít chỗ tốt, thực lực như mơ hồ chạm vào một tấm màn.

Cảm giác này đối với cường giả lão luyện từng trải như Mục Phong, hắn là hiểu rõ, nếu có thể bình an vược qua đại chiến lần này, bản thân cần phải bế quan tiềm tu một thời gian, để có thể chân chính bước vào cảnh giới đáng mơ ước kia.

Trên cao, hai người một già một trẻ tách ra, xuất hiện trong tầm mắt.

Lông tóc cả hai chẳng mảy may đứt lấy một sợi, thế nhưng chẳng ai cho rằng họ đang đùa giỡn, vì độ cường hãn của linh lực này cho thấy chiến đấu đã đến hồi ác liệt gay cấn.

Hai tay Liễu Kinh Sơn, gân xanh như thanh xà bò lổn ngổn, cặp mắt như đao bén nhìn Mục Trần bên kia, cực kỳ u ám hậm hực. Không thể ngờ nổi công kích cường hãn của lão không thể đánh bại được Mục Trần.

Sức mạnh của hắn đã vượt qua dự kiến ban đầu của lão, bất quá.... còn chưa đủ!

Liễu Kinh Sơn hít sâu một hơi, hai tay chậm rãi khép lại kết ấn, gương mặt trang trọng, những tiếng nói trầm trầm mang uy áp nặng nề đang lặng yên tràn ra.

- Mục Trần! Lão phu khổ tu nhiều năm mới có thể luyện thần quyết này đến cảnh giới đại thành. Hôm nay ta mượn ngươi tế chiêu!

Liễu Kinh Sơn hai mắt lạnh lẽo, sau lưng hào quang vàng sẫm lại xuất hiện, điên cuồng chuyển động, hình thành một tòa núi cả nghìn trượng.

Tòa núi có vách đá lổn ngổn như thật, vừa xuất hiện, không khí như bị trấn áp đẩy ra khỏi không gian của nó, đất đai bên dưới cũng lún xuống một khoảng.

Mục Trần nghiêm trọng chờ đợi biến cố.

Liễu Kinh Sơn biến đổi ấn pháp, tung chưởng, tòa núi nghìn trượng phóng vút lên, như một cái bóng khổng lồ che phủ Mục Trần.

- Sơn Thần quyết, Sơn Nhạc trấn Đại Địa!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Linh Trận Cấp Ba

Tòa núi hùng vĩ phóng lên cao, đột ngột như núi lớn từ dưới đất mọc lên, xuyên phá không gian, sức nặng kinh khủng khiến cho nền đất sụp đổ dao động, bao vây lấy Mục Trần, hung hăng áp đỉnh.

Theo tòa núi cấp tốc đổ xuống, không khí của mảnh thiên địa này truyền ra tiếng nổ trầm thấp, ma sát không khí tạo thành khí lãng hình vòng cung bọc lấy phần đầu đang giáng xuống của tòa núi, cháy lên hừng hực.

Mục Phong kinh hoảng quan sát công kích dữ dội kia mà da đầu tê dại. Quả núi đó nếu đánh xuống tòa thành này, e rằng phân nửa thành thị phải bị phá nát.

Lực phá hoại của cường giả Dung Thiên cảnh quả nhiên siêu việt hơn hẳn Thần Phách cảnh.

- Không biết Mục Trần có thể đỡ được công kích này chăng?

Ai đó trong mấy vị thành chủ lên tiếng, nhìn hắn đứng dưới quả núi thật không khác gì một con kiến dưới chân con người.

Ngay lúc đó, Mục Trần phun ra một hơi, hắc viêm trong đôi mắt khiến hắn thêm nghiêm túc.

Hai tay đột ngột biến ảo cấp kỳ tạo thành vô số những ấn pháp kỳ lạ.

Ấn pháp biến ảo, linh lực hắc ám trong tay ngưng tụ ra hai hắc ấn chỉ trong tích tắc.

Hắc ấn đó dĩ nhiên chính là Sâm La Tử Ấn hắn tu luyện lâu nay, chẳng qua hiện tại với thực lực Dung Thiên cảnh, uy lực của hai đạo hắc ấn này chắc chắn vượt xa trước kia.

Mục Trần ngưng tụ ra hai đạo Sâm La Tử Ấn vẫn không ngừng lại. Trong lòng bàn tay, linh lực hắc ám vẫn tiếp tục chạy ra chạy vào, mơ hồ hình thành một hắc ấn nữa.

Sâm La Tử Ấn, ấn thứ ba!

Mục Trần nhìn chằm chằm vào dao động linh lực vô cùng khủng khiếp từ đạo hắc ấn thứ ba, hai mắt lóe sáng, ấn pháp lại biến đổi. Một cái lỗ đen ngòm trong lòng bàn tay không ngừng bồng bềnh hiện ra.

"Ầm Ầm Ầm!"

Lỗ đen dao động, dường như có linh khí va chạm với nhau trong đó tạo thành những âm thanh bạo liệt năng nề, nó co duỗi uốn éo, dường như lại có thêm một hắc ấn nữa sắp hình thành.

Không ngờ Mục Trần dự định ngưng tụ ra bốn đạo Sâm La Tử Ấn!

Từ khi có được Sâm La Tử Ấn, Mục Trần vẫn chuyên tâm tu luyện, nhưng sống chết cỡ nào cũng vô phương hình thành hắc ấn thứ ba. Thế nhưng lúc này có sức mạnh mượn tạm của Cửu U Tước, cuối cùng hắn có thể làm được.

Hắn cảm nhận rõ ràng lực phản chấn tạo thành áp bức trong cơ thể ngay khi hình thành Sâm La Tử Ấn thứ tư sẽ khủng bố ra sao. Nhưng còn may linh lực của Cửu U Tước lại bá đạo tuyệt luân, có thêm hắc viêm với tác dụng thần kỳ thiêu đốt linh lực, có lẽ hắn sẽ không bị lực phản chấn kia chấn đứt kinh mạch.

Bốn hắc ấn to nhỏ lơ lửng quanh người Mục Trần, hắc ám khuếch tán ra, bao phủ hắn trong một khối cầu hơn 10m. Trong cái phạm vi đó,

không khí kịch liệt vặn vẹo, từ xa nhìn vào như một cái động tối đen to lớn, thần bí khó lường.

Bốn hắc ấn, Mục Trần hít sâu một hơi, ánh mắt dần sắc bén, vung tay lên, chuyển hóa thành quyền, hung hãn đối chọi với quả núi khổng lồ đang áp xuống.

"Ình Ình Ình!"

Một quyền công kích, không khí như bị phá vỡ từng tầng một, truyền ra những âm thanh kinh dị, bốn đạo hắc ấn rung lên, liền đó là bay ra trong không khí thét gào.

Bốn hắc ấn lần lượt phóng ra, như bốn cái lỗ đen nho nhỏ xẹt qua bầu trời. Tốc độ của chúng cực nhanh, chỉ chớp mắt liền xuất hiện ngay chân quả núi, không dừng lại một giây nào công kích ngay lập tức.

“Uỳnh!”

Linh lực dữ dội cùng với khí lãng kinh hoàng, thoắt cái bắn ra cả chục trượng theo phương ngang.

“Rốp!”

Hắc ấn thứ nhất nhanh chóng bị phá hủy dưới lực trùng kích điên cuồng hung mãnh.

- Không chịu nổi một kích!

Liễu Kinh Sơn vừa nhìn thấy, ánh mắt liền tỏ ra nhạo báng.

“Bình!”

Thế nhưng ngay lúc đó, hắc ấn thứ hai ẩn chứa linh lực còn bá đạo hơn va chạm vào, hắc ám tràn ra, quả núi khổng lồ kịch liệt rung chuyển, tốc độ áp đỉnh của nó liền khựng lại một chút.

Sắc mặt Liễu Kinh Sơn liền chuyển sang nghiêm trọng.

“Bùm!”

Sâm La Tử Ấn đạo thứ ba ngay khoảnh khắc đó liền theo sát công kích, hoa văn đen ngòm tràn ngập chân núi, luồng năng lượng cực đoan cường hãn tuôn ra, mạnh mẽ trấn áp không cho quả núi rơi xuống.

Lần thứ hai tòa núi không thể tiếp tục áp đỉnh, thì Sâm La Tử Ấn đạo thứ tư đã lặng yên như tia điện xẹt tới, lặng lẽ bộc phát ra sức phá hoại khủng bố nhất.

“Ruỳnh!”

Hắc ám lan tràn như mặt trời đen bao phủ lấy chân núi. Trong hắc ám quỷ dị đó, ánh sáng mặt trời cũng bị nó nuốt mất tan rã.

Thiên địa biến sắc, trong chốc lát liền tối đi một chút.

“Crak”

Một âm thanh cực lớn vang vọng, vô số cặp mắt kinh hãi nhìn lên quả núi trên không trung.

Từ vị trí tiếp xúc với bốn đạo hắc ấn, một con đường đen ngòm như xuyên qua đất đá hướng thẳng lên trời, mạnh mẽ xuyên qua núi lớn, phá đỉnh mà ra.

Một cảnh tượng không bút mực nào tả nổi.

- Không thể nào?

Liễu Kinh Sơn run lên bần bật, cặp mắt khó tin trào ra, lực lượng được thúc giục đến trình độ này vẫn bị tên nhóc Mục Trần mạnh mẽ cản lại?

- Phù!

Thành thị bên dưới, mấy người chỗ Mục Phong nhìn thấy tòa núi bị phá hủy cũng thở ra một hơi.

Con đường màu đen kia bành trướng ra, lan đến khắp nơi trên quả núi khổng lồ nọ. Một tiếng “uỳnh!” dữ dội nữa, quả núi tan nát, vỡ vụn thành những đốm sáng đầy trời tiên tán hoàn toàn.

Công kích toàn lực của Liễu Kinh Sơn đã bị Mục Trần phá giải một cách hoàn mỹ.

- Tên khốn nạn!

Liễu Kình Thiên đã bò dậy được, đang ở một chỗ với bọn Liễu Tông nhìn thấy cảnh đó cũng lạnh gáy, đôi mắt cũng không thể nào tin nổi, cũng khó dằn được kinh hoảng. Cả đám chẳng ai ngờ được, một tên thiếu niên chẳng mấy đang chú ý vài tháng trước, thế nhưng hôm nay lại có sức mạnh đáng sợ, ngay cả cường giả bước vào Dung Thiên cảnh như Liễu Kinh Sơn cũng khó có thể đánh bại.

Trên không trung, hắc ám trên ngón tay Mục Trần cũng dần tan đi. Hắn ngẩng đầu nhìn Liễu Kinh Sơn đang phóng sát khí dày đặc bám lên người mình.

Hai người đối diện nhau, nhưng không ai vội vã tấn công nữa, dĩ nhiên đều biết rõ đối phương lợi hại.

- Có thể bức lão phu đến mức này, ngươi thật lợi hại!

Liễu Kinh Sơn chăm chú nhìn Mục Trần, phun ra một câu như nhổ ra ức chế đè nén trong lòng. Thế nhưng dù miệng tán thưởng Mục Trần, hai mắt lão vẫn lạnh lùng, nói:

- Tuy ta không biết sức mạnh của ngươi do đâu mà có, nhưng dễ dàng biết rõ nó không phải của chính ngươi, thành ra không thể nào duy trì lâu được. Hơn nữa với cái tố chất cơ thể Linh Luân cảnh hậu kỳ vẫn chưa đủ sức nhận lấy sức mạnh kia, đừng tưởng có thể qua mặt lão phu, ta còn chưa có mù như vậy.

Mục Trần nheo mắt. Liễu Kinh Sơn không hổ cường giả Dung Thiên cảnh, nhãn lực không tầm thường chút nào. Hắn đang sử dụng càng lúc càng nhiều sức mạnh của Cửu U Tước cho mượn, thân thể càng xuất hiện nhiều dấu hiệu quá tải. Dưới lớp quần áo, làn da đã bắt đầu rỉ máu, chạy dọc trong cơ thể, một số ít đọng lại thành giọt nhỏ xuống theo đầu ngón tay.

- Lão quỷ kia nói đúng đó, ngươi không còn duy trì lâu được đâu. Nếu còn không igết được hắn, ta nói ngươi nên ôm cha ngươi bỏ chạy là hơn.

Cửu U Tước lạnh lẽo truyền ra một ý niệm vào đầu Mục Trần.

Mục Trần hé miệng nhấp môi, khẽ gật đầu

- Ta biết rồi!

Liễu Kinh Sơn nhìn Mục Trần đang im lặng không nói, lão cũng cất tiếng cười nhạt, hắn nhiên đã nhìn ra chỗ tối kị của tên nhóc đó:

- Bâu giờ ta chỉ cần giằng co với ngươi một chút, sức lực của ngươi càng lúc càng yếu đi, thế thì cuối cùng muốn giết ngươi cũng chẳng khó hơn vặt lông gà.

Mục Phong, Đường Sơn và mấy vực chủ bên dưới cũng nghe thấy. Họ cũng không rõ vì sao Mục Trần đột ngột mạnh lên, nhưng lực lượng không thuộc về mình thì khó mà chiến lâu với Liễu Kinh Sơn chân chính là cường giả Dung Thiên cảnh.

Liễu Kình Thiên nghe được lại khấp khởi mừng thầm, ánh mắt ác độc nhìn về Mục Trần.

Tiểu tử đó quá mức bí ẩn, phải diệt trừ thật sớm, nếu không ngày sau sẽ khiến người ta khó mà sống yên ổn.

Trên bầu trời, Mục Trần nhìn Liễu Kinh Sơn sắc mặt hờ hững buông lời châm chọc mình, hắn chỉ cười, nói:

- Quả nhiên, gừng càng già càng cay!

- Vậy bây giờ định làm gì đây?

Liễu Kinh Sơn ngạo nghễ cười lớn. Lão đã rõ nhược điểm của hắn, dù cho hắn hiện tại cũng có thực lực Dung Thiên cảnh, nhưng vẫn chưa đủ bản lĩnh đánh chết lão, vậy thì chỉ cần kéo dài thời gian, sức mạnh kia tan mất, hắn sẽ chết không phải nghi ngờ gì cả.

- Trước khi lực lượng của ta tan đi, chắc chắn sẽ giết được ngươi.

Mục Trần cười nói.

- Thú vị nha.

Liễu Kinh Sơn nheo mắt cười gằn, cặp mắt tàn khốc nói

- Ta nghĩ dù ngươi có mượn thêm được chút lực nữa, cũng không đủ năng lực giết ta đâu!

Mục Trần chợt cười bí hiểm, đôi mắt càng thêm lạnh lẽo lăng lệ, thình lình nhắm lại, lắc người như tia chớp lui sau, mười ngón tay lắc động không ngừng.

Vô số ánh mắt bên dưới theo sát chuyển động của hắn mà hoảng sợ không thôi, vì họ nhìn thấy rất nhiều linh ấn lần lượt xuất hiện trên tay hắn với một tốc độ kinh hoàng, lơ lửng bay vòng vòng quang người.

Chỉ ngắn ngủi hơn mười giây, xung quanh Mục Trần đã giăng khắp nơi nơi là linh ấn, số lượng có thể đếm được, khoảng chừng 100!

Trong thành thị cũng có vài Linh Trận sư, khi mà họ nhìn thấy xung quanh Mục Trần đang bay ngoằn ngoèo gần 100 linh ấn, bất giác cả đám không ai không há to cái mồm, trợn trắng hai con mắt.

100 linh ấn!

Đó là chuyện mà chỉ có những Linh Trận sư cấp 3 rất ưu tú mới có khả năng thi triển được!

Không lẽ Mục Trần đang chuẩn bị bố trí một linh trận cấp 3 sao?

Chương 106: Yêu Liên Đồ Trận

- 100 linh ấn?

Khi xung quanh Mục Trần xuất hiện 100 linh ấn lượn lờ, ngay cả Liễu Kinh Sơn cũng tái mặt, sợ hãi tràn ngập trong con ngươi.

Lão tuy không phải Linh Trận sư, nhưng kiến thức bất phàm, dĩ nhiên hiểu được một cái linh trận mà cần đến 100 linh ấn để bố trí thì lợi hại đến mức nào. Thậm chí trong Tam Cực linh trận, cũng là thứ vô cùng lợi hại, linh trận cấp bậc này nếu bố trí thành công, uy lực có thể nói chân chính đó là kinh thiên động địa.

- Tam Cực linh trận!

Liễu Kinh Sơn nghiến răng phun ra mấy chữ. Trong mắt lão sát khí đã nồng đậm, uy hiếp trí mạng đã áp tới, dù không biết Mục Trần có thể bố trí thành công Tam Cực linh trận hay không, nhưng cảm giác tử vong không hề giả.

- Tuyệt đối không cho phép hắn bố trí thành công linh trận kia!

Liễu Kinh Sơn sát khí bạo tăng, linh trận cấp bậc như thế uy lực rất mạnh, nhưng Linh Trận sư lại có khuyết điểm rất lớn, chính là thời gian bố trí linh trận không ngắn, lại phải tập trung rất nhiều không để người khác quấy nhiễu, nhưng hiện tại Mục Trần cả gan ngang nhiên bố trí linh trận ngay trong khi đang chiến đấu. Quả là một tên nghé con không sợ cọp ngu xuẩn, hoặc cũng có thể là một tên bạc cuồng chuyên đánh những ván được ăn cả ngã về không.

- Thật chán sống!

Liễu Kinh Sơn sắc mặt lạnh lẽo u ám, không còn do dự nữa, lắc người hóa thành một luồng hồng quang phóng tới Mục Trần, hai đấm tung ra, linh lực hùng hồn thổi tới dữ dội, lại huyễn hóa ra sơn nhạc hung hăng áp đỉnh.

Thế nhưng đối diện công kích của Liễu Kinh Sơn, đôi mắt Mục Trần vẫn nhắm chặt không đổi, trên đôi chân tràn ngập linh lực hắc ám, bóng dáng hóa thành mơ hồ, tạo ra vô số tàn ảnh, lấy tốc độ quỷ mị lui về chân trời tránh đông tránh tây.

"Rầm rầm!"

Sơn nhạc hình thành từ quyền phong liên tiếp gào thét đánh tới, mang theo khí thế và linh lực sắc bén nặng nề, thế nhưng không hề chạm được tới Mục Trần.

- Tốc độ nhanh đấy!

Liễu Kinh Sơn cả kinh nhìn tốc độ quỷ mị của hắn, cắn răng căm tức. Mục Trần rõ ràng muốn kéo dài thời gian để bố trí linh trận, nên toàn bộ tinh thần đều dành để né tránh công kích.

Bất quá lão càng không thể cho Mục Trần toại nguyện.

- Du Ngư quyết!

Liễu Kinh Sơn lắc động thân hình, cơ thể dường như trở nên mềm mại hơn, "viu" một tiếng cắt ngang chân trời, lấy một tốc độ cực kỳ đáng sợ áp sát Mục Trần.

Thân hình của lão xuyên qua bầu trời khá quái dị, như một con cá lắc lư thân thể trong biển lớn. Tốc độ này cực nhanh, lão cũng đang thi triển một linh quyết thân pháp để đuổi theo Mục Trần.

Nhanh chóng tiếp cận Mục Trần, đôi mắt hiện rõ vẻ tàn khốc, bàn tay vươn ra, trảo phong mang theo linh lực cuồng bạo chộp vào cổ hắn.

Trảo phong tới đâu, không khí rách toạc tới đó.

Nhưng ngay khi trảo của Liễu Kinh Sơn sắp chạm vào Mục Trần, dường như hắn có thể nhận biết được, thân hình rung lên tạo ra vài cái tàn ảnh, trảo chỉ có thể xuyên qua tàn ảnh mà thôi.

- Đáng chết!

Liễu Kinh Sơn biến sắc, Mục Trần không chỉ có thân pháp kỳ lạ, hơn nữa hắn dường như có thể dự đoán được công kích, trong nháy mắt thay đổi quỹ đạo di chuyển khiến cho công kích của lão thất bại.

- Ta không tin ngươi trốn mãi được!

Liễu Kinh Sơn nghiến răn giận dữ, thế công càng thêm hung mãnh, trảo sắc bén xé rách trời cao, phô thiên cái địa ụp xuống Mục Trần.

Thế nhưng thân ảnh Mục Trần càng trở nên quỷ mị, hai mắt vẫn nhắm chặt không mở ra, cơ thể phiêu đãng như lá cây trong mưa sa bão táp, cứ mặc cuồng phong gào thét vẫn không hề bị xé rách.

Mục Trần không ngừng né tránh, mọi người đã nhìn thấy 100 linh ấn quanh người hắn đang lần lượt dung hòa vào không khí, dao động linh lực kinh người đang dần toát ra, linh khí trong thiên địa đang cấp tốc hội tụ vào chỗ đó.

Mục Phong lo lắng quan sát chặt chẽ từng biến chuyển chiến đấu trên cao. Tử cục hôm nay có thể phá giải hay không, có lẽ phải xem Mục Trần có thành công bố trí linh trận kia hay không.

Một truy một tránh trên không trung vẫn tiếp tục không ngừng nghỉ, tốc độ cao đến mức kẻ khác nhìn mà nín thở, nhưng mọi người đều cảm thấy rõ thời gian càng trôi qua, Liễu Kinh Sơn đã không thể điềm tĩnh thêm nữa. Lão chắc chắn cũng thấy rõ cứ tiếp tục công kích vô ích như thế này căn bản không thể tạo thành quấy nhiễu với Mục Trần, hắn

dường như tách biệt với thế giới bên ngoài, mà vẫn có thể tránh đông né tây mọi công kích sắc bén của lão.

Những chuyện đó khiến người ta quan sát mà sợ hãi. Thiếu niên kia không biết làm cách nào có thể thực hiện được những điều không thể như thế.

Thình lình Liễu Kinh Sơn trên không trung dừng lại, gương mặt nhăn nhó méo mó, sát khí trong mắt toát ra như thực chất.

Điên cuồng nhìn vào bóng người quỷ mị của Mục Trần, sau lưng hắn dần dần trở thành một màu hắc ám, không khí vặn vẹo, mơ hồ có một trận đồ khổng lồ đang thành hình.

Lão thực sự đã không thể quấy nhiễu Mục Trần hoàn thành linh trận.

- Lão phu hôm nay thật cũng muốn xem ngươi có bản lĩnh tới cỡ nào!

Liễu Kinh Sơn gầm nhẹ mà hung dữ, rồi đột nhiên thét vang, thân hình bắn lui. Trong quá trình lui đó, linh lực cực kỳ hùng hồn như thủy triều cuồn cuộn tuôn ra từ trong người.

Một luồng dao động vô cùng kỳ lạ từ cơ thể lão toát ra.

Lập tức việc đó thu hút chú ý của mọi người, bọn họ la lên khiếp sợ khi nhìn thấy cơ thể Liễu Kinh Sơn rõ ràng đang nhanh chóng to lên, hắc ám tràn ngập bên ngoài cơ thể lão.

"Roạt roạt."

Quần áo tan nát, cơ thể nhanh chóng trương to, chỉ hơn 10 giây đã hoàn toàn không còn ra hình người, mà hóa thành một cự thú cực kỳ khổng lồ.

Một con hắc cự khuyển hai đầu, răng nanh dữ tợn đầy miệng, nước dãi đặc quánh một màu trắng sữa nhểu nhão, không khí quanh đó cũng dao động một chút.

Một cái đầu khuyển đen thui thở ra, phụt lên một ngọn lửa dữ tợn, trong miệng của cái đầu kia lại có hắc phong bạo thành hình, khí thế hung ác ngập trời.

Liễu Kinh Sơn không ngờ lại hóa thành linh thú mà hắn luyện hóa tinh phách, Song Đầu Ma Khuyển!

Cả đám người không ai không biến sắc, kể cả Mục Phong và những vị thành chủ. Dĩ nhiên họ đều có thể thấy rõ Song Đầu Ma Khuyển mà Liễu Kinh Sơn biến ra không hề hư ảo, mà chân chính có được khí tức và sức mạnh của Song Đầu Ma Khuyển!

- Cường giả Dung Thiên cảnh đã có thể luyện hóa tinh phách đến mức độ này sao!

Mục Phong chấn động trong lòng. Hắn tuy có thể luyện hóa tinh phách linh thú, nhưng với năng lực Thần Phách cảnh chỉ có thể dùng linh lực để huyễn hóa ra linh thú, chứ không thể hóa hình thực chất như Liễu Kinh Sơn.

Hiện tại Liễu Kinh Sơn không chỉ có thực lực bản thân, lại còn có cả năng lực chân chính và sức mạnh của Song Đầu Ma Khuyển, chiến lực đã vô cùng khủng bố.

"Howl!"

Song Đầu Ma Khuyển hú lên, bốn con mắt đỏ ngầu hung ác. Mặc dù hóa thành hình thái linh thú, nhưng Liễu Kinh Sơn vẫn hoàn toàn có lý trí trọn vẹn, không hề bị điều khiển chút nào.

Một sinh vật có được sự cường hãn của linh thú kết hợp với trí tuệ nhân loại, thật sự là thứ cường hãn đáng sợ nhất.

"Phừng!"

Song Đầu Ma Khuyển há to mõm chó, một con hỏa long, một cái hắc phong bạo cùng lúc phun ra. Hai đòn công kích này còn cuồng bạo mạnh

mẽ hơn cả khi trước lão còn ở trong hình thái con người.

Mục Trần tạo ra vô số tàn ảnh né tránh, bất quá lần công kích này chỉ có thể tránh được những chỗ yếu hại, quần áo trên người hắn bị xé nát hơn phân nửa, lộ ra cơ thể chằng chịt máu tươi.

"Howl! Howl! Howl!"

Song Đầu Ma Khuyển điên cuồng gầm rú, linh khí thiên địa cũng trở nên cuồng bạo, trên bầu trời lần lượt hình thành một đám hỏa long, một cơn hắc phong bạo khổng lồ càn quét, phô thiên cái địa bao trùm một khoảng lớn trên không trung, vây kín mọi đường lui của Mục Trần!

Mục Phong hoảng hốt lo sợ, bàn tay đã đổ đầy mồ hôi lạnh.

"Ầm ầm ầm!"

Hỏa long đầy trời, hắc phong gào thét, như một bầy mãnh thú hung hãn đang bao vây chực chờ xé xác Mục Trần.

Trong thành thị, mọi người đều nín thở, chẳng ai dám thở mạnh ra tiếng.

Hỏa long nóng cháy đốt sạch những mảnh vỡ quần áo lất phất trong không khí thành tro tàn, hắc phong cuồng bạo thổi tới, càng lúc càng gần Mục Trần.

Nhưng chính ngay lúc đó, đôi mắt của Mục Trần thình lình mở ra.

Trong đôi mắt, hắc viêm vẫn thiêu đốt kỳ lạ.

Trên cơ thể Mục Trần, vài vết thương bục ra, máu tươi đổ xuống, hắn cũng không mấy để ý, đôi tay máu me thong thả kết ấn, âm thanh trầm đục nhẹ nhàng cất lên.

- Yêu liên đồ trận, khởi động.

"Đùng!"

Một tiếng nổ vang lên từ không gian sau lưng hắn, hắc ám lan tràn uốn éo, hóa thành một trận đồ cự kỳ hắc ám.

Trận độ lóe lên vài cái, mơ hồ hình thành một đóa hắc liên hoa, mềm mại nở bung.

Đóa sen hạ xuống, lơ lửng trước mặt Mục Trần, sau đó tùy ý hỏa long và hắc phong đầy trời mang theo năng lượng cuồng bạo đánh tới.

“Bùm Bùm Bùm!"

Khói lửa đầy trời, mọi thứ đều nổ lên, nhưng khi hỏa long và hắc phong tan đi, đôi mắt của mọi càng thêm kinh sợ, vì đóa sen kia che chở Mục Trần chẳng hề tổn hại chút nào.

- Kế tiếp. . .

Mục Trần tay run run xóa đi những vết máu trên mặt, chỉ một hành động nhỏ bình thường đó cũng khiến hắn cảm thấy đau nhức dữ dội, thân thể đã chịu đựng năng lượng Cửu U Tước đến mức cực hạn.

Bất quá, hiện tại còn chưa phải lúc nghỉ ngơi.

Đôi mắt hừng hực hắc viêm, Mục Trần lẳng lặng nhìn phương trời xa xa, Song Đầu Ma Khuyển khí thế độc ác đang sừng sững đứng đó, ngón tay đầy máu của hắn điểm vào không trung, giọng nói thì thào cất lên.

- Nên làm thịt chó a...

Hắc Yêu Liên quỷ dị khổng lồ mang theo một dao động tử vong gào thét bắn đi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Trảm Sát

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hắc Liên chậm rãi xoay tròn, lá sen lần lượt nở ra, mảnh thiên địa bên này dường như theo đó mà u ám đi, linh khí trong thiên địa ào ạt đổ về hội tụ trong Hắc Liên.

Đôi mắt thú đỏ ngầu hung tợn của Liễu Kinh Sơn kia cũng trở nên bất an dị thường, hẳn nhiên đã cảm thấy một khí tức tử vong tỏa ra uy hiếp từ đóa Hắc Yêu Liên này.

Thời điểm này, chỉ còn có thể dốc toàn lực chống cự. Lão tin chắc đây là thủ đoạn cuối cùng của Mục Trần, chỉ cần có thể chống đỡ nổi, vậy thì sau đó Mục Trần chỉ có thể mặc sức để cho lão dày vò!

“Howl!”

Tiếng hú tràn ngập sát khí vang lên cuồn cuộng mênh mông, khí lực hung ác trong người trào ra, hai cái đầu chó cũng há to dữ tợn.

Hồng hỏa và hắc phong hội tụ trong hai cái miệng rộng, không khí quanh người đều trở nên vặn vẹo méo mó.

Mọi người bên dưới đều đang rất lo lắng nhìn cảnh tượng kia, bọn họ có thể nhìn ra cả hai cường giả trên cao đều đã sử ra bản lĩnh cuối cùng.

- Hắc Long Phong Hỏa Sát!

Linh lực trong cơ thể Liễu Kinh Sơn đều được vắt cạn để vận chuyển ra ngoài, trong hai cái miệng rộng, hồng hỏa và hắc phong lại to lên mấy trăm trượng.

“Ầm!”

Không trung run rẩy, hai đạo hỏa long và hắc phong long từ trong hai cái miệng kia gào thét phóng ra.

Hai cự long phóng lên cao, uốn lượn xoắn vào nhau. Song long hội tụ, hỏa theo thế gió, linh lực kinh khủng khiến người ta sợ hãi.

Đây chắc chắn là bản lĩnh công kích mạnh nhất của Liễu Kinh Sơn!

Song long mang theo linh lực biến hóa trời đất thẳng tắp phóng tới Hắc Yêu Liên trên cao, để lại phía sau hai cái đuôi dài sáng rực.

Hắc Yêu Liên, chậm rãi nở đến lá sen cuối cùng.

Hắc ám tràn ngập, như ăn mòn cả không trung, hội tụ nơi Hắc Liên. Tim sen như có một luồng chất lỏng đen đúa nhỏ giọt rơi xuống.

Hắc ám thâm thúy đột nhiên thêm cường thịnh.

Thình lình Hắc Yêu Liên rung lên mãnh liệt, một luồng hắc ám hơn trăm trượng lặng lẽ bắn ra.

Luồng hắc ám đó không có linh lực quá mức cuồng bạo, lại giống như một cột nước đen từ trên cao đổ xuống hai chú rồng dữ tợn rít gào, mạnh mẽ đánh lên phong hỏa song long.

“Bùm!”

Một vòng linh lực quang khổng lồ cả nghìn trượng tỏa ra, sáng rực cả thiên địa.

supernova linh lực quang có lẽ giống thế này này

“Graowww!”

Song long rít gào, ra sức trùng kích tấn công, linh lực cuồng bạo vô cùng dốc tận lực xé toang cột nước đen. Bất quá mặc kệ song long có cường hãn ra sao, luồng hắc ám kia không hề sứt mẻ, như một cây cột đen khổng lồ không thể lay động.

Liễu Kinh Sơn nhìn thấy cảnh tượng đó, bất an càng nhiều. Luồng hắc ám không có thanh thế kinh người, nhưng lại khiến cho lão cảm thấy lạnh lẽo từ tận tâm can.

Xa xa, Mục Trần bình tĩnh nhìn màn đối chiến bên này, ngón tay cử động nhẹ nhàng. Hắc Liên giữa không bên đó đột ngột nở bung ra, hóa thành chất lỏng đen đặc sệt dung nhập vào luồng hắc ám.

Hắc Liên tiêu tán, luồng hắc ám nọ lại có thêm hoa văn Hắc Liên rực rỡ.

Hắc ám bộc phát, song phong hỏa song long gào lên thê thảm, xuất hiện vô số vết nứt.

Con ngươi của Liễu Kinh Sơn co lại dữ dội.

“Đùng!”

Tiếng nổ kinh thiên vang vọng, luồng hắc ám hung hãn xuyên qua phong hỏa song long.

Ngay tức khắc đó, sự kinh hãi trước tử vong của Liễu Kinh Sơn đã trở nên rõ ràng vô cùng.

Tử vong uy hiếp, lão ngay lập tức hành động, lắc mình hóa thành một tia hắc ám phóng lui. Lão biết rõ nếu cứ để luồng hắc ám nọ chạm vào người, thì cường giả Dung Thiên cảnh như hắn chết chắc không cần nghi ngờ!

Hành động bỏ chạy của Liễu Kinh Sơn khiến cho đám người đang ngây ngốc quan sát bên dưới hoảng hồn kinh sợ, đặc biệt là đám người Liễu Kình Thiên, sắc mặt đã tái mét không còn giọt máu.

- Muốn chạy?

Mục Trần lạnh lẽo khóa chặt đôi mắt vào Liễu Kinh Sơn, hao tận hết mọi thủ đoạn mới có thể đẩy Liễu Kinh Sơn đến trước ngưỡng cửa tử vong, nếu để cho lão trốn thoát, chẳng khác nào công sức kiếm củi ba năm đều đổ sông đổ biển. Khi đó lão mà hồi phục lại một chút, hắn không thể nào có thể mượn tiếp sức mạnh của Cửu U Tước được nữa.

Do vậy, ngay lúc này phải tiêu diệt triệt để Liễu Kinh Sơn.

“Viu!”

Sát khí nồng nặc, luồng hắc ám vừa xuyên qua phong hỏa song long chợt đổi hướng chuyển động, như tia chớp xẹt ngang với tốc độ ánh sáng đuổi theo Liễu Kinh Sơn.

Tốc độ sét đánh chỉ chớp mắt liền xuất hiện sau lưng con chó to.

- Khôôôôôôông.....!

Liễu Kinh Sơn kinh hãi gào lên, điên cuồng điều động linh lực còn lại trong người tạo thành một màn hộ tráo linh lực cực lớn.

“Bùm!”

Hắm ám thản nhiên lao tới, đập vào hộ tráo linh lực.

“Choang!”

Hộ tráo nhìn rất chắc chắn nhưng lại không có một chút tác dụng, luồng hắc ám như lưỡi hái tử thần dễ dàng xé nát hộ tráo, sau đó đánh vào thân thể Song Đầu Ma Khuyển.

- Aaaaaa...!

Giây phút đó, Liễu Kinh Sơn tuyệt vọng sợ hãi thét lên chói tai, tiếng thét dữ dội quanh quẩn trời mây.

“Bùm!”

Luồng hắc ám mặc kệ lão có thét hay không, cứ mạnh mẽ vô tư xuyên thủng cơ thể Liễu Kinh Sơn, cuối cùng va vào một tòa núi lớn ở rất xa vô cùng, phá vỡ đỉnh núi, đất đai rung chuyển, tòa núi chỉ nháy mắt liền hóa thành tro bụi.

Những con người, những cường giả đang đứng nhìn trong Cửu Vực thành đều hoàn toàn câm lặng.

Vì họ nhìn thấy Song Đầu Ma Khuyển vừa bị luồng hắc ám xuyên qua người, đã hoàn toàn biến mất sạch sẽ, không để lại một dấu vết nào cả, thi cốt vô tồn.

Cứ như lão đã bị bốc hơi hoàn toàn khỏi không trung.

Linh lực cuồng bạo gào thét trên bầu trời đột ngột biến mất, vòng chiến kinh thiên động địa đã kết thúc chóng vánh.

Vô số những cặp mắt vẫn chưa rời khỏi không gian trống rỗng mà ngay trước đó là thân hình của Liễu Kinh Sơn, một gã cường giả Dung Thiên cảnh, cứ như thế mà biến mất?

Liễu Kình Thiên, Liễu Bộ Bạch và đám người Liễu vực ngơ ngác nhìn khoảng không đó, choáng váng, thẩn thờ, run rẩy té phịch xuống đất.

Cục diện bọn họ bày ra, vốn muốn thực hiện hùng đồ bá nghiệp xưng bá chủ Bắc Linh cảnh..... đã hoàn toàn bị loại bỏ?

Mà hết thảy đều do cái tên nhóc căn bản không mấy được coi trọng kia Mục Trần!

- Tại sao có thể như vậy. . .

Liễu Kình Thiên run rẩy cất tiếng, ánh mắt không còn một chút khí thế kiêu ngạo bá đạo khi trước nữa, chỉ còn lại sợ hãi vô song. Hiện tại Liễu vực đã chính thức đắc tội toàn bộ các thế lực trong Bắc Linh cảnh, thế nhưng vị cường giả mà họ dựa dẫm vào đã biến mất, chỗ dựa lớn nhất đã sụp đổ, sau này chắc chắn Liễu vực sẽ phải thê thảm trong Bắc Linh cảnh này.

Ba vị vực chủ trước sau vẫn chưa ra tay hỗ trợ Mục Phong kia cũng hít một hơi thật sâu, lặng lẽ nhìn Liễu Kình Thiên, rồi im lặng lảng ra xa. Hẳn nhiên Liễu vực đại thế đã mất, họ chẳng thể nào ngu dại dính dáng gì đến mấy tên kia.

- Mục Phong huynh, không ngờ Mục vực các vị lại còn ẩn giấu bản lĩnh lợi hại như thế.

Đường Sơn cũng là một trong những người khôi phục lại tinh thần đầu tiên, hắn nhìn Mục Phong, cũng không tránh khỏi sự rung động cất tiếng nói.

Những vực chủ bên cạnh cũng đưa cặp mắt phức tạp nhìn về Mục Phong, sự kính sợ trong mắt hiện ra rõ ràng. Họ đã hoàn toàn bị bản lĩnh của Mục Trần chấn nhiếp.

Khó trách tên Mục Trần có thể trở thành người duy nhất ở Bắc Linh cảnh đủ tư cách tham gia Linh Lộ.

Mục Phong nghe Đường Sơn nói mà cũng chỉ có thể méo miệng cười. Sự tình này hoàn toàn không có trong dự tính của lão, lão chẳng biết đầu cua tai nheo cái gì cả, cũng chẳng thể nào giải thích được vì sao Mục Trần lại có sức mạnh kinh thiên động địa như thế....

Trên bầu trời, Mục Trần cũng đang chăm chú nhìn vào khoảng không mà Liễu Kinh Sơn vừa biến mất. Chắc chắn xác định khí tức của lão hoàn toàn biến mất, hắn mới thở ra trút đi gánh nặng.

Ngay tức khắc, cơ thể vừa thả lỏng, sức mạnh trong người cũng rút đi như thủy triều, sự suy yếu nghiêm trọng nhanh chóng lan ra toàn thân, đau nhức dữ dội như muốn xé tan cơ bắp.

Suy yếu trùng kích vào não, thân thể lắc lư, mất đi ý thức, rơi thẳng một đường từ trên không trung rất cao xuống đất.

Mục Phong nhìn thấy, giật mình vội phóng lên, đón lấy cơ thể máu me của con trai, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất.

- Mục thúc, hắn không sao chứ?

Đường Thiên Nhi cũng vội vã chạy tới, nhìn thấy cơ thể máu me bê bết cũng hoảng hồn vội hỏi.

- Còn thở, nhưng hôn mê rồi!

Mục Phong kiểm tra một lúc, cũng thở ra thầm than may mắn. Bất chợt ánh mắt đan vào mấy người Đường Sơn, lóe lên một tia sắc bén.

- Thiên Nhi, chăm sóc thằng nhỏ này.

Mục Phong để Đường Thiên Nhi đỡ Mục Trần, cô nàng vội vã luống cuống đón lấy hắn, không quản máu me đầu người hắn mà ôm lấy thắt lưng, đôi tay nhỏ bé luýnh quýnh giữ chặt. Thân thể cường tráng và khí phách nam nhi của hắn khiến nàng bất giác đỏ mặt, đôi mắt đẹp kề sát gương mặt lăng lệ mà khôi ngô của hắn, trái tim bất giác đập nhanh.

Mấy vị vực chủ đang đứng gần đó đều mang một vẻ mặt gian ác nhìn về phía đám người của Liễu vực. Vài chuyện cũng nên kết thúc, địa vị Liễu vực ở Bắc Linh cảnh từ nay về sau ắt phải xuống dốc không phanh.

Vận mệnh Bắc Linh cảnh lại lần nữa xuất hiện biến hóa. Bất quá cục diện này so với bị Liễu vực mạnh mẽ thâu tóm thì tốt hơn không ít.

Và cục diện đó đều do công lao của thiếu niên đang hôn mê kia.

Vài cặp mắt nhìn vào thân thể đang được thiếu nữ xinh đẹp dìu đỡ, âm thầm tặc lưỡi, tỏ ra một chút kính nể. Thiếu chủ Mục vực đã vượt xa cha hắn, quả thực phúc khí cho Mục vực.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 108: Yên Ổn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đại chiến Cửu Vực thành, Mục Trần thổi bay Liễu Kinh Sơn thi cốt vô tồn rồi kết thúc. Diễn biến đại chiến nhanh chóng lan truyền khắp cả Bắc Linh cảnh với một tốc độ chóng mặt.

Khắp cả Bắc Linh cảnh nơi nơi đều không khỏi chấn động.

Hầu như bất cứ ai nghe kể lại tin tức về trận chiến kinh thiên đó liền trợn to mắt, trong lòng nổi sóng nổi gió.

Cường giả Dung Thiên cảnh a!

Bắc Linh cảnh xưa nay chưa hề có ai đạt tới cấp độ đó.

Thế nhưng hiện tại, vị cường giả Dung Thiên cảnh đầu tiên xuất hiện, còn chưa kịp tỏ uy phong được bao lâu đã bị giết chết. Mà đặc biệt kinh hãi khi người giết hắn chỉ là một tên thiếu niên miệng còn hôi sữa!

Chẳng ai đủ sức tưởng tượng đến một kết quả không tưởng như thế, thậm chí những người nghe kể lại cũng không ít kẻ khó tin. Thế nhưng đối với những người tận mắt chứng kiến thì không ai dám lên tiếng nghi ngờ, mà vẫn còn rung động trước sự lợi hại vô cùng của thiếu chủ Mục vực kia.

Cái tên Mục Trần từ lúc này đã nổi tiếng khắp mọi ngóc ngách Bắc Linh cảnh. Theo đó, danh vọng Mục vực cũng được bành trướng không

nhỏ, hơn xa vượt hẳn Liễu vực, chiếm lấy danh hiệu thế lực mạnh nhất Bắc Linh cảnh.

Còn Liễu vực, kế hoạch dã tâm của bọn họ lần này bị phá vỡ, đả kích trí mạng. Vốn Mục Phong muốn nhân cơ hội này xóa tên Liễu vực khỏi Bắc Linh cảnh, nhưng cuối cùng lại không làm được.

Một là vì Liễu vực tuy mất đi Liễu Kinh Sơn, nhưng vẫn còn lại chiến lực không kém. Hai nữa là ý kiến của các vực chủ khác không thể nhất thống. Đại hội cửu vực lần này, Mục vực nhờ Mục Trần mà danh tiếng tăng cao, các thế lực khác cũng e ngại Mục vực hơn, sợ bọn họ phát triển quá thuận lợi, nếu trực tiếp liên thủ xóa sổ Liễu vực, thì người có lợi nhất chính là Mục vực.

Liễu vực xem như may mắn được duy trì, nhưng vẫn tổn thất không ít. Một nửa địa bàn Liễu vực bị cắt cho Mục vực, rồi các loại bồi thường khác nhau vắt kiệt tài chính của Liễu vực, khiến họ gần như táng gia bại sản.

Mà lời đồn trong miệng người ta, Liễu vực lại hóa thành chuột chết bên sông. Những cường giả gia nhập Liễu vực hiện tại cũng sợ vạ lây mà rời đi, khiến cho Liễu vực nguyên khí đại thương lại càng thêm thảm trọng, bất quá hiện tại dù bọn họ có nghiến nát răng cũng chỉ đành nuốt vào bụng. Mất đi Liễu Kinh Sơn, lại đắc tội nhiều thế lực như thế, Liễu vực đã không còn uy thế đệ nhất thế lực Bắc Linh cảnh nữa rồi.

Sau này rất có thể Liễu vực sẽ càng lúc càng yếu, thậm chí đến một ngày nào đó sẽ hoàn toàn bị xóa sổ không chừng.

Quả đắng này họ lại chẳng có biện pháp thay đổi, chỉ đành đau khổ nhận lấy.

Đại chiến Cửu Vực thành không chỉ mất đi Liễu Kinh Sơn, mà dã tâm và mưu đồ của Liễu Kinh Sơn cũng hoàn toàn bị chôn vùi theo đó....

Ám ảm này đối với họ sẽ cực kỳ khó phai mờ.

Trong khi cả Bắc Linh cảnh đang chấn động không thôi vì Đại hội Cửu vực, Mục Trần vẫn hôn mê không hay biết. Với loại trạng thái hôn mê này của hắn, ngay cả Mục Phong cũng bó tay không phép, lão từng thử đưa linh lực vào cơ thể hắn để chữa trị, thế nhưng đáng kinh ngạc là linh lực của lão khi tiến vào cơ thể Mục Trần liền biến mất sạch sẽ, hay nói cách khác là lão hoàn toàn mất đi cảm ứng với linh lực của mình. Thử vài lần như thế, lão cũng đành ngao ngán bỏ qua.

Nhưng cũng không việc gì, Mục Trần tuy vẫn hôn mê nhưng khí sắc dần hồi phục, có lẽ thương thế trong người đang dần dà tự chữa trị, chẳng qua tốc độ tự hồi phục này khá chậm chạp mà thôi. . .

Sự chậm chạp đó lại kéo dài đến ... nửa tháng, Mục Trần mới có thể từ hôn mê tỉnh lại.

Trong căn phòng ấm áp u tĩnh, đôi mắt của Mục Trần run rẩy từ từ hé mở, một tia sáng mặt trời nhàn nhạt xuyên qua cửa sổ bắn vào mi mắt khiến hắn cảm thấy hơi nhói.

Cơn nhói đau cũng một lúc mới tan đi, thích ứng trở lại với ánh sáng mắt trời, đôi mắt của hắn mới hoàn toàn mở ra.

Đập vào mắt là một khung cảnh quen thuộc. Đây là phòng riêng của hắn, vậy có lẽ đã về tới Mục vực.

Trí nhớ trong óc bắt đầu vận chuyển, yết hầu khô khốc, đầu óc dần thanh tỉnh, bàn tay đặt lên giường, định chống người ngồi dậy, bất chợt cảm giác từ bàn tay truyền đến là một mái tóc mềm mại mát rượi. Hắn nao nao nhìn qua, bắt gặp một gương mặt xinh đẹp kiều diễm quen thuộc đang tựa đầu vào thành giường mà ngủ.

- Thiên Nhi tỷ?

Mục Trần nhìn thấy nàng, cũng hơi kinh ngạc, làm sao nàng lại ở trong này?

Cô gái dường như nghe tiếng của hắn, hơi mơ màng mở mắt ra, rồi nhìn chăm chăm vào Mục Trần.

Thấy hắn tỉnh lại nhìn mình, đôi mắt nàng sáng rỡ vui mừng:

- Mục Trần, ngươi rốt cuộc tỉnh rồi?

Mục Trần mỉm cười, cố gắng ngồi dậy. Đường Thiên Nhi giơ tay ngọc đỡ lấy giúp hắn, quăng một cái gối ra sau lưng cho hắn dựa.

Mục Trần nhìn cô gái đang chăm sóc mình, mái tóc mềm thướt tha mang theo hương thơm mơn trớn da mặt nhột nhạt khiến hắn cười càng tươi.

- Làm cái gì đó?

Đường Thiên Nhi nhìn nụ cười khó hiểu của hắn, bất chợt sẳng giọng.

- Khó có cơ hội Đường đại tiểu thư chăm sóc người khác như thế a.

Mục Trần cười trả lời.

Đường Thiên Nhi đỏ mặt, chu miệng, nói:

- Ai muốn chớ, cũng vì cha ta gần đây cứ hay đàm đạo công việc với Mục thúc, ta ở nhà một mình cũng nhàm chán nên đi theo chơi, mà Mục thúc lại không có thời gian chăm sóc ngươi, mới bảo ta qua trông chừng thôi.

Mục Trần cười, cũng không muốn đôi co với nàng, hơn nữa hắn đang rất yếu ớt, thương thế thực sự quá nặng.

- Ta đi lấy nước cho ngươi.

Đường Thiên Nhi dịu dàng nói nhỏ, lắc hông xoay người đi.

Mục Trần nhìn theo vòng eo Đường Thiên Nhi biến mất, mới chậm rãi nhắm mắt đưa tinh thần chìm vào cơ thể. Kinh mạch trong thời gian qua hôn mê cũng đã được chữa trị khá tốt, nhưng quang luân linh lực trong khí hải lại ảm đạm vô quang, linh lực trong đó thì rất ít và loãng, có lẽ phải tu luyện một thời gian mới có thể đầy lại.

Mục Trần chuyển hướng chú ý sang một chỗ khác trong khí hải, nơi đó là một đóa hoa Mandala vẫn tươi tắn nở rộ như cũ, Cửu U Tước nằm đó ũ rũ như con gà rù, hắc viêm trên bộ lông vô cùng nhạt nhòa, hẳn nhiên không chỉ có Mục Trần trong thương, mà ngay cả nó cũng bị ảnh hưởng vô cùng lớn.

Cửu U Tước tựa hồ nhận ra Mục Trần đã vào trong, nó hơi mở mắt ra, đôi mắt vẫn lạnh lùng như băng cứng liếc nhìn Mục Trần, một ý niệm trào phúng truyền ra:

- Ngươi đúng là mạng lớn, như thế mà cũng còn sống cho được.

Mục Trần cười, cũng không mấy để ý Cửu U Tước cười nhạo mình, chỉ chân thành nói:

- Lần này đa tạ ngươi.

Cảm nhận vẻ chân thành của hắn, Cửu U Tước cảm thấy không mấy tự nhiên, ý niệm dù vẫn lạnh lùng nhưng cũng không còn quá ngăn cách:

- Cảm tạ cái gì, ta cũng không giúp không công, nhớ rõ chuyện đã hứa với ta, nếu ngươi dám thất tín, ta sẽ cho ngươi trả giá lớn.

- Yên tâm đi, lời hứa của ta nặng nghìn cân, ta sẽ không luyện hóa người, đợi khi ngươi có thể rời khỏi, đi hay ở tùy ngươi. Mặt khác, cái điều kiện mà ngươi nói kia ta cũng sẽ hết lòng mà làm, chẳng qua ta chưa biết nó là cái gì?

Nghe thấy Mục Trần đề cập đến chuyện đó, đôi mắt Cửu U Tước dường như sáng lên một chút, nó do dự hỏi:

- Ngươi là sẽ đến Bắc Thương linh viện ư?

- Ừ.

- Ngươi phải giúp ta lấy một thứ ở Bắc Thương linh viện.

- Thứ gì?

- Bắc Thương linh viện có một pho tượng thần thú thượng cổ, tên là Bắc Minh Long Côn. Tinh huyết bên trong đó có huyết mạch thần thú thượng cổ, ta muốn có được nó để làm nguyên liệu hỗ trợ thúc đẩy thức tỉnh huyết mạch thần thú thượng cổ trong cơ thể ta, tiến hành bước cuối cùng để hoàn thành tiến hóa, trở thành thần thú.

- Bắc Minh Long Côn. . .

Mục Trần nghe vậy, giật bắn người. Nó là một sinh vật đáng sợ được xếp vào hàng thần thú thiên bảng Vạn Thú Lục a. Cửu U Tước muốn hắn đi lấy tinh huyết kia, không phải đánh giá hắn cao quá đó chứ?

- Yên tâm, tinh huyết Bắc Minh Long Côn tuy rất trận quý, nhưng mà lấy đi một chút máu cũng không khiến nó có hại gì, Bắc Thương linh viện hắn là có tồn trữ thứ đó, ngươi cứ nghĩ biện pháp đi, ta chắc có thể làm được.

Cửu U Tước truyền ý niệm đến.

Mục Trần cười khổ một tiếng, nói:

- Ta sẽ cố hết sức.

Cửu U Tước gật gù. Bắc Minh Long Côn rất phiền toái, hiện tại chính bản thân nó thời kỳ mạnh nhất cũng không địch nổi, trừ phi nó tiến hóa trở thành Cửu U Minh Tước, hoàn toàn thức tỉnh huyết mạch thượng cổ bất tử điểu, mới có khả năng áp chế được.

Do vậy hiện tại chỉ có thể đặt hy vọng ở Mục Trần. Nếu hắn ở Bắc Thương linh viện có biểu hiện vô cùng tốt, không chừng có cơ hội không không nhận được ấy chứ.

- Sắp tới ta cần phải tĩnh dưỡng nhiều, nên đừng có nghĩ đến chuyện muốn mượn sức mạnh của ta nữa, tự lo cho tốt cái mạng nhỏ của ngươi đi, cố gắng đừng chết sớm quá.

Cửu U Tước nhắc nhở.

Mục Trần lại bất đắc dĩ gật đầu. Thật ra, hắn cũng không dám nghĩ có thể mượn sức mạnh kia nữa, vì quả thật phải trả giá quá lớn. Nếu không phải lần này bị Liễu vực ép vào đường cùng, hắn cũng không làm cái trò chó cùng rứt giậu như thế.

Mục Trần sau khi nói chuyện xong với Cửu U Tước, tinh thần cũng rời khỏi khí hai, đôi mắt mở ra thì thấy Đường Thiên Nhi đẩy cửa vào, trong tay cầm một siêu nước.

- Ta hôn mê đã bao lâu rồi?

Mục Trần nhận lấy chén nước, cất tiếng hỏi.

- Khoảng chừng nửa tháng.

Đường Thiên Nhi nhẩm nhẩm trả lời.

Mục Trần phun cả ngụm nước vừa hớp vào miệng, tròn mắt. Không ngờ lại hôn mê lâu như thế, xem ra cái việc mượn sức mạnh Cửu U Tước quá ư bá đạo đau khổ a.

- Đúng rồi. . . nửa tháng. . . chẳng phải trễ hạn đi Bắc Thương linh viện rồi sao?

Mục Trần giật mình vội hỏi.

- Gấp cái gì? Còn năm ngày nữa cơ.

Đường Thiên Nhi trừng mắt nhìn Mục Trần.

Mục Trần nghe vậy mới thở ra, nếu vì hôn mê mà trễ hạn đi Bắc Thương linh viện, thì thật là tai hại quá.

- Hừ, không phải ngươi muốn sớm đi Bắc Thương linh viện để không ai làm phiền ngươi đó chứ?

Đường Thiên Nhi lạnh mặt hừ giọng.

- Đâu có, Thiên Nhi tỷ xinh đẹp thế này, dù ở Vạn Hoàng linh viện cũng tuyệt đối tuyệt sắc mỹ nhân hàng đâu, Vạn Hoàng linh viện chỉ có nữ tử, nhưng năm linh viện thường xuyên giao lưu, chẳng phải khiến cho nam tử của học viện khác mê mẩn đến thần hồn điên đảo hay sao? Đến lúc đó ta cầu xin ngươi tới làm phiền ta, có lẽ có người cũng không vui lòng đó chứ.

Mục Trần cười nói.

Đường Thiên Nhi cười khúc khích, hếch mặt hất cằm:

- Ngươi nói chính xác, trong năm đại linh viện kia những trang tuấn kiệt trẻ tuổi đông đúc không biết bao nhiêu mà kể, đến lúc đó nếu ta coi trọng người khác thì ai mà thèm để ý ngươi chứ.

Nàng dứ dứ cái nắm đấm với Mục Trần, nói tiếp:

- Hơn nữa ngươi đừng vội đắc ý, ta nhất định sẽ tu luyện siêng năng ở Vạn Hoàng linh viện, khi gặp lại sẽ cho ngươi nếm thử lợi hại của bổn tiểu thư! Thôi ta đi gọi mấy người Mục thúc qua đây, ngươi nghỉ thêm chút đi.

Đường Thiên Nhi nói xong, mỉm cười ý vị mà dịu dàng nhìn Mục Trần. Thân hình nhẹ nhàng đứng dậy, mang theo tiếng cười tinh khôi mà rời khỏi phòng.

Mục Trần nhìn theo bóng hình xinh đẹp của người con gái, bất giác thở sâu một hơi, đôi mắt khép lại, hai tay nắm chặt.

Bắc Thương linh viện, thật sự là đáng chờ mong a.

long cn

Long Côn: một loài cá trong tưởng tượng, cũng không biết có phải con này hay không

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Hồi Phục

Những ngày tiếp theo, đó là thời gian toàn lực hồi phục của Mục Trần. Chỉ còn mất ngày nữa là phải đến gia nhập Bắc Thương linh viện, theo như lời Hác tiên sinh kia, trước khi vào Bắc Thương linh viện còn phải trải qua một hồi khảo nghiệm, so ra với danh ngạch tranh đoạt chiến sẽ còn cao hơn, khó khăn hơn, vì đối thủ đã không phải giới hạn trong một cái Bắc Linh viện nho nhỏ nữa, mà chân chính đều là thiên tài tứ xứ đổ tới.

Thậm chí trong số đó, còn có vài tên yêu quái đã thuận lợi thông qua hành trình Linh Lộ.

Muốn ở nơi đó phong vân trổ tài, tuyệt đối không hề đơn giản. Do vậy trước khi vào đó Mục Trần phải chuẩn bị trạng thái tốt nhất có thể.

Mục Trần khôi phục cũng may mắn không gặp phải trở ngại gì lớn, ba ngày sau quang luân linh lực ảm đạm trong khí hải đã phát sáng trở lại.

Vả lại sự hùng hồn đầy ắp linh lực thậm chí còn cao hơn trước, mạnh mẽ hơn nhiều. Đại chiến lần này với Liễu Kinh Sơn đã mang lại những lợi ích không nhỏ chút nào cho Mục Trần.

Nhưng dù cho linh lực trong quang luân càng lúc càng hùng dũng, nhưng vẫn chưa hề có cảm giác đột phá. Hắn cũng không quá gấp, Thần Phách cảnh cũng không dễ tiến vào như thế.

Dĩ nhiên, linh lực không có đột phá rõ ràng, nhưng hắn lại có thể bày ra thu hoạch ngoài dự đoán của người. Số lượng linh ấn mà hắn có thể

ngưng luyện ra, dường như đã có thể hình thành đạo thứ 21....

21 linh ấn, đó là một đột phá chấn động của Linh Trận sư.

Đó là mức hạn chế của vô số Linh Trận sư cấp 1, mà khi ai đó vượt qua được mức này, hắn đã có năng lực Linh Trận sư cấp 2!

Linh Trận sư cấp 2, nói cách nào đó đã có thể so sánh uy lực với cường giả Thần Phách cảnh, vốn Mục Trần nghĩ hắn muốn bước vào cấp độ này cũng còn cần một thời gian không ngắn nữa, thế nhưng chẳng ngờ được đại chiến kia lại có thể giúp hắn vượt qua bình cảnh.

Hiện tại có thêm năng lực ẩn tàng mạnh mẽ bực này, đối với khảo nghiệm trước khi bước vào Bắc Thương linh viện kia quả thật cũng thoải mái hơn nhiều.

Sau khi Mục Trần đột phá thành công trở thành Linh Trận sư cấp 2, số lượng linh ấn ngưng luyện được cũng tăng nhanh chóng mặt, chỉ hai ngày sau hắn đã có thể luyện ra 26 linh ấn, mà tốc độ này lại có vẻ chưa dừng lại, vẫn còn đang tiếp tục tăng nhanh.

Đại chiến nọ đã mang đến không ít lợi tức cho hắn, nhưng cũng có một vài phiền toái nhỏ. Phụ thân của hắn sau đó đã gọi người lôi đầu hắn lên để bắt hắn phải giải thích rõ ràng nguồn gốc của cỗ năng lượng bộc phát kinh khủng ngày hôm đó.

Mục Trần biết Mục Phong muốn ép cung cũng vì lo lắng cho con trai mà thôi, dù sao năng lượng đó quá cường đại, di chứng cũng dễ dàng nhìn thấy khi hắn chiến đấu hôm nọ, máu me đầm đìa, da thịt nứt toác, với năng lực hiện tại của Mục Trần hoàn toàn chưa đủ khả năng khống chế hoàn mỹ.

Mới đầu Mục Trần không muốn nói ra chút nào, vì không muốn cho Mục Phong quá lo mà hoảng sợ, càng khó có thể nói chuyện Cửu U Tước đã chui vào cơ thể hắn.

Nhưng tình hình hiện tại đã có biến hóa, Cửu U Tước dù vẫn lành lùng nhưng thái độ thù nghịch đã bớt đi nhiều, cũng không đột ngột xuống tay với hắn nữa, nên thời điểm nói ra cho Mục Phong cũng thuận tiện, Mục Trần không còn cố kỵ gì nữa bẩm báo chi tiết.

Lời vừa dứt, gương mặt Mục Phong đầu tiên là nghệt ra, mồm miệng chảy dài há to nhét vừa cái trứng ngỗng. Lát sau lão mới dần hồi phục lại được, nhưng cặp mắt vẫn còn nhiều nét quái dị dò xét Mục Trần.

Ai mà ngờ được, hành trình Hắc Minh Uyên ngày đó Mục Liễu lưỡng vực hao tổn tâm cơ tranh giành sống chết, cuối cùng chẳng ai thu lợi được gì, mà còn một phen hoảng hồn suýt chết. Vậy mà con Cửu U Tước khiến cả hai bên thèm thuồng tham lam đỏ mắt lại chạy vào cơ thể Mục Trần.

Đối với phản ứng của Mục Phong, hắn cũng bất đắc dĩ bó tay. Cũng khó trách lão biến thành như vậy, chuyện này cũng chỉ có thể nói là số mệnh mà thôi.

Mục Phong chấn kinh một hồi, lông mày lại nhíu chặt. Thân là cường giả Thần Phách cảnh, lão lại luyện hóa một tinh phách thiên thú, dĩ nhiên hiểu rõ tính tình kiệt ngạo bất tuân của linh thú đẳng cấp đó ra sao. Ngày xưa hao tổn không biết bao nhiêu tâm cơ mới có thể luyện hóa Viêm Long Điêu, nhưng Cửu U Tước trong người Mục Trần lại còn lợi hại hơn Viêm Long Điêu đến vài chục lần.

Thực lực hiện tại của hắn lại cất chứa trong người một mãnh thú hung hãn, thật không biết lúc nào sẽ bị xé nát thây.

Nhìn thấy Mục Phong lo lắng, Mục Trần đành phải an ủi một phen, đại khái trình bày quan hệ hiện tại với Cửu U Tước mới khiến cho Mục Phong an tâm một chút, nhưng lão vẫn dặn dò kỹ lưỡng hắn phải cẩn thận cảnh giác ra sao. Linh thú ở cấp bậc thiên thú như thế, linh trí không kém hơn nhân loại chút nào. Vả lại xét những thủ đoạn mà Cửu U Tước bày ra trước kia, Mục Phong hoàn toàn không chút hoài nghi sự tàn nhẫn của nó, vốn là một sinh vật vô cùng nguy hiểm.

Mục Trần nghe vậy cũng chỉ cười.

Thời gian nhanh chóng trôi qua đến ngày cuối cùng.

Trong đình viện yên tĩnh, Mục Trần nhắm mắt tu luyện thì nghe những tiếng chân quen thuộc. Hai mắt mở ra nhìn thấy Mục Phong.

- Tía!

Mục Trần cười chào Mục Phong.

Mục Phong đến cạnh hắn, bàn tay to lớn xoa đầu, ánh mắt tự hào vui mừng cười nói:

- Xú tiểu tử, ngày mai ngươi đi rồi, có lẽ thời gian tới sẽ khó trở về ngay. Ngươi cần phải tu luyện thật tốt ở Bắc Thương linh viện cho tía. Chỗ đó thiên tài lớp lớp nhưng ngươi cũng không được làm tía mất mặt nghe chưa!

Mục Trần nhìn đôi mắt ân cần yêu thương của Mục Phong, trong lòng ấm áp vô ngần, cười nói:

- Tía cứ an tâm, thằng con của tía cũng không phải dễ khinh khi đâu....

Mục Phong bỗng dưng hơi rầu rĩ. Nhiều năm một mình nuôi Mục Trần lớn lên, tuy hắn càng lớn càng thông minh, càng hiểu chuyện, nhưng cũng không ít lần gây họa ở Bắc Linh cảnh, bất luận hắn làm gì đó, Mục Phong đều có thể đứng rar bảo vệ hắn. Nhưng sắp tới hắn phải rời khỏi Bắc Linh cảnh, đến cái chỗ Bắc Thương linh viện kia, thật sự lão không cách nào che chở được cho con trai nữa.

- Ngày mai phải đi rồi, tía hiện tại chẳng còn gì cho ngươi, bất quá nghe nói ngươi đã đạt tới Linh Trận sư cấp 2, nên mấy ngày nay đều đi tìm vơ vét vài cái trận đồ....

Mục Phong cười, vươn tay ra trước mặt Mục Trần, bàn tay nắm chặt một quyển trục lóe kim quang:

- Đây là một quyển trận đồ cấp 2, có lẽ sẽ có ích cho ngươi.

Mục Trần ngẩn người, giơ tay nhận lấy quyển trục sáng như vàng, trong lòng vô cùng cảm động. Ở Bắc Linh cảnh này, trận đồ cấp 2 cũng thuộc loại đồ vật cực kỳ quý hiếm. Mục Phong muốn chiếm được quyển trận đồ này e rằng đã tiêu xài không ít tài chính, khó trách hai ngày nay chẳng thấy lão đâu, thì ra vì nguyên nhân này.

- Cảm ơn tía.

Mục Trần cất quyển trục vào Giới Tử Xuyến. Hiện tại đã là Linh Trận sư cấp 2, nhưng đó chính là quyển trận đồ cấp 2 duy nhất mà hắn có. Mặc dù trong tay có một Yêu Liên Đồ trận có uy lực sánh ngang trận đồ cấp 3, nhưng linh trận cấp độ đó nếu không mượn sức mạnh Cửu U Tước thì hắn cũng bó phép không có khả năng bố trí ra được.

Thành ra một quyển trận đồ cấp 2 với hắn còn quý hơn của triệu linh tệ.

- Tía à, ta đi rồi, Mục vực phải dựa vào tía. Liễu vực kia không diệt trừ liệu có ổn chăng?

Mục Trần trầm ngâm hỏi. Lần này rời khỏi Bắc Linh cảnh không phải một hai ngày, tự nhiên cũng mong muốn Mục Phong ở lại đây được bình an.

- Liễu vực hiện tại nguyên khí đại thương, đã không còn sức lực nữa. Mà ngươi không phải đang coi thường tía của ngươi quá chớ, ta đâu phải tên mao đầu tiểu tử nhà ngươi hả. Ta hôm nay cũng đã mơ hồ chạm vào bức màn Dung Thiên cảnh rồi, tiềm tu một thời gian nữa, hắn sẽ chân chính trở thành cường giả Dung Thiên cảnh.

- Woa?

Mục Trần kinh ngạc vui mừng. Nếu Mục Phong có thể tiến vào Dung Thiên cảnh, vậy thì căn bản ở Bắc Linh cảnh này chẳng ai còn cả gan chọc ghẹo, mà Mục vực sẽ hoàn toàn yên ổn phát triển.

- Ha ha, hôm nay nghỉ ngơi đi, sáng mai ta tiễn ngươi đến Bắc Linh viện.

Mục Phong đắc ý cười nói, vỗ vai Mục Trần, liền xoay lưng đi mất.

Mục Trần nhìn theo bóng dáng ngạo nghễ uy vũ của Mục Phong mà trong lòng hơi chùng xuống, nhẹ giọng nói:

- Cha, xin nhớ rõ lời hứa ngày trước của ta. Một ngày kia, chính tay ta sẽ dẫn mẫu thân trở về, một nhà chúng ta nhất định sẽ đoàn tụ.

Mục Phong bước đến cổng đình viện, thân hình chợt khựng lại, hơi ngẩng đầu lên, hít một hơi sâu, tròng mắt ươn ướt, nhẹ nhàng gật đầu.

- Xú tiểu tử, tu luyện cho tốt đi, tía của ngươi rất mong chờ ngày đó.

Hôm sau, trời tờ mờ sáng. Mục Trần đã sớm rời khỏi giường, vệ sinh thân thể rời khỏi phòng đã thấy Mục Phong và Chu Dã đợi sẵn bên ngoài.

Chu Dã và Mục Phong dẫn Mục Trần ra khỏi Mục phủ. Chu Dã thân thiết vò đầu Mục Trần, cảm khái thốt lên:

- Tiểu Mục, cố lên nga, để cho cái ngày ngươi quay về Bắc Linh cảnh Chu thúc phải giật mình rớt tim ra mới được đó.

Mục Trần cũng thân thiết cười nói với Chu Dã:

- Yên tâm đi, Chu thúc. Bất quá thúc cũng nên tìm Chu nương cho ta đi.

- Xú tiểu tử.

Chu Dã cười rộ lên cốc đầu hắn.

- Đi thôi.

Mục Phong phất tay, dẫn đầu đi về linh trận truyền tống trong Mục thành. Mục Trần và Chu Dã cũng sóng bước cười nói đi theo.

Mấy người xuyên qua Mục thành, bắt gặp vô số ánh mắt kỳ lạ chú ý, hầu như ai cũng chỉ nhìn vào Mục Trần, đầy vẻ tò mò, kính sợ.

Đại hội Cửu vực chiến, hắn nhiên đã khiến cho Mục Trần trở thành nhân vật phong vân bậc nhất Bắc Linh cảnh. Sự nổi tiếng của hắn còn vượt qua cả mấy vị vực chủ như Mục Phong.

- Tiếng tăm của ngươi hiện tại còn vang dội hơn cả ta cơ đấy.

Mục Phong nhìn thấy mấy ánh mắt kia, lão trách cứ Mục Trần với giọng điệu cực kỳ tự hào.

Mục Trần nghe thấy cũng cười:

- Lần sau ta trở về, sẽ chân chính dùng sức mạnh bản thân để đạt được những cái nhìn kia.

- Có quyết đoán, ta chờ.

Mục Phong vui mừng cười, lắc mình nhảy lên linh trận truyền tống. Mục Trần cũng theo sát. Mục Phong vung tay lên khởi động linh lực, hào quang nở rộ, thân hình hai người liền biến mất trong Mục thành.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 110: Rời Khỏi

Bắc Linh viện, trong một sân huấn luyện rộng rãi, hầu như đã bị vây kín bởi đông đảo đệ tử, ánh mắt vô cùng hâm mộ nhìn vào sân. Ở nơi đó là năm quang trận thật lớn chiếm ngự năm vị trí, mơ hồ tỏa ra linh lực cường đại.

Quang trận kia, chính là năm linh trận truyền tống đến Ngũ Đại Viện, bước qua con đường đó chính là thánh địa mơ ước của tất cả đệ tử nơi đây.

Bất quá bọn họ chưa đủ tư cách.

Giữa sân, Đường Thiên Nhi, Hồng Lăng, Mặc Lĩnh và vài người nữa đang tiến vào, cả Liễu Mộ Bạch cũng đang ở đó. Hắn hiện tại đã mất đi ngạo khí ngày xưa, sắc mặt không tốt, thần sắc sụp đổ, dường như đã bị đả kích rất nặng.

- Mục Trần vào đây!

Bên ngoài truyền đến những tiếng xôn xao, vô số ánh mắt nhìn về cổng vào sân huấn luyện tìm kiếm thân ảnh người trẻ tuổi nổi danh nhất Bắc Linh viện, hắn đang chậm rãi tiến vào.

Nhìn thấy hắn, đa số đệ tử Bắc Linh viện đều giảm bớt tiếng ồn, nhiều thêm sự kính sợ và tò mò. Sự kiện Mục Trần đánh chết Liễu Kinh Sơn nửa tháng trước vẫn còn như mới khắp Bắc Linh cảnh này.

Dung Thiên cảnh. . . Cường giả ở cảnh giới đó là một thứ rất xa vời đối với những đệ tử đang đứng đây, họ chẳng cách nào hình dung được

sức mạnh kinh thiên mà cảnh giới đó có được, bất quá chắc chắn là mạnh mẽ hơn Mạc sư, Tịch sư thậm chí hơn cả Tiêu viện trưởng.

Cường giả mạnh mẽ đó lại bị Mục Trần đánh chết? Vậy thì tên kia phải khủng bố ra sao đây?

Mục Trần tiến vào sân chắp tay chào mấy người Mạc sư, Tịch sư, Tiêu viện trưởng, và vị Hác tiên sinh nọ:

- Thật hổ thẹn, ta đến trễ.

- Không sao, cũng chưa tính là trễ.

Mạc sư cười, ánh mắt nhìn hắn cũng trở nên kỳ lạ. Từ khi nghe về sự kiện nọ, cả bản thân lão cũng chấn động kịch liệt, bây giờ gặp lại hắn, cảm giác đúng là nhìn không thấu tên đệ tử của mình.

Thiếu niên này ẩn tàng quá nhiều thứ a.

- Ha ha, linh trận truyền tống còn cần điều chỉnh một chút, còn phải chờ một chút.

Tiêu viện trưởng cũng khoát tay, cười tủm tỉm.

Mục Trần gật đầu đến đứng cạnh Đường Thiên Nhi, mấy người Trần Phàm cũng đưa mắt quái đản nhìn hắn, bất đắc dĩ khiến Mục Trần nhướng mày nhìn qua.

- Hê hê.

Trần Phàm gượng cười, cảm giác hơi là lạ. Trước kia có thể cười đùa pha trò với tên bạn học kia, nhưng bây giờ lại cảm thấy khó mà đứng cạnh hắn được.

Mục Trần cũng không giải thích gì, chỉ có Đường Thiên Nhi bên cạnh thì quét mắt nhìn khắp người hắn:

- Thương thế của ngươi khỏi hết chưa?

Mục Trần gật đầu, cười nói:

- Có Thiên Nhi tỷ chăm sóc chu đáo thế, không muốn lành cũng không được.

Đường Thiên Nhi cười ngọt ngào, nhưng lại hừ nhẹ:

- Chỉ biết nói một câu dễ nghe, thành ý cũng không tỏ ra một chút nào.

Mục Trần bó phép, đối mặt nữ hài tử càn quấy còn nan giải hơn cả cường giả Dung Thiên cảnh, biện pháp tốt nhất là ngậm bồ hòn làm ngọt.

- Ta thấy hiện giờ Liễu Mộ Bạch thấy ngươi chẳng khác thấy quỷ...

Đường Thiên Nhi nhìn qua bên kia cất giọng nói.

Mục Trần cũng nhìn qua Liễu Mộ Bạch, nhất thời tên kia vội lảng đi nhìn chỗ khác, quả thật hoàn toàn mất đi phong thái cường giả đệ nhất Bắc Linh viện ngày nào.

Mục Trần bình tĩnh, cũng không tỏ vẻ hống hách thách thức. Trên con đường tu luyện này, ai biết được ngày nào đó sẽ tái kiến đối thủ năm xưa lại đột ngột mạnh lên. Do vậy tốt nhất là phải đưa mắt nhìn về trước, còn cái vẻ đắc ý tự đại chỉ khiến bản thân đi chậm lại mà thôi.

Liễu Mộ Bạch xem như một người ưu tú, bất quá vẫn chưa đủ khiến cho Mục Trần hắn xem như một kẻ địch khó quên.

- Các ngươi nghe đây. . .

Hác tiên sinh đột ngột cất giọng nói lớn

- Trước ta đã có nói, dù rằng các ngươi đã thông qua khảo nghiệm ở Bắc Linh viện, thế nhưng nó cũng chỉ có nghĩa là các ngươi đủ tư cách tiến vào Ngũ Đại Viện, chứ không phải chân chính là đệ tử Ngũ Đại Viện.

- Ngũ Đại Viện sẽ còn một khảo hạch nữa với các ngươi, đó chân chính là khảo nghiệm của Ngũ Đại Viện, nếu đủ sức thông qua mới chính thức là đệ tử Ngũ Đại Viện, về sau tiền đồ vô lượng.

- Nếu lỡ không may thất bại, thì cũng không hẳn phải cuốn gói trở về, nhưng chắc chắn không cách nào vào được Ngũ Đại Viện. Lúc đó sẽ có người dẫn các ngươi đến một vài linh viện khác cũng khá cao cấp.

- Vì mục tiêu chân chính trở thành đệ tử Ngũ Đại Viện, tất cả hãy nỗ lực cho ta.

- Vâng!

Đám đệ tử nghe thấy liền nghiêm sắc mặt vâng dạ.

Đại Thiên thế giới mênh mông vô tận, căn bản không ai biết đâu là điểm cuối. Bắc Linh cảnh nằm trong khu vực Bách Linh thiên, cũng chỉ như hạt cát giữa sa mạc, không có gì đáng thu hút.

Khu vực rộng lớn bên ngoài Bách Linh thiên gọi là Bách Linh đại lục. Trên phiến đại lục đó có vô số những địa vực to lớn như Bách Linh thiên, mà bên ngoài Bách Linh đại lục lại có đông đảo những địa vực còn rộng lớn mênh mông hơn nữa. Nếu như không có linh trận truyền tống này, thì cho dù cường giả Tam Thiên cảnh bỏ hết cả đời cũng không đủ thời gian đi hết tất cả các đại lục.

Đại Thiên thế giới quá mức thần bí và rộng lớn, vô số thế lực như sao trên bầu trời. Bất quá Ngũ Đại Viện ở trong đó lại xem như Bắc Đẩu sáng rực rỡ, danh tiếng xét trên Đại Thiên thế giới cũng không nhỏ chút nào.

Những nhân tài tuyệt thế thiên chi kiêu tử khắp nơi ở nhiều đại lục đều hội tụ trong Ngũ Đại Viện, muốn đủ khả năng trổ tài nghệ ở nơi đó quả thật không phải là một chuyện đơn giản chút nào.

Muốn chân chính thông qua khảo nghiệm của Bắc Thương linh viện, hắn chắc chắn phải dốc toàn lực.

Mục Trần suy nghĩ miên man, bất chợt cất tiếng dò hỏi Hác tiên sinh:

- Hác tiên sinh, không biết Ngũ Đại Viện khảo nghiệm như thế nào?

Hác tiên sinh liếc nhìn Mục Trần, trả lời:

- Ngũ Đại Viện đều tự khảo nghiệm thí sinh của mình, không giống nhau. Bản thân ta cũng không rõ được, sau khi các ngươi bước qua linh trận truyền tống sẽ có người đón ở bên kia, lúc đó khắc biết.

Mục Trần cũng không lấy được tin tức hữu dụng nào chỉ đành gật đầu.

Thời gian trôi qua, năm linh trận truyền tống càng lúc càng tỏa ra ánh sáng mãnh liệt, linh lực dao động cũng dần ổn định lại.

- Đến lúc rồi.

Hác tiên sinh gật đầu với Tiêu viện trưởng, nhìn về mấy đệ tử kia, nói lớn:

- Thánh linh viện, bước vào linh trận truyền tống thứ hai bên trái.

Liễu Mộ Bạch nghe thấy vội vàng tiến lên đứng trước linh trận truyền tống kia. Đến lúc này dũng khí mới khôi phục lại, quay ngoắt sang nhìn chòng chọc Mục Trần, nghiến răng nói:

- Mục Trần, ta thừa nhận ngươi lợi hại, bất quá ngươi cứ đợi đó, lần sau gặp lại nhất định sẽ đánh bại ngươi!

Mục Trần phóng con ngươi đen láy nhìn Liễu Mộ Bạch, bất giác khiến tên kia khẽ run, giống như nhìn thấy lại hình ảnh khủng bố của hắn trong trận đại chiến Cửu Vực thành, trong bụng mềm ra nhưng vẫn mạnh mẽ chống lại.

Nửa tháng nay hắn bị Mục Trần ám ảm, cơn ám ảnh khiến hắn hoảng sợ khá lâu.

- Ta đợi!

Mục Trần cười nhạt. Thánh linh viện sao? Cơ Huyền dường như cũng ở đó. So với tên kia, Liễu Mộ Bạch chẳng đủ để xách dép.

- Thanh Thiên linh viện, vào linh trận truyền tống chính giữa

Trần Phàm và Hoắc Vân nhanh chân tiến tới, hơi kích động.

- Vạn Hoàng linh viện, linh trận thứ hai bên phải.

Đường Thiên Nhi khẽ cắn môi, nắm đấm đập một phát vào ngực Mục Trần:

- Ngươi ở Bắc Thương linh viện phải cố gắng, tuy ở đó thiên tài vô số, ngươi cũng không được thua kém, nếu không khi gặp lại ta cũng không nhận quen biết ngươi đâu.

- Ừ, ngươi cũng vậy.

Mục Trần nhìn cô gái đang phiền muộn một chút vì chia ly trước mắt.

Đường Thiên Nhi gật đầu, không nói thêm nữa, lắc eo đi cùng Hồng Lăng bước vào linh trận truyền tống, đôi mắt đẹp vẫn luôn nhìn về Mục Trần.

- Mục Trần, Mặc Lĩnh, hai người các ngươi đến đây.

Hác tiên sinh chỉ vào linh trận truyền tống bên cạnh lão.

Mục Trần quay lại nhìn Mục Phong, lão cười gật đầu. Hắn không hề do dự bước tới, Mặc Lĩnh cũng động thân bước theo.

- Mục ca cố lên! Làm rạng dạnh Bắc Linh viện chúng ta, ở Bắc Thương linh viện phải là người mạnh nhất!

Trên khán đài, Tô Lăng lớn tiếng la lên.

- Đi tiền trạm giúp ta, sau này ta cũng đến Bắc Thương linh viện!

Chẳng biết ai đó cũng hét lên.

Mục Trần nghe vậy, mỉm cười quay nhìn đồng bạn ở đông viện.

- Ổn định tâm thần lại cho ta, sắp truyền tống đi rồi!

Hác tiên sinh khẽ quát một tiếng, vung tay lên, mấy luồng sáng chiếu vào những linh trận truyền tống, trong đó cường quang sáng rực, dần dần bọc lấy thân thể mọi người.

Cường quang dần che mất tầm mắt Mục Trần, lần nữa nhìn lại Mục Phong, kinh ngạc nhìn thấy gương mặt kiên nghị của lão lúc này đang toát ra một vẻ cô đơn. Mục Trần đi, trong nhà lão chỉ còn lại một mình....

- Cha, yên tâm đi, ta nhất sẽ dẫn mẹ trở về!

Mục Trần nắm chặt tay, thì thào lẩm bẩm, hai mắt nhắm lại.

Bắc Thương linh viện, ta đến đây.

Lạc Li, ta đến đây.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 111: Bắc Thương Giới

Một mảnh trời đất bao la, không trung xanh thẳm, mây trắng lững lờ trôi, tầm mắt trông về xa là một mảnh rừng rậm vô tận không thấy lối ra.

Rừng rậm, đại thụ nghìn trượng đứng sừng sững, cao như núi. Không trung rừng già, đàn đàn linh thú bay lượn hú hét.

Tại một nơi xa xa, ngẫu nhiên có thể thấy linh thú đang cắn xé lẫn nhau, một sinh vật khổng lồ với tiếng gầm rung chuyển trời đất vang vọng đi xa.

Trời đất này như thuở hồng hoang không người sinh sống.

Bất quá không gian vắng bóng người đó nhanh chóng bị phá vỡ bởi một địa điểm trên không trung, một cái nền đá khổng lồ to rộng ước chừng nghìn trượng lơ lửng giữa trời mây, chung quanh sương khói lượn lờ như tiên cảnh.

Vô số những cột sáng từ hư không hiện ra, nhanh chóng tan đi để lộ ra những bóng người trẻ tuổi.

Chỉ ngắn ngủi khoảng nửa canh giờ, nền đá đông đúc những người là ngươi, âm thanh huyên náo dần dần rộ lên ầm ĩ.

Một góc sân đá, có một cột sáng hiện ra, những đốm sáng ngưng tụ lại, hai thiếu niên từ trong những đốm sáng kia bước ra.

Đôi mắt khép hờ cảm nhận cường quang đang dần yếu đi, Mục Trần cũng chậm rãi mở mắt ra, bất chợt cảm thấy kinh dị khi nhìn thấy sân đá rộng lớn trên không trung này.

Trước mặt đầy người che kín tầm mắt, bất kể người nào cũng đều rất cảnh giác đánh giá bốn phía xung quanh, hiển nhiên ai cũng cảm thấy nơi này rất lạ.

- Mục ca, chẳng lẽ chỗ này là trường đấu khảo nghiệm của Bắc Thương linh viện sao?

Sau lưng Mục Trần, một âm thanh thì thầm khe khẽ truyền đến, Mặc Lĩnh sắc mặt vô cùng cẩn trọng đánh giá tứ phương. Âm thanh của hắn rất khẽ, vì hắn cảm thấy rõ những người đang ở trên sân đá này thực lực kém nhất cũng là Linh Luân cảnh sơ kỳ. Thậm chí trong số những người kia cũng có không ít kẻ khiến hắn cảm thấy một sức ép nhàn nhạt.

Mục Trần cười gật đầu.

- Những người kia hắn đều chọn danh ngạch Bắc Thương linh viện!

Mặc Lĩnh liếm mép, trong lòng lại thêm một phần kinh sợ Bắc Thương linh viện. Cả Bắc Linh viện bọn họ giành được danh ngạch Ngũ Đại Viện còn chưa tới 10 người, thế mà chỗ này nhìn sơ qua cũng hơn 1000 mạng.

- Tuy mấy kẻ ở đây không ai không lợi hại, bất quá cũng không nên sợ hãi. Mất đi dũng khí thì làm sao cạnh tranh với người ta được?

Mục Trần mỉm cười, hắn biết Mặc Lĩnh hơi tự ti, dù sao Bắc Linh cảnh chỉ là một địa vực nhỏ, còn mấy kẻ kia có lẽ cũng phải đến từ vô số những linh viện lớn có thực lực cao, quả thật hơn xa cái linh viện nhỏ nhoi của bọn hắn.

- Ừ ừ.

Nhìn Mục Trần, Mặc Lĩnh cũng an tâm thêm một chút. Cũng đúng, có một tên quái vật mà ngay cả cường giả Dung Thiên cảnh cũng phải táng thân trong tay hắn thì sợ quái gì được chứ. Dù cho Mặc Lĩnh không

biết đẳng cấp của mấy tên hạt giống gia nhập Bắc Thương linh viện ra sao nhưng chắc chắn không thể nào hơn nổi đại ca Mục Trần đây a.

Mục Trần trấn an Mặc Lĩnh, sau đó cũng cẩn thận quét nhìn khắp cái sân đá rộng lớn này. Hiện tại nơi đây ít ra cũng có hơn 1000 người, phần lớn chẳng ai nói chuyện với nhau, chỉ có một vài chỗ tụm năm tụm ba vây lại với nhau, có vẻ như là người quen hoặc là xuất phát từ cùng một linh viện nào đó.

- Bắc Thương linh viện. . .

Mục Trần quan sát một vòng, cũng ta thán một tiếng. Mấy kẻ ở đây không ai không phải Linh Luân cảnh, trong đó thậm chí còn có ít nhất 6 người thực lực Linh Luân cảnh hậu kỳ.

Hiện tại những kẻ xuất hiện ở đây đều là người có được danh ngạch Ngũ Đại Viện và chọn gia nhập Bắc Thương linh viện. Có thể thấy được danh tiếng cạnh tranh của Bắc Thương linh viện khủng bố thế nào.

Bắc Linh viện danh ngạch tranh đoạt chiến so với loại cạnh tranh này, quả thực khác biệt như đại thụ với cây con.

"Boong!"

Ngay lúc đó, trên không trung chính giữa sân đá đột ngột vang lên một tiếng chuông ngân, ánh mắt mọi người đều bị thu hút qua đó, một tấm bia đá thình lình tỏa ánh sáng chói mắt.

Hào quang của tấm bia đá ngưng tụ lại ở phía trên, hóa thành một bóng người già nua.

- Các vị trẻ tuổi kia, ta là một trong những người giám sát khảo nghiệm của Bắc Thương linh viện....

Lão già nọ tủm tỉm cười, quét mắt nhìn khắp một lượt những thiếu niên thiếu nữ trước mặt, nói

- Bây giờ ta sẽ cho các vị biết quy tắc của nơi này.

Trên sân, mọi người đều im ắng như ngậm tăm, đôi mắt cực kỳ tập trung vào bóng người già nua kia.

- Phiến không gian này của chúng ta gọi là Bắc Thương giới, chính là địa điểm chuyên dụng của Bắc Thương linh viện dành cho khảo nghiệm.... Cái sân mà các ngươi đang đứng đây gọi là Tiếp Nhận Đài, trong Bắc Thương giới này có đến cả trăm cái, các ngươi chỉ là một trong số đó.

Lời vừa dứt, cả đám thiếu niên kinh ngạc ta thán. Ở cái sân này cũng đã hơn 1000 người, nói vậy thì khảo nghiệm của Bắc Thương linh viện hôm nay cũng có hơn 10 vạn người sao? Đông đến khủng bố a!

- Ha ha, cũng vì nhân số quá đông nên Bắc Thương giới đã phân chia thành bốn cảnh. Hiện tại ba cảnh khác cũng đang tiến hành khảo nghiệm giống như các ngươi. Thế nhưng số phận những kẻ bên đó ra sao cũng không quan hệ gì lắm đối với các người hiện tại.

Lão già cười tủm tỉm bí hiểm.

Mục Trần tròn mắt kinh ngạc, khóe miệng giật giật. Bắc Thương giới có bốn cảnh như thế này ư? Bắc Thương linh viện quả thật xứng với danh tiếng một trong Ngũ Đại Viện, tài lực xa xỉ đáng sợ a, thế nhưng mà.... vậy là cơ hội hắn có thể gặp được Lạc Li trong kỳ khảo hạch này đã thấp đi chỉ còn 25%?

- Thật là, hy vọng nàng cũng ở Bắc Thương giới này đi.

Mục Trần ngao ngán lắc đầu.

- Bắc Thương giới rất mênh mông, hung địa khắp nơi, linh thú mạnh mẽ cường hãn không ít. Các ngươi cần xuyên qua những trở ngại đó để đến được trung tâm Bắc Thương giới. Nơi đó có một tòa Bắc Thương

điện, trong điện là linh trận truyền tống đến thẳng Bắc Thương linh viện. Bọn ta cũng sẽ ở đó dẫn đường các ngươi.

- Xem ra cũng không qua khó.

Mục Trần nhướng mày, bất quá nghĩ lại, khảo hạch Ngũ Đại Viện nào có thể đơn giản như thế?

- Hô hô, còn chưa hết... theo quy định các ngươi phải tự mình tiến lên trước tấm bia đá này, đặt tay chạm vào nó để nó phân cấp các ngươi. Bình thường có 9 cấp. Danh ngạch thường là cấp 1, danh ngạch hạt giống là cấp 3, danh ngạch hạch tâm là cấp 5.

Mọi người nghe thấy, chỉ thoáng ngưng lại một chút rồi lần lượt rất đông người đi lên chạm vào bia đá. Ngay khi bàn tay chạm đến, liền có một tia sáng bắn ra chui vào trán người đó.

Khi hào quang tan đi, trên trán sẽ xuất hiện một ấn ký phát sáng màu ám kim, bên trong nó mơ hồ có con số "1".

Dĩ nhiên đó chính là những người đạt danh ngạch thường được phân cấp 1.

Hầu hết mấy kẻ đó nhìn nhau, cấp bật thấp nhất thật sự là khó coi a.

"Bùm!"

Thình lình một chùm sáng mãnh liệt bộc phát, tỏa ra ánh đỏ như lửa ngưng tụ trên cái trán của một thiếu niên.

Ấn ký đỏ thẫm mơ hồ chứa con số "3".

- Cấp 3? Hắn là người đạt được danh ngạch hạt giống!

Hào quang đỏ thẫm khác người khiến cho xung quanh chú ý. Rất đông kẻ tỏ ra hâm mộ tặc lưỡi.

Thiếu niên áo trắng hơi ngẩn đầu tỏ rõ ngạo khí. Kẽ giành được danh ngạch hạt giống có thể là người thường sao? Hắn thuộc về một tầng lớp khác a!

Đối với ánh mắt khinh thị từ trên nhìn xuống của thiếu niên áo trắng nọ, mặc dù đám người kia có vẻ khó chịu, nhưng cũng hiểu hắn mạnh hơn đệ tử bình thường, cũng khôngn cần phải xoắn.

Trên đài tiếp nhận, lần lượt mọi người đều có được ấn ký. Sau vị thiếu niên áo trắng cũng có thêm hai người nữa nhận được ấn ký đỏ thẫm, khiến cho không ít kẻ sợ hãi than thở. Chỉ một chỗ này thôi mà có đến ba người đạt danh ngạch hạt giống, thật không biết Bắc Thương linh viện có bao nhiêu danh ngạch hạt giống chọn đi vào nữa. . .

Mà danh ngạch cấp độ cao hơn nữa chính là danh ngạch hạch tâm.

Những kẻ có cái đó tuyệt đối là yêu quái thực lực khủng bố!

Mục Trần và Mặc Lĩnh cũng không vội, đợi đến khi mọi người xong xuôi hết mới tiến lên. Mặc Lĩnh nhận số 1 vì là danh ngạch thường, còn Mục Trần có ấn ký đỏ thẫm cấp 3.

Hào quang đỏ thẫm xuất hiện trên trán Mục Trần khiến cho nhiều người chú ý, cả ba tên số 3 kia cũng nhìn qua đây, hắn nhiên người có cùng cấp độ đáng được họ coi trọng.

Sau khi mọi người được đánh giá xong xuôi, lão già kia lại cười một cách quỷ dị:

- Các ngươi đều đã có cấp bậc đánh giá, vậy thì ta nói tiếp. Phàm là người dưới cấp 4, cuối cùng sẽ bị loại, mất đi tư cách gia nhập Bắc Thương linh viện.

Đài tiếp nhận nháy mắt chấn động, đám đông há mồm tròn mắt, nói vậy bọn họ đến đây căn bản vẫn không đủ tư cách?

- Người trẻ tuổi không nên nóng nảy. Cái cấp bậc kia không phải cố định, mà có thể tăng lên. Biện pháp tăng lên cũng đơn giản thôi, đánh chết linh thú, hoặc tìm được vài thứ bảo vật có linh khí mạnh mẽ, ấn ký trên trán sẽ hấp thu một chút, đến mức độ nào đó tự nhiên sẽ tăng cấp.

Mọi người mới thở phào, thì ra....

- Đương nhiên đó cũng chưa phải là biện pháp tăng cấp nhanh nhất. Muốn mau chóng đạt được cấp độ cao, chính là cướp đoạt linh khí trong ấn ký của kẻ khác, cách đó nhanh lắm a!

Không ít người nghe xong mà cứng ngắc thân thể, sắc mặt biến hóa

- Đặc biệt hơn nữa khi các ngươi cướp lấy ấn ký cấp cao thì sẽ hoán đổi cấp bậc. Ví dụ như hiện tại các ngươi có cấp 1, đánh bại được người có danh ngạch hạt giống, thu lấy linh khí của hắn, vậy thì ngươi sẽ leo lên cấp 3.

Lão già kia vẫn cười tủm tỉm như một con cáo già đang dụ bầy heo con phạm tội.

Mục Trần nheo mắt, quy tắc này chính là cổ vũ cho đám đệ tử tranh giành đấu đá cướp đoạt lẫn nhau. Quả nhiên khảo nghiệm của Bắc Thương linh viện không đơn giản.

Hắn có thể nhận thấy rõ những ánh mắt mơ hồ chung quanh đang bắt đầu biến hóa, nhìn lên ấn ký đỏ thẫm trên trán hắn, đôi mắt họ cũng ẩn chứa không ít tham lam.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Thiếu Nữ Váy Đen

Trên đài tiếp nhận, không khí đột ngột trở nên quái gở, nhiều người bỗng cảnh giác hơn với những kẻ đứng xung quanh mình.

Quy tắc này rất rõ ràng và dễ hiểu. Thân ở trong này, ngoại trừ việc phải cẩn thận với những hung địa rải rác và linh thú cường hãn, thì uy hiếp lớn nhất chính là những người cùng tham gia.

- Những người trẻ tuổi, quy tắc này không chừa một ai cả, ở đây dù cho ngươi có được danh ngạch hạch tâm, nhưng nếu không đủ cấp độ 4 thì cũng bị loại, mất tư cách gia nhập Bắc Thương linh viện.

Lão nhân kia vẫn cười vang nói tiếp.

Mục Trần nhếch môi cười khẩy, nói cũng quá đi, mấy kẻ đạt được danh ngạch hạch tâm có đứa nào hiền lành cơ chứ? Có lẽ đôi khi gặp vài chuyện ngoài ý muốn mà ấn ký bị giảm đi, nhưng với năng lực của bọn họ muốn có ấn ký cấp 4 thì khó khăn lắm sao?

- Đến cuối cùng các ngươi tới đích, cấp bậc ấn ký cao thấp ra sao sẽ quyết định địa vị của ngươi ở Bắc Thương linh viện, nhận được lượng bồi dưỡng tương ứng. Vì vậy, không chỉ cố gắng để không bị đào thải, mà còn phải nỗ lực tìm kiếm địa vì và tài nguyên đó nha, tăng cấp ấn ký càng cao càng tốt, ta sẽ đợi các ngươi ở Bắc Thương điện.

- Cuối cùng, một điều nữa thôi, nếu muốn bỏ cuộc thì trực tiếp chấn vỡ ấn ký trên trán, sẽ có vài vị giám sát cứu các ngươi ra.

- Thôi.... Bây giờ ta trịnh trọng thông báo với mọi người, trường đấu khảo nghiệm Bắc Thương linh viện, chính thức bắt đầu!

Lão nhân mỉm cười nhìn mọi người, quang ảnh chậm rãi nhạt đi, cuối cùng tan biến hoàn toàn.

Ngay lúc đó, đài tiếp nhận một mực yên tĩnh, vài người ánh mắt lóe sáng.

Mục Trần thấy rõ không khí đó cũng đảo mắt quan sát chung quanh. Khu vực này đa số người đều gom lại tốp năm tốp ba. Ba kẻ có danh ngạch hạt giống kia cũng mỗi người tập hợp một đội không ít tháp tùng vây quanh bọn họ, hẳn nhiên đều đến từ những linh viện lớn.

Mục Trần bên này lại có vẻ đơn bạc hơn một chút, chỉ có Mặc Lĩnh thực lực Linh Luân cảnh sơ kỳ.

Ba tên kia cũng đảo mắy nhìn quang, bọn họ cũng kiêng dè lẫn nhau, thành ra đều dẫn người của mình xuống đại, nhanh chóng tiến vào rừng rậm.

Thân đang ở trong khảo nghiệm Bắc Thương giới, có đến mấy vạn người tham gia, lúc nào bọn họ cũng có thể là con mồi, thành ra cũng không ngu dại gì dây dưa với những đối thủ khó chơi.

- Chúng ta cũng đi thôi.

Mục Trần nhẹ giọng nói với Mặc Lĩnh.

Hắn nhanh chóng lao đi hướng xuống khỏi đài tiếp nhận, Mặc Lĩnh cũng vội vàng đuổi kịp. Nhìn thấy Mục Trần động thân, trên đài cũng không ít kẻ mắt lóe những tia sáng nguy hiểm.

Tại đây có không dưới 6 người đạt thực lực Linh Luân cảnh hậu kỳ, thế nhưng danh ngạch hạt giống lại chỉ có 4 người. Những tên Linh Luân cảnh hậu kỳ kia hẳn nhiên không an phận thủ thường, bọn họ vẫn có đủ thực lực đạt được danh ngạch hạt giống, chỉ thiếu một chút vận khí mà thôi....

Còn may lại có khảo nghiệm này, linh viện lại cho họ thêm một cơ hội không nhỏ.

Ngoại trừ bốn người có danh ngạch hạt giống, ba cường giả Linh Luân cảnh hậu kỳ khác cũng có không ít kẻ đi theo, tương đối so sánh tổng lực thì mạnh hơn nhóm hai người Mục Trần thế đơn lực bạc, hắn sẽ là một mục tiêu có vẻ dễ ăn nhất.

Chỉ cần đánh bại Mục Trần, vậy thì ấn ký cấp 3 kia sẽ đoạt được tới tay.

Một đôi mắt nheo lại nhìn theo hướng Mục Trần vừa rời khỏi, khóe miệng khẽ cười, xem ra đã chọn hắn làm con mồi đầu tiên.

Danh ngạch hạt giống ư? Ở đây chẳng qua chỉ khiến bản thân trở thành hũ mật hấp dẫn phiền toái mà thôi.

Mục Trần và Mặc Lĩnh xuống khỏi đài, gương mặt bình tĩnh như chưa hề phát hiện thấy những kẻ tâm tư bất hảo đang chăm chăm khóa chặt lấy mình. Hắn chỉ đưa mắt nhìn về phương xa, hơi có vẻ chờ mong.

Lạc Li, nàng có ở chỗ này không?

Trong lúc Mục Trần còn đang tương tư trầm ngâm ở phiến rừng rậm nọ, thì trên một đài tiếp nhận khác cách rất xa nơi đó lại đặc biệt náo nhiệt vô cùng.

Đài tiếp nhận này còn khổng lồ hơn chỗ của Mục Trần một chút, lượng người cũng đông đúc hơn khá nhiều. Trong biển người đông nghìn nghịt kia, ngoại trừ một số ít rải rác ở vòng ngoài thì bên trong có không ít thiếu niên ngạo nghễ, cơ thể toát ra linh lực mạnh mẽ tràn ngập, đa số đều có thực lực Linh Luân cảnh hậu kỳ, mà trên trán bọn họ đều là những ấn ký đỏ thẫm, hẳn nhiên cả bọn đều là những người xuất sắc đạt được danh ngạch hạt giống.

Đài tiếp nhận của bọn họ chính là thiên nga trong bầy vịt.

"Roẹt!"

Đột ngột một cột sáng hiện ra, thu hút toàn bộ ánh mắt lười biếng của mấy kẻ mang ấn ký đỏ thẫm kia, thế mà toàn bộ đều tỏ ra kinh diễm.

Những tiếng xôn xao bàn tán theo gió khuếch tán ra, tất cả mọi người đều tập trung chú ý về một thiếu nữ xinh đẹp tinh tế.

Cột sáng tan đi, cô gái váy đen hiện ra, dáng người thướt tha, váy đen lất phất mơn trớn những đường nét cơ thể tuyệt đẹp, mái tóc của nàng như suối bạc chảy ra, gió nhẹ thổi lên khiến những sợi tóc bạc phất phới, hình ảnh rung động lòng người.

Làn da trắng như tuyết, mi mắt như trăng non lay động lòng người, bên dưới nguyệt mi là đôi mắt như lưu ly rực rỡ, khiến người ta nhìn vào mà chìm đắm trong đó không dứt ra được.

Gương mặt tinh tế nhỏ nhắn, bất quá không hề có một nét cười, cũng không phải là nét lạnh lùng, nhưng yên tĩnh như một cái đầm sâu không đáy. Đôi mắt lưu ly chuyển động nhẹ nhàng, vạn vật xung quanh nhưng không có gì tránh thoát được tầm mắt của nàng.

Ánh mắt lướt qua đài, vốn đang náo nhiệt lại đột ngột an tĩnh, vô số người nhìn trộm đánh giá nàng, nhưng chẳng hiểu sao không có được mấy người dám nhìn thẳng vào đôi mắt lưu ly xinh đẹp ấy.

Những thiếu niên bất phàm mang ấn ký đỏ thẫm cũng rạo rực ngắm nhìn nàng. Quả thật dung nhan và khí chất như thế lần đầu tiên họ được chứng kiến trên người một thiếu nữ.

Thiếu nữ váy đen lẳng lặng quét mắt một vòng đài tiếp nhận, rồi cất bước tiến tới tấm bia đá ở trung ương. Vô số ánh mắt dõi theo từng bước chân của nàng, bất giác kinh hãi nhìn thấy sau lưng nàng là một thanh trường kiếm đen tuyền.

Một gã thiếu niên anh tuấn dáng người khá cao lớn mỉm cười, cất bước đi tới. Trên trán hắn cũng có một ấn ký đỏ thẫm, quả là thứ hấp dẫn người khác.

- Xin chào, ta là Cổ Ca, đến từ Đại Nguyên linh viện của Đại Nguyên đại lục. Nàng cần giúp gì không? Nàng đến hơi trễ đấy, hay để ta phổ biến quy tắc nơi này nhé.

Thiếu niên nọ ném ra một nụ cười hiền lành làm quen với thiếu nữ váy đen xinh đẹp, khí chất cũng khá, khiến cho những thiếu nữ mới lớn cũng khó có thể cự tuyệt.

Thiếu nữ váy đen nọ liếc nhìn hắn, chỉ một cái thoáng nhìn lại khiến tên kia tim đập thình thịch, đôi mắt lại thêm rạo rực. Cực phẩm mỹ nữ như nàng nếu được ôm vào lòng, vẻ thẹn thùng đáng yêu thật khiến cho người ta điên cuồng mà khó dằn lòng cho nổi!

Bất quá thiếu nữ váy đen chỉ nhìn thoáng một cái, chẳng thèm mở lời nói chuyện, lắc người đi ngang qua hắn hướng tới tấm bia đá kia.

Cổ Ca vẫn không bỏ cuộc, cười nói bước theo, như mấy thằng tự kỷ nói chuyện một mình thao thao bất tuyệt kể lại hết quy tắc vừa được nghe lúc nãy. Hắn cười:

- Ta thấy nàng chỉ có một mình, chỗ này khá là nguy hiểm, mà bản thân ta cũng có không ít đồng bọn. Chi bằng nàng gia nhập tổ đội của ta, đảm bảo nàng sẽ được an toàn.

Bất chợt khi hai tiếng "tổ đội" cất lên, đôi mắt lưu ly của nàng khẽ động một chút, nhưng vẫn không nói lời nào. Nàng đứng trước tấm bia, vươn bàn tay nhỏ xinh xinh nhẹ nhàng đặt lên mặt đá lạnh lẽo.

"Ruỳnh!"

Tấm bia đá nhất thời chấn động, một luồng kim quang chói mắt bắn mạnh ra ngưng tụ trên mi tâm của nàng.

Giọng thao thao bất tuyệt của Cổ Ca đột ngột khựng lại, những ánh mắt vẫn đang chăm chú nhìn nàng cũng trợn tròn kinh hãi, mồm há to khi nhìn thấy luồng kim quang đó xuất hiện, hóa thành một ấn ký số "5" tọa lạc trên trán thiếu nữ váy đen.

Ấn ký cấp 5?

Toàn bộ mọi người đều kinh hãi nín thở, không ngờ được đài tiếp nhận của họ xuất hiện một người đạt danh ngạch hạch tâm, vả lại còn là cô gái xinh đẹp này?

Cổ Ca khuôn mặt giật giật, khóe môi run run. Danh ngạch hạch tâm a! Chỉ những ai tham gia Linh Lộ lại được đánh giá hoàn thành cấp Vương mới đủ tư cách nhận được nó a!

Người con gái xinh đẹp mảnh khảnh có vẻ liễu yếu đào tơ trước mặt, vẻ đẹp thu thủy khiến trái tim người ta dao động, lại là một trong những yêu quái khủng bố đó sao?

Cô gái chầm chậm xoay lại, đôi mắt lưu ly trong vắt nhìn Cổ Ca, đôi mày liễu hơi hạ xuống, cuối cùng mở miệng cất tiếng, thanh âm như lục lạc ngọc châu thanh thúy.

- Ngươi vừa mới nói ấn ký này có thể đoạt của người khác để tăng cấp phải không?

Cổ Ca ngơ ngẩn, chỉ biết gật gù xác nhận, không nói được lời nào.

Thiếu nữ váy đen chỉ ngón tay lên trán, sờ sờ cái ấn ký:

- Vậy thì mấy người có danh ngạch hạt giống các ngươi giao ra ấn ký cho ta đi.

- Cái gì?

- Hả?

- Chuyện gì xảy ra?

Một câu nói nhẹ nhàng như không của nàng lại khiến cho đài tiếp nhận một trận xôn xao kinh hoàng. Mười mấy thiếu niên sắc mặt giận dữ, mắt long lên sòng sọc đỏ ngầu như ấn ký trên đầu họ, hẳn nhiên đều là đối tượng bị nàng ta đề cập tới, những người có danh ngạch hạt giống.

- Hừ, tuy ngươi có danh ngạch hạch tâm, bất quá muốn đoạt lấy ấn ký của nhiều người chúng ta ở đây có phải đang bị ấm đầu rồi không?

Một gã thiếu niên nổi cáu nhạo báng.

Thiếu nữ váy đen lắc đầu, nhìn tên thiếu niên kia, thật thà trả lời:

- Không đâu.

Thiếu niên nọ nghe thấy mà sắc mặt xanh mét, cắn răng quát:

- Các vị, chúng ta cùng lên thử xem nàng có bao nhiêu lợi hại!

Mấy kẻ kia cũng đồng loạt tán thành, mười mấy người chậm rãi tiến lên vây lấy nàng. Tên Cổ Ca kia cũng chỉ có thể nhún vai bước ra ngoài. Trước đó nàng chẳng mảy may để ý tới hắn cũng khiến hắn mang một chút oán khí, lúc này dù không tỏ rõ vẻ hả hê cũng nói

- Xem ra ta cũng không giúp được ngươi.

Mười mấy thiếu niên thực lực Linh Luân cảnh hậu kỳ xúm lại, uy áp linh lực kinh khủng bùng nổ, lập tức hành động nhất tề lắc mình đánh úp thiếu nữ váy đen kia.

Đôi mắt lưu ly khẽ chớp, bàn tay bé nhỏ tinh tế vuốt lấy sợi tóc màu bạc vương trên trán.

"Uỳnh!"

Ngay khi quyền cước chưởng loạn xạ sắp sửa chạm đến nàng, một cột hắc ám từ trong cơ thể nàng mãnh liệt phung ra.

"Bốp bốp bốp bốp....!"

Mười mấy bóng người chớp mắt liền bay ngược ra nện mạnh lên sàn đá, toàn bộ đều hộc máu, đôi mắt kinh hãi.

Những kẻ đứng quanh quan sát cũng sợ hãi hít một hơi. Mười mấy cường giả Linh Luân cảnh hậu kỳ vậy mà chưa chạm được sợi tóc của nàng đã bị đánh tan tác hòan toàn?

Bỗng một cái bóng đen lướt qua, ngón tay nhỏ điểm nhẹ một cái, ấn ký đỏ thẫm trên trán mười mấy người kia nhanh chóng nhạt đi, hào quang bắn ra, cuối cùng dung nhập vào ấn ký hoàng kim trên mi tâm của nàng.

Đoạt rất nhiều ấn ký cấp 3 như thế, ấn ký hoàng kim của thiếu nữ váy đen sáng hơn rất nhiều, thế nhưng vẫn chưa tăng lên cấp 6. Rõ ràng việc tăng cấp này cũng không mấy dễ dàng.

Lấy đi ấn ký của mấy tên tội nghiệp kia, nàng vẫn không tha quay qua nhìn cậu thiếu niên Cổ Ca đang mặt trắng mặt xanh run rẩy muốn tè trong quần:

- Của ngươi...

Trán toát mồ hôi lạnh, cả người cứng ngắc, căn bản không dám làm gì khác, tinh thần khẽ động, linh trong ấn ký liền bay ra chui vào ấn ký hoàng kim của nàng.

Lấy hết những ấn ký hạt giống, nàng ta cũng không ra tay với những ấn ký tầm thường, chỉ xoay người di chuyển đến rìa đài tiếp nhận, đôi mắt lưu ly nhìn về một phương xa xăm, ánh mắt khẽ gơn, môi xinh mấp máy, cười nhạt, nụ cười khiến trăm hoa cũng thẹn thùng không dám so bì.

- Ta nói sẽ chờ ngươi, nếu ngươi không đến, ta sẽ ghét ngươi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 113: Bị Săn

Mảnh rừng nguyên sinh, đại thụ chọc trời che cả núi non, cành lá rậm rạp đan xen hoàn toàn ngăn cách ánh nắng với tán rừng bên dưới. Khoảng rừng mênh mông như vô tận không thấy đường ra thình thoảng vang lên những tiếng thét gào kinh dị mang theo dao động linh lực kinh người.

"Graooow!"

Một chỗ nào đó trong rừng rậm, Mục Trần tỏ vẻ khá kinh ngạc nhìn linh thú dữ tợn trước mặt hắn. Linh thú toàn thân màu hoàng kim, giống như trâu, đầu có sừng vàng, đuôi lại như đuôi cá sấu, phủ kín những cái gai như móc sắc vàng chóe lắc qua lắc lại, ngay cả không khí cũng vang lên những tiếng như bị xé toạc ra.

Hoàng Kim Ngạc, trung cấp linh thú, thực lực sánh với cường giả Linh Luân cảnh hậu kỳ, thân phủ kín kim giáp, không thể phá vỡ.

Bên cạnh con Hoàng Kim Ngạc kia còn có một cự hổ màu đen, dù không uy mãnh như Hoàng Kim Ngạc nhưng cũng có uy lực Linh Luân cảnh sơ kỳ.

- Con này để ta, con kia ngươi xử.

Mục Trần chỉ vào Hoàng Kim Ngạc, mặc dù hắn thừa sức xử lý cả hai con một lượt, nhưng như vậy thì chẳng tốt đẹp gì cho Mặc Lĩnh. Bất cứ ai cũng cần phải được tôi luyện mới có thể phát triển, nếu mà hắn cứ khư khư bảo bọc lấy Mặc Lĩnh thì chỉ có hạn chế tên kia tiến bộ mà thôi.

- OK

Mặc Lĩnh gật đầu, bản thân tự biết không thể tất cả đều dựa vào Mục Trần, nếu hắn tự đề thăng thực lực thì đi theo Mục Trần chỉ tổ làm vướng chân.

Mục Trần cũng không nói gì thêm, phóng người lao tới Hoàng Kim Ngạc, song chỉ vươn ra, ngón tay kim quang lóe sáng, kình khí cương liệt bá đạo phun ra cực kỳ sắc bén.

"Graooow!"

Hoàng Kim Ngạc rống lên điên cuồng, quất cái đuôi xé núi hướng tới Mục Trần, thế nhưng bất ngờ lại xuyên qua cơ thể hắn, dĩ nhiên chỉ vụt trúng tàn ảnh.

- Trên này bé ạ

Mục Trần nhanh như quỷ mị xuất hiện trên đỉnh đầu Hoàng Kim Ngạc, khẽ cười một tiếng, linh lực đột ngột bộc phát ra. Sức mạnh cường hãn mạnh mẽ chấn Hoàng Kim Ngạc ép lún xuống đất, song chỉ vàng chóe không do dự đâm mạnh vào đầu nó.

"Choang!"

Tia lửa bắn ra tung tóe. Ngón tay như được đúc bằng vàng của Mục Trần xuyên thủng kim giáp cứng chắc của Hoàng Kim Ngạc, máu tươi nóng bỏng phun ra lả tả.

"Graooow!"

Hoàng Kim Ngạc trọng thương, điên cuồng giãy giụa, bất quá không cách nào chạm tới vạt áo của Mục Trần, khả năng của hắn bây giờ đối phó linh thú Linh Luân cảnh hậu kỳ quả thật là quá dễ dàng.

Chỉ ngắn ngủi hai phút sau, cái đầu Hoàng Kim Ngạc đầy máu tươi đã thôi không còn giãy giụa nữa, cơ thể cứng đơ ầm ầm nện xuống đất khiến mặt đất rừng rung lên một cái, bất động.

Mục Trần phủi tay, ngồi xổm xuống moi đầu Hoàng Kim Ngạc lấy ra một khỏa kim quang tinh phách linh thú. Ngay lúc đó một tia kim quang phóng ra chui vào mi tâm Mục Trần, ấn ký đỏ thẫm sáng lóe lên một chút.

- Bắc Thương linh viện thiết kế mấy thứ này quả thật lạ lùng.

Mục Trần nhíu mày thầm cảm thán. Hắn dễ dàng nhận thấy tia kim quang kia rất nhỏ, không hề ảnh hưởng đến năng lượng của tinh phách linh thú, vả lại linh lực mà ấn ký kia hấp thu lại không hề tỏ ra bài xích khó chịu, bất cứ loại nào cũng có thể hút được.

Mà cái ấn ký đó lại kịch liệt bài xích linh lực trong chính cơ thể con người, thành ra nếu ai muốn dùng linh lực bản thân để nhanh chóng tăng cấp cho ấn ký chỉ là một kẻ ngu dại.

Mục Trần nắm chặt tinh phách linh thú kia. Khỏa tinh phách linh thú trung cấp hiện tại căn bản không mấy hấp dẫn hắn, nhưng có còn hơn không, vừa định thu vào Giới Tử Xuyến thì một luồng hắc ám nảy lên từ lòng bàn tay, nhanh chóng bò tới khỏa tinh phách linh thú, trước con mắt kinh ngạc của Mục Trần mà khiến cho khỏa tinh phách linh thú cấp tốc nhạt màu đi, cuối cùng "bụp" một tiếng hóa thành đốm sáng tan đi mất.

Tia hắc ám sau khi hấp thu năng lượng tinh phách linh thú cũng cấp tốc như khi xuất hiện, chui ngược lại vào cơ thể Mục Trần.

Mục Trần khóe miệng giật giật sững sờ nhìn màn kịch vừa diễn ra, nhưng cũng nhanh chóng hồi phục lại tinh thần, là Cửu U Tước!

- Tinh phách linh thú có tác dụng không nhỏ với việc hồi phục của ta, sau này giết thêm nhiều nhiều một chút, ta khôi phục lại cũng nhanh hơn.

Một ý niệm thản nhiên của Cửu U Tước truyền vào trí não Mục Trần.

- Ngươi đúng là không biết khách sáo

Mục Trần ngao ngán than thở.

- Chứ lần trước ngươi không mượn sức mạnh của ta thì làm sao ta lại yếu thế này?

Cửu U Tước hững hờ trả lời.

- Được rồi, ta sẽ cố gắng.

Mục Trần bất đắc dĩ lắc đầu. Cửu U Tước tính tình cũng không quá tốt a. Nếu là trước kia thì hắn hoàn toàn có thể mặc xác nó, nhưng mà hôm nay cũng chỉ có thể chịu khó một chút, bất quá Cửu U Tước hồi phục nhanh cũng tốt cho hắn, thêm được một chiêu bảo mệnh cuối cùng, mặc dù cũng không muốn sử dụng đến nó cho lắm.

- Ăn đồ của ngươi thì cũng nhắc nhở ngươi một chút, em đã bị để ý.

- Cái gì?

Mục Trần ánh mắt ngưng trọng, chợt cười cười, ánh mắt lơ đãng đảo qua rừng rậm sau lưng. Mấy tên này tốc độ cũng lẹ đấy, xem ra cái ấn ký cấp 3 của mình cũng khá hấp dẫn.

Mục Trần không nói chuyện với Cửu U Tước nữa, nhìn qua Mặc Lĩnh gần đó. Thực lực của tên kia so với linh thú hắc hổ nọ cũng sàng sànf như nhau, giao phong cũng khá ngang ngửa, cơ thể cả hai đều có những vết thương, có điều vết thương của hắc hổ thì nghiêm trọng hơn nhiều.

Người và thú quấn nhau giao đấu một hồi, hắc hổ rốt cuộc không còn cầm cự nổi, giãy giụa té xuống đất, bị Mặc Lĩnh đập thêm một đòn nghiêm trọng, chết ngắc.

Mặc Lĩnh ngồi bệt xuống cạnh thi thể hắc hổ, xóa đi máu me che kín mặt mũi, khẽ cười với Mục Trần, quả thật khả năng của hắn cần quá nhiều thời gian mới giải quyết nổi.

"Véo!"

Thình lình từ trong rừng rậm bắn ra mấy tia sáng nhanh như điện nhằm thẳng vào những chỗ yếu hại trên người Mặc Lĩnh.

Công kích mạnh mẽ quá mức đột ngột, Mặc Lĩnh còn chưa kịp nhận rõ đã thấy chúng cấp tốc đến sát người.

"Vút!"

Ngay khi những luồng sáng kia sắp chạm tới cơ thể Mặc Lĩnh, một cái bóng hoàng kim bay tới chắn trước mặt Mặc Lĩnh, vô số tia lửa lóe lên.

"Keng keng!"

Cái bóng hoàng kim kia chính là thi thể Hoàng Kim Ngạc, những tia sáng chạm vào liền phát ra những âm thanh kim thiết va chạm, rồi bắn lạc đi hướng khác.

Mặc Lĩnh sắc mặt kịch biến, vội vàng đứng dậy, tim đập thình thịch nhìn vào rừng rậm. Nếu vừa nãy Mục Trần không kịp cứu hắn có lẽ bây giờ đã trọng thương.

- Ai?

Đứng dậy, giận dữ quát lên.

Mục Trần nhăn mặt nhíu mày, nói:

- Lén lút đi theo lâu như vậy, sao còn chưa chịu lộ diện?

- Hô hô, không hổ là kẻ có danh ngạch hạt giống, quả nhiên có bản lĩnh.

Một tiếng cười sang sảng trong rừng âm u truyền ra, ba người như điện xuất hiện đứng trên nhánh cây, nhìn xuống Mục Trần và Mặc Lĩnh, ánh mắt không khác một kẻ săn mồi đang nhìn vật săn.

Mặc Lĩnh nhìn thấy ba kẻ vừa tới cũng kinh ngạc, vì đó là ba người đã cùng xuất hiện trên cái đài tiếp nhận khi nãy, mà cả ba đều có thực lực Linh Luân cảnh hậu kỳ!

Mặc Lĩnh cảm thấy nao nao lo lắng, thực lực ba người kia thoạt nhìn không yếu hơn Liễu Mộ Bạch chút nào, nếu chỉ có một người thì có lẽ Mục Trần thừa sức giải quyết, nhưng mà đến một lúc ba người thế này, e rằng hắn cũng phải đau đầu.

Dù Mặc Lĩnh biết Mục Trần đã từng giết cường giả Dung Thiên cảnh, bất quá cũng là tin đồn, không hề chính thức nhìn thấy Mục Trần ra tay thế nào, cũng không biết hắn có thể có vận khí và sức mạnh kia nữa hay không.

Do vậy với thực lực Linh Luân cảnh hậu kỳ của hắn, đối phó một người thì thoải mái, nhưng mà cùng lúc ba người thì....

- Mục ca.

Mặc Lĩnh nhảy đến sát Mục Trần, thanh âm có chút lo lắng. Bản thân tự biết nếu chỉ có một mình Mục Trần thì đối phương có thêm ba người cũng không cách nào cản được hắn rời đi, thế nhưng nếu dẫn theo mình thì hơi phiền toái.

- Mục ca, chúng ta chia nhau tránh đi thôi.

Mặc Lĩnh cắn răng thấp giọng nói. Nếu phải liên lụy Mục Trần như vậy sẽ khiến bản thân rất khó chịu.

- Tình hình hiện tại không đi được đâu.

Mục Trần mỉm cười, ba gã Linh Luân cảnh hậu kỳ mà có thể khiến hắn bỏ bạn hữu chật vật trốn chạy, thế thì coi thường hắn quá.

- Vị bằng hữu kia, tại hạ Cát Thanh. Ha ha, chúng ta rất hứng thú với ấn ký cấp 3 của ngươi, nếu ngươi có thể giao nó cho chúng ta thì cam

đoan sẽ được an toàn rời đi, sống phải có hòa khí, như vậy thì tất cả đều tốt, ngươi nghĩ sao?

Trong ba người, vị thiếu niên áo xám có lẽ là trung tâm, tên nọ cười tủm tỉm nhìn Mục Trần.

Hai gã thiếu niên Linh Luân cảnh hậu kỳ cũng cười trêu tức nhìn Mục Trần, hắn nhiên không cho rằng Mục Trần có năng lực thoát khỏi tay cả ba người bọn họ.

Mục Trần nhìn chằm chằm ba kẻ nọ, đôi mắt sắc bén. Hắn biết rõ mục tiêu của ba kẻ này chính là ấn ký cấp 3 của hắn, hơn nữa dường như sau lưng họ còn có những kẻ lén lút khác.

Hiển nhiên chú ý đến hắn cũng có không ít người, vì dù sao so sánh hắn với ba tên có ấn ký cấp 3 kia thì chiến lực kém hơn nhiều, vi bên cạnh chẳng có mấy đồng bọn.

So ra hắn và ba kẻ kia, chính là quả hồng mềm nhất.

- Mặc Lĩnh, tránh sang bên trước đi.

Mục Trần nhẹ giọng nói.

Mặc Lĩnh nghe mà biến sắc, ý hắn là muốn ra tay sao chứ? Nhưng dù cho lo lắng thì cũng không còn cách nào khác, đành cẩn thận lui qua một bên.

- Úi, không tồi nha. Muốn một mình chấp ba ư?

Ba người kia nhất thời cười gằn, tiếng cười đầy trào phúng.

- Thật là cuồng.

Cát Thanh cười nhạt, cặp mắt nhìn Mục Trần đã lạnh như đao, phất tay lên nói:

- Nếu vị bằng hữu này tự tin như thế, vậy chúng ta cũng nên chiêu đãi cho tốt đi, miễn cho mấy thằng may mắn lụm được danh ngạch hạt giống lại kiêu ngạo bằng trời.

Hai tên kia cũng cười khẩy, bàn tay nắm chặt, dao động linh lực mạnh mẽ bùng lên. Ba người ánh mắt giao nhau, cùng lúc phóng ra.

Ba thân ảnh như chim cắt săn mồi lao xuống, linh lực cuồng bạo trực tiếp bao vây Mục Trần.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 114: Giết Gà Dọa Khỉ

Ba bóng người, linh lực loạn xà ngầu như mãnh hổ vồ mồi xẹt qua không trung, quyền phong cuồng bạo như kinh đào hãi lãng hung hăng bao trùm lấy Mục Trần.

Cát Thanh và hai kẻ kia mặc dù buông lời coi thường nhưng ra tay lại không dám nương nhẹ, hắn nhiên vẫn rất e ngại Mục Trần, dù sao hắn cũng là người đạt danh ngạch hạt giống, không thể nào là kẻ đơn giản.

Linh viện mà bọn họ theo học cũng có danh ngạch hạt giống, bọn họ tranh đoạt cũng thất bại, cũng đủ thấy mấy kẻ đạt được danh ngạch đó có thực lực ra sao.

Tuy bọn họ chẳng biết linh viện chỗ Mục Trần có mạnh mẽ hay không, nhưng cẩn thận một chút vẫn không thừa.

Thế nhưng trước ba người liên thủ như vậy mà gương mặt Mục Trần vẫn không đổi sắc, đến khi thế công của họ áp sát, hắn mới chuyển động thân hình.

Mục Trần chỉ khẽ nhúc nhích, đã để lại một tàn ảnh. Công kích cuồng bạo của ba người kia gào thét lao đến, xé tan tàn ảnh đó thành hư vô.

- Tàn ảnh?

Một kích thất bại, Cát Thanh biến sắc hốt hoảng.

Ngay lúc đó, bóng dáng Mục Trần lập tức xuất hiện như quỷ mị trước mặt một thiếu niên Linh Luân cảnh hậu kỳ, song chỉ tung ra, kim quang

lóe sáng, như một thanh hoàng kim thương xuyên phá không khí đâm thẳng vào cổ họng tên kia.

Nhìn thấy chỉ phong bén nhọn của Mục Trần, tên thiếu niên nọ liền hóa quyền thành chưởng, linh lực hùng hậu tuôn ra:

- Đại Bi chưởng!

Tên đó thực lực không kém, kinh nghiệm không tồi, bất quá tốc độ của Mục Trần lại vượt qua dự kiến của hắn, thế nhưng hắn vẫn không kinh hãi mà lập tức phản công để kéo dài thơi gian chờ đồng bọn hỗ trợ.

Nhưng khi chưởng phong hùng hậu sắp đối chiến với song chỉ của Mục Trần, ánh mắt hắn lóe sáng, thân ảnh lại lần nữa biến mất.

Thiếu niên đánh chưởng vào không khí, hai mắt co lại, vội xoay người hoảng sợ nhìn thấy kim quang bắn tới sau lưng, đụng vào bả vai.

Chỉ phong lóe kim quang như mũi thương bén nhọn đâm xuyên bả vai tên kia, máu tuôn xối xả khiến hắn la hét thảm thiết, văng ngược ra ngoài.

- Mục ca lợi hại!

Mặc Lĩnh vui mừng hò reo mà sợ hãi. Thưc lực Mục Trần hiện tại đã vượt xa thồi điểm mấy tháng trước so tài với Liễu Mộ Bạch.

Ngắn ngủi vài chiêu đối mặt, một cường giả Linh Luân cảnh hậu kỳ đã bị Mục Trần ra tay đánh bại, khiến cho hai người còn lại cũng trợn mắt bất an.

Vốn nghĩ hắn là một quả hồng, không ngờ lại là một cục sắt khó chơi.

- Cùng lên! Hắn có tốc độ cực nhanh, đừng phân tán mà bị hắn đánh bại!

Cát Thanh lạnh lùng quát.

Người kia cũng nghiêm trọng gật đầu, hai người vừa động thân liền tạo thành gọng kìm một trái một phải tấn công Mục Trần.

Mục Trần liền thi triển Linh Ảnh Bộ, lần nữa như quỷ mị biến mất, khiến cho đòn thế mãnh công của cả hai đều thất bại.

- Cửu Kiếm quyết!

Mục Trần thân pháp quỷ mị, Cát Thanh cũng phát lạnh, chợt biết đổi ấn pháp, linh lực hùng hậu tuôn ra hóa thành chín thanh trường kiếm linh lực.

"Véo!"

Trường kiếm vừa ngưng tụ liền bắn ra theo hình cánh quạt, bao bọc các hướng di chuyển của Mục Trần. Luồng kiếm khí sắc bén dễ dàng xuyên thủng không khí.

Mục Trần cũng ngạc nhiên ra mặt, Cát Thanh thi triển linh quyết kia hẳn có phẩm giai không thấp, mấy kẻ ở linh viện cao cấp quả nhiên không tồi.

- Đại La chưởng!

Gã kia nhìn thấy thân hình Mục Trần bị Cát Thanh khiến cho khựng lại cũng lập tức bạo phát, quát lên chói tai. Linh lực hùng hồn hóa thành chưởng ấn to lớn vỗ xuống đầu Mục Trần.

Mục Trần nheo mắt hừ một tiếng, tâm thần vừa động vận chuyển Đại Phù Đồ quyết, bên ngoài thân thể bao phủ hắc ám, ngưng tụ thành một tòa tháp.

"Beng Beng!"

Chín thanh trường kiếm chém vào hắc tháp mờ ảo, nhưng nó không hề sứt mẻ. Chưởng ấn đánh tới cũng không thể lay động hắc tháp chút

nào. Lực phòng ngự cường đại của hắc tháp khiến cả hai đều phải biến sắc.

"Đùng!"

Mục Trần chẳng hề để ý, quyền phong khởi động, hai đạo hắc ấn hiện ra trên tay, một quyền tung ra, kình phong bá đạo mang theo sức mạnh cuồng bạo bùng nổ phản công lại hai người kia.

Hai tên kia hoảng hồn thúc giục linh lực tung quyền chống đỡ

"Uỳnh!"

Hai đạo Sâm La Tử Ấn bá đạo tuyệt luân, chấn cho hai kẻ kia phải lui cả chục bước.

- Linh lực thật bá đạo!

Cát Thanh bị đẩy lui cũng kinh hô sợ hãi. Mục Trần cũng thực lực ngang ngửa Linh Luân cảnh hậu kỳ như họ, nhưng hắn lấy một địch hai vẫn thừa sức chiếm thế thượng phong.

Trong lúc cả hai còn đang chấn động, thì dao động mãnh liệt nóng cháy đã xuất hiện trước mặt. Bên phía Mục Trần, có một linh trận đỏ rực hơn mười trượng đang dần dần hiện lên.

- Linh trận?

Nhìn thấy trận đồ nọ, Cát Thanh trừng mắt kinh hãi, tên kia không ngờ còn là một Linh Trận sư?

"Uồm"

Trong quang trận rực lửa nọ, một tiếng hổ gầm vang vọng, đột ngột xuất hiện một con viêm hổ dũng mãnh từ trong linh trận chui ra mang theo dao động cuồng dã, xông lên như điện vọt qua tấn công hai người.

- Cùng lên!

Nhận thấy sự cuồng bạo từ viêm hổ kia, Cát Thanh vội quát lên.

- Cửu Kiếm quyết!

- Đại La chưởng!

Hai người cùng lúc phát động linh quyết mạnh nhất của mình, linh lực cuồn cuộn trùng kích vào viêm hổ.

Sóng khí nóng cháy nổ bùng thổi ra, những chiếc lá nằm trên phiến đất rừng lập tức bốc cháy, hai người Cát Thanh bị đánh lui một đoạn xa, lảo đảo đứng không vững.

- Tên này quá mạnh, mau lui!

Cát Thanh sắc mặt tái mét, cả hai dốc toàn lực lại không nhận được chỗ nào tốt, hẳn nhiên đã hoàn toàn đánh giá sai thực lực của Mục Trần, lựa chọn khôn ngoan lúc này dĩ nhiên là rút chạy.

"Vụt!"

Bất quá ngay lúc đó, một tiếng phá gió nặng nề truyền tới, một cái bóng mờ tỏ xuất hiện trước mặt cả hai, song chỉ lóe kim quang mang theo chỉ phong sắc bén dừng ngay cổ họng cả hai.

Thân hình hai người liền cứng lại, không dám nhúc nhích chút nào, vẻ hoảng sợ trong mắt cũng bừng lên.

- Bản lĩnh có chừng này mà cũng học đòi ngươi khác đi cướp bóc, không phải tự cao quá đó chứ?

Mục Trần mỉm cười nhìn hai gương mặt trắng bệch không còn hột máu.

- Ngươi...

Cát Thanh cắn răng, hung hăng nhìn chằm chằm Mục Trần.

Mục Trần cười nhạt, đổi chỉ thành chưởng, lật tay đập một phát lên ngực hai người. Kình phong dữ dội đánh cả hai hộc máu văng ra, cơ thể liền uể oải khó chịu.

- Tiếp theo các ngươi hẳn biết nên làm gì chứ nhỉ?

Mục Trần ngồi xổm trước mặt hai người, nhẹ cất tiếng.

Cát Thanh nhìn nụ cười nhẹ của Mục Trần mà trong lòng lạnh ngắt. Nhìn qua người kia, chỉ đành cắn răng không cam, một đạo hào quang từ mi tâm bắn ra, chui vào ấn ký trên trán Mục Trần, khiến màu đỏ sáng lên một chút. Còn ấn ký của hai người lại ảm đạm vô quang, có vẻ như lúc nào cũng có thể biến mất.

Mục Trần đứng dậy, gọi Mặc Lĩnh tới, bảo tên kia lấy đi linh khí trên ấn ký của tên thứ ba bị thương từ lúc đầu.

- Các vị, nếu có ai muốn đánh nhau với ta, tại hạ cực kỳ hoan nghênh, bất quá nên chuẩn bị cho kỹ, ba vị này chính là tấm gương....

Mục Trần ngẩng lên quát lớn về phía cánh rừng âm u. Hắn cảm nhận rõ những khí tức tiềm ẩn trong đó, hầu như đều có ý định tương tự mấy người Cát Thanh, muốn hưởng lợi từ hắn.

Trong rừng rậm vẫn lặng ngắt như tờ, nhưng mấy kẻ trong đó không ít người sinh ra tâm ý muốn lui. Tên kia thực lực quá mạnh, rõ ràng chỉ là Linh Luân cảnh hậu kỳ lại có thể dễ dàng đánh bại ba cường giả ngang cấp. Kẻ đó e rằng chỉ có cao thủ Thần Phách cảnh mới đủ sức đối phó.

Mục Trần quát xong, cũng chẳng cần kiểm chứng họ có nghe hay không, hành động giết gà dọa khỉ hắn có hiệu quả không tồi. Tuy nói hắn cũng muốn thăng cấp ấn ký, nhưng mấy kẻ kia chỉ có ấn ký cấp 1, làm sao đủ sức hấp dẫn hắc chứ, chỉ tổ phí thời gian.

- Đi.

Mục Trần liếc ba người sắc mặt tái mét nằm trên đất, dẫn theo Mặc Lĩnh đi vào rừng rậm sâu thẳm.

Cát Thanh nhìn Mục Trần đi xa, nghiến răng bò dậy. Vốn là một chuyện dễ như trở bàn tay, không ngờ chưa bắt được gà lại mất nắm thóc.

- Giờ làm sao đây? Tên kia lợi hại quá, e rằng trong Linh Luân cảnh không kẻ nào là đối thủ của hắn.

Một tên nhìn theo bóng dáng Mục Trần, đau khổ nói.

Cát Thanh trừng mắt lạnh lùng:

- Tiểu tử này đúng là lợi hại, bất quá cũng không phải vô địch thiên hạ.

- Ngươi có biện pháp?

- Hừ, tìm đại ca ta, hắn là người được tham gia Linh Lộ, hiện giờ đã bước vào Thần Phách cảnh, giải quyết tên này hắn là không khó.

Cát Thanh cười lạnh nói.

- Tham dự Linh Lộ?

- Thần Phách cảnh?

Hai tên đồng bọn kinh hô, gương mặt chấn động, không ngờ được Cát Thanh lại còn một vị đại ca lợi hại như vậy.

- Đi theo ta đi, ta có linh bàn, có thể cảm ứng vị trí của đại ca, hắn cũng đang ở trong khu vực này. Bắt được tên kia rồi, ta phải nhổ sạch răng của hắn ra.

Cát Thanh cắn răng lết đi, phóng người về một phương hướng. Hai người kia thấy vậy vội đuổi theo.

- Mục ca, sẽ không có phiền toái nữa chứ?

Mặc Lĩnh theo sau Mục Trần cũng lo lắng cảnh giác nhìn chung quanh.

- Ba tên khi nãy thực lực không tồi, mấy kẻ phía sau họ còn yếu hơn, thành ra tạm thời chẳng có kẻ đui nào dám động tới hai ta.

Mục Trần cười, ánh mắt nhìn về phía xa xa, nói:

- Bất quá chúng ta xâm nhập Bắc Thương giới ắt sẽ gặp nhiều kẻ lợi hại. Người vào đây cũng mấy vạn, vài tên từ Linh Lộ chui ra cũng khá lợi hại. Cái khảo nghiệm này cũng chỉ mới bắt đầu thôi.

Mặc Lĩnh cười đau khổ. Từ linh viện trổ hết tài năng đạt được danh ngạch Ngũ Đại Viện, không ai không xuất chúng, vậy mà bây giờ lại thả cá đám trâu bò vào một chỗ, thật sự cạnh tranh thế này quá mức đi a.

Mục Trần thở nhẹ một hơi, con ngươi thâm thúy nhìn xa xăm. Trong Linh Lộ hắn đối đầu không ít kẻ, mấy tên thuận lợi thông qua đều có thực lực tăng vọt, không chừng đều đột phá Thần Phách cảnh rồi cũng nên.

Mục Trần mấp máy môi, hắn chưa bao giờ muốn bại trong tay kẻ nào. Dù bọn họ thuận lợi hoàn thành Linh Lộ, có được nghi thức tế lễ quan trong của Linh Lộ mà nhận được sức mạnh, nhưng hắn đã từng khiến bọn chúng trong Linh Lộ cúi đầu nhận thua, thì ở trong Đại Thiên thế giới này hắn cũng có thể làm được.

Mục Trần nắm chặt tay. Xem ra đã đến lúc phải luyện đạo Sâm La Tử Ấn thứ ba. . .

Lúc giao chiến với Liễu Kinh Sơn luyện ra bốn đạo hắc ấn cũng nhờ có sức mạnh Cửu U Tước. Thế nhưng hiện tại chỉ có sức mạnh bản thân đương nhiên là không được, dầu vậy có lẽ đạo thứ ba đã manh nha làm được.

Nếu có thể thành công, thì thực lực hiện tại cũng thừa sức đánh lui cường giả Thần Phách cảnh sơ kỳ.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 115: Sâm La Tử Ấn Đạo Thứ Ba

Đêm đen như mực bao phủ Bắc Thương giới, ngẫu nhiên nhìn lên trời có thể thấy những vì sao xuyên qua vòm lá, không gian đầy vẻ cô tịch.

Tại một nơi nào đó trong rừng rậm nguyên sinh, thình lình có những tiếng hô rống vang rền, lẫn trong đó là sự phẫn nộ của những linh thú bị quấy nhiễu. Từ khi khảo nghiệm Bắc Thương linh viện được bắt đầu, cái địa vực yên tĩnh này đã bị không ít con người tiến vào chiếm cứ rất nhiều khu vực địa bàn của linh thú.

Hẳn nhiên những linh thú đó chẳng vui vẻ tí nào khi bị con người xâm nhập quậy phá, do vậy liên tục có những cuộc tấn công, những cuộc chiến bùng nổ giữa người và thú, đêm khuya cũng không dứt.

Trong rừng sâu, một đống lửa lập lòe, Mục Trần ngồi xếp bằng dưới tán đại thụ, nhìn vào ngọn lửa tí tách mà đôi mắt có phần nao nao. Cảnh tượng này vô cùng quen thuộc.

Ngày đó, trong hành trình Linh Lộ đã không biết bao nhiêu đêm đều trải qua như thế. Chẳng qua lúc ấy bên cạnh còn có một người con gái xinh đẹp với đôi mắt trong suốt như lưu ly, chỉ một cái nhìn của nàng cũng khiến áp lực của người ta tan biến, phiền não cũng bị xua đi, thoải mái mà yên lặng.

- Mục ca, nhanh.

Một tiếng gọi giật kéo Mục Trần từ hoài niệm tỉnh lại, đưa mắt nhìn qua một một xâu thịt nướng mà Mặc Lĩnh đưa cho. Hắn thở dài một hơi, vẻ mặt buồn bã. Nếu là Lạc Li thì tốt biết bao, không chỉ có đôi mắt đẹp,

thịt linh thú do nàng nướng cũng ngon hơn tên thô kệch này rất nhiều lần.

Mặc Lĩnh cũng biết tay nghề nấu nướng của mình cũng khá thảm, thành ra chỉ đành cười trừ, khiến Mục Trần cũng chỉ biết ngao ngán lắc đầu.

- Mục ca, Bắc Thương giới có vẻ rất lớn a, chúng ta đi hai ngày rồi mà còn chưa ra khỏi cánh rừng này.

Mặc Lĩnh nói.

- Khu khảo nghiệm của Bắc Thương linh viện có thể nhỏ được sao. Trong khu này có ít lắm cũng vài vạn người, kẻ nào cũng tài năng xuất chúng từ các linh viện lớn nhỏ chui ra, khu vực không lớn thì làm sao khiến họ có đủ áp lực?

- Hai ngày rồi mấy đứa to gan chọc ghẹo chúng ta chẳng có mấy, xem ra chiêu của Mục ca hôm trước rất có tác dụng nga.

- Tác dụng này cũng nhanh hết thôi.

Mục Trần lắc đầu, ánh mắt nhìn về rừng rậm tối tăm

- Bắc Thương giới giống như một cái địa vực hình tròn khổng lồ, chúng ta xuất phát ở ngoài rìa, sau đó tất cả mọi người xông vào giữa, thành ra càng đến gần khu vực trung tâm sẽ càng khó khăn hơn, không chỉ linh thú lợi hại hơn, mà kẻ địch cũng khó giải quyết hơn.

- Hôm trước ta nghe vài tin tức, bây giờ có rất nhiều người tụ họp lại tổ chức thành đoàn đội, hình thành thế lực to nhỏ, cùng nhau xông lên quả thật là khí thế.

Mặc Lĩnh nói.

Mục Trần gật gù cười nói:

- Cũng bình thường, đó cũng là một loại khảo nghiệm, ngươi có thể mượn sức nhiều người hội tụ bên cạnh hình thành đại bang phái thì xem như ngươi cũng lợi hại. Hơn nữa càng vào sâu linh thú càng lợi hại, ngoại trừ vài tên quái thai thì người khác đều phải dựa vào số đông.

- Với bản lĩnh Mục ca, nếu phải làm vậy chắc chắn tốt hơn bọn kia nhiều.

Mặc Lĩnh nói, đối với Mục Trần hắn rất sùng bái.

Mục Trần từ chối cho ý kiến cười, cái sự tình mèo khen mèo dài đuôi này hắn chẳng mấy hứng thú.

- Hê hê, bất quá Mục ca này, hai ngày mà ấn ký của ngươi đã lên cấp 4, không lo bị đào thải nữa rồi, ta mới cấp 2, còn phải cố gắng nhiều.

Mặc Lĩnh hâm mộ nhìn cái trán Mục Trần, ấn ký đỏ rực như lửa, đó chính là dấu hiệu cho thấy ấn ký đạt tới cấp 4. Hai ngày vừa qua hắn liệp sát không ít linh thú thực lực mạnh mẽ, thành ra tốc độ tăng cấp thật kinh khủng. Còn Mặc Lĩnh khổ ải cày cuốc với những linh thú yếu hơn nên cũng chỉ mới bò tới cấp 2, cách cấp 4 còn một khoảng rất ư to lớn.

- Cũng không gấp, còn sớm mà. Khảo nghiệm này không có kết thúc sớm thế đâu. Đêm nay ngươi canh gác trước, ta phải tu luyện một chút, có vấn đề gì thì lập tức đánh thức ta.

- Ừ

Mặc Lĩnh gật đầu.

Mục Trần cũng không nói thêm nữa, nhắm hai mắt lại, linh lực trong người bắt đầu chuyển động. Hai ngày qua tối nào cũng thử ngưng tụ Sâm La Tử Ấn đạo thứ ba. Hôm đầu tiên thật tệ hại, bất quá dần dà hắn cảm thấy có lẽ đêm hôm nay sẽ chân chính đủ sức luyện thành.

Mặc Lĩnh thấy Mục Trần đã nhắm mắt tu luyện, liền đứng dậy dập tắt đống lửa, chỉ giữ lại một chút tàn lửa. Ở Bắc Thương giới này, chiến lực

của hắn chỉ là tối bình thường, chẳng có cách nào đảm bảo tuyệt đối an toàn cho Mục Trần, thành ra cẩn thận vẫn hơn.

Mục Trần tập trung tâm tình, vận chuyển linh lực.

Sâm La Tử Ấn là một bộ linh quyết kỳ lạ, giai đoạn đầu uy lực không mấy mạnh mẽ, nhưng số lượng ấn càng tăng lên, thì uy lực cũng theo đó bội số tăng cao.

Ngày trước Mục Trần mượn lực Cửu U Tước ngưng luyện ra tới bốn đạo Sâm La Tử Ấn, vậy mà đã đánh nổ tan tành Sơn Thần quyết tu luyện đến cảnh giới đại thành của Liễu Kinh Sơn, mà linh quyết đó hắn đoán ít ra cũng là linh cấp thượng phẩm.

Trở lại trạng thái bình thường, Mục Trần hiển nhiên vô phương ngưng luyện được bốn đạo Sâm La Tử Ấn, nhưng thực lực hiện tại của hắn đã tăng cao, muốn luyện ra đạo thứ ba cũng đủ sức để thử.

Linh lực hùng hậu chạy hết một vòng trong người Mục Trần, lát sau dâng lên theo kinh mạch, hội tụ ở hai tay hắn.

Mục Trần hợp hai tay lại, biến đổi ra những ấn pháp kỳ lạ. Theo đó, linh lực hắc ám chui ra bàn tay, hóa thành một khối năng lượng đen ngòm to chừng một xích.

Bên trong quả cầu năng lượng đó, linh lực vặn vẹo đang cố gắng tạo hình ngưng luyện thành một vật thể, dao động bá đạo mà mạnh mẽ tỏa ra ép những thứ lặt vặt rác rến xung quanh đó tan thành bụi phấn.

Mặc Lĩnh bên cạnh le lưỡi, chẳng biết Mục Trần tu luyện linh quyết gì lại có uy lực lớn đến thế.

Thời gian trôi qua, khối cầu hắc ám càng lúc càng thu nhỏ lại, hắc ấn bên trong nó càng lúc càng rõ ràng.

"Ooong!'

Hắc cầu hoàn toàn tan đi, một hắc ấn lơ lửng trong lòng bàn tay Mục Trần, rốt cuộc hắn đã thành công ngưng tụ ra Sâm La Tử Ấn đạo thứ ba.

Một tia khí trắng từ cơ thể Mục Trần phun ra, bàn tay lật lại, hắc ấn nhanh chóng chui vào lòng bàn tay.

"Đùng!"

Ngay lúc đó, cơ thể Mục Trần rung lên dữ dội, một lực trùng kích vô cùng cường đại đột ngột từ lòng bàn tay chui sâu theo kinh mạch cuồng mãnh vào cơ thể tàn phá lung tung.

Bất quá tình huống này Mục Trần đã chuẩn bị từ sớm, trong kinh mạch đã có vô khối linh lực hắc ám nằm sẵn đợi lệnh, chực chờ ngay khi lực trùng kích nọ chui vào liền xông ra ngăn chặn.

"Đùng đùng."

Những tiếng nổ nho nhỏ vang lên từ trong cơ thể Mục Trần, quang luân linh lực trong khí hải cấp tốc xoay tròn, linh lực cuồn cuộn liên tiếp tuôn ra, chống cự lại lực trùng kích phản phể của Sâm La Tử Ấn.

Sâm La Tử Ấn khá bá đạo, thế nhưng Đại Phù Đồ quyết cũng chẳng kém, không hề lùi bước mà ngược lại có xu thế hóa giải luôn cỗ cường lực kia.

Hai luồng năng lượng giằng co trong cơ thể hắn chừng nửa canh giờ, khi Mục Trần bắt đầu cảm thấy kinh mạch hơi hơi nhói đau thì rốt cuộc năng lượng trùng kích của Sâm La Tử Ấn đã hoàn toàn bị hóa giải.

Ngay lúc đó, Mục Trần nhận thấy rõ Sâm La Tử Ấn thứ ba đang lặng lẽ dung hòa vào lòng bàn tay.

Đến lúc này Sâm La Tử Ấn mới chân chính được hắn tăng cấp thành công.

Đêm vắng tịch mịch, đôi mắt Mục Trần mở ra, bàn tay nắm lại, ba đạo hắc ấn lóe ra trong tay, dao động cực kỳ bá đạo dập dờn tuôn ra.

Cảm thụ sức mạnh bá đạo tuyệt luân của ba hắc ấn, khóe miệng Mục Trần nhiẻn lên cười tươi. Sâm La Tử Ấn chồng lên nhau, uy lực của ba đạo thì cường giả Thần Phách cảnh sơ kỳ cũng phải lãnh đủ.

- Mục ca, ngươi tu luyện thành công rồi sao?

Mặc Lĩnh bên cạnh vẫn luôn lo lắng quan sát tứ phương, nhưng lúc này thấy Mục Trần mở mắt cũng vui mừng cất tiếng hỏi.

Mục Trần mỉm cười gật đầu, đứng dậy. Vừa định thay phiên cho Mặc Lĩnh nghỉ ngơi một chút, thần sắc đột nhiên biến đổi, đưa mắt nhìn vào một khoảng rừng tối đen, hắn cảm nhận bên đó có vài chấn động truyền sang.

Trong chấn động đó, có một tiếng linh thú gào thét từ khá xa.

- Linh thú!

Mục Trần nhíu mày, cùng với Mặc Lĩnh phóng người lên một cành đại thụ, giương mắt nhìn về hướng kia. Chấn động cấp tốc truyền ra càng lúc càng gần, lát sau đã thấy ánh đỏ thoáng hiện.

Đó là một đám báo săn thân hình đỏ rực như lửa cháy, nhìn từ xa như một bầy thú bị đốt cháy, cực kỳ uy mãnh. Đó là Hỏa Viêm báo, thực lực Linh Luân cảnh trung kỳ. Cái đám này mà gom lại một chỗ thì cường giả Linh Luân cảnh hậu kỳ cũng "chẩu là thượng sách".

Mục Trần nhìn thoáng qua đàn Hỏa Viêm báo có đến mười mấy con kia, rồi nhìn ra trước chúng nó, một bóng người đơn lẻ chật vật chạy trốn sự vây sát của đàn báo dữ.

- Có người bị đuổi giết.

Mặc Lĩnh thì thào.

Mục Trần nheo mắt, nhờ ánh trăng, hắn có thể thấy người đó là một tiểu cô nương áo trắng, tuổi tác của nàng dường như nhỏ hơn bọn hắn một chút, gương mặt xinh xắn tú lệ đáng yêu, đôi mắt trong như nước hồ đã rưng rưng kinh hoàng.

- Nhỏ như vậy đã có thể đạt được tư cách gia nhập Bắc Thương linh viện?

Tiểu cô nương thực đáng yêu, nhưng cái khiến cho Mục Trần kinh ngạc chính là tuổi của nàng.

- Mục ca, chúng ta có ra tay không?

Mặc Lĩnh hỏi, trơ mắt nhìn tiểu cô nương đáng yêu kia bị Hỏa Viêm báo xé thành mảnh nhỏ thật sự là nam nhi không đành lòng chút nào.

Mục Trần nhìn chằm chằm phía trước, nhưng cũng không có dấu hiệu ra tay.

Trong khi cả hai đang quan sát, dường như tiểu cô nương nọ cũng cảm ứng được, ngẩng mặt lên nhìn thấy hai người, nét mặt liền tỏ ra vui mừng.

Bất quá nét vui mừng nhanh chóng tan mất, vì rõ ràng hai tên kia chẳng có động thái gì ra vẻ muốn giúp đỡ nàng cả.

- Người xấu.

Tiểu cô nương chu cái miệng nhỏ nhắn thì thào, đôi mắt đã đọng nước, nhưng nàng cắn môi quật cường không cho nó rơi xuống. Nàng tính tình đơn giản, không rõ vì sao bọn họ lại thấy chết không cứu. Bất quá nghĩ lại họ cũng chẳng có trách nhiệm gì phải cứu nàng, bàn tay chùi nước mắt. Phải mà còn ở linh viện thì tốt rồi, tất cả mọi người ai cũng giúp nàng, chứ mấy người ở đây xấu xa lắm. Chẳng biết cha mẹ và viện trưởng nghĩ cái gì lại muốn nàng tới đây, bây giờ lạc mất tỷ tỷ, chẳng còn ai giúp đỡ.

Mục Trần và Mặc Lĩnh nhìn bộ dáng đau khổ của tiểu cô nương nọ, cơ mặt cũng giật giật. Nếu mà có nữ nhi nào ở đây, có lẽ sẽ lập tức phóng ra ôm lấy giải cứu tiểu cô nương vô cùng đáng yêu kia...

- Áááá.

Tiểu cô nương thét lên hoảng sợ, bước chân chạy trốn hỗn loạn văng lên lộn vòng, hoang mang xoay lại, kinh hoảng nhìn đàn Hỏa Viêm báo dữ tợn lập tức xông tới.

- Heiiizza!

Trên nhánh đại thụ, Mục Trần cuối cùng bất đắc dĩ thở dài một hơi, nhún người nhanh như đại bàng săn thỏ lao xuống.

Chung quy là không có cách nào ngó lơ, thôi thì ra tay cứu giúp một phen vậy.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 116: Duẫn Nhi

Trong rừng, lửa bốc cao, vài khoanh thịt nướng xoay đều, mùi hương thoang thoảng lan ra, mỡ nhỏ giọt rớt vào đống lửa, vang lên một tiếng xèo nhỏ và một làn khói trắng.

Bên cạnh đống lửa, một tiểu cô nương áo trắng mở to đôi mắt đen sáng quắc, thèm thuồng không rời mắt khỏi khoanh thịt nướng đang xoay qua xoay lại, thỉnh thoảng cứ chép miệng nuốt nước miếng, mọi sự chú ý của nàng hoàn toàn đặt vào khoanh thịt hấp dẫn, hai người bên cạnh nàng hoàn toàn quên mất, mà cho dù có quái thú xuất hiện nàng cũng mặc kệ.

- Khục!

Mục Trần nhìn đôi mắt hau háu của tiểu cô nương kia cũng bất đắc dĩ ho khan một tiếng. Từ khi cứu nàng khỏi bầy Hỏa Viêm báo, nàng ta chẳng nói lời nào, mãi một lúc lâu sau mới ấp a ấp úng bảo:

- Ta đói bụng.

Thành ra Mục Trần cũng chẳng biết làm sao, sẵn tiện xẻo thịt vài con Hỏa Viêm báo đem ra nướng. Tay nghề đầu bếp của hắn tuy không bằng Lạc Li, nhưng nói chung vẫn khá hơn Mặc Lĩnh.

Tiểu cô nương vẫn dán mắt vào xâu thịt nghe được tiếng ho của Mục Trần, hơi ngẩng mặt lên mờ mịt nhìn hắn.

- Tiểu muội muội, ngươi tên là gì?

Mục Trần cười hỏi.

- Các ngươi là người xấu, tỷ tỷ nói không được tùy tiện nói tên cho người khác.

Tiểu cô nương chu cái miệng nhỏ nhắn mấp máy, nàng vẫn còn để trong lòng cái thời điểm ban đầu vừa gặp hai tên này, họ chỉ đứng đó ngó nàng bị Hỏa Viêm báo truy đuổi chật vật, chẳng hề ra tay giải cứu. Xem ra nàng ta đã xếp cả hai vào danh sách đen, nếu không phải hiện tại quá ư là đói bụng thì chắc chắn không thèm ngó tới bọn họ.

Mục Trần nhướng mày, giả đò cất xâu thịt đi, khiến nàng hoảng hồn ú ớ, hai mắt ngấn nước, cứ như đang tố cáo cái hành vi không cho nàng ăn của Mục Trần là một tội ác tày đình không thể tha thứ.

Bất quá Mục Trần không vì thế mà động tâm, chỉ cười cười nhìn nàng.

- Ta là Duẫn nhi.

Tiểu cô nương đành chịu thua Mục Trần, khụt khịt cái mũi, uất ức trả lời.

- Bao tuổi?

- Mười bốn tuổi.

Đối diện xâu thịt hấp dẫn, tiểu cô nương chỉ có thể tức tối thành thật trả lời.

Mục Trần giật bắn người tỏ ra kinh dị. Mười bốn tuổi? Tuổi đó mà có thể đạt được tư cách gia nhập Bắc Thương linh viện? Cô này cũng quá lợi hại đi? Hơn nữa, khi Mục Trần nhìn tới cái trán trắng nõn của tiểu cô nương nọ, hiện rõ mồn một cái ấn ký đỏ thẫm, đó là ấn ký cấp 3.

Nói cách khác, tiểu cô nương này không chỉ có tư cách mà còn là người đạt được danh ngạch hạt giống ngang ngửa với hắn.

- Mười bốn tuổi có thể đạt được danh ngạch hạt giống Bắc Thương linh viện? Không phải nhà ngươi có quen biết ông to bà lớn ở Bắc Thương linh viện đó chớ? Thực lực của ngươi bằng với ta, bất quá chỉ là Linh Luân cảnh trung kỳ, vậy mà cũng có thể đạt được danh ngạch hạt giống à?

Mặc Lĩnh cũng không tin, trong lòng hắn hiện tại cũng không thoải mái, vì nếu so sánh về cấp bậc danh ngạch với tiểu cô nương kia, thực sự là quá xấu hổ.

- Nói bậy!

Duẫn nhi nhất thời không vui, giận dỗi la lên

- Ngươi không phải đối thủ của ta.

- Vậy người có danh ngạch hạt giống sao lại để cho bầy Hỏa Viêm báo dí chạy như vịt thế?

Mặc Lĩnh không tin truy vấn tới cùng.

- Đó là.... đó là.... bởi vì ta đói bụng.

Duẫn nhi đỏ mặt, cúi đầu lí nhí, bất chợt nàng ngẩng lên dùng tay hất cái đuôi tóc ra sau, ngượng ngùng nói khẽ:

- Hơn nữa ta là Linh Trận sư, chúng nó tới quá nhanh, dọa ta sợ, hoảng quá không bố trí được linh trận .

- Linh Trận sư?

Mục Trần và Mặc Lĩnh đều thốt lên kinh ngạc, hoài nghi nhìn Duẫn nhi.

- Ta không lừa các ngươi!

Duẫn nhi nhìn thấy hai người trước mặt tỏ vẻ không tin, nhất thời quýnh quáng, vươn tay ra, đầu ngón tay mảnh khảnh có hào quang lóe

ra, không khí dao động, một linh trận xanh rờn ngưng tụ trước mặt, dao động linh lực mạnh mẽ tuôn ra.

- Cái gì....

Mặc Lĩnh trợn mắt há mồm, cảm nhận rõ áp lực của linh trận kia. Dao động linh lực trình độ này thừa sức đánh bẹp cường giả Linh Luân cảnh hậu kỳ. Vậy mà linh trận cỡ đó tiểu cô nương kia chỉ phóng ta là ném ra ngay.

- Linh Trận sư cấp 2.

Mục Trần cũng tròn mắt la lên. Uy lực của linh trận này không hề kém Hổ Viêm Phệ Linh trận của hắn chút nào, xem như trong cấp số linh trận cấp 1 cũng là hàng đầu, vậy mà Duẫn nhi dễ dàng bố trí ra, hắn nhiên nàng có trình độ cao hơn hắn Linh Trận sư cấp 1. Vả lại khi nàng bố trí linh trận, Mục Trần nhận thấy một cảm giác quen thuộc, đó là...

Trạng thái Tâm Trận.

Trong lòng hắn vô cùng chấn động. Duẫn nhi chẳng những là Linh Trận sư cấp 2, lại còn có được Trạng thái Tâm Trận giống như hắn.

Vậy thì, thiên phú của nàng trên phương diện tu luyện linh trận cũng cực kỳ kinh khủng.

Hơn nữa, Mục Trần cảm nhận rõ, Duẫn nhi hắn là trung tâm bồi dưỡng từ tấm bé của gia tộc nàng, hoàn toàn vượt trội so với cái loại nửa đường xen ngang như hắn. Ít nhất về trận đồ, hắn cũng là Linh Trận sư cấp 2, nhưng muốn bày ra vài linh trận để khoe khoang thì thực là quá ít.

Hiện tại hắn đã hiểu được vì sao nàng ta có thể giành được danh ngạch hạt giống, hơn nữa được tuyển vào Bắc Thương linh viện ở cái tuổi nhỏ như thế.

Nghĩ vậy, hắn cũng bất giác hít hà một tiếng. Bắc Thương linh viện đúng là ngọa hổ tàng long a, chỉ là một hồi khảo nghiệm đã có thể gặp

nhiều nhân vật lợi hại như thế này.

- Cho nè.

Mục Trần đưa xâu thịt nướng cầm trong tay dứ dứ nãy giờ cho Duẫn nhi đã chảy đầy nước miếng.

- Cám ơn ca ca.

Hai mắt đen tuyền của Duẫn nhi sáng quắc lên, nhưng nàng vẫn còn nhớ lễ phép nói một tiếng cám ơn, rồi mới vồ lấy, bất chấp hình tượng nữ nhi, như sói nhai hổ nuốt thanh toán xâu thịt.

Mục Trần nhìn hai đuôi tóc dài nhí nhảnh của cô bé, ngây ngô trong sáng đến thuần khiết, hắn mỉm cười.

Cô bé thể hình khá nhỏ, nhưng ăn uống lại có động tĩnh không nhỏ chút nào, như bão lớn cuồng phong cấp tốc càn quét cấu xé xâu thịt. Xong xuôi, nàng chớp chớp đôi mắt đen, hai má đỏ hồng nhìn Mục Trần, lí nhí:

- Còn đói.

Mục Trần cười khổ nói:

- Bao lâu rồi ngươi chưa được ăn gì?

- Hai ngày.

Tiểu cô nương ảo não trả lời:

- Ta cũng đem theo rất nhiều đồ ăn, nhưng ma hai ngày trước gặp một con linh thú nhỏ, nên mới cho nó ăn, ăn hết cái này cái nọ, nên đói tới bây giờ.

Mục Trần và Mặc Lĩnh liếc nhau, cố mà nén cười. Bắc Thương linh viện khảo nghiệm trong một khu vực cực kỳ hung hiểm, sao lại lọt đâu ra một bông hoa lạ thế này.

Mục Trần lắc đầu, lấy thêm một mớ thịt nữa đem lên nướng.

- Ca ca, ngươi thật là tốt, các ngươi tên gọi là gì a?

Thấy Mục Trần muốn nướng thêm đồ ăn cho mình, bất chợt Duẫn nhi tăng điểm hảo cảm cho hắn một cách phi thường cao, giọng nói trong trẻo dễ thương cất tiếng hỏi.

- Ta là Mục Trần, hắn là Mặc Lĩnh. Hai chúng ta ở cùng một linh viện.

Mục Trần mỉm cười, chợt hỏi:

- Lúc nãy ngươi nói còn một tỷ tỷ cùng đi vào Bắc Thương giới phải không?

- Ừ.

Duẫn nhi chỉ thoáng suy nghĩ rồi gật đầu, tay vẫn sờ sờ cái bụng lép kẹp:

- Nhưng mà ta bị lạc, nếu không thì đâu có đói bụng thế này. Vả lại nếu đi theo tỷ tỷ cũng không bị cái đám đáng giận kia khi dễ,

Nhắc tới tỷ tỷ, có vẻ nàng rất tự hào, hai cái đuôi tóc lắc lư theo lời nói.

- Tỷ tỷ ngươi rất lợi hại à?

Mặc Lĩnh tò mò hỏi.

- Tỷ tỷ của ta đã từng tham gia Linh Lộ.

Duẫn nhi hếch mũi trả lời.

Mặc Lĩnh giật mình. Tham dự Linh Lộ? Vậy thì không phải nhân vật đơn giản a, ngó Mục Trần là đủ hiểu.

- Mục ca, nói không chừng ngươi cũng biết nàng đó.

Mặc Lĩnh quay qua cười nói với Mục Trần.

- Cũng chưa chắc. Linh Lộ rất lớn, hơn nữa ta chỉ ở đó có một năm, sao có thể biết tất cả mọi người được.

Mục Trần lắc đầu, phủ nhận.

- Mục Trần ca ca cũng từng đi Linh Lộ rồi sao? Lợi hại quá nha. Lúc trước ta cũng đạt được tư cách Linh Lộ, mà mẫu thân nói ta quá nhỏ, không cho ta đi.

Duẫn nhi tỏ vẻ tiếc nuối.

- Ngươi cũng đạt được tư cách?

Mặc Lĩnh thất thanh, ánh mắt nhìn Duẫn nhi đã hoàn toàn chuyển thành cái nhìn quái vật. Cô bé này là cái gì đây a, tư cách tham gia Linh Lộ, cả Bắc Linh cảnh cũng chỉ có mỗi một mình Mục Trần.

Mục Trần lại không mấy ngạc nhiên, Duẫn nhi có thiên phú linh trận cực cao, thật tình luận về chiến lực, nàng hoàn toàn ngang ngửa cường giả Thần Phách cảnh sơ kỳ, chẳng qua tính cách còn quá trẻ con non nớt.

- Không đi cũng tốt, nếu không ngươi không phải là ngươi bây giờ.

Mục Trần mỉm cười, hắn lăn lộn trong Linh Lộ tàn khốc kia, quả thật là một nơi tôi luyện con người rất tốt. Thế nhưng tính cách thuần khiết như Duẫn nhi lại không mấy hay ho. Nếu nàng có thể hoàn thành Linh Lộ, thì chắc chắn không còn tính cách đơn thuần nữa, vậy thì được hay mất cũng chưa biết chừng.

- Nè.

Mục Trần đưa cho nàng xâu thịt thứ hai, đối với cô bé ngây thơ này, hắn cũng có hảo cảm không nhỏ.

Duẫn nhi hào hứng nhận lấy, tiếp tục nhai ngấu nghiến như sói đói.

Cô bé ăn uống cũng không ít, gần như Mục Trần phải làm thịt sạch sẽ nguyên một con Hỏa Viêm báo mới có thể thỏa mãn được cái miệng nhỏ xinh của của nàng. Cả hai kinh dị nhìn thoáng qua cái bụng vẫn bé như cũ của cô bé, thầm hỏi chẳng biết mấy thứ nàng vừa ăn nó chạy đi đâu...

- Mục Trần ca ca.

Ăn uống no nê, Duẫn nhi đột nhiên nhìn về phía Mục Trần, do dự cất tiếng

- Ta có thể nhờ hai người giúp ta một việc không?

- Chuyện gì?

- Hai người có thể dẫn ta đi tìm tỷ tỷ không? Nàng ta chắc chắn cũng ở địa phương này, ta có linh bàn để tìm nàng.

Duẫn nhi sờ vào cái ấn ký đỏ thẫm trên trán

- Nhiều người muốn cướp cái này của ta, làm cho hai ngày nay ta phải chạy trốn. Nếu mà một mình đi tìm tỷ tỷ, lỡ như lại lạc đường, thì phải đói nữa rồi.

Mục Trần mỉm cười, Duẫn nhi có ấn ký cấp 3 đúng là hấp dẫn không ít kẻ tham lam. Vả lại tính cách nàng ngây ngô trong sáng, e rằng chưa đi được bao xa đã bị người ta lừa lấy mất ấn ký.

- Mục Trần ca ca, ngươi là người tốt, giúp ta đi. Đợi ta tìm được tỷ tỷ, nhất định sẽ nhờ nàng báo đáp xứng đáng.

Duẫn nhi tỏ ra cầu xin. Từ lúc bị lạc chật vật chạy đông chạy tây, Mục Trần vẫn là người đầu tiên nhìn thấy nàng lại không muốn đoạt ấn ký, mà còn cho nàng ăn ngon nữa.

Nhìn vào đôi mắt khẩn cầu khó mà từ chối kia, Mục Trần cũng cười. Mọi người trong Bắc Thương giới đều có mục tiêu như nhau, thành ra đường đi nào cũng quy về một chỗ, cái loại giúp đỡ này thật ra cũng chẳng có gì phiền toái, dĩ nhiên hắn gật đầu đồng ý.

Trong hành trình tàn khốc có một bông hoa nhỏ đi cùng, dọc đường cũng sẽ vui vẻ không ít.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 117: Đồng Đội Mới

Hành trình thêm một cô bé Duẫn nhi, hẳn nhiên lại có thêm nhiều niềm vui. Cô bé ngây thơ đáng yêu, Mục Trần và Mặc Lĩnh đều có hảo cảm, đôi lúc nàng hơi lơ tơ mơ, nhưng đa phần vẫn khiến người ta cười ngất.

Đồng hành, được Mục Trần và Mặc Lĩnh bảo vệ, Duẫn nhi cũng có dịp bày ra sức mạnh Linh Trận sư cấp 2, phất tay liền bố trí ngay linh trận mạnh mẽ, khiến cho cả Mục Trần cũng cảm thấy kinh dị, uy lực bộc phát của nó khiến cho cả linh thú Linh Luân cảnh hậu kỳ cũng chết không kịp ngáp.

Dù thực lực cô nàng lợi hại như thế, nhưng mà kinh nghiệm tác chiến lại vô cùng thể thảm. Chỉ cần nàng bị hù hay bị quấy nhiễu gì đó, tốc độ bố trí linh trận liền giảm đến mức thảm thương, thậm chí không bố trí được.

Nếu mà chân chính giao đấu sinh tử, e rằng nàng chẳng có cơ hội ra tay. Nói gì thì nói, Duẫn nhi tiềm lực không nhỏ, cần phải được tôi luyện nhiều hơn nữa.

Mặc kệ như thế nào, một Linh Trận sư cấp 2 vẫn có áp lực không nhỏ, nếu dốc toàn tlực thì đối mặt cường giả Thần Phách cảnh sơ kỳ Duẫn nhi cũng chiến được một trận, điều kiện là không bị đánh bất ngờ...

Ba người đi cùng nhau cũng khiến không ít người chú ý. Vì trong ba người thì Mục Trần có ấn ký cấp 4, Duẫn nhi cấp 3, ngay cả Mặc Lĩnh cũng đã đạt tới cấp 2. Đó là một lượng linh khí không nhỏ, hấp dẫn khá nhiều kẻ tham lam, khiến cho con đường hành tẩu không ít lần cũng bị

tập kích. Thế nhưng trước sau như một tất cả đều bị Mục Trần giải quyết nhẹ nhàng.

Với thực lực hiện tại của hắn, nếu không phải gặp cường giả Thần Phách cảnh, căn bản chẳng kẻ nào đủ sức uy hiếp được. Những con muỗi vo ve xung quanh kia phiền toái không ngừng, nhưng không đủ khả năng cản đường họ được.

"Graooo!"

Một tiếng thú rống rung chuyển mảnh rừng trống, Mục Trần đứng trên nhánh cây, mặt đất bên dưới có ba con Thiết Tê toàn thân đen nhánh có thực lực Linh Luân cảnh hậu kỳ đang giương đôi mắt đỏ tập trung khóa chặt Mặc Lĩnh trước mặt chúng nó. Các đó không xa Duẫn nhi do dự hết nhìn đông lại tới nhìn tây.

- Duẫn nhi, ba chú này hai người cứ từ từ giải quyết, nhưng mà nếu làm không xong thì cơm chiều không có mà ăn rồi.

Mục Trần tươi cười chọc ghẹo Duẫn nhi.

Duẫn nhi thực lực rất tốt, nếu được bồi dưỡng huấn luyện sẽ có biểu hiện tốt hơn nữa, hiện tại hắn đang tận lực giúp nàng làm điều đó. Dù Mục Trần thấy cô bé tính tình đơn thuần đáng yêu mới dễ thương, nhưng ở nơi này thì tính cách đó lại không thích hợp cho lắm, nàng phải phát huy sức mạnh của mình mới có thể tốt cho bản thân.

- Mà không chỉ riêng ngươi, còn vì cơm chiều cho Mặc Lĩnh ca ca nữa nha, nếu mà làm không xong cả hai cùng đói ráng chịu.

Nghe cái uy hiếp đáng sợ nhất trong miệng Mục Trần như thế, cái mũi của Duẫn nhi bắt đầu thút thít, mặc dù ức lắm, nhưng mà nghĩ tới chuyện tối không có đồ ăn, lại còn liên lụy Mặc Lĩnh, cố bé cảm thấy áy náy vô cùng. Mục Trần ca ca hung dữ lắm, so với mấy con linh thú kia còn hung hơn, mặc dù hắn mỉm cười rất tuấn tú....

Cố gắng đi.

Hạ quyết tâm, Duẫn nhi nắm chặt bàn tay nhỏ bé, hào quang nhanh chóng xuất hiện, ngưng tụ ra rất nhiều linh ấn, hai mắt nhắm lại không hề nhìn tới ba con linh thú hung tàn, ngón tay búp măng biến ảo, tạo ra một trận đồ sáng rực.

Mặc Lĩnh bị ba con Thiết Tê quần thảo chật vật thê thảm, với thực lực hiện tại, một con Thiết Tê cũng đánh không lại nói gì đến ba con. Còn may linh thú có trí tuệ thấp kém, nếu không e rằng đã sớm bị chúng nó giẫm chết, dù vậy đánh nhau với chúng vẫn rất nguy hiểm, chỉ có thể miễn cưỡng cầm cự.

- Mặc Lĩnh ca ca, ngươi lui đi!

Mặc Lĩnh cảm thấy sắp kiên trì không nổi nữa, thì rốt cuộc cũng nghe được tiếng gọi của Duẫn nhi. Thân thể xoay vòng, Mặc Lĩnh đập tay lên mặt đất bắn ra một bên.

Đôi mắt Duẫn nhi lúc này đã mở to. Trước mặt là một trận đồ màu xanh được ngưng tụ toát ra dao động cuồng bạo sắc bén.

Ngay khi linh trận được bố trí thành công, gương mặt ngây ngô của Duẫn nhi lại trở nên nghiêm túc hơn nhiều. Bàn tay giơ cao, quang trận màu xanh bộc phát ánh sáng xanh dày đặc.

- Phong Linh trận!

Ánh sáng xanh dâng cao, trong quang trận có vô số phong nhận xé rách không gian tuôn ra ào ạt phô thiên cái địa, chấn mặt đất muốn vỡ nát.

"Soạt! Soạt! Soạt!"

Vô số phong nhận trực tiếp bao phủ ba con Thiết Tê, càn quét cắt xé khiến chúng máu me thương tích đầy mình, đau đớn giãy giụa ngã xuống đất, nhuộm đỏ một bãi đất.

Mục Trần đứng gần đó hài lòng gật đầu. Linh trận mà Duẫn nhi vừa thi triển này trong số linh trận cấp 1 có lẽ cũng thuộc hàng đầu, uy lực bất phàm, ngay cả Thiết Tế thực lực Linh Luân cảnh hậu kỳ cũng không chịu nổi.

- Lợi hại thật!

Mặc Lĩnh nhìn ba con linh thú giãy chết gục trên đất, nhịn không được tán thưởng Duẫn nhi, ánh mắt kinh hỉ than thở, Linh Trận sư quả nhiên vô cùng dữ dội a.

Mục Trần cũng cười, đến cạnh Duẫn nhi xoa đầu nàng

- Cũng không tồi!

Được khen, bỗng dưng Duẫn nhi lại tỏ vẻ vô cùng vui sướng, niềm vui của cô bé này có vẻ rất dễ tìm được.

- Xem thử linh bàn của ngươi coi cách tỷ tỷ bao xa nữa?

Duẫn nhi ngoan ngoãn nghe lời, hào quang lóe lên trong tay, linh bàn xuất hiện trong tay, phía trên có một mảng sáng rực, nhĩn kỹ lại thì có vài đốm sáng trong đó.

Đây là một loại linh cụ hỗ trợ định vị, cần phải có cài đặt trước, sau đó mới có thể tìm ra mục tiêu trong phạm vi nhất định, một thứ khá tiện lợi.

Mấy cái linh cụ hiếm lạ kiểu này ở Bắc Linh cảnh rất hiếm thấy. Mấy đồ vật đó chỉ có Linh Cụ sư mới chế tạo ra được. Ở Bắc Linh cảnh thì Linh Cụ sư còn ít ỏi hơn Linh Trận sư nhiều. Ngay cả địa vị vực chủ như Mục Phong cũng chưa từng có được linh cụ nào tương tự thế này. Mà thật ra cũng do Bắc Linh cảnh quá nhỏ và hẻo lánh....

Duẫn nhi nhìn chằm chằm vào linh bàn, ngón tay nhỏ chỉ về phương bắc:

- Cũng gần, đi theo hướng này chỉ nửa ngày là tìm được.

Mục Trần khẽ gật đầu.

- Mục Trần ca ca.

Duẫn nhi cất đi linh bàn, hai mắt đen nhìn Mục Trần, hai cái đuôi tóc lúc lắc:

- Nếu ngươi dẫn ta đến chỗ tỷ tỷ rồi, ngươi sẽ đi sao?

Duẫn nhi tỏ vỏ quyến luyến. Mấy ngày nay cùng đi với hắn, mặc dù nhiều lúc muốn ép nàng rèn luyện mà hắn chẳng kể thân tình hung hăng dữ tợn, nhưng cô bé hoàn toàn biết rõ ý tốt của hắn, nên cũng rất yêu mến một ca ca như hắn.

- Chúng ta đều phải đến Bắc Thương điện phải không, hay là lúc đó đi cùng ta và tỷ tỷ nha...

Duẫn nhi mong mỏi đề nghị.

Mục Trần nghe thấy chỉ cười, vuốt ve đuôi tóc xinh xắn của nàng:

- Đến lúc đó hẵng tính, giờ thì ăn tối đã.

Dù hắn chưa đáp ứng khiến nàng không mấy vui, nhưng câu nói sau thì nàng hớn hở vô cùng, hứng chí nhảy cẫng lên.

Sau khi nhóm Mục Trần đi được một khoảng xa, sâu trong rừng rậm có vài bóng người nháy mắt chớp động, lặng lẽ đi theo.

Hôm sau, Mục Trần lại dẫn hai người kia đi tiếp, dựa theo phương hướng Duẫn nhi xem trên linh bàn mà chạy về chỗ của tỷ tỷ nàng.

Trong rừng rậm, ba bóng người mạnh mẽ xuyên qua, mũi chân chỉ khẽ chạm lên thân cây liền vụt đi như bay tạo ra những tiếng xé gió vùn vụt.

"Pặc."

Thân hình Mục Trần đột ngột khựng lại, hai tay vươn ra liền kéo Mặc Lĩnh và Duẫn nhi cúi người xuống.

- Sao vậy?

Mặc Lĩnh sửng sốt, mờ mịt hỏi.

Mục Trần nheo mắt lại, bình thản nhìn khoảng rừng phía trước:

- Xuất hiện đi, nhiều người cùng trốn một chỗ như vậy, không ngại chật chội quá sao?

Hắn vừa nói xong, khoảng rừng phía trước cũng vang ra những tiếng động. Rồi Mặc Lĩnh kinh ngạc khi thấy rất nhiều bóng người từ trong rừng phóng ra, số lượng cũng không dưới ba mươi tên.

Hơn nữa, trước đám người đó lại thấy được ba gương mặt quen thuộc, người dẫn đầu lại chính là cái tên Cát Thanh lần trước đánh lén định cướp của bọn họ mà cuối cùng chịu thiệt.

Hiện tại trên trán Cát Thanh cũng đã có ấn ký màu đỏ thẫm lóe ra, không ngờ chỉ mới vài ngày mà hắn đã tăng đến ấn ký cấp 3, có lẽ đã cướp được không ít người rồi.

- Ha ha, thật là trùng hợp, chúng ta lại gặp mặt.

Cát Thanh cười tủm tỉm nhìn Mục Trần, ánh mắt bất hảo.

Mục Trần quét nhìn hắn một chút, phát hiện ra tốp người này lại có đến tám vị thực lực Linh Luân cảnh hậu kỳ, khí tức mấy kẻ còn lại cũng chẳng kém mấy. Cát Thanh xem ra đã chuẩn bị kỹ lưỡng mới dám mò đến, vả lại cái đám này đều có một cái vòng đỏ quấn trên cánh tay, có lẽ cùng một bang hội đây.

Hiện giờ Bắc Thương giới đã xuất hiện không ít thế lực to nhỏ khác nhau, hắn nhiên tên Cát Thanh cũng gia nhập vào một thế lực nào đó.

- Xem ra lần trước ngươi vẫn học chưa xong nhỉ, hay là do ta dạy dỗ không đến nơi đến chốn.

Mục Trần chậm rãi nói, ánh mắt lóe hàn quang lạnh lẽo sắc nhọn, hắn rất không thích cái loại phiền toái liên miên thế này.

- Hừ, tới lúc này còn mạnh mồm, thực lực cao lắm sao, đến đánh thử với 30 người bọn ta xem nào!

Cát Thanh nghiến răng nghiến lợi, tuy hắn biết rõ Mục Trần rất lợi hại, nhưng hắn cũng không tin một nhóm người mạnh mẽ hơn 30 mạng lại không đủ giải quyết Mục Trần, dù sao tên kia cũng vẫn là Linh Luân cảnh hậu kỳ, chưa phải cường giả Thần Phách cảnh.

- Mặc Lĩnh, dẫn theo Duẫn nhi lui đi.

Đôi mắt đen của Mục Trần đã trở nên lạnh tanh, hắc ám thoáng hiện trong tay.

- Mục Trần ca ca.

Ngay lúc đó, Duẫn nhi đột nhiên kéo hắn lại, lặng lẽ lấy ra linh bàn, có thể thấy rõ nét kinh hỉ hân hoan trong đôi mắt nàng.

- Tỷ tỷ của ta đến đây rồi.

Mục Trần ngẩn ra, thoáng nhìn qua linh bàn, quả nhiên có một đốm sáng đang lao đến chỗ họ với một tốc độ cực nhanh.

Đốm sáng tiếp cận trung tâm linh bàn, ngay lập tức khu vực này cảm nhận một uy áp linh lực bùng nổ vô cùng cường đại tràn ngập ép tới.

Mục Trần cảm nhận uy áp kinh khủng kia, mày nhíu lại lẩm bẩm:

- Thần Phách cảnh?

Mục Trần ngẩng đầu nhìn về xa xa, dường như có một bóng người đang phóng qua bên này nhanh như chớp giật.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 118: Diệp Khinh Linh

Uy áp linh lực hùng hồn theo tốc độ kinh hoàng thổi đến từ rừng rậm, đám người Cát Thanh cũng biến sắc vội quay đầu nhìn qua, một bóng người nhanh như điện xẹt đã phóng tới.

Tốc độ cực lẹ, chỉ vài giây đã xuất hiện giữa khoảng rừng, vừa lắc mình đã xuất hiện trên một nhánh đại thụ, thân hình mảnh khảnh yểu điệu.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào nàng, một cô gái váy vàng viền đỏ khá xinh đẹp, dáng người cao cao, cái cổ thon thả trắng ngần, kéo xuống dưới là những đường cong mê người áp theo áo quần.

Cô gái thanh lịch mà ưu tú, hai hàng chân mày mảnh dẻ hơi cau lại nhìn quanh, khí tức lợi hại tản ra, khiến người ta không đủ can đảm tới gần.

- Tỷ tỷ!

Duẫn nhi vừa nhìn thấy cô gái nọ, gương mặt nhỏ nhắn liền tỏ ra mừng rỡ reo vui, vẫy vẫy cái tay nhỏ trông thật dễ thương.

Cô gái váy vàng kia cũng trông thấy Duẫn nhi, đôi mi cũng giãn ra, ánh mắt trở nên hiền lành ôn hòa.

- Có lẽ là tỷ tỷ của Duẫn nhi. Thật xinh.

Mặc Lĩnh cô gái nọ cũng trở nên hơi thất thần thì thào.

Mục Trần cười, người con gái kia với hắn hoàn toàn xa lạ, hắn nhiên chưa hề gặp mặt trong Linh Lộ, bất quá nàng ta thực lực rất khá, khí tức này hắn đã tới Thần Phách cảnh sơ kỳ. Thực lực cỡ đó trong Bắc Thương giới này xem như cũng được.

- Đến được bước cuối Linh Lộ quả nhiên là cá chép hóa rồng a....

Mục Trần thở dài. Rèn luyện Linh Lộ chủ yếu tôi luyện tâm tính, nhưng sau cùng khi hoàn thành dựa vào những thành tựu trong rèn luyện mà ban thưởng. Phần thưởng đó chính là sức mạnh xứng đáng với tâm tính.

Mục Trần giữa đường bị trục xuất, tâm tính thì được tôi luyện rồi, nhưng lại thiếu cái bước cuối cùng quan trọng kia.

Nếu hắn có thể đạt được nghi thức tế lễ đó, có lẽ bây giờ hắn đã đạt trình độ Tam Thiên cảnh.

Nhưng dù có tiếc Mục Trần cũng không giữ lâu, không vượt qua được cửa cá chép hóa rồng, thì hắn sẽ đi từng bước bò lên thành kim long.

Trên nhánh đại thụ, cô gái kia cũng nhìn về phía hắn và Mặc Lĩnh đang đứng bên cạnh Duẫn nhi. Nàng ta nhìn rất kỹ, biết rõ muội muội của mình có tâm đơn thuần, mấy kẻ gian xảo muốn gạt cô bé thì e rằng có đem bán đi cô bé cũng vui vẻ mở lòng cho người ta kiếm tiền.

Mục Trần chẳng chút né tránh ánh mắt dò xét kia, con ngươi tĩnh lặng như đầm lầy, không hề rung động chút nào trước thực lực của cô kia.

Nhìn một lát, cô gái nọ mơi chuyển sang nhìn đám người Cát Thanh, liếc nhìn dải lụa đỏ trên cánh tay, mày khẽ nhíu lại, hỏi:

- Các ngươi là người Cát bang?

Cát Thanh do dự gật đầu, hắn nhận ra cô gái này có thực lực Thần Phách cảnh. Nàng là thủ lĩnh Diệp bang, Diệp Khinh Linh, trong địa vực

này đã có tiếng tăm không nhỏ.

- Về đi.

Cô gái thản nhiên nói.

Cát Thanh biến sắc, cắn răng không cam

- Nếu ngươi muốn dẫn cô bé kia đi, ta không ngăn cản, nhưng bọn ta và hai tiểu tử kia ân oán không nhỏ, mong rằng ngươi nể mặt Cát Hải đại ca ta mà đừng nhúng tay.

Diệp Khinh Linh liếc nhìn Cát Thanh. Cát Hải là này thủ lĩnh Cát bang, thực lực cũng đạt tới Thần Phách cảnh sơ kỳ.

- Nếu bọn họ là bằng hữu của Duẫn nhi, ta sẽ không ngồi yên.

Diệp Khinh Linh khẽ lắc đầu.

Nghe thấy Diệp Khinh Linh nói vậy, Cát Thanh sắc mặt khó coi, hiển nhiên không ngờ Diệp Khinh Linh chẳng xem đại ca hắn vào đâu.

"Vèo vèo...!"

Ngay lúc đó, những tiếng xé gió liên tiếp vang lên, rất nhiều người đang như khỉ chuyền cây phóng qua đây, đều xuất hiện trong bãi đất này, vây quanh tất cả.

- Là người của Diệp bang . . .

Cát Thanh nhìn thấy mười mấy người vừa tới cũng càng thêm kinh hoảng.

- Cát Thanh, Diệp tỷ nhẹ nhàng nói với ngươi, đừng có không biết điều, nếu không bọn ta đoạt luôn ấn ký của các ngươi xem Cát bang có thể làm gì!

Một thiếu niên trong nhóm mười mấy người đó lạnh giọng quát.

Tên đó có vẻ cao, đối mặt Cát Thanh vẫn rất kiêu ngạo chẳng nể nang, bất quá đôi mắt nhìn vào nữ tử váy vàng lại tỏ ra hâm mộ cực kỳ.

- Vương Thịnh, ngươi nghĩ Cát bang sợ các ngươi sao?

Cát Thanh nhìn tên kia, lạnh lẽo đáp lời, kẻ kia cũng là nhân vật thứ hai trong Diệp bang, thực lực chỉ kém Diệp Khinh Linh, nửa chân bước vào Thần Phách cảnh, khá lợi hại.

- Vậy các ngươi cứ thử xem!

Vương Thịnh trề môi thách thức.

- Ngươi....

Cát Thanh cắn răng, có Diệp Khinh Linh ở đây, làm sao dám ra tay. Chỉ mỗi cường giả Thần Phách cảnh đã đủ làm gỏi cả bọn rồi.

Cát Thanh biến sắc khó coi, rốt cuộc chỉ có thể quay sang gầm gừ với Mục Trần:

- Lần này xem như ngươi may mắn, đừng để ta có cơ hội nữa, nếu không sẽ khiến ngươi khóc không ra tiếng.

Hắn quay sang Diệp Khinh Linh và Vương Thịnh:

- Các ngươi đã không nể mặt Cát bang ta, việc này ta sẽ bẩm báo với đại ca, đừng tưởng ta sợ các ngươi!

- Đi!

Cát Thanh quát lạnh, vung tay dẫn theo hơn 30 người nhanh chóng lui vào rừng, biến mất tăm không thấy.

Đám người Cát Thanh rút đi, không khí chỗ này trở nên thoải mái hơn nhiều, Vương Thịnh thở phào nhẹ nhõm. Nhân số Cát bang không thua kém bọn họ, hơn nữa Cát Hải cũng là cường giả Thần Phách cảnh sơ kỳ, nếu như đối đầu cũng chưa biết ai thắng ai thua.

Trên nhánh cây, Diệp Khinh Linh thấy Cát Thanh đã rút lui, mới lắc mình nhảy tới chỗ Mục Trần, nở một nụ cười động lòng người, kéo tay Duẫn nhi, dịu dàng nói:

- Tiểu nha đầu, không sao chứ?

Duẫn nhi rưng rưng ấm ức chu cái miệng líu ríu

- Bị bỏ đói mấy ngày nay, may mắn gặp được Mục Trần ca ca, nếu không thì chết vì đói từ lâu rồi.

- Cái đồ tham ăn.

Diệp Khinh Linh mỉm cười mắng yêu, ngón tay ngọc ngà chỉ vào mũi cô bé Duẫn nhi. Nàng nhìn qua thiếu niên bên cạnh, hắn vẫn mỉm cười tự nãy giờ quan sát các nàng trùng phùng, con ngươi đen nhánh không mấy động tĩnh.

- Ngươi là Mục Trần à? Ta là tỷ tỷ của Duẫn nhi, Diệp Khinh Linh, cám ơn ngươi mấy ngày nay chăm sóc cô nàng.

Diệp Khinh Linh vương bàn tay tươi tắn như ngọc một cách tự nhiên thoải mái.

Mục Trần cũng vươn ra bắt tay nàng, cảm giác mềm mại mát mát như chạm vào đá quý, bất quá hắn cũng không mấy lưu luyến, nhẹ nhàng rút tay lại, nói:

- Chỉ là yêu thích cô bé nhỏ mà thôi, vả lại cũng tiện đường nên dẫn nàng theo.

Sau lưng Diệp Khinh Linh, Vương Thịnh và mấy người kia cũng nhanh chóng nhảy tới, cười giao hảo với Mục Trần và Mặc Lĩnh.

- Tỷ tỷ, Mục Trần ca ca rất lợi hại đó, hắn cũng giống chúng ta, có danh ngạch hạt giống, hơn nữa hắn cũng là Linh Trận sư nữa đó. . .

Duẫn nhi lúc lắc cánh tay Diệp Khinh Linh, cười khì líu lo nói chuyện.

- Ồ?

Diệp Khinh Linh và Vương Thịnh đều tỏ ra kinh ngạc, quét mắt quan sát khắp người Mục Trần. Thực lực Linh Luân cảnh hậu kỳ, ở Bắc Thương giới rất phổ biến, bất quá có thể đạt được danh ngạch hạt giống thì cũng có bản lĩnh, còn điểm Linh Trận sư thì họ cũng không để ý mấy, nghĩ rằng dù cho Mục Trần có hiểu biết về linh trận, cũng không chân chính tinh thông như Duẫn nhi được.

Mục Trần bất đắc dĩ cười, cô bé này tính tình thuần khiết, chuyện gì cũng chẳng biết giấu, hắn ôm quyền cười nói với Diệp Khinh Linh:

- Duẫn nhi đã tìm được các vị, vậy thì cũng không còn vấn đề gì nữa. Đa tạ vừa nãy giải vây, ta và bằng hữu đi trước, cáo từ.

Tuy Diệp Khinh Linh thực lực cũng khá, tổ chức một thế lực không nhỏ, nhưng Mục Trần cũng không muốn nhờ bóng quan lớn, thành ra cũng không có ý tưởng kiếm giao tình sâu sắc.

- Mục Trần ca ca đừng đi!

Cô bé Duẫn nhi vội vàng lao qua giữ chặt hắn, khuôn mặt xinh xắn đầy vẻ cầu xin:

- Chúng ta đều đến Bắc Thương điện mà, đi chung đi mà.

Mấy ngày ở cùng hai vị ca ca, nàng đã có không ít cảm tình, tự nhiên bây giờ lại phải chia cắt, tự nhiên là quyến luyến.

- Mục huynh, Duẫn nhi xem ra rất mến hai người, hay là cứ tạm thời đi chung với chúng ta một đoạn, hai vị ít người có lẽ sẽ ít có được những tin tức về Bắc Thương giới, mà những chuyện đó ta có thể cung cấp dễ dàng.

Diệp Khinh Linh mỉm cười tỏ ý mời. Nàng cũng nghĩ nhiều một chút, Mục Trần giúp Duẫn nhi, xem như một ân tình, mà có vẻ hắn ta cũng đắc tội với đám Cát Thanh. Một tên Cát Thanh thì cũng chẳng là cái gì, nhưng sau lưng tên kia lại có đại ca thực lực Thần Phách cảnh, Cát Hải kia cũng là kẻ từng tham gia Linh Lộ, cũng không dễ đối phó. Hai người Mục Trần nếu gặp phải đám kia thì cũng thiệt thòi không nhỏ.

Mục Trần nhìn Diệp Khinh Linh, nhìn thấy đôi mắt quan tâm đó, dường như cũng hiểu được suy nghĩ của nàng, chỉ cười. Trước nay chưa bao giờ xem trọng mấy kẻ như Cát Thanh, còn về phần đại ca mà tên kia luôn mồm dựa hơi, có thực lực Thần Phách cảnh thì sao? Đủ khả năng bắt Mục Trần hắn sao?

Ngay cả cường giả Dung Thiên cảnh còn bị hắn đập chết, một tên Thần Phách cảnh sơ kỳ thì có mấy áp lực cơ chứ?

Bất quá Diệp Khinh Linh đã mở miệng yêu cầu, Mục Trần cự tuyệt nữa thì cũng có hơi kiêu ngạo quá đáng, vả lại mấy cái tin tức mà Diệp Khinh Linh nói cũng khiến hắn khá quan tâm.

Bắc Thương giới hắn cũng không mấy thông thạo, bọn người của Diệp Khinh Linh thì đông đúc, hắn là tin tức tốt hơn bản thân nhiều lắm, có thể nhân dịp này mà biết thêm nhiều cũng tốt.

- Vậy đành quấy rầy mấy ngày!

Mục Trần cười đáp lời, dẫn theo Mặc Lĩnh nhảy xuống khỏi đại thụ.

- Diệp tỷ, chúng ta cho hắn đi chung có thể khiến Cát Hải bất mãn không?

Vương Thịnh thầm hỏi

- Chưa nói tới chuyện Cát Hải có vì một tên cùi bắp Cát Thanh mà đắc tội với chúng ta hay không, dù cho có thì ta cũng chẳng ngán hắn chút nào.

Diệp Khinh Linh mỉm cười.

- Các ngươi đừng có xem thường Mục Trần ca ca, hắn lợi hại lắm, giống như tỷ tỷ hắn cũng đã tham gia Linh Lộ. . .

Duẫn nhi bất mãn, lúc trước nàng cũng nghe Mặc Lĩnh nói về chuyện đó.

- Cái gì?

Cả Vương Thịnh lẫn Diệp Khinh Linh đều nao nao tò mò, Mục Trần cũng tham dự Linh Lộ?

- Những người tham gia Linh Lộ, đâu có yếu tới mức Linh Luân cảnh? Hắn thoạt nhìn còn yếu hơn ta.

Vương Thịnh vô cùng hoài nghi.

Diệp Khinh Linh cũng nhíu mày. Mục Trần. . . cái tên này có vẻ quen quen, dường như nghe nói ở đâu đó rồi, nhưng lại không nghĩ ra được.

- Chắc ngươi nghe lầm rồi.

Diệp Khinh Linh khẽ cười. Nếu đã từng tham gia Linh Lộ, thì thực lực Mục Trần lại quá thấp, vả lại khí vị trên người hắn cũng không giống mấy kẻ bước ra từ Linh Lộ, có lẽ Duẫn nhi nghe mấy tên kia nói dóc mà thôi.

- Đi thôi, tiểu nha đầu, tỷ tỷ làm đồ ăn cho ngươi.

Diệp Khinh Linh kéo tay Duẫn nhi nhảy xuống. Cô bé đang muốn cãi cọ chuyện Mục Trần, chỉ vừa nghe đồ ăn là hai mắt sáng rỡ, hân hoan ngoan ngoãn đi theo.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 119: Cát Hải

Sâu trong rừng rậm, một khi đất trống với nhiều đá vụn, lớp lớp lều trại phủ trên mặt đất, hình thành một doanh trại, che kín một khoảng đất rừng xanh um.

Trong doanh trại người qua người lại có vẻ rất náo nhiệt, bốn góc trại có người đứng canh gác, cặp mắt sắc bén cảnh giác không ngừng quét nhìn quan sát tình hình xung quanh trại.

- Diệp tỷ đã trở lại!

Đột nhiên một tiếng hô lên ở cổng trại khiến mọi người khá xôn xao, không ít kẻ bỏ dở việc đang làm mà đứng dậu chạy ra ngoài trại, mười mấy bóng người đang nhanh chóng phóng tới, dừng lại trong trại.

- Diệp tỷ!

Nhìn đông đảo mọi người ra tiếp đón, cô gái xinh đẹp váy vàng viền đỏ mỉm cười, doanh trại nhất thời vang lên những tiếng gọi tôn kính ầm ĩ.

Đối diện mọi người, Diệp Khinh Linh chỉ cười không nói, quay sang Mục Trần:

- Đây là doanh trại tạm thời của Diệp bang chúng ta, mọi người rất thân thiện.

Mục Trần gật đầu, quét mắt nhìn qua, cũng thấy không ít kẻ đang đáng giá hắn.

- Bọn họ có vẻ rất kính trọng ngươi.

Mục Trần nói. Hắn cũng khá kinh ngạc, dù cho Diệp Khinh Linh có thực lực Thần Phách cảnh, muốn đạt được tôn trọng không khó, nhưng có vẻ những người ở đây rất thật lòng kính trọng nàng ta.

- Ha ha, Diệp tỷ đương nhiên phải được kính trọng. Nếu không phải nhờ vào tỷ, nhiều người ở đây đã bị mấy thế lực ngoài kia cướp sạch. Sau khi nàng kiến tạo Diệp bang, bọn ta mới dần tốt hơn hẳn....

Vương Thịnh đi sau cười nói.

- Đa số những thế lực kia được tổ chức thành vì mục đích cướp ấn ký của người khác, nhưng Diệp tỷ không như vậy, mà dẫn chúng ta đi liệp sát linh thú, tìm thiên tài địa bảo, vả lại hầu hết mấy thứ đó nàng đều phân chia để cho chúng thực hiện.

Mục Trần nhướng mày ngạc nhiên, khó trách họ lại kính trọng Diệp Khinh Linh như thế.

- Ta có thực lực Thần Phách cảnh, ấn ký muốn lên cấp 4 thì dễ lắm, nhưng người khác thì không, nếu không gom họ lại, e rằng tích lũy của họ chỉ làm lợi cho người khác, rồi bị loại mất.

Diệp Khinh Linh nhẹ nhàng nói.

- Ngươi không có chút dã tâm, bất quá việc này sẽ ảnh hưởng hiệu suất tăng cấp ấn ký bản thân.

Mục Trần nói.

- Ấn ký tăng cấp, nghĩa là địa vị và tài nguyên ở Bắc Thương linh viện sẽ tăng lên, mấy thứ đó sau này cũng từ từ đạt được thôi. Nhưng nếu ở đây bị loại, thì không có những cơ hội đó.

Diệp Khinh Linh trả lời.

Mục Trần nhún vai, nếu Diệp Khinh Linh tỏ ra không cần, hắn cũng chẳng cần thúc ép nàng làm gì. Thực ra với một nữ tử có thể làm được những việc thế này, nam nhi như hắn rất cảm phục.

Diệp Khinh Linh vẫy bàn tay nõn nà, bảo mọi người giải tán, rồi dẫn theo Duẩn nhi đến giữa trại chỗ đống lửa, lấy ra vài thứ tự tay làm thức ăn cho cô bé.

- Mấy ngày tới các ngươi cứ đi chung với bọn ta, mọi người đều đến Bắc Thương điện mà, dọc đường cũng tham gia liệp sát linh thú và truy tìm dấu vết thiên tài địa bảo, có lẽ ngươi sẽ thích cho xem

Diệp Khinh Linh mỉm cười mời gọi Mục Trần.

- Mặt khác. . . ngươi ở cùng chúng ta, Cát Thanh cũng không dám giở trò gì với ngươi, vài ngày nữa bọn chúng bỏ cuộc rồi, hoặc là tạo khoảng cách tốt với chúng rồi tách ra tự do hành động cũng được, thấy sao?

Mục Trần cười, không ý kiến gì, quả thật là nghĩ bọn ta đi theo ngươi là đang cần che chớ sao chứ.

Mục Trần đến doanh trại Diệp bang, cùng lúc ở một nơi không xa lắm, tại một doanh trại khác nằm trên triền núi, Cát Thanh sắc mặt cau có quạu quọ đang chạy về.

- Ha ha, Cát Thanh về à? Nhìn cái mặt coi bộ là bị người ta chọc nữa rồi?

Trong doanh trại có một kẻ nhìn thấy hắn cũng cười lớn chọc ghẹo.

- Địa vực này có kẻ dám bất kính với Cát bang chúng ta ư?

Cát Thanh đi vào trại, tức giận ngồi xuống, gầm gừ:

- Còn không phải người của Diệp bang sao, lúc nãy gặp Diệp Khinh Linh, thật sự là xui.

- Hử? Ngay cả Diệp Khinh Linh cũng đánh mi? Hé hé, cô nàng Diệp Khinh Linh thật xinh đẹp, thực lực lại mạnh, nếu mà chinh phục được thì vui à!

Có người kinh ngạc tán gẫu.

- Hứ, bằng vào ngươi? Diệp Khinh Linh có thực lực Thần Phách cảnh, chúng ta ngoại trừ lão đại thì có ai là đối thủ?

Có người cười nhạo.

- Đại ca....

Cát Thanh chẳng mất để ý bọn tán phét, ánh mắt căm phẫn nhìn vào chỗ chủ tọa, một nam tử tay ôm trường đao đỏ sậm vẫn cúi đầu từ nãy giờ, bộ dáng như đang ngủ gật. Hắn có vẻ già trước tuổi, tóc dài, có vẻ trưởng thành, đặc biệt một vết sẹo trên mặt khiến hắn như hung thần ác sát không nộ mà rất đáng sợ, làm cho người ta chẳng dám tới gần.

- Diệp bang rất quá đáng, chẳng chút nể mặt đại ca.

Nam tử ôm đao nghe thấy, ngẩng mặt cười nhạt, vết sẹo từ khóe mắt trái kéo dài đến cổ chuyển động trông rất đáng sợ, như chia gương mặt hắn ra làm hai nửa.

- Ai bảo chọc ghẹo Diệp bang làm gì? Diệp Khinh Linh rất khá, hơn nữa cũng từ Linh Lộ chui ra, đừng có đụng tới là tốt nhất.

Cát Hải điềm nhiên trả lời.

Cát Thanh thấy Cát Hải ra vẻ không muốn xuất đầu giúp hắn, chỉ có thể bấm bụng chửi thầm, nhưng không buông tha cất tiếng nói:

- Ta không nghĩ đến việc muốn đối đầu Diệp bang, nhưng cái thằng Mục Trần kia căn bản không phải là người Diệp bang, bọn nó lại chẳng nể mặt Cát bang chúng ta mà .....

"Soạt!"

Đao phong đỏ sậm chợt lóe lên, bàn tay Cát Hải đột ngột chảy máu khiến cho tất cả mọi người cũng im như thóc, Cát Thanh cũng giật mình ngậm miệng, nhìn vết thương trên tay Cát Hải. Khí thế tên kia lúc này thình lình trở nên lạnh lẽo và hung bạo.

- Đại ca. . . ta, ta nói sai cái gì?

Cát Thanh sợ hãi nuốt nước bọt, run như cầy sấy, lần đầu tiên nhìn thấy Cát Hải đáng sợ như thế.

Cát Hải chậm rãi ngẩng đầu, vết sẹo như con rết uốn éo càng khiến hắn thêm đáng kinh hãi, đôi mắt đỏ lừ nhìn Cát Thanh.

- Ngươi vừa mới nói. . . cái tên gì?

Cát Thanh cứng người, trả lời

- Mục. . . Mục Trần?

Cát Hải nghe xong, thân người cũng run run, như đang chịu một áp lực gì đó:

- Nói! Nói! Mặt mũi hắn ra sao?

Cát Thanh bị Cát Hải dọa tới mức tè ra quần, mấy kẻ xung quanh cũng cảm thấy bất thường, chẳng dám sơ hở hé răng. Sau đó Cát Thanh thành thành thật thật mô tả hình dáng dung mạo Mục Trần cho tên kia nghe.

Cát Thanh tả xong, doanh trại im ắng như chùa bà tưng, chỉ có tiếng hít thở ồ ồ khó nhọc của hắn, đôi mắt đỏ lừ càng thêm đậm, vẻ mặt hắn có chút sợ hãi, có chút điên cuồng, toát ra căm hăn khó có thể hình dung.

- Hắn hiện tại... Linh Luân cảnh hậu kỳ?

Cát Hải giương đôi mắt đỏ hỏi kỹ lại Cát Thanh, chưa đợi tên kia xác nhận, đã lẩm bẩm tự trả lời:

- Đúng rồi. . . Hắn không hoàn thành Linh Lộ, thực lực tất nhiên phải yếu hơn nhiều. Ha ha, Linh Luân cảnh hậu kỳ. . . Ha ha ha. . .

- Đại ca. . . bị sao vậy?

Cát Thanh bị cái tiếng cười quái đản khó hiểu của Cát Hải khiến cho hoảng sợ, chỉ cẩn thận thăm dò.

Cát Hải nhếch miệng cười, nét cười đáng sợ, bàn tay đầu máu của hắn vuốt ve vết sẹo trên mặt:

- Mục Trần hiện tại đang ở chỗ Diệp bang?

- Ừ.

Cát Thanh liên tục gật đầu.

Cát Hải đứng phắt dậy, ánh mắt lãnh lệ quét nhìn mọi người:

- Triệu tập tất cả, lập tức tiến sang doanh trại Diệp bang, chuẩn bị kỹ cho ta, bây giờ Diệp bang dám ngăn cản thì diệt luôn không cần hỏi!

Mọi người cả kinh, hắn muốn ra tay thanh trừ Diệp bang sao? Lão đại bị sao vậy? Mới trước đó còn muốn giữ hòa khí với Diệp bang, một khắc sau lại sát khí dày đặc?

Dù cho trong lòng có nghi hoặc trăm mối, nhưng không ai dám phản đối hay ý kiến ý còn gì, đều nhanh chóng tản ra gọi người, cả doanh trại liền trở nên bát nháo hỗn loạn.

- Đại ca. . . ngươi... ngươi biết Mục Trần?

Cát Thanh thật cẩn thận hỏi.

- Biết, đương nhiên biết.

Cát Hải kéo ngón tay chầm chậm trên vết sẹo, sự căm thù trong mắt càng lúc càng rõ.

- Cái sẹo này trên mặt ta chính là hắn ban cho...

Cát Thanh trợn mắt há mồm, lông da dựng đứng hết cả. Xưa nay khâm phục nhất chính là đại ca Cát Hải, không ngờ lại bị cái tên thiếu niên vẻ ngoài hòa nhã kia chém một nhát đẻ sẹo như thế này.

Hắn, có lai lịch gì nhỉ?

Doanh trại Diệp bang.

Cả trại đều náo nhiệt, Duẩn nhi đến khiến cho không khí trở nên vui tươi ồn ào, một cô nương đáng yêu tính cách đơn thuần lại là muội muội của thủ lĩnh thì ai mà không mến cho được.

Cạnh đống lửa trong trại, Vương Thịnh bưng một chén rượu nhạt, giơ lên kính Mục Trần, rồi một hơi cạn sạch, khuôn mặt đỏ bừng, hứng chí vỗ ngực:

- Mục Trần huynh đệ, ngươi không cần phải sợ, ở với chúng ta Cát bang cũng không dám làm gì.

- Đúng vậy, ngươi là bằng hữu Diệp tỷ, thì cũng là bằng hữu của chúng ta, chỉ cần có chúng ta sẽ không cho một thằng Cát bang nào động tới ngươi.

Một kẻ kế bên phụ họa thêm vào.

Trước đó, chuyện của Mục Trần và Cát Thanh ân oán sơ sơ thế nào cũng được bọn Vương Thịnh tán dóc hết cả doanh trại, khiến cho không ít thành viên Diệp bang tỏ vẻ thích thú với Mục Trần.

Mục Trần mỉm cười, thành viên Diệp bang có lẽ là bị Diệp Khinh Linh ảnh hưởng, khiến cho người ta cảm thấy chiến lực không tồi, tâm tính tốt nên dễ sinh ra hảo cảm.

- Ít có nói linh tinh, các người lợi hại quá ha?

Diệp Khinh Linh đi tới, cười nói thêm vào:

- Đừng quá để ý, bọn họ cứ như vậy đó, rượu vào là nổ tung trời.

Mục Trần lắc đầu:

- Không sao.

Diệp Khinh Linh nhìn đôi mắt lẳng lặng của hắn, khẽ cười:

- Không hiểu sao ta thấy ngươi cũng không đơn giản. . .

- Linh Luân cảnh hậu kỳ thì có gì phức tạp đâu chứ.

Mục Trần đáp lời, trực giác phái nữ quả là đáng kinh ngạc, nhưng hắn cũng không muốn bại lộ bản thân quá nhiều.

Diệp Khinh Linh vươn tay vuốt tóc, dù Mục Trần nhìn qua chỉ có thực lực Linh Luân cảnh hậu kỳ, nhưng cái khí chất của hắn luôn có vẻ không chỉ đơn thuần dễ nhìn ra như thế. Nhưng mà Mục Trần đã không muốn nói thì thôi, nàng cũng không hỏi nhiều.

Mục Trần ưỡn người đứng dậy, đội nhiên biến sắc, con ngươi lơi hại nhìn ra ngoài doanh trại.

"Ù ù!"

Đúng lúc đó, một tháp canh của trại có tiếng báo động vang lên, quanh quẩn khắp trại.

Tất cả thành viên Diệp bang đều đứng phắt dậy, nhìn về rừng rậm ngoài trại, bên đó đã có lớp lớp bóng người lao tới, bao vây lấy doanh trại.

Mọi người sắc mặt khẽ biến nhìn những kẻ mới đến, đều thấy cánh tay quấn khăn đỏ của họ.

- Là người của Cát bang!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 120: Huyết Họa Giả

Doanh trại Diệp bang, tất cả mọi người đều mạnh mẽ đứng lên, gương mặt cực kỳ nghiêm trọng nhìn kẻ địch đông đảo bên ngoài. Nhân số bên đó ít nhất cũng hơn trăm, vậy là Cát bang dốc toàn lực hay sao?

Vương Thịnh và mấy người kia nhìn nhau giật mình, Diệp bang và Cát bang thân ai nấy lo, tại sao Cát bang lần này lại hưng sư động chúng quyết sống mái với họ?

Chẳng lẽ Cát bang chỉ vì cái thù hận nho nhỏ của Cát Thanh mà chính diện khai chiến với Diệp bang sao chứ?

- Diệp tỷ!

Mọi thành viên Diệp bang đều nhìn qua Diệp Khinh Linh, nàng cũng đang nhăn mày không hiểu vì sao Cát bang lại kéo binh đến đông đúc như thế. Bất quá kinh ngạc thì kinh ngạc, nàng chẳng có mấy sợ hãi, vung tay lên quát

- Phòng ngự.

Vương Thịnh nghe thấy gật đầu đáp ứng.

Mục Trần nhìn cảnh tượng vừa diễn ra cũng cau mày lại, tên Cát Thanh kia thật là phiền phức, hơi ghét rồi đấy...

- Mục ca.

Mặc Lĩnh tới gần Mục Trần tỏ vẻ lo lắng.

Mục Trần chỉ khẽ cười.

- Mục Trần ca ca không phải sợ, ta nhất định sẽ bảo vệ ngươi.

Duẫn nhi không biết từ khi nào đã chui tới cạnh người Mục Trần, bàn tay nhỏ nhắn đáng yêu năm chặt lấy hắn.

Mục Trần cười, nhẹ vỗ vỗ xoa đầu Duẫn nhi, con ngươi đen láy ngẩng lên nhìn bên ngoài doanh trại càng lúc càng thêm lăng lệ khiến cho Mặc Lĩnh giật mình tim đập chân run. Hắn biết, Mục Trần đã thật sự đổ quạu.

Ngoài doanh trại, đông đảo thành viên Cát bang vây kín lấy, hai bóng người chậm rãi thong thả bước tới. Một người đi trước nắm chặt trường đao đỏ sậm trong tay, khí tức hung lệ từ cơ thể trà ra khiến người khác cảm thấy lạnh mình.

- Là Cát Hải, hắn cũng tự vác xác tới đây!

Trong doanh trại, nhân thủ Diệp bang nhìn thấy người nọ thì sắc mặt liền biến hóa, hắn nhiên không thể ngờ thủ lĩnh Cát bang, Cát Hải lĩnh quân thân chinh xâm phạm!

- Cát Hải, ngươi muốn gì đây?

Diệp Khinh Linh chậm rãi bước ra, đôi mắt đẹp đã có một chút hàn ý nhìn chằm chằm vào cường giả khí thế hung lệ bên kia.

Cát Hải cũng chăm chú nhìn Diệp Khinh Linh, đôi mắt dữ tợn quét nhìn doanh trại, giọng trầm trầm cất tiếng:

- Diệp Khinh Linh, chuyện này không liên quan tới Diệp bang các ngươi, nhưng nếu dám ngăn cản, ta cũng không ngại dọn dẹp luôn, để xem bên nào tổn thất nhiều hơn cho biết!

Diệp Khinh Linh hàn ý càng đậm:

- Vì cái tên Cát Thanh linh tinh kia mà lại hưng sư động chúng, thật khi dễ Diệp bang ta à, chúng ta há sợ ngươi sao?

Cát Hải cười trào phúng, đôi mắt không rời khỏi Diệp Khinh Linh, cất lời cổ quái:

- Ngươi nghĩ rằng ta và ngươi đánh nhau vì một kẻ như vậy sao?

Diệp Khinh Linh nhăn mày khó hiểu:

- Vậy là sao? Đem nhiều người đằng đằng sát khí tới bao vây bọn ta không lẽ định mở dạ tiệc thết đãi bọn ta hử?

- Xem ra ngươi đúng là không biết. . .

Cát Hải đưa mắt cổ quái nhìn Diệp Khinh Linh:

- Diệp bang của ngươi thỉnh đến một đại nhân vật, vậy mà lại không hề hay biết gì cả sao? Ta thật không hiểu làm sao ngươi có thể hoàn thành Linh Lộ?

Diệp Khinh Linh bất giác nắm chặt bàn tay, rõ ràng đã hiểu tên kia muốn nói gì. Hắn nói. . . chẳng lẽ là Mục Trần? Khẽ nghiêng đầu, nàng nhìn về thiếu niên hơi gầy đằng sau đám đông.

Trong doanh trại, nhất thời mọi người cũng nhìn theo ánh mắt của nàng, thấy được một cái miệng khẽ cười trên gương mặt thiếu niên tuấn tú.

Cát Hải cũng đưa mắt nhìn theo hướng nọ, dung mạo khiến hắn khắc cốt ghi tâm hiện ra trong đôi mắt, thân hình không chủ động run lên nhè nhẹ, đôi mắt hung lệ trở nên đỏ lừ, tràn ngập cừu hận điên cuồng, pha lẫn một áp lực sợ hãi.

Trong Linh Lộ, cái gương mặt kia đã để lại một nỗi ám ảnh không thể xóa nổi.

- Mục Trần. . . Thật đúng là ngươi! Quả thật chính là ngươi!

Cát Hải run rẩy, tiếng nói đầy áp lực mà điên cuồng.

Người nọ lúc này mới chậm rãi tiến lên, dưới ánh mắt mờ mịt của vô số thành viên cả Diệp bang lẫn Cát bang, hắn cũng nghi hoặc liếc nhìn Cát Hải, khẽ nhíu mày như đang suy nghĩ gì đó, lát sau chân mày giãn ra, có vẻ đã nhớ được vài điều.

- Là ngươi à. . . cũng còn sống đấy nhỉ? Trước kia cứ ngỡ một đao đã xử đẹp ngươi rồi chứ, ha ha...

Lời Mục Trần nói ra khiến mọi người kinh hoảng, ngay cả Diệp Khinh Linh cũng thất thần kinh ngạc.

Cát Hải vẫn gắt gao nhìn chằm chằm vào người trước mặt, cừu hận dữ dội khiến hắn run lên. Kẻ kia trong Linh Lộ bản lĩnh cao cường khiến hắn đến nay cũng còn sợ hãi, vốn vẫn luôn nghĩ rằng kẻ kia là người mà cả đời luôn phải nhìn lên, không có một chút cơ hội trở mình, nhưng thế giới diệu kỳ lại cho hắn cơ hội hôm nay.

Thiếu niên quậy sóng gọi gió ngập trời Linh Lộ cuối cùng lại bị đuổi ra ngoài, hơn nữa lại còn để cho hắn tái kiến trong khảo nghiệm Bắc Thương linh viện này....

Quang trọng nhất, chính là kẻ đáng sợ ngày xưa, hôm nay lại có thực lực yếu hơn hắn nhiều, Linh Luân cảnh hậu kỳ!

Tình cảnh đối lập xoay trời chuyển đất khiến cho Cát Hải cười càng thêm dữ tợn, nắm tay vì quá hưng phấn mà run rẩy không ngừng, hít một hơi thật sâu hằm hè:

- Quả thật cảm ơn ông trời ban cho ta cơ hội tuyệt vời. Mục Trần, năm xưa ngươi khiến ta sợ hãi thế nào, thì bây giờ ta sẽ trả lại gấp trăm lần!

- Bây giờ ngươi sẽ như ta khi xưa, hãy cảm nhận cái sợ hãi lực bất tòng tâm đi!

Hiện tại, hắn đã là cường giả Thần Phách cảnh, Mục Trần trong mắt hắn căn bản là không chịu nổi một kích, đây chính là cơ hội tốt nhất để hắn phá tan ám ảnh lâu nay, chắc chắn sẽ không dễ dàng buông tha Mục Trần!

Mục Trần vẫn chỉ cười, đôi mắt trước sau vẫn tĩnh lặng như nước hồ:

- Tuy xưa nay ta đối đầu không ít người, bất quá.... trước kia ngươi chưa bao giờ chân chính được ta xem là đối thủ, mà nay cũng như thế.

Mục Trần nói rất bình thản nhẹ nhàng, cũng không mấy tỏ vẻ trào phúng, cứ như đó là sự thật không cần bàn cãi.

Cát Hải đỏ ngầu hai mắt, cảm giác bị sỉ nhục dâng cao trong lòng. Thực lực vốn viễn siêu tên kia, tại sao đối phương lại bảo căn bản không chấp nhận hắn là đối thủ, hắn không đủ tư cách ư, đây là sỉ nhục cỡ nào cơ chứ?

- Ta sẽ đao này rạch từng lằn một trên mặt ngươi....

Cát Hải tỏ ra thù hằn, mạnh mẽ bước tới, linh lực bùng nổ, uy áp Thần Phách cảnh được thúc đẩy cực cao khiến cho nhiều người bị ép đến khó thở.

- Cát Hải! Đừng mơ đụng đến bằng hữu của Diệp bang ta!

Diệp Khinh Linh lập tức quát lên, phát tán khí tức không hề yếu hơn Cát Hải chút nào.

- Ha ha ha!

Cát Hải thấy thế, bất giác không nhịn được cười lớn quái đản, chỉ vào mặt Mục Trần, ánh mắt quái dị, như gặp phải chuyện cười không đáng cười mà phải cù léc để cười, tiếng cười vang vọng chấn động rừng rậm:

- Ha ha, Mục Trần, ngươi trong Linh Lộ thừa đủ tư cách nhận lấy đánh giá cấp Vương, ngay cả Cơ Huyền, Dương Hoằng đứng đầu Linh

Lộ cũng kiêng nể ba phần, tạo ra một hồi Linh Lộ Huyết Họa, sao đến bây giờ lại núp váy đàn bà, cho nàng ta bước ra bảo vệ ngươi thế hả?

Bất giác chỉ có tiếng nói của Cát Hải vang lên văng vẳng, mọi người đều im bặt, tròn mắt không tin nổi nhìn và thiếu niên sâu như đầm nước đen. Dù cho bọn họ không có tư cách tham gia Linh Lộ, thế nhưng cũng biết rõ những người đạt đánh giá cấp Vương trong đó là loại yêu quái nghiệt chủng như thế nào, chắc chắn đó là những kẻ nhận được danh ngạch hạch tâm Ngũ Đại Viện!

- Vương cấp? Cơ Huyền? Dương Hoằng? Linh Lộ Huyết Họa?

Khác với mọi người một chút, Diệp Khinh Linh nhìn xuống đất, hai mắt mở lớn trân trân kinh hãi, hoảng sợ đến khó tin đang leo lên gương mặt xinh đẹp của nàng.

Cũng là người bước ra từ Linh Lộ, đối với những cái tên kia, tự nhiên là có hiểu biết cao hơn hẳn người bên ngoài, từng chữ đều có ý nghĩa riêng của nó.

Cơ Huyền, Dương Hoằng. . . bọn họ đều những kẻ chói sáng nhất trong Linh Lộ, gia nhập Ngũ Đại Viện cũng sẽ là ngôi sao mà bao người ngưỡng một nhìn lên. Thế nhưng vị thiếu niên một mực tươi cười khiến người khác vui vẻ hòa nhã kia lại khiến cho những nhân vật đáng sợ nọ cũng phải kiêng dè?

- Linh Lộ Huyết Họa. . .

Diệp Khinh Linh nhẹ nhàng lặp lại mấy chữ đó, đó từng là một việc kinh thiên động địa chấn kinh cả thế giới Linh Lộ, thậm chí khiến Ngũ Đại Viện xưa nay luôn có quy định không nhúng tay vào chương trình rèn luyện Linh Lộ cũng phải ra tay dàn xếp.... lại chính là chuyện mà tên thiếu niên trước mặt này một tay tạo nên?

- Thì ra... thì ra ngươi chính là kẻ kia.... Huyết Họa giả. . . Mục Trần. . .

Diệp Khinh Linh rung động lẩm bẩm, khó trách cái tên này có vẻ quen thuộc, thì ra Mục Trần chính là kẻ mà khiến vô số người sợ hãi, vô số người e ngại, vô số người ngưỡng mộ, Huyết Họa giả.

- Do đó, Diệp Khinh Linh, ta khuyên ngươi nên tránh sang một bên đi, ngươi chưa đủ tư cách bảo vệ hắn.

Cát Hải nghiến răng nghiến lợi nói, những cái tên kia dù hắn chủ động nói ra cũng không tránh khỏi run rẩy. Tên kia trước đây đáng sợ ra sao chứ, hắn không phải người có thể sánh nổi. Thế nhưng trở về Đại Thiên thế giới, kẻ đáng sợ kia bây giờ sẽ trở thành một chuyện cười cho thiên hạ!

Bởi vì hiện tại, chính hắn cũng thừa sức hạ bệ kẻ đáng sợ đó!

Diệp Khinh Linh đưa cặp mắt phức tạp chăm chú nhìn về khuôn mặt tuấn tú của Mục Trần, cắn môi nói:

- Ta bất kể hắn là ai, hắn đã giúp Duẫn nhi, thì chính là bằng hữu của ta, ta tuyệt đối không giao hắn cho ngươi!

Dù danh hiệu Huyết Họa giả khiến cho nàng rung động không ít, nhưng nàng hiểu rõ tại thế giới này Mục Trần chẳng thể nào đem theo cái lợi hại ở Linh Lộ ra được, vì hắn nửa đường bị đuổi đi, không chỉ khiến hắn bất lợi tốn mất một năm không tu luyện được, lại còn mất luôn cả nghi thức quan trọng nhất hoàn thành Linh Lộ, linh lực quán đính.

Hắn hiện tại chỉ là một thiếu niên Linh Luân cảnh hậu kỳ rất bình thường, nếu không Cát Hải này chỉ có nước run rẩy xin tha mạng trước mặt hắn mà thôi.

Cát Hải thấy Diệp Khinh Linh phản ứng như vậy, nhất thời hai mắt lạnh lẽo, tay nắm chặt trường đao, linh lực hùng hồn bạo dũng tuôn ra.

Diệp Khinh Linh bước nhẹ lên vài bước, tay nắm lại, trường kiếm tinh xảo hiện ra, đối chọi với Cát Hải.

Bất quá ngay lúc đó, phía sau nàng có tiếng bước chân nhẹ nhàng tiến tới, và chủ nhân của bước chân đó đã trở thành tâm điểm chú ý của toàn bộ mọi người, hắn giơ tay nắm lấy cổ tay của nàng.

Diệp Khinh Linh nhìn lại, chỉ thấy nụ cười hiền hòa, Mục Trần lắc đầu.

- Đa tạ, bất quá. . . nếu ngay cả mấy thứ linh tinh mà ta chẳng có mấy ấn tượng cũng không có cách đối phó, thì ta nào có mặt mũi tiến vào Ngũ Đại Viện?

- Cát Hải phải không, dù rằng ở đây không phải Linh Lộ trung, nhưng mà nói thật, trước kia ngươi không có tư cách trở thành đối thủ của ta, hiện tại. . . vẫn giống y như thế.

Mục Trần nhẹ nhàng cười bước tới, đôi mắt toát ra khí lạnh sắc bén khiến cho tim gan người khác phải trở nên loạn xạ.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 121: Đẳng Cấp Là Mãi Mãi

Cát Hải phóng căp mắt đỏ lừ nhìn đối thủ trước mặt, ánh mắt tên kia vẫn bình tĩnh như thế, rộng như biển, sâu như hồ, nhìn không hơi không tiếng, mà lại ẩn giấu một cơn lốc đáng sợ chực chờ nuốt lấy kẻ khác.

- Ngươi nghĩ chỗ này giống như Linh Lộ sao?

Cát Hải nheo mắt gầm gừ với Mục Trần, nghiến răng nghiến lợi trèo trẹo:

- Ngươi hiện tại có đủ tư cách nói chuyện với ta ư? Dựa vào cái gì? Bằng cái thực lực tôm tép Linh Luân cảnh hậu kỳ đó à?

Mục Trần cười nói:

- Muốn xóa cái ám ảnh xưa giờ thì qua đây, bất quá chắc ngươi cũng biết rõ tính cách của ta, thành ra nếu đã quyết tâm thì phải chuẩn bị trả giá đắt. Mặc dù chỗ này không đủ tàn khốc như Linh Lộ vậy, nhưng mà thật ra nếu ta để ý đến mấy cái quy tắc nhàm chán thì cũng chẳng thể nào tạo ra chuyện ngày xưa trong Linh Lộ, phải không nhỉ?

Cát Hải hai con ngươi đều co lại, nhìn nụ cười của Mục Trần mà như thấy lại vẻ hung ác đáng sợ ngày xưa của hắn trong Linh Lộ, bất giác sự sợ hãi từ đâu đó sâu trong tâm can đang len lỏi bò ra.

- Ngươi hiện tại không có tư cách nói nhăng nói cuội!

Cát Hải lạnh lùng nói tự trấn an mình, hít sâu một hơi áp chế sự sợ hãi lan ra. Hắn biết rõ nếu hôm nay không đánh bại được Mục Trần, thì

cả đời vĩnh viễn sẽ ôm cái ám ảnh đó mà sống vật vờ, con đường tu luyện cũng bị ngăn trở.

Ông trời đã cho hắn cơ hội xóa đi, thì bây giờ nhất định phải nắm chắc!

- Lúc này đây, kẻ trả giá sẽ là ngươi!

Cát Hải gầm lên dữ tợn, sự hung lệ trong mắt không còn kềm chế trào ra, linh lực tràn ngập lan tỏa.

"Uỳnh!"

Chân giẫm mạnh lên đất, thanh hình như tên bắn xông ra, xuất hiện ngay mặt Mục Trần, tay nắm chắc trường đao đỏ sậm, một tiếng "roạt" vang lên, lưỡi đao sắc bén tàn nhẫn chém ngang cổ họng Mục Trần.

Cát Hải vừa ra tay đã thi triển thế công lão luyện tàn nhẫn, khí thế này hơn xa những đệ tử bình thường, khác hẳn những cường giả Thần Phách cảnh khác. Quả thật một người từ Linh Lộ hoàn thành trở ra, hầu như ai cũng có một bản lĩnh phi thường.

Lưỡi đao lóe lên trong mắt Mục Trần, hắn nhẹ bước lui lại, kình phong bén nhọn thổi ngang yết hầu, vang lên tiếng không khí bị cắt xé thảm thương.

- Ta sẽ cho ngươi biết Thần Phách cảnh và Linh Luân cảnh chênh lệch ra sao!

Cát Hải hét lớn, uy áp linh lực bao phủ Mục Trần, đao phong như lốc xoáy cuồn cuộn nổi lên, phô thiên cái địa đánh tới những yếu huyệt trên người Mục Trần.

Mặt đất xung quanh đó bị đao phong chém rách thành những lằn đất sâu, lan đến những gốc cây gần đó, chặt đứt ngang dọc tạo thành một bề mặt cực nhẵn.

Bên phía Diệp bang, hầu hết mọi người đều phải nín thở tĩnh khí, bọn họ biết rất rõ ràng Cát Hải vô cùng lợi hại. Cường giả Thần Phách cảnh mạnh mẽ siêu việt Linh Luân cảnh, công kích này thừa sức chém nát một gã Linh Luân cảnh hậu kỳ trong nháy mắt.

Tên kia có đở được hay không.....

Những con mắt lo lắng quan sát Mục Trần, mà hắn ở giữa đao khí lại hoàn thành nguyên vẹn không hề sứt mẻ.

Trong hai con ngươi Mục Trần là vô số đao khí đầy trời và gương mặt dữ tợn của Cát Hải, Đại Phù Đồ quyết cấp tốc vận chuyển trong người.

LInh lực đen đen gào thét lao đi như bay dọc theo lộ tuyến kinh mạch, sâu trong thân thể hắn lại hiện ra những đốm đen bí ẩn. Hiện tại sức mạnh tăng cao, hắn càng lúc càng có thể tự chủ giải phóng Linh mạch bí ẩn bị mẫu thân phong ấn sâu trong cở thể.

Dù cho không thể sử dụng nó đến mức tận cùng, nhưng chừng đó cũng đủ sức đối phó tên lóc cóc leng keng trước mặt này rồi.

Đốm đen lóe lên hình thành một hắc tháp mơ hồ quỷ dị, ẩn hiện trong người Mục Trần, linh lực trong khoảnh khắc trở nên vô cùng mãnh liệt.

Hào quang hắc ám thoáng hiện liền tụ thành một hắc tháp ẩn sâu trong con ngươi, hai tay nắm chặt, hắc ám ngưng tụ bên ngoài cơ thể, hình thành một hắc tháp to lớn hơn.

"Choang choang choang!"

Đao khí bén ngót của Cát Hải cắt tới hắc tháp làm vang lên tiếng kim thiết va chạm, tia lửa tóe ra, thế nhưng hắc tháp chẳng si nhê.

- Đây là cái gì?

Cát Hải nhìn vào hắc tháp đó, sắc mặt biến đổi, nhưng cũng nhanh chóng cắn răng lao lên. Hắn không tin thực lực Thần Phách cảnh của hắn không đủ áp chế Mục Trần Linh Luân cảnh hậu kỳ!

- Huyết Chiến Đao pháp!

Cát Hải bước lên, đao thế thay đổi, dao động tràn ngập huyết tinh khiến cho trường đao đỏ sậm trở thành đỏ tươi, bọc trong hồng quang toàn lực chẻ xuống.

Đối mặt đòn tấn công đó, Mục Trần không hề tỏ ra lui bước, hắn cũng có ngạo khí của mình. Nếu đổi lại là một đối thủ đáng tôn trọng, thì hắn cũng không ngần ngại lui bước, nhưng loại này, không khỏi quá coi thường hắn.

Mục Trần nắm chặt tay, cơ thể được hắc tháp bảo vệ lại trở thành một thanh lợi khí, quyền phong gào thét mang theo linh lực cuồn cuộn mạnh mẽ đánh tới trường đao của Cát Hải.

"Choang!"

Kình phong kinh người bắn mạnh ra, đất đá dưới chân cả hai đều sụp xuống một mảng.

- Sát!

Cát Hải rống lên, trường đao múa ra những đường đao lạnh lẽo dày đặc, linh lực trong người huy động hết mức, vậy mà hắn lại phát hiện không thể áp chế Mục Trần.

- Khốn, hắn bất quá chỉ có thực lực Linh Luân cảnh hậu kỳ, sao lại có khả năng chính diện giao chiến với ta!

Cát Hải giận dữ, chiến lực của Mục Trần vượt xa dự kiến.

Diệp bang và Cát bang cũng chấn động nhìn vòng chiến của hai người kia, cái loại linh lực ngạnh chiến này quá mạnh mẽ cho trình độ

Linh Luân cảnh phóng thích ra.

- Tỷ tỷ, Mục Trần ca ca sẽ không sao chứ?

Duẫn nhi lo lắng nhìn qua, kéo tay Diệp Khinh Linh.

Diệp Khinh Linh cầm tay cô bé, khẽ lắc đầu. Đôi mắt cũng tỏ ra kinh ngạc vô cùng, quan sát thì quả thật Mục Trần chỉ có thực lực Linh Luân cảnh hậu kỳ, nhưng chiến lực của hắn nhìn sơ qua cũng thừa sức so sánh với Thần Phách cảnh.

- Thật sự là lợi hại a.

Diệp Khinh Linh ta thán, Linh Lộ Huyết Họa giả, quả nhiên danh bất hư truyền. Dù bị đuổi ra khiến cho cấp bậc trình độ hơi thấp, nhưng cái tên yêu tinh kia vẫn không kém thực lực đi chút nào.

Người như thế dù có gặp đả kích tương tự lần nữa, hắn cũng có thể thẳng lưng can đảm nhẹ nhàng bước xuống, sau đó lại trở nên mạnh mẽ hơn.

- Lão đại chẳng chiếm được chút thượng phong, tiểu tử đáng chết kia sao lại lợi hại như vậy?

Vài người Cát bang cũng khiếp sợ lẩm bẩm, thực lực Cát Hải là Thần Phách cảnh, lẽ ra phải hoàn mỹ áp chế Linh Luân cảnh hậu kỳ như Mục Trần mới đúng chớ.

Cát Thanh cũng biến sắc liên tục, Mục Trần có thể 1vs3 đánh bại ba người ngang cấp liên thủ, chiến lực dĩ nhiên phải cao hơn Linh Luân cảnh hậu kỳ bình thường, thế nhưng cũng không ngờ được tên kia lại mạnh đến mức cả Cát Hải cũng khó có thể chiến thắng.

"Choang cheng!"

Linh lực hùng hậu của hai bên trùng kích vào một chỗ, khí lãng bắn ra trực tiếp chấn văng đất đá, bùn đất tung bay đầy trời.

Cát Hải mặt mũi dự tợn, tay nắm chặt đao, khí thế phá sơn trảm xuống, thế nhưng thế công mạnh mẽ sắc bén thừa sức chém một gã Linh Luân cảnh hậu kỳ thành hai nửa lại hoàn toàn bị Mục Trần dùng một đấm cường hãn ngăn lại.

Nắm tay của hắn có linh lực đen ngòm dao động, bá khí toát ra ngút trời, khiến cho trường đao của Cát Hải cũng không thế đột phá.

- Ngươi nhận được Linh Lộ quán đính cũng chỉ có thực lực thế này thôi sao? Xem ra cái quán đính đó cũng không lợi hại như ta tưởng.

Mục Trần cười nhạt. Với thực lực hiện tại thúc giục thêm Linh Mạch thần bí đã thừa sức đánh nhau với cường giả Thần Phách cảnh sơ kỳ, Cát Hải muốn áp chế hắn thì quả thật là tự cao quá rồi.

- Giờ ta lại nói cho ngươi biết, ngày trước dễ dàng đánh bại ngươi, hôm nay vẫn y như thế dễ dàng không kém!

Mục Trần đột nhiên trừng mắt lăng lệ, vẻ mặt hiền hòa trở nên lợi hại sắc như đao, khiến Cát Hải phát lạnh trong lòng mà run rẩy kịch liệt.

"Phốc!"

Mục Trần nhảy tới, linh lực trong cơ thể dâng cao, quyền phong không hề do dự tung ra.

Một quyền đơn giản không hoa mỹ huyền diệu, nhưng ngay lúc đó, hắc ám từ quyền phong trào ra, ba đạo hắc ấn hiện lên.

Chỉ là ba hắc ấn khá nhỏ lọt thỏm trong tay, nhưng sự xuất hiện của chúng lại mang tới một dao động cực kỳ bá đạo.

"Ầm!"

Mục Trần vẫn bình tĩnh tung quyền, ba đạo hắc ấn gào thét mang theo cái đuôi hắc ám xé toạc không khí bắn tới Cát Hải.

Quyền phong lướt qua, không khí nứt nẻ muốn vỡ nát, có chỗ như bị uốn cong lại.

Cát Hải cũng đã nhận ra Mục Trần có một công kích rất lợi hại như vậy, gương mặt trở nên nghiêm trọng vô cùng, tay nắm chắc trường đao, thân đao rung chuyển, đao mang đỏ sẫm kéo dài ra thêm mấy trượng.

- Huyết Đao Phá Linh!

Cát Hải lóe mắt sáng quắc hét lên, đao mang đỏ bầm như máu tươi ngưng tụ. Ngay tức khắc đao mang đó cũng xé rách không khí bổ tới ba đạo hắc ấn đang lao qua.

"Uỳnh!"

Vừa chạm, ba đạo hắc ấn gần như đồng thời bùng nổ, ba cỗ lực lượng bá đạo chồng chất lên nhau như sóng thần vỗ vào đao mang.

Đao kịch liệt run rẩy, đao mang dập dờn dao động, chịu lực trùng kích của ba đạo hắc ấn mà rung chuyển vỡ toang.

Ngay khi đao mang bị chất nát, sự kinh hãi bất giác đã tràn ngập trong mắt Cát Hải.

Công kích cực mạnh của hắn vẫn không thể có lấy một chút thượng phong!

Trường đao đỏ sậm rời tay bay đi, thân thể hắn như trúng phải đòn nghiêm trọng văng ngược lại nện vào một gốc đại thụ rắn chắc, cổ họng ngòn ngọt, hộc máu...

- Tại sao? Ta sao có thể bại trong tay hắn?

Cát Hải rít gào, mạnh mẽ đứng dậy, muốn dùng linh lực hùng hậu của Thần Phách cảnh đè chết Mục Trần!

Bất quá, ngay khi hắn vừa mới đứng lên, cơ thể lực cứng đơ, vì hắn cảm nhận một luồng linh lực cuồng bạo vô tận đang trút xuống người mình.

Những kẻ đứng xem chung quanh cũng hoảng sợ kinh hô.

Cát Hải nhìn qua bên kia, hai tay Mục Trần buông thõng, khuôn mặt tuấn tú chẳng hề bận tâm đến đối thủ, mà trên đầu hắn lại có lôi quang lóe lên, hóa thành một lôi trận cực lớn, dao động cuồng bạo đang hướng đến đe dọa khiến Cát Hải hoảng hốt run rẩy.

Mục Trần, lại còn là một Linh Trận sư!

Cát Hải cứng người, hoảng sợ đã lan đến đầu óc.

- Ta đã nói... đối thủ của ta nhiều lắm, nhưng bất quá ngươi chẳng đủ tư cách.

Mục Trần hờ hững nhìn ánh mắt hoảng sợ của Cát Hải, bấm tay bắn ra, lôi trận trên đầu rít gào điên cuồng, một đạo lôi quang rực rỡ như mãng xà phẫn nộ bắn ra, giương nanh múa vuốt.

Lôi quang xuyên qua không trung, lôi điện rực rỡ chiếu rọi gương mặt kinh hãi của mọi người.

Cát Hải lúc này mới thấu hiểu được, bản thân và kẻ trước mặt có chênh lệch to lớn đến mức nào.

Có một loại người, chung quy sẽ luôn khiến kẻ khác phải nhìn lên với tâm trạn.... sợ hãi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 122: Điều Kiện

Lôi quang cắt ngang rừng rậm, giương nanh múa vuốt cuồng dã phá tan mọi thứ, khiến không khí cũng bốc hơi đi mất.

"Roẹt!"

Tốc độ cực nhanh, chỉ nháy mắt đã lao tới Cát Hải, tên kia cũng kinh hoàng sợ chết vô cùng. Mục Trần ra tay căn bản chẳng hề lưu tình.

Vẫn tàn nhẫn như năm xưa.

Cát Hải lúc đó chỉ có thể liều mạng điều động linh lực bảo vệ quanh người, hình thành giáp trụ kiên cố.

"Rầm!"

Lôi quang cuồng bạo sáng chói kích phá đánh vào người Cát Hải, lôi bạo tràn ngập chói mắt, âm thanh thủng màng nhĩ phá không lan ra.

"Véo!"

Cơ thể Cát Hải như bị bông bị đánh bay đi, những nhánh cây nhô ra trên đường bay đều bị cơ thể đó chấn gãy, hắn đau đớn hộc máu như mưa.

Phá nát hơn mười nhánh cây ta, rốt cuộc thân thể tàn tạ của Cát Hải cũng chạm được mặt đất, máu me đầy người, thê thảm vô cùng, bộ dáng chẳng còn chút hung lệ nào như trước nữa.

Cát bang im ắng lặng ngắt như tờ, cả đám đầy mồ hôi mà lạnh run, hoàn toàn ngậm miệng chẳng dám hé răng nửa lời, Cát Thanh lại càng

run rẩy kịch liệt hơn nữa trước biến cố vừa diễn ra.

Đối với hắn, Cát Hải là đại biểu cho từ "cường đại", dù đã vào đến Bắc Thương giới này cũng chưa có ai chống chọi lại được, thế nhưng bây giờ hình tượng Cát Hải bất bại vô địch trong lòng hắn hoàn toàn tan tác trong tay tên thiếu niên tuấn tú đứng bên kia.

Mà tên đó, thực lực cũng chỉ là Linh Luân cảnh hậu kỳ.

- Sao hắn mạnh thế....

Cát Thanh run rẩy lắp bắp, đôi mắt nhìn Mục Trần càng thêm hoảng hốt. Đến lúc này hắn mới cảm thấy hối hận vì sao từ ban đầu lại muốn chọc ghẹo cái tên quái vật ác ma với gương mặt hiền hòa kia.

Bên phía Diệp bang cũng yên lặng chẳng kém, đám Vương Thịnh há mồm vẫn chưa ngậm lại được. Ai mà tưởng tượng cho nổi cái người vừa nãy ngồi uống rượu chung với họ với vẻ mặt tươi cười hiền lành và thoải mái, lại khủng bố đến kinh hoàng như thế.

Kia là Thần cường giả Phách cảnh sơ kỳ a, mạnh mẽ ngang ngửa Diệp Khinh Linh.... vậy mà bị hắn giải quyết cấp tốc như thế ư?

Mục Trần hờ hững nhìn bóng người thê thảm lê lết trên mặt đất, lập tức tiến tới Cát Hải, thành viên Cát bang nhìn thấy cũng không có một ai dám bước ra ngăn cản.

Mục Trần đứng trước mặt Cát hải, tay vẫn nắm chặt, trường đao cách đó không xa chẳng biết từ khi nào đã ở trong tay hắn, lưỡi đao kề sát cổ họng Cát Hải, thản nhiên nói:

- Ta đã nói, người muốn tới chọc ghẹo ta thì phải chuẩn bị trả giá lớn.

Cát Hải run rẩy, mặt tái mét nhìn lên, ánh mắt tên kia lạnh lùng không chút tình cảm, giọng nói run run khó khăn:

- Nơi này không phải Linh Lộ... nếu ngươi giết người lung tung, Bắc Thương linh viện nhất định sẽ loại ngươi!

- Ngươi nghĩ uy hiếp được ta sao?

Mục Trần mỉm cười, bàn tay duỗi ra, lắc nhẹ cổ tay, lưỡi đao bén ngót đã cắt qua da cổ của Cát Hải, để lại một lằn máu.

Cảm giác lạnh lẽo ướt át từ cổ truyền lên não khiến Cát Hải chẳng dám cục cựa, càng không dám nói khích thêm cái gì, vì Cát Hải biết rõ chỉ cần chọc giận tên ác ma trước mặt một chút nữa thôi, có lẽ sẽ phải lĩnh trọn đòn sát thủ.

Hắn biết rõ Mục Trần có thủ đoạn độc ác ra sao.

Thành viên Cát bang nhìn cảnh tượng trước mặt mà rét run, sự lạnh lẽo trong tâm can bất giác dâng lên đen đặc, kinh sợ đến mức không cử động được.

- Muốn giữ mạng, thì nói vài cái điều kiện tương xứng đi.

Mục Trần thản nhiên nói:

- Tuy rằng giết người sẽ có chút phiền toái, bất quá nếu ta phá hủy ấn ký của ngươi, hắn là ngươi sẽ trực tiếp cuốn gói về nhà, Bắc Thương linh viện ngươi cũng đừng mơ tưởng đến nữa.

Cát Hải nghe xong biến sắc, vất vả lắm mới có danh ngạch hạt giống để gia nhập Bắc Thương linh viện, đến đươc đây rồi còn bị đào thải thì khác nào giết chết hắn.

- Ta giao linh khí trong ấn ký cho ngươi.

Cát Hải cắn răng trả lời, ấn ký đã đạt tới cấp 5, trong thời gian này hắn cũng cố gắng không ít, coi như toàn bộ cực khổ mấy ngày nay đều chỉ phí công cho Mục Trần, nhưng như vậy vẫn hơn ấn ký bị phá hủy.

Mục Trần cười cười, lưỡi đao dán tại cổ Cát Hải lùi đi một chút.

Tâm thần vừa động, ấn ký kim quang từ mi tâm Cát Hải nhất thời tắt đi, một tia kim quang bắn ra chui vào ấn ký của Mục Trần.

Với luồng linh khí đặc biệt đó, ấn ký của Mục Trần đã chuyển thành màu vàng, hẳn nhiên hấp thu linh khí trong ấn ký của Cát Hải khiến nó tăng lên cấp 5.

- Vậy có thể thả ta đi không?

Hậm hực nhìn kim ấn trên trán Mục Trần, Cát Hải xuống nước nhẹ giọng.

Mục Trần chỉ cười, lắc đầu:

- Chừng này còn chưa đủ.

- Ngươi....

Cát Hải giận dữ.

Lưỡi đao lạnh ngắt lại chạm vào da, Cát Hải cũng không dám làm bừa, chỉ phẫn nộ gắt lên:

- Ngươi còn muốn cái gì!

Mục Trần chỉ đưa mắt nhàn nhạt nhìn hắn, vẻ mặt đúng là trả giá chừng đó vẫn chưa khiến khó chịu trong lòng hắn giảm đi.

Cổ họng lạnh băng khiến Cát Hải tỉnh táo lại, sắc mặt trâm ngầm suy nghĩ một chút, cất tiếng nói:

- Ta cho ngươi một tin tức, thả ta đi.

- Phải xem giá trị tin tức đó

Mục Trần cười nhạt

- Chúng ta phát hiện ra một sơn cốc nhỏ có không ít vật quý, dường như trong đó có một gốc Thần Phách Âm Dương Chi.

Cát Hải cắn răng kể ra rành mạch.

- Thần Phách Âm Dương Chi?

Mục Trần tròn mắt tập trung, tỏ ra hứng thú. Gốc linh dược đó rất hiếm lạ, không chỉ có ích cho cường giả Thần Phách cảnh, mà nghe nói còn có thể hỗ trợ cho những cường giả Linh Luân cảnh hậu kỳ tiến thêm một bước quan trọng vào Thần Phách cảnh.

Hiện giờ Mục Trần cũng chỉ cách Thần Phách cảnh có một bước đó, dù hắn tự tin trong một tháng tới sẽ đột phá, nhưng mà khảo nghiệm lần này không thể kéo dài đến cả tháng lâu như vậy.

Cát Hải chỉ là một kẻ tầm thường trong Linh Lộ mà hắn từng gây oán mà thôi, còn rất nhiều kẻ cường đại hơn tên kia. Mục Trần chắc chắn trong Bắc Thương giới này sẽ phải hội ngộ không ít những gương mặt quen thuộc.

Do vậy, việc mau chóng tăng thực lực lên cảnh giới Thần Phách cảnh cũng rất quan trọng, khiến hắn an tâm đủ sức đối đầu mấy kẻ thực lực cường hãn kia.

Thần Phách Âm Dương Chi, quả là một hấp dẫn trí mạng.

Bất quá, hắn không thể nào tin hoàn toàn vào Cát Hải, cười nói:

- Có bảo vật trân quý như thế, sao ngươi không ra tay mà còn để đến bây giờ?

- Ở đó có ba con linh thú cao cấp trấn giữ, thực lực không yếu hơn ta, một mình ta không thể động vào.

Cát Hải tỏ ra không cam lòng, bản thân phải trả giá không ít mới phát hiện được sơn cốc, vậy mà ba con linh thú cao cấp kia lại án ngữ ngoài

cốc không vào được.Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

- Chỗ nào?

Mục Trần nhíu mày hỏi.

Cát Hải nhanh chóng nói ra địa điểm, Mục Trần nghe thấy, suy nghĩ một lát rồi vẫy tay gọi Diệp Khinh Linh, nàng ta giật mình nghi hoặc bước tới.

Mục Trần thuật lại những gì Cát Hải vừa nói với Diệp Khinh Linh.

- Vị trí này có đúng không?

Mục Trần dò hỏi, Diệp Khinh Linh chắc chắn biết nhiều tin tức hơn hắn, nên nhờ nàng cố vấn dĩ nhiên là chủ ý không tồi.

- Phía tây bắc...

Diệp Khinh Linh trầm ngâm một chút, gõ gõ trán gật đầu:

- Phía bên đó rất bí ẩn, trước kia đúng là Cát bang từ bên phía đó chạy sang, nhưng mà về phần có Thần Phách Âm Dương Chi hay không thì ta không rõ, không dám khẳng định.

Mục Trần nhẹ nhàng gật đầu, liếc nhìn Cát Hải. Tuy cũng chưa rõ tên kia có ý gì, bất quá tin tức này cũng có vài độ chính xác.

Mục Trần thu đao, ném lại cho Cát Hải, cười nói:

- Lần này bỏ qua cho ngươi đi, bất quá nếu dám gạt ta, tin chắc ngươi chạy không thoát đâu.

Nhìn cái nụ cười hiền hòa mà đanh ác của Mục Trần, Cát Hải run rẩy như cầy sấy, chẳng dám nói lại tiếng nào, chật vật bò dậy, vung tay kéo đám thành viên Cát bang nhanh chóng chạy như vịt.

- Ngươi muốn đi đến chỗ đó?

Diệp Khinh Linh nhìn đám người Cát bang lúc này đã như cái bang khổ sở bại lui, mi cong nhíu lại hỏi Mục Trần:

- Ta vẫn cảm thấy tên Cát Hải kia không có chút lòng nào tốt.

- Cứ kệ hắn, chỉ cần tin tức này đúng là được.

Mục Trần cười, nói:

- Sao? Có hứng thú đi chung không? Nơi đó có lẽ cũng chứa không ít bảo vật, đối với Diệp bang cũng có nhiều lợi ích.

- Đại nhân vật của Linh Lộ mà cũng cần ta hỗ trợ sao?

Diệp Khinh Linh cười khúc khích.

- Cái gì mà đại nhân vật...

Mục Trần méo miệng cười

- Cái chỗ đó đâu phải ngươi không biết, nguy cơ tứ bề, mình không ăn thịt người ắt phải bị kẻ khác ăn thịt mình.

Diệp Khinh Linh cũng khẽ thở dài, hơi nghiêng đầu đưa mắt tò mò nhìn Mục Trần, nói:

- Muốn chúng ta hỗ trợ cũng được, bất quá phải trả lời ta một chuyện.

- Chuyện gì?

- Ngươi và Lạc vương Lạc Li có quan hệ gì?

Diệp Khinh Linh hứng thú hỏi.

- Lạc vương? Đó là danh hiệu sau khi nàng được đánh giá cấp Vương sao?

Mục Trần nghe mà thấy buồn cười, tưởng tượng gương mặt bất đắc dĩ của nàng khi bị người ta gọi như thế.

- Ta và nàng là đồng đội, cùng một tổ đội.

Mục Trần cười cười trả lời.

- Chỉ là đồng đội thôi sao?

Diệp Khinh Linh cười khanh khách, nói:

- Ngươi có biết sau khi ngươi rời khỏi Linh Lộ nàng làm ra cái chuyện gì không?

- Chuyện chi?

Mục Trần miệng cười hơi giảm, nhíu mày.

- Cuối Linh Lộ, chư vương đoạt Linh Quan, nàng ra tay với Huyền vương Cơ Huyền.

Diệp Khinh Linh bất chợt tỏ ra hào hứng, hai mắt nóng rực như đang nhìn lại tràng cảnh kinh thiên năm xưa, rành mạch kể lại từng chi tiết cho Mục Trần:

- Song vương giao phong, Lạc vương trả giá trọng thương mà đánh lui Huyền vương, khiến hắn mất đi cơ hội cướp Linh Quan.

- Rồi nàng nói với Huyền vương... mạng của hắn, nàng sẽ không lấy, vì sớm muộn có ngày chính ngươi sẽ tự mình ra tay.

Mục Trần trầm mặc, ngẩng lên hít một hơi, sát khí mãnh liệt đột ngột chuyển động trong hai mắt.

Cơ Huyền, ngươi dám đả thương nàng, vậy thì mạng ngươi ta đã quyết lấy đi rồi!

Linh Lộ vẫn chưa đánh xong, thế thì chúng ta đến Ngũ Đại Viện hoàn thành triệt để trận chiến đó đi!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 123: Đoạt Bảo

Trong rừng rậm, một đám đông đang chật vật bỏ chạy, dẫn đầu là Cát Hải mặt mũi máu me tung tóe, vết sẹo trên mặt co giật nhìn cực kỳ xấu xí và dữ tợn kinh khủng, mấy người đi bên cạnh nhìn mà rùng mình không thôi.

- Đại ca!

Cát Thanh cẩn thận khẽ gọi một tiếng:

- Chúng ta dễ dàng cho bọn hắn cái tin tức kia như vậy sao? Nếu lỡ như Mục Trần đoạt được Thần Phách Âm Dương Chi, thực lực lại tăng lên, đến lúc đó.....

Hắn nói còn chưa nói hết, đôi mắt đỏ lạnh lùng của Cát Hải đã phóng tới, khiến cho hắn run rẩy ngậm miệng, len lén liếc nhìn đại ca của hắn.

Cát Hải chậm rãi nhìn ra phía sau lưng, đôi mắt vẫn dữ tợn như trước, nghiến răng nói

- Muốn đoạt được Thần Phách Âm Dương Chi, nào có dễ dàng như vậy!

- Ngươi thật cho rằng ta không ra tay đoạt bảo vì e ngại ba con súc sinh kia sao? Bọn nó tuy có thực lực lợi hại, nhưng linh trí ngu đần, biện pháp thu phục chúng nó thì thiếu gì. Bất quá, loại kỳ bảo như Thần Phách Âm Dương Chi, không lẽ chỉ có chúng ta mới phát hiện ra hay sao?

- Còn có kẻ khác?

Cát Thanh cả kinh.

- Hừ! Hai đám người kia cũng chẳng kẻ nào lương thiện, luôn chăm chú quan sát Thần Phách Âm Dương Chi, bất quá vì còn e ngại nhau nên chưa bên nào dám ra tay trước, nếu Mục Trần dám đi, chắc chắn ba con hổ tranh nhau không chết cũng bị thương.

Cát Hải điềm nhiên nói:

- Hai đám người kia, mặc dù thủ lĩnh của bọn nó không có tham gia Linh Lộ, nhưng hai tên đó gia cảnh bất phàm, nhờ có tài nguyên gia tộc mà thực lực không hề kém so với ta. Mục Trần dám đi cướp món ăn trong miệng bọn họ, vậy thì xem có đủ bản lĩnh không đã.

- Đến lúc đó chúng ta lại âm thầm ẩn nấp, tìm cơ hội giải quyết hết toàn bộ, đoạt lấy Thần Phách Âm Dương Chi vào tay mình, lúc đó thực lực của ta lại tăng tiến mạnh lên Thần Phách cảnh trung kỳ. Với sức mạnh đó trong Bắc Thương giới này sẽ không có quá nhiều đối thủ.

Cát Thanh nghe rõ đầu đuôi liền mừng rỡ cười lớn:

- Vẫn là đại ca sáng suốt, tiểu tử kia muốn kiếm lợi trong ta đại ca, không ngờ bị đại ca tính kế.

Cát Hải chỉ cười lạnh, bất quá trong trí não cũng hiện lên nét cười khẽ trên gương mặt tuấn tú của tên kia, trái tim như muốn đóng băng. Hắn vội cắn môi đề tỉnh tinh thần, đè cảm giác sợ hãi kia xuống.

- Mặt khác, các ngươi phao tin ra ngoài cho ta, bảo rằng Linh Lộ Huyết Họa giả Mục Trần đã tới Bắc Thương giới.

Cát Hải lạnh lùng gằn từng tiếng.

- Tên kia trong Linh Lộ chuốc oán với nhiều kẻ lợi hại, chắc hẳn Bắc Thương giới lúc này bọn chúng cũng lọt vào không ít, khẳng định khi bọn họ nghe được cái tin này, khà khà, Mục Trần cũng có thể hiểu bị chơi đùa là như thế nào.

- Dạ!

Diệp bang, doanh trại vô cùng náo nhiệt, mọi người vẫn còn đang chìm đắm bàn tán trận chiến khi nãy, một mực nhìn về Mục Trần với ánh mắt kính sợ và tò mò.

Ai mà ngờ được tên kia vẻ ngoài khá bình thường, luôn mỉm cười ôn hòa nhã nhặn lại là người đáng sợ đến mức đó, đánh cho cường giả như Cát Hải thê thảm lê lết, quay đầu chạy bán sống bán chết.

- Mục Trần ca ca, ngươi thật lợi hại!

Duẫn nhi không chút che giấu sự sùng bái của mình, đôi mắt xinh tươi trong sáng nhìn mãi không rời Mục Trần, cô bé thật ra không có hiểu mấy về cái chữ lợi hại là thế nào, chỉ đơn thuần lúc nãy thấy hắn biểu hiện rất xuất sắc.

Mục Trần cười túm lấy hai đuôi tóc ngoe nguẩy đáng yêu của Duẫn nhi, lúc này Diệp bang đã thu dọn doanh trại, chuẩn bị hành quân về phương hướng mà trước đó Cát Hải chỉ.

- Chúng ta sau khi đến gần khu vực đó thì để phần lớn mọi người nghỉ ngơi, chỉ nên dẫn theo vài người có thực lực cao một chút đi thăm dò trước.

Diệp Khinh Linh bàn bạc với Mục Trần.

Mục Trần gật đầu, loại chuyện thế này đông người chưa hẳn là tốt, mà còn dễ đánh rắn động cỏ.

- Thần Phách Âm Dương Chi khá quý hiếm, Cát Hải có thể phát hiện ra thì không chừng người khác cũng thừa sức tìm thấy, nên hành động cẩn thận một chút.

Mục Trần phân tích, lưu manh như hắn dĩ nhiên không thể nào khờ dại cho rằng tên Cát Hải vì quá sợ hãi mà thành thật với hắn, vốn dĩ làm việc gì cũng cần phải cẩn thận.

Diệp Khinh Linh khẽ gật.

- Bất quá dù sao chúng ta cũng có một vũ khí bí mật.

Mục Trần đột nhiên cười, vuốt ve mái tóc hai đuôi của Duẫn nhi. Cô bé này cũng là Linh Trận sư cấp 2, lại còn có được trạng thái Tâm Trận. Thật ra nếu so chiến lực tổng thể bộc phát hoàn toàn, có lẽ cả Diệp Khinh Linh cũng phải chịu kém Duẫn nhi, chẳng qua nha đầu kia kinh nghiệm chiến đấu quá kém, dễ bị kích động khi đối địch. Linh Trận sư lâm trận đối chiến với người khác mà bị khích tướng thì căn bản đã bị phế mất một nửa năng lực.

- Nha đầu kia?

Diệp Khinh Linh tròn mắt bất đắc dĩ, Duẫn nhi thiên phú linh trận cực cao, nếu phát huy được đầy đủ thì vô cùng lợi hại, bất quá cô bé vừa nhát gan lại tham ăn.

Duẫn nhi nhìn thấy bộ dáng bất đắc dĩ của Diệp Khinh Linh, tức máu chu miệng làm mặt quỷ, cho rằng tỷ tỷ lại ghét bỏ nàng.

- Nàng dù sao cũng còn khá nhỏ, chỉ cần tôi luyện thêm một chút thì tự mình chống đỡ một phía cũng không phải là không thể.

Mục Trần vẫn cảm thấy đó là điều bình thường, cô bé nhỏ hơn hắn vài tuổi lại thường ở trong chăn êm đệm ấm, được cưng chiều thành thói quen, đợi về sau được rèn luyện nhiều hơn tự nhiên sẽ có tính tự lập.

- Vẫn là Mục Trần ca ca rất tốt.

Duẫn nhi ôm lấy cánh tay Mục Trần nhõng nhẽo cười khì.

Diệp Khinh Linh trừng mắt dọa cô bé, nhưng cũng không để ý thêm, quay đi dặn dò phân công mọi người.

Khoảng nửa giờ sau, Diệp bang đã sẵn sàng xuất phát. Diệp Khinh Linh dẫn đầu đoàn người đông đảo như thủy triều di chuyển về hướng

tây bắc địa vực.

Một số lượng người đông đúc như vậy cùng di chuyển, hẳn nhiên sẽ khiến cho nhiều con mắt chú ý, bất quá Diệp bang cũng có danh tiếng không nhỏ, những người kia thấy họ cũng không dám có tâm tư gì lớn, thành ra suốt đường đi chỉ gặp một số linh thú cản đường đều bị họ nhanh tay giải quyết, còn những chuyện khác lại khá thuận buồm xuôi gió.

Cứ bình lặng di chuyển như thế, đến gần chạng vạng tối, đại đội mới dần giảm tốc độ dừng lại.

Rừng rậm bất chợt bị cắt bởi tầng tầng lớp lớp núi non trùng điểm lên nhau, vách núi hiểm trở chỉ lên tận trời mây, đủ loại tiếng rống, gào, kêu, hú vang vọng trong các hẻm núi.

- Theo như Cát Hải mô tả, có lẽ là ở đây.

Diệp Khinh Linh nhìn về dãy núi trùng điệp, quay sang thông báo với Mục Trần.

- Chọn ra vài người chuẩn bị vào núi đi.

Mục Trần khẽ gật đầu, khu vực này có vẻ bí ẩn, nếu không cố ý tìm kiếm thì không có chuyện vô tình nhìn thấy những sơn cốc lẩn khuất đâu đó.

Diệp Khinh Linh chỉ ra vài người trong số tinh anh Diệp bang, có khoảng 20 người được chọn, đa số đều có thực lực Linh Luân cảnh trung kỳ, còn có Vương Thịnh và vài người nữa có thực lực Linh Luân cảnh hậu kỳ.

- Mặc Lĩnh, ngươi cứ cùng với bọn họ chờ bọn ta quay về.

Mục Trần dặn dò Mặc Lĩnh, tên kia chỉ đành gật đầu, thực lực bản thân ở chỗ này cũng chẳng là gì, chứ đừng nói là nổi bật. Cố mà đi theo đôi khi chỉ vướng chân chứ đừng nói là không giúp được nhiều.

- Đi!

Mục Trần thấy mọi sự đã an bài thỏa đáng, không kéo dài thời gian nữa mà dẫn đầu lao đi vào vùng núi lớn. Diệp Khinh Linh dẫn theo Duẫn nhi, Vương Thịnh và tinh anh Diệp bang đuổi theo.

Trong núi có không ít linh thú, thế nhưng mục tiêu của Mục Trần vẫn chưa nhìn thấy đâu, thành ra không làm phiền bọn linh thú khó chơi đó, chỉ đi theo những đường vòng tránh né tiến sâu vào núi.

Một đường chạy đi chừng 10 phút, sau đó cả bọn ngừng lại trên một sườn núi, đưa mắt nhìn về trước, có một cái khe ở giữa ba ngọn núi hợp vây vừa vặn hình thành một sơn cốc, xung quanh toàn là vách đá dựng đứng, đại thụ chọc trời, tạo thành một bức tường tự nhiên vững chắc che lấp cả sơn cốc.

Mục Trần đặt chân trên triền núi, nhìn vào sơn cốc, hắn mơ hồ cảm thấy ba cỗ khí tức hung ác bên đó. Khí tức này đúng là của linh thú cao cấp, thực lực ngang ngửa cường giả Thần Phách cảnh sơ kỳ.

- Ba con linh thú Thần Phách cảnh sơ kỳ.

Mục Trần nhìn qua thông báo cho mấy người Diệp Khinh Linh. Diệp Khinh Linh sắc mặt bình thường, nhưng bọn người như Vương Thịnh thì tim đập liên hồi, xưa nay chưa bao giờ dám đối đầu linh thú cao cấp chứ đừng nói liệp sát một lúc cả ba con.

- Ba con linh thú này phải giải quyết nhanh gọn, tránh đại chiến tạo động tĩnh quá lớn mà hấp dẫn linh thú khác hoặc thế lực khác tìm đến đây.

Mục Trần chậm rãi nói.

- Muốn nhanh cũng không nhanh được, đám người chúng ta chỉ có Mục ca và Diệp tỷ đủ khả năng đơn chiến đối phó linh thú cao cấp thôi.

Vương Thịnh nhăn nhó.

Mục Trần thì mỉm cười:

- Ba con linh thú này để ta đối phó, các ngươi chú ý những động tĩnh khác.

Nghe hắn nói thế, cả Vương Thịnh lẫn Diệp Khinh Linh cũng biến sắc. Mục Trần muốn dùng sức một mình đối phó ba con linh thú Thần Phách cảnh sơ kỳ? Khó khăn hơn đánh nhau với Cát Hải nhiều lắm a.

- Đừng lo, ta cũng không định đưa mặt đánh lộn với chúng nó đâu.

Mục Trần mỉm cười:

- Duẫn nhi không phải đã nói rồi sao, ta cũng là Linh Trận sư.

Diệp Khinh Linh tròn mắt. Đúng là Duẫn nhi có nói, bất quá mấy ai để ý kia chứ, nhưng mà cho dù hắn là Linh Trận sư cũng làm sao đủ sức đối phó một lúc ba con linh thú cao cấp? Trừ phi hắn có linh trận cấp 2 cực mạnh nào đó mà có thể bố trí thành công.

Mười đầu ngón tay của Mục Trần đã bắt đầu có hào quang lóe ra, hình thành từng đạo linh ấn nho nhỏ.

Có đến 30 đạo linh ấn!

Diệp Khinh Linh môi mỏng run run lắp bắp. 30 linh ấn? Người này đúng là Linh Trận sư cấp 2?

Mục Trần chậm rãi nhắm mắt, dùng ngón tay vẽ nên những đường cong ngoằn nghèo khó hiểu. 30 linh ấn nhanh chóng lần lượt dung hòa vào không khí, biến mất đâu đó không thấy, rồi một cỗ linh lực dao động kinh hoàng tản mát ra.

Duẫn nhi bên cạnh cũng sắc mặt biến ảo kỳ dị, đôi mắt rung rinh nhìn Mục Trần, giọng nói giòn tan:

- Mục Trần ca ca cũng có thể tiến vào trạng thái Tâm Trận a!

Diệp Khinh Linh lại tiếp tục chấn động. Trạng thái Tâm Trận! Là tỷ tỷ của Duẫn nhi, nàng dĩ nhiên biết rõ trạng thái này đối với Linh Trận sư lợi hại ra sao. Thật không ngờ Mục Trần không chỉ là Linh Trận sư cấp 2, còn nắm giữ được trạng thái huyền diệu đó giống hệt Duẫn nhi.

- Không hổ là người có tư cách được đánh giá cấp Vương của Linh Lộ a!

Diệp Khinh Linh thở dài, dù cho hắn nửa đường bị gạt ra ngoài, nhưng vẫn chẳng hề tầm thường chút nào.

Mục Trần thì chẳng có thời gian để ý đến vẻ kinh ngạc của mấy người xung quanh, vì lúc này một linh trận vàng chóe to đùng đang chậm rãi hiện ra trước mặt, dao động khiến không khí xung quanh uốn éo muốn vỡ.

Chương 124: Kim Luận Liệt Trận

Trận đồ kim sắc chậm rãi lan tỏa hiện ra trước mặt Mục Trần, những sợi linh lực quang phức tạp đan xen vẽ nên một linh trận, toát ra dao động cuồng bạo.

Diệp Khinh Linh không phải là Linh Trận sư, nhìn vào dĩ nhiên như nông dân đi đúc kiếm, thế nhưng trận đồ quái đản trong mắt người thường thì Duẫn nhi lại nhìn hiểu rõ ràng.

Đôi mắt nhắm chặt của Mục Trần cũng dần dần mở ra, ngẩng lên nhìn trận pháp kim sắc to lớn trước mặt, thần sắc cũng tỏ ra nghiêm trọng. Đây chính là lần đầu tiên hắn chân chính dùng sức mạnh bản thân để bố trí thành công một linh trận cấp 2.

Mà trận đồ này chính là thứ phụ thân hắn, Mục Phong vất vả cày ải tìm kiếm khắp Bắc Linh cảnh để mua tặng hắn trước khi lên đường. Với thiên phú quái quỷ của hắn, cấu trúc trận pháp đã sớm được hắn học thuộc nằm lòng, nhưng cũng vì số lượng linh ấn ngưng tụ còn chưa đủ nên mấy ngày trước vẫn chưa thi triển ra.

- Tiếp theo phiền ngươi một chút.

Linh trận bố trí thành công, Mục Trần quay qua cười nói với Diệp Khinh Linh.

Diệp Khinh Linh ngẩn người không hiểu, cô bé Duẫn nhi lại đắc ý cười khì:

- Tỷ tỷ bờm, Mục Trần ca ca muốn tỷ đi dụ mấy con linh thú kia chạy qua đây cho hắn dùng linh trận đánh chết.

Diệp Khinh Linh trợn trừng nhìn Duẫn nhi, dở khóc dở cười, do dự hỏi:

- Ngươi chắc chắn linh trận này đủ sức đánh chết ba con linh thú cao cấp?

Dù cho Mục Trần có cái linh trận cấp 2 này cũng khá lợi hại, nhưng mà linh thú cao cấp da dày thịt béo, lực phòng ngự rất mạnh, muốn nhất kích tất sát thì không dễ chút nào.

- Yên tâm đi, ta lo được mà.

Mục Trần mỉm cười trả lời.

Diệp Khinh Linh dù có nghi hoặc thêm cũng không nói nữa, trăn trối trách móc vài câu với Duẫn nhi rồi lầu bầu phóng ra, chạy vào trong sơn cốc trước mặt.

- Duẫn nhi.

Mục Trần thấy Diệp Khinh Linh đã đi xa, mới vẫy tay gọi cô bé nhỏ, rồi nói nhỏ gì đó với Duẫn nhi.

Khi Mục Trần vừa bày bố trận địa xong xuôi, thì trên vách núi có hai bóng người chui tọt vào hai doanh trại cách nhau không xa lắm. Trong trại người qua người lại đông lớp lớp, mỗi bên đều có chừng trăm người.

- Lão đại, có người định chiếm đoạt Thần Phách Âm Dương Chi!

Trong lều trại chủ, tin tức vừa báo một bóng người liền bật thẳng đứng dậy, áo trắng phất phới, ngạo khí cao ngất cười khẩy:

- Ai dám ra tay? Chẳng lẽ là Cát Hải? Hắn can đảm vậy sao?

- Không phải Cát Hải, là một bang hội khác, có vẻ là Diệp bang.

Tên trinh sát trả lời.

- Diệp bang? Diệp Khinh Linh?

Nam tử áo trắng cau mày cười lớn:

- Ra là mỹ nhân a, nàng cũng gan góc đấy, dám đoạt bảo vật trong mắt ta.

- Lão đại, bây giờ làm gì?

- Còn làm gì nữa? Chuẩn bị ra tay, tiểu mỹ nhân dám cướp đồ của bổn thiếu gia, vậy thì lần này cướp luôn cả người, ha ha!

Nam tử áo trắng cười vang dội, vung tay lên đã phóng ra ngoài trại, một đám người đông đúc cũng nhanh chóng lao theo.

Cùng lúc đó, bên phía doanh trại bên kia cũng có một đám người đông đảo phóng ra, hướng thẳng đến sơn cốc trong núi.

"Gréééec!"

Sau khi Diệp Khinh Linh tiến vào sơn cốc được một lát, thình lình có tiếng rống đinh tai nhức óc vang dội núi rừng, khiến cho cả sơn cố rung động, linh lực cuồng bạo bùng nổ phóng lên cao.

Diệp Khinh Linh như một tia sáng bọc trong linh lực hùng hậu bắn người phóng ra khỏi cốc khẩu. Phía sau nàng, ba con linh thú họ chim khổng lồ màu xanh với sải cánh hơn mười trượng bay theo đuổi sát. Đôi cánh khổng lồ đập xuống, linh lực cuồn cuộn quanh móng vuốt sắc nhọn vồ tới Diệp Khinh Linh.

Tiếc là thân pháp của Diệp Khinh Linh cực kỳ ảo diệu, như lá cây trong gió. Gió lay động, lá cuốn theo mà không rách, nhẹ nhàng tránh thoát những thế công cấp tốc của ba con điểu linh thú cao cấp. Bất quá linh lực của chúng quá mức dữ dội khiến cho nàng hơi mất thăng bằng chao đảo bất ổn một chút.

Lấy sức lực một mình muốn quậy cả ba con linh thú cao cấp cùng một lúc hiển nhiên cũng không dễ dàng cho lắm.

Diệp Khinh Linh dẫn ba con điểu linh thú cao cấp chạy thẳng đến chỗ Mục Trần mai phục, hắn cũng đang gắt gao nhìn chằm chằm vào ba con mồi đang phóng tới, gương mặt càng lúc càng thêm nghiêm túc.

Kim trận chậm rãi chuyển động, linh lực kim sắc tràn ngập, kim quang càng lúc càng sáng, như được làm bằng vàng.

- Chuẩn bị tiếp ứng.

Mục Trần khẽ nhắc đám người Vương Thịnh.

- Vâng!

Vương Thịnh lập tức đáp lời, linh lực trong người bắt đầu vận chuyển, vẫn tập trung quan sát ba con phi điểu giang cánh tấn công Diệp Khinh Linh, đợi đến khi nàng dụ chúng đến phạm vi công kích, thình lình cả bọn đồng loạt bùng nổ, vô số công kích liên miên bất tận bao trùm trời đất đánh tới ba con phi điểu.

"Đùng đùng!"

Rất nhiều công kích trúng đích, tia lửa lóe lên chóa mắt, thân hình ba con linh thú cao cấp như kim thiết, chẳng hề tạo ra mấy thương tổn cho nó, bất quá lại đủ sức khiến cho chúng nó bị khựng lại một lát.

Diệp Khinh Linh lợi dụng khoảnh khắc ngắn ngủi đó lập tức thoát khỏi thế công vây sát của linh thú, nhanh chóng chạy về triền núi, thở hổn hển bảo Mục Trần:

- Tới phiên ngươi.

Mục Trần gật đầu cười, con ngươi lợi hại khóa chặt vào ba linh thú đang lao tới. Hai tay hắn khép lại, kim trận sau lưng bộc phát kim quang chói mắt, linh lực cuồng bạo tuôn ra.

"Gréééec!"

Ba con điểu linh thú cao cấp dường như cũng phát hiện ra dao động nguy hiểm, tốc độ bay tới cũng chậm lại, ré lên dữ tợn, linh lực hùng hậu ngập tràn cơ thể.

- Kim Luận Liệt trận!

Mục Trần quát lên, kim quang mãnh liệt như mặt trời rực sáng từ trong kim trận bạo liệt bắn ra, ngưng tụ thành một trụ ánh sáng hoàng kim to hơn 10 trượng bắn ra.

"Vù!"

Trụ sáng bắn ra, lại hóa thành một vòng tròn kim sắc đầy răng cưa, điên cuống xoáy gấp, phát ra những âm thanh lạnh da đầu như tiếng cưa sắt cắt vào gỗ, đang xé toang không trung.

- Đi!

Mục Trần búng ngón tay nhẹ nhàng, quang luân bắn tới như tia chớp xé rách thiên không công kích ba con linh thú cao cấp.

Kim luân bắn tới, ba con chim lông lá đều dựng lên hoảng kinh, hẳn nhiên sự đe dọa kinh khủng từ kim luân kia khiến chúng cảm thấy nguy hiểm trí mạng.

Chỉ thoáng chần chờ một giây, chúng nó liền quay đầu gấp gáp đập cánh bay đi trốn. Linh thú cao cấp đã lcó được một chút linh trí, biết phân nặng nhẹ may rủi. Chúng nó biết rõ nếu để cho kim luân đáng sợ kia chạm phải, ắt phải thịt nát xương tan.

- Còn muốn chạy?

Mục Trần cười nhạt, tiêu phí công phu to lớn bố trí linh trận cấp 2 mà để cho bọn kia chạy mất thì chẳng phải bỏ công vô ích sao.

Tâm thần điều khiển kim luân tăng tốc, như tia sét phá không, "đùng" một tiếng lập tức theo sát một con chim, rồi mạnh mẽ đánh trúng lưng nó.

"Roẹt, rééééééét!"

Kim luân xoay tròn với tốc độ cực cao mang theo lực sát thương kinh hoàng, đối diện linh thú cao cấp có lực sát thương khủng bố cũng dễ dàng xé nát tầng phòng ngự da thịt, xuyên qua cơ thể nó bay ra ngoài.

Máu tươi tung tóe ngập trời.

Trong tiếng ré thảm thương và tiếng kim luân xoáy tròn, điểu linh thú cao cấp đầu tiên từ không trung rụng xuống như sung.

Kim luân cấp tốc giải quyết gọn ghẽ một con điểu linh thú, nhưng thế công không giảm, lập tức bắn theo con thứ hai, con thứ ba, đều dễ dàng đột kích xuyên thủng cơ thể chúng nó.

Máu tươi đỏ thẫm hóa thành đám sương vương vãi không trung, như một đám mây máu lững lờ từ từ hạ xuống đất. Kim luân sau khi liên tiếp xuyên thủng cả ba linh thú mới dần dần tiêu tán sau khi hao phí hết linh lực.

Mục Trần nhìn chằm chằm vào đám mây máu ngập trời kia, hắn có thể cảm giác rõ hai con linh thú cao cấp sau không chết ngay tức khắc như con đầu, dù sao kim luân ở lần miểu sát thứ nhất tốn hao lượng linh lực cũng khá nhiều.

"Grééééec!"

Trong đám mây máu, tiếng ré hung lệ vang lên, hai con điểu linh thú cao cấp dũng mãnh lao ra, cặp mắt đỏ ngầu tập trung vào Mục Trần, hai cánh đập vỗ liên hồi lao tới thẳng tắp.

- Cẩn thận!

Diệp Khinh Linh giật mình định ra tay.

Thế nhưng Mục Trần chẳng hề quay đầu bỏ chạy, chỉ cười gằn nguy hiểm:

- Giãy chết thôi mà!

Hai tay hắn nắm chặt, bàn tay lại hình thành rất nhiều linh ấn dung hòa vào không khí, lôi quang như điện ngưng tụ, lấy tốc độ chớp giật hình thành một linh trận nữa.

- Cửu Thiên Lôi trận!

"Đùng!"

Sấm sét cuồng bạo như rắn điện gào thét tuôn ra, hung hăng nện lên đầu hai con linh thú cao cấp đã trọng thương điên cuồng trả thù.

"Uỳnh!"

Hai linh thú trúng phải công kích nghiêm trọng, máu tươi lại bắn tung tóe, thậm chí một con nổ tung đầu, trong tiếng rít gào phẫn nộ không cam lòng rơi thẳng xuống đất, nhuộm đỏ nền đá núi.

Diệp Khinh Linh, Vương Thịnh và đám người Diệp bang nhìn Mục Trần nhanh chóng tạo thành linh trận thứ hai liên tiếp nghênh địch cũng run rẩy chấn động, quả thật tốc độ quá kinh hoàng.

- Nếu Duẫn nhi có thể bày linh trận nhanh như vậy thì tốt biết mấy.

Diệp Khinh Linh bất giác nghĩ tới Duẫn nhi. Mục Trần bố trí linh trận căn bản chẳng bị dao động ngoại giới ảnh hưởng chút nào. Sợ hãi, bối rối, lo lắng... tất cả đều bị hắn ngăn cách hoàn toàn. Còn Duẫn nhi thì ngược lại, chỉ cần một cái giật mình là bố trí linh trận không nổi. Thật chẳng biết nàng cần đến bao nhiêu thời gian tôi luyện mới đạt được trình độ lâm nguy bất loạn, ngộ biến bất kinh như Mục Trần đây.

- Tinh phách linh thú các ngươi mau thu lấy rồi theo ta nhanh.

Mục Trần nhanh chóng giải quyết gọn ba con linh thú, chỉ khẽ nói gấp một câu, thân hình vừa động liền nhảy tới cốc khẩu, chỉ vài giây đã mất hút trong sơn cốc.

Sơn cốc xanh um, linh khí nồng đậm, mọc đầy đủ các loại linh thụ linh quả trân quý. Quả nhiên chỗ này là cái bảo tàng như Cát Hải mô tả.

Mục Trần chỉ tùy ý đảo mắt nhìn qua, rồi tập trung lao tiếp vào sâu trong cốc, mấy gốc linh thụ và đám linh quả này cũng tốt, bất quá thứ hắn muốn tìm còn trân quý hơn nữa kia.

Mục Trần bước nhanh rồi cũng dừng lại, đôi mắt nhìn chằm chằm vào một vị trí trên vách đó, hào quang ngưng tụ xanh biếc. Hắn nheo mắt tập trung vào luồng sáng xanh trên đó.

Bên trong hào quang là một gốc linh chi chừng một xích, nhìn thoáng qua như được mài dũa từ ngọc bích tạo thành, trong suốt mà sáng loáng, linh lực hãi người đang chầm chậm toát ra.

Đôi mắt Mục Trần tỏ ra cực kỳ nóng cháy.

- Thần Phách Âm Dương Chi!

Chương 125: Thần Phách Âm Dương Chi

Hào quang xanh biếc tràn ngập sức sống, bao bọc gốc linh chi như ngọc bích, mùi hương mê người phát tán ra, khiến người ta chỉ nhìn mà đã thèm thuồng không dứt.

- Đó là Thần Phách Âm Dương Chi ư?

Sau lưng vang lên tiếng nói êm tai của Diệp Khinh Linh, nàng ta đã dẫn theo nhân thủ Diệp bang cùng chạy tới, nhìn lên vách núi thấy gốc linh chi đó mà trầm trồ kinh thán.

Mục Trần mỉm cười gật đầu, nói với Diệp Khinh Linh:

- Gốc Thần Phách Âm Dương Chi này ta sẽ thu lấy, xem như thiếu các vị một món ân tình, được chứ?

- Tin tức này là do ngươi đánh thắng người ta mà có, ba con linh thú ngoài kia cũng ngươi giải quyết, thứ này vốn là thuộc về ngươi rồi, sao còn nói cái gì ân tình?

Diệp Khinh Linh mỉm cười:

- Bất quá trong cốc còn không ít bảo vật, tuy so ra kém Thần Phách Âm Dương Chi nhưng cũng là những linh dược rất tốt, đối với chúng ta vẫn rất ích lợi cho tu luyện.

- Cứ tiện tay hái đi.

Mục Trần cười.

- Vậy đa tạ

Diệp Khinh Linh khẽ cười đáp lại, dẫn theo người Diệp bang tản ra xung quanh thu hoạch linh dược.

Mục Trần phóng người nhảy lên vách đá chỗ Thần Phách Âm Dương Chi, bàn tay được linh lực bọc lấy chụp vào vách núi, xuyên thủng lớp đá cứng, đào gốc linh chi kia lên.

Ngay lúc Thần Phách Âm Dương Chi bị Mục Trần đào lên, một tia hào quang xanh biếc chui ra bắn vào ấn ký trên mi tâm hắn, khiến cho kim quang càng lúc càng đậm, có vẻ như muốn đổi màu, rất có thể nó đã có dấu hiệu tăng lên cấp 6.

Cảm giác biến hóa kỳ diệu trong ấn ký, hai mắt Mục Trần long lên kinh ngạc. Đào bảo vật thế này để tăng cấp ấn ký cũng là một biện pháp tuyệt vời, chỉ tiếc là không mấy khi may mắn tìm gặp được loại kỳ trân dị bảo như Thần Phách Âm Dương Chi này.

Mục Trần cúi đầu nhìn khối đá có linh chi cắm rễ nằm trong tay, lúc này nhìn nó gần sát mới thấy được vẻ lộng lẫy của thứ bảo vật vô cùng trân quý này. Xanh biếc mà trong suốt sáng loáng, vẻ đẹp đó còn hàm chứa bên trong tia linh lực tinh khiết dập dờn tỏa ra dao động hùng hồn.

Mũi ngửi được mùi hương mê người, linh lực trong cơ thể cũng động đậy rục rịch, cảm giác kỳ lạ lan tỏa trong lòng.

Đó chính là cảm giác đột phá!

- Ngồi tại chỗ hấp thu nó, kích phá bình cảnh Thần Phách cảnh đi!

Một ý niệm truyền vào trong đầu, hai mắt Mục Trần lóe sáng, quyết đoán ngồi ngay tại chỗ xếp bằng hít thở sâu một hơi, dần dần tĩnh tâm lại.

Tâm tính tĩnh lặng, hai bàn tay trùm lấy Thần Phách Âm Dương Chi, linh lực trong người trào ra.

"Bụp!"

Phiến đá bọc quanh rễ của gốc Thần Phách Âm Dương Chi hóa thành bột phấn, những phiến lá to mập mạp của linh chi cũng bị vỡ vụn tan nát.

Chất lỏng xanh biếc mang theo linh lực cực kỳ kinh khủng trào ra, bất chợt không gian trong cốc trở nên mịt mờ, mùi hương mê mẩn khuếch tán ra xung quanh.

Linh lực trong tay Mục Trần càng lúc càng mạnh, lát sau đã ép Thần Phách Âm Dương Chi thành một khối chất lỏng xanh biếc to như quả đào, áp lực trong đó truyền ra cũng khiến cho bàn tay hắn run run.

Mục Trần chu miệng hút, một sức hút mãnh liệt tác động lên khối chất lỏng, khiến nó hóa thành một luồng nước lớn ào ào chảy vào miệng hắn.

"Bùm!"

Chất lỏng xanh biếc mang theo linh lực kinh người chui vào cở thể, khiến cho da dẻ của Mục Trần cũng hóa thành màu xanh bích lục, thân thể phình to thêm một chút.

"Ầm ầm ầm"

Linh lực kinh người như hồng thủy vào đồng ruộng, ngang ngược tàn phá tông vào mọi cơ quan trong cơ thể Mục Trần, hắn liền vội vã tập trung tinh thần vận chuyển Đại Phù Đồ quyết, nhanh chóng luyện hóa luồng linh lực hùng hậu đang điên cuồng chạy loạn trong người.

Nhưng không ngờ lượng linh lực của gốc Thần Phách Âm Dương Chi này lại quá mức khổng lồ, hiện nay lại tràn hết một lượt vào trong cơ thể Mục Trần, có vẻ như hắn sắp mất khống chế.

Mục Trần luống cuống chẳng kịp hành động, thình lình có thêm một lực hút mãnh liệt từ trong khí hải của hắn bay ra, hút lấy một phần linh lực tinh khiết đó.

Biến cố bất ngờ trong cơ thể khiến hắn ngẩn ngơ, lập tức chuyển tâm thần bay vào xem khí hải. Luồng linh lực chui vào khí hải lập tức len lỏi vào hoa lung, dung nhập vào cơ thể Cửu U Tước.

Cửu U Tước hấp thu được lượng linh lực đó, hắc viêm trên người vốn đã rất nhạt thì lúc này lại sáng bừng lên, bốc cháy hừng hực.

- Nhìn cái gì? Ngươi khiến cho ta suy yếu như thế, bây giờ linh lực quá nhiều ta thó một ít cũng ngó là sao, làm thế chỉ có tốt cho ngươi thôi!

Cửu U Tước cau có cằn nhằn khi biết Mục Trần đang nhìn vào khí hải.

Mục Trần méo miệng cười:

- Ngươi không có ra tay ám toán ta nữa đó chứ?

Hắn còn nhớ rõ lần trước, Cửu U Tước cũng nhân dịp hắn đột phá Linh Luân cảnh mà định giở trò.

Lúc này đột phá còn quan trọng hơn trước kia nhiều, nếu lỡ có chuyện bất trắc gì thì thật là hối hận không kịp.

- Nếu ngươi muốn thế thì ta chiều.

Cửu U Tước truyền tới một ý niệm châm chọc.

Mục Trần xấu hổ cười, trong lòng cũng yên tâm hơn nhiều, không tiếp tục nhìn ngó Cửu U Tước nữa, tập trung tinh thần trở lại cơ thể luyện hóa linh lực khổng lồ vẫn còn đang quậy phá khắp nơi, chuẩn bị trùng kích vào bức tường Thần Phách cảnh.

Trong sơn cốc, Diệp Khinh Linh và mấy người Diệp bang đang thu hoạch số linh thụ linh quả kia, tuy rằng mấy món này thua xa Thần Phách Âm Dương Chi, nhưng chẳng có thứ nào là đồ bỏ cả.

- Linh khí thật là đậm.

Vương Thịnh bất giác nhìn về phía sâu trong sơn cốc, linh khí phiêu đãng trôi ra, mang theo mùi hương mê mẩn tâm trí con người. Diệp Khinh Linh cũng nao nao khó hiểu, nhưng rồi nghĩ lại thì giật mình, không ngờ Mục Trần đang luyện hóa Thần Phách Âm Dương Chi, mày liễu cau lại, nói:

- Sắp xếp người coi chừng chung quanh chưa?

- Diệp tỷ yên tâm, người của chúng ta rất cảnh giác.

Vương Thịnh cười nói.

"Ù ù ù!"

Ngay khi hắn nói xong liền có tiếng ù báo động, khiến cho sắc mặt mọi người trong sơn cốc liền biến đổi. Diệp Khinh Linh lắc người dẫn đầu đi lên dốc núi, đưa mắt trông về phương xa.

Hai bóng người từ sườn núi nhanh chóng lướt tới, thở hồng hộc nói:

- Diệp tỷ, không ổn rồi. Chúng ta phát hiện hai toán người đang nhanh chóng tiến tới chỗ chúng ta bên này.

Diệp Khinh Linh biến sắc:

- Là Cát bang?

- Không phải! Không phát hiện ra Cát Hải.

Một người trầm giọng nói.

Diệp Khinh Linh cau mày nghiêm trọng:

- Xem ra mấy kẻ biết nơi này có Thần Phách Âm Dương Chi cũng không riêng Cát Hải, tên kia cũng không mấy hảo tâm nhỉ!

- Diệp tỷ, giờ làm gì?

Vương Thịnh vội hỏi, hai đoàn người kia chắc chắn thực lực không yếu hơn Cát bang, nếu không thì Cát Hải đã sớm ra tay từ lâu. Hiện giờ cả hai đều hướng về đây, mà Diệp bang chỉ có chừng này người thì làm sao đủ sức chống chọi?

Diệp Khinh Linh thoáng nhìn vào sơn cốc, nghiến răng:

- Ngăn bọn họ lại đã, Mục Trần đang đột phá không thể bị quấy nhiễu.

Diệp bang tròn mắt nhìn nhau. Ngăn được sao? Bất quá Diệp Khinh Linh đã có lệnh thì cũng chỉ có nước làm theo.

Diệp Khinh Linh dẫn đầu đám người phóng lên chỗ cao nhất sơn cốc, tập trung nhìn ra ngoài, liền thấy được hai nhóm người khoảng trên dưới 20 đang cấp tốc tiến qua đây.

- Ha ha, tiểu mỹ nhân, chúng ta lại gặp nhau!

Phía bên trái, giữa đám người có một kẻ phóng lên cao, linh lực hùng hồn khuếch tán ra, tiếng cười nhẹ mà đầy tính khiêu khích cũng vang tới.

- Dương Cung?

Diệp Khinh Linh nhìn kẻ áo trắng kia, hai mắt nheo lại. Trước đây nàng cũng từng chạm trán kẻ này, mặc dù hắn không tham gia Linh Lộ, nhưng với của cải đầy đồng của nhà hắn, cũng bồi dưỡng hắn ra thành một cường giả Thần Phách cảnh sơ kỳ.

- Hừ, Diệp bang các ngươi đúng là to gan, đồ vật Chu Lê ta chọn mà cũng dám đến tranh đoạt, không biết sống chết.

Trong đoàn người còn lại, một tên khác mặt áo đen sắc mặt lạnh lùng cũng phóng ra, đưa cặp mắt bất hảo nhìn Diệp Khinh Linh.

- Là Dương bang và Chu bang. . .

Vương Thịnh nhìn thấy hai kẻ kia thì sắc mặt cũng khó coi, hai kẻ đó là thủ lĩnh của hai thế lực tiếng tăm không kém Diệp bang.

Diệp Khinh Linh nhìn chằm chằm Dương Cung và Chu Lê, cả hai đều có thực lực Thần Phách cảnh sơ kỳ, nếu chỉ có một mình nàng e rằng khó mà dây dưa.

- Diệp Khinh Linh, giao Thần Phách Âm Dương Chi ra đây!

Chu Lê quát, hắn đã canh me Thần Phách Âm Dương Chi nhiều ngày rồi, nếu không phải e ngại cái tên Dương Cung bên cạnh như hổ rình mồi thì đã sớm ra tay, nào có khả năng đoán ra được Diệp Khinh Linh lại nhanh chân đến trước.

Diệp Khinh Linh cười lớn:

- Thần Phách Âm Dương Chi người khác cũng muốn, nếu ta giao cho ngươi e rằng người ta lại không vui.

Chu Lê nhướng mày, liếc nhìn Dương Cung.

- Hô hô, tiểu mỹ nhân không chỉ có dung nhan xinh đẹp, lại còn tâm kế giảo hoạt như tiểu hồ ly, bất quá, ta thích.

Dương Cung cười nham hiểm, quay sang Chu Lê, nói:

- Cái chiêu khích tướng này Chu huynh hẳn cũng thấy rõ nhỉ, hay là hai ta liên thủ bắt lấy tiểu mỹ nhân trước đã, xong xuôi đâu đấy thì tiểu mỹ nhân thuộc về ta, nhường Chu huynh gốc Thần Phách Âm Dương Chi kia, được không?

- Được!

Chu Lê hai mắt sáng rực, hắn hoàn toàn khác Dương Cung, tính tình không mấy háo sắc, vốn ham thực lực nhiều hơn, thành ra Thần Phách

Âm Dương Chi vẫn có lực hấp dẫn cao hơn nhiều.

Diệp Khinh Linh giật mình thấy hai người kia nhanh chóng trở thành đồng minh tạm thời, gương mặt biến sắc.

- Ha ha, tiểu mỹ nhân à, ngoan ngoãn đi theo bổn thiếu gia thôi, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi!

Dương Cung cười lớn, nhưng không chần chừ mà nhanh chóng lao thẳng tới Diệp Khinh Linh. Chu Lê bên kia cũng chẳng kém lập tức xông tới. Hai người một trái một phải bao vây Diệp Khinh Linh.

Diệp Khinh Linh gương mặt hóa lạnh, linh lục hùng hậu bùng nổ, dù cho sức lực của nàng đối phó hai cường giả Thần Phách cảnh thì rất khó khăn, nhưng cũng không có nhiều lựa chọn, đành phải cố gắng kéo dài thời gian một chút.

"Ầm!"

Thình lình ngay khi Diệp Khinh Linh muốn mạnh mẽ nghênh chiến cả hai, thì trên sườn núi cách đó không xa đột ngột vang một tiếng nổ mang theo linh lực cực kỳ cuồng loạn toát ra, chấn cho rừng cây xung quanh cũng nát bét, gỗ văng tứ tung.

Cỗ linh lực hung hãn bất ngờ xuất hiện cũng khiến cho Dương Cung và Chu Lê cả kinh, vội khựng lại quay đầu nhìn. Một linh trận to lớn chậm rãi hiện ra, phía trước nó là một cô bé tóc hai đuôi cực kỳ đáng yêu mà oai phong lẫm liệt nghênh diện.

- Ức hiếp tỷ tỷ của ta, muốn ăn đòn à!

Duẫn nhi mắng khí thế, đôi tay xinh xắn nhanh như cắt kết ấn, linh trận trên cao đột ngột xoay tròn, linh lực cuồng bạo nhanh chóng ngưng tụ lại.

- Phong Long Phá Thiên trận!

"Graooww!"

Trong linh trận màu xanh to lớn, ánh sáng xanh ngọc ngưng tụ, cuồng phong càn quét ngập trời, một con Phong Long to lớn hơn 10 trượng bắn ra, mang theo lốc bụi và linh lực cuồn cuộn xé nát không trung lao thẳng tới Dương Cung và Chu Lê.

Dương Cung và Chu Lê nhìn thấy Phong Long khí thế kinh người như điện xẹt bắn tới, sắc mặt lập tức biến ảo.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 126: Thần Phách Cảnh

Dịch bởi: truyenfull.vn

- Rống!!!

Phong long gào thét, cuồng phong phẫn nộ, phong nhận đầy trời xé toang không trung, công kích kinh người khiến cho Dương Cung và Chu Lê lập tức biến sắc méo mặt.

Duẫn nhi bố trí linh trận uy lực cực mạnh này, có lẽ cũng không yếu hơn Kim Luân Liệt trận của Mục Trần chút nào, ngay cả cường giả Thần Phách cảnh sơ kỳ trúng đòn cũng tất tử vô nghi.

Thì ra trước đó Mục Trần để lại một tâm nhãn, bảo Duẫn nhi bí mật nấp vào một bên chuẩn bị linh trận, phòng ngừa tình huống bất ngờ xảy ra sẽ không bị phân tâm mà dùng linh trận kháng địch.

Mục Trần biết rõ Duẫn nhi có ít kinh nghiệm chiến đấu, nên không muốn cô bé chính diện đối địch, mà để cô bé trở thành vũ khí bí mật tấn công bất ngờ, khiến cho Duẫn nhi có thể phát huy tối đa chiến lực thực sự của mình.

Mà quả đúng như hắn dự liệu, kế mai phục của Mục Trần cực kỳ hiệu quả, chẳng ai biết nên cô bé chẳng hề bị quấy nhiễu, thong thả bố trí ra linh trận uy lực kinh hoàng.

Dương Cung, Chu Lê hoảng hồn run rẩy nhìn phong long đang gào thét lao tới, hẳn nhiên đều nhận thấy rõ dao động linh lực uy hiếp, công kích này nếu mà bị đánh trúng người chắc chắn cửu tử nhất sinh.

- Muốn giết ta cũng không dễ dàng như vậy!

Bất quá Dương Cung và Chu Lê không phải hạng tôm tép tầm thường, chẳng hề tuyệt vọng mà ngược lại quát lớn, nắm chặt tay tung ra một luồng hào quang.

"Ầm!"

Linh lực hùng hồn trong tay hai người bùng nổ, Diệp Khinh Linh chỉ thấy trước mặt Dương Cung là một thiết thuẫn đen thui, bề mặt giăng kín những hoa văn độc đáo, mơ hồ có dao động linh lực kỳ bí tỏa ra.

Còn trước mặt Chu Lê là một thạch đỉnh màu xám, cũng có dao động linh lực cường đại, bề mặt cũng phủ đầy hoa văn huyền ảo.

- Hắc Linh thuẫn!

- Linh Thạch đỉnh!

Hai tiếng quát từ Dương Cung và Chu Lê vang lên, một đỉnh một thuẫn bộc phát hào quang cường liệt, bảo vệ lấy hai người bên trong.

"Đùng!"

Phong long gào thét, hung hăng đập vào hắc thuẫn và thạch đỉnh, sóng khí tung hoành, tiếng kim loại bị đánh vang lên, truyền đi rất xa.

"Viu."

Hai bóng người từ giữa không bắn ra, bàn chân giậm đất mấy cái mới đứng vững lại được, cả hắc thuẫn lẫn thạch đỉnh trước mặt bọn họ đều u ám vô quang, cuối cùng biến mất trong tay hai người.

Nhưng dù sao cả hai cũng không bị thương tổn gì cả!

- Linh cụ?

Diệp Khinh Linh thốt lên, trong lòng hơi trầm xuống. Hai thứ đồ chơi mà Dương Cung và Chu Lê lấy ra rõ ràng chính linh cụ, này tên khốn này cũng giàu có thật.

Dương Cung và Chu Lê vừa đứng vững lại được cũng run rẩy, tim đập liên hồi. Cũng còn may có đem theo linh cụ hộ thân, chứ nếu không có lẽ phải táng mạng trong tay tiểu cô nương kia rồi.

- Ngươi đi bắt tiểu cô nương kia, ta qua cản Diệp Khinh Linh!

Dương Cung trầm giọng, hắn đã hoàn toàn không còn tâm tư đùa bỡn ghẹo gái nữa. Cô bé kia quá lợi hại, nếu còn bày ra một linh trận cỡ đó nữa, e rằng cả linh cụ cũng chịu không nổi.

- Được!

Chu Lê thân là cường giả cũng hiểu rõ, vừa lắc mình đã phóng tới theo hướng Duẫn nhi trên sườn núi.

- Đứng lại!

Diệp Khinh Linh quát lên khi thấy Chu Lê lao đến Duẫn nhi, sắc mặt khẽ biến, vội vàng bắn ra. Bất quá nàng vừa hành động thì Dương Cung đã xuất hiện chắn trước mặt, tủm tỉm cười nói:

- Tiểu mỹ nhân, cứ ở lại đây chơi với ta đi.

- Các ngươi có gan động tới muội muội của ta, thì đừng mong ta tha cho các ngươi!

Diệp Khinh Linh gầm gừ dữ tợn, linh lực hùng hồn trong người trào ra, dùng thế công sắc bén nhất công kích Dương Cung.

- Ha ha!

Dương Cung cười to, bất quá không dám coi thường, thực lực Diệp Khinh Linh đâu kém gì hắn, chỉ sơ ý sẽ ngay lập tức trả giá đắt. Hắn lập

tức phát động linh lực toàn lực nghênh tiếp.

"Rầm rầm!"

Hai người toàn lực giao chiến, linh lực bùng nổ, chấn cho cự thạch xung quanh cũng vỡ nát, đại thụ gãy đổ, cành lá xơ xác tiêu điều.

Dương Cung và Diệp Khinh Linh giao thủ, trên sườn núi xa xa, Duẫn nhi cũng thấy đối thủ đằng đằng sát khí vọt tới, bất ngờ tỏ ra hoảng sợ xoay người chạy vào núi rừng.

Vốn luôn tập trung gắt gao cảnh giác Duẫn nhi, Chu Lê nhìn thấy cô bé hoảng hốt quay đầu bỏ chạy cũng chưng hửng tròn mắt, hẳn nhiên không ngờ được người vừa khiến hắn và Dương Cung suýt chào tạm biệt thế giới lại cong đuôi bỏ trốn như thế.

- Chạy đi đâu!

Chu Lê quát lên đuổi theo, Duẫn nhi cực kỳ nguy hiểm, thậm chí còn nguy hiểm hơn cô nàng Diệp Khinh Linh, nếu để cô bé tiếp tục bí mật bày bố linh trận khác, e rằng hắn sẽ không còn may mắn như lúc nãy nữa, vì thế phải nhanh chóng tóm được cô nhóc.

Linh lực hùng hồn trong người Chu Lê tuôn ra, như tật phong bắn tới truy đuổi Duẫn nhi.

.....

Linh lực cuồn cuộn như sóng thần càn quét khắp nơi trong cơ thể Mục Trần. Đại Phù Đồ quyết toàn lực thôi động, linh khí tinh khiết từ Thần Phách Âm Dương Chi không ngừng bị luyện hóa, cuối cùng luồng linh lực cuồn cuộn dũng mãnh cuốn vào khí hải, chui vào quang luân linh lực.

"Ruỳnh Ruỳnh."

Càng lúc càng nhiều linh khí chui vào, quang luân linh lực theo đó cũng to lớn dần lên, to cỡ bàn tay, linh quang tràn ngập, rực rỡ như tinh hà mênh mông vô tận trên bầu trời đêm.

Mục Trần cảm thụ linh lực bành trướng kinh hoàng trong khí hải, tinh thần hắn cũng dần bình tĩnh lại.

Đại Phù Đồ quyết tiếp tục vận chuyển, cuối cùng luyện hóa hoàn toàn lượng linh khí tinh khiết còn sót lại của Thần Phách Âm Dương Chi trong người.

Ngay lúc đó, một cảm giác kỳ lạ đột ngột dâng lên trong tim, cảm giác như giữa một cái hồ sâu tĩnh lặng đột ngột có gì đó đang nổi lên tạo ra động tĩnh bí ẩn.

Quang luân linh lực đã ngừng vận hành, tản mát ra những sóng linh lực dao động lan tỏa, rồi linh lực trong quang luân lại mạnh mẽ chui ra, ngưng tụ ngay phía trên quang luân.

Linh lực hội tụ, hào quang tan đi, xuất hiện một quang ảnh nhỏ nhắn đang ngồi xếp bằng, nhìn qua hình dáng có vẻ hao hao giống Mục Trần, nhưng mà quá nhỏ và mơ hồ nên không thể thấy được mặt mũi.

Chính lúc này, cảm giác kỳ diệu lại nảy lên trong lòng, tầm nhìn liền thay đổi, hắn đúng là đã hóa thành quanh ảnh nhỏ tí ngồi xếp bằng phía trên quang luân kia.

- Đây là. . . Thần Phách?

Mục Trần ngộ ra, có lẽ đây chính là biến hóa đặc trưng của Thần Phách cảnh so với Linh Luân cảnh, ngưng luyện được Thần Phách, nghĩa là người đó đã chân chính trở thành cường giả Thần Phách cảnh.

Mục Trần đưa tâm thần dung nhập vào Thần Phách, mở to hai mắt, nhìn qua hoa lung Mandala, Cửu U Tước vẫn an tĩnh nằm đó. Hắn liền

điều khiển Thần Phách lướt tới, lơ lửng bên ngoài hoa lung Madala cười tủm tỉm nhìn vào Cửu U Tước.

Cửu U Tước cũng đã sớm phát hiện cái quang ảnh bé nhỏ bê ngoài, đôi mắt nó cực kỳ cảnh giác và đề phòng. Nhân loại một khi đạt đến Thần Phách cảnh là có được năng lực luyện hóa tinh phách linh thú. Nói cách khác, Mục Trần hiện tại đã chân chính có thủ đoạn uy hiếp sinh mệnh của nó.

Nó vẫn chưa bao giờ nghi ngờ sự hấp dẫn của bản thân đối với con người. Một ai đó có thể luyện hóa tinh phách của nó, vậy thì uy lực cường đại của Cửu U Tước sẽ thuộc về kẻ đó, năng lực độc đáo mà cường hãn khủng bố của Cửu U Tước thử hỏi cường giả nào mà không ham muốn?

Dù rằng trước kia có hứa hẹn với Mục Trần, bất quá cũng chỉ là gió thoảng qua tai, nếu Mục Trần không tuân thủ ước định thì nó cũng chẳng làm gì được.

- Hé hé hé...

Thần Phách cười nham hiểm nhìn Cửu U Tước, tiếng cười có vẻ bất hảo.

- Nhân loại quả nhiên không có thứ gì tốt!

Cửu U Tước đứng dậy, hắc viêm bừng lên, ý niệm cực kỳ phẫn nộ quanh quẩn trong khí hải.

- Muốn luyện hóa ta, ta cũng không cho ngươi sống dễ dàng!

Cửu U Tước tung cánh, cáu giận.

Thần Phách Mục Trần nhìn Cửu U Tước phản ứng mãnh liệt như thế, chỉ khẽ cười:

- Ta nói muốn luyện hóa ngươi lúc nào?

Cửu U Tước nghi hoặc, hắc viêm cũng không bớt đi chút nào:

- Vậy ngươi chạy tới làm gì?

- Vừa mới ngưng luyện ra Thần Phách, chạy qua khoe chút chơi

Mục Trần trêu ghẹo nó, hẳn nhiên là cố ý. Ngày thường Cửu U Tước chẳng hề nể mặt hắn chút nào, hôm nay tạo áp lực chọc giận nó, cảm giác cũng không tệ.

Cửu U Tước mới giật mình hiểu ra ý đồ của Mục Trần, thẹn quá hóa giận, hắc viêm trên cánh bốc cao đập vào hoa lung:

- Cút!

- Đồ chim già bạo lực!

Mục Trần cười cười, thật thà nói:

- Ngươi yên tâm đi, lời hứa của ta cũng đáng vài xu chứ. Ta biết nếu luyện hóa được ngươi thì rất là ích lợi, ấy cơ mà một người ngay cả lời hứa cũng vứt bỏ thì dù hắn có sức mạnh cường đại ta vẫn coi thường. Thành ra đừng có lo lắng chi cả, nếu không có ngươi giúp ta, e rằng ta cũng chẳng còn cơ hội sống tiếp với tía.

Cửu U Tước chậm rãi thu cánh lại, hai mắt vẫn hung ác, gương mặt vẫn nhăn nhó khó coi, nhưng sâu trong ánh mắt cũng đã ôn hòa hơn nhiều. Tên nhóc này mặc dù quậy phá đáng ghét, nhưng cũng có điểm khiến nó hài lòng.

Mục Trần nói xong, lại điều khiển Thần Phách quay về quang luân linh lực. Chỉ cần đạt đến Thần Phách cảnh, sau này Thần Phách đó có thể tự động thúc giục Đại Phù Đồ quyết, đạt hiệu quả tu luyện cao hơn, cùng với bản thể của mình thúc giục tạo nên hiệu quả cộng hưởng làm ít ăn nhiều.

- Thần Phách cảnh, quả nhiên lợi hại.

Mục Trần ta thán một tiếng, tâm thần thúc giục Đại Phù Đồ quyết hoàn thành lần vận chuyển cuối cùng, sau đó định rời khỏi trạng thái tu luyện.

"Vù."

Bất thình lình hắn lại cảm thấy trong cơ thể có tiếng gì đó bay ra, hắn nao nao lo lắng, cẩn thận cảm nhận, phát hiện một luồng thông tin trong lòng xông ra.

Mục Trần kiểm tra thông tin này, hai mắt cực kỳ kinh dị, không ngờ được thông tin kia lại từ Đại Phù Đồ quyết mà chạy ra, lại còn chui ra đúng ngay lúc hắn vừa đột phá Thần Phách cảnh. Trong Đại Phù Đồ quyết lại có thể giấu được thứ này thứ nọ nữa sao?

- Đại Phù Đồ quyết của mẹ quả nhiên huyền diệu.

Mục Trần tấm tắc khen một tiếng, rồi thu nhận toàn bộ thông tin. Dường như nó là một bộ linh quyết khá khó hiểu... đó là...

Kim Cang...Phù Đồ thủ?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 127: Nghiền Ép

Linh lực hùng hậu ngoài sơn cốc bùng nổ, hai bóng người bay ra, công kích sắc bén như phong bạo tác động ảnh hưởng xung quanh.

Diệp Khinh Linh giao chiến với Dương Cung không ai nương tay, thực lực Thần Phách cảnh biểu hiện nhuần nhuyễn. Nhưng thực lực hai người tuy ngang bằng, thời gian trôi qua Diệp Khinh Linh lại dần chiếm được thượng phong, có lẽ trải qua tôi luyện ở Linh Lộ khiến cho thực chiến lẫn kinh nghiệm và tâm tính đều cao hơn Dương Cung một bậc. Tên kia nhờ vào tài lực hùng hậu của gia tộc mà xông lên Thần Phách cảnh, lại thiếu mất sự vững chắc như Diệp Khinh Linh thực lực thẳng tiến nhờ tu luyện.

Dương Cung hẳn nhiên thấy rõ áp lực từ Diệp Khinh Linh, sắc mặt càng lúc càng nghiêm trọng, chẳng dám phân tâm chút nào, toàn lực ra đòn.

Đám người đi theo Dương Cung và Chu Lê cũng đang giao chiến với mấy người Vương Thịnh ở cốc khẩu. Vì nhân số ít hơn hẳn, thành ra họ nhanh chóng thất thế, tình hình không mấy khả quan.

- Ha ha, tiểu mỹ nhân, người của nàng sắp chịu hết nổi rồi, còn ngoan cố chống cự sao?

Dương Cung cười lớn, định lung lạc chiến tâm của Diệp Khinh Linh.

Bất quá tiếng cười của hắn càng làm cho thế công của Diệp Khinh Linh thêm sắc bén, tâm tư của nàng sao không hiểu được dụng ý của hắn. Nếu nàng phân tâm một chút, thì cục diện chẳng những không tốt

hơn mà bản thân sẽ lâm nguy, lúc đó càng khó xoay chuyển. Thành ra muốn giúp đám Vương Thịnh thì phải càng cấp tốc giải quyết Dương Cung.

Dương Cung cũng bị thế công đột nhiên bạo khởi của nàng làm cho quýnh quáng chẳng dám nói thêm nửa chữ, tâm thần run rẩy trước người con gái khó chơi này.

Dương Cung và Diệp Khinh Linh chiến đấu gay cấn, xa xa trên một sườn núi, một vị trí khá khuất có một đám người đang lặng lẽ quan sát, nhìn bộ dáng kẻ đi đầu chính là Cát Hải.

Cả bọn vẫn tập trung nhìn những vòng chiến trong cốc, ánh mắt lóe lên sắc bén, dĩ nhiên đang chực chờ làm ngư ông đắc lợi.

- Đại ca, Dương Cung có vẻ không làm gì được Diệp Khinh Linh.

Cát Thanh cất tiếng nói.

- Không vội, Diệp Khinh Linh ít người, nhanh chóng sẽ bị giải quyết, vả lại Chu Lê đuổi theo cô bé kia, chỉ cần hắn bắt được nàng, Diệp Khinh Linh còn không thúc thủ chịu trói sao.

Cát Hải cười gằn.

- Nhưng Mục Trần. . . hắn chẳng hề nhúc nhích, hay là hắn tìm được Thần Phách Âm Dương Chi luyện hóa mất luôn rồi? Nếu mà hắn hấp thu thành công tiến vào Thần Phách cảnh thì. . .

Cát Thanh lo lắng.

- Hừ, Thần Phách Âm Dương Chi mà hấp thu dễ thế sao, tên kia đang đánh bạc à? Tự cao năng lực quá rồi, chỉ cần Diệp Khinh Linh bị Dương Cung giải quyết, cả đám tiến vào sơn cốc thì hắn đang đột phá như thế là đang đưa đầu vào tử địa.

Cát Hải lành lạnh trả lời.

- Đến lúc hắn và Dương Cung đánh nhau sống chết, chính là lúc chúng ta ra mặt.

- Đại ca thật sáng suốt.

Cát Thanh vui mừng vô cùng, vẫn là Cát Hải tính toán chu đáo, để xem thử Mục Trần làm được gì đây!

"Đùng!"

Giữa không trung, lòng bàn tay Diệp Khinh Linh đang có lượng lớn linh lực dao động, hào quang chói mắt bùng nổ, mạnh mẽ ngênh chiến chính diện với Dương Cung.

Khí lãng dữ dội bùng phát.

Dương Cung vật vã lui nhanh một khoảng xa, nhìn lại Diệp Khinh Linh chỉ hơi khựng lại. Hắn cười nham hiểm, đưa tay chỉ xuống bên dưới, nơi đó đám người Vương Thịnh đã bị bao vây:

- Thủ hạ dường như sắp rơi vào tay ta rồi.

- Vậy ta chém ngươi trước!

Đôi mắt Diệp Khinh Linh càng thêm lạnh, linh lực trong tay lại phát động.

- Ha ha, ngươi ra tay thử xem!

Bất chợt một tiếng cười kem theo tiếng quát lớn vang lên, Diệp Khinh Linh cả kinh vội quay đầu lại, sắc mặt kịch biến khi thấy Chu Lê đang phóng tới, cắp trong tay chính là cô bé Duẫn nhi đang không ngừng giãy giụa.

- Duẫn nhi!

Diệp Khinh Linh thất thanh hét lên.

- Tỷ tỷ, ta xin lỗi.

Duẫn nhi rưng rưng nước mắt, uất ức vô cùng. Kinh nghiệm chiến đấu của nàng phải nói là gần bằng không, ra tay đánh lén thì lợi hại lắm, nhưng mà đối diện cường giả Thần Phách cảnh như Chu Lê thì lập tức như bê con giữa nanh sói.

- Chu Lê, muội muội của ta mất một sợi tóc thì ta liều mạng cũng phải kéo ngươi chôn chung!

Diệp Khinh Linh nhìn chằm chằm Chu Lê, mỗi lời nói ra đều tràn ngập sát khí đậm đặc.

Chu Lê nghe cũng biến sắc, hắn biết rõ một nữ nhân điên cuồng thì đáng sợ ra sao, thành ra cũng chẳng có gan chọc điên Diệp Khinh Linh, khẽ nói:

- Chỉ cần ngươi đem ra Thần Phách Âm Dương Chi cho ta, thì ta trả nàng ta lại.

Diệp Khinh Linh nắm chặt tay, hàm răng cắn môi.

- Thế nào?

Chu Lê nắm lấy bả vai yếu ớt mềm nhũn của Duẫn nhi, chỉ hơi dùng sức đã khiến cô bé đau đớn rên lên, cái miệng xinh xắn mếu máo, hai mắt to hồng hồng rơm rớm nước mắt, nhưng cũng cố nén không cho nó rơi xuống.

Nàng cũng dần hiểu được chỗ này hoàn toàn khác với nơi trước kia nàng sống, không phải ai cũng bảo vệ yêu thương nàng.

Diệp Khinh Linh nghe thấy tiếng rên khẽ của Duẫn nhi, lòng như dao cắt, run rẩy nhè nhẹ.

- Nếu ta là ngươi, sẽ ngoan ngoãn buông nàng ra!

Bất chợt một giọng nói hơi chứa phẫn nộ cất lên, vang vọng trong không trung, một bóng người nhanh như sấm chớp trong cốc bắn ra.

- Kẻ nào?

Chu Lê biến sắc nhìn quang ảnh vừa tới, quát lên

"Véo"

Bóng người không thèm trả lời, nhanh như quỷ mị xuất hiện trước mặt Chu Lê, một quyền lập tức đánh thẳng vào đầu hắn.

Quyền phong hung mãnh như muốn đấm vỡ đầu Chu Lê.

- Muốn chết!

Chu Lê giận tím mặt, linh lực trong người tuôn ra, không do dự tung quyền ngênh chiến.

"Uỳnh!"

Song quyền đối chiến, sắc mặt Chu Lê liền biến đổi, cánh tay nhức nhối, linh lực của đối thủ quá bá đạo, phá hủy luôn lượng linh lực bọc lấy cánh tay của hắn, rồi còn chui vào cơ thể.

Chu Lê run rẩy chấn động, lảo đảo lui sau, cổ họng khó chịu.

Ngay tức khắc, bóng người nọ vươn tay chụp lấy Duẫn nhi kéo lại, hào quang tiêu tán, lộ ra gương mặt lãnh khốc của Mục Trần.

- Mục Trần ca ca!

Duẫn nhi reo lên mừng rỡ, uất ức méc:

- Tên ác độc kia bấu ta đau quá.

- Qua chỗ tỷ tỷ của ngươi đi, Mục Trần ca ca sẽ dạy dỗ hắn cho ngươi.

Mục Trần mỉm cười nhỏ nhẹ với Duẫn nhi.

- Ưm

Duẫn nhi chu miệng gật đầu, liền chạy tới núp chỗ Diệp Khinh Linh. Nàng ta vội ôm lấy cô bé xem xét sờ soạng từ trên xuống dưới, đau lòng vô cùng.

- Tiểu tử, ngươi là ai?

Chu Lê sắc mặt u oán nhìn Mục Trần, Dương Cung bên cạnh cũng trừng mắt đánh giá. Đột ngột xuất hiện một tên Mục Trần khiến cho hắn cảm thấy bất an.

- Các ngươi muốn tìm Thần Phách Âm Dương Chi à? Vừa mới bị ta luyện hóa xong rồi.

Mục Trần cười nhạt hất hàm nói với họ.

Cả Chu Lê và Dương Cung đều trợn mắt giận dữ, sắc mặt lạnh băng, nghiến răng kèn kẹt, bộ dáng như muốn xé xác Mục Trần ra làm tám mảnh. Cả hai cò kè canh giữ nhau cả mấy ngày, e dè chẳng ai dám ra tay, không ngờ lại để dành của báu cho Mục Trần cướp mất.

- Đồ vật ta nhắm trúng mà ngươi cũng dám thó tay vào, không biết sống chết.

Dương Cung quát lớn, liếc qua Chu Lê, nói:

- Giải quyết hắn nhanh!

Trước đó nhìn thấy Mục Trần một quyền đánh lui Chu Lê, cũng biết hắn ta có bản lĩnh, thành ra cũng không ngu dại một mình nghênh chiến.

"Vù"

Nhưng cả hai còn chưa kịp ra tay, Mục Trần với đôi mắt sát thủ đã phóng tới trước, linh lực hắc ám bùng nổ, như khói đen cuồn cuộn bốc

lên không trung, linh lực hùng hậu mạnh hơn hẳn viễn siêu trước khi đột phá.

- Đây là sức mạnh Thần Phách cảnh à....

Mục Trần cảm nhận lực lượng như hồng thủy vỡ đê trong người, cảm giác vô cùng sướng khoái cũng khẽ lẩm bẩm. Song chỉ vươn ra, kim quang lóe sáng, một tiếng "soạt" liền hóa thành hai mũi nhọn dài cả trượng nhanh như chớp đâm tới Dương Cung và Chu Lê.

Hai tên kia hoảng hồn vội điều động linh lực tung quyền chống đỡ, bất quá chịu không nổi bị đẩy lui, sắc mặt kinh ngạc vô cùng. Cái loại linh lực đen thui này vô cùng bá đạo!

"Víu!"

Mục Trần lại lần nữa xuất hiện trước mặt hai người, tung quyền. Trên nắm tay là ba đạo hắc ấn dập dờn như sóng vỗ tuôn ra.

"Ầm Ầm Ầm!"

Ba đạo hắc ấn bắn ra, dao động linh lực kinh hoàng bá khí tuyệt luân. Dương Cung và Chu Lê đều lạnh mình, bàn tay nắm lại, hắc thuẫn và thạch đỉnh lại được gọi ra.

"Đùng!"

Ba đạo Sâm La Tử Ấn bùng nổ, linh lực trùng điệp vỗ liên tục như sóng biển đập vào hai linh cụ, khiến chúng nó nhạt đi, rồi bắn khỏi tay hai tên kia.

Linh cụ bị đánh bật ra, Dương Cung và Chu Lê mặt trắng mặt xanh, phun máu xối xả, hai mắt kinh hoảng. Thật sự cả hai không thể tin được một kẻ có cùng trình độ như họ lại lợi hại như thế, lấy một địch hai vẫn dễ dàng nghiền nát đối thủ!

- Đi!

Cả hai hiểu rõ đã gặm phải khúc xương cứng, xóa đi vết máu trên mặt, lập tức quyết đoán bạo lui.

- Đi đâu mà đi?

Con ngươi Mục Trần lóe sáng, Linh Ảnh Bộ thi triển, hóa thành vô số tàn ảnh. Còn chưa đợi Dương Cung và Chu Lê kịp phản ứng đã lần thứ ba xuất hiện trước mặt hai người, chỉ phong sắc bén kim quang như thần thương kề sát cổ họng cả hai, khiến cổ họng hai người đều rỉ máu.

- Nhúc nhích, đi bán muối!

Mục Trần hờ hững nhìn hai người, thanh âm nhẹ nhàng lững thững lại khiến hai người cứng đơ.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 128: Chiến Lợi Phẩm

Ngoài sơn cốc, đám lâu la của Dương Cung và Chu Lê cũng đã ngừng chiến đấu, sắc mặt biến hóa nhìn Mục Trần khống chế hai vị thủ lĩnh đứng im không nhúc nhích.

Ngay cả Dương Cung và Chu Lê hai đại cường giả Thần Phách cảnh cũng bị giải quyết rồi, thì mấy người bọn họ có năng lực làm cái gì được chứ?

- Con mẹ mày, hùng hổ hả con, kiêu ngạo hả con, dám đánh ông hả con, đập bỏ bà tụi nó đi!

Vương Thịnh với khuôn mặt bầm tím sùng máu giẫm đạp đánh đấm liên hồi một gã Linh Luân cảnh hậu kỳ lúc nãy cho mình ăn hành.

Gã Linh Luân cảnh hậu kỳ kia bị Vương Thịnh đánh đập dù tức lắm nhưng không dám đánh trả, cục diện đã khác lúc nãy mất rồi.

- Ngươi muốn thế nào?

Trên sườn núi, Dương Cung và Chu Lê cắn răng, chỉ phong lành lạnh nơi cổ họng khiến họ chẳng dám cử động, liếc mắt nhìn tên kia vẻ mặt lạnh lùng như lúc nào cũng có thể xin tí huyết cả hai.

Mục Trần nhìn chằm chằm hai người, cười nhạt:

- Đánh xong rồi thì thôi chúng ta nói chuyện giá cả bồi thường há, đầu tiên, giao ra đây.

Mục Trần hất cằm nhìn vào ấn ký của Dương Cung và Chu Lê, kim quang lóe ra, hẳn nhiên chính là ấn ký cấp 5.

- Ngươi..

Thấy hắn muốn cướp ấn ký, hai người biến sắc. Để có ấn ký cấp 5 này, bọn họ cũng đã tốn không ít tinh lực.

- Các ngươi cũng có thể không đồng ý, nhưng mà làm vậy thì ta đập bể ấn ký luôn, mà như thế hẳn người của Bắc Thương linh viện sẽ xuất hiện ngay phải không?

Mục Trần đạm nhạt đe dọa.

Dương Cung và Chu Lê tái mặt không còn giọt máu, run run nhìn Mục Trần nói chuyện nhẹ như không, thủ đoạn của hắn tàn nhẫn ngoài dự liệu.

- Nghĩ kỹ rồi chứ?

Mục Trần mỉm cười hòa nhã.

- Hừ, xem như ngươi lợi hại!

Dương Cung và Chu Lê liếc nhau, đều chỉ thấy chua xót, đành cắn răng đẩy linh khí lập lòe kim quang trong ấn ký bay vào mi tâm tên kia.

Mục Trần đem linh khí của Dương Cung thu vào mi tâm, ấn ký của hắn liền chuyển sang màu ám kim bóng như ngọc, đã chân chính tăng cấp 6.

Mục Trần hấp thu xong, bấm tay bắn đạo linh khí của Chu Lê qua phía Diệp Khinh Linh, nàng thấy thế cũng nao nao trong lòng, nhìn qua Mục Trần khẽ gật đầu, hấp thu linh khí đó, làm cho ấn ký của nàng đổi thành kim sắc.

- Thả chúng ta được chưa?

Dương Cung nghiến răng.

Mục Trần nhìn lại, cười đểu nửa miệng trêu tức:

- Lúc nãy ngươi bắt nạt cô bé con dễ thương như thế, cũng nên bồi thường chút chớ.

- Cả linh khí trong ấn ký cũng đã đưa hết, ngươi còn muốn cái gì!

Dương Cung cả giận.

- Hồi nãy hai cái gì mà các ngươi lấy ra đó, cũng thú vị à.

Mục Trần quét mắt soi mói khắp người hai tên kia. Thực lực của hắn là Thần Phách cảnh sơ kỳ, thi triển ba đạo hắc ấn, uy lực không thể nào một cường giả Thần Phách cảnh sơ kỳ đỡ nổi, vậy mà khi nãy hai người này có thể chính diện cầm cự được.

Dương Cung và Chu Lê nghe thấy mà mặt xanh lè, cái tên cướp đường này còn muốn giựt luôn linh cụ? Nó là vật bảo mệnh của ta a!

- Không có!

Dương Cung cắn răng nói.

- Ồ vậy à. . .

Mục Trần mỉm cười, đột nhiên con ngươi lạnh hơn cả băng, chỉ phong như điện xẹt qua cổ họng hai người, công kích sắc bén hướng về mi tâm.

Ấn ký của cả hai đã ảm đạm vô quang, dưới áp lực của chỉ kình bén nhọn liền muốn vỡ.

Dương Cung và Chu Lê chân nhũn ra, nếu ấn ký bị bể, thì lập tức họ sẽ cất bước rời khỏi Bắc Thương giới mà cuốn gói đi nơi khác.

- Sao? Cơ hội cuối cùng.

Chỉ kình dừng lại sát trán, Mục Trần mỉm cười khiến cho hai người kia lạnh run, cái tên kia thật là quân ăn cướp....

Dương Cung, Chu Lê bất lực hít hà, không dám ngoan cố nữa, vươn ta ra, hào quang hội tụ, nhanh chóng hóa thành hai luồng sáng.

Một cái thuẫn đen và một cái đỉnh xám xuất hiện.

- Đây là. . . linh cụ?

Mục Trần nheo mắt, kinh ngạc liếc qua Dương Cung và Chu Lê. Hai thằng nhà giàu này là công tử gia thế lực nào đây, trên người còn có linh cụ hộ thân, thứ này cả cha hắn cũng không có.

Mục Trần trong lòng kinh ngạc nhưng bàn tay không chút khách khí chụp lấy hắc thuẫn và thạch đỉnh. Hai kiện linh cụ giãy giụa, thế nhưng bị hắn áp chế mạnh mẽ rồi thu vào Giới Tử Xuyến.

- Đa tạ hai vị tặng cho

Mục Trần mới thu tay lại, nghiêng đầu mỉm cười với Dương Cung và Chu Lê.

Cả hai mặt xanh mày xám, hung hăng quát:

- Tiểu tử, dám cướp đồ của chúng ta, có bản lĩnh nói tên ra, cục tức này ta không dễ nuốt đâu!

Mục Trần nghe vậy liền cười nói:

- Mục Trần hoan nghênh tới chơi, bất quá nếu mà tới làm phiền vui lòng chuẩn bị đồ bồi thường thỏa đáng, chứ không ta dẹp ấn ký ấn kiếc luôn đấy.

Nhìn hắn cười tươi, hai người đau cả đầu. Tên kia còn mời họ đến quậy phá sao? Cái bộ dáng ước ao đó có phải đang nghĩ họ là cái kho bạc để rút tiền không chứ?

- Ngươi chờ đó!

Thua người không thua trận, dù đã thê thảm nhưng Dương Cung và Chu Lê vẫn uy phong, quát lên một câu liền nhảy giật lùi.

Thấy cả hai bỏ chạy, đám lâu la bên kia đang thê thảm ăn đập cũng nhanh chóng bò lăn bò càng chạy mất không dám ngó lại chút nào.

Một hốc đá bí mật cách không xa cốc khẩu, Cát Hải và Cát Thanh đang u oán nhìn biến hóa vừa xảy ra, mưu kế ngư ông đắc lợi đã hoàn toàn phá sản.

- Đại ca, làm sao bây giờ?

Cát Thanh đau khổ nói. Hắn thật rất kinh hoàng, Mục Trần lấy một địch hai, thắng lợi áp đảo tuyệt đối, hắn có chiến lực vượt xa tu vi? Không biết cường giả Thần Phách cảnh trung kỳ có đủ sức thắng được hắn.

Cát Hải cắn răng, đảo mắt suy nghĩ, nói:

- Quên đi, lui trước. Hiện tại chúng ta không làm gì được hắn, chạy nhanh thôi, tránh bị phát hiện lại đi không được.

Hắn vừa dứt lời, trong lòng đột nhiên phát lạnh, vội vàng nhìn lại bên kia. Mục Trần dường như đang ngẩng lên nhìn về chỗ bọn họ.

- Đi mau!

Cát Hải kinh hãi, lập tức bỏ chạy. Hắn biết nếu lại rơi vào tay Mục Trần, thủ đoạn tàn nhẫn của tên kia sẽ không giết hắn, mà đi đập bể ấn ký của hắn.

- Tên khốn nạn, cứ đắc ý đi, tin tức Huyết Họa giả của ngươi đã truyền khắp Bắc Thương giới, để xem mấy tin kia sẽ làm gì ngươi, cố gắng mà chịu đựng nhé!

Cát Hải chật vật chạy trốn trong lòng cũng không quên nguyền rủa Mục Trần .

- Có tật giật mình!

Xa xa, Mục Trần hờ hững nhìn Cát Hải chạy trốn, nhưng không truy kích. Người như Cát Hải trong Linh Lộ hắn hoàn toàn không đặt vào mắt, thì ở Đại Thiên thế giới cũng không khác gì.

Mục Trần chậm rãi quay lại, phóng người trở về chỗ của mấy người Diệp bang, nhìn Duẫn nhi cười nói:

- Cô gái nhỏ, không sao chứ?

Duẫn nhi lắc đầu, chu miệng nói:

- Mục Trần ca ca, ta xin lỗi. Suýt nữa phá hư mọi chuyện rồi.

Trước đó Mục Trần giao cho cô bé một "nhiệm vụ trọng đại", chính là bảo nàng im lặng bảo vệ một bên, ai ngờ cuối cùng lại bị bắt, còn bị dùng làm công cụ uy hiếp tỷ tỷ, khiến cô bé cảm thấy rất thương tâm.

- Ngươi đã làm rất tốt, nếu không có ngươi kéo dài thời gian, ta làm sao đột phá được Thần Phách cảnh.

Mục Trần mỉm cười xoa đầu Duẫn nhi, bất chợt nghiêm mặt nói:

- Nhưng ngươi cần phải dũng cảm một chút, tỷ tỷ không thể lúc nào cũng bảo vệ ngươi, vả lại bản tyân ngươi có yếu đâu, tiềm lực rất cao, còn phải bảo vệ tỷ tỷ nữa kia. Nếu mà còn chần chờ thì tỷ tỷ phải bị thương rồi, ngươi muốn vậy sao?

Duẫn nhi có thiên phú linh trận rất cao, hơn nữa còn được bồi dưỡng chu đáo hơn cả hắn. Dù sao mọi thứ hắn chỉ học ở Ôn Linh, trong Bắc Linh cảnh có lẽ là một Linh Trận sư kha khám bất quá ngoài này lại kém xa.

Duẫn nhi nếu có dũng khí lâm nguy bất loạn, Mục Trần chắc chắn so đấu linh trận hắn cũng không phải là đối thủ của Duẫn nhi.

Duẫn nhi nhìn hắn, gật gù. Mục Trần ca ca nói đúng, nàng không thể ỷ lại vào tỷ tỷ, nàng cũng cần trở nên lợi hại, rồi còn bảo vệ tỷ tỷ.

Diệp Khinh Linh thấy thế, ánh mắt cũng dịu dàng cười cảm kích Mục Trần, dĩ nhiên biết hắn có dụng tâm ra sao.

Mục Trần hài lòng mỉm cười, nắm tay lại, hào quang hiện ra, hắc thuẫn và thạch đỉnh cầm nơi tay, linh lực dao động kỳ lạ tràn ra.

Mục Trần thoáng có chút tò mò nhìn hắc thuẫn và thạch đỉnh, hắn muốn đến nghiên cứu một chút mấy cái chiến lợi phẩm.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 129: Người Nổi Tiếng

Dịch bởi:truyenfull.vn

Hắc thuẫn và thạch đỉnh tỏa ánh sáng nhàn nhạt, lơ lửng trong tay Mục Trần, linh lực man mác cũng tản ra không ít.

Mục Trần tò mò đánh giá hai cái linh cụ, mấy thứ này chế tạo khá phiền phức, chỉ có Linh cụ sư mới làm được. Ở Bắc Linh cảnh dường như cũng không có một Linh cụ sư nào cả, cũng thấy được Bắc Linh cảnh dù mênh mông rộng lớn nhưng ở trong Đại Thiên thế giới vẫn chỉ là một cái góc hẻo lánh vô cùng.

Mục Trần tay nắm hắc thuẫn, linh lực rót vào, nhất thời hào quang bùng lên, hắc thuẫn nhỏ như bàn tay nháy mắt hóa lớn cả trượng, che trước người hắn.

Bề mặt màu đen tỏa ra hắc ám, có đầy những hoa văn huyền bí, mơ hồ tản mát khí tức mạnh mẽ.

Lúc nãy Dương Cung chính là nhờ hắc thuẫn này mà chống cự được với ba đạo Sâm La Tử Ấn của hắn.

Mục Trần phỏng đoán hắc thuẫn này có lẽ đủ sức chống chọi một kích toàn lực của cường giả Thần Phách cảnh trung kỳ, quả thật là một lợi thế không nhỏ khi chiến đấu.

Mục Trần tán thưởng một chút, rồi đưa hắc thuẫn cho Duẫn nhi:

- Phần thưởng của cô bé này.

Hắc thuẫn và thạch đỉnh có vẻ đều là linh cụ hộ thân, Mục Trần giữ lại thạch đỉnh, cho Duẫn nhi cái hắc thuẫn. Dù sao nàng là Linh Trận sư lại không có nhiều kinh nghiệm chiến đấu, có hắc thuẫn bảo vệ sẽ an toàn hơn.

Duẫn nhi liền giơ tay nhận lấy, vui thích cười nói:

- Cám ơn Mục Trần ca ca.

- Hắc thuẫn và thạch đỉnh này có lẽ là hai kiện linh cụ hạ phẩm.

Diệp Khinh Linh bên cạnh mỉm cười dịu dàng:

- Cái này có ích rất lớn cho Duẫn nhi. Nếu lúc nãy bọn họ mà không có hai thứ này hộ thân, e rằng đã sớm bị cô nàng đánh cho tan tác.

- Chúng ta cũng có linh cụ, phẩm giai còn cao hơn thứ này nhiều, nhưng trước khi vào đây người nhà lấy đi hết. Họ nói vào Bắc Thương linh viện phải tự mình tu hành, dựa vào linh cụ mạnh mẽ mà có địa vị cao thì kém cỏi quá.

Nghe Diệp Khinh Linh nói, Mục Trần cũng cười mà méo mặt. Thật là đi cùng đại gia mà không biết, hắn ở Bắc Linh cảnh căn bản chẳng biết được cái linh cụ nó trông ra thế nào, không ngờ các nàng lại có đầy mấy thứ này.

Mục Trần thu kia thạch vào vòng tay, như Diệp Khinh Linh nói, linh cụ rất tốt, nhưng trọng yếu vẫn là thực lực bản thân.

- Giờ ngươi có dự định gì?

Diệp Khinh Linh cười hỏi Mục Trần.

- Hướng đến Bắc Thương điện thôi, chứ còn dự định gì nữa?

Mục Trần cười, mục tiêu của bất cứ ai trong này cũng là như thế, vì chỉ có khi nào đến được mục tiêu đó mới chân chính có thể gia nhập Bắc

Thương linh viện.

- Các ngươi thì sao?

- Đương nhiên cũng vậy, bất quá ta còn muốn tìm linh thú trên đường đi để luyện hóa tinh phách. À ngươi cũng vừa đến Thần Phách cảnh, cũng nên tìm linh thú chứ nhỉ?

Mục Trần bất đắc dĩ thở dài, gật đầu. Trong người hắn thật ra có một tinh phách linh thú cự phách, nhưng cái phẩm chất phi thường cao đó thì hắn thật chẳng có gan luyện hóa.

- Thật ra nhiều người đạt đến Thần Phách cảnh vẫn không luyện hóa tinh phách linh thú, vì họ có đòi hỏi khá cao, không tùy tiện luyện hóa một linh thú thấp kém, dù rằng sau này tìm được linh thú cao cấp hơn vẫn có thể luyện hóa lại thì nó cũng là chuyện khá phiền toái.

- Theo ta biết, trong Bắc Thương giới này có rất nhiều linh thú rất lợi hại. Thậm chí có cả linh thú thiên cấp, bài danh trên địa bảng không thấp chút nào. Nhưng mà phẩm chất cao thì trình độ càng khó đối phó, lúc phát hiện ra chúng lại khiến nhiều người xôn xao, gian nan càng thêm khổ ải...

- Khảo nghiệm này của Bắc Thương linh viện cũng là trao cho chúng ta cơ hội rèn luyện ở Bắc Thương giới, để có thể mạnh mẽ hơn một chút, chân chính đủ tư cách trở thành đệ tử của họ.

Diệp Khinh Linh nháy mắt mấy cái với Mục Trần:

- Nếu ngươi không có dự định khác, hay là cứ đi cùng chúng ta, nếu có gặp tinh phách linh thú tốt ta có thể ưu tiên cho ngươi.

- Linh thú thiên cấp. . .

Mục Trần kinh ngạc lẩm bẩm. Quả nhiên hắn vẫn rất mù mờ với Bắc Thương giới này a. Một địa vực được Bắc Thương linh viện dùng làm nơi rèn luyện cũng không bình thường chút nào.

Tuy nói linh thú thiên cấp cực kỳ lợi hại, chiến lực một người khó mà có biện pháp kháng cự chứ đừng nói vây bắt hay liệp sát. Thế nhưng hôm nay Bắc Thương giới lại tấp nập nhộn nhịp, có đến mấy vạn người tham gia thử thách, đều là những nhân tài kiệt xuất. Với cái số lượng cường giả đông còn hơn kiến đó, linh thú thiên cấp đối diện không bị đánh chết cũng bị mệt chết, miễn là nó đừng có khủng bố ở cấp số của sinh vật cỡ như.... Cửu U Tước.

Cái tỉ lệ gặp được linh thú như Cửu U Tước thực ra cũng quá ư hi hữu, hắn phỏng chừng dù cho Bắc Thương giới có linh thú thiên cấp thì mạnh hết mức cũng không cao hơn hạng 50 địa bảng. Dù vậy đẳng cấp đó cũng là quá mạnh với đám tân sinh này rồi.

- Thật ra ta cũng có hứng thú không nhỏ.

Mục Trần mỉm cười tỏ ra phấn khích. Hiện giờ cũng đã là cường giả Thần Phách cảnh, cũng cần luyện hóa tinh phách linh thú, nếu không sau này giao chiến với đối thủ đã có tinh phách thì mệt mỏi cũng không ít nha.

Bắc Thương giới khá rộng lớn, muốn biết được tung tích của linh thú thiên cấp nếu chỉ dựa vào một mình hắn thì phải là may mắn lắm lắm mới có thể. Còn đi chung với Diệp Khinh Linh và Diệp bang thì mấy chuyện đó cũng sướng hơn nhiều.

- Trước về tập hợp lại với mọi người, rồi bắt đầu khởi hành đi vào trung tâm Bắc Thương giới.

Diệp Khinh Linh thấy hắn đã đồng ý đi chung cũng vui sướng. Mục Trần thực lực kinh người, có hắn ở cùng, Diệp bang cũng an toàn thêm không ít.

Mục Trần cũng tán thành, cùng với mọi người vét sạch sẽ linh dược còn lại trong cốc, rồi tập trung lại nhanh chóng rời khỏi vùng núi, trở ra chỗ Diệp bang đóng trại.

Đội ngũ tập hợp không thể thiếu một hồi náo nhiệt. Vương Thịnh trở về liền ba hoa tràng chiến đấu trong sơn cốc, mấy thành viên Diệp bang nghe kể Mục Trần 1vs2 nghiền nát áp đảo hai cường giả Thần Phách cảnh sơ kỳ cũng rung động giật mình thon thót, ánh mắt nhìn hắn càng thêm sợ hãi và sùng bái.

Đối với họ, cường giả Thần Phách cảnh tuyệt đối là những người ưu tú, vậy mà Mục Trần lại dễ dàng nhiều lần đánh bại hết người này tới người khác, cho thấy hắn thật ở một cái cấp độ hoàn toàn khác ưu tú hơn hắn bọn họ.

Mà cái Diệp bang nho nhỏ này có thêm người lợi hại như thế tọa trấn, thì các loại uy hiếp trước nay phải e dè đã giảm bớt rất nhiều.

Mấy ngày tiếp theo, Mục Trần vẫn đồng hành cùng Diệp bang tiến vào trung tâm Bắc Thương giới. Đường đi cũng gặp không ít những phiền toái nhưng chẳng có cái nào đủ sức ngăn cản bước tiến của bọn họ.

Càng đi vào sâu khu vực trung tâm, Mục Trần nhận thấy càng lúc càng dễ gặp rất nhiều đệ tử và thế lực khác, khí tức của mọi người cũng cao hơn nhiều. Dù sao những kẻ tới được đây mà không bị cướp ấn ký, không bản lĩnh thì khó mà làm được.

Những nhân vật và thế lực lợi hại cũng càng đông hơn, cũng may Diệp bang ôn hòa không chủ động cướp đoạt ấn ký của người khác, thành ra cũng không gây thù chuốc oán gì, có vẻ an bình hơn mấy cái thế lực thù hằn đánh nhau sống chết.

Thế nhưng dần dà cái an bình đó lại bị một tin tức khiến cho lung lay. Tin tức đó đối với đa số mọi người thì không mấy xôn xao, nhưng đặc biệt là những kẻ mạnh chui ra từ Linh Lộ lại vô cùng chấn động.

Cái tin đó rất là ngắn, nhưng thừa sức chấn cho người nghe đau tim.

Linh Lộ Huyết Họa giả Mục Trần, hiện thân Bắc Thương giới!

Huyết Họa giả Mục Trần....

Cái danh hiệu rất xa lạ với nhiều người, nhưng không ít kẻ mạnh mẽ lại hết hồn run rẩy. Mấy cường giả từng tham gia Linh Lộ chẳng ai không biết, chẳng ai quên được biến cố Huyết Họa rung chuyển kinh thiên động địa kia.

Mà kẻ gây ra biến cố Huyết Họa đó, cái tên Mục Trần căn bản hắn cũng sẽ là cường giả hàng đầu được đánh giá cấp Vương.

Tin tức ở nhanh chóng truyền ra. Có kẻ nghe tin lập tức nghiến răng nghiến lợi hận ý ngập trời, có kẻ nghe xong lại tràn ngập sợ hãi, có người lại vô cùng tò mò và rung động muốn nhìn mặt người đại danh đỉnh đỉnh Linh Lộ khuấy động ba đào ra làm sao.

Có người hận, có người sợ, có người kinh. . .

Đủ loại tâm tình, trong một cái tin tức đơn giản lan ra lại khiến cục diện trở nên phức tạp. Bất chợt Mục Trần trở thành cái tên thu hút chú ý và thường xuyên được nhắc tới nhất, khiến cho những người bình thường chưa biết Linh Lộ ra sao cũng nhận ra được, Bắc Thương giới lúc này có một cái tên rất khủng bố...

Tin tức đó đã bắt đầu khiến Mục Trần gặp vài phiền toái, bất quá tạm thời hắn vẫn còn kham được cường độ phiền toái này. Nhưng hắn cũng biết, càng lúc tin đồn càng lan xa, thì cái phiền phức đó cũng sẽ to lên thêm nhiều, những đối thủ trước kia của hắn, cũng không ít quái vật đáng sợ....

Hắn, phải nhanh chóng tăng cường chiến lực.

Bắc Thương giới, ở một nơi nào đó.

"Ầm!"

Trong một quả núi đột ngột có tiếng nổ vang, một con linh thú khổng lồ thân hình phủ kín gai nhọn ngã ầm xuống đất, máu tươi đầy đất,

nhuộm đỏ cả một khu vực.

Nó là một linh thú cao cấp có thực lực Thần Phách cảnh trung kỳ, nếu cường giả Thần Phách cảnh sơ kỳ vô tình chạm trán cũng phải nhanh chân chạy trốn.

Thế nhưng bây giờ chỉ còn là cái xác chết.

Một bóng người nhẹ nhàng đáp xuống cạnh cái xác thú, dùng tay moi tinh phách linh thú ra, nhanh chóng cất đi.

- Úi, không tồi nha! Nhanh thế đã xử lý xong con súc sinh này.

Gần đó vang lên tiếng cười khẽ, một tên thiếu niên vẻ mặt đẹp đẽ phóng tới, miệng tán thưởng người đang đứng cạnh xác thú.

Người kia ngẩng lên nhìn, hắn có một gương mặt anh tuấn, mi tâm là ấn ký màu tử kim, cấp 7.

Sắc mặt bình thản, cứ như việc liệp sát một con ma thú này là chuyện vô cùng bình thường.

- Lại là cái biểu cảm khó gần này...

Gã kia chán nản lắc đầu, chợt thẳng lưng cười tủm tỉm:

- Bất quá ta nghĩ ngươi sẽ hứng thú với lời ta sắp nói ra đây...

- Huyết Họa giả Mục Trần xuất hiện.

Không như hắn đoán, người kia bất chợt cứng đờ, rồi phóng ngay tới chộp lấy hắn, bàn tay mạnh mẽ siết chặt, đôi mắt trở nên lợi hại:

- Mục Trần? Ở đâu?

- Hắn là ở địa vực này, ta đã phái người đi thăm dò, nhanh chóng sẽ có tin thôi. Đến lúc đó sẽ cho ngươt biết.

Tên kia cười nói trả lời.

- Hay!

Người nọ nở một nụ cười kỳ quái.

- Ta nói. . . Sở Kì, tên Mục Trần kia không phải dễ chọc, ngươi tìm hắn làm gì? Ta nhớ ngươi và hắn cũng chưa bao giờ chân chính chạm mặt, trong Linh Lộ trung cũng không cừu không oán...

Tên thiếu niên vẻ mặt đẹp đẽ bất đắc dĩ lắc đầu. Mục Trần kia ngay cả Cơ Huyền cũng phải e ngại a.

- Ta và hắn không phải ân oán.

Thiếu niên anh tuấn tên là Sở Kì cười nhạt, nhìn qua tên kia đang nhíu mày, bất chợt hai mắt rực lửa:

- Ta thích Lạc Li, nghe nói nàng chọn Bắc Thương linh viện nên ta mới muốn vào đây.

Tên kia tròn mắt, chợt tỏ ra khâm phục Sở Kì:

- Lợi hại, nhìn hay thật, bất quá hơn nửa là ngươi đa tình tương tư thôi. Nàng ta quá mạnh, ngươi không hàng phục được đâu.

- Nàng thích một người.

Sở Kì nắm chặt hai đấm, thản nhiên nói tiếp.

Tên kia càng sửng sốt, chợt hiểu ra

- Ngươi nói. . . Mục Trần?

Sở Kì chậm rãi gật đầu, hắn xoay người nhảy ra khỏi núi, thanh âm vang vọng tỏ vẻ không cam chịu.

- Ta muốn thân đi gặp hắn, ta cho hắn biết, ai mới là người thích hợp với nàng!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 130: Long Tượng Trận

Dịch bởi:truyenfull.vn

Tại một địa điểm giao nhau của núi non trùng điệp, tứ phía là vách núi dựng đứng cao tận chân mây, vô số những con đường nhỏ len lỏi giữa các dãy núi hội tụ.

Cũng do địa thế đặc biệt đó, mà khu vực này nhân số đông đúc, một thung lũng đột nhiên trở nên phồn thịnh sầm uất như một thành thị, tầng tầng lớp lớp lều trại nhô lên, bóng người qua lại như mắc cửi vô cùng nhộn nhịp.

Mục Trần đứng trên sườn núi, nhìn cảnh tượng người qua kẻ lại mê hoặc mà đôi mắt vô cùng kinh ngạc. Chỗ này ít lắm cũng có vài nghìn người, quả thật nhân số còn đông gấp mấy lần khi mới xuất hiện trên đài tiếp nhận.

- Một khu vực tập trung tạm thời, từ chỗ này có nhiều đường đi sâu vào trong Bắc Thương giới, rất nhiều người đều phải đi ngang qua chỗ này.

Bên cạnh Mục Trần, Diệp Khinh Linh cười khanh khách giới thiệu:

- Hơn nữa đây cũng là một nơi giao dịch, nhiều kẻ đặt gian hàng ở đây buôn bán vài thứ, linh quyết, tinh phách linh thú, thậm chí linh cụ cũng có. Hẳn nhiên muốn lấy được thì cần phải đưa ra cái giá cho họ hài lòng, chứ không có quy định giá nào cả, thuận mua vừa bán thôi.

Mục Trần gật đầu, quả nhiên chỗ nào có người thì có nhà buôn. Dù sao nhu cầu của con người lúc nào cũng có đủ loại.

- Chỗ này cũng cần linh tệ sao?

Mục Trần hỏi, linh tệ coi như là loại tiền tệ thông dụng nhất Đại Thiên thế giới, loại tiền có ngưng tụ linh khí này đôi khi còn được dùng là nguồn cung cấp cho người ta luyện hóa hấp thu, thành ra ở Đại Thiên thế giới, có tiền là có quyền, có tiền là có sức mạnh.

- Linh tệ thì miễn cưỡng cũng được, bất quá cũng không phải thứ mà mọi người ở đây cần nhất.

Diệp Khinh Linh chỉ tay lên cái ấn ký ám kim của hắn:

- Cái này, mới là thứ giá trị nhất Bắc Thương giới. Muốn đổi lấy cái gì thì phải đưa lượng linh khí khiến kẻ khác hài lòng.

Mục Trần cảm thấy kỳ lạ, không ngờ ấn ký còn có tác dụng mua bán. Bất quá cũng đúng, linh tệ trong này cũng không dùng làm được gì nhiều, nhưng ấn ký khiến cho người ta nhanh chóng tăng cấp ấn ký, giành quyền vào Bắc Thương linh viện với ưu đãi cao.

- Hơn nữa chỗ này còn là nơi tập trung đủ các tai mắt, tin tức khá nhạy bén, chúng ta cũng có thể tìm hiểu xem có loại tin tức về linh thú thiên cấp hay không.

Diệp Khinh Linh cười nói thêm.

- Vậy đi

Mục Trần cũng hứng thú không nhỏ, gật đầu.

Diệp Khinh Linh liền dặn dò thủ hạ Diệp bang dựng trại, nàng dẫn theo Duẫn nhi, Mục Trần, Mặc Lĩnh và vài người xuống núi, tiến tới khu vực đông đúc như cái chợ kia.

Sắp tiến vào khu giao dịch, cái tiếng ồn ào náo nhiệt ầm ầm truyền ra, cảm giác như đã trở lại Đại Thiên thế giới chứ không còn ở trong Bắc Thương giới nữa.

Khu vực này không phải là lãnh địa của riêng ai cả, thành ra cũng không có thế lực nào duy trì trật tự. Nhưng nếu có ai nghĩ rằng bản thân là cường giả muốn tự tung tự tác ngang ngược, thì đó chính là kẻ ngu đần nhất Bắc Thương giới. Trong cái chợ rồng rắn lẫn lộn này, hầu như mọi người đều thuộc về một thế lực nào đó, dám quậy phá bất chấp thì chắc chắn sẽ trở thành thù địch của vô số thế lực, lúc đó có mọc cánh cũng khó thoát.

Nhóm người Diệp bang chậm rãi tiến vào khu giao dịch, tầm nhìn cũng bắt đầu bị hạn chế lại.

Trong này có rất nhiều lều trại, phía ngoài căn lều có những khối đá lớn được mài nhẵn, trên mặt đặt những vật phẩm tỏa ra hào quang nhàn nhạt như ẩn như hiện.

- Phá Ma Đao pháp, linh quyết công kích linh cấp hạ phẩm, ấn ký cấp ba không nên bỏ qua!

- Địa Linh quyết, linh quyết công pháp linh cấp hạ phẩm, ấn ký cấp 4, mua dzô mua dzô...

- U Linh Kiếm, linh cụ hạ phẩm, ấn ký cấp 5 anh nào pro vào nhìn coi nào!

....

Bước đi trong khu giao dịch, những tiếng rao văng vẳng từ bốn phương tám hướng bao vây lỗ tai. Cái loại rao bán với ấn ký đặc biệt kỳ lạ thế này có lẽ chỉ ở Bắc Thương giới mới có.

Mục Trần đảo mắt nhìn qua những vật phẩm trên những phiến đá trong khu giao dịch, có không ít đồ vật khá tốt. Đem ra bán ở Bắc Linh cảnh có lẽ sẽ khiến người ta chen chân xếp hàng mà mua, giá cả cũng không ít hơn trăm vạn linh tệ, vậy mà trong này giá cả cũng không đắt lắm.

Mục Trần đi một đoạn thì Diệp Khinh Linh và Duẫn nhi tách ra, cô bé thích náo nhiệt quấn quít lấy tỷ tỷ, đòi nàng ta phải dẫn đi mua sắm linh tinh, Mục Trần mỉm cười một mình đi tiếp.

Đi hết một đoạn xa, dù đa số đồ vật không tồi, nhưng chưa có thứ nào khiến Mục Trần chú ý quá, khiến hắn cũng hơi thất vọng. Bất chợt nghe được một tiếng cãi vả gần đó khiến cho hắn khựng người lại.

- Con mẹ nó, cái quyển trận đồ nát của ngươi mà đòi ấn ký cấp 6, ngươi lừa đại gia à?

- Trận đồ?

Mục Trần rung động, đưa mắt nhìn qua bên đó, trong một ngõ ngách giữa hai cái lều, một thiếu niên hùng hổ chống nạnh, trước mặt hắn là một gã áo xám. Người kia bĩu môi, mặc kệ hắn la hét chửi rủa, chỉ nhắm mắt dưỡng thần.

Tên kia thấy người áo xám không nói chuyện cũng sùng máu, hừ một tiếng rồi bỏ đi.

Mục Trần ngay lập tức tiến tới, nhìn về phía trước mặt vị thiếu niên áo xám kia. Ở trên khối đá là một cái hộp sắt màu đen, bên trong chứa quyển trục ám kim tỏa ra dao động linh lực mơ hồ.

- Trận đồ của ngươi cấp mấy?

Mục Trần hưng phấn hỏi.

Bỗng nhiên có người quan tâm, tên kia biếng nhác mở mắt ra liến nhìn Mục Trần. Ngay khi thấy trên mi tâm của hắn là một ấn ký cấp 6, tên kia liền đổi sắc, mắt sáng rỡ, trở nên nhiệt tình hơn nhiều:

- Đây là một quyển trận đồ cấp 2, bất quá ngươi cũng đừng ngó tới làm gì, muốn bố trí được thì cần đến 40 linh ấn, uy lực của nó Thần Phách cảnh trung kỳ cũng đỡ không nổi.

- 40 linh ấn?

Mục Trần kinh ngạc thốt lên. Trận đồ cấp 2 có số lượng linh ấn nhiều như thế cũng không dễ gặp, chỉ có những Linh Trận sư cấp 2 rất giỏi mới có thể tu luyện.

Kim Luân Liệt trận mà phụ thân hắn gom góp nạo vét ở Bắc Linh cảnh mới có cũng chỉ cần 30 linh ấn, thế nhưng uy lực của nó chỉ nháy mắt có thể giết chết một con linh thú cao cấp, thừa lực trọng thương thêm hai con ngang cấp.

- Ngươi cũng là Linh Trận sư?

Mục Trần nhìn qua tên áo xám.

Tên kia cũng gượng cười, gật đầu.

- Trận đồ đối với Linh Trận sư là rất quan trọng? Sao ngươi lại có thể bán ra?

- Ta mới là Linh Trận sư cấp 1 thôi, muốn đạt tới 40 linh ấn còn không biết tới ngày tháng năm nào. Mà cứ khư khư giữ cái này, ấn ký cấp 4 không biết ta có thể lấy được hay không nữa, thành ra đem đổi ấn ký là tốt nhất, ít hôm nữa gia nhập Bắc Thương linh viện tu luyện rồi còn lo thiếu trận đồ sao.

Tên kia ra vẻ thành thật trả lời.

Mục Trần cười. Nếu bị loại vì ấn ký không được cấp 4, hắn nhiên tổn thất không chỉ là một quyển trận đồ cấp 2 có thể so sánh giá trị.

- Bán thế nào?

Mục Trần vẫn không giấu hứng thú của hắn với quyển trận đồ này

- Ấn ký cấp 6, không hạ giá. Món này ta khổ ải lắm mới moi được từ ông già ở nhà, chơi sang thì mua, còn không thì phắn.

Tên áo xám kiên quyết.

- Có thể xem thử?

- Được!

Tên này cũng là Linh Trận sư nên biết rõ trận đồ phức tạp thế nào, muốn nắm bắt hiểu rõ cần phải nghiên cứu kỹ càng, chẳng sợ có kẻ nào đủ sức nhìn một lần là nhớ hết mọi thứ ảo diệu trong đó.

Mục Trần vươn tay lấy ra quyển trục ám kim, chậm rãi mở ra.

"Gràoooo!"

Quyển trục vừa mở ra, ám kim quang mang chính diện xông ra, như có tiếng long khiếu vang lên, kim quang chuyển động, nhìn như tượng rồng đặt trong đó.

Kim quang dần nhạt đi, hóa thành ba chữ to.

- Long Tượng trận.

Mục Trần khẽ niệm một tiếng, đóng trận đồ lại, con ngươi tỏ rõ vui thích, hắn rất hài lòng với trận đồ lợi hại này.

- Ta lấy.

Mục Trần nói với tên kia.

- Ha ha, đại gia thật sảng khoái.

Hắn mừng rỡ vô cùng, trên trán, màu đỏ nhạt đi, linh khí bị hắn áp chế hóa thành cấp 1.

Mi tâm Mục Trần lóe kim quang, bắn ra chui vào ấn ký của tên áo xám, ấn ký kia lập tức đổi màu kim quang lóe sáng.

- Ha, đại gia thật là cao thủ, ấn ký cấp 6.

Hắn rạo rực sờ vào cái trán của mình, rồi nhanh chóng lấy một mảnh vải quấn ngang đầu, che đi ấn ký.

Mục Trần cầm trận đồ trong tay, sờ vào ấn ký vô sắc của mình, khẽ lắc đầu. Hơn nửa tháng tích lũy chỉ một giây biến mất, nếu không sớm giải quyết cái chuyện ấn ký, có lẽ hắn sẽ bị đào thải.

Mục Trần cất trận đồ vào vòng tay, xoay người bỏ đi. Mọi thứ khác hắn cũng không thèm ngó tới nữa, vì bây giờ đã là tên ăn mày nghèo kiết xác.

Mục Trần vừa định đi tìm Diệp Khinh Linh thì đột ngột cảm nhận được vài âm thanh náo loạn, dường như đám người bên kia đang tách ra.

Mục Trần nheo mắt nhìn qua, tiếng bàn tán xôn xao chen vào tai.

- Đó là thủ lĩnh Sở bang phải không? Nghe nói Sở bang là một trong vài thế lực lợi hại nhất ở đây đó.

- Bình thường hắn đâu có tới khu vực này, hôm nay cơn bão nào ném hắn vào đây chứ...

Đám đông tách ra, một bóng người cao lớn lực lưỡng tiến tới, bước chân vững vàng như chấn động đất đá khiến kẻ khác không ai dám coi thường.

Mục Trần nhìn tên kia, lia mắt đi chỗ khác vừa định tránh hắn ta.

Bất quá người kia nhanh chóng sấn đến, dưới ánh mắt kinh ngạc của đám đông và chân mày nhăn nhó của Mục Trần, hắn dừng lại.

Mục Trần nhíu mày nhìn gương mặt xa lạ kia, cảm giác ánh mắt của hắn khiến cho khó chịu, tên này không quen không biết.

- Có việc gì?

Mục Trần bình tĩnh hỏi.

- Ngươi là Mục Trần?

Tên kia cười nhạt.

- Ta là Sở Kì, muốn nhờ ngươi giúp ta một việc.

Mục Trần vẫn chăm chú nhìn, vẫn chưa trả lời.

Sở Kì nhìn Mục Trần, chậm rãi nói:

- Ta hy vọng ngươi sẽ không xuất hiện trước mặt Lạc Li.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 131: Sở Kỳ

Dịch: truyenfull.vn

- Ta không muốn ngươi xuất hiện trước mặt Lạc Li.

Câu nói nhẹ hẫng chui vào tai Mục Trần khiến hai mắt hắn long lên, chăm chú nhìn tên Sở Kì trước mặt, khóe môi khẽ nhếch:

- Ngươi theo đuổi Lạc Li? Nhìn dáng vẻ của ngươi hắn cũng là người từ Linh Lộ đi ra à?

Mục Trần cười nói:

- Nếu vậy hắn là cũng biết ta một chút nhỉ. Ta không quản ngươi thích Lạc Li bao nhiêu, nhưng ngay cả Cơ Huyền cũng không đủ tư cách đứng trước mặt ta nói mấy lời đó, ngươi thì là cái thứ gì?

Sở Kì nhìn trân trân Mục Trần, chậm rãi nói:

- Cơ Huyền đúng là rất lợi hại, nhưng dù đối ngươi là hắn, ta cũng sẽ nói như thế. Thêm nữa, dù cho ngươi trong Linh Lộ là cường giả hàng đầu, nhưng ta thấy, ngươi không hiểu được hiện thực.

- Ở đây không phải Linh Lộ, mà ngươi cũng không còn là Huyết Họa giả Mục Trần, chỉ là một thằng ranh thực lực mới đạt tới Thần Phách cảnh mà thôi. Thực lực thế này càng khiến ta tin rằng ngươi không xứng với nàng.

Sở Kì bất chợt miên man:

- Nàng rất ưu tú, người theo đuổi nàng cũng rất nhiều, chuyện thế này ta tin chắc ngươi sẽ còn gặp thường xuyên. Bất quá dù sao nàng cũng thích ngươi, nên ta không muốn ngươi bị người khác đánh bại, thà rằng chuyện đó để cho ta thì hơn.

- Ngươi đúng là một fan cuồng, từng gặp Lạc Li rồi à?

Mục Trần nheo mắt cổ quái nhìn Sở Kì.

- Nàng ở Linh Lộ đã cứu ta một lần, ta và nàng đi chung một thời gian.

Sở Kì thành thật trả lời.

- Cái mà ngươi nói là đi chung một thời gian, ta nghĩ nàng cũng chẳng ngó ngươi lấy một lần nhỉ?

Mục Trần cười khẩy. Với hiểu biết của hắn về Lạc Li, tính tình của nàng không mấy quan tâm tới người khác, tiện tay cứu tên kia cũng chỉ xem như việc gì đó bình thường nhất trong những chuyện bình thường.

Sở Kì biến sắc, hơi mất tự nhiên vì Mục Trần nói đúng y. Từ khi Lạc Li tiện tay cứu hắn rồi, cũng chẳng hề mở miệng nói một lời, nàng im lặng làm việc của mình, tu luyện, liệp sát, nghỉ ngơi, ra vẻ như kẻ đi theo bên cạnh nàng là khúc cây ngọn cỏ nào đấy.

Bất quá càng như vậy, Sở Kì càng thích nàng ghê gớm. Thời gian ngắn ngủi đó hầu như là thời gian sống trong mơ của hắn ở Linh Lộ. Mãi cho đến khi ngày tổng kết chuẩn bị rời khỏi, hắn không thể nhịn nữa mới tiến lên bày tỏ. Thế nhưng đáp lại là ánh mắt kỳ quái của hai con ngươi trong suốt như lưu ly, nàng để lại một câu nói xé lòng hắn.

- Ta thích Mục Trần, ngươi đừng có đi theo ta.

Rồi nàng ta bỏ đi để lại Sở Kì với trái tim tan nát.

Sở Kì sắc mặt khó coi nhìn vẻ cười cợt của Mục Trần, bất giác cảm thấy ghen tức vô cùng. Tại sao tên kia lại có thể khiến một người con gái chẳng màng mọi thứ chỉ điên cuồng tu luyện phải chú ý rồi đem lòng yêu mến?

Sở Kì nhận thấy rõ ánh mắt tinh xảo kia khi cho hắn đáp án, nàng nhắc tên Mục Trần với sự dịu dàng êm ái vô cùng hiếm thấy.

- Ta không nghĩ nhiều như thế, nếu ngươi có tiếng tăm sánh ngang với thực lực có lẽ ta không tìm ngươi làm gì. Nhưng đáng tiếc bây giờ ngươi quá yếu.

Sở Kì chậm rãi nói:

- Do đó ta không chấp nhận việc ngươi có tư cách ở chung với nàng.

Một tên thật cố chấp, mà cũng thật si tình.

Mục Trần nhăn mặt:

- Ngươi muốn thế nào?

- Đánh với ta một trận, nếu bại thì đừng có gặp nàng nữa. Nàng rất ưu tú, bất cứ ai là đối tượng của nàng sẽ luôn gặp chuyện này. Ngươi quá yếu, bị người khác đánh bại, bị người khác trọng thương, sẽ khiến cho nàng thương tâm. Nếu vậy thì thà rằng cút khỏi đây càng sớm càng tốt.

Sở Kì trả lời.

- Ngươi nghĩ như vậy thì ngươi có cơ hội à?

Mục Trần nói.

- Không! Ta chỉ không muốn thấy người nàng thích quá yếu khiến cho khi ngươi gặp nàng lại bị đánh bại, nàng sẽ khổ tâm.

Sở Kì lắc đầu

Mục Trần méo mặt, đôi mắt kỳ quái nhìn tên kia, thật không biết phải nói cái gì với cái tên quái gở này.

- Ta không có hứng thú chứng minh cái gì với ngươi cả.

Mục Trần không thích dây dưa chuyện này, lách người tránh đi

- Bất quá ta không để cho bất kỳ ai khiến nàng đau lòng. Bất kỳ ai!

Sở Kì nhíu mày:

- Với cái thực lực kém cỏi của ngươi, lời nói như thế đúng là không tự lượng sức.

Mục Trần bất đắc dĩ thở dài, lắc đầu không thèm nhắc lại, tiếp tục đi tới.

"Ầm!"

Linh lực hùng hậu thình lình phóng ra khiến cho vô số người ở khu giao dịch kinh hoảng, tập trung chú ý nhìn vào Sở Kì đang cuồn cuộn linh lực bao quanh.

Sở Kì bước tới vài bước, trời rung đất chuyển, tung ra một quyền, mặt đất theo quyền phong đó mà nứt ra, nhanh như chớp giật công kích Mục Trần.

Mục Trần xoay người, linh lực hắc án trên tay tuôn ra ào ạt, giơ chưởng chụp lấy quyền phong bén nhọn.

"Chát!"

Khí lãng linh lực bùng nổ, mặt đất nứt nẻ, nhiều người đứng gần đó cũng bị chấn bay đi.

- Đừng có làm quá!

Mục Trần cau mày, đôi mắt lạnh lẽo, chậm rãi cất tiếng.

- Yếu hèn nhu nhược, hiện tại ngươi còn quyết đoán như Huyết Họa giả Mục Trần ư?

Sở Kì vừa động thân, đã hóa thành tia sáng bắn ra khỏi khu giao dịch, nhanh chóng lao lên một ngọn núi bên ngoài gần đó, tiếng quát vang vọng mang theo linh lực cuồn cuộn như tiếng sấm quanh quẩn khu vực này:

- Mục Trần, có bản lĩnh thì ra đây! Nếu ngươi muốn trốn ta cũng không cản, bất quá ta không tin nam nhi mà Lạc vương Lạc Li thích lại là một tên nhát gan!

Tiếng nói vang vọng đó khiến cho khu chợ một hồi xôn xao náo nhiệt, nhiều kẻ đứng gần đó đều đưa mắt nhìn về phía hắn. Tên kia là Huyết Họa giả Mục Trần?

Là Mục Trần gần đây khiến Bắc Thương giới bàn tán huyên náo đó sao?

Khu vực này cũng có không ít người ra từ Linh Lộ, ánh mắt cũng trở nên lợi hại kinh ngạc nhảy lên cao quét mắt đánh giá người được cho là quậy đục ngầu cả cái Linh Lộ.

Mục Trần nhìn Sở Kì trên núi, sắc mặt đã lạnh như hầm băng, tên kia cứ cố tình dây dưa phiền toái khiến hắn cũng tức máu.

- Mục Trần!

Diệp Khinh Linh khẽ gọi, nàng đi cùng Duẫn nhi và mấy người kia chạy tới, ánh mắt lo lắng. Hắn nhiên nàng cũng biết Sở Kì, tên kia rất nổi tiếng ở vùng này.

- Cẩn thận một chút.

Diệp Khinh Linh nghe những lời Sở Kì vừa nói, liền biết ngay mục đích là đến khiêu chiến, với tính cách mà nàng biết Mục Trần mấy ngày nay, hắn nhiên không bỏ chiến.

Mục Trần khẽ gật đầu, rồi lắc mình nhảy ra khỏi khu chợ, xuất hiện trên ngọn núi đối diện Sở Kì. Hắn với tên Sở Kì này không ân không oán, nhưng mà đối thủ đã tìm tới cửa, nhịn nữa thì tên kia được đằng chân lân đằng đầu, lại còn khiến tên kia nghĩ rằng hắn sợ hãi hèn nhát.

Mà Sở Kì nói cũng đúng, Lạc Li rất ưu tú, người thích nàng rất nhiều, muốn chặn cái tình huống phiền toái như Sở Kì hiện tại chỉ có một biện pháp, bày ra thực lục khiến cho tất cả phải e ngại.

Sở Kì hắn là cường giả Thần Phách cảnh trung kỳ, thực lực khá tốt, mạnh hơn Cát Hải không ít. Mà có lẽ tên kia nghĩ đó là sức mạnh làm vốn để hắn tìm đến sinh sự.

Nhưng Mục Trần sẽ làm hắn mau chóng hiểu ra, cái sức mạnh mà hắn dựa vào cũng không mạnh như hắn nghĩ.

Cách trại giao dịch không xa, trên một sườn núi có vài người đứng thẳng quan sát bên này.

- Sở Kì thật đã ra tay.

Một thiếu niên đẹp đẽ tặc lưỡi cất tiếng.

- Là Mục Trần kia ư? Thần Phách cảnh sơ kỳ, cũng lợi hại đó, nhưng so với thủ lĩnh thì cũng chênh lệch không ít.

Bên cạnh thiếu niên kia có một người cất tiếng.

Tên thiếu niên cười nhạt, nhìn qua bóng người cao gầy kia mà hai mắt phức tạp:

- Nếu không phải vì Linh Lộ khiến hắn mất một năm tu luyện lại đuổi hắn ra ngoài, e rằng hiện tại chỉ có Cơ Huyền hay Dương Hoằng mới đủ trình độ đứng đối diện hắn.

Mấy người xung quanh lạnh run, tên Mục Trần kia lại lợi hại thế sao?

- Nhưng nếu cũng chỉ là nếu, thế giới này vốn không có chữ nếu. Đúng như Sở Kì nói, Mục Trần hiện tại, chỉ là một tên Thần Phách cảnh sơ kỳ, thực lực như vậy có hơi không hợp lắm với tiếng tăm trong Linh Lộ

- Ít nhất, hiện tại Sở Kì đủ sức áp chế hắn.

Nhìn hai người đối mặt nhau trên ngọn núi bên kia, Sở Kì đúng là muốn đanh bại Mục Trần để tên kia nhận thấy không xứng với Lạc Li. Mà đồng có lẽ Mục Trần kia cũng mượn dịp này để khẳng định danh tiếng. Thời gian ồn ào vừa qua cũng khiến không ít người từ Linh Lộ đi ra có chút rục rịch. Trong kia hắn tiếng tăm lừng lẫy hàng đầu, nhưng bây giờ có lẽ thực lực không xứng với tiếng tăm đó, đây là cơ hội tuyệt vời để đá hắn xuống.

Cảm giác đứng trên cao giẫm nát người khác, cũng là một khoái cảm khá biến thái.

Với tính cách của Mục Trần, dĩ nhiên rất ghét mấy loại phiền toái không ngừng, thành ra Sở Kì tự vác thân tới, cũng là một đối thủ không tồi. Giết gà dọa khỉ, khiến cho mấy kẻ tư tâm kia hiểu rằng Mục Trần hắn dù có bất lợi 1 năm tu luyện thì vẫn là Mục Trần đã từng khiến mấy kẻ hàng đầu Linh Lộ như Cơ Huyền, Dương Hoằng phải e ngại.

Hai người đối mặt, cuối cùng ai sẽ chiến thắng bước ra.

Thiếu niên đẹp đẽ kia cảm nhận không khí càng lúc càng căng thẳng, hắn cũng thở dài, trận chiến này đối với ai trong hai người kia, cũng đều rất quan trọng.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 132: Bích Nhãn Kim Tinh Thú

Dịch: truyenfull.vn

Bên ngoài khu vực chợ búa đột nhiên náo nhiệt vô cùng, những cánh rừng gần đó vang lên những tiếng xé gió liên tiếp, vô số người phóng đi đàn cào cào trong đám cỏ, ánh mắt háo hức mà kinh dị nhìn lên hai quả núi không xa, có hai người đang đứng đối diện nhau.

Có lẽ nhiều người còn chưa biết mặt mũi Mục Trần ra sao, nhưng Sở Kì lại là người vô cùng nổi tiếng, Sở bang lại là một trong những thế lực mạnh nhất trong khu này, mà Sở Kì chính là thủ lĩnh của nó.

Hai người đối đầu nhau bên kia chính là chuyện vô cùng hấp dẫn đối với mọi người.

- Xem ra ngươi cũng có máu đấy nhỉ?

Sở Kì khiêu khích Mục Trần.

- Thần Phách cảnh trung kỳ, chẳng đáng cho ta ngại ngùng gì.

Mục Trần cười, đúng là hiện tại hắn chỉ vừa chân ướt chân ráo đứng vào trình độ Thần Phách cảnh, nhưng phải ai cũng có thể khinh thường hắn được.

- Hy vọng cái khẩu khí ngông cuồng của ngươi là do thực lực tương xứng, ta cũng không muốn nghĩ người mà nàng thích lại quá yếu.

Sở Kì nắm chặt tay, linh lực màu vàng đậm như lốc xoáy ào ào phun ra. Linh lực mà hắn tu luyện có cảm giác nặng nề và dày như mặt đất.

- Ta sẽ không hề nương tay!

Sở Kì cười gằn rồi đột nhiên hét to, chân giậm mạnh xuống đất bật lên cao, quả núi như rung chuyển, thân hình hắn bắn lên trời như thiên thạch, kình phong dày đặc lao thẳng tới Mục Trần.

- Vẫn Thạch Ba! (sóng thiên thạch)

Sở Kì thân giữa không trung, trên hai nắm đấm đã hội tụ một lượng lớn linh lực màu vàng đất, rồi biến lớn đến hơn mười trượng, hình dáng ngưng tụ như một khỏa vẫn thạch từ thiên không giáng xuống.

"Ruuỳnh..."

Tiếng không khí bị đè nén vang lên, áp lực không khí kinh khủng như muốn chấn gãy những gốc đại thụ ở các cánh rừng bên dưới, ngay cả mặt đất cũng có hiện tượng bị sụt lún xuống một mảng.

Sở Kì vừa ra tay liền giở ngay sát chiêu chân chính, hắn nhiên không hề có ý định gì làm nóng người hay khởi động gì cả, hắn muốn mau chóng nghiền nát đánh bại Mục Trần!

Mục Trần hơi ngửa đầu nhìn lên thế công cường hãn đang đổ bóng xuống chỗ mình, bàn tay nắm lại, trên đầu quyền xuất hiện ba đạo hắc ấn ngay tức khắc.

Một quyền tung ra, ba đạo Sâm La Tử Ấn bộc phát hắc ám thành một luồng đen thui lao thẳng ra, dao động bá đạo của linh lực hắc ám tản mát khiến không khí cũng méo mó chuyển động.

"Rầm rầm rầm!"

Ba đạo Sâm La Tử Ấn vừa chạm vào công kích của Sở Kì liền bùng nổ, tầng tầng lớp lớp dao động đen ngòm lan tỏa, nhưng những vòng sóng khí đen thui mạnh mẽ nối tiếp nhau, thanh thế kinh người.

Hắc ám và vàng đất, hai luồng linh lực giữa không trung như pháo hoa bùng nổ, sóng khí xung kích bung ra, cuốn lấy những cây đại thụ trên núi, bứng rễ quăng đi, bụi bay mịt mù.

Giữa không trung, Sở Kì lui nhanh hai bước, nhìn xuống núi tràn ngập bụi vàng cũng nhíu mày. Vừa nãy ra tay hoàn toàn không có gì gọi là thăm dò, thế mà không ngờ được Mục Trần lại có thể chính diện đỡ đòn.

"Đùng Đùng!"

Bất chợt trong đám bụi mù có tiếng sấm nổ rung trời, mơ hồ xuất hiện một vài tia sáng bạc lóe lên xẹt tới xẹt lui. Lát sau một linh trận bàng bạc mang theo lôi điện như rắn dữ rít gào xé toang không khí công kích thẳng đến Sở Kì.

- Linh trận?

Dao động linh lực đặc biệt như thế khiến cho Sở Kì nhất thời kinh hoảng, chợt ánh mắt lóe lên, không hề tránh né mà tiến tới, tay nắm chặt, tay áo bị lực lượng cường mãnh xé rách bươm, gân máu nổi lên xanh rờn như một con rồng uốn lượn trên cánh tay, một quyền oanh kích tới.

"Bùm!"

Không khí bị quyền phong của Sở Kì đánh nổ, linh lực cuồng bạo tuôn ra, quyền kình đánh mạnh lên lôi xà dữ tợn bắn tới, sức mạnh cuồng dã phá tan nát tia lôi điện.

- Không ngờ ngươi còn là một Linh Trận sư, bất quá linh trận uy lực cỡ này chẳng có tác dụng với ta.

Sở Kì đứng ở mép núi đen, nhìn xuống khu vực tràn ngập bụi mù trầm giọng cất tiếng.

- Vậy à? Thế cho ngươi một cái lợi hại hơn vậy!

Trong đám bụi mù ngập núi rừng bên dưới có một tiếng cười vang vọng, thình lình một cỗ linh lực dao động kinh hoàng phát ra, uy áp khiến đám mây bụi cũng bị thổi tan đi mất, lộ ra cảnh tượng bên dưới.

Ở chỗ đó, dáng người cao gầu của Mục Trần đứng thẳng, không gian phía trên đầu có một linh trận kim sắc cực lớn đã thành hình, khí tức dao động vô cùng sắc bén tỏa ra, khiến bề mặt đá núi cũng bị cắt tạo thành những lằn bạc ngang dọc.

- Linh trận cấp 2?

Vô số những cặp mắt kinh ngạc sững sờ trước biến cố của trận giao đấu, từng đám người xôn xao bàn tán, không ngờ Mục Trần này lại còn là một Linh Trận sư cấp 2?

Mục Trần nhìn về gương mặt nghiêm trọng của Sở Kì mà cất tiếng cười, đột ngột bấm tay búng ra, quát lên.

- Kim Luân Liệt trận!

Linh trận kim sắc phát ra những tiếng rè rè nổi gai ốc, rồi một kim luân linh lực với lưỡi đầy gai nhọn đang xoáy với tốc độ kinh hoàng bắn ra nhanh như chớp.

"Vú...t!"

Kim luân tốc độ cực nhanh, nhiều người chỉ vừa thấy nó hiện ra trong linh trận rồi một tia sáng vàng xẹt ngang, để lại một cái đuôi vàng chóe rất dài cắt xé không trung.

Còn những cường giả Thần Phách cảnh đang quan chiến ở đây trở nên kinh ngạc, hai mắt nghiêm trọng vô cùng. Kim Luân kia quá sắc bén, nếu bị nó đánh trúng e rằng thực lực Thần Phách cảnh sơ kỳ như họ sẽ cắt nát ngay tức khắc.

Hai người này đánh nhau mà ra tay quả thật tàn nhẫn.

Tia kim quang cấp tốc to dần trong mắt Sở Kì, kình phong bén nhọn vô cùng lợi hại khiến hắn cực kỳ tập trung. Bây giờ hắn mới hiểu vì sao Mục Trần lại nói là không thèm để ý đến hắn, thì ra tên kia dưới cái lớp vỏ thực lực Thần Phách cảnh sơ kỳ còn ẩn giấu thân phận Linh Trận sư cấp 2.

Bất quá, bản lĩnh của tên kia có lợi hại chừng này đã muốn Sở Kì phải nhận thua thì vẫn còn chưa đủ!

"Ầm!"

Linh lực hùng hậu nồng đậm trong cơ thể Sở Kì tuôn ra ào ạt, đôi mắt hắn hóa thành màu xanh biếc, yết hầu rung động, hắn gầm nhẹ một tiếng dữ dội.

Linh lực hội tụ sau lưng Sở Kì, mơ hồ như hóa thành một quang ảnh linh thú to lớn.

Linh thú đó toàn thân vàng óng như có tinh giáp kim sắc, đôi mắt thú xanh biếc, uy phong lẫm liệt, thanh thế kinh người.

- Đó là Bích Nhãn Kim Tinh thú? Địa bảng đứng thứ 99. Con thú này có thể xếp vào hàng linh thú thiên giai sơ cấp!

- Đây là tinh phách linh thú mà Sở Kì luyện hóa ư? Quả thật lợi hại!

Linh thú hiện ra sau lưng Sở Kì, hắn lại gầm lên, nắm chặt tay lại đánh ra một quyền. Linh thú sau lưng hắn cũng gào lên, bích nhãn lóe sáng, móng vuốt trong suốt óng ánh cũng đánh ra.

Quyền phong dung hợp vuốt thú, kim quang chuyển động, uy thế sức mạnh tăng vọt.

"Choang!"

Sở Kì tung quyền mang theo kim quang ngập trời mạnh mẽ đấm vào kim luân sắc bén đang lao tới, tiếng kim loại va chạm rít lên chói tai trên

không trung, ánh sáng kim sắc như sóng cuộn tung trời truyền ra xa.

- Phá!

Sở Kì hét to, kim quang lại trào ra trên cánh tay, linh lực cuồn cuộn, Bích Nhãn Kim Tinh thú lại gào lên.

"Choang!"

Lại một quyền hung mãnh đánh vào Kim Luân, sức mạnh đáng sợ trút xuống, trên kim luân xuất hiện những vết nứt vô số, rồi ầm ầm nổ tung trên trời.

- Lợi hại!

Không ít người bật thốt lên. Sở Kì thực lực quá dữ dội! Kim luân kia thừa sức miểu sát cường giả Thần Phách cảnh sơ kỳ lại bị hắn chấn nổ nát bấy, sức mạnh của hắn trong cấp độ Thần Phách cảnh trung kỳ không số 2 thì cũng số 1.

- Diệp tỷ. Mục ca không sao chứ?

Mặc Lĩnh thấy Sở Kì hung mãnh như thế cũng lo lắng. Kẻ kia mạnh hơn hẳn Cát Hải.

Diệp Khinh Linh cũng rất nghiêm trọng, nàng chính mắt chứng kiến sự lợi hại của linh trận này, hôm đó Mục Trần ra tay nháy mắt giết chết một linh thú Thần Phách cảnh sơ kỳ có lực phòng ngự cường đại, lại còn thừa lực trọng thương hai con khác. Uy lực của linh trận kia cả cường giả Thần Phách cảnh trung kỳ chạm trán cũng phải lo tránh lo né, ai mà đoán được Sở Kì lại hung hãn như thế, trực tiếp đối cứng phá nát kim luân.

- Không ngờ nhanh chóng khiến cho Sở Kì phải gọi ra Bích Nhãn Kim Tinh thú, Mục Trần này ....

Trên một sườn núi cũng đang quan sát vòng chiến, thiếu niên đẹp đẽ kia cũng tỏ ra nghiêm trọng, thì thào lẩm bẩm.

- Mục Trần, để đánh bại ngươi, ta sử dụng sức mạnh tối cường của ta, xem như đủ tôn trọng ngươi !

Trên bầu trời, đôi mắt bích lục của Sở Kì gắt gao khóa chặt Mục Trần, bất ngờ hắn tiến lên, Bích Nhãn Kim Tinh thú gào lên, kim quang nháy mắt hội tụ ở hai tay hắn, linh khí trong thiên địa cũng đang rung chuyển dữ dội.

- Kim Tinh Thần quyền!

Sở Kì gầm nhẹ, song quyền nắm chặt, theo một tốc độ không mấy nhanh lắm đánh ra, một vòng tròn rực sáng thành hình nơi đầu quyền, ánh sáng chiếu rọi cả không trung, khiến nhiều kẻ đang xem chiến phải căng mắt nhức nhối.

"Đùng!"

Sở Kì run rẩy mãnh liệt, gương mặt tái đi, trên đầu quyền là một khối cầu sáng rực kim quang như liệt nhật gào lên cùng với Bích Nhãn Kim Tinh thú oanh kích tới Mục Trần.

"Đùng! Đùng!"

Không khí phía trước kim sắc liệt nhật chấn động liên hồi, ngọn núi bên phía Mục Trần rung lên không ngừng, có dấu hiệu như sắp bị sụp đổ.

Mục Trần nhìn thẳng vào kim sắc liệt nhật kia, sức mạnh cường đại ẩn chứa trong đó khiến hắn cũng vô cùng tập trung. Thực lực của tên Sở Kì này khá đặc sắc.

"Phù"

Một tia khí trắng từ trong miệng hắn phun ra, đôi mắt đen láy lạnh lẽo, hắn biết rõ gần đây có khá nhiều người theo dõi mình, nhưng Sở Kì là kẻ đầu tiên dám ra tay.

Để giải quyết phiền toái có thể cuồn cuộn không ngừng này, hắn cần phải tỏ rõ sức mạnh bản thân.

Hắn phải cho mọi người biết, dù Mục Trần nửa đường bị đuổi khỏi Linh Lộ, mặc dù Mục Trần không trải qua Linh Lộ quán đính, nhưng hắn, vẫn là Mục Trần hoàn hảo như xưa!

Mục Trần chậm rãi duỗi tay ra, kim mang nhàn nhạt vận chuyển trong tay, hình thành một ngọn tháp kim sắc.

Ánh mắt sắc bén, Mục Trần phóng lên cao, kim quang trong lòng bàn tay thổi quét, kim tháp trong đó trở nên sống động thực chất.

Kim tháp hiện lên, uy áp như đè nén thiên địa vạn vật.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 133: Kim Cương Phù Đồ Tới Tay

Dịch: truyenfull.vn

OÀ..ÀNH!

"Bùm!"

Mục Trần bắn lên cao, lòng bàn tay kim quang lóe sáng, kim tháp thần bí ngưng tụ thành hình, toát ra dao động linh lực kỳ dị vô cùng.

- Kim Cang Phù Đồ thủ!

Gần như toàn bộ linh lực trong cơ thể Mục Trần đều được thúc giục, bàn tay kim quang càng rực rỡ hơn, khiến nó như hóa thành vàng ròng.

Chân đạp không trung, tay phải chưởng tới, linh lực kim sắc chói mắt hội tụ giữa không trung, một chưởng ấn to gần mười trượng xuất hiện, trên bàn tay còn thấy rõ hoa văn màu vàng hình kim tháp.

"Ầm Ầm!"

Chưởng ấn màu vàng lấy một khí thế hào hùng đánh tới, vỗ vào kim sắc liệt nhật đang gầm rú bên kia.

"BÙM!"

Hai đòn công kích mạnh mẽ va vào nhau, khí lãng sáng rực kim quang bùng nổ kinh thiên, cuồng phong xuất hiện thổi quét tứ tung.

- Ép xuống cho ta!

Đôi mắt đen của Mục Trần như cũng hóa thành vàng lóng lánh, bàn tay nắm chặt lại, tiếng quát lạnh lùng vang trong không trung.

"Đùng!"

Theo tiếng quát đó, hoa văn hình tháp trên chưởng ấn sáng lấp lánh, hóa thành Phù Đồ Kim Tháp, trấn áp khỏa kim sắc liệt nhật.

Chưởng ấn đè xuống, liệt nhật tràn ngập linh lực cường đại của Sở Kì nhanh chóng biến sắc, đúng là đang bị trấn áp.

Sở Kì biến sắc, kim chưởng ấn kia quá quỷ dị, bàn tay đánh tới đâu liền cắt đứt liên hệ của hắn với kim sắc liệt nhật, mà công kích của hắn càng lúc càng suy yếu.

- Bản lĩnh gì đây? Tại sao quái lạ như thế!

Khóe mắt giật giật, Sở Kì không thể nghĩ được tại sao công kích hội tụ sức mạnh tối cường của hắn lại bị ngăn cản.

"Bum!"

Kim chưởng ấn áp sát xuống, kim sắc liệt nhật hoàn toàn tiêu tán. Mục Trần liền đổi thủ ấn, chưởng kình lại lần nữa bay ra mang theo kim quang cường liệt xuất hiện trên đầu Sở Kì, lại từ trên cao vỗ xuống.

"Grúúuúuú!"

Bích Nhãn Kim Tinh thú sau lưng Sở Kì gầm rú điên cuồng, hắn nhiên đã cảm nhận thấy nguy hiểm uy hiếp. Sở Kì vội ngẩng lên, cắn răng điều động linh lực trong người tung ra quyền phong cuồng dã mạnh mẽ ngạnh đấu với kim chưởng.

"Đùng đùng đùng!"

Thế nhưng công kích mãnh liệt của hắn chỉ như cơn gió thổi vào đá núi, không hề lay chuyển được chút nào. Chưởng ấn đáng sợ đè nén

không khí, chấn tan nát quyền kình mãnh liệt, rồi hung hãn khắc lên người Sở Kì.

"Uỳnh!"

Một tiếng va chạm dữ dội khiến người ta thót tim vang lên trên không, dao động linh lực vàng chói lan ra, Sở Kì như lá rụng bắn thẳng xuống đất, máu huyết phun ra phì phèo thành một đường dài.

Sở Kì nện lưng lên mặt đất tạo thành một cái hố lõm xuống hơn mười trượng, máu me phun ra xối xả, sắc mặt trắng như tờ giấy, linh lực bảo hộ quanh thân cũng tan nát tiêu tán.

Đám khán giả ngờ nghệch im phăng phắc, nhòm qua Mục Trần, cái gương mặt chung quy khá xa lạ với phần lớn người ở đây đã làm họ cực kỳ kinh hãi. Sở Kì chính là cường giả Thần Phách cảnh trung kỳ, lại còn luyện hóa được tinh phách Bích Nhãn Kim Tinh thú, năng lực của hắn có thể nói là khó tìm đối thủ trong cấp độ Thần Phách cảnh trung kỳ. Thế nhưng hiện tại đại bại thê thảm dưới tay một tên Thần Phách cảnh sơ kỳ, Mục Trần.

Chỉ có vài tên chui ra từ Linh Lộ kia vẫn giữ im lặng trầm tư, đôi mắt lóe lên vài tia sáng kỳ lạ, biểu hiện ra một chút kinh động trong lòng.

Vốn họ cũng muốn nhân dịp Mục Trần đang có thực lực yếu ớt thì nhanh tay giải quyết, lấy đó làm bàn đạp tăng cường danh tiếng bản thân, thế nhưng bây giờ lại khiến họ nghi ngại không thôi. Tên kia dù không nhận được cơ duyên Linh Lộ quán đính, dầu vậy Mục Trần vẫn là Mục Trần, hắn có thể quậy phá tung trời trong Linh Lộ, thì Đại Thiên thế giới này hắn cũng sẽ dễ dàng nổi tiếng. Chung quy cái danh hiệu cường giả hàng đầu chẳng thể nào thoát khỏi tay hắn, lần nữa tỏa ánh sáng rực rỡ.

- Mục ca thật lợi hại.

Mặc Lĩnh tán thưởng reo lên, đám người bên này đều tỏ ra sợ hãi sùng bái.

Diệp Khinh Linh cũng thở phào, nhìn bóng người chầm chậm hạ xuống từ không trung kia, hắn đang tỏa sáng hết sức chói mắt. Trong Linh Lộ nàng chẳng có dịp gặp mặt Mục Trần, nhưng danh tiếng của hắn thì cứ như sấm động bên tai.

Có lẽ bây giờ hắn lại tiếp diễn hào quang rực rỡ của bản thân còn đang dang dở trong Linh Lộ ngày trước.

Nam nhi mà Lạc vương Lạc Li yêu thích, quả nhiên không bình thường.

Vô số người chăm chú nhìn vào, Mục Trần đứng cách Sở Kì không xa, đôi mắt lạnh lẽo nhìn vào gương mặt trắng không còn hột máu đang thê thảm nằm trên đất. Tên này bản lĩnh thật khá, nếu không phải hắn may mắn vừa tiến vào Thần Phách cảnh không lâu, lại còn được thừa hưởng linh quyết kỳ lạ Kim Cang Phù Đồ thủ mẫu thân để lại, e rằng hôm nay khó mà chiến thắng.

- Ngươi thắng...

Sở Kì gian nan xóa đi vết máu trên mặt, đôi mắt phức tạp nhìn Mục Trần. Vốn dĩ thực lực Thần Phách cảnh trung kỳ như hắn, lại có tinh phách linh thú mạnh mẽ, đánh bại Mục Trần lẽ ra không khó, nào ngờ được kết quả lại thảm thương thế này.

Mục Trần trong Linh Lộ có thể khiến những con quái vật như Cơ Huyền, Dương Hoằng phải kiêng dè, quả nhiên bản lĩnh ghê gớm. Dù cho không nhận nghi thức quán đính, nhưng địa vị của hắn vẫn không có thường nhân nào đủ sức lay động.

Mi tâm của Sở Kì đột nhiên lóe lên ánh sáng tử kim, hào quang từ đó chui ra bắn tới Mục Trần, hai mắt ảm đạm, hắn nói:

- Đó là trả giá của ta.

- Ấn ký cấp 7!

Đông đảo những cặp mắt háo hức nhìn vào tia ấn ký tử kim nọ, mắt sáng rực. Ấn ký cấp độ này đã thuộc hàng cao giai, thật không biết Sở Kì dành bao nhiêu thời gian và công sức để leo lên đến cấp bậc đó, đáng tiếc hiện giờ cũng vì thua trận mà bỏ tất cả.

Bọn họ cũng chẳng phản ứng gì với việc Sở Kì trả giá linh khí ấn ký khi thua trận, hành động này hết sức bình thường, có thể nói là hiển nhiên.

Mục Trần giơ tay vẫy một cái, hào quang tử kim lơ lửng trong bàn tay, thản nhiên liếc nhìn Sở Kì, không nói gì cả.

"Phốc."

Đột ngột có tiếng phá gió vang lên, mười mấy người nhanh chóng nhảy tới xuất hiện bên cạnh Sở Kì, vội vàng kéo hắn ra khỏi hố.

- Ha ha, Mục huynh, chuyện lần này do Sở Kì lỗ mãng, ấn ký này là bồi tội của hắn vậy, mong huynh chấp nhận mà không để trong lòng.

Một thiếu niên vẻ ngoài đẹp đẽ ôm quyền cười nói với Mục Trần.

Chung quanh tên kia, mười mấy người sắc mặt đều phức tạp, lần đầu tiên họ thấy Sở Kì thê thảm đến mức này.

Mục Trần ngắm nghía hào quang tử kim, chẳng nói tiếng nào.

Diệp Khinh Linh và mấy người Diệp bang cũng nhanh chóng chạy qua, đứng cạnh Mục Trần, đưa mắt cảnh giác nhìn đám người Sở bang bên kia.

- Mục huynh....

Thiếu niên đẹp mã kia thấy hắn không nói gì, nghĩ rằng Mục Trần không chịu tha thứ, bất chợt cảm thấy lạnh mình cứng người.

- Giữ lại đi.

Mục Trần liếc nhìn, búng tay ra, hào quang tử kim liền bắn về gương mặt ảm đạm u ám của Sở Kì. Hắn sửng sốt kinh ngạc nhìn Mục Trần. Ấn ký cấp 7, đó chính là tâm huyết của hắn, tin chắc bất cứ ai cũng phải đỏ mắt thèm muốn, không ngờ được Mục Trần có thể trả cho hắn.

- Ta và ngươi không thù không oán, ấn ký cấp 7 tuy không tệ, bất quá đối với ta thì trả lại tốt hơn.

Mục Trần thản nhiên giải thích, dù lúc này ấn ký trên mi tâm của hắn ảm đạm vô quang vì bỏ ra mua Long Tượng trận, nhưng không có ai dám ho he chê cười hay hạnh họe gì cả. Thực lực của hắn muốn tăng cấp ấn ký cũng không khó.

Sở Kì nhìn hắn mà phức tạp, giữ lại hào quang tử kim vào ấn ký, nói:

- Đa tạ, người mà nàng thích, quả thật rất tốt.

Mục Trần trề môi nhìn vẻ mặt đầy cảm tình kích động của tên kia.

- Ha ha, đa tạ Mục huynh rộng lượng. Vậy việc này xem như Sở bang nợ ngươi một ân tình, sau này có cần chuyện gì xin cứ nói, chúng ta nhất định dốc hết khả năng tương trợ.

Tên thiếu niên đẹp mã nhìn thấy hành động trả ấn ký của Mục Trần cho Sở Kì, hắn cũng vui vẻ thở dài, khách khí đáp lễ.

Mục Trần khoát tay, không nói gì nữa cả, định quay đi.

- Từ từ!

Diệp Khinh Linh đột ngột chụp cánh tay hắn, nàng nhìn qua mấy người bên kia, khẽ cười nói:

- Chúng ta có chuyện muốn nhờ các vị một chút.

- Cứ nói đừng ngại.

- Gần đây chúng gần nhất tung tích linh thú thiên cấp, Sở bang thủ hạ đông đúc, tin tức tinh thông, không biết có tin tức này hay không?

Diệp Khinh Linh nói.

- Linh thú thiên cấp?

Thiếu niên đẹp mã và Sở Kì liếc nhìn nhau, khó mắt kinh dị. Mấy người bọn Mục Trần lại cả gan đi tìm linh thú thiên cấp?

- Thủ lĩnh...

Phía sau hai người, một thủ hạ tiến lên nói

- Linh thú thiên cấp, đúng là chúng ta có nghe phong thanh, ở bên phía Hàn Băng cốc.

- Hàn Băng cốc?

Thiếu niên đẹp mã và Sở Kì đều nghiêm mặt, dường như nhớ ra cái gì đó.

Vài ngày trước, bọn họ có dịp đi ngang một địa vực kỳ lạ, mơ hồ nghe được những tiếng động kinh thiên, trong nơi gió lạnh thấu xương dường như có thấy một con quái vật to lớn, uy áp hơn hẳn những linh thú cao cấp bình thường.

- Mục huynh, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện, được chứ?

Thiếu niên đẹp mã nọ cất tiếng đề nghị.

Diệp Khinh Linh chỉ thuận miệng hỏi, không ngờ lại nhận được phản ứng như thế của mấy người Sở bang, nàng cũng tỏ ra vui mừng mỉm cười. Mục Trần thì tròn mắt kinh ngạc, xem ra mấy kẻ này có tin tức linh thú thiên cấp?

Thật là một tin vui bất ngờ.

Chương 134: Băng Huyền Linh Giao

Doanh trại Diệp bang, lều thủ lĩnh trung ương.

Mục Trần, Diệp Khinh Linh và mấy người nhóm Sở Kì ngồi thành một vòng tròn chật kín.

- Phương huynh, tin tức về linh thú thiên giai như thế nào?

Mục Trần mỉm cười nói chuyện với thiếu niên đẹp mã, hắn tên Phương Chung, cũng từng tham dự Linh Lộ, hiện giờ cũng là cường giả Thần phách cảnh trung kỳ, là bạn tốt của Sở Kì, cùng xây dựng Sở bang.

Phương Chung gật đầu cười, đối với việc Mục Trần đánh bại Sở Kì mà không kiêu ngạo cũng không nhạo báng cái nhục của Sở Kì cũng sinh ra hảo cảm:

- Một tuần trước, chúng ta phát hiện một khu vực khá độc đáo, đặt tên nó là Hàn Băng cốc, vì bên đó băng giá bao phủ, gió tuyết không ngừng, lạnh lẽo vô cùng.

- Ở đó chúng ta phát hiện không ít thứ quý hiếm, nhưng rất kỳ quái khi không thấy bóng dáng linh thú nào ở đó cả, cũng không có dấu hiệu linh thú đụng chạm đến những gốc linh dược ở đó.

- Đội thăm dò của bọn ta đi thu hoạch một ít bảo vật, thì có tiếng động kinh thiên truyền ra từ vực thẳm của Hàn Băng cốc, sau đó họ nhìn thấy trong bão tuyết một cái bóng khổng lồ, uy áp linh lực tràn ngập, tuyệt đối hơn hẳn linh thú cao cấp.

Mục Trần tò mò hỏi:

- Có thăm dò được là linh thú gì không?

Linh thú thiên giai thực lực quá mạnh mẽ, dù cho loại yếu nhất trong cấp độ thiên giai cũng không phải thứ mà hắn có thể dễ dàng tự mình đối phó, phải hỏi thăm rõ ràng là loại linh thú nào, để còn tính đường đối phó.

- Sau đó chúng ta dựa theo trí nhớ của mấy người kia mà phác thảo lại hình dạng của linh thú kia.

Phương Chung liếc nhìn Sở Kì, tên kia liền lấy ra một cuộn giấy đưa cho Mục Trần.

Mục Trần nhận lấy, đảo mắt nhìn qua. Có vẻ nó giống như một con rắn lớn với đôi cánh khổng lồ mở ra, tạo thành gió tuyết.

- Địa bảng Vạn Thú lục xếp hạng trên 80 đều là thiên thú, ta nghĩ Bắc Thương giới không có khả năng xuất hiện những loại thiên thú trên hạng 50.

Mục Trần chậm rãi lẩm bẩm.

Phương Chung cũng gật đầu. Những thiên thú hạng 50 trở lên, nếu đã trưởng thành e rằng thực lực đã đến bậc Hóa Thiên cảnh, thậm chí Thông Thiên cảnh cũng không chừng. Sinh vật đáng sợ như thế, e rằng cả Bắc Thương linh viện cũng không thể khống chế.

- Nói vậy, xếp hạng từ 50 đến 80, thiên thú hình dáng như rắn lớn, lại có hai cánh khổng lồ, hơn nữa còn sinh sống nơi hàn băng lạnh lẽo, dường như chỉ có một loại....

Mục Trần búng tay trả cuộn giấy lại cho Sở Kì, trầm giọng

- Đó là thiên thú bài danh thứ 73, Băng Huyền Linh Giao.

- Băng Huyền Linh Giao!

Sở Kì, Phương Chung, Diệp Khinh Linh đều chấn động.

Băng Huyền Linh Giao, sinh nơi lạnh lẽo vô song, trời ban cho hai cánh phong và tuyết, có thể triệu hồi phong tuyết, tạo nên thiên địa hàn băng vô tận, 100 năm lột xác một lần để lớn lên, mỗi lần lột xác là sức mạnh tăng cao, ba lần lột xác là trưởng thành, thực lực có thể so sánh với cường giả hàng đầu Dung Thiên cảnh hậu kỳ.

- Dung Thiên cảnh hậu kỳ. . .

Mục Trần hít hơi táp lưỡi. Hy vọng con Băng Huyền Linh Giao này chưa đến tuổi trưởng thành, nếu không thì khó mà dám đá động gì tới nó. Trước kia đối phó Liễu Kinh Sơn vừa thành công đột phá Dung Thiên cảnh sơ kỳ đã khiến Mục Trần thê thảm như vậy, nếu Băng Huyền Linh Giao này đạt tới Dung Thiên cảnh hậu kỳ, dù cho hắn có mượn sức mạnh của Cửu U Tước lần nữa cũng khó mà chiến được.

- Băng Huyền Linh Giao có lẽ chưa trưởng thành đâu, nếu không thì dưới uy áp của nó, người của bọn ta căn bản không đủ khả năng rút lui.

Phương Chung trầm ngâm phân tích.

Mục Trần gật đầu. Khả năng con vật kia trưởng thành cũng không lớn, hắn nghiêng đầu nhìn qua Diệp Khinh Linh nháy mắt một cái, đây cũng là một cơ hội không tồi.

- Ha ha, Mục huynh, dáng vẻ của ngươi có phải thấy Băng Huyền Linh Giao này thú vị?

Phương Chung mỉm cười.

- Đúng là hấp dẫn.

Mục Trần cười, cũng không che giấu hứng thú của hắn với Băng Huyền Linh Giao.

- Băng Huyền Linh Giao quá lợi hại, các ngươi đánh không lại đâu.

Sở Kì nghiêm mặt.

Cả đám người ngồi đây nhiều lắm là Thần phách cảnh trung kỳ, muốn đối phó thiên thú Dung Thiên cảnh? Nói dễ hơn làm!

- Đúng là... . nếu chỉ dựa vào chúng ta thì không có cách nào làm được. Nhưng một trăm cường giả Thần phách cảnh thì sao nhỉ?

Mục Trần cười cười

Phương Chung và Sở Kì biến sắc.

- Hiện giờ Bắc Thương giới có rất nhiều người, hơn nữa có lẽ ai nghe đến thiên thú cũng sẽ động tâm, chúng ta phao tin Băng Huyền Linh Giao này ra ngoài, hẳn là người người sẽ chen chúc tiến tới. Một con Băng Huyền Linh Giao có lợi hại thế nào khi đối diện cường giả đông đúc như thế cũng phải mệt chết, đến lúc đó chúng ta đục nước béo cò, thì cơ hội không nhỏ.

Mục Trần thản nhiên vạch kế hoạch.

- Nhiều người xông đến, dù lúc đó thực có thể giết chết Băng Huyền Linh Giao kia cũng không hẳn các ngươi có thể lấy được tinh phách

Phương Chung chậm rãi bàn ra.

- Nhưng ít ra có cơ hội, không phải sao?

Mục Trần cười.

Phương Chung và Sở Kì đều trầm tư. Đúng, ít nhất cũng có một chút cơ may thành công.

- Cảm tạ hai vị báo tin tức quan trọng này.

Mục Trần ôm quyền ra vẻ đa tạ, nếu không có đám Sở Kì, có lẽ Diệp bang còn phải cần một thời gian không ngắn nữa mới tìm ra được.

Phương Chung liếc nhìn Sở Kì, bất chợt ho nhẹ một tiếng, tủm tỉm cười nói:

- Mục huynh, thực ra việc này chúng ta cũng có một chút mong đợi, nếu có thể, thì cho chúng ta liên thủ có được không?

- Tinh phách linh thú thiên giai, hai người bọn ta không có nhu cầu lắm. Dù sao hia ta đều đã luyện hóa tinh phách, muốn luyện hóa nữa cũng được nhưng phiền toái lớn quá, bọn ta không có tâm ý muốn tranh đoạt nó.

- Nhưng trong Hàn Băng cốc đó không ít dị vật quý hiếm, nếu có cơ hội bọn ta còn muốn một vài nguyên liệu trên cơ thể Băng Huyền Linh Giao, những thứ đó đều là nguyên vật liệu cực tốt để chế tạo linh cụ, sau này không chừng có thể nhờ vài vị Linh Cụ sư luyện tạo ra linh cụ lợi hại.

Mục Trần nhìn qua Diệp Khinh Linh trao đổi một chút, rồi cười trả lời

- Vậy vô cùng hoan nghênh, chúng ta sẽ hợp tác một lần.

Tin tức do Sở Kì mang tới, thực lực hai người kia lại quá tốt, hợp tác chỉ có lợi chứ không hại, gia tăng ưu thế.

- Vậy Mục huynh dự định sẽ làm thế nào?

Phương Chung cất tiếng hỏi, ánh mắt tỏ vẻ háo hức. Dù sao bọn họ cũng còn trẻ, những sự tình kinh thiên động địa kinh thích như đi săn thiên thú này rất hấp dẫn, rất đáng tham gia.

- Tính toán của ta cũng đơn giản, chúng ta dẫn một nhóm người đến Hàn Băng cốc trước để dò xét, đồng thời phái người phao tin Hàn Băng cốc có Băng Huyền Linh Giao, ta nghĩ không tới hai ngày bên đó sẽ cực kỳ náo nhiệt. Chúng ta cứ ôm cây đợi thỏ, chờ cho tình thế tiến triển tốt, sẽ có người vui lòng giúp chúng ta làm tiên phong.

Mục Trần mỉm cười trình bày.

Phương Chung hai mắt lóe lên. Cái kế hoạch này cũng không có gì quá đặc biệt, nhưng Băng Huyền Linh Giao quá cường đại, e rằng Bắc Thương giới này sẽ không có ai đủ sức một mình đối phó nó, vậy chi bằng nhờ số đông tiêu hao sức lực của nó, đến lúc đó xem tinh phách rơi vào tay ai thì phải coi bản lĩnh người nào cao nhất.

- Nếu đã vậy, bọn ta cáo từ trước, ngày mai sẽ dẫn người qua đây cùng xuất phát.

Phương Chung và Sở Kì đứng dậy cáo biệt.

Mục Trần gật đầu. Đám người Sở bang lục tục kéo ra khỏi trại rời đi.

- Chúng ta cũng chuẩn bị đi, việc đi Hàn Băng cốc lần này chỉ dẫn theo những người có thực lực Linh Luân cảnh hậu kỳ, đi nhiều cũng không tốt, thực lực yếu kém đi chỉ nguy hiểm thêm.

Mục Trần quay qua bàn bạc với Diệp Khinh Linh. Nàng ta cũng tán thành, nhanh chóng ra ngoài phân phó đội ngũ tìm người lập kế hoạch.

Mục Trần ưỡn lưng, đôi mắt phấn khích.

- Băng Huyền Linh Giao... Ha ha, mục tiêu không tồi a, áp lực cũng tốt.

Hôm sau, Phương Chung và Sở Kì đúng hẹn dẫn người tới, ước chừng hơn 30 cường giả, đều có thực lực Linh Luân cảnh hậu kỳ. Hẳn nhiên thủ lĩnh thế lực mạnh mẽ như họ hiểu rõ việc khó cần phải có thực lực mới sống được.

Diệp bang thực lực không sánh được với Sở bang, Linh Luân cảnh hậu kỳ chỉ có hơn 10 người, chưa bằng một nửa Sở bang, nhưng lại có đầu lĩnh là Mục Trần thì bên kia chẳng dám xem thường.

Mục Trần và Phương Chung bàn bạc sơ lược một hồi, sau đó hắn vẫy tay gọi Mặc Lĩnh qua:

- Sau khi chúng ta đi rồi, dựa theo lời ta dặn bí mật phát tán tin tức ra, tránh bị người khác phát hiện do chúng ta cố ý phao tin.

- Mục ca yên tâm.

Mặc Lĩnh gật đầu, với việc không thể đi theo Mục Trần đánh giết thiên thú hắn cũng rất tiếc nuối, nhưng hắn hiểu rõ chuyện nguy hiểm như thế thực lực không đủ đi theo chỉ vướng chân người khác.

Mục Trần và Phương Chung thấy đã sẵn sàng, cũng vung tay lên:

- Thích thì nhích nào!

Hàn Băng cốc nằm ở sâu trong rừng nguyên sinh phía tây bắc Bắc Thương giới, khu vực hẻo lánh này không mấy ai đặt chân tới, dù cho Bắc Thương giới hiện nay đông đúc đủ mọi thế lực.

Mục Trần dẫn đội ngũ đến đây cũng mất hết một ngày đi đường, vì dọc đường đi phải đối phó không ít linh thú phiền toái, cũng may trong đội lần này toàn là hảo thủ, thành ra dù có bị chậm trễ một chút nhưng không xuất hiện thương vong nào cả.

Giữa trưa ngày thứ hai, tốc độ đoàn người dần chậm lại, vì họ đã cảm thấy nhiệt độ trong không khí đang dần lạnh hơn.

Đoàn người tinh thần rung động, xem ra mục tiêu đã không còn xa.

Một đoàn người ngựa leo lên núi cao, đưa mắt nhìn ra khu vực rộng lớn mà run rẩy, khoảng rừng xanh um đột nhiên biến mất, chỉ còn là một thế giới trắng xóa băng tuyết, những bông tuyết lạnh lẽo rơi lả tả theo những cơn gió rét buốt xương ù ù gào thét.

- Nơi này chính là Hàn Băng cốc sao. . .

Mục Trần nhìn hẻm núi đầy tuyết trắng, hắn thở ra một hơi, vừa định nói chuyện thì một tiếng rống dữ tợn của viễn cổ cự thú vang lên từ trong băng tuyết.

"Ầm ầm ầm...!"

Lớp lớp tuyết trắng bị tiếng rống chấn động nứt ra, tạo thành dòng sông tuyết lở lạnh lẽo khủng bố đổ xuống chân núi.

Mục Trần vững như bàn thạch sừng sững đứng trên đỉnh tuyết phong, nhìn vào thế giới băng giá bên dưới. Trong gió tuyết đầy trời, mơ hồ có một con quái ton lớn khổng lồ đang hô phong hoán vũ.

Khoảng cách đến cự thú kia còn rất xa, thế như uy áp linh lực của nó đã lan tới.

Đôi mắt đen láy của Mục Trần bừng lên lửa nóng hừng hực. Quả nhiên đoán không sai, con quái vật trong thế giới trắng xóa kia chính là thiên thú trong địa bảng Vạn Thú lục bài danh thứ 73, Băng Huyền Linh Giao.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 135: Trận Dung

Dịch: truyenfull.vn

Trên ngọn núi, mọi người đều cảm nhận rõ uy áp linh lực từ thế giới tuyết trắng kia tràn ra, thần sắc khẽ chấn động, cặp mắt nóng cháy háo hức.

- Đi, tìm chỗ ẩn thân, đừng động tới những tài vật quý giá ở khu này, đợi cho chỗ này náo nhiệt lên đã

Mục Trần bình tĩnh thấp giọng điều động mọi người.

- Ừm.

Mấy người Sở Kì, Diệp Khinh Linh đều tán thành

Mục Trần dẫn đầu nhảy ra đón lấy gió tuyết, hòa vào thế giới trắng xóa, hảo thủ hai bang lần lượt lặng lẽ theo sát.

Một đường đi tới xâm nhập vào băng tuyết, bọn họ thấy rõ cái lạnh thấu xương, dù cho linh khí thiên địa nồng đậm, không ít dị vật trân quý mọc lên khắp nơi, thế nhưng không có bóng dáng dấu hiệu của bất kỳ linh thú nào khác. Thiên thú có ý thức lãnh địa cực mạnh, linh thú tầm thường căn bản không dám bén mảng đến địa bàn bị nó chiếm cứ.

Mục Trần vô thanh vô tức đi tới, đến khi tiếp cận được sâu hơn, càng bị áp lực rõ ràng đè nén. Thỉnh thoảng những âm thanh kinh hoàng vang lên chấn động thiên địa.

Bất quá đối với hiện tượng này Mục Trần vẫn rất bình tĩnh, dù sao trước kia tận mắt nhìn thấy sự khủng bố đáng sợ của Cửu U Tước còn dữ dội hơn, hắc viêm càn quét đất trời, ngang nhiên đối chiến với uy lực thiên không, cảnh tượng hoành tráng oai hùng hắn vẫn còn nhớ rõ.

So với Cửu U Tước, Băng Huyền Linh Giao vẫn còn kém nhiều. Dù sao thiên thú này cũng mới có thực lực Dung Thiên cảnh hậu kỳ, dù có cơ duyên tiến hóa cũng chưa chắc có thể được xếp hạng ở Thiên bảng Vạn Thú lục, trở thành thần thú.

Còn Cửu U Tước thì có thể, nếu nó may mắn phá vỡ được trói buộc hiện tại, thoát linh hóa thần, sẽ trở thành sinh vật cường đại bậc nhất trong Đại Thiên thế giới.

- Được rồi, đừng đi tiếp nữa.

Mục Trần bất chợt dừng lại, hắn tìm thấy một khe núi khá bí mật, vừa vặn nằm giữa hai tòa núi, tầm nhìn ra trước cũng trống trải, phóng mắt nhìn thì có thể thấy ngay một chút cảnh tượng trung tâm khu vực băng tuyết kia.

Đến nơi này rồi uy áp linh lực có thể nói là vô cùng cường thịnh, áp lực khiến hảo thủ hai bang cũng cảm thấy khó hành động, nếu còn tiếp tục đi tới, e rằng sẽ dễ dàng bị Băng Huyền Linh Giao phát hiện ra, đến lúc đó e rằng cơ hội bỏ chạy cũng không có.

Sở Kì, Diệp Khinh Linh cũng không phản bác gì, họ dù có khả năng chịu được uy áp này, nhưng cũng không dại để cho con quái thú kia phát hiện.

- Còn bây giờ, thì chờ đợi cuộc vui sắp tới đi.

Mục Trần ngẩng lên nhìn vào sâu trong gió tuyết bên kia, lẩm bẩm như nói với cái bóng mờ ảo khổng lồ.

. . .

Không biết từ khi nào, Bắc Thương giới lại trở nên náo nhiệt khi với một tin tức lan nhanh như gió, nói rằng ở một vùng núi phía tây bắc kia có một khu vực rộng lớn phủ đầy băng tuyết, bên trong đó là một thiên thú Băng Huyền Linh Giao bị trọng thương, có người phát hiện lãnh địa mà Băng Huyền Linh Giao chiếm cứ còn có vô số thiên tài địa bảo quý hiếm vô cùng.

Kẻ này rỉ tai kẻ kia, thế lực này quan hệ với thế lực nọ bàn tính kế hoạch, tất cả như tích nước trong ly, đến lúc đầy đã tràn ra ào ạt, khiến cho hầu như ai ai trong Bắc Thương giới cũng đều biết.

- Nghe nói Hàn Băng cốc có một con Băng Huyền Linh Giao đang trọng thương hấp hối!

- Băng Huyền Linh Giao đang trấn thủ một gốc Băng Thần thụ, Băng Thần quả linh khí đậm đặc cũng đủ cho cường giả Thần phách cảnh lập tức đột phá!

- Rất nhiều thế lực và cường giả khắp nơi đều đang tiến tới Hàn Băng cốc rồi, chúng ta còn không đi sao?

. . . . . .

Đủ mọi loại tiếng đồn lan truyền nhanh chóng, vô số người chẳng biết từ đất đai nào mọc lên, tạo thành một làn sóng người khổng lồ đen đặc những khoảng rừng núi rầm rộ tiến về Hàn Băng cốc.

Tin tức đó cũng chẳng thể nào chừa ra những thế lực và cường giả hàng đầu, bọn họ cũng nao nao trông về phương trời tây bắc xa xôi

Băng Huyền Linh Giao. . .

Thiên thú cấp độ này vừa đủ để lòng tham trong họ phá tan lý trí.

- Triệu tập nhân mã, tiến tới Hàn Băng cốc!

Những thế lực cực mạnh, những cường giả cao cường nhất cũng âm thầm tiến lên. Hàn Băng cốc hứa hẹn sẽ trở thành nơi náo nhiệt nhất tiếp theo của đợt khảo nghiệm Bắc Thương linh viện năm nay.

Hàn Băng cốc.

Trong một khe núi đâu đó, Mục Trần yên lặng ngồi xếp bằng, sau lưng hắn là Diệp Khinh Linh, Sở Kì và những tay đấm lão luyện của Diệp Sở song bang cũng ngồi xếp bằng, linh lực hùng hồn chống đỡ cái giá rét lạnh buốt của tuyết phong thổi tới.

- Xem ra tin tức đã thuận lợi truyền ra

Mục Trần đột nhiên mở miệng, hắn có thể nhận thấy rõ mấy ngày nay đã có vài dao động linh lực kha khá xuất hiện ở khu vực băng tuyết bên ngoài.

Sở Kì và mấy người kia cũng gật gù, họ cũng thừa sức cảm nhận được.

- Bất quá còn phải từ từ. . . số người này còn lâu mới đủ.

Mục Trần mỉm cười, thì thầm nham hiểm.

Thời gian lại lặng lẽ trôi qua, lại thêm một ngày nữa kết thúc.

Ngày hôm sau, thế giới băng tuyết yên tĩnh cơ hồ bùng nổ, sự tĩnh lặng trong giá rét bị phá vỡ bằng những tiếng huyên náo mãnh liệt, những dấu chân tiến vào núi tuyết dày đặc vô cùng, những tiếng xé gió mang theo những bóng người mạnh mẽ đông đảo náo động di chuyển, như đàn kiến đang ào ào tràn lên xâm chiếm, đánh lui cả gió tuyết lạnh lẽo.

Những đoàn người cuồn cuộn không ngừng dũng mãnh tiến vào trong. Mục Trần ẩn thân ở một nơi bí mật trên núi tuyết nhìn thấy rõ từng đạo bóng ảnh lướt qua tuyết trắng, không ít kẻ có khí tức mạnh bạo.

Những kẻ đó tiến vào sâu trong băng tuyết, rất háo hức với Băng Huyền Linh Giao, thế nhưng không ai là kẻ ngu xuẩn, bọn họ hiểu rõ bản thân và Băng Huyền Linh Giao chênh lệch lớn ra sao, chẳng ai khờ dại dùng sức một mình mà khiêu chiến thiên thú, e rằng chỉ một trảo của nó đã có thể giết chết cường giả Thần phách cảnh.

Do vậy hầu như toàn bộ những thế lực và cường giả đều dừng chân ở một ranh giới xác định, cùng đợi vô số những kẻ tham lam khác như đàn sói đói đen đặc kéo tới.

Mà sự chờ đợi này cũng không quá lâu, chỉ khoảng đến buổi trưa hôm đó, Mục Trần rung động trợn mắt khi nhìn thấy đàn người đông đúc lúc nhúc phô thiên cái địa di chuyển qua bên này.

Ước lượng sơ sơ cũng đã hơn vạn người, cường giả Thần phách cảnh có lẽ cũng cả trăm, còn đông hơn toàn bộ số cường giả Thần phách cảnh ở Bắc Linh cảnh gom lại.

- Bắc Thương linh viện thật là.....

Mục Trần cảm thán thốt lên, chừng này cũng chỉ là một phần Bắc Thương giới mà thôi, lượng người đã khủng bố đến như vậy, không biết tất cả những địa vực của Bắc Thương giới đều gom làm một thì như thế nào nữa. Lực hấp dẫn của Ngũ Đại Viện thật khiến người ta run sợ.

- Bây giờ thì chờ trò vui mở màn thôi.

Mục Trần thở ra luồng khí lạnh như băng, hơi thở vừa ra khỏi mồm đã trắng xóa như muốn hóa cứng, khuôn mặt tuấn tú tươi cười mong chờ, động tĩnh bên này đã quá lớn, chẳng mấy chốc sẽ kinh động Băng Huyền Linh Giao, nó mà không nổi khùng thì cũng lạ lắm.

- Lượng người tới đây quả thật là ... đồ sộ.

Phương Chung sợ hãi than thở, khó mà tin được tràng cảnh này là do chính họ đứng sau giật dây.

- Chúng ta khi nào thì ra tay?

Sở Kì hỏi.

- Đừng vội.

Mục Trần lắc đầu:

- Không phải chỉ có chúng ta mới nghĩ ra được chuyện tọa sơn quan hổ đấu, cường giả ở đây không ít, loại suy nghĩ mưu lợi như thế cũng không phải hiếm gặp.

Sở Kì tán thành, trai cò cắn nhau ngư ông hưởng lợi, ai mà chẳng biết, có điều chỗ này ngư ông nhiều quá, phải xem bản lĩnh của ngư ông nào có thể đứng cuối cùng đây.

Một khu vực trắng xóa đã bị phá tan bởi vô số người là người, những cái đầu lúc nhúc với tiếng ồn ào huyên náo vang đi rất xa, gió tuyết lạnh lẽo cũng bị đẩy lui không ít.

Lượng người tụ họp ở đây càng lúc càng đông, chật kín khắp nơi, nhưng vẫn chưa có ai dám chủ động đi sâu vào trong, tất cả đều chờ đợi Băng Huyền Linh Giao xuất hiện.

Thình lình một tiếng rống kinh thiên động địa phá tan những tiếng ồn, khí thế hung ác tràn ngập phẫn nộ. Hẳn nhiên linh giao bị quấy rầy đã thức tỉnh từ trong giấc ngủ, bắt đầu nhận ra những khí tức nhân loại kiến hôi dám xâm phạm lãnh địa của nó.

"Gréééccc!"

Tiếng rống hình thành sóng âm trùng kích lan tới, phong tuyết đầy trời như lưỡi đao bén nhọn bay ra, khiến một số kẻ không may bị đánh trúng cắt thịt máu me đầy người, vội vàng thúc giục linh lực bảo vệ cơ thể.

- Mọi người cẩn thận, súc sinh kia muốn ra đây rồi!

Những tiếng hét hỗn loạn gào lên, linh lực đủ loại bùng nổ đủ màu sặc sỡ.

"Ầm ầm."

Băng tuyết như rung chuyển khắp nơi, phong tuyết từ trong nơi trắng xóa kia gào thét thổi ra, một cơn lốc tuyết khổng lồ cả nghìn trượng xuất hiệt, gầm rú cuồn cuộn cuốn lấy mọi thứ.

Thanh thế kinh thiên khiến người ta sợ hãi run rẩy.

Tuyết phong bạo cấp tốc quét tới, chỉ vài giây liền xuất hiện cách đám đông nhân loại đen đặc không xa, bất thình lình tuyết phong bạo bị xé rách bởi một đôi cánh phủ đầy bông tuyết khổng lồ, cái bóng to lớn duỗi ra trên cao.

"Gréééccc!"

Tiếng gào thét cường đại dị thường, uy áp tràn ngập thiên địa.

Tuyết phong bạo tan nát, hóa thành vô số phong tuyết nhận bắn xuống, một con quái thú hiện ra trong gió tuyết khiến cho đông đảo nhân loại kia phải trợn mắt.

Một sinh vật tuyệt đẹp, thân hình uốn lượn như rồng, khổng lồ to lớn, khoác lên thân một lớp băng giáp trong suốt, rực rỡ lấp lánh, trong cái miệng to dữ tợn là hàn khí bức người, cặp mắt băng lam vĩ đại lạnh lùng nhìn vào đàn kiến hôi lúc nhúc.

Hai cánh khổng lồ chậm rãi vỗ lên, gió tuyết gào thét.

Huyên náo trở nên lặng ngắt, dù cho họ đã chuẩn bị tâm lý rất tốt, bất quá chính mắt nhìn thấy sự xuất hiện của một thiên thú, rung động trong tim khiến họ run rẩy như cầy sấy.

- Đó là Băng Huyền Linh Giao sao...

Mục Trần nhìn con quái thú choán hết một khoảng không rộng lớn, khuôn mặt trở nên nghiêm trọng, nhưng đôi mắt cực kỳ vui mừng, vì hắn thấy rõ con Băng Huyền Linh Giao này thực lực vẫn chỉ mới ở cấp độ Dung Thiên cảnh sơ kỳ.

Trình độ này vừa vặn trong khả năng.

- Đại tiệc bắt đầu.

Mục Trần thì thào, Băng Huyền Linh Giao bên kia phẫn nộ gầm rú, miệng to há lớn, hàn băng như mưa đá ào ạt trút xuống đàn người bên dưới.

Thiên thú đã tiên hạ thủ vi cường.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 136: Vạn Nhân Trảm Băng Giao

Dịch: truyenfull.vn

Hàn băng trắng tinh trút xuống như lũ, như một ngọn thác khổng lồ từ trời cao đổ xuống, mang theo linh lực kinh khủng ầm ầm tuôn đổ, vùi lấp từng mảng lớn những con người bên dưới.

"Aaaaaa!"

"Ối!"

"Cứu ta...!"

"Khôôôôoong..!"

Những tiếng kêu gào thê lương thảm thiết vang vọng, bất quá hàn băng cuốn qua, không có cảnh tượng máu me văng tung tóe, thây chất đầy đồng. Những kẻ bị hàn băng cuốn lấy đột nhiên bộc phát ra hào quang bao bọc toàn bộ cơ thể, một tiếng "bụp", "chíu" rồi biến mất hoàn toàn.

Mục Trần nhìn cảnh tượng đang diễn ra mà ngẩn người giật mình. Hắn thấy rõ ngay khi hào quang xuất hiện, ấn ký trên mi tâm những người đó đột ngột vỡ nát, chính nó hóa thành hào quang mang họ đi mất.

- Ấn ký này còn có thể bảo vệ những người lâm vào hiểm cảnh sắp phải chết, lúc vỡ nát linh lực ẩn giấu trong đó liền chuyển họ đi ra ngoài. Dù vậy họ cũng đã bị loại.

Diệp Khinh Linh bên cạnh giải thích cho hắn.

Mục Trần gật đầu, thì ra ấn ký còn có tác dụng đáng kinh ngạc này. Việc rèn luyện ở Bắc Thương giới khác xa Linh Lộ, dù có thể vận dụng linh lực cường đại, nhưng không thể nào tàn khốc bằng. Ở bên kia, chẳng ai quản ngươi sống chết ra sao, ngoại trừ bản thân đừng bao giờ dựa vào ai cả.

- Ha ha, những người tham gia Linh Lộ đều được chọn lựa đặc biệt, phải trải qua sàng lọc kinh người hơn hắn, nếu áp dụng phương thức đó ở Bắc Thương giới, e rằng phân nửa số người kia sẽ phải táng mạng trong này, trả giá lớn như thế ta nghĩ Bắc Thương linh viện cũng khó mà nói chuyện.

Phương Chung cười nói.

Tuy Ngũ Đại Viện thực lực rất mạnh, ở Đại Thiên thế giới tiếng tăm lẫy lừng, nhưng nếu chỉ tuyển chọn đệ tử mà để chết nhiều quá thì họ tộc phụ huynh của đám tiểu tử kia có lẽ sẽ oán hận mà dấy lên một hồi máu tanh chăng.

- Dù không chết người, nhưng bên dưới bị loại cũng thật thảm trọng... Trong đám đó còn có cả hai thằng Thần phách cảnh sơ kỳ xui xẻo.

Sở Kì cũng góp lời vào. Thực lực cỡ đó đứng giữa muôn người cũng là ngôi sao sáng, tài năng lẫy lừng, muốn họ ở trong này tăng cấp ấn ký lên cấp 5 cũng chẳng phải khó khăn gì, vậy mà tất cả lại đổ sông đổ biển bị loại chỉ trong tích tắc.

- Tiếp tục xem đi, Băng Huyền Linh Giao vẫn còn toàn thịnh sung mãn, bọn kia còn ăn hành dài dài.

Mục Trần cười, ngẩng lên nhìn con quái thú uốn lượn trên không trung kia.

Những người may mắn đứng trên những nhánh cây trong rừng núi cũng bị công kích vừa nãy của Băng Huyền Linh Giao chấn kinh hoảng sợ, lúc này mới run rẩy biết chênh lệch thực lực với thiên thú Dung Thiên cảnh lớn đến bao nhiêu a!

Trình độ cỡ đó có thể giết chết bất kỳ ai trong số họ một cách tức thì!

- Tất cả cường giả Thần phách cảnh, chúng ta đồng loạt ra tay, Linh Luân cảnh lui ra sau tập trung linh lực bắn phá từ xa. Nhanh!

Trong đám người thình lình có tiếng quát của một kẻ hùng tài thao lược nào đó, nhờ có hắn mà đám người bên dưới nhanh chóng tổ chức lại trận hình, mệnh lệnh liên tiếp được các thủ lĩnh truyền ra.

Những kẻ nhận được danh ngạch của Bắc Thương linh viện có mấy ai tầm thường? Chỉ cần một tiếng quát liền đâu đấy phóng ra cường giả bay lên không trung, linh lực hùng hồn bùng nổ chói lòa đủ màu sắc.

Cả trăm quang ảnh xuất hiện cùng một phương, linh lực hùng hậu bốc cao chẳng kém thiên thú.

"Gréééccc!"

Băng Huyền Linh Giao nhìn thấy đông đảo cường giả hội tụ, đôi mắt lam lợi hại toát ra vẻ hung tàn rít gào, lại bắn ra một loạt hàn băng trắng tinh.

- Ra tay!

Cả trăm cường giả Thần phách cảnh nhất tề quát lớn, đủ mọi loại công kích cùng lúc bộc phát, hào quang đầy trời, từng đạo công kích mạnh mẽ cường hãn phô thiên cái địa bắn tới luồng hàn băng.

"Đùng Đùng!"

Công kích vang trời dậy đất của hai phe va chạm vào nhau giữa không trung, khí lãng bùng phát ngập trời như pháo hoa rực rỡ, băng

tuyết bị những luồng pháo hoa đủ màu ngăn cản, tuyết trắng bên dưới mặt đất bị phá nát lún sâu xuống mấy thước.

Phong tuyết thổi tới, công kích của hai phe chậm rãi tan đi, hàn băng của Băng Huyền Linh Giao đã bị bọn họ mạnh mẽ chặn đứng.

- Người đông thế mạnh!

Mục Trần tán thưởng hô lên, chiến lực của trăm tên Thần phách cảnh khiến cho Băng Huyền Linh Giao cũng thấy khó nhai.

- Công kích!

Một tiếng quát lệnh vang lênh giữa không, cả vạn người thực lực Linh Luân cảnh cũng đồng loạt hét to, tiếng vang chấn động cả thiên địa.

"Rầm rầm!'

Vô số những công kích từ bên dưới bắn lên cao, phong tuyết ngập trời bị bắn tan nát nổ tung, hào quang bảy sắc cầu vồng xuyên phá trường không, mạnh mẽ đánh lên thân thể khổng lồ của Băng Huyền Linh Giao.

"Bùm Bùm Bùm...!"

Những tiếng nổ trầm thấp không ngừng vang vọng. Đối mặt công kích của cả vạn người liên thủ, Băng Huyền Linh Giao đã bị đẩy lui cả trăm trượng, thân thể bọc kín băng giáp trong suốt đã xuất hiện những vết nứt kinh hoàng.

"Grééééccc!"

Thân thể đau đớn khiến nó phẫn nộ cực kỳ, gào lên hung ác, hai cánh phong tuyết vỗ mạnh.

Linh lực điên cuồng thổi ra, phong tuyết ngưng tụ, tạo thành vô số băng thương ngập tràn dao động đáng sợ.

Băng Huyền Linh Giao đã chân chính nổi cơn cuồng sát.

"Véo véo véo véo..."

Đôi cánh khổng lồ phất tới, vô số băng thương phóng đi, xé toang không khí ào ào trút xuống như mưa vào những tốp người bên dưới.

Đối diện công kích dữ dội đó, đoàn người kia cũng biến sắc, thúc đẩy linh lực trong cơ thể lên đến mức tận cùng, điên cuồng phóng ra công kích chống đỡ.

"Bùm bùm bùm!"

Băng thương ngập trời bắn tới, tràng cảnh cực kỳ hùng vĩ.

"Chíu chíu!"

Dưới công kích kín kẽ dữ dội đó, không ít người xui xẻo bị băng thương đánh trúng, ấn ký trên trán nháy mắt liến vỡ nát, hóa thành hào quang đẩy họ ra ngoài.

Khu vực này bị vòng chiến kinh thiên nơi đây tạo ra khí lãng tràn ngập, phong tuyết khắp nơi.

Mục Trần đứng trong khe núi, nhìn chiến sự gay cấn bên kia, gương mặt cũng không giấu nổi rung động. Cảnh tượng này thật giống một trận chiến tranh quy mô.

Chiến tranh giữa vạn người và thiên thú.

Mục Trần bước lên vài bước, hai mắt vẫn nhìn chằm chằm chiến đấu bên kia, bàn tay bất giác đặt lên vách núi phủ tuyết.

- Hử?

Thình lình hắn cau mày lại, nhìn lại băng tuyết nơi vách núi mà bàn tay mình vừa chạm vào, dường như đang có dấu hiệu bị tan đi, lại có khí nóng tản mát ra.

- Do đại chiến bên kia khiến nó nóng lên sao?

Mục Trần nhìn chằm chằm vào băng tuyết đang yên lặng tan biến, mặt nhăn mày nhó, nhưng cũng không chú ý nhiều lắm, lại tập trung chú ý vào đại chiến đang đến hồi gay cấn.

Hai phe đối chiến liên tục, mỗi công kích cường đại từ Băng Huyền Linh Giao đều bị con người dựa vào ưu thế số đông mạnh mẽ cản lại, tuy tổn thất không ít nhưng cũng không mấy suy suyển, lại còn có thể áp chế phần nào với hung uy của Băng Huyền Linh Giao.

Chiến đấu liên tục ở cường độ cao, tuy Băng Huyền Linh Giao thực lực siêu việt hơn hẳn mỗi người ở đây, nhưng lượng linh lực nó có vẫn không thể nhiều bằng số lượng người liên thủ cùng một chỗ ở đây.

Chiến đấu giằng co càng kéo dài thì càng bất lợi cho nó, mà với linh trí của nó hiện tại cũng dễ dàng nhận thấy được trong số những con người kia còn có những tên gian xảo ẩn nấp một bên, thực lực bọn họ không tệ chút nào, hẳn nhiên đang chờ đợi nó tiêu hao mệt mỏi sẽ cấp tốc ra tay.

Do đó. . . nó không được phép để tình huống tiêu hao quá lớn xuất hiện, nếu không.....

"Gréééccc!"

Băng Huyền Linh Giao gào thét hung ác, hai cánh đập mạnh, băng giáp trong suốt bộc phát hào quang mãnh liệt, nó mặc kệ công kích linh lực đầy trời mà liều mạng xông lên.

"Ầm!"

Mạnh mẽ chịu đựng công kích phô thiên cái địa, nó lao tới biển người trùng điệp, hai cánh vỗ điên cuồng, cái đuôi khổng lồ quét ngang, đỉnh núi bị nó chạm phải cũng nháy mắt sụp đổ.

"Chíu chíu!"

Vô số người bị hào quang trên cái đuôi của nó quét trúng liền bị ấn ký bộc phát hào quang truyền tống rời đi.

Vô số người vội vàng phân tán, người đông nghẹt như châu chấu nhảy nhót chớp động rời khỏi vùng nguy hiểm.

- Toàn lực tiến công, làm thịt súc sinh này!

- Sát!

- Cùng lên nào!

Đủ loại tiếng gầm gừ gào thét vang lên trong núi rừng, đồng đội bên cạnh bị đánh nát ấn ký, không ít người đỏ mắt giận dữ, cuồng loạn thúc đẩy linh lực hung hăng công kích thân thể khổng lồ của Băng Huyền Linh Giao.

Song phương đều thôi động sát khí đỏ mắt.

Mục Trần chép miệng than thở, may mắn mọi người có ấn ký bảo vệ, bằng không nơi này đã máu chảy thành sông, có lẽ cái danh hiệu Huyết Họa giả lại lần nữa mang lên người hắn ở đây.

- Băng Huyền Linh Giao đã tiêu hao rất nhiều rồi.

Diệp Khinh Linh nhìn con quái thú trên không trung, trải qua chiến đấu từ nãy giờ, băng giáp trên người nó tan nát nhiều chỗ, mơ hồ đục ngầu đi, hẳn nhiên tiêu hao của nó rất khổng lồ.

- Tập trung một chút, để Băng Huyền Linh Giao tiêu hao thêm chút nữa, những tên ẩn thân cũng sắp ra tay rồi.....

Mục Trần nhìn qua vòng chiến, những kẻ ẩn nấp tất nhiên đều là cường giả, bọn họ súc lực liên hợp mà nói, có lẽ Băng Huyền Linh Giao sẽ lập tức trọng thương.

- Ừ!

Diệp Khinh Linh, Phương Chung, Sở Kì đều đáp lời, linh lực trong cơ thể lập tức được thôi động súc thế đợi phát.

Mục Trần cũng vận chuyển linh lực, nhưng thình lình hai mắt hắn đứng tròng, long lên sòng sọc, bàn tay nắm chặt lại. Cảm giác nóng cháy càng lúc càng rõ ràng, dường như không phải vì chiến đấu mà tạo thành như thế.

Hai mắt lóe sáng, Mục Trần ngồi xuống, tay áo phất qua lớp tuyết, liền thấy lớp bên dưới cùng đang bị hòa tan thành nước, lộ ra lớp đá cứng nóng bỏng.

- Làm sao vậy?

Sở Kì ngạc nhiên nhìn hành động kỳ quái của Mục Trần.

Hắn cau mày, đột nhiên cảm thấy quái lạ, dưới lòng đất dường như có một luồng lực nóng cháy đang cấp tốc dâng lên.

- Có biến cố, tạm thời đừng ra tay.

Mục Trần trầm giọng nói.

Cả đám tròn mắt nhìn nhau, ai cũng nghi hoặc, bất quá thấy Mục Trần sắc mặt nghiêm trọng, nhất thời không ai dám nói gì.

Mục Trần đặt bàn tay chạm vào đá cứng nóng bỏng, nhìn ra mặt đất đang phủ đầy tuyết trắng, bất chợt trợn trừng, mảnh đất bên đó đột ngột đỏ bừng lên.

"Ầm!"

Núi non rung chuyển như động đất, bên phía xa xa kia đột nhiên đất đá văng ra tung tóe, một cột dung nham nóng chảy khổng lồ bắn lên cả trăm trượng, lao thẳng lên trời.

"Ọọọooọ!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 137: Địa Tâm Viêm Long Tích

Nham thạch nóng chảy xông lên tận trời, như cơn mưa lửa bao trùm thiên không đổ xuống, giá tuyết lả tả chạm vào hóa thành sương mù dày đặc, bốc hơi dày đặc.

- Sao lại thế này?

- Đó là cái gì?

- Dường như có gì đó từ lòng đất chui lên!

Biến cố bất thình lình khiến chúng nhân sợ hãi, vội vàng nhìn qua mảnh đất bị nổ tung ra một cái lỗ, bên đó băng tuyết đang nhanh chóng tan chảy, đất đá trở nên đỏ bừng, nhiệt độ khu vực này cấp tốc tăng cao.

- Chuyện gì xảy ra?

Bên khe núi, Diệp Khinh Linh cũng kinh ngạc nghi vấn.

- Tin tức của chúng ta có lẽ thiếu sót, ở đây không chỉ có một linh thú thiên giai, mà là. . . hai!

Mục Trần trầm giọng chắc chắn.

Sở Kì biến sắc, biến cố này hoàn toàn nằm ngoài dự kiến.

- Linh thú thiên giai này hẳn là sinh sống trong lòng đất, khó trách chúng ta không thể phát hiện.

Mục Trần nhìn qua cái khe nứt đang phun trào dung nham nóng chảy

- E rằng nó đã sớm nhận biết được cuộc chiến trên mặt đất nhưng vẫn ẩn thân không ra, đợi đến khi song phương tiêu hao cạn sạch, ha ha, con súc sinh này thật biết tính toán.

Đám người ngây dại nhìn nhau, thì ra tính làm ngư ông không chỉ có đám người ở đây, ngay cả linh thú thiên giai cũng muốn tọa sơn quan hổ đấu, linh thú thiên giai đến trình độ này, trí tuệ cũng không kém nhân loại bao nhiêu.

- Bây giờ làm sao?

Phương Chung khổ não hỏi. Một con linh thú thiên giai còn có thể chờ cơ hội nhân lực đông đúc mà đắc thủ, nhưng nếu hai con một lượt, thì thật không thể giỡn chơi chút nào, đám người ở đây hoàn toàn không thể là đối thủ.

- Cứ bình tĩnh.

Mục Trần nheo mắt:

- Dù đều là linh thú thiên giai, nhưng không nhất thiết chúng nó sẽ liên thủ với nhau. Hơn nữa ta thấy có vẻ như chúng đối địch với nhau đúng hơn, mục tiêu của con linh thú trong dung nham kia chủ yếu chính là Băng Huyền Linh Giao.

- Đúng vậy! Mấy con linh thú thiên giai cũng muốn ăn thịt lẫn nhau để tăng cường thực lực, chiếm đoạt huyết mạch cường đại, giúp chúng nó tiến hóa. Có lẽ hai con này mới chân chính là đối thủ của nhau!

Phương Chung hai mắt sáng rực.

Diệp Khinh Linh liếc nhìn qua, sắc mặt vui mừng, nói vậy thì cơ hội đắc thủ chẳng phải sẽ càng cao hơn sao?

Mục Trần lại không thể lạc quan như thế, tình huống hiện tại khá đặc biệt, phải xem cục diện tiếp diễn thế nào mới có thể ra quyết định.

- Cứ nhìn trước đã.

Hắn lại nhìn vào cái khe nứt rực lửa đầy dung nham kia, dường như có một sinh vật khổng lồ đang trồi lên.

Sinh vật nọ nhanh chóng chui lên, một tiếng ầm ầm va chạm vào đất đá bên dưới băng tuyết, núi đá rung chuyển, nham thạch phun trào, sinh vật khổng lồ với uy áp linh lực dữ dội phá đất chui lên.

Đất đá rung chuyển, run rẩy, vô số cặp mắt kinh ngạc nhìn dòng dung nham nóng chảy, một cự thú đỏ rực cao vài trăm trượng đang chậm rãi bò tới.

Cự thú đỏ rực kia thuộc loài bò sát, hình dáng như kỳ đà, toàn thân có lửa cháy hừng hực, nham thạch nóng chảy dường như từ trong cơ thể nó trào ra, không ngừng rơi xuống làm băng tuyết tan chảy.

Trên cái đầu dữ tợn của nó có một cái sừng lửa dường như được ngưng tụ từ nham thạch, mơ hồ có một sức nóng khủng bố phát ra, thiêu cháy không khí.

- Đây là. . .

Vô số người đều tập trung chú ý vào sinh vật chui ra từ dung nham kia, ánh mắt hoảng sợ,

- Địa Tâm Viêm Long Tích, địa bảng bài danh thứ 70.

Mục Trần chậm rãi báo danh cho sinh vật vừa xuất hiện.

Diệp Khinh Linh cũng trở nên nghiêm trọng. Địa Tâm Viêm Long Tích không hề yếu hơn Băng Huyền Linh Giao chút nào.

- Trời ạ, lại là một linh thú thiên giai!

- Làm sao bây giờ? !

- Mau bỏ đi, mau bỏ đi!

Đám người bên kia hẳn nhiên cũng nhận biết được sinh vật có uy áp linh lực kinh người cũng đều hoảng sợ cuống cuồng.

Hoảng loạn nhanh chóng lây lan, đối mặt Băng Huyền Linh Giao bọn họ còn nhờ vào nhân số áp đảo mà vững lòng chiến đấu, nhưng hiện tại lại rơi vào tuyệt vọng không cùng. Hai con linh thú thiên giai, cục diện chỉ có thể là một bên tàn sát.

Người người đông nghẹt núi đồi kinh hoảng nhảy lui, chiến ý đã hoàn toàn tan rã.

"Ọọọoooọ!"

Địa Tâm Viêm Long Tích đạp đất chấn động núi đồi tiến tới cùng với nham thạch nóng chảy, cái đuôi nham thạch to lớn vung lên liền khiến cho một mảng núi đá sụp đổ, ầm ầm lở núi đổ xuống hung hăng đè lên một đám người khiến bọn họ bị phá ấn ký mà biến mất.

Nhìn thấy hung uy của Địa Tâm Viêm Long Tích, đoàn người càng thêm sợ hãi thi nhau chạy trốn.

Băng Huyền Linh Giao cũng ngưng công kích con người, cặp mắt lam vĩ đại cảnh giác nhìn chằm chằm Địa Tâm Viêm Long Tích, nó biết đối thủ cũ này nhất định sẽ xuất hiện.

"Gréééécccc!"

Băng Huyền Linh Giao gào lên đe dọa Địa Tâm Viêm Long Tích, linh lực tuôn ra, tuyết phong như đao ào ạt công kích đối thủ.

Bất quá Địa Tâm Viêm Long Tích chẳng tỏ ra quan tâm tới tuyết phong sắc bén kia, thân hình to lớn khổng lồ tràn ngập nham thạch nóng chảy tùy ý để cho vô số lưỡi tuyết phong với uy lực thừa đủ xé nát cường giả Thần phách cảnh đánh lên người. Ngay khi chạm đến được cơ thể nó, tuyết phong hoàn toàn bị nham thạch cực nóng hòa tan mất.

Băng Huyền Linh Giao thấy không thể ngăn cản bước tiến của Địa Tâm Viêm Long Tích, càng thêm phẫn nộ, cái miệng to lớn há ra, hàn băng như thác nước trút xuống, hàn băng đi qua chỗ nào, nơi đó liền bị đóng băng cứng ngắc.

Địa Tâm Viêm Long Tích rốt cuộc khựng lại, cái sừng rực lửa trên đầu sáng chói, dung nham hỏa trụ kinh thiên phun ra ngạnh đấu với hàn băng.

"Phừng!"

Hàn băng và dung nham công kích lẫn nhau, đất đá dưới chân chúng nó tan nát, linh lực kinh người bắn ra khí lãng phá hủy mọi thứ.

Đám người vừa hoảng loạn tháo chạy liền sửng sờ dừng lại, hai con linh thú thiên giai này lại giải quyết nhau trước?

"Gréééécccc!"

Băng Huyền Linh Giao phẫn nộ gào lên, hai cánh đập mạnh, thân hình khổng lồ như băng tinh tông mạnh vào Địa Tâm Viêm Long Tích. Thân thể khổng lồ nặng nề kinh khủng cũng chính là vũ khí có lực sát thương lợi hại nhất của chúng nó.

Đối mặt Băng Huyền Linh Giao trùng kích, Địa Tâm Viêm Long Tích cũng không lui lại chút nào, dung nham nóng chảy tràn ra đất, cũng hung hăng lao tới tông thẳng vào đối phương.

"Ầm!"

Hai con quái thú khổng lồ húc nhau, hàn băng và dung nham văng ra tung tóe

Hai con linh thú thiên giai quần thảo đánh nhau, hàn băng và dung nham tuôn ra không ngớt, ăn mòn đối phương.

Thế giới băng tuyết trắng xóa khi trước đã bị phá tan hoang, dung nham chảy qua khiến nó càng kinh khủng.

Tất cả mọi người đều sững sờ đứng nhìn hai sinh vật khổng lồ quay cuồng khiến đất đá rung chuyển, máu tươi tuôn trào theo những vết thương khủng bố trên thân thể chúng nó, rơi xuống băng tuyết nhuộm thành một màu đỏ, nhưng rôi xuống dung nham chỉ kịp hóa thành một làn khói.

- Băng Huyền Linh Giao dường như thất thế...

Diệp Khinh Linh cất tiếng nhận xét.

- Lúc nãy Băng Huyền Linh Giao tiêu hao cực lớn, cũng có thương thế, mà con Địa Tâm Viêm Long Tích gian xảo lại ẩn nấp súc lực rồi phát động, dĩ dật đãi lao, Băng Huyền Linh Giao không phải đối thủ.

Mục Trần chậm rãi phân tích.

- Chúng ta làm gì đây?

- Chờ!

Mục Trần nhanh gọn đáp lời:

- Tuy Băng Huyền Linh Giao tạm thời rơi xuống hạ phong, nhưng thực lực chúng nó cũng ngang ngửa, Địa Tâm Viêm Long Tích muốn giết con kia e rằng trả giá không nhỏ, lúc đó chính là cơ hội tốt nhất.

Sở Kì gật đầu, hiện tại có lẽ không ít người cũng đang chờ đợi khoảnh khắc đó mà xông lên. Hai tinh phách linh thú thiên giai, giá trị mê người a.

"Ầm ầm!"

Đại địa run rẩy dữ dội, hai con quái vật điên cuồng quay cuồng cắn xé, chiến đấu thảm thiết dữ dội còn hơn đại chiến khi trước. Bất quá thời

gian dần trôi, Băng Huyền Linh Giao cũng dần dần không chống đỡ nổi, thân thể đầy những vết thương kinh khủng.

"Gréééécccc!"

Băng Huyền Linh Giao cũng biết rõ tình trạng bản thân, rít gào dữ dội, bất chợt tránh thoát một cú húc của Địa Tâm Viêm Long Tích, lập tức giang đôi cánh khổng lồ bay vút ra xa, để lại một đường máu tươi tuôn xối xả.

Nó muốn chạy trốn !

"Ọọọoooọ!"

Địa Tâm Viêm Long Tích cũng kêu lên, cơ hội ngàn năm một thuở này nó đâu thể để cho Băng Huyền Linh Giao chạy thoát, bốn chân đạp đất, hóa thành một luồng hồng quang nóng cháy đuổi theo Băng Huyền Linh Giao.

Hai con quái vật to lớn ầm ầm lao đi, để lại một đống hỗn độn.

- Đuổi! Đừng cho chúng nó chạy mất!

- Liệp sát hai linh thú thiên giai, có thể cho ta thăng cấp ấn ký cấp 8!"

- Tinh phách thiên thú, luyện hóa được, thực lực Thần phách cảnh sơ kỳ của ta thừa sức đả bại Thần phách cảnh trung kỳ!

- Đuổi theo đi.

Đám đông ồn ào huyên náo trước cảnh tượng một đuổi một chạy của hai con linh thú thiên giai, bất chợt phục hồi tinh thần, vô số người nhảy ra nhanh chóng lao theo.

Những tiếng xé gió vang lên đầy trời, những cường giả ẩn nấp trong bóng tối cũng không thể ở lại, nhanh chóng phóng ra.

- Đi, theo sau!

Mục Trần vung tay lên dẫn đầu đoàn người Diệp Sở song bang. Trước mắt là cơ hội tuyệt vời không thể bỏ lỡ.

Diệp Khinh Linh và mấy người kia cũng vội vàng bắt kịp.

Mục Trần dẫn đoàn người nhanh chóng đi trước đám đông, con ngươi đen láy cũng hừng hực nhiệt huyết nhìn theo bóng quái thú xa xa.

Ngay khi Mục Trần lao đi truy kích linh thú thiên giai, hắn không kịp để ý trong khí hải, Cửu U Tước vốn đang nhắm mắt tĩnh dưỡng trong hoa lung Mandala cũng choàng tỉnh mở to hai mắt, hắc viêm lượn lờ xuất hiện, thần quang sáng ngời.

- Băng Huyền Linh Giao, Địa Tâm Viêm Long Tích à?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 138: Cướp Lấy

Một khu rừng xanh mơn mởn, cây lá xum xuê, khung cảnh yên bình, thỉnh thoảng có tiếng linh thú vang lên trong rừng sâu, đầy sắc xuân tràn ngập sức sống.

"Đùng!"

Một tiếng động dữ dội phá tan cảnh vật thơ mộng, đất đai rung chuyển, vô số linh thú chạy tứ tán hoảng loạn, đưa cặp mắt sợ hãi nhìn về phía xa xa, trên không trung là hai luồng sáng đỏ rực như lửa và xanh trong tinh khiết như băng đang cấp tốc bay tới.

Mơ hồ trong hào quang trên cao kia là hai sinh vật khổng lồ đang điên cuồng, linh lực trùng kích như lốc xoáy thổi bùng lên khắp núi rừng, phá hủy rừng xanh một cách nhanh chóng.

"Gréééccc!"

Hai quái thú khổng lồ hung hăng đánh nhau sứt đầu mẻ trán, máu me tràn ngập, nhưng cái đám linh thú vốn ngửi được mùi máu liền phát cuồng cũng run rẩy lẩy bẩy, không còn chút nào hung ác.

Vì chúng nó cảm nhận uy áp kinh thiên từ hai quái thú đang giao tranh kia.

Hai con quái vật một chạy một đuổi đánh nhau ì đùng, sau lưng chúng không xa lắm là vô số những con người với tốc độ sấm chớp xé gió lao theo, đôi mắt rung động nhìn tràng cảnh phá hoại do chúng gây ra.

- Thật không hổ danh linh thú thiên giai.

Diệp Khinh Linh sợ hãi than thở, chợt nói:

- Băng Huyền Linh Giao thương thế càng ngày càng nặng, có vẻ sắp chịu hết nổi.

Mục Trần gật đầu, hắn cũng dễ dàng nhận ra Băng Huyền Linh Giao càng lúc càng yếu.

- Sau lưng không ít người đuổi theo a, toàn bộ đều là cường giả Thần phách cảnh.

Mục Trần nghiêng đầu nhìn thoáng qua phía sau, tầng tầng lớp lớp bóng người nhảy nhót bay lượn, hầu như toàn bộ đều có thực lực Thần phách cảnh. Hơn nữa hắn còn cảm nhận được trong số đó còn có mấy kẻ che giấu rất tốt, nhưng vẫn mơ hồ tản ra dao động linh lực cực kỳ lợi hại.

Xem ra chỗ này có vài nhân vật khó giải quyết đây.

- Mục Trần!

Bất chợt một ý niệm truyền vào trí não khiến Mục Trần giật mình, thần sắc nghiêm trọng, đó là. . . Cửu U Tước!

Mục Trần kinh ngạc hiển nhiên là không ngờ Cửu U Tước lại chủ động gọi hắn.

- Chuyện gì?

Mục Trần nhanh chóng trả lời.

- Băng Huyền Linh Giao chuẩn bị dùng sát chiêu cuối cùng liều mạng với Địa Tâm Viêm Long Tích, khi đó cả hai chúng nó sẽ trọng thương, ngươi giảm áp chế của hoa lung Mandala cho ta, để ta xử chúng!

Cửu U Tước lập tức bày kế hoạch cho hắn.

- Ngươi muốn ra tay?

Mục Trần cả kinh, chuyện lạ chi đây, Cửu U Tước chủ động giúp hắn?

- Hừ, ta ra tay dĩ nhiên phải có lợi, không nhiều lời với ngươi, ta không ra tay thì ngươi đừng mong đắc thủ.

Cửu U Tước quát lên:

- Khi ta đánh chết chúng nó rồi lập tức lấy đi tinh phách linh thú, đồng thời thu luôn xác của chúng vào Giới Tử Xuyến rồi lập tức bỏ trốn cho xa. Trong đám kiến sau lưng ngươi có ẩn nấp vài kẻ khó chơi, nhanh chóng chạy đi là thượng sách.

- Được.

Mục Trần chẳng mấy do dự, vì Cửu U Tước hoàn toàn chí lí. Chuyện này đã hấp dẫn biết bao nhiêu người đến, lượng người còn vượt hơn cả dự kiến của hắn, nếu có Cửu U Tước hỗ trợ thì cơ hội lại tăng cao hơn nhiều.

- Các vị, lát nữa có biến cố gì xảy ra, không cần lo lắng đến ta, nếu có thể thì cứ đi về trước, ta sẽ về sau.

Mục Trần ngẩng đầu cất tiếng nói với đám người đi chung.

Diệp Khinh Linh và mấy người kia sửng sốt khi nghe lời nói kỳ quặc của hắn, gương mặt mờ mịt nhưng cũng gật đầu, lúc này cũng không có thời gian để hỏi.

Mục Trần chuyển tầm mắt về phía xa, linh lực của Băng Huyền Linh Giao đang nhanh chóng yếu đi, trong tiếng gào của nó cũng dễ nhận thấy sự suy yếu.

"Gréééccc!"

Đại địa đột nhiên chấn động, nhiệt độ không khí lại giảm mạnh, bông tuyết từ hư không hiện ra, Băng Huyền Linh Giao vốn đã suy yếu sau tiếng rống liền trở nên cuồng bạo, linh khí thiên địa bạo động.

- Quả nhiên muốn liều mạng.

Mục Trần nhận thấy biến cố, hai mắt giật giật, linh lực trong người vận chuyển cực nhanh, chuẩn bị ra tay.

"Grééééccc!"

Băng Huyền Linh Giao thoát khỏi dây dưa với Địa Tâm Viêm Long Tích, hai cánh tung lên, điên cuồng kêu gào, đôi cánh đầy tuyết trắng của nó xuất hiện lớp lớp hoa văn sáng rực, máu tươi đỏ thẫm chảy ra.

Hoa văn nhanh chóng chuyển thành màu đỏ thẫm.

Địa Tâm Viêm Long Tích cũng đã nhận ra nguy hiểm, không tiếp tục lao tới mà nặng nề giậm chân xuống mặt đất, đất đai vỡ nát, tạo thành một cái khe với dung nham nóng chảy tuôn ra, nhanh chóng đốt cháy khu rừng.

"Vù vù!"

Đôi cánh khổng lồ của Băng Huyền Linh Giao càng lúc vỗ càng dồn dập, linh khí thiên địa điên cuồng chuyển động, tạo thành một quang cầu linh lực băng hàn trước mặt nó, huyết văn tràn ngập bề mặt.

Cỗ dao động cực kỳ đáng sợ tỏa ra từ quang cầu khổng lồ, khiến cho đám người đang đuổi theo nháy mắt biến sắc.

"BÙM!"

Băng Huyền Linh Giao gào lên, băng cầu ẩn chứa toàn bộ năng lực của nó bắn đi như khối vẫn thạch trắng tinh xuyên qua không gian, hung hăng đập vào đầu Địa Tâm Viêm Long Tích.

"Ọọọooọ!"

Đối mặt một kích liều mạng của Băng Huyền Linh Giao, Địa Tâm Viêm Long Tích cũng kêu lên dữ tợn, nham thạch nóng chảy tràn ngập cái sừng đỏ rực, dung nham ngập trời trào ra, trong cái khe dưới đất vừa bị nó phá nứt ra cũng bắn lên vô số luồng dung nham nóng chảy, hợp lại thành một hỏa trụ nham thạch cao cả mấy trăm trượng, gào thét đón đỡ băng cầu lạnh lẽo.

"Đùng đùng đùng!"

Hai công kích tối cường của hai linh thú thiên giai va chạm, hỏa trụ dung nham nháy mắt tan nát, hỏa diễm bùng phát, nham thạch rơi vỡ đầy trời rơi xuống lả tả, băng cầu nghiền nát mọi thứ tiếp tục lao xuống bùng bổ trên đầu Địa Tâm Viêm Long Tích.

"BÙM!"

Bạo phong tuyết kinh khủng không cách nào hình dung đột ngột xuất hiện, khiến cánh rừng vừa bị hỏa nham tàn phá hóa thành thế giới tuyết trắng, ngay cả đám người phía xa kia có một khoảng cách lớn đến nơi này nhưng cũng khoảng hơn mười cường giả Thần phách cảnh bị cuốn bay, ấn ký nát tan, cả đám biến mất.

Mục Trần vội dẫn đám người của mình nấp sau vách núi, tránh khỏi lực trùng kích dữ dội, bất quá hàn khí kinh người vẫn khiến linh lực trong cơ thể vận chuyển chậm chạp.

Mục Trần nhìn chiến trường, nơi băng tuyết tàn phá tứ tung dần dần tiêu tan đi, Băng Huyền Linh Giao trên cao yếu ớt rơi xuống, nện lên mặt đất khiến khu vực đó rung chuyển một chút.

Cách Băng Huyền Linh Giao không xa, Địa Tâm Viêm Long Tích vốn thân thể rực lửa cũng tắt ngúm, cái sừng đỏ rực cũng đã tắt lửa, xuất hiện những vết nứt dữ dội, hẳn nhiên cả hai đều trọng thương.

Đại chiến kinh thiên bất chợt yên tĩnh, tất cả mọi người đều cẩn trọng quan sát hai con linh thú thiên giai trọng thương nằm đó, ánh mắt đỏ ngầu. Nhưng cũng vì linh khí trong người đang chậm chạp vận chuyển khiến cả đám chẳng ai hành động được.

- Mục Trần, đi!

Cửu U Tước quát lên ra lệnh cho Mục Trần, một luồng hắc viêm trong người hắn trào ra, đốt sạch hàn khí xâm nhập vào cơ thể hắn.

"Phốc!"

Mục Trần vừa lắc mình liền phóng đi, chớp mắt đã xuất hiện ở chiến trường băng hỏa tan nát, hắc viêm ngập tràn con ngươi đen láy.

"Kwoork!"

Một tiếng hót thanh thúy hung tợn vang lên. Nghe tiếng kêu đó, Băng Huyền Linh Giao và Địa Tâm Viêm Long Tích thình lình tỏ ra vô cùng sợ hãi.

Trong đôi mắt Mục Trần, hắc viêm càng lúc càng thiêu đốt mãnh liệt, hóa thành hai chùm hắc viêm xuyên thủng không gian.

"Xèo!"

Băng Huyền Linh Giao và Địa Tâm Viêm Long Tích chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn quang hiện lên, rồi cảm nhận đau nhức khắp cơ thể, hai luồng hắc viêm nọ xuyên phá toàn bộ các tầng phòng ngự của chúng, chui vào cái đầu cứng rắn.

Hai linh thú thiên giai bỗng chốc trở nên cứng ngắc, sinh khí cấp tốc rút đi.

- Mau, ra tay!

Cửu U Tước lại lần nữa la lên, bất quá lúc này nó vô cùng suy yếu, hẳn nhiên hai công kích vừa nãy đã tiêu hao rất nhiều sức lực của nó.

Mục Trần lập tức lao tới, bàn tay hút lấy hai luồng hào quang một lam một đỏ vào tay.

Trong hai luồng hào quang đó là Băng Giao và Viêm Tích đang cuồng loạn giãy giụa, sức mạnh chấn động khiến Mục Trần cầm không chắc.

- Hừ!

Mục Trần giận dữ hừ một tiếng, hắc viêm trong lòng bàn tay xuất hiện, bọc lấy hai tinh phách. Hắn lắc mình một cái liền xuất hiện ngay chỗ thi thể khổng lồ của hai con linh thú thiên giai, vung tay lên thu chúng vào Giới Tử Xuyến.

"Rắc."

Ngay khi hai cỗ thi thể chui vào Giới Tử Xuyến, nó lập tức vang lên một tiếng nứt vỡ. Dù chỉ là cái xác chết nhưng vẫn còn có linh lực cường đại dao động trong đó, thu hết vào thì Giới Tử Xuyến cũng khó chịu nổi.

Mục Trần chạy đến nhặt xác, động tác nhanh nhẹn liền mạch khiến cho đám đông cường giả Thần phách cảnh chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn hành động....

- Muốn chết!

Hành động đó của Mục Trần lập tức khiến cho đám cường giả Thần phách cảnh vất vả truy kích nổi giận, gầm lên phóng tới.

- Giao tinh phách ra đây!

Trong đám kia có ba người nhanh nhất, lập tức xuất hiện gần đó, quát lên dữ dội, ba luồng linh lực cường đại bùng nổ bao phủ Mục Trần.

Ba người này đều có thực lực Thần phách cảnh hậu kỳ!

Những cao thủ ẩn nấp cuối cùng đã chịu hiện thân!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 139: Đại Truy Sát

Giữa không trung, ba bóng người lăng không mà đứng, linh lực hùng hồn trong cơ thể tuôn ra, thực lực chắc chắn là Thần phách cảnh hậu kỳ.

Ba người đó đều đưa mắt lạnh lẽo nhìn Mục Trần phía trước, bất kỳ lúc nào cũng có thể ra tay chém giết.

- Ngươi ăn cũng há mồm to quá đó chứ, chúng ta nhiều người vì hai con linh thú thiên giai mà đuổi theo xa như vậy, trả giá lớn như thế ngươi cũng dám một mình lấy hết?

Tên thiếu niên gầy gầy ở giữa lạnh lùng gằn giọng cười giễu Mục Trần.

- Chỉ là Thần phách cảnh sơ kỳ, dã tâm lại không nhỏ, không sợ chết yểu sao? Mau mau giao ra tinh phách và thi thể linh thú, có lẽ còn cho ngươi toàn vẹn rời đi!

Người bên trái cũng quát lên.

Người bên phải mặt lạnh như tiền, hai đấm nắm chặt, linh lực sắc bén chuyển động.

Diệp Khinh Linh và mấy người kia cũng phục hồi lại, nhìn thấy ba người giữa không cũng biến sắc.

- Tạ Quan, Ngũ Hổ, Tần Chính. Đáng ghét, sao đám này lại xuất hiện ở đây?

Phương Chung rên rỉ khiếp sợ, ba người kia trong Linh Lộ danh tiếng cũng không nhỏ, cuối cùng được đánh giá cấp chuẩn Vương. Tuy kém cấp Vương một chút, nhưng cũng rất lợi hại.

Đối diện ba kẻ này, Mục Trần căn bản không thể hoàn thủ!

- Tạ Quan, hắn chính là Huyết Họa giả Mục Trần, ta biết mặt hắn!

Trên bầu trời đột nhiên có người quát lớn báo ra danh tiếng của Mục Trần.

- Gì? Mục Trần?

Tạ Quan nghe thấy cũng ngẩn người nhìn Mục Trần, khóe miệng lạnh lùng cười nhạo:

- Không ngờ Huyết Họa giả Mục Trần đại danh đỉnh đỉnh Linh Lộ, bây giờ thực lực cũng chỉ có chừng đó, đúng thật là nực cười, còn nghe cái gì đủ sức đạt đánh giá cấp Vương, thật sự không biết phải nói làm sao!

Mục Trần liếc nhìn ba tên kia, chẳng biết được tên nào, nhưng có thể đạt đến thực lực Thần phách cảnh hậu kỳ có lẽ trong Linh Lộ biểu hiện cũng khá tốt, nhưng quả thật chưa gặp mấy tên này bao giờ.

- Cục diện hiện tại không tốt. . .

Mục Trần thầm đánh giá, ba người này lợi hại, còn có mười mấy tên Thần Phách cảnh phía sau chực chờ như sói đói, đội hình cường hãn thế này thì ngay cả thiên thú cũng đủ sức đánh nhau một hồi. Hắn nhiên bản thân hắn không thể chính diện giao chiến, ngay cả sức mạnh Cửu U Tước cũng đã dùng để đánh chết hai con thiên thú kia.

- Trước hết phải trốn đi đã, nếu luyện hóa được tinh ohách rồi cũng không cần sợ bọn nó.

Mục Trần nháy mắt quyết định.

- Mục Trần, mau giao tinh phách ra đây, bằng không ta không ngại loại trừ Huyết Họa giả khỏi nơi này.

Tạ Quan vươn tay ra, quát.

- Hai tinh phách, các ngươi tự chia đi!

Mục Trần vung tay lên, hai luồng hào quang trong tay áo bắn ra, thân hình như tia chớp bắn đi.

Tạ Quan bất giác phản xạ chụp lấy, nhưng liền cảm thấy không ổn, trong hai luồng sáng kia đúng là tinh phách, nhưng so với linh thú thiên giai thì còn kém xa lắm.

Hẳn nhiên đó chỉ là hai tinh phách linh thú tầm thường.

- Vô liêm sỉ, muốn chết!

Tạ Quan lãnh lệ quát lên, lắc người bắn đi đuổi theo Mục Trần.

- Đuổi! Hắn dám độc chiếm hai tinh phách linh thú thiên giai, không được tha hắn!

Mười mấy tên cường giả Thần phách cảnh cũng quát lên dữ tợn nhất tề lao theo.

Đám người Diệp Khinh Linh nhìn thấy cũng sững sờ.

- Giờ làm sao? Mục Trần bị truy đuổi sẽ rất nguy hiểm, hai tinh phách linh thú thiên quá hấp dẫn, số người đuổi theo sẽ càng lúc càng đông, mà thực lực của hắn chỉ có Thần phách cảnh sơ kỳ. . .

Phương Chung mếu máo.

Sở Kì nhíu mày, dù cho Mục Trần bản lĩnh cỡ nào thì đối mặt đội hình khủng bố như thể cũng không có biện pháp.

- Theo sau quan sát.

Diệp Khinh Linh khẽ cắn môi, tình hình Mục Trần hiện tại rất xấu, cứ thế bỏ về thì thật không yên lòng.

Phương Chung và Sở Kì cũng chỉ biết thở dài, gật đầu. Ba người nhanh chóng đuổi theo.

Mục Trần thúc đẩy tốc độ đến tận cùng. Sau lưng hắn, ba người kia cũng theo sát, phía sau nữa là đại đội cường giả Thần phách cảnh...

Màn truy đuổi quái dị xuất hiện trong Bắc Thương giới.

Tốc độ bọn họ ai nấy cũng đều nhanh cấp tốc, chỉ nửa canh giờ đã ra khỏi dãy núi, động tĩnh của đại truy sát lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người, từng đám người há mồm nhìn gần trăm tên Thần phách cảnh điên cuồng chạy đuổi, dọa cho họ choáng váng mặt mày.

- Chuyện gì thế!

- Một đám dí một đứa?

- Tên kia chiếm lấy hai tinh phách linh thú thiên giai!

- Cái gì? ! Ha..hai ... tinh phách linh thú thiên giai?

- Mau! Mau truyền tin về cho thủ lĩnh, tối khẩn cấp!

. . . . . .

Biến cố động trời xuất hiện nhanh chóng lan truyền với tốc độ kinh khủng. Tin tức khiến vô số người trở nên tham lam, chẳng biết cường giả Thần phách cảnh ở đâu chui ra gia nhập vào đại quân truy đuổi kia.

TIn tức Mục Trần chiếm hai đại tinh phách linh thú rồi bị điên cuồng đuổi giết nhanh chóng lan khắp Bắc Thương giới.

Mục Trần cắn răng, hắn cảm thấy đám người phía sau càng lúc càng đông, khiến cho đường chạy không còn dám xuyên qua khu vực đông

người nữa, vội vã tìm những nơi có ít dấu chân hành tẩu mà chạy. Dù vậy đại quân truy sát vẫn theo mãi không buông.

- Đáng ghét!

Mục Trần gầm gừ nổi giận, chọc phải tổ kiến lửa rồi.

"Víu!"

Đúng lúc đó hắn cảm thấy chấn động trong Giới Tử Xuyến truyền ra, đó là hai đạo tinh phách khiến hắn đang trải qua thiên tân vạn khổ!

"Phừng!"

Hắc viêm từ trong ngực Mục Trần bừng lên, bọc lấy hai tinh phách, ngang ngược chui vào cơ thể hắn.

- Tên khốn, ngươi muốn làm gì?

Mục Trần cả kinh phẫn nộ quát lên.

Cửu U Tước hút lấy hai tinh phách chui vào hoa lung Mandala, nụ cười xảo quyệt của nó truyền ra:

- Ta luyện hóa chúng nó, ngươi cứ chạy trước đi. Yên tâm! Ta sẽ cung cấp năng lực chạy trốn cho, măm măm.

Nó nói xong cũng không thèm đợi Mục Trần trả lời, chợt há mỏ nuốt chúng vào người.

"Oành!"

Linh lực dao động kinh người từ Cửu U Tước bạo phát ra.

- Con gà mắc dịch! Ngươi dám chơi ta!

Mục Trần tức giận nghiến răng nghiến lợi, Cửu U Tước đáng chết này nuốt sạch cả hai tinh phách linh thú, chẳng chừa cho hắn chút nào!

- Ngươi chờ đó!

Bất quá tuy tức khí, nhưng Mục Trần biết lúc này không có thời gian xả giận, vội vàng đẩy nhanh tốc độ chạy trốn.

Tin tức Mục Trần mang theo hai tinh phách linh thú thiên giai bị đuổi giết lan truyền nhanh chóng, quá mức hấp dẫn.

Chỉ ngắn ngủi nửa ngày, tin tức đó truyền vào cả khu trung tâm Bắc Thương giới.

Bắc Thương giới nội vi, khu vực đông nam.

Một ngọn núi lửa trụi lủi, có vài trăm người xuất hiện trên ngọn núi đó, ánh mắt lợi hại nhìn vào trung tâm quả núi, nơi đó có một con độc nhãn cự viên đang gầm rú, linh lực tràn ngập.

Uy áp linh lực này không ngờ cũng là một linh thú thiên giai Dung Thiên cảnh sơ kỳ!

Bất quá lúc này độc nhãn cự viên đang bị một đường kiếm kinh hoàng để dấu trên người, vết thương trí mạng khiến nó đau đớn ngoắc ngoải, cả trăm người đứng trên ngọn núi liên tục phát động công kích để tiêu hao số linh lực còn sót lại của nó.

Ở một vị trí cao trên đỉnh núi có hơn mười người khí tức mạnh mẽ đứng nhìn xuống, đứng ở vị trí hàng đầu có ba người 2 nam 1 nữ.

Hai gã nam tử một cao to một gầy còm, thần sắc tập trung quan sát độc nhãn cự viên đang yếu dần đi.

Bên cạnh hai người đó, cô gái xinh đẹp diện váy đen, mái tóc trắng như suối bạc lấp lánh, biểu hiện của hai kẻ bên cạnh cũng chẳng khiến nàng để ý, đôi mắt lưu ly chỉ nhìn độc nhãn cự viên, cũng không mấy biến đổi.

Với thần thái của nàng, những cường giả ở đây chẳng ai dám cho rằng nàng kiêu ngạo, bởi vì đường kiếm khiến con vượn kia trọng thương chính là nàng tặng cho.

- Ha ha, Lạc Li, nếu lần này ngươi lấy được linh khí của con linh thú thiên giai này hẳn sẽ là người đầu tiên tăng cấp ấn ký lên cấp 9 đấy.

Tên gầy còm nhìn qua bên này cười nói.

- Hẳn là thế.

Đôi mắt lưu ly yên tĩnh, lời nói nhẹ nhàng chẳng mấy quan tâm.

Tên kia cũng không tỏ ra kỳ quái, có lẽ cũng biết tính tình của nàng.

Bất chợt có vài tiếng động, một bóng người vội vã nhảy tới, tiến sát tên gầy còm, hắn nói:

- Thủ lĩnh, vừa nhận được một tin tức, hướng tây bắc có người chiếm được tinh phách của hai con linh thú thiên giai, hiện giờ đang bị đạo quân Thần phách cảnh đông đến cả trăm đuổi giết, dường như bị trọng thương, chúng ta có nên tặng thêm một đá cho hắn không?

- Gì? Hai tinh phách linh thú thiên giai?

Tên gầy còm kinh hãi, nam tử cao to bên cạnh cũng ngạc nhiên:

- Ai lợi hại như vậy?

- Một kẻ tên là Mục Trần?

Tên thủ hạ rành rọt báo cáo.

Khi hắn vừa nói ra, đột nhiên thần sắc hai vị thủ lĩnh đột nhiên quái lạ, họ nín thở nhìn qua nữ tử váy đen.

Cô nàng cũng đã xoay người lại, gương mặt xinh đẹp, đôi mắt lưu ly chẳng mấy lưu tâm tới ấn ký cấp 9 lúc này gợn sóng.

- Ngươi nói. . . hắn tên... gì?

Nữ tử váy đen nhẹ nhàng hỏi, rung động hiếm thấy, cảm xúc có vẻ không khống chế được.

Kẻ báo tin nhìn nàng, không dám chậm trễ trả lời chi tiết:

- Hắn là Mục Trần, hiện giờ đoạt được hai tinh phách linh thú thiên giai, đang bị trăm tên Thần phách cảnh đuổi giết, nghe nói bản thân bị trọng thương.

- Hướng nào?

Nghe được hai chữ trọng thương, Lạc Li nắm chặt tay, đôi mắt yên tĩnh đã nổi sát ý lạnh thấu xương.

- Tây bắc.

Nàng ta lập tức xoay người.

- Lạc Li, đừng gấp! Kim Cang Độc Nhãn Viên sắp chết rồi, đợi thêm lát nữa thì ngươi sẽ trở thành người đầu tiên ở Bắc Thương giới có ấn ký cấp 9, đừng làm chuyện lỗ mãng!

Tên gầy còm vội ngăn cản.

Lạc Li bước tới một chút cũng khựng lại, nghiên đầu nhìn qua hắn, chậm rãi nói:

- Ta vì hắn mới đến Bắc Thương linh viện, nếu hắn cũng không ở đây, ta tới nơi này có ý nghĩa gì? Ấn ký cấp 9 có tác dụng gì với ta?

Lạc Li nhìn tên kia nhăn nhó, sát khí tan đi một chút, nhẹ giọng nói:

- Hắn bị thương, hắn đang cần ta, ta muốn tới bên cạnh hắn, đừng cản ta, nếu không ta sẽ trở mặt.

Nhìn Lạc Li như thế, tên kia cũng chỉ đành gãi đầu gãi tai:

- Tên kia thật khiến ta ghen tị a... để ta gọi người cùng đi!

- Không cần, ta có thể tự giải quyết.

Sát khí của nàng lại hưng thịnh trở lại, lắc mình hóa thành một luồng hồng quang nhanh như chớp bắn đi.

- Mục Trần, ngươi đã đồng ý với ta cùng nhau đến Bắc Thương linh viện, cho nên nhất định phải chờ ta!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 140: Biến Hóa Trong Cơ Thể

Dịch bởi: truyenfull.vn

"Véo! Véo!"

Trong sơn mạch, những tiếng gió xẹt qua liên tiếp dồn dập, hồng quang lóe sáng, một lượng người đông đảo phóng ngang qua, những tiếng la hét, tiếng quát giận dữ, lời nói đe dọa thi nhau vang lên.

Phía trước đám người không xa lắm, Mục Trần gương mặt u ám, đám người kia đuổi giết hắn liên tục cả một ngày mà không hề có dấu hiệu dừng lại.

Đã vậy càng đuổi xa bao nhiêu lượng người càng đông hơn bấy nhiêu, lực hấp dẫn của tinh phách linh thú thiên giai thật sự lớn quá, thêm nữa Mục Trần chỉ cớ thực lực Thần Phách cảnh sơ kỳ, căn bản không có khả năng thoát khỏi vòng vây này.

Tất cả mọi người đều muốn bắt hắn, cướp lấy tinh phách linh thú thiên giai.

- Phải nghĩ biện pháp thoát khỏi bọn kia.

Mục Trần cau mày, hai mắt sáng rực.

"Đùng!"

Thình linh trong cơ thể vang lên một tiếng nổ, chấn động lan tỏa trong người.

"Phụut."

Biến cố bất ngờ khiến thân thể Mục Trần run lên, gương mặt tái mét, hộc máu, bước chân đang bỏ chạy cũng lảo đảo.

- Nhanh, hắn sắp chịu hết nổi rồi, bắt lấy hắn!

- Đừng cho hắn thoát!

...

Đám người phía sau nhìn thấy sự việc vừa xảy ra cũng mừng rỡ, Mục Trần ngoan cố lại có tốc độ vượt xa dự đoán của họ, đuổi theo cả ngày mà chẳng bắt được cái bóng của hắn, nhưng lúc này dường như hắn chịu hết nổi.

- Sao lại thế này?

Mục Trần hoảng sợ, tinh thần vừa động liền chui vào khí hải, nhất thời cảm giác luồng dao động linh lực như sóng thần biển khơi hung bạo dữ dội.

Mà nguồn gốc của nó chính là Cửu U Tước!

Lúc này cơ thể Cửu U Tước đã to hơn gấp đôi, hắc viêm càng lúc càng dày đặc, hừng hực thiêu đốt, khí thế bức người.

Bất quá, Mục Trần thấy rõ linh lự trong cơ thể Cửu U Tước vô cùng hỗn loạn, mà hai mắt nó rất đau đớn thống khổ.

- Ngươi đang làm cái gì đó?

Mục Trần phẫn nộ quát lên, cái con gà giò, đã chôm hai cái tinh phách linh thú thiên giai nuốt hết, còn muốn tra tấn ta nữa sao, muốn hại chết ta à!

Cửu U Tước nằm đó, trong hắc viêm dường như còn có hồng viêm và lam băng.

Mục Trần nhất thời hiểu ra, Cửu U Tước ăn nhiều quá mắc nghẹn, muốn luyện hóa hai khỏa tinh phách nhưng nuốt không hết được bị phản phệ, dù sao nó cũng đang bị yếu đi nhiều, thật ra so với Băng Giao và Viêm Tích còn bị thương nặng hơn. Bình thường nếu luyện hóa từ từ từng khỏa một thì có lẽ không có chuyện gì, nhưng mà cái con này vốn tham lam quá

Băng Huyền Linh Giao và Địa Tâm Viêm Long Tích có thể khống chế tuyết phong và dung nham, nhưng hai thứ đó có tính bài xích nhau rất mạnh, Cửu U Tước lại nuốt chúng nó cùng một lúc, khiến cho khả năng phản phệ càng tăng cao.

- Đáng kiếp!

Mục Trần nghiến răng mắng mỏ, cho đáng chém gió trúng bão.

Bất quá mắng thì mắng, hắn lại lo lắng vô cùng. Cửu U Tước đang tá túc trong khí hải của hắn, nếu nó bị phản phệ mà nổ tung, e rằng cả bản thể của mình cũng tan thành mây khói, tình hình này không thể ngồi yên xem phim hài được rồi.

- Ta phải làm gì đây?

Mục Trần bất đắc dĩ hỏi nó, thật là 'phúc vô song chí họa vô đơn chí', hắn bị đuổi giết đã gay cấn lắm rồi, trong người lại còn cái biến cố này.

- Luyện....lu.. luyện hóa chúng nó!

Cửu U Tước đau đớn cà lăm nói chuyện.

- Trước hết ta phải thoát khỏi đám đỉa đói sau lưng đã, ta mặc xác ngươi có đau đớn thế nào cũng phải thêm lực giúp ta, còn không cả hai chết chùm!

Mục Trần đổ quạu gắt gỏng.

Hắn nói xong tinh thần cũng rời khỏi khí hải, đám người kia đã nhân dịp hắn lảo đảo thoáng chốc mà kéo ngắn được một khoảng cách. Thình lình hắn hít sâu một hơi, lực lượng cường đại trong khí hải trào ra ào ạt.

"Đùng! Đùng!"

Lực lượng truyền ra, Mục Trần lại nghe thêm những tiếng nổ và dấu hiệu linh lực hỗn loạn trong khí hải, hắn nhiên Cửu U Tước sau khi truyền lực lượng cho hắn cũng gặp họa.

Bất quá lúc này cũng đành phải vậy thôi.

"Phừng!"

Hắc viêm từ trong người Mục Trần cuồn cuộn tuôn ra, ngưng tụ thành đôi cánh hắc viêm to hơn mười trượng. Hai cánh vỗ mạnh, một tiếng nổ vang trời đẩy hắn hóa thành cái bóng đen bay vút đi với tốc độ ánh sáng, biến mất ở chân trời.

Đám người truy sát chưng hửng nhìn theo, tên kia bất ngờ bày ra thực lực và tốc độ như thế cũng khiến sắc mặt họ tái mét.

- Đuổi theo, dựa vào dao động linh lực lưu lại mà dò đường!

- Hắn liều mạng bỏ chạy rồi, đuổi kịp nhất định hắn trốn không thoát!

....

Những tiếng hô vang trời dậy đất, đám người lại điều động linh lực đẩy nhanh tốc độ truy đuổi.

Mục Trần nhờ có sức mạnh Cửu U Tước tạm cho hắn, chỉ vài phút đã cắt đuôi đám người truy sát, vọt vào một quả núi, chui tọt vào một thác nước.

Mục Trần vừa hạ xuống, lập tức ngồi xếp bằng, hắn phải tranh thủ thời gian, tuy tạm thời thoát khỏi mấy kẻ kia, nhưng dấu vết linh lực

không thể nào tan biến nhanh được, cũng không có thời gian xóa đi, nên sớm muộn cũng bị bắt kịp.

Tâm thần Mục Trần lại chui vào khí hải, hắc viêm trên thân thể Cửu U Tước lúc này đã mơ hồ có những dấu hiệu méo mó, cơ thể nó cũng đang liên hồi phình ra rồi co lại.

Đó chính là hiện tượng linh lực bất ổn.

Mục Trần hòa vào Thần Phách đang xếp bằng trên quang luân linh lực, cái bóng tí hon phóng ra đứng trước hoa lung Mandala, bàn tay tí ti thay đổi ấn pháp. Nhưng bất ngờ, linh lực của hắn chạm vào cơ thể Cửu U Tước liền bị sự hỗn loạn đó đập nát.

Mục Trần ngẩn người, thực lực Thần Phách cảnh sơ kỳ quá yếu, không thể khống chế, Cửu U Tước hiện tại không chỉ có linh lực của chính nó trong cơ thể, còn có tinh phách Băng Huyền Linh Giao, Địa Tâm Viêm Long Tích. Nhất thiết không được hấp tấp.

- Dùng cái hoa lung Mandala đó! Cái đầu heo nhà ngươi nghĩ Thần Phách cảnh sơ kỳ có tác dụng gì chứ?

Cửu U Tước đau đớn nói với hắn.

- Ta có thể điều khiển cái đồ chơi này ngươi còn có thể kiêu ngạo trước mặt ta được sao?

Mục Trần cáu giận, nếu hắn có thể tự do điều khiển hoa lung Mandala, có lẽ đã luyện hóa Cửu U Tước từ lâu.

Tuy cáu nhưng Mục Trần vẫn dần tĩnh tâm lại, Thần Phách hạ xuống, đến gần hoa lung Mandala, hơi do dự, rồi vươn bàn tay mờ ảo nhẹ nhàng chạm vào.

Ngay lúc tiếp xúc, Mục Trần phát hiện tinh thần của mình không gặp một trở ngại nào liền dung hòa vào hoa lung Mandala thần bí. Một dao động cực kỳ bí ẩn truyền vào trái tim hắn.

Cảm giác rất kỳ lạ, dường như tờ giấy đen phát động ra hoa lung Mandala dường như có linh tính.

- Giúp ta một chút được không?

Mục Trần biết bản thân hiện tại không đủ sức khống chế hoa lung Mandala khó lường này, do đó hắn truyền một ý niệm vào nó thử xem sao.

"Oooong."

Chính lúc đó, hoa lung Mandala bộc phát ra vô số tử quang, đóa hoa tím xinh đẹp nở lớn khoe sắc rực rỡ.

Hoa văn tử kim xuất hiện phía trên đóa hoa, những đường vân bắn ra hình thành một cái lưới to lớn, phủ lấy Cửu U Tước.

"Phực phực!"

Lưới tử kim bao phủ, hắc viêm trên cơ thể Cửu U Tước đột nhiên tắt ngúm thành những làn khói đen ngòm, nó đau đớn giãy giụa kịch liệt, phẫn nộ gào lên

- Ngươi làm gì đó!

Nó cảm thấy khi lưới tử kim bao phủ, hai khỏa tinh phách trong cơ thể nó cũng kêu la thảm thiết, nhưng chính nó cũng bị vây trong đó, hoa lung Mandala kia dường như muốn hủy diệt tất cả.

- Sao ta biết được!

Mục Trần cũng bị kinh ngạc, phiền não cất tiếng, hắn không biết cách nào điều khiển hoa lung Mandala.

- Đừng làm hại con chim kia!

Mục Trần cắn răng truyền ý niệm vào hoa lung Mandala.

Nhưng hắn nhanh chóng phát hiện nó chẳng chút hiệu quả, hoa lung Mandala mặc dù có linh tính, nhưng không có trí tuệ. Mục Trần gọi nó hỗ trợ, nó liền hành động muốn hủy diệt hết mọi thứ nguy hiểm. Hai khỏa tinh phách bị Cửu U Tước nuốt trọng kia, nó phải diệt, mà ngay cả Cửu U Tước cũng vậy.

- Phun hai khỏa tinh phách kia ra, không thì nó xử đẹp ngươi bây giờ!

Mục Trần nhanh chóng nghĩ ra giải phóng, quát lên.

- Linh lực của chúng nó đã dung hòa vào cơ thể ta, làm sao mà phun ra!

Cửu U Tước ảo não trả lời.

- Ngươi...

Mục Trần đỏ mắt gầm gừ, con gà mắc dịch, có cần phải hấp tấp ăn cho nghẹn họng vậy không chứ?

- Ta sớm muộn cũng bị ngươi hại chết!

Mục Trần nghiến chặt ken két, Thần Phách xuyên vào trong hoa lung Mandala, ngồi trên lưng Cửu U Tước, hai tay giơ cao ra thế chống đỡ cái lưới tử kim kia. Nói gì thì nói, hắn cũng là chủ nhân của nó, có lẽ hoa lung Mandala không tổn thương hắn được.

Cửu U Tước cũng kinh ngạc nhìn hành động này của Mục Trần, hắc viêm trong con ngươi rung động một vẻ phức tạp. Thật ngu xuẩn, trước hết phải thử coi cái lưới kia có thể tổn thương hắn không chứ? Châu chấu đá xe khùng khùng lên trước.

Lưới tím chạm vào Thần Phách, hơi rung lên một chút, rồi hoàn toàn xuyên thấu qua Thần Phách của hắn, tiếp tục đè xuống Cửu U Tước.

- Nó căn bản không thèm đếm xỉa tới ta.

Mục Trần sờ soạng Thần Phách không chút hao tổn, bất đắc dĩ nói.

- Nó chỉ hủy diệt những thứ có tính uy hiếp tới ngươi.

Cửu U Tước đã bình tình hơn, không còn giãy giụa nữa, mặc kệ cái lưới đang hạ xuống.

- Ngươi đáng kiếp lắm mà!

Mục Trần to miệng mắng nó, tham thì thâm.

- Ngươi dám mắng ta!

Cửu U Tước nhất thời đổ quạu, hắc viêm tung cánh, quăng Thần Phách rời khỏi lưng, nhưng không quá dùng sức nên chỉ khiến hắn lơ lửng phía trước mặt.

Mục Trần hạ xuống, bất đắc dĩ nói:

- Bây giờ làm gì được đây?

Cửu U Tước nhìn hắn, im lặng nói:

- Cũng không phải không có biện pháp, nó ra tay xử lý ta hắn là cho rằng ta có uy hiếp tới ngươi, nếu ta không còn uy hiếp tới ngươi, thì nó sẽ ngừng lại.

- Không còn uy hiếp?

Mục Trần sửng sốt:

- Trừ phi luyện hóa ngươi.

- Nằm mơ đi, Cửu U Tước chúng ta có huyết mạch bất tử điểu, thà rằng tự thiêu tinh phách cũng không để con người luyện hóa!

Cửu U Tước cả giận.

Mục Trần gượng gạo cất tiếng:

- Đùa thôi!

Cửu U Tước hung hăng liếc hắn, cả hai im lặng. Một lúc sau, nó gian nan nói:

- Không luyện hóa, vẫn còn một cách...

- Cách gì?

Mục Trần vội vàng hỏi.

Cửu U Tước tỏ ra ngần ngừ, dường như vừa quyết định việc gì đó trọng đại, hai mắt nhắm lại.

- Nối tiếp huyết mạch.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 141: Kết Nối Huyết Mạch

Dịch bởi: truyenfull.vn

- Nối .... huyết mạch?

Mục Trần nghe mà ngơ ngẩn, nghi hoặc nhắc lại, đưa mắt mờ mịt nhìn Cửu U Tước

- Là sao?

- Một phương pháp chỉ những loài linh thú huyết mạch gần với viễn cổ thần thú nhất mới có, nói đơn giản là phương pháp đặc biệt để nối tiếp huyết mạch của ta và ngươi.

- Cái chỗ tốt của nó là sẽ cho ngươi có năng lực của ta, xem như một phương thức đơn giản hơn nhưng na ná với luyện hóa để lấy năng lực linh thú.

Cửu U Tước lại nhàn nhạt nói tiếp:

- Nhưng mà cái chỗ tệ của nó, là chúng ta sẽ hình thành liên kết chặt chẽ. Nó chặt tới mức nếu ngươi chết, ta cũng tèo, mà ta bị vặt lông rô ti, ngươi cũng lên kia ngắm ta khỏa thân.

Mục Trần nhe răng cười đau khổ:

- Có ác quá không thế?

- Đừng có giả đò, ta biết con người các ngươi nhờ tu luyện có thể tăng tuổi thọ, nhưng trừ phi cảnh giới cực cao, bằng không nói đến chết già thì chắc chắn các ngươi chết trước.

Cửu U Tước trợn mắt nói.

- Vả lại ngươi nghĩ ta sung sướng lắm sao mà nối tiếp huyết mạch với con người? Cửu U Tước ta có huyết mạch bất tử điểu viễn cổ, cao quý hơn các ngươi bao nhiêu chứ!

- Không biết có bao nhiêu người mưu đồ xây dựng kết nối huyết mạch với chúng ta, nhưng tộc Cửu U Tước nhất quyết không làm ô nhục huyết mạch. Bây giờ không phải bị ép vào đường cùng ta cũng không chọn biện pháp này!

Cửu U Tước nói mà có một chút tức giận, một chút không cam lòng. Con người ác độc luyện hóa tinh phách, xóa đi ý thức linh thú, cướp lấy năng lực chúng nó là hành động cực kỳ đê tiện và thấp kém. Còn nối tiếp huyết mạch, phương pháp hay tiềm lực đều hơn xa luyện hóa.

Vì như vậy sẽ khiến cho con người và linh thú triệt để liên hợp với nhau, bùng nổ thực lực kinh người.

Nhưng kết nối huyết mạch cần cả hai cùng tự nguyện, bản thân những sinh vật cao cấp phải từ bỏ tôn nghiêm, cam tâm tình nguyện đi cùng con người. Vốn đó được xem là một loại ô nhục của linh thú, nên phần lớn linh thú có huyết mạch viễn cổ thà tự bạo tinh phách chứ không chịu làm việc này.

Mục Trần cười, mọi chuyện thành ra thế này không phải do ngươi tự làm sao chứ, ai bảo tham lam nuốt một lúc cả hai khỏa tinh phách linh thú thiên giai...

Kết nối huyết mạch, nghe có vẻ ưu đãi cho hắn không ít, nhưng lại trói chặt cái mạng của hắn với con gà kia, Mục Trần vẫn cảm thấy không thoải mái cho lắm.

- Có đồng ý không thì nhanh lên, đừng có lề mề!

Nhìn thấy Mục Trần trầm tư, Cửu U Tước mất kiên nhẫn, nó cảm thấy rõ lưới tử kim hủy diệt kim đang thu hẹp ngày càng chặt.

Mục Trần thở dài, gật đầu. Chợt nghiêm mặt nói:

- Tuy chẳng biết có tác dụng hay không, nhưng ta muốn nói rõ, kết nối huyết mạch kiểu này ta không mong muốn, ta đáp ứng với ngươi vì vẫn còn thiếu ngươi một ân tình, vả lại hiện tại chỉ có biện pháp này cho hai chúng ta một con đường sống. Nếu không cho dù có ưu đãi thế nào với ta, ta cũng không muốn đem tánh mạng của mình buộc vào với ngươi.

Cửu U Tước rất cường đại, nhưng Mục Trần cũng không phải cái loại bất chấp tất cả vì sức mạnh. Hắn có tin tưởng vào bản thân. Hiện tại hắn còn xa mới mạnh được như Cửu U Tước, nhưng một ngày kia, không ai biết hắn có thể cường đại đến mức nào.

Mà có lẽ sẽ còn siêu việt hơn xa Cửu U Tước.

Cửu U Tước hầm hừ, nhưng không cãi nữa. Nó cũng không phải sợ chết, nếu sợ chết ngày xưa nó đã không đối cứng với Hắc Thần Lôi Vân làm gì. Nó ở cùng với Mục Trần một thời gian không ngắn không dài, cũng có hiểu biết tính tình của hắn, đặc biệt lúc này Mục Trần bất chấp cái lưới kia có thương tổn hắn hay không vẫn lao lên ngăn cản khiến cho nó khá xúc động. Nó cho rằng, con người này so với những tên tiện nhân mà nó biết, thì phải nói là thánh!

Do vậy nó mới chủ động đưa ra biện pháp kết nối huyết mạch. Nói cách nào đó, xem như nó bắt đầu chấp nhận Mục Trần, nếu không dù có chết nó cũng chẳng đời nào chọn cách này.

- Nhanh lên đi, thời gian chúng ta không còn nhiều.

Mục Trần thúc giục Cửu U Tước.

- Kết nối huyết mạch cứ giao cho ta, nếu ngươi chỉ có chút ý niệm muốn phản kháng hoặc không thích, sẽ khiến chúng ta thất bại. Cơ hội này chỉ có một lần, nếu thất bại thì đừng mong làm lại.

Cửu U Tước dặn dò hắn.

- Quả nhiên còn có điều kiện hà khắc này.

Mục Trần cũng hơi ngạc nhiên, gật đầu.

Cửu U Tước thấy vậy cũng vỗ cánh, hắc viêm trong người trào ra, nhanh chóng hóa thành một đồ văn màu đen.

Hắc viêm thiêu đốt đồ văn khiến cho người ta cảm thấy rất kỳ diệu, như một vật thần bí có thể nối liền thân thể.

- Đưa máu của ngươi vào trong đó.

Cửu U Tước nói.

Mục Trần búng ngón tay, một tia máu từ đầu ngón tay bắn ra, thấm lên đồ văn hừng hực hắc viêm.

"Xèo xèo."

Máu tươi thấm lên đó liền hóa thành sương trắng, nhưng không tiêu tán mà dung hòa vào trong, chuyển động một lát, liền chiếm hết phân nửa đồ văn.

Cửu U Tước cũng tỏ ra nghiêm trọng, mi tâm của nó có hắc ám lóe ra, một dòng máu đen sẫm bắn tới, dường như trong máu của nó cũng có hắc viêm.

Tia máu đen sẫm cũng dung hòa vào đồ văn, chiếm phân nửa còn lại.

Hai luồng máu đỏ đen chiếm phân nửa đồ văn của mình, hắc viêm trên đó bắt đầu chuyển động, hai luồng máu cũng chuyển động theo, tiếp xúc với nhau.

"Uỳnh"

Nháy mắt tiếp xúc, cả Mục Trần và Cửu U Tước đều run rẩy mãnh liệt, một người một chim nhìm chằm chằm đồ văn đang xoay tròn.

Nếu thất bại, kết nối của hai người sẽ tiêu tan.

Bất quá may mà hai luồng máu dung hợp có vẻ khá thuận lợi, hẳn nhiên cả hai chẳng ai có ý nghĩ khác.

Ngay khi hai luồng máu hoàn toàn dung hợp với nhau, đồ văn liền phát ra những tia sáng rực rỡ như pháo hoa, rồi hắc viêm bốc cháy, thiêu đốt đồ văn kia.

"Viu! Viu!"

Hai luồng máu đỏ sậm từ hắc viêm bắn ra, chui vào mi tâm của Mục Trần và Cửu U Tước, hắc viêm chuyển động, dường như có một ấn ký hình hắc viêm hiện lên, rồi chìm vào cơ thể của cả hai.

Chính lúc đó, một cảm giác kỳ diệu sinh ra trong lòng, một cảm ứng kỳ lạ đồng sinh cộng tử.

Mục Trần nhìn Cửu U Tước, nó cũng nhìn lại, bốn mắt phức tạp, kết nối huyết mạch muốn thành công, bất kể ra sao thì từ nay cả hai đã trở thành sinh mệnh quan trọng nhất của nhau.

Mặc dù dùng hết sinh mệnh cũng phải bảo vệ lẫn nhau, như bảo vệ chính mình.

Lưới tử kim hạ xuống dần dần, vốn đang làm cho cơ thể Cửu U Tước cực kỳ đau đớn thì bất chợt nó xuyên qua thân hình, không hề tạo ra thương tổn nào, mà hai khỏa tinh phách trong cơ thể Cửu U Tước lại bị xóa đi linh trí.

Cảm nhận biến hóa này, Cửu U Tước như trút được gánh nặng, nhưng cặp mắt cũng oán hận nhìn hoa lung Mandala. Thật là hổ xuống

đồng bằng bị chó khinh, đợi sau này khôi phục lại rồi phải xử đẹp nó!

- Ý thức của Băng Huyền Linh Giao và Địa Tâm Viêm Long Tích đều đã bị xóa đi, chúng ta cũng hợp lực luyện hóa chúng đi, thế nhưng phần lớn linh lực trong đó phải thuộc về ta, vả lại ngươi cũng không thể chứa nổi lượng linh lực khổng lồ như vậy.

Cửu U Tước nói.

- Tính tính toán toán, sao ta thấy ngươi giống một bà vợ già?

Mục Trần nhíu mày:

- Ngươi là trống hay làm mái? Dường như linh thú mạnh đến cảnh giới nào đó có thể hóa hình người phải không?

- Liên quan gì tới ngươi!

Cửu U Tước bất chợt trợn trừng mắt lên, đôi cánh đen vỗ tới Mục Trần. Vì bây giờ cả hai huyết mạch tương liên, hoa lung Mandala cũng không còn giam cầm nó được, cánh xuyên qua vầng sáng, vỗ vào Thần Phách đánh bay đi.

- Đồ... vũ kê!

Mục Trần cười lớn, cũng không chọc ghẹo nó nữa, cả hai hợp lực luyện hóa tinh phách hai con linh thú thiên giai.

. . .

Trong lúc Mục Trần chìm ngập đủ thứ chuyện trong cơ thể hắn, không phát giác ra bên ngoài nguy cơ đã trùng trùng bao phủ hắn.

Bên ngoài thác nước lớn, những tiếng xé gió vang lên dồn dập, người đông như kiến phóng tới, xuất hiện trên bầu trời. Đôi mắt của bọn họ đều nhìn chằm chằm vào hắn đang ngồi xếp bằng bên cạnh thác nước.

- Hừ, cuối cùng cũng tìm thấy hắn, để xem hắn lúc này làm sao trốn!

Nhìn thấy Mục Trần, đám đông phẫn nộ hằm hè. Cả ngày nay truy đuổi khiến họ mệt đứt hơi, cái tên Thần Phách cảnh sơ kỳ kia quả thật là khó đối phó.

Ở một góc, ba người Tạ Quan cũng đưa mắt lạnh lùng nhìn hắn, linh lực trong tay khởi động, chuẩn bị ra tay.

"Phốc"

Thình lình có người động thân, ba bóng người xuất hiện trước mặt Mục Trần, chính là Diệp Khinh Linh, Sở Kì, Phương Chung. Bọn họ vẫn theo sát đoàn truy đuổi, nhưng không ngờ hiện tại Mục Trần đã bị phát hiện, bọn họ không thể không hiện thân .

- Sở Kì?

Tạ Quan nhìn ba người kia, giật mình khi thấy Sở Kì, nhíu mày nói:

- Đừng nói ngươi muốn bảo vệ tên Mục Trần này chứ? Ta khuyên ngươi đừng đùa với lửa.

Sở Kì bất đắc dĩ thở dài, cũng không có cách nào nói gì nữa. Với bản tính của đám người kia, bắt được Mục Trần thì không chỉ cướp đi tinh phách, mà còn phá nát ấn ký của Mục Trần.

- Chư vị, mong khoan dung độ lượng, hay là để chúng ta nói Mục Trần giao lại tinh phách linh thú thiên giai, các ngươi thả hắn đi một lần, được chứ?

Phương Chung cất tiếng thương lượng, chỉ có người nhanh trí như hắn mới nghĩ ra được biện pháp kéo dài thời gian một chút.

- Hừ, tiểu tử này đáng ghét cực kỳ, lãng phí hết một thời gian dài của bọn ta, làm sao mà tha thứ dễ dàng như thế, các ngươi mau mau cút đi, nếu không ta cũng dọn dẹp luôn!

Ngũ Hổ giận dữ quát lạnh lùng.

- Chúng ta sẽ không cho các ngươi đắc thủ !

Sở Kì cắn răng trả lời.

- Bằng các ngươi?

Ngũ Hổ cười gằn, thân hình bắn ra, linh lực hùng hồn bùng nổ, cuồn cuộn oanh kích cả ba.

- Cùng lên!

Sở Kì thấy Ngũ Hổ ra tay, hét lên, ba người nhất tề đánh tới, mạnh mẽ đối kháng với Ngũ Hổ.

"Đùng!"

Hai bên đối chiến, linh lực trùng kích khiến thác nước đứt quãng. Ngũ Hổ lui lại một chút, còn Sở Kì, Phương Chung lại lui một đoạn, còn Diệp Khinh Linh thực lực yếu nhất thì tái mặt. Thực lực của nàng và Thần Phách cảnh hậu kỳ chênh lệch quá lớn.

- Cút hết cho ta!

Ngũ Hổ lại bắn tới, đánh ra một quyền nữa, khiến ba người kia trở tay không kịp bị đánh bay đi, vừa lắc mình một cái hắn đã xuất hiện trước mặt Mục Trần vẫn đang nhắm mắt, nhe răng cười:

- Cái chó má Huyết Họa giả Mục Trần gì chứ, tỉnh dậy cho ta!

Ngũ Hổ quát dữ tợn, linh lực cuồn cuộn theo chưởng phong vỗ tới ngực Mục Trần, hắn nhiên định mạnh mẽ lôi hắn ra từ trạng thái tu luyện.

Sở Kì xanh mặt, Mục Trần đang trong trạng thái tu luyện, nếu bị quấy nhiễu e rằng sẽ chịu linh lực phản phệ, tạo thành thương thế nghiêm trọng.

"Véo!"

Thình lình trong khoảnh khắc chỉ mành treo chuông đó, một tiếng gió cực tốc vang vọng, một tia hắc ám như xuyên thủng hư không bắn tới như chớp xuyên qua đùi Ngũ Hổ, ghim hắn vào mặt đất.

"Arrrr!"

Ngũ Hổ gào lên đau đớn.

Biến cố bất ngờ cũng khiến Tạ Quan và đám cường giả Thần Phách cảnh biến sắc, hét to:

- Ai?

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu tìm kiếm, nhìn ra không gian xa xa, có một luồng hồng quang như điện bắn tới, chỉ chốc lát liền hiện ra một thân ảnh chắn trước mặt Mục Trần.

Sở Kì nhìn vào bóng người mảnh khảnh yểu điệu, đôi mắt trừng trừng khó tin.

Bóng hình xinh đẹp mà quen thuộc kia, chính là.... Lạc Li?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 142: Tương Kiến

Thác nước tung tóe đổ xuống, tiếng nước ầm ầm tỏa hơi nước ngập tràn không gian.

Trong không trung của thác nước, hơn trăm người đứng sừng sững, cặp mắt bọn họ chăm chú nhìn vào một nữ tử váy đen. Nàng có dung nhan xinh đẹp, đôi mắt lưu lu trong suốt như ngọc, cảm giác như một cái hồ sâu không đáy, tĩnh lặng. Mái tóc dài mềm mại màu bạc như thác nước bên cạnh đổ xuống tới vòng eo thon tinh tế. Gió nhẹ thổi, vuốt ve mái tóc huyền ảo.

Nàng chỉ yên lặng đứng trên không trung, không nói không rằng, nhưng chẳng hiểu vì sao mọi người cũng bị cái yên lặng đó ảnh hưởng mà câm nín hoàn toàn.

Một bóng người trên mặt đất, là Ngũ Hổ bị một thanh trường kiếm đen ghim đùi hắn chặt xuống đất, vẻ mặt giận dữ, thế nhưng vừa thấy nữ tử váy đen kia, tiếng quát phẫn nộ vừa đến cổ họng đã bị hắn nuốt xuống, gương mặt kinh hãi.

Trên không trung kia, Tạ Quan và Tần Chính đứng giữa đoàn người cũng sắc mặt cứng đờ, hẳn nhiên bọn họ đều biết nữ tử váy đen này là ai. Dung nhan và khí chất này, dù chỉ thấy một lần, cũng khắc sâu vào trí nhớ, căn bản không thể xóa nhòa.

Đó không chỉ là lúc kết thúc Linh Lộ được đánh giá cấp Vương, mà là thời điểm cuối cùng, nàng đã đánh bại Huyền vương Cơ Huyền khiến hắn mất tư cách tranh đoạt linh quan với chư vương.

Nàng, lại xuất hiện ở đây!

Không khí tĩnh mịch một cách quái đản.

Tĩnh mịch kéo dài được một thời gian, rốt cuộc bị phá vỡ bởi một tên Thần Phách cảnh sơ kỳ, hắn nhiên chưa bao giờ được đặt chân vào Linh Lộ. Hắn quan sát đánh giá nàng ta một chút, quát lên:

- Ngươi là ai? Dám giúp đỡ tiểu tử này, chẳng lẽ muốn đối địch với nhiều người như thế sao?

- Câm mồm!

Tạ Quan kinh ngạc quay đầu lại hét vào mặt hắn.

Tên Thần Phách cảnh nọ sửng sốt, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, không dám cãi lại. Bất chợt hắn nhìn thấy ánh mắt của vài người xung quanh đang nhìn mình, vẻ mặt quỷ dị như vừa nhìn thấy một con người chui ra từ miệng dã thú. Ánh mắt đó khiến hắn cũng toát mồ hôi, cô nàng kia có lai lịch gì?

Bên cạnh thác nước, nàng ta hạ xuống, vươn tay ngọc cầm vào chuôi kiếm ghim vào đùi Ngũ Hổ, tùy ý rút ra.

Ngũ Hổ thấy vậy vội cầm máu, định nhanh chóng chạy trốn khỏi tầm mắt của nhân vật nguy hiểm này.

- Đứng yên đó!

Hắn còn chưa kịp động, cô gái kia đã cất tiếng lạnh lùng khiến hắn sợ tới mức cứng người đứng nguyên, không dám nhúc nhích cục cựa.

- Các ngươi cũng thế.

Nàng ngẩng lên chậm rãi nói về hướng đám cường giả trên cao.

Tạ Quan sắc mặt khó coi, khẽ cắn môi:

- Lạc vương. . . chúng ta có chỗ nào đắc tội, chúng ta xin nhận lỗi.

- Các ngươi không nên đuổi giết hắn.

Đôi mắt lưu ly của nàng mang theo một chút hàn ý nhìn qua Tạ Quan.

Tạ Quan biến sắc, Mục Trần lại có quan hệ với Lạc Li? Chuyện gì đây, tên kia không phải đã bị đuổi khỏi Linh Lộ từ sớm rồi sao?

- Ra hắn là bằng hữu của Lạc vương, nếu sớm biết như vậy chúng ta nào dám ra tay với hắn, nói tới thì cũng là hiểu lầm thôi.

Tần Chính gượng cười chống chế.

Tạ Quan cũng cắn răng, trong lòng không cam. Hôm nay Lạc Li ra mặt, bọn họ đã không còn cơ hội cướp đoạt ấn ký linh thú thiên giai, bởi hắn biết rõ cô gái xinh đẹp kia lợi hại đến mức nào. Có thể đánh trọng thương một ngôi sao như Cơ Huyền thì không phải loại người mà bọn họ có khả năng chống trả.

- Nếu đã ở đây hết rồi thì tạm thời khoan hãy đi.

Lạc Li nói.

Tạ Quan nghe lạnh cả tim:

- Lạc vương muốn ra tay với chúng ta ư?

Lạc Li nhìn hắn, thản nhiên trả lời:

- Tuy ta tự tay giải quyết các ngươi cho xong, nhưng làm thế sẽ khiến hắn giận, vậy nên cứ ở lại trước đã, chuyện thế này hắn không thích ta nhúng tay vào.

Tạ Quan nghe vậy cũng mừng rỡ, Lạc Li không ra tay, bọn họ cũng chẳng sợ Mục Trần.

Tạ Quan, Tần Chính liếc nhau, khẽ gật đầu, cả đám người thành thật đứng yên ở đó, chẳng ai dám bỏ chạy.

Nhưng không phải ai cũng như Tạ Quan, phía sau đoàn người có vài cường giả Thần Phách cảnh nhìn thấy diễn biến như thế cũng rất bất an, họ tuy không biết cô gái kia lợi hại ra sao, thì biểu hiện của Tạ Quan rõ ràng chính là rất e ngại nàng ta.

- Đi sớm thì tốt hơn.

Vài tên Thần Phách cảnh sơ kỳ thì thào với nhau, rồi len lén động thân, như tên bắn thối lui.

- Ngu xuẩn!

Tạ Quan nghe được tiếng gió phía sau, giật mình cả kinh, nhưng cũng trừng mắt mắng khẽ. Ngay lúc ấy, hắn thấy đôi chân mày của Lạc Li nhíu lại, chầm chậm nâng trường kiếm màu đen trong tay, thình lình đâm ra.

Chỉ thấy không khí nhộn nhạo, hắc trường kiếm tạo nên vô số tàn ảnh, kiếm quang sắc bén xuyên thủng hư không mà mắt thường không thể nhìn ra kịp.

"Xoẹt xoẹt!"

Mấy tên Thần Phách cảnh vừa chạy được một đoạn xa xa chợt khựng lại, gương mặt hoảng hốt, vì họ nhận thấy ấn ký ở mi tâm bị vỡ nát, hóa thành hào quang phủ lấy từng người rồi nháy mắt đưa họ đi mất.

Tạ Quan nhìn thấy mấy tia sáng lóe lên bên kia cũng tim đập thình thịch, đám Thần Phách cảnh còn lại cũng toát mồ hôi hột len lén nhìn lại cô gái vừa ra tay

- Ai dám đi một bước thì cũng như bọn họ.

Lạc Li nhẹ nhàng quét mắt qua mọi người, khiến cho cả bọn lạnh mình, chẳng ai dám ho he.

Một phía bên kia, Diệp Khinh Linh nhìn Lạc Li bằng thực lực bản thân kinh sợ hơn trăm tên Thần Phách cảnh không dám động đây, tia nhìn cũng nóng cháy một chút, thật phấn khích, quả xứng danh Lạc vương a.

Sở Kì thì vẫn luôn nhìn chằm chằm vào bóng hình xinh đẹp mà hắn vẫn thường thấy trong mộng kia, đôi mắt cực kỳ kích động, cũng may còn có thằng bạn thân Phương Chung đứng bên cạnh giữ chặt cánh tay hắn kéo lại, nếu không e rằng hắn đã vội lao qua đó.

Lạc Li vẫn nắm hắc trường kiếm, sau khi kinh sợ mọi người mới lặng lẽ tiến tới, nhìn thiếu niên tuấn tú đang ngồi xếp bằng tu luyện.

Nhẹ nhàng ngồi xuống, đôi mắt lưu ly chỉ yên lặng nhìn gương mặt kia, đôi mi cong lên xinh xắn.

Gần hai năm trôi qua, dường như hắn đã trưởng thành hơn, gương mặt khôi ngô vẫn thong dong vui vẻ như trước.

- Cuối cùng đã đợi được ngươi...

Nàng vươn bàn tay mềm mại nhẽ nhàng vuốt ve gương mặt hắn, khóe môi mỉm cười, nụ cười nhẹ nhàng mà tươi đẹp, đôi mắt trong suốt như hồ sâu lúc này lại lấp lánh như trăng sao.

Không biết từ khi nào, bản thân vốn chỉ biết tu luyện, không chấp nhận bất cứ thứ gì khác, sống trong một thế giới u ám, thế nhưng sự xuất hiện của hắn lại khiến cuộc đời rất phấn khích và đáng mong chờ.

Thậm chí ngay cả Linh Lộ rất vô vị kia, cũng khiến cho mình trở nên vui vẻ.

- Cũng may ngươi không quá ngốc, cũng biết phải đến Bắc Thương linh viện. . .

Cô gái nhẹ nhàng mỉm cười, cái miệng cười rất xinh khiến cho thác nước cũng phải nhường lại cái đẹp. Sở Kì đằng xa lại rõ ràng tỏ ra si mê, nhưng nhanh chóng chuyển thành chua xót.

Nàng thật sự thực thích hắn.

Giữa không trung, đám người Tạ Quan lại nao nao hồi hộp. Nhìn thấy Lạc Li tỏ ra thân thiết với Mục Trần như thế, e rằng quan hệ của hai người không chỉ là bằng hữu....

Lạc Li chỉ yên lặng ngồi trước mặt hắn, bàn tay nắm chặt trường kiếm, đặt lên đôi chân thon, đôi mắt không rời khỏi Mục Trần.

Bỗng dưng khung cảnh khu vực này trở nên quái dị, trên không trung một đám người đông đúc không ai dám nhúc nhích, tất cả đều nhìn chằm chằm vào một cô gái xinh đẹp yểu điệu đang ngồi dưới đất, còn cô gái đó lại im lặng khóa chặt đôi mắt vào thiếu niên tuấn tú đang tu luyện....

Thời gian chậm rãi trôi qua, ước chừng nửa canh giờ sau, đôi mắt của Mục Trần rốt cuộc mở ra.

Thế giới trước mắt sáng lên, Mục Trần lúc lắc cái cổ, bất chợt sắc mặt cứng đờ, sững sờ nhìn đôi môi đỏ mọng đang mỉm cười của người con gái trước mặt.

Dung nhan tinh tế quen thuộc vẫn động lòng người như trước.

Mục Trần chớp mắt, bất giác lẩm bẩm:

- Hình như ta nhìn thấy nàng? Ảo giác ư?

Người con gái kia hắn nhiên cũng nghe rõ tiếng lẩm bẩm của hắn, nhất thời cười tươi. Gương mặt luôn lãnh đạm vô tình lại nở rộ như một bông hoa trên cánh đồng, như mặt trời mang đến nắng mới, mang theo một chút niềm vui, mở ra.

Tay nắm hắc trường kiếm, nàng chỉ chỉ vào ngực Mục Trần, cười nói:

- Có cần ta rút kiếm đâm thử một cái không?

Mục Trần trợn mắt há mồm, rốt cuộc sự vui mừng kinh ngạc không thể dằn nổi dâng tràn, cười lớn mừng rỡ, giơ hai tay tới muốn ôm lấy người con gái.

Nàng ta bất giác hoảng hốt trước hành động của hắn, kiếm đang chỉ vào ngực Mục Trần, với thực lực của hắn hiện tại, chỉ cần thúc giục linh lực là có thể dễ dàng cản hắn lại, bất quá ánh nhìn của nàng lại trở nên dịu dàng, bàn tay nắm chuôi kiếm che trước ngực, để mặc hắn ôm lấy nàng.

Mục Trần ôm lấy cái eo thon, vùi mặt vào mái tóc dài mềm mại, hít một hơi sâu, lẩm bẩm nói:

- Lạc Li, ta đã gặp lại nàng.

Từ khi rời khỏi Linh Lộ, hắn luôn mong chờ cái ngày này, vì thế hắn đã trả giá và cố gắng rất nhiều.

Lạc Li trìu mến nhìn Mục Trần, cũng nhận ra những thách thức mà hắn gặp phải. Một ngôi sao của Linh Lộ đột ngột bị trục xuất, có lẽ hắn sau đó cũng bị chế nhạo nhiều lắm.

Tuy hắn luôn thong dong mỉm cười, nhưng dưới nụ cười đó nàng biết là khổ ải và mệt mỏi.

Đôi tay của nàng chuyển động, cũng ôm lấy hắn, giọng nói nhẹ nhàng cất lên.

- Mục Trần, có thể gặp lại ngươi, ta cũng rất vui.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 143: Giải Quyết

Bên cạnh thác nước thơ mộng, chàng trai bên cô gái, trời chiều thả ánh thái dương nhè nhẹ xuống bờ vai, chiếu lên thân hình, đẹp như tranh vẽ.

Giữa không trung, Tạ Quan nhìn thấy khung cảnh kia lại run rẩy. Tới mức đó rồi, thằng nào mà nói quan hệ của Mục Trần và Lạc Li chỉ bình thường thì có quỷ mới tin.

Dù cho bọn họ chẳng thể nào có cơ hội tiếp xúc nhiều với Lạc Li, nhưng cũng biết rõ cô gái đứng ở tầng cao nhất của Linh Lộ kia khó tiếp cận như thế nào. Bất cứ ai nàng cũng giữ một khoảng cách, đôi mắt lưu ly trong suốt không mấy lạnh lùng, nhưng cũng không hề cho ai cơ hội tiếp xúc với nàng.

Đến tận bây giờ bọn họ vẫn chưa hề nghe nói thiên chi kiêu nữ của Linh Lộ kia, người được vô số thiên tài quái tài mến mộ tương tư có bất kỳ một chút thân thiết nào với nam nhi, chứ đừng nói để người ta ôm vào lòng như thế này....

Tạ Quan đưa ánh mắt phức tạp nhìn Mục Trần, một cảm giác ghen tị thuần túy của nam nhân, vì bọn họ biết rõ Lạc Li rất ưu tú. Người con gái như thế hắn chỉ có thể nhìn lên, nhưng bị tên kia ôm vào lòng, độc chiếm ôn hương nhuyễn ngọc.

- Khục...

Sau lưng Mục Trần, Diệp Khinh Linh đột nhiên ho nhẹ một tiếng, nếu nàng không làm vậy, chẳng biết hai người kia "thân xác đây hồn bay đâu

mất" đến bao giờ. Vả lại, Mục Trần có biết làm như thế là rất kích thích người khác không hử?

Diệp Khinh Linh liếc sang Sở Kì, bộ dáng hắn ta nghiến răng nghiến lợi chỉ hận không thể lao lên xé xác Mục Trần, nhưng cũng may cho hắn tên bạn thân Phương Chung một mực giữ chặt không buông.

Bởi vì hắn mà xông lên, dám lắm sẽ bị Lạc Li một chiếm chém tơi tả.

Nghe được tiếng ho khẽ nhắc nhở, Mục Trần cũng tĩnh tâm lại, nhẹ nhàng buông Lạc Li ra, đưa mắt nhìn không khí cổ quái trên cao, nơi đông đảo cường giả đang tim đập chân run lơ lửng trên đó. Ánh mắt hắn quét qua, mọi người không tránh cũng né, đều nhìn chỗ khác, không còn cái vẻ hung ác đuổi giết hắn từ hôm qua đến nay nữa.

Mục Trần nhìn sang Lạc Li, đại khái đoán được tình tiết vừa diễn ra, cười nói:

- Xem ra hai năm nay thực lực của nàng tinh tiến khá nhiều.

Lạc Li chỉ cười:

- Nếu ngươi cũng trải qua trận chiến cuối cùng ở Linh Lộ, thì bây giờ cũng có thể đạt trình độ này.

- Đâu có nhiều chữ nếu đến thế.

Mục Trần đứng dậy:

- Bất quá dù không có cơ duyên đó ta cũng có thể từng bước leo lên.

Hắn cười khinh khỉnh nhìn Lạc Li:

- Huống hồ những nam tử tương tư nàng nhiều như thế, thực lực mạnh đến thế, đợi sau khi vào được Bắc Thương linh viện có lẽ còn phiền toái dữ dội hơn, không nhanh chóng leo lên thì ta phải mệt rồi.

Lạc Li cười e thẹn:

- Không sao đâu, ta sẽ bảo vệ ngươi. Cũng như ở Linh Lộ ngươi bảo vệ ta.

- Ta đâu có yếu đến vậy.

Mục Trần ngẩng đầu lên nhìn vào đám người biến sắc trên không trung, đặc biệt là Tạ Quan, cười khì khì:

- Để dành cho ta?

- Không có biện pháp, ta không muốn ai đó oán giận.

Lạc Li hơi chu miệng nói nhỏ, đôi mắt long lanh nhìn Mục Trần có chút oán khí:

- Ngươi luôn như vậy, chuyện của mình không cho người khác nhúng tay vào.

Mục Trần cười. Hắn hiểu nàng muốn nói đến sự kiện ngày đó ở Linh Lộ.

- Không phải không cho nàng nhúng tay, mà ta biết cái giá phải trả lớn thế nào. Có vài thứ cũng nên để cho nam nhi gánh vác mới tốt.

Mục Trần thở dài, đôi mắt hơi có vẻ âm u tối tăm.

- Chuyện đó do Cơ Huyền lén lút sắp đặt.

Lạc Li nắm chặt chuôi kiếm.

- Ta biết.

Mục Trần cười đáp lời, nhìn vào hai má xinh xinh của nàng, chậm rãi nói:

- Dù cho biết hắn sắp đặt, ta vẫn làm như vậy, trong lòng mỗi người có những thứ không thể bị xúc phạm.

Lạc Li nhìn hắn, khóe môi khẽ nhúc nhích, con ngươi yên tĩnh của toát ra những nét kỳ lạ. Linh Lộ ngày đó, Mục Trần điên cuồng khiến cho nàng hiểu được nhiều thứ, nên mới quyết tâm đến Bắc Thương linh viện.

- Linh Lộ chỉ là chỗ bắt đầu, vào Ngũ Đại Viên mới là chân chính tranh chiến.

Mục Trần cười, nét mặt rất thong thả mà cũng rất chờ mong.

- Ta cũng rất hy vọng hắn cho ta vài điều ngạc nhiên, nếu không tu hành ở Ngũ Đại Viện cũng quá nhạt nhẽo rồi. Đến lúc đó chúng ta lại tạo nên một hồi náo nhiệt vậy.

- Ta sẽ giúp ngươi.

Lạc Li nhẹ nhàng nói.

- Dĩ nhiên, nàng mà không giúp, ta vỗ mông...

Mục Trần cười nham hiểm.

Lạc Li đỏ mặt, xấu hổ trừng mắt liếc hắn. Nếu kẻ khác dám buông lời khinh bạc, e rằng nàng sẽ một kiếm thống khoái xuyên cổ họng tên đó, nhưng cái tên trước mặt này thì không được.

- Thôi hiện tại cũng nên giải quyết phiền phức ở đây trước đã.

Mục Trần cười tủm tỉm nhìn lên ba người Tạ Quan:

- Các vị, chạy theo ta vui chứ?

Tạ Quan sắc mặt khó coi, nhìn qua Lạc Li bên cạnh hắn, nhất thời không biết nên trả lời thế nào. Hiển nhiên, bọn họ rất e ngại nàng ta.

- Muốn nói gì cứ nói, nàng sẽ không nhúng tay vào.

Mục Trần cười nhạt, dĩ nhiên nhìn ra ba người kia vốn coi thường hắn.

- Hừ, nói thì nói, ta sợ ngươi sao.

Tạ Quan rốt cục nhịn không nổi cục tức đó nữa, cất giọng lạnh lùng:

- Chúng ta e ngai Lạc vương, bất quá ngươi thì ta không ngại. Nói không khách khí, nếu Lạc vương không ở đây, ngươi có tư cách gì mà kêu gào trước mặt ta? Cái gì mà Huyết Họa giả, cái gì mà đủ tư cách nhận đánh giá cấp Vương? Bằng vào cái thực lực Thần Phách cảnh sơ kỳ này sao?

Lạc Li hơi nhíu mày, ngón tay búp măng khó chịu gõ gõ vào vỏ kiếm, đôi mắt lưu lý tỏa hàn khí.

- Sửa lại chút, bây giờ là Thần Phách cảnh trung kỳ.

Mục Trần cười nói, tuy tinh phách của hai con thiên thú kia phần lớn đều bị Cửu U tước ăn hết, nhưng cái phần sót lại chút ít kia cũng đủ đưa hắn lên đến Thần Phách cảnh trung kỳ.

- Há.

Tạ Quan cười châm chọc:

- Có gì khác nhau sao?

Đối với ba cường giả Thần Phách cảnh hậu kỳ chân chính như họ, Mục Trần có thực lực Thần Phách cảnh trung kỳ thì cũng không hơn sơ kỳ bao nhiêu.

Những cường giả Thần Phách cảnh sau lưng họ cũng nghĩ thế, dù răng thực lực đó cũng rất khá, bất quá cũng chưa thể đứng vào hàng nhất lưu.

- Ta lại thấy khác đó.

Mục Trần cười nhìn bọn hắn, nhưng trong đôi mắt lại không có nhiều ý cười:

- Vậy tiếp theo chúng ta chơi đùa chút đi, để xem các ngươi có thể thắng không.

Tạ Quan ngẩn người. Mục Trần muốn chơi đùa ba người bọn họ? Thực lực Thần Phách cảnh trung kỳ của hắn chỉ cần 1 người đã thừa sức đánh hắn dẹp lép, 1vs3, muốn chết à?

Bọn hắn liếc nhau, nhìn qua Lạc Li bên cạnh tên kia.

- Nếu các ngươi không thích làm đối thủ của hắn, vậy ta có thể thay thế.

Lạc Li thản nhiên nói.

- Ha ha, ngươi đã can đảm như thế, chúng ta không bồi tiếp thì cũng không nể mặt ngươi quá rồi.

Tạ Quan nghe Lạc Li trả lời liền thả lỏng tinh thân, cười nói mừng rỡ.

- Này, Mục Trần, ngươi định làm chi đó?

Diệp Khinh Linh vội vàng bước qua, bất giác lo lắng hỏi. Ba người kia là cường giả Thần Phách cảnh hậu kỳ, dù cho Mục Trần mới đột phá nhưng cũng chỉ là Thần Phách cảnh trung kỳ mà thôi, làm sao lại có thể chiến một lúc cả ba tên? Lúc thường hắn thông minh lắm mà, không lẽ tấn cấp khiến hắn đầu óc ngớ ngẩn? Hay là muốn biểu diễn lấy điểm trước mặt Lạc Li sao?

Lạc Li nhìn qua Diệp Khinh Linh đang lo lắng, đôi mắt lưu ly liền quét ngay về phía Mục Trần, nhăn mặt ra ý không hiểu. Hừ, tên vô lại, bên cạnh không thiếu nữ tử xinh đẹp.

Mục Trần nhìn thấy ánh mắt Lạc Li cũng nhe răng cười xòa, nhìn qua Diệp Khinh Linh khẽ nói:

- Yên tâm đi, ta không có lỗ mãng.

Diệp Khinh Linh nghe vậy cũng không biết nói gì thêm, quay sang Lạc Li, hai mắt bất giác phấn khích:

- Ngươi chính là Lạc vương Lạc Li ư? Rốt cục đã có thể diện kiến, ta rất hâm mộ ngươi a.

Lạc Li dường như lần đầu tiên thấy một cô gái nhiệt tình với mình như thế, trong lòng cũng nao nào, gật đầu chào:

- Xin chào!

- Xin chào, ta tên Diệp Khinh Linh. . .

Mục Trần thấy Diệp Khinh Linh phấn khích thế cũng hơi ngạc nhiên, nàng ta thích Lạc Li ư?

Hắn bất đắc dĩ chỉ biết lắc đầu, không quan tâm các nàng nữa, bước lên nhìn ba người Tạ Quan:

- Các ngươi nếu có thể đỡ được một kích của ta, mọi chuyện cho qua. Nếu đỡ không nổi, thì để ấn ký lại, ta đang cần gấp.

Tạ Quan cười lớn, tên kia thật cuồng không biên giới, nghĩ bọn ta là con chó con mèo ư? Dễ đối phó thế ư?

- Vậy thỉnh Huyết Họa giả đại danh đỉnh đỉnh chỉ giáo !

Ba người cười nói, ý tứ trêu ghẹo.

Mục Trần cũng cười, hai mắt chậm rãi nhắm lại.

Đám cường giả Thần Phách cảnh thì sửng sốt, nhưng chưa kịp lên tiếng đã thấy hai bàn tay Mục Trần, rất nhiều linh ấn hiện ra.

- Linh ấn? Hắn còn là một Linh Trận sư?

Mọi người toát ra vẻ kinh ngạc.

Tạ Quan vẫn đang cười, nhưng cũng dần thu lại, ánh mắt càng lúc càng nghiêm trọng, bởi vì số linh ấn trong tay Mục Trần đã vượt qua con số 30.

Linh ấn mà đạt đến số lượng 35, thì đã uy hiếp được cường giả Thần Phách cảnh hậu kỳ.

Mục Trần nhanh tay biến đổi thủ ấn, linh ấn nhanh chóng đạt mốc 35, nhưng không có dấu hiệu ngưng lại.

- 36...

- 38...

- 40...

Rốt cuộc đám cường giả Thần Phách cảnh đều nuốt nước bọt cái "Ực" rõ to, ánh mắt rung động.

40 linh ấn!

Ba người Tạ Quan lúc này đã biến sắc.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 144: Long Tượng Trận Chi Uy

Dịch: truyenfull.vn

Vừa tròn 40 linh ấn ngưng tụ trong bàn tay Mục Trần, sóng linh lực lan tỏa khiến chung quanh hắn cũng nổi gió.

Mọi người đều bị 40 linh ấn kia làm cho kinh chấn, ngay cả Diệp Khinh Linh và Sở Kì, Phương Chung cũng sửng sốt. Từ lúc nào mà Mục Trần lại có thêm bản lĩnh lợi hại như thế?

Linh trận hình thành từ 40 linh ấn, trong số trận đồ cấp 2 cũng thuộc dạng cực kỳ mạnh mẽ, uy lực cả cường giả Thần Phách cảnh hậu kỳ cũng phải tìm đường trốn cho mau.

Lạc Li chỉ yên lặng quan sát diễn biến, mỉm cười nhẹ nhàng.

"Víu víu!"

Mục Trần thay đổi chưởng ấn, 40 linh ấn kia nhất thời cùng tan vào không khí, khiến cho không gian trước mặt hắn uốn khúc dị dạng, hào quang ám kim lóa mắt tràn ngập không khí.

"Gràààooooéééééé!"

Một tiếng long ngâm tượng khiếuvang vọng núi rừng.

Cách đó không xa, giữa không trung, Tạ Quan và hai tên đồng bạn cứng mặt nghiêm trọng, sự khinh thường cũng hoàn toàn tan biến, long uy trong linh trận kia cực kỳ uy hiếp.

- Cùng lên!

Ba người nhìn nhau bất chấp cái gì gọi là mặt mũi, quát lên hung hãn, linh lực ào ạt tuông ra từ cơ thể, sau lưng bọn họ có ba quang ảnh linh thú hiện ra, chính là linh thú mà ba người luyện hóa tinh phách được. Xét khí thế và độ hùng hồn của linh lực, có lẽ cũng nằm trong 100 hạng đầu danh sách địa bảng.

Để chống đỡ lấy linh trận kinh người kia, Tạ Quan và đồng bạn cũng không dám chừa lại chiến lực.

"Vù!"

Kim quang nhanh chóng lan ra, hóa thành một linh trận ám kim lớn, chậm rãi xoay vòng. Những đường ánh sáng ám kim phức tạp giao nhau vẽ nên một hình ảnh phức tạp huyền ảo.

Linh trận uốn lượn như một con rồng và một con voi chiếm cứ không trung, trấn thủ thiên địa.

Đôi mắt Mục Trần cũng chậm rãi mở ra, vươn tay chỉ vào không trung, quát khẽ:

- Long tượng trận!

"Gràààooooéééééé!"

Chùm sáng phát ra, ánh sáng lấp lánh, hóa thành một con kim long và một con kim tượng. Một rồng một voi ào ào xông tới, không trung bị chúng nó lướt qua cũng muốn sụp đổ.

Linh khí dâng lên ngập trời.

Đám đông Thần Phách cảnh nhìn quang ảnh hai sinh vật mang theo khí thế mênh mông cuồn cuộn kia mà tái mặt, sức mạnh này hoàn toàn có thể nháy mắt miểu sát bất cứ ai đứng đây.

Ba người kia cũng nhất tề xông lên, quát lớn một tiếng, linh lực hùng hậu hóa thành ba dòng thác linh lực xuyên phá không trung, thanh thế dữ

dội hung hăng oanh kích vào hai quang ảnh sinh vật đang xông tới.

"Ùynh!"

Không khí xung quanh như bị đẩy đi mất, tạo thành sự hỗn loạn của khí lưu, hình thành cuồng phong bắn phá tứ phương núi rừng.

- Long tượng trấn áp!

Mục Trần quát lên một tiếng, thủ ấn biến đổi.

"Ầm!"

Một long một tượng thình lình dung hợp lại, hóa thành quang luân ám kim, từ quang luân đó kim long thăng thiên, kim tượng hạ địa, khí thế kinh người.

"Pang pang!"

Bị quang luân ám kim trấn áp, ba luồng linh lực của ba người kia vỡ nát từng khúc, sắc mặt Tạ Quan và hai người kia đều tái xanh kinh hãi.

Khi luồng linh lực cuối cùng tan nát, quang luân ám kim tỏa hào quang kịch liệt, húc thẳng vào thân thể ba người khiến họ không kịp phản ứng.

Sắc mặt cả ba nhanh chóng trắng bệch, hộc máu, khí tức suy yếu đi, thân hình trên không lảo đảo muốn rơi.

Đám Thần Phách cảnh nhìn thấy ba cường giả hậu kỳ liên thủ cũng không đủ sức ngăn cản được linh trận kia cũng biến sắc, vô cùng kinh hãi.

Uy lực của nó kinh khủng đến vậy sao?

Cả ba thở hồng hộc, liếc nhau một chút, ánh mắt lóe lên, thân hình liền lui gấp, định bỏ trốn.

"Xoẹt"

Bất quá ngay khi họ vừa lui được không xa, một bóng hình mảnh khảnh xuất hiện ngay trước mặt, hắc trường kiếm nhẹ nhàng vung lên.

- Nếu muốn đi, ta sẽ tiễn ra ngoài luôn!

Lạc Li thản nhiên nói.

Tạ Quan và tên kia cứng người, toát mồ hôi đầy đầu, cười đau khổ. Hào quang từ mi tâm bắn ra, linh khí ấn ký một cấp 7, hai cấp 6 bắn ra bay về phía Mục Trần.

Mục Trần không chút khách khí hút hết ba đạo linh khí chui vào mi tâm, ấn ký vốn ảm đạm vô quang liền lóe sáng tử kim. Dù hấp thu cả ba luồng linh khí, nhưng cũng chỉ đạt được cấp 7. Hẳn nhiên lượng linh khí cần để tăng cấp lên càng cao thì phải càng nhiều, không dễ tăng lên cấp 8, cấp 9.

- Ha ha, đa tạ đại lễ của ba vị.

Mục Trần ôm quyền cười nói với đám Tạ Quan.

Gương mặt co giật, cả ba nở một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn. Nhưng dù trong lòng nguyền rủa cũng không dám phát ra ngoài nửa câu.

Hiện tại không chỉ có Lạc vương khủng bố tọa trấn, còn cả tên Mục Trần vốn không chịu nổi một kích trong mắt họ lại có linh trận kinh người như thế, cả ba liên thủ cũng không chịu nổi một đòn.

- Người nầy, quả nhiên khó chơi...

Cả ba chua xót than thở, đúng là trộm gà không được còn mất nắm thóc. Để thăng cấp ấn ký đến mức đó, họ đã phải miệt mài đến như thế nào, vậy mà bây giờ tất cả đều phải đưa hết cho người ta.

- Ba vị, tạm biệt, không tiễn.

Mục Trần cũng lười nói nhiều, đạm nhạt cười nói khách khí đuổi đi.

- Mục Trần! Ngươi đừng có đắc ý, mặc dù có Lạc vương bảo vệ ngươi, nhưng Bắc Thương giới cũng không chỉ có một Vương duy nhất, đợi đến gần Bắc Thương điện, xem ngươi còn cười được không!

Tạ Quan cắn răng, không cam lòng tức tối đe dọa, rồi cũng không dám ở lại lâu, dẫn theo hai người kia bỏ chạy.

- Còn Vương khác nữa sao. . .

Mục Trần cười, ánh mắt trở nên lăng lệ. Mặc kệ là ai, nếu như dám nghĩ hắn vì nửa đường rồi khỏi Linh Lộ mà muốn ngồi lên đầu hắn, thì kẻ đó sẽ hiểu được, nghi thức quán đính của Linh Lộ kia cũng không mấy ưu thế như họ tưởng.

- Các vị, còn chưa đi sao? Hay là muốn tặng ấn ký cho ta?

Mục Trần đưa ánh mắt bất hảo nhìn đám cường giả Thần Phách cảnh bên này. Đối với cái đám a dua kia cũng không cảm thấy tốt đẹp cho lắm, nhưng hắn cũng không dại ép đám đông vào đường cùng, chó cùng rứt giậu, đông người như thế cũng không dễ chơi.

Đám người kia cười mếu máo, không dám phản bác một lời, như đám tội phạm được ân xá vội vàng bỏ trốn tứ phía. Chỉ ngắn ngủi vài giây, không gian đông nghịt hơn trăm người kia hoàn toàn trống trơn không còn một ai.

Mục Trần thở phào nhẹ nhõm.

Lạc Li cũng từ trên cao hạ xuống, đứng bên cạnh Mục Trần.

- Sở huynh, Phương huynh, lần này đa tạ.

Mục Trần xoay người nhìn sang Sở Kì thần sắc phức tạp và Phương Chung. Có thể nói họ ở thời điểm nguy cấp đứng ra giúp hắn, dù cho tác dụng không nhiều lắm, nhưng đủ kéo dài thời gian, ân tình đó Mục Trần vẫn phải nhớ kỹ.

Phương Chung cười lắc đầu, Sở Kì càng không để ý tới Mục Trần, ánh mắt vẫn nhìn mãi Lạc Li, miệng giật giật, khuôn mặt đỏ lên nói:

- Lạc Li.... nàng... nàng có khỏe không?

Lạc Li liếc nhìn Sở Kì, nhíu mày một chút, nghĩ nghĩ gì đó, nói:

- Chúng ta biết nhau sao?

"Khục."

Diệp Khinh Linh che miệng ôm bụng cười sặc, Phương Chung cũng nhếch mép, thương cảm liếc nhìn Sở Kì, tội nghiệp...

Sở Kì gãi đầu, xấu hổ mà lúng túng:

- Chúng ta đã gặp nhau trong Linh Lộ, nàng còn cứu mạng ta...

Lạc Li cũng gật gù, nhưng mà nhìn cái vẻ mặt của nàng, thật sự làm cho người ta nghi ngờ không biết nàng có thật là nhớ ra hay không. Tính tình của nàng là vậy, chẳng hề chú ý đến việc gì, chẳng nhớ đến ai ngoại trừ....

- Sở huynh, Phương huynh, lần này liệp sát hai con linh thú thiên giai ít nhiều có các ngươi hỗ trợ, Băng Huyền Linh Giao này giao cho các ngươi vậy.

Mục Trần vung tay lên, thi thể khổng lồ của Băng Huyền Linh Giao rớt cái rầm xuống bãi đất trống.

- Đa tạ Mục huynh.

Phương Chung nhất thời mừng rỡ, vội vàng cảm tạ.

- Còn có hai đạo linh khí ấn ký, chia cho hai người một đạo.

Mục Trần bấm tay bắn ra, một tia linh khí băng lam lao đi, linh khí thiên giai linh thú, có lẽ sẽ trực tiếp khiến người ta tăng lên tới cấp 7 mất.

Nếu hắn hấp thu hết cả hai đạo linh khí này, có lẽ linh khí của hắn cũng tới được cấp 8 không biết chừng. Nhưng hắn cũng không phải loại người ăn hết đồ ngon một mình, hai khỏa tinh phách đã bị hắn hấp thu hết, xem như là người có lợi nhất rồi.

Phương Chung thấy Mục Trần sảng khoái phân chia thành quả, vui mừng cười toe toét, vội chia với Sở Kì, ấn ký của hắn cũng đã cấp 6, hấp thu xong linh khí kia quả nhiên nhảy lên cấp 7.

Xong xuôi, hắn quay qua nhìn Diệp Khinh Linh, đưa đạo linh khí còn lại cho nàng, có vẻ lúng túng:

- Vốn định chia cho ngươi một tinh phách, nhưng xảy ra biến cố nên không còn cái nào cả.

Diệp Khinh Linh cười nhận lấy linh khí kia:

- Không sao đâu, tuy không có tinh phách thì cũng tiếc thật, nhưng đạt được linh khí này đã hài lòng rồi.

- Ta hôm trước liệp sát linh thú thiên giai, vừa may còn một khỏa tinh phách phù hợp với ngươi.

Lạc Li đột nhiên cất tiếng vung tay ra, một luồng sáng dũng mãnh bay tới, trong đó dường như có một tinh phách linh thú một sừng, thân thể trắng như tuyết.

- Đây là. . . Độc Giác Ngọc Thú?

Diệp Khinh Linh nhìn tinh phách trắng tinh kia, nhất thời kinh ngạc

- Quý giá quá, ta không nhận nổi.

- Các ngươi chăm sóc cho hắn, coi như lòng biết ơn của ta.

Lạc Li cười khẽ, đưa tinh phách đó vào tay Diệp Khinh Linh.

- Chăm sóc hắn? Lại nhận được lòng biết ơn của ngươi, Lạc vương thật đúng là cô gái hiền dịu.

Diệp Khinh Linh tinh quái đùa cợt Lạc Li, nói:

- Tạo quan hệ với hai người quả thật là tốt.

Mục Trần cũng cười, hắn và Lạc Li dĩ nhiên không cần nói nhiều

- Đi thôi, đi về trước đã, đám người Mặc Lĩnh chắc phải sốt ruột lắm. Tìm bọn họ rồi chúng ta cùng đi sâu vào trung tâm Bắc Thương giới...

- Chỗ đó, mới thực sự là nơi náo nhiệt a.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 145: Địch Thủ Xưa

Doanh trại Diệp bang, Khi Mặc Lĩnh nhìn thấy Mục Trần, Diệp Khinh Linh trở về đến nơi, đám người đều tỏ ra vui mừng hoan hỉ.

Tin tức Mục Trần bị đuổi giết huyên náo khắp nơi, dĩ nhiên bọn họ cũng phải nghe được, khiến cho tâm lý của thành viên Diệp bang trở nên lo lắng vô cùng, dù đã từng chứng kiến năng lực Mục Trần mạnh mẽ, nhưng cũng không dám tin hắn có thể đối diện lực lượng truy đuổi khủng bố đến thế. Họ rất lo lỡ như Mục Trần, Diệp Khinh Linh xảy ra chuyện gì mà bị vỡ đi ấn ký, thì Diệp bang này thật sự khó mà tiếp tục tồn tại.

- Tỷ tỷ!

Duẫn nhi là hưng phấn nhất, cô bé lao tới ôm chầm lấy Diệp Khinh Linh, vùi đầu vào ngực nàng, cười lên mừng rỡ.

- Mục ca!

Mặc Lĩnh cũng xông tới, sắc mặt kích động định nói gì đó với Mục Trần, đột ngột nhìn thấy nữ tử váy đen đi cạnh hắn, nhất thời khựng lại.

Nữ tử váy đen với dung mạo tinh tế mà xinh đẹp, còn đẹp hơn cả Diệp Khinh Linh, khí chất của nàng rất vĩ đại, đôi mắt lưu ly thanh tĩnh nhẹ nhàng, nhìn thấy là say mê.

Dù Mặc Lĩnh xưa nay không phải chưa hề gặp qua mỹ nữ, thế nhưng lần đầu tiên lại cảm thấy chân chính kinh diễm thế này, nhất thời cũng cảm thấy lúng túng.

- Các ngươi đừng có ý nghĩ gì lung tung, vị này là đại nhân vật, vả lại cũng là hoa đã có chủ, lộn xộn thì đại ca Mục Trần đánh các ngươi thành đầu heo bây giờ.

Diệp Khinh Linh che miệng cười duyên.

Mị lực của Lạc Li ngay cả những ngôi sao lớn trong Linh Lộ còn bị cuốn hút, huống gì đám người Mặc Lĩnh.

- Á?

Cả đám giật mình mà ngưỡng mộ nhìn Mục Trần, Mặc Lĩnh lại gãi đầu:

- Mục ca, ngươi hái hoa từ khi nào thế? Thiên Nhi mà biết thì thương tâm lắm a!

Mục Trần nghe hắn nói mà trong lòng giật thót, cái tên trời đánh bẻm mép.

- Thiên Nhi là ai?

Quả nhiên Lạc Li liền đến gần hắn, đôi mắt lưu ly liếc nhìn Mục Trần, mỉm cười nguy hiểm.

Mặc Lĩnh đỏ mặt ấp úng, nói:

- Là bằng hữu của chúng ta ở Bắc Linh cảnh, cùng lớn lên với Mục ca.

- À, ra là thanh mai trúc mã.

Lạc Li đưa bàn tay xinh đặt lên eo hắn nhẹ nhàng xoáy một vòng, miệng khẽ cười nói.

Mục Trần nhìn thấy Lạc Li như vậy, không tỏ ra đau đớn mà lại có vẻ thú vị. Từ xưa đến nay cô nàng luôn thờ ơ với mọi thứ, bộ dáng này lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

- Thôi, đừng có ghen nữa.

Mục Trần cười, giơ tay nắm lấy bàn tay nhỏ mềm mại nơi eo mình, lớn tiếng nói với mọi người trong doanh trại:

- Mọi người chuẩn bị đi, ngày mai di chuyển, tiến vào nội vi Bắc Thương giới. Những người ở đây ta cam đoan không để bất cứ ai bị loại.

Đối với Diệp bang nho nhỏ này, Mục Trần cũng lăn lộn với họ một thời gian, xem như có chút cảm tình, thành ra hắn cũng không ngại mà giúp đỡ.

- Mục ca uy vũ!

Thành viên Diệp bang nghe thấy thì hò reo ủng hộ, có mấy lời này của Mục Trần, bọn họ sẽ an tâm hơn.

Lạc Li bị Mục Trần nắm tay, đám người xung quanh ai cũng nhìn thấy, hai má nàng hơi ửng đỏ, định giật tay lại nhưng hắn nắm quá chặt cũng đành tùy ý hắn.

Bóng đêm bao phủ doanh trại, lửa trại bốc cao, không khí có vẻ rất náo nhiệt.

Một góc nào đó trong doanh, Mục Trần và Lạc Li ngồi riêng với nhau trước một đống lửa nhỏ, khá nhiều người cũng tò mò trộm nhìn, nhưng chẳng ai bước qua đây quấy rầy bọn họ.

Lạc Li đang nướng thịt, xâu thịt vàng ươm rực rỡ như nhảy múa cùng ngọn lửa, hương thơm ngào ngạt hơn hẳn món nướng ngày thường của Mục Trần .

- Nè.

Lạc Li đưa xâu thịt nướng thơm lừng qua cho hắn, khẽ cười nhìn đôi mắt thèm thuồng của hắn.

- Rốt cuộc cũng được ăn lại món do Lạc vương đại nhân tự tay làm a.

Mục Trần nhận lấy, cất giọng cảm thán, mùi vị thật hoài niệm.

Nghe hắn trêu chọc mình, Lạc Li cũng không khỏi trợn mắt, khóe miệng mỉm cười, tỏ ra rất hạnh phúc. Ở cùng với hắn, dù chỉ là những việc nhỏ, cũng vui thích hơn xa thời gian một mình liệp sát linh thú thiên giai.

Lạc Li thanh nhã ngồi cạnh đống lửa, cái váy đen tinh tế ôm lấy cơ thể mỹ miều, im lặng nhìn hắn ăn uống ngon lành, ngón tay xoắn lấy sợi tóc màu bạc, rồi buông ra, mái tóc dài xõa ra, dưới ánh lửa bập bùng lại lóe ngân quang lấp lánh.

- Tóc của nàng khi nào mới có thể trở lại bình thường?

Mục Trần nhanh chóng giải quyết xâu thịt. Hắn liếc mắt nhìn sợi tóc ở ngón tay Lạc Li. Hắn còn nhớ trước kia nàng nói về mái tóc của mình, lý do chính là vì tu luyện linh quyết công pháp vẫn chưa đại thành mới nên như thế.

- Sao? Ngươi không thích à?

Lạc Li giật mình, lại tỏ vẻ như hờ hững hỏi lại.

- Nào dám, ta mà nói không thích, cả tháng sau nàng cũng chẳng thèm ngó tới ta.

Mục Trần cười khẩy. Ngày trước hắn nó tóc nàng màu đen mới đẹp, nàng chẳng trả lời gì cả, chỉ cười với hắn, rồi sau đó cả ba ngày tiếp theo đồ ăn đều phải do hắn đi chuẩn bị. Có kinh nghiệm đó, hắn chẳng khi nào dại khờ bình phẩm màu tóc của nàng nữa.

- Thôi nói chuyện Linh Lộ đi, cuối cùng linh quan bị ai cướp được?

Mục Trần chùi miệng, hỏi sang chuyện khác.

Cái gọi là linh quan, đó là vinh quang tột đỉnh ở Linh Lộ, nhưng cũng chỉ có những cá nhân được đánh giá cấp Vương mới đủ tư cách tham gia tranh đoạt. Đó là giây phút huy hoàng nhất trong Linh Lộ.

Mục Trần rất hiếu kỳ chuyện này, dù sao đó cũng là nhân vật nổi bật nhất Linh Lộ, có tranh đấu với những kẻ như thế mới đáng hứng thú.

- Linh quan cuối cùng rơi vào tay Ôn Thanh Tuyền.

Lạc Li trả lời.

- Ôn Thanh Tuyền? Nữ ?

Mục Trần kinh ngạc hỏi. Linh Lộ rất lớn, hắn chưa đi đến đâu đã bị đuổi, thành ra vẫn không hoàn toàn biết hết tất cả những nhân vật hàng đầu của nó, ít nhất là cô nàng Ôn Thanh Tuyền lần đầu tiên hắn nghe thấy.

- Nàng rất lợi hại, bây giờ đã gia nhập Vạn Hoàng linh viện, về sau hắn là sẽ có cơ hội chạm trán.

Lạc Li khẽ gật. Nếu nàng không phải nóng máu mà một mực chăm chăm vào mục tiêu Cơ Huyền, hắn sẽ có cơ hội giao đấu với Ôn Thanh Tuyền. Vả lại Cơ Huyền cũng không phải kẻ tầm thường, dù rằng cuối cùng nàng đánh bại được hắn, nhưng cũng phải trả giá khá lớn.

- Không hổ là Ngũ Đại Viện, quả nhiên là cường giả hội tụ a.

Mục Trần cười, thật không biết sau này đại hội Ngũ Đại Viện luận bàn sẽ nóng đến mức nào?

- Đúng rồi, Dương Hoằng cũng đến Bắc Thương linh viện.

Lạc Li đột nhiên nói.

- Dương Hoằng?

Mục Trần nghiêm mặt. Trong Linh Lộ hắn có hai đối thủ lợi hại nhất. Một là Cơ Huyền, còn hai chính là Dương Hoằng. Không ngờ tên này lại chọn Bắc Thương linh viện, chẳng phải như vậy sẽ sớm gặp hắn sao?

- Hắn ở Bắc Thương giới?

Mục Trần nhìn Lạc Li, ánh mắt lạnh lẽo. Chuyện trước kia do Cơ Huyền bày trò, nhưng Dương Hoằng này cũng không phải trong sáng.

- Ừm, nhưng cũng không ở cùng Bắc Thương giới này với chúng ta.

Lạc Li gật gật đầu, có đến 4 vùng khảo nghiệm Bắc Thương giới.

- Không sao, đến Bắc Thương linh viện tự nhiên sẽ gặp hắn.

Mục Trần cười nhạt. Dương Hoằng sao? Nếu chưa tính sổ liền được với Cơ Huyền, vậy thì xử lý ngươi trước, nếu vậy Bắc Thương linh viện này sẽ thú vị một chút rồi?

- Còn nữa, hiện tại trong Bắc Thương giới này chung với chúng ta, còn có 8 người nữa cũng được đánh giá cấp Vương.

Lạc Li nói tiếp:

- Tám người đó, có hai người ngươi cũng không lạ. Là huynh đệ Thạch Kinh Thiên và Thạch Hạo.

- Là hai tên suýt nữa bị chúng ta làm thịt năm xưa?

Mục Trần nhíu mày, thật là oan gia ngõ hẹp, lại chuẩn bị gặp bọn hắn.

- Ừ, cả hai người hiện tại đều đã bước một chân vào Dung Thiên cảnh, thực lực rất mạnh.

Lạc Li nói.

Mục Trần gật đầu, một chân đặt vào Dung Thiên cảnh, thì khoảng cách đột phá cũng không còn xa, xem như đứng hàng đầu Bắc Thương

giới.

- Nàng hiện tại đã đạt đến Dung Thiên cảnh?

Mục Trần nhìn Lạc Li, hỏi.

Lạc Li gật nhẹ, khẽ cười:

- Cho nên ngươi phải nhanh lên, nếu không sẽ bị ta vứt ra sau lưng.

- Bị vứt ra sau thì dễ vỗ mông hơn...

Mục Trần gian manh cười.

- Lưu manh.

Lạc Li xấu hổ, trắng mắt nghiến răng dọa Mục Trần:

- Ta phải tu luyện, hôm nay ngươi gác đêm.

Bất quá nói xong, đôi mắt nàng lại trở nên dịu dàng, ký ức những ngày tháng trong Linh Lộ cùng nhau vượt qua những chặng đường hiểm nguy, tuy gian nan nhưng là khoảng thời gian tươi đẹp nhất trong ký ức.

Mục Trần cũng cười, nói:

- Cho ta ôm lại một cái?

Cái cảm giác mềm mại ban ngày thật thoải mái, trước kia đâu có được như vậy.

Lạc Li trừng mắt nhìn Mục Trần, cái tên lưu manh được đằng chân lân đằng đầu, không được dễ dãi với hắn.

- Ta tu luyện!

Lạc Li nắm chặt chuôi kiếm, lập tức nhắm mắt tiến vào trạng thái tu luyện, chẳng thèm ngó ngàng gì nữa tới Mục Trần.

Mục Trần cũng cười, nhìn Lạc Li với hai má xinh đẹp trong ánh lửa, đôi mắt hắn cũng trở nên hiền hòa.

Nhìn thấy nàng thật là tốt, cũng thật may mắn ngày xưa lần đầu gặp nàng trong Linh Lộ, quyết định cứu nàng thật đúng đắn....

- Phù!

Mục Trần ngửa mặt lên trời thở nhẹ một cái, bàn tay nắm chặt lại. Trong Bắc Thương giới này, đối thủ của hắn quả không ít.

Thạch Kinh Thiên, Thạch Hạo, Dương Hoằng. . .

Ở Linh Lộ ta có đủ năng lực để khiến các ngươi e ngại, thì ở đây ta cũng có thể. Đừng nghĩ rằng ta thiếu đi Linh Lộ quán đính mà coi thường ta, nếu không các ngươi sẽ trả giá rất đắt..

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 146: Tụ Hội

Dịch: truyenfull.vn

Trong núi rừng mênh mông, linh thú rống gào lao ra, đuổi theo đám người nhanh nhẹn như muốn xé xác bọn họ.

- Mau, mau, dẫn bọn nó tới chỗ Mục ca!

- Không ngờ bọn linh thú này tham ăn thế!

Phía trước đám linh thú đông đúc, những tiếng thở hồng hộc và những tiếng la vang lên, bọn họ đều đang hướng về một vùng đồi gần đó nhanh chân chạy trốn, bên kia đang có rất nhiều người đứng thẳng.

Phía trên đồi, một cái linh trận to lớn đang chầm chậm chuyển động, thỉnh thoảng có tiếng rồng gầm rú và tiếng voi hú vang ra, dao động kinh người lan tỏa.

Mục Trần nhìn vào đám linh thú bị dẫn dụ đến, có không dưới 40 con, đều là thực lực linh thú cao cấp.

Bất quá thực lực cỡ này với hắn hiện tại thì chẳng có gì là uy hiếp.

- Tấn công!

Mục Trần khẽ quát một tiếng, vung tay lên, linh trận chuyển động, một tia quang mang ám kim phun ra, hóa thành hình kim long kim tượng quét tới.

"Đùng Đùng!"

Kim long kim tượng lướt qua, liên tiếp những con linh thú khổng lồ bị bắn ngược lại, xương cốt máu thịt tan nát, sinh cơ gián đoạn tê liệt ngã xuống.

Thế nhưng số lượng linh thú không ít, vẫn có khá nhiều linh thú nhanh nhẹn tránh thoát, rồi gào rống phẫn nộ tấn công đám thành viên Diệp Bang.

Diệp Khinh Linh vừa định ra tay, thì Lạc Li bên cạnh vừa nắm lấy chuôi hắc trường kiếm, kiếm khẽ động, bóng kiếm như xuyên phá không gian.

"Xoẹt Xoẹt!"

Vài con linh thú vừa lao tới cách họ còn vài trăm thước, thanh hình to lớn khựng lại, máu tươi tung tóe, tách ra thành hai nữa, chỗ bị chém da thịt bị cắt ngọt, nhẵn như đá mài.

Mấy thành viên Diệp bang rung động sợ hãi, ánh nhìn về Lạc Li bớt đi một ít ham muốn, thêm nhiều sự kinh hãi. Căn bản bọn họ chẳng thấy được chuyện gì xảy ra, đám linh thú đã bị chém ra làm hai, vả lại còn trong khoảng cách xa như thế.

Nếu đổi đám linh thú này là bọn họ, thì chắc chắn cái chết sẽ còn thê thảm hơn.

- Đi thu hồi đám tinh phách đó lại, những ai ấn ký chưa đủ cấp 4 được ưu tiên đi trước.

Mục Trần hóa giải linh trận trên không, lớn tiếng nói với đám người Diệp bang.

Bọn họ vội vàng đáp lời rồi hưng phấn xông lên. Đám linh thú kia thực lực cũng khá, nếu tự bọn họ đi liệp sát một con thôi mệt mỏi cũng không ít, nhưng có những cường giả như Mục Trần và Lạc Li, mọi chuyện lại trở nên đơn giản.

Diệp Khinh Linh nhìn đám thành viên Diệp bang hưng phấn cũng tỏ ra vui vẻ mỉm cười:

- Cám ơn hai người.

Nếu không phải được họ hỗ trợ, hẳn nhiên nàng khó mà đảm bảo tất cả mọi thành viên Diệp bang đều tăng cấp ấn ký lên 4 được, lúc đó sẽ có người buồn bã rời đi, vậy thì không khí sẽ rất khó chịu.

Mục Trần lắc đầu, nói:

- Bọn họ có thể vào tới đây thì cũng có khả năng và thiên phú, nếu được vào Bắc Thương linh viện ít nhiều cũng sẽ có thành tựu, nếu lại bị đào thải ở khảo nghiệm này thì thật rất đáng tiếc.

- Chúng ta hiện tại đã tiếp cận nội vi Bắc Thương giới, sẽ nhanh chóng đến nơi hội tụ.

Lạc Li nhẹ giọng nói.

- Nơi hội tụ.....

Mục Trần nhíu mày, ở nơi đó hắn sẽ thấy những nhân vật lợi hại nhất Bắc Thương giới này, thật đáng chờ mong.

- Chuẩn bị đi thôi.

Mục Trần nhìn qua phía Diệp Khinh Linh.

- Ừm

Nửa ngày tiếp theo, Mục Trần dẫn bọn họ đi với tốc độ cao nhất. Hiện tại đã đến gần khu đất trung tâm Bắc Thương giới, do đó cũng khoảng 70-80% số lượng người ở Bắc Thương giới đều đã đến gần khu vực hội tụ. Nhân khí đông đúc vô cùng, nếu có thể đứng ở trên một ngọn cây hay ngọn núi nào đó gần đây, phóng mắt cả trăm dặm cũng chỉ thấy toàn người là người.

Một đường tiến thẳng, Mục Trần cũng gặp không biết bao nhiêu thế lực to nhỏ, mọi người đều mang sắc mặt phấn khởi hành tẩu, nhanh chóng tiến về mục tiêu cuối cùng của khảo nghiệm Bắc Thương giới.

Nơi đó chính là cổng lớn chân chính của Bắc Thương linh viện.

Những người có thể đến được đây đều là những người có bản lĩnh không nhỏ, ấn ký của họ hầu hết đều cao hơn cấp 4, tuy không phải hạng chói mắt vô cùng nhưng cũng thừa đủ để họ có thể thành công tiến vào Bắc Thương linh viện.

Mà đám người kia khi nhìn thấy thế lực Diệp bang do Mục Trần dẫn đầu thì cũng không khỏi kinh ngạc. Bọn họ nhân số cũng không đông lắm, vả lại phần lớn thực lực cũng không mạnh. Thật kỳ lạ, thế lực yếu nhược như thế cũng có thể thuận lợi đi tối đây? Mà phần lớn đám người cũng vừa đủ có ấn ký cấp 4?

Với những ánh mắt hiếu kỳ, Mục Trần cũng không mất quan tâm, dẫn mọi người xuyên qua rừng núi, đến khi hoàng hôn dần buông xuống mới giảm tốc độ đi chậm lại.

Mọi người đều mang theo cảm xúc rung động nhìn về phía trước.

Một cao nguyên trống trải rộng lớn, nhưng lúc này đang chứa biển người đông nghìn nghịt, nhìn xa tít tắp đến tận chân trời cũng có vô số bóng người nhảy lên nhảy xuống tiếp tục di chuyển.

Vô số những dao động linh lực hùng hậu lan tỏa ra.

Đông như rừng, nhiều như cát bờ biển.

Đây mới chân chính là quần hùng hội tụ.

Các lộ thiên tài quái tài đến từ khắp nơi trong Đại Thiên thế giới, xuyên qua Bắc Thương giới, hội tụ tại khu vực trung tâm này. Chỉ có những kẻ đủ sức tỏa sáng giữa biển người nơi đây mới chân chính là ngôi sao.

- Người đông thật a.

Vương thịnh than thở, bọn họ thấy rõ, ở cái khu vực này thực lực Linh Luân cảnh hậu kỳ có thể nói là quơ tay bốc được cả nắm. Thậm chí cả cường giả Thần Phách cảnh cũng lúc nhúc khắp nơi.

- Chúng ta vào đó nào.

Mục Trần nghiêng đầu nhìn vào biển người, nhanh chóng cùng với hai nữ Lạc Li và với Diệp Khinh Linh dẫn Diệp bang tiến vào.

Nhưng bọn họ đi chưa được mấy bước thì phía trước có mười mấy người xúm xít bu lại, ánh mắt bất hảo quét lên quét xuống nhìn đám người Mục Trần, hầu hết đều nhìn chằm chằm vào Lạc Li.

Nhân số Diệp bang không đông, đa số lại thực lực quá kém, Linh Luân cảnh sơ kỳ đầy rẫy, đã vậy lại có cô nương hấp dẫn như Lạc Li thì dĩ nhiên khó tránh khỏi mấy kẻ mưu đồ bắt nạt.

- Ha ha, sao mà mỹ nữ thế này lại chui vào cái thế lực nhỏ bé yếu ớt vậy? Hay là qua Mặc bang chúng ta đi, có chúng ta bảo vệ, tuyệt đối chẳng ai dám động tay vào người đẹp!

Đám người này thực lực khá tốt, hai người đi đầu thực lực cũng là Thần Phách cảnh trung kỳ, bọn hắn đang cười tủm tỉm nhìn Mục Trần.

Chung quanh nghe thấy náo động cũng nhìn qua bên này, nhưng khi thấy được cô nương Lạc Li bên cạnh Mục Trần, phần lớn đều tỏ ra cổ quái thương cảm nhìn mấy tên không biết trời cao đất dày đứng cản đường trước mặt kia, ánh mắt cũng có một chút hả hê xem kịch vui.

Mục Trần hơi nhíu mày, Lạc Li bên cạnh bình thản nắm lấy chuôi hắc trường kiếm.

"Bum"

Ngay khi nàng định ra tay, tên hống hách kia đột nhiên bay lên, rồi ngã gục xuống đất lăn vài vòng, nhất thời hắn nổi giận đỏ mặt gào lên:

- Ai?

Bất quá tiếng gào vừa chui ra khỏi miệng, thì hai mắt nhìn thấy bóng người u ám bên kia liền rụt cổ lại lí nhí:

- Thủ lĩnh....

Bóng người gầy gầy kia thì chẳng đếm xỉa gì hắn, mà quay sang Lạc Li ôm quyền tạ lỗi;

- Thật có lỗi, thủ hạ của ta miệng ăn mắm ăn muối không biết chuyện, mong Lạc vương không để bụng.

Tên hống hách kia vừa nghe thấy mấy lời liền toát mồ hôi. Dù hắn không phải là người tham gia Linh Lộ, nhưng rõ ràng chữ "Vương" trong Lạc vương đủ thể hiện nàng ta là loại khủng bố nào. Đó chính là những vĩ nhân đỉnh cấp của Linh Lộ, ngay cả thủ lĩnh Thần Phách cảnh hậu kỳ của hắn cũng chưa có tư cách nhận được đánh giá đó...

Nam tử gầy gầy nọ cũng vừa nhìn qua Mục Trần bên cạnh nàng, khi thấy rõ khuôn mặt tuấn tú kia, hắn ngẩn ra, rồi tròn mắt kinh hãi.

- Ngươi biết ta?

Biểu hiện đó không thể thoát khỏi sự quan sát tinh tế của Mục Trần, hắn kinh ngạc hỏi lại.

- Ha ha. . . Huyết Họa giả Mục Trần, ta sao lại không biết.

Tên kia tỏ ra lúng túng gượng cười:

- Hồi huyết họa năm xưa ở Linh Lộ, ta suýt nữa cũng bị dính vào....

Hắn vẫn còn nhớ rõ cái ngày huyết tinh ngập trời đó, mà người trước mặt đây chính là kẻ gây ra thảm họa đó.

- Ồ! Việc đó thật ra ta cũng xin lỗi vậy.

Mục Trần cười cười.

Tên nam tử nọ toát mồ hôi trán, chẳng dám trả lời Mục Trần cái gì. Trong mắt hắn, thiếu niên bề ngoài ôn hòa tốt bụng này so với vị Lạc vương bên cạnh còn đáng kinh sợ hơn.

- Sau này quản giáo thủ hạ cho tốt, tránh hại đến thân.

Mục Trần cười nhạt, cũng dẫn người đi vào đám đông trước mặt, mất hút.

- Thủ lĩnh... tên kia là ai vậy? Bất quá thực lực chỉ ngang ngửa ta, sao lại có thể nói chuyện với ngươi như thế?

Thấy đám người Mục Trần đã đi mất, tên hống hách vừa nãy liền cất tiếng trộm hỏi.

- Con mẹ nhà ngươi.

Nhìn qua hắn, nam tử gầy gầy không đánh thì cũng tung một đá đạp hắn văng đi.

- Sát tinh kia mà ngươi cũng dám chọc vào, ngươi con mẹ nó chán sống, lão tử còn muốn sống lâu thêm vài ngày đó!

Sự xôn xao phía sau đó cũng không ảnh hưởng gì tới Mục Trần, hắn dẫn đám người tiếp tục đi tới phía trước.

Ở đây cũng không phải chen chúc lộn xộn, mà có những thế lực cường đại, thực lực hơn xa khu vực ngoài kia, họ chiếm cứ đất đai địa thế, khiến người ngoài không dễ đặt chân vào.

Bọn họ xem như là một trong những thế lực nhất lưu của Bắc Thương giới này.

So với họ, đoàn người của Mục Trần có vẻ khá kỳ lạ, thu hút chú ý không ít người.

Ngoại trừ một số ít người nghi hoặc ra mặt, thì phần lớn đều đưa ánh mắt phức tạp nhìn về cô nàng Lạc Li bên cạnh hắn.

Người kia, quả nhiên đã xuất hiện a.

Một góc hướng tây bắc, nơi quần hùng hội tụ, có hai người ngồi thẳng lưng ngay ngắn. Đột nhiên cả hai bật dậy, khí tức hùng hồn phóng ra, khiến cho vô số người giật mình nhìn lại.

- Mục Trần!

Cả hai phát ra dao động kinh người, ánh mắt lạnh lẽo khóa chặt Mục Trần, tiếng nói căm hờn vang vọng không trung.

- Không ngờ ngươi cũng dám xuất hiện!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 147: Thạch Gia Huynh Đệ

Địa vực trung tâm rộng lớn, các thế lực phân chia lãnh địa rõ ràng, cơ cấu từ những thành viên mạnh mẽ, thậm chí một cường giả Thần Phách cảnh đủ sức đứng đầu một bang vào đến khu vực này cũng phải khiêm tốn không ít, trở nên vô cùng bình thường.

Bởi vì bọn họ đều biết, ở chỗ quần hùng tập hợp, thực lực Thần Phách cảnh bình thường không đủ tư cách lên tiếng.

Ở chỗ đó, tập trung hấp dẫn người ta nhất có bảy khu vực, những chỗ đó là các thế lực có đội ngũ phô trương nhất, trung tâm đội ngũ luôn có những dao động linh lực rất kinh người.

Góc đông bắc, mấy trăm người vây quanh, phía trước là hai người một cao to hùng vĩ, một gầy gò. Nhìn kỹ lại, hai người này chính là hai kẻ ngày trước đi cùng Lạc Li hợp sức đánh chết Kim Cang Độc Nhãn Viên.

Mà hai người cũng thuộc hàng nhân vật đỉnh cấp Linh Lộ, cũng là những "Vương" trong đó. Nghiêm vương Nghiêm Khiếu, Chu vương Chu Linh, hai người này giữa nơi cường giả tụ họp vẫn sáng chói như thường.

Họ cũng đã phát hiện ra Mục Trần và Lạc Li, ánh mắt phức tạp nhìn về Mục Trần. Trong Linh Lộ kia, cũng từng gặp mặt một lần, cũng đã giao đấu một lần, nhưng chỉ là luận bàn đơn thuần, không ra tay sát thủ, coi như cũng có phần giao tình với nhau.

Còn có ba vị trí khác, mỗi vị trí cũng có hai luồng linh lực kinh người, hắn nhiên cũng là những Vương của Linh Lộ chui ra.

Góc tây bắc, quần hùng quây chung quanh hai người vừa đứng dậy, bốn con mắt tập trung vào Mục Trần.

Hai người đó chính là Thạch gia song vương mà Lạc Li đề cập đến với hắn tối hôm trước, hai đối thủ cũ trong Linh Lộ: Thạch Kinh Thiên và Thạch Hạo.

Trong khu vực này ngoài 8 Vương của Linh Lộ, còn một vài đầu lĩnh thế lực khác thực lực cũng không kém bao nhiêu. Họ không phải là những quái tài được tham gia Linh Lộ, nhưng cũng là trọng tâm bồi dưỡng của các đại thế lực trong Đại Thiên thế giới, những người có được kỳ ngộ, cũng đều là những nhân vật sáng giá.

Ở đây, chân chính quần hùng hội tụ.

Huynh đệ Thạch gia quát như sấm, vang vọng trong vùng, tiếng huyên náo khiến vô số người đều tập trung chú ý phóng đến xem.

- Không phải Thạch gia song vương kia ư? Hai người được đánh giá Vương trong Linh Lột hiện giờ cũng đã bước một chân vào Dung Thiên cảnh, họ liên thủ thì cường giả Dung Thiên cảnh sơ kỳ cũng chiến được một trận.

- Bọn họ vừa rồi hét cái tên Mục Trần? Chẳng lẽ là Huyết Họa giả Mục Trần sao?

- Ngoài sát tinh kia thì còn ai? Hôm trước ta còn nghe hắn đi lên vùng phía bắt chiếm được hai tinh phách linh thú thiên giai.

- Bất quá ta nghe nói hiện tại thực lực của hắn chỉ là Thần Phách cảnh trung kỳ, xem ra giữa đường Linh Lộ bị đuổi đi khiến hắn cũng có mất mát lớn, nếu không cũng là Vương đấy a...

- Thạch gia song vương kia trước kia là đối thủ của hắn ở Linh Lộ, bây giờ chạm trán e rằng khó mà từ bỏ, bất quá ngươi nhìn bên cạnh Mục Trần xem, có Lạc vương đi theo, nhân vật kia lợi hại lắm đấy, sắp có kịch hay rồi...

Nhân số đông đúc, đủ loại nhân vật đều xuất hiện ở đây, không ít kẻ lợi hại cũng chui ra từ Linh Lộ, họ liếc qua là đủ biết được những nhân vật hàng đầu kia, ồn ào huyên náo bàn tán khắp nơi.

Mục Trần cũng nhìn về hai bóng người quen thuộc nọ, huynh đệ Thạch gia cũng khó khôi ngô, Thạch Kinh Thiên đầu láng, ánh mắt trừng trừng, Thạch Hạo lại tóc dài, khuôn mặt hờ hững, nhưng cặp mắt cả hai nhìn Mục Trần đều lạnh lẽo như nhau.

- Còn tưởng là ai, thì ra là hai tên thủ hạ bại tướng.

Mục Trần cười lớn, hai người vừa thấy mặt đã không khách khí, hắn cũng chẳng ngại mà không nể mặt.

- Hừ, bây giờ ngươi có tư cách nói như thế sao?

Thạch Kinh Thiên cười khẩy, hắn nhìn Mục Trần, châm chọc:

- Thanh thế ở Linh Lộ kinh người, Huyết Họa giả sao hiện tại chỉ mới Thần Phách cảnh trung kỳ? Chút thực lực ấy, ngươi còn không có tư cách đứng ở khu vực này, ta thấy ngươi biết điều lăn đi thì hơn!

Đông đảo cường giả đều thấy rõ không khí thù địch rõ ràng, nhưng không ai góp lời, chỉ thờ ơ hững hờ. Đúng là thực lực hiện tại cỡ như Mục Trần ở đây chỉ vung tay là ra cả đám.

Nhưng không ai ở đây là đứa ngốc, tự nhiên không ai dám đánh giá thấp hắn. Huống hồ còn có Lạc Li đi bên cạnh, cô nàng là người khiến tất cả ở đây phải kiêng dè.

- Nếu thấy chung ta không có tư cách, hai huynh đệ các người cứ thử tiến tới đuổi chúng ta đi thử xem.

Đôi mắt lưu ly lạnh lùng của Lạc Li nhìn huynh đệ Thạch gia, thanh âm lành lạnh.

- Lạc Li, ngươi nghĩ huynh đệ ta sợ ngươi sao?

Thạch Kinh Thiên hằm hè quát khẽ.

- Vậy à, thế thì để ta lĩnh giáo Thạch Hoàng quyết của Thạch gia song vương một chút.

Bàn tay xinh xắn của Lạc Li nắm lấy chuôi hắc trường kiếm.

"Ầm!"

Cùng với hành động đó là một cỗ linh lực như lốc xoáy tuôn trào, dao động linh lực cuồng dã khiến đám người biến sắc.

- Nàng . . . nàng ta đã đạt tới Dung Thiên cảnh?! Thật là khủng khiếp!

Uy áp linh lực kinh khủng, vô số người kinh hãi xôn xao, ngay cả những nhân vật hàng đầu ở đây cũng nheo mắt nhíu mày, tỏ ra kiêng kị.

Huynh đệ Thạch gia bất giác rụt đầu, Thạch Kinh Thiên nhanh trí đảo mắt nhìn qua Mục Trần, cười nhạo:

- Mục Trần, nói gì thì trong Linh Lộ cũng coi như là nhân vật hàng đầu, dù nhìn ngươi khó ưa, bất quá thời điểm ngươi đứng trước mặt bảo vệ nữ nhân chúng ta cũng bội phục, sao bây giờ lại núp váy đàn bà?

- Thạch Kinh Thiên, mấy cái loại kích tướng ngây thơ này hay là dẹp đi.

Mục Trần nheo mắt, thản nhiên cười nói.

- Ngươi đừng có mà đắc ý, dù cho Lạc Li ra tay thì sao? Hai ta liên thủ cũng chưa chắc e ngại nàng, ngươi nghĩ với cái đám lôm côm này của ngươi có thể chống đỡ Thạch bang chúng ta sao?.

Thạch Kinh Thiên đe dọa

- Ngươi cứ thử xem.

Mục Trần mỉm cười đáp lời, ý cường lăng lệ. Có lẽ thành viên Diệp bang thực lực còn xa lắm mới bằng Thạch bang, nhưng chúng dám ra tay, Mục Trần cũng không ngại khiến lính lác của bọn chúng cũng phải trả giá thảm trọng.

Thạch Kinh Thiên ánh mắt lạnh lùng nhìn Mục Trần, rồi hai đám người đối diện nhau khí thế sắc bén, không khí giương cung bạt kiếm.

- Hà hà, có chuyện gì từ từ nói, gây chiến mà làm gì, giữ hòa khí đi.

Ngay lúc đó, một tiếng cười cất lên thu hút vô số ánh mắt, ở góc đông bắc, thiếu niên gầy gầy nọ cười tủm tỉm nhìn hai phe đối đầu, chính là Chu vương Chu Linh.

- Chu Linh, các ngươi cũng muốn nhúng tay sao?

Thạch Hạo nhìn thấy Chu Linh cũng nhíu mày gằn giọng.

Chu Linh chỉ cười:

- Hiện giờ, bảy tám phần nhân số ở Bắc Thương giới này đã tề tựu, mục đích chúng ta giống nhau, tìm kiếm Bắc Thương điện. Nhưng sao các ngươi không nhìn lại xem, có thấy tung tích Bắc Thương điện không chứ?

- Ngươi muốn nói cái gì?

Thạch Hạo nhíu mày hỏi.

- Theo ta biết, Bắc Thương điện đúng là ở đây, nhưng hiện tại chưa xuất hiện chỉ vì một nguyên nhân: đó là điều kiện chưa thỏa mãn.

Chu Linh cười nói.

- Điều kiện gì?

Cách đó không xa, có một gã áo đỏ vang tiếng hỏi, linh lực của hắn cũng dao động cường hãn. Hắn tên Viêm Lăng, cũng là nhân vật hàng đầu Linh Lộ, Viêm vương.

- Theo ta đoán, hắn là phải có ấn ký cấp 9. Đáng tiếc dường như chúng ta chẳng ai đạt tới.

Chu Linh nói xong, tỏ vẻ không mấy hài lòng nhìn Lạc Li, vốn nàng ta có khả năng đạt được chuyện đó, nhưng lại vì Mục Trần mà buông tay.

- Ấn ký cấp 9....

Mọi người nghe thấy cũng cau mày. Đám người ở đây cũng có vài kẻ đạt ấn ký cấp 8, nhưng cấp 9 đúng là không ai có.

- Thành ra theo ý ta, mọi người nên cùng gom lại tăng cấp ra một cái ấn ký cấp 9 trước đi, khiến cho Bắc Thương điện xuất hiện rồi tính sau.

Chu Linh cười tủm tỉm.

- Gom lại?

Thạch Kinh Thiên cười khẩy:

- Ta thấy không bằng tìm ai đó thực lực yếu ớt, bắt hắn thành thật mà giao ra ấn ký thì hiệu suất rõ ràng nhanh hơn nhiều.

Hắn phóng mắt nhìn về Mục Trần, cái loại đâm chọt này không cần ai nói mọi người cũng rõ.

- Xem ra ngươi nhất quyết phải kiếm chuyện với ta.

Mục Trần cười, nụ cười lạnh lẽo.

- Chỉ muốn cho ngươi hiểu rõ, hiện tại ngươi không có tư cách đứng cùng chúng ta chỗ này thôi!

Thạch Kinh Thiên lạnh giọng trả lời.

Mục Trần thở dài, dưới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, hắn bẻ tay rốp rốp tiến lên, khẽ cười:

- Khi dễ tới nhà mà còn nhẫn nhịn thì không phải tác phong của ta... Nếu đã thế ngươi lăn ra đây, trong Linh Lộ có thể đánh ngươi chạy như chó, thì ở đây cũng chỉ có kết quả đó thôi! Nếu thua thì ngươi đem ấn ký giao ra cho ta!

Thạch Kinh Thiên nghe thấy Mục Trần công khai khiêu chiến trước đám đông, liến nhếch miệng cười. Hắn châm chọc Mục Trần nãy giờ không phải vì mục đích này sao?

- Muốn ấn ký của ta cũng được, bất quá ngươi thua thì không chỉ ngươi lăn đi, mà còn phải giao ấn ký của Lạc Li cho ta, cái ấn ký của ngươi ta chẳng coi ra gì!

Thạch Kinh Thiên tỏ vẻ khinh thường.

Mục Trần nhíu mày, còn chưa kịp nói gì, cô nàng Lạc Li phía sau đã đáp giọng chắc nịch:

- Được!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 148: Chiến Thạch Kinh Thiên

"Ồ!....."

Một tiếng trả lời sảng khoái khiến đám đông cường giả xôn xao, không thể ngờ Lạc Li dứt khoát như thế.

Nếu chính bản thân nàng ra tay thì dễ hiểu, nhưng Mục Trần thực lực chỉ là Thần Phách cảnh trung kỳ, không tính là quá mạnh. Mà đối thủ của hắn, Thạch Kinh Thiên đã bước một chân vào cảnh giới Dung Thiên cảnh!

Nàng tin Mục Trần sẽ không thất bại ư?

Gần đó, Chu Linh quan sát diễn biến cũng cười khổ lắc đầu, ánh mắt phức tạp. Hắn cũng có một thời gian hợp tác với Lạc Li, cũng có chút hiểu biết với tính tình của nàng. Người con gái thờ ơ với mọi chuyện ngoại trừ tu luyện kia lại trở nên như thế chỉ vì một người?

- Mục Trần, ngươi thật là tên may mắn, bất quá đừng có để nàng thất vọng....

Chu Linh nhìn Mục Trần bên kia cũng thì thào lẩm bẩm.

- Ha ha, xem ra Lạc vương rất tin cậy ngươi a!

Thạch Kinh Thiên thì cười lớn, hai mắt lợi hại nhìn chằm chằm Mục Trần.

- Bắt đầu được chưa?

Mục Trần mỉm cười, tên kia thật không ngờ vẫn khó ưa như xưa.

- Ngươi tới đây!

Thạch Kinh Thiên mắt lóe hào quang, hắn cũng tiến tới, linh lực bùng nổ, luồng trùng kích chấn nát đá vụn xung quanh.

- Bại trong Linh Lộ, bây giờ ta cho ngươi nếm thử!

Thạch Kinh Thiên hung ác không do dự giậm mạnh xuống đất, đại địa rung chuyển, khom người nện một quyền lên đất.

"Uỳnh!"

Luồng linh lực dũng mãnh chui vào đất, ngay vị trí Mục Trần đứng bất chợt sụp đổ, linh lực hung ác sắc bén như trường thương phá đất bắn ra công kích vào hạ bàn Mục Trần.

Hắn liền lắc mình hóa thành vô số tàn ảnh nhanh như chớp xuất hiện trước mặt Thạch Kinh Thiên.

"Vù!"

Song chỉ vung ra, kim quang lóe sáng, xuyên thủng hư không, tư thái tàn nhẫn trực tiếp đâm tới cổ họng Thạch Kinh Thiên.

- Bản lĩnh chừng đó mà muốn tổn thương ta?

Thạch Kinh Thiên nhếch miệng cười, bàn tay chắn ngang cổ họng, một luồng linh lực xám trắng từ cánh tay tuôn ra rồi bọc lấy, khiến cánh tay hắn như hóa thành đá cứng, vô cùng rắn chắc.

"Keng!"

Kim quang điểm vào lòng bàn tay Thạch Kinh Thiên, tiếng kim loại va chạm vang lên, hoa lửa tung tóe. Bàn tay Thạch Kinh Thiên run lên, chặn đứng công kích của Mục Trần.

- Cút!

Thạch Kinh Thiên tung quyền, linh lực xám trắng như sóng lớn vỗ tới, mang theo tiếng xé gió oanh kích Mục Trần.

"Pang!"

Mục Trần vung tay lên, thân hình bắn lui, mũi chân giữ vững thân hình ở không trung, hào quang trong tay lóe ra, quang mang xuất hiện liền tiến vào không khí.

Linh lực dao động kinh người từ trên cao xuất hiện, một linh trận kim quang hiện ra.

- Linh trận? Tốc độ bày trận thật nhanh a!

Đám người bên dưới xuýt xoa. Tốc độ của Mục Trần quá nhanh, hắn khống chế tốt thế sao?

Hai mắt Mục Trần lạnh băng, chỉ ấn biến đổi, trong kim trận kia, một kim luân đầy răng cưa bắn ra cắt nát không khí, lao thẳng tới đối thủ.

- Linh trận? Không ngờ ngươi còn có bản lĩnh, thế như cái linh trận rách nát này đem ra không phải tự chuốc lấy nhục sao!

Thạch Kinh Thiên cười khẩy coi thường, gân xanh như rắn uốn lượn, tràn ngập cánh tay.

- Thạch Mãng Xuyên Sơn Kính!

Hắn không hề muốn né tránh, cánh tay như đá tung ra một quyền, miệng khẽ gầm lên, linh lực xám trắng cuồng bạo như hóa thành cự mãng rít lên hung hăng nện vào kim luân.

"Pang!"

Khí lãng khuếch tán, kim luân dĩ nhiên bị một quyền đó đánh nát, thực lực Thạch Kinh Thiên quả nhiên bất phàm.

- Ha ha, Mục Trần, quả nhiên một khi trở về Đại Thiên thế giới, ngươi hoàn toàn mất đi uy phong trong Linh Lộ ngày nào, bây giờ cũng chỉ có năng lực còm cõi này?

Một quyền đánh tan kim luân, Thạch Kinh Thiên càng tỏ ra coi thường, cười nói trào phúng.

Bất quá, hắn có thể được đánh giá cấp Vương trong Linh Lộ, tố chất cũng không phải người thường, thân hình bắn tới liền tiếp cận Mục Trần. Đối mặt linh trận sư, cận chiến với họ là phương pháp tối ưu, giao chiến lần này liên quan đến ấn ký, không nên vì sơ ý nhất thời mà tạo ra sai lầm.

- Một quyền đánh nát ngươi!

Thạch Kinh Thiên cười gằn, cánh tay càng lúc càng tỏ ra nặng nề và rắn chắc.

- Thạch Long Phá!

Một quyền đánh tới, linh lực hùng hậu phun ra, vang lên một tiếng gầm của long thú, linh lực xám trắng hóa thành cự long giương nanh múa vuốt, chấn vỡ không khí, hung hăng công kích Mục Trần.

"Đùng Đùng!"

Không khí bị quyền phong đánh nát, cong lại, uốn khúc trước đầu quyền thạch long.

Quyền phong kinh người, quang mang trong mắt Mục Trần lóe ra, năm ngón tay nắm chặt, ba đạo hắc ấn thoáng hiện, hắn cũng tung quyền ngạnh tiếp.

Ba đạo hắc ấn dung nhập thành một đoàn hắc ám, nổ mạnh ngay chỗ thạch long, linh lực như sóng lớp lớp tuôn ra.

"Đùng Đùng!"

Thạch long bị cuồng lãng oanh kích cũng rung chuyển không thôi, nhưng Thạch Kinh Thiên vẫn cất tiếng cười nhạo, lại tung ra một quyền khác chấn vỡ toàn bộ ba đạo hắc ấn.

Mấy lần giao phong, hiển nhiên Thạch Kinh Thiên luôn chiếm thượng phong.

Một quyền nổ nát kia ba đạo hắc ấn, Thạch Kinh Thiên cười nhạo đột nhiên lại thấy ánh mắt lạnh lùng hãi người của Mục Trần mà bất giác giật mình. Lúc này hắn mới thấy quyền phong trên tay Mục Trần chưa hoàn toàn phóng ra, vẫn dập dờn dao động bá đạo ngoài nắm tay hắn.

"Oanh!"

Đột ngột bùng nổ, ngay lúc đó, một đạo hắc ấn to chừng nửa trượng hiện ra.

- Còn có hắc ấn thứ tư?

Thạch Kinh Thiên biến sắc, hắn thấy rõ đạo hắc ấn kỳ lạ này càng lúc càng mạnh hơn, thậm chí còn cuồng hơn ba đạo trước cộng lại!

"Đùng!"

Mục Trần sắc mặt hờ hững, hắn không nói lời vô nghĩa, ngay khi hắc ấn thứ tư thành hình liền tung quyền.

Quyền ra khí nổ!

Không khí bị ép lại nổ tan nát, quyền phong lần nữa tấn công thạch long, hắc quang càn quét, chấn thạch long thành bụi phấn, dư thế không giảm, ngang nhiên đánh mạnh tới Thạch Kinh Thiên.

Mục Trần bẽ gãy công kích của đối phương khiến bên dưới cũng kinh ngạc không ít.

- Thiết Thạch Bích!

Thạch Kinh Thiên hét to, song chưởng giao nhau trước người, linh lực xám trắng vận chuyển, hóa thành bức tường cứng rắn trải qua dung nham tôi luyện, không thể lay động!

Ánh mắt Mục Trần vẫn không chút dao động, đạo hắc ấn thứ tư với khí thế cự kỳ hung hãn đánh mạnh vào song chưởng đối phương.

"Uỳnh!"

Một vòng khí lãng lan tỏa, tiếng vang nặng nề khiến người ta thót tim.

- Cút!

Mục Trần cuối cùng cũng lên tiếng, thanh âm lạnh băng, hắc ám đột nhiên nhanh hơn, đột nhiên bùng nổ.

"Bùm!"

Khí lãng càn quét, thân hình Thạch Kinh Thiên chật vật bắn ra, chân rơi xuống đất khó khăn chống đỡ nhưng vẫn bị đánh xa cả trăm mét mới giữ được thăng bằng.

- Wow!

Khán giả kinh ngạc thất thanh, không ai ngờ cục diện xoay chuyển cấp tốc như thế.

- Trong Linh Lộ ta từng nói, làm người mà đắc ý vênh váo thì phải trả giá, xem ra ngươi vẫn chưa học được bài học đó.

Mục Trần chậm rãi thả lỏng nắm tay, thản nhiên dạy dỗ Thạch Kinh Thiên,.

- Ta xuất hiện trước mặt ngươi, ngươi liền nghĩ rằng đủ tư cách đánh bại ta sao?

Thạch Kinh Thiên trừng trừng nhìn Mục Trần, tràn ngập phẫn nộ, thanh âm lành lạnh tràn ngập lệ khí.

- Đắc ý vênh váo? Ta sẽ cho ngươi thấy cái gì mới gọi là đắc ý vênh váo!

Thạch Kinh Thiên giậm mạnh bàn chân xuống đất, dao động cường hãn khuếch tán, linh lực ngưng tụ thành một con cự mãng xám trắng sau lưng.

Cự mãng toàn thân vảy cứng như đá, trên đầu là một cái sừng xoắn ốc, đồng tử lạnh lùng vô tình, dường như từ sâu trong lòng đất chui ra.

Cự mãng xuất hiện, khí tức Thạch Kinh Thiên lại tăng vọt!

Trình độ đã tiến sát đến Dung Thiên cảnh!

- Địa bảng Vạn Thú Lục thứ 74, linh thú thiên giai sơ cấp, Đại Địa Linh Thạch Mãng à?

Mục Trần nhìn chằm chằm vào cự mãng xám trắng, bất chợt dao động nóng cháy khác thường từ cơ thể Mục Trần bừng lên.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 149: Hắc Viêm

Hắc viêm từ đôi mắt Mục Trần tỏa ra, khiến đôi mắt hắn có vẻ quỷ dị. Linh lực hắc ám lượn lờ trên người dường như cũng có thêm hắc viêm.

Mục Trần chân đạp không trung, song chưởng chậm rãi nắm chặt, dao động kỳ lạ khiến kẻ khác kinh hãi từ cơ thể hắn toát ra, linh lực cuồn cuộn hội tụ sau lưng hắn lại không bình thường như Thạch Kinh Thiên huyễn hóa ra hình ảnh linh thú bị luyện hóa.

Bởi vì hắn vốn không luyện hóa tinh phách linh thú, mà kết nối huyết mạch hắn đã thực hiện còn cao cấp hơn luyện hóa tinh phách, khiến hắn có được nhiều năng lực của Cửu U Tước một cách mượt mà tự nhiên. Lại còn vì kết nối huyết mạch khiến cho Cửu U Tước trong người có linh trí đầy đủ, hơn hẳn linh thú bị xóa thần trí của Thạch Kinh Thiên.

Vô số người trợn mắt nhìn chăm chăm Mục Trần, vì họ cảm thấy rõ linh lực của hắn mạnh hơn rất nhiều.

- Linh lực của Mục Trần sao mạnh như thế, so với mấy cường giả Thần Phách cảnh hậu kỳ ở đây còn mạnh hơn, vì linh thú mà hắn luyện hóa tinh phách ư?

Diệp Khinh Linh kinh ngạc.

Lạc Li chăm chú quan sát Mục Trần, đôi mắt khẽ kinh ngạc, người khác khó phát hiện thấy nhưng nàng có thể cảm nhận được linh lực lượn lờ bên ngoài cơ thể Mục Trần bá đạo ra sao, hơn nữa còn có ẩn chứa dao động khiến tim người ta đập thình thịch.

- Hắn có lẽ có một linh thú rất lợi hại, nhưng không phải Băng Huyền Linh Giao và Địa Tâm Viêm Long Tích.

Lạc Li thì thào, chợt mỉm cười nhàn nhạt. Nàng biết, mặc dù mất đi cơ duyên trong Linh Lộ nhưng hắn vẫn nhanh chóng đuổi kịp thực lực của nàng. Đôi khi nàng tin hắn còn hơn hắn tin chính mình.

Trong Linh Lộ kia một năm, bọn họ nhiều lần lâm vào hiểm cảnh, nhưng cuối cùng hắn đều thong dong tươi cười dẫn nàng thoát ra. Lạc Li không chú ý nhiều việc bên ngoài, dần dần sinh ra thói quen kiêu ngạo, dầu vậy đến khi chạm trán Mục Trần thì vô phương kiêu ngạo.

Nửa năm nàng đuổi giết hắn, nàng biết có nhiều cơ hội hắn có thể giết chết nàng, nhưng hắn vẫn buông tay không giết.

Khi đó Lạc Li cảm thấy hắn không biết tận dụng cơ hội thì thật ngu xuẩn, để cuối cùng nàng lật ngược tình thế kề trường kiếm vào cổ hắn, thì đến phiên nàng không thể giết hắn được...

Tên kia như một con nhện khổng lồ, giăng ra một cái lưới cực lớn, còn mình như con chim non bị lọt vào lưới, đến khi nàng tỉnh lại thì biết rằng cái lưới nhện kia đã quấn chặt lấy mình, khiến nàng càng giãy càng dính chặt, không thể thoát khỏi hắn.

Mục Trần, hắn thật sự rất lợi hại.

Đôi mắt lưu ly sáng rực của Lạc Li vẫn không rời khỏi hắn, mỉm cười dịu dàng.

....

- Khó trách dám ló đầu ra, không ngờ cũng còn giấu vài thủ đoạn.

Thạch Kinh Thiên đã nhận ra Mục Trần đột ngột thực lực tăng cường và dao động kỳ lạ kia, nhớ lúc trước phải ăn khổ, hắn càng cảnh giác hơn với Mục Trần. Hiện tại hắn thúc giục Đại Địa Linh Thạch Mãng, thực

lực đã trở thành Dung Thiên cảnh, mà Mục Trần dù có mạnh hơn, cũng mới chỉ Thần Phách cảnh hậu kỳ.

Chênh lệch cũng rất lớn.

- Để ta xem là ai đắc ý vênh váo!

Thạch Kinh Thiên nắm chặt tay, một tiếng rít hung dữ phun ra, dao động linh lực kỳ ảo lan ra từ dưới chân.

Đất đá như rung chuyển nhè nhẹ, chân giẫm xuống đất, thân hình bắn ra, hai tay khép lại, linh khí xám trắng càn quét ngưng tụ thành nhiều tảng đá to lơ lửng trong không trung.

Dao động linh lực đầy trọng lực.

Không ít người cảm thấy được mỗi tảng đá xung quanh Thạch Kinh Thiên đều có uy lực đủ để trọng thương một cường giả Thần Phách cảnh.

Hiển nhiên, thúc giục tinh phách lực, chiến lực của hắn đã tăng vọt không ít.

- Thạch Hoàng quyết, Vẫn Thạch Thiên Lạc!

Hai mắt Thạch Kinh Thiên khóa chặt mục tiêu Mục Trần, ấn pháp biến đổi, những tảng đá trên không trung lần lượt vang lên những tiếng "vù vù" rồi lao xuống phủ bóng Mục Trần, hầu như chặn hết mọi còn đường lui.

Mục Trần nhìn lên những khỏa thiên thạch cũng hít sâu một hơi, Đại Phù Đồ quyết cấp tốc vận chuyển, sâu trong cơ thể, vô số đốm đen bất thình lình lóe ra.

Linh lực hắc ám bên ngoài cơ thể Mục Trần chuyển động, hình thành một hư ảnh hắc tháp, còn có hắc viêm lượn lờ trên đó.

Ngay khi hắc tháp thành hình, vô số thiên thạch ào ào công kích, oanh tạc dữ dội lên hắc tháp.

"Đùng Đùng!"

Đại địa rung chuyển, nơi nơi nhìn vào chỗ thiên thạch oanh tạc chấn động trời đất. Bên đó bụi mù tràn ngập, che khuất tầm nhìn, bọn họ vẫn nhận thấy rõ uy lực oanh kích khủng bố.

Công kích dữ dội như thế, e rằng mấy tên Thần Phách cảnh hậu kỳ ở đây chỉ nháy mắt sẽ ra bã.

Diệp Khinh Linh lo lắng nhìn vào chỗ bụi mù mờ mịt, nghiến răng nắm chặt tay, Duẫn nhi thì che mắt không dám nhìn.

Chỉ có Lạc Li vẫn bình tĩnh, thế công của Thạch Kinh Thiên đúng là lợi hại, nhưng muốn hại chết Mục Trần thì chừng đó vẫn chưa đủ.

Đòn công kích đã kết thúc, bụi bặm dần dần tan đi, mọi ánh mắt đều hội tụ về một điểm, rồi vô số tiếng kinh thán vang lên.

Bên chỗ đất đá sụp đổ, một bóng người vẫn yên tĩnh lơ lửng trên không, hắc tháp quanh người không chút sứt mẻ, thế công kinh thiên không thương tổn được hắn chút nào!

- Không thể tin được?

Trên cao, Thạch Kinh Thiên hoảng sợ thất thanh.

"Phốc!"

Ngay lúc đó, Mục Trần như ma quỷ xuất hiện trước mặt, quyền phong gào thét, linh lực hắc ám bọc lấy bàn tay, tung ra công kích theo một quỹ đạo kỳ lạ.

Thạch Kinh Thiên vội vàng thúc giục linh lực, song chưởng như đá cứng mạnh mẽ cản lại. Công pháp hắn tu luyện là Thạch Hoàng quyết,

có thể khiến bản thân có lực phòng ngự cường đại, hắn chẳng sợ đánh tay không với đối thủ.

"Đùng! Đùng! Đùng!"

Mục Trần chẳng hề quan tâm, nắm tay có linh lực hắc ám bao phủ đều đều tấn công lên hai tay Thạch Kinh Thiên, mà càng lúc sắc mặt tên kia càng khó coi, vì mỗi lần quyền kình của Mục Trần công kích tới, liền có nhiệt khí cực nóng quỷ dị quấn lấy cánh tay hắn, rồi từ đó tiến vào kinh mạch mang đến đau nhức vô cùng.

- Linh lực của hắn thật quái đản!

Thạch Kinh Thiên chấn kinh, lúc này mới quan sát kỹ hơn, mỗi khi Mục Trần công kích thì bên trong linh lực hắc ám có một tia hắc viêm thật nhỏ.

- Không thể ngạnh đấu với hắn!

Thạch Kinh Thiên vội vàng rút lui, hắc viêm kia quá mức bá đạo, nếu để nó xâm nhập cơ thể quá nhiều, e rằng kinh mạch tổn thương, hắn sẽ thiệt hại nghiêm trọng.

- Không thể kéo dài nữa.

Thạch Kinh Thiên càng lúc càng bất an, thủ đoạn quỷ dị hết lần này đến lần khác của Mục Trần khiến hắn vô cùng căng thẳng.

- Một chiêu giải quyết hắn!

Thạch Kinh Thiên hai mắt lóe hung quang, cắn răng run rẩy, linh lực xám trắng càng lúc càng tối đi, cánh tay, bàn tay, ngón tay như được điêu khắc từ đá cứng.

Một cỗ dao động khiến kẻ khác tim đập thình thịch, quang mang xám trắng bộc phát trong tay hắn.

"Uuuuông!"

Thạch Kinh Thiên mãnh hét to, một chưởng đánh ra.

- Thạch Phá Kinh Thiên Thủ!

Hào quang xám trắng rời tay lao ra, nháy mắt hóa thành một bàn tay đá to hơn 10 trượng có hoa văn phủ kín, cứng rắn vô cùng.

Hắc ám trong tay Mục Trần cũng mạnh mẽ tuôn ra, sắc mặt hờ hững, lật tay cũng đánh ra một chưởng, mơ hồ nghe thấy tiếng sấm rung, không trung như tối đi một chút.

- Kim Cang Phù Đồ thủ!

Hắc ám hóa thành chưởng ấn đen ngòm, mang theo hoa văn hình tháp, khí thế trấn áp vạn vật tỏa ra.

"Ầm!"

Hai cự chưởng xé rách không khí, như hai viên thiên thạch xuyên qua bầu trời công kích lẫn nhau, một tiếng nổ rền vang lên, khí lãng bùng nổ tạo thành phong áp dữ dội.

- Trấn áp!

Mục Trần ánh mắt lãnh liệt, chưởng ấn đột ngột nắm lại, che giấu kim tháp văn. Thạch Kinh Thiên hoảng sợ nhìn thấy thạch chưởng văng tung tóe, linh lực trong đó bị đánh vỡ nát!

- Ta không tin!

Hắn hoảng sợ thất thanh.

"Viu!"

Mục Trần không hề quan tâm trả lời, hắn động tâm thần, quyền ấn cũng xuất hiện trước mặt Thạch Kinh Thiên liền đổi thành chưởng vỗ lên

người hắn.

Thạch Kinh Thiên vội vàng vận chuyển linh lực bảo vệ toàn thân.

"Uỳnh!"

Chưởng ấn không lưu tình, một tiếng vang nặng nề xuất hiện, Thạch Kinh Thiên bị đánh từ trên không rơi thẳng xuống lòng đất.

Đất đá sụp đổ, những khe nứt như mạng nhện lan tràn.

Thạch Kinh Thiên phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái mét, ánh mắt kinh hãi, không thể tưởng tượng được công kích do Mục Trần thi triển lại đáng sợ như thế, ngay cả hắn vượt hạn tiếp cận thực lực Dung Thiên cảnh cũng tiếp không nổi!

"Viu!"

Hai mắt lóe sáng, vội vã muốn lui gấp, nhưng một cái bóng đầy hắc viêm xuất hiện trước mặt, song chỉ của Mục Trần bập bùng hắc viêm, như lưỡi hái tử thần chặn ngay cổ.

Thân thể hắn cứng đờ, không dám nhúc nhích, toát mồ hôi.

- Ta nói rồi...

Mục Trần hờ hững nhìn Thạch Kinh Thiên:

- Đắc ý vênh váo, sẽ trả giá lớn. Bây giờ... trả giá của ngươi đi, nếu không ta không ngại đá ngươi ra ngoài.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 150: Bắc Thương Điện

Địa vực trung tâm, những tiếng ồn ào bàn tán đã im ắng hơn, những cặp mắt rung động nhìn vào một hố đất có hai người trong đó, giao chiến đã phân ra thắng bại rõ ràng.

Kết cục bất ngờ ngoài dự kiến của nhiều người, Thạch Kinh Thiên đang chiếm thượng phong lại bất chợt bại trận nhanh chóng!

Không ít người kinh ngạc nhìn qua bóng lưng Mục Trần, có những người từ Linh Lộ chui ra lại thở dài. Cái tên kia có thể cưỡi ngựa xem hoa thong thả hững hờ trong Linh Lộ, quả nhiên không vì thiếu đi cơ duyên quán đính mà trở nên yếu ớt.

Lúc này bọn họ càng cảm nhận rõ sự ưu việt của tâm tính, những kẻ từ trong Linh Lộ chui ra kia, không phải đại biểu cho trí tuệ hơn người, Đại Thiên thế giới này có vô số quái kiệt, Linh Lộ chỉ là một cơ duyên tôi luyện, nhưng không thể khiến bọn hắn siêu việt đám người cùng lứa tuổi. Muốn như thế, bọn họ vẫn phải luôn luôn cảnh giác, chỉ thoáng lơ là sẽ bị người bên ngoài vượt mặt.

Chu Linh bên kia cũng chép miệng, bằng thực lực Thần Phách cảnh trung kỳ lại đánh bại được cường giả một bước tiến vào Dung Thiên cảnh, Mục Trần. . . thật là lợi hại a.

- Mục Trần!

Thạch Hạo nhìn thấy biến cố sắc mặt biến hóa kịch liệt, héy lớn, thân hình mạnh mẽ lạo ra, định cứu Thạch Kinh Thiên khỏi tay Mục Trần.

Bất quá hắn vừa hành động, một bóng người xinh đẹp cũng xuất hiện trước mặt hắn, hắc trường kiếm mang theo kiếm khí sắc bén chĩa thẳng vào cổ họng.

Thạch Hạo cả kinh, vội vàng dừng gấp, rồi liên tục lui sau, ngẩng lên nhìn lại thì thấy Lạc Li nắm chắc trường kiếm trong tay, ánh mắt bình tĩnh cất tiếng:

- Nếu ngươi muốn nhúng tay, ta cũng sẽ ra tay.

Thạch Hạo biến sắc, Lạc Li chân chính có thực lực Dung Thiên cảnh, bản thân hắn một mình không có khả năng đối phó, đành cắn răng đứng yên.

Mục Trần cũng chưa hề ngó tới Thạch Hạo, hắn vẫn âm tình bất định nhìn Thạch Kinh Thiên, cười nhạt, chẳng nói thêm lời vô nghĩa, chỉ phong như điện đâm thẳng tới ấn ký trên mi tâm tên kia.

- Khoan!

Nhìn thấy Mục Trần xuống tay không nhân nhượng, Thạch Kinh Thiên hốt hoảng la lên, hào quang tử kim trên mi tâm bắn ra, ấn ký lập tức mờ nhạt.

Bàn tay Mục Trần nắm lấy hào quang tử kim kỳ dị kia, cất tiếng nói với Thạch Kinh Thiên:

- Cảm tạ.

Thạch Kinh Thiên sắc mặt xanh mét chậm rãi né ra, rồi lui gấp, nghiến răng gằn giọng:

- Mục Trần, ta sẽ không để yên cho ngươi!

- Hoan nghênh!

Mục Trần cười lớn, quét mắt nhìn xung quanh:

- Ở đây ai có ý kiến gì không?

Mọi người yên lặng, vài kẻ muốn khiêu khích lúc trước cũng nhìn chỗ khác không dám đối diện Mục Trần, ngay cả cường giả như Thạch Kinh Thiên còn bị đánh bại, bọn họ xông lên chỉ tự rước lấy nhục.

Những nhân vật hàng đầu khác cũng không trả lời, Mục Trần có thực lực như thế đủ để họ e ngại, lúc này mà đắc tội không chỉ khó đối phó với Mục Trần, mà còn phải lo lắng Lạc Li đi cùng hắn, hành động này khá là thiểu năng.

- Ha ha, không hổ là Huyết Họa giả Mục Trần, Linh Lộ chưa có dịp diện kiến, nhưng cũng nghe không ít tin đồn, hiện giờ đã gặp quả nhiên danh bất hư truyền.

Viêm vương Viêm Lăng cười nói với Mục Trần.

Tiếng cười sang sảng của hắn phá vỡ im lặng, mọi người cũng nhẹ nhàng cất tiếng bàn tán, hắn nhiên cũng chỉ bàn luận về diễn biến, chẳng ai dám buông lời khó dễ.

Mục Trần quay sang tên kia ôm quyền, rồi búng tay bắn đạo hào quang tử kim bay về Lạc Li, nói:

- Nàng hấp thu nó đi, có lẽ sẽ đạt tới ấn ký cấp 9.

Mọi người thấy hắn trực tiếp đưa ấn ký cấp 8 cho Lạc Li cũng sửng sốt, dù sao ấn ký cấp độ đó cũng rất khó thăng cấp, ít nhất cũng phải liệp sát 3 con linh thú thiên giai mới mong đạt tới, mà những người có ấn ký cấp 8 đang đứng ở đây cũng không nhiều hơn hai bàn tay.

Lạc Li vươn tay đón lấy hào quang tử kim, khẽ mỉm cười, rồi thu lấy ấn ký vào mi tâm.

Vô số người quan sát diễn biến, nhất thời nín thời, ở đây đã là trung tâm Bắc Thương giới, có lẽ chỉ cần có người đạt được ấn ký cấp 9 thì có thể lôi cái Bắc Thương điện kia ra.

Khi tia tử kim chui vào mi tâm Lạc Li, ấn ký tử kim của nàng cũng bộc phát hào quang mãnh liệt, một chùm sáng tử kim bắn ra, lao thẳng lên bầu trời.

"Ầm Ầm!"

Ngay lúc đó, linh lực thiên địa dao động cuồng bạo, mơ hồ có những tiếng chấn động lớn từ không trung vang xuống.

Tất cả ánh mắt đều tập trung nhìn lên trời cao.

Nơi đó, hào quang tử kim lóng lánh, mơ hồ hình thành một tòa cung điện to lớn, bóng cung điện che khuất mặt trời, cung điện chậm rãi hạ xuống.

Mọi người vội vàng lui gấp, e ngại cự điện rơi xuống ép họ thành thịt xay.

Cung điện tử kim nhẹ nhàng đáp xuống trung tâm khu vực, đất đá ầm ầm rung chuyển.

- Đây là Bắc Thương điện à?

Vô số người háo hức nhìn về tử kim điện, đây chính là cổng lớn của Bắc Thương linh viện, qua được chỗ này, họ có thể chân chính được xem là đệ tử Bắc Thương linh viện.

"Ầm Ầm Ầm."

Cánh cổng to lớn như được đúc bằng vàng của tử kim điện chậm rãi mở ra, kim quang tràn ngập, sáng chói kinh người.

- Bắc Thương điện đã mở, phàm là đệ tử có ấn ký đạt tới cấp 4 trở lên thì mời vào...

Một tiếng nói già nua từ trong cung điện truyền ra.

"Vù vù vù!"

Một câu nói phá vỡ sự yên tĩnh, vô số bóng người thỏa điều kiện mang theo phấn khích phóng tới như đàn châu chấu nhảy nhót, hướng về đại điện.

Mục Trần nhìn thấy khung cảnh ào ạt khủng bố kia cũng cười, nghiêng đầu nhìn Diệp Khinh Linh:

- Chúng ta cũng vào thôi.

Diệp Khinh Linh gật đầu, thành viên Diệp bang cũng vô cùng kích động, thông qua khảo nghiệm khó khăn cuối cùng đã có thể tiến tới đây.

- Đi!

Mục Trần vẫy tay gọi Lạc Li, hai người dẫn đầu phóng tới, chỉ chốc lát liền xuất hiện ở cổng lớn cao trăm trượng, xuyên qua mọi người đi vào.

Lúc họ vượt qua cổng lớn, lại cảm giác như ấn ký ở mi tâm hơi lóe ra, giống như có gì đó đang xem xét phân tích trong nó. Hẳn nhiên đó chính là sự đánh giá mức độ khảo nghiệm, những ai không đạt tới ấn ký cấp 4 sẽ bị loại khỏi Bắc Thương linh viện.

Mục Trần tiến vào trong tử kim điện, hào quang lóe lên, đến khi tinh thần hồi phục lại, hắn đã thấy mình ở bên trong đại điện rộng lớn mênh mông, đưa mắt nhìn qua không thấy điểm cuối.

Lúc này, đại điện đang có vô số người hiện diện, khiến cho không gian trống trải kia nhanh chóng tràn ngập.

- Đây là đâu?

Mọi người mờ mịt quan sát chung quanh, đây là bên trong Bắc Thương điện sao? Tiếp theo làm thế nào đi vào Bắc Thương linh viện?

- Hà hà, mấy tiểu tử kia, hoan nghênh các ngươi thông qua khảo nghiệm của Bắc Thương linh viện.

Ngay khi đám đông còn đang mờ mịt, giữa không trung đại điện có hào quang ngưng tụ, một bóng người già nua chậm rãi hiện ra.

Người đó cũng không phải ai xa lạ, chính là người đã xuất hiện ở đài tiếp nhận của Mục Trần, chẳng qua trước mặt không phải là quang ảnh hư ảo, mà chân chính là bản thể người thật.

Mục Trần nhìn chằm chằm vào lão nhân tóc trắng, ánh mắt nghiêm trọng, từ thân thể lão nhân kia, hắn cảm nhận một áp lực khá mãnh liệt, hắn nhiên áp lực này hơn xa thực lực Dung Thiên cảnh bình thường.

- Không hổ là Bắc Thương linh viện, chỉ là một sư phụ tiếp tân cũng đã có thực lực khủng bố như thế...

Mục Trần âm thầm chép miệng.

- Lão phu là người tiếp đón tân sinh Bắc Thương giới, cũng sẽ là người dẫn các ngươi vào Bắc Thương linh viện chân chính.

Giữa không trung, lão nhân tóc trắng nhìn xuống biển người đông nghẹt bên dưới, nhưng gương mặt thiếu niên ngây ngô đang rất mong chờ tiến vào Bắc Thương linh viện.

- Các ngươi có thể đến được nơi này, chứng minh các ngươi đã thành công, tiếp theo các ngươi sẽ được nhận phần thưởng.

Lão nhân tóc trắng mỉm cười, vung tay lên, ấn ký trên mi tâm mọi người chợt chói lóa, hóa thành hào quang bắn ra rơi vào lòng bàn tay của họ.

Hào quang tan đi, một cái thủy tinh bài xuất hiện trong tay kia của mỗi người, trên đó có những con số bất đồng.

- Đây là cái gì?

Đám đông mịt mờ nghi hoặc khẽ hỏi.

- Đây là linh trị bài, con số trên đó là linh trị. Các ngươi đừng coi thường cái vật nhỏ đó, nó chính là cuộc sống của các ngươi ở Bắc Thương linh viện. Các ngươi có thể dùng nó đổi lấy bất kỳ thứ gì các ngươi muốn: linh quyết, linh khí, trận đồ, thậm chí tinh phách linh thú thiên giai và cả sự chỉ điểm của đệ nhất đạo sư....

- Ồ!!

Đại điện xôn xao huyên náo, hầu hết đều háo hức nhìn vào thủy tinh bài trong tay, tim đập thình thịch. Vật nhỏ này hữu dụng thế sao?

Mục Trần nghe vậy cũng kinh ngạc, nhìn xuống con số trên linh trị bài trong tay: 1500.

- 1500 điểm linh trị. . . xem ra ấn ký càng cao thì thu hoạch linh trị càng nhiều.

Mục Trần nghĩ, rồi hắn nhìn về linh trị bài trong tay Lạc Li, một con số chói mắt rực rỡ.

5000 điểm.

Mục Trần khóe miệng giật giật, không ngờ nhiều hơn hắn đến như thế...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 151: Khiêu Chiến Cuối Cùng

5000 linh trị.

Mục Trần bị con số trên tay Lạc Li khiến cho chấn kinh suýt té, rồi nhìn lại Diệp Khinh Linh bên cạnh. Nàng ta dù cũng đã có ấn ký cấp 7, nhưng chỉ có hơn 800 linh trị. Mặc Lĩnh, Vương Thịnh càng thấp hơn, chỉ có khoảng chừng trên dưới 100....

Đám thành viên Diệp bang nhìn thấy con số trên linh trị bài của Lạc Li thì trợn mắt sợ hãi than thở, có lẽ là con số cao nhất chỗ này mất rồi?

- Nàng thật thoắt biến thành tiểu phú bà.

Mục Trần trêu chọc.

Lạc Li cau có trừng mắt nhìn hắn.

- Lão tiên sinh, linh trị này làm sao tăng lên a?

Trong đại điện có người lớn tiếng hỏi.

Lão nhân tóc trắng cười, trả lời:

- Linh trị muốn kiếm cũng không khó, trong Bắc Thương linh viện các ngươi có thể nhận các loại nhiệm vụ, hoặc đi liệp sát linh thú, nộp tinh phách để đổi lấy, có vài tên lén giao dịch với các đệ tử khác, nói chung những chuyện đó các ngươi cứ vào đến Bắc Thương linh viện khắc biết.

Mục Trần khẽ gật đầu, muốn tăng lên linh trị cũng không khó lắm a.

- Khi nào chúng ta có thể tiến vào Bắc Thương linh viện a?

Có người gấp gáp hỏi, bọn họ đã rất háo hức muốn nhìn thấy Bắc Thương linh viện.

- Vốn dựa vào điều kiện bình thường thì các ngươi đã đủ tư cách.

Lão nhân tóc trắng cười nhạt, nói:

- Nhưng vẫn còn một chặng cuối cùng, cửa ải này cũng không phải dành cho mọi người, mà chỉ dành cho những ai có ấn ký cấp 7 trở lên.

- Hử?

Những người có ấn ký cấp 7 trở lên trong đại điện đều giật mình, đưa mắt ngạc nhiên nhìn về lão nhân tóc trắng, còn có cái gì nhằm vào họ?

- Thực ra cái này cũng không phải là khảo nghiệm bắt buộc, các ngươi có quyền từ bỏ, không mất gì cả, nhưng nếu ai có thể thông qua được, thì sẽ đạt thêm 5000 linh trị mà thôi.

Lão nhân tóc trắng cười sang sảng.

- 5000 linh trị?

Đám người ấn ký dưới cấp 7 tỏ ra hâm mộ không ngớt.

- Không biết là khảo nghiệm gì?

Một gã có được ấn ký cấp 7 nóng mắt hỏi.

- Một hồi khiêu chiến mà thôi, chẳng qua đối thủ của các ngươi chính là học trưởng trong linh viện.

Lão nhân tóc trắng mỉm cười.

- Học trưởng?

Khóe mắt giật giật, mọi người đã cảm thấy bất ổn.

Lão nhân tóc trắng vung tay lên, hơn mười cột sáng hiện ra, ánh sáng tan đi để lại mười bóng người xuất hiện từ hư không.

Cả 10 người đều có vóc dáng thanh niên, vừa hiện thân liền đưa mắt khinh khỉnh nhìn về đám thiếu niên ngây ngô trong đại điện.

- Úi da, người còn nhiều thế a, xem ra Bắc Thương linh viện chúng ta năm nay sẽ náo nhiệt thêm nhiều đó nha.

Một gã thanh niên tóc đỏ cười tủm tỉm nhìn xuống phía dưới.

- Đợi hơn nửa ngày mới gọi chúng ta qua đây, hiệu suất làm việc của Bạch lão không được rồi a.

Một tên thanh niên ốm o nhìn qua lão nhân tóc trắng cười nói.

- Bắc Thương giới này mới vừa triệu hoán ra Bắc Thương điện, tốc độ có hơi chậm, thua kém ba tòa Bắc Thương giới kia một chút....

Một thanh niên khôi ngô khác với giọng nói ù ù cất tiếng.

- Nghe nói ba tòa Bắc Thương giới kia có mấy tên lợi hại đều qua cửa cuối cùng hết rồi, nhưng mà bên này chúng ta có An tỷ tọa trấn, có lẽ không bị đột phá đâu nhỉ?

Có một người cười nói nhìn về cột sáng chính giữa, một cô gái trang phục đỏ chói mà lạnh lùng, bộ dạng hung dữ, dung mạo tuyệt sắc, khiến kẻ khác chỉ không dám nhìn lâu.

- Câm hết đi!

Cô gái nọ đảo mắt qua đám học trưởng, khẽ quát, đám người kia lập tức ngậm miệng, không dám náo nhiệt nữa.

Trong đại điện vố số người nhìn vào đám thanh niên sau lưng lão nhân tóc trắng, ánh mắt nghiêm trọng, bọn họ cảm nhận rõ những người

kia bộc phát linh lực cường đại, thực lực có lẽ đã xấp xỉ Dung Thiên cảnh.

Mà cô gái trang phục đỏ chính giữa... có vẻ càng đáng sợ....

Mục Trần cũng kinh ngạc trước sự xuất hiện của bọn họ, thần sắc càng thêm nghiêm túc, vì hắn nhận thấy cô gái chính giữa kia chân chính là cường giả Dung Thiên cảnh.

Trình độ ngang một tầng với Liễu Kinh Sơn!

- An Nhiên, ngươi nói khiêu chiến tiếp theo đi.

Lão nhân tóc trắng vẫy tay gọi cô gái kia.

- Vâng.

Cô gái gọi là An Nhiên khẽ gật đầu, đôi mắt lạnh lùng nhìn sang mọi người, đôi môi hé mở, thản nhiên cất tiếng:

- Các tân sinh, ta đại diện các học trưởng khóa trên của Bắc Thương linh viện hoan nghênh, bất quá các ngươi có gia cảnh thế lực như thế nào, gia nhập Bắc Thương linh viện tốt nhất phải thành thật an phận. Trong này thực lực vi tôn, không bản lĩnh mà chỉ dựa vào thế lực sau lưng cũng không ai giúp được ngươi"

- Khiêu chiến cuối cùng này, phàm là những ai có ấn ký cấp 7 đều có tư cách khiêu chiến chúng ta, dĩ nhiên các ngươi cũng có thể bỏ cuộc.

- Phần thưởng khiêu chiến, Bạch lão cũng đã nói rõ. Những người bên cạnh ta cũng không tính là xuất sắc trong Bắc Thương linh viện, tạm thời tài năng chỉ xếp vào 50 hạng đầu Thần Phách bảng của linh viện, nhưng với các ngươit hì cũng là phiền toái không nhỏ.

- Thần Phách bảng là cái gì?

Có người bất giác tò mò.

- Là bảng xếp hạng thấp nhất của Bắc Thương linh viện.

An Nhiên cười lạnh.

Không ít người cứng lưỡi, nửa bước tiến vào Dung Thiên cảnh, vậy mà chỉ được xếp hạng ở bảng thấp nhất Bắc Thương linh viện?

- Này An tỷ! Xin ngươi để cho chúng ta có chút mặt mũi với đám tân sinh đi chớ... Thần Phách bảng đâu có kém cỏi đến vậy, 10 hạng đầu cũng rất lợi hại mà.

Đám thanh niên sau lưng đỏ mặt, nhịn không được cũng than thở.

- Một đám lại ngu xuẩn Thần Phách bảng không dám thăng cấp, lợi hại lắm sao?

An Nhiên lãnh lùng quét mắt nhìn qua, đám người liền rụt cổ cúi đầu, không dám ý kiến.

- Các ngươi hẳn đã biết khảo nghiệm của Bắc Thương giới, tổng cộng có bốn địa điểm, mà chỗ các ngươi triệu hoán Bắc Thương điện chậm nhất, có lẽ cũng cho thấy các ngươi kém cỏi nhất.

An Nhiên lại nhìn xuống đám thiếu niên ở dưới.

- Ai nói vậy, chúng ta đã sớm có thể xuất hiện ấn ký cấp 9, chẳng qua có tình huống ngoài ý muốn mà thôi.

Chu Linh bất bình cất tiếng, xem ra hắn vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện Lạc Li vội vàng đi cứu Mục Trần, nếu không bọn họ có lẽ là kẻ sớm nhất mở cửa Bắc Thương điện.

- Tân sinh, không cần phải giải thích với ta, ta chỉ cần biết kết quả! Nếu muốn chứng minh không phải là kẻ yếu nhất, thì dùng thực lực thay cái miệng đi!

An Nhiên cười khẩy.

Chu Linh bĩu môi, không tranh chấp với nàng ta, thực lực nữ nhân này mạnh hơn hắn không ít.

- Ba tòa Bắc Thương giới kia đều vượt qua cửa khiêu chiến cuối cùng, mà bọn họ còn có những vĩ nhân đạt thành tích tốt nhất là đánh bại cả người cuối cùng mạnh nhất trong đám lão sinh.

Trong đại điện không ít người biến sắc, nếu xét theo thực lực của cô gái trang phục đỏ này, nghĩa là ba tòa Bắc Thương giới kia người mạnh nhất cũng có thực lực Dung Thiên cảnh? Vậy mà cũng bị đánh bại?

- Họ là những ai?

Viêm vương Viêm Lăng hỏi, hắn cũng là người tâm cao khí ngạo, tự nhiên muốn biết rõ ai lại có thể ưu tú hơn hắn.

An Nhiên nhìn qua cộc lốc đáp lời hắn:

- Băng Thanh, Mộc Khuê và Dương Hoằng.

Ba cái tên vừa nói ra, đại điện lại một phen xôn xao, nhất là đám người xuất thân từ Linh Lộ, ngoại trừ cái tên thứ nhất, thì hai người còn lại đều là cường giả hàng đầu, dù đều được đánh giá cấp Vương, nhưng hai người đó đều xếp hạng cao cấp.

- Dương Hoằng. . .

Mục Trần nheo mắt. Tên kia đi cũng nhanh thật.

- Được rồi, cũng nên đến phiên các ngươi.

An Nhiên hờ hững nói:

- Muốn cho ta thấy các ngươi không phải kém nhất, vậy thì giở bản lĩnh ra, nam nhi chỉ biết nói mồm thì càng khiến ta ghét thêm.

Mọi người nghe nàng nói bất giác cũng tức khí, nghiến răng. Nhất là mấy nam tử đang muốn kéo nàng xuống đất hung hăng vỗ cái mông nẩy

nở tròn lẳng khiêu khích của nàng, thật là khoái cảm a.

Bất quá ý tưởng này bọn hắn cũng chỉ dám để trong lòng, chẳng dám thể hiện ra, An Nhiên có thể được xếp là lão sinh mạnh nhất giữ ải, thì đám tân sinh bên này cũng nên khiêm tốn một chút.

- Bây giờ tất cả những ai đủ tư cách khiêu chiến đều có thể chọn từ bỏ, nếu ai từ bỏ thì lui ra sau một trượng.

Trong đại điện, mọi người xôn xao nhìn về đám người đủ tư cách, bất chợt vài tên có ấn ký cấp 7 khổ não cười xấu hổ lui lại. Mấy tên lão sinh kia đều bước một chân vào Dung Thiên cảnh, thực lực như thế họ sao có thể thắng đây?

- Xem ra ta cũng phải rút lui thôi.

Diệp Khinh Linh bất đắc dĩ mỉm cười, nàng chỉ là Thần Phách cảnh sơ kỳ, khiêu chiến này hiển nhiên không có khả năng thử.

- Mục Trần, Lạc Li, hai người cố lên, đánh bại cô ta, cho cô ta thấy sự lợi hại của tân sinh chúng ta.

Diệp Khinh Linh cười nói, có vẻ khiêu chiến cấp độ như An Nhiên đây, có lẽ chỉ có Lạc Li, còn Mục Trần thì hơi kém lại một chút.

Trong đại điện nhanh chóng có những khoảng trống, rất nhiều người lui lại phía sau, cuối cùng chỉ còn khoảng 10 người đứng lại.

- Chọn đối thủ đi, rút thăm mà quyết định. Khi rút được thăm rồi các ngươi vẫn có quyền từ bỏ.

An Nhiên nắm chặt tay lại, mười đạo hào quang bay ra.

Mọi người nhìn thấy cũng đưa tay ra, hút lấy hào quang. Khi đạo hào quang đó vừa chạm đến tay họ, thì lại cấp tốc bay ngược về phía đám lão sinh.

Mục Trần cũng bắt được một đạo hào quang, nắm tay lại, hào quang vỡ nát, hóa thành chùm sáng đỏ bắn ngược ra.

Mục Trần nhìn theo luồng hồng quang, rồi hai mắt sửng sốt. Mà không chỉ hắn, hầu như toàn bộ tân sinh ở đây cũng ngạc nhiên chẳng kém.

Bởi vì hào quang trong tay hắn bắn tới rồi bao phủ nét mặt cười nhạt lạnh băng của An Nhiên.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 152: An Nhiên

Hồng quang một đầu bao phủ Mục Trần, đầu kia phủ lấy An Nhiên lạnh lùng, cảnh tượng khiến mọi người đều yên tĩnh, vô số người ánh mắt cổ quái.

Mục Trần lại bốc nhằm người lợi hại nhất.

- Há!

Huynh đệ Thạch gia cất tiếng cười đểu, hả hê khi thấy Mục Trần gặp họa.

Chu Linh cũng nhíu mày, vận khí của Mục Trần cũng đen quá chứ? Lại bốc thăm trúng cô nàng khó giải quyết nhất. Xem đám tân sinh ở đây, e rằng chỉ có Lạc Li mới đủ sức giao chiến với An Nhiên.

Dù trước đó Mục Trần đả bại Thạch Kinh Thiên khiến hắn khá kinh ngạc, nhưng An Nhiên này lại cường đại hơn Thạch Kinh Thiên không ít.

- Thần Phách cảnh trung kỳ?

Bên kia, mười mấy lão sinh ngạc nhiên nhìn Mục Trần, cười nói:

- Thật là thú vị, sao lại có tân sinh yếu ớt như thế? Mà hắn cũng thật là không may nhỉ....

Đột nhiên trở thành trung tâm của mọi sự chú ý, Mục Trần cũng bất đắc dĩ cười cười, thật là không hay ho a.

Lạc Li nhìn qua Mục Trần, ánh mắt cũng hiện ra một tia lo lắng, nàng cũng nhận thấy rõ học tỷ An Nhiên kia khó giải quyết ra sao.

An Nhiên vẫn nhìn chằm chằm Mục Trần, mặt không đổi sắc chợt cất tiếng:

- Ngươi bỏ cuộc đi, đừng có lãng phí thời gian, hoặc là ngươi có thể hỏi cô gái bên cạnh ấy, nhờ nàng đổi với ngươi. Nếu nàng bằng lòng, ta sẽ cho phép nàng thay ngươi. Đám người các ngươi chỉ có nàng mới đủ sức giao chiến với ta.

Lạc Li nghe An Nhiên nói, mày liễu nhíu lại, nhưng rồi bất chợt nhìn qua Mục Trần, tỏ vẻ do dự, nàng biết tên kia bình thường ôn hòa ấm áp, nhưng cái thói kiêu ngạo thì chỉ hơn chứ chẳng kém ai. Thà rằng bản thân trọng thương hắn vẫn quyết giữ sỉ diện, chẳng khác nào một thằng con nít cả.

Mục Trần cũng thấy ánh mắt lưỡng lự mà lo lắng của Lạc Li, hắn chỉ mỉm cười, bàn tay nắm lấy hồng quang:

- Nếu Dương Hoằng không được, thì ta cũng không cố chấp để nàng đánh thay ta, dù sao thì bớt một chuyện cũng tốt hơn.

Lạc Li khẽ gật, nàng hiểu được ý của hắn. Nếu không có Dương Hoằng, hắn sẽ lui bước. Bất quá Dương Hoằng lại ở Bắc Thương giới khác giành được thành tích tốt nhất.

Sự kiêu hãnh đánh bại Dương Hoằng trong Linh Lộ không cho phép hắn ở đây lại tỏ ra kém cỏi tên kia.

- Cố lên.

Lạc Li nhẹ nhàng cổ vũ.

Mục Trần gật đầu, rồi ngẩng lên nhìn sang An Nhiên lạnh lùng bên kia, trả lời:

- Không cần đổi, cứ để ta lên, thỉnh học tỷ chỉ giáo.

An Nhiên nhíu mày, cười cợt Mục Trần:

- Chỉ vì sỉ diện mà dám khiêu chiến một người biết rõ không thể đối địch, hành vi của ngươi thật ngu xuẩn đến nực cười. Ngay cả tâm tính ẩn nhẫn cũng không có, thật tân sinh ở đây khiến cho người ta thất vọng.

Đám tân sinh bị lời nói khiêu khích cay độc của nàng chọc giận đến tím mặt, nhưng cũng chỉ biết cắn răng, không dám đáp lại tiếng nào.

Mục Trần cười khẩy, nhìn thẳng vào An Nhiên, nói:

- An học tỷ, đừng chê ta nói thẳng, khi ta học ẩn nhẫn, học tỷ vẫn còn đang mòn mỏi kiếm chồng học chuyện yêu đương ấy.

Im lặng đột ngột, ngay cả đám lão sinh bên kia cũng cứng họng, tròn mắt há mồm nhìn sang thiếu niên nọ. Tên tiểu tử thật quá lợi hại, dám khiêu khích An Nhiên như vậy?

Lão nhân tóc trắng gọi là Bạch lão cũng cười tủm tỉm, chẳng hề lên tiếng ngăn cản.

- Ngươi nói cái gì?

An Nhiên nheo mắt nhìn Mục Trần, ngực hơi phập phồng, hiển nhiên đang áp chế lửa giận, nàng lắc mình, liền xuất hiện trước mặt Mục Trần, linh lực dao động kinh người thổi tới bao phủ Mục Trần.

- Học tỷ, còn người ta có mồm thì có quyền nói, ngươi có thể khinh thường cười nhạo tân sinh, thì bọn ta cũng có quyền phản kích chứ.

Lạc Li tiến lên một bước, mạnh mẽ đối kháng với uy áp linh lực từ trong người An Nhiên đang dũng mãnh trào ra, nhẹ giọng bình phẩm.

An Nhiên lạnh lùng nhìn Mục Trần, nói:

- Mỗi người đều có quyền tự do ngôn luận, bất quá cái miệng hại cái thân, ta hy vọng thực lực của ngươi cũng bén nhọn như miệng lưỡi, bằng không thì hôm nay ngươi chắc không bò dậy nổi đâu.

- Đa tạ học tỷ nhắc nhở.

Mục Trần cười khẩy khiêu khích, đối phương hống hách, hắn cũng chẳng thèm khách khí.

- Bạch lão, chuẩn bị đi!

An Nhiên lạnh lùng cất tiếng.

Giữa không trung, Bạch lão cười, gật đầu, nói:

- Mọi người sẵn sàng hết chưa?

Không ai phản đối, lão vung tay lên, hào quang hạ xuống bao phủ lấy đám tân sinh và lão sinh lại.

Hào quang phủ lấy An Nhiên, nàng không hề rời mắt khỏi Mục Trần, bất chợt nhắm mắt, nàng đang tính toán xem sẽ giáo huấn tên nhóc kia chu đáo ra sao. Tân sinh Mục Trần chỉ có chút thực lực lại dám kiêu ngạo, còn tưởng đây là cái linh viện rách nát trước kia của hắn sao?

"Viu!"

Hào quang tan mất, thân ảnh mấy người tân sinh đột ngột biến mất trong điện. Ngay lúc mọi người còn đang ngạc nhiên, giữa không trung xuất hiện ra những quầng sáng lớn, trong đó xuất hiện những bóng người, nhìn kỹ lại chính là mấy người vừa biến mất.

Thì ra mọi người sẽ trực tiếp được quan sát giao tranh tiếp theo.

Những ánh mắt hiếu kỳ tìm kiếm những người tham chiến, cuối cùng tìm thấy vòng chiến của Mục Trần và An Nhiên. Hiển nhiên bọn họ rất

muốn nhìn xem Mục Trần sẽ chiến đấu thế nào với vị học tỷ thực lực cực mạnh kia....

Hắn sẽ bị ngược đãi tẩm quất cho một trận, hay vẫn như trước xoay chuyển cục diện lấy yếu thắng mạnh đánh bại Thạch Kinh Thiên?

Ánh mắt bọn họ đều rất chờ mong.

Khi Mục Trần định thần nhìn lại được, thì hắn thấy mình ở trong một đại điện mênh mông trống trải, không hề nhỏ hơn đại điện trước đó, đã vậy còn trống trơn thoáng đãng, chẳng hề thấy ai khác.

- Tân sinh, sẵn sàng trả giá cho cái mồm lẻo mép chưa?

Giọng nói lạnh băng mang theo ý tứ bất hảo từ đằng trước truyền lại, Mục Trần nhìn lên, thấy hai mắt An Nhiên đang khóa chặt lấy mình.

- Học tỷ, con gái lạnh lùng quá thì con trai không ưng đâu nha.

Mục Trần cười nói.

- Còn nói nữa, ta vả cho rớt răng!

An Nhiên trừng mắt, hàn khí phụt ra, tức giận nghiến răng. Lần đầu tiên nàng gặp một kẻ đáng ghét đến độ này.

- Nếu học tỷ không thích ta nói chuyện. . .

Mục Trần cười, nháy mắt trở nên lãnh liệt:

- ...vậy động thủ đi!

Lời vừa dứt, nháy mắt hắn đã bắn ra, Linh Ảnh Bộ thúc giục cực hạn, hóa thành vô số tàn ảnh, chỉ phong như điện đâm tới cổ họng An Nhiên.

An Nhiên cười khẩy, không tránh không né, linh lực trong người như núi lửa phun trào, linh lực trùng kích chấn cho Mục Trần bay ra ngoài.

Thần Phách cảnh trung kỳ và Dung Thiên cảnh sơ kỳ có chênh lệch quá sức khổng lồ.

- Bản lĩnh cỡ này mà học đòi thể hiện?

An Nhiên lạnh lùng:

- Đem hết bản lĩnh ra đây, bằng không ngươi sẽ không có cơ hội nữa đâu.

- Kim Cang Phù Đồ thủ!

Mục Trần cũng không chút khách khí, linh lực hắc ám phun ra, tung chưởng, chưởng ấn hắc ám thành hình, trong lòng chưởng ấn có tháp văn ẩn hiện, đè xuống An Nhiên.

Đối diện địch thủ này, công kích bình thường hẳn nhiên không hề có hiệu quả, hắn phải dốc toàn lực.

- Thế này mới đáng xem chứ...

An Nhiên nhìn chưởng ấn hắc ám mang theo linh lực kinh người áp đỉnh, nàng ta lẩm bẩm, mũi chân chỉ xuống đất, thân hình bắn lên chưởng ấn kia, linh lực trong người hình thành một thanh trường thương linh lực với uy thế kinh người.

- Phá Linh thương!

An Nhiên lạnh lùng quát, cánh tay rung lên, linh thương bạo bắn hào quang, xuyên phá không gian đâm thẳng vào chưởng ấn.

"Bùm!"

Khí lãng khuếch tán, không khí uốn khúc, linh lực hai bên cùng lúc bùng nổ.

"Uỳnh!"

Hào quang chói mắt xuyên qua cự chưởng ấn, chưởng ấn hắc ám liền nổ mạnh.

Kim Cang Phù Đồ thủ của Mục Trần lần đầu tiên bị người ta mạnh mẽ phá hủy. Chênh lệch thực lực hai bên quả là rất lớn.

An Nhiên vừa lắc mình, thân hình trở lại không trung, đôi mắt băng lãnh nhìn Mục Trần, vừa muốn cười châm biếm, thần sắc đột nhiên ngưng trọng, vì bên đó Mục Trần không mảy may sứt mẻ, mà không khí quanh hắn lại có hào quang ám kim bộc phát, ngưng tụ lại thành một trận đồ phức tạp.

- Linh trận?

An Nhiên tỏ ra kinh dị, cảm nhận rõ dao động cuồng bạo trong linh trận kia đã tiếp cận đến trình độ Dung Thiên cảnh.

- Hắn còn là một Linh Trận sư cấp 2? Khó trách Thần Phách cảnh trung kỳ lại kiêu ngạo như vậy.

An Nhiên lúc này thấy chỗ đáng ngại của Mục Trần, bất quá nàng vẫn cười khẩy, muốn chống đối cường giả Dung Thiên cảnh, ít nhất phải chờ ngươi tăng cấp trở thành Linh Trận sư cấp 3 rồi nói sau. Hiện tại vẫn còn khoảng cách không nhỏ đó!

Mục Trần phun ra một đoàn khí trắng, con ngươi lăng lệ nhìn An Nhiên, thủ ấn biến đổi, quát lên vang vọng.

- Long Tượng trận!

"Graowww!"

Long ngâm tượng khiếu, một rồng một voi hung hăng xông ra, linh lực ào ào áp tới.

Đám đông tân sinh, vô số người đều kinh ngạc theo dõi Mục Trần, dù không có ai đứng trong quầng sáng đó, nhưng bọn họ đều cẩm nhận rõ

linh trận mà Mục Trần bày ra cường hãn thế nào.

Bất quá, linh trận tuy rằng lợi hại, chẳng lẽ đủ sức đánh bại cường giả Dung Thiên cảnh An Nhiên sao?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 153: Tân Sinh Phản Công

Tiếng long ngâm tượng khiếu đinh tai nhức óc vang vọng cự điện trống trải, như khiến cự điện rung chuyển lắc lư, dao động linh lực kinh người ào ào tuôn ra từ linh trận to lớn trong không trung trên đầu Mục Trần.

- Long Tượng trận!

Mục Trần biến đổi ấn pháp, linh trận kia rung rung, một chùm kim quang trăm trượng đột nhiên bắn ra, hóa thành rồng bay voi chạy, chấn động không gian, thanh thế kinh người hung hăng sấn đến An Nhiên.

An Nhiên lăng không mà đứng, đôi mắt vẫn lạnh băng nhìn một voi một rồng mang thanh thế khó tả công kích qua, bàn tay nàng cũng có linh lực dao động hùng hồn, lật tay tung chưởng.

- Toái Không Linh chưởng!

Khoảng không ngay trước mặt An Nhiên liền vặn vẹo, linh lực hùng hồn ngưng tụ thành quang chưởng, vỗ tới kim long kim tượng.

"Uỳnh!"

Hai bên va chạm, linh lực bùng nổ.

- Long Tượng trấn áp!

Mục Trần quát khẽ, kim Long kim Tượng nhanh chóng hóa thành Long Tượng Kim Bàn áp xuống, ầm một tiếng chấn vỡ quang chưởng, thuận thế quét tới An Nhiên.

- Lăng Ba Trảm!

An Nhiên không hề biến sắc, linh lực trên tay hóa quang trảm như sóng cao cuộn trào, cánh tay nàng chém xuống, quang trảm phá nát không gian, bổ vào Long Tượng Kim Bàn, tiếng kim thiết va chạm vang lên, hào quang xẹt qua, mạnh mẽ chém Long Tượng Kim Bàn thành hai nửa.

Đám đông tân sinh bên ngoài quầng sáng ồn ào huyên náo bàn tán, thực lực An Nhiên cũng quá lợi hại, linh quyết công kích lợi hại nhiều như nấm sau mưa, linh trận bất phàm mà Mục Trần bày bố cũng bị nàng phá giải.

"Chíu!"

Một chùm sáng đột ngột xuất hiện, thu hút chú ý của mọi người, nhìn qua thì thấy Lạc Li và một gã lão sinh sắc mặt đỏ bừng khó chịu đã chui ra.

- Học trưởng, đa tạ.

Đôi mắt lưu ly trong suốt thoáng nhìn qua thanh niên đỏ mặt kia, cung kính nhẹ giọng nói.

Thanh niên nghe vậy mà xấu hổ gượng cười. Ai biết được cô gái khiến cho người ta nhìn qua mê mẩn kia lại có thực lực khủng bố thế này, Dung Thiên cảnh. Khó trách ở đây chỉ có nàng ta mới đủ tư cách giao đấu với An Nhiên.

- Lạc Li nhanh vậy đã chiến thắng?

Đám tân sinh tỉnh táo lại, xôn xao bàn tán, ánh mắt kinh ngạc mà háo hức nhìn cô gái váy đen, nhưng đôi mắt của nàng chỉ một mực tĩnh lặng, không hề để ý đến đám đông, ngẩng đầu nhìn sang quầng sáng bên này của Mục Trần, tỏ vẻ lo lắng.

"Pang!"

An Nhiên xuất hiện trước người Mục Trần, ngọc thủ ẩn chứa linh lực kinh người không hề nương tay vỗ vào ngực Mục Trần, nhưng may thay hắn bắt chéo hai tay cản lại được.

Âm thanh chát chúa vang lên, Mục Trần bị đánh bay đi, chân găm xuống đất kéo ra cả trăm thước, thân hình ổn định, mà hai tay lại gần như mất cảm giác.

Mục Trần tỏ ra nghiêm trọng, đây là lần thứ hai giao chiến với cường giả Dung Thiên cảnh chân chính, lần trước dĩ nhiên là Liễu Kinh Sơn, bất quá khi đó mới chỉ có thực lực Linh Luân cảnh, chênh lệch không thể hình dung nên đành phải mượn sức Cửu U Tước mới chống cự được, hơn nữa sau đó cũng hôn mê nửa tháng.

Nhưng hiện tại, thực lực của hắn đã mạnh mẽ hơn nhiều, bằng sức mạnh bản thân đã có thể đánh nhau với cường giả cấp độ này, dù không tránh khỏi liên tiếp rơi xuống xuống phong.

Muốn đả bại An Nhiên, bản lĩnh hiện tại vẫn chưa đủ!

An Nhiên lại hóa thành quang ảnh bắn tới, tiếng cười vang lên, kình phong hung hãn lại bao phủ lấy Mục Trần.

Mục Trần run lên, hóa thành tàn ảnh lui gấp, tránh đi công kích của An Nhiên, bất chợt hắn hít sâu một hơi, tinh thần chìm vào khí hải, đáp lên đóa hoa Mandala. Hắn nhìn thấy ở giữa đóa hoa, Cửu U Tước tao nhã giang cánh nghỉ ngơi.

Hiện giờ Cửu U Tước đã hấp thu tinh phách Băng Giao và Viêm Tích, thực lực đã khôi phục không ít, không chỉ màu đen của cơ thể càng thêm thâm thúy, mà cả hắc viêm trên người cũng nhiều hơn.

- Đối thủ trình nhu vầy mà định mượn sức của ta sao?

Cửu U Tước biếng nhác nói ngay:

- Hơn nữa, ta hấp thu lượng linh lực rất lớn, còn chưa có tiêu hóa hết, không muốn làm gì cả.

- Ta tới lấy sức mạnh thuộc về ta!

Mục Trần nổi cáu, kết nối huyết mạch rồi, một phần sức mạnh Cửu U Tước cũng là của hắn, hắn có thể dễ dàng sử dụng, tương tự như vậy một ít năng lực của hắn, Cửu U Tước cũng có thể dùng, bất quá hiện tại Cửu U Tước lại tỏ ra chướng mắt với thực lực của hắn.

Dĩ nhiên lượng sức mạnh mà hắn có thể tùy ý vận dụng kém hơn hắn Cửu U Tước, nhưng hiện tại chừng đó có thể đủ.

- Tự nhiên đi.

Cửu U Tước biếng nhác nằm lại trên đóa hoa Mandala, chậm rãi nhắm mắt, linh lục hắc ám như hỏa viêm thiêu đốt trong người nó tuôn ra, bay tới Thần Phách đang xếp bằng trên quang luân linh lực.

- Hiểu rõ trình độ bản thân nên chịu an phận rồi à?

An Nhiên cười vang, thế công càng lúc càng cuồng mãnh, khiến cho Mục Trần liên tiếp bại lui. Với trình độ Dung Thiên cảnh sơ kỳ, nàng hoàn toàn áp chế Mục Trần.

- Chơi đủ rồi, chấm dứt thôi!

An Nhiên thấy Mục Trần chẳng hề nói tiếng nào, cảm thấy không còn thú vị, linh lực trong tay lại càng thêm cường thịnh, tung chưởng đánh tới Mục Trần, định chấm dứt trận đánh nhàm chán.

Bất quá, ngay lúc đó Mục Trần mở mắt, con ngươi đen láy có ánh sao xẹt qua, khóe môi nhếch lên cười khẩy.

- An học tỷ, phấn khích sớm quá cũng không phải một thói quen tốt.

Mục Trần mỉm cười, quyền phong thẳng tắp tung ra, linh lực hắc ám như thủy triều áp tới. Linh lực ẩn chứa hắc viêm bốc cháy, một khí tức bá đạo nóng bỏng được phóng thích.

"Uỳnh!"

Mục Trần ngạnh chiến với An Nhiên khí lãng tung trời, nền đá của đại điện cũng bị chấn đứt gãy.

Cả hai run lên, thân thể đồng loạt bị chấn bay ngược về.

Đám đông tân sinh kinh hãi rung động hô hoán, Mục Trần lại có thể chính diện đánh lui An Nhiên? Không phải mới trước đó hắn còn bị toàn diện áp chế sao?

- Tiểu tử này khá thú vị.

Hầu như phần lớn các vòng chiến đã kết thúc, đám lão sinh lại xuất hiện, bọn họ nhìn về quầng sáng kia cũng kinh ngạc không kém, không thể đoán ra được Mục Trần lại có thể quần đấu với An Nhiên dữ dội đến vậy.

Trong vòng chiến, An Nhiên ổn định thân người, gương mặt lạnh lùng cũng hiện rõ sự kinh hãi, Mục Trần mạnh mẽ đối chiến trực diện thoát khỏi hạ phong?

- Tại sao lại có thể như vậy?

An Nhiên nhìn ra trước, Mục Trần bên kia được vây trong linh lực hắc ám, bên ngoài còn thấy rõ những luồng hắc viêm quỷ dị trôi nổi, dao động khá nguy hiểm.

- Linh lực của hắn sao đột ngột tăng lên nhiều như thế?

An Nhiên trong lòng chấn kinh, nếu nói trước đó chiến lực của Mục Trần có thể có thể so với Thần Phách cảnh hậu kỳ, thì bây giờ hắn đã

chạm tới cánh cửa Dung Thiên cảnh, dù rằng vẫn còn chênh lệch so với nàng, nhưng đã có đủ lực kháng cự.

- An học tỷ, chúng ta thử lại nhé.

Mục Trần nhìn An Nhiên, mỉm cười. Con ngươi đen láy hừng hực hắc viêm, sức mạnh mênh mang trong cơ thể khiến máu nóng sôi trào.

- Sợ ngươi sao?

An Nhiên tuy trong lòng kinh nghi, nhưng ngoài miệng chẳng ngán ai cả.

Ngay lập tức vô số tàn ảnh xuất hiện trong mắt nàng, bóng dáng Mục Trần như quỷ mị hiện ra trước mặt, nắm đấm đen đặc linh lực cấp tốc phóng to trong mắt An Nhiên.

- Toái Không Linh chưởng!

An Nhiên vội vã tung chưởng, mạnh mẽ đối đầu với quyền phong của Mục Trần.

"Chát!"

Khí lãng bềnh bồng, hai cỗ linh lực ăn mòn lẫn nhau, An Nhiên đổi sắc, nàng nhận thấy rõ khi hai cỗ linh lực trùng kích vào nhau, linh lực hắc ám bá đạo của Mục Trần vẫn tiếp tục đánh tới, hắc viêm hừng hực đốt cháy linh lực của nàng.

- Đây là cái gì? Ngay cả linh lực cũng có thể đốt được!

An Nhiên lo lắng cảm nhận linh lực đang nhanh chóng yếu dần đi, lắc mình trở về không trung, khuôn mặt nghiêm trọng, khẽ hít một hơi, đôi mắt càng thêm lạnh.

Linh lực quanh người trở nên cuồng bạo, một con ưng khổng lồ màu băng lam dần hiện lên, linh lực dao động khủng bố cuồn cuộn xông ra.

Cự ưng màu băng lam, thân thể phủ kín băng giáp, hàn khí bức ra khiến không khí cũng muốn đóng băng.

Mục Trần nhìn cự ưng sau lưng An Nhiên, nhíu mày nghiêm túc.

- Đó là. . .

Đám đông tân sinh kinh dị nhìn vòng chiến bắt đầu trở nên kịch liệt, thần sắc đám lão sinh lại càng nghiêm trọng hơn, vì họ biết đó là tinh phách linh thú mà An Nhiên luyện hóa

- Bắc Minh Kim Văn Ưng.

Thiên thú địa bảng vạn thú lục xếp hạng 65.

Tên tân sinh chỉ mới Thần Phách cảnh trung kỳ lợi hại đến thế sao?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 154: Linh Tước Trấn Băng Ưng

Linh lực cường đại như sóng thần trong cơ thể An Nhiên dũng mãnh dâng cao, cự ưng băng lam giang cánh, không khí cũng đóng băng, hàn khí ngập tràn đại điện.

Hàn khí này còn lợi hại hơn cả Băng Huyền Linh Giao.

- Có thể bức phải dùng đến Bắc Minh Kim Văn Ưng, ngươi thua cũng có thể kiêu hãnh.

An Nhiên đạm nhạt cất tiếng, gương mặt nhìn Mục Trần cũng nghiêm túc hơn nhiều, thực lực của hắn hiển lộ khiến nàng cũng sửng sốt, huống gì thực lực chân chính hắn chỉ mới Thần Phách cảnh trung kỳ, đến khi hắn thực sự tiến vào Dung Thiên cảnh, e rằng sẽ siêu đẳng hơn nàng.

An Nhiên luôn nói thực lực vi tôn, vì thế sau khi biết rõ chiến lực của Mục Trần, rốt cuộc nàng không còn giữ lại sự coi thường, chân chính đối đãi với hắn như đối thủ ngang cấp.

- Vậy thỉnh học tỷ chỉ giáo, bất quá ta vẫn chưa muốn nhận thua.

Mục Trần cảm nhận sức mạnh mênh mông kia, hai mắt rực lửa, sức mạnh của hắn trong người tràn trề khiến hưng phấn tột độ, ngửa mặt lên thét lớn, hắn đang cần một hồi chiến đấu thống khoái mạnh mẽ ương ngạnh!

An Nhiên hừ lạnh, luồng sáng lam từ cơ thể toát ra, cự ưng đập cánh, trong một mảnh màu lam, cơ thể An Nhiên nhẹ nhàng dung nhập vào cự ưng.

"Krécc!"

Ngay khi nàng dung nhập vào băng ưng, đôi mắt nó lại trở nên cực kỳ lợi hại, dường như đã có sinh mệnh, hót lên bén nhọn.

Những mảnh băng dần dần thành hình quay quanh cơ thể nó, hơi nước trong không khí đều bị đóng băng.

Tiếng hót lạnh lão vang lên, cự ưng rung cánh, bắn lên cao, những lớp băng trong suốt không ngừng tuôn ra từ cơ thể, nhìn xa xa như một khối băng điêu tinh xảo sống động.

Mà khối băng điêu này còn mang theo khí tức vô cùng nguy hiểm.

- Băng Phong Dực!

Hai cánh vẫy động, hóa thành hai cột sáng rực rỡ băng hàn, điên cuồng lao xuống Mục Trần.

"Pang pang!"

Không khí bị thế công vun vút của nó ép đến nổ bung, hàn khí ngập trời, lớp lớp băng tinh trong suốt hiện ra trên tuyến đường nó lao qua, dường như hình thành một con đường băng tinh.

Mọi người bên ngoài cũng cảm thấy sự đáng sợ trong thế công từ trên cao sa xuống của An Nhiên.

Hung điểu mang theo hàn khí bất tận buông xuống thế gian.

Mục Trần ngẩng lên, đôi mắt tập trung vào cự ưng to lớn, không chút e ngại, ngọn lửa nóng cháy càng lúc càng cường thịnh.

- Sảng khoái đấu một trận xem nào!

Mục Trần khóe môi khẽ cười, tư thái kiệt ngạo, bàn chân giẫm lên đất, thân hình bắn lên, linh lực hắc ám mang theo ngọn lửa bừng bừng bao phủ toàn thân.

"Phừng!"

Linh lực hắc ám điên cuồng bành trướng , từ xa nhìn lại hắn như một cây đuốc đen lao lên không trung, tạo thành cái đuôi lửa đen thui, linh lực lan tỏa, thanh thế kinh người chẳng kém băng ưng.

Trong đại điện to lớn, hai luồng sáng vừa bắn lên, gào thét xông qua, mạnh mẽ đối chiến.

Đám tân sinh kinh động quan sát chiến đấu. Chẳng ai dám đoán Mục Trần có thể không tránh không né chính diện ngạnh đấu với công kích mãnh liệt dữ dội của An Nhiên.

Chu Linh cũng đã kết thúc vòng chiến của hắn, sắc mặt nghiêm trọng nhìn diễn biến vừa xảy ra ở vòng chiến bên kia. Chiến lực Mục Trần bày ra khiến hắn kinh hãi không thôi, thực lực chỉ mới Thần Phách cảnh trung kỳ, nhưng lại bộc phát sức mạnh siêu đẳng hơn xa hắn.

Thạch gia huynh đệ lại tỏ ra âm trầm, Mục Trần hiện tại rõ ràng kinh khủng hơn lúc trước giao đấu với Thạch Kinh Thiên.

- Mặc xác ngươi có thủ đoạn gì, dám chính diện ngạnh đấu với một cường giả Dung Thiên cảnh chân chính, tuyệt đối sẽ không có lợi ích gì!

Hai người nghiến răng, ánh mắt gắt gao nhìn vào quầng sáng nọ.

- Mục ca, cố lên a!

Mặc Lĩnh cũng lo lắng vô cùng nhìn hai công kích đang dần tiến sát vào nhau, bàn tay nắm chặt.

"Ầm!"

Dưới ánh mắt vạn người chú mục, hắc lam hai luồng sáng trong cự điện như hai khỏa thiên thạch trùng kích vào nhau.

Hắc viêm và băng lam điên cuồng tàn phá không gian chung quanh, linh khí trong điện cực kỳ bạo động.

Hàn khí kinh người lan tỏa, thân thể Mục Trần dường như cũng bám vào một lớp trong suốt, hắc viêm hừng hực dường như bị áp chế.

Nhưng hắc việm trong mắt Mục Trần lại bắt đầu chuyển động, cổ họng gầm nhẹ, linh lực hắc ám hỗn loạn, hắc viêm phô thiên cái địa từ trong người thình lình bộc phát.

Tầng băng tinh trên cơ thể nháy mắt tan biến.

"Kwoork!"

Một tiếng hót thanh thúy vang lên, cao ngạo mà uy nghiêm, như vua của loài chim.

Băng ưng khổng lồ nghe thấy tiếng hót đó cũng run rẩy, dù cho nó đã bị luyện hóa, nhưng bản chất trong nó vẫn cảm thấy một loại uy áp khác thường từ trong người Mục Trần truyền ra.

Linh lực hắc ám điên cuồng ngưng tụ trước mặt Mục Trần, dường như đang hình thành một con chim khổng lồ có cánh đen, nó vỗ cánh, hắc viêm tràn ngập.

Linh lực hắc ám bá đạo hình thành xong hắc điểu thần bí liền vọt lên, hắc viêm cuồn cuộn, băng tinh lãnh liệt từ cự ưng nháy mắt bốc hơi.

Đôi mắt băng ưng đã trở nên kinh hãi tột cùng, An Nhiên có thể nhận thấy rõ cái nóng kinh người đang lan tới chỗ nàng.

Cái nóng đó khiến cho linh lực trong người cũng muốn sôi trào, cũng muốn bị thiêu đốt.

- Phá!

Mục Trần hét to dữ tợn.

"Ầm!"

Hắc điểu hư ảo hừng hực hắc viêm, vỗ cánh mạnh mẽ, hắc viêm chuyển động, nổ một tiếng rõ to, phá tan tầng băng giáp cuối cùng của băng ưng, rồi hóa thành một luồng hắc ám xuyên qua.

Hắc viêm cuồn cuộn, sau lưng băng ưng đầy những vết nứt, rồi một tiếng nổ mạnh, lam quang lóe lên, An Nhiên xuất hiện, gương mặt tràn ngập vẻ khó tin.

Mục Trần chậm rãi tán đi linh lực hắc ám đậm đặc quanh thân, khuôn mặt tuy tái mét nhưng thần sắc lại sáng ngời.

Trong cự điện, hai đạo hào quang lại đột ngột xuất hiện, bao phủ Mục Trần và An Nhiên, rồi hào quang tan mất, hai người lại nhìn thấy mình trở về cự điện đầy người lúc nhúc.

Đám tân sinh đều yên tĩnh, tròn mắt. Không ai tin được chuyện vừa xảy ra.

Chẳng ai ngờ nổi Mục Trần lại mạnh mẽ phá tan công kích đáng sợ cực kỳ của An Nhiên!

- Lợi hại!

Chu Linh thở ra, tán thưởng, tỏ vẻ bội phục. Hắn đã từng giao đấu với Mục Trần trong Linh Lộ, nhưng cũng vì không có ân oán gì, thành ra cũng chưa thể lĩnh ngộ tên kia đáng sợ ra sao. Nhưng từ hôm nay, hắn đã chân chính nhìn thấy tên kia bất phàm.

Mà như thế, càng khiến cho hắn khi đối diện thiến niên khôi ngô kia trở nên áp lực như thế nào.

Huynh đệ Thạch gia thì sắc mặt khó coi, nhưng không mở miệng nói lời nào, hiển nhiên trong lòng đang rất chấn động. Một kích lúc trước của An Nhiên dù cho hai người liên thủ cũng khó mà đỡ nổi, còn Mục Trần

chẳng những đỡ được lại còn phá tan nó, mà hắn cũng chỉ mới có thực lực Thần Phách cảnh trung kỳ....

Bọn họ chẳng biết vì sao Mục Trần lại có chiến lực cường hãn như thế, khiến cho trong lòng bất giác sinh ra sợ hãi đối với Mục Trần. Bây giờ họ cũng hiểu ra một điều, dù tên kia nửa đường bị đá khỏi Linh Lộ, không nhận được cơ duyên cuối chặng đường, nhưng hắn vẫn là kẻ khiến cho vô số thiên tài nghiến răng kiên kị: Huyết Họa giả.

- Ha ha, Mục ca thắng rồi!

Mặc Lĩnh và đám người Diệp bang sau một hồi ngây ngốc thì tung hô vang trời, hò reo khí thế. Cô bé Duẫn nhi thì vỗ tay lốp bốp, gương mặt non nớt không giấu vui sướng cười tít cả mắt.

Lạc Li chỉ cười nhẹ, mày liễu như trăng rằm, đôi mắt lưu ly khẽ chớp vui vẻ, càng nhiều sự kiêu hãnh. Tên con trai khiến nàng ngày nhớ đêm mong đích thực bất phàm.

Trong đại điện, hai luồng hào quang xuất hiện, Mục Trần và An Nhiên hiện ra rõ ràng. An Nhiên đã không còn vẻ lạnh lùng băng giá, mà lại thần sắc phức tạp, nàng đứng dậy nhìn sang Mục Trần, rồi quay qua nói với Bạch lão:

- Ta thua!

Đám lão sinh đứng gần đó khóe miệng cũng giật giật, nhìn về phía Mục Trần. Tiểu tử này thật không đơn giản, lại có thể khiến An Nhiên cam lòng nhận thua.

- Tân sinh ở đây cũng có nhiều nhân vật lợi hại a.

Bọn họ không khỏi cảm thán thì thầm với nhau.

Bạch lão cười tủm tỉm, gật đầu, đưa mắt nhìn sang Mục Trần, cười nói:

- Tiểu tử kia, trong cơ thể cũng thú vị đó.

Mục Trần cười, không giải thích gì, tuy hắn không cần che giấu sự tồn tại của Cửu U Tước, nhưng cũng không cần thiết phải lộ ra. Dù sao Cửu U Tước là sinh vật siêu đẳng, hơn nữa con Cửu U Tước trong người hắn đang chuẩn bị tư cách tiến sâu vào Thiên bảng, nếu nó có thể tiến hóa thành công, thì sẽ là cá chép hóa rồng, chân chính trở thành thần thú viễn cổ.

- Đây phần thưởng của ngươi.

Bạch lão búng tay, thủy tinh bài trong tay Mục Trần lóe lên, con số 1500 đã hóa thành 6500...

- Được rồi, toàn bộ khiêu chiến đã kết thúc, vậy thì tiếp theo...

Bạch lão mỉm cười, phất tay lên, không gian uốn khúc, hào quang khởi động, một cánh cửa đồng xanh cực lớn cao mấy trăm trượng từ hư không hiện ra. Cổng lớn chầm chậm mở.

- Bắc Thương linh viện, hoan nghênh mọi người gia nhập.

Tất cả tân sinh đều háo hức nhìn vào cổng lớn, ngay cả chính Mục Trần cũng tim đập liên hồi. Bắc Thương linh viện, thánh địa tu luyện trong lòng vô số thiếu niên....

Rốt cục đã mở rộng cổng lớn chào đón hắn!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 155: Bắc Thương Linh Viện

Dịch: luyentruyenchu.blogslot

Tuy nói Đại Thiên thế giới có vô số không gian mênh mông vô tận đếm không hết, nhưng Bắc Thương đại lục lại chính là một ngôi sao sáng chói ở trong đó.

Ngọn nguồn của vinh quang chói mắt đó, đến từ tòa linh viện tọa lạc trong Bắc Thương đại lục này: Bắc Thương linh viện.

Một trong Ngũ Đại Viện danh tiếng lẫy lừng Đại Thiên thế giới, vô số thiếu niên thiên tài hội tụ ở đây, trình diễn thiên phú tuyệt vời, rồi trở thành cường giả đỉnh cao của Đại Thiên thế giới.

Đại Thiên thế giới quá mức rộng lớn, rất nhiều chủng tộc và thế lực cường đại có truyền thừa hùng hậu, dầu vậy những thiên tài xuất thân từ các nơi đó cũng lựa chọn tu luyện ở Ngũ Đại Viện, cho thấy họ có uy tín và hấp dẫn như thế nào mới có thể thu hút được đám thiên chi kiêu tử cao quý cam tâm từ bỏ trọng tâm bồi dưỡng của tộc mà thân chinh ngàn dặm xa xôi xuyên qua vô số lục địa để góp mặt ở Ngũ Đại Viện tu luyện.

Bắc Thương đại lục vinh quang rực rỡ, khiến cho nơi này trở nên bất phàm. Nếu đem so với Bách Linh đại lục, đại lục rộng lớn chứa đựng quê nhà Bách Linh cảnh của Mục Trần, thật giống như so trăng rằm và đom đóm.

Trong Bắc Thương đại lục, Bắc Thương linh viện có địa vị độc lập mà siêu nhiên. Ở nơi đây cũng có không ít thế lực lớn nhỏ, chính thật là một nơi tàng long ngọa hổ.

Có người từng nói, cho dù là cường giả chí tôn bước chân đến Bắc Thương đại lục cũng phải khiêm tốn một chút, cho thấy khu vực này cũng rất phức tạp và thâm sâu khó lường.

Nhưng dù cho Bắc Thương đại lục có thâm sâu đến mức nào, hoặc có chuyện tình rung chuyển ra sao cũng không ảnh hưởng tới Bắc Thương linh viện. Vì bất cứ thế lực lớn nhỏ và cường giả ở đây đều biết, kia chính là một đầu cự long còn đang say ngủ, ngày thường không có dấu hiệu nguy hiểm, nhưng nếu nó thức dậy hiển lộ hung uy, sẽ khiến cho khắp nơi run rẩy phục sát đất.

Vả lại tòa linh viện kia, chỉ cần xem đến chiến lực bề ngoài mà người ta được phép xem thấy cũng đã vô cùng đáng sợ, huống gì đó chỉ là phần nổi của tảng băng.

Mấy ngàn năm nay, không biết có bao nhiêu cường giả chui ra từ Bắc Thương linh viện, nhiều người còn là cường giả siêu cấp, dù rằng bọn họ rời khỏi linh viện, trở thành bá chủ một phương trời, nhưng cũng không hề vứt bỏ liên hệ với linh viện. Bình thường có thể chẳng thấy ai, thế nhưng nếu linh viện bị uy hiếp, tự dưng họ sẽ xuất đầu lộ diện trở về linh viện, trở thành chiến lực không thể cân đong đo đếm hết.

Đó là sức mạnh của Bắc Thương linh viện!

Có lẽ nó chưa phải là thế lực cường đại nhất Đại Thiên thế giới, nhưng với sự ủng hộ đông đảo đó, thì những thế lực siêu cấp hay chủng tộc viễn cổ có nội tình sâu xa vô ngần cũng phải e ngại.

Mục Trần tiến vào cánh cổng lớn bằng đồng thau kia, một cảm giác chóng mặt liền xuất hiện trong não, đó là do hắn bước vào không gian truyền tống. Nhưng choáng váng đó cũng không xuất hiện lâu, thân thể hắn đột ngột trầm xuống, ánh sáng rực rỡ trước mặt.

Nheo mắt lại, mọi người nhìn thấy trước mặt một thế giới xa lạ, rồi sự rung động kinh ngạc leo lên gương mặt mọi người.

Mục Trần xuất hiện ở một quảng trường đá. Quảng trường lúc này đã đông nghịt người, nhìn ra phía trước là một cảnh trí nguy nga rộng lớn.

Một địa vực bao la không thấy điểm cuối, vô số điện phủ lộng lẫy điểm xuyến trên núi non ngang dọc, ngẫu nhiên có thác nước trắng xóa phủ mái tóc bạc lên vách đá xanh um, khung cảnh trùng trùng điệp điệp hùng vĩ vô cùng.

Cảnh trí trước mặt vô cùng lộng lẫy, chỉ xét quảng trường mà Mục Trần đang đứng đây rất rộng lớn, nhưng so với cảnh trí kia lại rất nhỏ bé, nó chỉ là một phần trong đó.

Trong không trung của linh viện, vô số bóng người bao phủ không gian xuyên qua xuyên lại, trong vài nơi luyện tập, người người bay ngang, linh lực hùng hồn vang lên những tiếng va chạm nặng nề.

Trong linh viện đồ sộ đó, chỗ thu hút ánh mắt người ta nhất là một tòa núi khổng lồ ngay chính giữa, hình dáng kỳ lạ, như một con thần điểu đang giang cánh, một áp lực khó tả từ điểu sơn tỏa ra bao phủ mảnh thiên địa nơi đây.

Hai bên điểu sơn khổng lồ, đều có một tấm bia cao cả vạn trượng, hào quang lóe ra chói mắt, đứng bất kỳ đâu trong linh viện cũng có thể thấy rõ.

Mục Trần nhìn qua tấm bia đá khổng lồ bên trái, phía trên cùng kim quang lóng lánh, hội tụ tại ba chữ lớn.

Thần Phách bảng!

- Thần Phách bảng?

Mục Trần thì thào lẩm bẩm, cái danh từ này trước đó có nghe qua An Nhiên nhắc tới, không lẽ là Thần Phách bảng đó sao?

- Đây là Thần Phách bảng của linh viện.

Tiếng nói nhẹ nhàng từ bên cạnh vang lên, Mục Trần quay đầu, liền nhìn thấy An Nhiên đi tới cạnh hắn. Nàng ta nhìn vào tấm bia khổng lồ, môi khẽ hớt lên.

- Thần Phách bảng là cái gì?

Mục Trần nghi hoặc hỏi.

- Tên như ý nghĩa, là bảng danh sách các đệ tử thực lực Thần Phách cảnh, là bảng xếp hạng sơ cấp nhất của linh viện, chỉ cần có thực lực Thần Phách cảnh thì có tư cách được xếp hạng, bất quá cả bảng này chỉ ghi lại 1000 hạng đầu tiên.

An Nhiên nói.

Mục Trần giật mình, hắn hiện tại có thực lực Thần Phách cảnh trung kỳ, không biết trong Thần Phách bảng này sẽ ở thứ hạng bao nhiêu?

- Ngươi nếu nghĩ rằng trên Thần Phách bảng này chỉ có thực lực Thần Phách cảnh, thì cũng khờ lắm.

An Nhiên cười khẩy:

- Mười tên khốn xếp hàng đầu Thần Phách bảng, thực lực không yếu hơn ta.

Mục Trần sửng sốt mà kinh dị. Hắn nhờ vào sức mạnh cộng hưởng của Cửu U Tước mới chiến thắng được An Nhiên, chẳng lẽ 10 tên mạnh nhất Thần Phách bảng này lại có được linh thú ngang ngửa Cửu U Tước? Nhưng không thể nào bọn họ cũng có được kết nối huyết mạch chứ?

- Mấy tên kia chỉ biết lách luật mà thôi, bình thường xếp hạng Thần Phách bảng là như thế này, ngươi rót linh lực của mình vào linh trị bài, nó sẽ đánh giá mức độ mạnh yếu của linh lực, rồi đưa mức đánh giá đó lên Thần Phách bảng, lập tức ngươi sẽ được xếp hạng.

- Mấy cái tên khốn 10 hạng đầu Thần Phách bảng lợi dụng cái trò tiểu xảo đó mà làm thế này, ngay một khắc trước khi tấn chức Dung Thiên cảnh, bọn kia thúc giục linh lực rót vào linh trị bài, lúc đó vẫn là linh lực Thần Phách cảnh nhưng lại ở cảnh giới cao nhất, dĩ nhiên xếp hạng đỉnh cấp không ai sánh bằng, đám Thần Phách cảnh tầm thường làm sao mà so được?

Mục Trần chép miệng, vậy là mười tên đầu tiên của Thần Phách bảng tuy được xếp hạng trong lớp Thần Phách, nhưng thực lực chân chính lại là Dung Thiên cảnh.

- Làm vậy thì có lợi gì?

Mục Trần nghi hoặc, dùng tiểu xảo chiếm hạng cao, xem ra cũng không được người ta kính nể cho lắm.

- 50 hạng đầu Thần Phách bảng mỗi ngày yên vị trên đó đều được thưởng một lượng linh trị nhất định theo thứ hạng, cái chuyện ngồi không hưởng lợi như thế bọn nó làm sao không động tâm? Đám Thần Phách cảnh bình thường kẻ nào dám đi khiêu chiến cướp hạng? Bất quá bọn kia chỉ có thể ra vẻ vậy thôi, sau này lên một bước, tiến vào Thiên bảng, đừng nói hạng 10, ta e rằng ngay cả hạng 1000 cũng không tranh nổi.

An Nhiên khinh thường cất tiếng.

Mục Trần tỉnh ra, không ngờ có ưu đãi như thế, hèn gì bọn họ thực lực Dung Thiên cảnh vẫn còn ham hố ở lỳ Thần Phách bảng không chịu đi.

- Vậy Thiên bảng là cái gì?

Mục Trần như cậu bé non nớt vô cùng tò mò hỏi liên tục.

- Thiên bảng!

An Nhiên bất chợt tỏ ra phấn khích và cuồng nhiệt, ngẩng đầu nhìn tấm bia đá bên phải, mây mù lượn lờ, kim quang ngẫu nhiên lóe sáng, mấy cái tên trên đó đều là danh chấn Bắc Thương linh viện.

- Thiên bảng, đó là bảng xếp hạng những đệ tử thực lực Tam Thiên cảnh. Đó là chuẩn mực đánh giá sức mạnh của một đệ tử Bắc Thương linh viện. Vô số thiên tài vì cơ hội leo lên Thiên bảng mà cam chịu cô tịch đau khổ tu luyện. Mỗi lần Thiên bảng thay đổi vị trí mười hạng đầu, đều là một trong những việc trọng đại nhất Bắc Thương linh viện.

Mục Trần nhận thấy ngữ khí của An Nhiên cực kỳ nghiêm trang mà cuồng nhiệt, hắn cũng bất giác nhìn lên tấm bia đá cao vạn trượng. Những danh hào lóe kim quang tỏa sáng rực rỡ, mang lại vinh quang cho chủ nhân của nó, mang lại sự tôn sùng của vô số đệ tử Bắc Thương linh viện.

Bên cạnh Mục Trần. Lạc Li, Diệp Khinh Linh và cả đám người cũng dõi mắt nhìn lên chuẩn mực chân chính của Bắc Thương linh viện.

- Thiên bảng hạng 10, Chu Phàm.

- Thiên bảng hạng 9, La Hoa.

- Thiên bảng hạng 8, Vương Chung.

....

- Thiên bảng hạng 3, Tô Huyên.

- Thiên bảng hạng 2, Lí Huyền Thông.

Cái tên của người hạng 2 lọt vào mắt Mục Trần, hắn không nhận thấy Lạc Li bên cạnh nhíu mày.

- Hạng 1....

Vô số ánh nhìn ngưỡng mộ dời lên phía trên cùng, vị trí cao nhất, một cái tên đầy áp lực, như bao trùm lấy đám tân sinh.

- Thiên bảng đệ nhất, Trầm Thương Sinh.

- Trầm Thương Sinh?

Chỉ là một cái tên, lại như một tòa núi thông thiên khổng lồ nặng nề phủ bóng xuống, khiến cho mọi người run rẩy.

Đám tân sinh chỉ vừa đặt chân vào Bắc Thương linh viện, nơi tập hợp vạn vạn thiên tài quái tài sinh sống. Bọn họ chỉ vừa đặt bước chân đầu tiên, đã nhìn thấy cái bóng to lớn của vị cường giả đỉnh cấp phủ xuống họ.

Mục Trần cũng nhìn chăm chú vào cái tên khí phách kiệt ngạo kia, bất chột cảm giác máu trong người nóng lên như sắp sôi trào.

Đây là Bắc Thương linh viện hắn đêm ngày chờ mong a! Dù là tranh đoạt trong Linh Lộ cũng kém một bậc so với nơi này. Muốn chứng tỏ bản thân, nơi đây chính là chỗ tôi luyện tốt nhất.

Sẽ có một ngày, hắn sẽ siêu việt hơn đám thiên chi kiêu tử kia, cái tên Mục Trần sẽ chiếm cứ vị trí cao nhất đó!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 156: Dương Hoằng

Trên bình đài trộng lớn, mấy vạn tân sinh chăm chú nhìn vào cái danh hào cao chót vót trên đỉnh Thiên bảng, áp lực vô ngần khiến cả bình đài cũng trở nên yên tĩnh.

Ngay cả những tân sinh đạt được đánh giá cấp Vương trong Linh Lộ cũng không khỏi kinh sợ nhìn lên cái danh hào khiếp vía đó.

Đó là kẻ đứng đầu vô số thiên tài quái kiệt ở cái Bắc Thương linh viện khủng bố này.

- Trầm Thương Sinh. . .

Mục Trần chậm rãi phun ra một luồng khí trắng, nhẹ nhàng nhắc lại cái tên bá đạo vô biên.

- Hắn hiện tại là đệ tử mạnh nhất Bắc Thương linh viện chúng ta, một năm trước ta cũng chỉ mới gặp hắn một lần.

Ánh mắt An Nhiên bất giác phức tạp, ngày đó nàng gặp Trầm Thương Sinh khi hắn vừa hoàn thành nhiện vụ liệp sát linh thú thiên giai trở về linh viện.

Hôm đó chiều tà, nắng chiều đỏ như máu, thanh niên hắc bào, trường thương xuyên qua một con linh thú thiên giai khổng lồ cao mấy nghìn trượng, sải bước trên không, máu tươi như mưa rào trút xuống linh viện. Hắn vác trường thương bước đi, mỗi bước đều để lại máu tanh.

Cảnh tượng rung động cả Bắc Thương linh viện, khiến cho tân sinh như nàng cũng cảm thấy linh hồn run rẩy.

- Tân sinh à, hiện tại người hư hắn ta các ngươi đừng mơ mà chạm tới.

An Nhiên dần hồi phục tinh thần, nàng nhìn đám đông tân sinh đang trầm tư, cười nhạt:

- Thiên bảng đối với các ngươi mà nói, còn xa vời lắm cơ, tu luyện thêm hai năm nữa rồi hẵng mơ. Bây giờ thì lo mà nghĩ cách để bước lên Thần Phách bảng trước đi, đó mới là địa bàn của tân sinh.

Phần lớn đám tân sinh cũng lắc đầu lè lưỡi. Thần Phách bảng cũng không dễ dàng a, muốn tiến vào top 50, ít nhất cũng phải có thực lực nửa bước vào Dung Thiên cảnh, còn top 10, cái bọn lão sinh ở lì không chịu đi đó nào có thiện tâm cơ chứ. Đám tân sinh dù có bản lĩnh che giấu gì, cũng nào dám cướp lấy vị trí đó, bọn họ không lẽ là mấy cây đèn dầu?

Nghĩ vậy, đám đông cũng chỉ biết thở dài. Thật không hổ là thánh địa Bắc Thương linh viện a, cạnh tranh ở đây cũng thật là tàn khốc.

Bình đài to lớn giữa không trung chợt lóe hào quang, Bạch lão lại xuất hiện, lão nhìn qua mấy vạn tân sinh ở bình đài bên dưới, cũng khẽ gật đầu cười nói:

- Các ngươi đều đã đến Bắc Thương linh viện, vậy ta cũng sẽ triệu gọi tân sinh ở ba tòa Bắc Thương giới kia qua đây, mấy ngày trước bọn họ cũng đã tới rồi.

Mục Trần bất chợt nheo mắt lại.

Bạch lão vung tay lên, một tiếng chuông ngâm lanh lảnh vang vọng không trung.

Sau khi tiếng chuông vang đi xa, Mục Trần giật mình nhìn thấy vô số những bóng người đầy trời như đàn châu chấu khổng lồ nhảy nhót lao tới, dừng lại trên ba bình đài rộng mênh mông khác.

Phiến không gian tràn ngập người và người, huyên náo ồn ào kinh khủng như một bãi chiến trường.

Chỗ bình đài Mục Trần đang đứng, đám tân sinh cũng tò mò nhìn qua ba phía bên kia, những kẻ vừa đến cũng giống như họ, đều thông qua khảo nghiệm, trở thành tân sinh của Bắc Thương linh viện.

Bốn bình đài vạn trượng đầy kín tân sinh, có lẽ cũng vượt qua con số 20v, một đội quân khổng lồ như thế thật cũng quá đồ sộ.

"Viu!"

Bình đài phía nam, một bóng người như điện phóng tới, đứng ở vị trí trước nhất của mọi người. Nhìn thấy người vừa xuất hiện, đám tân sinh phía nam nhất thời tỏ ra tôn kính.

Hào quang tan đi, một cô gái dung nhan xinh đẹp, dáng người yểu điện thanh nhã, mái tóc dài màu băng lam, đôi mắt to lung linh cùng màu, nhìn từ xa lại như một bức băng điêu vạn năm, tỏa ra hàn khí lạnh người.

Nếu nói An Nhiên là lãnh diễm, thì cô gái tóc dài băng lam này là trời sinh lạnh lùng, đôi mắt dường như có thể điều động hàn khí trong thiên địa.

Mục Trần nhìn chăm chú vào cô gái đó, ánh mắt nghiêm trang, hắn nhận thấy rõ nàng ta có linh lực dao động kinh người, thực lực đã tiến vào Dung Thiên cảnh.

- Nàng chính là Băng Thanh, đánh bại lão sinh mạnh nhất ở Bắc Thương giới của nàng.

An Nhiên thản nhiên nói:

- Nghe nói nàng xuất thân Băng Linh tộc, trời sinh năng lực nắm giữ hàn băng.

- Băng Linh tộc?

Mục Trần giật mình, bất giác nhớ lại một tin tức kinh ngạc:

- Nghe nói vị võ tổ đến từ hạ vị diện lấy sức một người khiêu chiến toàn thể Băng Linh tộc, chính là Băng Linh tộc đó?

Lời đồn đó hắn đã nghe từ lâu. Băng Linh tộc là một tộc người có truyền thừa từ xa xưa vô cùng, nội tình hùng hậu, trong Đại Thiên thế giới được xem là siêu cấp thế lực, vậy mà trước mặt vị võ tổ đến từ hạ vị diện kia, Băng Linh tộc dốc hết sức lực trong tộc, cũng không thể ngăn cản bước chân của vị lôi thần cầm trong tay lôi trượng uy vũ vô song. Trận chiến đó chấn động cả Đại Thiên thế giới, tin tức lan truyền đến cả những khu vực hẻo lánh khỉ ho cò gáy như Bắc Linh cảnh để Mục Trần hắn nghe thấy.

An Nhiên gật đầu, tiếng đồn đó hẳn nhiên nàng cũng biết.

Xa xa, cô gái băng lãnh kia sau khi xuất hiện cũng đưa mắt nhìn về phía bình đài Mục Trần đang đứng. Bất quá tầm mắt chỉ nhìn chăm chăm vào Lạc Li một hồi, rồi cũng nhìn đi chỗ khác. Nàng không tham dự Linh Lộ, nhưng thực lực không kém chút nào so với những cá nhân xuất sắc đứng đầu Linh Lộ. Cảm giác của nàng đối với đám người bên này, Lạc Li chính là người có tính uy hiếp lớn nhất.

"Phốc!"

Sau Băng Thanh, lại có thêm hai luồng hồng quang phóng tới phía trước hai bình đài còn lại. Bình đài phía đông, một gã hình thể hùng tráng, thân thể toát ra ánh đạm kim sắc, nhìn như củi khô, nhưng mơ hồ tạo cho người ta cảm giác nguy hiểm.

- Đó là Mộc Khuê, cũng là tân sinh xuất sắc nhất Bắc Thương giới đông.

An Nhiên nhìn qua bình đài phía tây, một thiếu niên cao gầy mặc áo xanh, khoanh tay đứng đó, khí chất cao ngạo cường đại.

- Đó là. . .

- Dương Hoằng, ta biết hắn, không cần giới thiệu.

Đôi mắt sắc bén nhìn về bóng nam tử áo xanh nọ, nụ cười của Mục Trần mang theo hương vị khó hiểu.

Lạc Li bên cạnh cũng đang dõi theo bóng người đó, con ngươi lưu ly trong suốt hiện rõ hàn ý lạnh lẽo.

Bình đài phía tây, Dương Hoằng cũng nhận ra được hai ánh mắt không mấy tốt lành nhìn về phía mình, hắn quay đầu sang đó. Gương mặt anh tuấn rất hợp với dáng người cao ráo, khí chất độc đáo cũng có mị lực không kém, nhiều cô gái xung quanh tỏ vẻ ái mộ ngượng ngùng trộm nhìn.

Hắn nhìn qua, tầm mắt dừng lại ở Mục Trần, thần sắc hơi chững lại, môi nhéch lên nét cười kỳ lạ.

- Mục Trần, chúng ta lại gặp nhau.

Rồi hắn cười rộ lên, tiếng cười có linh lực bao bọc, ầm ầm vang vọng không trung, thu hút chú ý của phần lớn tân sinh trên bốn bình đài.

- Chỉ tiếc có điều ta không ngờ, Huyết Họa giả đại danh đỉnh đỉnh Linh Lộ, hiện tại thực lực chỉ đến Thần Phách cảnh trung kỳ. Ha ha ha, thật là khó lường, mất đi Linh Lộ quán đính, ngươi lại kém đi nhiều như thế.

Dương Hoằng cười khẩy, đôi mắt nghiền ngẫm:

- Nếu Cơ Huyền mà biết ngươi hiện tại chỉ có chút đỉnh thực lực như thế, e rằng hắn sẽ thất vọng lắm. Tên kia vốn chân chính xem ngươi là

đối thủ nặng ký, thế nhưng bây giờ lại yếu ớt kém cỏi như vậy, xem ra nửa đường Linh Lộ bị đuổi đả kích ngươi không ít.

Dương Hoằng lớn tiếng oang oang, nhất thời khiến cho đám tân sinh trên ba bình đài này đều huyên náo ồn ào. Không ít người ở đây đều có tham gia Linh Lộ, những người nhận đánh giá cấp Vương cũng có số lượng không nhỏ, danh tiếng Huyết Họa giả Mục Trần bọn họ nhớ rất kỹ.

Dù sao một kẻ trong Linh Lộ có thể khiến người nổi bật như Huyền vương Cơ Huyền cũng phải e ngại, làm sao lại không thu hút chú ý của người khác?

Vô số ánh nhìn tập trung vào Mục Trần, hai mắt kinh ngạc, Thần Phách cảnh trung kỳ, so với bọn họ cũng kém không ít a.

Băng Thanh và Mộc Khuê cũng bị chú ý nhìn qua. Dù không tham gia Linh Lộ, nhưng ở Bắc Thương giới Băng Thanh cũng rất thạo tin tức, những nhân vật hàng đầu Linh Lộ lần trước cũng có nghe nói qua, nhất là Huyết Họa giả Mục Trần, cái tên nổi như cồn đó không ngờ lại là thiếu niên bình phàm tuấn lãng trước mặt nàng. Người kia thất là Huyết Họa giả mà người người bàn tán đó sao?

Mộc Khuê cũng nhíu mày, đôi mắt tỏ vẻ thất vọng. Hắn thiên tính vốn hiếu chiến, nếu Mục Trần mạnh mẽ thì hắn sẽ rất hứng thú. Nhưng hiện tại cái danh tiếng kia chỉ còn là danh hão mà thôi, khiến hắn mất hết hứng thú.

- Dương Hoằng, nếu muốn đối thủ, ta lúc nào cũng có thể tiếp ngươi.

Lạc Li lạnh lùng cất tiếng.

Dương Hoằng nghe thấy, nhíu mày.

- Nếu ngươi muốn cười nhạo hắn, ta nghĩ cũng còn quá sớm. Hắn cũng giống như ba người các ngươi, đều là người ưu tú nhất Bắc Thương

giới, ngay cả ta cũng thua trong tay hắn, ngươi dựa vào cái gì mà cười nhạo hắn?

An Nhiên đứng bên cạnh đột nhiên cất tiếng nhàn nhạt bình phẩm.

Nàng bại dưới tay Mục Trần, nếu Mục Trần mà còn bị bọn người kia cười nhạo vô năng, thì chẳng lẽ còn không phải đang nhạo nàng còn kém hơn cả tên vô năng hay sao?

An Nhiên lời vừa dứt, bất chợt người ta kinh hô, đám tân sinh tròn mắt nhìn thiếu niên tuấn lãng bình tĩnh từ nãy giờ chưa nói lời nào. Hắn bằng thực lực Thần Phách cảnh trung kỳ đánh bại một cường giả lão sinh Dung Thiên cảnh? Chuyện này có thể sao?

Băng Thanh và Mộc Khuê bất giác run rẩy, ánh mắt nhìn Mục Trần đã thêm một chút kinh dị.

- Gì?

Dương Hoằng cũng trợn mắt nhăn mặt, khóe miệng càng thêm khó coi:

- Không hổ là Huyết Họa giả Mục Trần đó, xem ra che giấu rất là sâu, thật là thú vị....

Đôi mắt đen láy của Mục Trần vẫn chưa hề rời khỏi Dương Hoằng, khóe môi nhẹ nhàng nhếch lên, đột nhiên mở miệng, thanh âm lạnh lẽo.

- Nếu thấy thú vị như thế, có muốn thử một chút không hử?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 157: Linh Trị

Lời nói lăng lệ của Mục Trần vang vang trong không trung, đôi mắt đen như phát ra hàn khí như bảo kiếm rời vỏ, bắn thẳng tới Dương Hoằng bên kia, linh khí trong thiên địa bồng bềnh dao động.

Vô số tân sinh trên bốn bình đài đều chăm chú quan sát hai đối thủ đang đối chọi gay gắt, đôi mắt vô cùng tò mò và chờ mong, háo hức chờ đợi hai trận chiến của hai trong bốn người ưu tú nhất khảo nghiệm Bắc Thương giới. Đôi oan gia này đánh nhau sẽ phấn khích thế nào đây?

Dương Hoằng nghe Mục Trần nói như thế, miệng cười cũng trầm lại, lạnh lùng nhìn qua hắn, linh lực hùng hậu trong bàn tay toát ra, cười nói:

- Ta cũng rất tò mò muốn thử, xem ngươi làm như thế nào mà bằng thực lực Thần Phách cảnh trung kỳ lại có thể đánh bại cường giả Dung Thiên cảnh.

Bốn mắt đối nhau tóe lửa, sát khí băng hàn dập dờn.

- Thôi nào, bây giờ cũng chưa phải lúc cho các ngươi tranh đấu.

Bạch lão xuất hiện giữa không trung, phất tay liền đánh vỡ không khí căng thẳng do hai người đối chọi gay gắt mà bất ổn. Lão nói:

- Một tháng nữa, đại hội tân sinh sẽ được tổ chức, khi đó muốn tranh chiến thì cứ thoải mái. Trong đại hội kia ai có thể trổ hết tài năng siêu việt những kẻ khác, sẽ chân chính là đệ nhất tân sinh của Bắc Thương linh viện chúng ta năm nay.

Đám tân sinh nghe Bạch lão nói liền sáng rỡ hai mắt. Có lẽ vị trí đệ nhất kia đối với phần đông bọn họ thì có hơi quá xa xôi, nhưng bọn họ không ngại gì mà hiển lộ uy phong của chính mình trong đại hội, mang lại một chút danh tiếng cho bản thân. Dù sao trong cái đám tân sinh đông nghẹt mà con số lên đến 20v, toàn bộ đều có tài năng vượt bậc, muốn uy phong vân vũ cũng không phải là chuyện đơn giản.

Thiếu niên tuổi trẻ khí thịnh, một chút hư danh cũng có thể khiến cho cả đám sôi máu nóng đầu, thúc đẩy bọn họ phấn đấu vươn lên.

Mộc Khuê cũng tỏ ra thích thú, hắn vốn trời sinh hiếu chiến, trong Linh Lộ cũng là một nhân vật hàng đầu, không kém hơn Dương Hoằng bao nhiêu. Cái vị trí đệ nhất kia hắn không thể nào dễ dàng dâng tặng cho người khác, dù cho đám kia không phải mấy cây đèn dầu đi chăng nữa.

Băng Thanh thì vẫn lạnh lùng thản nhiên, ánh mắt cũng không mấy dao động.

Sát khí của Mục Trần dần dần thu lại, bước lùi một chút. Đúng là hiện tại không phải cơ hội giao chiến tốt nhất với Dương Hoằng, thực lực tên kia hiện tại cũng là Dung Thiên cảnh sơ kỳ, không yếu hơn An Nhiên chút nào. Hơn nữa Dương Hoằng chắc chắn phải có những bản lĩnh đặc biệt, không thể coi thường. Nếu bây giờ mà chân chính ra tay, thắng bại khó lường.

- Từ giờ trở đi, các ngươi đã chính thức là đệ tử Bắc Thương linh viện. Bất kể mọi người có thân phận gia cảnh gì trước đây, vào đến nơi này cũng chỉ là đệ tử, là tân sinh. Muốn có địa vị và tôn kính, thì hãy tỏ bản lĩnh ra cho người khác kinh sợ.

Bạch lão cười nhạt, quét mắt qua vô số tân sinh, bình thản cất giọng đều đều.

- Bây giờ các ngươi sẽ được sắp xếp lưu trú tại khu vực tân sinh, có 4 khu phân biệt nhau ở bốn hướng, sẽ có đạo sư dẫn các ngươi qua đó.

Thình lình có mười mấy luồng hào quang bắn tới, lơ lửng trên không trung. Đó là những đạo sư trung niên, linh lực dao động hùng hậu, bất cứ ai cũng là cường giả Dung Thiên cảnh.

Mục Trần nhìn thấy đám người vừa tới cũng thầm than sợ hãi. Thật là Bắc Thương linh viện, chỉ là một đạo sư đã có thực lực Dung Thiên cảnh, tùy tiện bốc một người vào Bắc Linh cảnh, chắc chắn sẽ là bá chủ.

Bắc Thương linh viện, quả là một con quái vật to lớn.

Những đạo sư kia vừa đến liền phân tán ra, bắt đầu phân chia đệ tử. Đám người Mục Trần nhìn thấy một đạo sư xinh đẹp đang tiến đến chỗ bọn họ. Một mỹ phụ áo đỏ, dung nhan xinh đẹp, ánh mắt quyến rũ thành thục phong tình, nét cười khúc khích rất mê hoặc.

Vị đạo sư nọ đến chỗ Mục Trần, chợt vung tay lên, một quầng sáng liền bao phủ khu vực này, trùm lên khoảng 2000 đệ tử.

- Mấy tiểu tử kia, ta là đạo sư của tân sinh các ngươi, ta được giao phó hướng dẫn các ngươi một thời gian, gọi ta là Mục Lăng nhé, sau này có việc gì không hiểu cứ tới tìm ta.

Đôi mắt đưa tình liếc ngang nhìn đám tân sinh đang ngây ngốc mà cười dài.

Đám tân sinh nam khác đứng gần cái lồng hào quang màu đỏ kia thì không khỏi hậm hực, ghen tức nhìn về bóng người xinh đẹp nọ, chợt quay đầu lại vị đạo sư đực rựa của mình, bất giác lắc đầu thở dài. Hẳn nhiên cũng là một lũ hám gái.

- Đi thôi, đi theo ta, ta dẫn các ngươi đi.

Mục Lăng phất tay, lắc mình đi sâu vào Bắc Thương linh viện.

- Đi nào.

Mục Trần quay sang mỉm cười với Lạc Li, rồi lắc người đuổi theo, lần lượt Diệp Khinh Linh, Duẫn nhi, Mặc Lĩnh nhanh chóng đi theo. Bọn họ cũng vừa may chung một khối lớp học với Mục Trần, sau này có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Mấy nghìn người chầm chậm đi theo Mục Lăng xuống khỏi bình đài, lập tức một mảng xanh um đập vào mắt, một điện phủ tu luyện to lớn xuất hiện. Xa xa có thể nhìn thấy vô số người đang xẹt qua xẹt lại trên không.

Được Mục Lăng dẫn đi, đoàn người đi về hướng tây hơn 10 phút sau mới dừng lại. Vị đạo sư xinh đẹp giơ ngón tay thanh mảnh chỉ về phía trước, mỉm cười nhẹ nhàng nói:

- Đây là chỗ các ngươi ở.

Mục Trần nhìn qua, dưới tán cây mát mẻ, một hồ nước trong suốt điểm xuyến khung cảnh, dãy dãy phòng ốc đơn giản sạch sẽ đang tọa lạc.

- Linh khí ở đây. . .

Mục Trần đột nhiên kinh ngạc, hắn phát hiện linh khí thiên địa trong khu vực này nồng đậm hơn rất nhiều. Mà sự dày đặc này khi đi vào càng sâu thì càng đâm hơn.

- Không ngờ ở đây có một Tụ Linh trận bí ẩn thật to lớn!

Đôi mắt lợi hại của Mục Trần đảo qua, dĩ nhiên quan sát tinh tế hơn xưa nhiều, hắn lập tức phát hiện ra dao động đặc biệt mà quen thuộc của linh trận.

Chỉ là chỗ ở của tân sinh, lại có một Tụ Linh trận. Hơn nữa xem linh khí nồng đậm thế này, cấp bậc tuyệt đối cao hơn Tụ Linh trận cấp 3 ở Bắc Linh viện.

- Tiểu tử kia, quan sát thật nhạy bén.

Mục Lăng liền thấy phát hiện của Mục Trần, nàng cười, cất tiếng nói với mọi người:

- Chỗ ở này của các ngươi được một Tụ Linh trận cấp 4 bao phủ.

Đám tân sinh nghe nói liền xôn xao. Tụ Linh trận, xưa nay luôn là tiêu chí quan trọng đánh giá tiềm lực của bất kỳ một thế lực lớn nhỏ nào. Có lẽ ở đây không ít người đã thấy qua Tụ Linh trận cấp 4 hoặc có thể còn cao hơn, nhưng thiết kế Tụ Linh trận ngay tại chỗ ở có lẽ là lần đầu tiên.

- À con nữa, khu vực ở của tân sinh cũng được chia làm ba đẳng: giáp, ất, bính. Các ngươi được phân về bính đẳng, là khu vực vòng ngoài của Tụ Linh trận cấp 4, linh khí ở đó cũng không tồi, bất quá so với giáp-ất hai đẳng kia thì chênh lệch một chút.

Mục Lăng chỉ vào những căn phòng ở sâu bên trong, linh khí dày đặc một chút:

- Bên đó là những phòng trung tâm Tụ Linh trận, linh khí dĩ nhiên sẽ mạnh hơn bên ngoài.

- Chỗ đó làm sao để chúng ta được ở?

Có tân sinh thèm thuồng hỏi, hẳn nhiên ở khu vực đó tu luyện sẽ tốt hơn nhiều so với ở vòng ngoài.

- Dễ thôi....

Mục Lăng cười khúc khích quyến rũ:

- Chỉ có điều ở bên đó thì có thu phí thuê phòng. Phòng giáp đẳng, phí 2000 linh trị mỗi tháng, phòng ất đẳng thì 1000 linh trị.

Đám tân sinh há mồm ngáp ngáp, suýt nữa nuốt không trôi. Như thế cũng được sao? Phải thuê phòng mới được ở?

- Các tiểu tử à, linh trị rất quan trọng ở Bắc Thương linh viện này đó nha. Bắc Thương linh viện có tổng cộng hơn 100 Tụ Linh trận cấp 4, 60 Tụ Linh trận cấp 5, 20 Tụ Linh trận cấp 6, 10 Tụ Linh trận cấp 7. Còn Tụ Linh trận cấp 8 duy nhất 1 cái.

"É!"

Cả đám tân sinh nghe Mục Lăng đạo sư khoe khoang mà choáng váng chao đảo. Số lượng Tụ Linh trận nhiều thế sao, thật là kinh khủng a.

- Dĩ nhiên... mọi người đừng có bao giờ ngây thơ nghĩ rằng có thể miễn phí sử dụng Tụ Linh trận cao cấp nha.

Mục Lăng cười khanh khách.

- Vậy là ý gì?

Mọi người đều cảm thấy không ổn.

- Ngoại trừ Tụ Linh trận cấp 4 thì miễn phí, không khác gì tu luyện ở phòng mình cả. Còn lại muốn vào tu luyện đều cần phải trả phí linh trị nha. Ta nhớ không lầm thì Tụ Linh trận cấp 7 một ngày phải đóng 5000 linh trị đó.

"Oác!"

Cả đám nghe mà suýt ngất. Cuối cùng đã hiểu được linh trị chính là tiền tài danh vọng, là miếng cơm manh áo, là mọi thứ ở Bắc Thương linh viện này. Không có linh trị, chẳng khác gì thằng ăn mày.

Mục Trần nghe mà khổ não, hiện giờ trong tay hắn cũng chỉ mới có 6100 linh trị, tức là hắn chỉ đủ chi dùng cho việc tu luyện ở Tụ Linh trận cấp 7 trong ... một ngày!

Bất quá, cũng rất thú vị.

- Mọi người đừng có tỏ ra khổ sở như thế, thật ra phương án kiếm linh trị cũng không ít đâu.

Mục Lăng cười vui vẻ rất hấp dẫn, nhưng mà nhìn góc nào cũng có vẻ khoái trá khó hiểu.

- Muốn tăng linh trị trong túi, phương án đơn giản nhất là tu luyện tăng thực lực, mỗi tháng rót linh lực vào linh trị bài. Thực lực ngươi tăng cường trong một tháng đó sẽ tăng lên số linh trị tương ứng, đặc biệt mỗi khi đột phá cảnh giới cũng được thưởng một ít....

- Muốn nhanh hơn thì các ngươi có thể đến Lôi vực, bên đó đông đúc lắm nha.

Mục Lăng chỉ về một hướng xa xôi trên không trung cao vút. Mọi người dõi mắt nhìn theo, nơi đó dường như u tối một chút, mơ hồ có không gian uốn khúc, lôi đình lóe sáng.

- Lôi vực là một khu vực tu luyện của Bắc Thương linh viện, ở đó có thiên lôi vô hạn. Thiên lôi đó có công hiệu rèn luyện linh lực, đồng thời còn có thể cường hóa thân thể, phàm là đệ tử Thần Phách cảnh đều được phép tiến vào. Phần tu luyện dư ra, ngưng luyện thiên lôi, luyện thành Thiên Lôi châu, món này ở Bắc Thương linh viện bán rất chạy đó, trong linh trị điện hiện nay định giá đến 200 linh trị một viên.

- 200 linh trị một viên?

Lại thêm một phen giật mình, thứ đó quý thế sao? Xem ra cách này không tồi a.

- Bất quá. . .

Mục Lăng che miệng cười khúc khích:

- Muốn vào Lôi vực, cũng cần trả linh trị mua vé, nhưng thật ra cũng không nhiều lắm, 500 linh trị là được.

Nghe xong, sắc mặt mọi người liền tối thui, nghiến răng trèo trẹo. Cái Bắc Thương linh viện này, thật là gian thương mà!

Chương 158: Linh Trị Điện

- Thôi, mọi người tự chọn phòng ốc đi. Mà nè, ai muốn đến phòng giáp ất thì cứ đến gặp ta nha.

Mục Lăng che miệng cười khúc khích trước những gương mặt tân sinh rầu rĩ.

Đám tân sinh lắc đầu ngao ngán. Với số linh trị mà bọn họ có trong tay hiện tại, nào dám mơ cao sang. Đợi đến khi quen thuộc cách thức kiếm linh trị thì hưởng ưu đãi sau vậy đi.

Mục Trần nhìn qua khu giáp đẳng, cũng có vẻ động tâm. Hắn hiện tại có hơn 6k linh trị, thật ra cũng đủ dùng, chọn khu linh khí tốt nhất thì tu luyện sẽ nhanh chóng hơn, về mặt này cũng không nên hà tiện quá.

Mục Trần nghĩ nghĩ, đột nhiên kề sát vào Lạc Li, khẽ cười:

- Hay là chúng ta cùng thuê một phòng?

Lạc Li bị câu hỏi đột ngột của hắn làm ngớ người, mặt đỏ bừng xấu hổ, trừng mắt liếc hắn. Cái tên kia từ lúc gặp lại hắn càng ngày càng cả gan.

Mục Trần mỉm cười không để ý, quay qua Mục Lăng, nói:

- Mục Lăng đạo sư, một gian phòng có thể ở mấy người a?

- Hai người.

Mục Lăng cười khúc khích, đưa mắt nhìn qua Mục Trần và Lạc Li, con ngươi chạy lòng vòng, ánh mắt đầy thâm ý.

- Ta muốn thuê một gian phòng giáp đẳng.

Mục Trần cười nói.

Lạc Li cắn cắn môi, đỏ mặt quay đi, làm ra vẻ chẳng liên quan gì tới Mục Trần. Dù cho nàng vốn lạnh lùng chẳng mấy để ý xung quanh, nhưng người ta cũng là thiếu nữ, cũng rụt rè, nào dễ dãi ở chung phòng với con trai như thế. Trước kia trong Linh Lộ màn trời chiếu đất mới phải ở cùng nhau như thế, bây giờ làm sao mà được a.

Sau Mục Trần, Chu Linh cũng chọn một phòng giáp đẳng. Bọn họ đều có một lượng linh trị kha khá, hẳn nhiên cũng không phải nghèo khó tầm thường. Diệp Khinh Linh và Duẫn nhi thì chọn phòng ở khu ất đẳng.

Ồn ào một phen, đám tân sinh cũng lần lượt chọn xong phòng cho mình ở, Mục Lăng liền dẫn theo Mục Trần và đám người hạng sang kia đến khu vực đặc quyền.

Khi Mục Trần tiến vào khu giáp đẳng, linh khí nồng hậu khiến tinh thần hắn rung lên, chỗ này tu luyện cực tốt.

- Bên đó đều là phòng giáp đẳng, các ngươi tự chọn phòng đi. Sau khi các ngươi tiến vào phòng, linh trị bài sẽ tự động trừ đi số linh trị tương ứng.

Mục Lăng hướng dẫn.

- Chọn phòng rồi hôm nay cứ nghỉ ngơi một bữa. Mặt khác, linh trị bài của các ngươi còn liên kết với Linh Trị điện, bên đó giao dịch đủ loại hàng hóa, các ngươi có thể tra cứu trong linh trị bài, đương nhiên nếu muốn mua cái gì thì vẫn phải qua bên đó trao đổi.

Mục Trần gật đầu, quét mắt nhìn về phía mấy gian phòng, liền đi đến một cái phòng gần hồ nước trong suốt, cười nói:

- Ta chọn gian này.

Hắn mỉm cười nhìn Lạc Li, chẳng cho cô kịp phản ứng cái gì, hắn liền nắm chặt tay nàng kéo về phòng.

Chu Linh nhìn thấy, sắc mặt cũng kỳ lạ. Tên tiểu tử kia cũng kích thích người ta quá....

Mục Trần thì chẳng mấy để ý, đi cùng Lạc Li đến tiểu lâu các, nàng đỏ mặt giãy tay ra khỏi hắn, đôi mắt lưu ly cực kỳ xấu hổ.

- Hô hô.

Mục Trần cười nhìn nàng, bất chợt tỏ ra đường đường chính chính:

- Ở cùng một phòng dễ chăm sóc cho nhau, lại tiết kiệm được linh trị, chúng ta vừa tới Bắc Thương linh viện, cần kiệm mới dễ sống chứ.

Lạc Li cáu lên, cái cớ này cũng khó tin quá đi chứ, nàng có hắn hơn 1v linh trị, dùng nửa năm cũng chẳng xi nhê gì.

- Không có được nước làm tới!

Lạc Li trừng mắt chỉ trỏ đe dọa Mục Trần, nàng tự nhiên đẩy cửa mà vào. Lâu các nhỏ có hai tầng, khá sạch sẽ, Lạc Li quan sát một vòng cũng tỏ ra khá hài lòng. Vả lại quan trọng là nó có hai tầng, khiến nàng thở phào nhẹ nhõm.

- Ta ở lầu trên, ngươi ở lầu dưới.

Lạc Li đạm nhạt nói.

Mục Trần lần này lại thành thật gật đầu, không dám giở trò gì nữa. Tuy hai người duyên tình thắm thiết, nhưng con gái rụt rè, cũng cần giữ gìn một chút.

Lạc Li bước lên lầu trên xem xét phòng mình, Mục Trần cũng đi dạo một vòng, rồi về phòng nghỉ ngơi, giường đã chuẩn bị sẵn, hiển nhiên phục vụ không tồi.

Mục Trần nằm trên giường mềm mại, hít sâu một hơi, tâm tình khó hiểu. Từ bây giờ, hắn đã chính thức là đệ tử Bắc Thương linh viện.

Hắn sẽ ở đây tu hành vài năm.

- Tía, ta sẽ ở Bắc Thương linh viện tu luyện thật tốt, chờ ta trở về, nhất định sẽ đủ sức tìm mẫu thân về cho người!

Mục Trần siết chặt nắm đấm. Ở cái nơi Bắc Linh cảnh nho nhỏ kia, hắn rời đi, phụ thân đã không còn ai là gia đình, nhất định rất cô tịch.

Mục Trần hít sâu một hơi, áp lực trong lòng dao động, sau đó ngồi dậy xếp bằng, bàn tay nắm lại, linh trị bài thủy tinh xuất hiện trong tay. Lúc nãy Mục Lăng đạo sư nói linh trị bài này liên kết đến Linh Trị điện, đó là khu vực hội tụ đủ loại giao dịch của Bắc Thương linh viện, cũng thật tiện lợi khi có thể ở chỗ của mình tra cứu vài tin tức.

Mục Trần đưa một tia linh lực vào linh trị bài, hào quang sáng lên, hóa thành một bức màn sáng chói, hiển thị đủ loại vật phẩm muôn màu với số liệu thông tin chi tiết.

- Nộ Mãng thương, luyện chế từ Kim Giác Linh Mãng một sừng, đối chiến với người khác, thúc giục linh lực, mũi thương như rắn dữ, uy lực phi phàm, linh cụ trung phẩm, giá bán 8000 linh trị.

- Cửu Viêm quyết, linh quyết công pháp, linh cấp trung phẩm, giá bán 9000 linh trị.

- Ma Huyễn Ảnh Bộ, linh quyết thân pháp, linh cấp trung phẩm, giá bán 7800 linh trị.

- Vẫn Lạc trận, trận đồ cấp 3, lấy linh khí ngưng tụ ra hình dáng vẫn thạch, đẳng cấp uy lực công kích uy hiếp cường giả Dung Thiên cảnh, giá bán 13000 linh trị.

- Thiên Lôi châu, ẩn chứa thiên lôi khí, có tác dụng rèn luyện linh khí, cường hóa thân thể, giá bán 200 linh trị một viên.

. . . . . .

Đủ loại vật phẩm đủ màu sắc chạy qua trước mặt Mục Trần, khiến hắn kinh dị ngạc nhiên càng dữ dội. Trong Linh Trị điện bán ra vật gì cũng đều bất phàm, ngay cả trận đồ cao cấp cũng có, nhưng giá vật phẩm thì cái nào cũng không hề thấp, với gia tài hiện tại của hắn, hoàn toàn không có sức mua được cái gì.

Lắc qua lắc lại, ánh mắt Mục Trần càng lúc càng sợ hãi.

- Vạn Lôi Ngự Kiếm quyết, thần cấp hạ phẩm, linh quyết công kích, do cường giả chí tôn sáng chế, giá bán 300v linh trị, Bắc Thương linh viện sở hữu.

"Óe."

Mục Trần tròn mắt hít sâu một hơi, khóe mắt giật giật. Linh quyết thần cấp? Trong Linh Trị điện này còn có bán cả linh quyết thần cấp?

Tim đập thình thịch, lát sau hắn mới bình tĩnh lại được. Đa số vật phẩm ở Linh Trị điện đều do đệ tử bán ra, nhưng có vài thứ thuộc sở hữu của Bắc Thương linh viện, như quyền linh quyết thần cấp này, hắn nhiên nếu là đệ tử sở hữu, nếu không phải không thể sử dụng, chắc chắn sẽ không đem ra bán.

Bảo bối đẳng cấp này ai mà không động tâm, bất quá giá cả khiến hắn chỉ biết ôm hận, 300v linh trị.... Cái giá khủng bố như thế, trong Bắc Thương linh viện ai có khả năng mua được đây?

Mục Trần méo mặt lắc đầu, cái này chắc là Bắc Thương linh viện cố ý lấy ra để kích thích người ta đây mà, để cho người ta thấy, chứ chẳng ai mà mua nổi....

Mục Trần tiếp tục xem tới, mà càng xem nhiều, những vật phẩm đẳng cấp khủng bố càng nhiều hơn, giá cả cũng khiến hai mắt Mục Trần xám ngoét.

- Cửu Long Thông Thiên trận, trận đồ cấp 6, giá bán 350v linh trị.

- Tinh phách thượng cổ Kim Ô, linh thú thiên giai trung phẩm, địa bảng Vạn Thú lục bài danh 34, giá bán 400v linh trị.

- Cửu Đỉnh thần giáp, linh cụ tuyệt phẩm, khả năng phòng ngự một kích toàn lực của cường giả Hóa Thiên cảnh, giá bán 330v linh trị.

. . . . . .

Mỗi một thứ đều là kỳ trân bảo vật, chạy qua trước mắt khiến hắn khó mà giữ bình tĩnh, còn cái giá bên dưới thì khiến hắn hết hồn cắn răng.

Không hổ là Bắc Thương linh viện a, cũng chỉ có bọn họ mới có thể lấy ra nhiều bảo bối như vậy.

Mấy thứ này bỏ vào bất cứ đâu ở Đại Thiên thế giới chắc chắn cũng tạo nên một hồi tranh đoạt điên cuồng, nhưng lúc này lại trở thành thủ đoạn kích thích đệ tử cày cuốc kiếm linh trị.

Mục Trần gượng cười, hắn tiếp tục xem, tiếp tục thấy những thứ kích thích quá đáng, lát sau hắn định dừng lại, thì hai mắt đột nhiên co lại.

Tầm mắt hắn nhìn lên một góc bức màn hào quang, bên đó không có hình ảnh vật phẩm gì cả, chỉ có mấy chữ ngắn ngủn. Tuy vậy, nó lại khiến trái tim Mục Trần gia tốc đập nhanh chưa từng thấy, ngay cả khí hải cũng trở nên bạo động sôi trào.

- Tinh huyết Bắc Minh Long Côn, thần thú trấn viện, thần hiệu rèn luyện khí lực, tẩy tủy phạt cốt, người hấp thu sẽ cải thiện thể chất hoàn toàn, thân thể mạnh mẽ như linh thú, giá 700v linh trị.

- Tinh huyết Bắc Minh Long Côn. . .

Mục Trần thì thào lẩm bẩm, đó không phải là thứ Cửu U Tước tha thiết ngày đêm mơ ước đó sao? Chỉ cần có nó thứ này, Cửu U Tước có

thể phá tan ràng buộc, trở thành sinh vật siêu cấp không kém Bắc Minh Long Côn...

Trong khí hải của Mục Trần, linh lực kinh người gào thét, Cửu U Tước vốn nhàn nhã lười biếng nằm chơi trên đóa hoa Mandala bất thình lình bật dậy, đôi mắt hắc viêm kích động cuồng hỉ.

- Mục Trần! Mục Trần! Tìm được rồi! Lấy nó đi! Lấy nó đi!

Cửu U Tước truyền ý niệm vào đầu, cái vẻ thất thố điên cuồng như thế Mục Trần từ khi gặp nó mới thấy lần đầu tiên.

Mục Trần bất đắc dĩ cười, hắn cũng muốn lấy giúp nó, nhưng mà.... ngươi cũng phải xem cái giá ác độc cắt cổ đó chứ.

700v linh trị tròn trĩnh đó a!

Bắc Thương linh viện có ai mua nổi không?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 159: Trùng Kích Thần Phách Bảng

Linh lực cuồng bạo dậy sóng trong khí hải của Mục Trần, Cửu U Tước với đôi mắt hắc viêm kích động đứng ngồi không yên, cảm xúc của nó mãnh liệt đến mức Mục Trần chưa cần vào trong vẫn cảm thấy rõ ràng.

- Ngươi đừng vội mừng a!

Mục Trần cười khổ, nói:

- Ta đã hứa nhất định sẽ kiếm tinh huyết Bắc Minh Long Côn cho ngươi, ta chắc chắn sẽ hoàn thành, nhưng chúng ta cũng phải kiên nhẫn một chút, nhìn xem hiện thực một chút được không? Ngươi không thể nào ép ta đi chém giết cướp đoạt được đâu.

Nghe Mục Trần nói, Cửu U Tước mới bình tĩnh lại một chút, hắc viêm hừng hực trên người mới chậm rãi giảm lại, nó vỗ cánh, nói:

- Nhưng ngươi nhất định phải giúp ta có được nó, bây giờ ta chỉ cần có nó, thức tỉnh huyết mạch, hoàn tất tiến hóa, phá vỡ ràng buộc.

Mục Trần gật đầu, cười nói:

- Yên tâm đi, chúng ta đã kết nối huyết mạch, ta đương nhiên sẽ toàn lực giúp ngươi.

Nói xong, hắn nhìn lại giá bán Bắc Minh Long Côn, không khỏi lắc đầu. 700v linh trị, gom góp bao lâu mới đủ được a?

Bất quá ngẫm lại, tinh huyết Bắc Minh Long Côn quý giá cỡ nào chứ? Nếu cứ thế mà dễ dàng lấy được, thật sự cũng quá ngây thơ đi.

Thứ này, chỉ có thể từ từ mà lấy thôi.

"Cộc cộc!"

Phía cửa vang lên tiếng gõ, Mục Trần ngẩng lên liền nhìn thấy cô gái váy đen đang dựa vào cánh cửa, thân hình thon thả mềm mại, vòng eo mảnh khảnh, tóc đẹp như suối bạc thả xuống theo ánh mặt trời ngoài cửa chiếu vào, dung nhan tuyệt sắc thoát tục, đẹp không nói hết.

Mục Trần nhướng mày tròn mắt nhìn thiếu nữ tuyệt sắc, hơi thất thần.

- Nhìn cái gì đó?

Lạc Li đến trước mặt hắn, khẽ cười.

- Ta vẫn cảm thấy rất may mắn, ngày đó trong Linh Lộ lần đầu tiên nhìn thấy nàng mà mềm lòng tương trợ.

Mục Trần mỉm cười, đôi mắt đen nhìn kỹ từng đường nét tinh tế trên gương mặt xinh đẹp kia:

- Nếu không, thời gian sau này sẽ cô tịch thế nào cũng chẳng biết được.

- Vậy là tình cảm lúc đầu ngươi còn không muốn cứu ta?

Lạc Li dịu dàng lung linh nhìn hắn.

Mục Trần cũng bất đắc dĩ. Linh Lộ là một nơi quá tàn khốc, sự nhân từ chính là lưỡi dao bén giết chết bản thân bất cứ lúc nào, việc đó cũng không trách hắn được.

- Sau đó đuổi giết ta nửa năm, không lẽ còn chưa hết giận?

Lạc Li cười khúc khích, đôi mắt lưu ly tĩnh lặng trở nên dao động vui vẻ. Mục Trần cảm thấy may mắn, nàng sao lại không như thế. Từ ngày đó, cuộc sống đơn điệu của nàng có thêm nhiều màu sắc, dù trách nhiệm cũng tăng lên, nhưng nó khiến cho nàng chờ mong, mong mỏi đến thời điểm gặp lại hắn.

- Thôi, đừng tám chuyện linh tinh nữa, nói chính sự với ngươi đây.

Lạc Li nghiêm lại, nàng nói:

- Đại hội tân sinh một tháng nữa, ngươi sẽ giao chiến với Dương Hoằng?

- Ừ.

Mục Trần gật đầu, hắn chẳng thể ưa nổi Dương Hoằng, tên kia là đồng lõa với Cơ Huyền trong Linh Lộ, chuyện ngày trước chắc chắn hắn cũng có nhúng tay vào. Bây giờ gặp lại trong Bắc Thương linh viện, đâu thể nào Mục Trần lại buông tha cho.

- Dương Hoằng không dễ đối phó, hắn bây giờ cũng là Dung Thiên cảnh sơ kỳ, bản thân còn có Linh Mạch địa cấp. Hắn mà sử dụng đến nó, trong vòng Dung Thiên cảnh sơ kỳ chắc chắn là vô địch.

Lạc Li nói.

- Còn nữa, theo ta biết, Dương Hoằng có được tinh phách thượng cổ Hổ Giao, chiến lực lại được tăng phúc, do vậy nếu hắn dốc toàn lực cũng thừa sức đánh thoải mái với cường giả Dung Thiên cảnh trung kỳ.

- Địa bảng Vạn Thú lục bài danh 50, linh thú thiên giai trung phẩm, thượng cổ Hổ Giao?

Mục Trần trợn mắt, thần sắc trịnh trọng lên nhiều. Tên Dương Hoằng này đúng là không phải kẻ tầm thường, chiến lực như thế khiến cho Mục Trần cảm thấy không ít áp lực.

Với khả năng hiện tại của Mục Trần, nếu sử dụng sức mạnh cộng hưởng của Cửu U Tước thì cũng có thể chiến đấu với đối thủ Dung Thiên cảnh sơ kỳ, nhưng nếu là Dung Thiên cảnh trung kỳ, thì có hơi miễn cưỡng quá.

Nếu mượn sức mạnh hoàn toàn của Cửu U Tước, đánh bại Dung Thiên cảnh trung kỳ cũng không khó, nhưng đó là sát chước cuối cùng, Mục Trần cũng không muốn dựa dẫm quá nhiều vào ngoại lực, dù cho hiện tại đã kết nối huyết mạch với Cửu U Tước, nhưng mượn dùng ngoại lực quá nhiều sẽ khiến bản thân ỷ lại, không có ích lợi cho việc tu luyện bản thân.

- Ngươi trong tay cũng có không ít thủ đoạn, nhưng dù sao linh lực yếu mỏng, hiện tại cũng chỉ có thực lực Thần Phách cảnh trung kỳ, chênh lệch với Dương Hoằng quá lớn, một tháng nữa giao chiến càng phải chuẩn bị nhiều hơn, ít nhất trong một tháng tới phải tăng thực lực lên Thần Phách cảnh hậu kỳ.

Lạc Li nghiêm mặt phân tích.

Mục Trần gật đầu, chiến lực hiện tại có thể sánh với Dung Thiên cảnh sơ kỳ, nhưng chân thực lực chỉ là Thần Phách cảnh trung kỳ, đó là bất lợi rất lớn. Nhưng muốn trong một tháng nữa tăng lên Thần Phách cảnh hậu kỳ cũng không hề đơn giản.

- Muốn trong một tháng tăng cấp, thật ra không phải không thể, nhưng phải cần một thứ khác trợ giúp.

Lạc Li mỉm cười, thình lình linh trị bài hiện ra trong tay, hào quang hóa thành bức màn sáng, ngón tay tinh tế của Lạc Li lướt qua, chợt dừng lại ở một dòng chữ sáng rực.

Mục Trần liền chú ý vào đó.

Thần Phách đan, một đan dược có tác dụng rất lớn đối với cường giả Thần Phách cảnh, hỗ trợ đột phá tăng cấp. Dược lực cuồng bạo nếu

không thể luyện hóa hoàn toàn sẽ khiến linh lực trong cơ thể bị tổn hại, giá bán 20000 linh trị.

- Nếu ngươi có thể mua được một quả Thần Phách đan, hắn tháng sau sẽ đột phá Thần Phách cảnh hậu kỳ, còn cái vấn đề dược lực cuồng bạo thì đơn giản, Mục lăng đạo sư có nói rồi, trong Lôi vực có thiên lôi vô hạn, có hiệu quả rèn luyện linh lực, ngươi vào đó sử dụng Thần Phách đan, hắn có thể nhờ thiên lôi lực hấp thu hoàn mỹ.

Lạc Li cười nói, xem ra nàng đã suy tính kỹ càng vấn đề này rồi.

Mục Trần gật đầu, Thần Phách đan đối với hắn hiệu quả không tồi, đan dược quý hiếm bậc này ở Bắc Linh cảnh e rằng không thể có được.

- Nhưng bây giờ còn có một vấn đề duy nhất.

Lạc Li gõ gõ ngón tay xinh vào những chữ cuối:

- Một khỏa Thần Phách đan cần đến 20000 linh trị, ta hiện tại chỉ có 11000, còn ngươi thì còn khoảng 4000, hai chúng ta có gộp lại cũng không đủ.

Lạc Li khổ não nhìn hắn. Cả hai đều mới chân ướt chân ráo bước vào Bắc Thương linh viện, chẳng biết được nhiều cách cày ải linh trị, thành ra chuyện này lại rất đau đầu.

- Linh trị ....

Mục Trần cau mày, chợt cười nói:

- Cũng không phải không có biện pháp,

- Hả?

Lạc Li ngạc nhiên nhìn hắn, không rõ lắm hắn đang nghĩ cái gì.

Mục Trần cười, nắm tay Lạc Li kéo đi:

- Đi theo ta.

Lạc Li thấy hắn lại động tay động chân cũng đỏ mặt, nhưng cũng không từ chối, dù sao ở đây cũng chẳng còn ai.

Mục Trần kéo nàng Lạc Li lên đỉnh tiểu lâu các, nhìn vào không trung xanh thẳm, một góc Bắc Thương linh viện hiện ra trong tầm mắt.

Hắn nhìn lên tòa núi hình dạng thần điểu kia, chính xác hơn là phía bên trái của quả núi, tấm bia đá Thần Phách bảng.

- Mục lăng đạo sư có nói, chỉ cần xếp vào những hạng cao của Thần Phách bảng, đều sẽ được thưởng linh trị mỗi ngày.

- Ngươi muốn thử tiến vào Thần Phách bảng?

Lạc Li ngạc nhiên khẽ hỏi.

Mục Trần gật đầu.

- Cũng là biện pháp tốt, thực lực hiện tại của ngươi hẳn có thể xếp vào mười hạng đầu, nhưng như thế cũng sẽ đắc tội mấy tên lão sinh kia.

Lạc Li phân tích, nàng hiện giờ đã là Dung Thiên cảnh, đã không còn tư cách xếp hạng ở Thần Phách bảng nữa, còn thực lực vẫn chưa đủ để leo lên xếp hạng Thiên bảng, cũng thật khó cả hai đầu.

- Chỗ đó là địa bàn của tân sinh, bọn họ chiếm cứ như thế cũng là quá lắm rồi, vả lại sợ đầu sợ đuôi không phải phong cách của ta.

Mục Trần cười cười, Bắc Thương linh viện cạnh tranh mãnh liệt, bất luận là bây giờ hay sau này, đều sẽ ào ào cạnh tranh, nếu lùi một bước thì còn gì thú vị?

Hắn đến Bắc Thương linh viện cũng không chỉ là học tập suông.

- Ngươi cũng thật không an phận, mới vào Bắc Thương linh viện chưa được một ngày lại làm cái chuyện này.

Lạc Li nhếch miệng cười, nàng cũng thừa sức đoán được những chuyện sắp xảy ra, nó cũng không đơn thuần là xôn xao vì vấn đề xếp hạng thay đổi, mà chính là khiêu chiếu lão sinh. Có lẽ nhiều năm qua cũng chưa từng xuất hiện sự tình tân sinh vừa đặt chân vào cổng đã khiêu chiến đá lão sinh xuống khỏi Thần Phách bảng.

- Ta cũng buộc lòng phải làm thế thôi, hai ta vì mua cái Thần Phách đan kia mà phải táng gia bại sản, ai còn quản bọn họ cái gì uy nghiêm hay không uy nghiêm.

Mục Trần cười lớn, bàn tay nắm lại, linh trị bài lơ lửng trước mặt.

Mục Trần nhìn chằm chằm linh trị bài, ánh mắt nghiêm trang, bàn tay vẫn nắm chặt, linh lực hùng hồn như sóng nước ào ạt tuôn ra khiến không khí xao động nổi gió.

Quang luân linh lực trong khí hải lóe lên, Thần Phách đang ngồi xếp bằng cũng phát sáng rực rỡ, thúc giục linh lực trong người lên cực hạn.

"Ầm!"

Linh lực hắc ám như hồng thủy đen lao ra khỏi nắm tay, mang theo tiếng chấn động dữ dội hóa thành dòng thác lũ đen ngòm đánh vào linh trị bài.

"Oooang!"

Một âm thanh trầm thấp vang ra trong khu vực tân sinh, tia sáng phóng lên cao, thình lình thu hút chú ý củ mọi người. Đám tân sinh kinh ngạc ngẩng lên thấy chùm sáng đó xẹt qua chân trời, bắn tới tấm bia đá vinh quang của Bắc Thương linh viện!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 160: Thần Phách Bảng Đệ Tam

"Véo!"

Chùm sáng rực rỡ như sao sa xẹt qua chân trời, để lại một cái đuôi ánh sáng tuyệt đẹp, ngang dọc không trung Bắc Thương linh viện, cuối cùng xông tới tấm bia đá chọc trời Thần Phách bảng.

"Đùng!"

Ngay lúc đó, mọi người đều thấy rõ Thần Phách bảng thượng phát ra ánh sáng chói mắt, kim quang từ bên dưới cấp tốc chạy lên cao, chỉ vài giây ngắn ngủi đã lọt vào top 10.

"Woa!"

Trong Bắc Thương linh viện liền vang lên những tiếng xôn xao. Dù rằng Thần Phách bảng chỉ là bảng xếp hạng sơ cấp của Bắc Thương linh viện, nhưng top 10 bình thường rất ít thay đổi, vì những người đó tuy xếp hạng ở Thần Phách bảng, nhưng lại là cường giả Dung Thiên cảnh chân chính.

- Chẳng biết lần này là ai lại đột phá đến Dung Thiên cảnh vậy nhỉ?

- Ha ha, cái bọn kia lúc nào cũng thế, chẳng bao giờ cho đám tân sinh một chỗ cả.

- Ngươi trước kia cũng không phải vậy à, đám tân sinh cao ngạo lắm, phải mài từ từ mới được.

- Hứ, có bản lĩnh thì lên Thiên bảng ấy, một cái Thần Phách bảng thì hay ho gì, mấy tên đó da mặt cũng ít có dày quá.

...

Thần Phách bảng top 10 thay đổi cũng khiến không ít lão sinh Bắc Thương linh viện chú ý, những tiếng bàn tán vui vẻ khắp nơi, bất quá ai cũng nghĩ rằng kẻ vừa vọt lên kia chắc chắn cũng là một lão sinh vừa đột phá Dung Thiên cảnh.

Thế nhưng trong mắt của vô số sự chú ý, luồng kim quang kim chậm rãi nhích lên từng bậc. Hạng 9... hạng 7... hạng 5... hạng 4.... Vô số người nhìn thấy cảnh tượng đó lại bất giác giật mình kinh dị, tuy rằng Thần Phách bảng chỉ là bảng xếp hạng sơ cấp, nhưng mấy kẻ chiếm cứ ở đó lâu như vậy cũng không phải không có bản lĩnh.

Đặc biệt là ba thứ hạng đầu Thần Phách bảng, những kẻ đó trong đẳng cấp Dung Thiên cảnh hiện tại cũng có một chút danh tiếng, nửa năm nay đều chễm chệ trên vị trí đó, hầu như chẳng ai cả gan đá họ xuống.

Nhưng hiện tại....

Những ánh mắt tập trung vào luồng kim quang đó đang dừng lại ở vị trí thứ 4 khá lâu, rồi bất chợt lúc lắc, dao động, kim quang bừng lên, tiến thêm một bước chiếm giữ vị trí thứ 3.

Ngay lúc đó, cái tên vốn đang đứng ở vị trí thứ ba liền lóe lên rồi biến mất. Bình thường nếu đúng theo quy luật, một ai đó bị vượt hạng thì cái tên đó sẽ bị hạ xuống một bậc, chứ không biến mất. Nhưng kẻ đứng hạng ba này hiện giờ thực lực đã tiến vào Dung Thiên cảnh từ lâu, thành ra đã không còn tư cách được xếp hạng lại ở Thần Phách bảng, do đó liền bị xóa đi/

- Ồ, tiểu tử Mạch Luân bị xóa tên rồi à? Ha ha, tội nghiệp chưa kìa, vốn mỗi ngày ở hạng ba còn được 1000 linh trị miễn phí, bây giờ không

cánh mà bay mất rồi.

Vài kẻ hả hê cười nói ngạo cái tên vừa biến mất, rồi cũng chăm chú nhìn lại luồng kim quang kia, chờ đợi nó tan đi, lộ ra cái tên vừa gây ra chú ý.

Thần Phách bảng hạng 3, Mục Trần, Bắc Thương linh viện tu hành: một ngày.

- Oác!

Không khí trong Bắc Thương linh viện đột nhiên mất đi sự huyên náo, yên tĩnh lạ thường, cả lão sinh lẫn tân sinh đều ngẩn ngơ nhìn lên Thần Phách bảng. Tu luyện Bắc Thương linh viện mới một ngày? Không phải là tân sinh vừa vào Bắc Thương linh viện buổi sáng hôm nay đó chứ?

Một tên tân sinh, vậy mà cũng dám chiếm giữ vị trí đá lão sinh trên Thần Phách bảng đi xuống?

Bắc Thương linh viện chỉ im lặng chốc lát, liền ầm ầm náo nhiệt còn hơn trước, cái chuyện này bao nhiêu năm rồi chưa bao giờ thấy xuất hiên a!

- Mục Trần kia lai lịch thế nào vậy? Trong giới tân sinh chắc cũng có chút bản lĩnh chứ?

- Hay là hắn cũng vừa may hôm nay đột phá đến Dung Thiên cảnh?

- Ha ha, thú vị, thú vị! Cái tên Mạch Luân kia cũng không phải đèn dầu sắp tắt, với tính cách đố kỵ của hắn, e rằng không bỏ qua đâu nha. Tân sinh Mục Trần dám xóa tên hắn, nhục này làm sao mà hắn chịu..

- Đúng rồi, với lại mấy thằng hạng 4 đến hạng 10 nữa đó, có lẽ cũng chẳng dễ chịu gì đâu.

- Mục Trần kia cũng gan góc đấy chứ nhỉ?

...

Vô số người bàn tán về sự kiện nổi bật ở ngày đầu tiên tiếp đón tân sinh này, cũng không ít người tỏ ra ủng hộ hành động đó của Mục Trần.

Động tĩnh trên Thần Phách bảng dĩ nhiên cũng không tránh khỏi sự xôn xao trong giới tân sinh, bọn họ đều kinh ngạc nhìn cái tên chói mắt trên đỉnh Thần Phách bảng kia, có những người nghe rất xa lạ, nhưng cũng không ít người quen thuộc cái tên đó.

Nhưng không có ai ngờ hắn lợi hại như vậy, vừa mới bước vào Bắc Thương linh viện liền tạo ra một hồi xôn xao.

Khu tân sinh phía bắc, trên một lầu các, Dương Hoằng xếp bằng tu luyện cũng đang mở mắt, chăm chú nhìn vào kim quang lập lòe đang chiếm cứ vị trí thứ 3 Thần Phách bảng, ánh mắt lạnh lùng dán chặt cái tên khiến hắn cảm thấy không thoải mái.

Cái tên đó quả thật có chiến lực ngang ngửa Dung Thiên cảnh sơ kỳ a, khó trách lại có thể giành lấy danh hiệu người ưu tú nhất ở tòa Bắc Thương giới của hắn.

- Bản lĩnh cũng có một chút, bất quá cũng thật không biết điều mà khiêm tốn chút đi. Mấy tên top 10 Thần Phách bảng đâu có ăn chay đâu chứ?

Dương Hoằng cười lạnh, bọn kia đều có thực lực Dung Thiên cảnh, thực sự Mục Trần rất biết cách tự tìm phiền toái.

- Thôi kệ, cứ cho ngươi đắc ý chút đi, một tháng sau trên đại hội tân sinh, ta sẽ cho ngươi thấy rõ cách biệt hiện tại của ta và ngươi lớn như thế nào!

Dương Hoằng siết chặt nắm đấm, đôi mắt sắc bén lạnh lùng vô cùng.

- Có Dương Hoằng ta ở Bắc Thương linh viện, Mục Trần ngươi đừng mơ có cơ hội ngóc đầu lên!

Hai khu tân sinh khác, Băng Thanh và Mộc Khuê cũng không khác, bị thu hút bởi cái tên quen thuộc trên Thần Phách bảng, đôi mắt cũng lóe ra những ánh sáng kỳ lạ.

- Hạng ba....

Mục Trần nhìn vị trí cuối cùng của hắn ở Thần Phách bảng, miệng cười cười. Thứ tự này cũng hơi vượt dự kiến bản thân, vốn nghĩ quá lắm là lên hạng 5 mà thôi.

- Lần này thúc giục linh lực thật ra vẫn còn khống chế, nếu mà bùng nổ hết chắc cũng có thể phá luôn đỉnh cấp.

Mục Trần cười cười bắt đầu ba hoa với Lạc Li, bất quá nếu làm như thế, trực tiếp hạ bệ toàn bộ lão sinh, e rằng gây chú ý quá lớn.

- Xem thử có bao nhiêu linh trị rồi?

Lạc Li hỏi.

Mục Trần lật tay, linh trị bài xuất hiện trong tay, hào quang ngưng tụ, hóa thành một con số.

24100 điểm linh trị.

Mục Trần nhìn con số trên linh trị bài mà le lưỡi, thở phào một hơi. Xông lên hạng 3 Thần Phách bảng, hắn được thưởng những 2v linh trị, vừa đủ mua một viên Thần Phách đan.

- Âyda, xem ra phải bận rộn đi Linh Trị điện mua Thần Phách đan, rồi lại còn phải chui vào Lôi vực một chuyến, sau đó phải đột phá Thần Phách cảnh hậu kỳ rồi a...

Mục Trần nhe răng cười nói với Lạc Li.

Lạc Li khẽ cười gật đầu.

Mục Trần ngẩng lên nhìn lại Thần Phách bảng kia, hắn bây giờ cần phải mau chóng tăng thực lực, những thiên tài lợi hại ở Bắc Thương linh viện này nhiều lắm, hôm nay lại tạo nên một chuyện lớn thế này, nếu không mau chóng thì phải ăn khổ không ít.

Thực lực vi tôn a! Không đủ thực lực mà chiếm vị trí cao như thế, kết quả chỉ là rước lấy nhục.

Một nơi mây mù lượn lờ, có vô số những khối đá lơ lửng, bề mặt rộng chừng vài trượng, cũng đủ cho một người tu luyện trên đó.

Lúc này đây trên những khối đá đó có rất nhiều người đang ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm chặt, linh lực quanh thân cuồn cuộn, sương mù dao động nhè nhẹ quanh người rồi theo hơi thở chui vào cơ thể.

Đám sương mù này không ngờ chính là linh khí thiên địa cực kỳ dày đặc mà thành hình. Linh khí ở đây lại hùng hậu đến mức độ không tưởng.

Trên một khối đá bằng phẳng sâu trong đám sương mù, một người đang ngồi xếp bằng đột ngột mở mắt, bộ đồng phục rộng thùng thình, đầu tóc xõa ra, hơi thở nặng nề, linh lực quanh người khá mạnh mẽ.

Hắn trợn tròn đôi mắt, tay siết lại, linh trị bài hiện ra, một hào quang sáng lóe lên, sắc mặt hắn trở nên u ám.

- Mục Trần? Một tên tân sinh vừa tới Bắc Thương linh viện cũng dám xóa tên ta khỏi Thần Phách bảng?

Thanh niên nọ cực kỳ tức giận, hắn cũng không phải giận vì 1000 linh trị mỗi ngày của Thần Phách bảng, nếu là một tên lão sinh nào đó thì hắn cũng không mấy để ý làm gì, nhưng một tên tân sinh vừa vào linh viện chưa tới một ngày, cả chân còn đứng chưa vững đã dám đá hắn xuống, cái này chính là nhục a!

Nếu để yên, sau này không ít người sẽ cười nhạo hắn.

Đó là sự khiêu khích đến uy nghiêm của hắn!

- Đáng chết!

Thanh niên nọ nghiến răng, xem ra không thể để yên được, dù cho có đánh tên tân sinh kia bò lăn bò càng cũng không lấy lại vị trí Thần Phách bảng được, nhưng ít ra mặt mũi danh tiếng sẽ không mất.

- Ta muốn nhìn xem tân sinh như ngươi có năng lực gì mà vừa đến Bắc Thương linh viện đã kiêu ngạo như thế! Nếu không ai dạy dỗ ngươi, thì Mạch Luân ta sẽ cho ngươi biết thế nào là tôn trọng học trưởng!

Gằn từng tiếng một, hắn lại chậm rãi nhắm mắt, trong lòng đã quyết tâm ngày mai sẽ tạm dừng tu luyện, đi tìm tên tân sinh kiêu ngạo kia mà cho hắn biết một chút lễ độ!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 161: Thần Phách Đan

Hôm sau.

Mục Trần và Lạc Li rời khỏi khu tân sinh, đến thẳng khu trung tâm Bắc Thương linh viện. Đệ tử ở đây rất có tự do, không hề bị đạo sư quản chế gì cả. Bình thường mà nói, cũng không có đạo sư nào đi quản chế đệ tử làm gì, vì trong Bắc Thương linh viện này có rất nhiều đệ tử thực lực thậm chí còn cao hơn cả đạo sư. Thành ra đạo sư ở đây giống như là người dẫn đường, chứ không phải dạy dỗ đệ tử như Mạc sư ở Bắc Linh viện.

Dĩ nhiên không phải Bắc Thương linh viện không có những danh sư dạy dỗ, nhưng các vị giáo sư đó cũng là cường giả nhất lưu trong Bắc Thương đại lục, muốn được họ chỉ dạy, thì cần phải trả một lượng linh trị khá cao nhất định.

Mà tân sinh dĩ nhiên không đủ sức kham nổi lượng linh trị đó.

Bắc Thương linh viện cực kỳ rộng lớn, hai người xuyên qua không trung chừng nửa canh giờ mới tìm được vị trí Linh Trị điện.

Một cung điện rộng lớn khó hình dung, nhìn qua như một đỉnh núi sừng sững giữa Bắc Thương linh viện, chung quanh mây mù lượn lờ, phong cảnh thần tiên thoát tục.

Đứng bên ngoài Linh Trị điện, mọi người cơ hồ nhỏ bé li ti như hạt cát, ngẩng lên có thể nhìn thấy hàng chữ lóng lánh kim quang khổng lồ cao đến mấy trăm trượng giữa không trung.

Linh Trị điện chính là nơi tấp nập nhộn nhịp nhất Bắc Thương linh viện, chỉ mới đứng bên ngoài, nhưng Mục Trần và Lạc Li cũng nhận thấy rõ sự đông đúc vô cùng trong đại điện.

Giữa không trung, vô số bóng người liên tiếp nối nhau nhảy ra nhảy vào như châu chấu, dòng người chẳng hề dứt.

Mục Trần và Lạc Li đứng ở ngoài Linh Trị điện, nhìn khung cảnh náo nhiệt mà sợ hãi, số lượng người đó cũng bất quá chưa được một góc Bắc Thương linh viện nữa là.

- Chúng ta cũng vào đi thôi.

Mục Trần mỉm cười với nàng, hai người nhanh chóng tiến vào đại điện khổng lồ như quả núi kia, cảm giác linh lực nồng hậu cuồn cuộn xung quanh.

Hiện ra trong mắt Mục Trần là một sảnh đại điện rộng thênh thang, mái vòm thần bí như bầu trời đầy sao.

Mục Trần bị hấp dẫn bởi một đám những khối thủy tinh trong suốt lơ lửng giữa không trung, trong đó có vô số những quyển trục, linh dược, linh cụ.... đủ mọi loại vật phẩm.

Mục Trần nheo mắt nhìn lên mái vòm đầy sao kia, mày hơi nhíu lại, hắn mơ hồ cảm thấy trong đại điện này có linh trận đặc biệt khiến cho người ta hồi hộp.

Hiển nhiên, trong linh trị điện này phải bố trí linh trận phòng ngự cực kỳ khủng bố.

Khi hai người còn đang đánh giá đại điện rộng lớn, đột nhiên họ cảm thấy rất nhiều chú ý qua đây, chính xác mà nói là chú ý đến Lạc Li.

Người con gái yêu kiều, mái tóc bồng bềnh như suối bạc dĩ nhân rất hấp dẫn người ta, dung nhan tuyệt mỹ khiến các trang nam tử xao xuyến.

- Ồ, Bắc Thương linh viện chúng ta từ khi nào lại có nữ tử xinh đẹp như thế? Khí chất dung nhan đó tuyệt đối phải là hoa khôi!

- Nhỉn mặt rất lạ, chưa bao giờ nghe tên của nàng.

- Ha ha, hay ngươi qua đó hỏi xem, thấy tiểu tử đi chung kia mới Thần Phách cảnh trung kỳ, yếu hơn nàng, chắc là đệ đệ đó....

Mục Trần mặt mày xám xịt nhìn đám người bàn tán xung quanh, nhưng hắn còn chưa cất tiếng nói gì, Lạc Li đã nắm tay hắn, cất bước đi vào trong điện.

Khi nàng chụp lấy tay hắn, Mục Trần thấy rõ những lời bàn tán xung quanh liền giảm đi, không ít người câm lặng tròn mắt, rồi cả đám tỏ vẻ đau khổ mà khó hiểu. Một nữ tử ưu tú như thế sao lại chọn một tên yếu nhớt như vậy? Chẳng lẽ vì hắn có một chút dễ nhìn sao chứ?

Mục Trần nhìn thấy bọn họ ghen tị mà tiếc nuối, khóe miệng cũng nhếch lên.

Trong lòng đắc ý, Mục Trần nắm tay Lạc Li chặt thêm một chút, thiếu nữ hờn dỗi liếc hắn, phong tình khiến trái tim Mục Trần co giật, mị lực của nàng thật tai họa a....

Lạc Li lôi Mục Trần vào trong mới buông tay ra, xem như chưa có gì xảy ra nhìn ngó xung quanh.

- Haizza.....

Mục Trần nắm bàn tay của mình, cảm nhận cái mềm mại còn vương nơi tay, lẩm bẩm:

- Xem ra ta phải nhanh chóng tăng cường thực lực, nàng mị lực quá lớn, không mạnh mẽ thì không biết sẽ bị xem thường thế nào nữa đây. Mấy tên ngoài kia đều nhìn ta như một tên công tử bột vậy.

Lạc Li không nhịn được cười, quay lại, đôi mắt lưu ly nhìn Mục Trần, gật gật:

- Cũng giống lắm đó.

Mục Trần bị quê một chút, cảm thấy buồn bực.

- Thôi không sao, đừng nói ngươi không phải, cho dù ngươi thật sự là công tử bột, lòng ta cũng cam tâm tình nguyện...

Lạc Li vểnh môi an ủi, đôi mắt cong cong ~~> ^^ Nàng không tỏ ra cái vẻ lạnh lùng thường ngày, mà giống như một con hồ ly láu lỉnh.

- Tiểu yêu tinh, đợi khi ta qua mặt ngươi, xem ta tẩm quất cái mông ngươi thế nào.

Mục Trần bĩu môi, khiến cho Lạc Li hai má đỏ lựng cười vui vẻ, hắn phủi tay, đột nhiên trong lòng vừa động, ngẩng đầu lên nhìn không trung phía trước, có một khối thủy tinh to chừng mười trượng, bên trong có chứa một lượng chất lỏng kim sắc to như cái đầu người. Chất lỏng nọ như có sinh mệnh, lấp lánh một cách kỳ lạ.

- Đó là. . .

Mục Trần nheo mắt, nhìn vài ký tự sáng rực ngoài thủy tinh cầu, bất giác giật mình:

- Thì ra tinh huyết Bắc Minh Long Côn là đây....

Trong khí hải, linh lực lại bạo động, Mục Trần dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết đó là do Cửu U Tước lại kích động .

- Im lặng chút đi, những thứ kia không ai dám động tới đâu. Đừng nói hiện tại, cho dù ngươi trạng thái toàn thịnh cũng không có cách này quậy phá được Bắc Thương linh viện này đâu.

Mục Trần bất đắc dĩ nói trong lòng.

Nghe hắn nói, linh lực bạo động dần dần yếu bớt, có lẽ Cửu U Tước đã bình tĩnh lại. Tinh huyết Bắc Minh Long Côn dám đặt trơ trơ ngoài này, ắt hẳn Bắc Thương linh viện chẳng sợ ai có gan cướp nó đi.

- Đi thôi, mua Thần Phách đan trước đã.

Mục Trần thấy Cửu U Tước an tĩnh lại cũng thở phào, quay sang nói chuyện với Lạc Li, cùng tiến đến một quầy thủy tinh gần đó. Một lão nhân tóc hoa râm đang lắc lư ngủ gật.

- Lão tiên sinh, ta mua một viên Thần Phách đan.

Mục Trần nhẹ nhàng gõ cái quầy thủy tinh kia.

Lão nhân bị đánh thức giật mình nhìn qua, rồi bấm tay bắn ra một luồng hào quang. Mục Trần chụp lấy, hóa ra nó là mộ cái hộp ngọc, bên trong hộp là một viên đan dược to như trái nhãn, tỏa hương nhẹ nhàng, chính là Thần Phách đan.

Lão nhân kia ném cái hộp ngọc như quăng một cục rác, sau đó lại vung tay lên, linh trị bài của Mục Trần lập tức bay ra chui vào tay lão, Mục Trần nhìn sang, thì linh trị bài của hắn đã bị khấu trừ 2v linh trị.

Làm xong mọi thứ, lão nhân lại híp mắt chuẩn bị tiến vào trạng thái lờ đờ lần nữa, bất quá ngay sau đó lại mở to hai con mắt đục ngầu nhìn vào Lạc Li, vẻ mặt kinh nghi bất định.

- Cô bé. . .

Lão nhân nhìn chằm chằm Lạc Li, chăm chú quan sát mái tóc trắng bạc của nàng.

Lạc Li tỏ ra nghi hoặc, Mục Trần bên cạnh cũng kinh ngạc.

Lão nhân nhìn một lát, chậm rãi nói:

- Ngươi là tộc nhân của Lạc Thần tộc? Lạc Thiên Thần là gì của ngươi?

Lạc Li đôi mắt nghiêm trọng, khẽ lắc đầu:

- Xin lỗi, ta không thể nói cho ngươi biết.

Nàng nắm tay Mục Trần kéo hắn đi ra ngoài Linh Trị điện, lão nhân kia cũng không ngăn cản, chỉ nhíu mày, lẩm bẩm:

- Cô bé này hẳn là tu luyện Lạc Thần quyết rồi, nên tóc mới biến thành như vậy. Bất quá đây chính là nhân tài có huyết mạch hoàng gia của Lạc Thần tộc, nàng ta có thể tu luyện tới..... Nhưng nếu là người của hoàng gia Lạc Thần tộc, sao lại tới Bắc Thương linh viện? Bọn họ. . .

Lão nghiền ngẫm suy nghĩ, rồi lại thở dài, chậm rãi nhắm mắt, lờ đờ.

Lạc Li kéo Mục Trần đi thẳng ra khỏi Linh Trị điện, hắn nhìn nàng. Lời nói của lão nhân kia hắn cũng nghe rõ. người sau nhìn nàng, lúc trước lão nhân kia nói trong lời nói hắn cũng nghe thấy, Lạc Thần tộc, chắc là chủng tộc của Lạc Li thì phải, bất quá sao chưa bao giờ nghe nói đến tộc người này?

Lạc Li ra khỏi Linh Trị điện, liền thả tay Mục Trần ra, đôi mắt lưu ly của nàng lúc này tỏ ra hoảng hốt không yên.

- Làm sao vậy?

Mục Trần nhẹ giọng hỏi.

- Không có gì.

Lạc Li nhẹ nhàng lắc đầu, chợt nàng nhìn Mục Trần, mỉm cười:

- Thần Phách đan có rồi, ngươi mau đi qua Lôi vực tu luyện đi, ta đến Tụ Linh trận cấp 5 tu luyện, trong thời gian chờ ngươi đi ra.

Mục Trần biết rõ nàng có tâm sự, bất quá nàng không muốn nói, hắn tự nhiên không hỏi, chỉ đột nhiên tiến lên, dưới ánh mắt ngạc nhiên của đám đông chung quanh mà ôm nàng vào lòng, thì thầm bên tai nàng:

- Hiện tại ta không đủ thực lực chia sẻ điều gì với nàng, nhưng tin ta, mỗi ngày ta sẽ càng thêm cường đại, nàng nói rằng sẽ ở phía sau chắn mũi tên bắn lén cho ta, vậy thì trước mặt nàng, ta hắn phải đứng ra nghênh chiến.

Lạc Li hơi cắn làn môi mỏng, đôi mắt lưu ly rung rinh nhè nhẹ, giọng nói dịu dàng ậm ừ một tiếng.

- Vậy ta vào Lôi vực trước, chờ ta ra.

Mục Trần mỉm cười buông ra nàng, rồi vẫy tay từ biệt, lắc người hóa thành một luồng hồng quang lao đi. Lạc Li nhìn theo hắn, khóe môi khẽ cười yêu thương, khiến đám nam tử xung quanh hồn bay phách lạc. Lát sau, nàng mới xoay người rời khỏi đó.

Trong lúc Mục Trần và Lạc Li tạm chia tay ở Linh Trị điện, thì trước khu nhà họ thuê bên khu vực tân sinh, một tia lưu quang bắn tới như sao sa, hiện ra giữa không trung, một nam thanh niên tóc dài xõa ra, khí tức lạnh lùng nghiêm nghị nhìn đám tân sinh đang tụ tập nói cười bên dưới, cái giọng ồ ồ không hề có ý tốt vang vẳng cất lên.

- Mục Trần là đứa nào? Kêu hắn lăn ra đây cho ta!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 162: Mạch Luân

- Mục Trần là thằng nào? Bò ra đây ta biểu!

Tiếng quát hung dữ bọc trong linh lực như tiếng sấm rền khắp khu tân sinh, nhất thời khiến cho mấy ngàn tân sinh đều giật mình nhìn lên người vừa xuất hiện trên không trung.

Ở khoảng sân trong khu vực này, có không ít tân sinh đang tụ tập. Mấy người như Diệp Khinh Linh, Mặc Lĩnh cũng đang ở đó, nheo mắt nhìn kẻ vừa đến.

Người đó đứng ngạo nghễ giữa không trung, lạnh lùng nhìn xuống đám tân sinh mắt tròn mắt dẹt bên dưới, quát tiếp:

- Bọn bây điếc hay sao mà không nghe ta hỏi? Tên tân sinh Mục Trần ở chỗ nào? Dám xóa tên tao khỏi Thần Phách bảng, gan góc thế mà không dám ló mặt ra à?

Tân sinh đứng đông nghịt bên dưới lúc này mới hiểu ra, à thì ra là người hôm qua bị Mục Trần cướp lấy vị trí hạng 3 Thần Phách bảng, giờ qua đây kiếm chuyện gây sự....

Bọn họ nhìn nhau bất đắc dĩ, dường như lúc sáng Mục Trần đã đi đâu đó.

- Vị học trưởng này, Mục ca đã ra ngoài rồi, không có ở đây, nếu ngươi tìm hắn thì mai trở lại đi.

Mặc Lĩnh hơi chần chờ một chút, cũng lớn tiếng quát lên trả lời. Lời nói của tên kia khinh thị Mục Trần khiến hắn cũng rất khó chịu, bất quá

biết lượng sức nên cũng không biểu lộ rõ ra.

Giữa không trung, người kia lắc mình liền xuất hiện giữa sân rộng đông đúc tân sinh, hắn cười khẩy, nói:

- Đi ra ngoài rồi? Một thằng nhát cáy, cố ý muốn tránh né à? Tưởng đâu đám tân sinh này cũng có bản lĩnh lắm, không ngờ cũng chỉ là một lũ rùa rút đầu vô dụng.

Nghe hắn miệt thị không tiếc lời, không ít tân sinh méo mặt khó coi, khu vực này cũng có không ít những tân sinh hàng đầu Bắc Thương giới ở đây, như bọn Chu Linh, Nghiêm Khiếu, Vương Lăng.... cả bọn đều sắc mặt tối sầm khó chịu, bất quá vì cũng còn ngại thực lực của tên kia nên vẫn cố nhịn một chút.

- Lũ vô năng...

Người kia nhìn thấy đám tân sinh cắn răng nén giận, cười nhạo càng dữ, khinh thường càng thậm tệ.

- Ngươi không được mắng Mục Trần ca ca!

Bất quá ngay lúc hắn còn đang chửi rủa, một tiếng nói trong trẻo non nớt mang theo phẫn nộ vang lên, thu hút chú ý của mòi người. Bên cạnh Diệp Khinh Linh, cô bé Duẩn nhi đùng đùng nổi giận nhìn tên kia, sau lưng cô bé còn có một quang trận thật lớn đang nhanh chóng hình thành.

- Linh trận?

Tên kia nhìn thấy quang trận sau lưng Duẩn nhi, mặt cũng nghệt ra, hắn nhiên không ngờ tiểu cô nương xinh xắn nhỏ tuổi kia lại có bản lĩnh như thế.

"Gào!"

Quang trận ngưng tụ, linh lực tuôn tràn, hóa thành phong mãng cuồng bạo giương nanh múa vuốt lướt qua không trung, tấn công thanh niên tóc

dài.

- Hừ.

Tên kia cau mày, chân bước tới giậm mạnh lên đất, linh lực kinh người trong cơ thể bùng lên, tung chưởng chấn vỡ nát phong mãng thành vô số đốm sáng đầy trời.

Một chưởng hạ gục phong mãng, hàn khí trong mắt hắn càng nhiều, búng ngón tay ra, một tia sáng tràn ngập linh lực cuồng loạn bắn thẳng tới trả đòn Duẩn nhi.

- Quá đáng...

Diệp Khinh Linh nhìn thấy một thanh niên cao to đen hôi lại ra tay với một cô bé như Duẩn nhi, nàng cũng cực kỳ tức giận, vội chắn trước mặt Duẩn nhi, thúc giục linh lực hùng hậu trong người tạo thành một quang thuẫn linh lực.

"Oành!"

Tia sáng bắn lên quang thuẫn, nháy mắt phá nát, Diệp Khinh Linh rên lên đau đớn, bị đẩy lui mấy bước, mặt trắng bệch.

- Ngươi thật quá đáng!

Mặc Lĩnh và đám người kia thấy vậy cũng giận dữ quát tháo, bất chấp e ngại thực lực của thanh niên tóc dài kia, ào ào xông tới.

- Còn dám la lối? Tân sinh các ngươi thật mất dạy, khó trách thằng Mục Trần kia dám cả gan như thế, hôm nay ta sẽ cho các ngươi biết ở Bắc Thương linh viện này, tôn trọng học trưởng là một khóa trình bắt buộc!

Thanh niên tóc dài nhíu mày, cười khẩy, vung tay lên. Linh lực cuồn cuộn huyễn hóa ra một cự chưởng khổng lồ, ngang nhiên vỗ tới đám tân sinh.

Những tân sinh nhìn thấy hắn ngang ngược như thế cũng cực kỳ khó chịu, bọn họ có thể trở thành đệ tử Bắc Thương linh viện, ai mà không phải hạng người tâm cao khí ngạo? Bị người ta tới ngay cửa nhà gây sự, nhục mạ, dù là tượng đất cũng nổi khùng.

- Hừ!

Chu Linh và Nghiêm Khiếu cả giận nhảy ra, linh lực bạo dũng đồng loạt ra tay, thi triển công kích đối chọi với cự chưởng đánh tới.

"Bùm!"

Khí lãng bùng nổ, đánh văng hai người ra sau, sắc mặt cũng hơi tái đi. Bọn họ đều đã một chân bước vào Dung Thiên cảnh, nhưng dù sao vẫn còn chênh lệch rất lớn với tên kia.

- Cũng có chút bản lĩnh, bất quá như thế mà dám ra oai trước mặt Mạch Luân ta? Không biết tự lượng sức!

Mạch Luân nhìn Chu Linh và Nghiêm Khiếu, lạnh lùng châm chọc.

- Có năng lực thì đi kiếm mấy người trên Thiên bảng mà đánh, tới đây khi dễ tân sinh thì có bản lĩnh gì? Hừ, hôm nay may cho ngươi Mục Trần và Lạc Li không có ở đây, bằng không ngươi không có cơ hội ra vẻ đâu!

Chu Linh nghiến răng.

- Thằng Mục Trần kia e rằng sợ ta tới tìm hắn, nên sớm đã trốn ra ngoài rồi đi.

Mạch Luân cười khẩy:

- Bất quá lũ tân sinh bọn mi khiến ta thật ngứa mắt, hôm nay phá lệ dạy dỗ bọn mi một chút.

- Thực khinh người quá đáng, chúng ta sợ ngươi sao?

Mạch Luân gây sự, thái độ đáng ghét đã chọc giận cả ngàn tân sinh, bọn họ nhất tề gầm lên, thanh thế cực kỳ khủng bố.

- Hừ, chúng ta tuy là tân sinh, bất quá chỉ tu luyện sau ngươi một thời gian thôi, có cái gì hay mà đắc ý? Muốn động thủ, chúng ta tất cả cùng lên!

Lại có thêm ba người từ trong đám đông nhảy ra trước mặt Chu Linh, ba người này cũng chẳng phải ai xa lạ, cũng đều là những Vương của Linh Lộ, đồng thời là những cường giả hàng đầu khảo nghiệm Bắc Thương giới.

Ngày thường các tân sinh đều có ngạo khí của mình, quan hệ cũng không có gì là sâu sắc, hời hợt xã giao mà thôi. Thế nhưng hiện tại Mạch Luân hùng hổ ép người, bọn họ thành ra đứng chung chiến tuyến, cùng nhau chống cường địch.

Mạch Luân nhìn thấy biến cố vừa xảy ra, chân mày cũng nhíu lại, sắc mặt không mấy tốt. Năm người kia đều bước một chân vào Dung Thiên cảnh, lại còn hơn 1000 tân sinh, thật nếu bọn họ liên thủ lấy thịt đè người, đối với hắn cũng hơi quá sức.

- Tân sinh bây giờ đúng là kiêu ngạo!

Mạch Luân lạnh lùng nói:

- Muốn đoàn kết à? Được, hôm nay ta tha cho các ngươi, bất quá ngày mai ta lại đến, để xem các ngươi còn vui vui cười cười được không. Ngạo khí của các ngươi phải được mài dũa một chút. Thằng Mục Trần kia muốn tránh né thì bảo hắn trốn cho kỹ đi.

Mạch Luân cười lớn, lắc người lao đi hướng về bên trong Bắc Thương linh viện, nhanh chóng mất hút.

Chu Linh nhìn Mạch Luân biến mất, sắc mặt cũng không tốt lắm.

- Viêm Lăng huynh, đa tạ.

Chu Linh khách sáo tỏ ra cảm tạ với ba người ra tay giúp đỡ.

- Không sao, chúng ta đều là tân sinh, đám lão sinh đó dám khinh thường chúng ta, chúng ta cũng không thể cúi đầu.

Viêm Lăng tóc đỏ lắc đầu, chợt nói:

- Nhìn hắn như vậy, e rằng sẽ không dễ từ bỏ đâu, thời gian này chúng ta cũng nên liên kết lại, xem hắn dám làm thế nào.

- Mục Trần dường như đi Lôi vực tu luyện, Lạc Li cũng theo hắn ra ngoài...

Diệp Khinh Linh thở dài, nàng cũng có liên hệ thân thiết với Mục Trần, thành ra cũng biết đại khái vài chuyện của hắn.

- Đi ra ngoài tị tránh bão cũng tốt.

Chu Linh cũng thở dài, thực lực Mạch Luân còn cao hơn An Nhiên, Mục Trần ở đây cũng chẳng ích gì, ngược lại chỉ thêm nhục.

Hiển nhiên, hắn cũng nghĩ là Mục Trần đột nhiên đi Lôi vực tu luyện là có toan tính tránh gió.

- Mục Trần ca ca không sợ hắn.

Duẩn nhi không cam lòng.

Chu Linh cười khổ, lắc đầu:

- Những ngày này, mọi người ai có thể đi tu luyện thì tranh thủ tu luyện đi, tên kia đến gây sự vài ngày không có thu hoạch cũng sẽ chán bỏ đi thôi.

Đám đông tân sinh cũng ảo não, trong lòng cũng khá tức tối, tên lão sinh kia thật khinh người quá đáng.

. . .

Chuyện ầm ĩ phát sinh ở nhà, dĩ nhiên Mục Trần chẳng hay biết, hắn đã đến cửa vào Lôi vực, một bình đài siêu cấp lơ lửng trên cao, vô số người từ bốn phương tám hướng không ngừng phóng tới như đàn ong vỡ tổ.

Trước bình đài là một không gian u tối, trạng thái uốn khúc, đó là cổng vào của thế giới lôi điện bên kia, thỉnh thoảng có những tiếng sấm ầm ầm vang ra khiến không gian ở đó co giãn bất thường.

- Đây là Lôi vực sao?

Mục Trần nhìn vào không gian uốn khúc, cảm nhận dao động khủng bố cũng âm thầm tặc lưỡi. Bản lĩnh dùng siêu năng lực để mở ra một không gian, thật không phải người thường có thể tưởng tượng ra được.

Mục Trần sợ hãi than thở, thân hình vừa động liền xẹt qua không trung, lao tới chổ không gian vặn vẹo. Bên ngoài dường như có một màng linh lực nhàn nhạt, ngay khi hắn đến gần cảm thấy một chút trở ngại, nhưng nhanh chóng xuyên qua.

Màng linh lực này dùng để ngăn cản những đệ tử thực lực dưới Thần Phách cảnh, Mục Trần dĩ nhiên qua cửa.

Xuyên qua màng linh lực, không gian uốn khúc hiện rõ trong mắt, nhấp nhá như một con mắt của siêu cấp cự thú, khiến cho người mới vào sinh ra cảm giác sợ hãi.

Đàn người đông như đàn châu chấu đang xuyên qua không gian uốn khúc đó.

Mục Trần bình tâm lại, cười khẽ, cẩn thận vận chuyển linh lực bảo vệ cơ thể, vọt vào trong tiếng sấm ì đùng.

Khi hắn tiếp xúc với đoạn không khí uốn éo, linh trị bài đột nhiên lóe ra trong tay, hào quang nhàn nhạt lấp lánh, vài trăm linh trị đã bị khấu trừ, sau đó hắn cũng biến mất dạng trong không gian lôi điện kia.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 163: Lôi Vực, Đột Phá

"Đùng!"

Khi Mục Trần xuyên qua không gian uốn éo, hắn nhận thấy rõ trước mặt tối sầm đi, ngay sau đó là sấm rền đùng đùng khắp mọi nơi.

Mục Trần đưa mắt nhìn ra trước, vẻ mặt kinh dị, một mãng không gian vô bờ bến, mây đen đầy trời hội tụ lại, lôi đình trong những đám mây nhá lên liên hồi, như một bầy rắn bạc len lỏi chạy giữa trời, thỉnh thoảng nện xuống dưới.

Khắp không gian mang đậm linh khí cực kỳ cuồng bạo cường hãn, ở cái chỗ này, một chút linh khí ôn hòa vừa xuất hiện cũng sẽ nhanh chóng bị lôi đình ảnh hưởng, trở nên bạo động.

Trong không gian tràn ngập sấm sét, có những bình đài lơ lửng màu ám kim, mỗi một thạch tọa đều có một người ngồi xếp bằng, thỉnh thoảng có lôi đình bắn phá bầu trời nện vào người đang ngồi đó.

Mà mỗi lần sấm sét đánh xuống, lập tức có một luồng điện tạo thành vòng cung, khiến thạch tọa lóe ngân quang rực rỡ huyễn lệ.

Ngay cổng không gian tiến vào Lôi vực, không ngừng có vô số người lao ra, một số tìm kiếm thạch tọa trống để tu luyện, còn vài người khác lại đi sâu hơn vào không gian tràn ngập sấm sét.

Mà những kẻ đó đều là những cường giả thực lực tương đối cường hãn.

- Lôi vực chia làm 10 tầng, ở đây chỉ mới tầng 1 mà thôi, xem ra đi vào càng sâu thì sét càng lợi hại.

Mục Trần đăm chiêu, trước khi tiến vào Lôi vực, hắn cũng đã bỏ công hỏi thăm một chút thông tin. Tầng 1 là nơi phù hợp cho đệ tử có thực lực Thần Phách cảnh sơ kỳ tu luyện, càng vào sâu hơn dĩ nhiên thực lực sẽ cần phải tăng lên. Trong đó tầng 10, cường giả thực lực Hóa Thiên cảnh cũng không dám tự tiện bước vào.

- Ta cũng đi sâu vào xem thử.

Mục Trần suy tư một chút, liền lắc mình đi vào sâu hơn trong không gian sấm sét. Thực lực hiện tại của hắn dĩ nhiên ở lại tầng 1 thì rất phí, e rằng thiên lôi ở đây tác dụng cho hắn không bao nhiêu.

Mục Trần đề thăng tốc độ cực nhanh, chỉ ngắn ngủi mấy phút đã vào tận cùng tầng 1, ở đó xuất hiện không gian uốn khúc để tiến vào tầng 2, hắn theo dòng người đông đảo mà đến được đây.

Mục Trần không hề do dự theo bọn họ đi vào. Tầng 2, cảnh tượng cũng không khác tầng 1 cho lắm, chẳng qua mây đen dày đặc hơn, sấm sét cũng dữ dội hơn.

Mục Trần đảo mắt quan sát tầng hai, rồi lại tiếp tục di chuyển, xem ra tầng 2 cũng chưa đủ thỏa mãn nhu cầu của hắn.

Hơn 10 phút sau, Mục Trần đã đến cổng vào tầng ba, tiến vào tầng này cần có thực lực Thần Phách cảnh hậu kỳ, bất quá lại không thể ngăn cản Mục Trần, vì lực công kích của hắn đã vượt xa Thần Phách cảnh trung kỳ, có thể sánh bằng cường giả Dung Thiên cảnh sơ kỳ.

Trong tầng 3, sấm rung chớp giật, lôi đình chấn nộ phô thiên cái địa xẹt ngang chân trời, sáng rực rỡ không ngớt.

Mục Trần cảm nhận sức mạnh thiên lôi kinh hoàng ở tầng 3, khẽ gật đầu, chuyển người một chút đi vào bên trong, tìm một bình đài ám kim

không người chậm rãi hạ xuống.

Mục Trần ngồi xếp bằng tại đó, bàn tay sờ vào bình đài, cảm giác lạnh lẽo tràn vào lòng. Thì ra bình đài không phải làm từ đá, mà là một thứ kim loại nào đó, mà nhìn điều kiện nơi đây, có vẻ thuộc tính của kim loại này có lực hấp dẫn mãnh liệt đối với lôi đình.

Mục Trần khẽ động tinh thần, linh lực rót vào bình đài ám kim, nhất thời kim quang nổi lên, Dẫn Lôi đài lập tức được kích hoạt sử dụng.

Nhất thời mây đen cuồn cuộn trên đầu hắn, tiếng sấm gầm như lôi thú viễn cổ mang lại áp lực dữ dội gào lên, tràn ngập thiên uy.

"Ầm!"

Mây đen quay cuồng, ngay sau đó một luồng sét bạc to đùng xé rách mây đen, chớp nhoáng nện xuống tấn công Mục Trần đang ngồi trên dẫn lôi đài.

Mục Trần hốt hoảng thúc đẩy linh lực bao bọc bảo vệ cơ thể trước lôi điện thình lình.

"Uỳnh!"

Tia sét trùng kích vào thân thể hắn, Mục Trần run lên kinh dị, sự đau đốn khó tả chạy khắp người, chớp mắt lôi quang bao trùm toàn bộ thân thể, dũng mãnh chạy loạn khắp trong xương cốt kinh mạch.

Ngay lập tức, Mục Trần thôi động Đại Phù Đồ quyết, linh lực hắc ám dâng tràn trong kinh mạch, một ít lôi lực xuyên qua, dung nhập vào trong linh lực.

"Ào Ào."

Lôi lực dung hòa vào linh lực, nhất thời khiến linh lực hắc ám nổi sóng gió, gào thét dao động cuồn cuộn, lôi quang dần tan rã. Mục Trần

có thể cảm thấy được khối linh lực vừa tiếp xúc với lôi lực đã trở nên tinh luyện hơn.

- Thiên lôi quả nhiên có thần hiệu rèn luyện linh lực.

Mục Trần vui mừng ra mặt, Lôi vực này quả không nói quá chút nào.

Thử nghiệm thiên lôi một chút, Mục Trần cũng đã an tâm, bàn tay siết chặt, Thần Phách đan liền xuất hiện trong tay, hắn nhanh chóng thảy vào miệng.

Thần Phách đan vừa tiến vào miệng liền tan ra, nhiệt lưu cuồn cuộn ào ạt đổ xuống cơ thể.

Linh lực hùng hồn và cuồng bạo như thác nước đổ xuống kinh mạch, hoang dã như một bầy trâu rừng điên cuồng chạy loạn trong thung lũng, không thể khống chế.

"Hô."

Mục Trần cảm nhận dược lực cuồng dã của Thần Phách đan trong người, hắn nhẹ nhàng thở ra một hơi, điều động Dẫn Lôi đài, ám kim quang mang tỏa ra, mây đen trên đầu xoay chuyển kịch liệt, vài đạo thiên lôi như rắn dữ vỗ xuống, oanh kích lên người hắn.

Lôi đình đánh vào thân thể Mục Trần liền nổ tung, lôi lực không ngừng dũng mãnh chui vào cơ thể, hắn điều khiển luồng lôi lực đó nhanh chóng dung hóa với dược lực cuồng bạo của Thần Phách đan kia, hòng nhanh chóng tinh luyện nó.

Mục Trần quan sát gắt gao biến hóa trong cơ thể, lôi lực tiến vào, dược lực cuồng bạo của Thần Phách đan như dự liệu đã nhanh chóng trở nên ngoan hiền....

- Thiên lôi lực rất tốt!

Mục Trần cảm nhận biến hóa, hoàn toàn an tâm, tâm thần khẽ động tiếp tục thúc đẩy Dẫn Lôi đài lên đến mức cực hạn, kim quang tỏa sáng, mây đen trên đầu cuồn cuộn tăng tốc xoáy gấp, lôi đình ào ạt liên tiếp chớp nhoáng đánh rầm rầm xuống người hắn.

Mục Trần bình yên ngồi xếp bằng, mặc cho lôi quang rực rỡ bao vây cơ thể, mặc dù sấm sét nện trúng cơ thể sinh ra đau đớn một chút, nhưng thống khổ ít ỏi đó vẫn hoàn toàn nằm trong sự chịu đựng của hắn.

Thiên lôi lực kéo bè kéo lũ chui vào người hắn, rèn luyện từng đợt dược lực Thần Phách đan cuồng bạo, còn Mục Trần thì nhanh chóng điều động tinh thần gom nhựng cụm linh lực bị tinh luyện đã trở nên ngoan ngoãn lùa vào khí hải.

"Rầm rầm!"

Khu vực này, sấm sét không hề ngừng nghỉ, ngân quang chớp lóe, khung cảnh dữ dội liên tục khiến cho những đệ tử khác từ xa nghìn trượng cũng bị chú ý. Dẫn Lôi đài này có thể khống chế tần suất lôi điện đánh xuống, thành ra đa số không có mấy ai đẩy tần suất lên cực hạn, vì thiên lôi này rất cuồng bạo, nếu thực lực không đủ dễ dẫn đến trọng thương, mất nhiều hơn được.

Thành ra hành vi của Mục Trần khiến cho nhiều kẻ kinh ngạc ra mặt.

Bất quá Mục Trần thì chẳng biết điều ấy, toàn bộ tinh thần đều đặt trong cơ thể, phối hợp thiên lôi lực chuyên tâm luyện hóa dược lực của Thần Phách đan.

Hiệu suất của công tác tinh luyện này tương đối cao.

Chỉ không đến một canh giờ, Mục Trần thấy rõ lượng linh lực cuồng bạo nhiều như thác lũ của Thần Phách đan đã hoàn toàn bị thiên lôi lực hóa giải sạch sẽ.

- Trực tiếp luyện hóa toàn bộ, chuẩn bị phá vỡ ranh giới Thần Phách cảnh hậu kỳ nào!

Mục Trần nhủ thầm, thúc giục Đại Phù Đồ quyết. Hắn đem luồng linh lực khổng lồ kia luyện hóa không ngừng, rồi đưa hết vào trong quang luân linh lực.

Càng nhiều linh lực được rót vào, quang luân linh lực càng sáng lên chói lóa, Thần Phách đang xếp bằng phía trên đó cũng trở nên rõ ràng hơn.

Hết thảy đều theo quỹ đạo thuận lợi đột phá mà tiến lên, hiện tại chỉ còn thiếu một chút thời cơ!

Mà cái thời cơ đó, chờ một lần lại mất hết ba ngày.

Trong ba ngày này, chẳng đếm được số lần Mục Trần bị thiên lôi đánh vào, linh lực cuồn cuộn dũng mãnh chui vào trong người, liên tục tinh luyện.

Mục Trần vẫn đang yên lặng ngồi xếp bằng, để mặc cho thiên lôi đánh hắn, không hề suy suyễn.

Đột nhiên, bàn tay hắn khẽ run lên, bên ngoài thân thể có linh lực dao động mạnh mẽ bất chợt thẩm thấu ra. Đó chính là dấu hiệu linh lực tràn đầy đến mức không thể áp chế nổi.

- Thời điểm tới rồi!

Mục Trần mở mắt, con ngươi đen láy nhìn lên lôi đình liên tiếp giáng xuống từ trên cao, rồi lại chậm rãi nhắm mắt.

Trong khí hải, quang luân linh lực sáng lấp lánh như sao, sóng linh lực dập dờn lan tỏa, vang lên những tiếng ầm ầm như sóng vỗ bờ.

Phía trên quang luân linh lực, Thần Phách đã hiện rõ ràng những đường nét, chính là hình ảnh thu nhỏ của Mục Trần, linh khí đã trở nên

mạnh mẽ hơn trước rất nhiều.

Thần Phách hít thở phập phồng, bàn tay bé nhỏ kết ấn, khí tức như có thêm tiếng sấm rền.

"Ầm!"

Thình lình một luồng sáng như sông lớn tuôn ra từ quang luân linh lực, cỗ linh lực tinh thuần đó nhanh chóng lao tới đổ vào Thần Phách.

Đối mặt cơn lũ linh lực tinh khiết kia, Thần Phách như một cái bể chứa không đáy, hấp thu tất cả, bề ngoài của nó có sóng khí bềnh bồng, trở nên càng lúc càng rõ nét.

Linh lực dũng mãnh đổ vào, ước chừng nửa canh giờ rồi dần dần yếu lại, ánh sáng chói mắt trên quang luân linh lực chậm rãi tiêu tán, từng chút một biến mất.

Thần Phách trong suốt như ngọc vẫn an tĩnh ngồi trên quang luân linh lực, một lát sau thì chậm rãi mở mắt ra, đôi mắt thâm thúy lóe sáng, thần bí như sao trời.

"Ầm!"

Ngay lúc đó, cỗ dao động cường hãn từ đâu thổi ra, lan khắp cơ thể Mục Trần, khiến run rẩy kịch liệt.

Trên Dẫn Lôi đài, Mục Trần phun ra một đoàn bạch khí như lôi quang bắn phá, hắn cảm nhận rõ linh lực hùng hậu trong cơ thể như hồng thủy cuồn cuộn, cảm giác mạnh mẽ cường hãn hơn hắn mất ngày trước!

Cuối cùng hắn đã chân chính đột phá thành công đến trình độ Thần Phách cảnh hậu kỳ!

Nét cười khoái trá nở rộ trên môi Mục Trần, hắn thở dài như trút được gánh nặng, thình lình một cảm giác trong người nảy lên, Đại Phù Đồ quyết truyền ra một cỗ dao động kỳ lạ.

Cảm giác vô cùng huyền diệu, khiến cho máu huyết lưu thông trong người cũng tăng tốc, hắn thất thần mất một lúc, rồi đôi mắt trở nên chấn động cuồng hỉ.

Hay là.... Đại Phù Đồ quyết cũng sắp đột phá?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 164: Ta Đến Chưởng Huyền Hoàng

Cảm giác huyền diệu này cứ quanh quẩn trong trái tim hắn, khiến hắn cảm thấy sợ hãi lẫn vui mừng khôn xiết.

Cảm giác này giống hệt khi trước Đại Phù Đồ quyết đột phá đến cảnh giới Ngưng Hình. Vốn hắn tính toán phải đến khi đột phá tới Dung Thiên cảnh mới may ra có tiến cảnh, nhưng không ngờ lại sớm như thế này.

- Bởi vì thiên lôi lực này sao?

Mục Trần đăm chiêu suy tư, thiên lôi có tác dụng rèn luyện linh lực rất tốt, chỉ mấy ngày tu luyện mà hắn đã nhận thấy rõ linh lực của mình biến hóa khá nhiều.

Tinh luyện và dồi dào.

Mục Trần ép xuống sự vui mừng trong tâm, cảm giác huyền diệu này chắc chắn chỉ xảy ra trước khi Đại Phù Đồ quyết đột phá, nhưng vẫn còn một khoảng cách nhỏ đến thời cơ đột phá, việc hắn cần làm bây giờ là tận dụng cảm giác huyền diệu này tiến thẳng một bước tới đột phá cảnh giới chân chính.

Hiện giờ Đại Phù Đồ quyết đang dừng lại ở cảnh giới Ngưng Hình, chỉ cần thêm vài bước nữa sẽ đến Hóa Tháp, lúc đó Đại Phù Đồ quyết chân chính đăng đường nhập thất!

Mục Trần rất hiếu kỳ đối với linh quyết thần bí do mẫu thân để lại cho hắn, theo lời cha hắn nói, cơ thể hắn có Linh Mạch bí ẩn, bị mẫu thân phong ấn, muốn tháo gỡ phong ấn đó, thì Đại Phù Đồ quyết chính là chìa khóa.

Đại Phù Đồ quyết có thể đột phá, đối với Mục Trần còn quan trọng hơn việc linh lực đột phá đến Thần Phách cảnh hậu kỳ.

Mục Trần vẫn ngồi ngay ngắn, tiếp tục thúc giục Dẫn Lôi đài, quang mang ám kim lóe sáng, mây đen tầng tầng lại tiếp tục cuồn cuộn xoay vần, sấm sét dữ dội lần thứ hai oanh tạc thân thể Mục Trần thân.

"Rầm rầm!"

Lôi điện rực rỡ nhảy nhót quanh người Mục Trần, hắn chỉ có việc vận chuyển Đại Phù Đồ quyết, thúc giục linh lực hắc ám chạy theo kinh mạch.

Lúc đó hắn nhận thấy ở những nơi sâu trong cơ thể, những đốm đen Linh Mạch bí ẩn kia đang chậm rãi chui ra...

Thế nhưng những đốm đen thần bí đó chỉ lập lòe ẩn hiện, chỉ những lúc Mục Trần bị sét đánh vào người thì sáng lên một chút.

- Quả nhiên nguyên nhân là do thiên lôi lực.

Mục Trần nhanh chóng hiểu ra vấn đề, đột ngột mở mắt ra, đứng phắt dậy, nhìn về phía sâu trong tầng 3:

- Hiệu suất thiên lôi ở tầng này đã trở nên chậm chạp với ta, nếu cứ ngồi đây e rằng cảm giác huyền diệu sẽ biến mất, lỡ dịp thăng cảnh cho Đại Phù Đồ quyết.

Cơ hội đột phá này khó gặp, nếu bỏ lỡ có lẽ phải đợi đến lần sau đột phá thực lực.

Mục Trần quyết định thật nhanh, hai mắt lóe sáng liền phóng đi, tăng tốc lao thẳng về phía cuối tầng 3 của Lôi vực.

Chỉ vài phút hắn đã xuất hiện ở cuối tầng 3, một cánh cổng không gian uốn khúc lại xuất hiện trước mặt, một quầng sáng nhàn nhạt che lối vào.

Đó chính là bức màng ngăn trở những đệ tử thực lực dưới Dung Thiên cảnh tiến vào tầng 4.

Mục Trần không thèm để ý tới quầng sáng đó mà lao thẳng tới.

Quanh đó cũng có không ít đệ tử ra vào lối tầng 4, những người này đều có thực lực Dung Thiên cảnh, hẳn nhiên là thành phần ưu tú trong linh viện. Bọn họ cực kỳ sửng sốt khi thấy Mục Trần tiến tới.

- Tiểu tử này đi đâu thế, không lẽ chẳng biết là muốn qua tầng 4 phải đột phá lên Dung Thiên cảnh mới đủ tư cách hay sao?

Vài người nhếch mép cười khẩy, đang muốn nhìn thấy một màn chim sẻ lao đầu vào kính. Bọn họ biết rõ lực cản của quầng sáng kia mạnh mẽ thế nào, dù không làm bị thương đệ tử liều mạng đâm đầu xông tới, nhưng bị đánh văng ra cũng không thoải mái chút nào.

Đối với những cái nhìn ngó chung quanh, Mục Trần cũng chẳng quan tâm. Sắp va chạm với quầng sáng kia, năm ngón tay siết chặt lại, hắn quát một tiếng thật lớn, tung quyền đánh tới.

Bốn đạo hắc ấn đột ngột xuất hiện trên nắm đấm của Mục Trần, cùng với quyền phong hóa thành một luồng lực hắc ám hung hăng đánh lên quầng sáng.

"Đùng!"

Quầng sáng bồng bềnh gợn sóng bởi một quyền cuồng mãnh của Mục Trần, dao động càng lúc càng kịch liệt, bất chợt một tiếng động nhỏ vang lên, một điểm trên quầng sáng trước mặt Mục Trần đã bị hắn ngang ngược đấm thành một khe nứt.

"Phốc!"

Cái khe nứt vừa xuất hiện, Mục Trần nhanh chóng lủi vào, để lại đám cường giả Dung Thiên cảnh há mồm to như cái trứng vịt, hai mắt trợn tròn.

- Cái màn này bị yếu đi hay sao thế? Tầng thứ tư mà đệ tử Thần Phách cảnh hậu cũng vào được hả?

- Tên kia từ đâu tới vậy? Công kích Thần Phách cảnh hậu kỳ mà sao lại mạnh ngang ngửa Dung Thiên cảnh sơ kỳ, bản lĩnh không tồi nha....

Mấy người tỏ ra kinh ngạc, nhiều người vừa than thở mấy tiếng cũng hiếu kỳ lao theo vọt vào tầng 4 của Lôi vực.

Mà khi họ tiến vào đến tầng 4, bóng dáng Mục Trần đã chạy đâu mất tăm không thấy. Hắn vừa vào đến, cảm nhận rõ ràng sự bất đồng ở đây với tầng 3 liền nhanh như điện chạy sâu vào trong.

Mây đen trên trời hoàn toàn tối tăm, lôi đình lóe ra lại có vẻ ít hơn tầng 3, nhưng mỗi tiếng sấm ngẫu nhiên đó lại mạnh hơn, lợi hại hơn không ít.

Mục Trần đi sâu vào trong, nhanh chóng tìm một Dẫn Lôi đài không người, nhanh chóng hạ xuống chiếm lấy, ngồi xếp bằng, thúc giục linh lực rót vào Dẫn Lôi đài.

"Ầm!"

Chỉ vừa điều động linh lực đưa vào Dẫn Lôi đài, lôi vân liền xuất hiện trên đầu đen kịt, quan sát kỹ một chút lại giống như một khuôn mặt khổng lồ dữ tợn, một tiếng sấm rền, thiên lôi to cả trượng nện xuống đánh rầm lên thân thể Mục Trần.

Lực trùng kích cường hãn khiến Mục Trần co giật dữ dội, đau nhức kinh hoàng chạy khắp người.Hắn cảm giác rõ sức mạnh thiên lôi ở tầng này khủng bố vô cùng so với tầng ba, không chỉ là hơn một cấp. Khó trách chỉ đệ tử thực lực Dung Thiên cảnh mới đủ sức tu luyện ở đây.

Lôi quang lập lòe trên cơ thể Mục Trần, rồi một luồng lôi lực dũng mãnh chui vào trong người, lượng lôi lực của một đạo thiên lôi này ước tính cũng bằng 10 đạo thiên lôi trong tầng 3!

- Không tồi.

Mục Trần cự kỳ hài lòng, tâm thần chui vào cơ thể, quan sát lượng lôi lực dũng mãnh đó, hắn thấy rõ những đốm đen trong người cũng nhẹ nhàng sáng lên.

Độ sáng nhẹ nhàng, nhưng vẫn rõ ràng hơn trước rất nhiều lần.

Mục Trần tập trung tinh thần, dần dần thích nghi với thiên lôi ở tầng 4, hắn bắt đầu thúc giục Dẫn Lôi đài nhanh hơn, tần suất gọi thiên lôi cũng nhiều hơn, lôi vân trên đầu càng lúc càng cuồng bạo, sấm sét gào thét không ngừng. Cảnh tượng thiên lôi quán đỉnh liên hồi dữ dội khiến cho một vài đệ tử Dung Thiên cảnh gần đó giật mình chấn động.

Dám ở tầng 4 này không kiêng nể gì tăng cường tần suất dẫn phát thiên lôi oanh kích, đệ tử Dung Thiên cảnh sơ kỳ căn bản không có dũng khí và năng lực đó.

Mục Trần không thể thấy được những ánh mắt kinh ngạc kia, tinh thần hắn đã hoàn toàn chìm trong cơ thể, Đại Phù Đồ quyết vận chuyển không ngừng, cảm ngộ cảm giác huyền diệu kia.

Thiên lôi không ngừng giáng xuống, Mục Trần như ngăn cách hoàn toàn với bên ngoài, chỉ một mực quan sát trong người mình. Hắn chìm đắm trong tu luyện quên ngày tháng, thấm thoát 10 ngày nữa trôi qua.

10 ngày đó, cơ thể Mục Trần hoàn toàn không hề sứt mẻ gì, lôi điện kinh hoàng từ trong mây đen liên tiếp giáng xuống đầu không ngừng nghỉ, khiến cho xung quanh cực kỳ chú ý.

Không ít đệ tử quanh đó cũng đang ngừng tu luyện, đưa cặp mắt hoảng sợ nhìn qua chỗ Dẫn Lôi đài ám kim kia, lôi quang điên cuồng bắn phá sáng rực, mơ hồ nhìn thấy một bóng người ngồi xếp bằng.

Trong tầng 4 này, có thể nói cảnh tượng bên kia là độc nhất vô nhị, liên tục trong 10 ngày không hề có một chút gián đoạn, sự việc này thật

quá đáng sợ, ngay cả đệ tử Dung Thiên cảnh trung kỳ tu luyện ở đây cũng chưa chắc dám làm như thế.

Người này là ai vậy? Sao có thể lợi hại đến thế...

Cách đó không xa, vài Dẫn Lôi đài gần nhau có mấy người đang đứng thẳng, họ kinh ngạc chăm chú nhìn qua vị trí lôi đình đầy trời oanh kích như mưa sa bên kia.

Trong đám người này có một gương mặt quen thuộc, áo quần đỏ rực, dung mạo lạnh lùng, chính là người đã bị Mục Trần đánh bại trong ải khiêu chiến cuối cùng ở Bắc Thương giới, An Nhiên.

- Tên kia lợi hại thật, thiên lôi liên hoàn như thế ta chịu không xiết, thật tò mò muốn nhìn xem tên trâu bò nào ngồi bên đó a....

Gần bên cạnh An Nhiên, một thanh niên cười nói, khuôn mặt hắn không giấu nổi phấn khích.

- Bắc Thương linh viện đệ tử quá nhiều, tàng long ngọa hổ không biết bao nhiêu, vô số người luôn âm thầm tu luyện, chờ đợi một ngày tỏa sáng để nổi tiếng. Người kia có lẽ cũng trong đám đó.

Mặt thanh niên khác bình phẩm.

An Nhiên nghe họ bàn luận, đôi mắt xinh đẹp vẫn không rời khỏi bình đài tràn ngập lôi quang, mơ hồ nhìn thấy bóng người xếp bằng ẩn hiện, dáng vẻ có gì đó khiến nàng cảm thấy khá quen thuộc.

- Là ai được nhỉ?

An Nhiên nhíu mày lẩm bẩm.

- Nè, lôi quang bên đó yếu đi rồi.

Đột nhiên gã thanh niên bên cạnh An Nhiên kinh hô.

An Nhiên nheo mắt nhìn sang, quả nhiên lôi điện cuồng bạo đã giảm tần suất oanh kích. Chỗ bên đó hơn một tuần nay rất thu hút chú ý của mọi người ở tầng 4, nhiều người ở khắp mấy chỗ khác cũng kinh ngạc và tò mò phóng mắt quan sát lại đây.

Bên trong lôi quang, Mục Trần cũng đang khẩn trương chú ý cơ thể hắn, những đốm đen mơ hồ ẩn hiện đã sáng ngời, dao động kỳ lạ lan tỏa ra.

"Ooong!"

Đột ngột những đốm đen rung chuyển chấn động, ngay sau đó hắn thấy từng đốm đen một phóng ra những dải hắc ám đen ngòm.

Những cái đuôi đen ngòm kia dường như đang kết nối các đốm đen lại với nhau.

Mục Trần nao nao nhìn diễn biến trong người.

Dải hắc ám len lỏi một hồi, cuối cùng cũng hoàn thành kết nối, thình lình trái tim Mục Trần nhảy dựng lên, vì hắn thấy rõ những đốm đen đó hoàn thành kết nối, hào quang phóng ra, hình thành một hắc tháp thần bí trong người.

Ngay lúc hắc tháp thần bí thành hình, thình lình một tiếng nói như xuyên qua thời gian không gian, thanh âm cổ xưa huyền ảo mà tối nghĩa chậm rãi vang vọng trong cơ thể hắn.

- Thân hóa Phù Đồ tháp, ta đến chưởng huyền hoàng!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 165: Phù Đồ Tháp

- Thân hóa Phù Đồ tháp, ta đến chưởng huyền hoàng.

Mục Trần nhẹ nhàng lặp lại câu nói viễn cổ xuyên thời không đó, cảm giác khó hiểu kỳ lạ lặng yên sinh ra trong lòng.

Hai tay của hắn liền biến ảo thành một ấn pháp cổ xưa, Thần Phách trong khí hải của hắn cũng đang thi triển ấn pháp giống như vậy.

Dao động kỳ dị từ đâu đó tỏa ra.

Những đốm sáng thần bí ở sâu trong cơ thể Mục Trần đang càng lúc sáng lên, hắc tháp giấu trong người cũng càng thêm thành hình rõ ràng.

Trên Dẫn Lôi đài, thân thể Mục Trần có hắc ám tuôn ra, bao bọc lấy thân người, nhanh chóng nhúc nhích động đậy.

Chỉ vài giây sau, một tòa hắc tháp chừng hơn 10 trượng huyễn hóa ra, thân thể Mục Trần lúc này lại biến mất.

Dường như chính hắc tháp này là thân thể của hắn hóa thành.

Hắc tháp tối tăm mà thâm thúy, có chín tầng, thân tháp phủ đầy những hoa văn huyền ảo, tản ra dao động khí tức cổ kính.

"Rầm rầm!"

Thiên lôi cũng không ngừng nghỉ đánh xuống Phù Đồ hắc tháp chín tầng, nhưng nó cũng không hề sứt mẻ, hắc ám lưu chuyển, hấp thu hết toàn bộ những tia sét vào trong.

Hắc ám chuyển động trên bề mặt Phù Đồ tháp càng thêm thâm thúy, cảm giác như nó cũng được thiên lôi rèn luyện.

Biến hóa đó cũng được hắn chú ý, bất chợt hắn bừng tỉnh như hiểu ra điều gì đó, khẽ động tâm thần, Phù Đồ tháp hóa thành một luồng hắc ám phóng lên cao, chui tọt vào lôi vân trùng trùng điệp điệp.

Sự việc xảy ra khiến cho khu vực này liền chấn động, những đệ tử đang chăm chú quan sát biến cố trên bình đài đầy lôi điện giật mình kinh hãi. Tên kia lại phóng người vào giữa lôi vân?

Trong đó thiên lôi rất kinh khủng a!

- Người đó định làm gì vậy?

An Nhiên trợn mắt, thần tình hoảng sợ, sấm sét trong lôi vân vô cùng điên cuồng, cường giả Dung Thiên cảnh trung kỳ, thậm chí là hậu kỳ cũng không dám lỗ mãng hành động như vậy.

"Ầm ầm ầm!"

Trong lôi vân trên cao kia, sấm vang chớp giật liên hồi, lôi đình cuồng nộ hội tụ vào một điểm nào đó trong lôi vân.

Lôi trận kia khiến người xem bên dưới cũng lạnh da đầu.

Sấm sét điên cuồng chừng 10 phút, rồi dần dần ngưng lại, mọi thứ trở về yên tĩnh.

- Tên kia bị thiên lôi đánh chết rồi ư?

Có người thất thố thốt lên, họ không thể nào tưởng tượng ra nổi, không hiểu tên kia đầu óc có vấn đề gì hay không mà tự đút đầu vào lôi vân.

Thình lình trong hắc lôi vân trên cao, một luồng quang hoa bắn xuống, dần dần tan đi, để lại một bóng người.

Người đó dong dỏng cao, gương mặt tuấn tú, thân thể hoàn hảo không mảy may tổn thất chút gì, chẳng có một chút dấu hiệu tổn thương.

- Còn sống?

Đám người bên này kinh hô, hai mắt tròn xoe, thần tình khó tin, đặc biệt khi người kia xuất hiện, cả bọn đều dễ dàng nhìn ra thực lực Thần Phách cảnh của hắn, tất cả như nhau đều giương ra một gương mặt gặp quỷ.

Thần Phách cảnh hậu kỳ lại có thể lén chui vào Lôi vực tầng thứ 4, lại còn chui tọt vào lôi vân mà bình an vô sự trở ra? Hắn là yêu nghiệt phương nào?

- Đó là. . .

An Nhiên nhìn tên kia mà sửng sốt.

- An Nhiên, nhà ngươi biết hắn?

Đồng bạn nhìn thấy bộ dáng kinh nghi bất định của An Nhiên cũng liền cất tiếng hỏi.

- Ừ, hắn chính là tân sinh Mục Trần ở Bắc Thương giới kia đánh bại ta.

An Nhiên tỏ vẻ rầu rĩ.

- Hắn là Mục Trần?

Mấy người gần đó ai cũng kinh ngạc, bọn họ đều nghe nói về chuyện An Nhiên thất thủ ải cuối ở Bắc Thương, nhưng không thể ngờ tên tân sinh đánh bại bại An Nhiên kia lại là kẻ gây ra náo động mười ngày nay trong tầng 4, khó trách...

- Có thể lấy thực lực Thần Phách cảnh hậu kỳ mà đánh bại Dung Thiên cảnh, tiểu tử này thật không đơn giản.

Một thanh niên thở dài. Tân sinh năm nay coi bộ thực lực phi phàm a.

- Lúc hắn đánh bại ta, thực lực mới chỉ Thần Phách cảnh trung kỳ!

An Nhiên hơi bất đắc dĩ, nàng tâm cao khí ngạo, nhưng thua trong tay Mục Trần lại không còn gì để nói. Những bản lĩnh mà hắn thi triển ra vô cùng lợi hại, không giống chút nào một cường giả Thần Phách cảnh trung kỳ có thể có được.

Bạn bè bên cạnh nghe vậy cũng giật mình, méo mặt. Thật sự đám tân sinh này nhiều người lợi hại quá.

- Thế nhưng mấy ngày gần đây hắn đang gặp chút phiền phức, Mạch Luân một mực đi tìm hắn, quậy bên tân sinh chó gà cũng chạy nạn, thì ra hắn tu luyện ở trong này....

An Nhiên lẩm bẩm.

- Thì ra là cái tên tân sinh mà Mạch Luân muốn tìm a. . . Cái vụ đó cũng náo nhiệt thật, tên Mạch Luân dường như sắp đột phá đến Dung Thiên cảnh trung kỳ rồi à?

Thanh niên nọ nhíu mày:

- Nhưng nói thế nào hắn cũng là lão sinh, sao mà còn đi gây khó dễ cho tân sinh, mấy bữa nay tác oai tác quái ở khu tân sinh cũng quá đáng rồi.

Lão sinh có kiêu hãnh của lão sinh, nhưng lại ra mặt đi bắt nạt mấy tân sinh vừa gia nhập Bắc Thương linh viện thì cũng chẳng có gì đáng đắc ý.

An Nhiên khẽ gật đầu, đối với hành vi của Mạch Luân cũng khá bài xích.

Giữa không trung, Mục Trần hiện ra đảo mắt nhìn chung quanh, vô số ánh mắt kinh ngạc từ các Dẫn Lôi đài khác dán chặt vào hắn. Bỗng dưng

cảm thấy là lạ, hắn nhiên không ngờ được hắn tu luyện lại khiến nhiều người chú ý như vậy.

Bất quá hắn cũng không thích cái kiểu chú ý soi mói này, nên xoay người định tạm thời rời đi.

- Mục Trần!

Một giọng nói quen thuộc gọi giật lại, hắn nhìn sang người vừa bay lên đến gần, tròn mắt kinh ngạc cười nói:

- An Nhiên học tỷ, ngươi đã tu luyện ở nơi này a.

- Ngươi trốn trong này tu luyện sung sướng quá nhỉ.

An Nhiên cay mày nhìn Mục Trần, khích bác.

- Sao vậy?

Mục Trần nhướng mày, hắn tu luyện hình như cũng đâu có xâm phạm tới ai?

- Ngươi không biết thật hay là giả đò không biết?

An Nhiên nhìn biểu hiện gương mặt của Mục Trần, nói:

- Chuyện xảy ra ở khu tân sinh cũng không biết à?

- Chuyện gì? Có quan hệ tới ta?

Mục Trần hơi nghi hoặc, nhíu mày hỏi.

- Ngươi xóa tên Mạch Luân khỏi Thần Phách bảng, tên kia là kẻ chết cũng phải giữ sỉ diện, đang nổi điên với ngươi, mấy ngày nay vẫn luôn tìm ngươi gây sự, mà chẳng thấy bóng dáng đâu, thành ra khu vực tân sinh bị giận cá chém thớt.

An Nhiên nói:

- Hơn nữa dường như lúc hắn tới quật, bằng hữu của ngươi liên thủ đánh đuổi hắn đi, làm hắn điên tiết thêm, kéo đến thêm vài tên nữa quậy tan nát bên đó, không cho ai đi ra ngoài tu luyện cả, còn bảo ngồi đợi xem ngươi có thể trốn được bao lâu...

Mục Trần sửng sốt, rồi sắc mặt trở nên hung tàn, lửa giận dũng mãnh bùng phát trong đôi mắt, hắn không dự đoán được Mạch Luân lại nhỏ nhen như thế, chỉ vì chuyện Thần Phách bảng mà đeo lấy thù hận, lại còn gây chuyện với những tân sinh không hề liên can.

- Hiện tại việc này khiến cho linh viện chú ý không ít, bất quá tranh chấp giữa đệ tử, đạo sư cũng không thể ra tay. Vả lại ta nghĩ, sự việc này ngươi nên ra mặt một chút, nếu không sẽ ảnh hưởng không tốt tới danh tiếng của ngươi.

An Nhiên nói.

- Hiện tại trong Bắc Thương linh viện đang đồn đại rằng Mục Trần nhát gan sợ phiền phức, chiếm chỗ Thần Phách bảng rồi trốn đi mất, để cho bạn bè đưa mặt chịu đấm.

An Nhiên nhìn hắn, khuôn mặt tức giận đã bình tĩnh lại, trong con ngươi bất chợt phát hiện một tia sắc bén khiến nàng lạnh mình.

- An Nhiên học tỷ, đa tạ. Việc này do ta tính toán không chu đáo, khiến cho bằng hữu phải chịu uất ức.

Mục Trần chắp tay nhẹ giọng nói với An Nhiên.

An Nhiên gật đầu, dù sao cũng đã từng giao đấu với Mục Trần, lại bại dưới tay hắn, nếu hắn là kẻ nhát gan sợ phiền phức, thì thật tội cho cái danh tiếng của nàng, bại bởi một người như thế thật là xấu mặt. Nhưng xem ra Mục Trần hoàn toàn không phải như lời đồn bên ngoài, sợ Mạch Luân đến nỗi phải bỏ trốn.

Mục Trần khi đã biết được tin tức như vậy, dĩ nhiên không thể nào tiếp tục tu luyện, nhất định phải rời khỏi Lôi vực trở về.

- Ngươi cần hỗ trợ không? Mạch Luân cũng không dễ đối phó, lại còn tìm thêm vài tên. Ta cũng có vài bằng hữu, có bọn ta thì họ cũng không dám làm quá đáng.

An Nhiên vội nói.

Mục Trần chỉ cười đáp lại:

- Cám ơn ý tốt của An Nhiên học tỷ, bất quá ta gây ra phiền toái, thì ta tự mình giải quyết tốt hơn.

An Nhiên nhìn cái vẻ tươi cười của hắn mà bất giác rét run, cái tên thiếu niên bề ngoài hòa nhã này, lúc trước bị này chửi rủa mắng mỏ ở Bắc Thương điện cũng còn tỏ vẻ hiền lành, nhưng bây giờ cái miệng tuy cười mà đôi mắt lạnh hơn cả băng, dường như hắn đã cực kỳ nổi giận.

An Nhiên gật đầu, không hiểu sao lại có cảm giác lần này Mạch Luân đang tự húc đầu vào đá....

Mục Trần không nhiều lời, lắc mình nhanh chóng hướng về lối lên tầng trên, chỉ lát sau hắn đã xuyên qua mấy tầng Lôi vực, thoát ra bên ngoài.

Trở về Bắc Thương linh viện, Mục Trần không có tâm tư nào thưởng ngoạn khung cảnh thần tiên hoàn toàn trái ngược với vẻ u ám đầy lôi điện trong Lôi vực, hắn nhanh chóng hóa thành một luồng sáng bay thẳng về khu tân sinh của mình.

Hay bàn tay siết chặt, sát khí ngưng tụ.

Mạch Luân à, nếu ngươi thấy ta đá ngươi khỏi Thần Phách bảng là mất hết mặt mũi, vậy thì bây giờ ta xem mặt mũi ngươi sẽ bị chà đạp ra sao đây!

Ngươi là cái tên khốn nạn!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 166: Phong Đổ

Một chỗ nào đó trong khu tân sinh.

Quảng trường rộng rãi có không ít tân sinh tụ tập, tụm năm tụm ba đứng nói chuyện với nhau, bất quá không phải đang nói chuyện phiếm cười đùa vui vẻ, mà phần lớn đều không thể áp chế sự phẫn nộ trong giọng nói, tầm mắt thỉnh thoảng bắn về không trung trên quảng trường, ở đó có mấy người đang lăng không đứng ngồi, gương mặt gian xảo cười cợt trông chừng đám tân sinh. Bọn họ thần sắc lơ đãng không tập trung, nhưng linh lực dao động kinh người trong cơ thể toát ra, tất cả đều là cường giả Dung Thiên cảnh.

Một đội hình như thế đối với khu vực tân sinh này hiện tại cũng có hơi quá sức, dĩ nhiên là khó mà kháng cự.

Giữa quảng trường, Diệp Khinh Linh, Chu Linh và mấy người nữa cũng tụ tập một chỗ, ánh mắt uất hận nhìn bọn kia khóa chặt không cho ai ra ngoài cũng đã 10 ngày.

Mặc dù sinh hoạt trong khu vực tân sinh vẫn có thể tu luyện, nhưng bị chặn cửa không cho ra ngoài, lại khiến bọn họ có một cảm giác bức bối như tù phạm bị giam trong ngục.

- Đám khốn nạn, quá đáng thật!

Viêm Lăng nghiến răng mắng, trên mặt có vài vết tím bầm, đó là dấu tích mới hôm trước dằn không nổi mà nổi sung lao ra tẩm quất một trận với bọn kia, kết quả là hắn vẫn còn ở trong này, mặc dù trong đám tân sinh cũng thuộc hàng đầu. Dù sao bọn người mà Mạch Luân gọi tới đều

đã tu luyện ở Bắc Thương linh viện được một hai năm, chênh lệch không nhỏ chút nào.

Chu Linh cũng mặt u mày ám, xưa nay vẫn là người tâm cao khí ngạo, chưa bao giờ phải chịu nhục như thế này, 10 ngày qua vài tân sinh vì chịu không nổi cái sự phong tỏa vây khốn của đám người Mạch Luân mà xin rời bỏ khu tân sinh này, nếu không khó mà thoát khỏi cái khổ sở nhục nhã liên miên.

Dù vậy phần lớn tân sinh vẫn chọn đoàn kết ở lại, dù sao họ có thể tiến vào Bắc Thương linh viện, thì trước đây cũng đã từng là thành phần nổi bật hàng đầu nơi linh viện cũ của họ. Dù rằng tiến vào đây, cảm giác ưu tú nổi bật giảm đi rất nhiều, nhưng sự kiêu ngạo vẫn còn, nếu chỉ vì chút khó khăn đã vội cúp đuôi bỏ trốn, chẳng phải sẽ để người khác chế nhạo nhát gan sợ hãi đám khốn nạn kia sao? Như thế chẳng phải đã nhục sẽ còn phải nhục thêm sao?

Chuyện đó, kiêu ngạo như họ càng không thể chịu được.

Do vậy, 10 ngày nay rất nhiều người nóng mắt ức đến nổ đom đóm, nhưng hiếm thấy ai nói muốn rời khỏi khu tân sinh này, ngược lại càng nhiều người gom lại với nhau, họ cũng muốn xem bọn kia có thể bức họ quật khởi đến cỡ nào.

- Chúng ta tiếp tục tu luyện, ở đây dù sao cũng là Tụ Linh trận cấp 4, linh khí cũng không ít, xem coi chúng còn đứng đó được bao lâu.

Chu Linh nói.

Mọi người cũng tán thành, nhiều ngày bị Mạch Luân áp bức ngược lại khiến bọn họ càng quen với áp lực, mỗi ngày lại tụm năm tụm ba, quan hệ lại trở nên khắng khít hơn trước.

- Bây giờ cũng chỉ còn cách chờ Mục Trần và Lạc Li trở về.

Diệp Khinh Linh thở dài, hai vị kia vừa vào ở được có một bữa là đi luôn mười ngày, đến hôm nay cũng chẳng có tin tức gì.

- Trở về cũng chưa chắc dễ ăn.

Viêm Lăng bất đắc dĩ nói, Mục Trần và Lạc Li dù chiến lực đứng đầu tân sinh, nhưng bọn lão sinh kia không yếu hơn họ, mà nhân số lại đông hơn nhiều.

- Hừ, cứ đợi đó.

Chu Linh phất tay, vừa định kéo cả bọn đi tu luyện, thình lình hắn biến sắc, ngẩng mặt lên nhìn về không gian xa xa. Bên đó đang có một bóng người như điện xẹt cấp tốc bắn qua đây, mà dao động linh lực của người kia có gì đó khá quen thuộc.

- Là Mục Trần! Hắn đã trở lại!

Chu Linh hét lên kinh hỉ.

- Mục Trần đã trở lại?

Trên quảng trường, đông đảo tân sinh cũng nghe tiếng hét đó đều vui mừng đứng dậy, ngẩng lên nhìn quang ảnh đằng xa.

- Mục Trần?

Tiếng xôn xao bên dưới cũng bị mấy người trên bầu trời nghe thấy, bọn họ sửng sốt nhìn về người kia, cười khẩy:

- Tiểu tử này, cuối cùng cũng chịu hiện thân à? Đi báo cho Mạch Luân ca, ta tới chặn tiểu tử này trốn đi nữa.

"Ầm!"

Tên thanh niên kia liền thúc giục linh lực hùng hồn trong người, thân hình đứng thẳng, nhanh chóng lao lên chặn người đang tới:

- Tiểu tử, chờ ngươi đã lâu, đứng lại mau!

Mục Trần từ xa đã nhìn thấy đám người trên không trung phong tỏa khu vực tân sinh của mình, hàn ý đã tràn ngập hai mắt, mấy cái tên khốn nạn đúng là đã xây cái nhà tù ở đây mà!

Ngay lúc đó lại có người phóng tới, quát tháo đe dọa hắn.

Mục Trần thấy người nọ còn dám kiêu ngạo như thế, gương mặt liền trở nên băng hàn, năm ngón tray siết lại, quyền kình tung ra, linh lực hắc ám liền ngưng tụ thành 4 đạo hắc ấn, theo một quyền đó đánh tới.

"Uỳnh!"

Bốn đạo Sâm La Tử Ấn mang theo cái đuôi hắc ám dài thượt, phóng qua nơi nào, không khí nơi đó bị ép đến nổ vụn, vang lên những tiếng động trầm thấp.

Tên thanh niên lao lên chặn đầu Mục Trần cũng đã nhận ra công kích sắc bén, gương mặt kinh ngạc.

"Tiểu tử này có thể xóa tên Mạch Luân trên Thần Phách bảng, quả nhiên cũng có bản lĩnh."

- Một tên tân sinh cũng dám làm liều trước mặt ta?

Kinh ngạc thì kinh ngạc, nhưng hắn vẫn không e ngại, khóe miệng nhếch môi cười, hai tay nắm chặt, linh lực hội tụ bề ngoài, tung quyền chính diện đối chiến với bốn đạo Sâm La Tử Ấn.

- Cút ngay cho ta!

Mục Trần lạnh lùng quát lên, bốn đạo Sâm La Tử Ấn ầm ầm bùng nổ, kình lực kinh khủng chồng lên nhau trùng điệp, như sóng biển liên miên, mang theo lực công phá khổng lồ cuồng loạn nện vào nắm đấm của thanh niên kia.

"Đùng!"

Thân hình tên kia ngay lập tức rung rinh, bị đánh bay đi, sắc mặt tái mét kinh hãi, miệng phun một vòi máu.

Chính diện giao chiến hắn lại bị Mục Trần một kích chấn đến bị thương văng đi!

- Không thể nào?

Đôi mắt hoảng sợ khó tin, tên kia chẳng qua chỉ là tân sinh Thần Phách cảnh hậu kỳ, sao lại có thể bộc phát chiến lực kinh khủng hơn của Dung Thiên cảnh sơ kỳ?

Mấy tên lão sinh còn lại nhìn thấy biến cố cũng biến sắc.

Ngay lúc đó Mục Trần nhanh chóng xuyên qua họ, trực tiếp hạ xuống chỗ đám đông tân sinh ở quảng trường bên dưới.

- Mục Trần!

Diệp Khinh Linh vui mừng chạy tới.

- Mục ca, ngươi đã trở lại!

Mặc Lĩnh cũng hưng phấn chào hỏi.

- Các vị, không có việc gì chứ?

Mục Trần nhìn mọi người chung quanh, thấy rõ sự vui mừng trong mắt họ, không một chút oán hận. Việc này khiến cho hắn cảm động mà hổ thẹn, dù sao chuyện tình lần này bọn họ đều vì hắn mà chịu liên lụy.

- Không sao đâu, bọn kia đúng là kiêu ngạo bá đạo, nhưng cũng không dám ra tay làm khó dễ chúng ta.

Chu Linh nhẹ giọng cười nói với Mục Trần. Đôi mắt hắn tỏ ra khá kỳ lạ, khi vừa nãy tận mắt nhìn thấy Mục Trần chỉ duy nhất một quyền đẩy

lui tên lão sinh thực lực Dung Thiên cảnh sơ kỳ, thực lực của hắn sau mười mấy ngày lại có tiến bộ vượt bậc.

- Lần này xảy ra chuyện do ta tính toán không chu đáo, khiến cho mọi người chịu phiền toái.

Mục Trần thần sắc trịnh trọng, hơi cúi người ôm quyền ra vẻ tạ lỗi với đám đông tân sinh.

- Ha hả, Mục ca nói vậy cũng không đúng. Thần Phách bảng vốn là vị trí tranh chấp của tân sinh chúng ta, ngươi leo cao trên Thần Phách bảng vốn là chuyện đương nhiên phải có, chỉ là bọn kia lòng dạ hẹp hòi, chúng ta đều ủng hộ ngươi!

Một tân sinh nào đó lên tiếng.

- Đúng, Mục ca có thể leo lên Thần Phách bảng, chính là vinh dự cho tân sinh chúng ta, đám lão sinh kia không biết xấu hổ, chúng ta nào sợ bọn hắn, chẳng qua chỉ tu luyện sớm hơn 1,2 năm mà thôi? Có gì hơn người đâu chứ?

....

Đông đảo tân sinh lúc này như được cơ hội trút hết những nỗi niềm uất hận mấy ngày qua, hắn nhiên đã bất mãn đám bạn của Mạch Luân đến cực độ.

Chu Linh nhìn đám đông sôi trào cũng cười, quay sang nói với Mục Trần:

- Xem ra mọi người đều rất ủng hộ ngươi, bất quá tên Mạch Luân kia bây giờ không hiện diện ở đây, bọn kia thay nhau phong tỏa chúng ta, ta nghĩa chỉ lát nữa hắn sẽ tới ngay.

Mục Trần gật đầu, chậm rãi nói:

- Mọi người yên tâm. Họ không đụng chúng ta, chúng ta cũng không chạm tới họ, bất quá nều người ta giẫm lên mình, nhịn nhục im hơi lặng tiếng, ngược lại sẽ khiến chúng nó coi thường.

Hắn ngẩng lên trời cao nhìn mấy tên lão sinh đang tâm tình bất định, thanh âm lạnh lẽo:

- Đi kêu Mạch Luân tới đây đi, không phải hắn rất muốn tìm ta sao? Ta ở đây chờ hắn!

Mấy kẻ kia nghe thấy cũng nổi giận đùng đùng, khẽ liếc nhau, một người nhanh chóng hóa thành hào quang bay đi mất.

- Một tên tân sinh nhỏ nhoi cũng dám hống hách? Lát nữa Mạch Luân ca đến đây, xem ngươi còn tỉnh được hay không.

Một tên lão sinh cười khẩy.

Mục Trần hờ hững liếc nhìn kẻ vừa nói, chẳng thèm quan tâm.

Thình lình có chuyện lớn xảy ra bên này cũng khiến không ít người chú ý. Những khu vực tân sinh khác cũng từ xa kéo đến, mấy ngày nay đám người của Mạch Luân phong tỏa khu tân sinh kia cũng khiến họ bất mãn không ít, nhưng cũng không ai lên tiếng, tránh vạ giữa đường dính vào thân.

Hiện tại xem tình hình này có vẻ Mục Trần đã ra mặt.

Ở ba hướng khác nhau, ba người Dương Hoằng, Băng Thanh, Mộc Khuê cũng đi ra lơ lửng trên rất cao, bọn họ cũng muốn xem Mục Trần giải quyết sự tình này ra sao. Mạch Luân kia bọn họ cũng đã gặp, thực lực không kém chút nào, cũng sắp đột phá tới Dung Thiên cảnh trung kỳ .

Mục Trần chỉ thờ ơ trước sự chú ý của bốn phương, bất chợt nhìn ra một hướng xa xa. Lát sau thần sắc khẽ đổi, hướng đó có một luồng hồng quang như tia chớp nhoáng đến, xuất hiện trên không trung.

Hào quang tan đi, hóa thành một thanh niên tóc dài lạnh lùng. Ánh mắt lợi hại của hắn đảo qua đám người bên dưới, rồi chăm chú nhìn vào Mục Trần, cười lạnh lẽo nguy hiểm.

- Ngươi chính là Mục Trần ư? Để ta chờ nhiều ngày lắm rồi đó.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 167: Chiến Mạch Luân

Mạch Luân lăng không đứng đó, ánh mắt lạnh lùng nhìn Mục Trần giữa quảng trường, miệng cười ngạo nghễ. Với ý nghĩ của hắn, Mục Trần đột nhiên xuất hiện chính vì bị hắn bức bách đến trốn không được nữa phải chui đầu ra.

- Ngươi chính là Mạch Luân à.....

Mục Trần cũng đang nhìn chăm chú Mạch Luân, cười nói:

- Phải nói chứ cái bụng của ngươi còn hẹp hơn trong dự tính của ta, khó trách cứ mài đít ở Thần Phách bảng của tân sinh không dám bén mảng lên Thiên bảng tranh đấu. Ta thấy cũng thật là đáng buồn a.

Mạch Luân nghe hắn châm chọc, sắc mặt liền biến đổi, đôi mắt tối sầm:

- Khá lắm! Tiểu tử có cái mỏ nhọn lợi hại. Lúc này còn dám khua môi múa mép trước mặt ta, đúng là không biết sống chết!

- Ngươi nói nhảm cũng hơi nhiều nhỉ....

Mục Trần lúc lắc cái cổ, đôi mắt đen láy tràn ngập hàn ý, chậm rãi cất tiếng:

- Ngươi cứ yên tâm, hôm nay dù cho ngươi có hối hận muốn lui để yên thân, ta cũng không cho ngươi cơ hội đó. Mấy ngày nay khiến bằng hữu của ta phải chịu uất ức, bây giờ ta thay họ trả lại cho ngươi.

Mạch Luân ngẩn người, chợt cười rống lên ngặt nghẽo như vừa nghe phải một chuyện tiếu lâm khôi hài, hắn quay sang cười nói với đám bằng hữu:

- Các ngươi có nghe thấy không? Hắn nói sẽ không cho ta cơ hội toàn thân rút lui a? Có phải ý hắn là muốn xin ta tha cho hắn phải không vậy?

Mấy tên thanh niên bên cạnh cũng hất mặt khiêu khích Mục Trần, tên kia còn chưa rõ tình hình sao chứ?

- Tiểu tử, ta nói này, từ nay về sau ngươi ở Bắc Thương linh viện sẽ không có ngày bình yên đâu.

Mạch Luân nở nụ cười âm lãnh, thản nhiên bình phẩm.

- Chỉ e ngươi chưa đủ tư cách nói với ta.

Mục Trần cười lơ đãng, chợt thân thể chậm rãi bay lên không, đối diện với Mạch Luân, đưa tay ngoắc ngoắc:

- Ra tay đi, xuất hết bản lĩnh ra, nếu không chẳng những không thể lấy lại những gì đã mất, mà còn mất luôn những gì đang có.

Mạch Luân trừng mắt, sắc mặt cực kỳ độc ác, khóa chặt vào Mục Trần. Thái độ tên kia thực khiến hắn nổi đóa, hắn muốn thấy cũng không phải cảnh tượng này.

Hắn muốn thấy nhất chính là cảnh tên tân sinh không biết trời cao đất rộng kia sẽ bò lê bò càng một cách đáng thương tỏ vẻ hối hận khi dám trêu vào hắn...

Bất quá, nếu tiểu tử này còn không biết điều, vậy thì dùng nắm đấm cho cái tên chân ướt chân ráo đặt chân vào Bắc Thương linh viện học được cái gì gọi là khiêm tốn!

- Các ngươi lui hết đi.

Mạch Luân lạnh lùng chậm rãi nói.

Nhìn thấy hắn mặt mày hằn học, mấy tên kia vốn biết tính Mạch Luân đã hiểu hắn đang nổi điên rồi, liếc nhau, nhìn Mục Trần một cách thương hại rồi nhanh chóng lui sau.

- Có lẻ ngươi còn đang cảm thấy kiêu hãnh vì xóa tên ta khỏi Thần Phách bảng, bất quá ta không thể không nói cho ngươi hay, vị trí đó ta chiếm được từ một năm trước. Cũng có nghĩa là ngươi hiện tại có thể so sánh với ta... một năm trước.

Linh lực kim sắc tiềm ẩn trong hai tay của Mạch Luân hóa thành kim quang hùng hồn, ào ạt tuôn ra từ trong cơ thể, uy áp linh lực tràn ngập lan ra khắp nơi khiến không ít tân sinh bên dưới sắc mặt trở nên khó chịu.

Độ hùng hậu của nó, chỉ còn cách Dung Thiên cảnh trung kỳ một bước không xa!

Thực lực Mạch Luân này còn mạnh hơn cả cô nương An Nhiên mà họ từng thấy ở Bắc Thương điện!

Vài người bất giác lo lắng nhìn qua Mục Trần, nhưng chỉ thấy hắn tĩnh lặng như hồ nước, đôi mắt không chút dao động, gương mặt hắn không hề động dung trước sức mạnh và áp lực của Mạch Luân.

- Tiểu tử, bây giờ ngươi có hối hận cũng chậm rồi!

Mạch Luân lạnh lẽo nhếch môi, thình lình phóng tới, song quyền siết chặt tung ra, kim quang như suối mang theo linh lực kinh hoàng chớp động oanh kích Mục Trần.

Mục Trần chăm chú nhìn đạo kim quang như điện xẹt qua, song chỉ vươn ra, mạnh mẽ đâm tới, như một thanh kim thương sắc bén cực kỳ nghênh chiến.

"Uỳnh!"

Hai luồng kim quang va chạm vào nhau, tiếng nổ trầm thấp vang lên, kim quang chói mắt bừng sáng, hai luồng kim quang ăn mòn lẫn nhau, tan biến.

Mạch Luân nheo mắt nhìn cảnh tượng này.

"Phốc!"

Một bóng người mơ hồ như quỷ mị xuyên qua vụ nổ tràn ngập ánh sáng hoàng kim đó, xuất hiện phía trên Mạch Luân, tên kia tung quyền, bốn đạo Sâm La Tử Ấn gào thét đánh tới, linh lực bá đạo áp bức bao phủ lấy Mạch Luân.

Bốn đạo Sâm La Tử Ấn gào thét, cái loại dao động này cũng khiến Mạch Luân thần sắc ngưng trọng.

"Xem ra tên tiểu tử này tu luyện không ít linh quyết công kích không tầm thường, bằng không chẳng thể nào có chiến lực cao thế này. Bất quá, nếu đây là sức mạnh của ngươi, ta sẽ cho ngươi hiểu ra cái gì gọi là chênh lệch thực lực!"

- Kim Diễm Linh Chỉ!

Mạch Luân không hề di chuyển, một chỉ xuyên qua không khí điểm tới, kim quang lại xuất hiện, khác biệt là dường như trong kim quang đó còn có một ngọn lửa kim sắc lập lòe lóe sáng, dung hợp tạo thành kim viêm sáng rực, xé rách không khí mạnh mẽ điểm vào bốn đạo Sâm La Tử Ấn đang vùn vụt lao tới.

"Bùm!"

Hai thế công sắc bén chống chọi lẫn nhau, khí lãng tỏa ra bồng bềnh. Kim, hắc hai luồng linh lực điên cuồng nhấp nháy, ý đồ phá hủy đối phương.

- Phá!

Thấy hai cỗ linh lực giằng co không dứt, Mạch Luân nhăn mặt, linh lực trong cơ thể bộc phát, tung thêm một chưởng, kim quang mãnh liệt cuối cùng hình thành linh lực trùng kích áp chế Sâm La Tử Ấn, bụp một tiếng tách nó ra.

"Vút!"

Nhưng linh lực trùng kích vừa hóa giải Sâm La Tử Ấn, cái bóng của tên kia lại lập tức xuất hiện, quyền phong cuồng nộ, bóng quyền bóng chưởng liên miên không chút lưu tình ào ạt bao phủ những yếu huyệt trên người Mạch Luân.

"Chát chát!"

Mạch Luân đối mặt công kích cuồng dã của Mục Trần cũng không nao núng, trong tiếng cười lạnh lùng thúc giục linh lực, chỉ phong bén nhọn liên tiếp bắn ra, ngăn cản toàn bộ công kích của tên kia.

Trên bầu trời, hai người giằng co quấn lấy nhau, hắc mang và kim quang đối chiến bùng nổ, cảnh tượng cực kỳ hoành tráng.

Trong khu vực này, vô số người đều chăm chú quan sát vòng chiến kịch liệt trên cao, khí lãng trong đó bắn ra cuồng bạo đến mức những cường giả Dung Thiên cảnh cũng tỏ ra nghiêm trọng.

Diệp Khinh Linh, Chu Linh sắc mặt cũng không khác nhìn hai người giao chiến, Mục Trần lại có thực lực cao hơn hẳn nửa tháng trước, hoàn toàn vững vàng dưới những công kích kinh người của Mạch Luân.

Nhưng bất luận thế nào Mục Trần cũng chỉ mới Thần Phách cảnh hậu kỳ, nếu so lượng linh lực dĩ nhiên không bì kịp Mạch Luân, do vậy nếu cứ tiếp tục giằng co thế này, tiêu hao linh lực sẽ là khuyết điểm trí mạng với hắn.

"Ầm!"

Một tiếng sét thình lình vang lên, hai bóng người lập tức tách ra.

Hai tay áo của Mục Trần bị rách một chút, mái dài của Mạch Luân cũng rối tung xơ xác, hẳn nhiên hai người đánh nhau không ai nương tay cả.

- Tiểu tử cũng có chút bản lĩnh, khó trách dám chiếm lấy vị trí của ta một năm trước.

Mạch Luân cười khẩy, thực lực Mục Trần biểu hiện ra đúng là có thể so sánh với cường giả Dung Thiên cảnh sơ kỳ nhân, quả nhiên cực kỳ hiếm thấy.

- Bất quá cũng đừng vội đắc ý, cuộc vui chỉ mới bắt đầu thôi!

Hai mắt đột nhiên long lên lợi hại, Mạch Luân tiến tới vài bước, mái tóc rồi phất phới tung bay, kim quang rực rỡ từ trong cơ thể tuôn ra, uốn lượn không ngừng, kim quang lóe sáng, nghìn vạn mũi nhọn soáng loáng xuất hiện.

- Kim Diễm Kiếm quyết, Vạn Kiếm Trảm!

Mạch Luân biến đổi thủ ấn, kim quang tràn ngập, thình lình ngưng tụ phía trước, hóa thành vô số bóng kiếm kim sắc che kín một mảng trời đất, rung động không ngừng, phát ra những tiếng ù ù, khí tức sắc bén cực kỳ.

Linh khí thiên địa lúc này cũng trở nên cuồng bạo theo thế công bén ngót.

Mạch Luân hiển nhiên đã chân chính vận dụng sát chiêu!

- Lại có thể bức cho Mạch Luân đại ca phải vận dụng Kim Diễm Kiếm quyết, tiểu tử này cũng khá thật.

Vài tên lão sinh bè lũ Mạch Luân nhìn thấy diễn biến trước mặt cũng tỏ ra kinh ngạc bàn tán.

Mạch Luân lạnh lùng tập trung vào Mục Trần, cười lạnh lùng, thủ ấn biến đổi, bóng kiếm đầy trời đột ngột chuyển hướng, như cầu vồng vươn lên trời cao, rồi mạnh mẽ gào thét lao xuống, rạch thành một đường cong kim sắc hoàn mỹ, xé toang không trung, trong tiếng xé gió dồn dập và tốc độ kinh người bao phủ Mục Trần.

Công kích hoa lệ khiến mọi người biến sắc, Mạch Luân tung ra thế công cường hãn này, ngay cả cường giả Dung Thiên cảnh sơ kỳ cũng khó mà chống đỡ, xem ra hắn đang muốn nhanh chóng kết thúc trận đấu.

Diệp Khinh Linh, Chu Linh và đám đông tân sinh đều lo lắng nhìn không trung, dưới ngọn thác kiếm kim sắc khổng lồ, thân hình Mục Trần trở nên nhỏ bé mỏng manh lạ thường.

Xa xa, Dương Hoằng, Băng Thanh, Mộc Khuê cũng chú ý động tĩnh trên không trung, thác kiếm kim sắc kia khiến bọn họ cũng cảm thấy nguy hiểm, nếu Mục Trần không có bản lĩnh nào khác, chỉ e nhất định sẽ.....

Thế nhưng trái ngược với mọi người, thân là người chân chính đón nhận áp lực từ công kích, Mục Trần vẫn thần sắc bình tĩnh nhẹ nhàng nhìn vô số bóng kiếm bắn xuống.

Đôi mắt hắn đột ngột nhắm chặt lại, hắc ám trong cơ thể tràn ra ngoài, bao bọc lấy cơ thể.

- Hóa thân Phù Đồ!

Âm thanh nhẹ nhàng nỉ non vang lên trong lòng hắn, hắc ám tối tăm kia phủ cả chân trời, thân thể Mục Trần biến mất, thay vào đó là một tòa Phù Đồ tháp chín tầng!

Phù Đồ tháp huyền phù trên không trung, hắc ám đầy rẫy, yên lặng đứng sừng sững, tùy ý kim sắc kiếm lũ gào thét đổ vào, oanh kích trên thân tháp.

"Keng, beng, cheng....!!"

Vô số âm thanh kim thiết va chạm thanh thúy vang vọng, luồng kiếm lũ xoay vòng quấn quanh tòa tháp, không khí rách nát, người sởn gai ốc.

Nhưng chỉ có Mạch Luân, và ba người đằng xa Dương Hoằng, Băng Thanh, Mộc Khuê là đột ngột kinh hãi, vì bọn họ có thể thấy tòa Hắc Tháp Phù Đồ vẫn sừng sững đứng hiên ngang giữa kiếm lũ, không hề sứt mẻ chút nào trước mọi công kích sắc bén!

Mạch Luân dốc lực công kích, thế nhưng không thể để lại một chút dấu vết trên Hắc Tháp Phù Đồ!

- Không thể như thế được?!

Lúc này Mạch Luân đã vô cùng chấn động, một chút cảm giác bất an như dây leo từ sâu trong tim len lỏi chui ra, lan tỏa trong lòng.

Hắn rốt cục cảm giác được tên tân sinh mà mấy ngày nay hắn cho rằng nhát gan trốn tránh, thực tế có bao nhiêu nguy hiểm và thần bí.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 168: Phù Đồ Tháp Hiển Uy

Lũ kiếm kim sắc gào thét xoay tròn thành một cơn lốc kiếm khổng lồ, thanh thế kinh người.

Vô số người đều dõi theo cảnh tượng giữa không trung, công kích hoa mỹ mà mạnh mẽ sắc bén của Mạch Luân khiến cho bọn họ đều cảm thấy tim đập chân run. Mấy người như Diệp Khinh Linh, Chu Linh, Mặc Lĩnh... lo lắng ra mặt.

"Vù vù!"

Nhưng khi họ còn đang bất an, giữa cơn lũ kiếm đột ngột có tiếng động vang ra, dòng kiếm kim sắc đột nhiên bị chậm lại, giật cục, rồi dừng hẳn.

"Véo véo!"

Những luồng hắc ám như con sông đen ngòm từ trong lũ kiếm phun ra. Hắc ám chạy qua, lũ kiếm kim sắc như tuyết gặp phải dung nham nóng chảy, tan rã với một tốc độ kinh người, dòng lũ kim sắc nháy mắt sụp đổ.

Chỉ ngắn ngủi vài giây, lốc kiếm kim sắc còn đang gào thét lúc nãy đã hoàn toàn tiêu tán mất tích như chưa từng tồn tại.

Một tòa tháp hắc ám cao hơn 10 trượng lơ lửng, phát ra dao động kỳ dị vô ngần.

Bề mặt hắc tháp phủ kín hoa văn kỳ ảo, thân tháp hoàn toàn không có một vết xước, thật không ngờ kiếm phong sắc bén dày đặc từ dòng lũ

kiếm kia hoàn toàn không khiến nó bị xây xát chút nào.

- Đây là cái gì? Cảm giác như linh khí, nhưng lại không giống a...

Người đông nghìn nghịt đều tập trung chú ý hắc tháp kia, thần sắc kinh nghi bất định. Chu Linh thì ngạc nhiên mà phấn khởi, hẳn nhiên lần đầu tiên biết được bản lĩnh này của Mục Trần.

Hắc ám Phù Đồ tháp đột ngột rung chuyển, hắc ám tuôn ra ào ạt, thình lình nó xông lên trời cao, mang theo một cái bóng lớn trấn áp đè xuống Mạch Luân bên dưới.

Hắc tháp gào thét đánh tới, áp bách khó hình dung bồng bềnh lan ra. Chỉ chốc lát, linh khí thiên địa đang tràn ngập liền tán loạn như chuột gặp phải mèo bỏ chạy thục mạng.

Cái bóng khổng lồ bao phủ ép xuống, thần sắc Mạch Luân cực kỳ nghiêm trọng, hắn nhận thấy rõ dao động vô cùng nguy hiểm từ ngọn hắc tháp kia.

Bây giờ hắn đã không còn tâm tư nào khinh thường đối thủ nữa. Mục Trần có đủ loại thủ đoạn, khiến cho hắn càng lúc càng bất an.

- Muốn thắng ta cũng không dễ dàng như vậy!

Dù sao Mạch Luân cũng là lão sinh lăn lộn vài năm ở linh viện, thực lực cũng không tầm thường, kinh nghiệm đánh nhau khá phong phú, ngay thời điểm nguy khốn liền áp chế sự bất an trong lòng, quát lên khí thế, linh lực kim sắc như sông lớn cuồn cuộn, kim quang phủ đầy cơ thể hắn, một tiếng gầm gừ vang vọng, hóa thành một cự thú kim sắc đứng trên không trung.

Cự thú thân vàng óng ánh, thân hình cao lớn có kim sắc hỏa diễm lượn lờ. Trên đỉnh đầu còn có một cái sừng vàng chóe, hoa văn xoắn ốc, lực dũng linh mãnh toát ra từ cơ thể cự thú.

- Đó là. . . Kim Diễm thú xếp hạng 91 địa bảng?

Diệp Khinh Linh nhìn thấy cự thú do Mạch Luân biến thành, thất thố thốt lên. Mạch Luân đã gọi ra chân thân linh thú luyện hóa tinh phách, xem ra đã bị ép đến thế khó rồi a!

"Hoowl!"

Kim Diễm hú hét, thân thể bộc phát vạn đạo kim quang, song đồng kim sắc nhìn Hắc ám Phù Đồ tháp đang áp xuống, dũng mãnh cúi đầu giương đầu sừng hướng lên, kim quang rực rỡ chói mắt, sáng lóa mãnh liệt khiến khác giả bất giác phải lấy tay che mắt lại.

- Kim Diễm Giác!

Mạch Luân quát lên, kim quang ngưng tụ thành một cột sáng kim sắc cả trăm trượng từ cái sừng kia bắn ra.

"Ầm!"

Kim quang như mũi kiếm đâm thẳng lên trời, mang theo khí thế hùng hậu và linh lực cường đại hung hãn trùng kích ý đồ phá hủy Phù Đồ tháp đang áp xuống.

- Cút ngay cho ta!

Mạch Luân đã biến thành Kim Diễm gào lên, chùm sáng màu vàng như cột chống trời va chạm với Phù Đồ tháp, từng đợt khí lãng bùng nổ liên miên không dứt, cảnh tượng cực kỳ hoàng tráng.

- Cút ư? Đè xuống cho ngươi xem!

Hắc ám Phù Đồ tháp không chút sứt mẻ cứ mặc cho kim quang cuồng bạo trùng kích, giọng nói của Mục Trần từ ngọn tháp kia vang ra. Thình lình hắc ám dày đặc tỏa ra từ thân tháp.

"Vù Vù."

Hắc ám Phù Đồ tháp rung chuyển, những cái vòng tròn đen ngòm chui ra liên tục. Theo đó, cột kim quang rực rỡ nhanh chóng nhạt đi trông thấy.

"Ầm!"

Màu sắc nhanh chóng nhạt đi, còn chưa đợi cho Mạch Luân giật mình kinh hãi, Hắc ám Phù Đồ tháp đã mạnh mẽ hạ xuống, phá nát đẩy lùi cột kim quang.

"Rầm rầm rầm!"

Phù Đồ tháp thế như chẻ tre áp xuống, Kim Diễm thú đã hoảng sợ cực độ, vội thúc giục linh lực, những đạo kim quang liên tiếp cấp tốc tuôn ra, bất quá mỗi khi nó tiếp xúc với những vòng tròn hắc ám lợi hại xung quanh Phù Đồ tháp, thì lập tức bị nhạt màu rồi tiêu tan.

Cảnh tượng như chiều tà bóng đêm đuổi đánh ánh mặt trời phải bỏ chạy trối chết thật rung động.

Hắc ám Phù Đồ tháp một đường đánh thẳng xuống, không hề khựng lại chút nào. Kim Diễm thú càng lúc càng hoảng sợ ra mặt.

"Ầm!"

Chỉ giây lát, Hắc ám Phù Đồ tháp đã hung hăng đánh tới, trong ánh mắt kinh ngạc vô cùng của mọi người nện vào Kim Diễm thú to lớn.

"Uỳnh!"

Khoảnh khắc va chạm, không trung rung chuyển.

Hắc ám ào ào tuôn ra từ Phù Đồ tháp, Kim Diễm thú chỉ còn biết gào thét đau đớn, kim quang nhạt dần, nhanh chóng thu nhỏ hình thể, cuối cùng hóa lại thành một bóng người.

"Véo!"

Người đó bị bắn lui thê thảm, máu tươi cuồng phun như vòi nước, khí tức hùng hồn của cường giả Dung Thiên cảnh tiếp cận trung kỳ chỉ trong khoảnh khắc trở nên yếu ớt, linh lực dao động quanh thân cũng trở nên hỗn loạn vô cùng.

Mạch Luân bị bắn rơi xuống mặt đất, lực trùng kích chấn cho mặt đất thành một cái hố sâu, bụi bay mịt mù.

"Phụt!"

Mạch Luân áo quần tan nát, tóc tai bù xù, sắc mặt xám ngoét nhìn không trung, ánh mắt vô cùng kinh sợ. Ngọn Hắc ám Phù Đồ tháp thế như chẻ tre trấn áp như thái sơn áp đỉnh, hầu như đã chấn vỡ mất dũng khí của hắn, khiến hắn chẳng dám đối đầu tái chiến.

Sức mạnh đó, hoàn toàn là trấn áp tuyệt đối!

Đám khán giả vừa chạy tán loạn tránh khỏi cú rơi thần tốc của Mạch Luân cũng kinh hãi hít một hơi run rẩy, gương mặt khó tin. Đám lão sinh trên không trung thì nghệt mặt ra, mồ hôi túa ra như tắm, nhất thời còn chưa thể bình tĩnh lại trước cảnh tượng Mạch Luân nằm đo đất dưới kia.

Thực lực sắp đạt đến Dung Thiên cảnh trung kỳ, thế nhưng Mạch Luân vẫn thua? Lại còn thua thảm hại trước một tên tân sinh Thần Phách cảnh hậu kỳ?

Bọn họ cứng người gian nan liếc nhau, im lặng. Lần này xem ra hố hàng hơi nặng, cái tên kia hơi bị trâu quá mức bình thường.

- Kẻ này.....

Phía xa xa, Dương Hoằng mặt hờ hững nhìn cục diện đã đến hồi kết của trận giao đấu, ánh mắt tập trung vào hắc tháp, lóe lên. Thực lực của Mục Trần đã ngoài dự kiến của hắn, một đối thủ không dễ đối phó. Xem ra đại hội tân sinh mười ngày nữa hắn cần phải chuẩn bị thêm nhiều.

- Có chút lợi hại.

Một chỗ khác, Mộc Khuê cũng gật gù tấm tắc. Xét lại, bản thân hắn cũng không ngại Mạch Luân kia chút nào, nhưng muốn đánh cho hắn thê thảm như vậy cũng phải ê ẩm mình mẩy, nhưng Mục Trần chỉ bằng thực lực Thần Phách cảnh hậu kỳ lại nhanh chóng bức tên kia tan nát, bản thân hắn không khỏi bội phục.

Còn Băng Thanh vẫn lạnh băng như cái tên mình, đôi mắt lam xinh đẹp không mấy rung động.

Trên quảng trường, Diệp Khinh Linh, Chu Linh và đám tân sinh đã tỉnh người lại, gương mặt kinh hỉ vui mừng. Ngay cả người như Chu Linh hàng đầu tân sinh cũng đã sinh ra một chút cảm phục với Mục Trần. Chỉ với thân phận tân sinh vừa đến linh viện chưa được một tháng, lại có thể đánh bại lão sinh tu luyện nhiều năm như Mạch Luân, năng lực này đã khiến hắn không thể không phục.

Mặc Lĩnh thì càng không cần phải nói, độ sùng bái vốn đã cao ngất thì nay càng cuồng hơn. Những tân sinh khác thì hả hê vô cùng, sung sướng cười nhạo đám lão sinh sắc mặt khó coi trên không. Cuối cùng uất ức mấy ngày nay đã được Mục Trần thay họ trút ra hết.

Hắc tháp trên cao nhanh chóng thu nhỏ lại, hào quang tan biến, hóa thành một bóng người cao gầy. Mục Trần lạnh lùng nhìn xuống đối thủ mặt tái mét nằm bên dưới, lắc mình một cái liền xuất hiện trước mặt Mạch Luân.

Mạch Luân run rẩy nhìn thấy Mục Trần lạnh lẽo đến gần, sợ sệt nhưng vẫn cắn răng mạnh miệng:

- Tiểu tử, lần này xem như ngươi lợi hại, cứ chờ đó!

Cái gọi là thua người không hẳn là thua trận, tuy rằng bây giờ bại thê thảm, nhưng khẩu khí cũng không được mềm mỏng yếu đi.

- Muốn đi?

Mục Trần nhìn hắn, khóe môi cong cong nguy hiểm, cái độ cong nhếch môi đó khiến Mạch Luân cảm thấy bất an, bất quá hắn vẫn không hề tỏ ra yếu thế:

- Bằng không ngươi có thể làm được gì đây?

- Ngươi phong tỏa cả nghìn người như thế hơn 10 ngày, chẳng lẽ không biết bồi thường hay sao? Đưa hết linh trị của ngươi ra đây!

Mục Trần thản nhiên trả lời.

- Ngươi nói cái gì?

Mạch Luân sắc mặt phát lạnh, hắn không ngờ Mục Trần lợi hại như vậy, lại muốn trấn lột linh trị của hắn!

Mục Trần sắc mặt hờ hững, búng tay bắn ra một đạo kình phong bén nhọn, xẹt qua mặt Mạch Luân đâm thủng mặt đất, để lại trên đá cứng một cái lỗ.

- Tuy không có khả năng giết ngươi, bất quá ta cũng không ngại trói ngươi lại trên cây giữa quảng trường khu này. Có lẽ như thế thì từ nay về sau mặt mũi của ngươi ở Bắc Thương linh viện này vứt cho chó ăn là được.

Mục Trần cười cười, giọng nói nhẹ nhàng bình thản mà lại khiến Mạch Luân rét run.

- Đôi khi, đã làm sai chuyện gì thì phải chịu phạt, nếu không thì ngươi không có nhớ lâu.

- Tên khốn!

Mạch Luân giận dữ đến đỏ mặt, gầm lên:

- Ngươi dám làm vậy với ta? Ngươi không biết ta là người của Thanh Hồng hội sao? Sau này đừng mong lăn lộn ở Bắc Thương linh viện này!

Mục Trần hờ hững liếc mắt nhìn hắn, tiến lên một bước, túm áo Mạch Luân, đánh ra một chưởng nặng nề khiến cho tứ chi của hắn đều trật khớp, lại lôi đầu hắn ra vẻ định nhảy lên cây.

"Agrrrr!"

Mạch Luân cắn răng chịu đựng đau đớn, sắc mặt tái mét. Nếu thật bị bắt trói ở đây, mặt mũi hắn sẽ mất hết!

- Từ từ!

Nghĩ đến cái nhục còn hơn con cá nục, Mạch Luân cắn răng, thân thể xụi lơ, khẽ động ngón tay, linh trị bài thủy tinh hiện ra, nghiến răng hăm dọa Mục Trần:

- Ngươi nhớ kỹ cho ta, ta sẽ không buông tha cho ngươi!

Mục Trần cười, chẳng mấy để ý, cầm lấy linh trị bài của tên kia, nhìn con số trên đó mà phấn khởi ra mặt.

Quả nhiên là lão sinh, hắn có đến những 20 vạnlinh trị!

Chương 169: Xã Đoàn

20 vạn linh trị.

Mục Trần nhìn con số trên linh trị bài, bất giác tay cầm run run một chút. Mạch Luân không ngờ lại có nhiều linh trị như thế? Thật không biết hắn tích cóp bao nhiêu lâu mới được chừng này, khó bản mặt hắn lúc này khó coi đến thế.

Mục Trần chỉ cười nhìn gương mặt u ám nhăn nhó của Mạch Luân, ném linh trị bài vào tay Chu Linh, hắn nói:

- Chu huynh, đem phân phát số linh trị này chia đều cho mọi người đi, xem như là ta tạ lỗi với mọi người.

- Hả....

Chu Linh sửng sốt, đám tân sinh trên quảng trường cũng lắc lắc đầu không tin nổi.

- Ngươi cứ làm theo hắn nói đi.

Diệp Khinh Linh mỉm cười, dù sao chuyện lần này cũng do Mục Trần mà ra cớ sự, dù cho đám tân sinh không ai dám trách cứ hắn, nhưng Mục Trần vẫn cho rằng đó là lẽ thường phải làm, do vậy hành động này cũng xem như biểu hiện khí độ nam nhi.

Chu Linh hơi do dự, nhìn qua đám người Viêm Lăng bên cạnh, rồi cũng lấy đi 17v linh trị, còn lại 3v thì ném trả cho Mục Trần, cười nói:

- Dù sao cũng là chiến lợi phẩm của ngươi, số còn lại ngươi giữ đi, chừng này đủ cho chúng ta phân phát rồi.

Mục Trần cũng không nói gì thêm, cũng không khách khí mà lấy luôn 3v linh trị còn lại, sau đó mới ném trả linh trị bài cho Mạch Luân, cười tủm tỉm:

- Ta đại diện mọi người tạ ơn Mạch Luân học trưởng hào phóng.

Mạch Luân nhìn con số 0 tròn trĩnh trên linh trị bài, mặt xanh mặt trắng đau lòng như bị cứa từng khúc ruột, tức đến hộc máu. Số linh trị đó hắn gom góp từng tí một nửa năm nay, vậy mà chỉ chốc lát hoàn toàn bị tước đoạt trắng tay.

Đám thanh niên đi theo Mạch Luân đến đây cũng đã từ trên không hạ xuống, nhìn thấy một màn chia của này, sắc mặt cũng tái đí, hung hãn gầm lên với Mục Trần.

- Tiểu tử, ngươi thật quá đáng, cũng dám đoạt đi linh trị!

Mục Trần cười nhạt:

- Ta đã nói rồi, cái này không phải là cướp đoạt, là bồi thường! Xem bộ dáng mấy vị đây hay là cũng đang muốn bồi thường thêm nhiều nhiều chút? Mấy ngày qua hình như các ngươi cũng có tham gia thì phải?

Mấy tên thanh niên kia bất chợt ngậm họng, cũng chỉ đành nghiến răng trừng mắt mà không dám manh động. Lúc nãy Mục Trần cường thế trấn áp đánh bại Mạch Luân vẫn còn mới như in, bởi vậy bọn họ cũng không đủ can đảm đi trêu vào hắn.

- Chuyện này, Thanh Hồng hội chúng ta sẽ không bỏ qua dễ dàng đâu!

Một gã thanh niên lạnh lùng đe dọa.

- Mặc xác các ngươi đem cái gì tới đây, nếu lần sau muốn gây sự, thỉnh các vị trực tiếp tới tìm ta, đừng có bỉ ổi như vậy nữa.

Mục Trần cũng chẳng kém, hai mắt lăng lệ đáp lời. Hắn chẳng biết Thanh Hồng hội kia là cái gì, bản thân hắn cũng không để mặc cho kẻ khác tùy ý nhào nặn. Có lẽ hiện tại hắn vẫn chỉ là một tân sinh, nhưng nếu có kẻ nào muốn khó dễ, thì sẽ được hắn dùng thực lực để cho kẻ đó biết: Mục Trần không phải là quả hồng mềm cho người ta nắn bóp, mà là một cục sắt đá gãy chân.

- Ngươi cứ chờ đó!

Đám thanh niên kia hằm hè tức tối, giận dữ trước ánh mắt trào phúng của vô số tân sinh chung quanh, họ cũng không còn mặt mũi nào ở lại cho lâu. Hành vi vài ngày nay cũng đã khiến không ít lão sinh chán ghét coi thường, mà bây giờ Mạch Luân cũng đã bại thê thảm, nếu bọn họ liều mạng xông lên, e rằng không chỉ thể diện bản thân mất sạch, mà danh tiếng Thanh Hồng hội cũng bị kẻ khác nhân đó cười nhạo.

Hậu quả nặng nề như thế, hẳn nhiên bọn họ không thể gánh nổi.

Hiện tại chỉ có thể bộc phát dăm ba câu cho bõ tức, rồi cùng nhau đỡ Mạch Luân te tua kia nhanh chóng rời đi.

Đông đảo tân sinh tập trung trong quảng trường đều hoan hô vang trời dậy đất, bọn lão sinh kia mấy ngày nay hống hách phong tỏa bọn họ không cho ai ra ngoài bây giờ đã phải ôm đầu bỏ chạy, tức khí trong lòng cũng được tuôn ra hết.

- Mục ca oai phong!

Mặc Lĩnh kích động hò reo, mấy tân sinh khác cũng theo đó mà hô ứng liên hồi, âm thanh vang dội đi rất xa, ngay cả những khu tân sinh khác cũng nghe rõ.

- Lợi hại a!

Những tân sinh ở khu vực khác thì thần tình kính nể. Bọn họ dù không liên quan, không bị Mạch Luân phong tỏa, nhưng dù sao cũng là thân phận tân sinh như nhau, mà hành vi của Mạch Luân quá đáng giận nên họ cũng đâm ra ghét, hiện tại Mục Trần đường đường chính chính đánh bại Mạch Luân, không nghi ngờ gì chính là tăng thêm thể diện cho tân sinh.

Có vài vị tân sinh trước đó mấy ngày cúp đuôi xin rời bỏ khu bên kia thì bây giờ trở nên xấu hổ. Cái sự tình gặp chuyện thì chạy trốn tị nạn nói ra thì chẳng dám ngó mặt trời nữa.

Xa xa, Dương Hoằng mặt không đổi sắc nhìn vào đám tân sinh nhảy nhót reo hò, cũng bực dọc hừ một tiếng, phất tay quay lưng hạ xuống.

- Một đối thủ không tồi.

Mộc Khuê lại tỏ ra chiến ý nóng cháy, hắn chỉ cười rồi cũng hạ xuống quay về gian phòng của mình.

Băng Thanh thì khẽ gật đầu. Cái danh tiếng Huyết Họa giả kia cũng có phần nào, khó trách nhiều tên từ Linh Lộ chui ra mà cũng e ngại hắn.

Chiến đấu kết thúc, mọi sự chú ý cũng theo đó dần tản đi, nhưng cảnh tượng hắc tháp trấn áp Kim Diễm thú vẫn để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng nhiều người. Không ngờ Mục Trần chỉ với thực lực Thần Phách cảnh hậu kỳ lại mạnh mẽ đáng sợ như thế.

- Mười ngày nữa là đến đại hội tân sinh, xem ra sẽ có rất nhiều náo nhiệt đây. Chẳng biết trong đám Mục Trần, Dương Hoằng, Mộc Khuê, Băng Thanh mấy người đó ai lợi hại nhất đây nhỉ?

Vài kẻ cũng đang chờ mong đại hội tân sinh sắp diễn ra, họ rất nóng lòng được thấy người nào sẽ đăng đàn trở thành tân sinh đệ nhất.

Chu Linh nhìn đám đông tân sinh thần tình kích động cũng không nhịn được cười, đem 17v linh trị phân phát xong xuôi. Lượng linh trị đó

đúng thật là nhiều, nhưng tân sinh ở đây lại có đến gần cả ngàn, chia ra mỗi người chỉ được vài trăm linh trị. Nhưng dù vậy vẫn khiến cho đám tân sinh tỏ ra cảm kích.

- Thực lực của ngươi lại tăng lên a.

Diệp Khinh Linh đến gần Mục Trần cười khúc khích.

- Vừa may đột phá.

Mục Trần cười lại xã giao. Kỳ thật nếu không phải Đại Phù Đồ quyết may mắn xuất hiện đột phá cảnh giới, nếu không thì với chiến lực Thần Phách cảnh muốn đánh bại Mạch Luân càng phải tốn nhiều công phu hơn nữa, tên kia thực lực không tệ chút nào.

- Bất quá lần này thật đã hoàn toàn đắc tội đám người kia.

Diệp Khinh Linh hơi nhăn mặt. Mạch Luân lòng dạ cũng khá hẹp hòi, bây giờ còn bị Mục Trần cướp sạch không còn một linh trị nào, hắn không dễ nuốt cục tức này đâu.

Mục Trần cười, có lẽ sẽ có phiền toái, nhưng hắn vốn không phải loại người sợ phiền toái. Đối với cái loại tính cách như Mạch Luân, hắn cũng bó tay, tên kia chắc chắn chỉ biết kiêu ngạo làm càn.

Mục Trần không phải không hiểu chuyện ẩn nhẫn, nhưng chỉ tiếc Mạch Luân thì vẫn chưa đủ tư cách bức hắn phải nhẫn mà thôi.

- Mạch Luân có lẽ không gọi là phiền toái gì nhiều, nhưng Thanh Hồng hội cũng khiến cho người ta ngại ngùng đó

Chu Linh sau khi phân phát linh trị cũng quay lại đây góp lời, thần sắc vô cùng nghiêm túc.

- Ngươi biết Thanh Hồng hội?

Mục Trần quay sang hỏi Chu Linh.

- Bắc Thương linh viện có cả trăm vạn đệ tử, ngọa hổ tàng long không biết bao nhiêu mà kể. Lượng người đông đúc như thế, tự nhiên những tổ đội nhỏ sẽ gom lại tổ chức thành những xã đoàn, tạo thành những thế lực to hơn. Mấy cái tổ chức đó thật dây mơ rễ má rất rối rắm phiền hà, mà Thanh Hồng hội lại là một thế lực có tiếng tăm không nhỏ.

Chu Linh nói:

- Theo ta được biết, Thanh Hồng hội có không ít cường giả mạnh mẽ, mà thủ lĩnh của họ lại đang xếp trong top 100 của Thiên bảng, thực lực ước chừng Dung Thiên cảnh hậu kỳ.

- Dung Thiên cảnh hậu kỳ!

Mục Trần mắt long lên hơi nghiêm trọng. Thực lực này trong Bắc Thương linh viện chắc chắn rất ưu tú, khó trách đám người Thanh Hồng hội lại hống hách kiêu ngạo như thế. Sau lưng có chỗ dựa vững chắc, thật chẳng thể nào khiến bọn họ coi trọng tân sinh cả.

Diệp Khinh Linh, Viêm Lăng và mấy cường giả mạnh mẽ của tân sinh cũng tỏ ra trịnh trọng. Lão sinh trình độ cao như vậy, đối với họ hiện tại khó mà chống đỡ nổi.

- Binh tới tướng chặn, nếu Mạch Luân thật đủ khả năng khiến cho Thanh Hồng hội đến gây sự với ta, tự nhiên ta cũng chẳng để yên.

Mục Trần cười cười:

- Nhưng hy vọng bọn họ sẽ không làm như vậy, ta cũng không muốn phiền toái liên miên.

Chu Linh cũng gật đầu. Bây giờ cũng chỉ có thể thầm mong Thanh Hồng hội không vì một Mạch Luân mà ra tay hành động gì, nếu không thì phiền phức không nhỏ.

- Mà.....

Chu Linh liếc nhìn mấy người kia, có vẻ trù trừ.

- Có chuyện gì cần thì cứ nói, trong khả năng hỗ trợ ta sẽ không từ chối.

Mục Trần mỉm cười. Bây giờ thì đối với đám người Chu Linh, hắn cũng có hảo cảm không nhỏ. Mấy người này đáng để hắn xem là bằng hữu, ít nhất khi bọn họ bị áp bức không thể chống cự, họ vẫn không bán đứng hắn cũng như không có nửa lời trách cứ.

- Gần đây vì chuyện Mạch Luân, nhiều tân sinh đã bỏ đi khỏi khu này, bất quá những người ở lại đều có tinh thần đoàn kết rất được.

Chu Linh hơi ngại ngại nói tiếp:

- Chúng ta cũng thương lượng rồi, định tổ chức một xã đoàn, dù sao đoàn kết thành một khối cũng khiến người ta nghi kỵ mà không dám khinh thường, cũng có được một sức mạnh không nhỏ. Phiền phức thông thường có thể hỗ trợ lẫn nhau, một đám dù sao cũng mạnh hơn một đứa nhiều.

Mục Trần tròn mắt ngạc nhiên, dĩ nhiên không ngờ Chu Linh lại nói đến chuyện này.

- Thật ra hiện tai trong giới tân sinh chúng ta đã có vài xã đoàn được thành lập. Thanh thế lớn nhất hiện nay chính là Phi Long hội do Dương Hoằng thành lập, Thiết Mộc đoàn do Mộc Khuê tọa trấn, còn có nhiều thế lực tân sinh khác nữa cũng mọc lên như nấm.

Chu Linh nói.

Mục Trần lại thêm một lần sửng sốt. Bọn kia cũng nhanh tay lẹ chân thật, chỉ mới vào linh viện có nửa tháng hơn mà đã lập bè kết phái.

- Chúng ta nếu cũng muốn thành lập xã đoàn thì phải có cường giả đủ trọng lượng tọa trấn, nếu không thì giữ đất không nổi đâu, do vậy...

Chu Linh nhe răng cười nhìn Mục Trần.

Mục Trần thấy thế cũng cười, nhìn vào ánh mắt chờ mong của mấy người này, hắn gật đầu:

- Ta thực ra không có hứng thú thành lập xã đoàn, bất quá các ngươi muốn làm thì ta hai tay hai chân ủng hộ.

Nghe hắn đáp ứng, Chu Linh mừng rỡ nhảy cẫng lên, bỗng dưng lại hơi nhăn nhó, nói tiếp:

- À còn nữa, ngươi có thể mời Lạc Li cùng gia nhập được không? Nếu có nàng tọa trấn, ta nghĩ nhân khí trong thế lực của chúng ta sẽ rất cao đó.

Mục Trần giật mình, cười nói:

- Thì ra mục tiêu của các ngươi là Lạc Li, ta bất quá chỉ là cò mồi!

- Đâu có đâu có, chỉ là Lạc Li có hình tượng tốt, người xinh đẹp, thực lực lại cao, khí chất tuyệt vời. Đừng nói tân sinh, dù tính trong cả Bắc Thương linh viện này, nữ tử có thể so được với nàng e rằng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Chu Linh vội vàng phân bua.

Mục Trần trừng mắt liếc hắn, bất quá cũng không phải tỏ ra bất mãn. Mị lực của Lạc Li không phải hắn không biết, hơn hắn rất nhiều, dễ dàng hấp dẫn đám trai tơ ham hố.

- Ta sẽ nói với nàng một tiếng, bất quá có gia nhập hay không thì ta không quản được.

Mục Trần đáp lời.

- Vậy nhờ vào ngươi.

Chu Linh tỏ ra mừng rỡ, Lạc Li bình thường ngoại trừ chuyện tu luyện thì chẳng có quan tâm tới cái gì, bảo hắn đi tìm Lạc Li mà thuyết phục thì chỉ có ôm mặt buồn xo quay về. Nhưng Mục Trần mà nói một tiếng, kết quả lại khác.

Mà một khi xã đoàn họ thành lập có Mục Trần và Lạc Li gia nhập, hắn nhiên thanh thế đại trướng.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 170: Ăn Gian

Mạch Luân và những phiền toái cuối cùng đã bị Mục Trần hoàn toàn giải quyết, khu tân sinh cũng đã đường thông hè thoáng trở lại, ra vào tự do. Hồi chiến đấu phấn khích kia vẫn còn đang được đồn đại liên miên truyền qua miệng các tân sinh, thậm chí các lão sinh cũng nghe phong phanh về trận chiến đó.

Kết quả trận giao đấu khiến cho đám lão sinh rất kinh ngạc, thực lực Mạch Luân trong đám lão sinh tuy không phải là nổi bật, nhưng bất kể thế nào cũng đã sắp đạt đến Dung Thiên cảnh trung kỳ. Thực lực cường hãn như vậy đối với tân sinh vừa mới vào Bắc Thương linh viện hẳn nhiên rất ít ai có thể chống đỡ.

Vậy mà cả Mạch Luân cũng bị đánh bại.

Lại còn bị tân sinh Mục Trần đánh bại theo cách thê thảm nhất, nghiền nát và không thể phản kháng. Kết quả đó mới khiến cho đám lão sinh tỏ ra kinh dị. Xem ra tân sinh năm nay chất lượng phải cao hơn xưa không ít nha.

Đối với thất bại mất mặt của Mạch Luân, cũng không ít lão sinh cười nhạo. Nhiều người cũng biết được tính cách tên kia, nếu hắn chỉ đơn giản đi gây sự với Mục Trần, có lẽ cũng không mấy ai nói thêm cái gì, nhưng hắn vốn ti tiện hẹp hòi, phong tỏa khu tân sinh không cho ai ra ngoài. Dù sao mọi người trước kia cũng từng là tân sinh bước chân vào Bắc Thương linh viện, thành ra hành vi đó của Mạch Luân cũng không ai tán thành.

Thành ra việc Mạch Luân thất bại rồi bị tước đoạt hết linh trị tích cóp nửa năm trời cũng bị cho là đáng kiếp, mặt mũi tên kia coi như xong, sau này hết còn dám vênh váo tự tung tự tác.

Đối với thể diện Mạch Luân ra sao, Mục Trần cũng chẳng rảnh mà lo tới. Tự mình gây ra chuyện, thì bản thân phải trả giá lớn. Nếu Bắc Thương linh viện mà không có nội quy, e rằng hắn chẳng đơn giản lụm đi 20v linh trị như vậy.

Mấy ngày tiếp theo, khu tân sinh cũng đã yên ổn trở lại, Mục Trần vẫn ở lại chứ không tiếp tục đi tu luyện, phòng ngừa tên nhỏ nhen kia có thể kéo thêm người đến quậy tiếp.

Nhưng may mà phiền phức hắn lo lắng cũng tạm thời chưa thấy, còn Mạch Luân có lẽ thể diện mất sạch nên cũng mai danh ẩn tích, không dám thò đầu ra. Mấy ngày nay, đám Chu Linh tất bật lo chuyện thành lập xã đoàn, khí thế hừng hực. Đề nghị của hắn đối với đám tân sinh cũng được ủng hộ nhiệt liệt, dù sao nửa tháng tiến vào Bắc Thương linh viện bị giam lỏng hơn 10 ngày cũng khiến họ hiểu ra sự cạnh trạnh mãnh liệt ở đây, sức một người không thể bằng một tổ chức, mọi người đồng tâm hiệp lực cùng nhau hội tụ một nơi cũng có nhiều ưu thế hơn.

Việc thành lập xã đoàn thuận lợi khiến Chu Linh rất phấn khích, dù cho trong Bắc Thương giới hắn cũng xây dựng thế lực, nhưng chỉ có tính chất tạm thời, và cũng không lớn như ở đây. Hiện tại bọn họ sẽ chung vai sát cánh nhiều năm ở Bắc Thương linh viện, xây dựng thế lực ở đây mới đáng cho họ đổ tâm huyết.

Mà đối với cái việc sôi động của Chu Linh, Mục Trần cũng không mấy hứng thú, hắn có thể ủng hộ Chu Linh, nhưng không có nghĩa vụ phải đi theo làm mấy chuyện rườm rà.

Còn việc Mục Trần chỉ chăm chăm vào tu luyện, Chu Linh lại vô cùng hoan nghênh. Muốn thành lập thế lực mạnh mẽ, vậy thì phải có cường giả chấn nhiếp những thế lực khác muốn gây rối, hiện tại Mục Trần và Lạc Li chính là cường giả mà họ cần.

Bởi vậy, dù đang đầu tắt mặt tối chạy đông chạy tây lo đủ thứ chuyện, cũng chẳng có ai đến quấy nhiễu Mục Trần, thành ra cho hắn được một thời gian nhàn nhã.

Trong tiểu lâu của mình, Mục Trần ngồi xếp bằng ở tầng trên, vận chuyển Đại Phù Đồ quyết, hấp thu linh khí tràn ngập trong thiên địa, khu vực tân sinh này dù sao cũng là một Tụ Linh trận cấp 4, độ dày đặc của linh khí ở đây mạnh hơn rất nhiều so với Tụ Linh trận cấp 3 ở Bắc Linh viện, ít nhất tốc độ tu luyện cũng tăng gấp đôi.

- Tụ Linh trận cấp 4 đã lợi hại như vậy, thật không biết cấp 5, cấp 6 sẽ còn khủng bố ra sao?

Mục Trần bất giác tò mò, những Tụ Linh trận cấp bậc đó hắn chưa bao giờ nhìn thấy. Tụ Linh trận cấp 5,6 đừng nói là Bắc Linh cảnh, e rằng cả Bách Linh đại lục cũng không có bao nhiêu.

- Lạc Li có lẽ đến Tụ Linh trận cấp 5 để tu luyện, lâu vậy mà cũng chưa về...

Mục Trần bất đắc dĩ lắc đầu, hắn biết tính tình của Lạc Li. Không hiểu nguyên nhân do đâu, cô gái ít nói này có một sự cố chấp lớn với tu luyện, khiến cả Mục Trần cũng biến sắc. Ngày mà hắn cứu nàng khỏi tay mấy tên kia, tiếp xúc một thời gian, có lẽ nàng hơi có chút dao động cảm tình với hắn, có lẽ là hảo cảm nảy sinh giữa con gái với con trai.

Với những người con gái bình thường khác, hơn phân nửa sẽ muốn giữ cảm tình này, còn Lạc Li lại khác, nàng liền quyết định đuổi giết Mục Trần, để có thể hoàn toàn xóa đi sự xúc động nảy sinh trong lòng.

Vì khi nó nàng cảm thấy cảm xúc của nàng sẽ cản trở việc nàng tu luyện, đánh vỡ tâm cảnh của nàng.... Do vậy, dù trong lòng đấu tranh, nhưng sự cố chấp tu luyện vẫn ảnh hưởng quá lớn, tạo thành một hồi đuổi giết đến tận nửa năm.

Lạc Li tính tình lạnh nhạt, tấm lòng như hoàn toàn không quan tâm, luôn lấy tư thái của một người ngoài cuộc nhìn vào thế giới. Nhưng nói gì thì nói, cô nàng vẫn là con gái.

Nàng cũng không biết khi nảy sinh tâm tư với một tên con trai, có thứ gì đó đã lặng lẽ thoát khỏi sự kiểm soát. Do đó, nửa năm sau nàng đánh bại được Mục Trần, trường kiếm kề ngay cổ Mục Trần, nhìn vẻ mặt của hắn, nàng phát hiện hảo cảm mà nàng đã cố công đè nén trong lòng đã phá tan xiềng xích, biến thành hạt giống tình yêu mọc rễ lan đến trái tim nàng.

Cuộc săn đuổi chém giết, ai là thợ săn, ai là con mồi, ai thắng, ai thua. . . không ai có được một đáp án rõ ràng.

Cái sự cố chấp tu luyện của Lạc Li khiến cho Mục Trần thỉnh thoảng cảm thấy thương tâm, nhưng hắn không hề ngăn cản, bởi vì mỗi khi nàng cố gắng tu luyện, hắn cũng càng cố gắng nhiều hơn cả nàng.

- Cô nàng này. . .

Mục Trần nhẹ thở dài. Hắn có thể nhận thấy Lạc Li vốn có gia cảnh không kém, đến lúc thấy biểu hiện của vị lão sư bán hàng trong Linh Trị điện càng cho thấy cảm giác của hắn là đúng. Điều đó càng làm cho hắn thêm nghi hoặc, Lạc Li có gia cảnh khủng bố như vậy sao lại phải tu luyện gần như quên cả bản thân như thế?

Với hiểu biết cảm nhận của hắn về Lạc Li, nàng ta cũng không phải chân chính loại cuồng nhân tu luyện như vậy. Thậm chí, mơ hồ nàng cũng có một chút chán ghét và không muốn tu luyện, nhưng. . .

Mục Trần lắc đầu, lại thở dài, tạm thời dứt ra khỏi ý tưởng đó. Lạc Li không nói cho hắn, hắn cũng sẽ không ép nàng phải nói.

Nghĩ vậy, Mục Trần cũng không phiền não thêm nữa, bàn tay nắm chặt lại, linh trị bài hiện ra con số hơn 3v linh trị.

- Mới có ba vạn.

Mục Trần le lưỡi. So với giá tinh huyết Bắc Minh Long Côn, còn thiếu những 697v linh trị. Mạch Luân kia ki cóp từng tí một, mà 20v linh trị cũng tốn hết nửa năm, nếu tính tốc độ đó, muốn gom cho đủ số, vậy hắn phải tốn đến hơn... 10 năm?

- Mục Trần.

Thình lình ý niệm của Cửu U Tước vang lên.

- Hả?

- Ngươi đem mớ Thiên Lôi châu này đi bán, xem có thể có bao nhiêu linh trị.

Cửu U Tước tỏ ra hớn hở, bất chợt Mục Trần nhìn thấy một luồng hắc ám trong cơ thể chui ra.

"Ầm Ầm."

Hắc ám xuất hiện, sấm nổ đì đùng, Mục Trần ngạc nhiên nhìn thấy trong luồng hắc ám là cả một rừng hạt châu màu bạc, to chừng ngón cái, bề ngoài có lôi văn hiện ra, năng lượng tinh khuyết phát tán mang theo sấm rung chớp giật.

- Đây là. . . Thiên Lôi châu? Sao nhiều như vậy?

Mục Trần sững sờ, nhướng mày kinh hãi:

- Ngươi làm sao có được?

Một đống Thiên Lôi châu, nhìn sơ sơ cũng chừng 500 viên, nếu bán được giá 200 linh trị một viện, vậy thì cũng được 10v linh trị, giá trị cũng không nhỏ.

- Lúc ngươi tu luyện ở Lôi vực, ta cũng trộm hấp thụ một ít thiên lôi lực, sau đó bắt bọn nó ngưng luyện thành cái này.

Cửu U Tước giọng điệu đầy hưng phấn:

- Không phải nói cái này có thể bán được linh trị ư? Chừng này được bao nhiêu bao nhiêu?

Mục Trần tỏ ra quái dị, Cửu U Tước bây giờ sao lại có vẻ giống mấy tên gian thương đang lăm le kiếm món lãi kếch sù, cái dáng vẻ này thật hoàn toàn khác với nét cao ngạo trước kia.

- Khoảng 10v linh trị.

Mục Trần trả lời.

- Còn một khoảng cách lớn mới tới được 700v, không sao! Chúng ta cố đi vào Lôi vực nhiều lần một chút, ta toàn lực ra tay, ngưng luyện Thiên Lôi châu hẳn là cũng không chậm đâu.

Cửu U Tước nghe báo cái giá, lúc đầu cũng chùng xuống, nhưng sau đó lại tỏ ra quyết tâm.

- Ngươi toàn lực ra tay? Muốn gây động tĩnh thật lớn sao... Làm thế chắc chắn sẽ bị cao tầng của Bắc Thương linh viện chú ý, dù sao cái thứ này cũng là một loại khảo nghiệm cho đệ tử, làm như ngươi nói có lẽ sẽ bị cho là gian lận, đến lúc đó bị phạt gì đấy, chẳng phải là công toi hết sao?

Mục Trần cười khổ, mấy chuyện làm ăn 1 vốn 4 lời thế này im lặng mà làm thì tốt, đâu cần phải há mồm sư tử, dễ khiến sinh ra nguy cơ bất ổn.

- Ta muốn mau chóng có được tinh huyết Bắc Minh Long Côn.

Cửu U Tước cũng biết đạo lý, nhưng vẫn không cam lòng. Cơ hội vượt vũ môn để cá chép hóa rồng đang ở ngay trước mắt, thế nhưng lại bị cánh cổng linh trị ngăn lại.

- Từ từ sẽ có, lo gì. Chúng ta còn rất nhiều thời gian.

Mục Trần an ủi.

- Được rồi, mớ Thiên Lôi châu ngươi xử lý đi, lần sau đến Lôi vực ta lại lén ra tay một chút, tận lực tránh cho người ta phát hiện, ngưng luyện thêm một ít Thiên Lôi châu.

Cửu U Tước bất đắc dĩ nói.

Mục Trần cười gật đầu, thu hết Thiên Lôi châu trước mặt. Bất chợt thần sắc khẽ động, ngẩng lên nhìn một quang ảnh xa xa bay tới, rồi dừng lại trên lầu cao. Hào quang tan đi, lộ ra bóng dáng xinh đẹp tinh tế.

Mục Trần bóng hình xinh đẹp quen thuộc kia, mỉm cười.

Rốt cuộc cũng tu luyện xong rồi sao...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 171: Lạc Thần Hội

Trên đỉnh lâu, Lạc Li hiện thân, nàng nhìn Mục Trần, mỉm cười, đôi mắt đẹp liếc qua hắn, vui sướng nói:

- Ngươi đột phá đến Thần Phách cảnh hậu kỳ?

Mục Trần cười gật đầu, nói:

- Nàng đi tu luyện còn không biết giờ giấc hơn cả ta.

Lạc Li hơi thẹn thùng, nói:

- Ta đến Tụ Linh trận cấp 5 tu luyện một chút, hiệu quả cũng không tệ lắm... À đúng rồi. . .

Đôi mi thanh tú của nàng hơi nheo lại:

- Ta ở bên đó nghe người ta nói cái tên Mạch Luân bị ngươi xóa tên trên Thần Phách bảng đến tìm ngươi gây sự, liền vội vã chạy ra đây.

Mục Trần ngán ngẩm chép miệng, lắc đầu. Rồi cũng đem chuyện đã diễn ra với Mạch Luân kể lại đầu đuôi.

Nghe Mục Trần kể hết, gương mặt Lạc Li cũng băng hàn đáng sợ:

- Nếu ta còn ở lại đây, có lẽ không phát sinh mấy chuyện như thế.

- Không sao, nhảy nhót hát hò cho vui thôi.

Mục Trần cũng cười khẩy. Một tên Mạch Luân còn chưa xứng làm đối thủ của hắn.

- À.....

Mục Trần nhớ tới nhờ cậy của Chu Linh, hắn lại nói sang chuyện tổ chức xã đoàn.

- Xã đoàn à? Bắc Thương linh viện thế lực vô số, gom lại với nhau sẽ mạnh hơn một chút, nếu ngươi cũng ủng hộ bọn họ, vậy thì làm theo ý ngươi là được.

Lạc Li vừa nói vừa vuốt mái tóc bạc lung linh. Nàng không cần phải suy nghĩ nhiều về chuyện này, mà cũng đúng như Mục Trần đoán, nàng cũng không mấy quan tâm tới chuyện này, chẳng qua vì hắn nên mới tán thành mà thôi.

Mục Trần cũng bất đắc dĩ, rồi chợt nghe mấy tiếng xé gió đến gần. Quay sang thì thấy Chu Linh, Diệp Khinh Linh và mấy người nữa đang chạy tới đây.

Chu Linh chỉ liếc mắt liền thấy bóng dáng xinh đẹp quen thuộc kia cũng mừng rỡ ra mặt, hạ xuống đỉnh lâu.

- Lạc Li, ngươi cuối cùng đã trở lại.

Chu Linh vui vẻ chào hỏi nàng.

Lạc Li cũng thản nhiên mỉm cười, nhưng không trả lời.

- Sao rồi? Xã đoàn chuẩn bị tốt chưa?

Mục Trần vui vẻ hỏi.

- Hê hê, không phải ta đến đây để nói cho hai người biết sao! Xã đoàn căn bản đã xác lập, thành viên ban đầu khoảng hơn 700 đồng chí đều là tân sinh khu này, về sau ai đó muốn gia nhập thì phải xét duyệt.

Chu Linh phấn khởi đáp lời.

Mục Trần khẽ gật đầu, nói:

- Mấy chuyện đó các vị làm việc là được rồi, hai bọn ta sẽ không nhúng tay can thiệp đâu.

- Xã đoàn cứ giao cho chúng ta quản lý, còn hai người là chiêu bài của chúng ta, bắt buộc phải duy trì thanh danh ở Bắc Thương linh viện, đó mới là việc hai người cần làm.

Chu Linh cười nói:

- Đợi đến khi hai người đều chiếm được hai vị trí trên Thiên bảng, thì có lẽ chúng ta sẽ trở thành thế lực cường đại nhất Bắc Thương linh viện.

- Hùng tâm cũng nhỏ quá nhỉ?

Mục Trần chẳng ý kiến gì nhiều. Chiếm hai vị trí Thiên Bảng, nói thì dễ hơn làm nhiều lắm.

- Đúng rồi, xã đoàn tên gọi là gì a?

Mục Trần đột nhiên hỏi.

Chu Linh cười hô hố, ánh mắt nhìn sang Lạc Li bên cạnh, vội ho một tiếng, nói:

- Chúng ta đã thương nghị, quyết định đặt tên cho xã đoàn là. . . Lạc Thần hội.

- Lạc Thần hội?

Nghe thấy cái tên ấy, không chỉ Mục Trần sửng sốt mà cả Lạc Li cũng ngẩn người, nghe cứ như cái xã đoàn này là do nàng đứng ra thành lập nên, hoàn toàn là lấy nàng ra để đặt tên.

- Hì hì, Lạc Li có hình tượng tốt, trong mắt của đám tân sinh kia cứ như là nữ thần, tĩnh mà không lạnh, đẹp mà không mê hoặc. . . Ta dám cá không bao lâu nàng sẽ là hoa khôi được hoan nghênh nhất Bắc Thương linh viện.

Chu Linh hứng chí nói ngay.

- Ngay cả huy hiệu cũng làm rồi này....

Chu Linh lấy ra một cái huy hiệu tinh xảo, có màu ám lam, hoa văn gợn sóng như nước, trong đó có hình một người quần áo màu đen, mái tóc duyên dáng yêu kiều như suối bạc, đôi mắt lưu ly nhìn rất đẹp.

Mục Trần khóe miệng giật giật, hoàn toàn là hình ảnh của Lạc Li a!

- Nhàm chán.

Lạc Li phán một câu khiến cho Chu Linh chưng hửng, xấu hổ cúi đầu cười.

Mục Trần ho nhẹ một tiếng, sắc mặt trịnh trọng nói:

- Lạc Li vốn có mị lực rất lớn , các ngươi còn làm như vậy, sau này chẳng phải càng tạo ra nhiều ong bướm tìm hoa sao, việc này chỉ gây phiền toái cho ta thôi.

- Óe. . .

Chu Linh gãi đầu, nghĩ nghĩ:

- Nếu vậy hay là cũng thêm hình của ngươi vào đây luôn, để người ta biết hoa đã có chủ, không dám có tâm tư khác.

Mục Trần nhướng mày, vỗ vai Chu Linh bả vai, nghiêm mặt trầm giọng:

- Khó khi nào được ngươi nghĩ ra biện pháp hay thế này, ngươi thật đáng cho ta coi trọng.

Diệp Khinh Linh bên cạnh suýt chết sặc vì cười, gương mặt tinh tế của Lạc Li thì đỏ bừng, xấu hổ trừng mắt với Mục Trần.

- Được, vậy làm thế đi, Lạc Li không có ý kiến gì chứ?

Chu Linh mỉm cười nhìn qua Lạc Li.

Lạc Li nổi giận đùng đùng:

- Mặc xác các ngươi!

Chu Linh nghe thế mà mừng, quả nhiên chỉ có Mục Trần mới tác động vào được, nếu để bọn họ tự ý làm vậy, còn lâu Lạc Li mới cho phép.

- Vậy quyết định như thế.

Chu Linh nói:

- Gần đây Phi Long hội và các thế lực khác đều đang tăng cường tuyển nhận nhân thủ, Dương Hoằng dù sao cũng có danh vọng không thấp, hơn nữa theo tin tức chúng ta biết, hắn phao tin rằng sắp tới sẽ đứng đầu đại hội tân sinh, trở thành đệ nhất tân sinh năm nay.

Mục Trần nghe vậy chỉ cười, nói:

- Hắn muốn đứng nhất, e rằng cũng không dễ như nói vậy.

- Ừ, nếu Dương Hoằng mà đứng nhất, có lẽ sau này cũng không tốt lành gì cho chúng ta, nhưng chuyện ngăn cản hắn thì cũng chỉ có thể giao cho các ngươi thôi.

Chu Linh nghiêm giọng nói, chuyện bọn họ thành lập Lạc Thần hội, Dương Hoằng cũng đã biết được. Có lẽ trong mắt hắn, Lạc Thần hội chính là Mục Trần, với tính tình ghen ăn tức ở của hắn, chắc chắn không có chút hảo cảm nào với họ.

- Ta và hắn cũng còn đang thiếu một trận chiến.

Mục Trần gật đầu cười nhạt, nụ cười có vẻ lạnh lẽo đáng sợ. Đối với tên kia, hắn cũng đã muốn ra tay từ lâu, hắn biết Dương Hoằng tất nhiên cũng nghĩ như mình.

Hiện tại, hai người đều kềm nén để chờ đội đại hội tân sinh, mọi ân oán trong quá khứ đều sẽ được thanh toán triệt để.

- Vậy bọn ta giao tên kia lại cho hai người.

Chu Linh cười, sau đó nói chuyện thêm một chút về Lạc Thần hội, rồi cũng cáo từ mà đi.

Mục Trần nhìn hai người đi mất, rồi tầm mắt chuyển sang khu tân sinh phương bắc, gương mặt cũng lạnh băng.

- Bây giờ còn chưa biết được quy tắc đại hội tân sinh ra sao, bất quá Dương Hoằng cũng không dễ chơi, không coi thường hắn được.

Lạc Li nhẹ giọng thì thầm. Dương Hoằng trong Linh Lộ cũng là một kẻ đứng đầu, đủ chứng minh cho sự ưu tú cho hắn, kẻ này thiên phú kinh người, thủ đoạn cũng chẳng kém, đáng được nhận định là đối thủ mà Mục Trần coi trọng.

- Tuy ta rất ngứa mắt tên kia, nhưng cũng phải thừa nhận năng lực của hắn không kém. Chuyện ngu xuẩn như coi thường đối thủ ta sẽ không làm, mà hắn cũng như vậy. Mặc dù hắn mở mồm ra là buông lời khinh thị với ta, nhưng chắc chắn trong lòng hắn luôn để một tảng đá coi chừng ta. Tên kia như con rắn độc, không thể nào cho hắn thừa cơ.

Mục Trần đứng khoanh tay trầm ngâm.

- Ngoài Dương Hoằng, còn có cả Mộc Khuê và Băng Thanh, hai người đó cũng rất lợi hại. Trong Linh Lộ, danh vọng Mộc Khuê không kém gì Dương Hoằng, còn Băng Thanh lại là tinh anh ưu tứ đến từ Băng Linh tộc, cái chủng tộc đó có truyền thừa từ rất xưa, cực kỳ lợi hại! Tuy cô ta không tham gia Linh Lộ, nhưng không hề kém chúng ta chút nào. Bọn họ cũng sẽ là đối thủ tranh đoạt vị trí đệ nhất.

Lạc Li nhẹ giọng nói.

Mục Trần gật đầu. Mộc Khuê và Băng Thanh kia cũng không phải kẻ ngoài cuộc.

- Ngoại trừ bọn họ, thật ra cũng còn một người nữa có khả năng sẽ tranh đoạt vị trí đệ nhất tân sinh.

Mục Trần đột nhiên cười, nhìn chằm chằm vào Lạc Li. Hiện giờ tuy bề ngoài nàng có thực lực Dung Thiên cảnh sơ kỳ, nhưng Mục Trần mơ hồ thấy được chiến lực của Lạc Li cũng còn đang che giấu khá nhiều. Dĩ nhiên không chỉ có nàng, mà ngay cả Dương Hoằng, Mộc Khuê, Băng Thanh cũng có chiến lực ẩn giấu thâm sâu khó dò.

Hai tên đứng đầu Linh Lộ, một tộc nhân ưu tú của Băng Linh tộc, thì có kẻ nào đơn giản?

- Ai nữa?

Lạc Li ngẩn ra tò mò, chợt nhìn thấy nụ cười trêu chọc của Mục Trần, mặt sa sầm, hừ nhẹ:

- Hôm đó ngươi xui xẻo gặp ta, ta cũng không nương tay!

Mục Trần cười lớn, thình lình vung tay lên, một luồng hắc ám trào ra bay tới Lạc Li, một đám châu thể lóe lôi quang với tiếng sấm đì đùng vang lên.

- Đây là Thiên Lôi châu, đối với rèn luyện linh lực vô cùng có ích, nàng tu luyện ở Tụ Linh trận cấp 5 một thời gian, rồi lại phối hợp với Thiên Lôi châu, hiệu suất tu luyện sẽ cao hơn.

Lạc Li hơi tò mò tiếp nhận luồng hắc ám kia, nhìn qua ước chừng có đến cả trăm Thiên Lôi châu, giật mình kinh ngạc nhìn Mục Trần:

- Ta nghe nói Thiên Lôi châu muốn ngưng tụ được cũng không dễ dàng gì, sao ngươi lại tài năng đến mức chỉ mấy ngày mà ngưng tụ được nhiều thế này?

Mục Trần nhún vai, dĩ nhiên sẽ không tiết lộ kỳ thật đống Thiên Lôi châu là do Cửu U Tước ngưng tụ ra.

- Hừm!

Đúng lúc này, một tiếng hậm hực vang lên trong lòng hắn, hắn nhiên là Cửu U Tước không hài lòng với hành vi của Mục Trần tặng thành quả nó luyện hóa vất vả cho người khác.

- Đừng keo kiệt, sau này ta trả lại cho ngươi.

Mục Trần cười trong lòng, vỗ về nó một tiếng. Hắn nắm tay lại, lấy ra linh trị bài, một bức màn sáng chói hiện lên, vô số vật phẩm muôn màu rực rỡ khiến người ta hoa cả mắt.

Ngón tay Mục Trần lướt qua tấm màn, ánh mắt không ngừng săm soi tìm kiếm. Đại hội tân sinh sắp tới hắn cũng cần chuẩn bị tốt một chút, dù sao đối thủ không hề đơn giản.

Mục Trần đảo mắt qua một lượt, lát sau ngừng lại, tập trung nhìn vào một góc trên tấm màn, cười hài lòng:

- Chính là nó...

Ở đó có một vật phẩm màu đỏ rực rỡ, dòng chữ lấp lánh ẩn hiện.

Đại Viêm Ma trận, trận đồ cấp 3, giá bán 3v linh trị.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 172: Luận Bàn

Tiêu chuẩn Bắc Thương linh viện không hề thấp, mỗi đệ tử có thể vào tu luyện ở đây đều là những kẻ ưu tú hàng đầu của các linh viện lớn nhỏ khác. Thế nhưng khi gia nhập Bắc Thương linh viện lại trở nên cực kỳ bình phàm. Muốn tỏa sáng ở cái nơi đủ loại thiên tài quái tài tụ hội, không chỉ có thiên phú, mà cần phải có nghị lực, ý chí, nỗ lực...

Do vậy hầu như những kẻ danh tiếng trong này đều chắc chắn sẽ trở thành cường giả về sau, thậm chí có thể tên của kẻ đó sau này sẽ vang dội khắp Đại Thiên thế giới vô tận bao la.

Bất quá, đối với tân sinh như Mục Trần, cái danh vọng đó vẫn còn quá mức xa xôi. Hiện tại những kẻ như hắn phải tranh thủ tận dụng cơ hội để tỏa sáng ở một giải đấu chính thức đầu tiên.

Đó chính là đại hội tân sinh.

Đại hội tân sinh, chính là cơ hội lớn nhất đầu tiên mà những tân sinh như hắn có thể chân chính tranh đua với nhau. Trong cuộc đấu đó, những thiếu niên thiếu nữ ưu tú đều sẽ bộc lộ tài năng, lộ ra phong duệ, tản mát hào quang, trở thành nhân vật phong vân nổi tiếng của Bắc Thương linh viện.

Đối với đại hội tân sinh, Bắc Thương linh viện cũng rất coi trọng, thậm chí những lão sinh cũng sẽ đến quan sát. Học cũng muốn biết trong số đám tân sinh mới tới này sẽ có kẻ lợi hại nào, có thể sẽ trở thành uy hiếp địa vị của họ trong tương lại hay không, hoặc cũng có thể sẽ trở thành đồng minh của chính họ.

Vì từ trước đến nay, hầu hết những kẻ đạt danh vọng cao ở đại hội tân sinh, sau thời gian tu luyện khắc khổ thì thực lực đều phát triển vượt bậc, thậm chí qua mặt rất nhiều lão sinh mà trở thành cường giả một phương, chân chính là tinh anh của Bắc Thương linh viện.

Hơn nữa những người xếp hạng cao ở Thiên bảng cũng có rất nhiều người xưa kia chính là những nhân vật ưu tú tỏa sáng trong chính cái gọi là đại hội tân sinh năm xưa.

Do vậy, ai ai cũng đang tò mò để có thể tận mắt chứng kiến giây phút đăng quang của một người mà sau này khó có ai dám coi thường ở Bắc Thương linh viện, đệ nhất tân sinh năm nay sẽ là kẻ nào...

Đại hội tân sinh cũng không tổ chức bí mật, thành ra tin tức về kỳ đại hội sắp tới đã lan truyền khắp mọi ngõ ngách của Bắc Thương linh viện, khiến cho vô số lão sinh đều bị thu hút.

Và những thông tin về các nhân vật tân sinh nổi bật cũng theo đó truyền ra, những cường giả như Dương Hoằng, Mộc Khuê, Băng Thanh, Lạc Li đều vang danh khắp nơi.

Được chú ý nhất trong số họ chính là Lạc Li và Băng Thanh, dù sao hai cô gái xinh đẹp lại có thực lực cường hãn luôn khiến người ta quan tâm đặc biệt.

Lạc Li, bất luận dung nhan hay khí chất, đều có thể nói là tuyệt vời. Gương mặt tinh tế xinh xắn, dù tuổi còn khá nhỏ nhưng đã tiềm ẩn nguy cơ nghiêng nước nghiêng thành. Khó có thể tưởng tượng vài năm nữa khi nàng trưởng thành, mị lực tuyệt đối sẽ khiến người ta điên đảo thế nào, có lẽ hoàn toàn có thể dùng bốn chữ để miêu tả đầy đủ: hồng nhan họa thủy.

Băng Thanh thì dung nhan không bì kịp Lạc Li, nhưng khí chất cũng rất độc đáo. Mái tóc băng lam và thân hình mềm mại, cực kỳ xinh đẹp.

Bốn vị cường giả tân sinh đó hẳn nhiên thừa đủ để các lão sinh phải coi trọng. Bởi vì cả bốn người vào thời điểm vừa tiến vào Bắc Thương linh viện đều có thực lực Dung Thiên cảnh, đều là những nhân vật tuyệt đối không đơn giản.

Họ nhất định sẽ trở thành một trong những tinh anh lợi hại của Bắc Thương linh viện.

Ngoại trừ bốn người đó, Mục Trần cũng là cái tên được nhắc đến nhiều nhất trong những buổi đàm luận tán phét của các lão sinh. Phần lớn đều xuất phát từ trận chiến chấn động ngày đó với Mạch Luân.

Tuy nói Mạch Luân trong số lực lượng lão sinh của Bắc Thương linh viện không tính là cái gì hay ho, nhưng nói gì thì nói cũng có thực lực Dung Thiên cảnh, còn Mục Trần lại có thể dùng thực lực Thần Phách cảnh mà đánh bại hắn, chừng đó đủ khiến người ta phải thốt lên kinh ngạc.

Hẳn nhiên, rất nhiều đều dự đoán hắn chính là con hắc mã trong đại hội sắp tới. Còn về phần con hắc mã đó có thể lung lay mấy người như Dương Hoằng hay không, thì chỉ có thể đợi đến khi đại hội tân sinh bắt đầu. . .

Đại hội tân sinh lần này thật vô cùng đáng quan tâm a.

Càng gần đại hội, tất cả tân sinh đều tận dụng khả năng tu luyện tăng cường thêm một chút thực lực, bọn họ dùng mọi cách để nhích thêm một bước trước khi đại hội bắt đầu, mong muốn sẽ leo cao thêm một chút trên đại hội.

Cái không khí tu luyện gấp gáp bao phủ tất cả những khu tân sinh, thậm chí ngay chỗ Mục Trần cũng hè nhau tu luyện, chỗ nào cũng có thể thấy những bóng người ngồi xếp bằng hấp thu linh khí thiên địa, hoặc là rủ nhau luận bàn tăng cường chiến lực và kinh nghiệm giao đấu.

Chính giữa khu vực tân sinh, có một hồ nước trong suốt, quanh hồ lúc này đã đầy người, hai mắt mở to tò mò nhìn vào giữa hồ.

Nơi đó có hai người chân đứng trên mặt nước long lanh.

Bên này là một thiếu niên khôi ngô tuấn tú, dáng người cao gầy, ánh mặt trời chiếu xuống gương mặt thêm rực rỡ.

Phía đối diện, một người con gái trang phục đen tuyền, mái tóc dài bàng bạc như thác nước tuôn đổ sau lưng, đôi mắt lưu ly còn trong hơn cả mặt hồ, cực kỳ hấp dẫn chú ý.

Hai người đó dĩ niên chính là Mục Trần và Lạc Li, xem tình hình hiện tại có lẽ đang chuẩn bị luận bàn với nhau. Đại hội tân sinh tân sinh sắp khai mạc, bọn họ cũng cần gia tăng thực lực, luận bàn cũng là một biện pháp tốt.

Quanh hồ, đám đông tân sinh chung quanh có một điểm chung, chính là huy hiệu trên ngực họ cực kỳ giống nhau. Huy hiệu có khắc hình một người con gái váy đen, bên cạnh là thiếu niên tuấn tú mỉm cười.

Đó là huy hiệu Lạc Thần hội, và những người đứng quanh đây đều là thành viên Lạc Thần hội.

- Ta cược Lạc Li đại tỷ thắng to. . .

- Mục ca cũng không đơn giản, muốn thắng cũng đâu dễ.

- Các ngươi chưa thấy Lạc Li đại tỷ chân chính ra tay đó. Ta dám chắc đại hội tân sinh sắp tới đệ nhất không thoát khỏi tay nàng.

Những tiếng bàn tán khe khẽ quanh hồ, không ít người tỏ ra háo hức đối với những trận chiến đáng chờ mong giành giật danh hiệu tân sinh ưu tú nhất sắp tới.

"Uỳnh!"

Ngay lúc đó, Mục Trần nheo mắt, sóng nước lăn tăn lan ra, thân hình hắn chỉ còn là một quang ảnh, tốc độ cực nhanh lao tới Lạc Li.

"Véo!"

Người chưa tới, song chỉ đã hóa kim quang, sắc bén dài hơn mười trượng xẹt ngang, đâm tới trước mặt Lạc Li.

"Bang!"

Lạc Li nhếch mép cười, mặt nước phía trước nổ tung, cột nước phóng lên, kết hợp linh lực dũng mãnh hạ xuống hình thành một thủy thuẫn chắn trước mặt.

"Tóc tóc tóc."

Kim quang đâm vào làn nước, những tiếng nước vỡ lan đi, nhưng kim quang cũng bị khựng lại, rồi linh lực ẩn chứa trong nó bị màn nước mạnh mẽ chấn nát.

"Phốc"

Ngay lúc đó bóng Mục Trần như quỷ mị xuất hiện, bàn tay siết chặt, một quyền không chút do dự tung ra, bốn đạo Sâm La Tử Ấn ngưng tụ hiện lên.

"Ầm!"

Bốn đạo Sâm La Tử Ấn với tư thái cực kỳ bá đạo chui tọt vào trong màn nước, linh lực cuồng bạo nháy mắt chấn vỡ nó, nước văng tung tóe, linh lực trùng điệp kích phá đánh tới Lạc Li đang đứng sau màn nước.

Lạc Li vươn tay ngọc, nhẹ nhàng xoay tròn, linh lực màu lam như nước tràn ra, hội tụ lại trong tay nàng thành một cơn lốc linh lực nhỏ.

Lốc xoáy tốc độ cao, linh khí thiên địa ùn ùn kéo tới, khiến cho màu lam của xoáy nước càng lúc càng trong suốt.

"Ầm!"

Bốn đạo Sâm La Tử Ấn bá đạo trùng kích hung hãn đánh lên dòng nước lam, nhưng lại hoàn toàn bị lốc xoáy ào ào hóa giải toàn bộ Sâm La Tử Ấn.

Sâm La Tử Ấn bá đạo, lốc xoáy lam sắc kia lại nhẹ nhàng uyển chuyển, nhìn như yếu ớt nhưng lại đủ khả năng hóa giải toàn bộ công kích Sâm La Tử Ấn.

Phòng ngự thật cao minh, dĩ nhu thắng cương.

Mục Trần cũng tỏ ra kinh dị, bản lĩnh của Lạc Li khiến hắn ngạc nhiên.

"Phốc!"

Lốc xoáy đột nhiên tăng cường, linh lực hùng hồn mạnh mẽ hắn lên, tiếng rít gào như kình ngư đáy biển, mạnh mẽ tấn công vào ngực Mục Trần.

Mục Trần hai mắt lóe sáng, hắc ám tràn ra khỏi cơ thể, mơ hồ tạo thành hắc tháp lấp lánh.

Linh lực trùng kích đánh mạnh vào hắc tháp, vang lên tiếng va chạm thanh thúy, chấn hắc tháp rung chuyển tạo ra dao động bồng bềnh.

"Uỳnh!"

Hồ nước chỗ hai người đứng cũng chịu không nổi trùng kích nổ lớn, những cột nước tung tóe đầu trời, hóa thành làn mưa trút xuống che mờ tầm nhìn.

Một giọt nước bắn ngang trước mặt, Lạc Li nhẹ nhàng chuyển động, bàn tay nắm chặt, hắc trường kiếm hiện ra trong tay, bắn người lao ra, lưỡi kiếm xuyên qua làn mưa nhanh như chớp kề vào cổ đối phương.

Làn nước đầy trời rơi xuống hết, tầm nhìn trở lại bình thường.

Lạc Li cười khúc khích nhìn Mục Trần, trường kiếm đang dừng trước mặt hắn.

- Có vẻ ta thắng!

Lạc Li cười, cất kiếm.

Mục Trần cũng cười, bàn tay mở ra, một nhúm tóc màu bạc xuất hiện trước đôi mắt kinh ngạc của nàng.

Quanh hồ, đám thành viên Lạc Thần hội hò reo vang dội, hai người giao thủ như điển quang hỏa thạch, hung hiểm kinh thiên. Nếu vừa nãy là sinh tử chiến, e rằng trường kiếm của Lạc Li không dừng lại, mà bàn tay của Mục Trần có lẽ cũng không chỉ lấy đi vài sợi tóc.

Hai biểu tượng của bang hội mà họ sùng bái, không biết khi chân chính tung hết thảy bản lĩnh, họ sẽ tạo ra cảnh tượng kinh người cỡ nào....

Cũng may là ngày đó cũng sắp tới rồi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 173: Thiên Bảng Thứ Hai, Lí Huyền Thông

Một vùng đất như tiên cảnh, không trung xanh thẳm trong suốt như gương, mây trắng phiêu đãng, không khí mát mẻ, sương mù lượn lờ rất kỳ lạ, hạ xuống đất cũng không tiêu tan mà lơ lửng, theo gió đong đưa, ngẫu nhiên có những dao động kỳ lạ.

Đám sương lượn lờ đó chính là linh khí thiên địa hóa thành!

Sâu trong một khe núi tiên cảnh, có một thác nước thật lớn như cự long ầm ầm đổ xuống, tiếng động rền vang cả khu vực.

Trong thác nước có một sắc thái sặc sỡ và dao động khủng bố của linh lực, nếu cẩn thận cảm ứng, sẽ thấy thác nước kia cũng do linh lực biến thành!

Cảnh tượng khu vực này nếu để cho tân sinh Bắc Thương linh viện nhìn thấy, e rằng sẽ càng sợ hãi và sùng bái. Ở nơi tu luyện hạch tâm này, lượng linh khí kinh khủng kia không hề dành cho những người bình thường.

Đôi khi, không phải linh khí càng hùng hồn càng tốt. Khu vực này nếu đệ tử đệ tử đi vào, chỉ sợ chưa đứng nhìn được bao lâu, đã bị linh khí khiến cho kinh mạch trương phồng, rồi nổ tan xác....

Vì ở nơi đó, tọa lạc đến 10 Tụ Linh trận lừng danh Bắc Thương linh viện.

Bên dưới thác nước tuôn đổ, có một khối đá xanh xám nhô ra, trên đó là một thanh niên yên lặng ngồi xếp bằng. Trong thân thể hắn bộc phát ra

một lực hút mãnh liệt thu lấy sương mù xung quanh, tham lam cắn nuốt tất cả.

Hào quang bao phủ thân thể hắn hóa thành cầu vồng rực rỡ. Chỗ hắn ngồi cũng cực kỳ quỷ dị, rõ ràng mắt thường có thể nhìn thấy, nhưng trong cảm giác lại như hư không trong thiên địa, không thể chạm tới.

Tầm nhìn tiến lại gần mới có thể thấy rõ người thanh niên áo xanh, tóc dài xõa sau đầu, gió nhẹ thổi làn tóc tung bay, gương mặt anh tuấn, đường nét gương mặt tinh xảo rất nam tính hấp dẫn.

"Hô"

Tu luyện hồi lâu, hắn mở hai mắt. Trong đôi mắt có thêm hào quang huyễn lệ chuyển động. Một lúc lâu sau, hắn mới thở nhẹ ra một hơi bạch khí.

"Uỳnh!"

Bạch khí đột ngột bừng lên cuồng bạo, như ẩn chứa linh lực đáng sợ. Bạch quang bắn ra, như một thanh đao lớn trảm vào thác nước, chặt đứng luồng nước trong chớp mắt.

Thanh niên áo xanh sắc mặt bình thản nhìn thác nước dần trở lại nguyên trạng, hắn ngẩng lên nhìn không trung xa xa, có một bóng người như lưu tinh đang cấp tốc bay đến. Chỉ vài giây sau, người kia đã đứng bên cạnh hắn.

- Có tin gì của Trầm Thương Sinh không?

Thanh niên áo xanh xoay người, hỏi.

- Hắn nhận một nhiệm vụ thiên cấp, lại đi ra ngoài. Theo ta biết hắn đi truy tung Cửu Âm tông, mấy tên chuột nhắt đã giết hết mười mấy vị đệ tử của chúng ta đi rèn luyện thực tiễn ở Bắc Thương đại lục.

Người đến là một gã thanh niên áo đen, nhanh nhẹn trả lời.

- Cửu Âm tông?

Thanh niên áo xanh cười nói:

- Tuy chỉ là một cái thế lực tàn tạ, nhưng nghe nói tông chủ của chúng nó có thực lực Hóa Thiên cảnh rồi nhỉ? Vả lại bọn chúng rất am hiểu ẩn thân, ám sát. Cái nhiệm vụ này thuộc loại nhiệm vụ tổ đội a, Trầm Thương Sinh một mình cũng dám đi săn giết, tài cao gan cũng lớn quá.

- Ngươi sợ hắn giải quyết không được?

Tên áo đen cười nói.

- Tên kia cũng là quái vật, khiến ta không thể qua nổi, thì một Cửu Âm Tông muốn khiến hắn lật thuyền, còn chưa đủ sức.

Người áo xanh lắc đầu, nói.

- Đại hội tân sinh năm xưa, ngươi bất quá chỉ thua hắn có một chiêu mà thôi.

- Có đôi khi, chỉ một chút chênh lệch, chính là khoảng cách a. Bất quá cả năm nay chưa giao thủ lại với hắn, ta cũng hơi ngứa tay, thật rất muốn biết Thẩm Phán thần quyết của hắn đã mạnh đến mức nào.

- Xem ra Thiên Huyền thần quyết của ngươi cũng đã có đột phá.

- Có chút tiến bộ. Gần đây Bắc Thương linh viện có chuyện gì thú vị chuyện không? Ta bế quan dường như cũng ba tháng rồi. . . có tên nào không an phận không vậy?

- Bọn Thẩm Phán đoàn vẫn bá đạo như xưa, cũng không có biện pháp, Trầm Thương Sinh tọa trấn bên đó. Những thế lực khá thì hiện tại vẫn vô cùng im lặng, xem ra đều đang toàn lực tu luyện chuẩn bị cho Thú Liệp chiến nửa năm tới.

- Thẩm Phán đoàn tuy bá đạo, bất quá cũng phải nể mặt Huyền bang chúng ta, đâu dám động thủ nhỉ? Ngược lại cái đám kia mới đáng đau đầu, cái tên Hạc Yêu vẫn luôn có mưu mô với ta, dù rằng chỉ xếp hạng 4 Thiên bảng, nhưng nếu thật sự đánh nhau, Tô Huyên cũng khó ngăn nổi hắn, chỉ vì hắn thích nàng nên mới không đoạt đi vị trí của nàng mà thôi.

- Thành ra hắn sẽ tranh với ngươi?

Thanh niên áo xanh cười gật đầu, thần sắc mệt mỏi lại nói:

- Bất quá cũng không có gì, mười tên đứng đầu Thiên bảng, có ai mà đơn giản, người nào cũng có sát chiêu ẩn giấu, ta lại có thể áp chế bọn họ nhiều năm như thế, cũng không dễ mà đá ta xuống....

Thanh niên áo đen gật đầu tán thành, đối với lời nói khí phách tự tin của tên kia hắn không hề nghi ngờ, vì kẻ đang đứng trước mặt hắn, chính là người được xếp thứ 2 vô cùng mạnh mẽ của Thiên bảng Bắc Thương linh viện, Lý Huyền Thông.

Trong Bắc Thương linh viện này, người có thể đứng trên hắn, chỉ có tên quái thai Trầm Thương Sinh mà thôi.

- Đúng rồi, Bắc Thương linh viện vừa đón thêm tân sinh, ngày mai chính là đại hội tân sinh, nghe nói năm nay cũng có nhiều nhân vật lợi hại.

- Ai thế?

Lý Huyền Thông phất tay, thuận miệng hỏi.

- Chính xác thì có năm người đáng chú ý. Dương Hoằng, Mộc Khuê, lại còn có một tên Mục Trần, cái tên tân sinh này thú vị nhất, tu vi Thần Phách cảnh hậu kỳ đã có thể đánh bại Mạch Luân đã nửa bước tiến vào Dung Thiên cảnh trung kỳ, hắn xem như hắc mã. Hai vị kia lã nữ tử, thực lực cũng vô cùng xuất chúng, một người đến từ Băng Linh tộc Băng Thanh, người còn lại tên là Lạc Li, không rõ lai lịch.

Hắn vừa nói xong, bất giác giật mình nhìn thấy sắc mặt cứng đờ của Lý Huyền Thông, tên kia chậm rãi quay đầu, hơi tròn mắt kinh ngạc, hỏi lại:

- Tên gì?

Thanh niên áo đen hơi sửng sốt, rồi lặp lai hai cái tên cuối cùng. Khi hắn lần nữa nhắc đến tên Lạc Li, hắn có thể thấy rõ kẻ trước mặt há to mồm thở hắt ra cách khó nhọc.

- Lạc Li? A. . . sao lại thế này? Nàng sao lại đến Bắc Thương linh viện a? Hình dáng dung nhan nàng ta thế nào?

Tên kia tỏ ra kỳ quái, rồi cũng miêu tả hình dáng Lạc Li một chút.

- Đúng thật là nàng. . . không ngờ a.

Lý Huyền Thông nở nụ cười, thần sắc mệt mỏi đã hoàn toàn tiêu tán.

- Ngươi biết này Lạc Li?

Người áo đen kinh ngạc hỏi, lần đầu tiên hắn thấy Lý Huyền Thông tỏ ra như thế khi nghe thấy tên của một người con gái.

- Ha ha.

Lý Huyền Thông cười gật đầu.

Người áo đen bất đắc dĩ xua tay, nói:

- Nếu ngươi thích nàng, ta cũng chia buồn với ngươi, nàng dường như là có người yêu rồi, chính là tên tân sinh Mục Trần kia, nếu ta nhớ không lầm thì cả hai còn ở chung một nơi.

Lý Huyền Thông nhíu mày nhăn mặt, lẩm bẩm:

- Tại sao có thể như vậy. . . Khó trách a, xem ra ta điều ta nghe thấy đúng là thật.

Người áo đen suy nghĩ, nói:

- Cần ta bảo tên tân sinh kia biết điều một chút không?

- Làm vậy chỉ khiến nàng nóng máu thêm.

Lý Huyền Thông lắc đầu, chậm rãi đứng dậy, nói:

- Nàng tính tình rất quật cường, ta cũng không muốn nàng đối đầu với mình.

- Vậy. . .

- Chuyện này ngươi đừng lo.

Hắn cười, mắt đăm chiêu nhìn về một phương xa xa. Lát sau hắn nói:

- Quên đi, ta đi nhìn mặt nàng một chút, nhiều năm không gặp, để xem chuyện gì xảy ra... cái tin này thật sự làm cho người ta buồn phiền.

- Tình địch a? Ngươi ưu tú như thế, chẳng lẽ nàng cũng không chú ý?

Người áo đen nhịn không được hỏi.

- A. . . Xưa nay vẫn xem nàng như muội muội.

Lý Huyền Thông cười cười, nhưng thấy tên kia trề môi, cũng bất đắc dĩ nói:

- Tuy cũng có hơi thích, nhưng nàng cũng không thích ta, bất quá chuyện của nàng rất phức tạp. Haizza, bất quá. . . Mục Trần kia, nàng không nên ở bên cạnh hắn.

Lý Huyền Thông bước tới một bước, hào quang chuyển động quanh người, thân hình lóe lên đã đi xa hơn cả nghìn mét, thêm một cái lóe nữa đã biến mất không thấy đâu.

Người áo đen chỉ nhún vai thở dài. Xem ra tên kia thật sự yêu thích cô gái tên Lạc Li, cả tu luyện cũng tạm thời ngưng lại.

. . . . . .

Khu tân sinh.

Trên quảng trường, đông đảo tân sinh tụ tập, Mục Trần và Lạc Li còn bị vây giữa sân, hai người nhìn đám thành viên Lạc Thần hội đang khổ tu cũng mỉm cười hài lòng.

Lạc Li vén sợi tóc, định nói chuyện gì đó với Mục Trần, đột nhiên đôi mắt tỏ ra kinh nghi, ngẩng mặt nhìn về một bóng áo xanh đang thiểm lược bay đến ngoài quảng trường.

Bóng người kia rất kỳ lạ, mắt thường thì thấy rõ hắn, nhưng mọi người xung quanh lại không cảm nhận được hắn, để mặc hắn xuyên qua mười mấy người tiến vào quảng tràng.

Mục Trần cũng vừa hay nhận ra cảnh tượng bên ngoài, ánh mắt gắt gao nhìn vào người mới đến, thần sắc tỏ ra nghiêm trọng, vì người kia toát ra dao động cực kỳ nguy hiểm.

Bóng người áo xanh vừa xuất hiện, đã nhanh chóng đến trước mặt Mục Trần và Lạc Li, hắn mỉm cười nhìn nàng:

- Lạc Li, đã lâu không gặp!

Lúc này, đám đông tân sinh mới nhận ra vị khách không mời, liền nhanh chóng xúm lại, ánh mắt cảnh giác nhìn vào kẻ mới đến.

Đôi mắt lưu ly của Lạc Li vẫn không rời khỏi hắn từ khi xuất hiện, mày liễu nhăn lại, khẽ gật đầu.

- Lý Huyền Thông, đã lâu không gặp!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 174: Đối Mặt

Lý Huyền Thông!

Quảng trường đang huyên náo hừng hực khí thế đột ngột trở nên tĩnh mịch, thành viên Lạc Thần hội giật mình cứng người, rồi kinh hãi khó tin hiện rõ trên mặt.

Lý Huyền Thông? Thiên bảng đệ nhị Lý Huyền Thông?

- Óe.

Mọi người trân trân nhìn nhau, bất giác hít một hơi sợ hãi. Kẻ kia chính là nhân vật phong vân hàng đầu Bắc Thương linh viện, hoàn toàn không có điểm nào giống với đám tân sinh bọn họ. Lý Huyền Thông chân chính là kẻ đứng hàng đầu vô số đệ tử, được biết bao người tôn sùng kính nể.

Đại nhân vật bực này sao lại đột ngột xuất hiện trước mắt bọn họ?

Mục Trần nhìn chằm chằm thanh niên anh tuấn tóc dài trước mặt, tuy hắn cũng kinh ngạc một chút vì thân phận của tên kia, nhưng đôi mắt vẫn không hề tỏ ra kính nể hay sợ hãi, chỉ bình tĩnh vô cùng.

- Ngươi quả nhiên đã đến Bắc Thương linh viện a.

Lý Huyền Thông khẽ cười, ánh mắt xẹt qua Mục Trần bên cạnh Lạc Li, tỏ vẻ kì dị khiến kẻ khác khó hiểu.

Lạc Li khẽ gật, rồi cũng bình tĩnh lại, nhưng cũng không có ý nói thêm chuyện gì khác.

- Tính tình vận như thế.

Lý Huyền Thông tặc lưỡi cười nói, thần sắc bất chợt trở nên trịnh trọng, gắt gao nhìn chằm chằm Lạc Li, nói:

- Ngươi không nên tới đây.

- Đó là chuyện của ta.

Lạc Li nhướng mày thản nhiên.

Mọi người chung quanh nghe hai người đàm thoại, nghi hoặc. Có vẻ Lạc Li và Lý Huyền Thông đã biết nhau từ trước.

- Tin tức kia là thật sao?

Lý Huyền Thông mấp máy môi, chậm rãi nói:

- Thật sự là không ngờ, ngay cả ngươi cũng có lúc bị cảm xúc chi phối.

Lạc Li trầm mặc im lặng, mắt hơi nheo lại, đôi mắt lưu ly vẫn sáng trong suốt như trước. Những việc nàng đã làm, chưa có việc nào khiến nàng ân hận.

- Vì hắn sao?

Lý Huyền Thông hất mặt qua Mục Trần, cười nhạt.

Lạc Li trợn mắt, tiến lên nửa bước, vừa muốn chắn trước mặt Mục Trần, đột ngột có một bàn tay vươn ra nắm lấy cánh tay thon thả khiến nàng giật mình nhìn lại. Mục Trần đang mỉm cười lắc đầu.

Tình huống thế này hắn nhiên nam nhi như hắn không thể đứng lui ra sau, để nàng phải gánh chịu những nghi ngại này nọ, đó không phải là việc nam nhi nên làm.

Mục Trần nắm tay Lạc Li nhìn qua Lý Huyền Thông:

- Tại hạ Mục Trần, xin chào học trưởng Lý Huyền Thông.

Lý Huyền Thông vẫn nhìn chằm chằm Mục Trần, chưa hề đáp lời, nhưng quảng trường đã có thể cảm nhận thấy một chút áp bức chậm rãi tỏa ra từ cơ thể Lý Huyền Thông, không khí chuyển động chậm chạp.

Vài người đứng gần nhất bất giác chịu không nổi phải lui bước.

Mục Trần vẫn bình tĩnh, hắn cũng không sứt mẻ gì. Tuy Lý Huyền Thông gây ra sức ép như cuồng phong bạo vũ tàn phá tứ tung, nhưng hắn vẫn không hề lui bước.

Sức ép đến nhanh mà đi cũng nhanh, nhưng khi nó tiêu tán, đám người như Chu Linh cũng cảm thấy toát mồ hôi hột, trong lòng cực kỳ chấn động, chẳng biết được Lý Huyền Thông này mạnh mẽ đến trình độ nào? Chưa hề ra tay đã khiến cho bọn họ cảm thấy đuối sức.

Lý Huyền Thông mơ hồ đạm nhạt, nhìn Mục Trần:

- Thú vị, lẽ ra ngay cả nói ta cũng không có hứng với ngươi.

- Đó cũng là vinh hạnh của ta.

Mục Trần nhạt nhẽo đáp lời, Lý Huyền Thông bề ngoài như yếu đuối bạc nhược, nhưng lại kiêu hãnh từ xương cốt, hiển nhiên năng lực của hắn của xứng đáng với tính cách cao ngạo đó.

- Bất quá. . .

Lý Huyền Thông chậm rãi nhắm mắt, nói:

- Vì muốn tốt cho ngươi, cũng là tốt cho nàng, ngươi nên rời khỏi nàng đi.

Lạc Li đột ngột khởi hàn ý, vừa định nói lại bị Mục Trần chặn lại. Hắn nhìn Lý Huyền Thông, cất tiếng cười:

- Việc này, ta chỉ e khó mà tòng mệnh. Ngươi xem ta là cóc ghẻ, nhưng quả thật ta đang muốn ăn thịt thiên nga, ta biết rất khó khăn, có lẽ sẽ khiến ta thương tích đầy mình, bất quá. . .

Hắn nắm chặt bàn tay mềm mại mà lạnh lẽo của Lạc Li:

- Có vài điều rất đáng theo đuổi, dù phải vượt sông băng ngàn cũng phải đi tới.

Lý Huyền Thông mày mặt nhăn nhó, giọng nói cũng trở nên lạnh lùng khó chịu:

- Ngươi căn bản không được trên vai nàng đang phải gánh vác những gì. Thế gian này vốn bất công, nàng ta cũng không phải như con gái tâm thường.

- Nàng gia nhập Bắc Thương linh viện hẳn là vì ngươi, nhưng ngươi có biết thời gian đối với nàng quý giá cỡ nào không? Nó sẽ vì ngươi mà bị lãng phí, thời gian ngươi hưởng thụ khoái cảm ở cạnh nàng, ngươi có biết nàng sẽ trả giá lớn ra sao mới đổi lấy được chăng? Việc mà ngươi đang làm chẳng cho chỉ cho thấy thói ích kỷ của chính ngươi mà thôi.

Lý Huyền Thông cười nhạt:

- Cho nên, ngươi căn bản là không xứng đáng...

Mục Trần càng lúc càng nhíu chặt chân mày, hắn cảm thấy rõ bàn tay Lạc Li càng lúc càng lạnh hơn:

- Có ý gì?

- Vì thời gian tự do hai năm này, nàng đã trả giá hết....

Lý Huyền Thông bất chợt tỏ ra vừa đau lòng vừa phẫn nộ, giọng nói trầm trầm.

"Choang!"

Bất quá, hắn còn chưa nói hết lời, một thanh kiếm sắc bén tuốt ra khỏi vỏ, linh khí đầy trời nổi sóng gió điên cuồng.

Kiếm quang lóe sáng, mọi người hoa mắt đã thấy Lạc Li xuất hiện trước mặt Lý Huyền Thông, hắc trường kiếm đã ra khỏi vỏ, mũi kiếm bén nhọn đang ở trước mặt hắn, rung động liên hồi, hư không cũng bị cắt phá.

- Lý Huyền Thông, tuy chúng ta xem như là bằng hữu, bất quá nếu ngươi can dự quá nhiều vào việc của ta, ta cũng không ngại ra ta với ngươi. Cho nên, đừng có ép ta.

Lạc Li lạnh lùng vô cùng, thanh âm sắc bén không hề lưu tình.

Lý Huyền Thông nhìn mũi kiếm rung nhè nhẹ trước mặt, không hề né tránh. Hắn vẫn nhìn chằm chằm vào dung nhan xinh đẹp kia, nhiều năm biết nàng, vẫn chưa bao giờ hắn thấy nàng nổi giận đến mức này.

Chỉ tiếc là, nguyên nhân đó vốn không phải vì hắn.

Lý Huyền Thông đột ngột trở nên buồn chán, chậm rãi nói:

- Vì hắn ư, có đáng giá không? Chuyện của ngươi, chính ngươi biết, cứ tiếp tục như thế này....

Lạc Li vẫn nhìn Lý Huyền Thông, không nói gì thêm, cằm khẽ hạ xuống, đôi mắt bỗng nhiên trở nên mềm yếu.

Có đáng giá hay không, nàng không màng tới, nàng chỉ biết vì sự xuất hiện của hắn khiến thế giới đơn sắc vô vị của nàng đã rực rỡ lung linh, thậm chí trong tu luyện buồn tẻ cũng có vẻ đáng mong chờ.

Nàng chỉ biết khi ở cùng hắn, nàng có thể nhẹ nhàng cất tiếng cười.

Mục Trần nhếch môi, hắn chậm rãi bước tới, ngón tay ấn lên sống kiếm, hạ nó xuống, đôi mắt đen nhìn Lý Huyền Thông:

- Học trưởng Lý Huyền Thông, ta không biết nàng đã phải thỏa hiệp những gì để có thể gia nhập Bắc Thương linh viện, bất quá ngày xưa trong Linh Lộ, khi nàng nói với ta sẽ ở sau lưng ta chống đỡ ám toán, thì ta biết trước mặt nàng bất kể phải nhận cái gì, ta cũng sẽ đối mặt trước tiên.

Lý Huyền Thông lắc đầu:

- Hiện tại ngươi, ngay cả ta cũng không biết ngươi có tư cách gì mà dám mạnh miệng đứng trước mặt nàng gánh vác, ngươi còn kém lắm.

- Vì thế ta sẽ mạnh lên.

Mục Trần cười nhạt đáp lời, tiếng nói kiên nghị bất khuất, không hề dao động. Hiện tại có lẽ hắn chưa đủ mạnh, nhưng hắn tin chắc hắn sẽ sớm đủ tư cách.

- Có lòng tin cũng tốt, bất quá sự thật tàn khốc hơn ngươi có thể tưởng tượng.

Lý Huyền Thông nhíu mày, nói tiếp:

- Ta sẽ không vì mấy lời hoa ngôn xảo ngữ của ngươi mà thay đổi ý định. Trong mắt ta, ngươi không đáng để nàng phải trả giá như vậy. Thành ra ta sẽ ngăn cản.

- Nói vậy...

Mục Trần cười cười, ánh mắt cũng trở nên lạnh lùng vô cùng

- Ta đây cũng chỉ có thể đánh bại học trưởng, để cho ngươi không cần phải cố gắng nhúng tay vào.

- Ngươi cũng ngông cuồng không ít.

Lý Huyền Thông cười nhạt:

- Ta nói rồi, hiện tại ngươi còn không có tư cách, muốn khiêu chiến ta, ít nhất phải trở thành đệ nhất tân sinh đã rồi hắn nói. Nếu việc đó mà còn không làm được, thì đừng mơ mộng tìm ta, không rảnh tiếp đón ngươi.

- Lạc Li, đây là chuyện của nam nhi, hắn dám đứng ra, ít nhất ta cũng khâm phục dũng khí của hắn, nếu ngay cả dũng khí này cũng không có, dù ngươi có đối xử với ta ra sao, ta cũng sẽ khiến hắn phải cút khỏi Bắc Thương linh viện. Do vậy chuyện này ngươi đừng can thiệp, nếu ngay cả ta hắn cũng không qua được, thì sau này hắn sẽ làm gì đây?

Lý Huyền Thông không tỏ ra quan ngại trước ánh mắt lạnh lẽo của Lạc Li.

Mục Trần nắm chặt bàn tay Lạc Li, nhìn Lý Huyền Thông, nhẹ giọng nói:

- Vậy xin học trưởng cứ chờ đó, ta sẽ đá ngươi khỏi vị trí hiện tại trên Thiên bảng.

Lý Huyền Thông cười nhạt, không nói thêm nữa, phất tay xoay lưng bỏ đi.

- Đại hội tân sinh ngày mai ta sẽ đi xem, hy vọng ngươi có thể khiến ta nhìn với ánh mắt khác. Lạc Li nhìn người hắn là cũng không nên khiến ta thấy vọng, nếu không sau này ngươi ở Bắc Thương linh viện có lẽ nửa bước cũng khó đi...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 175: Tân Sinh Đại Hội

Ngày hôm sau, những khu vực tân sinh chính là địa điểm náo nhiệt sôi động nhất, hầu như tất cả tân sinh đều háo hức bộp chộp nóng cháy cả lên.

Bắc Thương giới đối với bọn họ chỉ là khảo nghiệm ban đầu, còn đại hội tân sinh mới chính là sân khấu để họ phô diễn tài năng, là nơi bắt đầu tỏa ánh hào quang của bản thân tại Bắc Thương linh viện.

Đại hội tân sinh cũng sẽ rất khốc liệt, vì nó là lần tranh đấu đầu tiên mang tính chất nền tảng kể từ khi họ bước chân vào Bắc Thương linh viện!

Khu tân sinh chỗ Mục Trần cũng không tránh khỏi không khí náo động đó. Trên quảng trường, tất cả tân sinh đều tụ tập lại, nhân số ước chừng hơn ngàn người, toàn bộ đều đeo trên ngực huy hiệu Lạc Thần hội.

Mục Trần, Lạc Li đứng cạnh nhau ở giữa mọi người, nhìn vào không khí sôi trào tràn ngập không gian, ánh mắt Mục Trần cũng tỏ ra nóng cháy.

- Mục Trần, chúng ta đều đặt mục tiêu là đệ nhất tân sinh đó, ngươi đừng có thua à! Chúng ta không có nhân nhượng cái chuyện ngươi có hay không thuộc hội của chúng ta đâu!

Chu Linh cười nói. Vì ngày hôm nay bọn họ cũng đã chuẩn bị kỹ càng.

Mục Trần cười đáp lời:

- Có bản lĩnh thì cứ việc tới.

- Lạc Li đại tỷ, Mục ca chém gió dữ quá, ngươi nhất định phải đè bẹp hắn thành con tép!

Có người lo thiên hạ không loạn, liền châm dầu vào lửa đốt nhà Mục Trần. Trong Lạc Thần hội, hiển nhiên danh vọng Lạc Li là cao nhất.

Lạc Li thấy quang cảnh xôn xao mà lòng cũng vui vẻ, đôi mắt đẹp nhìn sang Mục Trần, khẽ nói:

- Ngươi nên cẩn thận rồi.

Mục Trần thấy thế càng cười lớn:

- Nếu đã vậy, chớ có trách ta vùi hoa dập liễu.

Quảng trường tràn ngập tiếng cười đùa, ai ai cũng biết quan hệ của Mục Trần và Lạc Li, chỉ có khi ở trước mặt hắn, cô nương lãnh đạm lạnh lùng Lạc Li mới có nụ cười khiến người ta ngây ngất như thế.

- Thôi thôi các đồng chí, sẵn sàng rồi thì theo ta xuất phát đi.

Một giọng nói lanh lảnh vang lên theo đạo lưu quang bắn tới, Mục Lăng đạo sư xuất hiện giữa không trung, nàng nhìn vào đám đông đệ tử của mình cũng cười nói quyến rũ.

- Đi nào!

Mục Trần vung tay dẫn đầu kéo đoàn người đi. Sau lưng hắn, mọi người cũng bộc phát linh lực bắn đi như gió, phô thiên cái địa hướng về phía tây bắc Bắc Thương linh viện.

Ngay lúc bọn họ khởi hành, những khu vực tân sinh khác cũng có vô số người từ dưới đất mọc lên, như châu chấu nhảy ra, tạo thành một cái bóng đen không lồ bao phủ mặt đất, xuyên qua không gian.

Tràng cảnh thật hoành tráng.

Cùng lúc đó, cũng có nhiều nơi khác trong Bắc Thương linh viện, đông đão lão sinh cũng nhảy ra. Đại hội tân sinh náo nhiệt như vậy, ở Bắc Thương linh viện cũng là chuyện đáng chú ý. Vì người nổi bật trong đại hội này tám chín phần sẽ trở thành tinh anh ưu tú của viện sau này, do đó họ cũng rất muốn biết kẻ kia cuối cùng là ai.

Mục Trần dẫn đoàn người đi theo Mục Lăng, hơn mười phút sau mới giảm tốc độ, rồi dần dần hạ xuống một khu vực.

Mục Trần đảo mắt quan sát đánh giá phía trước, đó là một vùng cao nguyên rộng lớn hùng vĩ, chính giữa là một đỉnh núi cao ngất vô cùng nguy nga, cao đến vạn trượng đứng sừng sững, to lớn đến mức che hết tầm mắt của mọi người.

Trên không trung đỉnh núi, không khí có vẻ mờ ảo, mơ hồ có tiếng sấm vang rền, cuồng phong ẩn hiện, dao động linh lực cuồng bạo lan tỏa.

Bình nguyên mênh mông trước mặt đỉnh núi lúc này đã đầy người chen chúc, tất cả tân sinh đều tập hợp ở đây, những tiếng ồn ào náo nhiệt bàn tán vang vọng trời đất.

"Viu!"

Ngay lúc đó, một đạo hào quang nhẹ nhàng thong thả tiến tới, nhưng dù nhìn có vẻ chậm chạp, chỉ một vài giây đã như thuấn di xuất hiện trên cao ngay vị trị của bọn họ.

Hào quang tan đi, ló ra ba người, hai bên trái phải là hai lão nhân áo xanh, tóc bạc phơ, thần sắc già cỗi, ánh mắt khép hờ có lôi đình lóe ra, vô cùng kỳ dị.

Chính giữa hai người là một người áo trắng, bề ngoài lạ lùng. Rõ ràng mái tóc của hắn cũng bạc phơ không kém hai lão nhân, nhưng gương mặt lại chẳng khác một thiếu niên ngây ngô, da trắng nõn, nhìn không chút nào có nét lão hóa, miệng cười tủm tỉm toát ra vẻ hiền lành.

Mục Trần nhìn lên ba người kia cũng tỏ ra nghiêm tức, hắn cảm thấy khi ba người này xuất hiện, linh khí thiên địa ở đây không ngừng bị thu hút đến chỗ họ, cứ như toàn bộ linh khí nơi này đều bị họ điều khiển.

- Đó là ba vị trưởng lão, đặc biệt người ở giữa là thiên tịch trưởng lão của viện. . .

Mục Lăng đại khái giới thiệu ba người vừa xuất hiện, thần sắc tỏ ra cung kính và ngưỡng mộ.

- Thiên tịch trưởng lão?

Đám tân sinh nghe thấy mà chấn động, họ bây giờ cũng đã biết vài thứ trong viện. Ví như giai cấp trưởng lão được chia làm thiên tịch và địa tịch. Thiên tịch trưởng lão rất khó gặp được trong Bắc Thương linh viện, khó ai ngờ được vị áo trắng này chính là một trong số họ.

- Hô hô, xem ra đại hội tân sinh năm nay náo nhiệt hơn hẳn những năm trước.

Vị trưởng lão áo trắng kia tủm tỉm cười nhìn xuống biển người vô tận bên dưới, tay áo phẩy phẩy âm thanh ồn ào nhất thời yên ắng.

- Chào các tiểu tử mới tới, lão phu tên là Chúc Thiên, rất hoan nghênh mọi người đã là thành viên mới của Bắc Thương linh viện. Mặt khác, lần này ta sẽ chủ trì đại hội tân sinh.

Lão cười nói, dáng vẻ bề ngoài chẳng khác đám tân sinh bên dưới là bao, thế nhưng mở miệng là lão phu, thật ra cũng có hơi quái dị.

Bất quá cảm giác quái dị kia chẳng ai dám cười cợt, vì ở đây chỉ có thiên tài, không tên nào đủ ngốc đến mức không hiểu được địa vị và năng lực của người kia.

- Hê hê, đại hội tân sinh năm nay khác những năm xưa, không đơn thuần là lôi đài thi đấu nữa.

Chúc Thiên chỉ tay về tòa núi nguy nga bên kia, cười lớn:

- Đại hội tân sinh lần này đơn giản hơn: Trên đỉnh Bắc Linh sơn có một lá linh kỳ, người nào có thể lên núi đầu tiên đoạt lấy linh kỳ đó, thì hắn sẽ là quán quân của đại hội tân sinh này.

Nhất thời toàn bộ tân sinh đều cảm thấy chưng hửng, không ngờ được đại hội lại đơn giản như thế?

- Ha ha, dĩ nhiên trong khu núi này còn có không ít linh thú, thậm chí có vài con linh thú thiên giai sống trong đó nha...

Chúc Thiên cười nói.

- Linh thú thiên giai?

Vô số tân sinh sửng sốt, mặt mày khổ não, đại hội tân sinh quả nhiên không dễ dàng như vậy.

- Năm người đầu tiên lên đến đỉnh núi sẽ được thưởng linh trị, người đầu tiên 50v, người thứ hai 40v, cứ thế mà tính.

Chúc Thiên cười lớn:

- Và đặc biệt, năm người đó sẽ có tư cách được vào linh quyết thần điện một lần, nếu ở chỗ đó mà có vận khí tốt, không chừng có thể lấy được linh quyết thần cấp. . .

- Linh quyết thần cấp?

Đám tân sinh hít một hơi khó tin, rồi ánh mắt trở nên nóng cháy. Linh quyết thần cấp a, một thứ chỉ có trong mơ, đó chính là thứ hấp dẫn trí mạng.

- Thật là hào phóng.

Mục Trần chép miệng, linh quyết thần cấp, ngay cả hắn cũng phải tim đập thình thịch. Hắn nhìn vào tòa núi nguy nga kia, không biết vì sao lại

cảm thấy mọi chuyện dường như vẫn chưa nói hết....

- Thôi, nói nhiều mà chi, quy tắc cũng không có nhiều lắm, tận dụng bản lĩnh thôi.

Chúc Thiên cười, vung tay lên, một tiếng chuông ngân vang vọng lanh lảnh.

- Bây giờ, ta tuyên bố đại hội tân sinh chính thức bắt đầu!

Thình lình vô số tiếng nổ chấn động của linh lực bùng lên, vô số những cột sáng đủ màu xuất hiện, vô số người như đàn châu chấu nhảy nhót bắn đi, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới tòa núi trước mặt.

Trời đất như rung chuyển.

Chúc Thiên lăng không mà đứng, nhìn qua khung cảnh khí thế hừng hực kia cũng cười khẽ, có vẻ trêu chọc.

- Trong Bắc Linh sơn dường như có một tên to đầu thì phải? Sao ngươi không nói cho chúng?

Sau lưng Chúc Thiên, hai lão nhân tóc trắng nhắc nhở.

- Ứ?

Chúc Thiên giật bắn người, ra vẻ ảo não vỗ trán:

- Ây da quên mất, không xong rồi, bất quá bọn họ đều là mấy người trẻ tuổi, cũng cần có chút kích thích để phát huy chứ...

Hai lão nhân tóc trắng liếc nhau, bất đắc dĩ lắc đầu. Người nầy dĩ nhiên là cố ý, đám tân sinh còn chưa hiểu rõ đã vội...

Xa xa có vài người thiểm lược trên không trung nhìn vào đám tân sinh bên dưới. Lý Huyền Thông khoanh tay đứng đó, ánh mắt hờ hững nhìn vào đám đông như kiến cỏ.

- Mục Trần kia, nếu ngay cả tranh đoạt không được vị trí đệ nhất tân sinh, thì dù cho Lạc Li có thù hận ta, ta cũng phải dùng mọi biện pháp ép ngươi phải rời khỏi Bắc Thương linh viện.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 176: Bắc Linh Sơn

Vùng cao nguyên vốn yên tịnh, thế giờ này cả đất đá cây cối cũng rung chuyển dữ dội, vô số những âm thanh rống thét rít gào vang dội khắp nơi trên núi.

Trong núi, biển người đông nghìn nghịt như đàn châu chấu phô thiên cái địa tàn sát biển lúa, vọt qua những thân cây cao vút đến tận thiên không.

"Grào!"

Những tiếng thú rống như hòa nhịp vào bước chân những con người đặt lên những nhánh cây, đất nứt nẻ, vô số linh thú phóng ra ngoài, mạnh mẽ trùng kích vào biển người vô tận. Trên bầu trời cao cũng có hàng đàn linh thú hung ác đập cánh vẫy đuôi thúc giục linh lực đánh đuổi đám người xâm nhập.

Biển người chầm chậm tấn công vào bầy linh thú, linh lực thổi quét loạn xạ, đủ mọi sắc màu lấp lánh lung linh, khung cảnh vô cùng huyễn lệ.

Tiếng chém giết, tiếng rống gào cùng vang lên một chỗ, đàn linh thú vô tận cuồn cuộn chạy ra từ núi non hùng vĩ, thế tiến công như chẻ tre của đạo quân tân sinh cũng dần bị ngăn lại, rồi biển người bị ngăn cách thành những dòng người thi nhau chảy từ đủ mọi hướng ngược lên đỉnh núi nguy nga.

Mục Trần dẫn đoàn tiến vào, đại đội của hắn cũng nhanh chóng bị phân tách, hắn chỉ còn đi cùng Lạc Li và hơn mười thành viên Lạc Thần

hội. Dù vậy, tiểu đội này có Mục Trần và Lạc Li dẫn đầu, tốc độ như tên bắn, mười mấy thành viên Lạc Thần hội nhanh chóng bám sát, chống đỡ vài đạo linh thú hung ác tập kích bất ngờ từ hai bên.

"Xoẹt!"

Mục Trần vươn song chỉ kim quang sáng lóa, chỉ nhọn như mũi thương đâm ra, mỗi một cú đâm đều xuyên thủng một linh thú từ phía trước xông lại.

Mục Trần nhanh chóng quét sạch đám linh thú cường hãn không sợ chết, ánh mắt đảo quanh quan sát khắp nơi, định phương vị. Cũng có nhiều dòng người theo tốc độ cực nhanh thẳng tiến, hiển nhiên những tay dẫn đầu kia cũng là tiên phong lợi hại và mạnh mẽ.

- Đi nhanh hơn!

Mục Trần quát lên thúc giục. Hắn ngẩng nhìn lên tòa núi phía trên, đỉnh núi cao vút không thấy ngọn tận trên trời cao, chỉ cần lên đến đó, thì hắn sẽ chân chính là người đứng đầu đại hội.

Mục Trần thở một hơi nhìn qua Lạc Li, hai người cùng quát lên, linh lực thúc đẩy mạnh mẽ, linh quyết công kích tung ra xé toang một đường giữa thú triều hung hãn.

Lạc Li nắm chặt hắc trường kiếm, dù kiếm vẫn chưa ra khỏi vỏ, nhưng kiếm khí hắc ám tuôn ra cũng không gì cản nổi, kiếm phong xẹt ngang, linh thú lập tức bị xẻ làm đôi, sắc bén vô cùng.

Đội ngũ nhanh chóng tiến lên, dần dần tiến vào khu nội vi sơn mạch, thực lực linh thú cũng càng ngày càng mạnh, đã bắt đầu xuất hiện mốt vài linh thú thực lực đạt tới Thần Phách cảnh .

Đối mặt đám linh thú đó, Mục Trần và Lạc Li vẫn thừa sức duy trì tốc độ cao, nhưng các thành viên Lạc Thần hội khác thì một vài người đã dần chống đỡ khó khăn, tốc độ bị bứt ra một đoạn.

- Mục ca, Lạc Li đại tỷ, hai người đi trước, đoạt lấy linh kỳ, làm rạng danh Lạc Thần hội chúng ta!

Vài thành viên Lạc Thần hội cảm thấy khó tiếp tục duy trì cạnh trạnh, liền quát to cổ vũ hai người, tốc độ của họ cũng chậm lại nhằm an toàn hơn.

- Được, để đó ta!

Mục Trần cười, phất tay với mất người phía sau, rồi nhanh chóng cùng với Lạc Li tăng tốc như điện xẹt, thúc giục linh lực tối đa mạnh mẽ đánh lui đám linh thú đông đảo, thừa dịp đó liền biến tốc vọt qua.

"Véo véo!"

Ngay lúc đó, những dòng người khác xa xa cũng bắt đầu có những người thực lực mạnh mẽ, dao động linh lực hùng hồn tách đội ngũ xông lên trước, đơn thương nhất mã tăng tốc tiến về tòa núi.

Mục Trần và Lạc Li cũng không giữ lại gì nữa, những bản lĩnh sắc bén đều thi triển ra nhanh chóng đánh bay thú triều, tạo thành một con đường thông thoáng. Dù rằng đến chỗ này, linh thú đã bắt đầu khiến họ cảm thấy áp lực, nhưng vẫn chưa đủ ngăn bước hai người.

Chừng 10 phút sau, Mục Trần đã dần đặt chân đến chân núi Bắc Linh sơn. Lúc này hắn mới chân chính nhận thấy sự hùng vĩ to lớn vô cùng của ngọn núi, vóc dáng của hắn dưới chân núi thậm chí còn nhỏ hơn con kiến dưới chân hắn. Ngẩng lên nhìn xa tít tắp trên cao, căn bản không thể thấy được đỉnh. Đã vậy, trong núi còn toát ra khá nhiều dao động linh lực rất đáng quan ngại.

Hiển nhiên, linh thú cường đại trong núi này mới chân chính là trở ngại của thử thách.

"Uỳnh!"

Mục Trần tung ra một chưởng, đánh bay một con linh thú to hơn mười trượng, định nhảy tới hội họp với Lạc Li, thần sắc đột ngột ngưng trọng, nhìn về phía trước bên phải không xa lắm, có mười mấy người đang lặng yên phóng tới, gương mặt có vẻ bất hảo.

Trên ngực áo của họ, có một huy hiệu hình rồng đang uốn lượn tung bay.

Bọn họ chính là thành viên của Phi Long hội.

- Dương Hoằng phái người tới cản chúng ta.

Lạc Li nhẹ giọng cất tiếng, hẳn nhiên đã nhận ra toán người đến không có ý tốt.

- Đứng lại cho ta!

Mấy người Phi Long hội thấy Mục Trần đã phát hiện, tên dẫn đầu liền quát lên, tăng tốc phóng tới, linh lực hùng hậu vận chuyển, thực lực đã đạt đến Dung Thiên cảnh sơ kỳ, có điều dao động còn hơn phập phù chưa ổn định lắm, hẳn là mượn dùng ít ngoại lực để hỗ trợ đột phá chưa lâu.

Cùng lúc đó, mười mấy người sau lưng hắn cũng nhất tề thúc giục linh lực, mỗi người đều đã nửa bước tiến vào Dung Thiên cảnh.

Đội hình cũng khá tốt. Xem ra Dương Hoằng muốn chắc ăn cầm chân hai người nên đã xuất ra phần lớn tinh nhuệ Phi Long hội.

Khu vực này cũng có không ít người đã xuất hiện, nhưng họ cũng chẳng can thiệp vào. Phi Long hội và Lạc Thần hội đánh nhau, bọn họ còn phải nhân dịp đó tăng tốc bỏ rơi hai đám người này.

- Tên kia giao cho ta, đánh nhanh thắng nhanh.

Mục Trần toát ra sát khí lạnh băng, chân nhún đất liền bay thẳng lên thành một tia sáng, lao tới tên thiếu niên dẫn đầu.

Lạc Li cũng nhanh chóng lao tới chặn đường mười mấy người Phi Long hội còn lại, bàn tay giữ chặt hắc trường kiếm.

- Mục Trần, vị trí đệ nhất tân sinh chưa tới phiên ngươi ngồi đâu!

Người kia cười khẩy châm chọc, hắn cũng là một nhân vật hàng đầu Linh Lộ, cũng được đánh giá cấp Vương, thậm chí còn ưu tú hơn cả Chu Linh. Hắn rất thân cân với Dương Hoằng, dĩ nhiên sẽ rất ngứa mắt khi thấy Mục Trần.

- Phá Quân quyền!

Ngữ khí kiêu ngạo, nhưng thực lực của hắn cũng không tệ, giữa không đánh ra một quyền uy mãnh, quyền kình sát phạt tràn ngập hung hãn tấn công Mục Trần.

Dù vậy, công kích mãnh liệt của hắn vẫn không khiến Mục Trần biến sắc, Mục Trần cũng nắm chặt tay lại, bốn đạo Sâm La Tử Ấn lập tức ngưng tụ trên nắm đấm, hóa thành một luồng hắc ám, quyền kình vung ra mạnh mẽ đối chiến với tên kia.

"Ầm!"

Bốn đạo Sâm La Tử Ấn bùng nổ, linh lực ác liệt trùng điệp công kích phá hoại mãnh liệt.

"Bang!"

Quyền phong va chạm, nháy mắt Sâm La Tử Ấn nghiền nát quyền phong sát phạt của đối phương, thuận thế nện lên ngực tên thiếu niên sắc mặt xanh mét.

"Chát."

Tên áo vàng trúng đòn nghiêm trọng, máu tươi phun như vòi nước, thân hình thể thảm bắn ngược về, mặt trắng như vôi, ánh mắt khó tin.

Tuy hắn biết Mục Trần lợi hại, nhưng không ngờ chỉ mới một chiêu hắn đã thảm bại không có đường đỡ.

- Dương Hoằng còn chưa có tư cách cầm chân ta, ngươi thì tính là cái gì?

Mục Trần lạnh lùng nhìn tên áo vàng, cười khẩy, nhưng cũng không lãng phí thêm thời gian, nhanh chóng xoay người tiến về phía ngọn núi.

Phía bên kia, Lạc Li cũng nhanh chóng thu kiếm quay lại, mười mấy thành viên tinh nhuệ Phi Long hội đều te tua đo đất, miệng mồm đầy máu, trái tim sợ hãi nhìn theo bóng lưng Lạc Li vừa bỏ đi.

Mười mấy người đều một chân bước vào Dung Thiên cảnh, nhưng đối diện Lạc Li vẫn không thể tạo thành một chút trở ngại nào. Chiến lực của nàng đã siêu việt hơn hẳn bọn họ.

Gần đó có vài đám người cũng vừa xuất hiện, nhìn thấy hai tổ đội giao chiến nhanh chóng cũng không khỏi chấn động. Muốn ngăn cản hai người kia, e rằng phải chính tay Dương Hoằng, Mộc Khuê, Băng Thanh tự mình đến mới mong có thể.

Mục Trần và Lạc Li vẫn lạnh lùng tiến thẳng vào núi, con ngươi đều tỏ ra sắc lạnh.

"Dương Hoằng, ngươi cho rằng chừng đó có thể ngăn cản bước tiến của chúng ta ư?

Chuyện trong Linh Lộ ta vẫn còn nhớ rất kỹ đó. Hiện tại không gặp được Cơ Huyền, vậy thì tính sổ lên đầu ngươi trước đi..."

Một phương hướng khác, có vài bóng người xẹt qua lao tới, Dương Hoằng với sắc mặt hờ hững, nhìn về một hướng nào đó, sắc mặt cũng lạnh lẽo không kém.

"Mục Trần, đệ nhất tân sinh đã định phải là Dương Hoằng ta rồi. Ta muốn ngươi hiểu, trước mặt ta, ngươi không có tư cách nói chuyện!'

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 177: Trùng Kích Đỉnh Núi

Trong sơn mạch Bắc Linh sơn hùng vĩ, hai bóng người như tia chớp xẹt ngang, linh lực mạnh mẽ lượn lờ quanh người, sẵn sàng ứng phó bất kỳ biến cố thình lình nào.

Xa xa phía sau hai người, cũng có một vài bóng người khác, bất quá đều tạo thành khoảng cách với nhau. Dù sao đã đến được đây thì đều xem như cạnh tranh với nhau, trừ phi có được quan hệ như Mục Trần và Lạc Li mới có thể không cần giữa cảnh giác đề phòng.

Trong Bắc Linh sơn, linh thú ẩn nấp giảm đi nhiều, nhưng thực lực lại mạnh hơn rất nhiều. Kém nhất cũng đã có thực lực Thần Phách cảnh hậu kỳ. Nếu chúng nó kéo bầy kéo lũ tới, thì Mục Trần cũng phải động tay chân giải quyết một hồi.

"Grokww!"

Một tiếng hót lảnh lót vang lên trong rừng rậm. Rồi đột nhiên mảng không gian xanh um bị xé rách ra, một con linh điểu khổng lồ lao vút xuống, móng vuốt như kim thiết hung hăng vồ tới chụp vào đầu Mục Trần và Lạc Li.

"Véo!"

Lạc Li mượn thân cây lấy đà nhảy ra, hắc trường kiếm xẹt qua giữa không trung, kiếm quang hắc ám quét một đường ngang thẳng tắp, cắt qua ba con linh điểu thực lực Thần Phách cảnh hậu kỳ.

Tiếng hót lảnh lót của ba con linh điểu khổng lồ đột nhiên im bặt, chỉ nghe mấy tiếng "phịch phịch", bọn chúng lại trở thành 6 con, à không 6

mảnh linh điểu, máu tươi tung tóe, thịt nát xương tan rơi xuống đất.

Lạc Li ra tay nhẹ nhàng lưu loát, đám linh điểu này không tạo thành chút uy hiếp nào với nàng, sau đó lắc người lập tức đi theo Mục Trần phía trước.

- Chúng ta đã đến sườn núi, tiếp tục đi lên nữa sẽ mau chóng tới đỉnh núi.

Mục Trần ngẩng lên dò đường, đỉnh núi mờ ảo trong mây mù khiến hắn cảm giác gì đó, có lẽ lên đến gần phạm vi đỉnh núi mới chân chính gặp phiền phức. Ắt hẳn có linh thú thiên giai tọa trấn, nhưng cũng không biết số lượng và cấp bậc của chúng nó như thế nào, không biết có lợi hại đến mức đệ tử Dung Thiên cảnh cũng khó nhằn hay không.

- Cẩn thận một chút.

Lạc Li nhẹ giọng nhắc nhở, nàng cũng thấy được nguy hiểm lượn lờ ở khu vực đỉnh núi trên kia.

"Grào!"

Mục Trần vừa mới gật đầu, một tiếng rống kinh thiên vang lên, linh lực dao động cuồng bạo cường hãn vô song, chấn gãy một đám đại thụ chọc trời.

Mục Trần và Lạc Li đều giật mình nghiêm trọng, linh thú thanh thế to như vậy chắc chắn là linh thú thiên giai.

- Arrrrrrrr!

Ngay sau tiếng rống kinh thiên đó là những tiếng la thảm thiết. Hai người vội vàng phóng đi, cách đó không xa đã thấy được một con cự mãng khổng lồ to cả trăm trượng uốn éo chiếm cứ một khu vực. Thân thể nó phủ đầu hoa văn như đá cứng hình thành, miệng to đầy răng nanh so le không đều, nọc độc nhễu nhão từ những chiếc răng kinh dị, rớt xuống đất, ăn mòn thành mấy cái lỗ trong tiếng xèo xèo rợn người.

Xung quanh cự mãng, có hơn mười người đang hoảng hốt rút lui, thần sắc trắng bệch, khí tức bất ổn, hẳn nhiên đã trọng thương.

Mục Trần trừng mắt nhìn con rắn lớn, lục lọi kiến thức trong đầu.

Thôn Sơn Mãng, linh thú thiên giai, địa bảng Vạn Thú Lục bài danh 86.

Thôn Sơn Mãng trưởng thành, ngay cả cường giả Dung Thiên cảnh hậu kỳ cũng đối phó không nổi, nhưng cũng may con Thôn Sơn Mãng trước mặt chỉ mới thiếu niên kỳ, thực lực chỉ đến Dung Thiên cảnh sơ kỳ, thậm chí chỉ nhỉnh hơn mấy tên Phi Long hội lúc nãy một chút.

"Grééé!"

Thôn Sơn Mãng đang tung hoành ngang dọc chợt phát hiện hai người vừa đến, nó đột ngột dừng lại, đôi mắt tam giác hung tàn nhìn chằm chằm hai đối thủ khiến nó cảm thấy nguy hiểm, lưỡi rắn thò ra thụt vào.

Thôn Sơn Mãng kia phong tỏa đường lên đỉnh núi, nếu không giải quyết nó hẳn nhiên không có khả năng luồn qua.

- Ta lên!

Mục Trần nhẹ nhàng cười nói, nhảy ra. Linh lực hắc ám ào ạt tuôn đổ, thanh thế kinh khủng không kém linh thú thiên giai.

"Ầm!"

Thôn Sơn Mãng lập tức phản ứng, đuôi rắn khổng lồ quất tới, mặt đất văng ra một khối đá to khổng lồ lao vun vút tới chỗ Mục Trần.

Mục Trần hờ hững tung quyền, linh lực cuồn cuộn đấm nát cự thạch thành đá vụn. Lúc này thời gian quý hơn cả kim ngân châu báu, hắn không muốn bị con linh thú này cầm chân quá lâu.

- Kim Cang Phù Đồ thủ!

Mục Trần đánh một chưởng, linh lực hắc ám như khói đặc ùn ùn thổi tới, hình thành một bàn tay kim sắc to lớn, trong lòng bàn tay có hoa văn hắc tháp ẩn hiện, dao động linh lực huyền ảo lan rộng.

"Ầm!"

Kim chưởng đè xuống đầu Thôn Sơn Mãng, khiến nó rít lên những tiếng sởn gai ốc, hào quang vàng sẫm ngưng tụ trong cái mồm đang há to, nhanh chóng bắn ra một luồng sáng dữ dội công kích vào kim chưởng khổng lồ.

"Uỳnh!"

Hai đòn công kích đánh vào nhau, khí lãng đánh dạt mảnh rừng thưa thành đất bằng, những đại thụ chống trời đều bật rễ trốc gốc, chiến trường thảm liệt.

Bất quá đòn phòng ngự của Thôn Sơn Mãng không có mấy hiệu quả, kim chưởng vẫn áp xuống, văn tháp lấp lánh, mạnh mẽ chấn nát chùm sáng vàng sẫm.

"Đùng đùng đùng!"

Kim chưởng sau khi đánh tan luồng sáng, trực tiếp vỗ vào thân hình Thôn Sơn Mãng.

"Rầm!"

Đất đá rung chuyển, Thôn Sơn Mãng rít lên đau đớn, thân thể to lớn chi chít những vết thương, vảy cứng tróc ra, máu tuôn xối xả. Nhưng sinh mệnh của linh thú thiên giai cỡ này rất ương ngạnh, dù có bị trọng thương sau đòn công kích của Mục Trần vẫn chẳng hề giảm đi hung tàn, đuôi khổng lồ quét ngang, xé toang không gian đánh trả tới Mục Trần.

Thân hình Mục Trần khẽ run, tàn ảnh hiện ra, hắn như quỷ mị xuất hiện phía sau Thôn Sơn Mãng, song chỉ vươn tới, kim quang sáng lòa

như mũi thương đâm tới liên hồi, róc từng mảnh vảy rắn của Thôn Sơn Mãng, cắt xé nát tan.

"Gréééc! Gréééc!"

Nhận đòn đau, Thôn Sơn Mãng thống khổ rít lên, máu tươi bắn ra, nó điên cuồng giãy giụa, há to mồm định nuốt chửng Mục Trần, thế nhưng hoàn toàn không bì kịp thân pháp linh hoạt của hắn.

Đám người vừa khốn đốn thê thảm trước mặt Thôn Sơn Mãng khi nãy nhìn thấy Mục Trần nhẹ nhàng vờn tới vờn lui đối thủ, trong lòng cũng chấn động không ít. Lúc nãy bọn họ cảm đám liên thủ, vậy mà chỉ cầm cự được chốc lát liền bị nó tận dụng sơ hở đánh cho tan tác, thế nhưng đến khi Mục Trần một mình đối chiến thì tình cảnh hoàn toàn ngược lại.

Thôn Sơn Mãng càng lúc giãy giụa càng yếu, Mục Trần đợi đến khi nó kiệt sức, kim quang trên ngón tay đại thịnh, bộc phát kim mang hơn mười trượng bén nhọn xuyên qua đầu Thôn Sơn Mãng.

Thôn Sơn Mãng thình lình khựng lại, rồi thân hình khổng lồ to lớn ầm ầm ngã xuống đất. Mục Trần nhanh chóng nhảy tới, moi từ trong đầu nó ra một luồng hào quang vàng sẫm có hình của Thôn Sơn Mãng đang điên cuồng giãy giụa, đúng là tinh phách của nó.

Mục Trần lật tay cất tinh phách vào vòng tay, vừa định rời đi, đột nhiên cảm thấy tóc gáy dựng thẳng lên, mắt lóe hàn quang. Vì hắn nhìn thấy một bóng đen không rõ ràng từ đâu đó bắn ra, một hắc trảo như dễ dàng xé toang kim thiết đang cấp tốc tấn công hậu tâm của hắn.

"Keng!"

Tập kích bất ngờ khiến Mục Trần giật bắn người, vừa thúc giục linh lực phòng ngự, thì một luồng kiếm quang đen đúa phá không bắn tới, chém vào hắc trảo.

"Choang!"

Tiếng kim loại va chạm vang lên, kiếm quang tan đi, hắc trảo cũng bị đẩy lui, thân thể nó hạ xuống, ra là một con linh báo toàn thân đen như nhung. Hắc báo không hề sợ hãi, thân thể như hắc thiết đúc thành, trên lưng còn có hai cánh đen ngòm, không khác gì u linh bóng đêm.

Bóng dáng xinh đẹp của nữ tử đến gần Mục Trần, rồi vượt qua hắn lao tới hắc linh báo. Tốc độ cực nhanh, vừa lóe lên đã ở ngay trước mặt nó, bàn tay bao phủ chuôi kiếm đen tuyền.

"Xoẹt!"

Dáng người yểu điệu và hắc linh báo lần lượt đổi chỗ cho nhau nhanh đến hoa mắt, những tiếng vang thanh thúy đi kèm với hắc ám bắn ra.

Lạc Li đột ngột xuất hiện phía sau hắc linh báo, ngón tay bắn ra một luồng kiếm phong, rồi lặng yên trở lại. Hắc linh báo loạng choạng ngã xuống đất, thân thể một phân thành hai.

Đám người đứng gần đó đều run rẩy sợ hãi hít hà. Hắc linh báo kia thực lực cũng chẳng kém gì Thôn Sơn Mãng, cũng là linh thú thiên giai tên gọi U Linh Báo, tốc độ cực nhanh, am tường tập sát, chỉ một thoáng vô ý thì ngay cả cường giả Dung Thiên cảnh cũng phải tán mạng dưới trảo bén của nó, không ngờ đối diện Lạc Li chỉ chốc lát đã hồn bay phách lạc.

Lạc Li cũng nhanh chóng lấy đi tinh phách U Linh Báo, mỉm cười nhìn qua Mục Trần.

- Khá đấy!

Mục Trần tán thưởng, hắn cũng sơ ý một chút, ở đây đã tiến sát phạm vi đỉnh núi, linh thú thiên giai đông đảo. Linh trí chúng nó đã rất không ngoan, chỉ cần một thoáng bất cẩn e rằng sẽ hối hận không kịp.

- Đi thôi!

Mục Trần vẫy tay gọi Lạc Li, hắn không định dừng lại nghỉ ngơi. Đúng lúc đó, từ nhiều hướng khác nhau ở Bắc Linh sơn hùng vĩ bộc phát những tiếng rống gào thét với linh lực hung lệ cuồng mãnh, tất cả đều biểu thị cho thực lực linh thú thiên giai của chúng.

Xem ra những đường đi khác cũng đã có người chạm trán linh thú thiên giai.

Mục Trần và Lạc Li tỏ ra vô cùng cẩn trọng, số lượng linh thú thiên giai ở đây đã vượt qua dự đoán của hai người.

- Cẩn thận!

Mục Trần và Lạc Li nhìn nhau, một tiếng nhắc nhở rồi cũng không đứng lại lâu, nhanh chóng đi khuất khỏi ánh mắt hâm mộ của đám đệ tử bị Thôn Sơn Mãng đánh bại lúc nãy.

Ở những hướng khác, Dương Hoằng, Mộc Khuê, Băng Thanh cũng như từ dưới đất mọc lên, sau lưng họ đều để lại vài cái thi thể linh thú thiên giai khổng lồ.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 178: Thạch Đài

"Grào! Grào!"

Vô số linh thú phẫn nộ gầm lên, tiếng vang lan khắp núi rừng, ở khu vực rừng núi bao la bên này, vô số người và linh thú giao chiến kịch liệt.

Trên vài đỉnh núi lưa thưa trong sơn mạch, vài người đang đứng ở những nơi cao đưa mắt quan sát đủ loại chiến đấu bên kia, vài ánh mắt cũng di động nhìn qua tòa núi nguy nga hùng vĩ ở trung ương sơn mạch.

Bên đó cũng có khá nhiều dao động linh lực đặc biệt hùng hồn tản mát ra. Xem ra những tân sinh hàng đầu đều đã tiến vào đến Bắc Linh sơn, hơn nữa có lẽ đã xông lên đỉnh núi cao ngất trong mây.

Trong số họ, sẽ có người xông lên đỉnh đầu tiên, trở thành đệ nhất tân sinh năm nay.

Trên bầu trời, Chúc Thiên và hai vị trưởng lão Bắc Thương linh viện đứng trên không cười tủm tỉm, rồi tầm mắt đổi hướng về đỉnh núi, nụ cười càng lúc càng hả hê đắc ý.

- Mấy tiểu tử kia còn nhanh hơn ta nghĩ... bất quá lát nữa mới thú vị, cái tên to đầu kia ngay cả bản thân lão phu cũng khó mà dọn dẹp được a.

. . .

Trong núi, Mục Trần và Lạc Li xẹt qua con đường, linh lực bao bọc thân thể. Đôi mắt họ lúc này hoàn toàn cảnh giác, hiện tại đã vào đến phạm vi đỉnh núi, linh thú xuất hiện ở đây có lẽ toàn bộ đều là cấp độ

thiên giai, nhưng cũng may phần lớn chúng nó đều chỉ có thực lực Dung Thiên cảnh sơ kỳ mà thôi, nếu không, bọn họ cũng cảm thấy quá sức.

- Hử?

Mục Trần đột nhiên trừng mắt, lật tay đánh ra một quyền, linh lực cuồn cuộn công kích mặt đất.

"Uỳnh!"

Mặt đất hình thành một khe nứt, tiếng thét dữ dội từ trong đó vang ra, con cự thú mình đầy lân giáp nhanh chóng bò ra, đôi mắt đỏ ngầu hung dữ.

- Địa Ma Thú?

Mục Trần nhìn thấy con cự thú có lân giáp kín người kia cũng nhíu mày, nó cũng là một linh thú thiên giai Dung Thiên cảnh sơ kỳ.

Ý nghĩ tốc chiến tốc quyết của Mục Trần vừa lóe ra, Lạc Li bên cạnh chợt nắm chặt tay hắn kéo lại, gương mặt nghiêm trọng nhìn cách đó không xa.

Mục Trần nhìn qua bên đó, mặt đất cũng nứt ra, thêm năm con Địa Ma Thú chui ra, linh lực cuồng bạo như muốn chấn vỡ núi rừng.

- Sáu con Địa Ma Thú?

Mục Trần hoảng hồn giật bắn người, nhìn sang Lạc Li, cả hai không nói gì thêm cấp tốc phóng đi. Sáu con Địa Ma Thú, dù rằng thực lực cũng chỉ Dung Thiên cảnh sơ kỳ, nhưng hai người muốn giải quyết chúng nó cũng trả giá không nhỏ, lại còn bị chúng nó cầm chân, mà hiện tại không có thời gian để lãng phí như vậy.

Thành ra, lựa chọn tốt nhất vẫn là bỏ chạy.

"Grào!"

Sáu con Địa Ma Thú nhìn thấy hai người quyết đoán bỏ trốn, chúng cũng gầm lên nổi máu, bốn chân uỳnh uỳnh giậm đất, chấn động núi non, cấp tốc đuổi theo truy kích.

Mục Trần và Lạc Li thấy đám Địa Ma Thú đuổi theo không bỏ cũng không dám ngừng lại, càng tăng tốc nhanh hơn, mau chóng hướng về đỉnh núi.

Không đến mười phút sau, rừng thưa trên núi cũng biến mất, hiện ra trước mặt là một bình nguyên đá cứng mênh mông rộng lớn, có một con đường dẫn lên đỉnh núi.

Ngay lúc đó, từ những phương hướng khác nhau cũng vang lên vài tiếng rống, hai người phóng mắt nhìn qua, liền giật mình cứng người.

Mỗi hướng đều có đông đảo linh thú khổng lồ, chúng nó điên cuồng truy kích đám người nhảy nhót trốn chạy như chuột.

Đường chạy của họ cũng giống như Mục Trần, thẳng tiến đến con đường dẫn lên thạch đài khổng lồ trên đỉnh.

Mục Trần nhìn qua bên kia, có ít nhất hơn 30 con linh thú thiên giai, hắn cũng líu lưỡi, khóe môi giật giật run rẩy. Bắc Thương linh viện cũng ít có ác, thả vào đây nhiều linh thú thiên giai như vậy, làm sao mà đánh cho nổi a?

- Đi mau!

Mục Trần vội giục đẩy nhanh tốc độ chạy đến thạch đài, nếu bị đám linh thú sau lưng này túm được, e là kết cục thê thảm.

Lạc Li gật đầu tán thành, bị hơn 30 con linh thú thiên giai vây quanh, trừ phi là cường giả Hóa Thiên cảnh, không thì căn bản chẳng có khả năng đào thoát.

Đại hội tân sinh Bắc Thương linh viện không phải chuyện đùa, chân chính là khảo nghiệm xứng đáng để tìm ra người có bản lĩnh đứng đầu

tân sinh.

Mục Trần và Lạc Li chạy như tên bắn, những kẻ đến từ mọi hướng kia cũng tăng tốc không ngừng.

Mục Trần khẽ liếc nhìn qua liền thấy ngay mấy đám người Dương Hoằng, Mộc Khuê, Băng Thanh. Bọn họ khi đối mặt đám đông linh thú cũng lựa chọn tẩu vi thượng sách.

Bất quá cái sách lược không bàn mà nhất trí đó lại khiến khu vực này càng thêm đông đúc náo nhiệt hơn nữa...

Những ngọn núi chung quang kia, vô số người đang đứng trên những vị trí cao ngất quan sát cảnh tượng trên thạch đài ở Bắc Linh sơn, sắc mặt cũng biến hóa không ít.

- Linh thú thiên giai đâu ra mà đông vậy?

- Đám tân sinh năm nay cũng thật là tội nghiệp, đại hội lần này khó nhằn hơn xưa nhiều. Linh thú thiên giai nhiều như thế căn bản không có khả năng đánh bại được.

- Đúng vậy, mà họ còn phải đồng thời đề phòng mấy kẻ xung quanh nữa.

- Ha ha, như vậy mới thú vị đáng xem!

. . . . . .

Đám lão sinh đứng nhìn cũng bàn tán xôn xao, vẻ mặt vô cùng hưng phấn thích thú.

Tranh chiến ở thạch đài đỉnh cao này mới đáng cho họ lưu tâm, hơn hẳn những thiếu niên còn đang chật vật chưa lên được núi dưới kia.

Ở một chỗ nào đó, Lý Huyền Thông đứng khoanh tay, hờ hững nhìn lên đỉnh núi, ánh mắt lợi hại khóa chặt Mục Trần và Lạc Li. Hắn cũng

biết lúc này chính là thời điểm khó giải quyết nhất của đại hội tân sinh.

Bị đám linh thú đuổi sát, mười mấy người cũng nhanh chóng tách ra lao đến gần đường lên đỉnh núi.

- Hêy, Mục Trần!

Một tiếng la hổn hển vang lên gây chú ý cho Mục Trần, Chu Linh không ngờ cũng đủ sức leo đến tận đây, sắc mặt hắn trắng bệch, hắn nhiên bị rượt đuổi cũng khá thảm.

Mục Trần gật đầu chào hắn, trong lòng cũng khá kinh ngạc. Hắn nhận thấy rõ dao động linh lực của Chu Linh cũng đã đạt tới Dung Thiên cảnh sơ kỳ, bất quá cũng còn khá phập phù, hắn là mới đột phá được vài ngày.

Chu Linh từ trước đã bước một chân vào Dung Thiên cảnh, khổ tu ở Bắc Thương linh viện một tháng cũng đã đột phá, chuyện đó cũng đã nằm trong dự kiến.

- Lên thạch đài.

Mục Trần ra dấu, tay nắm chặt Lạc Li, nhanh chóng hướng về tòa thạch đài khổng lồ, đám linh thú sau lưng đã càng lúc càng gần.

Thình lình một bóng người vượt lên trước, tên kia lật tay tung một chưởng, linh lực hùng hậu bùng lên vỗ xuống đầu Mục Trần.

- Mục Trần, cẩn thận!

Chu Linh giật mình quát lên.

Mục Trần cũng đã phát hiện công kích bất ngờ, ánh mắt băng lãnh, linh lực ào ào tuôn ra hình thành một tòa hắc tháp.

"Bang!"

Cự chưởng linh lực hung hăng vỗ lên thân tháp, Mục Trần cũng chấn động lắc lư, hắc tháp bồng bềnh lan ra những đợt sóng. Hắn nhìn chăm

chú vào thân ảnh quen thuộc vừa vượt qua mặt kia.

Mục Trần trừng mắt, tên kia tâm địa thật độc ác, định mợt chưởng đẩy ngược Mục Trần rớt lại vòng vây của linh thú thiên giai, khiến hắn phải khổ chiến không thể thoát, sẽ phải trả giá không nhỏ, mất đi khả năng tranh đoạt vị trí đệ nhất.

- Dương Hoằng, muốn đấu thì ta chiều!

Mục Trần khởi động sát khí, lắc mình phóng ra, song chỉ vươn tới, kim quang đâm thẳng vào bóng người Dương Hoằng.

Dương Hoằng liếc nhìn, cười khẩy, bấm tay bắn ra nững tia đạn linh lực, hoàn hảo ngăn cản toàn bộ những luồng kim quang sắc bén, tốc độ vẫn không giảm lại.

- Muốn đấu à? Vậy cứ đến đây!

Dương Hoằng lắc mình phóng đi, dẫn đầu leo lên tòa thạch đài khổng lồ, xoay lại lạnh lùng nhìn Mục Trần, linh lực dị thường từ cơ thể bùng lên.

Mục Trần nắm chặt hai tay, linh lực hắc ám chuyển động không ngừng, Đại Phù Đồ quyết vận chuyển cực hạn, con ngươi đen láy tràn ngập sát khí.

"Phốc!"

Mục Trần cũng đã lên đến thạch đài, Lạc Li theo sát hắn, đôi mắt lưu ly cũng lạnh băng nhìn chằm chặp Dương Hoằng.

Sau lưng họ, Mộc Khuê, Băng Thanh, Chu Linh và mười mấy vị tân sinh mạnh mẽ khác cũng nhanh chóng tiến lên.

- Mục Trần, cẩn thận một chút, linh thú thiên giai cũng đuổi tới!

Chu Linh vội vàng nhắc nhở, hiện tại cũng chưa phải là thời cơ tốt nhất để ra tay, đám lúc nhúc phía sau kia rất ư phiền phức.

Mục Trần nheo mắt, nhưng cái nhìn với Dương Hoằng vẫn không bớt lạnh chút nào.

Nhay lúc đó, đám linh thú thiên giai đông đảo cũng xông lên, phủ cái bóng tối om khổng lồ lên mọi người.

"Grào!"

Chúng nó gầm rú rống rít, linh lực cuồn cuộn lập tức điên cuồng công kích đám người bên dưới.

Mục Trần thấy vậy cũng chỉ có thể lui lại chỗ Lạc Li, tạm thời tập trung tinh thần vào đám linh thú thiên giai. Đột nhiên lúc đó giọng nói dồn dập của Cửu U Tước liền vang lên trong lòng.

- Mục Trần, mau rời khỏi chỗ này, có cổ quái!

Cửu U Tước la hét thất thanh khiến Mục Trần cả kinh, hắn lập tức phản ứng nắm chặt tay Lạc Li, thân hình nháy mắt nhảy lui ra.

"Ầm!"

Ngay lúc đó, vị trí hắn vừa đứng liền sụp đổ, dung nham nóng chảy phun lên thành một trụ nham thạch khổng lồ, trong đó còn có một bàn tay to lớn vỗ lên thân thể to lớn của một con linh thú thiên giai, nháy mắt đánh bay nó đi.

"Rầm! Rầm!"

Thạch đài rung chuyển kịch liệt, từng trụ dung nham từ thạch đài bắn lên, trong đó đều có một cự chưởng tiềm ẩn, nham thạch che kín mặt trời, cảnh tượng đồ sộ cực kỳ.

- Đây là. . . Bắc Thương linh viện sao lại thả những kẻ kia ra...

Lý Huyền Thông cũng bị cảnh tượng trước mặt làm cho kinh ngạc, sắc mặt liền tỏ ra nghiêm trọng.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 179: Đỉnh Núi

Thạch đài mênh mông không ngừng sụp đổ, liên tiếp những hỏa trụ nóng cháy bắn lên cao, trong mỗi hỏa trụ lại còn có một cự chưởng dung nham khổng lồ hung hăng đập, nện, vỗ cả đám linh thú thiên giai lẫn đám người xuất hiện trên thạch đài.

Biến cố không chỉ khiến đám tân sinh biến sắc, ngay cả những lão sinh đứng bên ngoài quan chiến Bắc Linh sơn cũng kinh ngạc không kém, chẳng ai đoán được sẽ xảy ra chuyện này.

Mục Trần được Cửu U Tước nhắc nhở phản ứng nhanh nhất, kéo tay Lạc Li bạo lui, một cự chưởng dung nham ngay vị trí của hắn bắn lên vỗ nát đầu một con linh thú Dung Thiên cảnh sơ kỳ, kình lực nóng cháy cuồng bạo rơi xuống.

"Rầm!"

Cự chưởng dung nham rơi trên thạch đài khiến nó rung chuyển không ít, dung nham tràn ra, đốt cháy cả nền đá cứng.

Cự chưởng dung nham đánh hụt, nhưng dung nham không tha hội tụ lại rồi quét ngang hai người vừa tránh được công kích.

Mục Trần trợn mắt tập trung, hắn nhận thấy rõ linh lực cuồng bạo trong cự chưởng dung nham kia tuyệt đối hơn xa đẳng cấp Dung Thiên cảnh.

Một kích này tuyệt đối không được phép chống đỡ.

- Đi!

Mục Trần quyết định thật nhanh, biến cố quá bất ngờ, nếu còn nấn ná e rằng sẽ bị những hỏa trụ kia đốt ra tro, thoát khỏi chỗ này mới là khôn ngoan.

Lạc Li cũng không dị nghị gì, tay kia nắm lấy trường kiếm, hắc ám lưu chuyển trên thân kiếm, toát ra khí tức vô cùng sắc bén.

Mục Trần sau khi lui nhanh cũng nhìn lên không trung thạch đài, có đến mười cự chưởng dung nham không ngừng đánh tới đám linh thú thiên giai, chúng chỉ còn biết gào rống sợ hãi bỏ chạy tán loạn, vài con chậm chân liền bị vỗ thành tro tàn

Ở những chỗ khác nhau, Dương Hoằng, Mộc Khuê, Băng Thanh và đám người kia cũng chật vật tập trung tránh né, bọn họ cũng nhận ra được cự chưởng kia rất lợi hại, nếu dám mạnh mẽ đón đỡ, e rằng số phận cũng không khác lắm với đám linh thú nọ.

- Làm gì đây?

Lạc Li nhẹ giọng hỏi, cục diện này quá mức hỗn loạn, căn bản nàng cũng không biết nên trốn đi đâu.

Đôi mắt Mục Trần lóe sáng, khẽ động vì hắn thấy những con linh thú thiên giai chạy ra khỏi thạch đài, cự chưởng liền ngừng lại không tiếp tục truy kích.

- Cự chưởng dung nham công kích chỉ có phạm vi nhất định!

Mục Trần đăm chiêu, chợt hắn nhìn lên đỉnh núi, cự chưởng kia dường như không đánh qua đó.

- Đi lên đỉnh núi!

Mục Trần quát khẽ, nhanh chóng lắc mình lao đi thẳng tới đỉnh núi, Lạc Li lập tức bám theo.

Mấy người Dương Hoằng cũng thấy hành động của hắn, cũng vội vã thúc đẩy linh lực lao lên đỉnh núi.

Tình hình hiện tại chỉ có thể rời khỏi thạch đài, đồng thời cũng chỉ có hai hướng để đi. Một là đi thẳng lên đỉnh, hai là xuống núi, nhưng đã đến đây rồi thì ai lại từ bỏ cơ hội tranh giành danh hiệu đệ nhất tân sinh? Với ngạo khí của họ, hẳn nhiên không ai chọn con đường đó.

Chu Linh cũng muốn đuổi theo, thế nhưng hắn không may bị cự chưởng dung nham vây lấy, bức lui về, làn da đỏ rực thê thảm, bất đắc dĩ phải vội vàng lui bước.

Với hắn, đỉnh núi kia chỉ có thể mong ước mà thôi.

Phía ngoài ngọn núi, những người tụ tập lại quan sát, thậm chí những tân sinh khác cũng đã kéo đến được bên ngoài đều nhìn lên trông xem những tân sinh hàng đầu tranh đoạt danh vọng.

Năm người lao qua thạch đài, thân pháp linh hoạt tránh né những cự chưởng dung nham cường hãn mạnh mẽ oanh kích.

Năm người đó thực lực cao siêu hơn hẳn tân sinh bình thường, chuyên tâm né tránh công kích, luôn luôn tìm được sơ hở giữa làn mưa chưởng dung nham để xuyên qua, nhanh chóng tiến đến gần lối lên đỉnh núi.

Dường như bực tức trước sự đột phá của năm người này, bên trong Bắc Linh sơn khổng lồ, một đôi mắt đỏ rực ánh lửa mở ra, một tiếng hô rống vang lên.

Tiếng vang quanh quẩn trong núi, thình lình núi cao rung động, một khe nứt lớn từ đỉnh núi lan ra, dung nham nóng chảy phun lên ùn ùn phủ bóng khắp nơi, cao đến mấy ngàn trượng tạo thành một bức màn dung nham kỳ vĩ, hoàn toàn chặn đứng đường tiến của năm con người nhỏ bé kia.

Thác dung nham nóng chảy dựng thẳng sừng sững, thiên địa nóng rực theo nhiệt độ kinh khủng đó, linh trí sôi trào sùng sục.

Những người đứng quan sát ở ngoài núi cũng run rẩy, chẳng biết trong Bắc Linh sơn này ẩn giấu sinh vật đáng sợ cỡ nào đây. Chưa nói đến tân sinh, ngay cả đám lão sinh cũng không thể không tránh.

"Ầm Ầm"

Dung nham ngập trời đổ xuống, khí thế kinh thiên động địa khiến năm người bên dưới cảm thấy họ nhỏ bé đến đáng thương.

Năm người đều tập trung vô cùng, công kích cỡ này chỉ cần sơ sẩy không biết tai họa đến mức nào.

Nhưng nếu lui lại, thì sẽ khó có tư cách tranh đoạt, do vậy tuyệt đối không thể lui!

Mục Trần cắn răng, gương mặt kiên định, hít một hơi sâu, linh lực hắc ám trào ra, hắn lao đến thác dung nham cháy bỏng đang tuôn đổ.

Đám người đứng quan sát ở những khu vực bên ngoài giật mình thảng thốt, có lẽ hầu hết đều nghĩ rằng hành động của hắn là tự sát.

Lý Huyền Thông cũng nheo mắt, hành động của Mục Trần cũng vượt ngoài dự kiến của hắn.

Ngay lúc đó, đám Dương Hoằng cũng biến sắc, cắn răng nhảy ra, linh lực kinh người bộc phát.

Mục Trần đi đầu nên nhanh nhất, thân thể bao phủ trong linh lực hắc ám, hắn giống như một cuộn khói đen đặc chui tọt vào trong nham thạch, biến mất.

Dương Hoằng bám sát theo sau, linh lực hùng hồn cũng bảo vệ thân thể dũng mãnh vọt vào thác nham tương như giao long uốn lượn.

Mộc Khuê thì tung quyền, cự quyền kim sắc đánh lên thác dung nham trước mặt mở ra một lối đi

Băng Thanh bộc phát hàn khí kinh người, thân thể hình thành một tầng băng giáp, cũng theo sát phía sau.

Lạc Li đi cuối cùng, nàng liếc nhìn vị trí Mục Trần biến mất, bàn tay giữ chặt hắc trường kiếm, kiếm rung lên, tiếng kiếm ngân vang vọng sắc bén vô cùng, hình thành một luồng kiếm quang xẹt ngang không gian, xé rách dòng thác nham tương

Năm người đều đã dùng đến bản lĩnh của mình!

Chỉ những người có khả năng vượt qua thác nham thạch nóng cháy nguy hiểm tuyệt luân kia mới có đủ tư cách tiến lên đỉnh núi.

Chẳng qua bên ngoài hiện tại không ai biết, trong năm người kia có bao nhiêu người thành công.

Khu vực vốn huyên náo đột nhiên trở nên yên tĩnh đi, mọi ánh mắt đều tập trung ra phía sau tấm màn dung nham khổng lồ che lấp không trung kia.

"Véo!"

Một tiếng động truyền ra, rồi một luồng cầu vồng hắc ám dũng mãnh bắn ra từ trong nham thạch.

Mơ hồ có hình dạng một tòa tháp đen xuất hiện, nhưng mọi người còn chưa kịp nhìn rõ, hắc tháp đã tan đi, trở thành một bóng người nhanh chóng lao lên đỉnh núi.

- Có người ra!

Những tiếng bàn tán vang lên, mọi người tò mò nhìn kẻ vừa tiến ra cũng vô cùng sợ hãi.

- Là tên tân sinh đánh bại Mạch Luân!

Nhanh chóng có vị lão sinh nhận ra người nọ. Mọi người đều kinh ngạc ồ lên, không ngờ người ra đầu tiên lại là hắn, thực lực bất quá chỉ là Thần Phách cảnh hậu kỳ.

Ngay lúc đó, bức tường dung nham bị xé rách một đường, bóng dáng yểu điệu xinh đẹp bắn ra, hạ xuống đỉnh núi

Lạc Li tay vẫn nắm hắc trường kiếm nóng lên vì dung nham, nàng nhìn Mục Trần mà cười dịu dàng.

Sau Lạc Li, ba người kia cũng nhanh chóng xuất hiện, chẳng qua trên người họ đều bốc lên một làn khói xám, băng giáp của Băng Thanh đã chảy tan thành nước.

Đám khán giả đều tán thưởng kinh ngạc, không ngờ cả năm người đều rất lợi hại, tất cả đều có thể xông qua chướng ngại đáng sợ kia.

"Ầm!"

Thình lình bức tường dung nham kia hạ xuống, nham tương bắn tung tóe sáng rực cả một khu vực, nhuộm đỏ những tảng đá, đốt nóng đất đai một màu rực lửa.

Có điều không mấy ai quan tâm, vì họ bận chú ý đến năm vị tân sinh ưu tú đã tiến đến đỉnh núi, ánh mắt háo hức phấn khích.

Vì bọn họ biết đây chính là hồi tranh đoạt gay cấn kịch liệt nhất đại hội!

Mọi người bất chợt nhìn lên, hội tụ ánh mắt vào một chỗ trên đỉnh núi, có một tấm bia đá sừng sững, cắm trên đỉnh bia đá là một cây linh kỳ trăm trượng với kim quang sáng rực, đón gió phần phật, linh khí đầy trời huy động.

Đó là vinh quang cao nhất của tân sinh!

Kẻ nào đoạt được nó, xứng đáng là tân sinh đệ nhất Bắc Thương linh viện!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 180: Dương Hoằng Chiến Lực

Đông đảo khán giả đều dõi mắt theo năm người đứng yên lặng trên đỉnh núi, chính họ cũng cảm giác rõ ràng cái yên tĩnh ngắn ngủi này là khoảng lặng trước cơn bão lớn.

Vượt qua chướng ngại kinh khủng, những tân sinh mạnh mẽ nhất cuối cùng đã đối diện nhau ở đỉnh núi. Bọn họ đều là những nhân vật ưu tú vĩ đại, nhưng vị trí đệ nhất chỉ có một người được phép chiếm lấy. Do vậy, muốn đoạt linh kỳ vinh quang hiện tại không phải là chuyện gì dễ dàng.

Tranh chiến sôi động nhất bây giờ mới chính thức bắt đầu.

Khán giả xa xa cũng nín thở tập trung theo dõi, họ biết rõ sự yên lặng này cũng không thể kéo dài.

Và khi yên tĩnh thình lình bị phá vỡ, chính là lúc chiến đấu phấn khích nhất mà họ đang chờ đợi!

Trên đỉnh núi, không khí có vẻ khá quái lạ, Lạc Li và Mục Trần đứng gần nhau, còn lại ba người kia Dương Hoằng, Mộc Khuê, Băng Thanh đều tạo một khoảng cách, ánh mắt cảnh giác đề phòng.

Ở đây cũng không phải lôi đài đơn đấu, lỗ mãng xông lên thì bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành mục tiêu cho cả bốn người kia đồng loạt công kích. Một khi lâm vào cục diện nguy hiểm đó, bất kỳ ai cũng sẽ phải đau đầu.

Không khí căng thẳng ảnh hưởng đến tất cả, linh lực trong người họ hùng hồn dâng lên, sức mạnh lan tỏa khắp cơ thể.

Dương Hoằng nheo mắt, hắn vẫn luôn chú ý nhất là Mục Trần, ngay sau đó, thân người hắn hơi ngả ra trước, rồi nhanh như điện bắn đi.

Hóa thành một quang ảnh với tốc độ kinh người, hắn phóng đến cây linh kỳ khổng lồ trên đỉnh tấm bia đá bên kia.

Cục diện giằng co lập tức bị hành động của Dương Hoằng đánh vỡ.

Hai mắt Lạc Li lóe sáng, hắc trường kiếm lập tức bổ xuống, kiếm quang hắc ám cao cả mười trượng từ vỏ kiếm phóng ra, hung hăng chém tới Dương Hoằng.

Kiếm quang đen kịt dũng mãnh phá không lao đến, không hề chạm đất nhưng vẫn để lại một đường rãnh khá sâu, sắc bén khiến người ta hoảng hốt.

Bị Lạc Li công kích như vậy, Dương Hoằng cũng chẳng dám mặc kệ không màng, nhưng không như mọi người nghĩ hắn sẽ phòng ngự, hắn đột ngột đổi hướng quay sang Mục Trần đánh một quyền.

"Ầm Ầm!"

Dương Hoằng tung quyền, linh lực cuồn cuộn như gió lốc tàn phá, kình phong cương mãnh bá đạo không hề nương tay với Mục Trần.

Dương Hoằng thình lình đổi mục tiêu, hắn nhiên ngoài dự đoán của mọi người. Nhưng quyền phong mạnh mẽ như thế, rõ ràng đã sớm có suy tính, mục tiêu của hắn vốn không phải là linh kỳ, ngay từ đầu đã muốn đánh bại Mục Trần!

Thế nhưng với Mục Trần, tính cách gian xảo của tên kia từ lâu hắn đã biết, và luôn sẵn sàng phòng bị.

- Không nghờ ngươi vẫn thích làm mấy chuyện lén lút.

Mục Trần cười lạnh, Đại Phù Đồ quyết torng cơ thể được vận chuyển tối đa, linh lực hắc ám như sông lớn đổ về biển, tung quyền đối chiến,

bốn đạo Sâm La Tử Ấn ngưng tu trên tay, trùng điệp bùng nổ, sóng kình đen kịt chồng lên nhau, mạnh mẽ va chạm với đầu quyền ám toán của Dương Hoằng.

"Bùm!"

Dư chấn lan tỏa, không khí chấn động, những âm thanh như sấm rền vang vọng khắp nơi.

Sóng khí dần tan đi, hai bóng người xuất hiện trở lại, cũng có nhiều người vốn dự đoán Mục Trần và Dương Hoằng sẽ ra tay đầu tiên.

- Mục Trần, không phải ngươi muốn đánh với ta một trân sao? Bây giờ ta cho ngươi cơ hội đấy! Bất quá với cái thực lực đáng thương Thần Phách cảnh hậu kỳ của ngươi, hay là lo liên thủ với Lạc Li cùng lên?

Mục Trần cười khẩy đáp lời:

- Dương Hoằng, đâu cần dùng thủ đoạn châm chọc đó làm gì, ngươi đang ngại hai ta đánh một mình ngươi ra thành con chó chết ư? Yên tâm đi. Đối phó ngươi, ta vẫn chưa cần phải làm thế.

Dương Hoằng hừ giọng:

- Láo xược!

Dứt lời, Dương Hoằng lại đột nhiên nhìn qua Mộc Khuê, nói:

- Mộc Khuê huynh, ta hiện tại muốn đánh với tên Mục Trần này, có lẽ không ai ngăn được ngươi, đây chính là cơ hội tốt để ngươi cướp linh kỳ.

Mộc Khuê nhếch miệng cười, đôi mắt chất phác cũng lóe sáng tinh quang:

- Dương Hoằng, ngươi luôn thích chơi trò tâm kế nhỉ, nếu ta làm vậy, có lẽ ngươi là người không muốn thấy việc đó nhất chứ? Bất quá ngươi

yên tâm, chân chính đứng đầu tân sinh, ta phải đánh bại toàn bộ các ngươi!

Chiến ý hừng hực thiêu đốt trong mắt Mộc Khuê, hắn nói tiếp:

- Các ngươi muốn đấu thì cứ việc, kẻ nào thắng thì tiếp theo sẽ gặp ta, đánh bại hết các ngươi, tự nhiên ta sẽ thong dong đi lấy linh kỳ!

- Ha ha, Mộc Khuê huynh thật quang minh lỗi lạc, bội phục.

Dương Hoằng cười xảo trá, hắn đã an tâm với tính cách hiếu chiến của Mộc Khuê, tên kia tuyệt đối sẽ không thừa dịp hắn đánh nhau với Mục Trần mà trộm đoạt đi linh kỳ.

- Các ngươi muốn đánh đấm thì tùy, ta không hứng thú. Linh kỳ không ai lấy, vậy thì ta đến.

Đột nhiên Băng Thanh cất tiếng, Dương Hoằng định dụ dỗ Mộc Khuê, nhưng không ngờ nàng ta mới là người cần chú ý, vốn chẳng quan tâm đến trận chiến của bọn con trai.

Nàng dứt lời liền lắc mình lao đến linh kỳ kia.

Bất quá một bóng hình xinh đẹp khác đã xuất hiện trước mặt nàng. Băng Thanh lạnh lùng nhìn Lạc Li trước mặt, mày nhíu lại:

- Ngươi muốn cản ta?

Lạc Li mỉm cười, nói:

- Cũng không hẳn, chỉ muốn ngươi chờ thêm chốc lát.

Cục diện lúc này khá ảo diệu, Mục Trần và Dương Hoằng ân oán chất chồng, đã không thể nhịn được nữa. Mộc Khuê do hiếu chiến mà đứng ngoài xem đấu, bên này lại có Lạc Li và Băng Thanh đối diện nhau.

Lạc Li cũng không có mấy hứng thú với linh kỳ, danh hiệu đệ nhất tân sinh nàng cũng chẳng quan tâm, dù sao một nữ tử thờ ơ như nàng,

đối với mấy cái chuyện nóng mắt kiêu hãnh của nam tử, nàng không hề màng tới. Chỉ có điều nàng không thích Mục Trần bị người khác thừa cơ đoạt lấy mục tiêu của hắn.

Do vậy nàng quyết đoán cản Băng Thanh lại.

Mỹ nhân đối chiến lập tức thu hút sự chú ý của mọi người. Dù rằng Mục Trần vs Dương Hoằng cũng sẽ rất quyết liệt đáng xem, nhưng Lạc Li và Băng Thanh đều là tuyệt sắc mỹ nữ lại vô cùng ưu tú. Một người dung nhan tinh tế, khiến kẻ khác ngày mơ đêm tưởng. Một người khí chất lạnh lùng, cao quý tinh khiết. Hai người đối chiến chắc chắn rất đáng mong đợi.

- Chờ cái gì?

Băng Thanh thản nhiên hỏi.

- Chờ chiến quả của bọn hắn, sau đó ngươi muốn đoạt linh kỳ, ta cũng không cản ngươi nữa.

Lạc Li nhẹ giọng trả lời.

- Nếu ta không đồng ý?

Băng Thanh vẫn lạnh như băng, hàn khí thấu xương toát ra.

- Vậy thì ta cũng muốn lĩnh giáo tuyệt học Băng Linh tộc một chút.

Bàn tay Lạc Li siết chặt hắc trường kiếm, kiếm quang như nước chảy dọc thân kiếm.

Đôi mắt lam của Băng Thanh gắt gao nhìn Lạc Li, hàn khí chậm rãi lan ra xung quanh, không khí bắt đầu có băng tinh xuất hiện.

Cục diện giữa hai nàng cũng đang giương cung bạt kiếm.

Phía bên kia, Dương Hoằng cũng thoải mái trong lòng nhìn hai mỹ nhân cầm chân nhau. Hắn rất chú trọng danh hiệu này, không mong

muốn nó bị kẻ khác đoạt đi mất.

Lạc Li ra tay ngăn cản Băng Thanh, đúng là rất hợp ý hắn, tuy biết rõ nguyên nhân nàng ra tay chính là muốn để linh kỳ cho Mục Trần đoạt lấy.

Bất quá. . . nàng cuối cùng sẽ phải biết, nàng làm như vậy chẳng qua là tạo cơ hội cho Dương Hoằng ta mà thôi.

Dương Hoằng nhếch mép cười khẩy, nhìn lại Mục Trần, hàn ý trong mắt càng đậm:

- Vậy bây giờ ta cũng có thể an tâm đấu một trận với ngươi, ta sẽ cho ngươi hiểu, tại Bắc Thương linh viện, ánh sáng của Dương Hoằng ta sẽ khiến Mục Trần ngươi mờ mịt tăm tối!

Mục Trần nắn bóp bàn tay, mỉm cười, nụ cười cũng chất đầy sát khí:

- Ta đây sẽ đánh vỡ mồm cho ngươi khỏi dám nói những lời đó nữa,

- Bằng cái thực lực Thần Phách cảnh hậu kỳ đáng thương của ngươi à?

Dương Hoằng cất tiếng châm chọc, hắn tiến lên một chút, dao động linh lực kinh người theo từng bước chân hắn tràn ra dữ dội:

- Ngươi thực nghĩ rằng, thực lực của ta chỉ là Dung Thiên cảnh sơ kỳ sao?

"Uỳnh."

Bước chân Dương Hoằng nện xuống đất, đỉnh núi cũng rung chuyển một chút, linh lực tràn ngập, uy áp khủng bố hướng tới Mục Trần.

Áo bào của Dương Hoằng phất phới tung bay, linh lực hội tụ thành dòng bồnh bềnh trong hai tay, sự mạnh mẽ của nó đã đến trình độ Dung Thiên cảnh trung kỳ!

Dương Hoằng quả nhiên vẫn còn ẩn giấu thực lực!

Đám khán giả bên ngoài cũng than thở ta thán. Tân sinh năm nay quả nhiên lợi hại hơn nhiều a, chỉ vừa vào đến Bắc Thương linh viện một tháng đã có thực lực thế này, ngay cả lão sinh cũng không nhiều người sánh được.

- Đem bản lĩnh của ngươi bày ra cho ta xem, bằng không ta sẽ nghiền nát ngươi như một con chó chết!

Đôi mắt sắc bén như lợi kiếm nhìn Mục Trần, Dương Hoằng hơi cúi đầu, sát khí cũng trở nên thịnh hơn.

- Dung Thiên cảnh trung kỳ. . .

Mục Trần thở dài. Dương Hoằng đúng là một đối thủ lợi hại.

Hắn đưa tay ra, hướng tới Dương Hoằng ngoắc ngoắc khiêu khích, hắc ám ngưng tụ trong mắt, hình thành một hắc tháp thần bí.

- Đến đây!

Đại chiến kinh thiên cho danh hiệu đệ nhất tân sinh, chính thức bắt đầu.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 181: Mục Trần Chiến Dương Hoằng

"Ầm ầm!"

Hai cỗ linh lực hùng hồn bùng nổ trên không trung, mạnh mẽ nghênh ngang đối kháng với nhau, những âm thanh trầm thấp vang vọng không ngừng, không khí căng cứng như bị dồn nén lại.

Vô số người chăm chăm quan sát, nín thở trừng mắt nhìn về đỉnh Bách Linh sơn, không khí căng thẳng dồn nén như bong bóng, chỉ cần một cú chích sẽ nổ tung tức khắc.

Im lặng bao trùm, đột nhiên lại có cuồng phong thổi tới, núi rừng lay động, cấp tốc lướt ngang giữa hai người rồi cuốn đi xa.

Chính ngay lúc cuồng phong tan mất, Mục Trần và Dương Hoằng bốn mắt lóe sáng, lắc mình cùng lúc bắn ra, hai cỗ linh lực một đen một xanh dữ dội như hồng thủy tràn bờ thét gào trên không, trùng kích vào nhau.

"Uỳnh!"

Sấm vang chớp giật, linh lực trùng kích tạo thành cuồng phong bão tố đánh phá tứ tung, đại thụ chọc trời bị đánh bật gốc, sau đó nhanh chóng bị áp lực chấn tan nát thành mảnh vụn.

Công kích hoàn toàn so đấu mức độ mạnh mẽ của linh lực, không hề có chiêu thức xảo diệu.

Đối chiến kiểu này Dương Hoằng hoàn toàn chiếm thượng phong. Dù gì hắn cũng là cường giả Dung Thiên cảnh trung kỳ, còn Mục Trần lại

chỉ có Thần Phách cảnh hậu kỳ, hắn nhiên không thể bì kịp.

Ngay lập tức linh lực hắc ám của hắn rõ ràng bị lấn át.

- Mục Trần, trắng mắt ra chưa? Đây chính là chênh lệch giữa ta và ngươi!

Dương Hoằng tiếp tục thúc đẩy linh lực màu xanh trong cơ thể, đồng thời dẫn động thêm linh khí thiên địa cộng hưởng vào, áo quần lất phất, ngạo nghễ cười nói.

- Ta không cần phí thời gian với ngươi, giải quyết nhanh gọn để ta còn phải đi đoạt linh kì!

Dương Hoằng nắm chặt bàn tay, linh lực màu xanh dũng mãnh tuôn ra, hóa thành lốc xoáy khổng lồ trăm trượng bao vây lấy Mục Trần.

Chính giữa lốc xoáy xanh thẳm lại có một luồng hắc ám, chẳng qua so sánh sự hùng hậu thì có vẻ yếu ớt mỏng manh hơn nhiều.

"Ào ào ào!"

Dương Hoằng nhìn Mục Trần trong lốc xoáy kia, tay hắn siết lại, gió xoáy gào lên dữ dội, tốc độ xoay tròn tăng cao, một lực ép cường hãn tác động lên luồng hắc ám đó.

Hắn phải nghiền nát Mục Trần!

Hắn muốn chà đạp sự tự tôn của ngôi sao sáng trong Linh Lộ từng khiến hắn e sợ!

Hắn muốn cho tên kia biết, Dương Hoằng mới xứng đáng là ngôi sao trên trời, khiến cho vạn người ngưỡng mộ!

"Rầm!"

Lốc xoáy xanh thẳm hội tụ sát khí lạnh băng của Dương Hoằng, lực phá hoại kinh người đánh phá liên tục cỗ linh lực hắc ám.

Chỉ va chạm trong chốc lát, linh lực hắc ám dễ dàng sụp đổ. Đối diện công kích toàn lực của cường giả Dung Thiên cảnh trung kỳ, thực lực Thần Phách cảnh hậu kỳ của Mục Trần hiển nhiên khó sống được lâu.

Khán giả bên ngoài cũng than thầm, không ngờ tân sinh Mục Trần lại nhanh chóng bị đánh bại như thế, xem ra đã kỳ vọng quá nhiều vào hắn. Nhưng có thể bằng thực lực Thần Phách cảnh hậu kỳ mà xông đến tận đây, hắn cũng đã rất xuất sắc.

Lý Huyền Thông vẫn hờ hững nhìn cỗ linh lực hắc ám đang dần bị phá hủy, mày hơi cau lại. Tên kia không lẽ yếu đến thế?

- Hử?

Bất chợt Lý Huyền Thông giật mình, tập trung nhìn lại, linh lực hắc ám đang từng bước bị hủy lại đột ngột lấp lánh, hắc ám đang ngưng tụ lại, mơ hồ hình thành một tòa tháp.

Hắc tháp sừng sững hiên ngang giữa lốc xoáy xanh thẳm, dường như nghe đâu đó có tiếng chuông ngân vang ra, thân tháp tràn ngập hào quang, mặc sức cho lốc xoáy tàn phá trùng kích ra sao cũng không hề sứt mẻ.

Dương Hoằng cũng biến sắc, rồi trở lại lạnh băng nguy hiểm. Hắn vung tay huy động, lốc xoáy càng quay nhanh hơn nữa, lực nén càng thêm cường thịnh đủ sức nghiền nát một ngọn núi theo công kích của lốc xoáy liên tiếp bắn lên hắc tháp vừa thành hình.

"U u u."

Hắc tháp đột ngột vang lên những tiếng động lạ, rồi từng vòng tròn đen kịt nhưng một cái lỗ tối đen từ hắc tháp chui ra.

Cái lỗ đen đó rất kỳ lạ, không biết nó ẩn chứa sức mạnh gì, nhưng mỗi khi lốc xoáy xanh thẳm hình thành một đợt công kích quét tới, nó đều lặng lẽ hóa giải đi hết.

- Không ngờ vậy mà cũng chống đỡ được...

Vài người kinh ngạc thốt lên. Vốn nghĩ Mục Trần sắp thua, thình lình lại giở ra bản lĩnh độc đáo.

Dưới chân núi, Diệp Khinh Linh, Chu Linh cũng đang quan sát biến cố trên cao. Họ biết rõ Dương Hoằng này còn mạnh hơn cả Mạch Luân hôm nọ, cường hãn hơn rất nhiều. Chẳng biết thành bại hôm nay sẽ ra sao?

Dương Hoằng cười gằn nhìn hắc tháp:

- Ta không tin ngươi có thể dựa vào thứ này mà chống đỡ được ta! Phá Thiên Linh Kích!

Dương Hoằng ngưng tụ linh lực thành một quang kích, dao động mạnh mẽ như đâm phá thiên không.

- Đi!

Dương Hoằng vung tay ném ra, quang kích bắn đi cực tốc, lóe lên liền biến mất tăm, đến khi có người nhìn thấy lại được thì nó đã đến sát hắc tháp mờ ảo.

"Ù ù."

Lỗ đen bồng bềnh định ngăn cản, nhưng quang kích vẫn cắt ngang xông vào, mạnh mẽ đâm vào hắc tháp.

"Bùm!"

Khí lãng kinh người bùng nổ, hắc tháp nhanh chóng xuất hiện vết rạn nứt, rồi hoàn toàn bổ tan tác.

Dương Hoằng thấy hắc tháp đã bị công phá, nhếch mép cười khẩy, bất quá hắn đắc ý chưa lâu thì nghe thấy tiếng vù vù dồn dập, chỗ hắc

tháp nổ tan tành đột nhiên có luồng kim quang lóe ra, một kim xỉ luân to lớn xuyên phá không gian lao tới Dương Hoằng.

- Cút!

Dương Hoằng nheo mắt, tung quyền trực tiếp đánh tan kim xỉ luân, khiến nó nháy mắt vỡ nát.

"Grào!"

Nhưng ngay lúc đó, lại có tiếng rồng gầm voi hú vang lên, ám kim quang chiếu sáng lập lòe, một rồng một voi đạp không bay tới, rồi dung hòa vào nhau, hóa thành long tượng kim bàn, áp xuống đè lên đầu Dương Hoằng.

- Linh trận?

Dương Hoằng lúc này đã nhận ra dao động linh lực kỳ lạ kia, lại thấy một quang trận ẩn hiện trong không trung, ánh mắt cũng ngưng trọng. Thì ra Mục Trần lại còn là Linh Trận sư, linh trận hắn vừa bố trí ra, uy lực có thể sánh với linh trận cấp 3.

- Tên này chẳng lẽ còn là một gã Linh Trận sư cấp 3 sao chứ?

Dương Hoằng kinh nghi bất định. Linh Trận sư cấp 3, chiến lực đã có thể so sánh với thực lực Dung Thiên cảnh.

- Mặc kệ ngươi còn ẩn giấu bản lĩnh gì, ta cũng sẽ dẫm nát ngươi dưới chân!

Dương Hoằng càng thêm ác liệt, linh lực màu xanh cuồn cuộn tuôn ra, bàn tay hắn đã hóa thành một màu xanh bóng như ngọc, trong suốt mơ hồ nhìn thấy mạch máu li ti.

- Phá Thiên Linh Ngọc Thủ!

Dương Hoằng vung bàn tay như ngọc bích đập lên long tượng kim bàn đang từ trên cao áp xuống.

"Ầm!"

Hai tuyệt kỹ đối chiến, mảng không gian bị đánh bật đi toàn bộ không khí, hình thành một khoảng chân không. Áo quần Dương Hoằng tung bay phất phới, khí thế kinh người như chiến thần hàng lâm, bàn tay ngọc bích đánh ra hơn mười chưởng ấn lên kim bàn, sức mạnh cuồng bạo khiến nó liên tiếp bị đánh lui.

- Phá!

Dương Hoằng rướn người tới trước, thêm một chưởng cuồng mãnh, tiếng đứt gãy thanh thúy liền vang lên, long tượng kim bàn bị vỗ nát bét, hóa thành những đốm sáng kim quang lấp lánh đầy trời rồi dần dần tiêu tán.

Dương Hoằng lăng không đứng đó, ánh mắt băng hàn tập trung vào Mục Trần xa xa, linh lực trong tay vẫn cuồng mãnh như gió lốc thét gào.

Mục Trần hờ hững nhìn Dương Hoằng đại triển thần uy, hắn liên tiếp thi triển hai linh trận đều bị đối phương dễ dàng phá vỡ. Dung Thiên cảnh trung kỳ, thực lực đúng là bất phàm.

Bất quá. . . mấy cái linh trận vừa nãy cũng chỉ là linh trận cấp 2, muốn đả thương Dương Hoằng, chừng đó là không thể.

Do vậy. . .

Mục Trần chậm rãi nhắm mắt lại, trong tay áo liên tiếp xuất hiện lúc nhúc linh ấn, dung nhập vào không gian sau lưng hắn, ở đó đang dần chuyển thành đỏ rực nóng cháy, một quang trận rực lửa nhanh chóng thành hình, dao động nóng ran cuồng bạo bồng bềnh lan tỏa trong không trung.

- Đó là. . .

Đám khán giả ngưng trọng nhìn quang trận rực lửa vừa xuất hiện.

- Là linh trận cấp 3!

- Mục Trần này còn là Linh Trận sư, đã vậy lại là Linh Trận sư cấp 3!

- Thì ra là thế, Linh Trận sư cấp 3 đã có thể chống lại Dung Thiên cảnh, khó trách hắn không sợ Dương Hoằng chút nào.

- Nhưng sao tốc độ bày trận của hắn lại nhanh nhứ thế?

Đám đông nghìn nghịt vang lên những tiếng bàn tán xôn xao. Trên không trung cao ngất kia, vị trưởng lão Chúc Thiên cũng tỏ ra thú vị, hứng chí.

- Tiểu tử này còn tu luyện linh trận, hơn nữa trạng thái này. . . là trạng thái Tâm Trận sơ cấp ư?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 182: Đại Viêm Ma Trận

Khoảng không nơi vị trí của Mục Trần rực lửa đỏ, không khí như bốc cháy, uốn éo dao động kinh khủng. Linh trận sau lưng Mục Trần đang nhanh chóng thành hình.

Quang trận rực lửa tản mát ra dao động linh lực khiến không ít lão sinh cũng phải biến sắc. Độ mạnh mẽ của nó e rằng cường giả Dung Thiên cảnh sơ kỳ cũng không đủ can đảm chống đỡ.

Tân sinh Mục Trần này ngày trước giao chiến với Mạch Luân không ngờ vẫn còn che giấu năng lực.

- Tân sinh năm nay quả nhiên lợi hại a!

Vài lão sinh âm thầm cảm thán, tuy đám thiếu niên trẻ hơn họ vài tuổi, nhưng tâm cơ và bản lĩnh khiến kẻ khác không khỏi than thở.

- Linh Trận sư cấp 3 nữa ư....

Trên đỉnh núi, Mộc Khuê đang ngửa đầu nhìn Mục Trần, chiến ý trong mắt càng thêm đậm. Tên kia quả nhiên không khiến hắn thất vọng, nếu Mục Trần nhanh chóng bị Dương Hoằng đánh bại như thế thì quả là đáng tiếc.

Gần đó, Lạc Li và Băng Thanh chỉ lườm nhau chế ngự lẫn nhau, đối đầu căng thẳng nhưng cũng không chân chính giao đấu, hẳn nhiên cả hai đều nhận thấy đối phương là người có năng lực lợi hại, nếu thật phải động tay chân, có lẽ cả hai đều phải tiêu hao không nhỏ.

Băng Thanh liếc nhìn Lạc Li, rồi ngẩng lên nhìn vòng chiến kinh người trên bầu trời. Mục Trần bày ra bản lĩnh ẩn tàng cũng khiến nàng kinh ngạc, vốn dĩ nàng nghĩ Dương Hoằng sẽ nhanh chóng giành thắng lợi rồi chiến với Mộc Khuê bên này.

Nhưng hiện tại lại không đơn giản như thế. Mục Trần kia có thể khiến cho nữ tử ưu tú như Lạc Li cũng phải thích, thì có lẽ cũng chẳng phải hạng người vô dụng.

Lạc Li cũng hơi ngẩng lên nhìn trời, đôi mắt lưu ly bắt lấy hình ảnh của hắn, nét dịu dàng hiện ra rõ ràng. So với những người còn lại trên đỉnh núi này, thân thế Mục Trần không có gì đáng nói, theo như hắn kể, nơi mà hắn ở chỉ là một mảnh đại lục nhỏ bé nhược tiểu trong Đại Thiên thế giới bao la. Hắn không có gia cảnh quá mức kinh người, nhưng hắn lại không mấy chênh lệch với Dương Hoằng nổi bật trong giới tân sinh.

Thiếu niên tuấn tú có sự kiên định khó lường, tính cách này nàng đã lĩnh giáo rất sâu sắc trong Linh Lộ.

Do đó nàng tin chắc dù cho Mục Trần bị Linh Lộ nửa đường đá ra ngoài, nhưng hắn vẫn có khả năng gia nhập Ngũ Đại Viện. Hơn nữa, không có Linh Lộ quán đính, hắn vẫn sẽ tỏa sáng ở nơi này như trước kia đã từng.

Có lẽ, thật lâu về sau, thiếu niên kia thậm chí có thể tại Đại Thiên thế giới mênh mông gầy dựng uy danh hiển hách. Ngũ Đại Viện chẳng qua chỉ là bước đầu tiên trên hành trình chinh phục đỉnh cao của hắn mà thôi.

.....

Trời đêm đầy sao nơi Linh Lộ, vừa giải quyết xong một đám đối thủ săn giết mình, thiếu niên khá chật vật ngửa đầu nhìn ngắm sao trời, gương mặt tuấn tú nở nụ cười kiên nghị.

- Lạc Li, sau này ta nhất định sẽ khiến tên của ta được nhắc đến ở mọi ngóc ngách Đại Thiên thế giới này.

Thiếu niên đột ngột cất tiếng nói với người con gái ngồi bên đống lửa, gương mặt xinh đẹp dưới ánh lửa lập lòe vẫn yên lặng ngắm nhìn hắn.

- Tại sao?

Cô gái khẽ cười, nói.

- Để nàng có thể đến bất kỳ đâu cũng sẽ nghe được tên của ta, dù ta có khi không ở cạnh nàng, vẫn có thể bảo vệ nàng như hiện tại.

Thiếu niên kia cười rộ lên, trong sáng mà đằm thắm yêu thương, khiến cho người con gái cảm thấy ấm áp và hạnh phúc, khóe môi mỉm cười dịu dàng.

Đôi mắt lưu ly trong suốt của Lạc Li lay động, nàng cảm nhận được vẻ chín chắn trong lời nói tưởng chừng mơ mộng kia, dù rằng khoảng cách đến chí nguyện của hắn vẫn rộng lớn đến mức khó mà hình dung.

Nhưng nàng tin tưởng, hắn cuối cùng sẽ làm được.

Cũng như nàng tin rằng, hắn sẽ đến Ngũ Đại Viện, để tiếp tục tỏa sáng vinh quang còn dở dang nơi Linh Lộ kia.

. . .

Trên bầu trời, Dương Hoằng âm trầm nhìn quang trận đỏ rực đang hình thành sau lưng Mục Trần, dao động cuồng bạo khiến hắn nao nao trong lòng.

- Linh Trận sư ư? Bất quá ta không để cho ngươi dễ dàng bố trí linh trận như vậy!

Dương Hoằng hằm hè, hắn không phải chưa từng giao đấu với Linh Trận sư. Một khi linh trận hình thành uy lực bất phàm, nhưng Linh Trận sư có một khuyết điểm, thời gian bố trí linh trận không ngắn, linh trận càng mạnh thì càng lâu. Khi đang giao chiến, muốn bày bố linh trận là

chuyện gần như bất khả thi, nhiều tay lão luyện thậm chí kết thúc trận đánh ngay khi Linh Trận sư manh nha bố trí linh trận.

"Phốc!"

Dương Hoằng lao đi như tia chớp, hai tay lại biến ra trong suốt như ngọc thạch.

Hành động của Dương Hoằng khiến không ít người tán thưởng đồng tình. Chẳng ai dại dột gì lại chờ đợi để cho Mục Trần bày trận thành công.

Chỉ cần hắn có thể quất nhiễu Mục Trần khiến linh trận không thể bày ra được, thì trận chiến này đã phân thắng bại.

- Mục ca, cẩn thận a!

Dưới chân núi, Mặc Lĩnh nhất thời hét toáng lên, nhưng rồi lại xấu hổ nhận thấy khoảng cách quá xa, Mục Trần căn bản chẳng nghe được.

Mục Trần nhắm hai mắt lại, chìm đắm trong trạng thái Tâm Trận, hoàn mỹ khống chế từng linh ấn. Bất quá hắn vẫn nhận ra Dương Hoằng đang lao đến, liền biết rõ ý đồ đối phương.

- Muốn quấy nhiễu ta sao?

Mục Trần cười khẩy, chẳng mấy bận tâm, không chút bối rối, thậm chí càng lúc càng chìm sâu vào trạng thái huyền diệu này.

Cảm giác hoàn mỹ khống chế linh khí thiên địa lưu động quanh người, hiểu rõ từng quỹ đạo di chuyển của chúng.

Trận đồ sau lưng cũng hiện rõ trong lòng, thấu triệt tường tận.

Đột nhiên bày tay Mục Trần ló ra khỏi tay áo, một đám linh ấn nhẹ nhàng xoay tròn trong tay, nhanh chóng bắn vào khoảng không trước

mặt, dao động linh lực đúng là đang nháy mắt hình thành một linh trận nữa.

"Grào!"

Kim quang chuyển động, hình thành trận đồ kim sắc to lớn, long tượng phóng ra, lần nữa hóa thành long tượng kim bàn ào ào đánh tới Dương Hoằng.

- Chuyện gì xảy ra!

Diễn biến khó tin khiến đám đông khán giả ồn ào huyên náo, Mục Trần này không ngờ lại có thể bày một lúc cả 2 linh trận? Thực lực Linh Trận sư cấp 3 có khả năng làm được ư?

Ai chẳng biết Linh Trận sư muốn bố trí linh trận căn bản không dám phân thần chút nào, thế nhưng ngươi này lại có thể nhất tâm nhị dụng!

- Cái gì?

Trên bầu trời, Chúc Thiên trưởng lão cũng thốt lên kinh dị, lẩm bẩm nói:

- Năng lực Linh Trận sư cấp 3 lại có thể thực hiện được như thế, xem ra tiểu tử kia rất thành thạo sử dụng trạng thái Tâm Trận a!

Bản lĩnh nhất tâm nhị dụng thế này e rằng phải ở cấp cao hơn nữa trong giới Linh Trận sư mới có thể gặp được vài người, lão cũng không thể nào ngờ được Mục Trần lại có thể siêu đẳng như thế.

"Bang!"

Dương Hoằng sắc mặt khó coi tung quyền đánh lên kim bàn, khí lãng đẩy lui nó, nhưng hắn chưa kịp tiến lên thì thêm một đạo long tượng kim bàn lại gào thét xông đến.

Hiển nhiên, linh trận trình độ đó hiện tại với Mục Trần đã không còn mấy khó khăn.

Dương Hoằng bị dây dưa cầm chân cũng phải ngừng lại, ánh mắt khó chịu nhìn quang trận rực lửa đã hoàn chỉnh sau lưng Mục Trần.

Ý đồ quấy nhiễu đã hoàn toàn thất bại .

Mục Trần chậm rãi mở mắt ra, cười nhạt:

- Xem ra ngươi cũng suy tính nhiều đấy nhỉ...

- Nghĩ rằng thành công bày ra được một tòa linh trận cấp 3 là có thể sánh bằng ta sao? Tên ngu si.

Dương Hoằng cười khẩy.

Mục Trần cười, không màng tới lời hắn nói, thủ pháp biến đổi, linh trận ào ào chuyển động, lửa đỏ tràn ngập, sóng lửa bùng nổ thổi quét lung tung trên không trung.

Hắn vươn tay ra chỉ vào khoảng không, con ngươi đã trở nên băng hàn dữ tợn.

"Ầm!"

Sóng lửa ngập trời từ linh trận tràn ra, một tiếng rít kinh thiên đáng sợ cũng vang lên, cột lửa khổng lồ sáng rực cả vùng.

"Grék!"

Ngọn lửa bắn ra, hoa lửa vương vãi, hóa thành một con ma lửa to lớn, đầu có hai sừng, thân thể phủ kín vảy đỏ, dao động linh lực nóng rực cuồng bạo, lướt qua đến đâu, không khí nơi đó liền bốc cháy biến mất.

Khán giả kinh dị nhìn hỏa ma, linh lực dao động từ đó toát ra không kém gì cường giả Dung Thiên cảnh trung kỳ, xem ra linh trận này trong số linh trận cấp 3 cũng không phải hạng tầm thường.

- Đại Viêm Ma Trận!

Mục Trần bấm tay búng ra, giọng thản nhiên ra lệnh:

- Đi!

"Grék!"

Hỏa ma gào lên, thân hình lướt tới, ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, trông từ xa như một khối vẫn thạch cắt ngang chân trời.

Một cái đuôi lửa tuyệt đẹp để lại sau lưng, hỏa diễm rơi tung tóe trên đỉnh núi, hung hăng đánh đến Dương Hoằng.

Dương Hoằng trợn mắt nhìn hỏa ma đến gần, gương mặt càng thêm dữ tợn.

- Đây là sát chiêu ngươi để dành cho ta ư? Không tệ, đúng là không tệ, bất quá cũng đến thế mà thôi, ta chơi tiếp với ngươi!

Dương Hoằng gồng mình lên, áo bào rách tan, ánh sáng xanh dũng mãnh bừng lên sáng rực, một tiếng long ngâm hùng hồn vang trong trời đất.

Mọi người chấn động nhìn qua, thanh quang đầy trời, thân thể Dương Hoằng chậm rãi biến mất, thay thế là một con cự long chễm chệ trên không.

Cự long thân thể xanh biếc, long lân phủ kín người đầy vằn hổ, cái đầu dữ tợn của phi long, lại có hình dạng đầu hổ.

Ngay khi cự long cổ quái xuất hiện, áp lực kinh người khiến mọi người nín thở.

- Đó là. . .

Vô số người tập trung nhìn vào sinh vật trên cao kia, gương mặt tỏ ra nghiêm trọng.

- Linh thú địa bảng Vạn Thú Lục bài danh thứ 50. . . Thượng Cổ Hổ Giao?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 183: Cửu U Hiện

Thanh quang tràn ngập chân trời, uy áp kinh người bộc phát, vô số những ánh mắt chấn động nhìn vào cự long màu xanh chiếm cứ không trung, trong lòng nổi ba đào.

Phần lớn không ai ngờ được Dương Hoằng luyện hóa được tinh phách của linh thú Thượng Cổ Hổ Giao, đó chính là linh thú hung hãn xếp hạng 50 trên địa bảng Vạn Thú Lục. Thượng Cổ Hổ Giao trưởng thành, dù cho cường giả hàng đầu Thông Thiên cảnh cũng chỉ phải nhượng bộ lui bước, vậy mà Dương Hoằng lại có được tinh phách của nó?

Đám lão sinh méo mặt nhìn nhau, cảm thán lắc đầu. Tân sinh năm nay thật là quá trâu bò.

- Thượng Cổ Hổ Giao ư. . .

Lý Huyền Thông quan sát diễn biến, ánh mắt cũng tỏ ra kinh ngạc. Xét theo lẽ thường, với thực lực tầm thế này có thể luyện hóa được tinh phách cường hãn như Thượng Cổ Hổ Giao, phần lớn là người có gia cảnh bất tục, nếu không chỉ dựa vào kỳ ngộ thì khó mà đạt được.

Lý Huyền Thông liếc nhìn sinh vật khổng lồ chiếm cứ không trung, Dương Hoằng dùng đến tinh phách Thượng Cổ Hổ Giao, thực lực tất nhiên sẽ tăng vọt, trong đẳng cấp Dung Thiên cảnh trung kỳ khó có đối thủ, dù cho Mục Trần còn là Linh Trận sư cấp 3 cũng khó mà đánh bại được hắn.

Vậy để xem Mục Trần này sẽ đối phó cục diện khó nhằn này ra sao...

- Ha ha ha, Mục Trần! Ngươi có sát chiêu ẩn tàng, tưởng rằng ta không có hay sao?

Hổ Giao thanh thế kinh người chiếm cứ không trung, đôi mắt to lớn đỏ ngầu nhìn chằm chằm Mục Trần, cái miệng rộng dữ tợn cười nhạo, Dương Hoằng hưng phấn khi cảm nhận sức mạnh mênh mông trong cơ thể kia, hoàn toàn đủ khả năng đánh trọng thương một cường giả Dung Thiên cảnh sơ kỳ, huống chi Mục Trần chỉ mới Thần Phách cảnh hậu kỳ?

- Xem ta sẽ phá linh trận của ngươi ra sao!

Hổ Giao cười vang như sấm động, vuốt giao long khổng lồ siết lại, rồi dữ dội vồ tới hỏa ma hung ác kia.

"Đùng!"

Hai con quái vật to lớn hung hãn đánh nhau, những âm thanh nổ lớn vang vọng pha vào những tiếng sấm rền kinh thiên. Khối vẫn thạch do hỏa ma hình thành kia bị đánh đổi hướng rơi xuống, mưa lửa rơi đầy trời.

Dù vậy nó cũng đánh lui Hổ Giao khổng lồ một khoảng xa. Hổ Giao khổng lồ vẫy đuôi ổn định lại, rồi lần nữa lượn tới, cự trảo lần thứ hai đánh vào khối vẫn thạch lửa.

"Bùm! Bùm!"

Hổ Giao công kích liên hoàn, linh lực cuồng bạo cực kỳ như gió lốc quét ngang dọc, rồi nó gầm lên dữ tợn, vuốt giao long ẩn chứa linh lực màu xanh mãnh liệt đáng sợ đủ để chấn nát đỉnh núi tung một trảo cực mạnh lên hỏa ma.

- Cút!

Hổ Giao dũng mãnh quát lên, trảo phong dữ dội khiến không gian cũng uốn khúc, khối vẫn thạch lửa khổng lồ cũng bị đánh bay đi, những vết rạn xuất hiện dày đặc trên thân nó, rồi ầm ầm bạo liệt trước sự chứng kiến của hàng vạn đôi mắt.

Mưa lửa rơi đầy trời, cảnh tượng hoành tráng khiến đám khán giả ngây ngất rung động. Sau khi hóa thành Hổ Giao, sức mạnh của Dương Hoằng đã tăng lên không chỉ một bậc.

Trên đỉnh núi, Mộc Khuê tỏ ra nghiêm trọng nhìn Dương Hoằng đại triển thần uy, sức mạnh của tên kia khiến hắn cũng phải cảm thấy e ngại. Hắn ta tuy tâm cơ thâm trầm, nhưng thực lực chân chính cũng rất cường hãn.

- Mục Trần thua chắc, ngươi còn không qua giúp hắn?

Băng Thanh liếc sang Lạc Li, cất lời nhàn nhạt.

- Sau khi hóa thành Thượng Cổ Hổ Giao, thực lực Dương Hoằng ngay cả bọn ta cũng cảm thấy uy hiếp vô cùng, Mục Trần chỉ dựa vào linh trận làm sao có thể chống đỡ nổi.

Lạc Li khẽ cười, ánh mắt khẽ nhìn bóng người gầy gầy trên cao kia:

- Hắn không dễ bại như vậy....

Băng Thanh trừng mắt nhíu mày, hắn nhiên không hiểu được vì sao Lạc Li lại có lòng tin lớn như thế. Đối với Mục Trần mà nói, tình hình hiện tại không một chút khả quan.

- Vậy thì ta cũng đợi xem, hắn sẽ xoay chuyển cục diện ra sao đây.

Băng Thanh ngẩng lên cười, nhìn không trung, hiển nhiên nàng không tin Mục Trần như Lạc Li.

- Ha ha ha!

Trên bầu trời, Thượng Cổ Hổ Giao đắc ý cười to. Linh trận công kích của Mục Trần đã bị hắn cường hành đánh bại, lúc này thượng phong hạ phong của trận đánh không cần phải nói nữa.

- Xong linh trận, bây giờ nên tới lượt ngươi!

Đôi mắt đỏ ngầu khóa chặt Mục Trần, hắn không cần vội vã đánh bại đối thủ, mà đang hưởng thụ khoái cảm giày vò kẻ thù dưới chân hắn.

"Xoẹt!"

Thanh quang đột ngột tràn ngập thân thể Hổ Giao, cuồng phong đột ngột nổi lên, Hổ Giao quất đuôi, tiếng sấm rền từng trận trên cao, ngay lập tức khán giả chỉ kịp thấy nó xuất hiện phía trên Mục Trần, cái bóng khổng lồ che khuất đối phương.

- Lăn xuống núi đi!

Vuốt rồng vươn ra, linh lực điên cuồng tàn phá tứ tung, cự trảo khổng lồ xé rách thiên không, sức mạnh đáng sợ vồ tới Mục Trần.

Hổ Giao công kích như sấm đánh, thanh quang lướt qua không khí cũng bị đẩy đi mất, hình thành một vùng chân không. Đám khán giả bên ngoài nín thở căng mắt ra nhìn, Mặc Lĩnh dưới núi mặt tái mét, dù khoảng cách xa như thế nhưng hắn vẫn cảm nhận được sự khủng bố không thể chống đỡ của một kích cường hãn kia.

Công kích đó chỉ e là thừa sức miểu sát cường giả Dung Thiên cảnh sơ kỳ ngay tức khắc!

Mục Trần yên lặng nhìn vuốt rồng khổng lồ đang chụp tới, hai bàn tay vẫn nắm chặt, thình lình có một tia hắc viêm kỳ dị từ đôi mắt chui ra. Linh lực hắc ám bao phủ thân thể cũng bắt đầu xuất hiện hắc viêm một cách lặng lẽ.

Đôi mắt đen láy nay càng thêm thâm thúy.

Trên bầu trời, Chúc Thiên trưởng lão vẫn chú ý quan sát chiến trường, thần sắc đột ngột nghiêm túc, khẽ nhìn qua hai vị trưởng lão bên cạnh, cả ba đều tỏ ra kinh nghi bất định.

Vì lúc này bọn họ nhận thấy một dao động lực lượng đặc biệt, nó mơ hồ có vẻ khác với tình trạng thúc giục tinh phách linh thú một chút.

Vì dao động lực lượng này có linh tính và sinh mệnh.

"Ầm!"

Vuốt rồng ngang nhiên đánh lên cơ thể Mục Trần trong những tiếng hô vang sợ hãi của đám khán giả bên ngoài.

"Uỳnh!"

Không trung rung chuyển, linh lực màu xanh cuồng bạo khuếch tán lan đi thật xa tràn ngập chân trời.

Công kích kia đã đánh trúng Mục Trần.

Diệp Khinh Linh, Chu Linh biến sắc, mặt lúc trắng lúc xanh. Họ đã không còn mong Mục Trần có thể chiến thắng, chỉ còn cầu cho hắn không bị thương quá nặng, toàn mạng trở về, sau này còn cơ hội lật ngược tình thế.

- Ủa? Sao Mục ca lại không bị đánh bay xuống?

Mặc Lĩnh đột nhiên cất tiếng mờ mịt hỏi, gương mặt ngạc nhiên nhìn lên không trung.

Diệp Khinh Linh cũng đột ngột ngẩn ra, có chút kinh ngạc quay lên nhìn trên trời kia. Đúng a! Lẽ ra khi Mục Trần trúng đòn như thế hắn phải bị công kích kia đánh rớt xuống như sung mới phải...

Ý nghĩ đó như dịch bệnh lan tràn nhanh chóng trong đám đông khán giả, không ít người cũng tỏ vẻ khó hiểu dõi mắt nhìn không trung, thanh quang linh lực tàn phá tứ tung bắt đầu tan biến.

Thanh quang tiếu tán, thứ đập vào mắt mọi người đầu tiên chính là vuốt rồng. Nhưng nhìn kỹ lại, trong vuốt dường như tràn ngập hắc ám, vô số những con mắt tròn lên co lại.

Ngay chỗ vuốt rồng khổng lồ, có một luồng hắc ám to chừng mười trượng, hắc viêm thiêu đốt hừng hực. Dường như hắc viêm đanh hình thành một đôi cánh lửa đen. Đôi cánh đó vừa vặn khép lại che kín thân thể Mục Trần, bảo vệ hoàn hảo, mạnh mẽ ngăn cản công kích cường thế của Dương Hoằng.

- Sao có thể.....

Đám đông khán giả thì thào khó tin, trong lòng chấn động nghi hoặc. Bọn họ thật không thể lý giải được vì sao một Thần Phách cảnh hậu kỳ lại liên tiếp đối chiến chống đỡ những công kích toàn lực của đối thủ Dung Thiên cảnh trung kỳ.

- Tại sao lại như vậy?

Mối nghi hoặc giống hệt cũng chui vào lòng Dương Hoằng, nhìn đôi cánh lửa đen to lớn dưới kia, mắt hắn càng thêm đỏ ngầu.

Cảm giác cứ đang hưng phấn thì bị chặn lại, quả thật khó có thể bình tĩnh nổi.

Hắn vốn đã phải nghiền nát Mục Trần, chà đạp tên kia dưới chân mới phải!

"Grào!"

Hổ Giao gầm lên, vuốt rồng lại gào thét vồ tới, điên cuồng công kích.

Hắc viêm bao phủ thân thể Mục Trần, hắc viêm dực tung cánh, ngay tức thì để lại vô số tàn ảnh, còn bản thể đã chạy xa cả cây số.

Hắc viêm thiêu đốt đôi mắt Mục Trần, hờ hững nhìn Hổ Giao điên cuồng tiến, hai tay kết ấn, biến ảo liên tục.

"Kwoork!"

Tiếng hót lanh lảnh trong suốt đột ngột vang lên trong không gian, ngay lập tức khiến mọi người nhận thấy rõ linh khí thiên địa bạo động mãnh liệt.

Mà nguồn gốc bạo động chính là chỗ Mục Trần!

- Đó là cái gì?

Có người kinh ngạc cất tiếng, mọi người nhìn lại, chỉ thấy sau lưng Mục Trần, linh lực hắc ám như làn khói đặc cuồn cuộn dâng lên, hắc ám bao trùm không trung, hóa thành một con chim đen thần bí khổng lồ cả nghìn trượng.

Con chim ưỡn ngực vỗ cánh, thiên không cũng trở nên u ám, hắc viêm ngập trời cuồn cuộn bốc lên, cảnh tượng đáng sợ khiến mọi người đều phải kinh hãi.

- Loại dao động này. . .

Trên bầu trời, sắc mặt Chúc Thiên trưởng lão lúc này càng thêm nghiêm trọng, hắn và hai trưởng lão kia đều tỏ ra chấn động.

Mục Trần không ngờ lại luyện hóa tinh phách Cửu U Tước?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 184: Sức Mạnh Kết Nối Huyết Mạch

Hắc điểu khổng lồ thần bí như chui ra từ địa ngục âm u, mang theo hắc viêm quỷ dị cuồn cuộn xuất hiện trong địa vực này, khiến cho vô số người kinh hãi ra mặt.

Hắc viêm lượn lờ trên thân thể hắc điểu, thân hình của nó cũng không hiện ra thực thể rõ ràng, khiến cho phần lớn người ở đây không thể nhận ra nó là loại linh thú nào. Bất quá dù cho có không rõ, thì cũng có thể xét theo khí thế mà biết chắc tuyệt đối cao cấp lợi hại hơn nhiều lần Thượng Cổ Hổ Giao của Dương Hoằng!

- Đó là. . . linh thú gì vậy? Khủng kinh thế!

Mặc Lĩnh cũng như vô số tân sinh ở đây đều há mồm tròn mắt nhìn hắc điểu khổng lồ. Từ khi biết Mục Trần đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Mục Trần thúc giục sức mạnh tinh phách linh thú, vốn hắn nghĩ Mục Trần luyện hóa linh thú chính là một trong hai con linh thú thiên giai đã đoạt được trong Bắc Thương giới kia, nhưng rõ ràng hắn đã đoán lầm.

Mục Trần vẫn luôn ẩn giấu linh thú mà hắn đã luyện hóa tinh phách!

Thì ra đây mới chính là bản lĩnh mạnh nhất của hắn!

- Người kia. . .

Chu Linh biến sắc chấn động, lát sau mới hít hà một hơi, thần tình phức tạp. Vốn nghĩ sau khi tiến vào Dung Thiên cảnh, bản thân hắn đã thu hẹp chênh lệch với Mục Trần, nhưng ai mà đoán cho ra tên kia như

một cái hang không đáy, trước sau vẫn không thể dò ra được nó sâu cỡ nào.

Cảm giác sâu không thể lường thật khó tả.

Dao động linh lực bộc phát từ cơ thể Mục Trần lúc này đã hoàn toàn lấn át Dương Hoằng!

Khoảng cách thực lực xa không thể sánh đã bị hắn dùng thủ đoạn thần kỳ kéo lại sát rạt.

Có đôi khi, ngay cả Chu Linh cũng không thể không thừa nhận Mục Trần luôn biết cách sáng tạo kỳ tích, vốn dĩ cục diện không thể lay chuyển, cuối cùng vẫn bị hắn lật lại một cách khó tin.

Đám lão sinh đứng ngoài quan chiến cũng sợ hãi than thở, cục diện chiến đấu xoay vần liên tục thật khiến cho người ta kinh tâm động phách, căng não phập phồng.

- Bọn tân sinh này thật khó lường a, về sau có lẽ Bắc Thương linh viện sẽ càng thêm náo nhiệt . . .

Lý Huyền Thông đứng thẳng người chắp tay sau lưng, hai mắt trừng trừng nhìn hắc điểu thần bí. Kiến thức của hắn dù sao cũng khá lão luyện, mơ hồ đoán được một chút.

Nhưng kết quả suy đoán lại càng khiến hắn khó tin.

- Với thực lực của tên kia, làm thế nào có thể luyện hóa được tinh phách của linh thú này?

Lý Huyền Thông cau mày. Linh thú thiên giai cấp độ này muốn hàng phục đã gần như không thể, nói gì đến luyện hóa tinh phách. Hơn nữa thực lực hiện tại của Mục Trần chỉ là Thần Phách cảnh hậu kỳ, nếu hắn có gan đem thứ đó đi luyện hóa, không biết là ngu đến cỡ nào.

Thế nhưng, sự thật xảy ra trước mắt, hơn nữa Lý Huyền Thông còn có thể nhận thấy được tinh phách mà Mục Trần thúc giục dường như hơn hẳn Dương Hoằng, nó có linh tính.

Cảm giác này rất ảo diệu mơ hồ, nhưng người có cảm giác nhạy bén vẫn có thể nhận ra bất đồng rất nhỏ.

Cảm giác như so sánh một thanh sắt gỉ và một sinh mệnh còn sống.

Suy tư một lúc lâu, Lý Huyền Thông chỉ có thể lắc đầu, đưa mắt nhìn không trung. Hiện tại hắn đã phải công nhận Mục Trần khiến hắn kinh ngạc không nhỏ, ít nhất tên kia không phải yếu đuối như hắn từng nghĩ.

Trên bầu trời, Chúc Thiên trưởng lão và hai vị kia thì rõ ràng là sợ hãi không thôi.

- Cửu U Tước. . . nguy hiểm a, tiểu tử này sao mà làm được như vậy? Sinh vật siêu đẳng như Cửu U Tước chính là giống loài có tiềm lực tiến hóa lên thần giai, nếu thành công sẽ trở nên giống như Côn đại nhân vậy... Chuyện này sao có thể xảy ra, làm sao nó lại để con người luyện hóa?

Chúc Thiên lẩm bẩm, gương mặt hoàn toàn tỏ vẻ không tin.

Côn đại nhân trong lời hắn nói chính là thần thú trấn viện của Bắc Thương linh viện, Bắc Minh Long Côn. Gọi là đại nhân, vì ngay cả viện trưởng đứng trước mặt hắn cũng phải khách khách khí khí.

Bọn họ kiến thức bất phàm, hơn nữa kinh nghiệm cũng không phải tầm tầm như đám đệ tử, do vậy càng hiểu rõ sự cao ngạo và uy năng khủng bố của sinh vật đẳng cấp cỡ Cửu U Tước. Muốn luyện hóa tinh phách chúng nó, có lẽ phải cần ít nhất là một vị cường giả huyền thoại Chí Tôn cảnh tự mình ra tay áp chế mới mong có thể, nhưng Mục Trần xuất thân từ địa vực Bắc Linh cảnh bé như cái lỗ mũi kia chắc chắn không có khả năng đáp ứng điều kiện này.

Thân là trưởng lão Bắc Thương linh viện, Chúc Thiên hiển nhiên nắm rõ thông tin những đệ tử nổi bật như Mục Trần, thành ra việc này đối với hắn càng thêm mê muội khó hiểu.

- Thú vị a. . .

Chúc Thiên trưởng lão cười cười, tiếp tục quan sát chiến trường bên dưới.

Trên đỉnh núi, thần sắc Mộc Khuê và Băng Thanh trở nên nghiêm túc cực kỳ, Mục Trần kia đã khiến họ tim đập liên hồi.

Lạc Li thì vẫn bình tĩnh như trước, cái miệng xinh đẹp khẽ mỉm cười, dù rằng với những gì ẩn giấu của Mục Trần nàng cũng kinh ngạc không kém, nhưng thật ra đúng như những gì nàng nói với Băng Thanh khi nãy, nàng luôn tin chắc Mục Trần không dễ dàng sụp đổ trước áp lực đó.

Những gì hắn từng mất đi, hắn sẽ từng chút đoạt lại.

Còn bản thân Mục Trần hiện tại vẫn chưa có động tĩnh gì, vì tâm thần còn đang ở trong cơ thể, cảm nhận biến hóa độc đáo phát sinh trong khí hải.

Nơi đó, Cửu U Tước tao nhã nằm lên đóa hoa Mandala, hắc viêm từ cơ thể nó không ngừng tiến ra dũng mãnh quán chú vào Thần Phách đang ngồi trên quang luân linh lực.

Mà lúc này, Thần Phách Mục Trần cũng đang bị hắc viêm bao trùm, nhìn rất kỳ dị.

Cửu U Tước đưa mắt liếc sang Thần Phách, mệt mỏi lẩm bẩm:

- Vậy mà lại có thể đồng hóa sức mạnh của ta đến mức độ này, thật là quá lời cho ngươi mà...

Sức mạnh này dĩ nhiên đến từ việc kết nối huyết mạch, lúc giao chiến với An Nhiên ở Bắc Thương điện, Mục Trần cũng từng sử dụng sức

mạnh đó, bất quá khi ấy so với hiện tại lại có chênh lệch rất lớn.

Mục Trần và Cửu U Tước hoàn thành kết nối huyết mạch, không phải là trực tiếp luyện hóa tinh phách Cửu U Tước, do vậy không thể sử dụng sức mạnh tinh phách đầy đủ cường hãn như Dương Hoằng hay bất kỳ ai khác. Nhưng hắn cần dần dần đồng hóa với sức mạnh đó, mức độ đồng hóa càng cao, sức mạnh hắn nắm giữ sẽ càng mạnh.

Sức mạnh đó dù cho sau này Cửu U Tước có rời khỏi cơ thể hắn vẫn không bị mất đi. Thậm chí đến một mức độ đồng hóa cực hạn, Mục Trần có thể trực tiếp hóa thành Cửu U Tước, có được toàn bộ năng lực của Cửu U Tước.

Nói cách khác, lúc đó hắn chính là một con Cửu U Tước hình người!

Hoàn toàn bất đồng với Dương Hoằng chỉ có bề ngoài.

Đó chính là ưu thế của kết nối huyết mạch!

Nói thêm nữa, kết nối huyết mạch là một phương pháp khiến tiềm lực có thể tiến hóa, khác với Dương Hoằng trực tiếp luyện hóa tinh phách, linh thú càng mạnh thì chiến lực càng cao nhưng về sau không thể tăng cường thêm nữa, hoàn toàn không thể sánh với Mục Trần.

Trên không trung, Mục Trần toàn thân bọc trong hắc viêm, bàn tay siết chặt lại, hắn đang cảm nhận sức mạnh hùng hậu tràn ngập cơ thể. Sức mạnh này, một quyền cũng có thể phá hủy cả tòa núi.

Hắn càng đồng hóa được nhiều với Cửu U Tước, sức mạnh hắn có thể vận dụng cũng càng cao, hoàn toàn khác với sức mạnh mượn tạm khi xưa đối phó Liễu Kinh Sơn.

Mục Trần chậm rãi ngẩng lên, đôi mắt hừng hực hắc viêm nhìn về Hổ Giao đằng xa, tên kia cũng đang dùng đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào hắn.

Dương Hoằng hiển nhiên chấn động vô cùng, chiến quả vốn nghĩ đã an bài thì lại xảy ra biến cố.

Con hắc điểu khổng lồ sau lưng Mục Trần dù không rõ ràng, nhưng Dương Hoằng cảm thấy rõ tinh phách Hổ Giao mà hắn luyện hóa đang khẽ run rẩy, dường như khá sợ hãi con hắc điểu thần bí kia.

Linh thú có thể khiến cho Thượng Cổ Hổ Giao cũng tỏ ra sợ hãi, ít nhất xếp hạng ở địa bảng Vạn Thú Lục phải là trên 30!

Hắn không thể tưởng tượng ra Mục Trần làm cách nào có thể luyện hóa được tinh phách linh thú cấp bậc đó. Nên biết, để mình có thể luyện hóa được tinh phách Thượng Cổ Hổ Giao, phụ thân phải liên thủ với mấy vị trưởng lão tự thân ra tay mới thành công hung hiểm. Mục Trần kia dựa vào cái gì?

Tên đó rất nguy hiểm!

Ý nghĩ bất chợt nảy sinh trong đầu Dương Hoằng, sát khí theo đó lan tràn như cỏ dại mọc lên trong tim. Hắn hiểu rõ, nếu cứ để Mục Trần thoải mái tu luyện, thì sau này ở Bắc Thương linh viện, cái tên Dương Hoằng không bị hắn ép chết thì cũng tức chết, sẽ không thể nào tỏa sáng được.

Đó chinh là điều Dương Hoằng không thể chấp nhận!

- Giết hắn!

Sát khí nồng đậm, Dương Hoằng gầm lên, thanh quang chuyển động, nhưng sóng thần nghìn trượng xé rách không trung, bao trùm tấn công Mục Trần.

Dương Hoằng đã không từ thủ đoạn.

Mục Trần nhìn ngọn sóng mang theo uy áp kinh người đang cuồn cuộn cuốn tới, hắc điểu khổng lồ giang cánh, hắc viêm bốc cháy, một biển lửa đen kịt bảo vệ trước mặt.

"Ầm Ầm Ầm!"

Thanh quang ào ạt cuốn tới đánh mạnh lên hắc viêm cuồn cuộn, thế nhưng lại cấp tốc bốc hơi.

Hắc viêm quỷ dị ngay cả linh lực cũng có thể đốt cháy.

Dương Hoằng sắc mặt kịch biến, nóng nảy dâng lên trong lòng. Mới rồi hắn còn chiếm thượng phong tuyệt đối, đột nhiên chỉ nháy mắt ưu thế tan biến như bong bóng, ngay cả phòng ngự của Mục Trần cũng không thể phá vỡ.

Thượng Cổ Hổ Giao nổi giận gầm lên, điên cuồng xông tới, nhưng biển lửa đen ngòm không suy suyễn chút nào. Trước mặt hắc điểu thần bí, Thượng Cổ Hổ Giao như hóa thành con cá chạch đang vùng vẫy giãy nảy.

Mục Trần hờ hững nhìn Dương Hoằng đang nổi cáu, thân hình đột ngột bay lên, hắc điểu theo đó cũng tung cánh lên trời cao vạn trượng.

Mục Trần từ tít trên cao nhìn xuống Thượng Cổ Hổ Giao, mắt nhắm lại, Đại Phù Đồ quyết vận chuyển cấp kỳ trong cơ thể.

Từng đốm đen từ sâu trong cơ thể xuất hiện, mọc ra những cái đuôi hắc ám liên kết lại với nhau.

Hắc ám trên trời cao phủ bóng che khuất mặt trời, mơ hồ có tiếng chuông ngân vang lên, hắc điểu thần bí thình lình biến mất, để lại một hắc tháp chín tầng cao đến vài trăm trượng, hắc viêm lượn lề bên ngoài.

Dao động kinh hoàng khủng bố bồng bềnh lan tỏa.

Thượng Cổ Hổ Giao hoảng hốt bất an nhìn lên hắc tháp chín tầng trên kia.

"Vù!"

Ngay lúc đó, tòa tháp hắc ám chín tầng xuyên phá thiên không, từ trời cao áp xuống...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 185: Hắc Tháp Trấn Hổ Giao

"Ầm Ầm!"

Vạn trượng trên trời cao, linh lực khí kình như sóng dữ tuôn đổ, uy áp bao phủ thiên địa.

Tòa hắc tháp khổng lồ gần mang theo khí thế kinh tâm động phách giáng xuống, hắc viêm bao trùm hừng hực bên ngoài.

Cảnh tượng rung động đánh vào thị giác, khiến vô số khán giả bên dưới phải nín thở theo dõi.

Công kích kinh khủng cỡ này, dù là cường giả Dung Thiên cảnh trung kỳ cũng phải toát mồ hôi run rẩy!

Trên đỉnh núi, Mộc Khuê và Băng Thanh thần sắc cực kỳ nặng nề, sâu trong ánh mắt cũng không tránh khỏi nét rung động, vì cảm giác nguy hiểm trí mạng áp bức từ dao động linh lực trên cao kia.

Bọn họ không thể ngờ, Mục Trần chiến Dương Hoằng lại đánh nhau kịch liệt ghê gớm đến trình độ này.

Mộc Khuê và Băng Thanh liếc nhìn nhau, họ đều hiểu rõ thắng bại trận này phải xem kết quả một chiêu kia.

Trên bầu trời, Chúc Thiên trưởng lão cũng ngửa đầu nhìn hắc tháp đùng đùng lao xuống, gương mặt thanh tú tỏ ra nghi hoặc, nhíu mày lẩm bẩm:

- Hắc tháp này. . . sao lại có cảm giác gặp ở đâu đó rồi....

Chúc Thiên trưởng lão cố gắng nhớ lại, nhưng không cách nào nhớ ra, đành phải bỏ qua. Tân sinh Mục Trần kia dường như không chỉ đơn giản như thông tin ban đầu linh viện có được, nếu không thì tiểu tử đến từ cái xứ Bắc Linh cảnh khỉ ho cò gáy làm sao lại có được bản lĩnh kinh người như thế?

- Thắng bại quyết định rồi....

Chúc Thiên trưởng lão nhìn cái bóng hắc tháp đang bao trùm, công kích song phương đã dốc toàn lực, không còn giữ lại chút sức nào cả, nếu ai thất thế thì chắc chắn phải thất bại.

Không trung, Thượng Cổ Hổ Giao trợn đôi mắt đỏ to lớn nhìn hắc tháp đang hướng xuống đầu, hắn cảm nhận rõ nhất sự nguy hiểm mang lại bất an.

Nếu không tiếp nổi công kích này của Mục Trần, thì ắt sẽ hoàn toàn thảm bại trong tay tên kia.

Thất bại của hắn chính là danh tiếng cho Mục Trần, hắn nhiên người cao ngạo như Dương Hoằng không thể chấp nhận. Bất kể thế nào cũng không được để cho Mục Trần đạp lên đầu của hắn!

- Bắc Thương linh viện này, ta, Dương Hoằng mới chính là ngôi sao sáng nhất! Mục Trần, ngươi muốn ngăn cản ta, ta sẽ giẫm nát ngươi dưới chân!

Căm hờn gào thét quanh quẩn trong lòng, nét dữ tợn trong đôi mắt đỏ ngầu của Thượng Cổ Hổ Giao càng thêm kinh khủng.

"Grào!"

Thượng Cổ Hổ Giao gầm lên, tiếng gầm như rồng lại giống hổ, tràn ngập hung ác. Luyện hóa tinh phách của những linh thú hung hãn bực này, đôi khi vì thực lực không đủ mà bị tính cách hung tàn dã thú ảnh hưởng tâm tình.

"Ầm!"

Thanh quang bao trùm chiếc cổ to lớn của Hổ Giao, linh lực phô thiên cái địa trào ra, hổ văn kim sắc trên thân cũng sáng rực. Hào quang hội tụ, cộng hưởng, dường như hóa thành một con giao long thanh sắc và một con cự hổ kim sắc quấn lấy nhau, khí tức hoang dã thượng cổ lan tỏa trong khu vực.

- Mục Trần! Đệ nhất tân sinh là của ta, không ai được phép đoạt lấy!

Tiếng gầm hung tợn vang lên, Thượng Cổ Hổ Giao quất đuôi phóng thẳng lên, thanh quan tràn ngập phạm vi nghìn trượng xung quanh.

"Grào! Grừ!"

Thượng Cổ Hổ Giao gào thét không ngừng, mọi người đều tập trung chú ý và quái thú thanh thế kinh động kia.

Xa tít tắp trên trời cao, hắc tháp mang theo hắc viêm đầy trời, vẫn không dừng lại áp xuống.

Cả hai đều đánh đến đỏ mắt!

"Vù!"

Dưới con mắt chú ý của vô số khán giả, , hắc tháp và Thượng Cổ Hổ Giao, hắc viêm và thanh quang, xẹt ngang chân trời, va chạm kinh thiên khiến người xem lạnh toát sống lưng.

"Đùng!"

Trời đất rung chuyển, dù là mặt đất vạn trượng bên dưới cũng rung rinh không ngớt, vô số vết nứt xuất hiện lan tràn trên đất đá.

Cường quang chói mắt và linh lực cuồng bạo bùng nổ, sấm rền vang dội.

Đám khán giả nheo mắt giảm bớt sự đau nhức do ánh sáng quá mạnh mang lại, cố gắng nhìn vào trung tâm của luồng sáng, nơi hai công kích hung hãn va chạm nhau. Bên đó linh lực tàn phá khắp nơi, cả không trung cũng phải vặn vẹo.

"Grào!"

Tiếng gầm của Thượng Cổ Hổ Giao vẫn còn vang lên, nó điên cuồng công kích, thanh quang bắn phá liên hồi, công kích oanh liệt đánh lên hắc tháp, muốn phá nát nó ra.

Nhưng công kích điên cuồng của nó hoàn toàn không ảnh hưởng tới hắc tháp, hắc viêm lượn lờ xung quanh, khi thanh quang bắn tới phần lớn đều bị thiêu đốt khá nhiều.

Trên thân hắc tháp dần dần xuất hiện những hoa văn kỳ dị, hắc ám ngưng tụ, mơ hồ hình thành một phù văn.

Hắc phù văn nhẹ nhàng lấp lánh, kẻ khác không thấy rõ nhưng lại có thêm một dao động kỳ lạ phát ra, có cảm giác như một sức mạnh phong ấn.

- Phù Đồ tháp, trấn áp vạn vật!

Trong hắc tháp có tiếng chuông ngân vang lên, hắc phù văn đột nhiên rơi xuống đánh vào thân thể khổng lồ của Thượng Cổ Hổ Giao.

"Uỳnh!"

Chỉ vừa chạm vào, thanh quang trên thân Thượng Cổ Hổ Giao nhanh chóng nhạt đi, một tiếng gầm thê lương rống lên đau khổ.

Nó có thể nhận thấy rõ có một sức mạnh quỷ dị từ phù văn truyền vào cơ thể, nhanh chóng phong tỏa lộ tuyến vận chuyển linh lực trong người.

Cảm giác nó đã bị hắc tháp phong ấn linh lực.

Thanh quang nhạt màu, hắc tháp lại bùng phát hắc ám vạn trượng, trong tiếng nổ ầm ầm đè lên thân thể Thượng Cổ Hổ Giao, khiến nó như trúng phải đòn công kích nghiêm trọng, từ trên thiên không rơi thẳng xuống như một quả sung rụng.

"Ầm! Ầm!"

Khán giả kinh hãi nhìn Hổ Giao và hắc tháp ào ào rơi xuống, không khí bị ép phát ra những tiếng nổ lớn, mặt đất cũng sụp xuống.

"Đùng!"

Hắc tháp hạ xuống, dừng lại trên một đỉnh núi, khiến cho đỉnh núi đó rung chuyển kịch liệt, cự thạch lở ra lăn ầm ầm xuống núi, tòa núi như không ngừng đổ sụp.

Bụi mù cuồn cuộn dâng lên, che khuất tầm nhìn.

Trời đất dần yên tĩnh lại, chỉ còn vài tiếng đá rơi quanh quẩn đâu đó, những ánh mắt nóng cháy đều nhìn vào ngọn núi vừa bị phá hủy kia. Thắng bại hẳn chính là lúc này!

Dưới chân ngọn Bách Linh sơn xa xa, Diệp Khinh Linh, Chu Linh bay lên không trung, trợn mắt nhìn qua bên đó. Trận chiến hồi hộp phấn khích cũng nên có kết thúc chứ?

Lý Huyền Thông cũng ngưng thần, ánh mắt vọt tới.

Trên đỉnh Bắc Linh sơn, Mộc Khuê, Băng Thanh, Lạc Li cũng phóng người lên không đứng xem. Tình hình thế này, xem ra thắng bại giữa Mục Trần và Dương Hoằng còn quan trọng hơn lá linh kỳ kia nhiều.

Bụi mù trên đỉnh núi vừa sụp đổ dần tan đi, cả đỉnh núi đã bị san bằng trở thành cao nguyên.

Bên đó có một cái hố to cực kỳ khổng lồ, linh lực cuồng bạo tàn phá bên trong nó cũng đã biến mất.

Chiến quả cuối cùng cũng hiện rõ.

Nhiều tiếng kinh hô vang lên.

Trong cái hố, Thượng Cổ Hổ Giao và cả hắc tháp đều đã biến mất tung tích, chỉ còn lại hai bóng người te tua đang cố gắng đứng vững, quần áo nát bét rách rưới, thân thể đầy máu.

Dương Hoằng tóc rối tung, hoàn toàn không còn nét thư sinh phong vân khi xưa, vẫn nhìn Mục Trần trước mặt, ánh mắt điên cuồng nhưng có một chút sợ hãi.

- Vậy mà cũng còn đứng?

Nhìn hai người giằng co, mọi người đều kinh ngạc. Hai cái tên này cũng chì quá đi....

Mục Trần sắc mặt tái nhợt, mắt nhìn Dương Hoằng, bàn tay chậm rãi xóa đi vết máu, xoay người đi ra khỏi hố.

- Ta đã nói cái gì thuộc về ta, ta sẽ tự tay lấy lại. Lần này là ngươi trả nợ, lần tới sẽ là Cơ Huyền.

Mục Trần cất giọng khàn khàn nói chuyện.

"Phụt!"

Dương Hoằng chợt đỏ mặt lên, rồi phun ra một vòi máu, thân thể lắc lư, ngã rầm xuống, ánh mắt khó tin.

Ta. . . lại thua ở trong tay Mục Trần.

Tên kia khủng bố vậy sao? Rõ ràng phí mất một năm tu luyện, rõ ràng mất Linh Lộ quán đính, tại sao vẫn không đuổi theo hắn được?

Dương Hoằng mệt mỏi nhắm mắt lại, mặc kệ hắn có thừa nhận hay không, hắn cũng biết có lẽ muốn ngăn cản Mục Trần tỏa sáng, chỉ còn Cơ Huyền may ra làm được.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 186: Ai Là Tân Sinh Đệ Nhất?

Linh khí thiên địa đang sôi trào lúc này đã yên tĩnh trở lại, vô số người nhìn về khu vực đất đá đổ nát, nói chính xác là nhìn về thiếu niên đang đi ra khỏi cái hố to khổng lồ bên kia.

Gương mặt thiếu niên có vẻ hơi tái, linh lực cường hãn khí thế ban nãy cũng đã suy yếu đi nhiều, dáng vẻ cũng khá thảm hại.

Nhưng bộ dáng thì thê thảm là vậy, mà chẳng ai dám cất tiếng cười nhạo, ngay cả đám lão sinh cũng tỏ ra nghiêm túc. Trận chiến kinh thiên động địa lúc nãy vẫn còn khiến họ kinh hãi.

Chiến đấu ở đẳng cấp đó vô cùng hiếm gặp trong giới tân sinh, thậm chí hiện tại giới lão sinh cũng khó người đủ sức tham dự vào trận đấu thảm liệt như thế.

Tân sinh Mục Trần đã dùng thực lực của hắn để giành lấy sự kính trọng.

Dưới chân núi, đám tân sinh cũng chết lặng nhìn diễn biến kết thúc, yên tĩnh một hồi lâu sau, thình lình một tiếng vỗ tay vang lên, rồi nhanh chóng lan tràn thành tiếng hò reo vang dội khắp đất trời.

Biểu hiện của Mục Trần và Dương Hoằng khiến họ kinh diễm, khiến cho giới tân sinh năm nay nở mày nở mặt với đám lão sinh Bắc Thương linh viện, ít nhất đám người vênh váo kiêu ngạo kia sẽ phải bớt đi ít nhiều.

Vì trong tân sinh hiện tại cũng đã có những nhân vật vô cùng nổi bật và sáng chói.

Mục Trần đứng nơi đất đá đổ nát, nhìn biển người đông nghịt đang vỗ tay tán thưởng, hắn chỉ mỉm cười nhẹ.

Trên ngọn núi kia, Lý Huyền Thông cũng đang nhìn hắn, mắt nhắm lại, khẽ gật gù. Biểu hiện của Mục Trần xem như không khiến hắn thất vọng, ánh mắt của Lạc Li thật tinh tế.

Bất quá, chừng đó vẫn còn chưa đủ tư cách đi bên cạnh Lạc Li, hắn chỉ có thể khiến cho nàng gặp trở ngại, đến lúc đó cả hai đều sẽ bị thương tổn.

Lý Huyền Thông nheo mắt, hắn biết bản thân thích Lạc Li, nhưng Lạc Li vẫn chỉ xem hắn như bằng hữu. Dù vậy, có nhiều thứ hắn phải nghĩ cho nàng, dù nàng có không đồng tình với việc làm của hắn.

Tiếng vỗ tay vang vọng khắp vùng, lát sau mới dần tiêu tán. Lạc Li nhẹ nhàng lướt tới bênh cạnh Mục Trần, đôi mắt lưu ly tỏ ra ân cần trìu mến:

- Không sao chứ?

Mục Trần cười, lắc đầu. Thế nhưng sắc mặt tái nhợt lại tố cáo hắn, Dương Hoằng cũng chẳng phải là đối thủ tầm thường, dù đã đánh bại tên kia, nhưng hắn cũng trả giá không nhỏ, hiện tại hắn cũng cực kỳ suy nhược.

Xa xa trên không trung, Chúc Thiên trưởng lão chậm rãi bay đến, ánh mắt tỏ vẻ kỳ lạ đánh giá Mục Trần, cười tủm tỉm:

- Tiểu tử kia, tỷ thí này ngươi thắng, nhưng ngươi vẫn chưa cướp được linh kỳ, đừng có vội mừng.

Mục Trần tuy đả bại Dương Hoằng, nhưng đại hội tân sinh lần này không phải là thi đấu lôi đài, chỉ có người giành được linh kỳ mới chân chính được công nhận là đệ nhất tân sinh.

Nhưng có lẽ đám tân sinh ở đây cũng biết rõ, trong số họ cũng không có ai đơn đấu mà có thể đả bại Mục Trần.

Diệp Khinh Linh thì tỏ ra tiếc nuối, nàng rất mong thấy Mục Trần giành được danh hiệu đệ nhất tân sinh, nhưng nàng cũng có thể nhận thấy trạng thái của Mục Trần hiện tại rất tệ, còn Mộc Khuê và Băng Thanh lại phiền toái chẳng kém Dương Hoằng là bao. Với trạng thái đó mà chiến đấu với họ, bại nhiều hơn thắng.

Mộc Khuê và Băng Thanh cũng đã bay đến đứng trên không trung nhìn Mục Trần.

Vô số người nhìn vào mình, Mục Trần cũng cười, rồi lắc đầu, nói:

- Chúc Thiên trưởng lão, chiến đấu tiếp theo ta rút lui, danh hiệu kia thôi để bọ họ tranh nhau đi.

Đối với danh hiệu đứng đầu tân sinh, Mục Trần cũng không quan tâm nhiều, sở dĩ hắn nhắm tới Dương Hoằng cũng vì ân oán lúc xưa. Bây giờ thắng bại đã phân, hắn cũng không cần phải ép mình vào chiến đấu cường độ cao, thật sự thân thể hắn cũng không còn chịu nổi nữa.

- Ồ? Vậy ngươi không đoạt vị trí thứ nhất sao?

Chúc Thiên trưởng lão ngạc nhiên. Bình thường mà nói, tuổi thiếu niên như Mục Trần vốn háo thắng, chỉ cần một chút hư danh cũng đủ khiến tranh nhau đến đầu rơi máu chảy, còn hắn lại dễ dàng từ bỏ sao?

Đám lão sinh cũng kinh ngạc nhìn Mục Trần, khí thế đang hăng, nếu thừa dịp tiến lên, vả lại còn cô gái váy đen kia có lẽ quan hệ rất tốt, hai người liên thủ cũng không ngại lắm chuyện đoạt linh kỳ.

Mục Trần gật đầu đáp lời Chúc Thiên, thật ra phần thưởng năm hạng đầu không khác nhau lắm, ngoại trừ lượng linh trị bất đồng thì đều được tiến vào Linh Quyết Điện, do vậy hắn cam nguyện để cho Mộc Khuê, Băng Thanh tự quyết định danh hiệu kia.

- Hai vị, tranh đoạt linh kỳ bây giờ chỉ còn hai người rồi.

Mục Trần hướng về phía Mộc Khuê, Băng Thanh mà cất tiếng nói.

- Ngươi từ bỏ?

Mộc Khuê bất giác trợn mắt tỏ vẻ thất vọng, chán nản lắc đầu:

- Cái gì mà đệ nhất tân sinh, ta cóc quan tâm, hiện tại chỉ muốn đánh một trận thống khoái vui vẻ với ngươi thôi, sao? Thử xem nào?

Mục Trần chưng hửng, cười khổ. Cái tên Mộc Khuê này quả nhiên là cuồng chiến.

- Hắn bây giờ trạng thái không tốt lắm, nếu ngươi thích thì đánh với ta đi, hắn là cũng không khiến ngươi thất vọng.

Lạc Li lạnh lùng thay Mục Trần đáp lời Mộc Khuê.

Mộc Khuê nhướng mày xấu hổ cười. Đúng là hắn có hơi nóng vội háo hức. Lúc này hắn lắc đầu, nói:

- Nếu ngươi cũng không tham gia nữa, với ta đại hội tân sinh cũng không còn ý nghĩa gì, ta cũng lười tranh đoạt với các cô gái, thôi ta cũng nghỉ. Bất quá, ngươi phải hứa với ta đến lúc sức khỏe bình phục phải đến tìm ta chiến một trận, đánh như vừa nãy càng tốt, không cần khách khí, càng ác liệt càng sướng.

Mục Trần le lưỡi, chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu. Với tính tình sảng khoái như Mộc Khuê cũng khá dễ chịu, cũng đáng làm bằng hữu.

- Nữ nhi thì có vấn đề gì?

Băng Thanh nhíu mày, tỏ vẻ cáu giận nhìn Mộc Khuê, hàn khí lượn lờ:

- Ngươi nghĩ ngươi thắng ta dễ dàng lắm sao?

Mộc Khuê sững người, đối với nữ nhi thật khôn biết phải cư xử thế nào cho phải, nhưng hắn cũng thức thời không châm ngòi khích bác gì thêm, Băng Thanh cũng rất lợi hại, nếu giao đấu chưa chắc hắn có thể thắng.

Băng Thanh thấy Mộc Khuê không dám ho he gì nữa, cũng nhìn qua Mục Trần, nói:

- Cái đại hội tân sinh lại bị các ngươi biến thành vô nghĩa, tự dưng lại bỏ cuộc hết cả, ta còn đi giựt linh kỳ, thì mặt mũi để đâu nữa chứ? Ta cũng không thèm.

Mục Trần méo miệng, bọn kia sao tự dưng đều quái tính như thế, danh hiệu đưa tới cửa cũng không thèm lấy, nếu là người khác như cái loại tên Dương Hoằng thì cực kỳ mong mỏi bọn họ cút đi từ sớm.

- Ba người các ngươi đều từ bỏ?

Chúc Thiên trưởng lão trợn trắng mắt nhìn mấy tên tân sinh kia, hắn cũng chưa thể hiểu nổi tại sao đám nhỏ này lại kỳ lạ như thế.

Mộc Khuê và Băng Thanh nhún vai gật gù, chợt Băng Thanh quay sang Mục Trần:

- Danh hiệu đệ nhất tân sinh năm nay ngươi hắn là người có tư cách nhất. Lúc nãy ngươi và Dương Hoằng chiến đấu, nếu đổi lại là hai bọn ta, kết quả cũng không tốt hơn Dương Hoằng chút nào, thành ra nếu xét cho kỹ, nàng Lạc Li bên cạnh ngươi không có ý kiến gì thì xem như ngươi xứng đáng là đệ nhất tân sinh.

Lời nói của Băng Thanh cũng không giả, lúc nãy hắn và tên kia chiến đấu ác liệt, khiến nàng rất phấn khích. Nàng cũng biết rõ nếu bị hắc tháp kia trấn áp, năng lực của nàng cũng không thể địch nổi.

Tuy Mục Trần chưa giao đấu với nàng, nhưng có vài thứ chỉ cần nhìn cũng đủ biết. Thành ra cũng không cần phải phí thời gian, tính tình ai

cũng cao ngạo tự tôn, không ai thừa dịp Mục Trần suy yếu mà thừa nước đục thả câu.

- Đa tạ hai vị coi trọng.

Mục Trần cười nói:

- Bất quá nếu chúng ta đều đã từ bỏ, vậy thì linh kỳ chỉ còn Lạc Li thuận tay rút đi, ta cảm thấy nàng mới chính là đệ nhất tân sinh, có lẽ so với chúng ta còn nặng đô hơn.

Từ khi gặp lại, hắn chưa bao giờ thấy được Lạc Li đánh hết mình, nhưng cảm giác nhạy bén của hắn cho biết thực lực Lạc Li tuyệt đối mạnh hơn Dương Hoằng nhiều, nếu hắn và nàng đánh hết sức, thật Mục Trần không tin có khả năng đánh bại nàng.

Mộc Khuê và Băng Thanh nghe vậy cũng liếc sang Lạc Li, gật gù. Bọn họ cũng có cảm giác như thế, dù rằng chỉ thấy Lạc Li động tay chân một chút, nhưng cả hai cũng không dám coi thường cô gái dung mạo xinh đẹp kia. Nếu không thì lúc nãy Băng Thanh cũng không e ngại đến mức bị Lạc Li ngăn cản không dám lên như vậy.

Lạc Li giật mình hơi run một chút, nàng cũng bất ngờ khi tự nhiên danh hiệu kia lại đột ngột rơi xuống đầu mình, bất giác đưa mắt oán trách liếc sang Mục Trần. Cái tên đáng ghét tự dưng đẩy nàng ra chịu tiếng.

Người khác có lẽ thèm thuồng với danh hiệu đó, nhưng nàng thì chẳng mấy thích thú.

- Hì, dù sao đứng nhất cũng có 50v linh trị, chúng ta hiện tại nghèo khổ như thế, có được chừng đó cũng có thể cải thiện đời sống, hiện tại muốn thuê nhà cũng không dễ a.

Mục Trần ghé sát vào, nhẹ nhàng vỗ về bàn tay xinh đẹp của Lạc Li, thì thào cười nói.

Lạc Li vừa bực mình vừa tức cười, lại chỉ tiếc lúc này Mục Trần suy yếu nên chẳng làm gì được hắn, khẽ nghiến răng rồi phóng người lên, bay đến đỉnh Bách Linh sơn nhẹ nhàng rút cây đại kỳ khổng lồ kia xuống.

Lạc Li cầm theo linh kỳ nhẹ nhàng lướt xuống, đến chỗ Chúc Thiên trưởng lão đang sững sờ mà mỉm cười, nói:

- Chúc Thiên trưởng lão, có thể tuyên bố kết quả chưa?

Chúc Thiên dở khóc dở cười gật đầu. Tân sinh năm nay chẳng biết suy nghĩ cái gì trong đầu, Lạc Li căn bản chẳng đánh trận nào lại quái đản trở thành đệ nhất tân sinh

Danh hiệu đệ nhất tân sinh năm nay có lẽ là danh hiệu dễ dàng nhất của đại hội tân sinh Bắc Thương linh viện từ xưa đến nay!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 187: Trò Chuyện

Đại hội tân sinh sôi động cuối cùng lại lấy một loại kết quả buồn cười nhất mà kết thúc, người giành được danh hiệu đệ nhất tân sinh không phải Dương Hoằng hay Mục Trần trong trận đánh sống chết kinh thiên động địa kia, mà lại là người chưa hề xuất thủ: Lạc Li.

Đối với kết quả thế này, nhiều đệ tử cũng cảm thấy thật khó đỡ, nhưng cũng chẳng dị nghị điều gì. Thật ra Đại hội tân sinh lần này ngoài Mục Trần chiến đấu thảm liệt với Dương Hoằng, vốn nghĩ những trận đấu sau nếu có xảy ra cũng khó mà sánh kịp về độ phấn khích, thành ra cũng không mấy người kỳ vọng lắm.

Còn cái danh hiệu đệ nhất tân sinh lần này, thật ra cũng chỉ là sắp xếp thứ hạng giữa những cường giả hàng đầu tân sinh. Lạc Li, Mộc Khuê, Băng Thanh chưa ra trận, nhưng thực lực của bọn họ cũng không ai nghi ngờ, có thể dễ dàng leo đến đỉnh núi, vốn đã đủ chứng tỏ thực lực mạnh mẽ vượt xa phần còn lại.

Hơn nữa, cái danh hiệu này cũng không đơn giản cứ có mánh lới gì đó thó được linh kỳ là được người ta tôn sùng trở thành đệ nhất. Dù sao mọi người ở đây ngày trước đều là thiên tài nổi bật một phương, không ai là kẻ ngu ngốc, ai ai cũng có thước đo của mình, tự nhiên biết được nên đánh giá như thế nào cho đúng.

Trận chiến đó khiến họ cảm thấy rung động không ít, tân sinh Mục Trần lại có chiến lực mạnh mẽ đến thế, ngay cả đám lão sinh kiêu ngạo cũng không thể không bội phục. Hiển nhiên, trong lòng bọn họ thì Mục Trần mới là người xứng đáng với danh hiệu đệ nhất.

Còn về phần Mục Trần có nghĩ vậy hay không thì lại là một chuyện khác.

. . . . . .

Đại hội tân sinh kết thúc, không khí tu luyện trong giới tân sinh cũng bớt đi sự căng thẳng gấp gáp. Hiện tại họ cũng chỉ mới làm quen Bắc Thương linh viện được hơn 1 tháng, còn nhiều việc cần phải tìm hiểu ở tòa linh viện khổng lồ này, để có thể chân chính trở thành một phần tử của nó.

Mục Trần cũng nghỉ ngơi hồi phục hết ba ngày mới trở lại trạng thái bình thường, đại chiến với Dương Hoằng cũng không mấy dễ chịu. Tuy rằng đối với tên kia hắn rất ngứa mắt, nhưng phải công nhận Dương Hoằng có năng lực không nhỏ, với thiên phú đó ngày sau muốn Dương Hoằng làm kẻ vô danh ở Bắc Thương linh viện cũng khó mà xảy ra.

Bất quá Mục Trần cũng không sợ chi tên kia, đã có thể đánh bại hắn lần thứ nhất, thì sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba. . . Dương Hoằng nếu chưa từ bỏ ý định muốn kiếm chuyện gì đó với Mục Trần, thì cũng không ngại tiếp tục khiến hắn nếm thử tư vị thất bại một lần nữa.

Trên đỉnh lần các nho nhỏ, Mục Trần lẳng lặng ngồi xếp bằng ngửa mặt lên trời ngắm nhìn không trung xanh thẳm. Một lát sau, hắn thở dài phun ra một luồng bạch khí, lười biếng uốn éo thân thể.

Mấy ngày qua luôn yên lặng khôi phục ở chỗ này, còn chuyện bên ngoài xôn xao nổi sóng nổi gió gì đó về trận đại chiến với Dương Hoằng, hắn cũng không quan tâm.

Mục Trần liếc nhìn ra một hướng bên khi tân sinh, có tiếng náo động ồn ào, nhân khí đông đúc. Từ sau đại hội, khu tân sinh của hắn bên này chính là mượn thế nổi tiếng, trở thành khu tân sinh "danh giá" nhất. Không ít tân sinh ở khu khác cũng lân la tìm đến, muốn gia nhập Lạc Thần hội có hai cường giả Mục Trần và Lạc Li tọa trấn.

Về chuyện đó, Mục Trần và Lạc Li hiển nhiên chẳng động gì tới, còn Chu Linh lại tỏ ra mừng rỡ vô cùng, nhiều lần gặp cũng chọc ghẹo bảo rằng bọn hắn khiến cho Lạc Thần hội tiếng tăm như cồn, thanh thế cường thịnh.

- Cái tên kia thật là....

Mục Trần cười bất đắc dĩ, cũng không hiểu vì sao Chu Linh lại thích thú với việc đó như thế, bất quá đối với Chu Linh hắn có hảo cảm không nhỏ, đối với việc Chu Linh là đầu lĩnh chỉ huy quản lý này nọ, hắn luôn ủng hộ một chút.

- Hử?

Mục Trần nhìn xa xa, thần sắc khẽ động quay đầu đi. Không trung bên kia có một bóng người bay đến, chỉ mấy giâu đã xuất hiện trên mái nhà chỗ hắn ngồi.

Người vừa hiện ra, tướng mạo anh tuấn, ánh mắt hờ hững, chính là Lý Huyền Thông.

Lý Huyền Thông xuất hiện, biếng nhác nhìn Mục Trần, mày hơi cau lại:

- Thoải mái như vậy.... ngươi nghĩ đánh bại Dương Hoằng, trở thành đệ nhất tân sinh là đủ để tự mãn rồi sao?

Mục Trần nhăn mặt, nhưng cũng chẳng thích đấu khẩu với người này, hắn nói:

- Đệ nhất tân sinh là Lạc Li, không phải là ta. Mặt khác, ta vừa mới hồi phục lại, ngươi cũng nên biết điều đừng quá đáng chứ?

Đối với Lý Huyền Thông, Mục Trần cũng chẳng thích chút nào. Dù tên này và Lạc Li dường như có quen biết, nhưng hắn không thích việc của mình lại bị người khác can thiệp vào. Có lẽ Lý Huyền Thông có lý do, nhưng cũng phải tôn trọng hai người bọn họ chứ.

Chỉ là Lý Huyền Thông cũng không có ý xấu gì với Lạc Li, nên Mục Trần cũng nhịn, kềm nén cái cảm giác không thoải mái trong lòng, cũng chưa muốn trở mặt đối đầu.

Lý Huyền Thông thản nhiên nói:

- Trận chiến đó ở đại hội tân sinh ta cũng có xem. Không thể không nói, ngươi đúng là có chút bản lĩnh, bất quá nói không khách khí, ngươi vẫn không có tư cách đến với Lạc Li.

Mục Trần nheo mắt khó chịu, có vẻ tức giận, nhưng thanh âm vẫn đè nén ở mức bình thản:

- Lý Huyền Thông học trưởng, ngươi không biết là có một số việc ngươi cũng không quản được hay sao?

Mục Trần nhìn chằm chằm Lý Huyền Thông, nói:

- XIn ngươi nhớ kỹ, ngươi cũng không phải là cái gì đặc biệt của Lạc Li, thành ra ngươi không có quyền can thiệp vào lựa chọn của nàng. Nếu ngươi coi thường ta, cứ việc đến tìm ta là được, muốn gì ta cũng chiều được.

- Nóng rồi sao?

Lý Huyền Thông cười nhạt, ánh mắt dần dần lạnh lẽo, sắc bén như đao phong hướng tới Mục Trần:

- Không phải ta phải can thiệp đến lựa chọn của nàng, mà là ngươi gây trở ngại cho việc lựa chọn của nàng. Nàng và ngươi không giống nhau, ngươi cũng không muốn nàng phải cam chịu cái gì, ngươi thích nàng nhưng lại không biết rằng việc ngươi ở cạnh bên nàng là một trở ngại nghiêm trọng.

- Do đó việc ngươi rời khỏi nàng, sẽ là lựa chọn tốt nhất cho cả hai, ta cũng hy vọng ngươi có thể nhẹ nhàng chấp nhận như vậy.

Lý Huyền Thông trầm giọng.

Ánh mắt Mục Trần cũng trở nên sắc bén không kém, đáp lời Lý Huyền Thông:

- Nếu ta không đồng ý thì sao?

- Vậy thì, vì để giảm thương tổn cho nàng sau này, ta sẽ đành phải dùng đến một vài thủ đoạn.

Lý Huyền Thông đạm mạc cất tiếng.

- Ngươi cứ thử xem!

Mục Trần đối chọi gay gắt, ánh mắt băng hàn gắt gao nhìn chằm chằm Lý Huyền Thông, linh lực hắc ám bùng lên.

Lý Huyền Thông hờ hững nhìn hắn, thình lình linh khí thiên địa trở nên điên cuồng lao đến hội tụ, không trung trên mái nhà cũng uốn éo vặn vẹo, uy áp cực kỳ khủng bố phủ lên người Mục Trần.

Áp lực kinh khủng như thế, nhưng Mục Trần vẫn đứng thẳng như cây thương, con ngươi đen láy không rời khỏi Lý Huyền Thông, trong ánh mắt không có chút sợ hãi mặc dù trước mặt là vị cường giả xếp thứ hai của Thiên bảng Bắc Thương linh viện.

"Rắc rắc."

Mái nhà chỗ Mục Trần đứng đột ngột vang lên những tiếng gãy đổ, linh lực hắc ám cũng bị áp chế đến mức mờ nhạt đi nhiều, nhưng hắn vẫn kiên nghị không biến sắc.

Giằng co chừng nửa phút, Lý Huyền Thông mới lui lại, áp lực tan đi, hắn thản nhiên nói:

- Ta cho ngươi thời gian hai tháng, trong vòng hai tháng ngươi phải rời khỏi Lạc Li, nếu không ta sẽ ra tay. Ngươi là một người kiêu hãnh, ta

nghĩ nếu ở Bắc Thương linh viện này ngươi bị liên tiếp đánh bại, với ngươi mà nói cũng là đả kích nghiêm trọng nhỉ.

Lý Huyền Thông hờ hững nói tiếp:

- Đừng nghi ngờ ta có thể làm việc này hay không, cứ tin rằng những gì ngươi sẽ gặp sau này, so ra thủ đoạn của ta vẫn rất ôn hòa. Ta hy vọng ngươi có thể tự biết khó mà lui, đừng khiến cho Lạc Li sau này tiến thoái lưỡng nan.

Mục Trần hai mắt lạnh băng, năm ngón tay siết chặt lại, cái tên tự cho mình là đúng này thật sự làm hắn ghét cay ghét đắng.

- Hai tháng, ngươi nên tận dụng cho tốt!

Lý Huyền Thông quay đi, nhìn một luồng hồng quang từ một phương nọ bay tới như điện, bóng hình xinh đẹp kia đúng là Lạc Li, hiển nhiên nàng đã nhận thấy được hai người đối đầu nhau bên này, nên khí thế lao đến cũng mang theo nhiều sự tức giận.

- Những gì chúng ta nói với nhau, mong rằng ngươi sẽ không tọc mạch với Lạc Li, để nàng không tới làm phiền ta. Nếu như vậy thì ta hoàn toàn thất vọng về ngươi.

Lý Huyền Thông thản nhiên nói, rồi nhanh chóng bắn người đi xa.

Ngay lúc đó, Lạc Li cũng hạ xuống đỉnh lâu, nhìn về hướng Lý Huyền Thông vừa bỏ đi, nàng hỏi Mục Trần:

- Hắn không làm gì ngươi chứ?

Mục Trần nhẹ nhàng cười, vài nét kỳ lạ ẩn hiện trong mắt:

- Không sao.

Lạc Li nhìn chằm chằm Mục Trần, hơi trù trừ hỏi:

- Hắn không nói gì đấy chứ?

Mục Trần đột nhiên vươn tay ra, ôm lấy cái eo thon thả của nàng. Cô bé không kịp phản ứng, giật mình đỏ mặt, nhưng không giãy nảy ra. Nàng cảm thấy dường như tâm tình của Mục Trần có vẻ không tốt lắm.

- Lạc Li!

Mục Trần cúi đầu ngửi mái tóc thơm mềm mại của nàng, thì thầm:

- Bất kể thế nào, bất kể ta phải trả giá đắt đến cỡ nào, ta tuyệt đối không buông tay.

Nàng cũng đưa tay ôm lấy hắn, gương mặt gục trong lòng Mục Trần, khẽ gật đầu.

Mục Trần chậm rãi ngẩng lên, nhìn về hướng Lý Huyền Thông biến mất, sự kiên định hội tụ trong mắt.

Lý Huyền Thông, ta mặc xác cái lý do gì của ngươi, nếu muốn nhúng tay vào, ta sẽ không dễ để ngươi toại nguyện.

Mục Trần biết Lý Huyền Thông rất lợi hại, so với Dương Hoằng còn lợi hại hơn nhiều lần. Nhưng hắn biết rõ, trên đời có nhiều thứ tuyệt đối không thể buông ra.

Ví như, trái tim của người con gái.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 188: Linh Lực Dung Hợp

Bóng đêm bao trùm Bắc Thương linh viện bao la, ánh trăng lấp lánh nhè nhẹ tuôn đổ một dòng sông bạc phủ lên thiên địa.

Bắc Thương linh viện rất đông đúc, nhân khí xôm tụ, mặc dù là giữa đêm nhưng nơi nơi đèn đuốc sáng trưng, vài sân tu luyện còn có thể thấy không ít người luyện tập không ngừng nghỉ.

Trong khu vực tân sinh, Mục Trần đang xếp bằng trong phòng, tùy ý ánh trăng lành lạnh xuyên qua cửa sổ, chiếu lên thân thể hắn, gương mặt hơi nhăn nhó.

Buổi sáng nói chuyện với Lý Huyền Thông đã khiến cho Mục Trần cảm thấy nên cẩn thận một chút. Lý Huyền Thông muốn nhúng tay vào quan hệ của hắn và Lạc Li, mà hắn cư xử với Mục Trần cũng không mấy tốt đẹp, cũng như ngược lại.

Thực lực Lý Huyền Thông không nghi ngờ gì rất cường hãn, ở cái nơi thiên tài tụ hội như Bắc Thương linh viện lại có thể chễm chệ ngồi trên vị trí thứ hai của Thiên bảng, ai ở đây dám coi thường?

Nếu hắn ta muốn dùng thủ đoạn gì đó, có lẽ sẽ là phiền phức cực lớn cho Mục Trần.

Muốn lo cái chuyện phức tạp đó, Mục Trần cũng không có nhiều lựa chọn, chỉ có thể cố gắng thúc đẩy bản thân mau mau cường đại, như thế mới không phải sợ những trò mèo của Lý Huyền Thông.

Nhưng hiện tại đối với Mục Trần, Lý Huyền Thông là một kẻ cực kỳ khó đối phó, tuy chưa chân chính giao đấu, những theo đánh giá của hắn,

tên kia e rằng đã siêu việt hơn xa trình độ Dung Thiên cảnh.

Chênh lệch đó quá mức lớn, khó mà dùng các loại bản lĩnh khác để bù đắp lại, trừ phi như ngày trước đối phó Liễu Kinh Sơn, mượn toàn bộ sức mạnh Cửu U Tước thì may ra. Nhưng cách đó Mục Trần cũng không cho rằng thắng vậy là đẹp, dù sao cũng không giống như đại chiến sinh tử với Liễu Kinh Sơn, giao đấu với Lý Huyền Thông cũng không đến mức tàn khốc như thế.

Hơn nữa, Mục Trần cũng không thích mượn sức Cửu U Tước diễu võ dương oai, đó cũng không chân chính là sức mạnh của hắn.

- Muốn cự với Lý Huyền Thông, có lẽ phải đột phá lên Dung Thiên cảnh mới có thể có một chút cơ hội....

Mục Trần thì thào, Thần Phách cảnh và Dung Thiên cảnh có chênh lệch quá lớn, với mọi thủ đoạn bản lĩnh hiện có, hắn chỉ có thể thắng hiểm cường giả Dung Thiên cảnh trung kỳ, nếu gặp phải gặp Dung Thiên cảnh hậu kỳ, chắc chắn sẽ hoàn toàn rơi vào thế hạ phong. Huống chi Lý Huyền Thông loại siêu việt hơn hắn Dung Thiên cảnh.

Do đó, Mục Trần muốn kéo gần cái khoảng cách khổng lồ kia, ít nhất phải trong hai tháng này thuận lợi đột phá Thần Phách cảnh, bước vào cấp độ Dung Thiên cảnh!

Mục Trần gật gù, xem ra dù đánh bại được Dương Hoằng, hắn vẫn không thể thả lỏng tu luyện a. Bắc Thương linh viện này thiên tài yêu nghiệt đông nghìn nghịt, nếu không cố gắng trở nên mạnh mẽ, có lẽ lần tới thất bại sẽ là hắn.

- Còn hai ngày nữa là có thể tiến vào Linh Quyết điện, ta phải dốc toàn lực xem thử có thể cướp một quyển linh quyết thần cấp hay không, nếu được thì cũng thêm một đòn lợi hại.

Linh quyết thần cấp, bốn chữ hấp dẫn cực hạn, bất cứ ai cũng phải động tâm. Linh quyết cấp bậc đó hắn còn chưa bao giờ thấy qua, nhưng

chắc chắn đó là một cái định nghĩa lớn.

Trong Linh Trị điện, cũng có bán linh quyết thần cấp, nhưng cái giá tuốt trên trời đó khiến Mục Trần chỉ nghe thôi đã căng cờ bỏ trốn, thành ra lần chọn linh quyết trong Linh Quyết điện lần này là một cơ hội tuyệt vời.

Mặc dù có lẽ muốn nhận được linh quyết thần cấp tỷ lệ cực kỳ thấp, nhưng mặc kệ thế nào cũng phải thử một lần.

- Thực lực a thực lực. . .

Mục Trần lắc đầu than thở, hơi khó chịu, mấy ngày này nhàn nhã lại bị Lý Huyền Thông cường hành phá tan. Cũng chẳng cần biết hai tháng sau tên kia sẽ làm cái gì, nhưng hẳn nhiên Mục Trần chuẩn bị càng sớm càng tốt.

Mục Trần thở dài, rồi chậm rãi nhắm mắt lại, tâm thần chìm vào khí hải, đến cạnh đóa hoa Mandala, Cửu U Tước biếng nhác nằm đó, hắc viêm hừng hực trên người.

- Có biện pháp nào làm cho ta mạnh lên một chút không?

Mục Trần gãi đầu dò hỏi Cửu U Tước.

- Ngươi có thể dùng thực lực Thần Phách cảnh hậu kỳ đánh bại đối thủ Dung Thiên cảnh trung kỳ, còn chưa đủ mạnh à?

Cửu U Tước nhúc nhích hai cánh, mỗi cử động của nó lúc này đều tao nhã yểu điệu, khiến Mục Trần bất giác càng tò mò giới tính của nó.

- Lý Huyền Thông kia cũng không thể đối phó như vậy.

Mục Trần cười, tỏ vẻ vô ý nói:

- Hơn nữa tên kia ở Bắc Thương linh viện lâu rồi, có lẽ tích lũy linh trị cũng cả trăm vạn, nếu có thể cướp của hắn, có lẽ đủ mua được tinh

huyết Bắc Minh Long Côn....

Hai mắt Cửu U Tước thình lình trợn tròn sáng rực, hắc viêm trên người nó bất chợt bùng phát.

- Do vậy, nên suy nghĩ lại có cách nào giúp ta tăng cường thực lực đi, ta có mạnh lên thì tốc độ kiếm linh trị mới có thể nhanh hơn một chút, ngươi cũng nhanh có được tinh huyết Bắc Minh Long Côn.

Mục Trần cười tủm tỉm, đối với cái yếu huyệt này của Cửu U Tước, hắn nắm cực kỳ chuẩn.

- Lý Huyền Thông kia so với ngươi mạnh hơn nhiều, tên Dương Hoằng không thể so sánh được, hiện tại ngươi mà đánh với tên kia, tuyệt đối chỉ có ăn hành.

Cửu U Tước cũng biết rõ Mục Trần đến khích nó, cũng trừng mắt sẳng giọng đáp lời.

- Ta không phải còn hai tháng sao chứ?

Mục Trần cười, đối với việc này cũng không có gì phản bác, Lý Huyền Thông thiên phú cực tốt, ở Bắc Thương linh viện tu luyện nhiều năm, nếu mà thực lực không siêu đẳng hơn hắn thì cũng chẳng cần vào đây tu luyện làm gì.

Cửu U Tước nhìn Mục Trần, nói:

- Ngươi nói cũng đúng, hiện tại cần thiết nhất là nhanh chóng đột phá đến Dung Thiên cảnh, bằng không căn bản là không có khả năng giao chiến với Lý Huyền Thông kia.

Mục Trần gật đầu, hắn hiểu rõ điều này. Không có thực lực Dung Thiên cảnh, không có tư cách giao chiến. Thủ đoạn lợi hại chỉ là một phương thức thu hẹp khoảng cách chiến lực, nhưng khi thực lực cách nhau quá xa, thủ đoạn có siêu lợi hại cũng không tác dụng gì.

Mục Trần hít hà một tiếng, xem ra chỉ có cách thử phá bình cảnh để đạt Dung Thiên cảnh a. . .

- Bình tĩnh!

Chính ngay lúc Mục Trần tính rời khỏi khí hải, Cửu U Tước đột nhiên lên tiếng.

- Gì?

Mục Trần nghi hoặc hỏi lại.

- Đột phá đến Dung Thiên cảnh, đó là chuyện ngươi phải làm, nhưng ta cũng có thể hỗ trợ một chút.

Cửu U Tước nói, dù sao hiện giờ nó đã kết nối huyết mạch với Mục Trần, Mục Trần quá yếu ớt, ngày đẹp trời nào đó bị người ta giết chết, nó cũng chẳng hay ho gì, thành ra có thể giúp Mục Trần tăng cường thực lực, nó cũng không cần phải giấu giếm.

- Hỗ trợ gì?

Mục Trần sửng sốt mà vui sướng hỏi.

- Dung hợp linh lực.

Cửu U Tước thản nhiên trả lời.

- Dung hợp linh lực?

Mục Trần ngạc nhiên nhắc lại, vẻ mặt mờ mịt, chưa bao giờ nghe qua cái gì là dung hợp linh lực.

- Dung hợp linh lực, chỉ có thể thực hiện giữa những kẻ có kết nối huyết mạch như chúng ta vậy, thật ra cũng đơn giản, chính là dung hợp linh lực của hai chúng ta lại với nhau, khiến cho linh lực của ngươi nhận được một loại lực lượng độc đáo.

Cửu U Tước giang đôi cánh, hắc viêm hừng hực trên cánh của nó:

- Ngươi thấy hắc viêm của ta thế nào?

- Rất lợi hại.

Mục Trần gật gù, hắc viêm của Cửu U Tước ngay linh lực cũng thiêu đốt được, khi hắn dùng sức mạnh Cửu U Tước, cũng có thể thúc đẩy năng lực đó của hắc viêm, hiệu quả của thứ này hắn biết khá rõ.

- Lửa này gọi là Cửu U Hỏa, là năng lực đầy đủ từ khi sinh ra của bộ tộc Cửu U Tước chúng ta, năng lực có thể thiêu đốt linh lực và các loại năng lượng khác. Ngọn lửa này khi chúng ta tiến hóa nó cũng sẽ tiến hóa theo. Tức là khi ta thành công đột phá thần giai, Cửu U Hỏa sẽ trở thành Cửu U Minh Hỏa, sau này ta càng mạnh thì càng thức tỉnh đầy đủ huyết mạch Bất Tử Điểu thượng cổ trong người ta, tiến hóa lần thứ hai trở thành Bất Tử Hỏa. Lúc ấy, bất cứ thứ gì được ngọn lửa thiêu đốt có thể bất tử bất diệt.

Cửu U Tước kiêu hãnh nói. Cửu U Hỏa chính là thiên phú đáng kiêu ngạo của bộ tộc Cửu U Tước chúng nó.

Mục Trần cũng tán thưởng gật gù không ngớt. Trong trời đất đầy rẫy những điều thần kỳ, linh thú khác với nhân loại, nhưng chúng có những thứ năng lực mà nhân loại nhìn thấy phải tham lam thèm thuồng.

- Nếu ngươi có thể hoàn thành dung hợp linh lực mà nói, sau này linh lực của ngươi cũng sẽ có năng lực như Cửu U Hỏa, càng bá đạo hơn mọi linh lực mà người khác tu luyện, lợi hại hơn, chất lượng hơn.

- Hả?

Mục Trần sáng rực cả hai mắt, linh lực của hắn có thể có tính năng thiêu đốt năng lượng như Cửu U Hỏa? Dù rằng khi dùng sức mạnh Cửu U Tước, hắn cũng có thể thúc giục một ít Cửu U Hỏa để điều khiển,

nhưng khi hắn ngưng thúc giục thì nó cũng biết mất, không xuất hiện trong linh lực nữa.

Còn như Cửu U Tước vừa nói, dung hợp linh lực sẽ khiến cho linh lực của hắn tu luyện chân chính có đặc tính Cửu U Hỏa, có mà ngu mới không thấy vui mừng.

- Dung hợp linh lực phải làm như thế nào?

Mục Trần sốt sắng hỏi.

- Muốn hoàn thành dung hợp linh lực cũng không phải chuyện đơn giản, trước đây mức độ đồng hóa giữa ta và ngươi còn thấp, cũng vô pháp làm được như vậy, nhưng hiện tại thì miễn cưỡng cũng vừa đạt tới.

Cửu U Tước nói tiếp, trong thanh âm dường như có một chút nham hiểm:

- Ta phải nhắc nhở ngươi, dung hợp linh lực cực kỳ thống khổ, linh lực của ngươi lúc nào cũng phải cháy trong Cửu U Hỏa của ta, so với việc bốc ngươi bỏ vào núi lửa còn nóng cháy hơn, nếu ngươi có thể chịu đựng được thống khổ đó mới có thể dung hợp khiến cho linh lực sinh ra biến hóa.

- Sao, dám thử chứ?

Mục Trần không hề do dự gật đầu cái rụp, sự cuồng nhiệt đã thiêu đốt đầy trên mặt:

- Khi nào thì bắt đầu?

- Đừng vội, cứ điều chỉnh trạng thái hai ngày, sau khi ra khỏi Linh Quyết điện kia, chúng ta tìm một chỗ nào đó tu luyện, tranh thủ trong hai tháng đột phá Dung Thiên cảnh, rồi nhân đó hoàn thành Dung hợp linh lực!

Cửu U Tước nói.

- Được!

Mục Trần nhếch miệng cười, nếu là có thể hoàn thành cả hai việc cùng lúc, thiết nghĩ chiến lực của hắn sẽ tăng trưởng đột biến, đến lúc đó cũng có được vài phần nắm chắc đối phó với Lý Huyền Thông.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 189: Đệ Nhất

Hai ngày tiếp theo, Mục Trần làm theo lời Cửu U Tước dặn dò, không tăng cường tu luyện, mà yên tĩnh điều chỉnh trạng thái, đảm bảo cho cơ thể luôn ở trạng thái tốt nhất.

Tĩnh dưỡng mang lại hiệu quả không tồi, nhưng suy yếu và nội thương nhẹ do trận đại chiến với Dương Hoằng đã triệt để hồi phục. Trong cơ thể, linh lực cuồn cuộn nhưng sông lớn triều dâng, cảm giác thoải mái không thể tả.

Hiện tại, Mục Trần cảm giác linh lực trong cơ thể đã tăng trưởng hơn so với trước đại chiến cùng Dương Hoằng, hùng hậu hơn. Đại chiến gay go nhưng đối với tu luyện chính là phương pháp tốt. Chẳng qua nó vẫn còn chưa đến cực hạn, cảm giác đột phá Thần Phách cảnh hậu kỳ cũng không thấy.

Mục Trần đối với việc này cũng không gấp, Dung Thiên cảnh cũng không dễ dàng tiến vào, dù hắn tu luyện xưa nay vững chắc căn cơ, nhưng muốn đột phá thì phải cần cơ hội và tiềm lực!

Lúc này hiển nhiên chỉ có thể bình lặng tu luyện, chờ đợi một ngày góp gió thành bão.

Trong chỗ hồ nước trong xanh ở khu tân sinh, Mục Trần xếp bằng trên mặt hồ, linh lực lượn lờ bao bọc thân thể, khiến hắn nhìn qua như phiêu phù trên mặt nước.

Xung quanh hồ nước là một trường đấu huấn luyện, không ít tân sinh đang tu luyện hay luận bàn ở đó. Đám tân sinh này hầu hết đều là thành

viên Lạc Thần hội. Sau đại chiến với Dương Hoằng hôm đó, một số tân sinh có vẻ hống hách của Phi Long hội đã không còn dám kiêu ngạo, còn Lạc Thần hội thì nhân cơ hội đó quật khởi, quy mô khuếch trương không ít. Bất quá cũng may Chu Linh và Diệp Khinh Linh rất có kinh nghiệm quản lý, nên cũng không để kẻ bên ngoài gia nhập lung tung, trải qua vài bước kiểm tra, chắc chắn lý lịch "trong sạch" mới cho gia nhập Lạc Thần hội, tránh bị các thế lực khác trà trộn gián điệp vào.

Hiện tại, Mục Trần trong giới tân sinh hẳn nhiên là người nổi tiếng nhất, hào quang chói lọi thậm chí còn vượt qua cả Dương Hoằng, Mộc Khuê. Trận chiến kinh thiên hôm trước khiến cho đám tân sinh say sưa bàn tán đến mấy ngày. Mà đâu chỉ có tân sinh, cả đến lão sinh cũng mang theo một ít tán thưởng mà kể về trận chiến rung động họ được quan sát.

Do đó, quanh hồ cũng không ít người đang chú ý đến hắn ở giữa hồ, ánh mắt tò mò và kính trọng.

Mục Trần vẫn yên lặng ngồi đó, thân thể cảm nhận sóng nước lăn tăn nhẹ nhàng, sẽ yên tĩnh khiến linh lực trong người cũng chảy nhẹ nhàng.

Sóng nước dao động rất nhỏ, Mục Trần chậm rãi mở to mắt, nhìn Diệp Khinh Linh và Chu Linh đạp nước phi đến, thản nhiên cười.

- Này, Dương Hoằng nghe nói là hôm nay tỉnh dậy đấy.

Chu Linh cười nói thông báo cho Mục Trần.

Mục Trần tùy ý gật đầu. Hôm đó tên kia trọng thương dữ dội, đến nỗi hôn mê cho đến lúc này mới tỉnh dậy là bình thường.

- Ngày mai các ngươi đến Linh Quyết điện chọn linh quyết rồi.

Diệp Khinh Linh tỏ vẻ hâm mộ:

- Nếu ngươi có thể đoạt được một quyển linh quyết thần cấp, vậy thì sung sướng rồi.

Linh quyết thần cấp, bốn chữ hấp dẫn trí mạng đối với bất kỳ kẻ tu luyện nào.

- Đâu có dễ ăn như vậy.

Mục Trần cười, nếu linh quyết thần cấp mà dễ kiếm được như vậy, thì cũng không có cái giá ngất ngưỡng ở Linh Trị điện như thế.

- Mấy ngày nay ngươi cứ nhàn nhã như ông gì, chẳng thấy tu luyện lúc nào, thật là lười biếng, ngươi muốn làm cái gì đây?

Chu Linh tỏ vẻ hơi bực bội, mấy ngày nay đúng thật người ngoài nhìn vào thấy Mục Trần rất lười nhác, cả ngày quanh quẩn ở khu tân sinh, không đến Lôi vực cũng không đi Tụ Linh trận cao cấp.

- Điều chỉnh trạng thái.

Mục Trần cười, không giải thích quá nhiều, ngẩng lên nhìn bầu trời trung ương Bắc Thương linh viện, ngắm nghía Thần Phách bảng với kim quang chói lọi cao cả vạn trượng, nơi mà tên hắn chễm chệ ở vị trí thứ ba.

- Ta định kích phá vị trí đệ nhất Thần Phách bảng.

Mục Trần nhìn lên hai bậc, một cái tên sáng chói ở vị trí cao nhất Thần Phách bảng. Tô Linh Nhi, không ngờ người chiếm giữ vị trí đầu bảng lại là một cô gái.

- Đệ nhất Thần Phách bảng ?

Chu Linh và Diệp Khinh Linh thất kinh, rồi kinh hỉ reo lên. Dù rằng Thần Phách bảng chỉ là bản cếp hạng sơ cấp ở Bắc Thương linh viện, nhưng dù sao có thể lên đầu cũng khiến chấn động không nhỏ.

Tuy nói Mục Trần hiện tại đã xếp thứ ba Thần Phách bảng, nhưng bọn hắn đều rất rõ ràng, hạng 3 và hạng 1 không chỉ là thứ tự, mà còn đại biểu cho sức mạnh mà danh vọng bất đồng.

Mục Trần nếu thật có thể đủ khả năng trở thành đệ nhất Thần Phách bảng, tuyệt đối sẽ có sức nặng hơn hẳn danh hiệu đệ nhất tân sinh.

- Nhưng hiện giờ người giữ vị trí đó lại là Tô Linh Nhi a. . . người ta là mỹ nhân nổi tiếng cực kỳ trong Bắc Thương linh viện đó.

Chu Linh nhìn lên kia cũng cất giọng khiêu khích.

Mục Trần chẳng mấy để ý. Đẹp? Có thể đẹp hơn Lạc Li sao? Hắn không tin.

- Vả lại phiền phức nhất là tỷ tỷ của Tô Linh Nhi, là Tô Huyên.

Chu Linh gượng cười.

- Tô Huyên?

Mục Trần rốt cục thì giật bắn người, sợ run một chút, kinh ngạc hỏi lại:

- Là vị xếp hạng 3 Thiên bảng, Tô Huyên?

Chu Linh gật đầu xác nhận. Cái tên này ở Bắc Thương linh viện có sức nặng chẳng kém Lý Huyền Thông chút nào a.

- Tô Huyên đã có danh tiếng như vậy, ta nghĩ cũng không phải người lòng dạ hẹp hòi, bảng xếp hạng thay đổi thứ tự cũng là việc thường thôi.

Mục Trần cười, sau lần này hắn phải toàn lực đột phá đến Dung Thiên cảnh. Khi mà tiến vào Dung Thiên cảnh rồi, hắn không còn cơ hội thăng hạng Thần Phách bảng nữa, do đó hôm nay là cơ hội cuối cùng.

Dù sao, leo lên vị trí thứ nhất Thần Phách bảng cũng mang lại một lượng linh trị xa xỉ, đối với kẻ đang trăm phương ngàn kế thu gom linh trị như Mục Trần thì cũng đáng để làm.

Chu Linh cũng không nói thêm gì nữa, nếu Mục Trần nếu có thể trở thành đệ nhất Thần Phách bảng, đối với danh vọng của Lạc Thần hội

cũng có ảnh hưởng không ít, tiếng tăm sẽ vang xa thêm một chút.

Mục Trần chậm rãi nhắm hai mắt lại, Chu Linh nhìn thấy linh lực hắc ám như đám khói cuồn cuộn toát ra từ cơ thể Mục Trần. Hắn chậm rãi lơ lửng bay lên, uy áp linh lực mạnh mẽ lặng lẽ lan tràn.

Quanh hồ nước, thành viên Lạc Thần hội liền chú ý động tĩnh bên này, đem ánh mắt tò mò đều tập trung lại đây.

Mục Trần huyền phù giữa không trung. Một lát sau, hắn mở mắt, tinh quang lóe sáng, linh lực lặng yên mấy ngày nay như hùng sư thức tỉnh, hiện lộ hung uy.

"Ầm!"

Linh lực hắc ám cấp tốc tụ hội trong lòng bàn tay Mục Trần, nhìn từ xa như một đám bùn đen dày đặc chuyển động, hắc ám lan ra, không ngừng nhỏ giọt xuống.

Mục Trần ngẩng lên nhìn tấm bia đá xa xăm, hít một hơi mạnh mẽ, ngón tay nắm lại, trọng quyền tung ra thong thả.

"Bành!"

Một quyền nhẹ nhàng nhưng lại khiến không khí trước mặt chấn động bùng nổ, hắc ám chuyển động, bốn đạo hắc ấn hiện lên, bạo ngược bắn ra, hung hăng oanh kích vào linh trị bài vừa xuất hiện trước mặt Mục Trần.

"Véo!"

Hắc ám đánh trúng linh trị bài, khiến nó bộc phát ra ánh sáng lấp lánh, tạo thành một chùm sáng đủ màu xẹt qua không trung, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người mà lao lên tấm bia đá Thần Phách bảng.

"Đùng!"

Tấm bia đá như rung chuyển chấn động, một luồng sóng âm kỳ lạ tỏa ra, kim quang đại phóng như mặt trời sáng chói.

Cảnh tượng dị thường trên Thần Phách bảng lập tức khiến vô số đệ tử Bắc Thương linh viện phải chú ý. Ngạc nhiên và tò mò nhìn lên, chỉ thấy ở vị trí thứ ba, cái tên đó bộc phát kim quang, leo lên vị trí cao nhất, xóa đi cái tên đã chiếm cứ ở đó suốt một năm qua.

"Đùng!"

Tấm bia đá rung lên, âm thanh kỳ dị như tuyên bố vị trí vương giả của Thần Phách bảng đã bị kẻ khác thay thế.

Luồng kim quang dần tan đi, chậm rãi hiện ra mấy chữ kim sắc to lớn.

Thần Phách bảng đệ nhất, Mục Trần!

Trong Bắc Thương linh viện, nhiều tiếng xôn xao kinh ngạc vang lên trước biến động to lớn nơi Thần Phách bảng.

Bất quá cũng không nhiều người tỏ ra khó hiểu, dù sao trận đại chiến tân sinh mấy ngày trước vẫn còn chưa phai, cái tên Mục Trần lúc này cũng khá có tiếng tăm trong giới lão sinh. Tên kia đúng là có thực lực mà ngay cả họ cũng phải nể trọng.

Bất quá, tiểu tử này không ngờ lợi hại như thế, dám không khách khí mà xóa tên của cô nàng Tô Linh Nhi. Bà cô nãi nãi kia cũng chẳng phải con gái dịu hiền gì, nàng và tỷ tỷ hoàn toàn là hai người có tính tình.....

Thật không biết khi mà nàng nhìn thấy tên mình bị xóa khỏi Thần Phách bảng, hai hàng mi xinh đẹp sẽ khó chịu thế nào, rồi nguyền rủa chửi bới cái tên dám chiếm chỗ của nàng ra sao.

Mấy lão sinh bàn tán một hồi, cũng cảm thán lắc đầu. Tân sinh kia thật biết tỏa sáng a. Có lẽ sau này Bắc Thương linh viện sẽ vì cái tên đó mà thêm một thời gian náo nhiệt không kém...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 190: Tô Huyên, Hạc Yêu

Không trung trên hồ nước, Mục Trần nhìn mấy chữ kim quang lóng lánh trên Thần Phách bảng, mỉm cười bắt lấy linh trị bài. Hào quang trong đó lóe ra, con số tăng thêm 10v, cộng với 40v linh trị hắn được thưởng ở đại hội tân sinh, lúc này linh trị bài đã có hơn 50v. Số lượng cũng kha khá, nhưng vẫn còn cách giá mua tinh huyết Bắc Minh Long Côn một khoảng rất xa...

Mục Trần bất đắc dĩ le lưỡi. Lần trước xóa tên Mạch Luân vị trí thứ ba đã phiền toái không ít, thật không biết lần này sẽ xảy ra cái gì đây.

Bất quá vì cày linh trị, hắn cũng không còn biện pháp khác, cũng tại Cửu U tước cả ngày hối thúc...

Quanh hồ, đám tân sinh phấn khích nhìn sự việc vừa diễn ra, nhìn cái tên chễm chệ trên đỉnh Thần Phách bảng mà cảm thấy nhiệt huyết sôi trào. Chẳng biết một ngày nào đó tên của họ có thể cũng sẽ leo lên tầng thứ như vậy chăng, lúc đó sẽ hào hứng như thế nào đây.

- Lợi hại!

Chu Linh tán thưởng không thôi. Đối với Mục Trần hắn đã không còn nghi ngờ gì nữa, tên này đúng là quái thai, rõ ràng chỉ là thực lực Thần Phách cảnh hậu kỳ, nhưng ngay cả cường giả Dung Thiên cảnh cũng phải chịu kém vài phần, hiện tại lại chiếm chỗ của cô nàng Tô Linh Nhi ngồi đó cả năm trời. Chuyện đó không phải tân sinh cũng quyết đoán dễ dàng như vậy a.

Mục Trần chỉ cười nhẹ đáp lại, không gì thêm, vẫy chào hai người rồi nhanh chóng đi vào trong khu tân sinh, để lại bao ánh mắt sùng bái vô ngần.

Động tĩnh trên Thần Phách bảng dĩ nhiên cũng khiến những khu tân sinh khác chú ý, mọi ánh mắt đổ dồn vào cái tên quen thuộc kia, tấm tắc tán thưởng.

Dương Hoằng nét mặt âm u nhìn lên Thần Phách bảng, bàn tay siết lại, khí tức hầm hầm, những thành viên Phi Long sau lưng liền cách ra một khoảng, không dám tới gần.

- Mục Trần, ta sẽ không dễ dàng chấp nhận thua ngươi!

Dương Hoằng lóe lên sát khí, nghiến răng ken két, nắm tay vang lên mấy tiếng rốp rốp. Mục Trần càng tỏa sáng, gương mặt hắn càng khó coi, cái chuyện bị người khác đè đầu cưỡi cổ không phải việc mà loại người như hắn có thể cam chịu.

Ở một chỗ khác, Mộc Khuê và Băng Thanh nhìn lên Thần Phách bảng cũng tỏ ra bất đồng. Cái tên kia thật là không thích yên tĩnh a....

Chuyện Mạch Luân náo động lần trước còn chưa bao lâu, bây giờ lại tìm thêm người để gây sự xóa tên đi....

Trước đó, trên một ngọn núi u tĩnh trong Bắc Thương linh viện, Lý Huyền Thông khoanh tay đứng trên một bình đài. Đỉnh núi còn có một nhà trúc đơn giản, linh khí thiên địa đậm đặc lượn lờ .

Đỉnh núi này chỉ có mỗi mình Lý Huyền Thông cư ngụ, đây là phần thưởng sau một lần hoàn thành một nhiệm vụ thiên cấp, linh khí ở đây tương đương với trung tâm Tụ Linh trận cấp 5, khiến cho bao kẻ thèm thuồng. Bất quá những chỗ ở thế này thường thường cũng có giá vài trăm vạn linh trị, đệ tử bình thường căn bản không có khả năng kham nổi.

Lý Huyền Thông nhìn ra Bắc Thương linh viện mênh mông bao la, không trung bên đó có vô số bóng người xẹt qua xẹt lại, tiếng xé gió, luồng hào quang không hề ngừng nghỉ.

"Viu."

Đột nhiên một luồng sáng vọt đến đây, dừng lại trên bình đài ở đỉnh núi, Lý Huyền Thông khẽ biến sắc, xoay lại thì thấy một cô gái váy đen dung nhan tinh xảo, đôi mắt lạnh lùng.

- Thật là hiếm có, ngươi lại chủ động đi tìm ta.

Ánh mắt đạm mạc của Lý Huyền Thông khi nhìn thấy cô gái nọ liền tiêu tán không thấy, hắn cười nói chào hỏi.

Lạc Li vẫn lạnh lùng nhìn thanh niên trước mặt, dung mạo anh tuấn, hắn rất xuất sắc, trong Bắc Thương linh viện này có lẽ không ít cô mê như điếu đổ, bất quá với nàng thì không có cảm giác gì.

- Hôm qua ngươi nói chuyện gì với hắn?

Lạc Li nhíu mày.

Lý Huyền Thông cười, nhưng vẫn chưa trả lời.

- Lý Huyền Thông! Đây là chuyện của ta, không muốn ngươi nhúng tay vào, cũng đừng đi làm phiền hắn.

Lạc Li lạnh lùng nói.

Nét cười trên mặt Lý Huyền Thông dần dần tan mất, hắn quay lại nhìn Lạc Li:

- Ta không đến quấy nhiễu hắn, chỉ sợ sau nàng hắn càng bị quấy nhiễu nhiều hơn, dữ dội hơn gấp mười gấp trăm lần! Đến lúc đó, ngươi có thể làm gì đây?

Lạc Li siết chặt nắm đấm:

- Ta tự có biện pháp đối phó.

- Ngươi có thể đối phó?

Lý Huyền Thông lắc đầu, nói:

- Xem ra ngươi thật đúng là thích hắn, bằng không với tính tình của ngươi, sao lại chạy đến đây nói chuyện thế này. Tình cảm, thứ này thật kỳ lạ, người thông minh vì nó mà lỗ mãng. Nhưng ta cũng không nghĩ được sao lại có ngày ngươi cũng y như vậy. Mục Trần có thể biến ngươi thành như vậy hắn cũng thật may mắn.

Lạc Li im lặng.

Lý Huyền Thông thở dài một hơi, nhìn cô gái càng lớn càng duyên dáng, càng yêu kiều trước mặt, sâu trong đáy mắt cũng có một tia cảm xúc. Năm xưa khi nàng còn là cô bé hắn đã thầm thương. Nhưng hiện tại người con gái hoạt bát vì phải nhận lấy vài thứ mà trở nên im lặng, trưởng thành và chín chắn. Nàng rất kiên cường, đến mức hắn cũng cảm thấy thương tiếc.

- Chuyện Lạc Thần tộc, ngươi hắn biết rõ, ngươi không có lựa chọn, bây giờ đến Bắc Thương linh viện hắn là việc cuối cùng ngươi còn được phép làm theo ý mình. Thời gian của ngươi cũng không nhiều, nếu biết rõ sẽ chia ly, tại sao vẫn cứ muốn tiến tới. Đối với hai người các ngươi có điểm gì tốt cơ chứ?

Lý Huyền Thông nhìn cô gái trước mặt, đôi mắt lưu ly tản ra một tia đau thương, nàng nhẹ nhàng trả lời:

- Ta đã nghĩ, sau khi rời khỏi Linh Lộ sẽ không xuất hiện nữa, nhưng vẫn không chịu nổi muốn nhìn thấy hắn, ta sợ hắn vì sự việc bị đuổi khỏi đó mà sa sút, nên muốn cùng hắn vượt qua, ta muốn thấy hắn lần thứ hai tỏa sáng.

- Ở bên cạnh hắn, ta rất vui. Cảm giác này bao năm qua chưa từng xuất hiện

Lạc Li tỏ ra mềm yếu, tự giễu:

- Ta lưu luyến cảm giác này! Cho nên khi còn thời gian, để cho ta hưởng thụ một chút đi. Ta biết trách nhiệm của ta quá lớn, ta sẽ gánh vác. Chẳng qua, ta không muốn ngươi quấy nhiễu hắn.

- Xin vì ta mà để yên cho thời gian này đi!

Lạc Li buồn bã, rồi nàng xoay người rời đi, chậm rại bước xuống núi.

Lý Huyền Thông nhìn bóng lưng xinh đẹp của Lạc Li, mắt nhắm lại. Lần nữa mở mắt ra, nó đã khôi phục lại vẻ hờ hững.

"Đùng."

Đúng lúc này, trên Thần Phách bảng bộc phát kim quang, Lý Huyền Thông nhìn cái tên xông lên vị trí cao nhất Thần Phách bảng, lát sau nheo mắt lại.

Lạc Li, không phải ta muốn nhằm vào hắn, nhưng hắn cứ bất kể thực lực mà ở cùng ngươi, sau này sẽ là trở ngai cho ngươi. Do đó ta phải dùng biện pháp của ta.

. . .

Ở một nơi khác trong Bắc Thương linh viện, một hồ nước bao la rộng lớn, chính giữa có một hòn đảo nhỏ, trên đảo có một gian nhà hoa cỏ tranh tươi đẹp.

Thình lính từ trong gian nhà vang lên một tiếng thanh thúy mà tức giận.

- Arrrrr, cái tên tân sinh Mục Trần thật đáng ghét! Đoạt lấy hạng 3 của Mạch Luân còn chưa thỏa mãn, cũng dám xóa tên của ta, tức chết

mà! Tỷ tỷ, ngươi phải đòi lại công bằng cho ta!

Trong gian nhà thoáng yên tĩnh, rồi một giọng nói nữ tử dịu dàng mang theo tiếng cười khẽ vang lên:

- Thần Phách bảng kia vốn để dành cho tân sinh, ngươi còn ở lì trên đ1o làm cái gì? Nếu đã bị xóa tên rồi, thì cố gắng leo lên Thiên bảng đi.

- Nhưng hắn quá đáng, chỉ mới là tân sinh chân đứng chưa vững ở Bắc Thương linh viện lại kiêu ngạo như vậy!

- Ha ha, tân sinh này rất lợi hại, chuyện phiền toái như thế ta cũng không giúp được, ngươi nên thành thật chút đi, nếu mà chân chính giao đấu, e rằng ngươi cũng không phải đối thủ của hắn.

- Ta không tin!

"Rầm!"

Cánh cửa gian nhà bị đẩy bật ra, cô gái xinh đẹp nổi giận đùng đùng phóng ra, y phục vàng nhạt, tóc đen buộc thành đuôi ngựa, dáng vẻ sinh đẹp đầy sức sống.

Cô gái rời khỏi gian nhà, lắc mình một cái liền hóa thành một luồng sáng phóng đi, nhanh chóng mất hút.

Sau đó, một bóng dáng xinh đẹp chậm rãi từ trong phòng bước ra. Mái tóc đen như nhung, rũ xuống ôm lấy gương mặt trái xoan trắng như tuyết, mày liễu cong cong, khí chất ôn hòa dịu dàng nho nhã.

Nàng bất đắc dĩ nhìn theo hướng cô gái nhỏ kia biến mất.

- Hô hô, Linh Nhi sao vậy? Ai lại khiến nàng nổi giận?

Đột ngột vang lên tiếng cười từ bên ngoài hồ nước, rồi một bóng người phóng đến, xuất hiện trên đảo.

Người tới cao cao, mái tóc xanh khá kỳ lạ, gương mặt cũng rất anh tuấn, có điều hơi mang một chút tà khí, miệng cười rất hấp dẫn.

- Không sao, có việc gì à?

Nữ tử ôn nhu nho nhã cười nhạt.

- Gần đây nhận một nhiệm vụ thiên cấp, cần người hợp tác, nên ghé thăm xem ngươi có thời gian không...

Thanh niên tóc xanh cười nói, ánh nhìn cô gái kia mang theo một ít nóng cháy.

Nữ tử nọ cười lắc đầu, khéo léo từ chối:

- Gần đây ta phải tập trung tu luyện, có lẽ không phải lúc, ngươi tìm người khác đi.

Nói xong, nàng chẳng màng đến hắn, xoay người về lại gian nhà, nhẹ nhàng khép cửa lại.

Thanh niên kia thấy vậy cũng chỉ cười bất đắc dĩ, xoay người rời khỏi hồ nước, liền có người tới đón hắn, cười hỏi:

- Thủ lĩnh, lại bị cự tuyệt à?

- Thủ lĩnh ít gì cũng là nhân vật phong vân hạng 4 Thiên bảng, sao nàng lại không thèm đếm xỉa đến mặt mũi? Nếu không phải thủ lĩnh nhường nhịn, nàng cũng đâu có thể ngồi trên hạng 3 Thiên bảng được.

Một người tỏ vẻ khó chịu nói.

- Gấp cái gì?

Thanh niên tóc xanh cười nhạt:

- Cực phẩm nhi nữ như vậy có thể từ từ mà tới, đâu thể nào vơ tay là túm được liền? Yên tâm đi, một ngày nào đó, nàng sẽ ngoan ngoãn nằm

trong lòng ta.

Hắn cười tươi, nét cười càng thêm tà mị, lại mang theo một chút âm khí, quay nhìn về gian nhà nhỏ giữa hồ.

Nữ nhi mà Hạc Yêu nhìn trúng, có thể chạy đi đâu được chứ?

Chương 191: Linh Quyết Điện

Hôm sau, từ tờ mờ sáng, Mục Trần và Lạc Li đã ra khỏi khu tân sinh, đi vào khu trung tâm Bắc Thương linh viện. Hôm nay chính là ngày họ được tiến vào Linh Quyết điện để chọn lựa linh quyết.

Đối với Linh Quyết điện, Mục Trần tỏ ra rất háo hức. Nói theo cách nào đó, Bắc Thương linh viện còn nghiêm mật hơn cả Bắc Linh viện, ở đây không có linh quyết miễn phí cho tu hành, ngươi muốn có linh quyết lợi hại, chỉ có một cách, đem đủ số linh trị đến đổi.

Toàn bộ đệ tử Bắc Thương linh viện từng giây từng phút đều vì linh trị mà cố gắng. Linh trị ở đây như kế sinh nhai, không có nó thì làm cái gì cũng khó, cả tu luyện cũng bị ảnh hưởng.

Linh Quyết điện. Khu vực này là nơi mọi đệ tử đều thèm muốn, nhưng không phải ai cũng được phép đi vào. Chỉ có những đệ tử ưu tú được ban thưởng của Bắc Thương linh viện mới may mắn được vào đó tìm kiếm linh quyết.

Nếu có vận khí tốt mà nói, vào Linh Quyết điện rồi bước ra với một quyển linh quyết thần cấp, tuyệt đối sẽ khiến cho người ta ghen tị đến đỏ mắt.

Mục Trần và Lạc Li đi khoảng 10 phút sau rồi dần dần giảm tốc lại, cuối cùng hạ xuống một ngọn núi nguy nga.

Đỉnh núi tọa lạc một cự điện to lớn, trước cự điện là quảng trường lát đá rộng rãi, hai người vừa hạ xuống quảng trường đó.

Đáp xuống, quét mắt quan sát chung quanh, nơi đây không một bóng người, nhưng cả hai đều thần sắc cẩn trọng. Vì ngay lúc hạ xuống, bọn họ rõ ràng nhận thấy có vài ý niệm mờ mịt xẹt qua người họ cực kỳ mạnh mẽ, hẳn nhiên đó là những thủ điện giả ẩn nấp quanh đây.

Linh Quyết điện ở Bắc Thương linh viện được xem là khu vực trọng yếu, dĩ nhiên không thể không phòng bị. Kẻ nào muốn làm càn ở chỗ này e rằng kết cục sẽ hơi bị thảm.

Mục Trần và Lạc Li nhìn nhau, cả hai cùng tiến đến tòa cự điện khổng lồ, thong thả thoải mái, không hề gấp gáp.

"Víu!"

Lúc hai người đến cổng cự điện, sau lưng cũng vang lên vài tiếng xé gió, ba người hạ xuống, đúng là Dương Hoằng, Mộc Khuê, Băng Thanh.

Dương Hoằng vừa xuất hiện liền trừng mắt nhìn Mục Trần, hai đấm siết chặt, ánh mặt tràn ngập thù hận.

Nhưng Mục Trần chỉ hờ hững liếc hắn rồi chẳng đếm xỉa gì tới, quay sang chào hỏi Mộc Khuê và Băng Thanh.

- Hai người tới sớm nhỉ.

Mộc Khuê nhếch miệng cười, tiến lên vài bước, quét mắt nhìn xung quanh cự điện, cười vui vẻ:

- Không ngờ nơi này thủ vệ lại cẩn mật như thế, vừa rồi suýt nữa ta sợ đến mức quay đầu bỏ chạy không dám tới.

Mục Trần mỉm cười, bọn họ có lẽ cũng bị những luồng ý niệm ban nãy kiểm tra.

- Mấy tiểu tử kia, làm gì mà tới sớm vậy, lão phu ngủ còn chưa đủ giấc đó.

Cả năm người chỉ vừa mới đến, nói chuyện chưa được mấy câu, thình lình một giọng nói biếng nhác từ cự điện vang tới. Mục Trần ngẩng lên đã thấy Chúc Thiên trưởng lão không biết từ chỗ nào xuất hiện phía trên cự điện, lão ngồi xếp bằng ở đó, ra vẻ còn buồn ngủ, bộ dáng mơ màng.

- Tham kiến Chúc Thiên trưởng lão.

Năm người đồng loạt thi lễ, đối với vị thiên tịch trưởng lão địa vị không hề thấp ở Bắc Thương linh viện, tất nhiên phải thể hiện tôn kính.

Chúc Thiên trưởng lão cười tủm tỉm gật đầu, lắc mình một cái đã xuất hiện trước mặt năm người như quỷ mị. Cái tốc độ này khiến năm người nhất thời rùng mình, căn bản là không thấy lão xuất hiện như thế nào, cảm giác cứ như Chúc Thiên trưởng lão vốn từ ban đầu đến giờ đã đứng trước mặt họ.

- Mạnh thật!

Mục Trần âm thầm kinh hãi, đây là chiến lực của Bắc Thương linh viện ư?Một thiên tịch trưởng lão đã có thực lực kinh người như thế, khó trách danh tiếng Bắc Thương linh viện trong Đại Thiên thế giới lại vang dội như vậy.

Chúc Thiên trưởng lão tủm tỉm cười đánh giá năm người, rồi chú ý dò xét tỉ mỉ Mục Trần, khiến hắn cảm giác như lão hoàn toàn nhìn thấu bên trong thân thể hắn, khiến hắn lạnh cả tim.

- Được rồi, nếu đã tới đủ thì chuẩn bị vào nhé.

Chúc Thiên trưởng lão cũng không nhìn hắn nhiều lắm, phẩy phẩy bàn tay, rồi xoay lại cánh cổng to lớn đóng chặt của cự điện. Lão búng tay một cái, một tia hào quang bắn ra, chui tọt vào cánh cổng đồng đen.

"Ruỳnh."

Cánh cổng đồng đen bộc phát quang mang đan xen vào nhau, mơ hồ thành một trận đồ rất phức tạp, dao động cường đại nhưng lại mơ hồ như

ẩn như hiện tản ra.

- Quả nhiên là phòng vệ cẩn mật, không chỉ có cao thủ ẩn thân phòng ngự, lại còn linh trận mạnh mẽ như thế được bố trí ở đây.

Mục Trần líu lưỡi tấm tắc, dao động linh lực này e rằng linh trận trên cánh cổng đồng đen ít nhất cũng cấp 5.

- Theo lão phu đến đây.

Chúc Thiên trưởng lão vung tay lên, dẫn đầu bước đi, thong thả tiến đến cánh cổng, hào quang lóe ra liền biến mất không thấy đâu. Năm nhìn thấy vậy cũng vội đi theo.

Ngay khi xuất hiện phía sau cánh cổng, hào quang lóe lên trong mắt, đầu óc có vẻ hơi choáng váng, đến khi thần trí phục hồi lại, thì cảnh tượng đã hoàn toàn thay đổi.

Đó là một con sông ánh sáng đẹp rực rỡ, hào quang như dòng nước từ bống phương tám hướng lưu chuyển, huyễn lệ kéo dài xa tít tắm đến khuất tầm mắt.

Mục Trần kinh ngạc ngắm nhìn khung cảnh kỳ lạ, hắn nhiên hoàn toàn khác với tưởng tượng của hắn về một nơi lưu trữ linh quyết. Vả lại hắn nhìn quanh ở đây cũng không có một quyển linh quyết nào cả.

Chúc Thiên trưởng lão xuất hiện trước mặt, gương mặt thiếu niên tuấn tú của lão cười khẩy chỉ vào những dòng sông ánh sáng:

- Nơi này là Linh Quyết điện, linh quyết các ngươi muốn tìm được cất bên trong này. . .

Mục Trần tròn mắt kinh ngạc nhìn những dòng sông ánh sáng rộng lớn, xem xét kỹ hơn, hắn thấy vài dao động kỳ lạ.

- Đầu tiên ta nhắc lại, Linh Quyết điện là nơi lưu trữ tất cả linh quyết của Bắc Thương linh viện chúng ta, thậm chí có thể gặp linh quyết thần

cấp. Nếu ngươi có đủ năng lực và cơ duyên, thì có cơ may nhận được nó.

Chúc Thiên trưởng lão cười nói:

- Dĩ nhiên cũng không phải cứ tiến vào đây thì nhất định sẽ có được linh quyết đem về, một khi chọn lựa thất bại các ngươi cũng phải mang hai tay trắng trở ra thôi.

- Chọn lựa thất bại?

Mục Trần nghi hoặc hỏi lại, có khả năng này nữa sao?

Chúc Thiên trưởng lão gật đầu:

- Trong những dòng sáng đó có vô số linh quyết, các ngươi muốn nhận được linh quyết chỉ có thể chui vào trong đó mà tìm. Nếu chỉ là linh quyết thường thường thì không nói gì, nhưng nếu là linh quyết gì đó lợi hại, khi đó sẽ được truyền tống đi một chỗ này đấy, gặp người trấn thủ linh quyết. Thực lực chúng nó mạnh yếu tùy theo cấp độ cao thấp của linh quyết mà chúng giữ, chỉ khi đánh bại được chúng nó các ngươi mới nhận được thứ mình mong muốn. Còn nếu bị đánh bại, thì các ngươi sẽ mất cơ hội, tay không quay về.

Mục Trần càng lúc càng ngạc nhiên, linh quyết ở nơi này quả nhiên không dễ mà lấy được a.

- Do đó ta cũng khuyên các ngươi đừng mơ tưởng linh quyết lợi hại vượt quá khả năng, nếu không kẻ xui xẻo chỉ là các ngươi thôi.

Chúc Thiên trưởng lão khoanh tay, đạm mạc nói:

- Còn chuyện gì thắc mắc không?

Mục Trần và mấy người nhìn nhau, rồi cũng chậm rãi lắc đầu, gương mặt càng lúc càng háo hức. Hẳn nhiên cách thức tìm linh quyết thú vị như thế này khiến họ rất phấn khích.

- Nếu đã vậy thì bắt đầu đi, mong rằng các ngươi đều thành công.

Chúc Thiên trưởng lão cười nói.

- Đi!

Mục Trần và Lạc Li đều cười, dẫn đầu phóng ra, một trái một phải chui tọt vào nhưng dòng sáng. Sau lưng họ, Dương Hoằng, Mộc Khuê, Băng Thanh cũng liền thi triển thân thủ, biến mất trong mấy dòng sáng khác.

Chúc Thiên trưởng lão cười cười, khẽ lẩm bẩm:

- Không biết mấy tiểu tử kia sẽ có thu hoạch gì, muốn lấy được linh quyết thần cấp cũng không dễ dàng như vậy a...

Sau khi chui vào dòng sáng, trước mặt Mục Trần chợt sáng ngời. Hắn nhìn phía trước, dòng sáng ùn ùn gào thét tốc độ cao xẹt ngang qua bên cạnh.

Mục Trần nhìn chằm chằm vào dòng sáng vừa xẹt ngang, trung tâm của chúng là những quyển trục phát ra dao động kỳ lạ, đều là linh quyết cao cấp.

Mục Trần vươn bàn tay chụp vào một dòng sáng, ngay khi bàn tay bắt lấy thứ đó, vài tin tức liền nhanh chóng chui vào đầu.

Đại Băng Lôi quyền, linh cấp trung phẩm, quyền thế như băng lôi, cương mãnh bá đạo, đủ có thể chấn sơn liệt nhạc.

Mục Trần táp lưỡi, không ngờ tùy tay bắt đại cũng được một linh quyết linh cấp trung phẩm. Đẳng cấp này mà bỏ vào Bắc Linh viện thì cứ phải nói là bảo bối trân quý, vậy mà ở đây thì đầy rẫy.

Mục Trần thả tay cho dòng sáng bay đi, hẳn nhiên với hắn mà nói, trình độ linh quyết cỡ này đã không mấy hấp dẫn với hắn nữa, nếu đã có

cơ hội vào Linh Quyết điện mà chỉ lấy một thứ như vậy thì cũng phí mất danh tiếng của nó.

- Thứ tốt hắn phải ở chỗ sâu bên trong.

Mục Trần ngẩng lên nhìn về khu vực xa xăm đầy những dòng sáng đan xen dày đặc, liền phóng người hóa thành một tia sáng bay nhanh vào trong.

Ngay lúc đó, hắn vẫn không nhận thấy được tờ giấy than thần bí dường như sáng lên trong khí hải của hắn.

Cửu U Tước đang nhàn nhã nằm trên đóa hoa Mandala dường như nhận ra cái gì đó, thoáng tỏ ra kiêng dè tờ giấy than thần bí, nhưng cũng không cảm thấy được gì cả, chỉ đành nhắm mắt trở lại.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 192: Chọn Lựa Linh Quyết

Trong dòng sông ánh sáng huyễn lệ, Mục Trần như một tia chớp bắn tới phía trước, dòng sáng đầy ắp khắp nơi chẳng biết chui ra từ chỗ nào, ở giữa mỗi dòng sáng đều có những quyển trục màu sắc khác nhau lóe sáng hào quang, dao động linh lực ào ào tản ra không hề tầm thường.

Mục Trần chỉ nhìn thoáng qua những dòng sáng kia, thỉnh thoảng đưa tay bắt lấy vài thứ. Có vài lần kinh nghiệm, hắn dần nhận biết được trong những dòng sáng này hầu hết đều là linh quyết linh cấp trung phẩm. Tuy cấp độ đó cũng là không tồi, nhưng Mục Trần bây giờ không cảm thấy thỏa mãn.

"Vù!"

Thình lình một dòng sáng từ đâu đó bắn tới, màu sắc sáng ngời hơn hẳn những dòng sáng lúc nãy.

Mục Trần nhìn nó, trong lòng khẽ động, rồi linh lực hắc ám trong lòng bàn tay nhanh chóng trào ra, uốn lượng như khói đặc thổi tới dòng sáng kia.

"Rầm!"

Dòng sáng chui vào trong luồng linh lực hắc ám kia, Mục Trần lập tức thu tay hút lấy. Dòng sáng như cá sa lưới giãy giụa dữ dội, sức mạnh này khiến cho linh lực hắc ám cũng trở nên loang lổ khiến Mục Trần phải thúc đẩy thêm linh lực, bao vây dòng sáng đó không có nó trốn thoát, bàn tay thò vào chính giữa.

Ngay lúc đó, vài tin tức nhanh chóng bay vào đầu Mục Trần.

Đại La Băng Ngọc Thủ, linh cấp thượng phẩm, lấy linh lực cực lạnh tu luyện. Khi đại thành hàn khí bá đạo, chạm vào người lập tức đóng băng, vỗ vào vỡ nát.

- Một quyển linh cấp thượng phẩm.

Mục Trần tặc lưỡi. Linh quyết ở cấp độ này cực kỳ tốt, như Linh Hoàng Chỉ mà hắn tu luyện, chỉ là linh quyết công kích linh cấp hạ phẩm, Linh Ảnh Bộ cũng chỉ là trung phẩm, hai bộ linh quyết đó với Mục Trần trước kia có trợ giúp không nhỏ, nhưng hiện tại thực lực tăng cao, linh quyết cấp bậc đó không thể đáp ứng được.

Mục Trần hơi do dự, cuối cùng vẫn buông tay cho dòng sáng đó chảy đi mất. Dù lúc trước Chúc Thiên trưởng lão nói không cần phải cố gắng quá mức tìm linh quyết thần cấp, phải biết thỏa lòng. Nhưng Mục Trần lại không muốn như vậy, cũng không phải hắn lỗ mãng làm càn, mà coi như hắn cũng có một chút tự tin vào bản thân.

Buông tay cho quyển linh quyết linh cấp thượng phẩm bay đi, Mục Trần lại lần thứ hai cất bước, chỉ vài phút mà hắn đã gặp không dưới 20 quyển linh quyết đẳng cấp tương đương, dĩ nhiên hắn cũng không giữ lại. Đôi mắt đen khẩn trương tìm kiếm những dòng sáng đan xen hoa cả mắt, quyết tâm tìm cho ra quyển linh quyết thật sự khiến hắn phải động lòng tham.

Tìm một hồi lâu, hắn cũng có phát hiện. . .

Mà thật ra thì cũng không thể nói là phát hiện, vì dòng sáng đó lồ lộ ánh sáng kinh người nổi bật hơn hẳn, hùng hậu khổng lồ như một con rắn lớn xuyên qua không gian, khiến cho những dòng sáng khác phải tránh ra một bên như nông dân nhìn thấy quý tộc, không dám sánh bước đi cùng.

Mục Trần sáng rực hai mắt nhìn vào dòng sáng vừa xuất hiện, chính giữa nó dường như có vài tia sáng xanh xoay tròn như gió lốc, dao động linh lực kinh người.

- Nó đây rồi!

Mục Trần mừng rỡ, vội vàng dừng lại, linh lực cuồn cuộn tuôn ra cấp tốc lan tới bao phủ dòng sáng to lớn kia.

"Bùm!"

Thế nhưng luồng linh lực hắc ám vừa bọc lấy nó, dòng sáng kia liền chấn động mạnh, dữ dằn phá nát vòng vây, mãnh liệt đi tiếp.

Sự phản khán kịch liệt như thế khiết cho Mục Trần cả kinh, nhưng cũng không dám trễ nãi vội vàng thôi động thêm linh lực, tiếp tục quấn lấy dòng sáng kia.

"Bùm bùm!"

Thế nhưng dòng sáng kia vẫn đánh phá tứ phương, khí thế mạnh mẽ như chẻ tre xuyên qua, mọi ngăn trở của hắn hoàn toàn không có hiệu quả.

Dòng sáng kia không ngờ lợi hại như thế!

Mục Trần tỏ ra nghiêm túc, một chưởng đột ngột đánh ra, quát lên

- Kim Cang Phù Đồ Thủ!

Linh lực hắc ám tuôn trào, hóa thành một bàn tay kim cương mang theo tháp văn đen tuyền thần bí, tan ra sức mạnh trấn áp.

Bàn tay to lớn cứng rắn ngưng tụ ra đánh về phía dòng sáng, mạnh đến nỗi khí lãng làm bạt đi những dòng sáng khác gần đó.

Cự chưởng không ngừng bùng nổ linh lực, tháp văn trong bàn tay đó lấp lánh, lực lượng kỳ dị truyền đi, khiến cho dòng sáng khổng lồ kia phải chảy chậm lại. Dù vậy, Mục Trần cũng chỉ có thể giằng co, khó mà áp chế được nó.

- Ta xem ngươi có thể kiên trì bao lâu!

Mục Trần nghiến răng, vận chuyển linh lực quán chú thêm vào cự chưởng. Nếu chỉ một thoáng thả lỏng, có lẽ sẽ khiến cho dòng sáng này chạy trốn đi mất.

Hai bên cù cưa một hồi, linh lực dao động bồng bềnh lan đi, phạm vi chung quanh hơn mười trượng hình thành một khoảng không trống trải.

Mục Trần nghiến răng trợn mắt, trán cũng lấm tấm mồ hôi. Giằng co như thế lại tiêu hao linh lực cực lớn, cứ như trò chơi kéo co, chỉ thoáng thả lỏng sẽ khiến thất bại thảm hại.

"Rầm rầm!"

Linh lực dao động không ngừng, bất quá dưới công sức mồ hôi của Mục Trần, dòng sáng kia cũng không còn mãnh liệt nữa, dần dần nhạt đi một chút.

- Chính là lúc này!

Mắt lóe sáng, Mục Trần đánh thêm một chưởng, cự chưởng oanh kích lên dòng sáng, hào quang bùng phát tứ phương, Mục Trần phóng tới vọt vào bên trong dòng sáng, bàn tay chạm tới luồng gió lốc trong trung tâm.

"Xoẹt xoẹt."

Luồng gió lốc sắc như đao cắt lên bàn tay hắn, tạo thành từng lằn máu, nhưng Mục Trần thần sắc tập trung không để ý tới vết thương cỏn con, bắt lấy quyển trục chính giữa gió lốc.

Quyển trục tới tay, một cỗ ý niệm điên cuồng chạy trốn bắn ra, nhưng Mục Trần vẫn gắt gao siết tay lại, linh lực va đập, tầng tầng lớp lớp quấn lấy, dù cổ tay bị rách tả tơi nhưng hắn vẫn không buông ra.

Máu tươi đổ ra, nhỏ giọt. Nhưng quyển trục kia cũng dần dần yếu bớt, thôi không giãy giụa nữa, Mục Trần lúc này mới thu tay lại, ánh mắt háo hức nhìn vào quyển trục đã nằm gọn trong tay.

Quyển trục toàn màu xanh, vật thể như làm bằng ngọc, chung quanh nó còn có những luồng lốc nhỏ thành hình, phát ra tiếng gió ù ù, rất thần dị.

Mục Trần cảm nhận luồng tin tức truyền vào trong đầu hắn.

Cửu Long Thiên Phong quyết, linh quyết chuẩn thần cấp, lấy cương phong trong trời đất mà tu luyện. Khi đại thành, cửu long gào thét, xé trời rạch đất, thần uy khó lường.

- Linh quyết chuẩn thần cấp?

Mục Trần nao nao, nhưng trong lòng vui nhẹ, hiển nhiên quyển linh quyết không hề tầm thường, lại kinh ngạc vì linh quyết thần cấp không ngờ còn phân ra có chuẩn thần cấp.

Bất quá xem ra chuẩn thần cấp hắn là là cấp thấp nhất trong những bộ linh quyết thần cấp, nhưng mặc kệ thế nào, cũng không thay đổi bản chất của nó chân chính vẫn là linh quyết thần cấp. Uy lực của nó, tất nhiên hơn xa cái loại linh quyết linh cấp thượng phẩm.

Mục Trần gật gù vui vẻ nhìn linh quyết trong tay. Làm người cũng không cần quá tham lam, thỏa lòng là được. Chuẩn thần cấp, linh quyết này đã cực kỳ cường đại, nếu lòng tham lớn hơn không chừng ngược lại trắng tay.

Nghĩ vậy, Mục Trần không do dự nữa, bàn tay siết lại định bóp nát quyển trục để tiến vào trong đó, tìm người trấn thủ đánh bại để chân chính đoạt lấy linh quyết này cho mình.

Nhưng nhay lúc đó, một chấn động ù ù mãnh liệt từ trong cơ thể tuôn ra, bàn tay nháy mắt yếu ớt vô lực, buông ra.

"Véo!"

Tay vừa buông, quyển trục màu xanh lập tức bắn đi, hóa thành dòng sáng chạy mất tích.

Mục Trần há mồm nhìn sự việc vừa xảy ra. Linh quyết thần cấp đã tới tay lại còn bị bay mất, dù rằng điềm tĩnh cỡ nào hắn cũng không thể không nổi nóng, điên tiết hét lên:

- Cửu U Tước, nhà ngươi giở trò quỷ gì đây?

Chấn động lúc nãy dĩ nhiên không phải do hắn muốn, vậy thì trong cơ thể hắn cũng chỉ còn có Cửu U Tước, không phải nó thì còn ai vào đây?

Cửu U Tước trong khí hải lại chẳng để ý tới Mục Trần, đôi mắt vẫn đang gắt gao nhìn vào tờ giấy than thần bí. Trên bề mặt đó, có một luồng hào quang ám tử sắc bốc lên, nhoáng một cái liền biến mất.

Mục Trần đang nổi cơn tam bành, vừa định ngưng thần chui vào khí hải mắng chửi Cửu U Tước, cũng đột nhiên nhìn thấy một luồng hào quang ám tử sắc bao bọc cơ thể, rồi hắn chưa kịp phản ứng lại đã bị luồng hào quang đó kéo thẳng vào phía sâu trong dòng sông ánh sáng với tốc độ kinh người.

Biến cố khiến cho Mục Trần cực kỳ hoảng sợ, ngay thời điểm hào quang ám tử sắc xuất hiện, hắn đã biết không phải do Cửu U Tước phá rối, tâm thần khẽ động đã hiểu được nguồn gốc.

Khi hắn hiểu ra thì bất giác phát lạnh, ánh mắt không thể tin được. Không ngờ là tờ giấy than thần bí đang giở trò?

- Nó muốn làm gì a?

Mục Trần lẩm bẩm, hắn phát hiện bản thân đã mất quyền khống chế thân thể, chỉ có thể mặc cho hào quang ám tử sắc đưa hắn đi sâu vào trong, khiến cho hắn muốn khóc không được. Vất vả lắm mới tìm được một quyển linh quyết chuẩn thần cấp a. . .

Cũng trong lúc đó, một vị trí ở sâu bên trong dòng sông ánh sáng kia, một không gian dường như độc lập với nơi khác đang có mười khối liệt nhật lơ lửng, bên trong chúng nó tỏa ra những uy áp kinh người.

Đột nhiên phiến không gian phát ra một ít tiếng chấn động, trong đám liệt nhật xuất hiện một khỏa hắc ám to như trái dừa tiến ra.

Lúc nó xuất hiện, đám liệt nhật còn lại bỗng dưng lui lại một chút, cảm giác như chúng đang e ngại liệt nhật hắc ám này vậy.

Liệt nhật hắc ám lắc lư du động, mơ hồ truyền ra một dao động viễn cổ, thình lình khựng lại, dường như bị cái gì đó thu hút hấp dẫn, đột nhiên bắn về phía sâu trong dòng sông ánh sáng.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 193: Tứ Thần Tinh Túc Kinh

Giữa dòng sông ánh sáng hoa mỹ, một đạo quang mang ám tử sắc bắn đi như điện. Hào quang lướt qua nơi nào, những dòng sáng liền chủ động tránh ra thành một con đường.

Mục Trần ở giữa luồng hào quang ám tử đó, gương mặt kinh nghi bất định, chấn động không thôi. Từ khi hắn có được tờ giấy than thần bí kia tới nay, nó hầu như chỉ một lần duy nhất bày ra lực lượng thần dị khi Cửu U Tước ra tay định ám toán đoạt thân thể hắn. Về sau này thì hoàn toàn yên tĩnh, mặc cho Mục Trần có dò xét gì cũng không tra ra được một chút manh mối nào.

Nhưng không ngờ hôm nay nó lại bắt đầu có động tĩnh...

Mục Trần tuy trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng vẫn không phản kháng, mà thực ra cũng không cách nào phản kháng. Tờ giấy than thần bí này hắn nhặt được trong Linh Lộ, từ đó đến nay cũng chưa bao giờ khiến hắn lâm vào hiểm cảnh, mà ngược lại còn bảo vệ hắn. Do đó, hắn tin là nó sẽ không nguy hại đến bản thân.

Lòng đinh ninh như vậy, Mục Trần cũng an tâm hơn. Nhìn những dòng sáng như điện xẹt qua hai bên, hắn lại thấy không dưới ba đạo ánh sáng rực rỡ không kém Cửu Long Thiên Phong quyết mà hắn đã chọn lúc nãy. Hẳn nhiên những thứ đó đều là linh quyết chuẩn thần cấp.

Mục Trần lưu luyến nhìn những dòng sáng đang bắn đi xa, mà tia quang mang ám tử kim này lại không có dấu hiệu ngừng lại, hắn cũng chỉ đành bất đắc dĩ thở dài, mà cũng muốn xem thử nó đang gấp muốn đưa hắn đi đâu.

Ám tử quang mang một đường thẳng tiến mang theo Mục Trần đi sâu vào trong quang hà, ước chừng một khắc sau, Mục Trần bắt đầu cảm thấy tốc độ của nó dần chậm lại, hơn nữa quang lưu rực rỡ tứ phương dần trở nên thưa thớt, giống như đã sắp đi hết quang hà dài vô tận này.

Hào quang ám tử sắc cuối cùng cũng dừng lại, Mục Trần nhìn khu vực hắc ám tối thui mà cười khổ, đến cái chỗ này để làm cái gì a?

"Véo!"

Lúc hắn còn đang mờ mịt, đột ngột sâu trong hắc ám có gì đó bắn đến. Hắn giật mình nhìn qua, cảm nhận rõ ràng có một luồng liệt nhật đen ngòm kéo theo một cái đuôi sáng rực bắn tới với một tốc độ kinh hoàng.

Liệt nhật hắc ám nhanh chóng xuất hiện trước mặt, Mục Trần kinh nghi bất định đánh giá. Nó tối vô cùng, nhìn như một cái lỗ đen không gian, dường như cả tầm nhìn cũng bị nó nuốt mất. Căn bản Mục Trần nhìn cỡ nào cũng không thấy được gì trong đó.

Mặc dù không nhìn ra được cái gì kỳ quái, nhưng Mục Trần lại tỏ ra cẩn trọng hơn nhiều, vì hắn mơ hồ nhận thấy một dao động lờ mờ mà lại rất cường đại toát ra.

"Grào!"

Thình lình trong liệt nhật hắc ám vang rền một tiếng long khiếu hổ ngâm, hơn nữa lại còn có hai tiếng gì đó bất đồng mang nét cổ xưa.

Mục Trần nghe mà giật bắn lên, thần sắc càng thêm trịnh trọng. Ngay khi âm thanh đó vang ra, hắn cảm nhận thấy một áp lực kỳ lạ vô song.

Mục Trần gắt gao nhìn vào luồng liệt nhật hắc ám, nhất thời chẳng dám chủ động chạm vào. Trực giác cho hắn biết, thứ trước mắt này còn khó đối phó hơn quyển linh quyết chuẩn thần cấp khi nãy.

"Vù."

Bất chợt quang mang ám tử sắc lại dũng mãnh tiến ra, soi vào luồng hắc ám. Lúc này Mục Trần càng cảm thấy rõ sự chấn động của tờ giấy than thần bí trong khí hải của hắn, quang mang thần dị ám tử sắc ẩn hiện phát ra.

"Xèo xèo"

Bị quang mang ám tử sắc rọi xuống, liệt nhật hắc ám đột ngột tan rã, hắc ám tiêu tan, một vật liền xuất hiện trong mắt Mục Trần.

Một quyển trung mang sắc thái đen sẫm, trên quyển trục có một vài hoa văn hình thú cổ xưa, ánh sáng trong đó phát ra, ngưng tụ xung quanh quyển trục, hóa thành thú ảnh mờ ảo, cùng nhau rít gào hống hét gầm rú.

Mục Trần thấy thanh thế của quyển trục mà khiếp đảm, hơi do dự nhưng cũng vươn tay ra. Không ngờ quyển trục đen lại chậm rãi tiến đến, rồi dừng lại trong bàn tay hắn.

Lúc bàn tay Mục Trần chạm vào quyển trục, luồng thông tin lặng lẽ chảy vào trí óc.

Tứ Thần Tinh Túc Kinh, lấy linh tinh tú tứ phương mà sáng tạo ra cường đại thần quyết, có thể triệu hồi linh tinh tú, tứ thần tề tựu, khuấy động càn khôn.

Giới thiệu đơn giả, nhưng lại khí phách và cường đại vô song. Hơn nữa quyển Tứ Thần Tinh Túc Kinh này lại không hề ghi cấp bậc.

Bất quá, cho dù chẳng ghi chú rõ, nhưng hắn biết quyển linh quyết này tất nhiên là thần cấp, so với linh quyết chuẩn thần cấp càng mạnh mẽ khó sánh. Nhưng cụ thể đến cấp bậc nào thì hắn đánh giá không nổi.

- Tứ Thần Tinh Túc Kinh này dường như có quan hệ đến tờ giấy than thần bí trong cơ thể ta.

Mục Trần cầm lấy quyển trục, lẩm bẩm. Xét động tĩnh của tờ giấy than thần bí kia, hắn nhiên chính là nó thu hút thứ này tự động bay tới,

với năng lực hiện tại của Mục Trần căn bản không có khả năng đi đến đây, hơn nữa dám động tâm dòm ngó đến linh quyết cấp độ này.

Bất quá, dù tay nắm được quyển trục, nhưng càng khiến Mục Trần do dự. Ở đây không phải cứ tìm được linh quyết cao cấp liền có thể mang đi được, vì còn phải vượt qua vị trấn thủ linh quyết, mới có thể chân chính đoạt nó cho mình.

Hơn nữa dựa theo lời Chúc Thiên trưởng lão nói, linh quyết cấp bậc càng cao, thủ hộ giả càng có thực lực mạnh mẽ. Dù chưa hề có tí thông tin nào về cái gọi là thủ hộ giả của linh quyết, nhưng thứ có thể trấn thủ linh quyết thần cấp, thực sự tuyệt đối không thể kém.

Mục Trần cúi đầu nhìn quyển trục màu đen trong tay, ánh mắt lóe sáng.

Cuối cùng là muốn hay không muốn?

Hồi hộp do dự một lúc lâu, đôi mắt ngưng trọng, quyết tâm. Đã có cơ duyên mức này, không nên bỏ lỡ! Dù cho thất bại, bất quá là tay không đi về!

Nghĩ vậy, Mục Trần dứt khoát không do dự nữa, siết chặt bàn tay cầm quyển trục màu đen. Hắc ám như một tấm lụa tràn ra trùm lấy Mục Trần, nháy mắt liền khiến cho Mục Trần và cả quyển trục kia đều biến mất.

. . . . . .

Một nơi nào đó trong Linh Quyết điện.

Chúc Thiên trưởng lão ngồi xếp bằng trong một tòa đại điện. Trước mặt lão cũng có một lão già tóc trắng, hai người đang đánh cờ, thỉnh thoảng nhẹ nhàng đi một nước.

Trong đại điện còn có hơn mười người khác cũng đang xếp bằng, họ đều nhắm mắt, dường như đều đang tu luyện.

- Hô hô. Không biết đám trẻ kia có ai lụm được linh quyết thần cấp không nhỉ? Mấy năm nay trong giới tân sinh có thể nhận được linh quyết thần cấp, hình như cũng chỉ có hai nhóc Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông thôi nhỉ?

Lão già tóc trắng đối diện Chúc Thiên đi một nước cờ, cười khẽ tán gẫu.

- Cái này thì phải xem tâm tình của Linh Quyết điện, lỡ như bữa nay nó buồn giận chi đó, tăng thực lực của thủ hộ giả lên, thế thì xui rồi.

Chúc Thiên trưởng lão cười cười, nói tiếp:

- Bất quá trong đám tân sinh lần này cũng có một hai đứa khá lợi hại. Ta nghĩ bọn nó có lụm được chuẩn thần cấp cũng hoàn toàn thừa sức.

Lão già tóc trắng cười gật đầu, nhưng chưa kịp nói tiếp thì thần sắc đột nhiên biến đổi, trong không trung đại điện thình lình xuất hiện một vòng sáng dao động lăn tăn. Một tia ý niệm không giống của nhân loại từ trong đó truyền ra.

- Có người tiếp xúc đến linh quyết cất giữ ở địa vực trung tâm.

Ý niệm đó truyền ra trong điện, Chúc Thiên trưởng lão và lão già tóc trắng đều biến đổi sắc mặt khó lường, chỉ nghe lạch cạch vài tiếng, bàn cờ kia lập tức bị chấn nát bấy.

- Linh quyết địa vực trung tâm?

Chúc Thiên trưởng lão và lão già tóc trắng đều kinh ngạc, cau mày nói:

- Sao lại có thể? Cường giả Hóa Thiên cảnh cũng không đủ khả năng tiến vào nổi, sao lại có người đến đó lúc này? Hơn nữa linh quyết ở nơi đó căn bản không phải dành cho đệ tử lựa chọn, sao ngươi lại để cho người ta vào?

- Do linh quyết kia tự nó lao ra.

Cỗ ý niệm xoay vần xung quanh, nói.

- Cái gì?

Hai lão già liền biến sắc. Linh quyết tự lao ra? Chuyện này xưa nay lần đầu tiên hai lão nghe nói.

Trong đại điện, mười mấy vị đang tu luyện cũng mở mắt, sắc mặt kinh nghi bất định. Bao nhiêu năm bảo vệ Linh Quyết điện, chuyện lần này đúng là lần đầu tiên gặp phải.

- Là linh quyết nào?

Chúc Thiên trưởng lão trịnh trọng hỏi.

Địa vực trung tâm Linh Quyết điện được Bắc Thương linh viện xem là trọng địa bảo khố, bình thường mà nói, đệ tử không có tư cách được đi vào đó.

Ý niệm kia im lặng hồi lâu, trả lời:

- Là Tứ Thần Tinh Túc Kinh.

- Tứ Thần Tinh Túc Kinh?

Hai lão già ngẩn ra, chợt trợn trừng mắt lên:

- Là bộ linh quyết cổ không có ai tu luyện nổi kia à?

- Chính nó!

Ý niệm kia đáp lời

Chúc Thiên trưởng lão cau mày. Bộ linh quyết đó cũng không biết từ khi nào mà Bắc Thương linh viện bọn họ nhận được, nhưng xưa nay chưa hề có ai tu luyện nó mà thành công. Thậm chí năm xưa ngay cả

viện trưởng hiện tại cũng thử qua một lần, nhưng cũng thất bại. Theo lời viện trưởng nói, bộ Tứ Thần Tinh Túc Kinh này hẳn là trùng sinh từ một linh quyết kinh thế thần điển thượng cổ nào đó, đơn giản tu luyện nó thì khó mà thành công.

Nhưng hiện tại sao lại xảy ra tình huống khó giải thích thế này?

- Bộ linh quyết đó do ai nhận được?

Chúc Thiên trưởng lão dò hỏi.

Không khí trong đại điện bồng bềnh, hào quang phát sáng, rồi ngưng tụ lại thành một bóng người cao gầy và tuấn tú.

Chúc Thiên trưởng lão nhìn hình ảnh đó, vẻ kinh dị lần thứ hai xuất hiện trong mắt:

- Dĩ nhiên là Mục Trần. . . tên nhóc này đúng là không đơn giản. Không chỉ cơ thể có tinh phách Cửu U Tước, lại còn khiến cho Tứ Thần Tinh Túc Kinh chủ động tìm đến.

Chúc Thiên trưởng lão khẽ cười, thần quang sáng ngời.

Một tiểu tử thú vị a!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 194: Trấn Thủ Giả

Khi Mục Trần có thể nhìn thấy lại, quang hà đã biến mất tích, xuất hiện trước mặt là một tòa cự điện vàng nhạt trống trải dường như được đúc từ kim loại, thẩm thấu ra một khí tức lạnh băng.

Mục Trần đảo mắt qua bên trong đại điện, rồi tỏ ra nghiêm túc nhìn chính giữa điên, một bóng đen đứng thẳng tắp. Nhìn như một khối giáp màu đen thui với đầy hoa văn kỳ lạ khiến người ta nhìn vào mà lạnh gáy.

Mục Trần không dám rời mắt khỏi bộ áo giáp màu đen không hề có chút sinh khí kia, cảm giác nguy hiểm bất chợt dâng cao, linh lục trong cơ thể cũng nhanh chóng vận chuyện.

"Cách."

Thình lình bộ giáp vang lên một tiếng, như là lẫy nỏ được kích hoạt. Rồi Mục Trần nhìn thấy một luồng hào quang đỏ tươi từ bộ giáp bắn ra, lập lờ trong hốc mắt của chiếc mũ giáp, lạnh lùng.

Luồng hào quang đỏ tươi kia rõ ràng chiếu thẳng về hướng Mục Trần, rồi theo đó là những luồng hắc ám từ bộ giáp tỏa ra, uy áp linh lực kinh hoàng bùng phát.

- Người vượt ải, đánh bại ta ngươi mới có tư cách nhận linh quyết!

Một giọng nói trống rỗng không hề có chút tình cảm vang lên từ bộ giáp, vọng khắp đại điện.

- Đây là trấn thủ giả ư?

Mục Trần thần sắc ngưng trọng, bộ giáp này không phải con người, mà là một vật như con rối, hắn nhiên nó lại là trấn thủ giả như lời Chúc Thiên trưởng lão đã nói.

"Uỳnh uỳnh"

Lời của trấn thủ giả vừa hết, sau lưng nó liền có một bình đài hiện ra. Trên đó có một luồng hắc ám, trong luồng hắc ám đó có một quyển trục với thú ảnh ngưng tụ thành hình, rít gào gầm rống liên hồi.

Đó là Tứ Thần Tinh Túc kinh, chỉ có đánh bại trấn thủ giả thần bí này mới có thể đoạt được nó.

Mục Trần dời mắt khỏi Tứ Thần Tinh Túc kinh, tập trung vào bộ trọng giáp lơ lửng kia, cảm thấy việc này rất khó giải quyết. Hiện tại trấn thủ giả này còn chưa ra tay, mà hắn đã cảm thấy áp lực cực kỳ siêu đẳng, khiến hắn bất giác sinh ra ý nghĩ bản thân không thể nào là đối thủ của trấn thủ giả này.

Mục Trần lắc đầu, hiển nhiên linh quyết cấp độ này căn bản không phải thứ hắn có thể chạm vào, nhưng mà có ai ngờ cơ chứ, cái tờ giấy than trong cơ thể lại thu hút Tứ Thần Tinh Túc kinh đến. . .

"Vù."

Đột ngột hắc ám tràn ra dũng mãnh trên bộ giáp, một cỗ dao động kinh người ngưng tụ.

"Xoảng xoảng xoảng!"

Trấn thủ giả không nói một lời nào, chân cất bước, tiếng giáp trụ va vào nhau nghe loảng xoảng, thân hình nó hóa thành luồng hắc ám như hơn cả điện xẹt xuất hiện trước mặt Mục Trần, một quyền đấm thẳng không nương tay.

"Ầm!"

Một quyền đánh ra, linh lực hắc ám như rắn dữ xuất động, kình phong chấn không khí nổ tung.

Mục Trần nhìn trấn thủ giả thế tới ào ạt, mặt biến sắc, biết tránh đã không kịp, chỉ còn nước lấy công làm thủ, cũng đánh ra một quyền, bốn đạo hắc ắn ngưng tụ.

"Đùng đùng đùng!"

Bất quá bốn đạo Sâm La Tử Ấn trùng điệp vừa tiếp xúc quyền kình cương mãnh kia, lập tức bị nó đánh cho tan tác, thậm chí quyền phong dư lại còn đánh trúng hai cánh tay Mục Trần bắt chéo trước người để chống đỡ.

"Bum!"

Mục Trần bị đánh bay ngược ra cả trăm thước, khí huyết cuồn cuộn, hai cánh tay đau đớn.

Mục Trần dần ổn định thân hình, trong lòng chấn kinh. Đáng chết thật, trấn thủ giả thực lực quá mạnh mẽ, theo hắn đánh giá, có lẽ tên này đã siêu đẳng hơn hắn Dung Thiên cảnh, làm sao hắn đối phó được?

Mục Trần liếc nhìn quyển trục đen trên bình đài phía xa, cười mà méo mặt. Chúc Thiên trưởng lão quả nói đúng, lòng tham không đáy thì cái gì cũng không có....

"Ầm!"

Khối giáp đen lạnh lùng không cho Mục Trần cơ hội hít thở, nó làm cả đại điện chấn động rung chuyển, lại bắn tới, thế công như cuồng phong thổi quét.

Mục Trần thấy vậy sắc mặt cũng u ám, đành cắn răng lui gấp.

Chỗ nào đó trong Linh Quyết điện, Chúc Thiên trưởng lão và đám người kia đang ngẩng lên nhìn tấm màng sáng đang hiển thị hình ảnh

trấn thủ giả đang đuổi giết Mục Trần.

- Ha ha, tiểu tử này tuy may mắn nhận được Tứ Thần Tinh Túc kinh, bất quá xem ra cũng không có khả năng đánh bại trấn thủ giả a.

Lão nhân tóc trắng nhìn cảnh mèo vờn chuột kia không khỏi cười nói.

Chúc Thiên trưởng lão cũng gật đầu:

- Trấn thủ giả Tứ Thần Tinh Túc kinh thực lực ít nhất tương đương với Hóa Thiên cảnh sơ kỳ, Mục Trần lại chỉ là Thần Phách cảnh hậu kỳ, cách biệt quá xa, căn bản không có gì có thể bù lại.

Mục Trần có thể đánh bại Dương Hoằng Dung Thiên cảnh trung kỳ, xem như đã khiến Chúc Thiên trưởng lão kinh ngạc, nhưng lão cũng không cho rằng tình hình hiện tại Mục Trần có thể bằng vào sức lực bản thân có thể đánh bại trấn thủ giả này, đó quả là một ý nghĩ lạ.

- Có lẽ tiểu tử này không có cơ hội lấy được Tứ Thần Tinh Túc kinh, kỳ thật ta cũng muốn xem thử tiểu tử này có thể tu luyện thành cộng quyển linh quyết này hay không.

Lão nhân tóc trắng cười nói.

Chúc Thiên trưởng lão lắc đầu:

- Không có cách nào, quy tắc Linh Quyết điện đặt ra như thế, chúng ta chỉ có thể hổ trợ, không thể sửa đổi. Nếu Mục Trần không thể đánh bại trấn thủ giả, vậy thì đành chiếu theo quy tắc mà làm.

Lão nhân tóc trắng gật đầu, nhìn lên quầng sáng. Mục Trần đã có vẻ cực kỳ chật vật, tiếp tục nữa cũng khó mà chống đỡ được lâu.

"Bum!"

Mục Trần bị bắn lui, lần nữa bị quyền phong cuồng bạo đánh trúng, không khí nổ tung, thân hình hắn bay như viên đạn pháo văng đi.

Mục Trần xóa đi dấu máu, trong lòng cực kỳ chấn động. Mọi thế công của hắn hoàn toàn yếu ớt trước mặt trấn thủ giả. Đây hoàn toàn là do chênh lệch thực lực, nếu hắn bây giờ đã là Dung Thiên cảnh, dù vẫn chưa thể đánh bại trấn thủ giả này, nhưng ít ra có thể đánh nhau một hồi, chứ không phải chạy đông chạy tây mà vẫn thê thảm thế này.

Mục Trần híp mắt lại, ý niệm liền chìm vào trong khí hải, tìm kiếm Cửu U Tước, tình hình hiện tại hắn cần sợ trợ giúp.

Trong khí hải, Cửu U Tước duỗi hai cánh lười biếng nói:

- Đừng tới tìm ta, chuyện này không phải ta gây ra, ngươi tìm kẻ đầu sỏ ấy.

Mục Trần nghe vậy, không khỏi đưa mắt nhìn về phía tờ giấy than lơ lửng trong khí hải, nó vẫn yên tĩnh như cũ, chỉ loáng thoáng thấy một chút hào quang ám tử sắc lấp lánh.

Nhưng mà, Mục Trần lại không có cách nào sử dụng được nó, đau khổ lắc đầu.

- Trấn thủ giả kia thực lực không tệ, bằng vào ngươi hiện tại không có khả năng đánh bại, nhưng có nhiều thứ không nhất định phải ngạnh đấu. Linh Quyết điện này hắn là một kiện linh cụ tuyệt phẩm, trấn thủ giả là do nó tạo ra, chỉ cần có thể cắt đứt liên hệ giữa chúng nó, tự nhiên cục sắt kia không thể nhúc nhích.

Cửu U Tước nhìn bộ dáng ủ rũ của Mục Trần, trề môi khinh thị.

- Cắt đứt liên hệ?

Mục Trần ngẩn ra:

- Cắt như thế nào?

- Ta làm sao mà biết...

Cửu U Tước phẩy phẩy đôi cánh hắc viêm, hắn nhiên đối với việc Mục Trần cái gì cũng hỏi rất không hài lòng.

Mục Trần bất đắc dĩ, cái con chim đại gia này chỉ đường mập mờ, xem ra chỉ có thể dựa vào bản thân.

"Bum!"

Trong đại điện, Mục Trần lại lần nữa bị đánh bay, hắn căn bản chẳng dám ngạnh đấu với trấn thủ giả, luôn luôn tìm mọi cách tránh né, kéo dài thời gian.

Bất chợt mắt lóe sáng, muốn cắt đứt liên hệ giữa Linh Quyết điện và trấn thủ giả, vậy trước hết phải hiểu được chúng nó liên hệ như thế nào!

Mục Trần đưa mắt nhìn qua trấn thủ giả kia, bộ trọng giáp mơ hồ có hoa văn lóe lên, dao động kỳ lạ phát tán.

Mục Trần trừng mắt, cỗ dao động này.... dao động linh trận?

Đúng rồi!

Linh Quyết điện chỉ có thể dùng linh trận bố trí trên thân thể trấn thủ giả để thao túng nó, nếu phá hủy được linh trận, vậy thì dễ dàng rồi!

Mục Trần lập tức tỏ ra hưng phấn.

"Bang!"

Trấn thủ giả không hề ngừng nghỉ lao tới, khi nó tiếp cận Mục Trần, hắn lập tức đảo mắt nhìn lướt qua hoa văn phức tạp trên bộ giáp đen kia, lập tức ghi nhớ quỹ đạo chuyển động phức tạp của nó.

"Bum!"

Vẫn không khác mọi lần, Mục Trần tiếp tục bị đánh bay, chật vật thê thảm, nhưng hai mắt hắn đã sáng ngời hơn trước.

"Bang! Bang!"

Trấn thủ giả vẫn không ngừng tiến công, Mục Trần lại không ngừng bay lượn ngoài ý muốn, tuy hắn càng lúc càng thể thảm, máu me càng lúc càng nhiều, nhưng hưng phấn trong mắt cũng càng lúc càng rõ.

Hắn rốt cục đã nhìn rõ được toàn bộ trận đồ đặt trên người trấn thủ giả, đã hiểu được mấu chốt phá trận đồ!

Trấn thủ giả lại khiến không gian rung chuyển công tới, không hề mệt mỏi. Ngay lúc đó, Mục Trần lại xông tới, trên bàn tay, linh lực hắc ám tuôn ra, hắc viêm nhảy múa trong đó.

"Bùm!"

Một quyền hung mãnh đánh lên ngực Mục Trần, chưởng phong của hắn cũng vỗ vào một vị trí trên bộ giáp đen!

"Beng!"

Tiếng kim thiết vang lên, Mục Trần bật ngửa phun máu như mưa, thân hình bắn ngược đi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 195: Mưu Lợi

Trong đại điện, Mục Trần như một viên đạn bắn ngược về sau, lê đi trên mặt đất để lại một vết thật dài, rồi va vào một cột đá to lớn mới dừng lại được.

"Phụt."

Phun ra một ngụm máu, sắc mặt Mục Trần tái đi, dù đã đánh giá sức mạnh của trấn thủ giả kia rất cao, nhưng tự nhận một kích rồi mới thấy vẫn còn chưa đánh giá đúng thực lực Hóa Thiên cảnh.

Mục Trần sờ ngực, lấy ra một mảnh nhỏ màu đen, dường như là một cái đỉnh nhỏ, trên bề mặt còn lưu lại một ít dao động linh lực. Đây là một kiện linh cụ hạ phẩm mà Mục Trần chiếm đoạt ở Bắc Thương giới, trước nay chưa khi nào dùng tới, mà lúc nãy cũng lặng lẽ thúc giục. Nếu không có hắc đỉnh chống đỡ một phần lực công kích, chỉ e hiện tại thương thế của hắn còn nghiêm trọng hơn.

Mục Trần vứt đi mảnh hắc đỉnh bị vỡ, xóa vết máu trên miệng, ngẩng lên nhìn bộ giáp trấn thủ giả phía xa kia. Lúc này nó cũng đã ngừng công kích, bộ trọng giáp lóe ra hào quang đỏ tươi.

Mục Trần vẫn chăm chú nhìn trấn thủ giả, bàn tay vẫn nắm chặt. Trước mắt có vẻ như mọi suy đoán của hắn đều chính xác, bất quá có hiệu quả hay không cũng phải đợi xem kết quả cuối cùng mới được.

Nếu đến như vậy mà còn không cắt đứt liên hệ giữa nó với Linh Quyết điện, thì Mục Trần cũng chẳng còn cách nào khác.

Trong lúc đó, ở một nơi khác trong Linh Quyết điện, Chúc Thiên trưởng lão và mấy người kia trân trân nhìn vào trấn thủ giả đột nhiên yên lặng bất động, ánh mắt cực kỳ kinh ngạc.

Cảm giác nhạy bén của họ đã nhận ra điều khác thường.

"Xèo xèo."

Một luồng dao động linh lực hỗn loạn xuất hiện trên bề mặt bộ giáp, rồi màu đỏ tươi nhanh chóng nhạt đi, lát sau trở lại thành tối tăm đen đúa.

- Sao lại thế này?

Chúc Thiên trưởng lão ngẩn ra, kinh ngạc hỏi.

- Hắn phá hủy linh trận ẩn giấu trên thân thể trấn thủ giả, cắt đứt liên hệ với ta.

Quầng sáng dao động, một giọng nói vang ra.

- Gì?

Chúc Thiên trưởng lão và cả lão nhân tóc trắng kinh hô một tiếng. Bọn họ dĩ nhiên là biết Linh Quyết điện có thể điều khiển trấn thủ giả này, là bởi vì nó có một linh trận thiết kế trên thân thể. Thế nhưng linh trận cấp bậc đó rất phức tạp, khó mà phá hoại, chứ đừng nói vô hiệu hóa linh trận đó. Vậy mà không ngờ Mục Trần kia chỉ một kích đã làm được.

Khả năng quan sát và nắm bắt thời cơ thật đáng nể.

- Cần ta tiếp tục điều khiển trấn thủ giả hay không?

Giọng nói kỳ lạ kia lại vang lên hỏi.

Chúc Thiên trưởng lão suy nghĩ, lắc đầu:

- Tuy hắn cũng không phải chân chính đánh bại trấn thủ giả, nhưng dù sao cũng đã ngăn cản nó, cho nên cũng có thể tính là hắn thông qua khảo nghiệm.

Chúc Thiên trưởng lão nhìn về phía lão nhân tóc trắng, lão kia cũng gật đầu, nói:

- Cho hắn thông qua đi.

- Được!

Giọng nói kia vang lên, rồi chậm rãi tiêu tán.

- Tên nhóc này thật khó lường, không ngờ có thể dùng biện pháp đó phá giải trấn thủ giả.

Chúc Thiên trưởng lão hít hà than thở.

Lão nhân tóc trắng cũng cười, nhìn thiếu niên bộ dáng thê thảm trong quầng sáng kia:

- Xem ra giới tân sinh năm nay có một hạt giống rất tốt, có lẽ không lâu nữa nó sẽ khiêu chiến kẻ đứng đầu lão sinh không chừng.

- Vậy tới lúc đó có chuyện vui rồi.

Trong đại điện, Mục Trần nhìn thấy linh lực trên cơ thể trấn thủ giả triệt để tiêu tán, hắn mới thở dài như trút được gánh nặng, lau mồ hôi trán.

Có lẽ đã thành công.

Với thực lực hiện tại, Mục Trần muốn phá hoại linh trận kia thì thật là quá khó, nên hắn phải quan sát thật kỹ linh trận đó, tìm ra những điểm mấu chốt trong linh trận, dò tìm từng đường bố trí, phá hoại một đường cực kỳ quan trọng, khiến nó bị mất đi năng lực kết nối linh trận, quấy nhiễu toàn bộ trận đồ.

Mà có thành công này cũng còn do hắn mượn dùng Cửu U Hỏa, ngọn lửa thiêu đốt linh lực này khá tuyệt vời. Nếu không dù cho hắn có tìm ra đồ tuyến quan trọng của linh trận cũng không đủ sức phá hủy nó được.

- Cửu U Hỏa quả nhiên lợi hại.

Mục Trần nhìn bộ giáp lạnh lẽo với hắc viêm lượn lờ bên ngoài, tán thưởng không thôi. Có lẽ sau khi rời khỏi Linh Quyết điện, hắn phải nhanh chóng tu luyện rồi hoàn thành dung hợp linh lực theo dặn dò của Cửu U Tước. Một khi dung hợp được với Cửu U Hỏa, linh lực bá đạo sắc bén sẽ nâng lên một tầng mới.

Giao thủ với trấn thủ giả lần này cũng cho Mục Trần một kinh nghiệm giao đấu với sức mạnh cường giả Hóa Thiên cảnh, khiến cho hắn càng thêm cảnh tỉnh. Thực lực Lý Huyền Thông có lẽ còn cao hơn trấn thủ giả này, nếu hắn không tiến bộ nhanh chóng chỉ e khó mà có tư cách đứng trước mặt Lý Huyền Thông. Đến lúc đó tên kia làm gì với hắn, không có thực lực đối chiến là một tình huống khó coi mà Mục Trần không muốn thấy.

- Phải mau chóng tăng cường thực lực.

Mục Trần lẩm bẩm, cảm giác gấp gáp, hắn hít sâu một hơi, đè nén khí huyết nhộn nhạo trong cơ thể, rồi cẩn thận tiến tới, đi vòng qua bộ giáp lạnh băng, tiến đến bình đài.

Dù cho Mục Trần hành động như vậy, trấn thủ giả kia cũng không chút phản ứng, dường như hắn đã được phán định chiến thắng, dù rằng có chút mánh khóe.

Vòng qua trấn thủ giả, Mục Trần dừng bước trên bình đài, nhìn quyển trục đen tuyền lơ lửng ở đó. Đứng gần quan sát, hắn mới phát hiện bốn thú ảnh xoay quanh gồm có long - hổ - tước - quy. Những tiếng gầm rống truyền ra, âm thanh cổ xưa, huyền diệu dị thường.

Mục Trần giơ tay ra chụp lấy quyển trục, lúc này nó cũng không hề tỏ ra kháng cự gì cả, mặc cho Mục Trần giữ chặt.

Tứ Thần Tinh Túc kinh nằm trong tay, Mục Trần vui mừng ra mặt cười toe toét. Hắn hao tổn tâm cơ, chịu thương thế thê thảm để cuối cùng có thể lấy được thứ này a.

"Vù vù."

Thình lình hào quang bộc phát mãnh liệt, không gian bắt đầu uốn khúc, Mục Trần chỉ thấy hoa mắt, rồi cảnh tượng biến hóa.

Mục Trần ổn định lại tâm thần, quét mắt nhìn xung quanh thì gặp ngay Chúc Thiên trưởng lão. Bên cạnh còn có một lão nhân tóc trắng, phía sau cũng có một hàng mười người mắt mờ tóc bạc cũng đang nhìn hắn một cách kinh dị.

- Tiểu tử ngươi may mắn nhận được linh quyết đẳng cấp như Tứ Thần Tinh Túc kinh, dựa theo quy định ngươi bây giờ còn chưa có tư cách chạm vào nó.

Chúc Thiên trưởng lão nhìn Mục Trần, mỉm cười.

Mục Trần cười gượng một tiếng, trong lòng cũng nói thầm. Không lẽ Chúc Thiên trưởng lão và bọn họ định lấy lại Tứ Thần Tinh Túc kinh sao chứ?

Dù hắn cũng hiểu, nếu không có tờ giấy than thần bí trong cơ thể, căn bản hắn chẳng có khả năng chạm tới Tứ Thần Tinh Túc kinh .

Chúc Thiên trưởng lão liếc nhìn Mục Trần, có vẻ như nhìn thấu tâm can của hắn:

- Yên tâm đi, nếu ngươi đã lấy được Tứ Thần Tinh Túc kinh, dĩ nhiên sẽ không bắt ngươi giao lại, đó là cơ duyên của ngươi.

- Vậy đa tạ Chúc Thiên trưởng lão.

Mục Trần mừng rỡ thở dài, cảm tạ vô cùng.

Chúc Thiên trưởng lão cười, vung tay lên. Thình lình bốn luồng hào quang lóe ra xung quanh Mục Trần, rồi bốn người xuất hiện, đúng là mấy người kia.

Dao động linh lực hùng hậu lượn lờ quanh thân họ. Dĩ nhiên họ cũng vừa trải qua chiến đấu, nhưng nhìn sắc mặt có lẽ chiến đấu hoàn toàn nằm trong vòng kiểm soát.

Lạc Li vừa xuất hiện cũng thấy ngay Mục Trần. Bộ dáng hắn te tua tơi tả, sắc mặt tái nhợt, quần áo rách teng beng, nàng nhìn mà sửng sốt.

- Sao lại thế này?

Lạc Li biến sắc, vội vàng tiến tới gần hắn. Cái bộ dạng này của hắn còn tệ hại hơn mấy hôm trước đại chiến với Dương Hoằng.

Mộc Khuê, Băng Thanh cũng kinh ngạc ra mặt nhìn Mục Trần, chỉ có Dương Hoằng tỏ ra hả hê. Mục Trần bị ăn hành, dĩ nhiên hắn rất vui vẻ.

- Ha ha, tiểu tử này chôm phải một quyển linh quyết thần cấp, bị trấn thủ giả Hóa Thiên cảnh đánh nên mới te tua như thế.

Chúc Thiên trưởng lão cười tủm tỉm.

- Trấn thủ giả Hóa Thiên cảnh?

Lời vừa nói ra, cả Lạc Li, Mộc Khuê, Băng Thanh lẫn Dương Hoằng đều kinh ngạc. Bọn họ đều giành được một bộ linh quyết chuẩn thần cấp, dù vậy gặp mấy trấn thủ giả đều có thực lực Dung Thiên cảnh trung kỳ, vậy mà Mục Trần dám chiến với trấn thủ giả Hóa Thiên cảnh? Vậy thì bộ linh quyết mà hắn đụng phải trình độ nào đây?

- Không biết tự lượng sức.

Dương Hoằng hừ lạnh một tiếng, tên khốn kia nghĩ hắn là ai? Chẳng biết trời cao đất dày, ngay cả linh quyết thần cấp cũng dám đi mó vào.

Mục Trần chỉ liếc Dương Hoằng, không thèm nhìn thẳng, khiến cho tên kia mặt xanh mét.

- Gặp thử xem sao....

Mục Trần mỉm cười với Lạc Li.

Lạc Li bất đắc dĩ lắc đầu, thử kiểu này chẳng phải phí mất cơ hội quý báu sao?

- Ha ha, hắn cũng đâu có thất bại.

Chúc Thiên trưởng lão cười lớn.

- Không thất bại?

Lạc Li lại thêm một phen sửng sốt, khó tin nhìn lại thân thể tàn tạ của Mục Trần. Không thất bại, nghĩa là thành công sao?

Mục Trần có thể đánh bại trấn thủ giả thực lực Hóa Thiên cảnh? Điều này có thể sao chứ?

- Tuy hắn cũng có mưu mẹo, nhưng dù sao cũng là thành công. Tiểu tử, không đơn giản a!

Chúc Thiên trưởng lão cười nói tán thưởng.

Chúc Thiên trưởng lão đi guốc trong bụng hắn, Mục Trần cũng chỉ có thể bất đắc dĩ cười đáp lại, rồi quay sang Dương Hoằng đang tâm tình bất định, cười nói:

- Cũng không giống ngươi tưởng tượng mất rồi, tội lỗi, tội lỗi a!

Dương Hoằng sắc mặt xanh mét, một cục tức nghẹn đâu đó trong lòng. Vốn nghĩ tìm được một quyển linh quyết chuẩn thần cấp hắn có

khả năng sẽ tiếp tục vượt qua Mục Trần, nhưng ai mà đoán được tên kia có thể đánh bại cả trấn thủ giả Hóa Thiên cảnh. Dù không biết Mục Trần mánh lới mưu mẹo thế nào, nhưng cái thứ đó có thể dùng mưu mẹo để vượt qua được sao?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 196: Tụ Linh Trận Cấp Sáu

Linh Quyết điện, bên ngoài. Hào quang sáng lên, đám người Mục Trần, Lạc Li xuất hiện, mỗi người đều thu hoạch được linh quyết cho mình do đó hành trình chu du trong Linh Quyết điện lần này cũng kết thúc.

Ra khỏi Linh Quyết điện, Dương Hoằng sắc mặt âm tình bất định, đôi mắt âm u liếc nhìn Mục Trần, thân hình vừa động liền lao đi mất. Trong lòng hắn vẫn còn đang kinh hãi và khó tin vì chuyện Mục Trần có thể đánh bại trấn thủ giả thực lực Hóa Thiên cảnh kia.

Mục Trần liếc nhìn theo hướng Dương Hoằng vừa khuất.

Mộc Khuê và Băng Thanh thì lại tò mò quan sát Mục Trần. Bọn họ rất muốn biết Mục Trần đã nhận được linh quyết gì ở trong Linh Quyết điện, nhưng chuyện đó cũng khó mà hỏi được, thành ra cũng từ biệt hai người kai rồi đi mất.

- Giờ ngươi định đi đâu?

Lạc Li giương đôi mắt đẹp nhìn Mục Trần, nhẹ giọng dò hỏi.

- Tới định đi trải nghiệm cảm giác Tụ Linh trận cao cấp ở Bắc Thương linh viện này một chút.

Mục Trần cười nói, hiện giờ linh quyết đã tới tay, hắn phải tận dụng thời gian, cấp tốc torng hai tháng phải đột phá đến Dung Thiên cảnh. Hơn nữa còn phải hoàn thành dung hợp linh lực, hắn nhiên đã cảm thấy áp lực của Lý Huyền Thông từ trên cao đè xuống không nhỏ.

Lạc Li chớp chớp mắt, nàng thông minh thanh khiết, mơ hồ có thể đoán được nguyên nhân tại sao Mục Trần lại cố gắng tu luyện như thế.

- Nếu là vì Lý Huyền Thông, thật ra không cần quan tâm tới hắn....

Lạc Li hơi trù trừ, nhưng cũng cất giọng nói.

Mục Trần cười, đưa mắt nhìn trân trân người con gái xinh đẹp, thần sắc tươi tỉnh, khiến cho người khác cảm thấy nhột nhột.

- Nhìn gì mà nhìn dữ vậy?

Lạc Li bị hắn nhìn đến đỏ mặt, sẳng giọng quát.

Mục Trần vươn tay nắm tay đôi tay mềm mại của người con gái. Tiếp xúc với đôi bàn tay như bạch ngọc khiến hắn yêu thích không muốn buông ra.

Lạc Li mặt đỏ càng thêm đỏ bừng, mắt dáo dác nhìn bốn phía, không thấy ai xung quanh mới khẽ giãy ra.

- Thật không chỉ vì Lý Huyền Thông....

Mục Trần mấp máy môi, đứng trước mặt người con gái hắn yêu, gương mặt tuấn tú lại mang thêm một nét kiên nghị:

- Ta không biết nàng phải chịu đựng cái gì, bất quá trong Linh Lộ nàng nói với ta sẽ ở sau lưng chống đỡ ám toán cho ta, vậy thì đằng trước nàng có ai khác có thể đứng đây?

Lạc Li tròn mắt nhìn Mục Trần, đôi mắt lưu ly tràn ngập nhu tình.

- Có lẽ hiện tại ta không có tư cách, bất quá cứ tin ta. Một ngày không xa ta sẽ làm được. Khi đó ta sẽ thực hiện lời hứa, còn hiện tại, ta đang vì nó mà nỗ lực.

Giọng nói chân thành và nhu hòa của Mục Trần đều đều mà chắc chắn.

Nàng ở đằng sau ta, dĩ nhiên ta sẽ ở đằng trước nàng....

Lạc Li khẽ cắn đôi môi, nhìn hắn một lúc lâu, rồi nụ cười tươi xinh khẽ mở, nhẹ nhàng gật đầu.

- Ta đi đây, nàng có định đi cùng ta không?

Mục Trần cười nói.

Lạc Li lắc đầu:

- Mấy ngày này ta sẽ tạm thời ở lại khu tân sinh, hôm trước ngươi đoạt vị trí đệ nhất Thần Phách bảng, lỡ như lại có người không phục tìm tới cửa, ta cũng sẽ giúp ngươi đối phó một chút.

Chuyện Mạch Luân lần trước mặc dù được Mục Trần giải quyết êm đẹp, nhưng tiếng tăm truyền ra cũng không mấy tốt lành, việc như thế Lạc Li cũng không muốn xuất hiện lần nữa.

Mục Trần gật đầu tán thành, hắn cũng không biết Tô Linh Nhi có tính cách ra sao, nhưng chuẩn bị trước vẫn hơn. Với thực lực Lạc Li hắn cũng không thể yếu hơn Tô Linh Nhi kia.

Còn cô ta thật ra muốn làm cái gì, chờ hắn xuất quan lại đến giải quyết.

- Ta đi trước.

Mục Trần lần nữa chào tạm biệt, rồi cũng nhanh chóng hóa thành một luồng sáng bắn đi sâu vào trong Bắc Thương linh viện.

Lạc Li nhìn bóng dàng Mục Trần đi xa, nụ cười thu lại. Một lát sau, nàng khẽ thở dài sâu kín, tiếng than nhẹ theo gió tan đi.

Mục Trần đi sâu vào Bắc Thương linh viện, tầm mắt quan sát khu vực này. Giữa không trung thường xuyên có những bóng người xẹt qua, dao

động linh lực đều không tệ. Ở khu này đa số đều là lão sinh, dĩ nhiên thực lực phải mạnh hơn tân sinh không ít.

Mục Trần nhìn về một hướng nọ, chỗ bên đó có dao động linh lực cường đại phát ra, ắt hẳn là Tụ Linh trận, mỗi trận có lẽ đều là cấp bậc cao.

Mục Trần suy nghĩ cân nhắc một chút, rồi cũng bay nhanh qua bên đó. Chỗ hắn đến là một tòa Tụ Linh trận cấp 6. Tụ Linh trận cấp bậc này Mục Trần chưa bao giờ thấy qua, nếu có thể ở trong này tu luyện, vậy chắc chắn sẽ siêu việt hơn xa bên ngoài.

Mặc dù tu luyện trong Tụ Linh trận cấp 6 mỗi một ngày đều tiêu phí một lượng linh trị lớn, nhưng bây giờ thời gian cấp bách, hiển nhiên Mục Trần không thể ki bo tính toán đến khoản đó.

Mục Trần xuyên qua chân trời, mười phút sau thì giảm tốc, mắt nhìn phía trước, không gian trước mặt kịch liệt uốn éo, dường như hình thành một cái cổng sáng cực lớn. Sau cánh công đó là linh khí chuyển động ngập trời, dù cách xa một khoảng cũng cảm nhận được áp lực mà nó mang tới.

"véo véo!"

Ngoài cổng đang có vô số những người ra vào với một tốc độ chóng mặt, hẳn nhiên đều là những đệ tử đến Tụ Linh trận cấp 6 này để tu luyện.

Mục Trần cũng phải thốt lên tán thưởng, rồi lắc mình hòa vào dòng người, chui tọt vào trong tòa Tụ Linh trận cấp 6.

"Đùng!"

Ngay khi hắn vừa vào trong, một cỗ linh khí kinh người vỗ vào mặt, thân thể hắn dường như nặng hơn rất nhiều, như đang phải vác một quả núi trên vai.

Mục Trần vận chuyển linh lực trong cơ thể, chống đỡ lại áp lực trọng lực đó, giương mắt lên nhìn bốn phía, vẻ kinh dị hiện rõ trên mặt.

Tụ Linh trận cấp 6 này ngoài dự kiến của hắn, không lồ vô cùng. Bình nguyên, khe núi, sông ngòi đều có sẵn, cứ như một địa vực thế ngoại đào nguyên.

Trong phiến thiên địa này có những đám sương mù nhàn nhạt chuyển động, hắn cũng thấy rõ đó không phải là sương mù bình thường từ hơi nước, mà chính là linh khí thiên địa ngưng tụ thành. Linh khí phải nồng đậm đến một mức độ kinh khủng mới có thể hình thành đám sương linh khí thế này. Thứ này đối với tu luyện cực kỳ có ích.

- Thật không hỗ là Tụ Linh trận cấp 6.

Mục Trần khen không ngớt. So với nơi này, linh khí ở khu tân sinh có vẻ mờ mịt. Dĩ nhiên cái giá để vào đây cũng to lớn không kém.

Mục Trần nhìn thoáng linh trị bài trong tay, nó đã bị trừ đi 4000 linh trị. Nghĩa là trong Tụ Linh trận cấp 6, một ngày sẽ tiêu hao 4000 linh trị. Hiện tại hắn có 50v linh trị, vậy thì tối đa chỉ có thể tu luyện liên tục trong ba tháng.

Mục Trần thu hồi linh trị bài, cười méo miệng. Cũng may nhờ có đại hội tân sinh mà kiếm được một ít linh trị, nếu không thì có lẽ bây giờ cũng khó có khả năng tu luyện trong Tụ Linh trận cấp 6 này.

- Dung hợp linh lực cần có điều kiện gì bên ngoài không?

Mục Trần quan sát chung quanh, trong lòng dò hỏi Cửu U Tước.

- Tận lực tìm một chỗ nào có linh lực nồng đậm đi, nếu có hồ nước sâu thì càng tốt.

Cửu U Tước trả lời Mục Trần trong lòng.

- Hồ sâu?

Mục Trần ngẩn người, hơi nghi hoặc, nhưng cũng chưa hỏi nhiều, nhanh chóng bay đi vào trong Tụ Linh trận. Hiển nhiên chỉ ở nơi trung tâm Tụ Linh trận mới có linh khí mạnh nhất.

Mục Trần bay chậm, lướt qua không trung, linh khí cuồn cuộn trong trời đất dũng mãnh chui vào người, khiến hắn thoải mái tinh thần vô cùng.

Dọc đường cũng có khá nhiều những thác nước, con sông uốn lượn trong núi. Bất quá hầu hết đều có người chiếm chỗ. Dù cho Tụ Linh trận cấp 6 tiêu hao linh trị khá lớn cho tu luyện, nhưng nó lại đáng giá với lượng linh khí nồng đậm thế này, khiến cho đệ tử ai ai cũng muốn nhanh chóng kiếm đủ linh trị rồi ào ạt chạy vào đây tu luyện.

Mục Trần đi thẳng một đường đến trung tâm Tụ Linh trận, ước chừng mười phút sau, hắn dừng lại trước hai tòa núi thật lớn. Ở giữa hai quả núi là một khu vực trũng, hình thành một hồ nước trong suốt, nhưng hắn có cố nhìn thì cũng không thấy được đáy, hắn nhiên nó sâu vô cùng.

Sương linh khí lơ đãng phiêu dật trên mặt hồ, dù có cuồng phong thổi quét cũng không làm tan đi đám sương đó được.

Mục Trần cảm thấy khá vừa ý với chỗ này, hạ xuống mặt hồ, chân khẽ chạm mặt nước, tạo thành sóng nước lăn tăn. Chỗ này linh khí quá đậm, khiến cho cơ thể hắn nặng hơn nhiều, nhất thời khó khống chế được thân hình.

Mục Trần quét mắt nhìn tứ phía, xung quanh cũng có không ít đệ tử yên tịnh tu luyện, yên lặng hơn bên ngoài rất nhiều, có lẽ tu luyện ở đây sẽ không bị quấy rầy.

- Kế tiếp làm gì đây?

Mục Trần lại hỏi.

- Lặn sâu vào hồ tu luyện.

Cửu U Tước thản nhiên trả lời.

- Lặn sâu xuống hồ?

Mục Trần sửng sốt.

Trong khí hải, Cửu U Tước tao nhã duỗi đôi cánh hắc viêm, nói:

- Dung hợp linh lực là chuyện cực khó, cần phải có ngoại lực hỗ trợ. Ngoại lực này chỉ có thể dùng nước mà thôi. Hồ nước này có linh khí, bởi vậy sẽ tuyệt đối tốt hơn hẳn nước thường. Một khi ngươi lặn xuống càng sâu, áp lực nước từ bốn phía nhất định sẽ tràn tới đè ép ngươi, lúc đó cứ thong thả thúc giục linh lực giao hội với Cửu U Hỏa, áp lực sẽ dần ép tới dung hợp linh lực của ngươi và Cửu U Hỏa....

- Đương nhiên, nói thì dễ chứ làm thì chưa chắc. Chỉ cần sơ sẩy một chút, thân thể và kinh mạch sẽ có thương thế nghiêm trọng. Còn nữa, Cửu U Hỏa vô cùng bá đạo, tuy ta và ngươi đã kết nối huyết mạch, nhưng Cửu U Hỏa vốn không phải của ngươi, nếu như không thể chịu nổi đau đớn, ắt nó sẽ thiêu cháy ngươi ra.

- Do đó, chuẩn bị tốt chưa?

Mục Trần hít sâu một hơi, ánh mắt tỏ ra nghiêm túc, mạnh mẽ gật đầu, không chút do dự.

- Bắt đầu đi!

Mục Trần lóe lên sắc bén, thân hình vừa động, trong một tiếng ùm lớn hắn đã nhảy vào hồ nước trong suốt, cột nước bắn lên, sóng nước lăn tăn, hắn như một con cá lặn sâu xuống dưới.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 197: Đáy Hồ Tiềm Tu

"Ùm."

Nước hồ lạnh lẽo chảy qua người Mục Trần, hắn như một con kình ngư lặn sâu xuống hồ nước. Càng lặn xuống hắn càng cảm nhận rõ ràng áp lực cường đại tứ phương tám hướng đang ép tới muốn nghiền hắn thành cám.

Mục Trần chẳng hề thúc giục linh lực phòng hộ cơ thể, chỉ bằng thân máu thịt lặn xuống, mặc cho thân thể chịu đựng thủy áp đáng sợ.

Đôi mắt đen láy của Mục Trần vẫn chăm chú nhìn xuống nơi sâu nhất của hồ nước, áp lực nước càng lúc càng tăng. Ước chừng vài phút sau, hắn phải ngừng lại, vì áp lực đã bắt đầu khiến cơ thể hắn cảm giác đau đớn.

Mục Trần liếc nhìn lên lại phía trên, chỉ thấy được một khoảng sáng nhỏ. Hiện tại có lẽ hắn đã ở sâu vài trăm thước dưới mặt nước.

Hồ nước này cũng không tầm thường, linh lực nồng đậm đầy trong nước, áp lực cường đại khiến Thần Phách cảnh hậu kỳ như hắn cũng cảm thấy khó chịu.

Tu luyện ở cái chỗ thế này cũng không tệ lắm.

Mục Trần nghĩ vậy cũng gật gù, rồi lựa thế ngồi xếp bằng ngay tại chỗ, thần sắc trở nên nghiêm túc.

"Bủm bủm."

Mục Trần thở ra một đám bóng khí, hai mắt nhắm lại, tâm thần chìm vào khí hải.

- Có thể bắt đầu chưa?

Mục Trần cất tiếng hỏi Cửu U Tước đang nằm nghỉ trên đóa hoa Mandala.

Cửu U Tước gật đầu, hai cánh vẫy vẫy, hắc viêm ào ạt túa ra. Nó nhìn Mục Trần, thản nhiên nói:

- Nếu ngươi đã chuẩn bị tốt, vậy bắt đầu đi. Nhớ kỹ, một khi không chịu nổi thì cứ tạm thời buông tha, đừng có thân lừa ưa nặng.

Mục Trần thần sắc ngưng trọng, gật đầu thật mạnh.

- Vậy bắt đầu đi!

Cửu U Tước cũng không nhiều lời, cánh chim vỗ, hắc viêm nồng đậm ùn ùn tuôn ra, trực tiếp lao tới Thần Phách Mục Trần ngồi xếp bằng trên quang luân linh lực.

Thần Phách Mục Trần cũng mặt mày nghiêm túc, tay kết ấn nhỏ, linh lực hắc ám hùng hậu bộc phát ra, bảo vệ lấy nó.

"Phừng phừng!"

Hắc viêm nhanh chóng ập đến, nháy mắt phủ cả Thần Phách Mục Trần lẫn quang luân linh lực, va chạm với linh lực hắc ám, nhất thời bùng lên những âm thanh bị đốt cháy. Mục Trần có thể nhận thấy rõ linh lực của mình khi tiếp xúc hắc viêm nhanh chóng bị nó đốt bốc hơi đi mất.

Trước đây mượn lực của Cửu U Tước điều khiển một chút Cửu U Hỏa, thành ra không bị nó phản phệ. Nhưng tình huống lúc này hẳn nhiên hắn không chủ động điều khiển năng lực Cửu U Hỏa, thì thanh lợi kiếm ấy bắt đầu bày ra sự nguy hiểm tột độ của nó.

Linh lực ào ào bốc hơi, Mục Trần quát khẽ một tiếng, quang luân linh lực phát sáng chói lóa, linh lực hùng hậu hơn được thúc giục tuôn ra, xuyên phá hắc viêm hừng hực, chui ra khí hải, chạy dọc theo kinh mạch.

Mỗi luồng linh lực thoát ra khỏi khí hải đều bị hắc viêm thiêu đốt, hơn nữa hắc viêm theo đó xuất hiện trong kinh mạch Mục Trần. Nhiệt độ đó khiến hắn lập tức run rẩy.

Đau nhức bắt đầu lan tràn, cơ thể càng lúc càng run rẩy mãnh liệt hơn.

Mục Trần cắn răng chịu đựng đau nhức toàn thân, linh lực thúc giục vận chuyển liên tục. Những luồng linh lực càng chạy xa trong cơ thể thì càng trở nên mỏng manh, vì hắc viêm không ngừng thiêu đốt.

"Phừng! Phực!"

Trong cơ thể Mục Trần lúc này rất nóng, từng đạo linh lực chạy đi, nhưng trước khi nó có thể đi hết kinh mạch đã bị Cửu U Hỏa đeo bám hoàn toàn thiêu đốt.

Tiêu hao cực kỳ kinh khủng, mượn áp lực nước bên ngoài, Cửu U Hỏa dần có dấu hiệp dung hợp vào linh lực, thế nhưng đến khi linh lực bị đốt gần như không còn thì cỗ dung hợp linh lực đó kết thúc trong thất bại.

Mục Trần lúc này như đang tiến hành thay máu, chẳng qua hiện tại không phải máu huyết, mà là linh lực. Hắn cần toàn bộ linh lực hắc ám bình thường trong người phải chuyển hóa hết thành linh lực tinh khiết dung hợp Cửu U Hỏa.

Những luồng linh lực bị đốt đến cháy gần hết không thể trở lại quang luân linh lực nghĩa là nó đã thất bại, hoàn toàn bị tiêu hao không lấy lại được gì.

Bất quá Mục Trần vẫn bình tĩnh, hắn hiểu muốn hoàn thành dung hợp linh lực không đơn giản chốc lát như vậy, cần có một thời gian không ngắn để thích ứng, mới có thể ép cho linh lực chịu đựng được Cửu U Hỏa nung đốt, dung hợp hoàn toàn.

Mục Trần ôm lấy ý niệm đó, nhưng chỉ một canh giờ sau, linh lực trong người hắn hoàn toàn bị triệt tiêu không còn gì cả. Quang luân linh lực trong khí hải cũng tối thui không chút ánh sáng.

Mục Trần cố nén những cơn đau nhức trong người, tạm ngừng dung hợp, vận chuyển Đại Phù Đồ quyết, nhanh chóng hấp thu linh lực pha lẫn trong nước hồ kia, bổ sung vào quang luân đang cạn kiệt.

Khi linh lực trở lại tràn đầy, hắn cũng không định nghỉ ngơi mà ngay lập tức bắt tay vào dung hợp linh lực. . .

Một quá trình tu luyện khá vất vả.

Hết ngày thứ nhất, Mục Trần đã có thể tăng cường sự chịu đựng của linh lực trước Cửu U Hỏa thiêu đốt, nhưng vẫn chưa mang được một luồng linh lực nào trở về.

Dầu vậy, Mục Trần vẫn không nản chí, ít nhất hắn đã có tiến bộ.

Thời gian tiếp theo, ngày lại ngày buồn tẻ, Mục Trần mỗi ngày chỉ nghỉ ngơi chốc lại, phần lớn thời gian đều tiến hành dung hợp linh lực. May mắn, đến ngày thứ tư, rốt cuộc đã có được luồng linh lực đầu tiên sau khi được Cửu U Hỏa nung luyện và thủy áp khổng lồ trở về, chui vào khí hải, hoàn thành một vòng vận chuyển.

Luồng linh lực đó nhỏ hơn lúc chui ra khỏi khí hải đến mười lần, thậm chí chỉ còn lại một tia nhỏ. Bất quá tia hi vọng đó vẫn khiến Mục Trần vô cùng phấn chấn, vì nó là thành phẩm đầu tiên trong quá trình dung hợp cường hóa linh lực!

Mục Trần kích động quan sát đám linh lực mới kia, chúng nó thâm thúy hơn, tối tăm hơn, như từ hư không vũ trụ chui ra. Trong đám linh lực đó, Mục Trần cũng thấy được một tia hắc viêm nhỏ nhẹ nhàng bốc cháy.

Đó là Cửu U Hỏa!

Mục Trần mừng rỡ, tâm thần khẽ động, hắc viêm bừng lên, nhưng hiện tại không hề có chút gì tỏ ra nguy hiểm.

Bởi vì tia Cửu U Hỏa này đã chân chính thuộc về hắn, ngay cả Cửu U Tước cũng không thể điều khiển được!

Dù rằng đám linh lực đen này nhỏ bé vô cùng, nhưng hắn chắc chắn nó mạnh mẽ và cao cấp hơn linh lực cũ của hắn nhiều lần!

Đồng thời lực phá hoại của nó cũng được tăng cường rất nhiều.

- Mới chỉ dung hợp được có chút linh lực mà thôi, khoảng cách tới thành công còn xa lắm.

Cửu U Tước nhìn thấy Mục Trần kích động cũng không khỏi nhắc nhở.

- Ta biết!

Mục Trần cười, tâm tình hồi phục lại, đám linh lực kia liền chui vào cơ thể Thần Phách. Nhất thời đôi mắt Thần Phách kia trở nên tối đen.

Có được thành công đầu tiên, quá trình tiếp theo chỉ là vấn đề thời gian, bất qua đau nhức trong cơ thể cũng không hề yếu đi, dồn dập kích thích thần kinh Mục Trần khiến hắn run rẩy không thôi.

Ngắn ngủi hai ngày sau, cơ thể Mục Trần cũng càng có thêm nhiều linh lực dung hợp Cửu U Hỏa, trở nên hùng hậu hơn, bất quá vẫn còn một khoảng xa đến thành công.

Linh lực trong người Mục Trần lại tiêu hao gần hết, hắn lại mở mắt ra, trong nơi u ám của hồ nước sâu mà thúc giục Đại Phù Đồ quyết. Thân thể hắn bên ngoài xuất hiện hắc viêm, một lực hút phát ra, nước hồ quanh người nháy mắt bốc hơi, tạo thành một khoảng chân không.

"Ào ào!"

Hồ nước lập tức đổ về vùng chân không vừa hình thành, tạo thành một lốc xoáy khá lớn, hắn đang ngồi giữa lốc xoáy đó, hút điên cuồng linh lực trong đó.

Động tĩnh lớn của Mục Trần khuấy động cả hồ nước, quanh đó không xa lắm trong hồ cũng có vài chỗ có người ngồi xếp bằng tu luyện, cũng đang mượn áp lực nước cường hãn mà tu hành.

Bọn họ nhận thấy động tĩnh dữ dội trong hồ cũng chấn kinh mở mắt, lắc mình lao đi, xuyên qua hồ nước bơi thẳng đến chỗ xoáy nước kia, nhanh chóng nhìn thấy bóng người đang tu luyện giữa dòng xoáy.

- Người này là ai? Sao lại có thể tạo ra động tĩnh lớn thế này?

- Thực lực của hắn bất quá chỉ có Thần Phách cảnh hậu kỳ, sao lại có năng lực đó?

- Người nầy... có vẻ không đơn giản.

Bọn họ ai nấy kinh nghi, khe khẽ bàn luận, nhưng cũng không ai quấy rầy Mục Trần tu luyện, bọn họ đều có thể cảm giác được Mục Trần khá lợi hại, tuy rằng hắn chỉ có thực lực Thần Phách cảnh hậu kỳ, nhưng dao động linh lực phát ra lại khiến người ta bất an.

Bọn họ nhìn xem một lát, thấy Mục Trần cũng không có vẻ để ý đến bọn họ, thành ra cũng đành tản đi.

Mục Trần cũng có nhận ra sự có mặt của mấy người kia, bất quá họ cũng không có địch ý gì, hắn cũng yên tĩnh ngưng thần, tiếp tục hấp thu linh lực vào cơ thể.

"Ực ục."

Khi cơ thể trở nên đầy tràn linh lực, Mục Trần thở ra một hơi mở mắt, thần khí sáng ngời. Có lẽ đây sẽ là lúc dung hợp linh lực được viên mãn!

- Bắt đầu đi!

Mục Trần cố nén kích động trong lòng, linh lực cuồn cuộn lại bắt đầu tuôn ra từ quang luân linh lực.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 198: Tô Linh Nhi

"Uỳnh uỳnh!"

Trong khí hải của Mục Trần mơ hồ có một chút sôi trào, hắc viêm đậm đặc bao phủ lấy quang luân linh lực. Thần Phách Mục Trần vẫn ngồi trên quang luân linh lực, đôi tay tí hon kết ấn, hấp thu từng đạo linh lực được cường hóa trở về.

Hấp thu đám linh lực cường hóa trở về, đôi mắt Thần Phách càng thêm tối tăm, hắc viêm lượn lờ.

Dù rằng hiện tại dao động linh lực trong người Mục Trần không bằng một phần khi trước chiến đấu, nhưng một khi động thủ, có lẽ thực lực bộc phát sẽ còn mạnh hơn khi xưa!

Thành quả dung hợp linh lực Cửu U Hỏa chắc chắn sẽ mang tới trái ngọt đỉnh cao.

- Có vẻ sắp thành công rồi.

Trong lòng trầm tĩnh như cái đầm đen chợt gợn sóng, một cảm giác kỳ lạ nảy sinh trong lòng, linh lực tràn trề càng lúc càng rõ ràng.

"Vù!"

Lại thêm một luồng linh lực được dung hợp Cửu U Hỏa trở về, lập tức xuyên qua tầng hắc viêm bao phủ bên ngoài, chui vào Thần Phách Mục Trần.

Ngay khi nó tiến vào Thần Phách, Mục Trần liền cảm thấy ngay Thần Phách trở nên rung chuyển, dao động linh lực cuồng dã từ đó phát ra, hắc viêm tuôn tràn, cả Thần Phách của hắn cũng được bọc trong hắc viêm nồng đậm.

Hắc viêm đó chính là Cửu U Hỏa, nhưng nó chân chính là Cửu U Hỏa thuộc về Mục Trần!

- Hiện tại ngươi đã thấy linh lực trong cơ thể toàn bộ đã được dung hợp, nhưng vẫn chưa xem là thành công được.

Cửu U Tước tặc lưỡi nói tiếp:

- Ngươi còn cần phải ngưng luyện đám Cửu U Hỏa đó thành một hỏa chủng, sau này không ngừng rèn luyện linh lực. Khi đó hễ có linh lực mới vào trong cơ thể, hỏa chủng sẽ tự động ngưng luyện để nó trở thành linh lực dung hợp Cửu U Hỏa.

Mục Trần nghe nó hướng dẫn cũng khẽ gật đầu, hắn không hề do dự làm theo, tâm thần vừa động thì thấy Thần Phách liền kết ấn, nhìn qua như tay nâng nhật nguyệt.

"Phừng phừng!"

Hắc viêm lượn lờ quanh Thần Phách Mục Trần cũng nhanh chóng bừng lên, rồi không ngừng áp súc co lại.

Cửu U Hỏa không ngừng áp súc, một luồng hắc viêm không có hình dạng dần dần ngưng tụ, chẳng qua việc hình thành hỏa chủng này còn cần một chút thời gian.

Hắn vẫn duy trì vững vàng, không gấp không vội ngưng luyện cho luồng hắc viêm trong tay càng lúc càng trở nên ngưng thật.

Mà một chút đó lại thêm năm ngày.

Trong năm ngày đó, toàn bộ tinh thần Mục Trần đều tập trung vào duy nhất một việc này. Được hắn toàn lực thực thi, hiệu quả ngưng luyện càng lúc càng tốt, vốn hắc viêm không có hình dạng dần dần to như bàn tay, đen láy thâm thúy, từng đợt hắc viêm từ trong đó thẩm thấu ra.

Hỏa chủng đã sắp thành hình.

Khi hắn ngụp lặn trong tu luyện, hắn lại không hề biết ở Tụ Linh trận cấp 6 này đang dậy sóng đi tìm hắn, mà ngọn nguồn phiền toái đó chính là cô gái mà mấy ngày trước bị hắn xóa tên khỏi vị trí đệ nhất Thần Phách bảng, Tô Linh Nhi.

Tô Linh Nhi từng đến khu tân sinh để tìm Mục Trần, nhưng không gặp hắn, chỉ gặp Lạc Li. Hai nàng dĩ nhiên giao đấu một hồi, bất quá Tô Linh Nhi lại kinh dị khi nàng thấy mình không thể đánh bại Lạc Li, cô gái kia tỏ ra không hề yếu so với mình.

Điều này khiến cho nàng cảm thấy thích thích Lạc Li, hơn nữa Lạc Li dung mạo khí chất đều bất phàm, càng khiến cho Tô Linh Nhi thêm phần hảo cảm. Cuối cùng hai nàng chiến đấu qua loa rồi kết thúc không có kết quả gì.

Tô Linh Nhi dù tính tình hung dữ, nhưng cũng không như Mạch Luân làm mấy cái chuyện ruồi bu như chặn đường phong tỏa tân sinh. Lực hiệu triệu của nàng ở Bắc Thương linh viện, thậm chí còn có thanh thế của tỷ tỷ nàng, lực lượng có thể gọi đến chắc chắn hơn xa Mạch Luân.

Nàng không thấy Mục Trần ở khu tân sinh cũng nhanh chóng rời đi, sau đó thăm dò tin tức, liền biết được Mục Trần đến Tụ Linh trận cấp 6 này để tu luyện. Ngay lập tức nàng chạy tới Tụ Linh trận, cô gái lòng dạ cao ngạo đối với việc Mục Trần không kiêng dè nể mặt xóa tên nàng khỏi Thần Phách bảng vẫn ghim trong lòng. Từ hồi nào đến giờ nàng lần đầu tiên thấy có tên nam nhi dám đối xử với nàng như thế.

Do đó, nàng nhất định phải đánh mềm xương cái tên tân sinh Mục Trần để xả cơn giận.

Nhưng mà Tụ Linh trận cấp 6 lại có diện tích cực kỳ khổng lồ, muốn từ trong đó lôi ra một người hẳn nhiên không đơn giản. Dù vậy, cũng không quá làm khó cho Tô Linh Nhi, nàng cũng xem như một mỹ nữ nổi tiếng Bắc Thương linh viện, lại còn có tỷ tỷ danh tiếng nổi như cồn, không hề thiếu những kẻ muốn lấy lòng nàng. Chỉ cần nàng nháy mắt một cái, không ít nam đệ tử xung phong làm cu li, tận tình đi tìm Mục Trần quyết lôi hắn ra cho bằng được.

Vì thế, mấy bữa nay Tụ Linh trận cấp 6 như nổi sóng lớn, không ít lão sinh bay lượn khắp nơi thăm dò tung tích Mục Trần như muốn xới tung cả Tụ Linh trận lên, khiến cho nó mất đi sự yên tĩnh vốn có.

Dù rằng cũng có người bất mãn, bất quá với lực hiệu triệu của Tô Linh Nhi ở Bắc Thương linh viện, họ cũng khá là e ngại. Lại còn cả tỷ tỷ của cô nàng, thành ra mấy người bị quấy rầy cũng coi như gặp xui xẻo là thôi.

Trên đỉnh một ngọn núi trong Tụ Linh trận cấp 6, vài người đang đứng đó. Đứng hàng đầu là một cô gái xinh đẹp váy dài vàng nhạt, tóc đen buộc đuôi ngựa, da thịt trắng như tuyết, mắt to long lanh, mũi cao thẳng tắp, thật là một mỹ nhân trổ mã tinh khiết!

Lúc này nàng đang nghiến răng căm giận, mấy ngày dò la tứ phía mà chẳng hề có tăm tích Mục Trần, chỉ thu lại một vài sự bất mãn. Dù nàng chẳng sợ, nhưng bị người ta chỉ trích cũng khiến nàng bực bội. Mà cái bực đó hẳn nhiên nàng cũng đổ hết cho Mục Trần.

- Cái tên kia lần nào cũng như thế, gây chuyện rồi bỏ trốn, chẳng hiểu Lạc Li sao lại thích hắn...

Tô Linh Nhi hậm hực nói.

- Ha ha, không cần sốt ruột, hẳn là sẽ nhanh chóng có tin tức, lúc đó chỉ cần Linh Nhi mở miệng, đâu cần động thủ, chúng ta sẽ giúp nàng giải quyết êm đẹp.

Sau lưng Tô Linh Nhi, một gã thanh niên cười nói, thần sắc có vẻ tự phụ, lời nói cũng chẳng xem Mục Trần vào đâu.

- Mục Trần kia gần đây rất nổi tiếng, nghe nói là đệ nhất tân sinh năm nay. Hôm đại hội tân sinh, Dương Hoằng đã bước vào Dung Thiên cảnh trung kỳ cuối cùng cũng phải bại trong tay hắn. Thực lực chúng ta nhiều lắm là mạnh hơn Dương Hoằng nọ một chút, muốn đánh bại hắn thật cũng không dễ dàng.

Một gã thanh niên khác tỏ ra cẩn trọng hơn.

- Sao? Trần Tu, ngươi lại sợ một tân sinh à?

Tên ngạo mạn kia lại cười giễu cợt:

- Hắn có lợi hại ra sao cũng chỉ là tân sinh, muốn leo lên đầu chúng ta, ít nhất phải tu luyện ở đây thêm một năm nữa đã rồi tính.

- Thôi dẹp, ta tự đánh bại hắn, chẳng cần các ngươi.

Tô Linh Nhi lắc đầu. Nàng và Mục Trần cũng chả có ân oán gì, chỉ muốn một hơi đánh hắn cho bõ tức rồi thôi, đâu có siêng mà hao tâm tổn sức với một tân sinh.

"Phốc!"

Đột nhiên một quang ảnh lao đến, hạ xuống đỉnh núi, tỏ vẻ vui mừng đến báo cho Tô Linh Nhi:

- Tìm được vị trí của Mục Trần!

- Ở đâu?

Tô Linh Nhi vui mừng ra mặt, cuối cùng cái tên kia cũng bị tìm ra, để xem ngươi có thể trốn nữa hay không!

- Mau dẫn ta đi!

"Véo! Véo!"

Trên ngọn núi liên tiếp vang lên những tiếng xé gió, đám người Tô Linh Nhi nhanh chóng bay đi, chỉ hơn mười phút đã xuất hiện ở trên không nơi cái hồ nước sâu hoắm giữa hai ngọn núi kia.

- Linh Nhi tiểu thư, Mục Trần kia ở ngay trong hồ nước này tu luyện, hôm trước ta có thấy hắn.

Tô Linh Nhi vừa xuất hiện, liền có một người từ bên cạnh hồ bay lên, đây cũng là một trong số những người bị động tĩnh khi tu luyện của Mục Trần làm kinh động.

- Đa tạ!

Tô Linh Nhi cười vui vẻ, tay giơ ra, một luồng hào quang từ trong linh trị bài bắn tới.

Người nọ vội nhận lấy, nhìn thấy linh trị bài của mình tăng thêm 5000 điểm cũng khoái trá vô cùng, chừng này cũng đủ tu luyện ở đây thêm một ngày. Tô Linh Nhi đúng là giàu có, ra tay cũng hào phóng ghê.

Tô Linh Nhi đuổi người kia đi rồi, đôi mắt liền nhìn chằm chằm vào hồ nước trong suốt, hậm hực:

- Lúc này còn tiếp tục làm con rùa đen rút đầu sao?

- Linh Nhi, để ta lôi tên kia ra xin lỗi nàng.

Tên thanh niên áo trắng ngạo mạn bên cạnh Tô Linh Nhi lên tiếng.

- Để ta tự làm.

Tô Linh Nhi cười nhạt, nàng chẳng cần ai xin lỗi, chỉ cần đánh bại tên kia, để chứng minh cho tỷ tỷ thấy nàng không yếu như vậy!

Nói xong, Tô Linh Nhi giơ tay ra, một tia sáng linh lực chiếu xuống hồ, tạo thành một trận sóng lớn, kình phong đánh sâu xuống đáy hồ.

- Mục Trần, ra đây cho bổn tiểu thư!

Tô Linh Nhi khuấy đảo hồ nước, tiếng hét lớn vang vọng không trung cũng theo đó chui sâu vào hồ.

Quanh đó cũng có không ít đệ tử đang tu luyện bị kinh động giật mình, họ cũng nhanh chóng qua bên này xem chuyện gì. Tô Linh Nhi cũng nổi tiếng trong Bắc Thương linh viện, nhất cử nhất động của nàng dĩ nhiên thu hút không ít chú ý.

- Ra là đi tìm Mục Trần.

- Là tên đệ nhất tân sinh kia à, trước đó cướp lấy vị trí đệ nhất Thần Phách bảng?

- Không phải hắn còn ai, dám trêu chọc đại tiểu thư này, thật là không biết trời cao đất rộng a.

- Tô Linh Nhi có lẽ cũng sắp tiến vào Dung Thiên cảnh hậu kỳ rồi đi? Dù Mục Trần có lợi hại thì lần này cũng ăn khổ rồi.

Nhiều tiếng bàn tán vang lê xung quanh, nhiều kẻ hứng chí tụ lại xem kịch vui. Tu luyện luôn buồn tẻ, thỉnh thoảng có chuyện xem cũng giải tỏa được một chút.

Khi khu vực không trung này càng lúc càng náo nhiệt, thì Mục Trân đang ở sâu dưới đáy hồ cũng mở mắt. Trong đôi mắt đen láy có hắc viêm lượn lờ, nước hồ quanh hắn bị bốc hơi thành bọt khí nổi lên.

Hắn chậm rãi ngẩng đầu, chân mày cau lại, mơ hồ đoán được một chút chuyện gì đang diễn ra.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 199: Thần Phách Đệ Nhất Giao Thủ

Trên không trung của hồ nước, Tô Linh Nhi lơ lửng, đôi mắt luôn chằm chằm dõi theo mặt hồ yên tĩnh, đôi mày thanh tú hơi nhíu lại. Cái tên kia còn có thể trốn được nữa sao?

- Đệ nhất tân sinh lần này sao chỉ có cái lá gan chuột nhắt?

Tên áo trắng đằng sau Tô Linh Nhi cất giọng châm chọc.

- Linh Nhi, xem ta đến lôi đầu hắn ra!

Hắn tiến tới, Tô Linh Nhi cũng không cản.

Tên kia thấy nàng không ý kiến gì, cũng mỉm cười, linh lực hùng hồn thình lình bùng lên, thân hình hóa thành một quang ảnh bắn vào hồ nước bên dưới.

Hiển nhiên hắn đang muốn thể hiện, dùng tốc độ nhanh nhất lao xuống đáy hồ để kéo Mục Trần ra ngoài.

Tốc độ cực nhanh mang theo phong áp cường đại khiến cho mặt nước hồ lõm xuống. Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị lao vào hồ nước, thì sâu dưới đáy thình lình có một cột nước bắn lên, hình thành một con thủy long gào thét.

"Uỳnh!"

Con thủy long trùng kích vào tên áo trắng khiến hắn không kịp chống đỡ, linh lực hùng hồn ẩn chứa trong đó đánh hắn văng ngược trở lại, quần áo ướt nhẹp.

Thanh niên áo trắng ổn định lại thân hình, khuôn mặt nhất thời xanh mét, trợn mắt nhìn vào giữa hồ, ở đó đang có một xoáy nước hình thành. Chính giữa dòng nước có một cột nước khác dâng lên, một thiếu niên tuấn tú cao cao đứng trong đó.

Mục Trần vừa hiện thân, đảo mắt quan sát chung quanh, rồi nhìn về hướng Tô Linh Nhi trên bầu trời, nhíu mày:

- Không biết chư vị vì sao quấy nhiễu ta tu luyện?

- Ngươi là Mục Trần?

Tô Linh Nhi thấy Mục Trần hiện thân, nhìn lên nhìn xuống đánh giá hắn một chút:

- Ta là Tô Linh Nhi, ngươi hẳn phải biết ta vì sao lại muốn tìm ngươi?

Quả nhiên là nàng.

Mục Trần nhăn mặt thản nhiên nói:

- Lão sinh Bắc Thương linh viện đều lòng dạ hẹp hòi vậy sao? Mỗi lần bị người ta lấy mất vị trí đều đến tìm gây chuyện một lần, trong mắt các người, bị người mới vượt qua như vậy là khó chịu lắm sao?

Tô Linh Nhi đỏ mặt, bị ngữ khí bình thản không mặn không nhạt của Mục Trần làm cho tức khí càng thêm nồng. Hừ, cái tên này có gì mà đắc ý, chẳng qua là phá được vị trí nàng giành được từ một năm trước mà thôi!

- Bổn tiểu thư không rảnh để ý vị trí số 1 Thần Phách bảng kia.

Tô Linh Nhi nghiến răng:

- Ta chỉ là muốn hiểu biết một chút đệ nhất tân sinh năm nay có chỗ nào hơn người. Hiện tại ta thấy cũng bình thường thôi.

- Ta vốn cũng chỉ là một tân sinh bình thường.

Mục Trần cười nói:

- Xem ra đã khiến cho học tỷ thất vọng rồi. Nếu đã vậy, xin mời đi khỏi giùm cho, ta còn cần tu luyện, không có thời gian chơi với các ngươi.

Nói xong, hắn định trở về hồ nước, bộ dáng chẳng muốn dây dưa với Tô Linh Nhi.

Tô Linh Nhi lạnh mặt, không ngờ lại có một tên nam tử trước mặt nàng có thể khiến nàng kinh ngạc lại tức giận như thế.

- Hừ, tiểu tử, Linh Nhi chưa cho ngươi đi ngươi cũng dám đi? Ở lại cho ta!

Trước đó vì bất ngờ mà trở tay không kịp, tên thành niên áo trắng chật vật nghĩ rằng mình chẳng thể nào thua một tân sinh, lúc này quát lên, lắc người nhanh như chớp lao tới Mục Trần, vung tay đánh ra một chưởng.

"Đùng!"

Linh lực cuồn cuộn trút xuống, chưởng phong kinh người khiến mặt hồ dậy sóng bắn tung tóe tứ phương.

Lúc nãy hắn bị Mục Trần đánh lui chật vật, tự cho là mất mặt với Tô Linh Nhi, tự nhiên lúc này muốn lấy lại mặt mũi, do vậy ra tay không chút khách khí, toàn lực công kích.

Mục Trần thấy hắn vừa nói đánh là đánh, đôi mắt đen cũng phát lạnh. Thực lực tên đó cũng xấp xỉ Dương Hoằng, nhưng so ra vẫn chưa bì kịp lúc Dương Hoằng thúc giục Thượng Cổ Hổ Giao.

- Thật nghĩ là tân sinh thì các ngươi muốn làm gì cũng được sao?

Mục Trần hai tay xoay tròn, trong tiếng cười lạnh, linh lực hắc ám dũng mãnh tuôn ra, ẩn chứa trong đó là một sức nóng dữ dội từ hắc

viêm, hồ nước dưới chân hắn sôi sùng sục.

Mục Trần nắm tay lại, một quyền thẳng tắp tung ra, linh lực hắc ám tuôn theo cánh tay, như một con hắc viêm nộ sư dữ tợn nhe nanh vuốt mạnh mẽ đối kháng với tên thanh niên áo trắng kia.

"Uỳnh!"

Khí lãng linh lực như gió xoáy bốc lên, mặt hồ tách ra thành hai nửa bởi một rãnh nước sâu thật sâu.

Hai luồng linh lực kinh người điên cuồng thổi quét, sắc mặt gã áo trắng kich biến, vì hắn thấy rõ linh lực của mình đang tiêu hao với một tốc độ chóng mặt.

- Linh lực thằng này có cổ quái!

Tên áo trắng kinh hãi la lên, nhìn thấy trong linh lực hắc ám kia có hắc viêm lặng lẽ hừng hực, mỗi khi xẹt qua thì thiêu đốt không ít linh lực của hắn, vô cùng bá đạo.

Mục Trần cúi đầu hừ một tiếng, linh lực trong cơ thể không hề giữ lại chút nào tuôn ra, hùng hồn pha lẫn với hắc viêm nồng đậm phóng lên cao.

"Bang!"

Quyền phong của tên kia bị hắc viêm thiêu đốt sạch trơn, sắc mặt kinh biến, hắn vội vàng bạo lui. Thế nhưng Mục Trần được thế không tha, lắc người theo sát trước mặt, thân hình như cự thạch bắn tới, bả vai hung hăng húc vào ngực tên thanh niên kia.

Một tiếng vang trầm thấp vọng lại, tên thanh niên áo trắng lập tức bay ngược đi như viên đạn, máu mồm máu mũi tuôn như suối, phần ngực áo bị cú va chạm kia chấn vỡ nát.

- Ồ....!

Xung quanh không ít người đang quan chiến, kinh ngạc hô lên mấy tiếng. Tên kia cũng chẳng phải kẻ vô danh, xem như cũng có tiếng có miếng trong Bắc Thương linh viện, thực lực cũng chẳng kém Dương Hoằng, vậy mà hiện tại chỉ vừa giao đấu đã bị Mục Trần ép xuống hạ phong.

Thanh niên áo trắng mặt xanh mét, ánh mắt cực kỳ âm trầm, xóa đi vết máu trên miệng, vẻ mặt âm hàn nhìn Mục Trần, linh lực bên ngoài cơ thể càng lúc càng cuồng bạo.

- Lưu Thông!

Thình lình một tiếng quát lớn, Tô Linh Nhi cất giọng nói:

- Đây là chuyện của ta, không cần ngươi nhúng tay!

Thanh niên áo trắng nghe vậy, linh lực đột nhiên yếu hẳn đi, nhưng ánh mắt nhìn Mục Trần không hề bớt đi lạnh lẽo chút nào. Hắn bại cũng vì linh lực kỳ lạ của Mục Trần làm cho bất ngờ, nếu lên lại một trận nữa chưa chắc Mục Trần có thể dễ dàng chiếm thượng phong như vậy!

Mục Trần liến nhìn Lưu Thông, rồi quay qua Tô Linh Nhi, hờ hững cất tiếng:

- Cuối cùng là ngươi muốn làm gì? Tiếp tục dùng sắc đẹp để tìm thêm đối thủ cho ta ư?

Giọng nói của hắn có vẻ khó chịu không kiên nhẫn, cũng không hề khách khí nể mặt. Căn bản là hắn và Lưu Thông cũng không quen biết, không cừu không oán, tư dưng vì một Tô Linh Nhi mà sinh hận, chuyện vô duyên như vậy hắn cũng chẳng thích chút nào.

Tô Linh Nhi hiển nhiên chưa bao giờ bị một nam tử dùng ngữ khí như thế mà đối đãi, sắc mặt đỏ bừng, nàng hít sâu một hơi áp chế lửa giận, nói:

- Yên tâm, Tô Linh Nhi ta không có làm chuyện đê tiện như thế. Vị trí đệ nhất Thần Phách bảng kia ta cũng không coi vào đâu, bất qua ta có quyền đòi lại mặt mũi, ngươi chẳng nể mặt hỏi han xin xỏ đã xóa tên của ta, muốn ta để yên sao được chứ?

- Ta nhận thua, vậy được chưa?

Mục Trần thản nhiên nói một câu, rồi bỏ mặc Tô Linh Nhi xoay người định lặn xuống hồ trở lại. Thời gian tu luyện hiện tại khá cấp bách, hắn cũng không muốn đùa giỡn lâu với đại tiểu thư này.

- Ngươi...

Tô Linh Nhi nghiến răng, hiển nhiên bị thái độ này của Mục Trần khiến tức khí càng nặng. Không nói thêm gì cả, tay nắm chặt lại, linh lực rực lửa từ trong cơ thể trào ra, hóa thành một dòng lũ sắc bén xuyên phá không gian đánh thẳng tới Mục Trần.

Nhận thấy công kích dao động kinh người cấp tốc đánh tới, Mục Trần cũng tỏ ra nghiêm túc, lật tay tung quyền đánh trả. Bốn đạo Sâm La Tử Ấn xuất hiện mạnh mẽ chống đỡ dòng lũ linh lực.

"Đùng!"

Lại thêm một luồng khí lãng nhấc lên một hồi ba đào cuộn sóng cho hồ nước, cột nước bắn cao, rơi tung tóe thành một cơn mưa to trút xuống.

Mục Trần cảm thấy chân hơi lảo đảo, thần sắc cũng thêm nghiêm trọng. Tô Linh Nhi tuy bà chằn, nhưng thực lực đúng là mạnh, còn mạnh hơn Lưu Thông kia không chỉ một ít.

- Hừ, đệ nhất tân sinh cũng quá lề mề đi, một chút khí phách cũng không có, khiêu chiến của một cô gái cũng không dám nhận!

Tô Linh Nhi nhìn Mục Trần đứng giữa cơn mưa nước hồ, cất tiếng cười khiêu khích.

- Bất quá tỷ thí hôm nay ngươi không tiếp cũng không được!

Tô Linh Nhi bắn người lao đi, linh lực rực lửa phóng lên cao, trình độ này đã tiến rất sát đến Dung Thiên cảnh hậu kỳ!

"Véo!"

Tô Linh Nhi trở thành một hỏa ảnh xinh đẹp lao tới Mục Trần, tay nhỏ huy động linh lực hùng hồn như lốc lửa giữa cơn mưa to ào ào tấn công đối thủ.

Mục Trần ngẩng lên, hắc viêm trong đôi mắt bốc cháy, hắn hít sâu một hơi, cổ họng dường như vang lên tiếng sấm, song chưởng xoay lại, tung ra.

"Bùm!"

Linh lực tuôn tràn như một biển lửa màu đen, lượng nước hồ còn lơ lửng trên không chưa kịp rơi xuống đã bị biển hắc viêm kia đốt cháy thành hơi nước tràn ngập.

"Ầm!"

Hai cổ linh lực kinh người, hung hăng va chạm nhau, khí lãng thổi ra, một lượng nước lớn trong hồ bị thổi sạch ra ngoài, hình thành lũ quét tàn phá tứ phương.

Đám đông quan sát không trung mặt hồ, nơi một cơn mưa nước hồ ầm ầm trút xuống có hai bóng người một đỏ một đen chiếm cứ hai nửa không gian.

Hai người tranh phong với nhau, ánh mắt sắc bén vô cùng.

Không ít người tỏ ra hứng thú, hai người kia thật ra trong Bắc Thương linh viện tiếng tăm không nhỏ. Tô Linh Nhi thì khỏi nói, Mục Trần cũng đại hội tân sinh gần đây mà dang tiếng như cồn, hai đại nhân vật giao chiến với nhau thật vô cùng phấn khích.

Hơn nữa, chính yếu là..... đây là trận giao đấu của hai vị tiền nhiệm và tân nhiệm đệ nhất Thần Phách bảng. Điều này còn khiến bọn họ tỏ ra hiếu kỳ hơn, rốt cuộc trong hai người kia, phần thắng của ai sẽ cao hơn?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 200: Thủ Đoạn

Rầm rầm.

Cơn mưa ầm ầm trút nước bao phủ phạm vi nghìn trượng xung quanh hồ nước. Trên mặt hồ ba đào nổi sóng, những tiếng mưa rơi vỗ vào đá núi vang lên những âm thanh kỳ ảo, liên miên không dứt.

Giữa hồ, hai người một nam một nữ lăng không đứng trên mặt hồ, dao động linh lực cường hãn phát tán từ cơ thể họ, cơn mưa to chưa chạm được vào người đã bốc hơi tán loạn.

Không ít người bị hấp dẫn đến đây quan chiến, đứng đầy ở hai ngọn núi gần đó, ánh mắt phấn khích nhìn hai người đang giằng co nhau.

Mục Trần chân đạp mặt hồ, nhìn về phía cô gái dáng người mảnh mai xinh đẹp, mắt ngọc mày ngài, yểu điệu thướt tha, thật là một mỹ nữ khó gặp. Bất quá mỹ nữ lúc này lại như một con mèo dữ gầm gừ phẫn nộ, đôi mắt trừng trừng nhìn thẳng vào hắn.

Đối với đối thủ thế này thực ra khiến Mục Trần khá là đau đầu. Nếu như tính tình của nàng của quá đáng như Mạch Luân, thì dễ dàng cho hắn hung hăng dọn dẹp một hồi. Thế nhưng Tô Linh Nhi này mặc dù dữ dằn vẫn không đáng ghét như cái hạng Mạch Luân vậy. Giao chiến với đối thủ này nếu xuống tay ác quá cũng khiến người ta khinh, mà nếu nhẹ tay quá thì làm sao mà thuần phục con mèo hoang này cho nổi.

Tô Linh Nhi vẫn trừng mắt nghiến răng nhìn hắn, thình lình thân hình bắn ra, tay huy động, bước đi tao nhã như tiên tử hạ phàm. Có lẽ nàng cũng tu luyện một loại linh quyết thân pháp khá huyền diệu.

Độ cao thâm của linh quyết này chắc chắn hơn hẳn Linh Ảnh Bộ của hắn.

Mục Trần run rẩy trong lòng, Tô Linh Nhi dữ dằn mà thực lực không thể chê vào đâu được, khó trách chễm chệ ngồi trên đỉnh Thần Phách bảng lâu vậy vẫn không có ai đủ can đảm hạ bệ nàng xuống. Tiếng tăm của nàng ở Bắc Thương linh viện cũng không hẳn chỉ dựa vào tỷ tỷ mà thôi.

Tô Linh Nhi nhanh chóng xuất hiện trước mặt Mục Trần, linh lực như ngọn lửa hừng hực trong tay, một ngọn roi dài xuất hiện mang trên mình một lớp vảy đỏ rực, hẳn nhiên nó là một linh cụ, vả lại tuyệt đối cao cấp hơn hắc đỉnh mà khi trước Mục Trần có được....

Ít nhất phải là một kiện linh cụ trung phẩm.

Mục Trần càng lúc run sợ càng dữ, lần đầu tiên đối chiến lại gặp phải một người có linh cụ phẩm cấp như vậy. Mặc dù thứ này trong Linh Trị điện có bán không ít, nhưng bình thường mà nói giá cả cũng dao động cực lớn. Mấy ngàn linh trị cũng có thể mua được, mà đôi khi có thứ đến 10v linh trị cũng chưa đủ để mua. Với thân phận của Tô Linh Nhi hẳn nhiên không thể mua hàng giá bèo rồi...

Do đó, uy lực hỏa trường tiên này khiến cho Mục Trần cũng kinh tâm động phách.

"Vút!"

Tô Linh Nhi không hề khách khí, tay vung lên, hỏa trường tiên như một con hỏa long gào thét lao vun vút, kình khí bén nhọn để lại trên mặt hồ một đường rãnh dài thượt.

Mục Trần thấy hỏa trường tiên đang cấp tốc đánh tới cũng vội vã lui lại, không dám khinh suất đón đỡ. Thực lực Tô Linh Nhi đã bước một bước vào Dung Thiên cảnh hậu kỳ, lại còn có uy lực hỏa trường tiên đáng sợ này, dù cho đối thủ có là cường giả Dung Thiên cảnh hậu kỳ

cũng đánh ngang tay. Mục Trần hẳn nhiên phải lựa chọn không ngoan tránh đi là hơn.

Mục Trần né rất nhanh, nhưng hỏa trường tiên trong tay Tô Linh Nhi cũng xảo diệu không kém. Nàng lắc cổ tay, trường tiên lập tức đâm xuyên không khí thay đổi quỹ đạo đuổi theo sát Mục Trần, hung hăng bổ xuống đầu hắn.

"Uỳnh!"

Trường tiên đâm xuống, hồ nước nổ uỳnh hình thành hai cột nước bắn ra hai bên, Mục Trần vừa muốn lui gấp, trường tiên cuồng bạo như hỏa long vẫy đuôi đã đánh lên bả vai hắn.

"Chát!"

Mặt hồ lại bùng lên một cột nước nữa, lần này là do thân hình Mục Trần bị đánh rơi thẳng vào hồ nước, tạo thành một cái động nước to đùng.

Đám đông chung quanh quan sát diễn biến chớp nhoáng cũng kinh thán không thôi. Tô Linh Nhi ngồi trên Thần Phách bảng cả năm như vậy, năng lực cũng không nhỏ. Công kích sắc bén hung hãn lúc nãy đừng nói là Mục Trần, thậm chí là một cường giả Dung Thiên cảnh trung kỳ cũng chịu không nổi.

Tô Linh Nhi thẳng thế, hừ một tiếng, tay run lên, hỏa trường tiên liền thu về nhanh như chớp, quấn lấy cái eo mảnh khảnh của nàng.

- Này, ngươi muốn trốn trong hồ bao lâu nữa?

Tô Linh Nhi phủi tay, nhìn mặt hồ tĩnh lặng trở lại cũng dịu dàng nói.

Nhưng câu hỏi của nàng lại không người trả lời, khiến cho Tô Linh Nhi cũng cảm thấy nao nao. Hay là tên kia bị ta đánh ngất rồi? Không phải dễ chết thế chứ? Nói gì thì cũng là đệ nhất tân sinh mà. . .

Tô Linh Nhi đợi một hồi lâu vẫn không có động tĩnh gì, bất giác lo lắng. Nàng cũng chỉ muốn đánh cho hả giận, cũng không muốn đánh trọng thương Mục Trần.

"Ùm!"

Thình lình ngay lúc đó, mặt nước ngay dưới chân nàng vang lên một tiếng đông lớn, một bàn tay xuyên qua mặt nước chụp lấy cổ chân nàng mạnh mẽ kéo xuống, khiến cho Tô Linh Nhi kinh hoảng trong tiếng thét chói tai té ùm xuống hồ nước lạnh lẽo.

Tô Linh Nhi bị kéo xuống hồ liền vội vã thúc giục linh lực, tay cũng lập tức nắm lấy trường tiên ngay hông.

Bất quá nàng chưa kịp làm gì, một đôi tay mạnh mẽ từ sau vươn tới, khóa lấy hai tay nàng, một cơ thể nam tính dán sát vào người nàng từ sau lưng.

- Ngươi....

Thân hình mềm mại bị khóa trong thế ôm, Tô Linh Nhi nhất thời kinh hãi hoa dung thất sắc, điên cuồng giãy giụa. Mục Trần biết rõ cô gái này khó đối phó nên thúc giục linh lực mạnh mẽ kéo nàng xuống càng sâu trong hồ nước.

- Tên khốn, buông ra!

Tô Linh Nhi kịch liệt giãy, linh lực không ngừng chuyển động, nhưng các yếu huyệt ở tứ chi đều bị Mục Trần khóa chặt, nàng muốn giãy thế nào cũng không giãy được.

Hơn nữa, nàng càng giãy nhiều, cơ thể càng ma sát với thân thể hắn, cảm giác nóng bỏng khó chịu khiến gương mặt xinh đẹp của nàng đỏ lên như muốn chảy máu, đôi mắt cực kỳ phẫn nộ.

- Cấm nhúc nhích!

Mục Trần quát khẽ, con mèo hoang này dã tính đúng là khó thuần.

- Mục Trần, ngươi là tên khốn!

Tô Linh Nhi phẫn nộ quát lên, nhìn vào cánh tay đang khóa chặt mình, giận dữ nhe răng cắn một phát.

Hàm răng trắng đều như bắp không hề lưu tình mà theo linh lực quán chú vào uy lực không thua gì hàm sói nanh hổ, lập tức để lại một dấu máu trên cánh tay Mục Trần.

"Arrr."

Mục Trần xuýt xoa, cánh tay đau nhức khiến hắn nghĩ nó đã bị nàng cắn đứt. Nha đầu kia cũng không lớn lắm mà sao lại lợi hại đến thế?

- Nhả ra!

Mục Trần khóe miệng run rẩy, quát lớn.

Nhưng Tô Linh Nhi không thèm nghe, nhìn thấy hắn run rẩy càng thêm đắc ý.

Ánh mắt Mục Trần liền trở nên hung ác, cánh tay mạnh mẽ kéo nàng sát vào lòng, tay kia giơ cao, không hề nương tay phát một cái thật mạnh vào cái mông tròn trĩnh của mỹ nữ.

"Bốp!"

Bàn tay xuyên qua làn nước lạnh lẽo nhưng vẫn đầy đủ sức mạnh, hung hăng vỗ vào cái mông nhỏ, dù rằng trong nước nhưng âm thanh vẫn nghe rõ mồn một.

Tay kia ôm lấy cô gái, Mục Trần cảm thấy rõ thân thể nàng cứng lại, rồi gương mặt càng lúc càng đỏ, thậm chí đôi mắt cũng đỏ đầy tia máu.

- Tên khốn! Tên khốn!

Tô Linh Nhi phát cuồng không chỉ không nhả ra, mà còn giương nanh múa vuốt cào cấu xé giống hệt một con mèo con giận dữ, thậm chí quên cả thúc giục linh lực.

Mục Trần bị cào vài cái cũng tức máu, chẳng quản chuyện gì nữa, tay kia lại giơ lên, phát xuống.

"Bốp! Bốp!"

Tiếng vang thanh thúy xen lẫn trong nước hồ, Mục Trần ra tay không nhẹ, Tô Linh Nhi liên tiếp bị tét vào mông mười mấy cái rồi thì khóc òa lên, không còn quát tháo nữa.

- Còn cắn nữa thôi?

Mục Trần hung ác đe dọa.

- Mục Trần, ngươi là tên khốn!

Cô gái khóc sướt mướt, đâu còn cái vẻ dữ dằn ban nãy, mông thì đau nhức khiến cho nàng vừa giận dữ vừa xấu hổ uất ức.

Mục Trần thấy vậy cũng không dám quá đáng, đẩy nàng ra rồi lui lại một chút, ánh mắt đề phòng nhìn nàng, e ngại nàng ta lại nổi điên lân nữa. Thực lực Tô Linh Nhi không kém chút nào, giao chiến thật sự thì hẳn nhiên khó nhằn hơn Thượng Cổ Hổ Giao Dương Hoằng rất nhiều. Mục Trần lúc này vẫn chưa đạt đến Dung Thiên cảnh, muốn đánh bại nàng thì quả thật quá khó.

Tô Linh Nhi nghiến răng, khóc đến đỏ mắt, thấy Mục Trần buông nàng ra, bàn tay sờ lấy hỏa trường tiên quấn ngang hông kia.

- Ngươi dám!

Mục Trần trừng mắt, hét to.

Tô Linh Nhi bất giác run rẩy, đúng là bị hắn dọa đến sững người, nhìn Mục Trần sắc mặt phát đen của Mục Trần mà cảm thấy sợ hãi. Quả thật con người xưa nay trời không sợ đất chẳng màng lại giật mình thế này lần đầu tiên nàng gặp phải, may là chuyện lúc nãy xảy ra dưới hồ không ai thấy, bằng không nàng chắc phải phẫn nộ và xấu hổ đến chết mất.

- Chuyện hôm nay là do ngươi tự tìm lấy, con gái thì dịu dàng chút đi, cả ngày đi tìm phiền toái này phiền toái nọ.

Mục Trần không hề khách khí khiển trách Tô Linh Nhi một thôi một hồi, trong lòng cũng cảm giác là lạ.

Tô Linh Nhi tay xoa mông, nhìn chằm chằm Mục Trần mà hai mắt đỏ bừng, tức giận nói:

- Mục Trần, ngươi nhớ kỹ lấy, ta sẽ không bỏ qua ngươi!

Nàng vừa nói xong liền bắn người rời khỏi hồ nước, không nói không rằng một tiếng nào, lập tức lao đi hướng ra khỏi Tụ Linh trận.

Mục Trần thấy Tô Linh Nhi đã bỏ đi cũng thở dài một hơi, nhìn cánh tay đầm đìa máu tươi mà nhăn nhở. Nha đầu kia chẳng phải mèo mà thật giống cún a, cái mồm này ....

Bất quá cũng may cuối cùng đuổi nàng đi được, kết quả thế này cũng tốt, không phải trả giá gì lớn. Dù răng thủ đoạn cũng không đáng tự hào cho lắm, nhưng hắn cũng không muốn đánh nhau sứt đầu đổ máu với nàng. Thật ra mà nói, có đánh thật hắn cũng không ngại nàng ta.

- Hy vọng nàng sẽ không kể việc này cho tỷ tỷ đi.

Mục Trần le lưỡi, Tô Linh Nhi thì hắn còn miễn cưỡng đối phó được, chứ còn cô nàng bài danh đệ tam Thiên bảng Tô Huyên thì ô thôi, Mục Trần có mà đi bằng đầu.

- Xem ra phải mau chóng đột phá tới Dung Thiên cảnh.

Mục Trần tỏ ra nghiêm túc, thực lực hiện tại càng lúc càng thấy không đủ, lần này đột phá là bắt buộc a!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 201: Đột Phá

Mục Trần đợi nửa ngày dưới đáy hồ, đến kia đám khán giả ở xung quanh hồ nước tản đi hết mới lặng lẽ mò ra, đảo mắt quan sát chung quanh, xác định Tô Linh Nhi đã chắc chắn bỏ đi cũng thở ra một hơi.

- Chỗ này có lẽ không ở lại được nữa.

Mục Trần bất đắc dĩ lắc đầu, hôm nay tuy rằng đẩy lui được Tô Linh Nhi, bất quá cũng càng chọc tức nàng thêm, lần sau nàng hồi phục tinh thần lại e sẽ càng dữ dằn hơn, quay lại truy sát chắc hẳn cũng phải đau đầu lắm.

Hiện tại đã hoàn tất dung hợp linh lực, ở lại hồ nước này tu luyện cũng không có ý nghĩa gì đặc biệt, cũng nên tìm địa điểm tu luyện khác, chuẩn bị cho cuộc đột phá lên Dung Thiên cảnh!

Đối thủ hắn tiếp xúc càng lúc càng lợi hại, Mục Trần càng nhận thấy rõ chênh lệch khổng lồ giữa Thần Phách cảnh và Dung Thiên cảnh. Nếu bản thân hắn không có những thủ đoạn kỳ lạ, căn bản không thể đánh bại những cường địch như thế.

Dù vậy hắn vẫn cảm thấy nhiều lúc lực bất tòng tâm, thành ra càng mau chóng đột phá đến Dung Thiên cảnh thì khi chạm trán đối thủ ở trình độ đó cũng thoải mái hơn nhiều.

Nếu tình hình hôm nay hắn đã có thực lực Dung Thiên cảnh, có lẽ không cần dùng thủ đoạn như vậy bức lui Tô Linh Nhi, dù rằng không phải dễ dàng đánh bại, nhưng Tô Linh Nhi muốn chiếm thượng phong

trước mặt hắn với cây roi linh cụ trung phẩm kia cũng là chuyện khó vô cùng.

Dung Thiên cảnh, thời phải thế rồi.

Nghĩ vậy, Mục Trần cũng không ở lại lâu, nhanh chóng rời khỏi khu vực hồ nước đi càng sâu vào Tụ Linh trận kia. Hắn cần một nơi tu luyện tuyệt đối yên tĩnh.

Trước đó bị Tô Linh Nhi tìm tới, cũng vì bại lộ hành tung, thành ra bây giờ hắn cẩn thận hơn rất nhiều, dọc đường hoàn toàn tránh những người ngang qua, nhằm vào những hướng núi rừng u tĩnh lao đi.

Lựa chọn chừng nửa giờ hắn cũng tìm được một địa điểm khá tốt. Đó là một đỉnh núi hiu quạnh, tùng xanh che kín núi non lắc lư theo gió.

Mục Trần hạ xuống đỉnh núi cô lập đó, chỗ này cũng đã ở rất sâu trong Tụ Linh trận, linh khí thiên địa cũng rất nồng đậm, bầu trời thường xuyên có sương linh lực lượn lờ rất thoải mái.

Mục Trần đánh giá quan sát đỉnh núi một chút, rồi tìm đến một thạch động mà náu mình vào đó, ngồi xuống tu luyện.

Mục Trần ngồi xếp bằng, thần sắc dần tập trung. Hắn biết muốn đột phá đến Dung Thiên cảnh cũng không phải chuyện dễ dàng, sớm đã chuẩn bị chu đáo.

"Phù."

Một luồng bạch khí từ trong miệng Mục Trần phun ra, đôi mắt nhắm lại một chút, linh lực dao động quanh thân cũng thu lại.

Mục Trần vẫn chưa trực tiếp trùng kích vào Dung Thiên cảnh, bởi vì vốn việc đó hiện tại không có tác dụng. Hiện nay hắn vẫn còn bị vây trong trình độ Thần Phách cảnh đỉnh phong, điều hắn cần là một cơ hội. Dù đó chỉ là một bước nhỏ, nhưng đôi khi nó có thể không hề nể mặt mà ngăn cản người ta ngoài cửa.

Tâm tình ổn định, khiến cho trí não bình lặng như cái đầm tối, lặng lẽ vận chuyển Đại Phù Đồ quyết, thu hút linh khí thiên địa nồng đậm xung quanh.

Trong khí hải, Thần Phách ngồi trên quang luân cũng yên lặng xếp bằng, đôi tay kết ấn tu luyện, gương mặt nhỏ nhắn trịnh trọng. Cái gọi là Dung Thiên cảnh, chính là dung hợp thiên địa, chứ không chỉ dung hợp thân thể như Thần Phách.

Khiến cho Thần Phách đột phá ràng buộc của thân thể, dung hòa với thiên địa, điều khiển linh khí thiên địa, lúc đó mới chân chính trở thành cường giả Dung Thiên cảnh.

Thần Phách Mục Trần dần dần ngưng tĩnh, cuối cùng tiến vào trạng thái vong ngã, ý thức phiêu đãng trong người, mỗi khi nó có ý đồ lao ra khỏi cơ thể liền gặp phải một trở ngại.

Bất quá với trở ngại đó, hắn cũng không hấp tấp nóng nảy, vẫn vững vàng mặc cho ý thức phiêu đãng, cũng không cố ý xung kích tìm cầu cảm giác đột phá.

Hắn biết, đến lúc nào đó, cơ hội đến hắn sẽ nắm bắt, còn bằng không có cố gắng thế nào cũng không có tác dụng.

Hiện tại hắn không cần lo âu, chỉ cần yên lặng chờ đợi.

. . . . . .

Tô Linh Nhi bay thẳng một mạch trở về, hạ xuống gian phòng trên hòn đảo nhỏ giữa cái hồ kia, hầm hầm đẩy cửa xông vào, chẳng hề để ý tới nữ tử dịu dàng đang tròn mắt kinh ngạc ở trong đó. Nàng lao lên gác, chui vào phòng mình lăn qua lăn lại tức tối, bàn tay đấm thùm thụp vào gối.

- Tên khốn! Tên khốn! Tên khốn!

Tô Linh Nhi gương mặt đỏ bừng, nghiến răng mắng, cảm giác đau rát ở mông khiến nàng cảm thấy nóng cả người.

Nàng không thể nào ngờ tên Mục Trần cũng dám quá đáng như vậy!

- Tên khốn, ta không tha cho ngươi!

Tô Linh Nhi nghiến răng nghiến lợi, bộ dáng như sói hận không thể xé nát Mục Trần ra.

- Không tha cho ai thế?

Một tiếng cười dịu dàng vang lên bên cạnh, Tô Linh Nhi vội vàng xốc chăn lên, nhìn thấy tỷ tỷ Tô Huyên đang khúc khích cười nhìn nàng.

- Không... không có gì!!!

Tô Linh Nhi mặt càng thêm đỏ, nàng không thể nói mình bị Mục Trần đét mông cho ăn vài chưởng, thật là xấu hổ mà!

- Không phải ngươi đi tìm tân sinh Mục Trần sao? Sao rồi? Tìm được rồ à?

Tô Huyên cười hỏi.

- Không, không tìm được.

Tô Linh Nhi lắc đầu liên tục, tức thì nghiến răng, nhưng phải giữ mặt mũi.

Tô Huyên liếc nhìn Tô Linh Nhi, tỏ ra khá kỳ quái. Hôm trước còn một mực phải tìm Mục Trần gây sự ra sao, hôm nay lại thành thật như thế.

- Ngươi làm sao vậy?

Tô Huyên đột nhiên cảm thấy tư thế của Tô Linh Nhi hơi kỳ lạ, có vẻ gì đó không được tự nhiên cho lắm.

Tô Linh Nhi vội vã ngồi dậy, mông chạm lên giường, nhất thời nhức nhối khiến nàng suýt khóc, nhưng cũng được nàng cắn răng giữ lại, thầm nguyền rủa Mục Trần.

- Có chuyện gì thì nói tỷ nghe.

Tô Huyên quan sát tinh tế liền nhận ra có điều không hợp lý, bất quá cũng không tra hỏi nhiều, dịu dàng xoa đầu Tô Linh Nhi, đối với cô em gái này, nàng ta rất yêu quý cưng chiều.

- Biết rồi! Ngươi mau đi ra đi, ta tự biết cách giải quyết chuyện của mình, không phải tỷ nói vậy sao?

Tô Linh Nhi chu miệng trả lời.

Tô Huyên chỉ còn cách lắc đầu, rời khỏi phòng.

Thấy Tô Huyên đã đi khỏi, chui vào chăn lăn qua lăn lại, nghiến răng xấu hổ mà giận dữ.

- Mục Trần, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Tô Linh Nhi dường như oán khí khá lớn, đến hôm sau bình phục lại rồi, lần nữa đằng đằng sát khí trở vào Tụ Linh trận kia, một mạch thẳng đến hồ nước nọ. Bất quá nàng nhanh chóng phát hiện hồ nước trống rỗng, cả cái bóng của hắn cũng không thấy.

- Tên khốn! Tên khốn!

Tô Linh Nhi tức giận la hét. Hôm nay nàng đã chuẩn bị kỹ hơn, chẳng những đem theo Hỏa Long Tiên, còn có một kiện linh cụ trung phẩm khác giá trị cũng không kém để bắt hắn trả thù, nào đoán được tên kia lại trốn mất.

- A a a, ta không tin ngươi có thể trốn mãi!

Tô Linh Nhi vung tay quậy phá hồ nước, nước bắn tung tóe, trong hồ liền có mấy bóng người lao ra, là những đệ tử tu luyện dưới đáy hồ bị nàng quấy nhiễu đến đầu váng mắt hoa, nhưng khi thấy đó là Tô Linh Nhi lại rụt cổ, không dám nói gì.

Tô Linh Nhi cũng chẳng ngó ngàng gì bọn họ, nhìn quanh quất một hồi rồi bắn người về một hướng. Bộ dáng của nàng có vẻ như không tìm ra được Mục Trần thì quyết không bỏ qua.

Thế nhưng tên kia vẫn yên tĩnh trong một sơn động hẻo lánh mà tu luyện, thân thể không chút thay đổi, hô hấp lại trở nên mỏng manh vô cùng, nhìn qua cứ như một người đang tĩnh dưỡng vì trọng thương. Nhưng nếu cẩn thận cảm ứng lại, sẽ thấy bừng bừng sinh cơ.

Mục Trần vẫn đang chìm đắm trong cảm giác đột phá ràng buộc của cơ thể, mọi thứ ở bên ngoài dường như hoàn toàn bị ngăn cách với hắn.

Chỉ chớp mắt, sự yên tĩnh tu luyện của hắn đã trôi qua hết một tháng.

Trong một tháng đó, thúc giục Thần Phách, Mục Trần đã nắm rõ thêm về thiên địa, có vẻ Thần Phách sắp đột phá.

Hiệu quả tu luyện quân thân của hắn cũng dần dần bày tỏ ra, ý thức phiêu đãng trong cơ thể thỉnh thoảng phá cách chui ra ngoài, cảm giác kỳ diệu không nói hết.

Một lúc nào đó, sự thể nghiệm trải qua được nhiều lần, Mục Trần trong sơn động liền mở mắt. Đôi mắt đen càng thêm thâm thúy.

Hắn nhẹ nhàng phủi lớp bụi mỏng bám lên người, thiên linh cái có linh quang phát ra nhàn nhạt, Thần Phách nhỏ như bàn tay xuất hiện trong đó, ngồi xếp bằng trong thiên linh cái của hắn.

Thình lình thân thể Mục Trần run lên, thế giới trước mặt xuất hiện biến hóa, cảm giác thân thiết vô cùng...

Trước đây thiên địa đối với Mục Trần rất xa lạ, nhưng hiện tại lại có một liên kết kỳ diệu được dựng nên.

Mục Trần dường như ngộ ra điều gì đó, chân thân và Thần Phách cùng lúc kết ấn giống hệt nhau.

"Ầm Ầm!"

Linh khí thiên địa trên ngọn núi kia điên cuồng chen chúc nhau kéo tới, như những con suối to nhỏ gào thét chui vào sơn động, dũng mãnh tràn vào thân thể Mục Trần.

Dao động linh lực quanh người hắn tăng vọt điên cuồng, trình độ cường hãn hơn hẳn khi xưa!

Nó đã lên tới một cấp độ mới!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 202: Dung Thiên Cảnh

Trên ngọn núi, đột nhiên cuồng phong bạo khởi, linh khí thiên địa hùng hồn như bị hấp dẫn hội tụ đến, như hồng thủy quét tới đổ vào sơn động, dũng mãnh chui vào trong cơ thể Mục Trần.

Linh khí hùng hồn cuồn cuộn không ngừng quán chú, quanh thân Mục Trần xuất hiện một vòng sáng lấp lánh, bề mặt cơ thể cũng hiện lên màu xanh ngọc nhàn nhạt, trông rất kỳ lạ.

Trên thiên linh cái, Thần Phách cũng kết thủ ấn, gương mặt nó như say như mê, cảm ứng thiên địa, lặng lẽ dung nhập vào trong đó.

Một cảnh giới hoàn toàn mới bất đồng với Thần Phách cảnh.

Mục Trần cảm thấy như tâm linh trở nên bao la, ràng buộc của cơ thể khi trước đã không thể so được với sự rộng lớn đó.

Hiện tại mỗi cử động của hắn đều như có thể dung nhập thiên địa, điều động biển linh khí vô tân trong trời đất.

Thần Phách Mục Trần cũng trở nên trong suốt như ngọc, vả lại cũng không hư ảo như xưa mà trở nên thực chất hơn.

Trong Thần Phách tí hon cũng toát ra một dao động linh lực kinh người.

"Phù."

Một luồng bạch khí từ trong miệng Mục Trần phun ra, thủ ấn biến đổi, Thần Phách chậm rãi chui vào lại trong người, trở về khí hải.

Hiện giờ hắn chỉ mới đột phá đến Dung Thiên cảnh, Thần Phách không cách nào rời xa thân thể, nhưng nghe nói vài cường giả thực lực siêu cường có thể ở yên một chỗ mà Thần Phách lại lập tức đi ngoài ngàn dặm, cường đại vô cùng.

Lúc Thần Phách trở về khí hải, sâu thẳm trong cơ thể Mục Trần bất ngờ dao động kịch liệt mà kỳ dị, Đại Phù Đồ quyết liền tự động vận chuyển.

Nhận thấy biến hóa lạ lùng, Mục Trần cũng kinh hoảng nhưng không vội ngăn trở. Hắn cảm thấy biến hóa này nguyên nhân chính là do Linh Mạch bị phong ấn của hắn.

Xem ra, thực lực tăng lên, phong ấn thần bí của mẫu thân cũng dần hé lộ.

"Véo véo!"

Những đốm đen kỳ dị quen thuộc lại xuất hiện, bắn ra từng tia hắc ám lập lòe, rồi hội tụ lại trên bàn tay tí hon của Thần Phách.

Hào quang hắc ám ngưng tụ ở bàn tay Thần Phách nhanh chóng vặn vẹo, lát sau hình thành một hắc tháp nho nhỏ.

Trên hắc tháp, mơ hồ có thể thấy được một chút hoa văn ám kim bí ẩn, cảm giác cổ kích ào ạt toát ra khiến cho kẻ nhìn vào cảm thấy kinh sợ.

- Đây là. . .

Mục Trần kinh nghi nhìn tiểu hắc tháp trong bàn tay tí hon của Thần Phách, hắn cảm thấy cái tháp này khá kỳ lạ, không phải là ảo vậy do linh lực ngưng tụ thành, mà càng giống như tự thân linh khí thiên địa bên ngoài, nhưng xét kỹ thì dường như có gì đó cũng không giống linh khí cho lắm.

Nhất thời chính hắn cũng không rõ hắc tháp này hình thành từ cái gì.

Mục Trần càng lúc càng tò mò, Linh Mạch bị phong ấn trong cơ thể của mình là cái gì? Sao lại có thể ngưng luyện thành một hình thái vật chất như thế? Chuyện này xưa nay mới thấy lần đầy, chưa hề nghe qua.

Mục Trần dùng tâm thần điều khiển Thần Phách giơ tiểu tháp lên, hắc ám lũ lụt bắn ra, một tiếng chuông ngân cổ kính theo đó vang lên.

Dao động trấn áp vạn vật tản mát.

Mục Trần nhìn chằm chằm tiểu tháp, soi mói một hồi lâu cũng chẳng thu được gì, đành lắc đầu rời khỏi khí hải.

Trong sơn động, chân thân Mục Trần mở mắt, hơi run lên. Bụi bặm bám vào người liền bị rủ xuống, hắn chậm rãi đứng lên, trong cơ thể vang lên những tiếng động thanh thúy.

Mục Trần siết chặt hai tay, cảm nhận cỗ dao động linh lực hùng dũng trong cơ thể, ánh mắt khó che giấu vẻ vui sướng. Tổn hao tâm trí, nỗ lực kiên trì cuối cùng đã hái quả ngọt, thành công đột phá đến Dung Thiên cảnh!

Hắn đứng ở cửa động, nhìn ra khoảng rừng núi xanh um, lúc này dường như thế giới sáng hơn trong mắt hắn, dao động của linh khí trong thiên địa cũng được hắn cảm thấy dễ dàng hơn nhiều.

Hắn búng tay là có thể dẫn động linh khí quanh mình, cảm giác này hơn xa Thần Phách cảnh có thể so sánh được.

- Không hổ là Dung Thiên cảnh a....

Mục Trần thầm tán thưởng, khó trách lần giao đấu với Dương Hoằng phải khiến hắn vắt kiệt mọi bản lĩnh mình có, thì ra chênh lệch giữa hai cảnh giới quả thực quá lớn.

- Cũng không biết tía ở nhà có đột phá đến Dung Thiên cảnh chưa nhỉ?

Mục Trần đột nhiên cười, thực lực của hắn hiện tại đem đặt vào Bắc Linh cảnh mà nói, hắn thừa sức trở thành bá chủ. Nhưng thân vẫn ở trong Bắc Thương linh viện, ở chỗ này lại chẳng đáng chú ý tới, khiến cho hắn cảm thán không thôi. Bắc Thương linh viện quả nhiên không phải là địa phương mà những nơi như Bắc Linh cảnh có thể đem ra so nổi.

Mục Trần ưỡn người, hít một hơi không khí tươi mát trong lành của núi rừng xanh thẳm, thân hình bay lên không trung hướng thẳng ra ngoài. Lần này đi tu luyện trong Tụ Linh trận cấp 6 hết khoảng một tháng rưỡi, tiêu hao gần 20v linh trị, may mà trước đó hắn có đến 50v linh trị, bằng không chỉ tu luyện đến giữa chừng thì bất thình lình bị cái Tụ Linh trận cấp 6 đắt đỏ này đá ra ngoài.

Dù tiêu phí khá nhiều, nhưng hiệu quả mang lại là vô cùng tốt. Hắn không chỉ hoàn tất dung hợp linh lực, lại còn đột phá đến Dung Thiên cảnh!

Kết quả đó so với chi phí 20v linh trị, quả thật chỉ là chuyện nhỏ.

Mục Trần cười thầm, bay hơn 10p xuyên qua núi rừng, vẫn hướng ra cổng Tụ Linh trận lao đi, thình lình vẻ mặt hắn tỏ ra kinh nghi.

Vì hắn nhận thấy đang có một đám người rất đông đúc lao ngược hướng với hắn đang tiến lại đây, ánh mắt cháy bỏng như đang đi đào vàng, dường như sâu trong Tụ Linh trận đang có kỳ trân dị bảo gì đó xuất hiện.

- Chuyện gì thế nhỉ?

Mục Trần hơi ngạc nhiên cũng dừng lại, nheo mắt nhìn về phía sau lưng mình. Loáng thoáng hắn cảm nhận đuọc một chút dao động khá kịch liệt trong linh khí thiên địa.

Mục Trần hơi do dự, chợt lắc mình ngăn một gã đệ tử đang hối hả tiến vào sâu trong Tụ Linh trận, cười nói:

- Vị học trưởng này cho hỏi, các vị đang vội vàng đi đâu thế?

Kẻ bị Mục Trần cản lại liền vẻ mặt khó coi, trừng mắt với hắn rồi định đi vòng qua không đoái hoài gì cả.

Mục Trần bấm tay bắn ra, linh trị bài xuất hiện, 5k linh trị hóa thành hào quang bắn tới người kia.

Tên kia liền sáng mắt, vội thu lấy 5k linh trị, rồi nhìn qua Mục Trần tỏ vẻ nhiệt tình:

- Có vẻ ngươi là tân sinh nhỉ? Ngay cả linh triều trong Tụ Linh trận cũng không biết?

- Linh triều?

Mục Trần hơi giật mình, vẻ mặt mờ mịt.

- Mọi Tụ Linh trận ở cấp bậc này trở lên, trong nơi sâu nhất sẽ có linh khí cực đoan xuất hiện, đó là sự tích lũy linh khí qua nhiều năm tháng, rồi hình thành nên linh triều.

Người kia giải thích.

- Đám người đông như thế đều đi đến linh triều sao?

- Cũng không hẳn. Linh triều rất cuồng bạo, bị cuốn vào đó thì nguy hiểm sống chết không biết chừng. Bình thường nếu gặp phải linh triều thì tránh đi là hơn.

Đệ tử kia cười khanh khách mắt càng lúc càng sáng hơn:

- Nhưng trong linh triều kia, vì linh khí thiên địa nhiều năm tích tụ, sẽ có thể sinh ra một báu vật có tên là Thiên Linh Liên.

- Thiên Linh Liên?

Mục Trần nheo mắt.

- Mỗi một lần linh triều sẽ xuất hiện một gốc Thiên Linh Liên. Bản thân Thiên Linh Liên cũng không có nhiều tác dụng lắm, nhưng báu vật thật sự chính là Linh Liên tử, báu vật hiếm thấy vô cùng, có sẵn linh lực nồng đậm, thần hiệu ngưng luyện nền tảng trúc cơ.

- Ồ?

Mục Trần tỏ ra kinh ngạc vô cùng. Trong tu luyện linh lực, nền tảng căn cơ và nền tảng trúc cơ rất quan trọng. Nếu căn cơ mỏng, thì sau này muốn tiến thêm cũng rất khó.

Còn nói về những bảo vật có thể ngưng luyện nền tảng thế này lại vô cùng hiếm thấy, không ngờ được Linh Liên tử bên kia cũng có thần hiệu này.

- Một viên Linh Liên tử bán trong Linh Trị điện ít nhất cũng được 20v linh trị, nhưng cũng không có để mua. Hiện giờ linh triều xuất hiện, ai lại có thể không nhanh tay thử vận may?

Người kia tặc lưỡi, tỏ vẻ tiếc nuối:

- Bất quá Thiên Linh Liên một gốc vậy mà cũng không có nhiều Linh Liên tử, muốn đoạt được một viên giữa đám lang sói kia quả cũng không dễ chút nào. Thôi nhé, anh bạn, nếu có hứng thú thì đi theo xem, bằng không đến trễ thì chẳng còn gì đâu, ta đi trước.

Tên kia cũng vội vã vẫy chào từ biệt, rồi nhanh chóng lắc người bắn sâu vào trong Tụ Linh trận.

Mục Trần đứng giữa không trung nhìn đám người phô thiên cái địa lao vun vút về phía kia, hơi trầm ngâm một chút, rồi cũng thi triển thân thủ lao đi.

Hiện giờ hắn vừa mới đột phá đến Dung Thiên cảnh, linh lực trong cơ thể dù rằng được hắn dồn ép cho vững vàng, nhưng vẫn không tránh khỏi mỏng manh vô định. Nếu có thể may mắn đoạt được một viên Linh

Liên tử, có lẽ hắn cũng không cần tốn nhiều thời gian để củng cố linh lực nữa.

Bảo bối thế này chỉ có thể ngộ không thể cầu, nếu bây giờ gặp được thì tự nhiên phải mó tay vào giúp vui, chứ nếu cứ thế bỏ đi, thì tiếc quá!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 203: Hoắc Phong

Nơi sâu nhất trong Tụ Linh trận.

Không trung hiện ra một mảng màu sắc sặc sỡ, chỉ thấy một biển linh khí bao la ngưng tụ lại một chỗ, hóa thành gió bão rung trời tàn phá tứ phương, tiếng động ầm ầm như sóng gầm nơi khơi xa.

Mặt đất khu vực đó lúc này đã đông kín vô số người, ánh mắt háo hức nhìn biển linh khí trên cao như triều tịch thổi quét, uy áp khủng bố lan tỏa khắp nơi.

Dưới khí thế khủng bố đó, ngay cả cường giả Dung Thiên cảnh cũng tỏ ra bé nhỏ, không dám xông lên trước mặt.

Nơi biển người đó lại đặc biệt có vài bóng dáng, họ là những đệ tử tiếng tăm lừng lẫy, thực lực cũng rất mạnh, đứng ở đây cũng có lực chấn nhiếp không nhỏ.

Khi Mục Trần bay tới được chỗ này đã thấy được cảnh tượng náo nhiệt, sau đó hắn cũng hạ cánh xuống một định núi, đầu tiên quan sát linh triều đáng sợ trên cao kia, áp lực phả vào mặt khiến hô hấp của hắn cũng khó khăn.

- Không hổ là Tụ Linh trận cấp 6 a.

Mục Trần ta thán một tiếng, chỉ có loại Tụ Linh trận ở cấp độ này mới có thể tạo thành linh triều kinh người như thế.

Mục Trần lại nhìn sang mấy chỗ vài bóng người đặc biệt thu hút chú ý, thình lình nhìn thấy một gương mặt xinh đẹp quen thuộc.

Là Tô Linh Nhi.

Nhìn thấy dáng điệu lả lướt của cô gái kia, hắn cũng gãi đầu sờ mũi bất giác lui lại một chút, không ngờ được cô gái kia cũng còn ở trong đây.

Bất quá lúc này Tô Linh Nhi có vẻ như không thấy Mục Trần, tay khoanh trước ngực, gương mặt lạnh lùng nhìn lên không trung không xa, hướng đó còn có một đám người nữa.

Đám người đó số lượng không ít, đứng đầu cũng là một nữ tử xinh đẹp, môi mỏng thanh tú, thanh cao thoát tục.

Dù cho nhìn dung mạo cũng khó đoán biết được tuổi tác của nàng, bất quá Mục Trần vẫn cảm thấy nàng ta không dễ nhìn như Tô Linh Nhi.

- Hê hê, Tô Linh Nhi ngươi tới cũng mau đó, nhưng mà Thiên Linh Liên cũng chưa hiện ra đâu, cần gì vội vã như thế....

Người con gái kia cất giọng thanh thanh cười nhẹ nhìn Tô Linh Nhi.

- Từ Thanh Thanh, Tụ Linh trận này cũng không phải nhà của ngươi, chẳng lẽ ta đến đây còn phải báo cáo với ngươi một tiếng sao?

Tô Linh Nhi dường như cũng không có quan hệ tốt với nàng kia, trả lời không chút khách khí.

- Hừ, nha đầu mỏ nhọn.

Cô gái tên gọi Từ Thanh Thanh cũng chẳng vừa:

- Nghe nói tháng trước ngươi đi tìm tên tân sinh Mục Trần gây sự, kết cục là ăn quả đắng à? Tô Linh Nhi, tỷ tỷ của ngươi dù gì cũng là người cực nổi tiếng ở Bắc Thương linh viện, sao muội muội của nàng ta lại không thể đối phó nổi một tên tân sinh cơ chứ? Ta thấy hay là ngươi cầu xin ta, ta có thể giúp ngươi giải quyết gọn ghẽ cái phiền toái đó.

- Chuyện của ta ngươi không có tư cách nhúng tay vào.

Tô Linh Nhi vẫn lạnh lùng.

- Ha ha, thế à? Bất quá Linh Liên tử hôm nay ta bắt buộc phải có, nếu ngươi muốn tranh đoạt thì đừng trách ta không khách khí. Người khác sợ tỷ tỷ của ngươi, chứ không phải ta.

Từ Thanh Thanh đạm nhạt nói.

- Ngươi cứ thử xem.

Tô Linh Nhi tỏ ra đối chọi gay gắt, cả hai nàng đấu võ mồm cũng khiến nhiều người chú ý, bất quá cũng không lấy gì làm kinh ngạc. Trong Bắc Thương linh viện này, Tô Linh Nhi và Từ Thanh Thanh quan hệ không lấy gì là yên ả từ lâu đã là chuyện mọi người đều biết.

Tô Linh Nhi có tỷ tỷ là đệ tam Thiên bảng Tô Huyên, còn Từ Thanh Thanh có đại ca cũng là đệ ngũ Thiên bảng Từ Hoang, thế lực cũng chẳng kém chi nhau, trong Bắc Thương linh viện cũng chẳng mấy người dám trêu, thành ra hai bà cô nãi nãi này rất nhiều người chỉ dám đứng từ xa mà nhìn.

Mục Trần thấy hai nàng thách thức nhau cũng trề môi. Từ Thanh Thanh kia lúc nãy đấu võ mồm cũng ráng lôi hắn ra làm chủ đề, khiến hắn không vui cho lắm, cũng chẳng kiếm được điểm hảo cảm nào với nàng.

Mục Trần hiển nhiên chẳng hứng thú gì với tranh chấp của hai cô nàng kia, vẫn ở yên tại chỗ nhìn linh triều đánh phá lung tung, chờ đợi cái gọi là Thiên Linh Liên xuất hiện.

- Hửm?

Bất chợt hắn cảm thấy một cái nhìn đầy cừu hận khóa chặt lấy mình, nhướng mày quay sang hướng đó, nhìn thấy chủ nhân của ánh mắt kia cũng hơi sửng sốt.

Chính là kẻ vài tháng trước bị hắn đánh bại trấn lột sạch sẽ linh trị, Mạch Luân.

Từ ngày bại dưới tay Mục Trần, tên kia cũng đột ngột mai danh ẩn tích một thời gian. Vốn Mục Trần cũng nghĩ tên kia sẽ giở trò gì đó với hắn, chẳng ngờ được lại im thít thít như vậy khiến hắn cũng quên bẵng đi mất. Thế nhưng hiện tại có lẽ Mạch Luân cũng không định buông tha cho cái khúc mắc nó.

Mục Trần liếc nhìn Mạch Luân, rồi nhìn sang mấy người bên cạnh tên kia. Ở đó còn có ba người khác, và đặc biệt khiến Mục Trần chú ý và tỏ ra nghiêm túc là kẻ đứng đầu tiên.

Một thanh niên khá cường tráng, sắc mặt bình thản, mũi khá nhọn, cảm giác có vẻ dữ dằn, dao động linh lực từ người tên đó toát ra mạnh hơn Mạch Luân không ít.

Người kia đã có thực lực Dung Thiên cảnh hậu kỳ.

Cảm nhận đó khiến Mục Trần cảm thấy kinh dị. Bình thường mà nói, thực lực cỡ đó hoàn toàn đủ năng lực tiến vào 100 hạng đầu Thiên bảng, chắc chắn không phải là người vô danh.

Mạch Luân vẫn đưa ánh mắt âm hàn khóa chặt Mục Trần, khóe miệng nhếch lên lạnh lẽo, hắn tiến đến gần người thanh niên kia nói gì đó, rồi đưa tay chỉ về hướng Mục Trần bên này.

Mục Trần sắc mặt hờ hững, mày chỉ hơi nhíu lại. Xem ra lần trước tên kia vẫn chưa dạy dỗ xong đây a.

Nghe Mạch Luân nói chuyện, thanh niên nọ cũng nghiêng đầu nhìn sang, ánh mắt lạnh băng tập trung quan sát Mục Trần.

Thấy ánh mắt kẻ địch, Mục Trần cũng đối thị không hề tránh né, thần sắc bình thản.

Nếu trước khi đột phá đến Dung Thiên cảnh mà gặp phải đối thủ Dung Thiên cảnh hậu kỳ, hắn sẽ phiền toái vô cùng. Nhưng hiện tại hắn đã bớt đi nhiều vẻ kiêng dè, nếu thật phải ra tay, muốn chiếm thượng phong với hắn cũng không dễ chút nào.

Vị thanh niên kia sau khi nghe Mạch Luân kể lể gì đó, hắn nhiên là tố cáo Mục Trần, hắn khẽ gật đầu, lắc mình một cái liền tiến đến chỗ Mục Trần.

Mạch Luân thấy vậy cũng vội vàng đi theo, ánh mắt nhìn lại Mục Trần tỏ ra đắc ý hả hê.

- Ồ! Đây không phải thủ lĩnh Thanh Hồng hội, Hoắc Phong đây sao? Sao lại qua đây.

Khi tên thanh niên kia hành động cũng khiến nhiều người chú ý, hắn nhiên liền nhận ra danh tính của hắn.

- Thủ lĩnh Thanh Hồng hội Hoắc Phong?

Mục Trần nheo mắt. Khó trách, Mạch Luân chính là người Thanh Hồng hội, hôm đó bị trấn lột hắn cũng la hét ỏm tỏi như thế.

Có lẽ lúc này hắn là này thủ lĩnh Thanh Hồng hội kia là muốn ra mặt cho Mạch Luân đây.

Khi Hoắc Phong xuất hiện trước mặt, hắn lạnh lùng đánh giá Mục Trần:

- Ngươi là tân sinh Mục Trần phải không?

- Có gì chỉ giáo?

Mục Trần cười nhạt đáp lời.

- Trước đây ta vẫn luôn bế quan, chỉ cách đây vài ngày mới nghe nói chuyện của Mạch Luân.

- Hắn đúng là có làm vài chuyện quá đáng, bất quá ngươi cũng giáo huấn hắn một hồi, xem như thanh toán xong. Bất quá ta muốn ngươi trả linh trị lại cho hắn, đó là tích lũy cả nửa năm của hắn. Nếu vậy chuyện này thoải mái cho qua.

Hoắc Phong ngữ khí bình thản, giọng điệu tràn ngập chính nghĩa.

Mục Trần cười, liếc sang Mạch Luân:

- Hắn phong tỏa bao nhiêu tân sinh như thế không cho một ai ra ngoài. Có câu đánh người không vẽ mặt, hắn muốn chuyện gì thì trực tiếp tới tìm ta đi, trước đó dạy dỗ hắn như vậy ta vẫn còn nghĩ là nhẹ, vậy mà bây giờ còn muốn ta trả linh trị lại sao?

- Mục Trần, trước mặt thủ lĩnh chúng ta ngươi còn dám kiêu ngạo, thực cho rằng Thanh Hồng hội không làm gì được ngươi sao?

Mạch Luân nóng mặt giận dữ, nói ra vài câu liền khiến Mục Trần đặt vào thế đối địch với cả Thanh Hồng hội.

- Xem ra lần trước ta còn là nương tay, đối với thứ vô liêm sỉ thì thật ra đừng nên để ý làm gì.

Mục Trần khẽ cười nhìn Mạch Luân, nụ cười khiến tên kia nổi da gà, bất giác lui lại. Biểu hiện bản lĩnh của Mục Trần ở đại hội tân sinh hắn cũng âm thầm xem thấy, thành ra hắn biết bản thân không phải là đối thủ của Mục Trần.

- Ở trước mặt ta cũng dám uy hiếp người Thanh Hồng hội chúng ta, xem ra lời đồn đúng thật, giới tân sinh năm nay quá mức kiêu ngạo.

Hoắc Phong ánh mắt băng hàn nhìn chằm chằm Mục Trần.

Thế đối đầu bên này nhanh chóng thu hút đám đông đang chờ đợi Thiên Linh Liên xuất hiện, vô số người tỏ ra tò mò nhìn tới.

Hoắc Phong ở Bắc Thương linh viện tiếng tăm không nhỏ, bài danh 91 Thiên bảng, xem như cũng có phân lượng đáng kể.

Mục Trần dù có hơi lạ, nhưng sau đại hội tân sinh kia, danh tiếng cũng chẳng kém, trở thành một kẻ mới nổi ở Bắc Thương linh viện.

Không ngờ được hai vị đó lại đang đối đầu nhau ở đây.

Không xa trên bầu trời gần đó, Tô Linh Nhi cũng nhận thấy động tĩnh bên này, ánh mắt cũng nhìn qua liền phát hiện ra Mục Trần. Nhất thời mặt đỏ bừng tức giận, ánh mắt hằn học. Không ngờ tên khốn kia cũng dám xuất hiện ở đây!

- Ta niệm tình ngươi là tân sinh, có lẽ không hiểu quy củ cho lắm. Ta không so đo với ngươi nhiều, chuyện giữa ngươi với Mạch Luân hắn cũng có điều không tốt. Nhưng ta hỏi lại một câu, ngươi trả linh trị lại cho hắn, chuyện này xóa bỏ, sao?

Hoắc Phong xòe tay ra trước mặt Mục Trần, thanh âm trầm trầm, ánh mắt lợi hại như đao phong.

Mục Trần mày nhíu chặt, đối thị nhìn lại Hoắc Phong, cười khẩy lắc đầu, con ngươi đen láy vẫn lãnh đạm như vậy.

- Dẹp đi!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 204: Giao Phong

Lời vừa nói ra, mọi người liền thấy sắc mặt Hoắc Phong trầm xuống, một cỗ dao động linh lực kinh người từ cơ thể hắn tràn ra.

Hiển nhiên, vị thủ lĩnh Thanh Hồng hội đã bắt đầu nổi giận.

Mạch Luân thấy vậy không khỏi hả hê sung sướng. Mục Trần dám chọc giận Hoắc Phong, hôm nay hắn chắc chắn khó mà thoát thân. Thực lực Hoắc Phong chân chính là cường giả Dung Thiên cảnh hậu kỳ, lại còn là nhân vật hàng đầu top 100 Thiên bảng, danh hào nổi tiếng.

Gần đó, Tô Linh Nhi nhìn qua cục diện bên này, mắt chợt lóe sáng, thấp giọng lẩm bẩm:

- Cho đáng, Hoắc Phong cũng không phải nhân vật tầm thường, vậy mà cũng dám đùa giỡn với hắn?

Mặt nàng lại đỏ bừng lên căm tức oán hận nhìn vào Mục Trần.

- Hắn chính tên tân sinh danh tiếng như cồn gần đây đó à? Dường như ngoài kiêu ngạo ra thì cũng không có gì đặc biệt.

Từ Thanh Thanh cũng nhìn qua bên đó, chép miệng bình phẩm.

Nàng dĩ nhiên biết rõ thực lực của Hoắc Phong, ngay cả chính nàng muốn đối đầu cũng phiền toái, hắn nhiên mấy kẻ như Mục Trần cũng không có bản lĩnh đó.

Mục Trần vẫn lạnh lùng nhìn Hoắc Phong, hai tay siết chặt, linh lực hắc ám bốc lên cùng với hắc viêm lượn lờ.

Muốn hắn trả linh trị lại cho hạng người như Mạch Luân dĩ nhiên là chuyện không bao giờ xảy ra.

- Lời ngươi vừa nói không phải ai cũng nói được!

Hoắc Phong gầm gừ, ngữ khí đạm mạc, gằn từng chữ:

- Nhiều khi ngươi phải xem trước mình có tư cách đó hay không!

Đối mặt Hoắc Phong gây hấn, gương mặt Mục Trần càng lúc càng lạnh lẽo, nhưng nụ cười vẫn đậu trên môi:

- Có tư cách hay không, cũng không phải ngươi nói vậy là vậy.

- Vậy à?

Hoắc Phong tiến tới, linh lực bùng nổ, đất đá dưới chân vỡ tung, một khe nứt như địa long lan đi, dao động cuồng bạo gào thét.

- Hừ!

Mục Trần thấy rõ ý đồ áp chế hắn của Hoắc Phong, không hề có ý lui bước, chân giẫm mạnh một cước xuống đất.

"Uỳnh!"

Một khe nứt khác cũng từ chân Mục Trần lướt đi, mạnh mẽ công phá địa long đang lấn tới.

Tiếng nổ vang rền, đá vụn rơi lả tả, hai khe nứt chạm vào nhau liền bùng phát linh lực ăn mòn lẫn nhau.

- Hử?

Hoắc Phong kinh ngạc nhìn Mục Trần tiếp chiêu, hắn có thể cảm thấy rõ khi hai luồng linh lực mạnh mẽ công kích lẫn nhau, linh lực của hắn nhanh chóng bị tiêu hao.

Mặc dù xét leo lượng linh lực, chắc chắn Hoắc Phong vượt hẳn Mục Trần, nhưng linh lực của tên kia lại rất đậm đặc, ngưng tụ lại rất khó bị đánh tan.

- Tiểu tử này đúng là có năng lực, khó trách có thể trở thành đệ nhất tân sinh.

Hoắc Phong thì thào trong lòng, dù sao hắn cũng là cường giả Dung Thiên cảnh hậu kỳ, bất kể Mục Trần kia có gì cổ quái cũng không thể chân chính ngăn cản được hắn.

Dù rằng cả hai không có ân oán quá lớn, nhưng, nhưng hắn xem Mạch Luân như tiểu đệ, hiện giờ tìm hắn kể khổ, dĩ nhiên không thể xem như không thấy, bằng không trong lòng anh em Thanh Hồng hội cũng sẽ có dị nghị.

- Phong Quyển thủ!

Hoắc Phong nhanh chóng xông lên không trung, bàn tay tung ra một chưởng, linh lực hội tụ thành cuồng phong gào thét quét tới.

"Ầm!"

Một bàn tay màu xanh khổng lồ hình thành, mang theo cuồng phong xé toang không gian vỗ xuống đầu Mục Trần.

- Kim Cang Phù Đồ thủ!

Mục Trần ngang nhiên ngẩng lên, vẫn không hề lui bước đánh ra một chưởng, hóa thành bàn tay kim sắc khổng lồ chính giữa mang theo tháp văn tối đen kỳ dị lóe lên.

"Uỳnh!"

Hai bàn tay linh lực khổng lồ ngạnh đấu giữa không, khí lãng tung trời đánh dạt tất cả mọi thứ.

Chúng dần ăn mòn lẫn nhau, tiêu tan đi mất. Hai người cường hãn ngạnh đấu không ngờ lại chẳng phân biệt được cao thấp.

- Thực lực Mục Trần kia. . . lại tăng lên!

Vài người có xem trận đấu của Mục Trần với Dương Hoằng hơn một tháng trước đã nhìn ra chênh lệch thực lực của chính hắn. Hắn nhiên hiện tại hắn đã phải mạnh hơn nhiều, bằng không chẳng có khả năng nào lại chính diện nghênh chiến không phân cao thấp với Hoắc Phong.

- Tên kia thì ra cũng đã đột phá tới Dung Thiên cảnh!

Tô Linh Nhi nhìn ra rõ nhất, khó trách hắn không ngại Hoắc Phong. Không ngờ tên kia chỉ trong một tháng lại có thể đột phá, ngày trước Tô Linh Nhi giao đấu với hắn, hắn vẫn chỉ là một gã Thần Phách cảnh hậu kỳ.

"Xoẹt!"

Mục Trần xoay tròn bàn tay, đột nhiên linh ấn xuất hiện trong tay nhanh chóng dung nhập vào không khí, một linh trận vàng chóe xuất hiện, long tượng gầm rú xông ra hóa thành kim bàn đánh tới.

- Linh Trận sư?

Hoắc Phong thấy Mục Trần dễ dàng bố trí ra một linh trận, thần sắc cũng tỏ ra nghiêm trọng, hừ một tiếng liền xông tới phía trước kim bàn, tung chân một cước xuyên phá không gian.

"Rầm!"

Cước phong hung hãn của Hoắc Phong đá tan nát kim bàn.

Bất quá, chính ngay lúc đó, hào quang đỏ rực ngập trời, Hoắc Phong kinh ngạc nhìn qua liền thấy khoảng không trên đầu Mục Trần đang hình thành một linh trận thật lớn, dao động linh lực cường hãn vượt hẳn linh trận vừa rồi.

- Đại Viêm Ma trận!

Mục Trần búng tay ra, thần sắc bình thản. Hiện tại thôi động Đại Viêm Ma trận đã đến trình độ tùy tâm sở dục.

"Ào!"

Trong cự trận bộc phát xích quang mãnh liệt, một tiếng gẦm Ầm lên, hỏa ma phóng ra như một hỏa trụ hướng thẳng tới Hoắc Phong.

- Bạo Phong trảm!

Hoắc Phong lập tức lui một khoảng, tay duỗi ra chém tới. Linh lực màu xanh hình thành quang trảm cả trăm trượng, xé rách chân trời, phong nhận bao trùm lấy khí thế lôi đình vạn quân xông tới quyết xẻ thịt lột da hỏa ma của Mục Trần.

"Phừng!"

Ngọn lửa lan tràn trên không trung, hỏa ma gào lên đáng sợ, thân hình to lớn bị Hoắc Phong trảm thành hai nửa.

Giao đấu dữ dội luân phiên giữa hai người khiến đám đông xung quanh cũng trầm trồ tán thưởng, cả hai vị kia đều có năng lực hơn người a.

Hoắc Phong mặt trầm như nước, một đao chém đôi hỏa ma, ánh lửa vừa tan đi, bất giác hắn rùng mình trong lòng, nghe một tiếng gió rất nhỏ theo bóng ảnh Mục Trần đang lao tới.

- Chán sống!

Hoắc Phong phấn chấn cười lạnh, Mục Trần thân là Linh Trận sư, không tìm đường tránh ra xa để bố trí linh trận dựa vào sở trường của mình để chống cự mà lại chủ động áp sát, thực khi dễ năng lực Dung Thiên cảnh hậu kỳ của hắn để chưng sao?

- Phong Long Phá Diệt quyền!

Hoắc Phong không cho Mục Trần thời gian hít thở, quyền đánh ra tới tấp liên tục.

"Ầm Ầm Ầm!"

Linh lực cuồng bạo hình thành gió lốc tàn phá, long quyền xanh mướt ngưng tụ, sức mạnh chấn vỡ cả núi non công kích Mục Trần.

Hoắc Phong đánh ra quyền này không ít người liền tỏ ra thần sắc nghiêm trọng, dĩ nhiên họ biết rõ công kích kia lợi hại ra sao.

- Chết đi!

Mạch Luân trừng mắt hưng phấn xem diễn biến, không ngừng nguyền rủa Mục Trần. Phong Long Phá Diệt quyền chính là một sát chiêu của Hoắc Phong. Công kích này thừa sức đánh bại một đối thủ Dung Thiên cảnh hậu kỳ ngay lập tức, Mục Trần bây giờ có muốn tránh cũng không còn kịp nữa!

Long quyền cấp tốc áp sát Mục Trần, hắn cũng lập tức phản ứng tung quyền hắc ám đánh trả.

"Đùng! Đùng!"

Bốn đạo Sâm La Tử Ấn nháy mắt ngưng tụ, bất quá hắn cũng không dừng lại, linh lực tiếp tục hội tụ, cố gắng ngưng luyện thêm một hắc ấn nữa.

Năm đạo Sâm La Tử Ấn!

Thực lực Mục Trần đã chân chính là Dung Thiên cảnh, Sâm La Tử Ấn lại có chiều tăng tiến, càng thêm cường hãn!

"Đùng!"

Năm đạo Sâm La Tử Ấn vừa xuất hiện, hắc ám cuồn cuộn dồn né không gian đến uốn éo, linh lực báo đạo tuyệt luân lan tỏa.

- Lên!

Mục Trần gầm lên, quyền kình tung ra, năm đạo Sâm La Tử Ấn xẹt ra, mạnh mẽ đón nhận công kích của long quyền đang gào thét đánh tới.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 205: Thiên Linh Liên

Linh lực dao động cuồn cuộn tuôn ra, cuồng phong xuất hiện thổi đến cây cối lắc lư điên cuồng, cát bay đá chạy, người xem không mở được mắt.

Nhưng vẫn có vài người thực lực mạnh mẽ quán chú linh lực vào hai mắt, tiếp tục quan sát vị trí hai cỗ linh lực cuồng bạo trùng kích vào nhau.

"Rầm rầm!"

Trên bầu trời, linh lực bùng nổ, sóng xung kích lan tỏa cả nghìn trượng, cả Mục Trần lẫn Hoắc Phong đều bị chấn văng ngược ra.

"Bộp bộp."

Mục Trần liên tiếp điểm chân xuống, thân hình dừng lại trên một đỉnh núi, tay áo rách te tua, thần sắc nghiêm trọng. Hoắc Phong thực lực quả nhiên lợi hại, xứng đáng là cường giả bách cường của Thiên bảng.

Phía xa xa, Hoắc Phong cũng đáp lên một thân cây khổng lồ chọc trời, hắn cũng không khác Mục Trần, tay áo cũng không nguyên lành, sắc mặt cũng không thể bình tĩnh. Không ngờ được thực lực Dung Thiên cảnh hậu kỳ của hắn lại không thể áp chế được Mục Trần, mà chỉ có thể đánh ngang tay không phân cao thấp.

Tự mình ra tay hắn mới cảm nhận được đệ nhất tân sinh năm nay không chút nào tầm thường, khó trách chẳng nể lời hắn nói ra gì.

- Tại sao có thể như vậy. . .

Mạch Luân thì sắc mặt biến ảo khó lường, ánh mắt cực kỳ khó tin, hắn nhiên chẳng đoán ra được vì sao Hoắc Phong cũng không thể đánh bại Mục Trần.

Tên tân sinh này sao tiến bộ chóng mặt thế?

Xa hơn, Tô Linh Nhi chưng hửng trước diễn biến vừa rồi, ánh mắt vô cùng kinh ngạc, không thể ngừng nhìn lên nhìn xuống thân thể Mục Trần. Cái tên đáng ghét kia lại có thể ngạnh chiến với Hoắc Phong như thế sao....

Từ Thanh Thanh cũng hơi kinh ngạc, liếc nhìn Mục Trần nhiều hơn một chút, trề môi không nói gì, nhưng vẻ khinh thường trong mắt cũng giảm đi nhiều.

- Còn muốn đánh nữa sao?

Mục Trần thản nhiên cười nói với Hoắc Phong.

Hoắc Phong cau mày, trải qua những phút giao đấu vừa rồi, hắn biết hắn vẫn có thể đánh bại Mục Trần, nhưng có lẽ phải dốc tận lực mới có khả năng. Hiện tại linh triều sắp xuất hiện, hắn còn phải bảo tồn thực lực mới có khả năng tranh đoạt Thiên Linh Liên. Đám đông đằng kia tên này cũng thèm thuồng chờ chực, nhiều tên lợi hại đến mức cả hắn cũng phải dè chừng, nếu để tiêu hao quá lớn, hắn nhiên không đủ năng lực tranh với bọn nó.

- Ta sẽ còn tìm ngươi.

Hoắc Phong cũng là người quyết đoán, trong lòng đã định thì không do dự nữa, dao động linh lực hùng hậu nhanh chóng tan đi.

Mọi người nghe hắn nói cũng hiểu rõ lúc này Hoắc Phong và Mục Trần đã tạm dừng giao chiến, xem ra thực lực Mục Trần bày ra cũng khiến cường giả như hắn phải e ngại.

Mục Trần cười, mục đích đã đạt được, dĩ nhiên Hoắc Phong sẽ không còn cái kiểu hống hách như vậy với hắn nữa. Cũng may vừa lúc đột phá đến Dung Thiên cảnh, bằng không chắc cũng phải thê thảm với Hoắc Phong này.

Mạch Luân nghe xong mấy lời kia thì biến sắc, nhưng cũng chẳng dám nhặng xị gì thêm, chỉ có thể nghiến răng căm tức. Thực lực Mục Trần bây giờ đã hơn xa hắn, bản thân đã không còn là đối thủ của tên kia nữa.

Mục Trần hờ hững liếc nhìn Mạch Luân, khiến cho tên kia toát mồ hôi, vộ vàng lảng đi chỗ khác, không dám nhìn thẳng Mục Trần nữa.

Hoắc Phong trừng mắt nhìn Mục Trần, rồi cũng quay đầu đi. Đằng xa kia linh khí tràn ngập, triều tịch đã vang lên tiếng ầm ầm vang động, thiên địa đã bắt đầu cuồng bạo hơn.

Linh khí triều tịch mang đến động tĩnh lớn khiến mọi người đều háo hức, tỏ ra phấn khích và mong chờ vô cùng.

Linh Liên tử hấp dẫn quá lớn, cho dù không dùng được đem đến bán ở Linh Trị điện ít nhất cũng thu được 20v linh trị một viên, một món hời không hề nhỏ chút nào, đủ để cho họ một thân một mình tu luyện ở những nơi như Tụ Linh trận cấp 6 này suốt cả một tháng ròng.

Mục Trần cũng nhìn sang phương đó, cũng rất thích thú với Linh Liên tử, thực lực vừa đột phá đến Dung Thiên cảnh, linh lực trong cơ thể còn nhiều phù phiếm, nếu có thể đoạt được một viên Linh Liên tử mà nói, hắn lập tức sẽ củng cố được cảnh giới, ngưng luyện linh lực thật vững vàng.

"Rầm rầm!"

Linh lực triều tịch càng lúc bộc phát những tiếng ầm ầm càng dữ dội, như biển sấm rung chuyển, chấn động thiên địa.

Linh khí triều tịch đã bành trướng hết cỡ, chuẩn bị bùng nổ.

Tất cả mọi người lập tức điều động linh lực bảo vệ cơ thể, ra vẻ cực kỳ cẩn thận đề phòng. Uy lực bùng nổ của linh khí triều tịch rất khủng bố, chỉ cần một chút sơ ý có lẽ phải nhận lấy trọng thương mà bỏ cuộc.

Đám đông vô số thế nhưng lại an tĩnh cực kỳ, không gian nơi đây chỉ còn lại những tiếng ầm ầm vang động của linh khí triều tịch gây ra.

Những vòng khí lãng triều tịch liên miên trung điệp, sắc thái huyễn lệ vô cùng.

"Ầm!"

Linh khí trùng điệp thình lình đến cực hạn, rồi ngay trong tiếng Ầm Ầm vọng, nó lại đột ngột biến mất, rồi cũng đột ngột bùng lên kinh khủng một cách vô cùng bất ngờ và đáng sợ!

Tiếng động kinh thiên làm rung chuyển cả Tụ Linh trận!

"Ầm! Ầm!"

Linh triều như sóng nước nhiều màu huyễn lệ thổi qua tất cả, nơi nó đi qua, mọi đỉnh núi đều bị nghiền nát.

Mặt đất rung chuyển!

Nhìn linh triều đang lan tới, vô số người vội vàng nhảy lên, thi triển tốc độ tốt nhất của mình lui g8áp, tránh bị cuốn vào sóng triều dữ dội đáng sợ.

Mục Trần cũng theo đám đông lui lại, nhưng đôi mắt hắn vẫn dán chặt vào linh triều khổng lồ kia, hòng tìm kiếm Linh Liên tiềm tàng ở trong đó.

Người đông nghìn nghìn đầy trời lui gấp nhưng cũng không kịp với luồng linh triều đuổi tới.

"Véo!"

Mục Trần nhanh nhẹn tránh đi một luồng linh triều từ cao giáng xuống, dù không chạm vào nhưng cảm tưởng một giọt linh khí kia nặng tựa ngàn cân, vài giọt phẩy trúng cơ thể hắn liền khiến hắn cảm giác như đeo chì. Nếu mà bị luồng sóng linh triều kia bao phủ, chắc chắn phải trọng thương.

Linh Liên tử cũng không dễ có chút nào a.

"A!"

Đã có nhiều tiếng la thảm vang lên, không ít những tên xui xẻo bị linh triều đánh trúng, miệng mồm phun máu văng đi, người ngợm cũng bị lõm vào ở chỗ tiếp xúc, hắn nhiên trọng thương không nhẹ chút nào.

Nghe tiếng hét thảm làm gương đó, Mục Trần liền tập trung không chút phân tâm tránh né linh triều, đồng thời luôn dõi mắt nhìn vào trung tâm.

Bất quá, muốn giữa những đột sóng linh lực ngập trời tìm ra một gốc Thiên Linh Liên chưa biết hình dáng ra sao cũng không phải là chuyện dễ, hắn tìm đỏ con mắt nãy giờ vẫn không thấy một chút tung tích của Thiên Linh Liên.

"Véo!"

Đột nhiên một tiếng xé gió vang lên, hắn vội lắc mình tránh được một ngọn roi đỏ rực xẹt ngang người.

Nhìn thấy thứ vũ khí quen thuộc đó, Mục Trần nhướng mày biết ngay đó là ai, xem ra hắn đã bị nàng phát hiện rồi.

Quay lại nhìn, quả nhiên bắt gặp ngay đôi mắt xinh đẹp phẫn nộ của cô nàng, hắn bất đắc dĩ nói:

- Ngươi còn chưa chịu để ta yên?

- Tên khốn! Lưu manh!

Tô Linh Nhi quát lên mắng chửi giòn tan.

Mục Trần lắc đầu, lúc này cũng không nên tranh chấp với nàng, xoay người định đi qua chỗ khác.

- Ngươi ...

Tô Linh Nhi thấy Mục Trần không thèm ngó ngàng tới nàng càng thêm căm tức, trường tiên như hỏa mãng lại vụt ra.

Nhận thấy kình phong đến từ phía sau, Mục Trần lách qua né sát công kích của ngọn roi, khiến nó đánh lên một luồng linh triều.

"bùm!"

Ngọn sóng linh lực kia không ngờ lập tức bị đánh tan.

Mục Trần liếc nhìn luồng sóng vừa bị đánh tan, bất chợt con ngươi trừng lên, tập trung nhìn kỹ lại. Hắn thấy nơi luồng sóng bị đánh gãy có một tia sáng xanh biếc hiện lên, dao động linh lực vô cùng tinh khiết lan tỏa mang theo mùi hương mê người.

Mục Trần ngửi thấy mùi hương thơm ngát, mắt liền sáng bừng lên, là Thiên Linh Liên!

Thiên Linh Liên vừa xuất hiện, một luồng sáng xanh biếc bắn thẳng lên trời cao.

"Véo véo véo!"

Ngay lập tức ánh mắt của vô số người ở đây liền chú ý đến, rồi cũng chẳng chậm trễ chút nào liền đổ xô lao tới trong những tiếng xé gió ngút trời.

Biển người đông nghịt lao đến chẳng màng tới linh triều đang ầm ầm gào thét.

"Vù!"

Mục Trần cũng không dám do dự, lắc mình xông tới vị trí Thiên Linh Liên.

"Vút!"

Thình lình một luồng kình phong cực kỳ sắc bén từ đâu đánh tới, nhắm thẳng vào yếu huyệt trên ngực hắn.

Công kích vô cùng tàn nhẫn, trước đó Tô Linh Nhi chỉ tấn công như có vẻ quấy nhiễu hắn, nhưng với công kích này thật sự là định lấy mạng người a.

Mục Trần tỏ ra âm trầm, lật tay đánh trả, hắc viêm ẩn chứa trong linh lực hắc ám thiêu đốt đẩy lui một thanh trường kiếm màu bạc.

Trường kiếm văng ngược lại trở về tay của một cô gái xinh đẹp đang lao tới.

Đó là Từ Thanh Thanh!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 206: Từ Thanh Thanh

Mục Trần lạnh lẽo nhìn người con gái xinh đẹp với kiếm bạc trong tay, môi nàng khẽ nhếch, cười duyên:

- Đa tạ các ngươi tìm ra Thiên Linh Liên nhanh thế, chuyện tiếp theo để cho ta đi.

- Muốn Thiên Linh Liên? Không dễ dàng như vậy đâu!

Tô Linh Nhi cũng băng hàn, nàng và Từ Thanh Thanh oán hận chất chứa đã lâu, rắc rối với Mục Trần so ra thì không tính là gì. Do vậy nàng không tiếp tục làm khó Mục Trần mà chuyển mục tiêu sang Từ Thanh Thanh.

- Chuyện đó cũng không do ngươi định.

Từ Thanh Thanh giơ cao tay lên:

- Lên!

Mệnh lệnh vừa ban ra, phía đằng sau nàng liền có mười mấy người khí tức cường hãn, hẳn nhiên là binh lực mà Từ Thanh Thanh đã chuẩn bị trước cho việc cướp đoạt Thiên Linh Liên.

Mười mấy người kia phóng ra, khí thế như hồng thủy lao thẳng tới chỗ Thiên Linh Liên, thế nhưng mọi người chẳng ai ngăn lại mà còn vội vàng né đường ra.

- Hừ!

Tô Linh Nhi hậm hực cũng vung tay lên, phía sau nàng cũng có một đám người xông lên ý đồ ngăn cản binh lực của Từ Thanh Thanh.

Hai đám người áp sát vào nhau, linh lực dao động cuồng bạo thổi quét tứ tung, một hồi hỗn chiến kịch liệt bùng nổ.

"Choang!"

Trường kiếm bạc đâm tới ngọn roi đỏ rực, kiếm xoay một chút, kiếm quang xuyên qua tầng phòng ngự của hỏa tiên đâm thẳng vào bộ ngực no tròn của Tô Linh Nhi.

Tô Linh Nhi nhìn thế công tàn nhẫn của Từ Thanh Thanh mà tức giận, một tay buông ngọn roi đánh ra một luồng linh lực đỏ rực, ngăn cản mũi kiếm.

- Từ Thanh Thanh, ngươi và ta thực lực đều tương đương, muốn lấy đi Thiên Linh Liên cũng không dễ dàng như vậy!

Tô Linh Nhi lạnh lùng nói, nàng rất ghét Từ Thanh Thanh, hôm nay cho dù nàng không chiếm được Thiên Linh Liên cũng tuyệt đối không để nó rơi vào tay Từ Thanh Thanh.

- Ô hố, vậy à?

Từ Thanh Thanh cười quỷ dị, ánh mắt lạnh băng, trường kiếm nắm chặt, linh lực kinh người từ trong cơ thể bộc phát ra.

Trình độ linh lực của nàng ta đã chân chính đạt tới Dung Thiên cảnh hậu kỳ!

- Ngươi đã đột phá?

Tô Linh Nhi biến sắc. Nàng và Từ Thanh Thanh trước đó đều tiếp cận đến Dung Thiên cảnh hậu kỳ, nhưng dù sao cũng chưa chân chính đột phá, không ngờ được nàng lại đi sau Từ Thanh Thanh một bước.

- Hừ, biết ngươi sẽ đến quấy rối, ta sao có thể không chuẩn bị đại lễ cho ngươi?

Từ Thanh Thanh cười khẽ, đôi mắt lạnh ác độc, vung tay lên, hào quang bàng bạc chói mắt của trường kiếm tăng vọt, hóa thành kiếm quang ngập tràn sắc bén.

- Thanh Phong Kiếm quyết!

Từ Thanh Thanh quát lên dũng mãnh, kiếm bạc rung lên, xuyên phá từng không, như lôi điện đâm thẳng hướng Tô Linh Nhi.

Tô Linh Nhi cũng không hề chậm, vung hỏa tiên bộc phát xích quang đầy trời, hóa thành một hỏa mãng khổng lồ phòng ngự.

"Bang!"

Thanh phong kiếm quang gào thét chém vào hỏa mãng trường tiên, Tô Linh Nhi sắc mặt trắng bệch, trường tiên đột nhiên nhạt màu lửa, hẳn nhiên đã nội thương.

Tô Linh Nhi nghiến răng, vội thu hồi hỏa trường tiên, nhanh chóng lắc mình lui sau.

Từ Thanh Thanh nhìn Tô Linh Nhi bị đánh lui cũng đắc ý cười khẩy.

"Ầm!"

Một luồng sóng triều khổng lồ đột ngột xuất hiện sau lưng Tô Linh Nhi, mang theo cái bóng to lớn bao phủ lấy cô gái hoa dung thất sắc ầm ầm đổ xuống.

Tình thế đó nếu bị cuốn vào, Tô Linh Nhi ít nhất phải trọng thương.

Tô Linh Nhi mặt tái mét, phạm vi linh triều quá lớn, căn bản sức của nàng trốn không thoát, thì ra Từ Thanh Thanh từ đầu đã bức nàng phải lui về hướng này.

- Nữ nhân độc ác!

Tô Linh Nhi nghiến răng mắng thầm, cũng chỉ có thể thúc đẩy linh lực bảo vệ cơ thể, mạnh mẽ chịu đựng ngọn sóng lớn đánh xuống.

"Véo!"

Thình lình ngay lúc đó, một tiếng xé gió vang lên, Tô Linh Nhi đang tuyệt vọng cảm thấy một bóng người bắn xéo qua vươn tay ôm lấy eo thon của nàng, một màn hắn ám bao phủ mang theo một ngọn lửa đen nóng rực.

Biến cố xuất hiện khiến Tô Linh Nhi cả kinh, định thần nhìn lại chỉ thấy được gương mặt tuấn tú của Mục Trần, bất giác nàng phản ứng giãy giụa kịch liệt.

- Không muốn chết thì đừng có lộn xộn!

Mục Trần quát lên.

Tuy hắn và Tô Linh Nhi có xích mích, nhưng không thể trơ mắt nhìn nàng bị sóng lớn cuốn đi. Vả lại so với Từ Thanh Thanh đáng ghét kia, Tô Linh Nhi ít ra cũng không phải người nhẫn tâm như vậy.

Tô Linh Nhi nghe vậy cũng giật mình, nhìn qua linh triều xoắn tới kinh hoàng, hoảng hốt la lên ôm chặt lấy cổ Mục Trần, nép mình vào Mục Trần như con mèo nhỏ.

"Đùng!"

Sóng lớn cuốn tới đập mạnh vào Mục Trần, thân thể như trúng đòn nghiêm trọng, bất quá hắn vẫn nghiến răng chịu đựng, hắc viêm hừng hực bốc lên, thiêu đốt linh triều bốc hơi đi phần nào. Hắn hét lớn, hóa thành một ngọn lửa đen hắc ám xuyên qua linh triều khổng lồ.

Linh lực hắc ám dần bị tan đi, Mục Trần mặt nhăn càng dữ, linh triều quá mạnh, dù rằng có Cửu U Hỏa đốt đi phần lớn linh lực trùng kích thế

nhưng khí huyết vẫn bị chấn đến nhộn nhạo, thân thể đau nhức từng cơn.

Mục Trần lạnh nhạt buông tay khỏi cô gái trong lòng, nói:

- Lần này giúp ngươi, chuyện khi trước không còn nợ nần nữa.

- Ngươi...

Tô Linh Nhi trừng mắt dựng mày, định bảo rằng "nào có dễ dàng thế". Bất quá thấy Mục Trần nhăn nhó như vậy cũng nuốt lại lời nói. Rõ ràng linh triều kia mạnh mẽ nặng nề vô cùng, lúc nãy không ngại đỡ giúp nàng một kích cũng đã khiến hắn không dễ chịu gì.

- Ngươi không sao chứ?

Tô Linh Nhi do dự một chút, thì thào hỏi thăm.

Mục Trần lắc đầu, nhìn chằm chằm vào Thiên Linh Liên trôi nổi bồng bềnh theo linh triều. Bốn phía có vô số người lao lên, nhưng cứ hễ đến gần một chút liền bị kẻ khác ngăn cản, hỗn loạn vô cùng. Thỉnh thoảng còn có kẻ không may bị linh triều quay cuồng phủ trúng khiến cho hộc máu văng ra.

- Chúng ta hợp tác một lần đi.

Mục Trần quay sang Tô Linh Nhi:

- Từ Thanh Thanh ta sẽ ngăn cản giúp ngươi, ngươi đi đoạt lấy Thiên Linh Liên, đến lúc chia nhau, sao?

Những nơi như thế này, nếu hắn tùy tiện chém giết thì hắn sẽ trở thành mục tiêu không nhỏ, cứ như lần ở Bắc Thương giới là biết. Nhưng Tô Linh Nhi lại khác, nàng ta có ô dù che chở, vả lại dung nhan cũng xinh đẹp, không ít sứ giả cam tâm hộ hoa, khả năng thành công sẽ cao hơn nhiều.

Và thêm nữa Tô Linh Nhi còn có lâu la giúp đỡ, phiền toái với nàng cũng ít hơn nhiều.

Tô Linh Nhi nghe vậy cũng ngẩn ra bất ngờ, hơi do dự nhưng cuối cùng vẫn gật đầu. Bây giờ Từ Thanh Thanh đã đột phá tới Dung Thiên cảnh hậu kỳ, thực lực cao hơn nàng một chút, bản thân cũng khó ngăn cản được.

- Hé hé, thật sự là hay nha. Vừa ra tay là anh hùng cứu mỹ nhân, Tô Linh Nhi, mị lực của ngươi thật không nhỏ đâu!

Từ Thanh Thanh nhìn thấy Mục Trần ra tay cứu được Tô Linh Nhi, mặt càng thêm lạnh, nghiến răng cười châm chọc.

- Nè nè, cái tên Mục Trần kia, ta khuyên ngươi đừng có nhiều chuyện, một tên tân sinh nho nhỏ như ngươi còn chưa có tư cách làm anh hùng ở đây!

Từ Thanh Thanh quay sang khích bác Mục Trần.

- Cũng không cần ngươi lo lắng giùm ta.

Mục Trần cười nhạt, chợt phất tay ý bảo Tô Linh Nhi mau đi. Nàng ta cũng gật đầu nhanh chóng lao về phía Thiên Linh Liên bên kia.

Từ Thanh Thanh thấy thế, mặt đang cười liền nghiêm lại, lắc mình phóng ra, nhưng không được bao xa liền bị Mục Trần ngăn lại trước mặt.

- Một gã tân sinh Dung Thiên cảnh sơ kỳ cũng dám chắn đường ta? Ngươi nghĩ mình là ai?

Từ Thanh Thanh giận dữ trừng mắt nhìn Mục Trần.

"Viu!"

Lời nói kiêu ngạo, nàng ra tay cũng không chút nhân nhượng, tàn nhẫn vô cùng, kiếm bạc cấp tốc đâm ra bao phủ những yếu huyệt trên

người Mục Trần.

Linh lực hắc ám trào ra, Mục Trần búng tay bắn một đám hắc viêm xuyên phá kiếm phong, đánh tan những luồng kiếm quang ác độc.

Mục Trần vẫn bình thản như nước nhìn vẻ giận dữ cáu gắt của Từ Thanh Thanh, cái vẻ trái ngược cứ như thể Mục Trần chẳng coi nàng ta ra gì.

Một tên tân sinh cũng dám coi thường Từ Thanh Thanh nàng như vậy?

- Ta giết ngươi!

Nàng nghiến răng gầm lên, linh lực không hề chần chừ bạo bắn ra, hai tay hợp lại, kiếm bạc bộc phát kiếm quang sáng lóa.

Kiếm khí âm hàn bén nhọn lan tỏa.

Tô Linh Nhi đang lao đi cũng nhận ra dao động kinh người kia sắc mặt liền kịch biến quay lại nhìn. Nữ nhân kia điên rồi, định giết luôn Mục Trần hay sao?

- Cửu Thiên Linh Kiếm quyết, Tru Linh!

Trên bầu trời, Từ Thanh Thanh lạnh lẽo khóa chặt mục tiêu, tay run lên, trong tiếng quát lãnh ngạo vang vọng một đạo kiếm quang trăm trượng chém xuống, sắc bén tuyệt luân thề trảm Mục Trầm ra làm hai nửa.

Dưới một trảm đó, cả linh triều khổng lồ cũng bị cắt ra làm đôi!

Sát khí ngập tràn.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 207: Cửu Cấp Phù Đồ Tháp

Ầm Ầm!

Kiếm quang hùng dũng từ chân trời bổ xuống, hàn khí bức người với khí thế cắt rừng xẻ núi rạch không trung, chém xuống đầu Mục Trần.

Từ Thanh Thanh tấn công không chút lưu thủ, nếu không ngăn cản được ắt phải trọng thương.

Đám đông nhìn thấy công kích sắc bén kia cũng biến sắc, nữ nhân nọ thật là độc ác, Mục Trần kia và nàng dường như cũng chẳng có ân oán gì thế mà ra tay không chút nương tình.

Tô Linh Nhi cũng lo lắng ra mặt, nhưng lúc này muốn cứu viện cũng không còn kịp nữa, chỉ có thể cầu nguyện cho tên kia không bị Từ Thanh Thanh một kích đánh chết.

Còn Mục Trần chỉ ngẩng lên nhìn kiếm quang dữ dội chém xuống, ánh mắt cũng lãnh liệt mạnh mẽ.

Chậm rãi giơ bàn tay lên, hắc ám ngưng tụ, hóa thành một hắc tháp nho nhỏ, cổ kính, dao động linh lực không mấy mạnh mẽ đặc biệt.

- Đó là linh cụ à? Dao động linh lực sao lại mỏng manh như thế, có lẽ là một kiện linh cụ hạ phẩm, bằng cái đó mà muốn đỡ công kích của Từ Thanh Thanh, chán sống rồi a!

Có người nhìn thấy hắc tháp xuất hiện trong tay Mục Trần cũng trợn mắt lẩm bẩm.

Mục Trần nhanh chóng quán chú linh lực vào tiểu hắc tháp, búng tay bắn ra, hắc theo bạo lược lao lên.

"Uỳnh uỳnh uỳnh!"

Tiểu tháp lao ra nhanh chóng to lên, hóa thành cự tháp cao chừng mười trượng, lơ lửng nơi chân trời, thân tháp có hoa văn ám kim thần bí.

"Xoẹt!"

Kiếm quang hung hãn đã chém tới, mạnh mẽ bổ vào hắc tháp, vang lên một tiếng kim tiếng rền rĩ, khí lãng bùng phát ngút trời.

Vô số người phóng mắt nhìn qua, hắc tháp sau khi nhận một trảm của Từ Thanh Thanh lại không hề bị chém thành hai nửa, mà hắc ám trên thân tháp lan ra, chặn đứng mũi kiếm.

Cảnh tượng trước mắt khiến mọi người đều kinh dị, hắc tháp trông tầm thường thế kia lại có thể lợi hại khó ngờ.

- Không thể nào?

Từ Thanh Thanh sắc mặt kịch biến, một chiêu này của nàng tuyệt đối đủ sức đánh hạ bất kỳ một kẻ nào thực lực dưới Dung Thiên cảnh hậu kỳ, sao lại có thể bị hắc tháp nho nhỏ này của Mục Trần cản lại?

Kỳ thật kinh ngạc không chỉ có Từ Thanh Thanh và đám đông, mà ngay cả Mục Trần cũng ngạc nhiên chẳng kém. Hắc tháp này chính là hắc tháp vừa xuất hiện khi hắn đột phá lên Dung Thiên cảnh, bản thân cũng không hiểu rõ nó lắm, chỉ biết là nó có quan hệ tới Linh Mạch bị phong ấn trong người, nó có uy lực gì cũng không hề biết.

Nhưng hiện tại đã có thể nhận thấy lực phòng ngự cường đại kinh người của nó rồi a.

- Hắc tháp này không lẽ chỉ dùng làm khiên thôi sao?

Mục Trần nói thầm, đã cảm thấy hắc tháp này không đơn giản, hắn là không chỉ có một tác dụng duy nhất như thế.

"Ào!"

Hắc tháp đột ngột bùng phát vô số tia hắc ám, trong đó có một tia xuyên qua không trung bắn về phía Mục Trần.

Biến cố bất thình lình khiến Mục Trần cả kinh, chẳng kịp né tránh đã bị nó bắn trúng. Sau đó hắn cảm giác như có gì đó rất kỳ diệu mở ra trong người.

- Chuyện này...

Mục Trần hấp thu thông tin kỳ diệu kia, lát sau gương mặt tỏ ra kinh dị, dường như đã nhận biết phương pháp điều khiển hắc tháp nọ.

- Cửu Cấp Phù Đồ tháp.

Mục Trần nhìn chằm chằm hắc tháp kia, miệng lẩm bẩm một cái tên lạ lẫm. Rồi hắn thở ra một hơi, hai tay kết thành một ấn pháp kỳ lạ.

Linh lực trong cơ thể lấy một tốc độ kinh người tan biến.

Nhưng bên ngoài, hắc tháp bộc phát hào quang vạn trượng, tầng một đen sẫm liền hóa thành kim sắc rực rỡ.

Kim văn cổ kính chiếm cứ ở tầng một lấp lánh, một con rồng vàng phóng lên, linh lực cực kỳ đáng sợ bùng nổ khiến linh khí thiên địa ngập trời cũng bị chấn động dữ dội.

- Phù Đồ trấn!

Mục Trần biến đổi ấn pháp, Cửu Cấp Phù Đồ tháp dựng thẳng lên, hắc ám tỏa ra, kim long mang theo cái bóng to lớn và dao động linh lực kinh khủng áp xuống vị trí của Từ Thanh Thanh đang kinh hãi sợ sệt.

Mục Trần đột nhiên bạo khởi thế công kinh người khiến cho cả Từ Thanh Thanh lẫn mọi người kinh biến. Nàng ta liền lui gấpm nhưng phát hiện không thể thoát khỏi phạm vi che phủ của Cửu Cấp Phù Đồ tháp liền thúc đẩy linh lực, trường kiếm bạc như mãng xà uốn lượn đâm lên hắc tháp đang ép xuống.

"Cheng!"

Kiếm quang va chạ với Cửu Cấp Phù Đồ tháp lập tức nhạt đi, thân kiếm thậm chí còn xuất hiện những vết nứt rất nhỏ.

Linh cụ bị thiệt hại nặng, sắc mặt Từ Thanh Thanh đột nhiên trắng đi, rồi hộc máu bắn lui tê tái.

Trường kiếm bạc như rên rỉ, linh lực ảm đạm bay về nằm lại trong tay Từ Thanh Thanh, thân kiếm đầy vết nứt, một kiện linh cụ trung phẩm bị Cửu Cấp Phù Đồ tháp chấn thành thành phế phẩm!

Khu vực này đột nhiên trở nên yên tĩnh, đám người đang tranh đoạt Thiên Linh Liên cực kỳ chấn động. Đặc biệt là Hoắc Phong lúc trước vừa giao đấu với Mục Trần lại càng đặc sắc, không ngờ tên tân sinh kia còn ẩn giấu thủ đoạn hãi người như thế. Nếu đổi Từ Thanh Thanh là hắn, bị hắc tháp đè xuống cũng chật vật chẳng kém.

Mục Trần thấy Từ Thanh Thanh đã bị đánh bay, tay lật lại, Cửu Cấp Phù Đồ tháp liền bay về tay hắn, rồi biến mất tăm.

Trong lòng hắn kinh ngạc cũng chẳng nhẹ. Cửu Cấp Phù Đồ tháp lợi hại vượt xa sự tưởng tượng của bản thân hắn. Vả lại, dựa theo thông tin mà hắn nhận được khi nãy, Cửu Cấp Phù Đồ tháp có đến chín tầng, mà vừa rồi hắn chỉ điều khiển tầng thứ nhất, nếu một ngày kia hắn có thể thúc giục chín tầng một lượt thì uy lực nghịch thiên mức nào chứ?

Hơn nữa, dường như Cửu Cấp Phù Đồ tháp này có năng lực đặc biệt quỷ dị, như lúc nãy lập tức biến thanh trường kiếm trung phẩm linh cụ

trở thành phế phẩm. Nếu chỉ là linh cụ va chạm với nhau bình thường không thể xảy ra chuyện này.

Cửu Cấp Phù Đồ tháp đối với những thứ như linh cụ kia dường như có tính khắc chế vậy, thậm chí có thể nói là sát thủ của linh cụ.

- Ngân Long kiếm của ta. . .

Từ Thanh Thanh rên rỉ nhìn thanh trường kiếm bạc ảm đạm vô quang trong tay, mắt cũng ngây dại, gương mặt càng thêm âm lãnh đáng sợ, nàng gằn lên từng tiếng:

- Mục Trần, ta muốn bằm thây ngươi!

- Lữ Lũng, Liễu Kiêu, giết hắn cho ta!

Nàng the thé gầm gừ, gương mặt xinh đẹp cũng vì nổi giận mà nhăn nhó khó coi.

Cách đó không xa liền có hai bóng người nhanh chóng lao đến, âm hàn nhìn Mục Trần. Thực lực hai người đều là Dung Thiên cảnh hậu kỳ, dù rằng chưa đủ sức tiến vào bách cường Thiên bảng, nhưng cũng là nhân vật lợi hại.

Mục Trần nhíu mày. Từ Thanh Thanh thật là kẻ không biết điều, nữ nhân như thế chỉ khiến cho người ta ghét.

"Rầm!"

Bất quá, chính ngay lúc hai người kia muốn ra tay, thì dao động linh lực kịch liệt truyền ra, thanh quang ngập trời bắn lên cao, lập tức thu hút chú ý của mọi người. Trong nói sóng lớn cuồn cuộn, một đóa Thiên Linh Liên mềm mại bung cánh nở ra.

Mùi thơm ngây ngất tràn ngập không gian, khiến người nào ngửi được liền cảm thấy khoan khoái trong lòng, linh lực trong cơ thể trở nên yên ổn hiền hòa.

- Thiên Linh Liên sắp bùng nổ!

Có người kinh hô một tiếng.

Mục Trần liền tập trung nhìn sang, trong đóa Thiên Linh Liên kia, gương sen căng tròn tỏa hào quang chói mắt, trông cứ như một viên bảo thạch lấp lánh.

Hoa sen nở ta, có dấu hiệu như sắp phun trào. Thiên Linh Liên đã chín đến mức sắp tự động bùng nổ.

Ánh mắt mọi người liền trở nên nóng rực, một khi Thiên Linh Liên phun ra, nhất định cục diện sẽ trở nên hỗn loạn kinh người, muốn giành lấy một viên Linh Liên tử thì phải xem vận khí mỗi người thôi.

- Chuẩn bị đoạt Linh Liên tử!

Từ Thanh Thanh thấy vậy cũng nghiến răng nén hận, hậm hực bỏ qua Mục Trần, tập trung về mục tiêu chính.

Mục Trần cũng chẳng quan tâm tới nàng ta nữa, ánh mắt cũng đang chăm chú dán chặt vào Thiên Linh Liên rực rỡ trên cao.

Cơ hồ mọi ánh nhìn đều hội tụ vào một điểm, và càng lúc càng trở nên cháy bỏng.

"Bùm!"

Thiên Linh Liên rốt cục nở hết cỡ, một chùm sáng xanh biếc dựng thẳng lên trời, nhuộm màu ngọc bích. Đồng thời đóa Thiên Linh Liên cũng nứt ra.

Một cơn gió lốc linh lực đột ngột bùng phát, chấn vỗ nát từng đạo linh triều, rồi từng đám đốm sáng nho nhỏ màu ngọc lấy một tốc độ đáng kinh ngạc bắn ra tứ phía.

Khắp khu vực này lập tức trở nên bạo loạn, vô số người cùng lúc lao lên, đỏ mắt huơ tay huơ chân.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 208: Tranh Đoạt Linh Liên Tử

Khắp thiên địa chỗ này đều bạo động, quang hoa xanh biếc bắn đi tám hướng, tốc độ kinh hoàng, vô số bóng người cũng điên cuồng lao lên, ý đồ tranh đoạt.

"Bang bang!"

Bất quá những người này chỉ thử dò xét lực nổ của Thiên Linh Liên trùng kích mà thôi. Linh Liên tử như tên bay đầy trời, vài tên hấp tấp lao lên trước giơ tay ra, nhưng chưa kịp chụp lấy đã bị hạt sen bắn xuyên qua lòng bàn tay, để lại một lỗ máu đau đớn.

Những tiếng kêu thảm vang lên liên tiếp, những tên đó ôm lấy bàn tay nhỏ máu ròng ròng, tru lên không dứt.

Nhìn thấy tình hình bi thảm của mấy tên xui xẻo đó, phần đông đám người mới bình tĩnh lại một chút, không dám ỷ y dùng sức chộp tới nữa, vận chuyển linh lực tạo thành những cự chưởng to lớn gián tiếp tranh đoạt.

"Phụp phụp!"

Thế nhưng cự chưởng cũng không thể trụ nổi trước thế tiến vũ bão của đám quang hoa xanh biếc. Nó xẹt ngang không gian, chỉ chớp mắt đã đi xa tít.

Linh Liên tử kia cũng không dễ tranh đoạt một chút nào.

Mục Trần nhìn vào khu vực hỗn loạn nọ cũng kinh ngạc trước sức công phá của Linh Liên tử, cũng may hắn không phải là một trong những

kẻ tiên phong lao lên chộp lấy.

"Vù!"

Một tiếng gió dồn dập gần đó, Mục Trần ngẩng lên liền thấy một luồng sáng đột phá phòng tuyến phong tỏa của đám người phía trước, lao thẳng đến chỗ hắn.

Mục Trần vội vã bắn ra một luồng hắc viêm, hòng chặn lại thế tiến của quang hoa xanh biếc.

"Uỳnh!"

Linh lực bùng nổ, luồng quang hoa vẫn như cũ xuyên qua, không hề giảm tốc bay đi về phía xa.

- Xem ngươi có thể chạy đi đâu?

Mục Trần cười, bàn tay nắm chặt lại, Cửu Cấp Phù Đồ tháp lần thứ hai hiện ra. Hắn vung tay lên, hắc tháp cấp tốc bắn ra xuất hiện trước đường đi của quang hoa, hắc ám bừng lên bao phủ nuốt trọn lấy nó.

"Đùng!"

Quang hoa chui tọt vào trong Cửu Cấp Phù Đồ tháp, thân tháp rung chuyển chấn động, bị đẩy lui vài trăm trượng nhưng nhanh chóng ổn định lại. Hào quang lóe lên, nó cấp tốc quay về chỗ của Mục Trần.

Mục Trần vươn tay ra, hắc tháp đậu xuống. Hắc ám tỏa ra rồi tan đi mất, một vật nhỏ hào quang xanh biếc xuất hiện trong tay. Hào quang dần nhạt đi, để lạt một hạt sen xanh như hạt ngọc, căng tròn mượt mà, mùi hương thơm phức lan đi theo dao động linh lực tinh khiết vô cùng.

- Đây là Linh Liên tử ư?

Mục Trần nắm trong tay mới nhận thấy linh lực trong người an tĩnh hơn nhiều, khí huyết bị những dao động mạnh mẽ chấn cho rung chuyển

nhộn nhạo cũng được điều hòa trở lại.

- Quả nhiên là kỳ vật.

Mục Trần mừng rỡ ra mặt, cất giọng tán thưởng. Xem ra Linh Liên tử đúng là có tác dụng thần hiệu củng cố nền tảng trúc cơ như tin tức hắn có được.

Đám đông xung quanh cũng đã thấy được Mục Trần đoạt được một viên Linh Liên tử, ánh mắt hâm mộ cũng có, ghen tị cũng có, bất quá cũng không ai ra tay giựt lấy của hắn. Lúc nãy hắn giao đấu với Từ Thanh Thanh thực lực cũng khiến cho bọn họ hiểu rõ, tên tân sinh vào Bắc Thương linh viện không tới mấy tháng kia cũng không phải là một quả hồng mềm.

Hỗn loạn vẫn tiếp diễn, sau Mục Trần cũng có vài người may mắn thừa dịp không ai ngăn cản cũng cướp được một viên Linh Liên tử cho mình, đón nhận vô số ánh mắt thèm thuồng xung quanh.

Mục Trần cất ngay viên Linh Liên tử trong tay, lại nhìn về những chỗ khác, ánh mắt cũng tham lam nóng rực. Cơ hội hiếm có không thể bỏ lỡ a.

Cửu Cấp Phù Đồ tháp vừa may có thể dễ dàng giành lấy Linh Liên tử, nhờ vào đặc tính kỳ diệu của nó không cần phải lo đến lực trùng kích của Linh Liên tử.

Nghĩ thế, hắn cũng không do dự gì, lắc mình bay đến một nơi khácm Cửu Cấp Phù Đồ tháp lại tiếp tục xuất hiện, hắc ám tuôn tràn, quỷ dị mà thần bí.

Mục Trần cẩn thận tìm mục tiêu, hắn cũng không dại đi tranh đoạt những khỏa Linh Liên tử bị nhiều người dòm ngó tranh giành, tập trung vào những khỏa Linh Liên tử xuyên phá những tầng trở ngại của mọi người.

Nhanh chóng hắn lại tìm thấy mục tiêu của mình. Cửu Cấp Phù Đồ tháp trong tay lập tức lao đi, hóa thành cự tháp chụp xuống một luồng quang hoa xanh biếc.

"Bình bình!"

Hào quang kia bị Cửu Cấp Phù Đồ tháp vây khốn, nó điên cuồng đánh loạn khiến thân tháp rung chuyển kịch liệt, nhưng chẳng mấy chốc phản kháng tiêu tan.

Mục Trần thu tay lại, Cửu Cấp Phù Đồ tháp lần thứ hai mang theo một viên Linh Liên tử bay trở về trong tay hắn.

Đám người gần đó đều đỏ mắt ganh tị, bọn họ liên thủ cũng khó mà cản được thế tiến như tên bắn của Linh Liên tử thế nhưng trước mặt Mục Trần lại dễ dàng vô cùng.

Thiên Linh Liên bắn ra chừng hơn mười viên Linh Liên tử, vậy mà người này một mình đoạt được hai viên!

Mục Trần thì chẳng quan tâm đám người kia, dù sao Linh Liên tử hiếm có vô cùng, bán ở Linh Trị điện có thể được 20v linh trị, cơ hội kiếm linh trị tốt như thế sao hắn bỏ qua được?

Vì thế cất ngay viên Linh Liên tử thứ hai, hắn lại quét mắt nhìn ra, tiếp tục tìm kiếm mục tiêu khác.

"Vù!"

Nhưng ngay lúc đó, vài đạo kình phong sắc bén đột nhiên công kích tới những yếu huyệt trên người.

Mục Trần khẽ biến sắc, Cửu Cấp Phù Đồ tháp bay ra sau, biến lớn bảo vệ thân thể.

"Bang! Bang!"

Những tiếng kim thiết vang lên, Cửu Cấp Phù Đồ tháp cũng bị đẩy lui đi một đoạn, bất quá đã cản được toàn bộ công kích đánh lén.

Mục Trần xoay lại, gương mặt lạnh lùng nhìn, biết ngay là đám Từ Thanh Thanh, Lữ Lũng, Liễu Kiêu.

- Giao Linh Liên tử ra hết đây cho ta, ta sẽ bỏ qua xúc phạm của ngươi!

Từ Thanh Thanh giơ tay hất hàm nói.

Mục Trần nhướng mày, cảm thấy tức cười lắc đầu, giọng nói cũng tỏ ra ghét cay ghét đắng:

- Nộp cho ngươi? Ngươi là cái đinh gì?

Nghe ngữ khí của Mục Trần như vậy, Từ Thanh Thanh mặt cũng xanh mét, nghiến răng:

- Giết hắn!

Lữ Lũng và Liễu Kiêu nghe lệnh, sắc mặt bất hảo nhìn Mục Trần, tuy bọn họ cũng không dự định ra tay sát thủ, nhưng đánh cho Mục Trần vài đòn hiểm một chút cũng không phải không thể.

Mục Trần càng lạnh lùng hơn, nếu bọn kia muốn đùa với hắn, thì hôm nay hắn sẽ phá lệ phụng bồi một hồi.

- Từ Thanh Thanh! Làm gì đấy? Ỷ đông hiếp ít à?

Thình lình một tiếng quát lanh lảnh vang lên, Tô Linh Nhi dẫn theo mấy người bay đến, xuất hiện trước mặt Mục Trần.

- Tô Linh Nhi, chuyện này không liên quan tới ngươi, ta khuyên ngươi bớt lo chuyện bao đồng đi!

Từ Thanh Thanh căm tức quát lại.

- Đâu có chuyện đó được.

Tô Linh Nhi nhìn thấy Từ Thanh Thanh sắc mặt khó coi thì cười tươi như hoa, quay lại nói với Mục Trần:

- Ngươi đi đoạt lấy Linh Liên tử đi, bọn ta sẽ giúp ngươi ngăn họ lại.

Mục Trần nghe vậy chỉ hơi do dự, rồi gật đầu. Đấu đá với Từ Thanh Thanh chỉ tổ lãng phí thời gian.

- Phiền ngươi!

Mục Trần cười đáp lời Tô Linh Nhi, chợt thân hình bạo lui.

- Ngươi....

Từ Thanh Thanh sắc mặt càng khó coi hơn, quát lên phẫn nộ:

- Các ngươi cút ngay cho ta!

Nàng lập tức xông lên, nhưng sau đó cả hai tên Lữ Lũng và Liễu Kiêu theo sát hỗ trợ cũng bị đám người Tô Linh Nhi ngăn cản lại, hỗn chiến kịch liệt.

Trong lúc Tô Linh Nhi bám trụ Từ Thanh Thanh, Mục Trần lại đi tìm mục tiêu khác, bất quá số lượng Linh Liên tử cũng ít, dưới sự tranh đoạt của đám người đông hơn kiến cỏ thì mục tiêu của hắn càng khó tìm hơn.

Hắn bay vòng vòng quan sát hơn mười phút mới có cơ hội đoạt thêm một viên Linh Liên tử nữa, rồi một hồi hỗn loạn tranh đoạt cũng dần yên tĩnh lại, Linh Liên tử đã bị đoạt hết sạch.

Mục Trần nhìn lên không trung yên tĩnh, miệng mỉm cười đắc ý. Ba viên Linh Liên tử, một thu hoạch không tồi chút nào, cứ nhìn đám người đỏ mắt xung quanh là hiểu.

Triều tịch mãnh liệt cũng nhanh chóng tan biến, không trung sặc sỡ màu sắc cũng trở lại bình thường.

Vòng chiến của Tô Linh Nhi bên kia cũng nhanh chóng ngừng lại. Từ Thanh Thanh mặt mày xanh xám tức giận, dĩ nhiên nàng ta chẳng có được thời gian tranh đoạt Linh Liên tử, một viên cũng không có.

- Tiểu tử Mục Trần kia, ngươi đoạt lấy ba viên Linh Liên tử, giao cho ta một viên, ta sẽ không so đo chuyện hôm nay nữa. Bằng không ta sẽ mách với đại ca, sau này đừng có mong bước một bước ở Bắc Thương linh viện này!

Từ Thanh Thanh nghiến răng quát tháo với Mục Trần.

- Hô hô, sợ ngươi sao? Bảo đại ca ngươi tìm tỷ tỷ của ta đi.

Tô Linh Nhi cười khẩy châm chọc.

Từ Thanh Thanh hung hăng liếc qua Tô Linh Nhi, ánh mắt băng hàn đảo lại Mục Trần, rồi trợn mắt khi nghe tên kia cất tiếng nói trong giọng cười nhạt:

- Một viên 50v linh trị.

Đám người chung quang trố mắt sửng sốt. 50v linh trị? Tên này điên à? Linh Liên tử có hiếm hơn cũng không có cái giá đó, cái này là muốn chọc cho Từ Thanh Thanh tức chết đây mà.

Mọi người nhìn qua cô nàng kia, quả nhiên thấy Từ Thanh Thanh giận run người. Trong Bắc Thương linh viện, nhiều năm nay chưa bao giờ nàng gặp một kẻ dám giỡn mặt với mình như thế.

- Ngươi chờ đó! Việc này Từ Thanh Thanh ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Từ Thanh Thanh phẫn nộ dồn dập, để lại một câu nói đầy hận thù, rồi vung tay kéo đám người của mình bỏ đi.

Mục Trần thấy Từ Thanh Thanh đi mất cũng chỉ cười khẽ. Mình thật đúng là có cái số đắc tội người ta mà.

Đại ca của Từ Thanh Thanh kia hẳn tên là Từ Hoang nhỉ? Đệ ngũ Thiên bảng, lại đụng tới một ổ kiến lửa lợi hại. Bất quá cũng không đáng lo lắm, vốn dĩ đã có chuyện với đệ nhị Lý Huyền Thông, thêm một tên đệ ngũ cũng chẳng khác mấy.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 209: Thiên Bảng Cao Thủ

Mục Trần cũng chỉ cười trừ trước uy hiếp của Từ Thanh Thanh, quay sang Tô Linh Nhi, cười nói khách khí:

- Linh nhi học tỷ, sự tình lần này, đa tạ!

- Cái gì mà Linh nhi học tỷ chứ, khó nghe muốn chết. Ta cũng không lớn tuổi hơn ngươi!

Tô Linh Nhi trừng mắt phì cười.

Mục Trần cười mỉm, cũng không tranh luận hơn thua với nàng. Tiếp xúc với Từ Thanh Thanh điêu ngoa tàn nhẫn, tự dưng lại thấy cô bé Tô Linh Nhi đáng yêu như tiểu tiên nữ vậy.

- Này, viên Linh Liên tử này của ngươi, xem như lòng thành của ta.

Mục Trần xòe tay ra, một hạt sen tròn tròn mượt mà xanh biếc toát ra linh lực tinh khiết nằm gọn trong tay.

- Cho ta?

Tô Linh Nhi hơi ngạc nhiên, không nghĩ hắn lại hào phóng như vậy. Dù rằng viên sau cùng này hắn đoạt được cũng do nàng hỗ trợ ngăn cản Từ Thanh Thanh, bất quá cũng chỉ là ganh ghét cô kia, chứ cũng không phải nhiệt tình giúp đỡ.

- Đương nhiên, xem như chuộc lỗi chuyện trước kia.

Mục Trần cười khẩy.

- Ngươi...

Tô Linh Nhi nhất thời đỏ mặt, ánh mắt có cả giận dữ lẫn xấu hổ:

- Chuyện kia không được nói, ngươi tốt nhất phải quên béng hết cho ta, bằng không ta không đời nào tha cho ngươi!

Mục Trần cười bất đắc dĩ gật đầu, cũng không chọc ghẹo gì thêm, đưa Linh Liên tử cho nàng.

Tô Linh Nhi trân trân nhìn hạt sen ngọc bích, vươn tay nhận lấy. Bất chợt bàn tay chạm lấy tay của Mục Trần khiến nàng giật mình như bị sét đánh phải rụt tay lại.

Tô Linh Nhi mâm mê hạt sen như ngọc kia, ánh mắt vui sướng, nhướng mày cười lớn:

- Ta vốn đại lượng không nhớ những chuyện cỏn con, xem ngươi cũng được, không so đo chuyện cũ với ngươi nữa.

Mục Trần cười nói:

- Đã như vậy, ta đi trước!

Hắn ở Tụ Linh trận này ngồi tu luyện cũng hết tháng rưỡi, cũng phải ra ngoài thôi.

- Đi chung đi, ta ở đây cũng phát ngán rồi.

Tô Linh Nhi cười thản nhiên.

Mục Trần cũng không cự tuyệt, lắc mình hóa thành một quang ảnh hướng về cổng ra khỏi Tụ Linh trận lao đi. Tô Linh Nhi và đám người đi theo cũng vội đuổi kịp.

Dọc đường hai người nói cười trò chuyện, bỗng dưng lại cảm giác quen thân rất nhiều, không còn khúc mắc như trước kia nữa, hoàn toàn

đã gạt bỏ thành kiến, nhận thấy đối phương cũng là người đáng kết giao bằng hữu.

Bên ngoài Tụ Linh trận, cảnh tượng quen thuộc xuất hiện trong mắt Mục Trần, bóng người bay qua bay lại đông đúc nhộn nhịp khiến hắn cũng thở dài. Ở trong Tụ Linh trận nơi nơi đều là những người tu hành, cảm giác tĩnh mịch không giống như bên ngoài Bắc Thương linh viện này. Dù sao ở đây cũng thoải mái hơn một chút.

- Ta về khu tân sinh, có thời gian thì ghé qua chơi.

Mục Trần cáo biệt Tô Linh Nhi, hiện tại hắn tràn đầy nhung nhớ Lạc Li, dù chỉ mới không gặp hơn một tháng.

Tô Linh Nhi khẽ gật, cũng không nói nhiều nữa, nàng cũng phải trở về, nhiều ngày nay cũng khá mệt mỏi.

Mục Trần xoay người bay về khu tân sinh, Tô Linh Nhi ngưng thần nhìn theo một hồi, rồi cũng xoay đi một hướng khác.

. . .

Mục Trần trở lại khu tân sinh khiến cho đông đảo tân sinh xôn xao bàn tán, trong lòng phấn khích.

- Mục ca, tu luyện xong đã trở về rồi sao?

- Xem khí thế Mục ca có vẻ như lại tăng lên nha, thật không hổ danh là đệ nhất tân sinh chúng ta!

- Hứ, chỉ biết nịnh hót, bất quá Mục ca thật là càng ngày càng xuất sắc, Lạc Thần hội có hắn tọa trấn, sau này nhất định cũng sẽ tỏa sáng Bắc Thương linh viện này.

". . . . . ."

Mục Trần nghe được đủ loại nịnh đầm ca tụng ở xung quanh, mặt cũng không nhịn được cười. Họ đùa giỡn kiểu này bất giác cũng thấy lo.

- Thôi! Tránh ra hết cho ta!

Một tiếng la lớn truyền tới, đám đông dạt ra để lộ thân ảnh của Chu Linh, hắn nhìn thấy Mục Trần mà kinh dị.

- Ngươi đột phá đến Dung Thiên cảnh?

Mục Trần còn chưa kịp trả lời, hắn đã tấm tắc:

- Lợi hại nha a.

Mục Trần lúc còn thực lực Thần Phách cảnh hậu kỳ đã dánh đánh nhau với cả cường giả Dung Thiên cảnh trung kỳ, bây giờ mà đột phá tới Dung Thiên cảnh, chẳng phải ngay cả Dung Thiên cảnh hậu kỳ cũng không ngại?

Mục Trần nhướng mày nhìn Chu Linh, rồi dời mắt lên không trung, người con gái vái đen xinh đẹp đang mỉm cười nhìn hắn, nét đẹp thanh tao ưu nhã không hề thay đổi.

Dù cho nàng ở nơi nào, đều nổi bật khiến người ta khó mà bỏ qua. Ngay cả quảng trường này cũng vậy, dù rằng mọi người đều đã quen biết nàng, vẫn không tránh khỏi đem ánh mắt quý trọng nhìn nàng.

Mục Trần cũng nhìn nàng, tâm tình cũng an bình trở lại. Ở cùng nàng, cho dù là trời sập cũng có thể cảm thấy yên bình.

Chu Linh thấy hai người nhìn nhau âu yếm, bất đắc dĩ nhún vai. Cái chuyện tình cảm thì tốt nhất không nên chen vào giữa...

Mục Trần chầm chậm tiến lên, chẳng màng đám đông liền nắm chặt bàn tay mềm mại mát mẻ của Lạc Li. Hai má nàng đỏ lên, nhưng không giãy ra.

Đám đông thấy nàng đỏ mặt, nhất thời ai oán. Bình thường cô gái xinh đẹp im lặng như chẳng hề tồn tại, thế nhưng chỉ có ở cùng Mục Trần mới tỏ ra dáng vẻ thiếu nữ động lòng người như thế.

Sự tình không khỏi khiến người khác ghen tị a.

- Tu luyện trong Tụ Linh trận không gặp phiền phức gì chứ? Tô Linh Nhi kia lúc trước hùng hổ đến tìm ngươi, nhưng bị ta ngăn lại phải trở về, có lẽ sẽ sớm quay lại.

Lạc Li nhẹ giọng nói.

- Ừ, gặp rồi, cũng không sao, giờ thì xem như là bằng hữu đi.

Mục Trần cười, rồi mở tay Lạc Li ra, đặt vào đó một viên Linh Liên tử tròn lẵng mượt mà:

- Đây là ta lấy được trong Tụ Linh trận, cho nàng một viên.

- Đây là Linh Liên tử phải không?

Chu Linh bên cạnh thốt lên, ánh mắt sáng rực. Cái thứ này mấy hôm nay hắn đã để ý nhiều lắm trong Linh Trị điện, hiếm có và đắt đỏ vô cùng.

Mục Trần cười gật đầu, nói:

- Tiếc là chỉ có hai viên, nếu không cũng cho ngươi một viên.

Chu Linh hít hà một hơi tiếc nuối:

- Xem ra ngươi tu luyện trong Tụ Linh trận kia lại không an phận, bất quá Lạc Li của chúng ta cũng không hiền lành gì, hiện tại cũng đã là cao thủ Thiên bảng.

- Thiên bảng?

Mục Trần ngẩn người, kinh ngạc nhìn qua Lạc Li. Có thể tiến vào Thiên bảng bách cường, hẳn nhiên phải có được ít nhất là thực lực Dung Thiên cảnh hậu kỳ, Lạc Li đã mạnh đến thế sao?

Mục Trần quay đầu nhìn lên tấm bia đá rực rỡ nguy nga kia, ánh mắt lướt lên xuống liền thấy ngay cái tên quen thuộc.

Lạc Li, Thiên bảng thứ 83, tân sinh.

- Nàng vậy mà cũng lên Thiên bảng?

Mục Trần hơi ngạc nhiên, vì vốn tính tình của Lạc Li đâu có thích hiển lộ thực lực bản thân.

- Lạc Li thật ra cũng không phải cố ý, xem như tình thế bắt buộc.

Chu Linh nhún vai, giải thích:

- Ngươi cũng biết mị lực của nàng rồi đó, lúc ngươi bế quan tu luyện, cũng có vài tên ruồi bu thấy Lạc Li xinh đẹp liến tới đánh.

- Hử?

Mục Trần trừng mắt, việc này nghe mà đáng giận.

- Tên kia cũng là người nổi tiếng, trước đó hạng thứ 83 Thiên bảng, đến quậy phá làm phiền Lạc Li, rồi còn trực tiếp ra tay với nàng.

Chu Linh cười nham hiểm, tỏ vẻ thần bí, nhớ lại tràng chiến đấu phấn khích đó.

- Ai mà ngờ tên kia lại bất lịch sự ra tay với mỹ nhân như vậy, nhưng mà không bao nhiêu hiệp lại thua mất, mặt mày xám xịt bỏ chạy mất dạng, mà thứ hạng Thiên bảng tự nhiên cũng dâng luôn cho Lạc Li.

Mục Trần ngạc nhiên, không ngờ thứ hạng Thiên bảng chỉ cần đánh bại người trên là có thể thay thế. Lạc Li cũng vì thế mà trở thành cao thủ Thiên bảng.

- Sau này có chuyện gì như thế thì đi gọi ta đi.

Mục Trần nắm chặt tay Lạc Li, ra vẻ nghiêm túc. Bọn kia dám ép hắn vào tường, tuyệt đối đến một tên xử một tên.

Lạc Li buồn cười nhìn hắn, nhưng không có ý châm chọc mà tràn ngập hạnh phúc. Nói gì thì chỉ cần có hắn, trái tim nàng luôn cảm thấy vui tươi.

- Về thôi!

Mục Trần kéo tay Lạc Li đi về tiểu lâu của hai người.

Về đến nơi, hắn dẫn nàng lên mái, nhìn xuống hồ nước trong suốt, ngồi đó hóng mát. Lạc Li cũng dịu dàng ngồi cạnh hắn, mùi thơm lan tỏa mê mẩn.

Lạc Li nghiêng ngả nhìn gương mặt Mục Trần, cười khúc khích, ngả vào vai hắn, chớp mắt mấy cái rồi nhắm lại.

Cảm giác mỹ nhân dựa vào, Mục Trần nghiêng qua ngắm nhìn hai má xinh xinh. Những cử chỉ đơn giản đó cũng khiến hắn cảm thấy như cả thế giới đang ở cạnh bên.

- Lạc Li, một ngày kia, ta sẽ khiến nàng được yên bình, vứt bỏ tất cả những gánh nặng. Bất kể nàng phải nhận cái gì, ta cũng sẽ mang nó giúp nàng.

Hắn thì thầm bên tai người đẹp.

Đôi mắt Lạc Li khẽ chớp, đôi môi hồng thuận hơi mỉm dịu dàng, khẽ vâng.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 210: Tu Luyện Thần Quyết Thần Cấp

Bóng đêm dần dày đặc, Mục Trần ngồi xếp bằng trên giường, ánh trăng lạnh lẽo xuyên qua cửa sổ, chiếu rọi lên người hắn.

Mục Trần cúi nhìn viên Linh Liên tử trong tay, hương thơm ngào ngạt và dao động linh lực tinh khiết không ngừng phát ra tràn ngập căn phòng.

Mục Trần nhìn Linh Liên tử một lát, rồi há miệng ném vào. Linh Liên tử vừa vào miệng, linh lực tràn đầy dũng mãnh đổ vào cơ thể. Linh lực dù rất nhiều nhưng lại ôn hòa tinh khiết, không tạo thành uy hiếp gì với Mục Trần. So với những thứ bảo vật mà hắn từng dùng trước nay quả thật hơn hẳn một trời một vực.

Linh lực ào ạt tuôn vào trong cơ thể, hắn vận chuyển Đại Phù Đồ quyết, không ngừng luyện hóa. Linh lực sau khi được luyện hóa và Thần Phách hấp thu, lại trải qua thêm một lần ngưng luyện của hỏa chủng, hình thành linh lực hắc viêm hừng hực.

Một dao động kỳ lạ theo đó cũng phát ra, khá thần diệu. Mỗi chỗ nó đi qua, linh lực đang sôi trào cũng yên tĩnh lại, cảm giác trầm ổn nặng nề dần trở nên rõ ràng.

Sự ổn định đó khiến cho Mục Trần mừng không tả xiết. Linh lực phù phiến khi đột phá Dung Thiên cảnh, nền tảng yếu ớt được chống lên bởi một cột trụ vững chắc, loại trừ toàn bộ nguy cơ.

"Phù!"

Mục Trần phun ra một luồng khí trắng, gương mặt sáng lên lấp lánh, hiện tại hắn xem như chân chính là cường giả Dung Thiên cảnh sơ kỳ.

Trước đó chỉ là vừa tiến vào Dung Thiên cảnh, cảnh giới còn chưa thuần thục, nhưng có thần hiệu của Linh Liên tử, Mục Trần chỉ trong thời gian ngắn hoàn thành loại luyện hóa cần thiết này, căn cơ cũng tốt hơn Dung Thiên cảnh bình thường khác.

- Không hổ là báu vật trị giá 20v linh trị.

Mục Trần tán thưởng không thôi, Linh Liên tử không tác dụng tăng trưởng linh lực như các loại khác, nhưng khả năng củng cố nền tảng trúc cơ còn quý báu hơn. Bởi vì chỉ có những cường giả căn cơ vững chắc mới có thể tiến xa trên con đường sức mạnh.

Hấp thu Linh Liên tử hoàn thành củng cố cảnh giới, Mục Trần suy tư một chút, rồi lấy ra một quyển trục màu đen.

Quyển trục không ngừng tỏa ra hắc ám, hình thành hư ảnh bốn loại cổ thú gào thét, âm vang như từ viễn cổ mà thành.

Quyển trục kia chính là Tứ Thần Tinh Túc Kinh, bộ linh quyết thần cấp này Mục Trần chưa có cơ hội nghiên cứu vì trước đó phải bế quan đột phá, rốt cuộc bây giờ đã có thời cơ tốt.

Bộ linh quyết khá quỷ dị, nếu không có tờ giấy than thần bí thu hút nó tới, hẳn nhiên Mục Trần không có khả năng nào lấy được. Điều đó càng cho thấy nó bất phàm.

Tuy không biết nó là linh quyết ở cấp độ nào nhưng chắc chắn phải cao cường hơn linh quyết chuẩn thần cấp.

Tính tính thời gian, thời hạn 2 tháng của Lý Huyền Thông chỉ còn khoảng 10 ngày. Trực giác nói cho hắn biết Lý Huyền Thông kia cũng không có nói đùa, đến khi đó nếu không đủ năng lực khiến tên kia vừa lòng, có lẽ sẽ dùng mọi thủ đoạn bức hắn phải rời xa Lạc Li.

Mà chuyện đó hẳn nhiên hắn không thích chút nào.

Để chuyện đó không xảy ra, Mục Trần phải tăng cường thêm những ẩn chiêu. Trong Bắc Thương linh viện cường giả hội tụ, những nhân vật lợi hại của Thiên bảng không thể nào coi thường được.

Nghĩ vậy, Mục Trần càng chăm chú nhìn quyển trục màu đen kia, ánh mắt càng thêm nghiêm trọng, lát sau nắm chặt tay, nhắm mắt lại.

Hắc ám nhàn nhạt từ quyển trục đen dũng mãnh tiên ra, quấn quanh bàn tay hắn. Đồng thời thân thể hắn run lên khi cảm nhận một lượng thông tin khó hiểu tràn vào trong óc.

Đại não vang lên những tiếng nổ kịch liệt, thần trí một thoáng bị lạc đi, cảnh tượng quanh người biến hóa.

Mục Trần kinh ngạc nhìn quét xung quanh, phát hiện ra bản thân đang ở trong một vùng không gian không thấy trời không thấy đất. Trước mặt hắn, quyển trục đen to lớn mở ra, hắc ám lan tràn, dòng ký tự khổng lồ đập vào mắt hắn.

Tứ phương có linh, vị chi thanh long, bạch hổ, chu tước, huyền vũ. Tứ linh tề tụ, khả trấn càn khôn.

Giới thiệu chỉ đơn giản, nhưng đủ khiến cho Mục Trần hít thở cũng thấy khó khăn.

"Grào!"

Đột nhiên tiếng gầm vang lên, Mục Trần nhìn quanh. Sao trời bốn phương xuất hiện hào quang, hình thành bốn loài linh thú long, hổ, tước, quy.

Lúc này, tinh thần hắn không ngừng biến ảo, hắn như say mê, rồi mơ hồ biến ảo thành những ấn pháp cổ xưa cực kỳ khó hiểu.

Mục Trần nhìn những ấn pháp kia, khắc sâu nó vào trong trí nhớ.

Ấn pháp dần dần tan biến, Mục Trần tỉnh táo lại, sao trời biến mất, hắn cũng mở mắt, ánh mắt tràn ngập rung động sợ hãi.

Ấn pháp kia mang đến một uy thế trấn áp thiên địa.

- Đó là linh quyết thần cấp sao?

Mục Trần thì thào, hít sâu một hơi, thần sắc trang trọng, hai tay khẽ hợp lại, rồi tạo thành những ấn pháp kia một cách vấp váp.

Ấn pháp biến ảo từng cái, dù rằng có vẻ lạ lẫm và vấp váp, nhưng lại mang đến khí mênh mông từ xa xưa, khiến cho linh khí thiên địa cũng sôi trào.

Mục Trần vẫn liên tục thay đổi ấn pháp, đến đạo thứ 99, trán đã toát đầy mồ hôi, linh lực trong người cũng tiêu hao cực lớn.

"Bùm!"

Ngay khi ấn thứ 99 kết thúc, linh khí trong phòng trở nên bạo động, hai bàn tay hắn bừng sáng hào quang, mơ hồ nghe thấy tiếng hổ gầm.

Một dao động đáng sợ lan tỏa.

Mục Trần nhìn hào quang như ánh mặt trời, lắc mình một cái liền rời khỏi phòng lao ra hồ nước. Ấn pháp đẩy đi, yết hầu gầm lên như sấm rền:

- Tứ Thần Tinh Túc Kinh, Bạch Hổ Thần Ấn!

"Grào!"

Tiếng hổ gầm kinh thiên vang lên, linh khí cuồn cuộn ngưng tụ. Ánh sáng từ bàn tay của hắn càng lúc càng to, bắn ra tạo thành một con bạch hổ khổng lồ gào thét hung hãn chiếu xuống hồ.

"Tùm!"

Hồ nước khổng lồ phạm vi mấy ngàn trượng nhất thời chấn động, song nước cuồn cuộn dựng lên, vỗ ầm ầm vào bốn phía.

Mục Trần nhìn hồ nước bên dưới dần trở lại nguyên trạng, cúi đầu nhìn hai bàn tay của mình, nhíu mày. Uy lực cũng được, bất quá hắn cảm thấy dường như bản thân chưa phát huy được Tứ Thần Tinh Túc Kinh chân chính.

Dường như nó còn thiếu cái gì đó.

Rốt cuộc là thiếu cái gì?

Mục Trần đứng trên mặt hồ, nhìn bầu trời đêm tĩnh mịch, gió nhẹ thổi, áo quần phất phới. Hắn cứ đứng đó, suy tư.

Nhớ lại lúc nãy ngưng tụ hình thành bạch hổ, dường như chỉ là một con hổ trắng thông thường, căn bản không có uy phong khí thế của thần thú.

Có hình vô thần!

Dĩ nhiên không thể phát huy uy lực chân chính của Bạch Hổ Thần Ấn được.

Mục Trần hai mắt sáng ngời, nhưng rồi cũng nhanh chóng ảm đạm đi. Thanh long, bạch hổ, chu tước, huyền vũ được xưng là linh thú tứ phương, ngay cả chính trong những loài siêu cấp thần cấp chỉ có vài sinh vật siêu cấp mới có thể so sánh được, đi đâu để quan sát được thần thái của chúng nó đây?

Mục Trần chán nản lè lưỡi, linh quyết thần cấp kia quả bất phàm, cho dù có chiếm được cũng khó mà tu luyện được.

Mục Trần thở dài lắc đầu, không ngờ chỉ vừa mới tiếp cận tu luyện đã gặp ngay khốn cảnh, có lẽ chỉ đành mò mẫm từ từ thôi.

- Hả?

Bất quá, ngay lúc đó, tờ giấy than thần bí trong người kia lại khiến hắn nảy ra một ý tưởng?

Chính nó thu hút Tứ Thần Tinh Túc Kinh đến với hắn, hai thứ này chắc chắn phải có quan hệ với nhau.

Mục Trần ánh mắt lóe sáng, tâm thần chìm vào khí hải, gắt gao nhìn vào tờ giấy than. Nó vẫn không hề nhúc nhích, thậm chí hào quang cũng không có, chỉ giống như một vật tầm thường mà thôi.

Mục Trần suy tư, lát sau tâm thần vừa động, Thần Phách của hắn liền đứng lên, xuất hiện trước tờ giấy than thần bí.

Thần Phách đứng nghiêm, hai tay hợp lại, ấn pháp cổ xưa biến ảo, giống hệt những ấn pháp mà hắn vừa tập luyện khi nãy.

Thế nhưng tờ giấy than thần bí vẫn không hề có phản ứng gì, khiến cho Mục Trần cũng cảm thấy nản lòng. Đến khi ấn pháp thứ 99 được thi triển, hắn cũng đành thất vọng thở dài.

"Vù!"

Thình lình một tiếng động khuếch tán ra từ khí hải.

Thần Phách Mục Trần ngẩng lên, đôi mắt mừng rỡ khôn xiết.

Vì tờ giấy than kia cuối cùng phát ra hắc ám nồng động, tiếng vù vù vang trong khí hải.

Cuối cùng ta đã đúng!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 211: Cảm Ngộ

Hào quang hắc ám tỏa ra từ tờ giấy than, loáng thoáng hiện ra vài hoa văn cổ kính trên bề mặt.

Mục Trần hơi kích động nhìn cảnh tượng này, từ khi có được nó, nhiều năm nay lần đầu tiên hắn thấy động tĩnh lớn như vậy.

Hắc ám không ngừng ngưng tụ, hào quang như một ngôi sao trời, một cự hổ trắng như tuyết. Tiếng gầm chấn động tinh tú, khí phách vô tận bao trùm, cự hổ trắng như tuyết đạp tinh tú gầm lên, khí thế sát phạt vô biên, linh lực lưu chuyển trong người hắn cũng bị kinh hãi mà trở nên chậm chạp.

Mục Trần hoảng sợ nhìn bạch hổ kia, trong lòng dậy sóng. Hình ảnh bạch hổ này không phải là hổ trắng bình thường, mà chân chính có được khí thế siêu cấp thần thú!

Tuy chưa phải thực thể, nhưng khí thể cũng đủ chấn thiên động địa!

Cái hắn thiếu chính là khí thế tứ linh này!

Trong khí hải, Cửu U Tước vỗ cánh nhìn vào bạch hổ, ánh mắt nghiêm trang và e ngại. Cũng là linh thú, dĩ nhiên cảm nhận uy áp rõ ràng hơn. Uy áp của hình ảnh bạch hổ kia hoàn toàn vượt xa những thần thú bình thường.

Bạch hổ trong tứ linh quả nhiên không hổ danh!

Mục Trần hít hà một hơi, lát sau cũng bình phục lại, bạch hổ hiện tại chỉ là hư ảnh, nhưng đã khác trước khi hơn một chút khí thế bạch hổ

chân chính.

Mục Trần nhắm mắt cảm nhận để thể ngộ khí thế sát phạt của bạch hổ kia.

Hắn cần phải dung hợp khí thế đó vào ấn pháp của mình, khí đó mới có thể thi triển uy lục chân chính của Tứ Thần Tinh Túc Kinh.

Chẳng qua, muốn hoàn thành bước này không dễ.

Hắn cũng không thất vọng, dù sao hiện tại đã mày mò được phương pháp tu luyện Tứ Thần Tinh Túc Kinh, chỉ cần một thời gian hắn tin sẽ thành công.

Nghĩ vậy, Mục Trần cũng không hấp tấp, ổn định tâm tính rời khỏi khí hải. Hào quang của tờ giấy than kia cũng nhanh chóng tiêu tán, trở lại vẻ yên tĩnh vốn có, để lại ánh mắt kiêng kị không thôi của Cửu U Tước.

Trên hồ, Mục Trần mở mắt, sắc trời đã tờ mờ sáng, hắn duỗi lưng rồi quay về tiểu lâu.

Những ngày tiếp đó, hắn chỉ chìm đắm vào suy tưởng cảm ngộ, ngắm nhìn hư ảnh bạch hổ đạp tinh tú gầm rống, khí thế uy mãnh khiến trái tim người ta lạnh ngắt.

Nhiều ngày liên tục nghiên cứu, việc sử dụng Bạch Hổ Thần Ấn tuy chưa phát huy ra uy lực chân chính, nhưng đã có nhiều tiến triển hơn lúc đầu mới thử nghiệm.

Có lẽ theo tiến độ này không lâu nữa hắn sẽ thành thạo Bạch Hổ Thần Ấn.

Đó là một ngày rất đáng chờ mong.

Mục Trần yên tĩnh ngồi trên nóc tiểu lâu, nhưng không hề tu luyện, chỉ biếng nhác phơi nắng. Mấy ngày nay hắn ngộ ra được vài thứ, linh

lực trong người cũng có vài dao động khác thường. Nhưng may mà hắn đã dùng một viên Linh Liên tử, thành ra dao động đó cũng được an hòa trở lại. Hắn biết đó chính là do hắn cảm ngộ quá độ mà thành, do vậy cơ thể cần phải biết nghỉ ngơi đúng lúc.

Bên cạnh Mục Trần, Lạc Li cũng ngồi xuống, mái tóc dài buộc đuôi ngựa xõa ra như dòng sông bạc rực rỡ, nét ngài tao nhã. Trên tay nàng đang cầm một quyển trục, có lẽ là linh quyết.

Mục Trần tay chống mặt nghiêng qua nhìn nàng, chép miệng. Nàng quả nhiên rất đẹp, nhìn nàng khiến cho tâm tình cũng ổn định không ít.

"Vù!"

Thình lình một tiếng xé gió phá vỡ khung cảnh thơ mộng, một cô gái xinh đẹp khác đang vội vã bay đến đây, chính là Diệp Khinh Linh.

- Sao thế?

Mục Trần ngẩng lên nhìn Diệp Khinh Linh, cô nàng sắc mặt đầy lo lắng.

- Có chuyện, hôm nay chúng ta dẫn vài người đến một tòa Tụ Linh trận cấp 5 tu luyện, gặp một đám lão sinh mạnh mẽ dị thường, đuổi người Lạc Thần hội chúng ta ra khỏi Tụ Linh trận, Chu Linh không đồng ý lại bị đám kia đánh bị thương, cả Duẫn nhi cũng bị tát.

Diệp Khinh Linh gấp giọng.

- Cái gì?

Mục Trần trừng mắt đáng sợ, kẻ nào dám quá đáng như thế, ngay cả Duẫn nhi bé bỏng cũng dám đánh?

- Ai ra tay? Lạc Thần hội chưa từng đắc tội với ai, chẳng lẽ là chỗ của tên Mạch Luân, Thanh Hồng hội ư?

Lạc Li cũng cất quyển trục đi, mày liễu nhíu lại.

- Không phải Thanh Hồng hội, bọn này phiền phức hơn, Đại Hoang hội.

- Đại Hoang hội?

Mục Trần ngẩn ra.

- Chính là bang hội của vị đệ ngũ Thiên bảng Từ Hoang tọa trấn?

Lạc Li cũng có hiểu biết một chút về mấy thế lực thế này, cất tiếng hỏi lại.

- Đúng!

- Từ Hoang?

Mục Trần nghe cái tên đó cũng hơi sửng sốt, nhưng liền lập tức trở nên lạnh băng:

- Trong đám người kia có phải có một nữ tử tên gọi Từ Thanh Thanh?

- Duẫn nhi bị chính xú nha đầu đó đánh!

Diệp Khinh Linh gật đầu xác nhận, ánh mắt cực kỳ phẫn nộ. Nếu không phải Chu Linh ép nàng trở về tìm Mục Trần và Lạc Li, có lẽ nàng cũng đã liều một phen với Từ Thanh Thanh kia.

- Quả nhiên là ả ta!

Mục Trần mắt sắc lẹm lạnh băng. Từ Thanh Thanh đúng là được nước làm tới, khi dễ Mục Trần hắn sao?!

Mục Trần đứng dậy, nói:

- Ta có lỗi, việc này ngọn nguồn là do ta, Từ Thanh Thanh hắn là muốn gây sự với ta, khiến cho mọi người bị liên lụy.

Diệp Khinh Linh ngẩn ra, nàng thật cũng không ngờ được Mục Trần lại có chuyện với Từ Thanh Thanh kia, nhưng vẫn nói:

- Cũng không trách ngươi được, Từ Thanh Thanh rất quá đáng.

- Dẫn ta đi.

Mục Trần nói với Diệp Khinh Linh, âm thanh không thể giấu được hàn khí, hai người đều thấy rõ Mục Trần có vẻ đã nóng giận.

Từ Thanh Thanh kia lúc ở Tụ Linh trận cấp 6 vốn đã chủ động gây hấn với Mục Trần, nhưng hắn cũng không so đo, cũng không quan tâm nhiều lắm. Thế nhưng bây giờ lại dám ra tay với thành viên Lạc Thần hội, mà ngay cả cô bé đáng yêu Duẫn nhi cũng dám đánh!

- Từ Thanh Thanh dẫn theo không ít người, trong đó có bốn người đều là cường giả Dung Thiên cảnh hậu kỳ, cũng có chút tiếng tăm ở Bắc Thương linh viện.

Diệp Khinh Linh nói.

- Ta cũng đi.

Lạc Li nhìn thấy ánh mắt của Mục Trần, cũng vội đứng dậy. Dù cho chiến lực Mục Trần hôm nay đại tăng, nhưng đối phương người đông thế mạnh cũng không thể coi thường.

Mục Trần gật đầu, Diệp Khinh Linh liền vội bay đi dẫn đường.

Ba người bay nhanh ra khỏi khu tân sinh, rồi đi vào một hướng trong Bắc Thương linh viện. Chừng mười phút sau tốc độ chậm lại, đến trước cổng vào một Tụ Linh trận cấp 5.

Ngay khi cả ba vừa tiến vào trong, lập tức nhìn thấy ngay hai đám người đối diện nhau trên một thạch đài mênh mông. Trong đó khí thế hoàn toàn nghiêng về một bên.

Quanh thạch đài còn có không ít người hiếu kỳ vây quanh, họ cũng nhìn ra được bên trái thạch đài là mấy người tân sinh, còn bên phải là thành viên của Đại Hoang hội tiếng tăm lừng lẫy, hai bên hoàn toàn không cùng cấp số với nhau.

Hành vi này cũng có hơi hiếp người quá đáng, nhưng cũng không có kẻ nào dám mở mồm ý kiến cái gì. Đại Hoang hội không phải là thế lục bình thường ở Bắc Thương linh viện, vì thủ lĩnh của họ chính là Từ Hoang bài danh thứ 5 Thiên bảng, chiến lực rất mạnh, Bắc Thương linh viện này đâu có mấy người dám trêu chọc vào.

Đứng phía trước của đám người Đại Hoang hội, Từ Thanh Thanh sắc mặt lạnh lùng đắc ý nhìn vào đám tân sinh đang trừng mắt kinh hoàng.

Bên phía Lạc Thần hội, Chu Linh có vẻ xanh xao. Lúc trước giao đấu, chỉ vào hiệp đã bị một gã Dung Thiên cảnh hậu kỳ bên kia đánh bại.

Cạnh Chu Linh, thành viên Lạc Thần hội cũng chỉ biết nghiến răng nhìn Từ Thanh Thanh, phẫn nộ vô cùng.

- Mục ca tới rồi!

Thình lình có một người kinh hỉ la lên, Chu Linh ngẩng lên nhìn liền thấy ba bóng người lao đến, rồi hạ xuống trước mặt cả bọn, đúng là Mục Trần, Lạc Li và Diệp Khinh Linh.

- Mục Trần!

Chu Linh mừng rỡ ra mặt.

Mục Trần quay sang Chu Linh gật đầu, rồi nhìn qua Duẫn nhi bên cạnh, đôi mắt rưng rưng của cô bé tấm tức nhìn hắn, gương mặt trắng nõn còn hằn lên một dấu tay đỏ hồng.

- Mục Trần ca ca.

Duẫn nhi uất ức xoa xoa gương mặt chỗ dấu tay, cánh mũi phập phồng rưng rức khiến cho đôi mắt Mục Trần càng thêm lạnh.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 212: Hai Cái Tát

Mục Trần xuất hiện nơi thạch đài, ánh mắt đám đông xung quanh liền tỏ ra khác hẳn. Kia là hai người cực kỳ nổi tiếng trong giới tân sinh, Mục Trần và Lạc Li.

Mục Trần nổi tiếng vì trận đại chiến Dương Hoằng ở đại hội tân sinh, còn Lạc Li vì mới cách đây vài ngày đã trực tiếp leo lên bách cường Thiên bảng, trong khi chỉ là một tân sinh vừa bước vào Bắc Thương linh viện chưa đến nửa năm.

Hiện tại cả hai đều ở đây, chống cự lại Đại Hoang hội . . .

Dù vậy Đại Hoang hội cũng không phải thế lực đơn giản, khắp cả Bắc Thương linh viện này cũng không mấy người đủ khả năng vượt qua họ, đẳng cấp cỡ Mục Trần xem ra vẫn chưa đủ lông đủ cánh.

- A, cuối cùng cũng chịu bò ra.

Từ Thanh Thanh thấy Mục Trần hiện thân, gương mặt càng thêm lạnh lùng:

- Ngươi khi dễ lời đe dọa của ta ở Tụ Linh trận khi đó sao? Đắc tội với Từ Thanh Thanh ta mà còn muốn yên lành tại Bắc Thương linh viện này?

- Là ngươi đánh?

Mục Trần gương mặt hờ hững chỉ chỉ vào vết đỏ trên mặt Duẫn nhi, thanh âm bình thản, cũng không tỏ ra bao nhiêu cảm xúc.

Từ Thanh Thanh khẽ liếc sang cô bé đang ôm gương mặt với cái dấu tay đỏ lừ trên đó, bộ dáng tội nghiệp đáng yêu nhưng chỉ khiến nàng ta trề môi, thầm nghĩ.

"Nhỏ như vậy đã biết giả đò dụ dỗ nam nhi"

- Ta đánh đó thì sao, ai bảo nha đầu này ngu ngốc dám chống đối ta? Tát một cái là nhẹ rồi đó.

Từ Thanh Thanh cười lạnh trả lời.

- Nếu gặp ngươi trong Linh Lộ...

Mục Trần nhìn chằm chằm Từ Thanh Thanh, gương mặt tuấn dật cười nhạt, nhưng hàn ý tỏa ra sát khí kinh người.

- Ta sẽ giết ngươi ngay lập tức!

Mục Trần nói đến đó, con ngươi sắc bén dữ tợn vô cùng.

Từ Thanh Thanh bất giác giật mình, bất quá thẹn quá hóa giận, the thé quát:

- Ngươi là cái thá gì? Dám ra vẻ trước mặt ta!

Mục Trần lạnh lùng, người hơi ngả tới trước, nhưng chưa kịp lao đi thì cô gái bên cạnh đã tiến ra trước, như một tia chớp, cả Mục Trần cũng chỉ có thể thấy được vài tàn ảnh mơ hồ.

Lạc Li xinh đêp nháy mắt xuất hiện trước mặt Từ Thanh Thanh, hàn khí cũng toát ra bức người.

- Ngươi là ai?

Từ Thanh Thanh trừng mắt lên, nhìn thấy Lạc Li xuất hiện, dung nhan xinh đẹp khiến cả cô ta cũng phải hâm mộ mà tỏ ra ghen tị, lạnh lùng cất tiếng hỏi.

Lạc Li thản nhiên nhìn lại, không hề mở miệng, tay giơ lên nhanh như cắt quét ngang.

"Chát!"

Lạc Li ra tay nhanh như tia chớp, căn bản không hề lưu tình, bàn tay trắng nõn nện lên má Từ Thanh Thanh, tiếng vang chát chúa lan tỏa khắp thạch đài sững sờ.

Từ Thanh Thanh bị tát một cái vào mặt, miệng giật giật, mắt trân trân tỏ vẻ mờ mịt, dường như còn chưa kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Nàng bị người ta tát?

Âm thanh bàn tay chạm vào má vang đi, khiến cho cả thạch đài tĩnh lặng, mọi người cũng ngơ ngác nhìn diễn biến vừa xảy ra.

Thành viên Đại Hoang hội đứng phía sau Từ Thanh Thanh cũng ngây dại. Bọn họ biết rõ Từ Thanh Thanh khá điêu ngoa, dựa hơi danh tiếng đại ca của nàng Từ Hoang, tuy trong Bắc Thương linh viện không ít người ghét cay ghét đắng, nhưng trước mặt nàng ta đều ẩn giấu cảm xúc, nở nụ cười đón chào. Không ngờ hôm nay Từ Thanh Thanh lại mất mặt nơi đông người như thế, lãnh trọn một cái tát trời giáng.

Kinh ngạc chuyển qua nhìn cô gái đứng trước mặt Từ Thanh Thanh, nàng ta dung nhan tinh xảo khiến cả đám cũng thất thần.

- Ngươi. . .

Từ Thanh Thanh môi mềm run lên, chậm rãi quay lại, nhìn thẳng Lạc Li trước mặt, giọng điệu khó tin mà phẫn nộ:

- Ngươi dám đánh ta? Ngươi dám đánh ta?

- Cái tát vừa nãy là ta đánh cho Duẫn nhi.

Lạc Li vẫn nhìn lại, sắc mặt hờ hững, rồi đột ngột trở lại lãnh khốc vô tình, bàn tay giơ lên lần nữa, tiếp tục vòng qua.

"Chát!"

Thêm một tiếng chát chúa vang lên, lần này khiến cho mọi người ai nấy cũng phải run rẩy.

- Cái tát này, là vì ngươi mắng hắn lúc nãy. Sau này, ngươi mắng một câu, ta tát một cái.

Lạc Li thu tay lại, thản nhiên nói.

Nhức nhối trên mặt truyền đi, khiến cho Từ Thanh Thanh hoàn toàn tỉnh lại, mặt mày méo mó nhìn Lạc Li, bất chợt tay nắm lại, một thanh trường kiếm xuất hiện, linh khí quán chú vào, điên cuồng đâm vào cổ họng Lạc Li:

- Bà giết mày!

Hắc trường kiếm cũng xuất hiện, bàn tay thon thả của Lạc Li nắm chặt chuôi kiếm, bóng kiếm hiện lên, vỏ kiếm bay theo một quỹ đạo kỳ ảo, bổ mạnh xuống cổ tay Từ Thanh Thanh.

"Bốp."

Cổ tay Từ Thanh Thanh lập tức bị bầm tím, trường kiếm rơi xuống.

Từ Thanh Thanh la thảm, nắm lấy cổ tay, ánh mắt đỏ bừng tức giận, gương mặt càng thêm nhăn nhó khó coi, điên cuồng hét lên:

- Giết ả cho ta! Mau! Các ngươi mau giết ả cho ta!

Từ Thanh Thanh đã hoàn toàn điên tiết. Nhiều năm nay tung hoành khắp Bắc Thương linh viện, nào có ai dám đụng đến nàng, mà nay lại liên tiếp chịu hai tát khiến nàng tức chết được.

Chuyện này mà truyền ra, nàng sẽ là chủ đề cho người ta đàm tiếu, còn gì là thể diện được nữa?

Đám lão sinh Đại Hoang hội phía sau có vài tên thực lực mạnh mẽ. Từ Thanh Thanh dù sao cũng là muội muội Từ Hoang, hôm nay bị người ta vũ nhục nếu họ không ra tay e rằng bản thân phải có chuyện.

- Vị học muội này, ngươi ra tay nặng quá đó!

Một gã khuôn mặt bình thường, thần sắc lạnh lùng tiến lên, linh lực hùng hậu hội tụ trong tay, ưng trảo vung tới chộp vào cổ Lạc Li.

- Nếu ta là ngươi, sẽ không đụng tới nàng!

Thình lình một thanh âm băng hàn vang lên, một bóng người xuất hiện sau lưng Lạc Li, quyền kình tung ra, linh lực cuồn cuộn mang theo hắc viêm mạnh mẽ đánh vào trảo của tên kia.

- Hừ!

Tên kia thấy vậy cũng biến sắc, linh lực thúc giục càng mạnh hơn, trảo tuôn ra linh lực sắc nhọn như hóa thành tinh thể, bấu vào quyền kình mang theo hắc viêm nọ.

"Uỳnh!"

Hai người công kích, dao động linh lực bạo dũng quét tới, tên kia mặt càng thêm đặc sắc, vì hắn cảm nhận rõ sức nóng râm ran từ đầu ngón tay truyền tới, thiêu đốt linh lực của hắn, định xông vào cơ thể hắn.

Hắc viêm kia dường như có thương tổn nhất định với linh lực.

Mắt lóe lên, tên kia vội thu quyền, lui hơn mười bước.

"Ồ..."

Mọi người nhìn người vừa lui đi kia nhất thời đều kinh ngạc. Họ đều biết danh tính của hắn, đó là Trần Tụ, một thành viên cao tầng của Đại

Hoang hội, thực lực Dung Thiên cảnh hậu kỳ, có thừa tư cách xếp hạng bách cường Thiên bảng, không ngờ một kích liền bị Mục Trần đánh lui.

- Trần Tụ, phế vật nhà ngươi ngay cả một tân sinh cũng không làm gì được! Các ngươi lên hết cho ta, lên hết, bắt cả đám chúng nó lại cho, ta muốn giết con tiện nhân này!

Từ Thanh Thanh điên loạn gào thét, dường như đã không còn giữ được bình tĩnh.

Trần Tụ thấy Từ Thanh Thanh la khóc om sòm, sắc mặt cũng không tốt lắm. Bọn họ là thành viên Đại Hoang hội, chẳng phải nô bộc của nàng ta, nếu không vì Từ Hoang có dặn dò, căn bản chẳng xem cô nàng đanh đá chua ngoa này vào đâu.

Mục Trần đứng trước Lạc Li, lạnh lùng nhìn Từ Thanh Thanh và đám người Trần Tụ. Tuy bên kia chiến lực rất đáng ngại, nhưng nếu muốn đấu, hôm nay họ sẽ chiều tới cùng.

Lạc Li cũng nắm chặt chuôi kiếm, đôi mắt cũng không tỏ ra gì cả, im lặng tao nhã, khiến cho người xung quanh bất giác so sánh với cô nàng đang la hét ỏm tỏi Từ Thanh Thanh. Quả thật là cách biệt không chỉ là trời và vực.

Từ Thanh Thanh khóc lóc om sòm một trận, thấy xung quanh chẳng ai đáp lời mình, giận run người, chỉ vào Trần Tụ nghiến răng mắng:

- Được! Các ngươi không ra tay, để ta tự lên, nếu ta bị giết xem các ngươi nói chuyện với đại ca thế nào!

Trần Tụ khóe miệng giật giật. Bắc Thương linh viện đâu có cho phép tùy tiện giết người, cũng không có ai như con điên kia mở miệng là chém chém giết giết.

Từ Thanh Thanh chẳng buồn để ý họ nghĩ cái gì, trường kiếm trở lại tay, liều mạng xông ra.

- Thanh Thanh!

Thình lình một tiếng quát như sấm rền khắp thạch đài, nhưng nghe thấy tiếng quát đó, Từ Thanh Thanh lại tỏ ra mừng như điên dại.

- Đại ca!

Từ Thanh Thanh vội ngẩng lên, nhìn thấy một quang ảnh cấp tốc bay đến, chỉ vài giây sau đã dừng lại trên không trung thạch đài, rồi lóe lên hạ xuống bên cạnh nàng ta.

Chu Linh vừa nghe Từ Thanh Thanh kêu đại ca, nhất thời trong lòng kêu không ổn.

Hắn nhìn qua, mang theo vài nét kính sợ đối với nam tử bên cạnh Từ Thanh Thanh. Tên kia mặc áo xám tro, gương mặt không mấy anh tuấn, hơi có vẻ âm tàn, đôi mắt lợi hại như diều hâu quét ngang khiến cho kẻ khác không dám nhìn thẳng.

Đó chính là siêu cấp cường giả xếp thứ năm Thiên bảng, Từ Hoang!

Người mạnh như thế cũng hiện thân ở đây sao.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 213: Hai Cường Giả

Nam tử áo tro xuất hiện trên thạch đài, không khí chợt trở nên nặng nề hơn. Đám khán giả xung quanh cũng nuốt nước bọt, không ai đoán được chuyện thế này lại kinh động đến Từ Hoang.

Nhân vật tầm cỡ kia vốn rất khó gặp vào ngày thường, đặc biệt là ở nơi tầm thường như Tụ Linh trận cấp 5 này.

Mục Trần cũng dõi mắt quan sát nam tử áo tro vừa xuất hiện, hàn ý trong mắt người kia toát ra lợi hại khiến hắn cũng cảm thấy không thoải mái.

Hắn nhìn chằm chằm và Từ Hoang, tỏ ra thận trọng thêm một chút. Từ tên kia toát ra một khí tức nguy hiểm, người này chắc chắn là kẻ mạnh nhất hắn từng gặp từ khi bước vào Bắc Thương linh viện ngoại trừ Lý Huyền Thông.

- Thủ lĩnh!

Trần Tụ thấy người này hiện thân, cũng liền tiến đến chào.

- Đại ca!

Từ Thanh Thanh thì lập tức bổ nhào qua, ôm lấy cánh tay Từ Hoang khóc lóc kể lể:

- Ngươi phải đòi công bằng cho ta, tiện nhân kia bêu xấu ta trước mặt nhiều người như vậy, còn gì thể diện của ta nữa!

Từ Hoang nhìn lại hai bên má đỏ au của Từ Thanh Thanh, mày nhíu lại. Hắn rõ biết tính tình điêu ngoa của muội muội, bất quá dù gì cũng là muội muội ruột thịt, dù nàng ta có sai, là đại ca cũng phải chống đỡ cho nàng. Đó cũng là lời dặn dò của phụ thân trước khi đi vào Bắc Thương linh viện.

- Giải thích đi.

Từ Hoang khẽ cau mày nhìn qua đám người Mục Trần, thanh âm bình thản.

Mục Trần cũng nhíu chặt chân mày, ngữ khí khách sáo đều đều:

- Không có chuyện gì phải giải thích, cứ hỏi thủ hạ bên cạnh ngươi, tự nhiên họ sẽ nói rõ. Mặt khác, nếu ngươi bất chấp lý lẽ, thì cũng không phải hai cái tát là xong chuyện.

Nói xong, sát ý lạnh băng của hắn lại chuyển sang Từ Thanh Thanh.

Từ Thanh Thanh vừa định gân cổ cự cãi, bất quá nhìn thấy dáng vẻ như muốn ăn thịt người của Mục Trần cũng phát lạnh, miệng run run không dám mở ra.

Đám đông xung quanh cũng chép miệng táp lưỡi. Mục Trần thật to gan, cũng dám uy hiếp Từ Thanh Thanh trước mặt Từ Hoang.

Từ Hoang nhìn chằm chằm Mục Trần, sắc bén lóe lên đủ cho người khác hiểu được hắn cũng không phải hạng người hiền lành dễ tính.

- Dám giỡn mặt ta, cả Bắc Thương linh viện cũng không đủ một bàn tay. Ngươi nghĩ với cái đám tân sinh như ngươi lại có tư cách sao?

Giọng nói nặng nề toát ra sức mạnh khiến lòng người bất giác run rẩy.

- Dù cho ngươi là Lý Huyền Thông, ta cũng nói như vậy.

Mục Trần cười nhạt.

- Vậy à?

Từ Hoang cười lạnh lùng, hắn nhiên chẳng xem lời của Mục Trần vào đâu, hắn chỉ vào Từ Thanh Thanh, nói:

- Đây là muội muội của ta, dù nàng không coi ai ra gì, cố tình gây sự, cũng là muội muội của ta. Ta có dạy dỗ, còn ngươi không có tư cách!

- Có muội thế này tất có huynh trưởng thế đo.

Mục Trần nhìn một cái cũng hiểu tính cách Từ Thanh Thanh cũng do Từ Hoang chiều chuộng mà ra, hôm nay bị dạy dỗ như thế cũng đúng.

- Ai đánh? Giao người đó ra đây, ta niệm tình các ngươi là tân sinh cũng không quá làm khó.

Từ Hoang phất tay, dù sao hắn cũng là đại nhân vật nổi tiếng Bắc Thương linh viện, tính toán hơn thua với đám tân sinh cũng hạ thấp thân phận mình qua, dễ khiến người ta đồn thổi bảo hắn ỷ mạnh hiếp yếu.

Lạc Li lạnh lùng nắm chặt trường kiếm vừa định bước tới, nhưng Mục Trần vươn tay ra ngăn lại.

- Xem ra học trưởng Từ Hoang là cố ý bất phân thị phi ra mặt cho nàng ta ư?

Mục Trần cười nhạt, vốn nghĩ Từ Hoang sẽ nói lý lẽ một chút, không ngờ vẫn ngang ngược bá đạo, khó trách muội muội lại như thế.

- Ngươi cho rằng thế nào?

Từ Hoang lãnh khốc nhìn qua Mục Trần.

Mục Trần lắc đầu cười cười, nói:

- Giao người thì quên đi, học trưởng Từ Hoang muốn thế nào, chúng ta đều tiếp. Nhưng ta vẫn muốn khuyên một câu, tính cách của lệnh muội nên coi sóc kỹ càng một chút, Bắc Thương linh viện dù sao cũng còn đỡ, sau này ra ngoài... ha ha, sớm muộn sẽ phải thiệt thòi lớn.

Từ Thanh Thanh nghiến răng căm phẫn. Mục Trần lúc này vẫn cả gan giáo huấn nàng.

- Tiếp?

Từ Hoang khẽ cau mày, đôi mắt lợi hại nhìn Mục Trần:

- Ngươi xác định có thể tiếp được sao?

"Ầm!"

Linh lực kinh người từ cơ thể Từ Hoang như cuồng phong bạo vũ tuôn ra khiến cho đông đảo những người xung quanh cũng bị chấn lui chật vật.

Uy áp linh lực cường hãn khiến co đám đệ tử cũng hít thở khó khăn, sắc mặt kịch biến. Đây là thực lực của cường giả đệ ngũ Thiên bảng ư? Thật là cường hoành mạnh mẽ.

Mục Trần cũng thần sắc nghiêm trọng, uy áp linh lực khiến cả hắn cũng khó mà hô hấp. Chợt hắn vận chuyển Đại Phù Đồ quyết, một tiếng chuông cổ kính vang lên, nhận lấy toàn bộ áp lực.

Bên cạnh Mục Trần, Lạc Li cũng nghiêm túc, tay nắm trường kiếm tăng thêm sức, đối chọi với áp lực từ phía Từ Hoang, cũng như vậy chưa hề lùi nửa bước.

- Hóa Thiên cảnh. . .

Mục Trần tỏ ra nghiêm trọng nhìn Từ Hoang, áp lực loại này hắn đã từng nếm qua từ Lý Huyền Thông, hắn nhiên Từ Hoang kia cũng đã có trình độ tương đương.

- Giao nàng ra đây, ta không làm khó các ngươi. Chuyện hôm nay thế là đủ.

Từ Hoang chỉ vào Lạc Li, thản nhiên nói.

Mục Trần cười lạnh. Hóa Thiên cảnh đích thực lợi hại, bất quá không có nghĩa hắn phải ngại. Nếu Từ Hoang dám quá đáng, hắn cũng không ngại trực tiếp mượn sức Cửu U Tước nghiền nát tên kia.

Dù như vậy có nguy cơ bại lộ chuyện liên kết huyết mạch với Cửu U Tước, nhưng muốn hắn giao Lạc Li để đổi lấy bình an, hắn nhiên là chuyện mơ tưởng.

- Cứng đầu cứng cổ.

Từ Hoang thực sự nổi nóng, hắn không còn nhẫn nại nói chuyện với Mục Trần, tiến lên chuẩn bị ra tay.

"Đùng!"

Bất thình lình một uy áp cường đại khác từ xa xa ào ào ép tới, một bóng người như điện xẹt ngang.

- Từ Hoang, ngươi đụng tới nàng, ta sẽ không thích đâu.

Một giọng nói thản nhiên thu hút ánh mắt của mọi người, kẻ vừa đến nhẹ nhàng hạ xuống bên cạnh Mục Trần và Lạc Li.

- Lý Huyền Thông?

Người vừa xuất hiện kia khiến bao kẻ kinh ngạc không thôi. Chẳng ai ngờ được chỉ chốc lát mà 2 vị trong số 5 người đứng đầu đều xuất hiện ở đây, đặc biệt là đệ nhị Lý Huyền Thông!

Khi đệ nhất Trầm Thương Sinh không có mặt ở Bắc Thương linh viện, thì còn ai so sánh được với Lý Huyền Thông?

- Lý Huyền Thông?

Từ Hoang cũng ngẩn ra tự hỏi, hẳn nhiên không thể đoán được tên kia xuất hiện. Từ Thanh Thanh bên cạnh cũng biến sắc không ngừng. Ai nghĩ tới một vài tên tân sinh thấp kém lại có quan hệ tới cường giả Lý Huyền Thông!

Mục Trần cũng kinh ngạc. Tên này lại giúp bọn ta? Nhưng thật ra cũng dễ hiểu, hết phân nửa là do liên quan tới Lạc Li.

- Lý Huyền Thông, chuyện này can hệ gì tới ngươi?

Từ Hoang nhíu mày, dĩ nhiên rất e ngại Lý Huyền Thông.

- Đừng liên lụy tới nàng, ta cũng không thèm quan tâm. Bất quá chuyện hôm nay không phải lỗi của họ, không cần phải ồn ào quá lớn.

Từ Thanh Thanh khẽ cắn môi, Lý Huyền Thông nói ra hẳn nhiên ám chỉ sai là do nàng. Bất quá với nhân vật cấp số như Lý Huyền Thông, nàng có hợm hĩnh ngạo mạn cũng chẳng dám đắc tội, chỉ đành nuốt cục tức kia mà thôi.

Từ Hoang nhăn mặt, nhìn Lý Huyền Thông một chút rồi quay sang Mục Trần, nói:

- Lần này ta nể mặt hắn, bất quá tân sinh đôi khi cũng không dựa dẫm vào một người mãi được. Ta thấy lần sau ngươi sẽ không có cơ hội này đâu.

- Vậy ta đợi học trưởng Từ Hoang.

Mục Trần cười chắp tay, không hề sợ hãi.

Từ Hoang lạnh lùng liếc hắn, không nói gì thêm, rồi vung tay kéo đám người Đại Hoang hội hướng ra ngoài Tụ Linh trận. Từ Thanh Thanh cũng chỉ có thể tức tối giậm chân rồi đi theo, chuyện hôm nay đã không còn có thể tiếp tục được nữa.

Sau đó, đám người vây quanh nãy giờ cũng tản đi, không có đại chiến để xem, bọn họ cũng hơi tiếc một chút, bất quá có thể trực tiếp diện kiến hai trong số năm vị cường giả siêu cấp Thiên bảng, cũng không phải là chuyện mỗi ngày đều có.

- Đa tạ!

Mục Trần quay sang cảm ơn Lý Huyền Thông. Hắn không sợ Từ Hoang, nhưng có thể giữ vài bí mật, tự nhiên là tốt nhất.

- Nếu không vì Lạc Li, ta không quan tâm tới.

Lý Huyền Thông thản nhiên trả lời, ngôn ngữ không chút nể tình, khiến cho Lạc Li nhíu mày khó chịu, nắm tay Mục Trần kéo đi.

- Mục Trần!

Lý Huyền Thông nhìn hai người tay trong tay, hậm hực nói:

- Thời hạn ta cho ngươi đã sắp hết, ngươi có đáp án chưa?

Mục Trần khựng lại, tay vẫn nắm chặt tay Lạc Li, cười nhạt. Rồi hắn giơ bàn tay đó lên hướng về Lý Huyền Thông lúc lắc, ý tứ rõ ràng. Rồi hắn kéo Lạc Li đi xa, thanh âm bình tĩnh chậm rãi truyền tới.

- Học trưởng Lý Huyền Thông, ngươi đem kiếm, ta tiếp chiêu.

Lý Huyền Thông nhìn theo bóng lưng hai người đi xa, ngẩng lên nhìn bầu trời xanh thẳm, đôi mắt trở nên sắc bén.

Một tiểu tử không biết từ bỏ, đã vậy ta phải xem ngươi có tư cách hay không.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 214: Khiêu Chiến

Trong Tụ Linh trận cấp 5, Lý Huyền Thông và Từ Hoang cùng nhau xuất hiện, thế lại có vẻ giằng co nhau liền khiến cho Bắc Thương linh viện cũng lan truyền vài tin tức. Dù sao họ là những người nổi tiếng, nổi hơn Mục Trần không biết bao nhiêu, chỉ cần sổ mũi hắt hơi cũng khiến người ta chú ý vô cùng.

Thập cường Thiên bảng đều là những nhân vật lợi hại phi thường, ai ai cũng biết rõ. Bình thường mà nói mười người đó ít khi nào ra tay đánh nhau hay gây sự, bởi vì với họ cũng không có gì tốt, đa số cũng không có oán thù hờn giận gì cả, mọi chuyện sẽ cứ hòa bình nếu không có nguyên nhân gì đặc biệt.

Lý Huyền Thông và Từ Hoang, một đệ nhị và một đệ ngũ, đều có thực lực Hóa Thiên cảnh. Trình độ đó đừng nói là Bắc Thương linh viện, đặt vào Bắc Thương đại lục cũng là cao thủ hàng đầu, nhiều tông phái đã có thể làm trung tầng hoặc cao tầng sơ cấp.

Hai người họ nếu đánh nhau sẽ làm kinh động Bắc Thương linh viện, bất quá chỉ tiếc cuối cùng lại chỉ nói vài câu rồi kết thúc. Từ Hoang nhìn thấy Lý Huyền Thông xuất hiện, liền dẫn người rút lui, nói là nể mặt Lý Huyền Thông, nhưng hẳn nhiên cũng có nhiều phần e ngại, tiếp tục nấn ná chẳng ích lợi gì, còn không bằng hiên ngang rời đi.

Thành ra cái thế giằng co như vậy cũng chẳng có chuyện gì, khiến cho không ít người cũng hơi tiếc nuối. Bất quá họ cũng chỉ tiếc có một ngày, thì ngày hôm sau một tin tức khác còn bão táp hơn oanh động khắp ngõ ngách trong Bắc Thương linh viện.

Lý Huyền Thông gửi chiến thư mời chiến Mục Trần.

(Chỗ này là mời chiến vì cái thế của thằng LHT là trên, mạnh hơn. Nếu là MT phát thiệp thì sẽ là khiêu chiến)

Tin tức này chỉ mấy giờ là ai ai cũng đã biết, tất cả đệ tử nghe thấy đều một vẻ sửng sốt khó tin, có kẻ còn ngoáy kỹ cái lỗ tai không biết có phải mình vừa nghe nhầm hay không.

Đệ nhị Thiên bảng Lý Huyền Thông phát thư mời chiến với một tân sinh?

Chuyện gì đã xảy ra?

Lý Huyền Thông là ai? Mục Trần lại là người nào?

Một kẻ cao cao vút trên mây, đệ nhị Thiên bảng danh tiếng lừng lẫy. Một kẻ chỉ vừa bước vào Bắc Thương linh viện được có hai ba tháng, mới ấm chỗ, mặc dù đúng là hắn hiện tại danh tiếng cũng nổi như cồn, nhưng sao có thể sánh ngang với nhân vật cấp số như Lý Huyền Thông đây?

Cái trận quyết đấu kỳ cục này cũng có thể diễn ra sao? Lại còn do Lý Huyền Thông chủ động mời chiến?

Cả Bắc Thương linh viện đều trở nên xôn xao kinh ngạc, xem như là chuyện kỳ lạ nhất có thể có trong năm nay. Lý Huyền Thông ít khi ra tay chiến đấu, không ngờ lúc này lại chọn đối thủ là một tân sinh, hắn muốn hưởng thụ khoái cảm áp đảo tuyệt đối, nghiền nát như cám sao chứ?

Bất quá có đoán thế nào cũng không ích gì, tin tức cũng đã lan đi, khiến cho người người càng thêm tò mò về tân sinh Mục Trần. Chẳng biết hắn đắc tội gì với Lý Huyền Thông đến nỗi phải nhận một tấm thiếp mời chiến như vậy.

Trận chiến này e rằng kết quả chỉ là một trò khôi hài không mấy thú vị. Chiến đấu chênh lệch như thế căn bản không có gì hồi hộp.

Bất quá, có thể khiến cho vị đệ nhị Thiên bảng đã lâu không giao chiến phải động gân cốt thì cũng thật không tệ, hy vọng vị đệ nhất tân sinh hiện tại không vì trận thua này mà bị đả kích đến mức không ngóc đầu lên nổi.

Một nơi nào đó ở Bắc Thương linh viện, trong một đại sảnh, Từ Hoang khẽ cau mày nghe một thủ hạ báo cáo tin tức, tỏ ra nghi hoặc lẩm bẩm:

- Lý Huyền Thông lại hạ chiến thư với Mục Trần? Không phải mới hôm qua còn giúp hắn một phen đó sao?

Bên cạnh Từ Hoang là gương mặt hả hê sung sướng của Từ Thanh Thanh. Lúc nghe nói đến chuyện này, nàng ta không khỏi khoái chí cười lớn:

- Đại ca, ta thấy Lý Huyền Thông kia chắc chắn là để ý Lạc Li, mà ả ta lại thích Mục Trần. Ngày hôm qua Lý Huyền Thông ra mặt chẳng qua vì bảo vệ Lạc Li mà thôi, hắn và Mục Trần chẳng có giao tình gì.

Từ Hoang khẽ gật đầu, cũng có lý, Lạc Li kia cũng khá ưu tú lại xinh đẹp, khí chất thanh tao, cũng có thể xếp vào hàng đệ nhất mỹ nhân Bắc Thương linh viện. Muốn so với nàng chắc có lẽ chỉ có Tô Huyên, chẳng qua so với nàng ta thì Lạc Li thiếu đi một chút dịu dàng, một chút yên lặng, khí chất khác biệt.

- Mục Trần lần này có lẽ mất hết mặt mũi.

Từ Hoang thản nhiên bình luận, chiến đấu như thế không mấy phấn khích, dùng đầu gối nghĩ cũng biết Lý Huyền Thông sẽ đánh hắn như đánh chó, mà Mục Trần vốn lòng dạ cao ngạo, bị áp chế đến như thế e rằng sẽ tạo thành đả kích ảnh hưởng đến tu luyện, ám ảnh không tiến lên được.

- Cho đáng kiếp!

Từ Thanh Thanh nghiến răng tru tréo, nàng rất mong chờ trận chiến áp đảo hai ngày tới, nhất định phải đi xem cái tên kia bị người ta giày xéo dưới chân, xem hắn có còn vẻ mặt lạnh lẽo khiến nàng nổi nóng nữa thôi.

Từ Hoang bưng chén trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, ánh mắt đạm mạc cười.

- Hai ngày sau, cũng nên đi xem kịch hay đi, tuy rằng kết quả cũng không mấy khó đoán.

Ở một nơi khác trong Bắc Thương linh viện, trên một hòn đảo nhỏ, Tô Linh Nhi nhìn chiến thư màu đỏ trong tay cũng cau mày, ra vẻ bênh vực kẻ yếu nói:

- Lý Huyền Thông cũng quá đáng, chiến thư thế này mà cũng đưa ra cho được!

Trước mặt Tô Linh Nhi, một người con gái xinh đẹp, mái tóc nhung xõa xuống, đang ngồi bên cạnh hồ tẩy rửa một viên châu ngọc bóng mượt tỏa ra hào quang nhàn nhạt, mang đầy hoa văn huyền ảo, mơ hồ truyền ra dao động linh lực.

Nàng nghe thấy giọng cau có của Tô Linh Nhi đằng sau, khẽ quay đầu lại, gương mặt xinh đẹp thanh tú cười, nghi hoặc hỏi:

- Sao vậy?

- Tỷ tỷ, Lý Huyền Thông rất quá đáng, hắn hạ chiến thư với Mục Trần!

Tô Linh Nhi căm tức nói. Lý Huyền Thông có thực lực thế nào chứ, còn Mục Trần chiến lực ra sao? Chiến thư thế này căn bản chỉ là khi dễ người khác mà thôi.

- Ồ, sao lại có chuyện này?

Tô Huyên cũng tỏ ra kinh ngạc, Lý Huyền Thông vốn là người cao ngạo, mấy chuyện ỷ mạnh làm nhục kẻ yếu có khi nào lại nhúng tay vào, lần này thậm chí là trực tiếp hạ chiến thư?

- Nghe nói Lý Huyền Thông thích Lạc Li, mà Lạc Li lại yêu mến Mục Trần... Lý Huyền Thông ghen ăn tức ở, thành ra thế này.

Cái miệng hơn hớt nhỏ nhắn của Tô Linh Nhi múa may liên hồi giải thích cho tỷ tỷ của nàng.

Tô Huyên tỏ vẻ kỳ quái liếc nhìn Tô Linh Nhi, cảm giác trong giọng nói của nàng có cái gì đó, nhưng vẫn không truy vấn, chỉ khẽ lắc đầu:

- Lý Huyền Thông ta cũng biết tính tình của hắn, dù có tranh giành tình nhân cũng không dùng cách này, có lẽ hắn làm vậy vì còn nguyên nhân khác chăng?

- Nguyên nhân gì thì kệ hắn, phát chiến thư thế này cũng là khinh thị người khác.

Tô Linh Nhi nói.

- Lý Huyền Thông đã tiến vào trình độ Hóa Thiên cảnh từ lâu, Mục Trần mới chỉ bước chân vào Dung Thiên cảnh sơ kỳ, đánh thế nào đây?

Tô Huyên nhịn không được cười khẽ một tiếng, nét cười dịu dàng:

- Tháng trước không phải ngươi cả ngày là hét đòi tìm Mục Trần kiếm chuyện sao? Bây giờ lại nói giúp cho hắn?

Tô Linh Nhi đỏ mặt, vội giải thích:

- Mục Trần cũng coi như được, trước đó vì không biết, sau cũng hòa giải rồi, miễn cưỡng xem như bằng hữu, cũng nên nghĩ cho hắn một chút. Vả lại hắn là bên yếu thế, ta không nói giúp hắn, không lẽ nói giúp Lý Huyền Thông à?

Tô Huyên cầm cổ ngọc mượt mà trong tay, nói:

- Chiến thư đã phát, chuyện đã định, nói gì cũng vô ích, trừ phi Mục Trần từ chối không ứng chiến, mà có như vậy cũng chẳng ai nói gì, đó là chuyện hiển nhiên thôi.

Tô Linh Nhi lắc đầu:

- Không có đâu. Tên kia nhìn qua thì ôn hòa, kỳ thật rất kiêu ngạo. Chiến thư đã phát, dù hắn biết rõ thất bại cũng sẽ ra chiến.

- Vậy thì không có cách nào khác rồi. Bây giờ chỉ còn có thể chờ hai ngày nữa, chúng ta đến xem chuyện thế nào.

Tô Linh Nhi cũng đành thở ra, đúng là chỉ còn nước chờ đợi mà thôi, mong rằng hắn có thể vượt qua đả kích này, thật ra bại trong tay Lý Huyền Thông cũng chẳng có gì xấu hổ.

Cùng lúc đó, ở nhiều nơi khác, những nhân vật nổi tiếng khác của Bắc Thương linh viện cũng bị chiến thư này làm cho kinh động, tất cả đều ngạc nhiên ra mặt. Cường giả đã lâu không ra tay như Lý Huyền Thông lại chọn một tân sinh để chiến?

Cũng thú vị, xem ra hai ngày nữa sẽ có một hồi náo nhiệt khá lớn.

- Quá đáng, Lý Huyền Thông khinh người quá mức, Mục ca không cần để ý đến hắn, chiến thư này, chúng ta không nhận!

Khu tân sinh của Mục Trần cũng đang sôi sục, nơi quảng trường, Chu Linh thần tình phẫn nộ đang cầm chiến thư đỏ thẫm.

- Đúng, Mục ca! chiến thư này chúng ta không nhận, cũng chẳng ai nói chúng ta nhu nhược nhát gan.

Đứng giữa mọi người, Mục Trần cũng đang lật xem chiến thư, thần sắc lại không tỏ ra ngạc nhiên mấy. Hẳn nhiên hắn đã chuẩn bị tinh thần

lo liệu những rắc rối mà Lý Huyền Thông đã báo trước sẽ mang tới, chỉ không ngờ hắn lại tự ra tay.

Bên cạnh Mục Trần, gương mặt Lạc Li lạnh băng, nàng định xoay người đi tìm Lý Huyền Thông, nhưng bị Mục Trần nắm tay kéo lại.

- Chuyện này nàng đừng nhúng tay vào, cứ để đó ta giải quyết.

Mục Trần trìu mến nhìn Lạc Li, thanh âm nhẹ nhàng nhưng kiên định.

Lạc Li khẽ cắn môi, Lý Huyền Thông không phải là Dương Hoằng, chiến đấu như thế này hoàn toàn không chút công bằng, bất quá nhìn thấy ánh mắt của Mục Trần kiên nghị vững vàng như thế, nàng biết rõ căn bản chẳng có cách nào thay đổi cách làm của hắn hay bắt hắn phải ẩn nhẫn.

- Chuyện này xong, ta sẽ đi tìm hắn.

Lạc Li rốt cục tông trọng quyết định của Mục Trần, nhưng nàng cũng tỏ rõ có những thứ của nàng không được chạm tới. Lý Huyền Thông năm lần bảy lượt can dự vào việc của nàng, đã chạm tới những chỗ không nên chạm, tuy rằng hắn không có ý xấu.

Mục Trần bất đắc dĩ mỉm cười, không nói gì thêm, quay sang Chu Linh mặt mày lo lắng không kém. Hắn biết, có lẽ hiện tại vô số đệ tử ở Bắc Thương linh viện đều đang chờ xem câu trả lời của hắn.

Mục Trần vươn hai ngón tay cầm chiến thư, hắc viêm bốc cao, đốt trụi nó thành tro tàn, giọng nói nhẹ nhàng vang lên theo tiếng phừng phừng của hắc viêm.

- Chu Linh, còn đợi gì nữa, truyền tin ra ngoài đi, chiến thư này, ta nhận!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 215: Linh Đấu Trường

Lý Huyền Thông mời chiến, tin tức ồn ào huyên náo khắp Bắc Thương linh viện, chính ngay lúc mọi người đang đứng ngồi chờ đợi câu trả lời của Mục Trần, rốt cuộc trong khu tân sinh cũng có tin tức truyền ra khiến mọi người tròn mắt kinh ngạc.

Mục Trần ứng chiến!

Nhiều người lắc đầu, kẻ thì tắc lưỡi, đứa lại gật gù. Tên Mục Trần cũng gan to quyến đoạn thật, mà cũng không rõ là dũng khí hay là lỗ mãng....

Mục Trần đáp ứng, kẻ thì cười khẩy châm chọc, có người than thở giùm, vài kẻ lại tò mò, vị đệ nhất tân sinh Mục Trần này chắc chắn không phải kẻ ngu, nếu đã có gan ứng chiến, có lẽ cũng bản lĩnh đối phó, chỉ không biết thủ đoạn của hắn có thể địch lại sự lợi hại của Lý Huyền Thông hay không.

Dù thế nào thì chuyện này cũng tạo một tiếng vang cực lớn trong Bắc Thương linh viện, vô số đệ tử vốn đang miệt mài tu luyện trong các Tụ Linh trận, các tầng Lôi vực nghe đến chuyện này liền dứt khoát tạm dừng tu luyện để đi xem trận tỷ thí hấp dẫn người ta nhất trong vòng nửa năm nay.

Hai ngày nhanh chóng trôi qua, Mục Trần vẫn luôn ở lại tiểu lâu để tu luyện, ngay cả thành viên Lạc Thần hội cũng không thấy được hắn, có lẽ đang chuẩn bị tốt trạng thái cho trận chiến kinh động Bắc Thương linh viện sắp tới.

Chu Linh tuy cũng có lo lắng, nhưng cũng không quấy rầy Mục Trần. Đã ứng chiến thì không còn cơ hội thay đổi nữa, trận chiến này đã không còn tránh được.

Nếu đã thế vậy thì tận tình để cho Mục Trần chuẩn bị tốt một chút.

Bọn họ không hy vọng Mục Trần có thể đánh bại Lý Huyền Thông, vì chuyện đó quá mức vớ vẩn hoang tưởng. Lý Huyền Thông không phải là Dương Hoằng, đường đường là cường giả nổi bật tu luyện nhiều năm ở Bắc Thương linh viện, một thân thực lực đã ở Hóa Thiên cảnh từ lâu, cách biệt với Dung Thiên cảnh không chỉ đơn giản là giai bậc cảnh giới. Dù cho Mục Trần có nhiều thủ đoạn đấy, nhưng chênh lệch quá xa như thế làm sao mà bù lại...

Trên mái của tiểu lâu, Mục Trần yên tĩnh ngồi đó, ngẩng lên nhìn sao trời vô tân, thần sắc an nhiên bình thản, chẳng tỏ ra lo lắng chút nào.

- Còn chưa nghỉ ngơi à?

Một mùi hương nhẹ thoang thoảng bay tới, giọng nói trìu mến của Lạc Li vang lên, Mục Trần quay lại nhìn. Người con gái vừa mới tắm gội, áo quần đen như nhưng, tóc dài xõa ra còn mang theo hơi nước, dung nhan tinh xảo ngay cả ánh trăng cũng phải kém cạnh.

Mục Trần cười gật đầu.

Lạc Li nhẹ nhàng bước tới gần, tỏ vẻ hơi áy náy:

- Dường như ta đem phiền phức đến cho ngươi.

Cả hai ngày Mục Trần vẫn chú tâm tu luyện, nói chuyện cũng hiếm, Lạc Li dĩ nhiên thấy được Lý Huyền Thông đã tạo ra áp lực như thế nào với Mục Trần.

Mục Trần nhướng mày, ánh mắt tỏ vẻ hờn mát không vui, vươn tay choàng qua cái eo thon thả kéo nàng vào lòng, nhân tiện vỗ một cái vào cái mông tròn bên dưới lớp váy đen:

- Sau này còn nói như thế nữa, ta đánh cho tét mông.

Lạc Li nhất thời mặt đỏ lựng, nàng xấu hổ trừng mắt liếc Mục Trần.

- Trên thế giới này, thiên nga nào có dễ ăn thịt như vậy? Huống gì trong lòng ta đây còn là nữ hoàng của thiên nga.

Mục Trần mỉm cười, chân thành nói:

- Lạc Li, ta thích nàng, ta có thể vì nàng mà đối diện mọi phiền toái, phá tan hết chúng nó. Ta không từ chối chiến thư của Lý Huyền Thông, vì ta biết đó chỉ mới là trận đầu mà thôi, chuyện này về sau còn sẽ xuất hiện nhiều hơn. Nhưng ta nói cho nàng biết, bất cứ ai gây khó dễ khiến chúng ta không thể bên nhau, ta đều sẽ nghiền nát bọn họ.

- Có vợ yêu xuất sắc thế này, nếu ta làm mất thì tìm lại đâu ra? Ta còn đang mong sau này dẫn nàng về Bắc Linh cảnh, để cho phụ thân ta xem mặt con dâu đó. Ta phải cho cha biết, mắt xanh của ta là đỉnh cao.

Nghe Mục Trần thủ thỉ tâm tình, Lạc Li khẽ mỉm cười dịu dàng, nhưng rồi lại đỏ mặt lên, sẳng giọng:

- Ta không về với ngươi đâu.

- Đến lúc đó không do nàng quyết định rồi.

Mục Trần nhếch miệng cười, tỏ vẻ như chú thỏ đã nằm trong miệng sói.

Lạc Li trừng mắt, tư thái nữ nhi kiều mỵ dị thường, so với vẻ lãnh ngạo lạnh lùng thường ngày thật khác quá xa, khiến cho Mục Trần cũng cảm thấy nao nao, đôi mắt toát lên vẻ gì đó nóng rực bất giác làm cho Lạc Li hơi bất an.

Lạc Li nhẹ nhàng lắc mình, nhưng cái eo thon vẫn không thoát khỏi bàn tay của hắn, lại còn bị ghì chặt hơn nữa. Rồi nàng nhìn thấy hắn cúi đầu xuống, hơi thở dồn dập phả vào gương mặt xinh tươi của nàng.

Dương như biết rõ ý đồ đen tối của Mục Trần, gương mặt nàng càng thêm đỏ như gấc, nhưng lại cắn răng nhắm mắt....

Thôi kệ, ngày mai hắn chiến đấu rồi, xem như cổ vũ hắn một chút.

Trái tim đập liên hồi, đôi môi của Mục Trần nhẹ nhàng chạm vào cánh môi xinh đỏ mọng, tham lam chiếm lấy cái miệng anh đào nhỏ nhắn.

Lạc Li cứng người, lát sau cũng thả lỏng một chút, đôi tay ngọc bất giác ôm lấy cổ Mục Trần, hơi ngửa đầu ra đón nhận lấy nụ hôn ấy.

Ánh trăng chiếu rọi xuống, một lát sau cả hai mới rời nhau ra.

Mục Trần nhìn vào đôi mắt đẹp mê ly mang theo vẻ kiều mỵ động lòng người, liếm môi định hôn lại một lần nữa.

- Lưu manh!

Lạc Li cũng tỉnh táo lại, xấu hổ trước hành động lớn mật vừa rồi, gương mặt đỏ cũng nóng rực, xấu hổ huých vào bụng hắn một quyền, vận chuyển linh lực giãy ra khỏi tay hắn, cấp tốc biến về phòng.

Mục Trần thấy cô gái xấu hổ bỏ chạy, hắn cũng mỉm cười thở ra một hơi, ánh mắt lóe tinh quang, chiến ý dũng mãnh thiêu đốt.

Lý Huyền Thông, tiếp theo đến lượt chúng ta đấu một trận!

Hôm sau, khi tia nắng đầu tiên xuyên phá màn đêm u tối, chiếu rọi vào địa vực Bắc Thương linh viện mênh mông gợi lên sức sống mãnh liệt tràn trề.

"Véo! Véo!"

Trên không trung, vô số tiếng xé gió vang lên liên hồi không ngớt, tất cả đều hướng về đấu trường của Bắc Thương linh viện.

Đó là nơi tỷ thí luận bàn chính thức chuyên biệt trong Bắc Thương linh viện, ngày thường cũng không ít đệ tử tranh đấu với nhau, dùng thực chiến để tăng cường chiến lực bản thân.

Trận chiến kinh động hai ngày nay cũng sẽ được tổ chức ở đó.

Đấu trường hôm nay cực kỳ náo nhiệt, người đông đúc không kể xiết. Trung tâm của biển người vô số đó, có một lôi đài mênh mông ước chừng vài nghìn trượng, dư đủ cho một trận đấu đặc sắc bùng nổ.

- Lần tỷ thí này xem như hấp dẫn nhất năm nay nhỉ?

- Còn gì nữa, ngươi ngó bên kia kìa, ngay cả ấy vị đứng đầu Thiên bảng, đệ tam Tô Huyên, đệ tứ Hạc Yêu, đệ ngũ Từ Hoang cũng có mặt ở đây. Muốn họ xuất hiện một lượt như thế, cũng chỉ có lý do là Lý Huyền Thông mà thôi.

- Hé hé, còn thiếu tên yêu quái kinh hoàng nhất linh viện đâu rồi?

- Gì... ngươi nói Trầm Thương Sinh à? Cái người kia quả là nghịch thiên, ta nghĩ vị trí của hắn chẳng ai lay chuyển được, Lý Huyền Thông cũng không thể.

- Đúng, không thấy hắn xuất hiện ở Bắc Thương linh viện, tầm mắt của hắn đã phóng ra Bắc Thương đại lục rồi, đâu chỉ hạn hẹp ở linh viện này.

- Chẳng biết tới năm nào tháng nào ta mới đạt tới trình độ đó a...

Vài người tỏ ra ganh tị. Những ai là đệ tử linh viện này đều là những nhân tài thiên phú nổi bật, thế nhưng đối diện người nọ, bọn họ chỉ có một cảm giác khâm phục vô cùng.

Tô Linh Nhi ngồi cạnh Tô Huyên ở một chỗ trên khán đài, hai bông hoa xinh đẹp và dịu dàng cùng một chỗ khiến cho người ta mở rộng tầm mắt.

Cách Tô Huyên không xa, một nam tử bề ngoài yêu dị, gương mặt có chút tà khí không ít lần trộm nhìn qua hai cô gái.

Chính là vị đệ tứ Hạc Yêu, danh tiếng cũng không kém hơn Lý Huyền Thông bao nhiêu.

Cách một khoảng nữa là Từ Hoang đang nhắm mắt dưỡng thần, Từ Thanh Thanh đứng bên cạnh nhưng đang rất hưng phấn, háo hức muốn thấy cảnh tượng Mục Trần thảm bại.

Đột nhiên một bóng người bay đến từ xa đã thu hút sự chú ý của mọi người trong đấu trường, hắn đứng trên không turng, hay tay chắp sau lưng.

- Lý Huyền Thông đến kìa!

Nhìn thấy người vừa hiện thân, không ít người thốt lên nhận ra một trong hai nhân vật chính của trận đấu hôm nay.

Tô Huyên, Hạc Yêu, Từ Hoang cũng nhìn qua chỗ Lý Huyền Thông. Người có thể khiến họ chú ý ở đây, có lẽ cũng chỉ có hắn.

Lý Huyền Thông hiện thân, hai mắt vẫn khép hờ, không nói không rằng.

Những tiếng huyên náo vẫn không giảm bớt.

Đến một lát sau, thêm vài tiếng xé gió vang lên, vài bóng người từ xa đang bay thẳng đến lôi đài, nhưng đa số chỉ dừng ở bên ngoài, còn có một kẻ vẫn bay thẳng vào trong dưới ánh mắt chú ý của vô số khán giả.

Bóng thiếu niên vào trong sân, ngẩng lên nhìn người đối diện, ôm quyền cười khách khí, giọng nói không chút sợ hãi.

- Học trưởng Lý Huyền Thông, Mục Trần đến ứng chiến !

Lời nói xong, khán đài liền trở nên sôi trào.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 216: Ba Chiêu Ước Hẹn

Quanh lôi đài mênh mông, không khí đột nhiên sôi trào, vô số người tò mò nhìn thiếu niên vừa xuất hiện. Gương mặt tuấn tú mỉm cười, khí độ hiên ngang khiến không ít người tỏ ra thích thú. Bất kể kết quả ra sao, ít nhất Mục Trần dám đứng ra ứng chiến, quyết đoán như thế đã lấy được cảm tình của không ít người.

- Hô hô, tiểu học đệ khá đẹp trai a....

- Nếu thực lực cũng mạnh mẽ thì tuyệt hơn nữa.

Vài thiếu nữ xinh đẹp cũng bàn tán, đôi mắt lung linh nhìn Mục Trần trên lôi đài.

- Đây là đệ nhất tân sinh năm nay Mục Trần sao?

Nhiều người cũng nheo mắt nghi hoặc quan sát Mục Trần. Dung Thiên cảnh sơ kỳ, trong giới tân sinh hẳn là cũng không phải đứng đầu, vậy mà cũng có thể trở thành đệ nhất tân sinh, xem ra Mục Trần phải có bản lĩnh không nhỏ.

- Cái tên kia quả nhiên dám tới.

Tô Linh Nhi thở dài nhìn Mục Trần ngạo nghễ đứng trên sân, thần thái đối mặt Lý Huyền Thông vẫn không sợ sệt khiết nàng cũng cảm khái.

- Hắn chính là Mục Trần à?

Tô Huyên cũng tỏ ra tò mò đánh giá Mục Trần, khẽ gật gù:

- Khí độ cũng không tệ lắm, có thể ở bình tĩnh trước mặt Lý Huyền Thông như vậy, ngay cả những lão sinh cũng ít ai làm được.

- Tỷ tỷ, ngươi đừng nhìn vẻ ngoài của hắn chỉ là Dung Thiên cảnh sơ kỳ, thực ra chiến lực không yếu, mấy kẻ Dung Thiên cảnh hậu kỳ cũng khó mà chiếm thượng phong trước mặt hắn.

Tô Linh Nhi vội vàng nói.

- Ồ? Thú vị vậy à...

Tô Huyên mỉm cười:

- Chẳng qua chỉ như thế vẫn chưa đủ với Lý Huyền Thông. Dù chưa biết họ sẽ dùng phương thức luận bàn thế nào, nhưng Lý Huyền Thông vẫn chiếm ưu thế tuyệt đối, Mục Trần khó mà lật ngược tình thế.

Tô Linh Nhi cũng đành thở dài, dĩ nhiên biết rõ Tô Huyên nói không sai. Chuyện đã đến nước này chỉ có thể xem bản thân Mục Trần mà thôi.

Hy vọng hắn có thể cố chống đỡ một chút.

Dù hắn có thua cũng không ai cười nhạo hắn được, chiến đấu thế này căn bản không phải là so tài, Lý Huyền Thông thắng cũng không có tinh thần thượng võ.

- Hắn là tên đệ nhất tân sinh Mục Trần mà gần đây đồn đãi um sùm đó sao?

Hạc Yêu tóc xanh, nét cười tà dị nhìn Mục Trần. Tên nhóc kia nhìn qua chẳng có gì đặc biệt, không biết bản lĩnh ra sao lại khiến cho Lý Huyền Thông phát chiến thư tự mình động thủ. Ở trong Bắc Thương linh viện này đâu có mấy người được hắn đối xử như thế, gom hết chắc chỉ được năm đầu ngón tay.

Một chỗ khác, Từ Thanh Thanh nghiến răng nguyền rủa Mục Trần, ánh mắt oán hận trông chờ khoảnh khắc hắn bị Lý Huyền Thông giày

xéo dưới chân!

Từ Hoang bên cạnh vẫn hờ hững nhưng sắc bén như ưng nhìn Mục Trần, năm ngón tay khẽ gõ nhẹ nhẹ vào ghế đá, phát ra những tiếng cộp cộp đều đặn.

Ở vài chỗ xa hơn, Dương Hoằng, Mộc Khuê, Băng Thanh cũng có mặt ở đó. Chuyện Lý Huyền Thông hạ chiến thư mời Mục Trần huyên náo như thế, làm thế nào họ lại không biết. Đối với trận giao chiến này họ cũng rất muốn xem.

Dương Hoằng dĩ nhiên muốn thấy bộ dạng thê thảm của Mục Trần, còn Mộc Khuê và Băng Thanh lại muốn xem Mục Trần mà họ phải e ngại kia đối mặt Lý Huyền Thông đại danh đỉnh đỉnh Bắc Thương linh viện sẽ có biểu hiện được những gì.

Cuối cùng là bị nghiền nát, hay có thể sáng tạo vài điểm kỳ tích? Bọn họ cũng rất háo hức và hiếu kỳ.

Toàn trường đều tập trung chú ý vào hai người trên lôi đài.

Ánh mắt hai người đó cũng đang đối thị với nhau, không khí lưu động như đặc lại.

Lý Huyền Thông vẫn lạnh nhạt hờ hững:

- Cũng còn tốt, ngươi không cự tuyệt chiến thư, dũng khí này xem như đáng để ta tán thưởng.

- Đa tạ học trưởng Lý Huyền Thông khen ngợi.

Mục Trần mỉm cười đáp lại, nhưng ánh mắt lại pha một ít sắc bén chứ không hề vui mừng:

- Lần này luận bàn theo phương thức nào, xin học trưởng Lý Huyền Thông cho ta biết một chút đi.

Lý Huyền Thông nheo mắt, nói:

- Yên tâm, ta sẽ không cho ngươi một đường sống nào cả.

Mục Trần cười khẩy:

- Vậy cũng xin học trưởng Lý Huyền Thông yên tâm, tử lộ ta đi qua cũng không ít, kinh nghiệm cũng phong phú. Hôm nay Mục Trần đã đến, dĩ nhiên sẽ phụng bồi đến cùng.

Lý Huyền Thông khẽ gật đầu, ngẩng lên nhìn biển người trên khán đài chung quanh, thỉnh thoảng dừng lại ở vài vị trí.

Người khiến Lý Huyền Thông chú ý ở đây cũng không có nhiều, người khác nhìn theo ánh mắt hắn, cuối cùng thấy được một cô gái dung nhan xinh đẹp lạnh lùng.

- Này, nàng ta là Lạc Li phải không? Nghe nói Lý Huyền Thông thích nàng nên mới thế này, xem ra tin đồn là thật đó...

- Chà chà... dung mạo, khí chất thế này quả nhiên là cực phẩm nữ tử a, phóng nhãn cả Bắc Thương linh viện, có lẽ chỉ có Tô Huyên mới có thể tranh phong, khó trách khiến cho hai tên nổi tiếng trong giới lão sinh và tân sinh kia ra mặt tranh giành.

- Tuổi còn hơi nhỏ, thế nhưng đã xinh đẹp như vậy, sau này còn thế nào đây? Tiểu mỹ nhân như thế ai nỡ buông tay?

- Nàng chính là Lạc Li? Quả nhiên là tuyệt sắc.

Tô Huyên cũng quay qua nhìn theo, ánh mắt khẽ kinh ngạc thốt lên.

- Ừm.

Tô Linh Nhi thì cũng không phủ nhận được, nàng còn giao đấu với Lạc Li, biết rõ nữ tử kia không chỉ bề ngoài ưa nhìn, mà thực lực cũng

đáng kinh ngạc. Nếu xét kỹ hơn, nàng ẩn giấu còn sâu hơn cả Mục Trần, bình thường đâu có mấy khi thấy nàng triển lộ thực lực chân chính.

Các nàng thì tán dương, nhưng Từ Thanh Thanh lại không có được khí độ đó, ánh mắt nhìn Lạc Li chỉ có ghen tị và cừu hận. Dung nhan người ta khiến nàng cảm thấy xấu hổ, vì thế mà thẹn quá thành giận, ghen ăn tức ở.

Về phần Lạc Li, bỗng dưng thành đối tượng chú mục của toàn trường cũng không khiến nàng bối rối hay tỏ ra cái gì, đôi mắt lưu ly đối nhãn nhìn Lý Huyền Thông, gương mặt tinh tế tràn ngập hàn khí.

- Xem ra lại chọc giận nàng rồi....

Lý Huyền Thông bất đắc dĩ nhún vai thở dài, quay lại nhìn Mục Trần, thản nhiên nói:

- Dù sao giữa chúng ta cũng có một ít chênh lệch, ta cũng không muốn bị kẻ khác dị nghị bảo rằng ta ỷ mạnh hiếp yếu, thắng không đẹp... do vậy tỷ thí này ta sẽ cho ngươi một chút xíu cơ hội....

- Ba chiêu!

Lý Huyền Thông giơ ra ba ngón tay, chậm rãi nói tiếp:

- Ngươi tiếp được ta ba chiêu, ngươi thắng. Nhưng đừng lo, ta sẽ không hề nương tay. Thế nào? Dám nhận hay không?

Khán đài, rất nhiều người nhíu mày khẩn trương. Cái gọi là ba chiêu kia nghe có vẻ đơn giản, nhưng hung hiểm vô cùng. Nếu giao đấu bình thường nhiều khi Lý Huyền Thông còn không đánh quá mức, còn khi đặt ra ước định ba chiêu, vậy thì bản lĩnh chân chính của hắn sẽ xuất ra mạnh nhất. Xem ra đối với Mục Trần bề ngoài là cơ hội, nhưng cũng là cửa tử của hắn.

Ở Bắc Thương linh viện này có thể tiếp được ba chiêu của Lý Huyền Thông, họa may chỉ có vài người, mà họ đều có danh tiếng hơn xa Mục

Trần.

Mọi sự chú ý lại đổ dồn về phía Mục Trần, chờ đợi hắn trả lời.

Mục Trần nhẹ nhàng thở ra, chậm rãi gật đầu:

- Ta nói rồi, phương thức gì ta cũng chơi tuốt.

- Được lắm!

Lý Huyền Thông yên lặng gật đầu, hắn nhìn chằm chằm Mục Trần, dùng thanh âm chỉ đủ để Mục Trần nghe thấy:

- Nếu ngươi có thể nhận đủ ba chiêu, ta sẽ nói vài thông tin về Lạc Thần tộc, ta nghĩ ngươi cũng rất quan tâm nhỉ.

Mục Trần trợn mắt, tay siết lại. Lời nói vừa rồi không thể nghi ngờ đã khiến hắn xúc động. Trước đây theo như vài điều mà Lý Huyền Thông có nói, Lạc Li vì muốn vào Bắc Thương linh viện đã phải hứa hẹn gì đó với Lạc Thần tộc, và nó cũng không mấy tốt lành. Mà hắn nhiên hắn ở cùng Lạc Li, Lạc Thần tộc cũng không đồng ý, thành ra hắn phải biết được vài thông tin sâu hơn về đối phương.

Nếu sau này có gặp Lạc Thần tộc, cũng giảm đi một chút phiền phức.

- Vậy thỉnh học trưởng Lý Huyền Thông chỉ giáo!

Mục Trần thả lỏng hai tay, linh lực vận chuyển tối đa, hắc ám tràn ra cùng hắc viêm như khói lửa đen quang thân thể hắn, không khí cũng trở nên vặn vẹo.

Ước định ba chiêu.

Không có gì gọi là công kích thăm dò, ra tay chắc chắn sẽ như sấm rung chớp giật, hắn phải dốc toàn lực chống đỡ.

Ánh mắt lợi hại khẽ nhìn về người con gái trên khán đài, nàng cũng tỏ ra lo lắng cắn môi.

- Ta sẽ không thua!

Nếu ngay cả trận này cũng không qua, thì gian nan về sau làm sao mà chống đỡ!

Hắc viêm hừng hực thiêu đốt trong mắt, âm thanh kiên định vang vọng trong đấu trường.

- Học trưởng Lý Huyền Thông, ra tay đi!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 217: Đệ Nhất Tân Sinh Vs Đệ Nhị Thiên Bảng

- Học trưởng Lý Huyền Thông, ra tay đi.

Giọng nói chắc nịch vang lên trong đấu trường, tất cả mọi người đều cảm thấy không khí như đọng lại, căng thẳng cực độ.

Những tiếng xôn xao bàn tán bình luận trên khán đài của trở nên yên tĩnh, những ánh mắt tập trung gắt gao quan sát lôi đài.

Lý Huyền Thông nhìn thiếu niên vẻ mặt kiên định kia, thần sắc hơi biến đổi, nhưng sắc mặt vẫn lạnh lùng như cũ.

Hơi gật đầu, hắn nhẹ vươn tay ra, bàn tay thư sinh nho nhã nhưng ẩn chứa sát lực kinh người.

- Ta sẽ không nương tay....

Lý Huyền Thông lầm bầu như tự nói, thình lình linh khí thiên địa đột nhiên hỗn loạn, số lượng kinh người như đang bị cái gì đó hấp dẫn, ào ào đổ tới vị trí Lý Huyền Thông đang đứng.

"Ù ù.'"

Đấu trường như nổi bão lốc, linh khí phong bạo vô cùng huyễn lệ, những luồng sáng hình thành từ linh lực uốn lượn quanh thân Lý Huyền Thông, khiến hắn trở nên uy nghiêm thoát tục như thần linh.

Tuy nói là tiến vào cảnh giới Tam Thiên cảnh có hể dùng thực lực bản thân điều động linh khí thiên địa, nhưng hắn nhiên đứng trước mặt

cường giả Hóa Thiên cảnh như Lý Huyền Thông, Mục Trần chỉ có Dung Thiên cảnh sơ kỳ không thể làm gì được, mà còn bị áp chế tuyệt đối.

So với bên kia khí thế hùng hậu, linh lực có hắc viêm lượn lờ của Mục Trần dường như kém thế rất nhiều, chỉ như một cột khói lượn lờ chỉ lên trời. Bất quá khói đen ngưng tụ dị thường mặc cho áp lực bên ngoài dữ dội cỡ nào cũng không khiến nó bị hủy hoại.

Vô số người khẩn trương quan sát hai người triển lộ khí thế, họ biết rõ chiến đấu chuẩn bị bùng nổ.

"Cộp."

Lý Huyền Thông bước tới vài bước, âm thanh nhẹ nhàng gõ trên đá cũng khiến nhiều người tim đập trợn mắt quan sát. Lý Huyền Thông chậm rãi giơ tay phải, bàn tay thư sinh lúc này đã trở nên trong suốt.

"Ào ào."

Linh khí ngập trời điên cuồng vọt tới, dũng mãnh quán vào bàn tay Lý Huyền Thông, khiến nó như có dòng tủy sống ngọc ngà chảy xuôi kín cả bàn tay.

Đẹp đẽ sáng loáng.

Thế nhưng nhìn thấy vẻ đẹp ấy, nhiều lão sinh lại trở nên kịch biến, thần sắc bất định, trong lòng rung động dữ dội. Lý Huyền Thông thật không nói chơi, hắn hoàn toàn không chút lưu tình....

- Linh Huyền Ngọc Tủy thủ. . . chiến kỹ thành danh một thời của Lý Huyền Thông, hắn không nói giỡn một chút nào.

Tô Huyên cũng tỏ ra kinh ngạc, nhẹ giọng lẩm bẩm.

- Hừ, khi dễ người khác.

Tô Linh Nhi căm tức thốt lên. Lý Huyền Thông vốn thực lực siêu đẳng vượt xa Mục Trần, vừa ra tay lại dùng đến chiến kỹ cường hãn, quả thực là hiếp người quá đáng.

Tô Huyên mỉm cười:

- Cũng không nói vậy được, có thể nói Lý Huyền Thông đối với Mục Trần rất xem trọng, hoàn toàn xem hắn là đối thủ, nếu không dùng tới bản lĩnh thận sự, đó mới gọi là khi dễ. Nam nhi bọn họ luôn chú trọng thể diện, họ đã nhận định cái gì thì không có chuyện cà lơ phất phơ hay là thông cảm nhẹ nhàng cho qua chuyện.

Tô Linh Nhi chu mỏ, cái gì mà xem trọng chứ, đánh cho người ta te tua tơi tả rồi bảo là xem trọng sao? Nam nhi cũng thật là khó hiểu.

Những tiếng ồn khe khẽ cũng vang lên nhiều nơi khác trên khán đài, nhiều người cũng nhận ra sự lợi hại trong chiêu thức này, không lẽ Lý Huyền Thông định một chiêu giải quyết gọn chuyện này sao?

Chẳng biết Mục Trần kia sẽ đối mặt ra sao?

Mọi người lại chú ý sang Mục Trần thân trong cuộn khói lửa đen hừng hực kia, cảm giác dường như linh lực của hắn khá kỳ lạ, bất quá ý nghĩ hắn có thể mạnh mẽ chống đỡ được công kích của Lý Huyền Thông dường như không xuất hiện, chẳng qua chỉ là mơ tưởng viễn vông, Mục Trần có lẽ cũng không ngây thơ tới mức đó.

Thân thể bọc trong hắc viêm, Mục Trần thần sắc nghiêm trọng, hắc viêm trong con ngươi càng trở nên sắc bén lăng lệ.

Trước mặt, Lý Huyền Thông hờ hững liếc nhìn Mục Trần, bàn tay đã trong suốt đến mức có thể nhìn xuyên thấu qua bên kia nhẹ nhàng quạt ra trước mặt.

"Xoẹt!"

Linh lực hùng hồn như sóng thần trút xuống, nền đá liền bị cắt thành một đường rãnh sâu hoắm.

"Vụt!"

Chưởng ấn trong suốt to hơn mười trượng ào ào tung ra, trong đó cũng ẩn chứa ngọc tủy chằng chịt, huyền ảo khó lường.

Chưởng ấn cấp tốc xuyên qua không gian, mọi chướng ngại đều bị phá tan, ngay cả không khí cũng phát ra những tiếng động như bị cắt xé tan hoang.

Khe nứt trên nhanh cho lan tới trước theo một đường thẳng, phương hướng nhắm trực tiếp đến vị trí của Mục Trần đang đứng.

Áp lực kinh người chấn cho quần áo của Mục Trần cũng bị tốc dạt ra sau, da thịt đau nhức rần rần.

"Phù."

Một luồng khí trắng từ trong miệng hắn phun ra, Mục Trần mạnh mẽ tiến tới, quyền siết chặt, hắc viêm như mặt trời đen xuất hiện trên đầu quyền.

Linh lực hắc ám biến dạng, hắc ấn cấp tốc biến ảo hiện ra.

Một. . . hai... ba.... bốn ..... năm hắc ấn.

Năm đạo Sâm La Tử Ấn xuất hiện, mang theo hắc viêm bừng cháy, dao động kinh người tản mát ra.

Khán đài, Tô Linh Nhi chăm chú nhìn năm đạo Sâm La Tử Ấn, đôi mắt cũng tỏ ra lo lắng. Ngày đó trong Tụ Linh trận cấp 6, Mục Trần đã từng dùng chiêu này đẩy lui Hoắc Phong, uy lực bất phàm, nhưng hắn nhiên vẫn không đủ sức chịu nổi một chiêu này của Lý Huyền Thông!

"Roẹt roẹt!"

Nhưng chính lúc ấy, ngay trên nắm tay của Mục Trần hắc ám lại tiếp tục uốn éo, linh lực bá đạo tiếp tục hội tụ.

Nó nhanh chóng ngưng tụ lại, rồi mọi người nhìn thấy thêm một hắc ấn u ám thành hình.

"Đùng!"

Sâm La Tử Ấn thứ sáu!

Hiện tại Mục Trần lại có thể ngưng luyện đến 6 đạo Sâm La Tử Ấn cùng một lúc!

Chỉ là một quyển linh quyết phàm cấp tầm thường nằm trong Bắc Linh viện, thế nhưng ở trong tay hắn đang dần hiển lộ ánh sáng rực rỡ!

"Đùng!"

Đạo hắc ấn thứ sáu thành hình, Mục Trần cảm giác khí huyết trong người sôi trào kinh khủng, ánh mắt sắc bén càng thêm dữ dội, hắn tung quyền đánh tới.

"Chíu!"

Quyền tung ra, sáu đạo hắc ấn đồng loạt bắn đi, như sáu luồng sao chổi thần bí đen ngòm với cái đuôi hắc ám thật dài mang theo linh lực bá đạo chấn kinh cả những cường giả Dung Thiên cảnh hậu kỳ xé toang không khí trên lôi đài, khí thế bừng bừng không chút e ngại chưởng ấn trong suốt như ngọc kia, mạnh mẽ đối chọi trực diện.

"Bằm!"

Lôi đài mênh mộng cả mấy ngàn trượng rung chuyển như có động đất, những khe nứt dữ dội lan tràn khắp nơi.

Trong đó, hai khe nứt to nhất như địa long gào thét đang vươn tới công kích Mục Trần và Lý Huyền Thông.

Khe nứt lan đến Lý Huyền Thông mang theo linh lực cường hãn vô ngần đang ẩn giấu trong đó.

Nhìn chằm chằm vào cái khe dữ tợn kia, linh lực trong người trút ra, trực tiếp hóa thành một bức tường linh lực dựng trước mặt.

"Uỳnh!"

Cái khe hung hăng công kích vào quang vách khiến nó run lên, dập dờn như sóng gợn, rồi cường độ sóng dao động càng lúc càng tăng lên, cuối cùng khiến quang vách vỡ nát, nhưng khe nứt kia chỉ lan đến sát dưới chân Lý Huyền Thông nửa thốn thì ngừng hẳn.

Phía đối diện, một cái khe cũng dữ tợn không kém đã đánh trúng Mục Trần.

"Rầm!"

Bụi mù dày đặc, mọi người đều nhìn thấy ngay khi cơ thể Mục Trần bị linh lực trong khe nứt kia chạm phải liền bị đánh trượt dài trên lôi đài một khoảng thật xa.

Những tiếng bàn tán lại vang lên, đúng là không đỡ nổi một đòn sao?

Lạc Li cũng nhìn thấy diễn biến trong lôi đài, nghiến răng nắm chặt thanh hắc trường kiếm.

Tô Linh Nhi chợt siết lấy bàn tay của Tô Huyên, tay kia thì che miệng, ánh mắt lo lắng khôn tả.

Trung tâm sự chú ý của đấu trường, nơi bụi mù mờ mịt dần tiêu tán, cảnh tượng cũng trở nên rõ ràng hơn.

Trên mặt đất, khe nứt kinh hoàng như cái xác rồng đen ngòm nằm đó. Cuối cái khe là một người mọp sát đất, hai tay cắm sâu vào nền đá.

Đó là Mục Trần!

Mục Trần chậm rãi rút tay ra, máu tươi theo đầu ngón tay nhỏ giọt xuống. Hắn nhẹ nhàng đứng dậy, khóe miệng mang theo một tia máu. Nhẹ nhàng xóa đi vết máu, hắn nhìn Lý Huyền Thông nở nụ cười đầy máu me chói mắt.

- Chiêu thứ hai tới đi!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 218: Tứ Thần Tinh Túc Kinh Vs Thiên Huyền Thần Quyết

- Kế tiếp ...

Ánh mắt, sắc mặt, thần thái của khán giả đã bắt đầu biến đổi, không ít người tỏ ra kinh dị chú ý vào Mục Trần.

Mục Trần kia vậy mà có thể vững vàng trụ được một chiêu cường hãn của Lý Huyền Thông.

Nhìn qua có vẻ hắn cũng trả giá không nhỏ, nhưng hắn vẫn còn đứng được trên lôi đài nghĩa là chiêu thứ nhất hắn đã vượt qua.

Lạc Li nghe được giọng nói mạnh mẽ của hắn, bàn tay siết chặt hắc trường kiếm mới thoáng buông lỏng. Nàng nhìn tên thiếu niên với nụ cười chói mắt kia mà cảm thấy đau lòng.

Bên cạnh nàng, Chu Linh, Diệp Khinh Linh thì thở ra mừng rỡ. Dù sao thì Mục Trần cũng đã tiếp được một chiêu, dù đến chiêu thứ hai có bại cũng vinh quanh sáng chói. Với thân phận tân sinh mà hắn có thể tiếp được một chiêu không hề nương nhẹ của đệ nhị Thiên bảng Lý Huyền Thông đã đủ khiến cho người ta nể phục tán thưởng .

Hàng ghế phía trước, Tô Linh Nhi cũng mừng rỡ ra mặt. Tô Huyên bên cạnh thì kinh ngạc nhìn thiếu niên trên lôi đài, khẽ gật gù:

- Chiến lực không tồi!

Một lời khen tự nhiên mà chân thật từ trong tâm. Một kích của Lý Huyền Thông lúc nãy với bản lĩnh của nàng không phải không cường thế

chống đỡ được, nhưng đối với một tân sinh chỉ có thực lực Dung Thiên cảnh sơ kỳ thì khó khăn vô cùng.

- Thú vị!

Hạc Yêu cười nhạt, cũng khẽ gật gù.

Ánh mắt Từ Hoang nhìn chằm chằm Mục Trần cũng khá nghiêm túc, nhưng Từ Thanh Thanh bên cạnh lại nghiến răng tức tối. Cái tên kia cầm tinh con gián sao? Đánh như vậy mà còn sống được, thật là đáng giận!

Mục Trần trên lôi đài mở miệng nói với Lý Huyền Thông:

- Tiếp tục chứ?

Lý Huyền Thông vẫn không rời mắt khỏi Mục Trần, chậm rãi gật đầu:

- Coi như không tồi, không làm cho ta quá thất vọng.

- Yên tâm, chắc chắn ngươi cũng sẽ có vài điều kinh hỉ.

Mục Trần cười cười, thiếu niên tuấn dật có vẻ khá phấn khích muốn đánh lộn, so với vẻ mặt ôn hòa thường ngày lại hoàn toàn khác.

- Ta cũng muốn xem, Linh Huyền Ngọc Tủy thủ từng là chiêu thức làm nênt ên tuổi của ta. Bất quá, từng, nghĩa là bây giờ nó đã bị thay thế. Tiếp theo hãy thử bản lĩnh đã thay thế nó rồi hãy nói.

Mục Trần hít sâu một hơi, sắc mặt càng thêm thận trọng, vận chuyển linh lực cực hạn, khói đen trào ra.

Một chiêu vừa rồi thật ra đả khiến hắn nội thương, tuy không nặng lắm. Nhưng bây giờ là chiêu thứ hai, uy lực tất nhiên càng thêm khủng bố.

Như thế này đã xem như là còn may. Thực lực Lý Huyền Thông quả nhiên không giả, tên kia chính là người trẻ mạnh nhất mà hắn từng biết

đến.

Lý Huyền Thông chậm rãi nhắm hai mắt, hào quang linh lực hùng hồn xuất hiện, hắn lơ lửng lên không.

"Vù vù!"

Linh khí trong thiên địa dồn dập rung chuyển, gào thét như gió lốc quanh thân thể Lý Huyền Thông, những tiếng sấm rền giòn giã vang lên.

Lý Huyền Thông nhẹ nhàng hợp hai tay lại, ấn pháp kỳ lạ biến ảo. Mọi người đều cảm thấy linh khí đầy trời dường như đang bạo động, rồi ầm ầm đổ vào cơ thể hắn.

Đôi bàn tay Lý Huyền Thông thăn thoát như mộng ảo mơ hồ.

- Đây là. . .

Tô Huyên, Hạc Yêu, Từ Hoang cùng lúc tỏ ra kinh hãi, chậm rãi thốt lên:

- Thiên Huyền thần quyết.

- Thiên Huyền thần quyết?

Nghe thấy bốn chữ đó, Tô Linh Nhi biến sắc. Bản lĩnh mạnh nhất của Lý Huyền Thông chính là Thiên Huyền thần quyết, đó không còn là linh quyết bình thường nữa, hoàn toàn nằm vào phạm trù thần quyết, uy lực đáng sợ vô cùng.

Dù những người khác không có được nhãn lực hiểu biết như mấy người Tô Huyên, nhưng sự bạo động đáng sợ của linh lực hoàn toàn không qua vượt khỏi mắt họ.

Trên lôi đài, Mục Trần nghiêm túc nhìn bàn tay biến ảo của Lý Huyền Thông. Dao động khủng bố từ nơi đó toát ra khiến hắn cảm thấy nguy hiểm chí mạng.

Mục Trần hít sâu một hơi, đè nén rung động trong lòng, hai tay cũng hợp lại, linh lực hắc ám hội tụ, rồi mười ngón tay cũng biến ảo, thi triển những ấn pháp huyền ảo cổ xưa.

Không trung sau lưng hắn đột nhiên ảm đạm, ánh sáng biến mất, tăm tối thay thế.

Biến hóa rõ ràng khiến toàn trường chú ý, mọi người cũng chấn động nhìn ra sau lưng hắn.

Tinh thần của họ cũng cảm nhận được một dao động linh lực không kém.

Mục Trần quả nhiên có chuẩn bị!

- Ấn pháp mà Mục Trần thi triển.... không ngờ cũng là linh quyết thần cấp!

Tô Huyên kinh ngạc quan sát ấn pháp biến đổi trong tay Mục Trần, nhẹ giọng kinh nghi.

- Mục Trần cũng có linh quyết thần cấp?

Tô Linh Nhi thì trợn mắt vô cùng kinh ngạc. Tên kia còn giấu bao nhiêu bản lĩnh nữa?

- Ừm, năm người đứng đầu tân sinh đều có tư cách vào Linh Quyết điện để tìm linh quyết. Trong đó nếu cơ duyên tốt, có cơ hội nhận được thần quyết. Bất quá những tân sinh đạt được thần quyết phần lớn đều chỉ là chuẩn thần cấp. Thần quyết này ta nghĩ, Mục Trần hắn là lấy được từ trong kia.

Tô Huyên nhăn trán suy nghĩ.

- Nhưng mà . . . Cho dù hắn cũng tu luyện thần quyết, nhưng Thiên Huyền thần quyết là thần cấp hạ phẩm, thực lực Lý Huyền Thông còn

vượt xa hắn, thần quyết đấu thần quyết, hắn cũng không khả quan chút nào.

Tô Linh Nhi thở dài ảo não. Đúng thế, dù Mục Trần có được chuẩn thần quyết cũng khó mà bù đắp đươc chênh lệch quá xa như thế. Hơn nữa thần quyết của Lý Huyền Thông là thần cấp hạ phẩm, cao hơn chuẩn thần cấp một bậc.

Mục Trần rất ưu tú, bản lĩnh rất nhiều, nhưng Lý Huyền Thông có thể trở thành cao thủ đệ nhị Thiên bảng cũng nào có thường? Cả hai đều là nhân vật cấp yêu quái a.

Trên bầu trời, Lý Huyền Thông tỏa hào quang, ấn pháp thay đổi liên tục, linh khí đầy trời vun vút lao tới dũng mãnh chui vào hai tay. Đến khi linh lực ngưng tụ cực hạn, hào quang nhạt đi, nhìn qua có vẻ như hai bàn tay vẫn bình thường không thay đổi.

Nhưng chỉ có những cường giả đẳng cấp như Tô Huyên mới có thể nhận thấy được, trong hai bàn tay bình thường đó là lực sát thương kinh người thế nào.

Lý Huyền Thông hờ hững nhìn bên dưới, Mục Trần ngưng tụ sau lưng một khoảng không như ngôi sao, ánh mắt thoáng một vẻ biến đổi nhỏ.

Hắn chậm rãi vươn tay ra, ngón tay điểm nhẹ vào không trung.

- Thiên Huyền thần quyết, Nhất Huyền Chỉ.

Phiến không gian đó lập tức biến dạng, dao động hình sóng lan tỏa trong không trung một cách kỳ ảo.

"Ầm!"

Mặt sóng gợn kia vang lên một tiếng động kinh thiên, hào quang vạn trượng bùng nổ, một ngón tay từ trong mặt phẳng dao động đó chui ra,

như một cây cột chống trời cao mấy trăm trượng, hung hăng ấn xuống Mục Trần.

"Bùm!"

Chỉ pháp còn ở trên cao, lôi đài bên dưới đã bị hõm xuống thành một cái hố, nứt nẻ.

Khán giả hít hà sợ hãi, một ngón tay lại có thể khủng bố đến vậy!

Đất đá rung chuyển, Mục Trần vẫn kiên cường đứng vững, ấn pháp biến ảo cũng dừng lại.

"Gào!"

Khí thế sát phạt không chút báo hiệu từ đôi mắt hắn tuôn ra, một tiếng gầm dữ dội như hổ chấn động thiên địa.

Khí thế bất tuyệt cuồn cuộn tuôn ra, đấu trường liền bị nhiễm không khí sát phạt điên cuồng nơi chiến trường.

Đôi mắt đen của Mục Trần lại hóa thành đỏ tươi, linh lực hắc ám dũng mãnh đổ vào tinh tú sau lưng, một con bạch hổ khổng lồ thình lình xuất hiện.

Bạch hổ chân đạp vì sao, gầm lên mang theo khí phách thần thánh. Tiếng gầm chấn tinh vũ, khí thế sát phạt liên miên không dứt khiến trời đất cũng u ám.

- Tứ Thần Tinh Túc Kinh, bạch hổ thần ấn!

Tiếng quát trầm trầm như hổ gầ vang lên, ấn pháp của hắn biến đổi, bạch hổ chồm lên đạp tinh tú phóng lên trời.

"Gào!"

Bạch hổ gầm rú, linh khí điên cuồng bạo động, mạnh mẽ kiên cường xung phá cự chỉ từ trời cao giáng xuống!

"Bùm!"

Giây khắc va chạm, thiên địa đột ngột tĩnh lặng, trong sự hoảng hốt của đám khán giả, sóng linh lực trùng kích như vòi rồng bắn ra.

"Đùng đùng!"

Cũng may khi con lốc quét tới gần khán đài, chung quanh lôi đài đột nhiên có hào quang xuất hiện, bao phủ bảo vệ đấu trường.

"Bình bình!"

Từng đạo linh lực trùng kích vào màn hào quang, khiến nó dập dờn như muốn vỡ, một lúc lâu sau mới ổn định trở lại.

Lực trùng kích kinh thiên động địa dần dần tan đi.

Mọi ánh mắt đều tập trung vào trong lôi đài, chấn động không ngừng.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 219: Đến Lượt Ta

Những khe nứt không ngừng lan tỏa trên nền đá đổ nát, chiếm cứ gần hết cả lôi đài.

Lực trùng kích khi nãy gần như cấp tốc hủy diệt lôi đài.

Đám khán giả sợ hãi than thở, nhìn vào nơi bụi mù đang tan đi, ở đó chỉ còn một diện tích nhỏ bằng phẳng, đang có một hắc tháp to chừng mười trượng tọa lạc.

Hắn tháp yên tĩnh đứng vững vàng trên lôi đài, nhưng bóng dáng Mục Trần thì mất tăm chẳng thấy đâu cả.

Mọi người ngẩn ra, Mục Trần đâu mất rồi?

"Roẹt roẹt."

Hắc tháp đột nhiên tuôn ra hắc ám, rồi nhanh chóng thu nhỏ lại, một bóng người cao gầy thoáng hiện.

Mục Trần đó!

Chẳng qua bây giờ hắn mặt xanh mày xám, hắc tháp ở trong tay hắn cũng nhạt màu đi, rồi biến mất tăm.

- Khục...

Che miệng ho sù sụ một tiếng, máu me xuyên qua kẽ tay nhỏ giọt xuống. Công kích kinh hoàng của Lý Huyền Thông khi nãy dù có được bạch hổ thần ấn triệt tiêu hơn phân nửa, rồi còn được cửu cấp Phù Đồ tháp bảo hộ, hắn vẫn bị nội thương không nhẹ, ngũ tạng lục phủ chấn

động, máu huyết chảy ngược. Nhưng may mà vẫn còn nằm trong sức chịu đựng của hắn.

- Thiên Huyền thần quyết thật là lợi hại.

Mục Trần lau đi vết máu, gương mặt trông thật thê thảm, hắn ngẩng lên thản nhiên cười nói.

- Ngươi tu luyện thần quyết lợi hại hơn ta.

Lý Huyền Thông trừng mắt nhìn Mục Trần, thần sắc hờ hững xưa nay của hắn đã tỏ ra nghiêm túc. Vừa nãy Mục Trần thi triển thần quyết, khí thế sát phạt cực kỳ lợi hại khiến máu huyết lưu thông trong người cũng có dấu hiệu bị đóng băng, nhưng với linh lực hùng hồn của bản thân, hắn hoàn toàn đủ khả năng áp chế nó xuống.

Hắn hiểu rõ, nếu Mục Trần cũng có thực lực ngang ngửa bản thân, thì lượt ngạnh đấu vừa rồi, kẻ bại e rằng sẽ chính là hắn.

- Ngươi đã tiếp được hai chiêu.

Lý Huyền Thông chậm rãi nói, thanh âm dường như có pha thêm cái gì đó khá đặc biệt đối với việc Mục Trần có thể kiên trì đến cỡ này, quả thật khó mà dự kiến được.

- Lại tiếp được à. . .

Đương nhiên, không chỉ Lý Huyền Thông, khán đài cũng không hẹn mà vang lên đủ loại tiếng ồn ào, ánh mắt nhìn xuống thiếu niên dưới kia cũng mang theo sự khâm phục.

- Thật là một học đệ lợi hại.

Những thiếu nữ cũng than thầm tán thưởng. Có thể khiến đệ nhị Thiên bảng Lý Huyền Thông phải sử dụng Thiên Huyền thần quyết, thế mà vẫn còn sừng sững đứng vững trên đất, dù có bị thương nhưng không

sợ hãi, khí độ và phong phạm khiến cho người ta khó mà không cảm phục.

- Mục ca bá đạo!

Chu Linh sung sướng tung quyền huơ huơ đấm mấy phát vào không trung trước mặt một cách phấn khích khiến cho Diệp Khinh Linh trừng mắt liếc hắn.

- Lợi hại a. . .

Hàng ghế phía trước, Tô Huyên cũng tấm tắc khen:

- Cho hắn thêm hai năm, có lẽ tam cường Thiên bảng phải có một vị trí của hắn, không chừng còn có khả năng khiêu chiến Trầm Thương Sinh không chừng....

Tô Linh Nhi sửng sốt, đôi mắt càng thêm kinh ngạc. Không ngờ được vị tỷ tỷ dịu dàng mà kiêu hãnh của nàng lại đánh giá Mục Trần cao như vậy.

Nhiều năm nay trong Bắc Thương linh viện chưa có ai đủ sức lay động vị trí bá chủ của Trầm Thương Sinh, không ít người thèm khát vị trí đó, nhưng chẳng ai thành công.

- Hì hì, tỷ tỷ, ta thấy Mục Trần thực lực rất tốt, nhiệm vụ của tỷ hình như cũng rất thiếu hảo thủ, hay là chiếu cố hắn một chút?

Tô Linh Nhi ghé sát vào tai Tô Huyên thì thầm.

Tô Huyên trợn mắt quát:

- Nhiệm vụ của ta là cái bánh thơm, Hạc Yêu kia thèm thuồng biết bao lâu còn chưa được ta đồng ý cho gia nhập, Mục Trần tuy không tệ, bất quá thực lự vẫn còn chưa vượt qua nổi Hạc Yêu đâu.

- Không phải tỷ không thích Hạc Yêu sao, nói hắn tâm cơ quá sâu, là người nham hiểm.

Tô Linh Nhi nói nhỏ.

Tô Huyên gõ vào cái trán xinh xinh của Tô Linh Nhi, nhưng cũng không trả lời, chỉ nói:

- Cứ xem đã, nếu Mục Trần tiếp được chiêu thứ ba của Lý Huyền Thông thì có lẽ ta sẽ cân nhắc.

Gần đó, cả Hạc Yêu lẫn Từ Hoang đều nghiêm mặt quan sát lôi đài, khác hẳn vẻ không mấy quan tâm lúc đầu. Hẳn nhiên trận tỷ thí lúc này đã khiến họ cảm thấy rất hứng thú.

Từ Thanh Thanh thì há mồm kinh ngạc, miệng giật giật, nhưng bây giờ nàng chẳng nói ra tiếng nào trào phúng châm chọc gì được, vì dù cho nàng có không coi ai ra gì thì biểu hiện hiện tại của Mục Trần không khỏi khiến nàng sợ hãi.

Mục Trần thì đang chum tay bụm miệng ho sù sụ, vận chuyển Đại Phù Đồ quyết để ổn định khí huyết sôi trào trong cơ thể.

- Còn một chiêu nữa?

Hắn ngẩng lên nhìn Lý Huyền Thông, cười nói.

Lý Huyền Thông khẽ gật đầu, trầm tư một hồi mới chậm rãi nói:

- Ngươi đã bị thương, trạng thái hiện tại có lẽ không tiếp nổi chiêu thứ ba đâu.

Mục Trần cũng không ý kiến gì, cười vàng:

- Vậy chiêu thứ ba này đổi phương thức đi...

- Cái gì?

Lý Huyền Thông giật mình sửng sốt trước đề nghị của Mục Trần.

Mục Trần nhìn chằm chằm hay bàn tay vẫn còn vương máu của mình, nhẹ giọng nói:

- Chiêu thứ ba này, đến lượt ta tấn công vậy.

Yên tĩnh.....

Không một tiếng ồn, mọi âm thanh dường như biến mất vào hư vô, khán đàn lặng ngắt như tờ, vô số ánh mắt đứng tròng trân trân nhìn vào Mục Trần, hoài nghi không biết lỗ tai của mình có nghe lầm hay không.

- Hắn nói. . . tới lượt hắn tấn công?

Có người lẩm bẩm hỏi lại, rồi quay sang người bên cạnh bốn mắt nhìn nhau, cảm giác như có chuyện gì đó không thể lý giải nổi vừa mới diễn ra. Đối mặt Lý Huyền Thông mà hắn cũng dám đề nghị như thế?

- Hắn nói giỡn à....

Có người nhăn mặt cười hỏi lại, bất quá lại cảm thấy hơi vô duyên, chỉ đành lắc đầu cười gượng. Trận tỷ thí này diễn biến quả thật khó lường a.

- Mục Trần muốn làm cái gì vậy. . .

Tô Linh Nhi cũng nhăn mày khó hiểu lẩm bẩm.

Tô Huyên lại tỏ ra nghiêm mặt, ánh mắt nhìn Mục Trần thêm một phần kinh nghi bất định. Rõ ràng Mục Trần không phải kẻ ngốc, bình thường nếu giao đấu hắn có thủ đoạn bất ngờ khiến đối phương không kịp trở tay thì còn hiểu được, nhưng luận bàn chiêu thức đối chiêu thức thế này hắn nhiên đủ thời gian chuẩn bị, hắn chỉ có thể phòng thủ, nếu chủ động tấn công ngược lại càng thêm bất lợi, trừ phi hắn chắc chắn công kích của mình sẽ tạo ra uy hiếp đối với Lý Huyền Thông.

Nhưng... chuyện đó có thể sao?

Hạc Yêu và Từ Hoang cũng kinh ngạc như vậy, mắt nheo lại, mười ngón tay đan vào nhau, hơi ngả người về trước một chút, im lặng suy tư.

- Cái tên này.... thật là tự tìm đường chết.

Từ Thanh Thanh nghiến răng, ánh mắt nhìn Mục Trần như thấy kẻ điên. Miễn cưỡng tiếp được hai chiêu của Lý Huyền Thông thì nghĩ rằng có thể bắc thang lên trời sao?

Nàng nhìn qua Từ Hoang, nhưng lại không thấy được vẻ mặt khinh thị như mong muốn, mà lại là vẻ kinh nghi bất định. Bất giác trong lòng giật mình, không nói được gì nữa.

- Đổi lại cho ngươi tấn công?

Lý Huyền Thông nghi hoặc hỏi lại Mục Trần, ánh mắt trở nên lợi hại hơn, thậm chí âm thanh cũng trở nên trầm thấp đi, không còn bình thản như lúc đầu nữa:

- Ngươi chắc chứ?

Mục Trần nhẹ nhàng gật đầu.

- Tốt thôi!

Lý Huyền Thông chậm rãi hạ xuống, nói tiếp

- Hy vọng ngươi có thể khiến cho ta thật sự kinh hỉ. Người mà Lạc Li để ý nên có những điểm khác với thường nhân.

- Đa tạ!

Mục Trần mỉm cười, bất giác nhìn về hướng khán đài nơi có người con gái kia. Hắn mỉm cười, nụ cười nhẹ nhàng hiện ra trên gương mặt tuấn tú thình lình khiến cho nhiều cô gái đỏ mặt, bất giác phát hiện vị

học đệ này cũng có mị lực nam nhi không thua gì học trưởng Lý Huyền Thông.

Lạc Li nhận thấy ánh mắt ấy, nụ cười ấy như chui sâu vào nội tâm của nàng, khiến cho gương mặt lạnh giá vì Lý Huyền Thông cũng trở nên ấm áp dịu dàng, mỉm cười đáp lại.

Nụ cười xinh đẹp tuyệt trần như thiên thần khiến nhiều kẻ chung quanh nhìn thấy cũng hồn bay phách lạc.

Mục Trần quay lại, chậm rãi thúc giục linh lực hắc ám, lơ lửng bay lên không trung. Tâm thần khẽ động, sức mạnh công hưởng của hắn và Cửu U Tước lúc này hoàn toàn bộc phát.

"Đùng!"

Dao động linh lực kinh người toát ra, cuồn cuộn bừng lên cùng hắc viêm bao phủ cả nửa vùng trời.

Đôi mắt hắn chậm rãi nhắm lại, trong lòng tĩnh lặng như nước hồ, đắm chìm vào trạng thái Tâm Trận huyền diệu, hắn vẫn có thể thấy rõ bên ngoài, thậm chí còn nghe rõ vô số những tiếng tim đập thình thịch đầy phấn khích ở khán đài chung quanh.

Cảm giác tiếp xúc với linh khí trong thiên địa cũng trở nên nhạy bén hơn nhiều.

Hai bàn tay đưa ra, ngón tay múa may chuyển động, từng đạo linh ấn nhanh chóng hình thành hiện ra quanh người.

- Đó là. . . linh ấn?

Đám khán giả trên khán đài kinh hô vài tiếng, có người thốt lên:

- Hắn muốn bố trí linh trận!

Bất quá, muốn đối phó Lý Huyền Thông, ngay cả linh trận cấp 3 có lẽ cũng không có tác dụng gì....

Từng đạo linh ấn lượn lờ quanh người Mục Trần, ánh mắt mọi người lúc đầu thì kinh ngạc, nhưng sau đó lại chuyển sang chấn động, thậm chí những cường giả như Tô Huyên rõ ràng cũng tỏ ra nhấp nhổm không yên.

Bởi vì, số lượng linh ấn dao động quanh Mục Trần đã đạt đến con số 100 linh ấn!

Trình độ đó đã tiến vào phạm trù linh trận cấp 4!

Đôi mắt nhắm chặt của Mục Trần mở ra, búng tay một cái, 100 linh ấn quanh người liền dung nhập vào không khí.

Trời đất tối sầm, u ám. Linh lực khủng bố bắt đầu ngưng tụ thành một linh trận đáng sợ trên đầu Mục Trần.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 220: Yêu Liên Lại Hiện Ra

"Ầm Ầm!"

Trời đất tăm tối, linh khí điên cuồng hội tụ. Trong đấu trường, mọi người đều hoảng hốt nhìn lên không trung.

Nơi đó, phong vân hội tụ, một quang trận vô cùng khổng lồ đang dần dần hiện ra. Trận đồ cực kỳ phức tạp, mỗi một đường ánh sáng như một kiệt tác tự nhiên.

- Không ngờ hắn có thể bố trí được linh trận cấp bậc này...

Vô số người ngơ ngác nhìn quang trận phức tạp, trong lòng không thể tin được. Linh trận này đã vượt qua cấp 3, lẽ nào Mục Trần này đã là Linh Trận sư cấp 4?

Linh Trận sư cấp bậc đó trong số các đệ tử Bắc Thương linh viện dường như chỉ có vài người trên đầu ngón tay, thế mà Mục Trần lại ở trong số đó?

- Là trạng thái Tâm Trận. . .

Tô Huyên thì lại chú ý đến vấn đề khác, ánh mắt tỏ ra biến ảo khôn lường:

- Hắn nắm giữ được phương pháp sử dụng trạng thái Tâm Trận, hơn nữa không chỉ là trạng thái Tâm Trận sơ cấp!

Tô Linh Nhi lúc này đã hoàn toàn hoảng sợ. Nàng dĩ nhiên biết được trạng thái Tâm Trận quan trọng thế nào đối với Linh Trận sư, chỉ có Linh

Trận sư cấp 3 trở lên mới có thể sử dụng được.

Trạng thái Tâm Trận cũng có ba cấp sơ trung cao. Những đệ tử tu luyện linh trận trong Bắc Thương linh viện này cũng ít người có thể lĩnh ngộ được trạng thái Tâm Trận, nhưng có đẳng cấp trung và cao, chắc chắn không nhiều hơn một bàn tay.

- Cái tên này rốt cuộc giấu bao nhiêu bản lĩnh nữa đây.

Tô Linh Nhi lẩm bẩm cảm thấy tên thiếu niên kia như một cái hố sâu không đáy, khiến cho người ta chẳng biết đường nào mà lần.

- Tiểu tử này khá thú vị đây.

Tô Huyên mỉm cười nhẹ nhàng. Linh trận cấp độ này có lẽ cả Lý Huyền Thông cũng phải đau đầu, Mục Trần lần này thật đã liều mạng, bằng thực lực Dung Thiên cảnh sơ kỳ có thể bức Lý Huyền Thông đến thế này quả thật đã rất giỏi.

Hạc Yêu và Từ Hoang cũng bất ngờ không kém. Vốn nghĩ chỉ là một tên tân sinh không mấy đáng chú ý, phần lớn nguyên nhân đến đây để xem Lý Huyền Thông hiển lộ thực lực thăng tiến đến mức nào, không ngờ được chính tên tên sinh kia lại khiến họ cảm thấy nguy hiểm.

Hơn nữa họ càng không quên được Mục Trần hiện tại mới chỉ là tân sinh, nếu để hắn tu luyện thêm một năm nữa, thành tựu chẳng lẽ sẽ vượt qua họ sao?

Tiểu tử này, thật không thể khinh thường .

Lý Huyền Thông cũng đang ngẩng lên chăm chú nhìn vào không trung, ánh mắt lóe lên khó hiểu.

Hắn không nói thêm gì nữa, khiến cho người ta cũng không biết hắn đang nghĩ gì trong lòng. Hai bàn tay đã thò ra khỏi tay áo, linh lực kinh người lượn lờ quanh thân.

Hiển nhiên hắn đã không còn lãnh ngạo như ban đầu, Mục Trần kia đã vượt khỏi dự đoán của hắn.

- Đến đây đi, cho ta xem bản lĩnh chân chính của ngươi.

Hắn nhẹ lẩm bẩm trong lòng, ánh mắt sắc bén như xuyên thủng hư không bắn vào người Mục Trần.

"Phù."

Mục Trần thở ra một hơi, sắc mặt tái nhợt, hai tay kết ấn.

"Ầm! Đùng!"

Một tiếng sét rền vang bầu trời, ánh sáng lóe lên rực rỡ, cấp tốc hình thành một đóa hắc liên to cả trăm trượng.

Hắc liên lơ lửng xoay tròn trong không trung, khiến không khí xung quanh cũng bị biến dạng.

Linh trận kia dĩ nhiên chính là Yêu Liên Đồ trận. Ngày trước còn ở Bắc Linh cảnh, Mục Trần nhờ vào linh trận này mà cấp tốc miễu sát Liễu Kinh Sơn. Khi đó hắn mới chỉ có thực lực Linh Luân cảnh, khó mà chạ tới uy lực thực sự của trận đồ này. Dù có mượn được sức mạnh Cửu U Tước cũng chỉ miễn cưỡng thi triển ra, so với bây giờ hắn đã lĩnh ngộ ra vài điểm huyền diệu của linh trận này.

Lúc trước nhãn lực nông cạn, cho rằng Yêu Liên Đồ trận đẳng cấp chỉ bất quá là linh trận cấp 3 đỉnh phong, nhưng hiện tại hắn đã là Linh Trận sư cấp 3, hắn mới phát hiện ra hiểu biết của hắn đối với Yêu Liên Đồ trận còn quá mức nông cạn.

Mặc dù Yêu Liên Đồ trận này chỉ mới là một phần mà thôi. Nếu một ngày kia thực lực Mục Trần đủ để bày trận hoàn toàn, nhất định sẽ xoay chuyển trời đất.

Hiện tại đối với hắn một phần Yêu Liên Đồ trận đã là cực hạn.

Mục Trần sắc mặt càng lúc càng tái, suy yếu vô cùng. Hiện tại hắn không dùng đến sức mạnh Cửu U Tước, hoàn toàn chỉ bằng sức mình bố trí Yêu Liên Đồ trận.

- Đi!

Hắn vung tay ra, hắc liên rung động, rồi bắn ra như lưu quang. Vừa bay ra, những cánh sen khép chặt cũng đang từ từ nở rộ.

Linh lực trong thiên địa càng thêm cuồng bạo .

Hắc liên nở rộ, tim sen nhắm thẳng vào hướng Lý Huyền Thông. Trên đóa hắc liên, một dòng chất lỏng đen ngòm từ tim sen phun ra.

Hắc ám ùng ục hội tụ ở tim sen bất giác khiến người ta cảm thấy lạnh mình sởn gai ốc.

"Viu!"

Hắc ám tối đến cực độ, hắc liên run lên mạnh mẽ, sau đó một tia hắc ám thẳng tắp bắn xuống, như một con hắc thủy long giương nanh múa vuốt điên cuồng phá hoại!

"Rầm rầm!"

Lôi đài vốn đã tan hoang rốt cuộc không thể nhận thêm trùng kích nữa, lúc này nó ầm ầm sụp đổ, nhưng Lý Huyền Thông vẫn vững vàng nhìn luồng ám hắc lao đến, đôi tay hợp lại, thanh âm vang lên.

- Thiên Huyền thần quyết, Thiên Huyền La Bàn!

"Bùm!"

Thanh quang chói mắt ngập tràn trước mặt Lý Huyền Thông, hào quang ngưng tụ thành một la bàn khổng lồ màu xanh. Nó vừa xuất hiện, không khí liền đọng lại.

- Phòng ngự cực mạnh của Lý Huyền Thông, Thiên Huyền La Bàn ư?

Tô Huyên, Hạc Yêu, Từ Hoang nhìn thấy la bàn xanh kia, ánh mắt tỏ ra trịnh trọng. Không ngờ hắn lại phải sử dụng đến cái này a.

Thanh quang la bàn ngưng tụ, mạnh mẽ lao lên chống đỡ lấy hắc thủy long đang gào thét lao xuống!

"Uỳnh!"

Ngay lúc va chạm vào nhau, hào quang rực rỡ như vầng liệt nhật bùng nổ sáng bừng lên. Tất cả mọi người không ai chịu nổi phải nhắm chặt hai mắt, nhưng vẫn cảm thấy đau đờn nhức nhối.

"Ầm!"

Thình lình một cơn lốc linh lực xuất hiện khiến cho Tô Huyên cũng biến sắc, vừa xuất hiện liền tàn phá tứ tung, nháy mắt chấn cho lôi đài khổng lồ phải sụp đổ, linh lực hộ tráo ở bốn mặt cũng vang lên những tiếng "rẹt rẹt" như sắp vỡ. Cảnh tượng khiến đám khán giả hoảng hồn, nếu mà bị trúng phải dư lực của phong bạo kia, có lẽ thực lực Dung Thiên cảnh cũng bị xé nát như tương.

Lốc linh lực điên cuồng gào thét vài phút rồi cũng dần dần tiêu tan.

Ngay lập tức ánh mắt mọi người đều nóng cháy tìm kiếm trong đống đổ nát.

Đấu trường đã bị phá hủy, chỗ đó chỉ còn là một cái hố khổng lồ lõm xuống, hai đấu sĩ kia đành phải lăng không đứng trên không trung.

Mục Trần sắc mặt tái nhợt, linh lực quanh người cực kỳ suy yếu, nhưng đôi mắt đen láy vẫn sáng ngời nhìn Lý Huyền Thông ở đối diện, mỉm cười, thanh âm khàn khàn cất tiếng:

- Học trưởng Lý Huyền Thông, chiêu thứ ba này có tính là ta tiếp được không vậy?

Lý Huyền Thông sắc mặt kinh ngạc vẫn đang nhìn chằm chằm vào bàn tay phải của mình, lát say mới ngẩng lên, mở tay ra, một vết máu đỏ tươi chậm rãi chảy xuống. Hắn đã bị thương.

Trên khán đài, gần như toàn bộ khán giả há mồm kinh hãi. Mục Trần đã khiến Lý Huyền Thông bị thương?

- Ngươi, không tệ.

Lý Huyền Thông thở ra, nhẹ nhàng nói.

- Ước định ba chiêu, ngươi thắng. Ánh mắt của Lạc Li quả là tốt.

Lý Huyền Thông cười nhạt. Với khí độ cao thủ như hắn, dĩ nhiên không phải là người không chấp nhận sự thật. Vả lại nơi đây có vô số người nhìn thấy kết quả tỷ thí, không công nhận cũng không được.

Biểu hiện của Mục Trần hôm nay chắc chắn sẽ khiến Bắc Thương linh viện chấn động một hồi.

- Hiện tại ta không còn lực đối chiến, nói ra vẫn không phải đối thủ của ngươi.

Mục Trần nhẹ giọng thì thào. Hắn bây giờ đã là ngọn đèn sắp tắt, để chống đỡ ba chiêu của Lý Huyền Thông, hắn đã dốc hết toàn lực.

- Quy tắc là như thế... Nếu ta và ngươi đồng cấp độ, có lẽ ta không phải đối thủ của ngươi.

Lý Huyền Thông khẽ cười, quay xuống nhìn quanh khán đài, ôm quyền lớn tiếng nói với biển người kia:

- Trận chiến này, Lý Huyền Thông ta đã thua.

Giọng nói vang vang trong tai mỗii người, khiến cho đám khán giả miệng vẫn còn tròn to thần tình phhức tạp. Kết quả này hoàn toàn không hề nằm trong dự đoán của bất kỳ ai.

Ai mà ngờ được một tân sinh Dung Thiên cảnh sơ kỳ lại thắng khi tỷ thí với Lý Huyền Thông. . .

- Rất đặc sắc.

Tô Huyên cười khẽ, lời nhận xét cực chuẩn vang lên, đôi bàn tay mềm mại xinh như ngọc vỗ vào nhau, tiếng lốp bốp lan tỏa đấu trường.

"Bốp bốp!"

Một đốm lửa liền bừng lên đống rơm, tràng pháo tay theo đó nổ ầm lên tán thưởng không thôi.

Trận đấu này dù có kinh hãi, nhưng quả rất thật đặc sắc.

Ở một góc khán đài, Dương Hoằng mặt xanh mày xám run rẩy nhè nhẹ, bởi vì hắn cảm nhận thấy một sự sợ hãi từ trong lòng tuôn ra. Mục Trần bây giờ dường như đã hoàn toàn vượt xa hắn, khiến cho hắn đã không còn có sức phản kháng.

Chẳng lẽ chỉ có Cơ Huyền mới có thể ngăn cản hắn sao?

Mộc Khuê và Băng Thanh thì lẩm bẩm ta thán, nhưng cũng có chút cảm phục. Đối với Mục Trần, hiếu chiến như Mộc Khuê cũng không dám sinh ra chiến ý, vì hắn biết ba chiêu khi nãy, bản thân hắn một chiêu cũng không đỡ nổi.

- Không thể nào. . .

Từ Thanh Thanh thì mặt mày đặc sắc khó coi, biến đổi liên tục, bất giác rụt người lại, sắc mặt tái mét sợ hãi vô cùng.

Trên bầu trời, Mục Trần chỉ cảm thấy đầu óc lùng bùng, cơ thể mỏi mệt, tiếng ồn khiến hắn choáng váng, thân thể lắc lư rồi đột ngột rơi thẳng xuống.

"Véo!"

Một bóng dáng xinh đẹp từ khán đài vội bay tới đỡ lấy hắn, đôi tay ngọc ôm lấy eo hắn, chính là Lạc Li.

Nàng ôm Mục Trần, nhìn gương mặt tái mét của hắn mà thấy đau lòng. Bất chợt đôi mắt lưu ly trừng lên nhìn qua Lý Huyền Thông, nói:

- Ta sẽ tìm ngươi tính sổ!

Lý Huyền Thông chép miệng cười khổ.

Lạc Li không quan tâm, nàng ôm Mục Trần cấp tốc bay đi, biến mất không thấy đâu.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 221: Lạc Thần Tộc

Tỷ thí phấn khích ở đấu trường kết thúc trong sự rung động sợ hãi mà tán thưởng của vô số khán giả quan chiến. Mọi người nhìn vào lôi đài tan hoang hỗn độn cũng hít hà một hơi. Họ biết rõ, từ hôm nay cái tên Mục Trần ở Bắc Thương linh viện sẽ trở nên vô cùng nổi tiếng.

Bằng thực lực Dung Thiên cảnh sơ kỳ chống đỡ hai chiêu mạnh mẽ của đệ nhị Thiên bảng Lý Huyền Thông, chiêu cuối cùng lại chủ động công kích khiến cho Lý Huyền Thông chảy máu.

Chiến tích như thế này ngay cả những lão sinh cũng chỉ biết tán thưởng mà thôi. Một tân sinh có thể quyết đoán và bản lĩnh như thế thừa đủ cho họ bội phục.

Dù rằng nó cũng không có nghĩa là chiến lực của Mục Trần ngang ngửa Lý Huyền Thông, nhưng ai cũng nghĩ sau một năm nữa có lẽ chuyện đó sẽ xảy ra.

Ngày này năm sau, e rằng tam cường Thiên bảng trên kia, sẽ có một chỗ cho cái tên của hắn.

Tỷ thí kết thúc, danh tiếng Mục Trần một bước lên trời.

Mấy ngày sau, Mục Trần yên lặng tĩnh dưỡng trong tiểu lâu của mình. So với thương thế gặp phải trong đại chiến ngày trước với Liễu Kinh Sơn, chút mệt mỏi này chẳng là gì, chỉ cần nửa ngày hắn đã có thể khôi phục lại được, nhưng vẫn không ra ngoài để tránh phiền nhiễu.

Trong phòng, Mục Trần yên lặng ngồi xếp bằng, linh lực chuyển động quanh người, hô hấp trầm ổn vững chắc, cảm giác hùng hồn. Đấu

với Lý Huyền Thông một trận, hắn cũng có nhiều thu hoạch.

Chân chính nếm thử thực lực cường giả Hóa Thiên cảnh, sau này nếu có chiến với đối thủ cùng cấp độ đó cũng có thêm một ít kinh nghiệm, cảm nhận rõ được sự mạnh mẽ của họ đến như thế nào.

Nếu không phải thể loại tỷ thí ba chiêu kia, có lẽ muốn đánh nhau với Lý Huyền Thông, Mục Trần chắc chắn phải mượn lực Cửu U Tước mới mong sống sót. Nhưng nói đi cũng nói lại, Lý Huyền Thông dù quấy rối hắn và Lạc Li, nhưng lại không có ác cảm gì, tự nhiên có một đối thủ như vậy cũng đáng coi trọng. Chỉ cần không phải chiến đấu sinh tử, Mục Trần cũng không thích mượn sức người khác để giành thắng lợi cho mình. Bản tính hắn vốn cao ngạo, mà đó cũng là sự tôn trọng với đối thủ chân chính.

Nhưng nếu đối phương như Liễu Kinh Sơn muốn dồn hắn vào chỗ chết, Mục Trần tự nhiên không từ thủ đoạn.

Mục Trần xếp Lý Huyền Thông vào danh sách những đối thủ tranh chiến, để mong rằng một ngày kia có thể giao đấu công bằng, không hạn chế gì cả, chân chính đánh bại tên kia.

Nhưng từ bây giờ tới lúc đó còn có một khoảng cách xa, do đó hiện tại cần chú tâm tu luyện, mới có khả năng bám đuổi Lý Huyền Thông.

Lần tới, hắn sẽ không cần loại tỷ thí ba chiêu này nữa.

Mục Trần cười nhạt, nhìn ra ngoài. Trước đó Lạc Li im lặng bỏ đi, nàng định làm gì hắn cũng dễ đoán, nhưng chỉ đành lắc đầu, chậm rãi nhắm mắt, than thở giùm cho tên xui xẻo kia.

Một tòa núi cao ngất ở Bắc Thương linh viện.

Đứng trên bình đài ở đỉnh núi, Lý Huyền Thông thở dài nhìn cô gái sắc mặt băng hàn nắm chặt hắc trường kiếm trong tay.

- Thích đánh nhau lắm à?

Lạc Li lạnh lùng gắt gỏng cạnh khóe Lý Huyền Thông, giọng nói trong suốt như suối chảy qua mang theo nhiều điểm lạnh lẽo.

- Nếu còn thích đánh, ta đến tiếp ngươi.

Lý Huyền Thông vuốt mũi, cười khổ. Chưa kịp nói lời nào, một tia kiếm quang sắc bén đã phá không đánh tới.

Lý Huyền Thông búng tay một cái, một chùm linh lực bắn ra định phá hủy luồng kiếm quang.

"Bùm!"

Nhưng kiếm quang cắt đôi chùm linh lực đó, kiếm khí bén nhọn đến mức Lý Huyền Thông trợn mắt nghiêm trọng. Lạc Thần quyết của Lạc Li càng ngày càng thành thạo, quả là kỳ tài trăm năm khó gặp của Lạc Thần tộc.

Lý Huyền Thông bất đắc dĩ thở dài, chỉ có thể lui gấp tránh đi luồng kiếm. Hắn biết nàng đang nổi nóng, nói gì cũng chẳng ích lợi chi, mặc cho nàng phát tiết.

Một luồng linh lực kinh người bộc phát trên đỉnh núi, khiến cho những kẻ ở gần đó cũng kinh ngạc. Họ dĩ nhiên biết đó là nơi đặc quyền của Lý Huyền Thông, vậy mà cũng có người dám lên núi gây sự với hắn?

Dù tò mò nhưng chẳng ai đủ gan góc để lên xem, chỉ ở xa xa nhìn vô số kiếm quang như mưa rào tàn phá ngọn núi kia.

Kiếm quang bay loạn xạ hơn mười phút rồi mới ngừng lại, sau đó lại yên lặng như tờ.

Một mảnh đổ nát tan hoang xuất hiện trên đỉnh núi, những vết cắt bén ngót tung hoành mọi chỗ.

Trên bình đài, Lý Huyền Thông cũng không còn tiêu sái thong thả như trước nữa, áo quần rách nát, đầu tóc xơ xác, có vẻ khá thê thảm. Nhưng đó cũng không phải là hắn cố tình để cho Lạc Li tận tình xả giận, mà thực lực của cô nàng đã vượt xa dự kiến của hắn.

- Hết nóng chưa?

Hắn nhìn thân thể te tua của mình, cẩn thận hỏi lại cô gái đang cầm trường kiếm kia.

Lạc Li hất mái tóc, gương mặt không chút đổi sắc nói:

- Lý Huyền Thông, ta hy vọng đây là cuối cùng. Chúng ta tuy xem nhau như bằng hữu, bất quá ngươi dám quá đáng, đừng trách ta trở mặt.

Lý Huyền Thông chỉ đành thở dài:

- Nếu hắn không vượt qua được ngay cả ta, thì sau này phải làm sao đây? Không thể chuyện gì ngươi cũng phải gánh hết chứ?

Lạc Li im lặng, không đáp lời.

Lý Huyền Thông lại thở dài:

- Gia gia của ngươi còn có thể cố gắng bao lâu chứ? Hai năm? Năm năm?

Lạc Li bất giác run rẩy, siết chặt chuôi kiếm đến mức ngón tay cũng trắng đi.

- Ngươi là hy vọng duy nhất của Lạc Thần tộc, ngươi còn có thể ở cạnh hắn bao lâu nữa. Là hoàng nữ Lạc Thần tộc, là tộc nhân có huyết thống thuần khiết nhất, chẳng phải mọi tộc nhân đều xem ngươi là người kế thừa Lạc Hoàng hay sao? Với tính cách của ngươi, chắc chắn sẽ không từ bỏ mọi người, lúc đó ngươi tất nhiên phải trở về, rời xa khỏi hắn. Các ngươi vốn không có kết quả.

Lý Huyền Thông chậm rãi nói.

- Ta sẽ chờ hắn.

Lạc Li nhẹ giọng nói.

- Chờ hắn từ từ mạnh lên sao? Chưa nói đến hắn có thể mạnh đến mức đó hay không, nhưng dù có thể thì ngươi phải chờ đến bao giờ? Ba thần tộc kia còn đang như sói đói rình mồi. Lạc Thần tộc đã như mặt trời lặn trời tây, hùng sư đã già, bây giờ chỉ còn lại dư uy mà thôi....

Lý Huyền Thông thở dài, sự thật vô cùng tàn khốc a.

Lạc Li ngẩng lên nhìn hắn, nhẹ giọng nói từng lời, chân thành mà kiên định:

- Ta tin hắn.

Lý Huyền Thông khổ não nhìn gương mặt nàng, cũng không nói gì thêm nữa.

Lạc Li thấy cũng không cần nói thêm gì, giơ tay ngăn lại, bay khỏi bình đài, hóa thành một tia sáng biến mất.

Mấy ngày tiếp theo đúng như mọi người dự đoán. Khắp Bắc Thương linh viện đâu đâu cũng bàn tán kể chuyện tỷ thí ba chiêu của Mục Trần và Lý Huyền Thông. Ngay cả khu tân sinh cũng vẫn còn kích động không ngớt, bất đắc dĩ khiến Mục Trần đành phải chui rúc trốn trong tiểu lâu tu luyện.

Lạc Li chăm sóc hắn vài ngày, thấy hắn đã ổn mới chịu rời khỏi để đi đến tu luyện ở một Tụ Linh trận. Mục Trần thấy rõ gần đây nàng tu luyện càng lúc càng thêm gấp gáp.

Việc này, Mục Trần cũng bó tay. Lạc Li cố chấp tu luyện khiến hắn thấy đau lòng, nhưng cũng không thể ngăn cản.

Hắn cũng không biết, trước tới nay cuộc sống của nàng chỉ có tu luyện, cũng vì trách nhiệm nàng phải gánh vác quá lớn, nên hắn cũng không phiền lòng trước tính cách tách biệt khỏi thế giới của nàng.

Đến sau này gặp lại, thế giới u ám đơn điệu của nàng mới thêm được một màu sắc tươi tắn, thêm một hình ảnh khiến nàng vui vẻ. Chính vì hắn mà nàng đã ngàn dặm xa xôi tiến đến gia nhập Bắc Thương linh viện này...

Thêm một đêm trăng mờ, hắn đang ngồi tu luyện bỗng nhiên mở to mắt, lắc mình liền xuất hiện trên mái nhà, gặp ngay Lý Huyền Thông đang đứng chắp tay sau lưng.

Mục Trần nhìn thấy là Lý Huyền Thông, mày cũng nhíu lại, nói:

- Hôm qua ngươi nói gì với Lạc Li? Sao bỗng dưng nàng lại thêm liều mạng tu luyện.

Lý Huyền Thông xoay lại, liếc nhìn Mục Trần, thản nhiên nói:

- Nói là liều mạng tu luyện, chi bằng nói là giảm bớt gánh nặng cho ngươi.

- Có ý gì đây?

Mục Trần chau mày.

Lý Huyền Thông ngồi xuống, nhìn lên mặt trăng trên cao, than nhẹ:

- Có bao giờ ngươi nghe nói về Lạc Thần tộc chưa?

Mục Trần nghe vậy, ánh mắt liền trở nên trịnh trọng.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 222: Tây Thiên Giới

- Lạc Thần tộc...

Mục Trần lẩm bẩm nhìn Lý Huyền Thông. Trước đây một thời gian, hắn vào mua đồ trong Linh Trị điện cũng có nghe lão nhân trong đó thốt lên cái tên Lạc Thần tộc, bất quá hắn chẳng có thông tin gì cả. Đại Thiên thế giới quá rộng lớn, không nói tới Bắc Linh cảnh bé nhỏ quê hắn, cho dù là Bắc Thương linh viện này cũng chỉ là một ngôi sao trong dãy ngân hà vô số trên kia.

Có nhiều thứ Mục Trần căn bản không thể biết hết, thậm chí là chưa có tư cách để biết.

- Trong Đại Thiên thế giới có nhiều chủng tộc truyền thừa từ xưa, ví như Băng Linh tộc, Hỏa Linh tộc, họ là những chủng tộc danh tiếng lẫy lừng Đại Thiên thế giới. Còn Lạc Thần tộc, lại là một trong số đó. Thời kỳ hoàng kim, thực lực Lạc Thần tộc còn vĩ đại hơn họ bây giờ. Thậm chí cả nội tình của Bắc Thương linh viện này cũng không thể nói là mạnh hơn họ được bao nhiêu.

Mục Trần trợn mắt kinh ngạc. Băng Linh tộc, Hỏa Linh tộc mạnh mẽ thế nào, hắn cũng không biết rõ lắm. Nhưng Bắc Thương linh viện thì tuyệt đối khủng bố. Hiện tại những người mà hắn tiếp xúc chỉ như phần nổi của tảng băng. Vậy mà Lạc Thần tộc của Lạc Li lại có thực lực đáng kinh ngạc thế sao?

- Đương nhiên. . . đó chỉ là thời kỳ hoàng kim xa vắng.....

Lý Huyền Thông hoài niệm liếc nhìn Mục Trần:

- Lạc Thần tộc ở phía cực tây của Đại Thiên thế giới, một nơi gọi là Tây Thiên giới. Nơi đó đại lục đông đúc, thế lực như sao trời, trong đó có tứ đại thần tộc là kẻ thống trị Tây Thiên giới. Vô số những thế lực lớn nhỏ đều tôn họ là vương giả, dựa vào bọn họ để sinh tồn.

- Tứ đại thần tộc?

- Ừ, Lạc Thần tộc, đứng nhất. Tứ đại thần tộc đã sống ở Tây Thiên giới nhiều ngàn năm, bao lần công phạt lẫn nhau, huyết cừu vô số, khó mà rửa sạch. Có thể nói là kẻ thù truyền kiếp không chết không ngừng. Lạc Thần tộc từng là kẻ đứng đầu mạnh nhất trong tứ tộc. Ba tộc kia đều bị áp chế, không dám gây hấn mạnh mẽ. Chỉ đáng tiếc, năm tháng là số mệnh, đã khiến cho Lạc Thần tộc bây giờ điêu tàn, đến nỗi cần một cô gái nhỏ để cứu vớt nó.

Lý Huyền Thông cười giễu lắc đầu.

Mục Trần nhíu mày. "Cô gái nhỏ"? chẳng lẽ là Lạc Li sao?

- Vài trăm năm nay, nhân tài của Lạc Thần tộc rơi rớt, phần lớn tộc nhân hạch tâm của Lạc Thần hoàng tộc chỉ như lũ giòi bọ, khiến cho con quái vật khổng lồ chỉ còn là mặt trời buổi chiều tà. Người thân của Lạc Li chỉ biết đắm chìm trong vinh quang quá khứ, chẳng hề biết được Lạc Thần tộc vốn đã tan hoang.

Lý Huyền Thông cất giọng giễu cợt.

- Hơn mười năm trước, phụ thân Lạc Li cũng là một người ưu tú trong nhiều năm nay. Hắn tiếp nhận kế thừa của Lạc Thần tộc, khiến nó có một chút ánh sáng le lói. Đáng tiếc trong một trận chiến với Lực Thần tộc, hắn bị vây chặt mà thương mệnh thân vong....

- Hắn ngã xuống, Lạc Thần tộc như trọng thương. Gia gia của Lạc Li, Lạc Thiên Thần lại phải rời khỏi thâm sơn, trực tiếp điều hành Lạc Thần tộc khổng lồ. Lão rất tuyệt vọng, trong cả Lạc Thần tộc to lớn như vậy

cũng không tìm ra được một nhân tài đích thực. May mắn Lạc Li dần dần lớn lên lại thể hiện thiên phú ưu việt của phụ thân.

- Vì thế, từ khi còn là cô bé con, nàng đã được Lạc Thiên Thần định là Lạc Hoàng kế nhiệm. Đó cũng là số phận nàng sẽ phải nhận lấy truyền thừa khủng bố nhiều ngàn năm của tộc. Cùng với sự mong chờ của hơn 10tr tộc nhân, nàng sẽ trở thành nữ hoàng của tộc, bảo vệ họ khỏi những cuộc chiến tàn khốc không ngừng mà sinh tồn ở Tây Thiên giới.

Lý Huyền Thông híp mắt, nhớ tới cô bé nhỏ vốn phải được vô ưu vô lo vui vẻ đùa chơi, thì lại chịu sự giám sát của Lạc Thiên Thần đứng dưới thác Thông Thiên cầm lấy thanh kiếm, thân hình tí hon chống lại thác nước khổng lồ, không biết bao lần trọng thương.

Nàng ôm trường kiếm uất ức mà khóc, không ai an ủi, chỉ có gia gia nghiêm khắc với tiếng quát chói tai. Phụ thân nàng chết khi nàng còn quá nhỏ, chỉ còn lại mẫu thân bệnh tật bầu bạn. Nàng cũng hiểu, nàng không thể than thở khóc lóc với mẫu thân, chỉ càng khiến mẫu thân thêm đau lòng, bệnh tật càng thêm nặng nề.

Khi lần đầu tiên Lý Huyền Thông gặp Lạc Li, đó là lúc cô bé ôm chặt trường kiếm khóc thút thít sau một tảng đá. Nhưng bản tính quật cường của nàng đã cầm lại nước mắt, tiếp tục đối diện thác dữ tu luyện.

Trên mái tiểu lâu, Mục Trần trầm tư, tâm tình bất chợt cũng đau lòng khôn tả.

- Thời gian Lạc Li ở cạnh ngươi cũng không còn nhiều....

Lý Huyền Thông nhẹ giọng nói.

- Tại sao?

Mục Trần cả kinh.

- Vì Lạc Thiên Thần đã không còn bao lâu nữa, nhiều lắm là 5 năm, đại nạn của lão sẽ tới. Trước lúc đó, lão nhất định sẽ gọi Lạc Li trở về

nhận truyền thừa. Vả lại trong thời gian này Lạc Li cũng phải cấp tốc tiến vào Chí Tôn cảnh. Nếu không, Lạc Thần tộc tất nhiên sẽ bị ba tộc còn lại công chiếm. Với thâm cừu huyết hận của bọn họ, lúc đó Lạc Thần hoàng tộc có lẽ tan cửa nát nhà, thậm chí tộc nhân bình thường của Lạc Thần tộc cũng sẽ máu chảy thành sông. Chuyện như thế xảy ra ở Tây Thiên giới không có gì lạ cả.

Lý Huyền Thông thản nhiên nói.

- Chí Tôn?

Mục Trần trợn mắt. Sau Thông Thiên cảnh chính là Chí Tôn cảnh. Chí Tôn phân cửu phẩm, nhất phẩm là thấp, cửu phẩm cao nhất. Trên cửu phâm lại phân thành hai tầng Thiên Chí Tôn và Địa Chí Tôn.

Chí Tôn cảnh, chính là cường giả chân chính cao cấp tung hoành Đại Thiên thế giới, tuyệt đối có năng lực đứng đầu một đại lục. Cửu phẩm Chí Tôn đã rất khủng bố, nhưng đến Địa Chí Tôn và Thiên Chí Tôn thì càng kinh hoàng, đó sẽ là một cái tên vang vọng một phương trời Đại Thiên thế giới, mỗi người là một tuyệt đỉnh cao thủ đương thời.

Thế mà Lạc Li, phài trong 5 năm đạt tới Chí Tôn cảnh?

- Với chủng tộc khổng lồ như vậy, để có thể trở thành hoàng tộc, Chí Tôn là yêu cầu thấp nhất. Lạc Thiên Thần hiện tại chính là cường giả Địa Chí Tôn. Bất quá lão từng bị trọng thương quá nặng, hiện tại phải đối diện với đại nạn lâm đầu, đành phải dùng thời gian cuối cùng giở hết mọi thủ đoạn tạo ra một hoàng đế ít nhất có thể chống đỡ cục diện cho Lạc Thần tộc sau khi lão không còn nữa.

- Người được chọn cụng chỉ có Lạc Li, nàng là người có huyết thống thuần khiết nhất. Chỉ có nàng mới có thể đón nhận được truyền thừa này, tỉ lệ thành công mới cao một chút.

Lý Huyền Thông chậm rãi nói tiếp.

- Tỉ lệ thành công sẽ cao một chút?

Mục Trần biến sắc, nói vậy chẳng lẽ có thể thất bại?

- Trên thế giới không có sức mạnh nào không không mà có, cần phải có mạo hiểm. Một khi truyền thừa thất bại, Lạc Li hiển nhiên sẽ hương tiêu ngọc vẫn. Nhưng chuyện này cũng không còn biện pháp khác, thời gian Lạc Thiên Thần không còn nhiều. Một khi giờ đã đến, Lạc Li nhất định phải quay về Lạc Thần tộc. Mà lúc đó có thể là nửa năm sau, cũng có thể là một năm sau. . . nhưng đó là điều chung quy sẽ đến.

Lý Huyền Thông cười trào phúng:

- Lạc Thần tộc đáng thương, một thời đỉnh phong, trong tộc cùng lúc có một tượng đài Thiên Chí Tôn, hai Địa Chí Tôn, khiến cho ba thần tộc kia kinh sợ không dám tác loạn, uy danh hiển hách Đại Thiên thế giới. Ai có ngờ được, ngàn năm sau chỉ còn một lão già sắp chết đau khổ chống đỡ, rồi đặt hết hi vọng cuối cùng lên vai một cô gái yếu đuối.

- Bây giờ ngươi đã biết vì sao Lạc Li luôn phải liều mạng tu luyện chứ?

Lý Huyền Thông quay nhìn sang Mục Trần, thanh âm buồn bã.

Mục Trần chậm rãi gật đầu. Khó trách Lý Huyền Thông bảo rằng bản thân hắn níu chân Lạc Li. Đối với nàng thời gian chính là thứ xa xỉ, nàng vì hắn mà tới Bắc Thương linh viện này. . . Tình cảm thật sâu nặng.

Lý Huyền Thông nhìn chằm chằm Mục Trần, khóe miệng chua xót:

- Tiểu tử nhà ngươi rốt cuộc có gì tốt nhỉ/

Mục Trần siết chặt bàn tay:

- Nàng đến lúc đó nhất định phải trở về nhận truyền thừa sao?

Lý Huyền Thông gật đầu, nói:

- Ngươi đừng có nghĩ đến chuyện níu kéo nàng như vậy, nếu nàng vì ngươi mà ở lại, e rằng cũng chẳng vui vẻ gì đâu.

- Ta không ích kỷ như vậy.

Mục Trần cười giễu.

- Hiện nay Lạc Thần tộc suy sụp, nhưng đàn sói vẫn chưa dám lai phạm, vì còn có Lạc Thiên Thần, hùng sư dù già vẫn còn uy, vả lại vì hơn mười năm trước, Lạc Thiên Thần từng làm một việc tốt, cứu một người trẻ tuổi đến từ hạ vị diện.

Lý Huyền Thông nói.

- Hả?

Mục Trần ngạc nhiên, không hiểu được chuyện này thì quan hệ gì.

Lý Huyền Thông ngẩng lên nhìn trăng, gương mặt lãnh ngạo trở nên tôn sùng:

- Người trẻ tuổi đó bây giờ đã là bá chủ một phương Đại Thiên thế giới, danh tiếng rung trời.

- Hắn là ai vậy?

Mục Trần tò mò hỏi.

Đôi mắt Lý Huyền Thông phấn khích hừng hực:

- Hắn từng đi xuyên qua Đại Thiên thế giới, ngay cả Hỏa Linh tộc có vị lão tổ Thiên Chí Tôn cảnh cũng không ngăn được, để hắn thong thả rời đi, khiến cho danh vọng vang khắp Đại Thiên thế giới.

- Hắn gọi là Viêm Đế, Tiêu Viêm.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 223: Viêm Đế

Viêm Đế, Tiêu Viêm.

Xưng hô khí phách đó khiến cho Mục Trần cũng hoảng hồn. Cái tên này không phải lần đầu tiên nghe thấy, ngày xưa còn ở Bắc Linh viện hắn cũng từng nghe qua. Có điều lúc đó chỉ mới hơi có cảm giác, còn bây giờ chân chính cảm nhận được khái niệm "cường giả" trong Đại Thiên thế giới của người kia.

Những ai đột phá được giới hạn của hạ vị diện đi vào Đại Thiên thế giới đều là những anh tài kinh thế tuyệt diễm. Tâm tính thực lực tuyệt đối là nhất lưu. Có lẽ vì nguyên nhân hạ vị diện, thượng vị diện khiến họ chỉ đạt đến một tầm mức hữu hạn, nhưng một khi đã tiến vào Đại Thiên thế giới, ngay khi thích ứng được, họ sẽ như hổ về rừng xanh, rồng ra biển lớn, mang theo khí khái vĩ đại tập hợp thực lực tại Đại Thiên thế giới, tiếp tục hào quang chói lóa.

Vị Viêm Đế này như thế, vị Võ Tổ một thân một mình đấu cả Băng Linh tộc cũng như thế.

Sự cuồng nhiệt trong mắt Lý Huyền Thông cũng giảm dần, thoáng nhìn qua Mục Trần:

- Việc tốt mà Lạc Thiên Thần tiện tay giúp đỡ, thật lòng mà nói, dù cho không được hỗ trợ, hắn cũng chẳng sao cả.

- Ngày trước vị Viêm Đế kia hắn là vừa phá vỡ giới hạn của hạ vị diện, xuyên qua thông đạo vừa hay xuất hiện ở một lãnh thổ do Lạc Thần tộc cai quản. Vài hạ vị diện tu luyện năng lượng không phải là linh khí,

như vị Viêm Đế kia, ở hạ vị diện của họ tu luyện một loại gọi là đấu khí. Đấu khí sau khi tiến vào Đại Thiên thế giới cũng dần dần đồng hóa thành linh lực tinh khiết. Phần lớn những ai xuyên phá hạ vị diện đến đây đều cảm thấy khó khăn, bản thân là cường giả, ý thức bảo vệ năng lực của mình sẽ không cho phép những đấu khí mà mình vất vả tu luyện bị đồng hóa một cách không thể hiểu nổi như vậy.

- Việc đó khiến cho quá trình đồng hóa gặp xung đột, linh lực đồng hóa gặp phải phản kháng của họ, tạo thành một nguy cơ không nhỏ, khiến cho những cường giả kia gặp một vấn đề không nhỏ.

Lý Huyền Thông cười cười, vấn đề này với bọn họ có vẻ hơi buồn cười, nhưng thật sự đối với những cường giả kia lại rất đau đầu.

- Lạc Thiên Thần chính lúc đó gặp Viêm Đế, ra tay giúp đỡ Viêm Đế hoàn tất đồng hóa linh lực. Lạc Thiên Thần thấy Viêm Đế tuổi còn trẻ, nhưng kiến thức rộng rãi cho thấy những người có khả năng phá vỡ hạn chế của hạ vị diện đều là những người có tài năng, mặc dù lúc mới đến Đại Thiên thế giới cũng không quá mức lợi hại nhưng tiềm lực vô hạn, đã hạ mình kết giao với Viêm Đế.

- Viêm Đế cũng không ở lại Lạc Thần tộc quá lâu, hắn nghỉ ngơi hồi phục rồi liền rời đi, nghe nói là đi tìm hai vị thê tử. Thật lâu sau Lạc Thiên Thần cũng chẳng nghe một tin tức nào về hắn.

- Mười năm sau, một ngày kia mới có tin tức truyền khắp Đại Thiên thế giới về một nam nhân tự xưng Viêm Đế đấu một trận với lão tổ tông Thiên Chí Tôn của Hỏa Linh tộc. Hỏa viêm ngập trời, đốt cả một khối đại lục thành phế tích. Lão tổ Hỏa Linh tộc dốc hết bản lĩnh cũng không đả thương được Viêm Đế chút nào, đành phải chắp tay nhận thua, khiến cho người kia thong thả bỏ đi. Từ đó cái danh xưng Viêm Đế liền vang vọng Đại Thiên thế giới.

Ánh mắt Lý Huyền Thông lại trở nên nóng cháy. Thiên Chí Tôn! Siêu cấp cường giả tung hoành Đại Thiên thế giới tuyệt đối là cự phách một

phương. Thế nhưng đối diện Viêm Đế, Thiên Chí Tôn cũng phải chắp tay nhận thua. Nhân vật như thế cũng không hổ danh xưng Viêm Đế.

- Sau khi Viêm Đế sáng tạo Hỏa Vực Vô Tận, vô số cường giả đổ tới như kiến, vì Viêm Đế không chỉ có chấp chưởng thiên địa vạn hỏa, hơn nữa một tay luyện đan thuật cũng lại tuyệt thế vô song, không ít cường giả vì cầu một viên đan mà không được. Hỏa Vực Vô Tận thừa cơ dựng lên, ngắn ngủi hơn mười năm đã là một thế lực khủng bố ở Đại Thiên thế giới.

Lý Huyền Thông giọng nói đầy kính nể.

Mục Trần cũng cảm thán, oai phong Viêm Đế danh bất hư truyền.

- Có lẽ khi biết được thành tựu này của Viêm Đế, ngay cả Lạc Thiên Thần đều cũng kinh ngạc. Lão không ngờ được người trẻ tuổi năm xưa chỉ trong mười năm lại nổi danh đến thế. Bất quá lão cũng là người cao ngạo, không cần phải hao hết tâm tư đến Hỏa Vực Vô Tận, có lẽ ngày xưa hỗ trợ chẳng đáng là gì, hai bên không ai còn nhớ.

- Bất quá mười năm trước, ngày mà phụ thân Lạc Li ngã xuống, Lạc Thần tộc gặp nguy cơ đe dọa, trong ngày đại thọ của Lạc Thiên Thần, Viêm Đế phái người gửi thiếp chúc mừng, khiến cho đám sói rình mồi ở bên cạnh đều kinh sợ. Họ không ai ngờ được sau lưng Lạc Thần tộc còn có trợ lực lớn như thế.

- Về sau, nhờ dư uy của Lạc Thiên Thần và Viêm Đế giúp Lạc Thần tộc miễn cưỡng ổn định hơn mười năm.

Lý Huyền Thông thở dài, nói:

- Bất quá đến khi đại nạn Lạc Thiên Thần đến, cục diện đó sẽ sụp đổ. Uy danh Viêm Đế tuy vang dội, nhưng Hỏa Vực Vô Tận và Tây Thiên giới quá xa nhau, mà tam đại thần tộc cũng không phải là cái đèn hết dầu. Họ có e ngại Hỏa Vực Vô Tận, nhưng khi Lạc Thần tộc hoàn toàn suy thoái, bọn họ chẳng do dự gì mà không ra tay.

- Tình hình Lạc Thần tộc bên ngoài khó can dự, cứu được một lúc cũng không cứu được lâu dài.

Mục Trần nhẹ giọng nói. Lạc Thần tộc bây giờ ngoại trừ Lạc Thiên Thần và Lạc Hoàng Lạc Li ra, thành viên Lạc Thần hoàng tộc có lẽ khó mà dùng được, thậm chí sâu mọt đục khoét. Một khi Lạc Thiên Thần không xong, mà Lạc Li lại chưa hoàn toàn nắm chắc, vậy thì Lạc Thần tộc sẽ đến hồi bị tiêu diệt.

Tình hình ở đó xấu không tưởng được, nghĩ đến Lạc Li phải tự mình gánh vác, trái tim Mục Trần bỗng dưng thấy đau. Nhưng hắn biết bản thân không có tư cách ngăn nàng trở về.

Mục Trần siết chặt tay. Bản thân hắn thực lực quá yếu, không thể trợ giúp cho Lạc Li được bao nhiêu.

Xem ra, 5 năm tới ở đây hắn phải cấp tốc gia tăng tu luyện, để khi Lạc Li nắm giữ Lạc Thần tộc có thể trợ giúp cho nàng.

Lý Huyền Thông nhìn bàn tay nắm chặt của Mục Trần, thản nhiên nói:

- Ngươi nhiều lắm còn 5 năm, bất quá ta không tin lúc đó ngươi đủ sức giúp nàng.

- Chuyện tương lai ai mà biết trước...

Mục Trần chỉ cười. Hắn chỉ biết hắn đã có mục tiêu, sẽ toàn lực gắng sức, bất kể chướng ngại gai góc trên đường đi mà đạp bằng vượt qua.

Bằng không hắn làm thế nào xứng đôi với một cô gái như thế?

Lý Huyền Thông nhìn hắn, tên kia cười thản nhiên, ánh mắt lại kiên định. Có lẽ thật không cách nào có thể khiến tên nhóc này rời xa Lạc Li.

- Ta đã đáp ứng với Lạc Li, chuyện các ngươi sau này ta không nhúng tay nữa, bất quá. . .

Nói đến chỗ này, ánh mắt hắn dần sắc bén, nhìn chằm chằm Mục Trần, nói:

- Ta mong ngươi không khiến ta thất vọng, chẳng cầu ngươi giúp được Lạc Li bao nhiêu, chỉ cần không ngáng đường làm chậm chân nàng là được. Trọng trách của nàng quá nặng, quá tàn khốc, chỉ một thoáng khựng lại không chừng kết cục sẽ là hủy diệt.

Mục Trần ngửa đầu nhìn trời đầy sao kia, chậm rãi nói:

- Ta còn lo lắng cho nàng hơn cả ngươi. Lý Huyền Thông! Một ngày nào đó, ta sẽ lại đứng ở cạnh nàng. Bất kể thứ gì dám làm tổn hại đến nàng, ta sẽ nghiền hắn ra cám!

Lý Huyền Thông định nói gì đó, nhưng chỉ khẽ gật đầu:

- Hy vọng ngươi thật có thể làm được, ngươi còn có thời gian một chút.

Mục Trần khẽ gật đầu, chợt cười, thần sắc bình tĩnh lại, tỏ ra tò mò hỏi:

- Vị Viêm Đế kia hiện tại ở cấp độ nào? So với Võ Tổ một mình đấu cả Băng Linh tộc thì ai lợi hại hơn?

- Viêm Đế hơn mười năm trước đã có thể khiến vị lão tổ Thiên Chí Tôn Hỏa Linh tộc chắp tay nhận thua, bất quá nhiều năm nay không nghe thấy tin tức của hắn. Với thiên phú kia mười năm tu luyện tuyệt đối không đứng yên tại chỗ, nói không chừng bây giờ đã siêu việt Thiên Chí Tôn, trở thành cường giả đứng đầu. Nhưng mà Đại Thiên thế giới rộng lớn vô tận, ta e cả Viêm Đế kia cũng không dám xưng đỉnh.

Lý Huyền Thông cười, nói:

- Còn vị Võ Tổ cũng khủng bố cực kỳ. Băng Linh tộc quái vật như thế mà hắn một mình cày nát cả tộc. Bất quá Băng Linh tộc cũng rất gian xảo, sau khi bị Võ Tổ đánh cho tan nát trong ngoài, liền chủ động tìm

đến hạ hỏa người kia, toàn lực trợ giúp Võ Tổ làm cái gì đó, Võ Tổ sáng lập Võ Cảnh. Bây giờ cũng là một thế lực cự phách như Hỏa Vực Vô Tận. Hiện nay thì quan hệ giữa Băng Linh tộc và Võ cảnh rất tốt, kẻ nào dòm ngó gì Băng Linh tộc, có lẽ còn phải cố kỵ Võ cảnh bên cạnh họ.

- Bọn họ ai lợi hại hơn thật khó mà nói được.

Lý Huyền Thông vuốt cằm, nói:

- Bất quá ta cũng rất tò mò, không biết Viêm Đế và Võ Tổ giao đấu thì ai lợi hại hơn.

Mục Trần thình lình cười lớn. Đại Thiên thế giới rộng lớn vô tận quả nhiên rất phấn khích. Hắn còn chưa đủ tư cách tiếp xúc, nhưng tin chắc một ngày kia hắn sẽ đủ sức đứng ở trung tâm thế giới, một trận sống mái với hai vị Chí Tôn siêu đẳng đến từ hạ vị diện kia.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 224: Thiên Cấp Nhiệm Vụ

Lý Huyền Thông ra về, những tin tức hắn mang đến khiến cho Mục Trần khó mà bình tĩnh. Không ngờ gánh nặng của Lạc Li so với tưởng tượng của hắn còn nặng hơn nhiều.

Phần tình cảm của nàng tạm thời gác lại việc trọng yếu để ngàn dặm xa xôi đến Bắc Thương linh viện gặp lại hắn thật vô cùng cảm động, chân tình của mỹ nhận thật không gì sánh được.

"Vù."

Lát sau, một bóng người bay đến, dừng lại trên tiểu lâu. Mỹ nhân đã trở về.

Lạc Li thấy Mục Trần đợi ở đó cũng thấy hơi lạ, nhưng vẫn dịu dàng mỉm cười.

Mục Trần trìu mến nhìn người con gái xinh đẹp kia, tình cảm sâu lắng toát ra khiến cho nàng đỏ mặt.

- Gì thế?

Lạc Li chùi chùi gương mặt, sẳng giọng hỏi.

Mục Trần từ từ tiến lên, vươn tay ra ôm lấy vòng eo của nàng, kéo vào lòng.

Lạc Li mặt càng đỏ lên, mắt đẹp nhanh chóng quét tứ phía, thấy không ai mới mặc cho hắn ôm vào người. Cảm giác quen thuộc khiến cho những mệt mỏi sau nhiều ngày tu luyện cũng trở nên thoải mái.

- Ta xin lỗi!

Mục Trần đột nhiên nhẹ giọng nói.

Lạc Li giật mình, hỏi

- Sao lại nói vậy?

- Trước đây nàng nói nếu thích ta sẽ khiến nàng chậm chạp tu luyện, ta cứ tưởng nàng nói chơi, để ta khiến nàng gặp những chuyện phức tạp.

Mục Trần cảm khái nhớ lại nguyên nhân mà nàng đuổi giết hắn suốt nửa năm trong Linh Lộ, quả thật là buồn cười.

Lạc Li ngẩng mặt lên, nhíu mày tỏ vẻ khá bực:

- Bây giờ ta lại không thích ngươi nói như vậy. Ngươi đã biết chuyện gì?

Lạc Li là cô gái thông minh, chỉ vừa thấy biểu hiện khác thường của hắn, bằng trực giác nhạy cảm đã phát hiện ra gì đó, quét mắt nhìn khắp tiểu lâu:

- Lý Huyền Thông đã tới đây? Hắn đã nói gì?

Mục Trần cười, giơ tay mơn trớn má đào, vuốt ve trong giọng nói nhu hòa:

- Đừng trách hắn, chuyện này ta nên biết, vì sớm hay muộn ta cũng sẽ ở cạnh nàng, đem mấy tên đáng chết kia giẫm nát dưới chân!

Lạc Li thở dài, vùi mặt vào ngực hắn, nhẹ nhàng cắn hắn một cái:

- Đừng nói chuyện đó nữa!

Vấn đề ấy quá nặng nề, ngay cả nàng cũng không muốn Mục Trần cũng đã liên lụy.

Mục Trần cười, ôm chặt lấy nàng:

- Yên tâm đi, hiện tại ván đã đóng thuyền, ta không có dại mà buông nàng ra đâu. Cuộc đời này của nàng không trốn khỏi ta được.

- Cái gì mà ván đã đóng thuyền, nói khó nghe muốn chết, ta với ngươi có quan hệ gì??

Lạc Li cười khẽ, trợn mắt dọa hắn.

- Bị ta ôm vào lòng còn nói không có quan hệ, thật là đáng đánh.

Mục Trần cười gian xao, bàn tay đang ôm eo Lạc Li nhanh chóng hạ xuống, nhẹ nhàng vỗ mông nàng một cái.

Lạc Li giật mình, mặt đỏ bừng, cắn mạnh vào ngực hắn.

Mục Trần ôm lấy nàng, ngẩng lên nhìn trời đêm đầy sao, thở dài một hơi, thanh âm trầm thấp mà kiên định bên tai nàng:

- Lạc Li, bây giờ ta có lẽ rất yếu ớt, chưa đủ sức cho nàng dựa vào. Nhưng cứ tin ta, có một ngày ta sẽ chân chính đứng trước mặt nàng, nghênh đó mọi cơn sóng dữ, che chắn cho nàng. Bất cứ ai khiến nàng uất ức, bất cứ ai dám khi dễ nàng, ta đều đập hắn thành cám!

- Lạc Li, nàng phải chờ ta, chờ ta trở thành cường giả cái thế.

Đôi mắt Lạc Li trở nên rưng rưng, tình cảm ấm áp hắn dành cho nàng lan ra khắp con tim, khiến nàng cảm động vô ngần.

Nàng vươn tay ngọc cũng ôm lấy hông Mục Trần, khẽ ậm ừ, ngẩng mặt hôn lên miệng hắn.

- Mục Trần, ta sẽ chờ ngươi. Dù ngươi là người bình thường hay cái thế cường giả, ta vẫn chờ ngươi.....

Ngày hôm sau, Tô Linh Nhi đến khu tân sinh tìm kiếm Mục Trần.

- Có việc gì?

Mục Trần hơi ngạc nhiên khi thấy Tô Linh Nhi đến cửa tìm mình. Cô nàng chắp tay sau lưng, hứng chí đánh giá tiểu lâu, mỉm cười đầy thâm ý.

- Có chuyện tốt dành cho ngươi, đi theo ta một chuyến đi. Tỷ tỷ của ta muốn gặp ngươi.

- Tỷ tỷ ngươi? Tô Huyên?

Mục Trần sửng sốt, Tô Huyên tìm hắn? Dường như hắn chưa bao giờ gặp nàng ta, cũng không có quen biết gì.

- Đúng!

Tô Linh Nhi gật đầu, nói:

- Yên tâm đi! Không có gì hại ngươi đâu, chuyện tốt này người khác cầu còn không được đó.

Nói xong, nàng liền bỏ ra ngoài. Mục Trần hơi do dự nhưng cũng bước theo.

Hai người rời khỏi khu tân sinh, Tô Linh Nhi dẫn đường đến mặt bắc của Bắc Thương linh viện. Ước chừng nửa giờ sau, Mục Trần cùng Tô Linh Nhi hạ xuống một hòn đảo nhỏ trên một hồ nước thật lớn.

Trong gian nhà trúc trên đảo, một nữ tử xinh đẹp duyên dáng đang dịu dàng nhìn hắn và Tô Linh Nhi hạ xuống.

- Tỷ tỷ.

Tô Linh Nhi vẫy chào nữ tử áo trắng kia.

Mục Trần hơi ngạc nhiên nhìn vĩ nữ tử danh tiếng vang dội Bắc Thương linh viện này. Khí chất dịu dàng, xinh đẹp cực kỳ, mái tóc dài như nhung và thân thể thon thả hoàn mỹ.

- Tham kiến học tỷ Tô Huyên.

Mục Trần ôm quyền vái chào.

- Không cần khách khí như vậy. Lần này mời ngươi tới, chủ yếu vì ta có nhận một nhiệm vụ Thiên cấp, muốn xem ngươi có hứng thú hỗ trợ hay không?

- Nhiệm vụ Thiên cấp?

Mục Trần sửng sốt, lúng túng trả lời:

- Ta dường như chưa có tư cách tham gia nhiệm vụ cấp độ này đó?

Ở đây một thời gian, hắn cũng biết Bắc Thương linh viện có một tòa Nhiệm Vụ điện, phát hành đủ loại nhiện vụ. Các đệ tử nhận nhiệm vụ rồi hoàn thành có thể nhận được nhiều phần thưởng khác nhau. Đại khái các nhiệm vụ chia làm ba cấp Thiên - Địa - Nhân. Tô Huyên nói đến nhiệm vụ Thiên cấp chính là cấp bậc cao nhất, không chỉ yêu cầu thực lực, mà còn phải có thâm niên kinh nghiệm. Tân sinh như Mục Trần dù thực lực có đủ cũng chưa có tư cách tiếp nhận.

- Thực lực thì ngươi hắn là có, vấn đề thâm niên kinh nghiệm, ta có thể giúp ngươi một chút.

Tô Huyên mỉm cười.

- Học tỷ Tô Huyên sao lại tìm ta?

Mục Trần hơi nghi hoặc. Nhiệm vụ Thiên cấp rất hiếm, cũng không phải muốn là có thể nhận được. Cấp độ nguy hiểm cao, nhưng thù lao cũng rất phong phú, chỉ cần Tô Huyên đăng tin tìm người hỗ trợ, tin chắc nhiều đệ tử thực lực mạnh mẽ sẽ xông đến như kiến.

Tô Huyên liếc sang Tô Linh Nhi, dĩ nhiên nguyên nhân nàng tìm Mục Trần một phần vì Tô Linh Nhi không ngừng thuyết phục, hơn nữa cái nhìn của nàng đối với Mục Trần cũng không tệ, coi như cũng được.

- Thấy biểu hiện của ngươi ở đấu trường hôm nọ, ta quyết định tìm ngươi. Những người khác có lẽ thực lực đủ, nhưng ta không thích. Nhiệm vụ Thiên cấp này giới hạn 5 người, ngoài ngươi ra chúng ta đã có 4 người. Nếu nhiệm vụ hoàn thành thuận lợi, mỗi người sẽ nhận được 150v linh trị.

- 150v linh trị? Nhiều vậy?

Nghe con số trên trời kia, Mục Trần cũng phải tròn mắt kinh hãi. Phần thưởng của nhiệm vụ Thiên cấp đó sao? 150v linh trị.... chỉ cần bốn năm lần tham gia như vậy thì hắn sẽ mua được tinh huyết Bắc Minh Long Côn.

- Cũng không nhiều đâu, nhiệm vụ của chúng ta lần này chẳng qua chỉ là thiên cấp hạ đẳng, nếu là thiên cấp thượng đẳng, thù lao cao nhất có thể lên tới 800v. Bất quá nhiệm vụ cao cấp đó nhiều năm nay chỉ có một người hoàn thành được.

Tô Linh Nhi cười khẽ.

- 800v. . .

Mục Trần le lưỡi run rẩy, méo miệng hỏi lại:

- Là Trầm Thương Sinh?

- Đúng! Chỉ có hắn mới làm được.

Tô Huyên khẽ gật đầu, giọng nói đầy chất cảm thán. Mặc dù nàng là đệ tam Thiên bảng, thế nhưng nàng biết kém Trầm Thương Sinh không ít.

- Mặt khác, nhiệm vụ Thiên cấp của ta hơi lạ, không phải là truy sát, tầm nã hung đồ, mà là nhiệm vụ linh tàng, chính là đi tìm một di tích viễn cổ. Những di tích này bình thường có linh quyết mà tiền nhân để lại, linh cụ, bảo vật, v.v... Nếu Bắc Thương linh viện không dùng tới, chúng ta có thể nhận lấy.

Tô Huyên cười nói:

- Do vậy, nhiệm vụ linh tàng rất được người ta ưa thích. Căn bản là Bắc Thương linh viện thu thập tin tức, còn chúng ta đi hái quả.

Mục Trần nghe vậy cũng rất hứng thú, bảo tàng gì đó hắn cũng chưa quan tâm lắm, nhưng mà 150v linh trị.... cái này thì khác à.

- Học tỷ Tô Huyên. . .

Mục Trần hơi do dự một chút, nói:

- Ta rất hứng thú với nhiệm vụ này, nhưng mà mạo muội xin một thỉnh cầu được không?

- Chuyện gì?

Tô Huyên lại cười hỏi.

Mục Trần tỏ vẻ hơi ngượng ngùng, nói:

- Ta ... muốn mời thêm một người nữa được không?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 225: Linh Tàng

- Mời thêm một người?

Tô Huyên nao nao, nàng do dự một chút, nói:

- Hiện tại chỉ còn một vì trí, đã định cho ngươi là may rồi...

Nói xong, nàng lắc đầu nhìn Mục Trần.

Mục Trần nghe vậy cũng tiếc rẻ. Vốn hắn định tiến cử Lạc Li, nhưng nếu đã đủ người thì đành chịu thôi. Cô nàng này mà một mình ở lại Bắc Thương linh viện, không có hắn quan tâm e rằng sẽ lại chui vào trạng thái tu luyện điên cuồng. Hắn cũng không biết cái trạng thái đó là tốt hay xấu cho nàng nữa.

- Nhiệm vụ lần này, trừ ta, tỷ tỷ và ngươi, còn có một vị xếp hạng 13 Thiên Bảng, học tỷ Lê Thanh, nàng chính là băng mỹ nữ khét tiếng Bắc Thương linh viện đó nha.

- Còn lại là vị xếp hạng 20 Thiên bảng Quách Hung, những người này đều đã chọn kỹ, không đổi được.

Tô Linh Nhi bên cạnh cất tiếng nói.

- Thật ra ta đường đột quá rồi.

Mục Trần áy náy cười.

- Ngươi đã không có vấn đề gì, vậy thì quyết định vậy đi, ba ngày sau khởi hành, tập hợp ở đây.

Tô Huyên khẽ gật đầu.

Mục Trần cũng gật, vậy là phải tạm rời khỏi Bắc Thương linh viện. Đối với Bắc Thương đại lục bên ngoài hắn cũng rất hiếu kỳ, được đi một chuyến cũng tốt.

Lại nói thêm vài chuyện cần thiết chuẩn bị cho chuyến đi với Tô Huyên, hai bên cũng làm quen thêm một chút, rồi hắn cũng từ biệt, ở lại lâu nơi hoang vắng chỉ có hai tỷ muội này cũng không hay lắm.

Bất quá ngay khi hắn vừa định rời đi, liền có tiếng phá gió lao đến, một bóng người hạ xuống hòn đảo. Người vừa hiện thân cao cao tóc xanh, khuôn mặt khá yêu dị.

Thanh niên tóc xanh kia chính là Hạc Yêu đệ tứ Thiên bảng, hắn vừa hiện thân liền liếc nhìn Mục Trần, gương mặt tuy cười nhưng sâu trong mắt lại có tia nhìn khó hiểu, cứ như là sát khí.

- Hì, Tô Huyên, chuyện trước ta đề nghị sao rồi?

Hạc Yêu cười hỏi Tô Huyên.

Tô Huyên thấy Hạc Yêu, gương mặt dịu dàng vẫn cười, nhưng so với Mục Trần lại thêm một chút khách sáo xa cách:

- Thật ngại quá, nhiệm vụ đó đều đã chọn đủ người, Hạc Yêu ngươi thực lực mạnh mẽ, nhiệm vụ của chúng ta cũng không mấy khó khăn nữa, nếu vậy thì sao còn tác dụng rèn luyện được đây?

Mục Trần giật mình. Ra là Hạc Yêu tới cũng vì muốn tham gia nhiệm vụ này, bất quá nghe Tô Huyên nói chuyện bộ dáng đúng là cự tuyệt.

Nhưng mà Hạc Yêu cũng không phải người đơn giản, chẳng hề vì một câu nói của Tô Huyên mà bỏ qua, chỉ cười nhạt:

- Cũng không nói vậy được, nhiệm vụ linh tàng tuy ít nguy hiểm nhất lại thu lợi nhiều nhất, nhưng tình báo ban đầu của linh viện cung cấp cho

cũng không có biết được linh tàng cấp bậc nào, có bị thế lực hay cường giả nào khác dòm ngó hay không... Nếu lúc đó có việc nào vượt ngoài dự kiến, nhiệm vụ sẽ vô cùng nguy hiểm. Có thêm sự bảo đảm an toàn cũng không phải tốt hơn sao?

Tô Huyên trịnh trọng, mỉm cười:

- Có lẽ vận khí của chúng ta cũng không xấu đến mức gặp một linh tàng cao cấp đâu nhỉ?

- Cẩn tắc vô ưu!

Hạc Yêu cười, rồi nhìn qua Mục Trần, ánh mắt lóe lên kỳ lạ, rồi hắn cũng nhận ra. Dù sao trận tỷ thí ba chiêu hôm đó cũng chưa lâu, Mục Trần cũng để lại ấn tượng cho hắn.

- Ha ha, vị này chính là học đệ Mục Trần phải không, tại hạ Hạc Yêu.

Hạc Yêu cười chào Mục Trần. Tô Huyên nhìn thấy hắn chuyển mục tiêu sang Mục Trần, gương mặt hơi đổi sắc.

- Ra là học trưởng Hạc Yêu.

Mục Trần khẽ liếc sang Tô Huyên, vừa lúc thấy nét biến sắc của nàng, nhưng hắn cũng lanh trí cười nói khách khí. Dù sao Hạc Yêu cũng là một tượng đài sức mạnh của Bắc Thương linh viện.

- Ta cũng không vòng vo....

Hạc Yêu tỏ ra chân thành thành thực, ngữ khí thẳng thắn nói:

- Ta rất muốn tham gia nhiệm vụ này với Tô Huyên, ta nghĩ chắc là học đệ Mục Trần có một chỗ, mong có thể tặng lại cho ta, ta chắc chắn sẽ hồi báo.

Mục Trần nhíu mày, quả nhiên là nhắm tới chỗ của hắn.

Hạc Yêu thấy Mục Trần nhíu mày, cười nói:

- Học đệ Mục Trần, ta biết nhiệm vụ lần này sẽ có 150v linh trị. Ngươi an tâm, chỉ cần nhiệm vụ này thành công, 150v linh trị ta sẽ chia cho ngươi một nửa, ngươi chẳng cần làm gì cũng có thể bỏ túi 75v linh trị, cũng không tồi chứ nhỉ?

"Đúng là không bỏ được..."

Mục Trần cười thầm trong lòng. Hạc Yêu xem ra rất muốn có vị trí này, đáng tiếc. . . Hắn thoáng nhìn qua hai tỷ muội Tô Huyên tuy tỏ vẻ không quan tâm bên này, nhưng luôn quan sát. Dường như Tô Huyên không mấy hảo cảm với Hạc Yêu, nếu hắn tự tiện tặng vị trí này cho tên kia, e rằng khó sống a.

- Học trưởng Hạc Yêu, thật xin lỗi! Vị trí là do học tỷ Tô Huyên cho ta, ta không có quyền tặng lại cho người khác. Nếu học trưởng Hạc Yêu có thể thuyết phục học tỷ Tô Huyên, ta có thể hai tay vui lòng trả lại, cũng không cần 75v linh trị kia.

Mục Trần mỉm cười trả lời.

Hắn nói chuyện cũng khách khí, không trực tiếp từ chối mà đá quả bóng khó nhai lại cho Tô Huyên. Với thái độ của nàng, hắn nhiên Hạc Yêu vô phương làm gì được.

- Gian xảo.

Tô Huyên liếc Mục Trần, miệng khẽ lẩm bẩm đầy ý cười.

Hạc Yêu dĩ nhiên cũng biết rõ ý thoái thác của Mục Trần, dù rằng vẫn cười nói đầy mặt, nhưng ánh mắt ẩn chứa một tia khó chịu không thể nhìn ra:

- Học đệ Mục Trần xem như nể mặt Hạc Yêu ta một lần đi, sau này nếu có cần gì ở Bắc Thương linh viện, ta nhất định dốc toàn lực hỗ trợ.

Mục Trần khẽ lắc đầu, hắn cũng mơ hồ nhận thấy vẻ âm trầm u ám trong mắt Hạc Yêu, khiến hắn hiểu được lý do gì khiến Tô Huyên chẳng

mấy thích thú nhìn thấy tên kia xuất hiện ở đây. Người này tâm cơ sâu dày, nhìn bề ngoài thì dễ tiếp xúc, nhưng thật ra khó mà sống chung được.

Hạc Yêu thấy Mục Trần liên tiếp cự tuyệt, nụ cười cũng nhạt đi một chút, bất quá hắn cũng là người có lòng dạ, cũng không nổi khùng ở chỗ này, cười nhạt:

- Thôi vậy, thật ra ta cũng ép người quá rồi. Tô Huyên, lần này ta không đi, mong rằng các ngươi đều thành công quay về. Sau này nếu có cơ hội đừng từ chối ta nữa. Có ta ở bên cạnh có thể bảo vệ ngươi một chút.

Hạc Yêu quay lại nhìn Tô Huyên, tỏ vẻ dịu dàng.

Bề ngoài hắn cực tốt, dịu dàng đằm thắm, lời nói ngọt ngào đầy dụ hoặc. Bất quá ở đây không ai ngốc.

Tô Huyên mỉm cười gật đầu, cũng không nói gì thêm.

- Ta đi trước.

Hạc Yêu cười chào từ biệt Tô Huyên, liếc sang Mục Trần một chút, chắp tay, thư thả bay đi.

Mục Trần nhìn Hạc Yêu rời khỏi, ánh mắt âm trầm của tên kia khiến hắn lắc đầu. Cái số hắn sao mà hay đắc tội cường giả. Ngũ cường Thiên bảng, trừ Trầm Thương Sinh chưa gặp, hắn đã giao đấu với Lý Huyền Thông, rắc rối với Hạc Yêu, Từ Hoang, chỉ còn lại mỗi Tô Huyên là chưa có chuyện gì.

- Tai họa từ đâu thế này.

Mục Trần than thở.

Tô Huyên cười khẽ:

- Không hổ là người có thể được Lý Huyền Thông mời chiến. Ta còn đang lo ngươi sẽ dâng vị trí cho hắn đó.

- Ta liều mạng mới có thể so đấu ba chiêu với học trưởng Lý Huyền Thông, còn chưa đáng gọi cái gì là chiến.

Mục Trần lắc đầu, hơi nghi hoặc:

- Học tỷ Tô Huyên, Hạc Yêu so thực lực hơn ta nhiều lắm, sao không cho hắn đi cùng? Nhiệm vụ chắc sẽ thuận lơi hơn nhiều, vả lại ta thấy hắn rất thích học tỷ Tô Huyên.

- Trong Bắc Thương linh viện này thích tỷ tỷ ta bao nhiêu người, hay là nhận hết nhé?

Tô Linh Nhi cạnh khóe.

- Ít nhất có thể so sánh với Hạc Yêu thì hắn là không nhiều.

Mục Trần cười nói.

Tô Huyên khẽ lắc, nhìn về hướng Hạc Yêu vừa bỏ đi:

- Hạc Yêu tâm kế quá sâu, ta không thích. Người như thế cũng không thích hợp làm một đồng đội đáng tin.

- Vậy là ta đáng tin hơn....

Mục Trần cười nói:

- Nên mừng hay nên lo đây.

Tô Huyên cười khúc khích, dịu dàng nói:

- Ngươi thì còn xem đã, có đáng tin không còn phải chứng thực kia.

Mục Trần cười lớn, rồi vẫy tay chào từ biệt, bay đi. Hắn còn phải nói chuyện nhiều với Lạc Li trước khi rời khỏi mới được.

Trong rừng rậm bên ngoài hồ nước, Hạc Yêu lạnh lùng nhìn Mục Trần xẹt ngang qua bầu trời, lãnh ý nồng đậm.

- Thủ lĩnh, Tô Huyên vẫn không cho ngươi tham gia nhiệm vụ?

Bên cạnh Hạc Yêu, nột gã thanh niên gầy nhom thấp giọng nói:

- Nữ nhân này thật là mù, có thủ lĩnh hỗ trợ nhiệm vụ gì mà không dễ như trở bàn tay. Bất quá thủ lĩnh à, ta thấy nhiệm vụ Thiên cấp của nàng cũng không phải lạ, tuy cũng là nhiệm vụ linh tàng, nhưng chắc cũng chỉ là linh tàng bình thường.

- Ngươi thì biết cái gì!

Hạc Yêu vung tay lên:

- Nhiệm vụ của Tô Huyên là ở Bạch Long khâu, chú giải ghi là một linh tàng Thông Thiên, nhưng ta đã tra qua rồi. Mất trăm năm trước Bạch Long khâu từng xuất hiện một vị Bạch Long Chí Tôn, vẫn lạc ở Bạch Long khâu, đến nay vẫn chưa có người tìm kiếm. Bây giờ ở đó có linh tàng xuất thế, chắc chắn là do Bạch Long Chí Tôn lưu lại.

- Vậy đó là linh tàng Chí Tôn?

Tên gầy kia cả kinh.

Linh tàng cấp độ đó rất nhiều thế lực thèm thuồng để ý, không thể nào là nhiệm vụ Thiên cấp hạ đẳng.

Hạc Yêu cười khẩy, quay nhìn về hồ nước kia, ánh mắt tỏ ra tàn nhẫn.

- Hừ, bằng vào sức lực mấy người Tô Huyên, căn bản là không chiếm được linh tàng. Ta cũng muốn xem thử chúng còn có thể trở về được mấy người. Không biết điều!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 226: Bắc Thương Đại Lục

Sáng sớm ngày thứ hai, Mục Trần đã sẵn sàng xuất phát. Trước tiểu lâu, cô gái dáng ngọc yêu kiều, đôi mắt lưu ly tĩnh lặng nhìn hắn. Đêm trước Mục Trần đã nói rõ sự tình tham gia nhiệm vụ cùng mấy người Tô Huyên cho nàng, tạm chia tay xa nhau một thời gian khiến nàng hơi quyến luyến, nhưng không ngăn cản hắn. Nàng cũng có thể nhân dịp này tập trung hơn cho tu luyện.

- Ta đi nhẹ.

Mục Trần tiến đến gần nàng, mỉm cười.

- Ừm, đi cẩn thận một chút.

Lạc Li khiêm nhu gật đầu, vươn tay sửa sang quần áo của hắn cho chỉnh tề, bộ dáng trông thật giống một cô vợ nhỏ đáng yêu ân cần mà chu đáo.

- Ta không ở đây, nàng tu luyện cũng đừng có quên trời quên trăng như thế. Tuy nói tu luyện không tiến ắt sẽ lui, nhưng cũng đừng mang tâm sầu não đi tu luyện, bằng không sẽ bất lợi không ít.

Mục Trần nghiêm mặt dặn dò.

- Biết rồi!

Lạc Li gật nhẹ.

Mục Trần mỉm cười, không dông dài, vẫy tay từ biệt, lắc mình đi mất về mặt bắc Bắc Thương linh viên.

Hơn 10p sau, hắn hạ xuống nơi hồ nước lớn kia.

Khi Mục Trần lên đảo, phát hiện thấy ngoài tỷ muội Tô Huyên, Tô Linh Nhi còn có hai người xa lạ.

Một nam một nữ, nam dáng người cao lớn hùng tráng dị thường, nhìn giống như một con tinh tinh, khiến cho người ta bất giác sinh ra cảm giác bị đè nén. Lông mi hắn khá thô, gương mặt cương nghị, mang theo nụ cười thuần khiết ôn hòa, so với cái nét yêu dị của Hạc Yêu thì quả là hơn không ít. Ngay cả Mục Trần nhìn thấy lần đầu cũng có khá nhiều hảo cảm.

Người con gái diện một bộ đồng phục tu luyện bó sát, dáng người cao mà thon thả, cũng khá đầy đặn. Bộ đồ bó làm lộ ra những đường cong mê người. Ánh mắt đăm chiêu, lạnh lùng, mái tóc xoăn xoăn cuồn cuộn như thác nước mang theo nét quyến rũ kỳ lạ.

Dung nhan nữ tử này sánh không kịp Tô Huyên, nhưng dáng vẻ rực lửa cũng dễ khiến nàng hotgirl so bì với Tô Huyên một phen.

Mục Trần nhìn thấy hai người, trong lòng biết ngay chính là hai đồng đội cùng đi chuyến này, Quách Hung và Lê Thanh.

Tô Huyên thấy Mục Trần đã tới cũng mỉm cười, giới thiệu với hai vị kia.

- Vị này chính là đồng đội cuối cùng của chúng ta, Mục Trần. Tuy hắn chỉ là một tân sinh, nhưng cũng đừng xem thường hắn.

Nghe được cái tên Mục Trần, Quách Hung nhất thời nhìn qua, ánh mắt và gương mặt cũng hơi kinh ngạc như Lê Thanh, đánh giá Mục Trần.

- A ha, ngươi chính Mục Trần đã tiếp Lý Huyền Thông ba chiêu phải không? Không ngờ gầy teo như con heo còi thế này, sao mà ra dáng đàn ông con trai được chứ.

Quách Hung cười ầm ầm như sấm rền, giọng nói đinh tai nhức óc khiến Mục Trần cảm thấy như bị tra tấn cái lỗ tai.

Mục Trần nhoẻn miệng cười.

- Người Tô Huyên gọi đến, thực lực dĩ nhiên không chê được. Nhiệm vụ lần này hy vọng có thể tín nhiệm hỗ trợ nhau.

Quách Hung tươi cười vui vẻ nói.

- Vậy phiền học trưởng Quách Hung chiếu cố.

Mục Trần có hảo cảm khá tốt với người này, lúc nãy cảm giác trong tiếng cười của Quách Hung rất khí phách, thực lực rất sâu, hơn hẳn những cường giả Dung Thiên cảnh hậu kỳ bình thường. Xem dao động, có lẽ cả Quách Hung và Lê Thanh đều một bước vào trình độ Hóa Thiên cảnh, xem như chuẩn Hóa Thiên cảnh. Chỉ cần cơ duyên vừa đến, liền chân chính trở thành cường giả Hóa Thiên cảnh, thực lực bực này trong Bắc Thương linh viện rất mạnh.

Hành trình nhiệm vụ lần này, xét theo thực lực bề ngoài thì Mục Trần là yếu nhất, Dung Thiên cảnh sơ kỳ. Ngay cả Tô Linh Nhi cũng đã gần đạt đến Dung Thiên cảnh hậu kỳ, bất quá Quách Hung vẫn không xem thường hắn. Chỉ cách đây chưa bao lâu câu chuyện ước chiến ba chiêu với Lý Huyền Thông truyền khắp linh viện kia, dù hắn không thấy tận mắt nhưng cũng đủ khiến hắn thất kinh.

Lý Huyền Thông là ai, siêu cấp cường nhân đệ nhị Thiên bảng. Dù họ cũng xếp hạng trong top 30, nhưng rõ ràng kém quá xa Lý Huyền Thông. Ba chiêu của tên kia, chưa chắc họ có thể tiếp nổi.

- Cũng trễ rồi, chúng ta cũng chuẩn bị khởi hành đi. Còn chi tiết nhiệm vụ này trên đường đi ta sẽ nói kỹ hơn.

Mục Trần, Quách Hung, Lê Thanh đều gật đầu tán thành.

- Đi thôi.

Tô Huyên cũng dẫn đầu phóng đi về phía cổng ra ngoài Bắc Thương linh viện, mấy người kia lập tức bám theo.

Từ khi vào Bắc Thương linh viện, Mục Trần chưa hề bước nửa bước ra bên ngoài, nên đường xá cũng chẳng rõ, chỉ có thể đi theo Tô Huyên. Nhưng cũng nhờ chuyến đi này hắn mới rõ ràng hơn Bắc Thương linh viện này rộng lớn mênh mông đến thế nào. Cả bọn bay tốc độc cao đến chừng vài giờ mới nhìn thấy biên giới Bắc Thương linh viện. Đến gần đó, hắn phát hiện trên không trung có những dao động linh khí kỳ lạ, dường như có sự tồn tại của linh trận.

Dao động linh trận bậc này rộng lớn như biển núi, cực kỳ phức tạp, Mục Trần vừa nhận ra cũng biến sắc, cả thấy linh lực trong người dường như hỗn loạn, vội áp chế nó lại.

- Đây là biên giới Bắc Thương linh viện với bên ngoài, có linh trận hộ viện, ra thì dễ nhưng vào thì nhất định phải có được "viện dẫn" lấy từ Bắc Thương thành, nếu xông bừa vào sẽ bị linh trận hộ viện oanh kích đến chết.

Tô Huyên thấy Mục Trần kinh hãi cũng khẽ cười khúc khích giải thích cho hắn.

- Bắc Thương thành?

Mục Trần tỏ vẻ thắc mắc.

- Đó là một tòa thành bên ngoài Bắc Thương linh viện, là một thành trì lớn danh tiếng của Bắc Thương đại lục, cũng chính là lớp phòng vệ đầu tiên bên ngoài linh viện.

- Nhiệm vụ của chúng ta ở Bạch Long khâu, khu vực trung bộ, khoảng cách chừng ba ngày, chúng ta nên lập tức đi ngay.

Tô Huyên nói với Mục Trần:

- Mục Trần, ngươi lần đầu tiên ra khỏi Bắc Thương linh viện, cũng phải biết một ít tin tức ở Bắc Thương đại lục.

Mục Trần gật đầu, ra vẻ hứng thú.

- Bắc Thương đại lục cực kỳ rộnh lớn, Bắc Thương linh viện tọa lạc tại trung tâm đại lục, là thế lực cường đại nhất trên Bắc Thương đại lục. Bất quá cũng không nên có nghĩa là đệ tử Bắc Thương linh viện hành tẩu rèn luyện bên ngoài luôn thuận buồm xuôi gió.

- Bắc Thương đại lục tàng long ngọa hổ, thế lực đầy rẫy, long xà hỗn tạp, không biết bao nhiêu nhân vật cường đại. Bắc Thương linh viện cũng có quy định, mọi đệ tử rèn luyện ở Bắc Thương đại lục chỉ có thể dựa vào bản thân, trừ phi gặp sự cố tử vong, bằng không Bắc Thương linh viện tuyệt đối không nhúng tay.

- Cũng không phải linh viện coi thường tính mạng đệ tử, vì nếu có xảy ra chuyện đó, họ sẽ tra rõ hung thủ, hình thành nhiệm vụ truy nã, đuổi giết tên đó khắp Đại Thiên thế giới không chỗ nương thân.

- Mặc dù thế hằng năm vẫn có vài đệ tử rèn luyện bên ngoài ở Bắc Thương đại lục vì nhiều nguyên nhân mà gặp chuyện bất trắc. Trong số họ có vài người được linh viện báo thù, nhưng cũng không ít người chết một cách không minh bạch.

Gương mặt Tô Huyên trở nên nghiêm trọng:

- Do đó khi ra ngoài hành tẩu ở Bắc Thương đại lục, nhất định phải cẩn thận cảnh giác. Bắc Thương linh viện chúng ta là tháp ngà, thì ngoài này chính là sát lĩnh địa. Chỉ một chút vô ý liền khó mà giữ mạng được.

Mục Trần gật đầu. Rời khỏi Bắc Thương linh viện dĩ nhiên sẽ không còn bị hạn chế những quy tắc của nó, nhưng cũng đồng thời không được nó che chở nữa. Muốn sinh tồn thì phải xem năng lực bản thân.

Tuy nói rằng Bắc Thương linh viện là thế lực đỉnh cấp, nhưng nó cũng không xưng bá Bắc Thương đại lục, có lẽ vì nó không phải chí hướng ban đầu. Dù sao họ cũng chỉ tập trung bồi dưỡng đệ tử là chính, theo góc độ nào đó, có lẽ họ cũng cần một khóa trình rèn luyện không chút lưu tình như Bắc Thương đại lục. Bởi vì nếu chỉ an phận tu luyện tỷ thí hòa bình trong linh viện, đệ tử không có tư cách trở thành cường giả chân chính.

Chỉ có những người vượt qua máu lửa trui rèn, mới có được tâm tính cứng cỏi nhất, con đường tu luyện mới dũng cảm tiến lên mà không hề lui bước.

Cũng vì thế mà nhiều thế lực lớn cũng không mấy e ngại Bắc Thương linh viện, khiến cho không ít đệ tử trẻ tuổi phải chôn xương nơi phiến lục địa này....

Mục Trần dần hồi phục dao động trong người, gương mặt tuấn tú tươi cười bất giác biến mất, trở nên sâu lắng khá nhiều.

Cảm giác cứ như hắn đang che giấu hào quang chói mắt một thời nào đó.

Huyết Họa giả, thiếu niên khơi dậy một hồi đại họa nơi Linh Lộ rốt cuộc đã được cởi trói, bắt đầu hành động không hề kiêng nể.

Biến hóa của hắn rất nhỏ, nhưng các cường giả Tô Huyên, Quách Hung, Lê Thanh vẫn phát hiện ra, cảm thấy kinh nghi trong lòng. Mục Trần cho họ cảm giác không giống một tân sinh vừa mới bước chân ra nơi máu tanh tàn sát rèn luyện, mà cứ như một tay lão luyện nếm đủ mùi đời. Không! Phải nói là ngay cả những kẻ lão luyện nhất cũng không có được khí khái tiềm ẩn của một sát thủ thế này.

"Mục Trần này dường như cũng không đơn giản..."

Trong lòng họ đột nhiện thoáng hiện một suy nghĩ tương tự nhau.

Tô Huyên mỉm cười, phất tay.

- Đi thôi, hướng về Bạch Long khâu.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 227: Bạch Long Thành

Bạch Long Khâu, tọa lạc tại phía tây trung bộ của Bắc Thương đại lục. Đây là một địa vực có dân cư đông đúc, vì nghe nói trước đây là một bãi chiến trường với một trận đại chiến kinh thiên động địa. Trong đó có vô số cường giả đã bỏ mình, thậm chí nghe đồn còn có cả cường giả Chí Tôn.

Nhưng cường giả này khi chết đi, đều mang theo tất cả mọi thứ lưu trong người xuống sâu dưới mấy tầng đất. Nhiều năm gần đây người ta hội tụ đến để tầm bảo, lăn lộn ở Bạch Long Khâu. Một vài người vốn vô danh, nhưng khi may mắn vớ bở một linh tàng truyền thừa từ những cường giả bỏ mình kia liền một bước lên trời, trở thành người có chút tiếng tăm trên Bắc Thương đại lục.

Những việc đó đồn đại ra khiến cho Bạch Long Khâu càng lúc càng nhiều tin đồn. Mà mảnh địa vực này cũng rộng lớn mênh mông dị thường, linh thú rải rác sinh sống, đủ loại bảo vật mọc lên như nấm.

Một vùng trời xa xăm nơi nào đó ở Bạch Long Khâu, bỗng dưng có vài bóng người xuyên phá không trung bay đi, hướng về một tòa thành to lớn.

- Tiếp theo chúng ta sẽ đến Bạch Long thành. Đây là thành thị to nhất khu vực này. Trong phạm vi vài trăm dặm quanh đây đều cho một tay vị Bạch Long thành chủ thực lực Hóa Thiên cảnh quản lý, bản lĩnh rất khá, là bà chủ khu vực nhỏ này.

Tô Huyên nhẹ nhàng cất tiếng bên tai những người trong đội.

- Chúng ta trước hết hãy thu thập vài tin tức trong Bạch Long thành, mọi linh tàng xuất thế đều có dị động khiến cho không ít người bị hấp dẫn tới, cũng nên biết thế lực nào chúng ta cần phải đề phòng.

Tô Huyên rất có kinh nghiệm với những nhiệm vụ loại này, những tính toán của nàng rất chu đáo, mấy người kia dĩ nhiên không ai có ý kiến gì phản bác.

Tô Huyên thấy vậy cũng khẽ cười, hạ xuống bên ngoài tòa thành nọ.

Mục Trần cũng theo sát. Đến gần hắn mới thấy rõ sự to lớn hùng vĩ của tòa thành kia. Nó được xây dựng bằng hắc thạch, cao chừng trăm trượng, chắc chắn vững vàng vô cùng.

Quy mô thành thị và cả dân cư quả thật hơn hẳn Mục vực của hắn xa tít tắp. So với tòa thành này, đừng nói là Bắc Linh cảnh, ngay cả các thành thị ở Bách Linh đại lục cũng chỉ tính là tầm thường.

Dù sao thì Mục Phong cũng chỉ mới có thực lực Thần Phách cảnh hậu kỳ, còn thành chủ Bạch Long thành này lại là cường giả Hóa Thiên cảnh. Trình độ cỡ này bỏ và Bách Linh đại lục, có lẽ sẽ thành bá chủ.

Nơi cổng thành khổng lồ, dòng người ra vào như mắc cửi, tiếng nói huyên náo ồn ào cho thấy sự đông đúc nhộn nhịp và phồn vinh của tòa thành.

- Chúng ta vào thành đi.

Tô Huyên khẽ vẫy tay dẫn trước đi vào trong thành. Càng đi vào trong, người càng lúc càng đông hơn.

- Chúng ta tìm chỗ nghỉ chân, rồi vào khu giao dịch, nơi đó tin tức tốt nhất, lại còn có hội đấu giá lớn nhất, chúng ta sẽ thăm dò vài thứ cần chuẩn bị ở đó.

Tô Huyên trước hết dẫn đội vào thành tìm một chỗ nghỉ chân, sau đó liền dẫn cả bọn đến khu giao dịch trung tâm thành. Ở đây chính là khu

vực nhộn nhịp nhất, đủ mọi loại linh cụ, tinh phách, linh quyết đều có bán. Chỉ cần có đủ tiền, bất kỳ thứ gì cũng có thể mua được.

Một cô gái còn ham vui như Tô Linh Nhi vừa thấy đủ loại đồ vật rực rỡ muôn sắc màu liền hứng chí, bất quá chưa kịp nhào đi đã bị Tô Huyên giữ chặt lại, nàng khẽ cười nói:

- Chỗ này phần lớn đồ đạc cũng bình thường, đi vào trong kia có một phòng đấu giá, thứ tốt chân chính ở đó kia. Qua đó xem thử, tiện thể nghe ngóng có thế lực và cường giả nào đang tụ hội ở Bạch Long thành hôm nay.

Tô Linh Nhi nghe vậy cũng đành lưu luyến mà để Tô Huyên nắm tay kéo đi.

Suốt đường vào, nhóm người bọn họ rất gây chú ý cho mọi người, mà việc này thì chẳng dính gì đến Mục Trần, Quách Hung. Chủ yếu là do nhan sắc khuynh thành của ba cô gái Tô Huyên, Tô Linh Nhi, Lê Thanh kia. Mỗi người mỗi vẻ, dịu dàng, xinh đẹp, lãnh ngạo, nhìn qua rất hứng thú.

Mục Trần và Quách Hung theo sau các nàng cũng chỉ đành tặc lưỡi lắc đầu. Xem ra đi tới đâu cũng có sắc lang cả đàn a.

Nhóm năm người đi qua khu giao dịch, rồi dừng lại ở một đại điện khổng lồ, người ra người vào không dứt, có hộ vệ trang bị hoành tráng đứng trấn thủ. Những ai muốn vào phòng đấu giá này, chỉ riêng vé vào cửa đã là mấyy vạn linh tệ một người, quả thật như một khu giao dịch của đại gia.

Tô Huyên nộp tiền vé vào cho cả nhóm rồi dẫn mọi người đi vào trong. Bên trong rộng rãi, hành lang rộng lớn dẫn đến một phòng đấu giá ở cuối với đông đúc những người là người trong đó.

Mục Trần tiến đến, tìm một ghế mà ngồi xuống, quét mắt nhìn ra hàng phía trước, có lẽ ở đó đều dành cho những thế lực và nhân vật hàng

đầu.

Ở đó có vài kẻ lười nhác, hờ hững ngồi chờ đấu giá bắt đầu.

Mục Trần chợt chú ý đến một người thanh niên áo trắng phe phẩy cây quạt, thần thái nhàn nhã, ở bên cạnh hắn là hai cô gái bốc lửa đùa giỡn ưỡn ẹo.

Bên cạnh hắn còn có một lão nhân áo xám mặt già đét, lão nhắm chặt hai mắt như giả điếc, ngồi hơi chếch phía trước tên kia ra vẻ bảo hộ.

- Kia chắc là thiếu chủ Bạch Long thành.

Tô Huyên chợt nhẹ giọng nói.

- Học tỷ Tô Huyên biết hắn?

Mục Trần ngạc nhiên.

- Tay áo của hắn có tú văn Bạch Long, đó là huy hiệu của Bạch Long thành. Vả lại bên cạnh hắn là một lão già Hóa Thiên cảnh sơ kỳ bảo vệ, cả Bạch Long thành này ngoại trừ thiếu chủ Bạch Long thành, có lẽ chẳng ai có được đãi ngộ như thế.

Lê Thanh nhàn nhạt cất tiếng, giọng nói lạnh lùng nhưng có vẻ rất chán ghét, có lẽ nhìn tên kia làm trò đồi bại với hai nữ tử bên cạnh giữa thanh thiên bạch nhật khiến nàng ta khó ưa.

Mục Trần giật mình. Thật ra hắn đã nhận thấy lão già kia bất phàm, nhưng cũng mới tới đây lần đầu, tự nhiên không được tú văn Bạch Long thành.

- Người của Thiên Cương kiếm phái cũng tới đây.

Tô Huyên khẽ liếc nhìn một hướng nọ, bên đó có vài người nữa, đứng đầu là một nam tử trung niên áo vàng, khuôn mặt gầy mà sắc bén, dao động linh lực cũng không yếu hơn lão nhân áo xám kia. Bên cạnh là

hai hàng nam nữ trẻ tuổi, trên ngực áo đồ có hoa văn hình thanh kiếm vàng.

- Thiên Cương kiếm phái?

Mục Trần tò mò nhìn qua, hắn chẳng biết gì những thế lực kia.

- Trong phạm vị ngàn dặm ở Bạch Long Khâu có ba thế lực mạnh nhất. Bạch Long thành, Thiên Cương kiếm phái và Địa Hành tông, bình thường mà nói họ đều phòng thủ địa bàn, rất ít khi xuất hiện ở khu vực của đối phương. Bây giờ đã xuất hiện ở đây, có lẽ vì linh tàng sắp xuất thế.

Tô Huyên nói.

- Đành vậy, linh tàng xuất thế sẽ khiến cho nhiều người đều biết, họ đều là mấy con rắn độc sao lại bỏ qua chuyện này được.

Quách Hung tặc lưỡi. Nếu linh tàng có quá nhiều người chú ý, thu hoạch của bọn họ bị giảm đi nhiều.

- Vậy để xem Địa Hành tông có cử người đến hay không....

Tô Huyên gật gù lẩm bẩm, nhưng nàng còn chưa nói hết thì gương mặt đã trở nên quái dị. Mục Trần liền phát hiện liền quay lại nhìn. Đằng cửa lớn có một lão nhân cực kỳ gầy gò đi trước dẫn đầu một đoàn người chậm chạp tiến vào phòng đấu giá, rồi ngồi xuống ở vị trí phía trước nhất trong phòng.

Mục Trần nghĩ, xem ra đây chính là nhân mã của Địa Hành tông.

Quả không ngờ, vừa vào đây đã gặp ba phương thế lực mạnh nhất Bạch Long Khâu tề tựu.

Tô Huyên, Quách Hung, Lê Thanh liếc nhìn nhau, nhíu mày. Xem ra nhiệm vụ lần này khó khăn không tầm thường.

Mục Trần chăm chú quan sát ba phương thế lực kia, ánh mắt đột ngột trở nên ngưng trọng, vì hắn vô tình thấy được lần đầu tiên sau khi tiến vào phòng đấu giá, cả ba cường giả đầu lĩnh của ba thế lực không hẹn mà cùng nhìn về phía đài đấu giá, ánh mắt lóe lên.

- Bọn người kia. ..

Mục Trần nhướng mày, không tự chủ nhìn lên đài đấu giá, ý nghĩ chạy loạn trong đầu.

- Là háo hức cùng chờ đội đấu giá bắt đầu? Hay là chỗ này có vật gì khiến họ coi trọng sao?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 228: Linh Trận Tử

"Baaanng!"

Một tiếng chuông cổ kính vang lên, nhất thời khiến mọi người trong phòng đấu giá yên ắng trở lại, ánh mắt hơi có chút mong chờ nhìn lên đài đấu giá.

Tại đây Bạch Long Khâu, có vô số đội thám hiểm, bọn họ mỗi ngày đều đánh nhau sống chết với những linh thú hung ác ở Bạch Long Khâu, tìm kiếm bảo tàng. Đa số những thu hoạch đó đều chảy về phòng đấu giá này, thành ra ở đây chính là nơi có tỉ lệ xuất hiện những bảo vật tốt nhất trong mấy ngàn dặm quanh đây.

Rất nhiều người đều mang đến đây, đôi khi vì một kiện linh cụ nào đó có thể khiến họ an tâm hơn trong chiến đấu, dễ dàng sống sót hơn.

Tô Huyên nghe thấy tiếng chuông cũng chú ý, Mục Trần thì lặng lẽ để tâm một chút đến biểu hiện kỳ quái của ba thế lực đỉnh cấp kia.

Bức màn che trên đài đấu giá được kéo lên, một gã trung niên mập mạp tươi cười đi ra, chắp tay vái chào tứ phía:

- Ha ha, chư vị bằng hữu, tại hạ Tất Thắng, chủ tịch đấu giá sư của Cửu Hạ thương hội trú tại Bạch Long thành, trước tiên ta đại diện Cửu Hạ thương hội cảm tạ chư vị đến ủng hộ.

- Ra là Cửu Hạ thương hội mở đấu giá.

Tô Huyên cũng lẩm bẩm gật gù.

- Cửu Hạ thương hội rất nổi tiếng à?

Mục Trần thấp giọng hỏi.

Tô Huyên mỉm cười, nói:

- Cửu Hạ thương hội là một trong ba thương hội lớn nhất Bắc Thương đại lục, ngươi nói có nổi tiếng không? Thực lực bọn họ rất mạnh, dù trong hang rắn như Bạch Long thành cũng không sợ hãi. Ngay cả bá chủ vùng đất Bạch Long Khâu này so sánh với Cửu Hạ thương hội cũng còn xa mới sánh được.

Mục Trần mới giật mình để ý thấy ngay cả vị thiếu chủ Bạch Long thành lúc này cũng bớt phóng túng đi nhiều.

Đấu giá sư Tất Thắng kia cũng không ba hoa quá nhiều, nhanh chóng chuyển sang chủ đề chính, vung tay lấy ra một kiếm hạp.

Kiếm hạp bật mở, một thanh kiếm có thanh phong lượn lờ trên thân xuất hiện, thanh quang nồng đậm, hóa thành một quang ảnh cự điêu vẫy cánh, tuôn ra những luồng phong nhận sắc bén nghe loẹt xoẹt rất hấp dẫn.

Một kiện linh cụ cấp bậc không thấp, hơn nữa thân kiếm còn phong ấn tinh phách linh thú, uy lực bất tục.

- Ha ha, chư vị! Kiếm này tên gọi Thanh Điêu kiếm, phẩm giai trung phẩm. Nó được phong ấn một tinh phách Thanh Quang Điêu thực lực Dung Thiên cảnh. Mọi người hẳn là biết, Thanh Quang Điêu tốc độ cực nhanh, đẩy lên tối đa thì ngay cả cường giả Hóa Thiên cảnh cũng khó mà bắt được. Tốc độ đó được thêm vào kiếm này, khiến cho uy lực nhân lên, mong rằng những vị bằng hữu thạo dùng kiếm chớ nên bỏ lỡ.

Tất Thắng cười nói giới thiệu mặt hàng đấu giá.

- Giá cả đấu giá ban đầu, 150v linh tệ.

Nghe thấy một cái giá không mấy là nhẹ nhàng, trong phòng đấu giá cũng thoáng yên tĩnh, nhưng rồi những thanh âm đấu giá cũng nhanh chóng vang lên.

Mục Trần nghe tiếng đấu giá liên hồi mà thở dài một tiếng. Rời khỏi Bắc Linh cảnh, cha hắn Mục Phong cho hắn 150v linh tệ, đối với Mục vực chính là một lượng tài sản chẳng hề nhỏ chút nào, rất dư dả. Thế nhưng bây giờ cũng chỉ vừa bằng đúng giá gốc của một kiện linh cụ trung phẩm mà thôi.

Trong phòng đấu giá, những thanh âm đấu giá dần giảm bớt, cuối cùng Thanh Điêu kiếm đạt giá 190v linh tệ bán cho một gã nam tử trung niên gầy nhom.

Sau kiện vật phẩm thứ nhất được bán thành công, không khí của phòng đấu giá cũng trở nên sôi động hơn, dĩ nhiên chính là tài năng của vị chủ tịch đấu giá sư Tất Thắng kia, và những vật đấu giá tiếp theo cũng có chất lượng khá cao, hầu hết là linh quyết, cấp bậc khoảng linh cấp thượng phẩm. Mỗi món hàng đều có giá trên 100v.

Linh quyết cấp độ đó với nhiều người ở đây là cực phẩm, nhưng với mấy người như Mục Trần, Tô Huyên thì cũng chỉ bình thường. Đặc biệt là Mục Trần khi đã tận mắt nhìn thấy kho tàng cất chứa trong Linh Quyết điện kia, thì khó mà xem trọng những thứ này.

- Chẳng có gì thú vị.

Tô Linh Nhi lầm rầm, hẳn nhiên không mấy thích thú với những vật phẩm vừa được đấu giá xong.

- Chờ một chút đi, đồ vật ở đáy hòm mới trân quý.

Tô Huyên thì không vội, chỉ cười nói.

Mục Trần cũng gật gù tỏ vẻ đồng tình. Nhìn qua đám người của ba thế lực kia, họ cũng yên lặng ngồi đó, chưa hề ra giá một lần nào, hẳn

nhiên cũng đang chờ đợi.

- Ha ha, vật phẩm tiếp theo khá kỳ lạ, vật này do một chi đội thám hiểm may mắn tìm được ở Bạch Long Khâu, theo đánh giá của chúng ta, nó là đồ vật do một vị Linh Trận sư cao cấp lưu lại.

Tất Thắng hai tay cẩn thận nâng lên một cái hộp ngọc, bên trong có một thiết cầu kim loại loang lổ rỉ sét, khiến mọi người nghi hoặc khi nó không có mấy dao động linh lực mạnh mẽ.

- Hà, mọi người đừng khinh thường cái vật xấu xí này. Nếu chúng ta không lầm, đây là một vật chỉ có những Linh Trận sư khá xuất chúng mới có năng lực chế tạo. Linh trận tử!

Tất Thắng cười tủm tỉm:

- Chỉ những Linh Trận đại sư năng lực siêu phàm, mới có thể đem những linh trận phức tạp khủng bố khổng lồ khắc vào trong tiểu cầu kim loại này. Khi đối địch, ném Linh Trận tử ra bên ngoài, lập tức hóa thành linh trận nghênh địch, quả thật thần diệu dị thường.

- Hê hê, Tất phì lũ! Đúng là Linh Trận tử chỉ có Linh Trận sư cao cấp mới chế tạo được, nhưng mà cũng phải xem linh trận khắc trong đó cấp bậc ra sao, chứ nếu chỉ tùy tiện khắc vào vài linh trận cấp 1 cấp 2 thì có tác dụng gì? Vả lại... Linh Trận tử cần có cách đặc biệt để mở, nếu không phải là người có hiểu biết về Linh Trận tử thì dù có đem về cũng chẳng có biện pháp nào dùng được.

Hàng ghế VIP, lão già dẫn đầu Địa Hành tông đột nhiên cất tiếng. Trong phòng đấu giá mọi người cũng gật gù, rõ ràng Tất Thắng kia cố ý hàm hồ, định đào hầm đặt bẫy người ta sao.

- Ha ha, vẫn là Đồ lão ca có ánh mắt nham hiểm, không hổ là trưởng lão Địa Hành tông.

Tất Thắng bị vạch trần cũng không mấy để bụng, cười mỉm nói tiếp:

- Viên Linh Trận tử này xét niên đại khá là lâu đời, linh trận khắc trên đó ta từng mời một vị Linh Trận sư cấp 3 quan sát, nhưng chẳng nhìn ra đầu mối. Hắn nói linh trận này vượt xa cấp bậc của hắn. Thứ này thật ra lấy về cho vui thôi, nhưng với những người nhãn quang lợi hại, sẽ là một bảo bối khó tìm.

- Không nói nhiều, Linh Trận tử giá cả 30v.

- Xì!!!!

Những tiếng phản đấu vang lên trong phòng đấu giá. Tên này ngay cả cấp bậc linh trận trên đó cũng không nói rõ, thế mà dám đẩy giá 30v.

Bất quá trong phòng đấu giá to lớn này không ít người cũng là Linh Trận sư, họ cũng khá hứng thú, lục tục có người ra giá, đến khi được 50v thì hoàn toàn im lặng.

- Ô hô, vị bằng hữu này ra giá 50v, còn ai ra giá cao hơn chăng?

Tất Thắng tủm tỉm hỏi

Mục Trần nhìn chằm chằm vào khối cầu kim loại kia, ánh mắt thoáng dị thường. Lúc nãy hắn tiến vào trạng thái Tâm Trận để quan sát Linh Trận tử. Trận văn phức tạp trên đó quả nhiên vượt xa cấp độ 3. Hắn phỏng đoán có lẽ thứ khắc trên Linh Trận tử này đủ sức so được với một phần Yêu Liên Đồ trận của hắn.

Một món đồ tốt!

Mục Trần xẹt qua ý nghĩ đó trong đầu, cười nhạt cất tiếng:

- 60v!

Thình lình giọng nói văng vẳng trong phòng đấu giá đang yên tĩnh liền thu hút chú ý mọi người, ngay cả ba thế lực đỉnh cấp cũng phải quay lại nhìn.

Tên áo trắng ôm ấp hai cô gái kia biếng nhác liếc nhìn Mục Trần, thần sắc đột nhiên ngưng trọng, lửa nóng hừng hực bốc lên trong mắt hắn.

- Cực phẩm a!

Hắn nhìn ngay vào ba vị nữ tử Tô Huyên, Tô Linh Nhi và Lê Thanh bên cạnh. Phong tình vạn chủng, hơn hẳn hai thứ phàm vật đang ôm ấp lấy hắn.

- Bạch Long thành khi nào xuất hiện hàng cực phẩm này vậy....

Không thương tiếc đẩy hai nàng kia ra, hắn liếm môi lầm rầm, nhìn chằm chằm vào ba cô gái, không chút che giấu dục vọng.

- Ngươi đang nhìn cái gì đó? Không cần mắt à?

Tô Linh Nhi nổi giận hét toáng, ánh mắt tràn ngập dục vọng của tên kia khiến nàng nổi nóng. Tính cách nàng vốn nóng nảy bộc trực, trong Bắc Thương linh viện cũng chẳng kiêng nể ai, ánh mắt của tên kia dĩ nhiên khiến nàng không để cho hắn mặt mũi.

Tô Huyên bên cạnh chỉ hờ hững liếc nhìn hắn, không nói lời nào, còn Lê Thanh phóng ngay đôi mắt sắc lạnh ghét căm, sát khí tràn ngập uy hiếp.

- Ha ha, là một cây ớt cay, ta thích.

Mặc cho Tô Linh Nhi mắng mỏ, hắn cũng không giận ngược lại càng liếm môi, vung tay lên, biếng nhạc nói:

- 100v linh tệ, Linh Trận tử này thiếu gia ta phải có.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 229: Bạch Long Ngọc Trụ

- 100 vạn?

Cái giá vừa ra khỏi mồm tên kia, mọi người đều ngạc nhiên bàn tán. Hẳn nhiên cái giá đó vượt xa giá trị có thể có của Linh Trận tử kia.

Tên kia quét mắt nhìn qua nhìn lại đám người Mục Trần rồi mới quay lên đài đấu giá.

Phần lớn người ở đây đều lăn lộn Bạch Long Khâu không ít, hẳn nhiên biết rõ tánh tình trăng hoa háo sắc của thiếu chủ Bạch Long thành. Nhiều năm nay không biết hắn lại hại bao nhiêu cô gái rồi, bây giờ hẳn nhiên là vì ba cô gái xinh đẹp kia mà ra ý quấy rối.

Mục Trần nhíu mày. Vốn nghĩ hẳn sẽ thuận lợi đấu giá được, không ngờ bị tên kia phá bĩnh. Tài chính của hắn cũng không nhiều gì, nếu mà muốn so đấu, hẳn nhiên không có biện pháp tranh đoạt.

Thấy Mục Trần nhíu mày, tên kia nhếch miệng cười, bộ dáng một tên ăn chơi trác táng.

Tô Linh Nhi trừng mi trợn mắt, nổi nóng trước cái vẻ của tên kia. Một tiểu thành chủ Bạch Long thành nho nhỏ cũng dám tác oai tác quái trước mặt nàng?

- 150 vạn!

Tô Linh Nhi lạnh lùng cất tiếng.

Lại được một dịp ngạc nhiên bàn tán. Mọi người tỏ vẻ hứng thú muốn xem dường như mấy người kia cũng không phải đơn giản a.

Mấy người Thiên Cương kiếm phái, Địa Hành tông cũng quay lại ngạc nhiên nhìn đám Mục Trần. Hai kẻ đứng đầu chợt nghiêm mặt nhìn Tô Huyên, có lẽ đã nhận ra thực lực của nàng.

Khiến cho họ kinh nghi, cô gái trẻ măng nhưng thực lực cường hãn đến vậy? Có lẽ không đơn giản.

Tên áo trắng nghe trả giá cũng sửng sốt, lại thấy vẻ mặt đang chờ xem kịch vui của mấy người xung quanh mà tỏ ra tức tối. Ở Bạch Long thành này chưa có ai đủ can đảm nhằm vào hắn như thế.

- 200v.

Hắn gầm gừ liếc Tô Linh Nhi, quát lên.

- 250v.

Tô Linh Nhi nhàn nhạt cất tiếng tăng giá, đôi mắt đầy vẻ châm chọc. Cái bộ dáng này xem ra không cho tên kia an lành hạ đài.

- Ngươi...!

Tên nọ đã thực lực nổi cáu, định gầm lên, nhưng bị lão nhân áo xám bên cạnh ấn vai đè xuống.

- Thiếu thành chủ, không cần gây chuyện, những người này không phải hạng tầm thường. Cô gái áo trắng kia thực lực cực mạnh, lão phu cũng không thắng nổi. Mục tiêu của chúng ta không phải Linh Trận tử này, cũng không cần làm loạn, bằng không khó ăn nói với thành chủ.

Lão mở đôi mắt mờ đục nhè nhẹ nói nhỏ.

Tên kia nghe vậy, sắc mặt biến ảo khôn lường. Rõ ràng không ngờ được lần này lại phải chịu mất mặt giữa chốn đông người. Bất quá lời

của lão hắn cũng không thể không nghe, chỉ đành gật đầu tức tối liếc nhìn nhóm người Mục Trần, rồi quay lên.

- Hừ, một tên thiếu chủ Bạch Long thành nhỏ xíu cũng dám kiêu ngạo trước mặt chị à!

Tô Linh Nhi đắc ý lẩm bẩm.

- Nhưng mà trả giá cũng hơi cao quá...

Mục Trần bất đắc dĩ chép miệng, Linh Trận tử kia dù sao cũng không có nhiều thông tin, bỏ 250v linh tệ mua nó thì cũng hơi phá của.

- Ai bảo mắt chó của hắn không biết rửa cho sạch. Linh trận tử kia ta cho ngươi, ta không phải Linh Trận sư, giữ lấy vô ích.

- Vậy đa tạ! Hiện tại không đủ tiền, sau này ta trả lại.

Mục Trần cũng không cần làm bộ làm tịch, hắn rất hứng thú với thứ kia, chỉ không ngờ hôm nay thiếu người ta một ân tình.

- Ai cần ngươi trả, chúng ta bây giờ là bằng hữu, hỗ trợ nhau là chuyện bình thường phải làm.

Tô Linh Nhi trợn mắt.

- Linh Nhi nói đúng. Linh trận tử này không tâm thường, nếu ngươi nghiên cứu thấu đáo không chừng sẽ là trợ lực lớn cho chúng ta.

Tô Huyên mỉm cười.

Mục Trần cũng không nói thêm, cười đáp lại gật đầu.

Đấu giá vẫn tiếp tục, sau Linh Trận tử cũng không có gì quá đặc biệt khiến cho Mục Trần động tâm. Nhưng hắn vẫn không thất vọng, vì ba thế lực kia vẫn chưa hề ra tay, bộ dạng đang chờ đợi một thứ thật đặc biệt.

Đấu giá dần đến cuối buổi, không khí càng lúc càng nóng cháy, Tất Thắng cười tươi như hoa nở, hắn liếc khẽ ba thế lực đằng trước, rồi chầm chậm lấy ra một vật trong tay áo.

Chính ngay lúc đó, nhân mã ba thế lực liền rục rịch có động tác.

Mục Trần nhìn lại trong tay Tất Thắng là một ngọc trụ chừng hai thốn. Trên thân trụ có một hình khắc như con bạch long đang bay lên, mơ hồ có một bóng người ngồi xếp bằng ở đầu con Bạch Long.

Bạch Long ngọc trụ vừa xuất hiện, những tiếng ù ù vang lên, hào quang đại phóng, một tiếng long ngâm vang vọng, uy áp khó à dùng từ ngữ để hình dung cũng xuất hiện, như đá tảng tràn ngập phòng đấu giá.

Sắc mặt rất nhiều người chuyển trắng, linh lực như ngừng vận động, áo lực khiến họ sợ hãi vô cùng.

- Đó là cái gì?

- Thật là uy áp khủng khiếp!

. . . . . .

Phòng đấu giá náo động, mọi người khiếp sợ nhìn Bạch Long ngọc trụ, đây là vật đấu giá trung tâm sao?

- Đó là cái gì?

Tô Linh Nhi cũng tò mò nhìn qua. Đấu giá lần này đã có thứ khiến nàng kinh ngạc.

- Uy áp linh lực này. . .

Tô Huyên nheo mắt nhìn vào Bạch Long ngọc trụ, nhẹ giọng nói:

- Có lẽ là một đồ vật do cường giả Chí Tôn lưu lại.

- Chí Tôn?

Mục Trần, Quách Hung, Lê Thanh lập tức chấn động. Đồ vật Chí Tôn để lại? Ở đây lại có kỳ bảo bực đó?

- Ha ha, chư vị! Bạch Long ngọc trụ này được khai quật không lâu trước đây trong một nơi sâu thẳm của Bạch Long Khâu. Sau khi chúng ta xem xét, Bạch Long ngọc trụ rất có thể là di vật của vị Bạch Long Chí Tôn vài trăm năm trước ở Bạch Long Khâu này lưu lại

Tất Thắng cẩn thận cầm Bạch Long ngọc trụ, nói.

- Bạch Long Chí Tôn?

Phòng đấu giá chấn động, mọi người liền đỏ mắt. Bạch Long Khâu có không ít cường giả chôn thây, nhưng nổi tiếng nhất chính là Bạch Long Chí Tôn, một người rất mạnh tính trong cả Bắc Thương đại lục. Chẳng qua sau khi hắn chết, không ai tìm thấy thứ gì của hắn, chẳng lẽ bây giờ đã phát hiện ra?

Di vật của một vị cường giả Chí Tôn đủ khiến cho người người điên đảo.

- Gần đây Bạch Long Khâu thường có nhiều dị tượng phát sinh, có lẽ mọi người đều biết đó là dấu hiệu linh tàng xuất thế, lại cùng lúc với sự xuất hiện của Bạch Long ngọc trụ này. E rằng linh tàng kia rất có khả năng là do Bạch Long Chí Tôn để lại.

Tất Thắng ném một quả bom cỡ bự khiến phòng đấu giá liền bạo động, mọi người hô hấp dồn dập.

Dị tượng ở Bạch Long Khâu là tin tức không mới, nhưng bọn họ cũng chỉ biết là linh tàng xuất thế, cũng chỉ nghĩ là linh tàng bình thường, cũng không nhiều người có ý đi tìm kiếm bảo tàng. Vì dù sao ở đó cũng đã từng xuất hiện nhiều linh tàng, cũng chỉ có mấy thứ đồ thường thường bậc trung. Nhưng hiện tại lại khác...

Linh tàng Chí Tôn, đủ để cho cả Bạch Long Khâu thêm một hồi máu tanh.

Nghe thấy những tiếng huyên náo kia, đám người Mục Trần chưng hửng nhìn nhau.

- Không phải nói chỉ linh tàng Thông Thiên sao? Giờ sao lại biến thành linh tàng Chí Tôn?

Quách Hung ngạc nhiên hỏi.

Tô Huyên cũng nhíu mày:

- Xem ra tin tức của chúng ta đã thiếu sót, lần này phiền toái hơn. Nếu chỉ là linh tàng Thông Thiên thì chúng ta rất thuận lợi, nhưng với linh tàng Chí Tôn thì cường giả kéo đến không ít, e rằng ba thế lực kia cũng dốc tận binh lực tranh đoạt, khó tránh khỏi đại chiến.

Bọn họ dù thực lực không yếu, nhưng thế người ít ỏi, muốn chống chọi những thế lực cường giả mạnh mẽ ngoan độc kia vẫn là rất khó, lại còn những đoàn thám hiểm thực lực mạnh mẽ, họ cũng chẳng phải là mấy cái giẻ rách.

- Cũng không chắc là linh tàng Chí Tôn đâu... nói không chừng do tên mập kia cố ý để nâng giá.

Tô Linh Nhi thủ thỉ.

- Cũng có thể...

Tô Huyên khẽ gật đầu, nhìn vào Bạch Long ngọc trụ, nói:

- Cứ xem diễn biến đã.

Quách Hung gật đầu, hiện tại cũng chỉ có thể như thế.

Mục Trần cũng tập trung nhìn lên Bạch Long ngọc trụ trên đài, rồi nhìn qua ánh mắt gấp gáp của mấy người của ba thế lực kia. Cái vẻ này

thì tám chín phần tin tức của Tất Thắng kia là thật, linh tàng xuất hiện ở Bạch Long Khâu quả đúng là thuộc về Bạch Long Chí Tôn....

- Nhiệm vụ lần này cũng sinh ra chút trắc trở rồi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 230: Cạnh Tranh

Bạch Long ngọc trụ xuất hiện, cả phòng đấu giá liền sôi trào, mọi người đều nóng mắt nhìn lên. Dù Tất Thắng không nói rõ, nhưng nếu Bạch Long Khâu xuất hiện linh tàng Chí Tôn, vậy thì Bạch Long ngọc trụ này chính là đầu mối mấu chốt.

Chiếm được Bạch Long ngọc trụ, có lẽ sẽ tăng thêm tỷ lệ tiến vào linh tàng Chí Tôn....

Không ít người tỏ ra tham lam. Linh tàng Chí Tôn mà đoạt được, không biết sẽ có thứ gì khiến con đường tu luyện của họ một bước lên trời. Nếu may mắn có cả truyền thừa của Bạch Long Chí Tôn, chỉ trong thời gian ngắn họ sẽ ở trên tầm cao mới của Bắc Thương đại lục!

- Ha ha, Bạch Long ngọc trụ tất không tránh khỏi có quan hệ tới Bạch Long Chí Tôn. Nhưng mà nó chân chính có tác dụng gì, chúng ta cũng không rõ, chỉ có thể nhờ người mua nghiên cứu giúp mà thôi.

Tất Thắng cười tủm tỉm nói.

- Hiện tại bắt đầu bán đấu giá, khởi điểm 300v linh tệ.

Tất Thắng giơ cao Bạch Long ngọc trụ, hào quang phóng ra bao phủ cả phòng đấu giá, uy áp mơ hồ ẩn hiện khiến không khí cũng cô đặc lại.

- 350v.

Bạch Động áo trắng kia la lên trước tiên, biểu hiện quyết tâm giành lấy bảo vật của Bạch Long thành.

- 400v.

Bất quá Bạch Long thành đâu dễ đắc thủ, Bạch Động vừa nói xong, vị trung niên của Thiên Cương kiếm phái lên tiếng lập tức.

Bạch Động sừng sỏ hung tợn liếc người nọ, nhưng vị trung niên kia chẳng coi vào đâu, nhìn chằm chăm Bạch Long ngọc trụ. Bạch Long thành thế lớn, nhưng Thiên Cương kiếm phái cũng không nhỏ.

- 450v.

Vị lão nhân áo vàng của Địa Hành tông cũng nhếch mép khoe hàm răng vàng ra giá.

Ba thế lực ra trận, đám người khác liền tiu nghỉu thất vọng. Họ hiểu rõ, với cái túi tiền còm nhom của mình muốn tranh chấp với ba thế lực kia hẳn nhiên là không có khả năng.

Tô Linh Nhi dường như cũng hiếu kỳ, định ra nâng giá, bất quá Mục Trần kịp ngăn lại.

- Làm gì vậy? Nếu chúng ta có Bạch Long ngọc trụ kia không chừng có thể thuận lợi lấy được linh tàng Chí Tôn.

Tô Linh Nhi chu miệng hỏi.

- Cái cục đó là khoai lang nóng, không được!

Mục Trần khẽ lắc đầu.

Bao nhiêu người đỏ mắt nhìn theo Bạch Long ngọc trụ, nếu bọn họ mà đấu giá thành công, thì e rằng vừa bước chân ra khỏi phòng đấu giá sẽ bị phanh thâu vạn mảnh. Hẳn nhiên với chiến lực năm người không thể nào ứng phó nổi biển người tham lam vô tận kia, dù cho Tô Huyên có thực lực Hóa Thiên cảnh cũng không có nghĩa là kinh sợ được hết tất cả mọi người.

- Ừm, Mục Trần nói đúng. Đừng quậy nữa, không thì lần sau không cho ngươi đi theo.

Tô Huyên quay qua trách mắng Tô Linh Nhi.

Bị Tô Huyên đe dọa, nàng liền rụt cổ lui lại.

- Ngươi thấy sao?

Tô Huyên hỏi Mục Trần, có vẻ nàng thấy hắn tuy tuổi xấp xỉ Tô Linh Nhi, nhưng làm việc cẩn thận lão luyện, không hề dưới cơ lão sinh bọn họ chút nào.

- Yên lặng xem kỳ biến. Nếu Bạch Long ngọc trụ có quan hệ với linh tàng sắp xuất thế, tất nhiên sẽ có tranh đoạt kịch liệt, chúng ta thế đơn lực bạc, chỉ có thể âm thầm chờ thời cơ. Chứ nếu trở thành mục tiêu cho thiên hạ, có lẽ đành phải bỏ nhiệm vụ này thôi.

Mục Trần trầm ngâm.

Quách Hung bên cạnh cũng tán thành, Lê Thanh thì chú ý nhìn Mục Trần hơn một chút, tỏ vẻ khá ngạc nhiên trước bản lĩnh và điềm tĩnh của một tân sinh.

Tô Huyên cũng gật. Ba thế lực tranh đoạt Bạch Long ngọc trụ, nàng cười nhạt:

- Vậy bây giờ chúng ta cứ xem trò vui một chút đi.

Mục Trần chỉ cười, ánh mắt nhìn lên, chỉ ngắn ngủi trò chuyện một chút mà giá cả Bạch Long ngọc trụ đã bị thiếu chủ Bạch Long thành nâng lên 600v linh tệ. Cái giá này không thấp chút nào, ở Bắc Linh cảnh mà nói, Mục vực của hắn vét hết gia sản cũng không có được tài chính như vậy.

- 700 vạn.

Thiên Cương kiếm phái cũng chẳng chút nể nang lên tiếng, nháy mắt tăng thêm 100v.

Đám người líu lưỡi, không ngờ Thiên Cương kiếm phái chuẩn bị chu đáo đến thế.

700v, cái giá khiến cho cả Bạch Long thành lẫn Địa Hành tông cũng phải im tiếng. Chợt thiếu chủ Bạch Long thành và vị lão nhân kia liếc nhau, cười nói:

- Trưởng lão Trần Khôn thật quyết đoán nha.

- Không dám sánh với Bạch Long thành giàu có vô song.

Vị trung niên được gọi là Trần Khôn cười nhạt lên tiếng.

- Bạch Long ngọc trụ, Bạch Long thành chúng ta bắt buộc phải có, nếu các ngươi dám tranh, Bạch Long thành nhất định phụng bồi tới cùng.

Bạch Động đứng bật dậy cười lớn, vung tay quát:

- 800 vạn!

Nghe cái giá khí thế đó, Trần Khôn cũng nhíu mày.

- Ha ha, nếu Bạch Long thành lo lắng đến thế, vậy thì Địa Hành tông cũng gia nhập một phen. 900 vạn! Cái giá này nếu Bạch Long thành vẫn có thể vượt qua, thì Bạch Long ngọc trụ này chúng ta liền từ bỏ.

- 900 vạn a. . .

Phòng đấu giá cảm thán không thôi, không hổ là ba thế lực đỉnh cấp của mấy nghìn dặm Bạch Long Khâu. Cái giá này cũng chỉ có họ mới đủ sức đưa ra.

Bọn họ nhớ rõ một năm trước nơi đây từng xuất hiện một bộ linh quyết chuẩn thần cấp, cái giá cũng chỉ mới hơn 1000v. Thế nhưng mà cái

Bạch Long ngọc trụ kia chưa biết tính chất như thế nào cũng đạt tới cái giá gần 1000v.

- Hoàng thổ lão quái đáng chết!

Bạch Động hung hăng trừng mắt nhìn lão già áo vào, nghiến răng căm tức. Dù Bạch Long thành có nội tình hùng hậu, nhưng cái giá cả ngàn vạn cũng không phải là tùy tay vứt ra được. Nhưng vì Bạch Long ngọc trụ, cha hắn đã hạ tử lệnh, bất kể giá nào cũng phải đoạt tới tay.

- 1000 vạn!

Bạch Động đứng dậy, quát lớn. Nhất thời khiến mọi người hít hà kinh thán. Bạch Long thành có cần phải liều mạng thế không? 1000v linh tệ bỏ ra mua một vật chưa biết giá trị ra sao?

1000v linh tệ, ước chừng cũng là doanh thu nửa năm của cả Bạch Long thành rồi?

- Thật là cao tay.

Quách Hung cũng tặc lưỡi, đối với việc Bạch Long thành bỏ ra số tiền lớn như thế cũng kinh ngạc.

Mục Trần gật gù. 1000v linh tệ, một năm thu nhập của Mục vực cũng không được con số này.

Cái giá trên trời 1000v của Bạch Động đè xuống, khiến cả Thiên Cương kiếm phái lẫn Địa Hành tông đều tá hỏa. Cái giá này đã vượt khỏi cực hạn của họ. Nhưng cũng đồng thời cho họ biết rõ quyết tâm của Bạch Long thành, có dây vào cũng vô ích.

Trên đài đấu giá, Tất Thắng cười tươi như hoa trước diễn biến khó ngờ này, thấy không ai tăng giá nữa, mới gõ ba tiếng chùy thật mạnh.

Bạch Long ngọc trụ đã chính thức rơi vào tay Bạch Long thành.

- Ha ha, thiếu thành chủ thật quyết đoán, hy vọng linh tàng này thật sự là linh tàng Chí Tôn, bằng không thì cũng tiếc cho các ngươi.

Trần Khôn đứng dậy, giả khách khí cười chào Bạch Động, rồi dẫn người bỏ đi.

- Khặc khặc, Bạch Long thành lần này xem ra đánh cược khá lớn. Hi vọng Địa Hành tông cũng có thể đi theo húp chén canh, cáo từ.

Lão già áo vàng của Địa Hành tông cũng tủm tỉm châm chọc Bạch Động liếc, vẫy tay dẫn người của mình đi mất.

Bạch Động hung dữ nhìn cả hai rời đi, nghiến răng tức tối:

- Các ngươi cứ tỏ vẻ đi, đến lúc ta sẽ cho các ngươi khóc không ra tiếng.

- Chúng ta cũng đi thôi.

Tô Huyên lạnh nhạt đứng dậy, dẫn mọi người đi ra ngoài. Sau lưng, Bạch Động nhìn dáng vẻ yểu điệu lả lướt của nàng cũng cảm thấy bốc hỏa. Cái vẻ dịu dàng của nàng thật động lòng người, không biết cái lúc mà đè nàng xuống, có hoa dung thất sắc hay không đây?

Đôi mắt tham lam đang chuyển động trên người Tô Huyên chợt khựng lại, hắn cảm thấy một ánh mắt sắc như đao phóng tới, chuyển ánh mắt một chút thì thấy ngay Mục Trần, tên kia đang nhìn hắn chằm chằm, vẻ lạnh lẽo trong đôi mắt đen làm hắn rét run.

Bạch Động bị Mục Trần dành cho ánh mắt đó khiến hắn mất tự nhiên, sắc mặt trở nên âm lãnh độc ác, khóe môi lộ ra một nét cười tàn khốc, vươn tay ra kiểu bẻ cổ Mục Trần.

Cái động tác đó của hắn vẫn không khiến Mục Trần biến sắc, mặt lạnh lùng bỏ đi.

Bạch Động thấy Mục Trần chẳng hề e ngại uy hiếp của mình thì cũng tức đến xanh mặt, quay lại bảo với lão áo xám:

- Khâu lão, điều tra cái lũ kia xem là người ở đâu? Dám đối nghịch với Bạch Long thành ta sao.

Lão nhân áo xám khẽ gật đầu, đám người lạ này không giống những đội thám hiểm bình thường, thực lực lại mạnh như thế, nhất định phải điều tra rõ lai lịch.

Bạch Động vung tay lên, dẫn theo đoàn người của hắn rời khỏi phòng đấu giá. Gương mặt âm u khó chịu, hắn phải cho bọn người kia biết, dám ở Bạch Long thành này khiêu khích Bạch Động là một chuyện ngu xuẩn như thế nào.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 231: Bạch Hiên

Bóng đêm dần dần buông xuống, rồi bao phủ mọi ngõ ngách Bạch Long thành. Thế nhưng nó vẫn không thể che lấp được nhịp sống sôi động của thành thị khổng lồ này. Đêm vẫn ồn ào náo nhiệt, vẫn đông đúc không khác gì ban ngày.

Hôm nay Bạch Long thành đặc biệt sôi động hơn, nguyên nhân cũng vì tin tức linh tàng Chí Tôn từ phòng đấu giá truyền ra kia.

Linh tàng Chí Tôn.

Bốn chữ đơn giản đủ khiến người ta há mồm trợn mắt, đỏ mắt tham lam.

Chí Tôn, danh xưng của cường giả chân chính Đại Thiên thế giới. Họ mới là những kẻ đủ tư cách trở thành cao tầng của đại lục, mới đủ khả năng trở thành bá chủ cự phách một phen.

Cường giả Thông Thiên cảnh cũng cực kỳ lợi hại, đủ khả năng tọa trấn một phương, làm cho người ta kính sợ, nhưng vẫn không thể sánh bằng.

Linh tàng do cường giả Chí Tôn để lại, hiển nhiên vượt xa của cường giả Thông Thiên cảnh. Ai may mắn đoạt được truyền thừa do cường giả Chí Tôn ban cho, tất nhiên như lấy được thần binh, thoát khỏi phạm vi người thường.

Bạch Long Khâu mấy năm nay nhộn nhịp đông đúc, một nửa nguyên nhân cũng vì tìm kiếm vị Bạch Long Chí Tôn năm xưa từng bỏ mình nơi đây.

Vô số tìm kiếm linh tàng của hắn, nhưng vài trăm năm không ai có chút manh mối. Vậy mà hiện tại tin tức liên quan đến linh tàng Chí Tôn đã truyền ra, có chân thực hay không còn chưa biết, nhưng đủ sức khiến cho người ta càng điên cuồng hơn.

Cả Bạch Long Khâu vì một tin tức đó mà chấn động.

Trong một tòa tu luyện các ở Bạch Long thành, Mục Trần ngồi trong đó. Hắn đang chăm chú quan sát vật trong tay, một viên thiết cầu rỉ sét loang lổ bề ngoài có những đường vân phức tạp khó hiểu.

Đó dĩ nhiên chính là Linh Trận tử mà Tô Linh Nhi đấu giá được, thứ này chỉ có Linh Trận sư nghiên cứu được, thành ra cuối cùng về tay Mục Trần.

Mục Trần rất hứng thú với thú này, chế tạo Linh Trận tử cần có hiểu biết và lực khống chế linh lực rất kinh khủng, thành ra Linh Trận sư tầm thường khó mà chế tạo được, cả hắn hiện tại cũng thế.

- Linh trận bên trong này đúng là cấp bậc không thấp.

Mục Trần cẩn thận dò xét Linh trận tử gần nửa giờ, sắc mặt trịnh trọng mơ hồ nhìn ra linh trận trong này ít nhất là cấp 4, uy lực của nó không yếu hơn Yêu Liên Đồ trận bộ phận.

Mục Trần hiện giờ phương diện linh trận tạo nghệ đã đạt tới Linh Trận sư cấp 3, nếu tiến vào trạng thái Tâm Trận thậm chí có thể tiếp xúc đến bình cảnh linh trận cấp 4. Bình thường Linh Trận sư cấp 3 ngưng luyện cực hạn sẽ đạt tới 99 linh ấn, khi đột phá số lượng 100 thì sẽ được gọi là Linh Trận sư cấp 4.

Mục Trần có khả vừa đủ bố trí Yêu Liên Đồ trận cũng vừa vặn là 100 linh ấn.

Nhưng đó là hắn dốc toàn lực, dùng đến sức mạnh cộng hưởng Cửu U Tước như lúc qua chiêu với Lý Huyền Thông mới bố trí được.

Muốn bố trí linh trận cấp 3 thoải mái như Yêu Liên Đồ trận, có lẽ sau khi hắn tăng thực lực lên Dung Thiên cảnh trung kỳ.

- Cần vài quy luật mới có thể sử dụng cái linh trận khắc vào thiết cầu này...

Mục Trần trầm ngâm, bình thường mà nói linh trận tử chỉ có trong tay Linh Trận sư mới phát huy được tác dụng. Vì người thường có lấy được mà không biết quỹ đạo vận chuyển thì cũng không dùng được, mày mò lung tung có khi làm nổ linh trận tử, chưa hại người đã hại mình.

Nhưng cho dù là Linh Trận sư cũng khó mà thăm dò được quỹ đạo của vật này, không phải chuyện gì đơn giản.

- Chỉ có thể chậm rãi mò mẫm.

Mục Trần tĩnh tâm lại, hắn tiến vào trạng thái Tâm Trận chi tiết.

Tâm thần bao vây lấy linh trận tử trong tay, một tia linh lực bé nhỏ chui vào trong, cẩn thận dò xét linh trận phức tạp trong đó.

. . .

Bạch Long thành, phủ thành chủ.

Một gian thư phòng u ám nào đó, Bạch Động và lão nhân áo xám kia khoanh tay đứng thẳng, trước mặt họ là một trung niên tóc hoa râm đang cúi đầu xem xét uy áp linh lực toát ra từ Bạch Long ngọc trụ.

- Bạch Long ngọc trụ đúng là do Bạch Long Chí Tôn để lại, tin tức của chúng ta rất chính xác.

Lão trung niên vuốt ve Bạch Long ngọc trụ, đột nhiên cười nói.

Nghe vậy hai người kia cũng khẽ thở phào.

- Cha, lần này linh tàng xuất thế, hắn là của Bạch Long Chí Tôn kia?

- Tám chín phần là vậy.

Trung niên được Bạch Động gọi là cha kia chính là thành chủ Bạch Long thành, Bạch Hiên. Là nhân vật bá chủ tại ngàn dặm Bạch Long Khâu này.

- Lão quỷ Bạch Long Chí Tôn, hắn nghĩ rằng có thể tiếp tục che giấu linh tàng sao? Ta ở đây xây dựng Bạch Long thành, tìm tòi hơn mười năm đã có thể chờ đến hôm nay đó.

Bạch Hiên cười nhạt, mắt đanh ác lóe lên.

- Chỉ cần lấy được món chí bảo kia, nhiệm vụ của ta kết thúc hoàn mỹ, lúc đó có thể rời khỏi nơi đổ nát này, quay về trong cung.

- Cha, lần này Thiên Cương kiếm phái và Địa Hành tông cũng phái người tới, vả lại tin tức truyền đi chắc chắn sẽ tăng thêm tay chân.

Bạch Động nói.

- Thiên Cương kiếm phái, Địa Hành tông. . . Ha ha, mấy tên cắc ké mà thôi. Long Ma cung chúng ta năm xưa xưng bá Bắc Thương đại lục, mấy cái thế lực con con này lật tay là đè sập. Nếu không phải đám khốn kiếp Bắc Thương linh viện kia, Long Ma cung chúng ta đâu có rơi vào hoàn cảnh này. Lại còn tên Bạch Long Chí Tôn năm đó phản loạn trộm đi chí bảo, lại còn lão già chết dịch của Bắc Thương linh viện, thì bây giờ Bắc Thương đại lục chẳng tới lượt chúng xưng vương xưng bá!

- Hừ, bất quá không sao. Không lâu nữa Long Ma cung sẽ nổi lên trở lại, nhất định sẽ nhổ tận gốc Bắc Thương linh viện!

Lão nhân áo xám chợt cất tiếng:

- Thành chủ, hôm nay Bạch Long thành xuất hiện một đám người trẻ tuổi xa lạ, nhưng thực lực rất mạnh. Ta phái người điều tra, biết được họ chính là đến từ Bắc Thương linh viện.

- Cái gì?

Bạch Động trợn mắt, chơt nhe răng cười khẩy

- Thì ra là tới từ chỗ đó, khó trách kiêu ngạo thế đấy.

- Người của Bắc Thương linh viện?

Bạch Hiên thì nhíu mày:

- Họ tới đây không lẽ cũng vì linh tàng Chí Tôn sao? Chẳng lẽ Bắc Thương linh viện biết nơi này có ẩn giấu thứ gì? Không có khả năng!

- Xem tình hình có vẻ không phải, nếu không thì không chỉ có một tiểu đội. Trong đám bọn họ, cô gái áo trắng chính là đệ tam Thiên bảng Tô Huyên, thực lực Hóa Thiên cảnh trung kỳ, rất lợi hại. Hai người khác là Quách Hung, Lê Thanh đều là trong nhóm tam thập cường Thiên bảng, chuẩn Hóa Thiên cảnh. Còn lại hai người kia thì không có nhiều tin tức, thực lực cũng bình thường, không đáng nói.

Lão già này xem ra rất am tường tin tức trong nội bộ Bắc Thương linh viện.

- Hóa Thiên cảnh trung kỳ sao. . .

Bạch Hiên xoa xoa Bạch Long ngọc trụ. Bắc Thương linh viện bồi dưỡng đệ tử thật mát tay, tuổi trẻ đã có thực lực kinh khủng như vậy.

- Cha, chúng ta làm gì bây giờ? Người của Bắc Thương linh viện cũng dám tới địa bàn của chúng ta, không thê buông tha. Lỡ như chúng đem tin tức báo cáo về, kéo tới một đám cường giả nữa thì bất lợi cho chúng ta, nhiều năm chuẩn bị sẽ hóa thành bọt nước

Bạch Động liếm môi, giọng điệu ác độc, nhưng hai mắt lại đầy dục vọng.

- Thiếu chủ nói đúng, đệ tử Bắc Thương linh viện này là một nhân tố bất lợi.

Lão già kia cũng tán thành.

Bạch Hiên nheo mắt:

- Tô Huyên kia thực lực không tệ, nếu mạnh mẽ ra tay, e rằng bứt dây động rừng, lúc đó thì phiền toái.

- Thành chủ, trong tiểu đội kia, có một nha đầu thực lực khoảng Dung Thiên cảnh hậu kỳ, chính là muội muội của Tô Huyên. Nếu chúng ta bắt được, có lẽ Tô Huyên cũng phải bó tay chịu trói...

Lão nhân áo xám thấp giọng nói.

Bạch Hiên nghe vậy thì cười nhạt, gật gù.

- Vậy thì giải quyết mấy tên xui xẻo đó đi. Nhớ rõ không nên động thủ trong Bạch Long thành, tránh bọn kia chú ý.

Bạch Hiên cười cười, hàm răng trắng hếu lạnh lẽo.

- Chờ bọn hắn vừa ra khỏi Bạch Long thành, phái Long Ma vệ giải quyết sạch sẽ. Dù sao nhiều năm nay cũng không ít đệ tử chết dưới tay Long Ma cung chúng ta.

Chương 232: Bạch Long Khâu

Hôm sau, buổi sáng sớm, Tô Huyên, Mục Trần và mấy người kia rời khỏi Bạch Long thành, hướng thẳng đến Bạch Long Khâu. Dù rằng Bạch Long thành là thành thị lớn nhất ở gần Bạch Long Khâu, nhưng trong Bạch Long Khâu luôn có linh thú sinh sống rải rác, nên cũng có một khoảng cách khá xa. Bọn họ cũng phải tranh thủ thời gian khởi hành từ sớm.

Khi bọn họ rời khỏi Bạch Long thành, bất ngờ thấy được ảnh hưởng của tin tức linh tàng Chí Tôn kia lớn như thế nào.

Trên con đường chính đi tới Bạch Long Khâu, cơ hồ là có cả đàn người chiếm lấy, ngay cả trên không cũng đầy người bay qua, hướng đi duy nhất đều đến Bạch Long Khâu.

Mục Trần nhìn thấy cảnh tượng kia cũng lắc đầu. Vốn còn nghĩ chỉ là một lần bí mật tầm bảo, không ngờ lại có động tĩnh to lớn vô cùng.

- Chúng ta tranh thủ thời gian đi, trước khi trời tối phải tìm được chỗ trú chân ở Bạch Long Khâu, nếu không giữa đêm mà xông xáo lung tung dễ bị linh thú công kích.

Tô Huyên nhẹ giọng nói.

Mục Trần cũng tán thành, mọi người nhanh chóng tăng tốc, phóng đi về phía chân trời.

Khi họ hướng về mục tiêu, không hay biết phía xa xôi sau lưng, có vài ánh mắt lạnh lẽo khóa chặt lấy nhóm người bọn họ.

Thẳng một đường bay đi không hề ngừng lại, nhưng đến khi hoàng hôn gần buông xuống họ mới đến được phụ cận Bạch Long Khâu.

Một vùng sơn mạch trùng điệp liên miên vô tân, núi cao vạn trượng nhấp nhô xuyên thủng tầng không. Đỉnh núi có mây mù lượn lờ, đủ loại thú rống kinh thiên vang gầm, khiến cho linh khí thiên địa bạo động.

Cảnh núi non hùng vĩ nguy nga là thế, nhưng cũng không thể che giấu được vẻ khốc liệt kinh hoàng của vùng đất này. Vì mấy trăm năm trước từng xảy ra một trận đại chiến kinh thiên động địa, vô số cường giả đã ngã xuống, hóa thành tro cốt buồn thảm.

- Không hổ là vùng đất từng nuốt chửng một vị Chí Tôn a.

Mục Trần cất tiếng cảm thán trước khí thế thảm thiết của Bạch Long Khâu.

- Địa điểm linh tàng xuất thế nằm sâu hơn nữa trong Bạch Long Khâu. Ở đó linh thú sinh sống dày đặc, không ít linh thú thiên giai. Ngoại trừ đám linh thú đó, chúng ta cần phải tập trung chú ý đến những đoàn đội thám hiểm tiến vào Bạch Long Khâu. Những người này không phải kẻ tầm thường, tâm ngoan thủ lạt, nếu đã chạm tới lợi ích của họ, chúng chẳng màng chúng ta đến từ chỗ nào, xuống tay nhất định không lưu tình.

Tô Huyên trầm ngâm cất tiếng trước Bạch Long Khâu sát khí nóng rực. Vùng đất này vốn không hiền lành gì.

- Vì vậy lần này tiến vào Bạch Long Khâu mọi người nhất thiết phải đồng tâm hiệp lực, không được tự mình hành động.

Tô Huyên nói xong, nhìn qua Tô Linh Nhi, trừng mắt:

- Biết chưa?

Tô Linh Nhi trề môi le lưỡi. Chẳng phải nhằm vào nàng sao? Nàng kém tín nhiệm đến thế ư?

Ba người kia thấy vậy cũng cười một tiến.

- Khởi hành đi, chuẩn bị tìm một chỗ dừng chân an toàn một chút.

Tô Huyên phẩy tay, dẫn đầu đi trước, hướng về sơn mạch Bạch Long Khâu sát khí tràn ngập. Bốn người kia cũng lập tức đuổi theo.

Đội ngũ năm người tiến vào Bạch Long Khâu, cảm nhận rõ ràng một cỗ khí âm hàn lạnh buốt bao phủ. Bởi vì sát khí này quá nồng đậm, nếu để nó nhập thể dễ dẫn đến ăn mòn cơ thể, nên bình thường ai ai tiến vào cũng thúc giục linh lực bảo vệ mình.

Tiểu đội nhanh chóng bay qua Bạch Long Khâu, dọc đường gặp không ít đội ngũ thám hiểm. Những kẻ thường xuyên nếm máu nằm sương này khi vừa thấy đám người họ thì hai mắt sáng rực, không hề che giấu ánh mắt tham lam quét tảo trên người Tô Huyên, Tô Linh Nhi, Lê Thanh.

Ngày thường vốn ít khi thấy gái đẹp, hiện giờ lại cùng lúc đến ba cô, mấy kẻ này tự nhiên thấy ngứa ngáy.

Bất quá có ngứa cỡ nào cũng không dám tùy tiện mà gãi. Mấy đội ngũ thám hiểm kia dù sao cũng không mù, thấy rõ Tô Huyên đang dẫn đầu kia rất đáng ngại, cũng chẳng dám đắc tội rước họa vào thân.

Cũng vì thế mà đội ngũ của Tô Huyên có bị chú ý cũng không gặp phải phiền phức gì. Họ vẫn chỉ mới tiếp cận bên ngoài Bạch Long Khâu, không có linh thú lợi hại gì, đến khi gần tối họ cũng tìm được chỗ nghỉ khá tốt.

Một khoảng đất nhỏ hẻo lánh khá trống trải, lửa trại bốc lên, ánh lửa le lói giữa rừng vắng xua tan bóng đêm.

- Tối nay Quách Hung gác đêm, mọi người cũng không được buông lỏng cảnh giới. Ở cái chỗ này mỗi giây mỗi phút đều có thể xuất hiện nguy hiểm.

Ánh lửa chiếu sáng gương mặt xinh đẹp dịu dàng của Tô Huyên, nhưng đã thêm nhiều phần nghiêm khắc.

Mục Trần và mấy người kia đều tán thành, dọc đường đã gặp không ít đoàn đội thám hiểm thực lực không tệ. Dù rằng thủ lĩnh của họ thực lực không bì kịp, nhưng nhân số lại đông, mà mỗi người đều từng lăn lộn nhiều năm qua lưỡi đao làn đạn, lỡ như có xảy ra giao tranh, phiền phức thế nào cũng chưa biết được.

Tô Huyên dặn dò bố trí xong thì dẫn Tô Linh Nhi vào trong lều, Mục Trần và Quách Hung tán gẫu một lát, cũng về lều của mình, tiếp tục mò mẫm cái Linh trận tử mua được. Qua một đêm, hắn đã có vài thấu hiểu đến linh trận khắc trên đó, khoảng một thời gian ngắn nữa hắn sẽ chân chính hiểu rõ phương pháp vận dụng nó.

doanh trại dần dần yên ắng, chỉ còn tiếng lửa tí tách bập bùng. Cách đó không xa, nơi một sườn núi, vài bóng đen như u linh nhấp nhô thoắt ẩn thoắt hiện.

Đứng trước đám người đó là một thanh niên áo trắng, Bạch Động cười gằn nhìn về hướng nọ, cất tiếng:

- Khâu lão, chuẩn bị tốt hết chưa?

- Đã chuẩn bị thỏa đáng.

Khâu lão đứng sau liền trả lời.

- Vậy động thủ đi, cứ theo kế hoạch mà làm. Nhớ đấy, đừng có làm mấy tiểu mỹ nhân của ta bị thương.

Bạch Động liếm môi, dâm dục đầy mặt.

- Dạ!

Sau lưng hắn, một nhóm áo đen đồng thanh đáp lời, rồi những tiếng xé gió nho nhỏ vang lên, nhóm người áo đen như u linh không nói không

rằng phóng ra.

Bạch Động đứng trên sườn núi gầm gừ trong miệng:

- Bắc Thương linh viện, hừ! Đạo Long Ma vệ này đã cắt cổ không dưới 30 đệ tử của các ngươi, xem ra họ lại sưu tập thêm vài cái đầu rồi... Để xem các ngươi trốn đi đâu!

Doanh trại yên tĩnh, Quách Hung đang ngồi, ánh mắt cảnh giác đảo qua rừng rậm tối đen, tay lúc nào cũng nắm chặt thanh trường đao của mình, linh lực cuồn cuộn quanh thân sẵn sàng.

-Hử?

Đột nhiên đôi mắt Quách Hung nghiêm lại, linh lực hùng hậu trong người bùng nổ, một tia sáng lóe lên, bàn tay nắm chặt hắc đao phẩy một cái, đao phong sắc lẹm chém ra.

"Choang!"

Hắc đao bổ tới, một tiếng kim thiết vang lên, rơi xuống một thanh trường mâu đen như mực, vỡ ra làm hai nửa.

- Ai?

Quách Hung đứng phắt dậy, hướng về rừng rậm tịch mịch tối mịt quát lớn.

Cửa lều tốc lên, Tô tỷ muội, Lê Thanh, Mục Trần nhanh chóng chạy ra, họ đều đang trong trạng thái tu luyện, tiếng kim thiết va chạm liền khiến họ tỉnh lại.

- Có người tập kích, cẩn thận một chút!

Quách Hung lên tiếng cảnh giới cho Tô Huyên.

"Vút vút vút!"

Hắn vừa dứt lời, vô số những hào quang sắc bén như mưa tên từ rừng sâu tối đen bắn ra, những thanh trường mâu với linh lực hùng hồn nhọn hoắt bao trùm một khoảng không ập xuống doanh trại.

- Hừ!

Tô Huyên phẫn nộ, hàn khí ngập tràn phóng ra, bàn tay phất lên, linh lực ào ạt tuôn tràn hình thành một cơn lốc linh lực khổng lồ.

"Rắc rắc!"

Cơn mưa hắc mâu bị cuốn vào lốc xoáy nhanh chóng bị chấn vỡ, gãy vụn.

- Đạo chích phương nào lén lút không dám thò mặt ra!

Tô Huyên lạnh lẽo nhìn vào rừng sâu, lắc mình liền hóa thành một tia sáng bắn đi, sóng linh lực phá tan màn đêm, không hề nương tay đánh tới.

"Đùng đùng!"

Trong rừng rậm, sóng khí thổi bùng, một khoảng rừng bị chấn nát. Tô Huyên vừa động liền biến mất trong đêm. Đám chuột nhắt kia phải giải quyết nhanh gọn, tránh để cuộc sống ngày ngày bất an.

Mục Trần và mấy người thấy Tô Huyên đuổi theo kẻ ám toán liền ở lại thủ vững doanh trại. Với thực lực Hóa Thiên cảnh trung kỳ, chẳng mấy ai đủ sức gây khó dễ cho nàng.

"Ầm!"

Thình lình ở một nơi xa xa, có vài đạo dao động linh lực kinh người phóng lên, có hai đạo trình độ mạnh mẽ đạt đến Hóa Thiên cảnh sơ kỳ!

Nhận thấy cường địch lai phạm, Mục Trần khẽ biến sắc. Hai gã Hóa Thiên cảnh sơ kỳ? Ai ra tay với họ lại đem ra đội hình cường hãn như

thế?

- Chúng ta qua giúp nàng một tay!

Lê Thanh lạnh mặt khẽ nói, cũng nhanh chóng lắc mình phóng đi. Quách Hung cũng nhanh chân đi theo, quay đầu nói với Mục Trần:

- Hai người các ngươi tìm chỗ nào đó ẩn nấp một chút, chúng ta giải quyết sạch sẽ rồi lập tức trở về!

Quách Hung và Lê Thanh nhanh chóng xuyên qua rừng tối, hướng về nơi xuất hiện dao động linh lực kia.

Mục Trần khẽ nhíu mày. Tiểu đội của họ dù số lượng ít ỏi, nhưng thực lực lại cường hãn mạnh mẽ, là kẻ nào dám ra tay?

Hơn nữa đội hình cường hãn như thế, đối phương có lẽ cũng không phải là thế lực tầm thường.

- Mục Trần, chúng ta làm gì bây giờ?

Tô Linh Nhi đến gần hỏi Mục Trần.

- Đừng hoảng, yên tĩnh chờ bọn họ trở về là được. Họ chắc sẽ không truy đuổi quá xa, nhanh về thôi.

Mục Trần đáp lời.

Tô Linh Nhi gật đầu, bàn tay không tự giác nắm lấy vạt áo của Mục Trần. Cái chỗ Bạch Long Khâu này thật nguy hiểm, lúc không có Tô Huyên bên cạnh, tự dưng nàng phải biến Mục Trần thành chỗ dựa.

Mục Trần cũng đề cao cảnh giác, ánh mắt lợi hại quét tảo tứ phương, linh lực luôn vận chuyển trong cơ thể, tùy lúc đối phó tình hình.

"Vù!"

Thình lình một tiếng phá không dồn dập vang lên, kình phong bén nhọn xé toang không gian.

Mục Trần trợn mắt, tay vòng qua ôm eo Tô Linh Nhi, điểm chân nhảy lùi hơn mười trượng.

"Uỳnh!"

Một thanh trường mâu to bự màu đen cắm phập lên mặt đá nơi họ vừa đứng khi nãy, sâu vào đến nửa mét, run lên bần bật.

Mục Trần nhìn chằm chằm vào hắc mâu xuyên vào đá, trong lòng cả kinh. Hắn ngẩng lên khi nghe tiếng xé gió nhỏ vang vong, bốn bóng người xuất hiện trên đại thụ, sát khí âm hàn, ánh mắt lạnh lẽo tập trung vào họ.

- Bốn gã Dung Thiên cảnh hậu kỳ?

Mục Trần đảo mắt lướt qua bốn bóng đen, trong lòng chấn động. Đối phương là thế lực nào? Lại đem ra một đội hình chăm sóc từng người "kỹ lưỡng" đến vậy.

Bất giác nhìn qua phương hướng mấy người kia truy đuổi kẻ ám toán, trong lòng nặng nề. Điệu hổ ly sơn ư?

Có vẻ mục tiêu của đối phương là hai người chúng ta!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 233: Đánh Lén Ban Đêm

Trong bóng đêm tăm tối, bốn kẻ ám sát như u linh đứng trên đại thụ, toàn thân bận đồ đen, thậm chí cả khuôn mặt cũng trùm trong vải đen, chỉ còn đôi mắt tràn ngập sát khí.

Dao động linh lực quanh thân cả bốn người đều hùng hậu, trình độ đạt đến Dung Thiên cảnh hậu kỳ!

Một đội hình như thế làm Mục Trần trừng mắt cảnh giác. Dung Thiên cảnh hậu kỳ! Đặt trong hàng ngũ những đội hình tiểu đội thám hiểm tinh nhuệ cũng là nhân vật đứng đầu. Vậy mà bây giờ có mặt đến bốn người...

Mấy người Mục Trần thẳng đường mình mà đi, chưa trêu chọc kẻ nào cả, càng không đụng đến một thế lực cường đại nào khác, sao lại có phiền phức tìm tới cửa?

- Các ngươi là ai?

Mục Trần gằn giọng hỏi. Nếu đối phương chỉ có mộ gã Dung Thiên cảnh hậu kỳ, hắn có thể không tốn mấy khí lực dễ dàng giành chiến thắng. Thế nhưng bây giờ có đến bốn người, vả lại xem dáng vẻ này hiển nhiên là thân kinh bách chiến, sát khí trong ánh mắt rõ ràng vì giết người như ngóe mà chồng chất khó giấu giếm. So với những đàn anh đàn chị Dung Thiên cảnh hậu kỳ trong học viện lại hoàn toàn khác!

Nhưng nghe tiếng quát của Mục Trần, cả bốn bóng đen cũng chẳng để vào tai, sát khí lại càng lúc càng nồng.

Mục Trần thấy họ như vậy trong lòng cũng lạnh dần. Bọn người kia rõ ràng huấn luyện nghiêm cẩn, không phải là những đội thám hiểm bình

thường.

- Sát!

Một sát lệnh lạnh lẽo vang lên, bốn người nhất tề xông tới, trường mâu đen ngòm nhọn hoắt hiện ra trong tay, linh lực ào ào tuôn ra, mâu ảnh như mưa bao trùm hướng tới hai người.

Mục Trần biến sắc nhìn công kích hoành tráng của cả bốn người, hào quang hắc ám tuôn ra, ngưng tụ lại thành cửu cấp Phù Đồ tháp hiện ra, tăng trưởng một cách chóng mặt.

"Keng keng keng...!"

Một lượng lớn mâu ảnh đâm vào cửu cấp Phù Đồ tháp chỉ khiến nó hơi rung rinh, thậm chí không có một vết ngấn.

Bốn kẻ kia cũng chẳng phải ngu ngốc, thấy Mục Trần có phòng ngự từ xa mạnh mẽ, hai người liền phóng mâu bay vòng cung ra sau lưng Mục Trần, nhắm đến Tô Linh Nhi.

Tô Linh Nhi vội vàng chụp lấy Hỏa Trường Tiên quấn ngang hông của mình, tay chỉ khẽ rung, hỏa tiên như mãng xà quật vào hai thanh mâu đang bay tới.

"Chát chát!"

Linh lực cuồng bạo bị đánh bật trở lại, gốc đại thụ trực tiếp gãy nát, hai bóng đen khác thừa hư mà nhập, tiến sát Tô Linh Nhi, mũi mâu sắc nhọn đâm vào những yếu huyệt trên người nàng.

Đối mặt thế công liên thủ của hai gã Dung Thiên cảnh hậu kỳ, Tô Linh Nhi chỉ trong khoảnh khắc liền rơi xuống hạ phong, hơn nữa công kích tàn nhẫn khó ngờ, tình thế cực kỳ nguy hiểm khiến nàng biến sắc trắng bệch.

"Viu!"

Hai luồng mâu quang bắn ra, xuyên qua lưới hỏa tiên nhanh như chớp giật đánh lên hai vai, kình phong sắc bén vô cùng.

Tô Linh Nhi hoảng hốt lui lại, mặt mày tái nhợt dán người vào thân cây.

"Bằm!"

Mâu ảnh sắp đắc thủ, thình lình tòa cửu cấp Phù Đồ tháp từ trên trời giáng xuống bao phủ lấy Tô Linh Nhi.

"Beng!"

Trường mâu với linh lực dao động kinh người đâm vào cửu cấp Phù Đồ tháp, nhưng chỉ để lại một âm thanh trong trẻo.

Hắc tháp nhanh chóng thu nhỏ lại, một bóng người hiện ra, hắn nhanh tay giữ chặt eo thon của Tô Linh Nhi, lắc mình phóng vào bóng rừng đêm tối tăm.

- Đuổi theo!

Bốn người kia giật mình, quát lên truy đuổi.

Mục Trần ôm lấy Tô Linh Nhi, bóng ảnh liên miên trốn chạy trong rừng, nhẹ nhàng nhìn cô gái mặt mày tái mét đang ôm trong người, hỏi thăm:

- Không sao chứ?

Tô Linh Nhi lắc đầu, nói:

- Cám ơn ngươi! Bây giờ chúng ta làm sao đây??

Đối phương có bốn gã Dung Thiên cảnh hậu kỳ, còn hai người bọn họ, Tô Linh Nhi tuy cũng là Dung Thiên cảnh hậu kỳ, nhưng lại ít kinh nghiệm sát phạt, chiến đấu non nớt, e rằng một người cũng không đánh nổi. Còn Mục Trần thủ đoạn không ít, nhưng khó mà quanh minh chính

đại đơn đả độc đấu, đối phương cũng không cho hắn thời gian chuẩn bị cái gì.

Tình hình hai người cực kỳ bất ổn.

- Chúng ta có thể kéo dài thời gian chờ mấy người tỷ tỷ quay lại không?

Tô Linh Nhi thì thào hỏi, nếu có Tô Huyên trở lại, bốn người kia chẳng còn đáng lo.

- Đối phương đều là những tay lão luyện, mục tiêu rõ ràng, lúc trước cố ý dụ mấy người kia đi mất chính là muốn ra tay với chúng ta. Ta nghĩ mục tiêu của chúng là muốn bắt chúng ta, rồi uy hiếp tỷ tỷ của ngươi.

Mục Trần vừa nói, thân hình cũng không chậm lại, như một con báo nhanh nhẹn xuyên qua rừng rậm.

- Ta dẫn ngươi theo có lẽ nhanh chóng sẽ bị họ bắt kịp,

Tô Linh Nhi nghe vậy nhất thời lo lắng:

- Vậy giờ phải làm sao?

- Ta phải thả ngươi trước.

Mục Trần liếc nhìn ra sau, lập tức thấy được bốn bóng người đuổi tới.

- Á?

Tô Linh Nhi sửng sốt, gương mặt đã trắng nay càng thêm tái, đôi mắt chợt rưng rưng đỏ hoe, nắm chặt lấy áo của Mục Trần:

- Mục Trần, ngươi khốn nạn! Ngươi thả ta ra, ta không cần ngươi cứu!

Mục Trần nhìn thấy nàng sắc mặt như vậy, dở khóc dở cười nói:

- Ngươi nghĩ gì đó, ta cắp ngươi theo thì dễ bị đuổi theo, nên phải giấu ngươi ở đâu đó, rồi dẫn bọn họ đi hướng khác, còn ngươi phải mau chóng đi tìm mấy người kia.

Tô Linh Nhi đỏ mặt, nhưng lại la lên:

- Không được! Một mình ngươi dẫn họ đi sẽ rất nguy hiểm!

Sự lợi hại của bốn kẻ truy sát kia thế nào nàng cũng đã thấy rõ. Sát khí nóng rực, ra tay độc ác, tuyệt đối không phải những cường giả trong linh viện có thể sánh được.

- Ta biết cân nhắc.

Mục Trần lắc đầu, giọng nói kiên định đáng tin. Hắn lướt trên mặt đất, đột nhiên đưa tay chụp một túm cỏ cao, nhanh chóng bóp nát bấy những cọng cỏ đó thành nước, rồi rải lên người Tô Linh Nhi.

- Chất dịch này có thể che giấu mùi cơ thể của ngươi, lát nữa ta tách ra, ngươi phải ẩn nấp, hạ thấp dao động linh lực, họ chắn chắn không phát hiện được.

Mục Trần lập tức nói ngay.

Tô Linh Nhi nhìn thấy thủ pháp của hắn rất nhuần nhuyễn am tường cũng sững sờ, ngẩng lên nhờ bóng trăng thấy được gương mặt lung linh của hắn đang đằng đằng sát khí, không còn cái vẻ ôn hòa thường ngày. Cái vẻ của hắn cứ như một thanh bảo kiếm cực sắc nằm trong vỏ lâu ngày, bây giờ đang ló ra lưỡi bén nhọn của nó.

- Mục Trần, đây là một thanh kiếm trung phẩm ta đổi trong Linh Trị điện, ngươi dùng nó đi.

Tô Linh Nhi lấy ra một thanh trường kiếm, nước thép xanh tối, kiếm khí sắc bén từ vỏ kiếm toát ra.

Mục Trần gật đầu, hắn không có vũ khí gì, mặc dù không quen dùng kiếm, nhưng cũng có thể tăng thêm một chút chiến lực.

- Cẩn thận!

Mục Trần tăng tốc, bắn xéo đổi hướng, hắc ám từ trong người tuôn ra, nháy mắt bao trùm Tô Linh Nhi, rồi thình lình đẩy nàng văng sang một bên.

Tô Linh Nhi thân hình giữa không trung xoay người lặng yên dán sát thân vào một gốc đại thụ, ẩn nấp trong những tán lá rậm rạp, hạ thấp linh lực vận chuyển trong người.

Đôi mắt tập trung nhìn xuống mặt đất bên dưới, bốn bóng đen như ác ma nhanh chóng tiến tới, chợt khựng lại một chút, mắt quét đảo xung quanh, rồi lại nhắm hướng Mục Trần bỏ chạy mà đuổi theo.

- Nhanh lên! Bên kia khó mà cầm cự lâu, chúng ta phải nhanh chóng giải quyết hai kẻ này!

Tô Linh Nhi còn có thể mơ hồ nghe thấy những âm thanh hối hả nặng nề của một kẻ trong đó.

Tô Linh Nhi không lập tức rời khỏi chỗ nấp, vẫn ẩn thân trong tán lá rậm rạp. Nàng hiểu rõ Mục Trần mạo hiểm để cho nàng an toàn, bản thân không được lỗ mãng khiến kế hoạch thất bại.

- Mục Trần, ngươi phải cẩn thận a!

Tô Linh Nhi siết chặt tay, đôi mắt liếc nhìn về hướng xa xa, vẻ lo lắng càng lúc càng đậm.

"Phịch!"

Đợi một lúc lâu, mọi thứ yên tĩnh nàng mới nhảy xuống, rồi hướng doanh trại nhanh chóng trở về.

- Mục Trần, ngươi cần phải kiên trì một chút, ta lập tức dẫn tỷ tỷ tới cứu ngươi!

Trong rừng tối u ám, Mục Trần như hắc báo yên lặng xuyên qua cây cối, tay giữ chặt thanh kiếm bên hông, khẽ liếc phía sau, tiếng gió càng lúc càng gần, bốn bóng đen truy tung đã ẩn hiện phía sau.

- Theo tới rồi sao?

Mục Trần lẩm bẩm. Chợt hắn le lưỡi liếm môi, đôi mắt đen như có một chút hóa đỏ ngầu, nhìn qua như sắp trở thành một con sói hung ác.

- Đã lâu không giết người, xem các ngươi đuổi theo không bỏ, vậy thì xem thử chúng ta ai mới chân chính là thợ săn đây....

Mục Trần phấn khích cười gằn một cách quái dị, cảm xúc liệp sát, sự khát máu đã bị hắn đè nén rất lâu rồi. Bắc Thương linh viện, hắn luôn giữ hình ảnh một đệ tử hiền hòa. Thế nhưng Bạch Long Khâu này, hắn chẳng có gì phải e ngại!

Ánh trăng theo tan lá rọi xuống khoảng rừng đen, gương mặt Mục Trần toát ra vẻ lạnh lẽo rợn người, vẻ hờ hững toát lên trong mắt.

Huyết Họa giả của Linh Lộ kia, cũng đến lúc nhe răng giương vuốt rồi....

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 234: Phản Sát

"Xoẹt! Xoẹt!"

Bốn bóng ma xuyên qua rừng rậm, tốc độ kinh người đuổi theo Mục Trần, bốn cặp mắt như ác lang khóa chặt lấy con mồi đang chật vật chạy trốn đằng trước.

- Xem ngươi chạy đi đâu!

Cả bốn người cất tiếng cười khẩy, tốc độ liền đẩy cao hơn, họ đã thấy thân ảnh đằng trước có vẻ chập choạng, bước chân cũng run rẩy hỗn loạn hơn nhiều, hẳn nhiên vì thấy họ đuổi tới mà sinh sợ hãi.

Trong khi bị truy sát mà không còn giữ được bình tĩnh, thì kết quả đã định rồi.

Ánh mắt tàn nhẫn lóe lên, tên đệ tử Bắc Thương linh viện thiên phú tốt vô cùng, tiếc là gianh chiến sinh tử, thiên phú chẳng có ích lợi gì, chỉ có thực lực và trực giác mẫn tiệp đi cùng với sự sát phạt không nương tay mới có thể đảm bảo mạng sống cho ngươi.

"Véo!"

Vẻ khinh thường xuất hiện trong đầu, ánh mắt lại thấy người đằng trước càng thêm lảo đảo, bất chợt rẽ ngang khuất khỏi tầm mắt. Bọn họ lập tức tăng tốc theo sát.

Bốn bóng người liên tiếp vượt qua những cây cối um tùm.

Nhưng ngay khi đôi mắt vượt qua được những cành cây lá xum xuê, một cái bóng như quỷ mị từ trước bay ngược lại, hướng về lồng ngực của một gã trong bọn.

Biến cố thình lình khiến cho cả bốn kinh hoảng, tên bị bị bóng hướng về lồng ngực sợ run, chỉ kịp quát lên, hắc mâu phản xạ dũng mãnh đâm vào cái bóng đen vừa xuất hiện.

"Xoẹt!"

Nhưng trường mâu của hắn không chạm vào được cái bóng kia. Nhìn kỹ lại, thanh trường kiếm sắc bén mang theo linh lực hùng hậu xuyên phá trái tim nơi lồng ngực, máu tươi đổ ra.

Tên kia khó tin nhìn xuống ngực hắn, gương mặt thiếu niên lạnh căm dị thường đang nhìn hắn đăm đăm.

Không thể ngờ được, kẻ bị bốn người bọn họ đuổi giết chạy như chó lại chính trong thời khắc này dám quay lại, đánh một đòn hồi mã thương vượt khỏi dự đoán của mọi người, phá tan sự cảnh giác.

Vả lại hắn ra tay cũng rất tàn nhẫn, chỉ một kiếm đã đâm vào nơi yếu hại nhất, chỉ khoảnh khắc đoạn tuyệt sinh cơ.

- Ngươi... cố tình... giả vờ...

Trước khi bóng đen phủ xuống đôi mắt, hình ảnh thiếu niên hờ hững ghi dấu trong mắt hắn, rên rỉ. Hắn không thể ngờ được thiếu niên bị đuổi sát kinh hoảng lại có được gương mặt ấy?

Thì ra tên này chỉ biểu hiện giả dối, khiến cho những tay lão luyện như họ cũng mất đi một chút cảnh giác, rồi bất ngờ bùng nổ phản kích!

Ra tay mạch lạc, không chút ngập ngừng.

- Ngươi!

Biến cố như sấm rung chớp giật khiến cho ba gã còn lại cũng chỉ kịp giật mình, kiếm trong tay đã xuyên thủng trái tim đồng đội.

Ba người kia giận dữ gào lên, trường mâu lập tức thi triển công kích sắc bén đâm vào những yếu huyệt trên người kẻ địch.Tiểu tử này dám giở trò, trước mặt bọn ta lại ra tay giết chết đồng bọn, làm sao để hắn được an nhiên rời đi?

Đối mặt công kích điên cuồng phẫn nộ của ba người, Mục Trần đạp vào bụng tên đã chết rút kiếm ra, kiếm ảnh lấp loáng, kiếm quang tràn ngập chống đỡ hoàn toàn mâu kích.

Nhưng ba người kia phối hợp rất ăn ý, một mũi nhọn sắc bén xuyên qua phòng ngự của Mục Trần phá thẳng đến tim.

Mục Trần giơ tay chụp lấy cái xác bên cạnh kéo vào người, làm một tấm bia thịt.

"Phụp!"

Trường mâu nhọn hoắt xuyên qua thi thể kia, sức mạnh đâm tới khiến trước ngực Mục Trần vẽ nên một đường máu.

Mục Trần lạnh lùng tung một cước, thi thể nọ văng theo trường mâu bay tới một bóng đen.

Người nọ đôi mắt dữ tợn, tung quyền thảm liệt lên thi thể, linh lực cuồng bạo phá nát thi thể máu thịt tung tóe.

"Xoẹt!"

Nhưng ngay lúc đó, đôi mắt hắn chỉ kịp thấy một mũi nhọn lóe lên, thanh kiếm mang theo linh lực hắc ám bao trùm với một chút hắc viên lập lòe trên mũi kiếm đâm tới cổ họng.

Công kích quá nhanh, quá sắc bén. Trong lòng hắn kinh hãi tung quyền, linh lực cuồn cuộn dâng trào theo tiếng long ngâm dữ tợn, quyền

phong hùng hồn hóa thành Nộ Long Linh quyền, đánh vào kiếm quang mang theo hắc viêm sắc bén.

"Uỳnh!"

Một công một thủ va chạm vào nhau, hắc viêm trào ra thiêu đốt sạch sẽ linh lực trên quyền kình.

"Phụp!"

Kiếm quang xuyên thủng quyền phong, dưới ánh mắt kinh hãi của người áo đen mà cắm vào nắm tay của hắn.

Kiếm phong bay ra, máu tươi lả tả. Năm ngón tay của tên kia rơi rụng, máu tuôn ròng ròng.

Linh lực mà Mục Trần tu luyện bá đạo lại có lực thiêu đốt từ hắc viêm khiến cho thanh kiếm trung phẩm Tô Linh Nhi đưa cho trở nên sắc bén dị thường, uy lực cường hãn khiến cho nắm đấm bình thường không thể cản nổi công kích.

- Arrrrrr!

Tên kia thảm thiết rên rỉ, tay kia nắm chặt trường mâu, mạnh mẽ phản kích đâm ngược lại cổ họng Mục Trần, toan tính lưỡng bại câu thương.

"Keng!"

Một đòn hồi mã thương bất ngờ mang lại kết quả, Mục Trần không khinh địch lui lại, trường kiếm quay về vừa kịp chắn được mũi mâu bén nhọn đâm tới.

Tóe lửa....

Mục Trần lợi dụng sức mạnh công kích đó mà nhảy ngược lại, thân hình như một con dơi biến mất vào bóng đem thăm thẳm của rừng sâu.

- Tên nhóc đáng chết!

Bốn người một chết một bị thương, thi thể lạnh lẽo của đồng bọn khiến ba tên kia nổi giận đùng đùng. Cả bốn người đều có thực lực Dung Thiên cảnh hậu kỳ, kinh nghiệm phong phú, kỳ tài kinh diễm. Họ liên thủ thậm chí cả cường giả Hóa Thiên cảnh sơ kỳ cũng không dám xem thường, thế nhưng lại bị một tên nhóc Dung Thiên cảnh sơ kỳ hồi mã thương đùa giỡn đến khốn đốn.

Không chỉ mất một người, một người khác còn bị phế đi một bàn tay, chiến lực đại giảm!

- Không tha cho hắn!

Cả ba lạnh lùng quát, đặc biệt là kẻ bị cắt mất năm ngón tay cực kỳ dữ tợn.

Ba người liếc nhau, cùng lúc bắn đi. Lúc này họ đã trở nên cực kỳ cảnh giác, vận chuyển linh lực tới cực hạn, luôn luôn đề phòng phản kích bất ngờ xảy ra.

Trải qua giao chiến chớp nhoáng vừa nãy, họ đã hiểu rõ tên thiếu niên nhỏ tuổi kia chẳng phải hạng người thiện lương. Hắn không chỉ có ánh mắt độc ác, mà tay cũng hung hiểm vô cùng, không giống như những tên đệ tử non nớt của Bắc Thương linh viện từng chết trong tay họ.

Nếu vẫn còn mang tâm khinh thường, e rằng không chỉ một, mà cả bốn người trong đội đều phải chôn thây tối nay.

Mục Trần xuyên qua rừng sâu, hắn thản nhiên nhìn vết máu trên ngực. Chỉ là vết thương nhỏ ngoài da, chẳng có gì đáng ngại. Đòn hồi mã thương lúc nãy thành công trong mong đợi, xem ra lúc nãy giả đò khá là hiệu quả.

Thoáng nhìn ba kẻ truy đuổi phía sau đã trở nên cẩn thận hơn, tốc độ cũng gảim đi nhiều. Như vậy hắn sẽ có thêm nhiều thời gian.

- Vậy tiếp theo, chúng ta sẽ chân chính đổi chỗ thợ săn - con mồi cho nhau nhé...

Mục Trần thì thào lẩm bẩm, nhìn thoáng qua rừng rậm chung quanh, thỉnh thoảng thấy vài cặp mắt thú đỏ tươi sáng rực. Đó chính là những linh thú trú ngụ trong Bạch Long Khâu này.

Khóe môi Mục Trần nhếch lên một cách quỷ dị nguy hiểm, nhắm hướng có nhiều đôi mắt đỏ phóng đi.

Bóng đêm phủ kín rừng, ba bóng đen xuyên qua không trung, họ đã thành lập đội hình phòng ngự, hỗ trợ. Một người đi trước, hai người đi sau, cơ thể lúc nào cũng cảnh giác toát ra linh lực hùng hậu, ánh mắt cảnh giác đề phòng xung quanh.

- Hử?

Đột nhiên người đi trước vung tay lên, cả ba dừng lại, nhảy xuống một khoảng đất trống. Ở nơi đó có hai xác thú, máu tươi nóng bỏng còn chảy rào rào, hẳn nhiên là vừa bị giết.

- Là kia tiểu tử làm!

Kẻ bị Mục Trần cắt hết 5 ngón tay nghiến răng:

- Xem ra hắn gặp linh thú vây công, vậy thì tốc độ sẽ bị giảm nhiều, chúng ta phải nắm chắc cơ hội.

- Đúng!

Hai gã kia gật đầu tán thanh, ba người lại tiếp tục phóng đi.

Chặng truy đuổi kế tiếp, họ nhanh chóng thấy vài thi thể linh thú vừa chết, thỉnh thoảng lại có vài mảnh quần áo bị cắn xé tả tơi. Chắc chắn tất cả đều là của Mục Trần.

Xét theo những dấu vết này, Mục Trần càng lúc càng bị nhiều linh thú truy sát, có vẻ khoảng cách cũng càng lúc càng gần, sợ hãi ba người sau lưng truy sát nên dấu vết chiến đấu, dấu máu và cả áo quần bị cắn xé cũng không kịp xóa đi.

Đuổi theo chừng mười phút nữa, ba người lại ngừng bước. Họ nhìn một con hùng sư vàng óng nằm bất động trên đường. Nó đã bỏ mình, cái miệng to dữ tợn đầy răng nhọn đang ngậm chặt một thanh trường kiếm màu xanh.

- Kiếm của thằng nhóc kia.

Một tên cất tiếng khi thấy thanh kiếm quen thuộc đã lấy mạng đồng đội.

- Tên nhóc không may gặp phải Kim Viêm sư, linh thú này chiến lực ngang ngửa Dung Thiên cảnh trung kỳ, chúng ta muốn đối phó cũng hao không ít khí lực, khó trách hắn cả linh cụ cũng phải bỏ lại.

Một tên cười lạnh nhận xét.

"Grào!"

Đột nhiên một tiếng thú rống trầm thấp vang lên, linh lực dao động truyền tới.

- Hắn lại gặp linh thú! Mau! Lần này rất gần, có thể đuổi theo hắn!

Nghe tiếng thú kêu, tên bị chặt ngón tay vui mừng la lên.

- Đi!

Cả ba phóng đi, trong đó một người cũng không quên tiến đến lấy thanh kiếm trong miệng hùng sư. Một kiện linh cụ trung phẩm, uy lực không tồi, bỏ lại thì quá đáng tiếc.

"Uỳnh!"

Nhưng tay vừa chạm đến thanh kiếm, chưa kịp rút ra, thi thể Kim Viêm sư đột ngột nổ tung, máu thịt tung tóe, một cái bóng đỏ tươi đầy máu như ác quỷ từ trong thi thể chui ra, áp sát tên áo đen, song chỉ đâm tới, kim quang lóe sáng, dao động sắc nhọn xuyên qua cổ họng trong ánh mắt kinh hoảng sợ hãi của hắn.

Thân hình lắc lư, kẻ áo đen đổ vật ra đất, hai mắt tràn ngập cái nhìn khó tin.

Thân ảnh đầy máu cúi xuống cầm thanh trường kiếm lên, nhìn vào cái xác vô hồn đã bất động, liếc sang hai kẻ còn lại đang hoảng sợ sững người.

Mục Trần lau đi vết máu trên gương mặt đanh ác, cười nhạt. Nét cười của hắn trong mắt hai tên kia cực kỳ đáng sợ, không khác một con ác quỷ vừa chui lên từ huyết ngục.

Cả bọn đã cẩn thận như thế, vẫn không tránh khỏi quỷ kế của tiểu tử kia!

Thủ đoạn khó lường đến bực này thật khó lòng mà phòng bị!

- Kế tiếp, là các ngươi!

Mục Trần chỉ kiếm ra, thanh kiếm xanh rung lên phát ra những tiếng "ung ung" thanh thúy đáng sợ. Bốn người chết hai, để lại một tên phế hết một tay, một tên đầy đủ đều đang run rẩy. Đội hình đã không còn trọn vẹn, hắn không cần phải tiếp tục tránh né nữa.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 235: Một Tên Cũng Không Tha

- Tiểu tử vô liêm sỉ, đáng chết!

Trong rừng rậm rạp giữa đêm tối, hai gã áo đen nghiến răng tức tối nhìn thiếu niên một thân đầy máu đang nhìn họ tươi cười, sát khí bốc lên ngùn ngụt.

Bọn họ không thể nào tưởng tượng được cục diện lại trở thành như thế này!

Một tên tiểu tử Dung Thiên cảnh sơ kỳ, không phải trở thành một con mồi vặt vãnh tùy tay giết chết sao? Sao lại biến họ thành như vậy? Bốn vị Long Ma vệ kinh nghiệm ám sát cực kỳ phong phú, đôi tay đã nhuốm máu không biết bao nhiêu sinh mệnh, nhưng tối nay liên thủ giết một thiếu niên lại bị hắn triệt hạ hai người, trọng thương một người.

Trả giá như thế này, cho dù phái họ đi ám sát một cường giả Hóa Thiên cảnh, cũng không thảm như vậy.

- Có vẻ ngoài ý muốn nhỉ?

Hắc ám lập lòe nơi mũi kiếm, Mục Trần cười cười. Cái nét cười trong bộ dạng máu me khắp người của hắn có vẻ khá dọa người.

- Những kẻ mà ta từng giết trong Linh Lộ, các ngươi so ra đều kém hơn nhiều.

Mục Trần cười khẩy, trường kiếm chỉ về hai người kia:

- Tiếp theo, chúng ta nên chấm dứt cái trò đuổi giết buồn cười này đi chứ, phải không?

- Cũng nên kết thúc, bây giờ chúng ta sẽ không cho ngươi thời gian chạy trốn nữa!

Gã đứt tay âm trầm đáp lời. Hai người đã tách ra một trái một phải, phong tỏa đường lùi của Mục Trần. Một đường truy sát họ đã nếm đủ thủ đoạn quỷ quái của tên nhóc kia, thật khó mà phòng bị. Nếu còn để cho hắn cơ hội như vậy thì khó mà biết còn toàn thây trở về hay không.

- Thế à?

Mục Trần cười, bàn tay càng lúc càng siết chặt thanh kiếm. Linh lực hùng hậu tuôn ra, như một cột khói đen bốc lên trong rừng sâu.

- Giết hắn!

Hai bóng đen không nhiều lời tán dóc, mắt lạnh căm cùng lúc xuất chiêu, hắc mâu như rắn độc mang theo kình phong bén nhọn tấn công Mục Trần.

Mục Trần lao lên, kiếm quang chuyển động, hắc viêm phừng phừng, đối mặt công kích liên hoàn của hai người lại không lui nửa bước.

"Keng keng!"

Bóng ảnh ba người luân phiên đổi chỗ cho nhau, linh lực cuồng bạo bùn nổ, cây cối xung quanh gãy đổ, đất đai bị xới tung, lá khô trên đất rừng bốc cháy, một gốc đại thụ to lớn khổng lồ ầm ầm sụp xuống.

Mục Trần phát ra thế công tàn nhẫn, thêm nữa hắn hoàn toàn chăm chăm tấn công vào kẻ không bị thương kia. Còn tên bị chặt đứt ngón tay, hầu như hắn chỉ đón đỡ phòng ngự. Bộ dáng xem ra hắn định toàn lực chém chết kẻ nguyên vẹn trước.

Bất quá tên kia cũng không đơn giản, thực lực Dung Thiên cảnh hậu kỳ thi triển nhuần nhuyễn lưu loát, công kích cũng sắc bén thuần thục, chiêu chiêu công kích đều hướng về yếu huyệt của Mục Trần.

Kiếm quang và mâu ảnh gào thét, linh lực ào ạt gây nên những vụ nổ kinh thiên vang động cánh rừng.

"Keng!"

Mục Trần hờ hững đâm tới một kiếm, hắc viêm mang theo linh lực cuồn cuộn như dải lụa đen láy bắn vào ngực người kia, nhưng bị hắn giơ trường mâu xoay vòng đỡ được.

- Dung Thiên cảnh sơ kỳ cũng dám chính diện giao phong với ta? Nằm mơ!

Kẻ kia khinh thường cười lạnh.

Mục Trần vẫn không chú ý, kiếm vừa thu lại một quyền nhanh như cắt tiếp đến.

"Ầm!"

Linh lực chấn động, hắc ám như lốc xoáy ngưng tụ quanh quyền kình của Mục Trần, sáu đạo hắc ắn trong khoảnh khắc xuất hiện.

Sáu Sâm La Tử Ấn vừa hiện, linh khí thiên địa lập tức bạo động, hắc ấn bắn ra như sao chổi xuyên màn đêm.

"Bùm!"

Mặt đất bên dưới bị ngọn sao chổi kia ảnh hưởng, hình thành một đường nứt chạy theo cái đuôi hắc ám.

Ánh mắt kẻ kia lập tức trở nên hoảng sợ, công kích này khiến hắn có cảm giác nguy hiểm trí mạng.

- Hắc Sát Long mâu!

Dốc tận linh lực, bàn tay run lên, trường mâu của hắn quăng ra hóa thành một con hắc long to chừng mười trượng giương nanh múa vuốt lao đi.

"Uỳnh!"

Ngọn sao chổi Sâm La Tử Ấn không hề dựng lại, phá nát hắc long mâu rồi như chẻ tre tiếp tục xông tới

"Bùm!"

Ngay trong khoảng khắc hắc long tan nát, tên áo đen chẳng kịp phản ứng đã bị Sâm La Tử Ấn mãnh kích đóng một dấu lên ngực.

"Hự!"

Một tiếng rên khó nhọc cất lên, đất đai rung chuyển, thân thể tên kia nằm trong một cái hố sâu, vùi trong cát đá, nháy mắt khí tuyệt.

Sáu đạo Sâm La Tử Ấn đủ sức ngăn cản được công kích mạnh nhất của Lý Huyền Thông, nay đem ra dùng thì trong nháy mắt hạ sát một cường giả Dung Thiên cảnh hậu kỳ.

"Phù."

Mục Trần thở sâu, hơi khựng người lại, công kích đó đối với hắn khá tiêu hao.

Lăng không đứng giữa trời, tay hắn khẽ lúc lắc, cửu cấp Phù Đồ tháp thoáng hiện ra, bay về phía sau, cản lại một kích của bóng đen bị chặt ngón tay.

Mục Trần chậm rãi xoay lại, sắc mặt hờ hững nhìn tên áo đen hoảng sợ. Hắn cười nhạt, nói:

- Xem ra lần này các ngươi chọn sai đối thủ rồi, ngươi còn muốn phản kháng sao?

Tên áo đen khẽ run rẩy, khí thế hung ác đã biến mất, chỉ còn lại vẻ kinh hãi tràn ngập. Sự việc tối nay thật quá mức khó lường.

- Ngươi là ai?! Thiên bảng Bắc Thương linh viện không có ai như ngươi cả!

Tên áo đen lo lắng cất tiếng hỏi.

Mục Trần nghe vậy, nhíu mày, đôi mắt lạnh lùng khóa chặt người trước mặt:

- Nghe ngươi nói, dường như hiểu rất rõ tin tức Bắc Thương linh viện chúng ta? Ta không biết các ngươi là quỷ quái phương nào?

Tên áo đen kinh hoảng, không ngờ chỉ câu nói đầu tiên đã khiến thiếu niên kia nổi lên lòng nghi ngờ, tên nhóc này quá khó chơi.

- Không được, tối nay việc đã khó thành, chỉ còn cách quay về báo cáo, đánh giá thực lực mục tiêu đã sai rồi!

Tên áo đen nhủ thầm, thình lình ném mâu về phía Mục Trần, còn hắn thì gấp gáp bắn lui.

Phù Đồ tháp phình to, trở thành một tấm chắn chống đỡ trường mâu, ánh mắt hắn hờ hững nhìn cái bóng đen đang bỏ trốn vào rừng thẳm. Hắn búng tay một cái, cửu cấp Phù Đồ tháp lại to lên, tầng thứ nhất bộc phát kim quang, một con kim long gầm rú bắn ra, xuyên phá rừng rậm, hung hăng đánh mạnh lên thân thể tên áo đen chưa kịp cuốn gói đi khuất.

"Bình!"

Lực trùng kích cuồng bạo khiến cho cây cối xung quanh cũng nổ nát tan. Tên áo đen phun máu phì phèo, thế trốn chạy đột ngột bị một lực đẩy mạnh mẽ bắn hắn quay về rơi xuống dưới chân Mục Trần.

"Xoẹt."

Thanh trường kiếm kề ngay vào cổ họng, Mục Trần nói khẽ:

- Bây giờ nói cho ta biết, các ngươi từ đâu mà tới??

- Muốn cạy tin tức từ trong miệng ta à, nằm mơ!

Tên áo đen tức tối cười gằn:

- Tiểu tử, chớ vội đắc ý, các ngươi một người cũng không thoát được!

Mục Trần nheo mắt lạnh lùng, trường kiếm lấp loáng ánh xanh ngọc, cắt qua cổ họng tên áo đen. Từ ánh mắt tên kia cho thấy Mục Trần sẽ không moi được thông tin gì, vậy có giữ lại cũng vô ích.

"Phù."

Nhẹ nhàng giải quyết xong tên cuối cùng, Mục Trần ngồi xuống tĩnh tâm. Tối nay đấu trí đấu lực cũng khiến hắn mỏi mệt vô cùng.

"Vù!"

Nhưng ngay lúc đó, những tiếng xé gió từ xa vọng lại, Mục Trần cả kinh vội vàng nắm lại trường kiếm, nhưng nhanh chóng hắn cũng thả lỏng người, vì người đến chính là Tô Linh Nhi.

- Mục Trần!

Tô Linh Nhi hạ xuống bãi đất này, liếc nhìn liền thấy Mục Trần cả người đầy máu, mặt mày tái mét vội vàng chạy tới.

- Ta không sao.

Mục Trần khoát tay.

Sau lưng Tô Linh Nhi, ba người Tô Huyên, Quách Hung, Lê Thanh cũng theo tới sát, vẻ mặt ai nấy đều khẩn trương, khi thấy Mục Trần còn sống mới thở phào.

Lúc này nhìn lại, bọn họ mới thấy hai thi thể một ở ngay cạnh, một ở gần đằng kia. Vẻ mặt cả ba đều chấn động quay sang Mục Trần:

- Ngươi giết sạch hai kẻ này sao? Còn hai tên nữa đâu? Linh Nhi nói có bốn người mà?

- Đều đã chết.

Mục Trần lắc người đứng dậy, nhìn vào tấm thân máu me của hắn mỉm cười bất đắc dĩ.

- Đều đã chết?

Tô Huyên, Tô Linh Nhi, Quách Hung, Lê Thanh. Bốn người một gương mặt, ánh mắt khó tin nhìn hắn:

- Đều do ngươi giết?

Mục Trần ra vẻ vô tội quay nhìn tứ phía:

- Ở đây còn ai khác nữa à?

Cả bốn người không ai nói được lời nào, mắt nhìn Mục Trần đều tỏ ra quái dị. Như Tô Linh Nhi kể, những kẻ truy sát họ chính là bốn sát thủ Dung Thiên cảnh hậu kỳ, mỗi người đều có thủ đoạn tàn nhẫn, kinh nghiệm phong phú. Những kẻ đó ngoại trừ Tô Huyên ra, e rằng cả cường giả chuẩn Hòa Thiên cảnh như Quách Hung, Lê Thanh cũng chỉ có thể tránh lui, khó mà chém giết được.

Thế nhưng, với Mục Trần, cả bốn đều đã là những cái xác không hồn?

- Lợi hại!

Quách Hung cảm thán cất tiếng. Hẳn nhiên sự việc Mục Trần dùng chính thực lực Dung Thiên cảnh sơ kỳ của hắn hạ sát bốn kẻ kia, Quách Hung hoàn toàn bội phục.

Lê Thanh chỉ giương đôi mắt kinh ngạc nhìn Mục Trần không rời.

- Ha ha! Xem ra lần này tìm ngươi làm đồng đội, quả là một quyết định sáng suốt.

Tô Huyên thản nhiên cười đùa, thích thú nhìn trêu chọc Mục Trần.

- Mọi người đừng giễu cợt ta, bất quá là lấy mạng đổi mạng thôi, không có gì đặc biệt. Chỉ là so với bọn họ, ta ác hơn một chút mà thôi.

Mục Trần lắc đầu, nói tiếp:

- Biết bọn họ là ai không? Sao lại công kích chúng ta? Đội hình cỡ này không phải mấy thế lực tầm thường đâu.

Tô Huyên vung kiếm cắt qua cái áo của xác chết bên cạnh, lộ ra bộ ngực mang một hình xăm, đường nét như vẽ một cung điện, bên dưới là một con cự long oằn mình gánh lấy, một loại sát khí tỏa ra tràn ngập.

Nhìn chằm chằm vào hình xăm nọ, đôi mắt Tô Huyên lóe lên.

- Quả nhiên là Long Ma cung!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 236: Long Ma Cung

- Long Ma cung?

Mục Trần tò mò lặp lại cái danh từ Tô Huyên vừa nói, nhíu mày. Hắn hoàn toàn xa lạ với cái tên đó, mà dường như cả bọn thẳng đường đến đây, thậm chí còn không nghe nói đến chứ đừng nói là đụng chạm gì tới Long Ma cung?

- Thật là Long Ma cung?

Quách Hung và Lê Thanh hơi biến sắc:

- Khó trách lại mang đến đội hình như vậy, mỗi người đều có thủ đoạn tàn nhẫn, thì ra là chúng.

Tô Huyên khẽ gật:

- Nhóm người khi nãy chặn đánh chúng ta, có hai gã Hóa Thiên cảnh sơ kỳ và ba gã chuẩn Hóa Thiên cảnh, đội hình cường hãn như thế, trong vòng phụ cận ngàn dặm quanh Bạch Long Khâu không có thế lực nào đủ sức phái ra được.

Nàng nhìn thấy Mục Trần nhíu mày, mỉm cười nói:

- Ngươi mới đến Bắc Thương linh viện, không biết Long Ma cung này vài trăm năm trước từng xưng bá khắp Bắc Thương đại lục, là thế lực cường đại bậc nhất.

- So với Bắc Thương linh viện còn mạnh hơn?

Mục Trần sửng sốt.

- Cũng không hẳn. Bắc Thương linh viện chúng ta tọa lạc ở Bắc Thương đại lục, nhưng chưa bao giờ có tâm xưng bá, vả lại cục diện đại lục cũng không nhúng tay quá nhiều. Cũng vì thế mà Long Ma cung thừa cơ dựng cờ xưng hùng, trở thành bá chủ.

Quách Hung cười nói:

- Bất quá này bọn Long Ma cung sau khi thành bá chủ lại không thỏa mãn, Bắc Thương linh viện ở trung ương đại lục lại là cái gai trong mắt, muốn nhổ đi để chân chính độc chiếm đại lục, lập nơi đó thành đại bản doanh để có thể tấn công những đại lục kề bên.

Mục Trần chép miệng líu lưỡi. Dã tâm của Long Ma cung này quá lớn, đã xưng bá Bắc Thương đại lục lại còn dám dòm ngó đến Bắc Thương linh viện.

- Vì thế năm xưa khi Long Ma cung bắt đầu tấn công Bắc Thương linh viện, trận chiến kinh thiên động địa ấy có vô số cường giả ngã xuống, toàn Bắc Thương đại lục đều bị bao phủ trong khói lửa chiến tranh.

Mục Trần thần sắc chấn động, Long Ma cung năm xưa có thể xưng bá Bắc Thương đại lục, thế lực tất nhiên cực kỳ khủng bố, vậy mà Bắc Thương linh viện vẫn không mảy may suy suyễn tọa trấn vững vàng, nội tình cũng sâu dày không lường được.

Hai đại kình địch đại chiến, cuộc chiến cỡ này tuyệt đối là hủy thiên diệt địa.

- Cuộc chiến kia kéo dài đến mấy năm, cuối cùng Bắc Thương linh viện giành thắng lợi hạ màn, Long Ma cung tan tác bỏ trốn, uy thế giảm mạnh. Những thế lực bị Long Ma cung thâu tóm cũng tỏ thái độ, vị thế bá chủ hoàn toàn tan thành mây khói.

Tô Huyên nhìn vào thi thể lạnh lẽo trên đất:

- Bất quá rết trăm chân tuy thua nhưng vẫn chưa bị tận diệt, chúng vẫn ẩn thân ở Bắc Thương đại lục, nghỉ ngơi dưỡng sức chờ đợi thời cơ.

- Nhiều năm gần đây, những đệ tử Bắc Thương linh viện ra ngoài trèn luyện thường xuyên bị công kích, mà dường như phân nửa là do bọn Long Ma cung ra tay, phân nửa còn lại cũng có mùi của bọn chúng.

- Mỗi năm, không ít đệ tử đã bỏ thây dưới tay bọn sát thủ của Long Ma cung.

Sắc mặt lãnh khốc hiện rõ, Tô Huyên dù có dịu dàng cũng khó tránh được căm giận, phải nói là hận Long Ma cung đến tận xương tủy.

- Bắc Thương linh viện không thi hành biện pháp gì sao?

Mục Trần nhíu mày hỏi.

- Ngươi cũng biết sau khi rời khỏi Bắc Thương linh viện, mọi chuyện không dễ dàng, đó cũng là một loại rèn luyện. Chỉ những người vượt qua được cái rèn luyện sát phạt này mới có thể trở thành cường giả chân chính.

Tô Huyên chậm rãi giải thích:

- Bắc Thương đại lục rất nguy hiểm, học viện biết từ lâu. Nhưng cũng vì thế họ mới không ngừng cho phép đệ tử ra đây rèn luyện. Thế giới này muốn được cường đại, có thể không trả giá gì sao?

- Mặt khác, trong Nhiệm Vụ điện có một bảng đặc biệt, gọi là Huyền Thưởng bảng. Những cái tên trên đó hung danh vang dội, không ít đệ tử ra ngoài rèn tập đều chết trong tay họ. Đó cũng là những cái tên bị Bắc Thương linh viện truy nã treo thưởng, nếu ai có thể đem đầu họ về, nhất định sẽ nhận được phần thưởng cực lớn.

- Huyền Thưởng bảng?

Mục Trần trong lòng nao nao, cái bảng này hắn chưa bao giờ nghe nói, hắn nhiên chỉ những đệ tử có thực lực cấp độ nào đó mới đủ tư cách nhìn tới những cái tên hung ác viết trên Huyền Thưởng bảng kia.

- Những hung thần ác sát trên Huyền Thưởng bảng này đều là nhân vật độc địa, thậm chí ở chính trong Bắc Thương đại lục cũng không phải là người vô danh. Những nhiệm vụ truy sát đó phần thưởng tuy lớn, nhưng là nhiệm vụ khó nhằn nhất.

Quách Hung bên cạnh liếm môi:

- Ta nhớ rõ một năm trước, có một đại sự oanh động cả Bắc Thương linh viện. Đó là ngày Trầm Thương Sinh xuất quan, vào trong Nhiệm Vụ điện nhận một nhiệm vụ huyền thưởng, mục tiêu chính là đệ tam siêu cấp hung đồ, tuyệt thế thiên tài của Long Ma cung, Huyết Long Ma - Dư Uyên.

- Huyết Long Ma, Dư Uyên. . .

Mục Trần lẩm bẩm lặp lại.

- Dư Uyên kia cực kỳ lợi hại, lúc trước Bắc Thương linh viện có một đội ngũ hơn 20 người ra ngoài, trong đó có hai người Hóa Thiên cảnh sơ kỳ, những người còn lại yếu nhất cũng là Dung Thiên cảnh hậu kỳ. Một đội hình tầm cỡ như thế, nhưng khi gặp phải Dư Uyên, cuối cùng chỉ còn lại một vị học tỷ được mọi người liều mạng bảo hộ an toàn trở về.

- Sau đó, nhiều cường giả lợi hại trên Thiên bảng cũng nhận nhiệm vụ đi truy sát hắn, nhưng tất thảy đều thất bại, trong đó có hai người bị Dư Uyên phản sát, khiến cho hung uy của Dư Uyên càng tăng thêm. Thời gian sau cũng ít có đệ tử nào dám dòm ngó tới nhiệm vụ treo thưởng lấy đầu hắn.

Thần sắc Quách Hung đột ngột chuyển biến tôn sùng:

- Sau đó đến lượt Trầm Thương Sinh ra tay.

- Ngày đó Trầm Thương Sinh vẫn chưa là đệ nhất Thiên bảng, thậm chí còn chưa lọt vào được thập cường, nhưng khi hắn xuất quan thì đột ngột bùng nổ, một thân thương lực leo thẳng lên đệ nhất.

- Còn cảnh tượng sau đó mới đáng rung động, hắn đến Nhiệm Vụ điện nhận lấy lệnh tróc nã Dư Uyên, mười ngày sau một tay vác thương trở về, tay kia cầm theo cái đầu nhỏ máu của Dư Uyên đạp không tiến vào Nhiệm Vụ điện lĩnh thưởng.

Quách Hung trở nên kích động phấn khích, nhớ tới cảnh tượng sảng khoái kia mà hắn cũng rung động.

Giây phút đó mọi người đều ngơ ngẩn nhìn lên, cường giả vác trường thương nhưng pho tượng chiến thần bất bại lãnh ngạo tráng lệ. Chỉ có thể nói là... ĐỈNH!

Mục Trần nhìn đôi mắt rực lửa của Quách Hung, rồi lại nhìn sang mọi người. Thậm chí cả cô nương lạnh lùng Lê Thanh cũng có vẻ thất thần. Vị học trưởng Trầm Thương Sinh kia dường như có địa vị cực cao ở Bắc Thương linh viện này.

Điều này khiến cho hắn cảm thấy tò mò, nhân vật truyền kỳ kia không biết bây giờ lợi hại cỡ nào, so với Lý Huyền Thông thì mạnh hơn bao nhiêu?

- Trầm Thương Sinh, tên đó rất lợi hại.

Tô Huyên cũng là nhẹ giọng cảm thán. Bắc Thương linh viện là nơi thiên tài tập hợp. Hạc Yêu, Từ Hoang cũng rất xuất sắc, lại còn đông đảo những kẻ âm thầm tiềm phục, đợi một ngày bùng nổ trở thành nhân vật nổi tiếng, nhưng bất luận thế nào cũng chưa hề lay chuyển được vị chiến thần lãnh ngạo chót vót trên đỉnh Thiên bảng kia.

- Trên Huyền Thưởng bảng, phần lớn đều là người Long Ma cung, chỉ có bọn chúng mới sát hại đệ tử Bắc Thương linh viện mà không từ thủ đoạn nào.

Tô Huyên quay sang Mục Trần, nói:

- Giờ hẳn là ngươi đã hiểu được huyết cừu giữa chúng ta và Long Ma cung rồi chứ?

Mục Trần khẽ gật đầu. Long Ma cung đúng là không thể coi thường. Bắc Thương linh viện sở dĩ vẫn để tình hình này diễn ra, ngoại trừ việc tạo môi trường rèn luyện cho đệ tử, có lẽ thực ra cũng vì không thể nhổ tận gốc Long Ma cung được.

- Lúc này đây, chúng ta cũng đã bị Long Ma cung chú ý tới. Theo ta được biết, Bạch Long Chí Tôn đã chết kia từng là đại nhân vật trong Long Ma cung, có điều về sau đã phản bội. Lần này linh tàng Chí Tôn xuất thế, rất có Long Ma cung cũng sẽ phái cường giả đến, đến lúc đó. . . chúng ta phải cẩn thận thêm một chút.

Bốn người đồng loạt gật đầu, cảm giác nhiệm vụ này đã trở nên khá nguy hiểm, không dễ mà hoàn thành.

- Chúng ta đi thôi, nhân đêm tối mà đi. Long Ma cung vừa bị hạ nhục, tốt nhất mau chóng thoát khỏi truy tung của họ.

Tô Huyên nói.

Mọi người liền tán thành, nhanh chóng đề cao cảnh giác tiến sâu vào Bạch Long Khâu.

Cùng lúc đó, trên một sườn núi xa xa, sắc mặt Bạch Động hầm hầm khó coi.

- Phế vật, phế vật! Bốn tên phế vật! Dung Thiên cảnh hậu kỳ vậy mà cũng không giải quyết được một đứa con gái Dung Thiên cảnh hậu kỳ và một thằng nhóc sơ kỳ!

Bạch Động quát tháo ầm ầm nhìn vào bốn khối ngọc phiến vỡ nát. Đó chính là dấu hiệu cả bốn người kia đều đã chết.

Bên cạnh Bạch Động, lão nhân áo xám sắc mặt cũng kinh nghi bất định:

- Không thể nào, hai người bọn họ làm sao mà giết được bốn Long Ma vệ?

Đối với chiến lực của Long Ma vệ lão biết rất rõ. Bốn người kia liên thủ lại, dù chính bản thân lão cũng phải tốn thời gian mới giải quyết được, vậy mà bây giờ lại chết không nguyên nhân trong tay hai thiếu niên mặt búng ra sữa?

Bạch Động thì tức giận nghiền nát ngọc phiến, ánh mắt âm trầm nhìn vào rừng sâu.

- Truyền tin cho cha ta, xem ra chúng ta cũng không cần lo bị bại lộ, chỉ cần đoạt được đồ vật kia, tất cả đều sẽ rút khỏi đây. Bất quá trước khi rút đi, phải đem mấy thứ chướng ngại ngứa mắt kia phá bỏ bớt đi thôi!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 237: Sư Hổ Đoàn

Bầu trời dần dần sáng hơn, Bạch Long Khâu rộng lớn mênh mông thoát khỏi màn đêm tăm tối, trở lại với ánh mặt trời rực cháy. Khi trời đã sáng rõ, trong sơn mạch có nhiều tiếng xé gió vang lên, mơ hồ nhìn thấy vô số bóng người như châu chấu nhảy nhót xuyên qua những tán cây. Mọi người dường như đều cùng hướng về một chỗ sâu thẳm trong Bạch Long Khâu.

Nơi đó, là nơi linh tàng Chí Tôn sắp hiện thế!

Bạch Long Khâu nhanh chóng trở nên ồn ào náo động, liên tiếp những tiếng linh thú phẫn nộ gầm gừ đối mặt những kẻ xâm nhập lãnh thổ của chúng. Chúng nó không hề sợ hãi, không hề nương tay, linh lực bạo phóng lên không, oanh kích những kẻ không mau đi xuyên qua rừng núi.

"Á!"

Thỉnh thoảng có những tiếng thét thảm thương vang lên trong sơn mạch, đó là những kẻ yếu ớt không may bị linh thú xé xác, mà cũng có khá nhiều linh thú bị đám cường gia kia ra tay miểu sát, thân hình khổng lồ đẫm máu nóng ầm ầm ngã xuống khiến đất đai rung chuyển.

Huyết tinh ngập trời, sơn mạch nhuộm máu.

Trong rừng rậm, nhóm 5 người của Mục Trần cũng đang bay đi. Bạch Long Khâu hoàn toàn bất đồng so với đêm đen tĩnh lặng tối qua, vô số thế lực và cường giả tiềm tàng trong đó đều xuất hiện, những luồng linh

lực hùng hồn dao động khắp nơi, họ cũng bị linh tàng Chí Tôn hấp dẫn đến.

- Chúng ta đẩy cao tốc độ hơn đi.

Tô Huyên quan sát bốn phía, nàng dịu dàng thúc giục mọi người trước tình cảnh Bạch Long Khâu đã trở nên bạo động.

Nàng vừa nói xong, tốc độ đội ngũ liền được đẩy cao, xuyên qua những đại thụ trong rừng thẳm xanh mướt.

"Grào!"

Thình lình một tiếng rống hướng bên phải khiến bọn họ chú ý, một con cự thú đỏ rực đang nhìn chằm chằm bọn họ. Trong miệng nó còn dính lại một cái chân lủng lẳng, hẳn nhiên là một kẻ xấu số nào đó bị nó nhai nát. Con thú vừa thấy nhóm người xâm nhập vào lãnh địa liền gào lên, mùi vị huyết tinh theo đó ập vào mặt mọi người.

- Một con linh thú Dung Thiên cảnh trung kỳ cũng dám ngăn cản?

Mục Trần cười nhẹ, tay nắm lại, cửu cấp Phù Đồ tháp thoáng hiện bắn ra, hắc tháp phình to trở thành một tòa tháp khổng lồ với sức nặng đáng sợ như một trái núi đè xuống đầu con cự thú đỏ rực.

"Đùng!"

Đất đai rung chuyển, đổ sụp. Cửu cấp Phù Đồ tháp hung hãn nện xuống, cự thú kia chưa kịp gào lên tiếng nữa đã bị đè dẹp lép chết tươi.

Tô Huyên trừng mắt kinh ngạc. Huyết Linh thú mặc dù là Dung Thiên cảnh trung kỳ, nhưng lực phòng ngự nào có kém cỏi, không ngờ được Mục Trần chỉ duy nhất một chiêu cấp tốc dọn dẹp.

- Ồ? Có bảo bối!

Tô Linh Nhi nhìn ra phía sau Huyết Linh thú kia, ở nơi một viên đá kia xuất hiện một ngọn cỏ đỏ sậm lung lay, mùi thơm thoang thoảng bay ra theo mùi máu.

- Huyết Thảo Linh Chi?

Tô Linh Nhi nhìn thấy nó, đôi mắt sáng ngời. Bảo vật này khó mà gặp được, rất có ích cho tu luyện của nàng.

"Véo."

Nàng cấp tốc bay xuống tảng đá, khom người định hái nhanh đóa Huyết Thảo Linh Chi.

"Vù!"

Ngay lúc đó, một tiếng xé gió vang lên mang theo kình khí bén nhọn bắn đến.

- Cẩn thận!

Tô Huyên trợn mắt, phẩy tay một cái. Một luồng linh lực như lụa bắn ra chấn vỡ luồng hào quang đánh lén Tô Linh Nhi.

Quách Hung và Lê Thanh lập tức vào vị trí chiến đấu, lạnh lùng nhìn nơi xuất phát công kích ám toán kia. Cánh rừng bên đó có chừng 20 người đang nhanh chóng hạ xuống bãi đá kia.

Mấy người ai ai cũng lăm lăm đao kiếm, ánh mắt càn rỡ, khí sắc hung ác, vừa thấy đã biết không phải người lương thiện, hẳn là một chi đoàn thám hiểm khá mạnh.

Đứng đầu bọn họ là hai gã nam tử chừng 30, hình dáng vẻ mặt khá giống nhau, có lẽ là huynh đệ, ánh mắt cũng hung tàn ác độc chẳng kém.

- Các ngươi muốn gì?

Quách Hung nhìn chằm chằm vào đám người bất hảo vừa tới, lạnh giọng quát hỏi.

Mục Trần cũng nhìn qua, khẽ cau mày. Đoàn thám hiểm này thực lực cũng không tệ, hai tên đầu lĩnh đều có thực lực chuẩn Hóa Thiên cảnh, còn lại trong đám người có đến tám kẻ Dung Thiên cảnh, đám còn lại đều có năng lực Thần Phách cảnh.

Đoàn thám hiểm cấp độ như vậy, có lẽ cũng là nhất lưu.

- Hé hé, các vị, Huyết Thảo Linh Chi này chúng ta me cả một ngày, bây giờ vất vả lắm mới dụ được đám linh thú quanh đây đi hết, các ngươi cứ thế thuận tay hái đi cũng hơi quá đáng rồi đấy?

Một tên nam tử gầy còm cất tiếng cười nói, con mắt đanh ác di chuyển khắp nơi trên thân thể ba cô gái đối diện.

- Bảo vật, người nào có khả năng thì đoạt lấy, các ngươi đứng ngó cả ngày, chỉ có thể nói các ngươi không đủ tài cán.

Tô Linh Nhi căm giận đáp lời, bọn người kia vừa nhìn đã thấy khó ưa, kẻ nào mà tin được lời chúng nói, chỉ có ngu mà thôi.

- Ngươi .... tiểu nha đầu muốn chết?

- Tiểu nương tử tuổi bé lại điêu ngoa như thế, xem ca ca đến giáo huấn ngươi!

Đám người kia vừa nghe nàng phản pháo, cả đám liền gầm lên hung ác, ngôn ngữ tục tĩu bẩn thỉu liền ném qua không tiếc lời.

- Cút!

Mục Trần ánh mắt lạnh băng quát lên. Hắn cũng lười nói chuyện vô nghĩa với bọn này.

- Tiểu tử to gan!

Một tên đầu lĩnh hai mắt âm hàn liếc nhìn Mục Trần, từ tốn nói:

- Sư Hổ đoàn lăn lộn Bạch Long Khâu nhiều năm, ngay cả tam đại thế lực cũng không dám buông lời xấc xược như vậy.

Hắn dĩ nhiên nhìn ra thực lực Tô Huyên kinh người, nhưng bọn hắn nhân thủ áp đảo, mỗi người đều có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, nếu muốn giao chiến, hắn không tin mấy tên nhóc thanh thiếu niên da trắng thịt trơn này có thể vượt qua được.

- Tiếc là ta không phải người của tam đại thế lực.

Mục Trần hờ hững trả lời.

- Vậy mà cũng dám láo, tiểu tử có tin đại gia cắt ngươi không? Dung Thiên cảnh sơ kỳ cũng bày đặt kêu gào, linh tinh không biết sống chết!

(cái chữ 剁 nó dịch sang tiếng anh là "cut" hoặc là "chop", không biết là chặt cái gì hay cắt cái gì, thôi dịch là cắt cho nó dễ hiểu ^,....,^)

Một gã mặt sẹo lạnh lùng quát lên, thần sắc nhăn nhúm hung ác.

Mục Trần trợn mắt, không nhiều lời, "phốc" một tiếng liền như đại bàng tung cánh sà xuống bắt mồi, linh lực hắc viêm bốc lên, dao động linh lực cuồng bạo toát ra.

- Tìm chết!

Gã mặt sẹo quát chói tai, hắn là cường giả Dung Thiên cảnh trung kỳ, nào có thể sợ Mục Trần chỉ mớinhư thế nào sợ trước mắt này bất quá Dung Thiên cảnh sơ kỳ?

Hắn tiến lên, cong ngón tay vung trảo, linh lực chuyển động, trảo phong bén nhọn như ưng trảo xé toang không khí hung hăng phá không hướng tới Mục Trần.

"Bình!"

Quyền trảo mạnh mẽ ngạnh đấu, linh lực bùng phát, gã mặt sẹo biến sắc, rồi hét thảm, ngón tay vang lên tiếng gãy giòn giã, thân thể bị chấn văng ngược lại.

"Soạt."

Mục Trần nhanh tay chụp lấy cánh tay hắn, giữ thân hình hắn lại không cho bay đi, rồi mạnh mẽ quật xuống, thân thể tên kia gục ngã nện vào đá. Mục Trần lại tiếp tục tung một cước đá vào vết sẹo trên gương mặt gã, chỉ một cước khiến cho gã mặt sẹo quay mòng mòng bay hơn trăm mét, va vào một gốc đại thụ, chẳng kịp kêu la tiếng nào.

Mục Trần ra tay nhanh gọn thần tốc, đến khi cả đám người phản ứng lại được, gã mặt sẹo đã ngất đi, mặt mày đầy máu thê thảm.

- Tiểu tử dám làm càn!

Một trong hai thủ lĩnh Sư Hổ đoàn giận dữ gầm lên, hắn tiến tới, linh lực bùng nổ tung quyền, linh lực hùng hồn hóa thàng sư tử gào thét, dao động linh lực kinh người đánh tới.

"Uỳnh!"

Đất đá cũng bị một chiêu này của tên thủ lĩnh tác động đến đứt gãy, thanh thế kinh người.

Mục Trần nhìn thấy thế công hung mãnh, ánh mắt vẫn lạnh băng, tay siết chặt lại, linh lực hắc viêm bùng lên, tung quyền đáp trả.

Sáu đạo Sâm La Tử Ấn cấp tốc ngưng tụ, linh lực như sao chổi bay ra.

"Bùm!"

Lại thêm một lần ngạnh đấu hung mãnh, khí lãng thổi ào ạt khiến cho đất đai rung chuyển, đá cứng cũng không chịu nổi nát tan thành bụi, bốc lên mù mịt.

Đám người Sư Hổ đoàn kia vội lui sau, nhưng hai mắt vẫn tập trung nhìn phía trước, nơi linh lực thổi ra, hai người đều run lên bần bật.

Sau đó, vai của tên thủ lĩnh run rẩy dữ dội, đôi chân giậm đất bước lui mười mấy bước, vết chân thật sâu đến nửa xích.

Còn tên thiếu niên kia chỉ lui sau chưa đến hai bước.

- Không thể nào?

Đám người kinh hô thất thố. Một thiếu niên Dung Thiên cảnh sơ kỳ lại chỉ một quyền chấn lui cấp tốc vị thủ lĩnh chuẩn Hóa Thiên cảnh sao?

Gã thủ lĩnh Sư Hổ đoàn còn lại cũng kinh nghi bất định. Mục Trần bày ra chiến lực siêu việt hơn hẳn thực lực bề ngoài.

Mà cũng không riêng gì đối phương bị chấn động, ngay cả đồng đội của hắn là Quách Hung, Lê Thanh cũng kinh dị nhìn hắn không rời. Dù rằng cũng biết đêm qua Mục Trần một mình hạ sát bốn tên sát thủ Dung Thiên cảnh hậu kỳ, nhưng bây giờ tận mắt chứng kiến chiến lực của hắn chính diện đẩy lui một đối thủ cấp độ ngang ngửa với mình, cả hai không khỏi bồi hồi dao động.

Mục Trần hờ hững nhìn đám Sư Hổ đoàn, đối diện ánh mắt của hắn, đám lâu la chẳng còn có gan nhục mạ châm chọc, có vẻ hơi trốn tránh đôi mắt bén nhọn của hắn. Ngày thường họ vốn hung ác, nhưng đôi mắt thiếu niên kia còn hung ác hơn bội phần, một khi đã ra tay nhất định cũng không hề nương nhẹ.

- Bây giờ lăn đi được chưa?

Mục Trần chậm rãi cất tiếng.

Phía sau Mục Trần, Tô Huyên vươn tay ra, một viên ngọc châu mượt mà cổ kính xuất hiện trong lòng bàn tay, dao động linh lực kinh người tản mát, đôi mắt đẹp cũng lạnh băng mà bốc lửa.

Hiển nhiên, nàng cũng đã nổi giận.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 238: Linh Tàng Xuất Thế

Một khu đất đầy đá tảng, đội ngũ của Mục Trần lạnh lùng đứng đó. Tô Huyên, Quách Hung, Lê Thanh đều có linh lực dao động bồng bềnh, đã luôn sẵn sàng ra tay.

Sắc mặt hai tên thủ lĩnh đối diện thì biến ảo liên tục, ánh mắt nhìn kỹ Mục Trần lẫn Tô Huyên, đều tỏ ra kiêng dè.

Tô Huyên rõ ràng mạnh mẽ hơn xa bọn hắn. Nếu như động thủ, e rằng cả hai có liên thủ cũng khó mà thắng được, huống gì trước mặt còn một tên thiếu niên gương mặt thì có vẻ ôn hòa, nhưng đôi mắt lại tàn nhẫn ác độc. Giao chiến thật sự có lẽ họ sẽ phải trả giá đắt.

Hiện tại linh tàng Chí Tôn sắp xuất thế, tiêu hao khí lực ở đây không phải là việc khôn ngoan.

Dù có muốn phanh thây xẻ thịt đám người này, họ cũng phải tìm một đoàn thám hiểm nổi danh khắc ở Bạch Long Khâu mới đủ sức.

Hai tên thủ lĩnh Sư Hổ đoàn liếc nhìn nhau, ánh mắt âm trầm. Một tên nói:

- Núi đổi sông dời, Sư Hổ đoàn cũng không bỏ qua. Đi!

Lời vừa dứt, hai người dẫn đám người Sư Hổ đoàn đằng đằng sát khí bỏ đi, nhanh chóng mất hút khỏi tầm mắt Mục Trần.

Tô Linh Nhi thấy bọn kia bỏ chạy, tức tối hừ giọng. Rồi quay qua nhìn Mục Trần cười mỉm chi:

- Không ngờ lúc ngươi phát nộ lại anh tuấn khí phách đẹp trai thế...

Mục Trần chưng hửng nhướng mày, Tô Huyên phía sau cũng thu lại viên ngọc châu kia, đôi mắt tinh nhạy nhìn Mục Trần, cười nói:

- Linh Lộ Huyết Họa giả, danh bất hư truyền!

Nghe mấy từ đó, dường như cũng có biết nhiều thứ về Mục Trần, bất quá hắn cũng không tỏ ra ngạc nhiên. Cường giả như Tô Huyên chọn hắn làm đồng đội, hắn nhiên phải điều tra thân phận của hắn.

- Chúng ta cũng đi thôi, có vẻ sắp đến nơi rồi.

Mục Trần cũng không muốn ở lại đây lâu, hắn cũng đang rất háo hức mong chờ được thể nghiệm cái gì gọi là linh tàng Chí Tôn.

Tô Huyên không phản đối, nàng nhanh chóng dẫn đầu đi trước.

Chặng đường tiếp theo không gặp phải bất trắc gì, thỉnh thoảng cũng có linh thú xuất hiện khá mạnh mẽ, nhưng năm người liên thủ liền nhanh chóng giải quyết, chừng nửa giờ sau, bọn họ tiến đến một địa điểm rộng rãi trong sơn mạch.

Nơi đó mây mù lượn lờ, một ngọn núi cao lớn sừng sững, những ngọn thác từ trên cao ầm ầm trút dòng nước bạc xuống, cảnh tượng thật kỳ vĩ.

Mục Trần sơ lược quan sát ngọn núi xanh rờn, rồi nhìn ra xung quanh, khắp nơi đều có đầy người đứng chờ đợi, phía xa xa lại có vô số bóng ảnh đang bay đến như rừng, trận hình cực kỳ đồ sộ.

- Sao nhiều người như vậy....

Quách Hung nhịn được than thở, xem cái kiểu này chắc mọi cường giả và thế lực hơi có chút năng lực trong phạm vi mấy nghìn dặm quanh Bạch Long Khâu đều tề tựu ở đây mất rồi. Lực hấp dẫn của linh tàng Chí Tôn quả thực quá lớn a.

- Đây là nơi năm xưa Bạch Long Chí Tôn nằm xuống.

Tô Huyên chỉ về phía trước, phía trên núi, năm ngọn thác bạc tuôn nước tung tóe xuống một cái hồ lớn rộng vô cùng, mặt hồ trong suốt như gương, phản chiếu bóng ảnh mọi người đang lăng không đứng trên đó.

- Ồ?

Mục Trần tò mò nhìn qua, nhưng không thấy có điểm gì đặc biệt.

- Nhìn không ra phải không? Mấy trăm năm qua, không biết có bao nhiêu cường giả tới đây dò xét, nhưng chẳng ai có thu hoạch. Có lẽ vì thì giờ chưa tới, cường giả thực lực cao cường như thế, đã có tâm che giấu bảo vật, thì khó mà gọi linh tàng ra trước thời gian.

Mục Trần khẽ gật đầu, cường giả cấp bậc đó đã là bá chủ một phương, kinh sợ tứ phía, lãnh đạo triệu dân. Linh tàng mà họ để lại dĩ nhiên cũng không đơn giản.

- Bây giờ cứ ngồi chờ linh tàng xuất thế đi, ta nghĩ cũng sẽ nhanh thôi.

Tô Huyên đăm đăm nhìn vào năm vách núi dựng đứng với năm dòng thác bạc đỗ xuống lộng lẫy.

Nhóm năm người yên lặng ngồi xuống tu luyện nơi thanh sơn. Thời gian dần trôi, cường giả và thế lực góp mặt đến nơi đây càng ngày càng đông, tiếng ồn ào râm ran khắp nơi khiến cho rừng núi vốn tịch mịch lại trở nên huyên náo.

Mục Trần đang tĩnh tọa trên đỉnh núi, đôi mắt khẽ động mở ra, nhìn về một nơi có tiếng xé gió vang lên. Bên đó có một luồng linh lực mạnh mẽ dao động.

Hai đoàn người nhân số đến cả trăm đang tiến đến, hạ xuống một ngọn núi.

Hai toán nhân mã cũng không lạ mặt với Mục Trần, chính là Thiên Cương kiếm phái và Địa Hành tông. Lúc này đội hình của họ hùng hậu hơn nhiều, đã gọi thêm viện binh tới.

Hai đám người đông đúc lại có năng lực mạnh mẽ lập tức gây chú ý cho đám đông đã ở sẵn đây. Có vài thủ lĩnh các thế lực nhíu mày khó chịu, xem ra Thiên Cương kiếm phái và Địa Hành tông đều bỏ vốn lớn liều mạng chuyến này.

- Thiên Cương kiếm phái và Địa Hành tông, đều phái ra hai gã trưởng lão Hóa Thiên cảnh sơ kỳ. . .

Lê Thanh nhìn qua, đôi mắt vẫn lãnh ngạo như cũ. Thiên Cương kiếm phái và Địa Hành tông trong Bắc Thương đại lục vẫn chưa được xem là thế lực nhất lưu, nhưng dù sao họ cũng có số má ở Bạch Long Khâu, lúc vội vàng vẫn có thể điều động lực lượng. Đến lúc linh tàng Chí Tôn tung ra bảo bối, họ là một trong những đội ngũ dễ dàng cướp lấy nhất.

Tô Huyên cũng gật gù, nàng cũng cảm thấy hơi lo lắng. Vốn thông tin nói rằng chuyến thi hành nhiệm vụ này chỉ là linh tàng Thông Thiên, do đó đội hình cũng chỉ được tổ chức theo quy định linh tàng Thông Thiên, cuối cùng lại thành ra linh tàng Chí Tôn. . .

- Làm hết sức thôi. Chỉ cần chúng ta lấy được một món bảo bối nào đó trong linh tàng thì đủ chứng minh chúng ta đã đến đây, vậy là hoàn thành nhiệm vụ. Những bảo bối khác thì tùy tình hình mà quyết định.

Cả nhóm đều đồng tình. Tình hình hiện tại cũng đành phải thế thôi, thực lực của họ ở chỗ này, ngoài Tô Huyên thì chẳng ai xuất chúng.

"Véo véo!"

Những tiếng xé gió lại vang lên, linh lực dao động hùng hậu khiến mọi người lại chú ý đến đoàn người vừa tới, nhân số cũng cả trăm, hạ xuống phủ hết một đỉnh núi.

- Là người của Bạch Long thành.

Mục Trần nhìn về phía kia, đi đầu là vị thiếu chủ Bạch Long Thành, Bạch Động. Bên cạnh là lão nô bộc áo xám, cả trăm người đi theo ai ai cũng áo trắng mang long văn phi thăng, yên lặng chỉnh tề đứng sau lưng Bạch Động, quét mắt quan sát xung quanh, sát khí lượn lờ.

Mục Trần nhìn toán lâu la áo trắng kia, mày nhíu lại khó chịu. Linh lực dao động của họ cũng không phải mạnh, nhưng lại khiến hắn có một cảm giác không thoải mái cho lắm.

- Là cái tên đáng khinh kia.

Tô Linh Nhi thấy Bạch Động, ánh mắt liền tỏ rõ sự chán ghét.

Tô Huyên đảo mắt lướt qua đám người. Bạch Long thành cử tới lực lượng cũng khác đông, nhưng mạnh nhất cũng chỉ là lão nhân áo xám, Hóa Thiên cảnh sơ kỳ. So với Thiên Cương kiếm phái và Địa Hành tông vẫn yếu hơn một chút. Thế nhưng không hiểu sao nàng cảm thấy Bạch Long thành dường như còn nguy hiểm hơn.

- Hê hê!

Bạch Động cũng đã thấy mọi người, hắn nhoẻn miệng cười quỷ dị, nhưng vẫn không buông lời khiêu khích.

Mục Trần cũng không mấy chú ý họ nữa, tập trung tinh thần vào hồ nước kia, chờ đợi linh tàng xuất thế.

Thời gian chờ đợi nhanh chóng trôi qua, chỉ thoáng chốc mà bóng đêm lại bao phủ, một vầng trăng tròn vành vạnh treo trên bầu trời, ánh trăng buốt giá tràn ngập vùng hồ.

Mọi người đều tĩnh khí, ngay cả nói chuyện cũng ít, mọi ánh mắt đều quét nhìn khắp nơi, pha một chút chờ mong.

Cái lạnh ban đêm càng lúc càng lạnh, nhưng khu vực này vẫn chẳng có động tĩnh gì.

Một vài người thiếu kiên nhẫn tức giận lên tiếng mắng chửi, thỉnh thoảng vang lên trong đêm tối.

Mục Trần yên lặng nhìn bóng trăng trong hồ nước, đột ngột hắn trợn mắt, vầng trăng trên mặt hồ đột nhiên xuất hiện hào quang kỳ lạ.

Dường như nó thẩm thấy ra từ trong hồ nước, hình thành sương mù nhàn nhạt trên mặt hồ.

- Có động tĩnh !

Vô số người cũng phát hiện ra động tĩnh, những tiếng hô mừng rỡ vang lên, dị tượng lại xuất hiện!

Vô số bóng ảnh kích động lấy tốc độ nhanh nhất tụ hội trên mặt hồ.

Bóng trăng trong hồ càng lúc càng sáng rực, hào quang hội tụ, ngưng hình thành một quang ảnh nhàn nhạt.

Bóng ảnh mơ hồ, thân bào phục màu trắng, trên áo bào của hắn cũng có một con bạch long sống động chiếm cứ, uy áp đáng sợ lan tỏa khắp thiên địa.

"Grào!"

Tiếng long ngâm theo đó xuất hiện, vang vọng trên hồ. Mặt hồ ầm ầm chấn động, sương mù mờ mịt hình thành một con bạch long uốn lượn quanh thân thể quang ảnh.

- Đó là. . .

Những người ở đây nhìn quang ảnh kia và bạch long mà mừng rỡ như điên.

- Bạch Long Chí Tôn!

Tô Huyên siết chặt tay, đôi mắt cũng tỏ ra sợ hãi, cả vui sướng, cả thở dài.

Lần này linh tàng xuất thế, quả nhiên là linh tàng Chí Tôn!

Chương 239: Hỏa Viêm Linh Liên

Trên hồ nước trong veo, hào quang ngưng tụ thành một hình tướng bạch long uốn lượn quanh người một thân ảnh hư ảo. Chính sự xuất hiện kia đã khiến Bạch Long Khâu như bị kích nổ.

Vô số người ở đây mắt đã chuyển sang màu đỏ ngầu, hơi thở gấp gáp nhìn chằm chặp không rời quang ảnh kia, vẻ mừng rỡ cũng pha lẫn trong đó.

LInh tàng này thật sự là linh tàng của Bạch Long Chí Tôn!

Phần lớn bọn họ lặn lội đến đây, cũng chỉ vì vài tin đồn phong phanh về linh tàng Chí Tôn, chẳng ai khẳng định được. Thành ra đa số đều chỉ mang tâm cầu may, nhưng quả thật đến đây đã không uổng công.

Vô số người tham lam liếm môi. Linh tàng Chí Tôn a! Tin tức này cả mấy thế lực lớn cũng phải tâm động, nhưng cũng may lần này tin tức quá gấp, mới chỉ truyền ra được trong phạm vi không lớn, đợi đến khi mấy thế lực nhất lưu của đại lục hay tin, có lẽ linh tàng Chí Tôn chỉ còn lại một mảnh phế tích sạch không.

- Thật sự là Bạch Long Chí Tôn. . .

Bạch Động trừng mắt nhìn quang ảnh kia, ánh mắt ác độc kích động.

- Đây là vị Bạch Long Chí Tôn ư?

Mục Trần tò mò nhìn xuống, không thấy rõ lắm dung mạo quang ảnh kia, nhưng với bạch long uốn lượn kia, dù rằng đã mất, vẫn có thể kinh sợ quần hùng, khí thế khiến người ta tôn sùng.

"Bùm."

Thình lình Bạch Long Chí Tôn giơ tay lên, bạch long gào thét, ánh sáng lấp lánh lóe lên bắn ra dũng mãnh từ thân thể nó, chói chang chiếu sáng cả hồ nước.

Trong đó có năm tia sáng chói lòa nhất, dần dần phình to thành cột sáng, bắn về năm vách núi chọc trời.

"Xoẹt."

Cột sáng chiếu vào ngọc thác, nước liền bị ngăn lại, ánh sáng đặt lên vách đá.

"Uỳnh."

Vách núi nứt ra, cự thạch rơi xuống liên tiếp, mọi người liền thấy được giấu sau cự thạch là năm phù ấn xuất hiện.

- Đó là. . .

Vô số người kinh hãi nhìn ký hiệu giấu trong vách đá sau thách nước.

Thình lình năm ký hiệu kia sáng trưng, lại như vật sống tách ra khỏi vách núi, cùng nhau hội tụ lại trên không trung của hồ nước.

"Grào!"

Năm ký hiệu ngưng tụ, bạch long gào lên, bay thẳng vào bên trong những ký hiệu, hào quang đại phóng, không gian bắt đầu biến dạng, hình thành một cơn lốc xoáy khổng lồ.

Hưu!

Một cột sáng đâm thủng bầu trời xuất hiện từ trong lốc xoáy, một con bạch long phi thăng, tiếng long ngâm vang đi trăm dặm, cảnh tượng đồ sộ đứng bất kỳ đâu ở Bạch Long Khâu cũng thấy rõ.

- Linh tàng Chí Tôn. . . xuất thế.

Mọi người thấy cảnh này, trái tim không tự giác đập dồn dập. Linh tàng Chí Tôn chôn giấu mấy trăm năm ở Bạch Long Khâu rốt cuộc đã hiện ra!

- Đi!

Những tiếng gầm của các thủ lĩnh vang lên, vài người dẫn đầu phóng đi, dẫn theo biển người ào ạt vọt vài luồng hào quang lốc xoáy.

Mục Trần cũng hai mắt hừng hực, hắn rất hứng thú với linh tàng Chí Tôn này, hy vọng nhờ cơ duyên lần này khiến bản thân cường đại hơn.

Từ khi được Lý Huyền Thông cho biết thêm vài điều về Lạc Li và Lạc Thần tộc của nàng, hắn biết hiện tại chỉ có thể bất lực nhìn Lạc Li một thân một mình dấn thân gánh vác hàng tỉ tộc nhân của nàng.

Hắn bây giờ yếu nhớt, chỉ là một Lý Huyền Thông cũng đã dễ dàng ngăn cản hắn được. Hắn nhất định phải mạnh lên.

Cô gái kia đang đợi hắn ở tiểu lâu, hắn đã nói với nàng, nhất định sẽ trở thành cường giả cái thế.

Con đường lớn này hắn còn phải đi rất xa, nhưng may mà hắn vẫn còn chút thời gian.

- Chúng ta cũng đi thôi.

Mục Trần hít một hơi khí lạnh đêm trăng, đôi mắt ẩn chứa bóng hình của ai đó, vẻ mặt kiên nghị quyết tâm. Con đường này sẽ rất gian nan, nhưng trên đời này có những thứ đáng giá để ta cố gắng theo đuổi.

Tô Huyên gật đầu, nhắc nhở:

- Mọi người cẩn trọng thêm một chút, linh tàng Chí Tôn cũng không khác long đàm hổ huyệt, muốn lấy được những thứ cường giả Chí Tôn

để lại cũng không dễ dàng đâu.

Dứt lời, nàng dẫn đầu đi trước, bốn người theo sát sau lưng, cả nhóm hòa vào dòng người đông như biển lúa nhấp nhô chui vào vòng xoáy linh lực trên không trung.

Khi vừa chạm vào vòng xoáy, Mục Trần cảm giác rõ dao động không gian hỗn loạn, trước mặt tối sầm rồi ngay lập tức sáng trở lại, một sức nóng hầm hập đập vào mặt.

Mục Trần mở trừng hai mắt, kinh ngạc hiện rõ trên gương mặt. Trước mặt hắn là một hồ dung nham đỏ rực nóng chảy, hắn đang đứng trên bình đài nóng hừng hực, không ngừng có những tia sáng lóe lên, rồi vô số người từ trong đó hiện ra.

Mục Trần đảo mắt nhìn quanh, phát hiện mấy đồng bạn đều mất tăm tích.

- Do vòng xoáy hào quang kia truyền tống đi tùy tiện sao?

Mục Trần nhíu mày suy nghĩ, linh tàng Chí Tôn quả nhiên khó lường, việc nó tự hình thành không gian đã làm cho người ta than thở. Hắn cũng biết rõ muốn mở một không gian ở Đại Thiên thế giới này khó khăn ra sao.

Cường giả Thông Thiên cảnh cũng bất lực.

Đại Thiên thế giới chính là nơi giao hội của hàng vạn hàng nghìn vị diện, không gian chắc chắn khó mà tưởng tượng được. Thậm chí cả những cường giả có thể dễ dàng xé rách không gian để tiến vào Đại Thiên thế giới thì ở đây cũng khó mà tạo thành một khe nứt.

Mục Trần lắc đầu, bọn họ tạm thời bị chia cắt, tin rằng sau đó cũng sẽ gặp lại nhau. Chỉ cần không phải gặp phiền phức quá lớn thì mọi người vẫn sẽ an toàn. Bây giờ hắn cần dựa vào bản thân.

Ngẩng lên quan sát xung quanh, dường như quanh quẩn bình đài này cũng có nhiều âm thanh ồn ào vang dậy.

- Có lẽ tốt hơn hết nên rời khỏi đây.

Mục Trần tiến lên một chút, nhìn về một hướng dòng chảy dung nham, nơi đó hắn có lối đi sâu vào linh tàng.

- Ồ? Đó là cái gì?

Thình lình một tiếng hô lớn của đám đông xung quanh khiến hắn giật mình nhìn lại.

Giữa hồ dung nham rực lửa, một đóa hoa sen đỏ lơ lửng xoay tròn, hỏa diễm hừng hực thiêu đốt ở tim sen. Trong ngọn lửa dường như còn có một hạt sen to bằng ngón tay cái.

Dao động linh lực kinh người lan tỏa trong không gian nóng bỏng.

- Đó là. . .

Mục Trần ngẩn ra, rồi trợn tròn mắt lên

- Cái đó. . . là Hỏa Viêm Linh Liên?"

Hỏa Viêm Linh Liên, một thứ bảo vật rất hiếm. Hạt sen ngưng tụ từ ngọn lửa linh lực thuần khiết nhất trong thiên địa, có tác dụng rèn gân luyện cốt, nung nấu tinh huyết, cực kỳ có ích cho người tu luyện.

Bảo vật như thế là vô giá trong những khu đấu giá, thế mà hắn lại may mắn nhìn thấy nó lơ lửng trong hồ nham thạch này.

- Đó là Hỏa Viêm Linh Liên?!!!

Mục Trần có thể nhận ra nó, dĩ nhiên nhiều kẻ xung quanh cũng chẳng kém, nhiều tiếng la lớn vang lên, rồi những ánh mắt tham lam ào ào xông tới. Không ngờ vừa đặc chân vào linh tàng liền gặp chí bảo.

Mục Trần liếm môi, đảo mắt nhìn quanh, kinh hãi khi thấy không chỉ có một viên Hỏa Viêm Linh Liên mà rất nhiều lượn lờ quanh đây, trống ngực bỗng nhiên đập thình thịch.

Theo kiến thức của hắn, Hỏa Viêm Linh Liên khó mà hình thành sinh trưởng số lượng lớn, nếu như có cả một đầm như vậy, thì sinh ra một khả năng rất cao xuất hiện loại cực phẩm còn hiếm có hơn.

Chính là Hỏa Viêm Tiên Liên.

Đó là do Hỏa Viêm Linh Liên tiến hóa, với những người tu luyện linh quyết thuộc tính hỏa, chính là tối cường chí bảo. Mục Trần dù không phải tu luyện linh quyết có thuộc tính, nhưng cơ thể hắn cũng có dung hợp Cửu U Hỏa, nếu có thể đạt được vật kia, chắc chắn rất có ích.

- Nơi này có nhiều Hỏa Viêm Linh Liên sinh trưởng, nhất định có cơ hội tiến hóa thành công!

Hai mắt Mục Trần hừng hực nóng cháy, muốn bay ra tìm kiếm thì một biến cố khiến hắn khựng lại.

Thình lình có một tên tráng niên cười hô hố phóng tới một viên Hỏa Viêm Linh Liên gần hắn nhất, khoái trá nói:

- Ha ha, nhiều Hỏa Viêm Linh Liên như vậy, lão tử thật là vận khí quá tốt!

"Vút."

Hắn vừa xuất hiện bên cạnh Hỏa Viêm Linh Liên, đang mừng rỡ cười lớn định giơ tay chụp lấy, thì dòng nham thạch bên dưới đột nhiên có một bóng lửa tung ra, cuốn lấy đôi chân hắn, kéo xuống nham thạch nóng cháy.

"A!"

Tên kia chỉ kịp kêu thảm một tiếng, để lại một vệt khói trắng nhàn nhạt rồi mất tích.

Vừa định ra tay tranh đoạt Hỏa Viêm Linh Liên, đám người kia và cả Mục Trần kịch biến. Dung nham còn có hung thú tiềm ẩn?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 240: Tao Ngộ

- Đó là cái gì?

Trên nham đài, mọi người vì biến cố vừa xảy ra mà chấn động, vội nhìn lại dòng dung nham nóng chảy mới phát hiện ra có vài cái bóng đỏ đỏ xẹt qua xẹt lại.

Nham thạch lưu chuyển để lộ ra một vài dấu vết. Đó là một con cự mãng phủ kín vảy đỏ hồng, đầu có một cái sừng đỏ lửa. Dung nham nóng chảy không hề khiến chúng nó đau đớn chút nào, mà có vẻ rất thoải mái sung sướng.

Chúng nó bơi lặn trong dung nham, đôi mắt rắt màu xám trắng hung tàn nhìn chằm chặp vào những con mồi trên nham đài.

- Là Thôn Viêm Mãng!

Có người nhận ra chợt kinh hô, kia cũng là một loài linh thú, sinh trưởng trong nham thạch, có năng lực điều khiển dung nham. Tác chiến với nó trong dòng dung nham là cực kỳ khó khăn.

- Mọi bảo vật đều có kẻ bảo vệ. Thôn Viêm Mãng này có lẽ chính là linh thú bảo vệ Hỏa Viêm Linh Liên.

Mục Trần khẽ lẩm bẩm, nhưng cũng không mấy e ngại. Thôn Viêm Mãng tuy khó đối phó, nhưng không dễ khiến hắn lui bước.

- Hừ, chỉ vài con Thôn Viêm Mãng cũng muốn quấy nhiễu ta thu hoạch linh liên?

Một giọng nói trầm trầm cất lên, gã trung niên tráng kiện lắc mình phóng ra dòng dung nham.

"Phừng!"

Kình phong nóng cháy từ hồ lửa bắn ra, cuồng bạo dị thường tấn công người kia.

- Hừ!

Hắn thấy vậy, nắm tay lại, một thanh trường đao xuất hiện, đao phong sắc bén thổi ra, bổ xuống những luồng hỏa diễm nóng rực kia.

"Kang!"

Tiếng kim loại va chạm với vảy cứng vang lên, vài con Thôn Viêm Mãng bị đánh bay, cơ thể có một chút vảy rớt ra, máu tươi hiển hiện, rên xiết đau đớn chui trở lại vào trong nham thạch.

Một đao đánh bay đám Thôn Viêm Mãng, hắn giơ tay chụp lấy Hỏa Viêm Linh Liên, moi ra hạt sen trong hỏa viêm rồi cất đi.

Trên nham đài, mọi người nhìn kẻ tiên phong vừa đoạt được một đóa Hỏa Viêm Linh Liên, nhất thời không còn sợ hãi nữa, những cường giả đánh giá thực lực mình ngang ngửa cũng cấp tốc bay ra, đoàn người lập tức theo bước bay vào hồ dung nham.

Mục Trần cũng theo dòng người tiến vào, thân hình lơ lửng trên không, hướng về khu chính giữa hồ dung nham.

Hỏa Viêm Linh Liên đúng là rất hấp dẫn, nhưng Hỏa Viêm Tiên Liên lại khiến hắn mong chờ hơn. Nếu có thể lấy được, không chỉ tăng cường sức mạnh cho Cửu U Hỏa, mà có lẽ bản thân hắn cũng có thể đột phá lên Dung Thiên cảnh trung kỳ.

Bản lĩnh hắn không nhỏ, nhưng thực lực bản thân tương đối khá thấp. Nếu phải giao chiến với đối thủ thực lực cao siêu hơn, sẽ khó mà sống

sót được.

Mục Trần nghĩ thế, càng thêm thèm thuồng với Hỏa Viêm Tiên Liên, liền đẩy cao tốc độ.

"Phừng phừng!"

Hồ nham thạch đột ngột vang lên một tiếng "đùng" cực lớn, một cột lửa nóng cháy đang hướng thẳng vào người hắn.

Mục Trần cả kinh, lập tức dùng Linh Ảnh Bộ hóa ra vài tàn ảnh cấp tốc né được hỏa trụ kinh người, không hề giảm tốc chạy đi.

Hiện tại trong khu vực này đã trở nên hỗn loạn vô cùng, vô số người lao đến những đóa sen lửa lơ lửng trên hồ nham thạch, thậm chí có đóa hoa bị đến cả chục người tranh giành, rồi vì tranh đoạt mà diễn ra tranh đấu.

Hỗn chiến bùng nổ, những con Thôn Viêm Mãng chờ đợi thời cơ tiềm phục trong dung nham liền hành động, ngay khi có kẻ sơ hở, chúng nó liền phát ra công kích hung ác đánh chết con mồi.

Những tiếng rên la thảm thương vang vọng không ngừng, không ít kẻ xấu số bị lôi tọt xuống hồ dung nham, mặc dù đủ sức dùng linh lực bảo vệ cơ thể, nhưng khó mà chống cự được với cả bầy Thôn Viêm Mãng đánh úp, những kẻ rơi vào trong đó chỉ còn cách la lên tuyệt vọng.

Mục Trần hờ hững nhìn những kẻ vì tranh đoạt mà bỏ mạng, cũng không giảm tốc chút nào, hắn cũng không đi tranh những đóa Hỏa Viêm Linh Liên với người khác, lấy tốc độ rất cao hướng về khu trung tâm của hồ dung nham rộng lớn.

Nơi trung ương dung nham, hỏa linh khí cũng cuồng bạo hơn, linh thú sinh sống ở đó cũng hung ác hơn, do vậy rất ít người có ý tưởng đi vào khu vực đó, khiến cho Mục Trần có cơ hội nhanh chân đến trước.

Chỉ chốc lát hắn đã đến khu trung ương, không ngừng quét mắt quan sát tìm kiếm Hỏa Viêm Tiên Liên.

Nhưng không mấy kết quả, dòng dung nham nóng chảy thỉnh thoảng có bọt khí bốc lên, nổ bụp rồi tản mát ra độ nóng bất thường.

- Không có sao?

Mục Trần nhíu mày, tỏ vẻ thất vọng.

Thình lình có vài tiếng gió vang tới, vài bóng người cũng bay đến chỗ này, xem ra họ cũng có cùng mục tiêu hướng về Hỏa Viêm Tiên Liên như Mục Trần, quả là những kẻ có hiểu biết.

Mục Trần nhìn qua, phát hiện thực lực những người này đều không tầm thường, chợt hắn nhíu mày lại khi thấy vài gương mặt quen thuộc.

Đám kia chỉ chừng 5-6 người, kẻ đi đầu mặc áo trắng, chính là thiếu chủ Bạch Long thành Bạch Động. Bên cạnh hắn chính là lão nhân áo xám và mấy tên lâu la áo trắng.

Mục Trần phát hiện Bạch Động, tên kia cũng thấy hắn, đột nhiên khóe miệng xuất hiện một nụ cười nham hiểm khó lường.

- Ha hA, vị huynh đệ này, ngươi đi một mình sao? Xem ra bị tách khỏi bằng hữu rồi nhỉ?

Bạch Động cười khẩy hướng về Mục Trần tiến tới.

Lão áo xám và mấy tên lâu la cũng nhanh chóng tản ra thành hình cánh quạt hướng về phía hắn.

Mục Trần thấy vậy, hai mắt trở nên lạnh lẽo, nhưng khóe môi cũng để lại một nụ cười nham hiểm chẳng kém, chắp tay tiến tới Bạch Động:

- Thì ra là thiếu chủ Bạch Long thành, sớm đã nghe tiếng, ngày đó trong đấu giá hội thật ra ta chưa biết ngươi.

Bạch Động nghe vậy nhất thời ngẩn người, nhìn cái gương mặt tỏ vẻ hối hận của Mục Trần mà khó tránh khỏi đắc ý, tuy cũng không khiến hắn đánh mất ý tưởng giải quyết Mục Trần, nhưng kẻ này thức thời như thế, có lẽ nên cũng bớt cho hắn chút đau khổ.

- Ha ha, định quan hệ một chút mà thôi, ta đường đường là thiếu chủ Bạch Long thành. . .

Bạch Động cười nói, nhưng còn chưa hết câu, lão nhân áo xám bên cạnh đã biến sắc.

"Vút!"

Mục Trần nhanh như cắt phóng tới, chỉ nháy mắt đã áp sát Bạch Động, tay đang nắm chặt một thanh trường kiếm màu xanh, kiếm quang cay nghiệt trực tiếp đâm tới cổ họng Bạch Động

Hành động ngoài sức tưởng tượng của Mục Trần khiến chính cả Bạch Động lẫn lão xám cũng không hề nghĩ tới. Thực lực chỉ có Dung Thiên cảnh sơ kỳ, hắn không chỉ không tìm đường bỏ trốn, lại còn dám chính diện chủ động ra tay!

"Xoẹt!"

Khoảng cách gần sát như thế khó mà tránh được, Bạch Động sững người nhìn kiếm quang đến gần, căn bản không thể né nổi.

"Uỳnh!"

Thế nhưng ngay khi kiếm của Mục Trần sắp xuyên qua cổ họng của hắn, lão nhân áo xám mạnh mẽ chụp lấy tấm lưng của Bạch Động kéo lui gấp về sau.

Kiếm quang xẹt ngang gương mặt Bạch Động, để lại một dấu máu, rồi thuận đà cắt luôn một cái tai rơi xuống, máu tươi tung tóe.

Một kích không đắc thủ, Mục Trần vội lui gấp, con ngươi đen láy không hề dao động, gương mặt tươi cười càng dữ tợn, sắc mặt lạnh băng không chút khí khái ôn hòa như khi nãy.

- Ha ha, thằng ngu nhà ngươi cũng còn may đấy.

Mục Trần múa may trường kiếm, cười nói châm chọc Bạch Động vừa bị hắn lấy mất một tai.

- Khốn nạn. . . thằng khốn nạn, thằng tạp chủng.... tai của ta....

Bạch Động điên cuồng gầm lên chửi rủa, gương mặt hắn đanh ác pha lẫn máu tươi và đau đớn khiến nó cực kỳ khó coi. Một bàn tay che lỗ tai, một tay chỉ vào Mục Trần, hắn rít gào như muốn xé xác Mục Trần.

Hắn không ngờ được, bản thân lại bị Mục Trần đùa giỡn thành ra như thế này!

- Khâu lão! Bắt hắn cho ta, bắt sống hắn, đừng giết hắn vội, ta muốn rứt tay chân hắn ra xắt thành từng mảnh!

Bạch Động gầm lên, ánh mắt đỏ ngầu căm hờn.

- Tiểu tử, tuổi còn nhỏ mà đã gian dối tàn nhẫn như vậy, thật khiến ta không thể coi thường được a.

Lão âm trầm nhìn Mục Trần, cuối cùng đã rõ vì sao bốn sát thủ Long Ma vệ vây sát lại bị giết. Tên nhóc này so ra còn kém Bạch Động vài tuổi, nhưng gian manh như cáo, xuống tay rất tàn nhẫn độc ác, đệ tử bình thường của Bắc Thương linh viện sao có thể như vậy?

- Giết tới cửa rồi, không lẽ bảo ta mời các ngươi uống trà, rồi đếm 1 2 3 bắt đầu đánh ta sao?

Mục Trần cạnh khóe châm chọc.

Lão áo xám nheo mắt cười khẩy:

- Bất quá cũng thế thôi, dù sao kết cục của ngươi vẫn không đổi, lần trước để ngươi trốn thoát, lần này không may mắn vậy đâu.

Mục Trần trợn mắt:

- Lần trước?

Nhìn chằm chằm vào lão già kia, hắn dần dần trở nên kinh nghi và lạnh lẽo hơn.

- Thì ra đám người tối hôm đó do các ngươi phái tới... nói cách khác, Bạch Long thành thật ra chính là Long Ma cung phải không?

Mục Trần tỏ ra chấn động, không ngờ Long Ma cung ẩn nấp lại đường đường ló mặt xây dựng thế lực cường đại như vậy, ngay cả Bạch Long thành cũng bị họ âm thầm chiếm lĩnh.

- Thật là một thằng nhóc thông minh.

Lão áo xám cười nhạt, không ngờ chỉ lỡ mồm tí chút, lại bị tên thiếu niên kia phát hiện ra ngay. Nhưng cũng không hề gì, trước khi chết hắn có biết thêm nhiều hơn cũng không quan trọng.

- Động thủ, giết hắn!

Lão áo xám vung tay lên, mấy tên lâu la áo trắng cũng hằn học sát khí, dáng vẻ không khác mấy bốn tên sát thủ đã gặp kia!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 241: Hỏa Linh Tiên Liên

Mệnh lệnh tràn ngập sát khí của lão áo xám vang lên, những tên áo trắng bên cạnh liền phóng ra, tay nắm chặt hắc mâu, mâu ảnh cấp tốc bắn tới phong tỏa mọi hướng quanh người Mục Trần.

Mục Trần vũ động trường kiếm trong tay, linh lực hắc ám tuôn ra ào ạt, hắc viêm lóe lên trong kiếm quang, chống đỡ mưa mâu ảnh.

"Keng keng cheng cheng!"

Kiếm quang mâu ảnh múa may hoa mắt, hắc viêm bốc lên thiêu đốt hết tất cả, mấy tên áo trắng này thực lực cũng không mạnh như bốn tên sát thủ lần trước, chỉ là Dung Thiên cảnh trung kỳ, thế nhưng giao chiến rất nhuần nhuyễn, trận hình ăn ý vô cùng, e rằng cả cường giả Dung Thiên cảnh hậu kỳ mà bị họ vây công chỉ trong giây lát đã phải nằm xuống dưới rừng mâu đen ngòm.

Mục Trần khẽ liếc lão già đang đứng quan chiến, ánh mắt lão chăm chú khóa chặt vào bản thân mình. Lão kia mới chính là kẻ khiến hắn e ngại. Hóa Thiên cảnh sơ kỳ, đối với hắn chính là áp lực khá lớn, nếu đột ngột bùng nổ ra tay, có lẽ sẽ khiến Mục Trần gặp uy hiếp trí mạng.

Bây giờ ở đây hắn không có ai hỗ trợ, lại không thể mượn địa lợi để bày binh bố trận đặt bẫy, do vậy cục diện có vẻ không mấy sáng sủa.

Trong khu vực trung tâm hồ dung nham cũng có nhiều người nhìn thấy Mục Trần giao phong với Bạch Long thành, bất quá họ cũng chẳng quan tâm lắm, đều chủ động lui lại, tỏ vẻ không nhúng tay vào tranh chiến của hai bên.

- Phải tìm cơ hội bỏ chạy trước.

Mục Trần suy nghĩ, bây giờ vẫn còn ở bên ngoài linh tàng, nếu giở hết thủ đoạn ngạnh đấu với đám Bạch Động cũng không phải thượng sách, ai biết chừng Bạch Long thành còn có nhân mã chi viện hay không, vả lại hắn còn phải cẩn thận những thế lực không biết xung quanh như hổ đói rình mồi.

- Muốn chạy trốn sao?

Hắn chỉ mới thoáng suy nghĩ, lão già kia đã đoán được ý đồ, cười gằn lợi hại, hai mắt lóe lên, bàn tay khô gầy siết chặt, linh lực hội tụ hóa thành một thanh trường mâu, khí thế uy dũng.

- Lão già kia muốn ra tay!

Mục Trần biến sắc, lập tức bạo lui.

Lão nhân áo xám cười lạnh, tiến lên vài bước, thân hình mơ hồ như ảo ảnh lướt qua không trung đuổi theo Mục Trần.

Mục Trần trợn mắt, hắn thúc giục Linh Ảnh Bộ hết cỡ vẫn bị lão già này dễ dàng đuổi theo, linh quyết thân pháp mà lão tu luyện hơn xa Linh Ảnh Bộ của hắn.

- Hắc Long mâu!

Hắc mâu trong tay lão bộc phát hào quang rực rỡ, mâu phong bắn tới, linh lực hùng hồn hóa thành hắc long giương nanh múa vuốt mang theo khí thế hãi người hung hăng lao tới Mục Trần.

Kình phong kinh người khiến Mục Trần không dám khinh thường, tay giơ lên gọi ngay cửu cấp Phù Đồ tháp ra, bành trướng cấp tốc, hình thành một cái khiên vững chắc chắn trước mặt.

"Bang!"

Trường mâu đâm mạnh lên thân tháp, khiến nó chấn động rung chuyển. Tiếng kim thiết vang vọng, dư chấn lan tới cơ thể Mục Trần làm khí huyết của hắn nhộn nhạo.

- Cái gì?

Lão nhân áo xám kinh ngạc thốt lên, công kích của lão dù là cường giả Dung Thiên cảnh hậu kỳ cũng không dám đỡ, không ngờ bị hắc tháp quỷ dị kia cản được.

- Các ngươi phong tỏa khu này cho ta, ta cũng muốn xem hắn có thể ngoan cố chống cự bao lâu nữa.

Lão quát lạnh ra lệnh, ánh mắt trở nên sắc bén, linh lực hùng hậu trong người vận chuyển nhanh chóng. Khí thế cường giả Hóa Thiên cảnh bùng nổ, hắc mâu trong tay trở thành một rừng mâu đâm tới, không khí cũng bị thủng lổ chổ, dung nham bên dưới cũng sôi trào ùng ục.

Mục Trần lo lắng nhìn công kích của lão càng lúc càng cuồng mãnh, Linh Ảnh Bộ tận lực né tránh, thỉnh thoảng nhờ vào lực phòng ngự cường đại của cửu cấp Phù Đồ tháp may mắn cản đỡ.

Nhưng hắn đã hoàn toàn bị áp chế.

- Khâu lão! Nhớ đừng giết hắn, ta không cho hắn chết dễ dàng như thế!

Bạch Động hung hãn nhìn Mục Trần rơi vào hạ phong, điềm nhiên nhắc nhở Khâu lão.

- Thiếu thành chủ yên tâm, lão phu không để hắn thoát đâu.

Khâu lão cười gằn nguy hiểm, mắt lóe hào quang, thế công tiếp tục dồn dập hơn.

Mục Trần bị chấn vội lui sau, lão già này cứ dây dưa dồn ép hắn, khiến cơn tức dần dần dâng lên tới cổ.

Hóa Thiên cảnh sơ kỳ đúng là phải khiến hắn chịu áp lực không nhỏ, nhưng muốn chơi tới cùng mà nói, Mục Trần chắc chắn đủ sức khiến lão già này chịu không nổi trước.

- Lão già kia, ngươi đã muốn chơi, ta sẽ chơi với ngươi tới cùng!

Mục Trần lạnh giọng gầm lên, hai tay kết ấn, tốc độ cực nhanh biến đổi, luồng linh lực kinh người dao động ào ạt tuôn ra.

- Hử?

Lão nhân áo xám giật bắn người trợn mắt nhìn cỗ dao động linh lực đáng sợ. Tiểu tử này quả nhiên ẩn giấu một vài thủ đoạn, khó trách đủ sức giết chết cả bốn sát thủ Long Ma vệ.

Mục Trần sắc mặt tàn nhẫn, bất quá chuẩn bị ra tay thi triển Tứ Thần Tinh Túc Kinh, thần sắc khẽ động, ánh mắt khẽ liếc xuống hồ dung nham bên dưới, thoáng một vẻ kinh hỉ.

Mục Trần chỉ hơi phân thần, ấn pháp liền ngừng lại trong giây lát.

- Tiểu tử! Đối chiến với lão phu còn dám phân thần, không biết sống chết!

Nháy mắt đó cũng bị lão già kia thấy được, cười gằn, lập tức chớp lấy cơ hội xuất hiện phía trên Mục Trần, hắc mâu bổ xuống cường hoành cuồn cuộn như sóng lớn đập vào người Mục Trần.

Cửu cấp Phù Đồ tháp xuất hiện, phình to.

"Bang!"

Một kích hung hãn đánh lên Phù Đồ tháp, hào quang trên tháp liền nhạt đi, cấp tốc thu nhỏ lại bay ngược vào trong cơ thể Mục Trần.

Mà chân thân Mục Trần dường như cũng vì thế bị trọng thương, bị đánh bay thẳng xuống dưới, trong một tiếng "phừng" rơi vào hồ dung

nham nóng chảy.

Nham thạch nóng chảy cuồn cuộn phủ lại, bóng dáng Mục Trần hoàn toàn biến mất.

Giữa không trung, lão nhân áo xám kinh nghi bất định nhìn xuống vị trí hồ dung nham mà Mục Trần vừa rơi vào đó, tên nhóc kia chỉ như vậy đã chết rồi sao?

Bạch Động hớt hải bay đến, sắc mặt tức tối:

- Tiểu tử kia nhất định không chết dễ chết như vậy, vớt hắn lên cho ta, ta muốn nghiền xương hắn ra cám!

Lão nhân áo xám lắc đầu:

- Thiếu thành chủ, trong hồ dung nham này có hỏa độc, rơi vào đó dù có linh lực ngăn được dung nham đốt cháy cơ thể thì cũng bị hỏa độc ăn mòn. Tiểu tử kia tất tử vô nghi.

Bạch Động nhăn nhó, cực kỳ khó chịu. Hắn đã hận Mục Trần thấu xương, không thể nào dễ dàng để tên kia chết một cách thoải mái nhẹ nhàng như thế, phải tra tấn thì mới hả được căm hận.

- Chúng ta ở lại canh chừng một chút, nếu hắn thực sự còn sống, ắt không thể ở trong đó lâu. Một khi hắn xuất hiện thì bắt lấy.

Lão nhân áo xám quét mắt nhìn quanh hồ dung nham nóng chảy.

Bạch Động gật đầu, nghiến răng:

- Cẩu tạo chủng, ngươi đừng có chết nhanh như vậy!

Bọn họ liền tản ra trong khu vực, dò xét bề mặt dung nham nóng chảy, thế nhưng cả mười phút vẫn không thấy bóng dáng Mục Trần chui ra.

- Tiểu tử kia nhất định đã chết ở trong đó.

Lão nhân áo xám khẳng định. Thời gian lâu như thế, ngay cả chính lão ở trong đó cũng chết chứ đừng nói là một thằng nhóc Dung Thiên cảnh sơ kỳ.

Bạch Động oán hận vùng vằng không cam.

- Thiếu thành chủ, chúng ta trước hết tìm cách hợp lại với thành chủ, đoạt lấy món đồ của Bạch Long Chí Tôn mới là việc quan trọng nhất.

Lão nhân áo xám nói.

Bạch Động chỉ đành gật đầu, nhìn lại dòng dung nham lưu động nóng bỏng, tức tối dẫn người rời đi.

Họ rời đi, không hề biết rằng, Mục Trần sau khi rơi vào hồ dung nham, quanh thân liền có hắc viêm bốc lên. Cửu U Hỏa hộ thể, dung nham ở đây chẳng tạo ra một chút uy hiếp nào, kể cả hỏa độc cũng không xuyên qua nổi Cửu U Hỏa thiêu đốt.

Mục Trần xuyên qua dòng chảy dung nham, không ngừng cảm ứng xung quanh. Lúc nãy, Cửu U Tước đột nhiên lên tiếng, bảo rằng trong dòng dung nham này có vài dao động kỳ lạ.

Với cảm ứng của nó, rất có thể chính là Hỏa Viêm Tiên Liên!

Do đó Mục Trần lựa thế chui xuống hồ nước, vừa tránh được dây dưa với lão già kia, lại còn thừa thời gian để tìm kiếm Hỏa Viêm Tiên Liên.

- Lão già, cứ để cho ta gặp lại, thì cũng nên cho ngươi nếm thử thủ đoạn của ta.

Mục Trần gầm gừ đe dọa, nếu không phải có điều suy tính trong lòng, hắn nào để mình bị áp chế như thế. Thật sự nếu dùng ra vài bản lĩnh nữa, hắn có tiêu hao cực lớn, lão kia không chết cũng bị lột da.

Mục Trần suy nghĩ như vậy trong đầu, nhưng vẫn không ngừng cảm ứng tìm kiếm. Khi hắn càng lặn sâu xuống hồ dung nham, cảm giác nóng

bỏng đã áp tới làn da, có vẻ như muốn xuyên qua của lớp bảo hộ Cửu U Hỏa.

Nếu cứ tiếp tục như thế, dù Cửu U Hỏa hộ thân cũng sẽ khó kéo dài được lâu.

- Phía dưới bên phải 200m.

Giọng nói Cửu U Tước đột ngột vang lên.

Mục Trần chấn kinh, vội vàng lao theo hướng đó, chỉ vài giâu sau hắn giảm tốc lại, ánh mắt mừng rỡ nhìn đằng trước.

Trong dòng nham thạch cuồn cuộn đỏ sậm, một đóa hoa sen to chừng một trượng phiêu đãng, những vầng hào quang bảy màu phát sáng khiến nó hoàn toàn tách biệt khỏi dung nham.

Mùi hương kỳ dị tản ra, theo cái nóng dung nham lan tỏa, khiến Mục Trần cảm giác nóng bức trên da dường như được tiêu trừ đi mất.

Hắn phấn khích nhìn đóa sen rực rỡ, đó chính là thứ mà hắn khổ cực tìm kiếm, Hỏa Viêm Tiên Liên!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 242: Luyện Hóa Hạt Sen

- Thật sự là Hỏa Viêm Tiên Liên!

Mục Trần mừng rỡ nhìn đóa sen bảy màu trong phiêu du trong dòng dung nham, ánh mắt pha chút sợ hãi. Hắn quả nhiên không đoán lầm, hỏa linh lực nơi này nồng đậm như thế, sinh ra rất nhiều Hỏa Viêm Linh Liên, chắc chắn phải có ít nhất một trong số đó tiến hóa thành công. Chỉ không ngờ bảo vật này không ở trên mặt hồ nóng chảy như đồng loại, mà tách biệt ở riêng một lãnh địa sâu bên trong.

Địa phương này nóng đến mức kim thiết cũng bị nóng chảy hòa tan, lại còn tràn ngập hỏa độc, cường giả Hóa Thiên cảnh cũng không dám tùy tiện xâm nhập. Còn may Mục Trần hắn có Cửu U Hỏa hộ thể, nếu không cũng chỉ đành bó phép cho dù có biết được Hỏa Viêm Tiên Liên ẩn nấp trong này. Lúc đó cũng chỉ biết ta thán buồn bực trở ra.

Mục Trần liếm môi, không dám trù trừ, lắc mình lao đến đóa Hỏa Viêm Tiên Liên.

Thình lình dung nham bên dưới cuồn cuộn nổi lên, một luồng hào quang đỏ sẫm xuyên qua nham thạch với một tốc độ chớp mắt lao tới tấn công hắn.

Mục Trần cả kinh, bàn tay run lên, cửu cấp Phù Đồ tháp lập tức hiện ra bao phủ lấy cơ thể hắn.

"Bang!"

Luồng hào quang đỏ đậm hung hăng va vào cửu cấp Phù Đồ tháp khiến thân tháp chấn động, hắc ám tuôn ra, nhạt màu đi nhanh chóng, rồi

bị chấn quay trở về cơ thể Mục Trần.

"Hự!"

Cửu cấp Phù Đồ tháp chui tọt vào cơ thể, Mục Trần hộc máu, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, đôi mắt kinh hãi nhìn vật thể vừa tấn công mình.

Một con xích xà không lớn lắm, dáng vẻ cũng chẳng mấy uy mãnh, thân thể phủ kín vảy đỏ, một cái sừng lửa bốc cháy ngùn ngụt trên đầu nó, ánh lửa ám kim, dung nham tuôn ra từ cái sừng của nó.

Hình dáng con xích xà này nhỏ hơn Thôn Viêm Mãng lúc nãy nhiều lắm, vẻ cường hãn cũng kém hơn mấy lần, nhưng từ cơ thể nó toát ra khí thế khiến Mục Trần cảm thấy còn nguy hiểm hơn cả lão già áo xám kia.

- Là Thôn Viêm Mãng vương?

Mục Trần kinh nghi thốt lên tên gọi của con xích xà kia, trong lòng than khổ. Hắn sao lại quên mất Hỏa Viêm Tiên Liên quý hiếm như thế nào không có dị thú bảo vệ. Ở phía trên chỉ là Hỏa Viêm Linh Liên bình thường đã có rất đông Thôn Viêm Mãng, huống chi là cực phẩm Hỏa Viêm Tiên Liên.

Khí thế của con Thôn Viêm Mãng này thừa sức sánh ngang cường giả Hóa Thiên cảnh trung kỳ, hơn nữa đang ở địa bàn dung nham nóng chảy, đừng nói là Mục Trần, cho dù là Tô Huyên cũng không dám gây chuyện với nó.

"Xiii"

Thôn Viêm Mãng vương giương đôi mắt tam giác hung tàn ngắm nghía Mục Trần. Thực lực của nó mạnh đến thế này đã bắt đầu có trí tuệ không thấp, cái vẻ mặt của nó nhìn Mục Trần không khác nhìn một con chuột, với thực lực của hắn, trước mắt nó chỉ là món đồ ăn đã ở trong bụng.

Mục Trần không dám nhúc nhích, nhìn thoáng qua Hỏa Viêm Tiên Liên đã gần trong gang tấc, rồi nhìn lại Thôn Viêm Mãng vương, cắn răng quyết đoán lui gấp.

Với thực lực hiện tại hiển nhiên hắn không có cách nào quần thảo với Thôn Viêm Mãng vương trong vùng dung nham cuồn cuộn này, còn do dự nữa thì hắn ở lại đây luôn là cái chắc.

"Vù!"

Nhưng hắn vừa chuyển mình, Thôn Viêm Mãng vương đâu dễ dàng buông tha, đuôi rắn vung lên, linh lực thổi quét kinh người khiến cho dung nham xung quanh đang đổ dồn lại đè nén Mục Trần. Tốc độc của hắn chậm lại tức khắc, rồi không di chuyển được nữa.

Thôn Viêm Mãng vương này lại có thể thao túng dung nham nóng chảy nhuần nhuyễn đến vậy!

Mục Trần toát mồ hôi lạnh, Cửu U Hỏa bảo vệ cơ thể, vừa nhìn lại đã thấy Thôn Viêm Mãng vương xuyên qua dung nham lao thẳng đến.

- Đáng chết!

Mục Trần biến sắc, linh lực trong người vận chuyển chuẩn bị liều mạng.

Thình lình một chấn động cực mạnh từ trong cơ thể truyền ra, một tiếng hót lanh lảnh vang lên.

"Kwoooork!"

Tiếng hót trong suốt vang lên, cỗ khí thế cao ngạo, tôn quý và cường đại không thể che giấu.

Thôn Viêm Mãng vương đang lao tới lập tức khựng lại, đôi mắt đanh ác lại trở nên sợ hãi kinh hoảng tột độ, như gặp phải một cái gì đó rất đáng sợ khủng bố.

Ngay lập tức nó quay đầu định bỏ trốn.

"Ầm"

Một luồng hắc viêm từ trong người Mục Trần tuôn ra, hóa thành một con hắc tước to chừng một trượng, đôi mắt sắc bén lãnh ngạo nhìn con rắn đang quay đầu bỏ trốn, há mỏ phun ra hắc viêm nóng rực xuyên phá dung nham, bao vây Thôn Viêm Mãng vương không cho chạy trốn.

"Xèo xèo!"

Bị công kích, Thôn Viêm Mãng vương đau đớn giãy giụa, phát ra những tiếng rít nhức óc

Hắc tước chẳng quan tâm đến tiếng rên la của nó, chu mỏ hút lấy, lập tức Thôn Viêm Mãng vương bị hắc viêm bao bọc hóa thành một luồng hắc ám chui vào miệng hắc tước.

Mục Trần kinh ngạc nhìn biến cố vừa diễn ra, chăm chú nhìn hắc tước hình thể tao nhã kia, cất giọng hỏi:

- Cửu U Tước?

Hắc tước liếc nhìn Mục Trần, cái đôi mắt đó ngoài Cửu U Tước ra thì còn ai vào đây được.

- Ngươi đã có thể rời khỏi thân thể ta?

Mục Trần kinh nghi tò mò hỏi, dường như Cửu U Tước hồi phục không ít sức mạnh rồi.

- Chẳng qua là linh lực huyễn hóa ra hình thể thôi.

Cửu U Tước vỗ cánh, giọng trầm trầm vang lên trong lòng Mục Trần:

- Vả lại ta đâu có muốn bị ngươi liên lụy mà chết.

Mục Trần bất đắc dĩ cười, cả hai có kết nối huyết mạch, nếu hắn bị Thôn Viêm Mãng vương giết chết, thì Cửu U Tước cũng chết theo.

Hắc tước đột nhiên phẩy cánh, phun ra một luồng hắc viêm, lẩm bẩm:

- Có cái gì đó trong cơ thể Thôn Viêm Mãng vương không bị tiêu hóa.

Mục Trần hơi ngạc nhiên nhận lấy thứ kia, hắc viêm tan đi, để lộ một vật to bằng bàn tay, là một ngân bài làm bằng bạc trắng, khắc hình một con bạch long phi thăng, hào quang dị thường.

- Đó là cái gì vậy?

Mục Trần lật qua lật lại ngân bài khắc hình bạch long, nhưng chẳng thấy được gì quái lạ, suy tư một hồi cũng đành phải cất vào.

Với hình khắc đó, chắc chắn là đồ dùng của Bạch Long Chí Tôn, nhưng tại sao lại ở trong bụng Thôn Viêm Mãng vương thì có thánh mới biết.

Cất đi ngân bài, hắn trở lại chỗ Hỏa Viêm Tiên Liên, hạ xuống một lá sen.

Trong đóa sen, hỏa linh lực tinh khiết bốc cao. Ở chính giữa tim sen là một hạt sen lặng yên lơ lửng.

Hỏa linh lực hội tụ nồng đậm bên trong hạt sen, khiến bề ngoài của nó bóng bẩy xinh đẹp.

- Hỏa Viêm Tiên Liên này hạt sen là của ngươi, ngươi hấp thụ nó xong thì hoa sen đưa cho ta nuốt lấy.

Cửu U Tước tỏ vẻ thích thú nhìn hoa sen, cực phẩm bảo vật như thế này chính là thứ nó cần.

Mục Trần cũng không có ý kiến gì. Hạt sen là nơi ngưng tụ linh lực tinh khiết nhất, dù biết hoa sen cũng không đơn giản, nhưng linh lực cũng rất cuồng bạo, hắn muốn hấp thu phải tốn rất nhiều công sức, mà linh tàng thì có lẽ không có nhiều thời gian như vậy, chi bằng cứ theo lời cho con Cửu U Tước.

- Ngươi mau chóng luyện hóa hạt sen đi, hỏa viêm tiên liên có thể ngăn cách hỏa độc xâm nhập, ngồi lên nó tu luyện cũng dễ dàng hấp thu linh lực hạt sen hơn. Nhân lúc hóa thân của ta còn chưa tan có thể hộ pháp cho ngươi một lát, tranh thủ đi.

Hắc viêm trên thân Cửu U Tước chuyển động, thân hình nó thu nhỏ lại cỡ chừng bàn tay, đậu lên hoa sen.

Mục Trần gật đầu, không câu giờ nữa, vội đoạt lấy hạt sen màu sắc rực rỡ.

Mục Trần nắm lấy hạt sen, hỏa linh lực xung quanh nhất thời hỗn loạn rồi ào ạt đổ tới Mục Trần, hắn vận chuyển Đại Phù Đồ quyết cấp tốc hấp thu.

Hạt sen trong tay hắn tỏa hào quang nhàn nhạt, ấm áp khiến hắn cảm thấy thoải mái, một ít hỏa độc xuyên qua Cửu U Hỏa chui vào người hắn cũng bị tiêu trừ hoàn toàn.

- Vật tốt...

Mục Trần cảm thán khen một tiếng, rồi ngồi lên hoa sen, bình phục linh lực đang nhộn nhạo trong người, rồi mở bàn tay ra, vận chuyển Đại Phù Đồ quyết hút lấy linh lực bốc lên từ trong hạt sen.

Hỏa linh lực tinh khiết tuôn ra, hóa thành luồng linh lực bao phủ lấy Mục Trần, chui vào miệng, mũi.

Làn da Mục Trần cũng trở nên đỏ rực, linh lực trong người nhanh chóng tăng cao nhiệt độ!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 243: Đột Phá

Phía trên hồ dung nham nóng bỏng, vô số bóng người không ngừng lướt qua, tuy rằng Hỏa Viêm Linh Liên phần lớn đều đã bị người ta giành lấy, bất quá hồ nham thạch nóng chảy rất lớn, có thể vẫn còn sót lại đâu đó, không ít người vẫn còn ôm mộng ở lại tìm kiếm mong có chút thu hoạch.

Trên một tảng đá cứng, một người áo trắng ngồi xếp bằng, hai mắt chăm chú quan sát mọi động tĩnh nơi mặt hồ dung nham.

Hắn là một tùy tùng Long Ma vệ được Bạch Động bảo ở lại canh chừng. Tên kia hận ý với Mục Trần rất sâu, dù chính mắt thấy kẻ hắn ghét bị đánh rớt vào hồ dung nham nhưng không muốn cho tên kia một chút cơ hội nào, do vậy trước khi đi cũng để lại một người theo dõi khu vực này, nếu phát hiện Mục Trần trở ra liền truyền tin về.

Chẳng qua với việc làm đó của Bạch Động, ngay cả lão nhân áo xám cũng không nghĩ là sáng suốt. Vì chính bản thân lão mà lọt vào đó cũng chịu không nổi 5 phút, mà lúc nãy cả bọn ở lại canh chừng cũng hơn 10 phút mới bỏ đi, thời gian đó Mục Trần chỉ còn lại tro tàn mà thôi.

Hiển nhiên, vị Long Ma vệ ở lại cũng ôm ý tưởng đó, nhưng vẫn không thể cãi lệnh Bạch Động, đành chịu khó ngồi lại nhìn ngó quanh quất.

- Một thằng nhóc Dung Thiên cảnh sơ kỳ rớt vào đây còn sống được hay sao?

Long Ma vệ thở dài tự giễu, hắn chỉ đành tiếp tục đảo mắt qua hồ dung nham. Bất chợt hắn đứng bật dậy, miệng há hốc, hai mắt kinh ngạc.

Không chỉ riêng hắn, nhiều người đang lục lọi tìm tòi quanh quẩn khi vực này cũng kinh ngạc nhìn vào một chỗ nơi hồ dung nham.

Nơi đó, có một cơn lốc dung nham cuộn trào, Thôn Viêm Mãng trong hồ cũng bỏ chạy tứ tán.

"Đùng!"

Một cột nham thạch từ lốc xoáy bắn lên, dung nham rơi xuống lả tả, một bóng người bọc trong hắc viêm xuất hiện giữa không trung.

Hắc viêm dần tan đi, lộ ra một gương mặt thiếu niên tuấn tú, gương mặt có vẻ quen thuộc khiến mấy người xung quanh trợn mắt.

- Là tên tiểu tử bị người của Bạch Long thành đánh rơi vào hồ dung nham!

- Hắn sao lại còn sống?

- Không thể tin được...

Mọi người kinh hãi ta thán, nhìn Mục Trần như thấy quỷ hiện hồn, không ai tin nổi hắn có thể trở về từ thế giới nóng rực chết người kia.

Mục Trần duỗi thân, nhắm mắt cảm nhận sự hùng hồn của linh lực trong người, đôi mắt thấy rõ sự hưng phấn vô cùng.

Hỏa Viêm Tiên Liên mang đến linh lực tinh khiết giúp hắn tăng trưởng thực lực, nhẹ nhàng bước lên Dung Thiên cảnh trung kỳ. Vả lại Cửu U Hỏa trong linh lực của hắn có vẻ mạnh mẽ hơn xưa rất nhiều.

Luyện hóa hấp thu hạt sen, ưu đãi lớn nhất vẫn là sự tinh tiến của Cửu U Hỏa.

Mục Trần cười hài lòng, ngẩng lên nhìn xung quanh. Đám người Bạch Động đã bỏ đi mất, họ cũng chẳng có thời gian chờ hắn ở đây.

- Đợi lúc gặp lại, ta sẽ không cho các ngươi thoải mái như thế.

Đôi mắt đen của Mục Trần toát ra vẻ lạnh căm, vừa định rời đi, đột nhiên giật mình quay nhìn về một tảng đá. Ở đó có một người áo trắng đang kinh hãi nhìn hắn chằm chằm.

- Vậy mà cũng để lại người theo dõi ta?

Mục Trần vừa thấy tên áo trắng kia, sắc mặt liền trở nên hung ác.

Tên Long Ma vệ giật mình biến sắc, không do dự xoay người bỏ chạy. Đã lãnh giáo qua sự lợi hại của tên kia, với thực lực Dung Thiên cảnh trung kỳ của một mình hắn chắc chắn không phải là đối thủ của Mục Trần, việc gấp nên làm là báo tin cho Bạch Động, Mục Trần còn sống trở về.

"Phốc!"

Nhưng hắn chẳng kịp chạy bao xa, tiếng xé gió vang lên đã đến sát sau lưng.

- Nếu đã bảo ngươi ở lại, vậy thì ở lại đây vĩnh viễn luôn đi!

Sát khí lạnh băng trong lời nói của Mục Trần chui vào tai tên Long Ma vệ kia.

"Vù!"

Long Ma vệ biến sắc, hắc mâu thoáng hiện, tàn nhẫn đâm về phía sau.

Một bàn tay bao trùm hắc viêm xuyên qua hắc mâu, nhanh như cắt chạm vào lưng áo của tên Long Ma vệ.

"Uỳnh!"

Lưng áo của hắn nháy mắt hóa thành tro, một dấu tay đen ngòm xuất hiện trên lưng khiến hắn hộc máu. Hắc viêm bá đạo dũng mãnh chui vào cơ thể hắn, nướng kinh mạch của hắn đến biến dạng

"Aaaaaaa!"

Tên Long Ma vệ kêu lên thảm thiết.

Mục Trần lạnh lùng đoạt lấy trường mâu, bồi tiếp một phát thật mạnh vào lưng tên kia, kình phong hung mãnh đánh hắn rơi xuống hồ dung nham đỏ rực.

"Áááá!"

Long Ma vệ rơi xuống biển lửa, đau đớn khiến hắn rên siết kinh hoàng, nhưng nhanh chóng im bặt, một làn khói nhẹ bốc lên đã hóa thân thể của hắn thành tro.

Mục Trần phất tay ném thanh hắc mâu vào hồ dung nham, phủi tay xoay người bỏ đi.

Mấy người đang kinh ngạc xung quanh cũng toát mồ hôi lạnh đầy người, nhìn Mục Trần với ánh mắt e ngại vô cùng. Không ai ngờ được tên thiếu niên tuổi trẻ kia lại ra tay tàn nhẫn hung ác mà không hề biến sắc như thế.

Thiếu niên kia có vẻ cũng độc ác lắm đa, mấy người Bạch Động chọc vào hắn, e rằng cũng phải đau đầu lắm đây.

Bọn họ cảm thán trong lòng, nhưng rồi cũng nhanh chóng tiếp tục việc tìm kiếm Hỏa Viêm Linh Liên còn sót lại của mình.

Mục Trần rời khỏi hồ dung nham mênh mông kia, trước mặt lại xuất hiện một cự điện không lồ. Nơi cổng vào cự điện có vô số người ánh mắt lang sói cấp tốc bay vào, háo hức đi tìm bảo bối.

Chỗ này còn hỗn loạn hơn hồ dung nham kia, chỉ cần có ai đó phát hiện ra vật gì, căn bản chẳng quản ngươi là người của ai hay từ đâu tới, lập tức có vô số công kích công khai hoặc ngấm ngầm hướng vào người.

Mục Trần đảo mắt nhìn quanh, nhưng chẳng hứng thú gì. Phía bên ngoài này thì làm gì xuất hiện được bảo bối chân chính, có lẽ đám Bạch Động cũng không ở lại đây được, không cần phải quá lo.

Nghĩ vậy, hắn lắc mình xuyên qua đại điện hỗn loạn, thỉnh thoảng có vài thằng ngu lao tới cản đường, hắn chỉ một chưởng đã đánh văng xuống lún đất, ra tay cực mạnh không hề nể nang chút nào. Thành ra sau đó chẳng kẻ nào muốn rước họa vào thân.

Vượt qua đại điện, lại đến một hành lang sâu hun hút, hai bên hành lang có nhiều thạch thất cổ kính, nhiều người vội vàng xông vào, thỉnh thoảng vài tên hét lên mừng rỡ, dường như tìm được gì đó hay ho, nhưng ngay sau đó là tiếng đao kiếm vang vọng.

Mục Trần không bị mấy thứ đó phân tâm, lập tức một đường đi vào sâu hơn. Hắn đã tốn kha khá thời gian ở hồ dung nham kia, bây giờ phải nhanh chóng đi vào.

Trước hết cần tập hợp lại với đồng đội, dù sao có tổ đội ở cái địa phương hổ sói đầy rẫy này cũng an toàn hơn.

- Hy vọng mọi người không có chuyện gì.

Mục Trần cấp tốc bay đi, mày hơi nhíu lại. Thực lực Tô Huyên thì hắn không có tư cách để lo, Lê Thanh và Quách Hung cũng thừa sức tự bảo vệ mình, duy chỉ có Tô Linh Nhi yếu nhất. Nếu nàng bị lạc với tính tình hoạt bát bộp chộp đó, e rằng khó tránh khỏi nhiều việc đáng ngại.

Tô Linh Nhi tính tình có hung dữ, nhưng tâm cũng tốt, Mục Trần cũng không muốn thấy nàng có chuyện gì.

Hắn nhanh chóng xuyên qua hành lang đến mấy dặm, thỉnh thoảng ngang qua nhiều thạch thất có linh khí dao động mạnh mẽ, nhưng hắn chỉ thoáng nhìn qua rồi bỏ đi, chưa có thứ gì khiến hắn muộn động tay chân.

- Chắc sắp ra ngoài rồi.

Không ngừng đi sâu vào, Mục Trần cũng nhận thấy số lượng đại điện thạch thất càng lúc càng ít đi, nhưng quy mô lại to lớn hùng vĩ hơn.

Mục Trần lại xuyên qua một hành lang, có một tòa thạch điện rộng rại xuất hiện phía trước, cổng lớn đã bị đánh phá tan nát, dường như có vài bóng người ở trong đó, linh lực cuồng bạo và hùng hậu toát ra.

Thoáng nhìn qua thạch điện hỗn độn, do dự suy nghĩ một chút, chưa vội tiến vào mà định bỏ đi luôn.

Nhưng ngay lúc đó, một tiếng quát cuồng tiếu vang lên khiến hắn khựng lại.

- Ha ha, mỹ nhân! Ngươi nên ngoan ngoãn giao thứ đó cho ta, chuyện khi trước ngươi đắc tội Sư Hổ đoàn chúng ta sẽ bỏ qua,, nếu không mà nói.... he he, ngươi rơi vào tay chúng ta rồi... trắng nõn mượt mà mềm mại.... ha ha! Đừng trách chúng ta nha.

- Nằm mơ à!

Sau giọng nói cuồng tíu tục tĩu kia là một tiếng trong trẻo lạnh lùng, thanh âm tràn ngập lửa giận và căm ghét.

- Nếu vậy thì đừng trách bọn ta. Các huynh đệ, bắt lấy băng nữ xinh đẹp này cho ta!

Giọng nói kia lại vang lên.

Bên ngoài thạch điện, Mục Trần sững người lại, vì giọng lạnh lẽo trong trẻo kia với hắn rất quen thuộc, chính là Lê Thanh học tỷ.

Chương 244: Long Giao Linh Hoàn

Thạch điện rộng lớn hùng vì, nhưng vì năm tháng khiến nó phai tàn, trở thành phế tích, đổ nát và hoang tàn. Nhiều cột đá nằm ngang dọc, tản ra một cảm giác tang thương nao lòng.

Trong thạch điện lúc này đầy những thân ảnh rải rác khắp nơi, nhưng duy ở trung ương thạch điện có mười mấy người hội tụ thành một nhóm, dáng vẻ kiêu ngạo càn rỡ, những người khác cũng không dám đụng chạ đến họ, vì ai cũng biết đó là Sư Hổ đoàn khét tiếng Bạch Long Khâu, một trong những đoàn thám hiểm có thực lực khá cao. Ngay cả hai vị thủ lĩnh chuẩn Hóa Thiên cảnh cũng đang ở đó.

Phía cuối thạch điện là hai tượng đá cao hai trượng, vỡ nát, gương mặt đang trừng trừng hung hãn, trông sống động như thật.

Cổ tay của hai tượng đá đều có một cái lỗ hổng to.

Phía dưới tượng là một cô gái lạnh lùng mà xinh đẹp, gương mặt đang nổi giận phừng phừng.

- Tiểu mỹ nhân, không chịu giao món đồ đó cho chúng ta, đừng trách đại gia không thương hoa tiếc ngọc.

Một tên Sư Hổ đoàn cợt nhả trêu chọc, ánh mắt cũng càn rỡ lướt lên lướt xuống dáng người thon thả xinh đẹp của nàng, tà hỏa nổi lên đầy đầu óc.

Cô gái kia chính là Lê Thanh, nàng nghiến chặt răng lạnh lùng nói:

- Hừ, là các ngươi quá đáng, ta phát hiện ra linh cụ, các ngươi cướp đi một cái còn không thỏa mãn?

Hận không thể đập chết mấy tên càn rỡ kia, nàng hiểu rằng thực lực bản thân chỉ là chuẩn Hóa Thiên cảnh, ngang ngửa thủ lĩnh Sư Hổ đoàn. Nhưng họ có đến hai cường giả, nhân thủ còn lại cũng không ít, nếu đánh nhau với chúng bây giờ khó mà chiếm thượng phong.

Một gã trung niên Sư Hổ đoàn giơ cánh tay lên, ở đó có một chiếc vòng màu đỏ sậm. Chiếc vòng hình một con giao long, đầu chạm vào đuôi, tạo thành một vòng tròn hoàn mỹ, linh lực hùng hồn tuôn ra, mang theo tiếng giao long gầm khe khẽ.

Hào quang của Giao Linh Hoàn bao phủ lấy gã trung niên nọ.

Đám đông chú ý đến Giao Linh Hoàn, ánh mắt cũng không giấu được vẻ thèm thuồng. Lúc trước có dị tượng trong thạch điện này, Lê Thanh xông lên trước phát hiện điểm mấu chốt trên cổ tay hai pho tượng, một kiếm chém nó thành bụi.

Hào quang đại phóng, bụi đất tan đi, hiện ra hình tướng hai linh vật hỏa giao và hỏa long. Long khiếu giao ngâm vang rền thạch điện.

Dị tượng đó tuyệt đối là linh cụ cao cấp, mọi người đoán có thể Giao Long Linh Hoàn chắc chắn phải là đẳng cấp thượng phẩm.

Linh cụ thượng phẩm!

Bốn chữ đó đủ để khiến người ta điên cuồng. Trong Bạch Long thành bán một kiện linh cụ trung phẩm đấu giá cũng hơn trăm vạn linh tệ, còn linh cụ thượng phẩm, khả ngộ bất khả cầu. Một khi nó xuất hiện, tất nhiên sẽ khiến rất nhiều thế lực tranh đoạt. Vậy mà bây giờ xuất hiện liền một cặp Giao Long Linh Hoàn dĩ nhiên chấn động sẽ không nhỏ.

Khi mọi người còn đang ngây ngốc thì Lê Thanh đã nhanh chóng hành động trước, không hề gặp trở ngại gì đoạt lấy cặp Giao Long Linh

Hoàn.

Nhưng ngay lúc đó, hai gã thủ lĩnh Sư Hổ đoàn cũng lao lên cướp giựt, hai tên liên thủ giành được một cái Giao Linh Hoàn.

Họ cướp được Giao Linh Hoàn lại còn chưa thỏa mãn, cả hai đều thấy linh cụ thượng phẩm này là một cặp, tức là chỉ có dùng chung cả hai một lúc mới phát huy được uy lực tối đa của nó, thành ra họ muốn cướp luôn cả Long Linh Hoàn trong tay Lê Thanh.

Tên trung niên cầm Giao Linh Hoàn mà yêu thích không rời tay, nhìn Lê Thanh cười nói:

- Đưa Long Linh Hoàn cho ta, chúng ta đảm bảo không thương tổn tới ngươi.

Hắn là Trình Hổ, một trong hai thủ lĩnh Sư Hổ đoàn, tiếng tăm vang lừng Bạch Long Khâu.

Lê Thanh nghiến răng, đôi mắt phun lửa. Mấy tên Sư Hổ đoàn này được nước lấn tới.

- Muốn đoạt Long Linh Hoàn trong ta ư, cứ đến thử xem!

Lê Thanh lạnh giọng, trên tay xuất hiện một chiếc vòng, chỉ khác là hình hỏa long, linh lực cuồng bạo khiến linh khi xung quanh nó cũng hơi chấn động.

- Ha ha, bằng vào sức một mình ngươi lại muốn chống đối Sư Hổ đoàn chúng ta ư?

Trình Hổ cười gằn, không nhàn nhã đáp lời nữa, trong mắt họ chỉ có lợi ích, mấy chuyện cải vã linh tinh nhảm nhí thì có ích gì?

- Đại ca, chúng ta cùng lên, bắt nàng lại xem lúc đó còn mạnh miệng được không?

Tên thủ lĩnh kia là kẻ từng giao đấu với Mục Trần, Trình Sư lên tiếng.

Nếu Giao Long Linh Hoàn chỉ là một bộ linh cụ trung phẩm, có lẽ bọn họ cũng không phí sức làm gì. Dù cấp độ đó họ cũng khá tham muốn, nhưng không nhất định phải có. Còn thượng phẩm lại hoàn toàn khác biệt.

Tuy chỉ kém một phẩm, nhưng trong hai phẩm đó là cách biệt khó có thể so sánh được. Nếu cả hai huynh đệ đều có được bộ linh cụ thượng phẩm này, thì đối mặt cường giả Hóa Thiên cảnh sơ kỳ bọn họ cũng tự tin có thể giết chết bằng sự phối hợp ăn ý.

Linh cụ trung phẩm, trong Bạch Long Khâu chỉ cần là thế lực kha khá một chút là có được vài thứ. Thượng phẩm, người có được có lẽ không tính ba đại thế lực thì chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Trên thượng phẩm còn có tuyệt phẩm, nhưng linh cụ cấp độ đó thì lại vượt quá sự tưởng tượng của anh em Sư Hổ. Nghe nói linh cụ đó đã có thể sinh ra linh trí, huyền diệu vô cùng, có năng lực bài sơn đảo hải. Đừng nói là Bạch Long Khâu, cả Bắc Thương đại lục, có thể có được tuyệt phẩm linh khí e rằng chỉ có vài tuyệt thế cường giả mới có được.

- Ừm.

Trình Hổ lập tức tán thành, ánh mắt bất hảo nhìn Lê Thanh.

Những kẻ đứng xung quanh thấy hai người Sư Hổ liên thủ đối phó Lê Thanh cũng trề môi thầm rủa bọn người chẳng biết liêm sỉ.

Lê Thanh biến sắc, tay àng nắm chặt Long Linh Hoàn, đã hạ quyết tâm dù có lưỡng bại câu thương cũng không để đối phương thuận lợi cướp lấy!

- Lên!

Trình Sư Hổ đồng loạt xông lên theo tiếng quát chói tai, một trái một phải hướng tới tấn công Lê Thanh, linh lực mạnh mẽ khiến không ít

người xung quanh cảm thấy áp lực nặng nề.

Lê Thanh nghiến răng, trong đầu định sử dụng Long Linh Hoàn đối địch mặc dù cũng chưa quen dùng.

- Ha ha, Sư Hổ đoàn nói như thế nào cũng coi như một thế lực nổi danh Bạch Long Khâu, sao lại hành động không hợp nhãn thế này hử?

Thình lình một giọng nói châm chọc sang sảng vang lên trong đại điện.

- Đứa nào dám..?

Hai tên thủ lĩnh sững người lại, nổi giận nhìn về hướng thanh âm truyền ra, chỗ cổng lớn sụp đổ của thạch điện là một thiếu niên cao cao tuấn tú, miệng cười chế giễu nhìn chòng chọc vào hai người.

- Là tiểu tử kia!

Nhìn thấy hắn, anh em Trình Hổ vội liếc ra sau lưng Mục Trần, nhưng không thấy bóng dáng Tô Huyên đâu cả, lúc này mới mừng thầm. Chỉ cần không có cô gái bức người kinh khủng kia, họ cũng không mấy e ngại.

- Mục Trần?

Lê Thanh mừng rỡ khi thấy Mục Trần, bất quá khi nhìn kỹ lại chỉ có một mình hắn thì lại tỏ vẻ khá lo âu.

Dù rằng chiến lực Mục Trần cao hơn thực lực, nhưng mấy tên Sư Hổ đoàn kia cũng không phải nhân vật tầm thường.

- Tiểu tử, ta khuyên ngươi mau cút khỏi đây đi, chớ có chuốc vạ vào thân.

Trình Hổ nheo mắt chậm rãi cất tiếng.

Mục Trần nghe vậy chỉ cười, chân điểm nhẹ rồi thân hình xuyên qua đám người rải rác trong thạch điện, hạ xuống bên cạnh Lê Thanh, chẳng hề quan tâm đến ánh mắt âm hàn lạnh lẽo của Trình Hổ, gương mặt khá thoải mái:

- Học tỷ Lê Thanh ổn cả chứ?

Lê Thanh thấy hắn chẳng quan tâm cục diện hiện tại vẫn lướt tới cạnh nàng cũng tỏ vẻ cảm kích, nhẹ lắc đầu:

- Không sao! Chúng ta liên thủ lao ra ngoài đi, đợi gặp lại Tô Huyên, bọn khốn kia cũng chẳng dám động tay chân gì đâu,

Mục Trần gật đầu, chợt nói:

- Đi thì khẳng định phải đi, bất quá đồ vật của học tỷ Lê Thanh cũng phải lấy lại trước mới được.

Nói xong, hắn quay lại nhìn đám người Trình Hổ, giơ tay ra:

- Tạp chủng Sư Hổ đoàn mau mau giao đồ ra, rồi cả lũ bọn bây cút đi khuất mắt.

Mấy kẻ đứng gần đó đều trợn mắt mà phấn khích. Tiểu tử thật ngông cuồng, cố ý phá rối sao? Thốt ra những lời như vậy, đám Sư Hổ đoàn này còn có thể buông tha hắn được à?

Liếc mắt qua bên kia, quả nhiên sắc mặt huynh đệ Trình Hổ xám ngoét, sát khí lượn lờ trong mắt.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 245: Song Long Trấn

- Tiểu tử! Ngươi tự tìm đường chết!

Nơi thạch điện đổ nát, Trình Hổ nghiến răng hung dữ nhìn Mục Trần, bọn họ không ngờ tên nhóc kia lại có thể ngông cuồng như vậy. Xuất hiện có một mình, vậy mà cũng không biết thân biết phận.

- Thủ lĩnh, giết thằng nhãi này đi!

Một tên Sư Hổ đoàn hùng hổ quát lên. Tên nhóc nhãi nhép dám miệt thị uy danh Sư Hổ đoàn, khoác lác vừa thôi chứ?

Trình Sư Trình Hổ liếc nhìn nhau, Trình Sư gật đầu, rồi chầm chậm tiến lên, sức ép linh lực bao phủ, ngữ khí điềm nhiên đe dọa:

- Tiểu tử, nghé con mới đẻ có khí thế cũng tốt, bất quá ta cho ngươi một bài học, bình thường kết cục của những đứa đó khá thê thảm.

Bàn tay hắn nắm lại, một thanh trường đao xuất hiện, sát khí đầy huyết tinh toát ra nồng nặc, một kiện linh cụ uy lực không tồi.

Lê Thanh gương mặt phát lạnh, định tiến lên nhưng Mục Trần giơ tay cản lại.

- Để ta lên là được.

Hắn cười. Lê Thanh đang lo lắng nhìn thấy nụ cười của hắn, chẳng hiểu sao lại thấy an lòng. Tên này cũng không phải là kẻ tính tình thích thể hiện với cái đầu nóng, chẳng làm chuyện gì mà không nắm chắc.

Nếu hắn vừa hiện thân đã chọc giận đối phương, hắn nhiên không phải vì ngu ngốc, mà vì hắn chẳng ngại gì đối phương.

Không e ngại, tự nhiên không cần nể mặt.

- Cẩn thận một chút, ta sẽ giúp ngươi trông chừng tên Trình Hổ.

Lê Thanh thấp giọng nói.

Mục Trần gật đầu, chậm rãi tiến lên. Linh quang lóe sáng, một thanh trường kiếm màu xanh thoáng hiện.

- Đơn đấu? Cũng quyết đoán đấy nhỉ.

Trình Sư thấy Mục Trần tự thân tiến lên, giận dữ cười gằn. Tiểu tử này thật sự là cuồng không tưởng tượng được, chỉ là Dung Thiên cảnh mà cũng dám lăn tăn với chuẩn Hóa Thiên cảnh sao chứ. Ngại sống lâu quá đây mà!

Những người khác xung quanh thì kinh dị nhìn cặp đơn đấu kia, không rõ vì sao thiếu niên kia lại ngu xuẩn như vậy.

- Bất quá đã dám lên, thì tự mình trả giá một chút đi.

Nhiều năm nay trong tay Trình Sư đã nhuốm máu không ít sinh mệnh, dĩ nhiên chẳng hề có tâm nhân từ nương tay dù Mục Trần trẻ người non dạ. Đôi mắt hắn toát lên sự lãnh khốc vô tình, linh lực mạnh mẽ bồng bềnh, những tiếng gầm như sư tử làm rung chuyển thạch điện.

- Tiểu tử, chịu chết đi!

Thân hình hắn vừa lóe lên đã xuất hiện ở không trung trước mặt Mục Trần, đôi mắt lạnh lùng sắc lẹm bổ một đao xuống. Linh lực trong cơ thể như triều dâng, đao phong to lớn chém xuống không khoan nhượng. Đao chưa hạ hết, mặt đất đã bị chấn đến đứt gãy.

Trình Sư ra tay hoàn toàn tàn nhẫn, lộ rõ bản sắc hung ác.

Mục Trần hít sâu một hơi, đôi mắt cũng lãnh khốc chẳng kém, tay nắm chặt trường kiếm, linh lực trong cơ thể vận chuyển điên cuồng, hắc ám tuôn trào ra ngoài bao phủ thân thể, nhiệt độ trong đại điện theo đó nóng lên.

"Ha!"

Mục Trần quát lên khí thế, trường kiếm đâm tới, hắc viêm hừng hực, kiếm quang không hề né tránh tấn công chính diện đao phong của Trình Sư.

"Uỳnh!"

Ánh đao kiếm chém nhau liên miên, tiếng vang rền khiến mọi người đau óc nhức tai, những khối đá đổ nát quanh đó bị dư quang của đao kiếm chém ra làm mấy mảnh, mọi người vội vã tránh lui thật xa, e sợ bị lạc đạn bất đắc kỳ tử.

"Ầm ầm."

Cột đá đổ sập, bụi mù bốc cao. Mọi người nhìn qua, trong cơn bão bụi là hai người lăng không đứng cách nhau một khoảng như thú săn đang rình con mồi sơ hở.

- Tiểu tử này lại có thể tiếp được một đao của nhị thủ lĩnh?

Một tên Sư Hổ đoàn kinh ngạc ra mặt. Một đao kia của Trình Sư đủ sức chém trong thương cường giả Dung Thiên cảnh hậu kỳ, nhưng bây giờ lại bị thiếu niên nọ ngăn cản được chỉ với một kiếm.

- Khó trách dám ngông cuồng lộng ngôn, cũng có chút bản lĩnh. Bất quá đã chọc giận nhị thủ lĩnh thì dù hắn có thủ đoạn gì cũng khó tránh khỏi cái chết.

Tên khác lại tỏ vẻ không xem ra gì cười nói nhận xét.

Trình Hổ thì nheo mắt nhìn thiếu niên kia, mày nhăn lại. Linh lực tên nhóc đó khá kỳ lạ, dù không hùng hậu như Trình Sư, nhưng hắc viêm thiêu đốt rất bá đạo. Lúc nãy ngạnh đấu, đao phong của Trình Sư phần lớn bị hắc viêm kia đốt cháy rụi.

Lê Thanh thấy Mục Trần không bị áp chế cũng bớt đi mối lo trong lòng, tay thì nắm chặt Long Linh Hoàn. Một khi bọn Trình Hổ có hành động gì, nàng sẽ lập tức cản lại.

Mọi người trong thạch điện đều bị vòng chiến của Mục Trần vs Trình Sư hấp dẫn, không ai thấy được nơi cuối thạch điện, trên thân tượng đá đổ nát nọ xuất hiện một tia hào quang cực nhạt.

- Có bản lĩnh đấy!

Trình Sư siết tay cầm trường đao, ánh mắt tỏ vẻ nghi ngại. Vốn nghĩ một đao cường hãn là có thể lập tức áp chế tên nhóc Dung Thiên cảnh này, nhưng không ngờ linh lực của hắn khá cổ quái, hắc viêm ẩn chứa trong đó rất quỷ dị, cả đao phong cũng bị đốt bốc hơi sạch.

Mục Trần tay nắm trường kiếm, nhẹ thở ra. Đối với một kiếm đỡ lấy đao phong hung hãn của Trình Sư mà không rơi xuống hạ phong, hắn cũng kinh ngạc không ít. Xem ra thực lực tăng lên Dung Thiên cảnh trung kỳ giúp ích không nhỏ. Rõ ràng tinh tiến nhiều nhất vẫn là Cửu U Hỏa. Trước khi luyện hóa Hỏa Viêm Tiên Liên, nó cũng không cường đến vậy.

- Chuẩn Hóa Thiên cảnh, chưa đủ sức ra oai trước mặt ta đâu.

Mục Trần cười, nhưng đôi mắt sắc lẹm lại toát ra sự tàn nhẫn đáng sợ. Hiện tại thân đang ở trong linh tàng Chí Tôn, cũng không nên dây dưa với bọn người Trình Sư, do vậy trận đấu loại này phải đánh nhanh thắng nhanh.

Nghĩ vậy, hắn vươn tay ra, hắc ám hội tụ, cửu cấp Phù Đồ tháp lập tức xuất hiện.

Vừa hiện, Cửu cấp Phù Đồ tháp bành trướng to lên trăm trượng, thân tháp có hắc viêm lượn lờ, dao động kinh người tản mát.

"Grào!"

Tầng thứ nhất cửu cấp Phù Đồ tháp phát sáng, kim quang lóe ra, một con kim long to lớn lao ra uốn lượn, gào lên kinh khủng, sóng âm khiến mọi người giật mình, thạch điện rung chuyển.

Trình Sư cũng rùng mình trước biến cố. Tiểu tử này không đơn giản, không thể khinh thường .

Tay siết chặt trường đao, linh lực vận chuyển cực hạn, hùng hồn như sóng thần ào ạt cuộn trào uy áp bao phủ thạch điện.

Mục Trần hờ hững nhìn kim long vần vũ quanh cửu cấp Phù Đồ tháp, vẫn chưa dừng lại, hai tay hắn hợp với nhau thành một ấn pháp quái lạ.

"Đùng!"

Ngay lúc ấn pháp thành hình, cửu cấp Phù Đồ tháp vang lên tiếng động kinh thiên, kim quang từ tầng thứ nhất lan đến tầng hai.

Lại thêm một tiếng rống gầm vang trời, thêm một con kim long to lớn lao ra, uốn lượn xoay quanh cửu cấp Phù Đồ tháp.

Hai con kim long gầm rú quần thảo, linh khí trong thạch điện đều điên cuồng lao đến chúng nó, cảnh tượng chấn kinh tất cả mọi người.

Kim long thứ hai xuất hiện, Mục Trần vui mừng ra mặt. Cửu cấp Phù Đồ tháp tổng cộng chín tầng, không ngờ mỗi tầng là một kim long. Trước đây hăn chỉ đủ sức sử dụng kim long tầng thứ nhất, nhưng hiện tại thực lực tăng tiến, hắn đã có thể triệu gọi kim long ở tầng hai.

Đôi mắt Mục Trần háo hức nhìn vào cửu cấp Phù Đồ tháp, Đại Phù Đồ quyết do mẫu thân để lại cực kỳ bất phàm, huyền diệu tới mức khi thực lực của hắn càng tăng cao, thì uy lực của nó càng thể hiện ra cường

hãn hơn, đầy đủ hơn. Chẳng biết đến khi hắn tu luyện đến đại thành, Đại Phù Đồ quyết sẽ có uy lực đáng sợ thế nào đây?

Tưởng tượng đến lúc đó, Phù Đồ tháp xuất hiện, chín rồng cùng bay, cảnh tượng hùng tráng khiến Mục Trần không khỏi chờ mong.

- Tiếp theo, mượn ngươi để tế tháp đệ nhị tầng đi nào!

Mục Trần cười khẩy nhìn Trình Sư đang biến sắc trước động tĩnh kinh người của cửu cấp Phù Đồ tháp, lời vừa dứt, tâm thần vừa động, hai chú kim long mang theo cái bóng khổng lồ dữ tợn đè xuống thân hình Trình Sư.

- Cửu cấp Phù Đồ tháp, Song Long trấn!

"Rầm!"

Nền đá của thạch điện lập tức sụp xuống, dư chấn khiến nhiều người xung quanh thực lực không cao mấy phải hộc máu bay lui, những cột đá tảng đá gần đó cũng nổ tung.

- Thiên Sư trảm!

Trận địa song long Phù Đồ tháp kinh khủng như vậy, chưa đánh trúng hắn mà đã khiến xung quanh đau khổ như thế, Trình Sư hoảng sợ ra mặt, dốc tận linh lực trong người thét lên một tiếng, trường đao dùng hết sức lực trảm ra.

"Đùng!"

Linh lực ùn ùn tuôn ra hóa thành một hùng sư sáng ngời, đao phong sắc bén tràn ngập thân thể nó, lấy một tốc độ kinh người bổ xuống tòa Phù Đồ tháp.

"Bang!"

Hùng sư vs song long, một luồng khí lãng kinh thiên động địa bùng nổ vang rền.

"Uỳnh!"

Cả thạch điện lúc này hoàn toàn bị san phẳng, bụi mù mờ mịt, Trình Sư biến sắc, hùng sư gầm lên đau đớn rồi bị Phù Đồ tháp mạnh mẽ nghiền nát nổ tung.

"Véo!"

Phù Đồ tháp đánh tan hùng sư, thế tiến cũng không giảm, nhanh như tia chớp đập vào người Trình Sư chẳng kịp tránh né.

"Hự!"

Trình Sư trúng đòn nghiêm trọng, mặt xanh như tàu lá, thân hình đập lên mặt đất, nảy lên đập xuống lê đi một đoạn dài va vào bức tường thạch điện, máu phun như mưa.

Lê Thanh nhìn thấy chiến đấu chỉ nháy mắt đã phân thắng bại cũng mồm chữ O mắt chữ A nhìn Mục Trần. Tên tân sinh này lợi hại thế ư?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 246: Trao Đổi

Bụi mù dần tan khỏi thạch điện, mọi người kinh ngạc nhìn Trình Sư thê thảm hộc máu, đặc biệt là đám thành viên Sư Hổ đoàn thì sắc mặt biến đổi cực kỳ, ngây dại ngoài dự kiến.

Thủ lĩnh Trình Sư thực lực chuẩn Hóa Thiên cảnh lại thua dưới tay một thiếu niên Dung Thiên cảnh chỉ trong một chiêu duy nhất?

- Chuyện gì đã xảy ra....?

Miệng lưỡi khô quắt khó hiểu, gương mặt không còn chút máu, đâu còn dáng vẻ khoác lác huênh hoang vừa nãy. Ánh mắt cả bọn nhìn Mục Trần lúc này đã trở nên sợ sệt hơn nhiều.

Giữa không trung, Mục Trần vẫn hờ hững nhìn Trình Sư bị đánh hộc máu văng đi, thình lình mắt lóe sáng, lắc mình lao tới tên kia.

Dường như hắn muốn ném đá thêm xuống giếng.

- Ngươi dám...!

Trình Hổ thấy Mục Trần làm tới không buông, tức giận hét lớn, Giao Linh Hoàn trên tay phát ra linh quang ngập trời, trong tiếng giao long ngân nga, một con Xích Giao rực lửa to cả trăm trượng lao tới Mục Trần.

Cảm nhận Giao Linh Hoàn thế tới điên cuồng, Mục Trần cũng biến sắc kinh dị. Uy lực của kiện Giao Linh Hoàn kia quả nhiên rất mạnh, hắn cũng cảm thấy tê da đầu sởn gai ốc. Linh cụ thượng phẩm và trung phẩm cách biệt lớn đến như thế sao?

- Hừ!

Nhưng ngay lúc đó, Lê Thanh vẫn sẵn sáng từ nãy giờ cũng vung tay lên, Long Linh Hoàn cũng bắn ra, hóa thành Xích Long khổng lồ, hào quang rực lửa ào ào ngăn cản Xích Giao.

"Đùng đùng!"

Xích Long vs Xích Giao giữa trời, linh lực phát tán mạnh mẽ, thạch điện vốn đã là phế tích vừa chịu một đòn Song Long trấn uy mãnh phá hoại lại thêm một đợt rung chuyển chấn động không ngớt.

Mục Trần ngẩng lên nhìn long giao tranh đấu, ánh mắt tỏ ra nghiêm trọng. Từ xưa đến nay hắn ít dùng linh cụ để chiến đấu, nên cũng không cảm nhận được nó mạnh mẽ bao nhiêu. Hiện tại chính mắt chứng kiến uy phong của linh cụ thượng phẩm, hắn mới phát hiện ra thứ gọi là linh cụ này có thể tăng thêm chiến lực nhiều đến bao nhiêu.

Nếu lúc nãy Trình Sư lấy món linh cụ thượng phẩm kia đối chiến, tuyệt đối Mục Trần không dễ dàng đánh bại tên kia như thế, thậm chí bị tên kia quấn lấy, lúc đó đối phương bằng lượng linh lực hùng hậu vượt xa hắn có thể dễ dàng kéo dài rồi đánh bại khi hắn đã kiệt sức.

Mục Trần nheo mắt suy nghĩ. Có lẽ sau này không nên xem thường linh cụ nữa, nếu được phải tìm vài món linh cụ tốt tốt hộ thân mới được, để lỡ như có gặp những đối thủ nắm giữ linh cụ thượng phẩm cũng không quá bị động.

Ý niệm đó hiện lên trong đầu, Mục Trần không giảm tốc lao gấp đến chỗ Trình Sư mặt mày trắng bệch.

- Cản hắn lại!

Trình Hổ phẫn nộ quát lên, hắn bị Lê Thanh ngăn cản, khó mà phân thân được.

- Vâng!

Những thành viên Sư Hổ đoàn còn lại vội vàng đáp lời, cấp tốc lao đi hướng về Mục Trần để cứu thủ lĩnh.

- Cút!

Mục Trần lạnh lùng gầm lên, thanh trường kiếm mang theo linh lực hắc viêm đâm tới liên hồi, bóng kiếm bao trùm phủ lấy những thành viên Sư Hổ đoàn.

Đám thành viên này thực lực cao lắm cũng là Dung Thiên cảnh, tự biết không đủ khả năng chống đỡ công kích của Mục Trần, kiếm ảnh hắc ám nhanh chóng xuyên phá phòng ngự của họ, chấn cho cả đám phải hộc máu bay lui.

Mục Trần như sói lạc bầy dê, tả xung hữu đột phá tan vòng vây của mười mấy người, lắc mình lóe lên lập tức ở bên cạnh Trình Sư đang kinh hãi tột độ.

- Ngươi muốn làm gì?

Trình Sư quát lớn, dù khó mà che giấu được sự sợ hãi, nhưng vẫn mạnh miệng để trấn áp nỗi sợ. Thằng nhóc thiếu niên này thực lực chỉ là Dung Thiên cảnh, sao lại hung hãn đến như thế?

Mục Trần cười nhạt, bàn tay run lên một chút, kiếm quang hướng về cổ họng Trình Sư, dao động nóng bỏngs ắc bén khiến hắn cứng người không dám cử động.

- Ta nói, tên kia. . .

Mục Trần nắm đầu Trình Sư, cười tủm tỉm gọi Trình Hổ bên này:

- Không biết cái mạng nhỏ của huynh đệ này trong lòng ngươi cân nặng bao nhiêu nhể?

- Tiểu tử, ngươi dám đả thương hắn, Sư Hổ đoàn sẽ là sinh tử địch với ngươi, không chết không ngừng!

Trình Hổ phẫn nộ gầm lên, hai tay nắm chặt lại, ánh mắt điên cuồng.

- Mấy lời lảm nhảm vô nghĩa đó miễn giùm đi!

Mục Trần cười, lắc đầu, rồi ánh mắt trở nên băng hàn lạnh lẽo:

- Nộp Giao Linh Hoàn cho ta, đổi mạng huynh đệ của ngươi.

- Ngươi...!

Trình Hổ cáu tiết, ánh mắt nhìn chằm chằm Mục Trần như muốn ăn tươi sống nuốt.

Mục Trần cười khẩy, trường kiếm kề sát cổ họng Trình Sư, vệt máu vừa chảy ra liền bị hắc viêm đốt cháy bốc hơi nghi ngút.

Trình Sư mặt mày trắng bệch, yết hầu nóng rực khiến hắn không dám động đậy.

Trình Hổ giận run người, trừng mắt gắt gao không rời khỏi Mục Trần, đám thành viên Sư Hổ đoàn cũng không dám tới gần.

Trong thạch điện, mọi người thấy Mục Trần bắt Trình Sư làm con tin cũng táp lưỡi sợ hãi. Thật là một tên hung hãn, ngay cả nhị thủ lĩnh Sư Hổ đoàn cũng bị hắn đùa giỡn trong tay.

Lê Thanh đã thu lại Long Linh Hoàn, lướt đến bên cạnh Mục Trần, ánh mắt cảnh giác nhìn Trình Hổ đang run rẩy vì tức giận.

- Xem ra trong lòng ngươi, tính mạng huynh đệ cũng không bằng một kiện Long Linh Hoàn.

Mục Trần nhìn thấy sắc mặt âm tình bất định của Trình Hổ, cười khẩy trêu ghẹo.

Lời nói của hắn cũng khá độc địa, một câu đó cũng khiến cho Trình Sư cũng run bắn người, thành viên Sư Hổ đoàn lập tức nhìn lại Trình Hổ.

Nếu Trình đại gia ngay cả thân huynh đệ Trình Sư cũng không thèm để ý, vậy thì đám thành viên bình thường có là gì?

Trình Hổ thấy ánh mắt nghi ngại của mọi người cũng chỉ biết hung tợn nhìn Mục Trần. Tên tiểu tử tuổi không bao nhiêu lại có tâm tư tàn nhẫn và mưu mẹo gian xảo. Cục diện ly gián hắn bày ra thế này, nếu bản thân không chịu nộp GIao Linh Hoàn, có lẽ sau này Sư Hổ đoàn sẽ mau chóng tan rã.

- Được, ta đưa Giao Linh Hoàn cho ngươi! Thả hắn ra trước!

Trình Hổ cắn răng đến nghẹn họng buông ra vài lời.

- Việc đó ngươi không chọn được, nộp Giao Linh Hoàn đi.

Trình Hổ hai mắt đỏ ngầu, vung tay lên, Xích Giao uốn lượn trên đầu nhanh chóng thu nhỏ lại, hóa thành chiếc vòng đỏ rực trong tay hắn.

"Véo."

Hắn mân mê Giao Linh Hoàn, ánh mắt đau lòng không cam, nhưng cũng đành ném ra.

Mục Trần cong tay hút lấy. Linh hoàn vừa chạm vào tay, nhất thời hắn cảm nhận được cỗ dao động kinh người bồng bềnh trong tay, cảm giác như khó nắm giữ được, không kìm lòng được tán thưởng một tiếng. Không hổ là linh cụ thượng phẩm, thật cường hãn.

- Nè!

Mục Trần cầm Giao Linh Hoàn đưa sang cho Lê Thanh bên cạnh.

Lê Thanh ngẩn người, không ngờ được Mục Trần lại đưa Giao Linh Hoàn cho nàng. Dù sao là chiến lợi phẩm vất vả giành được, một kiện linh cụ thượng phẩm, đem về bán trong Linh Trị điện ít nhất cũng trăm vạn linh trị, giá trị không hề nhỏ.

- Đó là phần của ngươi, ta không muốn lấy.

Lê Thanh tỏ vẻ từ chối, dù biết Long Giao Linh Hoàn là hai kiện linh cụ cùng một bộ, nhưng thứ kia Mục Trần đánh mới đoạt được.

Mục Trần cười lắc đầu, tiện tay ném Giao Linh Hoàn cho nàng.

Lê Thanh hắn tùy tiện như thế nhất thời hốt hoảng giơ tay ra chụo lấy, ánh mắt khó chịu sẵng giọng:

- Ngươi làm gì vậy?

Dung mạo của nàng vốn là xinh đẹp, chẳng qua ngày thường lạnh băng, bây giờ lại tỏ vẻ oán trách khiến cho Mục Trần hơi sửng sốt, chợt cười nói:

- Học tỷ Lê Thanh, ngươi cười rất là đẹp.

Lê Thanh giật mình đỏ mặt, ra vẻ cáu kỉnh khôi phục lại dáng vẻ lạnh băng, đeo cặp Long Giao Linh Hoàn vào hai bên cổ tay.

- Xem như lần này nợ ngươi một ân, sau khi xong nhiệm vụ trở về, ta sẽ trả ngươi 100v linh trị.

Mục Trần cười cười, nói:

- Không cần.

- Ta không thích thiếu ai một ân tình cả, nếu ngươi không muốn thì lấy lại cái này đi.

Lê Thanh cương quyết nói.

Mục Trần chép miệng bất đắc dĩ. Cô nàng học tỷ Lê Thanh lúc bướng bỉnh cũng rất đáng yêu, tiếc là hắn đã có người rồi.

- Ngươi còn không thả người?

Trình Hổ mắt phun lửa liếc nhìn Mục Trần và Lê Thanh đang liếc mắt đưa tình, lạnh lùng quát lớn.

- Được thôi...

Mục Trần nắm cổ áo Trình Sư, bất chợt vỗ một chưởng vào lưng hắn, kình lực vừa tuôn đẩy Trình Sư không tự giác bay đi, sắc mặt càng thêm tái xanh.

Trình Hổ vội vàng đỡ lấy Trình Sư, nhìn thấy sắc mặt khó coi cực kỳ của thằng em, hắn biến sắc:

- Ngươi vừa làm cái gì?

- Ta thả vài thứ này kia vào người hắn thôi. Yên tâm! Không chết được đâu, bất quá nửa canh giờ hắn không thể vận dụng linh lực .

Mục Trần nhún nhún vai, tỏ vẻ không hề có thành ý cười cười nói nói:

- Thật xin lỗi, các ngươi người đông thế mạnh, ta đành phải cẩn thận một chút, đắc tội vậy!

Trình Hổ cay nghiệt oán hận nhìn Mục Trần, nhe răng cười dữ tợn:

- Tiểu tạp chủng, ngươi cho rằng như thế là xong sao?

Mục Trần nghe vậy, trừng mắt.

Bên ngoài thạch điện đột ngột vang lên những tiếng bước chân dồn dập, rồi một lượng người đông nghẹt như thủy triều tiến vào, trong đó có vài người là thành viên Sư Hổ đoàn, số người còn lại áo quần khác nhau, nhưng trước ngực lại có cùng một huy hiệu giống hệt nhau.

- Là người Cửu Đao đoàn!

- Cửu Đao đoàn kai và Sư Hổ đoàn chính là minh hữu, tên nhóc này không xong rồi, quả nhiên là gian xảo, tên Trình Hổ vốn đã sớm đưa

người đi tìm viện binh.

Những tiếng cảm thán bàn tán xung quanh chui vào tai Mục Trần khiến hắn nhíu mày. Hắn có thể thấy rõ giữa đoàn người Cửu Đao đoàn kia có hai kẻ đang đi tới, chắc chắn là thủ lĩnh. Thực lực bọn họ cũng đã tới trình độ chuẩn Hóa Thiên cảnh.

- Ha ha, Trình Hổ huynh! Ta vừa gặp truyền tin của ngươi thì lập tức dẫn người đến ngay.

Hai gã thủ lĩnh kia vừa đến liền cười to chào hỏi Trình Hổ.

- Đa tạ hai vị huynh đệ.

Trình Hổ cũng khách khí đáp lại lời chào, rồi sắc mặt hung ác nhìn Mục Trần, cười lành lạnh:

- Thằng nhãi con, bây giờ xem ngươi đánh làm sao?

Mục Trần trở nên lạnh lẽo, hắc viêm lượn lờ quanh thân.

Lê Thanh cũng nắm chặt Long Giao Linh Hoàn, chuẩn bị dốc toàn lực ra tay.

"Rắc, uỳnh!"

Không khí trong thạch điện đang giương cung bạt kiếm, thình lình vang lên vài tiếng động lạ khiến mọi người giật mình, tất cả nhìn lại phương hướng phát ra tiếng động, đó là vị trí cuối thạch điện.

Tất cả đều biến sắc.

Mục Trần cũng quay lại nhìn, trợn mắt kinh ngạc. Ở bên đó, cái tượng đá đổ nát hư hại lúc này đang phát sáng rực rỡ, hoa văn trên thân tượng hình thành một trận pháp cực kỳ phực tạp, linh lực dao động vô cùng khủng bố toát ra từ bức tượng to lớn.

Đôi mắt tượng đá đang chầm chậm mở ra, hờ hững vô tình nhìn vô số những con người lúc nhúc trong thạch điện.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 247: Tượng Đá Thủ Vệ

"Đùng đùng!"

Hào quang rực rỡ lấp lánh, ở những chỗ hư hại trên thân tượng đá nhìn thấy rõ ánh sáng lan đi, dường như được khắc trong đó là một linh trận phức tạp ở đẳng cấp cao.

Mọi người ngạc nhiên trước biến cố không ai ngờ tới, lát sau định thần lại trở nên kinh hãi vô cùng.

Tượng đá này sống lại?

Mục Trần cũng trợn mắt nhìn tượng đá cũ kỹ cổ kính kia, nó đang mở to đôi mắt lãnh tĩnh không hề có cảm xúc, chỉ có linh quang thoáng hiện.

Nó chậm rãi cúi đầu, nhìn xuống những con người đông đúc trong điện, thanh âm hờ hững trống rỗng vang lên:

- Kẻ quấy nhiễu long mộ, giết không tha!

Giọng nói vô tình của nó vang lên, tay nó giơ ngang, chụp lấy một trụ đá bên cạnh, quét tới phía trước, lực công kích đáng sợ nặng nề như một tòa núi ập xuống.

"Bang bang!"

Mọi thứ đằng trước tượng đá đều bị đập nát, những người không may nằm trong tầm quét của chiếc cột trực tiếp bị đánh bay tít tắp, văng vào những bức vách của thạch điện, phun máu xối xả.

Tượng đá đột nhiên bạo khởi công kích khiến đám đông hoảng hốt bỏ chạy, sợ hãi nhìn lại tượng đá sau lưng, ánh mắt không khác nhìn thấy một ác thần.

Mục Trần cũng kinh ngạc, linh lực trong người liền vận chuyển cấp tốc, tình hình cũng có gì đó không hợp lý. Bất quá cũng tốt, tượng đá này quậy phá khiến họ đủ thời gian thừa loạn bỏ chạy.

- Chuẩn bị đi thôi.

Mục Trần quay lại thì thầm với Lê Thanh. Nàng nghe vậy liền đồng ý.

Cái tượng đá không biết thức tỉnh từ khi nào thình lình giết chóc không chút nhẹ tay, mỗi bước của nó là một cột đá đầy nguy hiểm càn quét khắp nơi, bất kể ai bị đánh trúng không tan thây nát thịt cũng tàn phế.

Sư Hổ đoàn và Cửu Đao đoàn đông người nhất, bỗng dưng lại trở thành kẻ bị nạn thảm thương nhất, một đám người bị cột đá quật trúng nát thành cám.

- Trình Hổ huynh, tượng đá này sao lại thế?

Hai gã thủ lĩnh Cửu Đao đoàn biến sắc, gấp gáp hỏi. Bọn họ đến đây chẳng qua vì nghe có linh cụ thượng phẩm xuất hiện, vừa vội vã chạy tới, linh cụ thượng phẩm đâu không thấy, lại gặp ngay một cái tượng hung thần điên loạn.

- Hai món linh cụ thượng phẩm rơi vào tay hai người kia, đừng để họ chạy thoát.

Trình Hổ cũng đang tức nghẹn họng, vất vả đợi viện binh đến, chưa kịp làm gì lại xảy ra chuyện này, nhưng hắn vẫn không chịu buông tha, chỉ tay vào Mục Trần và Lê Thanh, quát khẽ.

- Chúng ta cứ để anh em rút trước đi, ba người chúng ta cùng nhau giải quyết bọn họ!

Hai gã thủ lĩnh Cửu Đao đoàn hơi do dự, tượng đá kia đang tung hoành tàn sát, nếu lỡ không may dính vào thì thật phiền phức.

- Hai vị, cái thằng nhóc kia đánh nhị đệ của ta trọng thương, còn dám bắt hắn để uy hiếp ta. Đến khi bắt được họ, linh cụ thượng phẩm ta không cần, chỉ cần thằng nhãi ranh kia giao cho ta, ta phải nghiền hắn nát xương.

Trình Hổ nghiến răng.

Nghe vậy, hai gã thủ lĩnh Cửu Đao đoàn sáng rực hai mắt, cười to:

- Được, vậy cứ theo lời Trình Hổ huynh, bắt tiểu tử kia trước.

Trình Hổ rủa thầm trong lòng, nhưng không tỏ ra chút nào, hắn liền ra lệnh cho binh mã rút đi, còn hắn với hai thủ lĩnh Cửu Đao đoàn thì không hộ vệ người của mình, nhưng lao thẳng đến chỗ Mục Trần và Lê Thanh.

Lê Thanh liền phát hiện thấy ba người họ hùng hổ lao tới, thạch điện đã hỗn loạn vô bì, tượng đá thủ vệ đánh giết không ngừng, mọi người chật vật bỏ trốn nhưng Trình Hổ không chạy trốn mà trực tiếp xông tới truy kích, xem ra đã khó kiềm chế nỗi hận với Mục Trần.

- Hừm!

Nàng nhìn thấy ba người cùng nhau công tới lại không chút nào sợ hãi, Long Giao Song Hoàn bộc phát hào quang mãnh liệt, xích long xích giao lao ra ầm ầm, sức mạnh kinh thiên áp bức đến ba kẻ đang lao tới, đất đá trong điện lại càng thêm tan hoang.

Long Giao Song Hoàn sau khi đến gần nhau, uy lực lại đại tăng, thanh thế khiến cả Mục Trần thêm một lần kinh ngạc, sự trọng thị đối với linh cụ thượng phẩm càng tăng thêm.

- Đáng chết!

Trình Hổ hoảng hồn nhìn thấy Xích Long và Xích Giao đang ầm ầm lao tới, mặt biến sắc. Cả ba người khựng lại, linh lực tuôn ra không dám trễ nãi, mạnh mẽ chống đỡ Long Giao công kích.

"Đùng!"

Một cú va chạm kinh hoàng khiến nhiều kẻ xui xẻo đang phải trốn chạy khỏi tượng đá ở khu vực gần đó bị chấn hộc máu văng đi.

Xích Long Xích Giao gầm lên hung tợn, nhưng bị ba người kia liên thủ ngăn lại. Dù vậy họ cũng chẳng thoải mái gì.

Lê Thanh vừa thử dùng uy lực của Long Giao Song Hoàn, không ngờ nó cường đại như thế, gương mặt liền tỏ ra vui mừng. Dùng cái này có lẻ cả cường giả Hóa Thiên cảnh sơ kỳ nàng cũng dễ dàng đánh bại. Linh cụ thượng phẩm quả nhiên bất phàm.

Mục Trần hít hà than thở, nếu bây giờ hắn phải đối địch Lê Thanh, nếu mà không dùng đến bản lĩnh tối cường của mình, e rằng khó mà chiếm được thượng phong.

Nhưng mà Long Giao Song Hoàn đã đưa cho Lê Thanh, Mục Trần dĩ nhiên không thể đòi lại. Vả lại bây giờ cũng còn đang ở trong linh tàng Chí Tôn, không tin nơi đây chỉ có duy nhất một bộ linh cụ thượng phẩm mà thôi.

"Rầm!"

Thình lình hắn cảm thấy bất an, ánh mắt nhìn lại tượng đá đang càn quét mọi người đằng kia, thấy nó cũng đang hướng cặp mắt vô hồn nhìn lại Long Giao Song Hoàn trên hai cánh tay Lê Thanh.

Quả thật Long Giao Song Hoàn vốn do tượng đá kia thủ hộ, hắn nhiên dễ dàng nhận ra dao động quen thuộc. Mặc dù nó không có trí tuệ, nhưng chính vì thế nên dao động quen thuộc càng dễ thu hút nó hơn nữa.

"Uỳnh!"

Tượng đá đang ôm một chiếc cột cực lớn, đột nhiên chuyển hướng nện bước lao tới chỗ Mục Trần, hai tay ôm cột đá múa may vang lên những tiếng động đáng sợ, mạnh mẽ nện xuống công kích Lê Thanh.

Cái bóng thình lình từ trên cao ập xuống khiến Mục Trần biến sắc, bất chất tất cả lao tới ôm eo Lê Thanh, cấp tốc giậm đất bắn lui.

"Bùm!"

Cột đá nặng nề phá hủy nền đá ngay chỗ họ vừa đứng khi nãy, đất đá văng lên tung tóe, Mục Trần nhìn thấy mà nổi da gà. Lúc nãy nếu bị đánh trúng, hắn không chết cũng trọng thương.

Tượng đá này thực lực quá mạnh, có lẽ chỉ có cường giả Hóa Thiên cảnh chân chính mới đủ sức chống cự.

- Buông ra!

Mục Trần đang thất thần cảm thán, đột ngột một tiếng quát lạnh băng pha lẫn xấu hổ vang lên bên tai, hắn quay lại nhìn cô gái gợi cảm kia, đôi mắt phẫn nộ đang trừng lên nhìn hắn.

- Tình thế ép buộc, ép buộc tình thế....

Mục Trần luống cuống giải thích, cấp tốc buông nàng ra. Lê Thanh dường như rất không thích người khác phải, nhưng mà lúc nãy hắn không nghĩ nhiều vậy được.

Lê Thanh cũng biết Mục Trần không phải cố ý lợi dụng, nên cũng không truy cứu hắn nhiều, chỉ trừng mắt cảnh cáo một tiếng rồi chăm chú quan sát tượng đá. Nó sau một kích thất bại, lại giơ cột đá lên, hung hãn tấn công ba người bọn Trình Hổ đang đứng gần nhất.

Trình Hổ không dám miễn cưỡng chống đỡ, cả ba vội vã tránh né khổ sở, suýt nữa cũng bị cột đá đập vào người.

- Chúng ta đi nhanh đi!

Mục Trần thấy tình hình đã thoải mái hơn, vội vàng nói. Bất chợt hắn nhíu mày, trong tay lại xuất hiện khối ngân bài mang theo hoa văn Bạch Long, lúc này nó đang trở nên nóng cháy.

- Sao lại thế này?

Mục Trần nhận thấy dị tượng trên khối ngân bài cũng sửng sốt. Bất quá hắn nhíu mày suy nghĩ, cất vào tay áo, chưa làm điều gì khác.

Nhưng hắn vừa cất ngân bài vào, quay đầu lại, tượng đá kia khựng lại một chút, rồi quay phắt lại, giậm bước ầm ầm chạy thẳng tới chỗ hắn.

- Đi mau!

Mục Trần kinh hãi biến sắc, quát lên. Hắn và Lê Thanh lập tức bỏ chạy, chỉ chốc lát đã ra khỏi thạch điện hoang tàng.

Dù rằng cả hai đã chạy xa tít tắp, nhưng tượng đá nọ lại không có ý buông tha, vẫn nện bước ầm ầm chạy theo, sát khí nhiếp người.

Trình Hổ thấy tượng đá kia buông tha không bám lấy hắn nữa cũng mừng rỡ thở phào.

- Trình Hổ huynh, tượng đá này quá mạnh mẽ, chúng ta sợ rằng khó mà đối phó nổi, vất vả lắm mới thoát được, ta thấy hay là bỏ đi. Tiểu tử kia chẳng biết vì sao lại bị nó đeo bám, chết là cái chắc.

Một tên thủ lĩnh Cửu Đao đoàn thở không ra hơi hổn hển nói. Vừa nãy suýt nữa bị đập thành thịt nát, bây giờ hắn cũng không còn lòng dạ nào tranh đoạt đồ vật kia nữa.

Trình Hổ nghe thấy cũng hơi do dự, nhưng chỉ đành bất đắc dĩ đồng ý:

- Vậy trước tạm tha cho hắn, chúng ta chỉnh đốn nhân mã chuẩn bị đi vào nơi sâu nhất của linh tàng. Ta nghĩ ở đó sẽ có bảo bối cực tốt, chúng ta liên thủ dù có gặp phải tam đại thế lực cũng tranh được ít nhiều.

- Được!

Hai gã kia cũng lập tức tán thành, rồi cả đám người rời khỏi thạch điện, triệu tập lại lâu la, nhanh chóng hướng về cuối linh tàng cất bước.

Ở một khu vực nọ, sắc mặt Mục Trần khá khó coi, hắn phát hiện dường như tượng đá nọ có khả năng truy tung hắn, dù có trốn đi đâu, đổi hướng bao nhiêu lần vẫn bị bám sát không bỏ.

- Mục Trần, chuyện gì xảy ra đây?

Lê Thanh cũng đang mặt xanh mặt vàng, nàng cũng không rõ vì sao tượng đá lại chạy theo hai người.

- Dường như nó chỉ chạy theo ta, ngươi tách ra trước đi.

Mục Trần trầm ngâm nói.

- Được, ta sẽ theo sát phía sau.

Lê Thanh tán thành, nhanh chóng tách ra một hướng khác.

Quả nhiên tượng đá không hề quan tâm tới Long Giao Song Hoàn trên tay Lê Thanh, vẫn một mực theo bước Mục Trần.

- Chết cha!

Mục Trần đau khổ thầm rủa, quả nhiên con quái này đuổi theo hắn, nhưng mà sao kỳ vậy? Hắn chưa từng giao đấu với nó, lại nói nữa Long Giao Song Hoàn cũng không ở trong tay hắn mà.

- Sao lại thế này?

Mục Trần cau mày, ánh mắt lóe sáng, lát sau tinh thần vừa động, lấy ra ngân bài Bạch Long cầm trong tay.

Hắn vuốt ve ngân bài nóng cháy, hai mắt trừng trừng, dường như hiểu ra gì đó.

Chẳng lẽ ngân bài này hấp dẫn con tượng đá kia sao?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 248: Màu Đen Thung LũNg

"Ầm Ầm!"

Đất đai rung chuyển chấn động, tượng đá cổ xưa cao lớn nện bước chạy đi như gió, mọi thứ chướng ngại vật dưới chân đều bị nó nghiền nát, một đường nó đi qua, mọi thứ nát tan hỗn độn.

Dọc đường nhiều người kinh hãi khi tận tai nghe mắt thấy cảnh tượng đáng sợ kia vội vàng tránh lui, căn bản chẳng ai dám ngăn cản, mặc cho tượng đá nọ lướt qua.

Linh lực hắc ám bao phủ hoàn toàn thân thể Mục Trần, tốc độ hắn càng lúc càng tăng, ánh mắt lóe lên, ngân bài trong tay càng lúc càng nóng cháy.

Vừa nãy hắn thăm dò, rốt cuộc xác định đuọc nguyên nhân tượng đá đuổi theo hắn chính là do ngân bài không rõ tác dụng này.

- Ngân bài này là cái gì mới được chứ?

Mục Trần nghi hoặc, thứ này ẩn giấu rất tốt, ở tận trong cơ thể Thôn Viêm Mãng vương, nếu không phải hắn may mắn tìm thấy Hỏa Viêm Tiên Liên, lại may mắn có Cửu U Tước khủng bố áp bức cấp tốc nuốt mất con rắn, thì hắn căn bản chẳng thể nào phát hiện được.

Ẩn giấu kín bưng như thế, chắc chắn nó không phải thứ bình thường, lại có hoa văn Bạch Long, nghĩa là cũng là vật do Bạch Long Chí Tôn để lại.

- Cứ trốn như thế này cũng không phải biện pháp tốt.

Mục Trần trầm tư, hiện tại hắn còn phải đi nhiều trong linh tàng Chí Tôn đoạt bảo, nếu không có biện pháp thoát khỏi tượng đá kia thì không được, phải tìm cách giải quyết nó trước.

Mục Trần cắn răng siết chặt ngân bài, chỉ có cách thử xem.

Nghĩ vậy hắn không chần chờ nữa, thân hình bắn lên một đài cao, xoay lại nhìn chằm chặp vào tượng đá hùng hổ kia.

"Rầm rầm!"

Tượng đá nhanh chóng phóng những bước dài nặng nề chạy tới, khí thế khủng khiếp khiến cho nền đất đứt gãy rung chuyển.

Tượng đá hùng hổ càng lúc càng gần, hắn giơ cao ngân bài trong tay, chẳng cần biết nó có tác dụng gì, trực tiếp rót linh lực vào trong đã.

Nhưng hắn có quán chú linh lực vào, ngân bài kia cũng không chút thay đổi, tượng đá vẫn hung mãnh lao tới, tư thế như vậy nếu Mục Trần bị húc trúng không sứt đầu cũng mẻ trán.

- Không phải vô dụng vậy chứ?

Mục Trần toát mồ hôi hột, trong lòng giật thót mấy cái nhưng vẫn không thu tay lại, ngược lại linh lực trong cơ thể càng cấp tốc cuồn cuộn đổ vào ngân bài.

"Uỳnh!"

Tượng đá giậm mạnh xuống đất lấy đà bật nhảy cao lên không, cái bóng to lớn bao phủ lấy đài cao Mục Trần đang đứng, nhanh chóng hạ xuống.

Mục Trần cứng người, chân gập lại, chuẩn bị nhảy tránh.

"Oooong!"

Đột nhiên ngân bài rung lên, Bạch Long trên nó sáng ngời lạ thường, một tiếng long ngâm vang ra, bạch quang phóng tới, chiếu lên thân thể tượng đá to lớn kia.

Mục Trần nhất thời ngạc nhiên nhìn thấy tượng đá to lớn đang ở trên không trung sắp hạ thân hình khổng lồ xuống đất đang nhanh chóng bị thu nhỏ lại, chỉ mấy cái chớp mắt đã trở thành một cái tượng nhỏ như bàn tay rơi xuống chỗ Mục Trần.

Mục Trần liền vươn tay ra bắt lấy nó, tượng đá lập tức đứng trong tay hắn.

- Cái vụ này....

Mục Trần ngạc nhiên khó hiểu nhìn tượng đá chỉ to bằng bàn tay, mơ hồ xuất hiện quang văn lấp lánh khắp thân thể, hắn nhiên chính là bức tượng nãy giờ vẫn đuổi theo hắn không tha.

Mục Trần chưng hửng liếc qua ngân bài, ánh mắt kinh dị. Xem ra cái tượng đá này thật sự thì cũng là một loại linh cụ, nhưng chỉ có thứ như miếng ngân bài trong tay hắn đây mới có thể điều khiển sử dụng hay nói cách nào đó là thu phục được.

- Ngân bài này có vẻ khó lường a.

Mục Trần chép miệng, cất ngân bài vào. Bàn tay sờ sờ mân mê cái tượng đá nhỏ, linh lực lập tức được rót vào trong nó.

"Bùm."

Linh lực dũng mãnh tiến vào, tượng đá nhỏ bộc phát hào quang chói mắt, lập tức bành trướng phóng to lên, chỉ trong tích tắc trở lại thành pho tượng to lớn như cũ.

Nhưng lúc này nó xuất hiện lại không hung hăng tấn công Mục Trần nữa, chỉ yên tĩnh đứng bên cạnh hắn, như một vệ sĩ trung thành.

Mục Trần vui mừng nhìn tên vệ sĩ đá yên tĩnh bên cạnh, dường như hắn biết được một chút thủ pháp khống chế cái tượng này.

"Uỳnh!"

Mục Trần điều khiển vệ sĩ đá tung ra một quyền, lập tức cây cột kế bên trở thành đá vụn, sức mạnh hung hãn như thế, hắn đoán chừng cường giả Hóa Thiên cảnh sơ kỳ cũng không dám đỡ.

Cái này quả thực chính là một cỗ máy chiến đấu thuần túy.

- Lợi hại nha!

Mục Trần mừng rỡ tán thưởng. Không hổ là linh tàng Chí Tôn, một tượng đá bị năm tháng ăn mòn mấy trăm năm vẫn còn sức mạnh to lớn như vậy. Danh xưng Chí Tôn quả nhiên khó lường.

Lần này vào đây tuy chưa lấy được một kiện linh cụ thượng phẩm nào, nhưng lại thu được một vệ sĩ đá kỳ lạ, khiến hắn hoan hỉ không thôi. Lần sau nếu có gặp lại Bạch Động, Mục Trần sẽ cho đám kia một chút ngạc nhiên.

"Véo!"

Tiếng xé gió vang lên gần đó, Mục Trần vội lật tay thu nhỏ vệ sĩ đá lại, cất vào Giới Tử Xuyến.

Lê Thanh xuất hiện trong tầm mắt, nàng vội vàng bay đến, thấy Mục Trần bình yên vô sự cũng thở phào, ánh mắt đảo quanh nhìn ngó tứ tung, hơi ngạc nhiên hỏi:

- Bức tượng kia đâu?

- Bị thu phục rồi!

Mục Trần cười.

Lê Thanh cả kinh, Mục Trần vậy mà giải quyết được cái tượng đá đáng sợ kia? Tên tân sinh này còn ẩn giấu những năng lực bậc nào đây?

Ánh mắt quái dị liếc nhìn Mục Trần, bất quá cũng không hỏi kỹ hắn làm thế nào mà thu phục cái tượng kinh dị kia, dù sao ai cũng có những bí mật, không nên soi mói quá nhiều những điều riêng tư.

- Nếu đã giải quyết rồi, chúng ta cũng nhanh chóng đi vào trong linh tàng Chí Tôn sâu hơn chút đi, tụ họp lại với Tô Huyên.

Lê Thanh đề nghị, hiện tại cường giả và thế lực khắp nơi đều hướng về nơi sâu nhất trong linh tàng, nếu họ còn chậm chạp e rằng sự kiện nóng sẽ phải bỏ lỡ thôi.

Mục Trần tán thành. Hắn lúc này đã cực kỳ phấn khích với mọi thứ xảy ra trong linh tàng Chí Tôn. Chưa đi đến đâu đã gặp được Hỏa Viêm Tiên Liên, Long Giao Song Hoàn, vệ sĩ đá... mấy bảo bối trân quý như thế. Nếu đi vào sâu trong kia, thì bảo bối khác sẽ còn kinh người ra sao nữa đây?

Nếu mà đoạt được càng nhiều, chiến lực của hắn sẽ càng tăng cao hơn nữa, đến lúc đó có chạm trán cường giả Hóa Thiên cảnh, hắn cũng vui vẻ tiếp chiêu chẳng hề sợ hãi.

Hai người cũng không chần chừ gì nữa, lập tức tìm kiếm con đường chuẩn rồi tăng tốc tối đa nhanh chóng tiến vào trong.

Dọc đường đi, họ vẫn gặp rất nhiều nơi đao chạm kiếm vang, nhưng không bận tâm dừng lại chút nào. Chừng nửa giờ sau, hai người bắt gặp rất nhiều thạch điện to lớn nối tiếp nhau, hành lang đã rộng lớn đến mức trở thành một đại mạc mênh mông.

Trên không trung, vô số bóng ảnh xuyên không gian như tia chớp hướng về đại mạc.

Mục Trần và Lê Thanh liếc nhìn nhau, hai người cũng lập tức thi triển thân pháp lao đi. Một lát sau, họ giảm dần tốc độ xuống.

Vì nơi xa xa trong tầm mắt, trung tâm đại mạc xuất hiện một thung lũng đen khổng lồ, quanh thung lũng đã có vô số người đứng chờ.

Linh lực mạnh mẽ dao động lan tỏa, khiến cho linh khí khu vực này đều bị chấn động.

Cường giả mọi nơi đều tề tựu ở đây.

Mục Trần vừa thấy vô số cường giả tập hợp, ánh mắt liền tỏ ra kinh ngạc. Bọn người kia thật là nhanh tay nhanh chân.

Hai người xuyên qua giữa không trung, đến thật gần thung lũng đen. Đến gần đó, họ mới phát hiện ra trong trung tâm thung lũng có những cột đá đen đứng sừng sững.

Những cột đá kia cao tới nghìn trượng, mỗi cái đều có hoa văn lấp lánh, nhưng vì năm tháng phai nhạt, khiến chúng cũng không còn rõ ràng nữa.

Thung lũng mênh mông tỏa ra một khí tức khiến mọi người không hiểu vì sao tâm linh lại cảm thấy run rẩy, cảm giác cứ như kẻ dưới gặp bề trên mà run sợ.

Nó khiến cho linh khí trong thiên địa tuy dao động nhưng lại có cảm giác bình ổn, giống như một uy áp khí thế khiến không ai dám phạm thượng.

Đó là uy nghiêm Chí Tôn.

Mọi cường giả ở đây đều tỏ ra trịnh trọng, cái loại khí tức kia với họ hiện tại quá mức cường đại, bất quá nó cũng chỉ là một thứ gì đó còn lại, nếu chân chính là Chí Tôn xuất hiện, có lẽ mọi người ở đây chẳng ai đủ dũng khí ra tay.

Vì đó là áp chế tuyệt đối.

Trong mắt Chí Tôn, mọi người ở đây chẳng khác gì bụi đất.

Mục Trần cũng cảm thấy rõ ràng khí tức Chí Tôn trong thiên địa, hắn hít một hơi thật sâu, hai bàn tay siết chặt, ánh mắt rực lửa.

Chí Tôn.

Danh xưng thật cường đại.

Đến ngày nào đó hắn có thể tiến vào giai cấp ấy, tin chắc đã đủ sức đứng cạnh Lạc Li, chống đỡ mưa sa gió táp cho nàng.

Khi đó, hắn có đủ khả năng đi tìm mẫu thân, hoàn thành lời hứa với phụ thân, trở lại Bắc Linh cảnh không chỉ một mình.

Tuy vẫn còn rất xa mới bước đến tầng cao ấy, nhưng hắn tin không sớm thì muộn sẽ đạt tới!

Mục Trần và Lê Thanh hạ xuống khu vực bên cạnh thung lũng. Chân vừa chạm đất, cả hai liền phát hiện đằng xa có một ánh mắt hung ác oán độc khóa chặt lấy Mục Trần.

Bản thân Mục Trần lập tức nhận ra ánh mắt nọ, nhíu mày quay lại nhìn. Phía bên đó là một đoàn hơn mười người, toàn bộ đều áo trắng. Đằng trước là Bạch Động và lão nhân áo xám.

Mục Trần nhìn thấy ánh mắt oán hờn của Bạch Động, hắn chỉ cười nhạt. Quả nhiên sẽ gặp lại.

Bạch Động nghiến răng nhìn nụ cười nhạt của Mục Trần, đôi mắt càng thêm hung ác dữ tợn, nhoẻn miệng cười tàn nhẫn.

Bạch Động lập tức bước tới, ánh mắt độc địa như ác quỷ khóa chặt Mục Trần, thanh âm tràn ngập sát ý vang vọng trong vùng.

- Tiểu tạp chủng, ngươi quả nhiên còn sống! Cũng tốt, ta còn sợ ngươi chết quá dễ dàng, bây giờ ta sẽ bắt ngươi lại, băm vằm tứ chi ngươi ra!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 249: Vệ Sĩ Đá

Thanh âm ngập tràn sát khí của Bạch Động vang vọng không gian, khiến cho không ít người chú ý lại, nhưng khi thấy kẻ khiến hắn hùng hùng hổ hổ căm giận biến sắc chỉ là một thiếu niên cũng chưng hửng ngẩn người, rồi thở dài thương hại. Thiếu niên kia cũng dám trêu chọc thiếu chủ Bạch Long thành? Hay là hắn chưa biết tên khốn kia có thù tất báo?

Bất quá có thương cảm thì thương cảm, nhưng chẳng ai lên tiếng tương trợ. Bạch Long thành là đại thế lực trong phạm vị ngàn dặm quanh Bạch Long Khâu, chỉ có Thiên Cương kiếm phái và Địa Hành tông đủ sức sánh bằng. Còn lại những thế lực khác đều yếu nhược hơn, nếu không phải tin tức linh tàng Bạch Long Chí Tôn xuất hiện quá đột ngột, thì những thế lực cường đại hơn trong Bắc Thương đại lục sẽ lập tức phái người tới, căn bản không cho ai có cơ hội tranh đoạt. Cũng may lần này chỉ có tam đại thế lực Bạch Long Khâu là mạnh mẽ nhất, họ cũng không đủ khả năng chiếm đoạt hết linh tàng Chí Tôn.

Vì lý do đó, ở trong này lại đi trêu chọc bọn họ là chuyện khá ngu xuẩn.

Mục Trần liếc nhìn bộ mặt dữ tợn của Bạch Động, chỉ cười nói:

- Ta thấy cái lỗ tai treo bên kia của ngươi cũng không đẹp mắt cho lắm, hay là để ta giúp sửa sang lại một chút nhỉ?

Bạch Động tức đến nổ đom đóm mắt, nhiều năm nay ở Bạch Long Khâu chẳng có ai dám cho hắn nếm đau khổ dường đó. Một lỗ tai bị cắt

với hắn đã là vô cùng nhục nhã, nợ máu đó đã đủ cho hắn không chết không thôi.

- Khâu lão, bắt lấy hắn! Lần này đừng cho hắn chết thoải mái, nếu hắn còn xuất hiện trước mặt ta, tất nhiên là ông trời muốn hắn bị ta tra tấn sống không bằng chết!

Khâu lão lập tức gật đầu, nhưng ánh mắt có vẻ khá kinh dị nhìn Mục Trần, đối với việc tên kia có đủ khả năng thoát khỏi hồ dung nham, lão cũng không giải thích được. Hay là tiểu tử kia có linh cụ đặc biệt gì đó, giúp hắn có thể ẩn nấp trong dung nham nóng chảy?

Lão lắc đầu, chuyện đó bây giờ cũng không quan trọng, nếu tên nhóc kia còn sống, vậy thì lúc này giải quyết thêm một lần là được.

Lão chậm rãi tiến tới, linh lực mạnh mẽ bùng lên, thực lực Hóa Thiên cảnh sơ kỳ lập tức triển khai.

- Hóa Thiên cảnh sơ kỳ. . .

Lê Thanh khẽ biến sắc nhìn lão nhân áo xám đang tiến tới, nàng không biết Mục Trần sao lại gặp bọn kia, bất quá dù sao nàng cũng không thể bỏ Mục Trần một mình chạy trốn.

- Mục Trần, ta đối phó hắn, ta sử dụng Long Giao Song Hoàn mà nói chưa chắc sẽ yếu hơn lão.

Lê Thanh khẽ nghiến răng, hiện tại Tô Huyên còn chưa thấy đâu, nàng chỉ có thể tự thân tác chiến.

Mục Trần nhướng mày, lắc đầu phản bác:

- Học tỷ Lê Thanh, nếu người ra tay, mấy tên áo trắng đằng sau kia cũng sẽ ra tay, lại nói nữa, bọn họ chính là những kẻ dạ tập chúng ta trong đêm rừng hôm trước, chính là người của Long Ma cung.

- Cái gì?

Lê Thanh sắc mặt kịch biến, thần sắc khó tin. Bạch Long thành không người là thủ hạ dưới trướng Long Ma cung?

- Cứ để ta đối phó lão già này trước, ở đây cường giả tụ tập, Bạch Long thành có lẽ cũng không dễ dàng để bại lộ thực lực chân chính, ta câu giờ một lát, tin chắc học tỷ Tô Huyên cũng ở gần đây, sẽ nhanh chóng phát hiện động tĩnh đến trợ giúp chúng ta.

Mục Trần phân tích.

- Nhưng mà.....

Lê Thanh cả kinh, muốn ngăn cản, nhưng nghĩ lại Mục Trần cũng có lắm thủ đoạn, căn bản không xét theo vể bề ngoài được. Nếu hắn muốn ra tay, có lẽ cũng đủ sức tự bảo vệ mình.

- Thôi được, ngươi cẩn thận chút.

Nghĩ vậy, Lê Thanh bất đắc dĩ cũng đành gật đầu.

Mục Trần mỉm cười, hắn tiến lên, ánh mắt nguy hiểm nhìn lão nhân áo xám. Cái lão già này lúc trước đánh hắn rớt vào hồ nham thạch không dám ra, nếu không phải bản thân có Cửu U Hỏa, e rằng chạy trời không khỏi nắng. Bây giờ lại gặp, lão già này muốn đánh hắn như vậy nữa e rằng cũng không dễ đâu.

- Tiểu tử nhà ngươi, thật ra mạng cũng không nhỏ.

Lão nhân áo xám hờ hững nhìn Mục Trần, tay siết lại, hắc mâu thoáng hiện. Lão rõ ràng không có ý nhiều lời tán dóc với Mục Trần, linh lực hùng hậu khiến không khí xung quanh hơn dao động, hắc mâu trong tay lão thình lình đâm tới.

"Vút!"

Mũi thương sắc bén đột ngột tấn công, nhanh như chớp đâm vào yếu huyệt của Mục Trần.

Thế công tàn nhẫn như thế khiến cho không ít người biến sắc. Lão già này ra tay quá độc ác, dù đối thủ chỉ là một thiếu niên Dung Thiên cảnh, động thủ lại không hề nương tay.

Mục Trần cười khẩy, quyền kình nắm lại, trong tiếng quát khẽ đấm tới.

"Ầm!"

Linh lực hắc ám như thủy triều cuộn sóng đánh ra, sáu đạo Sâm La Tử Ấn chỉ trong khoảnh khắc ngưng tụ thành hình, linh khí quanh người lập tức trở nên cuồng bạo.

Sáu đạo Sâm La Tử Ấn vừa xuất hiện liền nối tiếp nhau bắn ra, mạnh mẽ chống đỡ mũi thương sắc nhọn.

"Bum!"

Linh lực cuồng bạo nổi lên, dải lụa linh lực như sao chổi màu đen thế như chẻ tre phá vỡ mâu kình bén nhọn, rồi hung hăng theo thế đánh tới lão nhân áo xám.

Diễn biến kia khiến cho đám người đứng xem lập tức kinh hãi xôn xao. Dưới mắt bọn họ, lão nhân áo xám là cường giả Hóa Thiên cảnh chân chính, lẽ ra công kích của lão Mục Trần chỉ có thể co đầu rút cổ phòng ngự mới phải, sao có thể không hề đề phòng lại thi triển thế công kinh người đến thế?

Với khả năng của bọn họ dễ dàng nhìn ra được một chiêu của Mục Trần có uy lực rất mạnh, hắc ấn kia phải là một linh quyết mạnh mẽ, bằng không chẳng thể nào phá vỡ công kích của lão nhân áo xám dễ dàng đến vậy.

- Hừ!

Lão kia nhìn thấy hắc ấn ào ào lao tới mang theo dao động bá đạo, ánh mắt ngưng trọng nhưng chẳng hề sợ hãi, cong chưởng thành trảo vồ

xuống.

- Ma Long Tê Thiên Trảo!

"Grào!"

Một trảo áp xuống, linh lực cuồn cuộn hóa thành hắc long to lớn, long trảo tràn ngập như muốn xé rách không trung.

Long trảo ùn ùn công kích sáu đạo hắc ấn, linh lực xung kích phá nát luồng hắc ấn đen ngòm.

Dù rằng phá hủy được hắc ắn, thế nhưng linh lực long trảo cũng bị đứt gãy, rồi ầm ầm bạo liệt.

Lão nhân áo xám liền phóng tới, thân hình như đám khói xuất hiện trước mặt Mục Trần, trường mâu trong tay đâm tới cổ họng hắn.

Mục Trần lạnh lùng búng tay ra, cửu cấp Phù Đồ tháp thoáng hiện, như một tấm chắn vững chắc mạnh mẽ đỡ đòn công kích của trường mâu.

"Keng!"

Tiếng kim loại va chạm vang vọng, linh lực cuồng bạo ùn ùn thổi quét, Mục Trần bị đẩy lui đi một khoảng xa, cửu cấp Phù Đồ tháp cũng bị đánh bay.

Thế nhưng lần này cửu cấp Phù Đồ tháp không bị đánh bay trở ngược vào cơ thể hắn, mà lại phình to lên cả trăm trượng, nặng nề phủ bóng đè xuống lão nhân áo xám.

- Cút ngay cho lão phu!

Lão ta quát lên, hắc mâu vần vũ múa may, mâu ảnh như hắc long thăng thiên, mạnh mẽ oanh kích liên hồi lên cửu cấp Phù Đồ tháp, chấn nó liên tiếp bại lui bật ngược trở lại.

"Choang!"

Thêm một mâu đâm tới, lão nhân áo xám đánh bay cửu cấp Phù Đồ tháp cả ngàn thước, mắt lão lóe lên một mảnh âm hàn, lắc mình liền trở nên mơ hồ.

- Ma Đằng bộ!

Như ma long bài vĩ, lão xuyên qua không gian, chớp mắt tiếp theo đã xuất hiện ngay phía trên đầu Mục Trần, ánh mắt tàn độc lại vung trảo muốn xé xác hắn ra.

"Grào!"

Một trảo linh lực cuồn cuộn hóa thành long trảo, xem ra Mục Trần sắp bị tứ phân ngũ liệt!

- Mục Trần!

Lê Thanh hoảng hốt la lên, Long Giao Song Hoàn trên cổ tay phát sáng rực rỡ, chuẩn bị ra tay.

- Tiểu tử, chết ngay cho ta!

Lão nhân áo xám gằn giọng hét lớn.

Mục Trần ngẩng lên, công kích của lão già kia không tạo cho hắn một chút kinh hoảng, ngược lại chỉ xem thường.

Lão ta cũng giật mình bất an khi thấy ánh mắt bất thường của hắn.

- Muốn giết ta, cũng không dễ dàng như vậy!

Mục Trần cười khẽ, tay nắm chặt lại, một pho tượng to lớn cổ xưa thình lình xuất hiện, hào quang rực rỡ nháy mắt phình to lên, đầu quyền bằng đá nặng nề đấm vào long trảo.

"Bum!"

Không gian rung chuyển, một luồng linh lực cuồng bạo tỏa ra dữ dội dị thường.

"Chát!"

Sau đó mọi người kinh ngạc nhìn thấy thân thể lão nhân áo xám run rẩy kịch liệt, máu tươi cuồng phun, thân hình đau đớn bay lui một đoạn thật xa.

Những người đứng quanh đó trong khu phụ cận thung lũng đen xôn xao huyên náo, vội nhìn lại phía Mục Trần. Chẳng biết từ khi nào lại xuất hiện một pho tượng cao chừng mười trượng, hào quang lấp lánh, tư thế vừa tung quyền, chắc chắn chính là quyền đó đánh bay lão nhân áo xám của Bạch Long thành.

- Là cái tượng đá kia?

Lê Thanh chấn động, lúc này mới hiểu được lời Mục Trần nói thu phục là thế nào. Chẳng biết hắn dùng thủ đoạn gì lại làm được, khó trách chẳng hề biết sợ lão già kia.

"Véo!"

Lão áo xám bị đánh lui, Mục Trần chân giậm lên vai tượng đá lấy đà lao đi như đại bàng săn thỏ, ánh mắt lạnh lẽo hướng về Bạch Động.

Kẻ kia rất âm hiểm độc ác, khiến cho Mục Trần nhiều lần không vui, vậy thì giải quyết trước cho thống khoái, dù sao cũng đã trở thành cừu hận không chết không thôi, hắn cũng không lo có tăng thêm một chút nữa hay không.

- Ngươi dám...!

Bạch Động hốt hoảng la hét khi thấy Mục Trần lao thẳng đến chỗ hắn.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 250: Bức Ra

Mục Trần lạnh lùng chợt xuất hiện trước mặt Bạch Động, trường kiếm trong tay thoáng hiện, không chút nhân từ mang theo hắc viêm hừng hực bao trùm thân kiếm, xuyên phá hướng tới cổ họng Bạch Động.

Hắn đột ngột công kích, Bạch Động biến sắc bất ngờ, thế nhưng thực lực cũng không kém, dù chưa đạt tới Hóa Thiên cảnh cũng là Dung Thiên cảnh hậu kỳ, gầm lên tức giận tung ra một quyền.

- Ma Long Băng Thiên quyền!

Quyền phong đánh ra, linh lực cuồn cuộn ảo hóa thành hắc ma long duỗi thân, khoảng không liền bị đánh vỡ. Xem ra linh quyết mà Bạch Động tu luyện cũng không hề tầm thường.

Mục Trần thấy vậy, kiếm phong đâm tới đột ngột chuyển thành quyền thế, sáu đạo Sâm La Tử Ấn ngưng tụ tức khắc, linh khí xung quanh bạo động hung hăng đánh vào Ma Long quyền.

"Ầm!"

Lự xung kích khiến cho Bạch Động lúc trắng lúc đỏ, rồi máu tươi phun ra như vòi nước, thê thảm văng ngược đi.

Mục Trần toàn lực thi triển sáu đạo Sâm La Tử Ấn, ngay cả công kích của lão già Hóa Thiên cảnh sơ kỳ kai cũng cản được, thì Bạch Động muốn bằng thực lực Dung Thiên cảnh hậu kỳ mà ngạnh kháng, đầu óc cũng khá kỳ lạ.

- Muốn giết ta, chỉ sợ ngươi không có năng lực này!

Mục Trần cười lạnh, đôi mắt lộ vẻ tàn nhẫn, tiếp tục lao tới xuất hiện trước mặt Bạch Động, trường kiếm trong tay không khoan nhượng nhắm đến cổ họng của tên kia.

Mọi người xung quanh cũng kinh nghi bất ngờ, thiếu niên kia vậy mà cũng hung ác chẳng kém, cả Bạch Động cũng dám ra tay hạ sát? Hắn sẽ không sợ Bạch Long thành nổi giận sao?

- Ngươi dám!

Lão nhân áo xám sắc mặt kịch biến, lớn tiếng hét to, bất quá khoảng cách khá xa, muốn cứu viện cũng không kịp.

Mục Trần giả lơ giả điếc không màng tới tiếng quát kia, nhìn Bạch Động đang kinh hãi, kiếm phong không hề dừng lại.

Mấy tên có thù tất báo này giết bớt tên nào hay tên đó, miễn cho lúc nào đó không may xảy ra biến cố.

"Viu!"

Kiếm phong bén nhọn chớp mắt đâm sát tới, nhưng ngay khi Bạch Động phải chịu chết dưới kiếm, trong đám người áo trắng của Bạch Long thành có ánh sáng lóe lên.

"Keng!"

Kình phong vô cùng hung mãnh xé toạc không gian cấp tốc bắn tới kiếm phong, sức mạnh chấn nát nó đi, Mục Trần cũng bị đánh lui một khoảng.

- Ai?

Hắn trầm giọng quát, mắt quét nhìn vào đám người áo trắng, rồi đột nhiên cao giọng cười lớn:

- Bạch Long thành chủ, nếu đã đến đây sao không hiện thân đi? Làm gì phải trốn trốn tránh tránh, muốn thừa dịp mọi người không đề phòng mà ra tay đoạt lấy linh tàng Chí Tôn sao?

Giọng nói vang vang trong khu vực, nhất thời làm mấy thủ lĩnh các thế lực quanh đây cả kinh, đặc biệt là mấy người Thiên Cương kiếm phái và Địa Hành tông, sắc mặt kinh nghi bất định. Bạch Long thành chủ lần này tự thân đến sao?

Lão nhân áo xám kia nghe rõ tiếng quát của Mục Trần, sắc mặt cũng lạnh đi. Tiểu tử này cố ý ra tay với Bạch Động ư?

Rốt cuộc trong đám người áo trắng kia, có một người đội khăn trùm màu trắng bước ra. Hắn kéo mũ trùm xuống, gương mặt trung niên hiện ra, đúng là Bạch Long thành chủ, Bạch Hiên!

- Thật sự là một tên nhóc tâm cơ thâm trầm.

Bạch Hiên cười nhạt, đôi mắt nhìn chằm chằm Mục Trần tràn ngập hung quang. Hắn đúng là có ý định ẩn thân không xuất hiện, không ngờ bị Mục Trần ép phải hiện thân.

- Xem ra Bạch Long thành đối với linh tàng Chí Tôn này bắt buộc phải có a.

Mục Trần chăm chú quan sát Bạch Hiên, từ cơ thể hắn ta có thể thấy được dao động linh lực mạnh mẽ. Người này có lẽ phải có thực lực Hóa Thiên cảnh trung kỳ, khá lợi hại đây.

- Bảo bối cỡ này, dĩ nhiên phải dốc toàn lực, bất quá ngươi đã giúp ta hiện thân, thì ta cũng phải cảm tạ ngươi một phen.

Lời vừa dứt, ánh mắt Bạch Hiên lạnh lẽo đáng sợ, dao động linh lực cực kỳ kinh người như cơn lũ bùng nổ từ trong cơ thể, thân hình như quỷ mị lao đến Mục Trần.

Mục Trần khẽ biến sắc, vội vàng lui sau.

- Đi được sao?

Bạch Hiên cười khẩy, thân hình lại lóe lên đuổi theo Mục Trần, tung chưởng đánh tới, linh lực ào ào như sóng lớn liên miên không ngừng.

Mục Trần vội lui không dám tùy tiện đỡ đòn, tinh thần vừa động, vệ sĩ đá đạp không lao lên, xuất hiện trước mặt, tung thạch quyền ngạnh đấu với Bạch Hiên.

"Bum!"

Sau tiếng va chạm, vệ sĩ đá như túi bông bị đánh bay đi.

Mục Trần kinh ngạc, thực lực Bạch Hiên quả nhiên cường hãn, không hổ là Bạch Long thành chủ, chỉ một quyền lập tức đánh lui vệ sĩ đá.

- Bằng cái thứ kia không bảo toàn được cái mạng cỏn con của ngươi.

Bạch Hiên mặt không đổi sắc tiếp tục ép tới, trảo kình tuôn ra.

- Ma Long Tê Thiên Trảo!

Trảo kình hạ xuống, không gian như muốn rách ra, Bạch Hiên thi triển Ma Long Tê Thiên Trảo còn hung hãn hơn lão nhân áo xám kia nhiều.

Chiêu số tàn nhẫn ập xuống đầu, Mục Trần lạnh lùng hợp tay lại, nhưng hắn chưa kịp thúc giục thần quyết, đột nhiên linh quang ngập trời từ phía sau thổi đến, bao phủ lấy người hắn, hình thành một hộ tráo linh lực.

"Roạt!"

Trảo phong bén nhọn rạch lên hộ tráo, linh lực nổ đùng, nhưng không hề tổn hại được nó chút nào.

- Kẻ nào?

Bạch Hiên giận dữ quát lên.

- Bạch Long thành chủ, ngươi cũng xem như là cường giả nổi danh, sao hôm nay lại ra tay ác độc với một thiếu niên như thế, nghĩ lại cũng không hay lắm đâu?

Một giọng nói dịu dàng nhè nhẹ cất lên, khiến ánh mắt của mọi người lập tức bị thu hút lại bóng người đang chầm chậm bay tới. Đó là một cô gái trẻ xinh đẹp áo quần trắng tinh, dung nhan động lòng người, khí chất thanh cao thoát tục.

- Tô Huyên!

Lê Thanh mừng rỡ thấy ba người vừa hiện thân. Cuối cùng cũng tìm thấy được Tô Huyên.

Bạch Hiên hờ hững nhìn chằm chằm Tô Huyên, ánh mắt toát ra vẻ sắc bén. Khí tức của cô nàng không hề kém gì hắn, xem ra cô gái trước mặt chính là đệ tam Thiên bảng của Bắc Thương linh viện, Tô Huyên.

Đệ tử do Bắc Thương linh viện bồi dưỡng quả thật vô cùng lợi hại, tuổi trẻ như thế lại có thể đạt đến trình độ không kém những anh tài cao nhất của Long Ma cung.

- Bắc Thương linh viện, thật ra cũng khá bản lĩnh.

Bạch Hiên nhìn Tô Huyên, cười nhạt lên tiếng.

- Cảm ơn Bạch thành chủ quá khen.

Tô Huyên mỉm cười, giơ tay phẩy phẩy một chút, hộ tráo linh lực đang bao phủ Mục Trần lập tức tan đi, nàng nhanh chóng bay đến.

- Cái tên phá rối nhà ngươi, thật là không ít chuyện mà, chỉ nửa ngày không thấy mặt là quậy phá đến cả người của Bạch Long thành.

Tô Linh Nhi trừng mắt giáo huấn Mục Trần.

- Bọn họ chính là những kẻ tối hôm trước dạ tập chúng ta, là người của Long Ma cung.

Mục Trần thấp giọng thì thầm

- Cái gì?

Tô Linh Nhi và Quách Hung đều cả kinh, thần tình chấn động. Ngay cả Tô Huyên cũng trừng mắt lên. Bạch Long thành danh tiếng nổi lên dù không quá lâu nhưng ở Bạch Long Khâu cũng đã hơn mười năm, thật không ngờ họ chính là con cờ trong tay Long Ma cung, quả nhiên khó lường, khó trách ngay cả Bắc Thương linh viện cũng tỏ ra kiêng dè.

Đằng xa, Bạch Hiên nhìn thấy sắc mặt kinh ngạc của Tô Linh Nhi dường như cũng nhận ra gì đó, khóe miệng nhếch lên cười quỷ dị, rồi xoay người lại trở về chỗ đám người Bạch Long thành. Tô Huyên đã xuất hiện, hắn muốn giết người cũng không còn đơn giản nữa, vả lại còn có việc khác quan trọng hơn.

Chỉ cần đoạt được thứ kia, muốn giết mấy đứa nhãi con thì dễ như trở bàn tay.

Sau khi hắn trở lại, vô số người trong khu vực phụ cận thung lũng đen cũng giương mắt đề phòng nhìn họ, đặc biệt là Thiên Cương kiếm phái và Địa Hành tông. Bọn họ đối diện nhau, không thấy ra hiệu gì nhưng dường như đạt thành một hiệp nghị nào đó, có vẻ như đang liên thủ chống cự lại Bạch Long thành.

Bạch Hiên vô cùng lợi hại, chỉ liếc mắt đã nhận ra được cục diện, vẫn chỉ cười nhạt, không mấy quan tâm.

- Thành chủ, tình hình bây giờ chúng ta bị tiểu tử kia đặt lên đầu sóng.

Lão nhân áo xám tỏ vẻ lo lắng.

- Vài con cào cào mà thôi, có thể có năng lực gì, khi dễ Bạch Long thành ta không chống đỡ nổi sao?

Bạch Hiên cười lơ đãng, chẳng chút nào để ý tới.

- Cha, rốt cuộc chúng ta tới đây đoạt lấy cái gì vậy?

Bạch Động giương cặp mắt hung tợn nhìn qua Mục Trần, thấp giọng hỏi.

Bạch Hiên nghe vậy, nhíu mày:

- Ta chỉ nhận được mệnh lệnh là cướp lấy vật trân quý nhất trong linh tàng Bạch Long Chí Tôn. Tin tức cụ thể ta cũng chẳng biết gì hơn.

- Vật trân quý nhất?

Lão áo xám đưa mắt nhìn vào thung lũng đen, nói tiếp:

- Hắn là ở trong kia, vì đây chính là nơi Bạch Long Chí Tôn nằm xuống!

- Nhưng mà chỗ này cũng không thấy linh tàng bảo khố gì a..

Bạch Động nghi hoặc than thở.

Bạch Hiên gắt gao nhìn chằm chằm vào Thung lũng đen, chậm rãi nói:

- Bởi vì ở trong này, còn có một phong ấn. Bây giờ chúng ta chỉ có thể đợi nhật nguyệt giao hội, khi mà linh khí trong không gian này hỗn loạn, phong ấn sẽ xuất hiện, lúc đó phá nó đi, tự nhiên linh tàng sẽ xuất hiện.

- Còn bây giờ... im lặng mà chờ.

Nói xong, hắn ta nhắm mắt lại, không nói không rằng.

Mà dường như những cường giả và thế lực khác cũng nhận ra những điểm quái dị của Thung lũng đen kia, chẳng ai manh động thiếu suy nghĩ, cũng im lặng chờ đợi.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, bầu trời dần dần tối, linh khí trong khu vực này đột nhiên rung chuyển.

Chính ngay lúc đó, Mục Trần trợn mắt nhìn vào Thung lũng đen, từng cái cột đá thần bí bắt đầu tỏa hào quang lấp lánh.

- Linh tàng muốn xuất hiện !

Bất giác rùng mình, gương mặt hắn cũng trở nên phấn khích.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 251: Chí Tôn Hiện Thân

"Beeeng Beeeng!"

Trời đất trở nên hôn ám, linh khí tràn ngập thiên địa trở nên hỗn loạn, sương mù xuất hiện lượn lờ vần vũ, toàn bộ linh khí ở vùng phụ cận đều hội tụ vào khu vực này.

Dị tượng như thế lập tức khiến mọi người phấn khích, sắc mặt chờ mong nhìn cảnh tượng trước mặt, yên tĩnh phòng bị. Địa phương Chí Tôn từng nằm xuống, không thể lơ là.

Tuy cũng chẳng phải là Chí Tôn chân chính xuất hiện, nhưng mấy thứ mà họ thiết kế để lại, thứ nào cũng có thể trở thành uy hiếp trí mạng.

Mục Trần và đồng đội cũng đề cao cảnh giác, dõi mắt nhìn vào thung lụng đen, một hắc trụ khổng lồ đột nhiên tản ra những đốm sáng.

Hoa văn huyền ảo trên thân hắc trụ cũng phát sáng, lấp lánh trên cột đá.

"Véo!"

Một cột sáng hùng dũng bắn lên từ những cột đá đen, ánh hào quang rộng lớn đan xen trong Thung lũng đen, bao phủ che lấp cả thung lũng.

"Ầm ầm!"

Phảng phất tiếng lôi đình rung giật, linh khí ùn ùn đổ về Thung lũng đen, khí triều đáng sợ làm cho sắc mặt nhiều người kích biết, tự nhủ

cũng may trước đó không tự tiên xông vào, bằng không bây giờ đã bị cái lượng khí triều khổng lồ kia ép ra thành cám.

- Nó muốn che giấu thung lũng....

Tô Huyên nhìn phía trước, mi khẽ nhíu. Bên đó hào quang tràn ngập, xuất hiện một quần sáng siêu cấp sáng chói bắn thẳng lên bầu trời, bao phủ toàn bộ Thung lũng đen, ngăn cách hoàn toàn tầm mắt mọi người.

- Đây là phong ấn Bạch Long Chí Tôn để lại, để chặn người ngoài rình mò chỗ hắn nằm xuống.

Mục Trần cũng nhíu mày, hắn cảm nhận rõ ràng một dao động linh lực cực kỳ đáng sợ, căn bản không phải là thứ hắn có thể phá giải được. Nếu cường hoành xông tới, hắn chết chắc không cần suy nghĩ.

- Linh tàng Chí Tôn quả nhiên không dễ mà lấy được.

Quách Hung méo miệng cười khổ, cực nhọc một chặng đường dài đến đây không ngờ lại có một cái luồng sáng dữ dội như vậy hoàn toàn chặn đứng mọi người.

- Nhìn xem tình hình trước đã!

Mục Trần đề nghị, mấy người kia cũng tán thành.

Những thế lực và cường giả khác cũng nhận thấy được tình hình hiện tại, sắc mặt cảm thấy cực kỳ khó coi. Cực khổ lê lết cả đoạn đường dài đến đây, lại gặp một quầng sáng bao phủ, họ làm sao đoạt được linh tàng Chí Tôn?

Vô số người chưng hửng nhìn nhau, nhất thời khu vực này trở nên yên tĩnh lạ thường.

- Các vị, chúng ta đồng loạt ra tay, bắn phá cái quầng sáng này. Tuy nói là do Bạch Long Chí Tôn để lại, nhưng dù sao đã trải qua mấy trăm

năm tuế nguyệt, vả lại không ai điều khiển trận pháp, nhiều người cùng hợp lực chắc chắn có thể loại bỏ cái thứ kia!

Đột nhiên có một trung niên gầy gò trầm giọng lên tiếng.

Đề nghị của hắn lập tức nhận được không ít lời phụ họa. Dù sao ai cũng biết chắc cái luồng sáng này sẽ không tự nhiên biến mất.

Tiếng đồng tình càng lúc càng tăng, nhiều người đã tỏ vẻ đồng lòng hợp tác.

- Đước, chúng ta đồng loạt ra tay!

Lần lượt vô số người bay lên, lơ lửng trên trời cao, linh lực hùng hồn dao động quanh người. Cảnh tượng ngàn vạn linh lực hùng hồn đủ màu sắc có vẻ khá hoành tráng.

- Chúng ta có nên ra tay giúp họ không?

Tô Linh Nhi ngứa tay hỏi, tính nàng vốn thích náo nhiệt, tình cảnh vạn người nhất tề khởi công hiển nhiên khiến nàng hứng chí không ít.

Mục Trần bất đắc dĩ lắc đầu, Tô Huyên cũng trừng mắt nhìn Tô Linh Nhi:

- Bớt lỗ mãng đi! Cái quầng sáng này là Bạch Long Chí Tôn lưu lại bảo hộ vật mà hắn để lại, nếu bằng chừng đó người mà phá được, thì cũng hơi lạ đó. Mấy tên này chẳng kẻ biết rõ Chí Tôn khủng bố ra sao. Mấy kẻ biết được chỉ là châm củi vào lửa mà thôi.

Tô Linh Nhi bị Tô Huyên giáo huấn một phen, chỉ biết chu miệng tiếc nuối, nhưng không nói được gì, chuyện này không thể tùy ý nàng được.

- Ngươi xem mấy tên Bạch Long thành cũng đang chờ xem hài kịch kìa!

Mục Trần hất mặt qua bên phía đám người Bạch Hiên, bọn họ cũng thờ ơ lạnh nhạt, gương mặt Bạch Động thì cười toét cả mồm, như đang nhạo đám người không biết trời cao đất dày kia.

- Cẩn thận chú ý họ một chút, nếu đúng thật là người Long Ma cung, chắc chắn đã sớm có chuẩn bị. . . Bạch Long Chí Tôn năm xưa cũng là cường giả Long Ma cung, nhưng không biết vì sao lại phản bội bọn họ, Long Ma cung truy sát hắn mà tổn thất thảm trọng, khiến cho Bắc Thương linh viện bắt được thời cơ chính xác, phản công tiêu diệt.

Mục Trần khẽ gật. Quầng sáng xuất hiện trước mắt, đám người Bạch Hiên dường như chẳng mấy ngạc nhiên, chắc chắn đã biết từ sớm...

"Roẹt! Roẹt!"

Ngàn vạn cường giả ngưng tụ linh lực, rồi trong tiếng quát đồng thanh vang vọng, thiên địa rung chuyển, vạn đạo linh lực như muôn sông quy ra biển xuyên qua không trung, thanh thế kinh người, liên miên không dứt đánh vào quầng sáng siêu cấp kia.

Mục Trần ánh mắt cũng là gắt gao nhìn này một màn, thượng vạn nhân nhất tề oanh kích, nghĩ đến cho dù là một gã thông thiên cảnh cường giả đều chỉ có thể nhượng bộ lui binh, không biết này Bạch Long Chí Tôn lưu lại quầng sáng, đến tột cùng có không phòng được?

"Ầm Ầm Ầm!"

Hợp công kinh thiên ầm ầm đánh tới, nhưng chưa kịp chạm đến, quầng sáng siêu cấp đột nhiên phát tán tầng tầng sóng vỗ, nơi trung tâm ngưng tụ hào quang, hóa thành một quang ảnh mơ hồ.

Hào quang phát sáng rồi thu lại, bóng người hiện ra, là một trung niên tóc trắng áo trắng, dáng người cao cao, tuấn lãng như thanh niên, đôi mắt lại không có tròng đen, nhìn rất kỳ dị đáng sợ.

Người đó đang ngồi nơi trung tâm quầng sáng, hào quang ngưng tụ quanh thân, như một con Bạch Long lượn lờ gầm rú.

Ngay khi người áo trắng kia xuất hiện, một cỗ khí tức không thể nói bằng lời dập dờn trong không gian, uy nghiêm cường đại tràn ngập.

Thiên địa linh khí bị khí tức kia ảnh hưởng mà run rẩy.

- Aida!

Bóng người kia thở dài nhìn vô số luồng linh lực công kích tới, rồi bàn tay phất nhẹ.

Yên lặng không một tiếng động, những luồng linh lực kia lao đến cách hắn còn một khoảng rồi khựng lại, không gian hoàn toàn ngưng đọng.

Đám Mục Trần vừa thấy cảnh đó, sợ hãi hít hà một hơi.

Người áo trắng kia búng tay ra, những luồng linh lực đang lơ lửng giữa không kia bất ngờ bay ngược lại với tốc độ còn cao hơn khi tới, hướng thẳng đến những người đã phát động công kích.

"Đùng ầm ầm!"

Cả vạn người hộc máu tứ tung, khiến cho không gian này đột nhiên đẫm máu, lập tức bị chấn lui, kẻ thì mặt mày tái mét, ánh mắt kinh hãi sợ chết.

- Đó là. . .

Có người hoảng sợ thốt ra, người trong quầng sáng kia toát ra khí thế đáng sợ, khiến thanh âm của hắn càng thêm run rẩy:

- Đó là. . . Bạch Long Chí Tôn?!!

Bạch Long Chí Tôn!

Lời vừa dứt, thiên địa hôn ám tĩnh mịch, đám người công kích lúc nãy bây giờ tái mặt, tâm tình hoảng loạn, hối hận vì đã lỗ mãng tham gia.

- Đó là Bạch Long Chí Tôn?

Tô Linh Nhi khiếp sợ nhìn bóng người kia.

- Thật là Bạch Long Chí Tôn, bất quá chỉ là tàn ảnh linh lực.

Tô Huyên than nhẹ một tiếng:

- Chỉ là tàn ảnh linh lực có thể mang đến kình lực thế này, Chí Tôn quả nhiên khủng bố a.

Mục Trần cũng chầm chậm gật đầu. Đây là sức mạnh của Chí Tôn ư? Quả nhiên xứng đáng là cường giả siêu cấp hùng bá một phương đại lục.

Quang thung lũng đen, vô số người hoảng hốt ra mặt, không ai dám tùy tiện ra tay nữa. Bọn họ biết, dù đằng kia không phải chân chính là Bạch Long Chí Tôn, nhưng muốn xóa sổ bọn họ cũng dễ như trở bàn tay.

- Ha ha, chỉ là một tàn ảnh sắp tiêu tán mà thôi. Bạch Long Chí Tôn quả có uy phong to lớn.

Thình lình một tiếng cười nhạo nhẹ vang lên.

Nghe những lời đó, nhất thời mọi người đều trừng mắt sửng sốt, quay lại tìm kiếm nơi phát ra âm thanh ngu xuẩn đó, chỉ thấy người vẫn còn đang nhe răng cười là Bạch Long thành chủ Bạch Hiên đang chậm rãi bước tới, ánh mắt lạnh băng nhìn tàn ảnh áo trắng kia.

- Người nầy. . . điên rồi sao?

Hành động quái gở của Bạch Hiên khiến ai cũng thấy kinh dị. Dù cho Bạch Hiên có thực lực cao cấp trong đám người ở đây, nhưng trước mặt tàn ảnh linh lực của Bạch Long Chí Tôn vẫn như một con kiến hôi, dám lớn giọng khiêu khích sao?

Trong quầng sáng, đôi mắt trắng dã của tàn ảnh kia cũng quay lại nhìn Bạch Hiên, thình lình dao động linh khí trong không gian này trở nên bạo động một chút.

- Long Ma cung. . . quả nhiên vẫn phái người đến đây a.

Người áo trắng thản nhiên lẩm bẩm, âm thanh vang vọng không trung

- Bạch Long Chí Tôn, ngươi đã là phản đồ, ta dĩ nhiên không cần tỏ ra kính cẩn với ngươi. Đáng tiếc! Chí Tôn một đời cũng phải ngã xuống, thật đáng buồn.

Bạch Hiên cười khẩy.

- Giao chí bảo mà ngươi trộm trong cung ra cho ta, hành động của ngươi năm xưa chỉ hại Long Ma cung ta bại trước Bắc Thương linh viện, không chiếm được vị trí bá chủ, ngươi chính là tội nhân thiên cổ của Long Ma cung!

Tàn ảnh thản nhiên nhìn Bạch Hiên. Địa vị của hắn hoàn toàn coi thường cái việc chỉ trỏ cãi cọ như hàng chợ, tuy hắn chỉ để lại một tàn ảnh linh lực, nhưng vẫn còn chất chứa đầy đủ uy nghiêm và cao ngạo của Chí Tôn.

- Hừ!

Bạch Hiên tức tối, khóe môi cong lên nguy hiểm nhìn đôi mắt vô hồn của Bạch Long Chí Tôn.

- Xem ra Bạch Long cung chủ gặp ta chẳng mấy hứng thú, vậy thì ta mời đại nhân vật mà Bạch Long cung chủ cảm thấy hứng thú ra nhé.

Bạch Hiên nắm tay lại, một viên ngọc châu màu đen tản mát linh lực khủng bố xuất hiện.

"Rắc."

Bạch Hiên cười quái dị, bóp nát viên hắc châu kia.

"Ầm!"

Chính lúc đó, mọi người cảm thấy rõ một cột sáng khủng bố màu đen bắn lên trời, uy áp hùng dũng bao phủ không gian.

Một cái bóng đen thui xuất hiện, hắn chậm rãi bước ra, linh khí run rẩy.

- Ha ha, Bạch Long! Mấy trăm năm không gặp, đã lâu lắm rồi a.

Thân ảnh hắc ám xuất hiện, nhìn về phía tàn ảnh Bạch Long cất tiếng cười vang động.

Mục Trần và Tô Huyên đều biến sắc, hắc ảnh kia cũng là một Chí Tôn?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 252: Hắc Long Và Bạch Long

Khi hắc ảnh nọ xuất hiện, linh khí bạo động gào thét, thiên địa lại thêm một cỗ khí tức tràn ngập uy áp chiếm cứ.

Mọi người đều cảm thấy rõ, dường như họ hoàn toàn bị tách biệt khỏi linh khí trong khu vực này, hoàn toàn không thể hấp thu một chút linh khí nào nữa.

Dường như toàn bộ linh khí còn lại đã bị hắc ảnh kia thâu tóm.

- Đó là. . . phân thân Chí Tôn?

Đám đông hoảng hốt nhìn bóng người áo đen mang theo uy áp không hề kém cạnh Bạch Long Chí Tôn, chân như nhũn ra. Biến cố bất ngờ khiến đầu óc họ mụ mẫm sợ hãi, hoàn toàn mất bình tĩnh.

Kinh hoàng đã chiếm trọn hết tâm trí.

Bọn họ không thể hiểu được vì sao Bạch Hiên có thể triệu hồi được một phân thân Chí Tôn, vậy chẳng phải là sau lưng Bạch Long thành có một vị Chí Tôn?

Có thể sao? Nếu Bạch Long thành có thực lực như vậy, sao lại co đầu rút cổ ở cái xó xỉnh Bạch Long Khâu nho nhỏ này?

Thiên Cương kiếm phái, Địa Hành tông đều kinh hãi. Dường như cái vị thế tam đại thế lực Bạch Long Khâu không hẳn là đúng, Bạch Long thành không hề đơn giản như những gì họ biết.

- Vừa rồi tàn ảnh Bạch Long Chí Tôn nói cái gì đó Long Ma cung?

- Chẳng lẽ là siêu cấp thế lực mấy trăm năm trước suýt nữa nhất thống Bắc Thương đại lục, mộng trở thành bá chủ, Long Ma cung?

- Bạch Long thành. . . chính là con cờ Long Ma cung ẩn giấu sao?

". . ."

Nhiều người kinh ngạc liếc qua, trong lòng dậy sóng không ngừng. Việc này mà truyền ra trên Bắc Thương đại lục, chắc chắn sẽ rúng động không ít.

Bạch Hiên chẳng hề bận tâm đến những người kia nghĩ gì, ngẩng lên kính cẩn đối với hắc ảnh nọ. Chỉ cần hoàn thành được nhiệm vụ lần này, hắn đã có thể trở về Long Ma cung, có bại lộ thân phận hay không cũng chẳng vấn đề gì to tát.

- Đó là một phân thân Chí Tôn. . .

Tô Huyên ngưng trọng nhìn lên không trung, gương mặt dịu dàng không che nổi sự kinh ngạc:

- Không ngờ được Bạch Hiên còn chuẩn bị con át chủ bài thế này, xem ra hắn bắt buộc phải có linh tàng Bạch Long Chí Tôn.

Mục Trần, Lê Thanh cũng đang kinh hãi gật như gà mổ thóc. Ẩn tàng của Bạch Hiên quá cường đại, cũng may là hắn chỉ dùng để đối phó tàn ảnh Bách Linh Chí Tôn kia thôi.

- Hắc Long. . .

Bạch Long Chí Tôn giương đôi mắt trắng dã nhìn vào bóng đen trên cao, sắc mặt không đổi hơi có chút dao động:

- Không ngờ ngươi dám xuất hiện, không sợ mấy tên Bắc Thương linh viện kéo đến sao?

- Ha ha, chỉ là một đạo phân thân mà thôi, bọn họ cũng vô pháp cảm ứng được.

Kẻ được gọi là Hắc Long cười nhạt, mỉm cười:

- Bạch Long, chí bảo trong cung bị ngươi giấu đi mấy trăm năm, bây giờ nên trả lại đi.

- Nhiều năm rồi... .các ngươi vẫn nhớ thương ta sao...

Bạch Long Chí Tôn làm như nhẹ nhàng thở dài.

Hắc Long Chí Tôn nheo mắt:

- Bạch Long, chúng ta từng là tri kỉ, nhưng ngươi lại phản bội chúng ta, nỗi đau diệt tộc ngươi quên rồi sao?

- Các ngươi đã bị cừu hận che mắt.

Bạch Long Chí Tôn lại buông một tiếng thở dài.

- Vì báo thù, để ý thủ đoạn làm gì.

Hắc Long Chí Tôn cười cợt, rồi tỏ vẻ tiếc nuối thở dài:

- Không ngờ cả khi ngươi đã chết cũng không tỉnh ngộ. Thôi quên đi, hôm nay xóa sổ luôn tàn ảnh của ngươi, đoạt lại chí bảo, chúng ta sẽ lại lần nữa mưu nghiệp xưng bá Bắc Thương đại lục, đến lúc sức mạnh chân chính cường đại trở lại, chúng ta sẽ báo thù.

Vừa dứt lời, Hắc Long tiến tới, thiên địa run rẩy, linh lực sau lưng hắn sôi sùng sục như một hồ núi lửa sắp phun.

"Grào!"

Biển lửa linh lực vang lên một tiếng long ngâm kinh thiên, đầu cự long dữ tợn gào thét xông ra, thân hình khổng lồ dài ngoằng với năng lực hủy thiên diệt địa.

Hắc Long Chí Tôn lắc mình dung hòa vào hắc cự long, đột ngột trùng kích vào quầng sáng siêu cấp của Bạch Long Chí Tôn.

"Ầm!"

Bị hắn trùng kích, thiên địa bùng lên những luồng lốc xoáy, đất đá thung lũng nứt toác.

- Heyda.

Bạch Long Chí Tôn lại thở dài lần nữa, linh lực vô tận dũng mãnh tuôn ra, thân ảnh run lên, hào quang sáng rực, tiếp theo một con bạch long xuất hiện, thân thể không kém hắc long, vảy trắng lấp lánh chói mắt, long tức hình thành những đám mây phiêu đãng.

"Grào!"

Long ngâm đối lại, hai con hắc bạch cự long lao đi, trên không trung cắn xé lẫn nhau, tuyệt phẩm song long ngạnh đấu sinh ra cuồng phong tàn phá tứ tung.

Mục Trần run rẩy nhìn song long giao phong đáng sợ trên tầng trời cao, dù khoảng cách khá xa nhưng linh lực khí lãng vẫn khiến hắn bị áp bức thở không nổi.

Hơn nữa, đây chỉ là đám phân thân của hai vị Chí Tôn, nếu như là bản thể giao đấu, có lẽ phiến không gian này sẽ lập tức sụp đổ mất.

- Siêu quầng sáng dường như đang trở nên yếu đi.

Tô Huyên đột nhiên cất tiếng.

Mục Trần và đồng đội vội nhìn qua, quả nhiên thấy khi chiến đấu trên không trung đến hồi cao trào, quầng sáng bao phủ Thung lũng đen đang nổi sóng dập dờn, vẻ sáng chói giảm đi nhiều.

- Bạch Long Chí Tôn dù sao đã vẫn lạc, năng lực có thể vận dụng cũng chỉ có hạn, giao đấu cùng phân thân Hắc Long Chí Tôn tiêu hao rất lớn, do vậy quầng sáng kia mới nhanh chóng suy yếu như thế.

Mục Trần trầm ngâm suy đoán.

Tô Huyên cũng nhăn trán:

- Có lẽ không lâu nữa thì quầng sáng kia sẽ không còn đủ sức ngăn chúng ta xâm nhập vào.

- Lần này đoạt bảo, mọi người phải cẩn thận một chút, Bạch Long thành chuẩn bị kỹ lưỡng, thế bọn họ đã cưỡi hổ, có thể cắn xé chúng ta bất cứ lúc nào.

Mục Trần cười, quét mắt quan sát tứ phương:

- Nhưng mà bọn họ có quá mạnh cũng không hay ho gì, những thế lực khác đề phòng họ càng nhiều hơn, có khi còn liên thủ lật thuyền trong mương ấy chứ. Lúc đó chúng ta lại có cơ hội.

- Cứ xem tình hình đã, nếu không có khả năng đoạt bảo, chúng ta cứ lui trước, bảo toàn tính mạng là quan trọng nhất.

Tô Huyên nhẹ giọng nói thêm.

Mấy người kia ai nấy đều tán thành. Bảo bối tốt thì cũng phải có mạng mới dùng được chứ.

Biến hóa trên quầng sáng dĩ nhiên không chỉ Tô Huyên phát hiện, những thế lực khác lúc này đã trở nên háo hức, cái bức màng đáng sợ của Bạch Long Chí Tôn đã bị ngăn cản, bảo khố tiếp theo phải xem khả năng mỗi người.

Tuy nói Bạch Long thành ẩn giấu tiềm lực khiến mọi người kinh hãi, nhưng đám người Bạch Hiên vẫn không đủ khiến bọn họ e ngại. Còn về Long Ma cung, đúng là một thế lực cường đại, nhưng hiện tại Bắc

Thương linh viện với họ thế như nước với lửa, có lẽ Long Ma cung cũng không dám quá phận.

- Chuẩn bị động thủ.

Bạch Hiên cũng như mọi người, chăm chú quan sát quầng sáng siêu cấp, thanh âm trầm thấp nói tiếp:

- Kẻ nào cản trở, giết sạch.

- Dạ!

Lão nhân áo xám nghe lệnh, ánh mắt trở nên hung lệ.

Bạch Động thì âm hiểm nhìn sang phía Mục Trần. Đợi đến khi vào Thung lũng đen, có cơ hội tuyệt đối sẽ không tha cho tên tiểu tử khốn nạn kia!

Quanh Thung lũng đen, mọi người đang kìm nén kích động trong lòng. Tầng mây trên cao kia, mơ hồ nhìn thấy bóng dáng cự long một đen một trắng rít gào cắn xé lẫn nhau, linh lực khủng bố áp xuống thiên địa.

Chờ đợi một hồi lâu, quầng sáng kia bắt đầu hư ảo mờ nhạt, bộ dáng lung lay sắp đổ, không còn rực rỡ đáng sợ như lúc đầu nữa.

Sắc mặt mọi người đều đang bắt đầu phấn khích lên, thời điểm đã sắp tới.

- Đi!

Bạch Hiên là kẻ đầu tiên quát ra lệnh, dẫn theo nhân mã Bạch Long thành nhanh như chớp phóng đi, đến gần quầng sáng, hắn tung một quyền hung mãnh.

"Ầm!"

Linh lực dữ dội từ đầu quyền đánh tới, nhân mã Bạch Long thành quát lên, hắc mâu bạo phóng, nhất tề bắn phá quầng sáng sắp tàn.

"Choang!"

Quầng sáng nổi lên những dao động tầng tầng lớp lớp hư ảo, rồi một khắc sau xuất hiện những vết nứt kinh khủng.

"Rốp!"

Bạch Hiên vừa nhìn thấy khe nứt xuất hiện, lập tức lắc mình chui tọt vào trong.

Đông đảo những cường giả và thế lực khác thấy họ đã thành công tiến vào, vội vàng động thân ào ạt xông tới, quầng sáng không ngừng bị xé toác ra những lối vào Thung lũng đen.

- Chúng ta cũng đi!

Tô Huyên vung tay dẫn đầu nhóm tiến tới.

Cái khe đen ngòm trên quầng sáng như một cái miệng cự thú dữ tợn, đang nuốt lấy tất cả những thứ tiến vào thung lũng tối tăm.

- Cẩn thận một chút.

Tô Huyên lại nhắc nhở, rồi dẫn trước vào trong. Mọi người cũng yên lặng vận chuyển linh lực bảo vệ quanh người đi theo.

Mục Trần không rời mắt khỏi khe nứt, ánh mắt tò mò mà hưng phấn. Chí bảo! Thứ mà một vị Chí Tôn bảo vệ, vị kia lại cố sức giành lấy, hẳn là ở trong này. Chỉ không biết...

Cái chí bảo đó là thần vật cỡ nào?

Mục Trần cảm thấy vô cùng hứng thú, cười khẽ, cất bước tiến vào trong.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 253: Trọng Thủy Linh Châu

Xuyên qua khe nứt, chỉ có một cảnh tượng tối đen. Nhanh chóng thích ứng với môi trường mới, Mục Trần hơi trợn mắt nhìn ngó xung quanh, lúc này hắn đã ở trong Thung lũng đen kia. Trong này khá ngăn cách với bên ngoài, hắc ám tràn ngập, hàn khí lượn lờ.

Mục Trần nhìn quanh, các thế lực và cường giả khắp nơi kết thành từng đội nhóm đề phòng những kẻ khác, tạo ra một khoảng cách an toàn, tránh bị đánh lén.

Mục Trần đảo qua thung lũng, nheo mắt nhìn phía trước, mơ hồ thấy một cột đá đen thui chọc trời, hình dáng như cự thú, chẳng hiểu sao tim đập dồn dập.

Trong thung lũng cũng không xuất hiện cái gì lạ tập kích, đa số mọi người chỉ đề phòng lẫn nhau, chầm chậm bước tới.

- Sao lại im lặng như thế a...

Tô Linh Nhi thấp thỏm thì thào. Cái chỗ này đáng lý phải nguy cơ trùng trùng chứ, sao lại yên tĩnh đến kỳ lạ như vậy?

Tô Huyên cũng đang nhíu mày nghi hoặc, nhưng nàng lại không nói gì, linh lực luôn vận chuyển trong người, đề cao cảnh giác.

Mục Trần vẫn cứ quét mắt lung tung, chợt chú ý một cột đá đen to lớn gần đó, chẳng biết sao cảm giác bất an càng lúc càng rõ.

Hắn chăm chú quan sát một đội ngũ đang tiến tới gần cột đá kia.

Hắc ám lặng yên lan tỏa, vài viên đá vụn lả tả rơi xuống.

- Không đúng, cẩn thận!

Mục Trần thình lình giơ tay cản mấy người đi sau lại, thần sắc ngưng trọng quát khẽ.

"Uỳnh!"

Lời vừa dứt, những cột đá đen đột nhiên vỡ ra văng tung tóe, một bàn tay khổng lồ từ trong đó thò ra, vỗ xuống những đội ngũ đứng gần, đập nát những người chẳng kịp phản ứng kia thành một bãi máu.

Những tiếng rên la thảm thiết đột ngột vang vọng trong không gian u tịch.

Biến cố thình lình xảy ra khiến cho mọi người kinh hãi thất sắc.

"Đùng! Đùng!"

Cột đá to lớn không ngừng vỡ ra, những vật thể tối tăm từ trong đó thoát ra, đôi mắt đỏ bừng lạnh lùng dữ tợn nhìn những kẻ xâm phạm.

Quanh thân những tượng đá kia có dao động linh lực kinh người, mỗi một tên đều không hề kém cạnh khối vệ sĩ đá mà Mục Trần thu phục được khi trước.

Mục Trần sợ hãi nhìn những khối đá đen ngòm kia, nơi này quả nhiên vô cùng hung hiểm, ẩn giấu nhiều vệ sĩ đá đến như vậy!

Tô Huyên biến sắc, nàng vội điều động thu nhỏ trận hình.

- Chúng ta cùng nhau lên, phá hủy toàn bộ những tượng đá kia!

Biến cố ngoài dự đoán, nhưng cường giả tiến đến đây cũng không ít. Nếm qua trái đắng, họ nhanh chóng tập hợp lại, những tiếng hét to vang lên, linh lực cường hãn bắn đi, mọi người liên thủ công kích tượng đá.

Dòng người đông nghịt đổ tới những khối đá đen to lớn, hai đạo binh lùa vào nhau, đại chiến nổ ra, linh lực bắn phá tứ tung.

Nhưng mọi người vẫn chưa đánh giá đúng những khối đá không biết đau đớn mệt mỏi kia, chúng nó được chế tao ra để chiến đấu, nên dù số lượng ít hơn nhiều cũng không dễ dàng phá tan tầng tầng phòng ngự của chúng. Những người có thể thoát ra đi sâu vào trong đã trở nên rất ít, đồng thời cũng trả giá không nhỏ.

- Bọn người Bạch Long thành đi nhanh thật!

Lê Thanh đột nhiên lên tiếng.

Mục Trần nhìn qua, xa xa phía bên phải, nhóm người Bạch Long thành tập hợp lại, như một mũi tên xuyên phá phòng tuyến của những vệ sĩ đá. Những kẻ ẩn giấu thực lực trong đoàn người cũng hoàn toàn bùng nổ. Ngoại trừ Bạch Hiên và lão áo xám kia, cũng còn có đến bốn luông linh lực đạt tới Hóa Thiên cảnh sơ kỳ!

Đội hình cường hãn như thế, dĩ nhiên họ chẳng cần phối hợp với ai, tốc độ như thế cao hơn các thế lực khác rất nhiều.

- Trong bốn gã Hóa Thiên cảnh sơ kỳ kia có hai tên hôm đó dạ tập chúng ta.

Nhận thấy dao động linh lực quen quen, Tô Huyên nghiến răng nói:

- Quả nhiên là Bạch Long thành a.

- Bọn họ bây giờ đã không cần ẩn giấu nữa, chỉ cần chí bảo về tay, mục đích của họ cũng đã đạt được.

Mục Trần nhíu mày phân tích.

- Không thể để bọn chúng dễ dàng đoạt lấy chí bảo!

Tô Huyên trầm giọng nói, nếu đã biết bọn người kia chính là Long Ma cung, thì với họ là tử địch, nếu để cho Bạch Hiên lấy được chí bảo, ắt cũng không buông tha cho quân mình.

Bốn người kia đều tán thành gật đầu.

- Cùng ra tay, đuổi theo!

Tô Huyên nắm chặt tay, một khối ngọc châu mượt mà cổ kính xuất hiện, tiếng sóng nước vô tận vang vọng, khá kỳ lạ bí ẩn.

Mục Trần cũng vận chuyển linh lực, năm người cùng nhau tiến lên, nhắm hướng vào xuyên qua hàng phòng ngự của những vệ sĩ đá.

Linh lực dao động kinh người của nhóm bọn họ bên này khiến cho ba con vệ sĩ đá chú ý, chúng nó giậm bước nhảy tới tấn công.

- Trọng Thủy Linh Châu, Trọng Thủy Lao!

Tô Huyên giơ cao viên châu, nó bay vụt ra tạo thành sóng nước xanh thẳm cao cả trăm trượng, hình thành xoáy nước trùng kích bao phủ lấy ba tượng đá.

"Đùng đùng!"

Xoáy nước cuốn lấy, lực phá hoại kinh người khiến ba tượng đá Hóa Thiên cảnh sơ kỳ không nhúc nhích được chút nào, mà thân thể nó đang bị sóng nước ăn mòn, xuất hiện những vết nứt dữ dội.

Mục Trần lắp bắp kinh hãi, lần đầu tiên tận mắt thấy Tô Huyên ra tay, không ngờ lợi hại đến vậy, chỉ tùy tay một chút đủ sức vây khốn đến ba tên vệ sĩ đá.

Thiên bảng đệ tam, quả nhiên danh bất hư truyền.

- Đó là Trọng Thủy Linh Châu của tỷ tỷ, linh cụ thượng phẩm đó! Lúc trước mua hết 300v linh trị trong Linh Trị điện chứ không ít đâu.

Tô Linh Nhi vênh mặt nhìn đôi mắt kinh hãi của Mục Trần, cười khẽ.

- Ha ha, Trọng Thủy Linh Châu có chứa trọng thủy bên trong, là một thứ nước kỳ dị, nặng ngàn cân, đổ xuống thì núi rung đất chuyển, bất kể dùng để phòng ngự hay tấn công đều là lợi khí. Tô Huyên có thể an ổn ngồi trên ghế đệ tam cũng không thể không kể đến viên Trọng Thủy Linh Châu này đó nha.

Quách Hung bên cạnh cũng phụ họa.

Mục Trần gật gù liên tục. Ra là vậy, xem ra Trọng Thủy Linh Châu uy lực còn cao hơn cả Long Giao Linh Hoàn trước đó Lê Thanh đoạt được.

- Đi!

Tô Huyên không nhiều lời, sau khi ngọc châu bay về, nàng lập tức dẫn đầu đi tiếp:

- Tiếp tục nhanh nào.

- Vâng!

Bốn người đồng thanh đáp lời, cả nhóm xuyên qua mấy tượng đá bị phong tỏa trong xoáy nước.

Một đám năm người lần lượt thay nhau phát động công kích mạnh mẽ, chia sẻ bớt gánh nặng cho Tô Huyên, cả nhóm nhanh chóng xông thẳng tới, tốc độ không giảm chút nào.

Phía sau họ, thế lực như Thiên Cương kiếm phái, Địa Hành tông cũng theo sát. Bọn họ nhân số đông đúc, vả lại dường như đang liên hợp với nhau, thực lực bạo tăng.

Mọi người đều hướng tới phía trước, vượt qua phòng tuyến của đám vệ sĩ đá kia, có lẽ sẽ gặp được chí bảo!

Nhưng với những thế lực khác, họ trả giá cũng không nhỏ. Vô số những tiếng kêu la thảm thiết vang vang thung lũng đen, mùi máu tràn ngập khiến nhiều kẻ biến sắc.

Nhóm Mục Trần có Trọng Thủy Linh Châu của Tô Huyên tuy không có thương vong gì, nhưng đường đi cũng chẳng kém gian nan, sau đó Mục Trần thậm chí còn phải triệu hồi tên vệ sĩ đá của hắn ra tham chiến, nhưng khối đá của hắn nhanh chóng hư hại lung tung, có vẻ khó mà chịu nổi lâu được. Dù vậy nó cũng đã hoàn thành nhiệm vụ tranh thủ cho mọi người được khá nhiều thời gian.

- Bên đám Bạch Long thành chết cũng không ít.

Tô Huyên lại tiếp tục dùng tới Trọng Thủy Linh Châu, sóng nước nặng hơn cả núi chấn vỡ cánh tay của tên vệ sĩ đá đằng trước, nàng ngó qua bên phía bọn người Bạch Hiên. Ngay cả cường giả Hóa Thiên cảnh sơ kỳ cũng đã bỏ mình một người, tổn thất khá nặng nề.

- Chúng ta sắp đến khu vực trung tâm thung lũng.

Mục Trần lên tiếng. Càng đi vào sâu, đám vệ sĩ đá lại càng điên cuồng, liều mạng ngăn cản mọi người tiến tới.

Dấu hiệu đó cho thấy họ đã ở rất gần linh tàng.

- Bạch Long thành có dị động!

Tô Linh Nhi đột nhiên nói.

Mục Trần và Tô Huyên đều giật mình nhìn qua, đột nhiên nhân mã Bạch Long thành chia làm hai đạo, Bạch Động dẫn một đội, bốn cường giả Hóa Thiên cảnh sơ kỳ bao gồm cả lão già áo xám theo bảo vệ hắn, còn Bạch Hiên tự mình dẫn một nhóm khác đông hơn, mãnh liệt tấn công, có vẻ như là mở đường cho Bạch Động thừa hư mà nhập.

- Bọn họ cũng biết đông người sẽ gây chú ý, bây giờ chia ra một đổi nhỏ để nhanh chóng tiến vào trung tâm hơn!

Mục Trần nheo mắt nói.

Không thể không nói, Bạch Long thành tính toán rất chính xác, dùng Bạch Hiên làm con mồi, Bạch Động suất lĩnh tiểu đội nhanh chóng vượt qua, biến mất trong tăm tối.

- Giờ làm gì? Để như vậy thì họ sẽ nhanh chân tới trước!

Quách Hung sốt ruột nói.

Tô Huyên lúng túng. Nàng cũng có thể thử một mình đi trước, nhưng tiểu đội này mà thiếu nàng, có lẽ khó mà bảo vệ an toàn bản thân được.

- Ta đuổi theo họ, các ngươi nhanh chóng theo sau.

Mục Trần đột nhiên nhẹ giọng nói.

- Một mình ngươi?

Tô Huyên cả kinh thốt lên, không ngờ hắn liều mạng đến vậy.

- Yên tâm đi! Ta không có tự tìm đường chết đâu.

Mục Trần cười, nhưng không giải thích nhiều.

Tô Huyên thấy Mục Trần rất bình tĩnh, nên cũng tán thành:

- Vậy ngươi đi trước, chúng ta sẽ thu hút đám tượng đá kia. Nhớ kỹ nếu gặp phải Bạch Động, cứ tạm nhẫn nhịn đã.

- Được!

Mục Trần gật đầu, không nói thêm gì, lắc mình lao đi như một con báo đen, xuyên qua mấy tượng đá to lớn, biến mất trong màn hắc ám.

- Hắn sẽ không sao chứ?

Tô Linh Nhi lo lắng nhìn theo bóng Mục Trần biến mất.

Tô Huyên khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói:

- Tuy không biết vì sao hắn tự tin như thế, nhưng ta cũng chỉ còn cách tin vào hắn.

Tô Linh Nhi, Lê Thanh, Quách Hung cũng gật đầu. Hiện tại chỉ có thể như vậy, mong rằng hắn sẽ bình yên vô sự.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 254: Hắc Sắc Ma Trụ

"Véo!"

Hắc ám bao phủ thung lũng, bóng Mục Trần xẹt qua không trung, bất chợt hắn khựng người lại, chân chấm đất bắn lui lại một khoảng.

"Uỳnh!"

Thạch quyền đáng sợ từ đâu nện xuống vị trí hắn vừa rời khỏi, đất đá vỡ nát sụp đổ.

Mục Trần ổn định bước chân, linh lực bột phát, xuyên qua một vệ sĩ đá vừa tấn công hắn.

Lúc này hắn đã vào khá sâu trong thung lũng, do đó các vệ sĩ đá xuất hiện ngày càng nhiều, công kích mãnh liệt tuôn ra nhiều hơn, Mục Trần cũng không dám dây dưa giao đấu, chỉ có thể tận dụng kẻ hở luồn qua không ngừng tiến lên.

Nhưng chỉ được một lúc, phía trước có đến 6 vệ sĩ đá bao vây lấy hắn, chân giậm chấn động đất đá, thạch quyền phá phong tấn công.

Mục Trần thất kinh, mày nhíu chặt, vung tay lên, tên vệ sĩ đá trước đó hắn thu phục được hiện ra làm tấm chắn trước người.

"Uỳnh!"

Sáu luồng quyền kình nặng nề đập vào tên vệ sĩ đá, khiến cho thân thể nó rạn nứt, sau một tiếng "rầm" rồi nổ tung.

Mục Trần nhìn thấy cảnh này mà đau lòng, tay đấm rất tốt của hắn cứ thế mà tiêu mất, tổn thất coi như cũng khá lớn.

- Không biết Bạch Long lệnh bài có công hiệu với bọn này không?

Mục Trần thaon1g suy nghĩ, ý nghĩ này cũng không phải chưa từng nghĩ tới, nhưng lúc nãy hắn đang gấp tiến lên, mà đám vệ sĩ đá điên cuồng đánh loạn khiến hắn cũng không dám đứng lại thử. Còn bây giờ bị đám kia vây kín, tiến lui chẳng được, tình hình cũng không còn nhiều lựa chọn.

Hắn cũng không chần chừ nữa, bàn tay nắm lại, Bạch Long ngân bài liền hiện ra trong tay, linh lực lập tức được đổ vào khiến nó lóe ra hào quang nhàn nhạt.

Bạch Long ngân bài sáng lên, đám vệ sĩ đá kia đột nhiên khựng lại một chút, nhưng hắn chưa kịp vui mừng thì thạch quyền lại đánh tới.

- Vô dụng sao?

Mục Trần lui gấp, mặt thất vọng thấy rõ, quả nhiên hắn không có cách nào dùng Bạch Long ngân bài này điều khiển được đám vệ sĩ đá.

Bất quá. . . cũng không hoàn toàn vô dụng, ít nhất Bạch Long ngân bài khiến chúng nó hành động cứng lại, không còn nhanh nhẹn uyển chuyển nữa.

Ánh mắt lóe sáng, Mục Trần cấp tốc thúc giục linh lực đổ vào Bạch Long ngân bài, hào quang càng lúc càng sáng, bao bọc toàn bộ cơ thể hắn.

Từ xa nhìn lại hắn như một đám sáng trắng le lói, không rõ hình dạng.

Chính lúc đó, sáu tên vệ sĩ đá đang công kích hắn liền ngừng lại, đôi mắt đỏ rực hung tợn trở nên mờ mịt trống rỗng.

- Bạch Long ngân bài dường như có thể quấy nhiễu cảm ứng của những tượng đá này!

Mục Trần hiểu ra, gương mặt mừng rỡ. Mặc dù không được như hắn nghĩ có thể điều khiển đám vệ sĩ đá, nhưng có thể khiến chúng không thấy được mình, thì hắn có thể nhanh chóng tiến sâu vào trong.

Hắn lập tức chớp lấy cơ hội tăng tốc, vừa bứt ra liền thoát khỏi vòng vây, đẩy cao vận tốc bay vào trong.

Một đường lúc này lại trở nên thuận lợi, hắn không hề bị ngăn cản chút nào, đám vệ sĩ đá dọc đường chỉ có cặp mắt mờ mịt vô hồn, chẳng hề tấn công hắn.

Có hiệu quả quấy nhiễu của Bạch Long ngân bài, Mục Trần chỉ chốc lát đã vượt qua phòng tuyến vệ sĩ đá, rồi tốc độ dần chậm lại, vì những vệ sĩ đá đã bắt đầu thưa thớt, rồi không còn bóng dáng nữa.

- Đã đến trung tâm thung lũng rồi sao?

Mục Trần dường như có dự cảm, rồi tiếp tục bước nhanh hơn. Màu đen trước mặt dần rút đi, nhưng vùng đất đầy rẫy cự thạch đằng trước vẫn có chút u ám, chính giữa bãi đá hỗn độn là một cột đá đen cao cả trăm trượng.

Nó không nguy nga lộng lẫy như mấy cột đá chứa những tên vệ sĩ đá khi trước, nhưng chẳng hiểu sao trực giác khiến cho hắn cảm thấy hồi hộp, tim đập thình thịch khi vừa nhìn thấy nó.

Mục Trần cẩn thận tới gần, càng tới gần, hắn càng cảm ứng rõ nó không phải là đá bình thường. Không phải đá, không phải kim loại, không phải gỗ. Chẳng biết hình thành từ lúc nào, trên thân cột có những dấu vết không biết do cái gì để lại, nhìn như vết cào của móng vuốt, hung sát khí lặng yên lan tỏa, khiến cho cả bản thân Mục Trần cũng đỏ ngầu hai mắt.

Mục Trần hoảng hốt, bước chân không tự giác chậm rãi tiến lên, bàn tay nhẹ nhàng sờ vào cột đá đen hoen ố cổ xưa kia.

"Ầm."

Thình lình trong đầu vang lên một tiếng nổ, dường như có vài hình ảnh hiện ra.

Đó là một cái đầm sâu, nước trong đầm đỏ tươi như huyết. Chính giữa đầm là một vật hình trụ màu đen, tiềm ẩn trong đầm máu như một pho tượng tuyệt thế ma thần, cắn nuốt huyết sát khí.

Phía trên có vài bóng người mơ hồ. Một người áo bào trắng, đầu tóc bạc phơ, bộ dáng giống hệt Bạch Long Chí Tôn.

Đôi mắt nhìn cảnh tượng đầy huyết tinh lóe lên, lộ ra một vẻ không muốn, rồi bàn tay chậm rãi nắm chặt lại.

"Ầm!"

Trong huyết đàm vang lên chấn động, một cột máu vươn lên trời cao, đầm nước tung tóe, huyết quang từ trong đầm phóng lên theo huyết trụ, lơ lửng trên không trung.

Một trụ đá đen dính đầy máu, ma văn vô tận khởi động, những vết cào khắc trên nó như khiến nó sắp vỡ.

Nhưng chính khối ma trụ đó lại toát ra hung sát khí vô tân khiến thiên địa run rẩy, càn khôn thất sắc.

Ngay cả đầm nước sâu kia cũng bị vơi đi một ít dưới sức ảnh hưởng của hào quang hung ác kia.

Mục Trần chăm chú quan sát cảnh tượng, sát khí kia như cuốn hút nội tâm hắn, khiến thần trí mơ hồ, lập tức bị khí tức hung lệ chiếm cứ.

"Kwoork!"

Một tiếng hót lanh lảnh vang vọng trong lòng, sóng âm vang lên kéo Mục Trần bừng tỉnh khỏi trạng thái hung lệ kia.

Mục Trần thanh tỉnh trở lại, đầu toát mồ hôi lạnh nhìn cột đá đen đầy vết rạn sát trước mặt kia, ánh mắt như nhìn thấy quỷ sứ, vội vã lui lại, hoảng sợ kinh hoàng.

Cái cột đáng chết này là cái thứ gì? Sao lại có hung sát khí khủng bố đến thế?

Mục Trần cau mày, nhìn lên đỉnh cột đá, một viên linh châu màu trắng đang lơ lửng trên đó.

Bạch Linh Châu trong suốt sáng chói, tỏa ra vầng sáng trắng ngà, xua tan đi hắc ám, khiến cho lòng Mục Trần cảm thấy bình an một chút.

Bên trong Bạch Linh Châu, khí mù mịt như biển mây, tiếng long ngâm hùng hồn vang vọng, một con bạch long đang uốn lượn trong đó.

- Đây là. . .

Mục Trần chăm chú nhìn vào Bạch Linh Châu, nó tản ra dao động kinh người, vừa nhìn đã biết tuyệt đối là kỳ bảo hiếm có vô cùng.

Mục Trần liếm môi, ánh mắt phấn khích nhìn Bạch Linh Châu. Hắc Ma trụ rất quỷ dị, Mục Trần căn bản không dám chạm vào, còn Bạch Linh Châu lại không có tà tính kia, vừa nhìn lại biết là thứ tốt, hẳn nhiên phải lấy món này trước.

Mục Trần mừng rỡ nhảy lên, giơ tay ra định chộp lấy Bạch Linh Châu.

"Véo!"

Thình lình, bàn tay chưa chạm được vào Bạch Linh Châu, từ đâu truyền đến luồng kình phong tàn nhẫn dị thường khiến hắn rùng mình, quay người tung quyền đón đỡ.

Linh lực hắc ám tuôn ra, hắc viêm bốc lên, thanh thế kinh người.

"Uỳnh!"

Linh lực va chạm, lực trùng kích đẩy lui Mục Trần, hắn ổn định thân hình, ánh mắt âm trầm hướng về nơi phát động công kích không xa bên kia, có ba bóng người đang nhanh chóng lao đến.

- Hừ! Tiểu tử này thật đúng là âm hồn không tan, lại còn dám cướp đồ trước mặt chúng ta!

Người chưa thấy rõ mặt đã nghe tiếng, chính là Bạch Động thiếu gia, chẳng qua nhìn hắn khá là thê thảm, bên cạnh cũng chỉ còn Khâu lão và một lão hộ vệ khác, có lẽ hai lão Hóa Thiên cảnh sơ kỳ kia trên đường vào đây đã táng thân dưới thạch quyền của những tên vệ sĩ đá điên cuồng kia.

Ba người kia ánh mắt kinh nghi nhìn Mục Trần, họ không hiểu được vì sao tên kia lại có thể đến đây trước họ.

Xem tình hình này, chỉ cần đến trễ một chút, mọi thứ bảo vật có lẽ đã bị Mục Trần lấy đi hết rồi.

Mục Trần hờ hững nhìn mấy kẻ vừa đến, nhưng trong mắt sát khí chợt lóe.

Bạch Động âm trầm nhìn Mục Trần, khóe miệng cười gằn dữ tợn, hắn nói:

- Khâu lão, hai người giải quyết gọn ghẽ thằng nhóc này đi, lúc này đừng cho hắn cơ hội nào nữa.

Khâu lão cũng gật gù, gã hộ vệ Hóa Thiên cảnh sơ kỳ kia cũng chầm chậm bước tới, ánh mắt như độc xà khóa chặt Mục Trần.

Đối mặt hai cường giả Hóa Thiên cảnh sơ kỳ, ánh mắt Mục Trần trở nên lạnh lẽo dị thường.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 255: Thực Lực Bạch Hiên

Khâu lão và gã hộ vệ Hóa Thiên cảnh sơ kỳ tiến tới, ánh mắt tàn độc tập trung vào Mục Trần.

Chí bảo trước mặt, chỉ cần diệt được Mục Trần, bọn họ sẽ yên yên ổn ổn đoạt lấy chí bảo, trở ngại trước mặt phải giải quyết triệt để.

- Tiểu tử, đã không biết khôn hồn cút đi, thì đành phải để mạng lại đây thôi.

Khâu lão hờ hững cất tiếng. Hiện tại có đến hai cường giả Hóa Thiên cảnh sơ kỳ vây công, muốn chém giết Mục Trần cũng khó mà thất bại.

Mục Trần không hề đổi sắc, hai tay siết chặt. Đối diện hai đối thủ Hóa Thiên cảnh sơ kỳ thực khó giải quyết vô cùng, nhưng không còn lựa chọn nào khác, đối phương muốn ra tay, hắn cũng cho bọn chúng biết cái gọi là "quả hồng mềm" như hắn cũng không dễ nắn đâu.

- Động thủ!

Khâu lão nheo mắt, quát lên. Hai người cùng lúc phóng tới, hắc mâu thoáng hiện trong tay, tấn công Mục Trần.

Mục Trần nhanh chóng lui về phía sau, cửu cấp Phù Đồ tháp liền xuất hiện, phình to thành lớp phòng ngự trước người.

"Keng keng!"

Hai người kia ra tay không hề nương nhẹ, linh lực bộc phát tối đa, hắc mâu đánh lên Phù Đồ tháp khiến nó liên tiếp bị đẩy lùi.

Khí huyết trong người Mục Trần cũng bị chấn đến cuồn cuộn, nhưng không tỏ ra kinh hoảng, hắn dùng cửu cấp Phù Đồ tháp tranh thủ chút thời gian quý giá, hai tay kết ấn nhanh như chớp biến ảo khôn lường khiến kẻ khác nhìn mà hoa mắt, linh lực trong người cũng dốc tận khả năng.

Đối mặt hai đối thủ quá cường hãn, buộc lòng phải sử dụng bản lĩnh tối cường.

Mục Trần cấp tốc biến đổi ấn pháp, càng lúc linh lực hùng hồn càng dao động mãnh liệt, linh khí thiên địa ào ạt đổ tới người hắn.

- Cẩn thận, tiểu tử này đang dùng linh quyết gì đó!

Dao động linh lực dữ dội đó khiến hai người kia kinh hoảng rùng mình, Khâu lão quát lên:

- Giải quyết hắn nhanh!

Trường mâu đâm tới như điện, linh lực tuôn ra đẩy cửu cấp Phù Đồ tháp bay đi, thân hình nhanh như cắt lao thẳng đến Mục Trần.

- Hừ!

Đôi mắt đen dường như càng đen hơn, Mục Trần hừ một tiếng, ấn pháp ngưng lại, linh lực cuồn cuộn như sóng dữ trào lên.

"Oành!"

Không gian phía trên Mục Trần lấp lánh xuất hiện sao trời, một hư ảnh bạch hổ ngưng tụ thành hình, chân đạp tinh tú, khí thế sát phạt ngập trời ập tới.

- Tứ Thần Tinh Túc Kinh, Bạch Hổ Thần Ấn!

Mục Trần trừng mắt như bạch hổ gầm rú, ấn pháp trong tay đánh ra.

"Uồm!"

Thần thú bạch hổ gầm lên hung dữ, rung chuyển đất trời, hóa thành một ánh sao sáng bắn xuống bao phủ hai người kia.

- Là thần quyết!

Khâu lão và tên kia biến sắc, thất thanh. Họ chẳng ngờ được Mục Trần lại tu luyện thần quyết, mà còn có thể thi triển được!

Sắc mặt nghiêm trọng, cả hai chẳng dám chần chờ nữa, liên thủ thúc đẩy linh lực tối đa tung ra một chưởng hóa thành quầng sáng linh lực khổng lồ vô cùng chắc chắn.

"Bang!"

Ánh sao kinh người sa xuống, đập lên quầng sáng vừa hình thành, lực bùng nổ chấn nát tan những khối đá to dưới đất thành hư không.

"Uỳnh!"

Chỉ chốc lát, quần sáng nổ tung, hai người kia sắc mặt trắng bệch, bị đánh bay đi cả trăm trượng, rên la đau đớn, máu me đầy miệng.

Mục Trần thi triển Bạch Hổ Thần Ấn chỉ một chiêu đánh bại hai người, nhưng lại không thừa thắng truy kích mà chợt lắc mình lao tới Bạch Động.

Bạch Động vừa bị hung uy của bạch hổ chấn kinh, hắn không hiểu được vì sao một tên nhóc Dung Thiên cảnh trung kỳ lại khó đối phó đến thế.

Hai cường giả Hóa Thiên cảnh sơ kỳ, đáng lẽ chỉ cần lật tay là bóp chết hắn mới đúng, sao ngược lại bị đánh vưu đầu mẻ trán? Bản lĩnh đó đủ khiến Bạch Động hết hồn.

Hắn vừa thấy Mục Trần đột nhiên chuyển hướng công kích tới mình, sắc mặt kinh hoảng biến sắc, bất chấp chí bảo trước mặt vội vàng quay đầu bỏ chạy.

- Còn muốn chạy?

Nhưng Mục Trần được thế chẳng tha, linh lực vận chuyển thúc đẩy tốc độ, cấp tốc đuổi theo Bạch Động, áp sát tung một quyền, sáu đạo Sâm La Tử Ấn như dải lụa đen đánh vào người Bạch Động.

"Bang!"

Bạch Động ngạnh kháng một kích, nhưng sao có thể đỡ nổi sáu đạo Sâm La Tử Ấn? Hắn lúc này phun máu như suối, thê thảm văng ra, chưa kịp bò dậy thì một thanh kiếm sắc lạnh đáng sợ treo ngay cổ họng, khiến hắn cứng người không dám nhúc nhích.

- Tiểu tử, ngươi dám!

Khâu lão hoảng hốt la lên, bọn họ thấy Bạch Động rơi vào tay Mục Trần, sắc mặt đại biến.

- Bây giờ quay đầu lập tức lăn khỏi đây.

Mục Trần hờ hững, nói rõ từng tiếng một.

Khâu lão nghe vậy cũng không nhúc nhích tí nào, ánh mắt âm độc nhìn Mục Trần. Chí bảo trước mặt, lúc này rời đi chẳng phải là dâng hai tay cho Mục Trần? Đó chẳng phải là chuyện họ muốn, lại nữa họ cũng không gánh nổi hậu quả trừng phạt.

Mục Trần nhìn ánh mắt hai người kia, mày khẽ nhíu. Xem ra bọn kia xem chí bảo quan trọng hơn cả tính mạng của Bạch Động a.

- Tiểu tạp chủng! Chí bảo là vật quan trọng nhất của bọn ta, ngươi cứ giết ta đi, cha ta ắt sẽ bằm thây ngươi vạn đoạn! Đồng bọn của ngươi một tên cũng không thoát!

Bạch Động tuy sợ hãi, nhưng miệng lưỡi vẫn oán độc như trước.

- Ờ, ta biết rồi.

Mục Trần đạm nhạt trả lời, nhưng khi Bạch Động còn đang ngạc nhiên trước câu trả lời khó lường của Mục Trần, lồng ngực của hắn đã lãnh một chưởng khó tin bay ra ngoài, máu me tung tóe. Một chưởng đó gần như đoạn tuyệt sinh cơ của hắn, chỉ còn để lại một chút khí tàn.

Khâu lão vội vàng lao lên đón lấy Bạch Động, hơi thở tên kia ngắt quãng vô chừng, hai lão đều biến sắc.

- Hắn còn có một hơi, các ngươi nếu không giúp có lẽ một chút hơi cũng không còn nữa.

Mục Trần hờ hững cất tiếng.

Khâu lão lúc này mới hiểu ra hắn dùng tâm kế, tên kia trọng thương đe dọa tính mạng Bạch Động để ngăn cản hai người.

- Ngươi....

Khâu lão sắc mặt âm hàn vừa định gầm lên, thình lình có một tiếng vang như sấm, mọi người liền cảm thấy một áp lực khủng bố không hình dung nổi thổi vào.

"Bùm bùm!"

Những tảng đá lớn quanh đó nổ tung, không gian hắc ám sáng lên trở lại, quầng sáng siêu cấp bao phủ bên trên đã hoàn toàn tan mất.

Những tên vệ sĩ đá đang điên cuồng công kích cũng lập tức sụp đổ.

Hào quang bắn tới, trong thung lũng đen mọi người mờ mịt nhìn lên trời cao, hai con hắc bạch cự long đang cắn xé nhau đang mờ nhạt, uy áp khủng bố trong không trung dần dần tan mất.

Hai phân thân Chí Tôn kia đã hao sạch linh lực.

Quầng sáng bao phủ thung lũng đen theo đó cũng tan đi, các tượng đá mất đi sức chiến đấu. . .

Mọi trở ngại lúc này hoàn toàn biến mất.

Đại chiến thảm thiết hiện rõ trước mặt mọi người khiến cho cường giả và thế lực khắp nơi cũng hơi run sợ, nhưng nhanh chóng khôi phục tinh thần, vô số người từ đâu xuất hiện lao vào trung tâm thung lũng, những tiếng xé gió mạnh mẽ vang lên liên hồi.

Mục Trần biến sắc nhìn cảnh tượng vừa diễn ra, không ngờ được hai phân thân Chí Tôn lại tan đi ngay lúc này, vậy thì đường vào đây đã thông thoáng.

"Véo!"

Mục Trần lập tức xoay người lao thẳng Bạch Linh Châu lơ lửng trên Hắc Ma trụ.

- Hừ!

Bất quá, chính ngay lúc chộp được Bạch Linh Châu, thêm một lần nữa hắn bị ngăn cản, tiếng hừ rõ ràng vang lên như sấm.

Mục Trần vội ngẩng lên, Bạch Hiên mặt lạnh lùng nhìn hắn cướp lấy Bạch Linh Châu, quyền kinh tung ra như sóng vỗ, mang theo trọng lực nặng nề công kích Mục Trần.

Trong lúc nguy cấp, Mục Trần lập tức triệu gọi cửu cấp Phù Đồ tháp xuất hiện, bảo vệ thân mình.

"Bang!"

Cửu cấp Phù Đồ tháp trúng đòn nghiêm trọng, hắc ám biến sắc, bị Bạch Hiên một quyền đánh bay vào lại cơ thể Mục Trần. Hắn mặt tím tái phun máu, lảo đảo bay lui, bàn tay dính máu vịn vào Hắc Ma trụ, cố gắng đứng vững.

- Tiểu tử, nộp thứ kia cho ta mau!

Bạch Hiên sắc lạnh như dao quát lên, cấp tốc lao tới Mục Trần, sát khí hừng hực.

"Véo!"

Đột nhiên một viên ngọc sáng rực rỡ từ xa bắn tới, ngọc châu run lên, sóng nước vô biên cuốn lấy bảo vệ Mục Trần.

"Uỳnh!"

Công kích hùng hổ của Bạch Hiên đập vào sóng nước, hoàn toàn bị nó cản lại.

Bạch Hiên trừng mắt nhìn đằng xa, Tô Huyên đang cấp tốc bay đến, chắn trước mặt Mục Trần, cẩn thận đề phòng đối thủ.

- Tiểu tử, giao thứ kia ra cho ta, bằng không đừng trách ta đại khai sát giới.

Bạch Hiên trợn mắt dữ tợn, nhìn Mục Trần như muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

Mục Trần xóa đi dấu máu, tay cầm Bạch Linh Châu lật lại cất nó vào. Vài giọt máu còn dính trên tay hắn có một ít rơi xuống Hắc Ma trụ, lặng yên thấm vào không ai hay biết.

- Xem ra. . . ngươi đang nghĩ rằng nàng ta có thể chống lại ta sao?

Bạch Hiên cười gằn nhìn Mục Trần và Tô Huyên, tỏ vẻ châm chọc.

Mục Trần nheo mắt, âm trầm nhìn Bạch Hiên, trực giác mách bảo điều gì đó.

- Các ngươi đều cho rằng thực lực của ta chỉ có thế này thôi à?

Bạch Hiên lành lạnh cất tiếng, vòng tay màu đen trên tay trái thình lình vỡ nát thành bụi phấn, lập tức sắc mặt Mục Trần và Tô Huyên đều kịch biến.

Vì ngay khi đó, một cỗ linh lực kinh người toát ra từ cơ thể Bạch Hiên.

Trình độ của nó đã đạt tới Hóa Thiên cảnh hậu kỳ!

Bạch Hiên này vẫn luôn ẩn giấu thực lực từ đầu tới cuối!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 256: Không Gian Vỡ Nát

Hóa Thiên cảnh hậu kỳ!

Mục Trần và Tô Huyên đều biến sắc cả kinh trước Bạch Hiên đột ngột tăng vọt cường độ linh lực, thần sắc trở nên cực kỳ nghiêm trọng, Bạch Long thành chủ thật sự là ẩn nhẫn quá lớn, dù tổn thất thảm trọng trong thạch vệ trận kia, lão vẫn không hề hiển lộ tí thực lực chân chính nào.

Nhẫn nại đến mức người ta phải rùng mình lạnh tim.

- Thành chủ, thiếu thành chủ bị tiểu tử đánh trọng thương, người chỉ còn một hơi tàn!

Khâu lão gấp giọng báo cáo.

Nghe lạo ta nói, ánh mắt âm trầm của Bạch Hiên lại càng tăng thêm sát khí kinh người, đôi mắt thần chết khóa chặt lấy Mục Trần, thanh âm khàn khàn mang theo sát ý dữ tợn:

- Tiểu tử, ngươi nên cầu nguyện không lọt vào tay ta đi. Bằng không ta chắc sẽ lột da rút gân, để ngươi phải hối hận khi sống trên thế gian này.

Thế nhưng đối với uy hiếp của hắn, Mục Trần vẫn không sợ hãi, đôi mắt ngưng trọng vẫn chẳng thêm chút nào hoảng hốt. Với hành động ám toán trong đêm rừng hôm trước, hắn biết rõ hai bên không thể nào có thiện ý với nhau, cho dù hắn không phế Bạch Động, thì kết cục vẫn chẳng khác gì.

- Dư nghiệt Long Ma cung mà cũng dám làm càn, không sợ ta gọi cường giả Bắc Thương linh viện tới giết sạch bọn mi sao?

Tô Huyên lạnh lùng đáp trả.

- Ha ha! Ngươi nghĩ Bắc Thương đại lục là địa bàn của Bắc Thương linh viện các ngươi sao? Năm xưa nếu không có việc ngoài ý muốn, Bắc Thương linh viện đã bị chúng ta diệt từ lâu, ngươi còn có cơ hội ngạo mạn trước mặt ta?

Bạch Hiên cười to.

- Nhưng sự thật là các ngươi đã thua.

Mục Trần cười khẩy, một lời nhắc nhở cái gì mới là chuyện đã xảy ra.

Gương mặt đang cười bỗng nhiên tắt đi, trong tay hắn xuất hiện một thanh trường thương đỏ sẫm, hung sát khí kinh người bốc lên. Thanh trường thương này cũng là một linh cụ thượng phẩm cực kỳ hung ác.

- Ngươi thích nói sự thật, vậy ta các ngươi thấy bây giờ bản thân đang phải đối diện sự thật gì, bọn nhãi con!

Bạch Hiên giận dữ gầm lên, hắn lao vút tới, huyết trường thương run lên, huyết quang ngập trời, như có biển máu từ đâu dâng lên, khí tức huyết tinh tràn ngập thiên địa.

- Huyết Hải Phệ Linh thương!

Huyết quang tràn ngập như biển máu mênh mông, ầm ầm đổ xuống Tô Huyên và Mục Trần. Thế công kinh người đó khiến cả hai đều biến sắc, Bạch Hiên vốn có thực lực Hóa Thiên cảnh hậu kỳ, lại còn sử dụng một thanh linh cụ thượng phẩm khí thế cực kỳ hung ác, sức mạnh lại như hổ thêm cánh, càng mạnh đến đáng sợ.

Tô Huyên tỏ ra nghiêm trọng, linh lực ào ạt cũng dũng mãnh tuôn ra, Trọng Thủy Linh Châu cũng phát sáng lấp lánh, sóng nước xanh thẳm

không ngừng trào ra, linh lực tinh thuần nặng như núi theo sóng nước xoay tròn bảo vệ lấy Mục Trần và Tô Huyên.

- Hóa Thiên cảnh trung kỳ, cũng đòi cản ta sao?

Bạch Hiên thì cười cợt châm chọc phòng ngự của Tô Huyên, thương trong tay run lên, huyết quanh đầy trời ngưng tụ rồi lao đi như dòng sông máu, đâm vào xoáy nước xanh ngọc.

"Uỳnh!"

Linh lực kinh người tác động lên xoáy nước, khiến nó giảm tốc rồi dừng lại. Bạch Hiên quát to, huyết sắc trường thương hoàn toàn xé rách xoáy nước.

"Uỳnh!"

Xoáy nước to lớn vỡ tung tóe, gương mặt Tô Huyên cũng lúc trắng lúc xanh, khóe miệng rỉ máu.

Trường thương tràn ngập sát khí lao thẳng đến Tô Huyên.

"Véo!"

Một thanh trường kiếm lao ra chính diện nghênh đón huyết trường thương.

"Choang!"

Tiếng kim loại va chạm, trường kiếm bị đẩy lùi tức khắc, cổ tay Mục Trần tóe máu, theo thân kiếm chảy xuống, mặt hắn cũng trắng bệch.

- Tỷ tỷ!

Bất chợt có tiếng la lên thất thanh, đằng xa Tô Linh Nhi, Quách Hung, Lê Thanh cấp tốc lao tới, hạ xuống bên cạnh Mục Trần và Tô Huyên, bọn họ nhìn hai người bị thương mà biến sắc.

Từ đầu chuyến đi đến giờ Tô Huyên luôn ổn định, không đối thủ nào cản được nàng. Mục Trần bề ngoài có vẻ yếu ớt, nhưng luôn có thủ đoạn bất ngờ xoay chuyển cục diện.

Bất giác hai người này chính là nhân vật quan trọng và cường hãn nhất trong tiểu đội, thế nhưng hiện tại cả hai đều bị thương.

Không ít thế lực và cường giả cũng đã kéo tới khu vực này, nhưng sau khi cảm nhận thấy rõ thực lực của Bạch Hiên, cả đám đều biến sắc. Thiên Cương kiếm phái, Địa Hành tông cũng không dám tiến lên. Tuy họ có đến 4 cường giả Hóa Thiên cảnh sơ kỳ, nhưng muốn động thủ, e rằng khó tránh bị Bạch Hiên tàn sát.

Chênh lệch giữa sơ kỳ và hậu kỳ trong Hóa Thiên cảnh rất lớn.

- Tiểu tử, thành thật đem thứ kia giao cho ta, ngươi sẽ được chết nhẹ nhàng.

Bạch Hiên lăng không đứng giữa trời, huyết quang trang ngập, mắt sắc như đao chậm rãi uy hiếp Mục Trần.

Mục Trần cười khẩy, Bạch Hiên đúng là mạnh thật, Hóa Thiên cảnh hậu kỳ, lại còn cây linh cụ thượng phẩm huyết thương, có lẽ trong Hóa Thiên cảnh là vô địch thủ. Nhưng nếu muốn hắn sợ hãi cúi đầu, vậy thì vẫn chưa đủ.

Bản lĩnh bảo mệnh hắn không có, thì nào dám ở lại giằng co với Bạch Hiên?

Mục Trần siết chặt bàn tay, hắc viêm khởi động, hắn đang định dùng sức mạnh cộng hưởng với Cửu U Tước, có điều hắn cũng đang chuẩn bị trả giá không nhỏ.

"Tóc tóc."

Máu trên mũi kiếm của hắn vẫn còn đang nhỏ giọt xuống dưới, chân hắn đang đứng trên Hắc Ma trụ, mỗi giọt máu rơi xuống đều nhanh

chóng biến mất.

"Rầm rầm"

Đất đai hơi rung chuyển chấn động, lúc đầu không mấy ai để ý, nhưng nó càng lúc càng rung chuyển mạnh hơn, cường giả quanh đó vội vàng nhảy lên tìm kiếm nguồn gốc địa chấn.

- Nhìn trụ đá màu đen kia!

Đột nhiên có người phát hiện, mọi người nhìn lại, trong thung lũng lúc này chỉ còn duy nhất một cột đá bề ngoài tan nát, nhưng thân cột có huyết văn xuất hiện, mơ hồ cả thiên địa cũng bị nhuốm theo màu đỏ máu.

Mục Trần cũng đã nhận ra dị tượng kia, chợt biến sắc, vội nắm lấy cổ tay Tô Huyên quát lên:

- Rời khỏi cột đá!

Lời vừa dứt, hắn đã cùng Tô Huyên lui xa, ba người kia cũng vội chạy theo.

- Còn muốn chạy?

Bạch Hiên nheo mắt lạnh lùng, định truy đuổi.

"Ầm!"

Một cộng sáng huyết sắc hướng thẳng lên trời cao, màu sắc ánh sáng như máu ngưng tụ thành, nở rộng trên bầu trời như biển máu vô tận, khí tức hung sát lan tỏa khắp nơi.

So với khí tức hung sát kia, thanh huyết thương của Bạch Hiên chỉ như đồ chơi trong tay trẻ con.

Biến cố thình lình khiến mọi người hoảng hốt, cả Bạch Hiên cũng mặt mày biến sắc, vì hắn cảm ứng được uy áp khủng bố khó hình dung

từ trong biển máu cuồn cuộn kia.

- Cái cột đá này là cái gì? Sao có thể kinh khủng như vậy?

Bạch Hiên chấn kinh nhìn trụ đá đen duy nhất còn lại trong thung lũng, bề ngoài đầy những vết cào cấu, nhìn qua cứ như sắp bị vỡ ra.

- Chẳng lẽ. . . cái cột đá này mới là chí bảo trong linh tàng??

Bạch Hiên rung động không thôi. Hắn nhận được nhiệm vụ là tìm chí bảo trong linh tàng Bạch Long Chí Tôn, nhưng nó là cái gì thì không hề có thông tin chính xác. Lúc nãy vốn hắn nghĩ Bạch Linh Châu bị Mục Trần cướp được là chí bảo, vì dao động linh lực tỏa ra từ trong đó tuyệt đối là thượng phẩm. Nhưng hiện tại dường như cột đá đen thần bí kia còn kinh người hơn!

Nhưng mà nó kinh người quá như vậy, cả Bạch Hiên cũng không dám mó tay vào.

Huyết hải trên trời tràn ngập, không gian biến dạng khiến tất cả đều kinh hãi, dường như nó sắp vỡ nát.

Cột đá khủng bố đến mức cả không gian này cũng không trấn áp nổi??

Mọi người đều thất kinh, cái kia là chí bảo gì đây? Chẳng lẽ thần khí xuất thế?

- Không gian sắp vỡ rồi!

Tô Huyên liếc nhìn cảnh tượng, sắc mặt cũng khó coi quát khẽ.

Mục Trần và mấy người kai cũng vội vàng thúc giục linh lực bao bọc để bảo vệ chính mình.

"Uỳnh!"

Bạch Hiên cũng chỉ biết cắn răng vận chuyển linh lực bảo vệ bản thân, không dám manh động ra tay vội vàng.

"Choang!"

Không gian biến dạng cực hạn, rồi theo tiếng vỡ như gương rơi xuống đất, hoàn toàn vỡ vụn ra, dao động không gian cuồng bạo phát tán.

Lốc xoáy không gian từ đâu xuất hiện, nuốt lấy hết thảy mọi người, Mục Trần chẳng kịp làm gì cũng bị nó cuốn vào, biến mất không thấy....

Bạch Long Khâu.

Một nơi nào đó sâu trong rừng rậm, trên không trung thình lình xuất hiện những lỗ hổng đen ngòm, theo cái lỗ như lốc xoáy kia phun vô số những thân người cứ như rác rưởi rơi xuống.

Nhóm của Mục Trần cũng từ đó bị phun ra, còn may không bị phân tán với nhau, họ nhanh chóng ổn định thân thể, hạ xuống một đỉnh núi.

- Đều ra ngoài hết rồi.

Tô Linh Nhi nhìn những bóng người đầy chật khắp núi, cất tiếng nói.

- Cột đá đen kia là cái gì mà khủng bố vậy? Thật là khủng khiếp!

Quách Hung hoảng sợ lẩm bẩm. Không gian kia chính là do Bạch Long Chí Tôn mở ra, chắc chắn cực kỳ, không ngờ bị cột đá đó hoàn toàn phá vỡ.

Thủ đoạn này có lẽ phải là cường giả đồng cấp với Bạch Long Chí Tôn mới đủ sức làm được.

Mục Trần thì tỏ ra ngưng trọng, vì hình ảnh mà hắn thấy lúc trước, thì hắn biết rằng Hắc Ma trụ kia mới chân chính là chí bảo do Bạch Long

Chí Tôn cuỗm mất từ Long Ma cung. Chẳng qua cái thứ đó rất tà môn, hắn không dám sờ vào.

- Chạy nhanh đi, thừa dịp Bạch Hiên kia còn chưa gặp chúng ta, lập tức rời khỏi đây!

Mục Trần trầm giọng nói.

Bạch Hiên quá lợi hại, tránh được thì quá tốt, chứ bằng không một hồi tử chiến thì khó biết chuyện gì xảy ra.

Tô Huyên cũng tán thành, nhanh chóng xoay người định rời đi.

Nhưng thình lình, Mục Trần nhìn thấy không trung trước mặt hắn nứt ra một cái lỗ đen, khí tức hung sát ngập trời từ trong đó toát ra, rồi một tia huyết quang bắn tới, ập vào mặt hắn, bắn thẳng vào mi tâm Mục Trần.

Thân thể hắn ngay lúc đó cứng lại, hắn cảm thấy rõ hung sát khí vô cùng khủng bố đang bùng nổ trong thân thể, mà ngọn nguồn của nó là một cây Hắc Ma trụ.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 257: Thái Cổ Hung Khí

"Ầm!"

Hung sát khí khủng bố bùng nổ trong thân thể Mục Trần, chỉ khoảnh khắc khiến cho đôi mắt đỏ bừng lên, cảm xúc khao khát điên cuồng giết chóc dũng mãnh lấn át lý trí của hắn.

Cũng còn may Mục Trần vốn có tâm trí kiên định, trước sự kinh hãi tột cùng vẫn có thể duy trì được một chút minh mẫn, vội vận chuyển Đại Phù Đồ quyết thúc giục linh lực trong cơ thể kháng cự hung sát xâm nhập cơ thể. Hắn biết, nếu cứ để hung sát khí xâm chiếm tâm trí, có lẽ bản thân sẽ trở thành một cỗ máy chỉ biết giết chóc không ngừng.

- Đáng chết!

Trong lòng phẫn nộ gầm lên, điên cuồng chống đỡ hung sát khí ăn mòn tâm tư.

Trong khi Mục Trần gặp tai bay vạ gió, Tô Huyên cũng nhìn thấy hắn cả người đỏ máu, thân thể run rẩy, nàng cũng thất kinh.

- Mục Trần, ngươi làm sao vậy?

Tô Linh Nhi gấp gáp lên tiếng hỏi.

- Hung sát khí thật nặng!

Tô Huyên biến sắc, nhận ra nguyên nhân:

- Chẳng lẽ lúc nãy torng linh tàng bị bị hung sát khí xâm chiếm thân thể sao??

- Làm sao bây giờ?

Quách Hung cũng tỏ ra lo lắng. Hung sát trong linh tàng kia quá khủng bố, ngay cả không gian do Bạch Long Chí Tôn mở ra cũng không chịu nổi, Mục Trần nếu bị nó xâm chiếm, vậy thì dữ nhiều lành ít rồi sao?

- Rời khỏi đây đã!

Tô Huyên nghiến răng quyết định. Mục Trần có vấn đề, chiến lực đội ngũ sẽ giảm mạnh, nếu còn nấn ná ở lại sẽ bất ổn vô cùng. Vả lại Bạch Long linh châu đã rơi vào tay Mục Trần, nếu có ai biết sẽ khiến không ít kẻ rình mò.

- Được!

Mấy người kia tán thành, hè nhau dìu Mục Trần hướng về bên ngoài Bạch Long Khâu lao đi như tia chớp.

Trên một đỉnh núi xa xa, Bạch Hiên xuất hiện, ánh mắt âm trầm nhìn theo bóng Mục Trần và đồng đội rời đi.

Trong lòng hắn cực kỳ nổi giận, nếu đúng Hắc Ma trụ chính là chí bảo, vậy thì hắn không thể hoàn thành nhiệm vụ. Không gian linh tàng vỡ nát, Hắc Ma trụ cũng mất tung tích, căn bản chẳng có biện pháp tìm được.

Nhiệm vụ thất bại, nếu cứ như thế này trở về, hình phạt nghiêm trọng sẽ dành cho hắn. Nếu có thể tàn sát được đám người Mục Trần, rồi đoạt lấy Bạch Long linh châu trong tay hắn, có thể sẽ giảm được nhiều hình phạt.

Ít nhất có thể giữ được mạng, bằng không thì cả phụ thân là trưởng lão Long Ma cung cũng khó mà bảo vệ được hắn.

- Còn muốn chạy? Nằm mơ giữa ban ngày!

Hắn lành lạnh nói khẽ, vừa lắc mình đã hóa thành một tia sáng đuổi theo hướng Mục Trần vừa rời đi.

. . .

Tầng phòng ngự linh lực trong cơ thể Mục Trần nhanh chóng bại lui trước hung sát khí khủng bố, nó bá đạo vô cùng, lấy phương pháp bẻ gãy nghiền nát mà kích phá cơ thể hắn, chiếm lĩnh lấy tâm trí của hắn.

"Kwoork!"

Mục Trần đã sắp chịu hết nổi, thì tiếng hót lanh lảnh lại vang lên trong lòng hắn, Mục Trần như trút được gánh nặng, Cửu U Tước đã muốn ra tay.

"Phừng!"

Hắc viêm cuồn cuộn như thủy triều từ trong khí hải thổi ra, lao đến thiêu đốt hung sát khí đỏ như máu.

Cuối cùng ngăn cản được một chút thế công kích chiếm đóng của nó.

Nhưng Mục Trần còn chưa kịp thở ra, giọng nói Cửu U Tước lại gấp gáp vang lên:

- Cẩn thận, Ma trụ kia không bình thường, ta e rằng bây giờ không đủ sức cản được nó.

- Cái gì?

Mục Trần chấn kinh, cả Cửu U Tước cũng ngăn không nổi? Cái thứ này là cái đồ chơi gì đây?

- Nếu ta đoán đúng, có lẽ Ma trụ này là một kiện Thái Cổ Hung Khí, cực kỳ khủng bố, cường giả Chí Tôn cũng khó mà trấn áp chế phục được!

Lời Cửu U Tước vang lên mang theo sự kiêng kị hiếm thấy.

- Thái Cổ Hung Khí?

Mục Trần tỏ ra mờ mịt, cái danh xưng lạ hoắc đó lần đầu tiên hắn nghe thấy, bất quá là cái gì đi nữa thì cũng không tốt trong tình huống thế này.

- Làm sao đây?

Mục Trần khổ não hỏi lại, Cửu U Tước cũng ngăn không nổi, vậy thì hắn chỉ còn cách bó tay chịu chết thôi sao?

Cửu U Tước trầm tư, lúc sau mới nói:

- Có lẽ ngươi nên đem khối Thái Cổ Hung Khí kia đưa vào trong khí hải.

- Cái gì?

Mục Trần cả kinh, đang điên cuồng chống cự không phải vì ngăn không cho Ma trụ chui vào khí hải sao? Cửu U Tước lại còn bảo chủ động đưa nó vào? Lỡ như hung sát khí bùng nổ trong đó, thì hắn chẳng phải sẽ vạn kiếp bất phục .

- Nếu ta toàn thịnh, có lẽ đủ sức liều mạng với Thái Cổ Hung Khí này. Dù vậy trong khí hải của ngươi ngoài ta ra còn có cái thứ đồ thần bí kia mà.

Mục Trần ngẩn ra, hai mắt sáng lên:

- Ngươi nói là tờ giấy than bí ẩn?

- Chính nó.

- Tờ giấy than đó nó là cái gì?

Mục Trần méo miệng cười khổ, trong cơ thể hắn lại chứa vật mà hắn cũng không biết được là cái gì, đến bây giờ hắn mạnh lên cũng chẳng có manh mối nào về nó.

- Này tờ giấy than bí ẩn kia mang theo dao động rất cổ, có mùi như Cổ Thần điển vậy, có lẽ là một mảnh Cổ Thần điển.

Cửu U Tước trầm ngâm nói.

- Cổ Thần điển. . . đó là cái gì?

Mục Trần mờ mịt.

- Một thứ giống như thần quyết vậy, nhưng mà cường đại hơn, uy lực khủng bố khó lường, hơn nữa có thể ghi lại thần thông nghịch thiên. Một khi Cổ Thần điển xuất thế, đừng nói Chí Tôn tầm thường, cả Địa Chí Tôn thậm chí Thiên Chí Tôn cũng bị nó hấp dẫn, vì chính nhờ vào Cổ Thần điển, họ sẽ có thể bước thêm một bước cao hơn trên con đường tu luyện.

Mục Trần rung động, ngay cả cường giả Chí Tôn cũng động tâm? Không ngờ trong người hắn lại có bí ẩn lớn như thế, đáng tiếc chỉ là một mảnh rách nát.

- Thấy cái hoa Mandala trong khí hải của ngươi không? Đó là một thần trận phong ấn, nếu ngươi có thể đưa Thái Cổ Hung Khí đến chỗ nó, ta tin hoàn toàn có thể trấn áp phong ấn được.

Mục Trần mừng rơn, nhìn về đóa hoa Mandala tím kia. Đóa hoa thật lớn và yêu dị lơ lửng trên tờ giấy than nọ, hoàn toàn im lặng, chẳng hề tản mát ra chút dao động nào.

Nhưng Mục Trần biết rõ thứ này lợi hại ra sao. Trước kia Cửu U Tước xông vào khí hải định tác quái, nhưng bị đóa hoa Mandala kia dễ dàng chế ngự.

- Vậy thử xem đi!

Mục Trần là người quyết đoán, nếu cả Cửu U Tước cũng không chống lại được Thái Cổ Hung Khí, vậy thì phải dùng tới vũ khí cuối

cùng này. Dù rằng có chút phiêu lưu, nhưng so với ngồi chờ chết vẫn tốt hơn nhiều.

Có chủ ý, Mục Trần không do dự gì nữa, tâm thần vừa động, linh lực chống cự lại hung sát khí nhanh chóng lùi về khí hải, hắc viêm cuồn cuộn của Cửu U Tước cũng theo đó lui về.

"Ầm!"

Hung sát khí không còn ngăn cản liền điên cuồng lao lên, nguồn của hung sát khí kia, Hắc Ma trụ phát ra những tiếng ù ù đắc thắng, rồi hóa thành một tia hắc ám mang theo sát khí ùn ùn lao thẳng vào khí hải của hắn.

. . .

"Véo!"

Trên bầu trời, những tiếng xé gió vang lên, bóng dáng Tô Huyên và mấy người kia như chớp giật lướt qua, tốc độ đẩy lên cao nhất. Mục Trần toàn thân đỏ bừng, hai mắt nhắm chặt được Quách Hung và Lê Thanh đỡ lấy.

- Nhanh lên, rời khỏi Bạch Long Khâu còn phải tìm biện pháp tống khứ sát khí ra khỏi cơ thể hắn.

Tô Huyên lên tiếng giục, nàng luôn chú ý phía sau, dù rằng không có bóng người nào đuổi theo, nhưng chẳng hiểu sao nàng lại thấy bất an.

Bạch Hiên chẳng lẽ buông tha dễ dàng vậy sao?

Nàng vừa mới nghĩ như thế, sắc mặt đột nhiên đại biến, quát lớn:

- Cẩn thận!

"Ầm!"

Một tia đỏ sậm như chớp từ ngọn núi phía trước bắn tới Tô Linh Nhi.

Tô Huyên giơ cao tay, sóng nước xanh thẳm từ Trọng Thủy Linh Châu tuôn ra, hình thành tầng phòng ngự phía trước.

"Uỳnh!"

Tia sáng đỏ nện lên sóng nước, khiến nó tan vỡ thành hơi nước trong không khí.

Mọi người đều phải dừng lại, Tô Huyên biến sắc nhìn đỉnh núi phía trước, một bóng người như sát thần nắm chặt huyết thương đang hờ hững nhìn họ.

- Là Bạch Hiên!

Quách Hung thất kinh.

- Ta nói rồi, đám nhãi nhép các ngươi đừng mong tên nào chạy thoát.

Bạch Hiên lạnh lùng nhìn nhóm người Tô Huyên, sát khí nồng đậm khiến kẻ khác tim đập thình thịch.

- Tỷ tỷ, làm sao bây giờ?

Tô Linh Nhi lo lắng. Bạch Hiên thực lực quá mạnh mẽ, Mục Trần đang hôn mê, tình trạng bọn họ cực kỳ xấu.

- Linh Nhi, đem Mục Trần tìm chỗ an toàn nấp đi, ta và Quách Hung hỗ trợ tỷ tỷ của ngươi.

Lê Thanh băng hàn nhìn Bạch Hiên, sắp xếp kế hoạch.

Bằng sức một mình Tô Huyên khó mà chống nổi Bạch Hiên, có thêm hai người hỗ trợ, có thể giảm bớt chút áp lực cho nàng.

Tô Linh Nhi cực kỳ lo lắng. Nàng biết rõ dù có Lê Thanh và Quách Hung tham chiến, cục diện cũng không thay đổi nhiều lắm.

- Bọn ta sẽ tận sức chế ngự Bạch Hiên, có cơ hội ngươi đem Mục Trần đi trước.

Tô Huyên khẽ thở dài, thấp giọng nói.

- Tỷ tỷ!

Tô Linh Nhi kinh hãi.

- Đừng nói nữa, chúng ta không còn lựa chọn khác!

Tô Huyên trở nên cực kỳ nghiêm khắc, vô cùng hiếm thấy quát lên.

Tô Linh Nhi cắn môi, đôi mắt rưng rưng ôm Mục Trần lùi ra sau, hạ xuống một đỉnh núi, bất an lo lắng nhìn vòng chiến bên kia.

Bạch Hiên hờ hững chờ đợi bọn họ sắp xếp, huyết sắc trường thương trong tay gõ xuống đất, cả tòa núi rung chuyển, thanh âm tràn ngập sát khí vang vọng thiên địa.

- Di ngôn nói xong rồi, vậy thì chịu chết đi!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 258: Trấn Áp

Không trung nơi rừng núi, Tô Huyên, Quách Hung và Lê Thanh cùng đứng đó, linh lực hùng hồn bùng lên như cơn lốc, khiến cho biển cây xanh bên dưới phải lắc lư dao động không ngừng.

Trong ba người, Tô Huyên thực lực mạnh nhất, Hóa Thiên cảnh trung kỳ, lại có linh cụ thượng phẩm Trọng Thủy Linh Châu, chiến lực cực cao. Lê Thanh nhờ may mắn trước đó lấy được Long Giao Linh Hoàn, chiến lực cũng không nhỏ. Cuối cùng thành ra Quách Hung là yếu nhất, nhưng linh quyết công pháp hắn tu luyện để phòng ngự là chính, do vậy phòng ngự của hắn khá mạnh, ba người liên thủ chiến lực cực tốt.

Nhưng mà có thể ngăn cản được Bạch Hiên hay không, cả ba người đều không ai tự tin. Dù vậy bắt họ ngồi chờ chết là chuyện không có khả năng, dù phải liều mạng chắc chắn họ cũng phải đánh tới cùng.

- Một đám nhãi ranh không biết trời cao đất rộng.

Bạch Hiên lạnh lùng nhìn ba người, cười khẩy khinh thị. Huyết thương nắm chặt trong tay bén nhọn mạnh mẽ, hắn tiến lên, linh lực kinh người phun trào như núi lửa mang theo uy áp dữ dội.

- Động thủ!

Tô Huyên ngưng trọng quát khẽ, dẫn đầu xông lên, Trọng Thủy Linh Châu phát sáng rực rỡ, nàng thúc giục vô tận sóng nước nặng hơn cả núi đá xanh thẳm ào ào công kích như thác đổ.

"Grào!"

Lê Thanh cũng nhanh chóng sử dụng Long Giao Linh Hoàn, song hoàn bay ra hóa thành xích long xích giao to lớn rít gào, mang theo linh lực kinh người nhắm vào Bạch Hiên.

Quách Hung cũng hét lớn, linh lực màu vàng đất tuôn ra, một tấm chắn vàng sẫm xuất hiện, trên đó có khắc chữ Trọng Sơn Nhạc, toát ra khí thế vững vàng nặng vô cùng.

- Không biết tự lượng sức!

Bạch Hiên nhìn công kích kinh người kia, hắn chỉ cười lạnh, huyết thương rung động, linh lực đỏ sẫm tuôn ra như sông máu chặn đứng công kích của ba người kia.

"Ầm!"

Mảng rừng bên dưới tan hoang trước lực nổ kinh khủng, phong bạo linh lực hình thành đáng sợ.

Đại chiến bùng nổ.

. . .

"Ầm!"

Hắc Ma trụ mang hung sát khí đậm đặc như một con mãnh thú hung hãn viễn cổ chui tọt vào khí hải của Mục Trần.

Cảm giác đau nhức như muốn xé toang khí hải của hắn.

Luồng khí đỏ sẫm cuồn cuộn không ngừng đổ vào khí hải, Hắc Ma trụ vang lên những tiếng ù ù, như công khai tuyên bố nó đã chiếm cứ nơi đó.

Thần Phách Mục Trần đứng thẳng trên quang luân linh lực, gương mặt nghiêm trọng nhìn vào hung sát khí ào ào đổ tới. Phía sau nó, Cửu U

Tước cũng đứng dậy trên đóa hoa Mandala, đôi cánh phần phật hắc viêm luôn đề phòng hung sát khí và Hắc Ma trụ.

- Ngươi điều động hoa Mandala đi, ta đến ngăn nó lại.

Cửu U Tước nói.

- Ừm!

Mục Trần gật đầu, Thần Phách lắc mình đứng lên hoa Mandala, rồi nó ngồi xuống. Mặc dù vẫn chưa thể hoàn toàn điều khiển được hoa Mandala, nhưng dù sao cũng có một chút, vẫn có thể khiến nó làm theo ý mình được.

"Kwoork!"

Cửu U Tước đập cánh, hót lên thanh thúy, Cửu U Hỏa hừng hực bùng lên, biển hắc hỏa tuôn ra ngăn cản hung sát khí cuồn cuộn từ Hắc Ma trụ tiến tới.

"phừng phừng!"

Gặp ngăn chặn, Hắc Ma trụ lập tức phản kháng, những tiếng động vang vọng, biển máu càng lúc càng đậm, dồn dập đánh vào biển hắc viêm, không ngừng ăn mòn lẫn nhau.

Cửu U Tước mặc dù vận chưa hoàn toàn khôi phục thực lực, nhưng có vẻ như Hắc Ma trụ kia cũng không ở trong trạng thái toàn thịnh, thành ra thế của cả hai trở nên giằng co, chẳng ai chiếm được thượng phong.

Nhưng thế giằng co trong cơ thể Mục Trần cũng không phải là tốt, hung sát khí quá mức bá đạo, cứ để nó ở lâu trong người sẽ khiến thân thể bị tổn thương, phải mau chóng giải quyết cho tốt.

Thần Phách Mục Trần vẫn tĩnh lặng ngồi đó, tình huống khẩn cấp nhưng hắn không bối rối, vì có gấp gáp cũng chẳng ích gì.

Tâm thần yên tịnh, cách ly với bên ngoài, chìm vào đóa hoa Mandala màu tím.

Một cảm giác thần bí dập dờn trong người.

Đóa hoa Mandala nở ra mang theo hào quang ám tử sắc, xinh đẹp mà diệu kỳ, đồng thời cũng có lực lượng đáng sợ.

Hào quang ám tử kim dần hình thành những khối tròn lơ lửng quanh đóa hoa, mơ hồ như có âm thanh cổ xưa cất lên, quanh quẩn trong khí hải.

Những tiếng nói cổ xưa đó truyền ra, biển máu hung sát bá đạo cuộn trào theo cái cách lo lắng.

Hắc Ma trụ ẩn trong biển máu cũng phát sáng huyết văn, tiếng nói cổ xưa kia khiến cho nó cảm thấy không thoải mái và bất an.

Càng như vậy, lại càng khiến nó hung lệ, biển máu dâng cao, Hắc Ma trụ đột ngột bắn ra, thế như chẻ trẻ phá tan tành hắc viêm hải do Cửu U Hỏa hình thành.

- Cho nó lại đây!

Cửu U Tước cả kinh, định ngăn cản, nhưng tiếng Mục Trần vang lên khiến nó ngừng lại. Lúc này Thần Phách của hắn đã mở mắt, mà đôi mắt mang theo một màu ám tử kim kỳ dị.

Thần Phách Mục Trần nhảy ra khỏi hoa Mandala, đóa hoa lập tức bùng lên những sợi tơ sáng màu ám tử giao nhau, dường như đang may thành một cái lưới tím.

"Vụt!"

Lưới tím bay vút ra, trùm lấy Hắc Ma trụ. Chính lúc Hắc Ma trụ bị bắt lấy, huyết hải lập tức tan rã.

"Bang bang!"

Hắc Ma trụ rung rinh chấn động, huyết văn hiện lên, hình thể biến ảo không ngừng, muốn giãy ra.

Nhưng cái lưới kia không đơn giản, nhìn qua chỉ như là những tia sáng, nhưng bên trong nó còn có những ký hiệu thần dị vô cùng kỳ lạ chuyển động, không cho Hắc Ma trụ.

Hoa Mandala chậm rãi chuyển động kéo lưới, Hắc Ma trụ thì bị bắt trói giãy giụa không nổi, nhìn cứ như một đóa hoa ăn thịt người bắt được con mồi.

"Ầm! Ầm!"

Hắc Ma trụ càng lúc càng điên cuồng chống lại, biển máu lại xuất hiện, dũng mãnh đánh phá. Hung sát khí thái cổ áp bức hoa Mandala phải dừng lại.

Hiển nhiên, hoa Mandala thần bí, Hắc Ma trụ cũng chẳng kém thần dị.

- Cửu U Tước, bắn nó!

Mục Trần vội vàng nhờ đến Cửu U Tước.

Cửu U Tước gật đầu, đôi cánh vỗ mạnh, hắc viêm liền hội tụ thành một cái lông đen, bề ngoài không thấy một chút hắc viêm nào, nhưng sức mạnh khủng bố lại tiềm ẩn trong đó.

"Véo!"

Cái lông bắn ra, như tia chớp bắn phá Hắc Ma trụ, khiến nó chấn động rung chuyển, văng đi một đoạn rồi lại bị kéo vào trong hoa Mandala.

Nhất thời đóa hoa xinh đẹp mềm rũ xuống, quang văn lưu động bắn ra, hóa thành những xiềng xích màu tím quấn chặt lấy Hắc Ma trụ.

"Rầm Rầm!"

Hắc Ma trụ giãy giụa điên cuồng, chấn đứt không ít xích tím, nhưng số lượng tử xích quá nhiều cuồn cuộn không dứt, cuối cùng hoàn toàn phong ấn nó lại, không động đậy được nữa.

Mục Trần và Cửu U Tước đều thở phào nhẹ nhõm.

Thần Phách Mục Trần thật cẩn thận đến gần, Hắc Ma trụ đứng thẳng trên đóa hoa, xiềng xích quấn chặt lấy kín kẽ, trấn áp phong ấn một cách cường hoành mạnh mẽ.

- Cuối cùng cũng thu phục được nó.

Mục Trần cười, nhìn vào Hắc Ma trụ, ánh mắt đột nhiên trợn lên, kinh ngạc hét to:

- Này! Hắc Ma trụ có chữ viết này....

Những chữ viết cổ kính mà hư hỏng, Mục Trần nhíu mày khó khăn đọc ra.

- Đại. . . Tu Di. . . Ma Trụ?

Mục Trần lẩm bẩm:

- Đại Tu Di Ma Trụ, là tên của nó sao?

- Ngươi chắc phải biết chứ? Ngươi sống nhiều năm như vậy...

Mục Trần quay sang nhìn Cửu U Tước, kinh nghiệm của nó dĩ nhiên nhiều hơn hắn vô kể.

Cửu U Tước trợn mắt:

- Trong tộc Cửu U Tước, ta cũng mới trưởng thành thôi!

Mục Trần giật mình cả kinh:

- Mới vừa trưởng thành lại lợi hại như vậy?

Cửu U Tước kiêu hãnh ngẩng mặt lên:

- Ngươi nghĩ chỉ có nhân loại mới có tuyệt thế thiên tài sao?

Mục Trần sờ sờ cái mũi.

Cửu U Tước hạ mình nằm xuống, liếc nhìn Mục Trần:

- Bây giờ lo mà thu dọn tàn cục trong cơ thể ngươi đi. Hắc Ma trụ tuy đã bị phong ấn, như mà lượng hung sát khí nó để lại trong cơ thể ngươi không ít đâu, không đuổi nó ra sớm, thân thể sớm muộn cũng bị nó ăn mất.

Mục Trần cười, hắn dĩ nhiên tự biết tình huống cơ thể, nhưng lại không hoảng hốt. Hắn nheo mắt, có vẻ gì đó khá nguy hiểm.

- Hung sát khí, cũng là một loại sức mạnh đó... Cũng hay, giờ ta cũng cần mượn chúng nó một chút.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 259: Sẽ Không Chết

"Ầm!"

Linh lực hung hãn đánh vào khiến núi rừng tan hoang, rừng cây bên dưới trở thành bình địa.

"Choang!"

Trên không trung, một luồng huyết quang tung hoành ngang dọc. Huyết quang lướt qua, bất kể là dòng nước xanh thẳm hay xích long xích giao cũng đều bị đánh lui, không thể địch lại.

Sắc mặt Tô Huyên và Lê Thanh lúc này đều lúc trắng lúc xanh. Đặc biệt là Lê Thanh, lồng ngực phập phồng thở dốc liên hồi, tuy có Long Giao Linh Hoàn cũng là linh cụ thượng phẩm, nhưng thực lực của nàng cũng còn khá kém, chênh lệch vớ Bạch Hiên quá lớn. Nếu không phải có Tô Huyên gánh phần lớn áp lực, e rằng nàng đã sớm bị đánh tan tác.

Nhưng dù vậy thì cục diện vẫn càng lúc càng bất ổn.

- Các ngươi còn có thể chống đỡ bao lâu?

Trong dòng sông huyết quang trên cao, Bạch Hiên nắm chặt huyết thương trong tay, thế công liên hồi đánh ra, giọng điệu châm chọc hai cô gái đang liên tiếp bị đánh lui.

Tô Huyên nghiến răng thúc giục Trọng Thủy Linh Châu, chống đỡ công kích hung mãnh của Bạch Hiên.

- Chơi đủ rồi, ta không muốn tiếp tục lãng phí thời gian với các ngươi!

Bạch Hiên lạnh lùng, hắn đã mất kiên nhẫn, dù răng cục diện căn bản hoàn toàn là một chiều thuộc về hắn, nhưng nhanh chóng giải quyết để tránh đêm dài lắm mộng.

"Ầm!"

Linh lực dồi dào cuồn cuộn nổi lên, thiên địa trở nên hôn ám, huyết thương siết chặt trong tay, hai mắt Bạch Hiên trở nên hung ác.

Huyết quang lượn lờ quanh thân hắn, bốc lên cao hình thành một con cự huyết mãng trăm trượng, hung lệ dữ tợn.

- Huyết Mãng Trấn Hồn!

Tiếng quát chói tai lãnh khốc vang lên, huyết mãng thè lưỡi đe dọa rồi rít lên như sấm, cự mãng dung nhập vào huyết thương ào ào lao tới chỗ Tô Huyên.

Khí thế công kích đáng sợ!

- Trọng Thủy Sơn!

Tô Huyên ngưng trọng thúc giục linh lực, khẽ kêu lên, sóng nước dũng mãnh tuôn trào, hình thành một tòa núi xanh thẳm, không gian biến dạng như bị trọng lực nghìn cân kia áp bức mà thành.

- Long Giao Linh Hoàn, Long Giao Sát!

Lê Thanh cũng toàn lực thúc giục Long Giao Linh Hoàn, song hoàn gào thét mang theo linh lực rực lửa xoắn lấy nhau, một luồng năng lượng xoắn với thanh thế tuyệt đẹp theo sau bắn tới.

"Oành!"

Thế công kinh người va chạm bùng nổ, linh khí thiên địa cuồng bạo hình thành lốc khí đáng sợ, gió hú gió quật dữ dội.

- Bằng sức các ngươi, cũng chống lại ta?

Bạch Hiên cười khẩy, bàn tay nắm lại, sát khí tăng vọt, huyết mãng bành trướng.

Huyết mãng hung hăng lao vào thủy sơn, trùng kích mạnh mẽ xé toạc nó ra, theo một tiếng "bang" cực lớn hoàn toàn phá vỡ thủy sơn.

Chấn vỡ thủy sơn, huyết mãng thế tiến không giảm, vẫn mang một cỗ sát khí nồng đậm đánh vào song long giao.

"Bùm!"

Song hoàn bị đánh bật ngược ra, màu sắc ảm đạm, trở về tay Lê Thanh.

"Hự!!"

Trúng đòn nghiêm trọng, Lê Thanh và Tô Huyên cùng lúc thổ máu chấn thương, văng đi, hơi thở hổn hển uể oải.

Huyết mãng đánh tan thế phòng ngự liên hợp của hai người, vẫn còn dư lực hung mãnh lao tới truy sát.

- Trọng Sơn Thuẫn!

Quách Hung lao lên, trong tiếng gầm tạo thành một tấm chắn vững chắc, hoa văn sơn nhạc ẩn hiện trên bề mặt thuẫn.

"Bùm!"

Huyết mãng đũng vào quang thuẫn, một tiếng nổ vang vọng kinh thiên, Quách Hung bị chấn lui đi một đoạn, tay cầm thuẫn bị đánh tóe máu, chảy xuống tí tách.

Nhưng hắn vẫn kiên cường chống đỡ quang thuẫn, thân hình bị đánh lui đến khi cách hai cô gái chừng một thước thì được hắn ổn định lại, linh lực huyết mãng tiêu tan hết.

Hắn thở hồng hộc, cánh tay run rẩy, đầu đầy mồ hôi lạnh quay qua nhìn hai cô gái mặt trắng như tờ giấy, cắn răng hỏi:

- Không sao chứ?

Tô Huyên và Lê Thanh đều gượng cười, thực lực Bạch Hiên quá mạnh, họ liên thủ cũng không chống đỡ được quá lâu.

- Các ngươi đi đi, ta ngăn hắn lại.

Quách Hung nghiến răng, giọng đầy cương quyết.

- Một mình ngươi không cản nổi.

Tô Huyên siết chặt tay tức tối, truyền một tiếng quát khẽ chỉ cho riêng Tô Linh Nhi đứng trên đỉnh một ngọn núi xa xa:

- Mang Mục Trần đi!

- Tỷ tỷ!

Tô Linh Nhi đỏ mắt suýt khóc, nàng giẫm chân không cam lòng, không muốn bỏ chạy rời khỏi bọn họ.

- Đừng làm cho cái chết của chúng ta vô giá trị!

Tô Huyên lạnh lùng nói.

Tô Linh Nhi lần đầu tiên nhìn thấy Tô Huyên như vậy, nước mắt không cầm được chảy xuôi xuống gò má, đành cắn răng đỡ lấy Mục Trần, chuẩn bị bỏ trốn.

- Ha ha, xả thân cứu người, thật là đại nghĩa, chẳng qua không tác dụng gì. Bằng sức các ngươi, ngăn được ta sao?

- Vậy cứ thử xem!

Quách Hung quật cường chẳng sợ.

Bạch Hiên lãnh khốc vô tình, vừa lắc mình đã như quỷ mị xuất hiện trước mặt Quách Hung, huyết thương mang theo khí thế hung ác cuồn cuộn đâm tới.

Quách Hung kinh hãi, quang thuẫn có lực phòng ngự mạnh mẽ lập tức thành hình.

"Choang!"

Hoa lửa bắn ra, quang thuẫn nhanh chóng nứt nẻ trong ánh mắt hoảng sợ của Quách Hung.

- Phá!

Cánh tay Bạch Hiên rung lên, quang thuẫn lập tức nát tan dưới mũi thương như vuốt rồng, rồi nó nhanh như chớp thuận đà đâm tới ngực Quách Hung.

"Véo!"

Một luồng sóng xanh thẳm quét tới đánh vào đầu thương, khiến nó bị đổi hướng, xuyên qua bả vai Quách Hung.

Quách Hung rống lên đau đớn, vội vã lui lại. Trên vai máu tuôn xối xả, suýt nữa là lấy đi luôn cả cánh tay của hắn.

Tô Huyên và Lê Thanh vội vàng lao lên bảo vệ phía trước Quách Hung, đau đáu nhìn Bạch Hiên đang cười cợt bọn họ, như một con mèo đang vờn ba con chuột con.

- Tiểu cô nương kia, ngươi mà chạy thì tỷ tỷ ngươi sẽ chết trong tay ta đó.

Bạch Hiên cười tủm tỉm nhìn Tô Linh Nhi đang do dự chưa chịu đi, giọng điệu tàn nhẫn.

Tô Linh Nhi khựng lại, cắn môi đến chảy máu, đôi mắt ràn rụa đầy nước, thế nhưng nàng đã quyết định phải xông ra, có ở lại đây thì cố gắng của tỷ tỷ chỉ là vô ích mà thôi.

Bạch Hiên thấy Tô Linh Nhi không ngừng bước, hừ một tiếng giận dữ, huyết thương rung lên, công kích phô thiên cái địa bao phủ lấy ba người kia.

Tô Huyên và hai người kia dưới công kích bùng nổ của Bạch Hiên đã vô cùng hung hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể bị xuyên thủng.

- Ha ha, tỷ tỷ của ngươi sắp chết rồi.

Giọng cười ma quái của Bạch Hiên vang xa, khiến cho cô bé nghe thấy mà run rẩy không ngừng.

Tô Linh Nhi mạnh mẽ chùi nước mắt, quát to trả lại:

- Bạch Hiên! Ta nhất định sẽ không bỏ qua ngươi!

- Vậy à? Lát nữa giết xong tỷ tỷ của ngươi, ta cũng giải quyết ngươi luôn.

Bạch Hiên hờ hững nhìn ba người đau khổ chống đỡ trước công kích của hắn, chợt huyết thương mãnh liệt gia tốc, đâm xuyên tới mang theo sức mạnh hướng vào thân thể cả ba người.

"Phụt!"

Cả ba người đều phun máu văng ra, thê thảm vô cùng.

- Ngươi bước thêm một bước, tỷ tỷ của ngươi lên tiên ngay lập tức!

Bạch Hiên hờ hững cười, huyết thương không chút lưu tình đâm tới cái cổ trắng ngần của Tô Huyên.

Nghe thấy lời đe dọa kia, Tô Linh Nhi lập tức sững người lại, vết máu trên đôi môi lại chảy xuống.

- Bạch Hiên, ta sẽ tìm ngươi báo thù! Ta nhất định sẽ giết ngươi!

Trái với suy nghĩ của Bạch Hiên, Tô Linh Nhi không lao đến tấn công hắn, cô gái nhỏ không ngừng run rẩy, trong tiếng nấc nghẹn căm phẫn và đôi mắt đỏ hoe gầm lên cay đắng, nàng vẫn bỏ chạy.

"Uỳnh!"

Thình lình một cánh tay khỏe khoắn chắn trước người nàng khiến nàng sửng sốt nhìn lại, chính là cánh tay của tên "thương binh" Mục Trần đang được nàng dìu đi.

Gương mặt đỏ bầm, cả đôi mắt đen thường ngày cũng mang màu đỏ huyết, thần sắc của hắn tràn ngập hung sát khí dữ tợn khó hình dung.

Huyết văn trên cơ thể hắn lan tỏa, trải khắp người, làn da như có máu thấm ra, cực kỳ khủng khiếp.

Mục Trần lúc này trông cứ như một tu la hung thần hiếu sát, khiến kẻ khác nhìn mà rùng mình kinh sợ.

- Mục Trần. . . ngươi. . .

Tô Linh Nhi hoảng hốt run rẩy, chợt nàng nấc lên đau khổ:

- Ngươi phải quay lại cứu tỷ tỷ, bằng không họ sẽ bị Bạch Hiên hại chết, mau cùng ta đi.

Đôi mắt hung tàn đầy sát khí của Mục Trần dường như dao động một chút, hắn nhìn vào bàn tay tràn ngập huyết văn, rồi dùng nó lau đi nước mắt ràn rụa trên má người con gái.

Gương mặt đáng sợ đó lại lộ ra một vẻ quen thuộc khiến Tô Linh Nhi quên đi tình cảnh khó khăn, một câu nói nhẹ buông.

- Yên tâm đi, ta hứa với ngươi, chúng ta không một ai phải chết!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 260: Hung Thần Lực

Trên ngọn núi, Tô Linh Nhi nhìn hung thần ác sát Mục Trần, không biết vì sao hắn có bộ dạng này, nhưng nàng vẫn cảm thấy bình an một chút:

- Ngươi muốn làm gì?

Cục diện đã định, Bạch Hiên thực lực quá mạnh, ngay cả tỷ tỷ Tô Huyên cũng không đối phó nổi, huống gì Dung Thiên cảnh Mục Trần?

- Ngươi đưa mọi người đi trước, cách xa ta một chút, đừng tới gần, hiểu không?

Đôi mắt đỏ ngầu như máu hơi yếu đi một chút, thanh âm Mục Trần khàn khàn khó hiểu, dường như mang theo sát khí hung hãn dày đặc, khiến Tô Linh Nhi bất giác sởn gai ốc.

Tô Linh Nhi bị dọa bất giác lui sau một chút, huyết văn trên người Mục Trần đang lóe lên không ngừng.

Ngơ ngác nhìn khí thế hung ác của hắn, nàng chỉ biết mờ mịt gật đầu.

Mục Trần không nói thêm gì nữa, lắc mình nhanh như chớp lao đi trên không trung, giọng nói khàn khàn trầm thấp mà uy hiếp vang ra:

- Bạch Hiên, đồ ngươi muốn ở trong tay ta, có lấy lại được hay không phải xem bản lĩnh của ngươi.

- Ha ha, rốt cục vẫn quay đầu lại a.

Bạch Hiên cười nhạt, ánh mắt sắc bén nhìn Mục Trần.

- Mục Trần, ngươi...

Tô Huyên lo lắng la lên. Khó khăn lắm mới tranh thủ một chút thời gian cho Tô Linh Nhi chạy đi, sao Mục Trần trở lại?

Nhưng đôi mắt đỏ ngầu của Mục Trần dường như không để ý tới họ, thần thái càng lúc càng yếu, rốt cuộc hoàn toàn tiêu tán.

Bàn tay siết chặt của hắn chậm rãi thả lỏng.

Nhìn vào cơ thể hắn, hung thần lực huyết tinh đang điên cuồng chạy theo kinh mạch, phóng thích ra sức mạnh khủng bố. Mỗi khi nó chảy qua cơ thể hắn, kinh mạch đều run lên một chút, cảm giác đau nhức do bị ăn mòn lan tỏa.

Nhưng chính cái cảm giác đau nhức đó giúp cho thần trí của Mục Trần vẫn còn giữ lại chút tỉnh táo, không bị hung sát khí ăn mòn hết thảy.

- Quả thực là tên điên. . .

Trong khí hải, Cửu U Tước thấy hắn như vậy cũng không thể không lắc đầu. Hành động của Mục Trần không nghi ngờ gì là đùa với lửa, hung thần lực bá đạo tuyệt luân sẽ ăn mòn thần trí con người, đến khi thần trí hoàn toàn bị che lấp, thì hắn sẽ chân chính trầm luân trong cơn giết chóc không ngừng nghỉ, khó có thể tỉnh lại. Lúc ấy chỉ còn là một con rối vô hồn.

Hung thần lực cực kỳ cường đại, nhưng nguy hiểm chẳng kém, chỉ sơ ý sẽ hại người hại mình. Cái tên này đúng là chuyện gì cũng dám làm.

Ngay khi thần thái trong mắt Mục Trần biến mất, hơi thở của hắn dường như cũng hoàn toàn mất theo, cứ yên lặng đứng trên không trung, không hề động đậy.

Hoa văn huyết sắc như bầy sâu bám trên làn da Mục Trần, lấp lánh mang lại cảm giác kinh dị đáng sợ.

- Hừ, còn giả thần giả quỷ trước mặt ta, không biết sống chết!

Bạch Hiên liếc nhìn Mục Trần quỷ dị, ánh mắt ngưng trọng, nhưng miệng vẫn cười khẩy. Hắn chẳng quản lý do vì sao Mục Trần lại trở thành như thế, nhưng hiện tại thực lực của hắn là Hóa Thiên cảnh hậu kỳ, trong tay lại có linh cụ thượng phẩm, chiến lực trong Hóa Thiên cảnh có thể nói là hàng đầu. Muốn dọn dẹp một tên thiếu niên Dung Thiên cảnh, còn không dễ như trở bàn tay?

- Chết đi!

Bạch Hiên phóng tới, huyết thương bao trùm trong linh lực cuồng dã xé toạc không trung, nhanh như chớp đâm vào Mục Trần.

- Mục Trần cẩn thận!

Tô Huyên kinh hoảng la lên nhắc nhở.

Nhưng Mục Trần không hề nhúc nhích, đến khi mũi thương sắp chạm vào ngực, thình lình hắn vươn tay chụp lấy mũi thương.

"Xoẹt xoẹt!"

Huyết thương sắc bén cắt da thịt của bàn tay Mục Trần, máu tươi nhỏ xuống, huyết văn trên da hắn càng thêm đậm màu.

Bạch Hiên hơi biến sắc, một cảm giác bất an mơ hồ hình thành trong tâm hắn.

Dường như Mục Trần hoàn toàn khác trước.

Tay bắt lấy mũi thương, hắn ngẩng lên, đôi mắt đầy tơ máu đỏ rực, dường như trong đôi mắt ấy là biển máu cuộn trào, hung sát khí ngập trời.

Huyết văn hiện lên trên gương mặt quỷ dị mà đáng sợ, như tu la hiếu sát.

"Ầm!"

Một cỗ hung sát khí ngập tràn từ trong cơ thể Mục Trần bùng phát, khiến không trung ở đây liền hóa thành màu đỏ sậm.

Làn da Mục Trần lặng lẽ nứt ra một lằn máu, huyết sát lực quá mức cường đại bá đạo, thân thể hắn bây giờ khá là cường hãn, nhưng vẫn khó mà chịu nổi.

- Cái này. . .

Cả Bạch Hiên lẫn đám người Tô Huyên đều khiếp hãi khi thấy dị tượng bất ngờ xuất hiện, dường như cảnh này khá quen thuộc.

Thân thể run rẩy, đôi mắt càng thêm hoảng sợ khi nhớ lại cách đó chưa bao lâu, cảnh tượng trong không gian linh tàng lúc Hắc Ma trụ phá phong ấn hủy diệt không gian, hiện tượng chẳng phải cũng giống hệt thế này hay sao?

Chẳng qua khi đó hung thần lực cường hãn khủng bố hơn bây giờ nhiều.

Nhưng tình huống đó sao lại xuất hiện vì Mục Trần?

Tô Linh Nhi cũng đã đến bên cạnh ba người kia, nhanh chóng đỡ họ dậy, nhớ kỹ lời Mục Trần dặn dò, nàng liền kéo ba người kia nhanh chóng lui đi.

Họ vừa lui ra một khoảng khá xa, gương mặt đầy huyết văn của Mục Trần khẽ nhếch lên cười, nét cười hung tợn dữ dằn như hung thần đòi mạng, khiến cho cường giả mạnh mẽ như Bạch Hiên cũng sợ không cử động nổi.

- Giả thần giả quỷ!

Bạch Hiên lạnh lùng hét lên, huyết thương rút ra khỏi tay Mục Trần, kéo theo một vòi máu đỏ. Thương ảnh dày đặc bao trùm tấn công Mục

Trần.

"Ầm!"

Hung sát khí bùng phát, hình thành một lớp giáp đỏ trên da Mục Trần, hoàn toàn để mặc Bạch Hiên tùy ý đâm tới.

"Xoẹt xoẹt!"

Thương kình kinh người khi gặp phải tầng giáp hung sát khí kia, linh lực dường như bị nó ăn mòn đi phần lớn, dù vậy kình phong dư lại vẫn cắt xé thân thể Mục Trần, để lại vài dấu máu nhàn nhạt.

Nhưng điều đó chẳng khiến hắn lui bước, mà ánh mắt càng lúc càng hung tợn, hắn gần lên, tay siết lại, hung sát lực cuồn cuộn vọt tới, hóa thành một thanh huyết thương đỏ máu giống hệt.

Thân thương rung động mang theo hung sát ào ào đập vào sát khí linh lực của Bạch Hiên, ngọn núi gần đó bị đánh nứt ra những khe thật lớn, không ngừng đổ sụp.

Trên đỉnh núi xa xa, Tô Huyên và những người khác kinh hãi nhìn bóng người đỏ máu đằng kia, họ phát hiện Mục Trần đã đủ mạnh để chống lại Bạch Hiên!

- Thực lực của hắn sao lại tăng vọt nhiều như thế?

Quách Hung kinh ngạc cảm thán.

- Sức mạnh này không khác sát khí Hắc Ma trụ trong linh tàng kia, có lẽ Mục Trần bị sát khí nhập thể.

Tô Huyên tinh tế nhận định.

- Vậy Mục Trần....?

Tô Linh Nhi lo lắng thất thanh.

- Ta nghĩ, lúc này hắn chính là mượn cái sức mạnh đó đối chọi với Bạch Hiên, đồng thời đại chiến như vậy sẽ giúp hắn đẩy lượng hung sát khí trong cơ thể ra ngoài. Nhưng việc này khá nguy hiểm, hung sát khí kia quá dữ dội, nếu lợi dụng không tốt có khi lại bị phản phệ, bị nó chiếm mất thần trí, khi ấy chỉ còn biết điên cuồng giết chóc.

Tô Huyên khẽ thở dài, đôi mắt mông lung nhìn đằng xa kia, lẩm bẩm:

- Bây giờ chỉ còn có thể dựa vào hắn mà thôi....

"Choang!"

Hai thanh huyết thương va chạm tóe lửa, khí lãng cuồn cuộn nổ ra, không gian biến dạng.

Sắc mặt Bạch Hiên xanh mét lại pha thêm một tia kinh nghi bất định. Hắn không thể tin được, Mục Trần chẳng những có thể đấu với hắn hơn mười hiệp, vẫn không hề có dấu hiệu rơi xuống hạ phong.

Sức mạnh của tên kia dường như đã bì kịp với hắn.

Biến hóa lạ lùng khiến Bạch Hiên khó tin. Nhưng hắn cũng là nhân vật tầm cỡ, suy nghĩ một chút liền đoán được vài điều.

- Là mượn hung thần lực xâm nhập cơ thể kia sao?

Ánh mắt lóe lên, hắn nhìn vào huyết văn khắp người Mục Trần, ánh mắt không một chút cảm xúc nhân loại, chỉ có sự hiếu sát điên cuồng. Hắn cười gằn cất tiếng:

- Ngươi hiện tại và một con dã thú chỉ biết giết chóc có gì khác nhau?

Mượn lực hung sát khí, sẽ trở thành con rối cho sát khí.

- Ngươi thống khổ như vậy, thế thì để ta giải thoát cho ngươi!

Bạch Hiên gầm lên, linh lực hùng hậu thành hình, hóa thành cự thú đỏ thẫm, khí thế hung ác bộc phát rung trời.

- Huyết Ma Thú, Huyết Hải Dong Luyện!

Bạch Hiên hét lên, cự thú màu đỏ hóa thành biển máu tràn ngập chân trời, mùi vị huyết tin lan tỏa trong vùng.

Sức phá hoại như sóng thần thổi quét, biển máu lướt qua, cả ngọt núi đều bị cuốn đi sạch sẽ.

- Đi chết đi!

Bạch Hiên nhe răng cười, hắn thấy Mục Trần ngẩng lên, huyết văn trên gương mặt cũng tỏ vẻ trào phúng, đôi mắt hung thần lại xuất hiện một dao động kỳ lạ.

"Gào!"

Hung sát khí vô cùng vô tận từ cơ thể hắn phun ra, hóa thành những ngôi sao đỏ máu, rồi một con bạch hổ xuất hiện, có điều đôi mắt bạch hổ lúc này cũng nhuốm một màu huyết tinh.

Bạch Hổ Thần Ấn, vốn mang theo khí thế sát phạt vô tận, kết hợp với hung sát khí càng thêm hung tợn bá đạo. Khí thế đó khiến thiên địa cũng phải run rẩy.

Mục Trần đứng lưng chừng không, như hung thần quang lâm, lơ lửng phía trước bạch hổ, gương mặt cười châm chọc.

- Chết, là ngươi mới đúng!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 261: Thảm Thiết Huyết Đấu

Bạch hổ chân đạp tinh tú, hai mắt đỏ sậm khát máu hung tàn. Khí tức hung ác sát phạt hội tụ lại khiến cho thiên địa trong phạm vi trăm dặm phải rung chuyể, vạn thú run rẩy.

Xa xa trên ngọn núi nọ, Tô Huyên cũng thần tinh kinh hãi, không phải chưa từng thấy Mục Trần thi triển Bạch Hổ Thần Ấn, lúc trước chiêu thức lợi hại đó của hắn đã cả được công kích lợi hại của Lý Huyền Thông.

Nhưng lúc này Bạch Hổ Thần Ấn của hắn hơn xa khi trước.

"Uồm!"

Bạch hổ gầm lên, ánh sáng bộc phát, không gian biến dạng, nó lao tới biển máu hung hãn không sợ hãi.

"Bùm!"

Bạch hổ công kích biển máu, linh lực lốc xoáy lan tỏa khiến núi rừng cũng hóa thành đất bằng, núi non quanh đó lại thêm một dịp sụp đổ kinh hoàng.

Biển máu như bông tuyết chạm vào dung nham, nhanh chóng bốc hơi tan rã.

Bạch Hổ Thần Ấn của Mục Trần trứ danh sát phạt, lại kết hợp với hung sát khí khủng bố, uy lực hung mãnh vô cùng, sức mạnh đáng sợ khó hình dung.

- Không thể nào!

Bạch Hiên sắc mặt kịch biến, khó tin thốt lên. Sát chiêu của hắn lại không chịu nổi một đòn trước công kích của Mục Trần!

- Cái tên đáng chết còn giữ lại một chút thần trí?

Bạch Hiên nghiến răng tức tối, tên tiểu tử quái thai, bị hung thần lực khủng bố xâm thực vẫn còn có thể điều khiển bản thân?

- Đỡ!

Hắn gào lên, huyết thương vũ động, linh lực hùng hậu tuôn ra quán chú vào huyết hải, định dùng chiến thuật "lấy thịt đè người", lấy linh lực dồi dào của bản thân áp chế công kích của Mục Trần.

"Uồm!"

Trước sự chống đỡ đó, bạch hổ rống lên giận dữ, đôi mắt càng thêm huyết tinh nồng đậm. Bất chợt thân hình bạch hổ thu nhỏ lại thành quang ấn chừng một trượng, thế nhưng khí tức sát phạt vẫn khủng bố như cũ.

Quang ấn lướt qua, nơi nơi trong biển máu liền bốc hơi, khí tức sát phạt biến nó thành chiến trường tu la.

"Roạt! Roạt!"

Biển máu không ngừng tan mất, Bạch Hổ Thần Ấn như một sát tinh không thể ngăn cản xé toang biển máu, lao đến Bạch Hiên.

- Ta không tin, hôm nay không giết được ngươi!

Bạch Hiên đỏ mắt nhìn Bạch Hổ Thần Ấn thế tiến dồn dập, đường đường là cường giả Hóa Thiên cảnh hậu kỳ, tại sao lại chật vật trước mặt tên Mục Trần Dung Thiên cảnh trung kỳ kia chứ?

- Bát Hoang Huyết Chiến Quyết, Huyết Hồn Chiến Mâu!

Bạch Hiên kết ấn, hét to lên, linh lực ngưng tụ thành một thanh chiến mâu cao trăm trượng, huyết tinh ngập tràn, khí thế thảm thiết.

Một linh quyết công kích có uy lực cực lớn.

Chiến mâu vừa hiện, xuyên phá trời cao, khí tức nồng đậm thảm thiết ngang nhiên va chạm với Bạch Hổ Thần Ấn!

"Uỳnh!"

Tiếng vang kinh thiên theo khí lãng kinh người tỏa ra, Mục Trần và Bạch Hiên đều chịu đòn nghiêm trọng văng ngược ra, nện vào hai vách núi đối diện nhau.

- Hự!

Bạch Hiên ói máu, tim đập thình thịch, trong lòng tràn ngập phẫn nộ. Bên kia Mục Trần đã lại tiến ra từ cái khé núi, thân thể nhuốm đầy máu, chảy xuống như suối. Nhìn hắn như một kẻ tắm máu điên cuồng, đôi mắt đỏ rực như hung thần.

Dường như không phát hiện ra thương thế bản thân, đau nhức cũng chẳng màng, hắn như một cỗ máy giết chóc không biết đau đớn mệt mỏi.

- Tên nhóc khốn nạn!

Bạch Hiên trừng mắt lãnh khốc, trong lòng gầm nhẹ. Mục Trần bây giờ toát ra khí thế cả hắn cũng cảm thấy sợ hãi.

Mục Trần tùy ý cho máu tươi đổ xuống, đôi mắt hiếu sát vẫn nhìn chằm chặp Bạch Hiên, hắn le lưỡi liếm máu tươi trên gương mặt, nở một nụ cười đanh ác điên cuồng đáng sợ.

"Véo!"

Ánh mắt khóa chặt mục tiêu, hắn cấp tốc lao tới.

- Thằng nhãi, tao giết mày!

Bạch Hiên cũng điên cuồng gào lên, linh lực hùng hậu bộc phát, quyền kình hung hăng đánh tới Mục Trần, ra tay cực kỳ tàn nhẫn.

Chiêu chiêu hung ác, hai người đánh nhau liên hồi mấy chục hiệp, thân thể trúng đòn đã vô cùng nghiêmt rọng, Mục Trần cả người máu me kinh hoàng, bị đánh văng tứ tung.

Bạch Hiên cũng thê thảm chẳng kém, áo quần nát bét, một dấu tay xuyên qua lồng ngực, gần như đâm thủng trái tim hắn.

Đồng đội của Mục Trần lạnh run nhìn cảnh tượng hai con người điên cuồng chiến đấu giết chóc lẫn nhau.

Chẳng qua, Mục Trần bị hung thần lực ăn mòn thần trí, còn Bạch Hiên thì bị hắn bức đến mức cũng điên cuồng gần như vậy.

Đối diện thế công chẳng ngại sống chết của Mục Trần, nếu không tỏ ra giống như vậy, có lẽ Bạch Hiên đã chết từ sớm.

Nhưng dù vậy vẫn không kiên trì được quá lâu.

Dù có hung ác bao nhiêu, hắn vẫn còn là con người, vẫn còn sợ hãi, khác xa với Mục Trần đã tiến vào trạng thái hung thần chỉ biết giết chóc, không chút cảm xúc....

"Uỳnh!"

Hai bóng người phun ra một đống máu rồi văng ngược lại. Bạch Hiên run rẩy nghiến răng:

- Thằng nhãi con, thằng điên. . .

Nhìn thân thể nát bét với những vết thương cực sâu và trí mạng, cơn đau khiến hắn run lên, đôi mắt không còn tàn nhẫn nữa, mà hoàn toàn bị lấp bởi kinh hãi.

- Không thể lao vào hắn như vậy nữa, tên điên này sớm muộn cũng bị hung thần lực chiếm mất thần trí, tất tử vô nghi, không cần phải liều mạng với hắn!

Bạch Hiên lo sợ. Cục diện hiện tại đã hoàn toàn vượt khỏi tầm tay, hắn không nghĩ bản thân sẽ bị Mục Trần bức bách đến thế này.

Cắn răng lui gấp, trong tay hắn xuất hiện một ngọc phiến màu đen, siết tay bóp nát ngọc phiến.

Một luồng hắc ám trôi đi lặng lẽ.

"Vút!"

Nhưng chính lúc hắn lui lại, Mục Trần đã điên cuồng lướt tới, công kích hung ác bao phủ lấy tất cả những yếu huyệt trên người Bạch Hiên.

Bạch Hiên không muốn liều mạng, chống đỡ yếu ớt, liên tiếp bại lui. Nhưng hắn nhanh chóng nhận thấy thế lui không hề có tác dụng, vì Mục Trần đã hoàn toàn điên cuồng chém giết.

- Tiểu tử, ta giết ngươi!

Bạch Hiên bị bức đến nổi cơn tam bành, cục diện vốn hoàn toàn làm chủ lại biến thành lui cũng không xong. Hắn nhanh chóng chớp lấy một cơ hội, huyết thương như điện đâm tới hòng xuyên thủng ngực Mục Trần.

Mục Trần lại không tránh né, thân hình chỉ hơi nghiêng một chút, mặc cho trường thương xuyên qua vai, hắn vẫn thẳng tiến áp sát Bạch Hiên.

Bạch Hiên nhìn thấy đôi mắt hiếu sát trên gương mặt đầy máu của Mục Trần, hắn run rẩy cất tiếng:

- Tên điên!

Cách chiến đấu không cần mạng đó đã hoàn toàn đánh tan chiến tâm của Bạch Hiên.

"Véo!"

Song chỉ vươn ra, huyết quang ngập tràn, Mục Trần lập tức bắt lấy khoảng khắc Bạch Hiên hơi thất thần kia mà đâm tới.

Bạch Hiên lạnh cả sống lưng, hai tay giao nhau che trước cổ họng.

Ánh mắt lóe lên, hung thần lực trong cơ thể Mục Trần dồn hết vào song chỉ tiến lên, ngón tay như hóa thành tinh thể đỏ thẫm.

Giây phút đó, Bạch Hiên chỉ kịp cảm thấy bất ổn, nhưng không kịp lui bước, chỉ kình của Mục Trần đã đâm thẳng vào hai bàn tay của hắn.

Đau nhức lan tỏa, song chỉ như máu xuyên phá đôi bàn tay của hắn. Hung uy cũng không giảm, lại đâm tiếp vào cổ họng Bạch Hiên.

"Xoẹt!"

Một tiếng động nhỏ vang lên theo ánh sáng đỏ xuyên ra đằng sau cổ Bạch Hiên.

Thân thể Bạch Hiên khựng lại, đôi mắt mở to, vẫn còn lưu lại vẻ khó tin kinh hãi, môi run run muốn nói gì đó, nhưng không thể cất tiếng.

Ngón tay Mục Trần xuyên qua cuống họng Bạch Hiên, đôi mắt ngẩng lên nhìn đối thủ đã gần tuyệt khí, huyết tinh đỏ ngầu trong mắt rút đi, để lại một đôi con ngươi linh động đen láy.

- Ai nói với ngươi thần trí của ta bị chiếm cơ chứ? Ta chỉ sử dụng hung thần lực kia thôi.

Gương mặt đầy máu của Mục Trần lành lạnh cất tiếng, nét cười đáng sợ đọng trên môi hắn.

- Muốn giết ta, phải trả giá đắt....

Mục Trần đặt tay lên mặt Bạch Hiên, đẩy nhẹ rút tay ra. Bạch Hiên chỉ còn thoi thóp rơi thẳng xuống ngọn núi bên dưới. Thân thể Mục Trần hơi lắc lư, cũng rơi theo xuống dưới.

"Uỳnh!" "Uỳnh!"

Hai người cùng lúc chạm đất, thân thể trọng thương của Mục Trần lại phun tiếp một ngụm máu. Bạch Hiên mặt mũi đầy máu me, thân thể run run, đôi mắt mờ đục nhìn hắn, giọng nói yếu ớt truyền ra.

- Các ngươi... không ai... chạy thoát!

Mục Trần nhíu mày nhìn Bạch Hiên đang dần dần mất đi sinh cơ. Cái tên này đã chết mà còn khiến cho người ta bất an. Không ai chạy thoát? Bây giờ ngươi còn thủ đoạn gì chứ?

Hắn lắc đầu, trực giác cũng cho thấy không an tâm, nhưng hiện tại hắn cũng không nhúc nhích nổi, cơn đau âm ỉ trong cơ thể cho biết hắn đã trọng thương cực kỳ nghiêm trọng.

Hiện tại hắn đã hoàn toàn mất sạch chiến lực.

"Véo! Véo!"

Đám Tô Huyên nhanh chóng lướt tới, hạ xuống ngọn núi. Cả bốn người đều kinh hoàng nhìn Bạch Hiên trợn mắt nằm gần Mục Trần không nhúc nhích, một lúc sau mới hồi tỉnh lại.

Người nầy, lại có thể giết Bạch Hiên nhanh như vậy....

Đó là cường giả Hóa Thiên cảnh hậu kỳ a!

- Ngươi không sao chứ?

Tô Linh Nhi vội vàng tiến tới, cẩn thận dìu hắn dậy.

- Mau rời khỏi đây!

Mục Trần cố gắng dùng chút khí lực còn sót lại, giọng khàn khàn cất tiếng.

Tô Huyên nghe thấy liền cả kinh, nhưng không chất vấn gì hắn, đỡ Mục Trần định cất bước chạy ra ngoài.

Nhưng chưa kịp động thân, thì một tiếng cười khẽ từ đâu vang lên khiến mọi người lạnh gáy.

- Ha ha, thật là lợi hại, ngay cả Bạch Hiên cũng bị các ngươi giết. Đệ tử Bắc Thương linh viện quả nhiên danh bất hư truyền a. . .

Tô Huyên ngẩng lên, nhìn thấy trên cành vây vắt vẻo bên vách đá có một thanh niên vận hắc bào, lưng đeo trường kiếm đang mỉm cười nhìn họ.

Dáng vẻ bình phàm, nhưng mi tâm của tên kia có hoa văn hình ma long. Lúc hắn cười, con ma long đó chợt trở nên dữ tợn.

Tô Huyên sắc mặt kịch biến khi thấy thanh niên nọ.

- Ma Long Tử?

Ma Long Tử, Huyền Thưởng bảng, bài danh đệ nhị.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 262: Viện Binh

Ma Long Tử.

Cái tên gọi đó Mục Trần vài hôm trước cũng đã được Tô Huyên kể lại những chuyện trên Huyền Thưởng bảng. Đối với những đệ tử ra ngoài rèn luyện ở Bắc Thương đại lục, nó không khác gì một tên ác ma khiến người ta nghe thấy liền sợ hãi.

Nghe nói người này có thiến phú tu luyện siêu tuyệt, lại tàn nhẫn vô tình, được Long Ma cung toàn lực bồi dưỡng. Những năm gần đây, phàm là những người Bắc Thương linh viện gặp hắn không ai giữ được mạng, thủ pháp khá hung tàn, kẻ bị giết đều bị cắt đầu, cắm ba cây nhang đẫm máu rồi treo lên chính thi thể của người đó.

Cao tầng Bắc Thương linh viện cực kỳ tức giận, từng phái đi Hình Phạt đội truy sát, nhưng mỗi lần truy sát hắn, tuy có thể khiến hắn bị thương, trả giá lại không nhỏ. Mà đặc biệt là mỗi khi hắn đào thoát, lúc xuất hiện lại thì càng thêm khó chơi.

Nếu nói người mà đệ tử Bắc Thương linh viện khi ra ngoài rèn luyện sợ gặp phải nhất, có lẽ chính là Ma Long Tử .

Tô Huyên tái mặt nhìn thanh niên lưng đeo kiếm đứng trên nhánh tùng, hắn cười nhưng nụ cười lại mang theo cái lạnh buốt xương.

Không ai ngờ được, mọi người lại gặp tên sát tinh này ở đây!

Tuyệt đối là một kẻ còn khủng bố hơn cả Bạch Hiên!!

Tô Huyên cắn răng đau đớn, cảm thấy bất lực vô cùng. Gặp Bạch Hiên còn có thể liều mạng mà chiến, nhưng Ma Long Tử thì đừng nói là chiến, cả cơ hội chạy trốn cũng khó mà có được.

- Xem ra chúng ta khó thoát đại nạn.

Quách Hung đau khổ than thở, giọng nói tuyệt vọng vô cùng.

Mục Trần gian nan vươn tay lên xóa đi dấu máu trên miệng, nén đau nhìn lên, trong lòng cũng cảm thấy khó khăn. Trạng thái hiện tại của hắn đã cực thảm, chỉ cần thêm một lần nữa, e rằng trả giá thảm trọng.

Vả lại huyết sát lực trong cơ thể đã bị hắn dùng gần như không còn gì, muốn ra tay nữa, hắn đành phải dựa vào sức mạnh Cửu U Tước.

Nhưng khi đó, thân thể hắn đang trọng thương sẽ càng thêm nghiêm trọng.

Dù vậy, nếu không còn biện pháp khác, hắn cũng chỉ có thể làm như thế, có trả giá thế nào cũng tốt hơn là bỏ mạng.

- Ha ha! Sao ai cũng làm cái mặt như thế? Có thể giết Bạch Hiên, các ngươi cũng coi như lợi hại đó chớ, trong Bắc Thương linh viện có lẽ không phải là người vô danh đâu nhỉ? Không biết trên Thiên bảng xếp hạng bao nhiêu ấy nhỉ?

Xa xa, Ma Long Tử mỉm cười nhìn mọi người, ôn hòa hỏi.

- Mặc xác thằng cha mày!

Quách Hung nổi khùng chửi rủa, đối với tên hung danh tay dính đầy máu tươi không biết bao nhiêu đệ tử Bắc Thương linh viện, dĩ nhiên là hắn ghét cay ghét đắng.

- Rất gan dạ, bội phục!

Ma Long Tử cười lớn tán thưởng Quách Hung, chợt ngón cái quay ngang, nhẹ đâm tới.

- Cẩn thận!

Tô Huyên biến sắc, Trọng Thủy Linh Châu lại bộc phát hào quang chói mắt, sóng nước xanh thẳm tuôn ra, hình thành một phòng ngự hình vuông trước mặt.

"Vút!"

Tiếng xé gió rất nhỏ vang lên, một tia hắc ám xuyên qua làn nước, đánh lên cánh tay Quách Hung, để lại một lỗ máu ràn rụa.

Quách Hung đau đớn tái mặt, nhưng hắn kiên cường không rên la tiếng nào, đôi mắt dữ tợn nhìn chòng chọc Ma Long Tử.

Mục Trần ho khù khụ, ánh mắt hắn đã phát lạnh, nhìn tên Ma Long Tử cất tiếng nói:

- Vị bằng hữu này, đừng nên làm gì quá đáng. Nếu muốn ép vào đường cùng, cứ tin ta, khi ta chết cũng có thể kéo theo ngươi xuống mồ.

Tô Huyên cả kinh nhìn Mục Trần, nếu ai đó buông lời như vậy với Ma Long Tử, chắc chắn nàng sẽ cho rằng kẻ ấy não phẳng, nhưng với kẻ vừa cấp tốc chém giết Bạch Hiên, nàng không hề có suy nghĩ ấy.

Một thiếu niên thực lực không mạnh, nhưng thủ đoạn đủ cho nàng phải kinh hãi đáng sợ.

Xa xa, Ma Long Tử nhíu mày, thản nhiên nhìn qua Mục Trần:

- Bạch Hiên chính là do ngươi giết à? Thật sự là lợi hại a, thực lực Dung Thiên cảnh trung kỳ lại có thể làm được như thế, khó tưởng tượng được à. Bất quá, ngươi nghĩ như vậy đủ tư cách uy hiếp ta sao?

Hắn cười rộ lên, ma long trên mi tâm uốn éo duỗi ra, ánh mắt dữ tợn.

- Vậy cứ tới thử xem!

Mục Trần cũng nheo mắt, giãy ra khỏi tay Tô Linh Nhi, chậm rãi bước tới, sâu trong đôi mắt, hắc viêm lượn lờ. Thậm chí bên ngoài thân thể cũng đã có hắc viêm xuất hiện.

Nhiệt độ trong trời đất trở nên nóng hơn một chút.

- Mục Trần!

Tô Huyên kinh ngạc cất tiếng, mang theo chút lo lắng. Không cần biết Mục Trần còn có bản lĩnh gì, nhưng hiện tại hắn đang trọng thương, một hồi thảm chiến mới vừa kết thúc hắn khiến cho cơ thể hắn rất nhiều áp lực

Mục Trần khoát tay, đôi mắt hừng hực hắc viêm vẫn nhìn thẳng Ma Long Tử. Bây giờ cả bọn còn đường nào để lui? Kẻ trước mắt cũng chẳng phải người gì lương thiện.

Ma Long Tử nheo mắt nhìn Mục Trần thân trong hắc viêm phừng phừng, chân mày dựng lên, nét cười trên gương mặt tan đi. Hắn cũng cảm thấy trên người tên thiếu niên kia một cảm giác nguy hiểm mơ hồ.

- Tiểu tử thú vị, ta càng muốn xem thử ngươi có bản lĩnh gì.

Ma Long Tử cười, tính tình của hắn vốn hung tàn, lời nói của Mục Trần hắn nhiên không thể khiến hắn kinh sợ mà lui bước.

Mục Trần than nhẹ trong lòng, chung quy vẫn không tránh được.

Hắc viêm thiêu đốt bên ngoài cơ thể Mục Trần, còn bên trong thì nhức nhối khó chịu khiến hắn toát mồ hôi, nhưng hắn cũng không rên một tiếng nào, tiến lên đứng vững thủ thế.

Ma Long Tử cười lớn, vươn tay nắm lấy trường kiếm đeo trên lưng, lắc tay một cái, tiếng kiếm ngân vang khắp bầu trời, kiếm khí kinh người không hề báo trước bắn lên trời cao.

Tay chỉ nắm lấy trường kiếm, còn chưa chân chính ra tay đã có kiếm khí ngưng tụ khắp trời, cắt nát cây tùng đang đứng dưới chân.

- Long Lân Kiếm này, bọn đệ tử Bắc Thương linh viện không mấy người được ta dùng qua. Hôm nay ngươi khiến ta phải dùng tới nó, coi như xem trọng nhà ngươi.

Ma Long Tử chậm rãi nâng kiếm, chỉ về Mục Trần, kiếm khí tràn ngập, mơ hồ có tiếng long ngâm vang vọng.

Tô Huyên tái mặt. Ma Long Tử muốn thi triển đòn sát thủ, trực tiếp dùng Long Lân Kiếm trảm sát Mục Trần.

- Các ngươi lui đi.

Mục Trần nhẹ giọng nói.

Tô Huyên nghiến răng, nhưng chỉ đành gật đầu, dẫn ba người kia lui lại.

Ma Long Tử chầm chậm bay lên không, cười nhẹ. Bàn tay nắm lấy thanh kiếm, thân kiếm như được đúc từ một phiến long lân. Thình lình một nhát kiếm nhẹ nhàng quét ngang.

- Long Lân Kiếm quyết, Trảm Long!

Một kiếm xẹt qua, không hề có tiếng động. Mục Trần nhìn thấy cả mảng không khí bị kiếm khí kia xé toạc, hóa thành long ảnh với tốc độ kinh người chém tới.

Một kiếm đó căn bản không thể tránh né.

Mục Trần siết chặt tay, vận dụng sức mạnh Cửu U Tước chuẩn bị đón đỡ.

"Viu!"

Một tiếng kim loại ngân vang, chớp mắt từ không trung sau lưng hắn có một thanh trường thương màu ám kim từ đâu xuyên không gian phá tới, như sao chổi cắm lên long ảnh kiếm khí đáng sợ kia.

"Đùng!"

Một tiếng nổ dữ dội vang vọng, không gian biến dạng.

Mục Trần vừa vận sức manh Cửu U Tước cũng bị biến cố này khiến cho chưng hửng ngây ngốc. Ai ra tay?

Kim Thương sau khi đánh tan bóng kiếm, nó xoay tròn rồi quay lại không trung, dựng thẳng lơ lửng trên cao, dao động uy mãnh, chiến khí bệ vệ toát ra.

Kim thương chừng hai trượng, dáng vẻ rất đẹp, mũi thương nhưng đóa sen, cánh sen hợp lại tạo thành mũi nhọn sắc bén, kim quang tràn ngập.

- Đó là. . .

Tô Huyên vừa nhìn thấy kim thương kia cũng ngẩn ra, ánh mắt mừng rỡ khó giữ lại được, nàng thốt lên:

- Thiên Liên Chiến Thần Thương!

Ma Long Tử cũng nhận biết rõ kim thương kia, ánh mắt liền phát lạnh, đảo quanh khắp không trung cười nói:

- Thiên Liên Chiến Thần Thương! Trầm Thương Sinh, ngươi thật đúng âm hồn không tan.

- Trầm Thương Sinh?

Mục Trần chấn động, chính là nhân vật truyền kỳ của Bắc Thương linh viện, đệ nhất Thiên bảng Trầm Thương Sinh?

"Ào!"

Một tiếng gió dữ dồn dập vang lên, sau đó một luồng kim quang như điện xẹt bắn tới, từ đâu xuất hiện trên không trung nơi này.

Bóng người kia vừa hiện, Kim Chiến Thương ngân lên vài tiếng, rồi bắn ngược quay về trong một bàn tay rắn chắc.

Mục Trần nhìn lên, kim quang tan đi, một thanh niên khác cũng bận hắc y đứng đó, tóc đen xõa ra, gương mặt cương nghị, ánh mắt trầm tĩnh mà thong dong.

Kim Chiến Thương trong tay, khí thế bệ vệ hùng tráng khiến kẻ khác phải chú ý.

- Quả nhiên là học trưởng Trầm Thương Sinh.

Quách Hung vừa thấy kẻ kia, ánh mắt liền trở nên phấn khích kinh hỉ.

Tô Huyên cũng thở phào nhẹ nhõm. Cảm giác thoát khỏi cái chết trong đường tơ kẽ tóc thật lạ lùng. Không ai đoán được vị học trưởng bí ẩn Trầm Thương Sinh lại kịp lúc xuất hiện giải cứu họ.

Thanh niên đang cầm Kim Chiến Thương nở một nụ cười nhạt trên gương mặt kiên nghị.

- Ma Long Tử, muốn giao đấu thì đến tìm ta, gây khó dễ cho đàn em của ta làm gì...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 263: Thẩm Thương Sinh

Bầu trời trong xanh, người thanh niên với Kim Chiến Thương trong tay khí thế ngút trời.

Mục Trần cũng tỏ ra hâm một quan sát người kia, từ ngày bước chân vào Bắc Thương linh viện, hắn đã nghe đủ mọi loại cổ tích truyền kỳ về nhân vật đệ nhất anh hào này. Có lẽ thật chỉ có anh ta mới là bá chủ trong lòng đệ tử Bắc Thương linh viện.

Đệ nhất Thiên bảng, cho đến nay không ai thay thế được.

Không ngờ, vị cường giả huyền thoại lại thình lình xuất hiện trước mặt hắn.

Đằng xa kia, Ma Long Tử sắc mặt bình thàn nhìn qua Trầm Thương Sinh, tay siết lấy thanh Long Lân Kiếm, cười nói:

- Ngươi đuổi theo ta hai tháng, còn chưa thấy phiền sao?

- Ta nhận nhiệm vụ truy sát ngươi, không cắt đầu ngươi đem về, làm sao hoàn thành nhiệm vụ đây?

Trầm Thương Sinh hất hàm đáp lời.

- Ngươi giết không được ta đâu!

Ma Long Tử lắc đầu, biếng nhác nói tiếp:

- Tuy ngươi rất lợi hại, bất quá ngay cả Hình Phạt đội của các ngươi truy sát ta còn không xong, bằng sức một mình ngươi thì sao mà làm được?

- Bám đuổi ngươi, ít nhất ngươi không dứt ra được thì đâu thể nào chém giết đệ tử Bắc Thương linh viện nữa...

Trầm Thương Sinh mỉm cười, ánh mắt lấp lánh:

- Hơn nữa, ta tin sẽ đến lúc ta có cơ hội, ngươi vừa sơ sẩy, thì cái mạng đó sẽ là của ta.

Ma Long Tử nheo mắt, con ma long trên trán trở nên dữ tợn, hắn nhẹ giọng nói:

- Nói vậy, chẳng phải là xử lý ngươi trước mới là biện pháp bớt phiền não?

- Nghĩ ra rồi à, chiến một trận nào.

Kim Chiến Thương chỉ thẳng Ma Long Tử, đôi mắt Trầm Thương Sinh tràn ngập chiến ý.

Ma Long Tử hờ hững nhìn Trầm Thương Sinh, vạn đạo kiếm quang thành hình quanh người.

Kim Chiến Thương rung động, kim quang lóe sáng, Trầm Thương Sinh lúc này như trở thành một khối cầu vàng chói, chiến ý cao vút như chiến thần hàng lâm.

- Nghĩ ta giống như thằng ngu Dư Uyên, thì không tốt cho ngươi đâu.

Ma Long Tử cười khẽ, nhưng kiếm phong băng hàn lạnh lẽo. Hắn tiến tới, trường kiếm rung lên, kiếm quang phô thiên cái địa.

Mỗi bóng kiếm như thực chất, kiếm khí dâng lên như xé tan không trung.

- Long Lân Kiếm quyết, Vạn Kiếm Liệt Không!

Vạn kiếm cùng ngân, hóa thành cơn mưa kiếm dày đặc trút xuống Trầm Thương Sinh.

Mục Trần sửng sốt nhìn thế công kinh người kia, thực lực Ma Long Tử quả nhiên cường hãn, hắn phỏng đoán có lẽ tên kia đã có trình độ Thông Thiên cảnh.

Tuổi trẻ như thế đã chạm đến Thông Thiên cảnh, thiên phú của tên kia quả thật quái đản, thế giới này quả nhiên tàng long phục hổ.

Dù là đối thủ sống còn, Mục Trần cũng không nhịn được mà tán thưởng. Ma Long Tử kia bề ngoài có vẻ chỉ lớn hơn hắn 4-5 tuổi, không ngờ lại được xếp vào hàng sát thủ nguy hiểm thứ hai trên Huyền Thưởng bảng , lại cả Hình Phạt đội cũng phải liên tiếp thất thủ.

Trầm Thương Sinh ngẩng lên nhìn cơn mưa kiếm ngập đầu, tay nắm chặt lại, Thiên Liên Chiến Thần Thương tỏa ánh vàng chói lóa, cánh tay rung lên, một thương đấm tới.

- Thiên Liên Vũ!

Kim quang lóe sáng, đóa hoa sen trên đầu thương nở ra, rồi phình to lớn lên đến mấy trăm trượng.

"Vù vù!"

Kim liên vừa xuất hiện liền nở ra, nó xoay tròn với tốc độ cực cao, vô số cánh sen kim sắc bắn ra tới tấp.

Vô số những công kích nhỏ mà uy mãnh ào ạt như một cơn mưa vàng dữ dội, xinh đẹp mà mạnh mẽ vô song.

"Bùm bùm!"

Mưa cánh sen thống khoái đối chiến với vạn đạo kiếm ảnh, trời rung đất chuyển.

Trong âm thanh nổ bùm liên tiếp không ngừng, vô số những luồng sóng khí do các vụ va chạm bùng lên, đồi núi bên dưới vốn đã không

nguyên vẹn nay lại bị phá hủy tan hoang hơn nữa, những ngọn núi bị sức ép khiến nó sụt lún, đá lớn lăn xuống ầm ầm.

Hai luồng sức mạnh nghiền nát lẫn nhau, không bên nào chiếm thượng phong, giằng co chừng nửa phút thì tan đi, trời đất trở lại bình an yên tĩnh.

- Không hỗ danh đệ nhất Thiên Bảng Bắc Thương linh viện, khó trách cả Dư Uyên cũng táng thân trong tay ngươi. Việc hôm nay ta tạm buông tha, lần sau gặp e rằng các ngươi không có may mắn này đâu.

Ma Long Tử thấy công kích vạn kiếm của mình đã tan, tán thưởng chữa thẹn, quay sang đám Mục Trần cười khẽ nói vài lời lấy lại mặt mũi rồi cấp tốc biến mất nơi chân trời, thanh âm vẫn còn vang vọng trong khoảng rừng núi này.

Ma Long Tử đi cực nhanh, vì hắn biết rõ khi có Trầm Thương Sinh ở đây, khó mà chiếm được lợi thế gì, miễn bàn tới việc đánh chết mấy người Mục Trần. Nếu đã thế thì đi cho khỏe chẳng cần ở lại tốn sức làm gì.

Trầm Thương Sinh nhìn theo hướng Ma Long Tử rời đi, nhưng cũng không truy đuổi, hắn nắm tay lại cất Kim Chiến Thương, rồi xoay lại nhìn Mục Trần đang lơ lửng trong không trung giữa luồng hắc viêm quỷ dị hừng hực.

Trầm Thương Sinh nheo mắt nhìn vào đám hắc viêm trên cơ thể Mục Trần, ánh mắt rõ ràng toát ra vẻ kinh dị, chẳng hiểu sao trực giác lại bảo rằng kẻ kia có mùi nguy hiểm.

Mục Trần cũng nhận thấy ánh mắt Trầm Thương Sinh nhìn mình, hắn vội thu hồi hắc viêm vào trong người, lộ ra thân thể đầy thương tích máu me.

- Đa tạ Trầm học trưởng!

Mục Trần ra vẻ kính cẩn ôm quyền cảm tạ Trầm Thương Sinh, hơi gian nan khẽ cười. Hôm nay may mà có Trầm Thương Sinh xuất hiện đúng lúc, nếu không phải huyết chiến thêm một trận, chẳng biết hắn còn mạng mà về hay không.

- Bạch Hiên là do ngươi giết à?

Trầm Thương Sinh liếc nhìn thi thể Bạch Hiên ở dưới núi đằng xa kia, giọng nói cất chứa đầy kinh ngạc.

Với trình độ của Trầm Thương Sinh, dĩ nhiên thừa sức nhìn ra được Mục Trần chỉ có thực lực Dung Thiên cảnh trung kỳ, so với Bạch Hiên thì chênh lệch không biết dùng từ gì để nói nữa. Vả lại mới trước đó, tên kia còn dám thẳng lưng ưỡn ngực hiên ngang đối diện Ma Long Tử, can đảm mức ấy quả thực không đơng giản.

Mục Trần chỉ khẽ gật đầu, không nói rõ chi tiết tỉ mỉ. Thật ra hắn có thể giết được Bạch Hiên chính là nhờ vào hung sát lực do Đại Tu Di Ma Trụ còn để lại trong người hắn mà thôi.

- Mục Trần là tân sinh vừa đến linh viện mấy tháng trước, nhưng ngươi cũng đừng nên xem thường hắn, nếu lần này không có hắn, e rằng chúng ta chẳng thể thoát thân.

Ngọn núi bên dưới vang lên thanh âm dịu dàng, Tô Huyên và mấy người kia bay lên.

- Tân sinh?

Trầm Thương Sinh tròn mắt, ngạc nhiên quay lại nhìn Mục Trần, méo miệng than thở:

- Không ngờ năm nay trong viện lại xuất hiện tân sinh ưu tú đến thế, xem ra sau này khá náo nhiệt đây.

- Chỉ nhờ vào một vài thủ đoạn thôi mà.

Mục Trần cười nói.

- Thủ đoạn cũng là sức mạnh, chiến đấu sinh tử thì còn sống mới là kết quả quan trọng.

Trầm Thương Sinh nghiêm mặt nói.

Mục Trần cũng gật gù đồng ý. Đánh nhau ngươi chết ta sống dĩ nhiên phải dốc hết bản lĩnh, thủ đoạn có chính có tà thì cũng chẳng cần quan tâm gì.

Bên cạnh, Quách Hung thì hai mắt hâm một nhìn Trầm Thương Sinh, trong lòng đang nghĩ đến cơ hội gặp được vị cường nhân đệ nhất Thiên bảng khiến hắn kích động vô cùng.

- Ta thấy ngươi thương thế rất nặng, viên Sinh Huyền Nguyên đan này sẽ có ích cho ngươi.

Trầm Thương Sinh vươn tay ra, trong lòng bàn tay là một hộp ngọc nhỏ tinh xảo, bên trong chứa một viên đan dược trắng ngà tỏa hào quang nhàn nhạt, một vòng sáng trắng ẩn hiện, hương đan nồng đậm khiến mọi người cảm thấy nao nao.

Mục Trần khẽ giật mình, đan dược vừa thấy đã biết không phải vật tầm thường, chắc chắn có ích lợi lớn với những người bị trọng thương, nhưng quà tặng quá nặng, nhất thời khiến hắn do dự.

Nhưng hắn nhanh chóng vươn tay nhận lấy, ôm quyền cảm kích:

- Đa tạ học trưởng ban dược, ân tình tặng đan Mục Trần xin nhớ kỹ, về sau có cơ hội sẽ hoàn lại ân tình này.

Hiện tại hắn đang vô cùng cần đan dược chữa thương, từ chối lại hóa ra làm cao sỉ diện, còn không bằng đưa tay nhận ngay cho nó khỏe, trong lòng khắc ghi một ân nghĩa rồi về sau có cơ hội đáp lại mới phải lẽ.

Trầm Thương Sinh chỉ mỉm cười, cũng tỏ ra khá hài lòng với biểu hiện của hắn. Còn cái ân tình của Mục Trần muốn trả, cũng chẳng cần phải nói gì nhiều, vì dù sao thực lực Mục Trần bây giờ cũng khó mà trả nổi ân tình cho hắn.

- Lần này làm phiền ngươi!

Tô Huyên cảm kích cất tiếng nói với Trầm Thương Sinh, cục diện như thế nếu không phải Trầm Thương Sinh đến đúng lúc, e rằng cả đội đã phải phơi thây lại đây.

Tuy nàng không biết Mục Trần có bản lĩnh gì đủ sức ngăn cơn sóng dữ hay không, nhưng dù có cũng phải trả giá không nhẹ, nàng cũng chẳng muốn hắn vì cứu mọi người mà trả giá thảm trọng.

Trầm Thương Sinh lắc đầu:

- Hai tháng nay ta luôn truy sát Ma Long Tử, lúc nãy dường như hắn nhận được truyền tin của Long Ma cung nên mới chạy tới đây, ta theo sát không ngờ lại gặp mọi người.

Quách Hung bên cạnh nghe mà nuốt nước bọt. Truy sát Ma Long Tử, cái hành động điên rồ đó chắc chỉ có Trầm Thương Sinh mới đủ can đảm thực hiện.

- Các ngươi kế tiếp định làm gì?

Trầm Thương Sinh hỏi lại Tô Huyên.

- Nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành, kế tiếp phải trở về Bắc Thương linh viện.

Tô Huyên kể rõ, lần này ra ngoài cũng hơn nửa tháng, hành trình cũng khá hung hiểm, hôm nay trở về cũng phải điều dưỡng cho tốt mới được.

- Ta hộ tống các ngươi một đoạn, học đệ Mục Trần đang trọng thương, chiến lực của mọi người giảm nhiều, vả lại tên Ma Long Tử tâm ngoan thủ lạt, thủ đoạn gian xảo khó phòng bị, nói không chừng sẽ bí mật quay lại truy sát.

Trầm Thương Sinh trầm ngâm.

- Vậy đa tạ!

Tô Huyên, Quách Hung đều thở phào. Có Trầm Thương Sinh trong đội, hành trình trở về chắc chắn sẽ an toàn tuyệt đối.

Mục Trần cũng cười, mắt nhìn về một phía, cuối cùng cũng được trở về.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 264: Về Viện

Hành trình trở về, có Trầm Thương Sinh làm bảo tiêu dĩ nhiên chẳng có việc gì xảy ra, hai ngày sau cả bọn đã tiếp cận khu vực quản hạt của Bắc Thương linh viện. Trong hai ngày đó, Mục Trần nhờ vào viên đan dược Trầm Thương Sinh tặng cho mà khôi phục được không ít thương tổn, thậm chí linh lực cũng có phần được tăng lên.

Huyết sát lực khủng bố, cũng là một loại linh lực. Lúc huyết chiến với Bạch Hiên phần lớn đều dùng hết, nhưng vẫn còn có một ít không bị dùng ra, những thứ lưu lại đó đều bị hắn thu lấy, giúp hắn có được một chút thành tựu.

Thương thế khôi phục, Mục Trần vui sướng trong lòng, cảm kích Trầm Thương Sinh cũng nhiều hơn một chút. Nếu không có đan dược kia, e rằng thương thế phải còn lâu nữa mới khôi phục lại được.

Bên ngoài Bắc Thương thành, vài bóng người bay đến, hạ xuống một ngọn núi gần đó, đúng là đám người Mục Trần đang trở về Bắc Thương linh viện.

- Trầm học trưởng, ngươi không về Bắc Thương linh viện cùng chúng ta sao?

Mục Trần khẽ hỏi người thanh niên áo đen trước mặt.

Trầm Thương Sinh cười, lắc đầu:

- Ta nhận nhiệm vụ truy sát Ma Long Tử, đến nay vẫn chưa hoàn thành, nên chưa về được.

Quách Hung vẫn luôn thần tượng hắn, khẽ nuốt nước bọt. Không hổ là đệ nhất Thiên bảng, dám đuổi cùng giết tận Ma Long Tử hung ác như thế, trong cả Bắc Thương linh viện chắc chỉ có mình hắn.

- Vậy giờ chia tay thôi, hy vọng ngươi sẽ thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ kia, vả lại một tháng nữa sẽ là Thú Liệp chiến hằng năm của viện ta, ngươi không trở về tham gia?

Tô Huyên mỉm cười.

- Thú Liệp chiến à. . .

Trầm Thương Sinh nheo mắt nhìn xa xăm, ánh mắt hiện lên một chút cháy bỏng.

- Thú Liệp chiến năm nay nghe nói khó hơn nhiều, theo ta biết trấn thủ giả cuối cùng chính là Hình điện Tam Đại Tương.

Tô Huyên nói.

- Hình điện Tam Đại Tương? Là ba tên kia? Năm nay cũng nhúng tay vào sao?

Trầm Thương Sinh giật mình, hơi kinh ngạc.

Tô Huyên thở dài gật đầu, nói:

- Ừm, ba tên đó đều từng là đệ nhất linh viện một thời, tuy đã tốt nghiệp nhưng ở lại Hình điện tu hành, thực lực ngay cả đám hộ pháp Hình điện cũng khó mà cao hơn. Nếu năm nay ngươi không tham gia, e rằng Thú Liệp chiến chúng ta phải thất bại rồi.

Trầm Thương Sinh nhíu mày:

- Không ngờ bọn họ lại cao hứng như vậy... nếu thế đến lúc ta sẽ cố về đúng giờ, ba tên đó không đơn giản, ta cũng rất háo hức muốn giao đấu với họ.

Tô Huyên cười khẽ gật đầu:

- Ngươi trở về, lại còn có Lý Huyền Thông, ải cuối cùng kia có lẽ sẽ có cơ hội.

Trầm Thương Sinh cười cười, tán gẫu vài câu rồi cáo từ đi mất.

- Ha ha, Thú Liệp tranh tài, nếu có Trầm học trưởng trở về, thì chúng ta cũng có vài phần thắng.

Quách Hung nhìn theo hướng Trầm Thương Sinh rời đi, cười lớn.

- Thú Liệp chiến? Đó là cái gì?

Mục Trần tò mò hỏi.

- Thú Liệp chiến là đại hội hằng năm của Bắc Thương linh viện, rất long trọng đó. Mọi đệ tử đều có tư cách tham gia, đến lúc đó lại là một hồi tranh chiến kịch liệt, không ít những con ngựa ô lâu nay giấu mình trong sơn cùng thủy tận sẽ lại xuất hiện cho mà xem.

Tô Huyên mỉm cười, nói tiếp:

- Mỗi một lần Thú Liệp chiến, xếp hạng trên Thiên bảng đều có nhiều biến hóa lớn. Những kẻ vô danh sẽ thi thiển chiến lực, rồi từ đó mà trở thành người nổi tiếng. Đừng nghĩ những kẻ lợi hại đều ở hết trên Thiên bảng, rất nhiều kẻ hiểu rõ thế nào là hai chữ ẩn nhẫn.

Mục Trần cảm thán gật đầu, đệ tử Bắc Thương linh viện nhiều như vậy, một cái Thiên bảng hẳn nhiên không đủ khả năng miêu tả hết được, chắc chắn có rất nhiều người lợi hại không màng đến danh tiếng.

- Năm xưa Trầm Thương Sinh chính là một con hắc mã như thế. Trước đó chẳng có mấy tiếng tăm torng viện, nhưng nhờ Thú Liệp chiến năm xưa mà một bước lên trời, không chỉ sảng khoái đánh bại đệ nhất Thiên bảng, thậm chí còn vượt qua luôn cả trấn thủ giả cuối cùng trong

kỳ Thú Liệp chiến, nhờ đó danh tiếng vang vọng Bắc Thương linh viện, đến nay còn chưa dứt, vị trí đệ nhất của hắn chưa ai lay động được.

Quách Hung tỏ ra sùng bái kể.

Mục Trần khẽ gật đầu, Trầm Thương Sinh đúng là phi thường.

- Trấn thủ giả là gì vậy?

Mục Trần liếm môi hỏi tiếp, có rất nhiều chuyện trong Bắc Thương linh viện hắn hoàn toàn mù tịt.

- Mỗi lần Thú Liệp chiến đều có trấn thủ giả, họ không phải là đệ tử, mà là người của Hình Phạt điện, gọi tắt là Hình điện. Trong đó một phần là những học trưởng đã tốt nghiệp nhưng không rời khỏi linh viện, ở lại tiếp tục tu hành. Do đó thực lực của họ rất đáng nể.

Tô Huyên nhẹ giọng trả lời:

- Lần Thú Liệp chiến năm nay nghe nói ba vị trấn thủ giả Hình điện phái ra chính là Hình điện Tam Đại Tương.

- Hình điện Tam Đại Tương?

Mục Trần ngẩn ra, lẩm bẩm lặp lại.

- Hi hi, ba vị đó năm xưa cũng là nhân vật phong vân đứng đầu linh viện, trong Hình điện cũng có danh tiếng lớn. Năm ngoái, họ từng liên thủ xuất động, nhiệm vụ chính là tiêu diệt đệ nhất Huyền Thưởng bảng, Ma Hình Thiên!

- Ma Hình Thiên?

Mục Trần cực kỳ động dung. Ma Hình Thiên chính là kẻ độc ác nhất bị liệt vào hạng cùng hung cực ác siêu cấp ác độc, thông tin cho biết hắn chính là trưởng lão trẻ tuổi nhất của Long Ma cung từ khi thành lập tới

nay. Thiên phú yêu quái, thực lực cực khủng bố, còn dữ dằn hung hãn hơn cả Ma Long Tử.

Mà ba vị được gọi là Tạm Đại Tương có thể truy sát hắn, vậy thực lực cũng không thể kém quá xa.

- Kết quả thế nào?

Mục Trần phấn khích hỏi ngay.

- Kết quả. . .?

Tô Huyên cười bất đắc dĩ:

- Ma Hình Thiên đâu dễ đối phó, dù cả ba vị Hình điện Tam Đại Tương cùng ra tay, vẫn tay không mà về. Nói thêm nữa, họ có thể toàn thân thoát khỏi tay Ma Hình Thiên, đó là một chiến tích không tồi.

Mục Trần trợn mắt gật gù. Ma Long Tử đã rất lợi hại, ma đầu Ma Hình Thiên dĩ nhiên càng khủng bố hơn, nếu dễ dàng bị tiêu diệt thì cũng chẳng đáng liệt vào vị trí đó.

- Trong Thú Liệp chiến sắp tới, ba người đó sẽ là đối thủ chung của toàn bộ đệ tử, đánh bại bọn họ sẽ là thắng lợi chung cuộc, khi đó những linh quang có trong tay mỗi đệ tử mới có thể trở thành phần thưởng Thú Liệp chiến mà ai ai cũng khao khát. Đó là linh quang quán đỉnh.

Nói đến linh quang quán đỉnh, Mục Trần thấy rõ cả Lê Thanh lạnh lùng cũng tỏ ra hăng hái, nhưng hắn thì chỉ méo miệng mà cười.

- Cái gọi là Linh quang, thật ra là một loại vật chất đặc biệt chỉ có trong Liệp Thú trường, ngưng tụ từ linh khí tinh thuần nhất trong thiên địa. Mục tiêu của chúng ta khi vào đến Liệp Thú trường cũng chính là tranh đoạt linh quang, càng nhiều thì thu hoạch khi Linh quang quán đỉnh sẽ càng lớn.

Tô Huyên thấy cái mặt ngu ngu mờ mịt của Mục Trần, biết hắn không hiểu mới khẽ cười giải thích:

- Nghe nói ngươi từng tham gia Linh Lộ, hắn là biết Linh Lộ quán đỉnh chứ? Linh quang quán đỉnh cũng không khác lắm, có thể tăng trưởng tiềm lực kích phát thực lực.

- Hả?

Mục Trần giật mình, lòng chấn động không thôi. Khó trách Thú Liệp chiến khiến cho những kẻ chỉ biết điên cuồng tu luyện, ẩn giấu thực lực cũng phải bày ra, chính là do cái giá trị kia.

Hắn tham gia Linh Lộ dĩ nhiên hiểu rõ Linh Lộ quán đỉnh có bao nhiêu cân lượng. Cứ nhìn hiện tại mà nói, nếu không phải hắn có nhiều thủ đoạn khó ngờ, thì e rằng chẳng tài nào mà đuổi theo nổi mấy thiên tài yêu nghiệt được đánh giá Vương cấp của Linh Lộ kia.

Nếu linh quang quán đỉnh cũng có thần hiệu như thế, vậy thì không thể bỏ qua.

- Đương nhiên, muốn nhận được linh quang quán đỉnh, vậy thì phải đánh bại trấn thủ giả cuối cùng, bởi vậy ta mới nói Hình điện Tam Đại Tương sẽ là kẻ địch chung của mọi người chúng ta.

Tô Huyên dịu dàng cười:

- Chớ ta đâu có điên mà nhắc Trầm Thương Sinh trở về tham gia Thú Liệp chiến, không phải làm như thế là kéo thêm một đối thủ lợi hại khó chơi cho mình sao?

- Đúng vậy, xưa nay trấn thủ giả đều do một người đảm trách, lần này lại có đến ba người, còn là Hình điện Tam Đại Tương danh tiếng nổi như cồn. Ba tên khủng bố đó có lẽ chỉ học trưởng Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông mới có thể đối phó nổi.

Quách Hung cảm thán.

Mục Trần khẽ gật đầu, Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông chính là hai đệ tử mạnh nhất Bắc Thương linh viện hiện tại. Nếu thiếu hai cường giả đó, Thú Liệp chiến này bên phía đệ tử khó mà làm ăn gì được.

- Thôi, cũng trễ rồi, chúng ta đến Bắc Thương thành trước lấy "viện dẫn" để trở về thôi.

Tô Huyên chỉ tay về tòa thành nguy nga phía trước, chính là một phòng tuyến trấn thủ bên ngoài Bắc Thương linh viện.

Mục Trần và mấy người kia cũng tán thành, nhanh chóng cất bước bay ngang trời, tiến nhập vào tòa thành to lớn.

Họ cũng không ở lại lâu, mà mau chóng tìm đến viện phủ lấy "viện dẫn". Rồi nhanh chóng rời khỏi Bắc Thương thành, sau hai canh giờ đã đến được cổng lớn của tòa linh viện mênh mông không thấy biên giới.

Năm người nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, nét cười mừng rỡ hiện rõ trên gương mặt, nhiệm vụ cuối cùng đã hoàn thành mỹ mãn.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 265: Trả Nhiệm Vụ

Trên không trung Bắc Thương linh viện, vài bóng người lướt qua không trung, họ nhìn xuống những khu tu luyện, rồi những bóng đệ tử bay tới bay lui đầy trời kia, tâm tình căng thẳng đã hoàn toàn trở nên bình yên.

Chân chính trải qua chém giết sát phạt liên miên, mới có thể cảm thụ rõ bầu không khí an ổn bình hòa trong Bắc Thương linh viện này. Ở đây họ hoàn toàn không cần lo lắng gì cả, họ vẫn là đệ tử Bắc Thương linh viện, sẽ luôn được cái ô dù lớn kia che chở hoàn mỹ.

Tô Huyên nhanh chóng dẫn mọi người bay ngang qua Bắc Thương linh viện, trực tiếp hướng về Nhiệm Vụ điện. Nhiệm vụ đã hoàn thành thuận lợi, cũng nên mau chóng trả nhiệm vụ để nhận thù lao.

Nhiệm Vụ điện, tọa lạc ở góc tây bắc của linh viện, núi non chập chùng, một tòa đại điện to lớn sừng sững. Quanh điện có những dòng người đông đúc không ngừng lui tới.

Nhiệm Vụ điện trong Bắc Thương linh viện cũng là một khu vực rất được ưa chuộng, những đệ tử đến nhận nhiệm vụ ở đây đều có năng lực, thậm chí còn có những cường giả mạnh mẽ tiếp nhận những nhiệm vụ có yêu cầu khá hà khắc.

Mọi người theo Tô Huyên hạ xuống sân trước Nhiệm Vụ điện, rồi lửng thửng đi vào.

Bên trong điện cực kỳ rộng rãi, những quầng sáng thủy tinh ở khắp nơi trong điện, đủ loại nhiệm vụ hiện lên trên đó.

Mục Trần đảo mắt nhìn qua, liền bắt gặp một vị trí khá dễ gây chú ý. Nơi đó có một trụ thủy tinh màu đỏ, phía trên có những chữ đỏ thẫm như máu.

Chính màu sắc kinh người kia khiến trụ thủy tinh đỏ trở thành nơi thu hút nhiều ánh mắt nhất, mỗi đệ tử vào đây không căm phẫn thì cũng sợ hãi khi nhìn lên những cái tên chồng chất máu tươi được nêu lên trên đó.

- Huyền Thưởng bảng. . .

Mục Trần nheo mắt lẩm bẩm đọc ra ba chữ sáng chói đỏ thẫm hiện ra phía trên. Đó chính là danh từ hắn được nghe không ít lần từ khi bắt đầu thực hiện nhiệm vụ với Tô Huyên đến nay, Huyền Thưởng bảng.

Mục Trần nhìn xuống một chút, cái tên quen thuộc lại đập vào mắt hắn.

"Huyền Thưởng bảng đệ nhất danh, Ma Hình Thiên. Phần thưởng 1000v linh trị, linh cụ tuyệt phẩm một món, linh quyết thần cấp một bộ."

"Huyền Thưởng bảng đệ nhị danh, Ma Long Tử. Phần thưởng tám trăm vạn linh trị, linh quyết thần cấp một bộ."

"Huyền Thưởng bảng đệ tam danh, Huyết Long Nhân Mục Cốt. Phần thưởng 500v linh trị."

"Huyền Thưởng bảng đệ tứ danh Quỷ Hùng. Phần thưởng 300v linh trị."

". . . . . ."

Màu đỏ biểu trưng cho sự nguy hiểm chết chóc, còn phần thưởng kếch xù khiến cho người xem chớp mắt liên hồi. Nhưng ai cũng hiểu rõ, mặc dù phần thưởng hậu hĩnh cũng không có mấy ai đủ tư cách hưởng lấy.

- Phần thưởng dành cho Ma Hình Thiên cao đến thế, 1000v linh trị. . .

Mục Trần cũng không tránh khỏi cảm thán một tiếng. 1000v a! Muốn mua cái gì cũng bỏ túi lập tức, thậm chí cả tinh huyết Bắc Minh Long Côn mua xong cũng còn dư một khoản kha khá.

- Phần thưởng đó đến nay cũng chưa ai lấy được. Hung thần cỡ đó đã vượt khỏi sức đệ tử chúng ta rồi. Ngay cả mạnh như Trầm Thương Sinh cũng chỉ có thể tìm Ma Long Tử mà thôi.

Mục Trần khẽ gật đầu. Hắn đã gặp Ma Long Tử, biết rõ tên kia lợi hại thế nào. Ma Hình Thiên còn lợi hại hơn nữa, có lẽ đã sớm tiến vào Thông Thiên cảnh rồi.

Thông Thiên cảnh, trong Bắc Thương linh viện cũng dư sức so sánh với các trưởng lão, vài thế lực nhị lưu thì chính là cường giả độc bá, có thể nói là tiểu Chí Tôn.

- Đi thôi, chúng ta đi trả nhiệm vụ, rồi chuyện Long Ma cung xuất hiện chúng ta cũng phải báo lại cho linh viện.

Tô Huyên nhẹ giọng nói, rồi cất bước tiến vào khu vực trung tâm cự điện, có một cái trụ thủy tinh lớn, đông đúc đệ tử đang đứng đó chờ đợi trả nhiệm vụ.

Ở chỗ này cũng phân ra khu vực nhiệm vụ cao thấp khác nhau, có đãi ngộ khác nhau. Tô Huyên đi thẳng tới chỗ chính giữa khu vực này, nơi một vì lão nhân tóc trắng đang ngáy khò khò, tiếng ngáy rền rĩ nghe thật chói tai, nhưng chẳng có đệ tử nào dám tiến tới quấy rầy.

Tô Huyên cười mỉm, vừa đi đến đã nhẹ nhàng giơ tay nắm lấy râu của lão nhân, rồi giựt mạnh một phát.

- Ai! Ui!

Đang nằm trong mộng đẹp, lão bị gọi dậy một cách thô bạo khiến nhảy dựng lên, ôm bô râu gầm gừ nổi cáu, nhưng khi nhìn thấy gương

mặt xinh đẹp dịu dàng đang cười khúc khích của Tô Huyên, lão chỉ lầm bầm nói:

- Lại là ngươi, nha đầu! Trả nhiệm vụ thì cứ trả nhiệm vụ, lần nào cũng thô bạo với lạo như thế này mới được sao?

- Hừ, ngươi mỗi lần đều nhàn hạ như thế... nếu là ta thì phải cắt trụi râu của lão.

Tô Linh Nhi cũng bước lên, làm nũng cất tiếng.

- Hai đứa nha đầu các ngươi.....

Liễu trưởng lão đành bất đắc dĩ trợn mắt lầu bầu:

- Nhiệm vụ ngươi nhận hôm đó hoàn thành rồi sao? Nhanh vậy! Úi, sao lại có cả một tiểu tử Dung Thiên cảnh này?

Lão đột nhiên chú ý đến Mục Trần, sửng sốt, rồi nghiêm khắc nói:

- Nha đầu! Các ngươi lại còn dẫn theo tên tiểu tử này đi Bắc Thương đại lục? Quậy phá vừa thôi, lỡ như xảy ra chuyện gì thì phải làm sao? Hai đứa các ngươi chăm lo cho hắn được sao?

Lão chơi tâm kế một câu cuối khiến cho cả hai tỷ muội Tô Huyên nhất thời đỏ mặt.

- Lão già đáng chết nói hưu nói vượn cái gì!

Tô Linh Nhi nóng mặt đỏ bừng quát.

- Hé hé!

Liễu trưởng lão cười quái dị:

- Đùa tí thôi, bất quá việc này cũng không đúng quy định, phần thưởng của nhóc này phải giảm đi phân nửa. Đừng có nhìn ta, đó là ta

còn nể mặt quen biết đó, chứ bằng không thì linh trị mỗi người cũng đừng có nghĩ tới nữa.

Mục Trần ngạc nhiên. Linh trị giảm phân nửa?

Vị trí bọn họ đứng chính là nơi trả nhiệm vụ thiên giai, do đó khi Tô Huyên đến khiến cho không ít người chú ý, vả lại tỷ muội Tô Huyên vốn nổi tiếng ở Bắc Thương linh viện, dĩ nhiên dễ dàng cho người ta nhận ra.

Giọng nói của Liễu trưởng lão không hề nhỏ chút nào càng khiến nhiều người chú ý Mục Trần, ánh mắt cổ quái. Tiểu tử này thực lực mới chỉ Dung Thiên cảnh, lẽ ra đâu có đủ tư cách tiếp nhận nhiệm vụ thiên giai? Sao Tô Huyên lại dẫn hắn theo? Chẳng lẽ bọn họ có quan hệ gì đặc biệt sao?

- Này, lão già ngươi bớt nói bậy chút đi! Nhiệm vụ chúng ta nhận thông tin chỉ là linh tàng Thông Thiên, vậy mà khi tới Bạch Long Khâu lại là linh tàng Chí Tôn? Mục Trần thực lực Dung Thiên cảnh thì sao? Bạch Long thành chủ Bạch Hiên còn bị hắn xử đẹp, không có hắn bọn ta chẳng thể nào trở về!

Tô Linh Nhi tức máu khi nghe Liễu trưởng lão đòi giảm một nửa phần thưởng linh trị của Mục Trần, làm ầm lên.

Nàng vừa dứt lời, thình lình xung quanh im bặt, cả Liễu trưởng lão cũng nhướng mày sửng sốt, hắn nhiên chưa tiêu hóa hết quá nhiều thứ Tô Linh Nhi vừa giãy nãy la toáng lên như thế.

- Linh tàng Chí Tôn?

- Tiểu tử này giết chết Bạch Long thành chủ? Sao có thể? Ta từng đi qua Bạch Long Khâu, Bạch Long thành chủ kia có thực lực Hóa Thiên cảnh cơ mà!

- Chắc xạo rồi?

Đám người đứng gần đó nhìn nhau không tin nổi, lặng lẽ nói thầm bàn tán linh tinh.

- Linh tàng Chí Tôn?

Liễu trưởng lão giật mình định thần lại, ngạc nhiên nói:

- Không phải chớ? Tin tức chúng ta điều tra được chỉ là linh tàng Thông Thiên mà thôi a.

- Bậy bạ! Linh tàng Chí Tôn sờ sờ ra đó chính là vị Bạch Long Chí Tôn đã chết vài trăm năm trước lưu lại. Vả lại Bạch Long thành chủ cũng chính là quân cờ mật do Long Ma cung dựng lên để nhằm cướp lại chí bảo do Bạch Long Chí Tôn để lại.

Tô Linh Nhi cáu gắt lại làm thêm một tràng thông tin nữa.

- Bạch Long Chí Tôn? ! Long Ma cung? Ngươi nói thật?

Nghe nói đến hai cái tên kia, Liễu trưởng lão lập tức biến sắc, đứng phắt dậy, thần tình kinh nghi.

- Hừ, còn giả được sao? Thậm chí lúc sau còn có cả tên khốn Ma Long Tử xuất hiện, may mà Trầm học trưởng kịp thời đến cứu viện, chứ không làm sao chúng ta còn trở về được!

Tô Linh Nhi hơi trầm tĩnh lại, nàng nói tiếp:

- Chúng ta cố sống cố chết mới trở về được, xét đến cùng chính là do thông tin của các người không đúng nên mới ra cớ sự này. Nếu không có Mục Trần, chúng ta chẳng ai về được, ngươi còn dám giảm phân nửa phần thưởng linh trị của hắn, ta sẽ không tha cho ngươi!

- Ma Long Tử?

Đám người xung quanh đang theo dõi bên này run bắn cả người, hoảng sợ kinh hãi. Không ngờ Tô Huyên lại gặp phải Ma Long Tử?

Liễu trưởng lão vẻ mặt đã hoàn toàn nghiêm trọng, không còn vẻ lười nhác nữa, ánh mắt kinh nghi nhìn Mục Trần, rồi quay sang hỏi Tô Huyên:

- Nàng nói thật sao?

- Ừm! Lời nói của Linh Nhi mỗi câu mỗi chữ đều là thật, nếu Liễu lão không tin có thể hỏi Quách Hung và Lê Thanh, hay là ít hôm nữa Trầm Thương Sinh trở về, có thể hỏi hắn. Bạch Hiên chính là người Long Ma cung, thực lực Hóa Thiên cảnh hậu kỳ, hơn nữa. . . việc Mục Trần giết hắn cũng là thật. Nhiệm vụ lần này hắn có công to nhất, nên Liễu lão đừng làm chuyện hồ đồ.

Bên cạnh, Lê Thanh và Quách Hung cũng đều gật đầu xác nhận.

Xung quanh lại thêm một lần yên tĩnh, ngay cả Liễu trưởng lão cũng khó tin nhìn Mục Trần chằm chằm. Hắn có thể bằng thực lực Dung Thiên cảnh không chỉ đối phó mà còn giết được Bạch Hiên thực lực Hóa Thiên cảnh hậu kỳ? Thật khó tin!

Mục Trần bị ánh mắt soi mói đó nhìn vào cũng khó mà tự nhiên được, bất đắc dĩ nói:

- Liễu trưởng lão, ta có thể giết Bạch Hiên, vì có một vài thủ đoạn đặc biệt chứ không phải nhờ thực lực chân chính của ta.

Nghe hắn xác nhận như thế, đám người xung quanh càng thêm chấn động. Cần gì biết hắn dùng đến thủ đoạn gì, chỉ cần biết kết quả là một tiểu tử Dung Thiên cảnh sơ kỳ có thể giết chết một gã cường giả Hóa Thiên cảnh hậu kỳ...

Hóa Thiên cảnh hậu kỳ a! Đệ tử Bắc Thương linh viện có thể đạt tới trình độ đó, chắc cũng chỉ có Trầm Thương Sinh và Lý huyền Thông.

Liễu trưởng lão nhìn chằm chằm Mục Trần, lát sau mới bình tĩnh lại được, vươn tay ra.

- Đưa linh trị bài của các ngươi cho ta, thù lao nhiệm vụ trả như bình thường. Bất quá tin tức liên quan nhiệm vụ lần này các ngươi phải báo rõ cho ta biết, để ta còn báo cáo cho Trưởng Lão đoàn.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 266: Xa Luân Chiến

Khi đám Mục Trần rời khỏi Nhiệm Vụ điện, cả bọn mới thở phào một một hơi. Nhiệm vụ trả xong, họ mới chính thức là thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ.

- Đa tạ khi nãy!

Tay cầm linh trị bài, khóe miệng mỉm cười, hắn chắp ta cảm tạ Tô Huyên. 150v linh trị, đó là thu hoạch xa xỉ mà lần đầu tiên hắn đạt được, có cái này, khoảng cách đến tinh huyết Bắc Minh Long Côn đã gần thêm một nước lớn.

- Nhiệm vụ lần này vốn hoàn toàn nhờ có ngươi mà thành công, nếu thù lao bị chia đôi thì bất công quá rồi.

Tô Huyên mỉm cười.

Cả ba người kia cũng đồng ý, nếu không có Mục Trần, e rằng bọn họ còn sống trở về hay không cũng là vấn đề nan giải, chứ đừng nói là hoàn thành nhiệm vụ.

- Mục Trần!

Lê Thanh đột nhiên gọi hắn, nàng lấy ra linh trị bài của mình, một tia sáng đậm từ trong đó bắn ra.

- Hôm trước ta nói rồi, đây là thù lao ta trả cho ngươi vì Long Giao Linh Hoàn.

Mục Trần thấy vậy cũng đành bất đắc dĩ. Lê Thanh bướng bỉnh cứng cỏi lạnh lùng, việc nàng đã quyết thì nhớ như in và không thể thay đổi, hắn cũng chỉ đành nhận lấy, linh trị bài hiện lên con số hơn 300v.

- Ha ha, còn có ta nữa. Bạch Hiên là ngươi giết, vậy mà thanh huyết thương thượng phẩm của hắn ta nhặt lấy, giá trị của nó ngươi phải nhận cho ta.

Quách Hung bên cạnh cười lớn, rồi luồng sáng đậm từ linh trị bài của hắn cũng bay ra.

Sau khi Mục Trần giết Bạch Hiên, thanh huyết thương linh cụ thượng phẩm của tên kia Mục Trần không lấy, mà hắn chuyển qua cho Quách Hung. Vì trong hành trình Bạch Long Khâu này hắn đã chiếm được Bạch Long Linh Châu, hơn nữa trong khí hải còn đang trấn áp cả một kiện Thái Cổ Hung Khí.

Do vậy tính ra nhiệm vụ này Mục Trần mới là người có thu hoạch lớn nhất.

Cũng vì thế mà khi thấy luồng ánh sáng linh trị của Quách Hung, hắn không biết phải nói thế nào. Đại Tu Di Ma Trụ trong cơ thể không thể nói rõ cho mọi người biết được, hiện tại hắn cũng đang rất cần linh trị, thành ra cũng chỉ đành nhớ kỹ ân tình với mọi người mà thôi.

- Mục Trần, ngươi đang cần gấp linh trị sao?

Mục Trần vừa nhận lấy linh trị của Quách Hung, Tô Linh Nhi cũng lấy linh trị bài của mình ra nơi tay, nhìn dáng vẻ này dường như cũng đang định giúp đỡ Mục Trần.

- Đúng là ta đang cần một lượng lớn linh trị, nhưng nhiệm vụ lần này mọi người đều cố gắng không ít. Hảo ý của Lê học tỷ và Quách học trưởng thì ta nhận, sau này có chuyện gì cần các ngươi cứ nói, ta nhất định sẽ đáp lại.

Mục Trần tỏ vẻ khá áy náy, tuy hắn cần nhanh chóng có được tinh huyết Bắc Minh Long Côn, nhưng nếu tất cả mọi người đều đưa linh trị thù lao cấp cho hắn thì có hơi kỳ lạ.

Tô Linh Nhi thấy Mục Trần tỏ vẻ khách khí như thế, cũng đành thở dài:

- Được rồi! Bất quá nếu ngươi cần gấp số linh trị lớn, có thể đến tìm ta cho vay.

Mục Trần gật đầu cười, rồi chắp tay từ biệt:

- Nhiệm vụ đã hoàn thành, ta cũng về lại khu tân sinh trước.

Nửa tháng không gặp Lạc Li, hắn nhớ đến không chịu được, đang ước ao lập tức được gặp nàng ôm lấy cô gái lạnh lùng kia thật chặt trong lòng.

- Được, gặp lại sau.

Tô Huyên cũng chào từ biệt hắn.

Mục Trần không chần chừ nữa, liền bay nhanh về khu tân sinh. Chỉ lát sau hắn đã nhìn thấy khung cảnh quen thuộc.

Khu vực hồ nước trung tâm khu tân sinh, đông đảo thành viên Lạc Thần hội đang ngồi tĩnh tu, trong đó có cả Chu Linh, Diệp Khinh Linh ở trong đó.

"Vù."

Không trung vang đến tiếng xé gió dồn dập khiến nhiều người chú ý, nhìn qua bóng người vừa xuất hiện ở quảng trường.

- Là thủ lĩnh Mục Trần!

- Thủ lĩnh Mục Trần đã trở lại!

Đám tân sinh kinh hô mừng rỡ, mọi người liền đứng dậy vui vẻ khôn xiết.

- Mục Trần?

Chu Linh và Diệp Khinh Linh cũng tỏ ra mừng vui không kém.

- Ngươi cuối cùng đã trở lại.

Chu Linh nhanh chóng bước tới.

Mục Trần mỉm cười chào lại mọi người, rồi đảo mắt tìm kiếm, cười hỏi:

- Lạc Li đâu?

Nhất thời sắc mặt Chu Linh cứng đờ, thành viên Lạc Thần hội xung quanh cũng đột nhiên im lặng trầm mặc.

- Sao vậy?

Mục Trần cảm thấy không ổn, nhíu mày hỏi tới.

- Lạc Li đang ở trong tiểu lâu dưỡng thương....

Chu Linh ấp a ấp úng trả lời.

- Dưỡng thương?

Mục Trần trầm mặt ngay lập tức, hắn nhìn chằm chằm Chu Linh, giọng nói pha lẫn một chút dữ tợn băng hàn

- Chuyện gì đã xảy ra?

Diệp Khinh Linh bên cạnh thở dài nói:

- Trong nửa tháng ngươi đi khỏi, Bắc Thương linh viện cũng đã xảy ra không ít chuyện. Dương Hoằng giải tán Phi Long hội, dẫn theo vài

người gia nhập Yêu môn.

- Yêu môn?

- Yêu môn là thế lực do đệ tứ Thiên bảng Hạc Yêu xây dựng, danh tiếng trong linh viện cực cao, thực lực cũng cường hãn, cũng gần gần sánh ngang với Huyền bang của Lý Huyền Thông và Thẩm Phán đoàn của Trầm Thương Sinh.

Chu Linh vội nói chi tiết.

- Hạc Yêu?

Ánh mắt Mục Trần càng lúc càng lạnh:

- Việc đó thì liên quan gì đến Lạc Li bị thương?

- Dương Hoằng sau khi gia nhập Yêu môn, nhiều người Lạc Thần hội bị hắn nhắm vào, trước đây hắn còn e ngại ngươi, nhưng bây giờ trở thành người Yêu môn, hắn cũng không còn sợ ngươi nhiều lắm. Thêm nữa ngươi đã ra khỏi viện, hắn càng không kiêng nể gì, thường xuyên quấy rối khiêu khích chúng ta...

Chu Linh nghiến răng, ánh mắt căm tức:

- Sau đó ta nhịn không được, mới ra tay đánh với hắn, chỉ tiếc là thực lực tên kia quá lợi hại, bây giờ đã là Dung Thiên cảnh hậu kỳ, ta đánh không lại.

Nói đến đó, gương mặt tỏ ra xấu hổ.

- Không chỉ có Chu Linh bị đánh, những người khác đi tìm Dương Hoằng nói cho ra lẽ cũng mang thương trở về. Vốn chuyện này chúng ta không định nói cho Lạc Li, vì không muốn quấy nhiễu nàng tu luyện, nhưng sau đó Dương Hoằng càng lúc càng quá đáng, chẳng hiểu vì sao hắn dám truyền lời qua đây, buộc chúng ta giải tán Lạc Thần hội.

Mục Trần trừng mắt, Dương Hoằng kia từ khi nào lại trở nên ngông cuồng như thế?

- Chuyện càng lúc càng ồn ào, cuối cùng cũng không lọt khỏi tai Lạc Li, nàng đã ra tay. Với thực lực của nàng Dương Hoằng chỉ chống đỡ được vài hiệp đã thảm bại.

- Nhưng không ai ngờ được, vài ngày sau Yêu môn lại cử đến một đám cường giả cao thủ, ngay cả mấy người top 20 Thiên bảng cũng có đến ba vị.

- Lạc Li lại một mình nghênh chiến, mười mấy tên cao thủ Yêu môn ra tay liên tục đều thất thủ. Nhưng bọn người kia quá đê tiện vô sỉ, thấy không thể thắng nổi, lại dùng đến xa luân chiến, một mình Lạc Li độc chiến hơn 50 cao thủ Yêu môn, thậm chỉ cả ba tên cao thủ top 20 Thiên bảng cũng bị Lạc Li đánh bại.

- Nhưng sau đại chiến, Lạc Li cũng bị thương, bây giờ còn đang tĩnh dưỡng. Mấy hôm nay Yêu môn dường như sợ hãi thực lực của Lạc Li nên chẳng dám đến khiêu khích, còn Dương Hoằng kia thì cũng mai danh ẩn tích.

Diệp Khinh Linh căm tức, rõ ràng đã oán hận Dương Hoằng không ít.

Sắc mặt Mục Trần càng lúc càng đáng sợ, đôi mắt đen liên tục lóe lên mũi nhọn.

- Mục Trần, thật xin lỗi, chúng ta quá yếu. Những chuyện này lại phải nhờ đến một cô gái ra mặt chống đỡ.

Chu Linh đỏ mặt, những thành viên Lạc Thần hội khác cũng xấu hổ cúi đầu. Tuy Lạc Li độc chiến đông đảo cao thủ Yêu môn khiến cho tiếng tăm Lạc Thần hội lên như diều gặp gió, nhưng với những thiên tài xuất chúng như họ mà nói, đó chẳng khác nào lưỡi dao cứa vào lòng kiêu hãnh của mỗi người.

Mục Trần khẽ lắc đầu, nheo mắt:

- Dương Hoằng không có lá gan đến khiêu khích chúng ta, hắn làm như vậy ắt phải có người giật dây sau lưng.

- Có người?

Diệp Khinh Linh ngẩn ra, chợt biến sắc:

- Ngươi nói là thủ lĩnh Yêu môn, Hạc Yêu?

Cũng chỉ có Hạc Yêu, mới có thể điều động những cao thủ Yêu môn. Bằng không với danh vọng của Dương Hoằng hiện tại thì ai mà thèm quan tâm tới chứ?

Mục Trần gật đầu, gương mặt càng thêm lạnh. Mọi chuyện chắc chắn do Hạc Yêu đứng sau sai khiến, nhưng tên kia sao lại nhắm vào Lạc Thần hội?

Mục Trần đột nhiên siết tay rôm rốp, nhớ lại lần gặp mặt với Hạc Yêu trước khi rời khỏi linh viện. Tên kia muốn một vị trí tham gia nhiệm vụ của Tô Huyên, lại bị hắn từ chối. Mục Trần vốn chỉ nghĩ là một ấn tượng không tốt, ai dè tên Hạc Yêu kia lại ghi hận với hắn, lòng dạ quả nhiên cực kỳ hẹp hòi.

Hạc Yêu làm vậy có lẽ cũng vì muốn giáo huấn bản thân hắn, chỉ tiếc là tên kia không ngờ rằng sau khi hắn rời khỏi linh viện, trong Lạc Thần hội vẫn còn một Lạc Li lợi hại tọa trấn.

- Hạc Yêu. . . . . .

Mục Trần lạnh lùng gọi ra cái tên kia.

- Mục Trần, ngươi tính làm sao đây? Nếu muốn đến tìm Yêu môn, thì phải dẫn chúng ta theo, có thê thảm một trận nữa cũng phải cho chúng biết Lạc Thần hội không có ai yếu mềm!

Chu Linh cắn răng nói.

Mục Trần khẽ lắc đầu, cười nói:

- Yên tâm đi, chuyện này cứ để cho ta giải quyết.

Việc đó không trách Chu Linh và mọi người được, ngay cả bản thân Mục Trần cũng không ngờ được Hạc Yêu lòng dạ lại hẹp hòi như thế, khó trách Tô Huyên không thích hắn.

- Ngươi định làm gì?

Chu Linh vội hỏi.

Mục Trần cười nhạt, cất bước tiến về phía tiểu lâu của hắn, thanh âm bình thản vang lên.

- Truyền tin cho Yêu môn đi, năm ngày sau, Mục Trần sẽ đăng môn "cảm tạ".

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 267: Chuẩn Bị

"Keéet!"

Cửa phòng tiểu lâu được Mục Trần nhẹ nhàng đẩy ra, hắn nhìn qua trong phòng sạch sẽ không chút bụi kia, rồi cất bước lên lầu. Cửa phòng Lạc Li khép hờ, hắn đẩy nhẹ cửa đã mở ra.

Căn phòng u tĩnh phảng phất mùi thơi mê người, Mục Trần đảo mắt nhìn vào trong. Nơi cửa sổ, người con gái xinh đẹp vận chiếc áo ngủ mỏng manh, đôi chân thon dài duỗi ra sáng bóng.

Đôi tay tinh tế ôm lấy đùi ngọc, hai má xinh xắn gục lên đầu gối, mái tóc dài trắng tinh xõa ra như ngân hà.

Nàng dường như đang ngủ say, khí chất an nhiên yên tĩnh.

Mục Trần nhìn người con gái mà ánh mắt yêu thương say đắm, nhẹ nhàng lặng lẽ đến gần.

Bất chợt cô gái như cảm ứng được, đôi mắt đang nhắm chặt thình lình mở ra, đôi mắt lưu ly sắc bén trừng lên cảnh giác.

Nhưng sự căng thẳng của nàng nhanh chóng biến mất, ngạc nhiên nhìn thấy gương mặt thanh tú của thiếu niên kia, nàng nhoẻn miệng cười, thanh âm nhẹ nhàng không giấu vẻ vui sướng:

- Ngươi đã trở về rồi?

Mục Trần nhìn vào hai má xinh xinh của Lạc Li, nó không còn hồng hào như trước kia mà hơi tái, dù không nhiều lắm nhưng cũng khiến lòng

hắn giận run, càng thêm căm ghét tên Hạc Yêu.

- Nghe nói ngươi bị thương?

Mục Trần tiến tới, đưa tay vuốt ve cái má bầu bĩnh của nàng, nhíu mày nói.

- Không có!

Bàn tay lạnh lẽo của hắn chạm vào má, Lạc Li hơi giật ra, cười khẽ lắc đầu.

- Với ta cũng dám nói dối?

Mục Trần trừng mắt, vòng tay ôm eo nàng, kéo nàng vào lòng.

- A!

Lạc Li thở hắt ra, tay nắm lấy cổ áo Mục Trần, xấu hổ chu miệng liếc hắn:

- Vừa về tới liền bắt nạt người ta...

Mục Trần nhìn người con gái đang ôm trong lòng, cái bộ dáng làm nũng khiến hắn nhũn ra, đâu còn dáng vẻ tĩnh lặng nguy hiểm như đầm sâu khó dò ngày thường.

Lạc Li thấy Mục Trần nhìn mình chằm chằm, gương mặt đỏ lựng lên thật đáng yêu, khẽ vặn mình sẵng giọng nói:

- Ngươi muốn làm gì?

- Xa nhau một thời gian, ngươi nói ta muốn làm chi?

Mục Trần cười trêu, không đợi Lạc Li trả lời, hắn đã cúi đầu hôn lên đôi môi ngọt ngào của nàng.

Lạc Li bị hắn đánh lén bất ngờ, giật mình cứng người lại, nhưng rồi cũng nhanh chóng thả lỏng cơ thể, cánh tay ôm lấy cổ hắn, mặc cho hắn muốn làm gì thì làm.

Mục Trần hưởng thụ đôi môi ngọt ngào một hồi, rồi mới buông tha cho người con gái xinh đẹp kia, nhìn vào gương mặt choáng ngộp đỏ lựng của Lạc Li, hắn khẽ cười nói:

- Thật ngọt ngào! Ta trịnh trọng thông báo cho nàng, mùi vị này từ nay về sau ta bao hết, thời hạn trọn đời!

- Vô lại, mơ tưởng!

Lạc Li đỏ bừng hết cả mặt, xấu hổ trước lời nói bá đạo của hắn.

- Muốn ta ức hiếp nữa à?

Mục Trần cười gian manh, định kiếm chác thêm một chút.

Lạc Li trừng mắt nhìn hắn, rồi tức giận quay đầu đi chỗ khác.

Mục Trần cười ấm áp, ngồi trên chiếc giường con êm ái của Lạc Li, cánh tay ôm lấy eo nàng không thả ra, nhìn vào gương mặt xinh xinh hơi tái nhợt, nhíu mày cất tiếng thăm hỏi:

- Bị thương thế nào?

Lạc Li khẽ lắc đầu, nói:

- Không có gì, chỉ là tiêu hao quá lớn, bọn họ tuy nhân số đông đảo, nhưng muốn động thủ thì cũng không chiếm được cái gì tốt. Thành viên Yêu môn kia thật ra khá lợi hại, vốn cũng không bị thế này, nhưng thủ lĩnh Yêu môn Hạc Yêu có vẻ khó giải quyết, ngươi lại không ở đây, ta chiến đấu cũng phải lưu lại một chút khí lực đề phòng tên kia.

Chiến lực Lạc Li ra sao, ngay cả Mục Trần cũng không biết rõ, nhưng mà độc chiến xử đẹp đám hảo thủ Yêu môn như thế, tuyệt đối phải đạt

tới Hóa Thiên cảnh. Chẳng qua Hạc Yêu chưa ra tay, nên Lạc Li muốn đề phòng hắn phải để dành một chút bản lĩnh, thành ra bị đám loi choi của Yêu môn tạo thành vài thương thế.

- Hạc Yêu. . .

Mục Trần cười nhạt, ánh mắt lóe lên:

- Tên này không muốn làm người, vậy ta không xem hắn là người...

- Ngươi muốn làm gì?

Lạc Li tỏ ra lo lắng, Yêu môn và Hạc Yêu không phải là những cái tên tầm thường.

- Bọn họ dám ức hiếp nữ nhân của ta, nếu còn cố nhịn, thì còn gì là nam nhân?

Mục Trần hậm hực trả lời.

Lạc Li đỏ mặt, trừng mắt nhưng khóe môi lại mỉm cười trìu mến.

- Ta đi cùng ngươi.

Lạc Li dịu dàng nói. Thực lực Hạc Yêu không yếu, một mình Mục Trần khó có thể chiếm được ưu thế.

Mục Trần lắc đầu, hàn quang lóe lên.

- Không cần, chuyện lần này để mình ta giải quyết.

Lạc Li thấy vậy biết Mục Trần đã có chủ ý, chỉ tỏ ra chút bất mãn vùi đầu vào ngực Mục Trần, như con mèo nhỏ cuộn mình trong lòng hắn, mi thon khẽ chớp, rồi nhắm lại, tận hưởng cảm giác ấm áp mà ngủ say.

Mục Trần nhìn người con gái đang ngủ say sưa trong lòng, hắn cười nhẹ nhàng. Nhưng khi ngẩng lên, gương mặt tuấn tú đã dày đặc hàn khí.

- Hạc Yêu. . . không muốn trêu chọc ngươi, bất quá ngươi đã chủ động tìm tới cửa, thì đừng trách ta không khách khí.

Đêm xuống, Mục Trần lặng lẽ rời khỏi phòng Lạc Li, đi lên đỉnh tiểu lâu. Hắn nắm chặt tay lại, linh trị bài hiện ra trong tay, rồi một màn sáng theo đó xuất hiện, dày đặc những vật phẩm muôn màu hiện ra.

Mục Trần lướt mắt nhìn qua, tìm kiếm một thứ gì đó.

Lúc này hắn đang khá tức giận, nếu bản thân không làm gì hết, có lẽ chuyện như thế này sẽ còn tiếp diễn nhiều. Tên Hạc Yêu kia nghĩ rằng hắn chẳng đáng phải e ngại, vậy thì Mục Trần phải cho hắn một bài học nhớ đời.

Ngay cả Bạch Hiên là cường giả Hóa Thiên cảnh hậu kỳ cũng táng mạng trong tay hắn, một tên đệ tử Bắc Thương linh viện Hạc Yêu còn chưa đủ tư cách cho hắn phải e ngại.

Mục Trần lướt mắt một hồi, rồi tập trung vào vài thứ khiến hắn chú ý. Hắn thu hồi linh trị bài, lắc mình một cái hóa thành lưu quang, lao đi hướng về Linh Trị điện.

Sáng hôm sau, Mục Trần nói chuyện với Lạc Li một chút rồi đi đâu mất tích, mấy người Chu Linh thì theo lời dặn của hắn truyền tin tức về phía Yêu môn, rằng sau năm ngày nữa, Mục Trần sẽ đăng môn "cảm tạ".

Yêu môn sau khi nhận được tin tức cũng có động tĩnh, nhưng phần lớn thành viên Yêu môn đều cười nhạo. Tuy lúc trước ở đấu trường, Mục Trần khiến cho người ta phải nhớ đến với việc tiếp đủ ba chiêu lại còn khiến Lý Huyền Thông bị thương, nhưng cũng chẳng có ai dại dột cho rằng hắn đủ sức sánh được với top 10 của Thiên bảng, huống chi Yêu môn của bọn họ có đệ tứ Thiên bảng Hạc Yêu tọa trấn. Một tên tân sinh Mục Trần, thì có thể hô sóng gọi gió được sao?

Bởi vậy, bọn họ xem đó như lời ngông cuồng đùa bỡn, chẳng hề xem trọng. Ai cũng nghĩ rằng, Mục Trần cho là tiếp được ba chiêu của Lý

Huyền Thông thì đủ sức nhảy nhót trước mặt thủ lĩnh Hạc Yêu của họ sao chứ?

Suy nghĩ đang chờ xem trò vui trong thành viên Yêu môn cũng nhanh chóng truyền tin đi trong Bắc Thương linh viện, lại khiến cho không ít người chú ý. Dù sao hiện tại, cả Mục Trần hay Hạc Yêu đều là những nhân vật danh tiếng lẫy lừng trong linh viện.

Đối với vị tân sinh tiếp ba chiêu của Lý Huyền Thông vẫn bất bại, nhiều người đã bị ấn tượng sâu sắc. Nhưng mà đối thủ lần này là Yêu môn, có lẽ Hạc Yêu không bao giờ đem ra cái gì gọi là ước định ba chiêu. Vậy thì Mục Trần sẽ ứng phó thế nào?

Chỉ ba ngày, việc Mục Trần muốn đến Yêu môn gây chuyện khiến cho linh viện lại huyên náo một phen. Thế như nhân vật chính Mục Trần lại hoàn toàn biến mất không tăm tích, nhiều kẻ ác mồm bảo rằng hắn đánh tiếng rồi trốn đi mất biệt.

Trong Lạc Thần hội, Chu Linh cũng chẳng thấy Mục Trần đâu cả, nhưng vốn rất tin cậy Mục Trần, họ chẳng hề hoài nghi chút nào. Ngay cả Lý Huyền Thông cũng dám khiêu chiến, thì hắn tuyệt đối không có chuyện lâm trận bỏ trốn.

Mục Trần sở dĩ mất tích, tất nhiên là có lý do của hắn.

Thời gian mọi người huyên náo ngờ vực cũng nhanh chóng trôi qua....

Tổng bộ Yêu môn nằm ở hướng bắc của linh viện, một mảnh đất mọc đầy những lầu các lộng lẫy, tất cả thành viên Yêu môn đều ở trong khu vực này.

Nơi tòa lầu trung ương Yêu môn, không ít người tập trung trong đại sảnh.

Trên ghế chủ tọa, Hạc Yêu biếng nhác bưng chén trà nhấp môi, bên phải là Dương Hoằng đứng thẳng người, xung quanh cũng có không ít thành viên hạch tâm của Yêu môn.

- Thủ lĩnh, ngày mai đã là ngày thứ năm, Mục Trần kia đang giở trò gì? Đến bây giờ vẫn chưa lộ diện.

Một tên gầy còm đứng gần đó cất giọng hỏi. Hắn tên là Trần Hậu, cũng là một người có danh tiếng trong Bắc Thương linh viện, trên Thiên bảng xếp hạng 18, thực lực Hóa Thiên cảnh sơ kỳ, thế nhưng hôm đó cũng bị Lạc Li đánh bại.

Mọi người bên cạnh cũng gật gù tò mò, thời gian càng gần càng khiến họ cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ tên Mục Trần kia thật trốn đi rồi sao?

Hạc Yêu nghe vậy chỉ cười nhạt, tay cầm chén trà tiếp tục nhấp môi, chợt có sương trắng bốc lên, rồi chén sức kia đông cứng lại, thình lình vỡ nát.

- Đoán làm gì mà đoán, ngày mai sẽ thấy chẳng qua là một tên tân sinh may mắn đỡ được ba chiêu của Lý Huyền Thông mà thôi, để ta xem hắn có thể làm được gì...

Hắn ngẩng lên, ánh mắt đầy trào phúng.

- Chỉ cần hắn dám xuất hiện, ta sẽ cho hắn hiểu rõ, trong Bắc Thương linh viện này hắn chưa đủ tư cách đứng trước cửa Yêu môn của ta mà kêu gào.

Chương 268: Đăng Môn

Tổng bộ Yêu môn.

Hôm nay ở đây náo nhiệt hơn những ngày trước rất nhiều, những lầu các bên ngoài đầy người là người. Xa xa vang lên những tiếng xé gió dồn dập, vô số đệ tử từ nhiều nơi trong linh viện đều hướng về chỗ này.

Trong năm ngày qua, quan hệ xung đột giữa Mục Trần và Yêu môn đã ồn ào khắp Bắc Thương linh viện. Tên tân sinh đối chiến ba chiêu với Lý Huyền Thông ngày trước đã quá nổi tiếng, khiến cho cái tên Mục Trần không còn mấy xa lạ với các đệ tử nữa.

Bất quá dù cho Mục Trần tiếng tăm đã không nhỏ, nhưng trong mắt nhiều người thì muốn so sánh với nhân vật phong vân chân chính như Hạc Yêu vẫn còn khoảng cách không nhỏ.

Ước định ba chiêu, cho thấy thiên phú và tiềm lực của Mục Trần khá tốt, chứ không phải là thực lực chân chính của hắn có thể thắng được Lý Huyền Thông. Bởi vì khi giao chiến chính thức, chắc chắn hắn không có cách nào đọ nổi sức mạnh của cường giả như Lý Huyền Thông.

Hạc Yêu ở Bắc Thương linh viện xếp hạng thứ 4 Thiên bảng, như thực lực của hắn được nhiều người đánh giá là thừa sức tiến vào ba hạng đầu, chẳng qua vẫn còn đang nhẫn nhịn mà thôi.

Bất luận có thật vậy hay không, nhưng cũng chứng minh cho thấy Hạc Yêu rất cường hãn, Mục Trần muốn đăng môn tính sổ với Yêu môn, e rằng tự làm xấu mặt mình mà thôi.

Trước tổng bộ Yêu môn là một quảng trường rộng lớn, cả nghìn thành viên Yêu môn tập trung ở đây, tụm năm tụm ba vui cười tán gẫu, chẳng hề lo lắng khẩn trương, mà thần tình lại có vẻ đùa giỡn trào phúng. Họ đang mong chờ xem cái tên tân sinh mồm miệng ngông cuồng kia sẽ gây phiền phức gì cho họ.

Hạc Yêu yên lặng ngồi ngay ngắn ở ghế chủ tọa, gương mặt không đổi, ánh mắt hờ hững nhìn trời mây non nước.

Phía sau hắn là Trần Hậu và các thành viên hạch tâm Yêu Môn cũng đều ở đây. Dương Hoằng đứng vị trí bên cạnh, hiện giờ hắn vẫn không hề giảm thái độ nghênh ngang kiêu ngạo với thiên phúc của mình, nhưng dù sao cũng chỉ là tân sinh, chưa thể so sánh được với nhân vật như Hạc Yêu.

Gia nhập, mượn sức và thanh thế Yêu môn, hắn hoàn toàn có thể thoát khỏi ám ảnh của Mục Trần, chỉ cần hắn cố gắng tu luyện, nhất định lại có thể vượt mặt Mục Trần!

Trong đôi mắt Dương Hoằng toát ra ngọn lửa hừng hực. Hắn đang từng ngày ẩn nhẫn, chờ đợi đến lúc nào đó sẽ đứng trên vị trí cao nhất Bắc Thương linh viện. Khi ấy bất kể Mục Trần hay Hạc Yêu đều sẽ bị nghiền nát dưới chân hắn!

Không trung bên ngoài quảng trường, đám đệ tử đông đúc liếc nhìn trận địa của Yêu môn cũng chép miệng lắc đầu. Xem ra cao thủ hạch tâm Yêu môn đều về đủ cả, chờ đợi Mục Trần vác xác tới cửa a.

Rồi theo đó là những tiếng bàn tán đàm luận linh tinh.

- Yêu môn định dọa cho Mục Trần sợ không dám tới luôn sao chứ?

- Khặc khặc! Trong đám kia Hạc Yêu bài danh đệ tứ, Trần Hậu và hai tên kia đều top 20, lại còn cả đám top 50.... thực lực Yêu môn thật là bày hết ra mà.

- Mục Trần lần này đá phải cục sắt rồi a.

- Tên kia cũng không phải người an phận đâu, trước đây nghe nói có xung đột với cả Từ Hoang, nay lại hiềm khích với Hạc Yêu.

- Bất quá lần này tên tiểu tử hay ăn may kia gặp chuyện xui rồi a....

Nghe cách họ bàn tán, có vẻ như kết quả chuyện hôm nay không ai có dự đoán nào khác.

Trên một kiến trúc xa xa ở đỉnh núi gần đó, có một nhóm người đang nhìn xuống quảng trường, đầu lĩnh chính là Từ Hoang, Từ Thanh Thanh bên cạnh hắn hai mắt nhìn quanh liên hồi, cười khẩy:

- Tên Mục Trần kia đúng là chuyên gia kiếm chuyện, yên tĩnh chưa lâu lại tìm Yêu môn gây phiền phức, hắn nghĩ Hạc Yêu là cái gì chứ? Đại ca, ngươi nói tên kia có dám đến không?

Từ Thanh Thanh quay sang hỏi Từ Hoang.

Từ Hoang nhíu mày, đưa mắt nhìn lên, vẫn không thấy bóng dáng Mục Trần, hắn thản nhiên nói:

- Mục Trần nhất định sẽ xuất hiện, đừng coi thường hắn. Nếu cho hắn một năm nữa, top 5 Thiên bảng hắn chắc chắn có chỗ.

Từ Thanh Thanh cảm thấy không thích hừ một tiếng, tiểu tử kia mơ tưởng top 5 Thiên bảng? Có thể sao? Đối chiến ba chiêu với Lý Huyền Thông không lẽ cũng tính là giao chiến được à?

- Xuất hiện thì sẽ xuất hiện, bất quá. . . có thể đối phó cục diện trước mặt hay không, cũng khó nói.

Từ Hoang nhìn lại quảng trường đầy rẫy cao thủ Yêu môn, hắn cũng rất tò mò, đối diện cái đội hình thấy này, thì năng lực Mục Trần có thể làm được gì?

Cách đó không xa, Tô Huyên, Tô Linh Nhi, Lê Thanh cũng nghe tiếng mà đến.

- Tỷ tỷ, Mục Trần sao còn chưa xuất hiện? Cái tên này cũng thật là, mới trở về lại kiếm chuyện thị phi, hôm nay đừng mơ Hạc Yêu nhường hắn ba chiêu.

- Nghe nói việc lần này là do Hạc Yêu gây ra, sau khi Mục Trần ra ngoài cùng chúng ta liền phái người đến Lạc Thần hội quấy rối, cuối cùng đám người của họ đều bị Lạc Thần hội Lạc Li đánh bại, bất quá dường như nàng ta cũng bị thương.

Quách Hung nói.

- Mục Trần và Hạc Yêu xưa nay đâu có quan hệ gì, xem ra vì danh ngạch tham gia nhiệm vụ lần này mà nên chuyện, khiến cho Hạc Yêu ghi hận.

Lê Thanh nhíu mày, lời nói về Hạc Yêu có vẻ cũng không hề có hảo cảm.

Tô Huyên gật gù, Hạc Yêu lòng dạ hẹp hòi nàng đã biết từ sớm, nhưng không ngờ ngay cả việc nhỏ kia mà hắn lại ghi hận Mục Trần.

- Tỷ tỷ, lúc đó xuất hiện vấn đề gì, ngươi nên ra tay giúp Mục Trần mới được.

Tô Linh Nhi ra vẻ chính nghĩa bênh vực kẻ yếu.

Tô Huyên cũng nhẹ nhàng gật đầu, nói:

- Chuyện này ta cũng có trách nhiệm, tự nhiên sẽ không để Hạc Yêu khi dễ hắn. Bất quá ngươi đừng quá coi thường Mục Trần, hắn không bao giờ bắn tên không chim, hắn dám làm chuyện này, chắc chắn phải có cơ sở.

- Một kẻ đối diện Ma Long Tử cũng chẳng ngán, thì nói Hạc Yêu khiến hắn chịu áp lực nghe được sao chứ?

Lê Thanh, Quách Hung cũng đồng ý, trải qua thời gian cùng tham giam gia nhiệm vụ, họ cũng biết rõ tên thiếu niên kia có bao nhiêu thủ đoạn đáng sợ.

Kết quả hôm nay ra sao, nói bây giờ cũng còn quá sớm.

- Lạc Thần hội tới kìa!

Xung quanh bất chợt xôn xao hẳn lên, mọi ánh mắt lập tức đổ dồn vào tuyến đường dẫn vào quảng trường lớn.

Vài trăm người đang lao tới, phần lớn đều là tân sinh, bọn họ vẫn luôn chăm chú nhìn phía trước.

Đi đầu bọn họ là một cô gái y phục đen như nhung, gương mặt xinh đẹp và đôi mắt lưu ly trong suốt yên tĩnh như đầm sâu, mái tóc dài trắng tinh như ngân hà vắt ngang eo thanh mảnh.

Ánh nhìn của mọi người gần như lập tức bị thu hút bởi người con gái nổi bật kia, ánh mắt hâm mộ và kinh diễm.

- Nàng ta là Lạc Li ư? Quả nhiên là cô gái xinh đẹp, khó trách Mục Trần phải si mê như thế.

Tô Huyên nhìn thấy người con gái xuất chúng nọ, nàng cũnng kinh thán thốt lên.

Tô Linh Nhi chu miệng nhưng không hề phản đối, người con gái kia thật khiến người ta dễ dàng tương tư, không chỉ bởi dung nhan xinh đẹp và khí chất trầm lặng lãnh diễm.

Đông đảo thành viên Lạc Thần hội được Lạc Li dẫn đầu đi vào quảng trường khổng lồ.

Đám Trần Hậu sau lưng Hạc Yêu vừa nhìn thấy Lạc Li, ánh mắt bỗng nhiên nhìn chỗ khác trốn tránh, chẳng dám nhìn thẳng. Chuyện hôm trước họ xa luân chiến đối với một cô gái vốn đã mất hết mặt mũi, hơn nữa chủ yếu là kết quả của họ lại thất bại thảm hại.

Lần giao chiến đó cho họ biết, thật ra trong giới tân sinh lợi hại nhất không phải là Mục Trần kia, chính là người con gái xinh đẹp lộng lẫy mà cường hãn này.

Hạc Yêu cũng chằm chằm nhìn Lạc Li, khí chất và dung nhan ấy khiến ánh mắt hắn hơi dao động. Xưa nay trong Bắc Thương linh viện, người con gái xuất chúng nhất dĩ nhiên là Tô Huyên, thế nhưng mỹ nhân xinh đẹp trước mặt đây lại còn có vẻ lấn át tuyệt sắc hơn cả Tô Huyên nữa.

Tiểu tử kia thật là một kẻ diễm phúc.

Hạc Yêu nheo mắt lướt qua đoàn người, thản nhiên hỏi:

- Mục Trần đâu? Hắn không phải truyền lời qua đây bảo rằng sẽ đăng môn lãnh giáo ta sao? Thời gian đã đến chẳng lẽ lại làm rùa rút đầu?

- Hắn nói sẽ đến, tự nhiên sẽ xuất hiện, ngươi cứ chờ là được rồi.

Giọng nói thanh tao của Lạc Li vẫn bình tĩnh chẳng hề dao động.

- Chờ? Thật sự làm cao quá đó nha! Hắn nghĩ mình là ai chứ? Có tư cách bắt Yêu môn phải chờ hắn sao?

Ngữ điệu bình tĩnh của Lạc Li khiến cho Hạc Yêu nổi đóa. Hắn là ai chứ, còn Mục Trần kia là cái gì đây?

Lạc Li khẽ híp mắt lại:

- Nếu ngươi cảm thấy không đủ kiên nhẫn chờ đợi, thì ta có thể lãnh giáo ngươi một chút, bất quá nên cẩn thận chứ không thì danh hiệu đệ tứ Thiên bảng lại bị người ta lấy mất đó.

- Ồ.....

Ngữ khí cuồng vọng của Lạc Li khiến mọi người trong khu vực này kinh ngạc cực kỳ, ánh mắt nhìn nàng không thể hiểu nổi, ai mà đoán được người con gái xinh đẹp lãnh diễm kia lại thốt ra những lời ngạo mạn như thế.

- Ngữ khí đó cũng khá giống Mục Trần đấy nhỉ!

Tô Huyên mỉm cười.

Sắc mặt Hạc Yêu thì không tốt như vậy, hắn trầm mặt xuống, chậm rãi đứng dậy:

- Gió to quá! Muốn thay thứ hạng của ta, phải xem ngươi có tư cách không đã!

Lời vừa nói xong, một cỗ uy áp linh lực kinh người ầm ầm toát ra, hắn nhiên hắn đã nổi cáu.

Sau lưng Lạc Li, đám người Diệp Khinh Linh khẽ biến sắc.

Thế nhưng Lạc Li chẳng mấy có phản ứng, mỉm cười bước lên, khom người định xông tới.

- Thôi nào! Chuyện hôm nay để ta giải quyết đi mà!

Nhưng ngay lúc đó, một tiếng cười khanh khách vang vọng, giọng nói quen thuộc ngăn cản Lạc Li, mọi người đổ mắt nhìn về hướng âm thanh truyền tới.

Đó là một tòa kiến trúc cao ngất bên ngoài quảng trường, một thiếu niên chẳng biết đã ngồi xếp bằng từ khi nào, đôi mắt đen láy lành lạnh nguy hiểm đang cất giọng cười lớn nhìn đám người Hạc Yêu.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 269: Mười Đạo Linh Trận

- Là Mục Trần!

Mọi người lập tức nhận ra tên thiếu niên đang cười khanh khách trên tòa kiến trúc cao ngất kia.

Đám thành viên Lạc Thần hội vui mừng ra mặt, mấy ngày nay hắn biến mất làm họ cũng bán tín bán nghi, nhưng cuối cùng Mục Trần đã xuất hiện.

- Ra thì chui ra, còn bày đặt. Hừ! Để xem ngươi đối phó cục diện này thế nào, cái tiếng tăm vất vả kiếm được trước kia bữa nay dẹp đi là vừa.

Từ Thanh Thanh cay độc nguyền rủa.

Từ Hoang nheo mắt nhìn Mục Trần, thần sắc hắn ta chẳng có gì hoảng hốt, nhưng gương mặt có vẻ hơi mệt mỏi.

- Hắn.... đã làm gì?

Từ Hoang nhíu mày, thì thào lẩm bẩm.

Trên quảng trường, Hạc Yêu lạnh lùng nhìn về hướng Mục Trần, thản nhiên nói:

- Rốt cục cũng chịu bò ra đây sao?

- Có qua không có lại thì thất lễ, Yêu môn lúc trước đến thăm viếng Lạc Thần hội chúng ta, dĩ nhiên ta phải đến hoàn lễ.

Mục Trần ra vẻ khách khí cười nói.

- Ồ? Ngươi nghĩ thế nào?

- Thật ra cũng đơn giản, bảo cái đám loi choi hôm trước đến Lạc Thần hội quậy phá ra xin lỗi trước mặt mọi người, mặt khác kính mong Hạc học trưởng khai trừ Dương Hoằng khỏi Yêu môn đi, người này tâm thuật bất chính, nếu ở lại Yêu môn, chỉ sợ không có phúc.

Mục Trần cười khẩy.

Mục Trần vừa dứt lời, đám đông lập tức xôn xao bàn tán.

- Ngươi đừng mơ!

Sau lưng Hạc Yêu, đám người Trần Hậu tái mặt quát lên, Dương Hoằng cũng lạnh mặt. Hắn đã phải giải tán Phi Long hội để gia nhập dựa vào Yêu môn, bây giờ mà bị đuổi đi, thật mặt mũi mất hết, cái yêu cầu của Mục Trần quả nhiên tàn nhẫn.

Hạc Yêu lạnh lùng nhìn Mục Trần, khóe miệng nhếch lên khinh thường:

- Đầu ngươi đập vào đá à? Dám ra điều kiện với Yêu môn cơ đấy! Một tên tân sinh mà thôi, Trần Hậu đến Lạc Thần hội chẳng qua là học trưởng dạy dỗ vài thông lệ trong linh viện cho đám đàn em mà thôi, các ngươi không biết cảm kích còn đuổi họ về, ta còn chưa tính sổ thế mà lại còn được nước lấn tới chủ động tìm tới cửa?

Đám người Lạc Thần hội nghe hắn nói mà phùng má trợn mắt, không ngờ Hạc Yêu đường đường là cường giả đỉnh cao lại vô sỉ như thế.

Mục Trần cười:

- Vậy ngươi đang tính cái gì? Dám đến Lạc Thần hội của ta làm xiếc khỉ à? Dạy dỗ thông lệ? Ngươi có tư cách sao?

Không gian bất chợt tĩnh lặng như tờ, không ít người trân trân nhìn Mục Trần, khóe miệng giật giật. Tên kia quả nhiên không đơn giản, nói

chuyện trước mặt Hạc Yêu lợi hại như thế, chẳng hề kiêng dè nể mặt gì cả.

Hạc Yêu biến sắc, âm trầm. Linh lực dao động quanh thân càng thêm cuồng bạo. Chợt hắn cười lớn, rồi ngồi xuống ghế trở lại:

- Có quyết đoán! Nếu đã vậy, ta đây báo cho ngươi biết, yêu cầu của ngươi không một cái nào được đồng ý. Vả lại hôm nay xin lỗi không phải là Yêu môn, mà là Lạc Thần hội các ngươi.

Hắn cười gằn nhìn Mục Trần:

- Nếu không chịu, hôm nay các ngươi đi tới đây, ta cho lết trở về!

Nói xong, hắn dựa vào ghế, vẻ mặt nham hiểm. Hắn muốn xem Mục Trần có năng lực gì mà dám ngông cuồng buông lời tự cao tự đại trước cửa Yêu môn của hắn.

Xem lại trong Lạc Thần hội, có lẽ miễn cưỡng chỉ có Mục Trần và người con gái tên Lạc Li kia là đủ sức, nhưng bằng lực hai người muốn khiến Hạc Yêu tọa trấn Yêu môn phải kinh sợ, thì ý nghĩ đó có hơi kỳ lạ.

Hạc Yêu dứt lời, mọi ánh mắt lại đổ dồ về phía Mục Trần. Hạc Yêu đã dứt khoát không chấp nhận bất cứ yêu cầu nào, nghĩa là kế tiếp có thể xem thủ đoạn của Mục Trần ra sao. . .

Mục Trần chỉ nhàn nhạt nhìn Hạc Yêu, cười nhẹ. Nụ cười của hắn chợt mang theo nguy hiểm nồng đậm.

- Nếu đã vậy.....

Tiếng thì thào theo không khí khuếch tán ra, đôi mắt hắn chậm rãi nhắm lại.

Mọi người kinh nghi bất định nhìn Mục Trần, chẳng hiểu hắn định làm cái gì.

Hạc Yêu thì lạnh lùng hờ hững, nhưng đám thành viên Yêu môn thì lại cảnh giác cao độ, biểu hiện của Mục Trần thật sự rất kỳ quái, chẳng biết hắn có thủ đoạn gì lợi hại?

Không khí bất chợt cô đặc lại.

Im lặng, nôn nao lan tỏa trong khu vực, nhưng hồi lâu sau mọi người kinh ngạc khi chờ đợi mà Mục Trần vẫn không có hành động gì...

Ai nấy chưng hửng nhìn nhau, chẳng hiểu chuyện gì xảy ra.

- Hắn đang làm cái gì a?

Tô Linh Nhi cũng mờ mịt khó hiểu, thấp giọng hỏi Tô Huyên.

Tô Huyên nhíu mày, đôi mắt nhìn chằm chằm Mục Trần, mơ hồ cảm giác vài dao động kỳ lạ, mà dường như nó không xuất phát từ quanh người Mục Trần.

Nàng đưa mắt nhìn về hướng nọ, dao động đó dường như ở bên phía tổng bộ Yêu môn.

"Đùng!"

Thình lình một tiếng chấn động nhỏ phá vỡ bầu không khí yên tĩnh. Mọi người lập tức nhìn qua. Cách chỗ Mục Trần không xa đột nhiên nứt ra những khe không gian, một tòa tháp xuất hiện.

Hào quang từ tháp lâu tỏa sáng, dường như là linh lực quang chậm rãi phát tán trên không.

"Đùng!"

Ở chỗ này chui ra một tòa tháp, thì đằng kia, lại có thêm một tòa tháp khác chui ra.

"Đùng!"

"Đùng!"

Những tiếng động đáng sợ vang lên không ngừng, chỉ chốc lát mọi người đã thấy quanh đó xuất hiện mười tòa tháp cao ngất sụp đổ.

Ánh sáng chói lóa dị thường tỏa ra, vây quanh lấy tổng bộ Yêu môn.

- Đó là cái gì?

Kinh dị nhìn mười tòa tháp từ đâu xuất hiện, ánh mắt mọi người đầy nghi hoặc.

Rồi từng tòa tháp kia toát ra linh lực cuồng bạo cực kỳ.

- Đó là. . .

Tô Huyên, Từ Hoang là những đệ tử thực lực hàng đầu, nhìn những luồng sáng lan tràn, quỹ đạo linh lực khiến họ trừng mắt thốt lên:

- Linh trận?

- Tất cả đều là linh trận.

Tô Huyên hít hà một hơi kinh thán.

- Linh trận?

Tô Linh Nhi cả kinh, thất thanh:

- Tất cả đều là linh trận? Không thể nào! Mục Trần sao có khả năng bố trí nhiều linh trận như vậy? Cần bao nhiêu linh ấn mới khống chế được a?

Xem quy mô linh trận kia, ít nhất cũng phải là linh trận cấp 3. Nhưng mà muốn cùng lúc bố trí mười linh trận cấp 3, ít nhất phải là Linh Trận sư cấp 5! Mục Trần hẳn nhiên không thể đạt đến cảnh giới đó được, vì Linh Trận sư cấp 5 cường hãn đáng sợ chẳng khác nào cường giả Thông

Thiên cảnh! Nếu thật như vậy, chẳng phải hắn đã trở thành đệ nhất đệ tử Bắc Thương linh viện?

- Không đúng lắm. . . dường như những thứ này đều chỉ là sồ hinh minh khắc linh trận....

Tô Huyên nhíu mày, nhìn Mục Trần vẫn đang nhắm chặt hai mắt. Đám linh trận kia dường như được khắc trên mấy tòa tháp, thì ra mấy ngày nay hắn biến mất, vốn chẳng đi đâu xa, chỉ một mực trốn ở đây để chuẩn bị minh khắc trận đồ. Đến lúc cần sử dụng hắn chỉ cần thúc giục linh ấn điều khiển, thì hoàn toàn đủ khả năng kích hoạt đám linh trận kia.

Mười đạo linh trận cấp 3 cùng lúc khởi động, uy lực sẽ khủng bố vô cùng.

Chẳng qua. . . Mục Trần thật có thể điều khiển mười đạo linh trận cấp 3 cùng lúc sao?

- Tên kia đúng là có bản lĩnh...

Từ Hoang cũng nhìn vào những linh trận đang thành hình chung quanh tổng bộ Yêu môn, thần sắc nghiêm trọng:

- Mấy ngày nay hắn biết mất, căn bản chẳng phải là tránh né cái gì, mà tiềm phục ở phụ cận tổng bộ Yêu môn để khắc những trận đồ kia... từ đầu hắn đã có chủ ý này.

- Sồ hình minh khắc linh trận thì có ích lợi gì, thực lực hắn bao nhiêu chứ? Muốn ngưng tụ ra mười đạo linh trận cấp 3 sở cần bao nhiêu linh ấn, không phải đang nằm mơ sao?

Từ Thanh Thanh bị cảnh tượng trước mắt chấn kinh, nhưng vẫn mạnh miệng phản bác.

Từ Hoang cũng khẽ gật gù, ánh mắt chăm chú nhìn Mục Trần, chẳng lẽ tên kia đã đạt trình độ ấy rồi sao?

Biến hóa thình lình hắn nhiên khiến quảng trường xôn xao, đám người Yêu môn thì mặt xanh mặt vàng, lộ rõ bất an.

Mười vòng sáng to lớn chung quang như thế, áp lực dĩ nhiên phải lớn.

Linh trận cấp 3, bình thường chỉ có thể đối phó uy hiếp cường giả Dung Thiên cảnh, nhưng cùng lúc xuất hiện mười linh trận cấp 3, tuyệt đối cường giả Hóa Thiên cảnh sơ kỳ cũng chạy không nổi.

Trước mặt bọn họ, Hạc Yêu cũng nghiêm trọng nhìn những quang đoàn lơ lửng trên cao kia. Không ngờ tên tân sinh hắn không coi vào đâu lại có thể bố trí mấy thứ này mà hắn lại không hề phát hiện ra được....

- Hừ, ta không tin bằng thực lực Dung Thiên cảnh trung kỳ của ngươi có thể điều khiển chừng đó linh trận cấp 3!

Hắn vẫn lạnh lùng cười.

"Oang oang!"

Linh lực cường đại dao động quanh thân Mục Trần, hắn vẫn nhắm chặt hai mắt, hoàn toàn cách biệt với ngoại giới, chìm đắm trong trạng thái Tâm Trận hoàn mỹ thao tác.

Hiện giờ hắn đã hiểu sâu hơn trạng thái Tâm Trận, đôi mắt không hề nhìn thấy bên ngoài, nhưng khung cảnh xung quanh vẫn như được khắc vào lòng hắn, thậm chí cả cơn gió vô hình hay linh khí dao động trong thiên địa cũng được hắn nắm rõ.

Nhưng dù vậy, trạng thái Tâm Trận vẫn chưa thể giúp hắn ngưng tụ đủ số lượng linh ấn cho mục đích điều khiển kích hoạt mười linh trận kia...

Lượng linh lực của hắn hiện tại không đủ cho hắn làm việc ấy.

Thế nhưng. . .

Khóe môi khẽ nhếch, hào quang trong tay áo lóe lên, một viên châu màu trắng mượt mà hiện ra trong tay, bên trong nó dường như có bạch long uốn lượn vần vũ.

Thứ này chính là Bạch Long Linh Châu mà hắn đoạt được trong linh tàng Bạch Long Chí Tôn.

Linh lực ẩn chứa trong Bạch Long Linh Châu cực kỳ khổng lồ, mượn lượng năng lượng đó, chắc chắn hắn có thể ngưng tụ ra được số lượng linh ấn cần thiết!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 270: Linh Trận Vây Yêu Môn

Khi Bạch Long Linh Châu xuất hiện trong tay Mục Trần, bach quang sáng chói mang theo tiếng long ngâm trầm thấp.

"Grào!"

Bạch Long Linh Châu rung động mãnh liệt, một cỗ linh lực hùng hậu như thủy triều phun ra, cuồn cuộn chui vào thân thể hắn.

Lượng linh lực tinh thuần khổng lồ mang theo tiếng long ngâm chậm rãi làm cho cơ thể Mục Trần đau đớn, sức mạnh từ Bạch Long Linh Châu thật quá sức chịu đựng.

Mục Trần nghiến răng hít sâu một hơi, tâm thần vẫn chìm trong trạng thái Tâm Trận, hai tay hắn đột nhiên kết ấn rồi biến đổi liên tục.

Một vòng sáng chói mắt từ thân thể Mục Trần tỏa ra, từng đạo linh ấn xuất hiện như nấm mọc sau mưa ngưng tụ trong tay hắn.

- Hắn bắt đầu ngưng luyện linh ấn!

Có Linh Trận sư nhận ra việc hắn làm, liền kinh hô la lớn, mọi người vẫn luôn chú ý vào hắn.

Tô Huyên, Tô Linh Nhi cũng tập trung nhìn xem. Ngưng luyện linh ấn không khó, nhưng cái khó chính là ngưng luyện ra số lượng linh ấn đủ để có thể đồng thời điều khiển mười đạo linh trận cấp 3!

Hào quang quanh thân Mục Trần càng lúc càng đậm, số lượng linh ấn tăng nhanh cấp tốc, chỉ chưa tới một phút số linh ấn vần vũ bay quanh

người hắn đã hơn con số 100.

Số lượng linh ấn đó khiến không ít người chớp mắt khó tin, chẳng phải muốn làm được như thế, phải là Linh Trận sư cấp 4 sao. . .

Thành viên Yêu môn trên quảng trường thì thấp thỏm lo âu, bọn họ cũng đã cảm thấy khá nguy hiểm.

Hạc Yêu vẫn âm trầm như trước, nhưng bàn tay nơi thành ghế đã siết chặt lại, khiến cho tay ghế nứt nẻ. Trực giác báo cho hắn biết, tốt nhất phải ra tay ngăn cản Mục Trần. Thế nhưng lúc nãy hắn đã nói cho Mục Trần chủ động công kích, bây giờ mà ra tay ngăn cản, người ngoài sẽ nghĩ rằng hắn sợ hãi. Sỉ nhục như vậy hắn không chịu được.

- Để ta xem ngươi có thể làm được gì!

Ánh mắt sắc lẹm tập trung vào Mục Trần, gương mặt Hạc Yêu không đổi sắc, khiến cho mấy kẻ xung quanh cũng lạnh mình.

Bên cạnh hắn, Dương Hoằng sắc mặt âm tình bất định, ánh mắt kiêng kị, ghen tị, oán hận. Nhận thấy biến hóa của Hạc Yêu, càng khiến cho Dương Hoằng bất an.

Tay siết chặt, nghiến răng căm tức. Không thể tin được Mục Trần lại mạnh mẽ đến thế này!

Mục Trần lúc này như được che giấu trong ánh sáng linh ấn rực rỡ, số lượng linh ấn kia lại tiếp tục tăng nhanh hơn nữa, nhưng vì ánh sáng quá rực rỡ khiến cho mọi người chẳng ai nhận thấy được hắn luyện ra bao nhiêu linh ấn.

Tất cả mọi người đều hau háu nhìn không dám rời mắt.

Ánh sáng mạnh mẽ lát sau thì yếu dần đi, Mục Trần lại hiện ra trước mắt mọi người.

Mà chính lúc đó, tất cả mọi người không thể nhịn được mà nuốt nước bọt hít hà sợ hãi.

Vì họ thấy quanh người Mục Trần, linh ấn dày đặc lượn lờ, số lượng đếm sơ qua cũng khoảng 500. Cái số lượng linh ấn như thế, các Linh Trận sư ở đây đều cảm thấy đầu váng mắt hoa.

- Sao có thể được....

Có người hoảng sợ thất thanh, bọn họ căn bản không thể tưởng tượng một thiếu niên Dung Thiên cảnh trung kỳ lại có thể ngưng luyện ra số lượng linh ấn nhiều như thế. Vả lại, hắn có thể ngưng luyện ra được, nhưng mà đủ sức điều khiển nó hay không chứ?

Bố trí linh trận vô cùng khó khăn, chỉ cần một chút hỗn loạn sẽ khiến cho cả linh trận bị hỏng mất.

Trên tòa nhà kia, Từ Thanh Thanh ngơ ngác nhìn cảnh tượng hùng tráng của Mục Trần, miệng không còn nói được lời nào châm chọc nữa. Bây giờ nàng có ngu hơn nữa cũng hiểu được số lượng 500 linh ấn kia đại diện cho cái sự khủng bố như thế nào.

- 500 linh ấn....

Từ Hoang cũng thở sâu lẩm bẩm, gương mặt trầm ổn cũng hiện rõ vẻ khó tin:

- Hắn làm sao mà có thể khống chế được đây....

- Mục Trần thật là lợi hại.

Tô Linh Nhi thì tròn mắt mừng rỡ mà sợ hãi.

Bên cạnh nàng, Lê Thanh, Quách Hung cũng ngây người ngẩn ngơ. Cả hai chấn động cũng không ít, thật ra hành trình làm nhiệm vụ khi trước họ cũng đã biết rõ Mục Trần bất phàm, cái tên thiếu niên ôn hòa

kia luôn luôn có vô khối những thùng thuốc nổ chôn giấu đâu đó, dù hắn còn rất trẻ nhưng thật khó mà dò được nông sâu.

Vốn họ cũng nghĩ rằng Mục Trần sẽ dùng những thủ đoạn lần trước mà ngạnh chiến với Hạc Yêu một phen, nhưng không ngờ được hắn lại giở trò lặn mất tăm rồi bí mật lủi đến bên ngoài Yêu môn bố trí linh trận vây kín. Mà khủng bố nhất chính là việc hắn đủ thực lực kích hoạt chừng đó linh trận...

- Các ngươi đều đã quên, hắn vốn là Linh Trận sư. . . hơn nữa, ta thấy hắn đã ở trình độ Linh Trận sư cấp 4.

Tô Huyên cũng tán thưởng:

- Nếu ta không lầm, ta thấy Mục Trần có lẽ cũng đã lĩnh ngộ trạng thái Tâm Trận, chẳng những vậy nó không phải ở trình độ sơ cấp đâu.

Với năng lực Linh Trận sư cấp 4, lại còn trạng thái Tâm Trận cao cấp, có chuẩn bị trước, dùng thêm một chút ngoại lực, thì việc điểu khiển 10 linh trận cấp 3 cùng một lúc cũng không phải không có khả năng.

"Véo véo!"

Mục Trần búng tay, linh ấn ngập tràn quanh thân hắn phân tán ra, dung nhập vào mười luồng sáng đang bao vây tổng bộ Yêu môn.

Những linh trận kia liền tăng trưởng với tốc độ kinh người, những luồng linh lực sáng rực như sợi chỉ đan xen vào nhau, rồi hình thành mười trận đồ thật lớn bất đồng.

- Đại Viêm Ma trận, khởi động!

Tiếng vang chát chúa của Mục Trần quanh quẩn quảng trường, mọi người liền nhìn thấy một quang trận rực lửa tỏa hào quang nóng cháy cuồng bạo.

- Sơn Nhạc Phong Ma trận!

- Kim Hổ Khiếu Thiên trận!

". . . . . ."

Hắn lần lượt đọc vach vách từng cái tên của mỗi linh trận. Mỗi tiếng quát của hắn là một linh trận cấp 3 được khởi động thành công.

Chỉ chốc lát, mười đạo linh trận hoàn toàn được triển khai, linh khí thiên địa ba động điên cuồng.

Mọi người phấn khích nhìn màn khởi động linh trận hoành tráng, chấn động kinh hoảng. Mục Trần đúng là có thể khởi động thành công cả mười linh trận cấp 3....

Cái tên này đúng là yêu quái.

- Mục ca. . .thật là khủng khiếp.

Đám thành viên Lạc Thần hội cũng đang ngây ngốc nhìn cảnh tượng hoàng tráng đó. Cả Diệp Khinh Linh, Chu Linh cũng mặt khờ mắt dại, hẳn nhiên chính họ cũng chẳng biết được Mục Trần có thể làm được việc thế này.

- Thì ra mấy ngày nay lặn mất tăm là để bố trí mấy cái thứ kia....

Cả bọn nhìn nhau sợ hãi, thủ lĩnh của họ một khi đã tức giận thì thật là đáng ngại.

Lạc Li cũng đang ngẩng lên nhìn thân ảnh ngồi xếp bằng trên cao kia, mỉm cười dịu dàng.

Trên quảng trường thì trở nên yên lặng tịch mịch vô cùng. Những thành viên Yêu môn chẳng xem Mục Trần ra gì lúc trước còn cười nói nhạo báng, bây giờ đã hoàn toàn tắt điện, thần sắc xanh mét nhìn vào mười linh trận vây kín tổng bộ của họ.

Dao động linh lực kinh người thế này đủ để bọn họ co vòi nhũn cả chân.

Bọn họ chẳng còn tâm trí nào để cười nhạo nữa, không thể đoán ra được tên tân sinh Mục Trần lại chơi lớn đến thế, vây kín Yêu môn một trong những thế lực hàng đầu linh viện.....

- Thủ lĩnh. . . làm sao đây?

Trần Hậu run run cất tiếng. Mười linh trận cấp 3 vây quanh, hắn không khỏi hoang mang. Nếu mười cái linh trận kia mà ập xuống đầu, hắn thấy bản thân cũng không có mấy đường sống sót.

Thành viên hạch tâm Yêu Môn cũng sợ đến tái xanh, nếu không phải còn có Hạc Yêu tọa trấn, có lẽ bọn này đã sớm tè ra quần.

Hạc Yêu sắc mặt âm tình bất định, bàn tay đột nhiên siết mạnh, thành ghế nát vụn.

Lúc này, Mục Trần mở mắt, gương mặt hơi ửng đỏ, con ngươi đen láy nhìn xuống đám người Yêu môn.

- Hạc học trưởng. . .

Mục Trần cất tiếng nhè nhẹ, mọi người liền chú ý vào thanh âm bình tĩnh của hắn, chẳng hiểu sao lại cảm nhận một uy áp khó hiểu bao trùm, không ai dám coi thường.

- Không biết, hiện tại ta có tư cách đến bái phỏng lãnh giáo hay chưa?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 271: Tiếp Trận

Thanh âm hờ hững của Mục Trần văng vẳng, mọi người liền cảm thấy không khí như cô đặc lại, uy áp từ trên người hắn toát ra từ mười linh trận cấp 3 kia khiến cho không ai dám chế nhạo chuyện hắn đòi đến bái phỏng lĩnh giáo Yêu môn nữa.

Tất cả thành viên Yêu môn đều chỉ biết ngậm miệng không dám nói tiếng nào, gương mặt đã hoàn toàn tắt ngúm nụ cười, bọn họ nhìn nhau thần sắc đều tỏ ra nghiêm trọng cực kỳ.

- Thủ lĩnh. . .

Trần Hậu nhìn sang cầu cứu Hạc Yêu vẫn không đổi sắc.

Hạc Yêu chậm rãi buông tay khỏi chiếc ghế đã nát mất tay vịn, hắn phủi tay nhè nhẹ, bột gỗ rơi xuống lả tả, ngẩng lên nhìn Mục Trần, ánh mắt khiến cho người ta nhìn vào mà lạnh tim:

- Mục Trần! Không thể không nói, ngươi đúng là khiến ta bất ngờ.

Mục Trần nhướng mày mỉm cười:

- Đã làm sai thì phải chịu phạt, không phải sao?

- Ngươi chẳng lẽ thật nghĩ rằng, nhờ vào mười cái linh trận cấp 3 kia có thể khiến ta thúc thủ vô sách hay sao?

Hạc Yêu cất giọng lành lạnh, dường như hàn khí đã tăng lên cực hạn.

Mười linh trận cấp 3 cùng lúc bùng nổ có lẽ cả cường giả Hóa Thiên cảnh sơ kỳ cũng nháy mắt chết chắc, thế nhưng nếu Hạc Yêu chỉ có bản

lĩnh cỡ đó, thì vị trí đệ tứ Thiên bảng đâu tới lượt hắn ngồi.

Hai người đối chọi gay gắt khiến mọi người nuốt lưỡi. Lần đối chiến này xem ra so với ước chiến ba chiêu của Mục Trần và Lý Huyền Thông dữ dội hơn nhiều a.

- Đám linh trận kia khiến ngươi tốn không ít thời gian đấy... Ta đúng là coi thường ngươi, không ngờ mấy bữa nay núp núp bên ngoài Yêu môn chúng ta để làm mấy chuyện dư thừa này.

Giọng nói hờ hững của Hạc Yêu vẫn chẳng mấy dao động.

- Bất quá. . . sau khi mấy cái linh trận kia tiêu hao hết, thì ngươi còn bản lĩnh gì chứ?

Ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Mục Trần, hẳn nhiên mười linh trận kia chính là sát chiêu chân chính của Mục Trần, đối diện lượng linh trận cấp 3 nhiều như vậy, thậm chí cả cường giả Hóa Thiên cảnh trung kỳ cũng phải tạm lánh phong mang, nhưng người khác không dám đón đỡ, cũng không có nghĩa là Hạc Yêu hắn không dám.

Hạc Yêu đứng thẳng người, linh lực dao động như thủy triều từ cơ thể tuôn ra, những phiến gạch quảng trường chợt vỡ nát, lan ra những khe nứt.

Mọi người thấy vậy cũng cả kinh. Hạc Yêu dự định chính diện chống đỡ mười linh trận cấp 3 kia sao?

- Trần Hậu, sau khi ta chống cự mười linh trận cấp 3 kia rồi, lập tức dẫn anh em lên. Người khác tới tổng bộ Yêu môn chúng ta giương oai, dĩ nhiên chẳng cần phải khách khí.

Hạc Yêu hờ hững dặn Trần Hậu.

- Dạ!

Trần Hậu lúc này đã lấy lại bình tĩnh, hung quanh lóe lên nhìn vào đám người Lạc Thần hội. Chỉ cần không còn mấy đạo linh trận cấp 3 kia uy hiếp, hắn chẳng sợ gì đám tân sinh Lạc Thần hội kia. Mặc dù Lạc Li rất lợi hại, nhưng cả nghìn thành viên Yêu môn cùng lên, không tin đám tân sinh kia còn lá gan ở lại chỗ này.

Diệp Khinh Linh nhìn thấy đám Trần Hậu mắt lóe hung quang, mặt hơi đổi nhưng cũng không ai có ý lùi bước.

Ánh mắt Lạc Li cũng lóe sáng, bàn tay nắm chặt hắc trường kiếm, mơ hồ có kiếm khí sắc bén ngưng tụ.

Bất chợt không khí trở nên giương cung bạt kiếm, mọi ánh mắt đều hướng về Hạc Yêu.

Mục Trần vẫn bình thản như trước, hắn cười:

- Hạc học trưởng, mười linh trận cấp 3 này không phải chuẩn bị cho ngươi.

Hạc Yêu khựng lại, nhìn Mục Trần, cười khẩy:

- Ừ hử? Chẳng lẽ hiện tại ngươi còn có năng lực làm cái gì khác sao?

Hạc Yêu dù sao cũng không phải là người tầm thường, dù rằng chẳng rõ vì sao Mục Trần có thể bố trí ra mười linh trận, nhưng hắn cũng biết chắc đó đã là cực hạn của Mục Trần, tên kia căn bản không còn khả năng phân tâm làm gì khác.

Có thể nhìn ra điều đó không chỉ riêng hắn, cả Tô Huyên lẫn Từ Hoang đều phát hiện. Mục Trần làm được đến chừng này đã là quá tốt, nhưng muốn làm thêm cái gì nữa e là không có khả năng.

Mục Trần chỉ cười nói:

- Hạc học trưởng, chừng này linh trận ta chỉ chuẩn bị cho đám vô lễ dám giương oai với anh em Lạc Thần hội mà thôi, do vậy ta thấy ngươi

nên để họ ra vượt ải linh trận mới phải....

Hắn nói chuyện thời điểm, kia giống như đao phong bàn lãnh liệt ánh mắt, cũng đầu hướng về phía phía sau Trần Hậu, Dương Hoằng đám người, mà nhìn thấy hắn ánh mắt, người sau bọn người là run rẩy một chút.

- Đợi ta phá linh trận của ngươi, tự nhiên bọn họ sẽ đến nói chuyện với ngươi!

Hạc Yêu cười khẩy, chẳng thèm quan tâm Mục Trần muốn gì, linh lực hùng hồn bùng nổ, lướt tới Mục Trần.

- Nếu đã vậy .... thì ta dùng thứ khác chiêu đãi Hạc học trưởng vậy.

Mục Trần cười nhạt, chợt hắn nắm tay lại, hào quang lóe ra, một khối thiết cầu hoen gỉ xuất hiện, hắn lập tức rót linh lực vào đó.

"Bùm!"

Thiết cầu nháy mắt phát sáng, hào quang mang theo linh lực kinh khủng tỏa ra.

Một linh trận to lớn khổng lồ xuất hiện trên bầu trời.

Trận đồ khủng bố kia vượt xa đám linh trận cấp 3 bên này, trận tuyến phức tạp đan xen vào nhau ảo diệu không lường.

"Vù vù."

Thiên địa như bởi vì sự xuất hiện của trận đồ kia mà bùng phát gió lốc dữ dội, trận đồ cả trăm trượng lơ lưng trên cao làm cho người ta sợ hãi vô cùng.

Ai nấy đều chấn động trước thứ mà Mục Trần vừa triển khai, chắc chắn nó không phải là một linh trận cấp 3.

Dao động linh lực bực này e rằng trong số linh trận cấp 4 cũng không thuộc loại đơn giản.

- Không thể....

Chẳng ai nghĩ được Mục Trần còn đủ sức bố trí một linh trận cấp 4 cấp tốc như vậy.

Hơn nữa lúc nãy Mục Trần ra tay, linh trận cấp 4 kia chắc chắn không phải là dạng minh khắc như trước, mà do hắn tùy tiện bố trí ra.

- Linh trận. . .

Tô Huyên hai mắt lóe sáng, kinh ngạc:

- Chính là viên cầu linh trận đấu giá được ở Bạch Long thành, nhanh vậy mà hắn đã nghiên cứu thấu đáo được nó....

Tô Linh Nhi bên cạnh cũng kinh ngạc chẳng kém. Món đồ đó chính là do Tô Linh Nhi mua cho Mục Trần, nhìn cái vẻ ngoài hoen gỉ còn nghĩ thứ đó vốn đã là phế liệu, không ngờ vào tay Mục Trần lại bộc phát sức mạnh kinh hồn bạt vía.

- Khó trách hắn chẳng ngại Hạc Yêu, trong tay hắn vẫn còn giữ sát chiêu như thế....

Tô Linh Nhi run run cất tiếng. Linh trận khắc trong đó thật bất phàm, với cấp độ linh trận như thế, Hạc Yêu chắc chắn phải kiêng dè, đâu còn có thể kiêu ngạo trước Mục Trần nữa?

- Ta đã nói Mục Trần sẽ không làm việc gì mà không nắm chắc, hắn dám đường đường chính chính đến Yêu môn, sao có thể để lại một Hạc Yêu không đối phó.

Tô Huyên đắc chí cười nhẹ, ánh mắt khá kỳ lạ nhìn thiếu niên kia.

Hạc Yêu đang lướt tới Mục Trần cũng vì linh trận khủng bố vừa xuất hiện mà lập tức khựng người lại, khuôn mặt âm tình bất định.

Nhìn vào cái linh trận to lớn kia, hắn đã thấy rõ nó vô cùng hung hiểm, bây giờ quả thật hắn cũng không chắc được chuyện tiếp theo.

- Thật sự thủ đoạn gian manh.

Hạc Yêu lạnh lẽo nhìn Mục Trần, nghiến răng nói.

- Hạc học trưởng quá khen!

Mục Trần cười nhạt:

- Vậy thì phiền ngươi im lặng chút đi, nếu không ta không ngại thúc giục hoàn toàn cái linh trận này. Một khi đã đẩy nó đến cuối cùng, ta cũng không có cách nào giữ lại được, thành ra hậu quả như thế nào ta cũng không gánh nổi đâu.

- Ngươi dám uy hiếp ta?

Hạc Yêu trừng mắt lạnh giọng.

- Hạc học trưởng nghĩ như vậy thì ta cũng không có gì phải giải thích.

Tay nắm chặt thiết cầu hoen gỉ, Mục Trần cười đáp lời.

Hạc Yêu trợn to đôi mắt nhìn hắn, cánh tay nổi đầy gân xanh, nhưng lại không hề ra tay. Nếu Mục Trần chỉ có mười linh trận cấp 3 thì hắn cũng chẳng ngại gì, tuy cũng khá lợi hại nhưng so với linh trận cấp 4 khủng bố kia lại hoàn toàn khác...

- Mười linh trận cấp 3, ngươi nghĩ có thể trấn áp cao thủ Yêu môn ta sao?

Hạc Yêu nghiến răng. Hắn phải đứng lại để Mục Trần không điều động linh trận cấp 4. Ở đây ngoài hắn ra còn có ba cao thủ Hóa Thiên

cảnh sơ kỳ, vả lại nhân mã đông đúc, hợp lực lại thì sức mạnh cũng không thể coi thường được.

- Xem ra Hạc học trưởng vẫn chưa hề có ý chấp nhận yêu cầu của ta nhỉ?

Mục Trần nhìn đểu Hạc Yêu, nói.

- Muốn Yêu môn xin lỗi tân sinh các ngươi? E rằng các ngươi chẳng có tư cách!

Hạc Yêu cười khẩy. Đứng ra xin lỗi? Vậy thì còn gì mặt mũi Yêu môn?

- Nếu đã thế....

Mục Trần thản nhiên cười, nhưng nụ cười nham hiểm đầy hung ác kia cất lên, tay hắn biến ảo ấn pháp, cường quang chói lóa từ mười linh trận kia bộc phát, linh lực cuồng bạo thổi ra.

Mọi người run rẩy sợ hãi, Mục Trần đã kích hoạt mười linh trận cấp 3 kia.

- Thì mời chư vị Yêu môn tiếp trận!!

"Đùng!"

Linh lực cuồng bạo lập tức bùng nổ, tàn phá tứ tung.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 272: Thập Trận Uy

"Ầm!"

Linh lực cuồng bạo như sóng lớn vỗ bờ tràn ngập hung hãn, mười linh trận cấp 3 đều được kích hoạt. Từ xa nhìn lại như mười mặt trời to bao vây tổng bộ Yêu môn.

Đám người Trần Hậu sắc mặt xanh mét nhìn cảnh tượng kia. Nếu chỉ có một linh trận cấp 3, dĩ nhiên họ chẳng coi ra gì, nhưng mà cùng lúc phải đón nhận đến mười cái, sức mạnh chồng chồng lên nhau thì không phải là chuyện đơn giản...

Nhưng lúc này họ cũng không còn đường lui, nhìn sắc mặt âm trầm của Hạc Yêu hẳn nhiên không có chuyện giơ tay đầu hàng, thành ra việc cần làm là phải liên kết lại để ngăn cản mười linh trận cấp 3 kia.

Một khi có thể ngăn cản được, vậy thì cường chiêu của Mục Trần sẽ mất, cục diện sẽ nghịch chuyển.

- Tất cả mọi người gom lại một chỗ, chúng ta cùng ra tay, ta không tin tất cả không giải quyết được mười linh trận cấp 3!

Trần Hậu nghiến răng quát khẽ.

Đám thành viên Yêu môn nghe lệnh liền vội vàng vây quanh tới. Bây giờ mà phân tán ra chỉ tổ bị đánh tan tác sớm hơn.

Dương Hoằng cũng nghiến răng oán hận mà e ngại nhìn chằm chằm vào Mục Trần đằng xa kia, chẳng ngờ không gặp chưa bao lâu mà chiến lực của hắn đã kinh người đến vậy.

Tên tòa tháp, Mục Trần hờ hững nhìn đám người trên quảng trường, ấn pháp thay đổi, mười linh trận cấp 3 trên cao run rẩy kịch liệt, linh lực dũng mãnh hội tụ.

"Ầm!"

"Ầm!"

Mười cột sáng như xé rách vòm trời mang theo thanh thế kinh người bắn xuống đám đông Yêu môn.

- Cùng lên!

Trần Hậu biến sắc, quát lên. Linh lực trong cơ thể hắn bộc phát, hóa thành quầng sáng linh lực.

Những thành viên Yêu môn khác cũng vôi thúc giục linh lực, ánh sáng linh lực đủ màu sắc rực rỡ liên tiếp xuất hiện, cực kỳ huyễn lệ.

Đám đông bên ngoài quảng trường chăm chú quan sát trận đối kháng, chẳng biết mười đạo linh trận cấp 3 và toàn bộ Yêu môn bên nào cao tay hơn.

"Bùm!"

Mười luồng sáng mãnh liệt hung hăng đổ xuống.

Mục Trần ánh mắt lạnh băng, bàn tay đột nhiên nắm chặt, mười luồng sáng kia bất chợt xoay tròn xoắn vào nhau, hình thành một cơn lốc xoáy đủ màu huyễn lệ.

"Roẹt roẹt!"

Luồng sáng xoắn ốc xoáy đến, âm thanh kinh khủng khiến không gian kịch biến.

- Khống chế thật xảo diệu!

Có người kinh hô một tiếng, không ngờ được Mục Trần không chỉ có thể khởi động mười linh trận cấp 3, lại còn có thể khiến chúng ngưng tụ công kích mạnh mẽ lại cùng một chỗ.

Công kích vốn hung hãn trùng điệp, thì nay lại càng đáng sợ.

"Véo!"

Luồng sáng xoắn ốc tiếp tục xoáy xuống, mạnh mẽ nện vào từng đạo linh lực bên dưới.

"Bùm! Bùm!"

Ngay lập tức những luồng linh lực phòng ngự kia phát nổ tan nát, luồng sáng xoắn ốc thế đến như chẻ trẻ cày nát trận địa linh lực phòng ngự.

"Hự hự hự.....!"

Liên tiếp vô số người hộc máu gục xuống, ngay cả đám cường giả như Trần Hậu cũng biến sắc trước khí thế hung hãn kia.

"Đùng!"

Luồng sáng xoắn ốc lại tiếp tục công kích lên màn phòng ngự của các cường giả Yêu Môn, khí kình bắn ra dữ dội.

- Không xong rồi!

Một gã Hóa Thiên cảnh sơ kỳ bên cạnh Trần Hậu mặt đỏ gay hét to.

- Mau bỏ đi!

Trần Hậu sợ hãi ra mặt, mười cái linh trận kia bó thành một bó, lực trùng kích đáng sợ cực kỳ. Bọn họ tuy có ngàn ngươi hợp lực, nhưng sức mạnh phòng ngự lại không tập trung vào một chỗ, căn bản không thể ngăn cản được sức phá hoại đáng kinh như thế.

Đám thành viên Yêu môn còn đứng được nghe tiếng quát của Trần Hậu, lập tức sợ hãi bạo lui.

"Uỳnh!"

Thình lình luồng sáng kia phát nổ, như nộ long gào thét, ánh sáng bắn ra mọi hướng, bất kể ai bị những tia sáng kia đánh trúng đều thê thảm văng đi, máu tươi phun phèo phèo.

"Véo!"

Những tia sáng bắn phá tứ tung, cày nát quảng trường, rồi hung hăng hướng về tổng bộ Yêu môn.

Mặt đất rung chuyển dữ dội, tổng bộ Yêu môn bị tàn phá tan hoang, nhiều lầu các to lớn nháy mắt hóa thành phế tích.

Những tia sáng sau một hồi đại náo thì cũng dần hết lực, tan đi.

Bụi mù tràn ngập, quảng trường hỗn độn đất đá.

Mọi người kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt, những cái khe nứt to đến mười trượng giăng đầy quảng trường, xé rách mặt đất đến tận tổng bộ Yêu môn.

Trên quảng trường, phần lớn thành viên Yêu môn nằm đó quằn quại kêu la, chỉ có Trần Hậu và vài tên thực lực mạnh mẽ còn có thể đứng thẳng, nhưng gương mặt đã hoàn toàn kinh hồn táng đảm. Hẳn nhiên công kích khủng bố kia đã khiến họ sợ hãi.

- Thập linh trận quá mạnh....

Nhìn thấy Yêu môn tan tác, người người chấn động. Uy lực linh trận quả nhiên lợi hại, đổi lại là người khác muốn trong giây lát đánh tan tác một trận hình đông đảo như thế thì thật không thể là chuyện dễ dàng.

Trên bầu trời, mười linh trận sau khi phóng ra công kích khủng bố cũng dần nhạt đi, rồi hoàn toàn tiêu tán.

Uy áp trong khu vực này theo đó cũng biến mất, Trần Hậu và đám thành viên Yêu môn còn chiến lực lập tức nhìn qua Mục Trần với cặp mắt hung ác.

Mục Trần lại giả vờ như không hay không biết, ánh nhìn hướng về Hạc Yêu. Tên kia đang nhìn trân trân cơ ngơi Yêu môn của hắn bị nổ nát, gương mặt giật giật run run.

- Ngươi cũng dám hủy tổng bộ Yêu môn của ta!

Hạc Yêu run rẩy, hắn nhiên đã cực kỳ nổi giận, ánh mắt chứa đầy hung lệ.

- Bị đối xử như thế cảm thấy không thích chút nào phải không?

Mục Trần thản nhiên nhìn hắn, đôi mắt lợi hại như đao phong cũng lạnh lẽo không kém:

- Vậy lúc các ngươi khi dễ bắt nạt thành viên Lạc Thần hội chúng ta thì sao? Đường đường là Yêu môn, vậy mà hơn mười thằng xa luân chiến một cô gái, các ngươi đã không cần mặt mũi, vậy thì ta để lại cái thứ đó cho bọn vô dụng các ngươi làm gì?

Hạc Yêu càng thêm âm lãnh đáng sợ. Chuyện Trần Hậu đã làm dĩ nhiên là do hắn sai khiến, đơn giản vì lúc trước Mục Trần không nể mặt hắn nên khiến hắn tức khí. Ai dè đâu Mục Trần ngoan độc thế này, lại chẳng hề kiêng nể chút nào.

- Thủ lĩnh, chúng ta bắt tên tiểu tử kia lại! Xem hắn còn nói được cái gì!

Trần Hậu cũng tức giận hét lớn, hắn và hai tên Hóa Thiên cảnh sơ kỳ cùng lúc lướt thẳng tới Mục Trần.

- Lui xuống cho ta!

Chính lúc đó, Lạc Li xinh đẹp ngay tức khắc xuất hiện trước mặt họ, bàn tay siết chặt hắc trường kiếm, đôi mắt lưu ly lãnh khốc băng hàn, kiếm khí sạt ngang trảm vào ba người vừa lao đến.

- Ngươi....

Trần Hậu biến sắc, cả ba đều đã từng nếm thử lợi hại của nàng, dĩ nhiên không dám chậm trễ, cùng lúc vận chuyển linh lực chống đỡ luồng kiếm khí sắc bén kia.

"Đùng!"

Cả ba lập tức chấn động, bị đánh lui đi một khoảng.

- Ngươi dám.....

Hạc Yêu lạnh lẽo bùng nổ linh lực, vừa định lướt tới công kích Lạc Li.

- Ngươi cũng dám...

Mục Trần cười khẩy cũng quát lên, bàn tay nắm chặt Tử Linh Trận, trận đồ trên cao lập tức chuyển động.

Nhận thấy linh lực bạo động nguy hiểm trên cao kia, Hạc Yêu lạnh gáy tức tối nhìn chằm chằm Mục Trần:

- Ngươi thực nghĩ rằng bằng cái linh trận cỏn con đó đối phó được ta sao?

- Vậy ngươi cứ thử xem!

Mục Trần không hề nhượng bộ chút nào, gương mặt hung ác đối diện Hạc Yêu.

- Được! Vậy hôm nay để ta xem ngươi khó lường thế nào!

Hạc Yêu giận dữ cười lại, hắn tiến lên, linh lực cuồn cuộn như sóng thần tuôn đổ.

Bất quá, chính lúc đó lại thêm một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện trước mặt Mục Trần, nàng ta cười dịu dàng:

- Hạc Yêu, chuyện lần này do người của ngươi dựng nên, cần gì phải ép người như thế.

- Tô Huyên!

Hạc Yêu nhìn thấy người con gái kia, ánh mắt càng thêm dữ tợn:

- Ngươi muốn giúp hắn sao?

- Ta chỉ không muốn các ngươi đấu đá lẫn nhau, ầm ĩ quá không tốt đâu.

Tô Huyên khẽ trả lời.

Hạc Yêu nghe mà hai mắt giật giật, ầm ĩ cũng đã ầm ĩ đến mức tan hoang thế này, còn nói cái gì mà không tốt? Tô Huyên nói thì dễ nghe, nhưng chẳng qua là muốn giúp Mục Trần.

- Ta không chấp nhận thì sao?

Gương mặt Hạc Yêu âm u trả lời.

- Mục Trần xem như đã cứu mạng tỷ muội chúng ta, thành ra ta không thể trơ mắt nhìn hắn bị người khách khi dễ, thật xin lỗi.

Tô Huyên nhẹ giọng nói, nhưng ai ai cũng hiểu rõ lời của nàng có nghĩa là nếu Hạc Yêu muốn đụng tối Mục Trần, nàng chắc chắn sẽ can thiệp.

Hạc Yêu càng thêm âm lãnh, ánh mắt đầy lửa giận, hai bàn tay nắm lại. Xưa nay đây là lần đầu tiên hắn thấy Tô Huyên ra mặt che chở một

người nam, điều này khiến cho đố kỵ trong lòng hắn càng bốc cao như sắp bùng cháy.

Hạc Yêu siết chặt bàn tay đến mức nó kêu lên rôm rốp, nhưng vẫn chưa ra tay. Bây giờ vẫn chưa phải lúc.

Hắn hít sâu một hơi, lửa giận hừng hực trong mắt đã hạ xuống, nhưng đôi mắt như độc xà bàn vẫn đanh ác nhìn Mục Trần, điềm nhiên nói:

- Mục Trần! Đừng tưởng rằng hôm nay ngươi đây thắng, chẳng qua ta còn chưa ra tay mà thôi. Bất quá ngươi cứ yên tâm Liệp Thú chiến ta sẽ lấy ngươi làm con mồi, lúc đó mọi chuyện ngươi làm hôm nay ta sẽ đòi ngươi bồi thường thỏa đáng!

- Mà đến lúc đó. . .

Âm trầm liếc nhìn sang Tô Huyên, hắn gằn giọng:

- Không ai cứu được ngươi nữa!

Mục Trần cười nhạt, Tử Linh Trận trong tay tắt dần ánh sáng, trở lại thành một khối thiết cầu hoen gỉ được hắn cất đi.

- Hạc học trưởng, mặc kệ ngươi muốn làm gì. . .

Hắn đứng dậy, nhìn thẳng Hạc Yêu, rồi vẫy tay gọi đám người Lạc Li bên dưới quảng trường kia, xoay người bỏ đi, để lại thanh âm vang vọng trong đống hỗn độn hoang tàn.

- Mục Trần ta chắc chắn sẽ chiều tới cùng.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 273: Ẩn Tàng

Trên đường trở về, tất cả thành viên Lạc Thần hội đều cực kỳ hưng phấn, gương mặt rạng rỡ khoái trá. Sự việc vừa nãy ở Yêu môn đã hoàn toàn làm cho tức khí trong lòng bộc phát ra hết, nhưng mà cũng có chút áy náy, vì dù Lạc Li thực lực mạnh nhất bọn họ nhưng dù sao cũng là một cô gái, nhiều người như vậy lại phải dựa dẫm vào một người con gái, mà người con gái đó lại bị cái vô sỉ của đám người kia xa luân chiến thụ thương, khiến cho họ cũng rất hổ thẹn.

Nhưng cũng may Mục Trần đã trở lại, đối mặt đám Yêu môn vô sỉ mà cường đại, hắn không hề chọn nhẫn nhịn, mà lấy một khí thế hùng tráng mạnh mẽ tiến thẳng tổng bộ Yêu môn, trả lại hết sỉ nhục cho đối phương.

Chiến đấu lúc nãy cho đến bây giờ vẫn khiến lòng người kích động. Mạnh như Hạc Yêu cũng bị áp chế không dám động thủ, bó tay trơ mắt nhìn thập linh trận tung hoành ngang dọc.

Cả Bắc Thương linh viện, người có khả năng áp bức Hạc Yêu như vậy cũng không mấy người, mà tân sinh thì chắc cũng chỉ có Mục Trần mà thôi.

Chiến tích đó chẳng hề kém cạnh chiến thắng ba chiêu ước định với Lý Huyền Thông.

Mục Trần nhìn thấy bộ dáng phấn khởi của mọi người, hắn chỉ cười, khẽ liếc nhìn sang người con gái y phục đen bên cạnh, cô nàng yên lặng dịu dàng nhìn hắn, đôi mắt lưu ly toát ra nét yêu thương trìu mến.

Thấy hắn nhìn qua, nàng mỉm cười, nụ cười tươi sáng khiến Mục Trần mềm nhũn ra.

- Không bị thương chứ?

Lạc Li nhẹ giọng hỏi thăm, nàng dĩ nhiên biết rõ Mục Trần điều khiển thập linh trận vây Yêu môn cũng không dễ dàng gì, chắc chắn kịch liệt chẳng kém chiến đấu với Lý Huyền Thông hôm nọ. Chẳng qua hôm nay hắn mạnh hơn lúc đó khá nhiều.

Mục Trần lắc đầu, lúc nãy phần lớn hắn dùng sức mạnh bên trong Bạch Long Linh Châu, tiến vào trạng thái Tâm Trận chỉ có chút mệt mỏi.

Nhưng hành động hôm nay có lẽ ngoài dự kiến, vốn chỉ dự định bố trí mười linh trận cấp 3 để dọa bọn kia phải xin lỗi, không nghĩ bản thân có đủ năng lực điều khiển thúc giục hết cả mười linh trận. Thế nhưng trạng thái Tâm Trận giúp hắn khống chế tỉ mỉ tinh diệu, thành công thúc giục thập linh trận một cách hoàn mỹ.

- Xem ra trạng thái Tâm Trận ta càng lúc càng thành thạo.

Mục Trần hơi đăm chiêu suy nghĩ, càng lúc hắn càng siêu đẳng hơn khi sử dụng trạng thái này.

Về mặt tu luyện linh trận hắn có thiên phú khá kinh khủng.

Trận địa như hôm nay uy lực tuy bất phàm, nhưng thời gian chuẩn bị tỉ mỉ lại quá lâu, linh trận phải được khắc vào mấy thứ đồ kia thật là chắc ăn, nếu chỉ xuất hiện một sơ sót e rằng kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

- Mục Trần!

Đằng sau có tiếng gọi, Mục Trần liền dừng bước quay lại nhìn Tô Huyên, Tô Linh Nhi đang tới.

- Tô học tỷ.

Mục Trần thấy người đến vội chào hỏi:

- Lúc nãy thật đa tạ.

Dù vừa nãy hắn cũng chẳng ngại nổi bão với Hạc Yêu, nhưng có Tô Huyên hiện thân tương trợ, hắn cảm kích cũng là đương nhiên.

- Ngươi còn biết cám ơn a, giúp ngươi xong ngươi lại xoay đầu bỏ chạy.

Tô Linh Nhi lớn tiếng trách móc.

Mục Trần xấu hổ cười, hắn chỉ không muốn ở lại đó thêm mà thôi. Nhìn thấy những ánh mắt kỳ lạ xung quanh, hắn quay sang giới thiệu Lạc Li.

- Ồ, sớm đã nghe danh, Lạc Li muội muội hiện tại chính là cường giả xếp hạng 15 Thiên bảng, danh tiếng còn vang dội hơn cả ngươi.

Tô Huyên nhìn sang dò xét Lạc Li, ánh mắt tỏ ra kinh ngạc mỉm cười.

Lúc trước đám người Yêu môn đến quấy phá Lạc Thần hội, Trần Hậu bị nàng đánh bại, thành ra thứ hạng của hắn bị nàng thay thế. Nàng vốn chẳng màng gì đến việc ấy, cũng chẳng quan tâm lắm đến xếp hạng Thiên bảng, người ta dâng tới cửa thì nàng ra ứng chiến mà thôi.

Lạc Li tỏ ra hơi ngượng ngùng, nói:

- Tô học tỷ quá khen.

Hai nữ tử xuất chúng đối diện nhau, khí chất bất đồng nhưng đều thanh tao thoát tục, ngay cả Lê Thanh vốn lạnh lùng cũng phải tươi cười bắt chuyện, thành ra tự nhiên mọi người lại nhanh chóng thân thiện với nhau.

- Ngươi phải cẩn thận Hạc Yêu thêm nữa, hắn tâm cơ sâu dày, ta cảm thấy hắn vẫn đang ẩn giấu thực lực.

Tô Huyên trầm giọng cảnh báo Mục Trần.

Mục Trần giật mình, sắc mặt nghiêm nghị gật đầu. Thật ra đâu chỉ Tô Huyên mới cảm thấy được, chính bản thân hắn cũng có cảm ứng. Trên người Hạc Yêu toát ra dao động nguy hiểm rất đáng ngại.

- Bất quá bị ta bức đến như vậy hắn vẫn không chịu bại lộ thực lực.

Mục Trần nheo mắt, suy nghĩ xem tên kia đang muốn làm gì?

- Tháng sau đã là Liệp Thú chiến.

Tô Huyên nhẹ nhàng cười, nói tiếp.

- Ý của ngươi là, hắn định bộc lộ chiến lực chân chính khi tranh tài ở Liệp Thú chiến?

Mục Trần híp mắt, ánh sáng lóe lên:

- Hắn đang định vượt qua ngươi trong khi vượt ải?

- Có lẽ ta không phải là mục tiêu của hắn.

Tô Huyên nói.

- Mục tiêu của hắn? Lý Huyền Thông?

Mục Trần kinh ngạc. Không ngờ Hạc Yêu nhắm tới Lý Huyền Thông, khó trách lúc nãy sống chết cũng không chịu bại lộ chiến lực, xem ra sợ rằng tin tức truyền đi sẽ khiến Lý Huyền Thông chuẩn bị trước a.

- Hạc Yêu tâm tư cao ngạo, không cam lòng xếp sau kẻ khác. Liệp Thú chiến là đại hội của Bắc Thương linh viện chúng ta sự kiện, nếu ở đó có thể vượt qua Lý Huyền Thông, danh tiếng của hắn ở linh viện sẽ áp chế Lý Huyền Thông, đuổi theo Trầm Thương Sinh.

Tô Huyên phân tích.

Mục Trần tỏ ra nghiêm trọng. Hắn đã từng giao đấu với Lý Huyền Thông, dĩ nhiên biết được phần nào lợi hại của người này. Nếu Hạc Yêu có tham vọng ra tay với Lý Huyền Thông, dĩ nhiên phải có ẩn giấu mạnh mẽ đáng gờm, thật không thể khinh thường.

Hiện tại quan hệ giữa hắn và Hạc Yêu đã như nước với lửa, một khi Liệp Thú chiến bắt đầu, hắn cũng sẽ ở trong danh sách cần "săn" của Hạc Yêu, hiển nhiên lúc đó tên kia sẽ không cần che giấu gì cả.

Liệp Thú chiến đều phải dùng bản lĩnh chân chính của bản thân mình, lúc đó nếu Tô Huyên lại ra mặt giúp hắn, thì ngược lại chỉ khiến người ta chê cười hắn mà thôi.

Mục Trần nheo mắt suy nghĩ, nhớ lại ánh mắt âm u đáng sợ của Hạc Yêu, hắn cười:

- Tô học tỷ, ta đã biết.

Nếu đã làm, hắn sẽ không hối hận. Cho dù Hạc Yêu ẩn tàng bao nhiêu chiến lực, nhưng muốn nhẹ nhàng áp chế Mục Trần, e rằng không dễ như vậy.

Tô Huyên gật đầu. Những việc thế này chỉ nhắc nhở một chút là được. Tuy Hạc Yêu lợi hại, nhưng kẻ trước mặt đây cũng chẳng hề đơn giản, chân chính đối kháng, thì kết quả phải xem mới biết được.

Mấy người nói chuyện thêm một chút nữa, rồi nhóm Tô Huyên từ biệt rời đi, để lại Mục Trần trầm tư suy nghĩ.

- Ngươi dự định thế nào? Liệp Thú chiến có nhất thiết phải tham gia không?

Lạc Li cất tiếng hỏi.

- Liệp Thú chiến có lợi ích lớn như vậy, dĩ nhiên ta phải tham gia, Linh quang quán đỉnh cực kỳ tốt cho tu luyện, nếu cứ thế mà rút lui thì uổng phí quá.

- Còn Hạc Yêu....

Lạc Li hơi do dự, một khi tham gia Liệp Thú chiến thì ngoài quy định không thể giết người, những việc đánh trọng thương hay gãy vài cái xương cũng không bị xem là phạm quy.

Hạc Yêu tâm cơ rất sâu, dĩ nhiên không phải hạng đơn giản. Đối thủ như thế phải cảnh giác cao độ, không thì chết cũng không biết tại sao mình chết.

- Yên tâm đi, Hạc Yêu tuy có ẩn giấu thực lực, nhưng ta cũng đâu dễ đối phó. Hơn nữa chẳng phải còn cả một tháng nữa sao? Thời gian một tháng tới ta muốn vào Lôi vực tu luyện tiếp, chuẩn bị kỹ càng cho Liệp Thú chiến.

Hiện giờ hắn đã có Bạch Long Linh Châu, ảo diệu trong đó cũng chưa hiểu hết được, vẫn còn thời gian thì tập trung nghiên cứu một chút, nói không chưng sẽ lại khiến cho thực lực của hắn đề thăng nữa.

Liệp Thú chiến, tất nhiên sẽ có ngựa ô chạy rông khắp chốn. Lại còn đối thủ cuồng mãnh hữu lực như Hạc Yêu, không chuẩn bị cho tốt thì chỉ có mà ăn hành, và chuyện đấy chẳng vui chút nào.

- Lúc đó ta cũng sẽ đi với ngươi.

Lạc Li mỉm cười.

Mục Trần nghe vậy, cười khẩy:

- Đúng thật là "Quân vương giương kiếm, đại sát tứ phương, tùy thiếp gảy đàn, theo chàng xông pha".

Lạc Li lập tức đỏ bừng mặt, trừng mắt dọa hắn, xấu hổ bỏ đi cùng Diệp Khinh Linh.

Mục Trần cười lớn sảng khoái, rồi dẫn đám anh em Lạc Thần hội còn lại nhanh chóng đuổi theo.

. . . . . .

Tổng bộ Yêu môn lúc này là một mảnh hỗn độn tang hoang, Hạc Yêu cực kỳ khó chịu đang nhìn vào đống phế tích tổng bộ kia.

- Thủ lĩnh!

Đằng sau, đám Trần Hậu sắc mặt khó coi, hôm nay Mục Trần đánh tới cửa rồi ung dung rời đi, thật là mặt mũi Yêu môn đã mất sạch.

- Thủ lĩnh, nếu ngươi ra tay, tiểu tử kia sao còn có thể kiêu ngạo như thế?

Trần Hậu thì thào, dù sao hắn cũng là tâm phúc của Yêu môn, dĩ nhiên biết nhiều hơn về Hạc Yêu.

Hạc Yêu lạnh nhạt nhìn hắn, trả lời:

- Đối thủ của ta là Lý Huyền Thông, một tên tân sinh thì không đáng để ta thi triển thần thông.

- Nhưng chẳng lẽ cứ dễ dàng buông tha thằng nhóc đó sao?

Trần Hậu không cam lòng nói tiếp.

"Rầm!"

Lời vừa dứt, Hạc Yêu mắt lóe hung quang, linh lực trong tay quét ngang vào đống đá lổn ngổn trên quảng trường, nháy mắt chấn nó thành bụi cám.

Một chưởng kinh khủng khiến cho đám thành viên Yêu môn rét run câm như hến.

- Yên tâm đi, chờ đến Liệp Thú chiến, ta sẽ cho tên tiểu tử đó phải quỳ trên đất tạ lỗi với ta. Một tên tân sinh nho nhỏ tưởng rằng có thể bình an nhảy múa trên đầu Hạc Yêu ta sao, thật không biết sống chết!

- Bây giờ cứ cho hắn một tháng thoải mái cuối cùng đi!

Hờ hững vung tay, hắn xoay người bỏ đi về tổng bộ, thanh âm lạnh lẽo vẫn còn văng vẳng bên tai Trần Hậu.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 274: Tái Nhập Lôi Vực

Bóng đêm bao phủ Bắc Thương linh viện, Mục Trần đang yên tĩnh ngồi trên giường, trong tay hắn tràn ngập bạch quang, viên châu ngọc bóng mượt mang theo một con bạch long vần vũ bên trong, tiếng long ngâm trầm thấp khiến không khí xung quanh nó phải rung động.

Mục Trần nhìn vào Bạch Long Linh Châu, ánh mắt tỏ vẻ nghi hoặc. Linh lực bên trong Bạch Long Linh Châu cực kỳ hùng hậu, hắn có thể điều động sử dụng được một ít, nhưng hắn mơ hồ nhận thấy dường như Bạch Long Linh Châu chẳng đơn giản chỉ có chừng đó tác dụng, nhưng khi hắn muốn xâm nhập vào trong để quan sát kỹ hơn đều bị đẩy ngược ra. Trong đó ẩn chứa một sức mạnh ngăn cản hắn tiến vào.

Sức kháng cự đó nhìn qua có vẻ yếu ớt, nhưng cảm giác đáng sợ. Mục Trần không dám lỗ mãng xông vào, e rằng phản lực kia sẽ khiến hắn chịu khổ không ít.

- Dường như bên trong Bạch Long Linh Châu có chứ một phong ấn.

Mục Trần cau mày lẩm bẩm.

- Ngươi đoán đúng!

Cửu U Tước đột nhiên lên tiếng.

- Ngươi biết nguyên nhân?

Mục Trần mừng rỡ, vội vàng hỏi lại.

- Bạch Long Linh Châu này chắc chắn là vật truyền thừa của Bạch Long Chí Tôn kia, nhưng mà phong ấn trong nó với năng lực hiện tại của ngươi không phá nổi đâu.

- Ngươi có thể phá vỡ được không?

Mục Trần hỏi dồn dập.

- Hiện tại mà nói, hơi khó....

Cửu U Tước tỏ ra bất đắc dĩ, dù gì thì nó cũng chưa có thực thể.

- Vậy phải làm sao?

Mục Trần ngán ngẩm, nếu không phá được phong ấn, chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn vậy thôi à?

- Phá vỡ phong ấn loại này, có lẽ nên mượn lực bên ngoài.

Cửu U Tước trầm ngâm

- Lực bên ngoài? Nghĩa là sao?

Mục Trần hơi nghi hoặc, hắn đi đâu mượn được ngoại lực mạnh mẽ đến mức này chứ?

- Chỗ mà ngày mai ngươi tính đi....

Mục Trần giật mình, kinh hỉ:

- Ngươi nói. . . Lôi vực?

Hắn nheo mắt. Trong Lôi vực có sức mạnh khủng khiếp, nếu có thể mượn lực lôi đình mà nói, có lẽ sẽ nhanh chóng phá được phong ấn Bạch Long Linh Châu.

- Được được...

Mục Trần khẽ gật đầu, bàn tay nắm chặt Bạch Long Linh Châu, ánh mắt nóng cháy mong sao cho ngày mai mau sáng để hắn tiến vào Lôi vực, mượn sức lôi đình phá giả phong ấn.

- Được, ngày mai tiến vào Lôi vực!

Thấy hắn hứng chí như vậy, Cửu U Tước cũng vui mừng ra mặt:

- Lần này ta phải luyện ra một đám Thiên Lôi châu nữa, chúng ta chỉ còn thiếu 200v linh trị nữa là có thể mua được tinh huyết Bắc Minh Long Côn rồi phải không?

Mục Trần cười gật đầu xác nhận. Nhiệm vụ thiên cấp lần này hắn nhận được đến 450v linh trị, số linh trị cần để mua tinh huyết Bắc Minh Long Côn là 700v, cũng chỉ còn thiếu hơn 200v nữa.

Tuy cũng là một con số không nhỏ, nhưng đã gần hơn rất nhiều.

Mục Trần vuốt ve Bạch Long Linh Châu, trong lòng tò mò và chờ mong. Nếu Cửu U Tước nhận được tinh huyết Bắc Minh Long Côn, có lẽ sẽ hoàn toàn khôi phục, rồi thoát khỏi ràng buộc linh thú, trở thành thần thú chân chính!

Khi đó nó sẽ trở nên vô cùng cường đại, thật là mong ngóng được thấy a.

Sáng hôm sau, trời còn tờ mờ, Mục Trần đã tạm biệt Lạc Li khởi hành đến Lôi vực.

Không gian méo mó bên ngoài cửa Lôi vực luôn có vô số đệ tử hết vào lại ra, giao thông không dứt. Trong đó Mục Trần cảm ứng thấy không ít người thực lực mạnh mẽ, khiến hắn phải chép miệng tấm tắc. Xem ra họ cũng đang thúc đẩy tu luyện chuẩn bị cho Liệp Thú chiến vào tháng sau a.

Bên ngoài lới vào Lôi vực có vài bình đài lơ lửng, dòng người không ngừng bay ngang qua các bình đài, tiến vào Lôi vực.

Mục Trần hạ xuống một bình đài khá lớn, quét mắt quan sát chung quanh, đột nhiên nhìn thấy một cái bia lớn màu bạc, trên đó có lôi đình lóe sáng.

Quanh bia sét có rất nhiều người tập trung, thỉnh thoảng có người chỉ trỏ gì đó, bàn tán rì rầm.

Mục Trần cũng tò mò bay qua, nhìn lên bia đá. Những ký tự khắc trên đó lóe lôi quang, nhìn có vẻ rất khí thế.

- Đây là cái gì?

Mục Trần ngạc nhiên, lần trước hắn vào Lôi vực không chú ý thấy có tấm bia đá này.

- Đây là bia Lôi vực, dùng để ghi chép kỷ lục của những đệ tử ưu tú chinh phục các tầng Lôi vực, cũng xem như là một loại thành tích.

Một gã có lẽ là lão sinh đứng gần đó lên tiếng giải đáp cho hắn.

Mục Trần gật đầu cảm tạ, nhìn lên đọc những chữ khắc trên bia đá, hắn nhìn thấy những cái tên tít trên cao rất quen thuộc.

Trầm Thương Sinh, tầng 9.

Lý Huyền Thông, tầng 8.

Tô Huyên, tầng 7.

Hạc Yêu, tầng 7.

Lý Bành, tầng 7.

. . . . . .

Những ký tự đầy tia sét lóe lên, mỗi cái tên đều mang thành tựu cường đại. Trong Lôi vực có mười tầng, mà càng đi vào sâu thì lôi đình

càng khủng bố, những người thực lực yếu căn bản không đủ sức vượt qua chướng ngại để vào trong.

Mà nhìn bia Lôi vực này cũng có thể suy đoán ít nhiều những hạng người tàng long ngọa hổ ở Bắc Thương linh viện. Ngoại trừ Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông, những người phía dưới khoảng cách không khác nhau lắm. Sau Tô Huyên và Hạc Yêu có nhiều cái tên chẳng hề có mặt trên xếp hạng Thiên bảng, hẳn nhiên chiến lực của họ cũng không thể coi thường.

- Không hổ là Trầm Thương Sinh a!

Mục Trần cảm thán. Lần trước hắn vào cao nhất cũng chỉ là tầng 4, thế mà Trầm Thương Sinh lại leo đến tầng 9, có lẽ bây giờ nếu hắn ta vào đây, thì đã đủ sức trực tiếp tiến vào tầng cuối của Lôi vực.

Thực lực như vậy dễ khiến người ta kinh tâm động phách.

Lý Huyền Thông cũng không yếu, leo đến tầng thứ 8, bám sát sau lưng Trầm Thương Sinh, chẳng bỏ là nhân vật lợi hại có khả năng khiêu chiến Trầm Thương Sinh.

- Vậy lần này ta thử xem, ta có thể leo đến tầng thứ mấy...

Ánh mắt lóe sáng, Mục Trần phấn khích hẳn lên. Lần trước vào Lôi vực, thực lực mới chỉ Thần Phách cảnh, còn bây giờ đã là Dung Thiên cảnh trung kỳ, các thủ đoạn khác cũng mạnh mẽ hơn nhiều lần.

Mục Trần thoáng nhìn lại bia Lôi vực một lần nữa, rồi lắc mình xuyên vào không gian uốn khúc. Lôi quang lóe lên, hắn đã xuất hiện bên trong Lôi vực.

Không gian bên trong cũng hắc ám tối tăm như xưa, lôi đình như mưa trút xuống không ngớt, tiếng sấm ầm ầm vang vọng liên tục khiến không gian chấn động không ngừng.

Mục Trần cũng không phải lần đầu vào đây, nên cũng khá quen thuộc. Lôi đình ở tầng 1 với hắn đã quá yếu ớt, hoàn toàn không thích hợp cho hắn tu luyện, do vậy không hề chần chừ đã tăng tốc bay thục mạng vào sâu cuối tầng.

Hắn mạnh hơn lúc xưa rất nhiều, bởi vậy chỉ trong chốc lát, hắn đã xuất hiện ở tầng 4.

Nhưng lần này ở tầng 4 hắn cũng chỉ dừng lại có một chút, nhận thấy rõ lôi đình nơi này chẳng thể giúp ích gì cho hắn, quyết đoán đi tiếp, hắn nhanh chóng tìm đến tầng 5.

Những người đang tu luyện ở tầng 4 này, đa số có thực lực Dung Thiên cảnh. Còn tầng năm thì yêu cầu lại tăng khá cao, ít nhất cũng phải đạt tới Dung Thiên cảnh hậu kỳ, thậm chí chuẩn Hóa Thiên cảnh mới đủ sức.

Càng đi lên nữa, yêu cầu thực lực càng khắc nghiệt hơn.

Tuy nhiên, cấp độ thực lực cũng không phải là tiêu chuẩn duy nhất, những người có thủ đoạn đặc biệt cường đại, vẫn có khả năng vượt qua....

Với thực lực Mục Trần hiện tại, vào tầng 5 cũng chẳng mấy khó khăn. Nhưng khi ở đây cảm ứng một chút, hắn lại lắc đầu, đi tiếp.

Lôi đình ở đây có vẻ không đủ sức hội tụ để phá giải phong ấn Bạch Long Linh Châu kia.

Vài phút sau, hắn đã hiện diện trước bức màn chắn vào tầng 6 Lôi vực, thế nhưng chẳng làm khó được hắn, chỉ một quyền duy nhất hắn đã xuyên thủng một cái lỗ to trên bức màn chắn để xuyên qua.

Hắn đã xuất hiện ở tầng 6 Lôi vực.

"Ầm ầm ầm!"

Tiếng sấm kinh thiên dữ dội chưa từng nghe thấy bao giờ vang bên tai Mục Trần, khiến cho máu huyết trong người hắn sôi sục lên.

Hắn nhìn lên không gian tối tăm ở tầng 6, lôi vân trên bầu trời vô tận chẳng hề thấy điểm cuối, những đạo lôi đình xẹt qua mây trời như lôi long chuyển động, cảnh tượng như tận thế.

Mục Trần cảm ứng lôi lực vô cùng cuồng bạo trong không gian tầng 6, một lát sau, hắn lại lắc đầu:

- Còn chưa đủ!

Hơi trầm ngâm một lát, Mục Trần ngẩng lên. Đi tiếp sẽ là tầng thứ 7, ở nơi đó cường giả Hóa Thiên cảnh sơ kỳ cũng khó mà chịu đựng được lực oanh kích của lôi đình.

- Cần sức mạnh Hóa Thiên cảnh trung kỳ à...

Mục Trần híp mắt lại, quyết định bay đi. Hắn muốn nhanh chóng phá giải phong ấn Bạch Long Linh Châu, chỉ có thể dựa vào lôi đình cực mạnh, thành ra phải cố gắng đi vào sâu thêm chút nữa.

Hóa Thiên cảnh trung kỳ, sức mạnh cần thiết khá lớn, nhưng muốn ngăn cản Mục Trần thì cũng chưa chắc.

Mục Trần nắm chặt tay lại, ánh mắt sắc bén nhìn vào thế giới lôi đình vần vũ.

Mục Trần bay vút xuyên qua tầng 6, tốc độ dần chậm lại, vì phía trước đã thấy không gian biến dạng bởi một tầng lôi đình bích chướng ngăn cản lối đi.

Gần bích chướng có không ít những bình đài lơ lửng của tầng 6, nơi đó lôi đình mạnh mẽ giáng xuống, có không ít người đang tu luyện. Phần lớn những người kia đều có danh tiếng vang dội Bắc Thương linh viện, họ đang khổ tu để một ngày kia có thể phá tan rào chắn tầng sáu, tiến vào tầng 7 tu luyện.

Mục Trần vừa đến, khiến cho nhiều người đang nghỉ ngơi lập tức chú ý, họ nhận thấy thực lực Mục Trần liền tỏ ra kinh ngạc. Dung Thiên cảnh? Làm thế nào hắn có thể xuất hiện ở tầng 6 này?

Thế nhưng sự việc kinh ngạc còn đang chờ phía trước, Mục Trần đối diện bích chướng lóe sáng lôi quang kia, hai tay nắm chặt.

Hắn phải tiếp tục tiến lên.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 275: Lôi Vực Tầng Thứ Bảy

"Ầm ầm ầm."

Bích chướng lôi đình chắn giữa thiên địa, lôi điện lóe ra vang lên những tiếng rẹt rẹt lạnh gáy, dao động linh lực kinh người.

Mục Trần đứng cách bích chướng kia khoảng trăm trượng, ánh mắt nghiêmt trọng nhìn chăm chú vào bích chướng lôi đình. Chướng ngại để thông qua tầng 7 quả nhiên kinh khủng, bích chướng tầm mức này ngay cả cường giả Hóa Thiên cảnh sơ kỳ có toàn lực công kích cũng khó mà xé ra một cái lỗ nhỏ để chui vào.

- Sức mạnh Hóa Thiên cảnh trung kỳ sao....?

Mục Trần siết chặt nắm đấm, hắn ngồi xuống giữa không, hai mắt nhắm lại.

- Tên kia đang làm cái gì?

Trên vài bình đài gần đó, có vài người cũng chú ý nhìn thấy hành động kỳ quái của Mục Trần, thái độ liền tỏ ra nghi hoặc.

- Ồ, tên này nhìn quen quá?

Có vài người khác cũng mang máng nhớ mặt Mục Trần, dù sao thì hiện giờ hắn cũng không còn là một tên tân sinh linh tinh nào đó ở Bắc Thương linh viện nữa, danh tiếng của hắn đã khiến không ít người phải nhớ mặt.

- Là tên tân sinh tiếp ba chiêu của Lý Huyền Thông vẫn bất bại, tên Mục Trần thì phải?

- Ra là hắn, hèn gì thực lực Dung Thiên cảnh cũng dám đến tầng 6 Lôi vực....

- Nhưng mà hắn đến chỗ này, xem ra là muốn phá bích chướng tầng 7 sao? Không phải chứ? Cái bích chướng đó chúng ta còn không qua nổi đó.

- Đúng vậy! Tiểu tử này tuy có thể tiếp được ba chiêu của Lý Huyền Thông, nhưng thực lực bản thân quá yếu, đi lung tung trong tầng 7 chỉ là tìm đường chết.

". . . . . ."

Những tiếng bàn tán xung quanh vang lên, vài ánh mắt tập trung nhìn vào thiếu niên đang xếp bằng giữa không.

Mục Trần đang tĩnh tâm, rồi mười ngón tay múa may biến ảo, từng đạo linh ấn nhanh chóng hiện ra.

Số lượng linh ấn tăng lên nhanh chóng, chỉ chưa đến hai phút đã có hơn trăm đạo xoay quanh người Mục Trần.

Tu vi linh trận của Mục Trần hiện tại đã là Linh Trận sư cấp 4, toàn lực ngưng luyện linh ấn đã dễ dàng gọi ra cả trăm đạo.

Nhiều người quanh đó nhìn thấy mà rùng mình, 100 linh ấn, tên kia đã là Linh Trận sư cấp 4 rồi sao.

Linh Trận sư cấp 4 đã có chiến lực sánh ngang cường giả Hóa Thiên cảnh, bọn họ lúc này đã hiểu Mục Trần dùng bản lĩnh gì để lấy thực lực Dung Thiên cảnh xông vào tầng 6 Lôi vực.

"Viu viu!"

Cả trăm linh ấn nhanh chóng dung nhập vào không khí trước mặt hắn, nhất thời không gian dao động bồng bềnh, những tia sáng linh lực bắn ra, đan xen vào nhau hình thành một trận đồ phức tạp.

Trận đồ sáng rực mang lại sự nguy hiểm khôn cùng, trên cao hắc ám hội tụ, mọi người nhanh chóng nhìn thấy một trận hình hoa sen phức tạp đang dần dần hiện rõ.

Đóa hắc liên vừa xuất hiện đã rung lên, hắc ám tuôn ra dạt dào mang theo khí thế dao động mãnh liệt cường đại.

Linh trận kia chính là Yêu Liên Đồ trận. Lúc xưa Mục Trần bố trí nó ra hao phí rất linh lực rất lớn, nhưng hiện tại thực lực tinh tiến, hắn nhiên sẽ không bị hao hụt quá nhiều như trước.

Mục Trần chậm rãi mở mắt, đôi mắt đen lóe sáng, ấn pháp của hắn thay đổi, thanh âm thản nhiên vang vang trong không gian sấm chớp.

- Yêu Liên Đồ trận!

"Ầm!"

Linh trận khổng lồ biến dạng, hắc liên nghiêng xuống như sắp rớt, đóa sen nở ra, tim sen đang ngưng tụ hắc ám trong những âm thanh "rẹt rẹt" kinh người.

"Chíu!"

Một chùm hắc ám cuồng bạo từ tim sen bắn ra, xuyên qua không trung hung hăng nện vào bích chướng lôi đình.

Bích chướng lập tức bị hõm vào, rồi dao động như nước hồ gợn sóng khi có vật lạ rơi vào không ngừng lan tỏa. Vị trí bị tia hắc ám trùng kích dường như có dấu hiệu đứt gãy.

Mục Trần vẫn bình tĩnh, búng tay ra, hắc liên lại xoay tròn, chùm tia hắc ám cũng xoay tròn như một mũi khoan điên cuồng công phá bích

chướng lôi đình.

"Rèèèèèèèè!"

Lôi hình bắn ra tung tóe, lôi quang thực chất xuất hiện một màu đen, rồi bích chướng rách ra một chút, tuy chỉ có hơn một trượng, như cũng đủ cho một người có thể chui qua.

- Không ngờ lại có thể phá rách bích chướng!

Có người thất thanh kinh hô, giọng nói đầy chấn động và hâm mộ.

Mục Trần chợt đứng phắt dậy, lướt đi như chớp chui vào cái khe vừa hình thành.

Hắn vừa mất hút trong cái khe không gian đó, linh trận hắc liên trên không trung kia cũng tan đi mất, rồi khe nứt nhanh chóng trở lại hình thái ban đầu, như chưa hề có dấu hiệu bị công phá, để lại đám đông thần tình kinh sợ và ái mộ nhìn theo.

Mục Trần chui vào khe nứt, rồi nhanh chóng bị chấn động vì cảnh tượng trước mặt.

Một không gian u ám khác, lôi vân trên bầu trời không cao tít tầng mây như những tầng dưới, mà dường như nó áp sát xuống đây, khiến cho người ta cảm thấy không trung nơi này rất thấp, áp lực cực lớn khiến cho người ta cảm thấy khó chịu vô cùng.

"Đùng đùng!"

Mục Trần ngẩng lên, đột nhiên phát hiện Lôi vực tầng 7 đang có cơn mưa phùn phất phới. Hắn vươn tay ra, đón nhân hạt mưa rơi vào người mà run rẩy.

Bàn tay nắm lại, giữ lấy những hạt mưa trong tay, hắn kinh ngạc khi thấy hạt mưa đó chính là từ lôi đình ngưng tụ mà thành, rơi vào người mang đến cảm giác đau đớn và tê dại.

Sấm sét ở Lôi vực tầng 7 đã nhiều đến mức độ này.

Sự kinh hãi tràn ngập trong mắt Mục Trần, khó trách yêu cầu tiến vào tầng 7 phải cao như vậy. Ở trong này tu luyện nếu không đủ bản lĩnh, e rằng chỉ có thiệt thân.

- Lôi đình lực tầng 7 khá mạnh mẽ, có lẽ đủ sức phá giải phong ấn.

Mục Trần thoáng trầm ngâm, rồi nhanh chóng lướt đi. Một lát sau hắn dừng lại trước một ngọn núi nguy nga, trên núi chẳng hề có thực vật gì cả, trụi lủi chẳng thấy sinh cơ.

Đỉnh núi ấy có một Dẫn Lôi đài lấp lánh như kim loại.

Mục Trần hạ xuống trên đài Dẫn Lôi, lập tức ngồi xuống xếp bằng, lôi vân lượn lờ ngay trên đầu dày đặc như một làn nước, không hề có lôi đình đánh ra, nhưng thỉnh thoảng có lôi quang lóe lên, dao động khủng bố áp xuống thiên địa.

Chẳng biết lôi đình tầng 7 này cường hãn hơn tầng 6 bao nhiêu lần.

Mục Trần nhìn hắc lôi vân khủng bố kia, hắn cũng không lo, ngược lại còn mừng rỡ. Lôi đình lực càng mạnh mẽ, càng hữu hiệu cho việc phá giải phong ấn Bạch Long Linh Châu.

Ngồi trên trên đài Dẫn Lôi lạnh lẽo, hắn thoáng điều tức hít thở một chút, linh lực bắt đầu rót vào Dẫn Lôi đài.

"Rẹt rẹt"

Dẫn Lôi đài đen đen khi có linh lực đổ vào liền bắt đầu tỏa sáng.

Lôi vân như làn nước trên không trung phía trên lập tức nhấp nháy tranh sáng, như một cự thú lôi điện viễn cổ đang duỗi thân tỉnh dậy sau giấc ngủ dài, chuẩn bị hiển lộ hung uy.

Mục Trần thì thần tình nghiêm trọng, hắn cảm giác rõ được trong thiên địa đang hình thành một dao động cực kỳ cuồng bạo đáng sợ.

"Đùng đùng!"

Tiếng sấm gầm lên trên bầu trời yên tĩnh, đôi mắt Mục Trần ngẩng lên gắt gao nhìn vào lôi vân, tinh thần đang chuẩn bị nghênh đón lôi đình oanh kích, thì đột nhiên một cơn mưa rào ào ào đổ xuống vị trí của hắn.

Từng hạt mưa lấp lánh ánh bạc, mỗi giọt đều chứa đựng lôi đình lực cuồng bạo cực độ, mỗi hạt đều mạnh mẽ hơn một tia sét khủng bố ở tầng thứ 4 kia.

Đây chân chính là một cơn mưa sét.

"Ầm ầm."

Lôi vũ liên miên đổ lên người Mục Trần.

"Bùm! Bùm!"

Thân thể như trực tiếp bị sét nện vào, hạt lôi vũ chạm vào người liền vỡ tan, sức mạnh khủng bố để lại những vết đỏ tím khắp người hắn, đau nhức vô cùng.

Mục Trần không nhịn nổi rên la hít hà, hắn không ngờ Lôi vũ bề ngoài thấy có vẻ nhẹ nhàng lại đáng sợ như thế.

Lôi vũ đập lên thân thể Mục Trần, vỡ ra tung tóe, lôi đình lực theo lỗ chân lông chui vào thân thể hắn, những tiếng xèo xèo roẹt roẹt vang lên theo lôi đình chảy qua kinh mạch.

Cảm giác đau nhức và tê rần lan tỏa khắp cơ thể Mục Trần. Đau nhức dữ dội, nhưng theo đó cũng là một cảm giác tê tê sảng khoái nhẹ nhàng.

Mục Trần khẽ nhếch miệng, nhìn vào Lôi vũ đang ào ào đổ xuống, bàn tay nắm lại, một tia sáng trắng lóe lên, Bạch Long Linh Châu ngay

lập tức xuất hiện trong tay, tiếng long ngâm trầm thấp vang vọng truyền ra.

Đưa Bạch Long Linh Châu lơ lửng trên đầu, những tia sáng từ trong đó toát ra, hình thành một hộ tráo ngăn cản toàn bộ mưa sét.

Cảnh tượng lôi vũ đổ xuống hộ tráo của Bạch Long Linh Châu thật không khác gì một cơn mưa rào đổ xuống hồ nước yên tĩnh, khiến nó lăn tăn gợn sóng bập bồng.

Mục Trần dán chặt hai tay vào Dẫn Lôi đài lạnh lẽo, linh lực chui sâu vào, thúc đẩy hiệu lực Dẫn Lôi đài lên cao nhất.

"Ầm!"

Đài Dẫn Lôi phát sáng chói lóa, hầu như che giấu hoàn toàn cơ thể Mục Trần, lực hút cường đại lan ra xung quanh.

"Ầm ầm ầm!"

Những tiếng sấm vang rền khắp thiên địa, lôi vân đen như mực xa xa đang bắt đầu bị nó hấp dẫn mà hội tụ đến.

Phiến không gian này lập tức trở nên tối đen.

Chỉ có hào quang từ Bạch Long Linh Châu kia vẫn rực rỡ không đổi sắc.

Mục Trần ngẩng lên nhìn lôi vân đen ngòm trên cao, thì thào lẩm bẩm.

- Bây giờ.... hung hăng đánh xuống cho ta xem nào!

Dường như nghe hiểu sự thách thức của Mục Trần, lôi vân đen ngòm đột nhiên co lại, tiếp theo những hạt mưa cực to tầm tã đổ xuống!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 276: Phá Giải Phong Ấn

"Đùng đùng."

Lôi vũ rực rỡ đổ xuống như trút nước, phần lớn đều bị hút về phía chỗ dẫn lôi đài của Mục Trần, chỉ một ít rơi xuống đất.

Quanh ngọn núi trọc ngẫu nhiên có những tảng đá bị lôi vũ rơi xuống liền nổ tung ra, chốc lát tan nát thành bụi đất, mặt đất trên núi cũng để lại nhiều lỗ thủng sâu hoáy.

Khó trách vùng đất này không có sinh cơ, đối diện hoàn cảnh sinh tồn khốc liệt cỡ này, thực vật có ương ngạnh cỡ nào cũng không thể sống nổi.

Mục Trần vẫn chưa bị phân tâm, hắn vẫn nhìn chằm chằm lên quầng sáng trên không, Bạch Long Linh Châu không ngừng tỏa ra ánh sáng trắng ngăn cản Lôi vũ cuồng bạo đang trút xuống.

Bị lôi vũ oanh kích, hộ tráo của nó cũng lăn tăn gợn sóng bồng bềnh.

Càng ngày càng nhiều hạt mưa sét đổ xuống, thanh thế càng lúc càng dữ dội, thế nhưng Bạch Long Linh Châu càng chứng minh nó không phải phàm vật, mặc cho lôi vũ tàn phá vẫn bất động không suy suyển.

Mục Trần vừa mừng vừa sợ, mừng vì năng lực đáng nể của Bạch Long Linh Châu thừa sức ngăn cản Lôi vũ oanh kích, nếu phong ấn có thể phá giải sẽ cho hắn thật nhiều chỗ tốt, nhưng cũng lo vì không biết lôi vũ mạnh mẽ này có đủ sức phá nổi phong ấn quá kinh khủng kia hay không...

"Ầm ầm!"

Lôi vân trên đầu chớp nhoáng liên hồi, dường như có linh tính, nó nhận ra Bạch Long Linh Châu dưới kia rất lợi hại, lôi vũ càng đổ xuống nặng nề dữ dội hơn, sự cuồng bạo trong một hạt mưa sét càng thêm đáng sợ. Mục Trần nhìn thấy cũng giật mình hết hồn, trong lôi vũ đó e rằng cường giả Hóa Thiên cảnh sơ kỳ cũng nháy mắt bị đánh trọng thương.

"Grào!"

Bạch Long Linh Châu bị lôi vũ dữ tợn đổ xuống oanh kích, dường như kích phát cơn giận dữ của nó, bạch quang bùng phát mang theo tiếng long ngâm rền rĩ, công kích lôi vũ đến tan tác.

"Ầm ầm!"

Long khiếu khiêu khích, hắc lôi vân trên bầu trời lập tức đáp trả, lôi vũ bao trùm trời đất đang bắt đầu dung hợp.

"Véo! Véo!"

Những hạt mưa sét li ti dung hợp lại thành những dòng sét lỏng ánh bạc mạnh mẽ, xuyên qua không trung với khí thế sắc bén cuồng bạo công kích lên hộ tráo Bạch Long Linh Châu.

Một tiếng nổ kinh thiên vang động, không gian biến dạng uốn khúc.

Bạch Long Linh Châu và lôi vân trùng trùng mạnh mẽ đối chiến.

Mục Trần ngồi trên dẫn lôi đài mà tim co rúm lại, ánh mắt nhìn hai luồng sức mạnh đáng sợ tranh chiến, hắn không ngừng thúc giục Dẫn Lôi đài, tăng cường hiệu quả lôi điện.

Hắn chẳng sợ Bạch Long Linh Châu chịu không nổi, chỉ e lôi đình lực không đủ hung ác, phá không nổi phong ấn của Bạch Long Linh Châu, nếu vậy thì hắn thật đã công toi vô ích.

Bất quá, hắn vẫn còn chưa đánh giá đúng Bạch Long Linh Châu, một di vậy của cường giả Chí Tôn để lại trải qua năm tháng vẫn không hề suy giảm.

Lôi vân đầy trời oanh kích liên tục suốt cả ba ngày ba đêm nhưng Bạch Long Linh Châu vẫn sáng rực rỡ như trước, linh lực dao động như hồng thủy phá đê, đánh tan nát những dòng sét lỏng công kích tới.

Trong phạm vi rộng lớn quanh đỉnh núi trọc, cũng vì Mục Trần thúc giục không ngừng lôi đình đánh xuống Dẫn Lôi đài, khiến cho lôi vân cũng liên miên lao đến như như bị hấp dẫn hội tụ lại. Ba ngày qua lôi vũ không hề tạnh, tàn phá kinh hoàng.

- Bạch Long Linh Châu này cũng quá cứng a....

Mục Trần chép miệng than thở, ở cái nơi mà cường giả Hóa Thiên cảnh trung kỳ cũng chẳng dám ngồi quá lâu, vậy mà Bạch Long Linh Châu vẫn là sinh long hoạt hổ, hoàn toàn không có dấu hiệu phong ấn bị phá.

- Ta không tin ngươi có thể chống cự được mãi!

Mục Trần nghiến răng, tiếp tục quán chú linh lực vào Dẫn Lôi đài, khiến cho lôi quang càng thịnh.

Lần tiếp theo kích phát Dẫn Lôi đài lại là thêm mười ngày nữa!

Mười ngày cả sáng và tối, lôi vũ rơi xuống không ngừng.

Lôi vũ không ngừng oanh kích, khiến cho Bạch Long Linh Châu cũng đã trở nên nhạt màu đi nhiều, thế nhưng phong ấn trong đó vẫn chưa hề có dấu hiệu bị phá, khiến Mục Trần cảm thấy đứng ngồi không yên. Khó trách Cửu U Tước cũng nói bản thân nó cũng khó mà phá nổi, phong ấn kia quả nhiên vô cùng khủng bố.

Mục Trần ngẩng lên nhìn trời, ánh mắt ngưng trọng nhìn lên không trung, cũng vì mười mấy ngày nay bầu trời liên tục có lôi vân hội tụ về,

khiến cho đám lôi vân đã trải dài cả phạm vi trăm dặm, đen kịt một mảnh như muốn ép vỡ không gian này.

Lôi vân trận trông rất đáng sợ, Mục Trần ngồi đây cũng run như cầy sấy. Hắn biết nếu đổi lại là hắn, tuyệt đối sẽ táng thân trong cuồng phong bạo lôi vũ đó.

Hành động thu hút lôi vân điên cuồng thế này, e rằng trong số những cường giả đã từng tiến vào Lôi vực tầng 7, có lẽ không ai dám làm như vậy. Lôi đình lực có thể rèn luyện linh lực, nhưng quá độ sẽ dễ khiến người ta bị đánh thành tro tàn...

"Phù."

Mục Trần thở ra một hơi, dõi mắt nhìn vào biển mây trùng điệp, dường như do nó quá mức dày đặc, nên hắn nhìn thấy trong lôi vân đầy rẫy lôi quang lóe sáng, giống như hình thành một lôi hà màu bạc hững hờ trôi giữa đám mây đen đặc, khí thế khiến cho người ta nhìn vào mà tê tái.

- Không thể tiếp tục thế này nữa....

Mục Trần lẩm bẩm tự nhủ, chẳng biết tình hình này sẽ còn kéo dài tới bao lâu nữa, mà Liệp Thú chiến chỉ còn nửa tháng là bắt đầu, hắn nhiên hắn không được phép tiêu hao quá nhiều thời gian để giải phong ấn nữa.

- Phải khốc liệt hơn!

Mục Trần hơi do dự, rồi nghiến răng búng tay, Bạch Long Linh Châu mang theo một cái đuôi sáng trắng lao vào dòng chảy lôi vân.

Lôi hà hình thành từ lôi đình lực hội tụ hơn mười ngày nay, sấm sét cuồng bạo khiến cho Mục Trần cảm thấy hồi hộp lo lắng, nhưng bây giờ hắn không còn biện pháp nào khác.

"Véo!"

Luồng sáng trắng bắn lên cao trong thiên địa u ám cực kỳ hấp dẫn.

Trong không gian tràn ngập lôi vân này cũng có vài người đang đứng giữa không, họ đều là những cường giả tu luyện ở Lôi vực tầng 7, thời gian này vì động tĩnh chỗ Mục Trần quá mức dữ dội mà phải đến xem thử thế nào.

Bọn họ thần tình kinh ngạc, chỉ dám đứng cách một khoảng khá xa nhìn lại khu vực thu hút lôi vân dày đặc như thế, thật sự chính họ cũng không dám lỗ mãng tiến đến quá gần.

Cảnh tượng hoành tráng khiến họ rất tò mò, chẳng biết là cường giả nào ẩn tàng thực lực đến bây giờ bại lộ ra, tạo thành động tĩnh lớn như thế....

- Có cái gì đó bay lên lôi vân.

Không trung u ám đột nhiên có một luồng sáng trắng bắn lên cao, xé toang lôi vũ tiến vào mây đen.

- Trong lôi vân kia đã hình thành lôi hà, người kia đang nghĩ gì thế? Hắn không biết lôi hà bạo động đáng sợ ra sao ư?

Những người đứng đây đều là nhân vật ưu tú của Bắc Thương linh viện, thế nhưng cũng biến sắc trước cảnh tượng kinh hoàng kia, thình lình bắn lui chạy ra, sắc mặt kinh sợ.

Mục Trần không hề biết động tĩnh của hắn lại kéo đến vài cường giả tò mò, hắn chỉ chăm chăm quan sát Bạch Long Linh Châu, nó đã xuyên qua mây đen chui vào lôi hà bàng bạc.

"Ầm ầm!"

Chính lúc đó, tiếng sấm rền kinh thiên vang vọng, trời đất rung chuyển.

"Ầm!"

Lôi quang từ trong mây bắn ra, lôi vân không ngờ lại nhanh chóng tiêu tan.

Trong phạm vi trăm dặm, mây đen dày đặc đột ngột biến mất.

Một dòng lôi hà sáng rực màu bạc dài ngoằng xuất hiện, như một con lôi long khổng lồ tuôn đổ xuống.

Lôi đình lỏng có sức công phá cực kỳ đáng sợ, Mục Trần tận mắt thấy đỉnh núi bị một dòng lôi đỉnh lỏng đánh trúng lập tức hóa ra tro tàn.

Mục Trần lạnh gáy tê tái, vội ngưng thúc giục Dẫn Lôi đài, nhưng dù sao hắn vẫn còn ở tuốt trên đỉnh núi, còn lôi đình lỏng thì rất nhanh đã đánh tới.

Hắn biến sắc, dòng lôi đình quá nhanh, căn bản hắn chẳng thể né tránh.

"Đùng!"

Thình lình một luồng hắc viêm cuồn cuộn từ trong cơ thể tuôn ra, hóa thành đôi cánh chim khổng lồ bao bọc lấy hắn.

"Bùm bùm!"

Lôi đình lỏng đấu hắc viêm, dư lực bắn ra kịch liệt, rồi dần tan đi mất.

- Đa tạ!

Mục Trần thở phào mừng rỡ, hắn biết đó là do Cửu U Tước vừa ra tay cứu hắn, chứ không thì số phận bây giờ đã chẳng khác gì đỉnh núi kia.

- Phong ấn trong Bạch Long Linh Châu sắp phá được rồi!

Giọng nói của Cửu U Tước hờ hững vang lên.

Mục Trần nghe thấy cũng vội ngẩng lên, nhìn Bạch Long Linh Châu chìm ngập trong lôi hà bị lôi đình ăn mòn xâm thục, ánh sáng bao bọc lấy linh châu càng lúc càng mờ.

Bạch Long Linh Châu nhạt dần, long văn khắc trên nó cũng dần biến mất.

Chỉ vài cái chớp mắt, long văn đã hoàn toàn không còn lại dấu vết gì. Chính lúc đó, Mục Trần cảm nhận rõ dao động linh lực mênh mang tinh khiết từ trong đó bùng nổ.

- Phong ấn đã bị phá!

Mục Trần mừng rỡ hét lên, hao tổn tâm cơ bao ngày cuối cùng đã phá giải được phong ấn Bạch Long Linh Châu.

"Vút!"

Đôi cánh hắc viêm đang che chở Mục Trần đột nhiên vươn lên chụp lấy Bạch Long Linh Châu trong lôi hà, kéo nó về. Chỉ tiếp xúc trong giây lát, thế nhưng cánh hắc viêm cũng bị đánh tan đi một chút.

Mục Trần vươn tay ra đón lấy Bạch Long Linh Châu, hắn hưng phấn cảm thấy, khỏa châu ngọc trân quý này bây giờ đã chân chính là của hắn!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 277: Ngoại Vực Tà Tộc

Trên đài Dẫn Lôi, Mục Trần ngắm nghía khỏa Bạch Long Linh Châu mượt mà trong tay, ánh mắt vui mừng không che giấu được, nhưng hắn cũng nhanh chóng tỉnh lại, không hấp tấp tìm hiểu ảo diệu Bạch Long Linh Châu ở chỗ này, lập tức cất đi.

Trên không trung, lôi hà cuồng mãnh vẫn còn đang phá phách tứ tung, liên tục phóng xuống đồi núi bên dưới. Mục Trần vội vàng lập tức rời khỏi đỉnh núi, dán sát người xuống mặt đất chạy như ma đuổi.

Động tĩnh ở đây quá lớn, tin chắc sẽ có không ít kẻ tò mò đến quan sát nơi đây, hắn nhiên hắn không thể ở lại nữa, đành phải tìm nơi khác tu luyện tiếp.

Mục Trần bay sát mặt đất, tránh né những luồng lôi đình lỏng, tránh khỏi phạm vi tàn phá của lôi đình khủng bố.

Áp lực đã giảm, khiến cho Mục Trần thở phào nhẹ nhõm, rồi hắn tăng tốc tối đa rời khỏi khu vực này, bay vòng vòng thấy một chỗ khá hẻo lánh và khuất bèn hạ xuống.

Một cái đồi thấp, Dẫn Lôi đài ở đây cũng không khiến người ta chú ý lắm, lại có những tòa núi xung quanh to lớn hơn che lấp, bình thường không quan sát kỹ sẽ rất khó mà nhìn thấy.

Mục Trần lơ lửng trên ngọn đồi nọ, cẩn thận quan sát bốn phía, rồi mới an tâm hạ xuống, ngồi xếp bằng. Bạch Long Linh Châu lại xuất hiện trong tay.

Bây giờ mới là lúc tốt nhất xem xét tỉ mỉ Bạch Long Linh Châu sau khi phá giải phong ấn.

Bề ngoài nó cũng không khác gì, chỉ có long văn đã hoàn toàn biến mất, trong linh châu dường như có sương mù ngấm ra ngoài, lượn lờ huyền bí.

Mục Trần cảm nhận linh lực hùng hậu của khỏa linh châu, thần sắc liền trở nên chú ý, hai tay hợp lại, Bạch Long Linh Châu lơ lửng giữa hai bàn tay.

Linh lực hắc ám tuôn ra, bao bọc lấy khỏa linh châu.

Thình lình Bạch Long Linh Châu bùng phát hào quang chói mắt, bao phủ hoàn toàn lấy hắn, khiến cho Mục Trần ù tai hoa mắt, rồi cảnh tượng trước mặt đột nhiên biến hóa....

Núi non trùng trùng biến mất, xuất hiện trước mặt Mục Trần chỉ có một màu trắng, mênh mông vô bờ, sương mù lưu chuyển mang theo linh lực hùng hậu mênh mang.

- Đây là đâu. . .

Mục Trần nhìn thế giới trắng xoá, thần sắc đăm chiêu, đây chính là thế giới bên trong Bạch Long Linh Châu kia sao? Trước kia khi phong ấn chưa bị phá, hắn từng thử tiến vào nhưng đều bị ngăn cản, còn bây giờ đã có thể vào được.

Đưa mắt nhìn bốn phía, rồi hắn mờ mịt đi về một hướng trong thế giới đầy sương trắng, mỗi bước hắn đặt chân, sương trắng ở đó tản đi.

Mục Trần vừa mới bước một chút, cảnh tượng xung quanh lại biến hóa, một con sông xuyên núi xuất hiện, sương ta dần, lộ ra một không gian bao la.

Mục Trần đứng ở chân trời nhìn xuống thế giới xa lạ kia, phía xa xa dường như có màu đỏ sậm, rồi ngay lúc đó một cuộn sóng đỏ mang theo

sự lãnh khốc vô tận cuồn cuộn lướt đi, nơi nơi nó đi qua, sinh linh bị cắn nuốt, thậm chí tất cả các loại năng lượng trong thiên địa cũng đều bị nhuốm theo màu đỏ.....

Đằng trước thủy triều đỏ có vô số người bay lên trời muốn dốc tận lự ngăn cản, nhưng sức mạnh của họ quá nhỏ bé.

Những tiếng kêu tuyệt vọng thảm thiết vang vọng, khung cảnh khủng bố như hủy diệt vô tận, một hồi diệt chủng đáng sợ.

Màu đỏ lan ra nhuốm hết tất cả, mọi sinh linh đều bị nuốt hết, mọi năng lượng cũng bị ô nhiễm..

Thế giới đang ngập tràn sinh khí đột nhiên trở nên tan hoang.

Mục Trần toát mồ hôi hột, kinh hãi tột độ. Cái thủy triều đỏ kia là cái gì? Sao lại đáng sợ đến thế.

Mục Trần nhìn chằm chằm vào thủy triều đỏ, huyết quang hội tụ thành một vật mờ ảo đầy vảy đỏ, trông giống như một pho tượng ma thần, đôi mắt tà ác bất thình lình nhìn về phía Mục Trần.

Ánh nhìn đáng sợ khiến Mục Trần thất kinh, rồi bất chợt không gian đằng trước kia biến đổi, thế giới gần như tuyệt diệt lại mọc lên một đỉnh núi cao ngất, vài bóng người xé toang không gian chui ra ngoài chạy trốn.

Mục Trần nhìn thấy những người đó, trong đó có một kẻ đầu tóc trắng, dáng vẻ quen thuộc dường như gặp ở đâu đó...

- Đó là. . . Bạch Long Chí Tôn?

Mục Trần chấn động, hoảng sợ thốt lên.

Rồi trước mắt mờ dần đi, dường như thời gian trôi qua chóng vánh, đến khi hắn định thần lại, thì cảnh tượng chung quanh đã trở về một màu trắng xoá.

Mục Trần toát mồ hôi đầy người, cảnh tượng khi nãy vẫn còn rõ như in trong đầu. Thật là đáng sợ, sinh vật quỷ quái đỏ ngầu kia là cái gì vậy?

Lại còn những người trốn khỏi thế giới bị tuyệt diệt kia, có cả Bạch Long Chí Tôn?

- Đúng vậy. . . ta từ nơi đó thoát đi...

Đột nhiên từ đâu đó có tiếng nói vang vọng, Mục Trần giật mình ngẩng lên nhìn ngó tứ phương, ngay đằng trước hắn, sương trắng hội tụ lại, trong tiếng long ngâm vang rền hóa thành một con bạch long bay lên cao.

Bạch Long xoay vần, rồi hạ xuống khu vực trước mặt Mục Trần. Ánh sáng lóe lên, một người đang ngồi xếp bằng, mái tóc trắng bóc, làn da cũng trắng như thiếu niên, đôi mắt trắng dã không có tròng mắt thật quỷ dị.

Đôi mắt trắng dã nhìn Mục Trần.

- Ha ha! Thật đáng mừng, phong ấn của bổn tọa trong Bạch Long Linh Châu đã bị ngươi phá giải . . .

Người kia cười thản nhiên, giọng điệu ôn hòa.

- Bạch Long Chí Tôn?

Mục Trần nhìn thấy người kia, trong lòng vô cùng kinh ngạc. Trong không gian linh tàng hắn đã thấy dáng người này, nhưng lúc đó còn mơ hồ lắm, so với hiện tại thì không thể rõ ràng bằng.

Cũng vì đó mà hắn cảm thấy uy áp đáng sợ của Chí Tôn dữ dội hơn. Người kia đã khuất, vậy mà uy áp vẫn tồn tại đáng sợ theo thời gian.

- Vãn bối Mục Trần, may mắn đoạt được Bạch Long Linh Châu, lỗ mãng phá giải phong ấn, quấy nhiễu chỗ an nghĩ, mong rằng tiền bối thứ lỗi.

Mục Trần ôm quyền, cẩn trọng thật thà cất tiếng.

Cường giả như Bạch Long Chí Tôn cho dù đã chết, chỉ cần để lại một thủ đoạn tùy tay nào đấy cũng có thể khiến hắn gặp nguy hiểm trí mạng, do đó khiêm nhường một chút cũng chẳng thừa.

Bạch Long Chí Tôn nhìn Mục Trần, mỉm cười:

- Ngươi có thể đoạt được Bạch Long Linh Châu của ta, tức là hai ta có duyên phận.

Mục Trần gật đầu, do dự một chút, nhịn không được hỏi:

- Cảnh tượng lúc nãy ta thấy là gì vậy?

Với cái thứ đáng sợ kia, hắn rất muốn biết cái gì đã làm cho thế giới đầy sinh cơ kia lại bị tuyệt diệt.

- Những hình ảnh ta từng trải qua mà thôi. Đại Thiên thế giới rộng lớn vô tận, nơi vô số vị diện giao nhau, sự hung hiểm tàn khốc của nó ngươi không hình dung nổi đâu.

Mục Trần im lặng, đúng thật là hắn chưa từng trải qua những chuyện đáng kinh hãi như thế, như hắn vẫn có thể cảm nhận rõ sự đáng sợ của nó.

- Huyết triều kia là cái gì vậy?

Mục Trần tò mò hỏi về sinh vật chỉ một cái nhìn đã khiến hắn sợ run bắn cả người.

- Là một chi của Tà tộc ngoại vực, chúng ta gọi nó là Huyết Tà tộc. Thế giới mà ngươi thấy đã bị nó tiêu diệt kia chính là quê hương của ta. Ha ha! Ta cũng là người ở hạ vị diện trốn đến Đại Thiên thế giới. . .

Bạch Long Chí Tôn cười lớn, trong tiếng cười mang đậm sự thê lương sầu khổ.

- Tà tộc ngoại vực. . . là cái gì?

Mục Trần lẩm bẩm.

Bạch Long Chí Tôn khẽ lắc đầu:

- Ta cũng không biết nhiều về chúng nó, ngươi sinh ra ở Đại Thiên thế giới, xem như thuộc về nội vực Đại Thiên thế giới, nếu không có gì ngoài ý muốn, có lẽ cả đời cũng chẳng thể tiếp xúc mấy thứ kia...

- Nhưng đối với một số hạ vị diện, chúng nó là thứ khủng bố nhất, một khi bị chúng nó phát hiện thì sẽ là đại kiếp tuyệt diệt thế giới, giống như ngươi vừa nhìn thấy lúc nãy...

- Chuyện như thế ngươi nghe có vẻ không thể xảy ra, thế nhưng nó thật sự tồn tại.... Ngươi có nghe nói về Võ Tổ chưa?

Bạch Long Chí Tôn nhìn Mục Trần, hỏi.

- Võ Tổ Lâm Động?

Mục Trần kinh ngạc.

Bạch Long Chí Tôn gật đầu:

- Võ Tổ cũng đến từ hạ vị diện, hơn nữa chỗ của hắn cũng đã bị Tà tộc ngoại vực tấn công. Dù vậy Võ Tổ lại vượt xa ta, hắn không chỉ đuổi chúng đi, mà ngay cả Hoàng đô Tà tộc cũng bị hắn càn quét.

- Dù chỉ là một chi trong Tà tộc ngoại vực, sức mạnh bọn chúng có được thì những hạ vị diện khó mà ngăn cản được. Võ Tổ có thể làm được việc ấy thật khiến người ta bội phục. Hắn so với ta mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Mục Trần rung động, Đại Thiên thế giới cao hơn hạ vị diện, có rất nhiều ưu thế, cấp bậc cường giả cao hơn hạ vị diện khá nhiều. Vị Võ Tổ

kia năm xưa chỉ bằng tài nguyên ở hạ vị diện đã có thành tựu xuất sắc như thế, không hổ là người mở ra Võ cảnh ở Đại Thiên thế giới này....

- Ha ha! Đã nhiều năm phải im lặng, nhất thời ta nói quá nhiều rồi....

Bạch Long Chí Tôn cười, hắn dần khôi phục lại, vì bây giờ cũng chỉ là một tia ý thức yếu ớt, nhìn qua Mục Trần:

- Gặp mặt đó là duyên, nếu ngươi đã chiếm được Bạch Long Linh Châu của ta, lại có thể phá giải phong ấn, vậy thì bổn tọa cũng nhân dịp này giúp ngươi một tay!

Lời vừa dứt, hắn vung tay lên, trong thế giới trắng xóa đột nhiên ngùn ngụt vô tận sương trắng lao tới, tràn ngập linh lực tinh khiết mà hùng hậu.

Bạch Long Chí Tôn mỉm cười, ngón tay chỉ một cái, sóng linh lực cuộn trào, gió cuốn mây bay ào ào đổ vào Mục Trần.

- Sức mạnh bổn tọa để lại, ngươi có thể nhận được bao nhiêu thì phải xem bản lĩnh và số phận của ngươi thôi!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 278: Chuẩn Hóa Thiên Cảnh

"Ầm!"

Linh lực hùng hậu như biển rộng đột nhiên dũng mãnh trào ra từ Bạch Long Linh Châu, cuồn cuộn đổ tới cơ thể Mục Trần, lượng linh lực quá lớn trong nháy mắt khiến hắn cảm giác như cơ thể bị phình to ra.

Linh lực Bạch Long Linh Châu quả nhiên rất hùng hậu .

- Phải hấp thu hết!

Ảo ảnh trong lòng Mục Trần biến mất, hắn liền vội vàng lướt xuống đến một tòa Dẫn Lôi đài, nhanh chóng thúc giục lôi điện, đón chờ lôi vân ngưng tụ trên cao. Thế nhưng lôi vây ở đây lại hiền hòa hơn nhiều.

Cái hiền hòa của nó thực ra là so với sự khủng bố kinh khiếp của lôi hà lúc trước, chứ lôi đình tầng 7 Lôi vực thì chỗ nào cũng rất đáng ngại, cường giả Hóa Thiên cảnh sơ kỳ cũng khó mà chịu nổi, cũng may hắn có vài độc chiêu nên may mắn đủ tư cách vào đây du ngoạn.

Lôi vân đen đặc ngưng tụ trên cao, lôi vũ ào ào đổ xuống như trút nước, rơi vào người Mục Trần, để lại làn da mang những chấm đỏ đau đớn. Lôi đình lực cũng theo làn da mà chui vào cơ thể hắn.

Lôi đình lực sau khi vào trong, lại va chạm với linh lực Bạch Long Linh Châu, hai luồng sức mạnh đối chọi sinh a phản ứng kinh người.

Lôi đình lực vốn là công hiệu rèn luyện linh lực, ngay khi nó tiếp xúc với linh lực của Bạch Long Linh Châu, liền lập tức thấm vào, khiến cho màu sắc và độ ngưng tụ của linh lực đó trở nên tốt hơn bội phần.

Có lôi đình lực rèn luyện, Mục Trần cũng thoải mái hơn một chút, vội vàng vận chuyển Đại Phù Đồ quyết, thúc giục từng đạo linh lực sau ngưng luyện đem luyện thêm một vài lần nữa, rồi trút hết vào khí hải, để cho Thần Phách tí hon của hắn hút hết.

Tu luyện như thế nhanh chóng thần kỳ hơn tu luyện bình thường vô cùng nhiều, mấu chốt chính là linh lực trong Bạch Long Linh Châu tinh khiết và thuần tính, không hề chống cự Mục Trần luyện hóa, khiến cho tu luyện cực kỳ thuận lợi.

Trong khí hải, Thần Phách tí hon xuất hiện ánh sáng lấp lánh, linh lực cuồn cuộn vào khí hải đều bị nó nuốt sạch, hình thể của nó cũng từ từ tăng lên, dao động linh lực toát ra cũng càng lúc mạnh hơn.

Ánh sáng từ Bạch Long Linh Châu cũng càng thêm dữ dội, bao phủ hoàn toàn cơ thể Mục Trần. Phía trên cao, hắc lôi vân cũng chớp nháy không ngừng, lôi vũ hiền hòa đổ xuống như mưa phùn, lôi đình lực cũng theo đó tuôn vào cơ thể hắn không ngớt, rèn luyện linh lực Bạch Long Linh Châu.

Mục Trần nhắm mắt lại, tập trung tinh thần thúc đẩy Đại Phù Đồ quyết không ngừng luyện hóa, rồi không cần làm gì thêm nữa, chỉ thỏa sức mà nuốt sạch những luồng linh lực thâm hậu kia.

Chẳng qua, hắn cũng khá cẩn thận, kiểu tăng cường thực lực thế này tuy mạnh mẽ như phải điều độ, nếu làm quá trớn sẽ khiến cho linh lực bị loãng, thậm chí căn cơ lung lay, đối với ngày sau thì không tốt chút nào.

Hiện tại mọi chuyện vẫn còn nằm trong tầm khống chế của Mục Trần.

Tu luyện đã vào quỹ đạo ổn định.

Thời gian lặng lẽ trôi, chớp mắt đã là năm ngày nữa, không gian tầng 7 Lôi vực khá rộng lớn và hoang vắng. Dù sao những người đủ sức vào đây chỉ có những cường giả cao cấp nhất trong số các đệ tử Bắc Thương

linh viện, mà nơi hắn lựa chọn lại không quá thu hút, hẻo lánh lại còn khuất núi, chẳng ai tìm đến quấy rầy.

Trong năm ngày đó, linh lực dao động trong cơ thể hắn cũng đã cường hãn hơn rất rất nhiều.

"Ào ào!"

Lôi vũ vẫn liên miên trút xuống, bóng dáng gầy gò của Mục Trần trên Dẫn Lôi đài mặc cho lôi vũ đánh vào thân thể.

Quần áo của hắn đã bị lôi vũ đánh tan nát trong năm ngày rồi, làn da xuất hiện những tia sáng bạc lóe lên, chính là do không ngừng bị lôi đình lực rèn luyện.

Giữa hai bàn tay, Bạch Long Linh Châu nhẹ nhàng xoay tròn, linh lực hùng hậu vẫn cuồn cuộn dũng mãnh chui vào cơ thể hắn, có vẻ như vô tận.

Mục Trần lại không nhận lấy tất cả vô tận linh lực kia, đôi mắt hắn chợt mở ra, lôi điện lóe lên trong mắt.

Dao động linh lực cường đại trong cơ thể hắn bùng phát, khiến cho đất đá quanh Dẫn Lôi đài bị đánh bay đi.

Luồng sóng khí khiến cho lôi vũ đang trút xuống cũng bị đánh bật đi, cản lại cách người hắn nửa trượng, lát sau mới có thể tiếp tục đổ xuống.

Mục Trần thở dài, phun ra một luồng khí nhấp nhoáng lôi quang, ánh mắt bình tĩnh lại, hắn quan sát biến hóa trong khí hải.

Thần Phách hiện tại đã to hơn nhiều, hào quang linh lực lượn lờ quanh thân, dao động linh lực mạnh mẽ bồng bềnh.

Dao động này đã vượt xa Dung Thiên cảnh hậu kỳ, bất quá cách Hóa Thiên cảnh vẫn còn một chút.

Chuẩn Hóa Thiên cảnh!

Mục Trần nhếch môi cười thầm. Thực lực tăng vọt từ Dung Thiên cảnh trung kỳ lên tới chuẩn Hóa Thiên cảnh, trực tiếp bỏ qua Dung Thiên cảnh hậu kỳ.

- Chuẩn Hóa Thiên cảnh. . .!

Mục Trần lẩm bẩm, hai tay nắm chặt, linh lực hắc ám mang theo hắc viêm như ba đào mãnh liệt tuôn ra, nhìn từ xa cứ như một cột khói đen báo động lao lên trời cao, ngay cả lôi vũ cũng không cản được nó.

Mục Trần cúi nhìn Bạch Long Linh Châu, nó đã nhạt màu đi rất nhiều, sương trắng lượn lờ không còn bao nhiêu ánh sáng.

Linh lực trong đó vẫn chưa bị tiêu hao sạch sẽ, vì được Mục Trần khống chế, hắn cũng không quá tham lam hấp thu toàn bộ linh lực của Bạch Long Chí Tôn để lại.

Mặc dù có thể hắn sẽ lập tức đột phá đến Hóa Thiên cảnh, nhưng cũng sẽ rất ảnh hưởng đến căn cơ tu luyện của bản thân. Hắn vốn không phải người tham lợi nhỏ trước mắt mà ngu xuẩn gây tổn hại cho tương lai.

Năm chặt Bạch Long Linh Châu, tâm thần khẽ động, hắn lại tiến vào thế giới trắng xóa kia, gặp lại Bạch Long Chí Tôn. Người kia lúc này đã càng thêm mờ ảo.

- Thật khó có được.

Bạch Long Chí Tôn vừa nhìn thấy Mục Trần, liền mỉm cười, nói một câu khiến hắn chẳng hiểu ra làm sao.

Mục Trần ngẩn ra, câu nói đó hắn không phải ám chỉ việc hắn từ Dung Thiên cảnh trung kỳ thoắt biến đến chuẩn Hóa Thiên cảnh. Cho dù là một thằng ngu gặp cơ duyên loại này, thực lực có tăng vọt đến Hóa

Thiên cảnh cũng là chuyện dễ dàng hiển nhiên, còn tiến cảnh của hắn thật ra mà xét thì cũng có hơi lãng phí một chút mất rồi ấy chứ.

- Linh lực ta để lại tuy không có ý thức, nhưng nói gì cũng là do ta tu luyện mới có. Quán nhập vào thân thể, ngươi có thể dễ dàng hấp thu, nhưng vẫn có một chút khác biệt với linh lực tự thân tu luyện của ngươi.

Bạch Long Chí Tôn cười nhạt:

- Khác biệt này cực nhỏ, có thể tính là gần như không có. Bất quá tu luyện vốn hà khắc dị thường, chỉ một chút khác biệt sau này cũng có thể sẽ là chướng ngại khó vượt qua.

- Ngươi có thể chống cự lại sức hấp dẫn của việc tăng vọt thực lực, quả nhiên là khó có.

Bạch Long Chí Tôn hiền hòa tươi cười, biểu hiện của Mục Trần thật đáng tâm đắc.

Mục Trần được khích lệ cũng hơi ngượng, gãi đầu nói:

- Tiền bối quá khen! Trên thế giới này chỉ có thứ mình tu luyện mới đáng tin cậy tuyệt đối. Cơ duyện thế này ta đã thỏa mãn, thêm nữa thì quả thật khó mà nhận được.

Nhiều năm nay tu luyện, hắn luyện đặt tiêu chí ăn đâu chắc đấy, căn cơ rất vững vàng. Linh lực Bạch Long Chí Tôn để lại hắn nhiên hấp dẫn vô cùng, nhưng không đủ giá trị khiến hắn vứt bỏ căn cơ. Chí Tôn rất mạnh, nhưng hắn tin chắc bản thân một ngày kia sẽ đạt tới trình độ đó, thậm chí còn cao hơn!

Bạch Long Chí Tôn khẽ gật gù, ánh mắt thích thú tán thưởng, vỗ về con bạch long đang cưỡi:

- Ý thức này của ta cũng không tồn tại được bao lâu nữa, linh lực còn lại trong Bạch Long Linh Châu này nên để lại cho ngươi dùng về sau, thêm nữa nếu gặp phải cường địch khó đối phó, có thể kích nổ linh châu

làm vũ khí tấn công. Ta nghĩ, ngay cả gặp cường giả Thông Thiên cảnh, ngươi cũng có thể toàn vẹn thoát thân.

- Đa tạ tiền bối.

Mục Trần chân thành cảm tạ.

Bạch Long Chí Tôn cười:

- Chỉ do ta thấy ngươi khác với người thường. Ý thức của ta hấp thu linh lực Bạch Long Linh Châu mà duy trì, nếu khi nãy ngươi hấp thu hết, thì bây giờ cũng không nghe được những lời ta nói đây. Những thứ ta còn lại, xem như ngươi có duyên....

Mục Trần ngẩn ra, còn có gì nữa?

Bạch Long Chí Tôn cười cười, bàn tay vuốt ve Bạch Long, nó nhanh chóng thu nhỏ lại, hóa thành một quyển trục có dạng long lân, trên đó có chữ khắc vào.

Mục Trần trợn mắt những văn tự như rồng bay múa, kinh hỉ đọc lên.

- Long Đằng Thuật!

Chương 279: Long Đằng Thuật

- Long Đằng Thuật. . .

Nhìn quyển trục long lân với chữ viết cổ xưa kia, hắn liếm môi băn khoăn. Dù không biết Long Đằng Thuật là linh quyết ra sao, nhưng một vật của Chí Tôn đem ra nào có đơn giản?

- Long Đằng Thuật, năm xưa bổn tọa may mắn tìm được một quyển tàn thiên, dù vậy Long Đằng Thuật rất bất phàm.

Bạch Long Chí Tôn vuốt ve quyển trục long lân, rồi đưa sang cho Mục Trần, chậm rãi nói:

- Bởi vì chỉ là tàn thiên, nên ta cũng không biết nó cấp bậc ra sao, thế nhưng năm xưa bị tam đại cường giả Chí Tôn vây công, nhờ vào Long Đằng Thuật mà toàn thân chạy thoát.

Mục Trần chấn kinh, khó che giấu được vẻ kinh hãi trong lòng. Đội hình ba vị cường giả Chí Tôn, hắn cũng không hình dung nổi sự khủng bố ra sao, nhưng mà tình cảnh trên trời không lối dưới đất không đường như thế, vậy mà Bạch Long Chí Tôn có thể toàn vẹn chạy thoát, thế thì cũng dễ biết sự lợi hại của Long Đằng Thuật.

- Long Đằng Thuật chính xác là một quyển thần quyết thân pháp, nó không giúp ngươi có công kích cường đại, thế như có thể bảo toàn tính mạng của ngươi.

Mục Trần khẽ gật đầu, ánh mắt tràn ngập vui mừng. Hắn hiện tại có rất nhiều thủ đoạn công kích lợi hại. Tứ Thần Tinh Túc Kinh uy lực khó lường, đến nay vẫn chỉ mới hiểu sơ sơ bàn đầu, rồi linh trận, cửu cấp Phù

Đồ tháp cũng chỉ mới dùng được tầng hai, thế nhưng thân pháp lại hơi kém. Chẳng nói đâu xa, chỉ mới một thời gian trước giao đấu với lão áo xám ở Bạch Long Khâu kia liền thể hiện rõ sự thất thế. Thân pháp lão kia tinh diệu hơn xa khiến hắn chật vật vô cùng.

Long Đằng Thuật này lại là một quyển linh quyết thân pháp thần cấp, chính là thứ tuyệt vời để bổ túc sở đoản bản thân.

Bạch Long Chí Tôn thấy Mục Trần tiếp nhận quyển trục, liền đứng dậy:

- Long Đằng Thuật thâm ảo dị thường, khó mà hiểu rõ, ý thức của ta sắp tiêu tan, trước khi chuyện ấy xảy ra ta sẽ dốc lực giúp ngươi. Quan sát cho kỹ bước đi của ta, thi triển một lần cho ngươi chứng kiến ảo diệu của Long Đằng Thuật!

Bạch Long Chí Tôn quát khẽ, thân hình xuất hiện trên cao, bộ pháp bước đi kỳ dị như bước trên các chòm sao, khiến người khác không nắm bắt được.

Trong tiếng long ngâm quanh quẩn, bộ pháp vô hình như được nâng bước bởi sóng âm rền rĩ.

Mục Trần gắt gao nhìn theo Bạch Long Chí Tôn thi triển bộ pháp. Lúc mới đầu hắn còn nắm được đôi chút, nhưng rồi nhanh chóng hoa mắt, chẳng biết từ khi nào Bạch Long Chí Tôn đã mất tích, dường như hóa thành một con cự long, bay lên xuyên không gian, tốc độ như chớp mắt vượt ngàn dặm.

"Grào!"

Tiếng long ngâm lượn lờ trong không gian, bạch quang lóe sáng, Bạch Long Chí Tôn lại hiện ra, dường như mờ nhạt hơn lúc nãy nhiều. Hắn cúi xuống nhìn Mục Trần, trong mắt thiếu niên kia đang mơ hồ theo những bước nhảy của rồng.

Mục Trần chìm ngập trong Long Đằng Thuật cả nửa giờ, rồi đôi mắt hồi phục lại thần thái, trở nên linh động hẳn lên.

- Đa tạ tiền bối.

Mục Trần ôm quyền cảm tạ Bạch Long Chí Tôn. Thần quyết tu luyện cực kỳ khó khăn, thế nhưng có truyền thừa hướng dẫn của Bạch Long Chí Tôn, giúp hắn bớt tiêu phí công phu, tiết kiệm được thời gian rất lớn.

- Khó gặp được người vừa mắt, thứ này giao cho ngươi, cũng có thể giải quyết được một tâm nguyện.

Bạch Long Chí Tôn thở dài. Bản thân vốn chỉ còn lại một ý thức, dùng linh lực bảo tồn trong Bạch Long Linh Châu, chứ không còn là thực thể tồn tại.

- Đại ân của tiền bối, vãn bối không dám phụ lòng, nếu cần làm việc gì, thỉnh tiền bối cứ dặn dò.

Mục Trần trịnh trọng trả lời, xưa nay ân oán rõ ràng, bây giờ được Bạch Long Chí Tôn dốc lực tương trợ, dĩ nhiên phải nhớ rõ ân tình.

Nghe lời nói khẳng khái của Mục Trần, Bạch Long Chí Tôn chợt nao nao, ánh mắt mờ mịt, lẩm bẩm:

- Tâm nguyện của ta chỉ là muốn quay về cố hương.....

Rồi đột nhiên lại sắc bén chăm chú nhìn Mục Trần, hắn trầm tư một lúc, mới hỏi:

- Ngươi thật sự nguyện ý giúp ta sao?

- Chỉ cần vãn bối có đủ năng lực, nhất định sẽ làm!

Mục Trần trả lời không chút do dự.

- Ha ha, Tốt!

Bạch Long Chí Tôn cười sảng khoái, ánh mắt sáng ngời:

- Không ngờ sau khi chết lại có thể gặp được một thiếu niên thú vị như ngươi, tên ngươi là Mục Trần?

- Phải!

- Được rồi, Mục Trần. . . Ta có một tâm nguyện, cũng là một phúc phận cho ngươi, nhưng có nắm được hay không phải xem thành tựu bản thân ngươi.

Bạch Long Chí Tôn cười, tay siết chặt lại, hoa văn bạch long thành hình trong tay, rồi như tia chớp lao vào người Mục Trần.

Mục Trần chấn kinh nhưng không bối rối, chỉ nghi hoặc nhìn Bạch Long Chí Tôn.

- Tâm nguyện, hy vọng ngươi một ngày kia có thể đến quê hương của ta, nơi hạ vị diện đó đánh đuổi bọn xâm lược Huyết Tà tộc ngoại vực!

Bạch Long Chí Tôn trừng trừng nhìn Mục Trần, nói:

- Nếu ngươi có thể làm được, đến lúc đó ta sẽ bình an tặng cho ngươi một phúc phận, cứ tin chắc rằng nó sẽ khiến ngươi trở thành cường giả siêu cấp chân chính!

Mục Trần trợn mắt há mồm, muốn hắn đánh đuổi Huyết Tà tộc đáng sợ kia ư? Kẻ mà một tay xóa sổ hàng tỉ sinh linh của hạ vị diện, rất đáng sợ a. Dù hắn có trở thành Chí Tôn, cũng không cách nào làm được chuyện đó?

Trừ phi hắn cũng được như Viêm Đế, Võ Tổ tập hợp đông đảo cường giả siêu cấp, là cự phách một phương, chứ bình thường làm sao đủ sức công phạt một vị diện?

- Sao? Không tự tin à?

Bạch Long Chí Tôn nhìn chằm chằm Mục Trần, hỏi.

Mục Trần sắc mặt nghiêm trọng, trầm tư một lát, hắn gật đầu:

- Tiền bối đối với ta có ân tình, theo lý phải báo đền. Tuy nhiệm vụ này với ta mà nói không khác gì nói chuyện trên trời, bất quá ta cam đoan nếu có một ngày ta đủ sức, nhất định sẽ đến vị diện quê hương của tiền bối, đánh đuổi tà tộc!

- Được!

Đôi mắt trắng dã của Bạch Long Chí Tôn rốt cuộc trở nên kích động, hắn không biết bản thân hôm nay có gieo mầm được cho một cây đại thụ che trời hay không, nhưng chung quy vẫn có một tia hy vọng.

- Ta để lại một đạo bạch long văn trong cơ thể ngươi, sau này khi thực lực đạt tới cảnh giới nhất định, nó sẽ cho ngươi biết phương hướng đến vị diện của ta. Đến khi ngươi hoàn thành, nó cũng sẽ nói với ngươi phúc phận ta dành cho ngươi là gì.

Bạch Long Chí Tôn bình tĩnh lại, nhẹ giọng nói:

- Bất quá nếu ngươi không thể làm được, thì cũng không cần cưỡng cầu. Ta biết nhiệm vụ đó đáng sợ thế nào.

- Ta nhớ rồi.

Mục Trần gật đầu. Một ngày kia đủ sức mạnh hắn sẽ đi, đến nơi cố hương của Bạch Long Chí Tôn, đánh đuổi cái gọi là Tà tộc ngoại vực hung tàn hủy diệt, giúp cho vị diện kia lại tỏa sáng sinh cơ.

Bạch Long Chí Tôn cười sảng khoái, đôi mắt nhắm lại, thì thào:

- Thật sự hy vọng ta có thể nhìn thấy ngày đó a. . .

Bóng hình dần nhạt đi, một lát sau hắn đã hoàn toàn biến mất.

Mục Trần cúi đầu cung kính hướng về nơi vị Chí Tôn vừa biến mất, rồi tâm thần khẽ động, hắn lui ra khỏi thế giới trắng xóa.

Trên ngọn đồi, Mục Trần mở mắt, nhìn trân trân khỏa Bạch Long Linh Châu đã mất đi vẻ sáng ngời vốn có, trịnh trọng cất tiếng:

- Bạch Long tiền bối cứ yên tâm, đến khi ta có năng lực đó, chắc chắn sẽ công phạt phiến vị diện của người, đuổi đám ô uế kia đi.

Bạch Long Linh Châu dường như nghe hiểu được lời nói của hắn, hào quang chợt sáng lên một chút.

Mục Trần vuốt ve Bạch Long Linh Châu, rồi cất nó vào, đứng dậy. Thình lình thân thể chấn động, cốt cách trong người tỏa ra quang mang trong suốt, những tiếng lách cách bùm bùm giòn tan như pháo vang lên.

Rồi hắn cảm nhận thấy sức mạnh cuồng dã và cường đại dâng lên.

- Thật là mạnh mẽ a....

Sung sướng cảm nhận sức mạnh mênh mông trong người, hắn nhếch miệng cười, hắn bây giờ mạnh mẽ hơn nửa tháng trước rất nhiều.

Với thực lực hiện tại, chưa cần thủ đoạn gì đã có thể chính diện áp đảo đối thủ Hóa Thiên cảnh sơ kỳ, ngay cả Hóa Thiên cảnh trung kỳ cũng có thể giao phong ngang tay. Còn khi dùng đến thủ đoạn khó lường của hắn, e rằng những tên Hóa Thiên cảnh trung kỳ vốn khó giải quyết khi trước cũng chưa chắc uy hiếp được hắn.

- Không biết lúc này nếu giao đấu với Lý Huyền Thông sẽ ra sao nhỉ?

Mục Trần tự hỏi, đôi mắt đen có chiến ý bốc lên. Ngày trước phải dốc tận lực liều mạng mới tiếp được ba chiêu của Lý Huyền Thông, nhưng bây giờ, có lẽ đã khác.....

Tiến bộ trong lần này vào Lôi vực tu luyện hoàn toàn vượt xa dự đoán của bản thân hắn.

- Này, ngưng luyện Thiên Lôi châu ở tầng 7 chậm quá, chúng ta vào ba tầng cuối đi, ta phải luyện cho đủ số Thiên Lôi châu mới được!

Đột nhiên giọng nói của Cửu U Tước vang lên.

- Nửa tháng nay ngươi luyện được bao nhiêu rồi?

Mục Trần hỏi. Trong khi hắn tu luyện, có vẻ Cửu U Tước cũng không hề nhàn rỗi.

- Mới 2000 viên. . .

Cửu U Tước bất mãn chép miệng.

2000 viên, cũng được 40v linh trị, ngưng luyện tố độ như thế phải nói là thần tốc. Thế nhưng khoảng cách đến 250v linh trị thì vẫn còn rất rất xa.

- Vậy chúng ta xông vào ba tầng sau luôn!

Mục Trần định hướng lại một chút, đưa mắt nhìn về cuối tầng 7. Thực lực hiện tại đã tăng đột biến, chắc chắn cửa Lôi vực tầng 7 đã không còn có thể ngăn cản hắn, nhưng Mục Trần đang háo hức muốn thử xem ba tầng cuối của Lôi vực kia khó nhằn ra sao.

Mục Trần cười, hào khí dâng cao, rồi hắn bước ra một bộ pháp huyền diệu trong tiếng long ngâm rền rĩ. Thân hình hắn như nhảy nhót, lóe lên đã xuất hiện ngoài khoảng cách nghìn trượng, tốc độ đã hơn xa lúc xưa.

Dù chỉ mới sơ nhập tu luyện Long Đằng Thuật, nhưng không hổ là thân pháp thần quyết, hoàn toàn vượt trội cả độ linh hoạt lẫn tốc độ.

Long ngâm vang rền, thân ảnh Mục Trần nhanh chóng biến mất nơi chân trời.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 280: Tầng Thứ Tám

Trong tầng 7 Lôi vực rộng lớn vang lên những tiếng long ngâm liên hồi, một quang ảnh tốc độ thần kỳ xẹt ngang chân trời, như rồng bay nhảy trên trời cao, trong lúc uốn lượn khiến cho không gian bị xuyên phá, lóe lên liền xuất hiện ở tít tắp nơi xa.

Thỉnh thoảng có vài người thực lực mạnh mẽ đang tu luyện cảm ứng được khí tức của quang ảnh kia lướt qua, nhưng còn chưa kịp định thần xác định kẻ tới là ai, thì người kia đã bắn đi xa tít nơi chân trời.

Tốc độ kinh khủng khiến những cường giả kia cũng há mồm kinh hãi.

Người đó dĩ nhiên chính là Mục Trần, hắn đang trong tâm trạng khoái trá sung sướng tận hưởng tốc độ của Long Đằng Thuật, quả thật là siêu đẳng tuyệt hảo hơn xa cả hắn đoán. Cái tốc độ này nếu mà so với trước kia hắn dốc hết toàn lực thì không chỉ hơn vài chục lần!

Có thân pháp cấp tốc trốn thoát này, về sau có gặp đối thủ không đủ sức chống cự cũng chắc chắn toàn mạng trở về. Thật là một món bảo hiểm tuyệt vời cho mạng sống của hắn.

Chỉ lát sau hắn đã xuất hiện ở bích chướng dẫn đến tầng 8.

Ánh sáng tan dần, Mục Trần hiện ra, đôi mắt trừng trừng nhìn trước mặt. Không như những tầng dưới là bích chướng lôi đình, mà lối lên tầng 8 này lại là một dòng lôi hà chảy vòng quanh, những dòng lôi đình lỏng cuồn cuộn trút xuống như thác nước, hoàn toàn phong kín thông đạo giữa tầng 7 và tầng 8.

- Cái này là bích chướng tầng 8 sao ta?

Mục Trần há mồm lẩm bẩm nhìn lôi hà sáng rực.

Đưa mắt nhìn bốn phía, hắn cảm ứng được trong vòng trăm dặm quanh đây có vài dao động linh lực cường hãn yên lặng, chắc là những đệ tử đang khắc khổ tu luyện.

Lúc hắn phát hiện ra họ, dĩ nhiên họ cũng phát hiện ra hắn, nhưng không hề hiện thân, chỉ âm thầm chú ý hắn một chút. Những người bước vào được tầng 7 này đã chân chính là đệ tử mạnh mẽ cao cấp của Bắc Thương linh viện, không ai là kẻ bạc nhược.

Mục Trần vẫn đang chú ý vào lôi hà sáng choang trước mặt. Hắn nhíu mày, cái loại lôi hà này thật là đáng ngại, lôi đình bên trong nó mà dính vào người e rằng cả cường giả Hóa Thiên cảnh trung kỳ cũng phải méo mặt.

Cái điệu này muốn mạnh mẽ xông vào thì khó rồi.

Mục Trần chăm chú quan sát lôi hà đang đổ xuống không ngừng, gương mặt trầm ngâm. Đột nhiên hắn nheo mắt nhìn kỹ lại, phát hiện lôi hà cũng như thác nước, tuy trút xuống liên miên dày đặc, nhưng thỉnh thoảng vẫn có những khoảng hở khá nhỏ. Nếu trong chớp mắt hắn có đủ khả năng xuyên qua đó, vậy thì có thể chân chính bước vào tầng 8.

Việc này cần một tốc độ cực kỳ kinh khủng. Nếu là ngày hôm qua, e rằng Mục Trần phải bó tay lui bước, thế nhưng đã được Bạch Long Chí Tôn chỉ điểm cho Long Đằng Thuật, vậy thì hắn có thể thử một lần.

Mục Trần chẳng mấy do dự, hắn vừa lắc mình đã dùng bộ pháp kỳ dị kia, quang ảnh lướt theo như rồng bay uốn lượn.

"Xẹẹẹẹt!"

Mục Trần lao vào dòng lôi đình lỏng, thế nhưng bất chợt bị khựng lại, co giật. Tốc độ của hắn không chậm, nhưng muốn xuyên qua khe hở nhỏ

như thế thì nói dễ hơn làm. Hắn bị lôi hà đổ lên người, giật cho tím tái, sức mạnh cuồng bạo đánh bay lui, tóe máu.

- Bích chướng lôi hà thật lợi hại.

Mục Trần nuốt xuống ngụm máu dâng lên tới cổ, mặt mày nhăn nhó. Nếu trước khi đột phá mà hắn liều mạng chơi với cái lôi hà này, e rằng hắn chỉ còn lại đám tro.

Vài cường giả nơi phương xa đang cảm ứng hành động của hắn khẽ lắc đầu, xem ra cũng đang tò mò xem thử một kẻ muốn thử sức xuyên qua lôi hà, tiếc rằng hắn đã bị đánh bật ngược.

Hiện giờ trong Bắc Thương linh viện, đệ tử có thể tiến vào tầng 8 chỉ có hai người: Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông. Ngoài ra mọi người khác cao nhất chỉ đến được tầng 7 này. Tuy họ cũng không ngừng tiến bộ, nhưng chưa ai là người thứ ba thành công.

Tuy tốc độ khi nãy của Mục Trần khiến họ kinh ngạc một chút, nhưng vẫn chưa đủ tư cách xuyên qua bích chướng lôi hà.

Mục Trần vẫn đang chăm chăm quan sát lôi hà trút xuống dòng lôi đình sáng rực, hắn hít sâu một hơi, ánh mắt bình tĩnh trở lại.

Dao động linh lực quanh người bình thường nhẹ nhàng trở lại, tâm tình Mục Trần trở nên tập trung, ngăn cách với bên ngoài. Trong tâm trí hắn chỉ còn có lôi hà đổ xuống như thác.

Trong con ngươi đen láy lại có quang ảnh hiện lên, như rồng bay lượn. Bộ pháp do Bạch Long Chí Tôn thi triển lại hiện ra trong mắt hắn.

Mục Trần đứng yên lặng ở đó chừng nửa giờ.

Hoàn toàn không nhúc nhích, những người đang tò mò quan sát hắn cũng cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ hắn còn chưa chịu từ bỏ?

Rồi hắn mở mắt ra, chân bước tới, trong tiếng long ngâm hóa thân thành rồng bay lượn.

"Grào!"

Bước chân của hắn như đạp lên sóng âm, tàn ảnh kéo theo uốn lượn như rồng đằng vân.

Hắn xuyên qua lôi hà, một cái bóng bị khựng lại nơi làn chất lỏng lôi đình, nhưng không văng ngược ra ngoài, rồi mờ dần và tan biến, đúng là một tàn ảnh.

- Hắn vượt qua!

Trên một vài Dẫn Lôi đài trong phạm vị trăm dặm quanh đó, nhiều người thất thanh thốt lên, có kẻ còn giật mình đứng phắt dậy, gương mặt chấn kinh.

Mọi sự chú ý đều hướng vào lôi hà sáng rực, từng luồng tàn ảnh tiên tán, nhưng không có một cái bóng nào bị đánh bay ra, dường như hắn đã xuyên qua lôi hà khủng bố.

- Không ngờ.... lại có thể thành công vượt qua! Kẻ kia là ai nhỉ?

Bao lâu rồi, rốt cuộc có kẻ thứ ba đã thành công tiến vào Lôi vực tầng 8?

Chính ngay lúc Mục Trần xuyên qua lôi hà, Bắc Thương linh viện bên ngoài cũng xuất hiện biến động cực lớn.

Trên bình đài rộng lớn, bia Lôi vực đột nhiên lóe sáng chói mắt khiến cho những đệ tử đang tập trung ở đây lập tức chú ý, đã lâu không có dị tượng chói mắt đến vậy.

Bình thường chỉ khi nào có sự kiện cực kỳ nổi bật mới khiến bia Lôi vực có trọng biến như thế.

Đám đông nghi hoặc nhìn lên bia đá, lôi quang lóe sáng, từng dòng sét chạy thẳng lên bia, vượt qua cả Tô Huyên, Hạc Yêu rồi chễm chệ ở vị trí thứ ba.

- Mục Trần, Lôi vực tầng 8!

Yên tĩnh!

Một giây bất ngờ, rồi tiếng chấn động ồn ào như sóng lớn vỗ bờ mang theo tin tức kinh người lan đi, khiến cho vô số kẻ xôn xao bàn tán, người người kinh ngạc.

- Lại là Mục Trần?

- Cái tên tân sinh Mục Trần ư? Sao hắn lợi hại như vậy? Lôi vực tầng 8, ngay cả Hạc Yêu cũng chưa vào được, sao hắn lại có thể?

- Ai mà biết, nhưng bia Lôi vực thì không giả được, nếu đã khắc trên đó như thế, vậy thì Mục Trần chắc chắn đã vào tầng 8!

- Khủng bố thế, hắn làm sao mà làm được nhỉ?

Mọi người bàn tán huyên náo, tất cả đều không ngờ được tên tân sinh Mục Trần lại bày ra một chuyện khó tin đến mức này. Danh tiếng của Mục Trần ở Bắc Thương linh viện lúc này đã nổi như cồn, thành ra thực lực chân chính của hắn nhiều người cũng biết rõ. Dù hắn chống đỡ được ba chiêu của Lý Huyền Thông, bày linh trận vây khốn Yêu môn, nhưng dù sao lúc đó Hạc Yêu cũng chưa ra tay, nhưng chuyện này thì quả thật hắn đã vượt mặt Hạc Yêu.

Dù rằng bảng xếp hạng tiến trình Lôi vực không chân chính phân thực lực cao thấp trực tiếp như Thiên bảng, nhưng cũng là một bảng có cân lượng không nhẹ. Từ chỗ này người ta có thể nhìn ra vài đệ tử vốn che giấu thực lực.

Mục Trần có thể thành công tiến vào Lôi vực tầng 8, điều này chẳng lẽ cũng có nghĩa là hắn đã vượt trên Hạc Yêu, có thực lực sánh ngang Lý

Huyền Thông?

Tân sinh như vậy, thật quá lợi hại!

Bia Lôi vực thay đổi, tin tức nhanh chóng truyền khắp nơi, lại khiến không ít người khó tin.

Yêu môn, tổng bộ sau khi bị phá hủy phải xây dựng lại do vậy trở nên giản dị đi nhiều. Hạc Yêu ngồi ghế chủ tọa, mặt không đổi sắc nghe hồi báo.

- Mục Trần tiến vào Lôi vực tầng 8? Sao có thể chứ?

Trần Hậu đứng bên cạnh thì hô lên thất thanh, thần tình không thể tin được.

Hạc Yêu lại không mấy quan tâm, chỉ là hai mắt hơi long lên. Hắn bưng chén trà nhấp một ngụm, lạnh nhạt nói:

- Tuy rằng Lôi vực tầng 8 không dễ tiến vào, nhưng mà có vài thủ đoạn lợi dụng cũng có thể, không có gì đáng kinh ngạc.

- Đúng! Chỉ là thủ lĩnh không muốn, chứ tiến vào tầng 8, cũng không có gì khó khăn.

Hạc Yêu cười nhạt, ánh mắt lãnh khốc.

- Yên tâm đi! Bây giờ cứ cho hắn đắc ý một chút, vài ngày nữa đến Thú Liệp chiến, bất kể hắn leo cao tới đâu ta cũng có thể đè hắn xuống!

. . .

Trên một đỉnh núi nọ, Lý Huyền Thông nhìn một mảnh giấy nhỏ trong tay, thứ này có liên kết với bia Lôi vực, mọi tin tức thay đổi trên đó đều được nhìn thấy thông qua tờ giấy này. Ánh mắt Lý Huyền Thông nheo lại, búng tay ra, chấn mảnh giấy tan nát.

Mục Trần. . . dường như hắn mạnh lên nhiều a, nếu gặp lại trong Thú Liệp chiến, vậy thì ta sẽ không còn ước chiến ba chiêu gì nữa, hy vọng lúc ấy ngươi sẽ không khiến ta thất vọng.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 281: Lão Nhân Hói Trọc

Lôi vực tầng thứ tám.

Ở vị trí lối vào có bích chướng lôi hà chắn giữ, một thân ảnh nhanh hơn điện xẹt mang theo tiếng long ngâm bắn qua, xuất hiện ở không gian này.

Hô hô!

Hào quang tAn đi, Mục Trần thở phào sung sướng, gương mặt vẫn chưa hết vẻ nghiêm trọng. Bích chướng lôi hà quá lợi hại, sức ăn mòn của nó quá ư khủng bố.

Còn may hắn có được thân pháp huyền ảo Long Đằng Thuật, và kinh nghiệm vượt qua thác nước khi tập luyện Linh Ảnh Bộ mà khi xưa ở Bắc Linh viện được Mạc sư chỉ dẫn. Chỉ có khác là lôi hà kinh khủng nguy hiểm hơn hắn thác nước.

- Không biết Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông dùng tốc độ vượt ải hay là mạnh mẽ xông qua nhỉ?

Mục Trần lẩm bẩm, biện pháp của hắn có vẻ lợi dụng điểm yếu, nhưng cũng là thể hiện tốc độ tuyệt đỉnh, đó cũng là một năng lực chứ bộ.

Mục Trần lắc đầu chép miệng, rồi đưa mắt quan sát tầng thứ tám, nơi chỉ có nhưng đệ tử cực kỳ ưu tú của Bắc Thương linh viện mới có khả năng tiến vào. Không gian này lại hoàn toàn trái với tưởng tượng của hắn, không hề y ám, không có lôi vân vần vũ, bầu trời tinh không xanh thẳm và trong suốt.

Cả không gian yên tĩnh bình lặng vô cùng.

Mục Trần há mồm kinh ngạc nhìn cảnh tượng tuyệt đẹp trước mắt, không đoán ra được vì sao tầng tám lại yên tĩnh như thế.

- Sao lại không có lôi vân?

Mục Trần nhíu mày, hắn chẳng hề cảm nhận được chút lôi đình lực nào, chuyện gì đây?

- Bay về hướng bên trái trăm dặm.

Giọng Cửu U Tước trầm ngâm vang lên, cảm ứng của nó cao siêu hơn hắn Mục Trần, bên phía kia nó đã nhận ra một chút dao động.

Mục Trần gật đầu, lắc mình bay về hướng đó. Vài phút sau, hắn dừng lại, thêm một lần nữa há mồm nhìn mặt đất bên dưới.

Một vùng bình nguyên rộng lớn, một con sông khổng lồ xuyên qua bình nguyên, điều đặc biện chính là sông không có nước, chỉ có lôi tương đặc sệt chầm chậm chảy xuôi, mà nó cũng không hề chạm xuống mặt đất, lại lơ lửng cách mặt đất một khoảng.

Nhìn qua cứ như một con lôi long khổng lồ màu bạc đang say ngủ.

- Ôi mẹ ơi!

Mục Trần than thở hít hà, hắn không ngờ được tầng thứ tám bề ngoài thì yên ả hiền hòa, thế nhưng muốn tu luyện lại khủng bố đến thế này. Lôi đình đã ngưng tụ thành lôi tương chảy như sông lớn....

Ở tầng bảy, hắn ngưng tụ lôi vân mười mấy ngày mới hình thành một lôi hà nho nhỏ, mà Mục Trần đã chịu không xiết, còn quy mô của con sông này thì hoàn toàn phải nói là gấp cả trăm lần. Mà hiển nhiên không lý nào tầng thứ tám này chỉ có một con sông lôi tương duy nhất này.

- Thật là đáng ngại a!

Mục Trần cảm thán, khó trách tiến vào tầng tám lại khó khăn như thế, thực lực không đủ sức chịu nổi lôi hà ngoài của oanh kích, thì vào đây cũng chẳng cách nào tu luyện được.

- Chúng ta bắt đầu luyện chế Thiên Lôi châu đi.

Mục Trần nói trong lòng. Luyện chế Thiên Lôi châu chỉ có thể giao cho Cửu U Tước, chứ với thực lực hiện tại của hắn, muốn luyện chế ra số lượng đáng giá hơn 200v linh trị, thì phải luyện tới chừng nào mới xong?

- Được, để đó cho ta!

Cửu U Tước chẳng những không cảm thấy bị bóc lột mà còn rất hứng chí sẵn lòng. Hắc viêm từ trong người Mục Trần bùng ra, hai vai bốc lửa hình thành đôi cánh hắc viêm thâm thúy.

"Phù!"

Cửu U Tước há mỏ thổi ra hắc viêm cuồn cuộn, hình thành một lốc xoáy hắc viêm lao vào con sông lôi tương, khuấy động phá tan vẻ yên tĩnh của nó.

"Đùng đùng đùng!"

Con sông lập tức bạo động, lôi đình lực cuồng bạo với lôi quang chớp lóe, cuốn vào lốc hắc viêm, tiếng sống vang động dữ dội.

Hắc viêm nhanh chóng ngưng tụ lôi đình lực, những viên Thiên Lôi châu chứa đựng lôi đình lực thuần khiết nhanh chóng thành hình.

Mục Trần mồm chữ O mắt chữ A nhìn cảnh tượng hoành tráng do Cửu U Tước tạo ra, chép miệng tặc lưỡi. Hắn xếp bằng ngồi tại chỗ trên không, xem cái vẻ này chắc chỉ cần một thời gian ngắn là Cửu U Tước sẽ luyện chế ra đủ số. Cũng may là không có mấy người đủ sức vào tầng thứ tám này, nên cũng không lo bị người ta phát hiện.

Việc bây giờ của hắn chỉ còn ngồi đợi Cửu U Tước hoàn công là xong.

Thế nhưng, sự việc đâu dễ dàng và đơn giản như suy nghĩ của hắn vậy.

Cửu U Tước ngưng luyện Thiên Lôi châu, thì một nơi kia ở tầng thứ tám có một vài động tĩnh.

Một không gian u ám dị thường, nơi đó mặt trời Hắc Lôi của tầng tám treo giữa từng không, vô số những con sông lôi tương từ đó trút ra, lôi đình cuồng bạo.

Dưới cái bóng của mặt trời Hắc Lôi dường như có cái gì đó đang chậm rãi mở mắt, một con mắt to lớn vô cùng, lôi tương đổ xuống bị con mắt đó hấp thu hết thảy.

- Dao động này... là Cửu U Hỏa sao? Bộ tộc Cửu U Tước sao lại tới đây...?

Một âm thanh nỉ non tự hỏi vang lên.

"Ầm Ầm!"

Mục Trần biếng nhác quan sát dòng lôi tương, mệt mỏi duỗi lưng. Cửu U Tước đã luyện chế được nửa ngày, nhưng vẫn chưa đủ số lượng Thiên Lôi châu cần thiết.

- Xem ra ngay cả Cửu U Tước ra tay, muốn ngưng luyện Thiên Lôi châu đủ 200v linh trị cũng phải mấy ngày a...

Mục Trần bất đắc dĩ lẩm bẩm tính toán, rồi định nhắm mắt tu luyện.

Thình lình trực giác cho thấy một chút dị tượng, hắn nghi hoặc quay đầu, sau một tảng đá lớn bên dưới hình như có bóng người.

Bóng người?

Mục Trần vẻ sợ hãi cả kinh, đứng thẳng dậy, hoảng sợ nhìn qua, lúc này mới thấy rõ trên tảng đá bên đó có lão nhân đầu trọc mặc một cái áo đen rách nát, nhìn như một cái xác chết cần đưa vô hòm vậy. Nhưng cái xác đó đang cầm một cây trượng, chằm chằm nhìn vào Mục Trần.

Hắn bị cảnh tượng quỷ dị này dọa cho tê tái lạnh gáy, lão nhân kia dường như ngồi đây đã lâu lắm mà hắn không hề phát hiện ra chút nào, người kia thực lực ra sao đây?

Cửu U Tước cũng nhận thấy, vôi thu lại cơn lốc hắc viêm đang quậy phá lôi tương, mang theo vô số Thiên Lôi châu mà nó vất vả luyện chế cả nửa ngày.

"Viu."

Nhưng đám Thiên Lôi châu đó Cửu U Tước không thu lại được, vì lão đầu hói kia đột nhiên vẫy tay một cái, đám Thiên Lôi châu nháy mắt thoát khỏi khống chế của Cửu U Tước, bay về xoay quanh thân lão.

Mục Trần và Cửu U Tước đều biến sắc, Cửu U Tước tức giận, nhưng không lỗ mãng ra tay. Trực giác cho nó biết lão nhân đầu trọc quái đản kia khủng bố phi thường.

- Cẩn thận một chút, lão kia rất lợi hại!

Cửu U Tước tỏ ra nghiêm trọng nói trong lòng Mục Trần.

Mục Trần méo miệng, còn phải nói sao? Ngươi ta tùy tay là cướp lấy đồ trong tay nó, sao có thể đơn giản đây?

- Vị lão nhân gia này. . .

Mục Trần xuống nước, ôm quyền cung kính.

- Lôi vực dùng để tôi luyện bản thân, ngươi dùng sức mạnh Cửu U Tước ngưng luyện Thiên Lôi châu, vậy là phạm quy.

Lão nhân đầu trọc đưa mắt đục ngầu nhìn hắn.

Mục Trần đỏ mặt không dám cãi lại, đúng là cách của hắn có hơi gian lận.

Cửu U Tước hóa thành một con hắc tước nhỏ đậu trên vai Mục Trần, mắt lóe hào quang, hắc viêm hừng hực, sẵn sàng bất cứ lúc nào cũng có thể mang Mục Trần thoát đi tránh bất lợi.

- Tiểu Cửu U mới lớn đừng có giỡn mặt với lão phu, so với mấy lão quái trong tộc của ngươi ta cũng chẳng kém bao nhiêu đâu....

Lão nhân đầu trọc nhìn chằm chằm Cửu U Tước, gương mặt hình như hơi mỉm cười châm chọc.

Cửu U Tước biến sắc.

- Bất quá ngươi khiến ta rất hiếu kỳ, với sự kiêu ngạo của tộc Cửu U Tước các ngươi, sao lại ký kết huyết mạch tương liên với con người? Lại chỉ là một người yếu nhược thế này, nếu để cho mấy lão quái tộc ngươi biết được, ắt ngươi phải nếm mùi đau khổ.

Lão nhân đầu trọc liếc nhìn Cửu U Tước và Mục Trần, giọng nói từ tốn yếu ớt như vô lực sắp chết, thế nhưng ngôn từ lại khiến cả hai lạnh mình.

Lão nhân này chỉ liếc mắt một cái là biết ngay quan hệ giữa hắn và Cửu U Tước là như thế nào, thật là nhãn lực đáng sợ.

Mục Trần cười méo miệng:

- Tiền bối, chuyện lần này là chúng ta không đúng, chúng ta sẽ không ngưng luyện Thiên Lôi châu như vậy nữa, sẽ rời đi, được chứ?

Ngữ khí của lão này xem ra là nhân vật cao cấp của Bắc Thương linh viện, bản thân là đệ tử thì Mục Trần cũng không lo lắm bị nguy hiểm tính mạng.

Nói xong hắn định chuồn êm, lặng lẽ lui sau, nếu lão kia không nói gì nữa thì hắn sẽ té gấp khỏi đây.

- Nhìn bộ dáng con tiểu Cửu U này hắn là tiến hóa thất bại phải không? Bây giờ chắc đang thèm thuồng tinh huyết Bắc Minh Long Côn để mượn lực tiến hóa thành thần thú nhỉ? Các ngươi ở đây luyện chế Thiên Lôi châu tứ phía là muốn kiếm linh trị đem đổi à?

Lão nhân đầu trọc lại chậm rãi nói tiếp.

Mục Trần đau khổ, sao cái gì lão này nói cũng đúng y chóc, không sai một ly nào.

- Có muốn kiếm đủ Thiên Lôi châu không?

Lão nhân đầu trọc nở nụ cười, tỏ vẻ hứng chí nhìn Mục Trần.

Mục Trần thành thành thật thật gật đầu.

- Khó gặp được một tiểu bối hơi thú vị. . .

Lão nhân đầu trọc cầm quải trượng trong tay, ánh mắt mờ đục nhìn Mục Trần, nói:

- Tiếp một kích của phân thân này, lão phu không chỉ đem đám Thiên Lôi châu này trả lại cho hai đứa, còn mặc kệ các ngươi ngưng luyện cho đủ Thiên Lôi châu. Còn nữa, Lão phu còn có thể thưởng cho tiểu tử ngươi một chút, sao?

- Ha ha, mấy năm nay đám tiểu tử Bắc Thương linh viện các ngươi có thể tiếp được một kích của phân thân này lấy đi phần thưởng, cũng chỉ mới có hai người.

- Hai người?

Mục Trần ngẩn ra, trợn mắt:

- Là Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông?

Lão nhân đầu trọc khẽ gật đầu, cười nói:

- Hai tiểu tử đó rất có thiên phú, thế nhưng mà ngươi thực lực chuẩn Hóa Thiên cảnh đã có thể vào đến tầng thứ tám này, thật làm cho lão phu phải mở rộng tầm mắt. Thế nào?

Mục Trần trầm tư, rồi hai tay nắm lại, chiến ý hiện ra trong mắt. Nếu Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông có thể làm được, hắn cũng không tin lại thua hai người kia quá xa như thế.

- Được, ta chấp nhận!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 282: Một Chiêu

- Chấp nhận?

Lão nhân đầu trọc trợn mắt đục nhìn Mục Trần.

- Vâng!

Mục Trần gật mạnh đầu xác nhận, mỉm cười:

- Tuy rằng nguy hiểm, nhưng tiền bối dĩ nhiên không thể một chiêu đánh chết ta mà...

- Bị giết thì không, nhiều lắm chỉ nằm vài tháng mà thôi.

Lão xoa xoa cái đầu trọc lóc của mình, cười khì khì nguy hiểm.

Mục Trần cũng nhe răng cười, bất đắc dĩ thở ra, bất kể ra sao cũng đã đáp ứng rồi, núi đao biển lửa cũng phải cố mà vượt ải thôi.

- Ngươi chịu được à?

Cửu U Tước hỏi nhỏ, ánh mắt lo lắng.

- Cứ thử xem đi.

Mục Trần cũng không chắc ăn lắm, lão đầu trọc thần bí kia tuyệt đối là cường giả khủng bố nhất mà hắn gặp, có lẽ còn cường hoành hơn cả Bạch Long Chí Tôn.

- Để ta thầm giúp ngươi một tay.

Cửu U Tước nói với Mục Trần trong lòng, dù sao Mục Trần cũng vì giúp nó luyện chế Thiên Lôi châu mới phải đối diện việc này.

Mục Trần nghe vậy cũng không nói gì, lão đầu trọc thì cứ cười cười, vung tay lên bắn ra một luồng sáng bao phủ Cửu U Tước, mặc cho nó giãy giụa điên cuồng cũng không thoát được.

- Tiểu Cửu U, cứ làm khán giả đứng một bên xem đi.

Lão cười tủm tìm.

Cửu U Tước giãy giụa hồi lâu không kết quả gì chỉ căm tức nhìn lão đầu trọc hằn học nói:

- Hắn có chuyện gì thì ta sẽ không tha cho ngươi, bây giờ đánh không lại ngươi nhưng về sau sẽ vượt qua ngươi.

Lão nhân đầu trọc cười nói:

- Tiểu Cửu U, ngươi còn một con đường dài lắm, dù cho có tiến hóa thành công trở thành thần thú cũng chỉ miễn cưỡng xem như tiến thêm một bước mà thôi, còn chưa chân chính thành cường giả. Nhóc con chuẩn bị tốt chưa?

Lão quay sang hỏi Mục Trần.

Mục Trần hít sâu một hơi, lắc mình lui gấp một khoảng xa, lơ lửng trên không trung trầm giọng nói:

- Tiền bối chỉ giáo!

Linh lực hùng hồn trong cơ thể tuôn ra, hắc viêm thiêu đốt theo linh lực như một cột khói đen bốc cao, thẳng lên trời xanh, phạm vi trăm dặm hoàn toàn có thể nhìn rõ.

- Dung hợp cả linh lực Cửu U Hỏa sao?

Lão nhân đầu trọc nhìn chằm chằm vào linh lực hắc viêm trên người Mục Trần, ánh mắt cực kỳ kinh ngạc.

Lão vung tay lên, bàn tay múa may gì đấy, rồi siết chặt lại.

"Ầm!"

Uy áp khủng khiếp bùng lên, ngay cả không gian tầng 8 này cũng dường như đang run rẩy trước khí thế khủng bố ấy.

"Ầm ầm ầm!"

Con sông sét chảy ngang bình nguyên kia đột nhiên trở nên cuồng bạo, rồi như ngân long chồm lên lao tới, uốn lượng xoay vần trên không gian phía trên lão nhân.

Mục Trần biến sắc, trong lòng rung động cực kỳ. Dòng sông sét chứa đựng lôi đình lục cực kỳ khủng bố, thừa đủ nghiền nát cả một ngọn núi, nhưng lại bị lão nhân kia dễ dàng điều khiển, thực lực như vậy thật khó nói.

"Ầm!"

Lão vung tay lên, dòng sông sét xông lên trời cao, âm thanh sét nổ đùng đùng vang khắp nơi, lôi tương như lôi long mang theo khí thế càn quét đổ xuống Mục Trần.

Mục Trần kinh hãi nhìn dòng sông sét bạo dũng lao xuống, hắn nhận thấy rõ không gian quanh người như đang bị phong tỏa.

Căn bản là không cách nào trốn khỏi công kích này.

Lão trọc kia không hề có ý tứ nương tay gì cả.

Mục Trần cắn chặt răng, hai tay nắm chặt, gân xanh nổi lên cuồn cuộn, ánh mắt hung hãn. Đã không thể trốn thì xông lên thôi!

"Bùm!"

Linh lực cường hoành không hề lưu lại tận lực dốc ra, hắn đột nhiên xếp bằng ngồi trên không, hai bàn tay biến đổi ấn pháp liên tục nhanh như điện xẹt.

"Chíu chíu!"

Những ngôn từ cổ xưa ngân nga trong không gian, hắc ám ngưng tụ thành một tòa cửu cấp Phù Đồ tháp to lớn hiện ra, bao phủ lấy Mục Trần.

Trong những tuyệt kỹ Mục Trần có, cửu cấp Phù Đồ tháp có lực phòng ngự kinh người nhất, trước mắt muốn chống đỡ công kích khủng bố kia, chỉ có thể dựa vào nó đối địch mà thôi.

- Đây là. . .

Lão nhân đầu trọc ngẩn ra, nhìn vào Phù Đồ tháp to lớn, chân mày hơi nhí, ánh mắt đục ra vẻ suy tư.

"Ầm!"

Dòng sông sét không vì sự xuất hiện của cửu cấp Phù Đồ tháp mà ngừng lại, lôi tương dâng lên hạ xuống hung hăng bắn phá Phù Đồ tháp.

"Bang!"

Đối mặt trùng kích đáng sợ, tòa Phù Đồ tháp lập tức run rẩy. Lôi tương chạm vào lướt qua, lớp ngoài Phù Đồ tháp tức khắc bị rạn nứt.

Công kích của lão nhân đầu trọc kia quá đáng sợ.

Được bao phủ trong cửu cấp Phù Đồ tháp, Mục Trần biến sắc tái mặt, không ngờ phòng ngự mạnh nhất của hắn trước mặt công kích kia chỉ như tờ giấy mỏng, yếu ớt vô cùng.

Ngẩng lên nhìn những vết nút lan tràn trên thân tháp, lôi tương xuyên qua lan vào trong tháp, rơi xuống dưới, vang lên những tiếng sấm ầm ầm ngay chính bên trong Phù Đồ tháp.

Cửu cấp Phù Đồ tháp sắp tan tành.

Cửu cấp Phù Đồ tháp mà tiêu, vậy thì Mục Trần sẽ hoàn toàn phải lộ diện đối mặt với lôi tương, mà với cơ thể hắn hiện tại hoàn toàn không có khả năng chịu nổi trùng kích như thế.

Chẳng lẽ vậy là xong rồi sao?

Mục Trần cắn răng tóe máu, đôi mắt đen đầy vẻ không cam chịu. Không tiếp nổi công kích này, vậy so ra hắn kém Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông sao?

Nếu cả bọn họ cũng kém, thì hắn dựa vào cái gì mà ở cùng Lạc Li, dựa vào cái gì mà cường giả cái thế, dựa vào cái gì bảo vệ nàng?

"Ầm ầm!"

Cửu cấp Phù Đồ tháp tầng tầng vỡ tan, sụp đổ tan tành, lôi quang xuyên qua tháp chiếu vào thân thể thiếu niên có vẻ cực kỳ đơn độc.

Lại thêm một tầng bị phá vỡ, hắn vẫn đang ngẩng nhìn, ánh mắt kiên nghị không hề lay động.

"Aaaaaaaaaaa!"

Hắn siết chặt hai tay, mắt tóe máu, hét lên không cam.

Tiếng gào thét của hắn quanh quẩn vang vọng trong cửu cấp Phù Đồ tháp sắp phải tan nát hoàn toàn, tâm tình không cam chịu ảnh hưởng đến Phù Đồ tháp.

Nó đột nhiên run lên, dường như đang cộng hưởng với tiếng thét của Mục Trần, có vẻ có gì đó vừa được kích hoạt.

Trên vách bên trong Phù Đồ tháp hiện lên những quang văn lấp lánh, dáng vẻ như hoa sen, khí tức mờ mịt.

Đại Phù Đồ quyết trong cơ thể Mục Trần như ngựa hoang thoát khỏi khống chế của hắn, vận chuyển điên cuồng, những đốm đen nằm sâu trong cơ thể đã lâu thình lình bộc phát xuất hiện, lóe lên những luồng hắc ám đáng sợ.

Dường như phong ấn trong người hắn lúc này đang bị lơi lỏng một chút.

Những thanh âm lạ lẫm quanh quẩn bên trong cửu cấp Phù Đồ tháp. Hắc ám phủ lấy Mục Trần, cửu cấp Phù Đồ tháp sắp tan tành đột ngộ bộc phát hào quang cổ xưa.

Hào quang hiện lên, những chỗ bị hư hỏng tan nát của Phù Đồ tháp lập tức được sửa chữa phục hồi.

Lão nhân đầu trọc đang suy nghĩ nhìn vào Phù Đồ tháp đang bị dòng sông sét công kích, dường như nôi hắc tháp có một đóa sen đen hiện lên, có chín cánh hoa, mỗi cánh như cướp đoạt tự nhiên thiên địa, huyền diệu vô cùng.

Những âm thanh cổ xưa mờ mịt vang ra trong không trung.

- Vụ này....

Lão nhân đầu trọc kinh ngạc, gương mặt giật giật, lẩm bẩm:

- Là. . . Thái Cổ Thần Tháp? Tiểu tử này là người của tộc Thái Cổ sao? Tộc nhân Thái Cổ tộc sao lại đến đây....?

Mắt lóe lên, dường như lão nhân đầu trọc đang xem thấu cả Phù Đồ tháp, nhìn thấy Mục Trần ngồi xếp bằng, thân thể đầy máu, máu tươi chạy loạn đang hình thành một hoa văn Huyết Liên Hoa bên ngoài cơ thể. Đóa Huyết Liên kia cũng có chín cánh hoa.

- Thật là thú vị! Huyết thống Thái Cổ thuần khiết như thế, cha mẹ hắn là ai?

Ánh mắt lóe sáng, lôi tương đằng xa ầm ầm rơi xuống, lơ lửng cách mặt đất một khoảng. Phù Đồ tháp to lớn sau khi trải qua tiếp xúc với lôi tương cũng hóa thành hắc ám, tiêu tán.

Một bóng người máu me hiện ra, từ trên cao rớt xuống như cái bị gạo.

Lão nhân đầu trọc búng tay ra, một luồng ngân quang chui vào cơ thể Mục Trần, lão vung tay đưa Mục Trần đang hôn mê đưa vào trong dòng sông sét.

- Ngươi....

Cửu U Tước hoảng hốt, dòng sông sét kia chứa đựng lôi đình lực khủng bố, Mục Trần còn tỉnh táo cũng không dám bước vào, huống gì bây giờ đang bị hôn mê?

- Yên tâm đi, lão phu không cho hắn chết đâu, nói là thưởng cho hắn dĩ nhiên không nuốt lời.

Lão nhân đầu trọc cười nhạt, nhìn qua Cửu U Tước, song chỉ vươn ra, một cái lông chim xuất hiện, bắn vào cơ thể Cửu U Tước. Nó căn bản chẳng kịp thấy cái đó là cái gì.

- Ngươi làm gì vậy?

Cửu U Tước kinh sợ vô cùng, cái lão già này rất đáng giận.

- Lão phu dù sao cũng có chút giao tình với một lão yêu quái trong tộc Cửu U Tước của ngươi, tặng cho ngươi một món quà vậy. Thôi, đi luyện chế Thiên Lôi châu tiếp đi, đừng phá rối tiểu tử kia.

Lão nhân đầu trọc không giải thích gì nhiều, chỉ cười thản nhiên, biếng nhác chống quải trượng đứng dậy, từ tốn đi về phía xa xa.

Bước chân của lão rõ ràng rất chậm, chẳng hiểu sao chỉ mấy bước đã xuất hiện ở tít tầm mắt, rồi hoàn toàn biết mất tăm.

Cửu U Tước nhìn theo chỗ lão biến mất, chỉ đành căm hận tức tối, lo lắng nhìn vào dòng sông sét. Mục Trần đang yên tĩnh ở trong đó, rồi nó cũng chỉ còn biết phun ra hắc viêm đầy trời để trút giận vào việc luyện hóa Thiên Lôi châu.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 283: Mười Ba Nghìn Viên

Ý thức Mục Trần phiêu du trong bóng tối hỗn loạn, như vô hình vô bóng.

Trong bóng đêm dường như có hắc ám chuyển động, thành hình bên cạnh Mục Trần. Một bóng dáng xinh đẹp dịu dàng đang vuốt ve ý thức của hắn.

Được bàn tay mềm mại của nàng vuốt ve, cảm giác ấm áp hạnh phúc vô bờ như được bảo vệ lâng lâng trong trái tim Mục Trần, cảm giác mà hắn thiếu thốn từ khi còn bé, như được mẫu thân ôm ấp vỗ về.

Ấm áp khiến người ta không muốn tỉnh dậy.

Cảm giác ấy như một dòng khí chảy qua cơ thể hắn, vuốt ve những vết thương, chữa trị nó....

Ý thức đang hôn mê chợt tỉnh một chút, hắn liều mạng muốn mở to hai mắt để nhìn rõ bóng hình xinh đẹp dịu dàng kia, nhưng không thể thấy rõ ràng được.

Cảm giác huyết thống gia đình kỳ lạ bảo cho hắn biết bóng dáng kia với hắn có quan hệ gì, nàng chính là người luôn luôn bảo vệ hắn, từ trong mộng, khi hắn còn ấu thơ.

- Mẹ!

Ý thức Mục Trần liều mạng giãy giụa, mở mắt ra chụp lấy, ôm lấy. Nhưng chỉ có một khoảng không trống rỗng.

"Aaaaaaaaaa!"

Hai mắt mở to, chỉ có một luồng ngân quang rực rỡ. Tinh thần còn chưa tỉnh táo hẳn, cơ thể đã phản ứng la hét thảm thiết. Lôi đình như kim châm đâm vào thân thể, chen chúc trong người.

Lôi định lực này quá mức cuồng bạo, len lỏi trong cơ thể khiến Mục Trần đau đớn kịch liệt, thân thể run rẩy.

Hắn la hét điên cuồng, trong cơ thể ngân quang ngập tràn, chiếu khắp mọi nơi, thân thể hắn như kẻ đói gặp một bàn tiệc, điên cuồng nuốt lấy nuốt để lôi đình lực.

Cảm giác đau nhức càng tăng thêm bội phần.

Mục Trần nghiến răng rên rỉ, máu chảy ra khỏi mồm, đột nhiên trong đầu nảy lên thông tin về một thần quyết không rõ lai lịch tên gọi là Lôi Thần Thể.

- Của lão nhân đầu trọc kia tặng sao?

Mục Trần chợt nghĩ đến điều ấy, liền dựa theo thông tin của thần quyết lập tức tu luyện. Ngay khi hắn vận chuyển thần quyết, trong cơ thể lập tức hóa thành màu bạc rực rỡ, lôi quang lóe lên, nội tạng, kinh mạch, máu thịt, cốt cách dũng mãnh không ngừng cắn nuốt lôi đình lực.

Cuồng mạnh cắn nuốt, cơ thể hắn vẫn đay nhức như trước, nhưng cảm giác tràn đầy sức mạnh cũng theo đó dâng lên, vừa thống khổ vừa sung sướng, thật quái dị vô cùng.

Chẳng biết thần quyết Lôi Thần Thể cường hãn bao nhiêu, nhưng hắn thấy rõ cơ thể trong lôi đình cuồng bạo đang từng chút trở nên mạnh mẽ.

Dường như đây là một thần quyết dùng để trui rèn cơ thể.

Điều này khiến cho Mục Trần vui mừng, linh quyết rèn luyện cơ thể cực kỳ hiếm thấy, vậy mà hắn vừa có được do lão nhân kia tặng lại là

thần quyết rèn luyện!

Thần quyết hấp thu lôi đình lực để trui rèn cơ thể.

- Lão nhân này xuống tay ác liệt, nhưng mà thật là rộng lượng.

Mục Trần lẩm bẩm, rồi hắn không phân tâm nữa, tập trung toàn lực thúc giục thần quyết rèn luyện.

Lần tu luyện này kéo dài đến 3 ngày. Trong 3 ngày thân thể Mục Trần ngâm trong dòng sông sét, lôi đình lực cuồn cuộn không ngừng lại tiếp tục thay đổi cốt cách cơ thể.

Trong lúc ấy, Lôi Thần Thể còn không ngừng ngưng tụ lôi đình lực thành một viên lôi cầu nằm trong cơ thể hắn.

Nó không bị Mục Trần hấp thu, mà tự do tồn tại trong kinh mạch, từng chút rèn luyện kinh mạch, khiến cho kinh mạch của hắn càng thêm cứng cỏi.

Phương pháp tu luyện kỳ lạ khiến hắn càng mừng rỡ hơn, cảm nhận sự bất phàm của Lôi Thần Thể. Thế nhưng hắn cảm thấy dường như còn thiếu sót gì đó, có lẽ Lôi Thần Thể của hắn vẫn chưa phải là thần quyết đầy đủ.

Lão trọc kia cũng không cho hắn đủ bộ phương pháp tu luyện Lôi Thần Thể, việc này khiến hắn tiếc nuối không thôi. Bất quá tiếc thì tiếc, có thu hoạch thế này đã ngoài dự kiến quá lớn khi xông pha vào tầng thứ 8 này rồi.

Ba ngày sau.

Cạnh con sông sét cuồn cuộn, hắc viêm đầy trời dần thu hồi lại, Cửu U Tước hót một tiếng thanh minh, nuốt hết vào lại cơ thể. Không trung phía trên nó ngập tràn những khối cầu nhỏ màu bạc, toàn bộ đều là Thiên Lôi châu.

Đếm sơ sơ cũng hơn cả vạn!

Luyện chế Thiên Lôi châu ra đến chừng này, nhưng Cửu U Tước không vui mừng lại lo lắng nhìn vào con sông lôi tương kia, chẳng hề có động tĩnh gì khác lạ.

Nó có vẻ thấp thỏm, chợt hai cánh rung lên định chui vào dòng sông sét tìm kiếm Mục Trần.

"Uỳnh!"

Nhưng nó chưa kịp đắm mình vào con sông, thì bên trong kia một cột lôi tương bắn lên cao, linh lực trùng kích bắn ra khiến nó giật mình hoảng hốt khựng lại gấp. Một bóng người xuất hiện phía trên không.

Người đó toàn thân lóe lôi quang, rồi dần dần tan đi, hiện ra gương mặt trẻ trung của Mục Trần.

Làn da hắn lúc này ẩn hiện màu bạc lấp lánh, toàn thân trần trụi, nhưng sức mạnh ẩn chứa hùng hồn khiến người ta nhìn vào không dám coi thường.

Mục Trần nắm chặt tay lại, tùy tiện đánh ra hai quyền. Không khí bị hai quyền đó đánh cho bùng nổ, khiến hắn vừa mừng vừa sợ. Thân thể hắn phải nói là vô cùng cường hãn, quá mức sung sướng.

- Không tệ, hé hé!

Mục Trần tán thưởng, cười tủm tỉm nhìn Cửu U Tước đang dừng ở bên cạnh dòng sông sét.

- Ngươi không sao chứ?

Cửu U Tước nhìn thấy Mục Trần đã ra khỏi chỗ kia, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mục Trần lắc đầu, ánh mắt quét nhìn chung quanh tìm kiếm tung tích lão nhân đầu trọc.

- Lão đi lâu rồi.

Cửu U Tước liếc ánh nhìn của hắn, chép miệng nói.

- Không biết vị tiền bối kia là ai, năng lực như vậy ta nghĩ chắc phải là cao tầng của Bắc Thương linh viện.

Mục Trần trầm ngâm.

- Ai biết được.

Cửu U Tước cũng chẳng mấy quan tâm.

- Thôi quên đi.

Mục Trần thấy nó cũng không hứng thú, thành ra hắn cũng không suy nghĩ nhiều, hắn đưa mắt nhìn qua chợt thấy cả đống Thiên Lôi châu lơ lửng giữa không, hai mắt tròn to trợn trừng kinh hãi:

- Nhiều Thiên Lôi châu như vậy, chắc chắn là dư rồi.

Hắn vung tay thu hết đám Thiên Lôi châu cất đi.

- Đi thôi, chúng ta cũng nên trở về.

Mục Trần lắc lắc cổ tay, lần này vào Lôi vực thật sự thu hoạch phong phú vượt xa dự kiến. Không chỉ thực lực tăng lên chuẩn Hóa Thiên cảnh, lại có thêm hai thần quyết Long Đằng Thuật và Lôi Thần Thể khiến cho chiến lực của hắn tăng cao cực kỳ.

Có mấy thứ này, bất kể Thú Liệp chiến có đối thủ khó giải quyết cỡ nào hắn cũng đủ tự tin chiến một trận.

- Lý Huyền Thông, nếu gặp lại ta có lẽ ba chiêu vô dụng rồi.

Mục Trần cười khoái trá. Vài tháng trước trong mắt Lý Huyền Thông hắn chẳng là cái gì, nhưng mà bây giờ hắn cũng chẳng ngán gì tên kia.

- Đi thôi, về rồi mua tinh huyết Bắc Minh Long Côn cho ngươi thỏa lòng, cuối cùng cũng được rồi he.

Mục Trần cười nói vui vẻ.

- Cám ơn.

Cửu U Tước nhìn Mục Trần, thấp giọng nói. Ánh mắt nó không giấu được vẻ kích động, cái ngày này nó đã chờ đợi cũng khá lâu rồi.

- Giữa chúng ta còn nói....

Mục Trần cười tủm tỉm nhìn nó, nhìn lên nhìn xuống một hồi, hắn vuốt cằm tỉ tê:

- Nếu ngươi tiến hóa thành công, lột xác thành thần thú hắn là có năng lực hóa hình thành người phải không?

Lúc đó, giới tính của Cửu U Tước sẽ không thể giấu được... Với sự kiện ấy, Mục Trần cũng hiếu kỳ đã lâu.

Cửu U Tước trừng mắt, chẳng trả lời, hóa thành một luồng hắc ám chui vào ngươi hắn.

Mục Trần cười cười, lắc mình thành một quang ảnh màu bạc như tia chớp bắn đi hướng ra khỏi tầng 8.

Hết nửa giờ, Mục Trần bay một lèo từ tầng 8 quay về tầng 1, rồi ra khỏi Lôi vực. Hắn đứng ở công vào, hít một hơi sâu, tận hưởng không khí tràn ngập sinh khí ở Bắc Thương linh viện, cảm giác thoải mái vô cùng.

Mục Trần ra khỏi Lôi vực cũng chưa về ngay, hắn hướng đến Linh Trị điện, vì cảm thấy cái vẻ kích động của Cửu U Tước, hắn mà về nhà

thế nào cũng phiền phức với con gà lắm chuyện này.

Linh Trị điện vẫn là nơi tấp nập nhất Bắc Thương linh viện, dòng người khổng lồ như trăm sông ra biển không ngừng ra vào đại điện khổng lồ.

Mục Trần vào Linh Trị điện, bay thẳng trung tâm đại điện, nơi có quầy thu mua Thiên Lôi châu.

Sau quầy thủy tinh khổng lồ có một cô gái xinh đẹp, đoán chừng tuổi tác có lẽ cũng là đệ tử Bắc Thương linh viện, làm việc ở đây chắc có lẽ cũng có lương bổng bằng linh trị.

Buôn bán Thiên Lôi châu không hề ít, người bán nhiều hơn cả người mua, Mục Trần xếp hàng hơn mười phút mới đến phiên hắn giao dịch. Cô gái xinh đẹp kia nhìn hắn, ngọt ngào hỏi:

- Anh bạn này, ngươi muốn mua Thiên Lôi châu phải không?

- Không phải, ta muốn bán Thiên Lôi châu.

Mục Trần lắc đầu.

Cô gái nghe vậy, cũng ừ hử ờ hở, rồi mỉm cười nói tiếp:

- Giá thu mua Thiên Lôi châu là 200 linh trị một viên, ngươi bán bao nhiêu?

Nàng cầm lấy cây viết, định ghi lại hóa đơn buôn bán.

- 13000 viên.

Mục Trần cười tươi.

"Crakkk."

Cây bút trong tay cô gái gãy đôi cái rụp, đôi mắt xinh đẹp tràn ngập kinh ngạc, đám đông đệ tử xếp hàng sau lưng hắn nghe xong cũng kẻ há

mồm người trợn mắt, có kẻ lại nghĩ hắn đang đùa.

13000 viên Thiên Lôi châu? Tiểu tử này đầu óc có vấn đề à? Thiên Lôi châu dễ ngưng luyện vậy sao? 13000 viên, cho Trầm Thương Sinh tới đây cũng chưa bao giờ bán ra số lượng đó!

Mục Trần mỉm cười nhìn gương mặt hoài nghi của cô gái nọ, hắn không giải thích gì, chỉ búng tay ra, lũ lũ châu thể dày đặc màu bạc ầm ầm lao ra, lơ lửng trong không trung cự điện, xếp sát vào nhau chật như nêm.

- Vị học tỷ này, 13000 viên Thiên Lôi châu, ta tính tổng cộng là 260 vạnlinh trị, cám ơn.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 284: Tinh Huyết Đến Tay

Trong Linh Trị điện, khu vực mua bán Thiên Lôi châu vốn ồn ào náo động lại đột nhiên im bặt, mọi ánh mắt đều sững sờ nhìn lũ khũ Thiên Lôi châu như ngân hà lơ lửng. Một vạn Thiên Lôi châu, số lượng khổng lồ họ chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy, đây là lần đầu tiên có kẻ đem ra như vậy....

Trong Lôi vực, ngưng luyện Thiên Lôi châu cũng đâu phải chuyện dễ dàng, nhiều người một ngày thu hoạch quá lắm được mười viên là hết sức, đó là họ phải bỏ thời gian tu luyện để tập trung ngưng luyện. Một vạn! Con số đó muốn đem ra dù cho ngưng luyện không ngừng nghỉ cũng phải tốn một thời gian rất dài.

Hơn nữa, 13000 viên Thiên Lôi châu, giá trị đến 260v linh trị a! Thực là một con số khổng lồ, chừng đó dư sức mua được linh cụ thượng phẩm hoặc thậm chí là vài quyển linh quyết chuẩn thần cấp trong Linh Trị điện.

Vô số cặp mắt hâm mộ nhìn đám lôi châu xếp hàng thành từng đàn. Cũng may ở đây là Bắc Thương linh viện, chứ nếu đem số Thiên Lôi châu này ra Bắc Thương đại lục bán, e rằng cái hành động khoe của khoe tài này của Mục Trần phải kiếm được cả đống phiền toái. Cũng vì thế mà hắn dám khoe hàng ở ngay đây.

Cô gái xinh đẹp sau quầy cũng tỉnh táo lại, tỏ vẻ kinh ngạc liếc nhìn Mục Trần. Chẳng biết hắn kiếm đâu ra số lượng Thiên Lôi châu khổng lồ như thế, nhưng nàng cũng thông minh không hỏi nhiều, thu hết tất cả Thiên Lôi châu vào giới tử xuyến.

- Thật đúng là 13000 viên.

Nàng kiểm kê sơ lược, khẽ gật đầu, thản nhiên cười nói:

- Bạn học này, hơn 200v linh trị thì ta không có quyền xác nhận giao dịch, để ta đi mời nghi trượng đạo sư lại đã.

Mục Trần gật đầu đồng ý, cô gái nhanh chóng đi mất, rồi cũng nhanh chóng quay lại, đi theo nàng có một trung niên, chắc là nghi trượng đạo sư quản lý khu vực này.

Nghi trượng đạo sư kia cũng kinh ngạc không kém đánh giá Mục Trần, hắn cũng lần đầu tiên thấy một đệ tử có thể đem ra hơn 1v Thiên Lôi châu.

- Đưa linh trị bài cho ta đi.

Nhưng kinh ngạc thì kinh ngạc, nghi trượng đạo sư cũng không thất thố, hắn cười nhạt.

Mục Trần mỉm cười lấy ra linh trị bài đưa cho hắn.

Nghi trượng đạo sư tiếp nhận, rồi cũng lấy ra một khối linh trị bài khác, một luồng sáng bắn ra chui vào linh trị bài của Mục Trần, sau đó trả về cho Mục Trần.

Mục Trần thoáng nhìn con số trên mặt linh trị bài, đã có hơn 710v linh trị, hắn mừng rỡ thở phào. Vất vả gần cả năm nay mới lấy được món kia về nhà a.

- Đa tạ.

Hắn áp chế tâm tình hối hả, cung kính cảm tạ nghi trượng đạo sư, nhưng lại không cầm lấy linh trị bài cất đi, khẽ cười nói tiếp:

- Phiền đạo sư chút nữa, ta muốn mua một món đồ.

- Món nào?

Nghi trượng đạo sư cười nói.

- Tinh huyết Bắc Minh Long Côn.

Mục Trần nói ngay.

Bàn tay đang cầm linh trị bài của nghi trượng đạo sư run rẩy mạnh mẽ, đôi mắt càng thêm kinh dị nhìn Mục Trần. Tinh huyết Bắc Minh Long Côn giá 700v linh trị? Đó là một trong những món đồ có giá đắt nhất Linh Trị điện, vài năm nay chưa có đệ tử nào động đến thứ đó cả.

- Ngươi đi theo ta.

Nghi trượng đạo sư phất tay, Mục Trần vội đuổi theo. Đám đệ tử xếp hàng phía sau chẳng nghe rõ Mục Trần muốn mua cái gì, nhưng mà nhìn vào phản ứng của nghi trượng đạo sư, cũng lờ mờ biết được thứ hắn mua nhất định không tầm thường.

Mục Trần đi theo nghi trượng đạo sư đến một gian mật thất nhỏ, đứng đợi ở bên ngoài. Một lát sau nghi trượng đạo sư bước ra, vung tay lên, hào quang lóe sáng, một khối cầu thủy tinh to cỡ đầu người xuất hiện.

Bên trong khối thủy tinh, một lượng chất lỏng màu vàng như có sinh mệnh lấp lánh, dao động thần dị cực đoan phát tán ra.

Dù có khối cầu thủy tinh ngăn cách, nhưng Mục Trần vẫn cảm nhận được dòng máu vàng óng kia ẩn chứa lực lượng đáng sợ ra sao. Đó chân chính là sức mạnh thần thú.

Thần thú, sinh vật có thể so sánh với Chí Tôn.

- Đó là tinh huyết Bắc Minh Long Côn, là vật của Bắc Minh đại nhân.

Nghi trượng đạo sư cũng tỏ ra kính sợ.

Mục Trần gật đầu, Bắc Minh đại nhân, chắc là đề cập đến Bắc Minh Long Côn đây.

- Tinh huyết giá bán 700v linh trị, ta đã khấu trừ đi trong linh trị bài của ngươi.

Nghi trượng đạo sư trả linh trị bài lại cho Mục Trần, con số hiện ra trên bề mặt lúc này chỉ còn lại hơn 10v. Mục Trần thở dài, thật sự là kiếm củi ba năm thiêu một giờ, nháy mắt mà 700v linh trị bốc hơi đi mất.

- Tinh huyết Bắc Minh Long Côn ngươi giữ lấy.

Nghi trượng đạo sư cười, hắn cũng rất hiếu kỳ muốn biết Mục Trần mua Bắc Minh Long Côn để làm cái gì, nhưng mấy chuyện đó tốt nhất không nên hỏi.

- Cám ơn đạo sư.

Mục Trần nhận linh trị bài, rồi cũng cất tinh huyết Bắc Minh Long Côn, hắn thi lễ cảm tạ vị nghi trượng đạo sư, rồi cáo từ rời đi.

Nghi trượng đạo sư nhìn thấy Mục Trần rời đi, hắn hơi trầm ngâm rồi xoay người đi vào trong. Chuyện có người mua tinh huyết Bắc Minh Long Côn cũng không phải nhỏ, cần phải báo cáo rõ ràng cho cao tầng của linh viện.

Ra khỏi Linh Trị điện, Mục Trần vội hỏi trong lòng:

- Ngươi có được tinh huyết Bắc Minh Long Côn, chắc có thể thành công tiến hóa rồi sao?

- Nào có dễ dàng như vậy, ta còn phải trải qua lôi kiếp.

Cửu U Tước trả lời.

- Hắc Thần Lôi Kiếp kia ư?

Mục Trần giật mình nhớ lại lần đầu gặp Cửu U Tước, lúc nó trải qua lôi kiếp mà thất bại, cảm thấy rõ ràng lôi kiếp kia lợi hại ra sao.

- Lột xác hóa thần, vốn là bước trọng yếu trên con đường tu luyện của linh thú chúng ta, không dễ mà thành công đâu. Ta đã từng thất bại hai lần, lần này mượn lực tinh huyết Bắc Minh Long Côn ta chắc ăn hơn nhiều.

Cửu U Tước trầm giọng nói.

Mục Trần yên lặng gật đầu, hiện giờ hắn Cửu U Tước có huyết mạch tương liên, cùng vinh cùng nhục. Nếu Cửu U Tước gặp phải gì đó ngoài ý muốn, hắn cũng sẽ bị tổn thương nghiêm trọng, dĩ nhiên phải hy vọng Cửu U Tước có thể thành công vượt qua Hắc Thần Lôi Kiếp.

- Hai ngày tới ngươi tận lực điều chỉnh trạng thái thật tốt, linh lực trong cơ thể ta cũng để ngươi hấp thu, sau đó chúng ta tìm một chỗ bắt đầu độ Hắc Thần Lôi Kiếp đi.

Mục Trần nói.

Cửu U Tước gật đầu, ánh mắt tỏ vẻ biết ơn trước cái tâm chân thành lo lắng của hắn.

Mục Trần không nhiều lời, lắc mình bay về khu tân sinh. Khi thấy hắn trở về, đông đảo thành viên Lạc Thần hội lại kích động hưng phấn, mấy ngày nay chuyện Mục Trần vượt ải xông vào Lôi vực tầng thứ tám đã vang chấn cả Bắc Thương linh viện, làm cho bọn họ nở mày nở mặt hãnh diện không thôi.

Mục Trần nói chuyện tán gẫu với anh em một hồi rồi cũng trở về tiểu lâu, nhưng không thấy Lạc Li đâu, có lẽ cũng đã đi tu luyện, chỉ đành cười khổ. Cô nàng này đúng là tu luyện thì liều mạng hơn cả hắn nữa.

Nhưng nghĩ đến trọng trách phải mang trên vai của nàng, Mục Trần lại cảm thấy khó chịu trong lòng. Hắn cảm giác được rõ ràng thời gian ở cạnh Lạc Li cũng không còn nhiều lắm, nữ hoàng kế nhiệm Lạc Thần tộc nàng cần phải chuẩn bị rất nhiều....

Còn hắn hiện thực lực vẫn còn quá kém, căn bản chẳng giúp gì được.

Ngẩng lên nhìn sao trời, Mục Trần thở hắt ra. Con đường dài còn phải đi xa lắm, bất quá may mà hắn vẫn chưa hết thời gian.

Hai ngày tiếp theo hắn không hề ra ngoài, yên tĩnh điều chỉnh trạng thái trong tiểu lâu, chuẩn bị cho lần độ kiếp của Cửu U Tước. Mặc dù chuyện đó cũng chỉ có mội Cửu U Tước tự thân vận động, nhưng hắn cũng có thể cung cấp một chút linh lực chia sức cho nó.

Cửu U Tước hai ngày nay cũng không thấy động tĩnh gì, nó cũng đang gắng sức chuẩn bị trạng thái tốt nhất để tái khiêu chiến lôi kiếp đã khiến nó thất bại hai lần trước.

Hai ngày sau, Mục Trần lặng lẽ rời khỏi khu tân sinh, hướng ra khỏi Bắc Thương linh viện. Phụ cận linh viện núi non trùng điệp vô tận, có một khoảng cách nhất định, có lẽ tránh được nhiều sự chú ý.

Mục Trần bay đi cả canh giờ, sau khi rời xa Bắc Thương linh viện, hắn hạ xuống một đỉnh núi. Vùng này dù có vài linh thú tồn tại, nhưng dao động linh lực không mấy cường đại, là một nơi độ kiếp không tồi.

Mục Trần dừng phía trên ngọn núi, hắc viêm bùng lên trên vai, một con tiểu hắc tước xuất hiện. Ánh mắt nó ngóng nhìn không trun, bất khuất và kiêu hãnh.

Mục Trần siết chặt tay, thủy tinh cầu chứa tinh huyết Bắc Minh Long Côn hiện ra. Dòng máu vàng óng chảy lượn lờ bên trong đó toát ra khí tức đáng sợ.

- Bắt đầu chưa?

Mục Trần quay qua hỏi Cửu U Tước.

Cửu U Tước gật đầu, miệng nó phun ra hắc viêm, bao vây lấy thủy tinh cầu kia, rồi hút tất cả vào trong cơ thể.

"Véo!"

Cửu U Tước bay lên trời cao, hắc viêm ùn ùn thổi ra, một tiếng hót thanh thúy vang vọng thiên địa, hắc viêm ngập trời bành trướng theo thân thể Cửu U Tước. Chỉ chốc lát, một đôi cánh đen có hắc viên lượn lờ che phủ một vùng đồi núi, bên dưới nhìn lên không thể thấy được mặt trời.

Mục Trần ngẩn ngơ, đây là lần thứ hai hắn tận mắt nhìn thấy chân thân Cửu U Tước. Thương thế Cửu U Tước đã hoàn toàn lành lặn, mượn lực tinh huyết Bắc Minh Long Côn lại càng thêm mạnh mẽ.

"Kwooork!"

Cửu U Tước hót lên lảnh lót, dao động linh lực đáng sợ tuôn ra, uy áp cường đại tràn ngập thiên địa.

"Ầm ầm!"

Ngay lúc đó, trên chín tầng mây cũng xuất hiện dao động đáng sợ chẳng kém, hắc lôi vân đầy tính hủy diệt ào ào xông tới, ngưng tụ thành hình.

Mục Trần trừng mắt nghiêm trọng.

Hắc Thần Lôi Kiếp, rốt cục đã đến đây.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 285: Hắc Thần Lôi Kiếp Tái Hiện

"Ầm!"

Thiên địa nổ vang, bầu trời trong xanh nháy mắt u ám, linh khí thiên địa cũng tán loạn khỏi khu vực này như đang sợ hãi một cái gì đó rất khủng bố.

"Grú grú!"

Trên dãy núi trùng điệp, vô số linh thú kêu rống run rẩy, những tiếng hú hét sợ hãi hoảng loạn trước Hắc Thần Lôi Kiếp, đối với tất cả linh thú tuyệt đối là một thứ đáng sợ nhất.

Dù cho mục tiêu tu luyện của chúng nó là thoát thai hoán cốt đối diện lôi kiếp, nhưng khi nhìn thấy vẫn ôm lấy sự sợ hãi khó cưỡng lại....

Mục Trần đứng trên đỉnh núi, mắt trợn trừng nhìn lên chín tầng mây. Ở đó hắc lôi vân hình thành, lôi đình lực khủng bố khó hình dung, thậm chí cả dòng sông sét ở Lôi vực tầng 8 cũng phải bái làm sư phụ.

Sức mạnh hủy diệt chân chính của thiên địa.

Bên dưới Hắc Thần Lôi Vân, Cửu U Tước vỗ vỗ đôi cánh che trời, thân thể khổng lồ mang theo hắc viêm cuồn cuộn khiến cho nhiệt độ tăng cao.

Mỗi khi Cửu U Tước vỗ hai cánh, những cơn lốc khí nóng bỏng phảng phất phả hơi vào thiên địa.

"Kwooork!"

Ánh mắt bất khuất đối diện Hắc Thần Lôi Vân, Cửu U Tước đã bị nó đánh bại hai lần, nếu không có huyết mạch Bất Tử Điểu, e rằng từ lâu đã là nắm tro tàn.

Dù liên tiếp thất bại, nhưng Cửu U Tước vẫn không cam lòng nhận thua. Nó là dòng tộc Cửu U Tước cao ngạo, có huyết mạch Bất Tử Điểu, nó muốn trở thành thần thú mạnh mẽ nhất thế gian này!

Cho nên, nó nhất định phải tiến hóa thành công!

Cửu U Tước hót vang, đôi cánh khổng lồ vỗ liên hồi khiêu chiến Hắc Thần Lôi Kiếp. Lần này nhất định sẽ không bại!

"Ầm ầm ầm!"

Hắc Thần Lôi Kiếp dường như nhận ra khiêu chiến của Cửu U Tước, sét giật vang rền đáp lại, uy nghiêm thiên địa đáng sợ bao phủ xuống.

Linh lực hội tụ trong đó càng lúc càng đáng sợ.

"Ầm!"

Lôi vân bị xé toang, mọi thanh âm trong khu vực này lập tức tĩnh lặng, một tia thần lôi mang theo uy lực hủy diệt từ trời hàng lâm, hung hăng đánh thẳng Cửu U Tước.

"Kwooork!"

Cửu U Tước hót vang, vung cánh tuôn ra hắc viêm, hóa thành lốc lửa đen công kích đối kháng tia hắc lôi điên cuồng đánh xuống.

"Bùm!"

Tiếng nổ vang rền, lôi đình và hắc viêm bộc phát sức công phá khiến vài khu vực núi non xung quanh bị vạ lây, trong khoảnh khắc sụp đổ san thành bình địa.

Mục Trần lập tức hạ xuống chân núi, kinh hãi nhìn đối chiến kinh thiên. Trước đây ở Bắc Linh cảnh, hắn đã từng thấy Cửu U Tước và Hắc Thần Lôi Kiếp đối chiến, mà trận chiến hôm nay lại còn kinh khủng hơn ngày trước.

- Hắc Thần Lôi Kiếp dường như biến hóa mạnh mẽ hơn tùy thuộc vào sức mạnh của sinh vật độ kiếp thì phải.

Mục Trần đăm chiêu, bước trọng yếu tiến hóa của linh thú thật đáng sợ, cũng vì Hắc Thần Lôi Kiếp này mà không biết bao nhiêu linh thú cường đại bị biến mất.

Giao phong đầu tiên, Cửu U Tước hoàn toàn ngang cơ, nhưng Mục Trần biết rõ đây chỉ là bắt đầu....

Hắc Thần Lôi Kiếp trên bầu trời đã hoàn toàn hội tụ, thiên uy tràn ngập, rồi bắt đầu hiển lộ đáng sợ kinh khủng chân chính của nó.

"Ầm! Ầm!"

Thiên không u ám, lôi kiếp lấp loáng, hắc thần lôi phô thiên cái địa bổ xuống hung hãn, tất cả đều hướng thẳng Cửu U Tước, cực kỳ chính xác.

Ngọn lửa bất khuất tràn ngập đôi mắt Cửu U Tước, nó hiên ngang vỗ cánh, điều động sức mạnh trong cơ thể.

"Phừng phừng!"

Biển lửa bùng lên, từng cơn lốc lửa đen xuyên qua trời cao hướng đến thần lôi, muốn ngăn cản nó lại.

Hai luồng sức mạnh đáng sợ bắn phá lẫn nhau, khiến cho không trung biến dạng nổ lùng bùng. Lực bùng nổ bộc phát khiến khu vực này chịu tổn hại nghiêm trọng.

Mục Trần đứng dưới chân núi ngẩng lên nhìn chiến đấu ở không trung, luôn sẵn sàng hỗ trợ. Hắn cảm nhận thấy rõ trong khi Hắc Thần Lôi Kiếp càng lúc đánh xuống càng dồn dập thì phòng ngự của Cửu U Tước bắt đầu xuất hiện những lỗ hổng.

Mục Trần đột nhiên trừng mắt, trên trời cao một cột hắc thần lôi đột nhiên nện xuống, xuyên qua phòng ngự lốc hắc viêm bổ vào Cửu U Tước.

"Uỳnh!"

Một tiếng vang chát chúa, Cửu U Tước bị nó đánh lui xuống cả nghìn trượng, chỗ bị sét đánh bốc khói đen cuồn cuộn, hắc viêm ào tới bổ sung nhưng cũng chưa thể lập tức phục hồi cơ thể lại như cũ.

Cửu U Tước rống lên đau đớn, đôi máu cũng như rỉ máu.

"Ầm! Ầm!"

Còn chưa kịp phát nộ, Hắc Thần Lôi Kiếp cũng đã đi vào trạng thái cuồng bạo, lôi vân co lại, hắc thần lôi ào ào bắn xuống, cả trời đất cũng rung chuyển trước lôi điện oanh tạc.

Cửu U Tước cong hai cánh lại che chắn cơ thể, một lớp hắc viêm bốc lên phòng ngự, nhìn qua rất chắc chắn.

"Bang! Bang!"

Thần lôi điên cuồn bắn phá tầng phòng ngự óng ánh kia, mỗi một cột sét là một lần phòng ngự nổ một chút, thân thể Cửu U Tước cũng rung lên dữ dội, hẳn nhiên cực kỳ đau đớn.

Thần lôi tung hoành tứ tung, chừng vài phút sau tầng phòng ngự của Cửu U Tước hoàn toàn bị phá nát, thân thể thanh tao xinh đẹp của nó bị oanh kích thê thảm, máu tươi chảy theo lông chim nhỏ xuống đất.

Mục Trần đau xót nhìn bộ dáng thê thảm của Cửu U Tước, hai tay siết chặt lại. Hắc Thần Lôi Kiếp không ngờ mạnh mẽ như thế, mỗi đạo hắc thần lôi kia có lẽ thừa sức đánh cho cường giả Thông Thiên cảnh cả tro cốt cũng chẳng còn.

Còn trong tình huống này, nếu tiếp tục như thế e rằng Cửu U Tước cũng không chịu nổi.

Cửu U Tước lại không quan tâm tới thương thế bản thân, vẫn ngẩng đầu kiêu hãnh, tiếng hót cao ngạo vang xa. Dù cho nó bị hủy diệt cũng không muốn nhận thua trước Hắc Thần Lôi Kiếp.

"Ầm!"

Lôi kiếp không có tình cảm, thần lô hủy diệt vẫn không hề nương nhẹ.

"Véo!"

Ngay khi thần lôi sắp lần tiếp tục hành hạ Cửu U Tước, trong thân thể nó bắn ra một tia sáng lơ lửng trước mặt Cửu U Tước, hóa thành một cái lông khổng lồ.

Lông vũ màu ám lục, phóng to ra che kín bầu trời.

Thần lôi hung hăng oanh kích lên lông vũ, ánh sáng nó toát ra cũng tan tác đi nhiều, nhưng vẫn hoàn toàn hấp thu tất cả trùng kích, không bị đánh nổ.

- Đó là cái gì?

Mục Trần chấn kinh, lông vũ kia nhất định không phải của Cửu U Tước, sức mạnh toát rã cũng rất khổng lồ, thần lôi đánh trúng vài lần cũng không tiêu tán.

Cửu U Tước cũng đang ngẩn ngơ, rồi nó lập tức phản ứng nhanh phục hồi thương thế. Nó cũng biết lông vũ kia lợi hại, nhưng không thể

hoàn toàn chặn đứng thần lôi. Lôi kiếp vẫn phải dựa vào bản thân tự mình vượt qua.

Hắc Thần Lôi Kiếp cũng phát nộ, nó dường như nổi điên trước lông vũ kia, không có mùi Cửu U Tước, một vật ngoại lai khiến nó ghét vô cùng.

"Rầm rầm!"

Hắc Thần Lôi Kiếp phẫn nộ không ngừng đánh xuống. Dưới lôi thần oanh kích liên miên, lông vũ kia dần dần tắt sáng, cuối cùng bị đánh nổ tung thành tro.

"Kwooork!"

Chính lúc đó, Cửu U Tước hót lên sảng khoái, máu tươi vẫn chảy nhưng ánh mắt nó lại sáng ngời vô cùng.

Đột nhiên Mục Trần nhìn thấy từ những vết thương loang lổ máu trên thân Cửu U Tước xuất hiện vài tia sáng tím nhàn nhạt, trông cứ như một tia tử hỏa.

Ngọn tử hỏa chính giữa hắc viêm căn bản rất khó phát hiện, thế nhưng chính nhờ ngọn lửa tím đó mà thương thế Cửu U Tước nhanh chóng phục hồi, thần lôi lực còn đọng lại ở vết thương cũng không thể ngăn nó phục hồi được.

- Đó là. . . Bất Tử Hỏa?

Mục Trần kinh nghi nhìn ngọn tử hỏa, trừng mắt thốt lên. Bây giờ hắn cũng biết nhiều điều về Cửu U Tước, nên vừa thấy liền nghĩ ngay đến Bất Tử Hỏa, chỉ có nó mới không ngại thương tổn của lôi kiếp, chữa trị cơ thể cho Cửu U Tước. Tuy vậy Bất Tử Hỏa vốn là ngọn lửa đặc biệt của Bất Tử Điểu, tuy Cửu U Tước có một ít huyết mạch Bất Tử Điểu, nhưng khá loãng, căn bản không thức tỉnh được Bất Tử Hỏa. . .

Hiện tại cơ thể Cửu U Tước cũng xuất hiện Bất Tử Hỏa, cho thấy huyết mạch Bất Tử Điểu của nó cao siêu hơn hẳn đồng loại Cửu U Tước khác!

Mục Trần nheo mắt, xem ra trong tộc Cửu U Tước, nó cũng là kẻ ưu tú không chút tầm thường.

Thương thế nhanh chóng khôi phục, ngọn lửa bất khuất trong mắt Cửu U Tước càng lúc càng đậm, ngẩng cao đầu nhìn Hắc Thần Lôi Kiếp càng lúc càng khủng bố hủy diệt.

Nó biết, Hắc Thần Lôi Kiếp đang chuẩn bị lực lượng mạnh nhất, ý đồ muốn xóa sổ nó khỏi thế gian!

Nhưng đối mặt sức mạnh có thể hủy diệt nó, Cửu U Tước vẫn kiêu ngạo ngẩng đầu lên, đôi cánh khổng lồ vỗ nhẹ, hắc viêm hừng hực mang theo tử hỏa cực nhạt.

"Kwooork!"

Nó hót lên lanh lảnh, phát ra khiêu chiến cuối cùng với Hắc Thần Lôi Kiếp!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 286: Độ Kiếp Thành Công

Trên chín tầng mây, hắc lôi vân đang cấp tốc co lại, không một tiếng sấm vang ra, nhưng áp lực tăng cường khiến cho không khí bị cô đặc lại.

Bất kể ai cũng cảm thấy được, sau sự tĩnh lặng bình yên chính là bão táp phong ba hủy diệt.

Cửu U Tước vỗ cánh, hắc viêm ngập trời lại bùng cháy mãnh liệt, những tia tử diễm nhỏ lặng lẽ phiêu du, phát ra một sức mạnh thần bí.

Dưới mặt đấy, Mục Trần cực kỳ hồi hộp, cảm giác linh lực trong cơ thể đã ngưng vận chuyển. Hắn biết một kích tiếp theo với Hắc Thần Lôi Kiếp, nếu Cửu U Tước có thể bình an vượt qua, vậy thì độ kiếp thành công, lột xác hóa thần, chân chính trở thành thần thú, tiền đồ vô lượng.

Còn nếu không thể chịu nổi, dù cho Cửu U Tước có huyết mạch Bất Tử Điểu, nhưng cũng khó mà lần nào cũng chạy thoát, chỉ một sai lầm sẽ lập tức tan tành tro bụi.

Mà khi đó, Mục Trần đã ký khế ước huyết mạch tương liên tất nhiên cũng sẽ táng thân theo nó.

Tình huống đó chính là kết cục bi thảm nhất của cả Mục Trần lẫn Cửu U Tước.

Nhưng thời điểm này Mục Trần cũng hoàn toàn bất lực, lôi kiếp rất khủng bố, ngay cả Chí Tôn cũng không dám phạm thần uy, chứ đừng nói đến chuẩn Hóa Thiên cảnh nho nhỏ như hắn, cho dù có dùng hết thủ đoạn trong tay cũng chẳng ích lợi gì.

- Cửu U Tước, cố lên!

Mục Trần siết chặt hai tay, lẩm bẩm.

Áp lực không khí bao phủ thiên địa, Hắc Thần Lôi Vân bao phủ cả vạn trượng lúc này thu nhỏ lại chỉ còn trăm trượng, nhưng màu sắc thì càng thâm thúy hơn, từ xa nhìn lại như một cái lỗ đen không gian đang thong thả lượn lờ.

Chính giữa Hắc Thần Lôi Vân đột nhiên chớp nhoáng, lôi vân xoay tròn, lõm vào. Hắc thần lôi hội tụ lại, hắc lôi dữ tợn như hắc long uốn lượn trong đó.

"Ầm!"

Hắc thần lôi đột nhiên dũng mãnh bắn ra một tia thần quang xuyên qua thiên không, sức mạnh hủy diệt tràn ngập, hào quang hắc ám lướt qua, dường như thiên địa linh khí đều bị phân giải....

"Kwooork!"

Đôi mắt hừng hực thiêu đốt, Cửu U Tước rít lên, hắc viêm ngập trời cũng được nó nén lại, rồi hóa thành một cái lông chim màu đen khổng lồ.

Trên thân lông chim dường như có hoa văn huyền ảo khắc vào, hắc viêm bốc cháy, thần bí dị thường.

Đối mặt một kích khủng bố của Hắc Thần Lôi Kiếp, Cửu U Tước cũng dốc toàn lực sử ra bản lĩnh cường đại nhất của nó.

"Viu!"

Hắc vũ bắn ra, hướng thẳng đến hắc thần lôi đang hung hăng chiếu xuống.

Ngay lúc chúng chạm vào nhau, mọi ánh sáng trong trời đất đều bị khu vực đó hấp thu, một cái lỗ đen cuồng dã điên loạn tham lam hút lấy

tất cả, bao phủ cả một phạm vi lớn.

"Đùng! Đùng!"

Mấy ngọn núi bị quét ngang, nháy mắt tan biến. Từ không trung nhìn xuống, trong vòng trăm dặm đều thành bình địa hoang tàn, cả một vùng sơn mạch bị nó tàn phá tan hoang.

Sức mạnh hủy diệt khiến người ta kinh hãi.

Mục Trần chẳng có tâm tư nào than thở, hắn chết trân nhìn nơi chân trời xa xăm, hắc thần lôi đè xuống nghiền nát, khiến cho hắc vũ xuất hiện rạn nứt.

Hắc Thần Lôi Kiếp uy lực quá mạnh mẽ!

Mục Trần thấp thỏm lo âu, trái tim nhảy dựng liên hồi, hắc vũ sau một hồi chịu đựng rốt cuộc đã vỡ tan trong một tiếng nổ tung giòn giã.

Hắc vũ vỡ nát, hắc thần lôi không còn gì cản trở, gào thét bổ xuống, đánh lên cơ thể khổng lồ căm phẫn của Cửu U Tước.

"Kwooork!"

Tiếng kêu thê lương vang vong, thân thể khổng lồ của Cửu U Tước rơi xuống như sung rụng, đập vào sơn mạch tan hoang.

"Uỳnh!"

Đất đai rung chuyển như động đất, khu vực nó rơi xuống bị sụp đổ lún xuống, những khe nút lan ra khắp đại địa.

Sơn mạch mênh mông bị tổn hại nghiêm trọng!

Mục Trần cấp tốc bay lên trời, tránh đi lực trùng kích chấn động.

Trong một cái hố sâu vô cùng to lớn, Cửu U Tước thê thảm nằm sấp mình xuống đất, lông chim tơi tả cháy khét, không còn dáng vẻ thanh tao

xinh đẹp, những vết thương lớn chằng chịt trên thân thể máu thịt của nó, máu tươi cuồn cuộn đổ ra, nhuốm đỏ một vùng đất.

Mục Trần gắt gao nhìn Cửu U Tước không nhúc nhích nằm trong vũng máu, mặt tái mét vội bay qua, hạ xuống chỗ nó, thúc đẩy linh lực trong cơ thể rót vào Cửu U Tước.

Được linh lực quán chú, Cửu U Tước rốt cục run nhè nhẹ một chút, đôi mắt hé mở, một ý niệm yếu ớt phát ra:

- Ta vượt qua chưa?

Mục Trần thấy nó còn có chút khí lực mới thở phào nhẹ nhõm, ngẩng lên nhìn trời, sắc mặt lại kịch biến. Trên bầu trời, Hắc Thần Lôi Vân gần như tiêu tán nhưng vẫn còn một chút hắc quang nhấp nhoáng.

Ở đó còn sót lại một chút dao động hủy diệt.

"Ầm!"

Tiếng sét tàng nhẫn của Hắc Thần Lôi Vân lại vang lên, một tia hắc thần lôi bạo ngược bổ xuống. Dù vậy tia thần lôi này chỉ là dư lực còn sót lại, yếu đi rất nhiều.

Cửu U Tước lúc này đã như đèn dầu sắp tắt, lúc nào cũng có thể ngã xuống, chỉ cần một tia thần lôi đó cũng đã đủ để cho nó không còn cơ hội tái sinh!

Cửu U Tước dường như cũng nhận ra tình hình hiện tại, nó giãy giụa đứng lên, nhưng không còn chút sức lực nào, thân thể bị máu nhiễm đỏ, ánh mắt buồn bã tuyệt vọng.

Cố gắng nhiều năm rồi, vẫn là phí công sao?

Chiến đấu sinh tử liên miên, vẫn phải thất bại sao?

Mục Trần thấy rõ sự tuyệt vọng trong mắt Cửu U Tước, hắn cũng không cam lòng nắ chặt tay, cắn răng lắc mình lao lên không, chắn giữa tia thần lôi và Cửu U Tước. Hắn quát lên, đôi tay biến ảo ấn pháp liên tục, linh lực hùng hồn ngưng tụ, hóa thành một con bạch hổ to lớn sau lưng. Bạch hổ lập tức lao đi, mang theo khí thế vô tận hướng thẳng đến chống chọi tia hắc thần lôi cuối cùng.

"Uỳnh!"

Thế nhưng công kích quá mức cường đại, vừa tiếp xúc với hắc thần lôi, hắc lôi rít gào xé tan xác bạch hổ.

"Ầm!"

Hắc thần lôi tốc độ cực nhanh, vừa xé toang bạch hổ lập tức bắn đến sát người Mục Trần, không chút lưu tình nện vào thân thể hắn.

Trên người Mục Trần, nó cảm giác được một dao động giống như Cửu U Tước.

"Đùng!"

Mục Trần bị sét đánh, máu tươi phun ra như suối, thân thể tràn ngập hắc lôi, như một hỏa tiễn bắn thẳng xuống đất, cách Cửu U Tước một khoảng không xa, đất đá chỗ đó cũng bị đánh sụp thành một cái hố nhỏ.

"Kwooork!"

Cửu U Tước thống khổ kêu lên, giơ cánh chim tơi tả đầy vết thương muốn vươn ra giúp đỡ Mục Trần bị hắc thần lôi giật cho đen nhẻm.

Nhưng thương thế nó quá nặng, vừa cử động thân hình đã đau nhức kinh hoàng, suýt nữa là hôn mê.

Tia hắc thần lôi cuối cùng đã đánh xuống, Hắc Thần Lôi Vân đã hoàn toàn tan biến. Chính ngay lúc đó, thân thể Cửu U Tước đột nhiên sáng rực chói lóa.

Hào quang thần dị bao phủ Cửu U Tước, những vết thương nghiêm trọng trên thân thể nó đang cấp tốc khép lại.

- Độ kiếp thành công?

Cửu U Tước thì thào lẩm bẩm, một cảm giác xúc động khôn tả xiết dâng lên trong tim, nó cảm nhận rõ từng bộ phận trong cơ thể đang bắt đầu biến hóa.

Đây chân chính là lột xác.

Từ thân hình cho đến huyết mạch!

Cảm giác lột xác khiến nó hưng phấn vui mừng tột độ, thế nhưng nó giật mình nhìn lại bóng người đang nằm bất động trong cái hố cách đó không xa, Mục Trần thực lực quá yếu, căn bản không thể chịu nổi hắc thần lôi, mặc dù chỉ là một tia hắc lôi còn sót lạ!

Thế nhưng nó nhanh chóng bình tĩnh lại, người kia khẽ run rẩy nhúc nhích, hắc thần lôi từ từ tan đi, hắn gian nan đứng dậy, thân hình lảo đảo, lại phun máu lắc lư, hắn nhiên trọng thương vô cùng nặng.

- Chết tiệt, suýt nữa bị sét đánh chết!

Mục Trần mặt xanh mặt trắng, không thể đứng vững nên quỳ trên đất, cố gắng xóa đi những vết máu trên mặt, cúi nhìn bàn tay của mình, lầm bầm:

- Còn may nhờ có Lôi Thần Thể, bằng không thật sự là sống không nổi.

Đang lẩm bẩm, hắn chợt nhận thấy hào quang chói mắt bắn qua.

- Cửu U Tước?

Ngẩng lên chỉ thấy thân hình Cửu U Tước được hào quang bao phủ đang dần thu nhỏ lại.

Một lát sau, ánh sáng càng lúc càng mạnh, bừng sáng đến mức Mục Trần phải nhắm chặt hai mắt, không còn có thể nhìn rõ cảnh tượng bên trong hào quang nữa.

Sau đó hào quang dần yếu bớt, đôi mắt Mục Trần lợi trợn trừng.

Trong hào quang rực rỡ là một thân hình mềm mại trắng nõn mà trần trụi, đôi chân ngọc thon thả xinh đẹp, cực kỳ gợi cảm, cái eo thon thả vòng qua cái bụng phẳng lì, lên cao chút nữa, đó là bộ ngực đầy đặn tròn trĩnh và cái cổ thiên nga tao nhã.

Đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, cặp mắt tím sắc bén mang theo dã tính hấp dẫn nam nhân.

Mục Trần trợn mắt há mồm, lẩm bẩm:

- Quả nhiên là chim mái!...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 287: Ngủ Say

Trên bình nguyên hỗn độn sụp đổ, cô gái xinh đẹp trần trụi trong nước da sáng bóng, khêu gợi hấp dẫn mọi ánh mắt nam nhân.

Bất quá, người con gái kia lại không phải tuýp người dịu dàng yếu đuối, khi nàng vừa nghe Mục Trần thì thào, chân mày liền dựng đứng, mắt trừng lên, một làn gió thoảng qua đẩy Mục Trần bay dính vách đá, rồi một cánh tay mềm mại mạnh mẽ chụp lấy cổ họng hắn xách lên.

- Có tin ta giết ngươi không?

Giọng nói của nàng như suối nước qua khe núi, mang theo một chút lạnh lẽo sơn dã.

Mục Trần lưng dán vào đá, đối mặt uy hiếp chỉ trề môi, chép miệng nói:

- Ngươi giết đi.

Xem ra cho dù biến thành hình người, Cửu U Tước vẫn tính tình như trước, không hề khác chút nào.

Cô gái nhoẻn miệng cười, nhẹ nhàng sờ gương mặt Mục Trần, duyên dáng khẽ nói:

- Xét thấy ngươi giúp ta đỡ lấy tia hắc thần lôi cuối cùng, ta sẽ tạm không tính toán chuyện ngươi lợi dụng nhìn ngắm ta....

Mục Trần cười mà mếu, bất giác rụt cổ nhắm mắt lại, không dám để lâu hình ảnh thân thể trần truồng của nàng. Người con gái ấy thật quá

hoang dã như một con báo cái, dễ dàng khơi gợi dục hỏa trong lòng nam nhân.

- Ngươi làm ơn mặc quần áo vào được không? Tuy ngươi là Cửu U Tước, nhưng hiện tại dù sao cũng đã có hình dáng con người, nên chú ý hình tượng một chút.

Mục Trần phân bua, cái vụ này thực ra hắn cũng không cố ý nhìn ngó.

- Con người thật là phiền phức.

Nàng lắc đầu tỏ vẻ chán nản, hào quang lóe sáng trên thân thể mềm mại, quần áo đen tuyền xuất hiện che hết xuân quang, thế nhưng bộ quần áo ấy lại thể hiện tinh tế rõ nét những đường con lả lướt mà e ấp càng khiến người ta động tâm.

Mục Trần thở phào nhẹ nhõm, thật là dọa người ta quá a.

- Độ kiếp thành công rồi phải không? Ta còn chưa biết tên ngươi, không lẽ ai trong tộc của ngươi đều gọi là Cửu U Tước hết sao?

- Cứ gọi là Cửu U đi.

Dường như vì chiến thắng Hắc Thần Lôi Kiếp nên nàng cực kỳ vui vẻ, cười nói vỗ vai Mục Trần:

- Về sau tỷ tỷ sẽ ra khỏi cơ thể ngươi. Nhưng mà bây giờ còn chưa được, ta còn chưa hoàn thành bước cuối cùng.

- Việc gì?

Mục Trần nghi hoặc.

- Bây giờ thì đúng là ta đã độ kiếp thành công, nhưng cơ thể chưa hoàn toàn tiến hóa thành thể chất thần thú, thời gian tới ta phải ngủ để

tập trung tiến hóa thân thể, đến khi ta xuất hiện lại chắc chắn sẽ chân chính trở thành Cửu U Minh Tước!

Đôi mắt hoang dã xinh đẹp của Cửu U háo hức và phấn khích tràn ngập.

- Cửu U Minh Tước. . .

Mục Trần lẩm bẩm khẽ gật gù, đó chính là hình thái sau khi Cửu U Tước tiến hóa. Dù rằng chỉ hơn kém nhau một chữ "Minh", thế nhưng đó là khoảng cách cao sâu diệu vợi giữa linh thú thiên cấp và thần thú.

- Trong thời gian ta ngủ, ngươi đừng có ngu dốt mà liều mạng cùi của ngươi đó. Ta với ngươi đã có huyết mạch tương liên, khó khăn bao nhiêu năm mới độ kiếp thành công, tự dưng không không lại bị chết lãng nhách thì ta không cam lòng nổi đâu đấy.

Cửu U trừng mặt dặn dò kỹ lưỡng Mục Trần.

Mục Trần thở dài hơi tiếc nuối, còn tưởng từ bây giờ đã có ngay một bảo tiêu đắc lực, ai mà ngờ được nàng vừa thành công lại phải ngủ say. Mà như vậy thậm chí ngược lại còn mất đi một phần chiến lực không hề nhỏ.

- Trong lúc này mà gặp kẻ nào không thể trêu vào thì biết điều mà trốn đi, đợi tỷ tỷ tỉnh lại thì bao nhiêu kẻ coi thường bắt nạt ngươi ta đây sẽ giết sạch, biết chửa?

Cửu U duyên dáng cười nói.

- Ta đâu có yếu nhớt như thế.

Mục Trần trợn mắt phân bua.

- Được rồi! Từ bây giờ ta bắt đầu ngủ, ngươi cũng mau rời khỏi đây sớm đi, động tĩnh bên này quá lớn, dù cho khoảng cách đến Bắc Thương

linh viện có hơi xa nhưng nếu để mấy lão già kia phát hiện, nói không chừng sẽ mau chóng xuất hiện ở đây cho mà xem.

Cửu U nhắc nhở hắn vô cùng tỉ mỉ, rồi hắc viêm bùng lên quanh người, đôi mắt lại hừng hực một tia tử diễm thần bí.

Hắc viêm bao phủ lấy nàng, sau đó biến hóa thành một quả trứng đen cao bằng thân hình nàng.

Trên vỏ trứng có hoa văn hình cánh chim, ánh tím chớp nhoáng lóe lên bí hiểm

Mục Trần thấy Cửu U đã hóa thành quả trứng, ngủ say để tiếp tục lột xác, hắn vung tay cất quả trứng vào giới tử xuyến. Thời gian tới hắn chỉ có thể dựa vào bản thân mà thôi.

Nhưng hắn cũng đang háo hức mong chờ Cửu U tỉnh lại, với thực lực của nàng khi ấy, có lẽ Chí Tôn cũng khó là đối thủ. Như vậy thì bảo tiêu của hắn phải nói là số một thiên hạ.

- Cũng nên đi thôi!

Mục Trần nhìn lại vùng đồi núi lúc này đã thành đồng bằng, rồi nhanh chóng bay thẳng lên trời cao, chỉ vài giây đã biến mất nơi chân trời.

Nửa giờ sau, nơi vùng sơn mạch mà Mục Trần rời đi, một lão nhân đầu trọc tay cầm quải trượng xuất hiện. Lão giương ánh mắt đục nhìn về hướng Mục Trần biến mất, giọng nói khàn khàn ra vẻ kinh ngạc.

- Cơ thể tiểu Cửu U kia không ngờ lại có huyết mạch Bất Tử Điểu đậm đặc như thế.... Xem ra tộc Cửu U Tước đã có một thiên tài khó gặp, không chừng sau này có thể tiến hóa trở thành viễn cổ Bất Tử Điểu a. . .

- Có điều nàng lại kết ước huyết mạch tương liên với tiểu tử kia, đó sẽ là một ải số mệnh khó vượt qua của nàng. Mấy lão quái trong tộc Cửu U Tước kia mà biết được, thế nào cũng nổi trận lôi đình. Ha ha!

Lão nhân đầu trọc khẽ cười, thân hình mờ ảo rồi hoàn toàn biến mất.

Vùng sơn mạch lại trở nên yên lặng, thế như thêm nửa canh giờ nữa, nó lại lần nữa nổi sóng gió, vài bóng người từ hư không xuất hiện.

Mấy người kia đều đầu râu tóc bạc, thần sắc trang nghiêm, thân thể không toát ra dao động linh lực cường đại, nhưng lại có uy áp kinh người.

Trong số họ có vài gương mặt quen thuộc, Chúc Thiên trưởng lão nghiêm trọng nhìn xuống vùng đất tan tành đổ nát bên dưới, lúc này vẫn còn vương lại một chút lôi đình lực khủng bố của hắc thần lôi.

- Là hắc thần lôi. . .

Một vị trưởng lão Bắc Thương linh viện trừng mắt kinh ngạc:

- Không ngờ có linh thú ở đây chạm trán Hắc Thần Lôi Kiếp.

Đám trưởng lão kể cả Chúc Thiên đều biến sắc, họ dĩ nhiên biết lôi kiếp kia lợi hại ra sao, và cũng biết chỉ cần vượt qua kiếp nạn đó, linh thú sẽ tiến hóa thành thần thú chân chính.

Sinh vật cấp bậc đó là cường giả hàng đầu Bắc Thương đại lục, không ngờ lại xuất hiện bên ngoài Bắc Thương linh viện. Điều đặc biệt nữa là họ đều là trưởng lão lâu năm trong linh viện, thế nhưng chưa bao giờ phát hiện thiên thú cường đại đến vậy sinh sống quanh sơn mạch này.

- Nhưng mà nhìn xem vết tích dưới kia, có thể linh thú nọ độ kiếp thất bại, bị Hắc Thần Lôi Kiếp đánh tan thành mây khói .

Chúc Thiên lẩm bẩm nhìn xuống vùng đất tan hoang bên dưới, hắn có thể hình dung rõ ràng vòng chiến kinh thiên kia dữ dội ra sao.

- Thật đáng tiếc!

Ai đó thở dài. Linh thú tu luyện lâu hơn nhân loại rất nhiều, vài linh thú tu luyện đến khi gặp Hắc Thần Lôi Kiếp không biết đến bao nhiêu năm tháng, nhưng lại bị lôi kiếp vô tình đánh thành bột phấn, thi cốt vô tồn.

- Dù có biết linh thú kia có bị lôi kiếp đánh chết hay không, chúng ta vẫn phải báo cáo chuyện này lại cho viện trưởng.

Chúc Thiên nhíu mày:

- Gần đây Long Ma Cung hoạt động trên Bắc Thương đại lục ngày càng nhiều. Bọn kia đã xem chúng ta là tử địch, một khi có cơ hội thì sẽ là uy hiếp lớn nhất với Bắc Thương linh viện chúng ta, do đó cũng phải cẩn trọng thêm nhiều.

Những trưởng lão khác nghiêm túc gật đầu. Long Ma Cung đối với họ cũng có áp lục không nhỏ, thế lực bá chủ suýt nữa thống nhất Bắc Thương đại lục, ngay cả vài đại lục xung quanh cũng bị họ ảnh hưởng.

Năm xưa nếu không phải trong nội bộ Long Ma Cung phát sinh chính biến, và bọn họ còn có Bắc Minh đại nhân, thì e rằng thắng bại khó nói.

- Về thôi.

Chúc Thiên phất tay dẫn mấy người kia bay đi, chỉ vài hô hấp đã biến mất.

Trời đất vùng này rốt cục đã yên tĩnh hoàn toàn, chỉ còn lại dấu tích của một hồi đại chiến kinh thiên.

Mục Trần thuận lợi trở về Bắc Thương linh viện, lập tức quay lại khu tân sinh, sắc mặt không tốt lắm. Tia hắc thần lôi cuối cùng kia cũng may có Lôi Thần Thể bảo vệ mạng sống, nhưng cũng không tránh khỏi trọng thương, việc cần làm bây giờ là phải mau chóng phục hồi thương thế.

Vì thời gian Thú Liệp chiến khai mạc chỉ còn có ba ngày, hắn phải điều chỉnh trạng thái tốt nhất có thể.

Hạ xuống tiểu lâu, thần sắc hắn khẽ động, nhìn qua liền thấy người con gái xinh đẹp váy đen đang mỉm cười chờ hắn về.

Vừa thấy được nàng, vẻ mừng rỡ vui vẻ hiện rõ trên mặt Mục Trần, lập tức vươn tay qua kéo nàng vào lòng. Thân thể mềm mại của người con gái yêu thương khiến hắn thoải mái vô cùng.

Lạc Li khẽ cười yếu ớt, thuận theo thế tựa vào ngực hắn, mũi khẽ hít một hơi, chợt đôi mắt nheo lại. Trên người Mục Trần có mùi thoang thoảng nhè nhẹ, nhưng trực giác nữ nhân cho nàng biết đó là mùi hương của nữ nhi khác.

Đang hưởng thụ cái êm ái mềm mại, Mục Trần cũng nhận ra có gì đó không đúng, trong lòng nhất thời giật bắn lên, cảm giác không xong.

- Nàng ta là ai vậy?

Gương mặt xinh đẹp của Lạc Li xuất hiện một nụ cười nguy hiểm, giọng nói dịu dàng lại khiến cho Mục Trần choáng váng. Trực giác và khứu giác của nữ nhi quả nhiên đáng sợ.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 288: Sôi Trào

Mục Trần nhướng mày nhìn đôi môi hồng nhuận đang mỉm cười nguy hiểm kia, hắn bất đắc dĩ muốn cười, vì khó mà nghe ra được chút ghen tuông nào trong giọng nói dịu dàng của nàng.

- Còn không nói rõ!

Lạc Li biết rõ tính tình Mục Trần, vừa thấy ánh mắt của hắn đã biết hắn đang nghĩ gì. Lúc này gương mặt nàng đỏ gay đang chuẩn bị nổi đóa trừng mắt dọa hắn.

Mục Trần ôm lấy vòng eo mảnh khảnh, ôm chặt vào lòng, hơi trầm tư. Hắn không định giấu Lạc Li về sự tồn tại của Cửu U Tước, thành ra hắn kể lể tóm tắt một chút về quan hệ với Cửu U Tước.

- Cửu U Tước?

Lạc Li thất thanh kinh hãi, đặc biệt là khi hắn kể Cửu U Tước vượt qua Hắc Thần Lôi Kiếp, gương mặt càng kinh dị hơn.

Nàng dù sao cũng có xuất thân Lạc Thần tộc, đối với những chủng tộc linh thú cường đại cũng hiểu biết không ít. Tộc Cửu U Tước trong các linh thú cũng là một chủng tộc cực mạnh, không ngờ trong người Mục Trần lâu nay lại chứa một con.

- Ngươi cũng dám đỡ hắc thần lôi?

Bất quá sự kinh ngạc đó vẫn không bằng chi tiết đáng sợ kia, gương mặt lộ rõ vẻ hồi hộp lo lắng.

Hắc Thần Lôi Kiếp, cả cường giả Chí Tôn cũng không dám đưa đầu chịu báng, chút đỉnh thực lực của Mục Trần cũng dám nghênh ngang? E rằng chỉ thiếu chút nữa thành tro tàn.

- Ta và Cửu U Tước ký kết huyết mạch tương liên, nếu nàng bị giết, ta cũng toi đời.

Mục Trần bất đắc dĩ cười nói:

- Do vậy bất kể thế nào lúc đó ta cũng không thể trơ mắt nhìn nàng bị lôi kiếp hủy diệt.

- Lại còn huyết mạch tương liên!

Lạc Li chu miệng tròn vo, hung hăng cắn một phát thật mạnh vào ngực Mục Trần:

- Chọc ta tức chết!

Nàng dĩ nhiên có hiểu biết về huyết mạch tương liên. Chuyện đã thế này, tức là mạng của Mục Trần đã bị trói chặt vào Cửu U Tước, bất kể một ai trong hai người bị nguy hiểm tính mạng thì người kia cũng sẽ bị huyết mạch tương liên tác động xấu.

Mục Trần gãi đầu, không biết phải giải thích thế nào. Cái chuyện ký kết kia vào lúc đó cũng là bất đắc dĩ không còn cách nào khác, hắn biết cô gái đang ôm trong lòng đây cũng đang rất ghen tuông, chỉ còn biết ôm chặt lấy nàng.

- Bất quá cũng tốt, nàng ta vượt qua Hắc Thần Lôi Kiếp, khi tỉnh lại sẽ là sinh vật ngang với Chí Tôn, sau này ngươi cũng an toàn hơn, ta cũng yên tâm hơn.

Lạc Li vốn cũng không phải tính tình càn quấy, chỉ hơi ghen một chút rồi thôi.

Mục Trần sâu lắng nhìn vào đôi mắt nàng, nhớ đến trách nhiệm Lạc Thần tộc nặng nề mà nàng phải gánh trên vai, một mình chịu đựng hết thảy, trở thành nữa hoàng tân nhiệm của tộc. Mục Trần bỗng dưng cảm thấy đau xót, hôn lên trán nàng, nói:

- Ta chỉ lo cho nàng.

- Ngay cả ngươi cũng từng là bại tướng dưới tay ta, ngươi còn lo gì cho ta?

Lạc Li cười khẽ.

Mục Trần lại không có tâm tình đùa giỡn nữa, chân thành nhìn vào đôi mắt trong suốt như lưu ly, khiến nàng bất giác thẹn thùng, cất giọng yếu ớt:

- Định làm gì vậy.

- Lạc Li!

Ngữ khí trịnh trọng, Mục Trần chậm rãi nói từng chữ một:

- Nhớ rõ, bất kể có phát sinh chuyện gì, nhất định phải chờ ta đi tìm nàng. Có lẽ ở Lạc Thần tộc nàng sẽ rất vất vả, nhưng phải tin tưởng ta, ta sẽ vất vả hơn nàng để mạnh lên, đến ngày ta sẽ thực hiện lời hứa với nàng.

Nhìn ánh mắt chân thành của Mục Trần, đôi mắt Lạc Li rưng rưng ửng đỏ. Nàng biết vì lời hứa đó, Mục Trần sẽ trả giá biết bao nhiêu khổ cực. Tôi luyện mà hắn cần phải trải qua để bước lên con đường thần thông cái thế sẽ phủ kín gai nhọn và cay đắng, thậm chí có thể tước đoạt đi cả nụ cười tươi rói luôn nở trên môi hắn....

Sự gian khổ ấy sẽ khiến cho thiếu niên "non nớt" trở nên già dặn và trưởng thành, thế nhưng cũng sẽ khiến nàng rất đau lòng.

- Được, ta hứa với ngươi.

Lạc Li trịnh trọng cất lời, giọng nói như thu thủy lướt qua tai Mục Trần.

Mục Trần ngắm nhìn nàng, dáng vẻ đáng yêu vô bờ, đôi tay rắn chắc càng ôm chặt người con gái hơn.

Hắn hơi cúi đầu.

- Đừng!

Dường như cảm thấy nguy hiểm, nàng yếu ớt thốt lên, nhưng hắn vẫn không màng đến, hung hăng bá đạo xâm phạm đôi môi mềm mại của nàng, trao một nụ hôn thắm thiết.

Cô gái hơi giãy nãy, nhưng rồi cũng thả lỏng đón nhận, hòa vào tình cảm yêu thương của hắn.

. . .

Ba ngày kế tiếp, Bắc Thương linh viện sôi nổi cuồng nhiệt hẳn lên, không khí như đang bị một cái nồi khổng lồ nấu chín nóng bỏng.

Nguyên nhân của không khí rực lửa ấy chính là Thú Liệp chiến.

Đó là hoạt động hằng năm sôi nổi nhất Bắc Thương linh viện, mỗi năm đều có những kẻ suốt mười hai tháng vùi đầu vào tu luyện nay bộc phát hào quang, một bước lên trời.

Mỗi khi Thú Liệp chiến kết thúc, Thiên bảng đều sẽ bị xáo trộn khá nhiều.

Do vậy, Thú Liệp chiến tất nhiên sẽ có rất nhiều trận kịch chiết khốc liệt giữa những đệ tử ưu tú đương nhiệm và những con hắc mã chực chờ soán vị. Ai là kẻ cuối cùng chiến thắng, vậy phải xem kỳ chiêu của mỗi người mạnh mẽ ra sao.

Bên ngoài những Tụ Linh trận cao cấp và Lôi vực, mấy ngày nay thỉnh thoảng nhìn thấy vài kẻ ánh mắt kỳ dị mờ mịt, nhưng chiến ý cực thịnh cất bước rời khỏi đó.

Những người này không ai không có dao động linh lực cường đại. Năm tháng khổ tu đã kết thúc, họ bước chân trở lại linh viện, để xưng hùng trong Thú Liệp chiến hằng mong chờ bao lâu, để lấy lại vinh quanh họ đã từng mất đi, hoặc là vinh dự họ từng kiếm tìm.

Mấy ngày đó cả Bắc Thương linh viện cũng rất xôn xao, vô số tin tức thăm hỏi chạy khắp nơi, ai ai cũng đang dò xét những cường giả và những hắc mã mới bước ra khỏi nơi tu luyện có ẩn giấu kỳ chiêu và năng lực thế nào.

Mọi người đều đang rất phấn khích chờ mong sự kiện long trọng Thú Liệp chiến chuẩn bị mở màn.

Đến ngày thứ ba, nhiệt độ trong Bắc Thương linh viện sôi lên cực điểm, vô số bóng người lướt đi trên không như đàn ong càn quét không gian, khung cảnh thật hoành tráng vô cùng.

Ở khu tân sinh, Mục Trần và Lạc Li đã sớm tập trung mọi người cạnh hồ nước trung tâm quảng trường. Diệp Khinh Linh, Chu Linh và đông đảo thành viên Lạc Thần hội đang hưng phấn vây quanh họ. Trong số họ, hiện tại đủ tư cách tham gia Thú Liệp chiến chỉ có Mục Trần, Lạc Li và một ít người nổi bật.

- Mục ca, cố lên a! Chỉ cần biểu hiện xông pha ở Thú Liệp chiến thì chắc chắn sẽ trở thành nhân vật đỉnh cao Thiên bảng!

Vài thành viên Lạc Thần hội phấn khích cổ vũ.

Tuy nói Mục Trần hiện giờ danh tiếng lẫy lừng Bắc Thương linh viện, nhưng vẫn chỉ là đệ nhất Thần Phách bảng, vẫn chưa được xem là nhân vật đỉnh cao, chỉ có xếp vào mười hạng đầu Thiên bảng mới đủ sức

sánh vai với những Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông, Tô Huyên, Hạc Yêu, vân vân...

Mục Trần cười, đối với cái gọi là nhân vật phong vân hắn cũng không mấy quan tâm, chỉ hứng thú với cái gọi là Linh Quang quán đỉnh trong Thú Liệp chiến mà thôi.

- Đi thôi, chúng ta cũng nên khởi hành!

Lạc Li mỉm cười.

- Đi!

Mục Trần gật đầu, lắc mình bay đi, Lạc Li theo sát. Phía sau, Diệp Khinh Linh, Chu Linh và đám người kia cũng nhanh chóng đuổi theo. Phần lớn họ đều không tham gia Thú Liệp chiến, nhưng sự kiện náo nhiệt nhất mỗi năm của Bắc Thương linh viện dĩ nhiên phải đi xem.

Cùng lúc đó, nơi tổng bộ Yêu môn đã được tu sửa lại, Hạc Yêu cũng dẫn theo đông đảo thành viên Yêu môn bước ra, cười khẽ lạnh lùng.

"Mục Trần, hy vọng ngươi không xui xẻo gặp ta ở Thú Liệp trường, bằng không ta sẽ cho ngươi hiểu bản thân kém cỏi như ngươi khi so sánh với những cường giả như ta, thì tân sinh ngươi vẫn còn kém quá xa."

Trên hòn đảo nhỏ nơi hồ nước kia, Tô Huyên và Tô Linh Nhi cũng ra ngoài, nghe thấy những âm thanh xé gió ào ạt vang vọng, cả hai cũng mỉm cười vui vẻ. Đã đến lúc náo nhiệt nhất rồi a.

- Đi thôi!

Tô Huyên cười mỉm chi, dao động linh lực như dòng nước bồng bềnh.

- Tỷ tỷ, lần này cần phải cố lên, xem có thể đánh bại Lý Huyền Thông đoạt đệ nhị Thiên bảng của hắn!

Tô Linh Nhi cao giọng cổ vũ.

- Nào có dễ như vậy, có thể giữ vững đệ tam đã tốt lắm rồi!

Tô Huyên khẽ lắc đầu, nắm tay Tô Linh Nhi, hai tỷ muội bay lên trời hòa vào dòng người tiến về trung tâm Bắc Thương linh viện.

Trên một đỉnh núi đơn độc, một người cao gầy xuất hiện. Trên đỉnh núi có không ít người đang yên tĩnh chờ hắn, nhất thời nhìn thấy liền tỏ ra cung kính.

- Thủ lĩnh!

Lý Huyền Thông nhìn họ, mỉm cười:

- Đến lúc rồi!

- Vâng!

Đám người đồng thanh đáp lời, nhanh chóng bước theo.

Lý Huyền Thông bay lên trên không, ánh mắt nhìn về hướng bên ngoài Bắc Thương linh viện, chiến ý nồng đậm chờ mong.

"Trầm Thương Sinh, ngươi phải trở về đi. Năm nay chính là lúc ta vượt qua ngươi, đừng để ta thất vọng đấy!"

- Đi!

Lý Huyền Thông quát khẽ, lắc mình hóa thành một tia sáng bay đi. Đám đông lập tức thi triển thân pháp bám sát hắn.

Bắc Thương linh viện lúc này đã sôi sục cực độ, bóng người liên miên xuyên qua không trung, hướng về trung tâm linh viện mà hội tụ. Hôm nay chính là ngày rất nhiều người ẩn nhẫn khổ tu chờ đợi đã lâu, để chân chính bùng nổ.

Những đệ tử thực lực mạnh mẽ đều mang theo chiến ý hừng hực, chờ đón Thú Liệp chiến khai mạc!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 289: Thái Thương Viện Trưởng

Nơi trung tâm Bắc Thương linh viện là một quảng trường hùng vĩ rộng lớn, là nơi cực kỳ nổi tiếng trong linh viện, gọi là quảng trường Bắc Minh. Nghe nói năm xưa đã lâu lâu lắm nơi này chính là chỗ tu luyện của Bắc Minh Long Côn. Sau khi Bắc Thương linh viện được thành lập, nơi này được cải tạo xây dựng lại thành quảng trường. Hiện tại chỉ có những hoạt động long trọng nhất mới được cử hành ở nơi đây.

Và nơi tập trung cho Thú Liệp chiến chính là ở đây.

Quảng trường rộng lớn đủ sức chứa 10v chỗ ngồi hôm nay bị biển người đông nghịt chen chúc tràn ngập, âm thanh huyên náo kinh thiên.

Mục Trần vừa đến, nhìn thấy cảnh tượng biển người phủ kín quảng trường cũng hết hồn giật mình.

Mục Trần và đoàn người Lạc Thần hội lơ lửng giữa không trung, nhìn vào trung tâm của quảng trường Bắc Minh. Nơi đó hoàn toàn trống trải, so sánh với biển người chật chội nơi đây thật là khác biệt, thế nhưng chẳng đệ tử nào can đảm tiến tới khu vực đó.

Nơi đó có một pho tượng bằng đồng đen, hình tượng của một sinh vật khổng lồ, thân thể trông như cá lớn cổ đại, nhưng lại mọc ra vuốt và đuôi rồng, dữ tợn cường đại. Dù chỉ là một pho tượng nhưng uy áp khí thế toát ra khiến không có đệ tử nào mạo phạm đến gần.

- Kia chắc là thần thú trấn viện của Bắc Thương linh viện, Bắc Minh Long Côn!

Mục Trần cảm nhận uy áp của pho tượng cũng liếm môi nhếch miệng, âm thanh không tránh khỏi tấm tắc than thở. Bắc Minh Long Côn tất nhiên là sinh vật cực kỳ khủng bố.

- Vị Bắc Minh Long Côn ở Bắc Thương linh viện có địa vị cực cao, ngay cả thiên tịch trưởng lão gặp hắn cũng phải cung kính thi lễ.

Lạc Li nhẹ giọng nói.

Mục Trần gật đầu, Bắc Minh Long Côn trong giới thần thú cũng là xếp hàng đầu, tu luyện bao nhiêu năm như thế dĩ nhiên thực lực rất đáng sợ, trong Bắc Thương linh viện có thể mạnh hơn nó có lẽ không nhiều.

Mục Trần bất giác nhìn ra chỗ khác, một phương nọ trên không trung có ánh mắt độc xà đăm chiêu nhìn hắn, chính là Hạc Yêu.

Thế nhưng hắn chỉ cười nhạt, chẳng mấy lo lắng. Nếu là tháng trước thì hắn còn khá ngại chạm trán Hạc Yêu, nhưng mà bây giờ thì khác.

Muốn chọi với ta ư, bây giờ thắng thua không phải thứ mà ngươi có thể nắm chắc được đâu.

Hạc Yêu hơi nghi hoặc trước thần sắc dửng dưng của Mục Trần, ánh mắt càng thêm lạnh, rồi hắn nhìn đi chỗ khác, nhưng Mục Trần đã biết rõ lòng dạ con người ấy, chắc chắn trong lần Thú Liệp chiến này hắn sẽ không bỏ qua cơ hội.

Đột nhiên từ đàng xa truyền đến một tiếng phá gió xuyên không gian cùng với dao động linh lực quen thuộc.

- Là Lý Huyền Thông.

Hắn dễ dàng nhận ra chủ nhân của dao động linh lực đó, chưa quay đầu đã biết hắn là ai. Khẽ liếc lại phía sau thì đúng y là Lý Huyền Thông dẫn người Huyền bang tới.

Lý Huyền Thông hạ xuống cạnh Mục Trần và Lạc Li, ánh mắt kỳ lạ phức tạp thoáng nhìn Lạc Li, rồi lại nhìn sang Mục Trần với vẻ kinh ngạc:

- Ngươi đã mạnh lên!

- Nếu chưa mạnh lên, sao ta dám tới đây.

Mục Trần cười, không tỏ ra cuồng vọng, nhưng cũng chả khiêm tốn. Hắn biết, đối mặt người như Lý Huyền Thông nếu bày ra tư thái khiêm cung thì càng khiến bị coi thường.

- Xem ra ngươi muốn tham gia Thú Liệp chiến? Nếu chúng ta gặp nhau ở Thú Liệp trường, ta không chơi trò ba chiêu nữa đâu đấy!

- Ta cũng đang nghĩ thế!

Mục Trần gật gù xác nhận.

Thành viên Huyền bang thấy thái độ Mục Trần đối với Lý Huyền Thông như vậy, tỏ vẻ khó chịu ra mặt. Mục Trần chỉ tiếp được ba chiêu của Lý Huyền Thông, thực ra chưa đủ tư cách ngồi ngang hàng với Lý Huyền Thông.

Nhưng họ chỉ tỏ vẻ khó chịu, chứ không hề lên tiếng, ánh mắt trừng trừng như đang cảnh cáo Mục Trần.

- Ta cũng tham gia Thú Liệp chiến, đến lúc đó nếu gặp thì cũng lĩnh giáo một chút.

Lạc Li bên cạnh hờ hững lên tiếng.

Lý Huyền Thông sắc mặt cứng ngắc, ngao ngán lắc đầu. Hắn quay sang Mục Trần:

- Nghe nói ngươi phá tan nát tổng bộ Yêu môn?

Mục Trần gật đầu. Chuyện này cả Bắc Thương linh viện ai ai cũng biết, Lý Huyền Thông hẳn nhiên phải biết.

- Khá kiêu ngạo đấy.

Lý Huyền Thông tấm tắc.

- Bất quá cũng đáng mặt nam nhi, nếu ngươi không làm như vậy thì ta sẽ tìm ngươi tính sổ. Ở đây mà còn bảo vệ nàng không nổi thì nói gì sau này?

Mục Trần vươn tay nắm lấy bàn tay mềm mại của Lạc Li, cười nói:

- Học trưởng Lý Huyền Thông, bây giờ ta còn chưa mạnh, nhưng nếu muốn tổn thương nàng, thì phải bước qua xác ta đã.

Lạc Li trìu mến nhìn hắn, nét tươi cười kiên định khiến nàng không hề nghi ngờ chút nào.

Lý Huyền Thông khẽ gật đầu:

- Tên Hạc Yêu kia nếu ta gặp ở Thú Liệp trường, chắc chắn sẽ đòi nợ hắn.

Mục Trần cười nói:

- Học trưởng Lý Huyền Thông muốn đối phó ai đó, ta không đủ tư cách nói ra nói vào, nhưng nếu ta gặp hắn trước, không chừng ngươi sẽ không có cơ hội đâu!

- Khẩu khí không nhỏ! Vậy để xem biểu hiện của ngươi thế nào, đến cả điểm cuối cũng không đến được là không tốt đâu đấy.

Mục Trần cười, không nói gì thêm, cứ nắm tay Lạc Li đứng đó.

Thời gian đến gần, càng lúc càng có thêm nhiều đệ tử tập hợp về đây. Lát sau Mục Trần cũng gặp Tô Huyên, Từ Hoang và những nhân vật lợi hại khác trên Thiên bảng.

Ngoại trừ những cường giả cao cấp ấy, Mục Trần cũng mơ hồ nhận thấy không ít ánh mắt nóng cháy đầy dã tâm ẩn trong biển người mênh mông, khao khát khiêu chiến hướng thẳng đến những nhân vật phong vân kia.

Những ánh mắt đó thậm chí còn dám có chủ ý đến những nhân vật thuộc top 10 Thiên bảng, chẳng hề e ngại.

Mục Trần chép miệng, thật đúng là linh viện siêu cấp trong Ngũ Đại Viện. Số những người đang xếp hạng cao trên Thiên bảng chỉ là con số ít, phần lớn còn lại đều ẩn mình đi, chờ đợi đến lúc một bước lên trời.

Và hôm nay chính là thời cơ tốt nhất: Thú Liệp chiến!

"Booong!"

Đột nhiên một tiếng chuông ngân vang khắp quảng trường, lập tức những tiếng ồn ào huyên náo kia tắt ngúm.

Mọi người kính cẩn nhìn lại, một hướng nọ trong Bắc Thương linh viện xuất hiện một con chim xanh khổng lồ bay vù tới, đập cánh đứng lại trên không trung của khu vực duy nhất trống trải trong quảng trường.

Mục Trần cũng nhìn qua, chính xác mà nói là hắn nhìn những bóng người già nua đứng trên lưng chim, nhìn chỉ như mấy lão già bình thường, nhưng hắn chẳng dám coi thường họ.

Đứng đầu là một trung niên áo xanh, thân hình cao ráo, mặt mày sáng sủa, ánh mắt sáng như sao, khiến kẻ khác nhìn vào bị thu hút mà mất đi khống chế bản thân.

Hắn mỉm cười nhìn những gương mặt thanh tú đầy kính sợ bên dưới, ánh mắt từng trải thăng trầm, như trí giả kinh nghiệm dày dạn vô số năm tháng.

- Người kia là. . .

Mục Trần tròn mắt nghiêm trọng nhìn trung niên nọ.

- Đó chính là viện trưởng Bắc Thương linh viện chúng ta, Thái Thương viện trưởng.

Lý Huyền Thông nhẹ giọng nói, kiêu ngạo như hắn lúc này ngữ khí cũng khó nén tôn sùng.

Mục Trần khẽ gật đầu. Không ngờ, ngay cả viện trưởng cũng xuất hiện, đại nhân vật thế này ngày thường đám đệ tử chẳng khi nào thấy được.

- Đám nhỏ à, một năm không gặp, thật vui thích khi thấy các ngươi tinh tiến.

Thái Thương viện trưởng mỉm cười nhìn xuống biển người mang gương mặt thanh tú ngây ngô dưới kia, thanh âm hiền hòa ấm áp như thần linh, khiến cho mọi người đều thanh tỉnh sảng khoái, thậm chí cả trạng thái cũng có vẻ tăng cường, linh lực trong người đầy sức sống.

- Năng lực thật đáng sợ.

Mục Trần kinh hãi cảm nhận biến hóa trong người. Năng lực gì đây? Chỉ bằng một câu nói đã có thể tăng cường trạng thái của biển người mênh mông này sao?

Thanh âm giống như đang điều trị thân thể, khiến cho mọi người mạnh mẽ một cách khó hiểu.

- Là Thái Thương thần âm.

Lạc Li nghiêm túc nhìn lên:

- Nghe nói đây là một bộ Thần Điển, năm xưa bằng vào thân âm này mà Thái Thương viện trưởng quát chết ngay một vị Chí Tôn.

- Quát chết Chí Tôn?

Mục Trần líu lưỡi lạnh người. Hắn biết đó là do Thái Thương viện trưởng vận dụng thực lực chân chính, nhưng mà như thế không phải khủng bố quá chứ?

- Thú Liệp chiến, ta nghĩ mọi người cũng không lạ lùng gì, quy tắc không thay đổi gì nhiều, chỉ cần chú ý một việc quan trọng. Đó là Thú Liệp chiến năm nay khó khăn nhất, vì trấn thủ giả cuối cùng ... có ba vị...

Thái Thương viện trưởng mỉm cười, vung tay lên, không gian đằng trước mặt uốn éo, hình thành một tấm gương lớn. Hình ảnh hiện ra, đó là một ngọn núi nguy nga hùng vĩ, trên đỉnh có bình đài phủ mây mù, dường như đang che lấp cái gì đó rất kinh khủng.

Đám đông đệ tử ngao ngán nhìn nhau, họ biết rõ chỉ khi nào đánh bại trấn thủ giả thì mọi người mới có thể thu hoạch Linh Quang quán đỉnh. Bằng không dù cho có kiếm được bao nhiêu linh quang cũng chẳng ích gì, mọi thứ chẳng khác đồ phế thải.

Xưa nay trấn thủ giả chỉ có một người, nào dè năm nay lại khó khăn như thế, lập tức có đến ba người, lại còn chưa biết là ba vị nào của Hình điện đây?

Phần lớn trừng mắt nhìn vào quang cảnh kia, rồi mây mù ta đi, để lộ ba người đang xếp bằng ngồi đó, khí thế như ngọa long đang cuộn mình nằm ngủ, yên tĩnh chấn động thiên địa.

Khí thế đó cả Lý Huyền Thông cũng phải đổi sắc, còn phần lớn đệ tử có thực lực thì biến sắc kịch liệt.

- Ba người này, chính là Hình điện Tam Đại Tướng, chính là ba người từng đứng đầu Thiên bảng của các ngươi.

Giọng nói của Thái Thương viện trưởng nhẹ nhàng truyền ra, thế nhưng người nghe lại cảm thấy nặng như thái sơn, lớp lớp đệ tử hít hà khổ não, không ngờ được Hình điện Tam Đại Tướng tự thân xuất mã? Khó khăn này hơi quá cao thì phải!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 290: Khai Mạc

- Là Hình điện Tam Đại Tướng sao?

Mục Trần cũng nghiêm túc nhìn ba người ẩn hiện trong mây kia, khí thế bá đạo kinh thiên, rõ ràng họ rất mạnh.

- Trấn thủ giả ải cuối cùng quả nhiên là mấy tên đó.

Lý Huyền Thông lẩm bẩm, đối diện cựu top 3 Thiên bảng ngay cả hắn cũng áp lực.

- Lại còn cả ba người cùng lúc ra quân, vậy thì ải cuối cùng hơi bị quá khó a!

Lý Huyền Thông khẽ cau mày, tuy hắn rất tự tin vào thực lực bản thân, nhưng cũng không cuồng vọng đến mức nghĩ một mình có thể chọi ba người. Vả lại ba người kia cũng chẳng phải nhân vật tầm thường, năm xưa hắn vừa tiến vào Bắc Thương linh viện, thì ba người kia đều là những mục tiêu mà hắn khao khát.

Dựa theo Thú Liệp chiến quy tắc, bất luận bọn họ kiếm được bao nhiêu linh quang ở Thú Liệp trường, mà không thể vượt qua ải cuối cùng này, thì công sức vất vả của tất cả mọi người đều phải đổ sông đổ biển, mấy thứ linh quang thiên tân vạn khổ tích cóp chỉ còn là phế vật.

Cũng có nghĩa là đặc ân Linh Quang quán đỉnh sẽ hoàn toàn không có.

Mà đó chính là việc quan trọng nhất ảnh hưởng đến lợi ích tham gia Thú Liệp chiến của tất cả đệ tử.

Cũng vì có cùng ý nghĩ với hắn, mà lúc này không khí trong quảng trường khá nặng nề, không ít người nhíu mày khó coi, đưa mắt nhìn quanh tìm kiếm một thân ảnh mà họ kỳ vọng.

- Thú Liệp chiến năm nay sao không thấy Trầm Thương Sinh ta?

- Hắn mà không đến, ải cuối này cơ bản là khó mà vượt nổi!

- Đúng vậy! Chỉ dựa vào Lý Huyền Thông mà thôi e rằng không thể đối phó Tam Đại Tướng!

". . . . . ."

Những tiếng bàn tán vang lên cũng không ít, nhiều người vẫn đang căng mắt cố gắng tìm kiếm vị cường giả đứng đầu Thiên bảng trong biển người mênh mông. Chỉ khi nào có hắn, bọn họ mới thấy an tâm một chút mà mơ tưởng đến Linh Quang quán đỉnh.

Mục Trần thì bình tĩnh, hắn không như mọi người, cầu người không bằng dựa vào bản thân, nhờ sức người khác chỉ là chuyện của mấy kẻ kém cỏi. Trầm Thương Sinh đúng là rất mạnh, có hắn tham gia Thú Liệp chiến với rất đông mọi người sẽ là chuyện rất đáng mừng, nhưng Mục Trần lại không có thói quen đặt hy vọng trên vai người khác.

Lý Huyền Thông cũng mặt lạnh như tiền, thần sắc dửng dưng chẳng hề dao động, thậm chí cũng không bực mình trước những tiếng huyên náo không ngớt nhắc tới địch thủ lớn nhất của hắn.

Thái Thương viện trưởng trên cao mỉm cười nhìn quảng trường xôn xao, nói:

- Mọi người có dị nghị gì không? Nếu không có thì mở cửa Linh Quang giới.

Linh Quang giới chính là Thú Liệp trường, là một mảnh không gian nhỏ được Bắc Thương linh viện mở ra, mỗi năm đều chỉ mở cửa một lần cho Thú Liệp chiến.

Đám đệ tử chỉ đành thở dài, bất đắc dĩ lắc đầu. Xem ra năm nay không có Trầm Thương Sinh, vậy thì phần thắng ải cuối cùng kia căn bản là không có cơ hội....

Tam Đại Tướng uy danh cực thịnh, không chỉ ở Bắc Thương linh viện, dù đặt vào Bắc Thương đại lục cũng tiếng tăm vang dội. Dù cũng chưa hẳn Trầm Thương Sinh có tham gia thì họ sẽ vượt ải thuận lợi, nhưng ít ra Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông liên thủ thì phần thắng cũng cao hơn nhiều.

Thái Thương viện trưởng chỉ cười khẽ, vung tay khiến cho không gian biến dạng, hào quang chớp nhoáng, cửa không gian nhẹ nhàng thành hình, dao động linh lực kỳ lạ vô tận lan tỏa.

- Đến giờ rồi, ta tuyên bố Thú Liệp chiến năm nay bắt đầu!

Thái Thương viện trưởng cười vang dội, tiếng cười sang sảng vang vọng bên tai mỗi người.

Các đệ tử dù có lo lắng thì bây giờ cũng gạt qua một bên, ánh mắt hừng hực chiến ý. Bất kể ra sao, chưa đánh tới cuối cùng đã nhận thua, thì đâu có xứng là đệ tử Bắc Thương linh viện. Dù không có Trầm Thương Sinh, thì bọn họ cũng sẽ phải thử liên kết vượt ải!

Thế nhưng khi mọi người còn chưa kịp bay lên, đột nhiên một tiếng xé gió từ xa vọng lại, mang theo dao động linh lực kinh người.

- Ha ha! Thú Liệp chiến sao có thể thiếu được ta?

Một tiếng cười khanh khách như sấm rền vang lên, văng vẳng nơi quảng trường.

- Là học trưởng Trầm Thương Sinh?

- Hắn về kịp rồi!

Quảng trường như bị kích nổ, khá đông đệ tử hưng phấn vui mừng, tung hô liên miên. Chính ngay giờ phút sắp bắt đầu, vị bá chủ Thiên bảng rốt cuộc đã về kịp!

Một tia sáng như chớp bắn tới, xuất hiện trong không trung, hào quang tan đi để lộ ra thanh niên áo đen đứng lơ lửng trên trời cao, khí phách hiên ngang, cực kỳ thu hút.

Rất đông người đưa mắt kính sợ và nể phục nhìn lên người vừa tới, trong lòng họ Trầm Thương Sinh chính là mục tiêu, là thần tượng của mỗi người.

Bá chủ Thiên bảng, đến nay không ai qua mặt được.

- Cuối cùng cũng tới à?

Lý Huyền Thông nhìn chằm chằm vào người mới đến, cười nhạt, ánh mắt lại đậm đặc chiến ý.

Thú Liệp chiến mà thiếu đi Trầm Thương Sinh, vậy thì cũng kém thú vị đi mất rồi

- Hắn chính là học trưởng Trầm Thương Sinh sao?

Chu Linh, Diệp Khinh Linh mặt đầy tò mò kinh sợ nhìn người kia, từ khi vào Bắc Thương linh viện đến nay đã nghe đủ uy danh của vị bá chủ Thiên bảng.

Mục Trần gật đầu xác nhận, nhìn lên người kia, rồi nhìn lại không khí sôi trào bên dưới. Hiện tại lực ảnh hưởng có thể một tay hiệu triệu cả Bắc Thương linh viện đúng là chỉ có Trầm Thương Sinh.

Ngay cả thiên tài tuyệt thế Lý Huyền Thông cũng phải kém một phân.

- Viện trưởng, ta không tới quá muộn chứ?

Trầm Thương Sinh ôm quyền chào hỏi, kính cẩn thưa gởi.

Thái Thương viện trưởng nhướng mày mỉm cười, trả lời với tên đệ tử ưu tú nhất linh viện:

- Không phải ngươi đang nhận nhiệm vụ treo thưởng truy sát Ma Long Tử sao? Trở về rồi chẳng lẽ đã hoàn thành nhiệm vụ?

Lời vừa dứt, không ít đệ tử nghe mà run rẩy. Ma Long Tử? Tên siêu cấp hung ác đệ nhị Huyền Thưởng bảng?

Trầm Thương Sinh thở dài cười nói:

- Đấu với hắn mấy trận, tiếc là lần nào hắn cũng chạy thoát. Đợi sau khi tham gia Thú Liệp chiến, nhận thêm một lần Linh Quang quán đỉnh, hắn là có thể giết được hắn.

Hắn nói nhẹ nhàng như không, nhưng lại khiến không ít đệ tử xuất sắc đỉnh cấp phải biến sắc. Không ngờ Trầm Thương Sinh đã đạt tới trình độ cao siêu đó sao? Vậy làm sao mà đuổi theo cho nổi? Bá chủ Thiên bảng thật khó lường.

Lý Huyền Thông nheo mắt nhìn, nhưng chiến ý chỉ càng tăng chứ không giảm.

- Lý Huyền Thông, đã lâu không gặp, đâu cần lần nào thấy ta cũng không rời mắt như thế?

Nhận ra ánh mắt khiêu chiến của Lý Huyền Thông, Trầm Thương Sinh cúi nhìn cười nói.

- Chỉ là muốn xem ngươi thời gian qua tiến bộ bao nhiêu mà thôi, đừng để ta vượt qua dễ quá đó.

Lý Huyền Thông thản nhiên cười nói.

- Ha ha, ta cũng rất muốn lĩnh giáo Thiên Huyền thần quyết của ngươi xem tiến bộ thế nào.

Trầm Thương Sinh gật đầu cười. Thiên bảng hôm nay người duy nhất khiến hắn phải chú ý chỉ có Lý Huyền Thông, còn Hạc Yêu và đám người phía sau nữa thì hắn không mấy quan tâm.

Trầm Thương Sinh mỉm cười, ánh mắt thản nhiên, đảo qua những đám người Hạc Yêu, Từ Hoang và top 10 Thiên bảng, lúc nhìn lại Lý Huyền Thông, thấy Mục Trần đứng gần đó, ánh mắt nhất thời nao nao khó hiểu, ý tứ hàm xúc sâu lắng nhìn tên kia.

Đối với Mục Trần, Trầm Thương Sinh cũng có ấn tượng không nhỏ. Khi trước thực lực Dung Thiên cảnh đã có thể chém chết Bạch Hiên, lại hiên ngang cương cường trước mặt Ma Long Tử chẳng chút sợ hãi. Tâm tính đó hẳn nhiên không phải người tầm thường.

Mục Trần thấy ánh mắt Trầm Thương Sinh nhìn mình cũng chỉ cười đáp lại, không nói năng gì cả.

- Người các ngươi chờ đợi đã tới, vậy thì bắt đầu nhỉ?

Thái Thương viện trưởng cười tủm tỉm, đám đệ tử thần sắc đã thoải mái vui vẻ hơn, hẳn nhiên sự xuất hiện của Trầm Thương Sinh khiến cho không ít người tin tưởng hơn hẳn.

Lời vừa dứt, cổng không gian bừng sáng, quang mang lóe ra liên hồi.

- Ha ha! Mọi người khởi hành thôi. Lý Huyền Thông, chúng ta gặp lại ở Linh Quang đài!

Trầm Thương Sinh cười lớn, dẫn đầu hóa thành tia sáng bắn vào trong cổng không gian rực rỡ kia.

"Uỳnh!"

Hành động của Trầm Thương Sinh lập tức dẫn tức bạo động cả quảng trường, chẳng biết bao nhiêu người từ dưới đất bay lên, như vô số cây nấm chui vào cổng không gian to lớn.

Lý Huyền Thông cũng lập tức bay lên, dẫn theo đám người của hắn đi vào trong.

- Chúng ta cũng đi thôi!

Mục Trần nhìn qua Lạc Li, nàng khẽ gật đầu.

- Mục ca, cố lên!

Đông đảo thành viên Lạc Thần hội tay nắm chặt vung đấm hưng phấn cổ vũ.

Mục Trần vẫy tay chào họ, rồi nắm tay Lạc Li kéo đi, hòa vào dòng người bay đến cổng vào Linh Quang giới.

Thái Thương viện trưởng vẫn đang cười tủm tỉm nhìn cảnh tượng hoành tráng, chợt nhìn lại màn hình khổng lồ giữa không trung, nơi đó cũng chính là Linh Quang đài, và Tam Đại Tướng đang trấn thủ nơi ấy.

- Ha ha, Thú Liệp chiến năm nay khá thú vị, chẳng biết cựu top 3 và tân top 3 Thiên bảng thì bên nào lợi hại hơn?

Mấy trưởng lão phía sau cũng hưởng ứng cười to. Đám đệ tử đông đúc khí thế như hồng thủy, lại có cả Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông nhưng muốn khiêu chiến Tam Đại Tướng, vẫn còn kém a....

Không chừng Thú Liệp chiến năm nay sẽ có chút sơ sẩy, thế là mọi người phải tay không quay về!

Chương 291: Linh Quang Giới

Một vùng không gian thế giới hỗn độn và kỳ dị, không quá sáng sủa, dù vậy linh khí trong trời đất lại khá khủng bố.

Linh khí quá mức hùng hậu, khiến cho mây linh lực phiêu du trên trời thỉnh thoảng đổ mưa linh lực xuống mặt đất.

Nơi này chính là Linh Quang giới, một không gian nhỏ được mở ra từ Bắc Thương linh viện, cũng chính là nơi tổ chức Thú Liệp chiến.

Không gian khá yên tĩnh, linh khí nồng đậm lại cô tịch thiếu đi sinh cơ.

Nhưng sự cô tịch đó hôm nay đã bị phá tan.

Vô số những tia sáng lóe lên từ trời cao giáng xuống, phân tán ra tứ phương trời chiếu rọi không gian u ám. Dù Linh Quang giới chỉ là một không gian nhỏ, nhưng tương đối cũng rộng lớn hơn cả diện tích của Bắc Thương linh viện, do đó tuy số lượng đệ tử tham gia khá đông, đến khi bị phân tán ở trong này lại cách nhau khá xa và thưa thớt.

Trên một sườn núi nọ, hai tia sáng hạ xuống, hào quang tan đi, hiện ra là Mục Trần và Lạc Li đang nắm chặt tay nhau.

Bọn họ hiện ra liền tò mò đánh giá Linh Quang giới, hắn sợ hãi thốt lên:

- Linh khí thiên địa thật đậm!

Linh khí nơi này có lẽ đủ sức sánh với Tụ Linh trận cấp 7, vả lại nếu so sánh, diện tích Tụ Linh trận cấp 7 không nhỏ vẫn chẳng thể nào bì được một góc không gian này.

- Nhưng mà không có sinh vật....

Mục Trần cũng nhanh chóng phát hiện ra điểm đặc biệt quái lạ.

- Không gian này có lẽ hình thành chưa lâu, không thể có sinh cơ, và có vẻ cũng không thích hợp cho sinh vật sống ở đây lâu dài.

Lạc Li quét mắt một vòng, đánh giá.

Mục Trần khẽ gật, khó trách Bắc Thương linh viện luôn đóng cửa không cho đệ tử vào đây tu luyện.

- Chúng ta cũng bắt đầu hành động đi, tận lực tìm kiếm Linh quang.

Mục Trần nói, cái gọi là Linh Quang quán đỉnh, hiệu quả mang lại quyết định bởi độ mạnh yếu của linh quang thu được trong hành trình. Nếu chỉ kiếm được ít, thì ưu đãi cuối cùng đâm ra phí phạm.

Ở Linh Quang giới này muốn có linh quang, chỉ có một loại phương thức: chém giết Linh Binh .

Cái gọi là Linh Binh, kỳ thật do linh khí thiên địa ngưng tụ mà thành hình dáng con người, chẳng qua không có trí tuệ, nhưng sức mạnh lại không tệ.

Thông tin mà Mục Trần được biết, trong Linh Quang có ba cấp độ linh vật: Linh Binh tầm thường có thực lực Dung Thiên cảnh, Linh Tướng Hóa Thiên cảnh, thậm chí có vài Linh Tướng sức mạnh vượt trội đạt đến đẳng cấp Hóa Thiên cảnh hậu kỳ, loại đó là con mồi ưa thích của những đệ tử có thực lực mạnh mẽ, vì chúng là lượng linh quang cao nhất và không quá khó đoạt lấy.

Cấp độ mạnh nhất chính là Linh Vương, thứ đó số lượng không nhiều lắm, thực lực rất lợi hại. Thông thường khi các đệ tử gặp phải nó, giải pháp tốt nhất và thường dùng nhất là bỏ chạy thật xa, vì mỗi con Linh Vương không chỉ có ý thức bản năng đơn giản, mà thực lực lại đạt đến Thông Thiên cảnh, cực kỳ khó chơi.

Mấy năm nay trong Thú Liệp chiến cũng ít ai trêu chọc đám Linh Vương, vì cho dù linh quang trong cơ thể chúng là nguyên liệu tốt nhất, nhưng thực lực Thông Thiên cảnh khủng bố khiến cho nhiều kẻ chùn tay kiêng dè.

- Đi thôi!

Mục Trần định hướng một chút, rồi lắc mình đi trước. Hắn cũng không rõ lắm phương hướng chính xác, nhưng cứ đi càng sâu vào những nơi có linh khí nồng đậm thì càng tốt.

Mà mọi đệ tử cũng sẽ hướng về nơi sâu nhất trong Linh Quang giới, nơi đó chính là ải trấn thủ giả cuối cùng, ba đối thủ đang chờ đợi tất cả mọi người.

Hai người bay qua không trung, cũng vì linh khí thiên địa quá nồng đậm mà tốc độ của họ cũng bị giảm đi rõ rệt, sức ép đè nặng lên người khiến cả hai luôn phải vận dụng linh lực để chống chọi.

Hai người bay thấp, lát sau chậm lại, vì đằng trước xuất hiện ánh sáng le lói. Mục Trần nheo mắt nhìn qua, ánh sáng kia có hình con người trôi nổi lững lờ, linh khí hùng hồn tỏa ra.

Lúc Mục Trần nhận thấy được nó, dường như nó cũng cảm ứng được dao động khác lạ, lập tức lướt đi như quỷ mị hướng về chỗ hai người vừa hạ xuống.

- Tốc độ không tồi!

Mục Trần mỉm cười, nhún chân bay tới, lướt qua bóng dáng hình người kia, thình lình cái bóng đó bị thủng một lỗ ngay ngực, rồi nổ uỳnh tan nát.

Khi nó nổ, một tia sáng đỏ nhạt thoát ra, nhưng chưa kịp bỏ chạy đã bị Mục Trần giơ tay chụp lấy.

Hào quang đỏ nhạt trong tay Mục Trần tan đi, để lại một đốm sáng màu đỏ lấp lánh to chừng viên bi, trong đó ẩn chứa linh khí tinh khiết.

- Đây là linh quang à?

Mục Trần tò mò lăn qua lăn lại viên linh quang đỏ nhạt, tấm tắc hiếu kỳ. Không ngờ chỉ nhỏ thế này đã chứa đựng lượng linh khí tinh khiết nồng hậu, không gian này thật thần diệu.

- Chỉ là một con Linh Binh bình thường.

Lạc Li nói, linh quang này với nàng không đáng kể, rất yếu, dùng cho Linh Quang quán đỉnh chỉ tổ phí công, cái họ nên tìm bây giờ là Linh Tướng.

- Cứ từ từ.

Mục Trần chép miệng, dù sao hắn cũng lần đầu tham gia Thú Liệp chiến, đối với nơi này không mấy quen thuộc, hiển nhiên tin tức không thể nào bằng được những lão sinh đã tham gia nhiều năm.

Lạc Li mỉm cười gật đầu, nàng cũng không vội vàng, chỉ cần được đi cùng hắn thì lần này có thu hoạch gì hay không cũng không quan trọng lắm.

Đương nhiên, nàng không màng, thì Mục Trần lại khác. Hắn biết thời gian đối với Lạc Li rất trọng yếu, hắn còn có thể bên nàng lúc này, dĩ nhiên phải tận lực giúp nàng mạnh hơn một chút, để khi trở về Lạc Thần tộc sẽ bớt vất vả một chút.

- Đi tới xem thử.

Hắn nhìn qua một hướng, rồi kéo Lạc Li bay đi.

Trong một giờ hành trình, thu hoạch của Mục Trần cũng không có gì, chỉ gặp được chừng mười con Linh Binh, linh quang cũng yếu ớt, khiến cho Mục Trần cảm thấy nghi hoặc. Không lẽ Linh Binh trong này lại thưa thớt vậy sao? Như thế thì làm sao mà nhắm tới Linh Quang quán đỉnh a?

Mục Trần búng tay bắn ra một luồng linh lực, chấn nổ một con Linh Binh, chụp lấy viên ngọc đỏ, chán nản lẩm bẩm:

- Hêy da, lại là một con Linh Binh.

Cả canh giờ vừa rồi thu hoạch thế này chẳng thể nào khiến hắn vui mừng.

Lạc Li cười khúc khích, nàng đi theo hắn lại có vẻ thoải mái, vui vẻ nhìn điệu bộ đau đầu của Mục Trần.

- Đằng trước có dao động linh lực. . . không phải Linh Binh, có lẽ là đệ tử tham gia Thú Liệp chiến.

Lạc Li nhìn ra phía trước , tỉ mỉ phân tích.

Mục Trần chẳng mấy hứng thú, hắn đang buồn rầu suy nghĩ xem làm thế nào để mau chóng kiếm được nhiều linh quang, lần đầu tiên tu luyện cùng với Lạc Li, nếu mà thu hoạch quá ít thì thật vô dụng.

- Linh Quang giới hắn là phải có quy luật gì đó, chúng ta lần đầu tiên đến đây tất nhiên lạ lẫm, việc cần nhất bây giờ là phải có nhiều thông tin...

Lạc Li mỉm cười.

Mục Trần ngẩn ra, xấu hổ gãi đầu:

- Chúng ta cũng có một ít linh quang, cùng lắm thì dùng linh quang trao đổi thông tin. Nếu bọn họ vẫn không chịu, vậy thì đừng trách ta không nói đạo lý, vậy nhé?

Lạc Li nhất thời nhướng mày, xinh đẹp vô cùng.

Mục Trần cũng thêm hưng phấn, nắm tay Lạc Li bay đi. Chỉ lát sau họ đã nhìn thấy trên một vùng núi kia có dấu hiệu chiến đấu bùng nổ.

Mà đáng kinh ngạc là không phải chiến đấu với Linh Binh, là đệ tử cạnh tranh với nhau.

Hơn mười người vây công ba người, hẳn nhiên ba người nọ yếu thế không địch lại, càng lúc càng khó chống đỡ, lúc nào cũng có thể thua trận.

- An Nhiên, chúng ta không muốn làm khó ngươi, nói cho ta biết chỗ Linh Binh tụ tập thì ta để ngươi rời đi!

Bên ngoài vòng chiến, một tên gầy gầy quát lớn, cười khẩy.

Một trong ba người bị vây công kia, không ngờ lại là đối thủ một thời khi sắp đặt chân vào Bắc Thương linh viện của Mục Trần, An Nhiên.

- Lưu Thần, nằm mơ à!

An Nhiên mặt đỏ như gấc, ánh mắt phẫn nộ, nghiến răng căm tức:

- Cái tên ghê tởm khốn nạn nhà ngươi, cho dù ta bị đá khỏi Thú Liệp chiến, cũng đừng hòng cho ngươi biết địa điểm tập trung của bọn nó. Ta không tin ngươi dám giết ta!

Tên gầy được gọi là Lưu Thần kia chỉ cười nhạt, ánh mắt càn rỡ lướt lên lướt xuống thân thể An Nhiên, cười quái dị:

- Đúng là ta không dám giết ngươi, thế nhưng mà bọn ta đều là nam nhi, trong lúc giao thủ sờ sờ đụng đụng nhà ngươi thì cũng đừng trách

ta... Ta nghĩ việc đó không lẽ ngươi cũng đi tố cáo khiếu nại bọn ta sao?

An Nhiên nghe hắn uy hiếp mà gương mặt trắng xanh, giận run lên.

- Thành ra... An Nhiên, chúng ta cần gì phải khó khăn, ngươi báo cho chúng ta biết địa điểm, chúng ta dẫn ngươi theo, liệp sát được linh quang còn có thể chia cho ngươi một phần, thế nào?

Lưu Thần cười tủm tỉm.

An Nhiên nghiến chặt răng, bên cạnh nàng là hai đồng đội cũng là nữ, với những lời lẽ lưu manh của tên kia cũng tức đến sôi máu, nhưng bên kia người đông thế mạnh, cũng không có cách nào phát tác.

- Ha ha, ta cảm thấy đề nghị đó không được tốt lắm.

Nhưng các nàng còn chưa kịp nổi đóa liều mạng, thì một tiếng cười sang sảng truyền tới, hai luồng sáng bắn qua, hạ xuống trước mặt mấy người An Nhiên.

- Mục Trần?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 292: Điểm Tụ Tập

- Mục Trần?

Đám học viên đang vây công An Nhiên nghe thấy cái tên không chút xa lạ kia, sắc mặt liền biến đổi, tỏ ra vô cùng e ngại.

Dù Mục Trần chỉ vào Bắc Thương linh viện chưa đến một năm, thế nhưng tiếng tăm của hắn bây giờ còn nổi bật hơn hẳn nhiều lão sinh ưu tú.

Lưu Thần sắc mặt xanh mét nhìn hai người vừa xuất hiện:

- Hai vị, chuyện chỗ này và các ngươi không quan hệ gì, sao phải nhúng tay vào? Nếu có thể đợi khi ta nhận được thông tin sẽ cùng hưởng với các ngươi, lúc đó nhất định sẽ liên thủ.

Hắn rất kiêng kị Mục Trần, nhưng lại không cam tâm thả An Nhiên. Trong Thú Liệp chiến này, vì thời gian có hạn, nên thông tin rất quan trọng, nếu không thể nhanh chóng tìm ra những địa điểm Linh Binh tụ tập, vậy thì khó mà thu thập được nhiều linh quang, đến khi Linh Quang quán đỉnh hiệu quả cũng không cao.

Thực lực của hắn cũng là chuẩn Hóa Thiên cảnh, hơn nữa người đông, nếu ra tay thật sự hắn cũng không tin hai người kia có thể dễ dàng đánh bại họ.

An Nhiên tức giận nghiến răng:

- Mục Trần! Ngươi giúp chúng ta, ta sẽ chia sẻ tin tức cho ngươi!

Dường như nàng rất ghét Lưu Thần, thà rằng đem tin cho người khác cũng không muốn để tên kia biết chút gì.

Mục Trần mỉm cười, nhìn Lưu Thần, nói:

- Học tỷ An Nhiên là bằng hữu của ta, ngươi nên đi đi.

Hắn và An Nhiên quan hệ chẳng có gì, chẳng qua đơn giản là nhìn Lưu Thần chướng mắt mà thôi. Vả lại thực lực đám người kia chẳng đáng cho hắn e ngại. Nếu đã vậy tự nhiên hắn sẽ vui vẻ mà can dự vào.

- Ngươi ...

Lưu Thần giận hung lên, sắc mặt khó coi. Chợt hắn nháy mắt ra hiệu với đồng đội, lập tức họ nhảy khỏi vị trí vây công ba người An Nhiên, ánh mắt bất hảo nhìn qua Mục Trần.

- Hắn giao cho ta, những người khác tùy nàng dẹp hết.

Mục Trần nháy mắt cười nói với Lạc Li.

- Dễ thôi.

Lạc Li mỉm cười gật gù. Những tên kia mạnh lắm cũng chỉ là Dung Thiên cảnh hậu kỳ, với nàng mà nói, còn chẳng bằng đám Yêu môn đến quậy phá Lạc Thần hội.

- Hai người các ngươi mà đòi đối phó tất cả chúng ta sao....

Lưu Thần nghiến răng cười khẩy, lời chưa dứt, Mục Trần đã xông tới.

- Chặn hắn lại!

Lưu Thần giật mình, linh lực trong người bùng phát.

Mười tên đồng đội cũng lập tức vận chuyển linh quyết, nhưng mà còn chưa kịp xông lên làm gì, thì thân hình Mục Trần biến mất theo tiếng long ngâm trầm thấp.

"Véo!"

Tốc độ kinh khủng khó hình dung, hắn xuyên qua trận hình của mười người, thậm chí Lưu Thần còn chưa kịp phản ứng, bàn tay hắn đã chạm vào ngực tên kia.

Lưu Thần trợn mắt hoảng sợ nhìn Mục Trần như quỷ mị xuất hiện trước mặt, tốc độ của tên này quá ư nghịch thiên.

"Uỳnh!"

Linh lực cuồng bạo từ lòng bàn tay bùng nổ, Lưu Thần như bị búa tạ nện lên ngực, lộn vài chục vòng trong không trung rồi cắm đầu vào một tảng đá to, khiến nó bị nứt toác ra, còn hắn thì ngất lịm chẳng còn biết gì nữa.

Hắn đâu ngờ rằng cũng là thực lực chuẩn Hóa Thiên cảnh như ai, nhưng giao đấu với Mục Trần lại bị đánh bại trong giây lát, quả là cách biệt một trời một vực.

"Uỳnh! Uỳnh!"

Khi Mục Trần chẳng chút khó khăn giải quyết nhanh gọn Lưu Thần, đằng sau hắn cũng vang lên một trận nổ dồn dập, dao động linh lực mạnh mẽ bùng nổ. Khi hắn quay lại nhìn, chỉ thấy được mười tên xui xẻo nằm la liệt trên đất, chính giữa bọn họ là cô gái váy đen như nhung mỉm cười phủi tay nhẹ nhàng, hai mắt chớp chớp nhìn Mục Trần.

- Lợi hại!

Mục Trần nháy mắt tán thưởng, rồi quay sang ba cô gái đang ngây người há mỏ kia:

- Học tỷ An Nhiên, không sao chứ?

An Nhiên lắc đầu, ánh mắt phức tạp nhìn Mục Trần và Lạc Li. Chỉ mới mấy tháng trước, Mục Trần chỉ có thực lực Thần Phách cảnh, kém

cỏi vô cùng. Ai mà ngờ được bây giờ tên tân sinh này đã vượt mặt nàng rất xa.

Hai cô gái xinh xắn bên cạnh An Nhiên cũng lặng lẽ dò xét Mục Trần. Cái tên nam nhân tân sinh nổi danh khắp Bắc Thương linh viện cũng khiến các nàng tò mò.

- Điểm tụ tập kia là gì thế?

Mục Trần cũng không phí thời gian tán dóc, hắn lập tức vào đề, điều cần thiết hiện tại chính là tin tức liên quan tới linh quang.

- Trong Linh Quang giới này linh khí nồng đậm, thế nhưng hình thành Linh Binh cũng không dễ dàng, những chỗ bình thường khó mà có được số lượng Linh Binh, Linh Tướng đông lại cao cấp. . .

An Nhiên biết rõ Mục Trần chịu giúp nàng hơn phân nửa cũng vì tin tức mà nàng có, do vậy cũng chỉ đành thở dài:

- Có những chỗ địa hình đặc biệt lại sinh ra một lượng Linh Binh rất lớn, chúng ta gọi nó là điểm tụ tập.

- Chỉ khi tìm ra điểm tụ tập đó mới có thể thu hoạch số lượng lớn linh quang, bằng không dù cho lần này mọi người có vượt ải thành công cũng chỉ phí phạm.

Mục Trần và Lạc Li đều giật mình, khó trách cả hai đi cả mấy tiếng đồng hồ chỉ gặp được vài con Linh Binh lẻ tẻ, thì ra ở Linh Quang giới này còn có quy luật như thế.

- Thông tinh điểm tụ tập đó học tỷ An Nhiên lấy ở đâu vậy?

Mục Trần hơi nghi hoặc hỏi lại.

- Thật ra thứ này có thể mua ở Linh Trị điện, có điều giá hơi bị quá cao thôi. Mỗi năm điểm tụ tập đều thay đổi một chút, thành ra không chắc lắm tin tức sẽ hữu dụng. Thông tin này ngốn hết cả linh trị dành

dụm của ba người chúng ta rồi đấy. Vậy mà chẳng biết sao mấy tên Lưu Thần lại biết bọn ta có được, mới xảy ra chuyện vừa nãy.

Có thể mua ở Linh Trị điện?

Mục Trần ngạc nhiên, chợt thở dài một hơi. Quả nhiên là tân sinh thì nên theo lão sinh học hỏi a. Những thứ quan trọng thế này mà lại chẳng biết, cứ thế đâm đầu vào Linh Quang giới.

- Ta sẽ chỉ địa điểm cho các người.

An Nhiên có vẻ hơi chán nản, nhưng nàng cũng không thất hứa, chỉ có thể xem như xui xẻo phải chia sẻ.

Hai cô gái kia cũng khẽ thở dài, thực lực các nàng trong này vẫn tính là khá yếu, nơi mà cường giả tranh tài, căn bản khó có được thành tích cao.

Thấy vẻ ủ rũ của ba người, Mục Trần nhếch miệng cười, chẳng hiểu sao lại có cảm giác tội ác.

- Học tỷ An Nhiên, chúng ta dù sao cũng là tân sinh, đối với Linh Quang giới chẳng biết được bao nhiêu. Nếu không phiền nhờ các vị dẫn đường, chúng ta cũng không muốn độc chiếm, có thể thu hoạch linh quang chúng ta cũng có thể chia đều.

An Nhiên ngẩn ngơ, ngẩng lên nhìn Mục Trần không tin, gương mặt vui mừng:

- Chúng ta. . . thật chứ?

Bình thường mà nói, chả ai chê linh quang quá nhiều, vì linh quang càng nhiều, thì tiến hành Linh Quang quán đỉnh càng nhiều lợi ích. Vậy mà Mục Trần lại bảo sẽ chia đều cho các nàng, với thực lực và danh tiếng của hắn hiện tại, hắn nhiên sẽ không chơi trò lật lọng với các nàng.

Mục Trần cười hiền lành, hắn biết linh quang rất quan trọng, nhưng nhiều khi có mấy thứ cũng nên có trước có sau, chứ không thì hắn cũng chẳng khác gì đám Lưu Thần.

- Thật ra cũng là háo sắc thôi mà.

Lạc Li nghiêng qua, cười khẽ châm chọc.

Mục Trần chỉ có thể xấu hổ cười xòa.

- Học tỷ An Nhiên, dẫn đường đi! Chúng ta cũng phải nhanh chóng lên mới được.

Mục Trần ngắt ngang sự vui sướng mừng rỡ của ba cô gái, cười nói.

- Được!

An Nhiên vội vàng gật đầu, định hướng một chút, rồi dẫn đầu bay đi, mấy người kia lập tức theo sát.

- Mục Trần, điểm tụ tập mà chúng ta mua ở Linh Trị điện chắc chắn người khác cũng mua.

Vừa bay đi, An Nhiên cũng tranh thủ cảnh báo Mục Trần.

- Ý của ngươi là... canh me cái điểm tụ tập này sẽ còn nhiều người khác sao?

Mục Trần nhíu mày, xem ra linh quang đúng là không dễ dàng thu vào tay.

- Có lẽ sẽ có.

An Nhiên cũng không khẳng định, nếu không có thì tốt nhất, bọn họ sẽ độc chiếm, nhưng nếu gặp địch thủ, e rằng khó mà an ổn. Nếu đối phương thực lực mạnh hơn, có lẽ sẽ lập tức đuổi họ đi.

- Cứ tới xem sao đã.

Mục Trần ngẫm nghĩ, lầm bầm. Với thực lực hiện tại của hắn, lại có Lạc Li bên cạnh, dù gặp phiền toái cỡ Lý Huyền Thông cũng chưa chắc phải ngại. Nếu kẻ nào muốn dùng vũ lực uy hiếp, hắn cũng có thể cho gậy ông đập lưng ông.

An Nhiên thấy Mục Trần bình tĩnh nên cũng an tâm hơn, thở phào một hơi. Xem ra Mục Trần hiện tại hoàn toàn khác một tân sinh a.

Chặng đường tiếp theo lại trở nên yên tĩnh, dọc đường gặp không ít đệ tử, nhưng mọi người đều đề phòng lẫn nhau, rồi nhanh chóng rời đi, hắn nhiên không ai muốn giao tiếp cả.

Nửa giờ sau, tốc độ của An Nhiên dần chậm lại.

- Sắp tới rồi!

Giọng An Nhiên cất lên khiến Mục Trần thêm háo hức, dõi mắt nhìn về phía xa đằng trước, hắn đã nhận ra không ít dao động không đồng nhất.

Vài phút sau, năm người hạ xuống một đỉnh núi, nhìn xuống một thung lũng trong lòng núi, trong đó dao động linh lực bồng bềnh kinh người, những đốm sáng lóe lên lấp lánh. Dựa theo cảm nhận, dường như số lượng chúng nó cũng gần cả nghìn.

- Linh Binh đông thật. . .

Mục Trần chép miệng nuốt lưỡi trước số lượng Linh Binh kinh người kia, sắc mặt cũng trở nên nghiêm trọng.

- Sâu trong kia còn có thứ mạnh hơn....

Lạc Li nhìn vào trong thung lũng, nhẹ nhàng cất tiếng.

Mục Trần nghe thấy, nhất thời nhìn qua, quả nhiên thấy ngay vài bóng dáng hình người cao lớn dị thường, linh lực ào ào mạnh mẽ phát ra.

Dao động này hơn xa đám Linh Binh kia.

Mục Trần trợn mắt.

Đó là Linh Tướng!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 293: Liên Thủ

Nơi khe núi lớn, những đốm sáng linh lực lấp lánh khắp nơi, trông như một biển lân tinh rực rỡ huyền ảo, một lượng lớn linh thể hội tụ lại, dao động linh lực đã trở nên khá đáng sợ.

Linh Binh ở đây số lượng đã vượt qua 1000, nếu đổi lại là con người, thì chính là hơn 1000 cường giả Dung Thiên cảnh. Số lượng như thế mà gom lại, thì Hóa Thiên cảnh cũng lập tức nát như cám.

Nhưng cũng may là đám Linh Binh không có trí tuệ như con người, bằng không thì nhóm của Mục Trần chắc chắn phải chạy thật xa.

- Đông quá.....

An Nhiên cũng thở ra ngao ngán, cảnh tượng trước mặt quá mức vượt khỏi sự tưởng tượng của nàng, chẳng biết làm sao quay sang Mục Trần hỏi:

- Chúng ta làm sao mà ra tay được đây?

Mục Trần cũng mặt nhăn mày nhó, vì ngoài số Linh Binh khủng bố này, sâu trong kia còn có Linh Tướng thực lực Hóa Thiên cảnh, ở đây đã thành ra một doanh trại quân đội mất rồi.

- Chúng ta ít người quá, e rằng ăn không vô món này rồi.

Lạc Li lắc đầu. Tuy Linh Binh không có trí tuệ, nhưng thực lực Dung Thiên cảnh chỉ cần thúc giục linh lực công kích đơn giản, hơn 1000 công kích gộp lại cũng khiến cho người ta không còn đường chạy trốn.

Mà bọn họ chỉ có 5 người, chiến lực mạnh nhất là nàng và Mục Trần. Nếu chỉ dựa vào hai người mà đối phó đám Linh Binh đông đảo này và mấy Linh Tướng trong kia có thành công thì cả hai cũng kiệt sức.

Ở cái chỗ như thế này mà kiệt sức, với họ mà nói thì đúng ngu không còn chỗ chê.

- Hơn nữa. . .

Đôi mắt lưu ly của nàng quét ngang vùng núi, nhẹ giọng thì thào:

- Chực chờ nhắm đến nơi này cũng không chỉ có chúng ta.

Nàng có thể cảm thấy vài khí tức ẩn giấu, hiển nhiên những người có thông tin điểm tụ tập này không chỉ có An Nhiên. Đám người kia có vẻ cũng không đủ sức nuốt trọn chỗ này, nên đành ẩn nhẫn nấp đi.

Mục Trần gật đầu, hắn cũng đã nhận ra vài dao động linh lực.

Mắt lóe sáng, hắn nhìn xuống vùng núi âm u kia, cười nhạt, cất giọng hùng hồn vang vọng khắp núi:

- Các vị, cần gì phải trốn tránh? Linh Binh ở đây không ít, bất cứ ai cũng nuốt không trôi, nếu đã vậy sao còn không chịu ra hợp tác?

Giọng nói của hắn quanh quẩn trong núi, thế nhưng đám Linh Binh trong khe núi không hề phản ứng lại. Những vật thể không chút ý thức như chúng nó cũng chẳng khác gì tinh linh mờ mịt, chẳng thể nào là sinh vật, chỉ là do linh khí ngưng tụ mà thành.

Vùng núi âm u vẫn yên lặng, chợt vài phút sau có mấy tiếng phá gió vang lên, vài bóng người từ nơi ẩn nấp bí mật bay vút lên, đối diện bọn họ. Số lượng cũng không nhiều, khoảng chừng mười người, nhưng họ phân thành những nhóm riêng biệt, rõ ràng là vài đội ngũ.

Mục Trần đảo mắt nhìn qua đám người vừa hiện thân, ánh mắt cũng lóe lên kinh ngạc. Hắn nhận thấy rõ dao động Hóa Thiên cảnh trong

những đội ngũ này, hắn nhiên chính là thủ lĩnh tọa trấn đội, dù rằng chỉ là Hóa Thiên cảnh sơ kỳ, chừng đó cũng đủ thấy họ lợi hại.

Mục Trần tấm tắc tán thưởng trong lòng. Thực lực Hóa Thiên cảnh sơ kỳ đã đủ bước vào top 20 Thiên bảng, thế nhưng trong Thú Liệp chiến lần này không biết sẽ có bao nhiêu người nữa đây. Nói vậy từ lúc này chỉ bằng thực lực Hóa Thiên cảnh sơ kỳ e rằng không đủ bước vào top 20.

- Tại hạ Mục Trần, không biết các vị xưng hô như thế nào?

Mục Trần ôm quyền khách sáo chào hỏi.

Mấy người đó nghe hắn xưng tên, bất giác đều giật mình ngạc nhiên nhìn hắn. Cái tên này ở Bắc Thương linh viện đã không còn gì xa lạ.

- Ha ha, thì ra là học đệ Mục Trần đại danh đỉnh đỉnh, từ lâu đã nghe thấy đại danh, tại hạ Lâm Phong.

Một gã áo xanh đứng đầu một tiểu đội tươi cười đáp lễ.

- Lưu Chiêm.

Một người khác lên tiếng.

- Trần Bằng.

Một thanh niên gầy ốm gật đầu khẽ chào, gương mặt hiện một chút ngạo khí.

Ba người đều là đầu lĩnh của ba tiểu đội, thực lực mạnh nhất, đều là Hóa Thiên cảnh sơ kỳ.

Mục Trần khẽ cười, đề nghị:

- Ta thấy mọi người đều biết rõ, chỗ này đông đảo Linh Binh hội tụ, chúng ta không ai có biện pháp nuốt hết một mình, chi bằng hợp tác một phen, liên thủ giải quyết, rồi linh quang lấy được bao nhiêu thì xem khả năng bản thân mình vậy, thế nào?

Ba người kia nghe vậy, mắt lóe lên. Lâm Phong và Lưu Chiêm chưa nói gì, Trần Bằng lại liếc nhìn Mục Trần, lắc đầu:

- Chỗ này bọn ta phát hiện ra trước, ngươi vừa tới đã muốn xin một chén canh, đâu có dễ dàng như thế?

Trong ba tiểu đội, nhân lực của Trần Bằng đông nhất, xem như chiến lực cao nhất. Vốn đang muốn tìm cơ hội từ từ gặm từng chút một đám Linh Binh chỗ này, lại để cho hai đội ngũ khác phát hiện ra, cuối cùng thành ra thế giằng co, lát sau lại chui ra thêm một tên Mục Trần, hơn nữa lại cũng muốn chia cắt miếng bánh Linh Binh này.

Dù rằng danh tiếng Mục Trần hắn có nghe nói, nhưng cũng không kiêng kị lắm, với thực lực Hóa Thiên cảnh sơ kỳ của hắn cũng xem như là đệ tử ưu tú của linh viện, vả lại đội ngũ hiện tại theo hắn không hề kém, dĩ nhiên không muốn chia bớt phần ăn.

Nghe rõ giọng điệu khinh thị trong lời nói của hắn, An Nhiên nhất thời phẫn nộ, nhưng cũng ngại thực lực hắn mạnh mẽ nên chưa dám nói gì.

- Vậy Trần Bằng huynh muốn như thế nào?

Mục Trần mỉm cười, đôi mắt đen láy khó hiểu.

- Ta thấy các ngươi vất vả tới đây, cũng không nỡ bạc đãi, cho các ngươi giúp chúng ta một tay tiêu diệt đám Linh Binh kia, ta cho các ngươi mỗi người 100 linh quang.

Trần Bằng nói.

- 100 linh quang?

Mục Trần nhíu mày, cười hắt ra:

- Xem ra Trần Bằng huynh cho rằng chúng ta không có thực lực và tư cách tham gia chia phần a.

Trần Bằng chẳng nói gì, linh lực trong cơ thể lặng lẽ vận chuyển. Hắn kiêu ngạo nhưng cũng rất cẩn thận, Mục Trần nhìn qua chỉ có thực lực chuẩn Hóa Thiên cảnh nhưng nghe nói cường giả Hóa Thiên cảnh sơ kỳ cũng chẳng ngại. Dù gì thì họ cũng đông người hơn, động thủ thì tuyệt đối sẽ áp đảo đối phương.

Mục Trần cười khẩy, Lạc Li bên cạnh nhẹ nhàng bước tới.

Trần Bằng vừa thấy Lạc Li hành động, lập tức trở nên căng thẳng cảnh giác, đám người đứng sau cũng đề phòng cao độ, kinh nghiệm tác chiến không tồi chút nào.

- Ngươi tiếp được ta một kiếm, chúng ta giúp ngươi làm vật tế thần miễn phí.

Lạc Li chậm rãi nắm lấy chuôi kiếm, đôi mắt lưu ly nhìn chằm chằm Trần Bằng, giọng nói thanh tao bình thản.

- Khẩu khí lớn đấy!

Trần Bằng nổi giận cười gằn.

"Vút!"

Nhưng nụ cười còn chưa tắt, một kiếm của Lạc Li đã đâm tới, kiếm khí bắn ra như hào quang chói mắt, kiếm khí phá không.

Kiếm khi kinh thiên bắn ra, sắc mặt Trần Bằng đại biến, nhưng hắn cũng có năng lực, hét lớn thúc đẩy linh lực tuôn ra, hóa thành một vách thuẫn chắn trước người.

"Xoẹt!"

Quang vách vừa thành hình, kiếm khí sáng ngời đâm tới khiến nó bồng bềnh dao động, rồi bị xé toạc ra dưới ánh mắt kinh hãi của Trần Bằng.

Một vết cắt đỏ máu xuất hiện trên mặt Trần Bằng, tóc rơi lả tả, nhìn hắn có vẻ khá thê thảm.

Đám lâu la sau lưng Trần Bằng biến sắc, thủ lĩnh của họ ngay cả một chiêu đơn giản cũng không tiếp nổi, ánh mắt chấn động nhìn Lạc Li thu kiếm chậm rãi bước ra sau lưng Mục Trần.

Lâm Phong và Lưu Chiêm đang yên tịnh xem kỳ biến cũng sợ hãi thất sắc, nghiêm trọng nhìn Lạc Li. Không ngờ cô gái xinh đẹp từ đầu đã thu hút ánh nhìn của họ cũng lợi hại như thế.

- Bây giờ các ngươi còn ý kiến gì không?

Mục Trần lại nhẹ nhàng lên tiếng, nhưng đôi mắt đen đã trở nên lãnh khốc. Trần Bằng nếu còn không thức thời, hắn sẽ chấp nhận phiền toái đuổi đi trước.

Trần Bằng bất lực cắn răng, nhưng hắn cũng không quá ngu xuẩn, nhân lực nhóm Mục Trần tuy ít, nhưng rõ ràng chiến lực đã hơn xa bọn hắn.

- Được!

Cũng không lề mề, hắn cũng biết nếu Mục Trần đã có đủ thực lực đòi ăn chia, hắn ngăn cản chỉ có ăn khổ.

- Ha ha, học đệ Mục Trần quả nhiên là người mà cả Lý Huyền Thông cũng không làm gì được

Lâm Phong cười lớn:

- Chúng ta cũng không có ý kiến gì.

- Ta cũng thế.

Lưu Chiêm gật đầu.

Mục Trần mỉm cười:

- Vậy thì hợp tác sảng khoái nhá!

Mục Trần nhìn xuống khe núi khổng lồ kia, ánh sáng lấp lánh như biển đom đóm khiến cho hắn phấn khích không thôi, tất nhiên đó là thu hoạch cực lớn.

- Các vị, chuẩn bị động thủ đi, nếu không để càng lâu thì sẽ càng nhiều người kéo tới.

Mục Trần cười linh lực cuồn cuộn thổi ra như một cột khói đen ngòm.

- Tới luôn!

Lâm Phong, Lưu Chiêm, Trần Bằng đồng thanh đáp lời, cùng lúc thúc giục linh lực, dao động mạnh mẽ lan khắp khu vực.

Lúc ấy, trong một nơi bí mật nào đó trong vùng núi, có ba người vẫn luôn tập trung quan sát bọn họ.

- Ha ha, đại ca! Bọn họ muốn ra tay, chúng ta còn nhìn sao?

Một tên cất tiếng cười.

- Lâm Phong và đám kia thật ra chỉ là chuyện nhỏ, nhưng mà tân sinh Mục Trần và Lạc Li lại hơi khó giải quyết... Dù vậy ta cũng không ngại, ba huynh đệ ta ẩn nhẫn lâu nay cũng nên cho người ta thấy hào quang rồi. Sau Thú Liệp chiến lần này, top 10 Thiên bảng ba anh em chúng ta phải có ba chỗ.

Một tên khác cười nhạt.

Đằng trước hai người đó là một thanh niên cao lớn, hờ hững nhìn vào khe núi, thanh âm trào phúng.

- Cứ để bọn nó dọn dẹp đám Linh Binh kia, xong rồi chúng ta sẽ đến lấy, tiện tay để lại vài linh quang làm quả cảm tạ....

- Ha ha, vẫn là đại ca khẳng khái.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 294: Càn Quét

Lúc nhóm người Mục Trần tiến đến gần biển linh quang lập lòe, lực lượng Linh Binh khổng lồ liền cảm nhận được dao động linh khí, rồi nhừng tiếng ù ù vang lên, vô số Linh Binh xoay lại lướt tới, hướng đến chỗ đám người ngoại lai xâm phạm lãnh thổ.

Linh Binh tuy không có linh trí, nhưng cảm ứng với linh khí lại rất nhạy bén, chỉ cần có linh khí khác lạ xuất hiện trong phạm vi cảm ứng, thì chúng nó sẽ điên cuồng tấn công đến khi mục tiêu đó bị tiêu diệt mới thôi.

Mục Trần nheo mắt nhìn đàn đàn lũ lũ Linh Binh kéo tới, số lượng chừng 100-200, linh lực bồng bềnh mạnh mẽ khiến hắn không dám coi thường.

- Chiến!

Mục Trần quát lên, linh lực hắc ám như khói đen bùng phát, quyền tung như mưa, vài luồng hắc ám có hắc viêm bao bọc dũng mãnh quét ngang, bất kể Linh Binh nào bị nó chạm phải cũng tức khắc nổ tung.

Rồi sau đó là những khối linh quang màu đỏ nhạt ngưng tụ thành, bị Mục Trần đưa tay hút hết. Thu hoạch phong phú như vậy so với đi đường cả nửa ngày lúc trước chỉ có hơn chứ chẳng kém, khiến hắn vui sướng ra mặt.

Quả nhiên điểm tụ tập chính là nơi thu hoạch linh quang tốt nhất Liệp Thú trường.

Hơn nữa, linh lực của Mục Trần dung hợp Cửu U hỏa, ngọn lửa này lại cực kỳ hiệu quả trong việc thiêu đốt linh lực, đối với đám Linh Binh ngưng tụ từ linh khí mà thành thì chính xác là kiếm lửa chém vào băng, khắc chế cực tốt.

Lao đến phía sau, mấy người kia thấy Mục Trần tung hoành ngang dọc chém giết cả một đội Linh Binh vừa lao tới, sắc mặt lập tức kinh hãi sợ sệt. Tuy đám Linh Binh không có linh trí thực lực chỉ Dung Thiên cảnh, mọi người ở đây ai cũng đối phó dễ dàng, nhưng mà muốn nghiền nát áp đảo theo dạng tàn sát như Mục Trần thì căn bản rất khó.

Mọi người liếc nhìn Mục Trần, rồi lại nhìn sang Lạc Li. Người con gái luôn đi theo bên phải Mục Trần, tay nắm trường kiếm chưa hề xuất vỏ, nhưng kiếm khí sắc nhọn vô hình cũng lập tức xé toang những con Linh Binh như thiêu thân lao đến, tốc độ thu hoạch thật chẳng kém Mục Trần bao nhiêu.

- Thật là lợi hại. . .

Nhóm của An Nhiên lẩm bẩm than thở, tốc độ chém giết của các nàng so ra ké hai người kia nhiều, thật khó mà có thể chấp nhận được. Hai tân sinh này quá ư khủng bố.

Khe núi lúc này đã huyên náo hơn, ngoại trừ nhóm Mục Trần bên này, ba chi đội khác cũng như mãnh hổ xuống núi, theo ba hướng khác nhau tấn công vào "doanh trại" của đám Linh Binh khổng lồ kia, chia cắt "trận hình" của chúng.

Họ có lợi thế về nhân số, nên hiệu suất thu hoạch cũng không tệ, thế nhưng xét theo số lượng thì có vẻ vẫn còn kém hơn đội năm người của Mục Trần.

Tất cả mọi người đều tận sức đánh sâu vào khe núi, vì họ biết trong kia chính là nơi tồn tại của Linh Tướng. Chém một con Linh Tướng, linh quang đạt được tuyệt đối sánh ngang 1000 con Linh Binh.

Càng xâm nhập vào sâu, áp lực đối với nhóm càn quét càng lớn. Vô số Linh Binh như dòng nước vô tận chẳng màng sống chết xông ra, linh lực trùng kích càng lúc càng nặng, khiến cho họ tiêu hao càng lớn.

Ba chi đội kia rất có kinh nghiệm trong việc càn quét điểm tụ tập. Họ dùng trận trùy hình (hình tam giác nhọn), không ngừng thay phiên nhau ở vị trí dẫn đầu trận, người đi trước vừa thoáng cảm thấy áp lực khó chịu, lập tức đổi ra phía sau cho người ở giữa tiến lên, liên tục tuần hoàn bổ sung cho nhau.

Mặc dù vậy, tốc độ chém giết vẫn kém hơn hai người Mục Trần và Lạc Li.

Nhưng dần dà tốc độ bên phía Mục Trần cũng đột ngột chậm lại. Có vẻ như đám Linh Binh cảm nhận thấy phía bên này có uy hiếp lớn nhất, thành ra một số lượng lớn tập trung hướng về công kích bọn họ.

- Bọn họ ở buông lỏng áp lực khiến cho chúng ta thu hút Linh Binh.

Lạc Li nheo mắt, thì thào.

Nàng nhận thấy rõ ba tiểu đội kia bí mật giảm tốc độ, do đó đám Linh Binh giảm đi cảm nhận linh khí, tự nhiên phải bắt đầu đánh về nơi huyên náo linh khí nồng đậm nhất.

- Bọn kia thật đáng giận!

An Nhiên phẫn nộ, không ngờ bọn họ lại âm thầm giở thủ đoạn.

Mục Trần chỉ cười nhạt, cả bốn chi đội đều có quan hệ cạnh tranh, cái gọi là hợp tác thực ra là sợi dây không bền, mấy người kia thấy mình mạnh, đương nhiên sẽ giở thủ đoạn.

- Bọn họ thích mau mau đi vào sâu thì cứ để họ đi, chúng ta tiêu diệt đám Linh Binh này là được.

Mục Trần vẫn bình tĩnh nói.

Hắn cũng chẳng nôn nóng đi sâu vào trong. Vì hắn cảm nhận rõ dao động linh lực rất mạnh bên trong đó, hắn nhiên đám Linh Tướng không dễ đối phó như Linh Binh, bọn kia muốn bỏ họ lại đi ăn Linh Tướng cũng chẳng dễ dàng gì.

An Nhiên thấy Mục Trần vẫn bình chân như vại, gật đầu tán thành, cũng không mè nheo cằn nhằn nữa, tiếp tục hỗ trợ theo sát Mục Trần thu lấy linh quang ngưng tụ sau khi Mục Trần và Lạc Li chém giết Linh Binh.

Quả nhiên ba đội kia lập tức chớp thời cơ, khi áp lực bên này đều dồn hết qua chỗ Mục Trần, bọn họ bất thình lình bùng nổ, mạnh mẽ xuyên qua tầng tầng Linh Binh, tăng tốc hướng vào sâu trong khe núi.

Mục Trần ở đằng xa chỉ liếc nhìn bóng lưng bọn họ, cũng chẳng mấy quan tâm trách móc. Cái ý tưởng muốn ăn trọn "miếng bánh to" một mình thật là ngây thơ, hắn bình thản đối phó liệp sát Linh Binh cùng với Lạc Li.

Càng lúc càng nhiều Linh Binh tan nát dưới tay đồ sát của hai người, hóa thành linh quang đỏ nhạt bay lượn quanh họ, tất cả đều bị An Nhiên thu hết.

- Mục Trần, chúng ta đã lấy được hơn 800 linh quang!

Ba cô gái kia mừng rỡ báo cáo doanh số, 800 linh quang, thu hoạch cực nhiều a!

Mục Trần cũng mỉm cười, đảo mắt nhìn ra phía trước, Linh Binh trong khu vực đã thưa thớt đi hẳn, phần lớn đều bị bọn họ chém giết.

"Rầm rầm!"

Thình linh phía sâu trong kia bộc phát linh lực kinh người, sóng khí bùng nổ lan ra tận bên ngoài này vẫn còn có thể thấy bằng mắt thường, đất đá đứt gãy, những khe nứt lan tràn khắp nơi, đồi núi rung chuyển.

"Aaaaa!"

Vài tiếng kêu la thảm thiết vang lên từ trong đó, rồi linh lực cuồng bạo lại bùng nổ, xem ra vòng chiến trong kia đã đến hồi ác liệt.

- Đi vào trong đó nào.

Mục Trần thấy vậy cũng vung tay dẫn mọi người bay sâu vào trong. Xem tình thế dường như ba đội kia đang ác chiến với Linh Tướng.

Ba đội kia xuyên vào sâu khiến cho trên đường Linh Binh cũng thưa thớt đi nhiều, đội của Mục Trần rất dễ dàng lướt qua nhanh chóng, cảnh tượng bên trong đã hiện ra trong mắt hắn.

Một khu vực khá bằng phẳng, ba đội kia bị linh quang lấp lánh bao vây. Trong đám linh quang đó có đến 7-8 con cao lớn dị thường nhưng vẫn mờ ảo mơ hồ.

Nó cao đến mấy trượng, nhìn có vẻ hùng dũng mạnh mẽ hơn Linh Binh rất nhiều, linh lực dao động từ chúng toát ra đã sánh ngang cường giả Hóa Thiên cảnh. Đặc biệt là con đứng giữa, độ ngưng tụ của nó đã đạt tới trình độ Hóa Thiên cảnh trung kỳ.

- Bảy con Hóa Thiên cảnh sơ kỳ, một con Hóa Thiên cảnh trung kỳ.

Đội hình như thế Mục Trần cũng phải nghiêm túc đối diện. Không ngờ trong này lại hình thành một đám thực lực cao như thế, khó trách cả ba đội kia liên thủ vẫn rất gian nan.

An Nhiên đã nhận thấy Linh Tướng đáng sợ thế nào, sắc mặt khẽ biến, quay sang hỏi:

- Chúng ta làm gì đây?

- Chờ đi!

Mục Trần bình tĩnh mặt lạnh như tiền, đứng khoanh tay nhìn vào trong. Nếu bọn kia đã thích giành trước, thì cứ cho chúng làm tiên phong mở đường. Dù sao đám Linh Tướng bảy con Hóa Thiên cảnh sơ kỳ, một con Hóa Thiên cảnh trung kỳ thì phiền toái không nhỏ chút nào, cứ để họ tiêu hao chúng nó, dĩ nhiên là chuyện tốt.

Vốn hắn vẫn định hợp tác vui vẻ, cùng nhau chia sẻ, nhưng bọn người kia muốn dùng họ làm thế thân để tiến lên, thì hắn cũng chẳng cần phải khách khí.

Ba đội kia cũng đã phát hiện nhóm Mục Trần đến nơi, đang bị vây công nên thấy cứu viện liền mừng rỡ ra mặt. Bất quá khi thấy hắn khoanh tay đứng nhìn, sắc mặt lại trở nên không quá tự nhiên, dĩ nhiên họ cũng hiểu rõ hành động vụ lợi lúc nãy đã khiến hắn có ác cảm.

- Mục Trần, chúng ta đã nói là hợp tác cơ mà? Sao lại không ra tay?

Trần Bằng căm phẫn nghiến răng, bất chấp mặt mũi quát lên.

Hai đội kia cũng hơi đỏ mặt, da mặt bọn họ không dày như Trần Bằng, chỉ cố gắng chống đỡ công kích của đám Linh Tướng, không nói tiếng nào.

- Đáng chết! Rõ ràng các ngươi muốn bỏ lại chúng ta trước, khiến chúng ta làm con mồi hấp dẫn Linh Binh!

An Nhiên nổi cáu quát tháo.

Trần Bằng nghiến răng tức tối, nhưng chẳng nói được gì nữa. Dù sao hắn cũng là người cao ngạo, chuyên này đã bị vạch trần, thành ra cũng khó mà cầu viện tên kia nữa:

- Chúng ta bị đánh bại, các ngươi cũng không ăn được đám Linh Tướng này!

Mục Trần cười hắt ra, chẳng có dấu hiệu gì muốn ra tay, chỉ an tĩnh chờ họ bị đánh tan tác.

"Rầm rầm!"

Những chấn động vang dội lại tiếp tục lan ra, thế công cuồng mãnh bùng nổ của tám con Linh Tướng càn quét tứ phía, ba đội kia không ngừng có người bị đánh bay đi.

Trận hình phòng ngự chắc chắn đã bắt đầu tan rã.

"Uỳnh!"

Con Linh Tướng Hóa Thiên cảnh trung kỳ như một cơn lốc cuốn tới chỗ Trần Bằng, đất đá bị cuốn lên ầm ầm, tên kia sắc mặt trắng bệch hộc máu bay lui.

- Rút!

Trần Bằng không chịu nổi nữa, cố gắng cất tiếng ra lệnh.

Nghe tiếng quát, đội viên của hắn vội vàng lui lại. Họ hiểu rõ đám Linh Tướng này đã không thể ăn được nữa.

Một đội bại lui, hai đội khác cũng nhanh chóng rút đi, nhưng vẫn còn cách phạm vi công kích của Linh Tướng một đoạn, hắn nhiên không cam lòng bỏ qua.

- Mục Trần! Lúc nãy bọn ta có lỗi, bất quá đám Linh Tướng kia ngươi ăn cũng không được, phải liên thủ với chúng ta thì may ra, mọi người đều có lợi ích.

Trần Bằng không cam lòng tỏ vẻ nhún nhường nói với Mục Trần, ngũ khí êm dịu hạ mình rất nhiều.

Đội trưởng hai đội kia tuy không nói ra, nhưng cũng nhìn lại đây, cùng một ý tưởng như thế.

Mục Trần lạnh nhạt nhìn họ, chợt cười lên, nhưng nụ cười không mấy thân thiện.

- Ai nói chúng ta ăn không được?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 295: Một Mình Ăn

Đám người kia nghe được lời nói không mặn không nhạt của Mục Trần cũng ngẩn ra, Trần Bằng không tin cất tiếng:

- Các ngươi bất quá chỉ có hai người đủ năng lực đối phó đám Linh Tướng, nhưng khó có thể nào hai người đủ sức 8 con một trung kỳ bảy sơ kỳ....

Giọng nói lại trở nên trào phúng, tuy hắn đã thấy sự lợi hại của Lạc Li, nhưng vẫn không tin hai người có thể đối phó đội hình Linh Tướng mạnh mẽ này.

- Mục Trần, chúng ta không cần hỗ trợ sao?

An Nhiên thấp giọng hỏi, tuy đường đến đây biểu hiện của hai người kia rất kinh người, nhưng đội hình Linh Tướng kia rất đáng ngại.

Vả lại, đám "đồng đội hợp tác" này luôn ở gần ngay bên cạnh chẳng biết đang suy nghĩ gì, có khi sơ sẩy bị thương sẽ làm cho họ lòng tham trổi dậy, ra tay cướp đoạt thành quả từ đầu đến giờ.

- Yên tâm đi!

Mục Trần cười, quay sang dịu dàng nói với Lạc Li:

- Giúp ta ngăn chúng một chút được không?

Lạc Li nhìn Mục Trần, mắt khẽ chớp:

- Ngươi muốn bố trí linh trận?

- Hiểu lòng ta quá!

Mục Trần nháy mắt đá lông nheo, khiến cho Lạc Li bất giác đỏ mặt. Cái tên này lúc nào cũng trêu ghẹo nàng cho được.

- Được không đấy?

Lạc Li cười trong suốt, dáng người yểu điệu đứng trước mặt hắn.

Mục Trần mỉm cười, có Lạc Li chống đỡ, hắn rất yên tâm, tuyệt đối tin tưởng nàng.

Ánh mắt liếc sang ba chi đội kia mang theo một chút lạnh lẽo cảnh cáo, rồi hoàn toàn nhắm cả lại, hai tay kết ấn. Ngay lập tức linh ấn ngập tràn từ đâu chui ra, ngưng tụ trong lòng bàn tay.

- Linh ấn? Hắn muốn bố trí linh trận? !

Ba đám người kia nhìn thấy linh ấn vây quanh Mục Trần cũng kinh ngạc ra mặt. Bây giờ mới nhớ tới hắn còn có một thân phận Linh Trận sư.

Từng đạo linh ấn nhanh chóng lượn lờ quanh người Mục Trần, dao động kinh người toát ra.

Đám Linh Tướng trong kia cũng đã phát hiện dao động linh lực bên này, lập tức như gió bão ào ào xông tới, hướng đến tấn công Mục Trần.

Lạc Li thần sắc tập trung nhìn đám Linh Tướng đang lao tới, nét mặt lãnh khốc vô tình không hề lui bước. Tay nắm chặt chuôi kiếm, dưới ánh mắt lo lắng của đám người An Nhiên dũng mãnh xông lên.

- Một mình nàng đòi ngăn cản đám Linh Tướng kia sao?

Ba chi đội kia nhìn thấy vậy liền trợn mắt khó tin. Cả ba đội ngũ liên hợp còn không thể chống đỡ được với đám Linh Tướng Hóa Thiên cảnh 1 trung kỳ 7 sơ kỳ kia, nàng muốn động thủ thì ít nhất cũng phải có thực

lực Hóa Thiên cảnh hậu kỳ mới may ra? Cô gái xinh đẹp động lòng người kia lại có thực lực đáng sợ thế sao?

"Véo!"

Lạc Li đâu rảnh quan tâm trả lời thắc mắc của đám người kia, tay nắm trường kiếm đột nhiên chém xuống.

"Soạt!"

Kiếm quang sáng lóa xé rách màn đêm u ám, như một tia nắng chiếu rọi thế gian, mang theo khí thế sắc bén nhanh như chớp giật bổ vào đám Linh Tướng đang lao tới.

"Uỳnh!"

Đất nứt ra, mấy con Linh Tướng bị một kiếm đó đẩy lui cả trăm trượng. Ngoại trừ con trung kỳ, 7 con còn lại đã mờ thêm một chút.

Một kiếm của Lạc Li đã khiến chúng nó bị tiêu hao.

- Không thể tin được!

Đám người ba chi đội kia hết hồn hoảng sợ trước công kích bá đạo của cô gái váy đen nọ. Một mái tóc màu bạc, dáng người thanh tao lại có thực lực mạnh mẽ như thế?

"Đùng!"

Đám Linh Tướng cũng chỉ là linh khí nên chẳng cảm giác được đau đớn, tiếp tục xông lên tấn công. Lạc Li chỉ đơn giản múa kiếm, kiếm quang ngập trời cắt xé đánh tới, tạo thành một tầng kiếm quang hộ tráo, bất kể chúng đánh như thế nào cũng không phá nổi.

Lúc này, Mục Trần đã ngưng tụ ra cả trăm linh ấn, hắn búng tay cho linh ấn dung nhập vào không khí.

Linh lực tỏa ra bồng bềnh, vô số tia sáng vẽ ra trên không tung, đan xen nhau phức tạp vô cùng, hình thành một trận đồ có uy áp đáng sợ.

Hắc ám tuôn ra hình thành một đóa sen đen to lớn, dao động linh lực hung mãnh bùng lên.

- Là linh trận từng ngăn cản một kích của Lý Huyền Thông sao?

An Nhiên thất thanh thốt lên, nhớ lại trận chiến ba chiêu của Mục Trần và Lý Huyền Thông.

"Bùm bùm!"

Mấy con Linh Tướng cũng đã nhận thấy sự kinh khủng xuất hiện trên bầu trời, công kích của chúng nó càng tăng cường cuồn gbạo hơn, đẩy lui hộ tráo kiếm quang của Lạc Li một chút.

Lạc Li vẫn không kinh hãi, nhìn đám Linh Tướng từng bước ép sát, tay chậm rãi nắm chặt lại, vỏ kiếm lóe ra một tia sắc nhọn.

- Được rồi!

Thình lình thanh âm của Mục Trần vang lên, Lạc Li nghe thấy thì mỉm cười, tay buông vỏ kiếm.

Mục Trần lơ lửng trên không, nhìn xuống bầy Linh Tướng đang tỏ ra bất an nôn nóng, một tiếng quát đột ngột vang lên:

- Yêu Liên Đồ trận!

"Rầm rầm!"

Hắc liên yêu dị trên cao chậm rãi xoay tròn, hắc ám toát ra khiến không khí xung quanh biến dạng.

"Vút!"

Tám con Linh Tướng lập tức nhắm hướng đó lao tới. Chúng không có linh trí, chỉ cảm nhận được nơi linh trận kia tạo thành uy hiếp lớn cho chúng nó, nhất định phải ngăn lại.

Mục Trần chỉ hờ hững nhìn chúng nó, ngón tay điểm vao không trung, cánh sen mềm mại nở ra, để lộ tim sen đang ngưng tụ linh lực khủng bố.

"Chíu!"

Một tia hắc ám từ tim sen đột ngột bắn ra, hung hăng công kích bắn vào tám con Linh Tướng như thiêu thân đang lao tới.

"Đùng!"

Chùm tia hắc ám xuyên qua chúng nó, rọi xuống mặt đất, khiến cho khe núi rung chuyển dữ dội, sụp đổ từng mảng lớn.

Ba đội kia kinh hãi nhìn diễn biến trận đấu, sắc mặt tái xanh vôi ổn định lại thân hình, đưa mắt phức tạp nhìn xuống nơi vừa bị công kích. Bên đó đồi núi hình thành một cái động sâu không thấy đáy đen ngòm, to lớn vô cùng khiến người ta lạnh gáy.

Phía trên cửa động, vốn có tám con Linh Tướng thì lúc này chỉ còn lại một. Bay con Linh Tướng Hóa Thiên cảnh sơ kỳ ngay lập tức đã bị bắn nổ, hóa thành bảy khối cầu đỏ rực rỡ sáng bóng như ngọn lửa, lơ lửng giữa không trung.

Đó là linh quang của Linh Tướng biến thành!

Đám người bên này lập tức đỏ mắt tham lam nhìn chòng chọc vào 7 khối cầu đỏ như lửa. Linh lực ẩn chứa trong mỗi thứ kia e rằng còn mạnh hơn tất cả số Linh Binh họ có được!

"phù phù."

Hơi thở dồn dập, tim đập thình thịch, chân không còn tự chủ định bước tới, nhưng ngay lúc đó một ánh mắt lạnh băng khiến họ nổi da gà phóng tới, cảnh tỉnh cả bọn.

Giữa không trung, Mục Trần mặt không đổi sắc nhìn họ, tay vẫn đang siết chặt, cả trăm linh ấn đang lượn lờ quanh thân.

Với thực lực của hắn, muốn bố trí linh trận cấp 4 không mấy khó khăn nữa.

Nếu bọn người kia không biết phải trái, hắn không ngại dạy dỗ đến nơi đến chốn.

Đám người kia mắt láo liên nhìn linh ấn quanh thân Mục Trần, bất giác lùi chân về. Bọn họ không đủ tin tưởng có thể đỡ nổi một kích của linh trận cường hãn kia.

Hơn nữa, lại còn một cô gái đã một mình ngăn cản công kích của tám con Linh Tướng đang ở gần đó.

Cả đám liếc nhau, đều nhìn ra vẻ chua xót trong mắt nhau. Sớm biết Mục Trần khủng bố như thế, vậy thì hợp tác vui vẻ với hắn cho rồi, để mà còn được chia chút cháo.

Nhưng hiện tại đã khiến hắn mất đi hảo cảm, hiển nhiên không thể mơ mộng được chia chác.

Mục Trần hờ hững quét mắt sang đám người đang sầu não, rồi nhìn lại con Linh Tướng cuối cùng. Nó có thực lực Hóa Thiên cảnh trung kỳ, nên lúc nãy mới đủ sức chịu được công kích lúc nãy, thế nhưng hiển nhiên cũng đã trọng thương.

"Đùng!"

Con Linh Tướng ảm đạm huyền phù giữa không trung, cơ thể nó đột nhiên phát ra những tiếng động lạ, bảy khối cầu đỏ rực ở gần nó lập tức bắn vào người nó.

Nó cấp tốc hấp thu bảy đạo linh quang kia!

"Bùm!"

Bảy đạo linh quang vừa chui vào cơ thể, một cỗ linh lực cuồng bạo vô cùng trong cơ thể Linh Tướng bùng phát, sóng khí ba động khiến trong phạm vi khe núi mọi viên đá lớn đều nổ uỳnh thành bột phấn.

- Thực lực nó đang tăng lên!

An Nhiên kinh hãi la lên, con Linh Tướng đang không ngừng tăng cường thực lực đến gần Hóa Thiên cảnh hậu kỳ.

Mục Trần trầm mặt nhìn biến cố thình lình, nhưng hắn còn chưa kịp hành động, thì Lạc Li đã ra tay.

Một cột sáng tao nhã xuất hiện giữa không, một tay nắm chuôi kiếm, một tay cầm vỏ kiếm, rồi một tia sáng lóe lên.

"Choang!"

Một tiếng kiếm minh vang lên, mọi người đều cảm thấy một sức ép khủng bố xuyên quang chân trời, bóng kiếm lấp loáng chớp lên trong thiên địa.

"Ầm ầm!"

Đỉnh núi trên cao ầm ầm đổ sụp, những chỗ bị kiếm quang cắt qua bóng loáng ngọt sớt.

"Roẹt"

Lạc Li xuất hiện phía sau con Linh Tướng, trường kiếm lặng yên vào vỏ, tiếng vang nhẹ nhàng. Con Linh Tướng đang tăng trưởng thực lực đột nhiên nổ tung, tám khối cầu đỏ rực sáng ngời xuất hiện.

Lạc Li đưa tay ra, tám khối cầu lơ lửng trên ban tay, nhảy nhót như đám lửa nhỏ.

Một kiếm của nàng nháy mắt đã giết chết một con Linh Tướng sắp đến Hóa Thiên cảnh hậu kỳ!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 296: Vương Gia Tam Huynh Đệ

Trên không trung, kiếm khí kinh thiên lặng lẽ tiêu tán, nhưng vết cắt ngọt vẫn còn in đậm trên đỉnh núi khiến cho cả đám người ở đây đều kinh hãi khiếp sợ.

Không chỉ ba đội kia hay là mấy người An Nhiên, mà thậm chí cả Mục Trần cũng tròn mắt kinh dị nhìn cô gái xinh đẹp giữa không. Uy thế kiếm kình kia quá nhanh, cơ hồ là chỉ nháy mắt không ai thấy rõ được chuyện gì đã xảy ra, ngay cả con Linh Tướng sắp đột phá Hóa Thiên cảnh hậu kỳ cũng không kịp phản ứng lập tức bị chém chết...

Một kiếm quá ư khủng bố!

Mục Trần ta thán trong lòng. Lạc Li quả nhiên là thiên tài kinh diễm của Lạc Thần tộc, khó trách Lạc Thiên Thần lại đặt gánh nặng như thế lên vai nàng.

Ba đội kia thì chẳng ai thốt nên lời, sắc mặt tái mét nhìn Lạc Li đầy vẻ hoảng sợ. Thì ra cô gái lạnh lùng im lặng đứng bên cạnh Mục Trần mới chính là người đáng sợ nhất....

Lúc nãy vì Mục Trần trừng mắt hù dọa mà không dám chính diện ra tay cướp đoạt linh quang do Linh Tướng ngưng tụ thành, thì bây giờ hoàn toàn không còn tâm tư nào dám nghĩ tới nữa. Mục Trần và Lạc Li, hai người có lẽ thừa sức nghiền nát bọn họ.

Cả đám hai mặt nhìn nhau, nụ cười càng thêm chua xót, lặng lẽ cúi mặt lui lại. Ở đây càng thêm lâu càng khó chịu, rời khỏi sớm một chút cho lòng thanh thản vậy.

Mục Trần liếc nhìn theo bóng họ bỏ đi, cũng không lên tiếng ngăn cản.

Lạc Li từ trên cao hạ xuống, đưa tám linh quang cho Mục Trần, mỉm cười nói:

- Tám đạo linh quang này, đủ để sánh ngang tất cả Linh Binh ở đây.

Mục Trần lấy ra một đạo linh quang, nó có màu sắc đỏ thẫm, hào quang dao động như ngọn lửa đang cháy hừng hực, linh lực cường đại toát ra mạnh mẽ.

Quả nhiên linh quang của Linh Tướng mạnh mẽ hơn Linh Binh rất rất nhiều.

Đặc biệt là linh quang do con Linh Tướng Hóa Thiên cảnh trung kỳ biến thành, bên tong màu đỏ còn có một màu tím nhàn nhạt, khiến cho nó càng thêm mê người, chính là biểu hiện khi linh lực nồng đậm đến một mức độ nào đó.

Ở điểm tụ tập này, có lẽ bảo bối quý giá nhất chính là tám linh quang này.

Mục Trần tỏ ra hài lòng, lần này chẳng bỏ công chạy tới đây. Điểm tụ tập này giúp hắn và mọi người bội thu.

- Tám đạo Linh Tướng quang, chúng ta cùng chia nhau đi.

Mục Trần nhìn qua An Nhiên, rồi lấy ra ba đạo Linh Tướng quang đưa cho các nàng.

An Nhiên nhìn khỏa linh quang hừng hực như lửa trong tay, khẽ nuốt nước bọt, thế nhưng bất ngờ nàng lắc đầu:

- Chúng ta chỉ dẫn đường mà thôi, từ đầu đến giờ chẳng bỏ mấy công sức, không đáng nhận linh quang này. Nếu ngươi không có dị nghị gì thì 800 linh quang Linh Binh chúng ta lấy một nửa là được.

Dù rằng rất muốn có Linh Tướng quang, nhưng dù sao các nàng không phải hạng tham lam. Việc này Mục Trần và Lạc Li bỏ công sức nhiều nhất, các nàng nhận lấy thì cũng hơi quá đáng.

Mục Trần thấy An Nhiên kiên quyết như thế, hơi trầm tư, rồi cũng thu lại mấy khỏa Linh Tướng quang, nói:

- 800 khỏa linh quang kia, học tỷ An Nhiên cứ lấy hết đi, đừng có từ chối nữa. Dù sao chúng ta lần đầu vào Linh Quang giới, rất lạ lẫm với nơi đây, về sau còn phải dựa vào các vị chỉ dẫn.

An Nhiên tròn mắt do dự, nhưng cũng không khách khí cự tuyệt nữa. 800 khỏa Linh Binh quang cũng có giá trị lớn, nhưng so với 3 khỏa Linh Tướng quang thì kém hơn không ít.

Hai cô gái xinh đẹp đi cùng An Nhiên thì tỏ ra khá hưng phấn, không ngờ Mục Trần khẳng khái hào phóng như thế.

- Đi thôi! Điểm tụ tập này, đã không nên ở lại nữa rồi.

Mục Trần mỉm cười, bây giờ ở đây chỉ còn lại một số ít Linh Binh thưa thớt, Mục Trần đã không còn hứng thú ra tay, tám khỏa Linh Tướng quang thì hai người bọn họ đã kiếm được ngang với mấy ngàn Linh Binh.

An Nhiên cũng tán thành, Mục Trần dẫn theo Lạc Li cùng đi trước hướng ra khỏi khe núi.

Nhưng hắn nhanh chóng giảm tốc độ, hạ xuống sườn núi, mắt nhìn phía trước chỗ cửa núi.

Ở đó lúc này có mấy người đang thê thảm nằm lăn trên đất rên la không ngớt, ai nấy đều mặt mũi bầm dập, ngay cả ba người đội trưởng như Trần Bằng cũng lê lết quỳ rạp trên đất, mặt mày xanh mét, nghiến răng căm phẫn nhìn mấy kẻ phía trước mặt.

Trên một khối đá ta, có một kẻ đang ngồi xếp bằng, hai người khác biếng nhác đứng hai bên, nghiêng vai khiêng Yển Nguyệt Đao, cười cợt tủm tỉm nhìn đám Trần Bằng.

Lúc đám người Mục Trần xuất hiện, ba kẻ kia cũng lập tức nhìn qua. Hai kẻ đứng ra vẻ suy nghĩ, còn tên đang ngồi vẫn dửng dưng như thế.

Mục Trần vẫn bình tĩnh đối diện cảnh tượng trước mặt.

- Là Tam Đao Vương!

An Nhiên nhì ba người cầm Yển Nguyệt Đao, mặt lập tức biến sắc.

- Tam Đao Vương?

Mục Trần hơi giật mình, cũng vì xưa nay chưa hề nghe cái danh xưng này ở Bắc Thương linh viện.

- Ba người kia là ba huynh đệ Vương gia: lão đại Vương Thống, lão nhị Vương Lôi, lão tam Vương Trọng. Vì họ am hiểu đao pháp, cho nên có ngoại hiệu Tam Đao Vương.

An Nhiên tỏ ra nghiêm trọng, thấp giọng thì thậm:

- Ba huynh đệ bọn họ từng khiêu chiến Lý Huyền Thông, nhưng lại thua, sau đó mai danh ẩn tích một thời gian, nghe nói là khổ tu ở Lôi vực, chuẩn bị rửa nhục. Một năm nay chưa có ai thấy họ ra tay, nhưng thực lực chắc chắn không thể coi thường.

- Từng khiêu chiến Lý Huyền Thông?

Mục Trần lúc này mới tròn mắt kinh ngạc. Xem ra ba người kia rất tự tin vào năng lực bản thân, bằng không nào có ai dám khiêu chiến Lý Huyền Thông.

- Ba người này là huynh đệ, phối hợp rất ăn ý. Bất kể đối thủ nào họ cũng ba người cùng lên, do đó rất khó đối phó. Chúng ta đừng nên xung

đột với họ!

An Nhiên lo lắng.

Ba tên kia trải qua cả một năm khổ tu, thực lực sẽ tăng lên rất nhiều, đấu đá với họ dĩ nhiên rất phiền toái.

- Chỉ sợ là người ta nhắm vào chúng ta mà tới.

Mục Trần cười, hắn chẳng bao giờ muốn tìm người khác gây sự, nhưng có nhiều khi phiền phức lại chủ động tìm tới cửa. Ba tên này rõ ràng lai giả bất thiện, muốn tránh cũng không dễ mà tránh.

- Ha ha, chịu ra rồi sao?

Mục Trần và An Nhiên đang nói chuyện, một gã thanh niên da đen cười lớn, hàm răng trắng hếu đầy răng nanh. Cánh tay hắn run lên, Yển Nguyệt Đao to lớn múa may, đao khí cắt xé mặt đất:

- Chờ các ngươi đã nửa ngày rồi đó.

An Nhiên nhăn mặt khó coi, quả nhiên bọn người kia chẳng tốt lành gì.

- Có việc gì?

Mục Trần nhíu mày hỏi.

- Ha ha! Cũng không có gì, chỉ là điểm tụ tập này chúng ta đã nhìn thấy và ưng ý, các ngươi lại nhanh chân đi trước, thật ra không lễ phép chút nào.

Tên da đen cười lớn, Yển Nguyệt Đao chĩa vào đám người đang thê thảm nằm trên đất:

- Biết điều thì ngoan ngoãn hợp tác đi, đem toàn bộ linh quang kiếm được giao ra. Nếu cảm thấy không vui, ta nghĩ mấy tên xui xẻo này đủ làm gương cho các ngươi gạt bỏ cảm xúc đó đi.

Mục Trần nhìn chằm chằm vào tên da đen, lát sau nhẹ nhàng lắc đầu. Hắn cũng không nhiều lời, lập tức bước lên, Lạc Li mỉm cười theo sát phía sau. An Nhiên và hai người kia thì cẩn thận đề phòng, linh lực vận chuyển cảnh giác hết sức.

- Ha ha, thú vị đây!

Tên da đen nhướng mày cười to, nhìn Mục Trần đang tiến tới gần, cảm thán nói:

- Xem ra ba huynh đệ chúng ta khổ tu bù đầu bù cổ đã lâu, thành ra lời nói bây giờ không còn uy hiếp được nữa a.

Hắn mặc dù đang cười, nhưng nụ cười lạnh lùng đầy nguy hiểm.

"Vù!"

Yển Nguyệt Đao dựng đứng lên, thân đao lóe sáng, đao phong bắn ra. Ngay lúc đó ánh mắt tên da đen lạnh đi cực độ, thân đao rung chuyển dữ dội, hắn nổi giận bổ ra một đao.

"Ầm!"

Đao phong bá đạo xé toạc mặt đất, hào quang hung hãn xuyên phá nhanh như cắt tấn công Mục Trần.

Thình lình Mục Trần giơ chân giậm thật mạnh xuống đất.

Linh lực hắc viêm trào ra, hình thành một luồng sáng lao ra chặn đao phong đang lướt tới.

"Đùng!"

Đất đá văng tung tóe, hắc viêm phừng phừng ngăn cản đao phong bá đạo.

- Vương Thống, các ngươi muốn làm gì?

An Nhiên thấy đối phương bất ngờ ra tay, cũng nổi giận quát lên.

Tên đang ngồi xếp bằng chậm rãi ngẩng lên, chăm chú nhìn Mục Trần, cười nhạt:

- Không hổ là người có thể tiếp được ba chiêu của Lý Huyền Thông.

Lời nói này hẳn nhiên hắn đã biết về Mục Trần.

- Chúng ta không muốn ra tay với ngươi, chỉ cần giao linh quang ra là được, không ai làm khó dễ các ngươi cả.

Tên Vương Thống nhìn Mục Trần, chợt chỉ tay về phía Lạc Li đang ở bên cạnh hắn.

- Bất quá... ngươi phải giao cả nàng cho chúng ta. Yên tâm, chúng ta không làm gì nàng cả, chỉ là ta nghe nói Lý Huyền Thông thích nàng, nên chúng ta muốn dùng nàng đối phó hắn một chút.

An Nhiên biến sắc, rồi trộm nhìn sắc mặt Mục Trần, bất giác lạnh gáy. Gương mặt hắn lúc này mang một vẻ lạnh lẽo đáng sợ khiến các nàng cảm thấy tim đập thình thịch.

Nhìn Mục Trần không nói lời nào, nhưng toát ra vẻ ngoài khiến cho người ta phải lạnh sống lưng, trong lòng đã hiểu mặc dù Trần Bằng lúc trước âm thầm giở thủ đoạn cũng không khiến hắn nổi giận, nhưng lúc này đã động đến cơn tam bành.

Rồng có vảy ngược, chọc cho người ta điên tiết, thì ba huynh đệ Vương gia này đã mắc một sai lầm không thể tha thứ.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 297: Cái Giá Phải Trả

Ba huynh đệ Vương gia nhìn chăm chú Mục Trần sắc mặt đang càng lúc càng băng hàn, ánh mắt cũng ngưng trọng thêm một chút, tay cũng siết chặt Yển Nguyệt Đao hơn.

Tên đang ngồi chính là Vương Thống, hắn khẽ cau mày nhìn đôi mắt lãnh khốc của Mục Trần, không ngờ tên nhóc này lại có phản ứng như thế.

- Khó trách các ngươi luôn là thủ hạ bại tướng dưới tay Lý Huyền Thông!

Mục Trần nhếch mép, ánh mắt trừng trừng nhìn ba người trước mặt, nét cười bất hảo đầy tính công kích:

- Không có dã tâm, cũng không có thực lực, có lẽ Lý Huyền Thông căn bản cũng không xem các ngươi là đối thủ.

Một câu của Mục Trần vừa dứt, ba huynh đệ Vương gia lập tức mặt mày khó coi, tay nổi đầy gân xanh, tức tối ra mặt, ánh mắt sắc lạnh đều nhìn thẳng về Mục Trần. Lời nói của hắn đã chạm vào vết sẹo khó chịu trong lòng họ.

Năm xưa ba huynh đệ vào Bắc Thương linh viện không lâu, tâm cao khí ngạo không cam lòng làm kẻ tầm thường, đã liên thủ khiêu chiến Lý Huyền Thông lúc bấy giờ đã là nhân vật đỉnh cấp Thiên bảng. Thế nhưng kết quả ba người bại thê thảm, còn Lý Huyền Thông chẳng tỏ ra hào hứng chiến thắng, chỉ thản nhiên nhìn bọn họ rồi bỏ đi.

Cái vẻ bình thản ấy cực kỳ đáng giận, nó chính là thứ đã kích thích ba huynh đệ bọn họ, từ lúc đó trở đi họ điên cuồng khổ tu. Bây giờ thực lực đại trướng, thậm chí họ đủ tự tin có năng lực đứng vào top 10 Thiên bảng. Họ tin nếu phải gặp lại Lý Huyền Thông, nhất định có thể trả mối hận.

- Ngươi muốn chết?

Tên mặt đen Vương Lôi tính tình nóng nảy nhất, hắn gầm lên đe dọa Mục Trần.

- Một tên tân sinh chuẩn Hóa Thiên cảnh lại dám nói năng linh tinh trước mặt chúng ta, xem ra ngươi cho rằng tiếp được ba chiêu của Lý Huyền Thông thì đủ tự tin rồi sao, buồn cười!

Vương Trọng cười lạnh châm chọc.

- Xem ra miệng lưỡi ngươi rất giỏi phản pháo, bất quá lời đã nói ra tự nhiên sẽ phải gặp vạ miệng, chuẩn bị trả giá đi. Hy vọng ngươi có thể đối phó được.

Vương Thống thì sắc mặt u lãnh, nheo mắt nói

"Uỳnh!"

Lời vừa dứt, tên Vương Lôi nóng nảy đã chụp lấy Yển Nguyệt Đao sắc bén tiến lên, dao động kinh người bộc phát.

- Hóa Thiên cảnh trung kỳ?

An Nhiên nhất thời biến sắc, khó trách ba huynh đệ Vương gia lại ngông cuồng tự đại, thì ra thực lực đã tinh tiến đến mức độ này!

Ba gã Hóa Thiên cảnh trung kỳ, lại còn phối hợp nhuần nhuyễn ăn ý, dù là cường giả Hóa Thiên cảnh hậu kỳ cũng phải khổ chiến một phen.

- Tiểu tử, vốn dĩ chỉ cầm giao linh quang và nàng cho bọn ta thì bình an vô sự, nhưng không biết phải trái thì đứng trách ta nặng tay!

Vương Lôi tay cầm Yển Nguyệt Đao, lắc mình đã như một tia sét xuất hiện trên không, hai tay nắm chắc chuôi đao hét to, lôi quang rực rỡ từ thân hắn tràn ra, mang theo tiếng sấm ầm ầm vang vọng.

- Lôi Minh Trảm!

Một luồng đao phong mang theo tia sét bá đạo đột ngột xả xuống, lôi quang bao phủ khóa chặt mục tiêu là Mục Trần.

Mục Trần ngẩng đầu lên nhìn lôi quang đánh tới.

"Ầm!"

Đao phong chém trúng chỗ đứng của hắn, đất đá rung chuyển, những khe nứt lan tràn dưới đao.

- Mục Trần!

An Nhiên thất thanh khi thấy Mục Trần bị trúng một đao kia.

Nhưng Lạc Li lại chưa hề kinh hoảng, tay nàng nắm chặt chuôi kiếm, đôi mắt ngọc đang tập trung vào hai người còn lại.

- Không chịu nổi một kích của ta, thật không biết ngươi làm như thế nào tiếp được Lý Huyền Thông ba chiêu.

Giữa không trung, Vương Lôi cầm Yển Nguyệt Đao ngạo nghễ đứng trên cao, nhìn xuống chỗ bụi mù tràn ngập, miệng vênh cao châm chọc. Tên nhóc này ngay cả một chiêu thăm dò của hắn cũng không trốn được, vậy mà cũng có dũng khí hô to gọi nhỏ trước mặt hắn.

- Thế à?

Một tiếng cười đầy lạnh lẽo đột nhiên vang lên từ sau lưng Vương Lôi khiến hắn mặt mày kịch biến, Yển Nguyệt Đao lập tức phản xạ vung

ngang chém ra sau.

Linh lực hắc ám mang theo hắc viêm thiêu đốt bốc lên như đám khói đen. dao động nóng cháy cực độ thổi tới, mạnh mẽ đối chiến với đao phong hung hãn.

"Bang!"

Tiếng kim loại va chạm vang vọng, tia lửa lóe lên bập bùng, bàn tay cầm Yển Nguyệt Đao của Vương Lôi run lên bần bật, lôi quang bao trùm thân đao bị linh lực hắc ám oanh kích trở nên tán loạn đi nhiều.

"Uỳnh! Uỳnh!"

Nhưng hắn còn chưa kịp kinh ngạc tự hỏi, thì một bóng người như quỷ mị lướt tới trước mặt. Quyền, chỏ, gối, cước... tất cả mọi bộ phận trên cơ thể tên kia như hóa thành một cỗ máy chiến đấu, công kích cận chiến liên miên bất tận tuôn ra.

Thình lình có thế công cuồng bạo đánh tới khiến cho Vương Lôi thất kinh, phòng ngự chật vật khó khăn, những chỗ trên người bị đánh trúng liền có linh lực cuồng bạo nóng cháy xâm nhập, tàn phá tứ phía trong người, khiến cho kinh mạch đau nhức chạy loạn.

Đứng bên dưới, An Nhiên và đám người của ba đội nằm ngồi la liệt kia há miệng nhìn diễn biến trên cao, hầu như chỉ một khoảnh khắc mà Vương Lôi kia đang đắc ý lại hoàn toàn bị đẩy vào thế hạ phong bị động.

Chính diện đối chiến, Mục Trần chỉ có thực lực chuẩn Hóa Thiên cảnh lại có thể áp chế hoàn toàn Vương Lôi Hóa Thiên cảnh trung kỳ!

"Bum!"

Trên bầu trời, tia sáng bạc lóng lánh ngân lôi và luồng hắc ám va vào nhau, linh lực như sóng cuốn ầm ầm lan ra, cái bóng bạc bị đánh trúng chật vật văng ra, lôi quang tiêu tán, lộ ra gương mặt khó tin của Vương Lôi.

Hắn thực lực Hóa Thiên cảnh trung kỳ lại không thể chính diện đánh bại được Mục Trần chuẩn Hóa Thiên cảnh?

"Vù!"

Hắn đang thất thần khó tin, cái bóng như quỷ sai đòi mạng kia lại xuất hiện bên cạnh, quyền kình hung hăng đấm tới, linh lực hắc ám phun trào như núi lửa, mang theo sức mạnh cường đại như muốn phá núi dời biển.

"Bang!"

Vương Lôi hoảng sợ, vội huơ đao ngăn cản, rồi một luồng linh lực siêu bá đạo nóng cháy dũng mãnh đổ tới, đao phong trên thân Yển Nguyệt Đao nháy mắt tiêu tan.

Linh lực dâng lên, Vương Lôi hóa thành một quang ảnh rơi xuống, nện vào mặt đất. Đất đá rung chuyển, bụi mù cuồn cuộn, đại địa sụp đổ, một cái hố sâu xuất hiện và Vương Lôi thê thảm nằm chính giữa trong đó, khóe môi chảy ta một tia máu.

"Phù."

Cuối cùng một ngụm máu trong miệng hắn phun ra, không tin vào mắt mình.

- Bây giờ đã biết rõ ta làm cách nào tiếp ba chiêu của Lý Huyền Thông rồi chứ?

Một giọng nói hờ hững truyền tới, hắn gian nan nhìn lên Mục Trần trên không trung không xa, bề ngoài cơ thể tên kia có ngân quang nhàn nhạt, con ngươi đen láy sắc lạnh như đao.

Hắn biến sắc, vội vàng bò dậy chạy lui.

"Vù!"

Mục Trần lại không muốn buông tha, lập tức xông tới trong tiếng long ngâm vang vọng, chắn trước mặt Vương Lôi.

- Ngươi dám!

Vương Thống và Vương Trọng thấy Mục Trần áp sát không tha, không hề nương tay thì lập tức quát lên. Nhưng chính ngay lúc họ định đồng loạt ra tay thì một tiếng kiếm trong trẻo vang lên, kiếm khí sắc bén khiến tinh thần run rẩy tập trung vào người họ.

Kiếm khí này sắc vô cùng khiến cả hai đều biến sắc phải quay lại chú ý nhìn. Phía bên kia, Lạc Li giương đôi mắt u tĩnh nhìn chòng chọc vào cả hai, thanh hắc trường kiếm trong tay đã rời vỏ một nửa, kiếm khí từ đó toát ra.

Vương Thống biến sắc nghiêm trọng. Bọn họ đã hiểu tên thiếu niên kia và cả cô gái này cũng không dễ đối phó như họ nghĩ.

"Uỳnh!"

Một tiếng vang trầm đục từ đằng trước vang lên, một bóng người thê thảm văng ra, lăn vài vòng rồi va vào tảng đá họ đang đứng, khiến cho tảng đá nổ tung.

Vương Lôi đau đớn phun ra một ngụm máu nữa, rốt cuộc mặt mày kinh hãi nhìn bóng thiếu niên bên kia đang chậm rãi tiến tới.

Bọn họ lần này đã bước sai một bước!

Tuy cả bọn không ai quá xem thường Mục Trần, nhưng không thể dự đoán được tên tân sinh kia lại khó nhằn đến mức này.

- Nếu các ngươi chỉ có chừng đó bản lĩnh, thì nghe lời ta khuyên đừng đi tìm Lý Huyền Thông chuốc nhục làm gì, mất mặt lắm!

Mục Trần lạnh nhạt nhìn ba huynh đệ hai đứng một nằm đằng kia, mắt nheo lại, nói:

- Đem bản lĩnh thật sự ra cho ta, nếu không sẽ trả giá đắt lắm đấy. Lời này là các ngươi nói, ta nghĩ các ngươi có thể hiểu rõ.

Vương Thống mặt hầm hầmm tay siết lại, một thanh Yển Nguyệt Đao nữa cũng xuất hiện cắm mạnh lên mặt đất, đao phong bắn lên trời, xé toạc một mảng mây.

- Khẩu khí lớn thật! Ta thừa nhận đã đánh giá sai nhà ngươi, bất quá muốn bọn ta nhận thua, ngươi chưa có tư cách này!

Vương Thống bước tới, đao phong ngập trời lại càng thêm hung bạo, như muốn xé toang mặt đất nơi đây thành từng mảnh nhỏ.

- Ta muốn xem hôm nay ngươi có thể khiến ba huynh đệ chúng ta trả giá đắt thế nào?

- Vốn thứ này chuẩn bị cho Lý Huyền Thông, nhưng bây giờ phá lệ dùng để chiêu đãi ngươi, để xem tiểu tử nhà ngươi có bản lĩnh đỡ lấy hay không?

Tay nắm chặt Yển Nguyệt Đao, sau lưng hắn, Vương Lôi đã đứng dậy, cùng Vương Trọng cả hai mặt mày hung ác, ba người cầm chặt đại đạo. Đao phong bá đạo ngập trời, mơ hồ mang theo tiếng sấm rền quanh quẩn không gian.

Chương 298: Chiến Tam Vương

"Ầm!"

Phía ngoài khe núi, bầu trời như có lôi vân hội tụ, tiếng sấm ầm ầm quanh quẩn rền vang thiên địa, mang theo dao động cuồng bạo đáng sợ, thanh thế uy mãnh.

Ba huynh đệ Vương gia không có danh tiếng vang dội ở Bắc Thương linh viện, thế nhưng thực lực chân thật đáng tin, họ đã có gan khiêu chiến Lý Huyền Thông, chứng tỏ họ cũng là người có chí khí và bản lĩnh.

Trong tay không có bản lĩnh, lại dám đi làm chuyện như thế sao? Chẳng phải tự chuốc nhục vào mặt à?

Ba huynh đệ bọn họ ẩn cư một năm, khổ tu tăng cường chiến lực, thực lực tinh tiến, đã vượt rất xa một năm trước, khiến cho họ lấy lại tự tin chuẩn bị tiếp tục khiêu chiến Lý Huyền Thông.

Nếu có thể chiến thắng Lý Huyền Thông, tự nhiên họ sẽ trở thành nhân vật nổi tiếng nhất, thành cường giả đỉnh cao trong giới đệ tử của linh viện, như thế ẩn cư một năm mới đáng giá.

Nhưng bây giờ họ vẫn chưa gặp được Lý Huyền Thông, đã phải đối diện một Mục Trần cự kỳ khó giải quyết, nếu cả hắn còn không xử lý nổi, thì làm sao có thể tái khiêu chiến Lý Huyền Thông?

Do vậy họ phải dốc lực ra tay đánh cho nghiêm túc!

Để cho kẻ khác biết, muốn khiêu khích ba huynh đệ bọn họ, kết quả chỉ có thê thảm!

Ánh mắt bắt đầu lạnh lẽo hơn, cả ba đều nắm chặt Yển Nguyệt Đao của mình, thân đao như làm từ lôi điện, có lôi quang lẹt xẹt phát ra cuồng bạo.

Bọn họ như đang cộng hưởng với lôi vân trên trời cao.

An Nhiên thấy trận thế lôi đình của Vương Thống cũng biến biến sắc, cáu gắt:

- Vương Thống, các ngươi chẳng biết xấu hổ! Đối phó một tân sinh, vậy mà cũng ba người đánh một sao?

Vương Thống vẻ mặt bình thản nói:

- Ba huynh đệ ta có thói quen thế nào mọi người đều biết, cho dù đánh với người mạnh hay yếu hơn đều là trận hình ba người cùng lên.

- Ngươi, vô sỉ!

An Nhiên nghiến răng tức tối.

Vương Thống lạnh lẽo nhìn sang Mục Trần, chậm rãi nói:

- Chỉ cần ngươi nghe theo điều kiện khi nãy của ta, thì ta có thể bỏ qua lời nói ngông cuồng không biết trời cao đất rộng của ngươi!

Mục Trần nhếch miệng cười khẩy, bước tới, lớn giọng:

- Kỳ thật ta cũng muốn nói lời đó với ngươi, làm người không thể không biết trời cao đất rộng.

- Ha ha!!

Vương Thống rốt cục đã giận dữ cười gằn lên, không nói thêm lời nào nữa, linh lực lập tức vận chuyển, hợp lực khí thế của ba người đều

ngưng tụ lại, sóng khí kinh người mang theo uy áp tràn ngập ập tới Mục Trần.

Lạc Li nhẹ giọng hỏi:

- Cần ta lên cùng không?

- Giúp ta áp trận là được.

Mục Trần cười nói, nếu gặp phải đối thủ khó xơi, dĩ nhiên hắn sẽ không từ chối Lạc Li hỗ trợ, nhưng mà ba tên họ Vương kia còn chưa đủ tư cách.

- Ừm!

Lạc Li cười dịu dàng, nàng không cố chấp. Nàng biết hắn xưa nay luôn bình tĩnh lý trí, chẳng phải hạng người võ phu hữu dũng vô mưu. Nếu hắn đã muốn ra tay một mình, tức là đã có chuẩn bị tốt.

Lạc Li nhẹ nhàng lùi về phía sau, rời khỏi vòng chiến. An Nhiên và hai cô gái kia vội bước lên, lo lắng hỏi:

- Để Mục Trần đánh một mình có được không đó?

- Học tỷ An Nhiên cứ yên tâm.

Lạc Li mỉm cười trấn an, nàng vẫn luôn dịu dàng nhìn thân ảnh không mấy cường tráng nhưng luôn chắn trước mặt chống đỡ công kích phía trước, gương mặt hiện lên một nét trìu mến khó nói, xinh đẹp lạ thường. Đến mức cả ba cô gái kia cũng phải cảm thấy thất thần, trong lòng thầm than ghen tị. Khó trách ngay cả học trưởng Lý Huyền Thông cũng phải si mê, phong thái của nàng quá đặc biệt, trong Bắc Thương linh viện này không tìm ra người thứ hai.

Nhưng Lạc Li đã có người trong tim, vậy thì Lý Huyền Thông cũng khó mà còn cơ hội nào.

"Ầm ầm!"

Linh lực uy áp không ngừng trào ra từ cơ thể ba huynh đệ Vương gia, khiến cho đất đá rung chuyển lăn lôn, Yển Nguyệt Đao trong tay họ càng lúc càng nhiều lôi quang lóe lên.

Lôi vân trên cao cũng chuyển động, một tia sét thình lình đánh xuống làm lóe sáng cả khu vực.

"Đùng!"

Chính ngay lúc lôi điện đánh xuống, gương mặt ba anh em họ Vương trở nên như mãnh thú, trong tiếng gầm nhẹ cùng lúc lướt đi, tạo thành một trận hình bán nguyệt bao vây lấy Mục Trần.

Thân thê bọc trong lôi quang, tốc độ bọn họ cực nhanh, từ trên cao nhìn xuống như ba tia lôi điện bắn đi, cả không khí cũng vang rền tiếng nổ ì đùng.

- Lôi Đao!

Cả ba cùng hét to, nhất tề sử đao, nộ lên chém xuống, đất đá bị xé toang, khe nứt tràn lan, ba luồng đao phong như trảm nguyệt không chút lưu tình đánh tới Mục Trần.

Ba luồng đao phong rất tinh diệu, phong tỏa phần lớn đường lui của Mục Trần, buộc hắn phải ngạnh kháng.

Mục Trần cũng nghiêm túc trở lại, hàn quang lóe lên, thân hình vừa động đã như một con rồng bay lượn trong tiếng long ngâm vang vọng.

"Véo!"

Tiếng long ngâm vừa vang lên, ba luồng lôi đao đã bổ trúng chỗ hắn vừa đúng, đất đá văng tứ tung, nhưng không hề thấy bóng dáng Mục Trần.

- Chạy nhanh thật!

Vương Thống khẽ rùng mình. Lúc nãy lúc Mục Trần giao chiến với Vương Lôi, chính là dùng tốc độ này đùa bỡn hắn sao?

- Bên trái!

Vương Thống nheo mắt, đột ngột quát lên, cả ba huynh đệ lập tức bùng nổ, đao phong dày đặc trảm xuống phía bên trái trận hình.

"Đùng!"

Đất đá lại nổ tung lên, một cái bóng mơ hồ tiêu tán.

Công kích như chớp giật như thế mà Mục Trần vẫn tránh thoát.

- Cẩn thận! Hắn muốn dùng tốc độ đánh bại từng người một!

Vương Thống trầm giọng quát, ra vẻ kinh nghiệm chinh chiến dày dặn, nắm rõ ý đồ Mục Trần. Ba huynh đệ bọn họ phối hợp ăn ý, nhưng bất kể một người bị đánh bại, thì độ ăn ý đó sẽ giảm, chiến lực rớt thê thảm. Trong ba người thì thực lực yếu nhất chính là tam đệ Vương Trọng, lúc nãy Mục Trần xuất hiện bên trái chính là chỗ của Vương Trọng.

"Vút!"

Vương Thống vừa mới lên tiếng cảnh giác, thì một cái bóng như quỷ mị lại xuất hiện ngay bên phải.

- Dám đến thẳng chỗ ta!

Vương Thống trừng mắt lạnh lùng, thực lực của hắn là mạnh nhất trong ba người, tên Mục Trần lại dám thẳng tiến tấn công hắn, thật quá ngu xuẩn!

"Ầm!"

Mục Trần như quỷ mị xuất hiện, không đợi Vương Thống quát lên, hai người kia lập tức bổ đao nhanh như lôi điện trảm xuống Mục Trần.

"Đùng!"

Ngay khi đao phong chạm vào người Mục Trần, một luồng hắc ám từ cơ thể hắn toát ra, hình thành một tòa hắc tháp chỉ trong nháy mắt, lắc lư lay động, ngăn cản toàn bộ đao phong công kích của hai người kia.

- Lôi Mãng Đao quyết!

Vương Thống hét to một tiếng, Yển Nguyệt Đao trong tay rực rỡ lôi quang, hình thành một con rắn sét to lớn, rít lên xông tới Mục Trần.

- Phá cho ta!

Mục Trần cũng quát lạnh, đối mặt lôi mãng của Vương Thống chỉ tiến không lùi, ấn pháp biến ảo đánh ra.

Linh lực tuôn ra ào ạt, hóa thành vô số vì tinh tú sau lưng, một con bạch hổ chân đạp lên sao trời gầm rú mang theo khí thế sát phạt ngập trời giương nanh múa vuốt lao vào cắn xé lôi mãng.

Với thực lực hiện tai, Mục Trần thi triển Bạch Hổ Thần Ấn đã vô cùng nhuần nhuyễn.

"Grào!"

Bạch hổ gầm lên, hàm răng nanh nhọn hoắt cắn vào lôi mãng, chỉ thấy lôi đình bị tán loạn xé rách.

Vương Thống rốt cuộc biến sắc, công kích của hắn ngay cả đối thủ Hóa Thiên cảnh trung kỳ cũng không dám dễ dàng ngăn cản, không ngờ đối diện Mục Trần lại không chịu nổi một kích.

- Tên này có tu luyện thần quyết?

Vương Thống trầm mặc.

"Bùm!"

Bạch hổ sau khi xé xác lôi mãng, thế công không giảm, mang theo khí thế kinh thiên lao đến trùng kích vào Yển Nguyệt Đao của Vương Thống, tiếng kim thiết vang lên, Vương Thống bị đánh văng đi cả trăm thước, đất đá đổ nát.

- Đại ca!

Vương Lôi, Vương Trọng nhìn thấy ngay cả Vương Thống chính diện giao phong cũng bị Mục Trần đánh lui, sắc mặt cực kỳ khó coi.

- Thật là lợi hại!

An Nhiên và cả đám người đang nằm ngồi la liệt trên đất của ba đội kia cơ hồ là cùng lúc thốt lên, thần tình kinh sợ. Trần Bằng thì chấn động không thôi, Mục Trần lấy một chọi ba lại có thể tận dụng sơ hở đánh lui đối thủ mạnh nhất trong ba người. Năng lực như thế thật sự đáng gờm.

"Đùng!"

Vương Thống nện chân xuống đất giữ vững thân hình, tay cầm Yển Nguyệt Đao tóe máu, ánh mắt cực kỳ nghiêm trọng.

- Đừng tưởng rằng chỉ có ngươi mới tu luyện thần quyết!

Lôi quang trong mắt lóe lên, chân bước tới, thân hình phóng lên cao, lôi quang rực rỡ trong cơ thể tuôn ra, liên kiến với lôi vân trên trời.

"Véo!"

Vương Lôi, Vương Trọng cũng cùng lúc phóng lên cao, toàn lực vận chuyển linh lực, dung nhập vào lôi vân.

Sấm rền liên tục, thiên địa u ám, chỉ còn lại sấm nổ và cuồng phong.

Anh em nhà họ Vương Thống đã buộc phải dùng đến tuyệt chiêu chân chính.

- Mục Trần! Ngươi có thể cản được chiêu này, ba huynh đệ chúng cam lòng nhận thua!

Gương mặt Vương Thống lóe lên trong ánh lôi điện, nhuộm thấm khí thế hung ác, tiếng quát lành lạnh vang trong lôi vân, đột ngột một tia lôi đình cực lớn từ trời giáng xuống, đánh thẳng vào đại đao hắn cầm nơi tay.

Hai huynh đệ của hắn lại như lôi thú, cả thân thể đầy hào quang lôi điện.

Ba người tiến tới, thiên địa biến sắc, như lôi thần chấn nộ, lôi quang chói mắt hình thành ba luồng đao khí lôi điện khổng lồ, đao trận mang theo sét giật liên hồi hung hãn ập tới Mục Trần.

Cả ba cùng lúc hét to, tiếng thét như sấm rền cả thiên địa.

- Lôi Thần Cửu Trọng Thiên!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 299: Lôi Thần Thể Hiển Uy

Thiên địa u ám, lôi đình cuồng bạo chớp giật liên hồi, điện lực tràn ngập không gian.

Kia ba luồng đao khí rực rỡ lôi quang mang theo khí thế hủy thiên diệt địa bao phủ phạm vị cực rộng quanh Mục Trần.

Căn bản là không thể tránh né.

Mọi người bị thế công kinh hồn kia dọa sợ đến trắng mặt, trách không được ba tên này dám ngang nhiên ôm ý tưởng đi khiêu chiến Lý Huyền Thông. Công kích cường hãn đáng sợ này thì cả cường giả Hóa Thiên cảnh hậu kỳ cũng phải tìm đường trốn trước!

Đám người của ba đội kia đều đã bò dậy được, hoang mang bối rối tháo lui, sợ bị liên lụy trước công kích kinh thiên kia lan tới. Vốn rất tự tin vào thực lực bản thân, thế mà Liệp Thú chiến bắt đầu chưa bao lâu đã gặp nhiều kẻ mạnh đến như vầy, thật là số con rệp.....

Bọn họ biết, số cường giả này xuất hiện chỉ là mới đầu mà thôi, càng về sau sẽ càng xuất hiện nhiều kẻ vẫn luôn giấu tài cán, đột ngột nổi lên bùng nổ.

Và bọn họ sẽ bị vây trong những kẻ nổi lên đó.

Cả đám chua xót lắc đầu, vốn nghĩ thực lực bản thân không tồi, nhưng không ngờ gặp được những kẻ mạnh bộc phát thật sự, họ cũng chỉ là kẻ bình thường không hơn không kém.

Đưa mắt nhìn vào bóng người bị lôi đình bao phủ, chẳng biết đối diện công kích khủng bố đó hắn sẽ có hậu quả gì đây?

Mục Trần ngẩng lên chăm chú nhìn vào đao trận lôi đình, sắc bén lóe lên.

- Đao kình có lôi đình lực à?

Hắn thì thào lẩm bẩm, ba tên họ Vương kia khổ tu cả năm trong Lôi vực, thế thì linh lực ít nhiều cũng sẽ có pha tạp lôi đình lực, lại còn tu luyện thần quyết hệ lôi đình, phối hợp thi triển thì uy lực đẩy cao lên một tầng mới.

Mục Trần siết chặt hai tay, thân thể hắn cũng lóe lên vài tia màu bạc.

Làn da nhiễm bạc, dường như cũng có thêm lôi quang lóe lên.

Đó chính là Lôi Thần Thể do vị lão nhân đầu trọc ban thưởng sau khi tiếp của lão một chiêu, một thần quyết rèn luyện cơ thể rất cường đại, tuy chưa đầy đủ vẫn có tác dụng bất phàm.

Đâu đó trong kinh mạch, một viên lôi châu bắt đầu khởi động chạy khắp người.

Phía trên lôi châu màu bạc, lại có thêm một viên hắc lôi châu chỉ to bằng phân nửa, diện mạo có vẻ xấu xí gồ ghề hơn, nhưng Mục Trần biết rõ sự đáng sợ của khối hắc lôi châu nho nhỏ kia, vì nó hình thành từ Hắc Thần Lôi Kiếp.

Hôm ấy đón nhận một tia hắc thần lôi cuối cùng giúp cho Cửu U Tước, hắn đã điên cuồng thúc giục Lôi Thần Thể, hút một ít hắc thần lôi vào cơ thể, ngưng tụ thành hắc lôi châu.

Nhưng Mục Trần không dám tùy tiện sử dụng nó, vì chẳng biết nếu lỡ có khi nào lại kích phát sức mạnh Hắc Thần Lôi Kiếp thì nguy to.

Tâm thần Mục Trần rời khỏi hắc lôi châu, tập trung vào ngân lôi châu, khiến nó phát ra những tia sáng rực rỡ.

"Bùm!"

Một tiếng nổ trầm đục vang lên, ngân lôi châu vỡ ra từng mảnh, lôi đình rực rỡ như thủy triều tuôn ra đổ khắp kinh mạch Mục Trần.

"Roẹt roẹt!"

Thân thể hắn tràn ngập ngân quang, cả đôi mắt cũng xuất hiện vài tia sét.

- Lôi Thần Thể, bất hủy bất diệt!

Một tiếng nói vang lên trong lòng Mục Trần, lôi quang bên ngoài bùng nổ, hắn cảm thấy một cỗ sức mạnh đáng sợ đến mức muốn phá vỡ cơ thể hắn xông ra, khiến hắn ngửa mặt gầm lên, nghe vang vang như tiếng sấm.

"Đùng!"

Chân hắn giậm mạnh xuống đất, một cái khe nứt lan tỏa, đất đá sụp đổ, cát bay đá chạy.

"Véo!"

Thân hình như một tia sét lao vào đao khí trận đầy lôi điện, mạnh mẽ đối cứng!

Hắn không hề né tránh, lại dùng một phương pháp kích thích nhất chiến đấu với đao khí trận!

Tư thái hung hãn của hắn khiến cho mấy người An Nhiên, Trần Bằng.... đều há hốc mồm, cái tên này thật sự quá hung hãn!

- Muốn chết!

Thanh âm rống giận của Vương Thống vang lên, hành động của Mục Trần như thế chính là coi khinh thực lực của ba người bọn họ.

Lôi đình càng thêm cuồng bạo.

"Ầm!"

Đao phong quá nhanh, chỉ chớp mắt đã đánh trúng thân ảnh màu bạc.

Không trung vòng chiến rung chuyển kịch liệt.

"Grào!"

Đao phong sắc bén cắt qua thân thể Mục Trần, lại không tạo thành thương thế gì, như cắt qua một tảng đá cứng, chỉ để lại những vết ngấn hằn lên da.

Lôi đình tràn ngập quanh thân, làn da hắn càng lúc càng sáng ngời rực rỡ, thậm chí là thân trong lôi đình đao khí, hắn vẫn có thể vận chuyển Lôi Thần Thể trực tiếp hấp thu lôi điện nuốt vào cơ thể.

Lôi Thần Thể ảo diệu hiển nhiên vượt quá suy nghĩ của Vương Thống, khiến hắn không thể lý giải.

"Xoẹt xoẹt!"

Lôi Thần Thể thúc giục tối đa, cánh tay sáng rực như làm bằng bạc, lôi điện lóe ra như thực chất.

"Ầm!"

Mục Trần mặt không đổi sắc, tay múa may đánh phá tứ tung lôi đình đao khí.

"Bang!"

Những tiếng sấm rền trên không trung vang vọng, mọi người đều nhìn rõ một thân ảnh màu bạc tung hoành tứ phương trong lôi đình đao

khí trận.

Dao động lôi đình cực độ cuồng bạo lan tỏa.

Ba huynh đệ Vương gia trợn mắt hoảng sợ.

Lôi đình đao khí trận đột nhiên dừng lại, rồi những luồng đao khí đột nhiên xuất hiện đầy vết nứt.

"Choang."

Tiếng động như thủy tinh vỡ, một tia sáng bạc xuyên qua không trung, phá hỏng hoàn toàn đao khí, trong tiếng sấm rền khiến cho đao khí trận tan tành mây khói.

Ngân quang chậm rãi đọng lại, hiện rõ một thân ảnh cao cao.

- Không thể nào!

Vương Thống khó tin nhìn Mục Trần, quần áo tơi tả tan nát, nhưng làn da màu bạc đầy lôi điện bắn ra, sức mạnh đáng sợ phát tán như cơ thể hắn được đúc từ lôi điện mà thành.

- Lui!

Vương Thống giật mình tỉnh lại, áp chế kinh hãi trong lòng, hét to cảnh tỉnh.

Ba người cùng lúc bắn lui, chiến lực của Mục Trần hoàn toàn vượt qua dự kiến của bọn họ, không thể ngờ được công kích liên thủ của ba người lại không làm gì được hắn, cả ba đã không còn chiêu thức gì đủ sức uy hiếp sức mạnh của Mục Trần.

Đã vậy thì tẩu vi thượng sách.

Vương Thống hành động dứt khoát khiến cho bên dưới không ít người kinh ngạc, tên kia quả nhiên là con rùa rút đầu.

- Nợ còn chưa trả, cứ thế mà đi thì có thất lễ quá không đây?

Mục Trần nhìn bọn họ chạy lui, âm thanh như sấm rền mà bình thản truyền ra, hắn tiến lên, thân hình như rồng bay trong tiếng long ngâm biến mất.

- Cẩn thận!

Vương Thống sắc mặt đại biến, tốc độ của Mục Trần lại tăng lên !

- Cẩn thận vô ích!

Một tiếng quát lạnh băng vang lên sau lưng Vương Thống khiến hắn kinh hãi, vội vã vung Yển Nguyệt Đao dốc lực chém ngang ra sau.

"Keng!"

Một bàn tay như làm từ lôi đình vươn ra, bắt lấy lưỡi đao bén ngót, rồi một cước hướng tới, lôi điện lẹt xẹt không lưu tình in một dấu chân lên ngực Vương Thống.

"Hự!"

Vương Thống há mồm phun máu, thân thể như sung rụng bắn xuống đất, cắm vào mặt đất trong tiếng nổ ầm ầm tạo thành một cái động to.

- Đại ca!

Vương Lôi, Vương Trọng kinh hoảng thét lên.

- Muốn theo hắn, thì xuống luôn đi!

Lôi quang lóe sáng, Mục Trần lại xuất hiện bên cạnh hai tên Vương Lôi Vương Trọng, cán đao như cây gậy hung hăng đập xuống lưng, bụng cả hai.

"Bốp! Chát!"

Cả hai huynh đệ thê thảm bắn xuống hai hướng, tạo thêm hai cái hố to khác trên mặt đất.

Đám Trần Bằng nhìn ba cái hố sâu to tướng trên mặt đất, ở đó ba huynh đệ Vương gia mồm miệng đầy máu, cực kỳ thê thảm, đâu còn vẻ ngạo mạn khi trước.

- Người nầy. . . khủng bố quá....

Nuốt nước miếng, ngẩng lên nhìn không trung, bóng thiếu niên đầy lôi điện đã hạ xuống, lôi quang tiêu tán, thân thể trở lại bình thường.

Bọn họ nhìn về phía Mục Trần, ánh mắt đã thêm kính sợ và thầm cảm thấy may mắn. Lúc nãy cũng chỉ khiến cho hắn không mấy thích, chứ còn may chưa quá đáng đắc tội Mục Trần, nếu không kết quả chắc còn te tua hơn cả ba huynh đệ Vương gia.

Mục Trần hờ hững ném thanh Yển Nguyệt Đao ra, nó xoay vòng lượn thành một vòng cung rồi cắm xuống đất trước mặt Vương Thống, lún xuống đất cả nửa trượng.

Vương Thống nhìn thanh đao đang run lên không ngớt, sắc mặt trắng bệch.

Mục Trần phủi tay, nhìn Vương Thống, cười nhạt. Nhưng nụ cười đó càng khiến ba người kia dựng tóc gáy.

- Tiếp theo, chúng ta sẽ hòa nhã nói chuyện cái gì gọi là trả giá ấy nhỉ?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 300: Cực Độ Nguy Hiểm

Vương Thống méo mặt nhìn Mục Trần đang bình thản nói chuyện, thoáng cảm giác thấy lạnh gáy đau đầu. Một màn tan tác vừa nãy đã khiến hắn hoảng hốt, ba huynh đệ liên thủ nhưng vẫn bại thảm hại cấp tốc trước tên thiếu niên chuẩn Hóa Thiên cảnh, thật là quá nhọ....

- Sao hắn mạnh dữ vậy cà?

Vương Thống chua xót lẩm bẩm. Vốn nghĩ lần này xuất quan sẽ tỏa sáng trong Thú Liệp chiến gặt hái thành quá, nào có đoán được mới đi chưa lâu đã gặp một nhân vật hung ác cường hãn đến thế.

Mà nghe nói tên nhóc kia mới chỉ tới Bắc Thương linh viện chưa tới một năm, tân sinh lại có năng lực như thế, rất nhiều lão sinh ưu tú đều bị hắn bỏ xa tít thò lò ở phía sau.

Tên này tuyệt đối có năng lực đứng vào top 5 Thiên bảng!

Quái vật a!

Ba huynh đệ Vương gia bất giác cảm thấy nản lòng, ngạo khí bị đả phá tan tành. Bọn họ cũng được xem như thiên tài, nhưng khi đem ra so với Lý Huyền Thông và Mục Trần, vẫn có một khoảng cách cực lớn.

- Ngươi muốn thế nào?

Vương Thống dù sao cũng là đại ca, tinh thần lãnh đạm trở lại, cắn răng hỏi Mục Trần.

- Mặc dù ở chỗ này ta thật không có khả năng lấy mạng các ngươi, nhưng mà đánh cho bầm dập tơi tả ngắc ngoải hấp hối, hắn là sẽ tự động bị trục xuất ra khỏi Linh Quang giới. Nếu vậy thì chắc chắn cũng sẽ mất tư cách nhận được Linh Quang quán đỉnh?

Mục Trần hạ xuống một tảng đá phía trước ba người, ngồi cười đạm nhạt, thanh âm lạnh lẽo đáng sợ.

Vương Thống mặt tái mét, họ dự định bùng nổ trong Thú Liệp chiến cũng là vì Linh Quang quán đỉnh, để cho thực lực tiếp tục tăng tiến, chân chính có thể đuổi theo đám cường giả đỉnh cấp Thiên bảng. Nếu Mục Trần thực sự đá họ ra khỏi Linh Quang giới, mất đi cơ duyên kia thì quả thật là một đả kích cực lớn khó mà chịu nổi.

- Cho nên, tự đem ra thứ khiến ta động lòng để bồi thường đi, nếu không...

Mục Trần nhe răng cười nguy hiểm, ánh mắt chẳng chút hảo ý nhìn ngang ngó dọc trên thân thể thê thảm của ba người.

- Chúng ta vừa mới đoạt của bọn kia hơn 1000 linh quang, đều đưa cho ngươi hết, được chứ?

Vương Thống thểu não trả lời.

Ba đội đang đứng quan sát đằng xa nghe vậy cũng tức máu lắm, nhưng cũng chẳng dám nói cái gì. Bất luận là Mục Trần hay là ba huynh đệ Vương gia, bọn hắn có liên thủ cũng không đối phó được.

Mục Trần sắc mặt lạnh nhạt chẳng ra vẻ gì hài lòng hay hứng thú, chỉ vươn tay ra.

Hào quang trong tay Vương Thống lóe lên, một khối thủy tinh hiện ra, ánh lửa đỏ dập dờn thoáng hiện, như một vầng mặt trời sáng rực chứa trong đó cả nghìn linh quang, dao động linh lực nồng đậm toát ra khiến không khí kêu lên u u chấn động.

Ba đội kia đều đưa mắt mong mỏi nhìn vào thủy tinh cầu, thứ đó vốn là của bọn họ cực khổ kiếm được a.

Nhưng mà Mục Trần lại chẳng thèm quan tâm tới họ, đối với ba anh em của Vương Thống hắn không thích, đối với đám người thừa gió bẻ măng, qua cầu rút ván trục lợi kia hắn cũng chẳng ưa, thành ra đưa tay nhận lấy lập tức cất vào, chẳng hề tỏ ra ý tưởng nào là hào hiệp trả lại cho bọn người kia.

Trần Bằng và đám kia thấy thế, chỉ có thể run run mấp máy môi, nhưng không dám thốt ra lời nào đòi lại chiến lợi phẩm của Mục Trần.

- Chừng này còn chưa đủ.

Mục Trần cất kỹ hơn 1000 linh quang, lại nhìn qua Vương Thống, tỏ vẻ không hài lòng.

- Linh quang cũng đưa hết cho ngươi, còn không thỏa mãn? Mục Trần! Đừng có quá đáng!

Vương Thống biến sắc, nổi giận.

Mục Trần chậm rãi bước tới, đưa tay cầm lấy thanh Yển Nguyệt Đao cắm trước mặt, tiếng đao rung động oong oong đáng sợ, một đao trảm xuống, lằn đao xé toang một khe nứt sâu hoáy kéo dài tới chân Vương Thống, đôi mắt hắn lạnh lùng nhìn ba huynh đệ nọ.

Vương Thống giật mình liếc nhìn ánh mắt lạnh băng của Mục Trần, trong lòng cũng rét run. Ba người liếc nhìn nhau, nản lòng thở dài. Lần này thật quá ư xui xẻo, xem ra hôm nay không trích tí máu, tên sát tinh kia sẽ không buông tha.

- Chúng ta có một tin tức, về điểm tụ tập.

- Điểm tụ tập như thế này, ta tự kiếm cũng được.

Mục Trần hơi nhướng mày.

- Hừ! Điểm tụ tập này mà chúng ta biết, đạt cấp độ cực kỳ nguy hiểm!

Vương Thống phát cáu.

- Điểm tụ tập cực độ nguy hiểm?

An Nhiên đột nhiên kinh hô, mặt biến sắc nhìn Vương Thống, nói:

- Các ngươi lại có thể biết được điểm tụ tập cấp độ này?

Mục Trần cũng hơi kinh dị nhìn Vương Thống, hắn được An Nhiên cho biết cũng hiểu sơ sơ một chút về mấy điểm tụ tập trong Thú Liệp chiến. Nó được phân ra mạnh yếu rõ ràng, điểm tụ tập mà hắn vừa càn quét xong chỉ thuộc loại bình thường, cấp độ cao hơn một chút là "nguy hiểm", và cao nhất chính là "cực độ nguy hiểm.

Nếu không có gì đặc biệt, điểm tụ tập cấp độ nguy hiểm sẽ có Linh Tướng tương đương với Hóa Thiên cảnh hậu kỳ trong đó, quy mô số lượng không nhỏ. Còn cực độ nguy hiểm, có xác suất rất cao xuất hiện... Linh Vương.

Linh Vương, thực lực khủng bố sánh ngang cường giả Thông Thiên cảnh. Nhiều năm gần đây torng Thú Liệp chiến chưa có chuyện đệ tử đến liệp sát Linh Vương xảy ra.

- Tin tức này thì đủ nặng đấy, bất quá chỉ sợ nuốt không trôi...

Mục Trần nhíu mày, nếu có thể đạt được một Linh Vương quang, vậy thì xem như Thú Liệp chiến lần này hắn đã hoàn toàn viên mãn. Đến lúc Linh Quang quán đỉnh, hiệu quả chỉ có thể dùng từ hoàn mỹ để mô tả. Bất quá hắn không phải hạng người thấy lợi ích cao là đầu óc choáng váng, Linh Vương quang tuy cực kỳ hấp dẫn, nhưng phải có bản lĩnh mới đủ sức nuốt trôi. Thực lực hắn bây giờ xem như rất tinh tiến, nhưng vẫn biết rõ muốn chống cự cường giả Thông Thiên cảnh vẫn khó mà toàn thân.

- Lá gan ngươi sao nhỏ thế? Không có quyết đoán làm sao mà tỏa sáng?

Vương Lôi cười nhạo ra vẻ.

Mục Trần liếc hắn, mặt không chút đổi sắc hoành đao, lưỡi đao sắc lẹm chỉ thẳng mặt Vương Lôi khiến cho tên kia phẫn nộ nhưng cũng đành im miệng.

- Theo ta thấy cái điểm tụ tập cực độ nguy hiểm này với năng lực các ngươi vẫn không đủ tư cách vượt qua, chuyện này ắt hẳn còn gì đó chưa nói?

Mục Trần nhìn qua Vương Thống, hỏi tiếp.

Vương Thống giật mình, miệng giật giật. Không ngờ Mục Trần lại tinh tế như vậy, do dự một lát hắn mới nói:

- Trong Linh Quang giới này, vốn số lượng điểm tụ tập cực độ nguy hiểm không vượt qua hai bàn tay, cũng vì nhiều năm nay căn bản chưa có đệ tử nào dám tới gần khu vực như vậy.

Mục Trần gật đầu, Linh Vương Thông Thiên cảnh, có lẽ cả Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông cũng phải cẩn thận kiêng dè, huống gì đệ tử tầm thường.

Và cũng vì nhiều năm không có đệ tử nào dám chú ý tới đám Linh Vương kia, thành ra mỗi năm trôi qua đám Linh Vương đó càng mạnh hơn, cho đến hiện tại dù thực lực đệ tử đã tăng lên nhiều vẫn không đủ sức dòm ngó tới điểm tụ tập cấp bậc đó.

- Điểm tụ tập của chúng ta lại không nằm trong số đó, bởi vì năm ngoái nó chỉ ở cấp độ nguy hiểm, đến năm nay mới được thăng cấp lên thành cực độ nguy hiểm.

Vương Thống liếm môi, mắt hừng hực cháy:

- Linh Vương ở chỗ đó chỉ mới được thăng cấp gần đây!

- Linh Vương mới thăng cấp sao?

An Nhiên chấn động kinh ngạc. Tin tức này quả thật là vô cùng quan trọng a. Đúng là đệ tử Bắc Thương linh viện hiện tại không có biện pháp đối phó những Linh Vương đã tồn tại nhiều năm, nhưng một con Linh Vương mới ra lò thì cũng có tỷ lệ thành công khá cao.

Tin tức này mà truyền ra, không biết sẽ có bao nhiêu kẻ nóng đầu vội vã tập trung hướng về bên đó. Linh Vương quang, lần đầu tiên sau nhiều năm sẽ có người đoạt được, rất đáng để mạo hiểm.

Mục Trần nheo mắt. Linh Vương mới thăng cấp? Khó trách Vương Thống dám mạo tính toán ra tay với điểm tụ tập như thế. Dù Mục Trần cũng hiểu, với thực lực của ba huynh đệ bọn họ cũng chưa chắc đắc thủ được, nhưng bất luận ra sao cũng là có hy vọng khá cao.

Vì Linh Vương quang, nguy hiểm cỡ đó đáng cho họ mạo hiểm một lần.

- Tin tức này có bao nhiêu người biết?

Mục Trần hơi trầm ngâm.

Vương Thống nhíu mày, lắc đầu:

- Ta làm sao biết, tin tức do Bắc Thương linh viện bán ở Linh Trị điện, tuy rằng không đại trà nhiều ngươi mua, nhưng tóm lại là có.

- Tức là tin tức này không chỉ riêng các ngươi biết, phải không?

Vương Thống gật đầu:

- Trong Linh Quang giới, ngươi đừng mơ có được tin tức độc nhất vô nhị một mình ngươi biết. Bắc Thương linh viện muốn tăng cường tính cạnh tranh, nên ngươi muốn một mình ăn hôi đâu có dễ.

Mục Trần cười, xòe ra tay:

- Đưa địa điểm cho ta!

Vương Thống cắn răng, đau lòng lấy ra một quyển trục màu đỏ đưa cho Mục Trần. Mục Trần tiếp nhận, xốc lên xem, nhìn thấy bản đồ lộ tuyến phức tạp, chỉ duy nhất phía tây bắc bản đồ có một dấu chéo đỏ như máu, bên cạnh viết bốn chữ "cực độ nguy hiểm" cũng đỏ tươi, lóe ra ánh sáng khiến người ta lạnh gáy.

Thứ đồ này hẳn nhiên Vương Thống không thể làm giả, hơn nữa tin tức loại này có lẽ Bắc Thương linh viện sẽ không phát ra tin sai, nên Mục Trần cũng không hoài nghi thêm, cất ngay vào vòng tay.

- Đa tạ!

Mục Trần tủm tỉm cười, cắm lại thanh Yển Nguyệt Đao trước mặt Vương Thống, ra vẻ định xoay người bỏ đi.

- Khoan đã!

Vương Thống vội kêu lên.

Mục Trần quay đầu nhìn lại, nói:

- Sao? Còn ý kiến gì?

Thấy ánh mặt sắc lẹm của Mục Trần, Vương Thống vội lắc đầu khổ não nói:

- Chỉ muốn thương lượng với ngươi một chút, nếu chúng ta cùng đi đến đó, sao không hợp tác thành một nhóm? Tin tức này không phải duy nhất, chắc chắn sẽ có nhiều chi đội khác tranh giành. Ta thấy nếu chúng ta có thể hợp tác, tỷ lệ thành công sẽ cao hơn một chút.

- Ngươi cũng đừng có hoài nghi chúng ta, dù sao cũng còn là đệ tử Bắc Thương linh viện, vài mẹo nhỏ có thể lấy ra đùa nghịch, nhưng có

vài thứ không thể chạm tới chúng ta vẫn biết điều.

- Mọi người hợp tác, đến lúc đó nếu có thể đắc thủ, thì lại thương lượng phân phối cho hợp lý, sao?

Mục Trần nhìn gương mặt ra vẻ thật thà của Vương Thống, hai tên Vương Lôi Vương Trọng đằng sau lại trề môi khinh bỉ, nhưng chẳng nói gì, hẳn nhiên đây là chủ ý của Vương Thống nhưng hắn cũng đại diện cho cả ba.

Hơi trầm ngâm, lát sau cũng gật đầu. Ba huynh đệ Vương gia chiến lực không tồi, nếu không âm thầm giở thủ đoạn thì cũng là trợ thủ rất tốt.

- Nếu các ngươi muốn đi cùng, ta cũng không từ chối. Nhưng mà lần tới hành động phải lấy ta làm chủ, các ngươi không muốn cứ việc tự động rời đi. Mặt khác phải nhớ, đừng chạm tới thứ không nên chạm, nếu không sẽ không chỉ ép các ngươi nôn ra vài tin tức đơn giản vậy đâu.

Mục Trần nhìn chòng chọc vào Vương Thống, rồi quay sang Lạc Li, An Nhiên vẫy tay gọi các nàng cùng đi.

Ba huynh đệ Vương gia liếc nhau, thở dài ngao ngán, nhưng cũng nhanh chóng bước theo.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 301: Hắc Hội

Ngày tiếp theo, đội của Mục Trần có thêm ba huynh đệ Vương gia hợp tác gia nhập, chiến lực lại tăng thêm nhiều. Tuy vậy ba huynh đệ Vương gia cũng không có ý tưởng lấy Mục Trần làm thủ lĩnh, quan hệ hai bên vẫn chỉ là hợp tác.

Mục Trần cũng hiểu rõ điều này, hắn cũng không nghĩ muốn ba người kia gật đầu răm rắp thực hiện mọi mệnh lệnh của hắn, chỉ cần lúc thiết yếu góp sức là đủ, cứ thế sẽ duy trì hợp tác.

Cũng vậy, thỉnh thoảng Vương Thống cũng cung cấp cho Mục Trần vài tin tức về mấy điểm tụ tập dọc đường, cả bọn hợp tác càn quét, linh quang đạt được vui vẻ chia nhau.

Dĩ nhiên Vương Thống cũng không nói hết tất cả những tin tức, lâu lâu bọ họ cũng rời khỏi đội ngũ, lúc trở về thì có vẻ khá chật vật, nhưng mặt mày hưng phấn, rõ ràng là đi ăn mảnh.

Với việc đó, Mục Trần chỉ trề môi chẳng nói gì. Vốn bọn họ chỉ tính là hợp tác vì điểm tụ tập cực độ nguy hiểm kia, trước khi đến đó ai muốn làm gì cũng không sao cả.

Dù sao hắn cũng không thể bức ba huynh đệ Vương gia phải đại nghĩa nôn ra hết tất cả tin tức để dùng chung, làm thế có lẽ ba tên kia có bị đá khỏi Linh Quang giới cũng không cho hắn toại nguyện.

Cũng nhờ thái độ bình bình không can thiệp chuyện của người khác như thế, hai ngày sau mọi người xem như hòa thuận, huynh đệ Vương Thống cũng bỏ được khúc mắc vài ngày trước với Mục Trần. Lúc gặp

nhau còn có thể ngồi tâm sự, tuy rằng quan hệ không quá thân thiết nhưng cũng tự nhiên khách sáo hơn nhiều.

Hai ngày sau.

Đội của Mục Trần đang hướng thẳng tới vị trí đánh dấu trên bản đồ kia, dọc đường nhật thấy Linh Quang giới càng lúc càng náo nhiệt, thỉnh thoảng có thể gặp rất nhiều đội ngũ do các đệ tử liên kết với nhau tìm kiếm các điểm tụ tập.

Lúc này Thú Liệp chiến đã đến giai đoạn phấn khích.

Mọi người xâm nhập vào sâu Linh Quang giới càng nhiều, đụng chạm tranh đấu càng bùng nổ thường xuyên hơn, những con hắc mã đã lâu ẩn dật hôm nay liên tục bày ra thực lực kinh người, khiến cho tiếng tăm từ lâu ngủ vùi đột ngột lóe sáng trong Linh Quang giới.

Tiêu chuẩn thực lực của đệ tử Bắc Thương linh viện nhanh chóng được nâng cao hơn, trước đây chỉ cần Hóa Thiên cảnh sơ kỳ đã thừa sức vào top 20 Thiên bảng, nhưng hiện tại Hóa Thiên cảnh trung kỳ có thể chen chân vào hay không còn chưa biết được.

Với việc này Mục Trần cũng không biết nói thế nào, quả nhiên Thú Liệp chiến không hổ danh là hoạt động náo nhiệt nhất mỗi năm ở Bắc Thương linh viện, chỉ đám hắc mã lộ mặt cũng đủ khiến cho cả học viện lật ngược trở lại.

Thời gian càng trôi qua, sẽ càng có nhiều hắc mã xuất hiện, cũng phải xem đám cường giả thứ hạng cao kia còn có thể tự cao tự đại như trước nữa không, khi mà vị trí của họ bị đe doa trước làn sóng hắc mã khủng bố.....

Một điểm tụ tập không quá lớn, Mục Trần đứng trên ngọn núi cao nhìn xuống sơn cốc, linh quang lấp lánh khắp nơi, nhưng không có linh lực dao động hùng hậu. Ở đây có vẻ còn kém hơn điểm tụ tập ban đầu mà Mục Trần đã càn quét.

- Phí thời gian!

Mục Trần bĩu môi mắng một tiếng.

Điểm tụ tập này cũng do Vương Thống cho biết thông tin, nhưng mà điểm tụ tập cấp độ này đã không còn lọt vào pháp nhãn của Mục Trần được nữa, hắn cũng lười ra tay, bảo các nàng An Nhiên động thủ càn quét.

Sau lưng Mục Trần, Lạc Li mỉm cười an ủi:

- Tuy thịt ít, nhưng cũng đủ xỉa răng, còn hơn là chúng ta đi lung tung tìm kiếm không mục tiêu.

- Ba tên kia trước khi vào Linh Quang giới chẳng biết lấy đâu ra bao nhiêu tin tức như thế, đến giờ hợp tác cũng chẳng đủ cho ta ăn sáng, chỉ đưa ra vài điểm tụ tập yếu nhớt đi lừa gạt ta à...

Mục Trần nghiến răng, mấy tên Vương Thống mỗi lần đi ăn mảnh trở về tí ta tí tởn, mà lại ra vẻ lấm la lấm lét cứ như sợ hắn cướp đi linh quang vậy.

Tuy Mục Trần cũng biết Vương Thống không có nghĩa vụ như đàn em phải cung cấp dâng tặng tất cả tin tức cho hắn, nhưng mỗi lần thấy ba tên kia hí hửng trở về, thì trong lòng luôn cảm thấy khó chịu bực dọc.

Mà bực thì bực, Mục Trần cũng không cảm thấy ghét ba tên kia, vài khúc mắt lúc trước cũng đã tan biến, dù sao nếu họ không cung cấp số lượng tin tức yếu nhớt như thế này thì Mục Trần cũng không có thu hoạch gì.

"Véo."

Trong sơn cốc có tiếng xé gió truyền ra, ba cô gái bay lên đỉnh núi, gương mặt sung sướng khoái trá. Mục Trần tâm cao đòi hỏi lớn, điểm tụ tập thế này hắn không vừa mắt, nhưng với các nàng thì rất hài lòng hợp dạ.

Phía sau các nàng, ba huynh đệ Vương gia cũng theo sát, bám theo ba người ra vẻ khá ân cần, nhưng ba cô gái chỉ mỉm cười đối đãi, tuy hai ngày qua quan hệ khá tốt cũng gần gũi, nhưng các nàng vẫn tin tưởng Mục Trần hơn.

- Tổng cộng thu được 600 linh quang.

An Nhiên mỉm cười báo cáo với Mục Trần.

- Mọi người giữ lấy hết đi.

Mục Trần gật đầu, Linh Binh quang giờ đây hắn đã không màng, vả lại đều do An Nhiên và các nàng vất vả đi thu gom, nam nhi như hắn cũng không thể đưa mặt mo đi chiếm hết lợi ích.

- Vẫn là Mục huynh phóng khoáng.

Vương Thống thấy thế liền cười nói tán thưởng.

Mục Trần liếc nhìn hắn, nói:

- Lần sau phiền ngươi tìm cho chúng ta một điểm tụ tập cho ra hồn một chút, mấy cái thứ thế này chỉ tổ khiến ta bực mình.

Vương Thống cười sang sảng, tỏ vẻ hơi xấu hổ. Hai ngày nay ba huynh đệ họ lủi ra ngoài ăn mảnh có vẻ hơi nhiều lần.

- Có tin tức gì không?

Mục Trần cũng không nói thêm gì, đổi chủ đề.

Vương Thống vội vàng gật đầu, cười nói:

- Lúc trước gặp một đội ngũ, cũng nghe được vài chuyện. Hiện giờ hắc mã bùng nổ rất nhiều, nhiều nhân vật top 10 cũng đã bị hạ bệ.

- Hả?

Mục Trần tròn mắt, nhanh vậy đã có top 10 bị hắc mã qua mặt? Hắc mã nào vậy a? Đen đến thế là cùng....

- Một ngày trước, hạng 9 Thiên bảng Khương Thái bị người ta khiêu chiến, một hồi kích đấu, vị này hoàn toàn thất bại.

Vương Thống nghiêm trọng nói.

Mục Trần khẽ gật đầu, đám hắc mã này bắt đầu lộ ra thực lực ẩn giấu lâu nay.

- Còn nữa, mới sáng nay hạng 7 Thiên bảng Cổ Uyên cũng bị khiêu chiến, chỉ kiên trì được mười hiệp thì thảm bại.

Vương Thống lại nói nữa, thanh âm lần này càng nghiêm trọng hơn.

- Mười hiệp. . .

Mục Trần run rẩy lặp lại, mặt biến sắc. Cái đám hắc mã này lợi hại quá đi, chẳng biết mạnh như Tô Huyên có bị khiêu chiến hay không đây? Đối với Tô Huyên hắn cũng không đặc biệt lo lắng, vì trước khi tiến vào Linh Quang giới, hắn cảm thấy dường như thực lực nàng ta tăng cường không ít, vả lại đấu tâm của nàng có vẻ không mạnh lắm, chắc khó có ai tìm nàng gây sự.

Đối với Tô Huyên, Mục Trần rất có hảo cảm, tự nhiên không mong nàng gặp bất trắc.

- Khiêu chiến Khương Thái là người có tên Mộ Phong Dương, một lão sinh không mấy nổi tiếng. Năm xưa lúc hắn mới vào linh viện, từng bị một học trưởng chèn ép đến mang nhục, phản kháng lại thì bị đánh nhừ tử. Thời gian sau hắn im lìm không thấy bóng dáng, có lẽ cũng khổ tu ở Lôi vực, hôm nay nhân dịp bùng nổ.

Vương Thống kể tiếp.

- Còn kẻ đánh bại Cổ Uyên tên là Triệu Thanh Sam, danh tiếng cũng có nhưng không mấy cao lắm, trước nay luôn ở hạng 51 Thiên bảng, chưa bao giờ leo lên cao hơn. Nhưng rõ ràng thực lực của hắn hiện tại đã đáng sợ đến trình độ nào thì cũng khó mà hình dung hết.

Vương Thống dừng lại một chút:

- Và... họ đều là thành viên Hắc hội.

- Hắc hội?

Mục Trần ngẩn người, chưa bao giờ nghe thấy cái tên bang hội nào như thế trong Bắc Thương linh viện.

- Còn được gọi là hội của hắc mã, thật ra đây chính là thế lực tồn tại lâu dài nhất trong linh viện, vì xưa nay nó chưa bao giờ kết thúc, luôn luôn tồn tại.

- Hàng năm luôn có không ít tân sinh gia nhập Bắc Thương linh viện, đồng thời cũng có không ít thiên tài vì đủ các loại nguyên nhân mà gia nhập Hắc hội, cứ vòng đi quanh lại, Hắc hội chưa bao giờ bị tan rã. Số lượng hắc mã xuất hiện trong Thú Liệp chiến hằng năm phần lớn đều gia nhập Hắc hội.

Mục Trần tỏ ra kinh dị, không ngờ Hắc hội kia lại có chiến lực vô song ẩn tàng như thế, thật muốn so sánh, có lẽ cả Thẩm Phán đoàn của Trầm Thương Sinh hay Huyền bang của Lý Huyền Thông mới có thể so ngang.

- Các ngươi cũng là hắc mã, không lẽ cũng là thành viên Hắc hội?

Mục Trần chợt hỏi.

Vương Thống lắc đầu, nói:

- Bọn họ từng đánh tiếng mời huynh đệ chúng ta, nhưng mà bọn ta từ chối. Đúng thật là chúng ta thua Lý Huyền Thông nhưng cũng chẳng oán

hận gì hắn, chúng ta chỉ tự nhủ phải cố gắng dốc tận lực tu luyện là tốt nhất, không làm được cũng không cần phải khiến bản thân biến dạng.

Mục Trần tỏ ra kinh ngạc, ánh mắt nhìn Vương Thống có vẻ khác trước. Không ngờ ba huynh đệ Vương gia lại có thể giác ngộ như thế, đối với Hắc hội chuyên thu nạp những kẻ bị ăn quả đắng nhục nhã rồi điên cuồng tu luyện rất dễ khiến người ta thay đổi.

- Mục tiêu khiêu chiến của Hắc hội chính là những tai to mặt lớn khét tiếng Bắc Thương linh viện, ngươi cũng phải chú ý một chút. Dù cho chỉ là tân sinh nhưng gần đây tiếng tăm bay lên như diều gặp gió, không thể không đề phòng nha.

Vương Thống dặn dò.

Mục Trần thản nhiên cười, hắn không thích phiền toái, nhưng nếu đám hắc mã kia cho rằng có thể leo lên đầu hắn mà nhảy nhót thì Mục Trần cũng chẳng ngại cho họ biết, cái gì gọi là "hắc mã đừng đùa với đen"!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 302: Doanh Trại

Mục Trần đứng trên ngọn núi, liếc nhìn lại sơn cốc lúc này đã loãng đi nhiều vì không còn linh quang lấp lánh. Sau khi bị mấy người An Nhiên càn quét, chỗ này đã không còn hứng thú gì để dừng lại. Hắn vẫy tay gọi Vương Thống:

- Đi thôi! Chúng ta còn bao lâu nữa mới tới chỗ đánh dấu trên bản đồ kia?

- Dựa theo tốc độ này, ngày mai là tới rồi!

Vương Thống suy nghĩ, trầm ngâm nói:

- Bất quá ta cũng đã nói, tin tức này không chỉ riêng chúng ta biết. Tuy là những người nắm được tin tức này đều sẽ tận lực giữ bí mật, nhưng lúc đó có bao nhiêu người lao vào tranh giành Linh Vương khẳng định là không chỉ có mỗi chúng ta đủ năng lực.

Mục Trần khẽ gật đầu, cái bánh to như thế này ắt phải có nhiều người nhòm ngó, hắn cũng biết không chỉ có bản thân mới có dã tâm.

- Dựa theo bản đồ, chiều nay chúng ta sẽ đi ngang một doanh trại Thú Liệp, ở đó có không ít đệ tử dừng chân, là nơi tin tức lưu thông nhanh nhất. Có lẽ chúng ta sẽ qua đó thăm dò một chút, xem thử khu vực này có những đội ngũ nào lợi hại, nếu đường đi gần gần giống nhau thì khả năng rất cao họ sẽ là đối thủ cạnh tranh Linh Vương với chúng ta.

Vương Thống rất hiểu biết về Linh Quang giới, so với đám người An Nhiên thì càng thông thạo hơn, do đó sắp xếp rất ổn thỏa.

Do vậy Mục Trần cũng không phản đối, chỉ gật đầu tán thành. Nếu có thể có nhiều thông tin cho lần hành động này, tác dụng không nhỏ chút nào.

- Đi thôi!

Mục Trần dẫn đầu bay lên, hóa thành một tia sáng bay theo hướng tây bắc, phía sau hắn nhóm Lạc Li, Vương Thống, An Nhiên cũng liền theo sát.

Đoạn đường tiếp theo cả đoàn không hề dừng lại, lấy tốc độ cao nhất bay đi. Đến khi mặt trời sắp lặn, thì gặp được một doanh trại khá lớn tọa lạc trên một bình nguyên trống trải.

Diện tích doanh trại không nhỏ chút nào, nhưng lại có vẻ khá đơn giản, cũng khá nhộn nhịp tấp nập. Từ đằng xa nhiều tiếng gió vang vọng, không ngừng có những bóng người hạ xuống đi vào trong doanh trại.

Khu vực này đã tiếp cận khá sâu trong Linh Quang giới, qua mấy ngày đã có khá nhiều đệ tử dũng mãnh tiến vào nơi này, khiến cho doanh trại Thú Liệp không hề thiếu bóng người.

- Linh Quang giới có vài doanh trại Thú Liệp như thế này, đây cũng xem như một chỗ nghỉ chân an toàn, không gặp phải những Linh Binh lang thang.

Vương Thống cười nói hướng dẫn.

- Ngoài ra doanh trại Thú Liệp còn có tác dụng khác, như những đội ngũ thực lực nếu cảm thấy chưa đủ, có thể đăng tin tuyển đội viên ở đây, đương nhiên là phải có thù lao tương xứng.

- Còn nữa, thỉnh thoảng ở đây cũng có vài giao dịch buôn bán, ví dụ như dùng linh trị đổi linh quang. . .

- Linh trị đổi linh quang? Vậy cũng được sao?

Mục Trần ngẩn ra, hơi kinh ngạc.

- Ha ha, linh trị đối với đệ tử Bắc Thương linh viện chúng ta rất quan trọng, mà đổi như vậy cũng chỉ là nhu cầu, cho nên Bắc Thương linh viện cũng sẽ không cấm.

Vương Thống cười nói.

Mục Trần gật đầu, với việc đó hắn cũng không hứng thú lắm, linh quang trong tay hắn khá dư dả, không cần thiết phải lấy linh trị mua, mà hắn cũng chẳng cần bán, vì linh quang càng nhiều thì linh quang quán đỉnh càng có hiệu quả cao. Vốn Mục Trần còn trông cậy vào linh quang quán đỉnh để đột phá chân chính đến Hóa Thiên cảnh nữa kia, dĩ nhiên sẽ không ngu đến mức đem nó đi bán.

- Lát nữa chuyện thu thập tin tức cứ để cho huynh đệ chúng ta, Mục huynh cứ chờ đó là được.

Vương Thống thoáng nhìn vào doanh trại, lên tiếng nhận việc.

- Vậy phiền ngươi.

Mục Trần cũng khoái, có Vương Thống trong đội cũng đỡ được nhiều việc lặt vặt.

- Ha ha, nói gì vậy, về sau không chừng còn phải trông cậy nhiều vào Mục huynh đó.

Vương Thống cười sảng khoái, ngôn xưng của hắn bây giờ không còn kiêu ngạo như khi mới gặp mặt, hiển nhiên sau lần giao chiến với Mục Trần đã ăn đủ quả đắng nên đã đè nén ngạo khí xuống.

Mục Trần cười lắc đầu, Vương Thống và hai huynh đệ kia mặc dù kiêu ngạo, thỉnh thoảng cũng hay đi ăn mảnh, nhưng tính tình cũng không phải bại hoại, hai ngày nay giao tiếp cũng khiến cho hắn sinh ra không ít hảo cảm.

Cả đội đến gần doanh trại mới hạ xuống, khi họ tiến vào trong, âm thanh ồn ào huyên nào kẻ mua người bán ập vào mặt, khiến cho lỗ tai nhiều ngày quen yên tĩnh thoáng chốc lùng bùng.

Mục Trần nhìn doanh trại náo nhiệt lui tới không ngớt cũng đâm sợ hãi. Chỉ là cái doanh trại be bé thế này mà nhìn sơ chắc cũng có đến cả vạn đệ tử.

Đoàn người hiên ngang bước vào doanh trại, Mục Trần hơi tò mò nhìn ngó xung quanh, rồi đi sâu vào trong, dọc đường nhìn thấy rất nhiều kẻ dựng thủy tinh bài ra sức mà rống lên.

- Đội ngũ 12/20, cần tìm 8 người Dung Thiên cảnh hậu kỳ trở lên!

- Thiên bảng xếp hạng 98, tìm một đội ngũ mạnh đi săn Linh Binh!

- Thu mua linh quang số lượng lớn, 50 linh trị một khỏa, ai quan tâm pm gấp gấp!

Mục Trần đi thẳng một đường, nhìn đủ loại quảng cáo cũng không nhịn được cười. Một màn rao bán kỳ lạ thế này chỉ có ở đây mới tìm được.

Vương Thống thì tỏ ra khá quen thuộc với những khu vực thế này, thỉnh thoảng lại tấp vào nói chuyện với vài người, đưa cho họ linh quang đổi lấy đủ loại tin tức.

Vương Thống làm việc nhanh nhẹn khiến cho Mục Trần rất an tâm, thành ra hắn có vẻ nhàn nhã, tìm một khoảng sân vắng thong thả đứng chơi.

Lạc Li đi theo bên cạnh, người con gái váy đen tuyền tôn lên vẻ đẹp thướt tha, những đường cong lả lướt theo mái tóc màu bạc như ngân hà thả xuống rực rỡ, lại đứng ở chỗ rộng rãi trống trải khiến cho nàng dễ dàng trở thành khung cảnh phong tình thu hút vô số ánh nhìn của nam nhân trong doanh trại, không ít người tỏ ra mê mẩn đắm đuối, nhưng rồi

họ cũng nhanh chóng nhận ra Lạc Li, vì dù sao nàng bây giờ bài danh trên Thiên bảng cũng đã hạng 15, thứ hạng cũng khá cao. So với Mục Trần xem ra còn muốn nổi tiếng hơn.

Lúc nhận ra Lạc Li, dĩ nhiên thấy ngay Mục Trần bên cạnh. Đệ tử Bắc Thương linh viện giờ đây ai chẳng biết người con gái xinh đẹp kia đem lòng yêu say đắm tên tân sinh cường hoành hung hãn đó. Có thể khiến Lạc Li im lặng bước theo bên cạnh, ngoài Mục Trần ra trong Bắc Thương linh viện này không tìm được người thứ hai.

Thấy xung quanh nhiều cái nhìn hừng hực ghen tị phóng tới, Mục Trần nhếch miệng cười, giơ tay nắm lấy bàn tay mềm mại mịn màng của Lạc Li, để cho đám người ghen tị kia thức thời mà lảng đi chỗ khác.

Lạc Li nhận thấy tâm tư cẩn thận của hắn cũng không khỏi trừng mắt cả giận, nhưng cái dáng vẻ giận dỗi kiều mị kia lại khiến cho thêm nhiều kẻ chết mê chết mệt.

Mục Trần cười khì, kéo tay Lạc Li bước đi, ngẩng lên nhìn phía trước có một đám đông đang vây quanh một đài cao. Trên đài, một thanh niên đang giơ cao một vật phẩm, hét to.

- Các vị, thứ trong tay ta cam đoan không phải là phàm vật, chính là kỳ bảo Đoán Khí Thần Thạch, năng lực thần kỳ luyện hóa binh khí. Bất kể phẩm chất binh khí của ngươi là gì, đem thứ này luyện hóa một phen, hấp thu thần lực của nó, sẽ khiến cho binh khí của ngươi nâng cao phẩm chất lên một bậc!

Cái thứ trong tay tên thanh niên kia là một cục đá đen xì, bề ngoài thô ráp gồ ghề, chẳng chút bắt mắt, vả lại cũng không có dị tượng gì, trông cứ như một cục than bình thường. Do vậy đám người vây quanh đều nghi hoặc nhìn hắn, phần lớn đều nghĩ tên kia đang muốn lừa bịp, chẳng biết đào đâu ra cục đá nát lại dám kêu là bảo bối, cho rằng đám này ngu lắm sao?

- Nếu là binh khí thượng phẩm dùng thứ này của ngươi, chẳng phải sẽ trở thành binh khí tuyệt phẩm sao?

Có người cười quái dị cất tiếng, khiến cho những người xung quanh cũng cất lên những tràng cười khinh nhạo. Một món binh khí thượng phẩm kha khá một chút, trong Linh Trị điện đã có giá đến hơn trăm vạn linh trị. Còn binh khí tuyệt phẩm chắc phải vài nghìn vạn linh trị, trong tay tên kia có vật thần kỳ như thế lại có thể bán đi sao?

Trên đài cao, thanh niên kia xấu hổ cười cười:

- Đương nhiên. . . thứ này cũng có một chút tỉ lệ thất bại, không may sẽ khiến cho binh khí bị tổn thương một chút.

- Cút!

Đám người bên dưới phẫn nộ quát nạt mắng mỏ. Một chút tỉ lệ thất bại, tổn thương một chút? Lời này tin được sao?

Mục Trần cũng khẽ cười, thoáng nhìn qua Đoán Khí Thần Thạch, hắn cũng không cảm nhận được dị động gì, người kia hơn phân nửa là lừa gạt.

Lắc đầu, định kéo tay Lạc Li đi chỗ khác, thế nhưng nàng không hề bước theo rị hắn lại khiến cho hắn hơi ngạc nhiên quay lại nhìn. Đôi mắt lưu ly của nàng đang gắt gao nhìn chằm chằm tảng đá kia.

- Sao thế??

Mục Trần nghi hoặc hỏi nhỏ, lần đầu tiên thấy Lạc Li phản ứng như thế với một vật phẩm bình thường.

- Ta cần cục đá kia, nó có thể giúp ta phá bỏ một tầng phong ấn trong Lạc Thần kiếm.

Lạc Li xoay lại, dùng thanh âm chỉ đủ hai người nghe thấy nói với Mục Trần.

- Lạc Thần kiếm?

Mục Trần khẽ giật mình, chợt đưa mắt nhìn hắc trường kiếm trong tay nàng. Từ lần đầu tiên gặp mặt Lạc Li, hắn đã thấy thanh kiếm này, nhưng ít khi nào thấy nàng rút kiếm ra. Dầu vậy đối với uy lực của thanh kiếm Mục Trần chẳng chút nghi ngờ, vì thỉnh thoảng hắn có thể cảm nhận một nguy hiểm trí mạng toát ra từ thân kiếm.

- Ừm, đây là thần khí chí bảo Lạc Thần tộc chúng ta.

Lạc Li dịu dàng trả lời:

- Gia gia đưa nó cho ta, bất quá vì thực lực của ta không đủ để chế ngự nó, nên gia gia bố trí ba tầng phong ấn, mấy năm nay ta vẫn chưa thể phá được một tầng nào. Nếu có tảng đá kia có lẽ sẽ làm được.

- Thần khí?

Mục Trần chấn động lạnh run. Hai chữ đơn giản nhưng đại diện cho năng lực hủy thiên diệt địa, tin chắc ngay cả cường giả Chí Tôn khi nghe đến hai chữ này cũng sẽ nháo nhào tham lam tranh đoạt, không ngờ một trường kiếm nhìn có vẻ khá tốt mà nàng luôn đeo bên người lại là một thanh thần khí chân chính!

Lạc Li mỉm cười, đưa thanh hắc trường kiếm ẩn chứa hoa văn thần bí cho Mục Trần. Thần vật khiến Chí Tôn cũng phải động lòng tham mà nàng không hề phòng bị đưa cho hắn, dĩ nhiên trong lòng nàng, hắn giá trị hơn món thần khí này.

Mục Trần tò mò nhân kiếm, trường kiếm vào tay lập tức cảm thấy bị đau đớn. Kiếm chưa ra khỏi vỏ nhưng kiếm khí toát ra lại khiến cánh tay hắn chết lặng lạnh lẽo, kinh mạch trong cơ thể cũng mơ hồ bị đau.

Kiếm này quá mức bá đạo.

Mục Trần không giữ lâu, nhanh chóng quy hồi cố chủ, đôi mắt hắn nheo lại nhìn lên đài. Nếu tảng đá kia có tác dụng lớn với Lạc Li như thế,

vậy thì hắn phải có được!

Chương 303: Đoán Khí Thần Thạch

Trên đài cao, người thanh niên kia gân cổ ra sức nước bọt tung bay quảng cáo cục đá mà hắn gọi là Đoán Khí Thần Thạch kia, bất quá việc buôn bán cái thứ này thật là quá kém, có nhiều người ôm tâm nghi ngờ, chẳng ai tỏ ra hứng thú với nó, khiến cho hắn cảm thấy thiểu não ủ rũ.

- Vậy cuối cùng là ngươi bán cái này giá bao nhiêu?

Rốt cục có người tò mò hỏi giá, khiến hắn vội vã báo ngay:

- 5000 Linh Binh quang hoặc là 20 Linh Tướng quang.

Nhất thời xung quanh đài im lặng như tờ, rồi như đồng thanh tất cả mọi người đều xì khinh bỉ, trợn mắt nhìn tên kia như một kẻ dở hơi. Cái tên này thiếu linh quang đến mức điên rồi!

Người thanh niên kia giật mình nhìn vô số ánh mắt khinh miệt đó, nhất thời cảm thấy phẫn uất đỏ mặt, cả giận quát:

- Không mua thì thôi!

Hắn cũng không phải là thương nhân, cũng chẳng cần phải cố sống cố chết bán hàng để xoay vốn, thành ra tức giận định cất bảo vật rồi đi sang nơi khác chào hàng thử. Bọn người kia đúng là có mắt chẳng thấy thái sơn, bảo vật trước mặt mà không biết, sau này để xem các ngươi có hối hận không cho biết.

- Khoan đã!

Nhưng hắn vừa định rời khỏi thì một tiếng gọi giật ngược khiến hắn khựng bước lại, nghi hoặc nhìn qua. Ngay lối lên đài là một thiếu niên khá đẹp trai đang tươi cười tiến tới chỗ hắn, theo sau tên kia là một cô gái xinh đẹp tuyệt trần nhìn vào là bắt mê mệt.

- Cái cục đá này ta mua!

Mục Trần mỉm cười nói ngay.

Hai ngày nay vất vả thu hoạch cũng được khoảng 25 khỏa Linh Tướng quang, mà cái số này vốn nên tính là của Lạc Li thì đúng hơn, thành ra Lạc Li cần khối đá bí hiểm này dĩ nhiên hắn sẽ không hà tiện.

- Cái chuyện gì...?

Mục Trần mới vừa nói xong, đám người bên dưới thần tình kinh ngạc hô lên, mọi người khó tin nhìn hắn. Đem 20 khỏa Linh Tướng quang đi mua một khối đá chẳng biết để làm gì? Cái tên kia đầu người óc trái nho à?

- Ngươi muốn mua?

Tên thanh niên bán hàng cũng sửng sốt, hồ nghi nhìn lại Mục Trần. 20 khỏa Linh Tướng quang, cũng không phải bất cứ ai cũng dễ dàng bỏ ra như thế.

- Có bán không?

Mục Trần hơi cau mày, gắt gỏng.

- Bán!

Một tiếng bật ra như phản xạ từ trong miệng tên thanh niên kia. Khó khăn lắm mới có người coi trọng hàng, bỏ qua thì khó mà mong bán được món này.

Lập tức hắn đưa khối đá qua cho Mục Trần, bộ dáng như sợ Mục Trần suy nghĩ lại đổi ý.

Mục Trần cười khì, thuận tay nhận lấy.

"Chíu!"

Thình lình một luồng kình phong bắn tới, hướng thẳng vào bàn tay Mục Trần.

Mục Trần trừng mắt, lật tay thành trảo, linh lực hắc ám bùng lên mang theo hắc viêm tuôn ra ầm ầm cản phá đạo kình phong dồn dập.

"Bùm!"

Một tiếng động nhỏ vang lên, một hanh trủy thủ bị đánh văng đi cắp phập vào một tảng đá, chấn nát tảng đá đó, đồng thời trủy thủ cũng bị gãy ra từng khúc.

Biến cố bất ngờ khiến mọi người đều cả kinh, dời mắt tìm về nơi xuất phát công kích. Từ đằng xa có một đám người hùng dũng tiến tới, gã thanh niên đi đầu tay cầm một thanh trủy thủ lóe ra ánh sáng sắc nhọn, ngón tay múa may chơi đùa linh hoạt.

- Là Hứa Bân của Hắc hội. . . Hắn muốn làm gì?

Kẻ mới đến dường như có tiếng tăm không nhỏ, vừa xuất hiện đã có người nhận ra.

- Ha ha, khá đấy!

Hứa Bân cười nói ra vẻ tán thưởng Mục Trần, tay vỗ vỗ cười khẩy.

Mục Trần lạnh lẽo nhìn tên kia, sắc mặt có vẻ không tốt. Đối với những kẻ bất ngờ ám toán ra tay không rõ lý do, hắn chẳng ưa một chút nào.

- Vị huynh đệ này, khối đá kia chúng ta cũng rất muốn có, để cho thuận tiện, hay là tặng nó cho chúng ta đi.

Hứa Bân chẳng hề quan tâm đến gương mặt khó chịu của Mục Trần, vẫn mỉm cười nói tiếp:

- Dĩ nhiên cũng do các ngươi mở miệng nói trước, nên ta sẽ bồi thường thỏa đáng, được chứ?

Tuy nói là bồi thường, nhưng cái vẻ của hắn lại tỏ ra như là bố thí.

- Vậy à? Vậy bồi thường 1000 khỏa Linh Tướng quang đi.

Mục Trần đổi sắc ra vẻ thản nhiên nói.

Đám người xung quanh nghe xong nhếch miệng cười, kẻ thì lắc đầu cười nhạo Hứa Bấn. 1000 khỏa Linh Tướng quang, chẳng biết gom hết trong cả doanh trại này có đủ hay không nữa là?

Hứa Bân nghe thấy liền trừng mắt, da mặt giật giật:

- Ha ha, vị huynh đệ đừng nói giỡn, tại hạ Hứa Bân, là người của Hắc hội, mong huynh đệ nể mặt, chúng ta chú ý cái thứ này cũng lâu rồi....

Mục Trần không thèm nghe nữa, quay sang tên thanh niên bán hàng, vươn tay ra nhận lấy khối đá đen.

- Hô hô, huynh đệ đã không muốn tặng cho chúng ta, vậy chúng ta sẽ cạnh tranh vậy, tảng đá này bán 20 khỏa Linh Tướng quang phải không? Ta trả 22 khỏa đây.

Hứa Bân cười nhạt, nói tiếp.

Người thanh niên bán đá khẽ biến sắc. Cục diện này với hắn thật khó xử, chi bằng xem ai mua giá cao thì bán, vậy cũng không đắc tội với ai.

- Huynh đệ này.....

Hắn tỏ ra hơi xấy hổ nhìn qua Mục Trần.

Mục Trần nhíu mày, không ngờ chỉ mua một tảng đá lại phiền phức thế này. Cái bọn kia thật là khó ưa nha.

- 25 khỏa!

Mục Trần mặt không đổi sắc, nhẹ nhàng tăng giá.

Lập tức khiến cho không ít người xung quanh phải bàn tán. 25 khỏa Linh Tướng quang, dù sao cũng không dễ mà kiếm nha, đó là phải liệp sát 25 con Linh Tướng Hóa Thiên cảnh, cũng không thoải mái chút nào.

Mục Trần có thể lập tức bỏ ra 25 khỏa Linh Tướng quang, hắn cũng không phải cái đèn dầu.

- Ba mươi!

Hứa Bân rốt cục tỏ ra khó chịu, 30 khỏa Linh Tướng quang, đã là phân nửa thu hoạch của bọn họ mấy ngày qua.

- Thôi, chúng ta bỏ đi.

Lạc Li nhẹ nhàng kéo tay Mục Trần, nàng biết 25 khỏa Linh Tướng quang đã là hết giá của phe mình.

Mục Trần trở nên giận dữ, hoàn toàn chỉ còn ác cảm đối với cái gọi là Hắc hội kia.

- Hứa Bân, lâu rồi không thấy, cái tính khó ưa của nhà ngươi vẫn khiến cho người ta ghét như thế.

Bất chợt một tiếng cười gằn từ xa truyền lại, chỉ thấy Vương Thống, An Nhiên và đám người kia chẳng biết từ lúc nào cũng đến chỗ này, người vừa lên tiếng chính là Vương Thống.

- Vương Thống?

Nhìn thấy ba huynh đệ Vương Thống, Hứa Bân nhíu mày, hiển nhiên là biết rõ người mới tới. Hắn bĩu môi, nói:

- Sao chứ? Ngươi cũng muốn tới tranh giành? Bất quá ta nói cho ngươi biết, Đoán Khí Thần Thạch này cũng không phải do ta nhìn trúng, mà là đại ca Mộ Phong Dương để ý. Nếu ngươi cảm thấy đủ cân lượng thì cứ tới.

Hứa Bân khinh thường cười khẩy, ý định đe doa Mục Trần và cả Vương Thống.

- Mộ Phong Dương? Cái tên đánh bại hạng 9 Thiên bảng Khương Thái?

Nghe đến tên gọi đó, Vương Thống hơi đổi sắc.

- Hê hê, tranh thì ta không thích giành, bất quá lúc trước ta còn nợ Mục Trần vài thứ.

Vương Thống có vẻ cũng có khúc mắc gì đó với Hứa Bân, nhưng ngại đắc tội Mộ Phong Dương kia nên cũng không dám đứng ra, nháy mắt với hai huynh đệ, hắn lấy ra một thủy tinh cầu rực lửa cầm trong tay. Bên trong thủy tinh cầu phát ra dao động mãnh liệt kinh người.

Đó chính là thủy tinh cầu chứa đựng Linh Tướng quang!

- Ở đây có tổng công 30 khỏa Linh Tướng quang, cho ngươi vay trước, trả lại sau cũng được!

Vương Thống ruột thì đau nhưng ngoài mặt vẫn cứng. Chừng đó đã là toàn bộ thu hoạch Linh Tướng quang của cả ba huynh đệ.

Hai ngày nay đều đi cùng Mục Trần, dĩ nhiên là hiểu rõ vì chờ đợi bọn họ đi ăn mảnh nên thu hoạch của Mục Trần có hơi kém hơn, nếu mà tên kia đi cạnh tranh thì khó mà giành nổi với hắn.

- Đa tạ! Xem như ta nợ các ngươi một ân tình.

Mục Trần nao nao trong lòng, miệng cười tươi, bất giác hảo cảm đối với ba huynh đệ Vương gia lại trở nên tốt hơn rất nhiều.

- Mộ Phong Dương có thể cũng ở đây, cẩn thận chút.

Vương Thống khẽ nói nhỏ, ánh mắt đầy kiêng dè.

Mục Trần gật gù. Đối với Hắc hội đã không còn nửa điểm hảo cảm. Để xem hôm nay tên nào quấy nhiễu hắn mua viên Đoán Khí Thần Thạch này.

- 35 khỏa Linh Tướng quang.

Mục Trần nhận lấy thủy tinh cầu, mắt không chút tốt đẹp hất mặt nhìn sang Hứa Bân.

- Ngươi....!

Hứa Bân rốt cục nổi cáu. Không ngờ sau khi nói ra tên của Mộ Phong Dương, Mục Trần vẫn chẳng ngại mà làm tới. 35 Linh Tướng quang, chừng đó đã vượt mức cho phép được sử dụng.

Đoán Khí Thần Thạch đúng là có công hiệu đặc biệt, nhưng mà cũng không đáng bỏ ra giá trị lớn như thế.

Mục Trần thấy Hứa Bân không cạnh tranh nữa, búng tay, 35 khỏa Linh Tướng quang bay tới trước mặt người thanh niên kia. Tên kia vội nhận lấy, rồi cẩn thận nhìn hai bên, sau đó mới đưa khối đá cho Mục Trần.

Hai bên đều không thể đắc tội, tốt nhất là cầm chắc linh quang vào tay rồi chuồn gấp cho êm, đỡ bị liên lụy.

Mục Trần nhận lấy khối Đoán Khí Thần Thạch, đưa ngay cho Lạc Li. Người con gái hơi mỉm cười hạnh phúc, vẻ động lòng người lại khiến nhiều kẻ xao xuyến.

- Mục Trần, ngươi muốn cản đường Hắc hội sao?

Hứa Bân thấy đồ vật bị Mục Trần đoạt mất, tức giận uy hiếp.

- Cả tổng bộ Yêu môn của Hạc Yêu ta còn dám đạp bằng, uy hiếp như thế hay là câm đi!

Mục Trần khó chịu nhìn lại Hứa Bân, âm thanh lạnh lẽo:

- Đừng có chọc ta, bằng không trả giá ngươi gánh không nổi đâu!

Hứa Bân nghiến răng trừng mắt, đám người đi theo cùng lúc bộc phát, linh lực hùng hậu tỏa ra.

Ba huynh đệ Vương Thống thấy vậy, lập tức tiến lên đứng cạnh Mục Trần, linh lực thúc giục mạnh mẽ đối đầu với đám người Hứa Bân.

Mua bán vừa thành, song phương đột nhiên lại giương cung bạt kiếm.

Đám người xung quanh liền lui lại một khoảng, tạo không gian cho hai bên đối đầu và cũng tránh văng miểng vạ lây.

Thế nhưng một tiếng vỗ tay lốp bốp lại phá vỡ không khí căng thẳng, rồi một tiếng cười nhẹ nhàng theo tới.

- Hê hê, không hổ danh là tân sinh ưu tú nhất. Bất quá ta không biết cái trả giá mà Hứa Bân không gánh nổi, Mộ Phong Dương ta có đủ năng lực gánh hay không?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 304: Mộ Phong Dương

Không khí nhất thời ngưng đọng, đám Hứa Bân thì mừng ra mặt, vẻ khiêu khích nhìn ba huynh đệ Vương Thống hơi đổi sắc.

Mục Trần ngẩng lên, phóng mắt nhìn ra phía xa, một thạch đình khá cao đằng xa có bóng một thanh niên bận hắc y đanh bình tĩnh nhìn lại đây.

Dù cách một khoảng không nhỏ, nhưng bất cứ ai cũng cảm nhận được uy áp linh lực cường đại toát ra từ cơ thể người kia.

Trình độ này chắc chắn đã chân chính đạt tới Hóa Thiên cảnh hậu kỳ!

- Là Mộ Phong Dương!

Có người thất thanh kinh hô, ánh mắt đầy kiêng dè. Trước đây Mộ Phong Dương tiếng tăm chẳng có mấy, nhưng mới hai ba ngày trước, hạng 9 Thiên bảng Khương Thái thảm bại nhanh chóng, tiếng tăm của hắn đã đột phá phi thăng một cách thẳng tắp. Ai cũng rõ tên hắc mã này đã để dành cho lần Thú Liệp chiến rất nhiều công sức.

Mục Trần vẫn đang nhìn chằm chặp vào thanh niên hắc ý nọ, khí thế đúng là cường hãn, khó trách Khương Thái bại như thế.

Ba huynh đệ Vương gia tỏ ra nghiêm trọng. Cả ba đều có thực lực Hóa Thiên cảnh trung kỳ, nhưng muốn động thủ e là khó mà chống cự được với Mộ Phong Dương. Huống gì còn có đám người Hứa Bân luôn rình rập bên cạnh.

- Mục Trần.... từ lâu đã nghe danh. Ngươi chính là tân sinh ưu tú nhất năm nay, cũng đã nghe ân oán của ngươi với Lý Huyền Thông, Hạc Yêu này nọ. Hắc hội chúng ta rất cảm thông với ngươi, nếu có thể tham gia, thì sau này họ cũng chẳng dám làm gì ngươi.

Vượt ngoài dự đoán của mọi người, Mộ Phong Dương lại không tỏ ra địch ý cũng không có vẻ muốn động thủ, lại lên tiếng chào mời Mục Trần.

- Quý hội to quá, ngu ngốc như ta sợ khó quen được.

Mục Trần cười khẽ, đối với Hắc hội đã không còn hảo cảm gì. Bọn họ thích giấu tài, để rồi đột nhiên nổi tiếng, khiến hắn cảm thấy hơi dị. Bọn họ vì một chút nhục nhã mà ép bản thân đến gần chết, tuy ẩn nhẫn là tốt, nhưng có nhiều thời điểm không thể quá chịu nhục.

Mà cái biểu hiện của đám Hắc hội này, một khi đã trở nên nổi tiếng rồi lại khó mà duy trì cái tâm khổ tu, như thế thì khó mà trở thành cường giả chân chính.

Mà như thế thì làm sao vượt qua Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông cho được?

- Không biết thức thời!

Hứa Bân thấy Mục Trần lập tức cự tuyệt lời mời của Mộ Phong Dương, nhất thời tím mặt nổi giận. Với hắn mà nói, Mục Trần tuy nổi tiếng trong Bắc Thương linh viện, nhưng chẳng hơn được mấy cường giả đỉnh cấp, còn hiện tại Mộ Phong Dương đã danh chấn Thú Liệp trường.

Đối với bọn họ, Mục Trần cũng chẳng ngại gì, chỉ nhìn chằm chằm vào Mộ Phong Dương, tên kia không phải kẻ tầm thường, nếu thật phải ra tay cũng tốn không ít khí lực.

Hóa Thiên cảnh hậu kỳ, Bạch Hiên cũng ở đẳng cấp này. Nhưng ngày đó hắn mượn hung sát lực do Đại Tu Di Ma Trụ để lại trong cơ thể hắn

mới giết được Bạch Hiên, còn bây giờ thực lực tăng cao, hắn không cần phải dùng đến thứ đó.

- Ha ha, vậy thật là tiếc.

Mộ Phong Dương vẫn bình chân như vại, cũng không quá vồn vã trước sự từ chối của Mục Trần, nhưng ánh mắt càng lúc càng lợi hại:

- Có điều Đoán Khí Thần Thạch đối với ta có tác dụng không nhỏ, không biết có thể từ bỏ được không?

- Mộ học trưởng bây giờ đã là top 10 Thiên bảng, cái vậy nhỏ này làm sao lại lọt vào mắt ngươi được.

Mục Trần không mặn không nhạt trả lời.

- Đồ ta muốn, có thể tránh sao?

Mộ Phong Dương chậm rãi nói tiếp.

Rồi linh lực ào ạt như sóng cuộn biển gầm vỗ tới, khuấy đảo phong vân trong thiên địa, khiến cho người ta chịu một áp lực kinh người.

Doanh trại khổng lồ đột nhiên im lặng đi, vô số ánh mắt đổ dồn vào khu vực này, uy áp của một gã Hóa Thiên cảnh hậu kỳ khiến cho doanh trại rất nhiều người cảm thấy áp lực.

Nhưng Mục Trần lại như không chịu một chút sức ep nàp, hắn liếc nhìn Mộ Phong Dương, rồi thản nhiên xoay người bỏ đỉ:

- Nếu mà thích, thì đi tìm cục khác đi!

Giọng điệu hờ hững chẳng khách khí, cũng không che giấu gì. Đối với Hắc hội, hắn đã cực ghét.

Lạc Li thấy Mục Trần bỏ đi cũng vội bước theo.

Mộ Phong Dương nhìn theo thân ảnh Mục Trần, khóe miệng cười khẩy nguy hiểm, ánh mắt lạnh lùng mang theo linh lực hùng hậu bùng nổ.

"Ầm!"

Linh lực cuồn cuộn, Mộ Phong Dương như tia chớp bắn ra, thân hình lơ lửng trên không, một chưởng đánh tới, linh lực hóa thành một chưởng ấn hung hãn áp xuống Mục Trần.

Lúc đó, Mục Trần cũng đã dừng bước, bàn tay nắm lại thành quyền ấn, hắc viêm hừng hực tuôn ra như khói.

"Grào!"

Sau lưng Mục Trần bay ra những đốm sáng lấp lánh như sao trời, một con bạch hổ đạp lên tinh tú gầm rống, mang theo khí thế sát phạt hóa thành tia sáng trắng hiên ngang ngạnh đấu với chưởng ấn.

"Uỳnh!"

Một vụ nổ kinh thiên bất ngờ xuất hiện trên không trung doanh trại, tầng mây trên cao tiêu tán bốc hơi.

Linh lực bùng nổ dần tan đi, hai đòn công kích hung hãn đều đã biến mất.

Diễn biến chớp nhoáng đó đã khiến không ít người chấn kinh, ánh mắt phức tạp kỳ lạ nhìn Mục Trần. Một chưởng khi nãy của Mộ Phong Dương đủ sức phá vỡ phòng ngự của một gã Hóa Thiên cảnh trung kỳ mạnh mẽ, nhưng Mục Trần ngạnh đấu lại không hề hạ phong, thực lực quả nhiên mạnh mẽ hơn nhiều.

Trên bầu trời, Mộ Phong Dương thấy công kích của mình bị Mục Trần chính diện chống đỡ, ánh mắt ngưng trọng. Rõ ràng nhận thấy linh lực của hắn chỉ dao động ở mức chuẩn Hóa Thiên cảnh, còn chưa chân

chính là cường giả Hóa Thiên cảnh, vậy mà có thể tiếp được công kích của mình hay sao?

- Không hổ đệ nhất tân sinh!

Mộ Phong Dương cười nhạt tấm tắc.

- Mộ Phong Dương! Ngươi muốn nổi danh thì đi tìm mấy người trên đỉnh Thiên bảng mà kiếm chuyện, cần gì đánh nhau với tân sinh như ta, lỡ như lật thuyền trong mương, thì danh tiếng tích cóp của ngươi lại cống nạp cho ta đấy.

Mục Trần nhíu mày hằn học nói với Mộ Phong Dương.

- Cuồng vọng!

Hứa Bân nổi khùng gầm lên, tên tân sinh mà dám lớn lối như thế thật quá ngông cuồng.

Mộ Phong Dương chỉ cười nhẹ, mắt lóe lên nhưng không biểu hiện ra gì cả:

- Xem ra ngươi rất tin tưởng bản thân a!

- Đoán Khí Thần Thạch này ngươi đừng mơ tưởng nữa, chịu không nổi thì tới tìm ta, ngươi chơi cái gì ta tiếp cái đó.

Mục Trần cười khẩy, ánh mắt nhìn chòng chọc Mộ Phong Dương, rồi quay lưng dẫn người của mình bước đi.

Mộ Phong Dương không tiếp tục ngăn cản, nhưng sắc mặt có vẻ âm hiểm, lát sau mới hạ xuống mặt đất.

- Mộ ca, chả nhẽ tha cho tên nhóc kia sao?

Hứa Bân vội chạy lại ra vẻ tức tối bất bình. Không ngờ ngay cả Mộ Phong Dương tự mình hiện thân cũng không khiến tên kia nể mặt chút nào.

Mộ Phong Dương liếc nhìn hắn:

- Mục Trần cũng khó đối phó, tuy chỉ là chuẩn Hóa Thiên cảnh nhưng ta muốn đánh thắng cũng phí không ít công phu. Ngày mai đến chỗ kia rồi, lúc này tiêu phí sức mạnh không đáng chút nào.

- Nhưng tên tiểu tử kia quá kiêu ngạo, ngay cả Mộ ca cũng không nể mặt.

Hứa Bân căm tức, bị một tân sinh tỏ ra như thế, trong lòng hắn rất khó chịu. So với khi hắn là tân sinh cũng phải một phen sợ hãi rụt rè, nào có dám không khách khí nói chuyện với học trưởng như thế. Vậy mà tên kia kiêu ngạo vẫn bình an như không.

- Yên tâm đi, thứ đồ Mộ Phong Dương ta để mắt tới không có chuyện không không tặng cho kẻ khác.

Mộ Phong Dương cười nhạt, mắt lạnh lẽo nhìn theo hướng Mục Trần rời đi:

- Hướng họ đi cũng đến khu vực đó, có lẽ chúng ta sẽ còn gặp lại. Đợi ngày mai gom lại với Thanh Sam, để xem tiểu tử này còn có cơ hội nghêng ngang nữa hay không?

- Triệu ca cũng đã tới?

Hứa Bân mừng rỡ reo lên.

Mộ Phong Dương gật đầu:

- Linh Vương kia tuy mới tăng cấp, nhưng cũng không phải thứ dễ dàng cho chúng ta đối phó. Có thêm hắn thì cũng chắc ăn hơn nhiều.

- Ha ha, nếu Hắc hội chúng ta có thể giết được Linh Vương, vậy thì chính là thế lực duy nhất nhiều năm qua có thể giết được Linh Vương trong Thú Liệp chiến. Thế thì từ nay về sau tiếng tăm của chúng ta thừa sức áp đảo Thẩm Phán đoàn và Huyền bang rồi!

Hứa Bân hưng phấn như mở cờ trong bụng, nhe răng cười nguy hiểm:

- Đến lúc đó, tên tiểu tử kia nhất định sẽ hối hận vì không chịu gia nhập!

Mộ Phong Dương cười cười, nheo mắt nhìn theo hướng kia.

Mục Trần. . . hy vọng ngươi có thực lực tương xứng với vẻ kiêu ngạo của ngươi, nếu không chính ta sẽ giày xéo thói kiêu ngạo của ngươi dưới chân!

.....

Đoàn của Mục Trần chẳng ở lại doanh trại, hắn dẫn mọi người rời khỏi đó rồi nhanh chóng bay đi tiếp.

Mục Trần trả lại thủy tinh cầu cho Vương Thống, cười nói:

- Số linh quang cho ta mượn sẽ mau chóng trả lại các ngươi.

- Cũng không vội, lấy bản lĩnh của ngươi chúng ta cũng chẳng sợ ngươi quỵt.

Vương Thống cười sang sảng, ánh mắt nhìn Mục Trần càng thêm bội phục. Lúc nãy đối diện Mộ Phong Dương không hề e ngại, khí độ đó rất đáng khâm phục, vì ngay cả ba huynh đệ của hắn cũng phải kiêng dè không ít, đâu dám đắc tội Mộ Phong Dương.

- Vậy lát nữa dẫn bọn ta đến vài cái điểm tụ tập được được một chút.

Mục Trần cười gian xảo.

Vương Thống xấu hổ cười, gật đầu. Xem ra mấy chuyện ăn mảnh cũng nên bớt đi một chút.

Mục Trần quay nhìn sang Lạc Li, cô gái đang ngắm nghía khối đá đen, gương mặt xinh xắn có vẻ rất vui.

- Đoán Khí Thần Thạch này có lợi hại như vậy không?

Mục Trần hơi hoài nghi, hắn cũng có nghe về Đoán Khí Thần Thạch, công năng cũng hiếm lạ, nhưng dường như không cao đến vậy.

- Đoán Khí Thần Thạch bình thường đương nhiên không có tác dụng gì, nhưng mà thứ này không phải.

Lạc Li lắc lắc khối đá trong tay, cười mỉm chi vui vẻ.

- Hả?

Mục Trần kinh nghi, khối Đoán Khí Thần Thạch này không bình thường?

Lạc Li ném khối đá lên không, tay chạm chuôi kiếm, kiếm quang gào thét lao ra ào ạt chém liên hồi vào khối đá.

"Xoẹt xoẹt xoẹt!"

Kiếm quang đi qua, khối đá có vẻ cứng rắn liền vỡ nát. Đá vỡ, hiện ra trong mắt mọi người là một vật trong suốt mà sáng bóng lung linh.

Quả nhiên bất phàm!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 305: Đến Nơi

Kiếm quang cắt phá khối đá, đá vụn tấc tấc rơi vỡ, một khối nhỏ trong suốt lung linh chói mắt.

Dị tượng khiến cả nhóm Vương Thống, An Nhiên cũng phải lập tức nhìn qua, ai nấy cũng không ngờ bên trong khối Đoán Khí Thần Thạch đen nhẻm xấu xí lại còn có bí ẩn khác.

Lạc Li giơ tay ra, phủi sạch bụi đá còn vương trên bề mặt khối tinh thể nhỏ chừng ngón cái, để nó hiện ra rõ ràng trong mắt mọi người.

Khối tinh thể không có hình dạng xác định, sáng trong như kim cương, bên trong dường như có dòng chất lỏng chuyển động, rất ư thần kỳ.

Dù khối tinh thể khá nhỏ, nhưng Mục Trần nhận thấy rõ năng lượng khổng lồ ẩn chứa bên trong.

- Đây là cái gì?

Vương Thống há mồm kinh ngạc.

- Đây là Đoán Khí Thần Tinh, nguyên liệu luyện tạo thần khí, cực kỳ quý hiếm. Ta nghĩ trong Linh Trị điện cũng không có mà mua.

Vương Thống, An Nhiên kinh hãi giật mình. Thần khí? Chí bảo mà cả cường giả Chí Tôn cũng phải động tâm, họ căn bản là chưa bao giờ nghe nói một món nào như vậy, cũng chẳng biết trong Bắc Thương linh viện có hay không nữa.

- Nhưng mà khối Đoán Khí Thần Tinh này quá nhỏ, còn lâu mới đủ luyện chế thần khí, nếu không giá trị đâu chỉ có vài mươi khỏa Linh Tướng quang.

Lạc Li nhẹ giọng nói.

Mục Trần gật đầu, tài liệu luyện chế thần khí, với cường giả là cực kỳ hấp dẫn.

- Lần này xem ra lợi không nhỏ.

Mục Trần cười, nếu không có Lạc Li, cả hắn cũng sẽ bỏ qua khối Đoán Khí Thần Tinh kia. Với năng lực của hắn căn bản chẳng thể phát hiện ra bảo tàng nằm sâu bên trong khối đá đen nhẻm xấu xí bình thường kia. Mà người có năng lực này, e rằng toàn bộ đệ tử Bắc Thương linh viện chỉ có mỗi Lạc Li.

Lạc Li khẽ cười, cất đi Đoán Khí Thần Tinh. Nàng cần khá nhiều thời gian mới có thể phá bỏ tầng phong ấn thứ nhất của Lạc Thần Kiếm, khi đó thực lực tăng cao, chiến lực càng thêm cường hãn.

- Đi thôi, tranh thủ tìm thêm điểm tụ tập, chúng ta bây giờ chưa làm đã hưởng, còn đang thiếu nợ đó.

Mục Trần cười tủm tỉm nói với nàng.

Lạc Li tỏ vẻ áy náy nhìn Mục Trần, dĩ nhiên nàng biết rõ Mục Trần bỏ hết Linh Quang tướng tìm kiếm mấy ngày nay, lại mượn thêm của huynh đệ Vương Thống để mua Đoán Khí Thần Thạch.

- Nàng còn làm cái bản mặt đó, đừng trách ta giận phát vào mông à nghe.

Mục Trần mặt nhăn mày nhó, hắn không thích Lạc Li tỏ ra như thế.

Lạc Li mỉm cười, nụ cười xinh tươi khiến cả An Nhiên cũng hoa mắt thần mê.

- Vương Thống, chuyện tìm điểm tụ tập phiền các ngươi, thu hoạch chia đều.

Mục Trần quay sang nói với Vương Thống, tin tức bọn họ nắm cực chuẩn, chỉ cần bọn kia chịu bỏ ra thì thu hoạch sẽ cao hơn nhiều.

- Khu vực này có một điểm tụ tập cấp nguy hiểm, chẳng biết có Linh Tướng Hóa Thiên cảnh hậu kỳ hay không, Hóa Thiên cảnh trung kỳ thì không ít đâu, muốn ăn cũng hơi phiền đó.

Vương Thống trầm tư suy nghĩ rồi nói.

- Nguy hiểm ....

Mục Trần nheo mắt, còn chưa kịp trả lời, Lạc Li đã cười ra tiếng:

- Vậy tới đó đi!

Mục Trần hơi ngạc nhiên liếc nhìn Lạc Li, cười nói:

- Sao? Lạc nữ thần không chịu nổi muốn ra tay rồi à?

- Ngươi vì ta mà thiếu nợ, ta đương nhiên không thể ngồi chơi xơi nước.

Lạc Li khẽ cười, gương mặt trìu mến nhìn hắn.

- Được, vậy tới đó!

Mục Trần cười vang, từ khi bước chân vào Bắc Thương linh viện, hắn còn chưa bao giờ thấy Lạc Li ra tay chân chính dốc tận lực. Nhưng Mục Trần biết rõ nếu nàng đánh hết mình, thì ngay cả hắn cũng chưa chắc chạy thoát được.

Vương Thống cũng nghi hoặc nhìn Lạc Li, hắn cũng chưa bao giờ thấy nàng ra tay, chẳng biết thực lực ra sao, nhưng nghe Mục Trần nói có vẻ nàng ta khá lợi hại....

Ánh mắt hơi hoài nghi nhưng không hỏi nhiều, nhanh chóng dẫn đường. Những chuyện như thế có lẽ Mục Trần cũng không phải đùa cợt nịnh đầm nàng làm gì.

Và cũng chỉ nửa canh giờ sau, vẻ hồ nghi hoàn toàn bị thay thế bằng cơn sốc cực nặng, gương mặt kinh hãi hoảng sợ chẳng dám nhìn thẳng Lạc Li.

Một sơn cốc khá lớn, Lạc Li nhẹ nhàng tra kiếm vào vỏ, một màn kiếm khí kinh thiên địa chậm rãi tan biến, trước mặt nàng là một khe nứt dài vô tận cả nghìn trượng, sâu hun hút. Khe nứt thẳng tưng, vết cắt ngọt sớt phẳng lì. Đằng xa có một ngọn núi cũng bị khe nứt đó đi qua, một núi đã trở thành hai núi.

Tất cả chỉ do một nguyên nhân, một kiếm vừa kết thúc của Lạc Li.

Ngoài ra phiến không trung phía trên khe nứt, có năm khỏa linh quang rực rỡ lơ lửng, đó là do năm con Linh Tướng Hóa Thiên cảnh trung kỳ nổ tung mà thành.

Chúng nó chẳng có một cơ hội phản kháng, dưới một kiếm như chớp giật chỉ có thể nổ tung, số phận không khác một Linh Binh nào cả.

Một kiếm sắc bén không thể chống đỡ.

Lạc Li thu kiếm, một bên kia bạch hổ gầm lên hung mãnh, hắc tháp đè xuống quả núi khiến nó vẫn còn rung chuyển không thôi, bốn con Linh Tướng Hóa Thiên cảnh trung kỳ cũng nổ bùm tan xác.

Mục Trần cũng nhẹ nhàng hạ xuống.

- Cặp đôi khủng bố.....

Vương Thống trợn mắt than thở trước chiến tích của hai người. Chín con Linh Tướng Hóa Thiên cảnh trung kỳ bị hai người kia ngược đãi.

Nếu đổi lại là ba huynh đệ của hắn, có lẽ cũng phải vất vả lắm mới chạy thoát.

Bây giờ họ mới cảm thấy mấy ngày trước, ý định bắt Lạc Li làm con tin là suy nghĩ nông nổi và can đảm cỡ nào. Lỡ như lúc đó không phải là Mục Trần, mà Lạc Li trực tiếp ra tay thì e là..... Khẽ liếc mắt nhìn lại khe nứt vô tận, cả ba cùnh lúc nuốt nước bọt cái ực.

- Đáng tiếc, không có Linh Tướng Hóa Thiên cảnh hậu kỳ.

Lạc Li hơi tiếc thở dài. Thật ra điểm tụ tập này khá mạnh, nhưng đáng tiếc gặp phải nàng và Mục Trần cùng ra tay, đám Linh Tướng này khó mà ngăn cản họ được.

- Không tồi, gần mười con Linh Tướng Hóa Thiên cảnh trung kỳ, điểm tụ tập cấp nguy hiểm cũng khá, lần này Vương Thống bỏ ra cũng không ít.

Mục Trần khá hài lòng, mấy cái điểm tụ tập trong hai ngày trước Vương Thống chỉ cho với hắn thật đáng chán, lười động tay động chân. Cái chỗ thế này đã là một thu hoạch khá lớn.

Vương Thống gãi đầu cười xòa, vội nói:

- Yên tâm! Ngày mai tới khu vực kia rồi, các ngươi sẽ hiểu được cái gì gọi là điểm tụ tập cực độ nguy hiểm. Nếu thuận lợi thì thu hoạch của chúng ta sẽ khiến cho kẻ khác phải đỏ mắt cho xem!

Đưa mắt nhìn hướng tây bắc, Mục Trần ra vẻ mong mỏi cho mau tới. Điểm tụ tập cực độ nguy hiểm. . . Linh Vương đợi ta nhé!

Thông Thiên cảnh.....

Thật sự là rất muốn thử xem, nó lợi hại thế nào đây.

Mục Trần trừng mắt như có ngọn lửa bừng lên, chiến ý ngập tràn.

Hôm sau.

Mới sáng sớm, đội của Mục Trần sau khi nghỉ ngơi liền đẩy tốc độ lên cao nhất có thể, hướng về phía tây bắc bay đi. Chỉ lát sau, họ đã đến điểm tụ tập cực độ nguy hiểm mà hai ngày nay một mực bay đi.

Còn một khoảng cách xa xa, Mục Trần đã nhận thấy vài dao động linh lực cường hãn lan tỏa truyền tới.

Liếc nhìn nhau, quả nhiên không chỉ có đội ngũ của họ nhắm đến vị trí này, bất quá không biết có bao nhiêu đội mạnh đang tập trung bên đó.

Khu vực này sắp vô cùng náo nhiệt rồi đa.

Mục Trần tăng tốc, chỉ lát sau phải chậm lại, vì bình nguyên kết thúc, trước mặt là những vùng vực sâu vô tận nhưng không hề tối tăm, mà tràn ngập hào quang.

Ánh sáng cơ hồ che mờ đi mọi màu sắc trong thiên địa, linh lực ngưng tụ nhìn như một đại dương linh quang, chẳng biết đâu là điểm cuối.

Mục Trần lơ lửng trên cao, tròn miệng nhìn xuống, loáng thoáng thấy được một số Linh Binh di chuyển qua lại.

Chỗ này phải nói là một quốc gia của Linh Binh a!

Nhìn sâu vào trong, tầm mắt không thể thấy gì cả, nhưng mơ hồ có thể cảm nhận những dao động khiến tim hắn đập thình thịch.

Khu vực này không hề đơn giản, quả nhiên là điểm tụ tập cực độ nguy hiểm.

- Thật là khủng khiếp . . .

Vương Thống kinh động cuồng nhiệt, nếu mà có thể gom hết linh quang chỗ này, chẳng biết hiệu quả Linh Quang quán đỉnh sẽ mạnh đến

mức nào?

Có lẽ đủ để họ tiến ngay lập tức vào Hóa Thiên cảnh hậu kỳ!

Mục Trần bình tĩnh lại, nhìn về những hướng khác nhau, mọi hướng đều có những tiếng xé gió vang vọng, thỉnh thoảng có vài bóng người lơ lửng trên không trung.

Càng ngày càng đông đúc, phần lớn những người tới đều mạnh mẽ. Dù sao những kẻ dám dòm ngó tới điểm tụ tập cực độ nguy hiểm thì không ai là kẻ yếu.

Mục Trần và Lạc Li liếc nhau. Có vẻ muốn săn được con Linh Vương nọ không dễ dàng cho lắm. Chỗ này quá ư náo nhiệt.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 306: Tụ Hội

Bên ngoài "công quốc" linh quang, đám Mục Trần yên ắng đứng trên không, ra vẻ không hề vội vã xông vào.

Số lượng Linh Binh ở đây cực kỳ khủng bố, dẫn đầu xông vào chỉ tổ làm tiên phong cho người khác hưởng lợi, lại phải đứng đầu sóng ngọn gió chịu vô số công kích của biển linh quang kia bao phủ lấy, số lượng khủng khiếp đó cả cường giả Hóa Thiên cảnh hậu kỳ cũng phải thảm lắm.

Mà ngoài số Linh Binh đó lại còn không ít Linh Tướng, so với những điểm tụ tập đã càn lướt lúc trước thì thật quá ư sai lầm.

Điểm tụ tập cực độ nguy hiểm, quả nhiên bất phàm.

Vương Thống rung động nhìn cảnh tượng trước mặt, khó trách đã nhiều năm không ai chú ý tới điểm tụ tập cấp độ này. Dù không có Linh Vương thì chỉ cần lượng "quân đội" hùng hậu này cũng đủ khiến cho người ta nản lòng lùi bước.

- Khi nào thì hành động?

Vương Thống quay sang hỏi Mục Trần, có vẻ khá háo hức. Cái chỗ này mới đáng gọi là bảo tàng, chỉ cần gặm được một mảng trong cái bái to này là viên mãn, thu hoạch Thú Liệp chiến lần này hoàn toàn đủ cho Linh Quang quán đỉnh giúp hắn thăng lên Hóa Thiên cảnh hậu kỳ.

- Chờ! Lực lượng chúng ta quá mỏng, lỗ mãng xông vào căn bản là chưa thấy mặt Linh Vương đã kiệt sức.

Vương Thống gật đầu tán thành. Đúng vậy! Trước đây hắn vẫn chưa đánh giá đúng quy mô cấp độ của điểm tụ tập này, đến khi tận mắt nhìn thấy mới hiểu rõ việc một người đơn thương nhất mã chui vào đó chỉ có bỏ xác lại mà thôi.

Mục Trần ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn tứ phương. Xa xa không ngừng có những bóng người đang bay đến, kết thành đội ngũ lơ lửng trên không, đều mang một vể mặt phấn khích nhìn không rời mắt khỏi "đế quốc" linh quang bên dưới.

Chỉ nửa canh giờ từ khi hắn đến, trên bầu trời đã đầy ắp bóng người, ít lắm cũng có cả ngàn người, quy mô đội hình cũng không nhỏ.

"Véo!"

Đột nhiên một tiếng xé gió khiến cho Mục Trần chú ý, một đám đông lướt tới, cũng lơ lửng trên cao.

- Là đám Mộ Phong Dương.

Vương Thống nhìn mấy kẻ vừa đến, sắc mặt hơi đổi, đám người kia đúng là được dẫn đầu bởi kẻ vừa có chút xung đột hôm qua, Mộ Phong Dương.

Lúc bên này phát hiện bọn họ, Mộ Phong Dương cũng phát hiện thấy Mục Trần. Tên kia nheo mắt lại, cười khẩy bí hiểm, dường như cũng không mấy kỳ quái khi thấy nhóm Mục Trầm xuất hiện ở đây.

Sau lưng Mộ Phong Dương, đám Hứa Bân cũng ra vẻ bất hảo nhìn chằm chằm vào đoàn người Mục Trần, ánh mắt chất đầy khiêu khích.

- Hừ, ra vẻ ta đây!

Vương Thống khó chịu định mắng, đột nhiên đổi sắc, vì cảm ứng có một tia sáng xanh hạ xuống ngay chỗ cạnh bên Mộ Phong Dương.

Tia sáng xanh tan đi, hiện ra thân hình vận áo xanh, gương mặt bình thường nhưng thần sắc sáng ngời, khiến cho người đối diện khó giữ bình tĩnh. Uy áp linh lực toát ra khiến đám người chung quanh không tránh khỏi phải chú ý nhìn lại, khẽ biến sắc.

Mục Trần cũng tập trung chú ý vào người áo xanh mới đến, mơ hồ một hương vị nguy hiểm toát ra.

- Là Triệu Thanh Sam. . .

Vương Thống thì thầm, thanh âm cực kỳ kiêng dè.

- Đó là kẻ trong mười chiêu đánh bại hạng 7 Thiên bảng Cổ Uyên sao?

Mục Trần ngạc nhiên, khó trách khí thế lại bức người như vậy.

Mộ Phong Dương thấy Triệu Thanh Sam xuất hiện, vẻ mặt vui mừng thấy rõ:

- Ngươi cuối cùng cũng đến.

Triệu Thanh Sam cười nhạt:

- Trên đường gặp một chút phiền toái nhỏ.

Hắn nhìn xuống bên dưới, sắc mặt cũng dị biến:

- Điểm tụ tập cực độ nguy hiểm đây sao? Quả nhiên khác biệt!

Đưa mắt đảo quanh bốn phía, nhưng gần như hắn chỉ tùy ý lướt qua mọi người, thế nhưng đến khi nhìn thấy Mục Trần và Lạc Li, ánh mắt hắn ngừng lại.

- Đó là Mục Trần, hôm qua ta mời hắn gia nhập Hắc hội chúng ta, hắn cự tuyệt!

Mộ Phong Dương thản nhiên nói.

- Triệu ca, tiểu tử này rất không được. Mộ ca ra mặt tự mình mời hắn cũng không thèm để ý, ra vẻ coi thường Hắc hội chúng ta.

Hứa Bân thêm mắm thêm muối.

- Người có bản lĩnh tự nhiên phải có ngạo khí.

Triệu Thanh Sam nhíu mày, kẻ khác không biết hắn đang vui hay giật, chợt hắn quay sang Mộ Phong Dương hỏi:

- Ngươi có đánh nhau với hắn chưa?

Mộ Phong Dương khẽ gật đầu:

- Với thực lực chuẩn Hóa Thiên cảnh đánh bừa với ta một chiêu, tuy nói là có nguyên nhân hắn tu luyện thần quyết, nhưng cũng là lợi hại.

Triệu Thanh Sam cười nói:

- Nếu có cơ hội, ngươi thử toàn lực xem bản lĩnh của hắn ra sao.

Mộ Phong Dương đồng ý gật gù, đột nhiên thần sắc khẽ biến, nhìn về hướng một nhóm người đang bay tới.

Người đi đầu là một nam tử, thần sắc bình thản khoanh tay đứng trên không, nhưng dao động linh lực toát ra khiến cho cả Triệu Thanh Sam lẫn Mộ Phong Dương đều mặt mày nghiêm trọng.

- Là Từ Hoang. . .

Triệu Thanh Sam cười khẽ, ánh mắt sáng ngời tập trung vào người mới đến. Hiện giờ hắn đã hạng 7 Thiên bảng, nếu có thể tiếp tục đánh bại cả Từ Hoang, thì hắn sẽ chân chính nổi danh sánh ngang với Lý Huyền Thông, Hạc Yêu nhưng đại nhân vật hàng đầu.

- Người nầy cũng đến đây?

Mục Trần hơi ngạc nhiên khi thấy Từ Hoang xuất hiện, không ngờ được chỗ này cũng hấp dẫn tên kia, xem ra càng lúc càng náo nhiệt .

Từ Hoang ở Bắc Thương linh viện chính là nhân vật đỉnh cấp chân chính, thành ra hắn vưa hiện thân liền khiến tất cả mọi người chú ý. Vài người lại có cái nhìn cổ quái, liếc Từ Hoang, rồi lại nhìn sang Triệu Thanh Sam, Mộ Phong Dương. Cái đám người Hắc hội kia thích nhất là tìm những nhân vật hạng cao Thiên bảng như Từ Hoang để đoạt lấy danh tiếng của họ, một bước lên trời.

Hiện giờ Triệu Thanh Sam đã đánh bại hạng 7 Cổ Uyên, hạng 5 Từ Hoang cũng có thể sẽ trở thành mục tiêu kế tiếp của hắn.

Chẳng biết hai người đó đối chiến ai mạnh hơn ai?

Từ Hoang thần sắc vẫn bình thản, đảo mắt nhìn khắp một lượt rồi hững hờ đứng đó.

Bên cạnh hắn chẳng thể nào thiếu ái muội Từ Thanh Thanh, nàng ta cũng đi theo, đảo mắt quan sát liền nhìn thấy ngay Mục Trần gần đó, bỗng dưng lại tỏ ra phát nộ nghiến răng, nhưng nàng cũng rõ Mục Trần hiện tại không phải đơn giản, nên cũng chẳng dám làm càn như trước kia.

Sau Từ Hoang, lục tục cũng có thêm vài đệ tử ưu tú danh tiếng cũng khá nổi xuất hiện, dù còn xa mới bằng Từ Hoang nhưng cũng thuộc hàng top 20.

Người đến càng lúc càng đông, đội hình của các đệ tử càng ngày càng mạnh.

Dù rằng số lượng không thể so nổi với "đế quốc" linh quang dưới kia, nhưng họ lại là cường giả có trí tuệ, có kỹ năng, chiêu thức và đặc biệt là trận hình phối hợp, khác xa đám Linh Binh chỉ có sức trâu công kích đơn thuần.

- Lúc sắp hành động nên tăng cường cảnh giác, An Nhiên, nếu xâm nhập vào sâu bên trong các người rút trước nhe.

Mục Trần nhìn quanh, đám đệ tử đã rất hăng hái, xem ra sắp chuẩn bị phát động tấn công.

- Ừ!

Ba cô gái gật đầu chấp nhận, trong tiểu đội này thực lực các nàng là yếu nhất, xâm nhập càng sâu thì càng nguy hiểm, mà trong điểm tụ tập cực độ nguy hiểm nội này, Linh Tướng Hóa Thiên cảnh e rằng không chỉ có vài con.

Mục Trần vừa mới dặn dò, đột nhiên có người la lớn:

- Hành động thôi, đoạt lấy linh quang, vì mục tiêu Linh Quang quán đỉnh hoàn mỹ !

- Xông lên!

Không ít người điên cuồng rống lên, vô số bóng người lần lượt mạnh mẽ xông tới, như một đàn ong dữ dội đổ bộ xuống xâm chiếm lãnh thổ của vương quốc Linh Binh bên dưới.

Bọn họ đa phần không đủ khả năng và tư cách tìm kiếm Linh Vương, nhưng Linh Binh ở đây đông vô số, chỉ cần lấy được một khoảng cũng đủ xem là thành công.

- Chúng ta cũng hành động thôi, nhớ rõ mục tiêu lớn nhất vẫn là Linh Vương, càn quét thôi nào.

Triệu Thanh Sam cũng nóng cháy nhìn cảnh tượng đang xảy ra, nhưng ánh mắt thì hướng về một nơi sâu thẳm, nơi đó có dao động cường hãn bộc phát, chính là mục tiêu của hắn, Linh Vương quang mới có thể làm cho hắn hài lòng, trải qua Linh Quang quán đỉnh hắn mới có thể đủ tư cách trùng kích vào cánh cửa Thông Thiên cảnh. Đến lúc đó

trong Bắc Thương linh viện dù có phải đối diện Trầm Thương Sinh hắn cũng mừng mà không e ngại.

Lời vừa dứt, hắn đã nhanh chóng lao đi, Mộ Phong Dương dẫn theo thủ hạ lập tức đuổi theo.

- Đi.

Từ Hoang bình thản, sắc mặt hờ hững nhìn theo nhóm người Triệu Thanh Sam, thản nhiên nói một chữ, rồi dẫn đầu đội ngũ đi trước.

Trên trời cao vang lên vô số tiếng lao vun vút, bóng người như mưa rào đổ xuống vương quốc tĩnh lặng của Linh Binh.

Cảnh tượng cực kỳ hoàng tráng.

- Chúng ta cũng đi thôi.

Mục Trần lúc này mới gật gù, mấy chỗ như thế này cứ để người khác làm tiên phong là được.

Lắc mình lướt xuống, vương quốc Linh Binh rực rỡ lúc này càng sáng hơn, nhưng Mục Trần cũng chỉ hướng ánh mắt vào nơi sâu trong kia.

Linh Vương, có lẽ đang ở đó.

Mục Trần nheo mắt, tiếp cận nhìn thấy biển Linh Binh vô tận đồ sộ, hắn vung tay dẫn đầu đội ngũ xuyên vào trong.

Vùng đất yên tịnh không có sinh cơ lúc này đã trở nên sôi động dữ dội.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 307: Linh Vương

"Đùng!"

Vô số Linh Binh liên miên không dứt, một luồng hắc viêm đen ngòm xẹt qua, bất kể là Linh Binh nào vừa tiếp xúc lập tức nổ bùm, linh quang trôi nổi lượn lờ.

"Véo!"

An Nhiên lập tức lao lên gom hết toàn bộ linh quang lại.

Vừa thu gom được một đống, thì lại có vô số Linh Binh như thủy triều xông tới, như muốn phủ lên bọn họ.

Ba huynh đệ Vương gia cũng đang liên thủ hành động, đao phong sắc bén càn lướt tứ phương, xé toang từng lớp Linh Binh lao tới như sóng, mở đường cho tiểu đội tiến lên.

- Ha ha, Linh Binh ở đây thật là đông đúc à!

Vương Thống dẫn đầu mọi người xuyên qua tầng tầng Linh Binh, khoái trá cười lớn khi nhìn thấy Linh Binh gần như vô cùng vô tận, sắc mặt vô cùng tập trung. Lượng Linh Binh ở đây nếu thống kê được chắc cũng phải đến mấy trăm vạn con.

May mắn là chúng nó không có linh trí, chứ nếu chỉ có một chút thôi, tất cả đồng loạt đánh một chiêu thỉ cả cường giả Thông Thiên cảnh có lẽ cũng bị nát thành cám.

Mục Trần gật đầu, đội ngũ thay phiên nhau phá vỡ từng đợt sóng Linh Binh tấn công, để giảm bớt sự tiêu hao linh lực liên tục. Bằng sức một người mà cường đấu, e rằng chỉ vừa mới qua khỏi lớp Linh Binh bên ngoài đã không còn sót lại chút linh lực nào.

Ngẩng lên nhìn đằng xa, một nơi cũng có dao động linh lực khá mạnh mẽ, bên đó cũng đang có kịch chiến bùng nổ.

Những vòng chiến như thế không hề ít, cũng may là có những đội ngũ khác cũng xông vào khiến cho áp lực, nếu không chỉ bằng nhóm của Mục Trần muốn xông pha vào sâu hơn thì khó mà thành công.

- Tốc độ của dắm Hắc hội kia cũng nhanh thật!!

Vương Thống đột nhiên thốt lên, đằng xa có một toán người lấy khí thế chẻ tre không thể chống đỡ hướng thẳng tăng tốc xông lên, nghiền nát từng đợt sóng Linh Binh lao ra, cơ hồ là một phương tàn sát. Đầu lĩnh của đội ngũ đó chính là Triệu Thanh Sam và Mộ Phong Dương, đội hình của bọn họ là mạnh nhất khu này, nhân số cũng khá đông.

Xa xa phía ngả về bên phải, tốc độ chậm hơn một chút là đội ngũ của Từ Hoang, cách ra một khoảng phía sau cũng có vài đội thực lực rất khá đang gia tốc xé toang tầng tầng Linh Binh hướng thẳng vào bên trong.

- Không cần phải gấp. Dù đến sớm thì sao, nghĩ Linh Vương dễ ăn vậy à?

Mục Trần thì vẫn bình tĩnh, sớm loại bỏ chướng ngại đi vào trong cũng không có tác dụng gì, hắn cũng không tin đám Triệu Thanh Sam, Mộ Phong Dương đủ sức ăn Linh Vương một mình.

- Duy trì tốc độ, tiết kiệm linh lực, mọi thứ mới bắt đầu thôi.

Mục Trần lên tiếng nhắc nhở. Chướng ngại hiện tại chỉ mới là Linh Binh bình thường nhất, ngay cả Linh Tướng còn chưa xuất hiện lấy một con.

Vương Thống tán thành, chăm chú đặt tâm tư vào lớp lớp Linh Binh cuồn cuộn xông ra.

Tốc độ của đội cũng dần tăng lên, sau vài phút đã vượt qua khỏi khu vực ngoại vi của điểm tụ tập.

Càng đi vào, áp lực càng tăng cao. Dù rằng đám Linh Binh không có linh trí nhưng số lượng khủng bố liên miên không ngừng cũng chẳng khác gì một kích toàn lực của cường giả Hóa Thiên cảnh, muốn ngăn cản cũng không thoải mái tí nào.

Nhưng đội ngũ của Mục Trần đã có tâm lý tốt, luân phiên đổi chỗ, thành ra có thể kiên trì khá lâu.

"Ầm!"

Một quyền tung ra, linh lực gầm rú như khói chấn nổ mười con Linh Binh ngay lập tức, linh quang xuất hiện liền bị hắn chụp hết.

Bất quá ngay sau đó hắn nhíu mày, hiện tại đội đã đi vào bên trong, nhưng kinh ngạc là từ đầu đến giờ chỉ chiến đấu với Linh Binh, chưa hề thấy mặt một con Linh Tướng nào.

Những điểm tụ tập bình thường đã vào lúc trước, khoảng cách đi như thế này đã gặp được Linh Tướng, thế tại sao khu này lại không thấy tung tích gì cả?

Mục Trần ngẩng lên nhìn vào sâu bên trong, linh quang trong đó sáng rực rỡ, sắc trời cũng không lấn át được, hắn không thể thấy rõ động tĩnh bên đó ra sao, nhưng mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng.

Mục Trần lắc đầu, cẩn trọng giữ cảm giác này trong lòng. Đã đến đây thì bất kể thế nào cũng phải thấy tận mắt Linh Vương mới thỏa được. . .

- Tăng tốc!

Hắn quát khẽ, nhanh chóng lao lên trước. Lạc Li, Vương Thống lập tức bám sát, thôi động linh lực đẩy cao tốc độ.

Mà càng vào sâu thêm, hắn càng thêm kinh nghi khó hiểu, vì thậm chí tới nơi đây cũng không hề cảm nhận được sự tồn tại của một con Linh Tướng nào cả.

Đám Linh Tướng cứ như là bốc hơi đi hết vậy.

- Mục Trần, tình hình có vẻ bất thường....

Ngay cả Vương Thống cũng đã nhận ra cục diện phức tạp, gương mặt không mấy tốt cất giọng nói.

- Linh Tướng. . . chẳng thấy con nào?

Mục Trần nhìn tới đằng xa, đám người kia dường như cũng phát hiện ra vấn đề này, nên càng nôn nóng đi sâu vào trong để xem thử có chuyện gì đang xảy ra.

- Đi sâu vào xem.

Mục Trần hơi trầm tư, rồi lập tức quyết định. Đội ngũ nhanh chóng đi nhanh hơn, toàn lực đột phá đám Linh Binh ngăn cản.

Toàn lực xông lên, chỉ vài phút sau, cơn sóng Linh Binh tưởng như vô tân lại đột ngột biến mất không chút dấu vết.

Mục Trần kinh ngạc nhìn vào khu vực trống rỗng. Phía sau hắn vài trăm thước vẫn còn thấy vô số Linh Binh ùn ùn ngăn trở những người khác, thế nhưng khi đội của hắn đến được chỗ này, đám Linh Binh kia hoàn toàn dừng lại không đuổi theo, dường như không dám tới gần đây.

Mục Trần khẽ cau mày, không quan tâm đến đám Linh Binh nữa, đảo mắt quan sát khu vực rộng lớn này, hoàn toàn trống rỗng, không hề có sinh cơ.

Thế nhưng sâu bên trong vẫn có linh quang rực rỡ che mất ánh sáng thiên địa. Mơ hồ có một uy áp cường đại cực kỳ lan tỏa trong không khí.

Có lẽ chính vì uy áp kia mới khiến đám Linh Binh không dám tới gần.

Uy áp kinh khủng thế này, ngoại trừ Linh Vương thì còn có thể là thứ gì khác đây?

Mục Trần đảo mắt, khu vực trống trải đã có hơn mười đoàn người tiến đến, tất cả đều chung suy nghĩ nghi hoặc nhìn quanh, rồi nhanh chóng hướng chú ý về nơi sâu bên trong, chỗ uy áp linh lực tỏa ra bồng bềnh.

Linh Vương ở chỗ đó!

Không ít người hừng hực lửa nóng, nhất tề lướt đi.

Mục Trần cũng vội đi theo, nhưng cũng tăng cường cảnh giác. Đã được gọi là cực độ nguy hiểm, nếu không cẩn thận tay không mà về là còn may, chỉ e bị đánh trọng thương rồi văng khỏi Linh Quang giới.

Liên tiếp từng đội ngũ xuyên qua không gian trống không, một lúc lâu sau bắt đầu có người dừng lại, đôi mắt rung động nhìn đằng trước.

Linh quang rực rỡ tỏa sáng, một cái bóng mờ ảo to cả trăm trượng, toàn thân đầy tinh thạch, che phủ dày đặc như một chiếc áo giáp. Nó yên lặng đứng đó như đế vương của vùng này, cực kỳ hấp dẫn ánh mắt.

- Đó là. . . Linh Vương?

Mục Trần trợn mắt nhìn con Linh Vương khổng lồ, thân thể nó phát ra dao động khủng bốt khiến cho mọi người tim đập chân run.

Cấp độ này đã cao siêu hơn Hóa Thiên cảnh!

Hiển nhiên ngoại trừ Linh Vương, còn sinh vật nào khác có thể tồn tại ở đây sao?

- Đã nhìn thấy Linh Vương, ra là hình dáng thế này.... bất quá có cần mạnh thế không?

Vương Thống lẩm bẩm cười khổ.

Linh lực khuếch tán khiến cho hắn cảm thấy thân thể nặng nề, hiểu rõ hơn chênh lệch của bản thân với con Linh Vương nọ.

Đó là sức mạnh Thông Thiên cảnh!

Ở đây, đơn đả độc đấu, chắc chắn không ai là đối thủ của con Linh Vương kia.

Đám đông đứng cách một khoảng rất xa, giương nhưng con mắt háo hức nhìn Linh Vương sừng sững giữa trời đất, nhưng chẳng ai khờ dại tự tiện xông lên. Tất cả đều cảm thấy Linh Vương đáng sợ.

- Các vị. . .

Không khí yên lặng một lát, Triệu Thanh Sam hai mắt rực sáng nhìn mọi người, khách khí ôm quyền:

- Có lẽ mọi người đã nhận ra Linh Vương rất lợi hại, ta đề nghị chúng ta liên thủ giết nó, nếu không hôm nay tất cả chỉ có thể tay không mà quay về.

Có người trầm ngâm gật đầu. Đúng! Không liên thủ căn bản không ai đối phó được Linh Vương. Nhưng đội hình ở đây cũng khá mạnh, nếu liên thủ lại, thì đối phó con Linh Vương mới được thăng cấp không lâu kia cũng không phải bất khả chiến thắng.

- Vậy Linh Vương quang phân chia thế nào?

Có người cất tiếng, Linh Vương quang chỉ có một, nhưng người thì không ít.

- Bây giờ nói tới thì còn xa quá, phân chia thế nào thì đợi giải quyết nó xong đã, rồi xem bản lĩnh mỗi người mà thôi.

Triệu Thanh Sam cười nhạt, rồi nhìn qua Từ Hoang:

- Từ huynh thấy thế nào?

Từ Hoang nheo mắt nhìn Linh Vương hiên ngang giữa trời đất, thản nhiên nói:

- Liên thủ đi.

Từ Hoang dù sao cũng là cường giả nổi tiếng Bắc Thương linh viện, mọi người thấy hắn tán thành, nhất thời cũng đồng ý, sĩ khí lập tức tăng cao. Nhiều người liên thủ lại có lẽ Linh Vương kia cũng khó chống nổi. Dù gì nó cũng chỉ có sức mạnh mà không có trí tuệ.

Mục Trần thấy sĩ khí lên cao, nhưng lại hơi nhíu mày, đưa mắt quét nhìn khu vực trống trải. Tại sao chỗ này lại trống đến thế, một con Linh Tướng cũng không có, đám Linh Tướng đã chạy đi đâu?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 308: Bao Vây Tiễu Trừ

Có Triệu Thanh Sam và Từ Hoang lên tiếng liên thủ, mười đội ngũ nhanh chóng cùng một ý tưởng, đều tán thành việc liên kết ra tay.

Triệu Thanh Sam mỉm cười, mắt hau háu nhìn về nhóm Mục Trần vẫn chưa hề bày tỏ chính kiến:

- Mục Trần, ngươi thấy sao?

Mục Trần cười, hờ hững nói:

- Chư vị học trưởng quyết định là được, ta chỉ là tân sinh, năng lực không mạnh, chỉ cần đi theo mọi người góp chút sức thôi...

Nhiều kẻ đưa mắt cổ quái nhìn hắn. Tân sinh Mục Trần năng lực không mạnh? Danh tiếng của hắn ở Bắc Thương linh viện so ra chỉ còn kém vài lão sinh cực kỳ ưu tú mà thôi. Ước chiến ba chiêu với Lý Huyền Thông, phá hủy tổng bộ Yêu môn ngay trước mặt Hạc Yêu, chừng đó chuyện đủ để nói lên rất nhiều điều.

- Ha ha, học đệ Mục Trần lại quá khiêm nhường rồi. Nói lại, Linh Vương này tuy vẫn đang trong thời kỳ đản sinh, nhưng thế nào thì cũng là sinh vật Thông Thiên cảnh, chỉ cần thực lực đạt tới hoặc ngang ngửa Hóa Thiên cảnh hậu kỳ thì có thể chính diện nghênh đấu với nó, mong rằng học đệ Mục Trần có thể cùng ra tay với chúng ta.

Mục Trần hơi nhíu mày. Triệu Thanh Sam lại xem trọng hắn sao? Cái vẻ này chỉ là muốn coi thử mình có bao nhiêu năng lực cường đại mà thôi.

- Hừ! Tên kia chỉ có chút năng lực, bất quá muốn so sánh với Hóa Thiên cảnh hậu kỳ, nào có dễ vậy!

Từ Thanh Thanh tức giận thầm rủa, nàng công nhận Mục Trần khá lợi hại, nàng không đối phó được, nhưng nếu nói hắn ngang bằng Từ Hoang đại ca của nàng, thì nàng không chấp nhận được.

Hôm đó ở Yêu môn, chẳng qua chỉ nhờ có khá nhiều linh trận dày công bố trí sẵn mới khiến Hạc Yêu cố kỵ, không dám ra tay.

Từ Hoang thì thản nhiên nói:

- Đừng xem thường hắn! Mục Trần này càng lúc càng thâm sâu khó dò, giao đấu chính diện chưa chắc ta có thể thắng hắn.

Từ Thanh Thanh trề môi không tin.

Mục Trần chỉ khẽ cười đáp lại Triệu Thanh Sam, không nói gì, gật đầu tỏ vẻ cũng tán thành. Số người tụ tập đến được chỗ này cũng không ít, hắn cũng phải kiêng dè. Nếu chỉ nấp sau lưng người ta để họ xông lên ra sức, thế nào cũng bị nói ra nói vào rồi tẩy chay bài xích.

- An Nhiên, các ngươi đừng tham gia vào, Vương Thống muốn đánh thì đánh.

Mục Trần nhẹ giọng dặn dò.

An Nhiên và hai cô gái đồng bạn ngoan ngoãn gật đầu, hành động loại này thực lực Dung Thiên cảnh như các nàng xếp xó là hơn.

- Còn ta đâu?

Lạc Li dò hỏi.

Mục Trần khẽ lắc đầu:

- Vẫn cảm giác nơi này có điểm quái dị, nếu họ đã không chủ động gọi nàng ra, thì cứ giữ chiến lực lại, đề phòng biến cố.

Lạc Li khẽ gật.

- Chư vị, chuẩn bị hành động. Chúng ta sẽ thử xem Linh Vương này có bao nhiêu lợi hại. Nếu có thể giết chết nó, thì chúng ta sẽ trở thành ngôi sao sáng, thành những đệ tử đầu tiên trong nhiều năm qua đánh chết Linh Vương!

Triệu Thanh Sam hô hào khiến cho mọi người trở nên càng thêm phấn chấn.

- Được, cùng lên nào!

Chiến ý bốc cao, mọi người đồng thanh đáp lại, cả trăm người cùng lướt đi, linh lực hùng hậu bùng phát.

Những người này thực lực đều ở trình độ Hóa Thiên cảnh, đội hình này cực kỳ khủng bố.

Con Linh Vương cao cả trăm trượng đứng sừng sững giữa bình nguyên rộng lớn chợt mở mắt, linh quang chói mắt lóe sáng, hốc mắt trống rỗng nhìn qua những con kiến hôi bé tí đang tập trung lao tới xa xa.

"Gào!"

Đột nhiên nó gầm lên, tiếng gầm như sấm sét oanh thiên, dao động linh lực uỳnh uỳnh đánh ra, mây trên trời bị đánh dạt đi, mặt đất rung chuyển.

Nhận thấy lực trùng kích khủng bố, bất kể Từ Hoang hay Triệu Thanh Sam cũng đều phải biến sắc. Bọn họ dù nhân lực chiếm ưu thế, Linh Vương này đang trong đản sinh kỳ vẫn chân chính có thực lực Thông Thiên cảnh a....

- Ra tay!

Nhưng dù sao cũng là những đệ tử cực kỳ ưu tú của Bắc Thương linh viện, khí thế đáng sợ của Linh Vương kia cũng không khiến họ lui bước.

Sau tiếng quát, Từ Hoang, Triệu Thanh Sam, Mộ Phong Dương và đám đệ tử Hóa Thiên cảnh hậu kỳ dẫn đầu xông lên, linh lực hùng hậu thúc giục mạnh mẽ, thành những luồng sáng như tia chớp bắn tới con Linh Vương khổng lồ.

Mục Trần cũng theo sát tiến lên, phía sau hắn, ba huynh đệ Vương gia ngưng trọng tập trung, trong tay cả ba, Yển Nguyệt Đao dũng mãnh đã xuất hiện.

Từ Hoang, Triệu Thanh Sam, Mộ Phong Dương nhanh chóng đẩy tốc độ, xuất hiện ngay trước mặt Linh Vương, không hề chần chừ khách khí, hét lên công kích thật mạnh.

- Hoang Thần Đao!

- Cụ Phong Kiếm quyết!

- Đại Bôn Lôi chưởng!

Đối diện Linh Vương, cả ba đều không ngu xuẩn đánh thăm dò, vừa ra tay liền bày ra công kích cường đại.

Đao mang hình thành đại đao khổng lồ trảm xuống.

Kiếm quang gào thét như cơn lốc cắt xé hướng tới cổ họng Linh Vương.

Chưởng ấn linh lực to lớn mang theo tiếng sấm sét hung hăng nện vào lồng ngực Linh Vương.

Cả ba đều là cường giả Hóa Thiên cảnh hậu kỳ, hơn nữa đều là người siêu việt nổi bật trong số đó, ra tay toàn lực thanh thế kinh người khiến mấy người đằng sau giật mình thon thót.

Hứng chịu thế công hung hãn, gương mặt Linh Vương vẫn không thấy gì thay đổi, chỉ tiến lên một bước, há miệng to rống lên!

"Gào!"

Tiếng rống to như sấm, âm ba mang theo linh lực bồng bềnh phát tán, không khí biến dạng như bị chấn văng đi.

"Đùng! Đùng! Đùng!"

Đao mang, kiếm quang, chưởng ấn. Tất cả vừa tiếp xúc với âm ba kia đột nhiên nổ tung.

Cả ba người đều rên lên đau đớn, thân hình chấn động, ánh mắt cực kỳ nghiêm trọng. Công kích của cả ba liên thủ mà con Linh Vương chỉ gầm lên một cái đã phá nát. Chiến lực Thông Thiên cảnh khủng bố vậy ư?

"Vù!"

Ngay khi thế công của họ bị đánh lui, cả trăm người đằng sau bay lên cao, công kích linh lực như mưa ra bắn xuống, oanh kích thân thể khổng lồ của Linh Vương.

"Bùm bùm bùm!"

Những công kích cường hãn đánh vào nổ mạnh trên người Linh Vương, thế nhưng nó không chút suy suyễn, tinh giáp lóe sáng, hấp thu toàn bộ công kích.

"Ầm!"

Sau khi đám công kích khi tan nát, Linh Vương đột nhiên đánh ra một chưởng, không gian ầm ầm phát nổ, chưởng nhanh như chớp vỗ vào mấy người không kịp tránh né.

"Rầm!"

Thân ảnh mấy người như hỏa tiễn văng xuống vùng đất xa xa, mặt mày trắng bệch, máu phun xối xả, hơi thở mỏng manh, chắc chắn đã

trọng thương. Thình lình có những luồng hào quang từ trời cao bắn xuống, bao phủ lấy họ. Rồi hào quang tan biến, họ cũng không thấy đâu nữa.

Những người kia vì trọng thương quá nặng nên đã bị truyền tống ra khỏi Linh Quang giới.

Mấy người kia nhìn thấy mà lạnh gáy, Linh Vương chỉ một chưởng đã tiễn mất vài tên xui xẻo, công kích quá đáng sợ.

Mục Trần cũng trừng mắt nhìn một màn vừa diễn ra. Thông Thiên cảnh cường đại vậy sao? Con Linh Vương này vẫn còn đang trong thời kỳ đản sinh, nên con chưa củng cố vững chắc cảnh giới Thông Thiên cảnh, lại có thực lực khủng bố đến vậy.

- Chết tiệt! Con quái này phòng ngự quá mạnh, căn bản không thể làm nó bị thương!

Vương Thống biến sắc tái mặt, đao phong mà hắn dùng hết lực vô cùng mạnh mẽ chém xuống cơ thể Linh Vương chỉ để lại một vết ngấn, chẳng hề làm nó sứt mẻ chút nào.

Mục Trần gắt gao quan sát thân thể Linh Vương, nó đang hứng chịu vô số công kích triển khai liên miên không ngừng đánh lên người nó.

Nhưng thân thể đó không mảy may tổn thương, còn mỗi lần nó ra tay, chưởng xé toang bầu trời, to lớn khủng bố nhanh như chớp giật đập vài tên xui xẻo trọng thương, nằm thoi thóp rên la thảm thương rồi bị kéo ra khỏi Linh Quang giới.

Chỉ mới vài phút trôi qua, bọn họ đã tổn thất hơn mười cường giả, khiến cho mọi người bắt đầu cảm thấy co vòi, càng lúc càng thêm cẩn thận, công kích không còn liên miên bất tận nữa. Ai cũng sợ mình là người tiếp theo bị đá ra khỏi Linh Quang giới, vì như vậy phải nói lời cáo biệt Thú Liệp chiến năm nay mất rồi.

Mục Trần lơ lửng trên trời cao nhưng chưa hề động thủ, chỉ một mực quan sát cơ thể Linh Vương. Lát sau hắn có phát hiện, mỗi lần có công kích nào đó rơi vào đầu, nó liền giơ tay lên đỡ, còn công kích đánh lên thân thể thì nó chẳng thèm để ý.

Mục Trần nheo mắt nhìn kỹ, trên đầu Linh Vương cũng có ánh sáng chói mắt, đôi mắt trống không khiến cho người ta nhìn vào mà lạnh tim.

Nhĩn kỹ lại một chút, vị trí mi tâm của nó dường như ánh sáng chói chang hơn, mơ hồ có một dao động đặc biệt vô cùng.

Mục Trần trừng mắt, vung tay lên, một luồng linh lực hắc ám mang theo hắc viêm bắn ra, hướng thẳng vào vị trí mi tâm Linh Vương.

"Bùm!"

Đúng như hắn dự đoán, luồng công kích vừa đến gần, Linh Vương lập tức tung chưởng đánh nổ nó đi.

Mục Trần mắt lóe sáng.

"Uỳnh!"

Linh Vương khổng lồ đột nhiên cúi xuống, tập trung nhìn Mục Trần, chợt bàn tay nó nắm lại, quyền kình như một tòa núi mang theo sức mạnh đánh sợ vung tới đấm Mục Trần.

Không khí quanh đầu quyền ầm ầm nổ tung vì sức ép quá lớn.

- Cẩn thận!

Từ tít đằng xa, An Nhiên hốt hoảng thất thanh la lớn. Lạc Li bên cạnh cũng trừng mắt cẩn trọng, tay nắm chặt kiếm.

"Grào!"

Quyền như núi cao áp đỉnh, thân thể Mục Trần có hào quang thoáng hiện, một tiếng long ngâm vang vọng, long ảnh xuất hiện, tư thái uốn

lượn như đang bay trên tầng mây.

Long ảnh thoắt cái lượn đi, Mục Trần cũng quỷ dị biến mất, quyền hung bạo hoàn toàn đánh hụt.

Từ Hoang, Triệu Thanh Sam nhìn thấy cảnh đó mà trợn mắt ngưng trọng, chỉ thấy trên cánh tay khổng lồ của Linh Vương một bóng người hiện ra, rồi hắn lấy tốc độ kinh khủng lướt sát theo cánh tay đó đi lên.

- Tốc độ nhanh thật!

Trong lòng chấn động, tốc độ của Mục Trần ngay cả bọn họ cũng chỉ mơ hồ thấy bóng.

Họ còn đang tấm tắc than thở, Mục Trần đã như một con sóc xuất hiện ngay trên cái đầu khổng lồ của Linh Vương, một quyền không báo trước đánh tới, bạch hổ thành hình, gầm rống mang theo khí thế sát phạt đánh lên trán Linh Vương.

"Uỳnh!"

Một quyền đánh lên cái trán rắn chắc, linh lực cuồng bạo từ đó lan tỏa, thân hình khổng lồ chẳng hề di động bất giác run lên, hai cái chân khổng lồ loạng choạng bước lui, mặt đất ầm ầm rung chuyển.

Triệu Thanh Sam, Từ Hoang và cả đám người thấy Mục Trần một quyền đánh lui Linh Vương, nhất thời trợn mắt hít hà khó tin. Bao nhiêu cường giả liên thủ chẳng hề làm nó lay động, tên kia chỉ một quyền đã khiến Linh Vương khốn đốn?

Hắn mạnh kinh khủng vậy sao?

Ánh mắt nhìn lên bóng người lơ lửng trên cao, mọi người bất giác cảm thấy phức tạp.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 309: Dưới Lòng Đất

Trên bầu trời, Mục Trần nhận thấy mấy ánh nhìn kỳ lạ phức tạp đang đổ vào mình, chép miệng nói:

- Nhược điểm của Linh Vương này ở trên trán, các ngươi công kích lung tung có đánh cả tháng cũng không đả thương được nó.

Mọi người nghe vậy, nhất thời sửng sốt giật mình nhìn lại trên mi tâm của Linh Vương, hào quang chói lọi trên trán nó đã nhạt đi một chút, loáng thoáng hiện ra một viên tinh thạch mang theo dao động linh lực đáng sợ phát tán ra.

Thì ra đó là nhược điểm của Linh Vương, hèn gì Mục Trần một quyền có thể đánh lui.

Triệu Thanh Sam, Mộ Phong Dương thở phào may mắn, nếu Mục Trần thật sự có năng lực chính diện đánh lui Linh Vương, thì hắn quá đáng sợ mất rồi.

Nếu vậy thì ở đây còn ai đủ sức tranh đoạt Linh Vương quang với hắn?

"Gào!"

Linh Vương gầm lên phẫn nộ, tinh thạch nhược điểm bị công kích, nó nổi giận bắn ra những luồng linh lực sáng choang từ trên trời bắn xuống Mục Trần.

"Véo!"

Nhưng Mục Trần đã có chuẩn bị, nháy mắt thúc giục Đằng Long Thuật, long ảnh uốn lượn lập tức xuất hiện cách xa cả nghìn mét, hoàn toàn tránh được cơn mưa ánh sáng đánh xuống.

"ầm ầm."

Chùm sáng đánh lên mặt đất, tạo thành những cái lỗ to đùng, mơ hồ có vài tia hào quang lóe lên.

Bất giác nhìn xuống cái động dưới mặt đất, Mục Trần cảm thấy nao nao, nhưng chưa kịp nghĩ nhiều thì bàn tay khổng lồ của Linh Vương đã phủ bóng xuống người hắn.

Không khí bùng nổ, Mục Trần giật mình vội vàng thúc giục Đằng Long Thuật hiểm hiểm tránh thoát được quyền kình đánh xuống.

Mục Trần hiện ra, sắc mặt nghiêm trọng, tim đập thình thịch. Công kích của Linh Vương rất nhanh và khủng bố, căn bản không thể để nó chạm phải, bằng không thì trọng thương không nhẹ.

- Cùng nhau công kích tinh thạch mi tâm của nó!

Còn may mọi người đã lập tức hành động, trong tiếng hét vang mọi người xông lên, công kích sắc bén mạnh mẽ tập trung vào mi tâm của Linh Vương.

Đối mặt điểm yếu bị tập trung bắn phá, Linh Vương không thể ngó lơ, phải lập tức dùng hai tay ngăn cản công kích của mọi người.

Nhưng dù vậy công kích của con người trí tuệ không đơn giản, vẫn có nhiều công kích len lỏi xuyên qua tầng phòng ngự bằng hai tay của nó đánh lên tinh thạch, lần thứ hai khiến nó loạng choạng bị đẩy lui.

Nhưng nó vừa lui, lập tức vững vàng đứng lại, quay về cố thủ chỗ cũ.

"Ầm!"

Chùm sáng linh lực khổng lồ từ hai bàn tay bắn ra, bắn trúng vài tên xui xẻo ham công kích hộc máu văng đi, lập tức có hào quang trên trời giáng xuống, truyền tống họ ra ngoài.

Tổn thất nhân sự là thế, nhưng mọi người chỉ thoáng nhìn qua rồi ngưng thần tiếp tục điên cuồng tấn công, đao phong kiếm mang đầy trời hung hăng bổ như mưa về chỗ mi tâm chói mắt của Linh Vương.

Linh Vương này đúng là đang còn đản sinh kỳ, tuy có sức mạnh khủng bố, nhưng có vẻ chậm chạp, dường như còn chưa quen với trạng thái mạnh mẽ của nó.

Cũng vì thế mà đám Triệu Thanh Sam mới chú ý tham lam tới nó, bằng không một khi nó đã vượt qua được đản sinh kỳ, sức mạnh cuồng mãnh tăng cao, thì số người ở đây có lẽ còn không đủ cho nó nhét kẽ răng.

Mọi người công kích liên tục, tổn thất cũng xảy ra liên tục, vốn đội hình hơn trăm cường giả Hóa Thiên cảnh mà bây giờ non chỉ còn một nửa. Số kia đã bị Linh Vương trực tiếp một tát văng khỏi Linh Quang giới.

Tổn thất không thể nói là nhỏ.

Dù vậy Linh Vương cũng bị mọi người khiến tiêu hao không ít, công kích của nó đã bớt đi cuồng bạo so với ban đầu rất nhiều, lúc này lại đang cố gắng tập trung che chở tinh thạch trên mi tâm.

- Ha ha, mọi người gia tăng thêm công kích, Linh Vương này quả nhiên là mới hình thành, thực lực không mạnh như ta nghĩ, chỉ cần tránh được công kích của nó là được!

Mộ Phong Dương cười lớn nhìn Linh Vương đang dần trở nên chậm chạp khốn đốn hơn.

Lập tức sĩ khí lại thêm lần nữa tăng cao, công kích càng nhanh mạnh và cuồng dã hơn.

Mục Trần vừa đánh ra một luồng linh lực, chợt ánh mắt lóe lên. Con Linh Vương này không mạnh như vậy, thật sự vì nó mới sinh ra sao?

Mục Trần đảo mắt quan sát chỗ con Linh Vương đang đứng, nhíu mày. Nơi đó đầy những cái hố to nhỏ tơi bời, nhưng bất kể chỗ đó thê thảm khó đứng như thế nào, con Linh Vương kia vẫn không hề rời khỏi phạm vi đó.

- Sao lại thế?

Chân mày nhíu chặt, Mục Trần trầm ngâm suy nghĩ.

"Ầm!"

Bàn tay con Linh Vương múa may liên tục, hào quang bắn ra, công kích hướng thẳng đến Mộ Phong Dương quạt tới.

Mộ Phong Dương biến sắc thấy Linh Vương tập trung đánh hắn, vừa định tránh đi, lại thoáng thấy Mục Trần cách đó không xa, chợt nảy lên một ý tưởng.

Thân hình đột nhiên bay xéo ra, lao đến phía trước Mục Trần, cùng lúc đó bàn tay khổng lồ của Linh Vương vỗ xuống, phủ bóng lên cả hai.

Bị bóng tối bao phủ, đang phân tâm lập tức Mục Trần giật mình méo mặt.

- Khặc khặc!

Mộ Phong Dương cười đểu, linh quang trong cơ thể bùng lên, một trọng giáp màu nâu đất xuất hiện, phòng thủ kín mật lấy cơ thể.

- Tạm biệt!

Sau khi giấu mình trong linh giáp, Mộ Phong Dương cười khẩy cất tiếng nói.

Mục Trần trừng mắt lạnh lẽo. Cái tên xỏ lá kéo người gây họa, muốn mượn lực Linh Vương đẩy mình ra khỏi Linh Quang giới, chẳng qua Mộ Phong Dương có hơi bị khờ, nghĩ rằng chừng này đủ khiến Mục Trần thúc thủ vô sách hay sao?

Lập tức hắc ám từ cơ thể Mục Trần tuôn ra, một tòa hắc tháp xuất hiện phủ lấy người hắn.

Cửu cấp Phù Đồ tháp có lực phòng ngư cực kỳ cường đại, chính là tuyệt chiêu phòng ngự mạnh nhất của Mục Trần. Luận phòng ngự, thì linh giáp của Mộ Phong Dương chẳng là cái đinh gì.

"Uỳnh!"

Cự chưởng hung hăng nện xuống, trong tiếng vang ầm ầm hai người bị đánh bay xuống đất, lún sâu xuống lòng đất.

"Phụt."

Mộ Phong Dương gian nan leo lên từ trong hố, phun máu, cúi nhìn linh giáp trên người, nó xuất hiện vài vết nứt kinh khủng, khiến cho hắn cảm thấy xót của vô cùng. Nhưng nhìn lại cái hố thứ hai gần đó, bụi mù ngập tràn, xem ra tên nhóc kia đã bị trọng thương rồi.

- Xem ngươi làm sao đoạt linh quang với chúng ta nữa.

Mộ Phong Dương cười khẩy, đè nén thương thế, tiếp tục xông lên trời.

Hai người bị Linh Vương đánh trúng, mọi người đều nhìn thấy, nhưng chỉ có Mộ Phong Dương bay ra cũng thất kinh, xem ra Mục Trần bị thương không nhẹ a.

Hành động ám muội của Mộ Phong Dương khi nãy cũng không phải không ai nghĩ rằng hắn cố tình gây họa liên lụy cho Mục Trần.

- Mục Trần!

Vương Thống biến sắc nhìn xuống, đưa mắt hoài nghi nhìn cái vẻ mặt vô tội của Mộ Phong Dương, chỉ tiếc là không có bằng chứng, không nói được gì.

Tức tối lắc đầu, nhưng tình hình lúc này ba huynh đệ bọn họ cũng không thể phân thần, phải tập trung đối phó Linh Vương.

- Mục Trần bị đánh trúng rồi!

Xa xa, An Nhiên kinh hoảng khi thấy diễn biến vừa xảy ra.

Lạc Li nhăn mày, con ngươi lạnh băng liếc nhìn Mộ Phong Dương, nhưng không hề hoảng hốt, chỉ nhẹ giọng nói:

- Yên tâm đi! Mộ Phong Dương kia chỉ bị thương nhẹ, Mục Trần không yếu hơn hắn đâu.

An Nhiên thấy Lạc Li bình tĩnh như vậy cũng an tâm hơn, khẽ gật đầu.

Trên bầu trời, mọi người bao vây tấn công Linh Vương, chẳng ai phát hiện ra trong cái hố sâu hoáy đầy bụi bặm đó, Mục Trần xuất hiện bên cạnh hắc tháp, nhìn lên kịch chiến trên cao, ánh mắt hắn lóe sáng quan sát lòng đất. Đột nhiên một quyền tung ra, đánh cho cái hố càng sâu thêm, hạ xuống, lại tiếp tục đào xuống như thế.

Nhanh chóng thân ảnh Mục Trần biến mất trong cái hố đó, hắc tháp bên cạnh hắn được điều khiển bay tới che khuất lối vào hang động, như vậy dù đến khi bụi mù tan đi, mọi người cũng sẽ không chú ý sự biến mất của hắn, cho rằng hắn đang tập trung hồi phục trong hắc tháp.

"Đùng! Đùng!"

Trong lòng đất, đầu quyền của Mục Trần mang theo hắc viêm như một con tê tê không ngừng chui sâu xuống dưới, bùn đất với đá cứng đều bị hắc viêm thiêu hủy thành tro.

Từ ban đầu hắn đã cảm thấy điểm tụ tập này rất quái lạ, Linh Tướng không có khả năng vô duyên vô cớ biến mất, mà con Linh Vương kia thực lực cũng không mạnh như mọi người tưởng....

Vả lại Linh Vương kia bất kể có phải hứng chịu bao nhiêu công kích thì sống chết cũng không rời khỏi phạm vị này.

Dáng vẻ cứ như nó đang cố thủ bảo vệ cái gì đó ở đây.

Mà trên mặt đất rõ ràng chẳng có gì, vậy thì thứ cần tìm có thể ở dưới lòng đất đây.

Mục Trần quát khẽ, linh lực vận chuyển, tốc độ di chuyển trong lòng đất tăng lên, chừng một phút sau nền đất sụp xuống, thân hình hắn rơi vào một khoảng không.

Vội ổn định thân hình, linh lực bọc lấy cơ thể phòng ngự, cẩn thận đề phòng nhìn quanh. Ngay khi tầm mắt nhìn rõ được, nét kinh hãi ngạc nhiên hiện đầy trên mặt Mục Trần.

- Đây là. . .

Mục Trần hít một hơi sâu nhìn cái hang bùn trong lòng đất này, trái tim bất giác đập thình thịch.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 310: Đoạt Tinh Thể

Xuất hiện trong mắt hắn Mục Trần là một cái hang bùn rộng lớn cực kỳ, nơi đó lơ lửng vô số những khối cầu ánh sáng cực kỳ chói mắt, dao động linh lực tản mát cực kỳ mạnh mẽ.

- Những thứ đó. . . đều là linh quang?

Mục Trần run rẩy nhìn cả ngàn vạn khối cầu ánh sáng, linh lực toát ra cho thấy đó đều là Linh Tướng quang, không ngờ lại có số lượng Linh Tướng quang nhiều đến đỏ mắt hội tụ ở đây.

Khung cảnh thật là hoàng tráng.

Mục Trần vẫn chưa manh động, dõi mắt nhìn theo biển linh quang rực rỡ, hắn nhìn thấy một khối cầu sáng chói mắt nhất, vẻ đẹp cực kỳ huyễn lệ, trong nó có một viên tinh thạch đang lơ lửng.

Khỏa tinh thạch trong suốt lấp lánh sáng, bên trong như có chất lỏng sền sệt lưu động, một bên sáng một bên tối, nhìn giống như trái tim đang đập, chứa đựng trong đó một sinh mệnh thần kỳ.

Mỗi lần hào quang trong khỏa tinh thạch kia lóe lên, những luồng linh lực dũng mãnh từ vô số linh quang bắn ra, đổ về khỏa tinh thạch đó, khiến nó càng sáng ngời hơn nữa.

Dao động linh lực khó hình dung phát tán khiến cho trái tim Mục Trần đập dồn dập.

- Thì ra mọi Linh Tướng ở đây đều bị biến thành đám linh quang đó....

Mục Trần giật mình, rốt cuộc hiểu ra vì sao tiến vào sâu trong này thì bóng dáng một con Linh Tướng cũng không thấy, rõ ràng là đang cung cấp linh lực cho khỏa tinh thạch kia.

- Chỗ này không thể nào do con Linh Vương kia xây dựng nên được?

Mục Trần hơi kinh ngạc, nhìn cái hang bùn này thì chắc chắn không phải tự nhiên mà có, nếu vậy chính là do con Linh Vương kia dựng nên, cái loại không có trí tuệ này cũng có thể kiến tạo một không gian trong lòng đất rộng rãi thế này sao.

Có lẽ đây là bản năng của nó, càng cho thấy thiên địa này ẩn chứa vô số điều thần kỳ.

- Khó trách thực lực con Linh Vương kia cũng không mạnh lắm.

Mục Trần nhìn qua khỏa tinh thể rực rỡ, linh khí chỗ đó thật khiến người khác run sợ.

Theo hắn phỏng đoán, cảnh tượng dưới này chính là dành cho việc con Linh Vương vượt qua đản sinh kỳ yếu ớt, đến khi khỏa tinh thể kia hấp thu hết linh lực của đống Linh Vương quang dưới này, con quái khổng lồ kia mới chân chính trở thành Linh Vương.

Mục Trần nheo mắt nhìn, chợt hắn lướt tới, đến gần khỏa tinh thể rực rỡ. Đến gần hắn càng nhìn thấy rõ dịch thể bên trong đó, lưu động mơ hồ hình thành một quang ảnh hư ảo, cực kỳ huyền diệu.

Mục Trần cũng không có chủ ý ra tay trực tiếp với tinh thể kia, mà chú ý nhìn qua những khối sáng có màu tím nhạt gần đó, bên trong cũng có một viên tử tinh thể lơ lửng, so ra còn xa mới khiến người ta rung động bằng với viên tinh thể sáng rực này, nhưng lại hơn xa số linh quang mà mấy hôm nay Mục Trần thu gom được.

- Là Linh Tướng Hóa Thiên cảnh hậu kỳ. . .

Mục Trần sợ hãi pha lẫn vui mừng, không chút do dự tung quyền đánh tới quang đoàn màu tím, khiến nó nháy mắt vỡ vụn. Khỏa tử tinh thể trong đó rơi ra, bị Mục Trần chụp lấy.

Tử tinh thể vừa vào tay, linh lực tinh thuần rất kinh người phát ra, Mục Trần thoáng vận chuyển linh lực để hấp thu, lập tức cảm thấy linh lực tiêu hao trong cơ thể cấp tốc hồi phục.

- Thật không hổ là Linh Tướng quang Hóa Thiên cảnh hậu kỳ!

Mục Trần cười to sung sướng, đã hiểu vấn đề, lập tức đánh nổ những khối cầu tím xung quanh, cướp lấy hơn chục khỏa tử tinh thể.

Chừng này có thể đáng giá bằng mấy chục vạn Linh Binh quang.

"OOooooo!"

Bất quá ngay lúc đó, khỏa tinh thể to lớn huyễn lệ dường như nhận thấy nguy hiểm, nó phát ra những tiếng động ù tai, linh lực hóa thành sóng khí hung hãn công kích Mục Trần.

- Linh lực không có chút tính công kích cũng đòi đả thương ta?

Mục Trần cười khẩy, hắc viêm dũng mãnh tuôn ra, dễ dàng ngăn cản sóng khí linh lực kia. Chợt hai mắt hắn sáng rực tham lam nhìn vào khỏa tinh thể xinh đẹp nhất dưới này. Đó mới chính là bảo bối!

Tay nắm chặt, một thanh trường kiếm xuất hiện, linh lực hắc ám bao trùm lưỡi kiếm, hắn tiến tới, thúc giục linh lực bộc phát cùng với kiếm phong sắc bén trảm xuống khỏa tinh thể kia.

"Keng!"

Tiếng kim loại vang lên, hoa lửa bắn ra, cổ tay Mục Trần nhức nhối đau đớn. Độ cứng của viên tinh thể hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của hắn.

"Rắc!"

Nhưng một kiếm toàn lực vẫn có hiệu quả, một góc tinh thể nứt ra, một mảnh tinh thể nhỏ rơi xuống, Mục Trần liền đưa tay chụp lấy.

Thình linh hắn bị kéo rơi xuống một chút, phải vận lực mới có thể giữ vững thân hình. Bàn tay hắn cầm viên tinh thể nhỏ chút mà cứ như khiêng một khối trọng thạch nặng cả nghìn cân.

Mục Trần kinh ngạc, hắn biết vì linh khí ngưng tự áp súc đến một trình độ khủng khiếp mới khiến nó nặng đến vậy, linh lực ẩn chứa trong nó thật đáng sợ.

Phát hiện đó làm cho Mục Trần mừng như điên dại, bất quá hắn lại không biết chính ngay lúc hắn đập nứt khỏa tinh thể kia, trên mặt đất đám người Từ Hoang, Triệu Thanh Sam phải hoảng hồn lui lại vì con Linh Vương đột nhiên phẫn nộ gầm lên dữ dội.

"Gào!"

Tiếng gầm hình thành phong bạo càn quét tứ phương, khiến cả đám đông không kịp trở tay bị đánh bay đi xa.

Ổn định lại thân hình đứng trên không, bọn họ nhìn con Linh Vương đột ngột nổi điên mà kinh hoảng. Lúc này nó chẳng quan tâm đến họ, hai đấm nắm chặt mang theo sức mạnh đáng sợ điên cuồng đấm xuống mặt đất dưới chân nó.

"Đùng!"

Mặt đất rung chuyển như thiên tai động đất, nhanh chóng sụp đổ.

Chính lúc đó, Mục Trần trong lòng đất cũng phát hiện ra lực đạo đáng sợ đang đánh xuống, hắn biến sắc lập tức chạy lui không dám dừng lại.

"Ầm!"

Tầng đất sụp đổ, ánh sáng mặt trời chiếu xuống hang bùn trong lòng đất.

Con Linh Vương điên cuồng cực kỳ khủng bố.

- Đó là cái gì?

Thế giới trong lòng đất bại lộ dưới ánh sáng mặt trời lập tức bị phát hiện, đám người trên cao há mồm kinh hô nhìn thấy vô số linh quang sáng rực chói mắt.

Họ cũng nhanh chóng chú ý đến khỏa tinh thể trong suốt toát ra linh khí khủng bố kia, mặt ngây dại, không thể cầm lòng nuốt nước bọt tham lam.

- Có người ở đó!

Một kẻ nào đó tinh mắt nhìn thất Mục Trần đang lặng lẽ chui ra, nhất thời kinh hãi thất thanh.

Mọi ánh mắt lập tức đổ dồn về bóng người đang len lỏi giữa đất đá chui ra, ngay khi nhận biết đó là Mục Trần, cả đám đều xệ mặt xuống.

- Mục Trần. . . sao hắn lại ở đó?

Mộ Phong Dương kinh nghi la lên, vội quay nhìn lại vị trí cái hố đằng xa kia, hắc tháp bên đó đã biến mất từ lúc nào, lộ ra một cái hố to không thấy đáy.

Bị phát giác, Mục Trần cũng không ẩn nấp nữa, nhìn mọi người cười nói:

- Lúc nãy vô tình bị đánh vào lòng đất, thì phát hiện vài chỗ kỳ quái.

Mọi người hoài nghi nhìn hắn, hắn nhiên lời của hắn chẳng tin được, nhưng hiện tại đâu có thời gian chất vấn hắn, cả đám đều mặt mày tham

lam nhìn xuống vô số linh quang chói mắt bên dưới. Nhiều như thế, chỉ cần giành được một số, thì đã có thể an tâm hưởng phúc.

"Gào!"

Thình lình tiếng rống của Linh Vương khiến mọi người tỉnh giấc, nó há cái miệng rộng ra thật to, vô số linh quang lập tức bị hút vào cơ thể nó.

Ngay cả viên tinh thể to đùng cũng bay lên, Mục Trần lập tức lướt tới giơ tay chụp lấy inh thể. Một chưởng của hắn không phá hủy tinh thể, mà hắc viêm tuôn ra bọc lấy, chui vào, rồi hắn lập tức lui lại.

Viên tinh thể cũng bay lên, chui vòng miệng con Linh Vương.

Chỉ vài giây, cái hang động trong lòng đất đã hoàn toàn trống trơn không còn sót lại gì cả.

Mọi người ngây dại cả ra.

Diễn biến sự việc khiến cho Mục Trần cũng kinh hoàng. Con Linh Vương kia cấp tốc hấp thu toàn bộ linh quang, vậy không phải nó sẽ trực tiếp vượt qua đản sinh kỳ luôn chứ? Nếu mà thực lực nó tăng lên, thì đội hình te tua này sao còn có thể cự lại được?

Bất giác lạnh gáy, con Linh Vương vốn đã sáng rực chói mắt lúc này càng giống như một khối cầu lửa chói chang, hào quang khiến người ta khó mà nhìn chính diện. Thêm nữa, thân hình nó đang bắt đầu bành trướng lên.

Dao động linh lực cường đại tỏa ra áp bức xung quanh.

- Vương Thống, đi mau!

Mục Trần quát lên, cấp tốc quay đầu bay mất.

Vương Thống thấy vậy, hơi do dự nhưng cũng không dám ở lâu, đành cắn răng chạy theo. Đằng xa, Lạc Li, An Nhiên và hai cô gái kia cũng lập tức bay lên chạy trốn.

Triệu Thanh Sam, Từ Hoang và đám người kia thì lại cảm thấy không cam lòng, sắc mặt biến đổi liên tục.

"Gào!"

Bọn họ còn đang do dự, con Linh Vương gầm lên dữ dội, âm ba đánh ra hung hăng nện vào thân thể bọn họ, đông đảo đám người phun máu bay lui, mặt mày tái nhợt.

- Đi!

Triệu Thanh Sam biến sắc, tim đập thình thịch sợ hãi nhìn lại Linh Vương đã cao đến 200 trượng, cắn răng lui ngay.

Mọi người đều gian nan chạy lui, không ai còn dám nghĩ tới con Linh Vương kia nữa.

Con Linh Vương đã không còn to thêm nữa, đôi mắt trống rỗng nhưng tràn ngập hào quang nhìn theo Mục Trần ở tuốt luốt nơi xa.

Nó có thể nhận thấy rõ, một khối khiếm khuyết trong khỏa tinh thể của nó đang ở trên người tên kia, mà chính khối nhỏ đó mới đủ để khiến nó hoàn toàn vượt qua đản sinh kỳ!

"Gào!"

Phẫn nộ gào lên, chân nện xuống đất nó điên cuồng bước tới, hướng theo mục tiêu mà đuổi giết.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 311: Linh Vương Truy Sát

"Ầm ầm ầm!"

Đất đai rung chuyển, vô số Linh Binh vẫn còn tồn tại trong khu vực đột nhiên trở nên xao động, chúng đã nhận thấy những luồng dao động linh lực đang hoảng sợ đào thoát chạy ra ngoài.

Nhưng Linh Binh lại không lao đến ngăn cản đám người đang chạy ra, vì chúng đang phải run rẩy trước uy áp vương giả lan tỏa trong thiên địa.

Uy áp đó khiến chúng không dám vong động gì cả.

Một thân ảnh khổng lồ cao đến hai trăm trượng nện đất động núi chạy đi, từng cái hố sâu xuất hiện sau mỗi bước chân to bự nặng nề và kinh khủng của nó, nứt nẻ lan tràn.

"Gào!"

Tên khổng lồ hào quang sáng rực kia gầm to, âm ba cuồng bạo khiến cho nhiều con Linh Binh xui xẻo đứng trong một khoảng cách nhất định gần nó bị nổ tung. Nó vẫn luôn chăm chú nhìn thẳng vào một bóng người nhỏ tí so với nó chỉ như một con kiến, nhưng lại không có ý buông tha.

- Chết cha!

Mục Trần thấy nó không quan tâm đến ai khác, chỉ một mực đuổi theo mình, sắc mặt hắn cũng tái xanh.

- Sao con quái kia lại rượt theo chúng ta?

Vương Thống cũng tá hỏa hoảng hốt, bối rối vô cùng. Thực lực con Linh Vương đột nhiên tăng vọt, đừng nói là vài người bọn họ, dù cho có Triệu Thanh Sam, Từ Hoang có mặt ở đây liên thủ cũng chẳng làm gì được nó.

- Nó chạy theo ta, để ta dẫn dụ nó đi chỗ khác, các ngươi cứ trốn trước tới chỗ an toàn đi.

Mục Trần bực bội cất tiếng

- Nguy hiểm lắm!

Vương Thống, An Nhiên vội vàng nói.

- Cứ bị nó đuổi theo như thế sớm muộn cũng bị bắt cả lũ. Tách ra đi!

Mục Trần lắc đầu, đôi mắt lại không có vẻ kinh hoảng.

- Ta đi với ngươi!

Lạc Li nghiêm mặt quả quyết. Nàng biết rõ con Linh Vương này thực lực rất mạnh, Mục Trần đối phó nó một mình rất phiền toái, nên lần này nhất quyết phải đi theo.

Mục Trần vẻ mặt hơi do dự, nhưng lại gật đầu. Hắn không phải loại người thích làm tàng, con Linh Vương kia dù chưa hoàn toàn vượt qua khỏi đản sinh kỳ yếu ớt, nhưng thực lực chắc chắn vượt xa một mình hắn, rất khó chịu.

Không nói thêm gì nữa, một tiếng long ngâm vang vọng, hắn sử dụng Đằng Long Thuật hóa thành long ảnh như sấm chớp đổi hướng lượn đi.

Lạc Li lắc mình theo sát, tốc độ không kém hơn hắn khi thi triển Đằng Long Thuật chút nào.

"Gào!"

Mục Trần đột ngột đổi hướng, con Linh Vương đang truy sát hắn cũng nhận thấy, lại gào lên hướng về phía hắn.

Đất đai rung chuyển dữ dội, hai bóng người đằng trước, tên khổng lồ theo sau, nhanh chóng biết mất ở đằng xa.

- Đi!

Vương Thống thấy Mục Trần đã đi xa, vội đi tiếp dẫn theo An Nhiên và đồng đội rời khỏi vương quốc Linh Binh này. Hiện tại bọn họ ở cạnh Mục Trần chỉ liên lụy làm gánh nặng thêm cho hắn, chẳng ích lợi gì.

Mọi người ai cũng hiểu rõ, nên dù có lo lắng cũng đành nhanh chóng đi theo Vương Thống rời khỏi.

Một hướng khác, đám người kia đang hoảng sợ chạy trối chết để giữ mạng thì nhận ra chuyện bên này đã dừng lại, nhìn theo hướng Linh Vương mà kinh nghi bất định.

- Sao thế nhỉ? Tại sao Linh Vương chỉ đuổi theo Mục Trần?

Trên bầu trời, Triệu Thanh Sam cau mày nghi hoặc.

- Lúc nãy chỉ có Mục Trần ở dưới lòng đất, nhất định hắn đã lấy được cái gì đó mới khiến Linh Vương truy sát hắn.

Mộ Phong Dương tức tối cắn răng. Hắn muốn gieo sầu cho Mục Trần, không ngờ chẳng làm cho tên kia bị tống khứ khỏi Thú Liệp trường lại còn khiến cho hắn phát hiện ra bí mật trong lòng đất. Chẳng biết tên Mục Trần đã lấy được cái gì dưới đó, nhưng khiến cho Linh Vương truy sát không tha, há có thể là phàm vật?

Mà như thế thì chính tay Mộ Phong Dương lại dâng cơ hội đoạt bảo cho Mục Trần, hỏi sao không tức?

Nghĩ vậy, mặt mày hắn xanh mét.

- Vậy bây giờ chúng ta làm gì?

Mộ Phong Dương quay sang hỏi Triệu Thanh Sam, bọn họ tổn thất gần 20 người, mà chẳng xơ múi được cái gì, như thế sao cam tâm rời đi?

Triệu Thanh Sam trừng mắt, hắn cũng không cam tâm tay trắng trở ra, suy tư một chút, hắn nghiến răng nói:

- Từ từ đã, đợi một lát rồi đuổi theo, xem thử có cơ hội thì ra tay, còn thấy không tốt thì phải lui nhanh.

Vốn cũng là người quyết đoán, biết rõ Linh Vương thực lực quá mạnh, không đủ sức đối phó thì phải chờ cơ hội. Bằng không mà tùy tiện lỗ mãng kết cục bị tống ra khỏi Thú Liệp trường thì còn thê thảm hơn.

Mộ Phong Dương gật đầu, nhìn về hướng bên kia. Mọi chỗ tốt đẹp đều bị Mục Trần cấp tốc chiếm lấy, thực tức đến hộc máu.

Một nơi khác, Từ Hoang cũng dừng lại, mắt lóe lên nhìn theo hướng của Linh Vương.

Không trung của một dãy núi, tiếng xé gió vang lên dồn dập, hai luồng sáng bắn xuyên trời mây, nhanh chóng vượt qua một đỉnh núi, không hề có dấu hiệu dừng lại. Sau đó không lâu, mặt đất rung chuyển, đồi núi ầm ầm đá đổ, đằng xa một thân ảnh khổng lồ nhanh chóng nện bước chạy tới, linh quang chói mắt khiến nó trông như một mặt trời hình người sáng rực.

Phẫn nộ gào thét, âm ba phá nát một đỉnh núi, nó điên cuồng hướng thẳng tới hai bóng người đằng trước mà đuổi giết.

Hình thể khổng lồ mà tốc độ nó lại nhanh như sấm đánh, ngay cả Mục Trần thi triển Đằng Long Thuật cũng dần bị nó thu hẹp khoảng cách.

- Tốc độ nó nhanh quá, linh lực lại cuồn cuộn không dứt, cứ chạy tiếp thì kiệt sức đầu tiên chính là chúng ta.

Lạc Li nghiêm trọng cất tiếng phân tích.

Mục Trần trầm mặt, hắn biết Lạc Li nói không sai, Linh Vương kia có thể truy dấu hắn, hắn nhiên là không có ý định bỏ qua khối tinh thể nhỏ trong tay hắn. Chỉ khi nào nó đoạt lại mảnh vỡ đó, chân chính vượt qua đản sinh kỳ, chân chính trở thành Linh Vương. Lúc đó cả cường giả Thông Thiên cảnh cũng khó mà ngăn cản nó được, kẻ nào muốn dòm ngó mưu tính liệp sát nó thì sẽ phải chịu hậu quả thê thảm.

Mắt lóe sáng, bây giờ biện pháp tốt nhất là phải cấp tốc giải quyết con Linh Vương này. Tuy nó thực lực mạnh, nhưng buộc phải dùng hết sức thì không phải không có biện pháp.

- Vốn chuẩn bị thứ này cho Hạc Yêu, súc sinh nhà ngươi cứ đuổi không tha, vậy thì lấy ngươi khai đao tế chiêu đi!

Mục Trần dứt khoát quyết định, đôi mắt lành lạnh nhìn sang Lạc Li:

- Có thể cầm cự con súc vật kia một chút được không?

- Được!

Lạc Li khẽ gật, tay cầm lấy Lạc Thần Kiếm, hàn khí lập tức lưu chuyển trên vỏ.

Mục Trần cười, hắn không hề lo lắng gì cho nàng, vì bản lĩnh của nàng cả hắn nhìn cũng không biết, trong tay nàng lại có Lạc Thần Kiếm, một thanh thần binh chân chính. Dù đang bị phong ấn nhưng hai chữ thần binh đủ thấy nó cường đại ra sao. Từ xưa đến nay hắn chưa bao giờ nhìn thấy một thanh tuyệt phẩm binh khí chứ đừng nói thần binh, ngoại trừ thanh Lạc Thần Kiếm này. Đó chính là thứ mà cả cường giả Chí Tôn cũng phải động tâm.

Phối hợp ăn ý, hắn hạ xuống một đỉnh núi.

Lập tức khoanh chân ngồi xuống, hai mắt nhắm lại, hai bàn tay múa may kết ấn, linh lực chuyển động, linh ấn nhanh chóng được hắn ngưng

tụ ra.

- Muốn bố trí linh trận à?

Lạc Li nhìn theo Mục Trần, xem dáng vẻ này hắn nhiên là muốn đối địch bằng linh trận. Thế nhưng con Linh Vương này cực mạnh, linh trận cấp 4 thì làm gì được nó, chỉ có khả năng phải là linh trận cấp 5 kia.

Nhưng Mục Trần hiện tại dường như là Linh Trận sư cấp 4, muốn bố trí linh trận cấp 4 không khó, còn linh trận cấp 5 thì cho dù hắn có trạng thái Tâm Trận cũng không dễ như vậy.

Linh trận càng cao càng siêu đẳng phức tạp, trạng thái Tâm Trận cũng khó mang lại nhiều ưu thế, đối với những Đại Sư hoặc Tông sư, đó chỉ là một trạng thái bình thường căn bản mà thôi.

Lạc Li ngắm nhìn gương mặt thanh tú của hắn, khẽ cười. Nếu tìm ai đó tin tưởng hắn nhiều nhất, vậy thì chỉ có nàng mà thôi. Cũng vì lòng tin ấy mà trong một năm ở cùng nhau nơi Linh Lộ, một nơi tàn khốc nhưng htiếu niên kia chưa từng buông tay. Hắn từng chịu trói, từng chịu thất bại, nhưng vẫn chấp nhận hết thảy mà trở nên càng thêm cứng cỏi. Chính điểm đó đã khiến trái tim cao ngạo của Lạc Li bội phục.

Nếu không phải trong Linh Lộ bị Cơ Huyền giăng bẫy nàng, thì người xưa nay vốn luôn bình tĩnh như Mục Trần sẽ không bị mất lý trí mà ra tay đồ sát như vậy, đến cuối cùng bị đuổi khỏi Linh Lộ.

- Cơ Huyền. . .

Lạc Li nghiến răng siết chặt nắm tay, ánh mắt lạnh lẽo. Tên kia với thiên phú siêu cường dù có gia nhập Thánh linh viện chắc chắn cũng sẽ là người nổi bật nhất. Đến lúc có thể chân chính giao đấu với Mục Trần thì khi đó mới chân chính là tranh đấu sống còn.

"Gào!"

Nàng còn đang miên man suy nghĩ, đằng xa lại có tiếng gầm vang động, đồi núi rung chuyển, một khối mặt trời chói mắt đằng xa đang nhanh chóng càn quét mọi thứ tiến đến đây.

Lạc Li nhìn thấy Linh Vương càng lúc càng gần, liếc sang Mục Trần, đang nhắm mắt chuẩn bị linh trận, nhẹ nhàng lướt tới xuất hiện trên cao.

- Ngươi nên dừng lại rồi!

Lạc Li lạnh lùng cất tiếng, kiếm khí sắc bén ngưng tụ lại.

Linh Vương không có trí tuệ gì, hẳn nhiên chẳng hiểu nàng nói gì, nó chỉ thấy một bóng người nhỏ bé đang ra vẻ ngăn cản nó tiến lên, bản năng khiến nó nổi giận gào thét vung bàn tay không lồ đập xuống người Lạc Li.

Lạc Li lướt tới, hắc trường kiếm trong tay thình lình rời khỏi vỏ.

"Choeng!"

Tiếng kiếm minh thanh thúy vang vọng khắp đất trời, một luồng kiếm khí kinh thiên khổng lồ màu xanh da trời cắt qua không gian.

"Đùng!"

Kiếm khí hung hăng chém vào bàn tay khổng lồ đang đập xuống, tiếng va chạm vang rền khiến cho đám người Triệu Thanh Sam, Từ Hoang đang lặng lẽ theo đằng xa cũng biến sắc giật mình. Con Linh Vương kia trực tiếp bị một kiếm mạnh mẽ đẩy lui, một đỉnh núi nát tan dưới chân loạng choạng của nó.

Sợ hãi hít một hơi, chấn động tập trung nhìn lại phía trước con Linh Vương, một cô gái váy đen như nhung lăng không đứng kia, thanh trường kiếm sáng choang bồng bềnh, kiếm khí lan tỏa.

Cảnh tượng kia thật kinh diễm.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 312: Tâm Nhãn

"Đùng!"

Bàn chân Linh Vương khổng lồ nện lên đất, núi non sơn mạch và mặt đất lõm xuống vài cái hố cực sâu. Con Linh Vương bất giác cảm thấy phẫn nộ, hào quang trên thân thể càng thêm sáng rực tỏa khắp dãy núi.

"Graoooo!"

Nó gào thét, đầu quyền nắm lại, linh lực ngập trời như đang hình thành phong bạo, một luồng linh lực dữ dội bắn ra từ nắm tay nó, hướng thẳng đến bóng người nhỏ bé xinh đẹp kia.

Linh Vương không có linh quyết gì để sử dụng, thứ nó có thì cả cường giả Thông Thiên cảnh cũng khó sánh bằng: linh lực hùng hậu.

Luồng linh lực đầy tính công kích xuyên phá không khí, sơn mạch sụp đổ kinh hoàng, nhiều ngọn núi bị áp lực của nó khiến cho nổ tung.

Đứng đằng xa, Triệu Thanh Sam, Từ Hoang, Mộ Phong Dương lập tức rùng mình. Thực lực Linh Vương lúc này còn cường hoành hơn khi nãy rất nhiều.

Khó trách nhiều năm nay chưa có ai dám dòm ngó đến Linh Vương, thì ra khi nó thực sự trưởng thành, nó lại đáng sợ vô cùng như thế.

Lạc Li tay nắm chặt trường kiếm, hít một hơi sâu, ngón tay xẹt qua thân kiếm, để lại một lằn máu tươi đỏ thẫm trên thân kiếm.

"Ooong."

Tia máu nhanh chóng bị kiếm hấp thu hết, trường kiếm xanh thẫm đột nhiên toát ra hơi nước bao bọc, nhìn sơ qua cứ ngỡ nó là một thanh thủy kiếm, rất thần kỳ.

- Lạc Thần Kiếm quyết, Nhất Kiếm Hóa Lạc Thủy.

Lạc Thần Kiếm rung lên, mũi kiếm chuyển động không ngừng, linh lực hùng hậu như thủy triều trào ra, thình lình nàng chém ra một kiếm.

"Rào rào!"

Kiếm quang xanh thẳm dâng lên hóa thành một con sông lớn đầy kiếm khí, ào ào xoay quanh thân hình Lạc Li.

Rồi nó dũng mãnh xông ra, mạnh mẽ đối chọi với luồng linh lực kinh khủng đang tấn công tới.

"Buuùummmm!"

Một tiếng nổ cực lớn mang theo dư chấn linh lực và kiếm khí bén nhọn văng ra tứ tung, khiến cho mặt đất bên dưới sụp đổ tan tành.

Lạc Li khẽ run, bị đẩy lui đi một khoảng, nhưng tay nắm trường kiếm không buông, ánh mắt vẫn nhìn thẳng Linh Vương khổng lồ không chút khoan nhượng lui bước.

Linh Vương càng thêm phẫn nộ, hai đòn công kích đều bị con người bé nhỏ kia ngăn cản được.

Giận dữ giơ chân lên, nó đạp bàn chân khổng lồ cuồng bạo muốn giẫm nát con người kia.

Công kích đáng sợ của nó không làm cô gái kia sợ hãi, kiếm khí ngút trời mạnh mẽ ngăn cản lại.

Đám người theo đuôi đằng xa là kinh ngạc nhất, lạnh cả người khi thấy cảnh tượng bên kia. Dù nói rằng Lạc Li chỉ đang cố thủ chống cự

công kích của Linh Vương, nhưng như vậy thì nàng không cường hãn hay sao?

Chỉ một chút thời gian chống cự đó, đổi lại đám người bên này không ai làm được. Không ngờ rằng, người con gái tuyệt diễm im lặng đi bên cạnh Mục Trần lại có thực lực đáng sợ đến thế.

- Lợi hại!

Từ Hoang than thở, mặt mày phức tạp. Đằng sau hắn, Từ Thanh Thanh cũng cực kỳ ghen tị mà thấy nản vô cùng. Khí chất người con gái kia hơn xa nàng, còn thực lực nếu đem nàng ra so, thì chỉ thêm xấu hổ cho mình.

- Nàng ta một mình chống cự Linh Vương thật quá khó, phòng thủ càng lúc càng yếu đi, không lâu nữa e rằng sẽ không chịu nổi.

Từ Hoang nhìn qua phía xa hơn, trên một đỉnh núi có người đang ngồi xếp bằng, hai mắt nheo lại khó hiểu. Là Mục Trần sao? Hắn đang làm cái gì đó? Hai người họ muốn tự mình xử lý con Linh Vương kia sao?

Việc này, có khả năng không?

Mục Trần tuy không đơn giản, nhưng thực lực chân chính chỉ là chuẩn Hóa Thiên cảnh mà thôi.

Từ Hoang lẩm bẩm nghi hoặc, cay mày.

Lạc Li ngăn cản bước tiến của Linh Vương, Mục Trần đã hoàn toàn tách biệt khỏi thế giới bên ngoài, tâm thần tập trung, linh ấn liên miên không ngừng được ngưng tụ thành.

Số lượng đạt đến khoảng 150 linh ấn thì dần chậm lại.

Tính theo số lượng, Linh Trận sư cấp 4 có thể ngưng luyện ra 100 đến 200 linh ấn, khi đột phá đến linh ấn thứ 201, thì có tư cách chạm đến

ngưỡng cửa Linh Trận sư cấp 5.

Đương nhiên, cũng không phải có thể ngưng tụ ra đủ số linh ấn thì là Linh Trận sư. Linh trận là một thứ rất phức tạp, linh ấn chỉ là trụ cột, là nguyên liệu để Linh Trận sư kết nối chúng lại một cách hoàn mỹ, bộc phát sức mạnh cường đại. Đó chính là khả năng đáng sợ của Linh Trận sư.

Linh Trận tông sư tiện tay bố trí một linh trận cũng lên đến con số cả nghìn vạn. Độ phức tạp của nó ngay cả cường giả Chí Tôn không chuyên tu linh trận cũng không đủ hiểu biết để bố trí ra được.

Mục Trần hiện tại còn xa lắm mới đến được cấp bậc tông sư, hắn tiến nhanh cũng chỉ đang bước đi trên con đường sơ khai của linh trận. Mà hiện tại đang còn phải lo làm thế nào để hóa giải hiểm cảnh trước mặt.

Và 150 linh ấn, vẫn chưa đủ để hắn làm việc kế tiếp....

Hít sâu một hơi, tâm linh tĩnh lặng, tinh thần hoàn toàn đắm chìm trong trại thái Tâm Trận. Hiện giờ hắn sử dụng trạng thái này cực kỳ thành thạo, mặc dù không có hiểu biết chính quy về trạng thái này, nhưng hắn phỏng đoán chừng cũng đã đến cao cấp. Vì khi hắn tiến vào trạng thái này, tâm linh đã có thể biết rõ từng chi tiết nhỏ nhất của thế giới bên ngoài, hoàn mỹ ánh xạ vào trong lòng hắn.

Nhưng thực lực hiện tại tăng lên, yêu cầu bố trí linh trận cũng cao hơn, ưu thế của trạng thái này cũng trở nên không đủ dùng.

Mục Trần biết, trạng thái Tâm Trận thì chỉ cần đạt tới Linh Trận sư cấp 3 thì bất cứ ai cũng có cơ hội lĩnh ngộ, do đó cũng chỉ là trạng thái cấp thấp nhất mà thôi.

Nhưng dù vậy, nó cũng là trụ cột, chỉ có những ai nắm giữ trạng thái này đến mức sâu lắng nhất, mới có thể lĩnh ngộ trạng thái cao thâm hơn.

Tâm thần nhìn vào từng linh ấn được ngưng luyện ra, cảm nhận dao động linh lực rất nhỏ trong đó, mỗi linh ấn đều toát ra những dao động rất nhỏ riêng biệt mà người thường khó phát hiện được.

Tâm niệm vừa động, số linh ấn ngưng luyện thành hình đột nhiên giải thể, tan đi. Nhưng nó còn chưa kịp tan hết, Mục Trần lại ngưng tụ tiếp tục, vẫn lấy được số lượng như cũ, lại còn thêm một chút linh lực dư thừa tràn ra.

Linh ấn dày đặc quanh thân Mục Trần cứ liện tục tiêu tán, rồi lập tức trở lại thành hình.

Thành hình, tiêu tán, thành hình, tiêu tán. . .

Một vòng tuần hoàn khép kín, không hề có linh lực tiêu hao mất đi, nhưng số lượng linh ấn lại lặng lẽ tăng lên.

Cùng một lượng linh lực, nhưng số lượng linh ấn ngưng luyện ra lại có chênh lệch lớn.

Tâm Mục Trần tĩnh như nước, ngụp lặn trong vòng tuần hoàn ngưng luyện, hồi lâu sau bỗng nhiên tâm tình đó lại như có một giọt nước rơi vào hồ u tịnh.

Sâu trong tâm linh, có gì đó dao động, vô hình mà trống rỗng. Dường như có một ánh mắt đang mở ra nhìn hắn.

Trong khoảnh khắc thiên địa vạn vật đều được đưa vào lòng Mục Trần.

Cả cảnh tượng Lạc Li đang chiến đấu với Linh Vương . . .

Cả đám người trộm theo đuôi nhìn từ xa Từ Hoang, Triệu Thanh Sam. . .

Cả thiên địa non xanh nước biếc xa xôi hơn chỗ này. . .

Con mắt vô hình nhìn xem thế giới, cực kỳ huyền diệu.

- Đây là. . . Tâm Nhãn ư. . .

Một tiếng nói nỉ non vang lên trong lòng Mục Trần, tâm niệm tan đi, hai mắt hắn mở ra, đột nhiên mang theo vẻ sâu lắng khó lường. Một trạng thái huyền diệu mà hắn vừa vô tình chạm tới, không thể kéo dài quá lâu, hắn biết bản thân cần phải chớp lấy cơ hội này.

Hai tay cấp tốc kết ấn, linh ấn quanh thân nổ bùm, linh lực bồng bềnh, linh ấn lập tức thành hình.

Chỉ ngắn ngủi trong cái chớp mắt, hào quang sáng rực quanh thân Mục Trần, số lượng linh ấn đã vượt qua con số 200.

Mục Trần vung tay lên, mấy trăm linh ấn bay lên hòa vào không trung, linh lực thiên địa đột ngột điên cuồng, khiến mọi người trong phạm vị có thể nhìn thấy đều run rẩy. Một quang trận to lớn thành hình trên cao.

Cuồng phong bạo khởi trong thiên địa, hội tụ thành một dòng sông ánh sáng cuồn cuộn đổ về quang trận.

- Đó là. . . Linh trận?

Xa xa, Từ Hoang, Triệu Thanh Sam nhìn thấy mà chấn động. Thanh thế to lớn như thế, ít nhất phải là linh trận cấp 5!

Chẳng lẽ, Mục Trần đã có thể bố trí ra linh trận cấp bậc đó sao? Có thể nào?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 313: Song Liên Hiển Uy

Quang trận hình thành trên không trung, linh lực quang chiếu rọi khắp nơi, đan xen vào nhau, trận đồ đang dần dần rõ nét trên cao.

"Rầm rầm."

Linh lực trong khu vực này trở nên cuồng bạo, như hồng thủy ào ào đổ tới, không ngừng chui vào linh trận.

Linh Vương đột nhiên nhìn về linh trận to lớn bên này, nó vốn hình thành từ linh lực thiên địa, cảm giác đối với linh lực cực kỳ nhạy bén, nó cũng đã nhận ra áp lực kinh người đe dọa sự tồn tại của, bất giác cảm thấy bất an.

"Graooo!"

Nó gào thét vơ lấy một quả núi to lớn, dùng linh lực bọc lại rồi hung hăng ném về phía linh trận đang thành hình, định phá hoại uy hiếp đáng sợ kia.

"Xoẹt!"

Nhưng một luồng kiếm khí xanh thẳm cắt ngang không khí, chém nát khối núi thành đá vụn rơi lả tả như mưa.

Linh Vương rống lên, tay khổng lồ tức giận vỗ xuống người con gái luôn ngăn cản nó kia.

Dưới công kích điên cuồng của Linh Vương, kiếm quang quanh thân Lạc Li càng lúc càng mỏng đi, bị áp chế đến khốn đốn. Cổ tay cầm kiếm

cũng đã nhiễm máu, nhưng nàng vẫn kiên cường không lui một bước.

Một mình ngăn cản công kích của Linh Vương nào phải chuyện dễ, dù sao Lạc Thần Kiếm trong tay vẫn đang bị phong ấn.

Nhưng vì Mục Trần đang bố trí linh trận, nàng không thể để hắn bị quấy nhiễu rồi ngắt quãng, hiện tại nàng không thể lui.

"Graooo!"

Linh Vương điên cuồng gào thét và công kích, kiếm quang đang sắp phải tan nát.

Không trung phía xa, quang trận càng lúc càng sáng, trận đồ dần thành hình, có dáng vẻ một bông sen màu đen thật lớn.

- Là Yêu Liên Đồ trận ư?

Từ Hoang nhìn linh trận kia cũng không mấy lạ lẫm, vì hắn đã từng thấy Mục Trần sử dụng linh trận này đối chiến với Lý Huyền Thông. Tuy thứ này rất lợi hại, nhưng dường như cũng chỉ là linh trận cấp 4, sao lại có thanh thế kinh người như vậy? Vả lại linh trận cấp 4 đem ra đối phó với con Linh Vương kia, đầu óc Mục Trần có vấn đề rồi sao.

- Không đúng. . .

Từ Hoang đột nhiên trừng mắt, vì hắn nhìn thấy bên cạnh đóa sen kia, lại có thêm một đóa sen nữa.

Linh trận này lại có đến hai đóa hắc liên?

Dù chỉ thêm một đóa hắc liên, nhưng uy thế lại tăng lên gấp bội. Từ Hoang không phải là Linh Trận sư nhưng có thể nhận thấy rõ linh trận hiện tại hơn xa Yêu Liên Đồ trận khi trước.

- Thì ra linh trận mà hắn thi triển lúc trước vẫn chưa phải là toàn bộ...

Từ Hoang đăm chiêu suy nghĩ. Linh trận này không thể nào có khả năng do Mục Trần sáng tạo ra, vì hắn biết rõ năng lực tên kia hiện tại vẫn chưa đủ đẳng cấp thực hiện viện đó. Vậy thì cảnh tượng trước mặt chỉ có thể giải thích là Mục Trần thi triển linh trận lúc trước, là bản không đầy đủ.

Hai đóa hắc liên chuyển động trên không, thiên địa như trở nên u ám hơn, cuồng phong bạo khởi.

Mục Trần nhìn lên Yêu Liên Đồ trận vừa thành hình, thở ra một hơi. Thành tựu của hắn đã tinh thâm hơn, đối với việc mày mò Yêu Liên Đồ trận cũng lĩnh hội sâu sắc hơn, nên mới cả gan thử làm việc này.

Linh trận thần bí này hắn đã nắm đại khái được một chút tổng thể. Theo hắn đoán, Yêu Liên Đồ trận phải có bốn phần, đầy đủ sẽ xuất hiện bốn đóa hắc liên. Và đẳng cấp Yêu Liên Đồ trận đầy đủ có lẽ đủ so được với linh trận cấp 7, uy lực kinh thiên khủng bố, cường giả Thông Thiên cảnh đứng trước linh trận đó cũng chỉ có thể tan thành bụi đất.

Dù bây giờ Mục Trần còn chưa đủ năng lực, chỉ là ngưng tụ đóa hắc liên thứ hai cũng nhờ may mắn ngẫu nhiên chạm vào trạng thái Tâm Nhãn mới được.

- Lạc Li!

Mục Trần cất tiếng khẽ gọi Lạc Li.

Nghe thấy hắn, Lạc Li khẽ gật đầu rồi nhanh chóng lướt ra, nhẹ nhàng hạ xuống bên cạnh hắn, tay cầm trường kiếm luôn giữ vững đề phòng với Linh Vương.

"Graooo!"

Không còn ai ngăn cản, đôi mắt sáng rực của Linh Vương lóe hào quang nhìn thẳng Mục Trần, không hề ngập ngừng lập tức nện bước, chợt nhảy lên không trung, cuộn mình lại như một khối thiên thạch rực

sáng, mang theo lực trùng kích đáng sợ hướng thẳng đến nơi Mục Trần đang đứng.

"ầm ầm!"

Đỉnh núi nơi Mục Trần đứng sụp đổ, vùng đất xung quanh tạo thành những hố sâu kinh hoàng.

Mục Trần mặt không đổi sắc, ấn pháp thay đổi, hai đóa hắc liên cùng hướng về mục tiêu, linh khí hội tụ kinh người ở tim sen, đột ngột bắn ra.

"Bùm!"

Hai cột linh lực đối nhau, nhưng không nổ vì bài xích lẫn nhau, mà trong tiếng nổ lại dung hợp với nhau. Chỉ ngắn ngủi vài cái chớp mắt, hào quang tan đi, ngay cả quang trận cũng tiêu tán.

Thình lình một đóa quang liên chỉ tầm một trượng hiện ra, nhỏ xinh nhưng mang theo dao động cực kỳ khủng bố, chuyển động co rút bình bịch như một trái tim vô cùng yêu dị.

Mục Trần búng tay, quang liên bắn ra để lại một cái đuôi sáng trưng hướng lên cao nhắm đến khối thiên thạch khổng lồ mà công kích.

Tốc độ cực nhanh, chỉ chớp mắt nó đã sắp va chạm với khối thiên thạch khổng lồ kia.

Bất chợt chính lúc sắp va chạm đó, gương mặt Mục Trần hiện lên một nét cười nguy hiểm, bàn tay hắn siết lại.

"Đùng!"

Khối thiên thạc Linh Vương đột nhiên run rẩy kịch liệt, trong cở thể nó dường như có một luồng hắc hỏa bốc lên.

Luồng hắc viêm không nhiều, nhưng trong cơ thể Linh Vương tràn ngập linh lực lại tạo thành động tĩnh không nhỏ, hắc viêm thiêu đốt

không ngừng phá hoại linh lực trong đó.

Đó chính là một mồi lửa mà Mục Trần khi chụp vào tinh thể đã lén đưa vào. Linh Vương trực tiếp nuốt tinh thể vào trong người, thành ra cũng đem theo luôn mồi hắc viêm vào cơ thể. Linh Vương có linh lực hùng hậu, lượng hắc viêm kia không tạo thành thương tổn gì, nhưng khi chiến đấu gay cấn, thắng bại lại quyết định bởi một tia lửa nhỏ bé mong manh kia.

Đạo hắc viêm đúng như Mục Trần dự tính, nhanh chóng bị linh lực cuồn cuộn không ngừng vùi lấp, nhưng ánh sáng trên khối thiên thạch Linh Vương đã nhạt đi một chút ít.

Và chính nháy mắt đó, đóa sen yêu dị nện vào ngực Linh Vương.

"UUỳnnnh!"

Một tiếng vang cực to trên không trung vọng ra, linh lực trùng kích thổi tán xung quanh, khiến chi cuồng phong bạo vũ xuất hiện, cự thạch bị đánh bay đi, rồi tan nát thành bụi cám.

Con Linh Vương khổng lồ văng ngược đi trong đôi mắt hoảng sợ của mọi người quan sát, nện xuống mặt đất, khiến cho nhiều đỉnh núi trong sơn mạch bị chấn động đổ nát, một cái hố to xuất hiện nuốt lấy thân hình khổng lồ.

Từ Hoang, Triệu Thanh Sam, Mộ Phong Dương lập tức phóng đi. Linh trận lợi hại như thế đánh trúng, có lẽ cả Linh Vương cũng không thể nào không có thương tổn.

Dãy núi lần nữa rung chuyển, bụi mù tràn ngập, một cái bóng khổng lồ hơi lảo đảo đứng dậy.

- Quả nhiên còn sống!

Bọn họ chấn động, trong lòng lại cảm thấy chút may mắn.

Mục Trần đứng trên núi, gương mặt không chút sợ hãi, chỉ yên lặng nhìn con khổng lồ đứng đằng xa.

Bụi mù chậm rãi tan đi, con Linh Vương lại xuất hiện, nhưng vẻ uy mãnh đã hoàn toàn mất đi. Nơi lồng ngực có một vết lõm trống rỗng, những khe nứt lan trên cơ thể linh lực của nó, thậm chí leo lên đến gần viên tinh thạch chói mắt trên trán.

Đám người theo đuôi kinh hoảng run rẩy, Mộ Phong Dương hoảng sợ thấy rõ. Hắn không ngờ Mục Trần lại có thể đả thương Linh Vương đến mức độ này.

"Graoóo."

Linh Vương gầm lên, nó nhận biết thân thể đã trọng thương, linh khí nhanh chóng thất thoát, dù không có cảm giác đau đớn nhưng linh khí mất đi cũng khiến cho bản năng của nó trổi dậy cơn phẫn nộ.

Mặt đất rung chuyển, nó điên cuồng xông tới, mục tiêu trực chỉ Mục Trần.

Mục Trần thấy Linh Vương hùng hổ lao tới, mày cũng nhíu lại. Tuy nó đã trọng thương, nhưng lão hổ gầy vẫn còn uy, bất kể thế nào thì Linh Vương cũng sánh ngang với cường giả Thông Thiên cảnh, trước đó nếu không phải hắn mưu kế đa đoan giấu sẵn một tia hắc viêm thình lình đột kích, thì khó mà trọng thương nó đến như vậy.

Tay siết chặt, linh lực hắc viêm dũng mãnh tuôn ra, bất chợt một bàn tay mát lạnh nắm lấy tay hắn, Lạc Li mỉm cười trìu mến cất tiếng:

- Chuyện kết thúc, để cho ta được chứ?

Nàng thấy Mục Trần lúc này tiêu hao rất lớn, Linh Vương trong thương nhưng hồi quang phản chiếu phản kích trước khi chết cũng rất khủng bố, với thực lực của nàng thì thích hợp hơn Mục Trần rất nhiều.

Mục Trần giật mình, chợt cười gật đầu.

Lạc Li chậm rãi tiến tới, Lạc Thần Kiếm giơ cao, chỉ thẳng đến con Linh Vương kia, đôi mắt trở nên sắc bén dị thường.

Linh khí thiên địa như sợ hãi gì đó mà chạy tứ tán, dường như đang tìm cách trốn tránh kiếm khí phát ra từ Lạc Li.

Ngay cả chính Mục Trần cũng cảm thấy hoảng hốt, ánh mắt nhìn nàng cũng nghiêm trọng hơn nhiều.

Nàng ta định một chiêu giải quyết triệt để con Linh Vương này đây mà.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 314: Giết Linh Vương

Kiếm khí như sóng nước bồng bềnh, sắc bén khiến người ta hoảng sợ run rẩy, cảm giác cứ như lọt vào một mê trận kiếm, sơ sẩy động thân sẽ bị cắt thành từng mảnh.

Mục Trần kinh ngạc nhìn người con gái mình yêu. Thực lực Lạc Li hoàn toàn nằm ngoài tưởng tượng của hắn. Ngẫm lại hắn lại cười tự giễu, thiên phú của nàng không hề yếu hơn hắn, mà tu luyện lại còn cố chấp hơn cả hắn. Nếu như không phải bản thân còn có năng lực Linh Trận sư, nếu phải đối chiến thật cũng không dám vỗ ngực khẳng định có thể áp chế nàng.

Lạc Li nhìn con Linh Vương hung bạo đang ầm ầm lao tới, đôi mắt lặng lẽ nhắm lại, rồi trường kiếm thình lình chém xuống.

"Xoẹt xoẹt xoẹt!"

Mặt đất phía trước, kiếm khí đầy trời hội tụ vào trường kiếm, rồi tập trung ở ngay mũi kiếm.

Mũi kiếm chỗ, sóng gợn nhộn nhạo, trường kiếm giống như nước gợn biến thành, một đạo xanh thẳm ánh sáng, rồi đột nhiên thổi quét mà ra.

Luồng sáng xanh thẳm nhanh đến mức người ta chỉ có thể cảm nhận thấy nó, đôi mắt chỉ nhìn thấy một tia chớp lóe lên, rồi tiếng kiếm minh thanh thúy vang lên, không gian như bị cắt làm đôi, không thể khép lại.

Nhiệt độ dường như chớp mắt giảm xuống.

Lông tóc Mục Trần đột nhiên dựng ngược lên, cảm giác nguy hiểm cực độ xuất hiện trong lòng.

Một kiếm của Lạc Li không quá huyễn lệ, nhưng sức mạnh đáng sợ khiến cho người ra lạnh gáy.

Luồng kiếm khí xanh thẳm kia chẳng biết từ lúc nào đã chém dọc thân hình Linh Vương, rồi từ đó xuyên qua.

Rất xa phía sau Linh Vương, một ngọn núi bị cắt đôi.

"ầm ầm!"

Một đòn công kích sắc lẹm, Linh Vương khí thế hung hãn lao đến hai người, dường như không bị chút thương tổn nào.

Lạc Li mỉm cười mặt tái nhợt, kiếm tra vào vỏ, xoay người quay lại nhìn Mục Trần.

Mục Trần cầm lấy tay của nàng kéo qua, nhìn thấy vết máu đỏ thẫm không khỏi đau lòng. Mau chóng lau khô đi, hắn trách mắng:

- Cần gì liều mạng như thế, ta có thể giải quyết được nó.

Lạc Li mỉm cười, không trả lời, dịu dàng nhìn vẻ đau lòng của Mục Trần.

Cả hai chẳng ai chú ý tới con Linh Vương vẫn đang hùng hổ xông tới.

Thình lình khi Linh Vương đến gần, thân thể khổng lồ cũng đột nhiên nứt ra làm hai, ngã rầm xuống hai bên ngọn núi.

Đá chạy cát bay, đất đai rung chuyển rồi chầm chậm ngừng lại.

Hờ hững nhìn hai nửa bị cắt đôi của Linh Vương, Mục Trần thấy thân thể nó nhanh chóng bị tinh thể hóa, rồi cấp tốc thu nhỏ lại, chỉ chốc lát

hóa thành hai khối sáng chói mắt như mặt trời ban trưa, chiếu rọi khắp thiên địa.

Linh lực khủng bố tản mát ra, mơ hồ nhìn thấy hai nửa của một khối tinh thể chính là khối mà khi trước Linh Vương ăn mất, chẳng những vậy màu sắc còn đậm hơn, linh lực còn khủng bố hơn nữa.

Đây là Linh Vương quang, cũng có thể gọi là tinh thể của nó.

Xa xa đám người Triệu Thanh Sam bị hào quang chói mắt khiến cho thất thần, kinh ngạc. Rồi vẻ tham lam bừng lên chiếm lấy tâm trí và đôi mắt.

Kia chính là Linh Vương quang a, nếu có thể cướp được, thì lần này Linh Quang quán đỉnh sẽ cực độ hoàn mỹ!

Thậm chí có thể chạm tới ngưỡng cửa Thông Thiên cảnh không chừng!

Triệu Thanh Sam và Mộ Phong Dương đều đỏ mắt, hầu kết chạy loạn, cả hai liếc nhìn nhau, rồi nghiến răng xông tới. Mọi thứ như lý trí, sợ hãi, kinh ngạc... đều hoàn toàn đánh mất. Đại chiến thảm liệt giữa Mục Trần và Lạc Li với Linh Vương tuy rất khủng khiếp, chứng tỏ hai người lợi hại, nhưng bây giờ cả hai đều tiêu hao rất nhiều, đây chính là cơ hội ngàn vàng!

Từ Hoang cũng ngây ngất nhìn ánh sáng chói mắt kia, thế nhưng hắn không lao lên động thủ, chỉ khẽ thở dài, lạnh lùng nhìn đám Triệu Thanh Sam như thiêu thân lao vào lửa. Dù sao hắn cũng đã từng có xích mích với Mục Trần, cũng biết được tên thiếu niên này rất khó đối phó, hai tên kia muốn đoạt lấy đồ của hắn, e rằng đó không phải là chuyện nên làm của kẻ sáng suốt.

Có lẽ hiện tại Mục Trần và Lạc Li đều tiêu hao rất lớn, nhưng với tính cách của hắn ta, không có chuẩn bị gì ở đằng sau thì thật lòng có tặng Từ Hoang một quyển thần quyết cũng không dám tin.

Đằng kia, tay Mục Trần nắm Lạc Li càng lúc càng chặt, con ngươi đen láy lãnh khốc vô tình nhìn hai người đang lao tới, khóe miệng cong lên nguy hiểm.

Lạc Li cũng nhận thấy hành động của hai kẻ kia, gương mặt cũng đầy hàn ý.

- Cuối cùng cũng xem tuồng đủ rồi sao?

Mục Trần cười lớn.

Triệu Thanh Sam và Mộ Phong Dương bốn mắt lóe lên, cũng không dám xem thường Mục Trần. Hắn ta trước đó đã khiến Linh Vương phải trọng thương, khiến cho cả hai cảm thấy áp lực cực lớn, không dám bừa bãi công kích như trước nữa.

- Đoạt linh quang, chia ra!

Triệu Thanh Sam quát khẽ, rồi hướng về nửa khối linh quang bên trái, để Mộ Phong Dương tách ra hướng về bên phải.

Mục Trần lạnh lùng quan sát hành động của họ, bất chợt nắm tay lại, một khối thiết cầu hoen gỉ xuất hiện. Hắn búng tay bắn khối thiết cầu văng ra, ánh sáng rực rỡ thình lình bộc phát hình thành một linh trận cực lớn cấp tốc ngưng tụ, kéo dài ra bao phủ lấy vị trí hai nửa khối linh quang.

Biết rõ đám rình mồi đằng xa đã lâu, làm thế nào hắn lại có thể dốc hết tất cả lưỡng bại câu thương với Linh Vương cho được?

"Xoẹt."

Triệu Thanh Sam và Mộ Phong Dương cấp tốc khựng lại, tim đập thình thịch nhìn linh trận lan tỏa bao phủ, uy áp không hề yếu hơn linh trận trước đó!

Liều mạng xông vào, e rằng sẽ bị linh trận kia vây lấy, cấp độ linh trận này cả hai không ai đủ lòng tin có thể chống đỡ được.

- Tên khốn nạn này!

Mộ Phong Dương nghiến răng tức tối, không ngờ được Mục Trần lúc này vẫn còn có chuẩn bị.

- Đi!

Triệu Thanh Sam cắn chặt răng lập tức quyết định. Mục Trần đã có kế sách ngăn cản, họ căn bản không còn cơ hội.

Mộ Phong Dương thì không dứt khoát như Triệu Thanh Sam, hơi do dự chưa biết có nên đi hay không.

- Đã đến đây, vậy thì đừng đi nữa!

Mộ Phong Dương vừa mới xoay lại, thì giọng Mục Trần đã truyền tới, lạnh lẽo nổi gai ốc. Hắn hoảng sợ khi thấy linh trận to lớn dường như đang tập trung bao phủ lại chỗ hắn, kinh hoảng đến hồn phi phách lạc, chiến ý tắt ngúm, vội tăng tốc.

- Hừ!

Mục Trần nổi giận, lắc mình mang theo tiếng long ngâm rồi biến mất, đến khi xuất hiện đã ở sau lưng Mộ Phong Dương.

- Cút ra ngoài!

Thân thể Mục Trần đột nhiên lôi quang ngập tràn, làn da chuyển sang màu bạc như kim loại, quyền kình cực tốc đánh ra.

"Rầm!"

Bạch hổ thoáng hiện, như ngưng tụ trong quyền phong của Mục Trần, nặng nề đánh tới Mộ Phong Dương đang không kịp phòng bị.

- Ngươi ....

Kình lực kinh người áp tới sau lưng khiến Mộ Phong Dương mặt mày tái mét, thời điểm này cả xoay người cũng không thể tránh kịp, chỉ có thể gọi ra một bộ giáp bảo vệ cơ thể.

"Bang!"

Tia lửa lóe lên khắp nơi, tiếng kim loại va chạm nặng nề, thân hình Mộ Phong Dương mang theo một vòi máu như diều đứt dây rơi xuống đất, đục thủng một lỗ to và sâu trên mặt đất.

Mộ Phong Dương thê thảm nằm trong hố, áo giáp đầy vết nứt. Bộ giáp này trước đó chịu một cái vỗ của Linh Vương nhằm hãm hại Mục Trần vốn đã nứt vỡ sắp hỏng mất, bây giờ lại phải chịu một quyền cuồng bạo của chính Mục Trần, nó đã đến cực hạn.

Mộ Phong Dương thở ra yếu ớt, máu tuôn từ cả mồm lẫn mũi, mắt hoảng sợ nhìn bóng người trên cao, hắn không thể tưởng tượng Mục Trần ra tay độc ác như thế, nói đánh là đánh ngay.

- Dọn dẹp các ngươi mà dùng linh trận, thì phí đi mất.

Mục Trần cười khẩy, tay vươn ra, khối sắt hoen gỉ trở lại trong tay hắn.

Mục Trần hạ xuống một chút, ngón tay cong lại thành trảo, hút lấy một khối đá khá to, gương mặt dữ tợn ném thẳng nó xuống chỗ Mộ Phong Dương đang trọng thương.

- Không!

Mộ Phong Dương sợ hãi hét lên, khối đá nặng nề mang theo linh lực nện vào hố khiến mặt đất rung lên một cái, một tia sáng từ trời cao chiếu xuống, xuyên qua khối đá, đem Mộ Phong Dương trọng thương hôn mê đưa ra ngoài.

Khi Mục Trần giải quyết gọn ghẽ Mộ Phong Dương, Triệu Thanh Sam đã trốn đi biệt tăm. Mục Trần chỉ lướt nhìn qua hướng tên kia bỏ chạy, rồi cũng không có ý truy kích. Hiện tại hắn đã tiêu hao quá nhiều, muốn đánh Triệu Thanh Sam văng khỏi Linh Quang giới có lẽ cũng được, nhưng phải dùng tới viên Linh Trận Tử này thì hắn cũng rất luyến tiếc.

Đứng giữa không liếc về một phía, nơi đó còn có vài người đang nhìn lại hắn, khi họ thấy ánh mắt hắn chú ý vào mình, nhất tề sợ hãi lui lại vài bước.

Từ Hoang thở dài nhìn thiếu niên khí thế khiếp người đằng xa, khoát tay:

- Đi thôi.

Phía sau hắn, Từ Thanh Thanh và tùy tùng đều im lặng. Nàng nghiến răng nhìn bóng người kia, trong lòng đầy cảm xúc khó hiểu. Ai mà ngờ được, ngay cả vị đại ca mà nàng kính nể nhất bây giờ cũng không dám đối diện với tên kia.

Nhưng nàng cũng không thể không thừa nhận, hắn bây giờ mạnh hơn mấy tháng trước rất rất nhiều.

Có lẽ, trong lần Thú Liệp chiến này, hắc mã đáng sợ và nổi tiếng nhất không phải là Triệu Thanh Sam, mà chình là Mục Trần đằng kia!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 315: Chấn Động

Trên bầu trời, Mục Trần nhìn đám người Từ Hoang lục tục rút đi, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Cũng may khi trước một màn giết Linh Vương khiến mất kẻ kia kinh hồn tán đảm, chứ nếu không thì bây giờ khó mà khiến bọn người kia kinh sợ thoái lui.

Mục Trần xoay lại, vung tay hút lấy hai khỏa tinh thể trong suốt, hắn đẩy một tay đưa một nửa bay đến chỗ Lạc Li.

- Mỗi người một nửa!

Lạc Li cười mỉm chi, khẽ gật, đưa tay nhận lấy rồi cất đi nửa khỏa tinh thể. Đối với nàng thứ này rất có ích, có lẽ Linh Quang quán đỉnh lần này sẽ giúp nàng rất nhiều.

- Đi thôi! Mau rời khỏi đây, đại chiến lúc nãy quá kịch liệt, chúng ta phải tìm chỗ yên tĩnh hồi phục lại đã.

Mục Trần cất nữa tinh thể còn lại, cất tiếng nói.

Lạc Li gật đầu tán thành, hai người không do dự, định hướng một chút rồi lắc mình bay đi, chỉ một chớp mắt đã không còn thấy đâu nữa.

Dãy núi hoang tàn trở lại với vẻ yên tĩnh vốn có, chỉ có đất đá ngổn ngang mới có thể khiến mọi người biết rõ nơi đây đã từng diễn ra một trận chiến kinh thiên động địa như thế nào.

Nhưng Mục Trần rời đi, lại không biết chuyện hai người bọn họ liệp sát Linh Vương đã tạo nên một cơn sóng chấn động kinh khủng.

Bắc Thương linh viện, quảng trường Bắc Minh.

Mấy ngày nay quảng trường rộng lớn này lúc nào cũng chật ních, vô số đệ tử tập trung ở đây chăm chú dõi mắt lên không trung của quảng trường.

Một tấm màn sáng rực trên cao, hình ảnh ba tòa núi lớn trong mây mù như ẩn như hiện, ba người yên tĩnh ngồi đó, áp lực vô hình tràn ngập khiến cả đệ tử ở quảng trường này cũng cảm thấy không mấy tự nhiên.

Bọn họ đều biết đó chính là điểm cuối cùng của Thú Liệp chiến. Nơi đó sẽ diễn ra trận đại chiến giữa tất cả đệ tử tham gia với trấn thủ giả của Thú Liệp chiến lần này.

Đấy chân chính là ải khó vượt nhất.

Chỉ khi những người tham gia đến được nơi đó, các đệ tử bên ngoài này mới có thể được xem trận đại chiến kinh thiên cuối cùng.

Còn trước lúc ấy, bọn họ không có cách nào nắm được tin tức gì trong Thú Liệp trường.

Bất quá, luôn luôn có vài ngoại lệ.

Quầng sáng đã mấy ngày nay không có động tĩnh gì, đột nhiên lại trở nên nhộn nhạo bồng bềnh, khiến cho vô số đệ tử kinh ngạc không dám rời mắt.

- Chuyện gì thế?

- Chẳng lẽ đến ải cuối nhanh vậy sao?

Đám đông thần tình nghi hoặc xôn xao bàn tán, hẳn nhiên chẳng ai biết rõ biến cố này là lý do gì.

Trước quảng trường, trên hàng ghế chủ tọa, vị Thái Thương viện trưởng ngồi giữa, hai bên là một số trưởng lão, bọn họ cũng đang kinh

nghi nhìn quầng sáng trên cao.

Trong Thú Liệp trường có trưởng lão chuyên trách giám sát, bình thường không phải có người đến ải cuối cùng, thì sẽ có tin tức vô cùng quan trọng khác mới thông báo ra bên ngoài.

Trong ánh mắt nghi hoặc của mọi người, quầng sáng dao động ngưng tụ lại, hóa thành hình ảnh rõ ràng. Đó là một dãy núi hùng vĩ bát ngát, thế nhưng lúc này đang rung chuyển trước một thân hình khổng lồ sáng chói sừng sững, dao động linh lực toát ra cực kỳ đáng sợ.

- Đó là. . . Linh Vương?

Chính ngay lúc đó, vị trí những trưởng lão hàng đầu đều thốt lên kinh ngạc, thần sắc kịch biết. Lời thốt ra khiến cho đám đệ tử không tham gia Thú Liệp chiến bên dưới hoảng hồn, dù họ chưa bao giờ tận mắt thấy, nhưng cũng có hiểu biết về Thú Liệp chiến, hiểu rõ hai từ Linh Vương đại diện cho cái gì.

- Không ngờ có thể dẫn Linh Vương ra ngoài?

Vài trưởng lão kinh ngạc đến mức đứng phắt dậy, nhưng lại nhíu mày:

- Sao con Linh Vương này có vẻ hơi yếu?

- Nó mới sinh ra chưa bao lâu.

Thái Thương viện trưởng đạm nhạt giải đáp, cười nói nhìn lên tên khổng lồ trong quầng sáng trên cao.

Trưởng lão kia giật mình, nhưng cũng tỏ ra rất hứng thú. Dù rằng là Linh Vương mới ra đời, nhưng thực lực đệ tử hiện nay cũng không phải dễ đối phó, chẳng biết là tên nhóc xui xẻo nào bị nó gặp phải.....

Hình ảnh trên quầng sáng càng rõ hơn, trên một đỉnh núi đằng trước Linh Vương có hai người đang đứng đó, gương mặt hiện ra khiến vô số

kẻ kinh hô bùng nổ.

- Là tên Mục Trần kia!

- Cô gái bên cạnh hắn chắc là Lạc Li đó, hạng 15 Thiên bảng, chỉ hai người mà dám khiêu chiến Linh Vương?

Nhanh chóng có người nhận biết họ, cả quảng trường ồn ào ghê gớm, không ai là không kinh ngạc, sự việc diễn ra hoàn toàn nằm ngoài sức tưởng tượng.

Một góc kia của quảng trường, Diệp Khinh Linh, Chu Linh và thành viên Lạc Thần hội há mồm nhìn hai người kia, mặt mày cổ quái. Bọn họ biết rõ Mục Trần trong Thú Liệp trường không đời nào an phận, nhưng đâu có ngờ được hắn lại kéo Lạc Li đi quậy Linh Vương. . .

Một thứ tồn tại có thể sánh ngang cường giả Thông Thiên cảnh đó nha!

Quầng sáng chớp động, đại chiến đã bùng nổ, hình ảnh lấp loáng, đất rung núi chuyển, hai bên ra tay vô cùng thảm liệt.

Hình ảnh không ngừng mang đến tin tức chiến đấu, những đệ tử đang kinh nghi bất định trên quảng trường lúc này hoàng toàn trở nên im lặng như tờ, vẻ mặt kinh hãi sợ sệt.

Vì họ nhìn thấy Linh Vương cường đại bại lui.

Rồi đến hình ảnh cuối cùng, Lạc Li chém ra một kiếm, ánh kiếm xanh thẳm xuyên qua Linh Vương, cắt nó ra làm đôi, ầm ầm đổ xuống.

Quầng sáng không ngừng trình chiếu hình ảnh chiến đấu, mà cả quảng trường im phăng phắc không một tiếng động.

Linh Vương khổng lồ dữ dằn kia lại bị Mục Trần và Lạc Li liên thủ liệp sát!

Trên đài cao, tất cả trưởng lão đều kinh ngạc, ánh mắt Thái Thương viện trưởng cũng không rời khỏi quầng sáng, nhìn vào hình ảnh người con gái xinh đẹp kia, nhẹ giọng lẩm bẩm:

- Tiểu cô nương kia. . . là tộc nhân Lạc Thần tộc? Kiếm trong tay nàng có lẽ nào là Lạc Thần Kiếm? Ta nhớ không lầm nó là chí bảo của Lạc Thần tộc mà...?

- Viện trưởng, gia gia của nàng hẳn chính là Lạc Thiên Thần.

Một trưởng lão tóc trắng bên cạnh Thái Thương viện trưởng cất tiếng, nhìn gương mặt thì chính là lão bán hàng mà Mục Trần và Lạc Li đã gặp ở lần đầu tiên đến mua hàng tại Linh Trị điện.

- Cháu nội của Lạc Thiên Thần ư?

Thái Thương viện trưởng kinh ngạc càng dữ dội, không nhịn được cười to:

- Lão già kia sao lại để cháu gái bảo bối của hắn đến Bắc Thương linh viện của chúng ta tu luyện?

- Tiểu cô nương này thiên phú cực kỳ tốt, tuổi nhỏ đã có thể sử dụng được Lạc Thần Kiếm, không đơn giản a....

Thái Thương viện trưởng đột nhiên nhìn sang một chút, chú ý đến Mục Trần, khẽ hỏi:

- Tiểu tử kia tên là Mục Trần ư? Ha ha, cái sự tình trong Linh Lộ là do hắn bày ra phải không?

Lão nhân bên cạnh cười nói:

- Chuyện đó chấn động thật không nhỏ, Thánh linh viện đòi phải trừng phạt loại bỏ hắn, cuối cùng nhờ có viện trưởng mà hắn chỉ bị đuổi ra khỏi Linh Lộ mà thôi.

Thái Thương viện trưởng cười nhạt:

- Tiểu tử này là thiên tài khó gặp, bồi dưỡng thêm sẽ chẳng kém Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông. . . Chuyện lúc trước rõ ràng là Thánh linh viện phá hủy vài quy định, âm thầm bí mật trợ giúp tên tiểu tử Cơ Huyền kia. Chúng nghĩ rằng có thể giấu được mọi người sao? Kết quả như thế cũng là tự gieo gió gặt bão thôi.

Lão tóc trắng gật đầu:

- Bọn họ ưng ý thiên phú của Cơ Huyền, định dùng hắn để lần tỷ thí Ngũ Đại Viện sắp tới sẽ áp chế Bắc Thương linh viện chúng ta, giành lấy cơ hội đại viện đứng đầu.

Thái Thương viện trưởng nheo mắt nhìn thiếu niên trong quầng sáng, cười cợt lẩm bẩm:

- Cơ Huyền đúng là kỳ tài ngút trời, nhưng Mục Trần này cũng không phải là kẻ kém cỏi.....

Cùng lúc đó, bên trong Thú Liệp trường cũng không hề yên tĩnh, vì một giọng nói vang vọng khắp cả Linh Quang giới, truyền đi tin tức nóng hổi.

- Vùng tây bắc, điểm tụ tập cực độ nguy hiểm, một Linh Vương bị trảm sát, người giết: Mục Trần, Lạc Li!

Tin tức được linh lực lan truyền khắp nơi, khiến cho vô số kẻ biến sắc.

Linh Vương, bị trảm sát?

Toàn bộ Thú Liệp trường đều chấn động cực kỳ, mọi người đều tỏ ra khó tin, nhiều năm rồi không ngờ đã có Linh Vương bị đệ tử giết chết?

Mục Trần và Lạc Li còn chưa vào linh viện tròn một năm, không phải vẫn còn cái danh tân sinh hay sao? Trình độ bọn họ có thể làm được

chuyện kinh thiên này?

Vô số người kinh ngạc khó hiểu, nếu không phải tin tức kia cứ lặp đi lặp lại khắp nơi, thì họ còn ngỡ rằng vừa rồi hai lỗ tai của mình nghe lầm.

Thở dài một hơi, xem ra con hắc mã đen nhất Thú Liệp chiến đã xuất hiện rồi....

Một nơi rất sâu torng Thú Liệp trường, trên một cánh đồng hoang vu có một người đang bước đi chầm chậm trên đất, vai vác trường thương, Linh Binh đông nghìn nghịt đằng trước mặt hùng hổ lao tới, hắn chỉ cười mặc cho dòng Linh Binh bao phủ.

"Rầm!"

Kim quang rực rỡ cực kỳ bá đạo như sóng lớn càn quét, Linh Binh và một lượng lớn Linh Tướng chỉ trong khoảnh khắc nổ tung, chỉ còn lại linh quang lơ lửng đầy trời.

Người kia vung tay lên, thu hết toàn bộ linh quang, ngẩng lên, tóc xõa ra, khí phách bệ vệ hiên ngang mà lãng tử hoang dã, cực kỳ thu hút.

Chính là Trầm Thương Sinh.

Hắn dõi mắt nhìn ra hướng tây bắc, cười. Mục Trần, quả nhiên là một học đệ thú vị, nhưng không biết ải cuối cùng có bước lên Linh Quang đài không đây?

Một đỉnh núi nọ, Lý Huyền Thông khoanh tay đứng trên cao, cũng nhìn về phía tây bắc, gương mặt anh tuấn không mấy thay đổi. Một lát sau hắn xoay người bỏ đi, không hề cất lên tiếng nào.

"Uỳnh!"

Hạc Yêu dũng mãnh nện một cước phá nát khối đá lớn, mắt long lên, đám người phía sau im như thóc, không dám ho một tiếng.

- Có thể giết Linh Vương, đúng là có bản lĩnh...

Hạc Yêu cười lạnh, xoay người đi, thanh âm lãnh khốc cất lên.

- Cũng tốt, bớt cho ta một chút phiền toái. Đến lúc đó, Linh Vương quang trong tay ngươi ta cũng vui lòng mà nhận giúp.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 316: Đột Phá

Linh Vương bị giết mang đến một làn sóng sôi nổi nóng cháy lan đi khắp Thú Liệp trường. Có người sợ hãi chép miệng, có người thần tình hâm mộ, cũng có kẻ hoài nghi, nhưng dù thế nào thì hai cái tên Mục Trần và Lạc Li đã trở thành hắc mã tỏa sáng chói mắt nhất Thú Liệp chiến năm nay.

Trong Thú Liệp chiến ngập tràn hắc mã, họ lại lấy được vị trí nổi tiếng nhất, dù rằng cả vị tiếng tăm cực thịnh trước đó, Triệu Thanh Sam, bây giờ cũng không thể vượt qua nổi.

Trong lúc đó, tung tích của Mục Trần và Lạc Li lại hoàn toàn biến mất, qua một ngày không ai thấy bọn họ ở đâu cả.

Có người phỏng đoán, hai người thương thế quá nặng, nói gì thì nói họ có bản lĩnh cao cường nhưng để có thể giết được một con Linh Vương, trả giá ắt không nhỏ.

Một nơi hẻo lánh nào đó trong Linh Quang giới, trên một đỉnh núi chơ vơ giữa trời, Lạc Li hiên ngang đứng trên sơn đỉnh, ánh mắt lợi hại đảo khắp tứ phương, thấy không có động tĩnh gì lạ mới nhìn lại Mục Trần đang ngồi xếp bằng trên tảng đá, linh lực lượn lờ quanh người, hai mắt nhắm nghiền.

Không phải như mọi người võ đoán, cả ngày hôm nay hai người biến mất không phải vì trọng thương, bọn họ chiến đấu với Linh Vương tiêu hao rất lớn, nhưng thương thế chỉ một buổi là hoàn toàn khỏi hẳn.

Sở dĩ họ phải ẩn thân đi, vì sau trận đại chiến đó, dường như Mục Trần đang bị vây trong trạng thái đột phá.

Sau khi khổ tu trong Lôi vực, Mục Trần có vẻ tinh tiến thực lực, nhưng chưa hề có dấu hiệu đột phá Hóa Thiên cảnh, thành ra chỉ tính là thực lực chuẩn Hóa Thiên cảnh, so sánh chênh lệch không nhỏ.

Chỉ khi chân chính trở thành cường giả Hóa Thiên cảnh mới cảm nhận rõ ảo diệu của cảnh giới, chân chính có được sức mạnh Hóa Thiên cảnh.

Không ngờ được sau đại chiến kinh thiên đó, cảm giác kỳ diệu tự nhiên lại sinh ra khiến cho Mục Trần mừng rỡ như mở cờ trong bụng.

Đột phá khả ngộ bất khả cầu, không quan hệ tới trình độ mạnh mẽ của linh lực. Bởi vì nếu chỉ luận độ mạnh mẽ của linh lực, thì từ lâu Mục Trần đã có thể sánh ngang thậm chí vượt hơn nhiều cường giả Hóa Thiên cảnh, nhưng hắn không đột phá được chướng ngại kia, thì linh lực cũng chỉ xem như hùng hậu hơn Dung Thiên cảnh mà thôi.

Chỉ một bước nhỏ nhưng muốn tiến tới cũng không dễ như vậy.

Trên tảng đá, Mục Trần hoàn toàn yên lặng, mặc cho linh lực phập phù không ổn định, nhưng hô hấp của hắn vẫn đều đều như vậy, không chút ảnh hưởng.

Còn trong cơ thể, linh lực lại ào ào như đàn bò chạy loạn, hắn cũng không hề khống chế, cứ mặc cho linh lực tự nhiên chuyển động.

Trong khí hải, Thần Phách lấp lánh, hào quang chuyển động không ngừng, dao động kỳ lạ mơ hồ toát ra.

Thần Phách chậm rãi mở mắt, ánh mắt như trời đêm thâm thúy, hai tay cũng giang ra như muốn ôm lấy đất trời.

"Ầm ầm."

Bên ngoài như có những tiếng động vang rền, cuồng phong gào thét.

Bên ngoài cơ thể Thần Phách càng lúc càng sáng hơn, rồi từng chút một di chuyển lên trên, đến khi chạm trần khí hải.

Một cảm giác tắc nghẽn xuất hiện, khiến Thần Phách khó có thể nhúc nhích thêm được.

Thần Phách an nhiên bất động, ngụp lặn trọng cảm giác cộng hưởng kỳ dị. Thình lình một lực hút dữ dội kéo lấy Thần Phách thoát khỏi khí hải, thoát khỏi luôn cả phạm vi thân thể.

Một luồng hào quang từ trong bụng Mục Trần sáng lên, xuyên qua cơ thể bay lên đỉnh đầu.

Tia sáng trong suốt từ đỉnh đầu Mục Trần bắn thẳng lên trời cao, hào quang kỳ dị lại không có dao động linh lực gì, nhưng khiến kẻ khác nhìn không thấu.

- Thần Phách ly thể, hòa nhập thiên địa. . .

Lạc Li nhìn thấy cảnh tượng này, khóe môi khẽ cười vui sướng. Có thể thành công bước đó vậy chứng tỏ Mục Trần đã chân chính trở thành cường giả Hóa Thiên cảnh.

Cái gọi là Hóa Thiên cảnh, chỉ khi Thần Phách thoát ly thân thể, hòa nhập vào thiên địa, lúc nào cũng có thể ẩn nấp chân thân, khiến kẻ khác khó lòng tra xét ra. Thậm chí cho dù bị công kích cũng có thể hòa nhập vào thiên địa, giảm bớt thương thế, cũng vì đó mà cường giả Hóa Thiên cảnh có năng lực chịu đòn hơn xa so với Dung Thiên cảnh, không phải vì cơ thể mạnh mẽ hơn nhiều, mà chính là thủ đoạn hóa nhập thiên địa, hóa giải phần lớn công kích.

Đỉnh đầu Mục Trần bắn ra hào quang trong suốt, Thần Phách hiện ra, theo cột sáng đó bắn lên cao.

Trước đây Mục Trần đột phá Dung Thiên cảnh, Thần Phách chỉ có thể rời khỏi thân thể một thời gian rất ngắn, lại không thể đi xa. Bây giờ đã tiến vào Hóa Thiên cảnh, Thần Phách trở nên tự do hơn, ràng buộc của thân xác càng lúc càng thấp hơn.

Thần Phách xếp bằng trong cột sáng, tay giang ra như bay lượn trong thiên địa, gương mặt say mê hứng khởi.

Cơ thể Mục Trần tỏa hào quang sáng rực, Lạc Li nhìn lại mắt thường thấy rõ hắn ngồi ở đó, nhưng cảm nhận bằng linh lực thì nơi đó hoàn toàn trống trơn, phải cố gắng tìm kiếm một chút mới có manh mối.

Mục Trần đã thành công.

Trên bầu trời, cột sáng mờ dần, Thần Phách lướt xuống, từ đỉnh đầu chui trở lại vào người, tiến thẳng về khí hải.

Đôi mắt nhắm chặt chậm rãi mở ra, ánh mắt sáng lóe như ánh mặt trời, chợt hiện ra rồi tan biến.

- Aaaaaaaa!

Mục Trần ngẩng lên, dốc đổ tâm thần trút hết cảm giác vui sướng cùng cực, hét lên sảng khoái, tiếng vang như sấm rền thiên địa.

Hắn đứng dậy, cảm giác thân thể trở nên nhẹ nhàng hơn nhiều, linh lực trong cơ thể không tăng trưởng quá rõ ràng, nhưng hắn biết mình đã mạnh hơn nhiều lắm.

Cộng hưởng với thiên địa càng lúc càng sâu, dễ dàng hấp thu linh lực thiên địa hơn nữa.

Chuẩn Hóa Thiên cảnh và Hóa Thiên cảnh, Mục Trần đã vứt bỏ được một chữ thừa ra kia.

- Chúc mừng.... cường giả Hóa Thiên cảnh thực lực.

Lạc Li mỉm cười bước tới, gương mặt xinh đẹp cười nói không thôi.

- Mới Hóa Thiên cảnh. . . còn xa chưa đủ cường a.

Mục Trần cười đáp lại, hắn đã hứa với nàng, sẽ trở thành cường giả cái thế, bây giờ còn quá sớm.

- Chúng ta cũng đi thôi, tính thời gian có lẽ Thú Liệp chiến cũng sắp kết thúc.

Lạc Li nói.

Mục Trần gật đầu, ở cửa ải cuối cùng còn có trấn thủ giả, dù cho có tinh thể Linh Vương, mà không thể xông quan phá ải thì khỏa tinh thể này cũng chỉ để vứt sọt rác. Mà tất cả đệ tử tham gia Thú Liệp chiến cũng phải trắng tay trở về.

Mục Trần tặc lưỡi chép miệng, bất giác cảm thấy áp lực. Tuy hắn chưa biết rõ lắm ba vị trấn thủ giả kia, nhưng hắn đoán thực lực của họ còn mạnh hơn con Linh Vương kia. Dù sao họ không chỉ có linh lực hùng hậu, mà còn trí tuệ khôn ngoan, kinh nghiệm tác chiến phong phú và các thủ đoạn cường đại.

Đó là áp lực lớn nhất của tất cả đệ tử tham gia Thú Liệp chiến.

Mục Trần cảm thán một phen, rồi nắm tay Lạc Li, cả hai lướt lên cao, định hướng một chút rồi bay thẳng về hướng đông nam.

Ước chừng một giờ sau, hai người giảm tốc độ, hạ xuống một đỉnh núi. Ở đó có mấy người đang chờ họ, chính là đám Vương Thống, An Nhiên. Chỗ này chính là địa điểm tập họp bọn họ đã định ra từ trước.

Khi Vương Thống thấy hai người kia xuất hiện, hắn thở phào trút được gánh nặng. Cả đám người đã chờ hai kẻ kia hết một ngày nay.

- Các ngươi cuối cùng cũng xuất hiện, các ngươi mà không đến, ta sẽ nghĩ các ngươi có chuyện gì đó cũng nên.....

Vương Thống vuốt mồ hôi trán.

Mục Trần cười:

- Tĩnh dưỡng một chút, làm chậm thời gian mất rồi.

- Các ngươi bây giờ là danh nhân Thú Liệp trường rồi, chẳng biết bao nhiêu kẻ đang săn lùng các ngươi.

Vương Thống lẩm bẩm.

- Sao?

Mục Trần ngẩn ra.

- Các ngươi chém giết Linh Vương, chuyện đó đã truyền khắp Thú Liệp trường. Tất cả mọi người đều biết các ngươi có tinh thể Linh Vương trong tay, nếu mà đoạt được thì Linh Quang quán đỉnh lần này là tốt nhất rồi còn gì...

An Nhiên cười khúc khích.

- Do đó hiện tai không ít người đang tìm kiếm các ngươi, mà cả ngày nay không thấy hai người đâu, bọn ta tưởng các ngươi tiêu rồi chứ!

Mục Trần nhíu mày, không ngờ lại phiền phức như thế, nhưng hắn khoát tay:

- Quên đi! Nếu thực sự có kẻ đui mù nào tới, thì đừng có trách ta không khách khí.

Nói xong, hắn búng tay ra, vài khỏa tinh thể màu tím bay tới đám người kia.

- Đây là Linh Tướng quang Hóa Thiên cảnh hậu kỳ, mọi người cất đi.

Mục Trần cười nói. Thời điểm dưới lòng đất, hắn lấy được mười mấy khỏa, giờ cũng tiện tay chia cho đồng đội một chút.

- Hé hé, vậy đa tạ!

Vương Thống không khách khí, linh quang cấp độ này rất khó tìm, tội gì mà không nhận.

- Chúng ta cũng đi thôi, đến Linh Quang đài.

Mục Trần phất tay, thuận miệng hỏi:

- Có tin gì hay hay quan trọng không?

Vương Thống nhếch miệng cười nói:

- Đúng rồi! Nghe nói đệ tứ Thiên bảng Hạc Yêu khiêu chiến đệ tam Tô Huyên, lôi đài ở ngay chân núi Linh Quang sơn, có lẽ bây giờ phần lớn mọi người đã tề tựu ở đó.

Mục Trần trừng mắt. Cái tên kia, quả nhiên đã không thể nhịn được nữa rồi sao?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 317: Linh Quang Sơn

Đã đến những ngày này, không khí Thú Liệp chiến đã bùng nổ sôi động vô cùng, vô số người ra sức càn quét những điểm tụ tập, những người khác đã có thu hoạch kha khá thì cố gắng nhanh chóng tập trung ở trước ải cuối cùng của sự kiện. Họ biết rõ dù có liều mạng thu hoạch được nhiều bao nhiêu, nhưng nếu không vượt qua ải kia thì mọi thứ cũng chỉ là đồ vất đi.

Mà trấn thủ giả của ải cuối năm nay, lại chính là cựu top 3 Thiên bảng ngày nào của Bắc Thương linh viện, cái thời mà cả Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông cũng chỉ mới là tân sinh, phải luôn ngước nhìn bọn họ.

Xưa nay Thú Liệp chiến chỉ có một trấn thủ giả. Thế nhưng năm nay lại khó khăn hơn nhiều. Đối diện Tam Đại Tướng, ngay cả Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông liên thủ có qua được hay không cũng chưa biết chừng.

Đa số mọi người đều tỏ ra lo lắng, nhưng đã đến nước này cũng không còn cách khác, có lo thêm cũng chẳng ích lợi gì, cứ đợi đến lúc trận đại chiến kia nổ ra rồi hẵng hay.

Mục Trần dẫn đầu mọi người di chuyển đến cửa ải cuối cùng, dọc đường không hề dừng lại, thậm chí có phát hiện những điểm tụ tập rất khá nhưng cũng bỏ qua. Đối với họ hiện tại, thu hoạch cũng đã xem như rất tốt.

Đẩy cao tốc độ, chỉ một ngày sau họ đã đến được nơi cần đến, đập vào mắt họ là một không khí náo nhiệt phồn thịnh như kinh thành của

một quốc gia lớn.

Trên không trung, những tiếng gió vang lên không dứt, mọi người đều đổ về một hướng giống nhau.

Một đỉnh núi đơn bạc sừng sững giữa trời, Mục Trần nheo mắt nhìn biển người đông nghịt trên cao, ánh mắt lóe lên khó hiểu.

Tin tức thu thập dọc đường đi càng lúc càng rõ ràng, hắn đã biết nguyên nhân vì sao Hạc Yêu lại muốn tranh vị với Tô Huyên. Tô Huyên vốn tính tình dịu dàng, chẳng ham tranh đấu, dù nàng có vị trí thứ ba Thiên bảng nhưng cũng chẳng mấy quan tâm. Nếu ai đó có đủ thực lực, muốn cướp lấy thì nàng có thể chủ động tặng cho.

Do vậy Hạc Yêu khiêu chiến chẳng phải vì mơ tưởng đến lợi ích vị trí thứ ba của Tô Huyên.

Mà thật ra muốn mượn cái hành động này để bức Mục Trần biến mất hai ngày qua phải lộ mặt ra. Mục Trần hủy đi tổng bộ Yêu môn đã khiến hắn mất mặt, giờ lại còn đoạt được tinh thể Linh Vương, như thế đã thừa đủ cho Hạc Yêu phải ra tay.

- Muốn đối phó ta mà.

Mục Trần cười nhạt.

- Hạc Yêu lập lôi đài ở chân núi Linh Quang Sơn khiêu chiến học tỷ Tô Huyên, chắc chắn là muốn dụ ngươi qua đó, xem ra hắn cũng rất ngại ngươi bày bố linh trận đặt bẫy như lần trước.

Lạc Li mỉm cười phân tích.

Mục Trần gật đầu, Hạc Yêu thật đúng là cẩn thận, ngại linh trận cường hản của Mục Trần bí mật bố trí, nên tiên hạ thủ vi cường, lấy Tô Huyên làm mồi để câu con cá lớn. Làm vậy thì Mục Trần không thể chờ thêm mấy ngày để bố trí linh trận được.

- Tên kia thật gian xảo.

Vương Thống chép miệng. Ân oán giữa Mục Trần và Hạc Yêu hắn cũng biết, tỏ ra có vẻ lo lắng:

- Hay là để ba huynh đệ chúng ta đến Linh Quang sơn trước xem thế nào. Còn Tô Huyên thì dù sao nơi này cũng là Linh Quang giới, nhiều lắm cũng chỉ trọng thương hạ đài, không nguy tới tính mạng đâu.

Mục Trần lắc đầu, nhìn về phía Linh Quang sơn:

- Không cần đâu! Ở đó là điểm cuối, Hạc Yêu muốn chờ ta, thì trận đó không thể tránh được.

Tuy hắn cũng biết Hạc Yêu vẫn luôn nhẫn nhịn che giấu thực lực, nhưng bây giờ bản thân hắn cũng tinh tiến hơn rất nhiều so với một tháng trước lên tổng bộ Yêu môn. Lúc này Hạc Yêu muốn áp chế hắn có lẽ cũng không dễ dàng đâu.

- Đi thôi!

Mục Trần không nói gì thêm nữa, dẫn đầu đi trước, mọi người lập tức theo sau.

Nơi chân núi kia, người người tấp nập, tòa núi nguy nga vạn trượng đâm thủng tầng mây, tiêu diêu tự tại, cảnh tượng mờ ảo.

Ngọn núi này chính là Linh Quang sơn.

Đỉnh núi được tọa trấn bởi Tam Đại Tướng của Hình điện.

Dưới chân núi là một bình đài rộng lớn, tràn ngập những cái đầu lúc nhúc, đông vô số, âm thanh náo nhiệt vang khắp nơi khiến cả mây mù cũng muốn tan đi.

Mà hiện tại chính giữa bình đài còn có một lôi đài lớn được lập nên, khu vực hoàn toàn trống trải khác biệt vô cùng với biển người xung

quanh.

Mọi ánh mắt đều hướng về lôi đài kia, có hai người đang xếp bằng đối diện nhau, một nam một nữ. Nam tử tóc dài màu xanh yêu dị, nữ tữ áo quần trắng tinh, xinh đẹp dịu dàng.

Hai người đều là nhân vật nổi bật hàng đầu Bắc Thương linh viện, thế giằng co dễ dàng trở thành trung tâm của mọi sự chú ý.

- Hạc Yêu, ngươi đợi đã một ngày, sao còn chưa động thủ?

Tô Huyên nhăn mày lạnh giọng nói, thanh âm đầy ý tứ châm chọc. Thông minh trí tuệ của nàng thừa sức hiểu được nguyên nhân nào Hạc Yêu tới tìm nàng.

Hạc Yêu cười nhạt, nói:

- Tô Huyên, ngươi trước giờ vẫn che chở cho hắn sao, hắn lại trốn tránh không chịu ló mặt ra, ta thấy ánh mắt của ngươi cũng không tốt đâu.

Tô Huyên nhíu mi cười dài:

- Hạc Yêu, sao có thể nói toạc ra như thế nhỉ, vậy ngươi dùng ta để bức Mục Trần hiện thân? Chẳng lẽ sợ linh trận của hắn sao chứ?

Hạc Yêu trừng mắt dữ tợn, nhưng giọng nói vẫn đạm nhạt:

- Ngươi rất quan tâm tới hắn, trước kia ta không chấp một tên tân sinh, còn bây giờ hắn mà dám mò ra, ta sẽ cho hắn hiểu rõ tổng bộ Yêu môn của ta không phải là thứ gì mà hắn có thể phá hủy.

- Hắn có thể giết Linh Vương, ngươi có thể không?

Tô Huyên mỉm cười châm chọc.

Hạc Yêu siết chặt tay, giọng nói vẫn hờ hững:

- Chẳng qua là một con Linh Vương mới sinh mà thôi, vả lại trước đó nó còn bị đông người vây công, hắn là kẻ cuối cùng hưởng lợi, có gì mà đắc ý?

Hai người lời qua tiếng lại gay gặt, nhưng Hạc Yêu vẫn không có vẻ gì sắp ra tay. Mọi người xung quanh cũng không ai thắc mắc gì, vì mơ hồ cũng nhận ra mục đích của hắn, rõ ràng không phải là Tô Huyên, chính là Mục Trần. . .

Nếu trước khi cái tin tức Mục Trần giết chết Linh Vương kia truyền ra, Hạc Yêu lại xem Mục Trần là đối thủ trực tiếp, thì người ta sẽ nghi hoặc.

Nhưng hiện tại tên kia danh tiếng trong Thú Liệp chiến còn vang dội hơn cả Hạc Yêu, hắn là kẻ đầu tiên trong nhiều năm nay giết được Linh Vương.

Gần đó, Tô Linh Nhi lo lắng nhìn hai người trên lôi đài, bên cạnh còn có Lê Thanh và Quách Hung.

- Hắn muốn dụ Mục Trần ra đây, đánh bại tên kia rồi cướp lấy Linh Vương quang đây mà.

Quách Hung bực bội nói.

- Vậy phải làm sao?

Tô Linh Nhi nghe vậy, nhất thời gấp gáp. Lúc trước Tô Huyên đã nói với nàng, thực lực Hạc Yêu bây giờ rất mạnh, ngay cả tỷ tỷ cũng chưa chắc là đối thủ, Mục Trần nếu tới đây chẳng phải chui đầu vào rọ?

- Chỉ có thể nhìn thôi!

Lê Thanh và Quách Hung đều thở dài chẳng biết làm sao.

Tô Linh Nhi giẫm chân nghiến răng, lần đầu tiên cảm thấy tên Hạc Yêu vô cùng đáng căm giận.

Lưng chừng ngọn núi, trên hai nhánh đại thụ chọc trời, có hai người đang đứng trên đó, tầm mắt xuyên qua mây mù nhìn xuống đám đông bên dưới.

- Thực lực Hạc Yêu tăng lên rất nhiều a, Tô Huyên chắc chắn không phải đối thủ của hắn.

Lý Huyền Thông cất tiếng:

- Không biết Mục Trần có xuất hiện hay không?

Trầm Thương Sinh cười, nhìn lên đỉnh núi cao vút, lẩm bẩm:

- Ba tên kia. . . cũng rất mạnh, hai người chúng ta phải 2vs3 e rằng chịu không nổi a.

- Tam Đại Tướng.. đứng đầu hắn là học trưởng Lâm Tranh. Ta có thể đối phó, bất quá cũng chỉ có thể cầm hòa.

Trầm Thương Sinh nhún vai, thở dài.

Lý Huyền Thông trừng mắt, liếc nhìn Trầm Thương Sinh. Hắn có thể thủ hòa với Lâm Tranh? Tên kia là kẻ mạnh nhất trong ba người, là cựu đệ nhất Thiên bảng.

- Ta cũng có thể đối phó một người, thắng thì khó, nhưng cũng không dễ thua.

- Nhưng còn người kia... Dù cả ba trận đều hòa thì cũng tính là chúng ta thắng, nhưng có vẻ như không tìm ra kẻ có năng lực đó. Hạc Yêu. . . cũng không được.

- Còn hai người nữa rất đáng để chọn.

Lý Huyền Thông nhìn về phương xa, chậm rãi nói:

- Mục Trần và Lạc Li, nhưng chuyện thế này hắn nhiên nên để nam nhân đứng ra giải quyết.

- Mục Trần à. . .

Trầm Thương Sinh xoa xoa cằm, mắt nhìn lại bình đài:

- Vậy để xem hắn có xuất hiện không, nếu hắn có thể đánh bại Hạc Yêu, thì người thứ ba sẽ là hắn đi, ta nghĩ cũng sẽ không có ai phản đối. Nhưng nếu hắn bại dưới tay tên kia, vậy thì không cách nào khác, việc đó phải cho Hạc Yêu thử xem.

Lý Huyền Thông khẽ gật đầu, việc này quan hệ đến quyền lợi của tất cả đệ tử ở đây, dù cho hắn không thích Hạc Yêu, nhưng nếu Mục Trần thực sẽ bại, vị trí thứ ba không tránh khỏi phải là Hạc Yêu.

Đột nhiên ngẩng lên, Lý Huyền Thông khẽ nói:

- Hắn đến rồi.

Trầm Thương Sinh cũng gật đầu, hưng phấn nhìn ra xa, vài bóng người đáng bay đến hiện re trong mắt:

- Để xem bây giờ hắn và Hạc Yêu, ai đủ tư cách nhận lấy trọng trách này.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 318: Vị Trí Thứ Ba

Dưới chân Linh Quang sơn, những tiếng huyên náo vang khắp nơi, mọi ánh mắt đều chăm chú nhìn vào hai người trên lôi đài. Một là đệ tam, một là đệ tứ Thiên bảng. Hai nhân vật danh vọng trọng thị trong Bắc Thương linh viện, những cường giả thành danh đã lâu này, đám hắc mã cũng không đủ khả năng lay động địa vị của họ trong Thú Liệp chiến.

Nhưng hiện tại họ đối đầu giằng co nhau, điều này khiến cho người ta dễ dàng sôi trào.

Đột nhiên Tô Huyên đứng lên, ánh mắt lạnh băng nhìn chằm chằm Hạc Yêu, miệng cong lên châm chọc:

- Hạc Yêu! Kế hoạch của ngươi không tồi, nhưng ta không cho ngươi dễ dàng đắc thủ như vậy.

- Ngươi nói sao? Ngươi có thể đánh bại ta sao chứ?

Hạc Yêu cười khẩy.

- Ta biết rõ tính cách của Mục Trần, ngươi đã cất công bày bố, nhất định hắn sẽ đến, vậy thì trước khi hắn tới thì ta tiêu hao một chút linh lực của ngươi vậy.

Tay nắm chặt, một viên châu hiện ra, tiếng sóng vỗ ì oạp vang lên.

- Ta không đủ thực lực chiến thắng ngươi, nhưng dây dưa với ngươi một hồi cũng không khó!

Hạc Yêu sắc mặt trở nên khó coi, không ngờ Tô Huyên lại chủ động ra tay trước.

Vì để cho Mục Trần thuận lợi một chút, nàng lại có thể đánh một trận khiến hắn phải tiêu hao!

- Rượu mời không uống!

Hạc Yêu hai mắt lạnh lùng, tay siết lại, sắc mặt trở nên đanh ác.

- Ngươi cũng đánh giá cao hắn quá, bất kể ngươi làm cái gì, hắn chẳng khác gì một thằng hề nhảy nhót trước mặt ta.

Hạc Yêu cười gằn, đột nhiên linh lực hùng hồn như biển lớn bùng lên, khí thế che lấp nửa bầu trời, uy áp đáng sợ khiến phần lớn người ở đây biến sắc.

- Uy áp này. . .

- Hạc Yêu đã đột phá đến Thông Thiên cảnh rồi sao?

Những tiếng kinh hãi vang lên, không ít đệ tử ưu tú tỏ ra hết hồn hoảng sợ nhìn Hạc Yêu.

Gần đó, Tô Linh Nhi cũng tái mặt, khó trách tỷ tỷ nói nàng không phải là đối thủ của Hạc Yêu, đã nhận ra thực lực tên kia mạnh đến mức độ này!

Lê Thanh và Quách Hung sắc mặt cũng rất khó coi, Hạc Yêu ẩn tàng thực lực quá tốt.

Tô Huyên nhìn khí thế ngập trời của Hạc Yêu, viên châu trong tay lóe lên, chậm rãi nói:

- Giấu kỹ bao lâu như thế, ra cũng chỉ mới nửa bước vào Thông Thiên cảnh mà thôi! Như thế này mà đòi so sánh với Lý Huyền Thông ư?

- Còn dám mạnh miệng?

Hạc Yêu trừng mắt, tay vỗ xuống, một luồng linh lực xanh biếc không chút lưu tình đánh xuống Tô Huyên.

"Ầm ầm."

Tô Huyên giơ tay lên, luồng sóng xanh thẳm từ viên ngọc châu ào ra, hình thành một con sóng lớn bao bọc lấy nàng.

"Uỳnh!"

Sóng nước bị linh lực trùng kích, Tô Huyên tái mặt bị đánh lui một đoạn, dòng nước bảo vệ cơ thể bị đánh tan tác. Nàng hiện tại cũng đã là cường giả Hóa Thiên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, cảnh giới cách Hạc Yêu cũng không xa, nhưng chênh lệch giữa hai người cũng không nhỏ.

- Để xem ngươi đỡ được mấy lần!

Hạc Yêu đã ra tay không có ý định nương nhẹ, linh lực hùng hậu lại hóa thành cự chưởng khổng lồ đập mạnh xuống.

Viên châu trong tay Tô Huyên lại lóe sáng, sóng nước mạnh mẽ bắn ra hình thành một bức tường nước chắn trước mặt.

"Bùm!"

Cự chưởng vỗ vào tường nước, sóng khí bắn ra bồng bềnh, tuy tường nước chưa hoàn toàn tan vỡ, nhưng đã nhỏ lại không ít.

Tô Huyên thực lực không bì kịp Hạc Yêu, nếu không có Trọng Thủy Linh Châu, có lẽ khó mà chống đỡ được công kích của Hạc Yêu.

Nhưng bại cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Linh lực quán chú vào Trọng Thủy Linh Châu, Tô Huyên cắn răng duy trì tường nước, cố kéo dài thời gian.

"Uỳnh uỳnh."

Chấn động ngày càng mãnh liệt và dồn dập, Tô Linh Nhi bên ngoài cực kỳ hoang mang lo lắng cho tỷ tỷ của mình.

"Đùng!"

Nhưng chính lúc Tô Huyên sắp không chịu nổi nữa, thì một tia linh lực từ chân trời xa như chớp giật bắn tới, đánh thẳng vào cự chưởng khiến nó nổ tan tành.

- Hạc Yêu! Ngươi càng sống càng không ra gì, danh hiệu đệ tứ Thiên bảng đã bị ngươi bôi nhọ mất rồi!

Biến cố thình lình xảy ra theo sau đó là một tiếng cười khẩy châm chọc, lại như tiếng sấm ầm ầm vang khắp vùng.

Mọi người giật mình ngẩng lên, đằng xa có vài bóng người đang bay đến, chỉ chốc lát sau đã xuất hiện trên bầu trời bên này, kẻ đi đầu chính là Mục Trần!

- Mục Trần, hắn đến rồi!

- Hắn là người đã giết Linh Vương đó sao?

- Kỳ này có trò hay rồi.

Không khí trong vùng tự nhiên càng thêm náo nhiệt, mọi người ồn ào bàn tán, đến bây giờ Mục Trần đã là kẻ được nhắc đến nhiều nhất trong Thú Liệp chiến. Đại chiến giữa kẻ mới nổi và cường giả đã lâu Hạc Yêu sẽ kịch liệt thế nào?

- Mục Trần, cuối cùng cũng dám ló mặt ra ư?

Hạc Yêu lành lạnh nhìn kẻ mới đến, giọng điệu ghét cay ghét đắng.

- Ha ha! Ta thật không nghĩ được ngươi lại kiêng dè ta như thế, lại có thể dùng thủ đoạn để ép ta phải tới.

Mục Trần cười nhạt, cố tình phanh phui phỉ nhổ danh tiếng của Hạc Yêu

Hạc Yêu lạnh mặt nhìn Mục Trần, nhưng lại cười nhạt:

- Ngươi tự đề cao mình quá đó, nhưng cũng vậy thôi, nếu đã đến rồi thì bớt cho ta phải phiền toái đi lùng sục ngươi. Đem tinh thể Linh Vương nộp ra cho ta, rồi tự mình xách đít cút khỏi Linh Quang giới, thì chuyện ngươi phá hủy tổng bộ Yêu môn ta sẽ bỏ qua.

Mục Trần phì cười, tay nắm lại, một khỏa tinh thể trong suốt rực rỡ xuất hiện, ánh sáng chói mắt như mặt trời ban trưa.

Tinh thể lơ lửng trên bàn tay, miệng hắn cong lên châm chọc:

- Tinh thể đúng là ở trong tay ta... thế nhưng mà nộp cho ngươi? Ngươi là cái thá gì?

Vốn đang huyên náo, đột nhiên mọi người trở nên yên lặng tĩnh mịch. Không ai ngờ Mục Trần lại nói chuyện với giọng điệu như vậy khi đối diện Hạc Yêu. Không hề khách khí, không chút nể mặt....

Hạc Yêu trừng mắt không nói gì, nhưng dáng vẻ như muốn nuốt sống Mục Trần. Lát sau mới lành lạnh cất tiếng:

- Để xem đến lúc bò ra dưới chân ta, ngươi còn cả gan nói những lời đó hay không?

Hai tay đột nhiên nắm lại, linh lực xanh biếc hùng hậu bao phủ chân trời, uy áp tràn ngập.

Hắn đã không còn nhẫn nhịn được nữa, đang rất muốn giày xéo Mục Trần dưới chân!

Mục Trần cũng trở nên lãnh khốc vô tình, phất tay để cho đám người Lạc Li nhẹ nhàng lui xuống. Hiện tại Hạc Yêu thực lực rất mạnh, nhưng bất quá cũng không phải là không đối phó được.

Tô Huyên cũng đã rời khỏi lôi đài, Tô Linh Nhi vội vàng chạy đến đỡ lấy, lo lắng nhìn lên:

- Tỷ tỷ, Mục Trần một mình đối phó Hạc Yêu, có được không?

Thực lực Hạc Yêu đại tăng, cả Tô Huyên cũng không đối phó nổi, dù cho Mục Trần chiến lực vượt xa thực lực, nhưng Tô Linh Nhi vẫn không tránh khỏi lo lắng.

Lần trước Mục Trần có thể an toàn rời khỏi Yêu môn, cũng vì hắn chuẩn bị kỹ càng, vả lại lúc đó Hạc Yêu không muốn bại lộ thực lực, mới an nhiên vô sự. Còn bây giờ thì Hạc Yêu không còn cố kỵ gì cả.

- Tính tình Mục Trần ngươi còn chưa hiểu sao? Nếu hắn đã xuất hiện, thì Hạc Yêu không dễ đánh bại hắn.

Khi Mục Trần chỉ mới có thực lực Dung Thiên cảnh, đã có thể chém giết Bạch Hiên Hóa Thiên cảnh hậu kỳ, huống gì bây giờ hắn đã chân chính bước vào Hóa Thiên cảnh.

Tô Linh Nhi nghe vậy cũng an tâm gật gù, ánh mắt lại nhìn lên không trung.

"Véo."

Thình lình có hai luồng sáng mạnh mẽ đột ngột xuất hiện phá tan không khí giương cung bạt kiếm chuẩn bị nổ ra đại chiến.

- Là Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông!

Hai người kia vừa xuất hiện, lập tức có người nhận biết, những tiếng reo mừng vang dậy, đầy hưng phấn và tôn sùng. Hai người kia chính là cứu tinh cho cửa ải cuối cùng, không có họ thì công sức mấy ngày nay hoàn toàn chỉ phí công.

Trong Bắc Thương linh viện hiện tại, chỉ có hai người này mới là thần tượng không thể thay đổi trong lòng mọi người!

- Ha ha, thật sự rất náo nhiệt a.

Trầm Thương Sinh đứng trên không, tóc dài xõa ra, gương mặt kiên nghị, khí phách bệ vệ, vững chắc mà không cuồng ngạo, khiến người ta cực kỳ ái mộ.

Lý Huyền Thông bên cạnh anh tuấn nho nhã, mặt lạnh như tiền, hai tay chắp sau lưng, rất thong thả.

- Các ngươi khoan đánh đã!

Trầm Thương Sinh khoát tay với Mục Trần và Hạc Yêu, rồi nhìn xuống mọi người, tay chỉ lên đỉnh núi:

- Mọi người hẳn ai ai cũng biết, Tam Đại Tướng trấn thủ ở đây, hôm qua ta và Lý Huyền Thông có thử vượt ải, rất không vui báo cho mọi người một tin, hai người chúng ta không đối phó nổi.

Nháy mắt mọi tiếng nói chuyện im bặt, mọi người tái mặt đi. Tam Đại Tướng mạnh đến vậy sao? Cả Trầm Thương Sinh liên thủ với Lý Huyền Thông cũng không đối phó nổi?

Nếu vậy thì chẳng lẽ thành quả Thú Liệp chiến lần này đều bỏ đi, mọi người đều thất bại tay trắng trở ra ư?

Cố gắng cả nửa tháng nay, mọi thứ lại trôi hết xuống biển?

Mục Trần nhíu mày, hắn cũng không ngờ ngay cả Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông cũng không đủ sức đối phó, mà nếu vậy chẳng phải khối tinh thể trong tay hắn cũng chẳng khác nào một viên đá cuội hay sao?

- Nhưng mà đừng có tuyệt vọng, quy tắc lần này phá ải, chúng ta có thể phái ra tối đa đến ba người...

Trầm Thương Sinh cười nói:

- Nói cách khác, ngoại trừ hai chúng ta, còn lại một vị trí, đương nhiên nó chỉ dành cho người mạnh nhất.

Lời nói xong, hắn nhìn qua Mục Trần và Hạc Yêu.

- Người lấy được vị trí đó có gì tốt đây?

Mục Trần cười nói.

Trầm Thương Sinh giang tay chỉ xuống biển người bên dưới:

- Đại diện cho vô số kỳ vọng của mọi người, ngươi sẽ nhận lấy sự cảm kích của họ. Đó là một thứ danh vọng, nếu ngươi có thể thông qua, thì sau này danh tiếng và địa vị của ngươi ở Bắc Thương linh viện sẽ không thấp hơn hai ta.

Mục Trần trề môi nhún vai, chẳng qua tâm.

- Mặt khác. . . theo quy định, nếu có thể vượt ải thành công, mỗi người chúng ta sẽ nhận một viên tinh thể Linh Vương chân chính. "Chân chính" nga, chớ chẳng phải viên tinh thể của Linh Vương mới sinh ra trong tay ngươi đâu. Khi đó Linh Quang quán đỉnh của chúng ta sẽ rất cao cấp.

Trầm Thương Sinh vân vê cằm, đưa mắt khích tướng nhìn Mục Trần và Hạc Yêu. Lời vừa dứt, ánh mắt cả hai người kia lập tức sáng lên.

- Vị trị thứ ba này, để cho ta.

Hạc Yêu tiến lên, lạnh lẽo nhìn Mục Trần.

Mục Trần cười, chậm rãi nói:

- Cút!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 319: Kịch Chiến Hạc Yêu

- Cút!

Một từ đơn giản rõ ràng phun ra từ miệng Mục Trần, sắc mặt Hạc Yêu méo xệch khó coi, ánh mắt như muốn xé xác Mục Trần ra thành từng mảnh. Hắn không thể nào tưởng tượng được một cái tên Mục Trần chẳng đáng đặt vào mắt hôm nào thì hôm nay lại dám kiêu ngạo như thế. Chẳng lẽ ăn hôi giết được một con Linh Vương thì đủ tư cách leo lên đầu Hạc Yêu ta đây sao?

- Không biết sống chết!

Hạc Yêu mắt như muốn phun lửa, rốt cuộc hắn không nhịn nổi nữa, tung quyền đánh ra, linh lực hùng hậu như sóng vỗ liên miên ào tới càn quét Mục Trần.

"Phừng!"

Linh lực hắc viêm từ trong cơ thể Mục Trần cũng cuồn cuộn bùng nổ. Đối mặt công kích của Hạc Yêu không hề lui bước, cũng tung một quyền đối kháng, hai cỗ linh lực kinh người trong giây lát chọi nhau trên không.

"Uỳnh!"

Một tiếng vang khủng bố mang theo lực trùng kích mạnh mẽ khuếch tán, phong bạo bắn ra tứ tung.

Đám khán giả lập tức dạt ra, gương mặt kích động sôi trào. Hai vị nổi danh Thú Liệp chiến rốt cuộc đã giao chiến.

Sóng xung kích đánh vào người Mục Trần khiến hắn phải lui lại một khoảng, còn Hạc Yêu chỉ bước về sau một chút. Luận độ hùng hậu linh lực, dù sao Hạc Yêu cũng đã một bước vào Thông Thiên cảnh, cho dù Mục Trần có linh lực dung hợp Cửu U Hỏa, xét về chất lượng cao hơn một bậc cũng có ưu thế không nhỏ, nhưng khó mà chiếm được thượng phong khi chính diện giao tranh.

Nhưng Mục Trần đã biết trước điều này nên chẳng bận tâm, con ngươi đen láy lại thêm vẻ lợi hại tập trung vào Hạc Yêu.

- Xem ra thực lực của ngươi không mạnh như mồm mép đó nhỉ!

Hạc Yêu giành được thượng phong sau chiêu đầu, đắc ý cười khẩy. Mục Trần có linh lực khá quỷ dị, hắc viêm có thể đốt cháy linh lực, nhưng nói thế nào cũng chỉ là Hóa Thiên cảnh sơ kỳ.

- Đắc ý cũng hơi sớm đó.

Mục Trần trừng mắt lên, bất chợt làn da toát ra những tia điện bàng bạc, như có lôi đình trong da.

Tiếng sấm ầm ầm rền vang từ cơ thể hắn.

- Đây là. . .

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông thấy hiện tượng này, ánh mắt lóe lên đầy kinh ngạc, cả hai nhìn nhau, khẽ lẩm bẩm:

- Lôi Thần Thể?

- Thật là thú vị! Xem ra Mục Trần cũng đã gặp vị tiền bối nọ trong Lôi vực. Khôgn biết hắn tu luyện Lôi Thần Thể đến đẳng cấp nào rồi?

Trầm Thương Sinh có vẻ phấn khích, Lôi Thần Thể này hắn cũng không lạ gì, vì hắn cũng có.

Hạc Yêu nhìn thấy biến hóa trên cơ thể Mục Trần, nhíu mày nghiêm trọng. Lúc này vẻ ngoài Mục Trần dường như nguy hiểm hơn lúc nãy một chút.

"Ầm!"

Mục Trần tiến tới, thân thể màu bạc như lôi đình, tốc độ nhanh như tia chớp lướt đi lập tức xuất hiện trước mặt Hạc Yêu, một nắm đấm bạc mang theo linh lực cuồng dã bá đạo không hề kiêng nể hướng thẳng vào ngực hắn.

- Còn dám chống đối?

Hạc Yêu lạnh mặt, tung chưởng chống đỡ, linh lực thúc giục mạnh mẽ, sức mạnh khai sơn phá hải.

"Đùng!"

Quyền chưởng chính diện giao đấu, tiếng vang như đao kiếm chém vào nhau, linh lực dữ tợn đẩy bay hai người văng ngược ra cả trăm trượng.

"Ồ....."

Những tiếng kinh ngạc xôn xao lập tức vang lên. Hiệp thứ hai chính diện giao đấu, Mục Trần đã không còn thế hạ phong, hoàn toàn đánh ngang tay với Hạc Yêu.

Mục Trần ổn định lại thân hình, xoa xoa nắm tay. Sau khi sử dụng Lôi Thần Thể, sức mạnh cơ thể của hắn rất tốt, nắm tay như là bằng thép nguội, dù cho linh lực Hạc Yêu có hùng hậu thì so đấu sức mạnh thuần túy Mục Trần vẫn có lợi hơn nhiều.

Bất quá. . . kẻ kia rất khó đối phó a.

- Xem ra ngươi cũng không mạnh như ta nghĩ.

Mục Trần mỉm cười châm chọc nhìn về phía Hạc Yêu mặt mày đang tối sầm, tự nhiên là không tiếc công sức đả kích đối phương.

- Vậy à?

Hạc Yêu nheo mắt, đột ngột bay ngược ra, lơ lửng trên trời cao, linh lực xanh biếc như sóng triều mang theo uy áp kinh người.

"Oác oác oác!"

Hạc Yêu nhắm hai mắt, linh lực ngập trời đột nhiên bạo động, rồi có thêm tiếng hạc kêu vang vọng thiên địa.

Mục Trần tỏ ra nghiêm trọng, Hạc Yêu đã muốn ra tay nghiêm túc.

- Nhanh vậy đã phải dùng Hạc thần quyết rồi sao?

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông lẩm bẩm. Xem ra Hạc Yêu cũng thấy Mục Trần khó giải quyết, nên không muốn kéo dài lâu, đẩy mạnh chiến đấu nhanh chóng kết thúc.

Bên dưới, Lạc Li, Tô Huyên cũng tỏ ra lo lắng. Đối thủ của Mục Trần lần này không tầm thường, Hạc Yêu bây giờ còn mạnh hơn cả Bạch Hiên khi trước, muốn thắng hắn ta cũng không phải là chuyện dễ dàng.

"Ầm ầm."

Linh lực hùng hậu nơi chân trời gầm rú như cuồng phong tàn phá tứ phương, Hạc Yêu đột nhiên gầm lên, tiếng hét vang khắp thiên địa, rồi thân thể hắn phát sáng cực kỳ chói mắt.

Hào quang sáng rực chiếu khắp nơi, rồi hình thành một bóng hạc ảnh to lớn cả nghìn trượng, che khuất cả mặt trời, thanh thế đáng sợ vô cùng.

Hạc Yêu mở mắt ra, vẻ sắc bén hiện lên, hai tay kết ấn, ấn pháp như hồng hạc thăng thiên, tàn ảnh liên miên mang theo tiếng hạc kêu vang vọng.

"Oác oác oác!"

Tiếng hạc quanh quẩn không trung, hạc ảnh khổng lồ sau lưng Hạc Yêu cấp tốc thu nhỏ lại, hóa thành một chiếc lông vũ màu xanh biếc.

Lông vũ chậm rãi bay xuống, vẻ ngoài cực kỳ xinh đẹp nhưng lại khiến người ta hoảng hốt, vì mọi người đều nhận ra linh lực đáng sợ ẩn chứa trong nó.

Hạc Yêu lạnh lẽo nhìn Mục Trần, miệng cười khằng khặc, thanh âm dữ tợn cất lên:

- Hạc thần quyết, Vũ Lạc Trảm Thương Khung.

Vươn ngón tay ra, hắn nhẹ nhàng điểm lên chiếc lông vũ xanh biếc đang bay xuống.

"Vù ùùùù!"

Mắt thường có thể thấy rõ một làn sóng khí bùng lên lan tỏa ra, tiếng gió vù vù dần tăng mạnh lên, rồi sau đó tràn ngập khắp nơi.

"Véo!"

Chiếc lông vũ xanh biếc dũng mãnh bay lên trời cao, chùm sáng xanh biếc bùng lên rực rỡ, hình thành một thanh vũ đao khổng lồ, khí thế sắc bén từ vũ đao phát ra rất kinh người.

Khán giả chấn động nhìn thanh vũ đao xanh biếc, nhìn như một cái lông hạc mềm yếu nhưng lại rõ ràng có thể xé nát không trung.

"Phù!"

Mục Trần thở mạnh một hơi, nhìn chằm chặp vào thanh vũ đao lạnh gáy kia, ánh mắt dần trở nên bình tĩnh hơn, hai tay cấp tốc kết ấn.

Linh lực ngưng tụ sau lưng thành vô số sao trời, bạch hổ xuất hiện, chân bước trên tinh tú, khí thế sát phạt tỏa ra mạnh mẽ.

Lý Huyền Thông hơi trừng mắt nhìn con bạch hổ vừa thành hình. Ngày trước ước chiến ba chiêu với Mục Trần cũng đã từng giao đấu với thần quyết kia, nhưng hiện tại Hạc Yêu dốc tận lực, thực lực lại cao siêu hơn hẳn Mục Trần, vậy mà còn muốn dùng thứ đó nghênh địch thì quá là khờ dại.

"Uồm!"

Bạch hổ gầm gừ, thanh thế cũng không kém, nhưng ai có thực lực một chút đều thấy rõ cấp bậc của Mục Trần quá hạn chế, khí thế của bạch hổ hoàn toàn lép vế trước vũ đao đáng sợ kia.

Tô Linh Nhi cũng tỏ ra lo lắng, Tô Huyên chỉ hơi nhíu mày.

- Thần quyết đó rơi vào tay ngươi thật là phí của trời.

Hạc Yêu hờ hững nhìn, cất giọng lành lạnh:

- Muốn dùng con bạch hổ này để cản Hạc Thần Vũ Đao của ta, ngươi thật quá ư ngây thơ! Trảm!

Hạc Yêu không cho Mục Trần một cơ hội nào, lập tức hạ tay chém xuống.

"Xoẹt!"

Vũ đao xanh biếc xoay vòng, rồi hướng thẳng đến Mục Trần chém xuống.

Không trung hư vô lập tức bị xé toang, để lại một đường xanh biếc, đao phong từ trời cao giáng xuống phủ lấy Mục Trần.

"Uồm!"

Bạch hổ rống lên, khí thế sát phạt xông tới mạnh mẽ ngạnh kháng với đao phong.

"Xoẹt!"

Nhưng khi vừa tiếp xúc, bạch hổ lập tức bị vũ đao dễ dàng cắt qua, một phân thành hai.

Mọi người biến sắc, thế công của Hạc Yêu cường hãn đến vậy?

Hạc Yêu cười khẩy, ánh mắt trào phúng chuẩn bị nhìn thấy tên đáng ghét kia bị đánh cút khỏi Thú Liệp trường....

Thế nhưng Mục Trần không mấy dao động, mắt nhìn thẳng vũ đao đang đánh tới, hai tay lại lần nữa thi triển ấn pháp!

Linh lực cuồn cuộn bồng bềnh, tiếp tục hình thành một mảng sao trời, lóe lên một chút, rồi một quang ảnh còn to lớn hơn cả bạch hổ thình lình xuất hiện.

"Moooo!"

Thú ảnh khổng lồ vừa hiện, một tiếng rống kỳ dị theo đó vang lên, mang theo sóng triều lạnh lẽo như có thể đông cứng linh lực thiên địa tản mát ra xung quanh.

- Tứ Thần Tinh Túc Kinh. . .

Giọng nói khàn đục của Mục Trần cũng đột ngột cất tiếng.

- Huyền Vũ Thần Ấn!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 320: Hạc Thần Giáng

Một luồng khí tức âm hàn lan tỏa khắp vùng, nhiệt độ không khí đột nhiên hạ xuống lạnh toát, đóng thành băng sương, gió lưu động trong không trung cũng trở nên nặng nề chậm chạp.

Mọi người ai ai cũng kinh ngạc nhìn quang ảnh khổng lồ trong khoảng không đầy tinh tú sau lưng Mục Trần. Một cự thú đầu mình đến chân đen tuyền, như một cái mai rùa, có đuôi lại là một con cự mãng nhe nanh dữ tợn, lưỡi rắn thụt thò trông rất đáng sợ.

Nó nằm yên phủ phục trong tinh tú, những con sóng cuốn ra mang theo tiếng ào ào như sóng biển.

Huyền Vũ Thần Ấn.

Tứ Thần Tinh Túc Kinh, thần ấn thứ hai. Từ khi nhận được bộ thần quyết này, Mục Trần vẫn luôn nghiên cứu tu luyện, đến nay đã thành công triệu gọi được thần ấn thứ hai.

Lúc này, bộ thần quyết bí hiểm bắt đầu bộc phát ánh sáng rực rỡ của nó.

Mục Trần lăng không mà đứng, quay lại nhìn cự thú khổng lồ, vung tay lên, một tiếng quát lệnh lạnh băng thốt ra:

- Đi!

"Moooo!"

Huyền vũ rống lên, sóng đen từ đâu cuồn cuộn dưới chân nó, mang theo khí tức âm hàn lạnh toát lướt tới vũ đao đang chém xuống!

"Bang!"

Chỉ va chạm trong một khắc, không gian như biến dạng, âm thanh hoàn toàn biến mất, một chốc sau mọi người mới cảm thấy đinh tai nhức óc vì một âm thanh kinh khủng đột nhiên bùng phát.

Mà Mục Trần và Hạc Yêu là hai người chịu ảnh hưởng trực tiếp, linh lực trùng kích lợi hại táp thẳng chính diện, khiến cả hai đều mặt mày trắng bệch, rồi bị đẩy ngược bay đi.

"Uỳnh."

Mục Trần bị bắn ngược nện vào ngọn núi, thân thể lún sâu vào vách núi, đá núi vỡ ra rơi xuống ầm ầm.

Mục Trần gian nan lắc mình chui ra, xóa đi vết máu trên miệng, hắn ngẩng lên nhìn phía đối diện xa xa cách cả nghìn trượng, Hạc Yêu cũng mặt mày xanh mét, áo quần tơi tả, cũng vừa đưa tay xóa đi vết máu trên môi.

Bên dưới, khán giả kinh dị xôn xao khi thấy cả hai đều bị đánh bay đi, hắn không ai ngờ thần quyết cả hai lại ngang tài ngang sức, chẳng phân cao thấp.

- Mục Trần thật đúng là lợi hại! Hạc Yêu đã sử dụng đến Hạc thần quyết vẫn không làm gì được hắn!

- Khó trách có thể giết được Linh Vương, Thú Liệp chiến lần này hắn là kẻ nổi bật nhất rồi.

- Lợi hại a!

". . . . . ."

Mục Trần quả nhiên khó lường, Hạc Yêu dù sao cũng là nhân vật hàng đầu, theo lý phải chiến thắng áp đảo mới đúng, thế mà hôm nay chính diện nghênh đấu lại chẳng phân cao thấp, nói cách nào đó, nghĩa là chiến lực của hắn chẳng tiến lại lùi.

Tô Linh Nhi luôn theo dõi chiến cục, lúc này thở phào an tâm. Mục Trần quả nhiên có bản lĩnh che giấu, nếu không thì một kích khi nãy đã có thể chân chính kết thúc trận đấu.

- Hạc Yêu ngay cả Hạc thần quyết cũng đã dùng, vẫn không làm gì được Mục Trần, xem hắn còn đánh thế nào được!

Tô Linh Nhi khinh khỉnh nhận xét.

Trong mắt nàng, trận này chỉ cần Mục Trần không thua thì đã xem như thành công rồi.

Tô Huyên lại không lạc quan như thế, vẫn luôn nghiêm túc nhìn Hạc Yêu trên cao:

- Đừng đánh giá thấp Hạc Yêu, hắn không dễ đối phó như vậy!

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông trên cao cũng tỏ ra kinh ngạc liếc nhìn Mục Trần. Hắn nhiên việc tên kia nhận một kích vừa nãy của Hạc Yêu mà không cho hắn chiếm chút lợi thế nào mà ngạc nhiên.

- Thần quyết hắn dùng... không đơn giản!

Trầm Thương Sinh tấm tắc tán thưởng.

- Nghe nói thần quyết đó hắn lấy được trong Linh Quyết điện. Theo ta đoán, hắn phải là thần quyết trung phẩm.

Lý Huyền Thông tiếp lời. Hắn từng giao đấu với Mục Trần, nên cũng có biết chút ít về Tứ Thần Tinh Túc Kinh.

- Trung phẩm?

Trầm Thương Sinh càng thêm kinh ngạc. Trong Linh Quyết điện, thần quyết trung phẩm chỉ đếm được trên đầu ngón tay, vả lại làm sao có thể tìm được trong nghìn trùng linh quyết, xem ra vận khí của Mục Trần thật quá tốt!

Mặt khác Trầm Thương Sinh cũng biết rõ, thần quyết càng mạnh càng không dễ tu luyện, dù có được cũng chưa chắc luyện thành được. Mục Trần lại có thể tu luyện thành công, năng lực của hắn cũng không kém.

- Hạc Yêu không giải quyết cấp tốc được Mục Trần, đả kích này với hắn không nhỏ.

Trầm Thương Sinh liếc sang Hạc Yêu, mỉm cười tủm tỉm.

- Tên kia vẫn luôn che giấu thực lực hắn là muốn đối phó ta. Nhưng nếu hắn chỉ có bản lĩnh như vậy, thì hắn cũng không đủ can đảm đâu.

Lý Huyền Thông cười nhạt:

- Vấn đề là hắn không ngờ sẽ bị Mục Trần bức bản thân đến mức độ này. Nhưng đối với Mục Trần thì đó cũng không hẳn là tốt.

Hạc Yêu đằng xa đang nhìn Mục Trần chòng chọc cực kỳ hung ác, đưa tay xé toạc quần áo rách rưới trên người ném đi.

- Không ngờ ngươi có thể tu luyện thành công thần quyết lợi hại như vậy....

Mục Trần chẳng trả lời, chỉ cười càng thêm cảnh giác cao độ.

- Vốn muốn giữ lại dành đối phó Lý Huyền Thông, bất quá hiện tại không dùng đến nó thì không xong.

Hạc Yêu cười lạnh lẽo.

Mục Trần nheo mắt, đột nhiên trợn tròn.

Trên ngực Hạc Yêu thình lình xuất hiện từng đạo huyết văn, như được vẽ nên từ máu tươi mà thành một ấn ký đỏ sậm. Ấn ký đó rất kỳ dị, dù là vẽ bằng máu nhưng nó lại sống động lưu chuyển, sinh cơ bừng bừng.

- Đó là. . .

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông đều trừng mắt nhìn ấn ký huyết tinh xuất hiện trên ngực Hạc Yêu.

- Có vẻ là một loại tinh huyết linh thú. Dao động này xem ra trên địa bảng xếp hạng cũng khá cao.

Lý Huyền Thông phân tích.

Trầm Thương Sinh nhẹ nhàng gật đầu:

- Có hương vị như là tinh huyết Thiên Yêu Hạc. . .

- Địa bảng Vạn Thú Lục thứ 26 Thiên Yêu Hạc?

Lý Huyền Thông dựng đứng lông mày:

- Hình như ta có thấy bán ở Linh Trị điện, giá trị cũng hơn cả trăm vạn linh trị. Hạc Yêu vì muốn đối phó ta mà bỏ vốn không ít nhỉ...

- Nhưng mà bây giờ kẻ không may lại là Mục Trần!

Mục Trần cũng đang cau mày nhìn đối thủ, hắn không biết Hạc Yêu đang định làm gì, nhưng cũng cảm giác được uy hiếp nguy hiểm.

Hạc Yêu cúi nhìn huyết ấn trên mặt, thình lình cắn đầu ngón tay cho máu chảy ra, nhiễm đỏ cả hai bàn tay, rồi đột nhiên hai tay liên tục biến đổi ấn pháp hoa cả mắt.

Huyết ấn trên ngực càng lúc càng đỏ tươi, rồi một tiếng kêu vang lên, sau đó huyết ấn lan ra tràn ngập thân thể Hạc Yêu.

Đôi mắt cũng trở nên đỏ ngầu đầy máu, khí tức khiến người ta lạnh toát sống lưng xuất hiện trong thiên địa, nhìn hắn lúc này không khác một con mãnh thú hình người.

- Hạc thần quyết, Hạc Thần Giáng!

Hạc Yêu khàn khàn cất tiếng, rồi làn da nứt nẻ, những cái lông vũ đỏ tươi tinh huyết chui ra, phủ khắp người hắn.

Chỉ nháy mắt thân thể hắn đã bọc trong một bộ lông đỏ như máu, lông vũ sắc như kiếm, khí tức khó mô tả bắt đầu lan ra.

Hạc Yêu đã trở nên cực kỳ nguy hiểm.

Khán giả đang xem chiến cục hít hà sợ hãi trước cảnh tượng vừa xảy ra, bất giác ai nấy đều lui lại vài bước. Thần quyết gì thế này? Sao lại có bí pháp đáng sợ như thế?

- Mục Trần! Bức ta phải hành động thế này, chỉ có thể trách bản thân ngươi mà thôi. Bây giờ ngươi có thể cút ra ngoài cho ta!

Đôi mắt đỏ ngầu dữ tợn của Hạc Yêu chiếu thẳng vào Mục Trần, huyết quang dâng lên hóa thành một bóng hạc khổng lồ giang cánh ra như che lấp cả bầu trời.

Ánh sáng đỏ máu bộc phát từ cơ thể Hạc Yêu bùng lên khiến hắn như một khối cầu máu đáng sợ.

Mục Trần cũng run rẩy hít một hơi, rồi đôi mắt đen đột ngột phừng lên một tia hắc viêm.

Hai tay giang rộng, hắc viêm bùng lên, một tiếng hót mang theo thanh thế chẳng kém cạnh vang vọng. Hắc viêm phừng phừng chỉ chớp mắt đã chiếm lĩnh không trung bên phía này của hắn.

Nhất thời mọi sự chú ý lại tập trung qua phía bên này, nhiệt độ không khí vừa bị hạ thấp khi nãy đột ngột tăng cao một cách chóng mặt.

"Kwooork!"

Tiếng hót lanh lảnh vang lên, một đôi cánh đen khổng lồ hừng hực ngọn hắc viêm duỗi ra, che lấp cả núi cao.

Hắc viêm tràn ngập, rồi một con chim đen khổng lồ từ hư vô xuất hiện!

- Đó là. . .

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông càng tỏ ra nghiêm trọng hơn, ánh mắt rõ ràng kinh hãi sợ sệt.

Cửu U Tước!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 321: Đá Khỏi Thú Liệp Trường

Tiếng hót lảnh lót vang rõ khắp khu vực, mọi người cực kỳ chấn động nhìn thấy một con chim khổng lồ màu đen trong hắc viêm hừng hực che khuất cả ngọn núi, nhiệt độ đang tăng cao rõ rệt.

- Cửu U Tước. . .

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông nhất thời cùng thốt lên, ánh mắt kinh dị khó tả, lẩm bẩm:

- Hắn có thể biến hóa hình thái linh thú đầy đủ như thế ở trình độ này sao...

Mọi người ai cũng biết, khi thực lực tăng lên đến Thần Phách cảnh sẽ có năng lực luyện hóa tinh phách linh thú, chính tinh phách lực khiến cho cường giả Thần Phách cảnh mượn dùng sức mạnh linh thú.

Thế nhưng sức mạnh đó chỉ mang đến lợi thế ở Thần Phách cảnh và cao lắm là Dung Thiên cảnh, không phải vĩnh viễn. Bởi vì tinh phách linh thú cũng bị tiêu tán theo thời gian, sau khi đột phá thực lực càng tăng cao, tinh phách mà họ từng luyện hóa cũng không tương xứng với sức mạnh mới, nên dần dà bị thay thế mất không sử dụng nữa.

Cũng không phải là tất cả tinh phách linh thú đó sẽ tan biến đi mất hoàn toàn, hễ có ai luyện hóa tinh phách linh thú đạt tới độ phù hợp tương đối cao, thì tinh phách lực vẫn tồn tại. Nhưng khả năng xảy ra chuyện này cũng khá nhỏ, dù sao vốn tự nhiên linh thú có tính bài xích với nhân loại, dù cho nó đã bị giết, nhưng bản năng phản kháng vẫn còn tồn tại trong tinh phách. Trừ phi linh thú tự nguyện cho con người luyện

hóa, thì tinh phách lực mới có thể tồn tại lâu trong cơ thể người luyện hóa nó.

Nhưng linh thú kiêu ngạo bất thuần sau khi bị giết lại có thể tự nguyện dâng tinh phách cho con người sao?

Do vậy, tinh phách lực mới dần dần không được sử dụng sau khi tăng lên Dung Thiên cảnh, Hóa Thiên cảnh, Thông Thiên cảnh. . . rồi bị thay thế bằng những năng lự cường đại hơn.

Cũng vì lý do đó mà Trầm Thương Sinh lại tỏ ra kinh ngạc khi nhìn thấy Mục Trần vẫn còn có thể hóa hình thái đầy đủ mạnh mẽ Cửu U Tước.

- Thật không biết Mục Trần luyện hóa tinh phách Cửu U Tước đạt tới độ phù hợp cao mức nào nữa. Nhiều năm nay lần đầu tiên ta nhìn thấy có người Hóa Thiên cảnh biến hóa ra hình thái đầy đủ của linh thú, mà lại là Cửu U Tước nữa!

Lý Huyền Thông khẽ gật gù nhìn con Cửu U Tước khổng lồ, thần sắc phức tạp. Mục Trần bây giờ so với vài tháng trước quả nhiên biến hóa long trời lở đất.

- Hắn quá lợi hại, không ngờ lại có thể biến thành hình thái Cửu U Tước đầy đủ.

Vương Thống kinh thán thất thanh. Khi hắn ở thời điểm Thần Phách cảnh cũng luyện hóa tinh phách linh thú mạnh mẽ, nhưng sau khi đột phá Hóa Thiên cảnh, tinh phách lực tiêu tán gần như không còn. Đừng nói là bây giờ, mà thậm chí khi tinh phách lực còn toàn thịnh cũng không cách nào hóa hình ra linh thú sống động như thật thế kia được.

Lạc Li bên cạnh chỉ mỉm cười. Nàng dĩ nhiên biết rõ bí mật này của Mục Trần. Cửu U Tước và hắn đâu chỉ có độ phù hợp cao, ngay cả tính mạng cũng kết nối với nhau, huyết mạch tương liên, đâu phải ai cũng có đủ dũng khí mà hưởng thụ thành quả đó.

Tinh phách lực với nhiều người chỉ là sức mạnh tạm thời của một giai đoạn, nhưng với Mục Trần sẽ theo hắn cả đời.

"Kwooork!"

Hắc điểu ngửa cổ hót vang, hai cánh vỗ vù vù, như hoa phá trường không lao tới công kích khối huyết cầu đằng xa.

"Uỳnh!"

Sức mạnh đáng sợ trùng kích, âm thanh như lôi đình tuyệt đỉnh, không gian biến dạng.

"Uỳnh! uỳnh!"

Linh lực vô cùng cuồng bạo không ngừng bắn phá dữ dội, khiến cho đám khán giả chỉ đứng xem mà toát mồ hôi trán.

Chỉ vài giây sau, cả hai cỗ sức mạnh khổng lồ trên cao bị hòa thành một quang cầu to cả trăm trượng, linh lực điên cuồng bạo động bên trong.

Giống như bom.

Là bom, phải nổ!

Những ý nghĩ vừa hiện ra trong lòng, khối quang cầu hai màu đỏ đen đã bùng phát trên không trung, mang theo tiếng nổ kinh thiên,

"Ầmmmmmm!"

Cuồng phong tán ra, ánh sáng chói mắt tỏa khắp nơi khiến mọi người bất giác nheo mắt lại, một luồng sóng kình bộc phát theo phương ngang, đẩy đi cả nghìn trượng.

Linh Quang sơn to lớn như cột chống trời cũng bị lực trùng kích đánh cho rung chuyển.

"Đùng! Đùng!"

Đột nhiên có hai luồng sáng bị bắn xuống, ghim thẳng vào bình đài rộng lớn bên dưới.

Đất đai rung chuyển, bình đài đá văng tung tóe, bụi mù mờ mịt để lại hai cái hố sâu đen ngòm.

Khán giả vội vã bay lên không trung, toàn bộ ánh mắt đều chăm chú nhìn vào hai cái hố to kia. Ngạnh đấu kinh thiên vừa nữa, cuối cùng là ai thắng?

Mọi người đều biết rõ một chiêu đó đã đủ phân thắng bại.

Bụi mù bên dưới dần tan đi, hai cái hố sâu không thấy đáy dần hiện ra rõ hơn.

Ai thắng?

"Vút."

Một tiếng phá gió vang lên, mọi người lập tức nhìn lại một miệng hố, một bóng người toàn thân đỏ như máu chật vật lảo đảo đứng trên không.

Kẻ đó áo quần chẳng còn lại mấy mảnh, mái tóc xanh cũng te tua, toàn thân đầy vết thương đáng sợ, máu tươi nhỏ giọt tóc tóc.

Đó là Hạc Yêu!

Vài tiếng ngạc nhiên, vài kẻ tiếc nuối. Cuối cùng vẫn là Hạc Yêu đứng vững sao?

Tô Linh Nhi thất sắc hốt hoảng.

- Ha ha ha ha!

Hạc Yêu nhìn qua cái hố yên tĩnh bên kia, nhất thời sung sướng cười to:

- Mục Trần! Cho ngươi huênh hoang khoác lác, kẻ cười cuối cùng vẫn là ta!

Có người tiếc nuối thở dài. Mục Trần vẫn kém một chút sao? Nhưng có thể ép Hạc Yêu đến mức thê thảm như vậy thì thực lực rất cao, chỉ cần thêm một chút thời gian nữa sẽ hoàn toàn vượt mặt Hạc Yêu.

Trên bầu trời, Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông thì vẫn bình tĩnh nhìn xuống hố sâu không thấy đáy, đột nhiên cười khẽ.

"Kwooork!"

Tiếng hót thánh thót rõ ràng vang lên, nháy mắt khiến mọi người giật mình nhìn lại bên này.

Sắc mặt Hạc Yêu lập tức kịch biến.

Đất đá hơi run rẩy, một luồng khí nóng từ miệng hố bốc lên, rồi hắc viêm lại tràn ngập, theo đó là một con hắc hỏa điểu bay lên cao, phủ bóng xuống mặt đất.

Trên không trung, hắc viêm nổi lên, con chim khổng lồ đập cánh phe phẩy, ánh mắt lợi hại nhìn Hạc Yêu đang đờ mặt ra.

Lúc này tình trạng mạnh yếu giữa hai người chỉ cần liếc nhìn là biết.

- Không thể nào.....

Hạc Yêu đờ đẫn nhìn con Cửu U Tước gần như nguyên vẹn chẳng xi nhê gì, lẩm bẩm khó tin. Công kích mạnh nhất của hắn lại không hề tạo thành thương tổ gì cho Mục Trần hay sao?

Hắc viêm đột nhiên co lại, thân hình Cửu U Tước khổng lồ cấp tốc thu nhỏ lại, hóa thành một bóng người cao cao.

Mục Trần trở lại bản thể, gương mặt hơi tái một chút, nhưng ánh mắt vẫn sáng ngời lợi hại, so với thảm trạng te tua của Hạc Yêu thì thật quá

khác biệt. Công kích của Hạc Yêu lúc nãy hung hãn vô cùng, nhưng sau khi hóa thân thành hình thái Cửu U Tước, Mục Trần lại có năng lực chịu đòn cực kỳ mạnh mẽ.

- Hạc Yêu, đắc ý sớm quá không tốt đâu.

Mục Trần cười khẩy.

- Ta không tin! Ngươi bây giờ cũng là nỏ mạnh hết đà mà thôi, đừng có giả vờ giả vịt trước mặt ta!

Hạc Yêu trong căm tức đến đỏ mắt, dữ tợn quát lên, lập tức lướt tới Mục Trần!

Bất kể tốc độ hay áp lực công kích của Hạc Yêu đều đã yếu đi nhiều, Mục Trần hờ hững búng tay ra, một luồng linh lực đen ngòm bắn vào thân thể Hạc Yêu.

"Booom!"

Hạc Yêu văng ngược xuống đất, lăn lông lốc cả mấy vòng, đau đớn phun máu.

Mục Trần lạnh lùng không hề nhẹ tay, tiếp tục bắn ra một luồng linh lực nữa, hung hăng nện vào ngực trong ánh mắt sợ hãi của Hạc Yêu.

"Uỳnh!"

Không gian rung chuyển.

"Veo!"

Một luồng hào quang từ trên trời chiếu thẳng xuống, bao phủ lấy Hạc Yêu, sau một tiếng "phốc" lập tức tống khứ hắn ra khỏi Thú Liệp trường.

Mục Trần thở phào một hơi, gương mặt càng thêm tái nhợt.

Trận này hắn cũng không thoải mái, nhưng may mà thắng trận.

Hạc Yêu bị đẩy ra ngoài khiến mọi người bất ngờ yên lặng, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Mục Trần, vẻ kinh sợ dần dần hiện ra rõ ràng.

Trên bầu trời, Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông chỉ cười.

Vị trí người thứ ba cuối cùng vẫn là Mục Trần.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 322: Áp Lực

Đại chiến kinh thiên cuối cùng đã hạ màn, Linh Quang đài đã bị tàn phá tan hoang, hai cái hố sâu thật sâu khiến người ta thấy lạnh lẽo.

Biển người vô số quanh bình đài đều đang yên lặng nhớ lại đối chiến kinh thiên vừa diễn ra.

Ánh mắt nhìn tên thiếu niên trên cao kia mà tỏ ra một chút kính sợ. Nếu nói trước đó người ta luôn xem hắn như một tên tân sinh mạnh mẽ, một hắc mã nổi tiếng, thì bây giờ họ đã hoàn toàn nhìn hắn với một con mắt khác, con mắt sùng bái cường giả đỉnh cao chân chính của Bắc Thương linh viện.

Hắn đã có tư cách xếp hạng thứ ba Thiên bảng.

Thành tựu cao như thế khiến mọi người sợ hãi, Mục Trần gia nhập Bắc Thương linh viện cũng chỉ khoảng nửa năm, thế nhưng hắn tăng trưởng khiến người ta chấn động.

Thiên phú quá mức quái thai.

- Mục Trần thắng rồi!

Tô Linh Nhi mừng rỡ không hề che giấu, tay lắc lắc cánh tay của Tô Huyên, cực kỳ hưng phấn.

Lê Thanh, Quách Hung cũng cười lớn, ánh mắt lại tỏ ra phức tạp. Tên thiếu niên kia chỉ mới trở về hai tháng thực lực đã tinh tiến cấp tốc thế này.

Tô Huyên mỉm cười dịu dàng, ngay cả nàng cũng không ngờ rằng Mục Trần sẽ thắng Hạc Yêu, lại còn là chiến thắng vang dội như thế. Nói gì thì nói Hạc Yêu cũng là nhân vật xếp hạng cao đã lâu a.

- Xem ra đệ tam Thiên bảng của ta hôm nay không giữ được nữa.

Tô Huyên khẽ cười, nhưng không hề tỏ ra tiếc nuối, nàng vốn không quá chú trọng cái danh hiệu này, nếu không phải Hạc Yêu khinh người quá đáng, thì nàng cũng dễ dàng dâng tặng cho hắn.

Gần đó, nhóm Vương Thống cũng thở phào cảm thấy nhẹ nhõm, rồi lại cảm thấy rạo rực trong lòng, ánh mắt hơi biến hóa nhìn Mục Trần. Thời điểm nghe tin hắn và Lạc Li giết chết Linh Vương tuy cũng than thở sợ hãi, nhưng thật không có được cảm giác mãnh liệt như bây giờ.

Dù sao, chiến lực Hạc Yêu cường hãn nổi tiếng, trong Bắc Thương linh viện có thể áp chế tên đó, có lẽ chỉ Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông mới đủ sức.

Và bây giờ thì đã có thêm người thứ ba, mà hắn vẫn còn mang cái danh hiệu tân sinh.

Sự rung động này hơn xa việc giết chết một con Linh Vương, dù thực lực Hạc Yêu chưa hẳn sẽ mạnh hơn Linh Vương.

- Mục Trần thắng Hạc Yêu, vậy là danh ngạch thứ ba khiêu chiến là của hắn rồi.

An Nhiên đột nhiên khẽ nói.

Vương Thống cũng khẽ biến sắc, hơi e ngại nhìn lên đỉnh núi mây mù lượn lờ. Đó chính là ải trấn thủ giả cuối cùng của Thú Liệp chiến lần này.

Tam Đại Tướng Hình Điện.

Ngay cả bá chủ Thiên bảng Trầm Thương Sinh cũng phải kiêng dè, nếu không thể vượt qua ải khó đó, thì tất cả công sức cố gắng của mọi người trong mấy ngày vừa qua đều sẽ đổ sông đổ biển.

Lạc Li cũng tỏ ra ngưng trọng, nàng biết rõ vị trí càng cao, vinh quang càng lớn, thì áp lực cũng nặng nề không kém.

Thú Liệp chiến là hoạt động mà tất cả đệ tử đều mong chờ cả một năm, nhiều người nhẫn nại chịu cô tịch khổ tu để có thể nhờ Thú Liệp chiến mà một bước lên trời, giành lấy vinh quang, nhận lấy Linh Quang quán đỉnh.

Nhưng tam đại trấn thủ giả chính là tòa núi lớn trước mặt khiến họ không thể vượt qua, chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông và người mới nổi lên Mục Trần kia.

Sự mong chờ đó vô hình trung lại mang đến áp lực cực lớn, toàn bộ gánh nặng phải vượt ải của tất cả đệ tử đều đặt lên vai ba người. Nếu cả ba vượt ải thành công, thì họ sẽ trở thành thần tượng tôn sùng và kính nể của vô số đệ tử Bắc Thương linh viện, nhận lấy vinh quang của người chiến thắng, nhưng nếu thua thì sao?

Kỳ vọng cao thất vọng càng sâu, sẽ là một đả kích khó lường.

Lạc Li tay nắm chặt, thần sắc lo lắng nhìn Mục Trần, cái danh ngạch thứ ba kia cũng không phải thứ tốt hoàn toàn.

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông hạ xuống, đứng bên cạnh Mục Trần, tỏ ra khá kỳ dị nhìn hắn, cười nói:

- Chúc mừng ngươi đánh bại Hạc Yêu, cũng có nghĩa là vị trí ứng chiến thứ ba sẽ là của ngươi. Ta nghĩ ngươi cũng biết nó đại diện cho cái gì.

Mục Trần gật gù, biết rõ áp lực lớn như thế nào. Nếu thất bại sẽ khiến cho vô số người thất vọng.

Lạc Li thình lình lướt lên không, xuất hiện sau lưng Mục Trần, thoáng liếc nhìn hai người kia, không nói gì.

Lý Huyền Thông tỏ ra phức tạp nhìn chằm chằm Lạc Li, nhưng lại quay sang Mục Trần:

- Ta nghĩ ngươi còn chưa thực sự biết rõ tình hình. Tam Đại Tướng, ta và Trầm Thương Sinh đã thử qua, hai người chúng ta có thể ngăn cản hai người bọn họ, kết quả không thắng không thua.

Mục Trần tròn mắt, không thắng không thua? Vậy là hòa?

- Dựa theo quy định, đệ tử chúng ta có nhiều lợi thế hơn, chỉ cần ba trận có thể hòa thì chúng ta thắng. Nói cách khác, ta và Lý Huyền Thông sẽ cam đoan hai trận hòa, thắng bại mấu chốt chính là trận thứ ba.

Mục Trần tỏ ra nghiêm trọng, Lạc Li cũng nhíu mày.

- Trận thứ ba, ngươi hòa, chúng ta thắng. Nhưng ngươi thua, toàn bộ mọi người trong Thú Liệp trường này sẽ tay trắng rời khỏi đây.

Lý Huyền Thông thản nhiên nói.

Mục Trần biến sắc. Nếu nói như thế, thật ra áp lực cực lớn lại hoàn toàn đổ hết lên vai hắn. Một khi thua trận thì hắn chính là tội nhân muôn thuở, có lẽ không ai chỉ trích hắn, nhưng thất vọng sẽ khiến họ mất đi lòng tin nơi hắn.

Mà kết cục đó còn có vẻ thảm hại hơn cả việc bại dưới tay Hạc Yêu.

Bại bởi Hạc Yêu, đó là chuyện cá nhân, nhưng bại trong ải cuối này, chính là thất bại của cả một tập thể vô cùng lớn, hoàn toàn đánh đổ hy vọng của tất cả mọi người.

Trọng trách thật quá nặng.

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông nhìn Mục Trần trầm tư, cũng không nói gì thêm. Không khí căng thẳng đột nhiên khiến mọi người cũng cảm thấy khác lạ.

Bên dưới dường như cũng hiểu được cuộc đàm thoại trên cao, nhiều người thần sắc nghiêm trang nhìn lên quan sát bóng người mang lấy hy vọng của họ.

Một năm khổ tu có kết quả mỹ mãn hay không, phải hoàn toàn dựa vào ấy người cực mạnh trên ấy.

Tô Linh Nhi, Tô Huyên cũng trầm trọng. Vị trí đó rất nặng, nếu phải đặt vào vai một tân sinh thì cũng hơi tàn khốc.

Lý Huyền Thông nhìn Mục Trần một hồi, rồi hờ hững nói:

- Nếu ngươi cảm thấy không đủ sức, thì có thể từ bỏ, không ai có tư cách đàm tiếu gì cả. Dù sao ngươi vẫn còn danh là tân sinh, không nhất thiết phải gánh lấy áp lực này.

Trầm Thương Sinh cười, gió thổi tóc rối, hắn vỗ vai Mục Trần:

- Cũng đừng tạo áp lực quá lớn cho mình. Lý Huyền Thông nói đúng, ta suýt nữa quên ngươi vẫn là tân sinh, nếu cảm thấy không chắc thì buông tay là tốt nhất. Cùng lắm bọn ta dốc tận lực chơi tới cùng với học trưởng Lâm Tranh, chưa chắc sẽ ngại hắn.

Lạc Li vươn tay ngọc nhẹ nhàng kéo tay Mục Trần, khẽ cười.

Cho dù tất cả mọi người thất vọng, nhưng ngươi ở trong mắt ta vẫn là hy vọng sáng nhất.

Mục Trần nhìn đôi mắt và nụ cười đầy thâm ý của Lạc Li, chợt nhắm mắt lại, bàn tay siết chặt tay Lạc Li, thình lình hắn thả lỏng, mở mắt ra.

Con ngươi đen láy cực kỳ sáng ngời, do dự trong mắt đã hoàn toàn biến mất.

Khẽ cười, thanh âm ôn hòa:

- Dẫu biết áp lực cực lớn, nhưng cứ thể bỏ qua thì không phải phong cách của ta. Hơn nữa, dũng khí chịu áp lực cũng không có, thì sau này làm thế nào bước tiếp trên con đường cường giả cái thế?

Quay nhìn người con gái có suối tóc trắng tuyệt mỹ, hắn đã hứa sẽ trở thành cường giả cái thế đứng phía trước nàng, đánh tan mọi áp lực tứ phương tám hướng ập tới.

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông hơi thất thần kinh ngạc nhìn tên thiếu niên đột nhiên khí thế bừng bừng, nhìn không được cười to. Mục Trần quả nhiên đáng tin hơn Hạc Yêu.

Mục Trần cười theo, hai mắt long lên nhìn đỉnh núi mây mù. Áp lực như thái sơn hạ xuống, nhưng hắn càng cười dữ dằn hơn.

- Hai vị học trưởng, vị trí thứ ba cứ giao cho ta, bất kể thắng bại ra sao, ta cũng sẽ toàn lực ứng phó!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 323: Trận Chiến Cuối Cùng

Sắc trời đã dần tối, dưới chân Linh Quang sơn nguy nga cũng náo nhiệt phi phàm, hiện tại có lẽ toàn bộ đệ tử tham gia Thú Liệp chiến đều đã tề tựu tại đây.

Mọi người đều biết chuyện quan trọng nhất bây giờ không còn là thu thập linh quang nữa, mà phải chắc chắn thuận lợi thông qua ải cuối cùng, vượt qua ba vị trấn thủ giả mới có thể đạt được cơ duyên Linh Quang quán đỉnh.

Theo quy định, khiêu chiến ba vị trấn thủ giả chỉ được một lần, một khi thất bại thì Thú Liệp chiến năm nay tất cả mọi người sẽ hoàn toàn tay trắng ra ngoài, cố gắng bao lâu nay chỉ hoàn toàn vô ích.

Chiến đấu trình độ này căn bản không đến lượt những đệ tử bình thường, do vậy chỉ có thể đặt hy vọng nơi ba người mạnh nhất.

Dù việc đó là cũng đặt gánh nặng trên vai người khác, nhưng đó cũng là việc duy nhất họ có thể làm được.

Linh Quang sơn, trong một mái đình trên vách núi, Mục Trần đang ngồi xếp bằng nhìn xuống biển người tấp nập bên dưới, họ đều mang theo vẻ mong chờ và kỳ vọng cực lớn.

Trấn thủ giả quá mạnh, cho dù có liên thủ với Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông, nhưng cả ba đều biết phần thắng cũng không cao lắm.

Đằng sau có vài tiếng chân bước tới, Lạc Li ngồi xuống cạnh Mục Trần, mỉm cười hỏi thăm:

- Có lo lắm không?

Mục Trần bất đắc dĩ nhún vai, nếu chỉ là chuyện của riêng hắn, tự nhiên sẽ chẳng có gì đáng ngại. Nhưng hiện tại hy vọng của mấy vạn người đều đặt lên vai hắn, nói không có gì đáng lo chỉ là dối mình dối người mà thôi.

Quay đầu lại, nhìn gương mặt tinh xảo của người con gái xinh đẹp mà tim hắn còn đập nhanh hơn nữa. Hắn chỉ bất quá là gánh trên vai kỳ vọng tăng cường thực lực của vài vạn đệ tử mà thôi, còn Lạc Li thì sao?

Nàng chính là nữ hoàng Lạc Thần tộc, trên vai nàng là mong chờ sống còn của hàng tỉ con dân Lạc Thần tộc. Là nữ hoàng, nàng phải bảo vệ họ.

Hắn thất bại, mọi người chỉ phí đi cơ hội sau một năm khổ tu mà thôi. Nhưng nếu nàng thất bại, Lạc Thần tộc sẽ đối diện cảnh tàn sát diệt tộc, thây chất đầy núi, máu chảy thành sông.

So với Lạc Li, gánh nặng của hắn chẳng có gì đáng nhắc tới.

- Vất vả lắm sao?

Mục Trần vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve hai má của nàng.

Lạc Li ngả vào lòng hắn, gương mặt mỉm cười.

Mục Trần ôm chặt người con gái trong lòng. Hắn biết tính cách của nàng rất bền bỉ kiên định, ngay cả gánh nặng rất dễ khiến người ta sụp đổ như vậy, nhưng đặt trên đôi vai mềm mại của nàng, vẫn có thể được khiêng lên. Mà như thế càng làm cho hắn đau lòng.

- Yên tâm đi, ta sẽ không thất bại!

Mục Trần lẩm bẩm, đưa mặt vào mái tóc thơm trắng tinh của nàng.

Đằng xa, Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông nhìn hai người đang âu yếm, thần sắc bất đồng.

- Chẳng hiểu vì sao năm nay lại cho trấn thủ giả khó nhằn như vậy.

Trầm Thương Sinh thở dài. Nếu độ khó vượt ải chỉ như mấy năm trước, một mình hắn cũng đủ sức đối phó.

Tam Đại Tướng cùng xuất hiện, lần đầu tiên xảy ra trong Thú Liệp chiến.

- Có áp lực mới có tiến bộ, không thể năm nào cũng để cho một mình ngươi uy phong một cõi chứ?

Lý Huyền Thông thản nhiên nói.

- Sau Linh Quang quán đỉnh lần này, chắc chắn ta có thể giải quyết tốt tên Ma Long Tử kia.

Trầm Thương Sinh cười, ánh mắt lạnh lẽo sắc bén khi nhắc tới Ma Long Tử.

- Tên kia rất mạnh?

Lý Huyền Thông nhíu mày, hắn chưa từng giao chiến với Ma Long Tử, nhưng kẻ kia có thể khiến Trầm Thương Sinh ra sức lâu nay vẫn chưa thành công, hắn nhiên không phải kẻ đơn giản.

- Ừ! Dù sao cũng thiên tài được Long Ma Cung dốc lực bồi dưỡng, nhưng hắn vẫn chưa là kẻ mạnh nhất thế hệ trẻ Long Ma Cung. Ma Hình Thiên còn khủng bố hơn, giao chiến đơn độc với hắn, e rằng ta chẳng phải đối thủ.

- Ma Hình Thiên....

Lý Huyền Thông nghiêm sắc mặt lẩm bẩm. Tên độc ác được treo thưởng cao nhất Huyền Thưởng bảng, đối với bất cứ đệ tử Bắc Thương

linh viện nào cũng là áp lực lớn nhất.

- Sau Thú Liệp chiến lần này, nếu ngươi rảnh rỗi có thể đi cùng ta được chứ. Đến lúc đó thử xem hai chúng ta có thể giải quyết luôn cả Ma Long Tử, Ma Hình Thiên hay không.

Trầm Thương Sinh cười nói cất lời mời. Cả Bắc Thương linh viện, có tư cách khiến cho Trầm Thương Sinh phải mời cũng không nhiều.

Lý Huyền Thông hơi dao động, nhưng chợt ngẩng lên nhìn đỉnh núi:

- Lo chuyện trước mắt trước đã, mất đi Linh Quang quán đỉnh thì kế hoạch diệt sát đó cũng phải trì hoãn một thời gian dài đấy!

Trầm Thương Sinh gật đầu, nhìn sang thiếu niên đằng xa. Trận chiến sáng ngày mai mấu chốt vẫn phải dựa vào Mục Trần.

Bóng đêm dần tan, ánh sáng xé toang tầng mây tăm tối, rọi xuống thiên địa. Dưới Linh Quang sơn lại tiếp tục huyên náo, những ánh mắt rực lửa nhìn lên đỉnh núi.

"Vù."

Những tiếng phá gió vang lên, mọi ánh mắt đều tập trung vào giữa từng không. Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông, Mục Trần đã xuất hiện.

Trầm Thương Sinh ngạo nghễ lăng không, từ trên cao nhìn xuống biển người đông đúc, chậm rãi nói:

- Quy định cuối cùngThú Liệp chiến hẳn mọi người đều biết rõ, quan hệ đến lợi ích của tất cả mọi người, bất quá ta nói một câu, vị trí này chúng ta không có trách nhiệm phải gánh vác vào người, cho nên bất kể kết quả ra sao chúng ta cũng không chịu trách nhiệm. Hiện tại nếu ai cảm thấy bản thân đủ sức làm việc này vui lòng đứng ra, chúng ta sẽ tặng vị trí đó cho hắn.

Tĩnh mịch như tờ, mọi người chỉ yên lặng đứng nghe.

Mục Trần mỉm cười tỏ ý cảm tạ Trầm Thương Sinh. Hắn biết Trầm Thương Sinh làm vậy cũng vì hắn, e ngại có người chỉ trích hắn. Mặc dù kết quả còn chưa có, nhưng tâm ý của Trầm Thương Sinh Mục Trần đã rất cảm kích.

- Trầm học trưởng xin yên tâm, chúng ta cũng không phải hạng được voi đòi tiên, không biết phải trái. Các vị là ba người mạnh nhất torng chúng ta, nếu ngay cả các vị cũng thất bại, thì chúng ta càng không có tư cách khiêu chiến. Còn chỉ trích ư, Trần Hạo ta đại diện tất cả mọi người người cam đoan, dù cho ải cuối cùng này có thất bại, không ai tỏ ra oán hận các vị!

Bên dưới có người lướt lên cao, đại diện đáp lời Trầm Thương Sinh.

- Đúng!

- Mọng ba vị toàn lực ứng phó, dù thua cũng không tiếc!

- Trầm học trưởng, Lý học trưởng, Mục Trần học đệ cố lên! Cho dù thất bại, các ngươi cũng là lợi hại nhất!

Có giọng con gái vang lên phụ họa theo tiếng la hét của mọi người.

Mục Trần nhìn biển người mênh mông đang dậy sóng cũng mỉm cười, quay sang hai người kia:

- Cứ thế này càng không được thua!

- Hết sức là tốt rồi.

Trầm Thương Sinh cười, ngẩng lên nhìn Linh Quang sơn nguy nga:

- Đi thôi, đi xem thử Tam Đại Tướng Hình Điện đặc biệt hơn người như thế nào.

Lời vừa dứt, hắn lướt đi hóa thành luồng sáng bay lên đỉnh núi. Mục Trần, Lý Huyền Thông, Lạc Li cũng theo sau. Lập tức bên dưới, biển người vô số bay lên như châu chấu, tất cả đều hướng lên đỉnh núi.

Cảnh tượng cực kỳ phấn khích.

Trên quảng trường Bắc Minh cũng bắt đầu trở nên xôn xao, không khí phấn khích đến cực độ.

Trận chiến cuối cùng của Thú Liệp chiến đã sắp bắt đầu.

Thú Liệp chiến năm nay sẽ khải hoàn trở về, hay là tay trắng bước ra, đều phải nhìn vào trận tranh đấu kinh thiên động địa này.

Ba người mạnh nhất đại diện tất cả ra ứng chiến sẽ là ai? Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông tám chín phần mười là sẽ ra trận, còn người thứ ba sẽ là một cường giả lâu đời, hay là hắc mã ẩn tàng lâu nay?

Mọi người đều rất mong chờ, ánh mắt dõi theo quầng sáng trên cao, lúc này cảnh tượng đã rõ ràng hơn.

Trên đỉnh núi nguy nga lại chia ra làm ba đỉnh, sừng sững như ba cột chống trời.

Trên đó là ba người yên lặng tĩnh tọa, gió núi lất phất làm áo bào của họ lay động, uy thế mạnh mẽ bao phủ.

- Đó là Tam Đại Tướng Hình Điện thì phải? Khí thế kinh người thật!

- Không hổ danh cựu top 3 Thiên bảng, bọn họ có lẽ đều là Thông Thiên cảnh, khủng bố thật!

- Ải cuối năm nay quá khó, Tam Đại Tướng thủ quan, ta nghĩ mọi người khó mà xông quan thành công.

Các đệ tử tỏ ra kinh sợ nhìn lên đó, ánh mắt rất chờ mong được quan khán trận chiến sắp tới.

Rồi vô số những tia sáng bắn lên đỉnh núi, bao trùm trời đất.

- Rốt cục đã tới!

Có người phấn khích reo lên.

Trong biển người vô số, có ba luồng sáng phóng ra, cực kỳ đáng chú ý.

Đi đầu tiên không ngoài dự đoán của mọi người là Trầm Thương Sinh, rồi đến Lý Huyền Thông, mọi người lập tức nhìn đến người cuối cùng.

Nhiều kẻ kinh ngạc há mồm, bất giác không khí đọng lại.

- Đó là. . .

Diệp Khinh Linh kinh thán một tiếng, ánh mắt ngạc nhiên cực kỳ.

- Dĩ nhiên là Mục Trần!

Chu Linh reo mừng, cả quảng trường Bắc Minh trở nên chấn động.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 324: Ba Đại Tướng

Mây mù lượn lờ trên đỉnh Linh Quang sơn, ba ngọn núi đâm thẳng mây trời. Lúc này bóng người dày đặc bao vây sơn đỉnh, đông vô số.

Mọi đệ tử tham gia Thú Liệp chiến đều đã hội tụ ở đây, quan sát trận chiến cuối cùng!

Mọi ánh mắt đều tập trung vào đỉnh núi, ba bóng người yên lặng tĩnh tọa, mắt nhắm nghiền chẳng hề quan tâm đến việc vô số đệ tử đang xông đến vây kín lấy họ, thậm chí hơi thở cũng không rối loạn.

Tất cả đệ tử đều tập trung nhìn họ, ánh mắt kính cẩn nghiêng mình. Ba người kia chính là trấn thủ giả.

Bọn họ từng là top 3 Thiên bảng, cũng là Tam Đại Tướng Hình Điện hiện tại.

Người đông nghìn nghịt vây quanh đỉnh núi, nhưng tuyệt đối không có âm thanh huyên náo, mọi người đều nhận thấy rõ uy áp tự nhiên từ ba người kia toát ra, khiến cho trái tim ai nấy đều bị áp lực.

Bất chợt có ba người trong biển người kia tiến lên, đứng tách biệt hoàn toàn với mọi người, trở thành tâm điểm chú ý.

Chính lúc đó, đôi mắt của ba người đang tĩnh tọa trên đỉnh núi kia cũng chậm rãi mở ra.

- Trầm Thương Sinh, các ngươi lại đến đây.

Người ở giữa cười nhạt, giọng nói bình tĩnh nhưng lại khiến nhiều người tim đập thình thịch.

- Ha ha, để Lâm học trưởng chờ lâu.

Trầm Thương Sinh ôm quyền cười nói.

- Hắn chính là người đứng đầu Tam Đại Tướng, Lâm Tranh sao?

Mục Trần nhìn người đó, một nam tử tóc bạc, nhưng không phải già nua, mà lại toát ra vẻ óng ánh như bạch kim, hào quang lưu chuyển rất kỳ dị.

Hắn cũng đã biết được vài thông tin về Tam Đại Tướng, Lâm Tranh chính là người đứng đầu, thực lực mạnh nhất.

- Không hổ là cựu bá chủ Thiên bảng.

Mục Trần nghiêm mặt, hắn cảm nhận rõ áp lực cường đại toát ra từ Lâm Tranh, cứ như có một tòa núi lơ lửng trên đầu, thật khó thở.

Lâm Tranh tất nhiên đã có thực lực Thông Thiên cảnh, vả lại có lẽ còn cao hơn Thông Thiên cảnh sơ kỳ. . .

Thông Thiên cảnh a! Đây chính là nấc thang cuối cùng trước khi tiến vào Chí Tôn cảnh. Cường giả Chí Tôn cảnh đủ sức đứng đầu một phương đại lục, thì Thông Thiên cảnh đủ sức xông xáo tung hoàng một góc.

Lâm Tranh đã có thể đạt tới Thông Thiên cảnh, tuổi trẻ thiên phú kinh người.

- Đợi lâu cũng chẳng sao, trận đấu này ta cũng không run tay đâu!

Đỉnh bên phải của Lâm Tranh, một giọng nói đột nhiên cất lên. Mục Trần nhìn lại, đó là một nam tử áo đỏ, tóc cũng đỏ, cả người như một cây đuốc, không khí xung quanh biến dạng như bị đốt nóng.

- Người đó là Cổ Thiên Viêm, là đối thủ của.

Lý Huyền Thông thì thầm.

Mục Trần nghe vậy, thần sắc càng thêm nghiêm túc, ánh mắt tập trung nhìn người kia. Linh lực thiên địa quanh thân hắn cuồng bạo kỳ lạ, như một biển lửa đang thiêu đốt.

Áp lực từ Cổ Thiên Viêm không nặng nề như Lâm Tranh, nhưng lại mang theo hương vị nguy hiểm tột độ. Mục Trần biết rõ ba người kia không ai là đơn giản.

- Thực lực Cổ Thiên Viêm khoảng Thông Thiên cảnh sơ kỳ. Thần quyết hắn tu luyện tên là Thiên Viêm thần quyết, linh lực như thiên hỏa, bá đạo mà mãnh liệt, giơ tay nhấc chân lập tức hủy thành phá núi, đốt tất cả thành tro bụi.

Lý Huyền Thông chỉ ra thêm những thông tin khác cho Mục Trần biết thêm về đối thủ.

Mục Trần gật đầu, Thông Thiên cảnh sơ kỳ. . . cũng cực kỳ cường đại rồi. Khác hẳn với cái loại gà mờ như Hạc Yêu mới bước một chân vào Thông Thiên cảnh. Hạc Yêu mà giao đấu với Cổ Thiên Viêm, Mục Trần dám khẳng định không tới năm hiệp nhất định bại thê thảm.

Vả lại linh lực Cổ Thiên Viêm có vẻ không bình thường, chẳng biết so với linh lực Cửu U Hỏa thì bên nào bá đạo hơn đây?

Mục Trần nhìn chằm chằm Cổ Thiên Viêm một hồi, rồi đảo mắt nhìn lại đỉnh núi bên trái. Người ngồi trên đó tóc đen láy, gương mặt anh tuấn. Hắn chỉ cười nhìn mọi người, không nói gì cả.

So với Lâm Tranh và Cổ Thiên Viêm, vị này không có gì đặc biệt khiến người ta chú ý, nhưng Mục Trần biết rõ kẻ nào dám xem thường hắn thì chắc chắn sẽ ăn hành đau khổ.

- Hắn chính là Chu Thanh Sơn ư? Đối thủ của ngươi?

Mục Trần hỏi Lý Huyền Thông.

Lý Huyền Thông nghiêm túc nhìn vị nam tử tóc đen kia, gật đầu:

- Nghe nói năm xưa Chu Thanh Sơn có một danh hiệu trong Bắc Thương linh trong viện, gọi là Bất Bại Sơn. . .

- Bất Bại Sơn?

Mục Trần tròn mắt.

- Ý tức là, hắn chiến đấu với người ta, căn bản là chưa từng chiến bại.

Lý Huyền Thông cười nói.

- Thậm chí cả Lâm học trưởng?

Mục Trần có chút nghi hoặc hỏi.

- Ta cũng đâu nói là hắn thắng.

Lý Huyền Thông cười:

- Hắn chiến đấu với người khác, phần lớn chiến quả đều là không thắng không bại. Chuyện đó cũng có một chút do hắn cố ý, nhưng cũng có nguyên nhân khác.

- Thần quyết mà hắn tu luyện gọi là Bất Bại thần quyết, bá đạo tuyệt luân, nhưng lại là một loại thần quyết cực kỳ ôn hòa, không có chiêu thức tấn công cực kỳ mãnh liệt, phần lớn chỉ là dây dưa kéo dài với người khác, khiến cho người ta tiêu hao sạch linh lực.

- Do vậy phần lớn những trận chiến của hắn đều kết thúc với kết quả hòa, người ta mới đặt cho hắn ngoại hiệu Bất Bại Sơn.

Mục Trần kinh ngạc. Cái Bất Bại thần quyết này lại kỳ lạ như thế. Nhưng hắn biết đôi khi không bại không thắng cũng là một thành tự đáng sợ.

Chu Thanh Sơn giao chiến trong Bắc Thương linh viện cũng không quá tàn nhẫn, có lẽ đến khi ép đến đường cùng, thần quyết kia mới lộ ra bộ mặt dữ tợn.

Tam Đại Tướng, không ai đơn giản.

Mục Trần và Lý Huyền Thông thấp giọng trò chuyện, Trầm Thương Sinh chắp tay cười với Cổ Thiên Viêm, nói:

- Nếu các vị nhường nhịn ta cũng khinh, đợi xem lúc đấu thì đánh hết sức vậy.

- Không hổ là đương kim đệ nhất Thiên bảng, quyết đoán!

Cổ Thiên Viêm cười, mái tóc đỏ như lửa bừng bừng sống động. Có thể thấy rõ hắn rất coi trọng Trầm Thương Sinh, thực lực của tên kia cũng rất đáng ngại, khiến cho bản thân hắn cũng cảm thấy đệ tử Bắc Thương linh viện hiện giờ lợi hại hơn bọn họ trước kia nhiều.

Lâm Tranh khoát tay, đứng dậy:

- Chúng ta đã đợi lâu ngày. Trầm Thương Sinh, các ngươi cũng mau lên đài, vượt qua chúng ta thì mọi người mới có tư cách bước tới Linh Quang quán đỉnh, nếu không thì...

Hắn không nói hết, mọi người vẫn có thể hiểu được, ánh mắt nóng cháy hy vọng đặt vào ba người đại diện.

- Vậy thỉnh Lâm học trưởng chỉ giáo!

Trầm Thương Sinh cười to, khí phách bệ vệ hiên ngang, tay siết lại, kim quang thoáng hiện, hóa thành một cây thương vàng óng, mũi thương như đóa sen khép lại nhọn hoắt, kim quang tràn ngập, linh lực hùng hậu.

Trầm Thương Sinh tay cầm kim thương, lắc mình xuất hiện trên bình đài chỗ đỉnh núi của Lâm Tranh, kim thương cắm mạnh xuống đất, khí kình quét ra, khiến mọi thứ vương vãi trên đất đều biến đi sạch sẽ.

Trầm Thương Sinh tiến lên, chọn ngay lấy người mạnh nhất trong Tam Đại Tướng. Cựu đệ nhất và đương kim đệ nhất Thiên bảng, hiện tại ai là người mạnh hơn?

Lý Huyền Thông vỗ vai Mục Trần, rồi lắc mình hạ xuống đỉnh núi chỗ Chu Thanh Sơn, ôm quyền cười nói:

- Chu học trưởng, để ta thỉnh giáo Bất Bại thần quyết của ngươi!

Chu Thanh Sơn ôn hòa cười khẽ, chắp tay cúi chào, gương mặt anh tuấn cực kỳ nho nhã.

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông đã ra quân, mọi người đều tập trung vào người còn lại cuối cùng. Ngay cả Lâm Tranh, Chu Thanh Sơn, Cổ Thiên Viêm cũng không tránh khỏi kinh ngạc.

- Người thứ ba không phải là hắn đó chứ?

Cổ Thiên Viêm nhướng mày, quay sang hỏi Trầm Thương Sinh:

- Đám đệ tử các ngươi không lẽ yếu đến mức này sao? Hóa Thiên cảnh sơ kỳ cũng có thể trở thành đại diện mạnh nhất?

Hắn cũng không phải là coi thường, nhưng dù sao một thiếu niên Hóa Thiên cảnh sơ kỳ đứng ở đây cũng không hợp lý cho lắm.

- Cổ học trưởng, hắn sẽ khiến ngươi bất ngờ.

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông không hẹn mà cùng cười.

- Ố ồ? Thế à? Vậy để ta xem thử thế nào.

Cổ Thiên Viêm nhíu mày, hắn không phải hạng ngu ngốc. Ngay cả Trầm Thương Sinh cũng đã nói như thế, vậy thì thiếu niên bề ngoài chỉ là Hóa Thiên cảnh sơ kỳ kia phải có chút bản lĩnh gì đó, bằng không hai kẻ kia chẳng thể liều mạng giao trọng trách lên vai tên kia.

Mục Trần đối diện ánh mắt hoài nghi của Cổ Thiên Viêm, chỉ hít sâu một hơi, lấy lại bình tĩnh chầm chậm hạ xuống bình đài.

Bất luận Linh Quang sơn hay quảng trường Bắc Minh, không khí đều trở nên yên tĩnh, mọi ánh mắt đều nhìn vào Mục Trần. Trong ba vòng chiến, chỗ hắn là không cân bằng nhất.

Mục Trần gắt gao nhìn Cổ Thiên Viêm, chậm rãi ôm quyền, giọng nặng nề mà không sợ hãi vang lên.

- Cổ học trưởng, Bắc Thương linh viện, tân sinh Mục Trần. . . Xin chỉ giáo!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 325: Chiến Cổ Thiên Viêm

Bốn chữ khiến cho cả Lâm Tranh, Chu Thanh Sơn, Cổ Thiên Viêm giật mình suýt té ngửa, gương mặt cổ quái. Chẳng ai ngờ cái tên kia vẫn còn là một tân sinh.

Nhưng mà một tân sinh lại có thể trổ tài ở Thú Liệp chiến, lại còn đủ tư cách trở thành đại diện mạnh nhất, chuyện như thế này vốn rất hoang đường. Thời gian Cổ Thiên Viêm còn là đệ tử, một tân sinh thậm chí tư cách tham gia Thú Liệp chiến còn chưa có, nói gì đến....

- Các ngươi năm nay thật là thú vị.

Lâm Tranh lắc đầu, nhìn thẳng Trầm Thương Sinh khí khái hiên ngang, uy áp chẳng kém gì bản thân, nói:

- Bất quá ta hy vọng là có bản lĩnh thật, bằng không thì thật là không nên thân.

- Ha ha. Lâm học trưởng cứ việc yên tâm, chúng ta chắc chắn là thanh xuất nhất lam nhi thắng nhất lam!

- Thế ư?

Lâm Tranh cười, hắn tiên lên, linh lực hùng hậu mang theo uy áp cuồn cuộn càn quét tới, mây mù bị khí thế của hắn làm cho tiêu tán.

Thông Thiên cảnh trung kỳ.

Lâm Tranh không hề tỏ ra nhường nhịn, một bước lập tức bày ra thực lực chân chính.

Vô số đệ tử chịu uy áp cường đại của hắn phải biến sắc. Lâm học trưởng quá mạnh, người có thể đối diện chắc chắn cũng chỉ có Trầm Thương Sinh đủ tư cách.

- Thông Thiên cảnh trung kỳ, cựu đệ nhất Thiên bảng...

Trầm Thương Sinh mắt long lanh, rồi đột nhiên thêm nóng cháy, tay nắm chặt kim thương cắm mạnh xuống đất.

"Uỳnh!"

Núi rung đất chuyển, linh lực hùng hậu không kém ào ào thổi ra.

Linh lực vàng ánh chiếu khắp trời, lập tức chống đỡ lại uy áp linh lực toát ra từ Lâm Tranh.

Thực lực Trầm Thương Sinh cũng là Thông Thiên cảnh trung kỳ, ngang ngửa không hề yếu thế chút nào so với Lâm Tranh.

- Quá lợi hại !

Vô số đệ tử hưng phấn tán thưởng, ánh mắt không giấu được sùng bái. Tuy cả hai cùng trình độ, nhưng Trầm Thương Sinh trẻ tuổi hơn nhiều, có thành tựu đó dĩ nhiên thiên phú Trầm Thương Sinh tốt hơn.

- Không tồi!

Ngay cả Lâm Tranh cũng lên tiếng tán thưởng. Hắn rất có cảm tình với Bắc Thương linh viện, do đó càng thấy được nhiều học đệ siêu đẳng vượt qua hắn, thần tình cảm xúc lại càng thêm vui mừng.

Trầm Thương Sinh đủ để hắn đối đãi trịnh trọng.

Lý Huyền Thông và Chu Thanh Sơn cũng bộc phát sức mạnh, trình độ không cao như hai người kia, nhưng cũng đã là Thông Thiên cảnh sơ kỳ, linh lực dồn ép nhau nổ rầm rầm như sét đánh.

Hai vòng chiến đó rất cân tài cân sức, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, đều có ẩn chiêu cất giấu, muốn nhanh chóng phân ra thắng bại cũng không dễ.

Bởi vậy, hầu hết mọi người lại tập trung về vòng chiến thứ ba, nơi đó thực lực hai đối thủ hơn kém quá xa, mấu chốt chính là nơi này.

- Xem ra ngươi chính là nhân tố quyết định nhỉ?

Cổ Thiên Viêm rời mắt khỏi hai vòng chiến kia, ánh mắt nhìn Mục Trần. Hai vòng chiến kia thực lực tương đương, kết quả rất dễ trở thành hòa, vậy thì vòng chiến của hắn chính là nơi quyết định thành bại.

Mục Trần thắng, mọi người thuận lợi vượt ải. Mục Trần thua, tất cả tay trắng trở về.

Mục Trần thần sắc ngưng trọng, cũng không nói gì.

- Tuy thực lực ngươi có vẻ không mạnh, nhưng dũng khí không nhỏ, vị trí của ngươi kẻ tầm thường chẳng dám mó tay vào.

Cổ Thiên Viêm cười nhạt, hắn từng là đệ tử, từng tham gia Thú Liệp chiến, lại cũng từng là người đại diện mạnh nhất, hắn biết rõ ví trí này có áp lực ra sao. Hiện tại Mục Trần chỉ có thực lực như thế cũng dám hiên ngang nhận lấy, thì áp lực còn nặng nề hơn.

Cũng vì thế khiến cho Cổ Thiên Viêm thêm xem trọng Mục Trần.

- Vị trí này đúng là khó cầm, nhưng nói thế nào cũng phải có người dám đứng ra.

Mục Trần nhẹ giọng nói.

Cổ Thiên Viêm gật đầu, chậm rãi lui lại, tay xỏ vào trong áo, tóc bay bay như ngọn lửa phừng phừng:

- Với dũng khí của ngươi, ta nhường ngươi ra tay trước.

Cổ Thiên Viêm cũng có ngạo khí, thực lực của hắn hơn xa Mục Trần, thân phận cũng cao hơn, nên cũng không muốn ra tay trước chiếm tiên cơ.

- Vậy đa tạ Cổ học trưởng đã nhường.

Mục Trần không hề ngu ngốc làm cao, hắn yếu thế hơn, nếu cơ hội này mà không biết nắm lấy thì quá đáng trách.

Một tên láo toét khoác lác thì không đáng cho người ta coi trọng.

Cổ Thiên Viêm khẽ gật đầu. Biểu hiện của Mục Trần dứt khoát khiến cho hắn cũng thấy hài lòng. Gánh vác hy vọng của mọi người mà bày đặt sĩ diện hão, thì quả thật là quá cao ngạo coi thường người khác.

Mục Trần hít sâu một hơi, nhẹ nhàng lướt về sau, rồi xếp bằng ngồi trên không, đôi mắt nhắm lại.

Cổ Thiên Viêm hơi thắc mắc, nhưng rồi vẻ kinh ngạc nhanh chóng thay thế khi nhìn thấy những linh ấn nhỏ cấp tốc bay ra.

- Thì ra là Linh Trận sư. . .

Cổ Thiên Viêm gật gù, ánh mắt hứng thú càm đậm.

Mục Trần đã hoàn toàn tập trung tách biệt khỏi bên ngoài, tâm thần đắm chìm tìm kiếm trạng thái Tâm Nhãn kỳ diệu mà ngày đó đã chạm đến.

Đối diện đối thủ như Cổ Thiên Viêm, căn bản không nên dây dưa kéo dài, phải ra tay cực mạnh, sử dụng bản lĩnh cao nhất, nếu không thì khó có được cơ hội.

Bố trí linh trận cấp 5 hiện tại chính là một trong những khả năng tốt nhất mà hắn có thể làm được lúc này.

Mục Trần hiện giờ là Linh Trận sư cấp 4, muốn bố trí được linh trận cấp 5 phải dựa vào trạng thái Tâm Nhãn. Nhưng trạng thái đó hắn cũng chưa nắm được, chỉ là lần trước vô tình chạm tới, việc có thể làm bây giờ là tìm kiếm lùng sục cảm giác kỳ diệu đó.

Tâm thần yên tĩnh, linh ấn nhanh chóng được ngưng tụ ra, nhưng hắn chưa làm được bước quan trọng tiếp theo, cứ từ tốn để thời gian trôi qua.

Mọi ánh mắt đều tập trung nhìn hắn, cả quảng trường bên ngoài cũng đang dõi lên màn hình, ai cũng muốn biết Mục Trần sẽ dùng cách nào đối kháng với Cổ Thiên Viêm Thông Thiên cảnh sơ kỳ.

Trên ghế trưởng lão quảng trường Bắc Minh, mọi người cũng nheo mắt suy nghĩ. Chiến đấu giữa cường giả Thông Thiên cảnh rất đáng để mọi người xem.

- Hử?

Thái Thương viện trưởng đột nhiên nhướng mày kinh ngạc, vài trưởng lão bên cạnh cũng bật thốt lên tiếng kinh dị.

- Dao động này.... thú vị, tên nhóc Mục Trần kia có thiên phú tu luyện linh trận thật cao đến mức thần kỳ, không ngờ có thể dùng đến trạng thái Tâm Nhãn... Không đơn giản a. . .

Lão nhân tóc trắng kinh ngạc ra tiếng. Đột nhiên dao động quanh người Mục Trần tăng vọt, linh ấn vừa hình thành thình lình nổ tung, rồi cấp tốc ngưng tụ ra.

Số lượng linh ấn theo đó tăng vọt, chỉ ngắn ngủi một chốc mà leo đến con số 200!

- Linh trận cấp 5?

Nhiều người thất kinh la lên, số lượng linh ấn nhiều như thế đã đủ bố trí ra linh trận cấp 5.

Cổ Thiên Viêm thần sắc cũng hơi dao động, nhìn chằm chằm Mục Trần. Hắn không ngờ Mục Trần lại có năng lực bố trí ra linh trận cấp 5, khó trách đủ sức giành được vị trí đại diện thứ ba.

"Véo!"

Linh ấn quanh thân Mục Trần bay lên cao, dung hợp vào không khí, nhất thời linh lực thiên địa dao động kinh người, phong bạo hình thành trên cao.

Những đốm sáng đột nhiên bắn ra những sợi tơ sáng đan xen phức tạp, dao động mạnh mẽ dần dần hình thành một quang trận to lớn.

Quang trận che hết một mảng trời, hình thành hai đóa hắc liên chuyển động chậm rãi, thiên uy ngút trời.

Mục Trần mở mắt, nhìn linh trận đã thành hình cũng thở phào như trút gánh nặng. Thời gian có vẻ lâu hơn nhưng cũng may là tiếp tục thành công.

- Không tồi, không ngở ngươi đủ sức bày ra linh trận cấp 5. . .

Cổ Thiên Viêm chậm rãi tán thưởng, ngẩng mặt nhìn linh trận khổng lồ trên cao, cười nhạt:

- Đây là bản lĩnh tốt nhất của ngươi?

Mục Trần nghe vậy, cũng mỉm cười. Tay nắm chặt, một khối thiết cầu hoen gỉ xuất hiện, búng tay ra, thiết cầu bay vào không trung. Hào quang linh lực tỏa ra, nhanh chóng thành hình.

Dao động linh lực không hề thua kém linh trận cấp 5 mà Mục Trần vừa bố trí được!

Vậy là, kia cũng là linh trận cấp 5!

Mục Trần có thể lập tức gọi ra hai linh trận cấp 5!

Cổ Thiên Viêm trừng mắt nghiêm trọng nhìn hai linh trận to lớn như hai con quái vật trên không. Cuối cùng cũng phải nghiêm túc.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 326: Song Trận Xuất Hiện

Quang trận khổng lồ chậm rãi chuyển động trên cao, dao động linh lực đáng sợ hội tụ lại như kình phong cự lãng trong thiên địa, thiên không biến dạng.

Hai tòa linh trận cấp 5 đồng thời xuất hiện, uy thế cực kỳ kinh người.

Mọi người rung động nhìn cảnh tượng bên này, khó ai tưởng tượng được Mục Trần lại có bản lĩnh cao như thế, trực tiếp gọi ra hai linh trận cấp 5. . .

Hai linh trận cấp 5 cùng lúc bùng nổ, có lẽ Cổ Thiên Viêm cũng chẳng dám xem nhẹ.

Vô số đệ tử tham gia Thú Liệp chiến đột nhiên trở nên hi vọng tràn trề, nhìn vào ba vòng chiến, bọn họ cũng thấy rõ trận mấu chốt chính là của Mục Trần.

Nếu Mục Trần có thể đánh hòa, Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông tất nhiên cũng sẽ dốc tận lực cầm hòa. Vậy thì ải cuối cùng này mọi người sẽ thắng.

Bốn người ở hai vòng chiến kia cũng nhận ra tình hình bên này, Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông thả lỏng một chút. Thật sự bọn họ lo nhất là Mục Trần, nhưng xem hiện tại có lẽ Mục Trần có bản lĩnh khó ngờ.

Lâm Tranh và Chu Thanh Sơn thì kinh ngạc, nhưng cũng gật gù. Bảo sao một tân sinh Hóa Thiên cảnh sơ kỳ lại có thể ra mặt tham chiến, thì ra hắn cũng không đơn giản.

Trận chiến này rất đáng!

- Hai linh trận cấp 5. . .

Cổ Thiên Viêm cũng ngẩng lên nhìn chân trời, hai tòa linh trận khổng lồ mang đến uy áp cuồn cuộn, thần sắc cực kỳ nghiêm túc.

- Thực lực Hóa Thiên cảnh sơ kỳ mà có thể làm ra thế này, thực là khó lường.

Cổ Thiên Viêm tấm tắc lẩm bẩm.

- Tiểu xảo mà thôi. Giao chiến sinh tử ta đâu có thời gian dài bố trí linh trận.

Mục Trần lắc đầu. Thực lực của hắn hiện tại muốn bố trí linh trận cấp 5 vẫn rất miễn cưỡng, xác suất thành công không phải là cao, không may mắn nhờ có trạng thái Tâm Nhãn, hắn cũng không thể làm được.

Còn linh trận thứ hai kia hoàn toàn là ngoại vật, bảo bối này luôn khiến cho Mục Trần kinh ngạc không ngừng.

Nhưng dù vậy, nhờ thêm vào một linh trận cấp 5, Mục Trần cũng không cảm thấy đủ sức đánh bại Cổ Thiên Viêm.

- Kết quả quan trọng hơn quá trình, cái gọi là tiểu xảo kia ngươi cũng phải có bản lĩnh mới dùng được.

Cổ Thiên Viêm mỉm cười, đôi mắt dường như càng thêm đỏ rực, hai tay giang ra, linh lực rực lửa như một mồi lửa thục chất bùng lên.

Nhiệt độ tăng cao, vị trí của hắn trở nên cực kỳ khô hạn.

- Ra tay đi, để ta xem thử uy lực hai linh trận cấp 5 của ngươi mạnh đến mức nào!

Linh lực đỏ rực như lửa bọc lấy Cổ Thiên Viêm, tiếng cười nhạt từ trong đó vang lên.

Mục Trần hít một hơi sâu, gật đầu. Hắn chẳng nói gì thêm, ngẩng lên nhìn hai tòa linh trận của mình.

Ngoài Yêu Liên Đồ trận, linh trận gọi ra từ Linh Trận Tử là Huyền Âm trận, cũng là linh trận cấp 5, bất quá chỉ là cấp 5 sơ cấp, vừa vặn có thể tính là uy lực Thông Thiên cảnh sơ kỳ.

Hai linh trận cùng bùng nổ, có thể đối phó Cổ Thiên Viêm không?

Mục Trần ánh mắt lóe sáng, hai tay kết ấn, kích hoạt linh trận.

"Ầm ầm ầm!"

Hai tòa linh trận khổng lồ vận chuyển, tiếng vang kinh người, linh lực toát ra mạnh mẽ.

Hai đóa hắc liên xoay tròn, cánh hoa khép lại, tim sen tập trung ngưng tụ linh lực hình thành một tia hắc ám.

Huyền Âm trận ngưng tụ hàn khí trong thiên địa, hình thành một dòng sông đen sẫm, nước đổ ầm ầm, khí lạnh toát ra khiến không khí cũng như muốn đông cứng lại.

- Thú vị!

Cổ Thiên Viêm gật gù tán thưởng, hai tay nắm chặt lại.

- Cổ học trưởng, chỉ giáo!

Mục Trần tỏ ra nghiêm túc, ngón tay điểm vào không trung, một vài vòng gợn sóng từ đầu ngón tay lan ra thật kỳ ảo.

"Vù!"

Hai đóa hắc liên lao tới, dòng nước đen như một con hắc xà uốn lượn, khí lạnh vô cùng toát ra xung quanh.

Hai luồng công kích kinh người xuyên qua không trung, hung hăng nhắm hướng Cổ Thiên Viêm, khiến cho mọi người tim nhảy dựng lên.

Cổ Thiên Viêm tỏ ra khá trịnh trọng, chăm chú nhìn hai luồng công kích khủng bố, tay nắm chặt, linh lực đỏ rực bùng lên.

- Thiên Viêm thần quyết, Viêm Long Thủ Hộ!

Một lượng linh lực hùng hậu mang theo tiếng long ngâm rung động hình thành một con hỏa long gào thét, cuộn tròn che phủ Cổ Thiên Viêm.

- Dùng đến phòng ngự mạnh nhất cơ à?

Lâm Tranh và Chu Thanh Sơn đều kinh ngạc ra mặt, xem ra Cổ Thiên Viêm đã nhận thấy áp lực nguy hiểm.

Viêm long vừa cuộn mình, hai luồng hắc ám đã gào thét xông tới, không hề ngừng lại đập vào nó.

"Uỳnh!"

Tiếng va chạm kinh khủng khiến cho mọi người giật thót, sóng khí bùng phát tỏa ra cả nghìn trượng.

Mục Trần lập tức thi triển Long Đằng Thuật, hắn đã sớm có chuẩn bị tránh bị ảnh hưởng từ va chạm kia, long ảnh uốn lượn, vừa lóe lên đã cách xa cả nghìn trượng, thoát khỏi phạm vi ảnh hưởng của khí lãng.

Tránh được lực trùng kích đáng sợ kia, Mục Trần chăm chú nhìn lại vị trí lúc nãy Cổ Thiên Viêm đứng. Chẳng biết công kích của hắn có thể tạo thành kết quả gì.

Hy vọng có tác dụng, linh trận này không có khả năng bố trí lại lần nữa, Linh Trận Tử cũng không thể phát ra linh trận cấp 5 dùng tiếp liên tục như thế được.

Có ý tưởng này không chỉ mình hắn, mọi người nhìn vào chỗ bụi mù tràn ngập, nắm tay cũng siết lại mong mỏi nó có tác dụng. Mục Trần có thể làm được thế này đã không dễ, nếu có thể kết thúc trận đấu ngay tức thì như vậy thì quá tốt.

Hai vòng chiến kia, cả Trầm Thương Sinh lẫn Lý Huyền Thông vẫn chưa ra tay, bọn họ đang chờ chiến quả phía Mục Trần.

Nếu Mục Trần có thể đánh hòa, thì họ sẽ thoải mái hơn nhiều. Lỡ như hắn thất thủ, vậy thì một trong hai người sẽ phải trả giá đắt mới mong lật ngược tình thế.

Và đó không phải là chuyện đáng chờ mong.

Bụi mù dần tan đi, bóng người trong đó trở nên rõ ràng.

Cổ Thiên Viêm vẫn vững chãi như trước.

Mọi người bất giác trở nên tâm lạnh, lòng cảm thấy nao nao khó thở nhìn người nam tử tóc đỏ như lửa vẫn đứng vững nơi kia.

Cổ Thiên Viêm có thể mạnh mẽ chống đỡ được công kích của hai hai tòa linh trận cấp 5!

Hắn mạnh đến thế sao?

Thật đáng tiếc!

Tiếng thở dài vô tình xuất hiện trong lòng mọi người.

Cổ Thiên Viêm khẽ run lên, hai ống tay áo tan tành, máu tươi chảy dọc theo cánh tay. Tay trái của hắn đung đưa lắc lư, như không thể vận dụng được nữa.

Một cánh tay của Cổ Thiên Viêm dường như đã bị phế đi vì đỡ đòn công kích khi nãy.

Cổ Thiên Viêm vận chuyển linh lực, máu trên cánh tay dần bốc hơi, hắn ngẩng lên, ánh mắt cực kỳ nghiêm trọng.

- May mà ta không sơ suất, nếu không có lẽ thua mất rồi.

Cổ Thiên Viêm trầm trầm cất tiếng, nếu lúc nãy hắn không sáng suốt vận dụng phòng ngự mạnh nhất, thương thế hiện tại e rằng sẽ cực nặng.

Mục Trần cười trừ. Quả nhiên là Tam Đại Tướng, đối phó địch thủ không khinh địch, dốc toàn lực mà hắn cũng chỉ tạm phế đi một cánh tay.

Cổ Thiên Viêm nghiêm túc nhìn Mục Trần, không nói gì, cũng không ra tay. Mọi người đều biết, nếu chỉ có linh trận cấp 5, thì trận chiến này không cần đánh nữa.

Dĩ nhiên Cổ Thiên Viêm không đời nào cho Mục Trần cơ hội bố trí linh trận lần thứ hai.

Không trung yên tĩnh, Mục Trần lại nhắm mắt.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 327: Dùng Hắc Thần Lôi

Mọi người lập tức kinh nghi, ngay cả Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông cũng trợn mắt. Bộ dáng hắn không phải là cùng đường mạt lộ rồi chứ?

Hay là hắn còn tuyệt chiêu gì chưa dùng?

Thời điểm thế này Mục Trần không thể nào tiếp tục bố trí linh trận, vì tốc độ quá chậm, Cổ Thiên Viêm thừa sức ép hắn, chắc chắn phải dùng bản lĩnh khác.

Nhưng hắn có thủ đoạn gì đủ sức chống cự với Cổ Thiên Viêm, cường giả Thông Thiên cảnh chân chính đây?

Không ai biết, tất cả chỉ có thể tập trung ánh mắt nhìn lên trời.

Cổ Thiên Viêm khẽ cau mày, cũng không cho rằng Mục Trần ra vẻ nguy hiểm. Sau khi ăn hành từ hai tòa linh trận cấp 5, hắn đã không thể nào cho rằng tên kia là một tân sinh bình thường.

Nhưng Mục Trần sẽ dùng cái gì đối phó với hắn, bản thân cũng khá tò mò. Mấy trò tầm thường tuyệt đối không đủ cho một Hóa Thiên cảnh sơ kỳ đối chiến cùng Thông Thiên cảnh sơ kỳ.

Mục Trần cũng không khiến hắn đợi quá lâu, thân thể xuất hiện lôi quang, làn da chuyển sang màu bạc.

Tiếng sấm ầm ầm rền vang.

- Là Lôi Thần Thể?

Trầm Thương Sinh thốt lên, mắt lóe sáng, trong lòng khá thất vọng nhưng cũng nghi hoặc. Lôi Thần Thể có khả năng tăng cường chiến lực không ít, nhưng vẫn còn xa mới đủ bù chênh lệch giữa Mục Trần và Cổ Thiên Viêm.

Mục Trần lại mở mắt ra, đôi mắt đen xẹt ra lôi điện, mơ hồ một sức mạnh bùng nổ ẩn chứa bên trong.

- Sức mạnh cơ thể đã mạnh hơn.

Cổ Thiên Viêm nheo mắt nhìn, nhưng lại tỏ ra thất vọng. Còn xa mới đủ....

Ngay cả những đệ tử xung quanh Linh Quang sơn cũng nhướng mày lo lắng. Khí thế Mục Trần có tăng lên, nhưng chẳng thể nào so được Cổ Thiên Viêm.

Mục Trần lướt tới, thân hình như tia chớp bắn ra.

Cổ Thiên Viêm chẳng hề nhúc nhích, lắc đầu nhìn Mục Trần lướt tới. Hắn định được ăn cả ngã về không sao? Cứ thế lao tới?

Bất đắc dĩ cười, Cổ Thiên Viêm không chần chừ, bàn tay xoay tròn, linh lực rực lửa bốc cao, dao động mạnh mẽ tản ra.

"Vù!"

Chỉ vài giây Mục Trần đã đến sát trước mặt Cổ Thiên Viêm, tung một quyền.

Linh lực hắc viêm cũng bùng lên, dao động cường đại bá đạo.

Quyền phong chấn nộ khiến tóc tai Cổ Thiên Viêm dựng ngược lên, nhưng hắn cũng chẳng tỏ ra hứng thú lắm, lắc đầu tung quyền đón đỡ.

"A!"

Chuẩn bị va chạm, mọi người chán nản thấy rõ, có người nghiêng đầu khó hiểu. Chính diện giao đấu Mục Trần chẳng có phần thắng.

Vương Thống cũng lắc đầu.

Tô Linh Nhi thì tái mặt, chỉ có Lạc Li vẫn bình tĩnh như trước, nàng biết hắn khá rõ.

Cục diện khó khăn ra sao, hắn cũng không làm chuyện dư hơi.

Hai nắm đấm của Mục Trần và Cổ Thiên Viêm đã sắp chạm vào nhau, nhưng chính trong khoảng khắc điện quang hỏa thạch này, bàn tay kia của Mục Trần đột nhiên tạo thành một ấn pháp kỳ dị.

"Đùng đùng!"

Tiếng sấm rần mạnh mẽ vang lên trong người Mục Trần, viên hắc lôi châu từ đâu đó trong cơ thể đột nhiên vỡ ra.

"Ầm!"

Sức mạnh khủng bố khó hình dung như hồng thủy vỡ đê, lôi thủy ào ào chảy dọc kinh mạch.

Cơ thể đau nhức khiến cho gương mặt, đôi mắt Mục Trần đầy những tia máu, nhưng hắn nghiến răng chịu đựng, thúc giục Lôi Thần Thể điên cuồng hấp thu lôi đình khủng bố kia.

"Uỳnh!"

Sau khoảnh khắc đó, hai nắm đấm mạnh mẽ nện vào nhau!

Hắc lôi quang từ trong cơ thể chui ra khỏi lỗ chân lông tràn khắp người, mơ hồ mang theo hơi máu nhàn nhạt.

"Đùng!"

Tiếng vang kinh thiên động địa, đỉnh núi rung chuyển kịch liệt, đá núi sụp đổ vỡ ra.

Dung nham nóng bỏng từ trong lòng núi phun lên, mạnh mẽ dữ tợn khiến cho đỉnh núi càng thêm hoang tàn.

Mọi người đều trừng mắt nhìn đỉnh núi đột nhiên hóa thành núi lửa, linh lực cuồng dã đáng sợ che giấu tình hình bên trong.

Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông và Lâm Tranh, Chu Thanh Sơn cũng đang chăm chú quan sát.

Một tiếng sấm rền khiến cả bốn giật mình, một bóng người bắn ra.

Người kia văng đi, hai chân cắm xuống đất lê đi một đoạn dài, để lại hai rãnh dài, đất đá cháy đen.

Người đó là ai?

Người ki lảo đảo ổn định thân hình, hào quang tan đi, lộ ra một mái tóc đỏ phất phơ.

Đó là Cổ Thiên Viêm!

Tất cả không hẹn mà cùng nhau trừng mắt khó tin, thậm chí có người sợ hãi mà nín thở, khiếp sợ cũng theo đó leo lên mặt.

- Không thể nào....

Không ai tưởng tượng được người bị chấn bay ra một cách chật vật lại là Cổ Thiên Viêm.

Những trưởng lão đang xem chiến cũng trợn mắt.

- Sao lại thế?

Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông, Lâm Tranh, Chu Thanh Sơn cũng kinh ngạc chẳng kém. Ngay cả bọn họ cũng thất thần khó hiểu.

Hai tòa linh trận cấp 5 cường hãn khi nãy còn chưa làm cho Cổ Thiên Viêm phải chật vật khó khăn đếm vậy, mà sao công kích đơn giản chính diện vốn không chút phần thắng lại có chiến tích này?

Cổ Thiên Viêm chậm rãi ngẩng lên, khóe môi còn vương máu, cũng chấn động không kém.

- Thật sự là lợi hại a! Không ngờ ngươi vẫn còn giấu bản lĩnh cường hãn hơn cả hai tòa linh trận cấp 5 kia...

Cổ Thiên Viêm xóe đi vết máu, gjọng khàn khàn trầm ấm nặng nề, chẳng còn thong dong thoải mái như trước.

Đột nhiên có tiếng bước chân vang lên, mọi người chú ý nhìn lại bên đó.

"Đùng! Đùng!"

Tiếng bước chân nặng nề, hào quang linh lực dần mờ đi, Mục Trần xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Lập tức tất cả không tự chủ hít một hơi thật sâu.

Bộ dáng bề ngoài Mục Trần đại biến, thân thể như sắp vỡ ra, hắc lôi thủy từ cơ thể chảy ra ngoài, rồi bọc lấy hắn.

Lôi mang toát ra, cuồng bạo mà đầy tính hủy diệt.

Hình ảnh ôn hòa bình tĩnh trước đó hòa toàn biến mất, thay vào đó là một Mục Trần như kẻ hủy diệt chui ra từ hắc ám, khiến cho kẻ khác tim đập thình thịch.

- Đó là cái gì. . .

Mọi người kinh hãi nhìn hình dáng của Mục Trần, sức mạnh hủy diệt như thế một người Hóa Thiên cảnh sơ kỳ có thể điều động được sao?

- Đó là. . . Lôi Thần Thể ư?

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông đều kinh nghi. Từ cơ thể Mục Trần toát ra dao động quen thuộc, khá giống Lôi Thần Thể, nhưng so với Lôi Thần Thể thì mạnh hơn nhiều....

Trên quảng trường Bắc Minh, mọi người ai nấy cũng rung động không kém, trưởng lão cũng nghiêm trọng mặt mày.

- Dao động này. . .

Thái Thương viện trưởng nheo mắt, nhẹ giọng nói:

- Là sức mạnh Hắc Thần Lôi! Trong cơ thể tiểu tử kia có ẩn chứa một tia Hắc Thần Lôi.

- Thật là bừa bãi! Tuy chẳng biết từ đâu hắn có Hắc Thần Lôi, bất quá cái thứ đó Chí Tôn cảnh cũng không dám chạm tới, thế mà hắn cũng dám đưa nó vào trong người.

- Ha ha, thần quyết luyện thể của hắn nhìn rất quen nha.

Thái Thương viện trưởng mỉm cười, không nói thêm gì, ánh mắt nhìn Mục Trần càng thêm hứng thú.

Xem ra Bắc Thương linh viện lại có thêm một tiểu tử quái thai.

Mục Trần ngẩng lên, hắc lôi thủy vẫn chảy ra, hắn nhìn Cổ Thiên Viêm, cất giọng khản đặc.

- Tiếp tục đi!

Chân bước tới, đất rung núi chuyển.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 328: Huyết Đấu

Dao động linh lực đầy tính hủy diệt toát ra từ cơ thể Mục Trần, tiếng sấm ầm ầm không ngừng rền vang, khiến cho thiên địa trở nên u ám thất thường.

Vô số ánh mắt nhìn theo dòng lôi tương chảy trên người Mục Trần, tự nhiên lại cảm thấy an tâm thêm một chút. Tuy ánh mắt nhìn hắn có vẻ quái dị, nhưng biểu hiện của Mục Trần đã vượt xa kỳ vọng của họ.

- Tân sinh bây giờ đã mạnh thế này rồi sao?

Lâm Tranh và Chu Thanh Sơn cũng kinh ngạc chẳng kém. Họ chẳng thể nào tưởng tượng một tân sinh thực lực chỉ mới Hóa Thiên cảnh sơ kỳ lại có thể khiến Cổ Thiên Viêm thê thảm đến vậy.

Trầm Thương Sinh thì nhìn qua Lý Huyền Thông, ánh mắt cho thấy bản lĩnh mà Mục Trần chưa thi triển ngay cả họ cũng chưa hề biết.

Bất kể thế nào thì đó cũng là tin rất tốt.

Cục diện hiện tại dường như đang nghiêng về phía họ.

Cổ Thiên Viêm ngưng thần nhìn Mục Trần trong hình thái đáng sợ, khí tức hủy diệt khiến bản thân hắn hơi hoảng sợ.

Sức mạnh này không đời nào xuất hiện trong cơ thể một tên tân sinh Hóa Thiên cảnh sơ kỳ mới phải chứ.

Hít sâu một hơi, hai bàn tay linh lực lửa đỏ lượn lờ, bùng lên thiên không.

Lúc này đã không còn gì để giữ lại nữa!

"Bùm!"

Mục Trần đột ngột tiến lên, đất đá rung chuyển, sấm đánh vang dội, hắn như hóa thành tia chớp đen bắn đi.

Cổ Thiên Viêm tay càng siết chặt, linh lực ào ào hội tụ đến, hình thành một ngọn hỏa thương.

"Xoẹt!"

Vung tay múa hỏa thương bắn ra, hỏa thương như một mũi tên lửa xuyên phá không khí, dao động mạnh mẽ cuồng bạo hướng thẳng Mục Trần.

Nhưng Mục Trần chẳng có ý tránh né, vung quyền. Hắc lôi bao trùm bàn tay, mạnh mẽ đấm vào mũi hỏa thương.

"Bang!"

Ngọn hỏa thương uy lực thừa sức đâm thủng qua người một cường giả Hóa Thiên cảnh hậu kỳ lại bị Mục Trần một quyền đánh bay đi, hoa lửa tung tóe đầy trời. Mục Trần vượt qua, tốc độ cực cao vừa lóe lên đã ở ngay trước mặt Cổ Thiên Viêm.

"Ầm! Ầm!"

Không chút khách khí, không chút do dự, quyền phong đầy lôi đình của Mục Trần để lại vô số tàn ảnh ngập trời bao phủ Cổ Thiên Viêm.

Mỗi một quyền đều đáng sợ dị thường, không khí như bị phá nát trước quyền kình liên miên đó.

Bình thường Mục Trần triển khai công kích cận thân như vậy, Cổ Thiên Viêm sẽ cho rằng hắn quá ngu xuẩn, thực lực hai người chênh lệch quá lớn.

Nhưng hiện tại Cổ Thiên Viêm chẳng dám khinh thường, vì lôi tương cực kỳ khủng bố, khiến hắn không tự chủ mà cảm thấy kinh sợ.

Linh lực đỏ rực dũng mãnh tuôn ra, một tầng tinh thể đỏ bọc lấy người hắn, đó là linh lực được ngưng tụ đến một trình độ dày đặc nhất định hình thành nên.

Chiến ý của Cổ Thiên Viêm bắt đầu mạnh hơn lên, miệng gầm nhẹ, quyền phong gào thét trong biển lửa ngùn ngụt mạnh mẽ đánh ra.

"Binh! Bốp! Chát! Bụp!"

Quyền kình đối nhau, liên miên bất tận như mưa sao băng, dao động kình lực kinh người đáng sợ.

Khán giả chỉ có thể thoáng thấy hắc lôi tương và linh lực rực lửa bắn ra, hai người điên cuồng chiến đấu khốc liệt khiến mặt đất xung quanh bị đánh lõm thành từng cái hố thật sâu.

Khán giả cứng lưỡi nhìn hai bóng người điên cuồng chiến đấu trong linh lực cuồng bạo, quyền kình đáng sợ toát ra khí thế khiến họ cảm thấy như lột da xẻ thịt, hoảng hốt kinh hồn.

Ai mà ngờ được vòng chiến bên này lại có thể ác liệt tàn khốc như thế!

"Uỳnh!'

Hai người mắt đỏ ngầu, chiến đấu đến điên loạn tông mạnh vào nhau.

Một vòng khí lãng bùng phát, đất đá lả tả bị chấn bay sạch sẽ.

"Ầm Ầm!"

Đôi mắt Mục Trần như có thể hắc lôi hủy diệt, lôi tương mấp máy trên người, sức mạnh hủy diệt toát ra không ngớt.

"Bang!"

Hai nắm đấm một đen một đỏ lại lần nữa đối chiến.

Khí lãng bùng lên, nhất thời sắc mặt Cổ Thiên Viêm biến đổi, tầng tinh thể đỏ bọc lấy nắm tay nứt ra một đường.

Dao động ẩn chứa trong hắc lôi tương đầy tính hủy diệt, lại không ngừng thấm vào cơ thể, khiến cho linh lực trong khí hải bị tán loạn nhanh chóng.

- Lui!

Một tiếng gầm mãnh liệt từ Mục Trần vang lên, tầng tinh thể của Cổ Thiên Viêm bị chấn vỡ, thân hình cũng bị đánh bay đi cả nghìn trượng.

Cổ Thiên Viêm bị đánh lui, Mục Trần cũng bị phản chấn mà lún sâu vào đất, ngập đến thắt lưng.

- Hắn đánh bay cả Cổ Thiên Viêm!

Quanh Linh Quang sơn, đám khán giả kích động reo hò, chẳng ai ngờ Mục Trần lúc này lại đáng sợ như thế, chính diện ngạnh đấu lại có thể đẩy lui Cổ Thiên Viêm.

Mục Trần chống tay xuống đất, nhấc mình chui lên, hắc lôi tương nhỏ giọt chảy xuống.

Ngẩng đầu lên nhìn Cổ Thiên Viêm ở xa tít chân trời, người kai đã không còn cái vẻ thong dong ban đầu nữa, hai nắm đấm không ngừng nhỏ máu, quần áo tả tơi, bộ tóc đỏ rực cũng bị cháy đen không ít.

Sức mạnh khi kích nổ Hắc Thần Lôi Châu mang đến vượt xa dự kiến của Mục Trần, lực lượng quá ư cường hãn bá đạo, dù rằng hắn có tu luyện Lôi Thần Thể, thế nhưng cơ thể cũng mang thương thế không hề nhẹ.

Nếu hắn không tu luyện thần quyết đó, e rằng bây giờ chỉ còn là nắm tro đen.

Dù vậy, hắn cũng không thể kiên trì quá lâu, thân thể hắn căn bản không thể chịu nổi Hắc Thần Lôi tàn phá.

- Phải tốc chiến tốc thắng!

Đau nhức lại khiến hắn càng bình tĩnh hơn, không có thời gian đắc ý trước thế thượng phong vừa giành được, mắt lóe sáng quyết định giải quyết cấp tốc.

"Ầm!"

Thình lình từ trên cao một áp lực cực mạnh và nóng bỏng ép xuống, Mục Trần ngẩng lên nhìn, bầu trời như đang bị đốt cháy rực lửa.

Xa xa trên không trung, Cổ Thiên Viêm lơ lửng trên từng trời, đôi mắt phừng phừng lửa đỏ, giọng nói ầm ầm vang khắp chân trời.

- Mục Trần, có thể dùng thực lực Hóa Thiên cảnh bức ta đến thế này, có lẽ ngươi là người duy nhất!

- Ta bội phục năng lực của ngươi, trận chiến này nếu ngươi tiếp được một chiêu kế tiếp của ta, thì ngươi thắng!

Cổ Thiên Viêm quát lên, hai tay lập tức kết ấn, ấn pháp biến đổi, linh lực ngập trời hội tụ vào trong tay hắn.

Một thanh trường kích to lớn đến mười trượng, đỏ rực nổi lửa phừng phừng hình thành trong tay Cổ Thiên Viêm.

Như có một con viêm long lượn quanh trường kích, hình dáng dữ tợn, dao động linh lực cực kỳ đáng sợ.

"Grào!"

Viêm long như gầm lên, không khí trở nên nóng bỏng khô rát.

- Cả chiêu đó cũng đã dùng tới....

Lâm Tranh và Chu Thanh Sơn đều biết Cổ Thiên Viêm khá rõ, dĩ nhiên chỉ nhìn biểu hiện đã biết hắn ta sử dụng đến công kích cực mạnh của mình.

Vốn khi bắt đầu, ai ai cũng nghĩ Cổ Thiên Viêm có thể nắm chắc thắng lợi, nào ngờ lại bị dồn ép đến mức này.

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông cũng chăm chú quan sát thiên không, cả hai đều biết vòng chiến đã đến mức độ này, thì cho dù Mục Trần có thua cũng không ai dám dị nghị một tiếng nào.

- Xem chiêu cuối cùng!

Cổ Thiên Viêm mặt mày tái đi sau khi triệu hồi ra Viêm Long Kích, mắt đỏ ngầu hiếu chiến nhìn Mục Trần, cánh tay rung lên, trường kích phát ra lửa đỏ ngập trời.

"Đại Thiên Viêm Long Kích!"

"Grào!"

Biển lửa phừng phừng vang lên tiếng long ngâm trầm thấp, ngọn lửa bùng cháy khắp nơi, Viêm Long Kích như một tia chớp đỏ xuyên qua chân trời, hung ác hướng thẳng tới Mục Trần.

Viêm long giương nanh múa vuốt, long ngâm kinh sợ thiên địa.

Mục Trần ngẩng lên, kình phong nóng cháy khiến cho không gian biến dạng, đất trời khô hạn, nhưng đôi mắt hắn vẫn tràn ngập lôi đình cuồng bạo.

Hai tay hợp lại, hắc lôi tương chảy dọc trong tay, cấp tốc kết ấn.

Linh lực toát ra sau lưng, hình thành một dải tinh tú, linh lực cuồn cuộn tạo thành bạch hổ huyền vũ, chân đứng trên tinh tú cùng lúc xuất hiện.

"Uồm!"

"Mooo!"

Đồng thanh gào thét, quanh thân tràn ngập hắc lôi, chúng nó dũng mãnh lao lên.

Một rồng một hổ một rùa.

Đối chiến khốc liệt, ba con linh vật hình thành từ linh quyết ầm ầm tông mạnh vào nhau!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 329: Thắng

Thiên địa biến sắc, khán giả chăm chăm dõi mắt theo vòng chiến khốc liệt trên cao. Hai đấu sĩ đáng sợ tung ra đòn quyết định, như những ngôi sao chổi xuyên phá trường không, đùng đùng đánh nhau.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang khắp cả Thú Liệp trường.

Cường quang cực kỳ chói mắt như vài mặt trời gộp lại, ánh sáng mãnh liệt phá tan sắc tối trong trời đất, khiến cho mọi người cảm thấy hư ảo khó lường.

"Ầm!"

Rồng, hổ, rùa. Ba luồng linh lực hoàn toàn bộc phát, một vụ nổ mang đến sóng siêu xung kích phóng ra, không gian như muốn sụp đổ.

Phong bạo kinh người nối liền từ mặt đất lên đến tầng mây, linh lực càng lúc càng cuồng bạo, thậm chí chính phong bạo cũng uốn éo bất ổn, khó có thể duy trì được lâu.

"Bùm!"

Phong bạo uốn éo cực hạn, mọi người còn chưa kịp phản ứng, phong bạo đã nổ kinh thiên đẩy văng tất cả trong phạm vi nghìn trượng.

Một cảnh tượng cực kỳ hoành tráng.

Lực trùng kích kinh khủng đó, Mục Trần và Cổ Thiên Viêm hứng đầu tiên, dù có dốc tận lực phòng ngự, nhưng vẫn bị đánh bay đi ra ngoài.

"Rầm! Rầm!"

Cả hai bị đánh bay đi hai hướng ngược nhau, xuyên thủng những đỉnh núi xa xa trên đường bị đánh bay đi.

"Uỳnh!"

Cả hai đều bị đánh lún sâu vào hai vách núi cách nhau rất xa, đá núi sạt lở, vùi lấp tất cả. Đám khán giả cũng bị văng miểng vạ lây, vài người đứng gần nhất chẳng kịp chạy trốn, xui xẻo bị chấn hộc máu ép bẹp dí xuống mặt đất.

Nhưng cũng may chỉ là dư chấn, không bị tổn thương quá nặng. Một lát sau, phong bạo yếu đi rồi tan mất.

Khán giả hỗn loạn cũng phục hồi bình tĩnh, mắt nhìn về đỉnh núi chọc trời chỗ Linh Quang đài, bên đó gần như hoàn toàn bị hủy diệt, đất đá ngổn ngang.

Hai người ngạnh đấu, suýt nữa là khiến ngọn núi này bốc hơi đi mất. Cảnh tượng đó khiến cho không ít kẻ kinh hãi khiếp sợ, hai người kia cũng phá hoại quá ư khủng bố.

- Cả hai đâu rồi?

Có người nhớ tới hai nhân vật chính, vội nhìn ra hai hướng nghịch nhau, nơi hai đỉnh núi đều đang sụp đổ. Đám đệ tử tham gia Thú Liệp chiến rất lo lắng, Mục Trần thắng bại ra sao quan hệ mật thiết đến Linh Quang quán đỉnh, Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông hiện tại còn chưa ra tay vì cả hai đều đang đợi kết quả chỗ Mục Trần.

Chỉ cần Mục Trần đạt được một trận hòa, thì căn bản phần thắng đã nghiêng về phía các đệ tử. Nhưng nếu Mục Trần thua, ba trận thua một, muốn nghịch chuyển thì sẽ rất khó.

Dù sao, Lâm Tranh và Chu Thanh Sơn đều rất đáng ngại.

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông cũng mặt nghiêm mày trọng, mắt quan sát hai ngọn núi đổ nát, với định lực của họ cũng không tránh

khỏi hồi hộp.

Lâm Tranh và Chu Thanh Sơn thì bình tĩnh hơn, nhưng ánh mắt cũng cho thấy họ rất chú trọng đến kết quả.

Bất giác thiên địa trở nên an tĩnh, không khí đầy áp lực.

Không khí quảng trường Bắc Minh cũng như thế, mọi người không rời mắt khỏi quầng sáng trên cao, chiến cục vừa nãy khiến cho ai ai cũng rung động, nhưng nói gì thì nói kết quả mới quan trọng nhất.

"Rầm rầm"

Ngọn núi bên kia, một đống đá ầm ầm đổ xuống thu hút chú ý của mọi người, một luồng sáng đỏ rực bắn lên không.

- Là Cổ Thiên Viêm!

Có người kinh hô.

Hào quang đỏ rực tan biến, thân ảnh Cổ Thiên Viêm xuất hiện, người ngợm đầy máu, mặt mày tái xanh, linh lực quanh thân phập phù yếu ớt.

Đối chiến kinh thiên khi nãy với Cổ Thiên Viêm cũng chẳng dễ dàng thoải mái.

Đám đệ tử nhìn thấy Cổ Thiên Viêm xuất hiện, bất giác cảm thấy tuyệt vọng. Dù cho hắn đã trọng thương nhưng vẫn chưa đến mức vô lực tái chiến.

Còn Mục Trần. . .

Vô vọng đưa mắt nhìn ngọn núi không hề có động tĩnh bên kia, trong lòng thấp thỏm vô cùng.

Lại tiếp tục yên lặng.

"Cóc cóc."

Vài hòn đá đột nhiên lăn xuống, mọi người tròn mắt, một dòng dung nham chảy ra, rồi một tia chớp đen mỏng manh bay lên cao.

Bóng người lảo đảo lắc lư đứng trên không.

Đó là Mục Trần.

Thân thể cũng tàn tạ chẳng kém Cổ Thiên Viêm, máu me đầy mình, những vết thương còn thê thảm nghiêm trọng hơn cả Cổ Thiên Viêm.

Nhưng dù bản thân trọng thương, hắn vẫn đứng thẳng đó, áo quần rách rưới theo gió lất phất, dáng vẻ thê thảm cũng không khiến hắn mất đi nhuệ khí ngút trời.

Đôi mắt ảm đạm vì thương thế nhìn Cổ Thiên Viêm, sắc thái như sói như hổ bị dồn đến đường cùng.

Khán giả kinh ngạc nhìn thân ảnh đầy máu vẫn đứng vững trên không trung, sự im lặng kéo dài vây kín khắp nơi, rồi thình lình bị phá vỡ bởi vô số tiếng reo hò vang dậy.

Đối mặt công kích mạnh nhất của Cổ Thiên Viêm, Mục Trần vẫn đủ sức chống đỡ!

Hắn không bị đánh bại!

Mọi đệ tử đều kích động reo vang, tay vẫy liên hồi, ánh mắt tôn sùng hướng về Mục Trần không khác nào đối với Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông.

- Quá lợi hại!

Vương Thống cũng phấn khích, cực kỳ kính cẩn. Biểu hiện của Mục Trần hoàn toàn chinh phục sự nể trọng của ba huynh đệ bọn họ.

Họ cũng biết không chỉ bọn họ, mà rất nhiều đệ tử Bắc Thương linh viện sau hôm nay cũng sẽ tôn sùng Mục Trần không kém Trầm Thương

Sinh và Lý Huyền Thông.

Cả Tô Huyên, Hạc Yêu đều bị hắn bỏ xa.

Tô Linh Nhi cũng đang hò reo nhảy nhót, mặt đỏ bừng kích động, tay nắm lấy Tô Huyên. Tình huống lúc nãy khiến cô nàng đứng tim, nếu hắn mà thất bại, thật sẽ khiến nàng buồn chết mất.

Tô Huyên cũng gật gù, ánh mắt mỉm cười nhìn Mục Trần. Ai mà ngờ tên tân sinh vài tháng trước vẫn còn vô danh ở Bắc Thương linh viện, thì nay lại....

Có lẽ hắn chính là tân sinh tiến bộ nhanh nhất từ xưa đến nay của Bắc Thương linh viện.

Lạc Li không kích động như người khác, nàng chỉ yên lặng nhìn hắn, môi khẽ nhếch lên. Nàng luôn tin chắc thiếu niên mà nàng yêu mến sẽ đến lúc tỏa sáng chói mắt.

Trước đây cũng vậy, bây giờ cũng thế, sau này cũng không khác.

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông thở dài, cả hai cũng gật gù tán thưởng, hắn đã làm hai người phải nhìn với con mắt khác.

Cổ Thiên Viêm phức tạp nhìn Mục Trần, dù hắn thê thảm te tua, nhưng ánh mắt sáng ngời, tiếng reo hò vang dậy tung hê hắn không ngớt. Cổ Thiên Viêm chỉ đành thở dài, trước kia khi còn là đệ tử, bản thân hắn cũng từng được tung hô như thế, được mọi người tán thưởng ca ngợi, nhưng bây giờ, thời thế đổi thay....

- Cổ học trưởng, chiến thống khoái chưa? Nếu chưa đủ ta vẫn còn có thể phụng bồi tiếp.

Mục Trần gian nan cười, cất tiếng nói.

Cổ Thiên Viêm cười khanh khách, chợt hắn thả lỏng phòng bị, khoát tay:

- Quên đi! Lúc này mà chiến tiếp chỉ khiến cho người khác cười nhạo ta, trước đó ta đã nói, nếu ngươi tiếp được chiêu đó của ta, thì trận này ngươi thắng!

Sắc mặt Cổ Thiên Viêm chân thành thật thà, giọng nói không kềm giữ vang vang khắp nơi.

- Trận này, ta thua!

Thái độ đó đã cho thấy hắn đặt Mục Trần ở vị trí ngang hàng, không hề đối đãi như một tân sinh chỉ có thực lục Hóa Thiên cảnh sơ kỳ.

- Cổ học trưởng, đa tạ!

Mục Trần không vênh váo láo toét, chỉ gật đầu cảm tạ. Chiến quả thế này hắn liều mạng mới có được, thật đáng giá.

Lời nói của họ vừa dứt, tiếng hoan hô lại lần nữa được dịp vang lên, vô số người kích động sôi trào.

- Mục Trần thắng!

- Mục Trần thắng!

Những âm thanh vang lên không dứt, thậm chí cả quảng trường Bắc Minh, những đệ tử không đủ tư cách tham gia Thú Liệp chiến cũng kích động vô cùng, diễn biến chiến đấu vừa nãy đã khiến họ kinh hồn táng đảm, nhiệt huyết sôi trào.

Các trưởng lão cũng gật đầu, tỏ ra hài lòng khi được xem trận chiến vừa diễn ra.

- Viện trưởng, xem ra Bắc Thương linh viện chúng ta lại thêm một tiểu yêu nghiệt, thật đáng mừng!

Một trưởng lão cất tiếng vui vẻ nói chuyện với Thái Thương viện trưởng.

Thái Thương viện trưởng cũng mỉm cười, nhìn quầng sáng trên cao, chậm rãi nói:

- Thánh linh viện vì một Cơ Huyền mà không tiếc giở thủ đoạn bỉ ổi, bất quá ta cũng nói cho chúng biết, Mục Trần của Bắc Thương linh viện chúng ta sẽ không yếu hơn Cơ Huyền chút nào....

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông cũng cười lớn, xoay lại, nhìn hai vị trấn thủ giả Lâm Tranh và Chu Thanh Sơn.

- Cũng đến lúc của chúng ta rồi...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 330: Kết Thúc

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông nhìn về phía đối thủ của mình, sắc mặt thoải mái hơn trước nhiều, vì đối chiến cấp độ này họ rất tự tin vào năng lực bản thân.

Dù Lâm Tranh, Chu Thanh Sơn không hề đơn giản, không ai dám nói tuyệt đối có thể chiến thắng họ, nhưng có thể thủ hòa lại không khó chút nào.

Ba trận, Mục Trần đã thắng một, dù cho hai người bọn họ có ai sơ sẩy thua một trận, kết quả vẫn là hòa mà thắng.

Nhưng mà cái chuyện đó đương nhiên khó mà xảy ra được. Lúc nãy Mục Trần liều mạng chiến đấu thảm thiết thắng được một trận, bất cứ ai trong hai người mà thua, thì thật là mất mặt khó coi.

Lâm Tranh và Chu Thanh Sơn liếc nhìn nhau, bất đắc dĩ cười mếu, không ngờ được cục diện lại trở nên khốc liệt như thế này.

Quanh Linh Quang sơn, tiếng hoan hô vang dậy cũng dần tan, ánh mắt mọi người lại hưng phấn nhìn hai nơi sắp nổ ra chiến đấu. Có chiến thắng mấu chốt của Mục Trần, gần như ải này họ đã vượt qua được một nửa.

Tiếp theo Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông chỉ cần không sơ sẩy, thắng lợi nhất định sẽ là của họ.

Mục Trần cũng bình tĩnh lại, chuyện tiếp theo đã không còn có phần nào tới hắn nữa, mọi thứ có thể làm hắn đã cố hết sức.

Ngay khi thân thể thả lỏng, cảm giác suy nhược lan khắp cơ thể, khiến hắn bất giác lảo đảo xây xẩm mặt mày.

Một mùi hương thanh nhã từ đâu bay tới, Lạc Li đã xuất hiện bên cạnh Mục Trần, chẳng nề hà thân thể đầy máu của hắn, bàn tay trắng nõn đỡ lấy tấm lưng, kéo hắn dựa vào thân hình mềm mại của nàng.

Lạc Li nhìn những vết thương tan nát của Mục Trần, đó đều do sức mạnh Hắc Thần Lôi tạo thành, khó mà tưởng tượng được những đau đớn Mục Trần phải chịu để trả giá cho sức mạnh.

- Không sao chứ?

Lạc Li thủ thỉ hỏi thăm, đôi mắt cực kỳ đau xót. Lúc thấy Mục Trần liều mạng chiến đấu, nàng rất muốn lao lên giúp đỡ hắn, nhưng nàng cũng biết chuyện đó nàng không thể nhúng tay. Lòng tự trọng của nam nhi chính là trách nhiệm.

Trách nhiệm mà Mục Trần nhận lãnh, hắn cần phải dốc sức gánh lấy, và hắn sẽ không mong muốn bất kỳ ai nhúng tay vào, kể cả nàng.

Mục Trần cười khẽ, vươn tay bắt lấy eo thon của Lạc Li, cả người dựa vào nàng, hơi run rẩy vì đau nhức. Nhưng cái run ấy rất nhỏ, người ngoài chẳng ai thấy đượ, chỉ có Lạc Li kề sát bên hắn mới cảm thụ được, không khỏi thêm đau lòng.

- Chuyện tiếp theo không còn cần ta nữa.

Mục Trần nhìn lên trên cao, kết quả chiến đấu cuối cùng ra sao, hắn không còn chịu trách nhiệm nữa.

- Bước quan trọng nhất ngươi đã hoàn thành, trận chiến này không còn lâu nữa đâu. Chúc mừng ngươi! Từ nay về sau sẽ trở thành nhân vật hàng đầu chân chính Bắc Thương linh viện.

- Thứ đó ta chẳng cần. Nàng vì ta mà gia nhập Bắc Thương linh viện, vốn đã tiêu phí không ít thời gian tu luyện. Tuy ta chẳng làm được gì,

nhưng có thể cố hết sức cho nàng bớt hao tổn. Người khác có hay không có Linh Quang quán đỉnh ta chẳng màng, nhưng nàng thì không thể không có.

Lạc Li bất chợt run lên, chẳng lẽ bởi vì nàng, mà hắn mới liều mạng như vậy sao?

- Ta đâu có hao tổn gì. Ngược lại nhiều năm nay, thời gian ở Bắc Thương linh viện này khiến ta vui vẻ hạnh phúc nhất.

Lạc Li khẽ cười.

Mục Trần cũng cười, cánh tay ôm chặt lấy người con gái, như muốn hòa vào thân thể của nàng.

Tận hưởng cảm giác ôn hương nhu nhuyễn, Mục Trần nhìn lên hai vòng chiến trên cao, Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông chậm rãi tiến lên.

"Ầm!"

Linh lực hùng hậu bùng phát, uy áp cường đại tuôn ra, thiên địa hoàn toàn bị bao phủ.

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông đều chuẩn bị dốc toàn lực.

Lâm Tranh và Chu Thanh Sơn vẫn bình tĩnh đối diện uy áp cường đại.

- Lâm học trưởng....

- Chu học trưởng.....

Cả hai cùng lúc ôm quyền quát khẽ:

- Chỉ giáo!

"Đùng!"

Lời vừa dứt, hai người đều lướt tới, linh lực lập tức ngưng tụ.

Lâm Tranh và Chu Thanh Sơn nhìn hai đối thủ hùng hổ bạo ngược xông tới, từ xa liếc nhau, bất đắc dĩ nhún vai, rồi lắc mình bắn lui, hoàn toàn ngoài dự kiến của mọi người.

Đối diện thế công của hai người kia, bọn họ lui lại?

- Chuyện gì thế kia?

Những tiếng thắc mắc kinh ngạc vang lên. Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông tuy mạnh, nhưng hiển nhiên không đủ khả năng khiến hai người kia kinh sợ thối lui.

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông cũng nghi hoặc ngừng lại, nhìn hai đối thủ không hề có chút chiến ý, mày nhíu lại không hiểu.

Lâm Tranh cười khì:

- Không cần đánh nữa!

- Ải cuối cùng này các ngươi vượt qua!

Chu Thanh Sơn nhún vai cười nói.

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông giật mình sửng sốt, đám khán giả cũng giật bắn người, nhất thời không hiểu được tin tức, rồi sau đó là tiếng hoan hô dậy núi.

Lâm Tranh và Chu Thanh Sơn lại chủ động nhận thua?

Vậy là mọi người đã vượt ải cuối thành công, đều sẽ nhận được Linh Quang quán đỉnh, công sức thu thập linh qunag chẳng uổng phí!

- Bỏ cuộc sao?

Mục Trần cũng kinh ngạc, nhưng cũng không quá khó hiểu. Lâm Tranh, Chu Thanh Sơn có thực lực cũng chỉ ngang ngửa Trầm Thương

Sinh và Lý Huyền Thông, cho dù toàn lực ra tay cũng khó mà thắng được, kết quả này nói chung cũng chẳng thay đổi được gì.

Ba trận Mục Trần thắng một, hai người kia thủ hòa, nếu không thể thay đổi thì cũng chẳng cần phải đánh nhau sứt đầu mẻ trán làm gì.

Nhưng Lâm Tranh rõ ràng như vậy vẫn khiến Mục Trần hơi kinh ngạc, vốn nghĩ ít nhất phải đánh một trận trước, rồi có chấm dứt cũng chưa muộn, đâu có ngờ chưa đánh đã đầu hàng...

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông thì trề môi chép miệng, đối với hai người kia không thích dây thì cảm giác rất khó chịu.

Bọn họ muốn đấu một trận thống khoái, nhưng Lâm Tranh lại không cho họ cơ hội đó.

- Vậy là xong được sao?

Trầm Thương Sinh thả lỏng khí thế, cất tiếng nói.

Lâm Tranh cười gật đầu, búng tay bắn ra một tia linh lực bay lên cao, nổ tung. Không gian nơi đó hơi biến dạng, hai lão nhân xuất hiện.

Hai lão kia vừa hiện thân lập tức lên tiếng:

- Nếu Lâm Tranh đã chủ động bỏ cuộc, ải cuối cùng này theo quy định tất cả đệ tử đều thông qua, cơ duyên Linh Quang quán đỉnh đều ban phát cho tất cả mọi người.

Nghe được hai vị trưởng lão xác nhận cuối cùng, vô số đệ tử mừng rỡ reo hò.

Hai trưởng lạo kia nhìn qua Mục Trần, Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông, nói:

- Ba người các ngươi đại diện tham dự trận đánh cuối cùng, nên có phần thưởng.

Một người vung tay lên, ba luồng sáng lao đi rơi xuống trước mặt ba người, hình thành ba lỗ hổng không gian. Bên trong mỗi lỗ hổng là một tinh thể trong suốt lấp lánh, dao động linh lực tinh khiết và cường đại.

Đây là tinh thể Linh Vương, xét độ hùng hậu của linh lực còn mạnh hơn khỏa tinh thể mà Mục Trần nhận được sau khi giết con Linh Vương khi trước.

- Linh Quang quán đỉnh của các ngươi sẽ khác, ba ngày sau hãy đến Hình Điện, sẽ có trưởng lão tự thân xuất thủ itến hành Linh Quang quán đỉnh cho các ngươi.

Một vị trưởng lão cười nói.

Đệ tự chung quanh thần tình hâm mộ, ai cũng hiểu thành quả ba người kia nhận được là xứng đáng, nếu không có họ, thì đám đông ở đây sẽ chẳng ai có được tư cách nhận Linh Quang quán đỉnh.

Mục Trần nhìn vào tinh thể trước mặt, ôm quyền nói:

- Hai vị trưởng lão, không biết Linh Quang quán đỉnh đặc biệt đó có thể nhường cho người khác được hay không?

Lạc Li nghe vậy nhất thời sắc mặt thay đổi, nhưng Mục Trần nhanh mắt ngăn lại.

Hai vị trưởng lão hơi sửng sốt, chợt liếc nhìn Mục Trần và Lạc Li, tỏ ra hiểu chuyện, cười nhạt:

- Linh Quang quán đỉnh đặc biệt này thật ra không chỉ có các ngươi đủ tư cách nhận được, chỉ cần bất kỳ ai có tinh thể Linh Vương đầy đủ đều có cơ duyên đó.

Mục Trần sáng mắt, lập tức lấy ra nửa khỏa tinh thể Linh Vương, Lạc Li cũng nhanh tay lấy ra nửa của mình. Cả hai gộp lại, hoàn mỹ nối lại thành một khỏa.

Lạc Li giơ tay đón nhận khỏa tinh thể đầy đủ kia, ánh sáng dịu dàng tỏa ra khiến cô gái càng thêm tuyệt sắc.

- Hai vị trưởng lão, thế này được rồi chứ?

Mục Trần cười nói.

- Mục Trần, Linh Quang quán đỉnh tinh thể càng nhiều thì càng mạnh, hiệu quả càng cao.

Hai vị trưởng lão nhìn thấy Mục Trần chẳng chút do dự đưa một nửa tinh thể Linh Vương cho Lạc Li, không khỏi tỏ ra kinh ngạc, nhắc nhở.

Mục Trần không nói gì. Linh Quang quán đỉnh rất quan trọng, nhưng làm sao có thể quan trọng bằng Lạc Li?

Lạc Li nắm lấy tay Mục Trần, ánh mắt dịu dàng trìu mến.

Hai vị trưởng lão cũng không nói gì thêm về Mục Trần, thanh âm vang rền khắp nơi.

- Trận chiến cuối cùng đã kết thúc, hiện tại ta chính thức tuyên bố, Thú Liệp chiến năm nay, kết thúc tốt đẹp!

Thình lình trên bầu trời vô số những tia sáng rực rỡ chiếu rọi xuống, bao phủ mọi người.

Mục Trần giang tay đón nhận luồng hào quang từ trên cao, nhìn lại không gian rộng lớn ở đây, nhất thời thở phào như trút được gánh nặng.

Cuối cùng đã có thể đi ra ngoài.

Chương 331: Nghỉ Ngơi Và Hồi Phục

Không trung quảng trường Bắc Minh.

Vô số đệ tử mặt mày phấn khích dõi theo quầng sáng khổng lồ dần tiêu tán, đại chiến kích động của Mục Trần và Cổ Thiên Viêm thật khiến người xem mãn nhãn.

Kết quả cuối cùng lại vượt ngoài dự đoán, tân sinh Mục Trần chiến thắng khiến cho ải cuối cùng vượt qua nhanh chóng và dễ dàng.

Nhiều kẻ tấm tắc cảm thán. Những năm gần đây Bắc Thương linh viện có không ít nhân vật thiên tài, nhưng hiếm có ai như Mục Trần vậy, thân phận tân sinh lại có thành tựu cực kỳ chói mắt.

Mọi người ai ai cũng hiểu, từ nay danh vọng của Mục Trần ở Bắc Thương linh viện sẽ chẳng hề kém cạnh Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông.

"Rẹt rẹt!"

Không gian trên cao đột nhiên biến dạng, vô số người từ trong đó ào ạt lướt ra, ánh sáng bao trùm, dao động linh lực kinh người.

Những người kia vừa xuất hiện chẳng hề dừng lại, ánh sáng đầy trời xuyên không trung bay đi tứ phương tám hướng. Bọn họ cần phải lập tức tìm chỗ tu luyện, đem linh lực hùng hậu của Linh Quang quán đỉnh dung nhập vào thân thể để luyện hóa hấp thu.

Sau khi hoàn thành luyện hóa, thực lực của bọn họ sẽ tăng lên thật lớn.

Trên quảng trường Bắc Minh, những đệ tử khác thần tình hâm mộ nhìn đám đông kia, phấn khích mong chờ một năm sau có lẽ sẽ đến lượt mình có cơ hội nhận được vinh dự đó.

Trong đám đông phô thiên cái địa, có bốn người không hề vội vàng bay đi, lơ lửng trên bầu trời, khiến cho nhiều ánh mắt lập tức chú ý.

- Là Mục Trần, Trầm Thương Sinh ....

- Gì? Họ không được Linh Quang quán đỉnh sao?

Có người nghi hoặc, vì quanh thân bốn người đó không có hào quang chuyển động, linh lực cũng không có sực bộc phát hùng hậu.

- Ngu ngốc! Bốn người đó là cao nhân đỉnh cấp Thú Liệp chiến năm nay, họ không có thì ai mà có được Linh Quang quán đỉnh?

- Chẳng lẽ Linh Quang quán đỉnh còn phân cấp?

Một gã tân sinh nghi hoặc hỏi.

- Đương nhiên, Linh Quang quán đỉnh bình thường thì chỉ cần vừa rời khỏi Linh Quang giới trong chốc lát, toàn bộ linh quang mà họ có được trong tay sẽ tự động hóa thành linh lục dũng mãnh chui vào thân thể bọn họ. Linh lực đó dù tinh khiết, nhưng phần lớn trong đó nếu không tập trung nhanh chóng hấp thu sẽ bị tiêu tán mất, luyện hóa được bất quá chỉ còn lại 5,6 thành.

- Nhưng đám người kia lại khác, trưởng lão của linh viện sẽ tự tay giúp họ tiến hành Linh Quang quán đỉnh, đãi ngộ này làm sao Linh Quang quán đỉnh bình thường so sánh cho được?

- Thì ra là thế. . .

Mục Trần nhìn biển người bên dưới, lòng bỗng nhiên cảm thấy thoải mái vô cùng, không khí bên ngoài Linh Quang giới thật tốt, dù rằng trong kia linh lực hùng hậu, nhưng vẫn thiếu cái gì đó.

- Bốn người các ngươi cứ về nghỉ ngơi trước đi, ba ngày sau đến Hình Điện nhận Linh Quang quán đỉnh.

Hai vị trưởng lão cũng hiện ra, cất tiếng nói với cả bốn người.

- Vâng!

Bốn người lập tức y lệnh.

- Mục Trần, lúc nãy ngươi đại chiến một hồi, về nghỉ trước đi, ba ngày nữa gặp ở Hình Điện.

Trầm Thương Sinh mỉm cười nói chuyện với Mục Trần. Chiến đấu lúc đó thật ngoài dự đoán, vốn nghĩ hắn và Lý Huyền Thông sẽ phải dốc lực kịch chiến, ai mà ngờ người vất vả nhất lại là Mục Trần, còn hai người vừa ra trận đã hết.

Mục Trần cũng cười, mặt vẫn còn tái mét, hắn bây giờ rất yếu, nhức mỏi trong cơ thể khiến cho nói chuyện cũng thấy mệt, điều hắn nghĩ nhiều nhất trong đầu bây giờ chính là chăn êm nệm ấm ở nhà.

- Ta dẫn hắn về trước.

Lạc Li thấy bộ dáng Mục Trần như vậy, vội từ biệt hai người kia một câu, rồi đỡ lấy hắn bay đi mất dạng.

Lý Huyền Thông nhìn theo bóng hình xa xa, suy nghĩ thất thần, thần sắc phức tạp.

- Ngươi thích nàng ta?

Trầm Thương Sinh bênh cạnh cười tủm tỉm, hắn dễ dàng nhận thấy Lý Huyền Thông rất chú ý Lạc Li.

Lý Huyền Thông chỉ cười mà miệng méo xệch.

- Bất quá nhìn người ta tình ý nồng thắm như thế, ta thấy ngươi chẳng có cơ hội nào.

Trầm Thương Sinh lẩm bẩm. Người con gái Lạc Li kia quá tuyệt vời, nhưng trước sau vẫn chỉ có duy nhất Mục Trần, chẳng hề liếc mắt nhìn hai người họ, cái điệu bộ đó thật đã vướng vào lưới tình không dứt ra được.

Lý Huyền Thông lạnh lùng trừng mắt nhìn Trầm Thương Sinh, cái tên này thật biết xát muối vào vết thương kẻ khác.

- Quên đi, đâu cần phải ôm cây tương tư mà làm gì. Sau khi nhận Linh Quang quán đỉnh, chúng ta còn phải đi giết Ma Long Tử, lần này hai chúng ta liên thủ giải quyết cho triệt để.

Trầm Thương Sinh vỗ vai Lý Huyền Thông, ánh mắt lãnh khốc vô tình:

- Hai năm qua, số huynh đệ Bắc Thương linh viện chúng ta ra ngoài rèn luyện chết trong tay Ma Long Tử có lẽ cũng đến ba mươi.

Lý Huyền Thông nhíu mày:

- Nghe nói Long Ma Cung càng ngày càng ngang ngược.

- Chuyện này khiến cho viện trưởng cũng đau đầu. Tướng chiến tướng, lính chiến lính. Mấy lão cẩu của Long Ma Cung dĩ nhiên sẽ có cao tầng của linh viện chúng ta canh chừng. Còn cái loại như Ma Long Tử thì chúng ta phải là người giải quyết. Nếu không chẳng phải là đệ tử Bắc Thương linh viện vô dụng hay sao?

Trầm Thương Sinh thản nhiên nói.

- Sao? Vậy là phải lập đội đi giết hắn à?

Lý Huyền Thông trầm ngâm một chút, sau đó khẽ gật đầu:

- Vậy cứ liên thủ một lần đi, Ma Long Tử kia cũng nên chết rồi.

- Ha ha, được!

Trầm Thương Sinh cười lớn một tiếng, vỗ vai Lý Huyền Thông, rồi lắc mình bay đi. Lý Huyền Thông cũng hướng về ngọn núi của mình.

Đám đệ tử đứng xem bên dưới quảng trường nhìn thấy những vị cường giả đã đi hết vẫn còn nấn ná chưa đi, không ít người đưa mắt nhìn lên Thiên bảng, nơi đó vài ngày nữa có lẽ sẽ xuất hiện biến hóa kinh thiên.

Mục Trần được Lạc Li dìu trở về khu tân sinh, vừa vào đến tiểu lâu, sắc mặt của Mục Trần càng thêm tệ hại, phun ra một ngụm máu.

Chiến đấu lần này cũng không phải do Cổ Thiên Viêm đả thương, mà do sức mạnh Hắc Thần Lôi hoành hành quá mức khủng bố trong cơ thể. Sức mạnh đẳng cấp ấy không phải thứ mà Mục Trần có khả năng điều khiển nổi.

May mà hắn tu luyện Lôi Thần Thể, sức chịu đựng cũng cao hơn nhiều, nếu không có lẽ đã phải bỏ mạng.

Lạc Li biến sắc khi thấy thương thế Mục Trần trở nặng, vội đưa hắn vào phòng, đặt ngồi xếp bằng trên giường. Hắn phất tay.

- Không sao đâu! Đã sống được tới lúc này, chỉ cần tĩnh dưỡng là ổn.

- Ngươi quá liều mạng!

Lạc Li ảo não, Mục Trần quả thực là tự chuốc phiền toái. Cái thứ Hắc Thần Lôi ngay cả Cửu U Tước siêu cấp thiên thú cũng phải sợ hãi, thế mà Mục Trần lại còn kích nổ nó.

Cái hành động ngông cuồng đó vốn tất tử vô nghi, lúc còn ở ngoài thì Lạc Lị không tiện nói gì, bây giờ vì quá đau lòng mà trách mắng hắn.

- Ta không có Linh Quang quán đỉnh cũng không tổn thất gì, hơn nữa ngàn dặm xa xôi đến Bắc Thương linh viện cũng không phải vì muốn ngươi bù đắp cho ta.

Lạc Li cắn môi cắn nhằn.

Cô gái tức giận khiến cho Mục Trần bất đắc dĩ gãi đầu, nắm lấy tay của nàng, nhưng Lạc Li xấu hổ rút tay đi.

Mục Trần cười, chụp lấy tay ấy, nắm chặt lại không cho nàng giãy ra, rồi kéo nàng vào lòng.

Lạc Li bực bội hừ một tiếng, nghiêm mặt tỏ vẻ không thích.

Mục Trần chỉ cười tủm tỉm, nhìn người con gái đang cau có, rồi bất giác hành động khiến Lạc Li kinh hoảng, hôn lấy đôi môi hồng thuận của nàng.

Lạc Li đấm thùm thụp vào ngực hắn, nhưng cuối cùng mềm nhũn cả người, mái tóc trắng tinh như ngân hà xõa xuống giường.

Hôn một hồi lâu.

Mục Trần lưu luyến buông tha cho đôi môi mọng nước, nhìn đôi má đỏ bừng của Lạc Li, mỉm cười:

- Ta xin lỗi, khiến nàng lo lắng. Thực ra ta cũng không phải bù đắp cái gì, ta chỉ cho rằng, nếu ngay cả chướng ngại như thế này còn không vượt qua được, thì về sau ta làm sao bảo vệ cho nàng?

Lạc Li tròn mắt, nhìn đôi mắt nhu tình của Mục Trần, thần sắc cũng trầm tĩnh lại.

- Ta liều chết sống mới thắng lợi vinh quang mang về Linh Quang quán đỉnh, nàng lại còn giận ta? Có nên bồi thường cho ta không chứ?

Mục Trần cười sằng sặc.

- Bồi thường cái gì?

Nhìn thấy ánh mắt nguy hiểm của Mục Trần, Lạc Li hơi cảm thấy không an toàn cho lắm, hơi giãy ra.

Mục Trần cười khẩy, bàn tay đột nhiên hạ xuống, xuyên qua lớp áo váy mềm mại, chạm vào làn da mát lạnh như bạch ngọc.

Lạc Li giật bắn người, đỏ bừng mặt, đôi mắt lưu ly kinh hoảng như nai con sợ cọp.

Mục Trần xuyên bàn tay qua lớp áo của Lạc Li, chạm vào cái eo thon nhỏ, khiến cho Lạc Li vội đẩy hắn ra, thì phát hiện hắn đã dừng lại. Khẽ nghiêng đầu, nàng thấy Mục Trần dựa vào mình, nhưng đôi mắt nhắm chặt, hơi thở mỏng manh yếu nhược.

Hắn vì quá mệt mà ngủ thiếp đi.

Lạc Li cười như mếu, rồi đưa tay vuốt ve gương mặt hắn, kéo hắn vào lòng, hôn nhẹ lên đôi môi, ánh mắt đầy tình yêu dịu dàng.

Vuốt ve cái trán của hắn, nàng thì thầm:

- Mục Trần, yên tâm đi! Ta sẽ không để bất kỳ kẻ nào xúc phạm ngươi, ta cũng sẽ bảo vệ ngươi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 332: Tân Đệ Tam Thiên Bảng

Hôm sau, lúc Mục Trần tỉnh lại, cảm giác mỏi mệt đau nhức trong cơ thể gần như tan biến, thoải mái rất nhiều.

Linh lực lại chảy trong kinh mạch, xoa dịu thương thế do Hắc Thần Lôi tạo thành.

Tâm thần đảo qua cơ thể, nhìn thấy không ít chỗ bị cháy đen, hắn nhiên trọng thương chưa giảm, nhưng có Lôi Thần Thể nên số kinh mạch bị vỡ kia mới không quá phiền phức.

- Dưỡng thương hai ba ngày nữa có lẽ sẽ khôi phục lại được.

Mục Trần lẩm bẩm, hơi uốn éo cơ thể, mới cảm thấy sự mềm mại trong lồng ngực. Hắn mở mắt ra thì thấy Lạc Li đang dụi đầu vào người hắn ngủ sau, không khỏi mỉm cười, hôn lên trán người con gái, rồi lặng lẽ rời khỏi giường, đẩy cửa đi ra ngoài.

Bên ngoài tiểu lâu, dương quang ấm áp soi rọi khiến hắn nheo mắt lại.

Đằng xa có những âm thanh thao luyện luận bàn truyền tới, trời cao chim chóc bay lượn, hót ríu rít líu lo, quả thật Bắc Thương linh viện tràn ngập sức sống.

Mục Trần sải bước chầm chậm, trong khí hải, Thần Phách liên tục hấp thu linh khí thiên địa vào cơ thể, luyện hóa thu nạp.

Linh lực khô kiệt trong người nhanh chóng hồi phục, chảy xuôi theo kinh mạnh, không ngừng chữa trị thương thế.

Mục Trần hưởng thụ những giây phút thanh nhàn, theo con đường nhỏ đi đến quảng trường nơi hồ nước. Quảng trường lúc này đầy ắp những thành viên Lạc Thần hội luận bàn tu luyện.

- Mục ca!

Mục Trần vừa xuất hiện, lập tức khiến cho mọi người chú ý, ánh mắt tôn sùng kinh nể nồng đậm trên gương mặt.

Mục Trần phất tay chào, tiến đến một bình đài ngồi xuống, hai mắt khép lại hấp thu linh lực.

- Ngươi khôi phục nhanh thật đấy, mới có một ngày đã sinh long hoạt hổ thế này.

Một tiếng cười thanh thúy vang lên khiến Mục Trần mở mắt ra, Diệp Khinh Linh khẽ cười đang đứng bên cạnh.

- Chẳng lẽ ngươi muốn thấy ta nằm bẹp ra mới tốt sao?

Mục Trần cười trả lời.

Diệp Khinh Linh ngồi xuống bên cạnh:

- Chúc mừng! Bây giờ đã chính thức là đại nhân vật hàng đầu Bắc Thương linh viện, ngay cả Hạc Yêu cũng so không bằng ngươi. Ngươi không biết chứ từ sau khi Thú Liệp chiến kết thúc, bọn Yêu môn kia hầu như cứ thấy chúng ta là lủi đi như chuột, chẳng còn chút ngang ngược kiêu ngạo như xưa. Ngươi bây giờ danh vọng chẳng kém Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông chút nào đâu.

- Ta thật chỉ muốn thanh tịnh mà thôi

Mục Trần bất đắc dĩ cười.

- Thanh tịnh khó lắm nha.

Diệp Khinh Linh cười thản nhiên, tay nắm lại, một tấm da dê xuất hiện trong tay, nàng đưa cho Mục Trần:

- Thú Liệp chiến kết thúc, Thiên bảng liên tục thay đổi, ngươi đã trở thành đệ tam Thiên bảng, chỉ xếp sau Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông.

Mục Trần nhận lấy tấm da dê, mở ra thì mới biết đây chính là danh sách cường giả Thiên bảng. Vị trí thứ ba chính là tên của hắn.

Thứ tư vẫn là Hạc Yêu, Tô Huyên thứ năm, Triệu Thanh Sam thứ sáu, Từ Hoang vốn thứ năm lại rơi xuống thứ bảy. Top 10 ngoại trừ hai cái tên đầu, còn lại đều có xáo trộn không nhỏ, những vị trí khác lại có những cái tên rất lạ, hẳn nhiên đều là hắc mã bộc phát một bước lên trời bùng nổ trong Thú Liệp chiến.

Vị trí thứ 10 bất ngờ lại là Lạc Li, tuy nàng ít khi ra tay, nhưng có lẽ việc liên thủ chém chết Linh Vương với hắn khiến xếp hạng của nàng cao thêm một chút.

- Đệ tam!

Mục Trần cười cười, thần sắc bình tĩnh, chẳng tỏ ra mừng rỡ là bao.

- Heyda, chúng ta đều cùng thời gian gia nhập Bắc Thương linh viện, thế mà ngươi bây giờ là đỉnh cấp cường giả đệ tam Thiên bảng, còn chúng ta chỉ từ từ lâu lắm mới dám leo lên Thiên bảng.

Diệp Khinh Linh than thở cảm thán. Lúc còn ở Bắc Thương giới, khi mới gặp Mục Trần, thậm chí cả Thần Phách cảnh hắn còn chưa đạt tới, thế mà chưa bao lâu đã trở thành cao thủ đệ tam Thiên bảng.

Đem ra so với thiên tài, thật khiến người ta gặp thiên tai.

Mục Trần cười, không tiếp tục chủ đề đó nữa, hắn hỏi:

- Duẫn nhi đâu? Lâu rồi dường như không thấy nàng ta nhỉ?

- Con bé kia thật ra may mắn, thời gian trước đi tới đi lui trong linh viện, gặp một vị trưởng lão, mà lão ấy lại chủ tu linh trận. Nghe nói đó là một vị Linh Trận đại sư, thấy thiên phú Duẫn nhi rất tốt, nên đem nàng theo dạy dỗ linh trận.

Diệp Khinh Linh nói.

- Linh Trận đại sư?

Mục Trần trừng mắt kinh ngạc. Linh Trận sư chia thành cấp 1 đến 9, nhưng xét kỹ hơn, khi vượt qua được cấp 5, trở thành Linh Trận sư cấp 6 thì trình độ đó được gọi là Linh Trận đại sư.

Linh Trận đại sư, cấp bậc đó mới chính thức chạm tới những huyền bí của linh trận.

Cấp 5 thăng lên cấp 6, khó khăn chẳng khác nào Thông Thiên cảnh muốn tiến giai Chí Tôn cảnh, chênh lệch cực lớn.

Mục Trần có thiên phú linh trận cực cao, leo một lèo từ cấp 1 lên cấp 4 cự kỳ thuận buồm xuôi gió, nhưng dù vậy cũng không dám tự tin vỗ ngực bảo rằng mình sẽ dễ dàng vượt qua chướng ngại trở thành Linh Trận đại sư chân chính.

Cấp bậc đó Mục Trần dám chắc Bắc Thương linh viện cũng không có bao nhiêu người, thế nhưng Duẫn nhi vô tình lại được một trưởng lão thu nhật, thật là cơ duyên khiến Mục Trần cũng phải ghen tị.

Duẫn nhi có thiên phú linh trận cực cao, nàng bị người khác nhìn trúng khả năng cũng không lạ, nhưng bản thân hắn cũng đâu có yếu hơn bao nhiêu, lại chẳng có trưởng lão nào dòm ngó thu nhận, xem ra cái bộ dáng đáng yêu rất có lợi nha.

- Ha ha! Theo lời Duẫn nhi nói, vị trưởng lão kia tính tình cực kỳ cổ quái, thích ai cũng không phải chỉ nhìn thiên phú, không hợp khẩu vị, dù cho ngươi thiên phú ngút trời cũng chẳng lọt được vào mắt.

Diệp Khinh Linh thấy cái vẻ mặt ganh tị của hắn, cười to.

Mục Trần méo mặt. Hắn bây giờ đã là Linh Trận sư cấp 4, tiến bộ cũng đã chậm đi nhiều, hơn nữa còn nhiều trạng thái của linh trận mà hắn chưa biết được, chẳng biết làm thế nào để có thể thành thạo những trạng thái đó.

VÍ như trạng thái Tâm Nhãn hắn vừa chạm tới, hắn là Linh Trận sư cấp 4 vốn chẳng có khả năng nào bố trí được linh trận cấp 5, nhưng nhờ vào trạng thái Tâm Nhãn kỳ diệu lại có thể bù đắp chênh lệch.

Nhưng vấn đề là, trạng thái Tâm Nhãn hắn chỉ chập chững bước vào, sử dụng có khi được có khi không, lỡ nhưng gặp một hồi huyết chiến mà xài không linh, chẳng phải là đưa đầu chịu chém hay sao?

Nếu có một vị Linh Trận đại sư chỉ điểm mà nói, sẽ dễ dàng nắm vững trạng thái Tâm Nhãn, nhưng cơ duyên đó không dễ mà đạt được.

Linh Trận đại sư địa vị cực cao ở Bắc Thương linh viện, họ không muốn chỉ điểm, có dùng linh trị đi xin học cũng không được.

- Để ta nói với Duẫn nhi vài câu, bảo nàng để cử ngươi một chút. Thiên phú linh trận của ngươi so với Duẫn nhi còn mạnh hơn, có lẽ vị trưởng lão kia cũng không cự tuyệt.

Diệp Khinh Linh cất giọng an ủi, thật lòng nói.

- Vậy đa tạ!

Mục Trần mừng rỡ vô cùng, chẳng cự tuyệt làm gì. Hắn rất cần việc đó, tu luyện linh trận khác với tu luyện linh lực, phương diện này kiến thức phức tạp, không có người chỉ dạy một mình tu luyện thì phải đi không biết bao nhiêu vòng.

Diệp Khinh Linh khoát tay, thấy Mục Trần sắc mặt vẫn còn xanh xao, không muốn quấy rầy hắn nữa, nói thêm vài câu rồi cũng rời đi.

Mục Trần nhìn theo bóng Diệp Khinh Linh rời đi, chuyện tu luyện linh trận tạm gác lại, cần phải khôi phục thương thế hoàn toàn, để vài ngày nữa đến Hình Điện nhận Linh Quang quán đỉnh.

Hai ngày tiếp theo, hắn hoàn toàn không rời khỏi khu tân sinh, tách biệt không để bên ngoài quấy nhiễu.

Tĩnh dưỡng giúp thương thế mau chóng khôi phục, dù kinh mạch vẫn còn những chỗ bị ám thương, nhưng vết thương loại như vậy chỉ có thể dùng thời gian dài dần dần tiêu trừ, không thể gấp gáp.

Đến ngày thứ ba, khí sắc của Mục Trần đã hồng hào trở lại, linh lực cuồn cuộn trong cơ thể, mơ hồ còn có tinh tiến.

Trên nóc tiểu lâu, Mục Trần duỗi lưng cách cách cốp cốp, cảm giác thư sướng vô cùng, bất giác rên lên một tiếng.

- Ngươi hồi phục rất tốt.

Giọng dịu dàng của Lạc Li vang lên hài lòng, hôm nay Mục Trần mới chân chính sinh long hoạt hổ trở lại.

- Cũng được...

Mục Trần gật đầu, rồi hất mặt về phía trong Bắc Thương linh viện:

- Đi thôi, chúng ta nên đến Hình Điện, Linh Quang quán đỉnh liều mạng mới đoạt được, nói gì cũng phải hưởng thụ cho sướng mới được.

Lạc Li khẽ gật, nàng cũng rất hứng thú với Linh Quang quán đỉnh kia.

Mục Trần vươn tay ra, Lạc Li thẹn thùng đưa tay cho hắn nắm, cả hai tung tăng bay đi, hướng về phía Hình Điện biến mất.

Chương 333: Hình Điện

Hình Điện, tọa lạc khu nội vi Bắc Thương linh viện, có địa vị và lực lượng mạnh nhất, vì liên quan lớn đến vấn đề an ninh và phòng vệ của linh viện.

Thành viên Hình Điện đa số là đệ tử đã tốt nghiệp nhưng chọn ở lại Bắc Thương linh viện, cứ dần dần tạo thành dòng máu không ngừng cho Hình Điện.

Dĩ nhiên sau khi gia nhập Hình Điện sẽ không còn thân phận đệ tử, không thể tham gia cạnh tranh với các đệ tử, bình thường sẽ khó có đệ tử nào gặp được thành viên Hình Điện.

Trở thành thành viên Hình Điện, những nhiệm vụ phải chấp hành cũng nguy hiểm hơn, quy định cũng nghiêm khắc hơn, vì nơi này hình thành để bảo vệ Bắc Thương linh viện. Kẻ địch mà họ đối mặt cũng không phải là bạn học luận bàn, mà chính là những thế lực hung tàn nhất Bắc Thương đại lục.

So sánh với vẻ hỏa bình yên ả của học viện, trong Hình Điện mang theo nhiều hơn những hương vị thiết huyết nghiêm trang.

Khu vực nội bộ Hình Điện không có không khí tràn ngập thanh xuân, mà mang nặng vẻ u ám, những cự điện nối tiếp trùng điệp trên những ngọn núi sừng sững, trên không trung những đội ngũ canh phòng giáp trụ chỉnh tề lướt qua, để lại một vẻ nặng nề tiêu điều.

Khí thế này tuyệt đối hơn xa đệ tử bình thường.

Mục Trần và Lạc Li cũng cảm thấy nao nao trong lòng. Đây chân chính là lực lượng bảo vệ Bắc Thương linh viện, dù rằng linh viện là bá chủ đại lục, nhưng cũng không có nghĩa là không có thể lực nào dám khiêu chiến nó. Nơi Bắc Thương đại lục đầy rẫy cường giả, vẫn có những thế lực mạnh mẽ như hổ đói săn mồi rình rập.

Hình Điện lập ra chính là để khiến những con hổ đó phải run sợ.

Mục Trần tiến vào khu vực này vẫn không bị ai ngăn cản, có lẽ Hình Điện đã có thông báo. Hai người quan sát một lúc rồi hướng đến đỉnh núi cao nhất.

Một cự điện đen tuyền sừng sững giữa trời cao, như một con mãnh thú yên tĩnh phủ phục nằm đó, khí thế toát ra hung ác.

Một quảng trường rộng lớn được làm từ hắc thạch u ám trước cự điện, ánh áng hắt vào dội lên lạnh lẽo sáng choang.

Hai người hạ xuống quảng trường đá đen, nhìn thấy Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông đã ở đó từ lâu, lại còn có cả đám người Lâm Tranh.

Mục Trần đảo mắt nhìn qua Lâm Tranh, chợt nhìn thấy đứng giữa bọn họ là một trung niên mặc hắc bào, gương mặt nghiêm nghị, đôi mắt lạnh lẽo tàn khốc.

Hắn ta đứng đó, không nói không rằng nhưng uy áp vô hình phả ra khiến cả người kiệt ngạo như Trầm Thương Sinh cũng trở nên ngoan hiền.

Hơi kinh hãi nhìn trung niên kia, Mục Trần lẩm bẩm thực lực của hắn chắc là khủng bố lắm.

- Thật xin lỗi, chúng ta đã tới trễ.

Mục Trần tiến lên trước ôm quyền nói.

- Không sao, còn chưa có bắt đầu.

Lâm Tranh cười xua tay, rồi giới thiệu trung niên hắc bào bên cạnh:

- Vị này chính là điện chủ Hình Điện, Mạch U điện chủ, cũng là một vị thiên tịch trưởng lão của linh viện.

Mục Trần thất kinh, hắn cũng có một chút hiểu biết về cao tầng Bắc Thương linh viện một chút. Cả linh viên chỉ có 5 vị thiên tịch trưởng lão, đại hội tân sinh ngày trước đã gặp được trưởng lão Chúc Thiên dường như cũng là thiên tịch trưởng lão, và bây giờ là vị này.

- Mục Trần tham kiến Mạch U điện chủ.

Mục Trần khom người ôm quyền.

- Ngươi chính là tân sinh đã đánh bại Cổ Thiên Viêm, Mục Trần?

Mạch U điện chủ hai mắt đầy u quang nhìn hắn, lợi hại dị thường, như có thể nhìn thấu suốt cả người hắn.

- Cổ học trưởng nhường nhịn mà thôi, nếu tiếp tục đánh tiếp, ta cũng không còn lực tái chiến.

Mục Trần lắc đầu, hắn cũng tỏ ra thành thật, lúc ấy nếu còn đánh tiếp, Mục Trần quá lắm thì có thể thủ hòa, muốn thắng thì không có khả năng, bất luận thủ đoạn có nhiều bao nhiêu chăng nữa, chênh lệch giữa Hóa Thiên cảnh và Thông Thiên cảnh không thể nào bù đắp nổi.

- Tiểu tử kia dễ nhường ngươi vậy sao?

Mạch U nghe vậy, khẽ cười liếc sang Cổ Thiên Viêm sắc mặt đang mất tự nhiên:

- Tiểu tử này ngày thường cuồng ngạo vô song, ngươi có thể khóa chết nhuệ khí của hắn, thì đó là bản lĩnh của ngươi.

Mục Trần chỉ có thể cười.

- Bất quá ngươi không tồi, bằng thân phận tân sinh mà làm được những chuyện như thế, xưa nay ngươi là kẻ đầu tiên, ta dám chắc cả Trầm Thương Sinh ngày trước cũng không bằng.

Mạch U đột nhiên không tiếc lời tán thưởng Mục Trần.

Trầm Thương Sinh bên cạnh cũng cười, đúng là thời kỳ tân sinh hắn chỉ cắm đầu khổ tu, năm thứ nhất chẳng hề tham gia Thú Liệp chiến, lấy gì có được chiến tích như vậy.

- Ngươi là Lạc Li ư?

Mạch U lại chuyển ánh nhìn sang người con gái vẫn im lặng đi bên cạnh Mục Trần.

- Vâng!

Lạc Li khẽ gật, dường như thấy Mạch U chú ý đến Lạc Thần Kiếm trong tay nàng, mày liễu khẽ nhíu lại.

- Ha ha, ta từng thấy thanh kiếm này trong tay phụ thân ngươi.....

Thần sắc Mạch U mang nhiều vẻ hoài niệm

Mọi người nghe vậy cũng ngẩn ra, Lạc Li hơi kinh ngạc. Mạch U đã từng gặp phụ thân? Có vẻ như hắn cũng biết thân phận của nàng.

Mục Trần ngạc nhiên, nhưng cũng không quá kinh hãi. Mạch U là thiên tịch trưởng lão của Bắc Thương linh viện, có hiểu biết về thân phận Lạc Li cũng đúng, chỉ không ngờ là đã từng gặp phụ thân của Lạc Li.

- Năm xưa đi ngao du khắp nơi, vô tình gặp gỡ phụ thân của ngươi, lại nói khi đó ta thiếu hắn một mạng, đáng tiếc không còn cơ hội trả lại.

Mạch U thần sắc ảm đạm cất tiếng.

Lạc Li trầm tư, nàng dĩ nhiên không hề biết chút gì về việc này.

Không khí nhất thời nặng nề u ám, Lâm Tranh cũng lần đầu tiên thấy Mạch U biểu lộ thần thái như vậy.

Nhưng Mạch U cũng nhanh chóng bình thường lại, phất tay:

- Được rồi, các ngươi đã đến đủ, vậy chuẩn bị tiến hành Linh Quang quán đỉnh đi.

Hắn vung tay lên, ba vị lão nhân từ trong đại điện đi ra, đều là trưởng lão của linh viện, nhưng hắn nhiên không có địa vị cao như Mạch U.

- Ba người các ngươi sẽ được ba vị trưởng lão kia giúp tiến hành Linh Quang quán đỉnh.

Mạch U lại quay sang Lạc Li, nói:

- Tiểu nha đầu, Linh Quang quán đỉnh của ngươi ta sẽ tự tay chủ trì.

Lâm Tranh nhất thời giật mình thảng thốt. Mạch U tự mình chủ trì Linh Quang quán đỉnh cho đệ tử? Nhiều năm nay chưa bao giờ có a...

Linh Quang quán đỉnh, vị chủ trì ra tay thực lực càng mạnh thì hiệu quả quán đỉnh càng cao. Mạch U chính là một torng năm vị thiên tịch trưởng lão, mạnh hơn hắn trong Bắc Thương linh viện này cũng không có nhiều người cho lắm.

Lạc Li hơi do dự một chút, nhưng thấy Mục Trần gật đầu tán thành, nàng cũng nhẹ nhàng đồng ý:

- Vậy làm phiền Mạch U điện chủ .

Mạch U khoát tay thở dài:

- Miễn cưỡng coi như trả lại một ân tình, ta cũng chỉ có thể làm như thế này thôi.

Hắn dặn dò mấy người kia:

- Các ngươi đi theo ba vị trưởng lão đi nào.

Ba người kia gật đầu vâng mệnh, vừa mới động thân đột nhiên lại có một giọng nói già nua yếu ớt vang lên bên tai.

- Từ từ...

Giọng nói thình lình ấy khiến mọi người giật mình sửng sốt, ngẩng nhìn lên cao, trên một cột đá có một lão già đang ngồi đó.

Lão nhân áo bào rách nát, đầu trụi lủi không một sợi tóc, mắt lờ đờ như sắp chết, cứ như một lão ăn mày thiếu đói mấy năm vậy.

Mục Trần vừa nhìn thấy lão đầu trọc kia cũng giật mình ngạc nhiên, kia chẳng phải là lão già hắn đã gặp ở Lôi vực sao? Lôi Thần Thể mà hắn tu luyện cũng do lão ta ban cho đó thôi.

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông cũng kinh ngạc chẳng kém, họ cũng đã từng giáp mặt lão đầu trọc thần bí kia ở Lôi vực.

Đặc biệt cả sắc mặt Mạch U cũng kinh ngạc, vội cung kính chào:

- Bắc Minh đại nhân.

Nhìn thấy thái độ đó, mọi người lại càng thêm kinh hãi. Ở Bắc Thương linh viện lại có người khiến cho Mạch U cung kính đến thế? Lão đầu trọc kia có lai lịch gì vậy chứ?

- Bắc Minh đại nhân?

Cả bọn nhíu mày trầm tư, rồi biến sắc cực kỳ, hoảng sợ vô cùng:

- Chẳng lẽ là trấn viện thần thú của Bắc Thương linh viện chúng ta, Bắc Minh Long Côn?

Có thể khiến Mạch U tôn kính như vậy, ngoại trừ Thái Thương viện trưởng ra có lẽ chỉ còn vị thần long Bắc Minh Long Côn kia thôi.

Mục Trần sửng sốt chấn động, hắn không thể tin được lão nhân đầu trọc lúc nào cũng như sắp chết lại là thần thú uy mãnh kinh thiên địa đáng sợ kia.

Lão đầu trọc phất tay, bất thình lình xuất hiện trước mặt Mục Trần, cứ như là di hình hoán ảnh, tốc độ khiến cả đám Mục Trần chẳng kịp nháy mắt.

Lão đầu trọc nhìn Mục Trần.

- Tiền bối. . .

Hoảng hốt vội vã cúi chào, Mục Trần tỏ ra không mấy tự nhiên.

Lão đầu trọc cũng không để ý lắm thái độ của hắn, quét mắt nhìn khắp người hắn, ánh mắt khá kỳ lạ, rồi chậm rãi hỏi:

- Nghe nói ngươi hấp thu Hắc Thần Lôi?

Chương 334: Lôi Độc

Khi Mục Trần nghe vậy, nhất thời run lên một chút, rồi khẽ gật đầu nhẹ nhàng:

- Lúc trước may mắn luyện hóa một tia Hắc Thần Lôi thành lôi châu dẫn vào cơ thể. Rồi lúc tham gia Thú Liệp chiến cần phải giao đấu với Cổ học trưởng nên mới liều mạng kích nổ khỏa Hắc Thần Lôi châu kia.

Cổ Thiên Viêm nghe thế bèn giật mình, lúc này mới hiểu tại sao Mục Trần chỉ có thực lực Hóa Thiên cảnh lại bộc phát sức mạnh khủng bố như thế. Ánh mắt cổ quái liếc sang Mục Trần, cái tên nhóc quái vật này, Hắc Thần Lôi mà cũng dám kích nổ trong người, cái thứ đó cả cường giả Chí Tôn trốn còn không kịp.

Mục Trần sau khi kích nổ Hắc Thần Lôi châu lại còn có thể sống khỏe, càng khiến người ta quái dị hơn. Sinh mệnh lực của hắn ương ngạnh thế sao?

Đôi mắt đục ngầu của lão đầu trọc lóe lên một tia sáng, bàn tay khô đét chụp lấy ống tay áo của Mục Trần xốc lên, trong lòng bàn tay có một tia hắc ám lóe lên xẹt qua.

"Xèo xèo."

Đột nhiên có những vằn đen hiện ra, khến cho làn da mấp máy, dao động toát ra khiến người ta bất an.

- Đây là cái gì?

Mục Trần cả kinh, mặt biến sắc.

- Lôi độc. Hắc Thần Lôi chính là kiếp nạn mà linh thú khi lột xác phải trải qua, chẳng những có sức mạnh hủy diệt, lại còn có lôi độc kỳ dị. Lôi độc này căn bản con người không thể phát hiện ra, dần dần theo thời gian mà ăn mòn cơ thể, một khi nó bùng nổ, ngươi sẽ chỉ kịp nghe một tiếng "bụp" rồi thành một đống tro trên đất.

Mục Trần sắc mặt kịch biến, trán toát mồ hôi lạnh. Lạc Li bên cạnh thì kinh hoàng tột độ, cực kỳ lo lắng nhìn Mục Trần.

Mạch U, Trầm Thương Sinh cũng biến sắc. Không ngờ trong cơ thể Mục Trần lại có họa lớn như thế, nếu không có Bắc Minh đại nhân e rằng hắn cũng cũng biết được.

- Tiền bối xin người giúp hắn.

Lạc Li vội lên tiếng, bộ dáng lo lắng khiến cho Lý Huyền Thông đứng gần đó tỏ ra không tự nhiên, hơi quay mặt đi chỗ khác.

- Lão phu sao phải giúp hắn? Hắn tự làm tự chịu, Hắc Thần Lôi là thứ hắn muốn đụng tới là đụng được sao? Nói gì còn dám kích nổ trong người, chưa chết là may rồi.

Lão đầu trọc tính tình quái đản, ăn nói kỳ lạ.

Lạc Li khẽ cắn môi:

- Ngươi giúp hắn trị Lôi độc, ta trả thù lao cho ngươi.

Lão đầu trọc nhìn ngang nhìn dọc Lạc Li, hờ hững cất tiếng:

- Trên dưới của ngươi có thể khiến cho lão phu để mắt tới, chỉ có thanh kiếm kia thôi.

- Tiền bối nếu thích, dùng kiếm này làm thù lao cũng được.

Lạc Li không do dự nói ngay.

Lời vừa nói ra khiến Lý Huyền Thông biến sắc, bị Trầm Thương Sinh nhìn thấu, thấp giọng nói:

- Ngươi chẳng có một chút cơ hội.

Lão đầu trọc cũng giật mình kinh ngạc. Thanh kiếm ngay cả cường giả Chí Tôn cũng thèm muốn, thế nhưng trước mặt Lạc Li lại dễ dàng đem ra làm thù lao, thật sự là ngoài dự đoán. Lão cũng thấy Lạc Li hoàn toàn biết rõ giá trị của thanh kiếm kia.

- Bắc Minh đại nhân....

Mạch U bất chợt lên tiếng, dù sao cũng là bạn cũ của phụ thân Lạc Li năm xưa, có thể làm được gì thì làm.

Mục Trần nhìn Lạc Li, khẽ xua tay lắc đầu, rồi nói:

- Tiền bối, người vốn đức cao vọng trọng, đùa giỡn một người con gái cũng không tốt lắm.

- Lão phu nói đùa sao?

Lão đầu trọc trề môi.

- Tiền bối xưa nay là thần long thoắt ẩn thoắt hiện, hôm nay đột nhiên đến đây hẳn là có liên quan đến ta phải không? Hay là chính xác hơn phải nói có quan hệ đến việc ta từng hấp thu Hắc Thần Lôi?

Mục Trần cười nói.

Lão đầu trọc tròn mắt nhìn chằm chằm Mục Trần, lát sau mới cười:

- Tiểu tử nhà ngươi lợi hại, thông minh đấy.

Nhìn thấy lão đầu trọc tươi cười như thế, bỗng dưng mọi người cảm thấy thoải mái nên cũng lặng lẽ thở phào. Bắc Minh Long Côn có địa vị cực cao ở Bắc Thương linh viện, tính tình lại cổ quái, nếu mà muốn quậy phá gì đó thì quả thật là phiền toái.

- Bữa nay tới đúng là tìm ngươi, có lẽ nhờ ngươi giúp một việc nhỏ, dĩ nhiên thù lao là ta sẽ giải quyết triệt để cái Hắc Thần Lôi độc trong cơ thể ngươi.

Lão đầu trọc nói.

Mọi người nhướng mày kinh ngạc. Bắc Minh Long Côn thực lực thế nào chứ? Khắp Bắc Thương đại lục cũng tìm không ra người đủ sức chống đỡ, vậy mà còn nhờ đến một tên đệ tử Hóa Thiên cảnh sơ kỳ như Mục Trần hỗ trợ?

- Không biết tiền bối cần ta làm cái gì? Chút khả năng của ta...

Mục Trần nhíu mày, nếu là chuyện ngay cả Bắc Minh Long Côn cũng không giải quyết được, hắn làm được gì chứ?

- Cứ theo ta trước đã, đến lúc đó sẽ nói rõ cho ngươi. Yên tâm, chuyện mà phải đi chết ta không có kêu ngươi làm.

Lão đầu trọc phất tay chẳng giải thích mô tả cái gì.

Mục Trần bất đắc dĩ nói:

- Nhưng vãn bối sắp nhận Linh Quang quán đỉnh. . .

- Lão phu quán đỉnh giúp ngươi!

Lão trừng mắt nhìn Mục Trần, hiểu ngay tâm kế của hắn.

Mục Trần mới mỉm cười, Linh Quang quán đỉnh người chủ trì càng mạnh càng tốt, trong Bắc Thương linh viện này mạnh nhất có ai ngoài lão đầu trọc này đây?

Vốn chẳng hy vọng cái chuyện xa vời đó, nhưng bất thình lình từ đâu lão lại dẫn xác tới, tiện nghi thế này còn không biết lợi dụng thì cũng ngu quá.

Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông, thậm chí ngay cả Lâm Tranh cũng há mồm hâm mộ Mục Trần. Có thể khiến vị Bắc Minh Long Côn chủ trì Linh Quang quán đỉnh, có lẽ xưa nay chỉ duy nhất có mình hắn.

- Nếu Mục Trần có cơ duyên như thế, thì túy ý Bắc Minh đại nhân vậy.

Mạch U chỉ cười. Mục Trần quả nhiên là tên may mắn.

Lạc Li cũng buông tay Mục Trần ra, ánh mắt lo lắng tan đi, mỉm cười tuyệt mỹ.

- Ta đi trước.

Mục Trần khẽ cười đáp lại, nhưng hắn còn chưa nói thêm được gì, lão đầu trọc đã nắm lấy hắn, không gian dao động một chút, hai người lập tức biến mất.

Trầm Thương Sinh cũng thở dài than thở, sao cái vận may đó không rớt vô đầu mình nhỉ?

- Đừng có thở dài! Cái chuyện tốt đó dường như trước hết phải kích nổ Hắc Thần Lôi trong người đến gần chết mới có được, các ngươi hay là thử làm vậy đi.

Mạch U thản nhiên nói.

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông le lưỡi biến sắc. Hắc Thần Lôi Kiếp chẳng biết đã đánh chết bao nhiêu thiên thú hàng đầu, huống gì kích nổ nó trong người, cái chuyện điên cuồng ngu xuẩn đó có lẽ chỉ mỗi Mục Trần mới làm thôi.

Dọa hai người xong, Mạch U cười hả hê quay người đi vào trong điện. Lạc Li lập tức bước theo.

- Thôi quên đi, chúng ta không có cái số ấy thì bỏ đi.

Trầm Thương Sinh bất đắc dĩ nhún vai, rồi cũng đi vào trong đại điện. Lý Huyền Thông vẫn luôn nhìn theo Lạc Li, u buồn thở dài.

Lúc bị lão đầu trọc chụp lấy, Mục Trần chỉ thấy trước mặt tối thui, rồi cảm giác mê man vụt tới, nhưng chẳng bao lâu lại trở nên rõ ràng.

- Được rồi!

Giọng của lão vang lên, Mục Trần hai mắt mênh mang, miệng há hốc nhìn cảnh tượng trước mặt.

Một không gian u ám, gần như chỉ có màu đen sâu thẳm, mà trên đầu là một biển hắc lôi bao la bát ngát, những dòng lôi hà đổ ra ngoài, như những cột nước đen từ trời giáng xuống.

Mục Trần không thể ngậm miệng khi nhìn thấy hắc lôi hải kia, lôi điện uốn lượn gầm rú kinh thiên, thiên uy không cách nào hình dung ra được.

- Đây là nơi nào?

Mục Trần lạnh toát sống lưng, hắc lôi hải rất khủng bố.

- Tầng cuối của Lôi vực.

Lão đầu trọc chép miệng.

Mục Trần hít một hơi sâu. Tầng cuối của Lôi vực? Khó trách lôi đình đáng sợ đến thế, thật đem tầng bảy ra so với nó, chẳng khác nào đệ tử gặp sư phụ.

- Chú ý cảm giác, có phải thấy vài dao động quen thuộc?

Lão đầu trọc nhếch miệng cười.

Mục Trần nhìn qua, cảm ứng một lát, sắc mặt trắng bệch, hoảng hốt:

- Phải ... dao động của Hắc Thần Lôi.

Hắn đã nhận ra thứ quen thuộc từ trong lôi hải kia. Nó tiềm ẩn Hắc Thần Lôi!

Thực sự kinh khủng hơn rất nhiều so với ngày trước nhìn thấy Cửu U Tước độ kiếp.

Ai mà ngờ được tầng cuối Lôi vực lại là nơi chứa nhiều Hắc Thần Lôi như vậy.

- Những tầng khác của Lôi vực đều do lôi đình của tầng này tản mát ra mà hình thành nên.

Lão đầu trọc cười cười.

Mục Trần rung động, run rẩy không nói nên lời.

- Tiền bối. . . người tìm ta, rốt cuộc muốn ta làm gì?

Mục Trần bất giác cảm thấy lo lắng bất an. Nơi này vô cùng hung hiểm, bất kỳ một tia Hắc Thần Lôi nào đánh vào cũng khiến hắn tan xác, thật không biết làm thế nào giúp được Bắc Minh Long Côn.

Hai bàn tay lão đầu trọc chà chà vào nhau, cười một nét nguy hiểm khiến lông tóc Mục Trần dựng đứng cả lên.

Lão chỉ tay vào lôi hải kia, cười lớn.

- Ta muốn ngươi câu cái thứ trong kia ra đây.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 335: Lôi Thần Đan

Mục Trần biến sắc, hai mắt mở to nhìn chằm chằm lão đầu trọc, nghi ngờ không biết có phải mình vừa nghe lầm.

- Ta vào trong đó?

Mục Trần trừng mắt, chỉ vào hắc lôi hải vô biên kia. Nếu hắn không nghe lầm, vậy là lão này nói chơi rồi?

Nhưng trái với mong muốn của hắn lão đầu trọc bình tĩnh gật gù.

- Tiền bối, ngài đùa ta chắc?

Mục Trần như muốn nổ tung cái đầu. Hắc lôi hải tràn ngập Hắc Thần Lôi, một gã Chí Tôn cũng không dám tới gần, thực lực Hóa Thiên cảnh sơ kỳ của hắn ngay cả bước đến đó cũng bị đánh tan thành bụi cũng không còn nữa là.

- Ta cũng không cho ngươi trực tiếp chui đầu vào đó.

Lão đầu trọc đảo cặp mắt trắng dã nói.

Mục Trần nghe vậy, mới thở ra, cười khổ:

- Lão muốn ta lấy cái gì đây?

- Lôi vực này mấy trăm năm do ta mở ra.

Lão đầu trọc chỉ vào không gian sâu thẳm, rồi lại chỉ về hắc lôi hải mênh mông kia:

- Không gian này trước kia rất kỳ lạ, tràn ngập lôi đình. Sau khi ta phát hiện ra, dùng bản lĩnh hội tụ lôi đình vao đây, hao tổn tâm cơ thu thập Hắc Thần Lôi bỏ hết vào nơi này, để chúng nó tự do chuyển hóa.

Khóe miệng Mục Trần giật giật run rẩy. Thật quả nhiên là Bắc Minh Long Côn, Hắc Thần Lôi mà Cửu U cũng sợ hãi đối đầu, lão lại ngang nhiên thu thập. Có lẻ vì Cửu U còn rất trẻ, theo như lời nàng nói, nàng cũng chỉ mới vừa trưởng thành trong tộc Cửu U Tước, đã có năng lực vượt qua Hắc Thần Lôi Kiếp chứng tỏ thiên phú năng lực kinh khủng của nàng còn cao hơn cả Mục Trần.

Có lẽ khi Cửu U thức tỉnh, hoàn toàn trở thành Cửu U Minh Tước, có sức mạnh Chí Tôn, lại trải qua tu luyện thì muốn vượt qua Bắc Minh Long Côn cũng không phải khó.

- Nhưng càng thời gian sau này, ta lại phát hiện có vài thứ thoát khỏi tầm kiểm soát. Lôi đình nơi này quá khủng bố, tất cả ngưng tụ lại một chỗ đã hình thành một sinh linh kỳ lạ.

- Sinh linh?

Mục Trần sửng sốt, lôi hải không có nổi một sinh cơ cũng có thể ngưng tụ ra sinh linh?

- Ta gọi nó là Lôi linh, lôi hải này xem như là cơ thể của nó.

Mục Trần khẽ run, hoảng hồn nhìn hắc lôi hải. Cái thứ gọi là Lôi linh thật quá khủng bố, ngay cả Bắc Minh Long Côn cũng không làm gì được, thiên địa ẩn chứa quá nhiều điều thần kỳ.

- Nhưng cũng may Lôi linh không có linh trí cao, dù vậy nếu chúng ta tới gần cũng sẽ bị nó công kích rất mãnh liệt.

Lão đầu trọc thở dài, mắt nhìn hắc lôi hải:

- Nếu ta dốc toàn lực cũng có thể hủy diệt nó, nhưng mà làm vậy thì có gì tốt đâu chứ?

- Vậy tiền bối muốn gì?

Mục Trần tò mò. Mấy trăm năm Bắc Minh Long Côn ở đây tạo thành cái lôi hải khủng bố, mục đích thật sự là gì?

Bắc Minh Long Côn nhướng mày, thản nhiên trả lời

- Lôi Thần đan!

- Lôi Thần đan?

Mục Trần ngẩn ra, sắc mặt mờ mịt chưa nghe nói bao giờ.

- Tuy gọi là đan, nhưng không có ai luyện chế ra cả, mà nó hình thành từ thiên địa. Chỉ khi lôi đình lực hùng hậu nhiều đến một mức khủng bố nào đó thì có tỷ lệ sinh ra Lôi Thần đan. Mấy trăm năm ta không ngừng sưu tập Hắc Thần Lôi, nhằm mục đích tăng cao tỷ lệ xuất hiện Lôi Thần đan.

- Vận khí không tồi, nhưng chẳng ngờ lúc sinh ra Lôi Thần đan, lại đản sinh thêm Lôi linh, khiến nó ngăn cản ta không thể lấy được.

- Lôi Thần đan kia có tác dụng gì a?

- Có Lôi Thần đan, ta có thể đột phá, bước vào cảnh giới Địa Chí Tôn.

Lão đầu trọc nói.

- Địa Chí Tôn. . .

Mục Trần trong lòng chấn động. Nói vậy hiện tại lão đã là cửu phẩm Chí Tôn? Kinh khủng thật. Đỉnh phong Chí Tôn cảnh, thêm một bước nữa đã trở thành Địa Chí Tôn, nhất lưu cường giả của Đại Thiên thế giới.

Thực lực đó thừa sức đứng đầu một siêu cấp chủng tộc.

- Tiền bối sao không nhờ Thái Thương viện trưởng? Có Thái Thương viện trưởng ra tay trợ giúp, chắc sẽ dễ hơn chứ?

Mục Trần tò mò. Ở Bắc Thương linh viện, với địa vị Bắc Minh Long Côn nếu cần hỗ trợ, ai dám không giúp?

- Vô dụng. Lôi linh cực kỳ cẩn thận, việc này ta cũng đã từng bàn với Thái Thương, hắn vừa mới tới đây thôi đã khiến lôi hải bạo động, hai người chúng ta mà cùng lúc xuất hiện, Lôi linh kia sẽ lập tức cảm nhận được nguy cơ, lỡ như nó điên cuồng cá chết lưới rách, hủy Lôi Thần đan, tâm huyết mấy trăm năm của ta chẳng phải phí đi sao?

Lão đầu trọc chép miệng ngán ngẩm.

Mục Trần cười khổ, nhìn hắc lôi hải kia không có dao động quá lớn, nhưng cái yên tĩnh đáng sợ kia khiến hắn run rẩy không thôi:

- Nhưng mà. . . tiền bối phải biết rõ thực lực ta như thế nào chứ?

- Yên tâm, ta nói rồi, không có để ngươi chết lãng nhách đâu.

Lão đầu trọc khoát tay:

- Ta sở dĩ tìm ngươi hỗ trợ, vì trước kia ngươi có hấp thu một tia Hắc Thần Lôi, hơn nữa còn kích nổ nó ở trong cơ thể, dù rằng sức mạnh đã tiêu tan hết, nhưng vẫn còn vương lại một vài thứ...

Mục Trần mắt lóe sáng:

- Tiền bối nói chính là. . . Hắc Thần Lôi Độc?

Lão đầu trọc gật đầu:

- Hắc Thần Lôi Độc quả thật đáng sợ, nhưng nói cách khác thì cũng là một kỳ bảo.

Mục Trần nhăn mặt.

- Hắc Thần Lôi Độc ngay cả cường giả Chí Tôn cũng không dám động tới, ngươi khống chế được thì sẽ là một tuyệt chiêu lợi hại đáng ngại.

- Khống chế Hắc Thần Lôi Độc?

Mục Trần cười méo mặt. Hắc Thần Lôi Độc tiềm ẩn trong cơ thể, ngay cả khả năng phát hiện nó còn không làm được, huống chi là khống chế?

- Ngươi muốn cảm ứng Hắc Thần Lôi Độc cũng không khó, chỉ cần luyện Lôi Thần Thể đầy đủ là được. Bằng Lôi Thần Thể ngươi chắc chắn khống chế tốt Hắc Thần Lôi Độc.

Lão đầu trọc cười nói.

- Lôi Thần Thể đầy đủ?

Mục Trần tim đập thình thịch, Lôi Thần Thể cường hãn thế nào hắn đã biết, nếu không nhờ thần quyết luyện thể đó, có lẽ lần ấy đã bị Hắc Thần Lôi Kiếp đánh cho tan xác, nếu được tu luyện bản đầy đủ, thì thân thể hắn sẽ cường hoành ra sao?

- Thế nào?

Lão đầu trọc cười tủm tỉm, tin chắc điều kiện thế này Mục Trần không thể từ chối.

Đúng như dự đoán, Mục Trần gật đầu cái rụp. Phú quý hiểm trung cầu, vì Lôi Thần Thể đầy đủ có vượt qua núi đao biển lửa cũng phải thử một chút. Hơn nữa hắn vẫn là đệ tử Bắc Thương linh viện, Bắc Minh Long Côn chắc cũng không để hắn chết một cách vô lý được.

Lão đầu trọc cười lớn, vỗ vai Mục Trần:

- Nếu đã vậy chúng ta chuẩn bị vài thứ đi.

- Chuẩn bị?

Mục Trần sửng sốt, mờ mịt

- Khụ...

Lão đầu trọc ho khan một tiếng:

- Là thế này, hiện tại cơ thể ngươi có một ít Hắc Thần Lôi Độc, nhưng có hơi ít, chưa đủ che giấu khí tức của ngươi. Cứ thế này tiến vào lôi hải sẽ lập tức bị Lôi linh phát hiện.

- Cho nên?

Mục Trần tự nhiên cảm thấy bất an.

- Cho nên. . . ngươi cần bị Hắc Thần Lôi đánh thêm vài cái cho Hắc Thần Lôi Độc nhiều lên một chút, đến khí nào có thể che giấu khí tức của ngươi mới thôi.

Lão đầu trọc nhe răng cười.

Mục Trần hai mắt đứng tròng, chân run lẩy bẩy như muốn xỉu. Cái lão quái đầu trọc đáng chết, quả nhiên tâm tư ác độc, lại muốn hắn chủ động đi tìm Hắc Thần Lôi. Lần trước bất đắc dĩ cộng thêm may mắn mới thoát chết.

Bây giờ lại cố tình tìm đến nó, thật có còn may mắn như thế không?

Nhìn thấy gương mặt xám xịt xủa Mục Trần, lão nhân đầu trọc cũng gượng cười, tay xoa xoa cái đầu trọc lóc:

- Yên tâm, ta sẽ khiến Hắc Thần Lôi yếu đến mức độ ngươi có thể chịu đựng được, nhất định không để ngươi có chuyện gì!

Mục Trần đảo mắt không ngừng. Dù có siêu cường giả cửu phẩm Chí Tôn ở bên cạnh bảo vệ, Hắc Thần Lôi rất hung mãnh, một khi xuất hiện biến cố gì e rằng muốn cứu cũng khó.

Chuyện này đúng là phải có phiêu lưu một chút.

Lão đầu trọc thấy Mục Trần hơi do dự, vội giật dây dụ hắn:

- Việc này xong, lão phu sẽ dốc lực chủ trì Linh Quang quán đỉnh cho ngươi, hiệu quả dám chắc cả Bắc Thương linh viện không ai sánh bằng.

Mục Trần vẫn chưa hết do dự.

- Này, tiểu tử kia, coi như ngươi thiếu lão phu một cái ân tình đó. Tiểu Cửu U kia có thể thành công vượt qua Hắc Thần Lôi kiếp, lão phu cũng đã giúp một tay, không chỉ cho nàng một đòn phòng ngự, còn thu đi một tia Hắc Thần Lôi, nếu không tiểu Cửu U kia bây giờ chắc cũng chỉ còn là nắm tro....

Lão đầu trọc láu táu kể hết đủ thứ, chỉ sợ Mục Trần thấy khó mà lui.

- Còn có việc này?

Mục Trần ngẩn ra kinh ngạc, chuyện này đến bây giờ mới biết.

- Tuy rằng ta thu Hắc Thần Lôi có mục đích riêng, nhưng cũng là giúp nàng một tay. Vả lại không có cái lông vũ ta cho tiểu Cửu U, thì nàng đâu có thời gian mà hồi phục chứ.

Lão đầu trọc hơi lấm lét nói tiếp.

Mục Trần liếc nhìn lão, đúng là khi Cửu U độ kiếp có dùng một cái lông vũ kỳ lạ, sức mạnh của nó không phải đến từ Cửu U Tước.

- Thế nào?

Lão đầu trọc vội hỏi.

Mục Trần cười cười, do dự cũng biến mất. Xưa nay người ta kính hắn một thước, hắn phải kính lại một trượng, bất kể lão đầu trọc có mục đích gì nhưng cũng đã giúp Cửu U một đại ân, mà hắn cùng với Cửu U huyết mạch tương liên, giúp Cửu U cũng là giúp hắn.

Đã vậy cũng không có lý do gì không liều một phen.

Hít một hơi sâu, Mục Trần mạnh mẽ gật đầu.

- Ta chấp nhận!

Chương 336: Lôi Thần Thể Hoàn Chỉnh

- Chấp nhận?

Lão nhân đầu trọc tỏ ra kinh hỉ, lúc nãy dụ ngon dụ ngọt bao nhiêu thứ Mục Trần vẫn chần chần chờ chờ, không ngờ chỉ vì một câu ân nghĩa lại khiến Mục Trần dứt khoát như thế.

Mục Trần chỉ mỉm cười, không nói thêm gì.

- Tiểu tử thú vị đấy.

Lão nhân đầu trọc tỏ ra tán thưởng, Mục Trần ân nghĩa rõ ràng như thế khiến lão cũng khá ưng ý.

- Khi nào thì bắt đầu?

Mục Trần chẳng chút do dự hỏi ngay.

- Ngay bây giờ!

Lão nhân đầu trọc vỗ vai Mục Trần, nói:

- Nếu ngươi có thể chịu nổi Hắc Thần Lôi, ta sẽ truyền thụ Lôi Thần Thể hoàn chỉnh truyền cho ngươi. Yên tâm! Ta không cho ngươi làm mồi câu chết vô ích đâu, lỡ như có vấn đề gì thì có ta ra tay ngay đó mà. Mấy trăm năm nay ta ở đây, chút đỉnh đó thì chẳng ăn nhằm gì với ta đâu.

- Ta sẽ cố hết sức.

Mục Trần gật đầu.

Lão nhân đầu trọc cũng gật gù, lắc mình đã tiến đến hắc lôi hải, nhưng chỉ dừng lại ở khoảng cách khoảng vạn trượng thì ngừng lại.

- Ngươi tới chỗ đó!

Lão chỉ vào một bình đài màu đen đang lơ lửng giữa hư không.

Mục Trần gật đầu, lắc mình hạ xuống chỗ đó, lập tức ngồi xếp bằng. Một cảm giác lạnh băng truyền vào người, thẩm thấu vào trong cơ thể, cảm giác như thương thế do Hắc Thần Lôi tạo thành dần dần được hóa giải.

- Bình đài này xây dựng bằng Hóa Lôi Thạch, có hiểu năng hóa giải lôi đình lực, ngồi đó sẽ khiến ngươi bớt khổ một chút.

Mục Trần gật đầu, ngẩng lên nhìn lão.

Lão nhân đầu trọc thấy Mục Trần chuẩn bị xong, ngón tay thình lình điểm vào hư không.

"Bùm"

Không gian nơi đó biến dạng kịch liệt, sóng gợn dập dềnh lan tỏa, xuyên qua không trung chiếu vào lôi hải.

"Ầm Ầm."

Tiếng sấm rền kinh thiên quen thuộc gầm rú, Mục Trần ngẩng lên đã thấy một cột hắc lôi như một con rắn điện bị những xiềng xích không gian quấn lấy.

Hắc Thần Lôi giãy giụa kịch liệt, lôi đình lực đầy tính hủy diệt bắn ra xung quanh, nhưng không hề khiến cho những xiềng xích kia yếu đi một chút nào.

Mục Trần trố mắt nhìn lão đang chơi đùa Hắc Thần Lôi trong tay, kinh hãi trước sức mạnh Chí Tôn cửu phẩm.

Lão kéo tia Hắc Thần Lôi ra khỏi lôi hải, tay nắm lại, xiềng xích trói chặt Hắc Thần Lôi nhất thời bùng nổ, khiến cho tia sét nhanh chóng bị thu nhỏ lại, sức mạnh hủy diệt cũng bị yếu đi nhanh chóng.

- Cũng được rồi nhỉ, chuẩn bị xong chưa?

Mục Trần liếc nhìn tia Hắc Thần Lôi, sức mạnh hủy diệt tuy yếu bớt nhưng lại không thua kém tia sét ngày trước hắn bị đánh vào người bao nhiêu.

- Tới luôn!

Mục Trần hít sâu một hơi, gật đầu.

"Ầm!"

Lão cũng chẳng khách khí, tia Hắc Thần Lôi như chớp giật đánh xuống Mục Trần.

Hắc viêm đột nhiên tuôn ra khỏi cơ thể Mục Trần, làn da hóa thành màu lôi bạc, Lôi Thần Thể cũng đã được sử dụng.

Tia Hắc Thần Lôi lao tới, nện vào thân thể hắn.

"Bùm!"

Bị sét đánh, Mục Trần bị giật tê dại, gần như bị đánh bay đi. Nhưng hắn cố gắng trụ lại bình đài, còn hắc viêm ngoài cơ thể thì nhanh chóng tắt lịm.

Linh lực bảo vệ cơ thể lập tức bị đánh lui vào trong cơ thể, Hắc Thần Lôi đầy sức mạnh hủy diệt điên cuồng chạy theo chui vào người Mục Trần.

"Xoẹt xoẹt."

Lôi điện lóe ra chằng chịt như mạng nhện bên ngoài làn da, đau nhức tê rần chạy khắp cơ thể Mục Trần.

Mục Trần nghiến răng cam chịu, thân thể run lẩy bẩy, linh lực trong người vận chuyển không ngừng chống đỡ Hắc Thần Lôi trùng kích.

Nhưng chênh lệch quá lớn, linh lực của hắn chẳng có mấy tác dụng, nhanh chóng thua tan tác, hắc lôi tương tàn phá tứ tung trong cơ thể, kinh mạch biến dạng, cốt cách huyết nhục vang lên những tiếng xẹt xẹt đáng sợ.

Nhức nhối khắp người, hắn nghiến răng đến ứa máu, cảm giác mê man sắp ngất chiếm lấy thần trí, nhưng hắn hiểu rõ nếu không chống cự lại, mất đi khống chế cơ thể, thì chắc chắn Hắc Thần Lôi sẽ phá nát thân thể của mình.

Lôi quang vây lấy thân thể, lóe ra kinh dị.

Lão đầu trọc nhìn thấy cảnh này, thần sắc cũng lo lắng thấy rõ. Nếu Mục Trần không thể chịu nổi Hắc Thần Lôi, thì chuyện này sẽ hỏng mất thôi.

- Cố lên!

Lão thì thào động viên.

Cảm giác mê man ngày càng sâu, thế nhưng ngay lúc Mục Trần không chịu nổi nữa, đột nhiên một luồng khí tức lạnh lẽo dũng mãnh tiến vào người, giảm đi đau nhức cơ thể, khiến cho Hắc Thần Lôi cũng bớt đi cuồng bạo.

Đó là tác dụng của Hóa Lôi đài.

Mục Trần thở phào, tiếp tục chịu đựng. Chừng nửa giờ sau mới chậm rãi mở mắt ra, Hắc Thần Lôi đều đã tiêu tán.

Mục Trần mặt mày tái mét, khẽ động thân thể đã cảm giác như từng bó cơ bị rách ra, đau đớn vô ngần.

- Ngươi thành công rồi!

Lão nhân đầu trọc vui mừng hạ xuống.

Mục Trần méo miệng, nói cũng không được, cố gắng dưỡng thần điều trị thương thế trong người.

Lão nhân đầu trọc vung tay lên, linh lực hùng hậu trực chỉ cơ thể Mục Trần dũng mãnh chui vào, tăng tốc chữa thương, hồi phục sức khỏe.

Được lão trợ giúp, chỉ mười phút sau Mục Trần đã khôi phục thương thế.

- Tiếp chứ?

Lão nhân đầu trọc cười tủm tỉm.

Mục Trần khóc không ra nước mắt, đành phải gật đầu.

"Ầm! Ầm!"

Những tiếng sấm rền đáng sợ lại vang lên lần nữa.

Nửa ngày, Mục Trần liên tục chịu đựng đau đớn chết đi sống lại, da thịt như bị lóc ra từng mảng, thậm chí còn có mùi khét và thối như một xác chết cháy.

Khi tia Hắc Thần Lôi thứ 18 tiêu tán đi, Mục Trần đã không chịu nổi nữa, ngã gục xuống bình đài, mặt trắng không còn hột máu, thở hổn hển như trâu chết, thân thể rụng rời như muốn đứt ra từng khúc.

Lão nhân đầu trọc hạ xuống Hóa Lôi đài, đặt tay lên đỉnh đầu Mục Trần, dũng mãnh quán chú linh lực điều trị thương thế cho hắn.

Miễn cưỡng khôi phục được một chút, Mục Trần lại cảm thấy mỏi mệt cực kỳ, thậm chí lười động cả ngón tay, nhưng hắn cảm nhận rõ sự mạnh mẽ của cơ thể đã tăng thêm một ít, sự tàn phá của lôi đình vậy mà lại có lợi cho cơ bắp cốt cách.

Lão nhân đầu trọc lướt bàn tay qua người Mục Trần, đột nhiên những cái bớt đen nổi khắp người, như chất lỏng chuyển động, khiến cho hắn cảm thấy bất an vô cùng.

Đó là Hắc Thần Lôi Độc, và bây giờ nó nồng đậm hơn hắn trước kia.

Mục Trần nhìn chằm chằm vào lôi độc ban, cảm giác da đầu tê rần. Tự nhiên lại rước một cái nguy hiểm trí mạng vào trong người, ai mà không cảm thấy sợ được chứ.

- Lôi độc có lẽ đủ để giấu khí tức của ngươi rồi.

Lão nhân đầu trọc gật đầu, nói ra vài lời khiến Mục Trần như trút được gánh nặng. May quá, không phải bị sét đánh nữa rồi.

- Bây giờ ta sẽ truyền thụ Lôi Thần Thể hoàn chỉnh cho ngươi, rồi nói cho ngươi biết cách khống chế Hắc Thần Lôi Độc này.

Mục Trần nghe mà sung sướng, chịu khổ cực cũng quá đáng giá đi mà.

Lão nhân đầu trọc cười, ngón tay chỉ vào mi tâm Mục Trần, một tia lôi quang lóe lên, một thứ gì đó chui vào trong não của hắn.

Nhất thời một tiếng sấm rền nổ lên trong đầu, thân hình run rẩy, tin tức phức tạp ào ào như thủy triều đổ vào trí óc.

"Lôi Thần Thể, thần quyết luyện thể trung phẩm, dùng lôi đình lực trui rèn cơ thể, khiến cho nó có sức mạnh phá vỡ không gian, bạt sơn khuấy hải.

Thần quyết tu luyện đến cao thâm, uy lực có thể sánh ngang thần quyết thượng phẩm."

- Có thể so với thần quyết thượng phẩm?

Mục Trần kinh hãi rung động, thần quyết luyện thể vốn đã hiếm thấy, không ngờ Lôi Thần Thể lại tốt đến vậy. Khi đã thuần thục có thể so sánh với thần quyết thượng phẩm, có lẽ thần quyết cấp bậc đó ngay cả Linh Trị điện cũng tìm không ra!

Sét đánh đau khổ đấy, nhưng mà lợi ích không nhỏ chút nào.

Kìm nén sung sướng đang dâng lên trong lòng, Mục Trần xem xét kỹ lưỡng phương pháp tu luyện.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 337: Hắc Thần Lôi Độc Chỉ

Mục Trần chìm đắm nghiên cứu phương pháp tu luyện Lôi Thần Thể, lát sau mở mắt hưng phấn kinh dị.

Theo phương pháp cho biết, Lôi Thần Thể chia làm chín tầng, đươc gọi là Cửu Văn Lôi Thể, mỗi khi Lôi Thần Thể tinh tiến một tầng, thân thể sẽ có một lôi văn thành hình. Khi đạt đến chín lôi văn chính là lúc đại thành, khi đó e rằng chỉ đơn thuần sức mạnh cơ thể cũng có thể đánh nát một cường giả Chí Tôn cảnh tầm thường.

- Cửu Văn Lôi Thể. . .

Mục Trần hào hứng cực kỳ, Lôi Thần Thể vô cùng phi thường bất phàm, có lẽ trong số những thần quyết luyện thể cũng cực kỳ lợi hại.

- Không biết ta bây giờ được mất văn nhỉ?

Mục Trần lẩm bẩm.

- Blè...

Lão nhân đầu trọc đứng cạnh trề môi châm chọc:

- Ngươi đó hả? Nhất văn còn chưa được, còn bày đặt tự hỏi mấy văn, thấy gớm? Ngươi tưởng Lôi Thần Thể dễ tu luyện vậy sao? Lôi Thần Thể đẳng cấp càng cao thì càng khó. Bây giờ nếu ngươi có thể đạt tới tam văn Lôi Thể thì Hắc Thần Lôi đã không còn uy hiếp gì tới ngươi rồi. Lúc đó thì phải tìm lôi đình lực mạnh hơn Hắc Thần Lôi mới trui rèn cơ thể được, còn không thì khỏi tăng tiến đi.

- Lợi hại hơn cả Hắc Thần Lôi?

Mục Trần biến sắc, bây giờ chỉ là một tia Hắc Thần Lôi bị suy yếu cũng đánh cho hắn chết đi sống lại, huống hồ...

Xem ra Lôi Thần Thể lợi hại nhưng cũng khá nguy hiểm. Rảnh rỗi lại đi tìm lôi đình khủng bố cho nó đánh, đang yên đang lành không chừng bị sét đánh cho tan xác.

- Mấy cái đó với ngươi mà nói còn xa lắm, bây giờ cảm ứng thử xem có nhận ra được Hắc Thần Lôi Độc trong người không đã.

Lão nhân đầu trọc phất tay, giục.

Mục Trần gật đầu, tay kết ấn, như có tiếng sấm rền vang, lôi quang lóe ra.

Trong huyết nhục cốt cách như có thêm những tia Hắc Thần Lôi, không ngừng trui rèn kinh mạch, cốt cách, huyết nhục.

Say mê luyện thân thể, cảm giác tê tê nhè nhẹ đột nhiên thêm một chút dao động lạnh lẽo.

Mục Trần lập tức bừng tỉnh, tâm thần khẽ động, quan sát một nơi cực kỳ bí mật trong người, một giọt chất lỏng màu đen xuất hiện nơi đó, xuyên qua máu thịt, thỉnh thoảng cuốn lấy xương cốt. Mỗi cơ quan được giọt chất lỏng đó chạy qua, đều để lại một hắc ấn không thể xóa đi, đó chính là dấu vết bị lôi độc ăn mòn.

- Đây là Hắc Thần Lôi Độc ư?

Mục Trần chấn động, quả nhiên độc tính kỳ dị, nếu hắn có bản Lôi Thần Thể hoàn chỉnh, thì căn bản không cách nào nhận ra sự tồn tại của nó.

Sau đó, Mục Trần lại phát hiện thêm những dao động lạnh lẽo ở những nơi khác trong cơ thể, toàn bộ đều là Hắc Thần Lôi Độc ẩn trong

người hắn.

Mục Trần cảm ứng được lôi độc, tự nhiên lại cảm thấy khó chịu. Mấy thứ kia thật khiến người ta ăn không ngon ngủ không yên.

- Mục Trần, cứ theo lời ta mà làm. Thúc giục Lôi Thần Thể dẫn đám lôi độc đó đến kinh mạch tay phải!

Lão nhân đầu trọc đột nhiên lên tiếng chỉ điểm, âm thanh vang vào trong lòng.

Mục Trần hơi do dự, nhưng cũng vận chuyển Lôi Thần Thể. Tiếng sấm rền mang theo những tia hắc lôi bắn ra, nhằm về phía những giọt lôi độc đen tuyền.

Giọt lôi độc nhận thấy rõ uy hiếp tới nó, nhất thời co lại, như dịch chuyển tức thời chạy xuyên qua kinh mạch.

Mục Trần liền thả lỏng người. Nếu đám lôi độc kia mà lủi lung tung khắp người thì phiền toái lớn. Hắn không nghĩ với đẳng cấp Lôi Thể chưa đạt được nhất văn hiện tại có thể chịu nổi một khi Hắc Thần Lôi Độc bùng nổ.

Mục Trần bình tĩnh lại, giọt lôi độc cũng bình ổn trở lại, dần dần nhận ra những tia lôi quang mang theo dao động quen thuộc mới từ từ đến gần.

Mục Trần lập tức chộp lấy cơ hội khống chế nó đi thẳng đến luồng kinh mạch ở cánh tay.

Tiến lui một hồi, chừng vài phút sau lượng lôi độc tích tụ đều được Mục Trần đưa vào kinh mạch cánh tay.

- Dẫn nó tới ngón giữa.

Lão nhân đầu trọc lại tiếp tục chỉ điểm.

Mục Trần gật đầu, từng chút một dẫn từng giọt lôi độc đến ngón tay giữa. Trong những đường kinh mạch ở ngón tay giữa có một nhánh kinh mạch nhỏ, nói cách nào đó là một phế mạch, nhưng hiện tại đã trở thành nhà ngục tốt nhất cho số lôi độc kia.

Mục Trần hoàn thành dẫn hết lôi độc vào đoạn phế mạch kia, rồi dùng lôi quang niêm phong lại, cũng tốn thêm một khoảng thời gian nữa.

Những giọt lôi độc lững thững trong đoạn phế mạch, dường như có linh tính gì đó, đột nhiên trở nên bạo động, dũng mãnh công kích phong ấn lôi quang.

Mục Trần mở mắt ra, nghiêm trọng nhìn vào bàn tay phải, ngón giữa đã hoàn toàn trở thành màu đen, khác biệt với những ngón tay trắng còn lại, mang đến cảm giác lạnh lẽo quỷ dị.

- Chúng nó muốn phá ra ngoài!

Mục Trần nhìn ngón tay run rẩy không ngừng, hắn trầm giọng nói.

Lão nhân đầu trọc thản nhiên gật đầu, chợt một giọt máu màu vàng lợt từ ngón tay lão bay ra, giọt máu lấp lánh rồi chui vào bàn tay Mục Trần.

Hào quang ám kim từ bàn tay phải Mục Trần tỏa ra, rồi dần co lại, biến thành một hoa văn ám kim. Nó chạy trong lòng bàn tay, rồi dũng mãnh tấn công vào ngón giữa, hình thành một phong ấn, giam cầm toàn bộ lôi độc khiến chúng không thể phá ra được.

Màu đen trên ngón tay dần trở lại bình thường, nhưng Mục Trần vẫn cảm nhận rõ Hắc Thần Lôi Độc tồn tại trong đó.

- Phong ấn này có thể khóa chặt lôi độc, ta đã hoàn toàn bỏ khống chế, nên sau này ngươi có thể tự do điều khiển phong ấn đó. Cái này xem như là món hời thứ hai của ngươi, Hắc Thần Lôi Độc là một con dao hai

lưỡi, tuy nguy hiểm cho bản thân nhưng cũng không phải là thứ vũ khí tồi.

- Sau này giao chiến với kẻ khác dùng ám chiêu này, một ngón tay chỉ qua, hé hé hé, ta nói cả Thông Thiên cảnh cũng phải lập tức trọng thương.

- Trong Thú Liệp chiến nếu có bản lĩnh này, thì đâu có phải te tua với tên nhóc Cổ Thiên Viêm nọ.

Mục Trần mừng rỡ, mắt sáng quắc nhìn ngón tay của mình. Không ngờ Hắc Thần Lôi Độc lại tốt đến thế, lần này quả nhiên là thu hoạch không ít.

- Vậy gọi nó là Hắc Thần Lôi Độc chỉ.

Mục Trần nhếch miệng cười khoái trá, đặt cho nó một cái tên. Một cái tên đơn giản nhưng lại có sát thương kinh người.

- Tiền bối, bây giờ làm gì nữa?

Mục Trần vui mừng rạo rực hỏi. Có lời nhiều thế này mà không làm nên chuyện thì rất đáng xấu hổ a.

- Đợi ta kéo Lôi Linh kia ra, ngươi lẻn vào tìm Lôi Thần đan. Nhớ kỹ! Thời gian ngươi có thể ở trong lôi hải kia nhiều lắm là nửa giờ, nên phải tranh thủ. Nếu không tìm được Lôi Thần đan thì phải chạy trở ra, nếu còn chưa muốn hóa thành tro tàn.

Lão nhân đầu trọc trầm giọng nói.

Mục Trần nghiêm trang gật đầu, hắn cũng không muốn đùa giỡn với cái mạng cùi của mình.

Lão nhân đầu trọc không nói gì thêm, để cho Mục Trần điều tức nửa canh giờ, đến khi trạng thái của hắn hồi phục, lúc đó mới chậm rãi bay lên cao.

Không gian đằng kia đột nhiên bạo động kịch liệt, gió nổi lên dữ dội, như sắp hình thành phong bạo, khiến cho trời đất run rẩy.

Uy áp đáng sợ vô cùng lan tỏa khiến không gian cũng chấn động.

Uy áp của Chí Tôn!

Uy áp này còn mạnh mẽ cường hãn hơn cả vị Bạch Long Chí Tôn ngày trước!

Lão nhân đầu trọc thần sắc nghiêm túc, sau lưng như có sóng biển u ám lao tới, một con kình ngư không thấy đuôi phá sóng tiến lên.

"Gréc!"

Tiếng rít kinh thiên đi trước, kình ngư xuyên qua hải dương, từ trên lưng giang ra một đôi cánh rồng khổng lồ che khuất mặt trời.

- Đây là Bắc Minh Long Côn ư?

Mục Trần chấn kinh. Bắc Minh Long Côn rất khổng lồ, to ước chừng mấy vạn trượng, nhìn không thấy đuôi, uy áp đáng sợ này khiến không gian nơi đây gần như chịu không nổi.

"Ầm Ầm!"

Lúc Bắc Minh Long Côn xuất hiện, lão nhân đầu trọc hoàn toàn biến mất, còn lôi hải lại bùng phát cơn mưa sấm sét cực kỳ khủng bố.

Vô số những tia hắc lôi bắn lên cao, hội tụ phía trên lôi hải, hình thành Hắc Lôi Linh không có hình dáng gì cụ thể. Lôi tương đổ xuống như thác, lôi quang hội tụ thành hai con mắt đáng sợ, nhìn chằm chằm vào Bắc Minh Long Côn đằng xa.

"Ầm!"

Hắc Lôi Linh như phẫn nộ, lôi đình tung hoành bao phủ cả ngàn trượng.

Mục Trần hít sâu một hơi, ánh mắt chấn động.

Đằng kia hắn chính là Lôi Linh?

Sinh linh biến thái như thế, thật quá đáng sợ.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 338: Lẻn Vào Lôi Hải

"Ầm Ầm!"

Sấm rền cuồng bạo quanh quẩn không gian, lực lượng hủy diệt tỏa ra uy áp kinh khủng khiến người ta không lạnh mà run.

Lôi Linh vừa xuất hiện, lập tức tập trung chú ý vào Bắc Minh Long Côn, dao động linh lực tản mát khiến nó cảm thấy cực kỳ nguy hiểm.

"Ầm!"

Lôi hải điên cuồng dâng cao, những luồng sét cuộn lại như sóng lớn, Lôi Linh phẫn nộ trấn áp chính diện đánh phủ đầu Bắc Minh Long Côn.

Nhưng với thế công của nó, Bắc Minh Long Côn vẫn bình tĩnh không hề hoảng hốt, há cái miệng khổng lồ phun một cột nước ẩn chứa hàn khí vô tận như muốn đông cứng không gian.

"Rầm rầm!"

Hai luồng sóng nước và sét đối chiến, nhưng lôi điện lại bị cấp tốc đóng băng, lan nhanh đến Lôi Linh.

"Ầm!"

Nhưng vô số những tia sét khác như lôi long hung hăng đánh ra, chấn nổ băng tầng đang chiếm cứ.

Mục Trần đứng trên Hóa Lôi đài, gương mặt rung động quan sát vòng chiến của hai cường giả, sức mạnh đủ để phá sập không gian.

Đó là sức mạnh Chí Tôn.

Cường giả chân chính nơi Đại Thiên thế giới.

Mục Trần hừng hực lửa nóng, đó là mục tiêu mà hắn theo đuổi trên con đường tu luyện, một ngày kia hắn sẽ phải đạt được!

Mục Trần nhanh chóng bình tĩnh lại, hướng mắt nhìn về lôi hải đang sôi trào. Bắc Minh Long Côn đang thu hút chú ý của Lôi Linh, chính là cơ hội tốt nhất cho hắn lẻn vào.

Tuy lôi đình cuồng bạo khắp nơi, nhưng không khiến Mục Trần cảm thấy sợ hãi. Hắn đột nhiên lướt đi một cách lặng lẽ, thâm nhập vào trong lôi hải.

Bắc Minh Long Côn hai mắt lóe lên, thế công đột nhiên hung mãnh hơn, liên tiếp đẩy lui Lôi Linh phải lui đi. Lão đang tận lực phân tán sự chú ý của Lôi Linh, bằng không nếu để Mục Trần bị phát hiện, e rằng chỉ một tia lôi đình tùy tiện của nó cũng đánh hắn ra tro.

Nhưng cũng vì Mục Trần quá yếu, dao động linh lực của hắn hoàn toàn bị che lấp trong giao tranh khủng bố của hai cường giả, nên thậm chí đến lúc Mục Trần đến sát lôi hải, Lôi Linh vẫn không hề hay biết.

Mục Trần thở phào nhẹ nhõm, mắt nghiêm trọng nhìn vào lôi hải mênh mông. Hắn ở đây không khác gì một hạt cát nơi bờ biển, chẳng đáng để mắt tới.

Thể tích khổng lồ kia khiến hắn bất giác cảm thấy sợ hãi trước một sự chênh lệch quá lớn.

Mục Trần nắm chặt hai đấm, nghiến răng xông lên, hóa thành một quang ảnh lao vào trong.

"Roẹt roẹt."

Điện quang bắn tứ tung, thân hình Mục Trần đã hoàn toàn biến mất.

Lôi đình tràn ngập, thậm chí Mục Trần còn nhận thấy không ít Hắc Thần Lôi chuyển động lượn lờ trong lôi hải, nhìn giống như những con hắc long khổng lồ đáng sợ đang bơi lội.

Mục Trần vừa xuất hiện ở trong này, lập tức khiến một ít Hắc Thần Lôi hướng đến chỗ hắn, chúng nó đã nhận ra một lực lượng dao động hoàn toàn khác biệt.

Mục Trần vội vã vận chuyển Lôi Thần Thể, khiến cho lôi quang lóe ra ngoài da, ngón giữa của hắn cũng trở nên đen tuyền, dao động đáng sợ của lôi độc phát tán ra che giấu dao động linh lực của hắn.

Hắc Thần Lôi lướt đến, rồi lượn lờ quanh thân Mục Trần, dường như đang cảm ứng lấy mục tiêu.

Mục Trần chẳng dám manh động, đứng yên chịu trận, mồ hôi toát ra trên trán. Thân đang trong biển sét, chỉ một hành động lỗ mãng e rằng sẽ lập tức bị Hắc Thần Lôi đánh tan thành tro.

Nhưng may là hắn không xui xẻo đến như thế, Hắc Thần Lôi sau khi uốn lượn quanh thân hắn, nó cũng không có trí tuệ gì nên cũng không thể nhận ra Mục Trần.

Mục Trần lau mồ hôi trán, lắc mình lướt sâu vào trong lôi hải.

Không hổ là "biển", lôi hải cực kỳ rộng lớn, chẳng biết Lôi Thần đan ở hướng nào, có lẽ nó phải xuất hiện ở chỗ nào có lôi đình lực hội tụ nhiều nhất.

Nhưng dù có suy đoán như thế, muốn tìm ra một viên Lôi Thần đan trong biển sét mênh mông vẫn không phải là chuyện đơn giản. Mục Trần cố gắng đi tìm, nhưng cả mười phút trôi qua cũng chẳng có dấu vết gì cả.

Mà càng di chuyển vào bên trong, Hắc Thần Lôi càng lúc càng khủng bố, thể tích càng lúc càng to, như những con cự long tiềm ẩn trong biển lớn, khiến Mục Trần lông tóc dựng ngược.

Thời gian trôi qua, Mục Trần càng lúc càng lo lắng thêm. Dù có Lôi Thần Thể và lôi độc ẩn thân, nhưng chắc chắn không lâu dài được. Đến khi thời hạn nửa giờ hết, hắn chẳng thể chống cự nổi sự hủy diệt của lôi đình nơi đây, chắc chắn sẽ hóa ngay thành tro bụi.

- Không thể tiếp tục mò mẫm như vậy được, thời gian không kịp.

Mục Trần nhanh chóng quyết định, rồi hắn trầm tư:

- Lội đình lực này tràn ngập đáng sợ, nhưng chắc chắn lưu chuyển trong này nó phải có thông tin thăm dò. Lôi Thần đan là căn nguyên đầu nguồn của lôi hải, vậy thì lôi đình lực này nhất định phải có cảm ứng!

Cách này của Mục Trần cũng khá to gan, trong lôi hải này thực lực của hắn căn bản là quá yếu, chỉ một sai sót nhỏ cũng sẽ hủy diệt hắn ngay lập tức. Vốn phải tránh né lôi đình lực, nhưng bây giờ hắn lại chủ động cảm ứng thông tin từ những tia lôi đình kia.

Một biện pháp cực kỳ nguy hiểm, nhưng Mục Trần thì dường như chưa bao giờ thiếu những việc làm lớn mật thế này.

Mục Trần lại trầm ngâm, cuối cùng quyết định. Nếu có nguy cơ xảy ra bất trắc, thì lập tức bỏ chạy, dùng Lôi Thần Thể và lôi độc ẩn thân hắn có thể thuận lợi rời khỏi, mặc cho nhiệm vụ thất bại.

Bây giờ cũng không còn cách khác, đành phải cố thử một lần.

Hắn không do dự nữa, lôi quang trên cơ thể dần dần từng chút một yếu đi, hắn không dám lập tức giải trừ toàn bộ, cần phải thử một chút để hấp dẫn lôi đình lực xem đã.

Nhất thời lôi hải đang yên tĩnh trở nên sôi trào, ngay cả những tia Hắc Thần Lôi khổng lồ đằng xa dường như cũng có phát hiện.

Một tia lôi đình chạm vào người Mục Trần, lập tức chui vào trong cơ thể. Mục Trần liền thúc giục Lôi Thần Thể, lôi quang phát xạ, trở lại ẩn nấp.

Lôi hải vừa mới cảm ứng được vật thể lại nay mất tích, trở lại yên tĩnh như cũ.

Còn thân thể Mục Trần thì run như cầy sấy, giật lên liên hồi. Tia lôi đình xâm nhập thân thể cũng mang theo sức mạnh Hắc Thần Lôi cực kỳ lợi hại. Nhưng cũng may trước đó hắn đã từng chịu kha khá Hắc Thần Lôi oanh kích, cũng đủ sức chịu đựng được. Một lát sau tia lôi đình đó bị hắn luyện hóa hấp thu.

Sau khi luyện hóa nó xong, Mục Trần cúi đầu nhìn xuống phía dưới của lôi hải, nơi tối đen như mực, ánh mắt vui mừng.

Quả nhiên đã cảm nhận được dao động kỳ lạ, cái hướng đó chính là hướng mà hắn đang nhìn kia.

Lôi Thần đan chắc chắn phải ở chỗ này!

Mục Trần lắc mình, thân hình như cá bơi giữa dòng nước, tăng tốc hướng về phía bên dưới lôi hải sâu hun hút.

Mục Trần càng đi nhanh thêm, chỉ vài phút sau đã đến được một nơi, chỗ này cực kỳ tối đen, thậm chí chẳng thấy gì trước mặt.

Lôi điện lóe ra, dao động hủy diệt tản mát. Chỗ này quả thực không phải nơi một tiểu tử Hóa Thiên cảnh như hắn nên lui tới.

Mục Trần quét mắt nhìn khắp nơi, lôi điện lóe lên trong mắt giúp hắn nhìn xuyên qua lôi tương đen tuyền, tìm kiếm mục tiêu.

Lúc này thời gian đã tiêu tốn hết một nữa, nếu không tranh thủ e rằng khó mà chạy ra khỏi được lôi hải.

Mồ hôi lạnh chảy xuống trên gương mặt, tim đập thình thịch, Mục Trần vội vã vô cùng.

- Hử?

Chợt hắn giật mình, vội lướt đi, giơ tay chạm lấy một lớp gì đó mỏng manh.

Trong lòng rung động, lôi quang lóe lên trên tay, bọc lấy bàn tay, đâm xuyên qua lớp mỏng kia.

Lập tức hắn cảm thấy sức mạnh lôi tương hủy diệt đều tiêu tán đi mất, cảm giác lôi hải cũng hoàn toàn không có.

- Đây là..?

Mục Trần kinh ngạc nhìn xuống, dường như là một không gian hoàn toàn tách biệt với lôi hải.

Vậy thì chắc chắn chỗ này là nơi cất giấu thứ quan trọng nhất!

Mục Trần tim đập càng lúc càng nhanh, nhìn về trung tâm của không gian tách biệt, bỗng cảm giác hơi thở ngừng lại, vì hắn quá mừng rỡ không thể nào ngăn cản được.

Trong không gian hắc ám có một đóa hắc liên to chừng một trượng, hình thù như chất lỏng, chuyển động không ngừng. Một hạt châu như trái bóng xoay tròn nơi nhụy hoa.

Dao động kỳ lạ khó hình dung lan tỏa.

Mục Trần ánh mắt nóng cháy.

Lôi Thần đan, hắn rốt cục đã tìm được rồi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 339: Đến Tay

Trong không gian tách biệt, Mục Trần kinh hỉ nhìn hạt châu đen thui, dao động toát ra cho thấy nó chính là mục tiêu nhiệm vụ lần này.

Lôi Thần đan!

- Tìm được rồi!

Mục Trần đè nén sự vui mừng trong lòng, cẩn thận lướt tới, đến gần đóa hắc liên như nước kia.

Càng đến gần, Mục Trần phát hiện ra đóa hắc liên đó hình thành từ lôi tương, cảm giác kỳ dị khiến người ta nghĩ khó mà phá hủy được, và đặc biệt là không hề có chút dao động cuồng bạo nào cả, hoàn toàn bất đồng với lôi đình lực khủng bố trong lôi hải này.

Mục Trần chăm chú quan sát hắc liên kia một hồi, rồi nhìn sang Lôi Thần đan. Đây mới là mục tiêu chính, phải nhanh tay lấy nó, thời gian cũng không còn sớm nữa.

Mục Trần giơ tay ra, lôi quang lóe lên búng ra, như những sợi tơ tằm bao vây Lôi Thần đan.

Mục Trần tu luyện Lôi Thần Thể có hấp thu một ít Hắc Thần Lôi, nên cảm giác chung nguồn gốc khiến Lôi Thần đan không kháng cự, dễ dàng tóm lấy.

Thấy đã thuận lợi, Mục Trần mừng rơn, tay hút lấy Lôi Thần đan.

"Đùng!"

Nhưng ngay khi Lôi Thần đan vào tay, không gian tách biệt này lại rung chuyển không ngừng, biến dạng như sắp sụp đổ.

Mục Trần biến sắc, cất đi Lôi Thần đan định rời khỏi. Nhưng ánh mắt quét ngang đóa hoa sen lại cảm thấy kỳ lạ.

Chẳng biết đóa lôi liên kia có tác dụng gì, nhưng cũng hình thành nơi đây như Lôi Thần đan thì có lẽ không phải là phàm vật, đã lỡ đến đây rồi sao còn không thuận tay hái luôn, cơ duyên này có thể gặp lại lần hai được sao chứ?

Mục Trần quyết đoán giơ tay ra, lôi quang tóm lấy lôi liên, thu vào tay.

"Véo!"

Xong xuôi đâu đấy, Mục Trần không dám dừng chân, lập tức lao ra, thoát khỏi không gian tách biệt, xuất hiện trở lại trong lôi hải.

"Xoẹt xoẹt."

Lôi điện bao bọc thân thể, Mục Trần đẩy tốc độ lên cao nhất điên cuồng bỏ trốn khỏi lôi hải.

"Ầm!"

Thình lình tiếng sấm rền giận dữ vang vọng trên không trung của lôi hải. Lôi Linh đang quần thảo chiến đấu với Bắc Minh Long Côn đột nhiên gầm lên điên cuồng, hắc lôi đánh ra nổ vang, chấn nổ sóng triều của Bắc Minh Long Côn.

Bắc Minh Long Côn nhìn thấy Lôi Linh đột nhiên bạo động, sắc mặt lại tỏ ra vui vẻ. Có lẽ Mục Trần đã tìm được Lôi Thần đan.

"Ầm! Ầm!"

Lôi Linh gào thét, hắc lôi như cự long vần vũ bắn về lôi hải, ý định đánh chết tên trộm Lôi Thần đan, Mục Trần.

Nhưng Bắc Minh Long Côn đâu dễ để cho nó mốn làm gì thì làm, cái mồm cá khổng lồ rộng mở, một dòng nước đen phun ra dữ dội đông cứng toàn bộ lôi đình.

Lôi Linh thấy Bắc Minh Long Côn không ngừng ngăn cản, cực kỳ phẫn nộ. hình dáng khổng lồ của nó đột nhiên phát nổ, tan thành lôi tương đầy trời, đổ ào ạt xuống lôi hải. Một cột Hắc Thần Lôi khổng lồ đột nhiên xuất hiện xé toang lôi hải, tốc độ kinh khủng khó hình dung nện thẳng xuống.

Mục Trần đang cấp tốc lao ra, đột nhiên cảm thấy lông tóc dựng ngược, bất an đầy tràn trong lòng, cảm giác tử vong ập đến đáng sợ.

Giật mình ngẩng đầu lên, lôi hải phía trên như mở ra, một tia Hắc Thần Lôi khổng lồ như thiên khiển xuyên không gian phong tỏa hoàn toàn mọi thứ xung quanh hắn, không thể tránh né!

Mục Trần tái mặt, công kích như thế căn bản hắn không thể nào chịu nổi.

Một việc duy nhất có thể làm đó là nhắm mắt chờ chết.

"Ầm!"

Nhưng khi Mục Trần tuyệt vọng, thì một luồng sức mạnh đáng sợ khác cũng hung hãn xé toang lôi hải, một dòng nước đen lạnh lẽo cuồn cuộn bắn tới, tốc độ nhanh hơn Hắc Thần Lôi một bước, phủ lấy Mục Trần.

"Rẹt rẹt."

Dòng nước đông kết lại thành hắc băng sơn, Mục Trần hoàn toàn được bảo vệ ở trung tâm băng sơn.

"Bùm!"

Hắc Thần Lôi hung hăng oanh kích vào băng sơn, lôi hải rung chuyển bạo động, lôi tương cuồn cuộn nổi lên, bề mặt băng sơn bị đánh nứt ra một đường thật lớn, nhưng đã ngăn được một kích đáng sợ của Lôi Linh.

"Véo!"

Băng sơn cứ thế lui đi, chớp mắt đã xuyên qua lôi hải, xuất hiện ở không gian bên ngoài.

Thân hình khổng lồ của Bắc Minh Long Côn cũng nhanh chóng thu nhỏ lại, trở thành lão nhân đầu trọc bộ dáng gần đất xa trời đứng trước mặt Mục Trần.

Trong lôi hải, Lôi Linh đang điên cuồng rít gào, lôi tương tung hoành tứ phương, định tiếp tục triển khai công kích đối với lão.

Lão nhìn thấy vậy, nổi giận hừ một tiếng, hai tay biến ảo kết ấn, đột nhiên không gian quanh lôi hải bị biến dạng, một dòng nước lạnh tuôn ra hóa thành hàn băng tù lung phong tỏa hoàn toàn lôi hải rộng vô biên ở bên trong.

"Đùng đùng!"

Hắc lôi oanh kích lên vách băng lao, nhưng không thể phá hủy nó. Trước tới nay lão nhân đầu trọc lo lắng Lôi Linh không ăn được thì đạp đổ, phá hủy Lôi Thần đan nên mới e ngại. Bây giờ Lôi Thần đan đã ở trong tay, không còn gì phải ngại dĩ nhiên chẳng để cho Lôi Linh không có bao nhiêu linh trí trở thành thứ gì đáng phải lo ngại.

Sau khi giam khốn Lôi Linh, lão nhân đầu trọc cười tủm tỉm quay lại nhìn Mục Trần, xoa xoa tay làm cái bộ dáng chuyện nhỏ như con thỏ ra vẻ với hắn.

Mục Trần trừng mắt, nắm tay lại, một luồng hắc lôi bắn ra, lôi quang tan đi, để lại một viên Lôi Thần đan huyền dị.

Những luồng lốc xoáy hình thành từ sấm sét li ti xoay tròn quanh Lôi Thần đan, phát ra những tiếng sấm sét đì đùng.

Lão nhân đầu trọc nhìn Lôi Thần đan, mắt bỗng dưng đỏ lên, vội chộp ngay lấy, mặc kệ lôi đình đánh vào bàn tay khô gầy, lão cũng không hề màng tới.

- Lôi Thần đan a. . .

Lão kích động lẩm bẩm. Vì Lôi Thần đan này đã phải chờ đợi đến mấy trăm năm, cuối cùng cũng thỏa nguyện.

Có Lôi Thần đan, lão có thể tiến thêm một bước, đột phá Chí Tôn cửu phẩm, trở thành Địa Chí Tôn chân chính!

Lát sau lão bình tĩnh lại, cất đi Lôi Thần đan, chuyện đột phá không phải dễ, dù có Lôi Thần đan cũng cần phải chuẩn bị thêm nhiều thứ nữa kia.

- Mục Trần, lần này lão phu đã nợ ngươi một ân tình.

Lão nhân đầu trọc cười nói.

Mục Trần cũng cười đáp lại:

- Tiền bối khách sáo rồi, lần này ta cũng được lợi không ít, ân tình gì chứ.

Đúng là hắn có lợi ích không nhỏ, không chỉ có Lôi Thần Thể hoàn chỉnh, còn có Hắc Thần Lôi Độc chỉ, sắp tới còn được Linh Quang quán đỉnh, thật là phúc duyên sâu dày.

- Hô hô, đúng là thu hoạch không nhỏ.

Lão nhân đầu trọc liếc nhìn Mục Trần, ánh mắt đầy thâm ý.

Mục Trần xấu hổ cười, vung tay lên, một đóa hắc liên xuất hiện trước mặt.

- Tiền bối, cái này ta tìm được cùng một chỗ với Lôi Thần đan, chẳng biết nó là cái gì.

Mục Trần thành thật khai báo.

Lão nhìn chòng chọc vào đóa sen, mắt sáng lên kinh ngạc:

- Cái này dường như là Lôi Thần Liên, một bảo vật cực hiếm. Như Lôi Thần đan vậy, tỷ lệ cực thấp sinh ra ở những nơi có lôi đình lực đậm đặc. Không ngờ trong lôi hải này lại có thể cùng lúc sinh ra Lôi Thần đan và Lôi Thần Liên.

- Lôi Thần Liên...

Mục Trần lẩm bẩm cái tên bất phàm.

- Lôi Thần Liên do ngươi tìm thấy, vậy nó là của ngươi đi.

Lão nhân đầu trọc khoát tay, nói.

Mục Trần lúc lắc cái đầu, không đoán được lão lại hào phóng như vậy, dù gì Lôi Thần Liên chắc chắn cũng không tầm thường.

- Lôi Thần Liên tuy cũng hiếm, nhưng với ta chẳng có ích gì. Coi như ngươi may mắn, nó rất có ích cho việc tu luyện Lôi Thần Thể, sau này tu luyện thì ngồi lên đó, sẽ có thể hấp thu lôi đình lực cuồn cuộn không dứt. Dùng thứ đó trui rèn thân thể sẽ đẩy nhanh tiến triển tu luyện.

Mục Trần cực kỳ vui mừng, Lôi Thần Liên lại có thần hiệu như thế sao? Hắn đang lo Lôi Thần Thể tu luyện khó quá, không ngờ có được Lôi Thần Liên thì bớt đi rất nhiều phiền toái.

- Vậy đa tạ tiền bối!

Mục Trần cảm tạ lập tức, nhiệm vụ lần này khá nguy hiểm nhưng lại phú quý không ít. Hắn tin chắc nếu lão đây lên tiếng, thì không biết bao nhiêu kẻ già trẻ lớn bé tranh nhau mà hỗ trợ, nhưng cũng may số người

có thể chịu đựng được Hắc Thần Lôi đánh liên hồi mà còn sống cũng không có mấy ai....

Nếu không phải như thế, có lẽ Bắc Minh Long Côn cũng không tìm hắn làm gì.

Lão nhân đầu trọc lắc đầu, vung tay lên mang theo Mục Trần rời khỏi tầng cuối Lôi vực, đến tầng thứ chín, hạ xuống một đỉnh núi.

Không gian nơi đây không có áp lực như lúc nãy, tuy cũng có lôi hà dày đặc, nhưng vẫn kém tầng cuối Lôi vực rất xa.

- Tiếp theo....

Lão nhân đầu trọc mỉm cười.

- Ta sẽ thực hiện lời hứa, giúp ngươi tiến hành Linh Quang quán đỉnh.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 340: Tiếp Nhận Linh Quang Quán Đỉnh

- Linh Quang quán đỉnh. . .

Nghe bốn chữ đó, Mục Trần cũng bất giác rung động trong lòng. Nhiệm vụ này thu hoạch phong phú, nhưng cái chính mà hắn cần nhất lúc này chính là Linh Quang quán đỉnh.

Vì Lôi Thần Thể muốn tu luyện đến một mức đáng kể thì không thể trong thời gian ngắn, khó mà khiến thực lực của hắn bay lên như diều gặp gió.

Thực lực hiện tại mới chỉ là Hóa Thiên cảnh sơ kỳ, so với Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông đã đến Thông Thiên cảnh thì kém quá xa. Trong Thú Liệp chiến có thể miễn cưỡng xông xáo như thế cũng vì Cổ Thiên Viêm không đánh hết lực, nếu không thì muốn du đấu dây dưa, Mục Trần khó mà cầm hòa chứ đừng nói thắng lợi.

Dù sao, Hóa Thiên cảnh và Thông Thiên cảnh chênh lệch quá lớn.

Nếu thực lực bây giờ thực lực có thể tăng cường thêm nữa, thì đối diện cường giả Thông Thiên cảnh cũng bớt vất vả hơn.

- Lấy linh quang của ngươi ra hết đi.

Lão nhân đầu trọc đã lấy được Lôi Thần đan, thành ra tâm tình cực kỳ tốt.

Mục Trần gật đầu, búng tay ra, một luồng sáng rực rỡ xuất hiện, hóa thành một tinh thể trong suốt, linh lực hùng hậu mà tinh thuần cuồn cuộn không ngừng tản mát ra.

Rồi hắn cũng lấy toàn bộ Linh Tướng quang mà hắn có ra hết, tuy hiệu quả không bằng tinh thể Linh Vương như vậy cường, nhưng muỗi có ít cũng là thịt.

Lão nhân đầu trọc chẳng quan tâm gì đến Linh Tướng quang, chỉ cầm lấy tinh thể Linh Vương rồi gật đầu, nói:

- Linh Quang giới cũng thật là kỳ ảo, linh khí ngưng tụ ra rất tinh khiết, dùng để quán đỉnh quả thật quá thích hợp.

Thiên địa linh khí ở bên ngoài tuy cũng hùng hậu, nhưng lại có thêm nhiều lượng tạp linh khác, muốn hấp thu phải luyện hóa kỹ lưỡng. Còn ở Linh Quang giới lại khác, nơi đó chỉ là một không gian không lớn lắm, linh lực ngưng tụ ra không chịu ảnh hưởng của ngoại giới, tinh khiết hơn rất nhiều.

- Lấy Lôi Thần Liên ra, có nó phụ vào thì Linh Quang quán đỉnh của ngươi càng tốt.

Mục Trần vui vẻ lấy ra ngay, lần này có Lôi Thần Liên quả nhiên là kỳ bảo.

Hắn vung tay lên, Lôi Thần Liên xuất huyền phù trước mặt, liên tọa như chất lỏng lại giống lôi tương chuyển động, nhưng luôn giữ được hình dáng hoa sen.

Mục Trần nhảy lên Lôi Thần Liên ngồi xếp bằng. Vừa tiếp xúc với liên tọa, cảm giác một luồng lôi đình lực lặng lẽ tràn vào thân thể.

Lôi đình lực cũng có chứa Hắc Thần Lôi nhưng không cuồng bạo như khi bị sét đánh, từ từ thẩm thấu vào cơ thể Mục Trần, xuyên qua huyết mạch, cốt cách, mang lại cảm giác tê rần rất sảng khoái.

Lôi Thần Thể gần như tự động vận chuyển, toàn bộ cơ thể như sói đói tham lam nuốt sạch lôi đình lực, dùng nó trui rèn thân thể.

Mục Trần nhịn không được sung sướng thở phào ra một cái, hơi thở có lôi quang lóe lên. Lôi Thần Liên quá tuyệt vời, tu luyện thế này thoải mái hơn bị sét đánh nhiều lắm.

Lão nhân đầu trọc búng tay ra, khỏa tinh thể Linh Vương bay tới lơ lửng trên đầu Mục Trần. Linh Tướng quang như những vì tinh tú lấp lánh tô điểm trang trí xung quanh Mục Trần.

Linh khí tinh thuần ào ào khuếch tán, hình thành một làn sương mỏng, bao phủ lấy Mục Trần bên trong.

- Chuẩn bị đi!

Lão nhân đầu trọc vung tay lên, một dòng nước đen lạnh toát phun ra, đập vào đám linh quang. Hào quang sáng lên, linh quang được nối liên hoàn lại một chỗ, rồi chui hết vào viên tinh thể Linh Vương.

"Bùm!"

Linh lực cường đại từ khỏa tinh thể bùng nổ, tinh thuần trong sáng, hình thành một màng chất lỏng bên ngoài bề mặt tinh thể.

"Chíu!"

Ngón tay lão điểm vào không trung, một chùm sáng linh lực rực rỡ sáng chói bắn ra, bay lên trời rồi hạ xuống rọi sáng thân thể Mục Trần.

Linh lực hùng hậu và tinh thuần như thủy triều dũng mãnh đổ vào cơ thể Mục Trần.

Linh lực này rất tinh khiết, chẳng cần phải luyện hóa, chỉ cần cho Thần Phách há miệng hút hết tất cả.

Quang thân thể Thần Phách có những lỗ đen linh lực hiện ra, càng nhiều linh lực đở vào cơ thể, Mục Trần càng cảm nhận rõ một lượng linh lực không ít tản mát ra ngoài.

Đó là hiện tượng bình thường, Linh Quang quán đỉnh cũng không thể nào hấp thu toàn bộ linh lực, gần một nửa số lượng linh khí sẽ bị phát tán đi.

Mục Trần tuy đau lòng nhưng không biết làm cách nào, đành bó tay chịu trận.

Nhưng mà hắn không làm được thì không có nghĩa là lão cũng không thể.

Lão nhân đầu trọc nhìn linh lực tản mát từ cơ thể Mục Trần, mày nhíu lại. Lão chủ trì Linh Quang quán đỉnh, linh lực kia còn dám không nghe lời, nếu đích thân ra tay mà chỉ khiến Mục Trần nhận được có một nửa thì còn gì là mặt mũi.

- Đi về lại cho ta!

Lão chỉ ngón tay ra, dòng nước lạnh lại đập vào người Mục Trần, một tầng băng xuất hiện vây kín Mục Trần bên trong.

Ngay khi hắc băng phủ lấy hắn, linh lực đang tản mát cũng bị cưỡng chế chui trở lại vào trong người Mục Trần.

Lúc này điểm tốt của việc người chủ trì Linh Quang quán đỉnh có thực lực cao đã hiện rõ, lão nhân đầu trọc thực lực tuyệt đỉnh, dễ dàng hoàn mỹ tiến hành Linh Quang quán đỉnh. Những trưởng lão khác khó mà làm được thế này.

Linh lực bị ép buộc phải quay về trong cơ thể, Mục Trần lập tức phát hiện ra, trong lòng tán thưởng không thôi. Bắc Minh Long Côn không hề để cho linh lực bị hao tổn vô ích, thật quá đáng nể.

Có lão nhân đầu trọc chủ trì Linh Quang quán đỉnh, Mục Trần chẳng còn gì phải băn khoăn, tâm thần tập trung thúc giục Thần Phách, hấp thu toàn bộ linh lực đang ào ào xông đến.

Lão nhân đầu trọc quan sát Mục Trần, gật gù tán thưởng. Lão không dùng hình thức quán đỉnh cuồng mãnh một lần có lệ, làm vậy quá tệ, lão chẳng thích chút nào. Hơn nữa Mục Trần giúp lão lấy được Lôi Thần đan, lão còn biết ơn không hết.

Cũng vì thế mà lão giúp hắn không cần phải tiêu hao quá nhiều thời gian và tinh lực, áp dụng phương pháp hoàn mỹ nhất. Mỗi một lần linh lực đổ vào cơ thể Mục Trần, đều vừa vặn đạt đến mức hấp thu tốt nhất của cơ thể hắn, sau khi hấp thu hết đợt đó, thì mới có một luồng linh lực tinh khiết khác quán đỉnh vào. Cứ như thế liên tiếp không ngừng, chẳng chút đình trệ, giúp Mục Trần tiến sâu vào trạng thái tu luyện, hiệu quả cực cao.

Người có khả năng khống chế như thế này ở Bắc Thương linh viện cũng không nhiều.

So với kiểu Linh Quang quán đỉnh của đệ tử bình thường, chẳng cần ai trợ giúp, ngay khi rời khỏi Linh Quang giới thì linh quang tự động phát tán, tiến vào thân thể, buộc họ phải mau chóng tìm nơi an tĩnh để hấp thu luyện hóa.

Mà việc đó sẽ có đến 6-7 phần phải tiêu hao vô ích.

Lão nhân đầu trọc ngồi giữa không, vẫn chăm chú quan sát Mục Trần. Phương pháp Linh Quang quán đỉnh của lão tiêu hao thời gian cũng khá nhiều, nhưng mà nói chung cũng chỉ là việc nhỏ.

- Bây giờ thì cứ chờ cho Linh Quang quán đỉnh chấm dứt vậy.

Lão uốn eo thân mình, thời gian này sẽ ngồi thủ hộ ở đây cho hắn.

Cứ thế sáng rồi lại chiều, trải qua đêm lại đến ngày khác, thời gian lặng lẽ trôi qua ở tầng 9, chớp mắt đã được một tháng trời.

Thân thể Mục Trần như hoàn toàn say ngủ trong trạng thái quán đỉnh, không nhúc nhích, hô hấp nhè nhẹ yếu ớt như một người bệnh đang nằm

điều dưỡng.

Dù vậy, tuy hô hấp càng yếu đi, nhưng chẳng ai khác nhận thấy rõ ngoài hắn, bên trong cơ thể linh lục đang ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Linh Quang quán đỉnh đã giúp hắn có chỗ tốt cực lớn.

Gần đó, lão nhân đầu trọc ngồi trên không, nhàm chán duỗi lưng. Lão ở đây chăm sóc cho Mục Trần suốt một tháng, tình hình này vẫn chưa có dấu hiệu kết thúc.

- Tiểu tử này. . .

Lão nhân đầu trọc than thầm lắc đầu, tay nắm lại, Lôi Thần đan hiện ra cầm nơi tay, lão thích thú vuốt ve cười tủm tỉm, thần sắc say mê.

Có được Lôi Thần đan, chờ đợi nhàm chán tự nhiên cũng thú vị hơn.

Thời gian yên lặng trôi, hơn một tháng qua Mục Trần hoàn toàn biến mất khỏi Bắc Thương linh viện, khiến cho nhiều người tỏ ra nghi hoặc. Xưa nay Linh Quang quán đỉnh dường như chẳng có ai cần thời gian dài như thế.

Dĩ nhiên cũng vì tin tức Bắc Minh Long Côn tự tay chủ trì Linh Quang quán đỉnh cho hắn cũng không có lan truyền ra, do đó vô số đệ tử chẳng ai biết một chút gì.

Những tin tức nóng hổi sôi động của sự kiện Thú Liệp chiến vừa kết thúc cũng dần dần yên tĩnh trở lại, thay đổi lớn trên Thiên bảng rồi cũng trở lại vững vàng, mọi hắc mã đều đã lộ diện, cục diện Thiên bảng so với trước kia cũng có rất nhiều khác biệt.

Muốn xem Thiên bảng phải thay đổi mạnh mẽ lần nữa, có lẽ lại phải chờ một năm sau, Thú Liệp chiến lại bắt đầu. Khi đó, có lẽ sẽ càng thêm nhiều kẻ ẩn nhẫn tu luyện xuất hiện.

Dù vậy, hắc mã có đen mức nào cũng không thể xuất hiện một tên Mục Trần "đen" hơn được, quá ư là yêu nghiệt.

Hóa Thiên cảnh sơ kỳ, chiến thắng Thông Thiên cảnh sơ kỳ. Chuyện này là một sự tình không thể lý giải.

Bắc Thương linh viện dần trở nên yên tĩnh, thì lại có một sự kiện khác khiến cho linh viện trở nên sôi động.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 341: Giao Lưu Hội

Gần đây trong Bắc Thương linh viện có một chủ đề khá nóng, đó là Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông liên thủ, lập tổ đội nhận nhiệm vụ liệp sát Ma Long Tử.

Việc đó khiến cho cả linh viện xôn xao, hung danh của Ma Long Tử vang khắp nơi, không ai không biết. Phàm là đệ tử đi ra Bắc Thương đại lục rèn luyện, xui xẻo gặp Ma Long Tử thì bị hành hạ chết đi sống lại, tử trạng cực kỳ thê thảm. Cũng vì thế mà đông đảo đệ tử căm thù đến tận xương tuỷ. Dù vậy hắn thực lực quá dũng mãnh, trong số các đệ tử có thể uy hiếp được hắn ta cũng chỉ có Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông.

Trước đây Trầm Thương Sinh đi một mình, đều tay không trở về cuối cùng đành phải liên kết với Lý Huyền Thông, quyết ý phải xóa đi khối u ác tính cho linh viện.

Đệ nhất và đệ nhị Thiên bảng lập đội, chắc chắn rất đáng quan tâm, nhưng mọi người không có khả năng đi theo xem, chỉ có thể chờ tin tức ở linh viện. Ai cũng tin tưởng, Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông mạnh mẽ như thế chắc sẽ không phải tay không mà trở về nữa.

Nhưng tin tức về họ chiến đấu ra sao cũng chỉ đến khi họ trở về mới biết được, do vậy không có gì mới, sau khi Trầm Thương Sinh rời khỏi linh viện chừng mười ngày, mọi thứ lại trở nên bình lặng.

Rồi một chuyện khác lại nổi lên khiến linh viện tiếp tục sôi động.

Ở Đại Thiên thế giới này có vô số linh viện. Dù rằng Ngũ Đại Viện dang tiếng hàng đầu vang dội nhất, nhưng cũng không có nghĩa là không có linh viện này đủ sức tiến sát đến danh vọng của Ngũ Đại Viện.

Vài linh viện vô cùng cường đại, thực lực cũng không kém Ngũ Đại Viện là bao. Nhưng danh tiếng thì cũng có chênh lệch, nên khi người ta đề cập tới cũng ít khi được yêu thích như Ngũ Đại Viện.

Việc này khiến cho có nhiều linh viện đủ tư cách khiêu chiến Ngũ Đại Viện. Bọn họ nghĩ ra mọi thủ đoạn, vơ vét những thiên tài khắp nơi, nhờ vào chính những học viên đó để khiến tiếng tăm của viện mình đại chấn.

Và danh vọng này phần nào cũng phải nhờ vào tiếng tăm của Ngũ Đại Viện.

Từ đó có một sự kiện gọi là đại hội linh viện trao đổi. Nói đơn giản đó là cách một thời gian sẽ có vài linh viện cường đại dẫn đội ngũ đến Ngũ Đại Viện, đưa ra đệ tử luận bàn trao đổi. Bề ngoài nhìn có vẻ hiền lành, nhưng ý tứ khiêu khích không cần nói cũng rõ ràng như ban ngày.

Ngũ Đại Viện cũng biết điều ấy, nhưng khó mà cự tuyệt. Bản thân là Ngũ Đại Viện, bọn họ có lý do chính đáng, vì danh vọng của chính linh viện nên không thể cự tuyệt khiêu chiến từ bên ngoài.

Hơn một tháng sau Thú Liệp chiến, Bắc Thương linh viện nghênh đón một dịp "linh viện trao đổi"

Không ít đệ tử ưu tú xoa tay, hào hứng chuẩn bị. Để cho đám tiểu tử nhà quê kia biết được đệ tử Bắc Thương linh viện không phải thứ linh viện tùy tiện bọn họ đủ sức so sánh được.

Thực lực bọn họ ở Bắc Thương linh viện có lẽ cũng không phải tuyệt đỉnh, nhưng nói gì thì nói, trước nay cũng phải vượt qua được đủ loại sàng lọc mới có thể trở thành đệ tử Bắc Thương linh viện, bản thân họ cũng có ngạo khí của mình.

Thành ra đại hội linh viện trao đổi chính là nơi đông đảo đệ tử Bắc Thương linh viện nhón chân khoan thai bước tới.

Linh viện khiêu chiến năm nay tên là Thái Đỉnh linh viện, tọa lạc tại Thái Đỉnh đại lục. Tuy danh tiếng có kém một chút so với Bắc Thương linh viện, nhưng nếu ai dám xem thường một linh viện danh chấn một đại lục như thế có lẽ cũng là chuyện vô cùng ngu xuẩn.

Việc đó khiến cho tất cả đệ tử Bắc Thương linh viện rất chú ý, thậm chí còn hơn cả Thú Liệp chiến.

Dù sao Thú Liệp chiến có biến hóa ra sao, những thành viên ưu tú vượt qua mặt vẫn là người của Bắc Thương linh viện. Nhưng còn đại hội trao đổi, một khi thất thủ thì phải đánh đổi bằng danh tiếng của linh viện, một chút tổn hại cũng khiến họ rất khó coi.

Và lúc này đệ tử Bắc Thương linh viện lại tỏ ra đồng tâm, trước kia có mâu thuẫn gì cũng đều tạm gác lại.

Địa điểm đại hội trao đổi cũng được thiết kế ở quảng trường Bắc Minh, cho thấy Bắc Thương linh viện cũng rất coi trọng sự kiện này.

Mở linh viện, thanh danh là chuyện rất trọng yếu.

Đại hội trao đổi kiểu này nếu không thủ cho vững, tiếng đồn ra cũng ảnh hưởng không kém.

Đại hội khai mạc, đệ tử Bắc Thương linh viện cũng trở nên trịnh trọng hơn, bọn họ nhận thấy đội hình mà Thái Đỉnh linh viện gửi đến lần này dường như đều được tuyển chọn kỹ lưỡng, không ai là kẻ đơn giản.

Và đại hội kéo dài đã được ba ngày.

Ngày thứ nhất, hảo thủ hai bên đều xuất hiện, đấu không phân cao thấp, vài người nổi danh trên Thiên bảng cũng đấu có thắng có thua, nói chung cũng không mấy lo lắng.

Nhưng kết quả thế này khiến cho đệ tử Bắc Thương linh viện trở nên cẩn trọng hơn. Thái Đỉnh linh viện chuẩn bị kỹ mới đến, mà đặc biệt là Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông hiện tại lại rời khỏi linh viện nhận nhiệm vụ truy sát Ma Long Tử, trong thời gian ngắn khó mà trở về được. Còn kẻ nổi danh nhất Thú Liệp chiến vừa rồi, giành được vị trí đệ tam, Mục Trần cũng chẳng biết mất tích đâu hơn cả tháng, chẳng ai rõ hắn đang ở nơi nào.

Ba vị chiến lự cực mạnh không có mặt, nếu còn sơ ý thì việc thủ thắng ở đại hội không phải là chuyện dễ dàng.

Do đó đến ngày thứ hai, top 10 Thiên bảng bao gồm cả Hạc Yêu, Tô Huyên, Từ Hoang, Triệu Thanh Sam... cũng đều ra tay, áp chế khí thế của Thái Đỉnh linh viện, giành lấy đại thắng.

Nhưng cũng chỉ được một ngày, qua đến ngày thứ ba, Thái Đỉnh linh viện không phái ra thêm bao nhiêu đệ tử nữa, chỉ có một người.

Chính kẻ này bắt đầu khiêu chiến từ hạng 9 Thiên bảng, chỉ trong một ngày khiến cho vô số đệ tử Bắc Thương linh viện kinh hãi, đánh bại toàn bộ Mộ Phong Dương, Từ Hoang, Triệu Thanh Sam, Tô Huyên....

Cả Bắc Thương linh viện chấn động.

Top 10 Thiên bảng xuất quân bị đánh bại hơn phân nữa, mà tên đó ra tay cực kỳ tàn nhẫn, tất cả đệ tử thất bại đều trọng thương, khiến cho mọi người phẫn nộ, nhưng chẳng làm gì được.

Cuối cùng chỉ còn hy vọng ở nơi Hạc Yêu.

Nhưng hy vọng cuối cùng này cũng bị đập nát tàn nhận.

Hạc Yêu dốc lực chiến một trận, cuối cùng một sai sót nhỏ mà thảm bại.

Tất cả đệ tử Bắc Thương linh viện đều nghẹn họng, không ai ngờ được đại hội lại có cục diện này.

Còn Thái Đỉnh linh viện thì ngược lại, khí thế ngút trời, ánh mắt khinh thị nhìn lại Bắc Thương linh viện, tỏ vẻ như Thái Đỉnh linh viện đã vượt mặt đủ sức thay thế họ trong Ngũ Đại Viện.

Và lúc này ai ai cũng biết được danh tính của người đã đánh bại cả top 10 Thiên bảng, là một thiếu niên tên Liễu Tranh, thiên phú kinh diễm. Và càng đáng ngạc nhiên hơn, vì hắn đã từng chọn Bắc Thương linh viện, nhưng lại không thông qua khảo hạch cuối cùng, bị đào thải nên gia nhập Thái Đỉnh linh viện. . .

Và rồi bây giờ tên đệ tử bị đào thải đó xuất hiện trở lại Bắc Thương linh viện, mang đến cục diện khó tin này, kết quả châm chọc khiến cho mọi người ở Bắc Thương linh viện cảm thấy như bị vả một cái tát.

Khó trách hắn lại ra tay độc ác như thế, có lẽ muốn nhân dịp này báo thù Bắc Thương linh viện có mắt không tròng!

Đệ tử Bắc Thương linh viện đều đã phẫn nộ, vì dù cho khảo hạch kia cũng không phải hoàn toàn công bằng, cũng phải có cả thực lực lẫn may mắn. Liễu Tranh thiên phú tuyệt hảo, nhưng thiếu một chút may mắn, căn bản không trách ai được, còn lúc này hắn xuống tay cực kỳ đáng giận.

Phẫn nộ thì nhiều, nhưng nhìn lại những đệ tử hàng đầu chưa ra chiến, thì Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông, Mục Trần cả ba người đều mất tích, dường như Bắc Thương linh viện đã không còn ai mạnh hơn được Hạc Yêu.

Điều này khiến mọi người tỏ ra nao núng, chẳng lẽ kết quả của lần đại hội này sẽ kết thúc như vậy sao? Nói vậy, Thái Đỉnh linh viện sẽ rời khỏi, bọn họ không ngại gì mà truyền rao tứ phương. Đến lúc đó danh tiếng Bắc Thương linh viện sẽ tổn hại nghiêm trọng, không chừng sẽ ảnh hưởng đến vị trí xếp hạng trong Ngũ Đại Viện.

Nhưng hy vọng lại xuất hiện khi mọi thứ tưởng chừng như đã kết thúc, lúc đệ tử Bắc Thương linh viện chán nản, Tô Huyên đề cử một

người mà ai ai cũng tán thành.

Người kia, ngoại trừ ba vị top 3 Thiên bảng, thì chỉ còn có nàng chưa ra tay.

Chính là Lạc Li.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 342: Liễu Tranh

Quảng trường Bắc Minh.

Sau khi Thú Liệp chiến kết thúc mà trở nên trống trải, thì lúc này lại trở nên đông đúc vì đại hội trao đổi đã đến, lần thứ hai biến thành nơi chú ý của cả Bắc Thương linh viện.

Và sự chú ý lúc này còn nóng hơn cả Thú Liệp chiến.

Vì đây chính là lúc toàn bộ đệ tử Bắc Thương linh viện đồng tâm hiệp lực.

Thái Đỉnh linh viện ép người thái quá, nếu không lấy lại mặt mũi thì danh tiếng một trong Ngũ Đại Viện của họ sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ.

Đó là chuyện tuyệt đối không một đệ tử kiêu ngạo nào của Bắc Thương linh viện có thể cam chịu.

Nơi quảng trường mênh mông, biển người tràn ngập, chín phần trong số đó là đệ tử Bắc Thương linh viện, chỉ có một góc nhỏ khu tây bắc là của một đội ngũ khác.

Chính là đệ tử Thái Đỉnh linh viện.

Đám đệ tử kia đều vận trường bào xanh biếc, nam thanh nữ tú, hầu hết đều tay khoanh trước ngực, thanh thế hiên ngang khinh thị nhìn đệ tử Bắc Thương linh viện. Nhiều người có năng lực thì có ích lợi gì? Đánh không lại Liễu Tranh của họ, thì đại hội trao đổi lần này, Thái Đỉnh linh viện đã có thể qua mặt Bắc Thương linh viện!

Nếu có thể, trong linh viện đại tái nửa năm sau, có thể Thái Đỉnh linh viện đủ sức thay thế Bắc Thương linh viện!

- Liễu học trưởng, hôm nay thủ thêm một ngày, Thái Đỉnh linh viện chúng ta sẽ chiến thắng, để xem lúc đó bọn chúng còn nói gì được đây!

- Hừ, đám Bắc Thương linh viện chỉ giỏi võ mồm, cái gì mà cường giả mạnh nhất không có mặt, Liễu học trưởng hôm qua một đường khiêu chiến cái gọi là top 10 Thiên bảng, chẳng phải toàn lũ chó cụt đuôi sao?

- Đúng, hôm nay dù có bọn người top 3 Thiên bảng đến thì cũng phải cúp đuôi chạy về!

- Ha ha ha!

Đám đệ tử Thái Đỉnh linh viện hò nhau châm biếm, cười to rộn rã khiến cho đám đông bên này tức đến nổ đom đóm mắt, nhưng từ khi Liễu Tranh xuất hiện, dáng vẻ kiêu ngạo hống hách khiến bọn họ cũng chẳng làm gì được.

Một người áo xanh đứng trên quảng trường, hai tay cũng khoanh trước ngực, hờ hững nhìn đám đệ tử Bắc Thương linh viện đang phẫn nộ, cười khẩy.

Đây là linh viện mà hắn từng tha thiết mơ ước tiến vào sao? Dường như không xuất sắc như hắn từng nghĩ.

Hắn muốn cho Bắc Thương linh viện phải biết, mất đi Liễu Tranh, là vì Bắc Thương linh viện mắt mù!

Chỗ tập trung những đệ tử hàng đầu của Bắc Thương linh viện hiện giờ, Hạc Yêu, Tô Huyên, Từ Hoang cùng với Triệu Thanh Sam đều có mặt, và sắc mặt không ai có vẻ tốt.

- Tô Huyên, đã gọi người đi báo cho Lạc Li chưa? Nàng sẽ đến chứ?

Từ Hoang lo lắng hỏi Tô Huyên, top 10 Thiên bảng lúc này cũng chỉ còn có thể dựa vào Lạc Li mà thôi.

- Đã báo rồi, tuy Lạc Li vốn không thích tranh đấu, nhưng chuyện này liên quan đến thể diện Bắc Thương linh viện chúng ta, có lẽ nàng sẽ đến.

Tô Huyên gật đầu xác nhận.

- Nàng ta đến đây thì năng lực gì? Liễu Tranh thực lực Thông Thiên cảnh sơ kỳ, không yếu hơn Lý Huyền Thông. Đừng nói là Lạc Li, cho dù Mục Trần đến đây cũng khó mà thắng, trận này không phải luận bàn nhẹ nhàng đâu.

Hạc Yêu cũng có xích mích với Mục Trần, mà quan hệ thắm thiết của Lạc Li với Mục Trần như vậy vẫn khó tránh khỏi không tin cậy.

Tô Huyên thản nhiên liếc hắn:

- Nếu ngươi cảm thấy đủ sức thì bọn ta cũng đồng ý cho ngươi lên tiếp đó.

Hạc Yêu nhất thời cứng họng, nghiến răng quay mặt chỗ khác. Hắn cách Thông Thiên cảnh chỉ một đường chỉ, nhưng đến bây giờ vẫn chưa thể bước qua. Chứ nếu không thì sao phải bại dưới tay Liễu Tranh kia?

Mọi người trở nên trầm tư, cảm giác uất ức lên đầy ngực. Thái Đỉnh linh viện thật biết chọn thời điểm, đúng ngay lúc Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông vừa rời khỏi viện, Mục Trần lại biến đâu mất tích, lại kéo bè kéo lũ qua đây, khiến cho người ta không kịp trở tay.

Khi đệ tử song phương khiêu khích lẫn nhau, trên đài giảng viên, cao tầng hai linh viện ngồi ngay ngắn, hoàn toàn khác với không khí đối đầu của đệ tử dưới kia, nhưng chắc chắn cũng không phải hữu hảo gì.

- Ha ha! Thái Thương viện trưởng, xem ra lúc này đây Thái Đỉnh linh viện chúng ta cũng tốt chứ nhỉ? Tiểu tử Liễu Tranh thiên phú cực cao,

ngạo khí có thừa. Vốn ta muốn hắn biết được đệ tử Bắc Thương linh viện mạnh mẽ ra sao, để áp chế nhuệ khí của hắn đó.

Một lão sư hình thể khá to lớn cười tủm tỉm.

- Phí viện trưởng nói đùa, đại hội trao đổi chỉ là một hồi luận bàn mà thôi, để bọn nhỏ biết được điểm yếu và thiếu sót của bản thân, nào có chuyện áp chế nhuệ khí được chứ.

Thái Thương viện trưởng cười nhạt.

Không ngờ vị nam tử mập mạp nhìn như một thương gia này lại là viện trưởng Thái Đỉnh linh viện, tên là Phí Thanh Tùng. Dù tướng mạo xấu xí, nhưng ở Thái Đỉnh đại lục, cũng là nhân vật hàng đầu. Chứ nếu không thì làm sao có thể trở thành viện trưởng một linh viện hàng đầu đại lục. Nếu ai mà khinh thường hắn chỉ vì vẻ bề ngoài, e rằng đến lúc chết vẫn chưa biết tại sao mình chết.

- Vẫn là Thái Thương viện trưởng khí độ cao thâm.

Phí Thanh Tùng cười lớn vỗ bàn, nói:

- Đại hội trao đổi lần này, thật ra Thái Đỉnh linh viện chúng ta thắng cũng không sao, Thái Thương viện trưởng yên tâm, đến lúc trở về ta sẽ bảo đám tiểu tử kia im miệng, không hé răng lời nào. Ha ha!

Thái Thương viện trưởng vẫn mỉm cười, không mặn không nhạt. Chỉ có vài trưởng lão bên cạnh thì cau mày. Điện chủ Hình Điện Mạch U thì khẽ mấp máy nói gì đó, chỉ có Thái Thương viện trưởng nghe được.

- Viện trưởng, chuyện này ta đã báo cho Bắc Minh đại nhân, chỉ tiếc là chưa có hồi âm gì. Chẳng biết Mục Trần có xuất hiện hay không.

Thái Thương viện trưởng bí mật gật đầu.

- Thái Thương viện trưởng, Bắc Thương linh viện còn đệ tử nào ra đánh không vậy? Nếu không thì....

Phí Thanh Tùng đang cười nói rôm rả, nhưng chưa nói hết câu đột nhiên nheo mắt nhìn về phía bắc. Một tia sáng bắn tới nhanh như chớp, rồi hạ xuống quảng trường Bắc Minh trong sự chú ý của tất cả mọi người.

Hào quang tan đi, một người con gái mảnh khảnh xinh đẹp mặc áo đen, tóc dài màu bạc, dung nhan tinh xảo, khí chất rất đặc biệt thu hút tầm mắt mọi người.

Quảng trường Bắc Minh đang ồn ào trở nên yên tĩnh, bất kể đệ tử Bắc Thương linh viện hay Thái Đỉnh linh viện, ánh mắt đều kinh ngạc.

- Đến rồi!

Tô Huyên mừng rỡ reo lên.

- Sao chứ? Đệ tử Bắc Thương linh viện không kiếm nổi một ai ư? Đợi lâu như vậy, lại tới một đứa con gái?

Liễu Tranh cũng vì dung nhan của Lạc Li mà động lòng, nhưng vẫn khinh khỉnh cất tiếng.

Lạc Li lẳng lặng nhìn Liễu Tranh, khkông đáp lời, tay nắm chặt Lạc Thần Kiếm.

- Đệ thập Thiên bảng, Lạc Li. Thỉnh chỉ giáo!

Nàng nhẹ nhàng cất tiếng.

- Đệ thập Thiên bảng? Ngay cả đệ tứ Hạc Yêu còn thua Liễu học trưởng, đệ thập thì có năng lực làm cái gì?

Đám đệ tử Thái Đỉnh linh viện nghe nàng nói cũng hồi tỉnh lại, trề môi châm biếm, bàn luân không thôi. Chẳng lẽ dùng mỹ nhân kế huyền thoại sao chứ?

Đám Thái Đỉnh linh viện thì xôn xao châm chọc, nhưng trong số họ có một cặp mắt nheo lại, nhìn chằm chằm vào người con gái xinh đẹp kia.

Ánh mắt đó nghiền ngẫm một cách kỳ lạ.

"Lạc Li, ngươi quả nhiên là ở đây."

Trên quảng trường, Liễu Tranh lạnh lùng nhìn Lạc Li, chậm rãi nói:

- Ta vốn ra tay thì không lưu tình, đừng nghĩ rằng bề ngoài xinh đẹp thì ta sẽ nương tay. Do đó nên nghĩ cho kỹ trước khi bước lên đây.

Lạc Li hơi nhíu mày, lặp lại:

- Thỉnh chỉ giáo!

Liễu Tranh sắc mặt biến lạnh, hắn tiến lên, linh lực hùng hậu bùng phát, uy áp bao phủ.

Thông Thiên cảnh sơ kỳ.

Đám đệ tử Bắc Thương linh viện thần sắc nghiêm trọng. Liễu Tranh ra tay tàn nhẫn, nhưng thực lực mạnh mẽ vô cùng.

Tô Huyên, Hạc Yêu cũng chăm chú quan sát lôi đài. Bọn họ chưa bao giờ thấy Lạc Li ra tay hết mình, nhưng nàng có thể cùng Mục Trần liên thủ giải quyết một con Linh Vương, có lẽ không như lúc thường mọi người thấy. Nhưng cũng không biết được, nàng mạnh mẽ ra sao chỉ khi ra tay hết lực mới biết được.

- Hy vọng nàng cũng ẩn giấu thực lực.

Tô Huyên than thầm. Liễu Tranh ra tay rất nặng, nếu đả thương Lạc Li, đến khi Mục Trần xuất hiện chẳng biết hắn nổi cơn tam bành ra sao nữa. Chỉ mong thực lực Lạc Li có thể khiến mọi người kinh hỉ.

Liễu Tranh đứng ngạo nghễ giữa sân, linh lực hùng hậu lấn lướt, mắt nhìn chằm chằm Lạc Li, cực kỳ lạnh lẽo. Chỉ cần đánh bại đối thủ này nữa, Bắc Thương linh viện hẳn là không còn ai chứ?

- Bắc Thương linh viện cũng chỉ như thế thôi!

Liễu Tranh cất giọng khinh miệt:

- Hôm nay nếu đám top 3 cái gọi là Thiên bảng của các ngươi không dám ra mặt, thì nửa năm sau ở học viện đại tái, ta lại đến đạp bằng bọn họ.

Lạc Li mắt lóe sáng, như có hàn ý xuất hiện, tay nắm chặt Lạc Thần Kiếm. Thình lình mọi người cảm thấy một luồng linh lực hùng hậu không kém ào ào như gió lốc từ cơ thể nàng bùng lên.

Trình độ cũng ở mức Thông Thiên cảnh!

Vô số đệ tử Bắc Thương linh viện trợn mắt kinh ngạc, không ai ngờ ngoài Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông, đệ thập Lạc Li cũng có thực lực kinh người đến vậy!

Nàng quả thực còn ẩn giấu sâu hơn cả Mục Trần!

- Đối phó ngươi, chỉ cần. . .

Lạc Li chăm chú tập trung vào Liễu Tranh đang biến sắc, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên theo tiếng kiếm minh thanh thúy.

- Một kiếm!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 343: Một Kiếm Uy Lực

"Choang!"

Kiếm khí hùng hậu theo tiếng kiếm ngân vang tận trời, sắc bén lan tỏa trong không trung, thiên địa biến sắc.

Quảng trường huyên náo đột nhiên im bặt.

Bất kể Bắc Thương linh viện hay Thái Đỉnh linh viện, tất cả đệ tử đều tỏ ra nghiêm trọng. Không ai tưởng tượng được người con gái dung nhan xinh đẹp lại có khí thế kinh người đáng sợ như vậy.

Thực lực như thế sao chỉ là đệ thập Thiên bảng?

Thực lực của nàng thừa sức vấn đỉnh top 3!

Tô Huyên, Hạc Yêu cũng chấn động không khác, sắc mặt kinh dị. Đặc biệt là Hạc Yêu, vì trong số đệ tử Bắc Thương linh viện, đến nay vốn chỉ mới biết có hai người đạt đến Thông Thiên cảnh.

Đó là Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông, ngay cả Mục Trần cũng không tới. Dù hắn có lắm thủ đoạn, chiến lực cường hạn, nhưng thực lực chân chính thì kém Thông Thiên cảnh quá xa.

Vốn Hạc Yêu nghĩ người thứ ba đủ tư cách bước vào Thông Thiên cảnh phải là mình, nhưng đâu có ngờ cô gái bình thường im hơi lặng tiếng lại có thực lực tăng trưởng đáng sợ như vậy.

Đúng là một cặp đôi biến thái!

Bọn họ ẩn giấu như thế, không ngại khiến người khác kinh hoảng hay sao chứ? Nhiều kẻ phải cắn răng vì chịu đả kích không nhẹ đấy.

Nhưng dù có vài người ganh tị mà buồn bực, thì phần lớn đệ tử Bắc Thương linh viện thì vui mừng khôn xiết. Lạc Li thực lực mạnh mẽ, vậy thì để xem tên Liễu Tranh kia còn ngang ngược được bao lâu nữa?

- Hừ! Một kiếm? Ngươi cũng quá tự đại!

Liễu Tranh thần sắc hơi chấn động, nhưng mang vẻ không tin nhiều hơn. Lạc Li thực lực vượt ngoài dự kiến, nhưng Thông Thiên cảnh sơ kỳ muốn một kiếm giải quyết hắn thì quá là ngông cuồng!

Lạc Li chẳng trả lời, tay nắm chặt Lạc Thần Kiếm, tay kia giữ vỏ kiếm. Đột nhiên hào quang lóe sáng.

Thiên địa thình lình trở nên lạnh như băng.

Kiếm khí tràn ngập, kiếm quang bắn lên cao, với một tốc độ chớp nhoáng hội tụ lại.

Kiếm khí cực kỳ đáng sợ.

Nhìn luồng kiếm khí kinh khủng ấy, Liễu Tranh cũng phải biến sắc, nổi da gà. Cảm giác nguy hiểm cực độ đột nhiên sinh ra trong tim.

Lạc Li nhẹ bước lên một bước, trường kiếm trong tay khoan thai đâm tới.

"Xoẹt!"

Trường kiếm vung lên, kiếm ngân vang vọng, kiếm khí ùn ùn như một chùm sáng chói mắt, sắc bén vô song đâm tới Liễu Tranh.

Nhất Kiếm Hóa Lạc Thủy!

Vạn đạo kiếm khí như sóng vỗ bờ, kiếm khí bắn xuống đất, mặt đất nổ tan tành. Thực lực Lạc Li hiện tại áp dụng vào chiêu này còn cường

đại hơn hắn khi xuất chiêu trong Thú Liệp chiến!

Liễu Tranh ngẩng lên, trong mắt đầy ắp kiếm khí ngập trời, thần sắc trở nên nghiêm trọng mà hoang mang. Một kiếm này quá kinh khủng!

Nhưng muốn hắn nhận thua? Cũng không dễ như vậy!

Liễu Tranh mắt lóe sáng, tay nắm chặt, một thanh Xích Hồng Thương xuất hiện. Linh lực như ngọn lửa bùng cháy.

- Viêm Thần Chiến Thương!

Linh lực trong cơ thể tuôn ra ào ạt, không hề lưu giữ gì cả. Linh lực rực lửa bốc cao, một thương đâm thẳng tới, không khí trên đường thương như bị lưỡi thương bén nhọn xé toạc.

"Phừng!"

Hỏa viêm ngập trời cháy phừng phừng như hỏa thần chấn nộ từ cơ thể Liễu Tranh bùng phát, mang theo hỏa diễm cuồn cuộn chống đỡ kiếm khí kinh thiên.

"Uỳnh!"

Hai luồng công kích va chạm nổ tung trời, kiếm khí tàn phá tứ tung, quảng trường bị hư hại cực nặng, nứt nẻ khắp nơi.

Xích quang đột nhiên bùng nổ.

Thế nhưng kiếm khí quét qua, hung hãn xé nát linh lực rực lửa kia.

Liễu Tranh hoảng sợ ra mặt, sự sắc bén trong kiếm khí của đối phương hoàn toàn vượt ngoài dự đoán.

Tay run rẩy, hắn lập tức bạo lui, chẳng dám ngạnh chiến nữa.

"Véo!"

Lui là bại, khí thế giảm sút, hắn vừa lui thì một gương mặt xinh đẹp chớp nhoáng xuất hiện trước mặt, kiếm khí theo đó dâng cao.

Kiếm quang nhanh như điện xẹt xuyên qua không trung, đâm tới đôi mắt hoảng hốt của hắn.

Tốc độ này với cường giả Thông Thiên cảnh vẫn thấy quá nhanh, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn mũi kiếm càng lúc càng gần, không hề có khả năng tránh né.

Kiếm quang đột nhiên đổi hướng quét ngang, sống kiếm như nước vỗ vào ngực Liễu Tranh, vang lên một tiếng chát chúa.

"Bình!"

Liễu Tranh văng ngược ra khỏi lôi đài mênh mông, lăn dài trên đất, miệng mồm đầy máu, mặt mày trắng bệch, ánh mắt kinh hãi sau khi sống sót khỏi hiểm cảnh.

Cảm giác tử vong ập đến lúc nãy quá đáng sợ, nếu Lạc Li muốn giết thì e rằng bây giờ hồn đã lìa khỏi xác.

Thắng bại chỉ trong một kiếm.

Một kiếm kinh hãi kia chỉ có vài người đủ thực lực nhìn ra, nhưng cảnh tượng Liễu Tranh thê thảm nằm trên đất đã cho thấy rõ thắng bại ra sao. Nhất thời tiếng hò reo vang dậy từ bên phía đệ tử Bắc Thương linh viện nổ ra tung khán đài.

Tô Huyên, Hạc Yêu thì thần sắc kinh nghi, vẫn chưa hồi phục lại được. Ánh mắt nhìn người con gái xinh đẹp kia có chút phức tạp. Chẳng ai ngờ nàng thường hay yên lặng bên cạnh Mục Trần, thực lực lại không hề yên tĩnh chút nào.

Bọn họ vẫn đánh giá nàng chưa đủ.

Nàng không chỉ có dung nhan và khí chất tuyệt vời, thực lực cũng rất đáng nể.

- Thật quá lợi hại a.

Từ Hoang than thở. Năm nay tân sinh cực kỳ khó lường, có một Mục Trần là tưởng đủ lắm rồi, nay còn thêm cả người con gái quái vật thế kia nữa.

Nàng cố ý yên lặng bên cạnh Mục Trần, tỏ ra không mạnh mẽ là bao, nhưng giống như bảo kiếm được cất trong vỏ, đến khi tuốt ra thì bén nhọn khôn lường.

Ví như hôm nay.

Trong lúc đệ tử Bắc Thương linh viện reo hò dậy đất, bên phíấ Thái Đỉnh linh viện thì mặt mày xám xịt. Lúc nãy hưng phấn bao nhiêu, thì chỉ trong thoáng chốc cục diện lại hoàn toàn nghịch chuyển.

Cường giả Thông Thiên cảnh Liễu Tranh, lại bại một cách chóng vánh.

Trên đài danh dự, Thái Đỉnh viện trưởng Phí Thanh Tùng cũng tắt mất nụ cười, nhưng cũng gắng gượng nói:

- Thật không hổ danh Ngũ Đại Viện, không ngờ người chưa lộ diện trong top 10 Thiên bảng lại có nhân vật lợi hại đến thế.

Thái Thương viện trưởng mỉm cười, nhìn cô bé trong sân:

- Phí viện trưởng quá khen. Lạc Li không mừng tranh đấu, hôm nay nếu không phải tình thế bắt buộc, ta nghĩ nàng cũng chẳng ra mặt.

Phí Thanh Tùng cười đáp lại, mắt cũng nheo lại:

- Nàng tên là Lạc Li ư? Ha ha! Một kiếm khi nãy của nàng làm ta bất chợt nghĩ đến Lạc Thần Kiếm quyết của Lạc Thần tộc. Lẽ nào nàng là

tộc nhân Lạc Thần tộc?

Thái Thương viện trưởng đổi chủ đề:

- Nếu Liễu Tranh đã bại, đại hội trao đổi lần này cũng nên dừng lại thôi. Hai bên có thắng có bại, Thái Đỉnh linh viện quả nhiên thực lực hùng hậu.

- Ha ha, chậm đã.

Phí Thanh Tùng cười tủm tỉm:

- Thái Thương viện trưởng, Thái Đỉnh linh viện chúng ta vẫn còn có kẻ chưa ra tay đó. Ta cũng đâu có nói Liễu Tranh là đệ tử mạnh nhất của Thái Đỉnh linh viện đâu nào. Các vị có đệ tử Lạc Thần tộc.... Ha ha, chúng ta cũng có một đệ tử đặc biệt đó...

Thái Thương viện trưởng nghe mà nhíu mày.

Thái Đỉnh linh viện chuẩn bị kỹ như thế sao?

Trong quảng trường, kiếm khí quanh thân Lạc Li dần thu lại, lẳng lặng nhìn Liễu Tranh đang nằm thê thảm ngoài lôi đài:

- Linh lực của ngươi phù phiếm bất định, có lẽ được ai đó tăng phúc thực lực phải không? Với bản lĩnh của ngươi hiện tại, chưa đủ tư cách khiêu chiến top 3 Thiên bảng của chúng ta đâu!

Liễu Tranh sắc mặt khó coi, muốn gầm lên. Nhưng một kiếm khi nãy vẫn còn ám ảnh, nhất thời không dám nói tiếng nào, khẽ run rẩy, mất sạch uy phong lúc trước.

Đệ tử Thái Đỉnh linh viện thì nghiến răng tức tối, không ai dám nói tiếng nào. Ngay cả Liễu Tranh cũng bại, thì bọn họ làm sao đủ tư cách đánh thắng Lạc Li.

Lạc Li liếc sang đám đệ tử Thái Đỉnh linh viện đang bị một cục tức đè gần chết, tay nắm trường kiếm xoay người định bỏ đi. Nàng không thích tranh đấu, nhưng người ta đến của Bắc Thương linh viện sỉ nhục, dù gì cũng là đệ tử của linh viện, nàng dĩ nhiên không để chuyện đó xảy ra. Hiện tại mục tiêu đã hoàn thành, không còn gì khiến nàng phải nấn ná nữa.

Liễu Tranh nhìn Lạc Li, tay siết lại, nhưng chẳng làm gì, cặp mắt suy sụp. Hắn hiểu rõ lúc này hoàn toàn không phải là đối thủ của nàng.

- Ha ha ha....!

Thình lình một tiếng cười vang lên từ phía đám đệ tử Thái Đỉnh linh viện.

Lạc Li bất chợt khựng lại.

Đám đệ tử Thái Đỉnh linh viện nghe tiếng cười đó cũng bất giác run rẩy, sắc mặt đều biến hóa.

Vô số ánh mắt nhìn về hướng tiếng cười vang ra.

Một góc khuất phía sau đám đệ tử Thái Đỉnh linh viện, người đó chậm rãi đứng lên, xuyên qua đám đệ tử, xuất hiện ở bên ngoài lôi đài, đứng trước mặt Liễu Tranh, thản nhiên mắng một câu:

- Vô dụng!

Liễu Tranh run rẩy, nhưng cũng chỉ biết cúi đầu.

Mắng Liễu Tranh xong, hắn chầm chậm bước lên đài, đầu ngẩng cao, gương mặt khá điển trai. Nhưng đặc biệt đôi mắt lại đỏ như máu, khiến người ta vô cùng chú ý.

- Ha ha, Lạc Li! Nữ hoàng kế nhiệm Lạc Thần tộc! không ngờ ngươi thật đang ở đây....

Lạc Li xoay lại, vừa nhìn thấy đôi mắt đỏ như máu kia, nhất thời sát khí bốc lên vô tận.

Tay nắm chặt kiếm, giọng nói lạnh băng vang lên.

- Huyết Thần tộc?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 344: Huyết Thí

Lời vừa nói ra, gương mặt Lạc Li càng thêm lãnh lẽo đáng sợ, sát khí tuôn ra vô bờ. Cảm xúc kích động như thế, đệ tử Bắc Thương linh viện chưa bao giờ thấy trên gương mặt nàng.

Tên kia mỉm cười. Hắn diện một bộ quần áo cũng đỏ tươi như máu, thân thể toát ra hương vị đầy huyết tinh, song đồng huyết dị cực kỳ tà quái.

- Xem ra tin tức mà ta nhận được không giả. Thân là nữ hoàng kế nhiệm Lạc Thần tộc, sao không ngoan ngoãn ở trong cái lồng bảo vệ che chở của Lạc Thiên Thần mà nhận truyền thừa? Lại chạy tới cái Bắc Thương linh viện này....

Hắn cười khẩy:

- Chẳng lẽ đang đi trốn sao?

Lạc Li siết tay vào Lạc Thần Kiếm, thần sắc băng hàn.

- Đúng rồi, ta quên tự giới thiệu. Tại hạ Huyết Thí, Huyết Thần vương tộc nhân.

Gã đó hơi khom người, ra vẻ khiêm cung thủ lễ, nhưng mùi máu tươi không thể che giấu kia lại khiến người ta không thể không đề phòng.

Huyết Thần tộc cũng như Lạc Thần tộc, là một trong bốn thần tộc thống lãnh Tây Thiên giới.

Không ngờ người kia cũng đến từ một thế giới giống như Lạc Li.

- Huyết Thí? Chưa từng nghe nói Huyết Thần vương tộc có người nào như vậy. Ta nghĩ ngươi ở trong tộc cũng không có địa vị gì đâu nhỉ?

Lạc Li lạnh nhạt nhìn tên kia.

Đôi mắt đỏ lóe sáng, tên thanh niên kia càng cười dữ tợn:

- Nếu có thể bắt ngươi về, tự nhiên địa vị của ta sẽ khác.

- Bằng vào ngươi?

Lạc Li nổi giận, quát lại.

- Ha ha! Người được Lạc Thiên Thần chỉ định tiếp nhận Lạc Hoàng kế nhiệm, ta đâu dám coi thường. Thế nhưng ngươi tuổi còn non quá, chưa từng nhận truyền thừa bao giờ....

Huyết Thí liếm môi, nheo mắt nhìn Lạc Li. Hai bàn tay có những tia máu bắn ra lượn lờ, mùi máu tản mát dao động.

- Còn ta, đã nhận được một lần truyền thừa, do đó..... ngươi nên cẩn thận, đừng để bị ta giết nhanh quá. Như vậy thì Lạc Thần tộc các ngươi cũng đến hồi kết thúc.

- Không cần ngươi phải lo.

Lạc Li thản nhiên trả lời.

Huyết Thí cười, nhưng ánh mắt thì không vui vẻ như thế. Hắn tiến lên, linh lực huyết sắc ngập trời. Bầu trời vừa mới khôi phục từ u minh lại chuyển sang một màu đỏ đầy chết chóc.

Mùi hương huyết tinh tràn ngập khắp nơi.

Dao động linh lực này mạnh mẽ còn cường hoành hơn cả Liễu Tranh, nó đã tiếp cận đến Thông Thiên cảnh trung kỳ!

Người nầy, còn lợi hại hơn cả Liễu Tranh.

Đám đệ tử Bắc Thương linh viện lập tức biến sắc, chấn động vô song. Không ngờ được trong Thái Đỉnh linh viện lại còn kẻ mạnh hơn Liễu Tranh nữa!

Tô Huyên cũng trở nên nghiêm trọng. Quả thật Thái Đỉnh linh viện lần này đến thật chủ ý muốn đá Bắc Thương linh viện một cước a.

- Huyết Thần tộc nhân, từ khi nào lại đến Thái Đỉnh linh viện?

Trên đài danh dự, Thái Thương viện trưởng thản nhiên nhìn Huyết Thí.

- Ha ha! Chẳng phải Bắc Thương linh viện cũng vậy sao? Thái Đỉnh linh viện chúng ta hiện giờ cũng có chút danh tiếng, vài chủng tộc cường đại cũng gửi tộc nhân đến chỗ chúng ta tu luyện đó...

Phí Thanh Tùng cười tủm tỉm.

Thái Thương viện trưởng chẳng nói gì thêm, xem ra Thái Đỉnh linh viện hai năm nay vì muốn tăng danh vọng, chuyện gì cũng dám làm....

Mạch U thì nhướng mày, Thái Đỉnh linh viện thật không biết thân biết phận. Chủ nhà cũng có làm cái gì chứ? Mong rằng Lạc Li có thể ổn định thế cục, dù tên Huyết Thần tộc nhân có vẻ không đơn giản.

Trên lôi đài, Lạc Li trừng mắt nhìn. Thực lực Huyết Thí chỉ cần tiến thêm một bước thì sẽ đột phá đến Thông Thiên cảnh trung kỳ. Hơn nữa linh lực của hắn cường đại hơn Liễu Tranh nhiều.

Dù theo trình độ, hắn và Liễu Tranh đều là Thông Thiên cảnh sơ kỳ, nhưng Lạc Li biết Liễu Tranh tuyệt đối không phải là đối thủ của Huyết Thí. Nói gì hắn cũng là người của Huyết Thần vương tộc...

Thủ đoạn của hắn không phải thứ như Liễu Tranh có thể sánh bằng.

- Lạc Li, cho ta xem thử nữ hoàng kế nhiệm Lạc Thần tộc lợi hại thế nào!

Huyết Thí nhìn chằm chằm vào Lạc Li, môi cười dữ tợn hiếu sát.

Lạc Li lạnh như băng, kiếm khí bén nhọn lại lần nữa phóng lên trời cao.

"Rào rào!"

Kiếm khí hội tụ đầy trời, một dòng sông kiếm lại xuất hiện, vừa ra tay là sát chiêu không hề lưu tình.

- Cũng muốn một kiếm giải quyết ta sao? Ha ha, vậy để xem ai sẽ bị một chiêu hạ đài!

Huyết Thí cười lành lạnh, đôi huyết đồng càng thêm đáng sợ, hắn giậm mạnh xuống đất lướt đi như điện, huyết khí ào ào như biển máu vô tận càn quét tới Lạc Li.

Lạc Li cũng lướt tới, kiếm quang gào thét dung hợp với nàng, sắc bén xé toang không gian.

Một kiếm này hơn một kiếm lúc nãy ở sát khí lăng lệ.

Mọi người đều tròn mắt mở to chẳng dám chớp. Hai bên không hề có ý nương tay, vừa ra đòn là sát chiêu trọng thương đối thủ!

- Huyết Hải Kiếm!

Biển máu cùng kiếm quang lập tức đánh mạnh vào nhau, Huyết Thí đột nhiên ngưng luyện ra một thanh trường kiếm bằng máu, huyết khí ngập tràn.

"Bang!"

Hai thanh trường kiếm đối chiến.

Không khí biến dạng, quảng trường bên dưới thêm tan nát.

Hai thanh trường kiếm run lên dữ dội, hai luồng kình lực kiếm khí cực mạnh tương đương nhau đối chiến, lực phá hoại khiến cho không gian rung chuyển.

Cánh tay Huyết Thí run rẩy dữ dội, đôi mắt đỏ máu lóe lên, khóe miệng mỉm cười lành lạnh.

Biển máu sau lưng hắn đột nhiên cuồn cuộn hòa thành một bức màn máu khổng lồ. Trong màn ánh sáng, có một đạo quân như nước lũ gào thét xông lên, đằng trước đó là một tòa thành thị khổng lồ, tên tường thành có vô số cờ xí sáng rực, một chữ kim quang chói mắt.

Lạc.

Đạo quân tràn qua, tòa thành nháy mắt bị phá hủy, vô số người bị biến thành máu tươi, những tiếng kêu thê lương tuyệt vọng thảm thiết vang lên.

- Lạc Li, nhìn xem đi! Bây giờ lãnh thổ Lạc Thần tộc các ngươi không ngừng bị chiếm đoạt, những thần tử Lạc Thần tộc của ngươi cũng liên tiếp bị huyết tẩy!

Huyết Thí cười đáng sợ, tiếng cười ma quái hướng tới Lạc Li.

Cảnh tượng trong quầng sáng huyết sắc kia cũng lọt vào mắt Lạc Li, bất giác một tình cảm buồn vô hạn sinh ra trong lòng khiến cho kiếm khí của nàng bị tan rã.

Chỉ nháy mắt lúc kiếm khí tan đi, Lạc Li lập tức hiểu được đó chỉ là một trò nhiễu loan tinh thần đối thủ, một thủ đoạn hèn hạ mà Huyết Thần tộc cực kỳ am hiểu.

Nhưng hiểu ra lúc này đã muộn một bước.

- Khặc khặc, ngươi vẫn còn quá trẻ!!

Huyết Thí cười lớn, huyết kiếm trong tay bộc phát huyết tinh, kiếm quang xuyên qua phòng ngự của Lạc Li, tác động lên chân thân của nàng.

"Uỳnh!"

Lạc Li nhất thời bị đánh bay ngược đi, nhưng nàng cũng kịp phản ứng, một đòn hồi mã thương nhanh như chớp xuyên qua bả vai Huyết Thí.

Kiếm khí tàn phá tứ tung, hai người đều bị đánh văng.

Lạc Li bị đánh bay ra khỏi lôi đài, cười khẩy hạ xuống. Bàn tay tóe máu theo ngón tay nhỏ giọt rơi xuống đất.

Trên lôi đài, Huyết Thí ổn định thân hình, bả vai cũng có một vết kiếm, máu nhuốm đỏ. Nhưng hắn chẳng thèm để ý, huyết quang lóe lên, chỗ máu tươi không chảy ra ngoài nữa mà chảy ngược vào trong, vết thương cũng lập tức liền lại.

- Ha ha! Lạc Hoàng thật là mềm yếu, chỉ là thế này đã khiến ngươi phân tâm, sau này chưởng quản Lạc Thần tộc thì sẽ ra sao đây?

Huyết Thí cười gằn, trêu tức nhìn Lạc Li đã bị đánh bay khỏi lôi đài, nói:

- Muốn trở thành hoàng đế của một chủng tộc, không thể nhân từ đâu!

Lạc Li mặt lạnh, tay siết chặt trường kiếm. Huyết Thí dùng thủ đoạn bỉ ổi khiến tâm tư nàng dao động, chứ nếu không chẳng có khả năng bức nàng xuống khỏi đài.

- Đê tiện!

Đám đệ tử Bắc Thương linh viện lớn tiếng liên tiếp chửi rủa, phẫn nộ trước thủ đoạn ti tiện của Huyết Thí.

Nhưng mặc cho bọn họ chửi bới, Huyết Thí cười châm chọc:

- Thắng bại đã rõ, Bắc Thương linh viện các ngươi có ai không phục cứ việc lên đài. Còn thủ đoạn của ta ra sao, các ngươi sẽ nhanh chóng được biết.

Đám đệ tử Bắc Thương linh viện giận đến xanh mặt, Huyết Thí còn đáng chết hơn cả Liễu Tranh kia.

Nhưng có phẫn nộ cũng chẳng ích gì, những đệ tử hàng đầu đều đã lên đài, thậm chí cả ngôi sao sáng Lạc Li cũng đã bị hắn đánh rơi khỏi lôi đài, theo quy tắc thì nàng đã thua.

Do vậy lúc này chẳng ai dám ra mặt, một đám tức đến ói máu vẫn không làm gì được. Chỉ thầm lẩm bẩm nếu có bất kỳ ai trong top 3 ở linh viện, thì bọn kia sẽ biết thế nào là kiêu ngạo!

- Ta biết hiện tại mấy cái tên mà các ngươi nói gì đó top 3 Thiên bảng hiện giờ đều không có trong viện. Nếu đã vậy ta sẽ cho các ngươi một cơ hội nữa, trong vòng ba ngày chúng ta sẽ ở lại, các ngươi tận sức mà gọi chúng về đi!

Huyết Thí cười khẩy cạnh khóe:

- Đương nhiên, nếu như bọn nó có đủ can đảm xuất hiện....

Nói xong, hắn quay đít định về chỗ.

Nhưng chính ngay lúc đó, trên đài danh dự, Thái Thương viện trưởng bỗng nhiên cười quỷ dị, khiến cho Phí Thanh Tùng bất giác giật mình, nhíu mày.

"Xẹt xẹt."

Không trung trên quảng trường Bắc Minh đột nhiên biến dạng, những tiếng sấm rền từ đâu nổ vang.

Biến cố bất ngờ khiến mọi người chú ý, thần tình kinh nghi.

Huyết Thí liền dừng bước, nheo mắt nhìn không gian đang bị uốn khúc. Nơi đó lôi quang lóe sáng, một bóng người cao cao xuất hiện.

Một dao động linh lực quen thuộc phát tán trong không gian.

Cảm nhận được cỗ dao động linh lực đó, vô số đệ tử Bắc Thương linh viện đều đột ngốt đứng lên, ánh mắt mừng như bắt được bảo tàng.

Dao động này.... là Mục Trần!

Hắn đã xuất hiện!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 345: Xuất Hiện

Không gian uốn éo như một lốc xoáy đen ngòm, một bóng người từ trong đó tiến ra, dao động linh lực mạnh mẽ mà quen thuộc khiến mọi người mừng rỡ.

- Mục Trần!

Vô số đệ tử Bắc Thương linh viện trợn mắt hét to.

- Mục Trần xuất hiện !

- Rốt cuộc đã về kịp!

- Thật tốt quá! Để xem bọn Thái Đỉnh linh viện kia làm sao tiếp tục càn rỡ?

Những âm thanh hò reo vang dậy, mọi người không giấu được vẻ sung sướng. Danh vọng của Mục Trần hiện nay đã chẳng kém cạnh chút nào so với Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông. Bây giờ hai người kia đã rời khỏi linh viện chưa biết khi nào về, thì hắn chính là hy vọng lớn nhất của mọi người.

Trận chiến cuối cùng ở Thú Liệp trường hôm đó, hoàn toàn đủ khả năng biến hắn trở thành niềm hy vọng số một.

Địa vị của hắn ngay cả Hạc Yêu cũng không thể sánh bằng.

- Hắn, cuối cùng đã tới....

Tô Huyên thở phào nhẹ nhõm. Mục Trần hiện thân chính là liều thuốc an thần tốt nhất cho mọi người.

Hạc Yêu bên cạnh thì sắc mặt khó coi, nhưng không lên tiếng nói cái gì. Bây giờ danh vọng và thực lực của Mục Trần đều vượt qua hắn, dù không cam lòng nhưng hiện tại chưa có biện pháp gì khác.

Trên lôi đài, Huyết Thí nheo mắt nhìn người vừa xuất hiện, âm thanh sôi trào tứ phương cũng khiến hắn biết được thân phận của kẻ kia.

Đó là đệ tam Thiên bảng, Mục Trần ư?

Huyết Thí cười khẩy. Hắn cũng muốn đến xem thử, top 3 Thiên bảng của Bắc Thương linh viện có năng lực như thế nào, tại sao lại khiến bọn kia tin tưởng đến thế.

Cả quảng trường vang động ầm ầm trong không khí sôi sục, khiến cho Mục Trần vừa hiện ra trên bầu trời cũng giật mình kinh hoảng. Mới vừa nãy hắn mới thoát khỏi trạng thái tu luyện sâu mà thôi.

Vừa kết thúc tu luyện, hắn còn chưa kịp nói tiếng nào cảm tạ lão nhân đầu trọc, thì lão đã xé ra một cái khe không gian, một tay túm đầu hắn ném vào đó.

Chưa kịp định thần thì đã xuất hiện ở chỗ này.

- Cái chuyện gì đây?

Mục Trần chưng hửng không hiểu, nhìn xuống quảng trường Bắc Minh bên dưới. Không lẽ hắn bế quan tu luyện hơn một tháng, trong viện có đại sự gì sao? Sao mà náo nhiệt đến thế?

Mục Trần đảo mắt nhìn quanh, thình lình hai mắt trở nên lạnh lẽo đáng sợ.

Vì hắn nhìn thấy Lạc Li, và nhanh chóng nhìn ra những giọt máu tươi theo bàn tay nàng nhỏ xuống.

Lạc Li bị thương?

Một cỗ khí thế hung ác bùng phát từ cơ thể Mục Trần, hắn lướt xuống cấp tốc, đứng trước mặt Lạc Li, cau mày gằn giọng hỏi:

- Sao lại thế này?

Lạc Li thấy Mục Trần xuất hiện, ánh mắt sung sướng vô cùng, lau đi vết những giọt máu còn đang chảy ra, mỉm cười:

- Bị thương nhẹ thôi, không có gì đáng ngại.

- Đứa nào làm?

Giọng nói của Mục Trần đột nhiên vang vọng khắp quảng trường. Bắc Thương linh viện bây giờ còn có ai dám trêu chọc hắn? Hay lại là Hạc Yêu? Tên kia còn ăn đập chưa đủ sao?

- Ta làm!

Một giọng nói thản nhiên trả lời.

Mục Trần giật mình xoay lại, một thanh niên quần áo đỏ như máu, cặp mắt tà dị cũng đỏ thẫm lọt vào tầm mắt hắn.

- Mày là ai?

Mục Trần nhíu mày, kẻ trước mặt hoàn toàn lạ hoắc, trước nay chẳng hề thấy hắn trong Bắc Thương linh viện bao giờ.

"Véo."

Tô Huyên đột nhiên lướt tới, hạ xuống cạnh Mục Trần, rồi thấp giọng kể rõ đầu đuôi mọi chuyện cho hắn nghe. Càng nghe được, sắc mặt Mục Trần càng lúc càng trở nên khó coi.

Đặc biệt là lúc hắn nghe Tô Huyên miêu tả về thủ đoạn ti tiện mà tên kia dùng để khiến Lạc Li phân tâm, rồi lợi dụng sơ hở đả thương nàng đánh bay khỏi lôi đài, thì mặt mày hắn chẳng khác nào một cơn cuồng phong đầy lôi đình.

- Ta xin lỗi, vốn không muốn Lạc Li dính vào việc này, nhưng thật tình bọn ta không ai đấu nổi. Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông đều rời khỏi linh viện làm nhiệm vụ, còn ngươi thì mất tích....

Tô Huyên tỏ ra áy náy.

- Tô học tỷ, ta cũng là đệ tử Bắc Thương linh viện, giữ gìn thanh danh của viện cũng là nghĩa vụ của ta.

Lạc Li lên tiếng.

Mục Trần khẽ gật đầu, sắc mặt âm u lại trở nên bình tĩnh, hắn nhẹ giọng nói:

- Các ngươi lui lại đi, chuyện tiếp theo để cho ta.

Tô Huyên và Lạc Li thấy Mục Trần đã bình tĩnh lại, nhưng thanh âm vẫn lạnh như băng, cả hai đều hiểu hắn đã nổi cơn tam bành, và đang cần phải trút ra.

- Cẩn thận, hắn là người của một trong bốn thần tộc ở Tây Thiên giới, Huyết Thần tộc.

Lạc Li nhắc nhở. Huyết Thí thủ đoạn có ti tiện, nhưng nếu như thế mà coi thường thực lực của hắn, thì trả giá phải trầm trọng lắm.

Mục Trần gật đầu. Huyết Thần tộc à? Có lẽ cũng là một con khủng long khó xơi, nhưng mà tay chân của nó chắc cũng không mò được tới đây. Nếu có kẻ nào dám tới, Mục Trần cũng chẳng thèm quan tâm gì mà chặt luôn cho rảnh.

Cũng vì yêu mến Lạc Li, tự nhiên Mục Trần sẽ có ý thù địch đối với ba thần tộc còn lại của Tây Thiên giới kia.

Lạc Li và Tô Huyên trở lui lên khán đài, để lại Mục Trần tiến lên lôi đài. Cảnh tượng đó khiến cho đám đệ tử Bắc Thương linh viện lại được dịp hò reo.

- Mục ca, đập vô mặt nó!

- Đá nó méo mỏ lăn khỏi linh viện chúng ta đi!

". . . . . ."

Đủ loại tiếng cổ vũ cất lên, quảng trường lúc này như một trường đá gà, cực kỳ phấn khởi và kích động.

Đệ tử Thái Đỉnh linh viện thì chưng hửng nhìn nhau, chẳng thể hiểu nổi đám Bắc Thương linh viện vừa nãy còn tức nghẹn tới tận cổ, một khắc sau lại trở nên hung hăng như vậy.

Chẳng lẽ cái tên Mục Trần kia đáng ngại lắm sao?

Ánh mắt hoài nghi nhìn về người mới đến. Hắn trẻ quá? Mặt mày như thế đâu giống mấy tên đệ tử mặt dày mày dạn kinh nghiệm lão luyện đứng đầu một linh viện như Bắc Thương linh viện đâu chứ?

Đài danh dự, Phí Thanh Tùng cũng nheo mắt, cười nói:

- Vị này là đệ tam Thiên bảng của quý linh viện, Mục Trần sao? Dường như thực lực thế này... còn xa lắm mới được a!

Nhãn lực của lão dĩ nhiên dễ dàng nhận ra Mục Trần ở mức nào. Thông Thiên cảnh còn chưa tới, thậm chí top 10 Thiên bảng trước đó hơn phân nửa đều mạnh hơn hắn.

Thái Thương viện trưởng chỉ mỉm cười:

- Nhiều khi xem mặt mà bắt hình dong, thất bại thảm hại!

- Hử?

Phí Thanh Tùng mày dựng thẳng, cười sằng sặc:

- Ta cũng muốn xem thử Mục Trần kia có năng lực gì a. Hắn là đệ tam Thiên bảng? Ha ha, Thái Thương viện trưởng, lần này nếu còn thua

nữa thì khó mà nói gì được nha. Còn Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông, ta nghĩ đến đại tái Huyết Thí sẽ có cơ hội giao đấu....

Thái Thương viện trưởng cười cười, không nói nữa, hứng chí nhìn thiếu niên dưới sân. Tiểu tử đó mạnh hơn tháng trước nhiều lắm. Chẳng biết năng lực của hắn lúc này sẽ khiến Bắc Thương linh viện kinh động ra sao đây?

Mục Trần đi lên lôi đài, đứng cách Huyết Thí không xa lắm. Đôi mắt đen lóe lên lạnh lùng.

- Đệ tam Thiên bảng, hình như không mạnh như ta nghĩ.

Huyết Thí hờ hững nhìn Mục Trần, hắn không cảm thấy dao động linh lực của đối thủ đủ tư cách so sánh với hắn.

- Ngươi không nên khiến nàng bị thương!

Mục Trần chậm rãi nói từng chữ.

- Gì?

Huyết Thí nhăn mày, đôi mắt huyết sắc nhìn chằm chằm Mục Trần, làm như cười nói:

- Nàng rất lợi hại, ta chưa chắc là đối thủ nếu đánh hết sức. Có điều con gái hay mềm lòng, ta dễ dàng khiến nàng phân tâm, điểm yếu lớn quá a.

- Và ngươi sẽ phải đền bù không nhỏ.

Mục Trần chẳng thèm nghe Huyết Thí nói gì, chỉ chăm chăm vào mục đích câu nói của mình.

- Ha ha. . .

Huyết Thí cười lớn, ánh mắt hiếu sát hung tàn, hắn nghiêng đầu nhìn Mục Trần:

- Ngươi có tư cách à? Ngươi là cái thá gì?

Lời vừa dứt, nụ cười trên mặt hắn tắt đi hoàn toàn. Hắn kiêng dè Lạc Li mới phải dùng thủ đoạn, còn kẻ này chẳng ra gì cũng dám ra vẻ trước mặt hắn sao?

- Muốn chết sớm!

Huyết Thí hai mắt đỏ rực, huyết linh lực bùng lên mang theo mùi máu tràn ngập không trung, uy áp cường đại còn mạnh hơn khi nãy.

Lúc này Huyết Thí đã khởi động sát ý.

Bên ngoài, Tô Huyên sắc mặt nghiêm trọng, thục lực Huyết Thí dường như còn mạnh hơn cả Cổ Thiên Viêm một chút, chẳng biết Mục Trần có thể chống đỡ nổi hay không. Dù sao trận đánh này không phải luận bàn hảo hữu.

Hai bên đều vì chiến thắng mà đánh, bất chấp thủ đoạn.

"Phù"

Mục Trần thở nhẹ một hơi, hắc lôi điện xẹt qua đôi mắt.

Song chưởng siết chặt, linh lực trong cơ thể bùng nổ.

"Bùm!"

Linh lực hắc viêm như cột khói cuộn trào, mặc cho huyết linh lực áp chế ra sao, nó vẫn sừng sững không hề chịu lép vế.

Hóa Thiên cảnh hậu kỳ!

Cả quảng trường đều trở nên kinh ngạc, chỉ khác là đám đệ tử Thái Đỉnh linh viện thì cười khẩy khinh miệt.

Thực lực này làm sao có thể trở thành đệ tam Thiên bảng?

Nhưng khi nhìn lại bên phía đệ tử Bắc Thương linh viện, cả đám đều sửng sốt. Vì cái vẻ mặt của bọn người kia không hề tỏ ra thất vọng, mà lại hả hê sung sướng như đã chiến thắng rồi vậy.

- Cái bọn ngu! Một thằng Hóa Thiên cảnh hậu kỳ cũng dám phái ra, thân lừa ưa nặng mà...

- Bọn kia não phẳng cóc biết gì. Mục Trần lúc mới là Hóa Thiên cảnh sơ kỳ còn chiến cân tài cân sức với Cổ Thiên Viêm à nha....

Lời nói hai bên khác biệt, nhưng cũng chỉ nói cho nhau nghe, đối phương cũng chẳng rõ được thế nào, không khí trong quảng trường lúc này khá kỳ lạ khiến người ta buồn cười.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 346: Chu Tước Thần Ấn

Hai cỗ linh lực hùng hậu bồng bềnh trên không trung quảng trường Bắc Minh, linh lực đè nhau hình thành lốc xoáy thổi quét khắp nơi.

- Hóa Thiên cảnh hậu kỳ. . .

Huyết Thí mặt mày u lãnh, nhìn Mục Trần vừa bùng nổ linh lực, vẻ khinh thị càng rõ. Cảm ứng của hắn quả nhiên không sai, cái tên Mục Trần kai căn bản chưa tới Thông Thiên cảnh.

Hóa Thiên cảnh hậu kỳ, vậy mà cũng có dũng khí ngang ngạnh trước mặt hắn sao?

Huyết Thí chẳng rõ làm sao, thì đệ tử Thái Đỉnh linh viện cũng không hiểu được.

Nhưng đệ tử Bắc Thương linh viện thì ai ai cũng hiểu.

"Bùm!"

Huyết Thí chẳng bình luận gì thêm, mặc kệ Mục Trần có lợi hại thật hay chỉ ra vẻ, thử ra tay là biết liền. Hắn tiến tới, tay biến ảo ấn pháp, huyết linh lực dâng cao hóa thành một Huyết Thủ Ấn khổng lồ từ trên trời vỗ xuống.

"Ầm Ầm."

Huyết lãng dâng lên, Huyết Thủ Ấn nện xuống, không khí nổ ầm ầm, mặt đất bên dưới bị áp lực ép thành một dấu ấn to bự.

Huyết Thí ra tay khiến không ít người càng thêm nghiêm trọng. Lúc nãy chiến đấu với Lạc Li ra tay hung ác nhanh như điện xẹt khiến người xem chẳng rõ hắn mạnh mẽ đến mức nào. Còn bây giờ thể hiện bản lĩnh xuất chúng, người ta mới biết thực lực gần đến Thông Thiên cảnh trung kỳ của hắn không hề giả.

Mục Trần ngẩng lên nhìn Huyết Thủ Ấn, hắc viêm thiêu đốt như biển lửa lan tỏa ra, sau lưng hắn một con bạch hổ xuất hiện cùng những vì tinh tú.

Tứ Thần Tinh Túc Kinh, Bạch Hổ thần ấn!

Quyền kình tung ra, Bạch Hổ thần ấn mang theo hắc viêm xông lên cắn xé Huyết Thủ Ấn từ trên trời áp xuống.

"Đùng!"

Lực trùng kích kinh người phát nổ, khung cảnh kinh thiên đáng sợ.

Nhưng không hề tác động chút nào đến hai đối thủ đang đứng sừng sững trên lôi đài.

Vụ nổ tiêu tan, hai đối thủ thần sắc nghiêm trọng đứng đó nhìn nhau.

Một trận gió nhẹ thổi qua, đá vụn bốc lên cuồn cuộn.

Đối diện nhìn nhau, bốn mắt đều có một vẻ lạnh lẽo đáng sợ.

"Bình!"

Gần như cùng một lúc, hai người lắc mình xông lên, chính diện va chạm với nhau.

Hắc viêm và huyết quang, mỗi bên chiếm cứ nửa bầu trời.

Hai người áp sát vào nhau, nơi huyết quang và hắc viêm giao điểm, quyền ảnh liên miên mang theo linh lực mạnh mẽ dữ dội tấn công.

Tàn ảnh nối nhau liên tiếp, quyền cước múa may đánh vào nhau vang lên như tiếng đá cứng, cảm giác sức mạnh rất nặng. Hai người không ngờ lại chọn hình thức chiến đấu cận thân hung hãn.

Một phương thức chiến đấu rất hứng khởi và kích thích.

Mọi người gắt gao nhìn hai cái bóng mơ hồ, nhưng luồng linh lực cuồng bạo hóa thành gió lốc thổi ra xung quanh, kinh người đáng sợ.

"Uỳnh!"

Giao chiến kiểu này, lúc ban đầu Mục Trần và hắc viêm bị áp chế, huyết linh lực chiếm thượng phong tuyệt đối, khiến cho nhiều đệ tử Bắc Thương linh viện nghiến răng trừng mắt.

Nhưng không lâu sau, hắc viêm dần bừng lên trở lại, thế công cũng hung hãn hơn, rồi hoàn toàn phá vỡ thế bị áp chế.

"Uỳnh!"

Hai bóng người lại luân phiên đổi chỗ cho nhau, quyền phong dữ dội trút ra, bề mặt lôi đài từng chút một bị đánh sụp, rồi đột nhiên một kích mạnh mẽ khiến cả hai đều lui ra trăm trượng, chân lảo đảo giậm mạnh lên đất.

Khán giả nín thở, chẳng ai dám thở mạnh.

Đệ tử Thái Đỉnh linh viện thì há mồm trợn mắt. Lần đầu tiên họ nhìn thấy có người chiến ngang tay với phương thức chiến đấu kịch liệt như thế với Huyết Thí. Mà lúc này đối thủ của hắn chỉ là một tiểu tử Hóa Thiên cảnh hậu kỳ, trước nay đối đầu với địch thủ cỡ đó, hắn đều nghiền nát đối phương mà chiến thắng.

Liễu Tranh cũng tròn mắt ngạc nhiên, đệ tam Thiên bảng quả nhiên lợi hại...

Liễu Tranh thực lực cũng không tệ, nhìn rõ ràng giao đấu lúc nãy khi vừa bắt đầu đều do Huyết Thí phát động công kích trước, Mục Trần gần như chỉ biết phòng ngự hạ phong. Nhưng chiến đấu tiếp diễn, tên kia càng ít chống đỡ hơn, rồi lát sau nữa thì bên tám lạng kẻ nửa cân, chẳng ai áp chế được ai.

Phía bên kia, Tô Huyên thì thở phào mừng rỡ.

- Hắn đang làm quen với sức mạnh cơ thể vừa mới tăng vọt!

Lạc Li nhẹ giọng nhận xét. Nàng hiểu rõ Mục Trần, vừa nãy rõ ràng là hắn dùng Huyết Thí để ma luyện sức mạnh cơ thể tăng vọt sau khi bế quan. Đến khi đã thuần thục rồi, thì cái tên Mục Trần hung hãn mà nàng biết đã trở lại.

Tô Huyên gật đầu. Nói gì thì Mục Trần khi mới Hóa Thiên cảnh sơ kỳ còn dám ác chiến với Cổ Thiên Viêm, nào có dễ để cho đối phương áp chế như vậy.

- Cũng có chút năng lực!

Huyết Thí trên lôi đài tỏ ra âm lãnh, cuối cùng đã rõ vì sao Mục Trần có thể trở thành đệ tam Thiên bảng. Tên kia tuy chỉ có thực lực Hóa Thiên cảnh hậu kỳ, nhưng linh lực thì cổ quái, sức mạnh cơ thể cũng cường hãn, khó trách chẳng tỏ ra lo lắng.

- Nhưng mà nếu chỉ có như vầy, hôm nay ngươi chẳng thể nào an ổn rời khỏi đây!

Huyết Thí càng tỏ ra sắc lạnh, chiến lực của Mục Trần rõ ràng vượt xa thực thực bản thân, nhưng muốn thắng hắn thì khác biệt vẫn còn quá lớn.

- Huyết thần quyết, Huyết Hà Thông Thiên!

Huyết Thí bay vụt lên trời, tay vỗ vào nhau, huyết quang ngập trời hội tụ lại, hình thành một dòng sông máu uốn lượn như huyết long, huyết

tinh nồng đậm.

- Chịu chết cho ta!

Huyết Thí hét to, con sông máu đáng sợ đổ ấp xuống, mưu tính đè nát Mục Trần.

Ai nấy đều thấy Huyết Thí định dùng thủ đoạn ác liệt chấm dứt mạng sống Mục Trần.

Bất quá, Mục Trần là kẻ mà hắn muốn trấn áp thì được sao? Tuy nói Huyết Thí có lẽ còn mạnh hơn Cổ Thiên Viêm một chút, nhưng bây giờ thì Mục Trần mạnh hơn lúc tham gia Thú Liệp chiến không chỉ một chút.

- Chẳng đến lượt ngươi nói câu đó!

Mục Trần lui gấp, mười ngón tay biến ảo không ngừng khiến người ta hoa cả mắt. Rồi hắc viêm như biển lửa phừng phừng bốc cao.

Sau lưng hắn lại có tinh tú thành hình, một dao động cực kỳ kinh khủng bộc phát.

"Gréccccccc!"

Một tiếng kêu đáng sợ vang vọng, nơi tinh tú xuất hiện một cánh chim đỏ rực lửa, hỏa dực giang rộng như một con hỏa thần thú. Nhiệt độ trong không gian đột nhiên tăng cao, không khí cũng bị đốt nóng đáng sợ.

- Đó là. . .

Tô Huyên kinh ngạc nhìn con chim lửa khổng lồ, thần tình chấn động.

- Tứ Thần Tinh Túc Kinh, Chu Tước thần ấn!

Mục Trần quát lên, tay vung tới, chu tước sau lưng hắn vẫy cánh. Độ nóng đáng kinh hãi theo đôi cánh huyễn lệ cấp tốc tăng lên, lao tới hung

hăng công kích dòng sông máu.

Chu Tước thần ấn, thực lực Mục Trần càng ngày càng mạnh mẽ, hắn càng thuần thục hơn đối với bộ thần quyết Tứ Thần Tinh Túc Kinh!

"Phừng phừng!"

Hai đòn công kích va vào nhau, sông máu bốc lên từng làn hơi nước đỏ thẫm, huyết hà ngưng tụ từ linh lực hùng hậu bị bốc hơi nhanh chóng.

Huyết Thí biến sắc. Huyết hà của hắn do linh lực ngưng tụ mà thành, dù có gặp biển lửa cũng dập tắt, nhưng không ngờ bị con chim lửa khổng lồ của đối phương đốt sạch.

Hắn tu luyện thần quyết gì chứ?

- Xem ai trấn ai cho biết!

Mục Trần thì không dư thời gian cho hắn suy nghĩ, thần sắc lạnh băng điều khiển chu tước thổi ra lửa lớn, bốc hơi sạch sẽ Huyết Hà của hắn.

"Gréccccccc!"

Chu tước bốc hơi hết Huyết Hà, vẫn chưa hề biến mất, lại hóa thành một luồng lửa kinh thiên xuyên phá không trung đánh mạnh vào chân thân Huyết Thí.

"Bùm!"

Ngọn lửa bùng nổ trên cao, cực kỳ sướng mắt.

Đám đệ tử Bắc Thương linh viện reo hò sung sướng, Mục Trần phản đòn quá đẹp, hoàn hảo cực kỳ. Đệ tử Thái Đỉnh linh viện thì tái mặt, mất sạch uy thế khi trước.

- Lợi hại. . .

Tô Huyên cũng khoái chí tán thưởng.

Lạc Li nhíu mày nhìn vào nơi ngọn lửa cháy ngập tràn trên cao kia.

Mục Trần vẫn chưa hề thả lỏng phòng vệ, hắc lôi xẹt qua đôi mắt, cất giọng thản nhiên.

- Nếu cả một chiêu cũng đỡ không được, vậy thì lo tự mình cút khỏi Bắc Thương linh viện đi.

Nghe hắn nói vậy, đệ tử Bắc Thương linh viện cả kinh, Huyết Thí vẫn chưa bại?

Mọi người lập tức chú ý đến đám cháy trên cao, lát sau ngọn lửa lụi tàn, lộ ra một thân ảnh mặc giáp trụ đỏ như máu, như một sát thần hung tợn.

Mùi máu tươi khó ngửi càng lúc càng nhiều.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 347: Huyết Thần Giáp

Huyết tinh tràn ngập không trung, mọi ánh mắt đều tập trung về nơi đó, ngọn lửa biến mất, một sát thần mặc giáp huyết sắc đứng sừng sững.

Giáp máu cực kỳ dữ tợn, chói mắt vô cùng, những chiếc gai sắc nhọn nhô ra khí thế và sắc bén, lực sát thương kinh người.

Bề mặt huyết giáp đầy những hoa văn huyền ảo dữ dằn.

Giáp trụ nhưng lại hoàn toàn giống một vũ khí giết người đáng sợ.

Dữ tợn và huyết tinh.

Lạc Li nhìn huyết giáp, ánh mắt lại trở nên ngưng trọng, lẩm bẩm:

- Hắn cũng có thể tu luyện được Huyết Thần giáp...

- Huyết Thần giáp?

Tô Huyên bên cạnh nghi hoặc, hắn nhiên chẳng biết tí gì về chiến giáp kia, dù có thể nhận thấy rõ sự đáng sợ của nó.

- Huyết Thần tộc có một phương thức tu luyện rất độc đáo, lấy máu bản thân ngưng tụ thành giáp trụ, tăng cường chiến lực rất cao, phòng ngự hay công kích đều trở nên dũng mãnh hơn. Với thực lực Huyết Thí hiện tại, nếu đã có Huyết Thần giáp thì đối chiến Thông Thiên cảnh trung kỳ cũng chẳng có gì đáng ngại.

Tô Huyên hơi biến sắc. Tộc nhân Huyết Thần tộc thật lợi hại, lại còn có chiêu thức như thế.

- Vậy Mục Trần. . .

Tô Huyên bất giác lo lắng.

Lạc Li nhìn hắn, cười nhạt. Ánh mắt lưu ly cực kỳ tin cậy Mục Trần:

- Hắn sẽ không thua!

Tô Huyên cũng gật gù. Huyết Thí mạnh mẽ, nhưng Mục Trần cũng đâu đơn giản? Từ khi vào Bắc Thương linh viện tới nay, có ai tỏa sáng được như hắn?

So ra Huyết Thí vẫn chưa đủ trình!

Mục Trần hờ hững nhìn Huyết Thí đang mặc bộ chiến giáp huyết sắc kia, hắn cũng nhận ra được chiến giáp này không đơn giản.

- Huyết Thần tộc cũng khá hay đấy!

- Khiến cho ta phải dùng tới Huyết Thần giáp, xem như ngươi cũng khá.

Huyết Thí cười gằn, ánh mắt lạnh băng nhìn Mục Trần, giọng nói trầm trầm đầy huyết sát.

- Huyết Thần giáp đã gọi ra, thì nhất định phải nhuốm máu kẻ thù....

Huyết Thí siết tay lại, một luồng huyết lãng từ cơ thể trào ra nhuộm đỏ khoảng không.

- Cho nên.... ngươi hãy lấy máu của mình tế cho nó đi!

"Đùng!"

Linh lực bùng nổ, Huyết Thí chớp mắt lao lên xuất hiện phía trên cao rồi một quyền nện xuống.

Huyết tinh lấp lánh, quyền phong ngưng tụ một dao động cực kỳ đáng sợ.

"Grào!"

Quyền của Huyết Thí vừa đánh ra, một tiếng long ngâm cũng vang lên.

"Vù!"

Quyền đánh tới, huyết quang dữ dội, nhưng chỉ kịp phá nát một tàn ảnh.

Mục Trần xuất hiện cách đó hơn mười trượng, nhìn mặt đất bị chấn kình của quyền phong mà sụp đổ, thần sắc ngưng trọng. Huyết Thí sau khi mặc vào chiến giáp, lực công kích đã tăng thêm một bậc.

- Chạy?

Một quyền thất bại, Huyết Thí cười khẩy châm chọc. Huyết Thần giáp không chỉ tăng cường sức mạnh, còn tăng cả tốc độ. Mục Trần muốn dùng thân pháp tránh khỏi hắn? Nằm mơ giữa ban ngày!

Huyết quang từ cơ thể Huyết Thí nở rộ, thân ảnh cũng biến mất, xuất hiện lại đã ở trước mặt Mục Trần, quyền phong hung hãn mang theo huyết tinh lại đánh ra.

Mục Trần nheo mắt, vẫn không đối chiến với Huyết Thí, tiếp tục dùng Long ĐằngTthuật tăng tốc tránh né thối lui.

"Véo!"

Nhưng hắn vừa lui, Huyết Thí dai như đỉa theo sát, quyền kình xé nát không khí, không gian bị chấn đến biến dạng.

"Vù! vù!"

Hai bóng người một truy một đuổi, tốc độ cực cao, tàn ảnh liên miên không dứt khiến cho đám khán giả phải há mồm nhìn xem mà không ngậm lại được.

- Tốc độ nhanh quá!

Tô Huyên cũng than thở sợ hãi, chính nàng cũng chỉ mơ hồ nhìn thấy quang ảnh của hai người kia.

- Nhưng Mục Trần chỉ tránh né....

Tô Huyên lo lắng lẩm bẩm. Bất cứ ai cũng có thể thấy Mục Trần hoàn toàn bị chặn đứng, Huyết Thần giáp khiến Huyết Thí chiến lực tăng vọt.

Nhưng, đó không phải là cách lâu dài.

Vả lại đám đệ tử Thái Đỉnh linh viện vì lý do đó mà bắt đầu cổ vũ hăng say hơn, nếu Mục Trần sai lầm một chút, chắc chắn sẽ ném đá xuống giếng chửi rủa không dứt.

Lạc Li cũng nhìn lên lôi đài, nhưng không lo lắng như Tô Huyên. Nàng nhận thấy Mục Trần tuy chỉ tránh né nhưng cước bộ không loạn, hẳn là có tính toán, chứ không phải do Huyết Thí dồn ép mà phải lui.

Dù không biết rõ Mục Trần định làm gì, nhưng chắc chắn phải có lý do..

Đệ tử Bắc Thương linh viện thì hồi hộp quan sát, mồ hôi toát ra như tắm. Một màn truy đuổi đứng tim trên lôi đài rất hấp dẫn, nếu chỉ va chạm một chút thôi có lẽ cũng long trời lở đất.

Mọi người nín thở gắt gao quan sát hai bóng người mơ hồ chiến đấu.

"Uỳnh!"

Huyết Thí tiếp tục tung quyết, huyết quang sạt qua ngực Mục Trần trong gang tấc. Còn hắn lại mượn lực đẩy của quyền phong mà lui tiếp. Huyết Thí cảm nhận thấy một chút dao động linh lực hỗn loạn quanh thân Mục Trần, chính là do dư chấn quyền phong tạo thành.

Ánh mắt hắn lập tức lóe lên.

"Bùm!"

Huyết lãng hùng hậu ào ào tuôn ra dữ dội hơn, hóa thành một đôi huyết dực sau lưng, tốc độ Huyết Thí tiếp tục tăng cao.

"Vù!"

Như một tia chớp đỏ, Huyết Thí đã bắn tới trước mặt Mục Trần, tốc độ cao hơn trước gấp nhiều lần.

- Thân pháp của ngươi khá huyền diệu đấy, nhưng đáng tiếc ta đã nhìn thấu!

Bốn mắt đối thị, Huyết Thí cười khẩy dữ tợn. Lúc này dây dưa với Mục Trần chẳng qua vì thấy thân pháp của tên kia quá huyền ảo, cố tình giữ sức để xem xét, tìm hiểu quỹ đạo rồi lựa sơ hở một kích tất sát.

Kinh nghiệm chiến đấu của Huyết Thí thật lão luyện, khó trách có thể đứng đầu Thái Đỉnh linh viện.

Mục Trần lạnh lùng đối diện Huyết Thí ngay trước mặt. Huyết tinh ập vào mặt, nhưng hắn lại không hề kinh hoảng như Huyết Thí nghĩ.

- Còn giả vờ?

Huyết Thí cười gằn, sát khí nồng đậm, không chút do dự, quyền kình đâm ra những gai nhọn như máu, sát thương cực khủng.

Quyền phong đánh ra, huyết quang sáng ngời, mơ hồ như những vết máu đáng sợ.

- Huyết Thần giáp, Huyết Thần Phá Linh Ấn!

"Ầm!"

Huyết quyền tràn ngập huyết khí phá không hung hăng đánh vào đầu Mục Trần.

Một đòn này đủ để đánh nổ đầu Mục Trần.

- Trò chơi kết thúc!

Huyết Thí mắt đỏ như máu, thần sắc hung tàn ác độc.

Một quyền phải giết Mục Trần.

Huyết quang ập tới Mục Trần, nhưng khóe môi hắn cong lên lạnh lẽo. Rồi Huyết Thí chợt thấy một tia hắc lôi điên cuồng lóe lên trong mắt hắn.

Thân thể hắn cũng có những tia lôi điện hủy diệt xẹt ra.

"Ầm Ầm!"

Sấm rền vang khắp thiên địa, quanh thân Mục Trần đầy hắc lôi, lôi quang uốn lượn quanh thân thể hắn, đôi mắt càng thêm tối đen đáng sợ.

Thân thể hắn phình to hơn một chút khiến cho quần áo rách ra, mơ hồ nhìn thấy những đạo lôi văn chạy khắp thân thể hắn.

- Huyết giáp của ngươi, ta cũng đã nhìn thấu. Cho nên, mọi việc đúng là đã kết thúc!

Mục Trần cười châm chọc, lôi quang hội tụ trên nắm đấm, một vòng cầu đen tuyền đầy lôi điện xuất hiện trên nắm tay.

"Uỳnh!"

Lôi quyền đánh ra, đối chiến cùng huyết quyền ngưng tụ toàn bộ sức mạnh của Huyết Thí.

"Chát!"

Âm thanh chát chúa tự vị trí tiếp xúc của hai đầu quyền bùng nổ.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 348: Một Quyền Phá Giáp

Hắc lôi và huyết quang, xé rách không gian, dao động cực kỳ cuồng bạo như hai khỏa thiên thạch ầm ầm bắn vào nhau.

"Bùm!"

Cả thiên địa rung chuyển, lôi đài sụp đổ, hắc lôi điện và xích huyết lãng dữ dội tiêu diệt lẫn nhau.

Mục Trần và Huyết Thí chân nện xuống đất, tầng tầng đất bị chấn nát, cả đá cứng cũng mềm như đậu hủ, đôi chân của họ bị cắm sâu vào trong đó.

Lôi quyền và huyến ấn đứng khựng giữa không trung, xung quanh tản mát dao động kinh khủng hủy diệt, chấn không khí biến dạng kịch liệt.

Huyết Thí sắc mặt âm hàn, một quyền buộc phải chiến của hắn lại bị Mục Trần dùng chính thân thể đỡ lấy, mà hắn lại bị hắc lôi đình đánh tan một ít huyết tinh.

Trong hắc lôi đó có chứa sức mạnh rất đáng sợ.

- Chết cho ta!

Huyết Thí quát chói tai, huyết khí cuồn cuộn tuôn ra ào ạt, cánh tay được máu tươi gia cố to lên, hai mắt càng thêm đỏ dữ tợn, mùi máu tỏa ra nồng nặc.

Lôi đình lóe lên, dao động hủy diệt bồng bềnh trong thiên địa, thân thể Mục Trần dường như phình to ra.

Quần áo nát tan, nơi ngực Mục Trận xuất hiện một đường lôi văn.

Lôi văn tràn ngập lôi quang, càng lúc càng sáng.

Lôi Thần Thể, nhất văn Lôi Thể!

Hơn một tháng tĩnh tâm tu luyện nhận linh quang quán đỉnh, có Lôi Thần Liên bổ trợ, Lôi Thần Thể của hắn đã chân chính bước vào cảnh giới nhất văn!

Và chính lúc đó, hắc lôi quấn quanh cơ thể khiến cho Mục Trần trở nên cường tráng hơn rất nhiều, như lôi thần giáng thế.

"Ầm!"

Sấm rền vang, lôi quang lóe sáng trong mắt Mục Trần, hắn tung quyền.

- Cút!

Tiếng hét như sấm nổ, nắm tay Mục Trần đầy rẫy hắc lôi, khí thế không thể ngăn cản nện vào huyết giáp của Huyết Thí.

Lôi quyền vừa chạm vào, Huyết Thí sắc mặt kịch biến, hoảng sợ vô độ. Hắn có thể nhận thấy rõ một sức mạnh đáng sợ như hồng thủy bất ngờ ập xuống người.

Trước sức mạnh tuyệt đối, huyết linh lực hùng hậu của hắn của lập tức bại lụi.

- Không ổn!

Huyết Thí hoảng sợ hét lên thất thanh, còn chưa kịp hiểu tại sao sức mạnh Mục Trần đột ngột mạnh lên đáng sợ, hắn phải vội lui trước.

Nhưng Mục Trần chiến đấu cũng là kẻ lão luyện, đâu dễ cho hắn cơ hội thoát thân. Từ nãy đến giờ phải nhẫn nại chịu đòn, thúc giục Lôi Thần Thể, ngưng tụ sức mạnh tối cường để một kích đánh tan đối thủ!

Chỉ nháy mắt khi Huyết Thí vừa mới lui lại, luồng sức mạnh tối cường mà Mục Trần ngưng tự đã không hề giữ lại chút nào, hoàn toàn trút ra.

"Đùng!"

Khán giả chỉ thấy hắc lôi đột nhiên bành trướng, áp chế hoàn toàn huyết linh lực.

Một quyền xung kích, hắc lôi cuồng nộ.

"Rầm!"

Huyết giáp gần như bị một quyền đánh cho nổ nát bấy, những gai nhọn đáng sợ cũng bị hắc lôi đánh tan tành.

Hắc lôi như nộ long giương nanh múa vuốt, hoành hành chẳng nể nang.

"Uỳnh!"

Huyết giáp hoàn toàn bị phá nát, Huyết Thí phun máu, thân hình như bị lôi chùi nện vào bắn xuống đất như sao rơi, lăn dài cả mấy trăm trượng trên mặt đất.

Tiếng sấm rền cũng dần dần tan mất.

Hắc lôi và huyết quang cùng lúc biến mất, nhưng khắp bốn phía quảng trường Bắc Minh đều trở nên yên tĩnh vô cùng, mọi người trố mắt nhìn lôi đài mà kinh hãi.

Mục Trần vẫn còn giữ nguyên tư thái tung quyền, còn bên dưới mặt đất là một đường đất đá ngổn ngang, cuối con đường là một đống hỗn độn.

Hắn dùng một quyền đánh bay Huyết Thí!

Không chỉ Thái Đỉnh linh viện há mồm trợn mắt, ngay cả đệ tử Bắc Thương linh viện rất tin tưởng vào chiến lực của Mục Trần cũng phải ngây người trước một màn đánh bay Huyết Thí.

- Quyền của hắn khi nào lại lợi hại như thế?

Tô Huyên cũng chấn kinh không kém, một quyền khi nãy tuyệt đối đủ sức đánh trọng thương một gã Thông Thiên cảnh sơ kỳ.

- Chiến lức của hắn lại tăng lên...

Triệu Thanh Sam, Hạc Yêu và vài người có chút xích mích với Mục Trần thì tái mặt, sợ hãi trước biểu hiện cường hãn của Mục Trần.

Bất tri bất giác tên tân sinh kia đã qua mặt bọn họ, thậm chí qua đứt đuôi con nòng nọc mất rồi.

Đấu trường yên tĩnh, mọi ánh mắt lại đổ dồn về khu vực hoang tàn đổ nát, một bóng người chật vật thê thảm đang cố gắng lảo đảo đứng lên.

Đó là Huyết Thí, và lúc này hắn thật sự đỏ máu, nhưng là đổ máu đầy người, cánh tay phải gần như bị phế lủng lẳng bên cạnh, dường như xương cốt đã bị một quyền khi trước của Mục Trần đánh gãy nát.

Thần giáp trên người nát hết phân nửa, cực kỳ tê tái, ảm đạm như có thể biến mất bất kỳ lúc nào.

Một kích đáng sợ của Mục Trần đã khiến hắn trọng thương nghiêm trọng.

- Không tin được...

Huyết Thí cũng khó tin nhìn chính cánh tay phải lủng lẳng của mình, Huyết Thần giáp cũng bị phá hủy. Huyết giáp của hắn đủ sức chịu nổi một kích mãnh công của cường giả Thông Thiên cảnh trung kỳ, vậy mà một quyền của tên tiểu tử Hóa Thiên cảnh hậu kỳ sao có thể phá được Huyết Thần giáp của hắn?

- Ngươi thua!

Mục Trần hờ hững nhìn Huyết Thí, tên kia đã văng ra khỏi lôi đài, theo quy tắc thì đã thua trận tỷ thí này.

Nghe được Mục Trần nói như thế, gương mặt Huyết Thí bỗng nhiên giật giật méo mó, mắt phừng phừng lửa giận. Đường đường là Huyết Thần vương tộc, sao lại có thể thua một tên tiểu tử vô danh?

- Ta làm thịt tên khốn nạn nhà ngươi!

Huyết Thí siết tay lại, một thanh huyết thương ngưng tụ ra, hắn lướt tới lao lên, hướng thẳng đến cổ họng Mục Trần mà đâm.

- WTF?

Trên khán đài, đệ tử Bắc Thương linh viện thấy Huyết Thí đã mất tư cách tái chiến lại bất chấp quy định, nhất thời xôn xao chửi rủa.

Mục Trần cười khẩy nhìn Huyết Thí. Huyết Thần giáp bị phá, tốc độ đã chậm đi nhiều, lại còn đang trọng thương cực nặng, lúc này còn khiến ai sợ hãi được chứ.

"Phốc!"

Mục Trần lắc mình đã biết mất, khiến Huyết Thí trợn mắt, khi thấy Mục Trần đã sát bên cạnh.

- Ta nói rồi, ngươi đánh nàng bị thương, thì phải trả giá đắt. Bây giờ dám phạm quy trước, thế thì không trách ta được!

Giọng nói gần trong gang tấc, Mục Trần mặt mày dữ tợn, khóe môi cười gằn đáng sợ. Tên đê hèn dùng thủ đoạn đê tiên đả thương Lạc Li, hắn không nổi sát tâm mới lạ.

Hơn nữa hắn cũng chẳng phải đệ tử Bắc Thương linh viện, cần gì phải nương tay?

Cảm nhận sát khí đáng sợ trong lời nói của Mục Trần, Huyết Thí giật mình tỉnh lại, ánh mắt kinh hãi vô cùng. Chẳng lẽ tên Mục Trần này cố ý đợi hắn phạm quy sao chứ?

Vì nếu hắn phá hoại quy định, Mục Trần sẽ có thể giết chết được hắn, một cái cớ cực kỳ hợp lý.

- Tên khốn nạn!

Huyết Thí thấy lạnh người, phẫn nộ và sợ hãi, nhưng chẳng kịp làm gì thêm vì hắc lôi chưởng của Mục Trần đã hướng về lồng ngực hắn.

Thế công cực kỳ ác độc.

- Dừng tay!

Chính lúc đó, một tiếng hét vang vọng không gian, uy áp kinh khủng quét tới, khiến cho thân thể Mục Trần bị khựng lại.

- Ha ha! Phí viện trưởng, đệ tử tỷ thí mà ngươi ra tay thì thật là tùy tiện quá.

Thế nhưng uy áp kia chỉ vừa bao phủ thì một tiếng cười bình thản khác xua tan đi mọi áp lực lên người Mục Trần.

Mục Trần lại thoải mái hành động như cũ.

Hàn quang lóe lên, chưởng không do dự đập vào ngực Huyết Thí, một tiếng sấm rền vang lên vô tình.

Một kích đắc thủ, Mục Trần đột nhiên cảm thấy nguy hiểm ập tới, hắn vội vã lui gấp, vừa đúng lúc một bóng người mập mạp xuất hiện bên cạnh Huyết Thí, chụp lấy.

- Tiểu tử thật ác độc!

Người ra tay chính là Thái Đỉnh viện trưởng Phí Thanh Tùng, lão nhìn Huyết Thí khí tức mơ hồ, lồng ngực lõm vào như sắp vỡ, tính mạng

bị đe dọa nghiêm trọng, nhất thời sắc mặt kinh biến, hung ác nhìn sang Mục Trần.

Linh lực trong thiên địa đột nhiên ngưng tụ thành thực chất, ép lấy Mục Trần như muốn nghiền nát hắn.

Mục Trần như lọt vào vũng cát lún, không thể di động, sắc mặt kinh hãi. Sức mạnh này căn bản hắn không thể phản kháng.

Nhưng đúng lúc một thân ảnh vĩ ngạo xuất hiện trước mặt Mục Trần, lão vung tay lên giải vây cho hắn, áp lực trực tiếp tan thành mây khói.

Thái Thương viện trưởng xuất hiện, sắc mặt bình thản nhìn Phí Thanh Tùng, giọng nói thản nhiên mà như thiên lôi cuồn cuộn vang khắp không gian, khiến cho linh khí thiên địa cũng sôi trào.

- Phí viện trưởng, Bắc Thương linh viện của ta lấy lễ mà đãi, nên ngươi nghĩ rằng chúng ta dễ khinh sao?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 349: Vô Đề

Thái Thương viện trưởng cất giọng hùng hồn thanh âm, như thiên uy chấn nộ. Tiếng vang ồ ồ khuếch tán trong không trung, khiến mọi âm thanh khác đều bị trấn áp đi.

Vô số đệ tử đều câm như hến, thần sắc hoảng sợ. Bọn họ đều nhận ra sự khống chế bản thân đã mất, linh lực trong người đang có dấu hiệu bạo động mất kiểm soát.

Nếu lúc này Thái Thương viện trưởng động sát tâm một chút, e rằng linh lực trong người họ sẽ bùng nổ, không chừng chính mình phải chết vì linh lực của mình.

Đám đệ tử kinh hãi rung động, thực lực của Thái Thương viện trưởng đây ư? Quá đáng sợ.

Phía đối diện, Phí Thanh Tùng cũng biến sắc. Tiếng quát của Thái Thương viện trưởng phần lớn tập trung vào lão, đối với người khác chỉ là tiếng quát, nhưng với lão lại như mãnh long gầm rú, đáng sợ cực kỳ.

Công kích sóng âm người khác khó lòng phòng bị, khiến lão tỏ ra vô cùng nghiêm túc.

Gương mặt béo núc của Phí Thanh Tùng run lên, ánh mắt trở nên sắc bén, lão vung tay tạo thành một dao động không gian, ngăn cản sóng âm dồn dập ập tới. Bất giác lão nhớ lại gì đó, nhìn qua Huyết Thí đang trọng thương hôn mê, Mục Trần rõ ràng là muốn lấy mạng hắn.

- Thái Thương viện trưởng, chúng ta từ xa đến, đệ tử quý viện lại hung ác như thế, không khỏi mất đi phong phạm của đại viện chứ?

Phí Thanh Tùng trầm giọng chất vấn. Lão chưa dám trở mặt với Thái Thương viện trưởng. Thứ nhất ở đây là địa bàn của Bắc Thương linh viện. Thứ hai, Thái Thương có thể trở thành viện trưởng một trong Ngũ Đại Viện, chẳng lẽ chỉ có hư danh thôi sao?

Thái Đỉnh linh viện tuy cũng có thực lực đằng sau, nhưng khó mà sánh được với Bắc Thương linh viện.

Thái Thương viện trưởng vẫn dửng dưng cười nhạt:

- Tỷ thí lúc nãy đã sớm chấm dứt, nhưng Huyết Thí lại phạm quy ra tay sát thủ, Mục Trần phản đòn thì cũng hợp lý. Nếu nói cho kỹ, thì mọi việc là do Huyết Thí mà ra, không trách được Mục Trần.

Phí Thanh Tùng nghe vậy cũng khó coi. Xem ra Thái Thương viện trưởng này không định xử phạt Mục Trần, muốn che chở cho hắn.

Thái Thương viện trưởng bề ngoài thì hiền lành, nhưng thật ra rất bá đạo.

Phí Thanh Tùng rất tức tối, sắc mặt cực kỳ u ám.

- Phí viện trưởng, đại hội trao đổi chắc cũng nên chấm dứt rồi nhỉ, đôi bên có thắng có bại, cũng không phân biệt cao thấp. Bất quá Thái Đỉnh linh viện nhân tài đông đúc, ta nghĩ đến đại tái hắn sẽ có biểu hiện không tồi đâu.

Thái Thương viện trưởng chẳng màng đến chất vấn của lão Phí Thanh Tùng, cười nói như có ý tiễn khách.

Phí Thanh Tùng sắc mặt khó coi, nhưng ở lại cũng không phải là cách, chỉ đành trả lời:

- Nếu đã vậy, đa tạ Bắc Thương linh viện khoản đãi, chuyện lần này đợi đến đại tái Thái Đỉnh linh viện chúng ta lại lãnh giáo.

Thái Thương viện trưởng mỉm cười.

Phí Thanh Tùng hung hăng trừng mắt nhìn Mục Trần, nhưng tên nhóc láu cá đó cũng cười khinh khỉnh, khiến cho lão càng thêm tức tối.

- Hừ!

Phí Thanh Tùng cũng chẳng biết làm sao, đỡ lấy Huyết Thí đang trọng thương hạ xuống chỗ đám đệ tử Thái Đỉnh linh viện.

- Đi!

Linh lực hùng hậu từ cơ thể Phí Thanh Tùng ào ra, bao phủ hết tất cả đệ tử, rồi hóa thành một luồng sáng khổng lồ như tia chớp bay ra khỏi Bắc Thương linh viện.

- Hoan hô!

Thái Đỉnh linh viện u ám rút đi, quảng trường Bắc Minh lại hò reo rung đất chuyển trời, tất cả đều nhìn về phía Mục Trần, càng thêm tôn kính và sùng bái.

Một quyền đánh bay Huyết Thí, thật quá ư rung động sung sướng.

Mục Trần chỉ cười, nheo mắt nhìn theo hướng Phí Thanh Tùng dẫn người rời đi. Huyết Thí là một tên rất khó giải quyết, chỉ đáng tiếc không kịp lấy mạng hắn.

Nhưng dù sao cũng còn may lúc nãy Mục Trần kịp để một đòn Hắc Thần Lôi Độc Chỉ tiềm nhập một tia lôi độc vào người tên kia, dù rằng không lấy mạng được hắn, nhưng sau này Huyết Thí tu luyện chắc chắn sẽ ăn không ít khổ.

- Tuổi thì nhỏ, nhưng thủ đoạn cũng khá độc ác nhỉ?

Thái Thương viện trưởng đột nhiên cất tiếng.

Mục Trần giật mình. Tuy Lôi Độc của hắn rất ít khó phát hiện, nhưng có lẽ thực lực như Thái Thương viện trưởng cũng khó qua mặt được.

Thái Thương viện trưởng nói thế cũng chẳng biết đang giận hay đang vui, Mục Trần chẳng biết phải làm sao, đành giữ im lặng.

- Có điều, đôi khi thủ đoạn không đủ ác thì sẽ bị người khác nuốt mất.

Lòng đang thấp thỏm lo âu, cuối cùng Thái Thương viện trưởng cười sằng sặc khoái trá:

- Làm tốt đấy, với cái đám dám khiêu chiến uy nghiêm Bắc Thương linh viện chúng ta, không đánh chết phải đánh cho tàn phế. Có vấn đề gì thì ta bảo vệ cái đầu ngươi.

Mục Trần há mồm, vị viện trưởng bộ dáng cao nhân không ngờ lại thốt ra những lời chợ búa như thế. Nhưng như vậy cũng khiến hắn thở phào may mắn, Thái Thương viện trưởng không trách tội thủ đoạn của hắn.

- Mấy cái đại hội trao đổi này thật ra với chúng ta chẳng có gì hay ho. Bọn họ mà thắng thì bêu rếu khắp nơi, đồn đãi tùm lum, bôi nhọ danh dự của chúng ta.

Thái Thương viện trưởng cười, nói tiếp:

- Xưa nay ta cũng không quá để ý, nhưng mà lần này bọn người kia lại nhân lúc Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông rời khỏi học viện mới mò đến, nếu không có ngươi thì e rằng mục đích đen tối của chúng đã đạt được. Do đó cũng xem như ngươi lập công cho linh viện, nên đừng có lo bị ta xử phạt.

- Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông rời khỏi học viện?

Mục Trần ngẩn ra.

- Ừm. Chúng nó lập đội đi truy sát Ma Long Tử.

Thái Thương viện trưởng gật đầu.

- Ma Long Tử. . .

Mục Trần hết hồn thốt lên. Lần trước hắn gặp tên đó, nếu không có Trầm Thương Sinh tới kịp lúc, thì có lẽ nguy hiểm trí mạng. Hôm nay thực lực tăng cao hơn trước nhiều lắm, nếu gặp lại Ma Long Tử thì tên kia cũng đừng mong dễ dàng lấy mạng hắn.

- Hiện tại ngươi tư lịch cũng còn ít, để sau này nếu ngươi muốn thì cũng có thể nhận nhiệm vụ tro thưởng cấp độ đó.

Thái Thương viện trưởng dặn dò, dù thực lực của Mục Trần đã mạnh, nhưng hắn cũng chưa được phép đi nhận những nhiệm vụ nguy hiểm, lỡ như xảy ra chuyện không hay thì cũng là tổn thất không nhỏ. So với Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông thì Mục Trần còn non hơn nhiều.

- Bây giờ việc cần là tiếp tục cố gắng tu luyện, chuyện của ngươi ở Linh Lộ ta cũng biết, cái tên đối thủ của ngươi cũng không đơn giản đâu.

Mục Trần trừng mắt. Đối thủ? Là Cơ Huyền ư?

- Cơ Huyền là đệ tử Thánh linh viện trưởng tự mình thu nhận, do đó chắc chắn Thánh linh viện sẽ dốc lực bồi dưỡng hắn. Vả lại hắn thiên phú tuyện đỉnh, trong người lại có cả Linh Mạch thiên cấp, thành tựu sau này không thấp chút nào. Nói không chừng đến đại tái học viện sắp tới, đại diện mạnh nhất của Thánh linh viện sẽ chính là hắn.

Thái Thương viện trưởng nói.

Mục Trần nhẹ nhàng gật đầu, thiên phú của Cơ Huyền hắn biết rõ không nghi ngờ gì cả. Kiêu ngạo như Dương Hoằng cũng phải cúi đầu bái phục Cơ Huyền, đủ thấy tên kia có năng lực và thủ đoạn ra sao.

Một năm trong Linh Lộ kia, ngoại trừ Lạc Li từng khiến hắn phải đau đầu nửa năm, thì chỉ có Cơ Huyền khiến Mục Trần chịu không ít uy hiếp. Thậm chí chính tên kia bức hắn phải rời khỏi Linh Lộ, thủ đoạn và gian kế không thể không sâu.

Hiện giờ Cơ Huyền đã gia nhập Thánh linh viện, chẳng biết so với thành tựu của hắn ở Bắc Thương linh viện này, thì ai sẽ hơn ai?

Mục Trần tuy chẳng phải là kẻ bị kênh thì phải móc mắt, nhưng ân oán phải nhớ rõ. Cơ Huyền là đối thủ của hắn, mà tên kia một khi có cơ hội sẽ dồn hắn vào đường cùng, đến khi gặp lại ở đại tái linh viện, tất nhiên không chết không thôi.

Nếu có cơ hội, Cơ Huyền nhất định không nhẹ tay, và Mục Trần cũng chẳng việc gì phải nương tình.

- Ta biết rồi.

Mục Trần gật đầu.

- Thánh linh viện sẽ cung cấp thứ tốt nhất cho Cơ Huyền, còn ngươi là đệ tử Bắc Thương linh viện, chúng ta dĩ nhiên không để yên. Ta biết ngươi được Bắc Minh chiếu cố không ít, thực lực tinh tiến khá nhiều, nhưng ta nhớ ngươi cũng còn là Linh Trận sư? Mà ngươi về mặt này thì còn đang mò mẫm phải không?

Thái Thương viện trưởng nhãn lực cực độc đáo, chỉ liếc mắt là biết tu luyện linh trận của Mục Trần như gà mù đi tìm thóc, chẳng có ai chỉ bảo.

Mục Trần tròn mắt, gật đầu lia lịa.

- Bắc Minh về mặt linh trận thì dốt đặc cán mai, chẳng giúp gì được ngươi đâu!

Thái Thương viện trưởng lấy ra một ngọc bài phỉ thúy, mặt trên có khắc hai chữ Thái Thương đưa cho Mục Trần:

- Ngày mai cầm ngọc bài đến tìm trưởng lão Linh Khê, nàng là người có thành tựu linh trận cao nhất Bắc Thương linh viện chúng ta, chắc chắn sẽ giúp được ngươi.

Mục Trần mừng hơn bắt được vàng, hắn cần nhất chính là có một vị Linh Trận đại sư chỉ điểm. Được Thái Thương viện trưởng tiến cử, quả thực là hạnh phúc vô bờ.

- Đa tạ viện trưởng!

Mục Trần mau mắn nhận lấy ngọc bài, cảm tạ rối rít.

Thái Thương viện trưởng khoát tay:

- Không cần cảm tạ, ta chỉ muốn đến khi đại tái linh viện thì Bắc Thương linh viện chúng ta sẽ có cái tên Mục Trần đủ sức trấn áp mọi thiên tài yêu nghiệt của Thánh linh viện.

Lão mỉm cười:

- Sao? Làm được không?

Mục Trần cầm lấy ngọc bài, xoa xoa nhẹ nhàng, môi cong lên cười đắc ý, ngạo khí và nhiệt huyết thiếu niên không hề giấu diếm.

- Viện trưởng yên tâm, đến đại tái linh viện, Cơ Huyền cứ giao cho ta!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 350: Linh Khê

Bóng đêm dần phủ khắp linh viện, ánh trăng lạnh lẽo mà trong sáng đổ xuống khắp nơi. Dù là giữa đêm nhưng Bắc Thương linh viện vẫn tràn ngập sức sống, hoạt động náo nhiệt khắp nơi.

Đại hội trao đổi kết thúc, câu chuyện nghịch chuyển cục diện khiến cho nhiều đệ tử hào hứng bàn tán. Vốn sẽ phải khiến cho Thái Đỉnh linh viện dương dương tự đắc rời đi, nhưng cuối cùng bọn họ chỉ có thể cúp đuôi mày tro mặt xám bỏ về, để lại không ít lời bàn tán chán ghét của đệ tử Bắc Thương linh viện.

Mục Trần trở về kịp lúc, cường thế đánh bại đối thủ cực mạnh của đối phương, biến chuyển đó khiến mọi người phấn chấn hẳn lên. Nhờ vào trận chiến cường hoành đó, vị trí đệ tam của Mục Trần bây giờ đã khó có ai lay chuyển được. Thậm chí có người còn nói, Mục Trần bây giờ đang từng bước bám sát Lý Huyền Thông rồi.

Thực lực Mục Trần tinh tiến với tốc độ chóng mặt như thế, có lẽ không lâu sau hắn sẽ không yên vị ở đệ tam nữa, không chừng chưa tới một năm sẽ có thể lay động vị trí bá chủ của Trầm Thương Sinh nhiều năm nay.

Và lúc đó sẽ là một hồi long tranh hổ đấu cực kỳ phấn khích.

. . .

Trên tiểu lâu ở khu tân sinh, Lạc Li tay cầm kiếm, nhìn chằm chằm vào thanh thần kiếm theo nàng bất lâu, ánh mắt phức tạp, khẽ thở dài.

- Sao vậy?

Giọng nói dịu dàng hỏi thăm nàng, Mục Trần vươn tay ra ôm lấy eo thon của nàng.

- Xem ra tin tức ta rời khỏi Lạc Thần tộc đã bị truyền ra ngoài.

Lạc Li tựa lưng vào ngực Mục Trần, nhíu mày. Nếu gia gia Lạc Thiên Thần biết việc này, thì thời gian nàng xin phép sẽ lập tức không còn hiệu lực.

Nàng là nữ hoàng Lạc Thần tộc, cũng là người duy nhất trong tộc có thể vực dậy chủng tộc. Nếu nàng có chuyện gì không hay, thì Lạc Thần tộc sẽ hoàn toàn bại vong.

Khi đó, hàng tỉ thần dân Lạc Thần tộc sẽ phải chịu sự tàn sát vô tình của ba thần tộc còn lại.

Nàng đối với Lạc Thần tộc quá mức quan trọng.

Khi Huyết Thí kia tỉnh lại, nhất định sẽ hồi báo tin tức này cho Huyết thần tộc, rồi Lạc Thiên Thần cũng sẽ chắc chắn biết được. Do vậy sự tình này nàng muốn giấu cũng không thể giấu được.

Mục Trần nghe vậy cũng căng thẳng, hơi giận bản thân mình. Sớm biết việc này rắc rối vậy thì cố gắng một chút nữa, dù cho muốn giết Huyết Thí trước mặt Phí Thanh Tùng vẫn gần như không thể.

Lạc Li xoay lại rúc vào lòng Mục Trần, như một con mèo nhỏ nũng nịu với chủ nhân. Nếu bây giờ phải trở về Lạc Thần tộc, nàng sẽ phải chịu áp lục rất lớn, đủ để khiến cho một con người bình thường phải điên lên mất.

Đó là sinh mệnh của vô số thần dân.

Mà lúc ấy sẽ không có ai khiến nàng đủ an tâm để dựa vào, không có ai ôm ấp an ủi nàng, không có ai phẫn nộ khi nàng bị khi dễ hay bị đả thương, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Mục Trần trầm tư. Hắn biết ngày đó sẽ đến, và lần này chia tay sẽ rất lâu, nàng cũng không có cơ hội lẻn ra để đến gặp hắn.

Khi hắn còn chưa đủ thực lực, cũng không cách nào đi gặp nàng được. Vì làm thế chẳng những không giúp gì được, mà lại trở thành gánh nặng thêm cho nàng. Dù nàng không màng đến nhưng đó lại là việc mà Mục Trần không muốn thấy.

- Thời gian này ta sẽ ở với nàng.

Mục Trần luồn tay vào mái tóc trắng ngần của Lạc Li, vuốt ve gương mặt xinh đẹp. Hắn nhủ thầm:

"Lạc Li, ta đã bắt đầu ra sức chạy trên con đường cường giả cái thế, ta sẽ tiếp tục ra sức tăng tốc mà chạy, cho đến khi có thể chân chính đứng trước mặt nàng, đối diện mọi ngăn trở mà đập nát nó cho nàng..."

Hôm sau, y như lời Mục Trần quấn quít với Lạc Li ở khu tân sinh đến nửa ngày, đến khi cô nàng nổi cáu bảo hắn cứ làm phiền khiến nàng không tu luyện được, hắn mới làm như bị ghét bỏ buồn bã rời đi.

Ra khỏi khu tân sinh, Mục Trần định hướng rồi đi về phía nam Bắc Thương linh viện. Theo như lời dặn bảo của Thái Thương viện trưởng, vị trưởng lão Linh Khê kia ở chỗ đó.

Hôm qua Mục Trần cũng được cho biết vài thông tin về vị trưởng lão Linh Khê này, phần lớn đều do Diệp Khinh Linh cung cấp, vì vị trưởng lão Linh Khê chính là người đã thu nạp Duẫn nhi.

Vị trưởng lão đó hầu như chỉ ru rú ở tĩnh thất, ít có đệ tử nào được thấy nàng, chứ được nói là gặp. Được nàng chỉ điểm linh trận thì càng gần như là không. Ở Bắc Thương linh viện có thể dùng một lượng lớn linh trị để nhờ trưởng lão chỉ điểm, nhưng với vị trưởng lão Linh Khê này thì có đưa gấp mười cũng chẳng màng, khiến cho nhiều đệ tử khóc không ra nước mắt, nhưng chẳng khiếu nại được gì.

Vì việc này Mục Trần cũng cảm thấy lo âu.Vị trưởng lão cá tính rất quái, chẳng biết tiến cử của viện trưởng có hiệu quả gì hay không nữa.

Lòng thì thấp thỏm, nhưng lát sau Mục Trần cũng hạ xuống một đỉnh núi có mây mù lượn lờ, tiến đến một đình viện tao nhã trên đỉnh núi.

Mục Trần đến nơi, cổng lớn vẫn đóng chặt, chẳng thấy ai ra mở cửa. Hắn thở dài ngao ngán, lấy ra ngọc bài mà viện trưởng cho hắn, cung kính cất tiếng:

- Đệ tử Mục Trần, phụng mệnh viện trưởng đến gặp trưởng lão Linh Khê.

Thanh âm của Mục Trần được linh lực hùng hậu bọc lấy, truyền vào trong đình viện sâu thẳm. Một hồi sau vẫn không có động tĩnh gì cả, nhưng hắn cũng không vội vã, chỉ đứng yên đó không nhúc nhích, hai tay giữ chắc ngọc bài, thái độ cung kính.

Hắn cứ đứng như vậy, và nửa canh giờ trôi qua.

Thình lình một luồng sáng từ trong đình viện bắn ra, bọc lấy ngọc bài trong tay Mục Trần, rồi bay ngược trở về. Lát sau cánh cổng đóng chặt kia cũng mở ra.

"Phù."

Mục Trần thở phào một hơi. Cũng may ngọc bài của viện trưởng còn có tác dụng, chứ bằng không thì cho dù hôm nay có đứng hết một ngày, vị trưởng lão cổ quái kia chắc cũng chẳng thèm ngó ngàng gì tới hắn.

Mục Trần cất bước, vượt qua cổng lớn, đi vào đình viện.

Một con đường lát đá nhỏ, bên cạnh là một hồ nước trong suốt. Mục Trần đảo mắt nhìn quanh, rồi men theo con đường nhỏ đi tới.

Hắn cứ đi như thế, đến chừng nửa giờ.

Con đường đá nhỏ này dường như dài thăm thẳm chẳng biết đâu là điểm cuối, bất kể Mục Trần có tăng tốc đi nhanh như thế nào cũng chưa thể đi hết. Bất giác cảm thấy quái đản, sắc mặt nghiêm trọng, hắn đã thấy nơi này có điều quái lạ.

Hắn dừng bước, cau mày. Cái này. . . đang kiểm tra hắn sao?

Đảo mắt nhìn chung quang, búng tay bắn ra mấy luồng linh lực tứ phía. Chúng chẳng bay được bao xa thì hoàn toàn tan trong không khí, cứ như khu vực này đã bị bao vây.

- Linh trận ư?

Mục Trần lẩm bẩm, quét mắt nhìn xung quanh, nhưng lại không phát hiện ra dao động của linh ấn trong không khí, cũng không thấy tung tích trận đồ gì cả.

Hắn trầm ngâm sau một lúc lâu, đột nhiên bước lui về phía sau.

Bước vừa kết thúc, cảnh vật bốn phía liền biến ảo, hắn thấy mình lại đứng nơi cổng vào, trước mặt vẫn là con đường nhỏ lát đá, cổng lớn vẫn mở toang. Có vẻ như vị trưởng lão kia nói cho hắn biết, nếu không tiến lên được, thì tự mình xoay lưng về đi.

Đi tới thì không được, quay về lại không cam tâm.

Còn con đường thứ ba để đi hay không?

Nơi này tất nhiên phải có điều bí ẩn, nhưng Mục Trần không thể phát hiện ra.

Mục Trần nheo mắt, lát sau đột nhiên nhìn qua hồ nước trong suốt bên cạnh, mắt lóe lên, vội cất bước tiến tới, đặt chân vào hồ.

Bàn chân hạ xuống, không có nước văn tung tóe, thần kinh căng thẳng của Mục Trần cuối cùng cũng được thả lỏng. Quả nhiên....

Hắn lập tức bước không ngừng, đi vào trong hồ nước, rồi dần dần mặt hồ che lấp hoàn toàn thân thể.

Không gian đột nhiên dao động, rồi cảnh tượng lại biến ảo, con đường nhỏ, hồ nước đều hoàn toàn biến mất.

Trước mặt hắn là một trúc lâu tao nhã thanh lịch, trên biển đề bốn chữ: Linh Khê tiểu viện.

Mục Trần mừng rơn, có lẽ hắn đã vượt qua được lối vào quái dị kia.

Mục Trần nhìn phía trước trúc lâu, có một người con gái xinh đẹp đang ngồi trên chân, da trắng như tuyết, tuổi còn rất nhỏ, mi cong cong, mắt u tĩnh, tản ra khí chất lạnh lùng cách người cả ngàn dặm.

Mục Trần nhìn thấy nàng, hơi sửng sốt, ôm quyền trịnh trọng nói:

- Xin hỏi vị bạn học này....

Lời còn chưa nói hết, cô gái áo trắng kia lạnh lùng liếc hắn, vung tay lên, cổng trúc lập tức đóng sầm lại.

Mục Trần ngạc nhiên.

- Ủa, Mục Trần ca ca?

Đột nhiên một giọng nói trẻ trung sung sướng vang lên sau lưng Mục Trần.

Mục Trần quay đầu lại, nhìn thấy gương mặt vui vẻ của Duẫn nhi đang tròn mắt ngạc nhiên vui thích nhìn hắn.

- Mục Trần ca ca, sao ngươi lại ở đây?

Duẫn nhi vui vẻ hỏi.

Mục Trần trả lời:

- Ta đến tìm trưởng lão Linh Khê học linh trận, nhưng chưa gặp người.

- Linh Khê tỷ tỷ chẳng phải ở trước mặt ngươi đó sao?

Duẫn nhi chỉ vào tòa trúc lâu kia, tỏ vẻ khó hiểu.

- Ở đây? Linh Khê tỷ tỷ?

Mục Trần ngẩn ngơ, chợt gương mặt khó tin quay lại, nhìn trúc môn đóng kín kia. Chẳng lẽ cô gái xinh đẹp áo trắng nọ lại là trưởng lão Linh Khê?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 351: Chỉ Điểm

Trong phòng trúc yên lặng tao nhã, Mục Trần tỏ ra xấu hổ trước cô gái đang ngồi trên chân. Áo trắng tóc đen, gương mặt xinh đẹp mà lạnh lùng, khiến người khác hiểu rõ nàng không thích tiếp cận.

Vẻ đẹp của cô ta không hề kém cạnh Tô Huyên, nhưng nét lạnh lùng thì quả thật chẳng ai sánh bằng.

Không thể nào ngờ được vị "trưởng lão" tính cách cổ quái kia lại trẻ tuổi và xinh đẹp đến thế...

Bên cạnh Mục Trần, Duẫn nhi cũng ngồi trên chân, cười tủm tỉm nhìn gương mặt xấu hổ của hắn.

Cô gái kia chẳng để ý đến Mục Trần, chỉ lẳng lặng rót trà. Nước trà róc rách chảy vào chén, cất lên những tiếng vang nhỏ trong phòng trúc.

Mục Trần ho khan một tiếng, ôm quyền nói tiếp:

- Đệ tử Mục Trần tham kiến trưởng lão Linh Khê...

- Ngươi tới làm gì?

Cô gái thanh âm bình thản.

- Viện trưởng bảo ta đến... trưởng lão Linh Khê thỉnh cầu chỉ điểm tu luyện linh trận.

Mục Trần nói, hai chữ trưởng lão có vẻ khá miễn cưỡng, vì thật khó mà dùng từ trưởng lão với người con gái trẻ tuổi xinh đẹp như thế này.

-Ta không dạy người khác.

Cô gái cầm chén trà, hớp một ngụm.

Mục Trần liếc sang Duẫn nhi bên cạnh. Ngươi không dạy người khác, vậy Duẫn nhi ở đây làm gì?

- Không dạy nam nhân.

Dường như đọc được suy nghĩ của hắn, cô gái thản nhiên bổ sung.

Mục Trần chưng hửng, chỉ có thể kiên trì:

- Là viện trưởng bảo ta đến.

Cô gái kia hơi nhìn lên, liếc hắn:

- Ta không phải người của Bắc Thương linh viện, chỉ là thiếu nợ Thái Thương viện trưởng một cái ân tình, nên chấp nhận xây dựng vài linh trận cho Bắc Thương linh viện. Chỉ cần ta muốn, thì lúc nào cũng có thể rời khỏi đây, ngươi không cần lấy hắn ra dọa ta.

Mục Trần chẳng nói được gì, trưởng lão Linh Khê cá tính quả nhiên đáng sợ, cả Thái Thương viện trưởng cũng chẳng thèm nể mặt, quả thật chẳng biết phải làm sao bây giờ.

Cô gái kia chẳng hề quan tâm Mục Trần khó xử thế nào, cứ thản nhiên thưởng thức chén trà của mình.

Bỗng dưng trong phòng yên tĩnh chốc lát.

Duẫn nhi đứng bên cạnh thấy vậy cũng chỉ tủm tỉm cười trộm, khẽ nói:

- Linh Khê tỷ tỷ, Mục Trần ca ca có thiên phú linh trận tốt lắm, so với ta phải tốt hơn nữa kia.

- Thiên phú tốt thì nhiều người lắm, thấy một người dạy một người, chẳng phải là mệt chết sao?

Linh Khê liếc sang Duẫn nhi.

- Linh Khê tỷ tỷ, ngươi giúp Mục Trần ca ca đi, hắn tốt với ta lắm.

Duẫn nhi làm nũng.

Linh Khê cũng chẳng chớp mắt.

- Linh Khê tỷ tỷ không đáp ứng, sau này ta không làm việc nữa.

Duẫn nhi chu miệng hờn dỗi.

- Vậy thì phải vượt qua Linh Trận Ốc.

Linh Khê khẽ mỉm cười thì thầm.

Vừa nghe Linh Trận Ốc, Duẫn nhi nhất thời câm như hến, khuôn mặt trở nên đau khổ, không dám nói gì nữa.

Linh Khê thấy Duẫn nhi không nói nữa thì hơi trầm tư một chút, quay sang Mục Trần, thản nhiên hỏi:

- Ngươi bây giờ là Linh Trận sư cấp 4?

- Phải.

Mục Trần gật đầu.

- Có gì thắc mắc?

Linh Khê nói.

- Ta không biết làm cách nào mới có thể nắm vững trạng thái Tâm Nhãn.

Mục Trần lập tức nói ngay, trạng thái Tâm Nhãn hiện tại rất quan trọng với hắn, một khi chân chính nắm giữ trạng thái này, thì hắn có thể dùng năng lực Linh Trận sư cấp 4 dễ dàng bố trí được linh trận cấp 5.

Tuy hắn cũng mơ hồ chạm được trạng thái Tâm Nhãn, nhưng quả thật quá phức tạp, một mình hắn tự mò mẫm thì chẳng biết khi nào mới tiến bộ.

- Tâm Nhãn?

Linh Khê kinh ngạc ra mặt. Nàng không ngờ được Mục Trần ở cái trình độ này lại có thể chạm tới Tâm Nhãn. Xem ra quả đúng như Duẫn nhi nói, hắn có thiên phú tu luyện linh trận cực cao.

- Trạng thái Tâm Nhãn là một trạng thái tương đối cao thâm, được chia làm hư thái Tâm Nhãn và thật thái Tâm Nhãn. Hiện tại ngươi thì có lẽ ngay cả hư thái Tâm Nhãn cũng chưa đạt đến.

Mục Trần hơi ngạc nhiên, không biết trạng thái Tâm Nhãn lại còn có phân chia thế này.

- Hai cấp bậc đó có gì khác nhau?

- Hư thái Tâm Nhãn là một loại cảm ngộ hư ảo, cũng là một linh trận, nhưng khi Linh Trận sư nắm vững hư thái Tâm Nhãn, không chỉ tiêu hao linh lực ít hơn, mà uy lực càng mạnh hơn, khả năng bố trí linh trận thất bại cũng giảm đi. Vài Linh Trận sư xuất chúng có thể bố trí linh trận vượt cấp, đó là do họ nắm giữ trạng thái kia.

- Còn thật thái Tâm Nhãn. . .

Linh Khê ngưng lại một chút, nhìn hắn rồi nói tiếp:

- Linh Trận sư nắm vững trình độ này thì nhiều linh trận phức tạp trong mắt họ sẽ đơn giản hơn nhiều, nhìn thấy rõ những phức tạp trong đó. Nếu giao đấu với đối thủ, thì dễ dàng nhìn ra nhược điểm linh trận của đối phương bố trí, dễ dàng phá nó đi.

- Mặt khác, khi thật thái Tâm Nhãn tu luyện đến trình độ cực kỳ cao thâm, cảm giác sẽ không còn hư ảo nữa, mà sẽ chân chính thật sự như một con mắt nữa tồn tại, đó chính là Tâm Nhãn.

- Tâm Nhãn quét nhìn, mọi trận không còn. Gặp Linh Trận sư trình độ này tốt nhất là đừng bày trận trước mặt hắn, vì chỉ cần liếc nhìn là thấy rõ mấu chốt, rồi có thể lập tức sẽ bố trí ra linh trận giống hệt của ngươi.

Mục Trần nghe đến tròn mắt. Liếc mắt nhìn là sao chép linh trận của đối phương? Trình độ này biến thái quá đi chứ? Trạng thái Tâm Nhãn lại lợi hại như thế, nhờ vậy mới biết bây giờ hắn còn chưa chân chính hiểu được, chỗ tốt đã là vượt cấp bày trận.

- Vậy làm sao ta mới có thể nắm vững trạng thái này?

Mục Trần cẩn thận dò hỏi.

- Đơn giản, cứ luyện tập nhiều là được.

Linh Khê bâng quơ nói một câu.

Mục Trần toát mồ hôi hột. Đâu có đơn giản thế chứ?

- Vậy ta luyện tập như thế nào?

Mục Trần bất đắc dĩ hỏi tiếp.

- Thật muốn phải nắm giữ nó?

Linh Khê liếc đôi mắt linh động về phía Mục Trần, ánh mắt có vẻ bớt đi lạnh lùng một chút, nhưng nụ cười đó lại khiến Mục Trần cảm thấy bất an.

Nhưng bây giờ không thể không kiên trì đến cùng, khó khăn lắm mới khiến cho nữ nhân tính cách quái đản này chỉ điểm, biết đâu chỉ chần chờ trong giây lát thì bị đánh bay ra ngoài không chừng.

- Ừm!

Mục Trần mạnh mẽ gật đầu.

Duẫn nhi bên cạnh lại ra vẻ tội nghiệp nhìn Mục Trần, nàng đã có thể đoán được Mục Trần xui xẻo rồi.

- Đi theo ta!

Linh Khê đứng dậy, một mùi hương thoang thoảng tỏa ra xung quanh, nàng hướng về bên ngoài đi ra, dáng người rất tinh tế yểu điệu.

Ba người ra khỏi phòng trúc, tiến vào rừng trúc, rồi dừng lại ở một mảnh đất trống rộng rãi.

- Bất kỳ linh trận nào dù có phức tạp đến đâu, vẫn có một điểm mấu chốt, đó là tâm trận. Một khi tâm trận bị phá, linh trận cường đại cũng phải tan thành mây khói. Thế nhưng muốn tìm ra tâm trận trong một linh trận phức tạp khó vô cùng, hoặc giả ngươi đang ở trong trận đó thì gần như bất khả thi.

Linh Khê quay sang Mục Trần, ngón tay nàng điểm vào không khí, không gian dao động bồng bềnh, Mục Trần có thể cảm giác được linh khí thiên địa trở nên hỗn loạn.

Linh lực như cơn lốc hội tụ lại, một quang trận đỏ đậm từ hư vô xuất hiện, dao động mạnh mẽ lan tỏa, khí tức nóng cháy.

Mục Trần biến sắc nhìn quang trận rực rỡ vừa hiện ra cạnh hắn. Linh trận này cũng phải là cấp 4, nếu bản thân hắn bố trí, ít nhất phải chuẩn bị một hồi bố trí mới dễ dàng, còn Linh Khê chỉ một ngón tay là nó thành hình, mà hắn cũng chẳng thấy nàng ngưng luyện ra linh ấn nào cả...

Nàng là trực tiếp điều khiển linh khí thiên địa để bố trí linh trận, quả thật khó lòng phòng bị.

Linh Trận sư bình thường muốn bố trí linh trận, chuyện đầu tiên phải làm đó là ngưng luyện linh ấn. Mà như thế thì cũng nói cho người ta biết hắn đang làm cái gì, hoàn toàn khác hắn với Linh Khê khi nãy.

Mục Trần kinh hãi than thầm, Linh Trận đại sư thật là đáng sợ a, hoàn toàn vượt trội so với hắn.

Linh Khê vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại, tay điểm vào không trung, hai quang trận thật lớn lại hiện ra, bao phủ lấy quang trận ban đầu.

Ba linh trận cấp 4, cùng lúc bố trí ra.

Mục Trần không khỏi tròn mắt.

Ba đạo linh trận cấp 4 bao phủ thiên địa nơi đây, mà hắn lại ở chính giữa chúng, không dám nhúc nhích, vì e rằng chỉ cần khẽ động một chút sẽ khiến cả ba đồng loạt tập kích.

- Trưởng lão. . .

Mục Trần méo miệng cố gắng cười:

- Người muốn làm gì vậy?

- Trước khi bị bắn chết, ngươi phải tìm ra tâm trận của ba linh trận này, phá nó mà ra. Nhớ cho kỹ, không dùng linh lực cường hoành phá trận, phải phá tâm trận.

Linh Khê thản nhiên nói.

Mục Trần há mồm. Luyện tập gì ma quỷ thế? Không theo phương pháp thông thường được sao? Ba đạo linh trận cấp 4, cái này là đánh chết người đó nha.

- Cho ngươi một canh giờ, không phá được thì khỏi cần ở lại, người ngu như vậy ta không dạy.

Linh Khê chẳng quản hắn oán thán thế nào, chỉ phất tay xoay người đi mất.

- Duẫn nhi, theo dõi hắn, dám cường hoành phá trận, thì lần sau ngươi cũng vào đó đi.

Linh Khê bước đi, thanh âm lạnh lùng vẳng lại khiến cho Duẫn nhi cũng làm mặt khổ, thương hại nhìn Mục Trần.

- Mục Trần ca ca, ngươi phải nghe lời nha, Duẫn nhi không cần thiết phải vào đó đâu...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 352: Phá Trận

"Ầm!"

Ngay lúc Linh Khê rời khỏi rừng trúc, ba tòa linh trận khổng lồ trong khoảnh khắc khởi động, linh lực sôi sục trong thiên địa, ánh sáng chói lóa tràn ngập khắp nơi, bao phủ cả khu vực.

Mục Trần nghiêm mặt cảnh giác, linh lực hắc viêm bốc lên ngoài cơ thể, đảo mắt nhìn ba tòa linh trận được hào quang bao phủ, ánh sáng linh lực đan xen nhau thành những trận đồ phức tạp.

Ba tòa linh trận bao bọc lấy nhau, khiến cho độ phức tạp nhân lên gấp nhiều lần. Ba linh trận cấp 4, uy lực bộc phát tương đương sức mạnh Hóa Thiên cảnh hậu kỳ. Với thực lực Mục Trần nếu mãnh liệt công kích có thể xé toang ba linh trận này, phá trận chui ra. Thế nhưng câu nói để lại của Linh Khê hoàn toàn dập tắt ý tưởng đó của hắn.

Không thể cứng rắn, vậy chỉ còn cách phá giải tâm trận, nếu không thì chắc chắn Linh Khê sẽ đuổi hắn về.

"Viu!"

Lúc Mục Trần còn đang suy tư cẩn thận quan sát, thì đột nhiên ba luồng sáng quét ngang, linh lực cuồn cuộn như tia chớp bắn lên người Mục Trần.

"Đùng!"

Mục Trần bị đẩy lùi vài bước, hắc viêm trên người tắt đi một ít, nhưng rồi được hắn tiếp tục thúc giục bừng cháy trở lại.

- Đau à!

Mục Trần xoa xoa lồng ngực, độ cường tráng của thân thể hắn hiện tại cứng rắn chịu vài đòn công kích Hóa Thiên cảnh hậu kỳ cũng không bị thương, nhưng đau thì chắc chắn phải có.

"Viu! Viu!"

Nhưng linh trận của vị trưởng lão Linh Khê kia đâu để cho hắn thoải mái, những luồng sáng lại liên tiếp bắn tới, khiến Mục Trần biến sắc khi thấy nó như mưa rào bắn phá thân thể hắn.

Công kích số lượng khủng bố khiến cho Mục Trần lạnh gáy, không dám tiếp tục dùng thân thể mạnh mẽ chịu đòn nữa, long ảnh xuất hiện, hắn thi triển Long Đằng Thuật bạo lui.

Một tàn ảnh còn lại ở chỗ cũ lập tức bị chùm sáng phá nát đi.

"Đùng! Đùng!"

Nhưng phạm vi bao vây của linh trận không quá rộng, Mục Trần cũng không thể tránh hết được, ngay cả Long Đằng Thuật cũng bị đánh trúng mười mấy lần, khiến thân thể đau đến run rẩy.

Mục Trần mặt mày cực kỳ khó coi, vốn bình thường hắn bố trí linh trận cấp 4, nhiều lắm thì bắn phá được vài lần, sau đó vì hết linh lực mà tiêu tán. Thế nhưng ba đạo linh trận này thì liên tiếp không ngừng, như cuồn cuộn không dứt.

- Phải nhanh phá trận thôi.

Mục Trần trừng mắt, không dám sơ ý. Nếu cứ tiếp tục thế này, thì e rằng cả nhất văn Lôi Thể cũng không giúp hắn thoát chết.

Hào quang lóe lên trong mắt, hắn tập trung vào những đường chuyển động của linh trận, những đường kẻ ánh sáng phức tạp tạo thành trận đồ không ngừng truyền thông tin chi tiết vào lòng hắn.

"Uỳnh!"

Nhưng chỉ mới dò xét được một chút về quỹ đạo trận đồ, thế công cuồng mãnh lại tập kích, khiến hắn bị đẩy lui đi, khí huyết chạy loạn. Quỹ đạo vừa mới dò xét được chút đỉnh lại thay đổi đi mất.

Thật là kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Như một người bị lạc vào mê cung, hắn phải dò theo quỹ đạo đó, nhưng bất chợt bị quấy rầy thì cái quỹ đạo ấy lại quỷ dị thay đổi. Muốn dò theo thì lại phải bắt đầu từ đầu.

Mục Trần tức tối rủa thầm, lúc này mới cảm nhận rõ việc phá trận khó khăn như thế nào, dĩ nhiên hắn biết một linh trận nếu dễ bị phá như thế, dễ tìm ra tâm trận như vậy thì Linh Trận sư cũng chẳng nổi tiếng là bao.

Mục Trần nghiến răng để giữ bình tĩnh, bây giờ không phải là lúc để tâm loạn, nếu không thì chẳng thể nào tìm ra tâm trận. Mà tìm không ra thì sơ sẩy chết ở đây cũng không chừng.

"Phù."

Thở một hơi thật mạnh để cảnh tỉnh bản thân, Mục Trần vận chuyển hắc lôi ra ngoài cơ thể, lôi văn trên ngực sáng rực lên, hắn đã dùng tới Lôi Thần Thể thôi động đến nhất văn chịu đựng công kích để tránh bị quấy nhiễu.

Nơi mảnh đất trống trong rừng trúc, Mục Trần không ngừng lui sau, tránh né những luồng công kích linh lực, thỉnh thoảng bị vài tia sáng bắn trúng khiến hắn lảo đảo run rẩy.

Bên ngoài linh trận, Duẫn nhi che mắt không dám nhìn Mục Trần đang thê thảm chịu khổ ải trong đó, nếu là nàng thì không chừng đã sớm bỏ mạng mất rồi.

Thời gian thong thả trôi qua, linh lực hùng hậu trong rừng trúc càng lúc càng cuồng bạo, ánh sáng lóe lên không ngừng khiến khu vực này sáng hơn mọi chỗ khác.

"Uỳnh!"

Trong vòng vây linh trận, Mục Trần lại bị bắn trúng, hắc lôi lóe lên mạnh mẽ chống đỡ công kích, thình lình ánh mắt Mục Trần lóe lên.

Hắn đã mò ra được quỹ đạo một trận đồ, nhưng mà tâm trận vẫn chưa tìm ra. Linh trận do Linh Khê bố trí quá ư lợi hại, ba đạo linh trận trùng điệp chồng lên nhau, quỹ tích đan xen, hoàn toàn không nắm được quy luật.

Khó khăn trùng trùng.

Biện pháp bình thường căn bản không làm được.

- Mục Trần ca ca, hết nửa thời gian rồi, cố lên!

Duẫn nhi hơi lo lắng nhắc nhở. Nàng biết rõ tính tình của Linh Khê, nếu Mục Trần không thể phá được trận trong thời gian quy định, thì có nói gì cũng vô ích.

Mục Trần hít sâu một hơi, tay nắm chặt, nhắm mắt lại.

Hắn lập tức tiến vào trạng thái Tâm Trận. Dù Tâm Nhãn thì hắn không rõ ràng lắm, nhưng Tâm Trận chỉ là trạng thái sơ cấp, hắn bây giờ đã rành rẽ vô cùng.

Từng luồng hào quang lóe sáng, như những đốm linh lực vô số xuất hiện trong bóng tối tâm trí của Mục Trần. Từng luồng sáng gào thét mang theo công kích của linh trận phát động, ánh sáng rực rỡ bắn ra ngoài.

Tâm thần Mục Trần càng lúc càng tập trung nhiều hơn, ý thức lan đi, chạm vào quỹ đạo trận đồ, quay trở lại trong tâm hắn.

Những quấy nhiễu từ bên ngoài hoàn toàn bị ngăn cách.

Quỹ đạo hoàn chỉnh của trận đồ dần thành hình trong lòng Mục Trần.

"Bùm!"

Bước di chuyển của Mục Trần trong linh trận trở nên ít hơn nhiều, hắc lôi quang lóe ra, chống đỡ những luồng linh lực như quang long phẫn nộ công kích.

Những tiếng ầm ầm nặng nề khiến Duẫn nhi bên ngoài cũng run rẩy.

Chùm sáng linh lực nổ tung trên người Mục Trần, đẩy hắn đi một khoảng, khiến áo rách bươm, vài vết máu xuất hiện. Công kích này có lẽ Mục Trần còn chịu nổi, nếu là cường giả Hóa Thiên cảnh hậu kỳ khác e rằng đã chỉ còn là nắm tro.

Mục Trần bị đẩy lui, nhưng đôi mắt vẫn nhắm chặt không mở, thình lình một quyền tung ra, linh lực hắc viêm phừng cháy đánh vào một điểm nào đó trong linh trận ngập tràn ánh sáng rực rỡ.

"Bùm!"

Linh trận rung chuyển dữ dội, rồi đạo linh trận sâu nhất bên trong run rẩy, dường như có những vết nứt lan tràn trong linh trận, rồi một tiếng "bụp" vang lên, nó hoàn toàn vỡ nát.

Đạo linh trận đầu tiên đã bị Mục Trần tìm ra tâm trận và phá hủy dễ dàng.

- Thành công!

Bên ngoài, Duẫn nhi mừng rỡ reo vui, ánh mắt vẫn sùng bái như xưa. Mục Trần ca ca quá lợi hại, đã tìm ra được tâm trận.

Một quyền đánh nát một linh trận, ánh mắt Mục Trần vẫn chưa mở ra, vẫn còn hai linh trận nữa cần phải phá, chẳng qua nó đã đơn giản hơn

một chút.

Và cũng chỉ tốn vài phút sau, thêm hai quyền nữa lần lượt Mục Trần đánh tan hai đạo linh trận thứ hai và thứ ba, khiếng chúng nó rung chuyển rồi dần dần ngừng hoạt động, sau đó tiêu tán đi mất.

Ba đạo linh trận trùng điệp, tất cả đều là bị phá.

Lúc ấy, Mục Trần vẫn còn đang chìm đắm trong trạng thái kỳ diệu kia, vì hắn cảm thấy từ sâu trong tâm linh có một cảm giác lạ kỳ chợt lóe.

Cảm giác kỳ diệu ấy rất lạ, hắn muốn chụp nhưng không thể chạm đến, mà vẫn cảm thấy được mơ hồ như là thứ gì đó hắn mơ ước từ lâu.

Linh trận tan đi, Mục Trần đứng sừng sững tại chỗ, lát sau mới từ từ mở mắt ra. Nhất thời đôi chân mềm nhũn, thân thể đau nhức khó chịu, không khỏi phải nhìn lại thân thể mình. Lúc này áo quần rách te tua, máu me đầy người, tuy không trí mạng nhưng đau đớn khôn tả.

Mục Trần hít hà một hồi, cũng may Lôi Thần Thể hắn còn có chút thành tựu, nếu không chắc bây giờ phải thương cân đoạn cốt, nằm liệt giường chứ không chỉ đơn giản là vài vết thương da thịt này.

- Mục Trần ca ca, ngươi lợi hại quá!

Duẫn nhi hưng phấn chạy tới, chợt thấy thân thể trần trụi của hắn thì đỏ mặt, vội vã giấu gương mặt đi chỗ khác.

Mục Trần miễn cưỡng mỉm cười, lấy ra một bộ quần áo khác thay vào, bất thình lình lảo đảo đứng không vững. Cảm giác mệt mỏi quá độ khi phá trận lúc nãy so với trận huyết chiến với Huyết Thí hôm trước còn thê thảm hơn.

- Linh Khê trưởng lão!

Mục Trần ngẩng lên nhìn tứ phía, hắn biết Linh Khê dĩ nhiên phải chú ý mọi động tĩnh nơi này.

- Suýt nữa là hết một canh giờ, miễn cưỡng qua ải.

Trên bầu trời, tiếng Linh Khê trong trẻo mà lạnh lùng vang lên:

- Hôm nay ngươi cứ trở về, ngày mai lại đến. Sẽ vẫn như vậy, nhưng số linh trận tăng gấp đôi.

Mục Trần giật bắn người, nhưng không kêu rên gì cả, mà trở nên háo hức hơn. Phương pháp của Linh Khê dù khá thô bạo dã man, nhưng không thể không nói rất có hiệu quả. Cảm giác kỳ diệu lúc nãy nếu cứ ngày nào cũng xuất hiện, thế thì hắn sẽ mau chóng nắm vững trạng thái Tâm Nhãn chân chính!

- Đa tạ Linh Khê trưởng lão.

Mục Trần ôm quyền, xoa đầu Duẫn nhi rồi một mình rời khỏi. Nơi này là chỗ Linh Khê sống một mình, chỉ có Duẫn nhi còn lại chẳng gặp ai khác, hắn cũng không tiện ở lâu.

Mục Trần đi xa, chỉ còn lại Duẫn nhi, Linh Khê mới hiện thân, ánh mắt nhìn chỗ hắn vừa phá trận.

- Linh Khê tỷ tỷ, Mục Trần ca ca rất lợi hại phải không?

Duẫn nhi đắc ý.

Linh Khê giơ tay cú vào trán Duẫn nhi, nhưng không trả lời, chỉ nhìn theo hướng Mục Trần rời khỏi, khẽ gật đầu.

Thiên phú tu luyện linh trận của Mục Trần đúng là rất đáng khen.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 353: Thần Bí Linh Khê

Những ngày kế tiếp, Mục Trần đều đến chỗ trưởng lão Linh Khê để "huấn luyện ma quỷ". Mỗi ngày lúc kết thúc hắn đều một bộ dáng thương tích đầy mình khiến Lạc Li cũng hoảng hốt. Nhưng khi hắn nói rõ mọi việc thì nàng cũng đành bất đắc dĩ lắc đầu, vị trưởng lão Linh Khê kia quả thật là ác mà.

Nhưng dù vậy loại huấn luyện ma quỷ kia hiệu quả không nhỏ, chỉ mười ngày sau Mục Trần đã có thể phá một lúc đến 20 linh trận.

20 linh trận cấp 4 cùng lúc vận hành, uy lực này cường giả Thông Thiên cảnh cũng phải toác da đầu. Nhưng cũng may nó chỉ để luyện tập, không phải để chiến đấu, nên nhờ vào Lôi Thần Thể và hơn nữa Mục Trần càng lúc càng thành thạo phá tâm trận nên miễn cưỡng thông qua. Dù vậy trả giá vẫn càng thêm thảm trọng, mỗi ngày luyện tập xong thì hắn phải nghỉ ngơi hồi phục hết một ngày, không thể tiếp tục luyện tập ngay được.

Mỗi ngày phá trận, Mục Trần cảm nhận được cảm giác huyền diệu xuất hiện càng lúc càng nhiều, khiến hắn vô cùng vui sướng.

Dù vẫn chưa chân chính có được trạng thái Tâm Nhãn, nhưng cho thấy hắn đang đi đúng hướng.

Chỉ cần tiếp tục như vậy, kết quả cuối cùng sẽ phá tan tầng sương mù che khuất, chân chính lĩnh ngộ trạng thái Tâm Nhãn!

. . .

"Ầm!"

Trong rừng trúc, ánh sáng tràn ngập khắp nơi, từng linh trận thành hình tầng tầng lớp lớp dày đặc rậm rạp, trong lúc vận hành khiến cho linh lực ùn ùn dâng lên, thanh thế đáng sợ.

Trong đám linh trận tầng tầng lớp lớp đó, một bóng người nhanh như tia chớp lóe lên, thân thể tràn ngập hắc lôi, ngăn cản công kích từ những chùm sáng kia.

"Bang! Bang!"

Vừa tránh né, người đó vừa nhanh tay đánh ra những quyền kình mạnh mẽ, hùng hồn vào từng linh trận kia.

Mỗi một quyền ra tay đều khiến cho một tầng linh trận run rẩy, phát ra những tiếng lách cách rồi vỡ nát thành vô số đốm sáng.

Bên ngoài, Duẫn nhi sợ hãi nhìn vào bên trong, chỉ mới chưa đến nửa tháng, Mục Trần đã hiểu được nhiều quy luật mà cả Duẫn nhi cũng không thể hiểu được. Bản lĩnh tìm tâm trận của hắn càng lúc càng lợi hại.

Dù Linh Khê chưa dùng chiêu trò gì đó để giấu đi tâm trận, nhưng chuyện tìm ra được tâm trận cũng khó khăn vô cùng. Đừng nói là một Linh Trận sư cấp 4, cho dù là Linh Trận sư cấp 5 cũng khó mà làm nổi. Vậy mà Mục Trần chỉ trong mười ngay đã tiến bộ lớn.

"Bang! Bang! Bang!"

Quyền phong gào thét, linh trận trùng điệp lần lượt bị phá vỡ hết, những đốm sáng lấp lánh đầy trời, cực kỳ đẹp mắt.

"Uỳnh!"

Linh trận cuối cùng nổ tung, một bóng người hạ xuống bên cạnh Duẫn nhi, hào quang lôi điện tan mất, để lại thân thể trần trụi mang theo vài vết máu của Mục Trần.

- Mục Trần ca ca, nhanh.

Duẫn nhi đưa cho hắn một bộ quần áo, cô bé không còn thẹn thùng nữa, dù sao mấy ngày nay nhìn cũng quen mắt rồi.

Mục Trần mặc quần áo, lau máu me trên người, vẫn còn cảm thấy đau nhức nhưng đỡ hơn mất ngày trước nhiều, ít ra cũng không phải thê thảm kiệt sức như ngày đầu.

- Mục Trần ca ca, trạng thái Tâm Nhãn của ngươi thế nào rồi?

Duẫn nhi tò mò hỏi.

- Còn kém một chút.

Mục Trần mỉm cười. Cảm giác huyền diệu hắn cảm nhận được mấy ngày nay, chẳng hiểu sao luôn thấy dường như còn thiếu chút nữa. Cảm giác như một con chim nhỏ đang muốn phá trứng lột xác, nhưng chưa đủ sức, dù cho có giãy giụa mạnh mẽ cũng chỉ có thể làm nó biến dạng mà thôi.

Hắn cũng không quá tham lam, mấy ngày nay tiến bộ thần tốc đã vượt quá mong ước, dù hắn rất tự tin vào thiên phú của mình, nhưng nói gì thì trạng thái Tâm Nhãn cũng khá cao thâm, đâu dễ mà nắm vững.

- Mục Trần ca ca ngươi phải cố lên, Linh Khê tỷ tỷ hôm qua còn nói ngươi tiến triển quá chậm, nếu khiến nàng không kiên nhẫn thì sẽ đuổi ngươi đi.

Duẫn nhi nói.

Mục Trần câm lặng. Mười ngày tiếp xúc cũng biết một chút tính khí của Linh Khê, nữ nhân này cá tính rất mạnh, chuyện gì cũng dám làm. Mục Trần tự nhận không dám đắc tội nàng, nhưng nếu ngày nào đó nàng bỗng dưng khó chịu, vô duyên vô cớ đuổi mình đi thì thật là....

- Duẫn nhi, ngươi có biết nàng bao nhiêu tuổi rồi không?

Mục Trần trộm liếc bốn phía, rồi thì thầm hỏi Duẫn nhi. Việc này hắn cực kỳ tò mò. Trong Bắc Thương linh viện này lần đầu tiên hắn thấy một trưởng lão tuổi trẻ như vậy, đoán chừng không lớn hơn hắn bao nhiêu tuổi, nhưng cũng không dám chắc, vì đôi khi vài cường giả thực lực cao sâu muốn thay đổi dung nhan là chuyện trong tầm tay, không khó khăn gì cả. Như Chúc Thiên trưởng lão, cũng cái bộ dáng niên thiếu, nhưng mà cái loại đó thì chỉ liếc mắt là biết thiếu niên bề ngoài thôi, cái chất già cỗi từng trải không thể che giấu được.

Và cái mùi vị đó Mục Trần lại không thể nhận thấy ở Linh Khê. Cô gái lạnh lùng nhưng không hề già cỗi.

- Việc này Linh Khê tỷ tỷ chưa nói bao giờ cả, nhưng nàng bắt ta gọi là tỷ tỷ, ta nghĩ nàng không lớn tuổi đâu...

Duẫn nhi nghe vậy, giọng cũng nhỏ đi, ánh mắt khá hưng phấn, cái tâm tò mò với nàng ta cũng không kém Mục Trần là bao.

Mục Trần cũng gật đầu đồng ý.

Nhưng mà như vậy thì chẳng phải càng đáng sợ ư? Tuổi trẻ thế lại có thực lực khủng bố, quả thực có thể khiến Trầm Thương Sinh cũng phải tức chết vì ghen tị.

- Kỳ thật dường như ngay cả Linh Khê tỷ tỷ cũng không rõ tuổi của nàng. Dường như nàng quên rất nhiều việc.

Duẫn nhi gãi đầu, lẩm bẩm.

Mục Trần ngẩn ra. Quên?

Hắn nhíu mày, Linh Khê khiến cho người ta thấy thần bí, chẳng biết là điều gì. Thế giới này có quá nhiều chuyện cổ quái.

Vừa định nói gì đó thêm nữa, chợt hắn thấy cái bóng trắng quen thuộc xuất hiện, lập tức ngậm miệng. Duẫn nhi bên cạnh le lưỡi, làm bộ giúp Mục Trần lau đi những vết máu trên người.

Linh Khê chậm rãi tiến đến, thanh âm trong trẻo cất lên:

- Xem ra hôm nay ngươi vẫn còn dư hơi nhỉ?

Giọng nói đầy lạnh lẽo và nguy hiểm.

Mục Trần gượng cười một tiếng.

- Tập xong rồi còn không về? Ở lại đây làm cái gì?

Linh Khê lập tức đuổi đi:

- Ngày mai số linh trận tăng lên 30, năm ngày nữa vào Linh Trận Ốc. Nếu còn chưa thể mở Tâm Nhãn, thì ngươi về tự mò đi. Bản lĩnh kém cỏi ta không dạy.

Mục Trần cười cười, cũng chẳng biểu hiện đau khổ hay gì. Cái gọi là Linh Trận Ốc kia hắn cũng đã nghe Duẫn nhi nói vài lần, là một chỗ rất đáng sợ, khiến hắn rất tò mò. Theo lời Linh Khê dường như nó còn có tác dụng mặc khải Tâm Nhãn nữa sao?

Hắn xoa đầu Duẫn nhi, rồi cáo từ rời đi.

Linh Khê thấy Mục Trần đã đi khỏi, mới quay sang Duẫn nhi trừng mắt:

- Lần sau còn dám nói lung tung mấy chuyện của ta, xem ta dạy dỗ ngươi thế nào.

- Duẫn nhi không dám!

Duẫn nhi vội vàng lắc đầu, Linh Khê tỷ tỷ thật đáng sợ, quả nhiên nàng nghe thấy được.

- Còn không đi quét rừng trúc?

- Dạ dạ....

Duẫn nhi luýnh quýnh chạy đi, ôm một cây chổi cao hơn cả đầu đến dọn dẹp đống trúc hỗn độn do Mục Trần tập luyện.

Linh Khê nhìn Duẫn nhi đáng yêu ngoan ngoãn, môi khẽ mỉm cười. Nghĩ đến gì đó, ánh mắt nàng trở nên mờ mịt, rồi nàng cất bước về căn phòng trúc của mình.

Phòng trúc sạch sẽ không dính hạt bụi nào, khá ngăn nắp gọn gàng. Trong phòng có một cái đệm cỏ đặt trước một bức tranh. Tranh vẽ dường như là một tòa hắc tháp, một nữ tử đang ngồi đó, hình dáng mơ hồ nhưng lại khiến người xem an hòa tâm tình.

Linh Khê quỳ ngồi xuống đệm cỏ, thẫn thờ nhìn bức họa kia. Thân ảnh xinh đẹp đang cố gắng hồi tưởng gì đó, nhưng lại thống khổ thở dài, dáng vẻ rất cô đơn.

. . . . . .

Một vùng núi hoang vắng, trên một đỉnh núi nọ, một thanh niên vận hắc bào đứng khoanh tay, lưng đeo hắc kiếm. Mi tâm có một long văn màu đen, một cỗ ác khí từ đó tuôn ra khiến người ta run rẩy sợ hãi.

Hình dáng quen thuộc, đúng là Ma Long Tử.

Hơi nghiêng đầu nhìn lên phương bắc, hắn nở một nụ cười tàn khốc.

- Đuổi theo lâu như vậy, đúng là kiên trì. Nhưng mà bây giờ các ngươi khó mà về được, chuẩn bị nhận bữa tiệc thịnh soạn mà ta dành chiêu đãi các ngươi đi.

- Ha ha ha! Nếu có thể giết sạch cả đệ nhất và đệ nhị Thiên bảng Bắc Thương linh viện, chẳng biết trên Huyền Thưởng bảng ta có vượt qua hắn không đây?

- Thật đáng mong chờ...

Tiếng cười lành lạnh vang vang khắp núi, bóng người kia dần tan biến vào hư không.

Chương 354: Linh Trận Ốc

Cũng vì một câu nói đó của Linh Khê mà trong năm ngày kế tiếp, cuộc huấn luyện ma quỷ lại thêm gian khổ, 30 linh trận cấp 4 tra tấn hắn chết đi sống lại, thê thảm tàn tạ.

Nhưng cũng nhờ đó mà Mục Trần càng thêm được ma luyện, ba ngày đầu thất bại, nhưng đến ngày thứ tư thì có thể miễn cưỡng chịu đựng được, phá trận. Và kết quả cuối cùng là hắn kiệt sức mê man bât tỉnh, để Duẫn nhi đưa hắn trở về khu tân sinh.

Ngày thứ năm, Mục Trần tĩnh dưỡng suốt một ngày mới hồi phục, tỉnh dậy khiếp sợ vẫn còn trên mặt. 30 linh trận cấp 4, dù chỉ là huấn luyện cũng đủ khiến những cường giả Thông Thiên cảnh cũng phải xanh mặt bỏ trốn.

Kết quả này cũng không có nghĩa là Mục Trần đủ sức chiến đấu với 30 linh trận cấp 4, vì huấn luyện và thực chiến rất khác nhau, đối thủ không chỉ bày ra linh trận rồi để đó mặc cho ngươi tìm kiếm quỹ đạo.

Dù vậy, nếu trong thực chiến Mục Trần gặp phải vài ba linh trận cấp 4 thì tuyệt đối không mấy tốn sức sẽ phá trận nhanh chóng, lại chẳng phải tiêu hao gì cả.

Và hiểu biết về linh trận của hắn đã cao hơn, rộng hơn nửa tháng trước nhiều lắm.

Đến ngày thứ sáu, hắn tiếp tục đến tiểu viện của Linh Khê.

Lúc Mục Trần vừa đến, trước phòng trúc, Linh Khê đang ngồi trên một đài trúc, tay chống cằm, mắt nhìn xuống đất, thẫn thờ xa xăm, hoàn

toàn khác vẻ lãnh cảm thường ngày.

Linh Khê vốn dung nhan cực kỳ xinh đẹp, chẳng qua cái vẻ chảnh và kiêu ngạo khiến Mục Trần chẳng dám nói gì khác. Còn hiện giờ thấy nàng như thế, hắn cũng hơi sửng sốt.

Linh Khê cũng chợt nhận ra hắn đã đến, ánh mắt tập trung trở lại, vẻ lạnh lùng mọi ngày lại toát ra.

- Mục Trần ca ca, ngươi tới rồi sao? Thương thế khỏe rồi à?

Trong phòng trúc, Duẫn nhi thấy Mục Trần, gương mặt vui vẻ chào đón.

Mục Trần cười chào Duẫn nhi, rồi thi lễ tham kiến Linh Khê:

- Trưởng lão Linh Khê.

Linh Khê thản nhiên nhìn Mục Trần:

- Ta nói trước, Linh Trận Ốc cực kỳ nguy hiểm, huấn luyện mấy ngày nay ngươi có trọng thương thì bất quá cũng là trong phạm vi chịu đựng cực hạn của ngươi. Nhưng khi tiến vào Linh Trận Ốc thì khác, sơ ý một cái sẽ bỏ mạng lại đó, mà thời điểm ấy ta sẽ không ra tay cứu ngươi, nó là chọn lựa sinh tử của ngươi, ta không liên can.

Mục Trần thần sắc nghiêm túc:

- Tiến vào Linh Trận Ốc có thể khiến ta mở ra Tâm Nhãn sao?

Linh Khê chẳng chút khách khí:

- Ngươi cho rằng có thể không?

Mục Trần cười khổ.

- Ngươi đã chạm tới trạng thái Tâm Nhãn, chẳng qua quá chậm chạp nên không thể mở ra. Chỉ thiếu một bước cuối cùng, có lẽ trong lúc sinh

tử mới có thể đột phá, huấn luyện bình thường có nguy hiểm cũng chẳng khiến ngươi đạt được trình độ ấy.

Linh Khê lạnh lùng nói tiếp.

- Dĩ nhiên ngươi cũng không cần phải lựa chọn như thế, nhưng ta chỉ cho ngươi nửa tháng nữa, nếu đến hết thời hạn vẫn chưa thể mở ra Tâm Nhãn, mọi chỉ dạy của ta đã hết.

Linh Khê giọng đều đều chẳng chứa bao nhiêu tình cảm trong đó.

Tính cách vốn lạnh lùng, nàng cũng chẳng có liên can gì đến Mục Trần, nếu không phải vì Thái Thương viện trưởng và Duẫn nhi, căn bản nàng chẳng cho hắn cơ hội nào. Bây giờ giúp đỡ đã nửa tháng, đã xem như nàng tận tâm.

Mục Trần cũng biết rõ tính cách của nàng, nên cũng chẳng tỏ ra căm tức, chỉ trầm tư một lát rồi gật đầu.

- Ta chọn tiến vào Linh Trận Ốc.

Hắn cũng cảm thấy được dường như luôn thiếu một bước, mà cho dù có cố gắng thế nào cũng khó vượt qua được. Có lẽ đúng như Linh Khê nhận định, hắn cần phải trải qua thời khắc sinh tử, mới có thể chân chính mở Tâm Nhãn.

Biết rõ việc đó cực kỳ nguy hiểm, nhưng dũng khí thì xưa nay Mục Trần không thiếu. Nếu không biết tiến thủ, thì từ trong Linh Lộ kia hắn đã ngã xuống rồi, đâu thể có được ngày hôm nay.

Chọn lựa của Mục Trần khiến Linh Khê cũng gật gù, rồi bình thản xoay người bước đi.

- Đi theo ta!

Mục Trần lập tức bước theo, Duẫn nhi cũng vội vàng bám sát, gương mặt cực kỳ lo lắng. Sự đáng sợ của Linh Trận Ốc nàng biết rõ, ở đó nếu

có vấn đề gì thì thực khó mà giữ mạng được.

Ba người xuyên qua đình viện u tĩnh, đến một nơi khá trống trải, đằng trước có một căn thạch thất phủ kín rêu xanh, mang lấy một vẻ cổ xưa.

Linh Khê dừng trước thạch thất, tay kết ấn, một luồng linh lực sáng lên bao phủ lấy thạch thất cũ kỹ.

"Ruỳnh ruỳnh!"

Tòa thạch thất đột nhiên rung chuyển, sau đó nhanh chóng bành trướng phóng to ra, nháy mắt hóa thành một thạch điện to lớn, bờ tường bên ngoài thạch điện mơ hồ xuất hiện những hoa văn huyền ảo lóe ánh sáng nhàn nhạt.

- Đây là. . .

Mục Trần nhìn chằm chằm vào tòa thạch điện, mắt trợn trừng, cực kỳ kinh hãi:

- Đây là linh cụ?

Tòa thạch điện này, Mục Trần đã nhận ra dao động linh lực đặc thù của linh cụ.

- Hì hì, Linh Trận Ốc này không phải là linh cụ bình thường đâu. Linh Khê tỷ tỷ nói, nó từng là một kiện chuẩn thần khí, chẳng may bây giờ bị hư hại, phẩm giai bị rớt xuống, trở thành tuyệt phẩm linh cụ. Nhưng dù vậy thì những linh trận cực kỳ cường đại ẩn chứa trong đó, cường giả Chí Tôn bị nhốt vào cũng khó mà thoát thân.

Duẫn nhi đắc ý cười nói.

- Chuẩn thần khí?

Mục Trần trợn mắt kinh hãi, quái dị nhìn sang Linh Khê. Nàng là ai đây chứ? Ngay cả chuẩn thần khí mà cường giả Chí Tôn cũng phải tham

lam mà nàng lại có. Kiếm trong số các trưởng lão Bắc Thương linh viện, e rằng cả Mạch U, Chúc Thiên những thiên tịch trưởng lão cũng khó mà có được.

Hơn nữa, nhân vật đáng sợ nào lại có thể đánh rớt phẩm một kiện chuẩn thần khí thành tuyệt phẩm linh cụ?

Mục Trần cắn lưỡi, Linh Khê này thật sự là càng biết nhiều càng thần bí.

Linh Khê không ngó ngàng gì đến chuyện tỉ tê tâm sự của hai người phía sau, chỉ nhìn tòa thạch điện đổ nát, ánh mắt mờ mịt mông lung, lát sau mới khẽ thở dài, vung tay lên. Cửa đá đóng chặt ầm ầm mở ra, dao động linh lực đáng sợ ào ào tuôn ra ngoài.

- Chuẩn bị vào đi, Linh Trận Ốc ta chỉ mở tầng một, nhưng chừng đó cũng đủ để ngươi bị xóa sổ rồi. Cho nên ngươi phải chuẩn bị tinh thần đi, vẫn là câu nói đó, dù ngươi gặp tử cảnh, ta cũng không cứu. Mọi thứ đều chỉ có thể dựa vào chính mình.

Linh Khê thản nhiên nói.

Mục Trần hít sâu một hơi, thần sắc tập trung. Đối mặt một thứ có thể giam khốn cả Chí Tôn, chỉ cần thoáng một giây phân thần e rằng sẽ bị xóa sổ vĩnh viễn.

Nhưng thời điểm này dù có núi đao biển lửa cũng phải xông vào.

Mục Trần kiên định bước tới, đi vào cổng đá. Hào quang chuyển động, nuốt lấy thân thể hắn.

"Ầm ầm."

Cổng đá nặng nề khép lại, đóng chặt, hào quang thu lại.

Duẫn nhi trộm nhìn gương mặt lạnh nhạt của Linh Khê, thì thào hỏi:

- Linh Khê tỷ tỷ, Mục Trần ca ca nếu lỡ có chuyện gì không hay, ngươi nhất định không cứu hắn sao?

Linh Khê liếc sang cô bé, ngữ khí vô tình:

- Tự muốn đi vào, thì tự chịu trách nhiệm. Nếu dám lỗ mãng thì bỏ mạng cũng đáng. Trình độ như vậy mà có hậu quả gì ta cũng không tiếc.

Duẫn nhi nghe lời lẽ lạnh lùng của Linh Khê bất giác cũng đỏ mặt tức giận:

- Linh Khê tỷ tỷ rõ ràng rất thiện lương, sao lại phải như vậy, thật đáng thất vọng.

Linh Khê nhìn đôi mắt đỏ ngầu của Duẫn nhi, gương mặt trở nên phức tạp, xoa dịu cô bé:

- Có lẽ ta từng như vậy, nên bây giờ không thích cái cảm giác đó. Lạnh lùng một chút, vô tình một chút, mới có thể tự bảo vệ mình được...

. . . . . .

Khi Mục Trần bước vào cổng đá, hắn cảm thấy không gian quanh thân biến hóa, rồi khi tỉnh táo lại thấy mình đứng giữa một khoảng không tinh tú vô tận.

Sao trời trải dài thành ngân hà, bất giác khiến người ta mờ mịt sợ hãi.

Mục Trần đứng giữa những tinh tú, bỗng nảy sinh cảm giác nguy hiểm. Ngẩng lên nhìn sao trời biến hóa chung quanh, tinh tú gào thét ngưng tụ thành những hình thái khác nhau, tầng tầng chồng lên nhau, ánh sao tràn ngập như một tòa linh trận khổng lồ.

Linh trận hình thành từ tinh tú kia linh lực cực kỳ hùng hậu, dao động mạnh mẽ hơn cả hình thái song liên của Yêu Liên Đồ trận của hắn.

Mục Trần khẽ biến sắc, linh trận này chắc chắn phải cấp 5 trở lên, Thông Thiên cảnh trung kỳ cũng không dám đón đỡ.

Linh Trận Ốc quả nhiên nguy hiểm cực kỳ!

Hắn thật có thể vượt ải này không?

Mặt mày nghiêm trọng, Mục Trần cũng chẳng dám khẳng định.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 355: Sinh Tử Áp Lực

"Vù vù."

Linh lực hùng hậu mà cuồng bạo trong không gian đầy tinh tú thổi quét khắp nơi, linh trận khổng lồ đã bắt đầu vận hành, ánh sao lấp lánh khiến kẻ khác run rẩy.

Mục Trần cảnh giác cao độ, không dám lơ là. Linh trận cấp bậc này chỉ cần sơ sẩy một tí thì hắn khó mà toàn mạng rời khỏi Linh Trận Ốc này.

Ánh mắt nhạy bén quét nhìn linh trận phức tạp, ý đinh tìm ra quỹ đạo, nhưng hắn cũng nhanh chóng từ bỏ. Linh trận nơi này không hề đơn giản như vậy, vì nó đầy sát khí chân chính.

Vả lại linh trận này cũng được điều khiển, nhưng không phải do Linh Khê điều khiển. Linh Trận Ốc đạt đến cấp bậc tuyệt phẩm, nó đã được cất chứa trong đó một ít ý thức đơn giản, có thể tự động vận hành, phát huy uy lực tối đa có thể của linh cụ này.

Do vậy, Mục Trần chẳng thể nào dễ dàng tìm ra tâm trận như mấy hôm trước nữa.

"Ầm!"

Linh trận vận hành thanh thế rất dữ dội, một tia sáng sao ngưng tụ bắn tới, không ngờ hình thành một viên vẫn thạch khổng lồ đáng sợ, với tốc độ kinh khủng từ trên cao bắn xuống Mục Trần.

Sức gió dữ dội khiến cho áo quần của hắn bay phần phật, Mục Trần mặt mày nghiêm trọng, lập tức kết ấn, thân hình lui nhanh, linh lực hùng hậu vận chuyển hình thành một mảng tinh tú khác sau lưng, bạch hổ xuất hiện.

"Uồm!"

Bạch hổ gầm lên, chân bước trên tinh tú, ánh sao lóe lên xông tới đỡ đòn của viên vẫn thạch.

"Đùng!"

Tinh tú khắp trời như rung chuyển, linh lực cuồng bạo trùng kích tứ phương, dễ dàng chấn nổ Bạch Hổ.

Mục Trần trúng phải đòn công kích nghiêm trọng, thân hình văng đi sung đạn pháo, máu dâng lên cổ nhưng hắn cố nén nhịn không phun ra, ánh mắt cực kỳ kinh sợ. Linh trận này quả nhiên khó đối phó.

"Ầm ầm ầm!"

Công kích đầu tiên vừa mở màn, tòa linh trận triệt để bùng nổ, hào quang biến ảo muôn vàn, tinh quang lấp lánh, tiếp tục ngưng tụ thành vẫn thạch.

Mục Trần cau mày, linh trận kia phải nhanh chóng phá nó, bằng không thế nào hắn cũng bán sống bán chết.

- Nhìn ngươi không ra, vậy thì đập nát ngươi luôn!

Mục Trần mắt lóe sáng. Mấy hôm trước vì trong kỳ huấn luyện của Linh Khê không cho cường hoành phá trận, nên Mục Trần phải gắng nhịn mà luyện tập. Còn bây giờ nếu cố chấp e rằng phải bỏ mạng mất.

Linh trận này nếu để nó vận hành hết chu kỳ, e rằng uy lực chân chính phải ngang ngửa Thông Thiên cảnh trung kỳ, mạnh hôn cả Huyết Thí kia. Do đó Mục Trần phải mau chóng tiêu diệt nó trước.

Chủ ý đã định, Mục Trần không chần chừ nữa. Linh lực hắc viêm tràn ngập mà ra ngoài, lại hóa thành tinh tú, nhưng có khác là lần này chi chít hơn rất nhiều, và ba hình thái thần thú to lớn cùng lúc thành hình.

- Tứ Thần Tinh Túc Kinh, bạch hổ thần ấn!

- Huyền vũ thần ấn!

- Chu tước thần ấn!

Mục Trần dốc toàn lực ra tay, ba thần ấn đồng thời thi triển, linh lực ngập trời trong tiếng gào thét của ba cự thú, uy thế khủng bố đáng sợ.

"Véo! Véo!"

Vẫn thạch cũng nhanh chóng thành hình rồi dữ dội oanh kích Mục Trần.

Mục Trần lạnh lùng kết ấn, quyền tung ra.

"Bình!"

Ba quang ảnh thần thú mang theo linh lực cuồng bạo, như tuyệt thế mãnh thú dũng cảm công kích vẫn thạch đầy trời.

"Bùm! Bùm! Bùm!"

Vẫn thạch nhanh chóng nổ tung, ba thần thú thế như chẻ tre càn lướt qua, rồi đập vào linh trận khổng lồ kia. Linh lực tàn phá tứ tung khiến linh trận rung chuyển kịch liệt, rồi cũng nổ tung theo.

Những đốm sáng đầy trời rơi xuống, Mục Trần thở phào nhẹ nhõm, may mắn phá được linh trận kia.

Nhưng chỉ ngắn ngủi một giây sau, sắc mặt hắn cực kỳ khó coi.

Vì hắn nhìn thấy linh lực hùng hậu ngưng tụ chính ngay chỗ linh trận bị phá nát, lại một tòa linh trận khác hình thành. Linh trận này không

giống cái khi nãy nhưng dao động linh lực cũng mạnh không kém.

Hơn nữa, Mục Trần còn nhìn thấy bên ngoài nó có một tòa linh trận khác nữa còn khổng lồ hơn đang dần thành hình.

- Óe!

Cảnh tượng khiến hắn sợ hãi, sắc mặt trắng bệch. Linh Trận Ốc lại có thể tự bố trí linh trận, cái món đồ chơi này thật kinh khủng, đẳng cấp bố trí linh trận như thế chẳng khác nào một Linh Trận sư lão luyện.

Vả lại trình độ còn cao hơn cả hắn, không chừng ngang ngửa cấp bậc Linh Trận đại sư không chừng.

- Linh cụ thật kinh khủng.

Mục Trần run rẩy, Linh Trận Ốc quá cường đại, ai có được nó quả thực giống như có một tên Linh Trận đại sư cực kỳ trung thành, chẳng có cảm xúc phản kháng, cứ tùy theo sắp đặt của ngươi mà chiến đấu hết lực.

Khó trách Duẫn nhi nói người có được nó thì thừa sức vây khốn Chí Tôn. Lúc nãy Mục Trần còn hơi nghi ngờ, nhưng bây giờ chẳng dám không tin.

- Xem ra cách này căn bản không thể thực hiện được.

Mục Trần sắc mặt nghiêm trọng. Như lời Linh Khê nói, Linh Trận Ốc này chỉ mới mở ra tầng một, mà đã thừa sức đối phó với hắn. Nếu dám ngạnh đấu thì e rằng hắn chẳng phải đối thủ của nó.

Cương không được, vậy thì phải tìm cách khác.

Mục Trần nhăn mày, lát sau hắn nghĩ. Cách duy nhất có thể tìm đường ra khỏi Linh Trận Ốc này, chỉ có mở được Tâm Nhãn .

Mà thời gian hắn có thể cố gắng không nhiều, nếu không được thì chắc chắn chỉ còn đường chết.

- Thật sự là không đường nào đi được a!

Mục Trần thì thào lẩm bẩm, nhưng ánh mắt chẳng chút sợ hãi mà sáng ngời lạ thường, hắn chăm chú quan sát linh trận khổng lồ đang vận hành, rồi nhắm hai mắt lại.

Lại tiến vào trạng thái Tâm Trận, tìm cảm giác huyền diệu.

"Rầm rầm!"

Linh trận kia đã bắt đầu vận hành, từng luồng linh lực như hồng thủy cự long ầm ầm lao tới như muốn nghiền nát Mục Trần.

Mục Trần cố gắng thi triển Long Đằng Thuật tránh né công kích, nhưng quá nhiều thỉnh thoảng hắn không né được hết, đành phải vận sức đỡ lấy. Chỉ một lát sau, lôi thể của hắn đã có máu thấm ra ngoài.

Nhưng Mục Trần không nao núng trước thương thế ngày một nhiều thêm của mình, tâm tình như hồ sâu không đáy, tĩnh lặng và tách biệt, chìm sâu vào tâm linh của mình.

Bên ngoài Linh Trận Ốc, Duẫn nhi mặt tái mét nhìn quầng sáng trên cao, nó đang hiển thị hình ảnh từ trong tầng một, công kích đáng sợ của linh trận đập vào bóng người nhỏ bé của Mục Trần. Mỗi lần công kích trúng đích, thân thể hắn run lên, máu văng tung tóe.

Bên cạnh cô bé, Linh Khê cũng chăm chú theo dõi quầng sáng, thần sắc rất bình thản, cứ như chẳng hề liên quan gì đến nàng.

"Bang!"

Mục Trần bị một luồng linh lực đánh trúng, một vết thương khá nặng xé toang lồng ngực hắn, máu đổ cuồn cuộn, hắc lôi tuôn ra ào ạt nhằm chữa trị vết thương kinh khủng cho hắn.

Linh lực quanh thân Mục Trần chợt trở nên mỏng manh đi nhiều, sinh cơ của hắn cũng đang bị đe dọa.

Tâm thần đã nhận ra cảm giác mệt mỏi và mùi vị tử vong.

Cảm giác huyền diệu kia đã xuất hiện, nhưng hắn vẫn chưa thể mở ra Tâm Nhãn.

Còn thiếu một chút!

Mục Trần căm phẫn gào lên trong lòng, như thế này thì Tâm Nhãn vẫn không thể hoàn thành!

Còn chưa đủ! Tử vong uy hiếp còn chưa đủ!

Mục Trần mãnh liệt mở mắt, đôi mắt đen điên cuồng, thân thể đã trọng thương nhưng vẫn chưa đủ!

Hắn nghiến răng lao lên, chủ động cắm đầu vào một luồng linh lực quét tới.

Duẫn nhi hoảng hốt hét lên khi thấy hắn điên cuồng như thế.

Linh Khê thì vẫn bình tĩnh, nhưng ánh mắt đã tập trung hơn nhiều.

"Đùng!"

Luồng linh lực kia đập vào người Mục Trần, máu tươi tuôn ra xối xả, hắn bị bắn văng đi, lồng ngực lõm vào một lỗ, linh lực quanh thân càng lúc càng yếu ớt, như có thể tiêu tán bất kỳ lúc nào.

Ý thức của hắn trầm xuống, đầy cảm giác tử vong, tâm thần chìm trong bóng tối.

Thình lình trong bóng đêm có cái gì đó chuyển động, một con mắt mới sinh ra, chậm rãi mở.

Linh Trận Ốc không hề ngừng lại, gào thét ào ào tiếp tục công kích như trút nước xuống người Mục Trần.

- Linh Khê tỷ tỷ, mau cứu hắn!

Duẫn nhi vội la lên, chụp lấy vạt áo Linh Khê van xin.

Linh Khê thở dài than nhẹ, tay giơ lên.

Nhưng chưa kịp ra tay, đột nhiên thân thể Mục Trần bộc phát ra hắc ám dày đặc, rồi nhanh chóng ngưng tụ thành một tòa hắc tháp to lớn bảo vệ lấy cơ thể hắn.

"Bùm! Bùm!"

Những công kích hung hãn hoàn toàn bị hắc tháp chặn lại, ánh sáng rực rỡ vô cùng.

- Gì kia?

Duẫn nhi giật mình sửng sốt, rồi thở phào nhẹ nhõm. Thì ra Mục Trần ca ca cũng có chuẩn bị rồi.

- Linh Khê tỷ tỷ...

Duẫn nhi nhìn qua Linh Khê, lại kinh ngạc vì nàng ta đang ngơ ngác nhìn hắc tháp, thân thể thì run run, vẻ mặt này chưa bao giờ xuất hiện trên gương mặt lãnh cảm của nàng.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 356: Họa Quyển

"Uỳnh!"

Trong Linh Trận Ốc, hắc tháp to lớn hiện ra, bao phủ Mục Trần trong đó, đồng thời chống đỡ toàn bộ linh lực công kích tới.

Linh lực hung mãnh trùng kích từ bên ngoài vào hắc tháp, khiến cho tháp rung chuyển đùng đùng.

"Ầm ầm ầm."

Công kích bị ngăn cản, linh trận lại biến đổi, tòa linh trận ở vòng ngoài cùng vận chuyển, dao động linh lực mạnh mẽ đáng sợ đủ đánh chết cường giả Thông Thiên cảnh bùng phát.

Linh Trận Ốc cảm nhận được lực phòng ngự mạnh mẽ của hắc tháp, nó liền thúc giục lực lượng mạnh hơn, để loại trừ vật thể đang bị nhốt bên trong nó.

Hắc tháp kia dường như cũng nhận thấy nguy hiểm, thân tháp lay động, những lỗ đen không gian xuất hiện, hình thành tầng tầng phòng ngự.

"Ầm Ầm!"

Tòa linh trận to lớn nhanh chóng hoàn chỉnh, trong lúc nó vận chuyển, linh lực như cự long giương nanh múa vuốt lao tới, không gian biến dạng.

Dưới con cự long đó, hắc tháp to lớn nhìn cũng có vẻ nhỏ bé.

Đột nhiên lúc này bên trong tháp Mục Trần lại mở mắt, đôi mắt trong suốt như thủy tinh, vô cùng quỷ dị mà thần kỳ.

Ánh mắt nhìn xuyên qua hắc tháp, tập trung vào con cự long dữ tợn đang lao đến, sức mạnh của nó căn bản cường giả Thông Thiên cảnh tầm thường không thể chống đỡ được.

Nếu để mặc nó đánh lên hắc tháp, e rằng ngay cả tháp này cũng phải vỡ nát.

Đôi mắt trong như thủy tinh của Mục Trần lóe sáng, hắn bật dậy, hắc tháp nhanh chóng thu nhỏ lại rồi chui vào thân thể hắn.

Mục Trần hiện ra mồn một trước con cự long đáng sợ, hoàn toàn không có gì che chắn.

Đôi mắt ấy tập trung vào cự long, hắn dần dần nhìn thấy nó như một biển cả linh lực có vô số những dòng sông đổ về ....

Mục Trần vận chuyển linh lực bùng nổ, thân hóa thành một luồng sáng lao thẳng vào con cự long rực rỡ kia.

Duẫn nhi sắc mặt xanh mét nhìn thấy cảnh tượng ấy, nàng biết rõ con cự long kia chính là linh trận cường đại nhất trong tầng một của Linh Trận Ốc, ngay cả cường giả Thông Thiên cảnh đối đầu cũng nhất định bị đánh thành tro tàn, thi cốt vô tồn.

- Linh Khê tỷ tỷ, mau cứu. . .

Duẫn nhi vội la lên, luýnh quýnh kéo tay Linh Khê.

Linh Khê đang ngơ ngác, bị Duẫn nhi lắc mạnh liền tỉnh lại, áp chế rung động trong lòng, nhìn lại quầng sáng đã thấy Mục Trần lao thẳng vào cự long, sắc mặt kịch biến, lập tức giơ tay lên bắn một luồng linh lực về phía Linh Trận Ốc, quát lên nổi giận:

- Dừng lại cho ta!

"Bùm."

Lập tức trong Linh Trận Ốc, linh lực hùng hậu tiêu tán tức thì, linh trận khổng lồ đang vận hành ngay tức khắc dừng lại.

Mà bóng dáng của Mục Trần cũng không thấy đâu, chẳng lẽ hắn đã bị đánh thành tro tàn?

Duẫn nhi lảo đảo sắp xỉu, thân thể run rẩy không ngừng, mặt mày xám ngoét.

Linh Khê bên cạnh thì mông lung mờ mịt, cảm giác khó hình dung từ trong lòng bộc phát ra, nàng cảm thấy dường như mình vừa làm một việc cực kỳ sai lầm, một việc rất quan trọng với nàng.

Hắc tháp khi nãy bảo vệ Mục Trần, chẳng phải là hắc tháp trong tranh kia sao? Sao hắn lại có được?

Nàng mất đi rất nhiều ký ức, nhưng hắc tháp này rất quan trọng với nàng...

Tay nắm chặt lại, móng tay cắm vào da thịt đau nhức, mà nàng cũng không phát hiện ra, như hoảng hốt thất thần, như mất hồn mất phách.

Hai cô gái như hóa đá đứng trước thạch thất cũ kỹ, chẳng nói lời nào, gió thổi nhẹ qua mang đến cái lạnh thấu xương.

"Uỳnh uỳnh uỳnh."

Thình lình cánh cổng đá nặng nề của thạch thất bị đẩy ra chậm rãi, một bóng người te tua đầy máu chật vật bò ra.

Mờ mịt ngẩng lên nhìn, cả hai đều sững sờ trước Mục Trần mặt mày tái xanh ở đó.

- Mục Trần ca ca, ngươi còn sống!

Duẫn nhi bừng tỉnh, mừng rỡ hét lên, phóng qua như bay qua chỗ hắn. Mục Trần hoảng hồn giơ tay ngăn lại, nhưng chẳng đủ sức khiến cho cả người cô bé va vào hắn, vết thương dữ tợn trên ngực bật máu tung tóe, hắn đau khổ nhăn nhó. Thật là xui xẻo.

- A, Mục Trần ca ca, ta xin lỗi, ta xin lỗi, ngươi không sao chứ?

Duẫn nhi lúc này mới phát hiện Mục Trần bị thương rất nặng, vội lui lại hốt hoảng rối rít.

Mục Trần yếu ớt khoát tay, còn may hắn có tu luyện Lôi Thần Thể, bằng không thì cái xác này chẳng thể nào mò ra đây cho được.

"Véo!"

Linh Khê như quỷ mị xuất hiện ngay trước mặt Mục Trần, ánh mắt lạnh lùng thường ngày lại hóa dịu dàng nhu tình, gắt gao nhìn Mục Trần.

- Trưởng lão Linh Khê, đừng đùa ta . . .

Mục Trần bị nàng dọa vội lui lại, mặt xanh mét hoảng sợ. Hắn thực sự rất sợ Linh Khê này, suýt nữa hắn phải táng thân trong cái Linh Trận Ốc kia, nếu không phải thời khắc mấu chốt may mắn mở được Tâm Nhãn thì bây giờ đã lành ít dữ nhiều.

Linh Khê liếc nhìn sắc mặt trắng bệch của Mục Trần, bỗng dưng tỏ ra xấu hổ, hơi do dự, rồi vươn tay ra chụp lấy cánh tay Mục Trần, truyền vào linh lực ôn hòa tràn đầy vào cơ thể, chữa trị thương thế cho hắn.

Mục Trần kinh hoảng mà cũng kinh ngạc. Tiếp xúc Linh Khê gần cả tháng, lần đầu tiên thấy nàng không lạnh nhạt như vậy.

Nhưng như vậy khiến hắn cũng rất thoải mái.

Duẫn nhi cũng kinh ngạc nhìn Linh Khê, cô bé hiểu biết Linh Khê khá nhiều, và nàng ta rất ưa sạch sẽ, đừng nói là chạm đến nam nhân, đôi khi cả nói cũng không muốn nói. Mấy ngày trước Mục Trần đến huấn

luyện, suýt nữa là nàng đuổi về luôn, còn may hắn chịu khó ở chờ lâu một chút.

Vả lại sau đó Mục Trần tập luyện đến sức cùng lực kiệt mê man bất tỉnh, nàng ta cũng bảo Duẫn nhi đem hắn về chứ không tự mình làm.

Nhưng còn hiện tại, Linh Khê lại chủ động chữa trị chó Mục Trần, thật khiến cô bé mắt tròn mắt dẹt.

Không khí yên tĩnh quỷ dị giữa ba người, Mục Trần đành miễn cưỡng hưởng thụ cái dịu dàng hiếm thấy của Link Khê. Lát sau đau nhức trong cơ thể đã đỡ hơn, hắn ho một tiếng, nói:

- Trưởng lão Linh Khê, cũng tốt rồi.

Linh Khê nghe thấy mới buông tay ra, lùi lại, nàng nhìn chằm chằm Mục Trần, nói:

- Ngươi đã mở được Tâm Nhãn?

Mục Trần gật đầu xác nhận:

- Ngay thời khắc cuối cùng.

Vẻ mặt vui sướng hãnh diện, tu luyện gian khổ thừa sống thiếu chết, rốt cuộc hắn đã có thể chân chính có trạng thái Tâm Nhãn.

Thành quả này sẽ khiến năng lực linh trận của hắn tăng cao.

Linh Khê cũng gật gù, ánh mắt nhìn Mục Trần bỗng long lanh, hắn gượng cười nói:

- Thời gian qua phiền nhiễu trưởng lão Linh Khê rồi, Mục Trần ta tạ ơn, hôm nay ta thương thế không nhẹ, có lẽ nên về trước nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Nói xong định đứng dậy muốn rời khỏi, nhưng chưa kịp đi đã bị Linh Khê chắn trước mặt, ánh mắt gắt gao nhìn Mục Trần, không còn cái vẻ

lạnh lùng nữa.

- Ta muốn hỏi ngươi một vấn đề.

Giọng nói Linh Khê có vẻ gấp gáp.

- Duẫn nhi, ngươi ra ngoài trước đi.

Linh Khê lập tức bảo Duẫn nhi rời khỏi.

Duẫn nhi nghi hoặc gật đầu, chợt đảo mắt, lặng lẽ nói nhỏ:

- Linh Khê tỷ tỷ, Mục Trần ca ca đã có người yêu rồi nha....

Nói xong nàng lấm lét chạy mất, cứ sợ bị Linh Khê cốc đầu.

Linh Khê chợt giật mình vì lời lẽ của cô bé, gương mặt trắng như tuyết chợt đỏ lên như than. Thật xấu hổ, chẳng biết tại sao Duẫn nhi lại nghĩ lung tung như vậy.

Mục Trần cũng hơi ngại ngùng, nhưng hắn biết rõ tuyệt đối không có chuyện bà cô Linh Khê rắc rối mờ mịt này lại có thể thích hắn.

Thậm chí cả hảo cảm cũng chưa chắc có nữa là.

- Trưởng lão Linh Khê. . . người muốn hỏi cái gì?

Mục Trần cất tiếng trước, nàng gắt gao nhìn hắn, chẳng hề chớp mắt.

Lát sau nàng mới hỏi, giọng run run:

- Ta muốn hỏi vì sao ngươi lại có tòa hắc tháp kia ở trong cơ thể?

- Hắc tháp?

Mục Trần ngẩn ra, nàng nói chính là cửu cấp Phù Đồ tháp, bất ngờ hắn trở nên cảnh giác. Cửu cấp Phù Đồ tháp vì tu luyện Đại Phù Đồ quyết mới có, mà Đại Phù Đồ quyết là do mẫu thân để lại cho hắn, việc

này quan hệ mật thiết đến mẫu thân. Theo lời phụ thân nói, mẫu thân là một người khó lường, gia cảnh cực kỳ thâm sâu lợi hại. Do vậy hắn không thể dễ dàng nói cho người khác biết lai lịch của tin tức này.

- Đó chỉ là một món linh cụ phòng ngự thôi, cũng không có gì thần kỳ đặc biệt.

Mục Trần cũng nhìn thẳng Linh Khê, chậm rãi trả lời.

Linh Khê nhìn Mục Trần, thần sắc của nàng cho thấy nàng chẳng hề tin lời hắn vừa nói.

Mục Trần cũng không quan tâm nàng có tin hay không, chỉ cười nói:

- Trưởng lão Linh Khê, ta có thể đi rồi chứ?

Linh Khê hơi biến sắc, chợt cắn môi, vươn tay chụp lấy bàn tay Mục Trần, rồi kéo hắn vào trong đình viện.

Mục Trần định giãy ra, nhưng căn bạn không thể thoát khỏi, đành bất đắc dĩ phải bước theo. Hắn cũng tò mò muốn biết Linh Khê hôm nay muốn làm cái gì!

Phía xa xa, Duẫn nhi đang lấp ló liền nhìn thấy Mục Trần bị Linh Khê mạnh mẽ lôi đi, nhất thời gương mặt trở nên phấn khích, rồi luýnh quýnh tay múa may chụp lấp khuôn mặt nhỏ nhắn.

- Nguy rồi. . . có nên nói cho Lạc Li tỷ tỷ không đây...

"Kéééét!"

Cửa phòng trúc mở ra, Linh Khê kéo hắn vào trong, vung tay đóng chặt cửa lại rồi mới buông tay Mục Trần. Nàng tiến đến trước chỗ ngồi, ngẩng mặt lên nhìn bức tranh trên tường.

Mục Trần xoa xoa cổ tay bị nắm đến đỏ dấu, đưa mắt quan sát chung quanh, rồi cũng nhìn lên bức tranh đó.

Chợt khựng lại, gương mặt Mục Trần cứng đờ không còn cảm xúc.

Ánh mắt nhìn không rời bức tranh kia.

Một bức tranh cổ, với một tòa hắc tháp chín tầng. Nhưng Mục Trần chẳng mấy quan tâm đến tòa hắc tháp đó, ánh mắt hắn nhìn chăm chú vào đỉnh tháp, một người nữ đang ngồi xếp bằng.

Hình vẽ đó cũng không rõ rõ, mơ hồ nhìn thấy mái tóc dài phiêu đãng, khí tức an hòa mềm mại.

Lúc Mục Trần nhìn thấy những nét vẽ mơ hồ đó, trái tim hắn như bị sét đánh, một tình cảm khó hình dung từ đâu trong tâm khảm bùng lên, tiềm ẩn một nỗi nhớ nhung vô hạn...

Trong ký ức mơ hồ, hiện lên bóng hình xinh đẹp dịu dàng, nắm lấy bàn tay bé bỏng, để lại một nụ cười êm ái.

Gương mặt ấy đã nằm sâu trong nội tâm hắn, mười mấy năm...

Đôi mắt bất giác thấm lệ ươn ướt, Mục Trần run rẩy mất tự chủ, một giọng nấc nghẹn ngào bị đè nén mười mấy năm bật lên.

- Mẹ. . .

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 357: Quan Hệ

Một tiếng gọi khó khăn cất lên, rồi phòng trúc trở nên yên tĩnh vô hạn.

Linh Khê cực kỳ kinh ngạc quay đầu nhìn Mục Trần, hoài nghi không biết nàng có nghe lầm hay không. Người nữ trong tranh này lại là mẹ của Mục Trần?

Chẳng hiểu sao trong lòng nàng xuất hiện một cảm giác cực kỳ phức tạp, chẳng thể nói rõ thành lời, như làm cho trái tim nàng sụp đổ.

- Ngươi nói nàng là mẹ của ngươi?

Linh Khê chỉ vào hình trong tranh, nhíu mày hỏi lại.

Mục Trần mắt long lanh nhìn chằm chằm Linh Khê, thần sắc kích động:

- Trưởng lão Linh Khê, bức tranh này làm sao người có? Ngươi biết người nữ trong tranh này sao?

Bao nhiêu năm nay, lần đầu tiên hắn thấy một tin tức có liên quan đến mẫu thân. Dù hình trong tranh rất mơ hồ, nhưng trực giác chân thật đáng tin, hắn chắc chắn đó chính là mẫu thân.

Linh Khê nghe vậy, ánh mắt lại trở nên mờ mịt, lắc đầu:

- Ta cũng không biết. Ta chỉ biết nàng rất quan trọng với ta, nhưng dường như trí nhớ của ta có vấn đề, nhiều thứ ta đã quên. Nàng, ta cũng quên.... Nhưng mà, sao nàng lại là mẫu thân của ngươi?

- Tuy từ nhỏ ta đã không gặp mẹ, nhưng ta dám khẳng định không nhận sai người.

Mục Trần quả quyết, đó là cảm giác huyết thống, tuyệt đối không sai lầm. Dù từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ được gặp mẫu thân, nhưng trong tâm trí luôn có một hình ảnh dịu hiền.

- Ngươi cũng chưa gặp nàng?

Linh Khê chẳng hiểu sao lại thở phào, nhưng cảm giác đó khiến nàng càng thêm phức tạp, cảm giác giống như hai đứa trẻ tranh giành viên kẹo thích nhất với nhau, luôn muốn mình sở hữu nó.

Mục Trần gật đầu, nhẹ giọng nói:

- Lúc ta còn sơ sinh, mẹ ta đã đi mất.

Chuyện của hắn không bao giờ nói quá nhiều cho người khác, đặc biệt là chuyện gia đình càng không nên nói cho người ngoài.

- Trưởng lão Linh Khê, ngươi thật sự không nhớ chút nào về tin tức của nàng sao?

Mục Trần gấp gáp hỏi Linh Khê, khó khăn lắm mới có được một đầu mối liên quan đến mẫu thân, hắn không thể nào dễ dàng từ bỏ.

Linh Khê ngồi trên đệm cỏ, nhìn chăm chú vào nữ tử trong tranh:

- Trí nhớ của ta chỉ còn lại những việc trong 5 năm nay, những việc trước đó rất mơ hồ, ta nghĩ có ai đó đã động chạm vào ký ức của ta.

Giọng nói chợt trở lại lạnh băng, hận ý tràn ngập. Có vẻ như nếu nàng biết được ai đó đã làm gì với ký ức của nàng, nhất định sẽ tự tay giết hắn!

- Nhưng dù vậy ngẫu nhiên ta cũng có thể cảm ứng được vài mảnh ký ức. Rất lâu trước đây, ta hắn là ở cùng với nàng ta... Ta cũng có thể biết,

nàng là người rất quang trọng với ta, nên bất kể ra sao ta cũng phải khôi phục trí nhớ.

Linh Khê thần sắc hoảng hốt, mờ mịt nhìn người nữ trong tranh, giọng lẩm bẩm.

Mục Trần sửng sốt nhìn Linh Khê. Trước đây nàng đã từng ở cùng mẹ? Vậy quan hệ giữa hai người là thế nào?

Linh Khê đột nhiên quay lại, ánh mắt nhìn hắn cũng cổ quái không kém.

Mục Trần gượng cười, chợt mặt mày xám ngắt:

- Đừng nói ngươi là tỷ tỷ nhiều năm thất lạc của ta chứ? Ta với tía chắc không chịu nổi cái tin sét đánh này đâu!

Nghe hắn nói bâng quơ như vậy, nhưng Linh Khê lại cho là thật:

- Chúng ta nên lấy máu thử xem?

Mục Trần lắc đầu quầy quậy:

- Đừng có đùa, vô ích thôi.

Linh Khê nhìn thấy cái bộ dáng hoảng sợ toát mồ hôi của Mục Trần, bất giác cười khẽ, gương mặt lạnh lùng trở nên xinh đẹp lạ thường.

- Được rồi, không đùa với ngươi nữa, giờ làm gì cũng không được, nhưng tình hình thế nào sau này có cơ hội tìm đáp áp cũng được.

Mục Trần khẽ gật đầu, trong lòng cảm thấy bất an. Nếu Linh Khê nói đúng, mẹ hắn và nàng ở cùng nhau, nhưng sau đó sao lại rời đi, mà trí nhớ của nàng cũng bị xóa mất? Chẳng lẽ nàng gặp đại nạn gì hay sao, bây giờ mẹ có khỏe không?

- Bây giờ ngươi cho ta biết tòa hắc tháp kia được chứ? Nếu ta nhớ không lầm, nàng cũng làm được như vậy....

Linh Khê khẽ hỏi.

Mục Trần trầm tư một hồi, rồi cũng đồng ý. Trực giác cho hắn biết Linh Khê này đáng tin, có lẽ vì nàng ta có quan hệ với mẫu thân, nên hắn khá tin cậy.

- Ta tu luyện một bộ công pháp linh quyết tên là Đại Phù Đồ quyết. Đó là quà của mẹ trước khi đi để lại cho ta, hắc tháp kia là do tu luyện công pháp thành mà gọi ra.

Mục Trần gãi đầu:

- Bất quá uy lực của nó không lớn như tưởng tượng, chỉ là phòng ngự rất mạnh, có thể bảo vệ ta.

- Đại Phù Đồ quyết?

Linh Khê trừng mắt bật dậy, thần sắc dao động. Cái danh từ này nàng cảm thấy quen thuộc khó hiểu.

Nàng đi qua đi lại, chợt tiến đến trước mặt Mục Trần, vươn tay cầm lấy tay hắn, đối chưởng hai bàn tay dán vào nhau.

Tay của nàng trắng và xinh xắn, nhỏ hơn tay của Mục Trần một chút.

- Đừng phản kháng.

Linh Khê nhẹ giọng dặn dò, rồi một cỗ linh lực hùng hậu theo bàn tay nàng đổ vào người Mục Trần, tiến vào kinh mạch, chạm vào linh lực của Mục Trần.

Mục Trần thất kinh. Chuyện này cực kỳ nguy hiểm, hai luồng linh lực bất đồng nếu chạm vào nhau sẽ bài xích cực mạnh, dẫn đến bùng nổ, tạo thành thương tổn cực lớn cho chủ thể.

Mục Trần vừa định rút linh lực của mình về, thì hai cỗ linh lực đã tiếp xúc với nhau, và nảy sinh một chuyện khiến hắn chấn động.

Hai cỗ linh lực tiếp xúc, giao hòa lại với nhau.

Linh lực giao hòa, rồi ùn ùn đổ vào cơ thể, Mục Trần kinh ngạc phát hiện thương thế trước đó được luồng linh lực giao hòa kia chữa trị nhanh kinh khủng.

Chỉ ngắn ngủi vài giây, thương thế của hắn gần như khỏi hẳn. Tốc độ trị thương này khiến hắn kinh ngạc thất thần, cho dù Lôi Thần Thể có thành tựu một chút cũng phải tĩnh dưỡng cả một ngày mới khỏe lại được, thế nhưng bây giờ....

Mục Trần khó tin nhìn Linh Khê, trong lòng càng thêm mê muội. Tại sao lại như vậy?

Lúc thương thế khôi phục, luồng linh lực giao thoa mới tách ra, theo kinh mạch trở về cơ thể Linh Khê.

Nàng khẽ run lên, da thịt dường như ửng đỏ một chút, nàng thu tay lại, nhíu mày.

- Tại sao có thể như vậy?

Mục Trần kinh ngạc hỏi lại. Linh lực của hắn và Linh Khê dung hợp, sao lại có lực khôi phục cường đại đến thế?

Linh Khê nhẹ giọng nói:

- Ta dường như cũng tu luyện Đại Phù Đồ quyết.

Mục Trần chấn kinh. Linh Khê cũng tu luyện Đại Phù Đồ quyết? Xem ra mọi lời nàng nói đều là thật.

Nhưng chẳng lẽ bất cứ ai tu luyện Đại Phù Đồ quyết thì linh lực đều có thể giao thoa? Không thể nào! Dù cho tu luyện linh quyết giống nhau, thì linh lực mỗi người tu luyện được cũng có khác biệt, không thể giao thoa hoàn mỹ như thế.

Vậy thì tại sao?

Hắn suy tư hồi lâu cũng không hiểu ra làm sao. Giữa hai người dường như có bí ẩn gì đó, mà chắc là phải liên quan đến mẫu thân của Mục Trần.

Mục Trần ngẩng lên nhìn người nữ trong tranh, khẽ thở dài. Mẹ, có chuyện gì thế này....

- Quên đi, đừng có tư lự. Bí ẩn sớm muộn sẽ có ngày sáng tỏ. Trí nhớ của ta tuy bị người khác giở trò, nhưng thực lực ta càng tăng lên, thì trí nhớ càng trở lại nhiều. Đến khi trí nhớ khôi phục lại hoàn toàn, chắc chắn ta sẽ biết có chuyện gì đã xảy ra.

Linh Khê nhẹ giọng khuyên nhủ.

Mục Trần gật đầu, nhưng rồi lại cảm thấy không mấy tự nhiên. Gần một tháng qua đã quen với Linh Khê lạnh lùng, bỗng dưng lại trở nên dịu dàng thân thiết, thật khó mà thoải mái.

- Mặt khác, Đại Phù Đồ quyết không đơn giản như ngươi tưởng. Hắc tháp kia không yếu như ngươi nghĩ, chẳng qua ngươi chưa luyện đến nơi đến chốn mà thôi.

Linh Khê còn cảnh báo:

- Còn nữa, hắc tháp này tốt nhất cố gắng đừng dễ bại lộ. Tuy trí nhớ ta kém đi nhiều, nhưng ta biết thứ này liên quan đến vài nguy hiểm đáng sợ, nếu ngươi để người ta phát hiện ra, có lẽ sẽ có phiền toái lớn.

Mục Trần gãi đầu khó hiểu, cái vẻ quan tâm của Linh Khê tự nhiên lại khiến hắn hơi sợ hãi.

- Ừm.

Nhưng hắn cũng chẳng còn cách nào khác vâng dạ cho qua chuyện.

- Đi thôi, ra ngoài đi.

Linh Khê nhìn lại bức tranh trên tường lần nữa rồi cất bước.

Mục Trần gật đầu, ánh mắt nhớ nhung nhìn người nữ trong bức tranh, rất muốn cuốn nó lại đem về, nhưng có vẻ Linh Khê cũng rất coi trọng nó, khó mà đoạt của nàng được.

- Mẹ, ta đã nói với cha, nhất định sẽ tìm được người.

Lẩm bẩm một hồi, hắn hít một hơi sâu rồi xoay người rời khỏi phòng trúc.

Hai người bước ra, không khí vẫn yên lặng như thế. Đối với hai người đây là một sự kiện chấn động ảnh hưởng rất lớn đến cả hai, vốn chẳng quen chẳng biết, bất giác lại trở nên có quan hệ dây dưa...

Dù không ai nói ra, nhưng khi nhận thấy linh lực giao thoa hoàn mỹ, cả hai đều biết quan hệ giữa hai người không đơn giản.

- Linh Khê. . . trưởng lão.

Mục Trần lên tiếng trước, xưng hô hơi gượng gạo.

- Gọi ta là Linh Khê đi.

Linh Khê do dự một chút, rồi nói.

Mục Trần nghe vậy, hơi chần chờ, rồi gật đầu nói tiếp:

- Hôm nay đến đây thôi, ta về trước.

Linh Khê khẽ gật.

Mục Trần không nói gì thêm, vừa bước đi chợt thần sắc biến đổi, nhìn về một hướng kia. Một cột sáng đỏ sậm bắn lên trời, rồi một tiếng chuông dồn dập ngân vang khắp Bắc Thương linh viện.

Tiếng chuông ngân dồn dập thình lình vang lên làm cho Mục Trần sửng sốt, ánh mắt nhìn về phía đó, nhíu mày định hướng một chút. Hướng đó là Nhiệm Vụ điện, xảy ra chuyện gì vậy nhỉ?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 358: Huyết Minh Chung

Cột sáng đỏ sậm bắn lên cao, mọi đệ tử trong linh viện đều nhìn thấy rõ, kèm theo tiếng chuông dồn dập quanh quẩn thiên địa.

Gần như tất cả đệ tử Bắc Thương linh viện đều chú ý động tĩnh này, vô số ánh mắt kinh ngạc nhìn lên, thần sắc nghi hoặc.

- Đó là cái gì. . .

Mục Trần kinh ngạc nhìn cảnh tượng lần đầu tiên mới thấy.

- Là Huyết Minh Chung. . .

Linh Khê nhíu mày trả lời.

- Huyết Minh Chung?

Mục Trần ngẩn tò te.

- Là một linh cụ đặc biệt của Bắc Thương linh viện, mua ở Linh Trị điện, giá khá đắt, mà đệ tử bình thường cũng không có quyền được mua. Nó có công dụng cảnh báo thông tin, khi một ai đó lâm vào nguy cơ sinh tử có thể bóp nát chuông mẹ, thì chuông con trong Bắc Thương linh viện cũng sẽ nổ, tạo thành động tĩnh như thế, khiến cho mọi người biết mà đến ứng cứu.

Linh Khê tỉ mỉ giải thích.

- Cầu cứu?

Mục Trần kinh ngạc, chẳng lẽ có đệ tử rèn luyện ở Bắc Thương đại lục gặp nguy hiểm sinh tử?

- Huyết Minh Chung, chỉ có đệ tử top 10 Thiên bảng mới được mua. Xem ra lần này có ai đó trong top 10 đang gặp phiền toái lớn.

Linh Khê nói.

- Top 10 Thiên bảng?

Mục Trần nhíu mày, suy nghĩ một chút, rồi sắc mặt kịch biến.

- Là Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông!

Hiện giờ top 10 Thiên bảng đều ở trong Bắc Thương linh viện, chỉ có Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông đang lập đội truy sát Ma Long Tử, cả một tháng nay chẳng chút tin tức nào, hai người họ lại gặp phiền toái?

Mục Trần sắc mặt nghiêm trọng, Ma Long Tử lợi hại thế sao? Ngay cả Trầm Thương Sinh liên thủ với Lý Huyền Thông cũng không đối phó được hắn?

- Phiền phức rồi đây....

Mục Trần trầm giọng thì thào, Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông là hai đệ tử ưu tú nhất của Bắc Thương linh viện, nếu họ có sự cố gì thì không chỉ ảnh hưởng thanh danh của linh viện, mà còn khiến cho đệ tử phải khủng hoảng không ít.

Mục Trần nhìn chằm chằm vào cột sáng đỏ sậm kia, hắn đã bắt đầu cảm thấy một không khí hoảng hốt lan tràn khắp linh viện.

Sự rối loạn bắt đầu bao trùm.

Động tĩnh đó cũng lập tức làm kinh động cao tầng của Bắc Thương linh viện, nhiều vị trưởng lão hiện thân, linh lực hùng hậu trấn an không

khí rối ren trong linh viện.

Cùng lúc đó, đại điện trung tâm của linh viện, không khí cũng rất nghiêm trọng, Thái Thương viện trưởng ngồi ghế chủ tọa, bên dưới có rất nhiều trưởng lão.

- Viện trưởng, sao lại thế này?

Hình Điện chủ Mạch U trầm giọng nói.

- Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông đãxảy ra chuyện gì sao? Thực lực hai người bọn họ, tuy Ma Long Tử có lợi hại cũng khó mà tạo thành uy hiếp quá lớn, lẽ nào do bọn trưởng lão Long Ma Cung ra tay? Bọn chúng ép chúng ta tuyên chiến sao?

Một trưởng lão cất lời nóng giận, sát khí ngùn ngụt.

Thái Thương viện trưởng vẫn trầm tĩnh, lắc đầu:

- Dựa tin tức theo huyết minh tử chung đưa về, không phải do trưởng lão Long Ma Cung ra tay, bọn họ càng lúc càng ngang ngược nhưng vẫn chưa dám chính diện khiêu chiến Bắc Thương linh viện chúng ta.

- Vậy tại sao lại thế này?

Mạch U nhíu mày. Trầm Thương Sinh liên thủ với Lý Huyền Thông, ở Bắc Thương đại lục cũng đủ tính là cường giả nhất đẳng. Nếu không phải do bọn trưởng lão chính của Long Ma Cung, ai có thể uy hiếp họ được?

- Là Ma Long Tử. . .

Thái Thương viện trưởng thản nhiên trả lời:

- Lần này Trầm Thương Sinh liên thủ với Lý Huyền Thông săn Ma Long Tử, nhưng hắn là kẻ quỷ kết đa đoan, ra vẻ yếu thế rồi âm thầm gọi bọn ác bá bị chúng ta truy nã từ hạng 3 đến hạng 10 tề tựu lại, xoay

chuyển cục diện, khiến cho Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông bị rơi vào vòng vây mai phục, tình hình sau đó không rõ.

Đám trưởng lão nghe mà biến sắc. Ma Long Tử quả nhiên âm độc, có thể gọi bọn người kia liên thủ, xem ra hắn đã sớm có dự tính.

Top 10 truy nã trên Huyền Thưởng bảng chẳng kẻ nào là đơn giản, bọn họ ở Bắc Thương đại lục cũng là cường giả vang dội một phương.

Bây giờ tề tựu lại, đội hình cực kỳ đáng ngại, Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông dùng đến Huyết Minh Chung cầu cứu cũng dễ hiểu.

- Viện trưởng, vậy bây giờ làm sao? Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì, nếu không đại tái linh viện nửa năm sau, thực lực Bắc Thương linh viện chúng ta giảm mạnh, thì vị trí Ngũ Đại Viện của chúng ta sẽ bị bọn khác tranh nhau giành lấy.

Có trưởng lão trầm giọng nói.

- Hay là phái trưởng lão ra tay cứu viện đi?

Có người đề nghị.

- Không được, Bắc Thương đại lục long xà hỗn tạp, dù địa vị Bắc Thương linh viện chúng ta không ai lay động được, nhưng mấy thế lực hàng đầu luôn nhòm ngó chúng ta. Vả lại chúng ta và Long Ma Cung từng có giao ước, song phương không được điều động trưởng lão ra trận. Nếu chúng ta cử trưởng lão đi, thì Long Ma Cung cũng không ngồi yên. Việc này chắc chắn bọn họ cũng đang rình rập, không chừng còn đang đợi chúng ta ra tay.

Cũng có người khác lại phản đối.

- Vậy làm thế nào? Trơ mắt nhìn họ phải chết sao?

- Đúng vậy, việc phải may chóng giải quyết. Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông đã buộc phải dùng Huyết Minh Chung, tình hình chắc

chắn cực kỳ nguy cấp.

". . . . . ."

Thái Thương viện trưởng yên lặng nhìn đám trưởng lão đang nghị luận, chợt phất tay áp chế toàn bộ thanh âm, quay sang Mạch U, nói:

- Việc này Hình Điện nói xem phải làm sao?

Mạch U trầm tư:

- Chuyện này, trưởng lão không nên ra tay, nếu không thì bọn họ lấy cớ chúng ta ỷ già đánh trẻ, nếu có thể để cho những người trẻ tuổi giải quyết là tốt nhất.

- Hình Điện Tam Đại Tướng đều ở trong viện phải không?

Thái Thương viện trưởng chậm rãi nói.

- Lâm Tranh và hai người kia đều ở điện. Nhưng hiện tại tình hình khẩn cấp, đội ngũ tinh nhuệ nhất có thể phái ra trong số những anh tài trẻ tuổi của Hình Điện cũng không đủ, dù sao Ma Long Tử đã gom chín người trong top 10 Huyền Thưởng bảng...

- Vậy ngươi định?

Mạch U do dự rồi nói:

- Có lẽ chúng ta nên chọn theo vài đệ tử đi theo, nhưng không cần nhiều, thực lực phải mạnh.

- Trong số đệ tử ư?

Thái Thương viện trưởng mỉm cười, gật đầu:

- Thật là một cách tốt, vả lại vừa may cũng có một người, vốn muốn hắn an tĩnh tu luyện một thời gian, nhưng bây giờ phải gọi hắn ra trận thôi. Vậy đi, việc này giao cho Hình Điện, cần phải cứu hai người kia trở

về, ta sẽ luôn quan sát Long Ma Cung, nếu bọn kia dám nhúng tay, ta sẽ ngăn cản.

- Ma Long Tử kia đã muốn chơi, vậy cứ cho đám trẻ của chúng ta chơi với hắn một hồi, xem ai hơn ai cho biết.

- Dạ!

Mạch U lập tức cung kính lĩnh mệnh.

. . .

Cả Bắc Thương linh viện vẫn con đang kinh hoàng, nơi nơi đều đầy người bàn chuyện với nhau, chỉ một thời gian ngắn mà ai ai cũng đã đoán ra chân tướng.

Dù sao cũng chỉ có mười người của Bắc Thương linh viện đủ tư cách mua Huyết Minh Chung, mà hiện tại không có mặt trong viện chỉ có hai người.

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông.

Mục Trần đã bái biệt Linh Khê, định rời đi.

- Khoan đã.

Linh Khê đột nhiên lên tiếng.

Mục Trần nghi hoặc quay lại. Linh Khê hơi chần chờ, rồi vung tay bắn một quyển trục màu vàng đến cho Mục Trần, nói:

- Đây là một linh trận cấp 5, sức mạnh công kích ngang với cường giả Thông Thiên cảnh hậu kỳ. Nếu ngươi đã có Tâm Nhãn, có lẽ vừa đủ sức bố trí được.

Mục Trần không hiểu sao Linh Khê đột nhiên cho hắn một quyển trận đồ cấp 5, nhưng không ngu gì mà từ chối, tiện tay chụp lấy. Sức công

phá Thông Thiên cảnh hậu kỳ, còn lợi hại hơn cả Song Liên Đồ trận của hắn nữa. Bây giờ đây chính là thứ mà hắn cần.

- Đa tạ.

Mục Trần cười cảm tạ, rồi nhanh chóng đi mất.

Linh Khê nhìn Mục Trần rời đi, khẽ thở dài, ánh mắt phức tạp.

Mục Trần trở lại khu tân sinh, quảng trường chỗ đó lúc này chật kín người, cột sáng đỏ sậm thẳng lên trời sáng rực khiến mọi người ai nấy đều thần sắc nghiêm trọng.

Diệp Khinh Linh và Chu Linh cũng có mắt, ngay cả Lạc Li cũng bị kinh động. Mục Trần cười chào tất cả, rồi hạ xuống chỗ Lạc Li.

- Mục Trần, ngươi có biết chuyện gì phát sinh không?

Diệp Khinh Linh vội cất tiếng hỏi.

Mục Trần lắc đầu, đột nhiên thần sắc khẽ động, không trung không xa có một bóng sáng lao tới, xuất hiện trên không trung quảng trường.

- Là Mạch U điện chủ.

Mục Trần nhất thời ngẩn người.

Giữa không trung, Mạch U hiện thân, rồi nhìn xuống dưới, tập trung vào Mục Trần:

- Mục Trần, từ giờ trở đi, ngươi tạm thời gia nhập Hình Điện, theo Lâm Tranh rời học viện chấp hành nhiệm vụ!

Mọi người bên dưới nhất thời kinh ngạc, đám đệ tử chẳng hiểu đầu đuôi ra sao. Cái gì gọi là tạm thời gia nhập Hình Điện? Hình Điện không phải chỉ có học trưởng đã tốt nghiệp mới đủ tư cách gia nhập sao?

Nhiều đệ tử cũng nhạy bén lập tức nghĩ tới cột sáng màu đỏ kia xuất hiện, Hình Điện lại có động thái như vậy, chắc chắn là có liên quan.

Mục Trần cũng nhanh chóng hiểu ra, nhiệm vụ kia chắc chắn phải là giải cứu Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông.

- Vâng!

Hắn chẳng do dự lập tức đáp lời. Đối với Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông hắn đều có hảo cảm, bọn họ gặp nạn dĩ nhiên hắn phải ra sức giúp đỡ, tuy biết nhiệm vụ lần này chắc chắn cực kỳ nguy hiểm.

- Ta cũng đi!

Mục Trần vừa dứt lời, giọng thanh thúy như ngọc vang lên bên cạnh, Lạc Li tiến lên đứng sát cạnh Mục Trần, giương mắt nhìn Mạch U trên trời.

Mạch U thấy thế, hơi trầm ngâm, rồi cũng gật đầu. Thực lực Lạc Li không yếu hơn Mục Trần, có thêm nàng cũng thêm sức mạnh, dù sao đối phương lần này cũng khá đông đảo.

Mạch U vung tay lên, lướt đi xa, giọng nói vang vang vọng lại.

- Hai người các ngươi lập tức đến Hình Điện, theo Lâm Tranh chuẩn bị xuất phát.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 359: Cứu Viện

Tình hình gấp gáp, Mục Trần và Lạc Li sau khi nhận lệnh liền từ biệt mọi người rồi hướng thẳng đến Hình Điện.

Xuyên qua không trung, Mục Trần và Lạc Li nhìn thấy không ít đệ tử thần sắc kinh hoàng, cột sáng đỏ sậm như máu đâm lên trời khiến nhân tâm bất an.

Bắc Thương đại lục tàng long ngọa hổ, cực kỳ nguy hiểm. Mạnh như Bắc Thương linh viện vẫn không dám tự xưng bá chủ, mà Bắc Thương linh viện cũng không muốn như thế.

Nhưng dù muốn hay không, Bắc Thương linh viện tự nhiên sẽ bị vài thế lực hàng đầu trên đại lục tỏ ra phòng bị, bình thường thì không dám làm gì, nhưng nếu có cơ hội thật sự, chuyện ném đá xuống giếng là rất bình thường xảy ra.

Đại Thiên thế giới quá mức rộng lớn, ngay cả Ngũ Đại Viện cũng chỉ là hạt cát trong biển rộng.

Chuyện lần này nếu giải quyết không tốt, thì sẽ là đả kích lớn cho Bắc Thương linh viện.

Mục Trần thần sắc nghiêm trang, Bắc Thương linh viện nâng bước hắn, giúp hắn phát triển mạnh mẽ, tự nhiên sinh ra cảm tình với nơi này, hắn càng không muốn Bắc Thương linh viện có vấn đề gì nghiêm trọng.

Lạc Li thấy hắn như vậy, đưa tay nắm lấy tay hắn, mỉm cười trấn an:

- Yên tâm đi, Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông cũng không phải nhân vật tầm thường, muốn xử lý họ thì cũng chẳng dễ dàng gì.

Mục Trần nắm chặt tay nàng:

- Sự việc lần này e rằng rất nguy hiểm.

Lần trước hắn theo Tô Huyên đi làm nhiệm vụ truy lùng linh tàng, suýt nữa đã bỏ mạng. Còn lúc này, nhiệm vụ hôm nay nguy hiểm hơn nhiều, Bạch Hiên so ra chẳng là cái đinh gì với nhân vật như Ma Long Tử.

- Chính vì nguy hiểm, nên ta mới phải đi theo ngươi, bằng không ngươi lại liều mạng làm bậy thì sao? Nếu ngươi sợ ta có chuyện gì, thì bảo vệ ta cho tốt đi.

Lạc Li mỉm cười.

- Yên tâm, chỉ cần ta ở bên cạnh nàng, bất kỳ nguy hiểm thế nào, dù có ngã xuống cũng phải ngã trước mặt nàng.

Mục Trần kiên định nắm chặt tay Lạc Li.

Lạc Li trìu mến nhìn hắn, cười nhẹ nhàng, ánh mắt long lanh như câu hồn đoạt phách, và chỉ có Mục Trần chứ không ai khác được nhìn thấy khoảnh khắc đẹp nhất của nàng.

Khi hai người đến Hình Điện, ở đây đã có không ít người. Ở đằng trước chính là Lâm Tranh, Chu Thanh Sơn, Cổ Thiên Viêm.

Mà ba người lúc này đều nghiêm mặt, có lẽ cũng đã biết rõ tin tức.

- Lâm học trưởng.

Mục Trần hạ xuống, lập tức ôm quyền chào hỏi:

- Mạch U điện chủ gọi chúng ta đến tham gia nhiệm vụ này.

Lâm Tranh gật đầu, cười nói:

- Có Mục Trần học đệ hỗ trợ, chúng ta cũng thoải mái hơn nhiều.

Chu Thanh Sơn và Cổ Thiên Viêm cũng gật đầu chào hắn, còn đám thành viên khác của Hình Điện thì tỏ ra khá tò mò, nhưng không hề dám coi thường hắn. Lúc thực lực chỉ là Hóa Thiên cảnh sơ kỳ, đã đủ đánh nhau không phân cao thấp với Cổ Thiên Viêm, thực lực hiện tại lại tinh tiến nhiều như vậy, chiến lực càng thêm hãi người.

Không lâu sau, nhiều tiếng xé gió vọng lại, ba bóng người lướt tới hạ xuống Hình Điện. Chính là Hạc Yêu, Tô Huyên, Từ Hoang.

Hẳn nhiên ba người họ cũng nhận nhiệm vụ này.

Tô Huyên gặp Mục Trần và Lạc Li cũng không mấy kinh ngạc. Bây giờ trong viện này ngoại trừ hai người đang gặp khốn cảnh kia, thì cặp tình nhân này là bá đạo nhất.

Lâm Tranh thấy ba người kia đã tới, rồi cất giọng nặng nề:

- Các vị, nhiệm vụ lần này cực kỳ nguy hiểm, Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông truy sát Ma Long Tử bị hắn sắp đặt mai phục, có đến chín tên trong top 10 Huyền Thưởng bảng vây công, khiến họ trọng thương nhưng đã thoát được, tình hình rất nguy cấp.

Nghe thấy như vậy, cả Mục Trần cũng sợ hãi hít một hơi. Top 10 Huyền Thưởng bảng, có tên nào không hung hãn, một người đã khó đối phó, không ngờ lần này phải đối diện những 9 người.

Đội hình đó quá kinh khủng, khó trách hai người kia phải bại lui, bị vây khốn khó khăn.

Tô Huyên cũng sắc mặt nghiêm trọng, lực lượng kẻ địch như thế cũng thừa đủ xóa sổ cả một thế lực.

- Lần này ngoại trừ ta là lãnh đạo, Chu Thanh Sơn và Cổ Thiên Viêm hỗ trợ, năm người các ngươi cùng đi, còn có hai thành viên Hình Điện thực lực Thông Thiên cảnh sơ kỳ, ba thành viên chuẩn Thông Thiên cảnh. Thời gian cấp bách, đội hình này là mạnh nhất mà Hình Điện có thể triệu tập trong thời gian ngắn. Những người khác không bế quan thì cũng có nhiệm vụ, do vậy mới cần các ngươi đi cùng hỗ trợ.

Lâm Tranh trầm giọng nói.

Mục Trần khẽ gật đầu. Bắc Thương linh viện rất xem trọng sự việc này, cử ra đội ngũ khá cường hãn, đối phương đều là những tên ác nhân hung danh vang dội, thực lực không đủ đi theo chỉ tổ vướng chân, nên thành phần xuất binh căn bản cũng là Thông Thiên cảnh.

Ngay cả Tô Huyên và Từ Hoang sau khi trải qua linh quang quán đỉnh, thực lực cũng có bước tiến lớn, đạt đến chuẩn Thông Thiên cảnh. Còn Hạc Yêu có lẽ đã chân chính là Thông Thiên cảnh sơ kỳ.

Nhìn lại trong đoàn người, hắn chỉ có thực lực Hóa Thiên cảnh hậu kỳ, thành ra là kẻ yếu nhất.

- Ở đây có vài thông tin về đám người của Ma Long Tử, các ngươi phải xem cho rõ, biết người biết ta thì đỡ nguy hiểm hơn.

Lâm Tranh búng tay ra, vài tia sáng bay đến chỗ đám người Mục Trần.

Mục Trần chụp lấy, luồng sáng hóa thành quyển trục. Hắn mở ra xem, trên đó ghi đầy đủ thông tin và vẽ hình về nhóm ác bá của Ma Long Tử.

Ma Long Tử, đệ nhị Huyền Thưởng bảng, Long Ma Cung, tâm ngoan thủ lạt, thiên phú siêu tuyệt, theo điều tra thực lực khoảng Thông Thiên cảnh trung kỳ, tiếp cận Thông Thiên cảnh hậu kỳ, cực độ nguy hiểm.

Mục Cốt, đệ tam Huyền Thưởng bảng, xuất từ Cốt Thần Điện, Thông Thiên cảnh trung kỳ.

Quỷ Hùng, đệ tứ Huyền Thưởng bảng, không môn không phái, từng nhận truyền thừa tông phái viễn cổ, làm người ác độc, Thông Thiên cảnh trung kỳ.

Ngô Giáp, đệ ngũ Huyền Thưởng bảng, Hóa Thiên cảnh hậu kỳ, đồng thời cũng là Linh Trận sư cấp 5.

Đằng Long. . .

Đám đệ tử xem thông tin lập lức biến sắc nghiêm trọng. Đội hình này quá ư đáng sợ. Ngoại trừ Ma Long Tử Thông Thiên cảnh trung kỳ, còn có hai kẻ khác cũng Thông Thiên cảnh trung kỳ, năm người Thông Thiên cảnh sơ kỳ cộng thêm một vị Linh Trận sư cấp 5. . .

Khó trách Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông cũng bị vây khốn đốn.

- Ma Long Tử, Mục Cốt, Quỷ Hùng giao cho ba người chúng ta. Đám còn lại giao cho các ngươi chọn lấy. Nhiệm vụ của chúng ta chỉ cần cứu được Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông trở về, không phải thanh trừ bọn kia, hẳn là không khó.

Lâm Tranh trầm giọng nhắc nhở.

Mục Trần liếc nhìn Lâm Tranh, phát hiện ra linh lực trong cơ thể ba người mạnh hơn trước nhiều, hiển nhiên hai tháng qua có tinh tiến nhiều, thực lực đều đạt tới Thông Thiên cảnh trung kỳ, hèn gì tự mình mỗi người nhận một tên cực ác bên kia.

- Vâng!

Mọi người còn lại đều tán thành.

- Nếu không có ý kiến gì thì lập tức xuất phát, thời gian cấp bách, chúng ta phải mau chóng cứu viện.

Lâm Tranh vung tay lên, dẫn đầu lao đi. Chu Thanh Sơn và Cổ Thiên Viêm cũng theo sát, mấy thành viên Hình Điện còn lại cũng lướt đi.

- Đi thôi!

Mục Trần gật đầu với Tô Huyên, rồi bay lên theo sát.

Đoàn người nhanh chóng rời khỏi khu vực trung tâm Bắc Thương linh viện, liền nhìn thấy vô số đệ tử đứng trên không trung, tất cả đều tập trung nhìn họ.

Chỉ một lát mà tin tức Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông cầu viện sinh tử đã lan ra khắp Bắc Thương linh viện, bọn họ liền đến đây chờ đợi người của Hình Điện. Vừa thấy đội ngũ của Lâm Tranh tất cả đều biết nhiệm vụ này là gì.

Đoàn người thấy vậy cũng chậm lại.

- Lâm học trưởng, Mục Trần học đệ, làm thịt Ma Long Tử, cứu Trầm học trưởng và Lý học trưởng về nhé!

Có đệ tử lớn tiếng quát.

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông là hai cường giả nhất nhì Thiên bảng, là mục tiêu phấn đấu của biết bao đệ tử, nếu họ chết trong tay Ma Long Tử thì sĩ khí sẽ bị giáng một đòn nặng.

Mục Trần thấy ánh mắt kỳ vọng của mọi người, thần sắc cũng trở nên nghiêm trọng. Tất cả đều biết nếu nhiệm vụ này thất bại, thì linh viện sẽ trở nên u ám rất nhiều.

Lâm Tranh không trả lời, chỉ ôm quyền với đám đông vô số kia. Đằng sau, Mục Trần, Chu Thanh Sơn, Cổ Thiên Viêm cũng im lặng làm theo.

- Đi!

Lâm Tranh ra lệnh, đoàn người lập tức lao đi hướng ra khỏi Bắc Thương linh viện.

Trên một đỉnh núi, Thái Thương viện trưởng và các trưởng lão đứng đó, nhìn theo Lâm Tranh dẫn đoàn người đi xa, sát khí đột nhiên bùng lên.

- Đám Long Ma Cung rình mò kia, nếu có một trưởng lão nào của các ngươi ra tay.....

Đôi mắt Thái Thương viện trưởng lãnh khốc dị thường.

- Giết không tha!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 360: Tây Hoang Cảnh

Chân trời xanh thẳm, mây trắng nhẹ trôi, ánh mặt trời xuyên qua tầng mây chiếu xuống đất bằng, cảnh tượng cực kỳ yên bình.

"Véo!"

Thình lình vang lên những tiếng động xé toang bầu không khí an tĩnh. Đằng xa mười mấy luồng sáng xẹt qua không trung, tốc độ cực nhanh, vừa lóe lên đã nghe tiếng "vù" rồi vượt qua không thấy tăm tích, khiến cho cả tầng mây cũng bị phá tan vì sức gió quá lớn.

Đám người này chính là cứu viện bay ra từ Bắc Thương linh viện, đầu lĩnh Lâm Tranh.

Tình hình khẩn cấp, bọn họ chẳng hề ngừng lại nghỉ ngơi, một đường tiến thẳng lấy tốc độ tối đa di chuyển.

- Lâm học trưởng, lộ trình của chúng ta còn xa không?

Mục Trần theo sát sau lưng Lâm Tranh, cất giọng hỏi, thanh âm bao bọc trong linh lực bay vào tai Lâm Tranh.

- Dao động mẫu chung của Huyết Minh Chung truyền đến từ Tây Hoang cảnh, với tốc độ này, nhiều lắm chúng ta chỉ cần một ngày là tới.

Lâm Tranh trả lời.

- Lâu vậy à. . .

Mục Trần nhíu mày. Một ngày một đêm, chừng đó thời gian thì xảy ra biết bao nhiêu biến cố chứ, tình hình Trầm Thương Sinh và Lý Huyền

Thông chẳng tốt chút nào.

- Yên tâm! Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông cũng không phải là hạng người mặc cho người ta muốn làm gì thì làm. Dù có là Ma Long Tử hay kéo thêm bọn linh tinh kia, muốn giải quyết nhanh gọn hai người bọn họ chẳng dễ dàng đâu.

Lâm Tranh trấn an sự lo lắng của Mục Trần.

- Hy vọng là thế.

Mục Trần gật đầu, mắt nhìn phương xa, nơi đó đầy mây đen bao phủ, như báo hiệu nhiệm vụ lần này cực kỳ u ám.

. . .

Tây Hoang cảnh.

Sau một ngày bay liên tục, Mục Trần và đoàn người đã đến được nơi cần đến.

Biên giới Tây Hoang cảnh, đoàn người hạ xuống đất, nhìn quang quan sát khu vực này. Nó chỉ còn là một đống đổ nát rộng lớn, những cái hố sâu như bị vẫn thạch từ thiên không nện xuống, hỗn độn, từng khe nứt lan tràn chạy dọc khắp nơi xé nát đất đai.

Vốn nơi đây là một ngọn núi, nhưng nó chỉ còn là bình địa đầy cự thạch rải rác.

Dấu tích của một trận đại chiến kịch liệt đáng kinh hãi.

Lâm Tranh chăm chú quan sát khu vực hoang tàn, trầm giọng nói:

- Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông đã gặp phục kích ở chỗ này.

Mục Trần quét mắt nhìn khắp nơi, thần sắc nghiêm trọng. Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông chỉ hai người đối chiến chín tên đại ác

Huyền Thưởng bảng, khó mà tưởng tượng được nó thảm thiết khốc liệt ra sao.

- Sau trận đại chiến đó có lẽ Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông đều trọng thương, có lẽ chạy vào Tây Hoang cảnh. Đám Ma Long Tử chắc chắn đuổi theo không tha!

Lâm Tranh lạnh lẽo nhìn về một hướng:

- Chúng ta hẳn là sắp đến gần rồi!

- Cẩn trọng thêm đi, đối thủ lần này không phải nhân vật đơn giản.

Lâm Tranh cất tiếng nhắc nhở, rồi dẫn đầu đoàn người đi vào Tây Hoang cảnh. Phía sau, đoàn binh cứu viện lập tức theo sát đầu lĩnh.

Lúc này mọi người ai nấy đều đề cao cảnh giác, họ biết rõ bất kỳ lúc nào cũng có thể chạm mặt đội hình đáng ngại của đối phương. Tất cả bọn kia đều tàn ác chẳng hề nương tay.

Tây Hoang cảnh, địa vực này quanh năm đều bị bao phủ trong mây mù dày đặc, mãi không tan. Mọi cảm giác dù có nhạy bén đến đâu khi tiến vào đây cũng sẽ bị suy giảm nặng nề.

Trong mây mù lại có nhiều linh thú độc đáo sinh sống, lợi dụng mây mù ẩn nấp, xuất quỷ nhập thần, cực kỳ khó chơi. Do đó nơi đây rất ít cường giả Bắc Thương đại lục đến tìm bảo khố.

Trên một đỉnh núi ở nơi nào đó trong Tây Hoang cảnh, có chừng mười người đang ngồi, thân thể họ tản mát ra sát khí nồng đậm, chỉ nhìn qua đã biết là người không tầm thường.

Ngồi ở vị trí cao nhất là một nam tử bận hắc bào, lưng đeo trường kiếm, mi tâm có hắc long văn, cho thấy thân phận của hắn, chính là mục tiêu hàng đầu của nhóm người Lâm Tranh, Ma Long Tử.

- Khặc khặc, Ma Long Tử! Chúng ta đã phát hiện Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông đang nấp trong vụ cốc để trị thương. Bọn chúng bây giờ chắc chắn không thể chạy thoát!

Sau lưng Ma Long Tử, một tên áo xám cười sằng sặc, ánh mắt sâu hoắm giả dối mà hung tàn. Tuy vậy dao động linh lực của gã khá cường hãn và âm lãnh, hoàn toàn khiến cho không một gợn mây nào có thể tiến đến gần hắn trong phạm vi trăm trượng.

Hắn là kẻ được xếp hạng thứ 7 trên Huyền Thưởng bảng, Vương Âm Quỷ. Thực lực cũng đạt tới Thông Thiên cảnh sơ kỳ.

Ma Long Tử nghe vậy chỉ cười nhạt:

- Ta nghĩ đội cứu viện của Bắc Thương linh viện cũng sắp tới rồi.

- Vội vàng như thế, nhân thủ bọn chúng chắc không nhiều, nhưng có lẽ phải là tinh nhuệ nhất. Hình Điện tam tướng tất nhiên cũng có mặt.

Một gã áo xám bên cạnh cất tiếng, thân hình gầy như thanh củi, gần như chỉ có da bọc xương, nhìn không khác một bộ xương khô là mấy.

- Hê hê, thì sao? Chẳng lẽ Mục Cốt nhà ngươi sợ chúng à?

Một gã hình thể to lớn như gấu cười nói, lưng hắn đeo một cây búa lớn màu máu, giọng ồm ồm.

- Quỷ Hùng, cẩn thận cái mồm nhà ngươi. Khi trước chẳng phải suýt nữa bị Lâm Tranh lấy đầu đem về, giáo huấn còn chưa đủ sao chứ?

Mục Cốt thản nhiên nói.

- Lúc trước bất quá là ta sơ ý, hiện giờ nếu gặp lại Lâm Tranh, lão tử sẽ chém hắn thành hai khúc!

Quỷ Hùng trừng mắt, sát khí tràn ngập.

- Thôi dẹp, đừng có ầm ĩ ở đây.

Ma Long Tử nhíu mày, hắn quay sang gã áo xanh bên cạnh chưa hề nói lời nào, gương mặt rất bình thường, nhưng đôi mắt âm trầm đầy hung quang lóe lên như độc xà nấp trong tối.

- Ngô Giáp, chuẩn bị hết chưa?

Tên này không ngờ là đệ ngũ Huyền Thưởng bảng, Ngô Giáp. Cũng chính là vị Linh Trận sư cấp 5 duy nhất trong đội.

Ngô Giáp cười gật đầu, trả lời:

- Chuẩn bị kỹ từ sớm, chỉ chờ cá vào lưới nữa thôi.

Ma Long Tử cười gằn đáng sợ, nụ cười cực kỳ nguy hiểm:

- Vậy thì tốt!

- Sao chúng ta không bắt Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông trước đi?

Mục Cốt nhíu mày hỏi.

- Yên tâm đi, bọn họ không chạy thoát được đâu.

Ma Long Tử cười khẽ, nhìn vào nơi sương mù dày đặc, nói tiếp:

- Các ngươi nghĩ mấy ngày nay, ta không có cách nào bắt bọn chúng hay sao?

Mục Cốt nheo mắt:

- Vậy tức là ngươi cố ý muốn chờ bọn cứu viện của Bắc Thương linh viện tới?

Ma Long Tử cười khẩy điên cuồng, lộ ra bản tính hiếu sát, hắn liếm môi nói:

- Lẽ nào các ngươi cho rằng chỉ có Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông thì khiến ta thỏa mãn rồi sao?

- Ha ha, không đủ không.....

- Đội cứu viện kia ta cũng định ăn luôn rồi đó chớ, ha ha!

- Ha ha, lúc đó chấn động Bắc Thương đại lục này không nhỏ đâu, chẳng biết sắc mặt bọn già Bắc Thương linh viện kia méo mó ra sao nhỉ? Thật là đáng xem a....

Đám người kia vừa chấn kinh nhưng cũng vừa khoái trá ra mặt. Ma Long Tử quả nhiên tâm ngoan thủ lạt, nếu đội cứu viện tinh nhuệ kia bị tiêu diệt toàn bộ, thì có lẽ Bắc Thương linh viện phải bạo động.

. . .

"Vù! Vù!"

Mười mấy tia chớp xuyên qua cánh đồng hoang bao la, dao động linh lực bồng bềnh mạnh mẽ, tất cả đều căng thẳng cảnh giác, bất kỳ lúc nào cũng sẵn sàng chiến đấu.

Sau khi nghỉ ngơi một chút, đoàn người Lâm Tranh lại tăng tốc, nhưng tận khả năng thu liễm dao động linh lực, tránh bị phát hiện. Gặp linh thú trên đường cũng tránh né không giao tranh.

Mục Trần chợt đảo mắt tứ phương, ánh mắt tập trung. Thiên địa dường như có linh khí dao động trong sương mù tràn ngập.

- Tây Hoang cảnh này quanh năm bị mây mù bao phủ, khi tiến vào rồi thì cảm giác sẽ mất đi nhạy bén vốn có. Trầm Thương Sinh biết rõ điều này nên mới chọn hướng đó chạy trốn.

Lâm Tranh lên tiếng.

Mục Trần khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói:

- Nhưng địa thế này cũng dễ khiến chúng ta bị mai phục.

Lâm Tranh gật gù, ra hiệu cho mọi người đề cao cảnh giác.

Mục Trần đến gần Lạc Li, thấp giọng nói:

- Luôn theo sát ta, bất kể tình huống gì không được rời khỏi quanh người ta.

Càng đi hắn càng cảm thấy bất an, nhưng chẳng hiểu vì sao, dù gì cẩn thận thêm chút nữa cũng không thừa.

Lạc Li khẽ gật.

Mây mù càng lúc càng dày, chỉ lát sau tâm nhìn đã trở nên cực thấp, cảm giác cũng bị ngăn cản rất nhiều.

Đoàn người vẫn tiếp tục xuyên qua mây mù, bất chợt Mục Trần biến sắc, hắn cảm nhận thấy dao động khác thường trong mây mù kia, dường như là linh trận.

- Cẩn thận!

Mục Trần trừng mắt hét to, lập tức phản xạ kéo Lạc Li ôm vào người.

Cùng lúc đó, mây mù lấp lánh, không gian biến dạng mở ra như cái mồm của một con quái khổng lồ, chực nuốt sạch đám người vừa tiến vào. Sương mù dày đặc, mọi người lập tức lạc nhau.

Trên đỉnh núi đá, Ngô Giáp mở mắt, vẻ âm lãnh hiện lên.

- Cá đã vào lưới!

Ma Long Tử nhếch môi cười, hắn tiến lên, biến mất trong làn sương mù dày đặc.

- Động thủ!

Tiếng ra lệnh truyền lại, mang theo sát khí tàn nhẫn vang vọng trong tay đám người kia.

"Vèo! Vèo!"

Tám người còn lại lập tức đứng lên, nhe răng cười gằn, cùng lúc tiến vào trong sương.

Đội cứu binh tinh nhuệ nhất Bắc Thương linh viện ư?

Bây giờ giết sạch bọn nó, xem sau này còn ai dám truy sát bọn ta!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 361: Xích Ngư Và Mâu Tướng

Khi dao động không gian ập tới, Mục Trần là người duy nhất phản ứng kịp, linh lực bùng nổ ra, bảo vệ lấy bản thân và Lạc Li bảo vệ. Nhưng sau lúc bất thình lình đó, không hề có công kích nào cả, không gian chỉ dao động một lát rồi tan mất.

Mục Trần ôm chặt eo cô gái trong lòng, hạ xuống một ngọn núi. Xung quanh vẫn dày đặc mây mù, chẳng có động tĩnh gì khác.

Hắn vẫn còn ở trong Tây Hoang cảnh, không gian dao động khi nãy chắc chắn là để tách riêng mọi người ra.

- Xem ra chúng ta đã sớm bị phát hiện.

Lạc Li nhìn quanh, nhận xét.

Mục Trần gật đầu, ánh mắt tràn ngập cảnh giác. Biến cố vừa rồi khiến hắn càng thêm bất an, chẳng biết mọi người ra sao.

- Không gian dao động lúc nãy không mạnh lắm, có lẽ không thể tách chúng ta đi quá xa, nhưng như thế cũng đã đủ dễ dàng cho bọn kia đánh bại từng người chúng ta.

Lạc Li thì thầm.

- Tận lực tìm cách tập trung lại với mọi người trước đã.

Mục Trần cau mày nói.

Nhiệm vụ cực kỳ nguy hiểm, bọn họ ngoài sáng, kẻ địch trong tối, lại còn bị đối phương tách ra. Cục diện này cực kỳ bất ổn.

Lạc Li gật đầu, may mà lần này Mục Trần phản ứng nhanh, hai người mới có thể ở chung. Nếu không có lẽ bây giờ lòng đang phải lo như có lửa đốt.

Mục Trần tiến lên trước, hắc viêm bùng cháy quanh cơ thể, ánh mắt cảnh giác quét nhìn mây mù dày đặc tứ phương.

"Vù!"

Thình lình một tiếng xé gió vang lên, hắn giật mình khựng lại, mắt trợn tròn rồi lập tức lui gấp. Một tia sáng bắn tới đập xuống vị trí của hắn vừa mới đứng, đất đá văng tung tóe.

Một cây hắc mâu đâm sâu vào đất, chỉ còn lại nửa cán nằm phía trên, đang run lên kịch liệt. Một mâu vừa nãy thật sự đáng sợ.

"Rẹt rẹt!"

Một hướng khác, sương mù dày đặc bị xé toạc, những tia sáng như mưa bắn tới.

Lạc Li lướt qua, tay nắm chặt trường kiếm, kiếm khí quét ngang. Trong tiếng leng keng nàng ngăn cản hoàn toàn công kích vừa tới.

"Bộp bộp!"

Trong sương vang lên mấy tiếng vỗ tay, Mục Trần ánh mắt băng hàn nhìn về hướng đó. Sương rút đi, hai bóng người xuất hiện trong tầm mắt.

Trên một tảng đá to, hai người một đứng một ngồi. Người ngồi thân mặc áo đỏ, gương mặt mang một vết sẹo đáng sợ, trên tay cầm mười mấy thứ sáng rực một màu lửa đỏ, những thanh trủy thủ đáng sợ như nanh vuốt sói hoang.

Còn gã đứng rất gầy, thể hình tuy nhỏ nhưng lưng lại đeo tám cây mâu cực to, cao hơn hắn đến nửa người, cảm giác thật quỷ dị.

Hai người kia đang tươi cười đáng sợ nhìn chăm chú Mục Trần và Lạc Li.

- Ai da, chúng ta thật là may mắn nhỉ, bắt được một cô bé cực phẩm thế này....

Gã bận xích bào tròn mắt nhìn Lạc Li, mắt sáng lên dâm đãng, cười tủm tỉm.

- Hai kẻ các ngươi nhìn mặt rất lạ.... chẳng lẽ là tân sinh sao? Ha ha, Bắc Thương linh viện xem ra gấp quá rồi, đội hình này mà cũng dám phái ra.

Gã gầy liếm môi nói.

- Đúng vậy, đệ tử Hóa Thiên cảnh cũng phái ra, Bắc Thương linh viện càng ngày càng kém.

Gã xích bào quái đản nhìn Mục Trần. Hóa Thiên cảnh hậu kỳ, thực lực thế này mà dám tham gia cứu viện? Thật sự là muốn chết a.

Gã xích bào múa may mười ngón tay, những mũi nhọn sắc bén xoay tròn càng lúc càng nhanh, hắn cười gằn nhìn Mục Trần, nói:

- Tiểu tử, cho ngươi một cơ hội, chạy nhanh nhanh đi, nộp đứa con gái này cho ta, không chừng còn cho ngươi sống.

Mục Trần nhìn chằm chằm vào hai kẻ kia, giọng hờ hững ngang phè:

- Các ngươi là thứ 7 và thứ 8 Huyền Thưởng bảng, Xích Ngư và Mâu Tướng?

- Xem ra cũng có biết chút thông tin về chúng ta nhỉ?

Xích Ngư cầm một thanh trủy thủ, đưa lên đầu lưỡi liếm láp, sát khí bắt đầu tràn ngập.

- Nào, tiểu tử. Đừng có nhiều lời, mau cút xéo đi. Nhiều năm nay mới gặp một đứa con gái cực phẩm thế này, phải hưởng.....

"Sang!"

Tiếng rút kiếm lạnh lùng vang lên, kiếm khí sắc bén vô cùng quét ngang, tốc độ nhanh như chớp giật cắt xé đại địa, chính diện trảm tới gương mặt của Xích Ngư.

"Keng!"

Một thanh hắc mâu từ bên cạnh đâm ra, điểm vào kiếm khí, linh lực bùng nổ, hắc mâu bị đẩy lui đi.

- Lên?

Lạc Li nghiêng đầu qua hỏi ý Mục Trần. Với mất tên ghê tởm thế này, nàng chỉ muốn một kiếm phá nát thây.

- Chặt hai cái tay, chừa mạng chó lại.

Mục Trần nhẹ nhàng gật đầu, cất giọng khinh thường đầy sát khí.

Lạc Li thản nhiên cười khẽ, tươi cười ngọt ngào:

- Được!

- Động thủ, giết chúng!

Xích Ngư lạnh mặt. Hai người này, có vẻ như cô gái Thông Thiên cảnh sơ kỳ kia khá khó đối phó, còn tên nhóc kia chỉ tổ vướng chân.

Đội ngũ thế này còn giả đò hư trương thanh thế?

Mâu Tướng nhếch miệng cười lành lạnh, cầm một thanh hắc mâu khác. Cánh tay run lên, hắc mâu bộc phát rực rỡ hắc quang, như một con hắc long xuyên không gian hướng thẳng đến Mục Trần.

Mục Trần chẳng hề tỏ ra muốn tránh né, tay nắm lại, hắc lôi điện lượn lờ quanh thân thể, hắn mạnh mẽ tung một quyền.

"Ầm!"

Hắc lôi dâng trào, Mục Trần dũng mãnh đối quyền trực chiến với hắc mâu.

- Cút!

Đôi mắt lãnh khốc, lôi quang lóe sáng, hắc mâu bị Mục Trần một quyền đánh nổ nát bấy.

- Cái gì?

Xích Ngư và Mâu Tướng lập tức biến sắc, chấn động kinh hoàng. Mâu lực của Mâu Tướng thì ngay cả Xích Ngư cũng chẳng dám lấy tay không mà đỡ lấy. Thế nhưng không ngờ được tiểu tử Hóa Thiên cảnh hậu kỳ kia lại dám dùng quyền thịt của mình làm được.

- Thông Thiên cảnh sơ kỳ cũng dám làm loạn, không biết sống chết!

Mục Trần lạnh lẽo đầy sát khí, mấy cái tên dám ăn nói càn rỡ với Lạc Li, chưa có tên nào được hắn tha thứ cho.

"Véo!"

Long ảnh xuất hiện, thân hình như điện bắn tới Mâu Tướng.

- Khoác lác!

Mâu Tướng nổi đóa, hắn cũng lao lên, hai thanh hắc mâu cầm chặt nơi hai tay.

Linh lực ào ào tuôn ra, mâu chấn động, mâu ảnh xuất hiện phô thiên cái địa bao phủ Mục Trần.

Nhưng đối diện công kích của hắn, Mục Trần vẫn không thèm tránh né, hắc lôi lẹt xẹt mặc cho mâu ảnh đâm vào cơ thể hắn.

"Keng keng!"

Những tiếng vang như đánh vào sắt thép, mâu ảnh hoàn toàn vô dụng trước Mục Trần.

"Đùng!"

Một quyền phá không xuyên thủng tầng mâu ảnh công kích, linh lực dâng trào mang theo dao động đáng sợ hướng thẳng vào lồng ngực Mâu Tướng.

Mâu Tướng kinh hoảng trước thế tiến hung hãn của Mục Trần, song mâu kéo lại chắn trước ngực.

"Bang!"

Quyền của Mục Trần dũng mãnh nện vào song mâu. Thiết mâu bị quyền thịt của hắn đánh cong đi, dán chặt vào ngực Mâu Tướng.

Ánh mắt Mục Trần càng thêm lãnh khốc, hắc lôi bao bọc nắm tay, sức mạnh tăng vọt.

"Rốp!"

Song thiết mâu hoàn toàn vỡ náy, quyền kình như điện nện mạnh lên ngục Mâu Tướng, khiến hắn phun máu điên cuồng, thân hình văng đi cả mấy trăm trượng, lồm cồm lăn lóc trên mặt đất.

Đến khi hắn có thể ngồi dậy được, ánh mắt đã cực kỳ kinh hoảng. Không thể ngờ được cái tên nhóc bề ngoài dường như là dễ đối phó nhất trong hai người lại có sức mạnh khủng bố như thế!

Xích Ngư cũng biến sắc nghiêm trọng vì cục diện biến chuyển không ngờ. Ánh mắt hốt hoảng nhìn thiếu niên với hắc lôi lượn lờ quanh thân,

trong lòng dâng lên một cảm giác bất an khó tả.

"vút!"

Ánh mắt lóe lên, tay hắn vung ra, vô số những mũi nhọn đỏ rực mang theo khí tức đáng sợ lợi hại nhanh như chớp bắn đến Mục Trần đang đưa lưng về phía hắn.

Nhưng trủy thủ vừa bắn ra, một bóng dáng yểu điệu xinh đẹp xuất hiện sau lưng Mục Trần, kiếm khí càn quét chặt đứt toàn bộ ám khí.

Lạc Li đứng giữa không, váy áo màu đen bay lất phất khiến thân thể nàng càng được tôn thêm vẻ mềm mại, tóc dài xõa xuống như ngân hà, vẻ đẹp tuyệt mỹ không hề làm giảm đi sát khí đáng sợ trong đôi mắt trong như lưu ly.

- Chặt hai tay bỏ lại, bằng không, ta sẽ làm!

Cô gái lẳng lặng nhìn Xích Ngư, nhẹ giọng cất tiếng.

Xích Ngư nghiến răng tức tối, cười khẩy:

- Chỉ bằng ngươi?

Lạc Li chậm rãi nâng kiếm, chỉ thẳng vào Xích Ngư. Một luồng kiếm khí kinh người bắn ra, mây mù trong đoạn nhìn trượng bị nó hoàn toàn cắt đôi.

- Chỉ bằng vào ta!

Gương mặt xinh đẹp nở nụ cười hờ hững, sát khí ngập tràn, tay rung lên, kiếm khí hùng hậu toát ra, hình thành một dòng lũ kiếm khí trên cao.

Kiếm trận toát ra dao động cực kỳ đáng sợ, khiến Xích Ngư biến sắc.

Ai mà ngờ được, cô gái xinh đẹp nhỏ nhắn kia cũng là một kẻ khó chơi đến vậy.

Lần này thật là đá phải cục sắt.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 362: Hung Hãn Tình Lữ

Mây mù tràn ngập thiên địa, nhưng trên ngọn núi kia, phạm vi ngàn trượng quanh núi hoàn toàn trống trải, bốn người lăng không đối lập nhau, linh lực hùng hậu ùn ùn đổ ra, khiến cho mây mù không thể tới gần.

Mâu Tướng và Xích Ngư cực kỳ kinh hãi, vốn dĩ tưởng rằng mục tiêu dễ ăn như trở bàn tay, đột nhiên cừu non lại biến thành sói dữ, khiến họ là thợ săn trong khoảnh khắc này lại mang cảm giác như con mồi lọt bẫy.

- Bây giờ có hối hận cũng muộn rồi,

Mục Trần cười gằn nhìn Mâu Tướng, hắc lôi lóe ra, mơ hồ nhìn thấy một đường lôi văn sáng lên trong lớp áo, sức mạnh cuồng bạo và to lớn như mãnh long cuốn tới.

- Hối hận? Hóa Thiên cảnh hậu kỳ cũng dám to gan nói với ta như vậy. Lúc ta tung hoành Bắc Thương đại lục, lông của ngươi còn chưa có dài đâu!

Mâu Tướng tức giận quát.

- Vậy ư?

Mục Trần miệng cười càng lúc càng lạnh, hắc lôi lóe lên trong mắt, hắn tiến tới, bất thình lình như quỷ mị xuất hiện trước mặt Mâu Tướng, hắc viêm cuộn với hắc lôi cộng hưởng vào thế công cực kỳ hung mãnh.

Mâu Tướng lạnh gáy, linh lực trong người không hề giữ lại bùng phát ra hết, toàn bộ hóa thành mâu ảnh bắn ra. Hắn không tin đường đường

bản thân có thực lực Thông Thiên cảnh sơ kỳ lại không thể trấn áp một tên nhóc Hóa Thiên cảnh hậu kỳ!

"Đùng! Đùng!"

Hai người đối chiến trên cao, linh lực bắn phá tứ tung, không gian biến dạng như muốn vỡ, phong bạo xé toang những tầng mây.

Mục Trần và Mâu Tướng ngạnh chiến, Lạc Li đối diện Xích Ngư. Kiếm trận như sông lớn đổ xuống, bao phủ lấy đối thủ đang mặt mày xanh mét.

- Hừ!

Xích Ngư trừng mắt, linh lực rực lửa bùng cháy, kết ấn. Linh lực ngưng tụ thành những thanh trủy thủ đỏ sậm đáng sợ.

Trủy thủ ngập trời, bén nhọn dữ tợn, toàn bộ xông lên như mưa chống chọi lại con sóng kiếm khí kinh khủng.

"Bùm bùm!"

Những ngọn trủy thủ đỏ rực nhanh chóng tan nát dưới kiếm trận xanh biếc. Sắc bén của kiếm khí kia hoàn toàn vượt khỏi sự tưởng tượng của Xích Ngư.

Toàn bộ trủy thủ đều bị đánh tan, kiếm trận được thế tiếp tục xông lên.

Xích Ngư chật vật lui lại, từ thắt lưng trở xuống bị kiếm khí đánh trúng, máu tươi tung tóe.

- Xú nha đầu, ngươi muốn chết!

Xích Ngư giận dữ quát chói tai, tay siết lại, mười chùm sáng đỏ bay ra, hình thành đoản kiếm như ngưng tụ từ nham thạch mà thành.

Mười thanh đoản kiếm có nham thạch không ngừng nhỏ xuống, dao động nóng cháy tỏa ra kinh người.

Không ngờ mười thanh đoản kiếm đều là binh khí, lại là một bộ. Mỗi thanh kiếm nếu tách riêng ra chỉ là linh cụ trung phẩm, nhưng khi gom lại, uy lực đủ sức so sánh với linh cụ thượng phẩm.

- Xích Long Giảo Sát!

Xích Ngư búng tay ra, mười thanh đoản kiếm nhất thời hóa thành mười con xích mãng rít lên xuyên qua không trung, bay theo những quỹ đạo quái lạ tàn nhẫn, lao đến cắn xé Lạc Li.

Dù đối diện xích mãng xông tới, Lạc Li vẫn không chút hoang mang, kiếm khí bồng bềnh hình thành tầng phòng ngự quanh thân, đón đỡ toàn bộ công kích.

Hai vòng chiến trên cao lúc này đã trở nên vô cùng khốc liệt.

Thời gian càng trôi qua, sự hoảng hốt càng hiện rõ trên gương mặt Mâu Tướng và Xích Ngư, vì họ đang phải chịu áp lực khá lớn. Hai đứa nhỏ trước mặt đang bày ra sức mạnh và năng lực khiến họ phải tái mặt.

Cảm giác càng lúc càng thêm bất an, nếu cứ tiếp tục thế này, e rằng sớm muộn cũng sẽ lâm vào hạ phong.

Phải dốc lực giải quyết, nếu không sẽ cực kỳ bất lợi.

Mâu Tướng và Xích Ngư lập tức trở nên hung ác.

"Uỳnh!"

Hắc mâu mạnh mẽ chống cự với quyền phong của Mục Trần, Mâu Tướng lợi dụng thời cơ lui nhanh, hai mắt lúc này đã đỏ ngầu.

"Ầm!"

Linh lực cuồng bạo như sóng dữ trong cơ thể tuôn ra, tay kết ấn, linh lực cuồn cuộn ngưng tụ trên không, mơ hồ hình thành một cây thạch mâu khổng lồ đâm trời thấu đất.

Thạch mâu đáng sợ và cổ xưa, trên thân phủ kín hoa văn kỳ dị, dao động hùng hậu tỏa ra như có thể đâm thủng cả trời đất.

Mục Trần trợn mắt nghiêm túc. Mâu Tướng có lẽ đang thi triển một thần quyết công kích cực kỳ lợi hại.

- Tiểu tử, chịu chết đi!

Mâu Tướng phun ra một ngụm máu, bắn vào thạch mâu. Nhất thời thạch mâu trở nên u ám, tràn ngập sát khí.

- Huyết Thần Chiến Thiên Mâu!

Mâu Tướng hét lớn, thanh thạch mâu bắn lên cao, rồi hóa thành huyết quang đổ xuống, khiến cho không gian nổ tung, xé toạc.

Mục Trần ngẩng lên chăm chú nhìn vào thạch mâu đang đâm xuống, hai tay kết ấn, tinh tú ngưng tụ sau lưng, ba quang ảnh thần thú xuất hiện gầm rống liên hồi.

Tứ Thần Tinh Túc Kinh, tam đại thần ấn một lần nữa được Mục Trần thi triển ra cùng lúc.

Uy lực của thần ấn đang tăng trưởng mạnh mẽ theo thực lực của Mục Trần.

"Grào!"

Ba thần thú từ hư không xuất hiện, lập tức hóa thành ba luồng sáng khác màu nhau xoắn vào nhau bắn đi, mang theo linh lực ồ ạt trấn áp thạch mâu!

"Đùng!"

Những trận gió lớn tàn phá khắp nơi, đất đá văng tung tóe, ngọn núi bên dưới tầng tầng bị sụp đổ.

Mâu Tướng chăm chú quan sát phong bạo khắp nơi, một lát sau mới tan đi, và bóng dáng Mục Trần cũng theo đó mất tích.

- Bị đánh tan tành rồi sao?

Mâu Tướng quét mắt nhìn khắp nơi, sắc mặt khấp khởi mừng thầm. Một chiêu của hắn là sát chiêu mạnh nhất, vậy mà Mục Trần lại dám đỡ đòn chính diện, thật không biết trời cao đất dày.

- Còn chưa đánh xong mà, ngươi hí hửng gì chứ?

Thình lình tiếng cười nói châm chọc vang lên khiến Mâu Tướng biến sắc, vội vàng nhìn lên. Chẳng biết từ khi nào Mục Trần đã xuất hiện trên cao, đằng sau hắn có một tòa hắc tháp to lớn, cao đến chín tầng.

- Để xem ai đè ai cho biết!

Mục Trần cười lạnh, cửu cấp Phù Đồ tháp bừng sáng, thân tháp sáng ngời, ánh sáng lan lên từng tầng một. Nhanh chóng hào quang tràn ngập đến tầng thứ tư.

"Grào!"

Trên thân tháp, kim văn xuất hiện, bốn con kim long gào thét thoát khỏi hắc tháp. Trước đây hắn chỉ có thể gọi ra hai con kim long khi làm sáng lên hai tầng, nhưng hiện tại thực lực tăng cao, đã có thể gọi cùng lúc đến bốn con.

- Đè hắn xuống cho ta!

Mục Trần vỗ xuống, cửu cấp Phù Đồ tháp mang theo bốn con kim long uốn lượn xung quanh phủ bóng xuống Mâu Tướng, mạnh mẽ hạ xuống khiến hắn biến sắc.

- Vạn Mâu thần quyết!

Mâu Tướng kinh hoảng hét lên, vạn tia hắc mâu từ đâu xuất hiện, mạnh mẽ đâm thẳng vào hắc tháp đang ấn xuống.

"Keng keng keng!"

Thế như rất tiếc, tất cả hắc mâu lao đến chạm vào Phù Đồ tháp đều nổ tan tành, không hề ngăn cản được thế trấn áp mãnh liệt của nó.

"Rầm!"

Chỉ khoảnh khắc sau đó, cửu cấp Phù Đồ tháp hung hăng đè lên thân thể được linh lực hùng hậu bao bọc thành một tầng phòng hộ của Mâu Tướng.

"hự hự!"

Mâu Tướng biến sắc, mặt trắng bệch. Máu phun xối xả, bị đè phải quỳ xuống, chấn động khiến ngọn núi dưới chân cũng theo đó sụp đổ.

"Rầm!"

Nhưng Mâu Tướng cũng nhanh trí, ngay khi bị nhấn vào trong lòng núi, mượn những tảng đá che khuất thân hình, hắn đào đất nhanh chóng chui ra chỗ khác, tránh bị hắc tháp tiếp tục nghiền nát. Thân thể cực kỳ thê thảm, máu me bê bết, mặt mày tái nhợt, ánh mắt kinh hoàng.

Một kích của Mục Trần khiến hắn trọng thương. Hơn nữa lúc bị hắc tháp đè xuống, linh lực trong người có dấu hiệu chậm chạp, nhưng bị phong ấn vậy.

- Tiểu tử này thật quái đản!

Mâu Tướng run rẩy dữ dội, lòng đã không còn tâm tái chiến, muốn bỏ chạy. Lúc này không đi, không chừng sẽ bị Mục Trần chém giết không tha.

"Vèo!"

Hắn nghĩ vậy, chân đã lập tức phóng lên. Chỉ cần xâm nhập vào vùng mây mù, muốn thoát cũng dễ hơn.

Trên bầu trời, Mục Trần nhìn theo Mâu Tướng chui lủi như chuột, khóe miệng nhếch môi cười, tay kết ấn.

Mâu Tướng cách mây mù còn khoảng trăm trượng, nhưng chưa kịp chui vào vùng mây xám, thì đột nhiên nơi đó gió to nổi lên, khiến cho mây mù tiêu tán, rồi hai tòa linh trận chẳng biết từ đâu hiện ra.

Linh trận vận hành, linh lực tỏa ra, từng chùm sáng bắn lên người Mâu Tướng khiến hắn không kịp trở tay.

"Uỳnh!"

Hắn lại bị đánh văng đi, ánh mắt cực kỳ sợ hãi. Linh trận này từ khi nào lại được bố trí trong đám mây mù này?

Thân hình bị bắn cắm vào lòng núi, khí tức trở nên yếu ớt, miệng phun máu phèo phèo, lồng ngực lõm vào, ánh mắt hắn khó tin nhìn Mục Trần đang hạ xuống từ trên cao. Tên kia vung tay một cái, hai đạo linh trận đằng xa lập tức tiêu tán.

Mục Trần hờ hững nhìn Mâu Tướng đang trọng thương, tay nắm lại. Một thanh hắc mâu xuất hiện trong tay hắn. Hắn giơ tay chặt nó ra thành bốn khúc, rồi bắn bốn khúc mâu vào tứ chi của Mâu Tướng, ghim chặt hắn vào lòng núi, không thể động đậy.

- Aaaaaa!

Mâu Tướng đau đớn kêu thảm, gương mặt cực kỳ sợ hãi. Tên thiếu niên này mặt còn búng ra sữa, mà thủ đoạn lại vô cùng tàn nhẫn.

Trên bầu trời, Xích Ngư nghe được tiếng la thảm thiết của Mâu Tướng cũng run rẩy, vội nhìn qua liền thấy Mục Trần đóng đinh đồng đội

của hắn trong lòng núi, gương mặt hắn cũng kinh hãi không kém.

Tiểu tử này, sao có thể lợi hại đến thế!

- Chạy!

Chiến ý mất sạch, Xích Ngư hiểu rõ cuộc săn của hắn đã thất bại, nếu còn không trốn thì kết cục chẳng sung sướng hơn Mâu Tướng.

"Vù!"

Hắn quyết định nhanh, hành động cũng nhanh, thân hình lui gấp, còn mười thanh đoản kiếm dung nham nóng chảy kia được bắn đi ngăn cản Lạc Li, tạo cơ hội trốn thoát.

Lạc Li lạnh lùng nhìn Xích Ngư đang tính kế bỏ trốn, tay nắm chặt trường kiếm. Vỏ kiếm bay lên, kiếm xuất vỏ, hàn quang xuất hiện, nhiệt độ trong khu vực lập tức bị hạ xuống.

Trường kiếm trong tay nhẹ nhàng chậm rãi trảm xuống.

"Xoẹt!"

Không gian trước mặt nàng bị cắt ra thành một đường, mười thanh đoản kiếm bị khựng lại giữa không, kiếm khí lướt qua, chúng trở thành hai mươi mảnh đoản kiếm.

"Choang."

Mười thanh đoản kiếm rơi xuống, linh khí tan mất, bộ linh cụ thượng phẩm hoàn toàn bị một kiếm hủy mất.

"Hự!"

Linh cụ thu nạp linh lực bản thân, Xích Ngư cũng bị liên lụy, phun máu. Ánh mắt hắn lúc này đã cực kỳ kinh hoảng, nhưng chỉ vừa định tăng tốc bỏ chạy, thì hai luồng kiếm khí xuyên không gian tác động lên hai vai của hắn.

Thân hình đang lui đi cũng bị khựng lại.

Lạc Li đứng giữa không, kiếm chỉ lên trời, vỏ kiếm đang xoay vòng trên cao rớt xuống, chính xác bọc lấy thanh thần kiếm, vang lên một tiếng ngân thanh thúy.

Cùng lúc đó, Xích Ngư phun máu dữ dội, hai cánh tay từ bả vai rơi xuống, chỗ máu thịt bị cắt ngọt sớt.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 363: Cứu Người

Hai cánh tay từ bả vai rơi xuống, Xích Ngư hét thảm. Hắn cũng rơi xuống, khụy gối trên ngọn núi, máu phun ra như nước, khí tức yếu ớt.

Lạc Li hạ xuống, ánh mắt xinh đẹp lạnh lùng đầy sát khí, kiếm kề lên cổ họng Xích Ngư. Kiếm khi lạnh toát khiến hắn mặt cắt không còn hột máu, chẳng dám cử động.

Mục Trần đằng xa thấy vậy chỉ cười nhạt, vung tay hút lấy Mâu Tướng ra khỏi lòng núi, rồi tới chỗ Xích Ngư ném hắn lăn lóc bên cạnh. Hai vị đại ác bá top 10 Huyền Thưởng bảng lúc nãy còn uy phong lẫm lẫm, bây giờ thê thảm còn hơn con chó chết.

- Hai vị, dường như mọi chuyện vượt khỏi kế hoạch dự kiến nhỉ.

Mục Trần cười chọc tức hai tên mặt xám mày tro đang sợ hãi run cầm cập.

Xích Ngư bị chặt đứt hai tay, ánh mắt cực kỳ oán độc nhìn Mục Trần chằm chằm. Mâu Tướng thì cố trấn tĩnh nghiến răng đe dọa:

- Các ngươi không cần phải đắc ý, lát nữa đây cả hai tên các ngươi không ai chạy thoát!

Mục Trần cười nói:

- Hai vị, nói cho ta biết kế hoạch một chút đi...

- Nằm mơ!

Xích Ngư cười gằn.

Mục Trần búng tay bắn ra một tia linh lực đập vào ngực Xích Ngư, bắn hắn đi cả trăm trượng, chẳng màng hắn sống chết ra sao, quay sang hỏi Mâu Tướng:

- Nếu ngươi cũng muốn giống hắn thì ta cũng vui lòng giúp một tay.

Mâu Tướng run rẩy nhìn thiếu niên tuấn tú "ngây thơ" trước mặt, đôi mắt tên đó chỉ có sự lạnh lùng tàn nhẫn. Thủ đoạn của hắn phải nói là đáng kinh hãi, chẳng giống một tên đệ tử trong cái tháp ngà Bắc Thương linh viện kia.

- Các ngươi không có hy vọng nào đâu, Ma Long Tử không phải kẻ các ngươi đủ sức chống lại.

Mâu Tướng nghiến răng nói tiếp:

- Bây giờ thả chúng ta rồi chạy đi còn kịp, nếu để rơi vào tay Ma Long Tử, các ngươi muốn chết cũng không xong!

- Hắn muốn làm gì?

Mục Trần nhíu mày, hỏi.

- Làm gì? Hê hê, dĩ nhiên là ăn sống sạch sẽ các ngươi, khiến cho Bắc Thương linh viện chịu đả kích nghiêm trọng. Lúc đó địa vị của hắn sẽ được tăng cao trong Long Ma Cung.

Mâu Tướng cười gằn.

- Hắn nuốt nổi không? Hình Điện tam tướng lần này cũng ra quân, Ma Long Tử có mồm to lắm sao?

Mục Trần cười khẩy khinh bỉ. Cả ba người kia đều có thực lực Thông Thiên cảnh trung kỳ, chẳng yếu hơn Trầm Thương Sinh. Ma Long Tử tuy mạnh nhưng đâu đủ sức một mình nuốt trôi được cả ba người kia. Hơn nữa nếu họ tìm ra được Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông trước, thì chiến lực của cả đội sẽ lại hoàn toàn lấn át đối phương.

- Các ngươi cũng quá coi khinh Ma Long Tử.

Mâu Tướng châm chọc:

- Bây giờ có lẽ hắn đã tìm được Lâm Tranh, nếu ta đoán không sai, Lâm Tranh bây giờ đã bại.

- Còn Cổ Thiên Viêm và Chu Thanh Sơn, thì có Mục Cốt và Quỷ Hùng ngăn lại. Sau đó thêm Ma Long Tử, tự nhiên sẽ bắt gọn cả hai. Còn những kẻ khác, ngươi nghĩ bọn kia có năng lực gì?

Mục Trần trợn mắt. Ma Long Tử lại mạnh đến mức độ đó sao? Cả Lâm Tranh cũng giải quyết được?

- Vả lại cũng đừng nghĩ cứu được Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông thì chiến lực sẽ lại tăng. Hai kẻ kia đã bị trúng Long Ma độc của Ma Long Tử, bản thân còn khó mà giữ được, có cứu về cũng chẳng có tác dụng gì.

Mâu Tướng hả hê tiếp tục đả kích Mục Trần, gương mặt cực kỳ đắc ý. Để xem bọn bây đấu thế nào với Ma Long Tử, không biết sống chết!

Mục Trần mắt phát lạnh. Quả nhiên là đại ác đệ nhị Huyền Thưởng bảng, lợi hại thật.

- Bây giờ làm sao đây?

Lạc Li đến gần Mục Trần, thì thào hỏi nhỏ. Cục diện lúc này khá rối rắm, đối phương tách bọn họ ra, ý đồ là đánh bại từng người một, đến khi tam tướng bị giải quyết, thì khó mà chống cự nổi bọn người kia.

Mục Trần trầm tư, lát sau nhìn sang Mâu Tướng, nói:

- Ngươi hẳn là biết Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông ở đâu?

- Ngươi còn muốn đi cứu bọn họ? Bọn họ trúng độc, ngươi có cứu cũng vô dụng!

Mâu Tướng cười khẩy.

- Cũng không nhọc ngươi phải lo, dẫn đường là được.

Mục Trần cười nhạt. Đối phương đã tách họ ra, vậy thì nhân dịp này lẻn ra sau lưng cứu Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông trước. Độc họ trúng phải thì tìm biện pháp, nếu có thể giải được thì chiến lực lại tăng, rồi móc ngược lại chặn giết, không chừng còn có thể xoay chuyển cục diện.

Và phải tận dụng thời gian, trước khi phe ta bị bắt hết, phải cứu cho được Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông, phục hồi chiến lực cho cả hai.

- Ta sẽ tìm Xích Ngư hỏi lộ tuyến rõ ràng, nếu hai đường đi không khớp, thì đừng trách ta để vài thứ của ngươi ở lại đây.

Mục Trần mỉm cười nói với Mâu Tướng, nhưng nụ cười kia đáng sợ vô cùng.

Mâu Tướng run rẩy, lạnh toát sống lưng. Hắn chẳng thể tưởng tượng nổi Mục Trần tàn nhẫn đến mức nào, càng lúc càng thấy tên kia hung ác hơn cả hắn.

- Ngươi cho ta sống, ta sẽ dẫn đường.

Mâu Tướng cũng không phải kẻ ngu mà lì, hiển nhiên biết rõ bản thân không có nhiều lựa chọn.

- Vậy phải xem ngươi biểu hiện thế nào.

Mục Trần mỉm cười, lướt tới chỗ Xích Ngư, nhìn từ xa lại như đang nói chuyện gì đó, rồi hắn trở lại đem theo Xích Ngư đang mê man.

- Khởi hành thôi!

Mục Trần một tay xách Mâu Tướng đang trọng thương, rồi mang theo cả hai bay vào mây mù dày đặc, dựa theo phương hướng Mâu Tướng chỉ mà lướt đi.

Trong lúc đó, một nơi nọ ở Tây Hoang cảnh, một người đang ngồi xếp bằng trên một tảng đó cực to như một tòa núi nhỏ, hắn nhíu mày.

Mắt ngẩng lên nhìn về hướng của Mục Trần, lẩm bẩm:

- Hướng đó, là Mâu Tướng và Xích Ngư? Dường như bị người ta bắt, bây giờ còn đi về bên kia... muốn cứu Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông sao?

Gương mặt tên này rất bình thường, nhưng ánh mắt âm u như độc xà, chính là vị Linh Trận sư cấp 5 trong top 10 Huyền Thưởng bảng, Ngô Giáp.

Hắn nheo mắt nhìn về đằng trước, một linh trận khổng lồ đang vận hành, trong đó có ba bóng người đang bị vây khốn.

Nhìn kỹ lại chính là Hạc Yêu, Tô Huyên, Từ Hoang. Cả ba không bị tách ra quá xa, nên dễ dàng tìm thấy nhau, sau đó lại gặp phải Ngô Giáp chặn đầu.

Đối diện một vị Linh Trận sư cấp 5 đã chuẩn bị sẵn, dù cả ba liên thủ cũng không chiếm được thượng phong, còn bị linh trận vây khốn, không thể đột phá.

Nhưng may là liên thủ, nên có thể miễn cưỡng tự bảo vệ.

Ngô Giáp nhìn chăm chăm vào ba người trong linh trận, nhíu mày. Đột nhiên hắn đứng dậy. So với Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông, ba tên này chẳng là cái gì. Hai bên đang giằng co với nhau, không thể để bọn người kia tiếp cận bọn họ.

- Trước cứ tạm tha các ngươi đã.

Ngô Giáp cười gằn, rồi lắc mình biến mất trong mây mù.

Không có Ngô Giáp điều khiển, tòa linh trận vây khốn ba người yếu dần, khiến cho họ có cơ hội toàn lực phá trận.

. . .

"Vèo!"

Trong mây mù dày đặc, Mục Trần và Lạc Li lướt đi nhanh chóng, linh lực tuôn ra mở đường ngăn cản mây mù tụ lại.

Họ đã tăng tốc tối đa, vì cần phải tranh thủ thời gian, nếu để cho Ma Long Tử giải quyết xong tam tướng, thì tình hình e rằng sẽ cực kỳ bất lợi.

Mâu Tướng bị Mục Trần xách trong tay thì liên tục chỉ đường, nhưng ánh mắt dường như có gì đó khó hiểu.

"Veo!"

Hai người vẫn bay tới, thình lình Mục Trần trợn mắt, nắm lấy tay Lạc Li rồi lui lại.

"Ầm!"

Ngay tức khắc, đám mây đằng trước bị xé toang, một luồng linh lực to lớn bắn ra đáng sợ.

Lạc Li trừng mắt lạnh lùng, tay vung kiếm. Kiếm khí hùng hậu cắt xé luồng linh lực công kích.

- Không ngờ Mâu Tướng và Xích Ngư lại bị túm trong tay hai tên đệ tử thế kia...

Trong mây mù có một âm thanh truyền ra, một chút kinh ngạc pha lẫn cười nhạo, rồi một bóng người hiện ra, chính là Ngô Giáp.

Sau lưng Ngô Giáp có linh trận thận lớn đang vận hành, lúc nào cũng có thể phát động công kích.

- Đệ ngũ Huyền Thưởng bảng, Ngô Giáp ư?

Mục Trần nhìn hắn ta, nhíu mày nhận diện.

- Hai vị, dừng lại ở đây thôi, không cần phải đi nữa, ta sẽ ngăn cản các ngươi.

Ngô Giáp mỉm cười cất tiếng.

Mục Trần lạnh lùng chú ý Ngô Giáp, ánh mắt đầy sát khí.

Nhưng hắn chưa kịp ra tay, Lạc Li tiến lên trước khẽ nói:

- Ta cản hắn, ngươi đi cứu người trước đi.

Mục Trần giật mình, hơi do dự.

- Tin tưởng ta được chứ?

Lạc Li nhíu mày, Mục Trần luôn bảo vệ nàng, đưa nàng ra sau lưng, nhưng hắn cũng quá xem thường nữ hoàng tân nhiệm của Lạc Thần tộc rồi!

Mục Trần mỉm cười, gật đầu:

- Vậy nàng cẩn thận.

Hắn cũng không phải là lo lắng. Lạc Li thực lực ẩn giấu ra sao, chính hắn cũng đoán không hết, nàng ít khi nào ra tay hết lực, Mục Trần cũng không tin Lạc Thiên Thần lại để Lạc Li rời khỏi Lạc Thần tộc, gia nhập Bắc Thương linh viện.

Nói xong, hắn lắc mình lướt đi.

- Đi đâu được?

Ngô Giáp lạnh lùng quát, linh trận sau lưng vận hành, từng đạo linh lực như lũ cuốn tới Mục Trần.

"Xoẹt!"

Một luồng kiếm chém ngang, kiếm khí tràn ngập cắt xé dòng lũ, rồi thuận đà chém tới Ngô Giáp, khiến hắn không thể phân thần.

Mục Trần chớp lất thời cơ chui tọt vào mây mù biến mất tăm. Hắn phải nắm thời cơ trước khi Ma Long Tử giải quyết xong Lâm Tranh để cứu bằng được Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông.

Nếu không cục diện sẽ trở nên bất lợi khó lường.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 364: Tìm Lửa

"Vèo!"

Mục Trần lướt đi liên tục trong mây, hắn cảm nhận rõ dao động linh lực kịch liệt từ đằng sau truyền lại, rõ ràng Lạc Li đang phải kịch chiến với Ngô Giáp.

Mục Trần quay lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn Mâu Tướng đang bị xách trong tay, cười gằn:

- Dường như còn vài thứ ngươi chưa nói cho ta biết?

Mâu Tướng biến sắc, liên tục lắc đầu.

- Vậy Ngô Giáp làm sao biết được hướng đi của chúng ta?

Mục Trần lành lạnh nói:

- Ngươi báo cho hắn?

Mâu Tướng vội trả lời:

- Trong đám mây mù ở Tây Hoang cảnh này Ngô Giáp có bố trí linh trận, nên hắn có thể cảm ứng được những biến động trong đó.

Mục Trần trừng mắt liếc hắn, búng tay bắn ra một tia linh lực dò xét vào đám mây. Quả nhiên cảm thấy có những dao động nhỏ khác thường, cảm ứng như là linh trận.

Ngô Giáp này đúng là đáng ngại.

Mục Trần nheo mắt, vung tay lên, ngưng luyện ra mười mấy linh ấn, nó nhanh chóng dung nhập vào không khí, hình thành một tiểu linh trận bao phủ lấy Mục Trần.

Tiểu linh trận không mạnh mẽ, nhưng có thể ngăn cản năng lực cảm ứng của linh trận kia, Mục Trần không muốn mọi hành động của hắn đều bị Ngô Giáp biết rõ như lòng bàn tay.

- Tiếp tục dẫn đường!

Làm xong việc đó, Mục Trần hờ hững nhìn Mâu Tướng, thản nhiên cất tiếng.

Mâu Tướng vì ánh mắt đáng sợ của Mục Trần mà run rẩy, vội chỉ đường.

Tiếp tục đi, Mục Trần không hề bị ngăn cản, sau khi chặn đứng cảm ứng của Ngô Giáp, tên kia cũng không cách nào tìm ra vị trí của hắn.

Một lát sau, Mục Trần chậm lại, hạ xuống một khe núi, nhìn một cốc sâu tràn ngập mây mù.

- Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông chắc là ở trong này, nhưng mây mù quá dày, khó mà dò xét.

Mâu Tướng vội chỉ vào thâm cốc, nói.

Mục Trần gật đầu, búng tay ra, một tia linh lực đập vào Mâu Tướng khiến hắn bất tỉnh, rồi hắn chụp lấy và lướt vào trong cốc.

Tiến vào thâm cốc, tầm nhìn hoàn toàn bị ngăn cản, Mục Trần hơi suy tư, lướt lên không trung, bất chợt bùng nổ linh lực, hắc viêm bùng lên như khói phá tan mây mù quanh hắn.

Địa hình thâm cốc phức tạp, bị mây che lấp, nếu muốn tìm hai người cố tình trốn trong này, e rằng quá khó khăn. Chi bằng hắn bùng nổ linh lực, tự lộ thân phận để hai người kia cảm nhận, nhất định sẽ đáp lại.

Hành động của Mục Trần cực kỳ lộ liễu, nhanh chóng sau đó có một luồng linh lực bùng lên ở một hướng kia.

Dao động linh lực này rất quen thuộc, là Trầm Thương Sinh.

Mục Trần mừng rỡ, lập tức hướng về chỗ đó. Lát sau hắn chậm lại, chăm chú nhìn phía trước, một vách núi gần đó lộ ra một cái sơn động, một bóng người đứng thẳng nơi đó.

- Trầm học trưởng!

Mục Trần mừng rơn, thở phào nhẹ nhõm, hắn vội tới gần, nhưng khi nhìn rõ được hình dáng của Trầm Thương Sinh hắn không khỏi kinh ngạc.

Da dẻ Trầm Thương Sinh có một khối ban độc đen thui, lấp lánh. Khí tức âm độc đáng sợ tỏa ra khiến cho Trầm Thương Sinh nhìn có vẻ tiều tụy yếu ớt. Dù trạng thái tệ như vậy nhưng gương mặt của hắn vẫn cười tươi, khí khái lãng tử bệ vệ không hề mất đi.

- Hêy, không ngờ kẻ đến đây đầu tiên lại là người, thật là nghĩ không ra.

Trầm Thương Sinh nhìn Mục Trần, cũng tỏ ra mừng vui mỉm cười.

Mục Trần hạ xuống cửa động, tiện tay ném Mâu Tướng và Xích Ngư xuống đất.

- Là Mâu Tướng và Xích Ngư phải không? Cả hai tên đều bị ngươi giải quyết hết sao?

Trầm Thương Sinh kinh ngạc khi thấy hai cái thân tàn tạ như xác chết của Mâu Tướng và Xích Ngư. Hai tên đó tuy xếp hạng 7,8 nhưng dù sao thực lực cũng ở Thông Thiên cảnh sơ kỳ, khá lợi hại. Không ngờ được lại bị bắt bởi Mục Trần.

- Lâm học trưởng cũng đã đến, nhưng tình hình hiện tại không sáng sủa cho lắm.

Mục Trần hỏi thăm Trầm Thương Sinh:

- Hai người ra sao rồi?

- Tình hình cũng tối tăm không kém.

Trầm Thương Sinh bất đắc dĩ nhún vai, rồi xoay người đi vào sơn động. Mục Trần cũng vội bước theo. Trong động hắn nhìn thấy Lý Huyền Thông, lúc này trạng thái còn tệ hại hơn, hắc ban trên người dày đặc hơn Trầm Thương Sinh nhiều, cả người hôi thối.

Lý Huyền Thông mở mắt, gương mặt hắn cũng có một khối hắc ban, khiến gương mặt anh tuấn của hắn trở nên quái dị đáng sợ. Hắn nhìn Mục Trần, cố gượng cười, cũng không ngờ được người tìm được bọn hắn đầu tiên lại là Mục Trần.

- Sao có thể như vậy?

Mục Trần cũng khó hiểu, với thực lực của Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông, đối phương có nhiều người cũng khó mà khiến cả hai lâm vào thảm cảnh như thế này.

- Ma Long Tử đã chuẩn bị trước, thực lực của hắn đã đạt tới Thông Thiên cảnh hậu kỳ, nhưng trước đó khi giao đấu với chúng ta luôn giấm diếm, đến khi hai ta lọt vào vòng vây mới bùng nổ thực lực, lại còn mang theo Long Ma độc mà hắn đã cất công về lấy ở Long Ma Cung. Đó là một loại kịch độc do cường giả Chí Tôn luyện chế ra. Chúng ta vô ý bị trúng độc, thực lực đến bây giờ vẫn không khôi phục lại được.

Lý Huyền Thông thản nhiên giải thích.

- Thông Thiên cảnh hậu kỳ. . .

Mục Trần nghiêm mặt, Ma Long Tử quả nhiên đã đạt trình độ đó, thế có nghĩa là Lâm học trưởng cũng không thể là đối thủ của hắn.

- Tu luyện trong Long Ma Cung cực kỳ âm độc, tuy rằng thành tựu về sau có hạn, nhưng trước đó tiến triển rất nhanh, việc này cũng do ta sơ sót, không ngờ Ma Long Tử lại đột phá nhanh chóng đến vậy.

Trầm Thương Sinh cau mày, trình độ đó hắn cũng đã chạm đến, chỉ cần bế quan một thời gian không lâu sẽ đạt tới Thông Thiên cảnh hậu kỳ, nhưng đáng tiếc vì Long Ma độc mà cả hai đến hôm nay chưa thoát khỏi vòng vây của Ma Long Tử.

- Việc quan trọng nhất lúc này là tiêu trừ Long Ma độc, nếu Ma Long Tử đã đến Thông Thiên cảnh hậu kỳ, Lâm học trưởng e rằng khó mà cầm cự được, chúng ta phải nhanh chóng giải cứu bọn họ.

Mục Trần trầm ngâm.

Trầm Thương Sinh ngồi xuống, bất đắc dĩ nói:

- Long Ma độc này phải là cường giả Chí Tôn mới may ra có năng lực giải độc, chúng ta không có biện pháp. . .

Mục Trần sửng sốt, cường giả Chí Tôn? Bọn họ mà có cường giả Chí Tôn, Ma Long Tử sao còn dám ngông cuồng? Hắn đã chắc ăn Bắc Thương linh viện không phái ra cường giả Chí Tôn đối phó hắn, nên mới dám bày trò như thế này.

- Để ta thử xem, linh lực của ta có chút đặc biệt, xem có hiệu quả nào không.

Mục Trần trầm ngâm một lúc lâu rồi lên tiếng. Linh lực của hắn có dung hợp Cửu U Hỏa, đối với độc tố hắn là có khả năng khắc chế.

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông cũng gật đầu, có cách nào thì cũng nên thử, hiện tại cũng chỉ có thể thử ngựa chết tìm ngựa sống.

Mục Trần đến trước mặt Trầm Thương Sinh, hắc viêm bùng lên, sức nóng lan tỏa.

Bàn tay hắn đặt lên đỉnh đầu Trầm Thương Sinh, linh lực dũng mãnh tiến vào người Trầm Thương Sinh.

Linh lực của Mục Trần tiến vào, hắn liền cảm nhận rõ sự náo loạn trong cơ thể Trầm Thương Sinh. Long Ma độc như một con độc long chạy tới chạy lui trong người, nơi nơi độc tố lướt qua, linh lực lập tức bị ăn mòn tiêu tán, cứ như thế khiến cho hai người không ai có thể hồi phục được.

Mục Trần hơi suy nghĩ, rồi điều khiển linh lực lao tới bao vây một tia Long Ma độc, hắc viêm bừng cháy chuẩn bị luyện hóa nó.

"Xèo xèo."

Long Ma độc như có phản ứng, nó nhận thấy uy hiếp đến sinh tồn của nó, độc khí liền phát tán ra chống cự lại hắc viêm.

Hắc viêm bốc cháy, độc khí tán ra, đôi bên giằng co. Mục Trần cảm thấy không ổn, vì Long Ma độc cực kỳ ương ngạnh, đối diện Cửu U Hỏa vẫn mạnh mẽ chống cự, tuy cũng đang tiêu tan dần dần, nhưng tốc độ này quá ư chậm chạp.

Mục Trần thở dài, thu linh lực trở về, sắc mặt âm trầm. Cứ theo cái tốc độ này, đến khi hắn khu trừ hết độc tố trong người Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông, thì cũng đã mấy ngày nữa.

Và bây giờ không phải là lúc có nhiều thời gian như vậy.

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông nhìn thấy sắc mặt Mục Trần, cũng chỉ đành thở dài. Tuy chẳng ôm hy vọng lớn, nhưng cũng có chút thất vọng.

Mục Trần cau mày, Cửu U Hỏa đúng là có năng lực luyện hóa Long Ma độc, nhưng còn chưa đủ lực. Nếu có một ngọn lửa mạnh bạo hơn hắn

là dễ dàng tiêu trừ độc tố.

Nhưng mạnh hơn Cửu U Hỏa, lửa đó tìm ở đâu?

Mục Trần trầm tư, sự yên tĩnh áp lực lên sơn động.

- Lửa mạnh hơn....

Mục Trần lẩm bẩm, lát sau mắt lóe sáng. Lửa mạnh hơn Cửu U Hỏa?

Cửu U Tước thành công tiến hóa, ngọn lửa chẳng phải cũng tiến hóa sao? Cửu U Hỏa ngày nào đã hóa thành Bất Tử Hỏa rồi cơ mà?

Mắt sáng lên, rồi chợt nhắm lại. Tinh thần Mục Trần chui vào Càn Khôn Trạc (Giới Tử Xuyến mà lão Đậu đổi lại thành cái này). Từ sau khi độ kiếp thành công, Cửu U Tước đã hóa thành cái trứng để tiếp tục tiến hóa ở trong này.

Trong Càn Khôn Trạc, Mục Trần dễ dàng tìm ra cái trứng đen to lớn, bề mặt đầy những hoa văn tím rịm, cảm giác áp lực cường đại tản mát.

Mục Trần lẵng lẽ tiến đến gần cái trứng, Bất Tử Hỏa hắn không điều khiển được, nên có thể mong rằng Cửu U Tước có thể nghe thấy tiếng hắn gọi, cho hắn một tia để dùng...

- Cửu U. . . nhanh đi....

. . .

Một nơi kia ở Tây Hoang cảnh.

Vùng đất sụp đổ hoang tàn, những khe nứt lan khắp nơi.

"Ầm."

Một bóng người hạ xuống, tung quyền đánh vỡ khối đá lớn, rồi đưa tay hút lấy một bóng người thê thảm đầy máu xách lên.

Ma Long Tử hờ hững nhìn Lâm Tranh bị trọng thương mà hôn mê, rọi xoay người đi mất.

- Giải quyết luôn tên thứ hai ....

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 365: Giải Độc

Trong sơn động yên tĩnh, Mục Trần nhắm chặt hai mắt, tâm thần không ngừng lên tiếng gọi Cửu U Tước đang trong quá trình tiến hóa. Vốn hắn cũng không có cách nào khác, chỉ có thể thử gọi mà thôi.

Dù rằng biện pháp khá ngu ngốc, nhưng bây giờ cũng chỉ làm được như thế.

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông nhìn thấy Mục Trần như vậy, cũng không lên tiếng quấy rầy. Bề ngoài họ tỏ ra vẫn tốt, nhưng thật ra trong lòng rất nôn nóng vì Long Ma độc. Nếu Mục Trần có biện pháp nhanh chóng luyện hóa nó đi, thì thật sự là tin vui khôn tả.

Cơ hội đó cũng không cao nhưng thà có hy vọng vẫn hơn.

Thời gian từng chút trôi qua, Mục Trần càng thêm lo lắng đổ mồ hôi, tâm tình càng thêm gấp gáp, vì hắn gọi cách nào cũng chẳng có ừ hử gì cả.

- Cửu U. . . lúc này ngươi không thể mất bóng như vậy được đâu a!

Mục Trần vội vã hối thúc.

Trong Càn Khôn Trạc, quả trứng đen dường như hơi run lên một chút, hoa văn màu tím thoáng hiện trên bề mặt.

Mục Trần lập tức nhận ra, mừng rỡ khôn xiết.

Tử văn càng lúc càng đậm, một ngọn lửa từ trong đó bay ra, nó không phải màu đen, mà hơi ngả sang màu tím.

Cháy nhè nhẹ, nó lơ lửng giữa không, nhìn như yếu ớt nhưng mang lại cảm giác vĩnh hằng bất tử.

Bất Tử Hỏa!

Sự mừng rỡ điên dại không thể ngăn cản dâng tràn trong lòng Mục Trần, hắn lập tức mở mắt, tay nắm lại, lập tức một ngọn lửa màu tím xuất hiện trong tay.

"Phừng phừng!"

Ngọn lửa tím vừa xuất hiện, không gian quan nó liền biến dang, dao động kỳ lạ tản mát ra xung quanh mang theo nhiệt độ nóng cháy, khiến sơn động đột ngột nóng như cái lò thiêu.

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông giật mình nhìn ngọn lửa tím, họ cũng cảm thấy sự đáng sợ kỳ dị trong ngọn lửa kia.

- Đây là lửa gì vậy?

Trầm Thương Sinh cất tiếng hỏi, giọng kinh hãi.

- Hêy!

Mục Trần mừng rỡ như trút được gánh nặng. Ngọn lửa này tuy nhỏ nhưng lại mạnh hơn Cửu U Hỏa của hắn rất nhiều, căn bản là khác biệt về đẳng cấp.

Có được một đốm Bất Tử Hỏa, thì việc luyện hóa Long Ma độc đã dễ dàng hơn nhiều.

- Ta bắt đầu đây, lần này ngon rồi!

Mục Trần cười toe toét nhìn Trầm Thương Sinh.

Trầm Thương Sinh mạnh mẽ gật đầu, thần sắc nghiêm trọng.

Mục Trần hít sâu một hơi, chỉ ngón tay, ngọn lửa tím bay ra bùng lên thành một tấm màn lửa bao bọc Trầm Thương Sinh.

"Xèo!"

Làn da Trầm Thương Sinh bị hung nóng lên, mồ hôi tuôn ra như tắm, rồi chỉ nháy mắt sau bốc hơi mất tích. Hắn cắn răng chịu đau đớn.

- Cố gắng một chút.

Mục Trần trấn an. Bất Tử Hỏa quá cường đại, hắn căn bản không thể khống chế tốt, không dám đưa nó vào cơ thể Trầm Thương Sinh, lỡ như có gì đó sơ sẩy thì có lẽ Trầm Thương Sinh chỉ còn lại nắm tro.

Trầm Thương Sinh cắn răng gật đầu, thân thể run rẩy, làn da nổi đầy gân xanh.

Màn lửa tím tỏa ra sức nóng cực độ, khiến cho hắc ban trên người Trầm Thương Sinh như sôi lên sùng sục, rồi những luồng độc khí đen thui từ từ bị bức ra khỏi cơ thể Trầm Thương Sinh.

"Aarrrrr!"

Trầm Thương Sinh nghiến cắn rên rỉ, mắt đầy tơ máu. Càng lúc càng có nhiều độc khí toát ra, hắc ban trên người càng lúc càng giảm đi nhanh chóng.

Hun nóng chừng vài phút, độc ban trên người Trầm Thương Sinh đã hoàn toàn bốc hơi đi hết.

Mục Trần lật tay, màn lửa tím bay trở về hóa lại thành một ngọn lửa nhỏ trên đầu ngón tay hắn, nhưng nhìn qua có vẻ nhạt đi một chút, có lẽ vì đã hao tổn không ít.

Gương mặt nhợt nhạt lúc nãy của Trầm Thương Sinh bây giờ đã trở lại thần thái vốn có, linh lực quanh người cuồn cuộn đổ vào cơ thể, dao động nhanh chóng trở lại mạnh mẽ.

Mất đi sự áp chế của Long Ma độc, thực lực đã nhanh chóng trở lại với hắn.

Mục Trần mừng rỡ, kích động quay sang Lý Huyền Thông, cười nói:

- Tới phiên ngươi.

Lý Huyền Thông gật đầu, nhắm chặt hai mắt, đợi đến lượt mình trải qua trị độc thống khổ.

Vì Lý Huyền Thông trúng độc nặng hơn Trầm Thương Sinh, thời gian khu độc càng nhiều hơn, đau đớn cũng dữ dội hơn, một lúc lâu sau mới có thể trừ hết độc tố trong người.

Tia độc khí cuối cùng rời khỏi cơ thể, Lý Huyền Thông trở lại thần sắc tỉnh táo lợi hại, bất chấp vẫn còn đau nhức trong cơ thể, hắn nhanh chóng tiến vào trang thái tu luyện để khôi phục linh lực.

Long Ma độc đều được giải trừ cho cả hai người, Mục Trần tạm yên lòng. Tia Bất Tử Hỏa lúc này đã chập chờn sắp tắt.

Mục Trần say mê nhìn Bất Tử Hỏa, lòng thoáng tham lam. Loại hỏa diễm này cực kỳ lợi hại, mới chỉ có một đốm lửa nhỏ như vậy mà chẳng khác nào thần khí cho hắn.

- Xem thử có thể thu nó vào người được không?

Mục Trần trầm ngâm, người khác chắc chắn không dại gì mà làm vậy, nhưng hắn thì khác, linh lực vốn đã dung hợp Cửu U Hỏa, và Cửu U Hỏa có cùng nguồn gốc với Bất Tử Hỏa, lại còn là thể tiến hóa, có lẽ sẽ không sinh ra sự kháng cự.

Nghĩ vậy, Mục Trần lập tức dùng hắc viêm bao bọc Bất Tử Hỏa, rồi kéo nó vào cơ thể.

Đúng như dự tính, tia Bất Tử Hỏa chui vào người không hề bạo động khiến Mục Trần vui sướng, cẩn trọng đưa thẳng nó vào khí hải.

Trong khí hải, Thần Phách của hắn há miệng hút lấy Bất Tử Hỏa, nhưng không đưa nó vào trong, mà lơ lửng trên tay. Đợi một lát không thấy hiện tượng bày xích gì, Mục Trần cười thầm đắc ý, không ngờ lại có được món hời.

Hắn nhìn lại Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông, cả hai đều đang cố gắng khôi phục, lại nhìn lên trên cao, một khối chất lỏng màu đen lấp lánh giữa không trung.

Đó là độc khí của Long Ma độc bức ra từ cơ thể hai người kia.

Ánh mắt nhìn Long Ma độc đầy vẻ suy tư, rồi chợt lóe lên, hắn giơ tay ra, ngón giữa đột nhiên trở nên đen kịt, hắc lôi lẹt xẹt xuất hiện.

Trong ngón giữa đó hắn phong ấn Hắc Thần Lôi Độc, một loại độc còn bá đạo nguy hiểm hơn cả Long Ma độc kia.

- Nếu ta cũng phong ấn Long Ma độc trong này, có lẽ độc chỉ kình sẽ càng thêm nguy hiểm nhỉ?

Nheo mắt thích thú, hắn liền giơ tay hút khối Long Ma độc kéo xuống, rồi chọc ngón tay vào ngoáy ngoáy.

Long Ma độc khiến cho Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông khổ ải thê thảm, nhưng Mục Trần lại chẳng sợ gì cả. Chưa nói đến còn một ít Bất Tử Hỏa trong người, với Hắc Thần Lôi Độc mà hắn còn áp chế được, thì khối độc bèo bọt này sao có thể tung hoành trong người hắn cho được.

Ngón tay Mục Trần lóe sáng, mạnh mẽ hút lấy Long Ma độc vào trong, màu đen kịt nay lại thêm cái lấp lánh, vẻ ngoài càng thêm nguy hiểm, thậm chí chính Mục Trần cũng bất giác lạnh sống lưng.

Mục Trần cẩn thận quan sát, chợt hắn quẹt ngón tay xuống, một tia hắc ám nhợt nhạt bắn ra, cắt vào vách núi. Không có tiếng động ầm ĩ,

cũng không nứt đá đổ núi, nhưng vách núi cứng rắn lại có thêm một đường rãnh sâu hun hút mỏng tang, khí tức ăn mòn toát ra đáng sợ.

Mục Trần kinh ngạc ra mặt, khiến màu sắc trên ngón tay trở lại bình thường. Cũng may phong ấn chỗ ngón tay hắn do Bắc Minh Long Côn thiết kế, bằng không hắn khó mà khống chế được độc tính quái ác như thế này.

"Ầm!"

Thình lình một tiếng nổ vang trong sơn động, linh lực hùng hậu ào ào tuôn ra, khiến sơn cốc như rung chuyển kịch liệt.

Mục Trần quay lại nhìn, Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông cùng lúc mở mắt, lóe lên như sao sáng.

Thực lực của bọn cuối cùng đã hoàn toàn phục hồi, hơn nữa còn có vẻ mạnh mẽ hơn. Biến cố lần này cũng có ích lợi không nhỏ.

- Chúc mừng!

Mục Trần cười nói.

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông đều đứng dậy, linh lực hùng hậu khiến thần thái trở lại uy phong.

Cảm nhận được linh lực mạnh mẽ trong người, cả hai đều tỏ ra vui vẻ, quay sang Mục Trần.

- Việc này, đa tạ!

Hai người chỉ tạ ơn qua loa, không thấy có vẻ cảm kích nhiều lắm. Nhưng Mục Trần biết, sau này nếu chính hắn gặp nạn uy hiếp sinh mệnh, hai người họ sẽ dốc lực cứu trợ.

Mục Trần mỉm cười, không nói lời khách sáo.

- Cả hai đã khôi phục, chúng ta cũng mau đi chứ?

Mục Trần cất tiếng hỏi, trong lòng cũng đang lo không biết nhóm người Lâm học trưởng bây giờ ra sao.

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông cũng gật đầu, vẻ lãnh khốc toát ra trong mắt.

- Ma Long Tử, bây giờ chúng ta lại tiếp tục trận đấu dang dở!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 366: Hội Tụ

Một thung lũng khá lớn, trên không trung cũng mây mù mờ mịt. Chính giữa thung lũng lại thoáng đãng không ngờ, theo đó là linh lực bạo động ào ạt.

"Ầm! Ầm!"

Ở đó, kiếm khí gào thét, đất đá sụp đổ, những khe nứt lan tràn khắp nơi.

Giao điểm của những khe nứt ấy là hai người đang giao đấu nhanh như sấm chớp, mỗi lần đối chiến đều khiến không gian vang lên những âm thanh dữ dội.

Nhìn kỹ lại, trong hai người có một bóng hình xinh đẹp, áo đen váy dài bao lấy thân hình thon thả, tay cầm chắc một thanh hắc trường kiếm, kiếm khí sắc bén bắn ra không ngừng.

Gương mặt quen thuộc, chính là Lạc Li.

Nhưng đối thủ của nàng lúc này lại không phải Ngô Giáp, mà là tên gầy nhom chỉ có da bọc xương, Mục Cốt.

Thân thể Mục Cốt lóe lên những tia sáng bạc, dường như toát ra từ xương cốt. Thân hình gầy ốm lại có sức mạnh bạt núi lấp biển.

Trong tay hắn là một thanh cốt đao, giao chiến với Lạc Li, cả hai đều bùng nổ thế công đáng sợ, trong một khoảng không gian cực lớn không ai dám đến gần.

Ngọn núi xa xa phía sau Mục Cốt, có vài người đang đứng quan sát vòng chiến kịch liệt bên dưới, ánh mắt đa phần tỏ ra kinh ngạc khó ngờ. Hẳn nhiên do không ai đoán ra Mục Cốt lại bị một cô gái xinh đẹp thực lực có vẻ yếu hơn lại đánh nhau không phân cao thấp.

- Hô hô, không ngờ Bắc Thương linh viện lại có thêm một đệ tử khó lường như vậy, tuổi trẻ thực lực đã như thế, không đơn giản chút nào.

Một gã cầm trường thương cất giọng kinh dị.

- Đằng Long, dám chắc cô gái này ngươi cũng chẳng đối phó nổi.

Ngô Giáp thản nhiên cười, lúc trước hắn đã giao đấu với Lạc Li, nàng ta cực kỳ lợi hại, bao nhiêu linh trận hắn bố trí từ trước nàng chỉ một kiếm đã phá hủy tất cả.

Tuy lời Ngô Giáp nói chẳng dễ nghe, nhưng gã tên Đằng Long chỉ nhún vai. Ngô Giáp dù sao cũng liệt vào hạng thứ 5 Huyền Thưởng bảng ở Bắc Thương linh viện, vả lại hắn là Linh Trận sư cấp 5, nếu muốn so đấu dây dưa kéo dài, thậm chí còn dai hơn cả Mục Cốt, Quỷ Hùng hai tên Thông Thiên cảnh trung kỳ.

- Nghe nói Mâu Tướng và Xích Ngư bị bắt?

Ngô Giáp gật đầu xác nhận:

- Bị một tên đệ tử gọi là Mục Trần đánh bại, hắn ta còn xông pha đi cứu Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông.

- Cứu ra được thì làm gì? Hai tên đó trúng phải Long Ma độc, đem ra chỉ thêm vướng chân.

Một gã khác ở trần, hình xăm đầu hổ trên ngực trề môi lên tiếng.

Đó là tên ác bá hạng thứ 9 Huyền Thưởng bảng, Vương Hổ.

- Ma Long Tử còn chưa tới sao? Xem ra đối phó ba tên kia cũng tiêu tốn không ít thời gian của hắn.

Đằng Long nhìn quanh quất, hỏi.

- Hình Điện tam tướng đâu phải nhân vật tầm thường, Ma Long Tử muốn đánh bại từng người cũng phải tốn không ít công sức đâu.

Ngô Giáp cười nhạt, nói tiếp:

- Nhưng cũng không có gì khác, họ có phản kháng mạnh mẽ cỡ nào kết quả cũng vậy thôi, chúng ta chỉ cần lo đám người còn lại là được. Đợi Ma Long Tử đến đây, thì tất cả đều phải bỏ xác lại thôi!

Ánh mắt lạnh lẽo như độc xà của hắn nhìn về ngọn núi xa xa, có vài người cũng đang đứng trên đó, chính là nhóm Hạc Yêu, Tô Huyên.

Nhưng lúc này sắc mặt bọn họ đầy nghiêm trọng, vì tất cả đều nhận thấy đám Ngô Giáp đang chăm chú quan sát bọn họ. Thực lực đối phương ra sao bọn họ đều đã từng giao chiến, mỗi kẻ đều độc ác máu lạnh. Nếu có Lâm Tranh và hai vị kia thì tốt hơn, nhưng lúc này tất cả mọi người tụ họp lại được, tam tướng lại chẳng thấy tăm tích, khiến cho mọi người cảm thấy bất an vô cùng.

Lúc nãy đối phương suýt nữa cũng hốt gọn một mẻ bắt hết cả nhóm, nhưng may thay Lạc Li tới kịp, ngăn cản tên Mục Cốt mạnh nhất, khiến cho đối phương co vòi chưa dám lên. Nhưng bọn họ biết chuyện này chẳng được bao lâu, vì họ cũng không thể dựa vào một mình Lạc Li để ngăn toàn bộ đám đồ tể kia được.

- Tên khốn Mục Trần kia đâu mất rồi?

Từ Hoang cáu bẳn hét lên.

Cục diện hiện tại đang cần có nhân vật chiến lực ngang với Thông Thiên cảnh trung kỳ để trấn áp đối phương, mà trong đoàn người ngoài tam tướng ra, chỉ có Mục Trần và Lạc Li là đủ tư cách.

Bây giờ Lạc Li đã phải dây dưa với tên kia, còn Mục Trần lại mất tích đâu không thấy....

Tô Huyên bất đắc dĩ lắc đầu, sau khi tiến vào Tây Hoang cảnh, cả bọn bị chia cách ra với nhau, chẳng rõ được Mục Trần đã bị chuyển đi đâu.

- Lâm học trưởng có lẽ đã xảy ra chuyện.

Một gã cao thủ Hình Điện lầm bầm, nghiến răng:

- Ma Long Tử vẫn chưa hiện thân, ta nghi hắn đã tách ra đi đối phó Lâm học trưởng.

Tô Huyên biến sắc, nàng cũng nghĩ tới việc này, tình hình hiện tại đã rất không tốt, việc duy nhất chỉ có thể trông cây Lâm Tranh có thể đối phó được Ma Long Tử, như vậy cục diện sẽ hoàn toàn xoay chuyển.

Cả nhóm đều đang cố gắng chờ đợi.

"Uỳnh!"

Giao chiến trong thung lũng càng lúc càng kịch liệt, kiếm khí đáng sợ gạo thét đẩy lui Mục Cốt.

Kiếm khí lướt qua, Mục Cốt tóe máu, nhưng hắn chẳng quan tâm, bộ xương lộ ra dưới da thịt lóe sáng như kim thiết.

Mục Cốt này tu luyện một thần quyết luyện thể nào đó, thân thể cường đại đặc biệt, nên có thể ngăn cản được kiếm khí đáng sợ của Lạc Li.

- Thật sự đứa con gái khó chơi....

Mục Cốt nhìn thân thể máu me của mình mà cười gằn. Tiếng cười quái dị nghe rất chói tai.

- Bất quá ngươi đâu cần phải cố gắng làm gì, ta biết ngươi đang mong chờ Hình Điện tam tướng, nhưng ngươi sẽ thấy Ma Long Tử đem chúng lại đây, kết cục của các ngươi thế là hết.

Lạc Li chẳng bận tâm, thế công càng lúc càng hung hãn, kiếm khí dữ dội quét tới Mục Cốt.

"Vèo!"

Một tiếng xé gió từ xa vọng lại.

Mọi người bất giác nhìn qua, trong mây mù một đường thẳng xé toang chân trời, kẻ mới xuất hiện dáng dấp hung bạo như ác thần đứng giữa tầng không.

Người vừa đến thân hắc bào, lưng đeo hắc kiếm, mi tâm một con hắc long dữ tợn phát ra khí tức hung lệ.

Là Ma Long Tử!

Đám người Bắc Thương linh viện thấy người kia vừa tới, tất cả đều biến sắc, lạnh mình.

Không trung phía sau Ma Long Tử, ba người thân thể đầy máu lơ lửng ở đó, khí tức yếu ớt, dường như đang trọng thương hôn mê.

- Là tam tướng!

Bọn họ càng thêm kinh hãi, run rẩy hoảng hốt.

Ma Long Tử đáng sợ đến như vậy sao? Ngay cả tam tướng cũng không đánh bại được hắn?

- Ha ha, cuối cùng giải quyết xong rồi sao?

Quỷ Hùng cất tiếng cười to khoái trá.

Ma Long Tử hờ hững gật đầu, vung tay lên ném ba người đang hôn mê xuống ngọn núi chỗ đồng bọn:

- Không hổ là Hình Điện tam tướng, dù là ta đánh bại từng tên, nhưng cũng phải phí một phen khí lực.

Hắn nhìn qua vòng chiến của Lạc Li và Mục Cốt, nheo mắt kinh ngạc:

- Không ngờ ngoài Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông và Hình Điện tam tướng, Bắc Thương linh viện lại có thêm một đệ tử ưu tú.

- Còn một tiểu tử nữa cũng có bản lĩnh, có thể đột phá phòng tuyến của ta, lại có khả năng ngăn cách linh trận cảm giác trong mây mù, có lẽ hắn đã cứu được Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông.

Ngô Giáp cười nhạt.

- Cứu người?

Ma Long Tử trừng mắt, nhưng rồi lông mày giãn ra cười nói:

- Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông bây giờ có lẽ bị Long Ma độc muốn của ta biến thành phế nhân, cứu ra được chỉ thêm gánh nặng, cứ mặc chúng đi, lát nữa bắt lại luôn một thể.

Hắn thoáng nhìn qua đám người bên kia, sau khi nhìn ra thực lực của họ, thì chẳng tỏ vẻ quan tâm chút nào, ngạo nghễ cơ bản là đã nắm chắc trong tay.

- Quỷ Hùng, giúp Mục Cốt giải quyết nàng cho xong đi, đừng có lãng phí thời gian.

Ma Long Tử hờ hững ra lệnh.

- Ha ha, hai đánh một, cảm giác cũng không hay lắm đâu?

Quỷ Hùng cười cười ra vẻ chính nhân quân tử, nhưng hắn lại lấy ra cây bứa lớn của mình, chân giậm đất lướt ra, sức mạnh phá núi ngăn sông bổ xuống Lạc Li.

"Ầm!"

Mục Cốt cũng lập tức phối hợp, cốt đao trong tay bộc phát đao quang khổng lồ, hung hãn chém địch thủ.

Hai gã Thông Thiên cảnh trung kỳ liên thủ ra tay, uy lực cực mạnh.

Lạc Li nghiêm mặt, trường kiếm quét ra, kiếm khí dày đặc bảo hộ chính mình.

"Uỳnh!"

Tiếng nổ vang không trung, Lạc Li run rẩy bị bắn hạ xuống một đỉnh núi, mặt đỏ lên, khí huyết cuồn cuộn.

Tô Huyên biến sắc, đối phương sắp hạ sát thủ?

Nhưng trong đám bọn họ có ai đủ sức lên giúp Lạc Li? Ngay cả Hình Điện tam tướng cũng đã bị họ bắt...

Lạc Li vẫn lạnh lùng, tay nắm chặt Lạc Thần Kiếm, trường kiếm run lên nhè nhẹ, dao động như nước hồ lăn tăn mờ mịt, nhưng toát ra khí tức nguy hiểm vô cùng.

Thình lình lại thêm những tiếng phá gió vang trong không trung, mây mù bị xé toạc.

Động tĩnh bất ngờ khiến mọi người giật mình nhìn qua.

Xuyên qua mây, ba luồng sáng như tia chớp xuất hiện trên một ngọn núi khác, linh lực hùng hậu mạnh mẽ áp tới theo tiếng cười vang vọng.

- Trên Huyền Thưởng bảng đúng là chỉ có bọn giòi bọ, hai thằng đàn ông lại vây đánh một cô gái, không cảm thấy thương xót sao?

Nghe giọng nói trào phúng đó, Tô Huyên mừng rỡ ra mặt.

Mục Trần!

Cuối cùng hắn đã tới!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 367: Chạm Trán

"Ầm!"

Linh lực hùng hậu tản mát, ba người xuất hiện trên một ngọn núi, áp lực cực lớn khiế cho hai tên Mục Cốt và Quỷ Hùng biến sắc.

- Là Mục Trần, còn có Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông!

Tô Huyên mừng rỡ nhận ra ba người vừa đến, vốn chỉ mong Mục Trần đến kịp, không ngờ hắn lại còn tìm được cả hai người kia.

- Trầm Thương Sinh? Lý Huyền Thông? Thực lực của chúng khôi phục?

Phía bên kia, Mục Cốt, Quỷ Hùng thì kinh hãi trước khí thế bá đạo, dường như còn mạnh mẽ hơn cả trước khi bị thương.

Hai kẻ đó chẳng phải đã trúng Long Ma độc sao? Thực lực làm sao khôi phục lại được? Chẳng phải độc tính đó chỉ cường giả Chí Tôn mới đủ sức giải quyết được ư, chẳng lẽ có cường giả Chí Tôn nào đang bí mật hỗ trợ chúng?

Sắc mặt biến đổi không ngừng, cả bọn lập tức cảnh giác cao độ. Nếu địch thủ có cường giả Chí Tôn, thì ngay cả chạy cũng không thể nào chạy nổi.

- Long Ma độc tuy nói là cần cường giả Chí Tôn mới có thể phá giải, bất quá nếu có vài thủ đoạn gì đó thì cũng có thể. Cường giả Chí Tôn của Bắc Thương linh viện nếu dám ra tay thì Chí Tôn của Long Ma Cung ta cũng không ngồi yên.

Ma Long Tử thản nhiên cất tiếng, trấn an chấn động của đồng bọn.

Đôi mắt hờ hững nhìn về ba người mới đến, sắc mặt lạnh lẽo:

- Nhưng các ngươi có thể giải quyết được Long Ma độc, đúng là ngoài dự kiến!

Trầm Thương Sinh trừng mắt nhìn Ma Long Tử, cười gằn:

- Điều người không ngờ, e rằng còn rất nhiều.

Dao động linh lực trên người đột nhiên tăng vọt, trình độ cường hãn hơn xa Thông Thiên cảnh trung kỳ, tiến sát Thông Thiên cảnh hậu kỳ .

Hắn sắp đột phá!

Cảm nhận dao động linh lực mạnh mẽ như thế, Mục Cốt biến sắc. Trầm Thương Sinh thật không đơn giản, bị đánh bại trọng thương trúng độc, không hề suy yếu mà lại có cơ hội tinh tiến.

Ma Long Tử cũng trừng mắt nhìn Trầm Thương Sinh, ghen tị ra mặt. Hắn có thể nhanh chóng tiến vào Thông Thiên cảnh hậu kỳ, hoàn toàn vì Long Ma Cung có phương pháp tu luyện đặc biệt, lại được nhiều tài nguyên vật bổ hỗ trợ. Nhưng nó cũng có di chứng, niên thọ của hắn lại bị hao tổn, trả giá cực lớn. Vậy mà tên nhóc Trầm Thương Sinh kia lại có thể nhanh chóng bắt kịp, hỏi sao hắn không giận cho được.

- Tuy sắp đột phá, nhưng chung quy vẫn là Thông Thiên cảnh trung kỳ. Như vậy mà đòi đấu với ta?

Ma Long Tử lạnh lùng nói.

- Cũng chưa đấu lại, phải đánh mới biết chứ!

Trầm Thương Sinh vui vẻ chẳng hề sợ hãi, khí phách hiên ngang, hắn là bá chủ Thiên bảng, đại diện cho Bắc Thương linh viện, bất kể là đối thủ nào cũng nhất quyết không lui!

Dù Ma Long Tử là cường địch, nhưng chừng đó vẫn chưa đủ để sợ.

Ma Long Tử trừng mắt đáng sợ, hắn vung tay lên, thân hình ba người tam tướng đang bị trọng thương hôn mê trên đỉnh núi bị hất bay lên không, lơ lửng giữa trời.

Mục Trần, Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông nhìn thấy ba người kia, sắc mặt liền trầm xuống. Quả nhiên Lâm Tranh không tránh khỏi rơi vào tay đối phương!

- Ha ha, hai tên các ngươi may mắn được cứu về, nhưng đổi lại ba người này lại lọt vào tay ta. Tính qua tính lại, có đáng giá không nhỉ?

- Các ngươi cũng có hai người nằm trong tay ta.

Mục Trần cười khẩy, tay cong lại, một lực hút hướng về đám mây mù phía xa sau lưng, hai thân hình bị hút tới, chính là Xích Ngư và Mâu Tướng.

Ma Long Tử hờ hững liếc nhạt:

- Hai tên phế vật mà thôi, có gì đáng coi trọng? Các ngươi muốn giải quyết sao đó thì tùy.

Ngữ khí cực kỳ vô tình, chẳng hề quan tâm đồng bọn. Có lẽ hắn chưa bao giờ xem Xích Ngư và Mâu Tướng là đồng bọn.

- Ha ha, không hổ là Ma Long Tử! Xem ra bọn họ chẳng qua là công cụ lợi dụng của ngươi thôi, đám người sau lưng cũng thế mà phải không?

Mục Trần cười lớn.

Mục Cốt, Quỷ Hùng và đám còn lại đều nhíu mày. Tất cả đều biết lời nói Mục Trần có tính chia rẽ, nhưng cũng có vẻ khiến họ không hay ho lắm.

- Khá lắm nha tiểu tử mỏ nhọn!

Ma Long Tử lạnh lùng nhìn Mục Trần, giọng lạnh lẽo:

- Ngươi chính là kẻ khi trước giết Bạch Hiên, suýt nữa bị ta mần thịt phải không nào? Không ngờ chưa đến một năm lại có thể tiến triển thế này. Sớm biết vậy ngày đó ta xử lý luôn cho gọn.

Hắn cũng lờ mờ đoán ra, độc trên thân thể hai người kia có đến phân nửa khả năng là do Mục Trần giải, chứ nếu hai người đó có biện pháp, thì cũng không phải trốn lâu như vậy.

- Đáng tiếc cơ hội không đến lần thứ hai.

Mục Trần cười nói.

- Hóa Thiên cảnh hậu kỳ, có tư cách gì mà nói chuyện trước mặt ta? Thực lực ngươi như vậy, ta muốn giết là giết, nói gì đến cơ hội!

Ma Long Tử lạnh lùng tiến tới, tàn ảnh ào ào, ngay lập tức xuất hiện trước mặt Mục Trần, chưởng lực đánh ra, linh lực đen đúa như bụi hóa thành một con ma long gao thét đánh tới Mục Trần.

"Roẹt!"

Ngay lúc đó, một thanh kim thương nhanh như điện xẹt cũng đâm tới, mạnh mẽ công kích ma long.

- Ta cũng muốn xem ngươi làm sao giết người trước mặt ta!

Trầm Thương Sinh lập tức bùng nổ, chiến thương rung lên, thương ảnh tràn ngập đâm vào những yếu huyệt trên người Ma Long Tử.

"keng keng keng!"

Mười ngón tay Ma Long Tử bắn ra liên tục, chống cự lại thương ảnh ngập trời, thân hình cũng lập tức lui lại.

- Ma Long Tử, có dám chiến tay đôi với ta?

Trầm Thương Sinh bộc phát chiến ý, người lướt tới. Nhiệm vụ liệp sát Ma Long Tử lần này, tên khốn kia từ đầu tới cuối vẫn giả đò yếu thế khiến hắn không phòng bị chu đáo, lại dùng kế mai phục đả thương hắn và Lý Huyền Thông. Hắn và mục tiêu vẫn chưa chân chính độc đấu với nhau, khiến cho Trầm Thương Sinh cực kỳ tức tối.

Tốc độ cực nhanh, lướt tới đuổi theo Ma Long Tử, kim quang lóe lên trong mắt, thân thương rực rỡ như hoàng kim.

"Roẹt!"

Kim thương chấn động, âm thanh kinh thiên vang vọng không gian, chiến ý ngút trời, linh lực hùng hậu tập trung vào mũi thương, hóa thành một đóa kim liên, cực kỳ sắc nhọn.

- Chiến Thần Kim Liên!

Chiến ý hừng hực trong đôi mắt Trầm Thương Sinh, một thương đâm thẳng tới, kim liên ở đầu thương xoáy tròn, kim quang lấp lánh sáng rực, khiến cho mây mù trong một phạm vi cực lớn cũng bị xé toang.

Uy lực thương kình của Trầm Thương Sinh mạnh mẽ vô song, không gian biến dạng, cực kỳ cường đại.

Mục Cốt nhìn thấy mặt liền biến sắc. Thương kình này nếu đổi là hắn, căn bản không thể đỡ nổi.

- Hừ!

Nhưng Ma Long Tử thì khác, hắn bình tĩnh nhìn mũi thương đáng sợ đánh tới, hai tay hợp lại rồi tách ra, trong lòng bàn tay xuất hiện hoa văn ma long.

- Ma Long Toái Thiên chưởng!

Hắn đánh ra một chưởng, linh lực cuồn cuộn hình thành con ma long khổng lồ gầm lên xông ra, mạnh mẽ chống cự đóa kim liên rực rỡ.

"Bùm!"

Hai công kích cường đại khiến mọi người phải bịt tai trước âm thanh dữ dội, ánh sáng chói lòa.

"Đùng!"

Linh lực quá cường hãn tác động, khiến hai người giữa không trung phải bay lui lại.

Trầm Thương Sinh múa thương ổn định thân hình, gương mặt nghiêm trọng nhìn Ma Long Tử phía đối diện nhẹ nhàng hạ xuống, khoanh tay đứng nhìn.

Một thương mạnh mẽ dốc lực của hắn không làm gì được Ma Long Tử, thực lực Thông Thiên cảnh hậu kỳ của tên kia quả nhiên rất mạnh.

- Chuẩn bị lên nào!

Trầm Thương Sinh lạnh lùng nói. Dù hiện tại họ thiếu mất tam tướng, nhưng đội hình cũng không yếu hơn đối phương. Nếu hắn có thể cầm cự với Ma Long Tử, thêm thực lực Mục Trần, Lý Huyền Thông và Lạc Li sau khi hạ được đối thủ thì có thể thừa sức chiến một trận.

Nhưng Ma Long Tử chỉ cười khẩy, vung tay khiến tam tướng hạ xuống trước mặt Mục Cốt, bị họ bắt lấy.

- Trầm Thương Sinh, ngươi đã muốn đối chiến với ta như vậy, thì ta sẽ cho ngươi một cơ hội. Ta sẽ chờ các ngươi ở Tây Hoang thành, muốn cứu người thì đến đó.

- Ha ha, ta phải chém giết bọn công tử tiểu thư của Bắc Thương linh viện trước mặt mọi người, để cho cái tên Ma Long Tử sẽ uy chấn khắp Bắc Thương đại lục!

- Ta muốn cho mọi người biết, đệ tử mà Bắc Thương linh viện dạy dỗ ra vẫn không bằng Long Ma Cung ta!

Ma Long Tử cười to, nhẹ nhàng lui lại, đi mất. Những tên khác cũng lập tức theo sát.

- Muốn cứu Lâm Tranh, giữa trưa ngày mai, Tây Hoang thành, ta chờ các ngươi đến!

- Chạy đi đâu!

Trầm Thương Sinh quát lên, lắc mình lao tới đuổi theo.

Ngô Giáp đi cuối cùng, hắn cười nhạt, hai tay kết ấn, thình lình mây mù tứ phương kéo đến ùn ùn, bao phủ toàn bộ thung lũng, bóng dáng của mấy tên ác bá đều biến mất trong mây.

Người biến mất, chỉ còn lại tiếng cười sang sảng khoái trá của Ma Long Tử còn vọng lại.

- Trầm Thương Sinh, không muốn thấy cái xác của ba tên này ở Tây Hoang thành, thì các ngươi phải đến chỗ hẹn đó!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 368: Tây Hoang Thành

Tây Hoang thành, thành thị to lớn nhất, phồn vinh nhất Tây Hoang cảnh. Vô số cường giả nhiều nơi đi vào Tây Hoang cảnh tu luyện đều ghé qua để chuẩn bị những thứ cần thiết cho tu luyện, không khí đông đúc nhộn nhịp khiến cho nơi nàng trở nên sáng sủa nhất trong vùng Tây Hoang cảnh tối tăm đầy mây mù.

Thành thị này chịu sự chi phối của Tây Cực điện, một thế lực hàng đầu Bắc Thương đại lục, thực lực khá cường đại, cự phách một phương.

Tây Hoang thành long xà hỗn tạp, nhưng khó ai đủ can đảm quấy rối thành thị này. Tây Cực điện nói gì cũng là một con quái vật lớn không dễ trêu chọc.

Mấy ngày nay, Tây Hoang thành vì một vài chuyện mà trở nên náo nhiệt hơn hẳn.

Sự kiện đó đến từ Ma Long Tử.

Bọn họ sau khi đến Tây Hoang thành liền chiếm dụng khu vực được người ta chú ý nhất, Tây Hoang đài.

Tây Hoang đài tọa lạc tại nơi cao nhất ở Tây Hoang thành, cao như núi lớn, mọi nơi trong thành thị đều có thể nhìn thấy nó. Thông thường chỉ có khi xuất hiện đại sự của chính Tây Hoang thành, thì Tây Hoang đài mới mở cửa. Thế nhưng hôm nay đám người Ma Long Tử lại cả gan chiếm cứ.

Những vị khách không mời này dễ dàng khiến cho cả thành thị phải chú ý.

Mà đặc biệt khi bọn họ nhìn thấy ba cái lồng thiết treo trên Tây Hoang đài, ai nấy đều kinh nghi bất định, rồi dần dần trở thành chấn động khắp Tây Hoang thành.

Ba kẻ bị nhốt trong ba lồng giam kia, không ngờ lại chính là Hình Điện tam tướng của Bắc Thương linh viện!

Do đó thân phận Long Ma Cung của Ma Long Tử cũng bại lộ rõ ràng, khiến không ít người chấn động. Long Ma Cung, thế lực suýt nữa trở thành bá chủ Bắc Thương đại lục, tuy năm xưa bị một trận chiến kinh thiên với Bắc Thương linh viện mà suy giảm thanh thế, nhưng bao nhiêu năm nay vẫn còn là một thế lực ẩn tàng khiến người ta run sợ.

Đối mặt với Long Ma Cung, ngay cả những thế lực hàng đầu như Tây Cực điện cũng kiêng dè không ít, chẳng dám đắc tội.

Hiện tại, Ma Long Tử thế lại bắt Hình Điện tam tướng treo ở Tây Hoang đài, chẳng lẽ hắn muốn thị uy khiêu chiến Bắc Thương linh viện sao?

Hai thế lực cường hãn nhất Bắc Thương đại lục lại sắp gây chiến sao?

Đó chính là một sự kiện cực lớn oanh động đáng sợ nhất Bắc Thương đại lục a.

Khi Tây Hoang thành đang trở nên chấn động xôn xao, Ma Long Tử chẳng hề tuyên bố gì, chỉ yên lặng ở Tây Hoang đài, thần sắc hờ hững, giống như đang chờ đợi gì đó.

Phía sau hắn, đám Mục Cốt, Quỷ Hùng, Ngô Giáp đứng yên trầm tĩnh, sát khí tràn ngập khiến người ta hiểu rõ đoàn người này rất hung hãn.

Cả bảy người đều có trình độ Thông Thiên cảnh, đội hình này bất kỳ thế lực nào cũng phải là tinh nhuệ của tinh nhuệ. Tây Hoang cảnh cường

giả đông đảo, nhưng có số lượng vượt qua đám người này e rằng cũng rất ít.

- Không hổ là thiên tài Long Ma Cung, tuổi trẻ đã có thực lực Thông Thiên cảnh hậu kỳ. Thật sự là đáng sợ.

- Đúng vậy! Thế nhưng trong thế hệ trẻ của Long Ma Cung, hắn còn chưa phải là kẻ đứng đầu. Ma Hình Thiên mới thực sự khủng bố, tên kia ít khi ra tay, nhưng chẳng có ai trong số đệ tử Bắc Thương linh viện vượt qua được hắn.

- Xem ra Long Ma Cung bồi dưỡng thế hệ sau không hề kém Bắc Thương linh viện a.

- Cũng không thể nói vậy, dù sao Bắc Thương linh viện cũng chỉ là học viện, không phải thế lực thâm căn cố đế như Long Ma Cung. Đệ tử tu luyện chỉ có một thời gian rồi trở về địa phương của mình, khác với Long Ma Cung tập tung tài lực bồi dưỡng thiên tài. Nếu tính về lâu dài Long Ma Cung chẳng bì kịp Bắc Thương linh viện. Bao nhiêu năm qua số đệ tử tốt nghiệp Bắc Thương linh viện không ít người trở thành Chí Tôn, tiếng nói cực lớn trong Đại Thiên thế giới.

- Ừm, thế lực từng suýt là bá chủ, tập trung tài nguyên thì dễ dàng có người ưu tú xuất hiện. Không chỉ có Long Ma Cung mới có Ma Hình Thiên, Tây Thanh Hải của Tây Cực điện, Hạ U Nhiên của Cửu Hạ thương hội, Tô Bất Hủ của Thiên Đỉnh Thánh tông.... những người đó ai ai cũng là tuổi trẻ xuất sắc ở Bắc Thương đại lục.

". . . . . ."

Cả thành thị đều sôi nổi bàn luận, cực kỳ náo nhiệt. Nhưng bọn họ ai cũng đang rất hiếu kỳ, chẳng biết Ma Long Tử đang chờ đợi cái gì.

Nhưng họ cũng mơ hồ cảm nhận áp lực lớn đối với Tây Hoang thành, có lẽ nơi đây sẽ trở nên cực kỳ đáng chú ý.

Ở một đại điện trung ương Tây Hoang thành, một gã áo xanh đang đứng khoanh tay nhìn về hướng Tây Hoang đài phía trên cao, gương mặt cười thản nhiên.

- Ma Long Tử à? Không ngờ lại chạy đến Tây Cực điện chúng ta gây sức ép.

Sau lưng hắn, một người kia cung kính trả lời:

- Thiếu điện chủ, chúng ta cần làm gì không? Ta đã phái người tìm hiểu, ba người bị Ma Long Tử bắt đi kia chính là Hình Điện tam tướng của Bắc Thương linh viện, hơn nữa Ma Long Tử đang dự tính đợi đội cứu viện của Bắc Thương linh viện ở đây, kéo tất cả đến rồi giết sạch, nhằm tăng cường thanh thế của hắn torng Long Ma Cung, nhằm đạt được phần thưởng.

- Ma Long Tử cũng đã tiến vào Thông Thiên cảnh hậu kỳ, khó trách có thể bắt được Hình Điện tam tướng.

Hắn mỉm cười, chợt khoát tay:

- Chuyện này là tranh chấp giữa Long Ma Cung và Bắc Thương linh viện, không liên can đến chúng ta, cứ coi như không nghe không thấy, bọn họ thích đánh nhau thì cứ để họ đánh đi.

- Dạ!

Ánh mắt nhìn lên Tây Hoang đài, hắn thầm nghĩ

"Ma Long Tử thật là lợi hại, nhưng vẫn còn kém Ma Hình Thiên một chút."

"Ma Hình Thiên. . ."

Nghĩ đến tên kia, gã áo xanh nheo mắt lại. Đại sự cực lớn ở Bắc Thương đại lục, Thánh Linh Sơn cũng sắp bắt đầu rồi. Bây giờ có lẽ Ma Hình Thiên sẽ trở thành một kình địch ...

Không khí Tây Hoang thành càng lúc càng nóng, khiến cho vô số người nghe nói đến một chuyện lớn sắp xảy ra ở đây đều đổ dồn về Tây Hoang thành.

Bắc Thương linh viện và Long Ma Cung cực kỳ nổi tiếng, một trận tranh hùng của họ rất đáng để quan khán.

Trên Tây Hoang đài, Ma Long Tử hờ hững nhìn vô số người đầy ắp thành thị khổng lồ. Hắn cười nhạt, đông người thế này đều nhìn xem, khi hắn đả bại toàn bộ những đệ tử ưu tú nhất Bắc Thương linh viện, thì phải chăng sẽ đạp đổ hết mặt mũi của bọn họ?

Đến lúc đó, địa vị trong Long Ma Cung còn ai sánh bằng, thậm chí Ma Hình Thiên cũng không thể so được.

Nghĩ đến kẻ kia, Ma Long Tử nhíu mày lạnh lẽo. Tên kia thiên phú siêu tuyệt, vốn hắn là người xuất sắc nhất giới trẻ Long Ma Cung, nhưng vài năm nay đột nhiên Ma Hình Thiên lại cứ ngồi trên đầu hắn, bất kỳ kẻ nào đề cập đến cũng đưa hắn xếp sau Ma Hình Thiên, thật sự khiến cho kẻ tâm cao khí ngạo như Ma Long Tử không thể chịu được.

- Hừ! Đợi việc này kết thúc, đến khi Thánh Linh Sơn bắt đầu tất nhiên ta sẽ có một danh ngạch. Đến khi nhận được Thánh Linh Tẩy Lễ, khiến cho trụ cột tiến vào Chí Tôn của ta được vững chắc, thì Ma Hình Thiên cũng chỉ có thể bò dưới chân ta!

- Bắc Thương đại lục này, những người trẻ tuổi chỉ có ta là mạnh nhất!

Ma Long Tử lạnh lẽo nhìn về một hướng xa xôi.

- Trầm Thương Sinh, các ngươi nhất định phải tới! Uy danh của ta còn cần các ngươi làm đá lót chân đó....

Ngày hôm sau, những tiếng phá gió liên tiếp vang vọng đến từ ngoại vi Tây Hoang thành, vô số người như đàn châu chấu bay về thành thị.

Mọi người đều chú ý lên Tây Hoang đài, cũng có người thỉnh thoảng nhìn ra ngoài thành, chẳng biết Ma Long Tử đang chờ đợi cái gì, chẳng biết trong số đệ tử Bắc Thương linh viện, ai sẽ là người tới cứu ba người kia, tại sao Ma Long Tử lại dùng đội hình mạnh mẽ như thế chờ đợi?

Mọi người thi nhau nghi hoặc, mặt trời càng lúc càng lên cao.

Trên Tây Hoang đài, Ma Long Tử hơi biến sắc mặt, chậm rãi ngẩng lên, môi khẽ mỉm cười.

Một luồng gió cực mạnh vang lên theo uy áp linh lực cường hãn ập tới, khiến mọi người lập tức chú ý. Nơi đó, mười mấy tia sáng như chớp bay đến, xuất hiện trên không trung.

Hào quang tan đi, hiện rõ gương mặt từng người.

Đứng đằng trước là một thanh niên ngạo nghễ hiên ngang, tay cầm kim thương, linh lực hùng hậu tràn ngập, khí thế bất phàm.

- Là đệ nhất Thiên bảng Bắc Thương linh viện, Trầm Thương Sinh!

Trầm Thương Sinh cũng có danh tiếng vang lừng Bắc Thương đại lục, hắn vừa lộ diện lập tức có người nhận ra.

- Bên cạnh hắn chính là đệ nhị Lý Huyền Thông . . .

- Hạc Yêu, Tô Huyên, Từ Hoang. . . Đều là top 10 Thiên bảng đó, đội hình cũng không yếu chút nào.

- Còn hai người kia là ai? Hình như so với bọn Trầm Thương Sinh còn nhỏ hơn nhiều? Tuổi đó chắc là tân sinh à? Vậy cũng theo tới? Chẳng lẽ Bắc Thương linh viện hết người để phái ra rồi sao?

- Chuyến này sôi nổi rồi, để xem Thiên bảng và Huyền Thưởng bảng. . .

Đám người trên bầu trời thì thần sắc tập trung vào Tây Hoang đài.

- Ha ha. . . Cuối cùng cũng tới.

Ma Long Tử cười nhạt, đứng dậy, ánh mắt hờ hững nhìn Trầm Thương Sinh.

- Đợi đã lâu, hôm nay muốn cứu người trong tay ta, phải xem các ngươi có bao nhiêu năng lực!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 369: Bốn Người Quyết Đấu

Cả Tây Hoang thành trở nên sôi nổi vì đoàn người vừa xuất hiện. Đám đông tò mò chẳng biết hai đội hình cường hãn này cuối cùng bên nào sẽ giành thắng lợi cuối cùng.

Trận chiến này liên quan đến danh dự mặt mũi của cả Long Ma Cung và Bắc Thương linh viện, Chí Tôn của hai bên vì lý do nào đó đều không thể ra mặt, chỉ có thể âm thầm quan sát, do vậy đội hình như thế này chính là tinh nhuệ nhất có thể xuất hiện.

Trầm Thương Sinh ngạo nghễ đứng trên không, ánh mắt luôn tập trung vào Ma Long Tử, khẽ liếc nhìn lên ba lồng giam bằng thiết treo lủng lẳng giam khốn tam tướng.

Mục Trần cũng nhìn thấy ba người kia, cơn giận dâng lên trong tim, sát khí bắt đầu tản mát từ đôi mắt.

Đối với tam tướng, mọi người đều cảm thấy kính trọng, dù sao cũng là học trưởng, hôm nay lại bị khuất nhục như vậy hỏi sao họ lại không phẫn nộ cho được.

- Ha ha, ta thấy các ngươi rất nóng nảy nhỉ.

Ma Long Tử cười khẩy nhìn vẻ mặt đằng đằng sát khí của Trầm Thương Sinh, Mục Trần:

- Các ngươi phải cảm thấy may mắn khi còn nhốt chúng nó ở đây, bằng không thì sớm đã chầu tiên tổ rồi.

- Ta sẽ lột da róc xương ngươi, trả lại ngươi gấp trăm lần.

Trầm Thương Sinh tay siết chặt trường thương, gân nổi cuồn cuộn, thanh âm căm thù đáng sợ.

- Vậy hy vọng ngươi có đủ năng lực.

Ma Long Tử cười tủm tỉm châm chọc.

- Bây giờ ngươi muốn gì? Muốn ra chiêu thế nào chúng ta đều tiếp!

Trầm Thương Sinh lạnh lùng nói, tam tướng vẫn còn trong tay bọn người kia, cũng khiến hắn khó tự do tung hoành. Hắn vẫn không thể máu lạnh vô tình như Ma Long Tử, không thể không để ý an nguy của đồng đội.

- Không hổ là bá chủ Thiên bảng, thật là quyết đoán!

Ma Long Tử cười khẩy ra chiều tán thưởng, nhếch môi nói:

- Thực ra cũng đơn giản thôi, chúng ta thiết kế bốn vòng chiến, các ngươi phái bốn người ra tham chiến là được.

- Nhưng mà đừng có nói cái gì là quyết đấu công bằng, bốn người bọn ta giải quyết xong đối thủ của mình thì muốn đứng xem hay liên thủ tiếp vẫn tùy hắn...

- Còn phương thức đánh, dĩ nhiên là chưa chết chưa hết!

Ma Long Tử cười gằn từng chữ, vẻ mặt cực kỳ tàn khốc.

Mục Trần nheo mắt. Ý định của Ma Long Tử vốn là đơn đấu, sau đó nhanh chóng giải quyết đối thủ của hắn rồi liên thủ đối phó người khác. Nếu vậy hắn sẽ không lo bị vây công, dù sao đối diện Trầm Thương Sinh lại có thêm nhiều đối thủ khác, hắn cũng khó mà làm được gì nhiều.

Trước đó hắn có thể bắt được tam tướng, chẳng qua là đánh bại từng người một, nếu không để ba người liên thủ lại căn bản hắn không có khả năng chiếm được tiên cơ.

Còn bây giờ, Ma Long Tử có chủ ý này cũng vì hắn thấy bên phía Bắc Thương linh viện không có ai là đối thủ của hắn, nhanh chóng kết thúc vòng chiến rồi quay sang vây công đám người khác.

Xem ra, hắn rất tự tin vào thực lực bản thân.

Trầm Thương Sinh cũng nhíu mày, dễ dàng nhìn thấu ý đồ của Ma Long Tử. Cục diện hiện tại nhân số bọn họ đông hơn, nếu tất cả cùng lên thì ưu thế không nhỏ, thế nhưng tiếc là tam tướng bị bắt trong tay bọn kia, khiến họ khó mà có lưa chọn nào khác.

- Xem ra ngươi rất tự tin nhỉ?

Trầm Thương Sinh tiến lên, kim thương phát sáng chói lóa, hắn như một chiến tướng lạnh lẽo đáp lời Ma Long Tử:

- Trận này, chúng ta tiếp nhận!

- Rất quyết đoán!

Ma Long Tử cười lớn, hàn ý lạnh lẽo cũng không giấu giếm chút nào. Hắn vung tay lên, thân hình lướt lên không trung. Ba người khác cũng bay ra chiếm ba vị trí khác trên cao.

Ba người ra chiến cùng với hắn chính là Mục Cốt, Quỷ Hùng và Ngô Giáp.

Hai người thực lực Thông Thiên cảnh trung kỳ, một vị Linh Trận sư cấp 5, chẳng kẻ nào là dễ xơi.

- Ha ha, rốt cuộc kẻ nào lên đài?

Quỷ Hùng gầm lên cười lớn, sát khí bốc lên ngùn ngụt, gương mặt dữ tợn nhìn đám người trẻ trung bên dưới, thanh búa lớn trong tay hùng dũng như có thể đập nát trời đất.

Mục Cốt thì cười nhạt, thân thể gầy còm lấp lánh ánh bạc, mơ hồ nhìn thấy xương cốt dưới da, ánh mắt hắn tập trung nhìn Lạc Li. Trận chiến hôm qua vẫn chưa ngã ngũ, vẫn chưa khiến hắn thống khoái.

Ngô Giáp thì có vẻ trầm lặng nhất, chỉ im lặng ngồi xếp bằng trên cao, không gian quanh thân bồng bềnh, dao động rất khác thường.

Người này như con độc xà, bên ngoài hiền lành không điều tiếng, nhưng lẳng lặng bên trong lựa lúc cho người ta một nhát trí mạng.

Nơi đại điện trong thành, người thanh niên áo xanh kia cũng tỏ ra hứng thú theo dõi chiến huống trên Tây Hoang đài.

- Ha ha, thiếu điện chủ, tên Ma Long Tử kia thật gian xảo, thực lực của hắn là mạnh nhất trong hai bên, độc đấu cũng chỉ có Trầm Thương Sinh may ra cầm cự được một lát, khó mà kéo dài. Một khi hắn có thể chấm dứt được chiến đấu, thì chiến cuộc xem như đã ngã ngũ.

Sau lưng hắn, một người kia cất tiếng cười nói.

Gã áo xanh cũng gật gù đồng ý:

- Bất quá nếu như một trong ba vòng chiến còn lại mà Bắc Thương linh viện lại thắng lợi trước, thì khó nói...

- Mục Cốt và Quỷ Hùng, thực lực đều là Thông Thiên cảnh trung kỳ. Trong đội Bắc Thương linh viện, Lý Huyền Thông có thể đối phó một người, có thể chiếm thượng phong nhưng khó mà giải quyết nhanh được.

- Ngoài Lý Huyền Thông và Trầm Thương Sinh ra, đám còn lại thực lực đều kém cỏi, mạnh nhất chỉ là Hạc Yêu, nhưng mới Thông Thiên cảnh sơ kỳ..... Cô gái xinh đẹp kia thì ta nhìn không thấu, có lẽ nàng là một bất ngờ lớn.

Gã áo xanh đảo mắt một chút, nhìn thấy Mục Trần, ánh mắt hơi kinh ngạc nhíu mày:

- Hóa Thiên cảnh hậu kỳ. . . đệ tử Bắc Thương linh viện kém vậy sao? Trình độ này cũng gọi ra?

- Hơn nữa. . .

Hắn nhìn về kẻ đang ngồi lơ lửng trên cao, nhẹ giọng nói:

- Trong bốn người kia không tính Ma Long Tử, thì Ngô Giáp mới là kẻ khó đối phó nhất, dù hắn xếp hạng Huyền Thưởng bảng thấp nhất...

Gã sau lưng cũng gật gù. Một Linh Trận sư cấp 5 im hơi lặng tiếng, đến lúc ra tay bộc phát thì còn khó chịu hơn cả Mục Cốt và Quỷ Hùng.

Bên phía Ma Long Tử cả bốn người đều cường hãn, còn phe Bắc Thương linh viện nhân số đông hơn một chút lại không chiếm được ưu thế chút nào...

Xem ra bọn họ đã bị ép vào tuyệt lộ mất rồi.

- Ha ha, sao nào? Sắp xếp xong chưa?

Ma Long Tử cười đắc ý nhìn Trầm Thương Sinh.

Đám đông Tây Hoang thành cũng hiếu kỳ nhìn lại, cục diện này chẳng biết Trầm Thương Sinh sẽ sắp xếp ra sao.

- Ta sẽ đối phó Ma Long Tử.

Trầm Thương Sinh lạnh lùng nói, trong số bọn họ, thực lực của hắn là mạnh nhất, ngăn cản Ma Long Tử cũng chỉ hắn mới đủ sức đảm đương.

Việc đó chẳng ai dị nghị tranh giành.

- Mục Cốt thì để ta, ta sẽ nhanh chóng giải quyết hắn.

Lạc Li tay nắm chặt chuôi kiếm, ánh mắt lưu ly lạnh lẽo cất tiếng.

- Vậy Ngô Giáp giao cho ta được chứ?

Lý Huyền Thông đột nhiên mở miệng.

Ngô Giáp dù xếp hạng kém nhất trong bốn người, nhưng ai cũng rõ một Linh Trận sư cấp 5 có năng lực đáng sợ ra sao, một khi để hắn bố trí được linh trận thì cường giả Thông Thiên cảnh trung kỳ cũng phải thê thảm.

Lý Huyền Thông cũng biết vậy, nên hắn muốn giành lấy.

Trầm Thương Sinh nhìn qua Mục Trần, tên kia đang nheo mắt tập trung nhìn vào Ngô Giáp trên bầu trời, nhẹ nhàng lắc đầu:

- Để đó cho ta, ta cũng là Linh Trận sư.

Không phải nghi ngờ thực lực Lý Huyền Thông, nhưng thủ đoạn của Ngô Giáp quỷ dị, cho dù kẻ đó nhất thời không giết được Lý Huyền Thông, nhưng đã dùng được linh trận thì muốn cuốn lấy Lý Huyền Thông không khó.

Và đối thủ chủ yếu chỉ muốn tranh thủ thời gian để Ma Long Tử chiến thắng, nên không thể để chuyện đó xảy ra.

Do vậy Mục Trần cũng là Linh Trận sư chính là người thích hợp nhất.

Lý Huyền Thông hơi trầm tư, nhưng rồi cũng gật đầu:

- Vậy ngươi cẩn thận.

- Đã định như vậy, thì hành động thôi!

Trầm Thương Sinh nắm chặt Kim Liên Chiến Thương trong tay, hắn quát khẽ bay lên, đối diện Ma Long Tử.

Vòng chiến này hầu như ai cũng đoán đúng, chẳng ai tỏ ra bất ngờ.

Lý Huyền Thông cũng bay lên, đứng trước Quỷ Hùng.

Lạc Li tay cầm trường kiếm, quay sang nói nhỏ với Mục Trần:

- Ngươi cẩn thận, ta sẽ nhanh chóng qua giúp ngươi.

Nói xong nàng liền xông lên, mục tiêu là Mục Cốt.

Điều này khiến cho nhiều tiếng kinh thán vang lên trong Tây Hoang thành. Cô gái xinh đẹp có vẻ như là tân sinh lại trở thành đối thủ của đệ nhị Huyền Thưởng bảng Mục Cốt.

Trên không trung chỉ còn lại Ngô Giáp, hắn sắc mặt hờ hững, nhưng ánh mắt lóe lên như rắn dữ phun độc.

Mọi người tập trung nhìn lại đám người Bắc Thương linh viện, ai sẽ ra mặt đối diện với tên Ngô Giáp bề ngoài thì xếp hạng thấp nhất, nhưng thật ra lại khó đối phó nhất đây?

Trong đại điện, gã áo xanh cũng tỏ ra hứng thú.

Trên không trung, Mục Trần nhẹ thở ra, cất bước tiến tới.

"Vù!"

Mọi người lập tức chú ý, nhưng khi nhìn ra được thực lực của Mục Trần, nhất thời ai nấy đều tỏ ra khó hiểu.

Một thiếu niên Hóa Thiên cảnh hậu kỳ lại ra tay?

Gã áo xanh kia cũng thắc mắc tò mò, nhưng lại vuốt cằm:

- Hóa Thiên cảnh hậu kỳ đánh với Linh Trận sư cấp 5. . . Ha ha, thật thú vị! Nếu không phải tự sát thì phải có bản lĩnh kinh người a!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 370: Chiến Ngô Giáp

Mục Trần lên trước, không chỉ khiến khán giả Tây Hoang thành kinh ngạc xôn xao, mà ngay cả Ngô Giáp thần sắc hờ hững cũng tỏ ra kỳ lạ.

Mục Trần bay đến phía trước hắn, cách Ngô Giáp vài trăm trượng, chậm rãi ôm quyền cười nói:

- Bắc Thương linh viện, tân sinh Mục Trần, lãnh giáo.

- Tên nhóc đó, quả nhiên chỉ là tân sinh. . .

Lời Mục Trần vừa nói ra liền khiến người ta kinh ngạc hơn, chưng hửng nhìn nhau. Tân sinh của Bắc Thương linh viện lần này hung hãn vậy sao? Mới đến Bắc Thương linh viện cũng dám ra Bắc Thương đại lục tung hoành?

Ngô Giáp trừng mắt nhìn chằm chằm Mục Trần, hắn cũng không tỏ ra khinh thường. Hắn cũng nghĩ tên tân sinh trước mặt này cũng không đơn giản, nếu không thì Mâu Tướng và Xích Ngư đâu dễ bị hắn tóm gọn trong tay.

Cục diện hôm nay phải giải quyết bằng đối chiến bốn người cũng do tên thiếu niên từ đâu chui ra này. Nếu không phải hắn đột phá phòng tuyến cứu được Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông, lại còn giải được cả Long Ma độc, thì trong lồng thép kia đâu chỉ nhốt có tam tướng.

Trận đại chiến này cũng không cần phải tổ chức làm gì, chỉ cần thong thả thoải mái tóm gọn bọn nhãi Bắc Thương linh viện lọt bẫy mà thôi.

Ngô Giáp nhìn Mục Trần thật lâu, quanh thân hắn có linh lực bồng bềnh một chút, nhìn như hồ nước đang sôi lên.

"Ầm!"

Nơi chân trời xa xa, linh lực như cuồng phong bạo vũ từ trong người Trầm Thương Sinh bùng nổ mà ra, Kim Liên Chiến Thần Thương trong tay, ánh mắt tràn ngập chiến ý xông lên, đánh thẳng tới Ma Long Tử.

- Trầm Thương Sinh, ngươi đã muốn chính diện chiến với ta, hôm nay ta thành toàn cho ngươi!

Ma Long Tử cười lớn gầm lên, tiếng cười tràn ngập cuồng ngạo, linh lực như bụi đen hóa thành ma long uốn lượn quanh thân. Không trung chỗ hắn vì thế mà trở thành một màu xám u ám.

- Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết rõ chênh lệch giữa ta và ngươi!

Ma Long Tử nắm chặt hai tay, hai con ma long ngưng tụ trong đó, chẳng chút tránh né lao lên ngạnh chiến với Trầm Thương Sinh.

"Đùng! Đùng!"

Mỗi một đòn giao đấu của hai người đều toát ra linh lực cuồng bạo bùng nổ, tầng mây trên cao cũng bị loại đối chiến đó phá hủy hết thảy.

Sau Trầm Thương Sinh, Lạc Li, Lý Huyền Thông cũng chẳng chần chừ lao lên, nhằm thẳng vào đối thủ dốc lực chiến đấu. Cái bọn họ thiếu bây giờ chính là thời gian.

Trước khi Trầm Thương Sinh bị đánh bại, phải hạ được đối thủ của mình!

Chỉ có như vậy, họ mới có cơ hội xoay chuyển cục diện.

"Ầm!"

Ba vòng chiến trên không trung lập tức nổ ra, linh lực mạnh mẽ nổ vang liên hồi trên không trung Tây Hoang thành, vô số người chăm chú theo dõi chiến cuộc.

Thông Thiên cảnh hậu kỳ, thực lực như vậy ở Bắc Thương đại lục là nhất lưu, thậm chí nhiều thế lực tầm trung thủ lĩnh cũng chỉ thực lực đó. Trận chiến cường giả như thế cực kỳ phấn khích.

Mục Trần cảm nhận sự khốc liệt ở ba vòng chiến kia cũng phải hít sâu một hơi. Rồi đôi mắt trở nên lạnh lẽo tập trung vào Ngô Giáp, linh lực hắc viêm bốc cháy.

Ngô Giáp hờ hững, chẳng nói lời nào, tay kết ấn, không khí quanh người sôi lên, hào quang tràn ngập hình thành hai tòa linh trận to lớn sau lưng.

Hiển nhiên, hắn đã sớm có chuẩn bị.

Hai linh trận to lớn cấp tốc vận hành, dao động linh lực cuồng dã toát ra, đẳng cấp cũng đạt đến cấp 4, thế nhưng trong tay Ngô Giáp lại dễ dàng bố trí ra được. Linh Trận sư cấp 5 quả nhiên đáng sợ.

"Ầm!"

Hai linh trận vận hành, linh lực từ đâu hội tụ đến, hóa thành hai nắm đấm to lớn bắn ra, vỗ xuống Mục Trần.

Mục Trần ngẩng lên, tay cũng lập tức kết ấn, sau lưng hắn lóe sáng, rồi cũng hình thành hai linh trận thật lớn.

Sự xuất hiện bất ngờ của hai linh trận đó khiến cho vô số người kinh ngạc.

- Mục Trần kia cũng là Linh Trận sư?

- Khó trách hắn dám cả gan như vậy, nhưng có thể nào đẳng cấp ngang ngửa Ngô Giáp?

- Cũng khó nói, bây giờ Linh Trận sư chiến Linh Trận sư cũng đáng xem a....

". . ."

Mục Trần búng tay ra, hai luồng linh trận sáng lên rực rỡ, kim quang sáng ngời, hai kim xỉ luân bắn ra xé nát không trung, ngạnh chiến với đối phương.

"Uỳnh!"

Một tiếng nổ vang vọng, thế công hai bên đều tan mất.

- Thì ra ngươi cũng là Linh Trận sư.

Ngô Giáp khẽ biến sắc.

Mục Trần mỉm cười, hàn ý lạnh lẽo ngập tràn, hắn lao lên trước, linh lực hội tụ vào đầu quyền. Bản thân là Linh Trận sư, dĩ nhiên biết rõ đối mặt Linh Trận sư không nên cho đối phương thời gian chuẩn bị.

Ngô Giáp thấy Mục Trần lao thẳng tới, dễ dàng biết được ý đồ của hắn, cười nhạt:

- Như vậy mà đòi quấy nhiễu một Linh Trận sư cấp 5 thì ngươi xem thường ta quá.

Tay áo phất động, sau lưng lại hình thành rất nhiều linh trận, đều là cấp 4.

"Rầm rầm!"

Từng đạo linh trận cấp 4 bộc phát ra linh lực cuồng bạo, hung hăng đánh tới Mục Trần. Thế nhưng hắn chẳng hề dao động thần sắc trước công kích cỡ này, lôi quang lóe lên lượn lờ quanh người, mặc cho công kích bắn vào người.

"Bùm bùm!"

Công kích mạnh mẽ đập vào thân thể Mục Trần rồi nổ tung, hắn chẳng hề sứt mẻ chút nào xuyên qua làn công kích như mưa. Sức bền cơ thể hắn hiện tại chẳng còn bị uy hiếp chút nào trước linh trận cấp 4 nữa.

- Lại còn rèn luyện thân thể nữa sao....

Ngô Giáp thấy Mục Trần lướt qua thế như chẻ tre, ánh mắt trở nên cực kỳ nghiêm túc. Xem ra linh trận cấp 4 căn bản không thể tạo thành trở ngại cho Mục Trần.

Tay nắm lại, thình lình một viên thiết cầu dày đặc hoa văn huyền bí xuất hiện trong tay. Hắn ném ra, viên thiết cầu bộc phát hào quang.

Đó là một khỏa linh trận tử!

Kim quang bao phủ, nháy mắt biến thành một linh trận khổng lồ vô cùng. Trong đó linh lực ngưng tụ điên cuồng, hóa thành một cái chuông vàng to lớn, trong tiếng ù ù ập xuống đầu Mục Trần.

Dao động linh lực toát ra từ chuông vàng mạnh mẽ hơn hẳn số linh trận cấp 4 trước đó, có lẽ đã đạt tới cấp 5.

Chuông vàng nhốt được Mục Trần, lập tức rung lên không ngừng, tiếng chuông vang văng vẳng ngày càng dồn dập. Hắn nhiên chính là Mục Trần đang cấp tốc phá trận.

Ngô Giáp vẫn hờ hững, thân hình bay lui lại, tay nhanh chóng kết ấn, linh ấn xuất hiện liên tục như tinh tú.

Số lượng nhanh chóng tăng lên vài trăm, có lẽ đây là sát chiêu chân chính mà hắn đã chuẩn bị.

"Véo!"

Vài trăm linh ấn dung hòa vào không khí, lập tức khiến thiên địa bạo loạn như cuồng phong hình thành, hội tụ đến chỗ Ngô Giáp.

Đám người trong thành biến sắc nghiêm trọng, biết chắc linh trận mà Ngô Giáp sắp thi triển ra ắt hẳn xếp trong cấp 5 cũng vô cùng lợi hại.

"Đùng! Đùng!"

Kim chung nứt toác, rồi rầm một tiếng vỡ nát dưới quyền kình bàng bạc như lôi điện, hóa thành vô số đốm sáng tiêu tán đi mất.

Mục Trần đánh vỡ chuông vàng, mắt lập tức chú ý đến Ngô Giáp. Không trung khu vực này đã trở nên tối tăm, một linh trận khổng lồ lan tỏa khắp trời, bao phủ lấy tất cả.

- Linh trận cỡ này....

Mục Trần nghiêm mặt quan sát, hắn đã cảm nhận vài dao động uy hiếp nguy hiểm.

Linh lực rực rỡ gào thét như hoàn toàn ngăn cách không gian này ra, chắn hết tất cả mọi ánh mắt quan sát trong thành trì khổng lồ. Mọi người bên ngoài chỉ nhìn thấy một linh trận to lớn xuất hiện, chẳng cách nào biết được diễn biến bên trong.

Bị linh lực bao vây tứ phía, Mục Trần nhìn ra đằng xa, Ngô Giáp ngồi xếp bằng giữa không. Ngực phập phồng thở gấp, sắc mặt nghiêm trọng. Muốn bố trí linh trận cấp bậc này nhanh như vậy, tiêu hao cũng không nhỏ.

- Cửu Trọng Sơn Nhạc trận của ta đến nay chỉ mới vây chết 13 vị cường giả Thông Thiên cảnh cường giả....

Ngô Giáp lạnh lùng cười khẩy, hắn chậm rãi nói tiếp:

- Ngươi chỉ là Hóa Thiên cảnh hậu kỳ có thể khiến ta dùng đến nó, xem như đáng để hãnh diện...

- Bất quá, kết cục của ngươi sẽ không khác 13 kẻ đi trước kia.

Hai tay lập tức kết ấn, linh trận khổng lồ phát sáng rực rỡ, hình thành một thế giới nho nhỏ, chín tòa núi vàng rực như thần sơn chiếu sáng ánh vàng xuất hiện trước mặt Mục Trần.

Uy áp linh lực đáng sợ tràn ngập.

Thần sắc Mục Trần đã trở nên khó coi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 371: Cửu Trọng Sơn Nhạc Trận

"Ầm ầm ầm!"

Chín khối núi vàng sừng sững giữa tiểu không gian kia, kim quang tràn ngập như chốn thần linh khiến cho người ta bất giác sinh ra kinh sợ.

Mục Trần thần sắc ngưng trọng, Ngô Giáp bố trí tòa linh trận này có lẽ không yếu hơn Song Liên Đồ trận, bản lĩnh của hắn thật không kém.

Phía đằng xa, Ngô Giáp hờ hững nhìn Mục Trần, không nói gì, tay múa liên tục. Chín ngọn núi rung chuyển dữ dội, khí kình quét ra xung quanh.

"Ầm!"

Thình lình một tòa núi bắn lên cao, mang theo cái bóng lớn và kim quang rực rỡ, tư thái hung hãn ập xuống Mục Trần.

Không khí dưới sức ép kinh khủng của khối núi lập tức nổ tung, không gian biến dạng.

Công kích cường hãn như thế dù cho cường giả Thông Thiên cảnh trung kỳ cũng chẳng dám khinh thường.

Mục Trần nhìn khối thần sơn kim quang sáng chói ập xuống, miệng thở ra một luồng khí, ánh mắt trở nên sắc bén, hai tay nắm lại, quyền kình đánh ra.

Linh lực ào ạt tuôn ra sau lưng, hóa thành tinh tú, bạch hổ ngưng tụ, gào rống điên cuồng theo quyền phong của Mục Trần chống đỡ công

kích thần sơn kia.

"Ầm Ầm!"

Sức mạnh cuồng bạo khiến cho thần sơn bị đẩy lui, nhưng bạch hổ cũng bị chấn nổ đi, hóa thành những đốm sáng đầy trời.

Ngô Giáp cười khẩy, thay đổi ấn pháp, lập tức ba tòa thần sơn lấy khí thế thái sơn áp đỉnh nện thẳng xuống Mục Trần.

Mục Trần mặt lạnh băng, tinh tú sau lưng gọi ra ba thần thú không lồ, khí thế mạnh hơn rất nhiều. Ba thần thú lao tới ngăn cản ba tòa thần sơn đánh xuống.

"Vù!"

Công kích của đối thủ bị ngăn cản, Mục Trần lao lên, lôi điện lóe ra, trong lồng ngực, một đường hắc lôi văn lóe sáng.

Nhất văn lôi thể!

Tốc độ của Mục Trần đột ngột tăng vọt, lướt tới một tòa thần sơn. Linh lực hắc viêm bắn ra, tay siết chặt, gân nổi cuồn cuộn, quyền uy mãnh mang theo lôi điện đánh vào tòa thần sơn đó.

"Đùng!"

Một quyền tung ra, không gian rung chuyển kịch liệt, những vết nứt lan tràn trên tòa thần sơn từ chỗ nắm tay của Mục Trần. Chỉ lát sau cả tòa núi bị đứt vỡ!

"Ầm!"

Tòa núi nguy nga bị một quyền hung hãn của Mục Trần hoàn toàn đánh nát.

Thình lình long ảnh xuất hiện, thân ảnh Mục Trần lóe lên lập tức lui đi mấy trăm trượng, cùng lúc đó một tòa núi khác đã đập xuống vị trí hắn

vừa mới đứng.

- Có chút bản lĩnh.

Ngô Giáp nhìn thấy Mục Trần một quyền đánh nát một tòa thần sơn của hắn, ánh mắt cũng hơi lạnh đi. Tên kia dường như tu luyện thần quyết luyện thể khá ư cường đại, bằng không khó có khả năng thực lực Hóa Thiên cảnh hậu kỳ đủ sức làm được như thế.

- Thế nhưng ngươi nghĩ Cửu Trọng Sơn Nhạc trận của ta đơn giản như vậy sao?

Ngô Giáp cười khẩy, ấn pháp lại thay đổi, Mục Trần nhìn thấy ngọn núi hắn đánh nổ khi nãy lại lập tức ngưng tụ, chỉ ngắn ngủi vài giây mà nó lại sừng sững như trước.

- Chím tòa thần sơn liên miên vô cùng, ngươi đánh nát bao nhiêu, thì nó lại ngưng tụ bấy nhiêu, cho đến khi ngươi sức cùng lực kiệt, chết khô mới thôi!

Ngô Giáp lạnh lẽo trào phúng châm chọc.

Mục Trần chẳng hề quan tâm, lại lướt tới như một tia chớp đen hung hăng đập vào tòa thần sơn.

"Uỳnh!"

Lại là một tòa thần sơn bị Mục Trần mạnh mẽ đánh nát.

Nhưng rồi nó cũng nhanh chóng ngưng tụ lại, trở lại thành tòa núi hoàn hảo vô khuyết.

Ngô Giáp cười mỉm, trào phúng khinh thường. Tên Mục Trần vẫn cứng đầu cứng cổ,Cửu Trọng Sơn Nhạc trận của hắn thì kẻ địch có bao nhiêu thủ đoạn, có khó lường hay mưu mô thế nào cũng không thể thoát ra được.

Mục Trần liên tiếp đánh nát ba tòa núi, rồi lại nhìn thấy ba tòa núi kia cấp tốc hình thành trở lại, thì không ra tay nữa, tránh tiêu hao linh lực vô ích. Hắn cười nói:

- Cũng có chút môn đạo, bất quá dù sao cũng chỉ là Linh Trận sư cấp 5 mà thôi, ngươi thật nghĩ mình là Linh Trận đại sư sao chứ?

Cửu Trọng Sơn Nhạc trận đúng là lợi hại, nhưng Mục Trần không tin như lời Ngô Giáp nói, linh trận trình độ này căn bản hắn chẳng có tư cách bố trí được.

Vả lại, linh trận này hoàn toàn vượt khỏi phạm trù cấp 5.

Ngẩng lên nhìn chín tòa núi xoay tròn chung quanh vây kín lấy mình, kim quang chói lòa khiến chúng nhìn như làm từ vàng khối.

Ánh mắt lóe lên, hắn nhẹ giọng lẩm bẩm:

- Hư hư thật thật à?

Ngô Giáp trừng mắt, lần đầu tiên ánh mắt nhìn Mục Trần đầy sát khí. Cái tên này quả nhiên khó chơi.

- Chín tòa thần sơn, hắn chỉ có một là thật nhỉ? Phá nó đi thì cái linh trận này chẳng còn quái gì để chơi?

Mục Trần nhìn Ngô Giáp, mỉm cười.

- Ngươi phải có bản lĩnh đó mới được.

Ngô Giáp chấn kinh, nhưng thần sắc vẫn vững vàng. Tay biến đổi ấn pháp, chín tòa núi vận hành, kim quang sáng lóa che giấu hoàn toàn tất cả, khiến Mục Trần không thấy được tung tích nó đâu cả.

"Ầm! Ầm!"

Thình lình những tòa thần sơn từ trong kim quang hung hăng nện xuống, ý định đè bẹp Mục Trần đi.

Mục Trần chỉ dùng Long Đằng Thuật, thân hình như rồng bay tránh trái né phải, đôi khi không tránh được thì tung quyền mạnh mẽ chấn nát nó đi.

- Phải mau tìm cho ra thần sơn chân chính.

Mục Trần hơi trầm ngâm, lúc này hai mắt bèn nhắm lại.

Ngô Giáp thấy Mục Trần nhắm mắt, chẳng hiểu sao lại nảy lên một sự bất an trong lòng.

"Uỳnh!"

Không trung Tây Hoang thành, hai luồng linh lực dao động cường hãn nhất đang giao thủ rất dữ dội, lực trùng kích bùng nổ cả trăm trượng, khiến ai nấy trong thành đều chăm chú theo dõi chiến cuộc bên đó.

Nơi đó là vòng chiến của Trầm Thương Sinh và Ma Long Tử.

"Rầm!"

Một luồng kim quang xé toang không trung, thương kình bá đạo đâm ra.

"Gràoo!"

Tiếng long ngâm đáng sợ, một con ma long hung ác bay lượn trên trời giương nanh múa vuốt cắn xé thương kình vàng chóe.

Không gian nơi đó kịch liệt rung chuyển, run rẩy không ngừng.

Thân ảnh kim sắc bị đẩy lui, Trầm Thương Sinh múa thương ổn định thân hình, lúc này hắn đã chịu một ít thương thế, chiến đấu kịch liệt với Ma Long Tử thật không thoải mái chút nào.

Phía xa xa, linh lực xám đen như bụi lượn lờ như một con ma long dưới chân Ma Long Tử.

Hắn hờ hững nhìn Trầm Thương Sinh, tay nắm lấy chuôi hắc kiếm đeo sau lưng. Thanh hắc kiếm khá to bản, huyết văn tràn ngập thân kiếm, như hình thành từ vô số máu tươi.

- Kết thúc thôi!

Âm thanh lạnh lùng, Trầm Thương Sinh cứng cỏi vượt ngoài dự đoán, hiện tại hắn chỉ sắp đột phá Thông Thiên cảnh hậu kỳ, lần sau mà gặp mặt thì Ma Long Tử chẳng dám chắc sẽ đủ sức chiến thắng tên kia.

Tên bá chủ Thiên bảng Bắc Thương linh viện, trong lòng Ma Long Tử rất ư kiêng dè, đối thủ này nếu còn để cho sống thì chính là tâm phúc đại họa.

"Oang Oang!"

Tay Ma Long Tử chạm vào hắc trọng kiếm, thân kiếm run lên phát ra âm thanh hiết sát điên cuồng.

Ở đại điện trong thành, gã áo xanh nheo mắt nhìn thanh kiếm của Ma Long Tử, sắc mặt nghiêm trọng, lẩm bẩm:

- Đoạn Long Kiếm của Long Ma Cung ư....

Trầm Thương Sinh càng cảm nhận rõ nguy hiểm toát ra từ thanh kiếm đáng sợ kia. Kim Liên Chiến Thần Thương nắm chặt trong tay, linh lực vận chuyển bộc phát càng mạnh mẽ hơn.

Hắn biết, Ma Long Tử đã muốn liều mạng giải quyết hắn.

"Graooooo!"

Hắc trọng kiếm bay lên cao, hắc ám tuôn ra như một con ma long thoát khỏi xiềng xích.

Ma Long Tử lập tức kết ấn, linh lực phô thiên cái địa tuôn trào như thác lũ, ào ào đổ vào hắc trọng kiếm, khiến nó hấp thu toàn bộ.

"Graooooo!"

Thanh trọng kiếm hấp thu linh lực, vảy rồng hình thành quanh thân kiếm, nhanh chóng xuất hiện một con ma long chân chính dài cả nghìn trượng.

Ma long trừng đôi mắt đỏ ngầu đầy sát khí, hiếu sát hung tàn, khí thế ma long đã thoát khỏi xiềng xích, không nếm máu thì không trở về, sát khí tràn ngập thiên địa, nhiệt độ đột nhiên trở lạnh.

Ma long trên trời, thân hình to lớn, vuốt rồng lạnh lẽo uy mãnh, như có thể bóp nát thiên địa. Mãnh thú như thế này khiến người ta chỉ nhìn cũng đã sợ mất mật.

Gần như là một con ma long sinh vật chân chính!

Trầm Thương Sinh tái mặt nhìn hung thú chiếm cứ không trung kia, hắn hít sâu một hơi, tay vẫn không rời Kim Liên Chiến Thần Thương. Bây giờ tuyệt đối không phải lúc nghĩ đến chuyện rút lui!

Nếu không ba chiến trường kia sẽ bị liên lụy.

- Nếu đã thế thì lên nào!

Kim quang sáng lóa phát ra trong người, cơ thể cũng trở nên sáng rực.

Lúc này, trong linh trận khổng lồ bao vây lấy vòng chiến thứ tư, Mục Trần đang bị Cửu Trọng Sơn Nhạc trận vây bên trong, hắn đang nhắm đôi mắt của mình lại, thân thể run rẩy, sâu trong tâm linh có một con mắt khác mở ra.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 372: Tâm Nhãn Phá Trận

Con mắt thần bí mở ra ở sâu trong tâm linh Mục Trần, ảo không ảo, thật không thật, cảm giác như nó đủ khả năng nhìn xuyên thấu tất cả những tầng mây mù.

Hai mắt thật của Mục Trần cũng chậm rãi mở ra, đôi mắt vốn đen lại hóa thành trong suốt như thủy tinh, thiên địa hoàn toàn bị hắn nhìn xuyên qua.

Thế giới trước mắt biến hóa mạnh mẽ, không còn sáng lóa như trước nữa, hoàn toàn bị phân giải trong đôi mắt huyền bí, trở thành linh khí cơ bản nhất của thiên địa.

Mục Trần nhìn những tòa thần sơn ẩn giấu trong thế giới kim sắc kia, hoàn toàn trần trụi hiện ra trước mắt hắn, không thể nào che giấu được nữa. Qua đôi mắt thủy tinh đó, chín tòa núi trong suốt chỉ có một tòa núi ngoài cùng bên phải là sáng ngời, từng sợi dây linh lực từ nó tỏa ra kết nối đến tám tòa thần sơn con lại, dao động huyền diệu tản mát.

Tòa núi kia hoàn toàn khác với tám tòa núi còn lại.

- Ngươi đây rồi!

Mục Trần nhếch môi cười.

Đằng xa, Ngô Giáp nhận thấy trạng thái bí ẩn khi nãy của Mục Trần, sau đó lại thấy đôi mắt trong suốt của hắn, bất giác rùng mình, ánh mắt khó tin, hoàn toàn không giấu được phải bật thốt lên thất thanh:

- Tâm Nhãn?

Ngô Giáp kinh hãi cực kỳ. Hắn không thể ngờ được tên Mục Trần trước mặt lại có thể lĩnh ngộ được trạng thái Tâm Nhãn, một trạng thái khá cao thâm trong giới Linh Trận sư. Rất nhiều ngươi tha thiết mơ ước có được nó, dĩ nhiên cũng có cả hắn.

Nhưng trạng thái Tâm Nhãn đâu dễ lĩnh ngộ được, bao nhiêu người hao tổn tâm cơ vẫn không thể mở được Tâm Nhãn thần bí. Vậy mà hiện tại, hắn lại nhìn thấy trạng thái huyền diệu đó từ thiếu niên trẻ tuổi kia.

Đả kích lớn như thế này khiến cho Ngô Giáp cực kỳ khó chịu. Tu luyện linh trận hắn được cho là thiên phú tuyệt hảo, vậy mà hoàn toàn chẳng thể nào sánh được với Mục Trần trước mặt này.

"Vù!"

Ngô Giáp còn đang chấn động ghen tức, Mục Trần đột ngột lao lên, hướng thẳng đến tòa thần sơn chân thực kia.

Chỉ cần đập nát nó đi, thì đại trận này tự nhiên sẽ bị phá!

Ngô Giáp biến sắc, ấn pháp liền thay đổi, vận hành tám tòa núi kia lao đến trấn áp Mục Trần.

Mục Trần bình tĩnh gồng lên, hắc ám tuôn trào, một tòa hắc tháp xuất hiện bành trướng cấp tốc, đứng sừng sững bảo vệ lấy hắn.

"Rầm!"

Cửu cấp Phù Đồ tháp xuất hiện, chống đỡ lại tám tòa núi đè vào người. Xung quanh Phù Đồ tháp xuất hiện bốn con kim long sáng rực.

Long ảnh xuất hiện, Mục Trần nháy mắt xuyên qua một khoảng không cực nhanh, xuất hiện bên cạnh tòa núi thứ chín.

Mục Trần bay lên, thân hình như đại bàng tung cánh, lôi điện lẹt xẹt toát ra ngoài cơ thể.

"Ầm!"

Quyền kình đầy llinh lực hùng hậu và hắc lôi mạnh mẽ nện vào tòa núi.

-Phá!

Tiếng thét vang rền như sấm, hắc lôi đánh xuống. Tòa thần sơn nguy nga rung chuyển kịch liệt, đứt gãy lan tràn khắp nơi.

Sắc mặt Ngô Giáp cũng theo đó mà biến đổi.

. . .

"Gràoo!"

Con ma long dữ tợn hung ác uốn lượn trên cao, khí tức hung sát như thượng cổ ma long chân chính, khiến cho thiên địa cũng phải run rẩy trước hung uy của nó.

Trong Tây Hoang thành, vô số cường giả biến sắc, Ma Long Tử không ngờ có thể mạnh đến mức này.

Trong đại điện kia, gã áo xanh cũng trừng mắt nghiêm túc.

- Trầm Thương Sinh, trò đùa đến đây chấm dứt!

Ma Long Tử ngạo nghễ đứng bên dưới ma long, nhìn xuống Trầm Thương Sinh, lời nói tràn ngập hung lệ. Rồi hắn chỉ tay về phía đối thủ.

"Gràoo!"

Ma long trên cao gầm rống, ngay lập tức như tia chớp đáp xuống, không gian theo đường bay của nó bị biến dạng, không khí không thể chịu nổi áp lực bùng nổ, linh khí thiên địa tán loạn.

Thế công mạnh mẽ thừa sức nghiền nát một cường giả Thông Thiên cảnh trung kỳ!

Bên dưới, Tô Huyên, Hạc Yêu và đám người Bắc Thương linh viện đang chăm chú quan chiến, nhìn thấy tình cảnh của Trầm Thương Sinh, nhất thời tất cả đều biến sắc tái mặt, cảm thấy sợ hãi trước thế công khủng bố của Ma Long Tử.

Còn người đang đối diện với con ma long, Trầm Thương Sinh chỉ nắm chặt Kim Liên Chiến Thần Thương của mình, chiến ý bộc phát mãnh liệt.

Hắn gầm lên và tiến tới, kim quang rực rỡ khiến hắn trở nên vô cùng chói mắt. Kim thương rung lên, tư thái rất thong thả nhưng đâm tới nhanh như điện xẹt.

"Xoẹt!"

Không gian đằng trước như bị nhăn nheo, một thưng ảnh khổng lồ vài trăm trượng xuất hiện từ sau lưng Trầm Thương Sinh.

- Thẩm Phán thần quyết, Thẩm Phán Thương!

Hét lên dữ dội, thương ảnh vàng chói mang theo uy nghiêm tột bậc, cảm giác như thần linh phán xét trời đất, khiến người ta nảy sinh sự sợ hãi.

"Véo!"

Thương ảnh khổng lồ bắn đi, xuyên qua không gian, cắm vào đầu con ma long đang hạ xuống!

"Đùng!"

Tiếng nổ như sét đánh rền vang trời đất, hai luồng linh lực vàng và xám trút ra, cuồng phong tung hoành tứ phương.

Mọi người đều chăm chú quan sát, không biết đối diện con ma long đáng sợ kia, Trầm Thương Sinh có đủ sức cản nổi hay không?

Gã áo xanh kia cũng nheo mắt chú ý.

"Ầm!"

Một luồng linh lực bị xé toang, thương ảnh không lồ bị hai bộ móng vuốt của ma long chụp lấy, siết chặt.

"Bang!"

Thương ảnh hoàn toàn bị nghiền nát, con ma long thừa thế tiến lên, bao phủ lấy Trầm Thương Sinh.

Linh lực hùng hậu của Trầm Thương Sinh bùng lên hình thành tầng phòng ngự cuối cùng.

"Ầm!"

Ma long trùng kích, Trầm Thương Sinh trúng phải công kích chí mạng, mồm phun máu như mưa, ngực lõm vào một vết ngấn như long trảo, thân hình bắn xuống, như đại bàng rụng cánh rơi ầm ầm vào lòng đất.

Tây Hoang đài bị lõm xuống một lỗ, đất đá xung quanh sụp đổ, phòng ốc cây cối cũng đổ xuống.

Toàn thành thị đột nhiên trở nên câm lặng.

Mọi người xót xa nhìn vào cái hố to đầy bụi mù kia.

Tô Huyên, Hạc Yêu kẻ mặt trắng người mặt xanh, lạnh toát sống lưng. Ma Long Tử quá ư khủng bố, Trầm Thương Sinh cũng không cản nổi hắn.

Ma Long Tử đứng trên không trung, sắc mặt đạm mạc nhìn vùng đất sụp đổ bên dưới, vung tay tạo thành một cơn lốc quét sạch bụi mù.

Mọi người liền thấy rõ bên trong cái hố sâu, Trầm Thương Sinh te tua tơi tả, quần áo tan nát lảo đảo đứng dậy.

Tay vẫn nắm chắc trường thương, nhưng thân thương nhạt màu, chẳng còn vẻ kim quang sáng ngời như trước, hắn nhiên chính bản thân hắn đã trọng thương.

Dù vẫn còn đứng được, cũng chẳng ai cho rằng Trầm Thương Sinh còn có thể tái chiến.

Đã không còn Trầm Thương Sinh chế ngự Ma Long Tử, vậy thì chiến cuộc chẳng phải đã định rồi sao?

- Trầm Thương Sinh, còn muốn nói gì nữa sao?

Ma Long Tử ngạo nghễ trên cao, cất tiếng cười nhạt, ra vẻ chiến thắng. Trầm Thương Sinh rất lợi hại, nhưng vẫn chưa chân chính bước vào cảnh giới Thông Thiên cảnh hậu kỳ, đối chiến với hắn căn bản chẳng có lợi thế nào cả.

Trầm Thương Sinh trừng mắt nhìn Ma Long Tử, muốn vận chuyển linh lực nhưng máu tươi phun ra khiến hắn lảo đảo.

- Xem ra trận chiến này Long Ma Cung chúng ta thắng. Bắc Thương linh viện cũng chỉ như vậy thôi!

Ma Long Tử lắc đầu tỏ vẻ thương hại, tay nắm chặt lại, linh lực lại hùng hậu lên, sát khí hiện rõ trên mặt, đã quyết giải quyết dứt điểm Trầm Thương Sinh. Với thiên phú và khả năng tăng trưởng của đối thủ, hắn vẫn rất e ngại.

- Kiếp sau đừng có đầu thai vào chỗ vô dụng như Bắc Thương linh viện nữa!

Ma Long Tử cười gằn, lao lên.

"Ầm!"

Chính lúc đó, tòa linh trận khổng lồ đằng xa kia phát nổ kinh thiên, lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, ngay cả Ma Long Tử cũng

khựng lại.

Linh trận rung chuyển kịch liệt, rồi ầm một tiếng hoàn toàn vỡ nát.

Những đốm sáng lấp lánh bay đầy trời.

Vô số ánh mắt đều tập trung vào nơi sáng nhất, mơ hồ nhìn thấy hai bóng người ẩn hiện.

Trong đại điện, thần sắc gã áo xanh lúc này lần đầu có chút biến hóa, kinh ngạc ra mặt, lẩm bẩm:

- Sao có thể như vậy?

Những đốm sáng dần tan đi, hai người kia cũng hiện rõ ra. Lúc ấy cả thành thị lại trơ mắt ếch kinh ngạc vô song.

Hai người đó ở sát cạnh nhau, nhưng bàn tay của một người đang siết chặt cổ họng người còn lại. Kẻ bị túm cổ kia thì mặt mày trắng bệch, chẳng dám nhúc nhích.

Tô Huyên cũng che miệng kinh ngạc, Hạc Yêu bên cạnh thì chấn động kinh hãi.

Vì ở đó, người đứng hiên ngang là Mục Trần, còn kẻ bị nắm cổ lại là Ngô Giáp.

Cũng có nghĩa là, vòng chiến bên ấy, thắng lợi đã thuộc về Mục Trần!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 373: Cường Hãn Ma Long Tử

Không khí Tây Hoang thành trở nên yên tĩnh.

Mọi ánh mắt ít nhiều đều tỏ ra kinh ngạc khi nhìn cảnh tượng nơi chân trời. Kết quả hoàn toàn ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Trên bầu trời, Mục Trần lơ lửng trên không, áo quần tơi tả, thân thể có nhiều vết thương, nhưng hắc lôi lóe lên mãnh liệt, gương mặt lăng lệ đáng sợ, mắt bén như dao, nhìn chằm chằm vào Ngô Giáp đang thở khò khè khó khăn trong tay.

Bàn tay như kìm thép khóa chặt cổ họng đối phương, chỉ cần thúc giục linh lực một chút đã thừa sức bẻ gãy cổ Ngô Giáp.

Tên kia mặt xanh mét, ánh mắt khó tin, chẳng ngờ được khi nãy lúc Mục Trần cường hoành phá trận, rồi cấp tốc hạ gục hắn ngay khi còn chưa kịp tỉnh người lại.

Ngô Giáp có thực lực cũng đã đến Thông Thiên cảnh sơ kỳ, thế mà chỉ chốc lát sau khi phá trận, hắn lại nhanh chóng bại dưới tay Mục Trần như vậy.

Chiến lực của Mục Trần rõ ràng vượt xa thực lực của hắn.

Trong thành thị, mọi người bàn tán thì thầm rồi dần ồn ào lên, có vẻ sôi nổi hơn nhiều so với diễn biến Trầm Thương Sinh bị đánh bại, vì vòng chiến này tuy chẳng ai nhìn thấy được, nhưng kết quả lại quá ư bất ngờ.

Ai mà dám nghĩ Ngô Giáp một thân Linh Trận sư cấp 5, lại thua bởi một tiểu tử Mục Trần chỉ có Hóa Thiên cảnh hậu kỳ?

- Thú vị đây!

Gã áo xanh kia thì mỉm cười, mắt liếc nhìn Mục Trần. Tên thiếu niên này thủ đoạn cũng khó lường, khó trách lúc đầu đủ can đảm tiếp chiến với kẻ kia.

- Nhưng dù hắn đánh bại được Ngô Giáp, bọn họ vẫn không có phần thắng nào cả.

Trầm Thương Sinh đã thua, Ma Long Tử sẽ lại ra tay. Đối thủ mà ngay cả người mạnh nhất bên phía Bắc Thương linh viện cũng không ngăn nổi, thì còn ai chống lại được chứ?

Cục diện hiện tại họ vẫn ở thế hạ phong, dù Mục Trần thắng lợi cũng không thể xoay chuyển được. Ngô Giáp hoàn toàn không thể so sánh với Ma Long Tử.

Tô Huyên, Hạc Yêu cũng đang mừng vui vì chiến thắng bất ngờ của Mục Trần, rồi nhanh chóng trở lại lo lắng. Tất cả đều thấy rõ cục diện gian khó. Phải chi Trầm Thương Sinh còn sức tái chiến, liên thủ với Mục Trần thì sẽ có cơ hội, đằng này hắn đã trọng thương. Còn Lý Huyền Thông và Lạc Li bên kia tuy đang chiếm thượng phong, nhưng đối phương cũng đang liều mạng quần đấu, khó mà dứt điểm giải quyết được.

Và trong lúc đó, có lẽ Ma Long Tử sẽ nhanh chóng hạ gục Mục Trần.

Mục Trần đang lạnh lùng nhìn Ngô Giáp đang bị hắn túm trong tay, rồi quay đầu nhìn ra xa xa, dưới mặt đất, Trầm Thương Sinh khí tức yếu ớt, thân thể trọng thương. Bất giác trong lòng hắn lạnh đi, Trầm Thương Sinh cũng không phải đối thủ của Ma Long Tử?

- Hô hô, thật sự rất bất ngờ, nhưng mà tiếc là hơi chậm một chút.

Ma Long Tử tỏ vẻ kinh ngạc, rồi cười nhạt đầy tiếc nuối.

"Vù."

Tô Huyên, Hạc Yêu lập tức chớp thời cơ lao lên bảo vệ Trầm Thương Sinh, cảnh giác với Ma Long Tử.

Mục Trần thoáng nhìn qua hai vòng chiến còn lại, cả hai đều đã nhận ra chiến huống bên này, công kích đã càng thêm dũng mãnh, muốn mau chóng kết thúc để hỗ trợ Mục Trần.

Nhưng Mục Cốt và Quỷ Hùng đâu phải nói hạ là hạ, bọn họ cũng lập tức gia tăng áp lực, chiêu chiêu tàn nhẫn đoạt mệnh mạnh mẽ chống cự lại.

Mục Trần nhíu mày, vung tay đập mạnh vào ngực Ngô Giáp khiến hắn phun máu rơi xuống, trọng thương.

Sau khi hạ gục Ngô Giáp, Mục Trần ngẩng lên lạnh lẽo nhìn Ma Long Tử, linh lực bùng lên hung hãn.

- Ngươi không phải đối thủ của ta!

Ma Long Tử cười nhạt.

Mục Trần chẳng chút dao động, không hề đáp lại, ánh mắt vẫn như cũ.

- Tên nhóc phiền phức!

Ma Long Tử lẩm bẩm, sát khí dữ dội tràn ngập đôi mắt. Vốn dĩ kế hoạch hoàn mỹ tuyệt đối, bỗng đâu xuất hiện một tên thiếu niên kỳ quái làm nhiều biến cố vượt dự đoán, điều này khiến hắn khá ghét Mục Trần.

- Bây giờ ta rất muốn giết ngươi!

Sát khí ngập trời và linh lực mạnh mẽ từ cơ thể Ma Long Tử lại bộc phát áp tới Mục Trần uy hiếp, ngay lập tức hắn phóng tới.

- Mục Trần cẩn thận!

Tô Huyên hốt hoảng la lên, Ma Long Tử quá mạnh mẽ và tàn nhẫn, hành động ngay lập tức.

"Véo!"

Ma Long Tử nhanh như chớp lóe xuất hiện trước mặt Mục Trần, chưởng kình ập tới chuẩn bị đánh trúng Mục Trần. Thình lình long ảnh hiện lên, hào quang lóe sáng, Mục Trần cũng đã ngay tức thì thoát khỏi phạm vi công kích của Ma Long Tử.

- Đây là. . . Đằng Long Thuật?

Thoáng nhìn qua chiêu thức Mục Trần vừa thi triển, Ma Long Tử kinh ngạc ra mặt, rồi âm trầm suy nghĩ:

- Xem ra ngươi cũng chiếm được nhiều bảo khố trong linh tàng Bạch Long Chí Tôn nhỉ, ngay cả Đằng Long Thuật của hắn cũng học được.truyện được lấy tại t.r.u.y.ệ.n.y.y

Bạch Long Chí Tôn cũng từng là trưởng lão cao cấp trong Long Ma Cung, tuyệt học của lão dĩ nhiên Ma Long Tử có thể nhận ra. Đằng Long Thuật là một bộ thần quyết thân pháp khá lợi hại, tu luyện đại thành thân hóa thần long, chui xuyên không gian, cường giả Chí Tôn cũng khó bắt được. Năm xưa Bạch Long Chí Tôn bội phản trốn khỏi Long Ma Cung, trong cung dốc hết lực lượng vẫn để hắn trốn thoát đi mất, cũng chính là do nguyên nhân bởi Đằng Long Thuật này.

Dù rằng Mục Trần tu luyện Đằng Long Thuật chỉ mới ở cảnh giới Long Ảnh ban đầu, nhưng tốc độ cũng cực nhanh, khá khó bắt kịp.

Long ảnh lượn lờ, thân thể Mục Trần như một luồng khói, hắn nhìn chằm chằm Ma Long Tử, cảnh giác cao độ. Lúc này việc cần làm chính là kéo dài thời gian càng nhiều càng tốt.

Đến khi vòng chiến của Lạc Li hoặc Lý Huyền Thông kết thúc, hắn sẽ thoải mái an toàn hơn nhiều.

Nhưng Ma Long Tử nào có khờ dại để cho hắn được như nguyện:

- Đằng Long Thuật cũng lợi hại, nhưng mà ngươi nghĩ với cái thành tựu cỏn con của ngươi thì ta không làm gì được sao?

Lại tiến lên, linh lực cuồn cuộn của hắn phủ khắp bầu trời, khiến cho không gian khu vực này tối sầm đi.

- Long Ma Tráo!

Linh lực xám tro bao trùm khắp nơi, hình thành một cái lồng phạm vi rộng đến mấy ngàn trượng, khiến cho Mục Trần không thể nào thoát ra ngoài.

"Gràoo! Gràoo!"

Thình lình có tiếng rống kinh thiên đầy ma lực làm cho thân thể Mục Trần cảm thấy nặng nề thêm rất nhiều.

Ma Long Tử trừng mắt lành lạnh, vươn tay ra chụp lại:

- Long Ma Thủ!

"Ầm!"

Một vị trí nào đó trên bầu trời đột nhiên xuất hiện bàn tay phủ đầy long lân khổng lồ, sức mạnh bạt sơn đảo hải.

Long thủ khổng lồ vỗ xuống Mục Trần, khí thế hung hăng đè bẹp đối thủ.

Linh lực cả Mục Trần cũng lập tức bùng phát, hóa thành vô số vì sao sau lưng hắn, ba con quái thú thành hình tức khắc, mang theo ánh sao lấp lánh huyền bí.

Tứ Thần Tinh Túc Kinh, Bạch Hổ thần ấn! Huyền Vũ thần ấn! Chu Tước thần ấn!

Trong tiếng thú gầm rống vang vọng, ba con thần thú xông lên chống đỡ công kích long thủ đáng sợ!

"Ầm!"

Trong tiếng va chạm mãnh liệt kinh thiên, linh lực cuồng bạo mang theo kình phong bùng nổ, Mục Trần bị đánh văng đi cả nghìn thước, khí huyết đảo lộn, sắc mặt khó coi. Chân chính giao đấu với Ma Long Tử mới cảm nhận rõ được sự cường hãn của hắn, khó trách Trầm Thương Sinh cũng chống không nổi.

Mục Trần nhìn lên, nơi không trung kia, Ma Long Tử nhẹ nhàng bước trên khí kình va chạm, sắc mặt hờ hững, tay bối sau lưng. Vụ nổ khi nãy chẳng hề ảnh hưởng đến hắn.

- Hóa Thiên cảnh hậu kỳ cũng đỡ được một kích khi nãy, ta có lời khen đấy.

Ma Long Tử hờ hững nhìn đối phương đang thở dốc, thản nhiên cất tiếng.

Mục Trần vẫn bình tĩnh, bàn tay giấu trong áo bào hơi run run, không gian quanh thân dường như hơi dao động.

- Bạch Long Chí Tôn dù sao cũng từng là người trong Long Ma Cung, bây giờ ngươi có cơ duyên tu luyện Đằng Long Thuật, xem như có chút quan hệ với Long Ma Cung chúng ta. Nếu ngươi vứt bỏ tất cả, giết đám này đi thì ta sẽ bỏ qua và cho ngươi gia nhập Long Ma Cung, tiền đồ sáng lạn gấp trăm lần ở Bắc Thương linh viện.

Ma Long Tử đột nhiên cất tiếng dụ hàng. Nếu có thể lôi kéo Mục Trần vào Long Ma Cung, thì thật sự mặt mũi Bắc Thương linh viện có lẽ

sẽ hoàn toàn mất sạch, đả kích như thế còn đáng hả hê hơn cả giết sạch bọn họ.

- Một thế lực cùn sứt mẻ bị Bắc Thương linh viện chúng ta đuổi chạy như vịt mà còn đem ra khuyên hàng ta ư?

Mục Trần châm chọc.

- Rượu mời không uống, vậy hôm nay ngươi và bọn nó đều nằm lại Tây Hoang thành này đi!

Ma Long Tử lạnh giọng trở lại, linh lực hội tụ thành hai con ma long khổng lồ bên cạnh. Hai con rồng gầm lên, lao tới Mục Trần.

Long ảnh lại xuất hiện, Mục Trần cấp tốc lui gấp, đôi mắt đen thâm thúy lại trở nên trong suốt, tay kết ấn.

"Ầm!"

Không gian chấn động, hào quang sáng rực, linh lực từ đâu ùn ùn hội tụ lại.

Một tòa linh trận khổng lồ hình thành trong chớp mắt. Hai đóa sen khổng lồ xoay vần, dao động linh lực khiến người ta thót tim run sợ.

- Yêu Liên Đồ trận!

Mục Trần lẩm bẩm, mắt lạnh băng hất tay tới trước, linh trận khổng lồ lập tức vận hành.

Gã áo xanh đứng trong đại điện kia lại kinh ngạc ra mặt, linh trận này đã đạt tới trình độ cấp 5, chẳng lẽ tên nhóc con kia lại còn là một Linh Trận sư cấp 5 sao?

Linh Trận sư cấp 5 trẻ tuổi như vậy?

Tên thiếu niên kia cực kỳ không đơn giản, nhưng chẳng biết đối mặt Ma Long Tử quá ư hung ác, hắn có thể kiên trì được bao lâu....

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 374: Tung Át Chủ Bài

Không trung trên cao, linh lực ngập trời, hai đóa hắc liên to lớn chậm rãi xoay tròn, uy áp cường đại phủ hết thành thị khổng lồ.

Mọi người kinh nghi sợ hãi trước hai đóa hắc liên thình lình xuất hiện, linh trận lợi hại như thế này e rằng cường giả Thông Thiên cảnh cũng chẳng dám đối đầu.

Tên thiếu niên tên gọi Mục Trần kia quả nhiên bản lĩnh bất phàm, khó trách Ngô Giáp nhanh chóng bị đánh bại, thì ra thành tựu linh trận của hắn chẳng thấp hơn đối phương, mà thậm chí còn cao hơn rất nhiều.

"Gràoo!"

Hai con ma long trên bầu trời cũng gầm lên phẫn nộ, đẩy lùi uy áp đang lấn tới.

"Roẹt!"

Linh lực hội tụ nơi tim sen, những chùm tia hắc ám uốn lượn như giao long, sức mạnh cường hãn bộc phát.

"Đùng!"

Hai chùm tia hắc ám thình lình bắn vào hai con ma long gầm rú trên cao, luồng công kích xuyên phá không trung, cực kỳ hoành tráng.

"Grú!"

Hai đầu ma long như đau đớn rú lên, giãy giụa kịch liệt, rồi dần dần mờ ảo đi.

"Bùm!"

Cả hai nổ tung, chùm tia hắc ám xuyên qua thân thể chúng, hướng thẳng đến Ma Long Tử.

Thành trì bên dưới nhìn đến say mê kinh ngạc.

Ma Long Tử chỉ hơi nheo mắt. Hắn cảm nhận thấy sức mạnh đáng sợ trong hai luồng công kích hắc ám kia đủ sức bắn nổ tan tành một gã Thông Thiên cảnh trung kỳ.

Nhưng chỉ đáng tiếc, hắn lại mạnh hơn Thông Thiên cảnh trung kỳ rất nhiều.

Ma Long Tử vận sức, song chưởng hội tụ linh lực xám tro tầng tầng lớp lớp vảy rồng xuất hiện trên da.

- Xéo!

Ma Long Tử quát lên, quyền đấm tới, không khí nổ bùm, luồng không khí trước mặt cuộn tròn xoáy mạnh bắn tới. Song quyền mạnh mẽ đập vào hai luồng hắc ám.

"Đùng!"

Một vụ nổ kinh hoàng theo tiếng vang khủng bố xuất hiện, Ma Long Tử bị đẩy lui đi một đoạn, cổ tay áo bị rách toạc, nhưng cánh tay lại không chút thương thế. Còn hai luồng công kích kia hoàn toàn bị chấn nát vụn biến mất.

Thực lực Ma Long Tử thừa sức dễ dàng cản lại công kích của một tòa linh trận cấp 5!

Ma Long Tử quả nhiên cường hãn. Mục Trần có năng lực Linh Trận sư cấp 5 vẫn chưa đủ khiến hắn gặp khó khăn.

Tô Huyên, Hạc Yêu thì tái mặt. Bọn họ từng chứng kiến uy lực đáng sợ của Yêu Liên Đồ trận, nhưng không thể ngờ chỉ có thể đẩy lui Ma Long Tử một chút.

- Mục Trần cũng khó trở thành đối thủ của Ma Long Tử a.

Từ Hoang thì thào.

- Chỉ cần hắn có thể cầm cự đến khi Lạc Li và Lý Huyền Thông giải quyết được địch thủ, thì phần thắng có thể có rồi.

Hạc Yêu lo lắng nói. Với sự ma mãnh của Ma Long Tử kia, khó mà để Mục Trần có cơ hội đó.

Hắn sẽ nhất định chấm dứt nhanh chóng.

- Cái tên này. . .

Mục Trần cũng kinh ngạc không kém, lần đầu tiên dùng đến Yêu Liên Đồ trận mà chẳng hề làm được gì kẻ địch. Chiến lực của Ma Long Tử quả nhiên cũng rất cao hơn cả thực lực.

Ma Long Tử ngẩng lên mỉm cười lạnh lẽo, lắc mình lóe lên liền xuất hiện trước Mục Trần.

Mục Trần rất cảnh giác, long ảnh xuất hiện, hắn lập tức lui đi vài trăm trượng, tay cũng nhanh chóng kết ấn, hai đóa sen to chưa hoàn toàn tan biến lại tiếp tục vận hành, bắn ra công kích mạnh mẽ.

"Bùm bùm!"

Ma Long Tử tung quyền tiếp tục chấn nổ, dù vẫn bị lui đi một chút, nhưng hắn mạnh mẽ giữ vững thân hình, lập tức bật lại, tốc độ tăng vọt để lại tàn ảnh liên miên bất tận.

Vừa chống đỡ công kích, nhưng hắn đã ở phía trên Mục Trần, cười lạnh lẽo:

- Thật sự cậy vào chút thành tựu Đằng Long Thuật của ngươi để kéo dài thời gian với ta sao? Nằm mơ đi!

Quyền hung hãn bằng đôi tay đầy vảy đen như một thứ vũ khí giết người đáng sợ, mang theo linh lực phá hoại kinh khủng.

- Long Phá Quyền!

Ma Long Tử gầm lên, không khí trước mặt nổ tung, áp lực ép tới Mục Trần.

Khoảng cách quá gần, Mục Trần không thể tránh né được nữa, ánh mắt ngoan độc, thân thể lóe lôi quang, một đường vân sét hiện lên trên ngực.

Vận dụng Lôi Thần Thể, Mục Trần xoay lại dũng mãnh dùng quyền đối chọi quyền kình áp bức của Ma Long Tử.

"Chát!"

Kình phong dữ dội bùng nổ, không gian chấn động, linh lực cuốn vào nhanh hình thành lốc xoáy.

Mục Trần run rẩy, bị đẩy văng xa cả trăm thước, khí huyết chạy loạn dâng lên đến cổ. Thực lực của hắn chỉ mới Hóa Thiên cảnh hậu kỳ, có lợi thế Lôi Thần Thể nhưng đối chiến chính diện vẫn không thể là đối thủ của Ma Long Tử.

Ma Long Tử lúc này hoàn toàn vững vàng đứng trên không, hắn không bị đánh bay đi, bả vai khẽ run run hóa giải ngay kình lực xâm nhập cơ thể, vẻ mặt châm chọc Mục Trần:

- Tiểu tử thật cuồng vọng, cũng dám đối cứng với ta, không biết sống chết!

Mục Trần trầm mặt. Hóa Thiên cảnh hậu kỳ cách biệt tới Thông Thiên cảnh hậu kỳ quá lớn. Hắn có nhiều thủ đoạn quỷ dị vẫn không thể

lấp đủ khoảng trống.

Muốn chân chính uy hiếp Ma Long Tử, thủ đoạn bình thường không đủ sức.

Mục Trần mắt lóe sáng.

Ma Long Tử chẳng hề rãnh rỗi cho Mục Trần thời gian suy tư chuẩn bị, cười gằn một tiếng rồi tiếp tục lao lên, tốc độ vẫn được đẩy lên tối đa, công kích cuồng bạo liên miên vô tận ập tới Mục Trần.

Mục Trần chỉ có thể dốc sức tránh né, nhưng rất thường xuyên bị Ma Long Tử áp đảo tuyệt đối khiến bản thân phải tận lực ngạnh đấu. Hiệp đấu tiếp theo này hắn hoàn toàn rơi vào hạ phong.

Mọi người cảm thán than thở, Ma Long Tử vẫn lợi hại hơn, Mục Trần khiến người ta bất ngờ kinh ngạc, nhưng chênh lệch cấp bậc quá xa thì khó mà bù nổi.

Tô Huyên, Hạc Yêu thì lo lắng khẩn trương, nếu chỉ cần Mục Trần sơ sẩy thất bại, thì cục diện phe họ sẽ hoàn toàn sụp đổ.

"Bốp Bốp!"

Những âm thanh va chạm chiến đấu vang lên không ngừng. Mỗi một tiếng là một đoạn Mục Trần bị đánh bay đi, lúc này trên môi đã hiện rõ vết máu đỏ thẫm.

Bất quá, mỗi lần bị đẩy lui, tay hắn lại run lên kịch liệt, dường như có gì đó lóe lên trên đầu ngón tay, không khí bồng bềnh chốc lát.Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL

Vòng chiến trên cao càng lúc càng tệ, Mục Trần bị Ma Long Tử ép phải trốn chạy lòng vòng khiến khán giả bên dưới nhiều người cũng lên tiếng cười nhạo. Thế nhưng hắn lại không tức giận hay hoảng hốt, ngược lại rất bình tĩnh và kiên định.

Tô Huyên thấy Mục Trần đổ máu, lo lắng vô cùng, tay nắm chặt lại, muốn lao lên yểm trợ, nhưng đám ác bá còn lại đứng đằng kia thì vẫn quan sát nàng chăm chú.

Cục diện này có lẽ sẽ không còn lâu nữa.

Gã áo xanh trong đại điện chỉ hơi nhíu mày, dường như nghi vấn gì đó mặc dù tràng cảnh trước mặt chỉ như một trò chơi nghiền nát đối phương của Ma Long Tử.

"Ầm!"

Ma Long Tử lại tung ra một đấm đánh vào cổ họng Mục Trần, hắn liền kéo tay về bắt chéo đằng trước phòng ngự.

"Chát!"

Đỡ được một kích trí mạng của Ma Long Tử, Mục Trần cũng phun máu bắn lui, hai cánh tay đau nhức khó chịu. Nếu hắn không tu luyện Lôi Thần Thể, có lẽ cả hai cánh tay lúc này đã lặt lìa.

Mượn kình lực hung hãn đánh lui, Mục Trần kéo giãn khoảng cách, ngón tay múa may, không khí dao động.

Máu me đầy mồm miệng, nhưng ánh mắt lạnh băng càng ngày càng nhiều sát khí.

Ổn định thân hình, hắn xóa đi vết máu trên môi, trừng trừng liếc chằm Ma Long Tử.

- Một tên cứng cỏi, xem ra thần quyết luyện thể mà ngươi tu luyện rất lợi hại.

Ma Long Tử cười lành lạnh. Người khác dám đỡ quyền của hắn, dù có thực lực Thông Thiên cảnh trung kỳ trúng đòn nhiều như vậy không trọng thương cũng tàn phế. Nhưng Mục Trần bề ngoài thì thê thảm, nhưng chiến lực vẫn còn.

- Dù vậy ta cũng muốn xem thử ngươi có thể tiếp thêm mấy chưởng nữa!

Ma Long Tử cười gằn, định tiếp tục lao lên hành hạ Mục Trần.

Thình lình đằng xa kia, đôi mắt đen láy của Mục Trần hóa thành trong suốt, miệng hắn cười khằng khặc như điên dại, cực kỳ thần bí.

"Ầm Ầm!"

Dao động kinh người trong thiên địa khiến tất cả hốt hoảng, ngẩng đầu lên nhìn nơi linh lực cuồng bạo, bất chợt không biết từ khi nào trong không trung có vô số nhưng luồng sáng đan xen vào nhau, rồi nhanh chóng thành hình một có đỉnh khổng lồ.

Ma Long Tử giật mình nhìn biến hóa xung quanh mình, sắc mặt khó coi.

Mục Trần ngẩng lên nhìn chằm chằm Ma Long Tử, cất giọng châm chọc lạnh lẽo.

- Thằng ngu mày nghĩ rằng tao sợ mày sao?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 375: Thần Đỉnh Luyện Thiên Trận

Linh lực hùng hậu như hồng thủy lan tràn khắp không gian, những chùm sáng đan xen hình thành một cái đỉnh khổng lồ.

Vô số người biến sắc, nhìn kỹ lại mới thấy rõ đây chính là một tòa linh trận, những tia sáng rực rỡ kia chính là trận đồ.

Linh trận này dường như còn cường đại hơn cả Song Liên trận ban nãy!

Không ít cường giả chấn động, ánh mắt nhìn Mục Trần đã hoàn toàn thay đổi. Lúc nãy hắn cố ý yếu thế, nhưng thần không biết quỷ không hay dung nhập linh ấn vào không khí, đến khi trận đồ hoàn chỉnh mới trực tiếp kích phát, bố trí cấp tốc linh trận cường đại.

Chẳng ai ngờ được đó lại là thủ đoạn che mắt của hắn, cứ ngỡ như hắn hoàn toàn lâm vào hạ phong và chỉ biết cố gắng câu giờ chờ đợi hỗ trợ từ đồng đội.

Phải nói hắn che giấu cực tốt, ngay chính Ma Long Tử cũng không phát hiện ra.

Tên này tuổi trẻ nhưng tâm cơ sâu thật, tình thế nguy hiểm vẫn không sợ hãi vội vàng, thừa sơ hở của Ma Long Tử mà âm thầm bày trận.

- Tân sinh Bắc Thương linh viện thật lợi hại.

Gã áo xanh kinh dị tấm tắc. Chính bản thân hắn cũng chỉ cảm ứng được mơ hồ một chút trước khi Mục Trần kích hoạt linh trận. Còn trước

đó vẫn chẳng biết được Mục Trần dung nhập linh ấn vào không khí từ khi nào và bằng cách nào.

Với trình độ này, tên tân sinh Mục Trần kia có vẻ như thành tựu linh trận cực cao, bằng không khó mà qua mặt bao nhiêu cường giả nơi đây không chút động tĩnh hoàn thành linh trận hoàn mỹ như vậy.

- Linh trận này .... mạnh đấy a.

Gã híp mắt nhìn cái đỉnh khổng lồ, uy lực của nó có lẽ đã chân chính đủ sức uy hiếp Ma Long Tử.

Có lẽ hắn sẽ vì một chút sơ sót mà phải trả giá lớn.

Trên không trung, Ma Long Tử thần tình khó coi nhìn cái đỉnh khổng lồ bất chợt bao phủ lấy hắn, âm trầm quay sang Mục Trần, thần sắc kỳ lạ rất dữ tợn.

- Không ngờ được ta thật đúng là quá xem thường ngươi.

Ma Long Tử điềm nhiên cất tiếng, chẳng ngờ giữa trận chiến đông người theo dõi lại bị Mục Trần xỏ mũi.

Trước đó hoàn toàn chiếm thượng phong, lại không hề nhận ra được Mục Trần bố trí linh trận từ khi nào, chẳng phải là nói năng lực của hắn kém cỏi hay sao, hay là do hắn sơ ý, không xem đối thủ vào đâu mới có cục diện như thế này. Cái đỉnh khổng lồ này chính là cái tát vào mặt hắn, hỏi sao hắn không phẫn nộ.

Mục Trần hờ hững xóa đi vết máu trên miệng. Linh trận này chính là quyển trận đồ do Linh Khê ban cho trước khi rời khỏi linh viện, cũng là cấp 5 nhưng có thể so sánh với uy lực của cường giả Thông Thiên cảnh hậu kỳ. Từ khi có Tâm Nhãn, Mục Trần đã có năng lực bố trí được nó.

Dù vậy linh trận này khá phức tạp, hắn vẫn phải cần một chút thời gian, nếu đường hoàng chính diện bố trí nó, tất nhiên Ma Long Tử sẽ quấy nhiễu phá hỏng, sử dụng thêm một chút mánh nho nhỏ, ngoài dự

liệu của mọi người trong lúc thế công Ma Long Tử cuồng bạo nhất, bản thân hắn khó khăn nhất che giấu dao động linh lực mạnh mẽ kia, dung nhập từng đám linh ấn vào không khí.

Cuối cùng tạo thành một màn xuất trận hoành tráng kia.

Mục Trần nhìn Ma Long Tử, chẳng nói gì thêm, ngồi xuống tại chỗ trên không, tay biến ảo ấn pháp. Đỉnh khổng lồ ầm ầm vận hành, không gian trong đỉnh sôi trào lên.

- Ngươi nghĩ thế này là đủ xoay chuyển cục diện ư?

Ma Long Tử lạnh lùng nói, linh lực xám tro hùng hậu bộc phát, bất cứ ai cũng thấy rõ ràng hắn rất kiêng dè cái linh trận này.

- Ngươi lảm nhảm không ít chút nào!

Mục Trần cười nhạt, ấn pháp vừa đổi, không gian trong đỉnh đỏ rực lên, như sắp thiêu đốt cái gì đó.

"Phừng!"

Không khí nóng rực vừa chạm vào linh lực quanh thân Ma Long Tử, lập tức linh lực nổi sóng cuồn cuộn, bắt đầu bốc hơi biến mất, nhiệt độ cấp tốc tăng cao khủng bố.

- Thần Đỉnh Luyện Thiên trận!

Thần sắc Mục Trần nghiêm trang tập trung, giọng nói trầm trầm từ cổ họng phát ra.

"Ầm ầm!"

Cái đỉnh khổng lồ như bị kích nổ,Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL một ngọn lửa phừng phừng mãnh liệt hình thành trong đỉnh, dồn dập ép tới Ma Long Tử.

Quy mô khổng lồ khiến hắn không thể tránh né!

Sắc mặt Ma Long Tử cũng trở nên khó coi, hỏa diễm đầy trời khiến hắn cảm thấy cực kỳ nguy hiểm.

- Ta không tin một tòa linh trận cấp 5 của ngươi có thể khiến ta nao núng!

Ma Long Tử nghiến răng kết ấn, linh lực quanh thân ngưng tụ thành một hộ tráo bao phủ lấy hắn.

Bên ngoài hộ tráo, một con ma long đen thui uốn lượn, dao động cường đại, lực phòng ngự chắc chắn và mạnh mẽ.

"Rầm rầm!"

Ngọn lửa đỏ vẫn không ngừng lan tới, linh lực xám tro liên tiếp bị bốc hơi, vị trí của Ma Long Tử trong đỉnh không ngừng bị dồn ép dữ dội.

"Phừng!"

Chỉ chốc lát toàn bộ linh lực xám tro đã bị thiêu đốt sạch sẽ, biển lửa bốc cao bao vây hộ tráo, sức nóng khủng bố khiến bề mặt hộ tráo bồng bềnh không ngừng.

Mục Trần lãnh khốc vô tình nhìn tầng phòng ngự của Ma Long Tử, ấn pháp lại thay đổi.

"Krécccc!"

Một tiếng rít bén nhọn đột ngột vang lên, ngọn lửa bất thình lình hóa hình thành một bầy chim lửa khủng bố.

Hỏa điểu vần vũ, chợt chúng nó kêu lên, đập cánh ào ạt lao tới cắn xé con ma long và hộ tráo.

"Bùm bùm bùm!"

Những tiếng nổ vang vọng của bầy hỏa điểu như thiêu thân lao vào, khiến cho hộ tráo chắc chắn khó phá hủy kia biến dạng không ngừng.

Con ma long gào thét chống cự từng đợt hỏa điểu công kích.

Bên trong hộ tráo, Ma Long Tử ngồi xếp bằng, sắc mặt xanh mét, linh lực từ trong cơ thể không ngừng tiến ra gia cố phòng ngự. Hắn biết linh trận này hắn chính là tuyệt kỹ cuối cùng mạnh nhất của Mục Trần, chỉ cần có thể chống cự đến khi nó tiêu tán, thì tên kia sẽ như cá nằm trên thớt.

Lúc nãy bị Mục Trần đùa giỡn, hắn chỉ hận không thể ngay lập tức bằm thây tên kia ra thành từng mảnh!

Mục Trần cười khẩy trước ánh mắt oán độc của Ma Long Tử, chỉ càng vận hành linh trận dữ dội hơn, lực lượng bùng phát càng mạnh mẽ hơn, muốn tên kia không trọng thương thì cũng phải chí tử!

"Ầm! Ầm!"

Từng con hỏa điểu điên cuồng lao vào, hộ trạo càng lúc càng biến dạng mãnh liệt, con ma long bảo vệ cũng mờ ảo đi nhiều.

Biển lửa phừng phừng chung quanh thừa cơ ùa tới, sức nóng hủy diệt khiến Ma Long Tử mồ hôi túa ra như tắm.

Thời gian dần trôi, hộ tráo linh lực càng lúc càng mờ đi, ma long như sắp tan mất, khiến không ít người tim đập thình thịch. Linh trận kia thật quá lợi hại, ngay cả Ma Long Tử cũng không chống đỡ nổi.

- Phá!

Mục Trần hét to như sấm sét.

"Ầm!"

Đỉnh điên cuồng xoay vòng, biển lửa bạo động cháy lên hừng hực, mạnh mẽ trùng kích ngày càng dữ dội bào hộ tráo đã mờ nhạt cực độ.

"Rắc!"

Một tiếng vỡ vang lên dữ dội, hộ tráo đã không còn chịu nổi, nứt ra.

Sắc mặt Ma Long Tử kịch biến.

Đám người Tô Huyên, Hạc Yêu thì mừng như điên.

"Uỳnh!"

Hộ tráo cuối cùng đã hoàn toàn nổ tung, biển lửa ào ạt tràn vào, vây kín Ma Long Tử.

"Phừng phừng"

Lửa nóng tràn ngập đốt sạch quần áo của hắn thành tro, làn da đỏ rực khiến hắn như sắp bị nung chín.

"Phụt."

Ngay lúc bị biển lửa bao phủ, Ma Long Tử phun ra một ngụm máu, ánh mắt oán độc nhìn Mục Trần đằng xa, sau đó hoàn toàn bị nó thiêu cháy.

Tất cả mọi người đều chấn động.

Ma Long Tử đã thua?

Thành thị khổng lồ kinh ngạc tĩnh mịch, mọi ánh mắt đều dõi nhìn về biển lửa tràn ngập.

Lửa vẫn cháy phừng phừng.

Một lát sau, linh trận cạn kiệt linh lực, cái đỉnh dần tan biến, biển lửa cũng theo đó tắt đi.

Biển lửa tắt ngúm, bóng dáng Ma Long Tử hoàn toàn không thấy đâu. Nhưng thình lình có người hô lên, vì họ thấy ngay chỗ đó, có một vật kỳ lạ xuất hiện.

Mục Trần cũng trừng mắt nhìn cái thứ đó.

Một khối huyết cầu nhỏ chừng vài trượng, như một khối máu thịt bầy hầy, quỷ dị lơ lửng giữa không.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 376: Hóa Long Huyết Quyết

Trên không trung, khối huyết cầu lơ lửng xoay tròn, một tia sát khí màu đỏ phát ra, cùng với nhịp đập rất nhỏ, như một trái tim kinh dị khiến người ta sởn tóc gáy.

- Đây là. . .

Gã áo xanh cũng nhíu mày suy nghĩ, rồi kinh ngạc lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ là bí thuật Long Ma Cung, Hóa Long Huyết quyết?

- Hóa Long Huyết quyết?

Người đứng sau hắn nghi hoặc hỏi lại.

- Trong Long Ma Cung có một bí thuật cao thâm, những đệ tử địa vị cực cao mới được phép tu luyện. Bí thuật rất tàn nhẫn, nghe nói phải tự róc thịt bản thân, rồi lấy máu thịt ma long kết hợp vào cơ thể, dùng máu của chính mình nuôi nó, đến thời khắc nguy cấp có thể kích hoạt nó tăng cường thực lực.

- Bất quá bí thuật này trả giá rất lớn, Ma Long Tử đã thi triển nó thì nửa năm sau cũng chưa hồi phục nổi.

- Thật không ngờ chỉ là một tiểu tử thực lực Hóa Thiên cảnh hậu kỳ lại bức hắn đến đường cùng như vậy, thật là ngoài dự đoán.

Kẻ phía sau cảm thán trả lời.

Gã áo xanh gật gù, tên Mục Trần kia thật khiến người ta kinh diễm, thế nhưng cũng chẳng biết khi đã ép Ma Long Tử đến mức độ này thì là

may mắn hay bất hạnh đây....

Tô Huyên, Hạc Yêu cũng mặt nhăn mày nhó, dù họ chẳng biết cái khối huyết cầu kia là cái gì, nhưng chắc chắn chẳng phải tin tốt lành.

Bên cạnh họ, Trầm Thương Sinh đang chậm rãi điều tức trị thương, sắc mặt đã tốt hơn một chút, nhưng khi nhìn thấy khối huyết cầu kia, thì trở nên cực kỳ khó coi.

- Hóa Long Huyết quyết. . .

Trầm Thương Sinh trừng mắt kinh sợ, tay nắm lấy trường thương, thần sắc nghiêm trọng, sẵn sàng tái chiến. Dù rằng thương thế vẫn còn rất nặng, nhưng cục diện hiện tại Mục Trần khó có thể giải quyết được.

Mục Trần trên cao cũng đang chăm chú quan sát khối huyết cầu mấp máy, hắn cũng không ngờ mình đã thi triển đến bản lĩnh như vậy vẫn không thể luyện hóa tan xác Ma Long Tử.

Cái tên này đúng là khó giải quyết .

"Đùng!"

Thình lình khối huyết cầu rung chuyển, bề mặt chuyển động như có gì đó sắp phá vỏ chui ra.

Mục Trần lạnh gáy, tay siết chặt, tung quyền. Một luồng công kích linh lực hùng hậu quét tới, đập vào huyết cầu.

"uỳnh!"

Máu thịt tung tóe, nhưng huyết cầu chẳng suy suyễn, thậm chí còn đập nhanh hơn, rồi một vết nứt xuất hiện, lan ra.

Mục Trần trợn mắt.

"Rốp!"

Một cánh tay đầy vảy đỏ từ trong huyết cầu đâm xuyên ra. Nó không giống tay người, móng sắc nhọn như vuốt dã thú, hung hãn đầy chết chóc.

Cánh tay kia mò mẫm sờ soạng, rồi chụp lấy huyết cầu, xé toạc nó ra. Máu văng tung tóe, một bóng dáng đỏ sậm chui ra.

Mọi người đều đang chăm chú nhìn vào kẻ kia, bất giác hít hà sợ hãi.

Trên bầu trời, Ma Long Tử lơ lửng trên không, nhưng lúc này hắn cao hơn rất nhiều, thân thể đầy những vảy đỏ, mông mọc ra một cái đuôi rồng dài mấy trượng lắc lư. Hai bàn tay như long trảo, lấp lánh rực rỡ.

Ma Long Tử đã hoàn toàn hóa thành một mãnh thú đầy tính giết chóc, ánh mắt và hơi thở đáng sợ vô cùng.

"Gràoooo!"

Ma Long Tử gầm lên, tiếng gầm chói tai khiến nhiều người sợ hãi biến sắc. Không khí xung quanh hắn bắn ra như một công kích âm ba, khung cảnh cực kỳ hoành tráng.

- Khặc khặc.

Ma Long Tử cười gằn dữ tợn nhìn lại Mục Trần, lưỡi đỏ tươi lè ra liếm miệng, quái dị và hoang dã.

Mục Trần ánh mắt cẩn trọng, linh lực bồng bềnh quanh thân. Từ cơ thể mới của Ma Long Tử toát ra khí tức cực kỳ nguy hiểm, đáng sợ và khủng bố.

- Bức ta đến thế này, Mục Trần. . . chúc mừng ngươi.

Ma Long Tử cười dữ tợn, sát khí ngập tràn. Ngay lập tức hắn tiến tới, chỉ thấy đuôi rồng lắc một cái, hắn thình lình biến mất.

Mục Trần biến sắc, long ảnh xuất hiện, hắn dùng tốc độ cao nhất rời khỏi chỗ mình đang đứng một nghìn thước.

"Bùm!"

Nhưng hắn vừa mới xuất hiện ở vị trí mới, liền cảm thấy không khí phía sau bùng nổ, một cái bóng màu đỏ xuất hiện, tiếng cười dữ tợn tàn nhẫn vang lên.

- Mục Trần, chẳng phải ngươi nhanh lắm sao? Bây giờ sao chậm thế nhỉ?

"Xoẹt!"

Một tiếng xé gió bén nhọn theo đến, kình phong như muốn xé xác Mục Trần.

Lôi điện lẹt xẹt lóe ra, Mục Trần xoay người lại dùng tay chắn trước người.

"Uỳnh!"

Long chưởng hung hăng đánh vào tay Mục Trần, vang lên một tiếng nổ lớn. Mục Trần lập tức phun máu, văng đi rất xa, cánh tay đau đớn rụng rời.

Sức mạnh của Ma Long Tử lúc này đã cực kỳ đáng sợ.

- Khặc khặc, cứ yên tâm! Ta sẽ nghiền nát từng khúc xương của ngươi!

Gương mặt Ma Long Tử càng lúc càng dữ tợn, đuôi vung lên, lại xuất hiện sau lưng Mục Trần, cánh tay lấp lánh như máu tươi.

"Ầm!"

Mục Trần vội gọi lên Phù Đồ tháp chắn trước người.

"Bang!"

Quyền kình hung hãn của Ma Long Tử đánh lên hắc tháp, tiếng vang thanh thúy, hoa lửa lóe sáng, hắc tháp cũng bị đánh bay đi, Mục Trần lợi dụng kình lực tránh ra một đoạn xa.

- Thật là kẻ thú vị, vậy mà cũng còn phản kháng được.

Ma Long Tử nhe răng cười, thân hình lại như tia chớp bắn đi.

- Nhưng ta xem ngươi còn cố gắng được mấy lúc!

Tốc độ Ma Long Tử chớp lóe đáng sợ, chỉ thấy một tia chớp đỏ sáng lên. Mục Trần hoàn toàn bất lợi, nếu không phải còn có hắc tháp mạnh mẽ chống đỡ, thì ắt đã trọng thương ngay lập tức.

Nhưng dù vậy cũng chẳng thoải mái gì, tình huống cực kỳ bất ổn, máu me bê bết, chẳng chịu được bao lâu nữa.

Tô Huyên hết hồn hoảng hốt. Hai bên vốn đã không cùng một trình độ, bây giờ Mục Trần có thủ đoạn khó lường nữa cũng không thể nghịch chuyển tình hình được.

- Ta đến giúp hắn!

Trầm Thương Sinh nghiến răng, bất chấp vẫn còn trọng thương vẫn phải lên. Tình hình này tiếp tục thì Mục Trần có thể sẽ sớm bị Ma Long Tử giết chết, hắn không thể ngồi nhìn được nữa.

Tô Huyên nhất thời quýnh lên, với tình trạng của Trầm Thương Sinh hiện tại, đi hỗ trợ không chừng còn liên lụy thêm.

"Đùng!"

Ma Long Tử lại tung quyền vào hắc tháp, đến lúc này nó rung chuyển dữ dội, rồi mờ dần bay về trong người Mục Trần.

Chịu bao nhiêu kích cuồng mãnh của Ma Long Tử, Phù Đồ tháp cũng đã đến cực hạn.

- Khặc khặc, ngươi còn bản lĩnh gì nữa đây?

Ma Long Tử cười quái dị, ánh mắt đáng sợ:

- Nếu không thì chết đi cho ta!

Trảo phong sắc bén như chớp hướng thẳng tới ngực Mục Trần, định phá nát moi tim hắn ra.

Mục Trần mắt đỏ ngầu, quyết liều mạng lưỡng bại câu thương với Ma Long Tử.

"Choeng!"

Thình lình một tiếng kiếm ngân vang, một dòng lũ kiếm khí ùn ùn quét tới cắt xé thân thể Ma Long Tử.

"keng keng keng!"

Kiếm khí quét qua, hoa lửa chớp lóe, Ma Long Tử cũng bị đánh bay đi.

Mọi người nhất thời kinh ngạc, quay nhìn lại hướng kia. Người con gái váy đen tay cầm trường kiếm ngạo nghễ đứng trên không, ánh mắt phẳng lặng như hồ băng, lạnh lẽo vô tình.

Phía sau nàng, một thân thể đầy máu tươi đang rơi xuống đất, khí tức yếu ớt, chính là đệ tam Huyền Thưởng bảng Mục Cốt!

- Lạc Li đã đánh bại Mục Cốt !

Tô Huyên mừng rỡ reo lên, Lạc Li thắng rất kịp lúc!

Mọi người kinh ngạc sợ hãi ra mặt, đệ tử Bắc Thương linh viện quả thật lợi hại. Một tên Mục Trần ép Ma Long Tử phải dùng đến thủ đoạn

cuối cùng cầu sinh, bây giờ lại thêm cô gái xinh đẹp kia cũng đã giải quyết xong xuôi Mục Cốt Thông Thiên cảnh trung kỳ.

"Ầm!"

Thêm một tiếng nổ lớn nơi chân trời, mọi người lại rùng mình nhìn qua.

Nơi đó, Lý Huyền Thông đang lơ lửng trên không, trường kiếm xuyên qua cổ họng Quỷ Hùng, nhưng cái búa to lớn của tên kia cũng đập vào vai của hắn, máu tươi đổ ra.

Lưỡng bại câu thương.

Nhưng thế thượng phong vận là Lý Huyền Thông.

Quỷ Hùng bị xuyên thủng cổ họng, há miệng cố gắng thở, máu tươi phun ra phì phèo. Hắn khó khăn nhìn đối thủ trước mặt, không nói được tiếng nào nữa, thân hình xụi lơ rớt xuống.

Lý Huyền Thông nhổ búa trên vai, mặc kệ máu đổ, bay đến hạ xuống chỗ Mục Trần. Nhìn hắn đầy máu, rồi nhìn lại Ma Long Tử dáng vẻ hoang dã dữ tợn, nhẹ giọng nói:

- Vất vả rồi!

Lạc Li cũng nhanh chóng lao đến, đỡ lấy Mục Trần. Lòng nàng đau như cắt nhìn thương thế của hắn, thăm hỏi:

- Không sao chứ?

Mục Trần lắc đầu, nhìn lại đối thủ trên cao. Bên phía họ lúc này có đến ba người, ngoại trừ Lạc Li trạng thái tốt nhất, hắn và Lý Huyền Thông đều bị thương không nhẹ. Chiến cục này có thể thắng được Ma Long Tử đã tăng cường thực lực không?

Ma Long Tử nhe răng cười gằn, đuôi rồng nhẹ nhàng đong đưa, sát khí tràn ngập, giọng nói ầm ầm vang vọng.

- Hai tên kia đúng là phế vật, có thế mà cũng giải quyết không xong, bất quá cả đám tụ tập lại cũng hay, ta giải quyết một lần luôn cho tiện!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 377: Lại Mượn Hung Sát

Trong Tây Hoang thành, vô số người nhìn cục diện giằng co trên cao. Tuy bên phía Mục Trần có ưu thế nhân số ba người, nhưng thượng phong vẫn là Ma Long Tử mạnh mẽ.

Tên kia dùng bí thuật trở nên cường hãn, thì dù cả ba người có liên thủ cũng khó mà ngăn nổi.

Tô Huyên, Hạc Yêu cũng biết điều này, sắc mặt vẫn khó coi.

Cục diện quá gian nan.

Mục Trần trên cao cũng đang nhíu chặt lông mày, tên Ma Long Tử đằng đằng sát khí cực kỳ khó nhằn.

- Hắn lại mạnh lên nữa sao?

Lý Huyền Thông thở dài, sắc mặt cũng không tốt lắm. Hắn dĩ nhiên nhìn ra được Ma Long Tử còn mạnh hơn cả lúc nãy.

- Còn đấu tiếp được chứ?

Lý Huyền Thông nhìn thương thế Mục Trần, hỏi.

Mục Trần cười, gật đầu. Chợt ánh mắt lóe lên, nghĩ đến điều gì đó.

- Hay cứ giao hắn cho ta đi?

Lạc Li bên cạnh thì thầm.

Mục Trần và Lý Huyền Thông hốt hoảng ra mặt. Mục Trần nhíu mày, ánh mắt lạnh lẽo, lắc đầu:

- Cứ để cho ta!

- Ngươi được sao?

Lý Huyền Thông hoài nghi. Lạc Li ra sao hắn cũng biết rõ, nàng nói có thể đối phó Ma Long Tử, hắn cũng không phải là ngạc nhiên, còn Mục Trần thì chênh lệch với nàng khá lớn, hắn có thể ép được Ma Long Tử đến mức này đã rất khó lường.

Nếu bây giờ còn lên, thì Mục Trần chỉ có kết cục thảm thương.

Lạc Li tròn mắt nhìn Mục Trần, thương thế đầy người của hắn khiến nàng đau lòng ai oán. Nàng biết hắn muốn ở trước mặt bảo vệ nàng, nhưng chẳng lẽ hắn thích nàng đứng qua một bên nhìn hắn bị thương hay sao?

Hắn chẳng biết như vậy nàng còn đau lòng hơn hay sao?

Lạc Li mím môi, nàng cũng không muốn trước mặt người khác tỏ ra ương bướng phản bác Mục Trần, chỉ nghiêng đầu nhìn đi chỗ khác, nhưng bộ dáng cho thấy tâm tình nàng đang rất giận.

Lý Huyền Thông nhún vai, trong lòng hắn dường như cũng đang rất ghen tị trước thái độ giận dữ của người con gái từ xưa đến nay tách biệt không vui không buồn với ai bao giờ.

Dường như chỉ có hắn, kẻ được nàng chân chính yêu thương mới khiến nàng nổi nóng thế này.

Mục Trần bất giác mỉm cười, cũng lần đầu tiên thấy nàng vì hắn mà nổi giận như vậy. Bất chợt nắm tay cô nàng. Lạc Li muốn rút tay đi, nhưng nhìn thấy vẻ mặt dỗ dành của hắn cũng mặc kệ, chỉ có hơi chu miệng ra một chút.

- Ta biết nàng có vài thứ ẩn tàng, một khi vận dụng nhất định mạnh hơn ta. Nhưng ta nghĩ nàng cũng biết rõ hậu quả khi sử dụng đến những thứ đó.

Lạc Li khẽ run rẩy, trực giác của Mục Trần quả nhiên nhạy bén, chuyện này nàng chưa bao giờ nói ra, nhưng hắn cũng có thể suy đoán được. Nàng còn những năng lực cường đại chưa dùng đến, nhưng nếu dũng nó thì gia gia Lạc Thiên Thần sẽ cảm ứng được.

Nàng là nữ hoàng kế nhiệm Lạc Thần tộc, Lạc Thiên Thần chẳng thể nào để nàng không không bước ra khỏi Lạc Thần tộc mà không được bảo hộ. Đến khi nàng sử dụng những thứ đó, cũng có nghĩa là gặp phải uy hiếp trí mạng, và đó là chuyện Lạc Thiên Thần không muốn thấy.

Do vậy nếu nàng sữ dụng nó, Lạc Thiên Thần cũng sẽ dùng biện pháp đưa nàng về Lạc Thần tộc. Khi đó thời điểm phải chia ly với Mục Trần sẽ đến ngay lập tức.

Mục Trần rất quý trọng thời gian ở cùng Lạc Li, hắn cũng không muốn việc này xảy ra quá sớm. Hắn phải dùng mọi cách bảo vệ cho nàng, để cái gọi là nguy hiểm, cái gọi là uy hiếp, hắn sẽ gánh một mình.

- Ta muốn ở với nàng lâu thêm một chút, nên đừng trách ta ích kỷ bảo vệ nàng phía sau.

Mục Trần nói rõ từng chữ, thấm vào lòng Lạc Li, khiến nàng nao nao cảm động, xóa tan hoàn toàn oán khí xuất hiện.

Lạc Li khẽ gật, mỉm cười trông rất rung động.

- Yên tâm đi, ta sẽ không cố quá sức. Nếu không có cách nào khác được thì nàng sẽ ra tay, được chứ?

Mục Trần mỉm cười.

- Ừm!

Lạc Li ngoan ngoãn gật đầu.

- Ngươi thực sự có biện pháp đối phó Ma Long Tử?

Lý Huyền Thông thở ra.

- Ta sẽ dốc tận lực thử một chút.

Mục Trần gật đầu, ánh mắt lãnh khốc nhìn Ma Long Tử:

- Nhưng ta cần hai người cho ta một chút thời gian.

- Được!

Lý Huyền Thông không có gì do dự.

- Vậy nhờ ngươi.

Mục Trần hít sâu một hơi, hai mắt lập tức nhắm lại, khiến đám người đang quan sát cả kinh. Mục Trần kia định bố trí linh trận nữa sao? Nhưng sao chẳng thể cảm ứng được dao động linh trận nào cả?

- Hừ, giả thần giả quỷ!

Ma Long Tử thấy vậy cũng trừng mắt. Mục Trần thủ đoạn đầy rẫy, chính bản thân hắn cũng kiêng dè không ít, dĩ nhiên không để đối phương có cơ hội trở mình. Dù sao để có được sức mạnh này, hắn cũng đã trả giá thật lớn, hắn không cho phép xảy ra biến cố nữa.

"Vù!"

Ma Long Tử lập tức lao lên, linh lực hùng hậu tràn ngập không trung.

Lý Huyền Thông cũng lập tức phản ứng lại, vận chuyển hết thảy linh lực trực tiếp công kích phủ lấy Ma Long Tử.

- Cút!

Đối mặt ngăn cản của hắn, Ma Long Tử cười khẩy, vung quyền nhẹ nhàng, không chút hoa mỹ, nhưng mạnh mẽ bá đạo vô song.

"Bùm!"

Linh lực va chạm bùng nổ, Lý Huyền Thông run lên dữ dội, bị đánh văng đi, thương thế lại nặng thêm. Chỉ khi tự bản thân giao đấu với Ma Long Tử, mới cảm nhận đầy đủ sức mạnh cường hãn của hắn ta.

"Roẹt!"

Chính lúc đó, kiếm khí ào ạt lại từ trời giáng xuống, chém xả liên miên vào người Ma Long Tử.

Thế công sắc bén của Lạc Li lập tức bộc phát hỗ trợ.

Hai người nhanh chóng phối hợp giở hết bản lĩnh kéo dài thời gian với Ma Long Tử, vòng chiến kinh thiên khiến nhiều người quan sát chăm chú đến quên cả thở.

Trong lúc Lý Huyền Thông và Lạc Li dốc lực đối chiến với Ma Long Tử, Thần Phách Mục Trần trong khí hải mở mắt, lao đến trung tâm khí hải.

Ở đó, một đóa hoa Mandala sắc tím, bên trong có một cây trụ đen thui đứng sừng sững, những sợi xích tím quấn chặt ma trụ, hoàn toàn phong ấn nó.

Đó chính là thứ Mục Trần lấy được từ linh tàng Bạch Long Chí Tôn, Đại Tu Di Ma Trụ. Hung vật này rất dữ dội, còn may trong cơ thể có tờ giấy than thần bí trấn áp được, nếu không đã bị hung sát lực ăn mòn hết thần trí.**Bạn đang đọc truyện copy tại**

TruyệnFULL.vn Từ đó đến nay hắn chẳng dám động tới thứ này.

Nhưng tình hình hiện tại, hắn buộc phải vận dụng đến, nếu không thì chẳng thể nào thoát khỏi ma trảo của Ma Long Tử.

Mục Trần nhìn Đại Tu Di Ma Trụ trước mặt, ồm ồm cất tiếng:

- Nếu không muốn vĩnh viễn bị phong ấn ở đây, ngươi phải phối hợp với ta một chút!

"Oang oang!"

Lời hắn vừa dứt, Đại Tu Di Ma Trụ lại bộc phát ra hắc ám, hung sát khí lan ra, quét tới Mục Trần.

"Xèo xèo!"

Nhưng còn chưa kịp lan ra, đóa hoa Mandala sắc tím lập tức tỏa ra ánh sáng tím, hung sát khí vừa tiếp xúc với tử quang, như tuyết gặp dung nham lập tức tan đi mất.

Đại Tu Di Ma Trụ thật đúng là hung khí, khó chịu phục tùng.

- Muốn ăn ta, vậy xem ngươi có năng lực đó không!

Mục Trần cất tiếng, chợt Thần Phách bước tới, đi vào trong hoa Mandala, vươn tay đặt lên Đại Tu Di Ma Trụ.

"Ầm!"

Thình lình một cỗ hung sát lực mạnh mẽ khó hình dung bộc phát, theo cánh tay Thần Phách Mục Trần chui lên ăn mòn, chỉ chớp mắt toàn bộ Thần Phách nhuộm thành màu đỏ, như một thai nhi mới sinh.

Cỗ hung sát lực bá đạo tuyệt luân như nước vỡ bờ đột nhiên bùng lên.

Một sức mạnh cực kỳ cường đại!

Nhưng nó có thể ăn mòn lý trí, biến con người thành dã thú!

Mục Trần nghiến răng chống cự, muốn điều khiển được hung sát lực đó, hắn phải chịu được sự ăn mòn tâm trí!

Dục vọng muốn giết chóc điên cuồng ảnh hưởng tâm linh Mục Trần, sát khí bạo ngược tràn ra trong lòng.

Mắt hắn đã đổi màu gần như đỏ đậm.

Nhưng chính lúc đó tờ giấy than bí ẩn phía trên hoa Mandala lóe lên những ánh sáng dị thường, khiến đóa hoa xinh đẹp nở ra, bao bọc Thần Phách Mục Trần.

Một cảm giác thanh khiết thoải mái lại truyền vào, trấn áp sát khí bạo ngược.

Mục Trần trợn mắt, tròng trắng đã hóa thành đỏ, nhưng con ngươi vẫn màu đen thâm thúy!

Mục Trần giang tay ra, kình lực đỏ rực như biển lớn ào ạt đổ ra, lan tỏa khắp cơ thể hắn.

Trên không trung Tây Hoang thành, đôi mắt Mục Trần cũng mở lớn.

Mọi người lập tức nhận thấy nhiệt độ trong khu vực đang cấp tốc hạ xuống.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 378: Ai Hung Hơn Ai

"Bùng!"

Linh lực hùng hậu bộc phát từ cơ thể Lý Huyền Thông, quyền phong liên miên bắn ra những luồng công kích hùng hổ tấn công Ma Long Tử.

Nhưng với thế công đáng sợ ấy, Ma Long Tử vẫn nhẹ nhàng xuyên qua, bộ vảy huyết sắc lóe lên, hắn giơ chưởng chấn vỡ sạch sẽ toàn bộ công kích của đối thủ.

- Chán sống!

Sát khí đặc nghẹt trong mắt Ma Long Tử, Lý Huyền Thông cứ dây dưa câu giờ khiến hắn cực kỳ phiền. Hắn lao lên thoắt cái đã xuất hiện sau lưng đối phương, chưởng kình công kích huyệt đạo xung yếu.

Áp lực đến từ sau lưng khiến Lý Huyền Thông cũng biến sắc, nhưng hắn cũng đâu phải kẻ tầm thường, mắt lóe sáng, trường kiếm cầm nơi tay đâm một đòn hồi mã thương cùng kiếm khí sắc bén thẳng ngược về cổ họng Ma Long Tử.

Lưỡng bại câu thương!

- Hừ!

Ma Long Tử bực bội chuyển tay thành trảo, chụp lấy mũi kiếm dũng mãnh, kiếm khí cắt qua vảy đỏ vang lên những tiếng leng keng thanh thúy, để lại những vết máu tóe ra, nhưng Ma Long Tử đã cản lại được.

"Vút!"

Chính lúc đó, đằng sau Ma Long Tử lại vang lên tiếng xé gió sắc bén, một luồng kiếm quang như lưu tinh đâm tới lưng hắn.

Kiếm quang đáng sợ khiến hắn dựng đứng cả vảy, cảm thấy uy hiếp nguye hiểm, hơn hắn cả Lý Huyền Thông trước mặt.

Mắt lóe lên, Ma Long Tử cấp tốc rồi khỏi Lý Huyền Thông, chuẩn bị đón đỡ công kích sau lưng.

Nhưng bất ngờ Lý Huyền Thông cũng xoay lại, một tay chụp lấy khóa chặt một cánh tay của Ma Long Tử, không hề quan tâm đến hắn có thể bị đả thương nghiêm trọng.

- Ngươi....

Ma Long Tử hoảng hồn, Lý Huyền Thông thật liều mạng, lại còn muốn khóa chặt chung với mình, để mặc đồng đội đả thương cả hai.

Nhưng Ma Long Tử cười khẩy, lắc mình một cái, huyết lân phát sáng rực rỡ, sức mạnh cường đại bùng nổ.

"Bùm!"

Lý Huyền Thông bị chấn văng, máu phun xối xả, kiếm quang đánh úp sau lưng Ma Long Tử cũng hoàn toàn bị chấn vỡ. Lạc Li run rẩy lui lại một khoảng xa, khí huyết chạy loạn, gương mặt tái nhợt.

Trên không trung, Ma Long Tử ngạo nghễ đứng đó, liếc nhìn Lý Huyền Thông và Lạc Li đang khốn đốn, ánh mắt dữ tợn, song chưởng siết chặt, thân hình nặng nề, sát khí bốc cao.

- Muốn lưỡng bại câu thương với ta, các ngươi còn chưa đủ tư cách!

Lý Huyền Thông tái mặt, linh lực đang có dấu hiệu hỗn loạn. Trước đó đánh nhau sống chết với Quỷ Hùng đã bị thương, bây giờ còn liều mạng quyết đấu, thương thế càng nặng thêm.

Lạc Li thì còn đỡ hơn, nhưng cũng không mấy hay ho. Nàng muốn dùng ẩn chiêu của mình nhưng Mục Trần không cho, chỉ đành vận dụng Lạc Thần Kiếm uy hiếm Ma Long Tử.

Dù vậy mọi người đều thấy rõ cả hai đều khó kiên trì lâu hơn.

- Xem ra phải giết một tên trong các ngươi trước!

Ma Long Tử cười dữ tợn, rồi tập trung nhìn sang Lý Huyền Thông, xông lên định lấy mạng hắn.

"Uỳnh!"

Bất thình lình một cỗ hung sát khí hung tợn bùng phát, chỉ trong khoảnh khắc đã ngập khắp trời.

Hung sát còn dữ tợn đáng sợ hơn sát khí của Ma Long Tử, bá đạo hơn không biết bao nhiêu lần!

Hầu hết mọi người biến sắc kinh hoảng!

Ngay cả gã áo xanh kia cũng biến sắc nhìn lại, thấy được ngọn nguồn của cỗ hung sát khí kinh thiên chính là Mục Trần.

Tên thiếu niên ấy mở mắt ra, màu đỏ hiếu sát hung tàn tràn ngập dã tính, gần như chỉ có giết chóc. Có điều khó ai thấy được trong con ngươi đen láy một vẻ thanh tỉnh chứng minh hắn vẫn còn lý trí, chưa hề bị hung sát khí ăn mòn thần trí.

- Hung sát lực thật bá đạo! So với sát khí của Ma Long Tử lại còn lợi hại hơn. Mục Trần kia rốt cuộc là kẻ nào đây?

Gã áo xanh thần sắc ngưng trọng, hung sát lực của Mục Trần khiến chính hắn cũng cảm thấy kinh hãi.

Ma Long Tử cũng kịch biến sắc mặt. Mục Trần nhuộm đỏ cả người bằng hung sát lực, hắn cảm thấy khó tin vô cùng.

Vì hương vị từ cỗ hung sát lực đó mang lại cảm giác rất quen thuộc, gần giống như sát khí mà hắn tu luyện trong Long Ma Cung mới có, chỉ có điều nó hung ác bá đạo hơn.

- Tên khốn nạn này rốt cuộc là ai? !

Ma Long Tử chấn động, hung sát lực kia tuyệt đối không phải thứ Mục Trần tự mình tu luyện được!

- Trước khi ngươi giết được hắn, ta sẽ giết ngươi!

Hung sát lực lượn lờ quanh thân, khiến cho gương mặt tuấn tú của Mục Trần trở nên đáng sợ như hung thần ác sát, chuẩn bị đồ sát.

- Láo lếu!

Ma Long Tử nổi nóng, biến hóa của Mục Trần khiến hắn cảm thấy rất bất an, nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra cường hoành.

Mục Trần trừng trừng cặp mắt hung hãn đỏ tươi nhìn Ma Long Tử, hung sát lực tràn ra ngoài da, trải khắp cơ thể, sức mạnh hoàn toàn khác khiến cơ thể hắn như không thể chịu nổi. Nhưng cũng may sức chịu đựng của cơ thể hắn lúc này mạnh hơn khi trước ở Bạch Long Khâu nhiều, do vậy bị hung sát lực tra tấn cũng ít khổ hơn.

Ma Long Tử cũng trừng mắt đối thị, ánh mắt cả hai va chạm giữa không trung, tóe lửa, sát khí lạnh băng không hề che giấu.

- Vây ta làm thịt ngươi trước!

Ma Long Tử gằn giọng dữ tợn, hắn xông lên, không khí bùng nổ, thân hình biến mất, lần nữa xuất hiện đã ở sau lưng Mục Trần, long trảo không do dự hùng hổ vồ tới.

"Soạt!"

Huyết triều cuồn cuộn như biển máu hội tụ nơi nắm tay của Mục Trần, quyền ra sau đến trước, hướng thẳng về lồng ngực của Ma Long Tử.

Sức mạnh và tốc độ bùng nổ đáng kinh ngạc, một quyền đơn giản của Mục Trần đầy ắp áp lực thị huyết điên cuồng.

"Đùng!"

Một tiếng va chạm rung động không gian, Ma Long Tử không ngờ bị một quyền hung hăng của Mục Trần đánh văng đi vài trăm trượng, huyết vảy trên ngực nhiều chỗ bị vỡ, máu trào ra, chảy dài trên vảy đỏ.

- Ồ...

Khán giả bên dưới kinh ngạc ra mặt, diễn biến bất ngờ không ai đoán được Ma Long Tử lại bị Mục Trần áp đảo đẩy lùi!

Một kích đánh bay cường giả Thông Thiên cảnh hậu kỳ!

Tô Huyên sững sờ, há mồm đứng trân trân nhìn Mục Trần, không thể hiểu được tại sao hắn lại đột ngột mạnh lên như thế, mới lúc nãy còn đang bị áp chế khổ ải, không lẽ vì hung sát khí vừa xuất hiện kia sao?

Trên bầu trời, Lạc Li và Lý Huyền Thông cũng sửng sốt. Lạc Li thì còn đỡ, dù sao cũng là vui mừng thích thú, còn Lý Huyền Thông thì sắc mặt hơi kỳ lạ, ánh mắt phức tạp. Vốn chưa đến một năm trước chỉ là một tên tân sinh hắn chẳng coi vào đâu, nhưng đến hôm nay đã bất giác vượt mặt hắn....

Phía xa xa, sắc mặt Ma Long Tử cực kỳ khó coi, cố gắng ổn định thân hình, nhìn lại vảy rồng bị vỡ vụn trên ngực, bất giác hoảng hốt. Tên kia một đấm khiến hắn bị thương?

Hắn bị một tiểu tử Hóa Thiên cảnh hậu kỳ đánh một kích lại thê thảm như vậy?

Ma Long Tử nhăn nhó cực kỳ khó coi, rồi hắn rống lên phẫn nộ, huyết vảy lại sáng lên, nhanh như chớp công kích liên miên phủ tới Mục Trần.

Hắn không tin sau khi dùng đến Hóa Long Huyết quyết lại còn bị thua tên tân sinh Bắc Thương linh viện kia!

"Ầm! Ầm!"

Quyền đối quyền, hung sát lực và sát khí bộc phát dữ dội, lực xung kích từ giao đấu của hai người khiến cho không gian xung quanh đứt gãy, linh lực bắn ra khiến người ta lạnh cả da đầu.

Mục Trần lạnh lùng, mắt đỏ như máu, quyền dũng mãnh tung ra như sấm sét, hung sát lực bá đạo tuyệt luân chẳng hề kém cạnh Ma Long Tử.

"Đùng!"

Huyết lãng tỏa ra cả vài trăm trượng, va chạm kinh thiên đáng sợ.

Hai người đều run rẩy, rồi bị văng ngược ra hơn một ngàn thước. Sắc mặt Ma Long Tử càng lúc càng khó coi, bàn tay run run không ngừng, huyết vảy vỡ vụn, máu tươi đổ ra.

Sát khi của hắn hoàn toàn không bì kịp hung sát lực của Mục Trần. Hai bên đối chiến, chỉ trong khoảnh khắc hắn đã bị hung sát lực xâm thực, dũng mãnh tiến vào trong cơ thể, khiến hắn đau đớn không nguôi.

Hơn nữa, hắn còn mơ hồ cảm thấy sức mạnh trong cơ thể dần dần biến mất, đó chính là hệ quả sau khi dùng Hóa Long Huyết quyết, thời gian tác dụng chỉ có hạn, nếu không kết thúc được đối thủ, thì hắn sẽ bị Mục Trần giết chết.

- Ta không tin không giết được một tên tân sinh Bắc Thương linh viện!

Ma Long Tử điên cuồng rống lên, tay kết ấn, hào quang từ giữa trán lóe lên, hóa thành một thanh trọng kiếm. Vừa xuất hiện, trọng kiếm nhanh chóng hóa khổng lồ cả trăm trượng, kiếm khí sắc bén vô song bùng phát.

Huyết vảy trên thân Ma Long Tử rớt ra, như một luồng máu bay lên uốn lượn quanh thân trọng kiếm, như một con huyết ma long đáng sợ.

- Long Ma thần quyết, Đoạn Long Trảm!

Ma Long Tử gào thét, trong kiếm bắn ra, huyết long gầm rú, một kiếm như chém nát thiên không, xả xuống Mục Trần.

Nhất kiếm uy, trảm thiên địa!

Ma Long Tử đã quyết liều mạng!

- Liều mạng ư? Ta liều với ngươi! Coi ai chết!

Mục Trần ngẩng lên, đôi mắt nhìn chằm chằm vào thế công đáng sợ, gầm lên dữ tợn. Trong khí hải, đóa hoa Mandala sắc tím nở ra, Đại Tu Di Ma Trụ tuôn ào ạt hung sát khí kinh thiên ra bên ngoài.

Hung sát lực thoát ra từ giữa trán Mục Trần, xông thẳng lên trời, hóa thành một cột hắc ma trụ khổng lồ cả nghìn trượng đứng vững vàng giữa thiên địa.

Ánh sáng trong vùng gần như bị tách đi.

Ma khí cuồn cuộn, sát khí ngập trời!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 379: Ma Trụ Chi Uy

Hung sát khí ngập trời trên không, che trời phủ mây, ngay cả mặt trời cũng khuất bóng, thiên địa u ám.

Mọi người kinh nghi chấn động nhìn khối ma trụ to lớn sừng sững sau lưng Mục Trần cao cả nghìn trượng, như cột chống trời thẳng đứng xuyên tầng mây.

Đối mặt ma trụ khổng lồ, ngay cả gã áo xanh kia cũng kịch biến sắc mặt, kinh hãi vô cùng.

Ma trụ này có lai lịch gì? Sao lại có áp lực khủng bố như vậy!

Trên không trung, ánh mắt Mục Trần lúc này đã thêm điên cuồng, Ma Long Tử bất chấp tất cả, hắn không thể sao?

Nếu hắn thua, thì không chỉ mọi người lâm vào khốn cảnh, mà thể diện Bắc Thương linh viện sẽ suy sụp.

Những lằn máu đỏ tươi lượn lờ trong mắt, Mục Trần gầm nhẹ, tay hợp lại trước ngực, ma trụ khổng lồ nghiêng xuống, rồi chậm rãi xoay.

"Rầm rầm!"

Linh khí thiên địa như bị khuấy động, hình thành xoáy khí khổng lồ, phạm vi mấy vạn trượng đều hội tụ lại một điểm.

Ma trụ kia tuy không phải bản thể Đại Tu Di Ma Trụ, chỉ gần như là một phân thể của nó, nhưng uy lực vượt xa tưởng tượng của Mục Trần.

Thái Cổ Hung Khí, danh xưng thật bá đạo, Mục Trần chưa hề thử nghiệm qua uy lực thần khí, nhưng hắn dám khẳng định Đại Tu Di Ma Trụ không hề yếu hơn thần khí chút nào. Chẳng qua nó quá hung hãn độc ác, điều khiển không được sẽ bị phản phệ, bị hung sát khí ăn mất lý trí.

Cũng may Mục Trần có sẵn tờ giấy than bí ẩn trong cơ thể, bằng không cũng bị Đại Tu Di Ma Trụ khiến cho sống không bằng chết .

"Vù vù!"

Lốc xoáy điên cuồng, Mục Trần mắt càng đỏ ngầu, sau một tiếng hét người ta thấy hắn làm một động tác như ôm cây thiết bảng chống trời nện xuống trọng kiếm có huyết cự long bên dưới.

Áp lực kinh khủng từ ma trụ khiến cho thành thị sụp đổ, nhiều người đứng xem không kịp tránh khỏi áp lực bị chấn hộc máu nằm bẹp xuống đất.

"Đùng!"

Hắc ma trụ thế đến không thể đỡ, hùng hổ giáng xuống, đập mạnh vào cự kiếm.

"Beng!"

Tiếng va chạm như sấm sét đinh tai nhức óc, huyết cự long quấn quanh trọng kiếm gào lên, rồi vỡ nát.

Huyết cự long nổ tan xác, trọng kiếm vẫn còn linh lực hùng hậu chống đỡ, bất quá thế nghiền nát của ma trụ áp đến, trọng kiếm run rẩy kịch liệt, kiếm quang ảm đạm, oằn xuống rồi bị bắn cắm xuống mặt đất.

Một kích toàn lực của Ma Long Tử hoàn toàn bị áp chế tuyệt đối bởi ma trụ kia!

Ma Long Tử đằng xa kinh hoảng lạnh gáy. Công kích mạnh nhất của hắn lại dễ dàng bị phá giải chỉ vì một cây cột đen thôi ư, rốt cuộc nó là

cái gì?

Nhưng hắn chẳng có nhiều thời gian để nghi vấn, vì sau khi đánh bay trn5g kiếm, hắc ma trụ vẫn còn lực thuận thế phủ bóng xuống vị trí của hắn.

Không gian quanh thân như bị đặc lại cầm tù hắn.

Ma Long Tử sợ hãi cực độ, vội vung tay lên, một chiếc thuẫn đầy vảy đỏ xuất hiện phóng to ra bảo vệ lấy hắn. Đó chính là bùa hộ một cuối cùng của hắn.

"Bang!"

Cái bóng khổng lồ đập vào thuẫn, hung sát lực cường hoành đáng sợ công phá, trong một âm thanh trầm muộn, trước ánh mắt kinh hãi của Ma Long Tử, lân thuẫn hoàn toàn vỡ nát.

Ma trụ kinh thiên nặng nề ập xuống, đập vào thân thể bé nhỏ của Ma Long Tử.

"Rầm!"

Một âm thanh trầm thấp vang lên, mọi người chỉ thấy cái bóng đen khổng lồ trải dài trên mặt đất.

Đất đai rung chuyển, một vòng bụi mù bung ra, trong phạm vi cả nghìn trượng đều sụp đổ, mù mịt. (cơ mà đánh kiểu này bọn khán giả không chết nhỉ, áp lực từ trên cao thì làm cho hộc máu rồi, mà ép xuống đất đai te tua còn khán giả không sao cả)

Hắc ma trụ, khi cách mặt đất còn khoảng một nghìn mét, thì từ từ chậm lại rồi mờ dần đi, một lát sau hoàn toàn tiêu tán.

Hung sát khí cũng biến mất theo đó, ánh mặt trời lại chiếu sáng không gian, nhưng không thể xua tan cái lạnh trong lòng mọi người. Ai nấy đều kinh ngạc ngước nhìn lên trời, đầu toát mồ hôi lạnh. Nếu khi nãy

hắc ma trụ nện thẳng xuống đất, chẳng biết thành thị khổng lồ này có bao nhiêu người phải lìa đời...

Đôi mắt đỏ của Mục Trần cũng biến mất, để lại ánh mắt đen láy như bình thường, chợt hắn ho kịch liệt, máu từ mười đầu ngón tay rỉ ra, mặt tái mét.

Hung sát lực rất mạnh, mượn được lực của nó cũng trả giá không ít, lúc này đã tạo thành thương thế không nhỏ cho Mục Trần. Cũng may hắn có tu luyện Lôi Thần Thể, không thì bây giờ cũng phải trọng thương mất rồi.

Lau đi vết máu, mắt lại lạnh lùng quan sát nơi bụi mù mịt bên dưới, hắn vung tay lên, gió lốc quét qua mặt đất, thổi bay tất cả bụi bặm.

Bụi tan đi, một cái hố thật sâu xuất hiện, Ma Long Tử nằm ở tận đáy, dường như xương cốt bị gẫy đoạn hết cả, không thể nhúc nhích nổi.

Ma Long Tử chẳng còn cái vẻ ngạo nghễ của cường giả khi trước, bộ dáng hiện tại thê thảm khó coi như con chó chết.

Đám ác bá đằng xa hoảng sợ ra mặt, bất giác run lẩy bẩy. Kết quả này chẳng ai ngờ nổi, Ma Long Tử sát khí xung thiên lại là kẻ bại cuối cùng.

Và bại bởi một tên tân sinh Bắc Thương linh viện!

Mục Trần đảo mắt nhìn về phía họ, khiến cả đám sởn tóc gáy. Họ cũng nhận thấy trạng thái của hắn bây giờ rất kém, nhưng chẳng hiểu sao sợ hãi trong lòng khiến họ không dám xông lên tiếp chiến Mục Trần.

Mục Trần quay sang phất tay vẫy đám người Tô Huyên. Mọi người lập tức bay ra, xông lên Tây Hoang đài, chặt đứt xích sắt phá cũi cứu ra tam tướng đang bị nhốt.

Đám ác bá chẳng ai dám tiến lên ngăn cản, cục diện nghịch chuyển, bọn họ hoàn toàn ở thế hạ phong, chẳng ai đủ sức lật lại thế cờ.

Mục Trần thấy tam tướng đã được cứu thoát, thở phào nhẹ nhõm, rồi sát khí lại tràn ngập, hắn nhìn xuống Ma Long Tử. Tên kia đã trọng thương, nhưng nhổ cỏ phải tận gốc, đối thủ như thế không thể giữ lại được!

Mục Trần chỉ ngón tay ra, một tia hắc viêm bùng lên, nhanh như chớp chỉ thẳng vào đầu Ma Long Tử.

Hắn phải chết!

Đám đông thấy thủ đoạn tàn nhẫn của Mục Trần cũng kinh ngạc ra mặt. Xem ra tân sinh Bắc Thương linh viện chẳng phải kẻ thiện lành gì, không hề lưu tình.

Ma Long Tử yếu ớt nhìn tia linh lực bắn xuống. Nếu là lúc còn mạnh mẽ, chừng đó chẳng đáng để hắn phải liếc nhìn, nhưng lúc này toàn thân xương cốt gãy đoạn, trọng thương nặng nề, trúng đòn ắt phải chết!

Ma Long Tử cố giãy giụa, nhưng cũng không thể nhúc nhích, nhất thời chỉ có thể hiện giờ nhìn tia linh lực bắn xuống, cảm giác tử vong ập tới.

Tia linh lực xuyên phá không trung, nhưng khi chui vào hố sâu, sắp bắn chết Ma Long Tử thì đột ngột không gian trong hố biến dạng, hình thành một cái lồng bảo vệ lấy hắn.

"Bùm!"

Tia linh lực bắn vào hộ tráo, chẳng khiến nó lay động chút nào, hoàn toàn biến mất.

Mục Trần biến sắc, lớn tiếng quát:

- Ai?

Lạc Li, Lý Huyền Thông cũng trừng mắt cảnh giác. Kẻ địch có thể tùy ý khiến không gian biến dạng, tuyệt đối không phải đối thủ mà họ có

thể ngạnh đấu.

- Ha ha, Bắc Thương linh viện cũng có một cái chồi con không tồi nhỉ....

Một tiếng cười thản nhiên cất lên, không vang vọng, nhưng lại khiến cả thành thị lặng như tờ.

Gã áo xanh kia thần sắc cũng biến ảo, lướt lên không trung, nghiêm mặt nhìn về chỗ không gian biến dạng chỗ. Bên đó, có một bóng người xuất hiện, như chất lỏng đang dần ngưng tụ lại.

Người kia thân hắc bào, bộ dáng trung niên, nhưng tóc trắng, đôi mắt lại như cái hố đen, thâm thúy vô song. Hai tay bối sau lưng gương mặt tươi cười nhẹ nhàng, thản nhiên nhìn Mục Trần.

- Hắc Long Chí Tôn?

Lý Huyền Thông nhìn rõ kẻ kia, nhất thời biến sắc, hoảng sợ thất thanh.

Mục Trần chấn động. Hắc Long Chí Tôn? Long Ma Cung đang muốn làm gì đây? Cả Chí Tôn cũng đã xuất hiện?

Tây Hoang thành chợt xôn xao, kinh nghi nhìn người vừa đến. Quanh thân hắn ta không có dao động linh lực gì, nhưng lại mơ hồ có một luồng uy áp đáng sợ khiến mọi người chẳng ai dám ho một tiếng.

Chí Tôn, người có đủ năng lực lật tay khiến cho cả thành thị và thậm chí cả vùng đất này bị hủy diệt ngay lập tức!

Siêu cấp cường giả hàng đầu Bắc Thương đại lục!

- Từ ngươi, ta cảm nhận được hương vị của một lão bằng hữu....

Hắc Long Chí Tôn cười cười, từ khi xuất hiện chẳng hề ngó ngàng lấy Ma Long Tử một chút, chỉ nhìn chằm chặp vào Mục Trần, thần sắc

khá ôn hòa. Nhưng cái vẻ của hắn lại càng khiến người ta lạnh tim.

Mục Trần sắc mặt âm trầm. Đối diện Chí Tôn, căn bản là không có cách nào trốn thoát.

- Ha ha, xem ra thứ ở nơi Bạch Long Chí Tôn, Đại Tu Di Ma Trụ lọt vào tay ngươi.

Hắc Long Chí Tôn ra vẻ thở dài, rồi xòe tay, ngữ điệu hiền lành:

- Vật đó vốn thuộc về Long Ma Cung chúng ta, ngươi trả nó lại thì ta sẽ cho các ngươi bình an rời đi.

Mục Trần trừng mắt. Không ngờ chưa sử dụng đến bản thể Đại Tu Di Ma Trụ, vậy mà cũng đã bị Hắc Long Chí Tôn phát hiện.

- Nằm mơ!

Mục Trần cắn răng. Đối phương là cường giả Chí Tôn, nhưng muốn hắn ngoan ngoãn giao nộp Đại Tu Di Ma Trụ, chuyện dễ như vậy sao?

- Ra tay với tiểu bối thì cũng không xứng với địa vị của ta, nhưng vì thu hồi chí bảo của Long Ma Cung chúng ta, hắn là người ta cũng hiểu cho....

Hắc Long Chí Tôn cười xòa, tay nắm lại, đột ngột không gian quanh thân Mục Trần như bị cô đọng, hắn hoàn toàn không cách nào cục cựa.

Mục Trần sợ hãi. Đây là sức mạnh Chí Tôn ư? Chênh lệch này làm sao có thể san lấp bằng thủ đoạn được đây. Thật không cách nào đối kháng lại được!

Hắc Long Chí Tôn chỉ tay ra, Mục Trần liền cảm thấy Đại Tu Di Ma Trụ trong khí hải hơi chấn động, dường như nó muốn rời khỏi cơ thể hắn. Thế nhưng đóa hoa Mandala kỳ bí toát ra tử quang bí ẩn, hoàn toàn phong tỏa.

- Hử?

Hắc Long Chí Tôn kinh ngạc ra mặt, liếc nhìn Mục Trần:

- Thì ra trong cơ thể ngươi cũng có bảo bối, khó trách đủ sức chịu đựng nổi hung sát lực của Đại Tu Di Ma Trụ. Thế nhưng chí bảo của Long Ma Cung, ta nhất định phải thu hồi!

Vừa dứt lời, bàn tay hắn như có thêm những làn sóng đen ùn ùn lan tỏa, như cộng hưởng với Đại Tu Di Ma Trụ trong cơ thể Mục Trần, ý đồ lấy nó ra, khiến cho chấn động càng lúc càng dữ dội.

Mục Trần mặt mày tái mét, hắn cảm thấy bản thân mình sắp không thể trấn áp được Đại Tu Di Ma Trụ trong người nữa.

- Giao ra đây nào!

Hắc Long Chí Tôn mỉm cười, tay nắm chặt, Đại Tu Di Ma Trụ nhất thời run rẩy dữ dội, chỉ tiếc rằng khi nó sắp phá được phong ấn kia, thì không gian đằng trước Mục Trần biến dạng kịch liệt, rồi một thân hình hùng vĩ từ hư không xuất hiện, đặt tay lên vai hắn. Một sức mạnh như biển tràn bờ chạy khắp người, trấn áp hoàn toàn chấn động trong cơ thể.

Lão vung tay, chấn vỡ không gian ngưng đọng, đôi mắt lạnh nhạt nhìn Hắc Long Chí Tôn.

- Hắc Long Chí Tôn, ngươi hủy giao ước?

Thanh âm bình thản nhưng lại mang đến uy áp khủng bố, linh khí thiên địa như hoàn toàn ngừng lưu động.

Tất cả mọi người kinh hoảng, lại thêm một sức mạnh đáng sợ?

Hắc Long Chí Tôn nhướng mày nhìn lão nhân vừa đến, ánh mắt lạnh băng.

- Ha ha, không ngờ Thái Thương viện trưởng lại tự mình hiện thân.... đúng là bất ngờ đó!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 380: Tam Đại Chí Tôn

- Thái Thương viện trưởng?!

- Đó là viện trưởng Bắc Thương linh viện, Thái Thương?

- Không ngờ ngay cả lão cũng đã ra mặt....

Lời nói thản nhiên của Hắc Long Chí Tôn lại khiến Tây Hoang thành sôi trào chấn động, rất nhiều người chưa hề biết mặt vị Chí Tôn lừng lẫy Bắc Thương đại lục này.

Bắc Thương linh viện chính là bá chủ không xưng vương trên đại lục, vị viện trưởng kia chính là cường giả hàng đầu, không ngờ Tây Hoang thành hôm nay có dịp nghênh đón một lúc cả hai vị Chí Tôn, một chuyện thật khó ai dám nói trước.

Nhân vật ở cấp độ Chí Tôn, chính là cự phách một phương, bình thường như thần long bất kiến vĩ, thường nhân khó thấy. Huống chi dạng Chí Tôn siêu đẳng như Hắc Long Chí Tôn và Thái Thương viện trưởng thì lại càng.....

Chấn động trong người Mục Trần dần bình ổn lại, hắn thở ra một hơi, ngẩng lên nhìn bóng người hùng vĩ như tòa núi trước mặt, lòng vui sướng khôn tả xiết. Thái Thương viện trưởng đã xuất hiện, vậy vấn đề hôm nay đã tốt rồi!

- Đa tạ viện trưởng.

Mục Trần cảm kích, lão mà không ra tay, Đại Tu Di Ma Trụ tất nhiên sẽ bị Hắc Long Chí Tôn cướp đi. Tuy bản thân hắn đau đầu chẳng xử lý

nổi thứ kiệt ngạo bất tuân đó, nhưng hắn biết một khi chân chính chế ngự được Đại Tu Di Ma Trụ, đó sẽ là một cường lực khó lường, chẳng ai ngu dại mà phải giao nó ra cho kẻ khác.

Thái Thương viện trưởng khoát tay, lão quay lại nhìn, ánh mắt thâm thúy và cơ trí như soi hết tâm can Mục Trần, mỉm cười:

- Thật sự là không ngờ tiểu tử nhà ngươi lại che giấu kỹ đến vậy.

Mục Trần le lưỡi, xem ra Thái Thương viện trưởng cũng đã biết rõ Đại Tu Di Ma Trụ ở trong cơ thể hắn.

- Thôi quên đi, ngươi có được nó là may mắn của ngươi, nhưng cái thứ kia rất hung hãn, ở mãi trong người cũng không biết là phúc hay họa đâu.

Thái Thương viện trưởng chỉ nói vài lời, không bàn sâu vào chuyện đó nữa, lão nhìn qua chỗ Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông. Lão nói:

- Xem ra chuyện hôm nay cũng nhờ có ngươi, nếu không thể diện Bắc Thương linh viện chúng ta sẽ không tốt lắm.

- Viện trưởng quá lời, ta cũng là đệ tử Bắc Thương linh viện, dốc sức cũng là điều hiển nhiên.

Mục Trần cười khiêm tốn.

Thái Thương viện trưởng mỉm cười gật gù, rồi lúc này mới nhìn sang Hắc Long Chí Tôn, mắt lóe lên như có ánh sao:

- Hắc Long, ngươi quá đáng rồi đấy.

Hắc Long Chí Tôn lập tức đối thị với Thái Thương viện trưởng, linh khí lưu chuyển trong thiên địa dường như vì cái trừng mắt của hai người mà ngưng đọng, áp lực khôn tả tràn ngập.

Những cường giả nơi đây lập tức cảm thấy thân thể mình nặng nề vô cùng, linh lực có dấu hiệu không lưu chuyển được nữa. Tất cả ai nấy đều kinh hãi, cường giả Chí Tôn đáng sợ như vậy sao? Chưa đánh mà áp lực còn kinh khủng hơn cả khi Mục Trần và Ma Long Tử dốc toàn lực tử chiến.

Hắc Long Chí Tôn khẽ phất tay, cười nhạt. Cuối cùng áo lực nặng nề được giải tỏa:

- Thái Thương ngươi cũng quá lời, tiểu bối ẩu đả chơi với nhau dĩ nhiên ta chẳng hơi đâu nhúng tay vào. Cơ mà cái thứ đó là chí bảo của Long Ma Cung, vì nó Long Ma Cung ta có thể không từ thủ đoạn. Do vậy hy vọng Thái Thương viện trưởng có thể bảo tên nhóc kia trả lại cho ta, như thế Long Ma Cung chúng ta cũng sẽ nhớ cái tình cảm của Bắc Thương linh viện.

Mọi người nghe thế cũng không khỏi thở hắt ra. Long Ma Cung và Bắc Thương linh viện coi như là kẻ thù sinh tử, còn có tình cảm gì chứ?

Thái Thương viện trưởng chỉ cười, lão lắc đầu, nói:

- Mục Trần có được vật ấy, cũng là cái số của hắn, ta đâu có quyền ép hắn giao ra chứ....

Hung danh của Đại Tu Di Ma Trụ lão cũng nghe nói, năm xưa nếu không phải Bạch Long Chí Tôn trở mặt với Long Ma Cung, đánh cắp vật đó mang đi, thì cũng chưa chắc Bắc Thương linh viện có thể thắng được Long Ma Cung. Lão biết rõ Thái Cổ Hung Khí lợi hại ra sao, bây giờ tự nhiên lại rơi vào tay Mục Trần, đâu có điên mà trả nó lại cho Long Ma Cung.

Hắc Long Chí Tôn trừng mắt, giọng gằn từng tiếng:

- Nói vậy tức là Bắc Thương linh viện thật muốn khai chiến lần nữa với Long Ma Cung sao?

Mọi người bên dưới thành thị đều yên lặng như tờ, ngay cả gã áo xanh lúc này đang đứng trên không trung cũng chấn kinh. Nếu Bắc Thương linh viện và Long Ma Cung lại đại chiến lần nữa, thì sẽ là một cuộc chiến kinh thiên thảm liệt còn hơn cả năm xưa.

- Hắc Long, ngươi đang uy hiếp chúng ta sao?

Đối mặt Hắc Long Chí Tôn chiến hỏa ngập trong mắt, Thái Thương viện trưởng vẫn tỏ ra lợi hại mạnh mẽ, buông lời từ tốn.

- Thái Thương, ngươi thực nghĩ rằng năm xưa có thể đánh bại chúng ta một lần, thì đời đời chúng ta sẽ e sợ Bắc Thương linh viện ư?

Hắc Long Chí Tôn không hề nể mặt, lướt tới một chút, sau lưng ngưng tụ lốc xoáy khổng lồ cả nghìn trượng, linh khí trong phạm vi nghìn dặm hội tụ điên cuồng, rồi hình thành một bóng đen sừng sững trong thiên địa.

Cái bóng đó khổng lồ vô cùng, đôi mắt như hai con cự long, mỗi nhịp thở của hắn phát ra tiếng như cuồng phong gào thét, sức mạnh đáng sợ, áp lực vô biên.

Mục Trần hoảng hồn nhìn cái bóng khổng lồ kia, lòng kinh hãi. Đứng trước cái bóng đó, hắn chẳng khác nào một con bọ bé tí ti. Chỉ cần nó đập tay xuống, thì số phận của hắn cũng không khác con muỗi là bao.

Sức mạnh cường giả Chí Tôn đây sao? Khó trách lại có thể trở thành tiêu chuẩn đánh giá cự phách một phương, hoàn toàn ở đẳng cấp vượt trội một trời một vực với Thông Thiên cảnh!

- Chí Tôn pháp thân à? Hắc Long ngươi thật muốn đấu một trận với ta sao??

Thái Thương viện trưởng nheo mắt nhìn cái bóng đen che phủ thiên địa, thần sắc vẫn dửng dưng như chẳng có gì lớn lao, giọng nói cực kỳ thản nhiên.

Hắc Long Chí Tôn trừng mắt lạnh lùng, nhưng vẫn chưa động thủ. Hắn biết Thái Thương viện trưởng rất mạnh, chính hắn cũng chẳng dám vỗ ngực nói có thể thắng được.

Vả lại nếu động thủ, thì sẽ dẫn đến đại chiến song phương. Nhưng hiện nay Long Ma Cung vẫn chưa sẵn sàng để trở mặt với Bắc Thương linh viện.

Dù vậy hắn cũng không thể tay không mà về, nếu để Đại Tu Di Ma Trụ dễ dàng rơi vào tay Bắc Thương linh viện, hắn cực kỳ không muốn.

Chính vì thế Hắc Long Chí Tôn nhất thời vẫn im lặng, có điều Chí Tôn pháp thân sẽ vẫn chưa biến mất, hoàn toàn che khuất ánh sáng khiến mọi người run rẩy không ngừng. Ai nấy đều sợ rằng giao chiến ở cấp bậc Chí Tôn kia, cái thành này của họ có lớn hơn cũng khó bề chịu nổi.

- Ha ha, hai vị, cái miếu nhỏ này của Tây Cực điện chúng ta e rằng khó mà kham nổi sức ép hai vị gây ra đó.

Ngay lúc ấy, một tiếng cười sang sảng vang lên khắp nơi, mọi người nhìn thấy không gian trên cao lại biến dạng uốn khúc, hình thành một thông đạo. Rồi một người từ đó chui ra.

Một gã trung niên cũng áo xanh, khí độ phi phàm, chỉ nhìn sơ cũng biết không phải người đơn giản.

Lập tức bên dưới có nhiều tiếng kinh hãi hô lên.

- Đó là Tây Cực điện chủ, Tây Cực Chí Tôn?

Mọi người rung động vô cùng. Thật là náo nhiệt a, bình thường mấy vị Chí Tôn cao cao tại thượng chẳng biết ở nơi đâu, vậy mà hôm nay lại xuất hiện đến ba người.

Gã áo xanh trên không trung nhìn thấy người vừa hiện thân liền lướt tới, mừng rỡ cung kính vái chào:

- Phụ thân!

Gã này rõ ràng chính là thiếu điện chủ Tây Cực điện, Tây Thanh Hải, đồng thời cũng là một thiên tài kiệt xuất trong lớp trẻ Bắc Thương đại lục hiện nay, chẳng hề kém cạnh đám quái kiệt của Long Ma Cung như là Ma Hình Thiên này nọ.

Tây Cực Chí Tôn phất tay bảo Tây Thanh Hải lui xuống, nhìn lại Hắc Long Chí Tôn và Thái Thương viện trưởng đang giương cung bạt kiếm. Lúc nãy hai người hiện thân ở đây, lão cũng đã cảm ứng biết được, do đó lập tức chạy tới. Nói gì thì nơi này cũng là địa bàn Tây Cực điện, nếu để mặc cho hai vị kia đấu võ vài cái, thì tổn thất không nhỏ chút nào. Chuyện không không dính vạ vào người thế nào lão chẳng thể nào không để ý cho được.

Nhưng mà hai bên lão cũng không dám đắc tội, cả Bắc Thương linh viện lẫn Long Ma Cung đều xem như là bá chủ Bắc Thương đại lục. Đắc tội bên nào cũng là chuyện đau đầu mà không ai ngu dại gì dính vào.

- Ô hô, ra là Tây Cực Chí Tôn.

Thái Thương viện trưởng lớn tiếng cười:

- Lần này không mời mà đến, thật ra phiền ông rồi.

Tây Cực Chí Tôn cười chắp tay đáp lại, có vẻ khách khí. Tuy cả hai đều là Chí Tôn, nhưng hắn biết rõ bản thân chỉ là Chí Tôn tam phẩm, thua xa Thái Thương viện trưởng.

- Hai vị, chuyện hôm nay coi như nể mặt Tây Cực điện ta, đừng tranh đua với nhau được không?

Tây Cực Chí Tôn ôm quyền trịnh trọng. Nếu ai đó khác dám ở đâu đấu đá thì không chừng lão một tát đập chết, nhưng mà hai người này thì ai tát ai còn chưa biết đâu.

Hắc Long Chí Tôn trừng mắt nhưng không nói gì nữa, vung tay lên, cái bóng nghìn trượng lập tức tiêu ta, uy áp khủng bố theo đó cũng biến mất.

Hắn biết, hôm nay có Thái Thương viện trưởng che chở Mục Trần, căn bản không có cách nào thu hồi đượ Đại Tu Di Ma Trụ, trừ phi gọi Chí Tôn khác torng Long Ma Cung cũng ra mặt. Thế nhưng làm thế cũng có nghĩa là toàn diện khai chiến với Bắc Thương linh viện. Luận thực lực thì cũng chẳng hơn kém nhau là bao, nhưng lại rất e ngại con chim (??) già mắc dịch trong Bắc Thương linh viện kia. Kế hoạch của họ chưa hoàn thành, thì đành phải nghiến răng nhẫn nhịn.

- Thái Thương, Bắc Thương linh viện các ngươi coi chừng đó, cứ chờ bọn ta chuẩn bị chu đáo, thì sẽ đến Bắc Thương linh viện tìm ngươi!

Hắc Long Chí Tôn lạnh lẽo nói, rồi vung tay lên, một lồng hào quang bao phủ Ma Long Tử.

- Thái Thương, trận tranh phong của tiểu bối vẫn chưa xem là các ngươi thắng, nếu đệ tử các ngươi có tài cán thì đến tham gia Thánh Linh Sơn thử coi. Sự kiện trọng đại nhất Bắc Thương đại lục này các ngươi lại vắng mặt nhiều năm, cũng không xứng danh tiếng của các ngươi nhỉ, chẳng lẽ lại sợ mất mặt hay sao?

Hắc Long Chí Tôn cười nhạt, tiếng cười đầy vẻ khích tướng.

Thái Thương viện trưởng vẫn chẳng mấy quan tâm, thản nhiên trả lời:

- Cái đó không nhờ ngươi phải lo. Bắc Thương linh viện nếu muốn thì tự nhiên sẽ tham gia.

- Ha ha, vậy đến lúc đó ta xin đợi Bắc Thương linh viện đại giá quang lâm, mong rằng đừng để ta thất vọng. Sự kiện trong đại nhất giới trẻ tuổi Bắc Thương đại lục, thiếu đi Bắc Thương linh viện chính là thiếu rất nhiều phấn khích a.

Hắc Long Chí Tôn cười lớn, tỏ ra thống khoái châm chọc. Đó chính là một vết đau của Bắc Thương linh viện nhiều năm rồi, ngày đó vị đệ tử mạnh nhất Thiên bảng bị thiên tài đệ nhất của Long Ma Cung chém giết ngay ở Thánh Linh Sơn, từ đó trở đi không thấy bóng dáng Bắc Thương linh viện tham gia nữa. Nếu lần này họ dám tham dự, thì chính là cơ hội tốt cho Long Ma Cung dương oai.

Tiếng cười dứt, hắn hút lấy Ma Long Tử, không gian quanh thân lượn sóng mờ ảo, rồi thân ảnh cả hai hoàn toàn biến mất trong không trung.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 381: Chí Tôn Tam Nan

Trên không Tây Hoang thành, Hắc Long Chí Tôn rời đi khiến không khí căng thẳng liền lắng dịu, ánh mặt trời ấm áp lại soi rọi thiên không.

Thái Thương viện trưởng vẫn cảnh giác nhìn khu vực không gian Hắc Long Chí Tôn biến mất, mày cau lại, ánh mắt thâm thúy lóe lên một mạt lạnh lẽo. Nhiều năm nay chẳng biết bao nhiêu đệ tử rèn luyện trên Bắc Thương đại lục đã phải táng thân dưới tay bọn Long Ma Cung kia. Ân oán hai bên đã là huyết cừu, không còn có thể hòa giải được nữa.

Bắc Thương linh viện chỉ hận không thể xóa sổ triệt để Long Ma Cung, chuyện đó hoàn toàn không đơn giản. Nội tình của Long Ma Cung trải khắp Bắc Thương đại lục, xét kỹ ra còn lâu đời hơn cả Bắc Thương linh viện. Bọn họ xưa kia chân chính là bá chủ, cho đến khi Bắc Thương linh viện nổi lên.

Đại chiến năm đó tuy Bắc Thương linh viện chiến thắng nhưng chẳng hề khiến cho lực lượng chân chính của họ bị tổn hại quá nghiêm trọng. Nhiều năm nay kiêng dè phòng bị, Bắc Thương linh viện chẳng phải không muốn giải quyết, mà vì để giải quyết tận gốc, thì họ cũng phải trả giá cực lớn.

Cái giá như thế Bắc Thương linh viện không thể thừa nhận được. Đối thủ của họ đâu chỉ có Long Ma Cung ở đây mà thôi, còn bao nhiêu linh viện cường đại như hổ rình mồi, chực chờ họ suy yếu rồi đoạt lấy danh hiệu Ngũ Đại Viện hiển hách hàng đầu Đại Thiên thế giới kia.....

Cái tranh đấu đó cũng khốc liệt chẳng kém.

- Viện trưởng, Thánh Linh Sơn là gì vậy?

Mục Trần tò mò hỏi.

Thái Thương viện trưởng nhướng mày nhìn Mục Trần, giải thích:

- Đó là một tòa thánh địa ở Bắc Thương đại lục, có từ viễn cổ xa xưa. Cứ mỗi ba năm nó sẽ được mở cửa một lần. Nếu có thể thành công tiến vào Thánh Linh Sơn, thì cơ duyên rất lớn đó gọi là Thánh Linh tẩy lễ .

- Thánh Linh tẩy lễ? Giống như Linh Quang của chúng ta phải không?

Mục Trần hơi nghi hoặc hỏi.

Thái Thương viện trưởng mỉm cười:

- Nếu Linh Quang quán đỉnh có thể so với Thánh Linh tẩy lễ, thì Bắc Thương linh viện bây giờ đâu chỉ là một trong Ngũ Đại Viện . . .

- Thánh Linh tẩy lễ không có tác dụng tăng cường thực lực, nhưng vẫn là nơi bao nhiêu trang anh tài tuấn kiệt của Bắc Thương linh viện đâm đầu vào đó. Chính vì Thánh Linh tẩy lễ, có thể đạt được trúc cơ. . .

- Trúc cơ?

Mục Trần nhướng mày, có vẻ như cũng không quá đặc biệt, nhiều kỳ duyên hay bảo vật cũng có công năng tuơng tự.

- Cũng không phải là trúc cơ bình thuờng, đó chính là trúc cơ Chí Tôn. . .

Thái Thương viện trưởng nhướng mày cười, nhìn Mục Trần vẻ dạy bảo:

- Ngươi vẫn chưa hề biết muốn đột phá đến Chí Tôn cảnh phải trải qua đau khổ như thế nào ư?

Mục Trần xấu hổ. Hắn còn chưa tới Thông Thiên cảnh, tâm trí đâu mà lo tới Chí Tôn cảnh. Nói gì thì cảnh giới đó cũng vẫn còn khá xa, mặc dù hắn luôn tha thiết mơ ước.

- Khi thực lực đạt tới Thông Thiên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, ngươi sẽ thấy lúc ấy không phải chỉ tiếng thêm một bước là an ổn trở thành Chí Tôn....

Thái Thương viện trưởng nghiêm mặt:

- Đó chân chính là một cái bẫy cho muôn vạn người bao nhiêu thiên tài diễm tuyệt phải dừng chân ở điểm đó, thậm chí táng thân thành tro tàn.

- Vì sao?

Mục Trần ngạc nhiên.

- Sau khi đến được Thông Thiên cảnh hậu kỳ, ngươi sẽ đối diện thứ khiến cho vô số thiên tài biến sắc, gọi là Chí Tôn tiểu Tam Nan. Vượt qua được Tam Nan, mới có được Chí Tôn thân, chân chính đặt chân vào Chí Tôn cảnh!

- Chí Tôn tiểu Tam Nan?

Mục Trần lẩm bẩm ghi nhớ, cái danh từ rất xa lạ nhưng chẳng hiểu sao sâu trong lòng hắn lại cảm thấy lạnh lẽo vô cùng.

- Biết bao nhiêu thiên tài trên thế gian này, tiến triển trước khi đến Tam Nan rất thần tốc, thiên phú tuyệt thế kinh thiên, nhưng đến cửa ải quan trọng lại hóa ra tro bụi, biến mất khỏi nhân gian. Do vậy ngươi nên biết vì sao cường giả Chí Tôn lại có địa vị cao như thế!

Mục Trần chép miệng, mặt hơi trắng đi, gật đầu. Hắn lầu đầu tiên được nghe nói về hung hiểm gian khó khi tiến vào Chí Tôn cảnh.

- Vậy thứ đó và cái gọi là trúc cơ Chí Tôn có quan hệ thế nào?

Mục Trần nghĩ lại lời của Thái Thương viện trưởng vừa nãy.

- Ngươi rất thông minh. Tam Nan rất đáng sợ, vô ý một chút thì tiêu tùng ngay, cả Thần Phách cũng không tránh khỏi. Thánh Linh tẩy lễ kia thì có thể cấu trúc Thần Phách, tăng cường sức đề kháng đối với Tam Nan. Đồng thời nếu gặp tình huống xấu nhất, vẫn có thể bảo toàn Thần Phách, cho ngươi thêm một cơ hội trùng sinh.

Mục Trần há to miệng kinh ngạc

- Lợi hại như vậy?

Hắn còn chưa hề biết được khi tiếp xúc với cái Tam Nan kia ra sao, nhưng dễ dàng biết được nó tuyệt vọng đến mức nào. Thánh Linh tẩy lễ vừa bảo toàn mạng sống, vừa giúp vượt qua, thế thì quá quan trọng, có lẽ vô số cường giả đủ tư cách thách thức Tam Nan đều sẽ đổ xô tới.

Bây giờ hắn đã rõ vì sao Thánh Linh Sơn kia lại trở thành sự kiện trọng đại nhất giới trẻ Bắc Thương đại lục. So với Linh Quang quán đỉnh thật quá khác biệt.

Việc này cũng khiến hắn ngứa ngáy trong lòng. Thánh Linh tẩy lễ rất hấp dẫn, nếu hắn và Lạc Li đều có thể nhận được, thì sau này thêm cơ hội tiến vào Chí Tôn rồi.

- Viện trưởng, chúng ta có thể tham gia hay không?

Mục Trần thấp giọng hỏi.

Thái Thương viện trưởng khẽ thở dài:

- Tham gia Thánh Linh Sơn hầu hết là những thiên tài được các thế lực dốc sức bồi dưỡng trên Bắc Thương đại lục này. Bắc Thương linh viện chúng ta cũng không có ưu thế gì hơn, năm xưa có tham gia một lần, vị đệ tử ấy chính là đệ nhất Thiên bảng năm đó, nhưng cuối cùng lại không thể trở về. Từ đó về sau căn bản chúng ta bỏ qua nó.

Mục Trần giật mình, gật gù. Cũng không phải do đệ tử đứng đầu Bắc Thương linh viện có thiên phú kém hơn những người kia. Bọn họ là thiên tài trung tâm của gia tộc và thế lực, toàn tâm bồi dưỡng, dốc lực tăng cường. Đệ tử Bắc Thương linh viện lại đến từ bốn phương trời, ở đó tu luyện mấy năm thì đem so với những tên kia phải nói là thời gian quá ngắn, chẳng đủ so bì với họ.

Còn những đệ tử có thực lực, sau khi tốt nghiệp mạnh mẽ, lại bay về địa phương của họ, truy tìm con đường cường giả cao hơn. Những đệ tử lớp sau lại leo lên, nhưng khó mà so được với những thiên tài của các thế lực kia. Cũng vì thế mà bá chủ như Bắc Thương linh viện lại ít xuất hiện những nhân vật hàng đầu trong giới trẻ tuổi.

- Mạnh nhất Thiên bảng hiện tại là Trầm Thương Sinh, thiên phú của hắn rất tốt, thêm một thời gian tu luyện nữa thì muốn vượt qua bọn kia không khó, nhưng không phải bây giờ.

Thái Thương viện trưởng chua chát.

Mục Trần khẽ gật đầu. Bọn họ mới chỉ đối phó một mình Ma Long Tử đã kiệt lực như thế, vậy thì đối diện những kẻ còn mạnh hơn sẽ như thế nào? Như Ma Hình Thiên kia chẳng hạn, một tên ác đồ còn mạnh hơn cả Ma Long Tử.

Dù vậy hắn vẫn tỏ ra không chịu buông tha Thánh Linh tẩy lễ, đối với hắn và Lạc Li đều rất trọng yếu. Do dự một chút, hắn lấy hết dũng khí hỏi:

- Viện trưởng, ta có thể thử được không?

Thái Thương viện trưởng trợn mắt, lão nhìn chằm chằm Mục Trần, rồi lắc đầu:

- Ngươi tu luyện còn ít hơn nữa, dù ta không phủ nhận năng lực của ngươi, nhưng bây giờ mà tham gia Thánh Linh Sơn thì quá sớm!

Mục Trần gãi đầu, định cố kỳ kèo, nhưng Thái Thương viện trưởng khoát tay:

- Đem họ lại đây, chuẩn bị hồi viện. Tất cả đệ tử trong viện đang chờ tin của các ngươi đó.

Lão lại cười, vỗ vai Mục Trần:

- Hiện giờ ngươi chính là anh hùng của Bắc Thương linh viện chúng ta đó. Ma Long Tử cũng bại trong tay ngươi!

Mục Trần chớp chớp mắt, vội xoay người lướt xuống chỗ Trầm Thương Sinh.

Thái Thương viện trưởng nhìn theo, vẻ mặt trầm ngâm không biết đang nghĩ cái gì.

Tam tướng được mọi người chăm sóc một hồi cũng tỉnh lại, sắc mặt khó coi thoáng xấu hổ. Dù hôn mê nhưng cũng không có nghĩa rằng mọi chuyện trước đó không hề biết gì cả.

- Ha ha, Lâm học trưởng, Ma Long Tử đã sớm đạt tới Thông Thiên cảnh hậu kỳ, chúng ta không đối phó được, ngay cả ta cũng bại.

Trầm Thương Sinh cười sang sảng:

- Bất quá cũng may Mục Trần lại chẳng kém cạnh, đập cho thằng kia tàn phế, không biết còn sống được hay không đây.

- Mục Trần đánh bại Ma Long Tử?

Tam tướng kinh ngạc, khó tin nhìn qua Mục Trần. Hóa Thiên cảnh hậu kỳ vs Thông Thiên cảnh hậu kỳ, họ chẳng thể tưởng tượng ra làm sao mà hắn có thể chiến thắng.

Mục Trần nhún vai:

- May mắn thôi, nhiệm vụ hoàn thành, chúng ta trở về Bắc Thương linh viện chứ?

Mọi người đều gật đầu, dìu nhau bay lên không.

Mục Trần bay phía sau cùng Lạc Li, lén giơ tay nắm lấy tay nàng.

Lạc Li mỉm cười, hơi đỏ mặt liếc hắn. Hắn thì thào hỏi nhỏ:

- Ta lợi hại chứ?

Lạc Li trừng mắt, trong lòng lại buồn cười. Mới nãy trước mặt mọi người thì ra chiều khiêm tốn lắm, còn trước mặt nàng lại đắc ý đến phát ghét, muốn cắn cho một phát.

Nhưng khi nhìn lại vết thương còn trên cơ thể Mục Trần, nàng nhẹ nhàng nắm chặt tay hắn, khẽ ừ một tiếng cho Mục Trần thỏa mãn chút hư vinh nho nhỏtrong lòng.

Trên bầu trời, Thái Thương viện trưởng nhìn mọi người đang lũ lượt kéo đến, quay sang Tây Cực Chí Tôn gần đó ôm quyền cười nói:

- Tây Cực lão huynh, lần này quấy rầy rồi.

- Không có chi không có chi.

Tây Cực Chí Tôn cười khách khí.

Thái Thương viện trưởng vung tay lên, không gian dao động phủ lấy mọi người, biến dạng rồi mất tích.

Tây Cực Chí Tôn nhíu mày, cười nhạt:

- Không ngờ Long Ma Cung lại có Ma Long Tử tài năng như thế, xem ra Thánh Linh Sơn bọn họ lại thêm một danh ngạch.

- Ma Long Tử vốn không đáng ngại.

Ở bên cạnh, Tây Thanh Hải cười nói, ngôn ngữ chẳng hề coi Ma Long Tử ra gì.

- Không biết lần này Bắc Thương linh viện có tham gia hay không.... Trầm Thương Sinh kia sau chuyện này có thể sẽ đột phá Thông Thiên cảnh hậu kỳ.

Tây Cực Chí Tôn nói.

Tây Thanh Hải lắc đầu, nhẹ giọng nói:

- Trầm Thương Sinh cho dù có đột phá cũng không mấy uy hiếp. Thiên phú hắn rất tốt, nhưng thời gian tu luyện còn kém ta nhiều....

Nói đến đây hắn nhỏ giọng lẩm bẩm.

- Thật ra cái tên Mục Trần kia... khiến cho người ta khó đoán!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 382: Long Ma Lạc Ấn

Lúc đoàn người trở về đến Bắc Thương linh viện, chẳng hề khó đoán liền khiến cho nhiều người chú ý, rồi khi sự việc Mục Trần đại chiến với Ma Long Tử được kể ra, lập tức khiến cả linh viện chấn động.

Mọi đệ tử nghe đến việc ấy đều há mồm trợn mắt, đứng trân như hóa đá. Chuyện như thế nghe cứ như cổ tích.

Tên ác đồ đệ nhị Huyền Thưởng bảng kia, ngay cả Lâm học trưởng và bá chủ Thiên bảng Trầm Thương Sinh cũng thất thủ, vậy mà lại bại bởi Mục Trần?

Linh viện sôi động hẳn lên, không ngừng có người bàn tán liên tục về trận chiến kinh thiên ở Tây Hoang thành. Danh tiếng Mục Trần qua đó như bay lên trời, dường như đã vượt qua cả Trầm Thương Sinh.

Mục Trần mới đến đến Bắc Thương linh viện chưa đến một năm, nhưng thành tựu lại khiến không ít học trưởng phải hổ thẹn mà khâm phục.

Đến bây giờ thì chẳng còn ai dám nghi ngờ năng lực của Mục Trần. Hầu như ai cũng đoán định rằng, vị trí bá chủ của Trầm Thương Sinh không lâu nữa sẽ bị hạ bệ mất thôi a....

Thế nhưng nhân vật chính Mục Trần của chúng ta khi trở về liền im hơi lặng tiếng, chui vào khu tân sinh tĩnh dưỡng thuơng thế.

Cái danh hiệu bá chủ Thiên bảng hắn đâu có màng tới, sức mạnh mới là của mình, chẳng mạnh hơn nhờ vào danh hiệu. Đại chiến Tây Hoang

thành thắng lợi trong gang tấc, nhưng không khiến Mục Trần hoang tưởng kiêu ngạo, ngược lại còn khiến hắn áp lực không ít.

Vì hắn biết, Ma Long Tử dù được xếp vào đệ nhị trong danh sách truy nã của Huyền Thưởng bảng, nhưng vẫn chưa thuộc về những cường giả trẻ tuổi hàng đầu Bắc Thương đại lục.

Đại lục mênh mông này vẫn còn vài người cường hãn hơn nữa.

Hắn muốn theo được đám người đó, thì phải cố gắng điên cuồng hơn nữa. Bọn họ có thể nói tuổi lớn hơn, thời gian tu luyện lâu hơn, nhưng Mục Trần chẳng muốn lấy cớ đó để biện minh.

Sức mạnh chân chính thì kể gì tuổi tác.

Ngày thứ ba sau khi trở về, thương thế sơ bộ khôi phục tốt. Lần này mượn hung sát lực cũng khiến hắn nội thương, nhưng thân thể hiện tại mạnh mẽ hơn trước kia rất nhiều, sức đề kháng với sự ăn mòn của nó cũng cao hơn, nên hắn không thê thảm như trước kia.

Và lúc đó, hắn nhận được một tin tức cực kỳ đáng kinh ngạc của Thái Thương viện trưởng.

Bắc Thương linh viện, Nghị Sự điện.

Đối diện sáu vị trước mặt, Mục Trần thấp thỏm lo âu. Trước mặt hắn là Thái Thương viện trưởng, và 5 vị thiên tịch trưởng lão. Toàn bộ đều có mặt, đây có lẽ là cao tầng mạnh nhất Bắc Thương linh viện.

- Hô hô, Mục Trần! Lần này ngươi làm rất tốt, ta đại diện Hình điện cảm tạ. Nếu không có ngươi thì tổn thất của Hình điện lúc này khá nhiều rồi.

Mạch U cười nói sảng khoái.

Bên cạnh Mạch U là Chúc Thiên và ba vị thiên tịch trưởng lão khác. Ngoài Chúc Thiên vẻ ngòai như thiếu niên, ba vị kia đều tóc trắng, mắt

long lanh như sao. Quanh thân bọn họ chẳng hề phát hiện ra chút dao động linh lực nào, nhưng lại có áp lực bài sơn đảo hải.

"Năm vị Chí Tôn, cộng thêm Thái Thương viện trưởng là sáu vị Chí Tôn."

Mục Trần run rẩy nhủ thầm. Đối diện sức mạnh Bắc Thương linh viện, hắn khó mà giữ bình tĩnh. Chính nhờ họ mà linh viện mới có được vị thế bá chủ người ta thường xưng tụng.

Dần bình tĩnh lại, Mục Trần cung kính thi lễ, rồi hướng sang Thái Thương viện trưởng hỏi:

- Viện trưởng triệu ta đến có gì dặn dò?

Thái Thương viện trưởng mỉm cười:

- Gọi ngươi đến chủ yếu vì Đại Tu Di Ma Trụ trong cơ thể ngươi.

Năm vị thiên tịch trưởng lão cũng kinh dị nhìn Mục Trần. Bọn họ đều biết về Đại Tu Di Ma Trụ. Năm xưa nhờ có Bạch Long Chí Tôn đột nhiên phản bội Long Ma Cung, đem Đại Tu Di Ma Trụ đi mất. Nếu không thì trận đại chiến năm đó thắng bại khó phân.

Hung vật mà cường giả Chí Tôn rất thèm muốn, chỉ có trong tay Chí Tôn mới chân chính phát huy uy lực kinh hoàng.

Vậy mà cái hung vật đó bây giờ lại ở trong người một tân sinh, thật là khó ngờ.

Mục Trần ngẩn ra, rồi giật mình. Chẳng lẽ Bắc Thương linh viện cũng muốn hắn giao nộp Đại Tu Di Ma Trụ sao?

- Ha ha, yên tâm đi! Chúng ta nếu làm như vậy, thì khác gì Long Ma Cung?

Thái Thương viện trưởng cười nói, đi guốc trong bụng Mục Trần.

Bị nói toạc ra hết suy nghĩ trong lòng, Mục Trần xấu hổ. Dù vậy cũng không trách hắn được, thứ này quá mạnh hấp dẫn.

- Hiện giờ Đại Tu Di Ma Trụ ở trong cơ thể ngươi nhưng cũng không cho thấy nó đã thuộc về ngươi...

Mạch U cười nói:

- Chí bảo của Long Ma Cung đâu dễ cướp như vậy chứ?

Mục Trần nhíu mày, nói:

- Ý của điện chủ, là Long Ma Cung có cách cướp lại?

Nhớ đến lúc đối diện Hắc Long Chí Tôn, nếu không phải có Thái Thương viện trưởng xuất hiện kịp lúc, e rằng Đại Tu Di Ma Trụ sẽ phá nát thân thể hắn chui ra....

- Đại Tu Di Ma Trụ ở trong tay Long Ma Cung nhiều năm, ta được biết nó có bố trí Long Ma Lạc Ấn. Với thực lực của ngươi dĩ nhiên không phát hiện ra.

Thái Thương viện trưởng nói.

- Long Ma Lạc Ấn?

Mục Trần mờ mịt đúng là chẳng hề biết chuyện này.

- Một thủ đoạn đặc biệt của Long Ma Cung. Một tên Chí Tôn nào đó tiềm ẩn vào Đại Tu Di Ma Trụ, bình thường chẳng có dấu hiệu nào cả, nhưng khi mấy kẻ đó kích hoạt nó, thì ngươi lập tức mất khống chế Đại Tu Di Ma Trụ. Vả lại khi ấy chắc chắn cái mạng nhỏ của ngươi hòan toàn nằm trong tay họ, chỉ cần ý muốn thì ngoài ngàn dặm cũng khiến cho Ma Trụ nổ banh xác ngươi.

Chúc Thiên lên tiếng, lão xoa cằm cười tủm tỉm.

Mục Trần lạnh toát sống lưng. Vậy thì Đại Tu Di Ma Trụ chính là một quả bom trong cơ thể hắn sao? Long Ma Cung kích hoạt nó thì sức mạnh đó sẽ hoàn toàn hủy diệt hắn mất.

- Trước kia ngươi không lộ ra Đại Tu Di Ma Trụ, nên nguy hiểm như thế cũng không có, còn bây giờ nếu cứ ở trong linh viện, bọn họ cũng không dễ mà kích hoạt nó được. Đến khi ngươi rời khỏi linh viện thì chân chính tan xác.

Mục Trần lau mồ hôi sợ hãi, trong lòng thấp thỏm không yên. Chắc chắn khi Đại Tu Di Ma Trụ đột nhiên bùng nổ, thì cái cơ thể bé nhỏ của hắn chẳng thể nào chịu được.

- Viện trưởng gọi ta đến không phải chỉ để hù dọa thôi chứ?

Sợ thì sợ, nhưng Mục Trần nhanh chóng bình tĩnh lại, quay sang Thái Thương viện trưởng cố gắng cười nói.

- Tiểu tử thông minh thật đó...

Thái Thương viện trưởng nhếch miệng cười:

- Lần này ngươi thuận lợi kết thúc nhiệm vụ, đáng lý phải thưởng lớn. Bọn ta bàn bạc quyết định giải quyết cái Long Ma Lạc Ấn trong ma trụ cho ngươi, vậy thì sau này ngươi có thể khiến nó phục tùng mình, không phải sợ hãi Long Ma Cung nữa.

Mục Trần mừng ra mặt. Long Ma Lạc Ấn do Chí Tôn Long Ma Cung tạo thành, hắn nào có năng lực làm được gì. Bây giờ có họ giúp một tay, thì còn gì bằng.

- Đa tạ viện trưởng!

Mục Trần hân hoan cảm kích.

Thái Thương viện trưởng khoát tay, nhìn lại năm vị thiên tịch trưởng lão, gật đầu. Năm người liền phân tán ra năm vị trí.

- Triệu hồi Đại Tu Di Ma Trụ ra đi.

Mục Trần hơi do dự. Đại Tu Di Ma Trụ do tờ giấy than bí ẩn trấn áp, nếu giải phóng nó có lẽ sẽ khiến động tĩnh rất lớn. Nhưng nhìn lại nụ cười của Thái Thương viện trưởng, hắn lại cực kỳ yên tâm. Sáu vị Chí Tôn trấn thủ ở đây, cũng không tin Đại Tu Di Ma Trụ làm được chuyện gì!

Nghĩ vậy, hắn nhắm mắt, tâm thần chui vào khí hải. Đóa hoa Mandala chậm rãi nở ra, những sợi xích tím quấn quanh ma trụ cũng được rút lại.

"Rầm!"

Chính lúc đó, Đại Tu Di Ma Trụ điên cuồng rung động, bùm một tiếng bay ra khỏi khí hải của Mục Trần.

"Vèo!"

Hào quang đỏ tươi từ đỉnh đầu Mục Trần bay thẳng lên, hắc ma trụ chui ra, hung sát lực từ viễn cổ tràn ngập đại điện.

"Ùynh!"

Đại điện rung chuyển, Đại Tu Di Ma Trụ lập tức phình to ra, định đâm thẳng lên vòm điện chạy thoát.

Thái Thương viện trưởng vung tay lên, mái vòm đại điện sáng lóa chói mắt, vô số những sợi xích ánh sáng từ đâu bắn ra, quấn lấy Đại Tu Di Ma Trụ.

- Trấn áp ma trụ!

Mạch U, Chúc Thiên và mấy vị thiên tịch trưởng lão lập tức bùng phát, linh lực hùng dũng áp bách đáng sợ ùn ùn bay ra từ lòng bàn tay họ, hỗ trợ quang xích quấn chặt Đại Tu Di Ma Trụ, chế ngự hung sát lực.

"Ong ong!"

Đại Tu Di Ma Trụ điên cuồng giãy giụa, khiến không gian quanh nó như muốn đứt gãy.

Năm vị thiên tịch trưởng lão tập trung, trong lòng cũng hơi chấn động. Quả nhiên không hổ là Thái Cổ Hung Khí, bọn họ liên thủ vẫn chưa thể trấn áp được ngay.

Nhưng thời gian nhanh chóng trôi qua, chấn động càng lúc càng yếu, rồi Đại Tu Di Ma Trụ hoàn toàn an tĩnh.

Thái Thương viện trưởng kết ấn, linh lực như biển lớn bao trùm Đại Tu Di Ma Trụ.

Linh lực như chất lỏng thẩm thấu vào trong ma trụ, Mục Trần nhìn thấy trên thân trụ có vài tia hắc ám đen tối hiện lên, hoa văn như một con ma long!

Chắc chắn đây chính là Long Ma Lạc Ấn!

- Diệt!

Thái Thương viện trưởng lạnh lùng quát.

"Ầm!"

Sáu người cùng lúc ra tay, linh lực ào ạt đổ tới Long Ma Lạc Ấn.

Vào lúc đó, trong một hắc điện xa xôi, Hắc Long Chí Tôn đang ngồi xếp bằng chợt trừng mắt, vẻ lãnh khốc toát ra.

- Thái Thương, các ngươi dám cả gan xóa Long Ma Lạc Ấn! Được lắm! Nếu đã muốn đấu, thì Long Ma Cung chúng ta đấu truớc một trận, xem các ngươi có đủ năng lực xóa Long Ma Lạc Ấn hay không!

Hắn đứng bật dậy, một tiếng rống như long ngâm vang vọng khắp nơi.

Tiếng gầm vang khắp trong cung điện dưới lòng đất, rồi vài tiếng long ngâm khác vang lên. Sau đó không gian biến dạng, năm bóng người bước ra từ thông đạo không gian, xuất hiện trước mặt Hắc Long Chí Tôn.

Uy áp kinh khủng theo đó cũng lan tỏa ra.

Năm người kia cũng có thực lực Chí Tôn!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 383: Cuộc Chiến Chí Tôn

Linh lực ngập tràn cự điện, cực kỳ mạnh mẽ, như hóa thành thể lỏng. Mỗi luồng linh lực đều ngưng tụ ngang ngửa trình độ linh lực cực hạn trong cơ thể một cường giả Thông Thiên cảnh.

Trung tâm của biển linh lực kia, Đại Tu Di Ma Trụ không ngừng phát ra những tiếng ù ù, hung sát lực đáng sợ hoàn toàn bị lượng linh lực khổng lồ bắt giữ, không thể dâng lên.

Trên thân ma trụ, hoa văn ma long lấp lánh, Long Ma Lạc Ấn dường như nhận biết được uy hiếp đến nó, phát ra những tiếng gầm như long ngâm, hắc ám trào ra chống cự lại sự ăn mòn của biển linh lực hùng hậu.

Nhưng với sáu vị Chí Tôn cùng ra tay, Long Ma Lạc Ấn thế cô lực bạc, dù cho có cắm rễ sâu đến mức nào trong ma trụ, mượn được bao nhiêu sức mạnh của ma trụ cũng phải bắt đầu tiêu tán.

Mục Trần đứng ngoài vòng ảnh hưởng, hắn hoàn toàn không thể nhúc nhích nổi. Uy áp từ sáu vị Chí Tôn đồng thời thi triển năng lực khiến hắn không sức nào chống lại được.

Hắn chỉ biết méo mặt, thực lực Hóa Thiên cảnh hậu kỳ đối diện cường giả Chí Tôn thật chẳng khác nào con giun con dế, chỉ mới là uy áp đã không có khả năng chống cự được rồi.

Nhưng dù vậy, Mục Trần vẫn đang mừng thầm, vì Long Ma Lạc Ấn mà có thể xóa đi hết, chính là dẹp bớt một tai họa cực lớn đồng thời mang lại một hung thần khí chân chính cho hắn.

"Ầm!"

Thình lình trong Đại Tu Di Ma Trụ bộc phát một sức mạnh cực kỳ khủng bố. Long Ma Lạc Ấn đang bị ăn mòn tỏa ra hắc ám dữ dội, những tiếng long ngâm vang lên không ngừng, long ấn bành trướng, vọt ra khỏi ma trụ, trực tiếp hóa thành một con ma long đáng sợ.

Con ma long toàn thân đen thui, dao động linh lực kinh khủng khiến không gian quanh đó sắp phải sụp đổ.

- Thái Thương, muốn chiếm lấy chí bảo của Long Ma Cung ta sao? Đâu dễ dàng như vậy!

Con ma long khổng lồ trừng mắt hung ác nhìn xuống mọi người bên dưới, gào lên tiếng người.

- Hắc Long Chí Tôn?

Mục Trần giật mình khi nghe thấy âm điệu quen thuộc, bất giác cực kỳ sợ hãi.

- Hắc Long! Ngươi quả nhiên không thể nhẫn được mà!

Thái Thương viện trưởng cười khẩy, tỏ ra không hề bất ngờ, có lẽ đã dự đoán được từ sớm.

- Hừ, cái lá gan bọn Long Ma Cung các ngươi đúng là không nhỏ, chỉ bằng một phân ảnh cũng dám xông vào Bắc Thương linh viện, tự chuốc lấy nhục!

Mạch U điện chủ âm trầm gằn giọng.

- Láo! Trên Bắc Thương đại lục này, Long Ma Cung ta muốn đi đâu về đâu các ngươi quản được sao?

Một giọng nói khác bất ngờ vang lên từ con ma long kia, hoàn toàn không phải Hắc Long Chí Tôn, nhưng cũng lạnh lẽo đáng sợ không kém.

- Ha ha, nếu không phải các ngươi kinh động Long Ma Lạc Ấn, chúng ta cũng không cách nào gọi ra phân ảnh này. Vừa may hôm nay có thêm lực lượng Đại Tu Di Ma Trụ, chém hết cả bọn các ngươi ra!

Một tiếng cười hung lệ bá đạo lại cất lên.

- Thì ra không chỉ có một phân ảnh. sáu vị điện chủ Long Ma Cung đều tề tựu ở đây hết sao?

Chúc Thiên cười gằn.

- Sáu vị điện chủ?

Mục Trần giật mình, đưa mắt nhìn thật kỹ vào đôi mắt rồng to lớn, hắc ám lượn lờ mơ hồ có sáu bóng người trong đó, tất cả đều như ma thần, áp lực vô biên.

- Hôm nay cho dù các ngươi tất cả cùng đến, kết cục cũng không khác nhau.

Thái Thương viện trưởng lạnh lùng phán một câu, lão vung tay lên, biển linh lực nổi ba đào dữ dội, đập vỡ không gian, đánh tới con ma long.

Mạch U điện chủ và mấy vị thiên tịch trưởng lão cũng đồng loạt ra tay.

"Gràoooooo!"

Con ma long gầm lên, múa vuốt chụp lấy Đại Tu Di Ma Trụ, hùng hổ đập ra phá tan nát những ngọn sóng linh lực dữ dội.

"Ầm!"

Đại Tu Di Ma Trụ lập tức bùng phát hung sát lực đáng sợ, ma trụ múa may khiến không gian bị chấn vỡ nát rách toạc, hoàn toàn ngăn cản hết công kích.

"Uỳnh! Uỳnh!"

Vòng chiến kinh thiên đột nhiên bùng nổ trong đại điện, Mục Trần hốt hoảng vội vàng bay ra khỏi điện, lúc này mới nhìn thấy linh trận bảo vệ gia cố cự điện cũng đang bị nứt ra ghê gớm.

"Bang!"

Những khe nứt lan tràn khắp nơi, rồi không thể chịu được lực trùng kích khiến nó nổ tung.

Áp lực từ giao tranh khiến cho không trung Bắc Thương linh viện đầy lốc xoáy điên cuồng khổng lồ, làm bao nhiêu đệ tử kinh hãi chẳng biết chuyện gì xảy ra.

"Bùm!"

Đại điện cũng nổ tung, con ma long khổng lồ, giữ chặt ma trụ phóng lên cao, quanh nó sáu luồng hào quang hướng thẳng lên trời, linh lực bao phủ không ngừng công phá, thế đến quyết nghiền nát không thôi, không gian vỡ nát tan tành, lực phá hoại khủng bố tuyệt luân.

Giao tranh kinh thiên động địa bất ngờ nổ ra, khiến cho rất nhiều đệ tử ở trong một phạm vi nhất định há mồm kinh hãi. Chiến đấu kinh khủng như thế chưa bao giờ được thấy qua lần nào.....

Tiếng báo động vang lên lập tức, đông đảo cao tầng sư phụ Bắc Thương linh viện lướt tới, vẻ mặt chấn động quan sát vòng chiến trên cao.

Trên một ngọn núi yên tĩnh, có hai người một lớn một bé đang chăm chú nhìn lên trời, chính là Linh Khê và Duẫn nhi.

- Thật đáng sợ, không ngờ cả viện trưởng cũng ra tay.

Duẫn nhi run rẩy.

- Đó là. . . người của Long Ma Cung?

Linh Khê nhíu mày khi thấy con ma long kia.

- Linh Khê tỷ tỷ không ra tay sao? Con ma long kia rất lợi hại a!

Duẫn nhi lo lắng, vì nơi này là khu nội vi của Bắc Thương linh viện, đệ tử tụ tập rất đông, nếu bị lan đến thì tình hình cực kỳ nghiêm trọng .

Linh Khê khẽ lắc đầu, thản nhiên nói:

- Ma long kia chỉ là phân ảnh của tên Long Ma Cung thôi, sao có thể thắng được Thái Thương viện trưởng? Ta không cần ra tay.

Rồi nàng nhìn xuống bên dưới vòng chiến, trên đỉnh một ngọn núi kia, có bóng dáng mơ hồ của một thiếu niên, chính là Mục Trần.

Ánh mắt nàng hơi long lanh một chút.

Mục Trần chẳng hề biết Linh Khê đang chăm chú nhìn mình, hắn đang ngửa đầu nhìn lên trời cao. Tuy rằng diễn biến trên trời rất dữ dội, nhưng hắn không quá lo. Vòng chiến kia chắc chắn nằm trong tầm kiểm soát của Thái Thương viện trưởng, sáu vị điện chủ Long Ma Cung dù sao chỉ là phân ảnh, mượn sức Đại Tu Di Ma Trụ không thể như chân thân chiến đấu được.

Cứ tiếp tục như thế, thắng lợi của Thái Thương viện trưởng chỉ là vấn đề thời gian.

- Hắc Long, ngươi đâu cần phải làm chuyện phí công này. Hôm nay đã định các ngươi không có khả năng đem nó rời khỏi Bắc Thương linh viện!

Thái Thương viện trưởng thần sắc thản nhiên.

- Hừ, thế sao?

Hắc Long Chí Tôn cười khẩy, ánh mắt con ma long biến ảo khó lường.

Thân hình ma long thình lình phình to thêm nữa, sáu phân ảnh trong đôi mắt vĩ đại của nó đột nhiên bùng nổ.

- Cẩn thận, chúng muốn tự bạo phân ảnh!

Thái Thương viện trưởng trừng mắt quát.

"Uỳnh!"

Lão vừa quát lên, con ma long đã to gần vạn trượng, khuất bóng mặt trời. Ngay sau đó, nó lập tức nổ tung, uy lực hủy diệt ùn ùn đánh xuống linh viện bên dưới.

Sáu người vội vã xông lên, đánh ra công kích, biển linh lực tuôn ra bao phủ linh viện.

"Rầm rầm!"

Lực công phá hủy diệt trùng kích vào biển linh lực bao phủ linh viện, dù chưa thể xuyên qua nhưng cũng khiến vô số đệ tử bên dưới sợ hãi trắng cả mặt.

"Vèo!"

Chính lúc đó, một luồng sáng như máu bắn lên cao, Đại Tu Di Ma Trụ lao đi, đằng trước nó không gian lập tức biến dạng, hình thành một thông đạo.

- Đừng để cho nó chạy thoát!

Thái Thương viện trưởng trừng mắt. Bọn Long Ma Cung quả thật thủ đoạn tàn khốc, bất chấp tất cả chỉ để cho Đại Tu Di Ma Trụ tự thoát đi mất.

Đại Tu Di Ma Trụ đang mượn lực nổ của phân ảnh ma long mà tăng tốc cực nhanh, vừa lóe lên đã chui vào thông đạo không gian, sắp thoát được.

"Rầm!"

Bất thình lình không trung nơi này trở lại với hắc ám, một cánh chim khổng lồ cả vạn trượng giang ra trên trời cao, thiên địa hoàn toàn bị nó che mất.

Một cái vuốt chim vồ tới, phá nát không gian, thọt vào thông đạo, bắt ngay lấy Đại Tu Di Ma Trụ.

Cánh chim đó lại đột ngột biến mất, bất ngờ như khi xuất hiện. Mặt trời lại tỏa ánh dương quang, dị tượng vừa nãy hoàn toàn mất dấu như chưa bao giờ xảy ra, rất nhiều đệ tử còn chưa kịp biết biến cố vừa nãy.

- Lúc nãy.....

- Hình như có một cái cánh....

- Cánh to thế, chẳng lẽ là trấn viện thần thú của Bắc Thương linh viện chúng ta, Bắc Minh Long Côn đại nhân? !"

- . . . . . Thật là lợi hại, ngay cả không gian cũng bị phá.

Mọi người liền bàn tán xôn xao.

Trên ngọn núi, Mục Trần cũng đang kinh ngạc, còn chưa kịp hoàn hồn thì một tia hắc ám xuyên qua không trung, bắn vào cơ thể hắn.

Đó là Đại Tu Di Ma Trụ!

Mục Trần lập tức chìm tâm thầm vào khí hải, hoa Mandala nở tung vô số xiềng xich tím rịm, quấn chặt ma trụ, kéo nó vào trong đóa hoa, trở lại phong ấn hoàn toàn!

Mục Trần mừng rỡ vô cùng, không ngờ đễ giải quyết Long Ma Lạc Ấn kia, gần như toàn bộ những vị cường giả đứng đầu Bắc Thương linh viện đều ra tay.

Thái Thương viện trưởng và mấy người kia cũng hạ xuống bên cạnh Mục Trần.

- Ha ha, Bắc Minh đại nhân ra tay quá đẹp, không thì chúng ta thua bẽ mặt rồi.

Mạch U cười nói.

- Bọn kia thật quyết đoán, tự bạo phân ảnh. Làm thế sẽ khiến chúng tự tổn thương không nhỏ.

Trưởng lão Chúc Thiên nhíu mày.

Thái Thương viện trưởng chỉ cười, lão quay sang nói chuyện với Mục Trần:

- Không mất đồ là tốt rồi. Từ hôm nay, Long Ma Cung không còn cách nào điều khiển được Đại Tu Di Ma Trụ , chỉ cần ngươi có thể khống chế nó, thì nó là của ngươi.

- Đa tạ viện trưởng!

Mục Trần cảm kích không thôi, tai họa được tiêu trừ, nhưng hắn căn bản không đủ sức làm được, đặc biệt là chẳng có năng lực nào chống .

Thái Thương viện trưởng khoát tay, không nói gì nữa, định rời đi.

- Viện trưởng!

Mục Trần vội gọi giật lại, hơi do dự một chút, rồi lấy hết can đảm nói ra:

- Ta cảm thấy rất hứng thú với Thánh Linh Sơn.....

- Thánh Linh Sơn?

Mấy vị thiên tịch trưởng lão lập tức ngẩn người, rồi nhíu mày. Sự kiện này cũng để lại trong lòng họ không ít khó chịu. Bá chủ Bắc Thương đại lục lại chẳng hề cử ai tham gia sự kiện lớn nhất đại lục như thế, ít nhiều cũng tạo thành những tin đồn không hay.

- Rất nguy hiểm!

Thái Thương viện trưởng lạnh nhạt phán một câu, lắc đầu rồi quay đi.

Mục Trần méo mặt, chỉ đành thất vọng. Xem ra hắn hoàn toàn vô duyên với Thánh Linh tẩy lễ kia.

Thái Thương viện trưởng đột nhiên ngừng bước, tay chắp sau lưng, vẻ trầm tư cất tiếng.

- Nếu ngươi muốn đi cũng được, vậy thì trong vòng một tháng tới phải đột phá đến Thông Thiên cảnh.

Mục Trần vừa nghe thế thì mừng rỡ, nhưng nghĩ kỹ lại một chút thì trợn mắt dài mặt ra. Đột phá đến Thông Thiên cảnh trong một tháng? Có nói chơi không đó....

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 384: Biện Pháp

Khu tân sinh.

Mục Trần nằm ườn trên tiểu lâu, tay gối sau đầu, mắt trừng trừng nhìn mây trắng bay trên cao, gương mặt tỏ vẻ khá suy tư.

Bây giờ hắn đang rất đau đầu, dĩ nhiên chính là chuyện Thái Thương viện trưởng đặt chỉ tiêu một tháng đột phá Thông Thiên cảnh.

Thực lực hiện tại đã là Hóa Thiên cảnh hậu kỳ, tuy nhìn qua cách Thông Thiên cảnh còn có một bước, nhưng cũng chẳng dễ dàng gì. Theo tính toán của hắn, nếu dốc sức điên cuồng tu luyện, xài đủ loại phương pháp thủ đoạn, thì cũng phải ba tháng nữa may ra.

Chứ một tháng thì quá ngắn.

Mục Trần ngồi dậy, buồn bã vò đầu bứt tai. Hắn biết lão viện trưởng làm thế vì muốn hắn an toàn một chút, những kẻ có tư cách tham dự Thánh Linh Sơn đều là những kẻ trẻ tuổi mạnh nhất Bắc Thương đại lục, cao hơn hắn Ma Long Tử. Thực lực Hóa Thiên cảnh hậu kỳ hiện tại đi tham dự, dù có nhiều thủ đoạn khó lường cũng dữ nhiều lành ít.

- Không có cách nào hết, phải đi tìm người giúp thôi!

Lắc đầu ngao ngán, hắn dõi mắt nhìn về hướng một ngọn núi rất xa ở sâu trong trung tâm Bắc Thương linh viện, chính là nơi ở của Linh Khê.

Trưởng lão mà hắn quen biết trong Bắc Thương linh viện này không nhiều, hai người tuy quen biết chưa lâu nhưng chẳng hiểu sao Mục Trần

lại cảm thấy tin tưởng nàng ta, có lẽ nàng ta sẽ không làm thương tổn gì hắn.

Cảm giác này hắn cũng chẳng hiểu được, dường như vì nàng ta có liên hệ gì đó với

mẫu thân hắn.

Linh Khê có bức họa vẽ mẫu thân, nhưng cụ thể như thế nào, hắn cũng đoán không ra.

Cũng chẳng rõ Linh Khê có cách giúp hắn hay không, nhưng mà lúc này chỉ đành liều ngựa chết kiếm con ngựa sống thôi.

Nghĩ vậy Mục Trần liền thi triển thân hình bay lên, hướng thẳng về ngọn núi ấy. Mấy hôm nay Lạc Li lại bắt đầu tu luyện không thấy bóng dáng, khiến hắn cũng thấy hơi cô đơn.

Mục Trần hạ xuống ngọn núi kia, cánh cổng đình viện thanh tịnh trước kia thường đóng chặt, hôm nay lại nhẹ nhàng mở ra.

Mục Trần mỉm cười, bước vào đình viện, rồi gặp được giai nhân xinh đẹp trắng như tuyết ở phòng trúc. Lúc này nàng ta đang vuốt ve chải máy tóc đen óng mượt, ánh mắt linh động nhìn qua hắn.

Vẻ mặt nàng không còn sự lạnh lùng xa cách như khi mới gặp, gương mặt tỏ ra dịu dàng, cảm giác thật động lòng người.

- Ngươi trở về viện nhiều ngày như vậy cũng không tới bái kiến, hôm nay lại đột ngột không thông báo mà đến, chắc là có chuyện?

Linh Khê thản nhiên nói, thanh âm thanh thúy như tiếng gió nhẹ trong cốc, rất dễ nghe.

Mục Trần xấu hổ mỉm cười, tiến lên:

- Trước vì ta thụ thương, nên đành phải tĩnh dưỡng....

Linh Khê nhẹ nhàng gật đầu, không nói gì nữa.

Mục Trần cũng không quen với cái cách trầm mặc của nàng, cười để phá vỡ không khí tịch mịch:

- À, trước hết phải đa tạ người tặng cho ta quyển trận đồ kia, thật giúp ta không nhỏ.

- Ừm.

Linh Khê gật đầu, ngón tay vấn lấy tóc, thả mái tóc đổ xuống trước ngực, giương mắt nhìn Mục Trần.

Quả nhiên hắn có việc mới tới tìm nàng.

Bị nàng ta nhìn như thế, Mục Trần cũng hơi chột dạ, gãi đầu nói:

- Có thể giúp ta một việc được không?

- Nói!

Linh Khê khẽ chớp mắt.

- Có biện pháp nào khiến ta trong một tháng tới đột phá đến Thông Thiên cảnh không? Dĩ nhiên không để lại hậu quả gì khác.

- Trong một tháng đột phá đến Thông Thiên cảnh?

Linh Khê ngẩn người, nhíu mày:

- Người ta tu luyện cả hai ba năm cũng chưa chắc có thể xông quan đột phá, ngươi đòi một tháng tới phải làm được, có ngây thơ ngông cuồng qua không?

Mục Trần méo mặt, cũng chẳng phải do hắn quá nóng lòng, nhưng Thái Thương viện trưởng chỉ cho phép chừng đó thời gian, mặc kệ có được hay không thì hắn cũng phải thử một phen. Mà cũng không phải vì

hắn liều mạng tự đại, vì hắn tin chắc bản thân có căn cơ đủ sức tiến vào Thông Thiên cảnh.

Linh Khê vẫn nhìn chằm chằm Mục Trần, nếu người khác đến nhờ vả nàng như vậy, e rằng chưa nói xong đã bị nàng đuổi ra ngoài, nhưng đối với Mục Trần không hiểu sao nàng không hề có ý định cự tuyệt.

Điều này khiến Linh Khê cũng không rõ làm sao, nàng cũng chỉ mới biết Mục Trần hai tháng mà thôi, nhưng chẳng biết tại sao không thể đối với hắn giống như người khác được...

Chẳng lẽ vì hắn tu luyện Đại Phù Đồ quyết sao? Hay vì người nữ trong tranh kia lại chính là mẫu thân hắn?

Linh Khê mắt long lanh, nhất thời tâm loạn.

Mục Trần thấy Linh Khê trầm tư, nghĩ rằng nàng ta cũng không có biện pháp nào, đành thở dài nói:

- Nếu không được, thôi vậy, ta xin phép về trước.

Nói xong định xoay người đi, Linh Khê chỉ có một mình ở đây, hắn ở lại cũng không hay lắm.

- Khoan đã!

Giọng Linh Khê ngăn lại.

Mục Trần ngẩng lên nhìn nàng, mặt trời chiếu xuống, gương mặt như lóng lánh bạch ngọc.

- Giơ tay ra!

Linh Khê khẽ nói.

Mục Trần hơi sửng sốt, rồi hắn tiến lên đưa tay đặt lên tay Linh Khê. Một cảm giác mềm mại sảng khoái, như cầm nắm bạch ngọc khiến người ta không nỡ buông ra.

Nhưng hắn lập tức tỉnh lại, kỳ quái nhìn Linh Khê, tính tình người kia vốn dĩ.... không phải muốn làm chuyện như vậy chứ?

- Phát linh lực của ngươi ra một đạo.

Linh Khê nhẹ giọng nói.

Mục Trần càng thêm nghi hoặc, nhưng vẫn làm theo lời. Linh lực hắc ám tuôn ra, còn mang theo một tia hắc viêm.

Linh Khê thoáng liếc qua, rồi lòng bàn tay nàng cũng xuất hiện một tia linh lực, màu sắc cũng tối tăm như thế, nhưng không có hắc viêm.

Mục Trần giật mình. Dao động linh lực này cực kỳ giống với Đại Phù Đồ quyết của hắn. Xem ra Linh Khê cũng tu luyện Đại Phù Đồ quyết.

Hai luồng linh lực giao vào nhau, rồi nhanh chóng dung hợp lại.

"Uỳnh!"

Hai người lập tức cảm thấy luồng linh lực hợp lại kia mạnh hơn mấy lần, dường như chính nhờ dung hợp mà nó biến đổi chất lượng.

Linh Khê chăm chú quan sát chỗ linh lực dung hợp, không thu lại, tay khẽ động rồi khiến cho lượng linh lực đó bắn thẳng vào người Mục Trần.

Mục Trần khẽ run lên, thân thể hơi hơi chấn động, luồng linh lực dung hợp kia tự động chạy dọc theo lộ tuyến Đại Phù Đồ quyết, chui vào khí hải, bị Thần Phách thu hết.

Mục Trần lập tức cảm giác được linh lực trong cơ thể nhất thời hùng hồn hơn.

- Chuyện này. . .

Mục Trần tròn mắt kinh ngạc, quái dị nhìn Linh Khê. Tại sao linh lực của hai người vừa tiếp xúc lại xuất hiện biến hóa nhiều như thế? Lần

trước có thể chữa thương cho hắn, còn lần này lại còn khiến hắn mạnh hơn.

- Ta cũng không biết.

Nàng cũng khẽ nhún vai.

- Xem ra giữa chúng ta có gì đó đặc biệt.

Linh Khê đứng dậy, đột nhiên cười khẽ:

- Người nữ trong bức họa kia nếu thật là mẫu thân của ngươi, sao ngươi không nghĩ rằng ta là nàng dâu được mẹ ngươi nuôi dưỡng chuẩn bị cho ngươi từ bé?

Mục Trần sợ hãi vội lui ra sau, suýt nữa co giò bỏ chạy, lát sau trán đầy mồ hôi khó khăn lên tiếng:

- Chuyện đùa này không vui chút nào....

- Hy vọng vậy đi.

Linh Khê gật đầu, rồi quay người đi vào trong viện:

- Đi theo ta! Có lẽ vì những điều đặc biệt giữa chúng ta, một tháng giúp ngươi đột phá Thông Thiên cảnh cũng không phải vô vọng.

Mục Trần nhìn Linh Khê, thở dài bước theo. Câu nói vừa nữa của nàng thật dọa hắn sợ run.

Đi sâu vào trong đình viện, trùng trùng những lớp vải mỏng mông lung, khuất tầm mắt.

Linh Khê dừng bước, quay lại nói:

- Khi ta gọi ngươi mới được vào.

Mục Trần không biết nàng muốn làm gì, chỉ biết gật đầu trong nghi hoặc.

Linh Khê rảo bước biến mất sau những tấm rèm vải mỏng kia, đứng lại trên bờ một cái ao trong suốt, khẽ cắn môi nhìn bóng của mình in trên mặt nước. Chợt nàng nhoẻn miệng cười.

Nhẹ nhàng bước xuống ao, y phục thấm nước ôm chặt lấy thân thể xinh đẹp.

Linh Khê bước vào trong ao, ngồi xếp bằng, linh lực trong cơ thể trào ra, dung nhập vào nước ao, khiến nó trở nên tối tăm vô tận.

- Vào đi!

Mục Trần đang chờ bên ngoài, nghe thấy tiếng Linh Khê gọi mới rón rén đi vào, nhìn thấy nàng đang ngồi xếp bằng trong ao.

Tuy cả thân thể nàng đều ngập trong nước ao tối tăm, nhưng phần thân trên vẫn còn chiếc cổ ngọc trắng ngần và bầu ngực vung tròn được quần áo thấm ướt bó sát lấy.

Cảnh tượng khiến Mục Trần chết trân một hồi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 385: Tịnh Di

Hơi nước từ trong ao bốc lên, nhưng vẫn không thể che giấu hết cảnh tượng hấp dẫn đó.

Linh Khê cũng đã nhận ra ánh mắt trân trân của Mục Trần, gương mặt trắng như tuyết đỏ lên. Nàng vung tay bắn ra một cột nước lao thẳng đến Mục Trần.

Nước ao lạnh lẽo phun vào người khiến hắn tỉnh lại, vội nhìn đi chỗ khác, thoáng xấu hổ chẳng biết Linh Khê định làm gì.

- Tiến vào ao tu luyện, hấp thu toàn bộ linh lực trong này.

Linh Khê hạ mình xuống, nhưng tiếc là ao không sâu, chẳng thể nào che hết cơ thể mỹ miều. Sương trắng bốc lên khiến gương mặt nàng thêm ửng đỏ, khẽ cắn môi, nghiến răng:

- Giữ con mắt ngươi cho tốt! Bằng không thì cút ra đi...

Mục Trần gật như gà mổ thóc, lập tức nhảy vào ao, tay chạm vào làn nước lập tức kinh ngạc nhận thấy lượng linh lực hùng hậu trong đó.

Dao động này, chính là linh lực của Linh Khê. Nàng đem linh lực của chính mình dung hòa vào ao để cho hắn tu luyện.

Mục Trần run rẩy, khó hiểu nhìn nàng.

- Sao phải làm thế này?

Mục Trần thì thào. Hành động này của Linh Khê chính là dùng linh lực của nàng để giúp hắn, tốc độ tu luyện của hắn sẽ nhanh hơn, nhưng

như vậy thì tốc độ của nàng sẽ chậm lại. Dù chỉ một thời gian ngắn, nhưng mối quan hệ chỉ mới như bèo nước tương phùng có thể hi sinh như thế sao?

Linh Khê ngồi trong ao, nghe Mục Trần hỏi vậy cũng tỏ ra mông lung mờ mịt. Tại sao nàng lại giúp hắn như thế này? Việc này trong nội tâm nàng không hề có chút nào phản đối...

- Ta cũng không biết.... Có lẽ việc này chính là việc ta nên làm.

Linh Khê nhẹ giọng nói:

- Tuy mất đi trí nhớ, nhưng sâu trong nội tâm của ta vẫn không hề mất. Ta chỉ cảm thấy làm thế này rất tốt.

Mục Trần im lặng trầm tư. Hắn cũng ngồi trong ao, một lúc sau mỉm cười nói:

- Linh Khê. . . tỷ! Ta có thể gọi như vậy không?

Linh Khê khẽ run, giương mắt nhìn hắn, nhất thời không nói nên lời. Sâu trong nội tâm dường như có gì đó khiến nàng cảm thấy ấm áp.

Một nét cười nhạt hiện ra trên mặt, nàng khẽ gật.

- Linh Khê tỷ, yên tâm đi! Tuy không biết tỷ và mẫu thân có quan hệ thế nào, nhưng ta tin sẽ giúp tỷ hồi phục ký ức. Bất kể là kẻ nào đã khiến tỷ trở thành như thế này, ta cũng sẽ giúp!

Mục Trần cất giọng kiên nghị, ánh mắt sáng ngời.

Linh Khê ngỡ ngàng nhìn hắn, ấm áp càng khiến cho trái tim băng giá của nàng tan chảy. Tình cảm đã bao lâu không hề xuất hiện, nay lại khiến nàng như muốn khóc. Nàng khẽ cười:

- Vậy được rồi, xem như bây giờ ta có thêm một tiểu đệ. Nhưng mà bây giờ mạnh miệng thì còn sớm lắm, người còn quá yếu.

Mục Trần cười khanh khách:

- Ta sẽ cố gắng

- Thôi được rồi, luyện trước đi đã.

Linh Khê cười khẽ.

Chẳng biết nước ao này có tác dụng gì, nhưng Mục Trần cũng không khách sáo. Ân tình này ghi tạc trong lòng là được, ngoài miệng buông lời chẳng qua chỉ giả dối mà thôi.

Hắn cũng nhẹ nhàng gật đầu, chậm rãi nhắm mắt, vận chuyển Đại Phù Đồ quyết để tu luyện.

Nước ao bồng bềnh gợn sóng, nhanh chóng lao vào cơ thể Mục Trần. Linh lực cuồn cuộn trong nước dũng mãnh đổ vào torng người.

Linh lực đó sau khi vào cơ thể, lập tức dung hợp với linh lực của bản thân Mục Trần. Chỉ chốc lát Mục Trần lấp lánh hắc ám thâm thúy, thẩm thấu vào trong mỗi ngóc ngách cơ thể của Mục Trần.

Linh lực trong cơ thể hắn cũng theo đó tăng vọt lên!

Linh lực hùng hậu, dọc theo kinh mạch vận chuyển tốc độ cao, cuối cùng dũng mãnh ập vào khí hải, toàn bộ bị Thần Phách nuốt lấy, hắc ám bao phủ lượn lờ quanh nó huyền ảo dị thường.

Cảm giác linh lực càng lúc càng mạnh lan tỏa khắp cơ thể hắn.

Mục Trần đắm chìm trong cảm giác tuyệt vời, Đại Phù Đồ quyết vận chuyển tốc độ càng lúc càng nhanh hơn, tham lam hấp thu linh lực đổ vào cơ thể.

Trong ao, Linh Khê nhìn ngắm Mục Trần, nàng cong chân lên, đưa gương mặt xinh đẹp đặt lên hai đầu gối, linh lực trong người không ngừng tuôn ra, bổ sung vào trong nước ao.

Dần dần cảm giác suy yếu len lỏi trong người, nhưng Linh Khê không hề ngừng lại, ánh mắt hơi hoảng hốt, hai mắt chợt nhắm lại.

Cảm giác mê muội mông lung lan ra trong trí não, bất giác trở nên tối đen.

Ý thức của Linh Khê phiêu đãng trong bóng đêm, sự bất lực khiến nàng sợ hãi.

Dường như có gì đó dao động, mơ hồ xuất hiện vài hình ảnh.

Một phế tích đầy huyết tinh và chiến hỏa, một cô bé run rẩy bò lui bò tới trong phế tích đầy đá ngổn ngang. Mưa ào ào đổ xuống, khiến cô bé càng thêm đáng thương.

Ánh mắt cô bé hoàn toàn u ám, cảm giác tử vong ập đến. Nhưng nàng không hề tỏ ra sợ hãi. Cô bé tuổi thì nhỏ, nhưng sự lạnh lùng tàn nhẫn của cuộc sống nàng đã nhìn thấy không ít, không ai để ý, dù nàng có biến mất cũng chẳng ai biết.

Dường như chưa bao giờ cảm nhận được hạnh phúc.

Có lẽ nàng sẽ như thế mà chết.

Chẳng biết từ lúc nào mưa ngừng rơi vào người, dường như có một ai đó xuất hiện. Cô bé ngẩng lên, nhìn thấy một bóng dáng dịu dàng.

Người đó vươn tay ra, xoa đầu cô bé. Thân thể lạnh cóng được người đó vuốt ve, dần dần trở nên ấm áp.

Rồi nàng nhìn thấy người đó đặt xuống đất một ít thức ăn, lại xoa đầu cô bé, và rời đi.

Nhìn theo bóng dáng xa dần, chẳng biết sức mạnh từ đâu kéo đến, khiến cô bé vụt đứng dậy, cầm theo đồ ăn trên đất, lảo đảo bước theo.

Cô bé cứ bước, chẳng biết bao lâu, đến khi thể lực hao mòn, ánh mắt dõi theo bóng dáng chẳng thể nào đuổi kịp kia, rồi từ từ ngã xuống.

Nhưng cơ thể chẳng hề chạm đến mặt đất lạnh lẽo, mà rơi vào một vòng tay mềm mại ấm áp.

- Nhỏ à, muốn theo ta sao?

Bóng người kia xoa đầu, giọng nói dịu dàng êm ái.

- ưmmmm....

Cô bé nắm chặt vạt áo người kia, như người chết đuối vớ được cọng rơm, giữ mãi không rời tia hy vọng cuối cùng.

- Nhưng chỗ ta muốn đi càng nguy hiểm hơn, ngươi đi theo ta, họa phúc khó lường....

Người nữ tử kia thở dài.

Cô bé cố sức ôm chặt lấy nàng, rúc vào lòng, tham lam hấp thụ cái cảm giác ấm áp. Vì nó dù phải trả giá, nàng cũng cam lòng.

Rồi cô bé vững vàng bước theo người nữ tử kia.

- Ngươi tên là gì?

- Linh. . . Linh Khê. . .

- Thật là một cái tên dễ thương

- Thật vậy ư... con gọi ngài như thế nào đây....

- Hử? Gọi ta là dì Tịnh.

- Ừm. . . dì Tịnh. . .

- Linh Khê, ta sẽ dạy ngươi tu luyện. Đầu tiên ngươi phải chọn một bộ công pháp linh quyết. Cứ chọn đi, mấy thứ này đều rất lợi hại..

- Cái này được không?

Cô bé nhìn những quyển trục đầy hào quang xinh đẹp rực rỡ trước mặt, nhưng do dự một lát, lại chọn một quyển trục màu đen chẳng mấy thu hút.

- Hả?

- Sao vậy? Dì Tịnh, không thể chọn nó sao?

- Không phải. . . công pháp này chia làm hai quyển âm dương. Quyển này là quyển âm, quyển dương để lại ở nhà của ta cho tiểu Mục. Nếu ngươi tu luyện nó, sau này sẽ rất có hại cho ngươi.

- Tiểu Mục? Là con của dì Tịnh ư?

- Ha ha, đúng vậy! Một tiểu tử rất đáng yêu đó, so với Linh Khê thì nhỏ hơn một chút....

Cô bé nhìn vẻ vui tươi tự nhiên của dì Tịnh, trong lòng hơi tò mò:

- Sao dì Tịnh lại không đi cùng nó?

Dì Tịnh xoa đầu nàng, vẻ mặt khổ sở:

- Vì ta muốn bảo vệ nó. . . nên phải rời khỏi nó...

Cô bé chẳng hiểu gì, chỉ gật đầu:

- Ta cũng tu luyện nó.

- Tu luyện nó sẽ khiến ngươi gặp nguy hiểm và rất phiền phức....

- Không sợ! Dì Tịnh thương tiểu Mục như vậy, ta tu luyện công pháp giống của nó, sau này tìm được sẽ dẫn đến gặp người.

Cô bé mạnh mẽ nói, chỉ cần có thể khiến cho người vui, mọi chuyện cô bé đều sẵng sàng làm.

Nữ tử kia thở dài, nhìn ra một hướng xa xăm. Đó là nơi nàng phải trở về, một địa phương mạnh mẽ nhưng tàn khốc lạnh lẽo. So với nơi đó, nàng muốn ở lại Bắc Linh cảnh bé nhỏ, cùng trượng phu của nàng, và đứa nhỏ có thể khiến nàng bỏ hết tất cả....

Nhưng đôi khi phải lựa chọn, vì nàng muốn đứa nhỏ được an toàn, chỉ còn có cách rời khỏi đó.

Trong ao, đôi mi thon của Linh Khê khẽ run lên, mắt chợt mở ra, lệ tràn khóe mi. Nàng nhẹ nhàng chùi nước mắt, thì thào lẩm bẩm.

- Dì Tịnh. . .

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 386: Ký Ức

Lúc Mục Trần thoát khỏi trạng thái tu luyện, hắn liền cảm thấy rõ linh lực hùng hậu chảy cuồn cuộn trong người, trình độ này hơn hắn trước kia.

Chỉ tu luyện có nửa ngày mà hơn công sức nửa tháng của riêng mình hắn. Hiệu quả như vậy thật khiến người ta thỏa mãn.

Với tốc độ này, thật có lẽ trong một tháng tới, Mục Trần rất có thể đột phá, chân chính tiến vào Thông Thiên cảnh.

Mục Trần duỗi lưng, xương cốt lách cách rất thoải mái.

Thoáng nhìn xuống ao, nước ao vốn đen tối nay trở lại trong suốt, linh lực trong ao hoàn toàn đã bị hắn hấp thu hết.

Ngẩng lên một chút, hắn sửng sốt thấy Linh Khê tay ôm gối, gương mặt xinh đẹp tái nhợt, thân thể run rẩy.

- Linh Khê tỷ!

Mục Trần cả kinh, vội nhào tới ôm lấy Linh Khê kéo lên khỏi ao. Lúc này làn nước khiến cho quần áo ôm sát cơ thể càng thêm hấp dẫn.

Nhưng Mục Trần chẳng có tâm trạng nào nhìn ngắm, hắn đặt Linh Khê lên bãi cỏ, lấy ra một chiếc áo rộng thùng thình phủ lên người.

- Ta không sao, chỉ là linh lực bị hao hết mà thôi.

Linh Khê nắm lấy chiếc áo, nhìn chằm chằm xuống cỏ, như tránh đi ánh mắt của Mục Trần. Nhưng rồi lại ngẩng lên nhìn hắn đăm đăm.

- Sao vậy?

Mục Trần bị nhìn như thế, giật mình hỏi lại.

- Nhìn kỹ ngươi một chút, quả nhiên rất giống dì Tịnh.

Linh Khê khẽ cười nói.

- Dì Tịnh?

Mục Trần ngẩn ra, chợt hiểu:

- Tỷ nói mẹ của ta?

Linh Khê nhẹ nhàng gật đầu:

- Vừa nãy mơ hồ nhớ lại vài chuyện....

Nàng mỉm cười:

- Thì ra ngươi chính là tiểu Mục mà dì Tịnh nhắc tới, xem ra ta ôm cây đợi thỏ ở đây lại được việc nhỉ...

- Này, gọi tỷ tỷ coi nào.

Linh Khê vươn tay kéo lỗ tai Mục Trần, vẻ mặt vui tươi, ngôn ngữ thân thiết tự nhiên với Mục Trần như người một nhà.

Mục Trần xấu hổ, nhưng hắn cũng không tỏ ra kỳ quái, chỉ hơi lo lắng, nghiêng đầu tránh được bàn tay Linh Khê, vội nói sang chuyện chính, gương mặt gấp gáp.

- Linh Khê tỷ, tỷ nhớ ra rồi? Vậy tỷ biết mẫu thân ở đâu không?

Rời khỏi Bắc Linh cảnh, hắn đã hứa với cha sẽ dẫn mẹ về. Có điều thực lực bây giờ vẫn chưa đủ mạnh, chưa thể nào bước ra Đại Thiên thế giới tìm kiếm tung tích mẫu thân, bây giờ nếu có chút manh mối, thật sẽ khiến hắn phấn chấn không ít.

Linh Khê khẽ lắc đầu:

- Chỉ có một ít trí nhớ thôi, nhưng lại là rất lâu khi trước, nhưng dường như nơi dì Tịnh phải đi hẳn là rất nguy hiểm....

Nói đến đây, nàng chợt nhíu mày:

- Dường như chỗ đó ta cũng đã từng đến, dường như nơi đó chính là chỗ ký ức của ta bị mất, có lẽ ai đó đã làm gì đó với ta...

Giọng nói nàng trở nên cực kỳ lạnh lẽo, ánh mắt tràn ngập hận ý

Mục Trần cũng nhíu mày, theo cha hắn cho biết, mẹ hắn đến từ một thế lực cổ xưa rất cường đại, ngày trước nàng ra đi chính là lo lắng bọn người ở nơi đó sẽ đến tìm gia đình họ, không muốn liên lụy hai cha con nên mới phải một mình trở về.

Linh Khê lại nói đó là nơi rất nguy hiểm, có lẽ chính là quê hương của mẹ.

Nhưng đến cuối cùng chuyện gì đã xảy ra khiến cho mẫu thân và Linh Khê phải tách nhau ra, rồi trí nhớ của nàng cũng biến mất?

- Không cần lo lắng, dì Tịnh rất mạnh, cho dù gặp phiền toái cũng không có vấn đề lớn.

Linh Khê nắm lấy tay Mục Trần, nhẹ giọng vỗ về:

- Bây giờ ngươi phải cố gắng tăng cường thực lực. Nếu không dù hiện tại có biết được dì Tịnh đang ở nơi nào đó cũng không cách nào gặp được. Nói không chừng còn trở thành gánh nặng cho dì Tịnh.

Mục Trần nghiêm mặt. Nếu thật sự mẹ bị nhốt ở nơi thần bí kia, đúng là hắn hiện tại cũng không thể giúp được. Nếu đúng thật trí nhớ của Linh Khê bị người nơi đó xóa đi, vậy thì thực lực này của hắn chẳng thấm vào đâu cả.

- Linh Khê tỷ, thực lực của tỷ mạnh đến mức nào?

Mục Trần dò hỏi.

- Đối phó thiên tịch trưởng lão Bắc Thương linh viện không thành vấn đề.

Linh Khê nhẹ nhàng miêu tả.

- Mạnh vậy....

Mục Trần tròn mắt kinh ngạc. Đây mới đáng gọi là thiên tài yêu quái. Đám trẻ tuổi Bắc Thương đại lục này so với nàng chẳng đáng một xu.

- Năm vị thiên tịch trưởng lãoBắc Thương linh viện đều là Chí Tôn nhất phẩm, không mạnh mẽ gì lắm. Thái Thương viện trưởng thì lợi hại hơn rất nhiều, hắn là Chí Tôn ngũ phẩm. . .

Linh Khê lẩm bẩm nói:

- Còn trấn viện thần thú Bắc Minh Long Côn thật ra rất lợi hại, hiện giờ hắn là Chí Tôn cửu phẩm, đang mưu đồ đột phá Địa Chí Tôn thì phải....

- Nhưng mà so với dì Tịnh vẫn kém rất xa.

Mục Trần méo mặt. Dù đoán mẫu thân lợi hại không đơn giản, nhưng ai ngờ lại đến trình độ ấy. Ngay cả Bắc Minh Long Côn cũng kém xa, thật khó lường.

- Cho nên ngươi cũng không cần kinh ngạc, ta do chính tay dì Tịnh dạy dỗ. Nếu ngươi từ nhỏ cũng được dì Tịnh bồi dưỡng, thì bây giờ còn mạnh hơn cả ta.

Mục Trần thở dài:

- Nhưng ta nào có may mắn như vậy, từ khi sinh ra đến giờ chưa hề chân chính gặp được mẫu thân, nói gì đến chỉ dạy....

Linh Khê đưa tay vuốt ve gương mặt Mục Trần, nghiêm mặt bảo ban

- Dì Tịnh phải rời khỏi ngươi vì muốn bảo vệ ngươi, ngươi không được trẻ con giận dỗi dì Tịnh.

Mục Trần cười gật đầu, vừa định nói gì, thần sắc biến đổi, quay ngoắt lại phía sau. Duẫn nhi đang ôm một cây chổi há mồm đứng chết trân nhìn hai người.

Mục Trần ho một tiếng, đẩy bàn tay Linh Khê đang đặt trên mặt mình, bước qua Duẫn nhi.

- Aaaa, Mục Trần ca ca, ta không thấy gì cả, không nói cho Lạc Li tỷ tỷ, đừng giết người diệt khẩu a!

Duẫn nhi hoảng hồn bỏ chạy.

Mục Trần tức cười búng cái trán của cô bé:

- Nói bậy nói bạ, Linh Khê tỷ giúp ta tu luyện mà thôi.

Duẫn nhi chớp chớp mắt, nhìn Mục Trần, rồi lại nhìn qua Linh Khê cả người ướt đẫm, còn khoác áo bào của Mục Trần. Có kiểu tu luyện như vậy sao chứ? Nghĩ nàng còn bé lắm à?

Linh Khê mỉm cười, buông áo Mục Trần ra, gấp lại ngay ngắn, nhưng không trả lại hắn, chỉ đứng dậy. Linh lực lóe lên khiến cho nước trên áo quần bốc hơi hết. Linh lực của nàng cũng đã hồi phục lại một chút.

Nàng đứng dậy, đến cạnh Mục Trần:

- Hôm nay tu luyện đến đây thôi, ngày mai lại đến. Cứ tiếp tục thế này hẳn là trong một tháng sẽ đột phá.

- Ngày mai tiếp tục? Có căng quá không? Hay là nghỉ một ngày đi.

Sử dụng hết toàn bộ linh lực trong người, tổn thương cơ thể không nhỏ chút nào. Linh Khê thực lực mạnh mẽ, nhưng Mục Trần cũng không

muốn nhìn người khác vì giúp mình mà phải trả giá gì đó.

- Thật đúng dịu dàng đó nha, nhưng yên tâm đi, chừng đó chẳng là gì cả, ta có thể chịu được.

Linh Khê khẽ cười, nụ cười tự nhiên lại khiến Duẫn nhi trợn mắt nhìn nàng. Trước kia đối đãi với Mục Trần cực kỳ lạnh nhạt, làm gì có chuyện cười nói lung linh thế này.

- Thôi được rồi!

Mục Trần cũng chỉ biết gãi đầu, không nói nữa, bái biệt hai người rời khỏi đình viện.

Linh Khê nhìn theo hắn, mỉm cười hòa ái. Dì Tịnh, ta tìm được hắn rồi, yên tâm đi, trước khi tìm được người, ta sẽ bảo vệ hắn, không để hắn bị chút nào tổn thương...

- Xong rồi!

Duẫn nhi thấy Linh Khê như vậy, vẻ mặt sầu não nói:

- Linh Khê tỷ tỷ, không lẽ người thíc Mục Trần ca ca sao?

Linh Khê quay lại, ghẹo nàng:

- Sao? Có vấn đề gì không?

Duẫn nhi cố thu hết dũng khí nói:

- Ngươi như vậy là không đúng, Mục Trần ca ca và Lạc Li tỷ tỷ mới là một cặp.

- Tiểu nha đầu ăn cây táo, rào cây sung. Ngươi lại không nói giúp ta sao?

Linh Khê vươn tay ngắt lấy gương mặt phúng phính của Duẫn nhi, cười lớn.

- A. . . Linh Khê tỷ tỷ, miễn cưỡng không có hạnh phúc.

- Duẫn nhi, hay là hôm nay ngươi ra quét dọn Linh Trận Ốc nhé?

- Hả? Đừng đừng, ta sai rồi, Linh Khê tỷ tỷ và Mục Trần ca ca mới xứng đôi!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 387: Mê Mang

Nửa tháng tiếp theo, ngày nào Mục Trần cũng đến ngọn núi của Linh Khê tu luyện theo phương thức đặc biệt "hấp dẫn" đó.

Nhưng không thể không nói, lợi ích quá tốt, hắn không ngờ linh lực sau khi dung hợp với Linh Khê lại giúp hắn tăng trưởng nhanh như vậy.

Thời gian trôi qua, phương thức tu luyện này Mục Trần lại không thích lắm. Vì mỗi lần tu luyện xong, Linh Khê lại trở nên yếu hơn một chút. Phương pháp này tốt cho hắn thì ngược lại chẳng hay ho gì với Linh Khê.

Việc như thế khiến hắn cảm thấy hối hận, có lẽ không nên tìm đến nhờ Linh Khê hỗ trợ.

Sau đó cũng vì thấy không ổn, Mục Trần cũng giảm bớt tần suất đến chỗ Linh Khê. Hắn cũng không phải kẻ vô tình, đâu thể nào ngày ngày nhìn thấy Linh Khê xinh đẹp vì hắn mà tiều tụy.

Trên tiểu lâu ở khu tân sinh, Mục Trần ngồi xếp bằng trên mái nhà, ánh mắt thất thần nhìn lên không trung.

Sau lưng vang lên vài tiếng bước chân quen thuộc, rồi một mùi hương thoang thoảng khiến hắn ấm lòng theo đó kéo đến, nhưng hắn vẫn thất thần nhìn trời cao như vậy.

Lạc Li đến cạnh Mục Trần, ngồi xuống, ánh mắt lưu ly nhìn chăm chú Mục Trần, nhẹ giọng hỏi:

- Sao vậy?

Hai ngày nay nàng thấy Mục Trần có vẻ không yên, thần sắc mờ mịt hoảng hốt, khiến nàng hơi lo lắng.

Mục Trần nhìn Lạc Li, người con gái khiến hắn nhớ nhung bao ngày khi trước, người đã từng vào sinh ra tử cùng hắn ở Linh Lộ. Hắn ngả người nằm xuống, gối đầu lên chân nàng, lẩm bẩm:

- Có chuyện, chẳng biết ta làm đúng hay sai....

Lạc Li cúi xuống, ánh mắt tròn nghi hoặc nhìn Mục Trần.

Mục Trần trầm tư một chút, rồi lấy hết can đảm kể mọi chuyện với nàng. Từ chỉ tiêu trong một tháng đột phá Thông Thiên cảnh, rồi đến chuyện Linh Khê, rồi quan hệ giữa nàng ta với mẫu thân, tất cả không giấu Lạc Li chút nào.

Lạc Li lẳng lặng nghe.

- Ta có nên nhận sự giúp đỡ tăng cường sức mạnh dễ dàng như thế không?

Mục Trần lẩm bẩm. Nhưng nếu không có việc này thì đột phá đến Thông Thiên cảnh rất khó khăn.

Lạc Li hai mắt chớp chớp, nàng nhìn Mục Trần một lúc lâu, mới nói:

- Mục Trần, ngươi có vì sao ta thích ngươi không?

Mục Trần ngẩn tò te, nhìn nàng.

- Ta thích ngươi, không phải vì ngươi bề ngoài đẹp trai, càng không phải bản lĩnh thủ đoạn của ngươi, cũng không phải thiên phú tu luyện rất tốt. Ta thích ngươi khi còn ở trong Linh Lộ kia, bất kể đối mặt khó khăn gì, dù cửu tử nhất sinh hay vây sát trùng trùng, cuối cùng ngươi vẫn ngạo nghễ nói với ta... Không phải sợ, ta sẽ dẫn nàng ra ngoài...

- Ta thích nụ cười trước sau luôn tự tin của ngươi. Trước kia ta vì biến cố Lạc Thần tộc không thể lựa chọn mà phải gánh vác trách nhiệm truyền thừa nhiều vạn năm của tộc, cố gắng tu luyện, để bản thân đủ sức gánh vác. Nhưng trong lòng ta không có hy vọng gì cả, vì ta không tin bản thân mình đủ sức nhận lãnh trách nhiệm đó...

- Đến khi gặp ngươi trong Linh Lộ, ngươi dạy ta biết phải tin tưởng vào bản thân.

Lạc Li dịu dàng nhìn hắn, thanh âm trìu mến như chuông ngân, từng lời tiến vào tâm linh Mục Trần, khiến cho vẻ mê man tan biến, thần trí sáng ngời.

- Vậy mà bây giờ, người dạy ta tin tưởng bản thân lại không tin vào quyết định của mình, vậy ngươi nói xem, ta làm cách nào thuyết phục được hắn?

Lạc Li vuốt ve gương mặt hắn, mỉm cười.

Bất giác lời nói ấy khiến cho áp lực của hắn hoàn toàn tan biến, một nụ cười khẽ đọng trên khóe môi.

Trong Linh Lộ, bao nhiêu lần trải qua sinh tử, lúc đó chẳng thể vận dụng linh lực, hắn lại không chút dao động, vì hắn tin bản thân gặp khốn cảnh gì vẫn có thể vượt mọi chông gai tiến lên phía trước!

Những khốn cảnh đó hắn đều tự mình vượt qua, vậy thì tại chỉ là một bước Thông Thiên cảnh, lại có thể khiến hắn mất tự tin đến vậy? Còn nghĩ phải dựa vào tổn thương người khác để tăng cường sức mạnh bản thân?

Con đường cường giả cái thế của Mục Trần hắn không phải như vậy!

Mục Trần siết tay lại, nụ cười ngạo nghễ tự tin chiếm trọn gương mặt. Thông Thiên cảnh ư? Ta sẽ tự lực đột phá!

Lạc Li nhìn thấy nụ cười quen thuộc trở lại với Mục Trần, nàng cũng khẽ cười theo. Đây mới chính là nam nhi mà nàng yêu mến, cực kỳ tự tin đối đầu khó khăn, chẳng có gì ngăn cản được hắn.

- Lạc Li!

Mục Trần ngồi dậy nhìn người con gái yêu mến, nữ hoàng tương lai của Lạc Thần tộc.

Càng nhìn càng thích.

- Hả?

Lạc Li nâng lên trong suốt mà linh động mắt to, nhìn thấy Mục Trần.

- Cám ơn nàng, bất quá ta nhịn không được .

Mục Trần cười, hai tay đặt lên vai Lạc Li, bất ngờ choàng ra sau, kéo nàng nằm ngửa trên mái nhà.

Mái tóc dài như ngọc xõa ra, Lạc Li nhìn tên gian xảo Mục Trần đang đè lên người nàng, thân thể dán sát vào người, sức nóng từ cơ thể hắn khiến nàng đỏ bừng mặt.

- Há há...

Mục Trần nhìn gương mặt xinh đẹp gần sát kia, nhất thời cười rộ lên.

Lạc Li tức giận trừng mắt, chợt cười, nói:

- Đã không cần còn muốn ta an ủi ngươi.

- Vậy để ta an ủi nàng.

Mục Trần cúi xuống, hôn lên đôi môi thắm của nàng.

Lạc Li bất giác cảm thấy đê mê, rồi chỉ có thể vươn tay choàng qua cổ hắn, mặc tình cho hắn muốn làm gì thì làm.

Mục Trần hưởng thụ đôi môi mềm kia, vẫn chưa cam lòng, bàn tay lặng lẽ luồn vào trong áo, chộp lấy khối tròn tròn mềm mại.

- Mục Trần! Mục Trần!

Ngay khi ngọn tà hỏa bùng lên, bên dưới tiểu lâu vang tiếng gọi dồn dập thất thanh.

Lập tức không khí vi diệu kia bị đánh vỡ, Lạc Li giật mình tỉnh lại, gương mặt đang mê mẩn như bị lửa đốt, vội đẩy tay Mục Trần ra, đứng dậy sửa lại quần áo xộc xệch, ánh mắt tràn ngập xấu hổ nhìn chằm chằm Mục Trần. Cái tên này ngày càng hư rồi.

Mục Trần gượng cười, rồi tức tối nghiến răng nhìn xuống dưới tiểu lâu, tỏ vẻ khó chịu với Chu Linh:

- Chuyện gì?

Cũng may tên này còn nhớ rõ quy định của ta, không có nhảy loạn lên mái nhà, bằng không hắn mà thấy cái cảnh khi nãy, có lẽ Mục Trần cũng không cam đoan hắn có xuống tay diệt khẩu hay không.

- Duẫn nhi dẫn theo một vị trưởng lão tới tìm ngươi. . .

Chu Linh nhìn thấy sắc mặt khó chịu của Mục Trần, vội tỏ ra vô tội.

Mục Trần nhất thời sửng sốt. Trưởng lão? Xem ra là Linh Khê tỷ, nàng tới nơi này làm cái gì?

- Là vị Linh Khê tỷ của ngươi phải không?

Lạc Li đã trở lại trạng thái bình thường, nàng đến gần, liếc nhìn Mục Trần, ý tứ khó hiểu.

Mục Trần gật đầu.

- Vậy thì cùng ra gặp đi, nói gì người ta cũng đã đến tận đây.

Lạc Li mỉm cười.

Mục Trần cười khổ, rồi nắm tay nàng bay ra khỏi tiểu lâu, hướng đến quảng trường khu tân sinh, từ xa đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của Linh Khê.

Quanh quảng trường, thành viên Lạc Thần hội rì rầm bàn tán.

- Nàng lại là trưởng lão Bắc Thương linh viện chúng ta? Không phải chứ? Sao trẻ vậy?

- Nghe nói là một vị Linh Trận đại sư đó, thực lực rất khủng bố.

- Tuổi của nàng dường như không hơn chúng ta bao nhiêu, không lẽ cũng giống như lão Chúc Thiên?

- Hẳn là không phải, cảm giác khác lắm...

- Nàng sao lại đến tìm Mục ca? Có phải. . . Há há. . .

- Ngươi muốn chết a, đại tỷ mà nghe thấy không xé xác ngươi mới lạ!

Mục Trần chỉ biết lắc đầu trước những lời bàn tán đó, hắn hạ xuống trước mặt Linh Khê và Duẫn nhi, cười chào hỏi:

- Linh Khê tỷ, sao đột nhiên đến Khu tân sinh?

Linh Khê giương mắt nhìn hắn, thoáng liếc qua Lạc Li đi bên cạnh, nhẹ nhàng gật đầu, rồi nhíu mày chất vấn:

- Sao không đến chỗ ta tu luyện?

Mục Trần cười, chân thành nói:

- Linh Khê tỷ, tiếp theo ta có thể tự mình tu luyện, cảm tạ tỷ trước nay vẫn hỗ trợ ta.

Linh Khê nhíu mày càng dữ:

- Dựa vào chính mình ngươi? Trong nửa tháng làm sao mà đột phá đến Thông Thiên cảnh? Tại sao lại từ chối ta? Nếu ngươi lo lắng ta bị tổn thương thì cứ nói, chừng đó cũng không lớn lao gì, chỉ chậm tiến độ tu luyện của ta chừng một tháng mà thôi.

Mục Trần khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói:

- Linh Khê tỷ, ta chỉ là tin vào chính mình mà thôi.

Linh Khê ngẩn ra, nàng nhìn Mục Trần. Tên thiếu niên mặt mày sáng ngời, cực kỳ tự tin, so với hôm hắn đến tìm nàng, vẻ mặt rất khác.

- Linh Khê tỷ, ta rất cảm tạ trợ giúp của người, ta biết người giúp ta cũng vì quan hệ với mẫu thân ta, muốn báo đáp tình cảm nhận được từ mẫu thân ta....

Linh Khê lạnh lùng, cách người ngàn dặm. Mục Trần không tự kỷ cho rằng mình có điểm gì hấp dẫn. Có lẽ nếu không vì mẫu thân, thì Linh Khê bây giờ cũng lạnh lùng với hắn như vậy, chứ đừng nói đến hi sinh thực lực bản thân giúp đỡ hắn.

Mục Trần thành thật nói:

- Bất quá, Linh Khê tỷ, ngươi đừng nuông chiều ta. Nếu mẹ ta biết ta dùng cách này để tăng cường thực lực, có lẽ sẽ rất thất vọng về ta.

- Hơn nữa. . .

Mục Trần thở dài:

- Ta cũng không muốn thấy bộ dáng suy yếu của tỷ, như vậy không đẹp.

Linh Khê kinh ngạc, không ngờ lời nói ấm áp đó của hắn lại khiến trái tim băng giá của nàng run lên.

Nàng trầm tư hồi lâu, rồi cười nhẹ. Nét cười đẹp một cách khác biệt so với Lạc Li, phong thái đáng yêu khiến nhiều đệ tử xung quanh mất hồn.

Nàng chậm rãi tiến đến, vuốt ve gương mặt Mục Trần, ánh mắt dường như rất yêu quý, thở dài:

- Thật xứng là hài tử của dì Tịnh, lúc trước mà nói, thì đúng là vì dì Tịnh, nhưng mà....

Nàng mỉm cười:

- Hiện tại thì tỷ tỷ thật đã thích ngươi.

Mục Trần tỏ ra xấu hổ.

- Được rồi, ta không ép. Ta tin ngươi có thể làm được, bất quá vẫn cứ tới chỗ ta tu luyện đi, ta sẽ tận lực giúp ngươi, không phải theo cách đó.

Mục Trần lần này vui vẻ nhận lời gật đầu.

Cùng lúc đó, đại điện trung tâm Bắc Thương linh viện, Thái Thương viện trưởng và năm vị thiên tịch trưởng lão đều có mặt nơi đó. Trước mặt họ có một quầng sáng linh lực, rõ ràng đang hiển thị cảnh tượng ở khu tân sinh.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 388: Thâu Linh

Đại điện yên tĩnh, Thái Thương viện trưởng đang xem quầng sáng, cảnh tượng đúng là ở khu tân sinh.

- Tiểu tử này....

Thái Thương viện trưởng nhíu mày nhìn Mục Trần, khẽ cười, mang theo âm hưởng thở phào.

Từ khi cho Mục Trần chỉ tiêu kia, lão vẫn âm thầm quan sát Mục Trần. Với năng lực của Mục Trần hiện tại một tháng đột phá đến Thông Thiên cảnh quá khó, và nó sẽ khiến cho người ta thấy cấp bách vô cùng.

Lão muốn nhìn xem Mục Trần khi bị ép cấp bách như thế sẽ chọn lựa ra sao. Khi Mục Trần tìm tới Linh Khê, lão cũng cảm thấy kinh ngạc, nhưng đến cái phương thức tu luyện kia thì lão cảm thấy khó chịu vô cùng.

Con đường cường giả chân chính phải bước qua nhiều chông gai, nhưng bất cứ ai đi đến cuối cùng đều sẽ có tâm tính cứng cỏi, chẳng bao giờ dễ dàng buông bỏ.

Tu luyện đạo tự thân mới là vương đạo, còn Mục Trần nhờ linh lực của Linh Khê để tu luyện thì hoàn toàn sai lầm. Có thể khiến hắn cấp tốc tăng trưởng thực lực, nhưng về lâu dài thì sẽ tệ hại vô cùng, trở thành tâm ma trong con đường cường giả của Mục Trần.

Nếu hắn tiếp tục như thế thì thành tựu tương lai cũng sẽ bị ảnh hưởng cực lớn.

Vài ngày trước, thậm chỉ cả Mạch U điện chủ cũng bực bội muốn hiện thân ngăn cản hành vi của họ, nhưng Thái Thương viện trưởng ngăn lại. Chuyện thế này nếu Mục Trần có thể tự nhiên tỉnh ngộ, thì sẽ tốt cho tâm tính của hắn, người ngoài nhúng tay thì không hay lắm.

Mà Mục Trần có thể buông bỏ hấp dẫn này, thì cả Thái Thương viện trưởng cũng không nghĩ rằng có thể sớm bỏ được.

Nếu Mục Trần chỉ là một đệ tử bình thường, có lẽ họ cũng không mấy thất vọng. Nhưng hiện tại hắn đã vượt qua Trầm Thương Sinh, trở thành đệ tử ưu tú nhất Bắc Thương linh viện.

Do vậy họ rất kỳ vọng vào Mục Trần, và kỳ vọng càng cao, thất vọng cũng càng dễ.

Nhưng hai ngày nay Mục Trần đột nhiên tạm ngừng tu luyện đó...

- Thật hiếm có, ta còn nghĩ hắn sẽ càng lúc càng lún sâu....

Mạch U điện chủ tấm tắc khen. Với tốc độ của phương pháp kia, có lẽ chỉ vài ngày nữa sẽ đột phá đến Thông Thiên cảnh, nhưng đâu có ngờ đến thời điểm này hắn lại mạnh mẽ dừng lại.

- Nhưng mà Linh Khê thật cũng quá bừa bãi, lại áp dụng phương pháp này, chẳng biết nàng và Mục Trần có quan hệ ra sao?

Chúc Thiên nhíu mày.

Phương pháp của Linh Khê ngoài việc ảnh hưởng tương lai tu luyện của Mục Trần, thì bản thân cũng bị tổn hại. Chuyện như thế thật khó mà nghĩ được, huống gì lại xảy ra với cô nàng Linh Khê lạnh lùng khét tiếng. Mọi chuyện trong linh viện cô ta chưa bao giờ nhúng tay, chỉnh thỉnh thoảng linh viện cần xây dựng tu bổ linh trận, phải đến Thái Thương viện trưởng thân chinh ra mặt mới nể mặt ra tay....

Thái Thương viện trưởng cũng lắc đầu, Linh Khê lai lịch vốn thần bí, nhưng chẳng hại gì cho Bắc Thương linh viện:

- Linh Khê tuổi quá nhỏ, tuy thực lực rất mạnh, nhưng vẫn còn non kinh nghiệm trong tu luyện đạo. Chuyện này không trách nàng được, tiếp theo cứ để Mục Trần đến chỗ nàng tu luyện, ta nghĩ chuyện kia sẽ không xảy ra nữa.

- Nếu Mục Trần thật sự đột phá Thông Thiên cảnh, thật sẽ cho phép hắn tham gia Thánh Linh Sơn?

Mạch U điện chủ hỏi.

- Thông Thiên cảnh sơ kỳ, so với đám sừng sỏ trên Bắc Thương đại lục kia vẫn chênh lệch không nhỏ. Mục Trần tuy chiến lực cao hơn bình thường, nhưng chuyện này cũng cực kỳ nguy hiểm.

Chúc Thiên trầm giọng nói.

- Còn nửa năm, học viện đại tái cũng sẽ khai mạc. Nếu lúc này Mục Trần xảy ra biến cố gì, thì tổn thất quá lớn.

Chúc Thiên thở dài:

- Bắc Thương linh viện chúng ta đã hai kỳ đại tái liên tiếp bị loại hết tám phần, theo quy tắc thì như thế là không chuẩn. Năm nay nếu vẫn như thế, thì chắc chắn có kẻ sẽ làm khó dễ, đoạt lấy danh hiệu Ngũ Đại Viện từ tay chúng ta. Thánh linh viện bên kia từ lâu cũng đã nhìn chúng ta không vừa mắt, không ít linh viện lại như sói đói rình mồi...

Mấy vị trưởng lão ai nấy đều trầm tư. Trong số Ngũ Đại Viện, Bắc Thương linh viện thành lập trễ nhất, nội tình cũng yếu hơn một chút. Trước kia có thể đạt được danh hiệu Ngũ Đại Viện cũng nhờ có Bắc Minh đại nhân. Nhưng nếu hiện tại không có thành tích tốt, thì danh hiệu bị tước đi mất, Bắc Minh đại nhân cũng không nói năng gì được, mà bọn họ cũng không có mặt mũi nào nhờ lão ta uy hiếp kẻ khác...

Đệ tử không chăm chỉ, học viện không năng lực. Chỉ một câu nói đó của kẻ khác cũng đủ khiến họ cứng họng.

- Hừ, Thánh linh viện mấy năm nay vì muốn tuyển nhận đệ tử thiên phú dị bẩm, đã không từ thủ đoạn, thậm chí âm thầm can thiệp Linh Lộ. Lúc trước bọn họ chấm Cơ Huyền, âm thầm tương trợ, khiến Lạc Li suýt nữa chết, làm Mục Trần vẽ ra một hồ Linh Lộ Huyết Họa, sát phạt kinh hoàng, cuối cùng bị trục xuất khỏi Linh Lộ. .

Mạch U điện chủ tỏ ra hậm hực, cực kỳ bất mãn với Thánh linh viện.

- Còn có Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông cũng là mầm xanh tốt. Chuyện Ma Long Tử lần này khiến chúng đả kích cũng không nhỏ....

Thái Thương viện trưởng nheo mắt, khoát tay:

- Thánh Linh Sơn, cứ xem Mục Trần có thể đột phá đến Thông Thiên cảnh trong thời gian còn lại hay không đã. Về phần Trầm Thương Sinh ta cũng đã có dự tính, cho bọn nó một chút thời gian nữa, thì đám trẻ tuổi hàng đầu đại lục kia là cái thá gì?

Mạch U, Chúc Thiên gật gù, không nói gì nữa.

Hôm sau, Mục Trần lại đến chỗ Linh Khê, nàng đang đợi hắn. Ngay lúc nhìn thấy bóng hắn, nàng đã nở một nụ cười tươi rói.

- Ta còn nghĩ ngươi sẽ không đến đó.

Mục Trần gãi đầu.

- Thật xin lỗi, chuyện lần này là ta quá lo lắng.

Linh Khê dịu dàng nói. Nàng không có nhiều kinh nghiệm và kiến thức tu luyện như mấy lão bất tử của Bắc Thương linh viện, nhưng nói gì cũng là cường giả ngang cấp, sau khi yên tĩnh suy nghĩ một đêm, nàng cũng nhận biết rõ những tác hại cực đoan của phương pháp kia đối với Mục Trần.

- Yêu cầu là ta, xin lỗi hắn phải do ta mới đúng.

Mục Trần lắc đầu, việc lần này suýt trở thành phiền toái, nhưng với hắn cũng tốt. Từ khi bước chân vào Bắc Thương linh viện, tốc độ tăng trưởng thực lực quá nhanh, tâm tình háo thắng cũng dao động, hôm nay xem như nhận một giáo huấn, rèn luyện tâm tính, để sau này có thể vững vàng tâm trí.

Linh Khê mỉm cười:

- Để đền bù, ta sẽ dốc toàn lực giúp ngươi, dĩ nhiên không phải phương thức trước kia.

Nhìn thấy Linh Khê cười tươi xinh đẹp, Mục Trần cũng cảm thấy thoải mái:

- Không có linh lực dung hợp, thật ra tu luyện như thế ta cũng thích lắm.

Linh Khê ngẩn ngơ, bất chợt đỏ mặt, mỉm cười lí lắc:

- Ngươi đang ghẹo tỷ tỷ sao?

- Ây da ây da, thôi chúng ta bắt đầu hen.

Mục Trần vội chuyển đề tài.

Linh Khê lườm hắn, rồi cất bước đi hướng ra sau núi. Mục Trần nhanh chóng đuổi kịp, lát sau họ đến một bãi đất trống trên núi.

Mục Trần ngạc nhiên nhìn không trung, bầu trời dường như đang biến dạng, có thể nhìn thấy những đường ánh sáng đan vào nhau phức tạp, có vẻ như là linh trận.

Hơn nữa, Mục Trần còn cảm giác thấy linh khí thiên địa nơi đây rất nồng đậm, lá cây xung quanh linh lực ngưng tụ thành giọt sương, màn sương mỏng mờ đục lơ lửng giữa trời.

- Linh khí ở đây....

Mục Trần kinh ngạc hỏi Linh Khê.

- Ngươi hẳn phải biết Bắc Thương linh viện có một tòa Tụ Linh trận cấp 8?

Linh Khê mỉm cười.

Mục Trần gật đầu. Tụ Linh trận cấp 8, một thứ rất trân quý. Có lẽ khắp Bắc Thương đại lục chỉ có một mà thôi. Nhưng từ khi bước vào Bắc Thương linh viện đến nay, Mục Trần chưa từng biết nó nằm ở đâu. Chỉ nghe đồn là tòa Tụ Linh trận cấp 8 đó chưa hề mở cửa, lại được cất giấu nơi nào đó ở trung tâm Bắc Thương linh viện.

Chẳng lẽ đây là nó?

- Linh khí thiên địa khắp Bắc Thương linh viện đều do tòa Tụ Linh trận cấp 8 này cung cấp. Có thể nói nó chính là nền tảng dưới cùng của linh viện, thứ quan trọng nhất trong linh viện. Trừ phi có trường hợp đặc biệt, nếu không sẽ không bao giờ mở nó ra.

Linh Khê giải thích.

Mục Trần giật mình, khó trách chỉ có tin đồn, chưa hề có ai tiến vào tu luyện ở Tụ Linh trận cấp 8.

- Vậy chỗ này....

Mục Trần nghi hoặc. Tụ Linh trận cấp 8 không bao giờ mở cửa, vậy Linh Khê nói thế này là sao?

- Tụ Linh trận cấp 8 không mở ra, nhưng ta có bản lĩnh hút lấy một ít linh khí của nó ra ngoài.

Linh Khê thản nhiên cười.

- Hút ra?

Mục Trần tròn xoe, còn có thể làm vậy được sao?

- Ta ở lại Bắc Thương linh viện lâu như vậy, thứ có thể khiến ta hứng thú cũng chỉ có tòa Tụ Linh trận cấp 8, sau một thời gian nghiên cứu, tuy vẫn chưa hoàn toàn thành thạo, nhưng vẫn nắm được một vài quy luật. Hút trộm một ít linh khí thì chẳng có gì khó.

- Làm thế này, hẳn là tu luyện đứng đắn phải không? Ngươi còn gì phản đối nữa?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 389: Học Trưởng Kiêu Hãnh

Ngẩng lên nhìn không trung, từng đường sáng đan xen lại cực kỳ phức tạp, khiến Mục Trần hoa mắt chóng mặt, hoảng sợ cúi mặt xuống. Thành tựu linh trận như hắn vậy mà vẫn không thể nhìn thẳng vào quỹ đạo của linh trận kia, chẳng biết nó mạnh mẽ đến mức nào.

Linh Khê không hổ là Linh Trận đại sư, thành tựu của hắn so với nàng chênh lệch quá lớn.

- Cách này dĩ nhiên không vấn đề gì.

Mục Trần cười nói. Thiên địa linh khí có hùng hậu đến mức nào, thì đều là ngoại vật. Hấp thu được hay không phải xem bản lĩnh của hắn, khác hắn với việc hắn chẳng cần làm gì vẫn có linh lực bổ sung liên miên cuồn cuộn tăng trưởng thực lực nhanh chóng.

- Vậy hôm nay bắt đầu, ngươi vào trong đó tu luyện đi, ta sẽ mở linh trận, xé một lỗ của Tụ Linh trận cấp 8 kia, dẫn ra một ít linh khí.

Linh Khê nói:

- Còn có thể đột phá Thông Thiên cảnh hay không, phải xem chính ngươi...

- Ừm, làm phiền Linh Khê tỷ.

Mục Trần gật đầu, ánh mắt kiên định. Thông Thiên cảnh mà không tự lực xông qua, thì tư cách nào hoàn thành lời hứa với Lạc Li, trở thành cường giả cái thế, bảo hộ cho nàng, đạp bằng chông gai?

- Bắt đầu đi.

Linh Khê tay hợp lại kết ấn, mấy luồng hào quang theo đó bắn ra, xông lên cao hướng thẳng vào những đường sáng đan xen.

"Ầm!"

Một tiếng nổ trầm thấp vang trên không trung, ánh sáng chói mắt bắn ra, rồi hình thành một luồng lốc xoáy khổng lồ.

Lốc xoáy như cái phễu cắm phần đáy vào không gian hư vô, từ nơi đó ùn ùn trào ra linh lực cực kỳ hùng hậu, như núi lửa sắp phun trào.

Mục Trần hít một hơi lấy can đảm, lắc mình bay đến ngọn núi ngay phía dưới lốc xoáy kia, ngồi xếp bằng.

Linh Khê vung tay lên, khiến cho lốc xoáy chuyển động xoay tròn. Linh khí nơi đó lập tức dày đặc hơn, một làn sương bốc lên.

Bên trong lốc xoáy, linh lực hùng hậu như hồng thủy đổ ra, bao phủ lấy ngọn núi, hoàn toàn che khuất bóng dáng Mục Trần.

Linh Khê hài lòng phủi tay, rồi liếc nhìn nơi xa xôi nào đó, xoay người bỏ đi.

Một ngọn núi tít xa xa, nhóm người của Thái Thương viện trưởng chỉ biết méo miệng nhìn cảnh tượng bên này.

- Linh Khê lại hút lấy một phần linh khí trong tòa Tụ Linh trận cấp 8...

Mạch U điện chủ lắc đầu chép miệng. Tụ Linh trận cấp 8 chính là nền tảng của Bắc Thương linh viện. Năm xưa thành lập linh viện, Bắc Minh đại nhân phải trả giá rất cao để trao đổi với một thế lực thần bí trong Đại Thiên thế giới. Ai mà ngờ linh trận cấp độ như vậy vẫn bị Linh Khê nhẹ nhàng xé ra một đường, thật là lợi hại a.

- Bỏ đi!

Thái Thương viện trưởng mỉm cười, chẳng mấy quan tâm đến Tụ Linh trận cấp 8 kia, chỉ chăm chú quan sát cột sáng linh lực như thác đổ xuống kia, lẩm bẩm:

- Bây giờ thì chờ. Ta muốn xem cuối cùng hắn có thể dùng nửa tháng còn lại tự mình đột phá hay không...

Có lẽ linh viện của lão sẽ lại sinh ra một yêu nghiệt khó có.

. . .

Động thái của Linh Khê lần này tạo ra không nhỏ, cột sáng khổng lồ trên trời cao giáng xuống chiếu sáng khắp Bắc Thương linh viện, khiến cho vô số đệ tử thất sắc kinh hãi.

Nhưng bọn họ cũng nhanh chóng biết được nguyên nhân, rồi lại trở nên kinh ngạc. Mục Trần lại muốn đột phá Thông Thiên cảnh ư?

Tên kia. . . thật đúng là biến thái a.

Vô số đệ tử sợ hãi than thở. Mục Trần vẫn chưa ở Bắc Thương linh viện được tròn một năm, vậy mà tiến bộ vượt bậc khiến cho lão sinh phải cúi mặt xấu hổ. Nhưng nghĩ lại tên ác bá như Ma Long Tử còn phải bại dưới tay Mục Trần, thì cái tên này chẳng thể nào xét theo lẽ thường được, đâu cần phải so sánh với cái thứ như thế, cần gì tự làm khổ lòng làm chi.

Trên thế giới này có nhiều kẻ không giống người cho lắm.

Một đỉnh núi kia, Lý Huyền Thông giương mắt nhìn luồng sáng chói mắt, rồi lại nhìn về hướng khu tân sinh. Một cô gái khiến hắn không thể quên được đang ở đó, nhưng hắn biết bản thân chẳng có cơ hội nào.

Lý Huyền Thông thần sắc phức tạp, một thiếu niên trước đây hắn chẳng xem vào đâu, vậy mà chưa đầy một năm sau đã bay cao đến mức

vượt qua cả hắn. Mọi thứ đã chứng minh ánh mắt của người con gái kia thật xuất chúng.

Lý Huyền Thông là một người kiêu hãnh, thiên phú không hề kém cạnh. Phương diện nào đó xem như tình địch của Mục Trần. Tên kia đúng là có tiềm lực đủ khiến cho Lạc Li ái mộ, nhưng cái cảm giác bị qua mặt như thế thật chẳng hay ho.

- Ha ha, xem ra chúng ta đều đã bị vượt qua mất rồi.

Đằng sau có tiếng cười vang lên, Lý Huyền Thông quay lại đã thấy Trầm Thương Sinh thong dong ngồi trên một tảng đá to. Diện mạo của hắn không anh tuấn như Lý Huyền Thông, không sắc sảo như Mục Trần, nhưng khí độ tuyệt hảo.

Trầm Thương Sinh vốn có danh vọng tuyệt đối ở Bắc Thương linh viện hội. Cho dù Mục Trần đánh bại Ma Long Tử uy danh hiển hách, nhưng danh vọng đó vẫn không thể lấn áp bá chủ Thiên bảng. Vì điều đó không phải do thực lực, mà bản thân Trầm Thương Sinh chính là một người có nhân cách rất thu hút.

Lý Huyền Thông cũng nhảy qua ngồi xuống tảng đá đó, thản nhiên nói:

- Sao? Bá chủ Thiên bảng Bắc Thương linh viện chúng ta suy sụp rồi à? Chẳng giống ngươi chút nào.

- Mục Trần... tên nhóc này rất lợi hại.

Trầm Thương Sinh nhìn ra cột sáng tận trời kia, cười lớn:

- Nhìn khắp Bắc Thương linh viện xưa nay, trong vòng một năm mà có được thành tựu như vậy, đếm không quá mười ngón tay. Ta nhớ vị gần nhất cũng cách đây đã trăm năm. Tên của hắn là Tần Chiến Thiên. Năm xưa đại tái linh viện, vô số thiên tài khắp các linh viện khác đều phải phủ phục dưới chân hắn. Ngay cả thánh tử của Thánh linh viện năm ấy cũng

bại trong tay hắn. Bách chiến bách thắng, không ai cản nổi! Đó là năm mà Bắc Thương linh viện chúng ta kiêu hãnh nhất trong trăm năm nay.

- Tần Chiến Thiên ư? Nghe nói hiện giờ hắn cũng đã là cự phách một phương trên Đại Thiên thế giới, thực lực chống trời.

Trầm Thương Sinh hào khí ngút trời, cười nói:

- Hắn là mục tiêu của ta, ngay lúc tiến vào Bắc Thương linh viện ta đã đặt mục tiêu phải được như hắn! Cho nên. . .

Trầm Thương Sinh nhếch mép nhìn sang Lý Huyền Thông.

- Ta sẽ xin phép viện trưởng, vào Bắc Thương Môn tu luyện!

Lý Huyền Thông chấn kinh, nhìn lại Trầm Thương Sinh:

- Bắc Thương Môn? Cái nơi bao nhiêu đệ tử nổi điên vì không thể chịu nổi áp lực đó ư?

Nơi đó hung danh nổi tiếng khắp Bắc Thương linh viện. Năm xưa có nhiều đệ tử ưu tú tiến vào, nhưng rồi áp lực quá lớn khiến tinh thần bấn loạn, đến nỗi Bắc Thương linh viện đã phải đóng cửa vô thời hạn. Dường như cũng vì lý do đó mà nhiều năm nay thành tích của Bắc Thương linh viện trong đại tái thường khá thấp.

Và bây giờ Trầm Thương Sinh muốn đến chỗ đó tu luyện?

Trầm Thương Sinh cười nói:

- Nếu chừng đó mà cũng e ngại, thì còn nói đến vượt qua Tần Chiến Thiên làm gì. Lý Huyền Thông, ta muốn đến đại tái linh viện, ganh đua cao thấp với bọn thiên tài khắp nơi, ngươi thì sao? Chẳng lẽ cứ bình bình ổn ổn chờ Mục Trần chân chính vượt mặt sao?

Lý Huyền Thông trầm tư, hai tay gác sau đầu ngả lưng ra, ánh mắt đột nhiên lóe lên.

- Bắc Thương Môn à? Cũng tốt, ta cũng rất muốn biết cái chỗ đó đáng sợ ra sao. Ngươi dám đi, tự nhiên ta cũng dám đi. Muốn ta làm kẻ muôn thuở về nhì, Trầm Thương Sinh ngươi còn chưa đủ! Hơn nữa, nói như thế nào cũng không thể để tên Mục Trần kia một mình uy phong thần vũ ở đại tái linh viện được!

- Ha ha, nói hay lắm!

Trầm Thương Sinh đứng dậy cười to.

- Đến khi chúng ta trở ra từ Bắc Thương Môn, thì giáo huấn tên tiểu tử Mục Trần một chút. Tuy hắn cứu chúng ta, nhưng phải cho hắn hiểu, qua mặt học trưởng không phải là chuyện dễ dàng!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 390: Thông Thiên Cảnh

Linh lực chói mắt và rực rỡ từ trời giáng xuống như một chiếc cột thông thiên. Đầu trên nối với lốc xoáy khổng lồ, không trung nơi đó mờ ảo mông lung vì linh lực quá nồng nặc.

Mấy hôm nay nó chính là nơi chú ý nhất đối với mọi người ở Bắc Thương linh viện.

Nhiều đệ tử mỗi ngày nhìn sang đó tò mò háo hức. Mười ngày qua, chỉ tiêu mà Thái Thương viện trưởng dành cho Mục Trần đã lan khắp nơi.

Ai ai cũng biết nếu Mục Trần có thể đột phá trong thời hạn một tháng, hắn sẽ được phép tham gia Thánh Linh Sơn. Việc này nhiều lão sinh cũng biết, vì nó chính là một khúc mắc trong lòng mọi người. Bản thân là thành viên của bá chủ Bắc Thương đại lục, vậy mà sự kiện trọng đại nhất của giới trẻ Bắc Thương đại lục lại không tham dự, nói cách nào đó cũng khiến họ cảm thấy xấu hổ khó hiểu. Đám thế lực cỏn con kia có thể so với linh viện của họ được sao, bao nhiêu năm nay Bắc Thương linh viện có bao thế hệ cường giả trở về với gia tộc của họ, thanh danh hiển hách, khiến gia tộc trở thành cự phách một phương.

Bao nhiêu Chí Tôn từ Bắc Thương linh viện đã bước ra Đại Thiên thế giới, tỏa sáng chói mắt, đám thế lực đó thì bồi dưỡng ra được bao nhiêu chứ?

Nếu tất cả Chí Tôn đều quay về Bắc Thương linh viện, thì cả Bắc Thương đại lục có lẽ chỉ biết co vòi run rẩy.

Năm nay Mục Trần muốn tham gia Thánh Linh Sơn, gần như tất cả đệ tử đều ủng hộ. Dù có vài người cũng hoài nghi Mục Trần càn rỡ kiêu ngạo, dù có đột phá Thông Thiên cảnh, khi so sánh với đám người kia vẫn chênh lệch không hề nhỏ.

Đám người đó so với Ma Long Tử nhiều khi còn khó nhằn hơn nữa.

Nhưng nói thế nào thì họ cũng rất tò mò muốn biết nơi thâm sơn kia, tên đệ tử từ khi bước vào Bắc Thương linh viện hoàn toàn bước một đường thẳng lên trời kia có thể tạo thêm được điều kỳ thú gì nữa.

Tiếp tục ba ngày nữa đã trôi qua.

Thời hạn một tháng chỉ còn 2 ngày cuối cùng!

Khu tân sinh.

Quảng trường có cái hồ nhỏ kia, thành viên Lạc Thần hội ngày thường đều tu luyện, nhưng hôm nay không ai hoạt động, tất cả tập trung nhìn vào cột sáng linh lực kia.

Hai ngày cuối cùng Mục Trần vẫn chưa có động tĩnh gì khác, chẳng hề thấy dấu hiệu đột phá nào cả.

Không ít thành viên Lạc Thần hội trong lòng cảm thấy phập phồng lo âu. Bây giờ toàn bộ đệ tử Bắc Thương linh viện đều đang chú ý chuyện này, nếu Mục Trần không thể đột phá đến Thông Thiên cảnh đúng thời hạn, thì không ít người sẽ thất vọng, danh tiếng cũng tổn hại.

- Lạc Li, chỉ còn hai ngày thôi. Mục Trần có thể thành công không?

Diệp Khinh Linh lo lắng quay sang bàn chuyện với Lạc Li.

Lạc Li cười nhạt:

- Thành công hay không cũng vậy thôi, tu luyện cũng không phải cứ ép là được.

Lạc Li thật ra cũng khá bất mãn với cái kỳ hạn mà Thái Thương viện trưởng đưa ra. Thời gian trước hắn bị dao động tâm tình cũng vì quá gấp gáp, suy nghĩ có phần lệch lạc, lão Thái Thương viện trưởng phải chịu trách nhiệm.

Lạc Li cũng hiểu được sau chuyện đó tâm tình Mục Trần sẽ bình ổn trở lại. Nhưng dù sao nàng cũng chỉ là một thiếu nữ mới lớn, lại là người hay lo lắng, nên vẫn cảm thấy ghét người khiến cho người trong mộng của mình gặp khó khăn.

- Nhưng mà người khác thì không nghĩ như thế....

Diệp Khinh Linh thở dài.

- Tu luyện phải tự mình là chính, để ý người ta nhòm ngó làm gì. Hơn nữa không phải còn hai ngày nữa sao? Không đến giây phút cuối cùng mà kết luận thì vẫn là võ đoán.

- Biết sao được.

Diệp Khinh Linh than nhẹ.

Lại thêm một ngày nữa lặng lẽ trôi qua, dường như không khí trong linh viện trở nên áp lực, ai nấy dù có đang tu luyện cũng bớt chút thời gian chú ý nhìn xem cột sáng linh lực kia.

Ngày cuối cùng, hạn chót đã đến.

Mặt trời chói chan chiếu rọi chân trời, ánh nắng ấm áp dương soi sáng khắp Bắc Thương linh viện. Gần phân nửa số đệ tử Bắc Thương linh viện hôm nay đã tạm ngừng tu luyện, ai ai cũng muốn chứng kiến Mục Trần kia có tạo nên kỳ tích hay không. Trên ngọn núi yên tĩnh, Linh Khê ngồi trên bậc thêm, tay chống cằm hờ hững nhìn cột sáng.

Bên cạnh nàng, Duẫn nhi thở dài, gương mặt khá lo lắng:

- Linh Khê tỷ tỷ, Mục Trần ca ca có thể thành công không?

Linh Khê mỉm cười vuốt ve gương mặt phụng phịu của cô bé:

- Ta cũng không biết đâu.

Linh lực nơi đó quá đậm đặc, hoàn toàn che khuất mọi dao động linh lực của bản thân Mục Trần, chẳng thể nào cảm ứng ra được.

Duẫn nhi chu miệng nhìn lên trời, chắp tay thầm mong mặt trời đi chậm lại một chút.

Nhưng lời cầu nguyện của cô bé chẳng chút hiệu quả, mặt trời vẫn cứ từ tốn trôi đi, sáng sớm nhanh chóng chuyển sang trưa, rồi trở thành hoàng hôn. Ánh chiều tà phủ lên một tầng đỏ lên linh viện.

Cột sáng linh lực kia vẫn không hề thay đổi.

Vô số đệ tử dõi mắt nhìn theo mặt trời đang dần dần hạ xuống sau núi, bất giác thở ra. Có lẽ năm nay Bắc Thương linh viện vẫn chưa có duyên với Thánh Linh Sơn...

Mặt trời khuất sau núi, không gian trở nên một màu u tối.

- Hei da!

Có những tiếng thở dài tiếc nuối, có những người nhún vai chẳng sao cả, tất cả đều lục tục giải tán sau nhiều ngày háo hức quan sát.

"Ầmmmmm!"

Chính lúc đó, một tiếng động rất lớn vang vọng trên không trung, một cột sóng linh lực bùng phát lan tỏa khắp tứ phương.

Mọi người giật mình ngẩng lên chấn động. Cột sáng linh lực kia bồng bềnh không vững, linh lực khuếch tán càng lúc càng dữ dội.

- Có động tĩnh rồi!

Trong khu tân sinh, bỗng dưng những tiếng hoan hô mừng rỡ vang lên, đám đông thành viên Lạc Thần hội kích động vô cùng.

Lạc Li yên lặng nhìn cột sáng đột nhiên toát ra dao động cường đại, bàn tay trong áo siết chặt.

Trên đỉnh núi kia, Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông cũng đang chấn động trước cảnh tượng vừa xảy ra.

Trên một hòn đảo nhỏ, Tô Huyên, Tô Linh Nhi mỉm cười mừng rỡ, ánh mắt long lanh quan sát diễn biến.

Ở những nơi khác, Hạc Yêu, Từ Hoang, Triệu Thanh Sam và những nhân vật đại danh đỉnh đỉnh trong giới đệ tử Bắc Thương linh viện cũng đang chấn động.

"Ầm! Ầm!"

Sóng linh lực cuồng bạo ngọn sau tiếp ngọn trước, nhưng hồng thủy vỡ bờ đáng sợ vô cùng, ánh sáng rực rỡ khiến màn đêm hoàn toàn bị xua tan.

Một âm thanh hùng hậu như hổ gầm rồng ngâm đột nhiên vang vọng!

Cột sáng linh lực rung chuyển kịch liệt, rồi một tia sáng chói mắt từ đáy cột sáng bắn lên, xuất hiện trên trời cao.

Bùm!

Cột sáng linh lực hoàn toàn nổ tung thành vô số đốm sáng, rồi một hình hài nhỏ xíu xuất hiện giữa ánh sáng rực rỡ đó, hình dáng giống hệt Mục Trần, chính là Thần Phách của hắn.

Lúc này đây nó ngưng tụ rất đẹp, mang lại cảm giác rất cường đại.

Thần Phách chậm rãi mở mắt, ánh mắt như sao sáng, huyền ảo dị thường.

Tay giơ lên, nó há mồm hút lấy những đốm sáng đầy trời kia, hoàn toàn không bỏ sót chút nào.

Ánh sáng quanh thân nó càng lúc càng ngưng thật, kim quang thoáng hiện.

Thần Phách dũng mãnh phóng lên cao, như một tia sáng bắn xuyên chín tầng mây, chẳng chút nào bị thương tổn trước sức ép của linh khí xung quanh, như có năng lực thông thiên triệt địa.

Mọi người nhìn thấy cảnh tượng kia đều ồ lên ngạc nhiên, rồi hoan hô dậy đất. Ai nấy đều thấy rõ Thần Phách rời khỏi thân thể, ngao du thiên địa mà bất diệt, chính là Thông Thiên!

Hiển nhiên, Mục Trần đã chân chính đột phá cảnh giới cuối cùng của Tam Thiên cảnh, Thông Thiên cảnh!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 391: Hình Linh Chiến Tượng

Tối nay Bắc Thương linh viện nhất định không yên tĩnh, dù đêm đã buông xuống nhưng vẫn ồn ào huyên náo, các đệ tử bàn tán với nhau về việc Mục Trần vừa mới đột phá.

Vốn tưởng chừng như Mục Trần sẽ thất bại khi kì hạn một tháng chấm dứt, nhưng đến lúc cuối cùng hắn lại có thể thành công, khiến cho nhiều người kinh tâm động phách.

Đại điện trung ương linh viện, Thái Thương viện trưởng cũng đang nhìn quầng sáng trước mặt, theo dõi chi tiết mọi diễn biến đột phá của Mục Trần vừa diễn ra.

- Tiểu tử này không ngờ lại đột phá như thế, lợi hại!

Mạch U điện chủ tấm tắc khen. Yên lặng hơn nửa tháng, đến đêm cuối cùng trình diễn một hồi nghịch chuyển vận mệnh, thật khiến cho chính lão cũng kinh ngạc.

Chúc Thiên gật gù, Mục Trần xứng danh kẻ có thể tranh hùng với Cơ Huyền trong LInh Lộ, thiên phú bất phàm.

- Viện trưởng, Mục Trần hiện giờ đã Thông Thiên cảnh, chuyện Thánh Linh Sơn tính sao?

Mạch U quay sang hỏi.

Thái Thương viện trưởng gõ gõ tay ghế, mặt nghiêm túc. Mục Trần đã hoàn thành chỉ tiêu, lão cũng bất ngờ, nhưng bây giờ cũng vì thiên phú kinh diễm của Mục Trần khiến lão trở nên chần chừ. Đệ tử ưu tú thế

này nếu dùng nửa năm để được chỉ bảo đặc biệt, thì đại tái linh viện sẽ phát dương quang đại vinh quang của linh viện. Còn Thánh Linh Sơn, nếu hắn có gì bất trắc, thật là.

Chúc Thiên không nói gì, hầu như ai cũng hiểu tâm tình của viện trưởng.

- Nếu không cho phép thì cũng nên nói rõ với hắn, chắc Mục Trần sẽ hiểu, thực lực hiện tại không thích hợp để tham gia Thánh Linh Sơn.

Một trưởng lão trầm ngâm nói.

- Nếu thế sẽ khiến tinh thần đệ tử xuống dốc thảm hại. Ước định với Mục Trần đã truyền khắp linh viện, nếu chúng ta bội ước thì không tốt chút nào.

Mạch U điện chủ lắc đầu.

- Nhưng so ra vẫn tốt hơn mất một đệ tử hàng đầu....

- Cũng phiền phức nhỉ...

Năm vị thiên tịch trưởng lão lên tiếng thảo luận, nhất thời không thống nhất ý kiến. Họ cũng muốn Bắc Thương linh viện tham gia Thánh Linh Sơn, nói gì thì cũng phải xứng với danh xưng bá chủ Bắc Thương đại lục của mình.

Mục Trần muốn tham gia, nếu có biểu hiện xông xáo ở Thánh Linh Sơn, thế thì thể diện của Bắc Thương linh viện sẽ được nở mày nở mặt.

Nhưng đó cũng là mạo hiểm có thể khiến mất đi đệ tử đứng đầu như Mục Trần.

Nên hay không nên?

Thái Thương viện trưởng yên lặng trước năm vị trưởng lão đang tranh luận, rồi lát sau giơ tay lên cắt ngang:

- Trước đó đã ra điều kiện cho Mục Trần, bây giờ hắn đã thỏa điều kiện, chúng ta không có lý do gì ngăn cản hắn.

- Vậy...

Năm vị thiên tịch trưởng lão đều nhìn sang Thái Thương viện trưởng. Ý của lão tức là cho phép?

- Bất quá. . .

Thái Thương viện trưởng trầm ngâm:

- Chuyện này cực kỳ nguy hiểm, nên không thể hàm hồ qua loa. Mạch U, thông báo cho Mục Trần, ngày mai đến Hình đài, nếu hắn có thể vượt qua khảo nghiệm, thì thoải mái tham dự Thánh Linh Sơn!

Hôm sau.

Tin tức khảo nghiệm cuối cùng dành cho Mục Trần khiến linh viện lại thêm một ngày sôi nổi.

Khu tân sinh.

Nghỉ ngơi và hồi phục một đêm, Mục Trần cùng Lạc Li đến quảng trường, đông đảo thành viên Lạc Thần hội vui vẻ mừng rỡ, tung tăng tíu tít huyên náo vô cùng.

Diệp Khinh Linh giơ tay bảo mọi người im lặng, nhíu mày nói lớn:

- Sao lại còn khảo nghiệm nữa? Không phải ngươi thật sự đã đạt đến Thông Thiên cảnh rồi sao? Chẳng lẽ viện trưởng đổi ý?

- Viện trưởng cũng vì lo cho an toàn của ta, nói gì thì đám người tham dự Thánh Linh Sơn cũng là mấy tên cường giả trẻ tuổi hàng đầu Bắc Thương đại lục, mạnh hơn Ma Long Tử cũng không ít.

Mục Trần cười nhạt, không tỏ ra giận dữ bức xúc.

- Khảo nghiệm hôm nay e rằng không đơng giản, ngươi nên cẩn thận.

Lạc Li bên cạnh khẽ nói.

- Ừm, đi thôi. Để xem Thái Thương viện trưởng ra đề thế nào đây.

Mục Trần gật đầu, rồi nắm tay Lạc Li bay lên không, hướng về Hình đài. Lập tức thành viên Lạc Thần hội nhất tề bay theo, cảnh tượng vô cùng khí thế.

Lúc bọn họ rời khỏi khu tân sinh, thì nhiều khu vực khác liền chú ý. Những đệ tử đó cũng bay lên đi theo, háo hức xem náo nhiệt.

Mục Trần đến Hình đài, hắn ngạc nhiên khi thấy nơi đó đã đầy ắp người là người, không biết đã chờ đợi từ khi nào. Trong số đó khá đông những gương mặt quen thuộc. Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông, Tô Huyên, Hạc Yêu .... những đệ tử hàng đầu Bắc Thương linh viện cũng có mặt.

- Mục Trần, cố lên! Chúng ta ủng hộ ngươi!

Tô Linh Nhi bên cạnh Tô Huyên vẫy tay cười chào.

- Mục Trần ca ca!

Một tiếng trong trẻo trẻ trung gần đó cũng vang lên, Duẫn nhi cũng có mặt, bên cạnh nàng là người con gái lạnh lùng xinh đẹp Linh Khê.

Linh Khê liếc nhìn Mục Trần, chỉ để cho hắn thấy một nét cười mỉm chi duyên dáng như hoa quỳnh.

Mục Trần chỉ nhe răng cười, không đáp lại ai cả, đưa mắt nhìn lên Hình đài to lớn. Trên đài, Thái Thương viện trưởng và vài vị trưởng lão đang đứng đó.

Mục Trần lắc mình hạ xuống bình đài, ôm quyền cung kính:

- Mục Trần tham kiến viện trưởng, chư vị trưởng lão.

Thái Thương viện trưởng khẽ gật đầu, mỉm cười nói:

- Mục Trần, trước tiên chúc mừng ngươi thành công tiến vào Thông Thiên cảnh. Tuy ta đã nói ngươi có thể tiến vào Thông Thiên cảnh liền cho phép ngươi tham gia Thánh Linh Sơn, nhưng ta hy vọng ngươi có thể hiểu được đối thủ lợi hại ra sao.

Mục Trần thần sắc trịnh trọng, chậm rãi nói:

-Ta hiểu! Viện trưởng, nếu còn khảo nghiệm gì cần thiết, ta cũng có thể nhận.

Thái Thương viện trưởng hài lòng gật đầu:

- Khảo nghiệm này chỉ đơn giản là đánh giá chiến lực.

Lão vung tay lên, ba luồng sáng ám kim bắn ra, tiếng vang ầm ầm cùng sức nặng của vật đó khiến bình đài rung chuyển một chút.

Ba tên khổng lồ màu ám kim, cứng cáp vô song, hoa văn phủ khắp thân thể, nhiều chỗ có vẻ như bị hỏng, dường như đã trải qua vô số trận chiến. Chúng nó yên tĩnh lặng lẽ đứng đó, dao động linh lực lạnh lẽo và mạnh mẽ tản mát đáng sợ.

- Cái này. . .

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông biến sắc, thất thanh:

- Hình Linh Chiến Tượng?

Biển người chen chúc cũng vang lên những tiếng kinh hô thảng thốt, nhiều lão sinh thần sắc chấn động. Hình Linh Chiến Tượng chính là một loại tượng chiến đấu do Hình điện đặc chế. Cả Hình điện cũng chỉ có 18 bộ, mỗi một bộ Hình Linh Chiến Tượng có chiến lực Thông Thiên cảnh hậu kỳ, không hề có cảm giác, thân thể rắn chắc, nếu đánh nhau sống chết thì cường giả Thông Thiên cảnh hậu kỳ cũng phải đau đầu.

Vậy mà hiện tại Thái Thương viện trưởng mang ra đến ba bộ, muốn làm gì?

Diệp Khinh Linh và thành viên Lạc Thần hội sắc mặt khó coi, cả Lạc Li cũng nghiêm mặt trừng mắt.

Ba tòa Hình Linh Chiến Tượng, tương đương với ba gã cường giả sức mạnh ngang ngửa Ma Long Tử.

- Mục Trần!

Thái Thương viện trưởng chỉ tay về phía ba bộ Hình Linh Chiến Tượng, trầm giọng nói:

- Đánh bại chúng nó, ngươi có ngay tư cách tham gia Thánh Linh Sơn. Nếu không dù cho ngươi mắng ta thất tín, cũng đừng hòng bước chân đến Thánh Linh Sơn. Đây là khảo nghiệm cuối cùng, ngươi có dám tiếp?

Ánh mắt mọi người lập tức đổ dồn về phía hắn.

Mục Trần sắc mặt không mấy dao động, chậm rãi bước tới.

"Ồ....."

Hành động của hắn chính là câu trả lời chắc chắn nhất, khiến cho vô số đệ tử hào hứng.

Hắn tiếp!

Chương 392: Ma Trụ Lại Hiện Ra

Mục Trần bước tới, không khí trở nên căng thẳng, mọi người ai nấy đều tập trung nhìn hắn.

Đằng kia là ba bộ Hình Linh Chiến Tượng.

Ngay cả Ma Long Tử nếu gặp phải ba bộ chiến tượng này cũng chỉ có cách quay đầu trốn như chuột. Mục Trần tuy đã đột phá, nhưng không thể nào có đủ sức ba chiến tượng này chứ? Bọn chúng không biết sợ hãi, không hề lui bước, muốn đánh bại thì thật quá ư khó khăn.

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông cũng đang nghiêm mặt. Ba bộ chiến tượng đó khiến họ cũng thấy áp lực cực lớn, khảo nghiệm cuối này Thái Thương viện trưởng chẳng chút nương tay.

- Hắn qua được không?

Hai người liếc nhau, thấy được nghi vấn trong mắt đối phương.

Trên Hình đài, Mạch U điện chủ và đám trưởng lão tròn mắt nhìn Mục Trần. Tiểu tử thật can đảm, khảo nghiệm như vậy cũng dám nhận.

Thái Thương viện trưởng gật đầu:

- Ngươi đã dám tiếp, thì ta không còn nói thêm gì nữa, lấy kết quả mà quyết định.

- Dạ!

Mục Trần cung kính đáp.

- Vậy bắt đầu đi!

Thái Thương viện trưởng vung tay lên, dao động vô hình bắn ra.

"Ầm!"

Thình lình ba bộ chiến tượng mở trừng mắt, ánh sáng ám kim lóe lên, thân hình cứng rắn sáng rực hoa văn, dao động cường đại bộc phát.

"Đùng!"

Cả ba nhìn thẳng Mục Trần, chợt giơ chân cất bước, cả tòa bình đài rung chuyển dưới bước chân của chúng, những tiếng ầm ầm không ngớt vang vọng.

Thể hình không lồ, nhưng tốc độ hoàn toàn không hề chậm chạp, chỉ vài giây đã tiến đến vị trí trước mặt Mục Trần, đầu quyền lóe kim quang, sức mạnh vô song táp đến.

"Gràooooo!"

Long ảnh xuất hiện, long ngâm vang rền, thân thể Mục Trần đung đưa quỷ dị lướt đi mất.

"Ầm!"

Ba khối thiết quyền đập vào nền đài, bề mặt được chế tạo từ kim loại đặc biệt nứt toác ra. Bọn chúng công kích thất bại, chẳng hề biểu lộ thần thái nào, lập tức truy đuổi, công kích đáng sợ liên miên áp tới Mục Trần.

Đối diện công kích bão táp của chúng, Mục Trần không ngừng lui sau, hoàn toàn tránh đối đầu trực diện. Long ảnh lóe lên tránh né từng quyền kình như đại pháo oanh tạc.

Thực lực Mục Trần đã tăng cao, đột phá khiến tốc độ tăng trưởng cực lớn. Nhưng nếu chỉ tránh né thế này thì không thể nào được tính là vượt qua khảo nghiệm.

Đám đông đệ tử im phăng phắc dõi theo từng công kích của ba khối thiết tượng, những nắm đấm khiến người ta thót tim nện xuống sàn đấu, nhiều kẻ tay nắm chặt, sợ hãi run run.

"Ầm!"

Đột nhiên một con chiến tượng bộc phát mắt kim quang, hoa văn trên thân thể trở nên chói mắt, tốc độ nó cũng đột ngột thăng tiến, cấp tốc đuổi theo Long Đằng Thuật của Mục Trần.

Cái bóng khổng lồ của nó phủ xuống Mục Trần, áp lực dữ dội ập đến.

"Uỳnh!"

Quyền kình sáng như mặt trời, sức mạnh phá trời vỡ đất, nhanh như sao sa đấm tới Mục Trần.

"A!"

Khán giả biến sắc kinh hô. Diệp Khinh Linh, Duẫn nhi, Tô Linh Nhi nhăn mặt lo lắng, bị chiến tượng đánh trúng một quyền, e rằng thân thể không khác đậu hủ là bao.

Còn Mục Trần thoáng hiện ra, ánh mắt sắc bén lóe lên.

"Rẹt!"

Lôi điện chớp lóa, toát ra khỏi cơ thể Mục Trần, bao phủ lấy bên ngoài của hắn, khiến hắn như cao thêm một đoạn.

Lôi Thần Thể!

Mục Trần gồng mình không chút tránh né, cũng tung ra một quyền đầy lôi điện, sức mạnh cũng kinh người không kém.

Hai quyền, một bé tí một khổng lồ hung hăng va chạm.

"Bang!"

Tiếng kim loại vang lên, một luồng sóng xung kích nổ tung bắn ra khắp nơi. Tượng đá khổng lồ bước lui một đoạn, ngã uỳnh đặt mông xuống mặt đất.

Đám khán giả há mỏ tròn mắt, Mục Trần mạnh mẽ đối chiến chỉ một quyền đánh cho chiến tượng văng ngược lại? Sức mạnh của hắn còn đáng sợ hơn nữa sao?

Mục Trần lắc lắc cổ tay, ánh mắt nghiêm túc. Chiến tượng quả nhiên lợi hại, nếu chưa đột phá thì một quyền khi nãy đã khiến hắn gãy tay trọng thương, thế nhưng mà hắn bây giờ đã mạnh lên mới phải gặp khảo nghiệm cỡ này chứ.

- Cứ tiếp tục thế này thì không giải quyết được bọn nó.

Mục Trần tính toán nhìn ba bộ chiến tượng. Bọn nó không bị đau, không sợ hãi, chiến đấu liên tục cho đến khi tan nát mới thôi. Hắn không thể lấy khí thế đem ra áp đảo, chỉ có thể ngạnh đấu. Một chọi một thì hắn thật không ngại, nhưng một chọi ba thì.... E rằng chiêu thức tầm thường không thể giải quyết được.

Vậy thì dùng chiêu hiểm ác đi!

"Uỳnh!"

Ba bộ chiến tượng lại liên tiếp xông lên, quyền phong như mưa công kích tới.

Mục Trần bắn lên trời cao, song chưởng hợp lại, quát lên chói tai. Một cột sáng huyết sắc từ đỉnh đầu bắn lên, một thanh ma trụ sừng sững đứng giữa trời.

Ma trụ vừa xuất hiện, sát khí cuồn cuộn ngập thiên địa, nó run run như con ngựa bất kham, nhưng phản kháng chỉ được chốc lát, thì những hoa văn màu tím lóe lên, áp chế hoàn toàn.

- Đó là. . . Đại Tu Di Ma Trụ? !

Thái Thương viện trưởng và đám trưởng lão biến sắc, mắt lóe lên chấn động. Với nhãn lực của bọn họ dĩ nhiên dễ dàng nhận ra đó không phải hư ảnh, chính là bản thể Đại Tu Di Ma Trụ!

Nhưng với thực lực hiện tại làm cách nào Mục Trần khắc chế được Đại Tu Di Ma Trụ?!

- Đại Tu Di Ma Trụ kia dường như bị cái gì đó phong ấn!

Thái Thương viện trưởng tinh tế nhất, nhìn ra được hoa văn màu tím kia không đồng nhất với ma trụ, chính nó khiến cho ma trụ không thể không theo điều khiển của Mục Trần.

Phát hiện đó càng làm cho Thái Thương viện trưởng kinh ngạc, dần lấy lại tinh thần, thoáng nhìn lại Mục Trần. Trong người hắn cũng có vài bí mật hấp dẫn, mới có thể phong ấn được Đại Tu Di Ma Trụ kia!

"m!"

Ba bộ chiến tượng thì chẳng vì sự xuất hiện của Đại Tu Di Ma Trụ mà kinh hoảng, chân nện xuống đất tiếp tục bay lên công kích.

Mục Trần nhìn xuống ba luồng kim quang đang bay lên, môi nhếch lên cười khẩy. Lần đầu tiên gọi Đại Tu Di Ma Trụ ra dùng. Dù nó đang bị trấn áp, nhưng Thái Cổ Hung Khí chắc chắn không phải thứ sức mạnh tầm thường, lợi khí như thế hoàn toàn thừa sức trấn áp đối thủ Thông Thiên cảnh hậu kỳ.

Hai tay làm động tác ôm phía trước, hắc ma trụ xoay xuống, sát khí ào ạt như thiết bảng chống trời hùng dũng nện vào ba luồng kim quang.

"Bang!"

Tiếng sắt thép vang lên kinh thiên, hắc ma trụ đập xuống, ba con chiến tượng giơ tay định chống phá, nhưng Thái Cổ Hung Khí quá ư hung hãn, sau một tiếng uỳnh thì kim quang trên bầu trời biến mất không

tăm tích, người ta nhìn lại chỉ kịp thấy ba cái lỗ sâu hoáy khổng lồ ở mặt đất bên dưới!

Ma trụ sừng sững cắm thẳng trên Hình đài, sau khi đánh lút ba bộ chiến tượng, sát khí ngập trời vẫn không chút sứt mẻ.

Mọi người tròn to đôi mắt.

Mục Trần nhẹ nhàng hạ xuống, đứng lên Đại Tu Di Ma Trụ. Ba bộ chiến tượng bị đè xuống lòng đất không thể bò dậy, phấn khích nhìn sang hướng Thái Thương viện trưởng, ôm quyền cười nói:

- Viện trưởng, khảo nghiệm này đã xong chưa?

Chương 393: Lời Nói Của Viện Trưởng

Toàn trường im lặng.

Quanh Hình đài, nhiều đệ tử há miệng còn chưa ngậm lại được, trong đầu vẫn còn vương vấn hình ảnh diễn biến khi nãy. Ma trụ đứng thẳng, sát khí ngập trời, dao động đáng sợ tê gáy phán tán ra, bên dưới ma trụ là ba bộ chiến tượng bị đè bẹp không thể cục cựa.

Cuộc chiến kết thúc cực nhanh ngoài dự kiến.

Vốn còn tưởng khi ma trụ kia xuất hiện sẽ là một hồi kịch chiến phấn khích, nào dè đâu chỉ một đòn đã đè bẹp ba chiến tượng kia.

Nhìn xuống dưới đáy hố kia mà mọi người thất thần, ba con chiến tượng Thông Thiên cảnh hậu kỳ .....

- Lợi hại quá!

Không ít những thiếu niên thiếu nữ hai mắt long lanh nhìn Mục Trần.

- Mục ca thật dũng mãnh!

Thành viên Lạc Thần hội thì hãnh diện gào to, kích động vô cùng.

Lạc Li mỉm cười nhàn nhạt.

Đằng kia, Tô Linh Nhi nghe thấy những tiếng hoan hô, ánh mắt nhìn thiếu niên kia cũng rung rinh, mặt hơi đỏ lên.

- Sao vậy? Động tâm ư?

Tô Huyên trêu đùa.

Tô Linh Nhi đỏ mặt, giật mình nhìn qua Lạc Li, chu miệng trề môi. Tình địch như thế thật chẳng chút nắm chắc.

- Cái tên này thật lợi hại, trước kia tháp tùng chúng ta thực hiện nhiệm vụ, đối diện cả Bạch Hiên cũng cực kỳ nguy hiểm. Vậy mà bây giờ ba con chiến tượng Thông Thiên cảnh hậu kỳ lại dễ dàng bị hắn nghiền nát.

Tô Huyên thở dài cảm thán. Mục Trần tiến bộ quá nhanh khiến nàng cảm thấy kinh hãi.

- Hắn bây giờ đã có năng lực vấn đỉnh Thiên bảng, nhưng sao hắn không làm vậy nhỉ, hắn sẽ dễ dàng trở thành người nổi tiếng nhất linh viện chúng ta cơ mà.

Tô Huyên dịu dàng cười:

- Vì hắn chẳng màng đến cái danh hiệu bá chủ Thiên bảng kia, hơn nữa có lẽ hắn cũng không muốn cướp lấy vị trí của Trầm Thương Sinh. Đám nam nhi lúc nào cũng có chút đồng cảm, đặc biệt là những nam nhi ưu tú như họ.

Tô Linh Nhi khẽ gật, không nói gì nữa.

Còn phía xa xa, Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông trầm tư yên lặng, họ kinh nghi nhìn kỹ bóng người đứng trên ma trụ, thần sắc khó hiểu.

- Xem ra hôm nay đã chính thức bị hắn qua mặt.

Trầm Thương Sinh thở dài, rồi cười sang sảng.

Lý Huyền Thông nhẹ nhàng gật đầu. Họ đều biết nếu là hai người bọn họ đơn độc chiến đấu với ba bộ chiến tượng kia, thì bây giờ đã bại thê thảm, chứ đâu thế lấy chiến tích lừng lẫy oai vệ như thế.

Có lẽ, bá chủ Thiên bảng cũng phải đổi chỗ .

Hắn và Trầm Thương Sinh cạnh tranh với nhau từ khi bước vào linh viện, nhưng lại chẳng ngờ có ngày bị một tân sinh vượt mặt cả hai.

Dù việc này đã đoán ra từ trước, nhưng đến thời điểm này trong lòng vẫn cảm thấy phức tạp vô cùng.

- Có điều ta sẽ không vì thế mà đầu hàng.

Trầm Thương Sinh cười nhạt, ánh mắt kiên định.

Lý Huyền Thông cũng mỉm cười, mười ngón tay đan vào nhau, ánh mắt cũng đang suy tính gì đó.

Trên Hình đài, Thái Thương viện trưởng ánh mắt cổ quái, nghĩ cũng không hề nghĩ tới Mục Trần lại có thể uy phong vượt ải khảo nghiệm cuối cùng như thế này.

Thái Thương viện trưởng nhìn chằm chằm Mục Trần, rồi cười nói:

- Chúc mừng ngươi! Vượt qua khảo nghiệm cuối cùng, ta chấp nhận cho ngươi đại diện Bắc Thương linh viện chúng ta tham gia Thánh Linh Sơn, so tài cao thấp với những thanh niên ưu tú trẻ tuổi hàng đầu của Bắc Thương đại lục.

Thái Thương viện trưởng vừa dứt lời, những tiếng hò reo hoan hô vang lên từ phía đám đệ tử. Nhiều năm rồi Bắc Thương linh viện mới lại cử đại diện tham dự sự kiện trọng đại nhất giới trẻ Bắc Thương đại lục a!

- Mục ca, cố lên! Xử cái đám gọi là thiên tài kia đi, cho chúng nó biết thế nào là đệ tử Bắc Thương linh viện!

- Mục Trần, các học tỷ đều ủng hộ ngươi!

- Làm vinh danh Bắc Thương linh viện đó nha!

Đủ loại cổ vũ phấn khích vang lên, mọi người ai nấy đều kích động.

Thái Thương viện trưởng cười xòa, thần sắc liếc nhìn một chút, thấy ngay vài kẻ đang trầm tư trong đám đệ tử. Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông, Hạc Yêu và những đệ tử hàng đầu, họ đều là những nhân vật uy vọng cao vút, thế nhưng bây giờ hoàn toàn bị che khuất bởi ánh sáng rực rỡ của Mục Trần.

Ngoài Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông có vẻ tốt, thì dường như người khác lại chịu đả kích không ít.

Thái Thương viện trưởng giơ tay vẫy, âm thanh dần dần giảm lại, lão chậm rãi nói:

- Các đệ tử, không biết các ngươi có biết tình hình của linh viện chúng ta hiện nay không?

Đám đông đệ tử bất giác giật mình, Thái Thương viện trưởng đổi chủ đề này khiến tất cả chưng hửng mờ mịt.

- Bắc Thương linh viện chúng ta trong những kỳ đại tái linh viện trước, thành tích không chỉ kém nhất trong Ngũ Đại Viện, mà thậm chí nhiều linh viện hàng đầu khác đều vượt qua chúng ta. Năm nay nếu như tiếp tục như vậy, thì danh hiệu Ngũ Đại Viện của chúng ta sẽ bị tước đi mất.

Đám đông đệ tử giật mình khiếo sợ, chợt cảm thấy trong lòng xốn xang. Bản thân là thành viên Ngũ Đại Viện khiến họ đắc chí, chẳng hề biết được tình cảnh nguy hiểm của Bắc Thương linh viện.

- Điều đó không phải nghĩa là thiên phú của đệ tử chúng ta kém, mà là Bắc Thương linh viện không dùng những phương cách cực đoan để huấn luyện. Ở đây bất cứ đệ tử nào cũng có điều kiện tu luyện như nhau, dù hắn có bối cảnh gia thế ra sao, bước vào đây thì phải là đệ tử Bắc Thương linh viện. Chúng ta không hề ưu đãi cho hắn vì thân phận của hắn, cũng không vì hắn có thiên tư ưu tú hơn người mà ưu đãi giúp hắn vượt trội những đệ tử khác. Chính vì thế mà thách tích của chúng ta tự nhiên thua kém.

Thái Thương viện trưởng tay chắp sau lưng, trong mắt vô số đệ tử thì phong thái rất đạo mạo, thanh âm hùng hậu vang trong tai mỗi người.

- Ta biết Bắc Thương linh viện không phải là nơi cuối cùng các ngươi thuộc về. Phần lớn sau khi tu luyện đến lúc nào đó đều rời đi, đến những vùng đất mạnh mẽ hơn nữa, để tôi luyện, để chinh chiến. Nhưng ta hy vọng mỗi người sau khi rời khỏi vẫn sẽ hãnh diện vì thân là đệ tử Bắc Thương linh viện. Chỉ cần các ngươi không quên mình là thành viên nơi đây, sau này các ngươi có trải qua bao nhiêu chuyện, trở về Bắc Thương linh viện sẽ là nơi che chở cuối cùng cho các ngươi, hậu thuẫn cho các ngươi!

Không khí linh viện im phăng phắc, tất cả đệ tử hay đạo sư, trưởng lão đều im lặng chăm chú lắng nghe.

Vài thiếu nữ tâm tính mềm yếu đã hơi đỏ đôi mắt, kiêu hãnh vì bản thân là thành viên Bắc Thương linh viện, cũng chính vì vị viện trưởng uy nghi kia khiến họ cảm thấy ấm áp.

Mục Trần cũng tròn mắt kinh ngạc nhìn Thái Thương viện trưởng. Miệng khẽ cười, cảm thấy may mắn vì khi trước chọn tu luyện ở Bắc Thương linh viện. Viện trưởng cam đoan dốc tất cả linh viện để làm hậu thuẫn cho đệ tử, không phải đi đâu cũng gặp được.

Thái Thương viện trưởng thần sắc ôn hòa, chậm rãi nói tiếp:

- Ta hy vọng mọi người cũng phải nhớ kỹ, tinh thần của Bắc Thương linh viện khi đối diện bất cứ thứ gì, không bao giờ dễ dàng đầu hàng. Có lẽ sau lần đại tái linh viện sắp tới, chúng ta sẽ không còn kiêu ngạo xưng danh là một trong Ngũ Đại Viện nữa, nhưng sẽ không bao giờ cúi đầu!

Hạc Yêu, Từ Hoang, Triệu Thanh Sam và đám đệ tử hàng đầu Bắc Thương linh viện khẽ run lên, ánh mắt lóe sáng, lợi hại.

"Bốp bốp bốp!"

Những tiếng vỗ tay đinh tai nhức óc vang lên như sấm, vô số đệ tử kích động, lần đầu tiên thấy vị viện trưởng nghiêm khắc kia lại khích lệ lòng người đến vậy.

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông cũng mỉm cười, rồi bay lên khiến người ta chú ý.

- Viện trưởng. . .

Trầm Thương Sinh cười nói:

- Chúng ta đương nhiên không dễ dàng đầu hàng, nhưng chúng ta cũng mong viện trưởng sẽ có lòng tin vào chúng ta. Chúng ta yêu mến nơi đây, sẵn sàng chiến đấu cho nó, nhưng cần phải được trợ giúp.

- Ví dụ?

Thái Thương viện trưởng nghi hoặc.

- Ví như. . . mở lại Bắc Thương Môn.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 394: Bắc Thương Môn

- Mở cửa Bắc Thương Môn. . .?

Lời Trầm Thương Sinh vừa dứt, mọi thứ dường như dừng lại. Thái Thương viện trưởng và đám trưởng lão hơi đổi sắc, ánh mắt nghi hoặc. Học không ngờ rằng Trầm Thương Sinh lại có thể yêu cầu như thế.

Bắc Thương Môn được xem như một vùng đất ma luyện cuối cùng của Bắc Thương linh viện. Nơi đó tỉ lệ tử vọng quá cao, cuối cùng hội nghị của linh viện cân nhắc lựa chọn, rồi quyết định đóng cửa. Cũng vì lý do đó mà nhiều năm trở lại đây thành tích của linh viện trở nên kém cỏi, lâm vào nguy cơ mất đi danh hiệu Ngũ Đại Viện.

Nhiều linh viện mạnh khác cũng có nơi ma luyện cuối cùng như thế, cũng rất quan trọng, vì nó có thể khiến những đệ tử hàng đầu tiếp tục tăng cường sức mạnh. Nhưng dù vậy thì so với bốn linh viện còn lại, thời gian thành lập của Bắc Thương linh viện có phần trễ hơn, nội tình vẫn không bì kịp.

Mục Trần chưng hửng trước diễn biến như thế này. Hắn đến Bắc Thương linh viện khoảng một năm, vẫn chưa biết được Bắc Thương Môn kia là cái gì. Nhưng nhìn ánh mắt của mọi người, mơ hồ có thể đoán ra vài thứ đặc biệt.

- Bắc Thương Môn rất nguy hiểm . . .

Thái Thương viện trưởng trầm tư hồi lâu.

- Viện trưởng. . . xin hỏi một câu. . .

Trầm Thương Sinh cười nhạt, khiêm tốn nhưng thẳng thắn nhìn trực diện Thái Thương viện trưởng:

- Con đường cường giả, có bằng phẳng hay chăng?

Không khí trầm lắng, chỉ có giọng nói của Trầm Thương Sinh văng vẳng. Đám đệ tử nhìn lên bóng người kia không giấu được vẻ tôn sùng kính phục. Hắn là Trầm Thương Sinh, bá chủ Thiên bảng. Dù cho hiện tại hắn bị che mờ một chút vì sự tỏa sáng của Mục Trần, nhưng địa vị trong lòng những đệ tử vẫn không hề thay đổi.

Thái Thương viện trưởng trầm tư, rồi mỉm cười bất đắc dĩ:

- Không ngờ bị một tiểu tử non nớt dạy dỗ ta...

Bên cạnh, Chúc Thiên và đám trưởng lão nhe răng cười.

- Bắc Thương Môn trước nay cũng không phải hoàn toàn niêm phong. Nhiều năm rồi chúng ta sửa chữa những chỗ khiếm khuyết, cũng có chút thành quả, nhưng vẫn cực kỳ nguy hiểm như xưa.

Thái Thương viện trưởng nhìn về phía Trầm Thương Sinh, chợt cười khoát tay:

- Bất quá ngươi đã bày tỏ như vậy, nếu ta còn thoái thác, thì cũng không hay cho lắm. Nhưng lần này mở cửa Bắc Thương Môn, phải hạn chế số người tiến vào, chỉ có đệ tử top 10 Thiên bảng mới đủ tư cách, và phải cam đoan tự nguyện.

Trầm Thương Sinh mừng rơn, cười to nói lớn:

- Ta xin tiến vào Bắc Thương Môn!

- Tính thêm ta vào nữa đi..

Lý Huyền Thông nhanh nhảu cười nhạt góp lời.

Cách đó không xa, Hạc Yêu chăm chú nhìn hai người khí độ bất phàm trên cao, lại quay nhìn sang Tô Huyên, hơi biến sắc nhưng cũng cắn răng mạnh mẽ hét lên:

- Còn có ta!

Hạc Yêu thình lình hét lớn khiến nhiều kẻ giật mình, ngay cả Tô Huyên cũng kinh ngạc ra mặt, nhưng ánh mắt vẫn thản nhiên chứ không biểu hiện gì nhiều. Hành động của hắn trước kia trong Thú Liệp Chiến khiến nàng càng thêm oán ghét, vốn bình thường đối đãi với Hạc Yêu cũng như bằng hữu xã giao, nhưng từ đó trở đi thì hoàn toàn lạnh nhạt.

Hạc Yêu quay lại nhìn Tô Huyên, thấy ánh mắt hờ hững của nàng, gương mặt càng thêm ảo não. Chuyện khi trước cũng do hắn nghĩ không chu đáo, chỉ một lòng nôn nóng đánh bại Mục Trần. Hắn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ tổn thương Tô Huyên, nói gì thì đó cũng là người con gái hắn rất thích.

- Viện trưởng nói lúc nãy rất đúng, ta nghĩ cũng nên dốc toàn lực bản thân cho Bắc Thương linh viện trong đại tái sắp tới. Nhưng nếu không vào Bắc Thương Môn, e rằng ta chẳng đủ tư cách so kè với đám thiên tài siêu đẳng của mấy linh viện khác.

Hạc Yêu chua xót chuyển chủ đề. Thực ra thì gương mặt hắn cũng ưa nhìn anh tuấn, chỉ có cái hơi mang vẻ âm lãnh nham hiểm, trong Bắc Thương linh viên cũng không ít nữ sinh mê mẩn tương tư hắn.

- Thủ lĩnh oai thật!

Thành viên Yêu môn ngạc nhiên mà hứng chí, kích động khi thấy thủ lĩnh của họ hơi có vẻ khác. Lựa chọn của Hạc Yêu khiến cho họ bất giác cũng cảm thấy hãnh diện tự hào.

- Cái tên này khó khi nào hăng hái như thế chứ.

Tô Linh Nhi thì nghi hoặc chẳng tin, đến gần ghé tai Tô Huyên thì thầm.

Tô Huyên liếc nhìn Hạc Yêu. Lúc nàng nhìn qua hắn cảm giác được, bỗng nhiên cũng đứng thẳng hơn nhiều. Và lúc này hắn thấy trong ánh mắt Tô Huyên dường như cũng có đánh giá một chút, không còn hờ hững mặc kệ bây như lúc nãy nữa, khiến cho trái tim bỗng dưng đập thình thịch.

Không khí Bắc Thương linh viện bị ba người Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông, Hạc Yêu khiến cho trở nên sôi động. Nhiều đệ tử tiếc rẻ khi mình chỉ còn cách top 10 không xa, bằng không cũng có dịp chân chính vì Bắc Thương linh viện mà hăng hái một hồi.

Từ Hoang cũng bị ảnh hưởng bởi không khí sôi trào đó, bản thân là một cường giả đỉnh cao của Bắc Thương linh viện, dĩ nhiên đâu thể lui bước.

Thế là trước ánh mắt tự hào ngưỡng mộ của muội muội Từ Thanh Thanh, hắn bước tới bay lên.

Gần đó, Triệu Thanh Sam và Mộ Phong Dương nhướng mày liếc nhau, bất đắc dĩ chép miệng. Lỡ tranh giành lấy cái top 10, bây giờ lùi bước thì dân chúng cười cho thúi mũi. Bản thân cũng là kẻ kiêu ngạo, đâu chịu lép vế trước kẻ khác. Sau Từ Hoang, chính là hai người bọn họ lập tức hưởng ứng.

Rốt cuộc top 10 Thiên bảng ngoài Mục Trần, Lạc Li và Tô Huyên, 7 người còn lại đều lơ lửng trên bầu trời, khiến cho đám đông đệ tử hứng chí hò reo, nhiệt huyết tranh đấu sôi trào. Bình thường bên trong viện tranh đấu phe phái ra sao, nhưng khi đối với người ngoài, cảm giác đoàn kết lại khiến cho họ vô cùng kiêu hãnh.

Thái Thương viện trưởng và đám trưởng lão thấy cảnh này chỉ biết thở ra, nhưng cũng thấy vui mừng. Đệ tử vì vinh nhục huy hoàng của linh viện mà chiến đấu, đó chính là thành công lớn của công tác đào tạo.

Thái Thương viện trưởng phất tay áp chế tiếng ồn, rồi cười nói ôn hòa:

- Ba ngày nữa chúng ta sẽ mang Mục Trần đến Thánh Linh Sơn. Sau việc đó rồi thì Bắc Thương Môn sẽ lại mở cửa!

Lời viện trưởng vừa dứt, đám đông đệ tử lại hò reo. Thời gian tới đây, vì danh hiệu Ngũ Đại Viện, Bắc Thương linh viện sẽ dốc toàn lực.

Mục Trần mỉm cười nhìn không khí sục sôi kia. Mọi người đã cố gắng như thế, bản thân ta cũng không được tụt lại phía sau. Ít nhất trong chuyện Thánh Linh Sơn trước mắt, hắn phải lấy lại thể diện cho Bắc Thương linh viện!

Trong một cự điện tối tăm đen đúa, không khí lạnh lẽo đầy áp lực.

Ghế chủ tọa trong cự điện, Hắc Long Chí Tôn ngẩng lên, nhìn vào một góc âm u trong điện, mở miệng thản nhiên:

- Tin tức đã xác định, Bắc Thương linh viện lần này sẽ tham gia Thánh Linh Sơn. Kẻ đi chính là tên Mục Trần đã đoạt lấy Đại Tu Di Ma Trụ kia.

- Hô hô! Bắc Thương linh viện thật gan to tày trời, sự kiện này, bọn tiểu tử còn đang bú ti cũng dám tham gia ư....

Góc âm u đó chợt vang lên tiếng cười ma quái, một bóng người ẩn hiện.

- Đến cũng tốt, thế thì kế hoạch của chúng ta đã có thể thực hiện. Nhiều năm nay ẩn nhẫn thế là đủ.

Hắc Long Chí Tôn cười khẩy.

- Chuẩn bị chu đáo rồi chứ? Cái con chim già của Bắc Thương linh viện kia thật phiền phức.

Một góc khác lại vang lên tiếng nói.

- Ừm, yên tâm! Lão già đó dám đến, tự nhiên sẽ có người đối phó. Bây giờ chúng ta sẽ cho bọn Bắc Thương linh viện biết, Bắc Thương đại lục này cường đại nhất, vẫn luôn là Long Ma Cung chúng ta!

- Còn nữa, Đại Tu Di Ma Trụ phải thu hồi lại, đó là chí bảo của Long Ma Cung chúng ta.

Hắc Long Chí Tôn mỉm cười:

- Tiểu tử kia đến tham gia Thánh Linh Sơn, còn cơ hội nào tốt hơn....

Lời nói xong, hắn vung tay lên khiến không gian biến dạng, tạo thành một thông đạo. Những tiếng tru kinh dị đáng sợ như vạn quỷ gào thét, rồi một cái bóng đen từ nơi đó bước ra.

Người đó mặc quần áo bình thường, vải bố xơ xác. Đôi mắt buồn bã bám đầu bụi, sau lưng hắn là một cây thương đen tuyền, những cái bóng đen gào thét bay lượn trên thân thương, khóc la thảm thiết.

Bước ra, hắn đứng đó chẳng nhúc nhích, như một khối đá lạnh băng.

- Hình Thiên, ba ngày nữa chuẩn bị đến tham gia Thánh Linh Sơn. Nhiệm vụ của ngươi lần này là lấy đầu Mục Trần của Bắc Thương linh viện, thu hồi Đại Tu Di Ma Trụ trong tay hắn!

Hắc Long Chí Tôn nhàn nhạt ra lệnh.

Người kia hờ hững nhìn lên, rồi nhẹ nhàng gật đầu, sau đó xoay người bỏ đi, không nói tiếng nào.

Cung cách quỷ dị khiến người khác lạnh gáy.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 395: Khởi Hành

Bắc Thương linh viện sôi động hơn ba ngày, rồi sau đó mọi người nhận thấy không khí trong linh viện có nhiều biến chuyển. Trước nay nhiều thế lực tranh đấu, nhưng nửa năm tới đại tái linh viện sẽ đến, khiến cho mọi người trở nên đoàn kết hơn. Đặc biệt sau khi Thái Thương viện trưởng diễn thuyết sâu sắc tình cảnh bi đát của linh viện, khiến cho không ít đệ tử nao nao xúc động. Bản thân là thành viên, dĩ nhiên cũng nên vì danh dự của tập thể mà cố gắng dốc sức.

Do vậy mọi người trở nên hăng hái tu luyện, vài đệ tử vị trí gần top 10 Thiên bảng không ngừng phấn đấu, mong muốn bản thân sẽ có được tư cách tiến vào Bắc Thương Môn tu luyện. Họ biết nơi đó nguy hiểm rình rập, nhưng chẳng ai tỏ ra sợ hãi lui bước.

Đến ngày thứ tư, chính là lúc Mục Trần khởi hành rời khỏi Bắc Thương linh viện, để đến tham gia sự kiện quan trọng nhất giới trẻ Bắc Thương đại lục.

Khu tân sinh, trên tiểu lâu, Mục Trần quay sang bên cạnh mỉm cười dịu dàng với Lạc Li:

- Đi thôi!

Dù danh ngạch tham gia của Bắc Thương linh viện chỉ có một, nhưng Lạc Li cũng muốn đi theo Mục Trần. Hắn cũng không phản đối, ra ngoài được ở cùng Lạc Li, thật cầu còn không được.

Lạc Li mỉm cười gật nhẹ, hai người bay lên như lưu tinh xuyên qua không gian, hướng đến tòa cung điện nguy nga ở trung ương linh viện.

Thái Thương viện trưởng và các trưởng lão đã sớm chờ đợi.

Mục Trần cùng Lạc Li hạ xuống, lướt nhìn qua đám người, bất giác giật mình. Bóng dáng yêu kiều áo quần trắng tinh, dung nhan xinh đẹp và lạnh lùng, chính là Linh Khê.

Mục Trần tỏ ra kỳ quái khi thấy Linh Khê xuất hiện. Vì thực ra Linh Khê chỉ mang danh trưởng lão, nào có can dự gì vào những chuyện của đệ tử Bắc Thương linh viện.

Nhận thấy ánh mắt đó của Mục Trần, dáng vẻ lạnh lùng của Linh Khê lại mất sạch, khiến cho vài trưởng lão bên cạnh ngạc nhiên. Tính tình nàng thế nào, bọn họ còn lạ gì, đời nào mới tỏ ra ưu ái mỉm cười với ai.

Vậy mà gặp Mục Trần lại có vẻ dịu dàng như thế, thật là chuyện đời hiếm gặp.

- Lần này ta cũng sẽ tháp tùng các ngươi đến Thánh Linh Sơn.

Linh Khê mỉm cười.

- Ha hả, trưởng lão Linh Khê thực lực bất phàm, có nàng đi theo, hắn là có thể an toàn hơn nhiều.

Thái Thương viện trưởng cười lớn phá tan bầu không khí kỳ quái. Việc Linh Khê chủ động yêu cầu đi cùng lão cũng tò mò lắm, nhưng không từ chối. Có thêm cường lực thì càng thêm an toàn, tuy rằng trên Bắc Thương đại lục không có mấy kẻ mù mà chọc vào Bắc Thương linh viện, nhưng cẩn tắc vô áy náy.

Rồi lão lại liếc sang Mục Trần đầy thâm ý. Xưa nay Linh Khê chẳng hề ngó ngàng đến chuyện lớn bé trong linh viện, đột nhiên muốn đi cùng ắt phải liên quan đến Mục Trần, mà nói cho kỹ ra chắc chắn là có ý bảo vệ hắn.

Linh Khê lại chủ động ra tay bảo vệ Mục Trần?

Việc này chính lão Thái Thương cũng cảm thấy bất khả tư nghị. Với tính cách hờ hững của Linh Khê, dù cho Bắc Thương linh viện có bị phá hủy nàng cũng chẳng mảy may động lòng, chứ đừng nói đến....

Nhưng dù có tò mò hay khó hiểu ra sao, lão cũng không dại mà tìm hiểu cái uẩn khúc trong mối quan hệ của Mục Trần và Linh Khê, xem ra nó chẳng hề đơn giản dễ hiểu chút nào...

Mục Trần nhìn thấy ánh mắt của Thái Thương viện trưởng, nhất thời rủa thầm trong bụng, rồi liếc sang Lạc Li. Cô nàng vẫn yên lặng cười tủm tỉm như trước, thậm chí khi thấy Linh Khê liếc mắt đưa tình còn cười chào lại, nhưng bất ngờ lúc cúi đầu thì môi mấp máy, một âm thanh nhè nhẹ bay vào tai Mục Trần.

- Có lực hút lớn nhỉ...

Mục Trần giật bắn người, tằng hắng một tiếng:

- Đừng nghĩ bậy, Linh Khê tỷ chỉ không yên tâm thôi.

Lạc Li chẳng nói gì, ánh mắt tỏ ra khó đoán, làm cho Mục Trần nổi hết cả da gà.

- Mọi người đã đến đủ, chúng ta khởi hành thôi.

Thái Thương viện trưởng vung tay, ngắt ngang màn ghen tuông tình tứ của đám trẻ, dẫn đầu bay lên không trung. Mạch U điện chủ và trưởng lão Chúc Thiên bay theo. Đối với Thánh Linh Sơn, Bắc Thương linh viện rất coi trong, không chỉ viện trưởng ra mặt, hai vị thiên tịch trưởng lão đứng đầu cũng theo đến, đội hình này khá cường hãn.

- Các ngươi đi với ta, bằng không tốc độ theo không kịp.

Linh Khê bước đến chỗ Mục Trần và Lạc Li, mỉm cười chỉ tay ra. Một cái lỗ đen bay ra lơ lửng giữa không.

- Vậy phiền trưởng lão Linh Khê rồi.

Lạc Li khẽ gật.

- Nếu không ngại thì ta Linh Khê tỷ như Mục Trần đó, sau này gặp lại dì Tịnh còn có thể nói vài tiếng giúp ngươi.

Linh Khê âm thầm đánh giá Lạc Li, chẳng tìm ra một tì vết nào. Một cô gái tuyệt mỹ như thế cũng khó trách Mục Trần yêu thích.

Lạc Li bất giác đỏ mặt, nàng đã nghe Mục Trần kể lại, dĩ nhiên biết được dì Tịnh mà Linh Khê đề cập chính là mẫu thân Mục Trần.

- Linh Khê tỷ!

Lạc Li cười yếu ớt. Nàng không thích kết bè kết bạn, nhưng Linh Khê muốn bảo vệ Mục Trần nàng cũng thấy, nên cũng không ngại mà tỏ ra hảo cảm.

Linh Khê cười, nắm tay Lạc Li kéo đi bay vào trong lỗ đen, Mục Trần thấy vậy vội bay theo.

Lúc họ bay lên trời, vô số đệ tử đều chăm chú dọi theo, ai nấy đều biết hôm nay là ngày Mục Trần rời khỏi Bắc Thương linh viện, đến Bắc Thương đại lục, đại diện linh viện tham gia Thánh Linh Sơn.

Trên một đỉnh núi, Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông bay ra, cười lớn nói với Mục Trần:

- Mục Trần, lần này thể diện Bắc Thương linh viện chúng ta nhờ vào ngươi!

Mục Trần trịnh trọng gật đầu:

- Yên tâm, bất kể kẻ nào đến cản, ta cũng không dễ dàng đầu hàng.

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông cùng cười lớn. Vốn là đệ tử ưu tú nhất của linh viện, việc như thế này nên phải để họ ra mặt, thế nhưng sự thật tàn khốc, thời gian tu luyện của họ cũng không nhiều, tuổi

tác cũng kém hơn đám trẻ tuổi hàng đầu Bắc Thương đại lục kia. Do đó trách nhiệm này họ không thể gánh nổi, đành nén lại phức tạp trong lòng để đặt hy vọng vào Mục Trần sẽ tỏa sáng tại Thánh Linh Sơn, tạo nên kỳ tích.

Tất cả đều là thành viên Bắc Thương linh viện, vinh cùng vinh, nhục cùng nhục.

Thái Thương viện trưởng dặn dò Mục Trần:

- Lúc đó chỉ cần dốc hết sức, việc này rất trọng đại nên sẽ luôn có hình ảnh truyền tức thời về trong viện, để mọi người đều thấy được biểu hiện của ngươi.

Mục Trần kinh hãi, rồi bất đắc dĩ cười xòa. Quả thật làm thế càng khiến hắn chịu áp lực, nhất cử nhất động đều bị mọi người nhìn thấy, nếu không dốc toàn lực e rằng thê thảm nhục nhã rồi a.

- Đi thôi!

Thái Thương viện trưởng vung tay, linh lực trong thiên địa như biển lớn dâng trào, khiến không gian trước mặt bị biến dạng dữ dội, rồi hình thành một thông đạo lớn. Thái Thương viện trưởng dẫn đầu đoàn người tiến tới thông đạo.

Đằng sau, mọi người cũng lập tức theo sát, cổng không gian há miệng nuốt hết tất cả, không trung nhanh chóng yên tĩnh trở lại, mọi người vừa ở đó đã biến mất không tung tích.

- Chẳng biết lần này hắn sẽ đạt thành tích ra sao.

Trầm Thương Sinh thở dài nhìn theo:

- Nghe nói có vài kẻ trong đám kia đã chạm đến Chí Tôn Tam Nan...

Lý Huyền Thông gật đầu, lẩm bẩm:

- Chí Tôn Tam Nan a. . . rất phiền toái!

Thực lực như thế gần như đã tiến sát Chí Tôn, mạnh hơn Thông Thiên cảnh nhiều lắm.

- Ta sẽ không chấp nhận cho hắn thất bại, cả năm nay những chuyện hắn làm ra khiến ta sửng sốt rất nhiều. Tên tiểu tử trước kia phải dốc sức tiếp ba chiêu của ta, thế mà nay cả ta cũng phải ngước nhìn.

Lý Huyền Thông đột nhiên cười to.

Trầm Thương Sinh mỉm cười, ngẩng lên nhìn không trung phẳng lặng, lẩm bẩm trong lòng.

"Mục Trần, mọi người trong Bắc Thương linh viện chúng ta đều đang nhìn ngươi đó, hãy thể hiện hết sức cho chúng ta xem nào!"

Đến khi ngươi trở về, bá chủ Thiên bảng chính là ngươi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 396: Thánh Linh Thành

Thánh Linh Sơn, tọa lạc tại giáp ranh trung ương Bắc Thương đại lục. Khu vực này gọi là Thánh Linh vực, danh tiếng lừng lẫy.

Tương truyền Thánh Linh Sơn truyền thừa từ viễn cổ xa xưa, vốn ngọn núi này không mấy nổi bật, chỉ từ khi một vị Thiên Chí Tôn tạ thế nơi đây, thì nó lại trở nên bất phàm. Một sức mạnh cường đại thần bí ngăn cách, linh khí triều tịch đáng sợ bao quanh khiến người ta không dám tùy tiện xông vào.

Chỉ có cách vài năm thì nó mới yếu đi một chút, và đó chính là lúc giới trẻ tuổi Bắc Thương đại lục lại tổ chức một sự kiện trọng đại hàng đầu.

Nơi Thánh Linh Sơn có một cơ duyên gọi là Thánh Linh tẩy lễ, có sức hấp dẫn vô song với tất cả những ai cố gắng bước đến trình độ Chí Tôn. Đối với những thế lực lớn thì càng chú ý nhiều hơn, vì trong Đại Thiên thế giới mênh mông vô tận, chỉ Chí Tôn chân chính mới xứng danh là cường giả. Một thế lực càng có thêm nhiều Chí Tôn, thì chiến lực tăng cao, áp lực đối với bên ngoài trở nên đáng sợ hơn.

Để có được Thánh Linh tẩy lễ kia, bao nhiêu thế lực trên Bắc Thương đại lục đều đỏ mắt hăm he, toàn lực tranh đấu, nhằm để cho thiên tài của mình nhận được cơ duyên đó, bước tiếp trên con đường Chí Tôn với trụ cột vững chắc.

Mỗi khi Thánh Linh Sơn bắt đầu, lập tức khiến sóng gió nổi khắp Bắc Thương đại lục, các thế lực hò nhau dốc sức hỗ trợ những thiên tài trẻ tuổi của mình ra sức tranh đoạt.

....

Khi nhóm người Mục Trần đến được Thánh Linh vực, cũng cần đến nửa ngày. Dù vậy tốc độ như thế vẫn khiến Mục Trần sợ hãi chịu không nổi. Thật quả là Chí Tôn có khác, nếu chỉ mình hắn dùng tốc độ tối đa bay đi, cũng cần ít nhất là một ngày mới đến được.

Đoàn người tiến vào Thánh Linh vực, Thái Thương viện trưởng trực tiếp dẫn mọi người đến Thánh Linh thành.

Thánh Linh thành sừng sững bao năm dưới Thánh Linh Sơn, cổ kính mà đặc biệt. Vị trí nhạy cảm này trung lập, vì chẳng thế lực nào đủ sức cũng như can đảm độc chiếm nó. Làm như thế dễ khiến những thế lực khác không vừa mắt mà liên kết tiêu diệt, dễ dẫn đến họa diệt môn.

Thánh Linh thành hôm nay chính là lúc náo nhiệt nhất nhiều năm qua, vô số cường giả thế lực tứ phương xuất hiện. Thậm chí cả những cường giả độc hành cũng góp mặt, dù cho họ biết tranh đoạt với các thế lực cũng không khôn ngoan cho lắm, nhưng vì mục tiêu hấp dẫn, lý trí cũng phải tạm gác qua một bên.

Vì Chí Tôn Tam Nan quá đáng sợ. Thân thể nan, linh lực nan, Thần Phách nan... từng nan một khủng bố hơn. Chỉ cần một sai lầm nhỏ sẽ hóa thành tro tàn, cả Thần Phách cũng không thể trốn thoát, tan nát trong thiên địa.

Vô số cường giả đã tan biến ở cửa ải tam nan kia, vĩnh viễn tiêu tán.

Do đó với họ mà nói, Chí Tôn Tam Nan đáng sợ hơn cả việc đắc tội những thế lực kia.

Cân nhắc hai việc, bên trọng bên khinh đã rõ ràng

Lúc Mục Trần đến Thánh Linh thành, tòa núi mơ hồ phía xa xa sau thành trì ẩn hiện, sương linh khí dày đặc dâng lên khiến người ta cách rất

xa cũng cảm thấy áp lực đáng sợ, tiếng sấm rền nổ vang ầm ầm lan đến tận đây.

Thấy cảnh đó, hắn cũng trợn mắt nghiêm túc. Một tòa núi từ tít xa tắp không thấy rõ mà còn có áp lực lớn không hình dung nổi như thế.

- Chắc chắn là Thánh Linh Sơn.

Thái Thương viện trưởng mỉm cười lên tiếng:

- Khu vực này, bất kỳ cường giả Chí Tôn nào cũng không thể tới gần, vì có một uy áp đáng sợ, có lẽ do vị Thiên Chí Tôn kia trước khi tạ thế để lại. Nhưng cái uy áp đó những người chưa bước đến Chí Tôn cảnh lại không phát hiện ra được. Ha ha, có lẽ đó là ưu ái của vị Thiên Chí Tôn kia.

Thái Thương viện trưởng ngữ khí cảm thán. Chí Tôn chính là cường giả, thì Thiên Chí Tôn chính là đế vương của Chí Tôn. Đối mặt sức mạnh đó, thực lực của lão chẳng có chút tư cách phản kháng.

Mục Trần chép miệng. Thiên Chí Tôn, mạnh thật! Chỉ là uy áp lưu lại, mà cả Thái Thương viện trưởng cũng không dám tới gần.

- Thánh Linh Sơn này nhìn như không xa lắm, nhưng thật ra bị phong tỏa bởi một không gian cách ly. Chỉ có thể đợi đến đúng thời điểm, mới có thể phá một lối nhỏ tiến vào trong.

Thái Thương viện trưởng nói tiếp:

- Theo ta tính, ba ngày sau chính là lúc Thánh Linh Sơn bắt đầu. Bây giờ thì yên tĩnh chờ đợi thôi.

Mục Trần gật đầu vâng dạ.

- Đi thôi, đến Thánh Linh các, nơi đó chính là chỗ những thế lực hàng đầu Bắc Thương đại lục hội tụ. Có lẽ ngươi sẽ gặp được vài thanh niên trẻ tuổi hàng đầu đại lục hiện nay.

Thái Thương viện trưởng chỉ về lầu các nguy nga nhất trong thành, rồi dẫn Mục Trần và mọi người đến đó.

Thánh Linh thành hiện tại rất sôi động nhộn nhịp. Trên không trung vô số người bay tới bay lui như mắc cửi, thực lực đa số đều bất phàm, khiến cho Mục Trần cảm thấy lo lắng. Bắc Thương đại lục đầy rẫy tàng long ngọa hổ, bất kể là Bạch Long thành hay là Tây Hoang thành ngày trước, so với nơi này thật không đáng nhắc tới.

Thái Thương viện trưởng dừng lại trước lầu các, rồi ngẩng lên nhìn tầng cao nhất, nhận ra vài dao động quen thuộc. Xem ra đám lão già kia lần này đều ra mặt a.

- Mục Trần, các ngươi cứ tùy ý tìm chỗ nghỉ ngơi, ta đi gặp vài người quen.

Thái Thương viện trưởng dẫn mọi người tiến vào Thánh Linh các, rồi cười nói bay lên khu vực trên cao kia. Nơi đó tập trung những chúa tể một phương Bắc Thương đại lục, không thích hợp với những người trẻ như Mục Trần.

Thái Thương viện trưởng cùng với Mạch U điện chủ, trưởng lão Chúc Thiên bay lên tầng cao nhất. Nơi đó có thủ vệ mắt lóe hung quang, nhưng với thực lực bất phàm như bọn họ nhìn thấy ba người của Thái Thương viện trưởng cũng chẳng dám ngăn cản, ngược lại khom người cung kính, để họ tiến lên lầu.

- Chúng ta tìm chỗ nghỉ thôi.

Mục Trần quay lại cười nói, rồi tìm đến những chỗ ngồi trên một lầu các. Lúc này ở đây long xà hỗn tạp, chẳng biết có bao nhiêu cường giả thế lực cùng tụ họp, hắn có thể quan sát một chút xem những nhân vật khó nhằn nhất Thánh Linh Sơn là những ai.

Mà khi đó, cũng có không ít ánh mắt chú ý lại bọn họ, ngoài Mục Trần cũng không đáng chú ý, thì Lạc Li và Linh Khê là hai vị tuyệt thế

mỹ nhân khó gặp. Lạc Li im lặng như đóa hoa trong u cốc, tỏa hương thơm ngát. Linh Khê mang vẻ thông minh sắc xảo, cực kỳ lãnh đạm, khí chất thanh tao cách người ngàn dặm, khiến chẳng ai dám đến bắt chuyện.

Mỹ nữ luôn là sinh vật khiến cường giả nam nhân chú ý nhất, bất kể nơi đâu.

Dung nhan tuyệt mỹ của hai nàng khiến cho không ít kẻ ngứa ngáy trong lòng, thế nhưng ai cũng biết, kẻ có thể bước vào đây không thực lực cường hãn thì cũng thế lực mạnh mẽ, chẳng ai đủ can đảm quậy phá đùa giỡn, chỉ dám dùng ánh mắt liếc ngang liếc dọc, trong lòng hoang tưởng đủ trò.

Ba người kia vẫn như không thấy không biết gì xung quanh, chỉ thì thào trò chuyện với nhau, thỉnh thoảng cười đùa khiến người ta ghen tị.

Đột nhiên trên lầu truyền lại vài tiếng xôn xao, kéo đi sự thu hút chú ý của mọi người, ai nấy đều nhìn ra cửa lớn.

Mục Trần thấy vậy cũng tò mò nhìn ra, bắt gặp ngay một bóng dáng xinh đẹp đang chậm rãi bước vào.

Một cô gái thanh tú trẻ tuổi, cao cao mà đầy đặn. Nhuyễn giáp tinh xảo bó sát người vừa vặn, những đường cong chỗ lồi chỗ lõm rất mê hoặc.

Đôi chân thon thả lộ ra da thịt dưới chiếc váy da màu đỏ cực kỳ gợi cảm.

Một mỹ nhân đỏ và nóng rực như lửa.

Chính Mục Trần cũng không tránh khỏi dán mắt vào vẻ yêu kiều hoang dã hỏa bạo của cô gái kia, bất giác nhận thấy Lạc Li nhẹ nhàng liếc sang, vội vã chớp mắt quay lại nhìn nàng trân trân. Cô gái bất đắc dĩ lắc đầu buồn cười.

Linh Khê bên cạnh nhìn thấy cô gái kia, lại tỏ ra nao nao lạ lùng.

Vài người trên tiểu lâu dường như nhật ra hỏa mỹ nữ kia, tặc lưỡi không dám nhìn lâu. Họ biết rõ cô gái đó lợi hại ra sao, bối cảnh gia thế hùng hậu cỡ nào.

Cô gái trẻ bước vào chẳng tỏ ra quan tâm gì, tùy ý liếc nhìn xung quanh, chợt giật mình mừng rỡ, hai mắt mở lớn.

Ánh mắt cô gái nhìn qua hướng bọn Mục Trần, khiến hắn hơi sửng sốt.

Hỏa mỹ nhân nhanh chóng bước đến, giọng nói trong trẻo thốt lên.

- Linh Khê tỷ, sao người cũng ở đây?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 397: Rồng Rắn Lẫn Lộn

- Linh Khê tỷ?

Mục Trần chưng hửng nhìn cô gái gợi cảm trước mặt, nàng gọi như vậy khiến hắn cực kỳ kinh ngạc, chẳng lẽ có quan hệ gì với Linh Khê sao?

Mục Trần nghi hoặc liếc qua, Linh Khê chỉ mỉm cười:

- Nàng là đại tiểu thư Cửu Hạ thương hội, Hạ Du Nhiên.

Mục Trần càng thêm cả kinh, quái dị nhìn lại cô gái kia. Hạ Du Nhiên? Một người cực kỳ nổi tiếng trong giới trẻ của đại lục, nghe nói thực lực còn mạnh hơn nhiều so với Ma Long Tử.

- Linh Khê tỷ, thật sự là lâu lắm không gặp. Không ngờ tỷ cũng đến đây, năm nay Bắc Thương linh viện cũng cử người tham dự Thánh Linh Sơn sao?

Hạ Du Nhiên rất vui vẻ khi thấy Linh Khê hiện diện ở đây, nàng cười tươi rói khiến người ta tròn mắt hâm mộ.

Linh Khê nhẹ gật đầu, rồi chỉ sang Mục Trần:

- Lần này là hắn tham dự.

- Hả?

Hạ Du Nhiên hơi ngạc nhiên, liếc mắt nhìn qua đã biết hắn chỉ có thực lực Thông Thiên cảnh sơ kỳ. Thực lực này sao cũng tham gia Thánh Linh Sơn?

Nhưng nàng lại không biểu hiện ra, chỉ cười chào Mục Trần:

- Xin chào, ta là Hạ Du Nhiên, nói lại ta xem như là học tỷ của ngươi đó.

- Học tỷ?

Mục Trần thêm một phen kinh ngạc, Hạ Du Nhiên lại từng là đệ tử Bắc Thương linh viện?

- Mấy năm trước từng đến Bắc Thương linh viện tu luyện một năm, rồi vì chuyện nội bộ thương hội mà được triệu hồi trở về, nói cách nào đó cũng xem như là học tỷ của ngươi.

Linh Khê giải thích.

Mục Trần mới vỡ lẽ, cười nói:

- Chào Hạ học tỷ, ta là Mục Trần.

- Lạc Li!

Lạc Li tiếp lời.

- Mục Trần?

Hạ Du Nhiên tròn mắt chớp chớp, liếc ngang liếc dọc đánh giá hắn, lẩm bẩm kinh ngạc:

- Chẳng lẽ chính là Mục Trần đã đánh bại Ma Long Tử ở Tây Hoang thành đó sao?

Mục Trần lại chẳng nghĩ tới việc này đã đồn đại ra, nhưng cũng gật đầu xác nhận.

- Khó trách....

Cửu Hạ thương hội ở Bắc Thương đại lục cũng là thế lực hàng đầu, năng lực tình báo bất phàm. Sự việc diễn ra ở Tây Hoang thành xa xôi nhưng Hạ Du Nhiên vẫn biết rõ tường tận. Ngày đó Mục Trần chỉ mới thực lực Hóa Thiên cảnh hậu kỳ, vậy mà cuối cùng có thể đánh bại Ma Long Tử Thông Thiên cảnh hậu kỳ. Chuyện kỳ thú như thế thậm chí đến trưởng lão trong Cửu Hạ thương hội cũng nghĩ không ra, chênh lệch quá lớn như thế. Nhưng dù vậy họ vẫn tin chắc, vì tình báo rất chắc chắn.

Hiện tại Mục Trần còn mạnh hơn lúc giao đấu với Ma Long Tử, đã chân chính bước vào Thông Thiên cảnh, vậy thì chiến lực bất phàm của hắn thật không thể khinh thường.

Nhưng việc thế này Hạ Du Nhiên lại khá vui thích, nàng cũng ở Bắc Thương linh viện tu luyện một năm, cũng rất thích nơi này, bây giờ nhìn thấy linh viện trở lại tham dự sự kiện trọng đại này, khiến nàng cũng vui lây.

- Ngưỡng mộ đại danh đã lâu!

Hạ Du Nhiên chắp tay cười lớn:

- Yên tâm, Thánh Linh Sơn hôm nay có vấn đề gì cứ tìm ta, ta sẽ bảo vệ ngươi!

Mục Trần cũng cười, khí khái hào sảng của nàng khiến hắn cũng có nhiều hảo cảm với vị "học tỷ" vừa gặp mặt.

- Linh Khê tỷ, ta không ngờ lần này tỷ cũng ra mặt. Ta nhớ trước kia mọi chuyện trong linh viện có đời nào tỷ quan tâm đâu?

Hạ Du Nhiên thoải mái ngồi xuống bên cạnh, có vẻ như rất thân thiết với Linh Khê.

Ba giai nhân tuyệt sắc cùng hội lại một chỗ, khiến nhóm người bọn họ trở thành nơi người ta chú ý nhất. Người ở đây cũng có nhãn lực cao,

nhìn biết thân phận Hạ Du Nhiên thì càng thêm kiêng dè, tiếng tăm của nàng ở Bắc Thương đại lục cũng rất cao.

Vả lại nàng còn có thân phận đại tiểu thư Cửu Hạ thương hội, thế thì chẳng có mấy người có khả năng đắc tội với nàng.

Cũng nhờ phúc của Hạ Du Nhiên, vài người lúc này bắt đầu chú ý đến Mục Trần. Những nơi này tin tức lan rất nhanh, chỉ lát sau người ta dần biết được thân phận của nhóm người kia, thậm chí tên tuổi cũng biết rõ. Dù sao sau trận chiến Tây Hoang thành, Mục Trần cũng đã có chút tiếng tăm trên Bắc Thương đại lục, so ra vẫn còn kém người như Hạ Du Nhiên nhiều, nhưng cũng không đến mức vô danh tiểu tốt.

- Bọn họ là người Bắc Thương linh viện à. . .

- Hô hô, không ngờ vắng mặt nhiều năm, Bắc Thương linh viện lần này cũng dám tới tham gia Thánh Linh Sơn . . . chẳng lẽ không sợ những "thiên tài tháp ngà" lại phải bỏ mạng sao chứ?

- Tên kia không đơn giản, Mục Trần cách đây không lâu đã đánh bại Ma Long Tử của Long Ma Cung ở Tây Hoang thành.

- Không phải chớ? Thực lực của hắn có mạnh mẽ gì, Ma Long Tử theo ta biết đã đạt tới Thông Thiên cảnh hậu kỳ rồi mà?

- Bởi thế mới nói không đơn giản, lần này Bắc Thương linh viện tham gia Thánh Linh Sơn hắn là cử hắn đi. Ngươi nghĩ coi, nếu không có đủ năng lực, Bắc Thương linh viện cho phép hắn tới sao?

- Vậy thì cứ chờ xem hắn có năng lực gì....

". . . . . ."

Trong lúc đó, ở một góc tối có bình phong che khuất, một ánh mắt bí ẩn chiếu thẳng đến chỗ nhóm người Mục Trần.

Chủ nhân của nó hắn nhiên không tầm thường, sau khi thấy Hạ Du Nhiên cũng chẳng có vẻ sợ hãi kiêng dè, mà còn hơi nghiền ngẫm.

- Tiểu tử kia là kẻ đánh bại Ma Long Tử ư?

Một nam tử áo tro đang thưởng thức chén trà, hắn cười nhạt khẽ nói. Ngón tay thon dài vẽ vài đường tùy ý trên mặt bàn, khá quái dị.

- Nghe nói là vậy. . .

Bên cạnh hắn là một nam tử vận hoàng bào, mỉm cười nói:

- Sao? Liễu thiếu nhìn hắn không vừa mắt à? Ồ dường như trên danh nghĩa, Hạ Du Nhiên là hôn thê của ngươi mà, thế nhưng lại chuyện trò rôm rả với tên tiểu tử kia, với tính cách của Liễu thiếu thì khó chịu cũng dễ hiểu.

- Ha ha, khó chịu một chút.

Gã áo tro cười nhạt, ánh mắt tối đen. Hắn là thiếu chủ Ám Ảnh thương hội, một trong ba thương hội lớn nhất đại lục. Hắn và Hạ Du Nhiên có một hôn ước miệng giữa hai lão nhân gia. Chỉ có điều Hạ Du Nhiên tỏ vẻ chẳng mấy quan tâm, cũng không có ý sẽ thực thi hôn ước đó. Còn hắn là một nam nhân dục tính cao ngất, thấy Hạ Du Nhiên vui vẻ bên cạnh nam nhi khác, tự nhiên trong lòng lạnh lẽo.

- Hay Liễu thiếu ra tay giáo huấn tên kia một chút, Thông Thiên cảnh sơ kỳ thôi mà.

Nam tử áo vàng cười tủm tỉm.

- Đổng Uyên, cần gì chụp mũ cho ta như thế. Ta đâu có ngu, tuy tiểu tử kia chẳng ra gì, nhưng hắn cũng là người Bắc Thương linh viện, Ám Ảnh thương hội là thế lực hàng đầu nhưng đó là chưa so với Bắc Thương linh viện kia.

Dù rằng mọi người có thế chế nhạo Bắc Thương linh viện nhiều năm đã không tham dự Thánh Linh Sơn, nhưng ai cũng hiểu rõ Bắc Thương linh viện là một quái vật lớn như thế nào. Những thế lực hàng đầu Bắc Thương đại lục, chỉ có Long Ma Cung là đủ sức đối địch. Ở cái nơi thế này nếu ra mặt đối địch Bắc Thương linh viện, Liễu Ảnh hắn cũng không chút khả quan. Nhưng nếu vào trong Thánh Linh Sơn, cho dù ở nơi nào, cho dù hắn có giết tên tiểu tử Mục Trần kia thì Bắc Thương linh viện cũng chỉ có thể căm hận đau khổ mà thôi.

- Ta còn đang suy tính làm sao để đoạt được danh ngạch Thánh Linh tẩy lễ ít ỏi kia kìa, người tới năm nay chẳng ít đâu. Long Ma Cung có Ma Hình Thiên, Tây Cực điện có Tây Thanh Hải, Huyền Âm sơn có Chu Tuyên, Thiên Đỉnh thánh tông có Tô Bất Hủ, lại còn Hạ Du Nhiên và thiếu chủ Thiên Nguyên thương hội nhà ngươi.... muốn giết cho hết thì cũng khó khăn không ít.

- Thánh Linh tẩy lễ ta không nhường đâu.

Vị thiếu chủ Thiên Nguyên thương hội, Đổng Uyên cười lên tiếng, mắt xẹt qua một vẻ kỳ lạ:

- Thân thể nan đã khủng bố như vậy, linh lực nan nếu không có bảo đảm, ta không dám rớ tới, do vậy lần này không ai cản được ta cả....

Liễu Ảnh cười, định tán chuyện tiếp, đột nhiên đổi sắc mặt. Hắn cảm nhận rõ một dao động khiến tim đập thình thịch truyền đến.

- Hử?

Đổng Uyên cũng trừng mắt giật mình, quay người nhìn lại cửa lớn, nhẹ giọng lầm bầm:

- Tên kia đến rồi!

Cảm giác lạnh lẽo đột nhiên lan tỏa khiến cho khu vực ồn ào hoàn toàn tĩnh lặng, mọi người biến sắc nhìn ra cửa lớn, dường như ánh sáng

nơi đó cũng bị ăn nuốt mất, trở nên âm u lạ thường. Một người quỷ dị đang đứng đó.

Dường như chẳng ai nhận thấy được hắn xuất hiện từ lúc nào.

Gã mặc một bộ đồ vải thô bình thường, gương mặt không mấy thu hút, nhưng ánh mắt buồn thảm sững lại khiến cho kẻ khác nhìn vào mà lạnh gáy.

Chỉ là một người bình thường như vậy, nhưng chung quanh hoàn toàn yên lặng, không ít cường giả trẻ tuổi tỏ ra kiêng dè thậm chí sợ hãi.

Tên kia lặng lẽ đảo mắt nhìn qua mọi người, rồi hắn cất bước đi tới. Mọi người lập tức dạt ra tránh đường cho hắn nhanh chóng tiếp cận chỗ của nhóm Mục Trần.

Chương 398: Ma Hình Thiên

Nam tử áo vải thô đứng chắn trước mặt nhóm người Mục Trần, hai con ngươi u tối không hề dao động, khiến người ta sởn gai ốc.

Mục Trần trừng mắt nhìn chằm chằm vào kẻ trước mặt, toàn thân căng thẳng, linh lực trong người đã vận chuyển hùng hậu. Từ cơ thể kẻ này toát ra cảm giác cực kỳ nguy hiểm, ngay cả Ma Long Tử trước kia cũng không thể sánh kịp!

Hắn cũng mơ hồ đoán được thân phận kẻ kia, ánh mắt càng lạnh như băng.

Bên cạnh Mục Trần, Lạc Li lặng lẽ nắm chặt chuôi kiếm, đối phương nếu có một hành động gì, thì nàng sẽ chẳng hề do dự ra tay.

- Ma Hình Thiên, ngươi muốn làm gì?

Người lên tiếng trước là Hạ Du Nhiên, ánh mắt cảnh giác đề phòng nhìn nam tử kia.

Ma Hình Thiên!?

Sớm đã biết được thân phận kẻ kia, nhưng tiếng quát của nàng khiến cho người ta chấn động. Lớp trẻ Bắc Thương đại lục hiện nay, Hạ Du Nhiên, Liễu Ảnh là những cường giả hàng đầu, nhưng không ai không biết, kẻ mà người ta kiêng dè e ngại nhất chính là Ma Hình Thiên của Long Ma Cung.

Tuy hai năm gần đây, tần suất Ma Hình Thiên xuất hiện ít hơn Ma Long Tử nhiều, nhưng hắn vẫn tồn tại khiến cho nhiều thiên tài trẻ tuổi

trầm lắng. Nhiều năm qua vẫn chưa hề nghe thấy hắn chiến bại bao giờ, mặc dù đó chỉ đánh giá trên những đối chiến cùng thế hệ.

Do vậy thực ra Ma Hình Thiên có thể xem như là cường giả trẻ tuổi mạnh nhất Bắc Thương đại lục, dù rằng cũng không ai đồn thổi hay bàn tán về điều đó, nhưng mọi người ai cũng có đánh giá của riêng mình, tự nhiên hiểu được.

Hạ Du Nhiên, Liễu Ảnh, Tô Bất Hủ này kia được các đại thế lực hàng đầu bồi dưỡng thành thiên tài xuất chúng, nhưng khi hỏi phải e ngại ai nhất, thì có lẽ tất cả đều chung một câu trả lời: Ma Hình Thiên.

Hạ Du Nhiên quát to, Ma Hình Thiên vẫn không màng tới, chỉ nhìn chằm chằm Mục Trần, thanh âm hững hờ ngang phè:

- Nhiệm vụ của ta lần này là giết ngươi.

Lạc Li mắt lóe sáng lạnh băng, tay run lên, kiếm ngân vang vọng, một tia kiếm khí dũng mãnh đâm tới Ma Hình Thiên.

Ngay khi kiếm khí muốn chạm vào người Ma Hình Thiên, phía ngoài cơ thể hắn xuất hiện một lỗ không gian chăn nó lại. Hắn lắc đầu:

- Còn yếu một chút!

- Vậy sao?

Lạc Li trừng mắt giận dữ, định ra tay nữa nhưng Mục Trần đã giơ tay ngăn lại. Hắn cười nói:

- Nếu ngươi muốn giết ta ở đây, thì quả thật là thần kinh.

Lời nói xong, hắn trừng mắt lãnh khốc, ngữ khí sắc như đao:

- Cút xéo!

Bất giác không ít người trở nên xôn xao, họ tròn mắt ngạc nhiên nhìn lại Mục Trần. Không ngờ hắn dám dùng khẩu khí như thế nói chuyện với

Ma Hình Thiên.

Vài góc tối đang quan sát nơi này, ánh mắt tỏ vẻ thú vị.

Ma Hình Thiên dường như cũng hơi động dung, có lẽ đang tính toán tỉ lệ có thể giết chết Mục Trần ngay tại chỗ.

Rồi hắn đưa chân bước tới, bất quá chân còn chưa chạm sàn, ánh mắt trợn lên nghiêm trọng, khẽ rùng mình. Hắn cảm nhận thấy dao động nguy hiểm đột nhiên toát ra từ người con gái xinh đẹp bên cạnh Mục Trần.

Bước chân của hắn lập tức khựng lại, gương mặt lần đầu tiên có biểu cảm nghiêm trọng.

- Hắn bảo ngươi cút, ngươi nghe không hiểu tiếng Việt sao?

Cô gái xinh đẹp áo trắng như tuyết hất hàm, gương mặt hờ hững nhưng đôi mắt lạnh băng đáng sợ.

Ma Hình Thiên trừng mắt, bất chợt gương mặt co giật, vì hắn thấy cô gái xinh đẹp kia vừa nói xong đã ra tay.

Không có chiêu thức gì hoa mỹ, nàng chỉ đưa tay ra, năm ngón tay nắm chặt lại.

Đột nhiên không gian quanh người Ma Hình Thiên sụp đổ, ánh sáng từ không gian bắn ra, tạo thành một cái lưới ánh sáng bao phủ toàn thân Ma Hình Thiên. Ánh sáng lướt qua tan đi, để lại một đường mảnh màu đen như dây trói.

Cảm giác nguy hiểm khó hình dung lan vào trí óc Ma Hình Thiên, hắn vội vã nhảy lui, thân thể thoáng mờ ảo rồi trước khi những sợi mảnh màu đen kia co lại, hắn đã xuất hiện đằng xa một chút.

Mục Trần nhíu mày. Thân pháp của Ma Hình Thiên thật quỷ dị, khoảnh khắc lúc đó cứ như được chuyển hóa từ thực thể thành hư ảo vậy.

Tên này quả nhiên lợi hại, có thể tránh được một kích của Linh Khê, dù nàng cũng chưa chân chính ra tay, bởi vì nói gì thì thực lực của nàng hoàn toàn có khả năng nghiền nát Ma Hình Thiên.

- Hừm!

Linh Khê thì bực mình ra mặt khi không thể giải quyết gọn gàng Ma Hình Thiên, nhíu mày không hài lòng, bất chợt tay vỗ xuống mặt bàn, linh khí thiên địa điên cuồng nổi sóng. Vị trí chỗ Ma Hình Thiên biến dạng dữ dội, như hình thành một không gian lao tù giam giữ Ma Hình Thiên.

- Không gian tù lung? Cường giả Chí Tôn?

Mọi người trong tầng lầu này lập tức chấn kinh, sợ hãi nhìn lại Linh Khê, ánh mắt cực kỳ khó tin. Không ngờ người con gái xinh đẹp trẻ tuổi kia lại là một Chí Tôn. Từ khi nào mà Bắc Thương linh viện có đệ tử khủng bố như thế?

Linh Khê bắn ra luồng kình, nén đến tận cùng, như một trụ sáng từ đầu ngón tay xuyên qua không gian bắn đến giữa trán Ma Hình Thiên, hẳn nhiên là định đoạt mạng.

Mọi người chấn kinh trước hành động tàn nhẫn và dứt khoát của Linh Khê.

Ma Hình Thiên bị trói trong không gian biến dạng, thân pháp không thể thi triển, cau mày nhìn hào quang đoạt mạng bắn tới, nhưng kỳ lạ hắn lại không hề có vẻ sợ hãi.

- Hừ, thật to gan! Dám ra tay sát thủ với người Long Ma Cung ta hử?

Một tiếng quát lạnh lùng vang lên, rồi không gian nổ tung, một bàn tay khô gầy già cỗi đánh tới, chụp vỡ không gian tù lung, đồng thời một luồng linh lực mạnh mẽ không kém đánh nát luồng công kích của Linh Khê.

Không gian chuyển động, một kẻ áo đen xuất hiện bên cạnh Ma Hình Thiên, chính là Hắc Long Chí Tôn. Lúc này hắn âm lãnh nhìn Linh Khê, uy áp Chí Tôn đáng sợ toát ra khiến những cường giả thế hệ trẻ biến sắc.

Linh Khê bước lên, chắn trước mặt nhóm Mục Trần, hung quang lượn lờ trong mắt, linh lực lóe sáng trên đầu ngón tay, không khí quanh đó như sôi lên sùng sục, ngưng tụ dao động cường đại.

- Ngươi chính là trưởng lão tinh thông linh trận của Bắc Thương linh viên phải không?

Hắc Long Chí Tôn nhìn không khí sôi trào quanh người Linh Khê, dao động đặc biệt kia khiến hắn nghiêm mặt, nhưng vẫn hờ hững cất tiếng hỏi.

- Thì ra là trưởng lão Bắc Thương linh viện. . .

- Nhưng sao nhìn có vẻ như không hơn chúng ta bao nhiêu tuổi....

- Cường giả thực lực cỡ đó, biến đổi hình dáng bên ngoài một chút đâu phải là khó.

- Nhưng cảm giác không phải....

Hắc Long Chí Tôn nói ra thân phận của nàng khiến nhiều người thở phào, nhưng lại cảm giác vẫn còn nhiều uẩn khúc nghi hoặc. Tuổi tác ngang ngửa, lại là cường giả Chí Tôn, thật là đả kích người ta quá.

- Nếu ngươi là trưởng lão Bắc Thương linh viện, thì hôm nay chính ngươi phá hủy ước định!

Hắc Long Chí Tôn nheo mắt.

- Ha ha, chúng ta đã nhắc nhở vị huynh đệ này, bất quá cũng vì hắn cố ý ra tay....

Mục Trần cười khẩy, gương mặt đầy vẻ tiếc nuối. Khi nãy hắn cố ý khích tướng Ma Hình Thiên, chính là muốn tên kia ra tay để họ có lý do quang minh chính đại tiêu diệt kẻ kia. Không ngờ Ma Hình Thiên lại khó đối phó như thế, hành động của hắn cũng chỉ là thử thăm dò thực lực phe mình.

Có điều thứ duy nhất vượt ngoài dự kiến của hắn là thực lực Linh Khê lại mạnh mẽ như vậy.

- Hừ, tiểu bối có tư cách nói chuyện sao?

Hắc Long Chí Tôn lạnh giọng cất tiếng. Đối với Mục Trần thì dĩ nhiên là ghét cay ghét đắng, trong tay tên tiểu tử đó còn đang giữ chí bảo của Long Ma Cung nữa!

- Ha ha, Hắc Long Chí Tôn thật uy phong quá, lại có thể đấu khẩu với đệ tử Bắc Thương linh viện chúng ta cơ đấy!

Tiếng cười sang sảng từ đâu đó lại vang lên, không gian sau lưng Mục Trần uốn éo, rồi Thái Thương viện trưởng hiện ra, cười khẩy nhìn Hắc Long Chí Tôn.

Hắc Long Chí Tôn lạnh lùng nhìn Thái Thương viện trưởng, cười gằn:

- Thái Thương, không ngờ các ngươi cũng dám đến tham gia Thánh Linh Sơn. Sao? Năm xưa toi mất một thằng đệ tử giỏi nhất còn chưa nhận được bài học ư?

Thái Thương viện trưởng hờ hững nhìn Hắc Long Chí Tôn:

- Thánh Linh Sơn lần này còn chưa bắt đầu mà, bây giờ đắc ý có phải sớm quá không? Coi chừng lúc đó không rút lưỡi lại được đó.

- Thế sao? Ta cũng thật là mỏi mắt mong chờ.

Hắc Long Chí Tôn cười châm chọc, liếc sang Mục Trần lắc đầu:

- Đối phó được Ma Long Tử thì tự cho là thiên tài khó gặp hay sao chứ? Xem ra Bắc Thương linh viện các ngươi càng ngày càng vô dụng. Yên tâm đi, nếu đã đến đây, thì Long Ma Cung sẽ lại cho các ngươi nếm mùi vị khi trước.

Lời nói vừa dứt, hắn cười khẩy xoay đi, không ai dám ngăn cản.

Ma Hình Thiên cũng xoay người, để lại một ánh mắt quái dị cho Mục Trần. Nhìn như đang cười, nhưng sự lạnh lẽo của hắn chẳng khác nào đang cười nhạo một khối thi thể vô hồn.

Mục Trần nheo mắt nhìn theo, băng hàn lạnh lẽo cũng đọng lại trong mắt. Ma Hình Thiên không hổ là siêu ác đứng đầu Huyền Thưởng bảng, còn khó nhằn hơn Ma Long Tử nhiều....

Thánh Linh Sơn này xem ra trắc trở rồi đây.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 399: Chuẩn Bị

Ba ngày tiếp theo đó, Thánh Linh thành càng thêm náo nhiệt. Càng ngày càng nhiều cường giả tứ phương tụ tập nơi thành thị cổ kính, khiến nó trở thành thành trì đáng chú ý nhất Bắc Thương đại lục.

Trên lầu các cao ngất, Mục Trần xuống thành thị đầy người bay lượn, trong lòng nao nao không ngớt. Ba ngày nay hắn đã cảm nhận đầy đủ sức hút mãnh liệt của Thánh Linh Sơn. Có lẽ toàn bộ tất cả mọi thế lực bất kể to nhỏ thế nào cũng đều đến đây tham gia náo nhiệt.

- Thật sự là lớn a. . .

Mục Trần cười, quy mô trọng đại như thế này cũng là bao lâu nay mới thấy. So với việc này, sự kiện Bạch Long thành, Tây Hoang thành trước kia chẳng đáng vào đâu. Còn nói đến Bắc Linh cảnh của hắn, thì thật không thể nào so sánh được. Ở nơi đó một Dung Thiên cảnh tầm thường cũng có thể xưng vương xưng bá, còn ở đây thực lực đó còn chưa xứng đứng gác cửa.

Chênh lệch như thế thật buồn cười. Dù sao Bắc Linh cảnh chỉ là một nơi nhỏ rất nhỏ, tài nguyên kém thiếu, thậm chí kiếm không ra một tòa Tụ Linh trận cấp 3 thì cả đời cũng khó mà có được thành tựu gì nổi bật. Dù vậy đó cũng là nơi hắn sinh ra và lớn lên, tình cảm với nơi đó không thể đong đếm như vậy được.

Mục Trần thỉnh thoảng cũng nghĩ, với thực lực hiện tại nếu quay về thì chắc tía với Chu thúc phải bị dọa đến choáng váng mất. Thông Thiên cảnh, đừng nói ở Bắc Linh cảnh bé xíu, thậm chí khắp Bắc Linh đại lục cũng phải là cường giả nhất lưu, vực chủ thì chỉ là chuyện quá nhỏ.

Nhưng mà đó cũng chỉ là ý nghĩ tự sướng một chút thôi. Hắn biết con đường cường giả cũng chỉ mới bắt đầu, hắn còn hứa sẽ tìm mẹ về, nhưng hiện tại khoảng cách còn quá xa xôi. Nhưng có gian nan thế nào hắn sẽ cố gắng, không phải không tự lượng sức, mà vì hắn thương phụ thân bao năm cô tịch, và cũng vì hắn là đứa con trai kiêu hãnh của phụ thân...

Hắn không thể khiến cha hắn thất vọng.

Mục Trần nhìn lên trời, mỉm cười.

"Tía, ta đang nỗ lực mỗi ngày, những chuyện tía không làm được, ta sẽ làm thay vậy."

- Ngày mai Thánh Linh Sơn sẽ bắt đầu.

Đột nhiên có giọng con gái thanh thúy cất lên, Mục Trần quay lại nhìn Lạc Li mỉm cười. Bất giác nhìn lại ngọn núi tràn ngập linh khí xa xa, càng lúc càng cuồng bạo, linh lực như sóng biển dập dờn lan ra, mang theo những tiếng ồn ầm ầm.

Tòa núi hôm nay tựa hồ đã hiện ra rõ ràng hơn trước. Dấu hiệu Thánh Linh Sơn sắp bắt đầu.

- Ta có nói chuyện với Hạ học tỷ, Thánh Linh Sơn năm nay ngươi cần phải chú ý sáu người, chính là những người có thực lực mạnh mẽ nhất trong giới trẻ Bắc Thương đại lục hiện tại, Ma Long Tử cũng phải kém bọn họ.

Lạc Li nhíu mày.

- Hả? Sáu lận ư?

- Đầu tiên dĩ nhiên đó là Ma Hình Thiên của Long Ma Cung, hắn chính là địch nhân lớn nhất. Trong tay ngươi có chí bảo Long Ma Cung, bọn họ nhất định phải đoạt lại. Thương vong ở Thánh Linh Sơn không ai có quyền truy cứu gì cả, do vậy Ma Hình Thiên nhất định sẽ ra tay. Theo

tinh tức của Hạ học tỷ, thực lực của Ma Hình Thiên ít nhất đã vượt qua đệ nhất nan trong Chí Tôn Tam Nan, thân thể nan.

- Vượt qua Thân Thể Nan à. . .

Mục Trần khẽ gật đầu, ánh mắt nao núng.

- Kế tiếp là thiếu chủ Ám Ảnh thương hội Liễu Ảnh, cùng với Thiên Nguyên thương hội Đổng Uyên, Huyền Âm sơn Chu Tuyên, Tây Cực điện Tây Thanh Hải. Kẻ này chúng ta từng thấy hắn một lần ở Tây Hoang thành, luôn quan sát trận chiến của chúng ta với Ma Long Tử. Kẻ cuối cùng là Thiên Đỉnh thánh tông Tô Bất Hủ.

- Những người này có lẽ đều đã vượt qua Thân Thể Nan, mỗi người đều là thiên tài được các thế lực mạnh nhất dốc lực bồi dưỡng, chính là tương lai kế thừa của thương hội, tông phái... chắc chắn đều là kình địch của ngươi trong Thánh Linh Sơn.

Lạc Li khẽ cười:

- Dĩ nhiên, Hạ học tỷ của ngươi không yếu hơn bọn người kia, nhưng có lẽ nàng cũng không nhằm vào ngươi.

- Đều là những nhân vật khó lường.

Mục Trần gật đầu, đây là lực lượng trẻ của Bắc Thương đại lục sao? Không thể coi thường chút nào.

- Không sao chứ? Hay là để ta đi cùng với ngươi.

Thánh Linh Sơn chi chiến dĩ nhiên khốc liệt vô tình, chỉ sơ ý có lẽ phải ở lại mãi mãi Thánh Linh Sơn. Lạc Li cũng hơi lo lắng dù rất tin tưởng Mục Trần.

- Danh ngạch chỉ có một thôi, ta cũng không thể để nàng phải đối đầu với những tên ác còn hơn sói kia. Hơn nữa cứ yên tâm đi, đối thủ tuy

mạnh nhưng ta cũng đâu quá yếu. Nói lại để xem cái Thánh Linh tẩy lễ kia là cái gì, nếu có thể đem ra được, thì sẽ lấy cho nàng một cái.

Lạc Li nghe vậy lại trừng mắt tức giận:

- Ta nghe Hạ học tỷ nói, mỗi lần Thánh Linh tẩy lễ đều cực kỳ ít, chỉ đủ cung cấp cho vài người mà thôi, ngươi nếu dám đem ra, thì chắc chắn sẽ bị người ta vây công.

Mục Trần cười cười, không phản bác.

- Đúng rồi. . .

Lạc Li nhớ tới gì đó, đột nhiên vung tay hiện ra vài tia lửa lơ lửng trước mặt, năm bình ngọc trong suốt xuất hiện, trong bình chứa một ngọn lửa đang cháy hừng hực, đỏ đậm cực nóng, nhiệt độ bá đạo nhưng dĩ nhiên bình ngọc cũng làm từ chất liệu đặc biệt, bất chấp ngọn lửa kia có cháy thế nào cũng không đốt được.

- Đây là thứ ngươi nhờ Hạ học tỷ mua giúp, nó tên là Liệt Diễm Tước Thôn Thực, hình thành từ địa tâm nóng chảy trong lòng đất, lực phá hoại cực kỳ bá đạo. Năm tia lửa ngưng tụ trong bình ngọc này phải lấy từ mấy trăm con Liệt Diễm Tước mới làm ra được.

Lạc Li đưa cho hắn mà lòng nghi hoặc, chẳng hiểu hắn đang toan tính đều gì. Dù rằng thứ này khi đối địch có hiệu quả bất ngờ, nhưng không quá mạnh.

- Đều có đất dùng.

Mục Trần nhìn năm bình ngọc, vui ra mặt, cẩn thận cất vào:

- Xem ra ta đã thiếu nợ Hạ học tỷ một cái ân tình.

Thứ này giá trị không nhỏ, lại khó có được, có lẻ chính nhờ vào thân phận Hạ Du Nhiên là đại tiểu thư Cửu Hạ thương hội, chứ bằng không thì khó mà có được chỉ trong vài ngày thế này.

- Chắc cũng nhờ phước của Linh Khê tỷ thôi.

Lạc Li mỉm cười, Hạ Du Nhiên rất thân thiết với Linh Khê, lại nhìn thấy thái độ của nàng ta với Mục Trần thì hẳn nhiên sẽ trọng thị hắn, mới quan tâm đến sự nhờ vả của hắn.

Mục Trần gật đầu, lắc lắc cổ tay. Có mấy thứ này thì thêm một ẩn chiêu, nếu có phải đơn chiến với Ma Hình Thiên thì cũng làm tên kia phải ăn một quả đắng.

- Chuẩn bị xong rồi, bây giờ....

Mục Trần ưỡn người nhìn tòa núi lớn xa xa, mỉm cười.

- Cứ chờ đến lúc Thánh Linh Sơn bắt đầu thôi!

Sáng sớm hôm sau, không khí trong Thánh Linh thành sôi sục dữ dội, mọi người háo hức không ngừng bay ra những ngọn núi, bình nguyên ngoài thành.

Thánh Linh tẩy lễ quá hấp dẫn, vô số người đỏ mắt thèm thuồng. Dù cho có là thế lực bá chủ cũng không thể độc chiếm Thánh Linh Sơn. Làm như thế sẽ trở thành tâm điểm công kích của tất cả mọi thế lực. Điều này chính Bắc Thương linh viện và Long Ma Cung bá đạo đều hiểu rõ nhất, ngay cả họ cũng không thể chịu đựng nổi sự trả giá lớn như vậy.

Thánh Linh Sơn thuộc về tất cả mọi người trên Bắc Thương đại lục, nhưng cũng phải cần có thực lực, cũng như không vượt qua sự hạn chế kia, thì đủ tư cách tranh đoạt.

Mục Trần cũng khởi hành, được Thái Thương viện trưởng dẫn đầu đến trước. Không trung và mặt đất lúc này đầy người là người, nhưng phía đằng trước nhất chỉ có những thế lực hàng đầu Bắc Thương đại lục mới đủ tư cách chiếm dụng.

Bắc Thương linh viện đã đến, khiến cho đông đảo người ta chú ý.

Thái Thương viện trưởng chào hỏi với những người quen biết, rồi đứng đó khoanh tay, ánh mắt thâm thúy nhìn vào trong biển linh lực, nơi ngọn núi nguy nga bí ẩn bị ngăn cách bởi một không gian cạm bẫy.

Mục Trần thoáng nhìn cách đó không xa, địa phận của Long Ma Cung kia, Hắc Long Chí Tôn đứng hàng đầu, đằng sau chính là Ma Hình Thiên, kẻ chỉ mặc một thân vải thô cực kỳ bình phàm, nhưng lại là kẻ khó đối phó nhất trong thế hệ trẻ Bắc Thương đại lục hiện nay.

Nhận thấy ánh mắt của Mục Trần, Ma Hình Thiên cũng quay lại cười nhạt, dường như chẳng hề có sát khí. Nhưng Mục Trần biết rõ, có lẽ Ma Hình Thiên xem hắn như người đã chết.

- Đệ nhị Huyền Thưởng bảng cũng giải quyết gọn ghẽ, thì phải tới ngươi thôi.

Mục Trần lầm bầm, chợt ngẩng lên nhìn biển linh lực cuồn cuộn kia. Lúc này nó đang dao động kịch liệt, tòa núi nguy nga đã hiện ra rõ ràng hơn, không gian trong thiên địa dao động dữ dội.

Thánh Linh Sơn sắp bắt đầu!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 400: Thánh Linh Sơn Mở Ra

"Ầm ầm ầm."

Linh khí thiên địa như sóng gầm biển lớn, thanh âm dữ dội khiến cho không gian như sắp phải vỡ ra, biến dạng cực kỳ.

Cùng lúc đó, một cỗ uy áp từ viễn cổ ập tới, nhưng phần lớn mọi người chẳng nhận thấy được, chỉ có những cường giả Chí Tôn như Thái Thương viện trưởng mới rùng mình kiêng kị.

Uy áp kia theo năm tháng đã yếu đi nhiều, nhưng với họ vẫn đầy áp lực.

Thiên Chí Tôn, đế vương Chí Tôn. Trình độ này so với Thái Thương viện trưởng hiện tại thì quá mức chênh lệch. Một vị Thiên Chí Tôn ở bất cứ nơi nào trong hàng vạn hàng nghìn vị diện nơi Đại Thiên thế giới luôn là cường giả đứng đầu, vô số Chí Tôn sẽ cúi mình quỳ bái.

Đó là nhân vật nắm giữ cả một vị diện, trấn thủ một phương trời.

Uy áp kia Mục Trần được nghe nói trước cũng không cảm nhận được, chỉ cảm thấy không thoải mái lắm.

Mục Trần vẫn đang chăm chú chờ đợi Thánh Linh Sơn mở ra.

Một làn gió thơm bay đến, bất giác khiến hắn giật mình quay lại, nhìn thấy Hạ Du Nhiên đến bên cạnh. Thân hình hấp dẫn trong bộ nhuyễn giáp khiến người ta khó mà không chú ý.

- Mục Trần, sau khi vào Thánh Linh Sơn cẩn thận một chút, coi chừng không gian hồng lưu và không gian cương phong!

Hạ Du Nhiên lên tiếng nhắc nhở.

- Không gian hồng lưu? Không gian cương phong?

Mục Trần hỏi lại, hắn chẳng biết gì về Thánh Linh Sơn cả, dĩ nhiên chưa nghe qua mấy thứ này.

- Bao bọc Thánh Linh Sơn là một không gian hư nát, ngoài đó có không gian hồng lưu rất đáng sợ, bị cuốn vào thì chết chắc. Còn không gian cương phong thì tràn ngập tứ phía Thánh Linh Sơn, càng vào trong thì cương phong càng dữ dội, chịu không được sẽ bị nó thổi vào hồng lưu, hai thứ thi nhau xé xác thành tro tàn.

- Đó là hai cạm bẫy nguy hiểm nhất Thánh Linh Sơn, chẳng biết bao nhiêu cường giả đã bỏ mạng vì nó.

- Đa tạ Hạ học tỷ nhắc nhở!

Mục Trần gật đầu cảm kích.

Hạ Du Nhiên nhẹ giọng nói:

- Đặc biệt càng phải cảnh giác những kẻ khác, cường giả tham dự Thánh Linh Sơn không biết bao nhiêu người, nhưng Thánh Linh tẩy lễ chỉ có thể đủ cung cấp cho vài người đếm trên đầu ngón tay. Người tiến vào trong đó đều là đối thủ cạnh tranh, có cơ hội sẽ lập tức ám sát ngươi.

- Sau khi vào Thánh Linh Sơn ta và ngươi sẽ đi cùng nhau, ta sẽ dẫn ngươi đi đến nơi tẩy lễ. Ở bên cạnh ta thì Ma Hình Thiên cũng phải kiêng dè một chút, không đến mức bừa bãi. Nhưng còn đoạt được Thánh Linh tẩy lễ hay không phải xem bản lĩnh của ngươi.

Hạ Du Nhiên cũng tỏ ra e ngại Ma Hình Thiên, nhưng vẫn không đến mức kinh hãi.

Mục Trần mỉm cười, trong lòng càng thêm cảm kích Hạ Du Nhiên. Ma Hình Thiên lợi hại, dù Hạ Du Nhiên có là cường giả hàng đầu trong lứa trẻ tuổi nhưng muốn chống lại hắn chỉ e rằng khó nắm phần thắng, vậy mà lúc này vì muốn bảo vệ hắn cũng can đảm đứng ra, biểu hiện cực tốt.

- Hạ học tỷ yên tâm đi, nếu ta cảm thấy không ổn thì sẽ nhanh chóng rời khỏi, không làm vướng chân người khác đâu.

Mục Trần trả lời.

Hạ Du Nhiên nhướng mày, chỉ thản nhiên cười, vỗ vai hắn:

- Yên tâm! Linh Khê tỷ từng cứu ta, khó thấy được một nam tử khiến nàng quan tâm, ta sao lại không bảo vệ ngươi được!

Mục Trần mỉm cười, gật đầu cảm tạ.

Lúc ấy, cả hai chuyện trò thân mật, không hề phát hiện ra một chỗ xa xa, đôi mắt lạnh lẽo đang dán chặt vào họ, chủ nhân của nó chính là vị thiếu chủ Ám Ảnh thương hội, Liễu Ảnh.

Hắn thấy Hạ Du Nhiên và Mục Trần tỏ ra vô cùng thân thiết, cử chỉ ánh mắt vui vẻ khiến một cơn giận bùng lên trong lồng ngực, khóe môi run run. Bên cạnh hắn, thiếu chủ Thiên Nguyên thương hội Đổng Uyên cười nhạt. Hắn biết rõ Liễu Ảnh là một tên đam mê sắc dục, hai năm nay theo đuổi Hạ Du Nhiên chẳng chút tiến triển nhưng cũng mặc định bản thân độc chiếm lấy nàng, thế mà hiện tại Mục Trần và Hạ Du Nhiên thân thiết như vậy, có lẽ đang hận không thể băm vằm tên kia ra ngàn mảnh.

- Đừng nóng! Chờ vào Thánh Linh Sơn, tiểu tử kia có chạy đằng trời.

Đổng Uyên cười tủm tỉm.

- Ta chẳng phí thời gian với những kẻ như tên tiểu tử đó.

Liễu Ảnh nghe vậy, bất chợt giấu đi cảm xúc, cười nhạt. Hắn cũng không phải điên cuồng, cũng biết phân nặng nhẹ. Dù Mục Trần dám tiếp cận Hạ Du Nhiên khiến hắn rất tức tối, nhưng việc quan trọng nhất khi vào Thánh Linh Sơn phải là lấy được Thánh Linh tẩy lễ, đâu thể nào phí thời gian cho tâm tư cá nhân.

- Đương nhiên, nếu vô tình gặp mặt, thì ta cũng không ngại giải quyết luôn.

Liễu Ảnh khua khoắng ngón tay, như có u linh hiện ra, khóe miệng nhếch lên nguy hiểm.

Đổng Uyên tươi cười, Mục Trần nhìn qua chỉ là Thông Thiên cảnh sơ kỳ, nhưng đâu có đơn giản. Đến lúc Liễu Ảnh tử chiến với hắn, dù có thắng cũng phải thảm, và kết quả đó thật là đáng hài lòng.

"Ầm ầm!"

Linh khí triều tịch đột nhiên bùng lên những âm thanh dữ dội, không gian càng thêm biến dạng kịch liệt. Rồi sau đó, mọi người kinh ngạc nhìn thấy không gian chậm rãi bị xé ra.

Khe nứt không gian lan ra, tòa núi nguy nga hùng vĩ mang theo cái bóng khổng lồ xuất hiện, lơ lửng trong không trung.

Nhưng đó chỉ là một góc nhỏ của Thánh Linh Sơn mà thôi.

"Vù vù!"

Cương phong cuồng mãnh thổi quét, sức gió mạnh mẽ sắc bén xé toạc cả linh khí thiên địa.

Nhưng chẳng ai quan tâm, mọi người đều đã điên cuồng nhìn vào tòa núi giấu trong không gian kia. Chỉ một góc nguy nga mà đã phủ bóng khắp vùng đất này, e rằng toàn bộ Thánh Linh Sơn quy mô cũng không hề nhỏ hơn Thánh Linh vực bao nhiêu.

Thánh Linh Sơn, cuối cùng đã xuất hiện!

Người đông nghìn nghịt như kiến bò lao lên không trung, những tiếng xé gió liên hồi không ngớt.

- Lên nào!

- Thánh Linh Sơn bắt đầu rồi!

- Thánh Linh tẩy lễ phải là của ta!

- Ha ha, ngươi là cái thá gì dám đụng vào Thánh Linh tẩy lễ? !

"..."

Đủ mọi âm thanh hỗn tạp trong thiên địa bạo loạn vang lên.

- Mục Trần, chúng ta cũng khởi hành đi.

Hạ Du Nhiên cũng gấp gáp giục Mục Trần.

Mục Trần gật gù, quay lại nhìn Lạc Li, Linh Khê và Thái Thương viện trưởng:

- Ta vào đây!

- Cẩn thận một chút

Lạc Li và Linh Khê đều dặn dò.

- Nếu gặp phải tình huống nguy cấp tính mạng, hãy bóp nát ngọc phù ta đưa cho ngươi, ta sẽ cứu ngươi ra.

Thái Thương viện trưởng nghiêm mặt cất lời. Nếu lão mạnh mẽ xông vào Thánh Linh Sơn e rằng phải trả giá đắt, nhưng không thể trơ mắt nhìn Mục Trần táng thân trong kia được.

Mục Trần vâng dạ, không nói gì nữa. Hắn biết sự đặc biệt của Thánh Linh Sơn, cho dù là Thái Thương viện trưởng cũng không đủ năng lực ra vào. Nói thế tức là lão đã rất coi trọng hắn.

Hạ Du Nhiên lắc mình đi trước, Mục Trần cũng là lập tức khởi hành theo sát mà lên.

Hai tia sáng như lưu tinh hỗ trợ nhau lao tới, chui vào khe không gian, biến mất hoàn toàn.

Càng nhiều người tiến vào Thánh Linh Sơn, không gian kia trở nên trong suốt như gương, thể hiện hình ảnh của một vùng núi cổ xưa hoang dại.

Vô số bóng người đen đặc hoàn toàn phá vỡ sự yên tĩnh vốn có của rừng núi bạt ngàn.

Không gian bên ngoài, vô số những cường giả mạnh mẽ đứng lơ lửng trên không, đưa mắt nhìn theo vào. Họ biết những người kế thừa của họ giờ đây sẽ chân chính bước vào cuộc chiến sống còn, tranh đấu tàn khốc.

Hết thảy để chiếm được Thánh Linh tẩy lễ!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 401: Mảnh Giấy Than Thần Bí Rung Động

Vùng núi non vô tận yên tĩnh tịch mịch, thình lình trở nên huyên náo vì vô số bóng người như châu chấu bay ra.

Vô số những bóng sáng lướt qua thiên địa, ánh mắt mọi người đều tỏ ra tham lam nhìn chằm chằm xuống vùng núi non sâu thẳm. Thánh Linh Sơn này sau khi một vị Thiên Chí Tôn tạ thế đã hình thành, thứ quý giá nhất nơi đây không nghi ngờ gì chính là Thánh Linh tẩy lễ. Nhưng ngoài nó ra cũng có nhiều bảo vật từ viễn cổ hồng hoang lưu lại.

Mục Trần và Hạ Du Nhiên cùng nhau hạ xuống vùng đất này. Hắn tò mò quan sát quanh quất. Sơn mạch quá mênh mông, bọn họ như hạt cát giữa biển khơi, những cái cây chọc trời cao cả nghìn trượng, gió lốc cũng không cách nào lay động nổi.

Mục Trần ngẩng lên, bầu trời sắc đen u ám, nhưng không phải là ban đêm, mà do không gian hư hoại, như lốc xoáy đen ngòm muốn nuốt chửng mọi thứ.

Vài luồng sáng lớn trên cao bắn ra những tia sáng rọi núi non, dao động linh lực cực kỳ khủng bố, hắn là thứ gì đó do vị Thiên Chí Tôn kia để lại. Với thực lực của hắn thì thứ đó không thể chạm vào được.

- Đây là Thánh Linh Sơn ư?

Mục Trần than thở, hắn cảm thấy linh khí trong thiên địa khá đặc biệt, như ẩn chứa vật chất thần bí gì đó, nếu hấp thu luyện hóa nó thì toàn thân lại cảm thấy đói khát hơn, ham muốn hấp thu nó hơn nữa.

- Linh khí thiên địa nơi này nghe nói có ẩn chứa tinh huyết của vị Thiên Chí Tôn đã tạ thế kia, cực kỳ tốt cho việc tu luyện thân thể.

Hạ Du Nhiên bên cạnh giải tỏa nghi vấn cho hắn.

- Khó trách!

Mục Trần chép miệng. Chẳn biết vị Thiên Chí Tôn kia không biết vẫn lạc đã bao nhiêu con trăng, vậy mà một chút tinh huyết của hắn cũng khiến cho linh lực trong này thay chuyển nghịch thiên.

- Chỉ đáng tiếc thời gian Thánh Linh Sơn mở ra lại chỉ có vài ngày, bằng không thì cứ ở lại đây tu luyện cũng cực kỳ hoàn hảo.

Hạ Du Nhiên thở dài tiếc nuối. Cửu Hạ thương hội nội tình rất mạnh, nhưng cũng đâu thể kiếm ra được loại linh lực có ẩn chứa tinh huyết Thiên Chí Tôn để cho hậu nhân tu luyện.

Mục Trần gật đầu tán thành. Nếu hắn có thể tu luyện ở đây một thời gian, chẳng biết Lôi Thần Thể sẽ đột phá ra sao.

- Đất ở đây cũng không tầm thường.

Mục Trần nhìn xuống dưới, đất đai đỏ sẫm, vận sức giậm mạnh xuống, khiến nó nứt nẻ một chút. Sợ hãi giật mình, một cước của hắn ở bên ngoài thì núi sập đất rung, thế mà ở đây chỉ có như thế...

- Có lẽ vì vị Thiên Chí Tôn kia, thịt của hắn dung nhập vào Thánh Linh Sơn. Mọi thứ ở đây đều bất phàm.

Hạ Du Nhiên mỉm cười.

- Ồ....

Mục Trần giật mình.

- Còn nữa, Thánh Linh Sơn này hấp thu sức mạnh của vị Thiên Chí Tôn kia, hình thành một vài linh tàng bảo khố, cực kỳ trân quý. Chúng

nó sinh trưởng nơi đây, hấp thu linh lực huyết nhục của Thiên Chí Tôn mà lớn lên, do đó hiệu quả rèn luyện cực tốt.

Hạ Du Nhiên cười nói:

- Thật ra phần lớn người ta tiến vào Thánh Linh Sơn không phải để tranh giành Thánh Linh tẩy lễ, vì thứ đó là trân quý nhất, họ cũng biết tự lượng sức mình không đủ tranh đoạt, nên thừa dịp này kiếm một chút linh tàng bảo khố cường hóa cơ thể, chuẩn bị cho sau này vượt ải thân thể nan.

Mục Trần gật gù, hắn cũng rất động tâm, nhưng cũng biết Thánh Linh tẩy lễ mới xứng là mục tiêu, không nên phí thời gian đi tìm những thứ này.

- Đi thôi, chúng ta mau tiến vào trung tâm Thánh Linh Sơn, nếu tiện đường may mắn thì có thể kiếm một ít linh tàng bảo khố.

Hạ Du Nhiên thản nhiên cười, chợt lướt đi. Mục Trần liền theo kịp.

Hai người bay thấp, chẳng dám mở tốc độ trên cao. Nơi này càng lên cao càng nguy hiểm, không may bị cuồng phong cuốn vào không gian hư hoại, trong khoảnh khắc sẽ bị không gian hồng lưu nghiền ra cám.

Vô số người như đàn kiến kéo về nơi trung tâm mênh mông của Thánh Linh Sơn, thỉnh thoảng có những kẻ tìm được linh tàng bảo khố, tầm bảo. Một đường tiến thẳng, Mục Trần đã thấy không ít những cột linh quang sáng rực bắn lên trời cao, đó chính là dấu hiệu linh tàng bảo khố bị phát hiện .

Mục Trần và Hạ Du Nhiên hạ xuống một sườn núi, nhìn những cột sáng xa xa, liếc nhau rồi lắc đầu.

Những linh tàng kia chỉ cần xét độ mạnh mẽ của linh quang cũng thấy được, linh khí không phải đặc biệt mạnh mẽ, nhưng cực kỳ thu hút

nhiều người. Bọn họ cũng không nhiều thời gian để lãng phí đến như vậy.

Chính vì thế cả hai đều quyết bỏ qua, hướng đến mục tiêu chính của mình.

Ngoài bọn họ, nhiều người cũng có ý tưởng như thế, khi vô tình chạm trán giữa đường đều tỏ ra khó chịu, nhưng cũng chẳng ai dám ra tay gì, ai nấy đều nhận biết Hạ Du Nhiên, vị đại tiểu thư Cửu Hạ thương hội cũng không phải là dễ xơi.

Nhờ vào danh tiếng Hạ Du Nhiên, không ai dám có chủ ý gì với Mục Trần, dù thực lực bề ngoài hắn chỉ là Thông Thiên cảnh sơ kỳ, cực kỳ bình thường ở nơi này.

- Cẩn thận!

Đột ngột Hạ Du Nhiên nắm áo Mục Trần kéo lại, trợn mắt nhìn phía trước:

- Không gian cương phong sắp tới!

Mục Trần ngẩng lên chỉ thấy một màu u ám yên tĩnh, mơ hồ một chút gió lốc đâu đó, vài tia hắc ám thoáng hiện, chính là những lưỡi gió cắt hình thành từ dao động không gian cuồng bạo.

"Xoẹt xoẹt."

Không gian cương phong thế đến hung mãnh, những cái cây đại thụ chống trời cũng bị chặt đứt, vết cắt ngọt sớt khiến Mục Trần lạnh cả da đầu.

- Tránh đi một chút!

Hạ Du Nhiên nhanh chóng kéo Mục Trần hạ xuống, tìm vào một khe núi, vung tay lên hình thành một hộ tráo linh lực bao phủ lấy cửa vào khe núi nhỏ.

"Ù ù ù ù ùuuuu...!"

Hạ Du Nhiên vừa hoàn thành, thiên địa tối sầm, những trận gió đen ào ào thổi tới, mặt đất bị phong nhận cắt xé thật sâu, lực phá hoại cực kỳ đáng sợ.

Khe núi chỗ bọn họ cũng bị ảnh hưởng, linh tráo không ngừng run rẩy, phong nhân đen ngòm cắt xé tan nát.

Mục Trần sắc mặt nghiêm trọng, linh lực thúc giục chuẩn bị sẵn sàng.

Nhưng may mà chuyện hắn lo lắng lại không xảy ra, linh tráo tuy rung chuyển lắc lư, vẫn không có dấu hiệu đứt gãy hư thoát, khiến lòng hắn cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.

"Aaaaaaaaa!"

Thình lình một tiếng kêu thảm vang lên, Mục Trần nhìn qua nơi có tiếng kêu la, một nhóm chừng mười người cũng đang bố trí phòng ngự dưới ngọn cương phong hung mãnh, nhưng chẳng được mạnh mẽ như Hạ Du Nhiên, phòng tuyến bị phong nhận xé toạc rách bươm, rồi không chút lưu tình cắt xả tả tơi đám người thành những khúc máu thịt bầy hầy.

Mục Trần lạnh mình run rẩy, khóe mắt co giật. Đám người kia không ít kẻ thực lực ngang bằng với hắn, Thông Thiên cảnh sơ kỳ, vậy mà trước không gian cương phong chẳng hề có sức cản nổi một đòn.

- Một luồng không gian cương phong thổi qua, không biết bao nhiêu tên xui xẻo.

Hạ Du Nhiên chép miệng, nhưng không có gì tỏ ra thương hại. Những kẻ xác định đi vào nơi này, thì đương nhiên phải chuẩn bị trả cái giá đắt nhất.

- Cứ đợi hết gió rồi chúng ta hẵng đi.

Mục Trần ngoan ngoãn gật đầu, ngồi xuống định tạm nghỉ, nhưng ngay lúc đó thần sắc biến đổi, hắn quay mắt nhìn ra một vùng núi xa xôi. Bên đó cũng có không gian cương phong lan đến, thậm chí còn cuồng bạo hơn, long quyển phong tung hoành tứ phương, những lưỡi phong nhận không gian xé toang mọi thứ nó chạm tới.

Mục Trần trừng mắt nhìn đến hoa cả lên, vì dường như hắn thấy trong gió lốc có một tia linh quang chói mắt.

"Veo!"

Thình lình tia linh quang đó bộc phát, khiến thiên địa u ám trở nên sáng ngời.

Đôi mắt của Mục Trần nhìn thấy trong hào quang là một thứ gì đó màu trắng trắng, có màu như xương cốt.

- Đó là cái gì... ?

Mục Trần lẩm bẩm, đột nhiên biến sắc, tay bất giác sờ vào ngực. Hắn cảm thấy trong khí hải truyền ra một xung động, đến khi cảm ứng rõ ràng thì bỗng nhiên tim đập thình thịch.

Ngọn nguồn của xung động đó chính là tờ giấy than!

Hơn nữa, rung động này cực kỳ kịch liệt!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 402: Phong Bạo Đoạt Bảo

Mảnh giấy than thần bí trong cơ thể càng lúc rung động càng dồn dập, khiến Mục Trần sắc mặt càng thêm nghiêm trọng. Nhiều năm rồi mới nhìn thấy động tĩnh dữ dội của nó đến thế này, không lẽ có quan hệ gì đó đến thứ sáng sáng trong phong bạo kia?

Hạ Du Nhiên cũng đã nhận ra ánh sáng kia, nhất thời tỏ ra kinh ngạc:

- Có lẽ là bảo khố linh tàng, không ngờ lại ở trong gió lốc...

Nàng tỏ ra tiếc nuối, cứ nhìn động tĩnh như vậy thì linh tàng kia không hề đơn giản, nhưng ở trong phong bạo thì đừng nói đoạt bảo, chỉ đến gần thôi cũng đã là cực kỳ nguy hiểm. Một khi bị gió lốc bốc lên trời cao, lập tức sẽ bị hút vào không gian hồng lưu, lúc ấy có mà chạy trời cũng không khỏi nắng.

Mục Trần thình lình đứng bật dậy.

Hạ Du Nhiên bị hắn dọa hoảng sợ, vội vàng ngăn cản:

- Mục Trần! Đừng có điên, chỗ đó nguy hiểm lắm, linh tàng bậc này cũng không đụng tới được.

Mục Trần thở dài, hắn dĩ nhiên biết rõ, nhưng mảnh giấy than thần bí trong cơ thể hắn rất đáng tin. Món đồ này ngay cả Đại Tu Di Ma Trụ cũng trấn áp được, cho thấy nó cực kỳ bất phàm. Dù rằng Mục Trần đến bây giờ vẫn không rõ ràng lai lịch nó như thế nào, nhưng trực giác cho thấy nó là một phần của một thứ rất cường đại.

Để có thể biết rõ hơn bí mật của nó, thì hắn phải mạo hiểm một phen.

Hạ Du Nhiên khuyên bảo, hắn khẽ lắc đầu:

- Hạ học tỷ, trực giác nói cho ta biết linh tàng này rất quan trọng với ta, phải xem thử có lấy được hay không.

Hạ Du Nhiên thấy hắn kiên quyết như thế, cũng tỏ ra bực bội.

- Ha ha! Hạ học tỷ yên tâm đi, ta biết chừng mực, nếu thật sự không thể chiếm được ta ắt biết đường lui. Ngươi cứ ở đây chờ ta.

Mục Trần cười, liền chuẩn bị phóng đi.

Hạ Du Nhiên nghiến răng, giơ tay ngăn hắn lại:

- Để ta đi cùng, còn có thể hỗ trợ nhau. Nếu ngươi có chuyện gì trong này, ta làm sao ăn nói với Linh Khê tỷ?

Mục Trần thoáng cảm động, rồi cũng không cự tuyệt, chỉ nhẹ giọng nói:

- Đa tạ Hạ học tỷ!

Hạ Du Nhiên ngao ngán thở dài, rồi nắm tay lại, một hạt châu màu xanh xuất hiện trước mặt, hoa văn huyền ảo lấp lánh tản mát dao động cường đại. Ngay khi nó xuất hiện, Mục Trần liền nhận thấy những tiếng gió rít xung quanh dường như yên tĩnh đi nhiều.

Mục Trần kinh nghi liếc nhìn hạt châu, thứ này thật cũng bất phàm.

- Đây là Ngự Phong linh châu, là một món linh cụ thượng phẩm, không có tính công kích nhưng lại phòng ngự rất tốt trước phong bạo. Có nó thì chúng ta cũng đỡ nguy hiểm hơn tiến gần không gian cương phong bên kia.

Hạ Du Nhiên mỉm cười khoe.

Mục Trần mừng ra mặt, quả nhiên là đại tiểu thư Cửu Hạ thương hội, giàu có cực kỳ, món đồ thượng phẩm tính chất đặc biệt như vậy cũng có.

Mục Trần tu luyện nhiều năm nay, linh cụ chẳng có mấy cái, linh cụ thượng phẩm chẳng có cái nào. Đại Tu Di Ma Trụ là tuyệt thế hung khí vô cùng lợi hại, nhưng đâu dễ sử dụng. Thực so với Hạ Du Nhiên, hắn chẳng khác nào cóc ghẻ bên cạnh thiên nga.

Hạ Du Nhiên vung tay lên, linh tráo lập tức tan đi mất.

Linh tráo vừa tan, cương phong lập tức gào thét đổ dồn qua đây, nhưng khi đến gần trong phạm vi vài trượng đột nhiên yếu đi nhanh chóng, lực sát thương cường đại sụt giảm thê thảm, chẳng thể chạm nổi vào màn linh lực phòng ngự ngoài thân hai người.

Cảm giác cứ như có thêm một vòng bảo hộ vô hình không thể nhận biết quanh thân, rất kỳ dị.

- Đi thôi!

Hạ Du Nhiên cũng giục, hai người không dám trực tiếp bay trên cao, dù rằng có bảo bối như Ngự Phong linh châu thì cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

Mục Trần bám sát từng bước theo Hạ Du Nhiên, hai người xuyên qua không gian cương phong nhanh như hai bóng ma. Trên đường đi nhìn thấy không ít những khe núi khuất, vài kẻ trong đó phát hiện ra bóng người xuyên qua trận gió cũng giật mình thất thần. Cương phong hung mãnh, người ta tránh còn không kịp, lại có kẻ đầu óc không bình thường ngang nhiên chạy giữa cuồng phong.

Hai người bọn họ càng lúc càng tăng tốc, lao qua khu vực long quyển phong bạo đang tung hoành.

Có tầng bảo hộ của Ngự Phong linh châu, cả hai thuận lợi tiến đến khu vực đó, hạ xuống một sườn núi cao quan sát phong bạo. Gió lốc hắc ám phô thiên cái địa, xé tan nát mặt đất.

Mà ở kia gió lốc ở chỗ sâu trong, kia đoàn hào quang, dũ phát sáng ngời.

Mục Trần ngóng lên nhìn hào quang kia, càng đến gần thì mảnh giấy than thần bí càng chấn động dồn dập hơn.

Hắn tiến lên, gấp gáp định ra tay.

- Khoan đã!

Hạ Du Nhiên vội giữ hắn lại, ánh mắt liếc về một vài chỗ tối xa xa. Bên đó mơ hồ cũng thấy được vài bóng người, hắn nhiên họ cũng có chủ ý đánh chiếm thứ trong phong bạo kia.

- Xem ra thứ này không ít kẻ nhòm ngó.

Hạ Du Nhiên nhíu mày. Những kẻ có thể tìm đến đoạt bảo trong không gian cương phong đáng sợ này, dĩ nhiên không phải nhân vật tầm thường, thứ này không dễ lấy vào tay.

Mục Trần thì chẳng tỏ ra ngạc nhiên lắm, hắn còn thấy được bảo khố kia bất phàm, thì có lý nào những kẻ mạnh hơn lại không phát hiện ra. Hấp dẫn thêm vài kẻ đến tham bảo vẫn là chuyện trong dự đoán. Nhưng bây giờ không thể gấp được.

- Bọn họ muốn đoạt bảo, vậy cứ để chúng thử xem, chúng ta quan sát trước.

Mục Trần nhẹ giọng nói.

Hạ Du Nhiên cũng thở ra, nàng cứ lo Mục Trần lỗ mãng bị linh tàng che hết lý trí, đến lúc không chịu nổi không gian cương phong công kích, thì sau lưng sẽ chịu thêm vài nhát đao chí mạng. Những thời điểm thế này không thể mất bình tĩnh được.

Mục Trần đến những người kia cũng cảm ứng được. Bọn họ cũng cảm thấy gấp gáp, thời gian càng lâu, linh tàng này sẽ càng hấp dẫn

nhiều cường giả đến hơn nữa, cơ hội sẽ càng lúc càng thấp.

Vài góc nọ, có mấy tên không cam tâm chờ đợi nữa, cắn răng láo tới, linh lực hùng hậu bùng phát, nhất thời không gian cương phong bị chấn dạt đi hết, mười mấy người còn lại đều lao thẳng vào trong long quyển phong bạo, tìm kiếm bảo tàng.

"Xoẹt xoẹt!"

Chính lúc họ tiếp cận long quyển phong bạo, những tiếng gió rít vang vọng, hắc phong nhận như mưa đao phô thiên cái địa bắn xuống.

"Aaa! Áááá!"

Hắc phong nhận xẹt qua, vài tiếng kêu thảm vang vọng, linh lực hùng hậu quanh người những cường giả kia bị nó dễ dàng xé toang, rồi thân thể tan nát thành nhiều mảnh nhỏ.

Chỉ vài kẻ có linh cụ hộ thân ngăn lại được công kích đáng sợ, nhưng cũng bị đánh văng ngược ra, kinh hãi sợ sệt hạ xuống, thân thể trọng thương.

Không ít kẻ quan sát hít hà sợ hãi. Không gian cương phong chỗ này quá khủng bố, đám người kia đều thực lực Thông Thiên cảnh, thậm chí có cả cường giả Thông Thiên cảnh hậu kỳ, nhưng vẫn bị đánh bay về thê thảm.

Đám người đầu tiên lỗ mãng xông lên trả giá đắt, lập tức cảnh tỉnh những kẻ đỏ mắt tham bảo. Tên nào tên nấy lạnh gáy đổ mồ hôi trán, chẳng dám xông bừa lên nữa.

Không gian cương phong vẫn hoành hành như trước, lốc xoáy như cự long uốn lượn hung hãn.

- Chừng nào ra tay? Ta thấy hay là chờ gió lốc yếu đi một chút nhé?

Hạ Du Nhiên lo lắng

Mục Trần trầm ngâm lắc đầu:

- Hạ học tỷ, bây giờ những kẻ kia cũng có ý tưởng như ngươi, cho nên một khi gió lốc yếu đi, tất cả mọi người sẽ xông lên hết. Lúc đó hỗn loạn như vậy, muốn lấy được bảo tàng còn khó hơn bây giờ.

- Vậy ngươi định?

Hạ Du Nhiên nhíu mày.

- Hạ học tỷ, cho ta mượn tạm Ngự Phong linh châu một chút được không?

- Ngươi tính đi một mình?

Hạ Du Nhiên cả kinh biến sắc. Không gian cương phong liên miên bất tận, Thông Thiên cảnh hậu kỳ cũng khó mà cản nổi, thực lực Thông Thiên cảnh sơ kỳ như hắn mà tiến vào một mình, dữ nhiều lành ít a.

Mục Trần cười nói:

- Hạ học tỷ, quanh đây còn nhiều kẻ như hổ rình mồi, ta cảm nhận được vài dao động rất lợi hại, xem ra những nhân vật đó không tầm thường, mong rằng có tài năng của tỷ trấn áp nơi này. Chuyện đoạt bảo cứ giao cho ta.

Hạ Du Nhiên nhăn mặt tính can, nhưng thấy hắn cười tươi như thế cũng bất đắc dĩ thở dài, nhắm mắt gật đầu.

Cùng lúc đó, trong một khe núi cách đó không xa, có hai cặp mắt đang hờ hững nhìn họ, dáng vẻ chính là hai vị thiếu chủ Ám Ảnh thương hội và Thiên Nguyên thương hội: Liễu Ảnh, Đổng Uyên.

- Hô hô, thật là oan gia ngõ hẹp, xem ra bọn họ cũng để ý cái linh tàng kia, ngươi thấy sao?

Liễu Ảnh đặt bàn tay lên vách đá cứng, năm ngón tay như đao sắc cắt mấy đường trên vách đá, ánh mắt âm lãnh nhìn Mục Trần.

- Yên tâm, tiểu tử kia chẳng có phúc khí hưởng thụ linh tàng này đâu!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 403: Ngô Động

"Ù ù ù!"

Hắc phong bạo tàn phá khắp nơi, những tiếng rít bén nhọn như cự long gầm rú.

Có tấm gương te tua của đám người kia, mọi người nơi đây chẳng còn lỗ mãng manh động, tất cả đều ở trong bóng tối chờ đợi không gian cương phong yếu đi, đến lúc đó họ mới đủ can đảm tiến lên.

Lúc mọi người còn đang khắc khoải chờ đợi, Mục Trần đã nhận lấy Ngự Phong linh châu của Hạ Du Nhiên, cất vào tay áo. Hắn ngẩng lên nhìn long quyển phong bạo, hít một hơi:

- Ta ra tay đây! Hạ học tỷ, nếu ta lấy được, thì ngươi cứ rời đi trước, rồi sau đó chúng ta hợp lại ở phía trước.

Nếu có thể thu linh tàng kia vào tay, chắc chắn hắn sẽ trở thành mục tiêu truy đuổi của tất cả mọi người. Nếu vẫn đi cùng Hạ Du Nhiên sẽ khiến nàng phiền toái không ít, cho dù Hạ Du Nhiên không quan tâm, nhưng hắn lại không muốn gây khó khăn cho người khác.

Hạ Du Nhiên cũng biết ý Mục Trần, tên thiếu niên trước mặt nhỏ tuổi hơn nàng nhưng lại có chủ kiến rất vững vàng, nàng cũng không nói gì thêm nữa, chỉ gật đầu dặn dò:

- Cẩn thận một chút!

Mục Trần mỉm cười, rồi vận chuyển hắc viêm bốc lên, bao bọc thân thể. Dưới da lôi điện lóe sáng, đối diện không gian cương phong đáng

sợ, Mục Trần lập tức thi triển gần hết phòng ngự bản thân.

"Vút!"

Vừa làm xong mấy chuyện đó, Mục Trần lắc mình hóa thành tia chớp đen bay lên.

Lúc này hành động của hắn liền khiến tất cả mọi người chú ý.

- Lại có kẻ hành động!

- Thông Thiên cảnh sơ kỳ? Cái tên ngu ngốc kia đi thí mạng à?

- Chẳng biết trời cao đất dày, linh tàng bậc này phải có thực lực mới có phúc nuốt trôi a.

Phần lớn mọi người đều cười khẩy khinh thị, không gian cương phong kia cương mãnh quỷ dị, cường giả Thông Thiên cảnh hậu kỳ cũng phải thê thảm rút lui, Thông Thiên cảnh sơ kỳ chỉ có thể nói là muốn trốn cũng không thoát.

Liễu Ảnh và Đổng Uyên cũng nheo mắt hồ nghi nhìn thân ảnh vừa bay lên.

- Một mình hắn đi đoạt bảo?

Đổng Uyên kinh ngạc ra mặt, vốn còn nghĩ Hạ Du Nhiên sẽ theo Mục Trần tiến lên, không ngờ tên kia gan lớn, nhưng mà thực lực như thế đủ sức chống chọi long quyển phong bạo không?

Liễu Ảnh cười nhạt, mắt dán chặt vào bóng người xẹt qua không gian:

- Khá thú vị! Để xem tên nhóc gần đây tiếng tăm nổi như cồn có năng lực gì....

Lời nói thì thản nhiên, nhưng tay hắn lại phất ra, một bóng đen mang theo khí tức âm hàn bùng phát khiến nhiều cường giả gần đó bất giác di

chuyển đi xa, ánh mắt e ngại nhìn lại.

- Hả? Là tên kia à? Ngươi không định tự mình ra tay sao?

Đổng Uyên nheo mắt cười nói.

- Ngô Động là thành chủ Thiên Mãng thành, ở Bắc Thương đại lục cũng có chút danh tiếng. Trước kia cũng thiếu ta một món nợ, vừa lúc.... một tên tiểu tử Thông Thiên cảnh sơ kỳ đâu có xứng để bổn thiếu gia ra tay.

Liễu Ảnh cười nhạt, ngạo khí tràn ngập không chút che giấu.

Đổng Uyên nhún vai. Thật ra cái tên này cũng khá cẩn thận gian xảo.

Trong lúc đó, Mục Trần bay trên bầu trời, cương phong lại không như mọi người nghĩ cắt xé hắn ra, mà hắn dễ dàng xuyên qua hắc phong nhận thổi đến, linh lực có hắc viêm bùng cháy vững vàng phòng ngự.

Nhất thời khiến cho không ít người xôn xao kinh nghi bất định, chẳng hiểu lý do làm thế nào mà không gian phong nhận hung mãnh kia khi chạm vào tầng phòng ngự của Mục Trần dường như nhẹ nhàng thoảng qua, chẳng có mấy sức mạnh.

- Trên người tiểu tử chắc chắn có linh cụ phòng ngự thuộc tính phong.

Đổng Uyên khẽ cau mày, là thiếu chủ Thiên Nguyên thương hội, nhãn lực của hắn cũng không tầm thường, dễ dàng đoán ra ảo diệu trong đó.

- Có lẽ Hạ Du Nhiên cho hắn!

Liễu Ảnh ánh mắt càng lúc càng tối sầm, Hạ Du Nhiên thật tốn tâm tư bảo vệ tên Mục Trần kia!

Phía chân trời, Mục Trần nhanh chóng tiếp cận long quyển phong bạo, áp lực càng lúc càng căng thẳng. Chỗ hắn vừa đến đây chính là nơi đám người khi trước bị đánh tan tác chết gần hết.

Long quyển phong như có linh tính, biết Mục Trần đến gần trở nên hung bạo hơn nữa, hắc phong nhận như mưa trút xuống. Những lưỡi đao đen ngòm như hắc long phủ lấy mọi hướng tránh né của hắn.

Tay nắm chặt Ngự Phong linh châu, một có lỗ không gian màu xanh xuất hiện trước mặt.

"Vụt vụt!"

Phong nhận xuyên qua lỗ không gian, nhất thời yếu đi nhiều, nhưng vẫn còn mạnh mẽ hơn khi trước, đánh lên thân thể Mục Trần.

Đám người đang đứng xem xa xa cười khẩy, trong đầu đang nghĩ đến cảnh tượng thịt xương văng tứ phía....

"Bùm!"

Nhưng cả đám người chưng hửng khi thấy Mục Trần bị phong nhận tập kích chỉ văng đi một chút, ổn định lại thân hình rồi tiếp tục lao lên, không rơi giọt máu nào, đừng nói đến bị xé xác.

Tên kia đủ sức chịu được phong nhận công kích?

Đám cường giả Thông Thiên cảnh hậu kỳ nhiều người biến sắc. Với bọn họ mà nói, thật không thể nào chịu nổi phong nhận nhiều như thế chạm vào người, đừng nói là lông tóc không rụng sợi nào. Tên tiểu tử kia thật đặc dị.

Trên bầu trời, Mục Trần cúi nhìn thân thể mình, quần áo đã bị rách ra những tua rua, da dẻ còn mang những vấn ngấn đau đau, nhưng chừng đó thì chẳng thấm tháp gì đến hắn.

"Phù."

Mục Trần thở phào nhẹ nhõm, may mà có Lôi Thần Thể phối hợp Ngự Phong linh châu, không gian cương phong không thể tạo thành thương tổn gì cho hắn.

Đã vậy thì một đường thẳng tiến thôi!

Mục Trần nhếch miệng cười, lắc mình định xông pha vào long quyển phong bạo đoạt lấy bảo khố.

Trong khe núi kia, Liễu Ảnh lạnh lùng nhìn Mục Trần trên cao, rồi liếc sang kẻ mà hắn vừa ra lệnh xuất phát, ra hiệu.

Giết hắn!

Trong bóng tối, tên âm khí kia cười cười, hàm răng trắng hếu, lắc mình bay lên như diều hâu hung ác, hướng thẳng trời cao.

Lại có người phóng lên khiến cho người ta chú ý, chợt vài kẻ biến sắc thất thanh:

- Kẻ đó là... thành chủ Thiên Mãng thành Ngô Động?

- Tên đó đã là cường giả Thông Thiên cảnh hậu kỳ từ lâu, không biết hiện giờ đã vượt qua thân thể nan hay chưa?

- Nghe nói Ngô Động từng thử vượt ải thân thể nan nhưng thất bại, bất quá hắn cũng lợi hại, giữ lại được mang. Với thực lực hiện tại e rằng Thông Thiên cảnh hậu kỳ bình thường không ai là đối thủ.

- Nếu hắn ra tay, tiểu tử kia không may rồi.

Thân ảnh người bay lên cao càng lúc càng rõ, ngực mang chiến giáp, thanh quang lóe sáng, cũng là một binh khí phòng ngự, phong nhận bắn vào cũng chỉ để lại những vết ngấn nông cạn, không chút uy hiếp.

Hiển nhiên, Ngô Động cũng chuẩn bị chu đáo.

Bên dưới, Hạ Du Nhiên cũng nhìn thấy Ngô Động hướng về phía Mục Trần, mặt trầm xuống, hừ một tiếng bắn ra một chỉ. Một đạo linh lực hùng hậu bắn nhanh như điện, dữ dội như thác đổ lướt ngang.

Ngô Động nhận thấy công kích dũng mãnh đang đến nhưng không hề dừng lại, cũng chẳng màng đến nó.

Đúng ngay lúc đạo linh lực công kích sắp đánh trúng Ngô Động, thì một luồng sáng màu xám từ đâu cũng bắn tới, phá hủy đi công kích đó.

Hạ Du Nhiên lạnh lẽo quay nhìn sang hướng kia, lập tức bắt gặp một gương mặt đang mỉm cười trong khe núi, chính là Liễu Ảnh.

- Liễu Ảnh! Ngươi muốn làm gì?

Hạ Du Nhiên lạnh lùng quát, giọng điệu rất chán ghét!

Liễu Ảnh mỉm cười, thản nhiên trả lời.

- Du Nhiên, linh tàng bảo khố trong thiên địa ai có năng lực thì đoạt lấy, sao lại quấy nhiễu người ta. Nếu tiểu tử kia kém cỏi thì thành thật mà cuốn gói về Bắc Thương linh viện tu luyện thêm đi. Linh tàng cấp bậc này hắn xứng chạm tay vào sao chứ?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 404: Độc Chỉ

Hạ Du Nhiên lạnh lẽo đối thị với Liễu Ảnh, linh lực cường đại bồng bềnh quanh thân, khiến không khí phát ra những tiếng lẹt xẹt như sắp nổ. Đối với Liễu Ảnh, xưa nay nàng rất căm ghét, năm xưa hai thương hội vì lợi ích mà hợp tác, từng có một hôn ước miệng giữa hai lão quái. Nhưng xét cho cùng đó chỉ là hình thức kết hợp lợi ích, chẳng ai tính sổ. Vậy mà tên kia lấy đó làm cớ xem nàng là của riêng hắn, không cho nàng đến gần những bằng hữu khác phái, khiến nàng căm thù vô cùng.

Tuy ngại chiến lực của Ám Ảnh thương hội, Hạ Du Nhiên còn chưa trở mặt với Liễu Ảnh, nhưng chán ghét thì ngày càng sâu.

Hôm nay hắn lại đột nhiên nhắm vào Mục Trần, mười phần hết chín là do Mục Trần được đi cùng nàng.

- Liễu Ảnh, ngươi nghĩ rằng ta không dám đối phó ngươi sao?

Hạ Du Nhiên giận dữ gằn giọng.

Liễu Ảnh nhún vai cười nói:

- Ta chỉ muốn Du Nhiên tỉnh táo lại một chút, tiểu tử kia dã tâm to lớn, chịu đả kích suy sụp một chút cũng vì tốt cho hắn.

- Du Nhiên thấy đó, ta đâu có trực tiếp ra tay với hắn, cũng là nể mặt nàng. Do vậy nàng cũng đừng nhúng tay vào làm gì, cứ yên lặng xem trò vui là được rồi, không phải tốt sao?

Hạ Du Nhiên cười khẩy:

- Ngươi nghĩ ngăn cản ta, Ngô Động có thể đối phó được Mục Trần ư?

- Ha ha, ta biết Mục Trần kia đã đánh bại Ma Long Tử. Bất quá Ngô Động lại không phải là Ma Long Tử, hắn độ kiếp thân thể nan thất bại, nhưng trong Thông Thiên cảnh hiếm có ai là đối thủ.

Liễu Ảnh cười nhạt.

Hạ Du Nhiên nghiến răng, trong lòng nàng cũng rất lo cho Mục Trần, nhưng bề ngoài thì không thể lộ ra, đành bất đắc dĩ nói:

- Vậy cứ chờ xem!

Hiện tại Liễu Ảnh đang cầm chân nàng, không cho nàng tự do ra tay. Hạ Du Nhiên cũng không sợ Liễu Ảnh, nhưng giao thủ thì khó mà dứt ra liền được, vậy thì cũng chẳng có tác dụng gì giúp được Mục Trần.

- Ta cũng đang mỏi mắt mong chờ đây...

Hạ Du Nhiên tức giận như vậy khiến Liễu Ảnh càng đắc chí cười tươi, tay bối sau lưng nhìn lên không trung.

Trên bầu trời kia, Ngô Động tăng tốc cực nhanh, như ánh sáng xuyên cương phong, hai mắt lạnh lẽo nhìn Mục Trần đang đương đầu gió lốc, chợt tung ra một chưởng dũng mãnh. Chưởng phong mang linh lực hùng hậu xuyên qua không gian cương phong, hướng tới vỗ vào lưng Mục Trần.

Lúc Ngô Động xông lên, Mục Trần đã phát hiện từ sớm, đến lúc tên kia ám toán, long ảnh hiện lên, hắn lui một đoạn dài tránh đi, rồi dừng lại nhìn người vừa lướt tới.

- Ngươi là Mục Trần? Đi xuống đi, linh tàng này ngươi không có tư cách nhúng tay vào.

- Ngươi là ai?

Mục Trần nhướng mày hỏi. Đối thủ trước mặt tuổi chừng ba mươi, linh lực dao động quanh người còn mạnh hơn Ma Long Tử.

- Thành chủ Thiên Mãng thành, Ngô Động.

Ngô Động ngữ khí lạnh nhạt pha thêm một chút ngạo khí.

Mục Trần mặt không đổi sắc:

- Chưa từng nghe qua!

Ngô Động chưng hửng, tiếng tăm của hắn trên Bắc Thương đại lục không lớn cũng nhỏ, với tuổi tác như thế mà có thể đứng đầu một thành trì danh tiếng trong đại lục cường giả như mây cũng là thành tựu bất phàm, thái độ của Mục Trần khiến hắn nheo mắt tức tối:

- Bắc Thương linh viện gần đây dạy dỗ đệ tử thật sự là cuồng vọng, khó trách danh tiếng nhiều năm càng lúc càng mai một. Xem ra năm nay không chịu nổi muốn tham gia Thánh Linh Sơn lắm nên mới cử ngươi đến gỡ gạc danh tiếng. Chỉ tiếc là tiếng tăm không kiếm được e phải còn mất cả vốn.

- Một thên thành chủ Thiên Mãng thành nho nhỏ cũng dám khẩu xuất cuồng ngôn? Bắc Thương linh viện muốn tiêu diệt ngươi, thì chỉ cần phất tay là đủ.

Mục Trần cũng chẳng vừa, chẳng hề nể mặt kẻ xưng danh là thành chủ Thiên Mãng thành trước mặt.

- Chán sống?

Ngô Động rốt cuộc tái mặt giận dữ, lắc mình tung quyền, quyền ảnh liên miên mang theo linh lực nặng như núi công kích Mục Trần.

Nhưng Mục Trần lại chẳng đối chọi chính diện với hắn, long ảnh hiện ra, long ngâm vang vọng, tốc độ tăng vọt lao vào trong long quyển phong bạo .

- Ngươi có chạy lên trời!

Ngô Động nhìn thấy Mục Trần lao vào long quyển phong bạo, nheo mắt cười khẩy, chiến giáp phát sáng bao bọc thân thể, hóa thành một luồng sáng đuổi theo sát nút.

Tiến sát hơn đến long quyển phong bạo, Mục Trần mới cảm nhận rõ sự lợi hại cường đại của không gian cương phong này. Dù đã có phòng hộ của Ngự Phong linh châu nhưng phong nhận mang theo lực xoáy dữ dội vẫn khiến thân thể hắn hằn lên những dấu đỏ thẫm, gần như lúc nào cũng có thể bật máu ra.

Hắn vận chuyển linh lực, lôi đình trên thân thể lóe lên, mạnh mẽ chống chọi lại công kích phong nhận, nhanh chóng lao vào trung tâm gió lốc.

Cách một đoạn phía sau, ánh sáng xanh lóe lên, Ngô Động theo sát tới. Chiến giáp màu xanh bảo vệ thân thể, từng đạo phong nhận mạnh mẽ đều đón lấy tất cả, dõi mắt nhìn theo mục tiêu, tay hắn nắm lại, một thanh trường kích xuất hiện. Vung tay lên, kình phong sắc bén quét ngang, chấn vỡ sạch sẽ phong nhận, hướng tới những yếu huyệt sau lưng Mục Trần.

- Hôm nay ngươi muốn đoạt bảo trước mặt ta chỉ là nằm mơ thôi!

Cảm ứng được kình phong kéo đến phía sau, mắt Mục Trần lóe sáng, đột nhiên khựng lại, xoay người tung quyền. Linh lực hắc viêm bừng cháy dữ dội, chấn nổ toàn bộ kích ảnh.

"Véo!"

Một quyền chấn nổ công kích, Mục Trần không quay đầu chạy nữa, xông tới Ngô Động lao ra ngoài.

- Không chịu nổi nữa à? Ta còn nghĩ ngươi chỉ biết chạy trốn chui lủi như chuột kia!

Ngô Động nhìn thấy Mục Trần chủ động tấn công, cười khẩy mừng thầm. Quả nhiên chỉ là một tên nhóc miệng còn hôi sữa, mới khích một chút đã không chịu nổi, nghĩ hắn là Ma Long Tử sao?

"Gràooo!"

Mục Trần mặt lạnh lùng kết ấn, linh lực hùng hậu bùng lên, tinh tú hiện ra, ba thú ảnh khổng lồ lập tức thành hình. Tiếp theo kình lực kinh người phá tan nát phong nhận liên miên bất tuyệt đánh tới chung quanh.

- Có chút năng lực!

Ngô Động trố mắt nhìn ba thú ảnh lao tới, công kích ẩn chứa sức mạnh linh lực cũng khiến hắn nheo mắt lại. Công kích cỡ này đủ so với Thông Thiên cảnh hậu kỳ, Mục Trần có thể đánh bại Ma Long Tử cũng không phải hoàn toàn chỉ là may mắn.

- Nhưng mà năng lực cỡ này trước mặt ta tính là gì chứ?

Ngô Động múa kích đẩm thẳng tới, linh lực cường đại hùng hổ hình thành một con cự mãng khổng lồ rít gào, mạnh mẽ đâm tới ba thú ảnh kia.

"Uỳnh!"

Sóng xung kích bùng nổ, phạm vi trăm trượng hình thành một khu vực chân không, cương phong xung quanh không thể tiến vào chút nào.

Phía xa xa, cường giả nhiều chỗ ngẩng lên quan sát vòng chiến, giao đấu kịch liệt khiến nhiều kẻ thở hắt ra sợ hãi. Hai tên kia quả là tài cao gan lớn, trong gió lốc tràn ngập không gian cương phong, chỉ sơ ý một chút sẽ phải trả giá thảm trọng.

Thực lực Ngô Động nhiều người đã mục sở thị, tuy hắn thất bại thân thể nan, nhưng cường đại hơn hẳn cường giả Thông Thiên cảnh hậu kỳ, vậy mà Mục Trần lại dám ngạnh kháng, kết quả lại không rơi xuống hạ

phong, khiến nhiều kẻ kinh dị ra mặt. Tên kia có thật chỉ mới là Thông Thiên cảnh sơ kỳ?

Mục Trần lao ra, nhìn lại Ngô Động xa xa, sát khí càng đậm. Hắn cảm nhận rõ long quyển phong bạo càng lúc càng yếu đi, nếu không nhanh giải quyết Ngô Động thì đến lúc đám cường giả như hổ rình mồi dưới kia cũng sẽ động thủ, muốn trong đàn sói đoạt bảo cơ hội gần như bằng không. Hắn cũng không thể nào lấy sức một người địch trăm người kia được.

Phải nhanh chóng giải quyết tên kia!

Mục Trần nheo mắt, thân hình hóa thành một tia sáng bắn thẳng tới Ngô Động, lôi đình lẹt xẹt bắn ra ngoài cơ thể, một sức mạnh cường đại từ cơ bắp bộc phát ra.

- Thần quyết luyện thể ư?

Ngô Động cười gằn độc ác, chỉ liếc mắt đã biết thân thể Mục Trần không tầm thường. Tên ngu xuẩn nghĩ rằng tu luyện thần quyết luyện thể thì lợi hại rồi sao? Bản thân hắn độ kiếp thân thể nan thất bại, nhưng cơ bắp cũng vì đó mà trở nên mạnh mẽ hơn nhiều, những kẻ tu luyện thần quyết luyện thể cũng khó mà sánh được.

- Tên ếch ngồi đáy giếng, một chiêu hạ gục ngươi!

Ngô Động lãnh khốc đáng sợ, thân thể sáng lên bóng lưỡng, máu huyết sôi trào, sức mạnh cường đại chảy xuôi trong cơ bắp khắp người.

Chân đạp hư không, hắn lướt tới, chỉ vài giây đã đến sát Mục Trần, cả hai lạnh lùng nhìn thấy sát khí trong mắt nhau.

Mục Trần vươn song chỉ, thẳng tắng như thương đâm tới, chỉ kình cực kỳ sắc bén.

- Cút!

Ngô Động quát to, quyền kình lóe sáng, như ngọc thạnh cứng rắn. Quyền mạnh mẽ đủ sức đánh trọng thương một gã cường giả Thông Thiên cảnh hậu kỳ.

Nhưng đối diện công kích của hắn, Mục Trần chẳng hề lui lại, song chỉ chạm vào quyền của Ngô Động.

Bất giác Ngô Động dường như thấy khóe miệng Mục Trần nhếch lên quỷ dị.

Và lúc đó, một ngón tay của hắn trở nên đen đúa vô cùng.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 405: Đoạn Tí

Chính lúc ngón tay Mục Trần hóa thành tối đen, Ngô Động phát hiện ra một cảm giác lạnh lẽo khó ngăn chặn dâng lên trong lòng, toát mồ hôi ướt đẫm toàn thân. Nhiều năm tu luyện khiến cho hắn có được cảm giác sinh tử nhạy bén, cho hắn biết ngón tay kia là đe dọa trí mạng.

Lập tức hắn cấp tốc dừng quyền kình đánh tới, khiến cho lực phản phệ đánh vào cơ thể, linh lực cuồn cuộn hỗn loạn. Hắn cũng chẳng có thời gian bận tâm chuyện đó, mà vội vã nhanh chóng tháo lui.

- Bây giờ mới chạy, có muộn quá không chứ?

Nhưng Mục Trần nào dễ tha cho hắn, thanh âm lạnh mình như đỉa đói bám lấy, sắc mặt đầy sát khí tiến tới, hai chân như có hư ảnh cự long xuất hiện, hỗ trợ đẩy bước tiến của hắn cấp tốc xuyên qua không trung.

Quỷ dị xuất hiện trước mặt Ngô Động, ngón tay tối đen như hắc ám đâm thẳng vào cổ đối phương.

Chỉ kình như liêm đao tử thần tản mát khí tức tử vong nồng đậm.

Tốc độ quá nhanh, nhanh đến mức Ngô Động cũng không kịp trở tay, chỉ có thể phản xạ đưa tay đỡ theo bản năng, linh lực bùng lên bảo vệ thân thể.

"Xoẹt!"

Ngón tay đen xuyên qua, linh lực hùng hậu vừa chạm tới ngón tay kia thì xèo xèo tan rã.

Chỉ kình xuyên thấu, máu tươi vương lại trên đầu ngón tay.

Ngô Động khó khăn tháo chạy, hắn kinh hãi nhìn thấy toàn cánh tay của mình đang cấp tốc hóa đen, những đường hắc tuyến còn điên cuồng lan vào thân thể.

Một loại kịch độc đáng sợ!

Ngô Động hoảng hốt vận chuyển linh lực bức kịch độc ra ngoài, nhưng khi linh lực tiếp xúc với thứ đó lại nhanh chóng bị ăn mòn, rồi tất cả linh lực đều hóa thành kịch độc!

Căn bản là không thể bức ra!! Thật là bá đạo!

Ngô Động sắc mặt trắng như tờ giấy. Cái này là độc gì đây? Sao lại có thể bá đạo đến thế, cả linh lực cũng bị ô nhiễm!

Hắc độc nhanh chóng lan tràn, Ngô Động giận dữ nghiến răng, tay kia làm đao, mạnh mẽ chém xuống cánh tay nhiễm độc.

"Aaaa!"

Tiếng hét thê lương vang lên thảm thiết, cánh tay đen ngòm rơi xuống, máu tươi lả tả cũng hóa đen. Thậm chí chưa kịp rớt xuống đất, toàn cánh tay đã hóa thành tro đen phiêu tán.

Ngô Động khó khăn tháo lui, mặt mày xanh mét đầy mồ hôi lạnh, sợ hãi nhìn chằm chằm Mục Trần, ánh mắt hoang mang tột độ. Cái kia là độc gì mà đáng sợ!

Mục Trần thì nhíu mày. Vất vả có cơ hội vận dụng Hắc Lôi Độc chỉ, không ngờ Ngô Động quyết đoán chặt tay ngăn độc.

- Tiếp!

Mục Trần cười nhạt, lại lao lên. Ngô Động hồn phi phách tán, chẳng dám ngạnh đấu với Mục Trần nữa, quay đầu cuống cuồng bỏ trốn, gầm

lên phẫn nộ:

- Mục Trần! Thù chặt tay ta nhất định báo trả cho ngươi!

Mục Trần nhìn thấy Ngô Động hoảng hốt chạy trốn chỉ còn lại cái bóng, hắn cười nhạt, ngón tay phục hồi lại như cũ. Hắc Lôi Độc chỉ của hắn mỗi lần dùng là mỗi lần tiêu hao không lấy lại được, bình thường đâu dễ dùng đến. Hôm nay nếu không phải vì mục đích nhanh chóng thoát khỏi Ngô Động thì cũng không cần động tới. Vốn dĩ cũng không nghĩ rằng Hắc Lôi Độc chỉ có thể bá đạo như vậy, vừa dính vào là phế một cánh tay của Ngô Động.

Hắn cũng không ngu ngốc truy kích Ngô Động, dù rằng hiểu đánh chó giết luôn nhưng bây giờ còn việc này quan trọng hơn nhiều.

Hắn xoay lại nhìn vào trong gió lốc, nhanh chóng lao đi, cần phải tranh thủ thời gian đoạt lấy linh tàng vào tay!

Lúc Ngô Động chạy trốn, cường giả khắp nơi mơ hồ nghe tiếng gào thét oán hận của hắn, tất cả đều biến sắc. Trong gió lốc dữ dội, họ cũng chỉ quan sát được một số diễn biến, không thể nhìn thấy hết tất cả mọi tình hình chi tiết.

Còn Liễu Ảnh thần tình đang cười cợt sảng khoái, ánh mắt lại trở nên tối sầm. Hắn đã cảm thấy có gì đó không hay ho.

"Véo!"

Chính lúc đó, một bóng người từ trong cuồng phong bay ra, tất cả liền chú ý.

Ngô Động đang hoảng hốt mặt xanh mặt trắng bỏ chạy, toàn thân mướt mồ hôi, bộ dáng chui lủi như chuột, chật vật thê thảm chẳng còn phong thái thành chủ ngạo nghễ khi trước.

Mọi người liếc nhìn Ngô Động, bất giác trố mắt nhìn sang cánh tay cụt của hắn ta mà kinh hãi.

Ngô Động chỉ trong thời gian ngắn ngủi kia bị chặt đứt một cánh tay?

Mục Trần lợi hại thế sao? Thực lực Thông Thiên cảnh sơ kỳ, không chỉ bức lui Ngô Động, lại còn chặt mất một cánh tay? Chuyện hoang đường này đã xảy ra như thế nào?

Tất cả đều biến sắc, tâm thần chấn động.

Liễu Ảnh cũng thấy rõ hiện trạng của Ngô Động, gương mặt tối sầm càng thêm âm u, siết tay tức tối, gương mặt anh tuấn méo mó khó coi. Tên phế vật Ngô Động lại bị Mục Trần đả thương thành như vậy?

Liễu Ảnh nổi giận, còn Hạ Du Nhiên thì sợ run lên, kinh ngạc ra mặt. Nàng biết Mục Trần có thể đại diện Bắc Thương linh viện tới tham gia Thánh Linh Sơn tất nhiên phải có chỗ bất phàm, nhưng chẳng thể nghĩ được hắn chỉ trong thời gian ngắn lại có thể trọng thương Ngô Động như vậy.

Ngô Động đã trải qua thân thể nan, tuy thất bại nhưng trong giới cường giả Thông Thiên cảnh mà nói, sức mạnh cực lớn, còn Mục Trần... Xem ra nàng đã quá xem thường hắn rồi.

Hạ Du Nhiên thở phào một hơi, gương mặt trêu tức nhìn tới Liễu Ảnh châm chọc:

- Coi bộ lần này ngươi không được thỏa mãn lắm nhỉ?

Liễu Ảnh mặt tối sầm, trong lòng nổi giận:

- Có gì mà đắc ý sớm vậy? Ngô Động vô dụng, vậy để ta tự đến xem thử hắn có bao nhiêu cân lượng!

Lời vừa dứt, hắn giậm chân phóng lên lao như tên bắn, một áp lực cường đại ập tới ngăn chặn không gian cương phong cách xa vài trăm trượng không thể đến gần!

Cường giả đang ở trong khu vực này giật mình cả kinh. Liễu Ảnh, một trong những thiên tài hàng đầu đại lục ư? Dường như hắn đã vượt qua được Thân Thể Nan rồi?

- Liễu Ảnh muốn tự mình ra tay !

Có người kinh hô, bình thường mà nói nhân vật như Liễu Ảnh phải đến khu vực tẩy lễ mới thấy họ ra tay, vậy mà bây giờ đối phó một tiểu tử thực lực chỉ mới Thông Thiên cảnh sơ kỳ cũng khiến hắn động thân.

- Liễu Ảnh, ngươi dám!

Hạ Du Nhiên trừng mắt, lắc mình lao đi như điện, xuất hiện trước mặt Liễu Ảnh, linh lực tràn ngập cơ thể, mạnh mẽ đến mức khiến da thịt nàng phát sáng, cực kỳ gợi cảm.

- Hạ Du Nhiên!

Liễu Ảnh gầm lên nhè nhẹ, lạnh lẽo quát :

- Tránh ra!

- Liễu Ảnh, ta khuyên ngươi đừng có quá đáng!

Hạ Du Nhiên lạnh lùng đáp lại, linh lực bùng lên ngập trời, đối mặt Liễu Ảnh chẳng chút e ngại.

- Có ta ở đây, tuyệt đối ngươi đừng mong chạm vào hắn chút nào!

Liễu Ảnh sầm mặt, Hạ Du Nhiên che chở Mục Trần khiến cho hắn càng thêm ghen ghét, căm hận thề trong lòng phải bằm thây tên kia thành vạn mảnh. Hắn tiến tới, uy áp bao phủ Hạ Du Nhiên, hét lớn:

- Ta cũng muốn xem bản lĩnh ngươi thế nào mà dám bảo ta không thể động tới hắn!

- Cứ thử xem!

Hạ Du Nhiên cũng xông lên, cả hai đối chọi gay gắt, hai luồng áp lực dữ dội va vào nhau vang lên như sấm nổ, đám cường giả đứng xa xa trông lại hít thở cũng khó khăn, chẳng dám thở mạnh. Dường như có hai vị cường giả hàng đầu trong lớp trẻ kia chuẩn bị đối đầu.

Không khí cô đặc, không gian cương phong cuồng bạo cũng không thể xen vào chút nào.

Không khí giương cung bạt kiếm, hai người đối thị đằng đằng sát khí.

Chính lúc đó Mục Trần đã thuận lợi đến trung tâm lốc xoáy. Ở đó cương phong hoàn toàn biến mất. Không gian yên tĩnh hoàn toàn trái ngược với khung cảnh cát bay đá chạy bên ngoài.

Mục Trần đứng giữa từng không, ánh mắt hừng hực nhìn phía trước, một khối cầu sáng chói lóa như ngọc thạch, khối xương cốt lơ lửng huyền ảo, dao động khó hình dung tản mát khiến không gian xung quanh nó cũng có dấu hiệu bất ổn.

Uy áp cả thiên địa phải run rẩy.

Uy áp Thiên Chí Tôn!

Khối xương cốt như ngọc thạch kia, chính là do Thiên Chí Tôn để lại!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 406: Thiên Chí Tôn Chi Cốt

Một khối bạch cốt nho nhỏ nhưng lại khiến không gian xung quanh run rẩy kinh sợ, trong đó còn có Mục Trần đang tròn mắt không chớp tim đập dồn dập.

Cỗ uy áp đáng sợ kia, chắc chắn khối bạch cốt chính là một phần xương của vị Thiên Chí Tôn còn lại sau khi tạ thế từ thời viễn cổ. Thứ này nếu để cho đám lang sói bên ngoài biết được, chẳng phải đều trở mặt liều mạng tranh đoạt hết sao?

Hoàn hảo hắn ra tay nhanh nhẹn, không đợi cho không gian cương phong yếu đi, bằng không khi bảo vật cấp bậc này mà bại lộ tung tích, chẳng biết một hồi tàn sát sẽ diễn ra thảm khốc đến mức nào. Đến lúc đó bản thân hắn chẳng thể nào dám chắc có thể đoạt được bảo khố trong tay đám điên cuồng kia nổi.

Trái tim càng đập dồn dập hơn, sắc mặt Mục Trần biến đổi ghê gớm, vì hắn cảm thấy mảnh giấy than thần bí trong khí hải lúc này chấn động vô cùng kịch liệt, cảm giác cứ như nó muốn phá thể ra ngoài.

- Đừng có loạn, để ta lấy được thứ này thì thế nào cũng có phần của ngươi!

Mục Trần trong miệng rủa thầm, hắn rất xem trọng mảnh giấy than thần bí kia, bây giờ nó mà chạy ra khỏi cơ thể, lỡ như không thu hồi lại được thì phải nói là tức hộc máu. Cho dù không có được khúc xương Thiên Chí Tôn hắn cũng nhất quyết không để mất mảnh giấy than.

Dường như nghe hiểu Mục Trần, mảnh giấy than thần bí cuối cùng bớt chấn động, khiến cho hắn càng thêm lạnh mình. Kỳ vật bực này không dám chắc là đã có linh trí, nhưng linh tính thì vẫn có một ít, cảm ứng được suy nghĩ của lòng người giữ nó.

Mảnh giấy an tĩnh lại, Mục Trần chăm chú chuyển mục tiêu sang khối bạch cốt, hơi do dự chậm chạp tiến gần qua. Đối với việc làm đó của hắn, khối bạch cốt vẫn không có dị tượng gì, vẫn an hòa lơ lửng ở đó.

Mục Trần im lặng nhìn nó, hít một hơi sâu cắn răng vung tay chụp lấy khối xương nhỏ.

"Đùng!"

Thình lình một tiếng sét kinh thiên rền vang trong cơ thể, hắn phun liền một ngụm máu, mặt mày kịch biến tái mét. Lập tức hắn cảm nhận rõ ràng uy áp đáng sợ không thể hình dung nổi bao phủ lấy thân thể.

Cả người nặng như bị thái sơn đè lên, nếu hắn không có Lôi Thần Thể, e rằng bây giờ đã nát vụn ra thành cám. Dù vậy thân thể lúc này cũng đầy máu chảy ra, run rẩy kịch liệt.

Chỉ là một khúc xương Thiên Chí Tôn còn lại, vậy mà Mục Trần vẫn không đủ tư cách chạm vào.

Mục Trần nghiến răng rên rỉ, máu tươi trào ra từ miệng, nhưng hắn cố sống cố chết không buông.

"Rầm rầm!"

Lôi đình nổ dữ dội trong cơ thể, linh lực trong người như bị khuấy đảo vần vũ, gương mặt Mục Trần càng lúc càng đỏ, lại tiếp tục phun máu ra.

Bàn tay nắm khúc xương run lên dữ dội, máu tươi thẩm thấu ra nhiễm đỏ cả khối bạch cốt. Mục Trần đã không thể chịu nổi, chỉ là một khúc

xương nhưng lại quá cường hãn.

Chính lúc Mục Trần đang muốn buông tay, thì trong khí hải, mảnh giấy than thần bí đột nhiên bộc phát ra hắc ám thâm thúy, hoa văn cổ xưa thoáng hiện hóa thành từng luồng hắc ám bắn ra.

Những tiếng ngâm lạ lùng như cổ ngữ vang lên trong lòng Mục Trần, khí huyết và linh lực bị đảo lộn đang dần bình phục lại, ngay cả tiếng sấm đáng sợ kia cũng dần dần biến mất.

Gương mặt đau khổ của Mục Trần lúc này chuyển sang mừng rỡ như điên dại.

Lại được cứu rồi!

Những âm thanh cổ xưa giúp cho cánh tay run rẩy không ngừng trở nên vững vàng, những văn tự màu đen như hồng thủy từ trong cơ thể trào ra, nhanh chóng lan đến khúc xương trắng, bao phủ lấy nó.

Chỉ ngắn ngủi vài giây, khối xương trắng đã bị đen đặc như mực, uy áp đáng sợ theo đó cũng tan thành mây khói.

Mục Trần khôi phục lại hoạt động, thở phào mừng rỡ, kinh nghi nhìn lại khối xương đen ngòm. Mảnh xương Thiên Chí Tôn dễ dàng bị mảnh giấy than thần bí phong ấn lại?

"Mảnh giấy than này.... lai lịch thế nào đây a?"

Mục Trần run rẩy càng dữ, cái món đồ này không chỉ trấn áp thái cổ hung khí như Đại Tu Di Ma Trụ, ngay cả đồ vật của Thiên Chí Tôn còn sót lại cũng phong ấn được, món đồ chơi đáng sợ này thật quá ư bí ẩn.

"Ầm ầm."

Đột nhiên những tiếng động ầm ầm vang lên, Mục Trần tỉnh táo lại, long quyển phong bạo đang bắt đầu tiêu tan, không gian cương phong theo đó cũng dần biến mất.

- Mau chạy khỏi đây thôi!

Mục Trần thất kinh, vội vàng chụp lấy khúc xương đen cất đi. Lúc nãy bị uy áp chấn bị thương nhưng cũng không đến nỗi quá nghiêm trọng, dù vậy chiến lực vẫn hao tổn không ít, để cho mấy tên kia mà thấy trạng thái suy yếu của mình thì khó mà toàn mạng đi tiếp.

Nghĩ vậy, long ảnh xuất hiện, linh quang ngưng tụ dưới bàn chân, nhanh chóng chạy đi mất.

"Ầm ầm!"

Cùng lúc đó, vùng đất xung quanh, cường giả khắp nơi cũng đã nhận ra không gian cương phong đang yếu đi, sắc mặt tất cả đều mừng rỡ háo hức.

Giữa không trung, Hạ Du Nhiên và Liễu Ảnh vẫn đang giằng co, tập trung vào đối thủ, linh lực ngập trời đối chọi gay gắt, nhưng vẫn chưa chân chính ra tay. Cả hai đều biết đối phương mạnh mẽ, nếu giao đấu thì bản lĩnh tầm thường không thể chiến thắng, nhưng nếu bại lộ năng lực bản thân mà nói, e phải trả giá không nhỏ, họ còn phải giữ sức đến nơi tẩy lễ, không để kẻ khác cướp mất cơ hội.

Dù vậy cả hai có nổi giận thế nào cũng không dám tùy tiện ra tay.

- Hừ! Không gian cương phong lập tức sẽ tan đi, đến lúc đó bọn chúng toàn bộ xông lên, tiểu tử kia đừng hòng thoát!

Liễu Ảnh gằn giọng.

- Cũng không cần ngươi lo!

Hạ Du Nhiên cười khẩy.

Liễu Ảnh tức tối muốn nói gì nữa, đột nhiên vang lên tiếng long ngâm khiến hắn chú ý về phía gió lốc, một long ảnh hư ảnh bao ra, long

vĩ đung đưa, lóe lên đã bay ra ngoài nghìn trượng, tốc độ đến hắn cũng phải kinh ngạc.

"Gràooo!"

Tiếng long ngâm vang vọng, khi mọi người còn đang ngạc nhiên thì nó đã biến mất khỏi tầm nhìn.

Mọi người trân trân nhìn theo long ảnh, chợt giật mình nhìn lại long quyển phong bạo đã sắp hoàn toàn tan biến trên không trung. Linh tàng bảo khố vốn trong đó đã hoàn toàn biến mất, cứ như đã tan biến theo gió lốc vậy.

Bất giác tất cả mọi cường giả đều chưng hửng im lặng.

- Long ảnh khi nãy, dường như chính là tiểu tử kia....

- Chết tiệt, hắn cướp bảo khố đi mất rồi!

- Chạy trốn nhanh thật!

- Khốn nạn!

Các cường giả hồi tỉnh lại, hầu như ai nấy đều gầm lên tức giận, mặt mày nổi gân xanh gân đỏ. Đau khổ chờ đợi cả nửa ngày, đến lúc gió lốc tan đi thì Mục Trần đã ôm bảo khố bỏ trốn, mà giận nhất là bọn họ lại đứng trố mắt nhìn hắn bỏn trốn.

- Đuổi theo, đừng cho hắn thoát!

Cuối cùng vẫn có kẻ không cam lòng, hét lớn dẫn đầu lao đi theo hướng long ảnh biến mất.

Hạ Du Nhiên bất giác cũng nhìn theo hướng đó, rồi thản nhiên cười. Tên xấu xa, chạy thật là lẹ mà, xem cái điệu này là bảo bối đã vào tay rồi a.

Nàng đảo mắt nhìn lại Liễu Ảnh, hắn ta cũng đang tức tối đến xanh mặt. Hôm nay xem như bị Mục Trần đùa qua giỡn lại, không chỉ không chế phục được mà còn bị người ta thuận lợi đoạt bảo.

- Chậc chậc, xem ra thất vọng rồi a.

Hạ Du Nhiên cười châm chọc, linh lực ngập trời cũng thu lại. Mục Trần đã thuận lợi rời đi, nàng đâu cần phải dây dưa với tên đáng ghét này nữa.

Liễu Ảnh hầm hầm liếc nhìn Hạ Du Nhiên:

- Ta không tin tiểu tử kia có thể trốn mãi được, nếu hắn dám đến nơi tẩy lễ thì ta sẽ bắt hắn, buộc hắn phải thành thật giao thứ kia ra cho ta!

Lời nói vừa dứt hắn liền vung tay mang theo cục tức nghẹn họng kia mà xoay người bỏ đi, hôm nay thật là mất mặt quá mà.

Hạ Du Nhiên cười khẩy, lắc mình theo một hướng khác bỏ đi. Vài nhóm người còn ở lại chỉ biết nhìn nhau không nói nên câu, đi chuyến này chẳng có thu hoạch gì, thật là rãnh rỗi phí thời gian...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 407: Thiên Chí Tôn Tinh Huyết

"Vèo!"

Trên không trung, một tia sáng bắn ngang trời, theo tiếng long ngâm mơ hồ hư ảo, một bóng người cưỡi trên long ảnh lướt qua với tốc độ kinh hoàng.

Mục Trần đứng ở kia long ảnh phía trên, hắn nhìn phía dưới nhanh chóng lui về phía sau đại địa, trong mắt cũng là có một mạt sợ hãi than vẻ, này Long Đằng Thuật tốc độ, thật sự là quá nhanh , khó trách năm đó Bạch Long Chí Tôn có thể tá này theo Long Ma Cung mấy vị Chí Tôn vây sát dưới thuận lợi bỏ chạy.

Hiện tại Mục Trần đã thấu hiểu thêm nhiều về Long Đằng Thuật, đại khái được chia làm ba tầng. Tầng thứ nhất là Long Ảnh, thứ hai Long Đằng, thứ ba Long Độn. Mục Trần bây giờ thực lực đột phá Thông Thiên cảnh, Long Đằng Thuật tinh tiến đến Long Đằng. Lúc này linh lực có thể hóa thành cự long, cưỡi rồng lên trời xuống đất, tốc độ truy tinh đuổi nguyệt.

Mục Trần tin chắc bằng tốc độ hiện tại chớ nói đến cường giả Thông Thiên cảnh, ngay cả những kẻ đã vượt qua thân thể nan cũng khó mà đuổi theo hắn được.

Đó cũng là sự nắm chắc của hắn khi quyết định đoạt bảo có thể an tâm rời đi.

- Không biết khi nào mới đến được Long Độn ...

Mục Trần hào hứng lẩm bẩm. Long Đằng Thuật một khi tu luyện đến Long Độn, thì bản thân có thể hóa thành cự long, xuyên qua không gian, Chí Tôn bình thường theo cũng không kịp.

Mục Trần thích chí thoáng nhìn lại xa xa phía sau, mơ hồ cảm nhận được vài dao động linh lực. Xem ra còn nhiều kẻ chưa chịu từ bỏ, đuổi theo định cướp bảo.

- Cứ tìm một chỗ nào đó khôi phục thương thế trước đã.

Mục Trần trầm tư, hắn cũng đang rất muốn tham tư xem mảnh xương Thiên Chí Tôn kia có tác dụng gì đặc biệt.

Ý định lóe lên trong đầu, tốc độ Mục Trần đột nhiên tăng vọt, biến mất nơi chân trời. Vài phút sau hắn xuất hiện tại một vùng núi non trùng điệp, vung tay tán đi cự long, hắn thâm nhập vào trong một cốc nhỏ khó chú ý.

Sâu trong sơn cốc, Mục Trần tìm ra một khe núi vừa phải liền chui vào trong đó, lập tức ngồi xuống xếp bằng, nhưng không làm gì khác, mà thu lại mọi dao động linh lực, khiến bản thân an tĩnh như một khối đá.

Không lâu sau đó, trên không trung vùng núi này vang lên những tiếng xé toang không khí, nhiều bóng người lướt qua nhìn ngó khắp nơi, rồi không thấy động tĩnh gì mà tức tối mắng chửi một trận, sau đó tiếp tục đi xa.

Trong núi, hai mắt khép hờ của Mục Trần mở ra, miệng nhếch lên cười thầm. Hắn cẩn thận lấy ra mảnh xương Thiên Chí Tôn yên tĩnh tối đen.

Nó hoàn toàn im lặng, không có một chút uy áp đáng sợ nào như khi trước nữa, nhìn qua rất bình thường.

Mục Trần lật qua lật lại ngắm nghía, nhíu mày bĩu môi. Mặc cho hắn nghịch phá thế nào thì hắc cốt cũng không có dị động gì, quán chú linh

lực cũng vô dụng, linh lực vào chạm vào khối hắc cốt liền văng ngược ra.

Hiển nhiên, mảnh giấy than thần bí phong ấn mảnh xương Thiên Chí Tôn thì cũng đồng thời ngăn cách dò xét của người khác.

Mục Trần méo miệng, xem ra phải vận dụng mảnh giấy than kia mới được, thực lực của hắn hiện tại chẳng thể chạm vào bảo bối này.

"Thôi được, ngươi là chủ, nhờ ngươi!"

Mục Trần nói thầm trong lòng.

Nơi khí hải, mảnh giấy than thần bí trào ra hắc ám, dường như có hào quang lấp lánh, những văn tự cổ xưa mang theo huyền ảo dị thường của thiên địa nhảy nhót lao ra.

"Viu!"

Một chùm sáng bắn ra ngoài, chui ra từ lòng bàn tay Mục Trần, bắn vào hắc cốt.

Màu sắc khúc xương nhạt đi, nhanh chóng trở lại vẻ trắng sáng trong suốt như ngọc thạch, hoàn mỹ xinh đẹp. Mà đặc biệt lúc này nó không kịch liệt phản kháng, chỉ yên lặng nằm trong bàn tay Mục Trần.

Mục Trần ngưng thần nhìn lại, ngọc cốt bề mặt sáng bóng không chút tì vết, bên trong là một giọt huyết tinh kim sắc lấp lánh lăn qua lăn lại.

Không ngờ trong ngọc cốt này còn lưu giữ một giọt tinh huyết Thiên Chí Tôn?!

Mục Trần tim đập thình thịch, đây chính là tinh huyết Thiên Chí Tôn a, tuy rất ít nhưng với thứ đồ vật này, cường giả Chí Tôn cũng phải thèm thuồng ganh tị.

Đây chính là chí bảo a!

Mục Trần cảm thấy chính hơi thở của mình cũng vô cùng gấp gáp khó hiểu.

Lúc đó, tờ giấy than trong khí hải của hắn lại phát ra những dao động bồng bềnh.

Ngọc cốt trong tay Mục Trần chậm rãi bay lên, hào quang từ trong đó phát tán, giọt máu kim sắc từ trong ngọc cốt thẩm thấu ra ngoài, bồng bềnh trước mặt hắn.

Kim quang nhàn nhạt chiếu rọi khe núi, khiến cho vách đá rực rỡ như làm bằng vàng ròng. Mục Trần gắt gao nhìn vào giọt tinh huyết, tuy nó không có dao động kinh người nhưng hắn cảm nhận được sức mạnh dồi dào vô biên trong đó.

Chừng đó cũng đủ cho một gã Chí Tôn phải sợ hãi biến sắc.

Vả lại trong giọt kim sắc tinh huyết kia còn có tiếng sấm ầm ầm vang ra, có lẽ vị Thiên Chí Tôn kia khi còn sở tại hắn là tu luyện một công pháp đặc biệt thuộc tính lôi điện, do đó máu huyết cũng ẩn chứa lôi đình lực hùng hậu.

"Véo!"

Đột nhiên giọt tinh huyết bắn thẳng vào cơ thể Mục Trần, hắn kinh hãi nhưng chẳng kịp phản ứng gì.

Biến cố bất ngờ khiến hắn hoảng hồn, tinh huyết Thiên Chí Tôn quý giá hắn thèm thuồng vô cùng, nhưng với thực lực hiện tại căn bản không thể hưởng thụ nổi thứ đồ đó. Chỉ một giọt thôi cũng đủ khiến hắn phải nổ banh xác!

Nhưng giọt kim sắc tinh huyết không hề quan tâm đến Mục Trần lo nghĩ cái gì, vẫn tiếp tục len lỏi trong cơ thể hắn, xuyên qua huyết nhục, kinh mạch, rồi mang theo màu hoàng kim ónh ánh lan khắp cơ thể Mục Trần. Cảm giác như rơi vào một bồn nước ấm vậy.

"Rầm rầm!"

Tiếng sấm sét đáng sợ lại vang lên, nhưng lần này là trong cơ thể Mục Trần. Hắn hoảng hồn mặt trắng bệch, cảm nhận rõ sức mạnh bùng nổ trong từng thớ thịt, thân thể như muốn nổ tung ra.

Sức mạnh quá ư đáng sợ, hắn căn bản không đủ sức thừa nhận!

Lúc hắn cảm thấy tuyệt vọng sợ hãi, thì giọt tinh huyết kia vẫn không dừng lại, nó nhanh chóng xuyên qua máu thịt tiến vào khí hải, bắn vào mảnh giấy than thần bí.

"Ruỳnh!"

Kim sắc tinh huyết chui vào mảnh giấy than làm cho nó rung lên, từng hoa văn kim sắc hiện ra, thần bí khó lường.

Dường như thứ được ẩn giấu trong mảnh giấy than kia đã được tinh huyết Thiên Chí Tôn kích hoạt vận hành!

Mục Trần rất muốn biết thứ kia là cái gì, nhưng lúc này đang chẳng dám phân tâm, vì lúc giọt máu kim sắc chui qua thân thể, máu thịt bị lây dính một ít phần loang lổ của nó.

Chính một chút xíu dính lại đó đối với Mục Trần vẫn vô cùng đáng sợ.

Toàn thân hắn lúc này nóng như cái lò lửa, cơ bắp máu thịt như sắp cháy khét tới nơi.

Những tia lôi đình kim sắc lẹt xẹt trong từng thớ thịt của hắn, khiến nó đau nhức rần rần cực kỳ khó chịu, mặt mày Mục Trần nổi đầy gân xanh gân đỏ vì chịu đựng quá mức.

Thân thể hắn đã không còn chịu nổi, mảnh giấy than kia lúc này cũng đang chịu biến hóa, chẳng thể giúp gì được.

Chỉ có thể dựa vào chính mình!

Mục Trần nghiến chặt răng, vung tay lên, một đóa sen như lôi tương hiện ra. Đây là món đồ khi hắn giúp Bắc Minh Long Côn khi trước thu hoạch được, Lôi Thần Liên, có tác dụng rất tốt để rèn luyện cơ thể. Từ khi có được nó, mỗi lúc tu luyện Lôi Thần Thể hắn đều lấy ra dùng.

Lúc này tình hình cấp bách, tinh huyết Thiên Chí Tôn rất đáng sợ, hắn phải làm cho cơ thể mạnh mẽ lên, nếu không hôm nay phải tan xác không nghi ngờ.

Mục Trần leo lên ngồi trên Lôi Thần Liên, cố nén lại cảm giác nóng rực, hai tay kết ấn, vận hành phương pháp tu luyện Lôi Thần Thể. Tình hình hiện tại rất nguy hiểm nhưng cũng chính là cơ duyên, nếu có thể hấp thu được tinh huyết Thiên Chí Tôn thì Lôi Thần Thể của hắn chắc phải có đột phá!

Nhưng nếu thất bại, thì hắn sẽ vĩnh viễn từ biệt cõi đời này!

Lúc này chỉ còn cách liều mạng!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 408: Chí Tôn Pháp Thân

"Đùng!"

Tiếng sấm cuồng bạo quanh quẩn trong người Mục Trần, lúc này thân thể máu thịt đang ánh lên một màu kim sắc, cả xương cốt cũng chuyển sang màu vàng, cứ như nội thể hoàn toàn bị hóa thành vàng ròng.

Màu vàng óng ánh đang điên loạn cắn xé thân thể Mục Trần, những tia lôi quang kim sắc bắn ra mơ hồ nhưng lại mang theo sức mạnh đáng sợ. Mọi chỗ nó chạy qua, thân thể hắn run lên như sắp vỡ, lúc nào cũng có thể bùng nổ.

Đau nhức lan ra khắp nơi.

Thân thể mỗi khi trở nên mạnh hơn đều trải qua biến hóa cực kỳ thống khổ, dù vậy khi đã thành công thì mang lại sức mạnh khiến cho người ta ham muốn, chính vì thế mà không ít kẻ chẳng ngại khó ngại khổ theo đuổi sức mạnh, quyết tâm không bỏ.

Mục Trần cũng thế, do đó hắn đang cố sống cố chết vận chuyển Lôi Thần Thể, nội thể lóe hắc lôi, vây quanh kim lôi ý định luyện hóa.

Nhưng dù cho lôi quang có chứa sức mạnh hắc thần lôi nhưng kim lôi lại mạnh mẽ đáng sợ hơn, hắc thần lôi trước mặt lại có vẻ như mỏng manh yếu ớt hơn. Ngẫm lại, hắc thần lôi dù sao cũng là lôi kiếp khi linh thú thoát linh hóa phàm mà hiện ra, kiếp nạn đó cũng tương đương với Chí Tôn Tam Nan khi nhân loại đột phá Chí Tôn. Còn kim lôi kia lại đến từ một vị Thiên Chí Tôn, so sánh hai sự tồn tại, hắc thần lôi trước mặt kim lôi cũng chẳng hơn lôi đình bình thường là bao.

Cũng mau là lượng tinh huyết Thiên Chí Tôn xâm nhập vào cơ thể không nhiều, chỉ cần hắn cố gắng chịu đựng nổi, thì vẫn có cơ may luyện hóa hấp thu được.

Mục Trần đang dốc tận lực thi triển Lôi Thần Thể, hắc lôi quang chui ra từ mỗi tế bào, liên tiếp không ngừng hết lớp này đến lớp khác, nhanh chóng bị kim lôi óng ánh dung hợp ăn mòn. Đồng thời cũng có những đốm sáng li ti màu vàng rơi xuống, được cơ thể hấp thụ toàn bộ.

Từng thớ thịt hấp thu những mảnh kim quang li ti lại toát ra một màu vàng óng ánh rực rỡ, cảm giác mạnh mẽ chạy rần trong từng thớ thịt, toát ra lúc ẩn lúc hiện.

Sau một hồi, Mục Trần quen dần với cảm giác đau nhức, tập trung tinh thần vào việc dùng hắc lôi tiêu hao dần dần kim lôi, từng chút một hóa giải sức mạnh của nó, rồi hấp thu vào cơ thể.

Bên ngoài, Lôi Thần Liên lóe sáng, lôi quang lập lòe, từng đợt hắc lôi dũng mãnh tràn vào cơ thể Mục Trần, bổ sung lượng hắc lôi mà cơ thể hắn đã tiêu hao mất.

Trong ngoài giáp công, gương mặt Mục Trần dần trở nên thoải mái thả lỏng, tranh đấu trong cơ thể dần nghiêng về phía hắn.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, nháy mắt đã hết một ngày.

Một ngày qua, Mục Trần ngồi im không hề nhúc nhích trên Lôi Thần Liên. Hắc lôi như phủ kín lấy Mục Trần, lôi điện lập lòe tản mát sức mạnh kinh người.

"Đùng!"

Đột nhiên cơ thể Mục Trần có hào quang kim sắc lóe lên, hắc lôi như tuyết gặp lửa nhanh chóng tan rã.

Mục Trần hiện ra trần trụi, da dẻ ánh lên kim sắc nhàn nhạt, như một lớp màng mỏng bằng vàng bao lấy thân thể hắn. Có vẻ như sức mạnh cơ

thể Mục Trần lúc này hơn xa ngày hôm qua!

Kim quang chớp lóe một hồi rồi cũng tan mất. Trên ngực Mục Trần, hắc lôi lóe lên rồi kéo dài ngang ngực, hình thành một đường lôi văn!

Nhị văn lôi thể!

Sau khi luyện hóa được một ít kim huyết dính trong cơ thể,truyện được lấy tại t.r.u.y.ệ.n.y.y Lôi Thần Thể của hắn đã có thể tiến hóa đến cấp nhị văn!

Mục Trần chầm chậm mở mắt, ánh kim quang lóe sáng, lợi hại kỳ bí.

Hắn cúi nhìn lôi văn đang tan biến trên ngực, hài lòng ra mặt. Thần quyết luyện thể vốn khó tu luyện, Lôi Thần Thể lại còn là hiểm hiểm trong khó khăn. Từ khi Mục Trần có được phương pháp tu luyện Lôi Thần Thể đầy đủ thì chưa ngày nào ngưng tu luyện nó, vậy mà đến hôm nay mượn lực tinh chế từ một ít tinh huyết Thiên Chí Tôn mới có thể đặt chân đến trình độ nhị văn lôi thể.

Nhảy khỏi Lôi Thần Liên, hắn vung tay lên thu vào vòng tay. Siết tay lại cảm nhận sức mạnh mới mênh mông như muốn bùng nổ, hắn nhếch miệng cười thầm. Nhị văn lôi thể mạnh thật, cường hãn không chỉ gấp đôi nhất văn, có lẽ ngay cả đám cường giả đã vượt qua thân thể nan cũng chưa chắc vượt hơn được sức mạnh cơ thể thuần túy của hắn. Lôi Thần Thể thật quá lợi hại.

Mục Trần nhìn lên khối xương vẫn còn lơ lửng trước mặt, giọt tinh huyết bên trong đã bị mảnh giấy than kia hút mất, dù vậy nó vẫn còn ẩn chứa sức mạnh rất khổng lồ.

Mục Trần thu hồi nó vào vòng tay. Ngọc cốt vẫn là xương cốt của Thiên Chí Tôn, sức mạnh trong đó vẫn rất lớn, hiện tại hắn chưa đủ sức luyện hóa được vậy thì tạm cất đi, sau này ắt có chỗ dùng.

- Đúng rồi! Mảnh giấy than...

Mục Trần lúc này mới nhớ tới thứ quan trọng kia, vội vã đưa tinh thần bay vào khí hải. Hắn nhìn thấy mảnh giấy lẳng lặng trôi nổi nơi đó, lúc này nó biến hóa rất lớn so với trước kia, bề ngoài không còn đen tối thâm thúy nữa, mà đã trở nên vàng óng lấp lánh, có hoa văn lan tỏa, cảm giác huyền ảo cổ xưa rất khó tả.

Mục Trần thoáng nghĩ, Thần Phách liền đứng dậy tiến tới gần tờ giấy vàng, hơi do dự rồi chạm lên nó.

"Chíu!"

Chính lúc đó, mảnh giấy sáng ngời chói mắt, những văn tự cổ xưa nhảy múa tràn ra, Thần Phách kinh ngạc say mê nhìn vào chúng mặc dù không thể hiểu được.

Những âm thanh xa xưa quanh quẩn trong trí não, khiến cho tâm trí mờ mịt như được khai sáng, những tin tức khó hiểu lan vào trong suy nghĩ.

- Đại Nhật Bất Diệt thân...

Mục Trần chấn động, ý thức liền tỉnh lại, hít hà một hơi, mắt trố thô lố nhìn chữ viết màu vàng kia. Đại Nhật Bất Diệt thân, đây chắc chắn phải là một thần thuật tu luyện pháp thân Chí Tôn!

Và có lẽ là một pháp thân Chí Tôn rất khủng bố!

Pháp thân Chí Tôn, một dấu hiệu cho thấy người đó đã tấn chức Chí Tôn . Chỉ có Chí Tôn mới có thể ngưng luyện ra pháp thân Chí Tôn, nắm giữ thiên địa, búng tay hắt hơi là hủy trời diệt đất. Mục Trần từng nhìn thấy Hắc Long Chí Tôn và Thái Thương viện trưởng thi triển pháp thân Chí Tôn của mình, sức mạnh thiên địa phải run rẩy.

Sức mạnh tuyệt đối dường như không có thủ đoạn nào bù lại được!

Thế nhưng mà trong Đại Thiên thế giới, pháp thân Chí Tôn cũng có tốt có xấu. Theo hắn biết, hiện tại được xếp vào danh hào pháp thân Chí

Tôn, tổng cộng là 99 pháp thân!

Mỗi một pháp thân Chí Tôn trong 99 danh hào này đều cực kỳ uy mãnh, phương pháp tu luyện đều là bí mật bất truyền của một chủng tộc hoặc thế lực nào đó. Chính trong những thế lực đó, cũng chỉ có thành viên hạch tâm mới đủ tư cách tu luyện được. Những pháp thân Chí Tôn khác nằm ngoài số 99 danh hào kia thì có vẻ khá bình thường, hầu hết là do linh lực bản thân tự ngưng tụ, không có năng lực đặc thù gì lắm.

Đối với cường giả Chí Tôn, thứ hấp dẫn tuyệt đối nhất chính là phương pháp tu luyện của 99 danh hào pháp thân Chí Tôn kia.

Vì nó thậm chí có nhiều cường giả Chí Tôn sẵn sàng tình nguyện nương tựa vào những chủng tộc cường đại, đủ cho thấy nó hấp dẫn ra sao!

Bây giờ Mục Trần đang có trước mặt một pháp thân Chí Tôn khá kinh khủng.

Đại Nhật Bất Diệt thân!

Nhưng theo hắn biết, dường như trong 99 danh hào pháp thân kia chẳng có cái nào tên gọi như thế. Và rồi tin tức tiếp theo từ mảnh giấy khiến hắn giật mình thon thót....

Đại Nhật Bất Diệt thân, là một phần của bản thể đầy đủ, gọi là, Vạn Cổ Bất Hủ thân!

Mục Trần tròn mắt ngây dại. Hắn nhớ rõ, 99 danh hào pháp thân Chí Tôn danh chấn Đại Thiên thế giới Vạn Cổ Bất Hủ thân chính là pháp thân được xếp hạng... thứ tư!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 409: Vạn Cổ Bất Hủ Thân

Vạn Cổ Bất Hủ thân, 99 pháp thân Chí Tôn, danh liệt đệ tứ!

Mục Trần ngây dại run rẩy, cảm giác hồi hộp khó tả. Ai mà ngờ được mảnh giấy thần bí bao lâu nay ở trong cơ thể, lại ẩn chứa một bí mật quá đáng sợ....

Pháp thân Chí Tôn xếp hạng 4 thế giới đó, nếu tin tức này lan ra ngoài, Mục Trần dám khẳng định ngay cả Bắc Thương linh viện cũng không thể bảo vệ được hắn!

Vì hấp dẫn bực này sẽ khiến vô số cường giả Chí Tôn trở nên điên cuồng không từ thủ đoạn tranh đoạt, không tiếc trả giá đắt!

Tuy hiện tại chỉ mới có một phần quyển tên là Đại Nhật Bất Diệt thân, nhưng chỉ cần hắn tu luyện pháp thân này thành công, thì sẽ có tư cách bước trên con đường tìm kiếm Vạn Cổ Bất Hủ thân. Đến lúc đại thành thì chắc chắn bất kể là Lạc Thần tộc, hay chủng tộc thần bí của mẫu thân cũng không thể cản bước hắn được!

Với sức hấp dẫn như thế, cả Mục Trần cũng không thể nhịn được ham muốn, tim đập thình thịch.

Mục Trần không ngừng thở gấp gáp, lát sau mới tỉnh táo lại được một chút, mặt mày bơ phờ ngồi trên đất, liếm miệng nuốt nước miếng, ánh mắt nóng cháy ham muốn. Một mục tiêu sức mạnh cực kỳ cường đại, đi theo nó thì những người hắn muốn bảo vệ mới có thể ở sau hắn, chân chính có thể đứng phía trước chắn sóng chắn gió cho Lạc Li, có tư cách đi tìm mẫu thân!

Không quan tâm chủng tộc thần bí kia cường hãn tới đâu, hắn cũng sẽ dẫn mẹ trở về bên cạnh cha, để một nhà ba người được đoàn tụ!

- Vạn Cổ Bất Hủ thân...

Mục Trần siết tay lại quyết tâm, nhất định phải có được bản đầy đủ!

Cái cần nhất hiện tại, chính là thông tin!

Mục Trần lại chìm vào khí hải, cảm ứng những thông tin còn ẩn chứa trong mảnh giấy than kia.

- Bất Hủ Đồ Lục...

- Thái Cổ Thần Điển...

Mục Trần nheo mắt lẩm bẩm những danh từ khó hiểu. Đúng như hắn đoán, mảnh giấy này là một bộ phận, dựa theo thông tin thì nó là một phần của bộ Bất Hủ Đồ Lục, một bộ Thái Cổ Thần Điển chân chính.

- Như vậy là có tổng cộng bốn trang Bất Hủ Đồ Lục bị tách ra....

Mục Trần trầm tư.

Ba trang Bất Hủ Đồ Lục kia hẳn là cũng có những phương pháp tu luyện pháp thân tương tư như Đại Nhật Bất Diệt thân này.

Nếu vậy phải tu luyện thành công đến bốn loại pháp thân Chí Tôn, đến lúc đó Vạn Cổ Bất Hủ thân mới lần nữa tái hiện nhân gian!

Pháp thân Chí Tôn muôn đời bất hủ, bất tử bất diệt, sức mạnh quỷ thần cũng kinh sợ.

- Bất tử bất diệt...

Mục Trần lẩm bẩm. Vậy thì đáng sợ quá, chẳng phải như thế là nghịch thiên rồi sao?

- Nhưng mà... còn lo sớm quá, muốn tìm thấy ba trang Bất Hủ Đồ Lục kia dễ thế sao.

Mục Trần cười nhạo chính mình, theo những thông tin trong mảnh Bất Hủ Đồ Lục này, thì nó không chỉ ghi lại phương pháp tu luyện Vạn Cổ Bất Hủ thân, mà chính nó lại còn là một món thánh vật thái cổ, có sức mạnh khủng bố hủy diệt vị diện.

Bây giờ Bất Hủ Đồ Lục bị chia ra làm bốn, mỗi mảnh cũng kế thừa một phần sức mạnh, có năng lực đặc biệt và cường đại, dù là thần khí cũng khó sánh bằng.

Ba trang Bất Hủ Đồ Lục kia có năng lực đặc biệt gì thì hắn không rõ, nhưng mảnh Bất Hủ Đồ Lục này có tên là Phong Ấn Hiệt, năng lực phong ấn cực mạnh. Chính vì thế mà ngày trước cả Cửu U Tước, cho đến hôm nay là Đại Tu Di Ma Trụ tất cả đều phải chịu phong ấn trấn áp trong cơ thể hắn.

Nếu có thể tìm đủ bốn trang Bất Hủ Đồ Lục trong tay, hắn không chỉ có được phương pháp đầy đủ tu luyện Vạn Cổ Bất Hủ thân, mà sẽ còn nhận được một kiện thánh vật thái cổ!

- Hiện giờ mảnh Bất Hủ Đồ Lục này đã được tinh huyết Thiên Chí Tôn kích hoạt, sau này có lẽ ta cũng có thể vận dụng được một số năng lực của nó chứ?

Mục Trần tấm tắc tò mò, nhiều năm rồi hắn đã có thể mở ra bí mật trong mảnh giấy than kia, nhưng thật không ngờ điều kiện kích hoạt Bất Hủ Đồ Lục lại khó khăn như thế, cần đến tinh huyết của Thiên Chí Tôn. Nhân vật cự phách này là siêu cấp, tinh huyết của những người đó ai dám mơ tưởng đến?

Nếu không phải cơ duyên xui khiến, có lẽ cho hắn cả trăm năm nữa cũng khó mà khui được huyền bí bên trong nó.

Nghĩ thế, hắn không khỏi cười sằng sặc đắc chí. Không ngờ hành trình Thánh Linh Sơn còn chưa đến được nơi tẩy lễ đã may mắn đến thế, lần này đi thật không uổng công chút nào.

Mục Trần vui vẻ sung sướng đứng dậy. Đại Nhật Bất Diệt thân, phải đến khi tiến vào Chí Tôn mới tu luyện được, hiện tại có bảo khố trong tay cũng chỉ nên cất kỹ rồi chờ đợi. Hắn cũng không cần hấp tấp, thứ này ở sâu trong khí hải, ai mà có khả năng đoạt được cơ chứ?

Mục Trần cũng rất chờ mong đến cái ngày bản thân đột phá Chí Tôn, Đại Nhật Bất Diệt thân tuy không được liệt vào 99 danh hào pháp thân, nhưng lại là một trong bốn điều kiện trọng yếu để tu luyện Vạn Cổ Bất Hủ thân, hắn cũng không tin là nó yếu.

- Thôi đi thôi nào!

Mục Trần cười cười khoan khoái, ở trong khe núi đã một ngày, có lẽ phần lớn mọi người đã đến được nơi tẩy lễ, mình cũng phải nhanh lên. Hiện tại có thể tính là thắng lợi, dù không nhận được Thánh Linh tẩy lễ hắn cũng sung sướng trở ra. Nhưng nói gì thì lúc này cũng đang đại diện cho Bắc Thương linh viện, nếu biểu hiện trong này kém cỏi thì cũng không hay ho lắm.

Nghĩ vậy, Mục Trần mau chóng sửa soạn bay khỏi khe núi, định hướng kỹ càng rồi bay như sao xẹt hướng về trung tâm Thánh Linh Sơn.

Lần này không hề dừng lại, cho dù có nhiều linh tàng bảo khố xuất thế ven đường cũng không khiến hắn quan tâm, chỉ càng đẩy cao tốc độ đến nơi tẩy lễ mà đi.

Dọc đường có tình cờ làm quen vài người, nhận được một ít tin tức. Thánh Linh Sơn hôm nay đã vào giai đoạn nóng nhất, cường giả đánh nhau sống chết khắp nơi, chẳng biết bao nhiêu kẻ đã phải táng thân trong rừng sâu núi thẳm.

Tin tức Mục Trần đoạt bảo phế một tay của Ngô Động hắn cũng nghe được, lúc này tiếng tăm của hắn cũng truyền đi nhiều nơi trong Thánh Linh Sơn, nhiều kẻ vốn biết hắn mà còn khinh thường cũng tỏ ra dè dặt một chút. Đâu cần biết Mục Trần đã giở trò gì, chỉ cần với thực lực Thông Thiên cảnh sơ kỳ mà hắn đã có thể đánh bại Ngô Động từng trải qua thân thể nan thất bại.

Không chỉ vậy còn phế đi một tay của tên kia, e rằng chỉ có những cường giả trẻ tuổi hàng đầu đại lục mới có tư cách làm được. Vậy thì ai còn dám coi thường Mục Trần?

Chuyện này chỉ khiến Mục Trần thận trọng hơn nữa, hắn thà rằng để người ta xem thường, để đến khi giao đấu sẽ vì đó mà trả giá đắt.

Hắn cũng nhận được thông tin lúc này toàn bộ những cường giả mạnh nhất Thánh Linh Sơn đã tập trung ở nơi tẩy lễ, một hồi tàn sát đầy huyết tinh đã nổ ra để giành quyền leo lên Cửu Thiên Thang.

Mục Trần lo lắng một chút, chẳng biết Hạ học tỷ thế nào, với thực lực của nàng ta chắc cũng không đến nỗi có chuyện gì không may.

Mục Trần hít sâu một hơi, long ảnh hiện ra dưới chân, nhanh chóng tăng tốc xuyên qua không trung, bay đến trung tâm Thánh Linh Sơn.

Đã đến đây, thì hắn không dễ gì từ bỏ Thánh Linh tẩy lễ!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 410: Cửu Thiên Thê

Trung ương Thánh Linh Sơn.

Đó là đỉnh cao nhất của Thánh Linh Sơn, hiện giờ đã đầy những cường giả mạnh mẽ ở khắp nơi, linh lực cuồng bạo bùng phát chỗ này chỗ kia, hỗn chiến lung tung, nhìn từ xa cứ như một hồi pháo hoa rực rỡ.

Đây là điểm đến cuối cùng của Thánh Linh Sơn, trung tâm của những trận đại chiến.

Cường giả từ khắp nơi trên Bắc Thương đại lục đều bộc phát thể hiện ở chỗ này. Những người mạnh nhất đều chứng tỏ bản thân có đủ tư cách bước lên Cửu Thiên Thang. Ở đây chỉ có sức mạnh mới là uy quyền, cho dù có gia thế bối cảnh dữ dội bực nào cũng không đáng chú ý tới. Ngay cả đệ nhất đệ tử Bắc Thương linh viện năm xưa cũng phải bỏ xương lại nơi này, những thế lực khác là các gì chứ?

Không có thực lực, thì mau thành thật mà rút lui!

Nơi đỉnh núi cao nhất đó, trên không trung là một vầng hào quang sáng ngời, bên trong là một cái thang cao thật cao, phân ra chín tầng, mỗi tầng là những hơn mười bãi đá lơ lửng. Càng lên cao số lượng càng ít, đến tầng cao nhất dường như chỉ có 5 hay 6 cái.

Đó là Cửu Thiên Thang !

Chính là nơi thèm muốn nhất của tất cả mọi người bước chân vào Thánh Linh Sơn.

Vì nó chính là nơi nhận lấy Thánh Linh tẩy lễ !

Nhưng muốn bước lên Cửu Thiên Thang, thì cũng phải có sức mạnh cường đại, vì vô số người sẽ tranh giành nơi đó, khiêu chiến không ngừng. Thực lực không đủ thì lập tức bị hạ bệ, văng khỏi Cửu Thiên Thang!

Chỉ có cường giả chân chính mới đủ sức đứng trên Cửu Thiên Thang, nhìn xuống thế giới tranh đấu hỗn loạn bên dưới, ung dung nhận lấy vinh dự cao nhất nơi Thánh Linh Sơn, Thánh Linh tẩy lễ!

Lúc này ngoài những tầng bên dưới cùng liên tiếp có vô số người khiêu chiến, thì có vài kẻ đã ngạo nghễ đứng ở những tầng cao nhất, vẻ yên tĩnh hoàn toàn trái ngược bên dưới.

Ba tầng trên cùng số người không nhiều, chưa đến ba mươi người.

Những kẻ này không hề khách khí lựa chọn cho mình vị trí hoàn hảo nhất, ngạo thị quần hùng, thế nhưng chẳng ai dám tranh phong.

Vài tầng bên dưới, nhiều cường giả cũng háo hức nhìn lên, từ bên dưới có thể một đường chém giết leo đến tận đây cho thấy họ cũng không đơn giản, thế nhưng không ai đủ can đảm liều lĩnh leo tiếp lên trên nữa, vì họ biết rõ đó là nơi mà họ đã không còn đủ tư cách chen chân vào.

Chỉ có những cường giả hàng đầu mới đủ sức chiếm lĩnh nơi đó.

Mọi người lúc này đang chú ý vào tầng 2 của Cửu Thiên Thang, không khí tĩnh mịch quỷ dị, bảy người đều đang chiếm lấy một bình đài cho mình, tuy không ai bày ra uy áp đáng sợ, nhưng không khí kỳ lạ cũng khiến những người bên dưới không dám bước lên.

Nơi trung tâm nhất, là một gã nam tử áo vải thô, tay chắp sau lưng yên tĩnh. Hắn dường như chẳng quan tâm đến không khí kỳ lạ nơi đây, hai mắt khép hờ dưỡng thần. Dù vậy sáu người kia nhìn hắn lại cực kỳ e ngại.

Đó là Ma Hình Thiên.

Kẻ mạnh nhất dưới Chí Tôn ở Bắc Thương đại lục hiện nay chính là hắn.

Một bãi đá khác, Hạ Du Nhiên cũng đang nghiêm túc lo lắng không rời mắt khỏi Ma Hình Thiên, lát sau nàng dõi mắt nhìn xuống bên dưới, bóng người chập chùng lao vào nhau, chiến đấu kịch liệt, nhưng không hề thấy kẻ mà nàng muốn thấy.

- Cái tên Mục Trần này, rốt cuộc là chạy đi đâu rồi?

Hạ Du Nhiên lo lắng lẩm bẩm, ánh mắt nao nao. Vốn đã hẹn phải nhanh chóng gặp lại, nhưng chờ cả một ngày hôm qua cũng không thấy hắn đâu, nàng đành phải đến đây trước. Không ngờ đến tận lúc này còn không thấy hắn xuất hiện, hỏi thế nào mà nàng không lo cho được, không lẽ hắn xảy ra chuyện gì sao?

- Ha ha, ngươi còn chờ tên tiểu tử kia xuất hiện sao chứ?

Một âm thanh lành lạnh gần đó vang lên, Hạ Du Nhiên không cần quay lại cũng biết ngay Liễu Ảnh đang âm u cười đểu.

- Lâu vậy mà cũng không thấy mặt, đơn giản chỉ có hai kết quả. Một là bị người ta làm thịt rồi, hai là khi có được bảo khố đã thấy mỹ mãn, không dám tới đây sợ bị cướp lại, âm thầm bỏ trốn khỏi Thánh Linh Sơn.

Liễu Ảnh cười nói châm chọc

- Mà thế thì hắn quả là người sáng suốt, biết trên biết dưới, thấy rõ khả năng không kham nổi thì ngoan ngoãn rút lui. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL

- Câm miệng!

Hạ Du Nhiên bực dọc quát.

Liễu Ảnh trừng mắt nổi giận, nhưng chỉ cười nhạt:

- Ngươi không tin? Vậy thì cứ chờ xem đi, nếu hắn dám vác mặt tới đây, yên tâm rằng ta sẽ chiêu đãi hắn chu đáo, buộc hắn phải giao ra bảo khố, rồi cút khỏi nơi này!

Hạ Du Nhiên nghiến răng ken két, căm ghét Liễu Ảnh đã lên đến cực hạn, nhưng tình hình lúc này đã không rõ ràng, nếu tùy ý ra tay thì hơi ngu xuẩn, chỉ có thể dùng lời lẽ cay nghiệt đáp lại:

- Có gì mà đắc ý, tu luyện sớm hơn hắn nhiều năm, ăn hết cơm hết gạo Ám Ảnh thương hội của ngươi mới mò lên được cỡ này. Hừ! Chỉ một hai năm nữa thôi, căn bản ngươi không có tư cách kêu gào trước mặt hắn đâu!

Liễu Ảnh tối sầm mặt, cười ngặt nghẽo:

- Ô hô? Thì ra ngươi đánh giá cao tiểu tử kia như thế à? Nếu hắn đáng sợ như thế, vậy thì ta không đuổi hắn ra nữa, mà trực tiếp chặt chân chặt tay ngắt đầu hắn. Một hai năm nữa ta cũng ăn ngon ngủ yên không cần phải lo lắng kêu gào nữa đâu nhỉ?

Liễu Ảnh lại nhướng mày dửng dưng, tiếp tục châm chọc:

- Mà dĩ nhiên... đó là khi tên nhóc kia còn có thể vác xác đến được đây đã.

"Gràooo!"

Nhưng chính lúc Liễu Ảnh vừa dứt lời, nơi chân trời vang lên một tiếng long ngâm mạnh mẽ rõ to khiến mọi người chú ý. Một con cự long từ xa xôi vạn trượng uốn lượn cấp tốc lao đến, một bóng người thấp thoáng trên đầu cự long, hiên ngang đón gió.

- Mục Trần!

Hạ Du Nhiên thấy bóng dáng quen thuộc kia, bất chợt reo lên vui mừng.

- Cũng can đảm đó...

Liễu Ảnh nheo mắt lạnh lẽo cười gằn. Tên tiểu tử đã dám xuất hiện, vậy thì đừng trách hắn tâm ngoan thủ lạt.

Ma Hình Thiên đang nhắm mắt dưỡng thần cũng mở mắt ra, con ngươi tịch mịch nhìn cự long xa xa, nhẹ giọng lẩm bẩm:

- Long Đằng Thuật sao? Thế nhưng đã tu luyện đến Long Đằng, đúng là bất ngờ đó.

"Gràoooo!"

Mục Trần cưỡi cự long, nhìn xuống vùng đất hỗn loạn, rồi trực tiếp nhìn lên Cửu Thiên Thang trên cao.

- Chỗ đó là nơi nhận Thánh Linh tẩy lễ à?

Mục Trần giậm chân, cự long gầm lên tăng tốc, vọt qua vùng chiến hỏa tràn ngập, phóng thẳng lên Cửu Thiên Thang.

- Đó là Mục Trần của Bắc Thương linh viện?

Mục Trần khí thế như vậy lập tức khiến nhiều người chú ý, vài cường giả nhận ra ý đồ lao thẳng lên Cửu Thiên Thang của hắn liền biến sắc khó chịu, định xông lên thách chiến, nhưng sực nhớ tới Ngô Động bị Mục Trần phế bỏ một tay, nhất thời lại lo lắng do dự. Bề ngoài Mục Trần chỉ có thực lực Thông Thiên cảnh sơ kỳ, nhưng thật khó mà khinh thường hắn được, lỗ mãng ra tay e rằng phải trả giá không nhỏ.

Nhưng cơ hội thì có chờ đợi ai, Mục Trần nhanh chóng xông lên đỉnh núi, chân giậm cự long bắn thẳng lên trời như điện, vượt qua tầng tầng bình đài trên Cửu Thiên Thang, hướng đến tầng cao nhất!

Đám đông cường giả trên này cũng biến sắc, vận khởi linh lực muốn ra tay nhưng lại nhịn xuống, cứ mặc cho Mục Trần vượt qua. Họ cũng muốn để dành sức tranh đấu cho mình, cứ để Mục Trần cho đám người phía trên lo liệu đi!

Mục Trần tốc độ rất cao, cấp tốc vượt đến tầng 4, rồi co người lại tung lên như đại bàng tung cánh, tiếp tục hướng lên trên.

Ở tầng cao thứ hai bên trên, bảy người đều nhìn hắn, ánh mắt bất đồng.

Mục Trần lao đến tầng ba, ở đây có khoảng mười người, linh lực dao động cũng rất cường hãn, không hề kém hơn Ngô Động chút nào.

Nhưng Mục Trần chỉ thoáng liếc nhìn họ, chẳng hề e ngại dừng lại, lắc mình hướng tới thẳng hướng Hạ Du Nhiên, Ma Hình Thiên ở tầng thứ hai.

Chính lúc đó, một tiếng hét to như sấm vang lên.

Một gã nam tử tóc dài áo lam, mặt nghiêm nghị bùng nổ linh lực, lướt tới như chim ưng vồ mồi, mang theo cái bóng to lớn phủ lên Mục Trần.

- Ở lại cho ta!

Cuối cùng cũng có người không cho phép Mục Trần tự tiện xông lên, muốn ra tay đá hắn xuống Cửu Thiên Thang.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 411: Lên Đài

Tiếng hét vang đột nhiên vang lên, nam tử áo xanh đã như chim ưng ập tới, ánh sáng như kim chúc lóe lên, cảm giác như cứng rắn không thể phá hủy, một quyền dũng mạnh chấn vỡ không gian, tiếng nổ vang vọng chân trời.

Kẻ vừa ra tay khiến người ta chú ý nhìn lại, không ít người khẽ rùng mình.

Nam tử đó tên gọi Thanh Hổ, cũng là một cường giả mạnh mẽ của một thế lực có máu mặt trên Bắc Thương đại lục. Đẳng cấp dù chưa thể sánh được với tam đại thương hội, Tây Cực điện này kia, nhưng cũng không phải quá yếu.

Thực lực Thanh Hổ không thua kém Ngô Động, lại dốc toàn lực ra tay, khí thế khiến người ta hồi hộp dồn dập. Chẳng biết đối diện công kích mạnh mẽ của Thanh Hổ, Mục Trần có bị ngăn lại hay không.

Mọi người biết rõ, nếu Mục Trần bị Thanh Hổ cản lại, thì bước đi tiếp theo của hắn sẽ bị đám cường giả khác trong tầng này chặn đứng. Vì bọn họ cũng không yếu hơn Thanh Hổ, thì chẳng thể nào nhường bước cho một kẻ yếu ớt vượt mặt mình để lên tầng thứ hai, hưởng thụ Thánh Linh tẩy lễ hoàn mỹ.

Trên những bãi đá tầng hai, bảy người ngạo nghễ đứng phía trên nhìn xuống. Chỉ có Hạ Du Nhiên nhíu mày khó chịu. Hắn muốn lên tầng 2, thì phải có lực chấn nhiếp trước Thanh Hổ, nếu không thể kinh sợ được đám cường giả không kém cạnh kia, thì hắn khó mà bước tiếp lên tầng trên này.

- Ồ...

Liễu Ảnh thì cười nhạt, dửng dưng nhìn Mục Trần.

"Ầm!"

Quyền phong đáng sợ sắc bén đủ để đánh chết một gã Thông Thiên cảnh hậu kỳ lúc này đã ập tới!

Hiển nhiên Thanh Hổ ra tay lập tức tung sát chiêu, tốc chiến tốc thắng, căn bản không có ý định nương tay.

Quyền phong dữ dội lạnh lùng như thủy triều cuồng nộ vỗ vào Mục Trần.

Linh lực hắc viêm bừng cháy từ cơ thể Mục Trần, hắc lôi điện lẹt xẹt bắn ra, làn da hóa thành một màu tối, thân thể cao thêm một xích, hai đường lôi văn hiện lên trong lồng ngực!

Nhị văn lôi thể!

Không khí xung quanh hắn hoàn toàn bị lôi điện chấn nát, sức mạnh mênh mang bát ngát như biển bồng bềnh trong cơ thể hắn.

Mục Trần không hề đổi sắc, áo bào bay phất phới, xông tới. Quyền trong lôi điện hắc ám tung ra.

Quyền kình sấm sét chẳng chút tránh né!

"Ầm!"

Nắm tay chớp lóe hắc lôi, hùng dũng đối chiến với quyền kình hung hãn của Thanh Hổ!

Hai quyền sấm sét phá nát không gian xung quanh, dư kình bắn ra tám hướng, không khí nổ tung biến mất, hình thành một vùng chân không.

Sắc mặt Thanh Hổ thì biến ảo khó tưởng tượng.

Sức mạnh từ nắm đấm của Mục Trần bá đạo tuyệt luân, như cửu thiên lôi với tư thái hung mãnh phá tan quyền kình của hắn, ập vào cơ thể, tầng phòng ngự linh lực nhanh chóng vỡ nát.

Một họng máu tươi từ trong cổ phun ra, Thanh Hổ uy mãnh lại run lên bần bật, một phát bị đánh bay đi, rơi xuống một bình đài, khiến cho nó nứt ra dữ dội, lui mười mấy bước mới giữ được thăng bằng.

Đám cường giả xung quanh lặng ngắt như tờ.

Không ít cường giả biến sắc kinh ngạc, ánh mắt nhìn lại Mục Trần đã thêm cảnh giác e ngại. Trước đây chỉ nghe nói Mục Trần phế bỏ một tay Ngô Động chứ không chính thức nhìn thấy, nhưng diễn biến vừa xảy ra đã cho biết chuyện kia chẳng phải tin đồn. Tên nhóc đến từ Bắc Thương linh viện thật có tư cách.

Trên tầng thứ hai, Hạ Du Nhiên hào hứng kinh hỉ, rồi cũng tỏ ra tấm tắc. Quyền của Mục Trần khi nãy quá cương mãnh, ngay cả Thanh Hổ cũng chỉ một quyền đã bị bức lui thê thảm. Một tên Thông Thiên cảnh sơ kỳ có thể mạnh như thế sao?

Bây giờ nàng mới lờ mờ đoán được tại sao Mục Trần được đai diện Bắc Thương linh viện với thực lực chỉ là Thông Thiên cảnh sơ kỳ. Tên này rất bất phàm.

Liễu Ảnh gần đó thì nheo mắt, mặt mày âm u.

Thanh Hổ xóa đi vết máu trên mặt, nhìn lại Mục Trần, lui ra sau hai bước. Hắn chẳng nói tiếng nào, nhưng hành động cho thấy hắn sẽ không ngăn cản nữa.

- Còn ai muốn ra tay?

Mục Trần nhìn quanh một vòng, cất giọng hỏi.

Giọng nói cường hãn bá đạo, thần sắc không chút e ngại khiến cho người ta bất giác cảm thấy nể nang.

Những cường giả trong tầng ba biến sắc, ánh nhìn đầy kiêng dè. Bọn họ quá lắm cũng chỉ ngang ngửa Thanh Hổ, tên kia chỉ một quyền đánh bay hắn, vậy thì chiến lực chân chính đã vượt xa bọn họ, mặc dù khó hiểu làm thế nào bề ngoài chỉ có thực lực Thông Thiên cảnh sơ kỳ mà Mục Trần lại mạnh như thế, nhưng họ cũng không đủ can đảm để kiểm chứng lại lần nữa.

Tất cả đều im lặng.

Mục Trần mỉm cười, nhị văn lôi thể mạnh mẽ thật ngoài dự đoán, hiệu quả kinh sợ phải nói là hoàn mỹ.

- Đa tạ!

Mục Trần không khách khí tiếp tục bay lên tầng hai, nơi mà vô số cường giả mong ngóng thèm thuồng. Người đủ tư cách đứng ở đây đều là những nhân vật hàng đầu trong lớp cường giả thế hệ mới của Bắc Thương đại lục, đến lúc cuối sẽ có đại chiến kinh thiên để họ thật sự nhận được tư cách Thánh Linh tẩy lễ.

Ánh mắt lợi hại, Mục Trần bay lên cao, đáp xuống bình đài ở tầng thứ hai.

.....

Bên ngoài Thánh Linh Sơn.

Trên bầu trời, vô số những thủ lĩnh các thế lực thượng vàng hạ cám đứng lơ lửng trong không trung nhìn vào khe không gian phía trước, một bức màn sáng choang đang chiếu lại cảnh tượng nơi Cửu Thiên Thang. Nhưng nhìn rõ nhất cũng chỉ có tầng thứ hai, cảnh tượng bát nháo ở những tầng dưới thật không đáng cho những thế lực hàng đầu chú ý.

Thái Thương viện trưởng khoanh tay đứng một phương, sắc mặt đạm mạc nhìn cảnh tượng trên đó. Bảy người ngạo nghễ nơi tầng hai đều là cường giả hàng đầu thế hệ mới trên Bắc Thương đại lục, nhưng không có Mục Trần.

Quanh đó có vài ánh mắt nhìn qua lão như có như không. Đặc biệt là đám người Long Ma Cung, Hắc Long Chí Tôn nhếch môi nhàn nhạt khinh rẻ. Tiểu tử Mục Trần kia ngay cả tư cách leo lên Cửu Thiên Thang còn không đủ sao? Vậy thì mặt mũi Bắc Thương linh viện lúc này mất hết rồi.

Cử ra đại diện, thế mà tư cách lên đỉnh để giao chiến cũng không có.

Hắc Long Chí Tôn châm chọc liếc sang Thái Thương viện trưởng, rồi chợt liếc xuống một vùng đất bên dưới, ánh mắt lóe lên lành lạnh.

"Thái Thương, hôm nay ta sẽ cho ngươi đến không kết quả gì, và rồi Bắc Thương linh viện cũng sẽ tan nát đến từng viên gạch!"

Thái Thương viện trưởng thì chẳng mảy may chú ý đến hắn, chỉ chăm chú theo dõi quầng sáng kia.

Phía sau Thái Thương viện trưởng, Lạc Li và Linh Khê cũng đang chăm chú theo dõi. Linh Khê nhíu mày, lẩm bẩm::

- Sao lại thế này? Với thực lực Mục Trần, không có khả năng hắn không thể lên đỉnh.

- Linh Khê tỷ đừng sốt ruột, hắn sẽ xuất hiện.

Lạc Li mỉm cười nhẹ nhàng, nàng rất tin tưởng Mục Trần.

Linh Khê chỉ đành gật gù, chợt giật mình nhìn lên quầng sáng.

Cùng lúc đó, ở Bắc Thương linh viện.

Trên không trung của linh viện, một quầng sáng còn to lớn hơn, đủ để khắp nơi trong viện đều có thể nhìn thấy, cảnh tượng bên trong cũng giống y như vậy, đang phản chiếu hình ảnh Cửu Thiên Thang.

Vô số đệ tử lăng không đứng bên dưới, biển người nghìn nghịt chật cứng chen chúc nhau. Ở những vị trí đẹp nhất, Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông, Tô Huyên, Hạc Yêu.... những đệ tử có máu mặt trong viện đều đang quan sát.

Bảy người trong đó yên tĩnh ngạo thị quần hùng, khí phách oai dũng khiến kẻ khác bị áp lực ghê gớm. Hầu hết đệ tử Bắc Thương linh viện đều tim đập thình thịch tự hỏi, đó là những nhân vật cường giả hàng đầu thế hệ mới của đại lục đó sao? Quá lợi hại!

Nhưng còn... Mục Trần đâu? Sao vẫn chưa thấy bóng dáng?

Nhiều người nghi hoặc lo lắng, chợt có động tĩnh thu hút ánh nhìn của tất cả.

Một quang ảnh như tia chớp xé toang không trung, nhanh như chớp đáp xuống, bóng người oai dũng quen thuộc hiện ra trong quầng sáng.

"Uỳnh!"

Thân hình nện xuống bình đài tầng 2, thiếu niên ung dung ngạo nghễ chẳng kém.

"Hoan hô!"

Cả Bắc Thương linh viện reo lên cổ vũ, la hét rầm trời.

Mục Trần xuất hiện rồi!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 412: Tư Cách

Cửu Thiên Thang, tầng thứ hai.

Mục Trần hạ xuống bình đài, bảy người lập tức nhìn lại, cái nhìn mang theo cảm xúc bất đồng. Kinh hỉ, lạnh lùng, tò mò, hờ hững.....

Mục Trần liếc nhìn xung quanh, tính cả Hạ Du Nhiên là bảy người. Chắc chắn đây là những người mạnh mẽ nhất trong Thánh Linh Sơn, chưa giao đấu với một ai, nhưng hắn biết bất kỳ ai cũng mạnh mẽ hơn rất nhiều so với hạng người như Ngô Động, Thanh Hổ.

Đây mới là ải khó nhằn nhất.

Dĩ nhiên, tính cả tên khó chơi đáng ngại nhất.

Mục Trần nhìn qua Ma Hình Thiên, ánh mắt tịch mịch cũng đang quan sát hắn, chẳng biết có cảm xúc gì, không chút sát khí, nhìn cứ như không quen không biết, nhưng lại khiến hắn lạnh gáy.

Tên này mới là kẻ đáng sợ thực sự.

Không khí đang quỷ dị trầm lặng, lúc này lại càng thêm áp lực, duy chỉ có Hạ Du Nhiên thoải mái yên lặng lướt tới, nắm tay Mục Trần lui sang một bên, giải cứu hắn ra khỏi áp lực tứ phía.

- Sao giờ mới tới?

Hạ Du Nhiên thì thào hỏi.

- Lúc đó bị thương nên phải tốn thời gian một chút.

Mục Trần mỉm cười rồi lấy ra Ngự Phong linh châu trả lại cho Hạ Du Nhiên:

- Đa tạ Hạ học tỷ!

Hạ Du Nhiên nhận lấy, mỉm cười xã giao:

- Khá lắm, bản lĩnh lắm! Thật ra ta không nghĩ ngươi đủ sức xông đến tận đây, đánh giá thấp ngươi quá rồi.

Mục Trần đảo mắt nhìn quanh bình đài đầy áp lực:

- Đứng đây làm gì?

Đám người này không leo lên tiếp, cũng không đánh nhau, chỉ tạo ra áp lực, rồi đứng trân trân như cọc gỗ, khiến hắn cũng không biết như thế nào.

- Thánh Linh tẩy lễ từ chỗ đó giáng xuống...

Hạ Du Nhiên chỉ tay lên đỉnh cao nhất Cửu Thiên Thang, có một luồng sáng lớn như thái dương, ánh sáng tản ra chói lóa, dao động đáng sợ bồng bềnh.

- Từ nơi đó?

Mục Trần hơi giật mình.

- Cửu Thiên Thang này, lên tầng càng cao càng có khả năng hấp thụ tẩy lễ lực càng mạnh, càng xuống sâu bên dưới thì càng yếu. Nhưng vấn đề hiện tại là ai mới đủ tư cách lên tầng một kia. Tẩy lễ lực không phải bất tận không dứt, số người đứng trên tầng một càng ít, thì tẩy lễ lực sẽ càng mạnh hơn.

Mục Trần lúc này mới hiểu ra, thì ra cả bảy người ở đây đều có thể lên tầng một, nhưng không ai muốn tẩy lễ lực kia chia đều cho cả bảy người, tất cả đều muốn áp chế phần còn lại, một mình hưởng thụ tẩy lễ

hoàn mỹ nhất. Vấn đề chính là không có ai trong số họ đủ sức áp chế toàn bộ sáu người còn lại.

Mạnh như Ma Hình Thiên, có lẽ cũng chỉ đủ sức thắng một chọi một, hắn cũng không ngu đến mức vọng tưởng một mình chấp sáu có thể hạ gục sạch sẽ, rồi một mình lên đỉnh.

Do đó trước khi tẩy lễ lực chưa xuất hiện, giằng co giữa bọn họ vẫn tiếp tục diễn ra. Lúc này lại có thêm Mục Trần leo lên, cục diện càng khó phân.

Mục Trần giật mình, bất giác nhìn qua Liễu Ảnh gần đó đang đằng đằng sát khí nhìn hắn.

- Tầng hai này đã đầy, e rằng không chứa kẻ thừa thải.

Liễu Ảnh thản nhiên cất tiếng, nhất thời mọi người đều nhìn sang Mục Trần. Dĩ nhiên họ biết ngay mục tiêu của Liễu Ảnh.

Nhưng bọn họ đâu có ý kiến làm gì, việc Mục Trần dám xông lên định chia chác tẩy lễ lực, bọn họ cũng đâu có thích.

Cả bảy người đều biết khá nhiều về thực lực của nhau, đều tỏ ra kiêng dè kẻ khác. Còn như Mục Trần là cái gì? Thực lực Thông Thiên cảnh sơ kỳ, chiến lực kinh người cả Thanh Hổ cũng không ngăn được, nhưng có thấy đám người như Thanh Hổ cũng chỉ biết thành thật yên lặng đứng dưới tầng ba hay sao mà còn chen chân lên đây?

Ở cái nơi này, cấp bậc phân chia rất rõ ràng, ngươi có sức mạnh ra sao thì phải biết rõ, dạng như thế thì ngoan ngoãn đứng bên dưới, hưởng thụ bát canh tàn sót lại của bọn ta, có được tẩy lễ hay không thì phải xem vận mệnh của ngươi thôi...

- Liễu Ảnh!

Hạ Du Nhiên tức giận trừng mắt

- Du Nhiên, quy tắc thế nào ngươi cũng phải rõ, không ai muốn có thêm người ăn chia tẩy lễ lực vốn đã ít ỏi, những ai đứng được nơi đây đều hơn người vượt bậc. Ngươi nhìn lại xem, kẻ kia ngoài ngươi ra, thì ai cho phép hắn đứng đó?

- Ha ha, Du Nhiên! Liễu Ảnh nói đúng, nếu kẻ nào cũng được phép lên đây chia chác, thì thật là lộn xộn. Bên dưới bao nhiêu kẻ cũng chen chúc theo đến, thì thật là phiền phức không nhỏ.

Đổng Uyên cũng lên tiếng.

Đám còn lại thì thờ ơ hững hờ, nhưng dễ dàng nhận thấy họ cũng nghĩ như thế.

Chỉ có Ma Hình Thiên vẫn hờ hững chẳng mấy quan tâm, ánh mắt tịch mịch cũng chú ý Mục Trần. Nhiệm vụ của hắn chủ yếu là giết Mục Trần, đoạt lại chí bảo của Long Ma Cung, nhưng nếu tên kia thảm bại dưới tay Liễu Ảnh thậm chí bị giết, thì thật ra hắn cũng không thích lắm.

Mục Trần vẫn bình tĩnh trước việc Liễu Ảnh làm khó dễ, việc này hắn cũng đã dự đoán trước, nếu như đám người này im lặng cho hắn đứng đây thì mới thật sự khiến cho hắn lo lắng bên trong có quỷ hay không.

- Ngươi ....

Hạ Du Nhiên tức tối.

- Du Nhiên! Giữa chúng ta có quan hệ hôn ước, ta khuyên ngươi không nên xen vào, bằng không để cho mọi người tức giận cả ngươi cũng đá ra ngoài, thì hành trình Thánh Linh Sơn của ngươi phải tay không trở về rồi!

Liễu Ảnh cười nhạt đe dọa.

- Vậy cứ đến thử xem!

Hạ Du Nhiên hừng hừng nổi giận, định xông lên làm rõ trắng đen, nhưng bị Mục Trần giơ tay chặn lại.

- Hạ học tỷ, đa tạ! Nhưng mà chuyện thế này ta cũng không nên để nữ tử ra mặt bảo vệ cho ta.

Mục Trần mỉm cười, hắn cũng không muốn liên lụy Hạ Du Nhiên phải chịu công kích của mọi người.

Hạ Du Nhiên tức tối trừng mắt, dĩ nhiên hiểu được điều hắn nói, nhưng rất căm tức lời nói của Liễu Ảnh.

- Ha ha, cũng khiến ta kinh ngạc một chút, còn nghĩ ngươi sẽ để nào che chở ấy chứ....

Liễu Ảnh nhếch môi châm chọc. Trước đó ở Thánh Linh các, Ma Hình Thiên định ra tay chém chết Mục Trần, thì một cô gái kia đã ra mặt bức lui Ma Hình Thiên, nếu không thì hắn đã sớm là một cái xác không hồn.

Đối mặt nhạo báng của hắn, Mục Trần chỉ cười nhạt, chậm rãi tiến lên, đảo mắt nhìn quanh:

- Muốn đứng đây thì cần có tư cách gì?

Liễu Ảnh nghe thấy, nhếch môi cười càng dữ:

- Đơn giản, chứng minh ngươi đủ tư cách.

- Chứng minh thế nào?

Mục Trần hỏi lại, sắc mặt lạnh nhạt.

Liễu Ảnh chậm rãi tiến lên, đứng trước mặt Mục Trần, chỉ vào mặt hắn, giọng nói vang vang khắp tầng hai.

- Sống được trong tay ta là đủ!

Nghiêng đầu cười, nói tiếp:

- Báo cho ngươi biết, ta không thích luận bàn, nếu đã ra tay thì không chết cũng tàn phế, biết run sợ thì thì mau chóng lăn xuống dưới cho ta...

"Uỳnh!"

Linh lực dũng mãnh bùng nổ, mọi người kinh ngạc khi thấy Mục Trần như quỷ mị lao tới Liễu Ảnh, một cước đầy linh lực mạnh mẽ cuốn tới.

Cước kình như một ngọn roi hung hãn tấn công Liễu Ảnh.

"Chát!"

Cước uy mãnh đập vào cánh tay che chắn trước mặt Liễu Ảnh, dư lực bắn ra tứ phương, bình đài nứt nẻ trước va chạm đáng sợ đó.

Liễu Ảnh ngẩng lên, tươi cười lạnh lẽo dữ tợn, thanh âm tràn ngập sát khí lại vang lên.

- Ha ha! Thật là lựa chọn rõ ràng, bất quá ngươi thật chán sống rồi!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 413: Đấu Liễu Ảnh

Cửu Thiên Thang tầng thứ hai.

"Uỳnh!"

Cước kình như một ngọn roi chùy công kích Liễu Ảnh, khiến mọi người ngạc nhiên ra mặt. Không ai ngờ Mục Trần chẳng nói chẳng rằng trực tiếp ra tay tấn công trước.

- Tiểu tử thú vị!

Đổng Uyên mỉm cười, hứng chí xem diễn biến. Hắn cũng muốn biết xem thiếu niên Thông Thiên cảnh sơ kỳ lấy đâu ra dũng khí mà khiêu khích Liễu Ảnh như vậy.

Hạ Du Nhiên nắm chặt tay, mặt lo lắng. Lúc nãy Mục Trần cường hoành xông ải Thanh Hổ, nhưng Liễu Ảnh hoàn toàn vượt trội đám người kia. Tên đó rất đáng ghét nhưng lại đã vượt qua thân thể nan.

Dù vậy lúc này nàng có lo hơn cũng chẳng ích gì, Mục Trần muốn vững vàng trụ lại trên này thì phải chứng minh hắn đủ tư cách, bằng không thì cho dù nàng có ủng hộ cũng sẽ trở thành tâm điểm cho mọi người công kích, chẳng có tác dụng gì tốt.

- Mục Trần... lần này chỉ có thể dựa vào chính ngươi thôi!

Hạ Du Nhiên nhủ thầm trong lòng.

Nếu hắn có thể kinh sợ Liễu Ảnh, thì sẽ chân chính đủ tư cách chia phần tẩy lễ lực. Bằng không thì phải ngoan ngoãn rời khỏi tầng hai.

Liễu Ảnh nhếch môi cười dữ tợn, lạnh lùng nhìn Mục Trần:

- Nghe nói sức mạnh cơ thể của ngươi tốt lắm à?

Lời vừa dứt, hắn vung trảo như ưng, đầu ngón tay lóe lên những tia sáng lạnh lẽo, kình phong sắc bén cấu vào đùi Mục Trần.

Trảo phong cắt qua, những tiếng gió vang lên để lại dấu vết không gian bị cắt xé.

Mục Trần nheo mắt, đột nhiên đập tay trên không, xoay tròn thân hình, cước kình hùng phong như chớp giật đá liên hồi vào trảo kình của Liễu Ảnh.

"Bốp! Bốp!"

Trảo phong gào thét, cào xé đỡ lấy từng cước ảnh. Bất chợt trảo hóa thành quyền, một đấm mạnh mẽ nện vào lòng bàn chân.

"Chát!"

Thân hình Mục Trần run rẩy văng ra một đoạn.

Mục Trần vừa hạ xuống, chân giậm mạnh xuống bình đài, thân hình hóa thành tàn ảnh lướt đi.

"Xẹt xẹt!"

Trên thân thể hắc lôi lóe ra, hai đạo lôi văn hiện lên trên ngực, sức mạnh cuồn cuộn lan trong từng thớ thịt, bất ngờ bùng nổ.

Quyền đánh ra đơn giản không hoa mỹ, linh lực hắc ám ào ạt như thủy triều, huyết tinh sôi trào, sức mạnh cường hãn.

Không khí nổ tung, quyền theo đó lướt tới áp bức.

Uy thế áp lực mạnh mẽ khiến đám người đang đứng an tĩnh dưới tầng ba kia cũng cảm thấy tim đập thình thịch. Quyền kình của Mục Trần lúc

này càng mạnh mẽ hơn, hắn định ngạnh đấu với Liễu Ảnh? Tên kia đã vượt qua thân thể nan rồi, sức mạnh cơ thể thì những người có tu luyện thần quyết luyện thể cũng khó sánh được.

- Không biết trời cao đất rộng, ta sẽ cho ngươi thấy thế nào là sức mạnh cơ bắp!

Liễu Ảnh cười khẩy, thân thể toát ra những ánh sáng u ám, nhìn như sắt thép đúc thành. Hắn xông tới, tay thẳng như thương, quyền mạnh như sấm, đấm thẳng vào đầu quyền của Mục Trần.

"Uỳnh!"

Hai đấm đối chọi, bề mặt bình đài bằng đá cứng nhưng lúc này lại lượn sóng như nước, rồi nhanh chóng hóa thành bụi phấn.

Lực trùng kích lan tỏa ra xung quanh, Mục Trần run rẩy lùi lại, mỗi bước lui đẩy đi dư kình khiến cho không khí cũng bị chấn vỡ, lát sau mới ổn định lại được thăng bằng, gương mặt nghiêm trọng vô cùng.

So với Mục Trần, Liễu Ảnh chỉ lùi về một chút, nhưng sắc mặt cũng không mấy vui mừng đắc ý, mà lại càng thêm âm u ngoan độc. Hắn biết dù đối chiến vừa rồi mình chiếm thượng phong nhưng cũng chưa đả thương được Mục Trần, mà quyền vừa nãy thừa sức đánh gãy tay một gã Thông Thiên cảnh hậu kỳ.

Thân thể của đối thủ quả nhiên dũng mãnh, không yếu hơn hắn bao nhiêu. Xem ra tên kia tu luyện thần quyết luyện thể rất ư cao cấp.

Mục Trần xoa xoa nắm đấm, lạnh lẽo nhìn qua Liễu Ảnh. Sau khi vượt qua thân thể nan, sức mạnh cơ bắp lại cường hãn đến vậy sao, còn cao hơn cả nhị văn lôi thể, khó trách những cường giả Thông Thiên cảnh căn bản không đủ sức đối phó.

May mà hắn đột phá Lôi Thần Thể kịp lúc, bằng không đem ra so đấu chắc chỉ có nước chạy như vịt.

- Thân thể quả nhiên đáng gờm, vừa nãy ngươi đánh lui Thanh Hổ nhờ vào ưu thế này chăng? Bất quá, ngươi nghĩ ta chỉ biết dùng cơ bắp thôi sao?

Nói dứt lời, linh lực cường đại từ cơ thể hắn bùng phát, uy áp mạnh mẽ bao phủ khiến không ít người biến sắc.

Liễu Ảnh chẳng cho Mục Trần nhiều thời gian suy nghĩ phản ứng, lập tức xông lên, lăng không chụp một trảo. Linh lực xám tro như mũi tên bắn tới hướng vào những yếu huyệt trên người Mục Trần.

"Gràooo!"

Long ảnh xuất hiện, thân hình Mục Trần phốc một tiếng biến mất tăm.

Những tia linh lực xám tro xuyên thủng tàn ảnh hắn để lại, lập tức xé nát nó ra.

Một kích thất bại, Liễu Ảnh vung tay lên, những cái bóng khác từ cơ thể hắn bay lên trời, phô thiên cái địa ập xuống như cơn mưa tên che mất ánh sáng.

- Xem ngươi chạy nhanh đến đâu!

Liễu Ảnh cười gằn, hạ tay xuống, vũ tiễn ngập trời ập xuống, phạm vi công kích cực lớn, thanh thế đáng sợ khiến người ta run rẩy.

Liễu Ảnh chân chính ra tay, thực lực mạnh mẽ khiến Mục Trần thấy rõ áp lực rất lớn, đối thủ mạnh mẽ như thế rất khó giải quyết.

Mưa tên sắc bén dị thường, như kiếm khí lại mang thêm vẻ âm u đáng sợ, hắn không dám coi thường.

Mục Trần hít sâu một hơi, hai tay hợp lại, linh lực hắc viêm bừng cháy, trong một tiếng chuông ngân hóa thành một tòa hắc tháp to lớn bảo vệ lấy thân thể hắn.

"Keng keng!"

Mưa tên bắn vào cự tháp khiến nó hơi rung chuyển, những vết ngấn dày đặc hiện ra trên thân tháp, thế nhưng lực phòng ngự cường hãn của nó lại tỏ ra rất chắc chắn trước công kích diện rộng thế này.

Chiến đấu dữ dội trên cao khiến tình hình bên dưới tạm lắng xuống, hầu hết mọi người đều đang kinh ngạc chăm chú quan sát tình hình cường giả đỉnh cấp chiến đấu trên kia. Nhiều kẻ cực kỳ kinh ngạc khi Mục Trần khiến Liễu Ảnh phải tung ra công kích đáng sợ như thế, vậy mà vẫn bình an vô sự trước thế công đang sợ mà thậm chí đừng nói Thông Thiên cảnh sơ kỳ, cho dù là Thông Thiên cảnh hậu kỳ cũng khó mà đỡ nổi.

Tên nhóc Bắc Thương linh viện cũng khá độc đáo.

Liễu Ảnh mặt mày âm u, sát khí bạo tăng, ba lần bốn lượt chưa giải quyết được Mục Trần khiến hắn bắt đầu thấy nôn nóng.

Trên bầu trời, hắc tháp chậm rãi biến mất, Mục Trần lại xuất hiện, ánh nhìn đối với Liễu Ảnh càng thêm lạnh lẽo.

- Bằng vào tốc độ chạy trốn của thỏ và cái mai cứng của rùa thì cũng chẳng ai cho phép ngươi đứng chỗ này.

Liễu Ảnh lạnh lùng mỉa mai.

Mục Trần nhếch miệng cười, chẳng đáp lời, tay kết ấn. Linh lực trong cơ thể lại bùng lên, ấn pháp biến ảo, không gian sau lưng lóe lên những vì tinh tú.

"Gràooo!"

Bạch hổ bước trên sao trời, huyền vũ cưỡi sóng xuất hiện, chu tước gọi bão lửa hừng hực, hư ảnh ba thần thú toát ra dao động kinh người.

- Ô hô? Rốt cục cũng định công kích à? Bất quá nếu chỉ có như vậy, thì ngươi phải chịu mất mặt rồi.

- Vậy ư?

Mục Trần cười, tay lại kết ấn dị dạng huyền ảo, lạnh lùng lên tiếng:

- Thế này nữa thì sao?

"Gràooo!"

Tiếng rồng gầm rú kinh thiên từ trong tinh tú vang vọng, linh lực hùng hậu hội tụ thành một con cự long xanh biếc, uốn lượng chiếm cứ một vùng trời, uy áp thần thánh tỏa ra áp bức thiên địa.

Như thần long hạ phàm!

Tứ Thần Tinh Túc Kinh, Thanh Long thần ấn!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 414: Chấn Nhiếp

Long khiếu rung trời, thanh long bay lượn trên cao toát ra uy áp khiến cho đám người mấy tầng dưới phải biến sắc.

Trên tầng hai, Hạ Du Nhiên, Đổng Uyên và đám còn lại sắc mặt cũng nghiêm túc, hơi có vẻ kinh hãi. Thế công này của Mục Trần đã khiến họ cảm thấy bị uy hiếp.

Ma Hình Thiên cũng ngẩn lên nhìn dải tinh tú trên cao, liếc con cự long một chút, ánh mắt hơi dao động, thì thào lẩm bẩm:

- Thật là một thần quyết lợi hại, lại có thể một phỏng một tia dao động của Thánh Linh thanh long chân chính...

Liễu Ảnh thì sắc mặt khó coi nhất, lúc này đã rõ tên tiểu tử Mục Trần là con đỉa đói dai dẳng khó chơi, thực lục rõ ràng chỉ mới Thông Thiên cảnh sơ kỳ, nhưng thủ đoạn bản lĩnh vô số, trong thân tâm đã cảm thấy nguy hiểm.

Cảm giác đó càng khiến sát khí của hắn tăng lên, so sánh tuổi tác Mục Trần nhỏ hơn hắn nhiều, mà theo cái đà này một hai năm sau, có lẽ đúng như Hạ Du Nhiên đã nói, sẽ vượt xa chính hắn. Điều này khiến kẻ lòng dạ hẹp hòi như Liễu Ảnh khó chịu vô cùng.

Do vậy, hôm nay tại nơi này phải cấp tốc xóa sổ tên nhóc này đi!

- Liễu Ảnh, tiếp một chiêu của ta xem nào!

Trên không trung, Mục Trần quát lên, dải tinh tú chuyển động lấp lạnh, bốn hư ảnh thần thú gầm rống luân phiên. Hắn mạnh mẽ phất tay

về phía trước, hét lớn:

- Tứ Thần ấn!

Bốn thú ảnh tung hoành hóa thành bốn luồng sáng lớn đỏ lục lam trắng từ trên cao bắn xuống, thanh thế dữ dội xoắn vào nhau hướng đến Liễu Ảnh, dao động linh lực cường hãn khiến cho cả đám cường giả ở tầng ba cũng sợ hãi bất giác rụt cổ lại.

Chiêu này tuyệt đối bọn họ không đỡ nổi!

Mục Trần lại có thủ đoạn cao cường thế này, khó trách đủ can đảm tiến lên tầng hai khiêu chiến tư cách.

Bốn luồng ánh sáng rực rỡ từ trời cao giáng xuống, thanh thế khiến Liễu Ảnh cũng hơi run, hắn cười lành lạnh:

- Muốn bật lại ta, ngươi còn non lắm!

Chân giậm đất, linh lực tỏa ra ngập tràn, hắn hét to:

- Ám Ảnh thần quyết, Phược Thiên Ảnh!

Linh lực của hắn hóa thành một hư ảnh cao cả nghìn trượng, sắc màu u ám che cả ánh sáng mặt trời, mọi tia sáng đều bị cái bóng kia quỷ dị nuốt mất.

Cánh tay như ma thần giơ lên, xoay tròn tính bắt lấy bốn luồng sáng kinh người công kích.

"Đùng đùng đùng!"

Những tiếng nổ kinh hoàng liên tiếp vang trên không, lực trùng kích lan ra lập tức bị một cái bóng lớn hấp thu hết, như một cái động không đáy nuốt sạch mọi công kích, không cho nó đột phá.

- Ám Ảnh thần quyết có thể hấp thu công kích, bằng sức của ngươi đừng hòng xuyên qua!

Liễu Ảnh cười gằn.

Mục Trần mắt lóe sáng, ấn pháp biến đổi, quát lên:

- Nổ!

"Ầm!"

Bốn luồng sáng càng thêm rực rỡ, như liệt nhật bùng nổ, không gian cuồn cuộn biến dạng, quỷ dị bị phá hoại, công kích vào chính cái bóng màu tro kia.

Cái bóng xám lắc lư uốn éo, hào quang lấp loáng định hấp thu sức công phá kinh hồn kia, nhưng giờ đây lực trùng kích đã vượt xa giới hạn hấp thu của nó, khiến nó mất đi màu hôn ám, trở nên sáng ngời rực rỡ.

Gương mặt đắc ý của Liễu Ảnh lập tức biến sắc.

"Bùm!"

Một tiếng nổ nhỏ vang lên nhè nhẹ, cái bóng xám vỡ tan thành vô số những thứ lấp lánh như bụi, từ trên trời rơi xuống.

Liễu Ảnh sắc mặt u ám, tên tiểu tử đáng chết quá lợi hại, ngay cả Phược Thiên Ảnh lừng lẫy của hắn cũng bị phá cấp tốc, điều mà ngay cả những cường giả ngang cấp hắn cũng khó mà làm được.

- Hừ, ta xem ngươi có thể đấu được bao nhiêu hiệp nữa!

Liễu Ảnh gằn giọng gầm gừ, bất kể Mục Trần bản lĩnh có nhiều, thì linh lực cũng không thể nào vượt qua ngưỡng thực lực Thông Thiên cảnh sơ kỳ, còn hắn đã thành công độ kiếp thân thể nan, dùng sự mạnh mẽ hùng hậu của linh lực áp bách cũng khiến đối thủ phải chết!

"Xoẹt!"

Thình lình màn hoa rơi nước chảy lấp lánh bụi bên kia bị xé toang, một cái bóng như quỷ mị lướt qua, song chỉ vươn ra, kình phong bén

nhọn ào ạt ập tới cổ họng Liễu Ảnh.

- Muốn chết!

Liễu Ảnh nhìn thấy Mục Trần thừa cơ xông lên, cười gằn giận dữ, tung quyền đáp trả.

Thình lình cảm giác nhạy bén khiến Liễu Ảnh dựng tóc gáy, đôi mắt nhìn thấy một ngón tay của Mục Trần khác thường đen như mực, sự nguy hiểm tràn ngập trong đó.

- Không ổn!

Liễu Ảnh cũng là kẻ cơ trí, trong lòng thấy bất an liền cấp tốc dừng ngay thế công, thân hình như cái bóng bạo lui.

- Tiểu tử, chơi thủ đoạn với ta, ngươi còn kém xa!

Liễu Ảnh cười khẩy, ngón tay đen đúa của Mục Trần có vẻ như mang kịch độc, hắn đâu phải như Ngô Động, dễ dầu gì mà mắc bẫy Mục Trần. Hơn nữa dáng vẻ sát chiêu này dường như chỉ có thể thi triển khi áp sát mà thôi.

Mục Trần thấy đối phương sợ hãi cấp lui, dường như nhìn thấu ý định của mình, nhưng lại nhếch môi cười quái đản.

- Hắc Lôi Độc chỉ!

Ngón tay độc chỉ tới, một màn sương đen ào ào tuôn ra. Ngay sau đó hắc ám tràn ngập, một luồng công kích đen ngòm từ ngón tay bắn đi nhanh như điện xẹt.

"Xẹt xẹt!"

Tia điện đen thui xuyên qua không trung, không khí cũng bị đốt thành sương trắng, không trung hư vô để lại một đường đen thui như bị ăn mòn đi mất.

Tốc độ cực nhanh, vừa lóe lên đã áp sát Liễu Ảnh. Hắn biến sắc quát lên tung quyền đón đỡ.

Nhưng tia điện đó lại chui tọt vào trong luồng linh lực công kích của hắn, nơi nơi lướt qua, tất cả linh lực đều bị ăn mòn tan nát, nhát mắt đã xuyên thủng phòng ngự, bắn vào đầu quyền của Liễu Ảnh.

Hắn hoảng sợ khựng lại, nhìn trân trân vào bàn tay, một luồng kịch độc đen thui nhanh chóng lan vào cánh tay.

- Độc thật bá đạo!

Liễu Ảnh trừng mắt, tay nắm chặt lại, một cái bình ngọc xuất hiện, hắn lập tức nuốt vội mấy viên đan dược, quát lên một tiếng, linh lực bộc phát, cả cánh tay sáng lên rực rỡ.

Hắn toàn lực áp chế, độc tuyến đen ngòm kia liền bị chặn lại, rồi từ từ lui lại, chỉ chốc lát sau luồng độc khí chui ngược trở về bàn tay. Liễu Ảnh lập tức vận dụng linh lực hình thành hộ tráo, ngăn chặn độc tuyến lan trở lên lại, dù vậy bàn tay đó đã không còn dùng đến được nữa, xem như đã bị tạm phế mất một tay.

Mục Trần thấy vậy mày cũng cau lại. Liễu Ảnh quả nhiên lợi hại, ngay cả Hắc Lôi Độc cũng áp chế được, đến khi quay trở ra nhất định Ám Ảnh thương hội sẽ có cường giả Chí Tôn ra tay khu trừ độc tính.

Khó khăn lắm mới có cơ hội, đáng tiếc là không giải quyết luôn được hắn.

Xem ra Hắc Lôi Độc cũng không phải vạn năng, thực lực đến một mức độ sẽ có thể chặn lại được.

- Mục Trần!

Cầm được độc khí, Liễu Ảnh nhăn nhó nhìn qua, ánh mắt cực kỳ tức giận. Hôm nay tự mình ra tay, chẳng ngờ không thể giải quyết được Mục

Trần mà còn để hắn phế hết một tay. Chiến lực của hắn đã bị tổn thất không nhỏ.

Tình bây giờ nếu hắn muốn tranh đoạt tẩy lễ lực, thì mất một tay chẳng khác nào bị trọng thương, hỏi sao hắn không nổi giận cho được.

Mục Trần dửng dưng trước thái độ giận dữ của hắn, hỏi bâng quơ:

- Không biết bây giờ ta có đủ tư cách chưa nhỉ?

- Ta làm thịt ngươi!

Liễu Ảnh gầm lên, tức giận muốn xông lên lần nữa giết chết Mục Trần.

Mục Trần cười khẩy, giơ ngón tay ra, nó lại trở thành một màu đen.

Liễu Ảnh hoảng hồn dừng lại, nghiến răng tức tối nhìn ngón tay đó, dáng vẻ cực kỳ kiêng dè. Loại độc này rất bá đạo, hắn cũng không có cách nào bức ra khỏi cơ thể, chỉ tạm thời ngăn chặn lại, nếu còn trúng chiêu lần nữa thì không biết hậu quả ra sao.

Bây giờ không thể nào bất chấp tất cả xông lên chiến với Mục Trần nữa, đã đến đây thì hắn phải tranh đoạt tẩy lễ lực.

Liễu Ảnh sắc mặt khó coi, nghiến răng oán độc, nhưng đành chầm chậm lui bước.

- Đa tạ!

Mục Trần mỉm cười khách sáo, thái độ cung kính càng khiến Liễu Ảnh tức điên máu.

Các tầng bên dưới, những cường giả đang quan sát vòng chiến nín thở tròn mắt. Tên nhóc kia lại có thể ép lui Liễu Ảnh, thật là khó tin!

Thông Thiên cảnh sơ kỳ, khiến cho cường giả vượt qua thân thể nan phải nhượng bộ.

Tiểu tử này, quá đáng sợ !

Mục Trần trở về bên cạnh Hạ Du Nhiên, nhếch môi mỉm cười.

Hạ Du Nhiên kinh dị nhìn hắn, vừa định nói gì đó thì khẽ biến sắc ngẩng lên trời, luồng sáng trên cao đang bộc phát hào quang rực rỡ, dáng vẻ nặng nề như có gì đó sắp đổ xuống.

Hạ Du Nhiên mừng rỡ reo lên.

- Tẩy lễ lực sắp đổ xuống rồi!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 415: Bá Đạo Ma Hình Thiên

"Ruỳnh."

Trên không trung Cửu Thiên Thang, khối sáng lớn lúc này trở nên rực rỡ hơn bao giờ hết, ẩn hiện như có năng lượng thần kỳ sắp hiện ra, sắp phun trào.

Tranh đấu hỗn loạn bên dưới lúc này cũng hoàn toàn ngừng lại, vô số người đang ngẩng lên háo hức chờ đợi đầy tham lam.

- Tẩy lễ lực ....

Mục Trần cũng ngẩng lên, chăm chú nhìn vào khối năng lượng sáng rực trên trời cao, thật ra nó lại nằm ở cuối cùng của không gian sụp đổ, không gian hồng lưu đáng sợ chuyển động khiến không ai đến gần được.

- Theo tin tức của ta, cái khối năng lượng kia chính là vị trí trái tim vị Thiên Chí Tôn tạ thế thời viễn cổ biến thành, bao nhiêu năm rồi vẫn chưa có ai dám xông vào.

Hạ Du Nhiên khẽ nói.

Mục Trần nao nao gật gù, lúc trước chỉ có một khúc xương nhỏ của Thiên Chí Tôn, ẩn chứa một giọt tinh huyết đã có năng lực đáng sợ, huống gì cả một trái tim, thứ đó ắt hẳn không phải là vật linh tinh gì. Nhưng mà cả Bắc Thương đại lục này có lẽ cũng không ai đủ tư cách chứng thực nó.

- Tẩy lễ lực sẽ nhanh chóng đổ xuống!

Hạ Du Nhiên cau mày, khẽ liếc những người khác trên bình đài. Bây giờ chia chác tẩy lễ lực như thế nào còn chưa biết, chuyện này căn bản không thể nói lý được, phải xem sức mạnh ai cao.

Mục Trần nheo mắt gật đầu.

Trên tầng hai, động tĩnh của khối năng lượng khiến không khí trở lại yên tĩnh, mọi người đều có ý định riêng trong lòng nhưng không ai nói gì, linh lực mọi người đều lặng lẽ dâng lên đầy cảnh giác đề phòng.

Trước khi tẩy lễ lực đổ xuống, phải phân chia thật chu đáo.

Không khí yên lặng áp lực cách quỷ dị lan xuống tầng 3, tầng 4... Toàn bộ Cửu Thiên Thang đều đang chăm chú nhìn lên tầng 2. Ai nấy đều biết đến lúc nơi này bùng nổ, thì hỗn chiến loạn sẽ còn gấp mấy lần bên dưới.

Tất cả những thiên tài hàng đầu thế hệ mới Bắc Thương đại lục đều tập trung nơi đó, có người sẽ bị đào thải, có người vượt qua, một quá trình thảm khốc vô cùng.

Đến cuối cùng kẻ nào bị đào thải, thì chẳng ai mà biết được.

Không khí đầy áp lực bao phủ.

Vài phút trôi qua, bất thình lình Ma Hình Thiên cất tiếng cười khanh khách khiến mọi người chú ý, ai nấy chấn kinh nhìn lại Ma Hình Thiên.

Tên này nãy giờ chẳng hề lên tiếng, bây giờ có vẻ đã muốn hành động.

- Tẩy lễ lực lần này, chừng bốn người hưởng thụ là tốt nhất, có lẽ đều sẽ hoàn thành tẩy lễ.

Ma Hình Thiên lẩm bẩm.

Mọi người nghe mà trong lòng cũng rùng mình, nói như vậy hắn muốn loại bốn người không cho họ hoàn thành tẩy lễ?

Nhưng bốn người nào sẽ đăng đỉnh, bốn người nào phải dừng lại?

Ma Hình Thiên khẽ cười đảo mắt nhìn qua đám người, cất giọng nói:

- Đổng Uyên, Chu Tuyên, Liễu Ảnh, theo ta đăng đỉnh.

Xưa nay Thánh Linh tẩy lễ đều bằng tự thân bản lĩnh, thắng thì đăng đỉnh, thua sẽ ở lại tầng hai. Vậy mà lúc này Ma Hình Thiên lại ngông cuồng phá vỡ cục diện, lấy lời nói bản thân quyết định mọi chuyện?

Ngay cả Đổng Uyên, Liễu Ảnh, Chu Tuyên cũng đang sửng sốt. Hắn nói vậy là có ý gì? Một lời định danh ngạch hưởng thụ tẩy lễ sao chứ?

Bọn họ cũng mập mờ chưa tin, xưa nay đâu có giao hảo gì với Ma Hình Thiên, sao tự dưng lại chia chác lợi ích với họ? Nhưng nhanh chóng họ cũng nghĩ ra mừng rỡ, có Ma Hình Thiên đỡ đầu, cục diện sẽ ổn định, vì bốn người còn lại đâu đủ sức chống lại cả Ma Hình Thiên với ba người bọn họ.

Ma Hình Thiên tuy không đủ sức một mình áp quần hùng, nhưng đơn đấu thì kiêu ngạo như Đổng Uyên cũng biết mình chẳng có phần thắng nào.

Bốn người còn lại thì sắc mặt khó coi. Tây Cực điện Tây Thanh Hải, Thiên Đỉnh thánh tông Tô Bất Hủ, cả hai đều trừng mắt lạnh lùng, nhưng rất e ngại Ma Hình Thiên, nên chưa dám ra tay.

- Ma Hình Thiên, ngươi có ý gì?

Hạ Du Nhiên nổi cáu quát lên.

Không ngờ được Ma Hình Thiên lại ngông cuồng tự đại lôi kéo Liễu Ảnh, Đổng Uyên, Chu Tuyên về phe mình, bài trừ bốn người khác, nàng đâu thể nào chịu vô lý như thế. Long Ma Cung có lợi hại cũng đâu phải

vô địch, việc làm của hắn hôm nay chính là đắc tội Cửu Hạ thương hội, Tây Cực điện và Thiên Đỉnh thánh tông?

Sự tình như thế mà Ma Hình Thiên dám tự tiện quyết định sao?

Ma Hình Thiên thản nhiên cười nói:

- Chỉ đưa trước một chút thù lao mà thôi!

Lời nói khó hiểu cũng khiến ba tên kia chẳng biết mô tê ra làm sao, dường như từ đầu đến giờ bọn hắn đâu có ước định gì với Ma Hình Thiên?

- Ma Hình Thiên, ngươi làm như vậy thì không đúng quy tắc xưa nay rồi?

Tây Thanh Hải nhăn mặt chậm rãi đáp lời.

- Long Ma Cung có mạnh, cũng không đến mức một lời định thế cục!

Tô Bất Hủ cũng cười nhạt, bản thân là Thiên Đỉnh thiếu tông chủ, tự nhiên hắn cũng phải có kiêu hãnh bản thân. Nếu đấu tay đôi thua cuộc, thì hắn tâm phục khẩu phục rút lui, nhưng sự cuồng ngạo của Ma Hình Thiên quả thực còn vượt xa tưởng tượng của hắn.

Đối mặt chất vấn, Ma Hình Thiên chỉ cười khẩy, rồi hờ hững nói:

- Một tháng trước ta thử độ kiếp linh lực nan, tuy thất bại nhưng muốn đánh bại các ngươi, thì thật quá dễ dàng....

Hạ Du Nhiên, Tây Thanh Hải, Tô Bất Hủ nhất thời biến sắc. Ma Hình Thiên đã thử linh lực nan?

Mục Trần nhíu mày, hắn cũng đã biết Chí Tôn Tam Nan nguy hiểm vô cùng, sơ sẩy sẽ hóa thành tro tàn, nhưng lợi ích thực lực lại cực lớn, dù có thất bại chỉ cần còn may mắn giữ được mạng sẽ mạnh lên rất

nhiều. Cứ xét như Ngô Động chẳng hạn, độ kiếp thân thể nan thất bại, thực lực và thân thể lại cao siêu hơn hẳn Thông Thiên cảnh hậu kỳ.

Do đó, Ma Hình Thiên bây giờ đã đi trước mọi người nửa bước.

- Các vị, cứ yên tĩnh chờ đợi đi.

Ma Hình Thiên cười, ánh mắt tịch mịch liếc nhìn Mục Trần, khóe miệng nhếch lên khó hiểu. Mục Trần cũng hiểu được, từ "các vị" mà tên kia nói cũng không đề cập tới hắn, vì mục tiêu của Ma Hình Thiên là phải lấy mạng hắn, người chết dĩ nhiên không cần phải nhận gì nữa.

Nói xong, Ma Hình Thiên xoay lưng hướng lên tầng cao nhất Cửu Thiên Thang, chậm rãi bước tới.

Liễu Ảnh, Đổng Uyên, Chu Tuyên liếc nhau, vội vã bước theo. Liễu Ảnh trước khi cất bước còn nhìn Mục Trần đắc ý cười to. Chỉ cần nhận lấy Thánh Linh tẩy lễ, thì sắp tới sẽ đủ tư cách thử Linh lực nan. Sau đó muốn giết Mục Trần sẽ dễ như trở bàn tay.

Hạ Du Nhiên, Tây Thanh Hải, Tô Bất Hủ nhìn theo bọn người kia, sắc mặt âm tình bất định, tức tối nhưng không làm gì được. Lý trí nói cho họ biết, với sức ba người bọn họ thì chẳng thể nào thắng được Ma Hình Thiên, kẻ đầu tiên khiêu chiến linh lực nan thất bại.

Mục Trần thở ra một hơi, ánh mắt đầy sát khí nhìn theo Ma Hình Thiên.

- Hạ học tỷ, Tây huynh, Tô huynh... cứ như vậy buông tay sao chứ?

Mục Trần quay sang ba người, cất tiếng hỏi.

- Mục Trần, ngươi...

Hạ Du Nhiên biến sắc, dường như đoán được ý định của hắn.

- Không buông thì còn làm được gì?

Tây Thanh Hải thản nhiên nói, tâm tình của hắn cực kỳ xấu.

- Xem ra các ngươi rất sợ Ma Hình Thiên.

Mục Trần cười khích bác.

- Cũng không hắn, nhưng thực lực không bằng hắn. Chúng ta đây không ai đủ khả năng chiến thắng, nếu liên thủ thì còn chưa biết chừng, nhưng ba tên kia cũng đâu rảnh ngồi chơi, như vậy thì chúng ta khó làm được gì.

- Nếu... giải quyết được Ma Hình Thiên, các ngươi không còn gì để e ngại chứ?

Mục Trần nhẹ giọng nói.

Tây Thanh Hải, Tô Bất Hủ nhíu mày nhìn lại, nhất thời trong lòng có cảm giác cười nhạo, nhưng cũng cầm lại được, gật đầu:

- Không có Ma Hình Thiên, bọn kia chẳng là gì cả.

- Nếu đã vậy chúng ta liên thủ. Ma Hình Thiên giao cho ta, ba tên kia giao cho các vị. Sao? Có đủ can đảm không?

Cả ba người dù đoán được cũng không khỏi sửng sốt.

Mục Trần chẳng nói thêm lời nào, từ từ tiến lên, tay kết ấn. Trong khí hải, Đại Tu Di Ma Trụ trào ra hung sát lực khủng bố, bùng lên lan tỏa thổi ra ngoài cơ thể, đôi mắt đen của Mục Trần hóa thành đỏ tươi đáng sợ.

"Vù!"

Một cột sáng đỏ máu bắn lên trời, hình thành một thanh hắc trụ đầy huyết tinh.

Mục Trần phóng người lên không, đáp xuống hắc ma trụ.

Không gian sau lưng hắn trở thành một màu đỏ máu, hung sát khí tràn ngập khắp nơi.

- Ma Hình Thiên, tẩy lễ lực này chẳng có phần của ngươi đâu!

Tiếng quát sấm sét đầy sát khí vang vọng trong thiên địa, chấn động toàn bộ cường giả đang đứng trên các tầng Cửu Thiên Thang.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 416: Chiến Ma Hình Thiên

Hung sát đầy rẫy khắp nơi, thanh ma trụ khổng lồ như cột chống trời sừng sững trong thiên địa, dao động kinh người khiến kẻ khác há mồm trợn mắt nhìn theo. Mục Trần khiêu chiến Ma Hình Thiên!

- Tiểu tử này, thật sự là điên rồ...

Có người lẩm bẩm khó tin. Ngay cả Hạ Du Nhiên, Tây Thanh Hải, Tô Bất Hủ còn chẳng dám ho he, chỉ đành nuốt cục tức trước sự ngông cuồng của Ma Hình Thiên, nào dè đâu Mục Trần lại dám đứng ra khiêu khích Ma Hình Thiên.

Diễn biến bất ngờ khiến mọi người cũng không biết nên cảm phục dũng khí của hắn, hay cười nhạo sự ngu dốt điên rồ của Mục Trần...

Hạ Du Nhiên, Tây Thanh Hải, Tô Bất Hủ cũng đang ngẩng lên nhìn hắn, ánh mắt phức tạp. Đặc biệt là Tây Thanh Hải, lần trước Mục Trần kịch chiến Ma Long Tử ở Tây Hoang thành, hắn cũng quan sát, với tư cách là kẻ mạnh hơn nhìn xem những kẻ bước sau làm trò, đâu có ngờ chẳng bao lâu sau tên tiểu tử kia lại tỏa sáng khiến hắn cũng thấy ganh tị.

Bốn người đang bước lên đỉnh Cửu Thiên Thang lập tức dừng lại, Liễu Ảnh xoay lại nhìn Mục Trần đứng trên ma trụ, thần sắc biến đổi, nghiến răng vì chính hắn cũng cảm thấy kinh sợ trước khí thế của Mục Trần.

Ma Hình Thiên khựng lại, lát sau mới xoay người lại.

Sắc mặt chẳng mấy thay đổi, ánh mắt tịch mịch nhìn Mục Trần, nhếch mép cười:

- Mượn hung sát lực của Đại Tu Di Ma Trụ ư? Thực lực Thông Thiên cảnh sơ kỳ, có thể làm được như vậy thì đúng là lợi hại.

Mục Trần lạnh lùng đáp lời:

- Ngươi ngồi trên Huyền Thưởng bảng Bắc Thương linh viện chúng tanhiều như vậy năm, lúc này đây có lẽ nên đền tội.

Mục Trần lập tức lướt tới, tay vòng ôm không khí trước mặt, Đại Tu Di Ma Trụ khổng lồ nhanh chóng thu nhỏ lại, thành một thanh thiết bảng dài chừng mười trượng, vừa vặn với vòng tay ôm của Mục Trần.

Thiết bảng loang lổ hoen gỉ, đầy những vết tích thời gian xa xăm, những vết ngấn sâu trong những trận đại chiến kinh thiên, ngoài ra có một chút hoa văn tím rịm len lỏi trong nó, chính là sức mạnh phong ấn từ Phong Ấn Hiệt trong cơ thể Mục Trận.

Đại Tu Di Ma Trụ quá mức đáng sợ, nếu không phong ấn, với thực lực hiện tại, Mục Trần căn bản không có khả năng nắm giữ vận dụng. Tuy rằng sau khi bị phong ấn, uy lực Đại Tu Di Ma Trụ sẽ yếu đi nhiều, nhưng lại rất phù hợp cho Mục Trần hiện tại.

- Hừm!

Liễu Ảnh, Đổng Uyên, Chu Tuyên thấy vậy định xông lên.

"Véo!"

Ngay lập tức Hạ Du Nhiên, Tây Thanh Hải, Tô Bất Hủ cấp tốc lướt tới ngăn cản ba người.

- Vòng chiến bên đó, các ngươi cứ xem là được!

Hạ Du Nhiên lạnh lùng cười cợt.

- Hạ Du Nhiên, ngươi nghĩ rằng tên nhóc kia có thể là đối thủ của Ma Hình Thiên sao?

Liễu Ảnh nghiến răng ken két.

- Có phải đối thủ hay không, thì cứ đánh mới biết, ít nhất hắn có dũng khí khiêu chiến Ma Hình Thiên.

Hạ Du Nhiên cười khẩy khinh bỉ. Trong mắt nàng, Mục Trần có thể sánh với một trăm tên Liễu Ảnh này.

- Như thế mà cũng gọi là dũng khí? Đây phải nói là ngu dốt không biết sống chết, ta thấy ngươi nên suy nghĩ một chút, lát nữa làm sao mà nhặt xác hắn cho đủ!

Liễu Ảnh chẳng vừa, đáp lời châm chọc.

- Cũng không đến lượt ngươi quan tâm. Nếu các ngươi muốn động thủ, thì cứ để chúng ta tiếp vậy.

Đổng Uyên nghe vậy liền cười lớn:

- Ra tay thì tổn thương hòa khí a, ta thấy cục diện này cũng không bao lâu, cứ để tiểu tử kia bị Ma Hình Thiên giết chết, thì các ngươi cũng nghỉ tay được rồi.

Tây Thanh Hải và Tô Bất Hủ cũng trầm mặc, nhưng không nói gì. Mục Trần nếu thua thì bọn họ cũng đành phải buông tay, đối mặt Ma Hình Thiên thì thật sự không thể chỉ dùng dũng khí mà được.

Hạ Du Nhiên hậm hực nhìn lên cao, nếu Mục Trần không địch lại, nàng nhất định phải ra tay cứu hắn một phen, với sự tàn nhẫn của Ma Hình Thiên, tất nhiên sẽ ra tay rất ác liệt, mà nàng thì chẳng muốn hắn chết trong tay Ma Hình Thiên chút nào.

"Ầm!"

Trong lúc đó, Mục Trần từ trên cao đã ập xuống, đôi mắt đỏ như máu tập trung vào Ma Hình Thiên, sát khí ngập trời.

Ma Hình Thiên bình thản đối diện Mục Trần, ngón tay chỉ vào không trung, linh lực trong thiên địa bạo động dữ dội, một luồng năng lượng khổng lồ cả trăm trượng từ ngón tay hắn bắn ra, độ hùng hậu khiến cho Hạ Du Nhiên biến sắc. Thực lực Ma Hình Thiên đã siêu việt vượt xa bọn họ.

Mục Trần nhìn thấy công kích bắn tới, cũng không hề có ý định tránh né, hai tay ôm chặt ma trụ quát lên, nâng trụ lên cao, khí thế phá núi nện xuống luồng công kích năng lượng.

"Đùng!"

Một tiếng nổ kinh khủng vang vọng, hung sát khí ngập tràn, luồng công kích linh lực bị đánh nổ tan tành, linh lực rơi lả tả lấp lánh như sao sa.

Mọi người cả kinh, Mục Trần lúc này rất hung hãn .

Mục Trần nhanh như điện tiếp tục xông lên, xuất hiện phía trên Ma Hình Thiên, ma trụ cuồn cuộn sức mạnh quét ngang.

Ma Hình Thiên nheo mắt, tay nắm chặt, quyền kình tung ra. Một cỗ hung sát khí tương tự cũng ngập tràn, cùng với linh lực vô biên như biển lớn tỏa ra.

- Long Ma Kính!

Tiếng quát vang lên, đầu quyền của Ma Hình Thiên tiếp đón ma trụ đập tới, quyền phong ngưng tụ một con ma long gào thét, sát khí nóng rực.

"Bang!"

Âm thanh va chạm nặng nề thanh, không gian xung quanh Ma Hình Thiên vỡ vụn từng chút một, cuộn lại thành sóng lan ra, bình đài tầng thứ hai của Cửu Thiên Thang đang bắt đầu sụp đổ.

Hạ Du Nhiên, Liễu Ảnh này nọ vội vàng lui gấp, khởi động phòng ngự e ngại trúng phải dư lực.

- Dễ dàng ngăn cản Đại Tu Di Ma Trụ vậy sao, coi bộ chí bảo của Long Ma Cung chẳng có ý nghĩa gì với ngươi nhỉ?

Mục Trần cười khẩy, Đại Tu Di Ma Trụ đỏ lên đáng sợ, hung sát lực như huyết vân cuồn cuộn, khiến người ta tim đập chân run.

Huyết vân cuồn cuộn, long ảnh trên đầu quyền của Ma Hình Thiên bị chấn nổ banh xác.

Ma Hình Thiên tròn mắt rùng mình, hung sát lực kia rất dữ dằn, tiếp xúc với nó thì sẽ lập tức bị ăn mòn chui vào cơ thể, khiến cho linh lực trong người bị chấn động bất ổn.

- Đại Tu Di Ma Trụ thật bá đạo!

Ma Hình Thiên thốt lên, với thực lực Mục Trần hiện tại bất quá chỉ có thể vận dụng một hai thành hung sát lực, thế nhưng chừng đó cũng đủ khiến linh lực trong người hắn chấn động không ngừng. Chí bảo Long Ma Cung quả nhiên phi phàm.

Hắn vung tay lên, tá kình tránh lui, thân hình như một đám khói bay ra một đoạn, định né đi công kích của Đại Tu Di Ma Trụ.

Nhưng Mục Trần nào dễ cho hắn đắc ý, tay ôm lấy ma trụ, tiếp tục quét qua, đuổi theo Ma Hình Thiên, đập liên hồi vào đối phương.

"Đùng!"

Lại một tiếng va chạm khủng khiếp vang vọng, cường giả bên dưới xuýt xoa khi thấy Ma Hình Thiên te tua bị đánh bay đi một đoạn rất xa, khó khăn lắm mới ổn định lại thăng bằng.

Linh lực quanh thân Ma Hình Thiên chập chờn không ổn định, áo quần rách nát, khóe miệng dường như cũng đã xuất hiện vết máu.

Đại Tu Di Ma Trụ dù sao cũng là thái cổ hung khí, tuy hiện tại Mục Trần phong ấn, nhưng hung sát lực ngập tràn vẫn đáng sợ, bất kể ai bị nó đánh trúng, hung sát lực sẽ xâm nhập vào cơ thể ăn mòn linh lực, rồi lan đến thần trí, trở nên điên cuồng hung ác vô cùng.

Ma Hình Thiên hứng trọn một đòn nặng nề, dĩ nhiên đâu thể nào cảm thấy thoải mái.

Đám cường giả hàng đầu bên này nhìn thấy vậy cũng chưng hửng há mồm, không thể tin vào mắt mình. Không ngờ được chỉ mới sơ bộ giao chiến, Mục Trần lại chiếm thượng phong.

Mục Trần múa may ma trụ, cắm thẳng dựng hướng lên trời, một đầu chỉ xuống mặt đất bên dưới, ánh mắt hung dữ đỏ ngầu nhìn chằm chằm Ma Hình Thiên.

- Ha ha!

Ma Hình Thiên phủi phủi quần áo, chợt cười lớn. Hắn chậm rãi ngẩng lên, ánh mắt hờ hững lúc này tỏ ra khá hứng thú.

- Ngươi cũng khiến ta không quá thất vọng....

Ma Hình Thiên vươn tay ra, rồi nắm chặt lại, hắc ám ngưng tụ thành một thanh hắc trọng thương.

Thanh thương đầy vảy đen, lóe lên vài tia sáng bóng loáng, đầu thương là một đầu ma long há miệng như muốn nuốt chửng đối thủ, răng nanh chi chít tạo thành mũi thương sắc bén đáng sợ.

- Đó là...

Hạ Du Nhiên biến sắc thất thanh

- Tuyệt phẩm binh khí của Long Ma Cung, Phệ Long Ma Thương?!

Ma Hình Thiên nắm chặt hắc thương, bất chợt khí thế ùn ùn tăng vọt, như một con ma long phá tan xiềng xích, giương nanh múa vuốt muốn cắn xé thiên địa.

- Đã vậy, thì chúng ta chơi cho đã đi!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 417: Dốc Hết Thủ Đoạn

Mục Trần nhìn chăm chú vào hắc thương trong tay Ma Hình Thiên, sắc mặt nghiêm trọng, đã nhận thấy khí thế bất phàm từ trọng thương. Có lẽ nó là một binh khí rất siêu phàm, nhiều khả năng là tuyệt phẩm binh khí. Vũ khí cấp độ đó xếp trong những thế lực như Long Ma Cung cũng chắc chắn hiếm thấy.

- Vốn nghĩ có thể nhẹ nhàng giải quyết ngươi, bất quá ta đã sai, nhưng như thế cũng tốt, đã lâu không dùng Phệ Long Ma Thương, hy vọng hôm nay ngươi sẽ khiến nó thống khoái một hồi.

Ma Hình Thiên tươi cười nói với Mục Trần.

- Ngươi sẽ không thất vọng đâu!

Mục Trần cười to, tiếng cười như sấm. Đôi mắt đỏ ngầu lại không hề tỏ ra nhượng bộ, đầy sát khí băng hàn. Long ảnh xuất hiện dưới chân, hắn cấp tốc xuất hiện ở tại phía trên Ma Hình Thiên, tay vũ động Đại Tu Di Ma Trụ tiếp tục nện xuống.

Ma Hình Thiên ngẩng lên, tay nắm chặt thương, thân hình bắn thẳng lên cao.

"Vút!"

Một thương đâm tới, như ma long gào thét, chẳng hề kém cạnh đâm mạnh vào hắc ma trụ.

"Bang!"

Tiếng vang dữ dội, nhưng lúc này Ma Hình Thiên không bị đánh bay đi nữa, hắn cất giọng châm chọc:

- Đại Tu Di Ma Trụ ở trong tay ngươi chỉ có như thế thôi sao?

Mục Trần không đổi sắc, thân hình lui lại, vung tay ném Đại Tu Di Ma Trụ lên cao, hung sát khí ngập tràn, nháy mắt thể tích tăng vọt nhanh chóng, chốc lát đã lên đến vài trăm trượng. Mục Trần vung tay cách không nện ma trụ xuống.

"Đùng!"

Một vùng không gian rộng lớn bị biến dạng, không khí bị chấn nổ hình thành vùng chân không.

- Long Phệ!

Ma thương trong tay Ma Hình Thiên rung lên, hắc ám tuôn ra. Ma thương thình lình bay lên trong một tiếng long khiếu đầy hắc ám, hóa thành một con ma long khổng lồ mấy ngàn trượng, bao phủ thiên địa.

"Gràààooooo!"

Ma long gào thét, long trảo vồ tới chụp lấy ma trụ, cái đuôi khổng lồ hung hăng đập vào thân trụ.

Hai hung khí khổng lồ chiến đấu trên cao, sức mạnh đáng sợ khiến cho không gian nổ tung.

Quyết đấu giữa thái cổ hung khí và tuyệt phẩm binh khí!

Có điều thái cổ hung khí lại đang bị phong ấn, còn tuyệt phẩm binh khí lại được sử dụng bởi Ma Hình Thiên, chiến lực được khai phát tối đa.

Hai bên ra tay đều là chân chính sát chiêu, đều có ý lấy mạng đối phương.

Bắc Thương linh viện và Long Ma Cung ân oán sâu sắc, đối đầu lúc nào cũng là sinh tử, quyết đấu hiện tại ai trong số họ nương tay thì chắc chắn đầu óc có vấn đề.

"Uỳnh!"

Phệ Long Ma Thương là tuyệt phẩm binh khí, chính nó cũng có linh tính, theo mệnh lệnh của Ma Hình Thiên sẽ tự động đối địch. Còn Đại Tu Di Ma Trụ là thái cổ hung khí, uy lực sánh ngang thần khí, nếu không vì bị phong ấn, thì không chừng một đập đã khiến Phệ Long Ma Thương gẫy thành vài khúc. Hiện tại đối chiến, Đại Tu Di Ma Trụ dường như cũng bị kích phát một chút hung ác, hung sát lực tràn ngập tuôn ra, hung hăng đối chiến.

Công kích của Đại Tu Di Ma Trụ khiến cho ma long gầm lên đau đớn. Lạc đà gầy vẫn hơn ngựa, Đại Tu Di Ma Trụ có bị phong ấn nhưng sức mạnh vẫn hơn hẳn tuyệt phẩm binh khí, do đó Phệ Long Ma Thương dần rơi vào hạ phong.

Ma Hình Thiên chẳng chút lo lắng nhìn cục diện trên cao, rồi nhìn sang Mục Trần, cười nhạt:

- Bây giờ không có Đại Tu Di Ma Trụ, ngươi lấy cái gì chống với ta?

Thì ra hắn gọi Phệ Long Ma Thương xuất kích chỉ để kềm giữ Đại Tu Di Ma Trụ, thái cổ hung khí rời khỏi tay Mục Trần, thì hắn chẳng còn gì e ngại nữa.

Có lẽ Phệ Long Ma Thương không thể dây dưa với Đại Tu Di Ma Trụ lâu, nhưng chừng đó thời gian đã đủ cho hắn giải quyết Mục Trần .

"Ù ù ù!"

Lời hắn vừa dứt đã hóa thành làn khói đen quỷ dị bay tới Mục Trần.

Mục Trần trợn mắt, lắc mình. Long ảnh hiện ra dưới chân, nhanh chóng lui gấp.

- Bằng vào Long Đằng thì chẳng thể nào thoát khỏi tay ta.

Tiếng cười man dại của Ma Hình Thiên vang lên, thân thể hư ảo như khói của hắn run lên rồi biến mất.

Mục Trần trừng mắt nghiêm trọng.

"Ầm!"

Hắc lôi cấp tốc bắn ra từ cơ thể, hai đường lôi văn xuất hiện trên ngực.

"Uỳnh!"

Chính lúc đó, một bàn tay từ hư không xuất hiện, linh lực đáng sợ theo đó đập vào hậu tâm của Mục Trần.

Mục Trần không xoay lại, nhưng cũng vung tay đánh về phía sau.

"Chát!"

Song chưởng đối chiến, kình lực bắn ra tứ phương.

Mục Trần văng ra, máu tươi từ trong miệng bắn ra, chân chính đối chiến với Ma Hình Thiên, hắn mới nhận thấy rõ ràng sự cường đại của đối thủ, linh lực mênh mông vô cùng tận, mà lại tinh thuần cường đại hơn linh lực bình thường nhiều.

Chắc hẳn là vì hắn đã từng thử linh lực nan.

Mục Trần lạnh lùng sắc bén, không vội điều tức trị thương, chẳng màng đến đau nhức nơi cánh tay, hắn liền kết ấn, linh lực hùng hậu bùng lên.

Dải tinh tú sáng ngời lại xuất hiện, bốn hư ảnh thần thú không lồ nhanh chóng thành hình.

Dù sao thực lực chân chính cũng chỉ mới là Thông Thiên cảnh sơ kỳ, hung sát lực tràn ngập trong cơ thể cũng khó mà chống cự với Ma Hình Thiên, muốn thắng thì phải dùng đến ưu thế của thần quyết.

- Lại dùng chiêu này à?

Ma Hình Thiên cười nhạt khinh bỉ:

- Chiêu này có lẽ có chút tác dụng với Liễu Ảnh, còn với ta thì chẳng có uy hiếp gì.

Mục Trần chẳng màng đến lời hăm dọa của hắn, ấn pháp biến ảo.

"Gràooo!"

Bốn thần thú từ trong tinh tú bay ra, lập tức hướng về Ma Hình Thiên đánh xuống.

Ma Hình Thiên hờ hững lắc đầu, linh lực lại bùng lên ngập trời, như biển rộng mênh mông ập tới.

Mục Trần bất chợt thay đổi ấn pháp kỳ lạ và phức tạp.

Bốn thú ảnh gào thét gầm rú, chợt hào quang từ trong cơ thể chúng sáng ngời, bắn ra kết nối với nhau, từ xa nhìn lại như một quang ấn rực rỡ. Thanh long, bạch hổ, chu tước, huyền vũ chiếm bốn góc của ấn pháp, sức mạnh huyền ảo kỳ dị như phong ấn thiên địa.

- Tứ Thần Tinh Túc Kinh, Tứ Thần Phong Thiên Ấn!

Thần ấn khổng lồ rực sáng, hợp lại thành một luồng linh lực công kích dữ dội kinh khủng ập xuống, linh khí thiên địa hoảng loạn tứ tán.

Thần ấn bao phủ, Hạ Du Nhiên, Liễu Ảnh và đám người kia biến sắc. Đặc biệt là Liễu Ảnh, gương mặt chấn động mà nghiến răng sợ hãi. Tên tiểu tử kia quá lợi hại, hắn còn giấu bao nhiêu sát chiêu chưa dùng?

Linh lực ầm ầm từ trong cơ thể Ma Hình Thiên liên miên bất tận nhưng cũng bị hào quang ngập trời làm cho tán loạn, dường như đã bị nó phong ấn.

Ma Hình Thiên rốt cuộc tỏ ra nghiêm trọng, rồi bất chợt thở dài, sát khí lại dâng lên hung tàn.

- Thông Thiên cảnh sơ kỳ lại có công kích bậc này, khó trách Bắc Thương linh viện kỳ vọng vào ngươi...

- Nếu để cho ngươi tu luyện, có lẽ một năm sau cường giả đỉnh cấp thế hệ mới Bắc Thương đại lục sẽ không còn ai đủ sức chống lại ngươi...

- Bất quá... ngươi sẽ không có cơ hội đó....

Đột nhiên máu tươi chảy ra từ ngón tay Ma Hình Thiên, rồi hắn chỉ vào trán. Máu tươi nhỏ xuống, lan vào trong đôi mắt tịch mịch, gương mặt hắn hiện lên một đạo huyết phù quỷ quái và hung tợn.

Hạ Du Nhiên lần đầu tiên nhìn thấy hành động quái lạ của Ma Hình Thiên, mối đầu ngẩn ngơ, nhưng rồi biến sắc như đã nhận ra hành động của hắn.

- Đây là... Thí Long Ma Phù?

Chương 418: Ma Phù

Phù văn huyết tinh khiến cho khuôn mặt Ma Hình Thiên quái đản dựng tóc gáy. Huyết phù lấp lánh như có sinh mệnh, nhìn kỹ hơn sẽ thấy huyết phù như cắm rễ vào da mặt hắn, mỗi khi mấp mánh chính là lúc hút lấy máu của Ma Hình Thiên.

Điều ấy khiến cho gương mặt gầy gộc của hắn càng thêm tái nhợt.

Hạ Du Nhiên nhìn thấy cảnh tượng đó thì mặt không còn chút máu, kinh hãi vô cùng. Chẳng ngờ Ma Hình Thiên lại dùng đến thủ đoạn này, có lẽ hắn đã muốn xóa sổ hoàn toàn Mục Trần không chừa lại chút bụi.

Thí Long Ma Phù.

Một trong những bí thuật đáng sợ nhất trong Long Ma Cung, là một loại long huyết thực sự tồn tại trong cơ thể chủ thể. Khi dùng đến, ma phù sẽ hút lấy máu của chủ thể, từ đó lớn mạnh mà bộc phát uy lực kinh hoàng.

Bí thuật này uy lực dữ dội nhưng điều kiện rất đáng sợ và khắc nghiệt. Trong số lớp trẻ của Long Ma Cung chỉ có Ma Hình Thiên nhận được, cả Ma Long Tử cũng không thể. Chẳng qua bao nhiêu năm nay, lần đầu tiên người ta thấy Ma Hình Thiên dùng đến Thí Long Ma Phù. Trước kia có giao đấu với bất kỳ người nào trong lớp cường giả hàng đầu, hắn cũng chưa từng dùng tới.

Lý do có lẽ là hắn đã không còn muốn Mục Trần tồn tại thêm giây phút nào nữa.

Ma Hình Thiên hờ hững nhìn thần ấn ập xuống, búng tay ra. Ma phù trên mặt đột nhiên rời khỏi, cấp tốc bành trướng, huyết quang lấp lánh uốn lượn như huyết long, cùng với tiếng long ngâm khát máu.

- Sát!

Ma Hình Thiên chỉ tay lên trời, gào lên giận dữ.

Ma phù bắn đi, đập vào thần ấn, huyết sắc ngập tràn. Thần ấn thế tiến đang dũng mãnh cũng bị ngăn chặn không còn trấn áp được nữa.

Mục Trần trợn mắt trước diễn biến bất ngờ, lông tóc dựng đứng lên. Từ ma phù đẫm máu kia, hắn cảm thấy uy hiếp đáng sợ trí mạng.

Huyết ma phù như một tấm lưới lớn giăng ra, thần ấn nhanh chóng bị huyết quang ăn mòn, rung chuyển. Sức mạnh mênh mông nhanh chóng tan biến, rõ ràng tứ thần ấn không phải là đối thủ của huyết ma phù.

Mục Trần có sát chiêu ẩn tàng, Ma Hình Thiên cũng có ẩn chiêu xoay chuyển cục diện.

- Phá!

Ma Hình Thiên gào lên đắc ý, ánh mắt tịch mịch đầy lạnh lẽo.

"Bùm!"

Tấm lưới giăng ra càng thêm dày đặc, triệt để chôn vùi thần ấn hung hãn.

"Phụt"

Thần ấn bị phá, Mục Trần hộc máu, mặt mày tái mét, nghiến răng. Ma Hình Thiên quả nhiên lợi hại, Tứ Thần Tinh Túc Kinh luyện tới đại thành, vậy mà vẫn không thể thắng hắn được. Có lẽ cũng vì thực lực của hắn kém xa Ma Hình Thiên, khiến cho Tứ Thần Tinh Túc Kinh tạm mất đi uy phong trước ma phù đáng sợ.

Dù rằng hắn đã có hung sát lực bổ trợ từ Đại Tu Di Ma Trụ, nhưng vẫn khó lấp được khoảng trống mênh mông giữa chênh lệch của hai người.

- Kết thúc thôi!

Ma Hình Thiên lạnh lùng nhìn Mục Trần bị đánh bại, tay vung lên, huyết ma phù rẹt rẹt bay tới phủ lấy Mục Trần, huyết quang vươn ra vây kín phong tỏa toàn bộ đường lui của Mục Trần.

Ai nấy đều nhìn thấy cục diện đã đến hồi kết thúc.

Trận chiến nãy sẽ kết thúc vậy sao?

Mọi người nín thở quan sát.

...

Bên ngoài Thánh Linh Sơn, những lão nhân cường giả thế hệ trước cũng đang chăm chú quan sát diễn biến chiến cục từ quầng sáng lớn trên cao, nhiều người thở dài tiếc nuối. Mục Trần của Bắc Thương linh viện thật lợi hại, bằng vào thực lực Thông Thiên cảnh sơ kỳ đã khiến Ma Hình Thiên phải dùng đến sát chiêu cuối cùng, nếu hắn có thể tu luyện thêm một thời gian, thì mấy kẻ kia có ai là đối thủ của hắn?

Nhưng đáng tiếc là thiên tài yểu mệnh.

Tình hình này Ma Hình Thiên đã ra tay sát thủ, hắn cũng nhận ra tiềm lực của người kia, chẳng thể nào nương tay lưu hậu họa.

Nhiều ánh mắt nhìn lại Thái Thương viện trưởng, nhưng lão viện trưởng chẳng hề biến sắc, dù cho huyết ma phù đã phủ kín tất cả mọi hướng của Mục Trần, sát chiêu đáng sợ bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng hắn.

Hiểm cảnh của Mục Trần đã có thể nói là cửu tử nhất sinh.

Sau lưng Thái Thương viện trưởng, Lạc Li đang siết chặt tay vào trường kiếm, cục diện hiện tại đã khiến nàng vô cùng lo lắng.

Linh Khê bên cạnh nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, cất giọng trấn an:

- Yên tâm đi, chưa có gì đâu, biến cố thực sự thì ta và viện trưởng sẽ ra tay.

Lạc Li khẽ gật, hai mắt vẫn chăm chăm nhìn lên quầng sáng. Nàng cũng biết khá nhiều những bản lĩnh Mục Trần đang có, nhưng nhất thời lúc này cũng không nghĩ ra được hắn sẽ dùng cách nào phá được tử cục trước mắt.

...

Bắc Thương linh viện, không khí cũng căng thẳng vô song, mọi ánh mắt đều lo lắng nhìn lên trên. Cả Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông này nọ cũng bất an vô cùng, ai nấy đều thấy rõ hiểm cảnh của Mục Trần, nhưng cũng chẳng có cách nào giúp được, chỉ có thể thầm mong Mục Trần chống cự được, dù cho đó có là chuyện bất khả thi.

- Mục Trần, cố lên! Mọi người đang trông chờ ngươi đó!

Trầm Thương Sinh thấp giọng nỉ non, hắn cũng chỉ có thể thì thầm như thế, vì chiến đấu trong kia chỉ có thể dựa vào chính bản thân Mục Trần.

...

"Ầm ầm!"

Huyết ma phù mang theo biển máu ập tới che phủ ánh sáng thiên địa, các tầng dưới Cửu Thiên Thang mọi người đều run rẩy sợ sệt. Ma Hình Thiên quả nhiên là nhân vật đỉnh đỉnh trong số cường giả thế hệ mới Bắc Thương đại lục.

Cục diện hiện tại e rằng Mục Trần đã không còn cách nào xoay chuyển cục diện.

Hạ Du Nhiên đảo mắt, khom người, nghiến răng định ra tay.

Nhưng Liễu Ảnh lập tức xông tới trước mặt nàng chặn lại:

- Bây giờ kia Mục Trần chắc chắn phải chết, còn cố gắng quấy rối làm gì? Lỡ như chọc giận Ma Hình Thiên, e rằng các ngươi không thể gánh nổi đâu.

Hạ Du Nhiên hậm hực tức tối nhìn Liễu Ảnh trước mặt, nhưng cũng đành buông tay không xông lên. Nàng biết có ba tên kia ngăn cản, không thể nào kịp lúc xông qua cứu trợ Mục Trần.

Tây Thanh Hải và Tô Bất Hủ đứng sau lưng Hạ Du Nhiên cũng đành thở dài. Ma Hình Thiên quá cường hoành, cả hai cũng không đủ dũng khí đối đầu. Có lẽ Thánh Linh Sơn lần này phải tay không quay về.

Mục Trần nghiêm trọng đối diện huyết ma phù đang bủa vây, khí tức tử vong ập vào mặt khiến trái tim hắn đập thình thịch dồn dập. Bất chợt ánh mắt trở nên hung ác.

"Mục Trần ta bao năm nay không biết đã xông qua bao nhiêu tử quan, tất cả đều phải sụp đổ dưới chân. Ma Hình Thiên ngươi muốn đoạt mạng ta đâu có dễ dàng như thế!"

Mục Trần vung tay lên, mười bình ngọc xuất hiện. Bên trong bình là những ngọn lửa xích hồng hừng hực cháy.

Búng tay bắn ra, Mục Trần đập nát toàn bộ mười bình ngọc. Chính lúc đó, ngọn lửa đỏ rực trong khoảnh khắc bùng lên, thể tích ngọn lửa bành trướng cấp tốc, trở thành một biển lửa tràn ngập bao bọc lấy Mục Trần.

Nhiệt độ cực nóng khiến không gian biến dạng, thân thể Mục Trần bị đốt đến đau nhức. Ngọn lửa này hắn không điều khiển được, giải phóng

nó thì hắn cũng bị tổn thương.

- Đó là cái gì...

Hành động bất ngờ của Mục Trần khiến ai nấy ngạc nhiên, chẳng hiểu hắn muốn làm gì.

Hạ Du Nhiên nao nao khó hiểu, những ngọn lửa trong bình ngọc kia do chính tay nàng thu thập giúp cho Mục Trần, nhưng cũng đâu biết được ý định hắn muốn dùng làm gì. Chẳng lẽ hắn định dùng nó chống lại ma phù của Ma Hình Thiên sao? Không thể nào! Chưa nói đến hắn có thể khống chế ngọn lửa bá đạo kia hay không, đám lửa đó cũng chẳng thể ngăn được huyết ma phù kia được.

Mục Trần mặc cho thân xác bị ngọn lửa thiêu đốt, hắn ngồi xuống tại chỗ, vươn tay ra. Lòng bàn tay xuất hiện một đốm lửa tím yên tĩnh bừng cháy.

Đó là, Bất Tử Hỏa!

Chính là ngọn Bất Tử Hỏa mà hắn đã mượn từ Cửu U Tước lúc khu độc cho Trầm Thương SInh!

Bất Tử Hỏa do Cửu U Tước sau khi tiến hóa thành công tạo thành, uy lực của nó hơn hẳn Cửu U Hỏa ngày trước, đây chân chính là ẩn chiêu cuối cùng của Mục Trần!

Mục Trần kết ấn quát khẽ, một lực hút dữ dội từ lòng bàn tay tuôn ra.

"Phừng phừng!"

Lực hút hung mãnh khiến đám lửa đỏ quanh hắn gào thét bị cuốn vào, tạo thàn những cột lửa bay thẳng vào ngọn lửa tím trên tay Mục Trần, tất cả bị nó hấp thu sạch sẽ.

Chỉ chớp mắt, không gian tràn ngập biển lửa biến mất không còn dấu vết, còn Bất Tử Hỏa trong tay hắn bừng cháy mãnh liệt, màu tím đen cực

kỳ thần bí.

Mục Trần ngẩng lên, cười nhạt, không chút tình cảm. Thình lình hắn đưa tay lên, há mồm nuốt lấy ngọn lửa tím vào trong bụng.

- Ngươi muốn liều mạng thì ta chơi tới với ngươi, để xem hôm nay ai phải táng thân nơi này!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 419: Ai Thắng Ai Bại

- Hắn đang làm gì vậy...

Hạ Du Nhiên trợn mắt há mồm nhìn Mục Trần nuốt lấy ngọn lửa tím, sắc mặt phấn khích vô cùng. Tuy chẳng biết ngọn lửa tím kia là cái gì, nhưng ngay cả biển lửa hừng hực kia cũng bị nó hút sạch thì dĩ nhiên không phải phàm vật.

Sau đó Mục Trần lại nuốt nó vào bụng.

Nhiều kẻ không biết lại cho rằng Mục Trần biết rõ tử cục, nuốt lửa tự sát.

Ma Hình Thiên cũng cau mày, dĩ nhiên không có ý tưởng buồn cười ngu xuẩn đó. Tên Mục Trần là kẻ cứng cỏi, dù có ở bờ vực diệt vong thì cũng chẳng làm ra cái chuyện phi lý như thế.

Ma Hình Thiên cảnh giác hẳn lên, hành động của Mục Trần tất phải có gì đó đặc biệt.

- Giết luôn cho rồi, miễn sinh sự!

Ma Hình Thiên kết ấn, huyết ma phù lấp lánh nhanh hơn, thế lưới giăng ra nhanh chóng kín kẽ, rồi cấp tốc ập vào Mục Trần. Chỉ cần hắn trúng chiêu, thì cả xương cốt cũng phải tan ra thành máu, tuyệt đối không còn sinh cơ.

Mục Trần nuốt xong tia Bất Tử Hỏa, ánh mắt màu đỏ lại lóe lên một ánh tím, da dẻ bắt đầu nhuộm theo màu tím, thân thể run nhè nhẹ.

Trong cơ thể Mục Trần đang nổi sóng cuồn cuộn, sau khi đưa một tia Bất Tử Hỏa vào trong người, hắn liền vận dụng linh lực bao bọc lấy nó. Người bình thường nếu dám cả gan làm việc này, e bây giờ đã ra tro, nhưng Mục Trần lại khác.

Vốn dung hợp với Cửu U Hỏa, là thể chưa tiến hóa của Bất Tử Hỏa, do đó có nguyên lực đồng nhất, khiến cho Bất Tử Hỏa không phá hoại cơ thể của hắn.

Linh lực tiến sát ngọn lửa tím sôi lên như nồi nước đun, rồi dung hợp vào trong ngọn tử hỏa.

Ngay lập tức, linh lực của Mục Trần bành trướng cấp tốc, rồi như ngọn lửa hừng chạy như điên trong cơ thể hắn.

Sức mạnh từ đâu đó như núi lửa phun trào từ trong người, khiến cho Mục Trần mất đi khống chế đối với linh lực bản thân, như con ngựa hoang thoát cương chạy loạn.

Kinh mạch đau nhức vì áp lực khổng lồ đánh phá lung tung, nhưng cũng may còn có nhị văn Lôi Thần Thể, sức chịu đựng của cơ thể cũng tạm đủ chống chọi được.

Mục Trần thở phì phò, ánh mắt tím rịm không chút sợ hãi đối diện ma phù siết lại, hơi điên cuồng mà khoái trá. Năng lượng trong cơ thể phải tìm chỗ thoát ra ngoài, nếu không thì hắn chưa chết vì ma phù có lẽ đã nổ banh xác vì sức mạnh cường đại chạy loạn bên trong.

Một quyền đánh thẳng, không hoa mỹ, trực tiếp nện vào huyết ma phù.

Linh lực tràn ngập từ trong người theo đầu quyền tuôn ra.

Luồng linh lực ẩn chứa ngọn lửa màu tím nhỏ bé nhẹ nhàng phiêu đãng.

Không gian biến dạng, quyền kình đáng sợ khiến cho đám cường giả xa xa trên tầng hai nuốt nước bọt. Làm thế nào mà quyền của hắn lại mang sức mạnh đáng sợ như thế?

Biển lửa tím rịm đối đầu với biển máu đỏ thẫm, máu tươi cấp tốc bốc hơi, tiếng xèo xèo vang lên theo những hơi nước màu đó phiêu tán.

Ngọn lửa tím bùng lên, chạm vào ma phù. Huyết tinh trên đó vang lên những tiếng như la thảm đau đớn.

Rốt cuộc sắc mặt Ma Hình Thiên kịch biến kinh sợ.

- Đốt cho ta!

Mục Trần gầm lên, như tiếng giận dữ, cũng như tiếng đau đớn thống khổ, quần áo cháy ra tro, ngọn lửa tím từ mọi chỗ trên da thịt tuôn ra, trông hắn cứ như hỏa thần, hung hãn tấn công ma phù.

"Xèo xèo!"

Huyết văn trên ma phù bị tử diễm đốt cháy phừng phừng, rồi lan dần lên trên, sau một tiếng "phụp" ma phù hoàn toàn mất tích.

Ma phù bị hủy, Ma Hình Thiên hộc máu chấn lui, chẳng khác nào Mục Trần khi nãy, chỉ có khác là ánh mắt tịch mịch hờ hững của hắn bây giờ chứa đầy chấn động và kinh hãi. Hắn không thể ngờ được Thí Long Ma Phù lại tan rã nhanh chóng dưới một quyền duy nhất của Mục Trần.

- Ta không tin!

Trong lòng dậy sóng, gương mặt Ma Hình Thiên đã không còn giữ được vẻ hờ hững cao ngạo như trước nữa.

Cùng lúc đó, tất cả mọi người nhìn thấy cục diện xoay chuyển cũng bất giác hoảng sợ.

Không thể ngờ được mọi chuyện lại xoay như chong chóng chỉ trong vài giây như vậy!

Rồi mọi người giật mình nhìn lại một thân ảnh trong hừng hực lửa tím đang lao tới, sát khí ngùn ngụt, ánh mắt điên dại xông thẳng vào Ma Hình Thiên.

Sức mạnh trong cơ thể vẫn chưa thoát ra hết, không phát tiết thì kẻ chết chắc phải là hắn.

- Ma Hình Thiên, đỡ một chưởng nữa này!

Mục Trần gầm lên dữ dội, vung tay đánh tới một chưởng, linh lực được thể cấp tốc trút ra như núi lửa phun trào. Một luồng công kích sắc tím ào ào đổ ra như hồng thủy công kích Ma Hình Thiên.

Một chưởng đó, đám người Hạ Du Nhiên, Liễu Ảnh, Tô Bất Hủ cũng lạnh toát sống lưng, bọn họ chẳng thể nào lý giải được vì cái gì đã khiến cho thực lực Mục Trần tăng vọt đến cấp độ nguy hiểm như vậy!

Năng lượng linh lực cuồng bạo và vô cùng bá đạo hoàn toàn khác với linh lực khi nãy của hắn!

Năng lực đó hắn lấy đâu ra?

Bọn họ còn đang kinh nghi khó hiểu, thì luồng công kích đầy tử diễm đã bao phủ lấy Ma Hình Thiên.

Ma Hình Thiên hoảng hồn nhìn luồng công kích sắc tím, bất chợt ánh mắt trở nên dữ tợn. Hắn không thể chấp nhận mình lại thất bại dưới tay một tiểu tử Thông Thiên cảnh sơ kỳ. Bao nhiêu năm nay hắn luôn là kẻ đứng đầu lớp cường giả mới của Bắc Thương đại lục, để có được thành quả đó, bao nhiêu đồng bạn cùng tu luyện với hắn đã phải táng thân trong chính đôi tay của Ma Hình Thiên, vì quy tắc chọn lọc cực kỳ tàn khốc của Long Ma Cung. Hắn dùng bọn họ để tôi luyện thực lực, tâm ngoan thủ lạt với cả những bạn bè thân thiết nhất!

- Muốn kết thúc ta, ngươi chưa đủ tư cách!

Ma Hình Thiên gào lên, mái tóc bung ra xõa xuống, nhìn như một kẻ điên, hắn liên tục gào thét, linh lực tuôn ra tràn ngập khắp nơi, phủ đen một vùng không gian.

"Grààoooo!"

Linh lực hình thành một con ma long khổng lồ bay lên không, dũng mãnh công phá luồng công kích tử diễm!

"Đùng!"

Một tiếng nổ khiến thiên địa rung chuyển, lực phá hoại của hai công kích đáng sợ nhanh chóng tiêu hao lẫn nhau.

Nhưng tử diễm lại bá đạo hơn, cấp tốc thiêu cháy linh lực của Ma Hình Thiên.

Tử diễm tiến tới từng bước, dù vậy tiêu hao cũng không ít.

Mọi người không rời mắt khỏi công kích dốc toàn lực của cả hai đấu thủ.

Tử diễm đẩy con ma long đến sát trước mặt Ma Hình Thiên, nhưng chỉ tiếc là đến lúc đó thì cả hai đều bị tiêu hao hết mà tan biến.

- Ngươi thua!

Ma Hình Thiên cất tiếng lạnh lùng. Hắn tuy không rõ vì cớ gì Mục Trần lại bộc phát chiến lực khủng bố, nhưng đây chắc chắn là ngoại lực, do đó phải trả giá đắt, sắc mặt Mục Trần xanh như tàu lá, hoàn toàn mất sạch chiến lực. Công kích mạnh nhất đã bị chặn đứng, vậy thì kết quả cuối cùng đã có rồi.

Mục Trần mặt tái mét nhìn Ma Hình Thiên, khóe môi nhếch lên khinh thường trào phúng.

- Thua? Là ngươi ....

Ma Hình Thiên trừng mắt lên, bất chợt nhìn lại trong luồng công kích vừa mới tan đi có một tia màu đen bắn nhanh hơn điện xuyên qua không trung.

Khoảng cách quá gần, Ma Hình Thiên căn bản chẳng kịp phòng vệ, tia màu đen kia đã bắn thẳng vào mi tâm.

Một lỗ thủng đen ngòm lập tức xuất hiện ở mi tâm của hắn, thân thể Ma Hình Thiên tức khắc khựng lại.

Mọi ánh mắt lúc này đều trố ra.

Bất kể bên ngoài Thánh Linh Sơn hay trong Bắc Thương linh viện...

Không khí các nơi như hoàn toàn bị cô đặc.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 420: Xóa Bỏ

Không gian tịch mịch yên tĩnh, dường như gió cũng ngừng thổi.

Cửu Thiên Thang, mọi người tròn to mắt nhìn không rời, thần sắc ngây dại khó tin, cảm giác lạ lẫm tràn ngập trái tim, chẳng biết nên biểu hiện cảm xúc thế nào.

Sự việc không thể giải thích nổi.

Hạ Du Nhiên cũng há miệng ngơ ngác. Trên trán Ma Hình Thiên lúc này đã có một cái lỗ đen tròn to khiến nàng bất giác sợ hãi.

Bên cạnh, Tây Thanh Hải, Tô Bất Hủ cũng thần sắc tương tự, ánh mắt nao nao, kinh hãi vô tận.

Còn Liễu Ảnh thì đờ mặt ra, tự dưng cảm thấy lạnh toát toàn thân, ánh mắt đầy vẻ sợ hãi. Thực lực chỉ là Thông Thiên cảnh sơ kỳ, lại khiến cho hắn thật sự sợ hãi vô cùng.

Đó là... Ma Hình Thiên.

Là cường giả đứng đầu thế hệ mới của Bắc Thương đại lục, thế nhưng hiện tại đã thất thủ táng thân trong tay thiếu niên kia, việc này sẽ chấn động đại lục đến mức nào chứ?

Phía xa xa, màu tím trong ánh mắt Mục Trần cũng biến mất, hắn cự kỳ suy yếu, nhưng vẫn cầm cự đứng được trên cao không ngã xuống.

Ngón tay màu đen cũng nhanh chóng trở lại bình thường, tia hắc ám giấu trong luồng công kích tử diễm lúc nãy chính là Hắc Lôi Độc chỉ.

Một chiêu bất ngờ đã kết thúc trận chiến hung hiểm vô cùng.

Mục Trần hờ hững nhìn Ma Hình Thiên, hắn vẫn tròn mắt không nhắm lại, gương mặt kinh ngạc không tin, lỗ thủng to tướng trên trán bắt đầu rỉ máu, rồi nhanh chóng những đường gân đen từ mi tâm lan xuống toàn thân.

Hắc Lôi Độc đã xâm nhập toàn bộ cơ thể Ma Hình Thiên, lúc này cho dù hắn chưa chết thì cũng phải đau đớn đến chết.

Thân thể Ma Hình Thiên theo đó nứt ra, lách cách mấy tiếng rồi "bang" một tiếng lớn nổ tung trên không trung, một tia sáng lặng lẽ bắn đi.

Dưới chân Mục Trần hiện lên long ảnh, hắn lướt đi theo chụp lại luồng sáng ý đồ muốn bỏ chạy kia.

Trong luồng sáng là một hình hài như trẻ con mới sinh, nhìn như thực chất, đó chính là Thần Phách của Ma Hình Thiên. Gương mặt của Thần Phách đó lúc này cũng đầy kinh hãi.

- Bây giờ xem ai còn cứu được ngươi?

Mục Trần độc ác nhìn Thần Phách trong tay, hờ hững cất tiếng.

- Mục Trần, ngươi đã thắng, ngươi còn muốn làm gì?

Thần Phách Ma Hình Thiên hoảng sợ ré lên chói tai, cực kỳ sợ hãi. Lúc này hắn cực kỳ yếu ớt và dễ bị tổn thương, không thể nào còn ngạo mạn được như trước. Thần Phách rơi vào tay Mục Trần, thế thì hắn sẽ dễ dàng bị xóa sổ.

- Bao năm nay chẳng biết bao nhiêu đệ tử Bắc Thương linh viện chết trong tay ngươi, ngươi nghĩ ta sẽ làm gì?

Mục Trần cười khẩy dữ tợn.

- Ngươi giết ta, Long Ma Cung chúng ta sẽ không bỏ qua ngươi!

Ma Hình Thiên hoảng hốt đe dọa.

- Thế sao?

Mục Trần cười, linh lực còn sót lại bùng lên trong tay, nhẹ nhàng tuôn ra định chấn vỡ Thần Phách Ma Hình Thiên. Tên này là một đối thủ khó xơi, may mà còn có Bất Tử Hỏa, nếu không thì kẻ chết bây giờ chắc chắn là bản thân mình. Hắn chẳng thể nào ngu ngốc đến mức hy vọng Ma Hình Thiên sẽ tha cho hắn.

Vất vả lắm mới đánh bại được, có ai ngu dốt đến mức thả hổ về rừng, lưu lại đại họa?

- Tiểu tử, đáng chết!

Thình lình một tiếng quát sấm sét vang lên, không gian sau lưng hắn biến dạng, rồi một bàn tay linh lực khổng lồ từ trong đó vươn ra, hướng thẳng tới Mục Trần.

Mục Trần biến sắc.

- Hắc Long! Ngươi khi dễ Bắc Thương linh viện ta sao?

Không gian bên cạnh cũng biến dạng lập tức, tiếng quát giận dữ của Thái Thương viện trưởng từ trong đó vang lên, một bàn tay khác bay ra, đập vào công kích vừa xuất hiện kia. Hai luồng chưởng ấn dữ dội nhanh chóng tan biến.

- Lão chó Long Ma Cung, tưởng ta sợ các ngươi sao? Kẻ này hôm nay ta đã định phải giết rồi!

Mục Trần lập tức lui đi, sắc mặt độc địa dữ tợn, tay nắm chặt lại, linh lực bùng nổ phá tan Thần Phách.

"Bùm!"

Một tiếng kêu khe khẽ vang lên, Thần Phách Ma Hình Thiên nhẹ nhàng bị chấn vỡ, hóa thành những đốm sáng lấp lánh.

Mọi người trong khu vực bất giác run rẩy, ánh mắt sợ sệt nhìn thiếu niên trên cao.

Không ai ngờ được Mục Trần hung mãnh quyết đoán, chấn vỡ Thần Phách Ma Hình Thiên, hoàn toàn tiêu diệt cường giả đỉnh cấp một thời.

Liễu Ảnh, Đổng Uyên sợ hãi trắng cả mặt. Mục Trần quả nhiên chẳng phải tay vừa, Ma Hình Thiên mà hắn nói giết là giết.

Bắc Thương linh viện thật bồi dưỡng ra những đệ tử hiền lành trong tháp ngà sao? Quyết đoán và tàn nhẫn chẳng kém gì những kẻ sống trong núi đao biển lửa.

Tây Thanh Hải và Tô Bất Hủ cũng tim đập thình thịch, chẳng nói được tiếng nào, cũng hơi kinh sợ.

Hạ Du Nhiên kinh ngạc cũng chẳng kém, tên nhóc tàn nhẫn kia hoàn toàn khác với vẻ hiền hòa yếu đuối trước đó, khí chất dũng mãnh khiến trong lòng nàng bỗng dưng có cảm giác khác.

Trong vùng trở nên yên tĩnh không một tiếng động.

Mục Trần chấn nát Thần Phách Ma Hình Thiên, giơ tay kéo về, Đại Tu Di Ma Trụ cấp tốc bay trở lại chui vào cơ thể. Còn thanh hắc ma thương mất đi vẻ hung lệ khí phách lơ lửng trên cao, đúng là thanh tuyệt phẩm binh khí của Ma Hình Thiên, Phệ Long Ma Thương.

Mục Trần giơ tay bắt lấy cây thương. Ma Hình Thiên đã chết, cây thương cũng im lìm chẳng còn linh trí, trước đó còn bị Đại Tu Di Ma Trụ hành hạ một phen, lúc này không còn hơi sức phản kháng.

Lật tay cất đi Phệ Long Ma Thương, một thanh tuyệt phẩm binh khí thì đâu có tầm thường, ngay cả Linh Trị điện còn không có mà bán, bây giờ thu được chiến lợi phẩm dĩ nhiên không bỏ đi. Đại Tu Di Ma Trụ tuy

lợi hại hơn, nhưng hắn cũng chưa thể vận dụng hoàn toàn được. Phệ Long Ma Thương lại khác, sử dụng nó thì chiến lực tăng lên không nhỏ.

Tịch thu chiến lợi phẩm xong xuôi, Mục Trần hờ hững nhìn sang Liễu Ảnh, Đổng Uyên, Chu Tuyên.

Cả ba bất giác lạnh gáy bước lui. Họ cũng biết Mục Trần bây giờ như cung giương hết cỡ, nhưng chẳng hiểu sao họ cũng không có một chút dũng khí để ra tay. Ngay cả Liễu Ảnh cũng sợ hãi ra mặt.

- Ba vị, ở lại đợi Thánh Linh tẩy lễ đi.

Mục Trần thản nhiên nói.

Cả ba biến sắc, rồi liếc nhìn sang Hạ Du Nhiên, Tây Thanh Hải, Tô Bất Hủ. Rồi cũng đành nghiến răng cam phận, chẳng chút phản bác. Mục Trần giết chết Ma Hình Thiên, uy phong thật đáng kinh sợ.

Mục Trần lại nhìn sang Tây Thanh Hải và Tô Bất Hủ, cả hai tự dưng cũng cảm thấy không yên. Nếu Mục Trần không muốn chia chác tẩy lễ lực với họ, thì thật sự họ cũng không đủ dũng khí, cảm giác có vẻ như đành bất lực coi như mình xui xẻo.

- Hạ học tỷ, Tây huynh, Tô huynh! Tẩy lễ lực sắp đổ xuống, mau chuẩn bị thôi.

Bọn họ đang lo lắng, thì Mục Trần mỉm cười, ánh mắt trừng trừng địch ý hoàn toàn biến mất, vẻ đẹp trai hiền hòa trở lại trên gương mặt.

Hạ Du Nhiên thì cười khúc khích, xem như cũng biết tính vị học đệ này, hắn chắc không phải loại qua cầu rút ván. Tây Thanh Hải và Tô Bất Hủ vui sướng thở phào cảm thấy may mắn, thêm một chút cảm kích Mục Trần.

Mục Trần từ từ hạ xuống, dừng ngay trước lối đi lên tầng một Cửu Thiên Thang. Ba người kia cũng nhanh nhảu lướt tới, đứng sau lưng

Mục Trần. Ở đây vị trí càng cao thêm một chút thì càng nhận được nhiều tẩy lễ lực, và vị trí tốt nhất dĩ nhiên chẳng ai giành với Mục Trần.

Mục Trần ngồi xếp bằng, ngẩng lền nhìn khối năng lượng trên tít cao xa kia, ánh sáng càng lúc càng rực rỡ, rồi một âm thanh lanh lảnh như chuông ngân vang rền.

Hào quang sáng chói lóa, mọi người háo hức nhìn lên, những hạt mưa vàng óng ào ào đổ xuống, thiên địa dường như mất đi trọng lực, như được rửa trôi đi vậy.

Thánh Linh tẩy lễ cuối cùng đã đổ xuống!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 421: Rung Chuyển

Bắc Thương linh viện.

Khắp trong học viện, mọi chỗ đều đang yên tĩnh vô cùng. Không chỉ đệ tử thất thần chưa tin được, ngay cả những cao tầng của học viện luôn chăm chú theo dõi cũng phải há mồm kinh ngạc.

Mọi ánh mắt đều hướng về quầng sáng khổng lồ trên cao, hình ảnh như ngừng lại khoảnh khắc Mục Trần chấn vỡ Thần Phách Ma Hình Thiên.

Gương mặt lạnh lùng, khí chất hung hãn, sắc bén như đao. Thần Phách bị chấn nát lấp lánh như sao sa, khung cảnh tuyệt đẹp mà thật đáng sợ lạnh lẽo.

Mục Trần đã giết chết Ma Hình Thiên!

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông chấn động và hoảng hốt. Ma Hình Thiên, tên ác bá siêu cấp đứng đầu Huyền Thưởng bảng bao lâu nay, là cường giả thế hệ mới mạnh nhất Bắc Thương đại lục. Vì kẻ đó, Hình điện đã xuất binh không biết bao nhiêu cường giả, nhưng vẫn chưa thể tiêu diệt được.

Vậy mà bây giờ, kẻ đó đã chết một cách khốc liệt nhất trong tay Mục Trần.

- Hắn... thật dũng mãnh.

Trầm Thương Sinh thì thào tán thưởng, ánh mắt cũng khá vui sướng. Ma Hình Thiên đối với Bắc Thương linh viện là một cái gai nhọn to

tướng. Trong tình huống các trưởng lão không thể ra tay, Bắc Thương linh viện vẫn chưa có biện pháp nào để bắt được hắn, hành động của Mục Trần đã trừ đi một cái họa to lớn cho linh viện.

Lý Huyền Thông bên cạnh khẽ gật, lẩm bẩm:

- Tiểu tử này, mỗi lần thấy hắn chiến đấu thì thủ đoạn lại càng cường hoành dữ dội hơn. Xem ra chúng ta phải hối thúc tiến vào Bắc Thương Môn, nếu không thì đại tái linh viện nửa năm sau, chẳng biết có còn cần đến chúng ta hay không nữa.

Trầm Thương Sinh gật đầu, hắn cũng chẳng muốn cứ lép vế thế này mãi.

Đột nhiên tiếng hoan hô rung trời dậy đất vang khắp linh viện, chấn động cả những cự điện sừng sững chắc chắn.

Mọi đệ tử đều đang kích động vô song, nhất là những lão sinh đã có đủ tư cách tiến ra Bắc Thương đại lục rèn luyện, ai nấy đều mừng rỡ trút được gánh nặng. Trước đây khi ra ngoài luôn mang theo sự nơm nớp lo sợ không may gặp phải Ma Hình Thiên và Ma Long Tử, hai kẻ thủ ác này thật sự khó mà trốn thoát khỏi tay chúng.

Nhưng bây giờ Ma Long Tử và Ma Hình Thiên, một trọng thương một táng thân, hai mốt họa lớn nhất đã bị Mục Trần một tay xóa sạch, về sau có ra ngoài cũng thoải mái hơn.

- Mục ca uy vũ!

Nhiều thành viên Lạc Thần hội sung sướng cổ vũ, gương mặt đầy hãnh diện. Chưa có lứa đệ tử mới vào linh viện, thì họ vẫn còn mang danh tân sinh, nhưng lúc này bước ra khỏi Lạc Thần hội đã có thể ngẩng cao đầu ưỡn ngực, chẳng có mấy kẻ dám cuồng vọng trước mặt họ, tất cả đều nhờ vào danh vọng ngày một chất chồng của Mục Trần!

Tô Linh Nhi long lanh đôi mắt đẹp nhìn người mà nàng ái mộ. Vẻ lãnh khốc ác bá của hắn hoàn toàn khác hắn ôn hòa hiền hậu trong học viện thường ngày. Khí chất bất đồng thật khiến cho người ta cảm động sâu sắc, chẳng biết bao nhiêu cô gái sẽ vì hắn mà tương tư đêm ngày.

- Động xuân tâm à cô gái nhỏ, nhìn tới đực mặt ra!

Tô Huyên bên cạnh mỉm cười chẹo ghẹo, vươn tay nhéo cái eo mềm mại.

Tô Linh Nhi đỏ mặt, chợt nói:

- Tỷ tỷ, hắn không sao chứ?

- Yên tâm đi, có viện trưởng ở đó, hắn sẽ không có việc gì xui xẻo đâu.

Tô Huyên mỉm cười trấn an.

Tô Linh Nhi mới tỏ ra yên tâm, lại liếc nhìn không trung, chẳng biết nghĩ gì mà chu miệng ra. Hắn có Lạc Li xuất sắc như thế, làm sao có cơ hội được đây...

Trái ngược với không khí vui mừng hân hoan ở Bắc Thương linh viện, bên ngoài Thánh Linh Sơn, sát khí ngập tràn.

Ma Hình Thiên bị giết, không khí ở bên ngoài cũng chùng xuống, những thủ lĩnh các thế lực sắc mặt hơi dao động.

- Tạp chủng, dám giết người của Long Ma Cung, ta nhất định phải đem ngươi bầm thây vạn đoạn!

Tiếng gầm rống giận dữ vang lên trong thiên địa, sát khí ngập trời khiến cho không gian trở nên u tối.

Mấy thủ lĩnh giật mình nhìn lại, sắc mặt Hắc Long Chí Tôn giận đến xanh mét, sát khí lượn lờ, dáng vẻ như ma thần.

- Mấy năm nay, đệ tử Bắc Thương linh viện chúng ta chết ở trong tay Long Ma Cung các ngươi thì sao? Hắc Long! Ngươi dám động tới Mục Trần, chúng ta sẽ lần nữa đánh cho các ngươi tàn phế!

Tiếng gào thét của Hắc Long Chí Tôn vừa dứt, thì âm thanh nặng nề của Thái Thương viện trưởng cũng đáp lại, sát khí cuồng bạo chẳng hề kém cạnh.

- Ha ha, Thái Thương! Ngươi thật đúng là tự đại, năm xưa nếu không do Bạch Long Chí Tôn trốn tránh, trộm mất chí bảo trong cung, hại chúng ta không thể hoàn thành nghi thức triệu hồi, thì Bắc Thương linh viện các ngươi có thể thắng được chúng ta sao?

Hắc Long Chí Tôn phẫn nộ đáp trả.

- Còn chưa phục thì Bắc Thương linh viện sẵn sàng tiếp đãi!

Thái Thương viện trưởng cất giọng sấm sét, lời nói khiến đám đông cường giả đỉnh cấp biến sắc. Hai thế lực bá đạo nhất Bắc Thương đại lục chuẩn bị khai chiến sao?

Đây là việc vô cùng trọng đại chấn động cả Bắc Thương đại lục.

....

Những hạt mưa vàng óng từ trên cao đổ xuống, thiên địa hồi phục kỳ ảo, những khu vực hoang tàn vì đại chiến trở nên ngay ngắn trở lại, cảm giác thoải mái tràn ngập trong mỗi người.

Lúc này trên Cửu Thiên Thang hai là vùng núi bên dưới, tất cả cường giả nhanh chóng ngồi xuống, dù rằng không hưởng thụ trọn vẹn như Mục Trần, nhưng vẫn có không ít năng lượng tẩy lễ rơi xuống giúp họ hấp thu tu luyện, lợi ích cũng không nhỏ.

Mục Trần đang ngồi ở đỉnh cao nhất Cửu Thiên Thang, tâm thần vừa muốn, một sức hút dữ dội kéo vô số những hạt mưa vàng óng vào trong người.

Những hạt năng lượng vừa chạm vào làn da liền dung hòa vào cơ thể, khiến cho hắn run lên sung sướng. Cảm giác thống khoái lan khắp người, thần kỳ như tắm trong nước tiên. Thương thế tạo thành từ trận chiến với Ma Hình Thiên nhanh chóng được hồi phục.

Linh lực khô kiệt cũng trở lại tràn đầy mênh mông.

- Năng lượng thật thần kỳ.

Mục Trần sung sướng lẩm bẩm. Huyết nhục, cốt cách, kinh mạch như bầy quỷ đói hấp thu lấy năng lượng vàng óng, chẳng cần hắn điều động, bản năng của cơ thể nói cho nó biết, những thứ kia rất có ích cho chúng nó.

Mục Trần hưởng thụ cảm giác tuyệt vời, quả thật sung sướng khó kềm chế.

Nhưng Mục Trần vẫn rất tỉnh táo, vận chuyển linh lực dùng lực hút của cơ thể kéo những giọt năng lượng vàng óng về cơ thể. Hắn ngồi ở vị trí cao nhất, khó ai có thể tranh giành với hắn, dù vậy lượng năng lượng lại nhiều vô cùng, hắn cũng không đủ khả năng hút lấy tất cả. Có đến bảy tám phần thoát khỏi lực khống chế của hắn, rơi xuống bên dưới.

Mục Trần cũng chẳng tiếc nuối, mười phần hắn đã chiến hết hai ba, toàn bộ cường giả còn lại trên tầng hai có lẽ sẽ lấy được ba bốn phần, còn lại sẽ rơi xuống bên dưới. Nhưng bên dưới nhân số cực kỳ đông đúc, do đó số lượng mà mỗi người có thể hấp thu được sẽ ít đến thê thảm, so ra hắn chính là người sung sướng nhất.

Mục Trần tập trung, rồi chìm vào trạng thái tu luyện.

Một tia tẩy lễ lực xuyên qua cơ thể, bắn thẳng vào khí hải Mục Trần.

Giọt năng lượng tìm đến bàn tay của Thần Phách, bồng bênh ngưng tụ, có dấu hiệu kết thành tinh thể, vô cùng huyền ảo.

Lúc đó, ngoài Thánh Linh Sơn, sóng gió đã bắt đầu nổi lên, chiến tranh kinh thiên của Bắc Thương đại lục đã sắp bùng nổ.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 422: Chấn Động

Sát khí ngập trời, thủ lĩnh các thế lực lo lắng chấn động, cục diện đại lục ngay lúc này đã không còn ai có thể cứu vãn được nữa.

- Ha ha, Thái Thương! Ngươi cho rằng Long Ma Cung ta bây giờ còn e ngại các ngươi à?

Hắc Long Chí Tôn tiến tới, gương mặt lạnh lùng, sát khí hiện rõ:

- Ngươi nghĩ Long Ma Cung ta nhiều năm ẩn nhẫn, thì đều ngồi chơi cả sao? Hôm nay cho dù Bắc Thương linh viện không dám khai chiến, Long Ma Cung ta đã định sẽ diệt các ngươi!

Người người chấn động, những thủ lĩnh các thế lực hàng đầu cũng biến sắc. Bao lâu nay Long Ma Cung luôn tránh phải đối mặt trực diện với Bắc Thương linh viện, hôm nay sao sung sức như vậy? Bọn họ chuẩn bị chu đáo để khai chiến rồi sao? Chiến tranh khốc liệt ở đẳng cấp này, thì e rằng cả cường giả Chí Tôn cũng bị vạ lây có thể vẫn lạc bất cứ lúc nào.

- Khó có cơ hội Long Ma Cung dám khơi mào chiến tranh, lần này Bắc Thương linh viện ta sẽ xóa sổ hoàn toàn các ngươi.

Thái Thương viện trưởng cười gằn dữ tợn, ngôn ngữ cũng chẳng hề kém cạnh. Long Ma Cung và Bắc Thương linh viện vốn đã có huyết cừu, bao nhiêu năm âm thầm ẩn nấp, hạ độc thủ với bao nhiêu đệ tử Bắc Thương linh viện, Thái Thương viện trưởng đã có sát tâm từ lâu. Lần này họ lại chủ động khai chiến, thế thì cái gai này phải nhổ tận gốc!

- Ha ha!

Hắc Long Chí Tôn cười lớn, vung tay lên.

- Thái Thương, Thánh Linh Sơn này cũng sẽ là nơi mà ngươi vẫn lạc!

"Ầm!"

Không gian phía sau Hắc Long Chí Tôn gào thét vang vọng, biến dạng kịch liệt, năm luồng sáng rực rỡ bắn lên trời cao, trình độ linh lực dữ dội vô cùng.

Các cường giả hoảng hốt biến sắc, uy áp Chí Tôn toát ra dữ dội từ năm cột sáng kia.

- Ngũ đại Chí Tôn Long Ma Cung!

"Vù! Vù!"

Vô số người kinh hoảng vội vàng tránh lui, không ai muốn bị vạ lây bởi cuộc chiến không liên quan đến mình này.

Long Ma Cung dĩ nhiên có mục tiêu là Thái Thương viện trưởng, nên kẻ khác tránh lui càng hợp ý bọn họ.

Sau lưng Thái Thương viện trưởng, Linh Khê và Lạc Li nghiêm mặt chờ đợi. Chợt Linh Khê chụp lấy tay Lạc Li, vội vàng tháo chạy. Giao tranh cấp độ này, có Lạc Li bên cạnh rất nguy hiểm, phải dẫn nàng ta rời khỏi Thái Thương viện trưởng.

Thái Thương viện trưởng hững hờ nhìn diễn biến vừa xảy ra, mắt lóe lên lạnh lùng:

- Thì ra đã chuẩn bị kỹ, Long Ma Cung định tiếp đãi ta ở đây sao?

- Ha ha, cứ chờ xem!

Hắc Long Chí Tôn run lên, một luồng sáng khác bắn lên trời, sáu luồng sáng như hình thành thế trận nào đó, vừa vặn bao vây Thái

Thương viện trưởng ở chính giữa. Hắc Long Chí Tôn rõ ràng định tập hợp sức mạnh sáu vị Chí Tôn trảm sát Thái Thương viện trưởng.

Thái Thương viện trưởng lạnh lùng nhìn lại, thực lực Chí Tôn ngũ phẩm, nhưng Hắc Long Chí Tôn cũng là ngũ phẩm, ngang sức ngang tài. Năm người kia đều ở khoảng Chí Tôn nhất phẩm, đội hình như thế rất mạnh mẽ, nhưng chẳng lẽ Hắc Long Chí Tôn lại ngây thơ đến mức vẫn ra tay trên Bắc Thương đại lục, coi thường cường giả Bắc Thương linh viện sao?

Đằng xa, Linh Khê đưa Lạc Li đến một nơi an toàn cách xa, ánh mắt nhìn lại, nhíu mày:

- Lạc Li, cứ chờ ở đây, ta đến giúp Thái Thương viện trưởng.

Tuy Linh Khê không tính là người của Bắc Thương linh viện, nhưng cũng có danh phận trưởng lão, nhiều năm nay cũng nhận không ít quan tâm giúp đỡ của Thái Thương viện trưởng, lão gặp khó khăn dĩ nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn.

- Ừm, Linh Khê tỷ cẩn thận một chút!

Lạc Li khẽ gật.

Linh Khê mỉm cười, vừa định lướt đi.

Thình lình nàng trừng mắt lạnh lùng nhìn không gian thoáng đãng trước mặt, cất giọng băng hàn:

- Chuột bọ chui lủi từ đâu tới, giấu đầu hở đuôi?

Lời vừa dứt, nàng lập tức vung tay, rồi nắm chặt lại.

Linh lực hóa thành lốc xoáy, cuốn đến không gian trước mặt, dũng mãnh ập vào.

- Ha ha, thật là một nữ tử hung hăng.

Không gian bên đó chợt trở nên u ám, rồi một người hiện ra, hắn vung tay lên phá tan lốc xoáy cuốn đến.

Một nam tử cường tráng, ánh mắt u ám, tóc đen xõa ra, khí khái bất phàm, có lẽ cũng không phải nhân vật đơn giản.

- Ngươi là ai?

Linh Khê gằn giọng hỏi.

- Liễu Ám.

Nam tử kia khẽ cười nói.

- Hội trưởng Ám Ảnh thương hội, Liễu Ám? Xem ra các ngươi đã cấu kết với Long Ma Cung, gan to thật, không sợ rước lấy đại họa sao?

- Ha ha, Linh Khê cô nương nói quá rồi. Ám Ảnh thương hội không hề muốn đối nghịch với Bắc Thương linh viện, chỉ là Long Ma Cung trả một cái giá khiến cho ta động tâm, và việc họ nhờ chỉ là cầm cự ngươi mà thôi.

Liễu Ám mỉm cười:

- Mong Linh Khê cô nương hiểu cho, ngươi không ra tay, thì ta sẽ không cần phải động thủ.

- Hừ! Ngươi tưởng cản được ta sao?

Linh Khê cười khinh bỉ.

- Ha ha, ta biết Linh Khê cô nương chính là Linh Trận đại sư, nhưng ta nghĩ với thực lực Chí Tôn tam phẩm, muốn kéo dài thời gian với ngươi cũng không quá khó.

Liễu Ám cười nói.

Linh Khê đáp lại:

- Ngươi chắc chắn thế sao? Chuyện nơi đây, chắc chắn Bắc Minh đại nhân đã lập tức biết được, khi hắn tới thì ta e các ngươi sẽ xanh mặt chạy không kịp!

Nghe thấy bốn chữ Bắc Minh đại nhân, Liễu Ám khựng người lại. Bắc Minh Long Côn nổi danh khắp Bắc Thương đại lục, có thể nói là vô địch. Cũng chính vì có vị Chí Tôn đó tọa trấn, nên nhiều năm nay chẳng ai cả gan động tới địa vị Bắc Thương linh viện.

- Long Ma Cung nếu đã dám ra tay, dĩ nhiên phải có hậu chước đối phó Bắc Minh Long Côn.

Liễu Ám cười cười, nhẹ giọng nói.

Linh Khê hơi chấn động. Bắc Minh Long Côn chính là Chí Tôn cửu phẩm, trên Bắc Thương đại lục không ai chống cự nổi. Long Ma Cung lại có thể đối phó Bắc Minh Long Côn? Được sao? Nàng cũng không khinh thường, Long Ma Cung đâu có váng đầu, dĩ nhiên phải tính đến uy hiếp của Bắc Minh Long Côn đối với họ, nếu không thì đâu đủ dũng khí khai chiến.

- Để ta xem, ngươi có đủ năng lực cản ta hay không!

Linh Khê đè nén rung động, lạnh lùng nhìn Liễu Ám, đầu ngón tay có những luồng sáng nhỏ dao động.

- Heida, vậy đành phải đắc tội Linh Khê cô nương.

Liễu Ám thở dài, u ám vô tận sau lưng nới rộng ra, ăn mòn hết không gian.

...

Thánh Linh thành.

Mạch U điện chủ và trưởng lão Chúc Thiên không theo đến Thánh Linh Sơn, chính lúc những luồng sáng vạn trượng bắn lên cao, hai người

đang chơi cờ lập tức biến sắc, quân cờ trên tay Mạch U vỡ nát thành cám.

Cả hai liếc nhìn nhau, rồi bật dậy định đi đến Thánh Linh Sơn.

- Ha ha, hai vị... xin cứ tiếp tục đánh cờ đi.

Chính lúc đó, một tiếng cười vang vọng, Mạch U quay đầu lại, trên một chiếc ghế trong tòa lầu có một gã áo trắng đang ngồi, mỉm cười nhìn họ.

- Hội trưởng Thiên Nguyên thương hội... Đổng Minh.

Mạch U điện chủ và trưởng lão Chúc Thiên trầm mặt nhìn kẻ kia.

...

Bắc Thương linh viện.

Các đệ tử còn đang hân hoan reo hò, thì một cột sáng bắn thẳng lên từ đại điện trung tâm linh viện, theo đó là tếng chuông dồn dập vang lên.

"Boong! Boong!"

Mọi người biến sắc nhìn lại, trên bầu trời một cái chuông đỏ đang rung lắc dữ dội.

- Đó là... Huyết Hồn Chung? !

Trầm Thương Sinh kinh ngạc, đó là cảnh báo nguy cấp nhất của Bắc Thương linh viện, bao năm qua ở nơi đây, lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

Cả Bắc Thương linh viện loạn cào cào cả lên.

"Vù! Vù!"

Hai vị thiên tịch trưởng lão khác xuất hiện trên không, nhìn nhau nói:

- Bên viện trưởng có chuyện rồi!

Đột nhiên tiếng chuông im bặt, mọi người biến sắc nhìn thấy một lão già khô đét đang vung tay lên, đập cái chuông văng trở lại đại điện.

Lão già kia dáng vẻ lôi thôi, đầu trọc lóc, chẳng hề có phong phạm cao nhân. Lão nhìn lại linh viện đang hỗn loạn, nổi giận gầm lên:

- Im hết cho ta!

Tiếng hét đầy áp lực, uy áp nặng nề nháy mắt khiến không gian trở nên tịch mịch.

- Bắc Minh đại nhân!

Hai vị thiên tịch trưởng lão nhìn thấy lão ta, vội vàng thi lễ.

- Tào Tu, hai người các ngươi lập tức khởi động linh trận phòng ngự, rồi đến Thánh Linh Sơn. Những kẻ còn lại trấn thủ Bắc Thương linh viện, nghiêm cấm mọi người ra vào!

Lão trọc thản nhiên điều động, phong cách hoàn toàn khác.

- Dạ!

Lão trọc nhìn hướng về phía Thánh Linh Sơn, cau có lẩm bẩm:

- Cái bọn Long Ma Cung này, cũng nên dẹp luôn cho rồi!

Vừa dứt lời, lão lắc mình bay đi, một đôi cánh đen khổng lồ giang rộng trên không trung, sải cánh cả ngàn dặm.

"Gréécc!"

Một con chim đen khổng lồ thét lên, vẫy cánh lao đi, không gian hư hoại, thân hình khổng lồ lập tức biến mất.

- Đó là...

Đám đệ tử tròn mắt kinh hãi.

- Đó là Bắc Minh Long Côn!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 423: Vô Lượng Lão Tổ

Trên chín tầng mây Bắc Thương đại lục, một cái bóng đen sượt qua không gian, xuyên qua không khí, chẳng ai cảm giác được sự hiện diện của nó, cấp tốc lướt đi, một cái phẩy cánh đã đi xa vạn dặm. Tốc độ này khiến cho Chí Tôn cũng phải kinh hãi.

Cái bóng đó chính là Bắc Minh Long Côn. Bắc Thương đại lục bao la vô tận, nhưng với tốc độ của lão, muốn tới Thánh Linh Sơn, chỉ là vài phút.

Đột nhiên không gian phía trước nó bị xé toạc, một lượng nước đen từ trong đó trào ra nghiền nát không gian, hung hãn ập tới Bắc Minh Long Côn.

"Gréécc!"

Biến cố thình lình khiến Bắc Minh Long Côn chấn kinh, một cánh vung ra, như thần khí sắc bén đánh vỡ công kích vừa tới.

"ầm ầm ầm!"

Không gian băng hoại, tầng trời mười vạn trượng bốc lên gió lốc điên cuồng.

- Đạo tặc phương nào, lăn ra đây cho ta!

Hào quang sáng rực, rồi nhanh chóng thu nhỏ lại. Bắc Minh Long Côn hiện ra hình người, quát lên giận dữ.

- Ha ha, Bắc Minh! Nhiều năm không gặp ngươi vẫn nóng nảy như xưa.

Một tiếng cười sằng sặc đáp lại, một luồng sóng nước đen ngòm cuốn tới, như hình thành một vùng biển đen trên chín tầng mây.

Một lão nhân áo màu lam thẫm, hoa văn màu đen như sóng gợn trên thân áo, cười tủm tỉm đối diện Bắc Minh Long Côn.

Bắc Minh Long Côn nhìn thấy lão nhân đó, trừng mắt nghiêm giọng:

- Vô Lượng lão tổ? Không ở Vô Lượng đại lục của ngươi, đến Bắc Thương đại lục tác oai tác quái làm cái gì?

Lão nhân này danh xưng là Vô Lượng lão tổ, cũng có thực lưc Chí Tôn cửu phẩm. Lão nắm trong tay mảnh Vô Lượng đại lục còn rộng lớn hơn cả Bắc Thương đại lục, đồng thời còn làm chủ cả nhiều đại lục diện tích nhỏ hơn. Do đó tiếng tăm của lão trên Đại Thiên thế giới rất lừng lẫy.

Nhưng Vô Lượng đại lục cách rất xa Bắc Thương đại lục, Vô Lượng lão tổ sao bỗng dưng lại xuất hiện ở đây?

- Ha ha lão bằng hữu nhiều năm không gặp, lần này đến chủ yếu ôn lại chuyện cũ thôi.

Vô Lượng lão tổ tươi cười đáp lại.

Bắc Minh Long Côn nhìn chằm chằm Vô Lượng lão tổ, ánh mắt nheo lại:

- Thì ra đại nhân vật mà bọn Long Ma Cung nói tới là ngươi à. Bởi vậy ta nói, đám nhãi con kia sao lại có lá gan khiêu khích Bắc Thương linh viện, thì ra là do lão già dịch ngươi âm thầm phá rối.

Vô Lượng lão tổ cười nói:

- Sớm nghe nói Bắc Thương đại lục có một tòa Thánh Linh Sơn, lão phu rất hứng thú. Bắc Minh, ngươi ở Bắc Thương đại lục nhiều năm rồi mà còn không chịu chiếm lấy nó làm của riêng, vậy không bằng chúng ta hợp tác một chút, thống trị nó rồi liên thủ dò xét Thánh Linh Sơn. Nơi tạ thế của một vị Thiên Chí Tôn, ta không tin ngươi không động tâm.

Bắc Minh Long Côn thản nhiên nói:

- Vô Lượng lão quỷ, ngươi nên cút về Vô Lượng đại lục đi. Bắc Thương đại lục càng ít lui tới càng tốt.

Lời nói chẳng hề khách khí của Bắc Minh Long Côn khiến Vô Lượng lão tổ không cười nữa:

- Bắc Minh, xem ra ngươi không tính chia cho ta một phần nào phải không?

Bắc Minh Long Côn trào phúng châm chọc:

- Lão quỷ, muốn giở uy phong trước mặt ta, ngươi tìm lầm rồi, còn nói tới mặt mũi? Năm xưa Võ Tổ mới đến Đại Thiên thế giới, lão quỷ ngươi thấy vợ người xinh đẹp, còn định chiếm đoạt, suýt nữa bị một chưởng đập chết, chạy trốn một thời gian. Ngay cả hang ổ cũng không dám về, cái dáng vẻ hùng hổ của ngươi còn không có nói gì mặt mũi? Có gan thì lăn tới Võ cảnh mà tìm Võ Tổ, nếu ngươi còn sống trở về, thì Bắc Thương đại lục mặc tình cho ngươi chà đạp!

Châm chọc vô tình, Bắc Minh Long Côn khiến cho Vô Lượng lão tổ biến sắc, không thể dửng dưng nữa, sát khí tràn ngập cả ngàn dặm.

- Bắc Minh, ngươi muốn chết!

Vô Lượng lão tổ đỏ mặt gào lên. Cái sự việc đó là vết thương trong lòng lão, ám ảnh lão bao nhiêu năm, làm trò cười cho thiên hạ, uy danh sụp đổ tan tành, chính là sỉ nhục trong lòng. Bao năm nay điên cuồng tu luyện, thực lực tăng cường lên nhiều, từng nghĩ đến phải bảo thù, nhưng

đâu ngờ tên Võ Tổ kia lại tiến cảnh thần tốc, từ một con số không trở thành bá chủ một phương Đại Thiên thế giới. Dưới trướng Võ cảnh cường giả như mây, mạnh như Băng Linh tộc cũng phải hạ mình, vị tộc trưởng phải giao trả thê tử cho Võ Tổ.

Với kẻ đáng sợ như thế, Vô Lượng lão tổ luôn phải đề phòng, e sợ Võ cảnh phái ra cường giả đến đối phó. Đừng nói là báo thù rửa nhục, nói thật chứ Võ cảnh lão còn chẳng dám đến gần.

Vô Lượng lão tổ vung tay, sát khí đằng đằng, hải dương đen ngòm sôi trào cuộn sóng. Từng giọt nước trong biển nước đen kia đều được lão dùng linh lực nuôi dưỡng, đem ra từ nơi âm u gọi là Minh Hà Thủy. Loại nước này rất bá đạo, nơi nơi nó quét qua, mọi vật chất đều hóa thành hư vô.

- Hừm!

Bắc Minh Long Côn cũng vươn tay ra, hóa thành một cánh chim vạn trượng, lông vũ bắn ra xuyên không gian chống phá minh hải.

Nước biển dâng cao, nhưng không thể phá tan phong tỏa của lông vũ. Thứ nước bá đạo kia cũng không thể ăn mòn được lông vũ mạnh mẽ.

- Trước mặt ta mà dùng thứ này, lão quỷ ngươi thật ấm đầu!

Bắc Minh Long Côn lạnh lùng vung tay, vô số lông vũ tập hợp lại, hóa thành một sinh vật như rồng chui tọt vào biển nước, xé toang sóng nước, lực phá hoại vô tận đánh tới Vô Lượng lão tổ.

Bản thể Bắc Minh Long Côn vốn sinh sống ở tận Bắc Minh Hải, biển nước của Vô Lượng lão tổ có bá đạo cũng chẳng thể nào khắc chế được, ngược lại còn bị tá lực phản đòn dữ dội hơn.

"Ầm!"

Vô Lượng lão tổ giậm chân lên biển nước, sóng gió hội tụ lại thành một thanh tam xoa kích mấy ngàn trượng, lão xông ra, hung hãn tấn

công sinh vật như rồng kia.

"Đùng!"

Tiếng vang đáng sợ xé toang mấy vạn dặm bầu trời, không trung điên cuồng dữ dội, áp lực ập xuống mặt đất xa xăm bên dưới, vô số cường giả hoảng hồn chạy trốn.

Ngoài Thánh Linh Sơn.

Mọi người đang ngẩng lên nhìn phương trời xa, chấn động khiến cho những thủ lĩnh các thế lực cũng kinh hãi.

- Cường giả nơi nào chiến đấu, động tĩnh sao lại dữ dội đáng sợ như thế?

- Tất nhiên là Bắc Minh đại nhân của Bắc Thương linh viện!

- Hắn chiến đấu với ai? Trên Bắc Thương đại lục còn có ai đủ sức chống lại?

- Đây... có lẽ là thủ đoạn của Long Ma Cung chăng?

Mọi người kinh ngạc nhìn lại đám người Long Ma Cung, khó trách Hắc Long Chí Tôn dám khai chiến, thì ra đã chuẩn bị cực kỳ chu đáo.

Thái Thương viện trưởng cũng nhận ra dao động, thần sắc hơi đổi.

- Ha ha, Thái Thương, sao? Bắc Minh Long Côn hiện giờ đã bị Vô Lượng lão tổ chế ngự, làm sao cứu được ngươi đây?

Hắc Long Chí Tôn cười to, đắc ý vô cùng. Rốt cuộc ẩn nhẫn bao năm, Long Ma Cung đã có thể quật khởi sống dậy.

- Long Ma Cung vì hành động lần này, có lẽ cũng trả giá không ít a!

Thái Thương cười lạnh.

Lão đã nhìn ra cục diện, Long Ma Cung không chỉ mời Vô Lượng lão tổ, lại còn thuyết phục được Ám Ảnh thương hội, Thiên Nguyên thương hội hợp tác cầm chân trưởng lão Bắc Thương linh viện.

- Chỉ cần tân diệt Bắc Thương linh viện, thì có trả giá thế nào Long Ma Cung ta cũng đều có lời!

Hắc Long Chí Tôn cười khẩy.

Thái Thương ánh mắt nheo mắt, hôm nay không tránh khỏi phải khổ chiến rồi.

- Chư vị, đây là ân oán giữa Long Ma Cung và Bắc Thương linh viện, những kẻ khác chớ có nhúng tay.

Hắc Long Chí Tôn lớn tiếng quát lên.

Những thủ lĩnh của các thế lực khắp nơi biến sắc, vốn nghĩ Long Ma Cung điên cuồng muốn tự sát, nhưng không ngờ bọn họ chuẩn bị kế hoạch đã lâu, chỉ cần hôm nay Thái Thương viện trưởng bị vây sát, thì kết cục của Bắc Thương linh viện e rằng đã định.

Thời điểm thế này có ai dám ủng hộ họ, tốt nhất vẫn nên duy trì trung lập, tránh phiền phức giữa đường.

- Kết trận, động thủ!

Hắc Long Chí Tôn phất tay, sáu luồng sáng bộc phát rực rỡ, hình thành một cái lồng bao phủ Thái Thương viện trưởng và sáu người vào trong.

Một phen đại chiến kinh thiên đã không thể tránh khỏi!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 424: Hoàn Thành Tẩy Lễ

Trong Thánh Linh Sơn.

Đại chiến hỗn loạn ở vùng đất bên dưới lúc này đã hoàn toàn tĩnh lặng, mọi người yên ắng ngồi xếp bằng hấp thu những giọt năng lượng vàng óng từ trên cao rơi xuống.

Tẩy lễ lực sau khi đổ xuống qua Cửu Thiên Thang đã trở nên loãng đi nhiều, nhưng không ai chê bai coi thường. Bất cứ ai cũng biết, cố gắng hấp thu càng nhiều tẩy lễ lực một chút, thì một ngày nào đó đến cửa ải Chí Tôn Tam Nan, sẽ thêm một cơ hội bảo vệ tính mạng, không thể coi thường.

Ai nấy đều đang hâm mộ ngóng lên đỉnh Cửu Thiên Thang, thiếu niên đang yên lặng hấp thụ, kim quang rực rỡ bao phủ cơ thể, tẩy lễ lực nồng đậm khiến người ta ghen tị nhưng chẳng dám tranh đoạt. Để ngồi được nơi đó, hắn đã trải qua trận kịch chiến gian khổ, không ai ở đây có năng lực làm việc ấy.

Bắc Thương linh viện dạy dỗ đệ tử thật lợi hại, không hổ danh là một trong Ngũ Đại Viện.

Đỉnh Cửu Thiên Thang, Mục Trần ngăn cách những quấy nhiễu bên ngoài, dốc lực hấp thu trọn vẹn tẩy lễ lực cuồn cuộn vào cơ thể.

Bên trong cơ thể hắn, toàn bộ các cơ quan nội tạng và máu thịt đều một màu vàng óng áng, cảm giác sung sướng lan khắp người. Tẩy lễ lực không làm cho thực lực hắn tăng lên ngay nhưng lại tạo thành những biến hóa kỳ diệu.

Biến hóa đó ra sao không thể miêu tả rõ ràng được, nhưng hắn hiểu đây chính là cơ sở thuận lợi cho hắn sau này vượt qua Chí Tôn Tam Nan.

Một khối tinh thể vàng lấp lánh đang xoay tròn nhanh chóng thành hình trên bàn tay nhỏ bé của Thần Phách trong khí hải.

Ánh sáng kim sắc dần tan đi, hào quang hội tụ vào viên tinh thể to bằng ngón cái, lơ lửng trước Thần Phách.

- Tinh thể tẩy lễ.

Mục Trần vui mừng thì thào, khi ngưng tụ ra được tinh thể tẩy lễ, thì xem như đã hoàn thành Thánh Linh tẩy lễ một cách hoàn mỹ.

Mục Trần khẽ động tâm thần, Thần Phách há miệng hút lấy viên tinh thể vào trong. Nó lơ lửng giữa ngực Thần Phách.

- Thành công!

Mục Trần mở to hai mắt, kim quang lóe lên trong con ngươi đen láy, rồi nhanh chóng tan đi. Hắn thở phào nhẹ nhõm, tuy thực lực không tăng lên, nhưng cảm giác thân thể như nhẹ đi nhiều.

Mục Trần ngẩng lên, bầu trời vẫn liên miên bất tận những giọt năng lượng kim sắc, có vẻ như một lát nữa tẩy lễ mới chấm dứt.

Mục Trần vẫn không ngừng trạng thái tu luyện, tiếp tục sử dụng lực hút mãnh liệt. Xem thời gian ngưng luyện viên tinh thể tẩy lễ, hắn tính còn có thể ngưng tụ ra viên thứ hai, việc này chính là dành cho Lạc Li.

Hắn biết với nội tình của Lạc Thần tộc, Chí Tôn Tam Nan chẳng thể làm khó được Lạc Li, nhưng vì nàng tạo thêm một chút ưu thế, dĩ nhiên là chuyện chẳng thừa. Vì lời hứa đến Bắc Thương linh viện, nàng đã tạm gác lại việc tu luyện ở Lạc Thần tộc, im lặng ở đây với hắn.

Hiện tại hắn còn quá yếu, chẳng có mấy trợ giúp được cho Lạc Li, xem như đây là một phần trả lễ với nàng.

Hắn tin, một ngày kia có thể đứng phía trước, che gió chắn sóng cho nàng, vượt qua mọi khó khăn trở ngại!

Có cường giả nhận ra hành động của hắn, cũng chỉ đành than khổ. Thận là hạn hán còn gặp nắng to, bọn họ chỉ hưởng thụ được một lượng tẩy lễ lực ít ỏi, vậy mà Mục Trần còn muốn ngưng tụ ra viên tinh thể thứ hai, quả là chẳng xem ai ra gì. Nhưng mà than thì than, cũng chẳng dám căm giận bất bình ra mặt. Trên đời nào đâu có chuyện công bằng, hắn có đủ năng lực thì dù cho có bá chiếm một mình, chẳng ai có ý kiến dị nghị gì được.

Nửa canh giờ sau, những giọt năng lượng từ trên cao bắt đầu thưa thớt đi hẳn, nhiều cường giả mở mắt tiếc nuối, họ không thể nào hoàn thành mỹ mãn tẩy lễ, đành dốc sức hấp thục càng nhiều càng tốt.

Hạ Du Nhiên, Tây Thanh Hải, Tô Bất Hủ cũng mở mắt, gương mặt vui sướng. Cả ba đều đã thành công ngưng tụ tinh thể tẩy lễ hoàn thành Thánh Linh tẩy lễ.

Tầng thứ hai, Liễu Ảnh, Đổng Uyên, Chu Tuyên thì sắc mặt không tốt lắm, trên thân có kim quang phát sáng nhàn nhạt nhưng dường như vẫn còn chưa hoàn thành được tẩy lễ. Nhưng giờ này năng lượng tẩy lễ đã không còn, họ cũng không thể làm gì hơn được nữa, có trách thì chỉ trách đã lựa chọn đi theo Ma Hình Thiên.

- Tên phế vật!

Liễu Ảnh tức khí, chỉ đành mắng chửi Ma Hình Thiên, tên kia đã bị Mục Trần xóa sổ, còn cần gì phải e ngại hắn nữa.

Những giọt năng lượng kim sắc cuối cùng từ trên cao rơi xuống, đều bị Mục Trần hút vào lòng bàn tay, kim quang sáng lòa, viên tinh thể tẩy lễ thứ hai đã hoàn thành ngưng tụ.

Lúc đó, vô số những ánh mắt thèm thuồng đổ về bàn tay của Mục Trần, tất cả đều đang mong chờ.

Mục Trần liếc nhìn những ánh mắt như lang sói kia, nhanh tay cất đi tinh thể tẩy lễ. Cái này cho bà xã nhà ta, các ngươi đừng có mơ mộng.

- Ha ha, chúc mừng!

Hạ Du Nhiên cười khúc khích, nàng đã hoàn thành tẩy lễ, cũng chẳng có cần chuẩn bị gì cho ai, đương nhiên không cần phải tham lam thứ chẳng phải của mình.

- Mục Trần huynh đệ, tại hạ đa tạ.

Tây Thanh Hải và Tô Bất Hủ cũng cảm kích ra mặt, bọn họ hoàn thành được cũng nhờ có Mục Trần.

Mục Trần cười khoát tay, đột nhiên một luồng sáng vàng bắn xuống, ngưng tụ thành một lốc xoáy không gian. Lối ra khỏi Thánh Linh Sơn đã mở, rõ ràng sự kiện lần này cũng sắp kết thúc.

Mục Trần tặc lưỡi, thoáng nhìn lại khối năng lượng to lớn ở tít xa tắp trên cao. Nơi đó chắc chắn là bí mật lớn nhất của Thánh Linh Sơn, chỉ tiếc là thực lực hiện tại không đủ để thăm dò. Có lẽ sau này trở thành cường giả đứng đầu Đại Thiên thế giới, hắn mới có tư cách quay lại tra xét.

- Chúng ta đi thôi.

Mục Trần lên tiếng xã giao, rồi dẫn đầu bay vào không gian lốc xoáy.

Mọi người bên dưới cũng nhanh chóng bay lên trời, chuẩn bị ra ngoài.

"Uỳnh!"

Nhưng ngay lúc đó, một sức mạnh cuồng bạo từ trong lốc xoáy bắn ra, khiến cho nhiều kẻ đang lững thững bay lên xui xẻo bị đánh bay mấy nghìn trượng, sắc mặt trắng bệch hộc máu, trọng thương.

Đám cường giả như Mục Trần cảm ứng nhanh lẹ, tránh khỏi được lực trùng kích nhưng tất cả đều kinh hãi chẳng biết chuyện gì xảy ra.

- Sao lại thế này?

Ai nấy đều kinh nghi bất định.

- Dường như bên ngoài Thánh Linh Sơn có cường giả Chí Tôn giao chiến!

Hạ Du Nhiên biến sắc, dao động dữ dội như thế thì đẳng cấp phải cao hơn nàng rất nhiều, chỉ có cường giả Chí Tôn mà thôi.

- Cường giả Chí Tôn đang giao chiến?

Mục Trần ngạc nhiên, bất giác trong lòng bất an. Bắc Thương đại lục cũng không nhiều cường giả Chí Tôn, hầu hết đều khắc chế lẫn nhau, khó có trường hợp ra tay đánh nhau, có khả năng nhất chính là hai thế lực hàng đầu, Bắc Thương linh viện và Long Ma Cung, hơn nữa lúc nãy hắn vừa giết Ma Hình Thiên...

Mục Trần biến sắc, lắc mình nhanh chóng lao đi chui vào không gian lốc xoáy. Mặt mày u ám, răng nghiến chặt, hắn thầm rủa. Chiến đấu gì thì cũng mặc, đừng có mà liên lụy đến Lạc Li, bằng không thì bất kể Long Ma Cung gì ta cũng sẽ san bằng cho các ngươi đi theo Ma Hình Thiên!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 425: Nguy Cơ

"Ầm!"

Linh lực ngập tràn bùng nổ, sáu luồng sáng lớn ngưng tụ thành một cái đỉnh màu lửa đỏ. Bên trong đỉnh, sáu con cự long màu sắc khác nhau uốn lượn gào thét, nhiệt độ kủng khiếp khiến cả không gian cũng sắp hư hoại.

Trong cái đỉnh, Thái Thương viện trưởng ngồi xếp bằng, một quang ảnh linh lực cao nghìn trượng bao phủ lão. Đó chính là pháp thân Chí Tôn, nhưng lúc này đang bị nhiệt độ khủng bố hun đúc, nó không ngừng sôi lên, thân hình cao lớn đang dần bị biến dạng.

- Ha ha, Thái Thương! Ngươi thấy Lục Long Phần Thiên Đỉnh như thế nào? Ta muốn xem ngươi có thể kiên trì được bao lâu nữa!

Bên ngoài cái đỉnh, Hắc Long Chí Tôn cười lớn, vô cùng đắc ý và đầy sát khí.

Lúc này Thái Thương viện trưởng đã hoàn toàn rơi vào tay họ, đối mặt với một Chí Tôn ngũ phẩm và năm vị Chí Tôn nhất phẩm, giao tranh thế này chỉ là một bên áp đảo, khó có cơ hội Thái Thương viện trưởng thoát khỏi tay họ.

Thái Thương viện trưởng ánh mắt lóe lên, nhưng không phản ứng gì, chỉ vận dụng pháp thân Chí Tôn bảo vệ bản thể. Thời điểm thế này chỉ có thể kiên trì chống cự, đợi Bắc Minh Long Côn giải quyết xong đối thủ, thì lão sẽ có cứu viện.

Hắc Long Chí Tôn vì muốn giết lão mà hao hết tâm cơ, dốc hết lực lượng. Hiện tại có lẽ hai vị thiên tịch trưởng lão còn lại trong linh viện củng sắp đến.

Bên ngoài xa xa mấy vạn trượng, những cường giả lơ lửng trên không, các thủ lĩnh thần sắc bất định quan chiến. Tầm mắt họ chợt nhìn lại một khu vực xa xa bên phải, hai bóng cường giả đang giao đấu giằng co, chính là Liễu Ám và Linh Khê.

- Không ngờ Ám Ảnh thương hội lại giúp Long Ma Cung, bọn họ đã thông đồng từ sớm.

- Trong Thánh Linh thành cũng có dao động linh lực cường đại, e rằng hai vị hai vị thiên tịch trưởng lão của Bắc Thương linh viện cũng đã bị ngăn cản, có thể là do hội trưởng Thiên Nguyên thương hội.

- Vậy là Ám Ảnh thương hội và Thiên Nguyên thương hội liên minh với Long Ma Cung sao?

- Cũng không giống vậy. Liễu Ám tuy đang ngăn cản Linh Khê, nhưng căn bản ra tay không dám hạ sát thủ, có lẽ cũng cố kỵ. Ta nghĩ Long Ma Cung đã mua chuộc họ bằng cái giá gì đó mà không thể kháng cự lại, nhưng họ ra tay cũng chỉ có giới hạn, nếu lỡ Long Ma Cung thất thủ cũng có cớ rũ bỏ trách nhiệm.

Một nơi nọ trên không trung, hội trưởng Cửu Hạ thương hội Hạ Thiên Viêm sắc mặt ngưng trọng quan sát đại chiến. Ám Ảnh thương hội, Thiên Nguyên thương hội và Cửu Hạ thương hội là ba thương hội hùng bá nhất Bắc Thương đại lục, khắc chế lẫn nhau. Hiện tại đột nhiên hai thương hội kia lại cấu kết với Long Ma Cung, có lẽ với hắn cũng không phải là tin tốt.

Nếu hôm nay Long Ma Cung thật sự có hạ gục Bắc Thương linh viện, thì e rằng thế lực hàng đầu như họ sau này sẽ không còn tiêu diêu tự tại như thế này nữa.

Dù vậy Hạ Thiên Viêm cũng không dám ra tay trợ giúp Bắc Thương linh viện, Long Ma Cung âm mưu đã lâu, thậm chí còn mời đại nhân vật như Vô Lượng lão tổ kềm giữ Bắc Minh Long Côn, ai thắng ai bại vẫn chưa biết được. Nếu như bây giờ chọn Bắc Thương linh viện, lỡ như Vô Lượng lão tổ thắng, thì thương hội của hắn sẽ phải gặp thảm sát diệt môn.

Hạ Thiên Viêm đang cau mày đắn đo, đột nhiên bên cạnh vang lên một tiếng nói:

- Hạ hội trưởng, chuyện lúc này...

Hạ Thiên Viêm quay sang, người vừa lên tiếng là Tây Cực điện chủ, Tây Cực Chí Tôn. Lão tuy đang mỉm cười, nhưng ánh mắt lại lóe lên lợi hại.

- Tây Cực điện chủ nghĩ sao? Cục diện hiện tại nếu chọn sai thì chắc chắn tai ương ngập đầu.

Hạ hội trưởng đáp lời.

Tây Cực điện chủ than nhẹ:

- Nếu phải chọn, ta có khuynh hướng chọn Bắc Thương linh viện. Bọn họ không có tâm phân tranh lãnh thổ, khiến cho chúng ta cũng thoải mái hơn. Long Ma Cung dã tâm quá lớn, e rằng khi có thể xưng bá Bắc Thương đại lục, thì chúng ta cũng bị liên lụy.

- Ý của Tây Cực điện chủ là muốn giúp Bắc Thương linh viện?

Tây Cực điện chủ mỉm cười bất đắc dĩ, ánh mắt hơi do dự. Lão rất muốn giúp Bắc Thương linh viện, nhưng tình hình rối rắm thế này, vẫn chưa phải là lúc tốt để chọn chiến đội.

- Hạ hội trưởng thì sao?

Hạ Thiên Viêm nheo mắt, chậm rãi nói:

- Không vội! Tình hình hiện tại đừng ra tay tùy tiện, cứ chờ xem một chút, nếu phe Bắc Thương linh viện thật sự chịu không nổi, chúng ta quyết định cũng không muộn. Thời khắc mấu chốt chúng ta góp sức giải nạn, có lẽ ân tình cấp cho họ sẽ càng nặng hơn.

- Ha ha, Hạ hội trưởng không hổ là thương buôn, thời điểm này còn tính toán rõ ràng như thế a.

Tây Cực điện chủ cười lớn.

- Chuyện này không đùa được, cơ nghiệp của ta đều nằm ở Bắc Thương đại lục, phải lo lắng tính toán chứ. Bằng không cố gắng bao năm lại đổ sông đổ biển.

Hạ Thiên Viêm lắc đầu, đưa mắt nhìn lại chiếc đỉnh đỏ rực, ánh mắt cực kỳ kiêng dè.

Tây Cực điện chủ gật đầu, nhẹ giọng đáp lời:

- Hy vọng Thái Thương viện trưởng có thể chống đỡ lâu một chút, tốt nhất là đến khi Bắc Minh Long Côn đến kịp. Lúc đó kế hoạch của Long Ma Cung sẽ tan tành mây khói.

Không trung bên kia, không gian đột nhiên uốn éo rồi hình thành một lối đi không gian, vô số bóng người từ trong đó ào ào bay ra.

Những kẻ đó vừa ra khỏi không gian lốc xoáy, lập tức nhìn thấy chiếc đỉnh đỏ rực khổng lồ, ai nấy đều há hốc mồm.

Mục Trần kinh hãi nhìn thứ trước mặt, rồi biến sắc tột độ. Hắn nhìn thấy người bị nhốt trong đỉnh chính là Thái Thương viện trưởng, còn bên ngoài lại là đám người của Hắc Long Chí Tôn.

- Quả nhiên là Long Ma Cung giở thủ đoạn với Bắc Thương linh viện chúng ta, bọn người kia gan lớn vậy sao?

Lốc xoáy không gian khổng lồ dễ dàng đập vào mắt đám đông cường giả bên ngoài Thánh Linh Sơn. Hắc Long Chí Tôn lạnh lùng quét mắt tìm kiếm Mục Trần, sát khí bốc cao ngùn ngụt, khiến cho mục tiêu của hắn bất giác lạnh mình.

- Phủ Hoàng Long, bắt tiểu tử kia về cho ta, đoạt lại Đại Tu Di Ma Trụ!

Hắc Long Chí Tôn ra lệnh cho một tên Chí Tôn của Long Ma Cung.

- Vâng!

Gã mặc áo vàng gật đầu, dừng tay kết ấn, lui lại. Đỉnh đã được củng cố vững chắc, có thiếu đi một Chí Tôn, thì chỉ ảnh hưởng thời gian luyện hóa Thái Thương viện trưởng dài thêm một chút mà thôi, khó mà có biến cố gì. Đại Tu Di Ma Trụ lại là chí bảo của Long Ma Cung, không thể để mất.

Phủ Hoàng Long Chí Tôn xoay lại, lập tức hướng về Mục Trần. Uy áp Chí Tôn ập tới, khiến cho đám người vừa xuất hiện biến sắc, vội vàng chạy tán loạn, ai nấy đều thấy rõ mục tiêu của lão ta là Mục Trần.

Hạ Du Nhiên biến sắc, gấp gáp la lên:

- Mục Trần, chạy mau!

Dù trong Thánh Linh Sơn, biểu hiện của Mục Trần thật kinh diễm, nhưng thật sự thì ngay cả Ma Hình Thiên trước mặt Chí Tôn chân chính cũng chẳng khác nào đứa trẻ lên ba, không có một chút sức lực phản kháng.

Mục Trần siết tay lại, mắt lạnh lùng, nhưng không bỏ chạy. Hắn biết chạy căn bản là vô dùng, với tốc độ của một vị Chí Tôn, quay đầu thì chỉ càng nhanh chóng bị kẻ địch tiêu diệt.

- Khá can đảm đấy, còn nghĩ ngươi chạy như chuột kia.

Phủ Hoàng Long Chí Tôn dừng lại cách Mục Trần vài trăm trượng, đôi mắt vàng đục hờ hững khinh khỉnh nhìn Mục Trần.

- Giao nộp Đại Tu Di Ma Trụ ra đi, ta sẽ làm phúc cho ngươi một kiểu chết thống khoái.

Phủ Hoàng Long Chí Tôn đưa tay ra đòi vật

Mục Trần trừng trừng nhìn Phủ Hoàng Long Chí Tôn, nhếch mép nhe hàm răng trắng hếu:

- Nằm mơ!

Phủ Hoàng Long Chí Tôn chẳng hề biến sắc, có vẻ như cũng đã đoán biết trước câu trả lời của hắn, lão chỉ nhẹ nhàng gật gù:

- Vậy thì ta phải tốn chút sức lôi nó ra rồi, hy vọng ngươi có thể chịu đựng được đau đớn. Nói thật chứ kẻ nào lọt vào tay ta, thông thường hắn chỉ còn một ước muốn là được chết mà thôi!

Lời vừa dứt, uy áp Chí Tôn bùng lên khiến cho đám người vừa xuất hiện choáng ngợp không thở nổi.

Phủ Hoàng Long Chí Tôn xông lên.

"Véo!"

Thình lình một tiếng xé gió vang vọng, luồng kiếm khí bá đạo tuyệt luân như vạn kiếm tề phát, ào ạt bắn tới.

- Ố ồ!

Phủ Hoàng Long Chí Tôn chẳng thèm nhìn lại, vung tay lên. Linh lực bắn từ dưới lên cao chấn nát luồng kiếm khí.

"Vù!"

Một bóng người nhanh chóng lao đến cạnh Mục Trần, đúng là Lạc Li. Nàng lạnh lùng nhìn lão Phủ Hoàng Long Chí Tôn, tay nắm chặt Lạc Thần Kiếm, thân kiếm có một vệt máu đỏ thẫm lặng lẽ trôi xuống lưỡi, nhiễm đỏ cả kiếm.

- Hai ngươi cùng phe à?

Phủ Hoàng Long Chí Tôn nhướng mày cười cợt.

- Làm một đôi uyên ương cùng bị vặt lông cũng tốt, để ta "tác hợp" cho hai ngươi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 426: Ma Trụ Chi LựC, Thần Kiếm Chi Uy

Sát khí ngập trời, ào ào ập tới đôi tình nhân bé bỏng trên không trung. Đối mặt áp lực của một cường giả Chí Tôn chân chính, cả hai chẳng hề tỏ ra sợ hãi, khiến nhiều người cũng thầm tán thưởng mà tiếc nuối.

Mục Trần đã cảm nhận được nguy cơ trí mạng trong tình huống này, thật lúc trước chiến đấu với Ma Hình Thiên còn sung sướng hơn nhiều, đối thủ trước mặt hoàn toàn không thể dùng từ đẳng cấp để so sánh nữa.

Tuy Phủ Hoàng Long Chí Tôn chỉ là Chí Tôn nhất phẩm, nhưng như thế là đủ. Có là mấy phẩm thì việc nghiền nát Mục Trần cũng là chuyện trở bàn tay.

- Nàng...

Mục Trần nghiến răng ra hiệu với Lạc Li, ý bảo nàng phải rời khỏi đây.

Nhưng chưa kịp nói ra, Lạc Li đã trừng mắt nhìn lại, vẻ giận dữ vô cùng. Nhưng nàng không nói gì cả, cũng đủ làm Mục Trần lạnh người.

Mục Trần le lưỡi, vội nắm lấy tay nàng:

- Thôi thôi, ta sai rồi! Chúng ta ở cùng nhau, quản cái gì mà Chí Tôn, chém trước nói sau. Nhưng mà tình hình bây giờ quá phức tạp, nàng phải vâng lời ta!

Lạc Li chưng hửng, rồi cũng gật đầu. Tính cách của nàng cũng không phải ương bướng cứng đầu, nhưng thật sự lại không muốn Mục Trần xem nàng như con búp bê ở bên cạnh, rồi một mình xông pha núi đao

biển lửa, thật càng nhìn chỉ càng khiến nàng đau lòng. Cục diện hiện tại đâu cần hắn nói, nàng đã nhìn ra từ trước nó bất lợi thế nào rồi.

- Phủ Hoàng Long Chí Tôn quá mạnh, nhưng cũng vì lý do đó mà chúng ta sẽ có một chút cơ hội. Cường giả cấp bậc này thật sự khi ra tay đánh chúng ta sẽ không thể nào ngay lập tức sử dụng sát chiêu Chí Tôn chân chính, chúng ta sẽ nắm lấy điểm yếu này.

Mục Trần mắt lóe sáng, nói nhỏ vào tai Lạc Li:

- Ta sẽ ra tay trước, nàng có Lạc Thần Kiếm. Đến khi ta tạo ra một cơ hội, thì nàng phải tận dụng triệt để. Nhớ kỹ! Chỉ có một cơ hội, nếu không tận dụng được thì....

Lạc Li nghiến răng ken két, Mục Trần lại giành phần nguy hiểm nhất cho hắn, nhưng nàng không lên tiếng phản đối, vì trong hai người, thứ có thể uy hiếp được Phủ Hoàng Long Chí Tôn chỉ có Lạc Thần Kiếm của nàng. Đại Tu Di Ma Trụ trong cơ thể Mục Trần rất lợi hại, nhưng đó là khi hắn phải sử dụng được hết uy lực của nó kìa, còn đằng này....

- Cẩn thận đó!

Lạc Li thì thầm căn dặn.

Mục Trần gật đầu, không nói thêm gì. Phủ Hoàng Long Chí Tôn cũng tỏ ra không gấp gáp, từ tốn nhìn hắn. Ánh mắt hắn đối lại, lóe lên. Nếu đến cuối cùng vẫn xui xẻo, thì có lẽ phải gọi Cửu U dậy, cho dù có làm gián đoạn tiến hóa của nàng, nhưng vẫn còn tốt hơn là cả ba đều chết vô lý ở đây.

- Bàn tính xong chưa vậy?

Phủ Hoàng Long Chí Tôn cười nhạt, giọng lưỡi trêu chọc hai người, dường như chẳng hề quan tâm Mục Trần và Lạc Li có kế sách gì, dáng vẻ giống như thợ săn đã bắt được hoẵng con nằm trong bẫy. Thực lực Chí Tôn khiến lão hoàn toàn làm chủ cục diện.

"Ầm!"

Lôi điện lẹt xẹt bắn ra, thân hình Mục Trần to thêm một xích, hai lằn lôi văn phát sáng trên ngực. Cùng lúc đó cỗ hung sát lực bá đạo khủng bố cũng ào ào bùng lên.

Mục Trần biết rõ hắn chênh lệch với Phủ Hoàng Long Chí Tôn vô cùng lớn, không còn gì để mất, tất cả thủ đoạn đều phải thi triển ra hết.

Hạ Du Nhiên lo lắng quan sát hắn, lúc này nàng đã bay về cạnh cha mình là Hạ Thiên Viêm, nàng nói:

- Cha, Cửu Hạ thương hội không định hành động gì hay sao? Mặc cho Long Ma Cung trấn áp Bắc Thương linh viện thì đối với chúng ta cũng đâu phải là tốt?

Hạ Thiên Viêm liếc nhìn Mục Trần, hờ hững cười cợt:

- Ngươi lo lắng cho tiểu tử kia à?

Hạ Du Nhiên đỏ mặt quát lên:

- Đang nói chuyện đại sự đó!

Hạ Thiên Viêm thở ra:

- Lúc này vẫn chưa đến thời điểm. Long Ma Cung chuẩn bị chu đáo khiến ta cũng phải cẩn thận, chỉ một chút sơ sẩy thì Cửu Hạ thương hội cũng sẽ bị hủy diệt.

Hạ Du Nhiên trầm tư. Bắc Thương linh viện và Long Ma Cung là hai thế lực cấp bá chủ của Bắc Thương đại lục, Cửu Hạ thương bất quá cũng chỉ là một trong những thế lực nhất lưu, hơn kém thật không nhỏ.

- Yên tâm đi, tiểu tử kia trong Thánh Linh Sơn xem như đã giúp ngươi một phen, ta không phải hạng người có ân không báo, đến lúc nguy cấp sẽ ra tay giúp hắn chạy thoát.

Hạ Thiên Viêm từ tốn lên tiếng.

Hạ Du Nhiên khẽ thở dài, cục diện hiện tại e rằng như thế đã là quá sức.

Mục Trần mạnh mẽ xông ra, Đại Tu Di Ma Trụ bắn lên trời, rồi lọt vào vòng tay của Mục Trần. Hắn múa ma trụ mang theo sát khí ngùn ngụt quất tới Phủ Hoàng Long Chí Tôn.

Lão ta nhếch mép hờ hững thản nhiên, chẳng thèm tránh né, vươn một tay ra, mặc cho ma trụ đánh tới.

"Uỳnh!"

Chấn động kinh khủng khiến không gian biến dạng, nhưng đó là không gian phía trước bàn tay của Phủ Hoàng Long Chí Tôn, còn từ bàn tay hắn trở về sau hoàn toàn yên tĩnh.

- Đại Tu Di Ma Trụ trong tay ngươi, thật đúng là phí phạm!

Phủ Hoàng Long Chí Tôn cười nhạt, lật tay đập mạnh vào ma trụ.

"Bang!"

Ma trụ bị một chưởng đánh văng vòng vòng. Mục Trần đang ôm ma trụ bị dư chấn ập vào người phun máu, nhưng hắn không lùi bước, ánh mắt như điên dại tiếp tục xông tới, múa may ma trụ nện liên tiếp vào Phủ Hoàng Long Chí Tôn.

"Bang! Bang!"

Phủ Hoàng Long Chí Tôn chẳng hề suy suyễn, chỉ dùng một tay đỡ lấy công kích, mỗi lần ma trụ đánh vào tay lão lại vang lên những tiếng kim loại va chạm kinh thiên. Những lúc đó, Mục Trần lại bị dư chấn làm cho liên tiếp hộc máu, thấm đỏ cả quần áo.

Xa xa phía sau, Lạc Li tức giận nghiến răng muốn trẹo quai hàm, tay siết càng lúc càng chặt Lạc Thần Kiếm, lằn máu đó vẫn tiếp tục chảy xuống thân kiếm, khiến nó càng lúc càng trở nên đỏ thẫm hào quang. Một huyết ấn xuất hiện trên thân kiếm, kiếm khí từ đó phát ra lạnh lẽo, không gian xung quanh bị cắt xé liên tục.

"Bang!"

Mục Trần điên cuồng đánh loạn, nhưng càng đánh hắn lại càng trọng thương, mọi người ai nấy đều chép miệng run rẩy. Cứ thế này thì chẳng cần lão Phủ Hoàng Long ra tay, chỉ lực phản chấn cũng đủ khiến cho Mục Trần chết tươi.

Còn Phủ Hoàng Long Chí Tôn thì tỏ ra đắc ý cười cợt, mặc tình cho Mục Trần điên cuồng lao đến công kích, giống như con mèo đang nhếch mép khinh bỉ con chuột trong nanh vuốt của nó.

"Ầm!"

Mục Trần dữ tợn hung hăng lại xông đến, Đại Tu Di Ma Trụ đập xuống lần nữa, hắn lại thêm một lần phun máu.

- Thôi được rồi...

Phủ Hoàng Long Chí Tôn cười nhạt, ánh mắt tàn khốc vô tình, hào quang ngưng tụ trong lòng bàn tay, lão đập mạnh một chưởng vào Đại Tu Di Ma Trụ.

Bất ngờ ngay lúc tiếp xúc, ánh mắt Mục Trần lóe lên. Trong khí hải, tờ Phong Ấn Hiệt phát sáng ánh tím rực rỡ, luồng sáng tím bắn ra cấp tốc chạy dọc theo Đại Tu Di Ma Trụ, lan qua bàn tay Phủ Hoàng Long Chí Tôn, chui tọt vào cơ thể lão.

Phủ Hoàng Long Chí Tôn đột nhiên sững người lại, vì lão cảm nhận rõ linh lực vô tận trong cơ thể đột nhiên biến mất, uy áp dữ dội cấp tốc tiêu tan.

Dường như mọi năng lực của lão đã bị phong ấn!

"Uỳnh!"

Đại Tu Di Ma Trụ thừa thế đậo vào ngực Phủ Hoàng Long Chí Tôn, sức mạnh kinh khủng trút ra vang lên một tiếng nổ. Người người sững sờ nhìn thân thể Phủ Hoàng Long Chí Tôn bay bay trên trời cao.

- Lạc Li!

Mục Trần cổ tay tóe máu, đau đớn khổ sở gào lên một tiếng.

Người con gái đằng xa phóng lên trời, trường kiếm đã hóa thành màu đỏ tươi của máu, ấn ký màu đỏ lặng lẽ chui vào thân kiếm.

"Xoẹt!"

Một tiếng kiếm ngân vang lên, kiếm kình đâm thẳng tới.

Huyết quang chói mắt bắn ra nhanh hơn cả điện xẹt, chẳng hề nương nhẹ đâm vào người Phủ Hoàng Long Chí Tôn vừa bị Mục Trần đánh bay.

"Uỳnh!"

Những thủ lĩnh khắp nơi trong khu vực này chỉ còn biết ngoác to cái mồm.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 427: Đạo Thân Ảnh Kia

Kiếm quang đỏ chói xé toang khung trời, xinh đẹp và sắc bén.

Ai nấy đều không tin vào cảnh tượng trước mắt, biến cố đột ngột hoàn toàn vượt ngoài dự đoán của bất cứ ai. Vốn nghĩ Phủ Hoàng Long Chí Tôn tuyệt đối nắm vững cục diện trong tay, trước đó lại bị Mục Trần một gậy đập bay, rồi tiếp theo kiếm quang Lạc Li bùng nổ, đâm thẳng vào người chẳng thể tránh né.

Ánh đỏ dần tan, mục tiêu bị kiếm quang đâm trúng từ từ xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người.

Tất cả đều hít một hơi lạnh lẽo.

Gương mặt Phủ Hoàng Long Chí Tôn cực kỳ đáng sợ, áo bị xé toạc, một đường dài đẫm máu kéo từ bụng lên đến yết hầu.

Phủ Hoàng Long Chí Tôn đã bị thương!

Mọi người khiếp hãi nhìn lại người con gái xinh đẹp trên cao. Thực lực Thông Thiên cảnh nàng đã có thể đả thương một vị Chí Tôn nhất phẩm? Quả thực mà nói, cho dù là người đã vượt qua Chí Tôn Tam Nan, nhưng chưa chân chính đột phá cũng không thể nào đả thương được một vị Chí Tôn nhất phẩm a!

- Một thanh thần kiếm thật là lợi hại!

Hạ Thiên Viêm thốt lên tán thưởng, kinh sợ nhìn chằm chằm vào thanh Lạc Thần Kiếm trong tay Lạc Li. Hắn đã cảm nhận được sự nguy

hiểm vô cùng của thanh kiếm đó, nếu nó nằm trong tay một vị Chí Tôn nhất phẩm, thì thật sẽ là đe dọa tính mạng đối với hắn.

Thanh kiếm đó nhất định phải là thần khí! Và có lẽ còn là một thần khí siêu cấp.

- Cô gái kia có lai lịch gì? Sao lại có thể giữ một thanh thần khí lợi hại như thế?

Hạ Thiên Viêm kinh hãi lẩm bẩm. Thần khí! Cửu Hạ thương hội cũng không có lấy một cây, thế mà lại xuất hiện trong tay một vị đệ tử Bắc Thương linh viện, thật khiến người ta thèm muốn.

Một cô gái như thế lại mang bảo khố theo người, ắt phải có thế lực chống lưng, Hạ Thiên Viêm hiểu rõ nếu nổi lòng tham, cái giá phải trả sẽ rất đắt.

Hạ Du Nhiên lắc đầu kinh ngạc, nàng cũng chỉ mới biết Lạc Li, đâu ngờ rằng người con gái yên lặng xinh đẹp, một cái bình hoa như thế kia lại sắc bén đến đáng sợ.

- Nhưng thực lực của nàng vẫn chưa đủ phát huy hết uy lực của thần kiếm, nếu không thì hai người họ một ma trụ một thần kiếm, Phủ Hoàng Long Chí Tôn phải sứt đầu mẻ trán. Còn lúc này, có lẽ lão ta đã nổi điên rồi....

Phủ Hoàng Long Chí Tôn quả thực sắp phát điên, lão cúi nhìn vết thương của mình, run lên bần bật. Thương thế này với lão chẳng xi nhê gì, nhưng cái nhục thì quả thật khó mà chịu nổi. Lão có thể dễ dàng nhìn thấy tương lai sẽ trở thành trò cười sỉ nhục trên khắp cái đại lục này cho người ta nhạo báng châm chọc.

Đường đường cường giả Chí Tôn, bị hai tiểu bối Thông Thiên cảnh đả thương thê thảm, một chút sơ ý thật quá mất mặt.

- Hai con súc sinh....

Phủ Hoàng Long Chí Tôn gầm gừ dữ tợn.

- Ta sẽ khiến các ngươi muốn sống không được chết chẳng xong!

Phủ Hoàng Long Chí Tôn gào lên điên loạn, xông tới như chớp lóe, xuất hiện trước mặt Lạc Li. Một cái huơ tay lập tức khiến không gian phía trước ầm ầm sụp đổ, công kích hủy diệt hung mãnh ập tới.

"Víu!"

Thình lình cái bóng một con rồng lướt qua, Mục Trần ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Lạc Li, cấp tốc lướt ra khỏi phạm vi của công kích.

- Súc sinh! Bản thân còn khó giữ, lại muốn cứu người?

Phủ Hoàng Long Chí Tôn hằm hè, tay chỉ ra phía trước, một dòng ánh sáng đặc sệt như bùn bắn ra, chiếu vào lưng Mục Trần.

- Hự!

Một đòn nghiêm trọng khiến Mục Trần và Lạc Li bị đánh bay đi cả ngàn thước. Sau lưng hắn máu thịt lẫn lộn, nhưng cũng nhờ có thành tựu nhị văn Lôi Thần Thể, nên một chỉ của Phủ Hoàng Long Chí Tôn vẫn chưa thể xuyên thủng cơ thể hắn.

- Mục Trần!

Lạc Li hoảng hồn đỡ lấy hắn, tái mặt la lên.

- Còn chưa chết được!

Mục Trần miễn cưỡng lên tiếng, cái sự đau đớn truyền lại từ sau lưng như bị gãy từng khúc xương, vô cùng thống khổ. Cường giả Chí Tôn, chỉ một đòn sơ sơ đã khiến hắn chẳng có cơ hội phản kháng, quả nhiên vẫn đánh giá chưa tới sự cường đại của Chí Tôn, mượn năng lục đặc biệt của Phong Ấn Hiệt, cấp tốc phong ấn linh lực của Phủ Hoàng Long Chí Tôn

trong vài giây, nhưng với thực lực của cả hai vẫn chưa đủ để trọng thương Phủ Hoàng Long Chí Tôn.

- Ngươi vẫn chưa được phép chết, vì ta sẽ khiến ngươi van xin được chết!

Tiếng gầm dữ tợn đáng sợ của Phủ Hoàng Long Chí Tôn từ phía sau lại ập tới, lão tiếp tục chỉ tay ra.

Lạc Li nghiến răng xông lên, tay múa may kết ấn, ấn ký huyết sắc trên thân kiếm hiện ra, nàng đang định xóa đi ký hiệu đó, giải phóng hoàn toàn phong ấn của Lạc Thần Kiếm.

Nhưng chính lúc đó, Mục Trần lại lao lên ôm chầm lấy thân kiếm, nhất thời hắn bị kiếm khí bén nhọn cắt xé máu me bê bết. Lạc Li cả kinh, vội vàng kiềm chế kiếm khí của Lạc Thần Kiếm.

- Buông nó ra!

Lạc Li la lên.

- Đừng làm thế! Yên tâm đi, ta không dễ chết vậy đâu!

Mục Trần cắn răng lên tiếng. Hắn biết nàng có sát chiêu rất lợi hại, không chừng có thể hạ được Phủ Hoàng Long Chí Tôn, nhưng cái giá phải trả cũng rất lớn, trước mắt là Lạc Li sẽ phải rời khỏi hắn.

Lạc Li hiểu rõ suy nghĩ của Mục Trần, nàng rất muốn ở cùng hắn, nhưng phải với điều kiện là hắn được an toàn, nếu để hắn bị tổn thương, thì còn có thể ở cạnh hắn được sao?

- Tin ta đi mà!

Lạc Li tức giận nghiến răng, nhưng cũng đành bỏ kết ấn, gật đầu:

- Nếu ngươi không có biện pháp, ta sẽ làm tới cùng!

Những lời kiên quyết của nàng đã cho hắn thấy quyết định dứt khoát, hắn sẽ không thể lay động nữa.

Mục Trần bất đắc dĩ mỉm cười, hư ảnh cự long xuất hiện dưới chân, hắn lắc mình như quỷ mị bay tránh ra, một luồng sáng màu vàng xẹt ngang, không đánh trúng hắn, nhưng áp lực vẫn để lại cho hắn nhiều vết thương mới.

Đằng xa, đột nhiên linh lực trở nên cuồng bạo khủng bố, ai nấy giật mình nhìn lại. Vị trí vòng chiến của Liễu Ám và Linh Khê, đại chiến đã đến hồi thảm liệt. Liễu Ám vốn giằng co không nhanh không chậm với Linh Khê, lúc này nàng ta gương mặt đầy sát khí, ra tay cực kỳ tàn nhẫn, thế công đáng sợ liên miên không ngừng đánh tới Liễu Ám, khiến cho hắn trở tay không kịp tránh né trối chết.

- Cút ngay!

Linh Khê lạnh lẽo quát lên, sát khí ngút trời.

Liễu Ám kinh hoảng trước việc Linh Khê đột nhiên bộc phát sát tính, hắn đăm chiêu nhìn lại Mục Trần đằng kia, bất đắc dĩ nói:

- Linh Khê cô nương, chúng ta cứ làm bộ như trước không phải tốt rồi sao? Ra tay như vậy không ai tốt cả đâu!

"Ầm!"

Hắn còn chưa nói hết, vô số hào quang từ trên cao chỗ Linh Khê bắn xuống như mưa, hình thành linh trận như một tòa núi lửa hùng vĩ.

- Cút xéo!

Linh Khê quát lên dữ tợn, khối núi lửa ầm ầm chuyển động, nham thạch nóng chảy tuôn ra tạo thành một con nham xà, đằng đằng sát khí công kích tới Liễu Ám.

Hắn biến sắc, chẳng dám chần chừ, một quang ảnh linh lực ngưng tụ phía sau như một người khổng lồ, thở ra mây gió. Nắm đấm to lớn tung ra chống cự lại nham xà nóng chảy.

Liễu Ám đối diện Linh Khê không dám khinh suất, lập tức thi triển pháp thân Chí Tôn.

Mục Trần lúc này đã rất nguy hiểm, Phủ Hoàng Long Chí Tôn ra tay càng lúc càng dữ dội, thương thế của hắn càng tăng lên, máu đổ ào ào.

Lạc Li được hắn cắp mang đi đã muốn khóc, bàn tay nắm lấy chuôi Lạc Thần Kiếm siết chặt, run nhè nhẹ.

- Chạy trốn thật là đẹp mặt, còn trốn đi đâu?

Phủ Hoàng Long Chí Tôn nhe răng cười gằn, tiếp tục bắn ra mấy chỉ.

"Véo véo!"

Những tia công kích bắn nát không gian, phủ hết toàn bộ hướng chạy trốn của Mục Trần trong phạm vi nghìn trượng, căn bản không cho hắn né tránh nữa.

Mục Trần gầm lên, một tòa hắc tháp xuất hiện, cấp tốc phình to. Cửu cấp Phù Đồ tháp bao phủ che chở hắn và Lạc Li.

"Uỳnh! Uỳnh!"

Những luồng sáng công kích mạnh mẽ vào Phù Đồ tháp, với lực phòng ngự cường hãn của nó thế nhưng lúc này vỡ ra từng mảng, rồi trong một tiếng nổ vang, tuyệt kỹ phòng ngự mạnh nhất của Mục Trần hoàn toàn bị phá tan trong chốc lát.

- Các ngươi chết được rồi đấy, hai con nghiệt súc!

Phủ Hoàng Long Chí Tôn hô hoán chửi rủa, đột nhiên lao đến, vươn tay chém tới, một bàn tay khổng lồ hình thành từ linh lực không chút lưu

tình hạ xuống.

Phủ Hoàng Long Chí Tôn cuối cùng đã ra tay sát thủ, cục diện đã nguy kịch vô cùng.

Cửu cấp Phù Đồ tháp nổ tung, Mục Trần lại thêm trọng thương, huyết ấn trên thân Lạc Thần Kiếm của Lạc Li lại hiện ra, ngón tay của nàng đang chuẩn bị ấn vào đó.

Mục Trần lúc này đã không còn mấy sức lực nữa, nhưng vẫn còn chút tỉnh táo quay sang Lạc Li lắc đầu, cố gắng giơ cao tay định đánh thức Cửu U từ trong tiến hóa.

"Bùm!"

Thình lình cửu cấp Phù Đồ tháp trong cơ thể phát sáng, từng tia hào quang đan xen vào nhau chui ra khỏi người Mục Trần, cấp tốc vây kín lấy hắn. Trung tâm của hào quang dường như có bóng dáng một người nữ xuất hiện.

Một giọng nói dịu dàng mà dữ tợn, đang đùng đùng nổi giận vang vọng, khiến cho nhiệt độ trong vùng cấp tốc hạ xuống.

- Con của ta bị thương, do tên Chí Tôn ngươi làm ư?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 428: Dám Khinh Con Ta

Giọng nói đùng đùng nổi giận kia vang lên khiến tất cả giật mình kinh ngạc, đặc biệt sau khi cảm thấy dao động linh lực sôi trào bất chợt trong thiên địa, thậm chí cả những thủ lĩnh, nhóm Hắc Long Chí Tôn hay cả Thái Thương viện trưởng đang nguy khốn cũng tim đập thình thịch.

Uy áp cường đại đến mức khó hiểu.

Mục Trần đang định gọi Cửu U tỉnh lại từ trong tiến hóa cũng chấn động khựng lại, bất giác quay lại ngơ ngác. Bóng dáng người nữ vừa xuất hiện kia, giống hệt hình ảnh chôn giấu bao năm trong ký ức.

- Mẹ... ?

Cất tiếng trong vô thức, hắn run rẩy khí tin. Người mà đã hứa với cha sẽ tìm kiếm đưa về, thình lình lại xuất hiện trước mặt.

Bóng người mà trong bao giấc mơ hắn nhìn thấy, huyền ảo diệu kỳ, lúc này lại trở nên chân thật hơn nhiều.

Cảm giác phức tạp khó hình dung ngập tràn trong tim, nước mắt từ đâu đột ngột dâng trào.

Cùng lúc đó, Linh Khê đang giao chiến kịch liệt cũng khựng lại, trố mắt quay sang nhìn phía Mục Trần. Nhất thời đôi mắt đỏ lên, từng giọt lệ tinh khôi nhẹ nhàng rơi xuống.

- Dì Tịnh...

Trí nhớ của nàng mất đi nhiều, nhưng người kia dường như còn quan trọng hơn cả sinh mạng, từng mang nàng ra khỏi nơi luyện ngục đau khổ, cả đời của nàng không thể xóa nhòa.

Liễu Ám thấy Linh Khê dừng lại, thở phào cảm thấy may mắn. Lúc này nàng ta tâm tình bất định, chính là cơ hội tốt nhất để hạ thủ, nhưng hắn nghĩ giữa hai người cũng không có ân oán, mà ước định với Long Ma Cung cũng chỉ là ngăn cản nàng lại, thế thì cũng không nhất thiết phải bán mạng cho bọn họ.

Liễu Ám cũng nghiêng qua nhìn người nữ chẳng biết xuất hiện từ lúc nào, trái tim cũng cảm thấy kinh sợ khó hiểu. Dường như người kia chẳng phải là chân thân chỉ là linh thể, cũng khiến hắn vô cùng bất an.

Cục diện lại có biến cố.

Người nữ dịu dàng vừa xuất hiện, giơ tay phẩy một cái. Cự chưởng linh lực của Phủ Hoàng Long Chí Tôn đang áp xuống nhẹ nhàng dừng lại, rồi nổ uỳnh tan biến.

Chỉ một cái phẩy tay, công kích mạnh mẽ của một vị Chí Tôn nhất phẩm hoàn toàn tan nát!

Cảnh tượng khiến cho những cường giả như Hạ Thiên Viêm cũng giật nảy người.

- Ngươi là ai?

Phủ Hoàng Long Chí Tôn hoảng hồn la hét, thần sắc chấn động. Một kích lúc nãy không phải toàn lực của lão nhưng cũng chẳng hề yếu kém, chẳng thể ngờ được nữ nhân kia lại tiện tay là phá nát. Chuyện gì thế này? Nàng ta nói cái gì mà con của nàng? Chẳng lẽ tên tiểu tử kia là hài nhi của nàng ta sao?

- Các hạ, tiểu tử thối... Mục Trần đoạt mất chí bảo của Long Ma Cung ta, nếu hắn là hài nhi của ngươi thì cứ mang đi, chúng ta không làm khó

hắn, chỉ cần để lại chí bảo thôi!

Phủ Hoàng Long Chí Tôn lo lắng, nhưng vẫn ngoan cố.

Lão cũng không phải óc nho ngu xuẩn, cường giả mang lại áp lực nguy hiểm như thế, nếu trở thành địch nhân, thì kế hoạch của Long Ma Cung chắc chắn sẽ tan tành mây khói.

- Đả thương con ta, đem hết cả Long Ma Cung bồi tội còn không đủ!

Nàng ta chẳng hề quan tâm đến mấy lời của Phủ Hoàng Long, tức giận gầm lên, hắc ám vô tận từ đâu ngưng tụ vào bàn tay, cấp tốc hóa thành hắc tháp, nhìn qua không khác gì cửu cấp Phù Đồ tháp của Mục Trần. Hắc tháp nhanh chóng bành trướng, khổng lồ cao cả ngàn trượng, lơ lửng trên từng trời, phủ bóng tối tăm xuống mặt đất.

Linh khí trong thiên địa theo đó bạo động, cuồn cuộn nổi gió, hình thành quanh hắc tháp.

Phủ Hoàng Long Chí Tôn sắc mặt kịch biến, cảm giác bất an nguy hiểm tột độ xuất hiện trong lòng. Lão hét to, lập tức gọi ra pháp thân Chí Tôn cao lớn không kém, toàn thân màu vàng như kim thiết, vô kiên bất tồi.

Thiên Kim pháp thân, được Phủ Hoàng Long Chí Tôn tìm thấy trong linh lực thiên kim luyện trên mấy từng trời, dùng pháp thân thần thuật rèn luyện tạo thành. Dù Thiên Kim pháp thân chưa được xếp vào danh hào 99 pháp thân Chí Tôn, nhưng cũng thuộc hàng mạnh mẽ thượng thừa. Phủ Hoàng Long Chí Tôn nhờ vào nó, với thực lực nhất phẩm đã có thể đánh ngang tay với một vài Chí Tôn nhị phẩm.

Tình hình hiện tại lão không còn đùa giỡn được nữa, lập tới dùng đến bản lĩnh cao cường nhất của mình.

"Rầm!"

Nhưng hắc tháp chọc trời kia nào có sợ gì, nó đã nhanh chóng đè xuống, hắc ám vô biên như cái động xoay tròn, phủ kiến lấy Thiên Kim pháp thân của lão.

"Gràààooooo!"

Vô số những âm thanh cuồng long gào thét vang động, dọa cho đám cường giả co giò chạy trốn. Cả trăm con kim long từ hắc tháp bay ra, rồi hóa thành những ngọn lửa kim sắc chui lại vào trong tháp, thế lửa hừng hực luyện hóa pháp thân kim thiết kia.

Phủ Hoàng Long Chí Tôn kinh hãi hoảng sợ nhận thấy, Thiên Kim pháp thân của hắn đang bị tan chảy với một tốc độ chóng mặt.

"Uỳnh! Uỳnh!"

Hoảng sợ, lão vội điều khiển Thiên Kim pháp thân điên cuồng đập vào vách tháp, thế nhưng công kích hung hãn của nó chẳng hề làm cho hắc tháp rung chuyển chút nào, hoàn toàn ở một đẳng cấp khác biệt với hắc tháp do Mục Trần gọi ra.

"Phừng phừng!"

Kim hỏa bùng cháy, Thiên Kim pháp thân cấp tốc bị luyện hóa, chỉ chốc lát đã hoàn toàn tan biến, và rồi để lộ ra chân thân Phủ Hoàng Long Chí Tôn trước ngọn lửa hung hãn.

Kim hỏa uốn lượn, hóa trở lại thành cả trăm con kim long dữ tợn, hằm hè nhe nanh nhìn xuống Phủ Hoàng Long Chí Tôn. Ngay lập tức, cả đàn kim long ào ào lao xuống.

"Aaaaaaaaaa!"

Phủ Hoàng Long Chí Tôn gào lên hoảng sợ, linh lực ngập tràn bộc phát, đủ mọi công kích cường đại của lão đánh ra liên hồi, hoàn toàn không còn kịp suy nghĩ phải dùng cái gì cho thích hợp. Đối diện với những công kích liên miên của lão, những con kim long to lớn chẳng

mấy tránh né, công kích vừa chạm đến chúng nó lập tức bị kim hỏa đốt cháy sạch sẽ.

"Áááááá"!

Tiếng la thảm thiết thê lương, Phủ Hoàng Long Chí Tôn bị kim hỏa liếm vào, da thịt mạnh mẽ nhanh chóng bốc cháy.

Hạ Thiên Viêm toát mồ hôi nhìn cảnh Phủ Hoàng Long Chí Tôn giãy giụa trong ngọn lửa kim sắc. Sức mạnh gì thế này? Sao có thế bá đạo tuyệt luân đến thế? Chẳng những phá tan pháp thân Chí Tôn, mà cả bản thể cũng đang bị đốt tan nát không còn manh giáp.

Phủ Hoàng Long Chí Tôn la thảm càng lúc càng yếu, dường như sắp chịu hết xiết.

- Các hạ xin dừng tay, có chỗ nào đắc tội Long Ma Cung xin nhận lỗi, mong hãy buông tha cho Phủ Hoàng Long!

Một tiếng hét lớn vang lên, Hắc Long Chí Tôn cấp tốc lao qua. Thái Thương viện trưởng đang bị luyện hóa đã sắp chịu hết nổi, không ngờ tự dưng lại chui đâu ra một sát tinh đáng sợ, chỉ chốc lát đã sắp giết chết Phủ Hoàng Long.

Nhưng nàng ta chẳng hề có dấu hiệu dừng tay, ngọn lửa kim sắc tiếp tục đốt cháy, tiếng la hét của Phủ Hoàng Long Chí Tôn càng lúc càng yếu.

- Khinh người quá đáng!

Hắc Long Chí Tôn nổi giận gào lên, dốc hết tốc lực xuất hiện ngay trước mặt người nữ kia, chưởng kình đánh ra, thiên địa u ám, cả trăm hư ảnh ma long tuôn ra cuồn cuộn.

Không hổ là Chí Tôn ngũ phẩm, Hắc Long Chí Tôn vừa ra tay, công kích vượt xa Phủ Hoàng Long Chí Tôn.

Trong ánh lửa bập bùng, một bàn tay thon thả vung ra, không mang theo dao động linh lực cuồng bạo, nhẹ nhàng chống cự lại chưởng kình cuồng bạo của Hắc Long Chí Tôn.

"Bùm!"

Hai chưởng chạm chạm nhau, sấm rung chớp giật, không gian cả vạn trượng xung quanh hai người theo một tiếng nổ kinh thiên mà sụp đổ, tạo thành một vùng chân không.

"Đùng!"

Thêm một tiếng nổ nữa, dư kình đáng sợ đánh bay Hắc Long Chí Tôn cả ngàn thước, khó khăn lắm mới giữ vững thân hình, sắc mặt kinh hãi kịch biến.

Tất cả mọi người đều yên lặng.

Ai nấy cảm giác da thịt mình run lên như cầy sấy. Nữ nhân đáng sợ kia từ đâu ra, tại sao lại mạnh đến như vậy?

"Aaa!"

Tiếng la yếu ớt vang lên, mọi người giật mình nhìn qua, Phủ Hoàng Long Chí Tôn đã hoàn toàn tan biến, thân thể nổ uỳnh một tiếng, nhưng máu thịt linh khí cũng chẳng kịp bắn ra lung tung đã bị ngọn kim hỏa đốt cháy thành hư vô.

Ngọn kim hỏa nhanh chóng tắt đi, bên trong tháp hoàn toàn trống không.

Phủ Hoàng Long Chí Tôn, một vị Chí Tôn nhất phẩm, đã vẫn lạc nhanh chóng mà không còn lại một mảnh da thịt!

Hạ Thiên Viêm, Tây Cực Chí Tôn và vô số những thủ lĩnh các thế lực trên Bắc Thương đại lục, tất cả sững sờ khẽ nuốt một ngụm nước miếng, mặt mày tái mét xanh xao, ánh mắt cực kỳ sợ hãi.

Bản lĩnh thật cao cường!

Hào quang nhẹ nhàng tắt đi, người nữ dịu dàng kia lại xuất hiện trong sự kinh hãi tột độ của tất cả.

Nàng nhìn về hướng Hắc Long Chí Tôn đằng xa, cất giọng lạnh băng.

- Dám khinh con ta, ta khinh các ngươi, thì sao?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 429: Tĩnh Di

Giọng nói lạnh lùng và kiêu ngạo của nàng vang trong thiên địa, hoàn toàn trái ngược với vẻ dịu dàng hiền hòa. Cơn giận bá đạo của nàng khiến tất cả những cường giả xưng bá Bắc Thương đại lục phải run sợ. Đối với nàng Long Ma Cung chẳng có gì đáng nói.

Nếu nàng vừa xuất hiện đã nói những lời này, không ít kẻ sẽ cười nhạo. Thế nhưng chỉ một chốc đã đốt chết Phủ Hoàng Long Chí Tôn, một chưởng nhẹ nhàng đánh bay Hắc Long Chí Tôn, thì nào ai có đủ can đảm lên tiếng?

Đại Thiên thế giới tàng long ngọa hổ, cường giả vô số, đột nhiên đâu đó xuất hiện một vị cường giả đỉnh cấp hàng đầu cũng chẳng phải là hiếm gặp.

Không khí trong vùng yên tĩnh đáng sợ, cả Hắc Long Chí Tôn cũng chỉ biết ngậm miệng yên tĩnh. Nữ nhân kia chỉ là một linh thể, đã có thực lực đáng sợ đến vậy, nếu bản thể xuất hiện thì hắn còn mạng hay không?

- Thật đáng sợ!

Hạ Thiên Viêm lí nhí lẩm bẩm. Bên cạnh hắn, Tây Cực Chí Tôn cũng kinh sợ chấn động, hoàn toàn không hề có suy nghĩ phản bác.

- Nàng ta là mẫu thân của Mục Trần ư? Hắn có bối cảnh kinh khủng như vậy?

Hạ Thiên Viêm quay sang hỏi Hạ Du Nhiên. Với thực lực đó, tuyệt đối còn mạnh hơn cả Bắc Minh Long Côn, nếu Mục Trần đã có sự chống lưng như thế, sao còn vào Bắc Thương linh viện tu luyện?

Hạ Du Nhiên lắc đầu, chẳng hề biết tí gì.

- Coi bộ kế hoạch của Long Ma Cung lần này, xôi hỏng bỏng không!

Hạ Thiên Viêm nhếch mép cười. Đột nhiên xuất hiện cường giả như thế, hắn nhiên nằm ngoài dự liệu của Long Ma Cung.

Không gian im bặt, nữ tử kia lạnh lùng nhìn Hắc Long Chí Tôn đằng xa, nhưng không ra tay nữa. Nàng xoay lại, bắt gặp đôi mắt kinh ngạc và sợ hãi của Mục Trần.

Ngay lập tức, vẻ sát khí đằng đằng lạnh băng được thay thế bằng nét hiền từ dịu dàng của một người mẹ, hai mắt long lanh ngấn nước.

Mục Trần cũng đang nhìn trân trân vào gương mặt hiền từ của nàng, hình ảnh chôn sâu trong ký ức tràn ngập trong trí não, khóe mũi cay cay.

Bao nhiêu năm rồi, đây chính là lần đầu tiên hắn được ngắm nhìn dung nhan đó một cách rõ ràng.

- Mẹ?

Run rẩy cất tiếng, hắn dường như cũng không tin vào lời nói của mình.

Tiếng gọi tha thiết của hắn khiến nữ tử kia xúc động, giọt nước mắt không cầm được rơi xuống. Năm xưa bỏ đi, hắn chỉ là một hài tử còn quấn tã, cũng vì bảo vệ tính mạng của nó mà nàng phải cắn răng rời xa nó, trở về tộc. Ngày đó chia ly, những tưởng sẽ mãi mãi lìa xa, nhưng trời không phụ lòng người, nàng đã có thể gặp được hài tử nghe hắn gọi tiếng "mẹ", dù rằng chỉ là một linh thể, khiến cho năm tháng cô tịch của nàng trở nên tươi mới, khiến cho mười mấy năm thương nhớ cũng trở nên đáng giá vô cùng.

- Mẹ đây!

Nàng chậm rãi tiến tới, vươn tay vuốt ve gương mặt ấm áp của Mục Trần, mỉm cười nghẹn ngào:

- Tiểu tử kia, đã cao lớn như vậy rồi.

Hài tử ngày đó nằm trong tã, nay đã tuấn kiệt khôi ngô, còn tuấn tú hơn cả phụ thân hắn.

Nét mặt kiên nghị kiên cường của Mục Trần lúc này cũng không còn giữ được, đôi mắt đẫm lệ yếu đuối. Mười mấy năm qua, chưa bao giờ hắn không mong chờ giây phút này, chưa bao giờ hận mẫu thân, vì dù nàng không ở bên cạnh, hắn vẫn luôn nhận thấy sự bảo vệ ấm áp của nàng bên người.

Nàng ta bất chợt luống cuống, đưa tay gạt đi nước mắt của hắn:

- Ta xin lỗi, mẫu thân không tốt, không ở bên cạnh bảo vệ con!

Chỉ là một linh thể, nhưng nàng dễ dàng nhìn ra được thực lực Thông Thiên cảnh sơ kỳ của hắn. Thực lực bực này chắc chắn không thể tu luyện được ở cái nơi hẻo lánh như Bắc Linh cảnh, Mục Phong hắn nhiên chẳng có biện pháp trợ giúp hắn có thành tựu này. Để có được thực lực hiện tại, nàng có thể tưởng tượng ra hắn phải vượt bao gian khó từ cái nơi khỉ ho cò gáy Bắc Linh cảnh lần mò đến đây, bất chợt khiến nàng đau xót.

Mục Trần lắc đầu, bao năm tôi luyện, hắn ít khi nào biểu hiện ra vẻ yếu đuối của mình, thậm chí cả những lúc bên cạnh Lạc Li.

- Mẹ... ta đã tìm được người, ta đã hứa với cha, nhất định phải dẫn mẹ về!

Mục Trần nắm chặt lấy hai cánh tay của mẫu thân, vòng tay vô cùng ấm áp.

Nữ tử mỉm cười:

- Đây chỉ là một linh thể mà mẹ để lại, khi Phù Đồ tháp bị phá hủy mới có thể xuất hiện, nên ta cũng không thể ở lâu với con. Nhưng lần này xuất hiện, đã có thể nhìn thấy con, thì ta đã thỏa mãn lắm rồi.

Mục Trần cuống quít vội vàng:

- Vậy mẹ đang ở đâu?

Nàng tỏ ra phức tạp, thở dài:

- Hiện tại con vẫn chưa nên biết, con chỉ cần biết ta bỏ rơi con cũng vì muốn hai cha con được an toàn. Mục Trần, con không được lỗ mãng!

- Con biết! Mẫu thân yên tâm, con sẽ mạnh lên, bất kể nơi đó có gì khiến mẹ bị vây khốn, con vẫn sẽ cứu người ra! Đây là việc con đã hứa với cha!

Nữ tử kinh ngạc nhìn thần sắc kiên định của hắn, mỉm cười vui mừng:

- Vốn ta chỉ muốn hai cha con sống an nhàn một cuộc đời bình phàm...

- Nhưng vậy thì gia đình chúng ta không thể đoàn tụ được. Cha rất muốn mẹ trở về. Cha nói thiên phú của lão không tốt, không làm được, mọi hy vọng đều đặt lên vai con. Do đó mọi chuyện mà cha không làm được, con sẽ gánh thay.

Nàng vui vẻ xoa đầu hắn:

- Nhóc con đã trưởng thành rồi...

- Dì Tịnh?

Đột nhiên một tiếng nói run rẩy vang lên, nữ tử quay lại nhìn gương mặt quen thuộc, cũng tỏ ra vui vẻ:

- Linh Khê, sao ngươi cũng ở đây?

Linh Khê run rẩy nhìn gương mặt quen thuộc kia, dù có mất trí nàng cũng không thể nào xóa nhòa đi được, vội lao tới ôm chầm lấy nàng, nghẹn ngào khóc rống lên.

- Dì Tịnh, ta tưởng rằng người không cần ta nữa.

Nàng vỗ về Linh Khê:

- Do ta không tốt, ta không bảo vệ được ngươi. Nếu không phải do ta dẫn ngươi trở về, thì trí nhớ của ngươi cũng sẽ không mất đi, cũng may ngươi không sao cả.

Linh Khê vội lắc đầu, nói:

- Dì Tịnh, được ở cùng với người, cho dù kết quả thế nào ta cũng không hối hận, chỉ cần không quên được người là tốt rồi.

- Không ngờ ngươi và Mục Trần lại có duyên đến thế, hội ngộ với nhau trước khi gặp ta.

Nàng mỉm cười.

Mục Trần cười cười, sực nhớ lại Lạc Li, liền vẫy tay gọi nàng tới. Lạc Li tâm tình không yên nhẹ nhàng lướt tới, đôi mắt xinh đẹp bối rối, dĩ nhiên biết rõ người trước mặt có quan hệ thế nào với Mục Trần.

- Mẹ, đây là Lạc Li.

Mục Trần nắm chặt tay Lạc Li, mỉm cười hãnh diện.

Nữ tử nhìn chằm chằm vào đôi tay trong tay, nhướng mày sáng tỏ, rồi đưa mắt đánh giá Lạc Li.

Lạc Li bất giác nắm chặt tay Mục Trần, hồi hộp đỏ mặt. Chẳng biết biểu hiện của mình có gì khiến nàng ta phật lòng hay không, cảm xúc như một cô dâu mới về nhà chồng, hoàn toàn khác với vẻ lãnh diễm hững hờ thường ngày.

- Một cô bé rất tốt!

Nữ tử cất lời khen, tấm tắc trước ánh mắt lựa chọn độc đáo của con trai mình. Cô gái khí chất bất phàm, dung nhan tuyệt đẹp, đứng cạnh Mục Trần rất xứng đôi.

Lạc Li đỏ mặt, không biết phải nói gì.

- Gọi ta là dì Tịnh đi.

Nàng vươn tay ra cầm lấy bàn tay ngọc ngà của Lạc Li.

- Con chào dì Tịnh!

Lạc Li đỏ mặt líu rít.

Mục Trần bên cạnh nhe răng cười khoái trá, đột nhiên khí huyết sôi lên, thương thế lúc nãy định bộc phát trở lại, nhưng hắn nghiêm mặt nuốt xuống.

Thay đổi nhỏ đó cả Lạc Li và Linh Khê cũng không nhận ra, nhưng mẫu thân của hắn thì khác, lập tức nhíu mày nắm lấy tay hắn, dò xét thương thế trong người. Búng tay bắn ra một tia hào quang, bao phủ Mục Trần.

Hắn kinh ngạc khi thương thế trầm trọng của mình cấp tốc được chữa khỏi, thậm chí cái lưng bê bết máu thịt cũng nhanh chóng liền lại vô sự.

- Mẹ sẽ không biến đi mất ngay đó chứ?

Mục Trần tự dưng thấy lo lắng, vội hỏi.

Nàng lắc đầu, dịu dàng xoa xoa tóc hắn:

- Yên tâm đi, còn một chút thời gian. Bây giờ thì để mẹ xử lý vài thứ chướng mắt trước đã nhé.

Nàng buông tay Mục Trần và Lạc Li, chậm rãi nhìn ra xa xa.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 430: Thực Lực Đáng Sợ

Một động tác nhỏ bình thường của nàng lại khiến cho tất cả cường giả trong khu vực giật mình thon thót, những người vô tình đứng trong tầm nhìn của nàng vội vàng giạt ra. Người mẹ hiền từ dịu dàng kia thật sự là một cường giả thủ đoạn tàn khốc với địch nhân.

Chẳng ai dám coi thường vị cường giả đang bảo vệ con trai của nàng đó.

Đằng xa, Hắc Long Chí Tôn cũng tim đập chân run trước ánh mắt lạnh băng bắn tới. Hắn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện Mục Trần có gia thế bất phàm như thế, lúc này đang rủa thầm trong bụng, chẳng hiểu sao hắn có mẫu thân lợi hại đến thế còn chạy đến Bắc Thương linh viện tu luyện làm gì?

- Các hạ...

Hắc Long Chí Tôn run run miễn cưỡng lên tiếng:

- Chuyện hôm nay do Long Ma Cung ta sai, mong các hạ thứ lỗi. Để bồi tội, chúng ta sẽ không đòi hỏi chí bảo kia nữa, mong nhận cho!

Ai nấy nhìn thấy tư thái khiêm cung sợ sệt của Hắc Long Chí Tôn, cũng đều nuốt nước bọn, nhưng cũng chẳng ai chê cười hắn. Quả thật dưới áp lực như vậy không thể không khom lưng cúi đầu, cam nguyện hai tay dâng tặng chí bảo của mình.

Hắc Long Chí Tôn ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng thì tức tối vô cùng. Hắn cũng không còn cách nào khác, vị nữ nhân thần bí chỉ là

một linh thể mà còn áp đảo hắn như thế, nếu chân thân mà lộ diện, thế thì nàng ta phải ở trình độ nào?

Cường giả cấp bậc đó Long Ma Cung không nên trêu chọc.

- Hài tử của ta, chưa đến lượt các ngươi dạy dỗ!

Dì Tịnh thản nhiên nói.

Cơ mặt Hắc Long Chí Tôn giật giật, gượng cười, không dám đáp lời.

Dì Tịnh liếc nhìn hắn, rồi nhìn ra xa, Thái Thương viện trưởng đã đứng vững vàng trên không trung, cái đỉnh tràn ngập linh lực lúc này chỉ còn là một tấm màn sáng to lớn. Mất đi áp lực Chí Tôn ngũ phẩm của Hắc Long, bốn vị Chí Tôn nhất phẩm kia chẳng thể nào làm gì được lão.

Hắc Long Chí Tôn nhìn thấy ánh mắt của dì Tịnh, sắc mặt biến đổi, cố gắng nói:

- Các hạ, những chuyện khác mong đừng nhúng tay vào.

Dì Tịnh mỉm cười, trả lời bâng quơ:

- Chí Tôn ngũ phẩm, chẳng có tư cách dạy ta cần phải làm gì...

Lời nói vừa dứt, nàng búng tay bắn một tia linh lực hùng mạnh xuyên qua không gian, như chớp giật bắn tới màn hào quang.

- Ngươi!

Hắc Long Chí Tôn giận dữ gào lên, pháp thân khổng lồ còn to lớn hơn Thiên Kim pháp thân của Phủ Hoàng Long xuất hiện, uy áp tràn ngập.

Thế nhưng pháp thân vừa xuất hiện, hắn chỉ thấy dì Tịnh vung tay, tòa hắc tháp khổng lồ xoay tròn, đáy tháp như cái động đen ngòm phủ lên Hắc Long Chí Tôn.

Hắc Long Chí Tôn biến sắc, tận mắt thấy Phủ Hoàng Long Chí Tôn bị nhốt vào trong tháp rồi đau đớn cháy thành than, dĩ nhiên đã rõ hắc tháp kia khủng bố ra sao, chẳng dám cường đấu, vội và lui gấp.

"Ầm!"

Tia công kích dũng mãnh không bị ngăn cản, lập tức bắn vào màn hào quang khiến nó vỡ tan, bốn vị Chí Tôn nhất phẩm hộc máu gục ngã.

"Vù!"

Thái Thương viện trưởng phóng người bay lên, âm trầm nhìn lại đối thủ, rồi hướng về phía dì Tịnh chắp tay, nghiêm cẩn trịnh trọng:

- Đa tạ các hạ ra tay tương trợ!

Biến cố nãy giờ lão thấy rõ mồn một, chính nhờ vị nữ nhân thần bí này xuất hiện mà mới có cơ hội thoát khốn. Lúc nãy nghe nàng nói là mẫu thân của Mục Trần, lão cũng rất kinh ngạc, Mục Trần dường như đến từ một nơi nhỏ bé không tiếng tăm, phụ thân cũng không phải là cường giả xuất chúng, nhưng sao mẫu thân lại có thực lực khủng bố như vậy?

Thái Thương viện trưởng chỉ biết nghi hoặc trong lòng, chẳng dám hỏi nhiều. Dì Tịnh mỉm cười đáp lại:

- Thái Thương viện trưởng, những người này giao cho ta được chứ?

Từ khi chạm vào Linh Khê, nàng đã biết được mọi chuyện về Mục Trần. Hiện tại hắn tu luyện ở Bắc Thương linh viện, do đó đối đãi với Thái Thương viện trưởng nàng tỏ ra rất khách khí.

Thái Thương viện trưởng sững sờ không ngờ được, rồi nhanh chóng gật đầu:

- Nếu cần ta làm gì, các hạ cứ việc nói một tiếng.

Tình hình thế này, thực lực vị nữ nhân thần bí sâu không thể dò, Thái Thương viện trưởng cũng không sỉ diện làm cao.

Dì Tịnh mỉm cười:

- Vậy đa tạ Thái Thương viện trưởng.

Ánh mắt của nàng trở lại lạnh lẽo, lần nữa quay sang Hắc Long Chí Tôn, khiến cả năm người biến sắc.

- Các hạ... ngươi muốn ép buộc Long Ma Cung chúng ta sao?

Hắc Long Chí Tôn sắc mặt khó coi, vẫn mạnh miệng nói:

- Tuy thực lực của ta không bì kịp với ngươi, nhưng đừng có bức người quá đáng! Minh hữu của chúng ta, Vô Lượng lão tổ đã ở Bắc Thương đại lục này, hắn là Chí Tôn cửu phẩm!

Lúc này Hắc Long Chí Tôn chỉ còn có thể lôi Vô Lượng lão tổ ra mà dựa dẫm, hy vọng nữ nhân thần bí kia còn kiêng dè một chút.

Bất quá, mưu đồ của hắn lập tức sụp đổ, dì Tịnh cười khanh khách lắc đầu:

- Chí Tôn cửu phẩm? Phù Đồ thần tháp của ta không biết đã đè chết bao nhiêu kẻ như thế....

- Vốn ta cũng chẳng muốn so đo gì với các ngươi, nhưng mà tiếc là bao năm nay mới nhìn thấy được hài tử, nếu để các ngươi khi dễ hắn, thì mẫu thân như ta thật quá đáng trách.

Dì Tịnh xòe tay ra, hào quang ngưng tụ thành vô số quang ấn huyền bí.

- Bởi vậy, hôm nay các ngươi phải trả giá đắt.

Đột nhiên không gian trở nên đen ngòm, một dải ngân hà xuất hiện giữa không trung, vô số những đốm sáng li ti đan xen vào nhau, hình

thành một linh trận cực lớn.

Linh trận này quá mức khủng bố, phạm vi bao phủ cả ngàn dặm, như hình thành một không gian biệt lập, phong tỏa thiên địa.

Tất cả mọi cường giả trong tầm mắt đều bị phủ vào trong linh trận đó.

Hạ Thiên Viêm, Tây Cực Chí Tôn và những cường giả Chí Tôn khác hoảng sợ ra mặt. Trong linh trận kia, mỗi một đốm sáng như tinh tú đều toát ra dao động linh lực đáng kinh hãi. Mà đáng sợ hơn là nó không chỉ có khí thế, cảm giác những tinh tú kia như thực chất, mỗi vì sao là một viên vẫn thạch hung hãn, chỉ cần chúng nó bắn xuống, thì phạm vi mấy vạn dặm sẽ bị tuyệt diệt, không còn sinh cơ.

Linh trận này chắc chắn Linh Trận đại sư không thể bố trí nổi. Nữ nhân thần bí kia lai lịch thế nào, thành tựu linh trận có thể nói là đã đạt đến bậc tông sư!

Nhân vật bậc này, trên Đại Thiên thế giới nhất định phải là đại nhân vật danh chấn tứ phương!

Mục Trần cũng bị tòa linh trận đó dọa cho kinh hại. Bản thân là Linh Trận sư, dĩ nhiên cảm ứng sức mạnh của linh trận sẽ mẫn tuệ hơn nhiều.

- Quả nhiên cha nói linh trận mới chính là sở trường khó lường của mẫu thân...

Mục Trần há mồm, lúc này mới hiểu tại sao cha chẳng mấy khi tỏ ra ngạc nhiên trước tiến độ phát triển của hắn về việc tu luyện linh trận, so với tông sư như mẫu thân, biểu hiện của hắn như trò chơi trẻ nít.

Năm vị Chí Tôn của Long Ma Cung mặt mày không còn hột máu, hoảng sợ kinh hoàng.

- Chạy mau, nàng chỉ là một linh thể, không thể vận dụng toàn bộ năng lực của linh trận này, trước khi nó chưa khởi động, mau trốn thôi!

Hắc Long Chí Tôn vội la lên, hốt hoảng tột độ.

- Dùng huyết độn!

Một vị Chí Tôn quát lớn, rồi cánh tay của hắn nổ tung, sương huyết lan tỏa, linh lực ngập trời cuồng bạo và huyết tinh.

Bốn người kia cũng quyết đoán, lập tức thi triển huyết độn, cánh tay của bốn người cũng nổ tung, linh lực dữ dội xé toang không gian, mỗi người hóa thành một tia sáng đỏ máu cấp tốc lao vào lối không gian của mình.

Dì Tịnh cũng hơi kinh ngạc trước sự quyết đoán của họ, lập tức búng tay ra. Ánh sáng ngập tràn từ trời cao giáng xuống, cấp tốc bắn vào năm cái khe không gian đang nhanh chóng khép lại.

"Đùng!"

Những tiếng nổ ầm ầm khiến cho không gian nổ tung, những cái khe không gian bị chấn mở rộng ra trở lại, mang theo những tiếng la thảm thương vang trong khu vực, trước khi nó khép trở lại.

Dì Tịnh vung tay lên, linh trận khổng lồ bao phủ thiên địa biến mất, ánh mặt trời lại rọi sáng trong vùng. Mọi cường giả thở phào may mắn, tất cả đều thấy mình còn phúc mới sống được, ai nấy đều kinh hãi sợ sệt.

- Đáng tiếc !

Dì Tịnh khẽ lắc đầu, cất tiếng:

- Chỉ giết được hai, còn ba tên kia trọng thương chạy mất. Chỉ là một linh thể đúng là không dùng được bao nhiêu năng lực.

Thái Thương viện trưởng nghe xong mà cũng toát mồ hôi trán.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 431: Dọa Chạy Mất

Dao động kinh khủng tan biến, đại chiến nhanh chóng hạ màn vì sự xuất hiện bất ngờ của dì Tịnh. Những thủ lĩnh cường giả của các thế lực kinh sợ kiêng dè không dám nhìn thẳng dì Tịnh. Cường giả cấp bậc đó, quả thực mà nói Bắc Thương đại lục của họ chẳng đủ sức chứa nổi.

Đám người Long Ma Cung bỏ trốn, cuộc chiến giữa hai thế lực bá chủ trên đại lục lại kết thúc nhanh chóng ngay sau khi bắt đầu. Kết quả của Long Ma Cung quá thê thảm, tổn thất đến ba vị cường giả Chí Tôn, từ nay về sau có lẽ đã mất tư cách tranh hùng với Bắc Thương linh viện.

Nhiều người thở phào, vì Bắc Thương linh viện dù vượt xa những thế lực hàng đầu, nhưng xưa nay không có dã tâm, vẫn trung lập chuyên tâm vào vấn đề bồi dưỡng đệ tử, khác hẳn với Long Ma Cung mưu đồ bá chủ. Nếu không phải do Long Ma Cung đã mời Vô Lượng lão tổ, thì nhiều thủ lĩnh các thế lực sẽ đứng ra giúp sức cho Bắc Thương linh viện vãn hồi thế cục.

Nhưng chuyện đó cũng chẳng có cơ hội xảy ra, dì Tịnh thình lình xuất hiện, nháy mắt kết thúc cục diện giằng co. Long Ma Cung đang chiếm thượng phong thì hoảng hồn bỏ trốn, bị truy sát mất hết hai cường giả, từ bây giờ sẽ khó mà gượng dậy nổi, hoàn toàn không còn đủ sức sánh ngang Bắc Thương linh viện.

- Đáng tiếc!

Vài kẻ tặc lưỡi tiếc nuối, còn mưu đồ định cho Bắc Thương linh viện thiếu nợ một cái ân tình, nhưng thật trời không chìu lòng người.

Dì Tịnh quay sang nói với Thái Thương viện trưởng:

- Hiện giờ Long Ma Cung kia nguyên khí đại thương, Bắc Thương linh viện đừng nên nhân nhượng. Ta chỉ là một linh thể, không tồn tại được bao lâu, hy vọng các vị đừng để lại mầm họa, lỡ như về sau có uy hiếp gì đó với Mục Trần, thì Bắc Thương linh viện e rằng cũng phải có trách nhiệm.

Giọng nói nhẹ nhàng nhưng sắc bén khiến cho Thái Thương viện trưởng giật mình thon thót. Phụ mẫu của đệ tử đến cáo trách Bắc Thương linh viện, khiến cho lão hơi bất an trả lời:

- Các hạ yên tâm, lần này Bắc Thương linh viện sẽ không chừa một đường sống nào cho Long Ma Cung. Trước nay chúng ta không ra tay, vì hang ổ Long Ma Cung có một linh trận thượng cổ, nếu sáu tên Chí Tôn bọn chúng mà vận hành thì ngay cả Bắc Minh Long Côn cũng không phá được, đành để yên cho chúng ẩn nấp. Lần này bọn chúng tổn thất thảm trọng, có lẽ uy lực của linh trận kia sẽ đại giảm, khó lòng phòng ngự được nữa. Nhất định chúng ta sẽ không để lại hậu họa!

Bao năm nay Long Ma Cung như một khối u trong lòng của lão, khiến cho bao nhiêu đệ tử ra ngoài rèn luyện luôn phải nơm nớp lo sợ đề phòng, chỉ có thể kềm hãm một chút bằng ước định trưởng lão song phương không được ra tay, mặc cho lớp trẻ tùy ý tranh đấu.

Dì Tịnh gật đầu, chợt nhìn lên trời cao. Tít trên những tầng mây, hai người đang giao chiến dữ dội, dao động đáng sợ khiến tất cả mọi người trên khắp Bắc Thương đại lục đều có thể nhận thấy.

- Bắc Minh Long Côn đang giao đấu trên kia sao? Kẻ kia là Vô Lượng lão tổ? Chí Tôn cửu phẩm, thực lực cũng có một chút cân lượng.

Dì Tịnh hờ hững lẩm bẩm.

Thái Thương viện trưởng chỉ biết cười. Chí Tôn cửu phẩm mà trước mắt nàng ta chỉ xem như "có chút cân lượng", vậy thì cái Chí Tôn ngũ

phẩm của lão thật chẳng có tư cách nói chuyện, huống gì đứng ngang thế này. Đại Thiên thế giới quá mênh mông, tàng long ngọa hổ vô số, chẳng biết khi nào lại xuất hiện một vị cường giả chấn động tứ phương đáng sợ thế này.

- Các hạ...

Thái Thương viện trưởng hơi do dự, muốn lên tiếng nhờ vả dì Tịnh ra tay giúp Bắc Minh Long Côn. Lão biết Vô Lượng lão tổ chưa chắc có thể đánh bại Bắc Minh Long Côn, nhưng lỡ như có biến cố gì, thì thật không hay. Bắc Thương linh viện có tư cách ở trong nhóm Ngũ Đại Viện cũng nhờ có sự tồn tại của Bắc Minh Long Côn, người kia có mệnh hệ gì thì địa vị của Bắc Thương linh viện sẽ không còn nữa.

Dì Tịnh vẫn lẩm bẩm:

- Bắc Minh Long Côn của các vị đã chạm đến ngưỡng Địa Chí Tôn, tu luyện thêm một thời gian đột phá là tất nhiên. Cả hai giao chiến, càng đánh thì Bắc Minh Long Côn càng chiếm thượng phong.

- Nhưng mà Mục Trần đã tu luyện ở Bắc Thương linh viện các ngươi, thì đã được các vị chiếu cố chăm sóc, ta cũng nên cảm tạ một chút.

Bây giờ nàng chỉ là linh thể, chân thân không thể đi được, không ở lâu bên cạnh Mục Trần, thêm một chút ảnh hưởng cho Mục Trần tu luyện dễ dàng ở Bắc Thương linh viện thì chỉ tốt không xấu, ban cho một chút ân tình cũng là lẽ nên làm.

- Đa tạ!

Thái Thương viện trưởng mừng rỡ chắp tay cung kính.

Dì Tịnh khoát tay:

- Sức mạnh còn lại trong linh thể này của ta, có lẽ cũng chỉ đủ dọa cho Vô Lượng lão tổ chạy mất mà thôi.

Nàng lắc mình, hóa thành một luồng sáng rực rỡ bắn lên biển mây trùng trùng, chớp mắt đã đi mất khỏi tầm mắt.

Mọi người định thần chăm chú nhìn lên, hôm nay may mắn được mở rộng tầm mắt.

Dao động linh lực trên chín tầng mây thình lình bùng nổ, cuồng phong dữ dội, linh khí bạo động, chiến đấu trở nên khốc liệt hơn nhiều.

"Ầm!"

Trong tiếng sấm sét ầm ầm, có một tiếng la hét kinh hoảng:

- Ai? Các hạ, ta là Vô Lượng lão tổ của Vô Lượng đại lục....

Lời còn dưa chứt, linh khí trên trời cao đã bùng nổ càng thêm dữ dội.

"Gràooo!"

Vô Lượng lão tổ gầm lên giận dữ, la hét liên hồi. Trùng trùng các tầng mây trên cao bị đánh xé tan tành, mọi người có thể nhìn thấy luồng sóng xung kích bùng nổ kinh thiên.

Vô Lượng lão tổ liên tiếp bại lui.

- Các ngươi... các ngươi cấp nhớ kỹ lão tổ ta, ta sẽ không bỏ qua đâu!

Vô Lượng lão tổ nổi giận mà hoảng sợ la lên, hắc minh hải cuồn cuộn rút về, rồi một bóng người chật vật khó khăn chui vào không gian vỡ nát biến mất.

Vô Lượng lão tổ đến từ Vô Lượng đại lục đã bị dọa chạy mất!

Mục Trần liếm môi. Thực lực của mẫu thân thật khủng bố, bản thân hắn cũng có tiềm chất cường giả di truyền. Ý tưởng xuất hiện trong lòng, bất chợt nghĩ đến chuyện khác làm hắn sa sầm nét mặt. Mẫu thân mạnh mẽ như thế, vẫn không thể kháng cự phải lựa chọn rời xa hắn và phụ thân.

Chủng tộc có thể khiến mẫu thân phải quyết định như vậy, thì cường đại đến cỡ nào mới được chứ?

Mục Trần cảm thấy nặng nề vô cùng, nhưng rồi hắn lại trở nên kiên định. Bất kể chủng tộc kia có cường đại ra sao, hắn tin có một ngày hắn sẽ đủ mạnh mẽ để đưa mẹ ra khỏi nơi đó!

Hai luồng sáng từ trời cao hạ xuống, dì Tịnh và Bắc Minh Long Côn hiện ra. Lão trọc đang kinh nghi chấn động, lên tiếng hỏi:

- Các hạ là mẫu thân của Mục Trần?

Dì Tịnh gật đầu xác nhận.

Bắc Minh Long Côn ngỡ ngàng. Trước đây Mục Trần gọi ra Phù Đồ tháp, lão đã đoán Mục Trần có quan hệ với bộ tộc nọ, bây giờ lại gặp được mẫu thân của hắn, tất cả đã hoàn toàn hợp lý.

- Thì ra là...

Bắc Minh Long Côn ôm quyền định vái chào.

Dì Tịnh liếc nhìn lão, lên tiếng:

- Việc này mong rằng sẽ không nói cho Mục Trần...

Bắc Minh Long Côn hơi nghi hoặc, Mục Trần nếu cũng có huyết mạch của chủng tộc, thì phải là thiên chi kiêu tử mới phải. Còn bộ dáng như thế này, cũng chẳng biết hắn có manh mối gì hay không. Nhưng có nghi hoặc gì, Bắc Minh Long Côn cũng khôn ngoan không hỏi nhiều, chủng tộc đó quá ư...

- Được, lão phu đã biết.

Bắc Minh Long Côn nhanh nhảu gật đầu.

Dì Tịnh không nói gì thêm, chuyện tình bên trong thế nào, dĩ nhiên không để cho người ngoài được biết. Nàng quay lại nhìn Mục Trần, bay

tới nắm lấy tay hắn, lúc này hào quang trên thân thể hắn đang dần tiêu tán.

- Mẹ!

Mục Trần cũng vội ôm lấy tay mẫu thân, lo lắng khẩn trương. Hắn cảm thấy dường như linh thể của mẹ không còn nhiều thời gian.

- Thái Thương viện trưởng, cho ta Mục Trần ở riêng một chút.

Dì Tịnh mỉm cười dịu dàng nhìn mọi người.

Ai nấy nghe vậy đều chắp tay lui đi, trả lại không gian yên tĩnh cho hai mẹ con.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 432: Lần Nữa Chia Lìa

Dì Tịnh giữ chặt Mục Trần hạ xuống một đỉnh núi. Nàng ngắm nhìn hài tử yêu dấu, gương mặt mang đậm nét anh tuấn của phụ thân hắn, lại có vẻ hiền lành của nàng.

- Mẫu thân lại sắp rời khỏi ta nữa sao?

Mục Trần khổ sở nắm tay nàng nấc lên từng tiếng.

Dì Tịnh nhẹ nhàng gật đầu:

- Vì chỉ là một linh thể để lại của mẹ, nên không thể ở lại lâu, vả lại có thể mang đến phiền toái cho con.

- Mẹ, người có thân phận gì? Hiện tại bị nhốt ở nơi nào? Người nói cho con biết đi, con hứa sẽ không lỗ mãng!

Mục Trần nghiến răng thì thào.

Dì Tịnh thở dài, vuốt ve gương mặt hài tử:

- Việc này, vẫn chưa đến lúc cho con biết. Vốn ta không mong con rời khỏi Bắc Linh cảnh, tuy như thế có lẽ con sẽ là một người bình thường, nhưng chắc chắn sẽ bình an, đó là mong muốn lớn nhất của ta.

- Như vậy thì vĩnh viễn cũng sẽ không gặp được mẹ. Từ nhỏ, cảm giác không có mẹ chẳng dễ chịu chút nào, vả lại ta biết cha cũng không dễ chịu, một mình nuôi nấng ta.

Dì Tịnh nghe vậy mà nao nao trong lòng, mắt ướt lệ:

- Đều do mẹ không tốt.

Đối với nàng, không gì có thể sánh được Mục Trần, hài tử năm xưa khi còn quấn tã mà nàng phải dằn lòng rời đi, ruột đau như cắt, nhưng không thể không xa con.

- Mẹ rất tốt mà, tuy nhiều năm nay không có mẹ bên cạnh, nhưng ít nhất còn có cha ở cùng. Nhưng mẹ có lẽ mới là người cô đơn nhất? Những gì mẹ đã làm, ta và cha đều biết rõ, chưa bao giờ trách cứ.

Vị cường giả bá khí áp đảo quần hùng Bắc Thương đại lục lúc này cũng không thể cầm được nước mắt. Quả thật đối với nàng, việc trượng phu và hài tử có thể hiểu cho nỗi khổ của nàng thì thật không còn gì hạnh phúc bằng.

Đứa bé năm xưa đã lớn, khiến cho nàng cảm thấy bao nhiêu năm cô đơn xa cách thật đáng giá.

- Mẹ yên tâm đi, bây giờ thì có lẽ ta còn quá yếu, nhưng không bao lâu nữa sẽ có ngày trở nên cường đại, bất chấp người có bị xiềng xích đến mức nào, ta cũng sẽ phá tan nó dẫn người về nhà!

Mục Trần nghiêm nghị lên tiếng, ánh mắt vô cùng kiên quyết.

- Còn nữa, mẹ lợi hại như vậy, mẹ phải tin tưởng con mới được!

Mục Trần cười nói.

Dì Tịnh mỉm cười, xoa đầu Mục Trần:

- Được rồi, ta tin! Nhưng có nhiều việc ta sẽ không nói bây giờ, đợi đến khi con trưởng thành chân chính cường đại, thì tự nhiên sẽ biết thêm được nhiều việc.

Mục Trần gật gù vâng lời.

Dì Tịnh vẫy tay gọi Linh Khê và Lạc Li đang ở xa xa, cả hai lắc mình lướt đến đứng cạnh Mục Trần.

- Linh Khê, từ nay mong ngươi hãy săn sóc Mục Trần, xem như là tỷ tỷ của hắn, nếu không nghe lời cứ thẳng tay mà trị. Bây giờ hắn chẳng phải đối thủ của ngươi.

Dì Tịnh mỉm cười dặn dò.

Mục Trần cười xấu hổ, Linh Khê và Lạc Li đều cười khúc khích.

- Dì Tịnh, yên tâm đi! Ta sẽ không cho hắn làm càn đâu.

Linh Khê gật đầu quả quyết.

- Mục Trần, con cũng đừng bao giờ xem nhẹ Linh Khê. Phù Đồ linh quyết chia làm hai quyển âm dương, con luyện quyển dương, Linh Khê luyện quyển âm. Công pháp này rất đặc biệt, dương chính âm phụ. Ở chỗ của ta, những người tu luyện âm quyển được gọi là kẻ hầu, linh lực của họ có ích lợi rất lớn cho những người tu luyện quyển dương. Nhưng... mẹ không muốn con dùng phương pháp đó, biết chưa?

Dì Tịnh căn dặn Mục Trần, thần sắc cực kỳ nghiêm nghị.

Mục Trần quay sang nhìn Linh Khê đang đỏ mặt, hơi chột dạ, gật gù. Dường như phương pháp trước kia Linh Khê dùng cho hắn cũng giống giống như vậy, mặc dù cũng do hắn không biết, nhưng thật cũng cảm thấy nao nao.

Dì Tịnh vui vẻ mỉm cười:

- Bản lĩnh của cha ngươi không được tốt lắm, nhưng dạy dỗ ngươi thì thật ta rất hài lòng.

Dì Tịnh lại nhìn sang Linh Khê, dịu dàng nựng gò má của nàng:

- Trí nhớ của ngươi có lẽ không phải bị xóa đi, mà bị phong ấn. Dù vậy bây giờ ta không thể giúp ngươi phá phong ấn ngay được.

- Vì sao?

Linh Khê vội hỏi.

- Tính cách nha đầu ngươi ta còn không rõ sao? Những ký ức bị phong ấn đều có liên quan đến nơi ta ở, mà ta cũng không muốn cho ngươi biết được lúc này, nơi đó không thích hợp cho ngươi.

- Ta muốn đưa người ra khỏi đó!

Linh Khê rơm rớm nước mắt cất tiếng.

- Nếu thật sự muốn giúp ta, thì hãy chăm sóc Mục Trần cho tốt.

Dì Tịnh mỉm cười đáp lại.

Linh Khê trầm tư, lát sau chỉ đành gật đầu. Dì Tịnh cũng biết nàng không thể ngăn Linh Khê tìm kiếm ký ức kia, nhưng nói chung cũng kéo dài được một chút thời gian.

- Con là Lạc Li à?

Dì Tịnh nhìn sang cô gái yên lặng bên phải Mục Trần, hiền từ hỏi.

- Dạ.

Lạc Li liếc Mục Trần một cái, rồi cúi đầu gật gật.

- Mục Trần thật là có mắt nhìn, so với cha hắn tốt hơn nhiều.

Dì Tịnh hài lòng mỉm cười, cô gái trước mặt còn nhỏ tuổi nhưng khí chất không tầm thường, thật là khiến người ta luôn phải chú ý.

- Dạ không, dì Tịnh rất lợi hại, người cũng là mục tiêu mà ta hướng tới.

Lạc Li đỏ mặt, líu ríu trả lời. Nàng cũng không xu nịnh gì, thật sự năng lực một tay áp quần hùng như thế khiến nàng rất xúc động và bội phục, nếu nàng có được năng lực thế kia, thì hoàn toàn có thể vực dậy Lạc Thần tộc đã suy thoái.

Dì Tịnh nắm tay Lạc Li, thoáng nhìn thanh Lạc Thần Kiếm trong vỏ, ánh mắt kinh ngạc một chút:

- Con là tộc nhân Lạc Thần tộc? Lạc Thương Khung là gì của con?

Lạc Li cũng giật mình trả lời:

- Đó là thái gia gia của con, nhưng đã tạ thế từ rất lâu, chẳng lẽ dì Tịnh đã từng gặp?

- Chưa gặp, nhưng chỗ của ta, bất kể những cường giả nào chỉ cần có năng lực hàng đầu Đại Thiên thế giới thì đều có ghi chép lại. Ta từng đọc được thông tin của Lạc Thương Khung, có hình vẽ của thanh kiếm này.

Lạc Li kinh ngạc vô cùng. Thái gia gia của nàng thực lực đã đến Thiên Chí Tôn, trong gia phả Lạc Thần tộc là cường giả oai phong đứng đầu, thế mà thông tin lại bị người khác thu thập được, khó mà thấy bình thường.

- Vậy mà Mục Trần cũng dụ dỗ được tiểu công chúa Lạc Thần tộc, hắn thật là cao tay a.

Dì Tịnh cười khanh khách, khiến cho gương mặt Lạc Li hệt như trái gấc chín. Mục Trần bên cạnh thì le lưỡi khoái trá.

- Thôi, thời gian của ta cũng đã hết....

Dì Tịnh thở dài, ánh mắt lưu luyến nhìn Mục Trần. Lúc này chia cách, chẳng biết bao lâu nữa mới nhìn thấy lại được hài tử bao năm nhung nhớ.

Mục Trần đau khổ nhìn linh thể càng lúc càng mờ đi, đôi mắt đỏ lên đầy nước:

- Mẫu thân, xin chờ ta! Mặc cho nơi nào đã vây khốn người, nó có đáng sợ lợi hại ra sao, tất cả những kẻ ngăn cản gia đình chúng ta đoàn tụ ta sẽ không tha. Đến lúc ta đủ sức mạnh, nhất định sẽ đón người về!

- Được!

Dì Tịnh sung sướng nhấn mạnh.

- Ta sẽ chờ con! Mục Trần, nhất định phải sống thật tốt!

Tay nàng nắm chặt lấy tay con trai, nhưng thân thể càng lúc càng mờ, rồi tiêu tán đi mất.

Mục Trần quỳ xuống, khấu đầu ba cái, lẩm bẩm:

- Mẫu thân cứ an tâm, một nhà chúng ta nhất định sẽ đoàn viên!

Gió nhẹ thổi đến, mang theo cái lạnh lẽo cách xa cho khung cảnh càng thêm thê lương.

.....

Một mảnh đất thần bí.

Trong không gian nơi đó, bầu trời lơ lửng vô số những tòa hắc tháp to lớn, hắc ám bao trùm thiên địa khiến cho khu vực này cực kỳ thần bí và quỷ dị.

Trung tâm vùng đất, một tòa tháp vạn trượng đứng sừng sững giữa không gian, đỉnh tháp xuyên thủng tầng mây mù hư vô.

Trong tầng cao nhất của tòa tháp, không gian u ám không làm cho nữ tử áo trắng bị che khuất. Thân hình nàng khẽ run lên, đôi mắt chậm rãi mở ra, một giọt lệ nhẹ nhàng lăn trên gò má.

- Mục Trần... con trai....

Giọng nỉ non thì thào đầy lưu luyến.

Nhưng giọt nước mắt còn chưa kịp chảy hết gương mặt, đã cấp tốc bốc hơi đi mất, thần sắc của nàng trở lại đạm mạc như cũ.

Không gian bên cạnh đột nhiên uốn éo bồng bềnh, một gương mặt già cỗi như cổ thụ từ trong bóng tối xuất hiện, giọng nói cất lên khá tức giận.

- Dao động khi nãy, là linh thể của ngươi? Ngươi còn che giấu nghiệt chủng cho đến lúc nào?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 433: U Ám Không Gian

Gương mặt già nua nhăn nhúm theo lời nói phẫn nộ, lão già nhìn chằm chằm vào nữ tử áo trắng, âm thanh như có sức công phá nện ầm ầm vào vách tháp.

Nữ tử áo trắng kia dĩ nhiên chính là mẫu thân của Mục Trần, nàng thản nhiên đáp lời lão già kia:

- Ta chẳng biết ngươi nói đến chuyện gì...

- Thanh Diên Tịnh, bây giờ mà còn dối trá sao chứ? Năm xưa dẫn theo một đứa cô nhi không có huyết thống gì với ngươi trở về, còn cho nó luyện âm quyển Phù Đồ thần quyết, định bịp chúng ta hử?

Lão già nọ lạnh lùng chất vấn.

Thanh Diên Tịnh trừng mắt lạnh lùng:

- Ta chưa bao giờ dùng Linh Khê để lừa bịp ai, cũng chưa bao giờ nói Linh Khê có quan hệ huyết thống với ta, chỉ là đám già cứng đầu cổ hủ ngu xuẩn các người tự động nghi ngờ mà thôi.

- Ngươi cho nàng tu luyện âm quyển Phù Đồ thần quyết, chẳng phải khiến cho chúng ta không chú ý đến ngươi sao? Để ngươi thừa cơ giấu diếm nghiệt chủng thật sự của ngươi!

Lão già nọ cũng tức giận đáp lại.

- Âm quyển Phù Đồ thần quyết do Linh Khê tự thân chọn lấy, ta không ép buộc gì cả. Trước đây dẫn nàng cũng về cũng không có tâm tư

gì, chỉ vì nó đáng thương nên có một chút trắc ẩn mà thôi. Đâu có người đám già đầu các ngươi trông gà hóa cuốc, một cô nhi cũng không buông tha!

Diên Tịnh gằn giọng.

- Thần mạch trong cơ thể ngươi rõ ràng đã bị tách ra một phần, dĩ nhiên là nghiệt chủng kia thừa hưởng. Trên cơ thể hắn nhất định là ngươi bố trí phong ấn, khiến chúng ta không dò la ra được!

- Thanh Diên Tịnh, ngươi là thần nữ bổn tộc, địa vị siêu phàm, thiên phú kinh diễm, trong vạn tộc Đại Thiên thế giới, chỉ có những thái cổ thần tộc như Ma Ha Thiên của Ma Ha thần tộc mới xứng đôi với ngươi. Nếu hai ngươi mà kết hợp, chẳng những mang lại lợi ích lớn cho bổn tộc, mà ngươi và Ma Ha Thiên cũng có thể phá vỡ quy tắc đột phá vấn đỉnh. Đến lúc đó, ngươi sẽ là vương của bổn tộc!

Gương mặt lão già vặn vẹo nhăn nhó vì phẫn nộ, nói như gào lên:

- Chẳng biết ngươi tại sao khi ra ngoài lại phải lòng một con giun con kiến nào đó, làm tổn hại thần mạch, còn hạ sinh nghiệt chủng, ngươi bỏ truyền thừa của bổn tộc nơi nào?

- Một con kiến hôi đó có đáng gì cho ngươi yêu thích? Chẳng lẽ có thể sánh với Ma Ha Thiên được hay sao? Hắn mới chân chính là vương giả. Ma Ha thần tộc trong tay hắn lần nữa phát huy rực rỡ, vốn ngươi cũng có thể làm được, nhưng kết quả lại như thế này! Ngươi không biết bổn tộc thất vọng vì dốc lòng bồi dưỡng ngươi hay sao?

Diên Tịnh nhíu mày:

- Ma Ha Thiên lợi hại thì ta phải yếu thích hắn? Đại trưởng lão, xem ra cái đầu cổ hủ của các ngươi không thể thay đổi được nữa, mọi thứ trong mắt các ngươi chỉ còn biết đến gia tăng sức mạnh bổn tộc, ngươi đâu còn biết cái gì là tình yêu.

- Thanh Diên Tịnh! Ngươi không rõ hay đã quên ý nghĩa tồn tại của bổn tộc? Ý nghĩa của tộc ta đối với Đại Thiên thế giới ra sao? Cái tình yêu cỏn con ích kỷ của ngươi, có thể xuất hiện trong bổn tộc ư?

- Đại trưởng lão, quá khứ của bổn tộc cũng là sự kiêu hãnh của ta, nhưng các ngươi cứ đắm chìm trong hào quang trước kia, chỉ khiến cho các ngươi thêm bảo thủ. Thử hỏi, trước khi chúng ta có thể kiêu ngạo như vậy, thì bổn tộc có những quy tắc như trưởng lão vừa nói hay không?

Diên Tịnh cũng chấn vấn ngược lại.

Trong tầng tháp u ám, lão nhân như trầm tư một chút, rồi nhẹ giọng nói:

- Xem ra ngươi thật sự đã bị cái gọi là tình yêu làm lu mờ lý trí, còn dám nghi ngờ sự kiêu hãnh của bổn tộc.

Diên Tịnh khẽ lắc đầu, tranh cãi với những kẻ bảo thủ này, quả thật chỉ uổng phí tâm cơ.

- Tuy ngươi hiện tại luôn bảo vệ nghiệt chủng kia, nhưng ta không tin có thể bảo vệ hắn cả đời khỏi tai mắt của chúng ta. Đến khi phát hiện được hắn, nhất định sẽ bắt lấy, lôi thần mạch trong cơ thể ra. Dù cho hắn cũng có huyết mạch của bổn tộc, nhưng dòng máu của phụ thân hắn quá hèn mọn, bổn tộc sẽ không chấp nhận hắn, chúng ta sẽ xóa sổ hắn đi!

Đại trưởng lão chậm rãi gằn từng tiếng.

"Ầm!"

Lời vừa nói xong, uy áp phẫn nộ bộc phát bất ngờ. Diên Tịnh trừng mắt giận dữ, khí thế lạnh buốt khiến cho không gian xung quanh chấn động kịch liệt như sắp sụp đổ.

- Thanh Diên Tịnh, ngươi không sợ vi phạm tộc quy sao?

Đại trưởng lão phẫn nộ quát lên.

Diên Tịnh hít sâu một hơi, đè nén khí thế ngập trời lại, nói từng chữ một:

- Đại trưởng lão, nhiều năm nay ta tự nguyện phịu phạt, những mong các ngươi có thể hiểu được vì sao ta phải làm như vậy, chứ không phải vì ta sợ các ngươi. Ta không muốn bổn tộc xảy ra chuyện hao tổn gì, nhưng nếu các ngươi bất chấp tất cả lấy mạng hài tử mà ta yêu thương, thì đừng trách ta trở mặt vô tình. Dù cho các ngươi có thể giết chết ta, thì ta cũng không cho các ngươi được sống yên lành thoải mái. Ít nhất, ta cam đoan chính lão là kẻ sẽ cùng ta vẫn lạc!

- Thanh Diên Tịnh, ngươi thật to gan!

Đại trưởng lão nổi giận gào lên, gân xanh gân đỏ nổi lên cuồn cuộn, một khí thế đáng sợ không kém bùng phát, không gian càng thêm băng hoại.

Nhưng Diên Tịnh chẳng hề sợ hãi, trừng mắt đối mặt đại trưởng lão.

"OOng."

Thình lình không gian nơi đó bồng bềnh gợn sóng, vài gương mặt già cỗi theo đó cũng xuất hiện, thần thái khác nhau.

- Đại trưởng lão, ngươi bình tĩnh một chút đi.

- Tiểu Tịnh thật là, đâu cần phải chọc giận đại trưởng lão như vậy.

Những người vừa tới liền cất tiếng hòa giải song phương.

- Chư vị trưởng lão, ta chỉ vô tình mạo phạm, nhưng quy tắc cổ hủ thì nên thay đổi. Huyết mạch bổn tộc chẳng lẽ cao quý ngay từ ban đầu hay sao? Tổ tiên chúng ta chẳng phải bắt đầu đầu từ một gia tộc bình thường, dốc hết tài năng, trải qua khổ luyện mới có tư cách vấn đỉnh thế giới hay sao?

- Thế thì tại sao bây giờ chúng ta lại khinh thường những kẻ không có gia thế xuất chúng? Hài tử của ta, ai dám khẳng định sẽ không xuất sắc hơn ta?

- Hừ, thành tựu của ngươi hiện tại chẳng phải do bổn tộc bồi dưỡng hay sao? Nghiệt chủng kia không có trợ giúp, không có bối cảnh, thì có được thành tựu gì? Thần mạch ở trong cơ thể nó chỉ là lãng phí!

Đại trưởng lão căm giận phủ định.

- Đại Thiên thế giới, vô số những cường giả hàng đầu cũng không ít người nổi bật. Dù họ xuất thân hèn mọn, thậm chí còn đến từ hạ vị diện, bọn họ có bối cảnh gia thế ra sao? Nhưng họ có kém cạnh những cường giả hiển hách hàng đầu ư? Ngay cả Ma Ha Thiên thiên tài kinh thế tuyệt diễm trong miệng các ngươi, năm xưa mưu đồ công chiếm Hỏa vực vô tận, kết quả thế nào? Chẳng phải bị Viêm Đế bức lui? Trên Đại Thiên thế giới, ngoài Viêm Đế còn có Võ Tổ của Võ cảnh, Thanh Sam Kiếm Thánh của Kiếm vực, Thủ Mộ Nhân nơi Bất Tử Địa.....

Diên Tịnh sắc mặt bình tĩnh, lần lượt kể ra những cường giả uy danh lừng lẫy.

- Những cường giả kia khi mới bắt đầu bước chân trên con đường sức mạnh, nào ai có bối cảnh hùng hậu? Cái bọn họ có chính là tâm định cường giả chân chính, mới có thể tỏa sáng nơi Đại Thiên thế giới mênh mông bao la. Đại trưởng lão, nếu ngươi cho rằng muốn trở thành cường giả chân chính, chỉ cần dựa vào tài nguyên bồi dưỡng mà thành, thì đã sai hoàn toàn rồi đó!

Đại trưởng lão biến sắc, giận đến tái mặt, muốn phản bác nhưng chẳng biết nói thế nào, chỉ hậm hực:

- Ngươi đừng có xảo biện, nói thế nào cũng không thể thay đổi nghị quyết của Trưởng Lão Đoàn.

Diên Tịnh nheo mắt:

- Quyết định thế nào là chuyện của các ngươi, và ta lựa chọn ra sao, sẽ là việc của ta. Bản thân ta cũng mang tình cảm sâu đậm với bổn tộc, nhưng nếu phải bị ép đến nước cờ kia....

Nàng bỏ lửng câu nói, chậm rãi nhắm mắt lại, không muốn nhiều lời tranh luận với mấy lão quái cổ hủ này nữa.

Đại trưởng lão tức tối hừ một tiếng, chỉ đành hậm hực bỏ đi. Không gian u ám dao động, những gương mặt già nua dần dần biến mất.

Lát sau, Diên Tịnh mở mắt ra, tay nắm chặt lại. Nàng thở dài ngao ngán. Những lời nói của nàng căn bản không đủ sức lay động những cái đầu ương ngạnh kia, bọn họ nhất định sẽ tiếp tục tìm kiếm tung tích Mục Trần. Nhưng có lẽ lời đe dọa của nàng cũng có chút tác dụng với họ, dù sao nàng cũng không phải là cái bình gốm, trong bộ tộc này cũng là cường giả đỉnh cấp. Chuyện gì xảy ra với nàng cũng sẽ khiến tộc chịu tổn thất vô cùng lớn.

Cường giả như nàng đây, thật sự không thể chỉ dùng tài nguyên là có thể bồi dưỡng ra được.

Do đó họ cũng không dám ép nàng quá mức, điều này sẽ tranh thủ cho Mục Trần một thời gian. Nếu Mục Trần chỉ lựa chọn trở thành một thường nhân an ổn ở Bắc Linh cảnh, nàng cũng thật vui mừng, vì sự an toàn của nó vẫn là điều nàng mong muốn nhất.

Nhưng hiện tại Mục Trần lại chọn con đường khác, hắn đã lớn, không còn là đứa trẻ quấn tã năm nào. Từ Bắc Linh cảnh nhỏ nhoi mà tiến tới, gia nhập một trong Ngũ Đại Viện lừng lẫy. Nàng thấy hắn thật sự xuất sắc, nhanh chóng giải phóng tiềm năng, con đường tương lai của hài tử không chừng sẽ còn vĩ đại hơn cả mẫu thân.

Đối với việc đó, nàng lo sợ nhưng cũng hãnh diện, hài tử của nàng không tầm thường thấp kém, thì một ngày kia những kẻ đó sẽ bị hắn kinh sợ.

Đó chỉ là vấn đề thời gian.

Cường giả chân chính cần phải có thời gian để ma luyện, rồi một ngày kia sẽ chói sáng giữa quần hùng Đại Thiên thế giới.

Diên Tịnh thì thầm nỉ non.

- Mục Trần, con đã chọn con đường này, thì ta sẽ hết lòng ủng hộ con. Mẫu thân ở đây sẽ chờ đợi ngươi danh chấn Đại Thiên thế giới!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 434: Diệt Long Ma Cung

Trận chiến giữa Bắc Thương linh viện và Long Ma Cung, kết thúc với phần thắng tạm nghiêng về phía linh viện, Bắc Thương đại lục tạm thời yên ắng.

Trước đó không ai dám nghĩ Long Ma Cung lại đột nhiên khai chiến, thế nhưng những biến cố xảy ra trong trận đánh có thể dùng từ "phong hồi lộ chuyển" để miêu tả.

Vốn một cục diện hoàn mỹ được Long Ma Cung vạch ra, lại hoàn toàn bị phá sản vì sự xuất hiện của một vị nữ cường giả thần bí, kết cục lại khiến họ sứt đầu mẻ trán, sáu vị Chí Tôn ba chết ba trọng thương cuống cuồng bỏ chạy.

Chẳng những thế, vị cường giả kia còn ra tay cường hoành dọa lui Vô Lượng lão tổ đã đạt cấp độ Chí Tôn cửu phẩm, bản lĩnh vô song khiến ai nấy kinh hồn bạt vía.

Long Ma Cung tan tác, thanh thế tuột dốc không phanh, dù vẫn còn đến ba vị Chí Tôn, địa vị vẫn cao hơn những thế lực hàng đầu đại lục, nhưng không còn khả năng sánh ngang với Bắc Thương linh viện được nữa.

Phạm vi thế lực Long Ma Cung theo đó cũng nhanh chóng co cụm lại, địa bàn bỏ trống, sợ hãi rút lui về bản doanh. Dù chưa ai hành động, nhưng họ biết được Bắc Thương linh viện sẽ không bỏ qua cơ hội tiêu diệt địch thủ.

Đúng như dự đoán, vài ngày sau, Bắc Thương linh viện huy động rất nhiều trưởng lão, hầu hết cao tầng đều xuất binh, thanh thế kinh thiên động địa, các thế lực khắp nơi nghe tiếng mà kinh hãi. Nhiều năm nay Bắc Thương linh viện như một con mãnh long yên mình lặng ngủ, vẻ hiền hòa bàng quang không đụng chạm đến xung quanh, không ai thấy được nanh vuốt của nó sắc nhọn ra sao, khiến nhiều kẻ dần dà trở nên không còn e sợ lực lượng chân chính của nó.

Đến lúc này, tất cả đều phải kinh hãi.

Họ thấy rõ lúc mà con quái vật ấy nhe nanh múa vuốt, thì nó đáng sợ ra sao.

Bắc Thương linh viện huy động lực lượng truy quét hang ổ Long Ma Cung, các phân cung nhanh chóng bị xóa sổ, sĩ khí tan rã, nhiều kẻ bội phản Long Ma Cung giơ tay đầu hàng.

Thậm chí cường giả cao tầng như Hắc Long Chí Tôn cũng biệt tăm không xuất hiện, thì những kẻ khác nào dám ngang ngạnh chống cự với Bắc Thương linh viện?

Chỉ trong ba ngày, gần hết các phân cung trên Bắc Thương đại lục bị phá hủy tan tành, toàn bộ các nhánh tiến công của Bắc Thương linh viện nhanh chóng đổ về tổng đà Long Ma Cung, một tòa cung điện viễn cổ trong lòng đất.

Thế tiến như chẻ tre, đến đây thì Bắc Thương linh viện bị chặn lại, vì tập hợp toàn bộ lực lượng còn lại của Long Ma Cung đều ở nơi này, phòng ngự lớn nhất chính là tòa linh trận cổ đại.

Linh trận thượng cổ này rất mạnh mẽ, đồng thời muốn vận hành nó cũng cần có ít nhất năm vị Chí Tôn áp trận. Năm xưa Long Ma Cung đại bại, Bắc Thương linh viện cũng truy sát đến đây, nhưng thời điểm đó cho dù Bắc Minh Long Côn đích thân ra tay cũng không phá nổi linh trận kia, đành phải thu binh trở về, dẫn đến sự tình mấy hôm trước.

Có vết xe đổ năm xưa, Thái Thương viện trưởng lúc này đã quyết ý xóa sổ Long Ma Cung, mệnh lệnh ban ra, công kích bắn phá liên hồi từ cường giả nhiều hướng nhằm phá hủy linh trận thượng cổ kia.

Dù vậy cũng không có mấy hiệu quả, dù cho Long Ma Cung chỉ còn lại ba vị Chí Tôn, khó lòng phát huy hết uy lực của linh trận thượng cổ, nhưng chừng đó cũng đã khiến kẻ tấn công phải tiêu hao không ít mà chưa đắc thủ.

Thái Thương viện trưởng nhận thấy tấn công vô ích, liền cho người gọi ngay Linh Khê đến. Thông thường Linh Khê khó mà quan tâm đến những việc tranh đấu của linh viện, nhưng với Long Ma Cung, nàng lại rất sẵn sàng, vẻ mặt đằng đằng sát khí lập tức tới ngay. Hẳn nhiên sự việc vài ngày trước khiến lòng oán hận của nàng chẳng kém Thái Thương viện trưởng.

Linh Khê vừa đến, lập tức bắt đầu nghiên cứu tòa linh trận thượng cổ, thành tựu linh trận của nàng so ra kém Diên Tịnh không ít, nhưng so với bất kỳ Linh Trận sư nào ở đây, thì nàng vẫn không có đối thủ. Vài ngày sau, nàng đã có thể tìm ra một vài quy luật trong linh trận thượng cổ kia.

Trong lòng đất u ám, dao động ngập trời, một cung điện nguy nga uốn lượng dưới nền đất như con ma long cuộn mình nằm đó. Một quầng sáng lớn bao phủ lấy cung điện, mờ đục đầy hoa văn như một chiếc mai rùa chụp xuống, dáng vẻ rất nặng nề.

Không gian phía ngoài, Linh Khê yên lặng đứng giữa không trung, lãnh đạm nhìn vào linh trận thượng cổ. Chợt nàng quay sang hỏi Thái Thương viện trưởng:

- Đã chuẩn bị những thứ ta dặn hết chưa?

- Ừm, đủ rồi!

Thái Thương viện trưởng gật đầu.

- Bắc Minh tiền bối, đợi khi linh trận thượng cổ bị đảo loạn, phiền ngài ra tay, lúc đó chắc chắn sẽ phá được!

Linh Khê cung kính quay sang Bắc Minh Long Côn.

- Được!

Bắc Minh Long Côn sung sướng gật đầu, xoa xoa bàn tay, ánh mắt nhìn xuống dưới cực kỳ lạnh lẽo.

Linh Khê giơ cao tay, phất xuống:

- Hành động!

"Ầm!"

Cường giả Bắc Thương linh viện phía sau bùng phát sức mạnh, những luồng linh lực liên miên công kích bắn phá khiến lòng đất sáng rực như mặt trời.

Công kích như mưa rơi xuống linh trận thượng, khiến nó nổi lên những trận sóng gió liên hồi.

Hoa văn ở những chỗ bị công kích nhạt đi một chút.

Linh Khê tiếp tục phất tay.

Thái Thương viện trưởng, Mạch U điện chủ, Chúc Thiên trưởng lão... những trưởng lão thực lực Chí Tôn lúc này mới phát động công kích, linh lực bùng nổ còn khủng bố hơn, những công kích hung mãnh tập trung vào khu vực hoa văn bị nhạt đi.

"Uỳnh uỳnh!"

Khu vực đó, hộ tráo linh trận dao động uốn éo càng dữ dội hơn nữa, những công kích như thiết bảng gần như đâm thủng vào trong....

Những cột sáng linh lực cắm vào, như đang chặn đứng sự vận hành của linh trận, nhất thời hộ tráo khổng lồ trở thành một màu đen, dao động hỗn độn bất ngờ, chỗ bị công kích như nứt ra một lằn.

- Bắc Minh tiền bối!

Linh Khê trừng mắt quát.

"Ầm!"

Bắc Minh Long Côn lướt tới, nháy mắt xuất hiện ngay chỗ vết nứt trên hộ tráo, quyền kình hung hãn đánh tới, nắm đấm như núi đổ đập vào vết nứt.

"Đùng!"

Không chỉ vị trí vết nứt, mà cả tòa linh trận rung chuyển. Thái Thương viện trưởng vui mừng nhìn thấy những vết nứt lan tràn từ chỗ Bắc Minh Long Côn vừa đánh vào, cấp tốc phủ kín hộ tráo linh trận.

"Bang!"

Thình lình một tiếng vỡ tan thanh thúy, khiến cho linh trận hoàn toàn hỏng mất, sóng xung kích bùng nổ khiến các cường giả bên ngoài đều bị đẩy lui đi.

"Uỳnh! Uỳnh!"

Còn Long Ma Cung thì bị chính lực xung kích đó hủy diện, cung điện tầng tầng sụp đổ, vô số kẻ bị sức công phá mãnh liệt chấn nổ tan xác.

Khung cảnh thảm thương đổ nát, vô số những tiếng la thảm, tiếng rên xiết vang vọng từ trong tàn tích cung điện.

Thái Thương viện trưởng, Bắc Minh Long Côn đảo mắt tìm kiếm trong phế tích, chẳng hề thấy bóng dáng đám cường giả như Hắc Long Chí Tôn, khẽ nhíu mày.

- Bên kia có dao động linh trận!

Linh Khê đột nhiên chỉ vào trung tâm cung điện.

Bắc Minh Long Côn lắc mình, xuất hiện ở không gian phía trên trung tâm, quét mắt nhìn kỹ. Chợt lão biến sắc, vực sâu bên dưới tràn ngập huyết tinh, như một biển máu tanh hôi, hung sát lực ào ào tuôn ra.

Phía trên biển máu, mười mấy người đang ngưng tụ hung sát lực, hợp sức hình thành một linh trận màu đỏ máu dưới chân họ.

Trong số đó có cả Hắc Long Chí Tôn, sắc mặt đang xanh trắng tái nhợt, ngay khi nhận thấy sự hiện diện của Bắc Minh Long Côn, thì mặt trắng nhách không còn giọt máu.

- Chặn chúng lại, đó là linh trận truyền tống xuyên không gian! Chúng muốn bỏ trốn!

Linh Khê quát lên.

Nàng còn chưa nói hết, Bắc Minh Long Côn đã ra tay, chưởng kình hùng hổ mang theo vô số lông vũ bắn phá không gian, nhanh như chớp xuyên thủng từng người bên dưới.

Năng lượng trong lông vũ bá đạo tuyệt luân, ngay khi xuyên qua cơ thể họ, cũng theo đó chấn vỡ luôn cả Thần Phách.

Hắc Long Chí Tôn và hai tên Chí Tôn còn lại đều biến sắc, căm hận nhưng chỉ đành cố gắng tránh né, tay thay đổi ấn pháp, tinh huyết từ biển máu bên dưới bắn lên, linh trận phát sáng đỏ rực bao phủ lấy họ.

- Ha ha, Thái Thương! Các ngươi muốn diệt Long Ma Cung ta cũng đâu dễ như vậy. Còn núi xanh không lo thiếu củi, lần này các ngươi may mắn, nhưng bọn ta sẽ trở lại tính sổ, huyết tẩy Bắc Thương linh viện!

Huyết quang phủ kín lấy toàn thân, Hắc Long Chí Tôn mừng rỡ hét lớn.

- Các ngươi cũng không đi đâu được!

Bắc Minh Long Côn như chớp lóe lên, quyền chưởng liên tiếp đánh ra ngay khi xuất hiện ở trên biển máu, công kích mạnh mẽ xuyên qua lớp màn tinh huyết, đánh vào thân thể cả ba người.

- Hự!

Hắc Long Chí Tôn hộc máu, linh lực trong người tản mát, nhưng lúc đó huyết quang sáng rực, không gian uốn éo biến dị, ba người lập tức biến mất.

Bắc Minh Long Côn trừng mắt, giơ tay quơ quào chụp trong không gian hỗn loạn, rồi kéo mạnh trở về.

Máu tươi tuôn xối xả, những tiếng la rên thảm thiết vang vọng. Bắc Minh Long Côn tức tối hừ một tiếng, rồi rút tay lại, theo đó là ba cánh tay đẫm máu.

- Bọn chúng chạy rồi?

Thái Thương viện trưởng cấp tốc lao tới.

- Ta chấn cho không gian truyền tống rối loạn, trọng thương bọn chúng, phế mỗi đứa một tay. Cho dù có may mắn truyền tống thành công, e rằng cũng thảm trọng, khó mà để lại hậu họa.

Bắc Minh Long Côn lắc đầu quả quyết.

- Long Ma Cung đã bị hủy, cho dù Hắc Long Chí Tôn còn sống, thì cũng như chó lang bạt, chẳng còn cơ sở để gầy dựng nữa.

Thái Thương viện trưởng cũng cười, thần sắc trở lại bình thường. Rốt cuộc đã nhổ cỏ tận gốc Long Ma Cung khỏi Bắc Thương đại lục.

Từ nay về sau, trên Bắc Thương đại lục, sẽ không còn thế lực nào tên gọi Long Ma Cung nữa!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 435: Linh Viện Giải Thi Đấu Chuẩn Bị

Hành động tiêu diệt Long Ma Cung chỉ trong vòng mười ngày, đến khi đông đảo cường giả Bắc Thương linh viện rút trở về, các thế lực trên khác mới biết được cuộc chiến tranh bá của hai thế lực bá chủ Bắc Thương đại lục đã kết thúc. Kết quả, Long Ma Cung hoàn toàn biến mất...

Cũng may Bắc Thương linh viện không có tâm xưng bá, nếu không e rằng ngôi vị bá chủ Bắc Thương đại lục lúc này đã không còn ai can đảm tranh chiến với họ.

Sau khi nhìn thấy được lực lượng hùng hậu siêu việt của Bắc Thương linh viện, những thế lực nhất lưu lúc này mới thực sự cân lại trọng lượng của họ trong lòng. Lão hổ im lìm say ngủ bao năm nay, thực lực cực kỳ khó lường, chớ dại mà chọc ghẹo để nó giương nanh múa vuốt.

Chiến quả đưa về, vô số đệ tử trong Bắc Thương linh viện hoan hỉ reo hò. Bao năm nay mỗi khi có đệ tử ra ngoài đại lục rèn luyện, đều phải chịu uy hiếp bởi cường giả Long Ma Cung. Mấy người không may chạm trán Ma Hình Thiên, Ma Long Tử, căn bản không mấy ai còn sống trở về.

Nhưng bây giờ, "ông kẹ" đó đã hoàn toàn mất dạng trên đại lục, không ai còn phải lo lắng đến họ nữa.

Trong khu tân sinh, trên tiểu lâu nọ, Mục Trần đang ngồi thảnh thơi ở ban công, lắng nghe tiếng reo hò vang dậy khắp Bắc Thương linh viện. Bất chợt hắn ngẩng lên nhìn vào không trung xanh thẳm, một đàn hạc bay ngang cất tiếng kêu thanh nhã.

Đến Bắc Thương linh viện chỉ hơn một năm, nhưng hắn thấy rõ mình tăng trưởng nhanh chóng thế nào. Mới bước vào, hắn chỉ là một tiểu tử Thần Phách cảnh, còn hiện tại đã là cường giả Thông Thiên cảnh, danh vọng cao ngất trong linh viện.

Tân sinh năm trước, năm nay đã lột xác trở thành ngôi sao sáng chói.

Mục Trần nhếch môi cười thầm. Chẳng biết tía nghe tin này, thì có vì hắn mà trở nên kiêu ngạo không nhỉ. Điều quan trọng nhất là hắn đã gặp được mẫu thân, dù chỉ là một linh thể của nàng. Hắn tin rằng một ngày kia sẽ có đủ khả năng hoàn thành lời hứa với phụ thân.

- Tía à, cứ an tâm đi! Ta nhất định sẽ dẫn mẹ về với lão!

Mục Trần lẩm bẩm.

- Còn đang nhớ dì Tịnh à?

Đột nhiên có tiếng hỏi dịu dàng cất lên, Mục Trần quay lại liền bắt gặp người con gái da trắng trong tà váy đen tuyền, gương mặt thanh tú xinh đẹp như một chiếc bình sứ quý giá, khiến người ta chạm vào là không nỡ buông ra.

Mục Trần bất giác run lên. Một năm qua, người con gái kia càng ngày khí chất càng thể hiện rõ, dáng người càng ngày càng xinh đẹp hơn, ngực to mông nở, chân dài miên man, da trắng muốt.....

Hắn lớn lên, người ta cũng trưởng thành, chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn.

Tà hỏa trong tâm Mục Trần bắt đầu rục rịch.

Lạc Li liếc nhìn đôi mắt gian xảo đang chạy lên chạy xuống của hắn, rõ ràng là có thêm một ngọn lửa hừng hực, khiến nàng đỏ mặt một chút. Cái tên dê xồm này càng ngày càng không giấu tà tâm đối với nàng mà.

- Nhìn còn chưa đủ sao?

Lạc Li đanh đá chặn lại ánh mắt càn rỡ của hắn.

Mục Trần lao tới vươn tay ôm eo nàng, môi kề vào vành tai khẽ nói:

- Tiểu Lạc Li à, nàng xem mẹ ta thích nàng như vậy, khi nào thì chúng ta cho mẹ một đứa cháu đây?

Lạc Li ngẩn ra, nhất thời mặt đỏ như mận chín, xấu hổ vô cùng. Cái tên này càng lúc càng lấn tới, chuyện như vậy mà cũng dám nói!

Mục Trần cười khoái trá, định bông đùa thêm vài câu, chợt thấy bàn tay Lạc Li nắm chặt chuôi kiếm, "choang" một tiếng kiếm đã xuất vỏ phân nửa, kiếm quang ập tới kề vào cổ Mục Trần, cái lạnh từ thân kiếm khiến hắn run rẩy dựng tóc gáy.

- Khục...

Mục Trần ho khan, cẩn thận đẩy tay Lạc Li ra, nhất thời gương mặt phẫn nộ.

Lạc Li tức giận trừng mắt, nhưng thấy Mục Trần cũng phẫn nộ, bỗng nhiên tra kiếm lại vào vỏ, rồi đôi môi mềm mại khóa chặt lấy miệng Mục Trần.

Biến cố bất ngờ khiến hắn sững sờ.

Lạc Li co tay nện hai đấm vào ngực Mục Trần, đẩy hắn ra, đỏ mặt mỉm cười hắng giọng:

- Đừng có tác quái, viện trưởng gọi chúng ta qua đó.

- Viện trưởng cho gọi chúng ta?

Mục Trần ngạc nhiên.

- Về vấn đề Bắc Thương Môn. Còn chưa tới nửa năm nữa là đến đại tái linh viện, phải chuẩn bị cho thật kỹ, dốc sức tăng cường thực lực.

Lạc Li nhẹ giọng nói.

Mục Trần nhíu mày. Bắc Thương linh viện tuy cũng là một trong Ngũ Đại Viện, nhưng nội tình kém nhất, nhiều năm qua thành tích trong đại tái cũng không khá khẩm cho lắm, nếu năm nay vẫn như vậy thì e rằng phải nhường lại danh hiệu cho những linh viện cường đại khác xứng đáng hơn. Mặc dù Ngũ Đại Viện cũng chỉ là một danh hiểu, nhưng đối với linh viện thì nó thật sự rất quan trọng.

- Ừm, đi nào.

Mục Trần gật đầu, nắm tay Lạc Li, cả hai bay đi hướng về tòa đại điện trung tâm.

Khi hai người đến nơi, Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông, Tô Huyên, Hạc Yêu, Triệu Thanh Sam... toàn bộ thập cường Thiên bảng đều đã có mặt. Phía trước còn có Thái Thương viện trưởng, Bắc Minh Long Côn và năm vị thiên tịch trưởng lão. Không khí có vẻ khá trịnh trọng.

Mọi người nhìn thấy Mục Trần, ánh mắt các đệ tử tỏ ra vừa phức tạp vừa khâm phục. Đại chiến Thánh Linh Sơn hiện rõ mồn một, Mục Trần đánh chết Ma Hình Thiên, xem như đã trở thành đệ tử mạnh nhất Bắc Thương linh viện, cho dù hắn chưa khiêu chiến vị trí bá chủ Thiên bảng của Trầm Thương Sinh, nhưng ai nấy đều biết hắn có năng lực đó.

Mục Trần và Lạc Li liếc nhìn nhau, rồi hai người hạ xuống cạnh Trầm Thương Sinh, chào hỏi mọi người.

Thái Thương viện trưởng mỉm cười hài lòng. Bao nhiêu năm nay mới lại thấy được một quái tài siêu đẳng xuất hiện trong linh viện của lão.

- Các vị đệ tử, hôm nay gọi các ngươi đến, chủ yếu là vì đại tái linh viện nửa năm sau.

Thái Thương viện trưởng thần sắc nghiêm nghị, chậm rãi nói:

- Hôm trước ta đã nói, vài năm trở lại đây, mỗi lần đại tái linh viện, chúng ta đều xếp chót trong Ngũ Đại Viện. Thậm chí một số linh viện nhất lưu khác còn có thành tích tốt hơn chúng ta. Đây chính là áp lực rất lớn cho Bắc Thương linh viện, nếu như nửa năm tới, thành tích của chúng ta cứ tiếp tục như vậy, thì danh hiệu Ngũ Đại Viện sẽ không còn thuộc về Bắc Thương linh viện chúng ta nữa.

Ai nấy đều trầm tư. Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông sắc mặt nghiêm trọng, họ tu luyện ở Bắc Thương linh viện cũng đã nhiều năm, rất có cảm tình với linh viện, kiêu hãnh vì được ở trong linh viện. Nếu Bắc Thương linh viện bị xóa đi danh xưng uy vọng "Ngũ Đại Viện", thì họ cũng khó mà chấp nhận được.

Bao năm nay vì Bắc Thương linh viện chú trọng công bình, không đặc biệt ưu đãi đệ tử có thiên phú tốt, cũng không ưu tiên đặc biệt cho những đệ tử siêu việt một địa vị và thân phận xứng tầm. Do đó nhiều đệ tử thiên phú kinh diễm với lòng dạ cao ngạo sẽ không chấp nhận gia nhập Bắc Thương linh viện, vì họ đến linh viện khác thì sẽ lập tức nhận được đủ loại đặc quyền ưu đãi.

Bốn linh viện kia nội tình sâu dày hơn, thời gian thành lập sớm hơn Bắc Thương linh viện sớm hơn nhiều. Tất cả đều có nơi một tu luyện đặc biệt cuối cùng, khiến cho thực lực đệ tử tăng cao, giúp những đệ tử thiên tài có bản lĩnh kinh người. Bắc Thương linh viện cũng có Bắc Thương Môn, nhưng nhiều năm trước đã đóng cửa vì một số lý do, khiến cho các đệ tử hàng đầu của linh viên không bì kịp những linh viện khác, rồi cuối cùng thành trò cười trong đại tái linh viện.

Nhưng lúc này Bắc Thương Môn đã sẵn sàng mở cửa trở lại, có lẽ cũng đủ cho họ thu hẹp cách biệt.

- Viện trưởng, không biết tứ đại linh viện kia có bao nhiêu đệ tử thuộc dạng cực kỳ xuất sắc?

Mục Trần hơi hơi trầm tư dò hỏi.

Thập cường cũng đau đáu nhìn về Thái Thương viện trưởng,v iệc này họ cũng rất muốn biết.

- Tứ đại linh viện có nội tình tốt hơn chúng ta, thu hút thiên tài nhiều hơn chúng ta, chẳng những thế còn có những thủ đoạn đặc biệt mời gọi thiên tài. Do đó cả về số lượng lẫn chất lượng, đệ tử ưu tú của Bắc Thương linh viện chúng ta vẫn là kém nhất.

- Và tứ đại viện có bốn người nổi bật nhất, cả bốn đều là tân sinh mới tiến vào linh viện chỉ hơn một năm...

Mọi người kinh ngạc ra mặt. Bắc Thương linh viện có một tên quái vật như Mục Trần đã là trăm năm hiếm thấy, không ngờ tứ đại viện cũng có nhân vật biến thái như hắn vậy sao?

Mục Trần nhẹ giọng hỏi dồn:

- Kẻ ở Thánh linh viện tên gọi là gì?

Thái Thương viện trưởng nhìn hắn chằm chằm, chậm rãi cất lên từng tiếng một.

- Cơ Huyền!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 436: Tân Sinh Tứ Đại Viện

Nghe thấy cái tên đó, Mục Trần chẳng hề ngạc nhiên, nhưng lại tỏ ra lạnh lẽo đáng sợ. cái tên này chẳng lạ gì với hắn, kẻ đó chính là nguyên do khiến hắn bị đuổi khỏi Linh Lộ giữa đường.

Nhưng hắn cũng không thể không công nhận kẻ kia là một thiên tài khó gặp, không chỉ thiên phú tu luyện siêu đẳng, mà thủ đoạn tâm cơ rất sâu, vượt xa những người cùng lứa. Ở cái nơi thiên tài tụ hội như Linh Lộ mà vẫn có thể tỏa sáng chói mắt.

Mục Trần gặp không biết bao nhiêu đối thủ trong Linh Lộ, nhưng khó chơi như Cơ Huyền thì chẳng có ai khác. Hai người giao đấu có thắng có bại, để rồi trận tâm kế cuối cùng Mục Trần bị trục xuất khỏi Linh Lộ kết thúc. Nói cách nào đó hắn đã thua mất một ván. Hậu quả của lần đó hắn cũng đoán được, nhưng không vì thế mà dừng tay, vì cô gái mà hắn thích bị ức hiếp.

Một hồi đại khai sát giới, đồ sát đầy huyết tinh chấn động Linh Lộ đã khiến hắn phải cáo biệt.

Có hoàn thành Linh Lộ hay không, lúc đó Mục Trần chẳng quan tâm, nhưng với Cơ Huyền đã đặt bẫy hắn, Mục Trần đã quyết ý phải giết!

Ai nấy đều cảm nhận được sát khí mơ hồ hơi toát ra từ cơ thể Mục Trần khi hắn nghe thấy cái tên đó, tuy mặt hắn không đổi sắc, nhưng mọi người đều thầm nghĩ. Chẳng lẽ hắn và tên Cơ Huyền kia có ân oán hay sao?

Lạc Li giơ tay khẽ nắm lấy bàn tay Mục Trần, giúp hắn bình tĩnh lại, hắn mỉm cười nhìn mọi người, nhưng nét băng lãnh còn đâu đó trong ánh mắt.

"Cơ Huyền, giao đấu trong Linh Lộ chẳng là gì, đại tái linh viện sắp tới nếu gặp ta thì đấu một trận sống mái đi. Lúc đó ta sẽ không cho ngươi một con đường nào để sống nữa..!"

"Ngươi muốn chơi, thì ta chơi với ngươi tới cùng!"

Thái Thương viện trưởng liếc nhìn Mục Trần, nói tiếp:

- Cơ Huyền, là do viện trưởng Thánh linh viện trực tiếp chiêu sinh. Một năm nay hắn nhận được vô số ưu đãi bồi dưỡng của Thánh linh viện, giúp hắn trở thành đệ tử dũng mãnh nhất, lần lượt đánh bại tất cả những cường giả lão sinh.

Mục Trần gật đầu, hỏi nữa:

- Còn ba viện còn lại?

- Võ linh viện, vị tân sinh kia tên gọi Võ Linh, hắn cũng từng tham gia Linh Lộ, gia gia của hắn chính là viện trưởng Võ linh viện.

- Võ Linh?

Mục Trần kinh ngạc ra mặt, cái tên này cũng không lạ, trong Linh Lộ đã từng chạm trán. Tên kia tinh thông đủ mọi kiểu đánh lộn, thủ đoạn hung hãn, thường xuyên gây chuyện, mỗi lần đều thương tích đầy mình, nhưng chỉ càng kích thích khoái cảm hiếu chiến.

Mục Trần từng giao đấu một lần, nhưng chẳng có ân oán gì, hai bên đều ăn vài quả đắng, rồi tự động lui đi. Sau đó còn gặp mặt hai ba lần, không xem là bằng hữu nhưng cũng coi như có giao tình. Thiên phú của kẻ kia hắn cũng biết một chút, Võ Linh đặt trong số thiên tài ở Linh Lộ cũng là kẻ hiển hách, chỉ không ngờ hắn có gia gia là viện trưởng Võ

linh viện. Bối cảnh như vậy mà vẫn tiến vào Linh Lộ trải nghiệm tôi luyện tàn khốc, tâm tính cũng rất khá.

- Thanh Thiên linh viện, vị tân sinh kia là Liễu Thanh Vân, tuy không tham gia Linh Lộ, nhưng thiên phú chẳng kém, vì hắn đến từ Phong linh tộc, địa vị của hắn trong tộc cũng không thấp, thực lực rất mạnh. Thông tin cho thấy ngày hắn vừa vào linh viện, đã đánh bại vài vị học trưởng xếp thứ hạng khá cao, tốc độ tinh tiến còn nhanh hơn cả Mục Trần

Thái Thương viện trưởng ngao ngán nói tiếp.

Mục Trần nhíu mày, xem ra tên Liễu Thanh Vân này là do Thanh Thiên linh viện đến tận Phong Linh tộc để chiêu mộ, bọn người kia vì thành tích sẵn sàng dùng mọi thủ đoạn...

- Còn Vạn Hoàng linh viện thì sao?

Trầm Thương Sinh cất tiếng hỏi. Vạn Hoàng linh viện đặc biệt nhất, vì ở đó chỉ tuyển nhận nữ đệ tử, nhưng chẳng ai dám xem thường các nàng, những nữ tử nơi đó đều là cường giả mạnh mẽ.

- Vạn Hoàng linh viện à... vị tân sinh kia cũng tham gia Linh Lộ, hơn nữa còn là người có tiếng tăm vang dội nhất. Địa điểm cuối cùng, chư vương tranh đoạt, nàng là người giành lấy linh quan trước những thiên tài mạnh nhất. Ngay cả Cơ Huyền cũng chỉ biết đứng nhìn. Dĩ nhiên, cũng vì trước đó hắn bị Lạc Li trọng thương, thành ra không còn tư cách tranh quan.

Thái Thương viện trưởng vuốt râu cười tủm tỉm nhìn lại cô gái bên cạnh Mục Trần Lạc Li, cười nói.

Mọi người kinh hãi nhìn qua Lạc Li, không ngờ giữa nàng và Cơ Huyền còn có một “trích đoạn” đầy tính sử thi như thế.

Lạc Li mỉm cười:

- Nàng ta chắc chắn là Ôn Thanh Tuyền! Một cô gái xinh đẹp phi thường, bản lĩnh cũng rất khó lường. Khi đó ta chủ yếu nhắm mục tiêu là triệt hạ Cơ Huyền, nên chưa giao đấu với nàng ta.

- Ôn Thanh Tuyền...

Mục Trần lặp lại cái tên không phải mới nghe lần đầu đó, nhưng hắn chưa một lần gặp mặt người kia, vì giữa chừng đã bị đá ra khỏi Linh Lộ. Đối với nàng ta hắn cũng rất tò mò, Linh Lộ có bao nhiêu đối thủ khó nhằn, vậy mà có thể cướp lấy linh quan, thế thì chẳng phải là kẻ đơn giản, chắc chắn Ôn Thanh Tuyền phải có bản lĩnh lợi hại phi thường.

Số đối thủ này không ai đơn giản.

- Hiện giờ Ôn Thanh Tuyền chính là đệ tử tiếng tăm nổi nhất Vạn Hoàng linh viện, rất lợi hại!

Ngay cả Thái Thương viện trưởng cũng tán thưởng:

- Cả bốn người đều là những nhân vật chỉ trong vòng một năm nổi lên cường hãn, tỏa sáng rực rỡ. Cũng may chúng ta còn có Mục Trần, so ra cũng không kém.

- Mục Trần và bọn họ, ai hơn ai kém?

Trầm Thương Sinh cười hỏi.

- Nếu luận thực lực, hiển nhiên Mục Trần yếu nhất.

Thái Thương viện trưởng cười xòa châm chọc:

- Nhưng mà bản lĩnh của tên này thì đâu chỉ xét thực lực bề ngoài mà được. Có lẽ phải đến lúc chân chính giao đấu, lúc ấy mới rõ ràng. Hơn nữa vẫn còn nửa năm, đây cũng là thời điểm bốn linh viện kia cấp tốc thúc giục tu luyện, mở ra vùng đặc biệt giúp cho đệ tử nhanh chóng tăng cường thực lực. Muốn xem ai mạnh ai yếu, thì nửa năm sau hẵng tính đi.

Mọi người ai nấy thở dài, tứ đại linh viện quá lợi hại, vốn cứ tưởng Mục Trần đã rất biến thái, không ngờ trong bốn linh viện kia cũng có những kẻ không kém gì hắn, và cũng giống như hắn đều là tân sinh. Dường như lần này tân sinh quá ư hung mãnh, Linh Lộ lần vừa rồi chẳng biết ở trong cái nơi bất phàm nào đây...

- Bốn người kia chỉ là bốn người tỏa sáng rực rỡ nhanh chóng nhất mà thôi, còn những lão sinh, cường giả đã lâu trong tứ đại viện cũng chẳng hề kém. Nói đến thì không chỉ có tứ đại viện mà thôi, còn cả những linh viện nhất lưu hàng đầu cũng rất lợi hại, nội tình của bọn họ chẳng kém cạnh Bắc Thương linh viện chúng ta bao nhiêu. Năm nay muốn có được thành tình tốt cũng không đơn giản.

Thái Thương viện trưởng thở dài lo lắng.

- Viện trưởng, đã vậy thì sớm một ngày mở cửa Bắc Thương Môn đi, chúng ta chờ đợi cũng nóng ruột lắm rồi.

Trầm Thương Sinh hừng hực chiến ý cất tiếng giục. Hôm trước Mục Trần đánh chết Ma Hình Thiên, khiến cho hắn cực kỳ chấn động. Hắn thấy được Mục Trần sớm muộn gì cũng nhanh chóng vượt qua hắn, trở thành bá chủ Thiên bảng, nhưng không ngờ lại quá nhanh như thế. Hắn cũng rất kiêu hãnh, không thể chịu đựng được cảm giác bị bỏ xa như thế, rất muốn mau chóng được tiến vào Bắc Thương Môn, bất chấp nơi đó tu luyện có nguy hiểm ra sao, nhất định hắn cũng phải vượt qua!

Đám người còn lại cũng giương ánh mắt thúc giục ra với Thái Thương viện trưởng. Chỉ còn nửa năm để tăng cường thực lực, thì phải tận dụng cho thật tốt để không phải mất thể diện nơi đại tái linh viện!

Thấy các đệ tử như thế, Thái Thương viện trưởng mỉm cười vui sướng:

- Được! Chúng ta đã chuẩn bị chu đáo, sáng ngày mai sẽ mở cửa Bắc Thương Môn!

Mọi người nghe vậy, rất hưng phấn và nôn nao.

Mục Trần chép miệng, hắn cũng rất thích thú với Bắc Thương Môn kia. Trong số những người ở đây thực lực của hắn yếu nhất, tuy đã giết chết Ma Hình Thiên, nhưng trả giá cũng thảm trọng. Hắn không thể mỗi lần gặp đối thủ lợi hại đều phải lao đầu vào lưỡng bại câu thương, trong khi đối thủ trùng trùng, kẻ nào cũng có thủ đoạn hơn người, lúc đó chênh lệch sẽ hiện ra rõ ràng.

Hắn phải dốc sức để nửa năm sau, thực lực phải đột phi mãnh tiến.

- Bắc Thương Môn mở cửa, tạm thời chỉ cho phép thập cường Thiên bảng tiến vào....

Bắc Minh Long Côn đột nhiên lên tiếng, rồi nhìn chăm chăm vào Mục Trần:

- Riêng Mục Trần, lần này không được vào....

Mọi người ngạc nhiên, cả hắn cũng sững sờ.

Bắc Minh Long Côn nhếch miệng cười, nụ cười bất giác khiến Mục Trần dựng tóc gáy.

- Nửa năm tới, ta sẽ có đặc huấn cho ngươi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 437: Bắc Thương Môn Mở Ra

- Đặc huấn?

Mục Trần méo mặt hỏi lại Bắc Minh Long Côn, cái khóe miệng cong cong nguy hiểm của lão khiến hắn bất giác lạnh người:

- Như vậy cũng không hay lắm đâu, chẳng phải Bắc Thương linh viện chúng ta lấy tôn chỉ đào tạo không ưu tiên sao? Tự dưng ta lại nhận đặc huấn cũng không hợp lý cho lắm?

Bắc Minh Long Côn trợn trừng hai mắt, cả giận:

- Bởi vì thực lực của ngươi kém cỏi nhất, mà cái Tụ Linh trận cấp 8 kia hiệu quả cũng không giúp ngươi đạt tới cực hạn được. Ngươi đừng có thừa dịp mà khoe khoang, nếu vừa rồi Thánh Linh Sơn ngươi biểu hiện kém cỏi, thì ta cũng mặc xác nhà ngươi.

Mọi người nghe vậy đều cười lớn, Trầm Thương Sinh vỗ vai Mục Trần:

- Bắc Minh đại nhân coi trọng ngươi như vậy, thì nên thành thật mà đi theo lão nhận đặc huấn đi, nhưng mà nửa năm sau chúng ta xuất quan, ngươi đừng để bọn ta bỏ xa quá đó. Lúc ấy đừng trách mọi người tìm ngươi mà luận bàn, ta thấy nhiều kẻ ở đây đang rất mong đến lúc được một cước đá ngươi xuống đó...

Lý Huyền Thông, Hạc Yêu, Triệu Thanh Sam nhìn qua, đúng là vẻ mặt chẳng mấy hảo ý. Một năm qua Mục Trần leo lên quá nhanh, quả nhiên khiến mấy kẻ kia gai mắt.

Tô Huyên bên cạnh cười khúc khích.

Mục Trần khổ não lắc đầu quay sang Lạc Li bên cạnh, tỏ ra tiếc nuối:

- Chẳng lẽ vậy là cả nửa năm không được gặp nàng sao?

Lạc Li đỏ mặt, liếc nhìn mọi người, nhưng rồi cũng dịu dàng trước vẻ lưu luyến của hắn:

- Không sao, nửa năm tới cứ tu luyện cho tốt, không có ta ở bên thì ngươi đỡ phân tâm. Nhưng ngươi đừng có nhân đó mà biếng nhác nhàn hạ, bằng không nửa năm sau sẽ bị ta bỏ xa lắm đó.

Mục Trần mỉm cười, cũng cảm thấy áp lực. Bắc Thương Môn rất có ích lợi cho đệ tử đại tăng thực lực, với thiên phú của Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông, Lạc Li lại dốc lòng tu luyện nửa năm, có lẽ đến khi xuất quan, không chừng đã vượt qua một hai ải Chí Tôn tam nan không chừng. Hắn mà không có tiến bộ lớn, thì quả là bị bỏ xa lắc.

- Thôi, hôm nay mọi người cứ về trước chuẩn bị chu đáo, sáng sớm mai tập trung sẵn sàng ở Bắc Thương Môn. Lần này mở cửa, thì phải đến nửa năm sau mới mở ra lại đó.

Thái Thương viện trưởng lên tiếng.

- Vâng!

Mọi người sung sướng đáp lời, rồi nhanh chóng rời đi.

Nhìn những đệ tử ưu tú nhất của linh viện, Thái Thương thở ra:

- Cứ xét theo thông tin hiện giờ, Ngũ Đại Viện, những đệ tử hàng đầu thì linh viện chúng ta xếp chót, chỉ có thể trông chờ vào nửa năm tới, xem đám tiểu tử này tiến bộ ra sao. Bắc Minh, nhất định không cho Mục Trần tiến vào Bắc Thương Môn sao?

Bắc Minh Long Côn gật đầu:

- Trong Bắc Thương Môn, linh lực cũng khá hùng hậu, nhưng lại không phải thích hợp tối ưu cho hắn. Nửa năm tới ta sẽ đặc huấn cho hắn một bước lên trời.

- Vậy phiền ngươi.

Có lời nói chắc nịch của Bắc Minh Long Côn, Thái Thương cũng an tâm. Nửa năm sau, thực lực những đệ tử đứng đầu của các linh viện đều tăng trưởng cực mạnh, ảnh hưởng trực tiếp đến việc xếp hạng các linh viện hàng đầu. Những kẻ nào không thể theo kịp, chắc chắn sẽ bị bỏ xa.

Lão không mong rằng Mục Trần sẽ nằm trong số đó.

.....

Sáng hôm sau.

Vẫn ở đại điện trung ương, Thái Thương viện trưởng thấy mọi người đã đến đủ, liền đi trước bay về một hướng trong Bắc Thương linh viện.

Mục Trần không được cho phép tiến vào Bắc Thương Môn tu luyện, nhưng cũng đi theo, một là tiễn Lạc Li, hai là thỏa chí tò mò với cái Bắc Thương Môn kia.

Đoàn người nhanh chóng tiến đến một khu vực được bảo vệ cực kỳ cẩn mật, một vùng núi rừng xanh um, trải khắp thiên địa là màn sương linh lực dày đặc. Linh khí nơi này đậm đặc chưa từng thấy, nhiều chỗ sương chảy thành dòng chất lỏng, lưu chuyển trong không khí, như con suối giữa trời cao, phong cảnh rất thần tiên.

Thái Thương viện trưởng phất tay, gió dữ thét gào, không gian trước mặt uốn éo biến dạng, hào quang sáng rực, rồi một linh trận khổng lồ xuất hiện.

Không gian méo mó mơ hồ mở ra một không gian biệt lập, có thể nhìn thấy linh lực đặc sệt mà bao la như biển lớn, dao động bồng bềnh

tản mát ra, dường như linh khí trong cả Bắc Thương linh viện đều từ nơi này mà ra, để cho tất cả đệ tử dùng tu luyện.

Đây chính là cơ sở căn bản của Bắc Thương linh viện.

- Tụ Linh trận cấp 8 thật dữ dội.

Mục Trần cất tiếng khen. Tụ Linh trận này đã tự hình thành không gian, cấp bậc linh trận kia chỉ có tông sư mới có thể bố trí ra được.

Thái Thương viện trưởng thay đổi ấn pháp, hào quang hội tụ phía trước, hình thành một cánh cổng thép cao cả trăm trượng đang đóng chặt. Trên cánh cổng, hoa văn huyền ảo phủ kín, như đang phong ấn nó lại, ngăn cách hải dương linh lực ở không gian bên trong.

- Đây là Bắc Thương Môn ư?

Trầm Thương Sinh tròn mắt nhìn cánh cổng lớn, trong lòng nôn nao.

Thái Thương viện trưởng bấm tay bắn ra một tia linh lực, lao thẳng vào cánh cổng lớn. Hoa văn mờ ảo trên cánh cổng lập tức sáng lên, ánh sáng lan tỏa khắp cổng thép.

“Uỳnh uỳnh uỳnh”

Thình lình cánh cổng đóng chặt vang lên những tiếng nặng nề, chậm chạp mở ra.

Hào quang chói sáng.

Linh khí dày đặc ào ào tuôn ra ngoài, quá mức mênh mông, hình thành phong bạo tung hoành khắp nơi, cấp tốc thoát ra khắp cả Bắc Thương linh viện, khiến nhiều đệ tử đang tu luyện nhất thời ngạc nhiên, linh khí thiên địa đột nhiên nhiều lên gấp mấy lần, và còn đang có dấu hiệu tăng thêm nữa.

- Mạch U điện chủ và Chúc Thiên trưởng lão sẽ giúp các ngươi tiến vào Bắc Thương Môn. Nếu có chuyện gì đó cảm thấy không hay, họ sẽ lập tức đưa các ngươi ra ngoài.

Thái Thương viện trưởng trịnh trọng dặn dò:

- Trong Bắc Thương Môn, linh lực bao la quá mức, một chút chuyển động trong đó cũng có thể dẫn đến trời sập đất vỡ, các ngươi tu luyện ở trong đó phải vô cùng cẩn thận.

- Vâng!

Đám đệ tử lập tức cung kính đáp.

- Đã sẵn sàng rồi thì tiến vào trong đi!

Thái Thương viện trưởng nhẹ nhàng phất tay.

- Đi!

Trầm Thương Sinh đi trước, lướt thẳng đến Bắc Thương Môn. Sau đó Lý Huyền Thông, Tô Huyên, Hạc Yêu và đám người còn lại cũng lục tục bay theo.

Lạc Li đi cuối cùng, vì nàng còn phải chia tay Mục Trần, mỉm cười:

- Ta cũng vào đây, nửa năm tới ngươi phải theo Bắc Minh tiền bối tu luyện cho thât tốt đó!

Mục Trần ngắm nhìn người con gái tuyệt đẹp trước mặt, trong lòng không nỡ rời xa. Cách biệt những nửa năm, thật không biết làm sao mà chịu được. Hắn vươn tay ra ôm lấy eo nàng, khẽ hôn lên má:

- Bảo trọng nhé!

Lạc Li mỉm cười gật đầu, rồi đẩy hắn ra, không do dự, như một tia sáng bắn vào trong Bắc Thương Môn, chớp mắt đã biến mất.

Sau đó, Mạch U điện chủ và Chúc Thiên trưởng lão cũng theo sau. Đến khi họ vào trong, cánh cổng lớn rầm rầm đóng lại, khóa chặt linh lực khủng bố vô tận bên trong, tách biệt hoàn toàn với Bắc Thương linh viện.

- Ngươi và Cơ Huyền kia có ân oán gì?

Bắc Minh Long Côn hờ hững cất tiếng hỏi Mục Trần.

Mục Trần nhẹ giọng nói:

- Ân oán sinh tử!

- Vậy thì ta nói cho ngươi biết, tên Cơ Huyền kia không dễ xơi chút nào, biểu hiện của hắn ở Thánh linh viện nói thật ra còn chói lọi hơn cả ngươi. Thánh Linh Sơn ngươi hạ bệ Ma Hình Thiên, còn hắn ta hai tháng trước thi hành một nhiệm vụ, đơn độc xóa sổ một tông phái có đến ba cường giả đã vượt qua thân thể nan...

Bắc Minh Long Côn nói bâng quơ.

Mục Trần giật mình trợn mắt. Năng lực một người diệt cả một tông phái có đến ba vị cường giả đã vượt qua thân thể nan? Độ khó của nhiệm vụ đó coi bộ còn cao hơn cả việc giết chết Ma Hình Thiên. Cơ Huyền quả là kình địch.

- Thánh linh viện có một nơi gọi là Thánh Linh Thiên, cũng là trọng địa như Bắc Thương Môn của chúng ta. Hiện tại tên kia đã vào trong đó tu luyện, nửa năm sau hắn chui ra trở thành cái thứ lợi hại gì thì cũng không biết được. Với chút thực lực còm cõi của ngươi đây, thật ta khuyên đừng tham gia đại tái linh viện làm gì, bởi chẳng thể nào là đối thủ của hắn.

Mục Trần nghe vậy, thản nhiên cười. Hắn quay lại nhẹ giọng nói:

- Bắc Minh tiền bối, ngài không cần phải khích ta, nửa năm tới có đặc huấn gì cứ mang ra, đừng sợ ta không ngại khó. Cơ Huyền có bao nhiêu

lợi hại, đại tái linh viện lần này ta sẽ giải quyết hắn.

Bắc Minh Long Côn nheo mắt, miệng cười thầm.

- Tiểu tử, khá đấy!

Mục Trần mỉm cười, ngẩng lên, nhìn về phương trời xa xăm, mắt lóe sáng.

“Cơ Huyền! Lần này chúng ta sẽ đấu một trận tới cùng đi!”

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 438: Đặc Huấn

Ngày hôm sau, Mục Trần được Bắc Minh Long Côn dẫn đến một nơi cũng không mấy xa lạ, nhưng khi hắn bước vào đó thì cả người tê dại, mắt đứng tròn, lông tóc dựng ngược. Đó chính là Lôi vực tầng cuối.

"ầm ầm!"

Không gian tối đen vì lôi hải mênh mông vô tận phủ rộng khắp nơi, hắc thần lôi như điện long vờn qua vờn lại, sấm sét vang động, khiến cho hắn tim đập chân run.

Mục Trần cảm thán nhìn lôi hải đen ngòm kia, dù rằng trước kia cũng từng chui vào đó, nhưng thật sự nó hung hiểm ra sao hắn vẫn còn nhớ rõ, áp lực đáng sợ khiến tim đập thình thịch không giữ nổi bình tĩnh, không gian chỉ toàn một màu đen, cứ như thứ gì chui vào đó sẽ hoàn toàn bị nó nuốt mất vậy.

- Bắc Minh tiền bối, ta sẽ tu luyện như thế nào?

Mục Trần mắt vẫn không rời khỏi lôi hải, chép miệng cẩn thận dò hỏi.

Bắc Minh Long Côn xoa xoa cái đầu trọc, bộ dáng có vẻ khá buồn cười, chẳng chút nào giống một đại nhân vật thét ra lửa, lão liếc nhìn Mục Trần, hỏi lại:

- Lôi Thần Thể tu luyện tới đâu rồi?

- Nhị văn!

Mục Trần nhanh nhảu trả lời.

Bắc Minh Long Côn nhíu mày, lầm bầm:

- Thôi kệ, coi như chấp nhận vậy đi, trong thời gian tới ngươi phải luyện Lôi Thần Thể lên tứ văn cho ta.

Mục Trần giật mình cả kinh, thần quyết luyện thể tu luyện dễ lắm sao, huống hồ gì Lôi Thần Thể vốn thuộc loại thượng thừa. Để đạt đến nhị văn, chẳng biết hắn đã tiêu phí bao nhiêu tâm huyết, lại còn nhờ giọt tinh huyết của Thiên Chí Tôn mới may mắn luyện thành, vậy mà lão bắt trong sáu tháng phải lên tứ văn lôi thể, nói chơi à?

- Thời gian tới ngươi vào đó tu luyện cho ta, không được phép ra ngoài, cũng không được dùng Hắc Thần Lôi Độc ẩn thân.

Lão vừa nói vừa chỉ tay vào lôi hải đen ngòm trước mặt

Mục Trần rụng rời cả chân tay. Lôi hải khủng bố ra sao hắn đã từng nếm thử, lần trước lẻn vào trong đó nhờ có Hắc Thần Lôi Độc che giấu khí tức mới bình an trở ra, còn bây giờ lại bị ép buộc như thế, chẳng phải đưa dê vào miệng cọp sao?

Thực lực hiện tại tuy có mạnh hơn xưa nhiều, nhưng đối với hắc thần lôi đáng sợ kia thì cũng chẳng khác nhau mấy. Hắn còn nhớ rõ trong lôi hải kia còn có một con Lôi Linh hung tợn, lỡ như lúc đó nó khùng lên, không chừng một tát đập hắn ra cám.

- Trong lôi hải ngưng tụ vô số hắc thần lôi lực, dùng để rèn luyện Lôi Thần Thể rất thích hợp. Nhưng ngươi phải nhớ nó cũng ẩn chứa sức mạnh cường đại, chỉ cần chịu đựng được đau đớn thì tu luyện thăng tiến cực tốt, không kém cạnh Bắc Thương Môn chút nào.

Bắc Minh Long Côn ngoáy tai nói tiếp:

- Dĩ nhiên nếu ngươi sợ thì để ta dùng phương pháp bình thường vậy, có điều nữa năm sau bọn kia xuất quan, ngươi chuẩn bị tâm lý đi theo

xách dép đi là vừa....

Mục Trần biết ngay lão đang khích tướng, nhưng chẳng đáp lời, ngao ngán gật đầu:

- Vậy bắt đầu đi!

- Thế mới ra dáng chứ... Còn bé con Lôi Linh kia ngươi cứ an tâm, ta đã phong ấn rồi, cứ bơi lặn thoải mái trong đó.

Bắc Minh Long Côn trầm tư một chút, rồi chợt vươn tay kéo lại, một tia hắc lôi lóe lên ngưng tụ trong lòng bàn tay, rồi hóa thành một tấm thẻ bằng lôi điện đen thui. Lão ném cho Mục Trần, hắn vội chụp lấy, liền nhìn thấy trên tấm thẻ có ba chữ viết màu sáng trắng.

- Ngự Lôi Thuật?

Mục Trần khấp khởi mừng thầm nghi hoặc hỏi lại:

- Một bộ thần quyết công kích sao?

- Thần quyết?

Bắc Minh Long Côn cười nhạo:

- Đầu heo óc nho, cái này không phải thần quyết, mà là thần thuật!

- Thần thuật?

Mục Trần chấn kinh. Trong thiên địa có vô số phương pháp kỳ ảo khó lường, thần thuật rất huyền diệu, có thể khu động sức mạnh tự nhiên, bộc phát ra năng lượng cường đại.

Thần thuật muốn tu luyện cực khó, lại cũng rất hiếm. Thứ này rất có phân lượng trong những thứ mà Chí Tôn muốn có. Ngày trước hắn cũng được đọc ở đâu đó mô tả về thứ này, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy thần thuật. Thậm chí ở Linh Trị điện cũng chưa bao giờ bày bán, không ngờ Bắc Minh Long Côn lại tiện tay cho hắn một quyển thần thuật!

- Thông thường thì thần thuật chỉ có cường giả Chí Tôn mới đủ tư cách nghĩ tới, nhưng Ngự Lôi Thuật này lại có quan hệ đồng nguyên với Lôi Thần Thể mà ngươi có. Một khi hiểu được chân lý của lôi đình, thì có thể tu luyện thành công, đối địch chỉ cần một ý nghĩ có thể thu hút lôi đình giáng lâm, uy lực phi phàm.

Bắc Minh Long Côn chậm rãi nói thêm.

- Thu hút lôi đình?

Mục Trần tròn mắt kinh hãi. Thần thuật quả nhiên lợi hại, một số thần quyết đặc biệt có thể hình thành lôi đình từ linh lực để kháng địch, nhưng thật sự thì lôi đình do linh khí tạo thành không thuần túy, hoàn toàn kém xa lôi đình tự nhiên chân chính.

Ngự Lôi Thuật này lại có thần năng như thế, quả là huyền ảo.

- Thần thuật tu luyện rất khó khăn, vào trong lôi hải rồi từ từ mò mẫm đi.

Bắc Minh Long Côn ngáp dài xoa đầu, biếng nhác chẳng thèm giải thích cho Mục Trần.

Mục Trần le lưỡi gục gặc, cất đi Ngự Lôi Thuật. Hắn nhìn lại lôi hải đen ngòm, hít hà một hơi. Nếu đã nhận đặc huấn, thôi thì không lui bước được nữa, muốn có sức mạnh hơn người, thì cũng phải trả giá nhiều hơn.

- Nếu ở trong đó mà chịu hết nổi, thì có thể lấy Lôi Thần Liên ra dùng, nó có thể bảo vệ ngươi.

Bắc Minh Long Côn hờ hững nói.

- Vâng!

Mục Trần thở dài gật đầu, nhún chân lộn vòng lên không, vận chuyển linh lực hùng hậu bảo vệ thân thể, lôi điện lẹt xẹt bắn ra, sử dụng luôn cả Lôi Thần Thể.

"Rầm!"

Sấm sét vang rên, hắc lôi nhận ra có vật tiếp cận nó, lập tức ào ào xông tới kẻ không biết trời cao đất dày xâm phạm lãnh thổ của nó.

"Xẹt xẹt!"

Hắc thần lôi chấn tan lôi điện quanh người Mục Trần, áo quần của hắn cũng thành tro, nhưng với thành tựu nhị văn lôi thể, hắn hoàn toàn có thể chịu đựng công kích của nhưng tia hắc thần lôi rìa ngoài lôi hải này.

Dù vậy Mục Trần cũng không coi thường, hắn biết hắc thần lôi khủng bố thật sự còn ở trong kia.

Mục Trần tăng tốc, nháy mắt tiến vào lôi hải. Một màu đen khiến cho người ta cảm thấy áp lực vô cùng, nhưng hắn không do dự bay thẳng vào trong.

Lôi đình lực cuồng bạo tứ phương áp tới, cảm giác nguy hiểm tràn đầy trí óc.

Linh lực hùng hậu bùng lên, chống cự lại sức hủy hoại của lôi đình lực. Hắn bay vào chừng một nghìn mét, rồi cố gắng xếp bằng lại, hai đường lôi văn hiện rõ trên ngực, lôi điện lại bắn ra từ cơ thể.

Linh lực của hắn lúc này đủ hình thành một khoảng không chừng một thước quanh người, ngăn cách hắc thần lôi.

Những luồng dao động đáng sợ từ trong lôi hải lượn lờ, như cự long trong biển lớn đang ngấp nghé rình mồi.

- Bắt đầu thôi...

Mục Trần lẩm bẩm, gương mặt kiên nghị quyết tâm. Ai nấy đều chuẩn bị kỹ lưỡng cho đại tái linh viện, hắn cũng phải cố gắng .

Đây là nửa năm quyết định, nếu hắn đắc ý vì có thể đánh bại Ma Hình Thiên, thì sẽ trở thành trò cười cho mọi người ngay trong chính Bắc Thương linh viện.

- Đến đây đi, cho ta xem các ngươi đáng sợ thế nào!

"Ầm!"

Linh lực mạnh mẽ dốc đổ ra!

"ầm ầm!"

Lôi hải như cảm ứng thấy kẻ xâm phạm, hắc thần lôi như lôi long dữ tợn gầm rú, xuyên qua lôi hải, cường thế giáng vào người hắn.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 439: Khổ Tu

"Ầm ầm!"

Những tiếng sấm thót tim vang rền, trong lôi hải tối đen, tia hắc thần lôi khổng lồ xuyên qua, lôi hải cuồn cuộn, như điên xà nện vào thân thể bé nhỏ của Mục Trần.

"Đùng!"

Thân ảnh nhỏ nhoi của hắn bị đánh văng lên cao cả nghìn trượng, lôi điện bên ngoài cơ thể nát tan, hộc máu, nhưng chưa kịp rơi xuống đã bị lôi điện đánh bốc hơi.

Mục Trần ôm ngực, mặt mày tái mét, cơ thể run lên bần bật, đau đớn vô cùng, xương cốt như bị đánh rời ra từng khúc.

Hắc thần lôi quá mức kinh khủng.

Cũng may Lôi Thần Thể của hắn đã đến nhị văn, vả lại cũng có kháng tính khá cao với hắc thần lôi, chứ không thì có lẽ đã bỏ mạng.

Mục Trần run rẩy chùi máu đi, chưa kịp làm gì khác thì sấm động lại vang lên, thêm một tia hắc thần lôi chớp nhoáng đánh vào người.

"Uỳnh!"

Thêm một đòn trời giáng khiến hắn văng thêm nghìn trượng nữa, máu phun ra xối xả.

Hắc thần lôi trong lôi hải này nhiều vô số kể, liên miên không ngừng. Công kích mãnh liệt khiến cho người ta thở không nổi.

Mục Trần liên tiếp chịu những công kích hắc thần lôi đánh bay ngược ra ngoài lôi hải, những tia sét màu đen lan khắp người, làn da cháy xém, máu rỉ rả từ những vết thương đáng sợ.

Lúc này Mục Trần đã thực sự thấy sợ hãi "đặc huấn" mà Bắc Minh Long Côn dành cho hắn.

Càng chịu nhiều hắc thần lôi oanh kích, Mục Trần càng cảm nhận rõ hương vị tử vong đến gần ra sao. Đặc huấn này đúng là huấn luyện địa ngục...

Nhưng huấn luyện này cũng càng khiến hắn trở nên thêm điên cuồng, đôi mắt đỏ ngầu, thân thể đau đớn chết lặng đến mức lại trở ngược thành khoái cảm biến thái, che mờ tâm trí của hắn.

Muốn có sức mạnh, thì trả giá phải khác hẳn người thường, những kẻ không không lại có sức mạnh không chân chính qua rèn luyện, thì chẳng thể nào bền vững.

Nhiều lần giao chiến với đối thủ vượt xa sức mạnh của mình, vào sinh ra tử, chiến đấu dốc sạch năng lực bản thân có... Cũng chính vì thế mới có được hắn như hiện tại.

Vượt qua khổ cực gian khó để đến mức này, thế thì đặc huấn ma quỷ có thể khiến hắn nhận thua ư?

Đôi mắt điên cuồng, Mục Trần gào lên, hắc thần lôi khổng lồ giáng tới, lôi văn lóe sáng trên cơ thể, lần đầu tiên hắn chủ động xông lên, hung hãn công kích hắc thần lôi.

"Uỳnh!"

Cuộc chiến không cân sức giữa châu chấu và xe bò, Mục Trần lại bị đánh bay ngược về.

Bên ngoài lôi hải, Bắc Minh Long Côn khoanh tay đứng nhìn, gương mặt chẳng thay đổi, chỉ có khóe mắt hơi hơi giật giật. Hôm nay tính đến

giờ này Mục Trần đã chịu 18 tia hắc thần lôi đánh vào người, sức công kích này cường giả đã thành công độ kiếp thân thể nan cũng đến cực hạn, vậy mà tên nhóc kia vẫn còn muốn cố gắng.

Nghị lực khá bền bỉ, Bắc Minh Long Côn cũng cảm thấy hài lòng, Mục Trần có thể tỏa sáng chỉ trong một năm có mặt ở Bắc Thương linh viện thật cũng có nguyên do.

- Một tên nhóc điên rồ, đặc huấn của ta cũng không muốn lấy mạng ngươi đâu mà.

Bắc Minh Long Côn nhìn thấy Mục Trần nhận thêm năm tia hắc thần lôi nữa, lão thở ra mỉm cười. Tên nhóc kia lúc này đã là bùn nhão, còn cố gắng nữa thì chẳng biết có chuyện gì xảy ra.

Bắc Minh Long Côn lắc mình biến mất, lúc xuất hiện đã ở trước mặt Mục Trần. Lão phất tay đánh tan tia sét vừa mới phóng đến, cười nói cất tiếng:

- Mới ngày đầu đã chịu hơi hai chục tia hắc thần lôi, cũng không tồi! Lấy Lôi Thần Liên ra đi, điều trị thương thế xong rồi tiếp tục. Tu luyện thế này không phải chỉ dùng cái đầu lao vào mà được, rèn luyện phải dùng tới não mới trở nên cường đại, mới đủ sức mà chịu đựng biết chưa.

Mục Trần cười mà như mếu, cơ bắp xương cốt rụng rời, khó khăn triệu hồi Lôi Thần Liên, cố gắng nằm lên đó, thở phì phò như bò rống. Lát sau hắn dốc hết chút sức cuối cùng, nhịn đau ngồi dậy xếp bằng, tiến vào trạng thái chữa trị cơ thể bị sét đánh te tua.

"Xẹt xẹt."

Hắc lôi lóe lên từ làn da Mục Trần, sức mạnh hắc thần lôi từ đóa sen dũng mãnh tiến vào cơ thể, nhanh chóng chữa trị rèn luyện những cơ bắp nội tạng bị tổn hãi.

Tuy đau đớn rêm khắp mình mẩy, nhưng Mục Trần cảm thấy cốt cách, tinh huyết lúc này trở nên nóng rực, và tăng trưởng một chút. Điên cuồng chịu oanh kích cũng rất đáng với thương thế như vậy.

Chỉ chưa tới một ngày, thân thể đã mạnh mẽ hơn nhiều.

Dù chỉ tăng cường được một chút, nhưng cứ tích lũy mỗi ngày như thế, thì sớm muộn thể chất sẽ biến đổi.

Nửa năm đặc huấn, chỉ mới bắt đầu ngày thứ nhất mà thôi.

Mục Trần dùng Lôi Thần Liên chữa trị, khoảng nửa giờ sau hắn mở mắt ra, những vết cháy đen trên cơ thể như trầm tích bị bong ra, rớt xuống, trả lại làn da khỏe mạnh cho hắn.

Hắn đứng lên, tư thế chuẩn bị tiếp tục lao vào lôi hải, vật lộn với hắc thần lôi.

Bắc Minh Long Côn nhíu mày, mắng:

- Tiểu tử nhà ngươi liều mạng vậy à? Sao mẹ ngươi chẳng chịu giúp đỡ một chút, nàng đâu phải nhân vật tầm thường? Có nàng giúp một tay, thì thành tựu của ngươi bây giờ đâu chỉ có chừng này?

- Mẹ ta không đơn giản, nhưng mà cha ta lại rất đơn giản.

Mục Trần mỉm cười phân bua.

Bắc Minh Long Côn ngẩn ra, rồi cũng gật đầu:

- Thì ra là thế... vậy là thân phận của mẹ ngươi thật sự không mấy tốt lành gì cho ngươi cả.

Dường như lão biết gì đó, thở dài nhìn Mục Trần. Với những quy tắc của bộ tộc kia, khó trách nàng ta lại không giữ tên tiểu tử này ở bên cạnh mình.

- Bất quá ta đã hứa với cha, sẽ có một ngày đón mẹ về nhà.

Mục Trần chậm rãi nói.

Bắc Minh Long Côn lắc đầu:

- Chuyện đó, mạnh như mẹ của ngươi còn không làm được, nếu không đâu có lý do gì phải bỏ ngươi lại?

Mục Trần ngẩng lên, mỉm cười nhìn lôi hải.

- Vậy thì ta sẽ trở nên mạnh hơn cả mẹ ta, mạnh đến mức những thứ ngăn cản chúng ta phải nát tan dưới chân ta!

Mục Trần cười lớn, lắc mình lướt tới, linh lực bùng nổ khiến cho lôi hải nổi sóng, hắc thần lôi liên miên bất tận giáng vào người hắn.

Bắc Minh Long Côn mỉm cười. Tiểu tử kia tâm cao khí ngạo, nhưng mà bộ tộc của hắn thì không đơn giản chút nào, một đại thế lực có sức nặng vô song của Đại Thiên thế giới a... Nhưng ai biết được thành tựu của hắn sau này như thế nào?

....

Một thế giới mông lung mờ mịt, linh lực trong thiên địa nhiều đến mức đáng sợ, không gian hình thành uy áp khủng bố khiến cho chỉ có núi non là sừng sững, còn cây cối chỉ có thể sinh trưởng cực kỳ thấp bé.

Trọng lực nơi này nặng hơn thế giới bình thường đến cả trăm lần.

Vài tiếng bước chân nặng nề vang lên khe khẽ, một nhóm người đang chầm chậm bước đi.

Nhóm người nam thanh nữ tú, đang nghiến răng khó nhọc cất bước, cả lưng cũng còng xuống một chút. Linh lực trong cơ thể bị uy áp nơi này khiến nó vận chuyển chậm chạp, mỗi bước đi đều gắng sức vô cùng.

Thân thể ai nấy như nặng thêm cả ngàn cân.

- Bắc Thương Môn gì chứ? Con mẹ nó tra tấn người ta, ta đây chịu không nổi!

Triệu Thanh Sam mặt xanh mặt vàng, thở hổn hển gầm gừ, mồ hôi đổ ra ướt cả áo, cơ bắp nhức mỏi khiến hắn mệt phờ, tinh thần cũng có vẻ mê mang.

Chẳng có tập kích đáng sợ, chỉ thong thả bước đi, nhưng lại nặng nề khó nhọc, khiến người ta dễ dàng phát điên.

Đằng trước hắn, Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông cũng mồ hôi như tắm, môi khô nứt nẻ. Từ khi bước chân vào Bắc Thương Môn, mọi người chỉ có một việc duy nhất là bước đi, khung cảnh im lìm như cõi chết, còn may họ có đến một nhóm người, bằng không thì khó mà bình tĩnh cho được.

- Nửa năm tu luyện, mới có ngày thứ nhất thôi.

Lý Huyền Thông cất tiếng nói, giọng khàn khàn vì thiếu nước:

- Sức mạnh đâu dễ có được, nếu thấy không chịu nổi, thì bóp nát ngọc phù đi, Chúc Thiên trưởng lão sẽ đưa ngươi ra ngoài!

Triệu Thanh Sam méo miệng trả lời:

- Cũng không phải là chịu không nổi, nhưng mà nghỉ chút đi, cứ tiếp tục đi nữa thì hai chân ta gãy mất...

Mộ Phong Dương gần đó cũng gật đầu lia lịa.

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông nhìn nhau, cả hai đều tỏ ra phân vân.

Nhưng một cái bóng đen vượt qua hai người, chẳng hề lên tiếng, Lạc Li tay nắm chặt trường kiếm, nhanh chóng tách xa khỏi đoàn người. Mồ hôi cũng vã ra ướt áo, thấm xuống cả bàn tay, làm ướt luôn cả bao kiếm.

Lý Huyền Thông nhìn theo người con gái tuyệt sắc, ánh mắt quật cường của nàng khiến hắn xao xuyến.

- Đi nào!

Cất tiếng trả lời, hắn nện những bước nặng nhọc bước theo nàng.

Triệu Thanh Sam méo mặt, một cô gái còn chịu đựng được, nếu hắn không thể chịu nổi thật mất mặt nam nhi. Thôi thì coi như xui xẻo, cố gắng bước tiếp dưới uy áp khủng bố kia.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 440: Góp Gió Thành Bão

Lôi vực tầng cuối, không gian u ám chỉ có những dòng sông sét quanh năm cuồn cuộn chảy ra từ lôi hải, tiếng sấm không ngừng nghỉ ngày đêm vang rền khắp không trung.

Mục Trần đang ngồi xếp bằng, hắc thần lôi gào thét đánh tới, giáng vào cơ thể hắn khiến cho cơ bắp run rẩy, da nám đen. Nhưng tình hình lúc này đã khác, hắn không còn bị đánh văng tới văng lui như trước kia nữa.

Bắc Minh Long Côn lơ lửng trên cao, chăm chú quan sát diễn biến trong lôi hải. Trải qua mười ngày bị sét đánh liên tục, Mục Trần dần dần đã thích ứng được, tuy rằng trong cơ thể vẫn đau nhức thống khổ y như vậy, như bề ngoài đã chịu đựng được.

Bắc Minh Long Côn cũng cảm thấy bên dưới lớp da bị cháy đen kia, từng khối cơ bắp đang được trui rèn trở nên mạnh mẽ hơn.

Mỗi khi được hắc thần lôi trui rèn, cơ thể không chỉ có tăng cường sức mạnh cơ bắp, mà hắc thần lôi mạnh mẽ còn dung hợp với linh lực, nhưng sao không thấy biểu hiện đó trên cơ thể Mục Trần?

- Tiểu tử cố tình áp chế năng lượng sao?

Bắc Minh Long Côn nheo mắt, mỉm cười ra vẻ thú vị:

- Ngộ tính cao thật, định góp gió thành bão, một lần xông thẳng lên trời à?

Bắc Minh Long Côn suy tính, Mục Trần đang không ngừng rèn luyện để hấp thu sức mạnh, nhốt tất cả vào trong cơ thể, áp chế xuống, gom lại từng tí một, không cho nó phân tán ra các bộ phận. Đến lúc sức mạnh đạt đến một ngưỡng nào đó, hắn sẽ thả phanh bộc phát nó ra, khiến nó ào ạt tuôn đổ như lũ cuốn, khiến cho thực lực của hắn tăng lên cấp tốc.

Lôi Thần Thể tu luyện cực kỳ khó khăn, nhưng hắn lại có được lôi hải tự nhiên mạnh mẽ thế này, thuận lợi vô cùng.

Muốn từ nhị văn lôi thể tăng lên tới tứ văn lôi thể, với phương pháp bình thường thì đừng nói nửa năm, có cho hắn 5 năm cũng chưa chắc làm được.

Có vẻ như Mục Trần biết rõ nó khó khăn ra sao, nên mới lựa chọn phương thức góp gió thành bão này.

Ý tưởng này khá tốt, nhưng mà đau khổ phải nhận thì chỉ tăng không giảm, cơ thể hắn như một thùng thuốc nổ vậy, nếu kềm chế không khéo thì trả giá sẽ còn thê thảm hơn nhiều.

Bắc Minh Long Côn nhoẻn miệng cười. Thật là tên tiểu tử biết bày trò, chẳng cho ta nghỉ ngơi, lúc nào cũng phải canh chừng ngươi, hễ có sự cố thì phải ra tay cứu ngươi vậy.

"ầm ầm."

Hắc thần lôi vẫn không ngừng nghỉ liên miên giáng sức mạnh cường đại của nó vào thân thể yếu ớt của Mục Trần.

Nhưng nó hoàn toàn không làm khó được hắn, chẳng những vậy sức mạnh của nó còn bị hấp thu, ngưng tụ từng chút một...

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Bắc Thương linh viện lúc này cũng cực kỳ yên tĩnh, thập cường Thiên bảng đều đã bế quan tu luyện, khiến cho tranh đấu chỉ diễn ra ở

những thứ hạng thấp thấp bên dưới mà thôi, không có sự kiện gì rúng động như trước kia.

Nhưng yên tĩnh cũng rất căng thẳng, nhiều đệ tử cũng đang dốc lòng tu luyện để chuẩn bị cho đại tái linh viện. Có lẽ bọn họ vẫn không đủ tư cách tham gia, nhưng vẫn ôm một hy vọng góp sức cho linh viện, vì cục diện hiện tại không mấy khả quan.

Nhiều lần đại tái linh viện trước đây, thành tích Bắc Thương linh viện vẫn kém nhất trong Ngũ Đại Viện, nhiều linh viện nhất lưu còn vượt mặt. Những đệ tử tu luyện ở đây vài năm, sau khi tiến triển đến một mức độ sẽ trở về gia tộc, hoặc bước ra bên ngoài chu du khắp chốn.

Dù vậy tình cảm của họ đối với Bắc Thương linh viện vẫn sâu sắc, có lẽ vì họ có một viện trưởng rất tốt, bai diễn thuyết của Thái Thương viện trưởng ngày trước khiến không ít kẻ cảm khái.

Cũng không bao nhiêu vị viện trưởng có thể nói rằng, bất kể khi nào muốn trở lại linh viện, thì Bắc Thương linh viện sẽ là chỗ dựa vững chắc, là tấm khiên bảo vệ họ đối với mọi uy hiếp từ Đại Thiên thế giới hiểm ác kia.

Đặc biệt cũng không ai muốn mãi mãi là kẻ yếu, ai cũng noi gương thập cường Thiên bảng để dốc sức tu luyện.

Có lẽ chính vì thế mà sau một cuộc họp, lãnh đạo linh viện đã quyết định, tất cả đệ tử có thực lực Thông Thiên cảnh đều có tư cách tiến vào Bắc Thương Môn. Một thông cáo khiến cho Bắc Thương linh viện lại trở nên sục sôi náo nhiệt, người người càng có thêm mục tiêu tu luyện, đổ xô về Lôi vực và những Tụ Linh trận cấp cao giành giật từng giây để tu luyện, cố gắng chạm đến Thông Thiên cảnh, nhận lấy tư cách tiến vào Bắc Thương Môn.

Nhờ có phần thưởng khích lệ đó, hiệu quả tu luyện của các thiên tài gia nhập vào Bắc Thương linh viện tăng rõ rệt. Vài lão sinh đang dừng bước ở Hóa Thiên cảnh hậu kỳ đều cố gắng bước thêm một bước, và

nhiều thành phần ưu tú đã thành công torng vài tháng này, khiến cho mọi người càng nô nức phấn khởi hơn...

Trong khi đó, Lôi vực tầng cuối lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi không khí sôi đội thi đua bên ngoài, hoàn toàn chỉ có bầu không khí u ám và tiếng sấm rền ầm ì vang vọng.

Mục Trần lẳng lặng tu luyện trong lôi hải, hắc lôi lóe ra ngoài thân, sức mạnh cuồng bạo như có như không tản mát từ trong cơ thể hắn, khiến dòng điện xung quanh sôi trào lên.

Trong cơ thể hắn đang chất chứa một nguồn năng lượng khổng lồ.

"ầm ầm!"

Hắc Thần Lôi trong lôi hải chưa bao giờ ngừng nghỉ, tiếp tục giáng vào người Mục Trần.

Thân thể khẽ run, hắn tham lam hấp thu tinh hoa sức mạnh hắc thần lôi vào trong người, linh lực hùng hậu bao bọc lấy người hắn như bị co rúm lại, cảm giác như sắp bùng nổ....

- Vẫn chưa đủ sao?

Bắc Minh Long Côn khoanh tay đứng nhìn, cau mày. Cả ba tháng nay Mục Trần tích tụ năng lượng, vậy mà vẫn chưa đến điểm bùng phát. Có lẽ lúc hắn bùng nổ, cả sức mạnh cơ thể lẫn Lôi Thần Thể đều sẽ tinh tiến.

Ba tháng khổ tu, Mục Trần đã có kháng tính rất tốt với hắc lôi.

- Nếu đã vậy, thì cho ngươi tới chỗ lợi hại hơn đi...

Bắc Minh Long Côn mỉm cười nguy hiểm, lão vung tay lên, theo đó là tiếng động gầm gừ sâu trong lôi hải, một con cự long đen đúa từ trong biển đen gào thét chui ra.

Lôi long khổng lồ sáng choang, rõ ràng chính là con Lôi Linh trước kia. Có điều hôm nay nó bị Bắc Minh Long Côn phong ấn, do vậy hình hài bên ngoài biến hóa tùy theo ý muốn của Bắc Minh Long Côn.

Lôi Linh trừng mắt nhìn kẻ đang ngồi trong lôi hải, miệng gầm lên mãnh liệt.

Một luồng công kích sấm sét từ trong miệng nó phun ra, bắn vào thân thể Mục Trần.

"Đùng!"

Mục Trần run lên kịch liệt, hắc lôi tràn ngập cơ thể, máu rỉ ra trên da, năng lượng khổng lồ đến mức cơ thể hắn không thể chứa nổi.

Nhưng hắn không từ bỏ ý đồ, vẫn điên cuồng hấp thu lôi đình lực của công kích sấm sét kia. Sức mạnh đè nén càng kinh khủng, bùng nổ sẽ càng kinh hoàng!

Ba tháng áp chế là ba tháng bị tra tấn khổ sở, hắn đâu thể dễ dàng buông bỏ.

Bắc Minh Long Côn nhìn chằm chằm Mục Trần, sắc mặt trở nên nghiêm trọng. Tiểu tử kia gan lớn ăn uống cũng không nhỏ, chẳng lẽ không sợ nổ tung banh xác sao chứ?

Còn muốn tiếp tục?

Bắc Minh Long Côn lắc đầu, lẩm bẩm. Chỉ có thể giúp hắn một phen thôi!

Nghĩ vậy, Bắc Minh Long Côn búng tay ra, Lôi Linh lại gào lên, lôi điện hội tụ trên miệng nó, một đòn công kích sấm sét còn hung mãnh hơn giáng xuống Mục Trần.

Máu rỉ ra khắp người, nhìn từ xa Mục Trần trông giống một kẻ điên sắp tự bạo.

"Rắc rắc."

Một tiếng nứt nhỏ khiến cho Bắc Minh Long Côn giật mình.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 441: Tứ Văn Lôi Thể

Tiếng nứt nhỏ rất khó nghe thấy, khẽ vang lên trong sấm rền, nhưng Bắc Minh Long Côn thừa sức nhận ra nó, gương mặt căng thẳng nhìn chăm chú vào Mục Trần.

"Ầm!"

Lôi hải ập vào rồi đột ngột giãn ra, những tia máu trên người Mục Trần bắn ra hắc lôi mạnh mẽ, dao động cường hãn dị thường khiến lôi hải sôi trào.

Cơ bắp của hắn dường như vừa phát nổ.

Mục Trần thình lình mở mắt, tay kết ấn, quát lên. Tiếng quát như sấm vang động, lôi hải bị tiếng quát chấn dạt ra một khoảng trống nghìn trượng, hình thành một khối cầu chân không quanh Mục Trần.

Hắc lôi điện tuôn ra không ngừng, ngưng tụ thành một cơn lốc điện bá đạo.

- Hắc thần lôi chứa dư quá ư?

Bắc Minh Long Côn lẩm bẩm, xem ra cơ thể Mục Trần không thể chịu đựng nổi năng lượng khổng lồ đó, nếu cứ như thế có lẽ hắn sẽ bị vỡ tan thành từng mảnh.

Mục Trần cũng biết rõ tình trạng cơ thể, ấn pháp biến đổi liên tục, làn da sáng lên, hai đường lôi văn hiện ra trên ngực, và rồi một đường lôi văn thứ ba đang chậm chạp hình thành.

Mục Trần đang thử đột phá!

"Xẹt xẹt!"

Hắc lôi điện cuồng bạo không ngừng tuôn ra, rồi nhanh chóng vòng lại chui vào đường lôi văn thứ ba trên ngực hắn.

Có hắc thần lôi cuồn cuộn bổ sung, đường lôi văn thứ ba nhanh chóng hiện rõ.

Làn da Mục Trần càng lúc càng đen thêm, nhưng không mang vẻ bị đốt cháy mà như được đúc cứng rắn hơn.

Thân hình của hắn cũng nhúc nhích cao thêm một chút.

Đường lôi văn thứ ba hình thành rất dễ dàng, năng lượng tích góp trong ba tháng đã phát huy công hiệu, không ngừng vọt tới, khiến cho nó sáng lên rực rỡ, sánh ngang hai đường lôi văn đã có.

Chỉ vài phút sau, hắc lôi điện ngừng lại không còn đổ vào nữa, đường lôi văn thứ ba đã chính thức hình thành, sức mạnh cường đại toát ra từ các bắp thịt của Mục Trần.

- Tam văn lôi thể!

Bắc Minh Long Côn nheo mắt hài lòng. Ba tháng có thể tăng trưởng như thế là rất tốt. Lúc trước lão cho Mục Trần chỉ tiêu trong nửa năm đạt tới tứ văn lôi thể, thật ra là cho hắn mục tiêu quá cao để cố gắng. Lão biết rõ Lôi Thần Thể tu luyện khó khăn ra sao, đâu phải cứ nói là làm được.

- Hử?

Đột nhiên Bắc Minh Long Côn giật mình, lão phát hiện Mục Trần vẫn chưa có ý định ngừng lại, hai tay lại kết ấn lần nữa, cũng chính là pháp ấn hình thành Lôi Thần Thể như lúc nãy.

"Ha!"

Hắn quát lên, cơn lốc điện bành trướng bao phủ phạm vi rất lớn xung quanh hắn, sấm sét liên miên không ngừng đánh lên thân thể Mục Trần.

Trên ba đường lôi văn nơi ngực Mục Trần, mơ hồ xuất hiện tia sáng thứ tư!

Hắn muốn mượn thế xông lên, luyện tới tứ văn lôi thể!

- Quả nhiên.....

Bắc Minh Long Côn mỉm cười.

"ầm ầm ầm!"

Lốc điện xoáy tròn, hút lấy năng lượng hắc thần lôi trong lôi hải, rồi đổ hết vào cơ thể Mục Trần. Năng lượng lôi điện đổ vào cực kỳ hung mãnh bá đạo, cũng may kháng tính lôi điện của hắn đã khá cao sau ba tháng khổ tu, nên cơ thể có thể chịu đựng được sức mạnh đó. Dù vậy hắn vẫn cảm thấy trong người nóng rực như bị thiên hỏa sắp đốt thành than, lúc nào cũng như muốn tan chảy.

Hắc lôi đổ vào càng lúc càng nhiều, nhưng việc ngưng luyện đường lôi văn thứ tư lại không đơn giản như trước đó. Hiện tại đường lôi văn chỉ mấy máy hình thành được gần phân nửa, còn quá xa mới chân chính thành hình.

Điều đó khiến cho Mục Trần lo lắng vô cùng, ba tháng tích cóp không đủ năng lượng để bùng phát lên tứ văn lôi thể, thật Lôi Thần Thể quá khó tăng trưởng.

- Tiểu tử ngu ngốc thật.

Bắc Minh Long Côn bất đắc dĩ lắc đầu:

- Nể tình mẫu thân ngươi từng giúp Bắc Thương linh viện chúng ta, lão phu sẽ giúp ngươi lần này.

Lão lập tức điều khiển, Lôi Linh trong lôi hải gào lên, như đang nhận một mệnh lệnh mà nó cực kỳ không muốn làm, giãy dụa muốn thoát khỏi khống chế.

- Hừ, ngoan cố!

Bắc Minh Long Côn tức giận, cơ thể Lôi Linh đột nhiên xuất hiện những chiếc lông vũ, nó như cắm rễ vào trong Lôi Linh, tra tấn con Lôi Linh cực kỳ thống khổ.

Đau đớn gào thét, lát sau Lôi Linh cũng đành chịu thua, hắc lôi từ trong đầu nó bay ra, nhìn như chất lỏng, lại có sấm sét, cứ như là một thế giới lôi đình thu nhỏ vậy, rất kỳ lạ.

"Véo!"

Giọt chất lỏng đó bắn xuống, rơi vào trong lốc điện, bắn thẳng vào mi tâm Mục Trần.

Mục Trần khựng lại cứng ngắc, những đường lôi điện từ mi tâm cấp tốc lan khắp người, chớp mắt đã quấn chặt lấy hắn.

Lớp da Mục Trần đột nhiên nứt toạc, máu thịt bốc lên, gương mặt thống khổ đau đớn.

Lôi điện điên cuồng đổ vào trong đạo lôi văn thứ tư, giúp cho nó nhanh chóng kéo dài ra trên ngực.

Cơ thể Mục Trần nổ tung liên hồi, máu thịt tràn ngập phủ lấy toàn thân như hình thành một cái cũi máu giam hắn trong đó.

Cơn lốc điện bên ngoài lúc này cũng tan mất.

Mục Trần yên lặng trong lôi hải, nhưng lôi điện bị ngăn cách bên ngoài mười trượng, khí tức của hắn lúc này yếu ớt vô cùng.

Bắc Minh Long Côn khoanh tay nhìn hắn, không có vẻ muốn làm gì tiếp theo, chỉ yên lặng chờ đợi.

Và tư thế đó duy trì một chớp mắt liền năm ngày.

Năm ngày trôi qua, chiếc cũi máu kia không có động tĩnh gì, cơ thể Mục Trần giống hệt một các xác không hồn.

Bắc Minh Long Côn vẫn yên lặng, đột nhiên khóe mắt chớp giật.

"Xẹt."

Một mảng thịt rớt xuống từ chiếc cũi, liên tiếp sau đó là từng mảng từng mảng to bị tróc ra, rơi xuống, cấp tốc bị lôi điện trong lôi hải đánh cho tan nát thành cám.

Mục Trần mở mắt, lôi điện lẹt xẹt đánh ra, cực kỳ bén nhọn.

Hắn chậm rãi đứng dậy, cúi xuống nhìn trên ngực, bốn đường lôi văn sáng rực, sống động như tia sét trên trời, thiên uy tràn ngập.

Tứ văn lôi thể!

Mục Trần nắm hai đấm, sức mạnh hùng dũng cuồn cuộn dâng lên, cảm giác cường đại vô cùng. Mục Trần dám chắc, chỉ với sức mạnh cơ thể đơn thuần, hắn thừa sức đối chiến với cường giả đã vượt qua thân thể nan!

Sức mạnh thật sự khiến người ta cảm thấy mê mẩn.

"Aaaaa!"

Mục Trần sung sướng hét lên, tiếng vang như sấm khiến lôi hải cuồn cuộn sôi trào, nhìn hắn cứ như lôi thần hạ phàm!

Ba tháng khổ tu, cuối cùng đã thành công mỹ mãn!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 442: Giai Đoạn Thứ Nhất

"Ầm ầm ầm!"

Sấm vang liên hồi trong lôi hải, không gian rung chuyển dưới từng tiếng sấm hung hãn.

"Véo!"

Một bóng người từ trong đó bay ra, lơ lửng trên cao, mặc cho lôi điện gào thét, hắn giang hai tay đón nhận lấy một cách say sưa.

Có tứ văn lôi thể, độ kháng lôi của thân thể Mục Trần đã tăng rất mạnh, cảm giác hắc lôi nhập thể không còn đau đớn, mà thay vào đó là sung sướng thoải mái vô cùng.

Mục Trần ngẩng lên nhìn Bắc Minh Long Côn đằng xa, khẽ lắc mình bay tới.

Bắc Minh Long Côn quét mắt quan sát Mục Trần, lộ rõ vẻ hài lòng. Trong ba tháng luyện từ nhị văn lên tứ văn lôi thể, tốc độ phải tăng trưởng nói là kinh khủng.

- Đa tạ Bắc Minh tiền bối.

Mục Trần ôm quyền cung kính. Hắn biết nhờ có Bắc Minh Long Côn trợ giúp mới có được tiến triển thế này.

Bắc Minh Long Côn khoát tay:

- Ngươi là một đại diện Bắc Thương linh viện chúng ta tham gia đại tái linh viện, tự nhiên ta phải giúp ngươi một chút.

Lập ngập ngừng rồi nói tiếp:

- Nhưng mà trong ba tháng rồi, ngươi chỉ có thể tăng trưởng Lôi Thần Thể, còn tu vi linh lực thì chẳng tiến triển gì cả.

Mục Trần gật đầu. Trong ba tháng hắn chỉ điên cuồng tu luyện Lôi Thần Thể, linh lực bản thân theo đó cũng có chút tiến triển, nhưng quả thực chẳng đáng nói tới. Dù sao hắn cũng đã rất hài lòng, vả lại cũng không có cách nào có thể tăng trưởng cả hai cùng một lúc nhanh như vậy.

- Không phải vẫn còn ba tháng nữa sao, sắp tới ta sẽ dốc toàn lực tăng cường linh lực.

Mục Trần cười nói.

Bắc Minh Long Côn cũng gật đầu:

- Ừm, nhưng ba tháng tới ta sẽ không hướng dẫn ngươi nữa, ngươi sẽ đến nơi khác. Sắp tới ngươi sẽ được người khác quản lý.

- Người khác?

Mục Trần ngạc nhiên.

- Phải, trưởng lão Linh Khê sẽ hướng dẫn ngươi, có ý kiến gì cứ nói với nàng ta. Nàng ta đã cam đoan sẽ khiến ngươi cấp tốc tăng cường thực lực.

Bắc Minh Long Côn cười gian xảo:

- Tu luyện với nàng có lẽ thích hơn nhỉ, cô nàng trẻ tuổi xinh đẹp, lại có quan hệ tốt với ngươi, tận dụng đi đó nha. Thật là lần đầu ta thấy cô ta quan tâm một nam tử như thế đó.

Mục Trần đỏ mặt, chẳng biết nói sao.

- Thôi, ngươi đi đi, ta cũng phải bế quan một thời gian .

Bắc Minh Long Côn khoanh tay đứng đó, gương mặt phát sáng hào quang.

Mục Trần thấy thế, giật mình khẽ hỏi:

- Bắc Minh tiền bối sắp đột phá sao?

Bắc Minh Long Côn đang rất vui vẻ, cười tủm tỉm đắc ý:

- Ta đã dừng ở cấp độ này nhiều năm lắm rồi, lần này cũng nhờ có ngươi giúp ta lấy được Lôi Thần Đan, lại chuẩn bị một thời gian cho đột phá.

Bắc Minh Long Côn nếu đột phá thành công, thì sẽ trở thành Địa Chí Tôn. Có thể nói nhờ đó mà địa vị Bắc Thương linh viện sẽ tăng cường rất nhiều. Cứ nhìn thử Lạc Thần tộc, gia gia của Lạc Li, Lạc Thiên Thần cũng chỉ có thành tựu Địa Chí Tôn, mà thừa sức áp đảo không cho ba thần tộc còn lại mưu hại Lạc Thần tộc.

Chí Tôn cửu phẩm và Địa Chí Tôn, cách nhau chỉ một bậc, nhưng lại là hai giai tầng. Nếu khi trước Bắc Minh Long Côn đã thành công đột phá Địa Chí Tôn, thì có cho thên Long Ma Cung một trăm lá gan, họ cũng không dám khiêu khích Bắc Thương linh viện chứ nói gì đến khai chiến. Và thậm chí Vô Lượng lão tổ kia cũng không dám đặt chân tới Bắc Thương đại lục.

- Vậy ta xin chúc Bắc Minh tiền bối đột phá thành công.

Mục Trần hoan hỉ chúc mừng.

Bắc Minh Long Côn cười khanh khách, vung tay tạo một thông đạo đi vào Bắc Thương linh viện.

Mục Trần nhanh nhảu nhạy bén tiến vào thông đạo không gian, nhanh chóng biến mất.

Bắc Minh Long Côn thấy Mục Trần đã hoàn toàn đi mất, lão nghiêm mặt trở lại, nhìn về lòng bàn tay mình. Viên Lôi Thần Đan đen đúa bóng bẩy mang theo lôi điện đì đùng, huyền ảo khó lường.

Ngay khi nó xuất hiện, cả tầng cuối lôi vực như sôi lên, sấm sét rạch ngang trời liên tục, soi sáng cả vùng không gian tăm tối.

"Gràoo!"

Con Lôi Linh bên trong lôi hải cũng cảm ứng được sự tồn tại của Lôi Thần Đan, nó gào lên giận dữ.

Bắc Minh Long Côn hờ hững liếc nhìn nó, rồi một vòng hắc ám tỏa ra, thân thể lão biến dạng, cấp tốc hóa thành một sinh vật khổng lồ.

Một sinh vật nửa cá nửa rồng, cánh giang ra che lấp cả phân nửa lôi hải.

Lôi Thần Đan bay lên cao, Bắc Minh Long Côn há to cái miệng rộng thênh thang, nuốt lấy Lôi Thần Đan và cả lôi đình đi chung với nó.

"Rầm rầm!"

Bắc Minh Long Côn nhảy lên, lao ầm vào lôi hải, không gian biến dạng điên cuồng, lôi hải sôi sùng sục, không gian như muốn sụp đổ.

Rồi sau đó nó nhanh chóng trở lại yên tĩnh.

Mục Trần chẳng biết được động tĩnh nơi hắn vừa rời đi, chỉ đang sung sướng như mở cờ trong bụng về sự tăng trưởng của mình.

Không trung Bắc Thương linh viện, một vùng không gian uốn khúc xuất hiện, Mục Trần bước ra. Chim cò bay lượn trong không gian, những âm thanh tràn ngập sức sống của chốn bồng lai tiên cảnh khiến hắn thanh thản thở phào. Mỗi lần rời khỏi Lôi vực, cảm giác đều như từ lòng đất chui lên nhìn thấy ánh mặt trời vậy.

Một khu vực chết chóc áp lực, nhưng mà lại là nơi tu luyện tuyệt vời.

Mục Trần trầm tư một hồi, rồi hướng thẳng về khu vực nơi ở của Linh Khê. Lạc Li vẫn còn tu luyện trong Bắc Thương Môn, hắn về khu tân sinh cũng chẳng có gì vui vẻ, nên tranh thủ thời gian đi tìm Linh Khê.

Lát sau, Mục Trần hạ xuống ngọn núi yên tĩnh. Linh Khê vốn ở nơi thanh tịnh, chẳng có đệ tử nào dám đến quấy rầy, ngay cả những lãnh đạo của linh viện cũng không thể đến đi tùy tiện, ai nấy đều biết tính cách quái gở của nàng, cả Thái Thương viện trưởng còn không nể mặt cơ mà.

Mục Trần thong thả bước đến đình viện, gặp ngay người con gái áo trắng đang ngồi đó.

Nàng đang thư thả đọc một quyển sách cổ, tay nhẹ nhàng vén tóc, cảnh tượng đẹp như tranh vẽ khiến hắn thất thần.

Cường giả mạnh thứ ba Bắc Thương linh viện lại là cô gái trẻ xinh đẹp đến vậy....

- Sao? Nhìn đến mụ mị rồi à?

Linh Khê cất tiếng khiến cho hắn giật mình, gương mặt nàng mang theo nụ cười dịu dàng nhìn hắn, vẻ mặt lạnh băng hoàn toàn không có một chút nào khi đối diện với hắn.

Mục Trần gãi đầu, cười nói:

- Linh Khê tỷ thật sự là càng ngày càng đẹp.

- Có thể xinh đẹp hơn bạn gái của ngươi sao?

Linh Khê trêu chọc.

Mục Trần nhe răng cười:

- Bắc Minh đại nhân bảo ta đến chỗ Linh Khê tỷ chỉ đạo ta tu luyện giai đoạn tiếp theo.

Linh Khê gật đầu, bảo hắn đến ngồi cạnh, rồi cứ thế im lặng nhìn hắn.

Mục Trần bị nhìn cũng cảm thấy hơi quái dị.

Linh Khê mỉm cười lắc đầu, đưa tay vuốt ve gương mặt hắn. Ba tháng chuyên tu, dường như mặt hắn dài ra, ít đi vẻ thiếu niên, mà thêm một chút nam tử tuấn tú.

Mục Trần hơi giật mình, đột nhiên lạnh gáy khi nhìn thấy một con dao nhỏ xuất hiện ở đầu ngón tay Linh Khê.

- Linh Khê tỷ...

Hắn còn chưa kịp tránh ra, thì một làn gió mang theo hương thơm ập vào mặt, đao phong lướt qua, lông tóc râu ria trên mặt nhẹ nhàng bị sởn rơi xuống.

Mục Trần thất thần nhìn người con gái xinh đẹp kề sát gương mặt mình, thần sắc của nàng giống hệt một vị tỷ tỷ đang lo lắng cho đệ đệ vô cùng chu đáo.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 443: Tâm Sự

Ngoài phòng trúc, bóng cây bao phủ, gió nhẹ thoang thoảng, những chiếc lá vàng rơi nhè nhẹ xuống đất.

Linh Khê tay nhanh thoăn thoắt cạo mặt cho Mục Trần, con dao lạnh buốt khiến hắn cảm thấy lành lạnh, trong lòng lo lắng nhìn người con gái trước mặt.

Đường dao cuối cùng sạt qua mặt Mục Trần, Linh Khê nhìn lại một hồi, rồi mới hài lòng gật đầu:

- Lôi thôi lếch thếch tuy cũng nam tính đấy, nhưng mà ta vẫn thích sạch sẽ cơ.

Mục Trần gãi đầu cười nói:

- Linh Khê tỷ nếu ngày thường không lạnh lùng, mà luôn cười thế này thì không biết có bao người say mê điên đảo...

- Miệng lưỡi trơn tru, tỷ tỷ ta không thích.

Linh Khê mỉm cười, cất dao đi, thân nhiệt của hắn còn vương trên bay tay khiến nàng tim đập hơi nhanh một chút, hai mắt mê mẩn.

- Linh Khê tỷ, giai đoạn tu luyện tiếp theo như thế nào?

Mục Trần tò mò hỏi, hắn chỉ còn ba tháng để tu luyện linh lực. Bản lĩnh thủ đoạn tuyệt chiêu đã nhiều, thì phải có nền tảng linh lực để thi triển nó, không bột đố gột nên hồ mà.

- Chăn phải linh lực của ta là để cho ngươi sao?

Linh Khê nhìn chằm chằm vào chiếc lá rơi trên đất, nhẹ giọng nỉ non.

Mục Trần giật mình, cười nói:

- Linh Khê tỷ đừng đùa, phương pháp đó ta nào dám dùng tới nữa? Mẹ ta mà biết, không đánh chết mới lạ?

Linh Khê nhẹ nhàng đáp lời:

- Thật ra cũng không có gì, trong tộc kia, những ai tu luyện âm quyển Đại Phù Đồ quyết đều chỉ là kẻ hầu hạ hèn mọn, đến thời điểm sẽ phải hi sinh bản thân cho cường giả được chọn tu luyện dương quyển Đại Phù Đồ quyết....

Mục Trần lẳng lặng nhìn nàng, dáng vẻ cô đơn lẻ loi hơi run rẩy, dường như trong mắt dâng lên một chút ẩm ướt.

- Linh Khê tỷ... tỷ nghi ngờ mẹ ta cho tỷ tu luyện âm quyển Đại Phù Đồ quyết, mục tiêu là muốn tỷ trở thành người hầu của ta sao?

Mục Trần chậm rãi nói.

Linh Khê khẽ run, nàng ngẩng lên nhìn chằm chằm Mục Trần, ánh mắt mông lung lắc đầu, bối rối vô cùng:

- Không, ta tuyệt đối không nghi ngờ dì Tịnh! Nếu không có dì Tịnh, ta đã là mộ cái xác lạnh lẽo từ lâu. Dì Tịnh cho ta ý nghĩa sống tiếp, nếu không thì ta cũng chẳng khác một cái xác không hồn.

Một người sống cần phải có niềm tin, cho dù là thù hận. Niềm tin cuộc sống của Linh Khê chính là người nữ dịu dàng đã mang nàng ra khỏi tử vong tuyệt vọng, nếu nàng mất đi niềm tin đó, có lẽ thật sự sống không bằng chết.

Mục Trần thấy Linh Khê hoảng hốt, vươn tay nắm lấy tay nàng, nhẹ giọng nói:

- Linh Khê tỷ, có nhiều điều chúng ta chưa thể giải thích rõ ràng, nhưng nếu chúng ta không thể thấy rõ, thì dùng trái tim cảm nhận nó đi, ngươi thấy mẹ ta lừa ngươi sao?

Linh Khê giật mình, nhẹ nhàng lắc đầu. Nàng và dì Tịnh đi cùng nhiều năm, tuy trí nhớ hiện tịa còn bị phong ấn, nhưng tình cảm ấm áp còn lưu trong tim không thể giả được.

Mục Trần mỉm cười, nói:

- À há! Xem ra tỷ đang ghen tị với ta....

Linh Khê tròn mắt ngạc nhiên nhìn Mục Trần:

- Ngươi nói xàm cái gì đó.

- Đó là vì tỷ thấy mẹ ta yêu thương ta, ta quá quan trọng với mẹ, khiến cho tỷ nghĩ, mẹ ta vẫn yêu thích nhất là hài tử của người, do đó khiến tỷ cảm thấy mất mát, rồi suy nghĩ lung tung, rồi nói năng linh tinh, rồi cảm xúc lang tang....

Mục Trần nhìn gương mặt càng lúc càng đỏ lên của Linh Khê, cười nói:

- Có phải sau khi trở về, tỷ hay nghĩ như thế phải không?

Linh Khê đỏ mặt, chột dạ. Nàng cũng không biết hắn nói có đúng hay không, mà cảm xúc của nàng từ khi trở về có một chút gì đó khác lạ.

- Ta xin lỗi...

Linh Khê cúi đầu xấu hổ. Mục Trần là con ruột của dì Tịnh, người tỏ ra yêu mến sâu sắc nhất cũng là chuyện được nhiên, suy nghĩ lan man của nàng thật vô lý.

Mục Trần lắc đầu, hắn cũng hiểu, trước kia mẹ ở cùng Linh Khê, hắn nhiên là không nhắc đến hắn. Còn Linh Khê lại thần tượng mẫu thân,

biến người thành lẽ sống của nàng, tình cảm của nàng dành cho người cực kỳ sâu đậm. Lúc này tự dưng lại có hắn chen vào, lại còn là con ruột của mẫu thân, tình cảm hơn xa so với Linh Khê, nên nàng có cảm giác hụt hẫng là chuyện bình thường.

- Linh Khê tỷ, ta không có ý định tranh đoạt tình cảm gì cả, cũng đừng nghĩ rằng mẹ ta sau khi tìm được ta sẽ xa lánh tỷ. Người vẫn sẽ ở cùng chúng ta, tỷ là tỷ tỷ của ta, ai khi dễ tỷ thì phải coi chừng ta, vậy thì tỷ có thêm một người bảo hộ, tính tới tính lui thì vẫn là chuyện có lời, phải không?

Mục Trần mỉm cười.

Linh Khê ngẩng lên, tên thiếu niên trước mặt bỗng nhiên hiền lành hòa ái, những lời chân thành khiến nàng thỏa dạ, hai mắt cảm động rưng rưng. Xưa nay nàng đối với người khác rất lạnh lùng, không phải do tính cách nàng như thế, mà vì lúc nhỏ trải qua những điều kinh hoàng khiến nàng rất nhạy cảm, có được hơi ấm tình thương thì nắm nó thật chặt, không muốn đánh mất.

Dì Tịnh không phải mẫu thân của nàng, nhưng trong lòng nàng lại không khác gì mẫu thân. Nàng chỉ còn lại một người thân duy nhất đó thôi, nên rất sợ....

Suy nghĩ miên man khiến cho cảm xúc của nàng trở nên tồi tệ đi nhiều, nhưng những lời nói của Mục Trần khiến cho lòng nàng ấm áp trở lại.

Một tiểu đệ nhỏ tuổi hơn nàng, thực lực yếu hơn nàng, nhưng lại khiến nàng an tâm, thật kỳ quái.

Linh Khê khẽ cười, chỉ vào trán Mục Trần:

- Ngươi yếu hơn ta, làm sao bảo vệ ta?

Mục Trần nhún vai, cười nói:

- Hiện tại thôi, còn say này ta có thể mạnh hơn Linh Khê tỷ, sẽ bảo vệ tỷ.

Nói xong, hắn nhìn Linh Khê, bỡn cợt:

- Nhưng ta không ngờ Linh Khê tỷ mạnh mẽ lại trẻ con như thế, thật là rất đáng yêu đó mà.

Linh Khê đỏ bừng, xấu hổ liếc nhìn hắn:

- Ngươi còn muốn tu luyện không đó?

Mục Trần cười sằng sặc, cũng biết da mặt Linh Khê vốn mỏng, cũng không dám đùa nữa, thực lực Linh Khê mạnh hơn hắn nhiều, muốn "dạy dỗ" hắn thì quá dễ.

- Được rồi, nhưng bây giờ phải nói trước, phương pháp như trước kia không được dùng nữa! Tuy Linh Khê tỷ tu luyện âm quyển Đại Phù Đồ quyết, nhưng ta tuyệt đối có tâm tư nghĩ rằng tỷ là thị nữ của ta, ta cũng không muốn mẹ nổi giận.

Mục Trần nghiêm mặt nói.

- Ừm, ta biết rồi!

Linh Khê nhẹ nhàng đáp lời, hiền hòa chẳng còn chút phong thái trưởng lão uy nghiêm.

- Vậy ta tu luyện như thế nào?

Mục Trần dò hỏi.

Linh Khê nghiêng đầu nghĩ ngợi, rồi thản nhiên nói:

- Đơn giản, ta sẽ đưa âm quyển Đại Phù Đồ quyết truyền thụ cho ngươi tu luyện. Như vậy ngươi sẽ có được Đại Phù Đồ quyết đầy đủ. Thật ra điều này cũng là ý của dì Tịnh, nhưng người không có thời gian truyền thu cho ngươi, thành ra để ta thay người vậy.

Mục Trần sửng sốt, trong lòng tự dưng thấy nóng lên.

Đại Phù Đồ quyết nguyên bản đầy đủ sao?

Chương 444: Thích

- Truyền thụ âm quyển Đại Phù Đồ quyết cho ta, Linh Khê tỷ không có bị ảnh hưởng gì chứ?

Đại Phù Đồ quyết đầy đủ khiến Mục Trần rất thèm muốn, nhưng hắn vẫn tỉnh táo hỏi lại. Hắn lại sợ Linh Khê hy sinh gì đó, thì cho dù hắn có lấy được thực lực mạnh mẽ cũng không vui.

Linh Khê mỉm cười lắc đầu:

- Yên tâm đi, cái này dì Tịnh dặn ta, ngươi không tin ta cũng phải tin mẫu thân của mình chứ?

Mục Trần lúc này mới gật đầu, trầm ngâm nói:

- Hay là ta cũng truyền thụ dương quyển Đại Phù Đồ quyết cho Linh Khê tỷ?

Chuyện Linh Khê tu luyện âm quyển Đại Phù Đồ, dù cả hắn và mẫu thân không xem Linh Khê như thị nữ, nhưng âm quyển đứng trước dương quyển luôn bị áp chế. Mục Trần không muốn Linh Khê phải chịu thiệt.

Linh Khê vẫn lắc đầu, thản nhiên cười nói:

- Không cần, ta biết ngươi nghĩ gì. An tâm đi, ta không suy nghĩ vẩn vơ nữa đâu. Dương quyển Đại Phù Đồ quyết không phải ai cũng có thể tu luyện, cần phải có huyết mạch. Ta không huyết mạch của tộc ngươi, nếu miễn cưỡng tu luyện Đại Phù Đồ quyết đầy đủ, chưa chắc là chuyện tốt cho ta.

- Được rồi, vậy nhờ Linh Khê tỷ. Khi nào chúng ta bắt đầu?

Linh Khê nhẹ nhàng nói:

- Không cần gấp, mới khổ tu ba tháng, cứ nghỉ ngơi điều chỉnh một chút đi, ngày mai hãy bắt đầu.

Mục Trần cười nói:

- Thôi vậy, ta về khu tân sinh, ngày mai lại qua tìm Linh Khê tỷ.

Linh Khê chần chữ khẽ nói:

- Lạc Li cũng không ở khu tân sinh, ngươi trở về cũng không ai chăm sóc, hôm nay cứ nghỉ ngơi ở đây đi, ta bảo Duẫn nhi chuẩn bị phòng cho ngươi.

Linh Khê tự dưng hơi đỏ mặt, bình thường nàng rất có khoảng cách với nam tử, ngay cả Thái Thương viện trưởng cũng chỉ thường truyền âm chứ không gặp mặt đối diện, đừng nói đến mời ngồi uống trà. Nhiều năm nay nam tử có thể vào trong sân này, có lẽ chỉ duy nhất Mục Trần, vậy mà lúc này còn chuẩn bị phòng cho hắn ở lại, thật là chuyện chưa bao giờ có.

Nhưng Mục Trần lại khác người ngoài, hắn khiến lòng nàng trở nên hiền dịu hòa ái, có lẽ phần lớn nguyên nhân là do dì Tịnh. Thật ra thì nàng cũng rất thích trò chuyện với hắn, nhàn nhã và ấm áo.

Mục Trần hơi ngạc nhiên, hỏi lại:

- Có tiện hay không?

Nam nhi như hắn thì không sao, nhưng mà Linh Khê lại là mỹ nhân tuyệt phẩm. Tuy nàng thần bí khó lường, dù vậy nhiều lão sinh trong Bắc Thương linh viện vẫn biết sự tồn tại của nàng, trước kia không ít kẻ tự cho là mình đủ ưu tú vĩ đại còn theo đuổi nàng. Dù kết quả chẳng khác gì nhau, kẻ nào cũng đành ôm đầu máu trở về.

Linh Khê nhìn hắn, hất mặt cười nói:

- Tỷ tỷ chăm sóc đệ đệ, có cái gì không tiện?

Linh Khê nói như vậy, Mục Trần cũng không dám nói thêm cái gì nữa, chỉ có thể gãi đầu, vâng dạ.

Linh Khê cười xòa, khiến những bụi hoa xinh đẹp gần đó cũng trở nên thất sắc ganh tị.

.....

Một không gian mông lung, yên tĩnh. Nơi này cả gió cũng không thấy thổi, vì uy áp linh lực khủng bố khiến nó trở nên nặng nề, khó di chuyển.

Trong một sơn cốc, linh dịch từ trên núi chầm chậm chảy xuống, khác hẳn với vẻ phong nhã của một thác nước, mà sền sệt nặng nề vô cùng. Dao động linh lực khủng bố tản mát từ hồ nước.

Toàn bộ hồ nước đều do linh lực dày đặc trong vùng này hóa thành, chất lỏng nặng cả ngàn cân.

"Rầm."

Tiếng nước vỡ tung mà như đá khối vang lên, chất lỏng văng tung tóe, một bóng hồng xinh đẹp trần trụi hiện ra, mái tóc như ngân hà lấp lánh chói mắt.

Người con gái vẫn còn giấu nửa người trong chất lỏng, có thể nhìn rõ cặp nhũ hoa tròn trịa xinh đẹp, nhưng mà cảnh này dĩ nhiên chẳng có tên nam tử nào nhìn thấy, những kẻ có "diễm phúc" đó e rằng cũng phải nơm nớp lo sợ.

Lạc Li ngửa ra thở nhẹ một hơi, da thịt nàng ửng đỏ vì vừa phải tu luyện trong hồ chất lỏng nặng như núi này.

- Lạc Li, lần này ngươi ở trong đó đến ba ngày....

Cạnh hồ, một giọng nữ tử vang lên, Tô Huyên cũng đang ngâm mình trong hồ chất lỏng, hoàn toàn trần trụi.

Tô Huyên mỉm cười nhìn ngắm cơ thể Lạc Li, khẽ tán thưởng. Hai người tu luyện cùng nhau ở khu vực này, mỗi lần nhìn thấy thân thể tuyệt mỹ của nàng, Tô Huyên không khỏi tán thưởng.

- Tô học tỷ cũng giữ được lâu không kém.

Lạc Li nhợt nhạt cười, nói.

- Ta mỗi lần chỉ đủ sức một ngày, nghe nói Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông có thể ở hai ngày, so ra vẫn kém ngươi nhiều.

Tô Huyên lắc đầu cảm thán. Hồ chất lỏng này áp lực quá lớn, mục tiêu tu luyện của hai nàng lại là chui xuống đáy hồ, chịu đựng áp lực nước nặng nề, thật khó mà duy trì lâu được, một khoảng thời gian phải ngoi lên ra khỏi hồ điều tức.

Nhưng Lạc Li lại quá xuất sắc, Tô Huyên không ngờ người con gái xinh đẹp kia lại bền bỉ như thế. Lúc chính thân mình đến cực hạn, mỗi giây phút còn ở lại đáy hồ, áp lực cực lớn khiến cho thần trí nàng sợ hãi muốn điên lên, thế mà Lạc Li lại có thể ở dưới đó đến ba ngày liên tục.

Thành tích mà cả Trầm Thương Sinh cũng sánh không kịp.

Lạc Li cười mà không nói, tay múc lấy chất lỏng trong hồ, xoa bóp cho da thịt ửng đỏ vì áp lực tu luyện. Trong lòng nàng đang thầm nghĩ về Mục Trần, chẳng biết hắn tu luyện ra sao? Đã ba tháng rồi cực khổ trong Bắc Thương Môn, có lẽ Mục Trần Tu luyện cũng không thoải mái hơn nàng là bao.

Nghĩ thế, nàng quay sang Tô Huyên:

- Tô học tỷ, ta lại đi xuống dưới tu luyện đây.

- Còn đi nữa?

Tô Huyên cả kinh, bơi lại gần Lạc Li, nhíu mày nói:

- Ngươi đừng có điên quá, đi xuống dưới nữa làm sao cơ thể chịu được? Năm xưa nhiều học trưởng không chịu nổi, mà cứ cố gắng, kết quả là suýt nữa trở thành phế nhân...

- Tô học tỷ yên tâm, ta biết chừng mực.

Lạc Li nhẹ giọng nói.

- Cần gì phải liều mạng như vậy a?

Tô Huyên lắc đầu bó tay. Không ngờ khi tu luyện, Lạc Li lại chẳng khác một kẻ điên cuồng. Cái đám nam tử bên kia thật bị nàng đả kích không nhẹ. Thân là nam nhân, vậy mà khó có thể kiên trì được như Lạc Li, cắn răng liều mạng cũng bắt không kịp, đừng nói đến việc vượt qua.

Tô Huyên đôi khi cũng khó hiểu, Lạc Li liều mạng chẳng có lý do, nàng ta cũng không phải là người quá quan trọng thực lực, rất dễ thỏa mãn, nhưng chảng hiểu sao lại chấp nhất điên cuồng tu luyện như thế.

Lạc Li mỉm cười. Sự tình của Lạc Thần tộc, ngoài Mục Trần dĩ nhiên nàng không kể cho ai nghe. Gánh vác sinh mệnh của bao nhiêu thần dân, trọng trách của nàng còn nặng hơn cả hồ nước này, tu luyện như thế có đáng gì?

Còn tên kia, hắn đã nói với nàng, hắn sẽ trở thành cường giả cái thế, đứng trước mặt che sóng chắn gió cho nàng.

Đối với hắn, nàng rất tin cậy, và cũng hiểu rõ con đường cường giả cái thế phủ kín chông gai.

Cho nên, nàng cũng cần cố gắng, thực lực của nàng nếu có thể mạnh hơn, cũng san sẻ được cho Mục Trần. Nàng không muốn mình là cái bình hoa gánh nặng cho hắn, nàng cũng muốn cố gắng để xứng đáng với hắn.

Ai bảo nàng yêu mến hắn như vậy.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 445: Tu Luyện Đại Phù Đồ Quyết Âm Quyển

Hôm sau.

Trong phòng trúc tao nhã, Mục Trần đang ngồi xếp bằng trên giường, hai mắt nhắm nghiền. Một đêm tĩnh tu điều chỉnh trạng thái, áp lực từ ba tháng khổ tu cũng biến mất nhanh chóng.

Tiếng gõ cửa thình lình truyền vào, cửa phòng bị đầu ra, cô bé đáng yêu với hai đuôi tóc lúc lắc xúng xính mỉm cười chào Mục Trần:

- Mục Trần ca ca, mau đi, Linh Khê tỷ tỷ gọi ngươi ra kìa.

Mục Trần mỉm cười đáp lại, hiền hòa xoa đầu Duẫn nhi, vệ sinh rửa mặt sơ sơ rồi ra ngoài. Linh Khê đã đứng đợi hắn ở đó từ lúc nào.

- Xem ra nghỉ ngơi sướng quá nhỉ. Đi theo ta, đến chỗ tiếp giáp tòa Tụ Linh trận cấp 8 duy nhất của Bắc Thương linh viện. Tuy rằng ở đó linh lực kém hơn bên trọng, nhưng lại mạnh hơn những tòa Tụ Linh trận cấp 7 không ít.

Mục Trần gật gù, hai người nhanh chóng bay lên, hướng về nơi cần đến.

Linh Khê trở nên nghiêm túc:

- Mục Trần, Đại Phù Đồ quyết là pháp quyết căn bản nhất trong tộc của dì Tịnh, tu luyện rất khó. Ngươi có huyết thống của dì Tịnh, nhưng cũng không chắc có thể tu luyện thành công cả hai quyển âm dương này.

- Khi tu luyện ta cũng không biết có thể phát sinh chuyện gì, nếu có gì bất thường phải lập tức ngừng lại, không được miễn cưỡng.

Mục Trần nghe vậy cũng trịnh trọng gật đầu.

Linh Khê kết ấn, một luồng sáng trắng ngưng tụ trong tay, hào quang lóe sáng như ánh trăng.

Lát sau, nó hóa thành một bạch tháp tinh xảo, dáng vẻ kỳ lạ.

Mục Trần kinh ngạc, bạch tháp giống hệt như Phù Đồ tháp trong cơ thể hắn, nhưng trái ngược màu sắc, dao động cũng khác. Phù Đồ tháp của hắn bá đạo cương mãnh, rắn chắc vô song, còn bạch tháp của Linh Khê , đó là có vẻ có chút âm nhu.

- Ngưng định tâm thần!

Linh Khê quát lên, Mục Trần tập trung, hai mắt chậm rãi nhắm lại.

Linh Khê chỉ tay ra, bạch tháp hóa thành một tia sáng trắng bay vào mi tâm Mục Trần.

"Ầm!"

Trí não vang lên một tiếng nổ, những thông tin dày đặc khó hiểu lan tràn trong tâm trí, đem lại khẩu quyết tu luyện cho Mục Trần.

Phù Đồ có âm dương, âm dương giao hòa, là Đại Phù Đồ...

Những âm tự vang vang trong trí não, khẩu quyết khó hiểu chảy vào tim, tâm thần Mục Trần yên lặng đắm chìm trong khẩu quyết.

Đến khi nó biến mất, tinh thần của hắn mới thanh tỉnh trở lại, cố gắng nhớ từng đoạn khẩu quyết khó hiểu. Lát sau hai tay hắn kết ấn.

Ấn pháp hơi khác so với Đại Phù Đồ quyết trước nay hắn tu luyện.

"Bang!"

Thình lình tòa bạch tháp trong trí óc vỡ tan, một luồng sáng trắng nho nhỏ chui vào kinh mạch.

Đó là một đạo linh lực, mang lại cảm giác thanh mát như ánh trăng vận chuyển dọc theo kịch mạch Mục Trần.

Dường như theo đó, linh lực vốn có trong cơ thể trở nên dao động, như bị hấp dẫn bởi thứ kia, lao tới cắn nuốt tia linh lực màu trắng.

- Tĩnh tâm, dùng khẩu quyết ngưng luyện âm chủng!

Một tiếng quát khiến Mục Trần đang kinh hãi trở nên bình tĩnh, khống chế tia linh lực màu trắng chạy theo lộ tuyến kinh mạch.

Càng di chuyển, thể tích của nó càng nhỏ dần, nhưng màu sắc thì càng sáng hơn.

- Ngưng!

Khi nó nhỏ đến cực hạn, Mục Trần khẽ quát, hào quang sáng trắng lóe lên, rồi một đốm sáng trắng rất nhỏ như một hạt giống lơ lửng nơi đó.

Mục Trần thở phào. Bước đầu tiên chính là ngưng luyện âm chủng, mới có thể dung hợp hai khẩu quyết âm dương, luyện ra linh lực âm dương giao thái.

Thần Phách trong khi hải lật tay một phát, đốm sáng trắng cấp tốc xuyên qua kinh mạch, chui vào khí hải, lơ lửng xoay tròn trước mặt Thần Phách.

Thần Phách cũng kết ấn, ấn pháp hoàn toàn giống Mục Trần vừa triển khai.

Một lực hút cường đại từ cơ thể Mục Trần xông ra, kéo lấy linh khí dày đặc trong trời đất, hình thành những dòng thác linh lực cuồn cuộn đổ xuống người hắn.

Một vòng sáng trắng bọc lấy Mục Trần, lạnh lẽo âm nhu.

Dao động linh lực hoàn toàn khác biệt với linh lực của hắn khi xưa.

Lượng linh lực vừa đổ vào cơ thể Mục Trần, lập tức bị luyện hóa thành linh lực màu trắng, kéo đến xoay vần quanh hạt âm chủng trong khí hải, nhanh chóng nhiều lên. Mục Trần muốn cho linh lực âm dương dung hợp, vậy thì phải khiến cho chúng dâng đến mức bằng nhau, nếu không thì âm chủng sẽ hoàn toàn bị dương chủng ăn mất.

Cả hai cân bằng, âm dương dung hợp hoàn mỹ.

Việc hắn đang làm chính là bồi dưỡng âm chủng trở nên lớn mạnh.

Việc này có lẽ tốn thời gian không ít, nhưng Mục Trần vẫn còn ba tháng, có lẽ cũng kịp.

Bên ngoài, Linh Khê quan sát linh khí thiên địa ào ạt đổ vào người Mục Trần, hài lòng khẽ gật. Mục Trần đã thành công ngưng tụ âm chủng, lúc này chỉ cần lấy lượng linh lực mênh mông rò rỉ từ Tụ Linh trận cấp 8 kia thì hắn sẽ nhanh chóng nuôi dưỡng được nó.

Nhưng có thể thành công tu luyện Đại Phù Đồ quyết đầy đủ hay không, chỉ có thể dựa vào Mục Trần. Còn bây giờ nàng phải chuẩn bị vài thứ....

Linh Khê đứng dậy, lao lên không trung.

"Xoẹt!"

Không gian quanh nàng uốn éo biến dạng, vài người hiện ra, chính là Thái Thương viện trưởng và năm vị thiên tịch trưởng lão.

- Trưởng lão Linh Khê, đây là thứ ngươi cần.

Thái Thương viện trưởng vung tay ném vài luồng sáng bay tới Linh Khê, nhìn kỹ lại đó là mấy thứ kỳ quái như bàn cờ, mai rùa... Có lẽ là

những vật dụng đặc biệt.

Linh Khê cẩn thận xem qua một lượt, khẽ gật rồi nói:

- Đa tạ viện trưởng, có lẽ trong khoảng thời gian này còn phải phiền các vị hỗ trợ một chút.

Chúc Thiên tỏ ra nghi hoặc, từ khi biết cô nàng Linh Khê này, lần đầu tiên thấy nàng ta lên tiếng nhờ trợ giúp.

- Là vì Mục Trần sao?

Thái Thương viện trưởng mỉm cười, nhìn xuống vùng linh lực bao la bên dưới.

Linh Khê nhẹ nhàng gật đầu, khẽ nói:

- Mục Trần đang ở đó tu luyện công pháp, nhưng khi hắn thành công, sẽ có người phát hiện, nên ta cần mượn sức vài vị để bố trí linh trận, cách ly hắn!

Thái Thương viện trưởng kinh ngạc. Bị người ta phát hiện? Ai lại lợi hại như thế, chỉ là tu luyện công pháp cũng nhận thấy được sao?

- Chuyện này do dì Tịnh nhắc nhở ta, phiền viện trưởng toàn lực hỗ trợ.

Linh Khê nghiêm giọng nói.

Thái Thương viện trưởng nghe vậy cũng trở nên nghiêm trang hơn. Vị mẫu thân thần bí của Mục Trần khiến lão rung động vô cùng, lời dặn dò của nàng ta dĩ nhiên không thể xem nhẹ.

- Trưởng lão Linh Khê yên tâm đi, Mục Trần là đệ tử Bắc Thương linh viện chúng ta, chúng ta sẽ toàn lực hỗ trợ.

Thái Thương viện trưởng không hỏi thêm nữa, lão cũng biết có nhiều chuyện không nên biết vẫn tốt hơn.

Linh Khê nghe vậy, mỉm cười thi lễ.

- Vậy Linh Khê đa tạ các vị.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 446: Liên Tiếp Đột Phá

Trong thâm sơn cùng cốc, linh lực hùng hậu mênh mông khiến cho không gian trở nên mơ hồ, những ngọn núi ẩn hiện trong sương mù dày đặc.

Một cột xoáy khổng lồ trên ngọn núi sừng sững cả trăm trượng, tham lam hút lấy linh khí thiên địa, rồi tất cả đổ vào cái phễu khổng lồ đó, rơi xuống thân thể của kẻ đang ngồi trong mắt bão.

Mục Trần hoàn toàn bị che khuất bởi lượng linh lực dày đặc, cơ thể hắn như không có đáy, hấp thụ và chứa hết toàn bộ linh khí ào ạt đổ xuống..

Một tháng đã qua, hắn ngồi đó như tượng đá, chẳng hề động đậy. Việc hấp thu linh khí thiên địa cũng chưa hề ngừng nghỉ.

Quá trình tu luyện liên tục và dữ dội khiến người khác dễ dàng chú ý tới, nhiều đệ tử kinh thán thở dài. Quả là cường giả mạnh nhất trong giới đệ tử Bắc Thương linh viện, chỉ là tu luyện mà động tĩnh lại lớn đến thế.

Một ngọn núi không xa chỗ tu luyện của Mục Trần, Linh Khê quan sát hắn gắt gao. Một ngọn núi khác chếch về bên phải gần đó cũng có người đang đứng, chính là Thái Thương viện trưởng.

Linh Khê lấy ra một cái bàn cờ màu đen to bằng nắm tay, hoa văn huyền ảo mang theo dao động đặc biệt phát ra.

Linh Khê xoa xoa bàn cờ, nàng nhìn lên không trung yên tĩnh. Nơi đó đối với người khác chỉ là một bầu trời trong xanh sáng sủa, nhưng với

đôi mắt của Linh Khê, nàng nhìn rõ những luồng sáng rực rỡ đan xen phức tạp, đang hình thành một linh trận khổng lồ.

Linh trận này tiêu hao hết cả một tháng bày trận của nàng.

Linh Khê thở phào một hơi, cả tháng không nghỉ xây dựng linh trận này, xong xuôi hết thảy mới thấy mỏi mệt.

Nhưng nàng lại rất vui, vì linh trận này rất quan trọng với Mục Trần sau quá trình tu luyện Đại Phù Đồ quyết đầy đủ.

Hôm đó dì Tịnh đã nhắn lại cho nàng, Đại Phù Đồ quyết chính là pháp quyết trụ cột trong tộc. Trước kia Mục Trần chỉ tu luyện dương quyển, việc đó không sao cả, nhưng khi âm dương dung hợp thành công, thì khả năng những kẻ cường đại trong tộc sẽ phát hiện ra, và Mục Trần sớm muộn cũng bại lộ.

Linh Khê cảm nhận rõ sự đáng sợ của chủng tộc thần bí kia, ngay cả thực lực hùng mạnh như dì Tịnh cũng không thể rời khỏi.

Linh Khê biết rõ bản thân không thể bảo vệ Mục Trần, chỉ có thể dốc sức che giấu hắn không cho họ phát hiện. Dù sao thì họ cũng ở nơi rất xa, khó mà cảm ứng được khi nàng đã chủ động che phủ.

- Dì Tịnh, yên tâm đi! Ta sẽ bảo vệ Mục Trần thật tốt.

Linh Khê nắm chặt tay, gương mặt đầy kiên nghị.

Thời gian như cát chảy, lặng lẽ đã trôi qua hết tháng thứ hai.

Mục Trần vẫn không có động tĩnh gì, không ngừng hấp thu linh khí cuồn cuộn đổ xuống.

Ngọn núi gần đó, Linh Khê đang ngồi xếp bằng, rất yên lặng. Linh khí trên không trung dường như có một chút dao động.

Thình lình Linh Khê mở toang hai mắt, nghiêm trọng nhìn sang chỗ Mục Trần.

- Âm dương sắp dung hợp?

Nàng lẩm bẩm, gương mặt căng thẳng, chuẩn bị sẵn sàng che giấu vùng không gian này.

Lúc này trong cơ thể Mục Trần, ngay phía trước mặt Thần Phách, viên âm chủng đã to chừng nắm tay, nhìn giống như một viên ngọc trai, đó là kết quả ngưng luyện bồi dưỡng sau hai tháng của hắn.

- Đến lúc rồi....

Mục Trần lẩm bẩm, chợt Thần Phách há miệng hút lấy viên âm chủng vào miệng.

Chính lúc đó, cơ thể Mục Trần rực rỡ một màu trắng, hào quang cuộn lấy Thần Phách, khiến nó trở thành hai màu đen trắng.

Linh lực hùng hậu từ Thần Phách khuếch tán ra, tràn ngập mọi ngóc ngách trong cơ thể Mục Trần.

Mục Trần mở mắt, trên đỉnh đầu có ánh sáng bắn ra, Thần Phách của hắn bay lên trời, há miệng hút lấy đám sương linh khí dày đặc trên cao, ào ào đổ xuống miệng nó.

Thần Phách xếp bằng trên cao, giơ tay như muốn ôm lấy nhật nguyệt.

Hai luồng sáng trắng và đen ngưng tụ trong hai tay, hóa thành một hình thái lưỡng cực đen trắng, đen trắng đuổi nhau, xoay vần như như hai chú cá âm dương, dao động mênh mông kỳ dị khuếch tán trong thiên địa.

Đột nhiên thân thể Mục Trần có những đốm sáng bừng lên, nối tiếp lẫn nhau, hóa thành hình thái một tòa tháp!

"Boong!"

Tiếng chuông cổ kính vang vọng trong cơ thể.

Những lỗ đen ngưng tụ sau lưng Mục Trần, một tòa hắc tháp to cả trăm trượng từ từ chui lên.

Hắc tháp nhìn qua không khác Phù Đồ tháp trước kia là bao, nhưng vách tháp có hoa văn kim long, một ngọn kim hỏa nhỏ bé bỗng nhiên bùng cháy, khiến cho Thái Thương viện trưởng đằng xa vẫn luôn chú ý cũng phải giật mình đổi sắc.

Lão còn nhớ rõ ngày đó mẫu thân của Mục Trần đốt cháy Phủ Hoàng Long Chí Tôn, cũng đã từng dùng ngọn hắc tháp và kim hỏa kia. Ngọn kim hỏa khủng bố không chỉ đốt cháy pháp thân của lão ta, mà cả bản thể cũng hoàn toàn hóa thành tro tan biến.

Có lẽ ngọn kim hỏa là một dị vật vô cùng đáng sợ.

Nhìn qua hoa văn kim long trên tháp của Mục Trần nhỏ bé hơn của mẹ hắn nhiều, nhưng chừng đó cũng khiến Thái Thương viện trưởng tim đập dồn dập.

- Thái Thương viện trưởng!

Linh Khê nghiêm mặt, lớn tiếng gọi.

Thái Thương viện trưởng lập tức giơ tay lên trời cao, những luồng sáng rực rỡ uốn lượn bay lên bao phủ phạm vi vài nghìn trượng.

Linh Khê vung tay lên, bàn cờ trong tay phóng vút lên cao, từng đạo hào quang phủ xuống ngọn núi chỗ Mục Trần đang ngồi. Thái Thương viện trưởng nhất thời không thấy tòa núi đó nữa, như hoàn toàn biến mất, cả khí tức của hắn cũng hoàn toàn bị cách ly.

Cảm giác cứ như chư từng có một tòa núi nào tồn tại nơi đó.

Mục Trần đột nhiên lắc mình bay lên cao, còn Thần Phách đang giữ hình thái âm dương kia cũng hạ xuống, nhanh chóng quay về khí hải của hắn.

Cảm giác linh lực hùng hậu dâng lên như triều cường vỗ sóng ào ào đập vào cơ thể.

Linh lực kỳ lạ không còn một màu đen tuyền thâm thúy trước kia, lúc này nó có sự giao hòa giữa trắng và đen, như hai con ngư long uốn lượn quấn lấy nhau, vô cùng kỳ dị.

Linh lực của hắn đã trở nên mạnh mẽ đặc dị hơn nhiều!

Sự sung sướng lan tỏa vào từng chỗ trong cơ thể hắn.

Mục Trần giang tay ra, hét lên như sấm.

Thông Thiên cảnh trung kỳ... Thông Thiên cảnh trung kỳ đỉnh phong... Thông Thiên cảnh hậu kỳ... Thông Thiên cảnh hậu kỳ đỉnh phong!

Linh lực bạo tăng rồi dừng lại, đôi mắt Mục Trần trở nên sáng quắc, trong lòng cực kỳ hưng phấn. Chỉ còn một chút nữa thôi, hắn có thể trực tiếp đột phá vào thân thể nan!

Không ngờ hắn lại có thể nhanh chóng vượt qua Thông Thiên cảnh trung kỳ, đạt đến Tam Thiên cảnh đỉnh phong!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 447: Nhàn Hạ

Trên không trung, Mục Trần lăng không mà đứng, cảm nhận linh lực hùng hậu mênh mông, sung sướng cười lớn. Đại Phù Đồ quyết đầy đủ quả tuyệt hảo, chỉ cần hai tháng đã khiến hắn vượt qua hai cấp độ, đột phá tức khắc đến Thông Thiên cảnh hậu kỳ đỉnh phong.

Mục Trần chỉ cần thêm một bước thử thân thể nan, vượt qua được nó, hắn đã có tư cách hướng tớn Chí Tôn cảnh!

Chí Tôn cảnh! Đạt được trình độ ấy mới được xem là cường giả của Đại Thiên thế giới!

Dưới Chí Tôn, tất cả đều là kiến.

Mục Trần sung sướng nắm chặt tay, tuy hiện tại vẫn còn cách Chí Tôn cảnh một khoảng, nhưng hắn tin không lâu nữa hắn sẽ có tư cách tu luyện pháp thân Chí Tôn.

Mục Trần mỉm cười nhớ lại Đại Nhật Bất Diệt Thân mà hắn khám phá ra được từ trang Phong Ấn Hiệt, tin chắc uy lực sẽ không kém những pháp thân trong 99 danh hào pháp thân Chí Tôn. Chỉ có tu luyện pháp thân này, hắn mới có tư cách tiến giai pháp thân trở thành Vạn Cổ Bất Hủ Thân, pháp thân đẳng cấp cả Thiên Chí Tôn, Địa Chí Tôn cũng phải đỏ mắt thèm thuồng.

Mục Trần rất hào hứng, lỡ như có ngày tu luyện thành công Vạn Cổ Bất Hủ Thân, chẳng biết sẽ cường đại ra sao? Có lẽ đủ năng lực cứu mẹ ra khỏi chủng tộc thần bí kia chứ?

Mục Trần mỉm cười một lát, rồi áp chế sự hưng phấn lại. Có mơ tưởng thì vẫn còn quá xa, hiện tại phải mau chóng tìm cách bước vào Chí Tôn cảnh trước đã.

Mục Trần mỉm cười nhìn lên, lúc này mới giật mình vì bản thân bị bao phủ trong một bức màn đen khổng lồ, dao động kỳ lạ tản mát ra. Hắn nhận thấy không thể cảm ứng được thế giới bên ngoài, giống như đã bị nhốt trong một cái lồng vậy.

Nhưng tuy rằng kinh ngạc, hắn vẫn không bối rối, vì nhớ rõ bản thân tu luyện trong Bắc Thương linh viện, không tin rằng có ai đó có thể vào đây giở trò với hắn.

"Xoẹt!"

Thình lình màn chắn màu đen biến mất, ánh mặt trời lại rọi xuống, một cái bàn cờ đen đúa rơi xuống lọt vào tay một cô gái xinh đẹp.

Linh Khê thở phào nhẹ nhõm khi thấy Mục Trần bình yên vô sự.

Mục Trần lướt tới bên cạnh Linh Khê, nhìn thấy nàng có vẻ mỏi mệt vội hỏi thăm:

- Linh Khê tỷ, ngươi đang làm cái gì vậy?

- Ngươi nghĩ Đại Phù Đồ quyết muốn tu luyện là tùy tiện tu luyện sao? Nếu ta không che chắn không gian này, thì có lẽ bây giờ cường giả trong tộc thần bí của dì Tịnh đã tới bắt ngươi rồi.

Linh Khê khinh khỉnh trả lời.

Mục Trần sửng sốt, rồi cũng hiểu ra. Hắn chỉ chuyên tâm vào tu luyện linh lực, quên mất không hỏi những vấn đề chung quanh, chẳng biết Linh Khê phải tiêu phí bao nhiêu tinh lực.

- Linh Khê tỷ, đa tạ.

- Chuyện này dì Tịnh dặn ta làm, nếu ta làm không xong làm sao dám nói chuyện với dì Tịnh?

Linh Khê mỉm cười, rồi chỉ tay sang ngọn núi mà Thái Thương viện trưởng đang đứng:

- Lần này nhờ có Thái Thương viện trưởng hỗ trợ, bằng không sức một mình ta khó mà làm được.

Mục Trần nghe vậy, lập tức hướng tới Thái Thương viện trưởng cung kính ôm quyền:

- Lần này phiền toái viện trưởng và chư vị trưởng lão rồi.

Thái Thương viện trưởng khoát tay, cười nói:

- Ngươi là đệ tử đại diện Bắc Thương linh viện giành lấy vinh quang, chúng ta sao lại nề hà chuyện cỏn con này chứ.

Lão gật đầu hài lòng, với nhãn lực của lão dễ dàng nhận biết sự tăng trưởng của hắn. Vả lại dù Mục Trần chỉ có thực lực Thông Thiên cảnh hậu kỳ, nhưng chiến lực lại hoàn toàn vượt trội. Ngày trước đánh chết Ma Hình Thiên chỉ mới là Thông Thiên sơ kỳ, bây giờ e rằng những cường giả vượt qua thân thể nan cũng chẳng thể nào làm khó gì hắn được.

- Lạc Li và mọi người còn chưa ra khỏi Bắc Thương Môn sao?

Mục Trần cất tiếng hỏi. Lạc Li vào Bắc Thương Môn cũng đã nửa năm, chẳng biết bây giờ thế nào, hắn rất mong mỏi được gặp nàng.

- Ừm. Cứ yên tâm! Chúng ta luôn theo dõi sát sao Bắc Thương Môn, bọn họ không sao cả. Gần nửa năm nay, thực lực họ tiến triển vượt xa tưởng tượng của ngươi đó, cẩn thận Trầm Thương Sinh đã nói, việc đầu tiên sau khi rời khỏi chính là ra tay với ngươi, cho ngươi tắt đài hết sáng nữa.

Mục Trần cười lớn. Nửa năm tu luyện Lôi Thần Thể, rồi có Đại Phù Đồ quyết đầy đủ tu luyện linh lực, thành quả của hắn đâu kém cạnh. Nhưng hắn cũng biết rõ, thiên phú của Lạc Li, Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông... thì tiến triển nửa năm có lẽ nhanh hơn cả hắn.

Nói không chừng, bây giờ có người đã thành công độ kiếp Chí Tôn tam nan

Nhưng dù có giao phong, thì cường giả đã vượt qua linh lực nan cũng chưa chắc thắng được hắn đâu.

Nửa năm trước nếu có thực lực như thế này, thì Ma Hình Thiên chẳng cách nào bức hắn đến sát đường cùng như thế.

- Mấy ngày tới cứ nghỉ ngơi đã, còn nửa tháng nữa mới tới đại tái linh viện. Còn nữa, sắp tới cũng là thời gian tân sinh gia nhập, thế thì bọn ngươi cũng gỡ cái mác tân sinh đằng trước được rồi đó.

Thái Thương viện trưởng cười nói.

- Tân sinh gia nhập?

Mục Trần cảm khái, bất giác hắn đã ở Bắc Thương linh viện gần hai năm, thật sự biến hóa không nhỏ chút nào. Có lẽ cách đây hai năm, hắn cũng không ngờ mình có thể nhanh chóng tăng trưởng như thế này!

Mọi người nói chuyện một hồi, rồi các trưởng lão và viện trưởng cũng rời khỏi đó.

- Linh Khê tỷ, người về nghỉ ngơi trước đi, thời gian qua thật vất vả cho người.

Mục Trần mỉm cười quay sang Linh Khê.

Linh Khê ra vẻ hờn dỗi:

- Sao? Tu luyện xong rồi, thấy ta vô ích nên muốn vứt bỏ à?

Mục Trần ngượng ngùng cười, nhanh nhảu trả lời:

- Đâu có đâu có, mấy ngày tới để ta ở lại phục vụ tỷ tỷ!

Linh Khê cười khúc khích, xoay người bay đi. Còn lại Mục Trần đăm chiêu nhìn phía chân trời xa. Tu luyện đã hoàn tất sớm hơn dự định, chỉ còn chờ đợi đại tái linh viện đến mà thôi.

...

Mấy ngày sau đó, Mục Trần trở nên nhàn rỗi vô cùng, thực lực vừa đại tăng nên không quá gò ép tu luyện.

Chờ đợi Lạc Li xuất quan, hầu như thời gian này hắn đều ở lại chỗ Linh Khê, thỉnh thoảng về khu tân sinh hội họp với mọi người trong Lạc Thần hội, cuộc sống có vẻ rất thanh nhàn.

Trong đình viện tao nhãm Mục Trần ngồi trước phòng trúc. Đối diện hắn là Linh Khê đang châm trà, tự pha tự uống.

Linh Khê đối với người ngoài rất lạnh lùng thậm chí là đề phòng, nhưng với Mục Trần lại cởi mở vô tận, rất hoạt bát vui vẻ.

Linh Khê chẳng có phòng bị, Mục Trần cũng không quá giữ kẽ, công khai săm soi đánh giá, thỉnh thoảng nhìn vào những chỗ khiến nam nhi mắt sáng quắc.

Linh Khê nhận ra ánh mắt của hắn, trừng mắt dọa, rồi giấu biến đi những điểm mê người đó.

Linh Khê toát ra một vẻ uy nghiêm, thản nhiên nói:

- Ngươi tu luyện linh trận tiến triển đến mức nào rồi?

Mục Trần giật bắn người. Cả nửa năm nay không tu luyện Lôi Thần Thể, thì hấp thu linh lực, có thời gian nghiên cứu linh trận hay sao? Thật là biết cách hỏi khó người ta.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 448: Tân Sinh Nhập Viện

- Việc này... hiện giờ ta dùng trạng thái Tâm Nhãn có thể bố trí linh trận cấp 5, có lẽ coi như là Linh Trận sư cấp 5 đi...

Mục Trần gượng cười phân bua. Linh Khê quá siêu đẳng, vừa có thực lực vừa có thành tựu linh trận cực cao, chẳng lẽ đi chung với mẫu thân sướng đến vậy sao?

Thành tựu của hắn so sánh trong đám bạn cùng lứa, thì phải thuộc hàng siêu cấp ưu tú, nhưng so lại với Linh Khê, thì thật chẳng nên cơm cháo gì.

- Linh Trận sư cấp 5?

Linh Khê hờ hững hỏi lại:

- Dưới Linh Trận đại sư, mọi cấp độ Linh Trận sư đều không đáng nhắc tới. Chưa đạt được Linh Trận đại sư, đừng có vênh mặt ra. Dì Tịnh về mặt linh trận, chính là Đại Tông sư. Ngươi là con ruột của người, vậy mà về mặt linh trận cứ bình bình như thế, thật là mất mặt.

Mục Trần bỗng dưng bị nghẹn khuất lên tới cổ, nhưng mà cũng cố nhịn hỏi lại:

- Đại Tông sư tương đương với cường giả cấp nào?

Linh Khê liếc nhìn hắn, cười khinh khỉnh:

- Ngươi hiểu biết về Linh Trận sư quá nông cạn. Trước đây phân theo chín cấp, cấp 6 trở lên là Linh Trận đại sư. Linh Trận đại sư cũng có

phân cấp bậc.

- Linh Trận đại sư phân làm ba phẩm thiên địa nhân, mỗi phẩm phân nhỏ thành ba cấp. Ba phẩm chín cấp ứng với cửu phẩm của Chí Tôn. Sau Linh Trận đại sư là tông sư, tương đương với Địa Chí Tôn. Trên tông sư chính là Đại Tông sư. Cấp bậc thế nào ngươi rõ rồi chứ?

Mục Trần há mồm ngoác đến cả tai, kinh ngạc:

- Thiên Chí Tôn?

Trước đây, linh thể của mẫu thân chỉ dùng một tay đốt cháy Phủ Hoàng Long Chí Tôn, một chưởng đánh bay Hắc Long Chí Tôn, mạnh mẽ khiến cho Vô Lượng lão tổ kinh hãi thối lui, thực lực bậc đó hắn cũng đoán đáp án này. Thế nhưng khi chân chính nghe Linh Khê xác nhận, hắn cũng không khỏi rung động.

Thiên Chí Tôn a!

Thực lực bá chủ xưng hùng khắp Đại Thiên thế giới vô tận. Những chủng tộc truyền thừa viễn cổ đối mặt những cường giả như thế phải khách khí vô cùng. Gần như bất cứ ai có một vị Thiên Chí Tôn chống lưng, có thể ngang tàng tung hoành khắp Đại Thiên thế giới.

Vốn nghĩ gia cảnh của hắn chỉ thường thường, thực lực của phụ thân cũng chỉ là "cường giả" ở một nơi hẻo lánh. Không ngờ tía yếu bóng vía như thế lại nhặt được một bà vợ khủng bố kinh hoàng...

- Tía quá lợi hại!

Mục Trần chép miệng, cực kỳ khâm phục. Thật sự hắn cực kỳ tò mò chuyện năm xưa của song thân, chẳng biết như thế nào mà lão trâu bò kia lại có thể táp lấy một cô phượng hoàng vĩ đại từ trời cao đem xuống đất....

Linh Khê nhìn thấy hắn cũng đoán được suy nghĩ của hắn phần nào. Tư cách thiên tịch trưởng lão cho phép nàng biết rất nhiều thông tin của

đệ tử, do vậy cũng không thể hiểu nổi. Với tính cách của dì Tịnh, người nữ hoàn mỹ như thế, lẽ ra lòng kiêu hãnh rất cao, sao có thể một người tầm thường như phụ thân của Mục Trần, xuất thân ở nơi heo hút nhỏ xíu, thực lực kém cỏi vô cùng lại khiến cho người yêu mến?

- Linh Khê tỷ, tỷ là Linh Trận đại sư phẩm nào?

Mục Trần tò mò hỏi thêm.

Linh Khê cười nói:

- Ta đã là Nhân phẩm cao cấp, đánh giá ngang với Chí Tôn tam phẩm.

- Chí Tôn tam phẩm a...

Mục Trần lại cảm thán. Vậy tính ra nàng ta còn cao hơn mấy vị thiên tịch trưởng lão hai bậc, thật chỉ có những thủ lĩnh các thế lực nhất lưu hàng đầu mới so sánh được. Nàng mặc dù được sự chỉ dạy của mẫu thân, nhưng bản thân nàng cũng phải có thiên phú rất xuất chúng mới có thể có thành tựu như thế.

- Nhưng tu luyện linh lực thì ta chẳng ra cái thể thống gì, chân chính chỉ mới vượt qua Thần Phách nan mà thôi, chưa chân chính bước vào Chí Tôn cảnh.

Vừa nói nàng khẽ liếc hắn:

- Dù sao không phải ai cũng có thiên phú cả hai đường đều kinh quái như ngươi.

Chăm sóc Mục Trần thời gian cũng khá lâu, nàng thấy rõ hắn không chỉ có thiên phú tu luyện linh lực hơn người, mà cả linh trận cũng kế thừa dì Tịnh. Cả hai thành tựu đều một đường thẳng tiến, thiên phú và thành tích khiến cho nhiều kẻ ghen tị.

Mục Trần mỉm cười, thầm cảm thấy may mắn vẫn còn có điểm so sánh được với Linh Khê.

Linh Khê cười nhạt:

- Ngươi đã biết dì Tịnh có thành tựu linh trận xuất chúng như thế, thì về sau phải chuyên tâm nghiên cứu một chút, ít nhất phải đạt tới tông sư, bằng không thật mất mặt dì Tịnh.

Mục Trần giật bắn người. Thật tình mẫu thân vĩ đại quá cũng là một áp lực không nhỏ. Hắn có thiên phú rất tốt, nhưng nếu muốn đạt tới tông sư, thì đâu chỉ dựa vào thiên phú mà được. Thế giới này thiên tài vô số, nhưng đạt được thành tựu đó cũng có bao nhiêu người đâu?

Linh Khê thấy hắn xệ mặt xuống, khẽ cười khúc khích. Nàng nhẹ nhàng rót trà, hỏi hắn:

- Hôm nay sao Bắc Thương linh viện lại có vẻ ồn ào thế nhỉ?

- À, hôm nay là tân sinh gia nhập đó!

Mục Trần trả lời.

Linh Khê khẽ gật, cũng không quan tâm, chỉ hưởng thụ thời gian nhàn nhã của nàng.

.....

Khu vực ngoại vi Bắc Thương linh viện.

Một biển người đông nghịt trải dài hút tầm mắt, tiếng ồn vang vọng khắp núi đồi, lan đi rất xa.

Vô số thiếu niên thiếu nữ tập trung ở đây, ai nấy đều hưng phấn nhòm ngó xung quanh. Đây chính là thánh địa tu luyện mà họ bao năm ao ước, tất cả đều là tân sinh của Bắc Thương linh viện, lao tâm lao lực vượt bao

khổ ải, thông qua khảo nghiệm khắc nghiệt mới có tư cách đặt chân nơi đây.

Họ sẽ tu luyện ở nơi này, trở nên cực kỳ cường đại, rồi vinh dự hồi hương.

Một chỗ nọ trong biển người, có bảy tám thiếu niên thiếu nữ quây lại thành một vòng tròn. Họ đưa mắt nhìn biển người xung quanh, thần sắc hơi nao núng. Khi còn trong linh viện họ cũng là những đệ tử nổi bật thực lực cao cấp, nhưng khi đến đây lại thấy mình vô cùng bình thường. Tân sinh quanh đây không ít người thực lực cường hãn hơn, có kẻ còn đạt đến Thần Phách cảnh, thực lực mang ngang ngửa phụ mẫu ở nhà.

- Đây là Bắc Thương linh viện sao? Quả nhiên không hổ danh Ngũ Đại Viện, mạnh hơn Bắc Linh viện rất nhiều a.

Một cô bé thanh tú nhìn quanh, rồi quay sang gã thiếu niên bên cạnh khẽ nói:

- Thanh Sơn ca, chẳng phải Mục Trần học trưởng ưu tú nhất linh viện ta lần trước cũng gia nhập Bắc Thương linh viện sao? Không biết hắn ở trong này lăn lộn thế nào nhỉ? Thật ta mong gặp hắn lắm a, đệ tử xuất sắc nhất Bắc Linh viện từ xưa tới nay mà.

- Vũ Hi, lời ngươi nói cũng đề cao hắn quá rồi. Đại ca Liễu Mộ Bạch của ta mới thực xuất sắc, hắn đang tu luyện ở Thánh linh viện đó!

Một thiếu niên đứng gần đó hậm hực lên tiếng.

- Liễu Dương, còn tranh cãi gì mấy chuyện đó? Chúng ta đến Bắc Thương linh viện, lạ nước lạ cái, chẳng quen biết ai vĩ đại xuất sắc, không đoàn kết lại thì dễ bị người khác bắt nạt đó.

Thiếu niên mà cô gái kia gọi là Thanh Sơn ca nhíu mày lên tiếng.

Liễu Dương lầm bầm tức tối, nhưng cũng không gây chuyện thêm. Hắn ở Bắc Linh viện cũng rất ưu tú, kiêu hãnh hống hách, nhưng khi đến

đây lại hoàn toàn bình thường, chẳng hề nổi bật, tính cách đó cũng tan biến mất tăm.

- Thật không biết tại sao năm nay Bắc Linh viện chúng ta lại có nhiều danh ngạch của Bắc Thương linh viện như thế, lại còn miễn khảo hạch. Thật là kỳ quái!

Liễu Dương lẩm bẩm nghi hoặc.

Đám đồng bạn cùng ở Bắc Linh viện cũng gật đầu. Vấn đề này quả nhiên rất lạ, trước nay Bắc Linh viện chỉ nhận được rất ít danh ngạch, mà cũng không phải loại danh ngạch đặc biệt chỉ định tuyển vào Bắc Thương linh viện. Thế mà năm nay có đến gần mười danh ngạch, còn ưu ái miễn khảo hạch. Cái bánh ngọt từ trên trời rơi xuống này thật khiến người ta u mê.

- Này, mấy đứa kia...

Đột nhiên một tiếng quát hướng đến làm họ vội ngẩng lên. Vài tên thanh niên đang cười khì thong thả bước tới, nhìn dáng vẻ là biết ngay chắc chắn chính là lão sinh. Đàm Thanh Sơn, Liễu Dương và đồng bạn bất giác lo lắng, vì uy áp mơ hồ từ đám người đang tới khá đáng sợ, thậm chí còn mạnh hơn phụ mẫu ở nhà.

- Chúng ta sẽ quản lý đám tân sinh các ngươi, Yêu môn chúng ta gần đây tuyển thành viên ngoại môn, từ nay về sau sẽ là người của Yêu môn. Cũng không có yêu cầu gì nhiều, chỉ là mỗi tháng mỗi người phải cống nạp một lượng linh trị. Bất cứ ai dám gây khó dễ cho các ngươi, cứ chạy đến Yêu môn báo cáo là được, biết chưa?

Liễu Dương, Đàm Thanh Sơn nghệt mặt ra nghe họ nói, chẳng rõ cái linh trị mà tên kia nói là cái gì, nhưng trực giác cho họ biết chuyện này cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì. Đàm Thanh Sơn cứng rắn mà khách khí đáp lời:

- Các vị học trưởng, sao không để chúng ta làm quen Bắc Thương linh viện một chút, rồi sẽ quyết định?

Thanh niên kia nghe nói vậy, cười khẩy hất hàm nhìn chằm chằm Đàm Thanh Sơn:

- Sao? Dám coi thường Yêu môn chúng ta hử?

Dù hắn cười nhưng lại khiến Đàm Thanh Sơn toát mồ hôi hột. Cô gái tên Vũ Hi kia nổi quạu, cố dồn hết dũng khí hét lên:

- Bọn ta... bọn ta có đại ca ở Bắc Thương linh viện này, hắn cũng là lão sinh, các ngươi không bắt nạt chúng ta được đâu!

Đám người kia nghe nàng nói mà ôm bụng cười phá lên. Đám đông tân sinh quanh đó thì lại im thin thít không dám hé răng. Mấy tên lão sinh này thực lực tuyệt đối đã đạt tới Dung Thiên cảnh, tân sinh nào có tư cách phản khác. Vả lại lão sinh ức hiếp tân sinh, ở đâu cũng là chuyện bình thường.

- Tiểu muội xinh đẹp.....

Tên thanh niên kia ngừng cười, quay sang Vũ Hi gặng hỏi:

- Cho ta biết đại ca của các ngươi tên gọi là gì? Nói nghe thử xem Yêu môn chúng ta có đè chết hắn được không, hử?

Đàm Thanh Sơn vội nắm tay nàng kéo lại. Mới gia nhập đã đắc tội lão sinh, việc như vậy thật không sáng suốt, lỡ như lại liên lụy đến Mục Trần thì thật phiền toái cho hắn.

Nhưng cô gái kia tuy nhỏ tuổi hơn, lại là thiên tài nổi bật nhất Bắc Linh viện năm nay. Nàng chỉ mới tu luyện một năm thực lực đã vượt qua Đàm Thanh Sơn, Liễu Dương và các lão sinh của Bắc Linh viện, do đó nghiễm nhiên trở thành thiên chi kiêu tử, chưa bao giờ chịu để cho kẻ khác đè đầu cưỡi cổ. Nàng giằng khỏi tay Đàm Thanh Sơn, hất mặt la lớn:

- Đại ca của chúng ta là Mục Trần!

Giọng hét lảnh lót của nàng vang trong khu vực, đột nhiên khiến cho khu vực này yên tĩnh lập tức. Ai nấy đều phóng mắt nhìn đến, thậm chí cả đám lão sinh phụ trách duy trì trật tự cũng trố mắt kinh ngạc.

Đàm Thanh Sơn thấy xung quanh đột nhiên an tĩnh như thế lại hoảng hồn, đặc biệt là ánh mắt của bọn lão sinh khiến hắn chấn động, vội bước lên chắn trước mặt nàng. Đám Liễu Dương đi sau sợ tới mức hai chân run rẩy, nhưng cũng bu lại bảo vệ cô gái ở giữa. Nói gì cũng là đồng bạn đến từ cùng một linh viện, nên bảo vệ cho nhau thì tốt hơn.

- Học trưởng... ta xin lỗi... nàng nhỏ tuổi không hiểu chuyện. Chuyện vừa nãy chúng ta xin chấp nhận....

Đàm Thanh Sơn vội vàng cung kính, tỏ vẻ áy náy trước con mắt đứng tròng của đám lão sinh trước mặt.

Thế nhưng thần sắc bọn người kia vẫn cứng đờ như thế, môi run run, một giọng nói khó khăn truyền ra từ cổ họng, bỗng nhiên trở nên mềm mại hơn nhiều:

- Kẻ kia... ha ha, đại ca của các ngươi... tên Mục Trần?

Đàm Thanh Sơn chưng hửng, chẳng biết chuyện gì, nhưng lúc này cũng chỉ đành nói thật, lo lắng gật đầu. Đột nhiên trong đám lão sinh dạt ra hai bên, mở đường cho một nhóm người đang bước nhanh đến. Nghe loáng thoáng bọn kia lẩm bẩm cái gì đó Lạc Thần hội, mà đám người kia trên ngực áo là một huy chương giống hệt nhau.

Đàm Thanh Sơn nhìn thấy đám người đó liền sợ hãi ra mặt, cô gái tên là Vũ Hi kia cũng mặt mày tái mét, nhưng cả hai vẫn cố đứng vững ở đó.

Nhóm người của Lạc Thần hội hùng dũng tiến tới, nhưng lại hoàn toàn không giống như họ đoán, chẳng hề làm gì họ cả, mà còn cản trước mặt đám người của Yêu môn. Đám lão sinh Yêu môn ương ngạnh lúc

này cũng chỉ bực bội lui lại, vó vẻ không muốn xung đột với những người của Lạc Thần hội này.

Đám tân sinh quanh đó liền hiểu ngay, Lạc Thần hội rõ ràng mạnh hơn Yêu môn.

Đàm Thanh Sơn càng thêm lo lắng, một gã có vẻ như là đầu lĩnh của nhóm Lạc Thần hội bước tới, tươi cười hiền lành:

- Các vị học đệ học muội, các ngươi quen biết Mục ca?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 449: Có Gì Không Dám

- Mục ca?

Đàm Thanh Sơn sửng sốt hỏi lại, cô gái Vũ Hi kia thì ngẩn ngơ chớp chớp mắt. Mục ca? Bọn họ nói tới Mục Trần sao? Không phải nhận lầm người chớ? Tuy cũng biết Mục Trần là đệ tử ưu tú nhất Bắc Linh viện, nhưng thiên tài ở Bắc Thương linh viện thì nhiều vô số, làm sao dám nghĩ chỉ mới gần hai năm lại có thể trở thành "đại ca" ở Bắc Thương linh viện. Mà theo cách tên kia gọi, thì coi bộ Mục ca ở đây cũng không phải là tầm thường....

- Chúng ta... đại ca của chúng ta tên là Mục Trần, có thể không phải là Mục ca của các vị.

Vũ Hi khẽ nói, ánh mắt của đám lão sinh xung quanh khiến nàng hơi bất an. Nàng tuổi tuy nhỏ, nhưng cũng biết ở Bắc Thương linh viện này, họ chẳng có cái gì để chống lưng, chỉ có thể cố gắng tu luyện, nếu mà đắc tội nhiều lão sinh quá thì cũng không tốt lắm.

- Ha ha, Mục ca của chúng ta cũng tên là Mục Trần.

Đầu lĩnh nhóm người Lạc Thần hội cười lớn.

- Hả?

Đàm Thanh Sơn, Vũ Hi kinh ngạc ra mặt, không lẽ trùng tên luôn sao?

- Các ngươi đến từ Bắc Linh viện?

Gã kia nhanh trí hỏi lại, bản thân là thành viên Lạc Thần hội, hắn hiển nhiên phải biết xuất thân của Mục Trần.

Đàm Thanh Sơn gật như gà mổ thóc.

- Thế thì đúng rồi, Mục ca cũng là người của Bắc Linh viện, vậy chính là Mục Trần của các ngươi đó.

Gã kia cười nói.

Đàm Thanh Sơn há mồm trợn mắt. Có phải không vậy, chỉ gần hai năm thôi mà, Mục Trần lại có thể nổi danh như thế ở Bắc Thương linh viện?

Gã kia xoay người lại, vẻ mặt lạnh lùng nhếch mép cười nhìn đám người Yêu môn:

- Trần Tu! Yêu môn bây giờ lợi hại quá nhỉ, cả bằng hữu của Mục ca cũng đến làm phiền à?

Đám người Yêu môn sắc mặt tái mét, không còn vẻ hống hách khi nãy nữa. Cái tên Mục Trần quả thật đối với Yêu môn rất đáng sợ, mà hiện tại Mục Trần xem như là cường giả mạnh nhất đệ tử Bắc Thương linh viện. Đừng nói tới thủ lĩnh Hạc Yêu, ngay cả Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông cũng không thể nổi danh hơn hắn.

Do đó dù cho Yêu môn vẫn là thế lực lớn trong linh viện, nhưng không thể so sánh được với Lạc Thần hội, thế lực có tiếng tăm thanh thế cường thịnh nhất.

- Ha ha, hiểu lầm hiểu lầm thôi mà....

Gã Trần Tu sực tỉnh, cười xòa cầu hòa, vội ôm quyền quay sang Đàm Thanh Sơn:

- Ha ha, lúc nãy chúng ta lỗ mãng, mong rằng học đệ học muội cảm thông một chút, sau này có cơ hội thì ta đến xin lỗi.

Nói xong cả đám vội vàng rút đi, chẳng dám liếc mắt nhìn lại.

Đám tân sinh xung quanh thì trố mắt nhìn những tên lão sinh ngang ngược khi nãy bây giờ cúp đuôi chạy trốn, hết sức bất ngờ.

- Mục Trần... hắn ở Bắc Thương linh viện này lợi hại như vậy?

Đàm Thanh Sơn lẩm bẩm, cực kỳ khó tin.

- Ha ha, Lạc Thần hội chúng ta do Mục ca và Lạc Li đại tỷ cùng sáng lập nên. Còn nữa, Mục ca chúng ta chính là người mạnh nhất Bắc Thương linh viện đó.

Đám thành viên Lạc Thần hội tự hào cười lớn, rồi gã kia chỉ lên tấm bia đá khổng lồ trong linh viện, cực kỳ kiêu hãnh:

- Thấy không? Đó là Thiên bảng của Bắc Thương linh viện chúng ta, những cường giả mạnh nhất mới đủ tư cách khắc tên lên đó. Hiện tại Mục ca xếp thứ ba. Dĩ nhiên hắn có năng lực bước lên hạng đầu, nhưng mà không ra tay thôi đó.

Đàm Thanh Sơn ngơ ngác nhìn lên tấm bia đá khổng lồ tượng trưng cho vinh quang của đệ tử. Ngay lập tức hắn nhìn thấy cái tên quen thuộc, nhất thời chết đứng. Cái tên đồng bạn từng lăn lê bò càng cùng hắn luyện tập ở Bắc Linh viện, tuy có xuất chúng hơn nhiều, nhưng chỉ hơn một năm thôi đã tỏa sáng đến mức hắn không thể nhận ra vậy sao?

- Mục ca thật là lợi hại!

Vũ Hi reo lên, đôi mắt lung linh sùng bái. Trước đây nghe kể không ít về Mục Trần ở Bắc Linh viện, bây giờ bước vào Bắc Thương linh viện mới thấy những lời kể đó quá ư nhẹ nhàng.

Liễu Dương bên cạnh thì lo lắng phức tạp vô cùng. Liễu gia và Mục gia quan hệ chẳng tốt đẹp gì, thậm chí gia gia của hắn cũng bị Mục Trần giết chết. Cả năm nay Bắc Linh cảnh biến hóa quá lớn, Liễu gia thất thế, Mục gia càng lúc càng bành trướng, hiện giờ chưởng quản cả Bắc Linh

cảnh. Vốn Liễu gia còn trông cậy huynh đệ họ khi trở về có thể cường đại lấn áp ngược lại, nhưng bây giờ nhìn thấy cái tên trên cao kia, mọi ý tưởng trong đầu hoàn toàn mất sạch. Đại ca Liễu Mộ Bạch cũng rất bản lĩnh, nhưng Liễu Dương biết tuyệt đối không thể có thành tựu như Mục Trần. Nếu bây giờ Liễu gia còn có tâm tư gì, e rằng...

- Ha ha, các ngươi là bằng hữu Mục ca, sau này sẽ là bằng hữu Lạc Thần hội. Cứ yên tâm, chúng ta tuyệt đối không để ai ức hiếp các ngươi.

Gã đầu lĩnh cười lớn khoác tay Đàm Thanh Sơn.

Đàm Thanh Sơn lặng lẽ thở phào. Đến Bắc Thương linh viện có một thế lực nâng đỡ quả nhiên quan trọng. Bắc Linh cảnh bé tí của họ đối với người ta chẳng bõ bèn gì, nhưng mối quan hệ với Mục Trần kia mới chính là tấm bùa hộ mạng tuyệt vời.

"Uỳnh Uỳnh!"

Thình lình một tiếng vang nặng nề dội khắp linh viện, mọi người cả kinh ngẩng lên nhìn trời, một cột sáng bắn thẳng lên trời cao, chiếu rọi mọi ngóc ngách trong linh viện, linh lực mênh mông hùng hậu tràn ngập.

Tất cả tân sinh bối rối trước biến cố thình lình, chẳng hiểu chuyện gì xảy ra.

- Cửa Bắc Thông Môn đã mở !

Vài lão sinh còn đang sửng sốt, số khác thì kích động la lên:

- Thập cường Thiên bảng sắp xuất quan !

Đám tân sinh xôn xao. Thập cường Thiên bảng? Là những Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông, Mục Trần... trênThiên bảng kia sao? Không ngờ ngày đầu bước vào linh viện đã có thể nhìn thấy những thiên tài sẽ trở thành thần tượng sùng bái của họ sau này.

Cột sáng khổng lồ thu hút chú ý của vô số đệ tử, ai nấy bay trong không trung như đàn cào cào đổ về đồng lúa.

- Sắp xuất quan rồi à!

Trong đình viện, Mục Trần ngẩng lên, ánh mắt mong mỏi. Hắn thật muốn biết bọn họ bế quan nửa năm, thực lực đã mạnh đến mức nào?

Một cánh cổng lớn sáng rực hiện ra, cơn sóng linh lực ào ạt dũng mãnh tuôn ra, tràn ngập không gian.

"Vù! Vù!"

Cửa lớn mở toang, những luồng sáng như lưu tinh bắn ra, xẹt qua chân trời, xuất hiện trong không trung Bắc Thương linh viện.

Chín người, linh quang tràn ngập, linh lực hùng mạnh, uy áp ngập trời. Đám tân sinh vừa mới gia nhập bất giác tim đập thình thịch, nuốt nước bọt.

Họ là những đệ tử mạnh nhất linh viên đó sao? Quả nhiên rất khủng bố.

- Thực lực mạnh quá!

Đàm Thanh Sơn chấn kinh, chưa bao giờ cảm nhận áp lực lớn như thế, thậm chí những lão sư hay viện trưởng của Bắc Linh viện cũng còn xa lắp mới bì kịp. Ai nấy đều kích động, quả nhiên là Bắc Thương linh viện, bọn họ sau này có thể mạnh như vậy không?

Chín luồng sáng dần tan đi, gương mặt chín người hiện ra.

Chính giữa là Trầm Thương Sinh, thân hình thẳng tắp, gương mặt kiên nghị, không anh tuấn như Lý Huyền Thông, nhưng dáng vẻ bệ vệ uy nghi bất phàm.

Bên cạnh chính là Lý Huyền Thông, áo đen tóc xõa, cực kỳ điển trai, khiến bao cô bé tân sinh đỏ mặt tương tư.

Lạc Li đứng ngoài cùng bên phải, nhưng lại là người được chú ý nhất trong số chín người. Dung nhan xinh đẹp, mái tóc trắng tinh như ngân hà, yên lặng mà mê say.

- Chơi nổi....

Mục Trần cười mỉm, lắc đầu.

Ánh mắt đám người trên cao lúc đó cũng nhìn xuống chỗ hắn, chỉ có Lạc Li mang theo vẻ mong nhớ, mỉm cười xinh đẹp.

Trầm Thương Sinh liếc nhìn Lý Huyền Thông, chiến ý cả hai dâng trào mãnh liệt, quát lên.

- Mục Trần, có dám chiến một trận!

Bế quan đã nửa năm, Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông thực lực đại tăng, tự tin có thể lĩnh giáo thực lực Mục Trần.

Tiếng quát quanh quẩn thiên địa, không chỉ vô số tân sinh hò reo ầm ầm, liền ngay lão sinh cũng la hét ỏm tỏi. Tiếng tăm Mục Trần bay cao như diều gặp gió, thế nhưng vẫn chưa hề giao đấu chân chính với Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông. Rốt cuộc trận đánh đó hôm nay đã có!

Đàm Thanh Sơn chấn động kinh hại, cả hai vị đệ nhất và đệ nhị Thiên bảng cùng khiên chiến Mục Trần sao?

- Ha ha, có gì không dám!

Tiếng cười vang rên linh viện là câu trả lời cho tất cả mọi người, một cái bóng bay vút lên cao.

Vô số đệ tử nhìn theo bóng người đó, nhiệt huyết sục sôi, những tiếng reo hò cổ vũ vang khắp không gian!

Chương 450: Bá Chủ Đổi Ngôi

- Mục ca?

Thiếu niên phóng lên cao, linh lực hùng hậu như thủy triều dâng lên, thân hình thẳng tắp, gương mắt tuấn tú mang theo nét cười mỉm, khí độ chẳng kém gì Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông.

- Mục ca!

Chính lúc đó, tiếng cổ vũ gọi vang tên hắn, danh vọng của hắn trong Bắc Thương linh viện lúc này đã cao ngất, không ai còn dùng danh từ tân sinh để gắn với tên của hắn nữa, vì những việc hắn đã làm thậm chí Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông cũng không làm được.

- Quả nhiên là Mục Trần!

Đàm Thanh Sơn thần tình vô cùng kích động. Chỉ gần hai năm, tên kia trưởng thành không ít, nhưng dáng vẻ bề ngoài vẫn không khác mấy.

Cô bé Vũ Hi thì tròn to đôi mắt, khí độ thong dong trước lời thách chiến của hai cao thủ đã đủ làm trái tim cô ngây ngất, gương mặt đỏ lựng vui thích.

Phía ngoài Bắc Thương Môn, Thái Thương viện trưởng và các trưởng lão mỉm cười quan sát những đệ tử trẻ trên trời cao. Cảnh tượng náo nhiệt thế này cũng đã nửa năm rồi mới xuất hiện a...

Trên bầu trời, Mục Trần híp mắt khẽ cười:

- Nửa năm không gặp, thục lực mọi người tinh tiến nhanh thật.

Mục Trần kinh ngạc vì trong số chín người trước mặt, Hạc Yêu, Tô Huyên, Từ Hoang, Triệu Thanh Sam, Mộ Phong Dương và người còn lại đều đã đạt đến Thông Thiên cảnh hậu kỳ, tương đương với hắn. Cách đây nửa năm chưa vào Bắc Thương Môn, thực lực của họ phần lớn đều chỉ vừa đột phá Thông Thiên cảnh mà thôi. Chỉ nửa năm đã đột phi mãnh tiến như thế.

Còn lại ba người, thực lực chỉ hơn không kém. Theo cảm ứng của hắn, có lẽ đều đã vượt qua thân thể nan...

Sự tiến bộ tăng trưởng của họ thật đáng kinh ngạc.

- Nếu không mạnh lên được, thì chúng ta có mặt mũi nào tham gia đại tái linh viện?

Trầm Thương Sinh mỉm cười nhìn lại, bàn tay nắm chặt, chiến ý hừng hực. Vốn là người kiêu hãnh, hắn đâu dễ chịu đứng sau kẻ khác. Ngày trước lần đầu gặp Mục Trần, tên kia còn phải sống mái liều mạng với Bạch Hiên. Vậy mà sau đó hắn lại tăng trưởng nhanh như điện xẹt, nửa năm trước đánh bại Ma Long Tử, giết Ma Hình Thiên... Chiến tích chấn động cả Bắc Thương đại lục.

Bất tri bất giác, tên thiếu niên kia chưa đến hai năm đã vượt qua hắn, vị trí bá chủ vững vàng lâu nay cũng lung lay dữ dội. Hắn biết Mục Trần chẳng mấy quan tâm đến đệ nhất Thiên bảng, nhưng bản tính kiêu hãnh của hắn thì không thể khoan nhượng.

Nửa năm khổ tu, hắn tu luyên điên cuồng, thành quả không nhỏ, đã vượt qua thân thể nan. Hiện tại hắn đủ tự tin có thể chiến một trận cân sức với Ma Hình Thiên trước kia!

Dù rằng việc đó vẫn không đủ vượt qua Mục Trần, nhưng ít ra không còn cái cảm giác bất lực nữa.

- Mục Trần, tiếp một chiêu!

Trầm Thương Sinh nghiêm mặt, giọng nói trầm trầm vang vọng.

Mục Trần cũng nghiêm túc, ánh mắt kiêu hãnh của Trầm Thương Sinh khiến hắn hiểu ra nhiều thứ, gật đầu chậm rãi đáp lời:

- Thỉnh Trầm học trưởng chỉ giáo!

Trầm Thương Sinh cười lớn một tiếng, xông lên. Quyền nắm chặt, linh lực ngập trời ào ạt mênh mông, uy áp cường đại, thanh thế hãi hùng.

Đối diện Trầm Thương Sinh, Mục Trần cực kỳ bình tĩnh, thậm chí áo quần cũng không bị uy áp chấn động.

Trầm Thương Sinh nghiêm mặt kết ấn, linh lực mênh mông sôi trào, hình thành quang ấn to lớn ngưng tụ trong không trung, tản mát dao động kinh người.

Một đòn cực mạnh, chẳng hề lưu tình.

Thái Thương viện trưởng nhìn thấy cảnh đó, nheo mắt lẩm bẩm:

- Không ngờ có thể tu luyện Thẩm Phán thần quyết đến cảnh giới này rồi.

"Ầm!"

Một tiếng sấm vang rền, ấn pháp của Trầm Thương Sinh đột nhiên dừng lại, một chân bước tới, như điện xẹt ngang bắn tới Mục Trần. Vô số quang ấn liên miên chuyển động theo sau, nhìn như sấm sét chấn động thiên địa.

- Thẩm Phán thần quyết, Thương Sinh ấn!

Trầm Thương Sinh như quỷ mị xuất hiện trước mặt Mục Trần, linh lực trong cơ thể bùng phát khiến hắn sáng rực như mặt trời, hét lên dũng mãnh, quyền ấn xuất ra.

"Bang bang!"

Không khí nổ tung, hàng vạn hàng nghìn quang ấn như chui ra từ không gian hư vô, như tín niệm bất bại ngưng tụ vào quyền ấn của Trầm Thương Sinh, dũng mãnh công kích Mục Trần.

Một quyền đó đã phát huy toàn bộ sức mạnh của Trầm Thương Sinh. Quyền này cho dù mạnh như Ma Hình Thiên, cũng phải toàn lực chống đỡ!

Ánh mắt Mục Trần lóe sáng, tiếng sấm ầm ầm nhẹ nhàng vang trong cơ thể, hắc lôi điện dũng mãnh thoát ra ngoài, trên ngực hiện lên bốn đường lôi văn.

Thân thể hắn trở nên tối tăm vô cùng, sức mạnh mênh mông lan tỏa khắp cơ thể.

Lần đầu tiên sau khi luyện thành, Mục Trần sử dụng hoàn toàn tứ văn lôi thể.

"Xoẹt xoẹt!"

Hắc lôi điện bắn ra hung hãn, hắn không chần chờ tung quyền đáp trả.

Quyền không hoa mỹ, mang theo sức mạnh vô tận.

Quyền phong lướt qua, không gian bập bềnh gợn sóng mang theo tiếng sấm rền vang trong không trung.

"Uỳnh!"

Hai quyền đối cứng, một tiếng nổ kinh thiên lấn át toàn bộ những âm thanh khác, khiến không gian lúc này trở nên im bặt trong chốc lát, rồi luồng kình lực xung kích mênh mông bùng phát trên cao, như một vụ nổ nguyên tử khủng bố.

"Uỳnh! Uỳnh!"

Lực trùng kích chấn tan cả lôi điện của Mục Trần và quang ấn rục rỡ của Trầm Thương Sinh. Cả hai run rẩy một chút, cấp tốc lui sau.

Mục Trần lui ra tám bước, lôi quang nổ tung kềm giữ thân hình.

Trầm Thương Sinh lui sau mười bước, quang ấn vỡ vụn tan nát, hoàn toàn tan ra thành những đốm sáng li ti rơi khắp trời.

Đối chiến kinh diễm, dường như Mục Trần hơi chiếm một chút thượng phong.

- Không ngờ ngươi tu luyện Lôi Thần Thể cao đến vậy.

Trầm Thương Sinh nhìn lại bàn tay sưng tấy, chết lặng. Cảm giác đau đớn từ các ngón tay truyền lên. Hắn thở dài nhìn Mục Trần, mỉm cười như trút được gánh nặng, rồi nhìn qua tấm bia đá khổng lồ tượng trưng cho danh vọng của đệ tử trong Bắc Thương linh viện:

- Đệ nhất Thiên bảng của ta cuối cùng cũng nên gỡ xuống rồi, từ hôm nay ngươi chính là bá chủ chân chính của Thiên bảng!

Vô số đệ tử yên lặng như tờ, ai nấy đều hiểu ra trận đánh một quyền so đấu khi nãy, chính là để Trầm Thương Sinh chính thức gỡ bỏ khỏi đôi vai vinh quang cao quý nhất của đệ tử Bắc Thương linh viện.

Vinh quang nhiều năm chiếm giữ, cuối cùng đã có người thích hợp hơn.

Mục Trần trầm tư, đối với danh vọng đệ nhất Thiên bảng, hắn không quan tâm, nhưng lúc này không thích hợp từ chối nữa. Trầm Thương Sinh có kiêu hãnh của bá chủ, thành ra hắn ôm quyền cung kính, vẻ mặt trịnh trọng như đang tiếp nhận vinh quang của Trầm Thương Sinh.

Mọi người quan khán cảnh tượng tân cựu bá chủ đổi ngôi, khí huyết đột nhiên sục sôi, rồi theo đó tiếng hò reo vang trời dậy đất lại cất lên.

Trầm Thương Sinh thở dài nhẹ nhàng, nhưng ánh mắt lại tỏ ra nguy hiểm, cười nói:

- Ngươi có biết chúng ta ở trong Bắc Thương Môn có một ước định gì không?

Mục Trần sửng sốt, cảm giác dựng tóc gáy khi thấy đám người Lý Huyền Thông, Hạc Yêu, Từ Hoang, Triệu Thanh Sam cũng có ánh mắt đó với hắn.

- Đó là nếu Trầm Thương Sinh bại, thì bọn ta liên thủ... hội đồng ngươi một trận!

Lý Huyền Thông nhe răng cười, linh lực bùng nổ. Hạc Yêu, Từ Hoang.... cũng khởi động linh lực, tất cả xông lên hò hét lao thẳng tới Mục Trần.

- Bọn đểu!

Mục Trần mặt mày đen thui hoảng hốt định quay người bỏ chạy.

"Vù!"

Một cái bóng xinh đẹp từ phía sau Lý Huyền Thông xông lên trước. Mục Trần nhìn thấy Lạc Li mỉm cười đứng trước mặt hắn, kiếm trong tay lại chỉ về phía đám người kia.

- Này, Lạc Li! Sao ngươi nói mà không giữ lời!

Hạc Yêu, Từ Hoang giật mình khựng lại, nhất thời bất mãn la hét.

- Rõ ràng không có!

Lạc Li lui lại đứng cạnh Mục Trần, thản nhiên cười:

- Chỉ là ta không nỡ.

Vô số tiếng hú bất mãn phản đối từ bên dưới vang lên.

Mục Trần cười phá lên, tình cảnh trước mắt có lẽ nhiều năm sau cũng không quên được. Trong cái tháp ngà Bắc Thương linh viện này có đôi khi lục đục đấu đá với nhau, nhưng vẫn có thể hòa thuận đoàn kết, thế thì tại sao không cố gắng mang lại huy hoàng cho nó?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 451: Bạn Cũ Tương Kiến

Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông, Lạc Li... những nhân vật hàng đầu xuất quan, khiến cho không khí Bắc Thương linh viện lại trở nên sôi động. Chuyện tân sinh gia nhập và bá chủ Thiên bảng đổi ngôi khiến người ta bàn tán xôn xao cả mấy ngày.

Rồi sau đó các đệ tử trở lại mong ngóng đến ngày khai mạc đại tái linh viện, những đệ tử hàng đầu của họ sẽ đại diện linh viện tranh đấu, giành lấy vinh quang, mang lại huy hoàng cho Bắc Thương linh viện.

Lúc này Mục Trần đã nghe thành viên Lạc Thần hội hồi báo về nhóm người Đàm Thanh Sơn gia nhập Bắc Thương linh viện.

Do đã có tân sinh gia nhập, thế hệ đệ tử trong đợt trước của Mục Trần lúc này không còn giữ thân phận tân sinh nữa, chỗ ở cũng rời khỏi khu tân sinh, toàn bộ dời vào bên trong linh viện, nơi ở mới linh khí nồng đậm hơn khu tân sinh nhiều lần. Tổng bộ Lạc Thần hội có vị trí vô cùng đắc địa, ở gần một tòa Tụ Linh trận cấp 7, linh khí tản mát ra sung mãn, nhiều thế lực phải đỏ mắt ganh tị nhưng chẳng ai can đảm cướp địa bàn.

Sân tu luyện Lạc Thần hội, Mục Trần gặp lại Đàm Thanh Sơn, nhận ra gương mặt quen thuộc bất giác khiến hắn vui vẻ vô cùng, ôm Đàm Thanh Sơn đến co quắp người.

- Thanh Sơn, hoan nghênh đến Bắc Thương linh viện.

Mục Trần cười nói, nhớ lại hai năm trước khi còn là đệ tử Bắc Linh viện, còn đang dốc sức cố gắng để gia nhập Ngũ Đại Viện, bạn hữu chỉ

có một số tuy có lẽ yếu ớt, nhưng lại có cảm giác đồng đội vui vẻ ấm áp vô cùng.

Đàm Thanh Sơn nhìn lại Mục Trần, rồi khẽ liếc sang người con gái yêu kiều thu hút ánh mắt của vô số đệ tử Bắc Thương linh viện. Nàng thấy hắn liếc sang cũng khẽ cười, rồi ánh mắt đảo nhanh qua nhìn Mục Trần.

- Mục ca, không ngờ hai năm nay ngươi lăn lộn ở Bắc Thương linh viện lại xông xáo như vậy. Bây giờ ta mới hiểu tại sao Bắc Linh viện chúng ta lại có được nhiều danh ngạch ưu tiên đến Bắc Thương linh viện như vậy, đó chính là do ngươi mà ra.

Đàm Thanh Sơn cũng chẳng phải ngốc, Bắc Linh viện nhỏ bé căn bản chẳng đáng cho Bắc Thương linh viện quan tâm, lúc này lại có chuyện kỳ quái như thế thì nguyên nhân chỉ có một. Mục Trần ở Bắc Thương linh viện biểu hiện quá xuất sắc.

Mục Trần mỉm cười, chợt nhìn thấy Liễu Dương đằng sau Đàm Thanh Sơn, ngạc nhiên nói:

- Ngươi cũng đến Bắc Thương linh viện này à?

Liễu Dương trước đây có xích mích với hắn, nhưng cuối cùng lại bị hắn đánh bại, quan hệ cả hai cũng không tốt đẹp gì, cả gia gia của Liễu Dương là Liễu Kinh Sơn còn tử nạn trong tay Mục Trần. Liễu gia suy tàn cũng không thoát khỏi nguyên do Mục Trần. Dù vậy cũng không trách hắn được, tất cả do chính Liễu gia gieo gió gặt bão thôi.

Với địa vị và thực lực Mục Trần hiện tại, tự nhiên sẽ không để bụng cái xích mích cỏn con kia. Hai năm qua hắn đã không còn là tên thiếu niên nhược tiểu thuở xưa.

Liễu Dương thì không mấy tự nhiên, hắn và Mục Trần bây giờ có khoảng cách quá lớn, thậm chí cả hận cũng không dám hận, rầu rĩ gật đầu:

- Nếu không nhờ có ngươi, e rằng ta cũng không đủ tư cách đến Bắc Thương linh viện, thực lực chúng ta vẫn kém bọn người kia một chút.

- Ha ha, Mục ca! Đây là Vũ Hi, sau khi ngươi đi rồi, nàng chính là thiên tài nổi bật của Bắc Linh viện chúng ta. Tu luyện chưa đến hai năm đã vượt qua chúng ta. Mà nè, ngươi chính là thần tượng trong lòng nàng đó.

Đàm Thanh Sơn cũng biết ân oán của hai nhà Mục gia và Liễu gia, vội đổi chủ đề, chuyển sang cô bé đang tròn mắt nhìn trân trân Mục Trần từ nãy đến giờ.

- Thế à?

Mục Trần cũng ngạc nhiên, liếc nhìn Vũ Hi.

- Mục Trần đại ca, xin chào, ta là Vũ Hi.

Vũ Hi kích động đến đỏ mặt, vẻ lanh lợi biến mất, thay vào đó là một cô bé luống cuống lắp bắp nói không rõ cả lời.

Thần tượng đang ở ngay trước mặt, bao lâu nay nghe nói về hắn, đến khi gặp mặt mới biết tin đồn vẫn còn kém xa.

Mục Trần nhìn cô bé bộ dáng đáng yêu, cũng có hảo cảm, thân thiệt xoa đầu nàng:

- Chào cô bé, sau này tu luyện cho tốt, Bắc Linh cảnh chúng ta tuy nhỏ nhưng không yếu hơn người khác đâu.

- Vâng! Mục Trần đại ca, ta nhất định cố gắng. Sau này ta cũng sẽ khắc tên lên đệ nhất Thiên bảng!

Vũ Hi mặt đỏ như lửa thiêu, ánh mắt kiên quyết cất tiếng. Nàng sùng bái Mục Trần, tự nhiên sẽ lấy những thành tựu của hắn làm mục tiêu phấn đấu.

Mục Trần không để cho cô bé kia có thêm cơ hội biểu hiện, vội kéo tay Lạc Li bên cạnh, giới thiệu với mọi người:

- Đây là Lạc Li.

- Chào Lạc tỷ!

Đàm Thanh Sơn hai ngày nay đã nghe mọi người nói về Lạc Li, lập tức lên tiếng chào hỏi. Đại tỷ của Lạc Thần hội, cái tên Lạc Thần hội cũng do nàng mà ra, chỉ cần nhìn cái bộ dáng thân thiết của nàng và Mục Trần cũng rõ ràng quan hệ hai người ra sao.

- Xin chào mọi người.

Lạc Li khẽ cười nhạt.

- Lạc Li tỷ tỷ, tỷ thật xinh đẹp.

Vũ Hi tròn mắt không chớp, thần tình cực kỳ hâm mộ.

- Ngươi cũng rất đáng yêu, sau này có vấn đề gì cứ đến tìm ta.

Lạc Li mỉm cười thích thú kéo tay Vũ Hi.

Đàm Thanh Sơn ghé sát vào tai Mục Trần thì thầm:

- Mục ca thật lợi hại, cưa được cô gái xinh đẹp như thế, nhưng mà Thiên Nhi tỷ biết được e rằng phải thương tâm lắm.

- Thiên Nhi tỷ là ai?

Lạc Li đang nói chuyện với Vũ Hi đột nhiên quay lại, trừng mắt trầm ngâm liếc nhìn Mục Trần, hỏi bâng quơ.

Mục Trần trợn trắng hai mắt liếc Đàm Thanh Sơn, nghiến răng ken két, khiến hắn le lưỡi rụt cổ.

- Bọn họ nói chính là Đường Thiên Nhi tỷ tỷ, nàng và Mục Trần đại ca thanh mai trúc mã, nhưng hiện tại lại chọn tu luyện ở Vạn Hoàng linh viện đó.

Vũ Hi dịu dàng trả lời.

- À, thì ra là thanh mai trúc mã.

Đôi mày cong như trăng rằm của Lạc Li khẽ cười nhìn sang Mục Trần.

Mục Trần giật mình ngó quanh quất, gương mặt nàng tỏ ra ghen tuông hờn dỗi ít khi thấy, bất giác trong lòng hắn cảm thấy sung sướng cực kỳ. Có thể khiến cho vị nữ hoàng Lạc Thần tộc kiêu hãnh và băng lãnh trở nên ghen tuông, thật đúng là chuyên không dễ dàng.

Nhìn lại nàng, hắn tủm tỉm cười:

- Ghen sao?

Lạc Li rất nhạy bén, biết ngay vừa nãy tỏ ra ghen một chút đã khiến hắn khoái trá trong bụng, mỉm cười trả lời:

- Để ta xem có nên đi tìm Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông bảo họ kéo nhau qua đâu tìm ngươi luận bàn một chút. Có lẽ lần này ta sẽ cho họ thỏa mãn...

Mục Trần trừng mắt, cáu giận.

Thấy hắn như thế Lạc Li khẽ cười đưa tay đan vào tay hắn, nhếch môi khẽ nói.

- Ngốc à, ta nỡ sao chứ!

Tán dóc một hồi, Mục Trần bảo Lạc Li chăm sóc Vũ Hi, rồi dẫn Đàm Thanh Sơn đi riêng hỏi chuyện:

- Cha ta lúc này ra sao?

- Ha ha, Mục thúc bây giờ rất khó lường, Bắc Linh cảnh đã bị thúc ấy nhất thống. Cửu vực không còn nữa, chỉ còn lại Bắc Linh liên minh, do Mục thúc làm minh chủ.

Đàm Thanh Sơn cười nói.

- Ồ?

Mục Trần kinh ngạc, không ngờ tía có thể thống nhất được Bắc Linh cảnh nhanh như vậy!

- Sau khi ngươi đi không lâu, Mục thúc đột phá lên Dung Thiên cảnh, rồi cùng với Đường thúc thành lập Bắc Linh liên minh. Ngoại trừ Liễu vực còn cố gắng đấu tranh quá một thời gian, những đại vực khác đều quy thuận. Hiện nay cường giả ở Bắc Linh cảnh mạnh hơn trước không ít

Mục Trần khẽ gật đầu, Dung Thiên cảnh ở Bắc Linh cảnh có lẽ đã là thực lực mạnh nhất, khó trách tía nhanh chóng làm được việc đó. Liên minh này cũng có một chút vấn đề, đặc biệt là Liễu vực, một tai họa ngầm khó lường, nhưng có lẽ lão phụ thân biết cách ứng xử cẩn thận khôn ngoan.

Nhưng có lẽ cũng nên cẩn thận hơn, tìm dịp nào đó nói chuyện với viện trưởng, mượn ai đó đến Bắc Linh cảnh âm thầm bảo vệ ổng, để lỡ có chuyện gì không may xảy ra, hắn cũng không muốn phải mồ côi cha quá sớm.

- Thanh Sơn, sau này có cơ hội thì đưa tin tức của ta truyền về Bắc Linh cảnh.

Mục Trần trầm tư, với thành tựu của hắn, nếu ngay lập tức quay lại Bắc Linh cảnh có lẽ sẽ chấn động ghê gớm lắm. Mà đừng nói Bắc Linh cảnh nhỏ nhoi, e rằng khắp Bắc Linh đại lục cũng sẽ kính nể không ai dám làm gì phụ thân của hắn.

- Được, ta biết rồi.

Mục Trần vỗ vai Đàm Thanh Sơn, chợt thở dài, ngẩng lên nhìn chân trời xa xăm.

Chuyện này có lẽ đã ổn thỏa, bây giờ việc quan trọng là đại tái linh viện, hắn cũng đang rất mong chờ.

- Cơ Huyền, ân oán của hai ta sẽ được tính toán dứt điểm trong đại tái linh viện này! Chẳng biết ngươi đã chuẩn bị tốt hay chưa. Linh Lộ Huyết Họa năm xưa không lan đến ngươi, nhưng lần này thì ta chắc chắn sẽ không cho ngươi cơ hội thoát thân nữa...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 452: Quy Tắc

Thời gian trôi qua, chỉ còn lại hai ngày nữa sẽ đến đại tái linh viện.

Đại điện trung tâm Bắc Thương linh viện, Mục Trần, Lạc Li, Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông và các cao thủ thập cường đều tề tựu. Thái Thương viện trưởng, Chúc Thiên trưởng lão, Mạch U điện chủ và tất cả lãnh đạo trọng yếu trong linh viện đều có mặt. Thậm chí ngay cả Linh Khê cũng xuất hiện.

Quy mô vô cùng trịnh trọng.

Thái Thương viện trưởng ngồi ghế chủ tọa, trang trọng cất tiếng:

- Chỉ còn hai ngày nữa, đại tái linh viện sẽ khai mạc. Lần đại tái năm nay quan trọng với Bắc Thương linh viện chúng ta ra sao, có lẽ tất cả mọi người đều đã rõ.

Đám đệ tử bên dưới nghiêm túc gật đầu.

Năm nay nếu bọn họ không giành được thành tích nổi bật hơn người, thì cái tên Bắc Thương linh viện sẽ phải bỏ đi danh hiệu Ngũ Đại Viện, đó sẽ là sỉ nhục lớn nhất cho danh tiếng của linh viện.

- Các ngươi đều lần đầu tiên tham gia đại tái linh viện, do vậy quy tắc ta sẽ cho các ngươi biết trước.

- Quy tắc xưa nay, đại tái linh viện chia tổ mỗi đội ngũ năm người. Bắc Thương linh viện chúng ta có mười người tham dự, vậy chia làm hai tổ cùng tham gia đại tái.

- Tổ thứ nhất, Trầm Thương Sinh là đội trưởng. Đội viên Lý Huyền Thông, Hạc Yêu, Tô Huyên, Dương Lân.

- Tổ thứ hai, Mục Trần là đội trưởng. Đội viên Lạc Li, Từ Hoang, Triệu Thanh Sam, Mộ Phong Dương.

Mục Trần và Trầm Thương Sinh xoay qua ôm quyền trịnh trọng chào nhau.

- Ban đầu ta định tập trung tinh nhuệ vào một tổ, nhưng Ngũ Đại Viện phải có ít nhất hai tổ, do đó phải phân đều ra.

Thái Thương viện trưởng tỏ ra bất đắc dĩ. Thực lực Bắc Thương linh viện thực lực xem như yếu nhất Ngũ Đại Viện, bây giờ chỉ vừa đủ chia vào hai tổ, thực lực lại càng yếu thêm, nhưng quy tắc là thế, lão cũng không phàn nàn gì được.

- Viện trưởng, tham gia đại tái linh viện lần này có tổng cộng bao nhiêu đội ngũ? Bốn viện kia có bao nhiêu đội?

Mục Trần lên tiếng hỏi.

- Tham gia đại tái linh viện có đến cả vạn linh viện, tối thiểu mỗi linh viện đều cử ra một chi đội, vậy ngươi nói xem có bao nhiêu đội?

Thái Thương viện trưởng cười lớn.

Đám đệ tử bất chợt xôn xao. Tức là có hơn một vạn đội ngũ sao? Đám người đó có phải rau rác gì đâu, đều là tinh anh của các linh viện, nói thế nào cũn phải có tài năng bản lĩnh. Thật sự đại tái không đơn giản chút nào.

- Bốn viện kia, theo ta được biết thì... Thánh linh viện phái ra bốn chi đội, toàn bộ đều là đệ tử mạnh nhất. Mỗi đội trưởng đều là thiên tài siêu cấp được Thánh linh viện thiên tân vạn khổ bồi dưỡng ra. Cơ Huyền cũng là một đội trưởng.

Mục Trần nheo mắt, đúng như dự đoán. Cơ Huyền rất lợi hại, gia nhập vào nơi thiên tài trùng trùng như Thánh linh viện cũng tuyệt đối có thể tỏa sáng.

Nhưng không ngờ Thánh linh viện lại có lực lượng hùng hậu như thế. Bốn đội ngũ tinh anh. Chỉ tính số lượng thôi đã gấp có thực lực gấp đôi Bắc Thương linh viện.

- Đại tái lần trước, Thánh linh viện cũng phái ra bốn đội ngũ, nhưng đội hình không mạnh như năm nay. Có lẽ bây giờ họ muốn phô trương thanh thế, lấn át các linh viện khác. Vị trí Viện Thủ đã lâu không có chủ, Thánh linh viện cũng thèm muốn bao lâu nay, cũng vì ba viện kia ngăn cản, khiến cho Thánh linh viện không được toại nguyện. Năm nay thanh thế đại tăng, nếu bọn họ có biểu hiện xuất sắc, e rằng vị trí đó sẽ thuộc về họ...

Chúc Thiên trưởng lão bên cạnh cau mày. Viện Thủ có thể xem như là uy quyền cao nhất của tất cả linh viện trên Đại Thiên thế giới, tuy không có tư cách và quyền hạn xóa bỏ linh viện khác, nhưng tiếng nói rất có trọng lượng. Năm xưa Bắc Thương linh viện giành được danh hiệu Ngũ Đại Viện cũng bị Thánh linh viện cật lực phản đối, nếu để cho họ lấy được Viện Thủ, thì e rằng năm nay có biểu hiện xuất sắc mấy cũng tràn đầy nguy cơ.

- Ba linh viện kia đều phái ba đội ngũ, tất cả cũng là tinh nhuệ trong tinh nhuệ. Năm nay ai ai cũng đều dốc toàn lực.

- Ngoài Ngũ Đại Viện, còn không ít những linh viện hàng đầu, lực lượng không kém mấy so với Bắc Thương linh viện chúng ta. Nhiều năm nay họ nhăm nhe địa vị của chúng ta, tất nhiên sẽ dốc lực loại trừ chúng ta để đoạt lấy.

Trầm Thương Sinh méo miệng, cục diện Bắc Thương linh viện thật sự quá thảm.

- Chiến trường tranh đấu của đại tái năm nay là một đại lục di tích đã bị hư hại.

Thái Thương viện trưởng nói tiếp.

- Di tích?

- Thời viễn cổ, nơi đó từng là một đại lục rộng mở sầm uất. Sau này vì những tai ương liên miên khiến nó sụp đổ băng hoại, trở thành những mảnh đại lục nhỏ rời nhau. Những khối đại lục đó xem như là một bảo địa trên Đại Thiên thế giới, vô số những di tích thượng cổ còn lưu lại mà ít có người tầm bảo. Nếu kẻ nào có phúc duyên sâu dày, không chừng còn có thể lấy được bảo tàng cổ đại hoặc truyền thừa viễn cổ.

Thái Thương viện trưởng mỉm cười nói tiếp:

- Mảnh đại lục này do Ngũ Đại Viện tiếp quản, nhưng vì nó hư hoại quá nhiều, và còn rất nhiều phong ấn trong đó, nên không ai được phép gióng trống khua chiêng đến dò xét. Cuối cùng trải qua thương nghị, Ngũ Đại Viện đã quyết định chọn nó làm chiến trường đại tái linh viện, thành ra lại tiện nghi cho các ngươi. Nếu một ai trong số các ngươi nhận được truyền thừa nào đó, có lẽ thành tựu sau này sẽ vô cùng sáng lạn.

Đám đệ tử mắt sáng trưng đầy hứng thú. Cả một đại lục đầy di tích thượng cổ, nói không động tâm mới lạ.

Mục Trần đột nhiên nghĩ ra gì đó, lên tiếng:

- Nhưng mà... nếu vậy thì tất cả các đội đều đến đại lục di tích, chẳng phải nơi đó sẽ thành một bãi chiến trường chém giết lẫn nhau sao?

Ở đó, ngoài đội ngũ của mình, người khác đều là địch thủ, lại còn sự hấp dẫn của di tích thượng cổ, có lẽ cạnh tranh sẽ cực kỳ khốc liệt, động thủ rồi thì đao kiếm quyền chưởng vô tình, sức mạnh công phá dữ dội khó tránh khỏi thương vong thảm thiết.

- Đúng, cạnh tranh rất tàn khốc!

Thái Thương viện trưởng gật đầu xác nhận:

- Vài vạn đội, theo các ngươi nghĩ sẽ có bao nhiêu đội đủ tư cách tham gia quyết chiến cuối cùng?

Đám đệ tử lắc đầu.

- Tám đội!

Thái Thương viện trưởng cười nhạt:

- Ngoại trừ tám đội đó ra, tất cả đều sẽ bị đào thải.

Mọi người chấn kinh. Cả vạn đội chỉ có tám đội tham gia quyết chiến? Tỉ lệ này thật quá tàn bạo, vậy thì tám đội đó sẽ chém giết thảm thiết ra sao mới dấn thân được vào vòng cuối cùng?

- Đại tái lần trước, đội ngũ Bắc Thương linh viện chúng ta dốc toàn lực mới may mắn lọt vào bát cường, nhưng đại chiến bát cường lại bị loại ngay vòng đầu, trở thành tấm thảm lót đường cho kẻ khác.

Thái Thương viện trưởng ngao ngán kể lại. Thật lần đó đám tiểu tử liều chết cố sống đánh nhau sứt đầu mẻ trán mới có thể chen chân vào bát cường, gỡ gạc lại một chút mặt mũi cho Bắc Thương linh viện.

Đám đệ tử nghiêm mặt. Đại tái còn chưa khai mạc, nhưng cả bọn đã ngửi thấy mùi huyết tinh thảm thiết của cuộc đại chiến tàn khốc đó.

Thái Thương viện trưởng vung tay lên, mười tia sáng bắn tới chỗ đám đệ tử, lơ lửng trước mặt. Mười tấm lệnh bài hiện rõ, hào quang rự rỡ, có khắc hai chữ Viện Bài.

- Đây là Viện Bài của đại tái, mỗi người một cái. Theo quy tắc, sau khi đại tái khai mạc, mỗi đội sẽ có một số điểm cụ thể. Khi đánh bại đội khác sẽ nhận được phân nửa số điểm trong Viện Bài của họ. Một đội nếu điểm trong Viện Bài không thể trừ đi nữa, thì lập tức mất tư cách tham chiến.

- Thêm nữa, nếu tổng số điểm trên Viện Bài được xếp vào 16 đội ngũ có số điểm cao nhất, thì thông tin của các ngươi sẽ hiện ra trên Viện Bài. Thậm chí địa điểm chính xác, phương hướng cụ thể đều có, khiến cho các ngươi trở thành mục tiêu của mọi người.

Thái Thương viện trưởng trầm giọng nói tiếp:

- Nhưng top 16 đội sẽ có một quyền lợi, trước khi đại tái chấm dứt nếu 8 trong số 16 đội có thể làm cháy Viện Bài, thì vòng đào thải sẽ kết thúc. Tám đội có điểm Viện Bài cao nhất sẽ tiến vào vòng quyết chiến!

Thái Thương viện trưởng nói xong, cả đại điện trở nên yên tĩnh, quy tắc tàn khốc của đại tái linh viện đã khiến đám đệ tử kinh sợ, thảm thiết ngập mặt.

Đại hỗn chiến sẽ diễn ra với các thiên tài quái tài đến từ khắp nơi trên thế giới.

Thái Thương viện trưởng thở ra, nghiêm nghị nhìn xuống đám đệ tử, nhẹ giọng nói:

- Đó là tất cả quy tắc của đại tái linh viện, mọi chuyện tiếp theo chỉ có thể cậy vào chính bản thân các ngươi. Mọi người ở Bắc Thương linh viện sẽ luôn dõi theo các ngươi, mong rằng ở vòng quyết chiến cuối cùng sẽ có thể nhìn thấy đội ngũ Bắc Thương linh viện chúng ta. Lúc đó, cả linh viện sẽ đến cổ vũ trợ uy cho các ngươi!

- Còn bây giờ, hãy dốc hết sức chiến đấu cho Bắc Thương linh viện chúng ta!

Đám đệ tử bên dưới nhìn nhau hít một hơi sâu, tất cả dõng dạc ôm quyền, quát lên hùng dũng.

- Vì Bắc Thương linh viện, tử chiến!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 453: Linh Viện Đại Tái Mở Ra!

Hai ngày chỉ nháy mắt đã trôi qua.

Ánh mặt trời xé toang màn đêm hắc ám, chiếu sáng rực rỡ xuống mặt đất, Bắc Thương linh viện khổng lồ lại trở nên sôi động, không khí hồ hởi phấn khởi lan khắp nơi trong linh viện. Hôm nay chính là ngày trọng đại của vô số linh viện lớn nhỏ trên Đại Thiên thế giới: Đại tái linh viện chính thức khởi tranh.

Đây chính là vũ đài cao quý nhất của tất cả các linh viện, là nơi vô số thiên tài đỉnh cấp giao phong.

Những kẻ có thể tỏa sáng nơi này, mới chân chính là nhân tài kiệt xuất!

Những nhà quán quân đại tái xưa nay hầu hết đều trở thành những siêu cấp cường giả tiếng tăm lừng lẫy.

Biển người tràn ngập Bắc Thương linh viện, lãnh đạo linh viện cũng xuất hiện, quan sát cảnh tượng sôi động trong linh viện.

Tổng bộ Lạc Thần hội, Mục Trần sửa sang quần áo, diện bộ cánh màu xanh, ngực áo mang huy hiệu Bắc Thương linh viện, một ngọn tùng đứng thẳng giữa trời xanh, hiên ngang bất khuất, cạnh tòa núi mang hình dáng long côn, giang cánh như muốn bay lên.

Đây chính là đồng phục của Bắc Thương linh viện, thông thường không được đem ra sử dụng, chỉ những khi trang trọng như đại tái linh viện, mới cần câu nệ hình thức như vậy.

Mục Trần dáng vẻ tuấn tú, khí phách hiên ngang, mắt sáng như sao, diện vào bộ đồ xanh thanh nhã càng tôn lên thần thái của hắn, thật không biết sẽ khiến bao cô gái động xuân tâm.

Mục Trần ngắm mình trong gương, tỏ ra hài lòng, hắn đẩy cửa bước ra ngoài.

Bên ngoài, thành viên Lạc Thần hội đã đứng chật ních từ sớm, nhìn thấy thủ lĩnh Mục Trần bước ra, tất cả liền hò reo cổ vũ, ánh mắt tôn sùng. Thành viên Lạc Thần hội phần lớn đều là tân sinh cùng năm với Mục Trần, năm trước nhờ có Mục Trần và Lạc Li nên Lạc Thần hội ít bị ức hiếp, còn hiện tại lại trở thành thế lực tiếng tăm nhất Bắc Thương linh viện, tất cả đều do Mục Trần huyết chiến mới có được có được. Đối với hắn, thành viên Lạc Thần hội không chỉ tôn sùng, mà còn cực kỳ kính trọng.

Mục Trần mỉm cười đáp lại, chợt cửa phòng bên cạnh cũng được đẩy ra.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía người con gái xinh đẹp kia, nhất thời ai nấy đều yên lặng, đôi mắt mở to. Ngay cả Mục Trần cũng kinh ngạc không kém.

Người vừa bước ra khỏi phòng dĩ nhiên là Lạc Li. Xưa nay người con gái chỉ vận một bộ váy đen lạnh lùng xa cách, lúc này diện bộ quần áo màu xanh thẫm tôn lên những đường cong mê người, tao nhã như thiên nga... Đã đẹp nàng càng thêm tuyệt sắc

Mái tóc như ngân hà của nàng hôm nay lại buộc đuôi ngựa, kéo dài đến tận eo.

Nàng nhìn thấy Mục Trần, môi khẽ nhếch mỉm cười, vẻ đẹp trong xanh tinh khiết khiến bao con tim thổn thức.

Mục Trần cũng không thể rời mắt khỏi người con gái kiều diễm kia. Lạc Li hoàn toàn mất đi vẻ lạnh lùng lãnh đạm trước kia, mái tóc đuôi

ngựa khiến nàng càng thêm nhí nhảnh năng động giàu sức sống, quả thật nàng đẹp rực rỡ át cả ánh mặt trời.

- Này, nhìn gì đó?

Lạc Li mặt ửng đỏ khi thấy Mục Trần dán chặt hai mắt vào người mình, khẽ cười khúc khích:

- Xấu hổ chưa, nước miếng chảy ướt cả áo rồi kìa!

Mục Trần vội vã ngậm miệng lau mồm loẹt xoẹt một phen. Hắn bước đến gần vươn tay ra, lưng khom xuống ra dáng:

- Hỡi nữ hoàng của ta, kỵ sĩ của người đang đợi...

Lạc Li vốn là nữ hoàng kế nhiệm Lạc Thần tộc, và trong lòng hắn cũng là nữ hoàng không sai.

- Kỵ sĩ mà lại lớn gan thế ư, nếu ở Lạc Thần tộc, thì ngươi đã bị trừng phạt rồi đó.

Lạc Li cũng làm bộ đáp lại, nhưng cũng vươn tay mình đặt lên tay cho hắn dìu đi.

"Hoooooo!"

Thành viên Lạc Thần hội hô lên vang dậy, hai vị thủ lĩnh xứng đôi vừa lứa, lại cường hãn mạnh mẽ, trai đẹp gái xinh, có thể nói là cặp đôi hoàn hảo khiến cả đám người kích động và hãnh diện.

- Đi nào!

Mục Trần mỉm cười, cả hai lắc mình bay lên. Thành viên Lạc Thần hội bên dưới sau đó cũng lao lên không trung, dày đặc cả một vùng bay theo hai người.

Quảng trường trung ương Bắc Thương linh viện, người đông kịt tấp nập khắp nơi. Khi hai người hạ xuống, đám người liền tách ra hai bên

mở đường cho hai ngôi sao sáng của linh viện bước vào.

Khu vực chính giữa quảng trường lại cực kỳ trống trải. Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông, Tô Huyên.... tất cả đều vận đồng phục, khí phách hiên ngang mặt mày sáng lạn, dung nhan xinh đẹp, tô điểm cho bức tranh rực rỡ hoàn mỹ của Bắc Thương linh viện.

Mục Trần và Lạc Li xuất hiện, xung quanh lại vang lên tiếng hoan hô cổ vũ. Hai người là hai trong số mười vị anh tài đại diện cho toàn bộ đệ tử Bắc Thương linh viện xuất chiến.

- Thật có lỗi, đã tới trễ!

Mục Trần mỉm cười cúi người về phía bọn họ.

Trầm Thương Sinh cười đáp lại, nhưng ánh mắt hoàn toàn không nhìn hắn, mà dán chặt vào Lạc Li bên cạnh. Ngay cả Tô Huyên cũng kinh ngạc ra mặt, không thể nhìn đi nơi khác. Nữ hoàng tương lai của Lạc Thần tộc dường như đang từng chút hé nở, tỏa sáng.

Thái Thương viện trưởng và năm vị thiên tịch trưởng lão, cùng với Linh Khê cũng đã có mặt ở không trung phía trên. Thái Thương viện trưởng ngắm nhìn những đệ tử ưu tú nhất của mình, bất giác mỉm cười. Rồi thần sắc của lão trở lại nghiêm nghị, theo đó những tiếng huyên náo ồn ào nhanh chóng tắt lịm.

- Các vị đồng học! Học chính là mười đệ tử ưu tú nhất Bắc Thương linh viện chúng ta. Hôm nay họ sẽ bước vào chiến trường tàn khốc kia, để tranh đoạt vinh quang cho Bắc Thương linh viện, giành lại niềm kiêu hãnh là thành viên Ngũ Đại Viện. Từ hôm nay, họ chính là anh hùng của chúng ta.

Giọng nói hùng hồn của Thái Thương viện trưởng vang khắp linh viện, những lời nói khiến khí huyết sục sôi, chiến ý kích động, tất cả đều dồn hết lên mười người trên kia.

- Bất kể thành công hay thất bại, họ vẫn là anh hùng của linh viện chúng ta!

Thái Thương viện trưởng mỉm cười, rồi từ trên cao, lão chợt khom người cúi chào mười người trẻ tuổi bên dưới. Sau lưng lão, các trưởng lão cũng mỉm cười cúi chào, chúc may mắn cho những người trẻ tuổi đại diện linh viện xuất chiến.

Các đệ tử đứng dày đặc khắp nơi xung quanh cũng đồng loạt cúi người. Trong lòng họ lúc này chỉ tiếc là tu luyện chưa đủ sức, không thể cùng tham gia trong đại chiến lần này, chỉ có thể mong ước một ngày nào đó không xa cũng sẽ có vinh dự đứng ở nơi kia.

Mục Trần, Trầm Thương Sinh nhìn cảnh tượng xung quanh, chiến ý bốc cao, cả bọn nhìn nhau cười lớn, rồi chậm rãi khom lưng đáp lại hành động của tất cả mọi người.

- Về đội đi nào.

Thái Thương viện trưởng mỉm cười phát lệnh.

Mục Trần và Trầm Thương Sinh giơ cao tay, tám người sau lưng liền xếp hàng ngay ngắn.

Phía sau Mục Trần chính là Lạc Li, Từ Hoang, Triệu Thanh Sam và Mộ Phong Dương.

Phía sau Trầm Thương Sinh chính là Lý Huyền Thông, Tô Huyên, Hạc Yêu, Dương Lân.

Hai tiểu đội tinh nhuệ nhất đại diện cho Bắc Thương linh viện.

- Chuẩn bị linh trận truyền tống.

Nghe Thái Thương viện trưởng quát lên, Linh Khê tiến tới, một cột sáng nghìn trượng từ trời cao hạ phàm. Linh lực chuyển động, hào quang

chớp sáng, nhanh chóng hóa thành một tòa linh trận truyền tống to lớn, dao động linh lực mênh mông tản mát ra.

Bố trí xong linh trận truyền tống, Linh Khê bước tới chỗ Mục Trần và Lạc Li, nhẹ giọng nói:

- Cẩn thận nhé!

- Linh Khê tỷ cứ yên tâm!

Mục Trần gật đầu cười nói.

Linh Khê ngắm nhìn thiếu niên sáng sủa, thân hình cao cao, chẳng biết hắn lấy mất trái tim của bao thiếu nữ rồi. Nàng khẽ cười , lên tiếng:

- Linh trận truyền tống đã bố trí xong, chuẩn bị xuất phát đi.

Mục Trần hít một hơi sâu, mạnh mẽ gật đầu.

Trầm Thương Sinh liếc sang Mục Trần, rồi bước tới:

- Mục Trần, chúng ta đi trước một bước, hẹn gặp lại ở đại tái. Hy vọng cả hai đội chúng ta đều có thể tiến vào vòng quyết chiến!

- Đi!

Nói xong, Trầm Thương Sinh phất tay bước đi, gương mặt kiên nghị, dáng vẻ bệ vệ, nhanh chóng dẫn đầu đội ngũ lao vào linh trận truyền tống. Bốn người kia nhanh chóng theo sát, nháy mắt đã biến mất không thấy đâu.

- Chúng ta cũng đi nào!

Mục Trần khẽ nói. Sau lưng hắn, Lạc Li, Từ Hoang, Triệu Thanh Sam, Mộ Phong Dương thần sắc trịnh trọng, cả năm người cùng lúc bay lên, vọt vào trong linh trận truyền tống.

Cả Bắc Thương linh viện lập tức sôi trào hò reo cổ vũ.

Thái Thương viện trưởng nhìn khung cảnh hò reo bên dưới, lão thở dài lẩm bẩm:

- Kế tiếp chỉ có thể dựa vào các ngươi, hy vọng khi vòng quyết chiến diễn ra, ta có thể thấy đội ngũ của Bắc Thương linh viện chúng ta....

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 454: Phong Vân Hội Tụ

Trong lúc Bắc Thương linh viện kích động hò reo, cùng lúc đó cảnh tượng ở các linh viện lớn nhỏ khắp nơi cũng đồng dạng như vậy.

.....

Thánh linh viện.

Những cự điện chồng chất lên nhau, sừng sững như núi cao. Quảng trường trung tâm ở trên cao nhất của linh viện, tứ phía cũng đông nghịt người là người, âm thanh ồn ào huyên náo dậy cả núi sông.

Chính giữa quảng trường lại rất trống trải, hai mươi người đứng thẳng giữa trời mây, toàn thân áo trắng, ngực đeo huy hiệu Thánh linh viện. Lúc này họ chính là tâm điểm chú ý của tất cả mọi người ở đây.

Đứng hàng đầu của đội ngũ sát bên trái, một gã nam tử trẻ tuổi khoanh tay nghiêm nghị, gương mặt anh tuấn, nụ cười ấm áp như ánh mặt trời, bình tĩnh mà khí phách, khiến bao cô gái nhìn đến thất thần.

- Ha ha, Cơ Huyền đội trưởng, xem ra ngươi có nhiều người hâm mộ nhỉ?

Đằng sau gã đó, một gã trẻ tuổi khác cười nói:

- Ba vị đội trưởng kia chắc là bất mãn ghen tỵ lắm. Ngươi chỉ là tân sinh mà lại có địa vị ngang bằng họ, ta e chừng họ để bụng đã lâu. Ta thấy hay là ngươi đánh với họ một hồi, xem bốn nhân vật đứng đầu Thánh linh viện chúng ta ai mới chân chính là kẻ mạnh nhất?

Cơ Huyền chính là đội trưởng của đội ngũ này, hắn mỉm cười đáp lại:

- Mộ Phong, chớ có nói bừa. Tất cả chúng ta đều đại diện Thánh linh viện tham chiến, đến lúc đó còn phải cậy vào nhau, bây giờ sao có thể nội chiến? Hơn nữa họ là học trưởng, ta dĩ nhiên không bì kịp.

- Đội trưởng thật phóng khoáng

Gã Mộ Phong lên tiếng tán thưởng:

- Đại tái lần này, tứ đại viện kia đều cử ra toàn bộ tinh nhuệ siêu cấp, xem như đại tái năm nay là cạnh tranh khốc liệt nhất. Đội trưởng có tự tin giành lấy quán quân không thế?

Cơ Huyền liếc nhìn hắn, khẽ cười:

- Đi theo ta thì không lo không có cơ hội xuất hiện trong quyết chiến. Có điều ta hy vọng mệnh lệnh của ta phải răm rắp chấp hành, vì đại cục ta không giải thích nhiều, mong rằng thứ lỗi.

Giọng nói nhẹ nhàng hờ hững, nhưng lại có sức nặng vô cùng, chẳng phải phô trương thanh thế, mà tự tin vào năng lực của hắn, một trong Tứ Thánh Tử của Thánh linh viện. Chẳng những vậy, hắn là người đầu tiên trong lịch sử Thánh linh viện giành lấy danh hiệu Tứ Thánh Tử khi còn đang mang thân phận tân sinh.

Thánh Tử, chính là hạt giống phát triển ưu tú nhất của Thánh linh viện, không ai không có thiên tư trác tuyệt.

Mộ Phong và ba đội viên còn lại sượng mặt trước lời nói của Cơ Huyền. Bọn họ là lão sinh của Thánh linh viện, nhưng quả thật tình cũng chẳng dám bừa bãi trước mặt Cơ Huyền, kẻ nào cũng biết rõ thủ đoạn bản lĩnh của hắn.

Vị đội trưởng trẻ măng trước mặt dù nhỏ hơn bọn họ vài tuổi, nét cười ôn hòa nhưng thủ đoạn lại cực kỳ tàn nhẫn quyết đoán.

Thánh Tử, cùng lúc chỉ có bốn người. Ai muốn có danh hiệu đó, thì phải đợi một trong bốn người tốt nghiệp rời khỏi, rồi tranh đoạt mà có. Hoặc là trong khi họ vẫn còn giữ danh hiệu, khiêu chiến đánh bại người đó, giành lấy vinh quanh cho mình. Thánh Tử Cơ Huyền chính là giành được, đánh cho vị Thánh Tử kia trở thành phế nhân, thực lực đến nay chưa thể khôi phục lại được, thảm cực kỳ.

- Đội trưởng gần đây hình như cứ thu thập tin tức của Bắc Thương linh viện à? Cái linh viện rách nát sắp bị loại khỏi Ngũ Đại Viện có gì đáng giá cho đội trưởng coi trọng sao?

Mộ Phong cười cười chuyển đề tài.

- Bắc Thương linh viện...

Cơ Huyền ngẩng lên nhìn phương trời xa xăm, thản nhiên cười:

- Đối thủ của ta ở đó!

- Hả?

Bốn tên đội viên ngẩn mặt ra.

- Theo tin tức ta biết, lúc này hắn ở Bắc Thương linh viện cũng rất vui vẻ sung sướng. Ha ha! Quả là kẻ đã từng thắng ta nhiều lần trong Linh Lộ....

Cơ Huyền cười khẩy, ánh mắt lại sắc như dao cạo.

Đám đội viên hơi biến sắc, bọn họ đã từng thấy Cơ Huyền đáng sợ ra sao. Trong lời nói của hắn, tên đối thủ kia cũng là tân sinh gặp hắn trong Linh Lộ, lại còn có thể khiến cho nhân vật như Cơ Huyền thất thủ?

- Bất quá đáng tiếc, kẻ thắng cuối cùng vẫn là ta....

Cơ Huyền lắc đầu, hai tay chắp sau lưng, cười lớn:

- Nhưng Linh Lộ vẫn chỉ là vũ đài nhỏ, khuấy động một chút thôi. Đại tái linh viện này chúng ta sẽ gặp lại hắn, để xem Linh Lộ Huyết Họa Giả bây giờ đã đạt trình độ nào? Thật là thú vị, mong rằng.... Mục Trần ngươi sẽ không làm cho ta thất vọng...!

"Booong!"

Tiếng chuông thình lình ngân vang cắt đứt dòng suy tưởng của Cơ Huyền.

Bốn đội ngũ trên quảng trường đều nghiêm lại, ba vị đội trưởng kia chậm rãi mở mắt, hờ hững không nói không rằng, lần lượt cất bước đi tới, dẫn theo đội viên đứng trước linh trận truyền tống.

Cơ Huyền cũng dẫn đội ngũ của hắn tiến lên, nhìn sang ba người kia mỉm cười.

- Cơ Huyền! Mục tiêu của Thánh linh viện chúng ta là phải giành lấy bốn trong tám vị trí dẫn đầu. Hy vọng ngươi không rớt lại phía sau.

Một gã gương mặt rất bình phàm, nhưng đôi môi lại sắc như đao, hắn cười gằn nói với Cơ Huyền. Sau đó cất bước tiến vào linh trận truyền tống, hào quang chói sáng, biến mất.

Hai đội trưởng kia chẳng nói lời nào, mang theo gương mặt lạnh lẽo đi vào linh trận truyền tống.

- Ai tụt lại phía sau, bây giờ nói còn quá sớm....

Cơ Huyền nhếch môi cười khẩy, thong dong dẫn đội viên tiến lên vào linh trận truyền tống. Hào quang lóe sáng, bọn họ cũng biến mất trong sự chú ý của muôn vạn đệ tử.

.....

Vạn Hoàng linh viện.

So với những linh viện khác, Vạn Hoàng linh viện lại sực nức mùi hương, những người con gái yểu điệu xinh đẹp đứng khắp nơi, không khí cũng hiền hòa hơn.

Trên một đài hoa tươi cao chót vót, những mỹ nhân tuyệt sắc tỏa hương tranh với hoa với bướm, đang là những người được chú ý nhất tại nơi đây.

Kim chiến giáp chói lọi, nhưng mềm mại bó sát cơ thể xinh đẹp, mỗi điểm đều hoàn mỹ tô lên vẻ đẹp tuyệt vời của nữ chiến binh.

Dung nhan người con gái đứng giữa như thách thức thiên địa, nõn nà hồng nhuận, khóe miệng mỉm cười đầy tự tin, nét anh thư kiêu dũng oai nghiêm của nữ chiến binh như đã nắm hết thảy trong tay.

Nàng như phượng hoàng, cao quý, kiêu hãnh, không bao giờ khuất phục.

Nữ nhi như thế không chỉ hấp dẫn nam nhân, mà những người con gái khác cũng rất yêu thích.

Đứng giữa một vòng tròn có rất nhiều những cô gái khác, nhưng nàng vẫn như trăng rằm và các vì sao.

Nàng ngẩng lên, ký ức nhớ lại thời điểm cuối cùng trong Linh Lộ, khi chư vương tranh đoạt linh quan. Những người có thể đến được nơi đó đều là thiên tài tuyệt diễm, không chỉ có một mình nàng mà thôi, còn rất nhiều đối thủ cực kỳ khó đối phó, và Cơ Huyền là một kẻ như thế.

Khi đó đang dây dưa du đấu với hắn, đang phân vân vì như vậy sẽ lỡ mất cơ hội đoạt linh quan. Chính lúc ấy một người con gái xinh đẹp vận váy đen vượt qua nàng, ngăn cản Cơ Huyền. Cả hai đại chiến kịch liệt, cuối cùng lưỡng bại câu thương.

Chính nhờ thế mà nàng thuận lợi đoạt linh quan.

Lúc ấy nàng cảm kích nhìn lại người con gái đã đấu với Cơ Huyền, người ta cũng là đóa hoa tuyệt sắc, đôi mắt lưu ly rất thu hút.

Lần đầu tiên Ôn Thanh Tuyền nhìn thấy một cô gái cùng tuổi lại ngang sức với mình, thật làm cho người ta... yêu mến.

Sau này nàng lại được biết, người con gái kia tên gọi Lạc Li, đã gia nhập Bắc Thương linh viện.

"Roẹt roẹt!"

Suy nghĩ của nàng bị cắt đứt bởi sự xuất hiện của linh trận truyền tống khổng lồ, ánh sáng chói mắt.

Hào quang khiến Ôn Thanh Tuyền thanh tỉnh lại, nhoẻn miệng cười. Nụ cười thanh minh khiến thiên địa cũng ngả mũ cúi chào. Năm ngón tay của nàng từ từ nắm lại, ánh mắt trở nên lợi hại và tự tin.

Lạc Li, ngươi phải thuộc về ta.

.....

Cùng lúc đó.

Võ linh viện...

Thanh Thiên linh viện...

Những linh viện hàng đầu khác....

Những linh trận truyền tống sáng lên, và những đội ngũ mạnh mẽ cường hãn bước tới trong những tiếng reo hò cổ vũ đầy nhiệt huyết, biến mất trong hào quang chói sáng.

Bọn họ sẽ xuất hiện ở chiến địa đại tái linh viện kia!

Nơi đó, phong vân hội tụ, quần hùng tranh châu!

Nơi đó, vô số ánh mắt dõi theo của vô số linh viện đều hội tụ vào.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 455: Di Tích Đại Lục

Ánh sáng linh trận truyền tống tràn ngập đôi mắt Mục Trần, cảm giác bị mê muội đi trong chốc lát, rồi hắn cảm giác dao động không gian dần ổn định lại, hào quang chói mắt nhanh chóng biến mất.

Truyền tống đã hoàn thành.

Cả năm người trong đội không ai thiếu kinh nghiệm chinh chiến, vừa xuất hiện lập tức vận linh lực phòng hộ. Bước vào chiến trường xa lạ, tốt nhất phải cảnh giác ngay từ ban đầu, nếu không lại bị hạ ngay từ đầu thì thật quá mất mặt.

Tầm mắt trở nên sáng ngời, một vùng đất xa lạ xuất hiện trước mặt họ.

Một vùng đồng bằng xanh biếc, mênh mông vô tận, xen vào giữa là những vực sâu không đáy. Những cái vực đó dường như không phải tự nhiên hình thành mà do những trận chiến kinh thiên động địa nào đó đã phá hủy vùng đất thành như vậy.

Khung cảnh hoang vắng như thời viễn cổ.

Đây là di tích đại lục? Cũng là chiến trường đại tái linh viện!

Mục Trần đảo mắt quan sát, đội của hắn được truyền tống hiện ra trên một khối đá khổng lồ cực kỳ to lớn, như một tòa núi, mà xung quanh đó không chỉ có bọn họ.....

Liên tiếp những cột sáng chiếu xuống từ bầu trời, ánh sáng tan đi, từng đội ngũ lại hiện ra. Chỉ chốc lát nơi đây đã có đến cả trăm đội ngũ.

Những đội ngũ vừa xuất hiện liền đứng sát lại với nhau, đề phòng tứ phía, linh lực ào ạt tuôn ra, thậm chí có người còn lấy ra những binh khí có linh lực mạnh mẽ, bảo vệ tổ đội.

Người xuất hiện ngày càng đông, nhưng trên khối đá khổng lồ này lại yên tĩnh tịch mịch, chỉ có những ánh mắt dè chừng đầy địch ý quan sát lẫn nhau.

- Xem ra đội của Trầm Thương Sinh đã bị tách ra.

Lạc Li đến cạnh Mục Trần, nàng đã nhìn khắp vùng này, không hề thấy bóng dáng một người nào trong đội bên kia.

Mục Trần khẽ gật, ánh sáng lóe lên trong tay, Viện Bài hiện ra, trên mặt lơ lửng con số 10. Có lẽ đây là điểm cơ sở của đại tái linh viện.

- Mội đội ngũ ngay khi đến đây, đều có được 10 điểm...

Mục Trần cất tiếng.

- Bây giờ thế nào?

Từ Hoang hỏi. Lúc này Mục Trần là đội trưởng, dĩ nhiên chỉ huy quyết định sẽ là hắn.

- Rời khỏi đây trước đi, ở đây quá đông người, e rằng sẽ không yên.

Triệu Thanh Sam góp ý, không khí trong vùng này đã bắt đầu căng thẳng, nhiều kẻ đã tỏ ra tham lam những điểm số của các đội khác.

Mục Trần cũng nhìn thấy những ánh mắt tham lam đó, mỉm cười nói:

- Không vội! Ở cái chỗ này bọ ngựa bắt ve chim sẻ rình sau... muốn tăng điểm số, thì phải cướp từ những đội khác. Chúng ta cũng vậy, và ở đây cũng không tệ.

- Ngươi định ra tay?

Mộ Phong Dương giật mình, không ngờ Mục Trần muốn ra tay sớm như vậy.

- Ở đây chỉ có chúng ta là đội ngũ từ Ngũ Đại Viện, một số đến từ vài linh viện lớn thực lực cũng khá, còn lại chẳng đủ đe dọa. Nhưng chúng ta phải cẩn thận họ liên thủ đối phó chúng ta.

Lạc Li lập tức lên tiếng

- Theo tình hình này, bình thường thì phần thắng của chúng ta rất lớn...

Mục Trần mỉm cười, không khí căng thẳng kia đã khiến không ít những đội hơi mạnh một chút không kềm chế được nữa, tham lam hướng về những đội ngũ yếu hơn. Không khí giương cung bạt kiếm này sẽ nhanh chóng bùng nổ đấu tranh.

Mục Trần hít một hơi, như ngửi thấy mùi huyết tinh trong không gian, ánh mắt đen láy của hắn trở nên sắc lẹm. Gương mặt ôn hòa của hắn đột nhiên thay bằng sát khí khắc nghiệt, hoàn toàn khác hắn khi còn ở trong Bắc Thương linh viện.

Biến hóa của hắn khiến ba người bên cạnh chấn kinh.

Lạc Li chỉ mỉm cười nhìn thần sắc hắn thay đổi, cảm giác quen thuộc trở lại nơi hắn. Ngày trước trong Linh Lộ, hắn cũng như thế này, lạnh lẽo như đao. Khi còn ở trong Bắc Thương linh viện, không khí êm ấm hòa ái khiến hắn phủ sự sắc bén trong nhung lụa. Huyết Họa Giả từng khiến Linh Lộ rung trời dậy đất, dường như đã bắt đầu tỉnh dậy từ giấc ngủ say...

- Các ngươi muốn làm gì?

Một tiếng la hoảng vang lên gần đó.

Mọi ánh mắt liền bị thu hút về hướng dó, một đội ngũ đang kinh hãi trước sự bao vây của một đội khác, mặt mày tham lam.

- Hê hê, làm gì? Thành thật nộp Viện Bài cho ta, gặp phải Man linh viện chúng ta, chỉ trách các ngươi xui xẻo.

Đầu lĩnh chi đội, một gã to con cười khẩy, linh lực bùng lên, thực lực đã đến Thông Thiên cảnh hậu kỳ.

- Ngươi nằm mơ!

Chi đội bị đội Man linh viện bao vây dù mặt mày xanh mét nhưng cũng cứng giọng đáp lại.

- Lên!

Gã đầu lĩnh Man linh viện cười gằn ra lệnh. Cái đội trước mặt hắn ngay cả đội trưởng cũng không tới Thông Thiên cảnh hậu kỳ, mỡ đưa tới miệng, nếu còn buông bỏ thật là thiên lý bất dung.

"Uỳnh!"

Linh lực bùng nổ, công kích mạnh mẽ liên tiếp tung ra ập vào đội ngũ xui xẻo kia.

Một ngọn lửa làm cháy cả đống rơm, những khu vực khác nhanh chóng bộc phát chiến hỏa, sự tham lam đã được thúc giục, hầu như toàn bộ vùng này đã xảy ra tranh chiến, linh lực đủ màu sáng rực lấp lánh khắp nơi.

"Bùm! Đùng!"

Hỗn chiến khắp nơi, nhưng những đội ngũ chủ động phát công đều hướng về những đội yếu hơn, không ai nhằm vào những đội ngũ có vẻ mạnh mẽ.

Đội Mục Trần yên tĩnh đứng đó, thản nhiên nhìn chiến trường hỗn loạn, ánh mắt sắc như chim ưng săn mồi càn quét xung quanh, nhưng không hề gia nhập vào hỗn chiến tranh đoạt.

- Chúng ta không đánh sao?

Mộ Phong Dương lúc này đã sung lên, khó chịu ngứa tay muốn gia nhập vòng chiến.

- Bắt con tôm cần phải nhẫn nại, cứ từ từ....

- Hở?

Từ Hoang, Triệu Thanh Sam tập trung, cả hai hưng phấn liếm môi, ánh mắt cùng lúc hướng về một đội ngũ mạnh mẽ đang thắng như chẻ tre. Đội ngũ này cũng khá nổi bật, vị đội trưởng thực lực còn mạnh hơn hai người một chút.

Nhưng có hề gì, đội của hắn có Lạc Li đã vượt qua thân thể nan, Mục Trần càng khủng bố hơn, thực lực dầu chỉ là Thông Thiên cảnh hậu kỳ, nhưng chiến lực và sức mạnh cơ thể chắc chắn có thể khiến cho cường giả thân thể nan cũng phải co giò bỏ chạy.

Mục Trần vẫn bình tĩnh, đội của hắn không hề nhúc nhích. Chiến trường thảm thiết la hét ầm trời cứ như không hề có sự hiện diện của họ. Có lẽ những đội ngũ khác cũng nhận ra được áp lực khó chơi toát ra từ năm người này, do vậy chẳng ai tìm họ gây phiền toái.

Với Mục Trần, chuyện này chỉ tạm thời, ngay khi giai đoạn đầu kết thúc, người khác không ra tay với hắn, hắn cũng sẽ không đứng yên nữa.

Hỗn chiến nhanh chóng tan bớt, liên tiếp những đội ngũ sứt đầu mẻ trán chạy ra ngoài, điểm trong Viện Bài của họ bị kẻ chiến thắng đoạt mất phân nửa, cả đám thê thảm tức giận nhìn những đội ngũ mạnh mẽ tung hoành.

- Có sáu chi đội mạnh nhất, có lẽ đều đến từ những linh viện lớn. Có hai đội cùng một linh viện, bọn họ luôn liên thủ đối phó những đội khác. Sáu vị đội trưởng người nào cũng có thực lực mạnh hơn Thông Thiên

cảnh hậu kỳ một chút, nhưng chưa vượt qua thân thể nan. Có lẽ họ đã thử độ kiếp nhưng thất bại....

Lạc Li đảo mắt quan sát chiến trường, mọi thông tin đều được nàng nói ra rõ ràng. Sáu đội kia thắng như chẻ tre, đặc biệt hai đội cùng linh viện có vẻ lấn át nhất, cả bốn đội kia cũng phải dè chừng.

Từ Hoang, Triệu Thanh Sam, Mộ Phong Dương đã ngứa tay cực độ, phấn khích nhìn qua Mục Trần, xoa tay.

- Nếu bọn họ mạnh nhất, vậy thì tìm họ đi, bọ ngựa bắt ve, cuối cùng cũng để dành cho chúng ta thôi!

Mục Trần mỉm cười lên tiếng, chậm rãi đi tới. Năm người cùng bước, lập tức thu hút sự chú ý và đề phòng nhìn lại.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 456: Xếp Hạng

Đội Mục Trần bước tới, những đội ngũ còn chiến lực trong vùng nhất thời phát giác. Ai nấy đều đề phòng nhìn lại, địch ý tràn ngập. Mọi người nhìn thấy huy hiệu trên ngực áo Mục Trần, liền nhận ra ngay đội ngũ này đến từ Bắc Thương linh viện, một trong Ngũ Đại Viện.

Bắc Thương linh viện nhiều năm nay có suy thoái, xếp hạng thấp nhất trong Ngũ Đại Viện, thậm chí nhiều linh viện lớn hàng đầu có lực lượng hùng hậu còn muốn vượt qua. Nhưng nói gì thì Bắc Thương linh viện vẫn còn giữ danh hiệu Ngũ Đại Viện, hổ gầy vẫn còn hung uy, đám người xung quanh không ai có gan không quan tâm tới đội ngũ mạnh mẽ kia.

Ánh mắt của họ không để ý nhiều đến Mục Trần, thực lực Thông Thiên cảnh hậu kỳ có mạnh cũng chưa đủ để e ngại. Sự kinh sợ chủ yếu đến từ cô gái đi sau lưng hắn, người con gái tuyệt sắc duy nhất trong đội hắn mới là người đáng gờm nhất, có lẽ đã vượt qua thân thể nan.

- Ha ha, xem ra kiếm cũng đủ rồi nhỉ?

Mục Trần mỉm cười trước đội ngũ đã thỏa mãn chinh chiến.

- Các ngươi muốn gì?

Hai đội ngũ cùng một linh viện kia lập tức tiến sát lại với nhau, hai gã đội trưởng thực lực mạnh hơn Thông Thiên cảnh hậu kỳ không ít, một gã cười khẩy:

- Sao chứ? Định diễn tuồng bọ ngựa bắt ve hoàng tước tranh mồi sau à?

Mục Trần nghe vậy, nhướng mày mỉm cười, thành thật gật đầu.

Hai gã đội trưởng thấy Mục Trần vậy mà chẳng hề che giấu, hơi sửng sốt, rồi sắc mặt lạnh đi, gằn giọng:

- Đừng tưởng rằng bọn ta sợ Bắc Thương linh viện các ngươi, bọn ta chẳng phải giá áo túi cơm, muốn nuốt bọn ta cũng không dễ vậy. Huống gì nơi đây còn những linh viện bằng hữu của bọn ta, lỡ như các ngươi và bọn ta lưỡng bại câu thương, lúc đó chỉ lợi cho kẻ khác.

- Khuyên các ngươi nên sáng mắt ra, đừng há mồm quá to mà mắc nghẹn chết sớm!

Đội viên hai đội cũng sẵn sàng vận linh lực, hai đội trưởng của họ tuy độ kiếp thân thể nan thất bại, nhưng thực lực mạnh mẽ cũng chưa chắc sẽ thua cô gái kia. Còn lại tám đội viên liên thủ lại, đối phó bốn cường giả Thông Thiên cảnh hậu kỳ cũng không phải là vấn đề lớn.

Hai bên so đấu dây dưa, chỉ cần đội ngũ khác rình rình nhúng tay vào, thì đám người Bắc Thương linh viện này khó tránh khỏi hốt hoảng.

Bốn đội mạnh khác cũng đang chú ý qua bên này, nhếch môi cười. Kẻ thì khoanh tay trước ngực ra vẻ trêu tức Mục Trần. Bọn người kia từ đầu vẫn khoanh tay đứng nhìn họ nuốt hết những đội yếu, khiến cho họ cũng ngán ngại phần nào, nhưng khi đã nhìn ra thực lực của đội ngũ đó thì cũng thoải mái hơn.

Một vị vượt qua thân thể nan, bốn vị Thông Thiên cảnh hậu kỳ. Đội hình quả là mạnh nhất khu vực này, chỉ đáng tiếc muốn nuốt hết tất cả những đội mạnh ở đây e rằng nuốt không vô.

Vả lại cái tên đội trưởng Bắc Thương linh viện cũng ngu ngốc, ngữ khí chẳng hề che giấu mục tiêu tham lam, khiến cho ai nấy đều khó chịu, kẻ nào cũng đang mong chờ lúc Bắc Thương linh viện và bên kia lưỡng bại câu thương, lúc đó xông vào đè đầu cưỡi cổ, chẳng biết cảm giác ngồi trên đầu Ngũ Đại Viện sẽ sung sướng ra sao nhỉ?

Từ Hoang, Triệu Thanh Sam, Mộ Phong Dương nghe thấy hai tên kia uy hiếp lại manh tính cảnh cáo, nhìn thấy những ánh mắt châm chọc xung quanh, nhất thời nổi nóng định tiến lên, nhưng bị Mục Trần giơ tay cản lại.

- Thì ra còn đang lo giúp cho ta cái bụng còn nhỏ quá...

Mục Trần cười khẽ lắc đầu, ánh mắt càng thêm băng lãnh:

- Nhưng đừng lo, ăn mấy con tép các ngươi mà cũng nghẹn chết, thì đề cao các ngươi quá rồi.

- Ngươi nói cái gì?

- Tiểu tử chán sống!

Hai đội kia lập tức nổi đóa, gầm lên giận dữ.

Mục Trần nhếch miệng cười, đột nhiên một tiếng sấm vang lên, thân ảnh của hắn biến mất tại chỗ.

"Uỳnh!"

Chỉ nháy mắt sau đó, một cỗ kình phong thượng thừa bùng nổ ngay chính giữa đội hình bên kia, bốn gã đội viên Thông Thiên cảnh trung kỳ văng ra, mồm miệng phun máu.

Mọi người trong khu vực lập tức biến sắc, Mục Trần chẳng biết từ lúc nào đứng giữa đội hình đối thủ, nhoẻn miệng cười nguy hiểm. Tên kia tốc độ quá nhanh, căn bản không phải của cường giả Thông Thiên cảnh hậu kỳ.

Gần như chỉ một kích, chẳng thèm xem hai gã đội trưởng vào đâu, trọng thương bốn đội viên.

- To gan!

Hai gã đội trưởng lúc này mới giật mình, nổi giận hét to, quyền kình hung mãnh ập tới, kim quang sáng lóa, làn da như đúc bằng vàng ròng.

Hai người này thực lực không tầm thường, phối hợp ra tay, thanh thế mạnh mẽ có lẽ cường giả vượt qua thân thể nan cũng có thể đánh ngang tay.

Nhưng đáng tiếc, đối thủ của họ là một tên quái thai khi chỉ mới thực lực Thông Thiên cảnh sơ kỳ đã giết chết một cường giả độ kiếp linh lực nan thất bại.

Mục Trần chỉ mỉm cười chào đón hai quyền hung hãn, hắn không né không tránh, hai quyền tung ra đón đỡ.

"Ầm!"

Hắc lôi điện lóe lên, song quyền Mục Trần tối đen như mực.

"Đùng!"

Bốn nắm tay chạm vào nhau.

Kình lực dữ dội chấn bay bốn kẻ xui xẻo còn đang đứng gần đó. Bọn họ văng ra lồm cồm bò dậy, sắc mặt kinh hãi xám ngoét, hai vị đội trưởng của họ tái mặt hộc máu.

"Hự!"

Hai vòi máu phun ra xối xả, cả hai bị đánh văng ngược ra, lăn lông lốc trên mặt đất cả trăm trượng.

Còn đối thủ của họ vẫn vững vàng đứng đó như bàn thạch, chẳng hề suy suyển.

Ai nấy trong vùng sợ hãi im lặng, đang khoái trá đứng xem long tranh hổ đấu, nào có ngờ một tiểu tử Thông Thiên cảnh hậu kỳ lại có thể một

quyền chấn bay trọng thương hai vị đội trưởng thực lực chẳng kém gì đội trưởng của họ.

Không thể nào! Sức mạnh đó cho dù cường giả thân thể nan cũng không có, tại sao tiểu tử Thông Thiên cảnh hậu kỳ kia lại làm được?

Nhiều kẻ biến sắc, mặt nghệt ra kinh hãi.

Mục Trần chậm rãi thu quyền, hai tay thu vào trong áo cũng khẽ run lên một chút. Hắn hờ hững nhìn hai kẻ thê thảm nằm phía xa xa, cất giọng khinh khỉnh:

- Lưỡng bại câu thương? Các ngươi có tư cách đó sao?

Hai gã đội trưởng kia không còn hơi sức nào để trả lời nữa, chua xót nhìn lại. Tiểu tử kia giả trư ăn thịt hổ, thực lực hắn như thế mà là Thông Thiên cảnh hậu kỳ sao?

- Nộp Viện Bài cho mau.

Mục Trần thản nhiên xòe tay ra.

Hai gã đội trưởng tức tối nghiến răng, hai khối Viện Bài xuất hiện trong tay.

Mục Trần vung tay lên hút lại chỗ hắn, liếc nhìn qua. Hai khối Viện Bài tổng cộng có đến cả trăm, hắn không chút do dự lấy Viện Bài của mình ra, lật tay một cái, số 10 chuyển thành 65.

Mục Trần vứt trả lại hai khối Viện Bài. Theo quy tắc, ngày đầu tiên một Viện Bài chỉ bị trừ một lần, tránh cho mấy tên xui xẻo bị đào thải ngay khi vừa đặt chân tới, xem như là một kiểu bảo vệ thí sinh.

- Của các ngươi đâu?

Mục Trần lạnh lùng nhìn mấy đội ngũ mạnh mẽ khác, cười nhạt:

- Hay là cũng đang lo chúng ta mắc nghẹn?

Những đội đang khoanh tay đứng nhìn bên ngoài, vốn chực chờ cơ hội xơi tái đội của Bắc Thương linh viện, lúc này lại méo mặt than xui xẻo. Khốn nạn cái gì mà lưỡng bại câu thương, chỉ một tên kia đã cấp tốc giải quyết cả hai đội, mà phải đội ngũ nào tầm thường, bọn kia cũng có thực lực ngang ngửa họ, hiển nhiên mấy tên Bắc Thương linh viện hoàn toàn ở một tầng lớp khác. Lúc này mà phản kháng, chỉ có ăn thêm vài đấm mà thôi.

Cả đám người cắn răng không cam lòng ném Viện Bài qua cho Mục Trần.

Những đội ngũ yếu hơn nhìn thấy cảnh đó cũng khoái trá, lúc trước bị những kẻ mạnh kia đánh đập tơi bời cướp lấy điểm, nay chúng lại bị kẻ khác mạnh hơn cướp lại, chung quy cũng hả hê một chút.

Mục Trần cướp sạch phân nửa số điểm trên mỗi Viện Bài kia, con số trên Viện Bài của hắn liền tăng lên 440.

- Khà khà, sướng thật.

Từ Hoang thích thú nhìn con số trên Viện Bài của đội, nhe răng cười.

Mục Trần ngắm nhìn con số, cũng mỉm cười. Đội nhiên Viện Bài bộc phát hào quang, Mộ Phong Dương kinh ngạc hô lên:

- Xuất hiện top 16! Ta ngất, bọn kia điên cuồng vậy sao?

Mục Trần nhìn lại, hào quang ngưng tụ thành mười sáu cái tên. Hắn lướt qua, hai mắt tròn to.

Hạng nhất Vạn Hoàng linh viện, đội trưởng Ôn Thanh Tuyền, điểm 2530.

Hạng nhì Thánh linh viện, đội trưởng Cơ Huyền, điểm 2000.

Hạng ba Võ linh viện, đội trưởng Võ Linh, điểm 1800.

Hạng sáu Thánh linh viện, đội trưởng Tào Cương, điểm 1400.

Hạng chín Hoang linh viện, đội trưởng Kỷ Kình Thiên, điểm 1000.

.....

Hạng mười sáu Vạn Kiếm linh viện, đội trưởng Nghiêm Tu, điểm 820.

Mục Trần nhìn những con số quay cuồng trên Viện Bài, hai mắt nhíu lại. Bọn người kia nhanh tay thật, hắn ở đây giải quyết cũng khá gọn gàng, thế nhưng cách top 16 còn cả đoạn quá xa.

Ánh mắt nhìn cái tên trên hạng nhì, sát khí lượn lờ.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 457: Chọn Lựa Mục Tiêu

Trong khu vực, Viện Bài của các đội đều sáng lên, bọn họ nhìn những cái tên trên đầu, ai nấy đều kinh hô. Nhiều kẻ trợn mắt trắng dã, chênh lệch lớn như vậy sao, bọn họ chắt chiu từng điểm cố gắng lên ba con số, vậy mà hạng nhất lại đến 2000 điểm...

Đáng sợ thật, chẳng biết bọn người kia mạnh đến mức nào.

- Mấy tên điên cuồng đó làm thế nào được nhỉ?

Mộ Phong Dương nghi hoặc chẳng hiểu, những tưởng điểm của họ đã cao rồi, không ngờ chỉ bằng phân nửa hạng 16.

Lạc Li nhíu mày:

- Những đội kia có lẽ khi mới xuất hiện đã cấp tốc cướp sạch điểm của tất cả những đội còn lại, không phải cướp lại lần hai như chúng ta.

Mục Trần gật gù. Dựa theo quy tắc, hai đội giao thủ, đội thua sẽ nộp phân nửa số điểm Viện Bài cho đội thắng. Do đó khi Mục Trần cướp lại lần hai, chỉ có thể lấy được phân nửa số điểm đã bị cướp của những đội yếu nhất, tính ra số điểm họ có được đã giảm chỉ còn một nửa con số tối đa.

- Biết vậy chúng ta tự ra tay cướp sạch từ đầu.

Triệu Thanh Sam tiếc nuối:

- Nhưng dù thế có lẽ cũng chỉ vừa chạm tới hạng 16, cái đội của Vạn Hoàng linh viện kia sao có thể kiếm tới 2500 điểm, thật khó hiểu?

Từ Hoang cũng gật gù, cảm thấy quái lạ.

- Cũng không khó hiểu, có lẽ họ tranh thủ đoạn thời gian lúc truyền tống vừa xong đã ra tay, cướp sạch trước khi bất kỳ đội nào có cơ hội tản đi.

Lạc Li mỉm cười giải thích.

Từ Hoang gật gù, rồi há mồm kinh hãi. Vừa hạ cánh đã càn quét trong một thời gian ngắn như thế, thực lực bọn họ ra sao chứ? Những kẻ được các linh viện cử đến đều là tinh anh trong tinh anh, nào có phải dễ xơi? Vậy mà Vạn Hoàng linh viện vẫn thản nhiên càn quét tất cả, vậy thì thực lực của họ phải rất khủng bố.

- Ôn Thanh Tuyền...

Mục Trần lẩm bẩm lặp lại cái tên chói sáng trên Viện Bài, giọng nói cũng khá kinh ngạc. Cô gái kia hẳn là người đoạt linh quan trong Linh Lộ. Không thể không công nhận thực lực của nàng rất lợi hại, ngay cả Cơ Huyền cũng bị vượt qua.

- Lợi hại! Thật muốn nhìn xem quán quân Linh Lộ thần thánh ra sao.

Mục Trần cười tiếc rẻ, trước đây vì bị đuổi giữa đường, hắn chưa được diện kiến cô gái đoạt linh quan của Linh Lộ.

- Ngươi rất muốn nhìn thấy sao? Ta đã gặp nàng một lần, nhìn cũng được lắm đó.

Lạc Li thản nhiên cười nói.

Mục Trần cười mỉm, ánh mắt sắc lẹm và cái bẫy của Lạc Li giăng ra làm hắn rùng mình, vội nịnh hót:

- Ta không tin! Có xinh đẹp cũng không qua được tiểu Lạc Li của ta được!

Lạc Li hếch mũi không nói gì, hoàn toàn nhìn thấu ý định của Mục Trần, nhưng thần thái vẫn rất đáng yêu.

- Thánh linh viện thật lợi hại, có bốn đội thì đều được xếp vào top 16...

Từ Hoang nhíu mày phân tích, bốn đội của Thánh linh viện quả nhiên tinh nhuệ mạnh mẽ.

- Dựa theo quy tắc, top 16 nếu có tám đội đốt Viện Bài, vòng đào thải sẽ kết thúc. Hiện giờ Thánh linh viện có bốn vị trí, nếu họ có thể liên kết với bốn đội nữa, thì hoàn toàn có thể chủ động nắm giữ thời điểm kết thúc.

Triệu Thanh Sam nghiêm túc. Lọt vào top 16, vị trí phương hướng bản thân sẽ bị lộ, nhưng lại có quyền chấm dứt vòng đấu, một quyền rất lợi hại, chẳng ai biết được khi nào họ lại muốn đốt Viện Bài, kết thúc vòng thứ nhất.

- Nghe nói khi Viện Bài bị thiêu đốt, thì tất cả mọi người đều sẽ được thông báo. Vả lại ở trong này, ngoại trừ đội ngũ cùng linh viện, tất cả không ai tin tưởng kẻ khác, nếu lại để cho Thánh linh viện có đến bốn đội vào vòng quyết chiến, thì các linh viện khác đều không cảm thấy tốt đẹp gì.

Lạc Li lắc đầu phản bác.

- Chúng ta bây giờ làm gì? Top 16 cũng nên chiếm một vị trí cho đảm bảo. Nhưng mà các đội ngũ hiện tại có lẽ đã tản ra hết, muốn dùng một mẻ lưới bắt hết những kẻ đó thật không dễ.

Từ Hoang trầm ngâm.

Mục Trần mỉm cười, nói:

- Tìm kiếm bọn kia để cướp điểm, hiệu quả rất kém...

Từ Hoang nghi hoặc nhìn hắn, Mục Trần liền chỉ tay vào những cái tên trên Viện Bài, khẽ cười:

- Chẳng phải mục tiêu này dễ tìm hơn sao, và kẻ nào cũng là con dê béo, ăn một con hơn cả trăm con tép.

Từ Hoang trừng mắt kinh hãi. Mục Trần muốn chủ động tìm những chi đội top 16 ư? Lá gan cũng không nhỏ đấy! Tất cả đều là mấy khúc xương cứng.

- Cảm thấy khó hiểu sao?

Mục Trần cười nhạt:

- Hiện tại trong top 16 này ngoại trừ một số có thực lực vượt trội, ta nghĩ không ít đội lại nhờ may mắn mà được. Theo ta dự tính, trong một ngày nữa, top 16 này sẽ có phân nửa bị thay tên. Mấy con dê béo này chỉ cần hỏi các ngươi có can đảm hay không mà thôi?

Từ Hoang, Triệu Thanh Sam, Mộ Phong Dương vỗ ngực quát lên:

- Có gì không dám, ngươi dám đi, bọn ta dám theo!

Đánh bại những kẻ yếu, gom góp chắt chiu từng điểm là việc làm của kẻ hạ tiện, đã là anh hùng ngang trời khuấy đất thì phải tìm kẻ mạnh hạ hắn xuống, có như thế mới phấn khích.

Dù trong đó có không ít nguy hiểm, nhưng có liều mới ăn nhiều...

Mục Trần cười to sảng khoái.

- Vậy chúng ta sẽ ra tay với đội nào?

Từ Hoang hỏi lại.

Mục Trần nhìn lên Viện Bài, ánh mắt lạnh lẽo dừng lại trên cái tên Cơ Huyền.

- Không phải chớ? Mới ra tay sao lại nhìn lên cao như thế?

Từ Hoang trợn mắt nhìn Mục Trần, không lẽ hắn chọn cái đội bá đạo như thế? Mới nhắm thôi đã lấy ngay đội hạng nhì?

Mục Trần thấy sắc mặt trắng xanh của Từ Hoang, khẽ cười. Hắn cũng rất muốn đấu ngay với Cơ Huyền, nhưng lúc này lực lượng hai đội quá chênh lệch. Đội của hắn ngoài chính hắn và Lạc Li, cả ba người kia thực lực khá yếu, tổng thể mà so sánh chắc chắn không bằng phân nửa đội ngũ mà Cơ Huyền suất lĩnh.

Trước kia trong Linh Lộ, tất cả thủ đoạn chỉ cần nghĩ cho bản thân, nhưng lần này hắn đại diện cho Bắc Thương linh viện, không thể tùy tiện.

Xem ra, hắn cũng phải nghĩ biện pháp để tăng cường sức mạnh cho cả đội trước đã.

Mục Trần gõ gõ vào cái tên Cơ Huyền, đôi mắt lóe lên. Hiện tại khoan hãy đối đầu với nhà ngươi. Cơ Huyền,! Chúng ta đều đã tới đây, thì cũng có lúc gặp nhau thôi...

Mục Trần hạ ngón tay xuống, rồi dừng lại:

- Chọn đội này đi, vị trí xem ra gần chúng ta nhất.

Từ Hoang nhìn theo ngón tay hắn.

Hạng chín, Hoang linh viện, đội trưởng Kỷ Kình Thiên, điểm 1000.

Hoang linh viện, cũng là một linh viện lớn hàng đầu, lực lượng hùng hậu không kém Bắc Thương linh viện. Năm xưa nghe nói vị trí Ngũ Đại Viện cuối cùng suýt nữa đã vào tay họ, đột nhiên Bắc Thương linh viện xuất hiện giành mất. Nói chung Hoang linh viện là một linh viện đáng gờm mạnh mẽ.

Do vậy đội ngũ của họ tự nhiên không đơn giản.

Nhưng so ra thì vẫn dễ đối phó hơn Thánh linh viện rất nhiều.

Ba người kia gật đầu. Vậy thì Hoang linh viện !

Mục Trần thấy không ai dị nghị, thu hồi Viện Bài, ra lệnh:

- Tất cả đã thống nhất, vậy lên đường thôi!

Mục Trần mỉm cười, nháy mắt với Lạc Li, cả hai lắc mình bay đi, theo phương hướng mà Viện Bài cho biết. Ba người theo sau sát khí đằng đằng, mặt mày hùng hổ đầy phấn khích.

Bọn họ đã chân chính bước vào đấu trường khốc liệt!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 458: Kẻ Thủ Cũ

Di tích đại lục hoang tàn lại mênh mông bát ngát khó hình dung, sự rộng lớn của nó Mục Trần đã thể nghiệm khi bắt đầu truy tung theo phương hướng của chi đội Hoang linh viện.

Bay suốt cả một ngày, cảm ứng về chi đội Hoang linh viện vẫn không hề thấy đâu. Xem ra diện tích của đại lục này còn lớn hơn cả Bắc Thương đại lục, mà nó thậm chí chỉ là một mảnh của đại lục gốc đã bị vỡ ra mà thôi. Chẳng biết khi còn viễn cổ, đại lục này còn lớn đến cỡ nào nữa.

Quả nhiên xứng với cách gọi một trong những đại lục rộng lớn nhất Đại Thiên thế giới.

Một ngày qua Mục Trần bắt gặp không ít những đội ngũ tản mát khắp nơi, thỉnh thoảng có những trận giao tranh hòng cướp đoạt điểm của những đội khác, giao đấu cũng rất gay cấn kịch liệt.

Những trận đấu sống mái mà Mục Trần nhìn thấy cũng có cả trăm, nhưng bọn họ cứ thẳng theo mục tiêu mà đi, chẳng hề can dự vào. Cũng có nhiều đội ngũ khá mạnh mưu đồ đánh cướp, đối với những miếng mồi ngon dâng lên tận miệng Mục Trần cũng không tránh né từ chối, mười mấy đội đã thảm bại dưới sự càn quét của năm người, cống hiến cho đội của họ hơn 300 điểm. Lúc này điểm số của đội Mục Trần đã gần được 800.

Nhưng 800 điểm này lại kém top 16 khá xa, vì số điểm của top 16 kia trong một ngày lại tăng lên càng thêm kinh khủng.

Hạng nhất vẫn là chi đội của Ôn Thanh Tuyền, điểm đã lên tới 3300. Hạng 16 lúc này cũng đã đạt hơn 1500 điểm.

Mà đúng như Mục Trần dự đoán, chỉ trong một ngày, top 16 không ngừng đổi tên, những đội ngũ được xếp hạng lúc đầu đã bị thay thế bởi những đội có thực lực cao hơn.

Mục tiêu mà Mục Trần đã chọn, chi đội Hoang linh viện cũng bị rớt hạng xuống 11, vẫn còn trong top 16.

Mục Trần cũng tấm tắc kinh ngạc, xem ra hắn đánh giá chi đội Hoang linh viện vẫn chưa đúng lắm, ngay cả khi những đội mạnh mẽ bùng lên, họ vẫn có thể giữ thứ hạng cao như vậy, thì phải có năng lực rất khá.

Nhưng vậy cũng tốt, một ngày truy tung cũng không uổng phí chút nào.

"Vù! vù! vù!"

Vài tia sáng bắn ngang qua khung trời.

- Mục Trần, đã tìm được chi đội Hoang linh viện kia!

Từ Hoang vưi mừng reo lên, Mục Trần nghe vậy lập tức lấy Viện Bài ra xem, lúc này phương hướng đã chuyển thành tọa độ cụ thể.

Tây bắc, ba trăm dặm.

- Tìm được rồi sao!

Mục Trần mỉm cười, tăng tốc.

"Véo! Véo!"

Năm luồng sáng rực rỡ bắn ngang không trung, tốc độ truy tinh đuổi nguyệt.

Vài phút sau, bọn họ dần giảm tốc độ, linh lực trong người chuyển động đề phòng. Những đội ngũ như thế này chính là cục nam châm cực lớn, tin chắc không chỉ có đội Mục Trần muốn cướp. Do vậy càng đến gần càng phải đề phòng, tránh chuyện thợ săn lại biến thành con mồi, mang lợi ích dâng cho kẻ khác.

- Trong vùng có không ít đội khác.

Lạc Li tới gần Mục Trần, khẽ nói:

- Có gì đó không đúng, những người hướng về phía này hơi bị quá đông.

Mục Trần cũng đang nhíu mày ậm ừ. Hắn cũng nhận ra những dao động linh lực thoang thoáng, số lượng không nhỏ. Có lẽ mục tiêu của họ cũng giống hắn. Mục Trần kinh nghi, chi đội Hoang linh viện sao lại khiến nhiều kẻ tranh cướp như vậy?

"Bùm!"

Một dãy núi trùng điệp đột nhiên vang lên tiếng nổ kinh thiên, bên đó dường như đang có giao tranh.

Mục Trần và Lạc Li lập tức bay tới, nhanh chóng xuất hiện ở nơi đang diễn ra giao tranh, thần sắc liền trở nên kinh ngạc khi nhìn thấy vòng chiến trước mặt.

- Kia là chi đội Hoang linh viện! Bọn họ bị vây công? Chúng ta đã tới chậm!

Từ Hoang kinh ngạc thốt lên.

Mục Trần nhìn thấy trên bầu trời có đến năm đội, nhưng dường như bốn đội kia cùng chiến tuyến, hợp lực bao vây một đội ở giữa. Đội đang bị công kích chính là mục tiêu của hắn, chi đội Hoang linh viện.

Đội Hoang linh viện lúc này khá thê thảm, cả bốn đội bao vây họ đều có thực lực mạnh mẽ, lực lượng không kém gì bọn họ. Bốn đội liên thủ ép bọn họ đến không thể phản công.

Và điều đáng ngạc nhiên hơn nữa là những vùng xung quanh đó còn có hơn trăm đội ngũ khác đang đứng trên không trung quan sát vòng chiến. Chính xác hơn là bọn họ cũng đang rạo rực muốn ăn tươi nuốt sống chi đội Hoang linh viện, nhưng lại ngại thực lực mạnh mẽ của bốn đội kia mà không dám nhúng tay.

Cục diện khá kia là.

- Ồ? Bên đó có một đội chính là chi đội Thanh Thiên linh viện!

Triệu Thanh Sam đột nhiên lên tiếng.

Mục Trần và Lạc Li liền nhìn kỹ lại, lập tức nhận ra đồng phục Thanh Thiên linh viện. Đặc biệt gương mặt Mục Trần khi nhìn thấy một người trong đội Thanh Thiên linh viện kia, sắc mặt liền trở nên cực kỳ đặc sắc.

Thanh Thiên linh viện dĩ nhiên có đội hình mạnh nhất trong năm đội bên đó, mà họ lại không trực tiếp ra tay, chỉ bao vây vòng ngoài, phong tỏa đường lui của chi đội Hoang linh viện, dáng vẻ trêu tức như mèo vờn chuột.

- Khó trách đám bên kia chỉ đứng ngoài nhìn vào mà không dám nhúng tay, có chi đội Thanh Thiên linh viện ở đây. Mấy tên đáng chết, dám tới trước bọn ta, làm ta truy tung tốn hết cả một ngày.

Mộ Phong Dương hậm hực tức tối.

- Mục Trần?

Từ Hoang nhìn thấy sắc mặt của Mục Trần thì sửng sốt, đội trưởng của hắn mặt sắc lạnh, sát khí ngùn ngụt. Mà Lạc Li bên cạnh cũng băng lãnh khó hiểu, tay nắm chặt trường kiếm.

- Sao vậy?

Từ Hoang nghi hoặc, chẳng hiểu tại sao sắc mặt hai người lại trở thành như vậy.

- Hi hi, cũng chẳng có gì, gặp lại một gương mặt quen thuộc trong Linh Lộ năm xưa.

Mục Trần thản nhiên cười, nụ cười vô cùng đáng sợ.

- Khâu Bắc Hải, không ngờ hắn gia nhập Thanh Thiên linh viện...

Lạc Li lạnh lùng cho biết:

- Trong Linh Lộ, tên kia chính là tay sai đắc lực cho Cơ Huyền, sau khi ngươi bị đuổi ra hắn còn dẫn người bao vây định diệt ta, nhưng lại mất hết mấy ngón tay dưới kiếm của ta. Hắn cũng đến được cuối Linh Lộ, được gọi là Hải vương. Cũng may cho hắn lúc đó ta chỉ lo đối phó Cơ Huyền, để hắn đi mất. Tên này cũng có chút năng lực đáng ngại.

Mục Trần nghe Lạc Li nói vậy, sát khí càng nặng thêm:

- Cũng không sao, coi như chúng ta có "duyên" rất sâu, lại nhanh chóng gặp lại thế này.

Từ Hoang kinh ngạc, dễ dàng nhận ra Mục Trần và Lạc Li có ân oán gì đó với tên đội viên Thanh Thiên linh viện kia, thấp giọng hỏi lại:

- Vậy bây giờ chúng ta sẽ đánh ai đây? Hoang linh viện hay Thanh Thiên linh viện?

Tuy chi đội Thanh Thiên linh viện có vẻ khó chơi hơn Hoang linh viện, nhưng Mục Trần là đội trưởng, chỉ cần hắn nói đánh ai, thì tự nhiên thành viên trong đội không chút dị nghị chơi tới cùng.

- Từ Hoang, sang đó hỏi xem thử cục diện tại sao lại thế này!

Mục Trần khẽ nói, cục diện hiện tại khá kỳ quái, hắn cần phải nắm rõ tình hình trước.

Từ Hoang gật đầu, lập tức bay đi, lát sau trở về gương mặt đầy kinh ngạc:

- Hoang linh viện dường như đang nắm giữ thông tin của di tích thượng cổ, tất cả bọn người kia đều vì tin tức đó mà đổ xô tới đây.

- Thông tin di tích thượng cổ?

Mục Trần sững sờ, cái bọn Hoang linh viện kia may mắn vậy sao? Mới đến đây có một ngày mà đã lấy được thông tin hấp dẫn như thế, khó trách bị bầy lang sói kia truy đuổi đông đúc như vậy.

- Vậy giờ thế nào?

Triệu Thanh Sam đã ngứa ngáy chịu hết nổi, có thêm thông tin này chỉ càng làm cho hắn thêm phấn khích.

Mục Trần nheo mắt suy nghĩ, chợt vung tay lên:

- Đi!

Hắn lắc mình hướng thẳng tới không trung bên đó, bốn người lập tức bám sát theo sau.

"Vù!"

Mục Trần không hề ẩn thân, cứ chính diện hướng tới vòng chiến phía xa, ngay lập tức nhận lấy sự chú ý của những đội ngũ xung quanh.

- Là chi đội Bắc Thương linh viện?

- Đáng chết, bọn họ cũng muốn tranh giành tin tức kia sao?

- Việc này càng lúc càng rối thêm rồi!

Vòng chiến kịch liệt bỗng dưng dừng lại, sự xuất hiện của chi đội Bắc Thương linh viện khiến mấy người Thanh Thiên linh viện sa sầm nét mặt.

- Đội trưởng, đằng kia là chi đội Bắc Thương linh viện, làm sao bây giờ?

- Hay là giải quyết chúng luôn cho rảnh nợ? Bắc Thương linh viện gần đây lực lượng yếu ớt, thế mà cũng dám cả gan tranh giành với chúng ta?

Một tên đội viên Thanh Thiên linh viện nghiến răng ken két.

Gã đội trưởng cũng cau mày nhìn lại đội ngũ đang càng lúc càng gần, ánh mắt lợi hại dò xét thực lực những kẻ mới đến, bất ngờ thần sắc kinh ngạc, thất thanh:

- Mục Trần? Lạc Li?

Chương 459: Khâu Bắc Hải

Đội Mục Trần tiếp cận vòng chiến, đám người đang giao đấu cũng dừng lại. Hắn nhìn thấy gã đội trưởng Thanh Thiên linh viện đang biến sắc, nhất thời cười khẩy:

- Khâu Bắc Hải, chúng ta lại gặp nhau rồi, quả thật là hữu duyên tương phùng nha.

Khâu Bắc Hải lạnh lùng nhìn trừng trừng Mục Trần và Lạc Li, lát sau mới trả lời:

- Mục Trần! Thật sự là không ngờ, nửa đường Linh Lộ bị trục xuất, thế mà cũng còn có thể vào được Ngũ Đại Viện, thật sự là lợi hại a. Bất quá...

Khâu Bắc Hải nhếch môi cười thầm, nghiền ngẫm nhìn Mục Trần, nói:

- Dường như vẫn thua kém một chút. Thông Thiên cảnh hậu kỳ? Hô hô, thực lực như thế mà cũng dám tham gia đại tái linh viện? Ngươi không sợ danh tiếng lừng lẫy năm xưa, Linh Lộ Huyết Họa Giả mang tai ương ngập đầu đến hay sao? Cơ Huyền bây giờ đã vượt xa ngươi, nếu mà gặp lại hắn, há há....

Khâu Bắc Hải chỉ hoảng sợ chốc lát, sau khi nhìn rõ thực lực Mục Trần hiện tại, sợ hãi hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự thống khoái vô tận. Thông Thiên cảnh hậu kỳ? Huyết Họa Giả lừng lẫy năm nào lại sa sút đến thế sao?

Lạc Li nheo mắt lạnh lùng đáp trả:

- Khâu Bắc Hải, xem ra mấy ngón tay cụt của ngươi cũng không cần dùng nữa rồi.

Khâu Bắc Hải biến sắc, nghiến răng căm hận. Vài ngón tay của hắn bị cụt đi mất, chính là do thời điểm truy sát Lạc Li trong Linh Lộ bị nàng phản công chém đứt. Đối với Lạc Li hắn rất kiêng dè, cảm ứng cho biết nàng đã vượt qua thân thể nan, thực lực không thua hắn.

Khâu Bắc Hải đè nén cơn giận trong lòng, cất giọng châm chọc:

- Nghe nói Bắc Thương linh viện các ngươi chỉ có hai đội ngũ? Ha ha, ta thấy danh hiệu Ngũ Đại Viện của Bắc Thương linh viện sau lần đại tái này nên gỡ bỏ đi cho rồi. Bây giờ ta lười đối phó với các ngươi, còn không mau cút đi? Mục Trần, nếu ta là ngươi, thì lúc này đã khôn ngoan lui đi rồi. Lỡ như gặp lại Cơ Huyền, ngươi sẽ bị hắn giày đạp dưới chân lại khóc lóc thì mất mặt Huyết Họa Giả lắm đấy.

- Ngươi nói cái gì?

Từ Hoang nổi giận.

- Ta nói cái gì các ngươi nghe không hiểu sao?

Khâu Bắc Hải cười khẩy, bốn gã đội viên liền xông tới, một gã trong đó còn đứng ngang hàng với hắn, ánh mắt khiêu khích.

- Đội hình chỉ có một cường giả thân thể nan? Ha ha, Bắc Thương linh viện càng ngày càng kém!

Gã kia có vẻ lớn tuổi hơn Khâu Bắc Hải một chút, cất tiếng cười nhạo. Linh lực mạnh mẽ dao động toát ra từ cơ thể, thực lực cũng ngang cấp với Khâu Bắc Hải, vượt qua thân thể nan.

Ba người kia tất cả cũng đều là Thông Thiên cảnh hậu kỳ, xét theo bề ngoài dường như mạnh hơn đội hình bên phía Mục Trần một chút.

Quan trọng hơn, bọn họ còn liên minh với ba đội khác. Thực lực nhóm người kia không bằng họ, nhưng mỗi đội cũng có một cường giả thân thể nan. Muốn cầm chân chi đội Hoang linh viện họ cũng cần phân ra vài người, nhưng số còn lại tuyệt đối áp đảo chi đội Bắc Thương linh viện.

Bọn họ không tin với thế trận áp đảo thế này, chi đội Bắc Thương linh viện không cảm thấy lo lắng.

Ba đội ngũ kia đang bao vây chi đội Hoang linh viện, một đội bỗng dưng tách ra, gã đội trưởng khinh khỉnh cười đánh giá Mục Trần. Rồi ánh mắt nhìn nghiêng ngó dọc càn rỡ lướt trên người Lạc Li, cất tiếng cười khả ố:

- Thật không ngờ Bắc Thương linh viện lại có nữ tử xinh đẹp như thế, thật sự "chất" đến thế này tìm khắp Đại Đỉnh linh viện cũng không ra đó....

- Bắc Hải huynh, cần hỗ trợ sao?

Hắn quay sang Khâu Bắc Hải cười tủm tỉm, linh lực cũng bộc phát ra, cũng có thực lực thân thể nan.

Hai đội ngũ chắn trước sau đội của Mục Trần, như mãnh hổ rình mồi.

Từ Hoang hơi đổi sắc. Nếu chỉ đối phó một mình Thanh Thiên linh viện, hắn cũng không có gì lo lắng, tuy bề ngoài ít hơn bên kia một gã thân thể nan, nhưng biến số thì không nói trước được.

- Một chút phiền toái nhỏ.

Khâu Bắc Hải cười cười, gương mặt đắc ý. Mục Trần, kẻ từng khiến hắn cảm thấy áp lực vô cùng, thế nhưng lúc này đối đầu hoàn toàn lép vế hắn, ngẫm lại thật khoái trá.

- Mục Trần, ngươi nên thức thời đi, bây giờ may cho ngươi là ta chưa muốn đối phó với ngươi, đừng có tự rước họa vào thân.

Khâu Bắc Hải thản nhiên phất tay, ra dấu đuổi đi.

Mục Trần liếc nhìn Khâu Bắc Hải, bộ dáng tên kia cứ ngỡ đã nắm được cục diện trong tay, hắn chỉ mỉm cười, rồi khẽ nghiêng người sao hỏi Lạc Li:

- Phân chia thế nào?

- Bọn Đại Đỉnh linh viện kia giao hết cho ta.

Lạc Li khẽ cười trả lời.

- Cả đội?

Mục Trần nhướng mày.

- Không tin ta?

Lạc Li liếc hắn, bàn tay cầm Lạc Thần Kiếm giơ lên:

- Muốn đánh hết sức, ngươi cũng chưa chắc thắng được ta!

Mục Trần cười gật đầu:

- Vậy hai gã thân thể nan của Thanh Thiên linh viện phần ta, còn lại ba người, các vị giải quyết có vấn đề gì không?

- Nhẹ nhàng thôi!

Từ Hoang gật đầu. Ba tên đội viên kia của Thanh Thiên linh viện đều là Thông Thiên cảnh hậu kỳ, thực lực ngang ngửa ba người bọn họ, dĩ nhiên là không đáng lo lắm.

- Mục Trần, ngươi thật không biết điều!

Dáng vẻ Mục Trần chẳng xem Khâu Bắc Hải vào đâu khiến hắn tức tối, lại còn phân chia đội hình đối phó, khiến hắn muốn nổi cáu.

- Ha ha, cô bé thật cuồng vọng! Một mình cô bé muốn giải quyết toàn đội chúng ta?

Gã đội trưởng Đại Đỉnh linh viện cũng cười gằn khinh thị. Lạc Li cũng chỉ là một cường giả đã vượt qua thân thể nan, thực lực ngang bằng hắn, vậy mà muốn một mình chống chọi với cả một đội, thì đúng là đầu óc có vấn đề.

Khá nhiều đội ngũ quanh đó đang quan sát động tĩnh bên này, nhìn thấy chi đội Bắc Thương linh viện lại lấy một địch hai cũng tỏ ra kinh ngạc. Chi đội Bắc Thương linh viện chỉ có một cường giả thân thể nan, đội hình như vậy có thể khiêu chiến Thanh Thiên linh viện và Đại Đỉnh linh viện?

Cách đó không xa, hai chi đội còn lại đang bao vây chi đội Hoang linh viện đang giảm dần công kích. Đội ngũ Hoang linh viện có thể đứng thứ 11, cho thấy thực lực của họ rất khá. Trước đó do bị bao vây, lại có chi đội Thanh Thiên linh viện tọa trấn, khiến cho họ bị áp đảo cả thực lực lẫn tinh thần. Còn hiện tại Thanh Thiên linh viện và Đại Đỉnh linh viện đều đã bỏ sang bên kia, với thực lực hai đội ngũ này không còn gây nhiều khó khăn cho Hoang linh viện được nữa.

Chi đội Hoang linh viện nhận ra cục diện biến đổi cũng thả lỏng một chút, cũng may có biến cố xảy ra, bằng không họ cũng sắp phải đầu hàng vì không thể cầm cự nổi nữa.

Đội trưởng Hoang linh viện là một thanh niên cường tráng, đưa mắt nhìn qua ba đội ngũ đang đối đầu bên kia. Cục diện hiện tại cũng chưa khá lên được bao nhiêu, nếu để cho Thanh Thiên linh viện nhúng tay qua bên này, thì hậu quả khó lường. Chỉ mong Bắc Thương linh viện có thể chặn đứng được hợp lực của Thanh Thiên linh viện và Đại Đỉnh linh viện, vậy thì họ sẽ có cơ hội thoát thân.

Mục Trần nhìn Khâu Bắc Hải đang giận đến tái mặt, hắn chỉ lắc đầu cười cợt, rồi đưa tay ngoắc ngoắc khiêu khích, giọng nói băng lãnh.

- Khâu Bắc Hải, trong Linh Lộ năm xưa ta chẳng xem ngươi ra cái gì, bây giờ ở đây cũng thế! Trước mặt ta ngươi vẫn không có tư cách nói chuyện.

Gương mặt Khâu Bắc Hải nổi gân xanh cuồn cuộn, hai mắt đỏ ngầu dữ tợn, nhe răng cười gằn:

- Được! Vậy thì để ta cho ngươi thấy, ai mới là kẻ không có tư cách nói chuyện!

"Uỳnh!"

Khâu Bắc Hải vận linh lực hùng hậu bùng lên, quát lớn:

- Dọn dẹp tụi nó!

Hắn quát xong liền dẫn đầu xông tới, một thanh huyết kiếm xuất hiện trong tay, kiếm khí sắc lẹm.

Gã cường giả thân thể nan còn lại cũng lạnh lùng xông lên, cả hai một trái một phải tạo thành gọng kìm ập tới Mục Trần.

- Tới đây cô bé! Cho ta xem ngươi giải quyết cả đội chúng ta như thế nào!

Đội trưởng Đại Đỉnh linh viện hung hăng trừng mắt khiêu khích Lạc Li.

"Véo!"

Trả lời hắn là một đường kiếm khí rạch ngang, dày đặc và bén nhọn khiến hắn thất kinh biến sắc, vội gọi ra một khối thiết thuẫn đen tuyền chắn ngay trước mặt.

"Choang!"

Kiếm khí dũng mãnh đâm vào thuẫn, hào quang lóe lên để lại một vết nứt thật sâu.

Đội trưởng Đại Đỉnh linh viện giật mình nhìn vết nứt to đùng trên thiết thuẫn, còn chưa kịp định thần thì gương mặt tuyệt mỹ của Lạc Li đã xuất hiện ngay đằng trước, bóng kiếm lóe lên, đâm vào thiết thuẫn.

"Bang!"

Hộ thuẫn rắn chắc bị bóng kiếm chạm vào lại mềm như đậu hủ, thuẫn bị đâm thủng xuyên qua, mũi kiếm cách trán gã đội trưởng có một xích, kiếm khí rạch một đường máu trên mi tâm hắn.

Sắc mặt hắn rốt cuộc kinh hoàng kịch biến, hoảng hốt hét to:

- Xông lên!

Đội viên Đại Đỉnh linh viện hùng hổ lao tới, công kích liên miên mạnh mẽ dồn ép người con gái xinh đẹp.

Kịch chiến nháy mắt bùng nổ!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 460: Cường Thế Trấn Áp

"Đùng!"

Những luồng sóng xung kích dữ dội phát sáng khắp nơi, khiến cho ánh dương quang cũng lu mờ.

Khâu Bắc Hải vung lên một thanh huyết kiếm, ánh sáng trên thân kiếm lập lòe huyết tinh, xem ra là một binh khí phẩm giai khá cao. Kiếm khí dữ dội như có thể xé nhỏ không gian. Hắn âm thầm xuất hiện trước mặt Mục Trần, vung kiếm đâm tới.

"Viu!"

Trường kiếm hóa thành kiếm ảnh dày đặc, như sông như lũ hướng tới những yếu huyệt trên người Mục Trần.

Mục Trần vẫn bình tĩnh không động, rồi đột nhiên hắc ám tuôn ra trong bàn tay hắn, một thanh hắc trọng thương xuất hiện. Cây thương hình dáng hung mãnh bá đạo, thân thương phủ kín vảy rồng, mũi thương là cái miệng rồng dữ tợn há to, răng rồng thành mũi thương cực kỳ bén nhọn.

Sát khí từ hư không bộc phát kinh hoàng.

Cây hắc thương này chính là chiến lợi phẩm sau khi Mục Trần giết được Ma Hình Thiên, Phệ Long Ma Thương, một kiện binh khí tuyệt phẩm, uy lực phi phàm. Ngày trước Ma Hình Thiên bằng vào cây thương này mà ngăn cản được Đại Tu Di Ma Trụ của Mục Trần.

"Gràoooo!"

Phệ Long Ma Thương xuất hiện, tiếng long ngâm theo sát khí vang lên, Mục Trần dũng mãnh đâm thương tới, hắc ám tuôn tràn, kiếm ảnh như lũ ập tới hoàn toàn bị nuốt sạch.

Thương ảnh từ trong hắc ám phóng ra, xuyên thủng kiếm ảnh, đâm tới cổ họng Khâu Bắc Hải.

Khâu Bắc Hải biến sắc, đã biết thanh hắc thương trong tay Mục Trần có lực sát thương kinh người, cấp tốc điểm vào thân kiếm. Thanh huyết kiếm đỏ lên, như có máu tươi chảy trong đó, huyết quang bắn ra cực kỳ chính xác đối chiến với thương ảnh.

"Xoẹt xoẹt!"

Thương kiếm chạm trán, hoa lửa tí tách, kình phong sắc bén hình thành phong bạo ập vào chấn không khí nổ tung.

Tay cầm kiếm của Khâu Bắc Hải run rẩy, gương mặt dữ tợn càng thêm nghiêm trọng. Chân chính giao đấu, hắn lại cảm thấy áp lực cực lớn từ Mục Trần. Sức mạnh mà tên kia có thật sự không phải là thực lực Thông Thiên cảnh hậu kỳ.

- Tên khốn!

Khâu Bắc Hải nghiến răng:

- Trầm Tuấn, động thủ!

- Chết cho ta!

Ngay lập tức một bóng người đột nhiên xuất hiện ngay sau Mục Trần, chính là gã cường giả thân thể nan kia, hai chưởng như lôi điện, kình lực ngàn cân hung hãn vỗ tới hậu tâm Mục Trần.

"Uỳnh!"

Chưởng phong ập vào, không khí nổ tung.

Trầm Tuấn cũng chẳng phải tay vừa, một chiêu là sử dụng ngay sát chiêu kết thúc đối thủ.

Chưởng phong như sấm từ sau ập tới, Mục Trần trừng mắt lật tay đánh trả lại một quyền, hắc lôi lóe ra trên cánh tay, một dòng điện cực mạnh hình thành trên nắm tay như một lớp chất lỏng bao bọc lấy nó!

"Rầm!"

Quyền chưởng đối chiến, sóng xung kích bất ngờ bùng nổ dữ dội.

Trong tiếng sấm rền, sắc mặt Trầm Tuấn tái xanh đi. Sức mạnh từ đầu quyền của Mục Trần cực kỳ đáng sợ, nháy mắt áp đảo kình lực hai chưởng của hắn. Mà sức mạnh cơ thể của đối thủ cực kỳ dữ dội, chính hắn so ra cũng không thể bằng.

"Tại sao thân thể hắn rắn chắc như thế??"

Một tia hoảng sợ lóe lên trong đầu, Trầm Tuấn hoảng hốt định lui.

- Cút!

Nhưng chưa kịp động thân, một quyền khác của Mục Trần lại đánh tới.

"Uỳnh!"

Cơn đau khủng khiếp từ cánh tay truyền về trí não, kình lực hung hãn chấn cho hắn bay xa cả trăm trượng, lòng bàn tay tím bầm đau đớn, run run không nhấc lên nổi cánh tay, tưởng chừng như hai tay đã bị đánh tàn phế!

Diễn biến trận chiến khiến những đội ngũ đang quan sát chung quanh ồ lên kinh ngạc. Không ngờ được gã đội trưởng Bắc Thương linh viện thực lực chỉ mới Thông Thiên cảnh hậu kỳ lấy một địch hai lại có thể cường thế đánh lui Trầm Tuấn.

- Mục Trần của Bắc Thương linh viện không đơn giản, thế mà hắn khiêu khích chi đội Thanh Thiên linh viện ta còn nghĩ hắn bị váng đầu cơ đấy...

Vài kẻ tỏ ra phấn khích, lúc đầu còn nhìn nhận Bắc Thương linh viện so sánh với các đội khác thuộc Ngũ Đại Viện thì dường như kém cỏi nhất, không ngờ gã đội trưởng chỉ mới Thông Thiên cảnh hậu kỳ lại có chiến lực hung hãn như vậy.

- Thiên Hải Kiếm quyết, Táng Thiên Kiếm!

Khâu Bắc Hải cũng biến sắc, hoảng sợ. Hắn hét to, dũng mãnh chấn bay Phệ Long Ma Thương, thân kiếm rung lên, múa như bút vẽ vào không trung trước mặt thành kiếm văn đỏ máu. Một tiếng rít vang vọng, kiếm văn trở thành thực chất chém xuống đầu Mục Trần.

Trảm kình uy lực kinh thiên động địa, kiếm còn chưa hạ xuống, nhưng ngọn núi bên dưới bị kình lực tản mát xuyên qua cắt thành hai đoạn.

Mục Trần lắc mình, long ảnh hiện ra dưới chân, quỷ dị biến mất. Kiếm kình trảm vào khoảng không trống rỗng.

- Trầm Tuấn, cẩn thận!

Một kiếm thất bại, Khâu Bắc Hải hoảng hồn hét to.

Ngay lập tức, Trầm Tuấn giật mình khi thấy Mục Trần quỷ dị hiện ra ngay phía trên mình, gương mặt đanh ác nhe răng cười đáng sợ:

- Giải quyết ngươi trước!

"Uỳnh!"

Linh lực hùng hậu lần đầu tiên bộc phát, màu sắc linh lực của hắn nay đã khác xưa, không còn một màu đen huyền bí mà đã chuyển thành hắc

bạch giao hòa, âm dương đồng hợp, tuyệt đẹp mà kỳ lạ, đồng thời cũng tinh túy và mạnh mẽ hơn nhiều.

Linh lực tuôn ra hình thành một dải tinh tú lấp lánh phía sau Mục Trần, hư ảnh bốn thần thú hiện ra, cấp tốc bay tới trước, hình thành một thần ấn cực lớn.

- Tứ Thần Tinh Túc Kinh, Tứ Thần Phong Thiên Ấn!

Mục Trần kết ấn, ánh mắt lạnh lùng ấn xuống.

"Ầm!"

Thần quang chói sáng, linh khí thiên địa cấp tốc chạy tán loạn khỏi khu vực đó.

Trầm Tuấn biến sắc trước thế công đáng sợ của Mục Trần, hắn vội hét lên, hai tay hợp lại kết ấn.

- Thiên Quang Luân Ấn!

Linh lực hùng hậu tuôn ra, hình thành một vùng lổ hổng không gian, dao động cường hãn mạnh mẽ, nó trực tiếp chặn đứng thần ấn đang đè xuống.

"Uỳnh!"

Hai thiên ấn cân bằng, nhưng nhanh chóng sau đó, Trầm Tuấn biến sắc. Thiên Quang Luân Ấn của hắn dưới sức ép kinh khủng của thần ấn, cấp tốc tan vỡ.

Thần ấn kia dường như có năng lực phong ấn, chỉ vừa tiếp xúc thì lượng linh lực trong quang ấn của hắn hoàn toàn bị khóa chặt.

Mục Trần khinh khỉnh cười khẩy. Khi hắn thực lực chỉ có Thông Thiên cảnh sơ kỳ, thi triển Tứ Thần Phong Thiên Ấn đối với Ma Hình Thiên đã khiến cường giả từng độ kiếp linh lực nan thất bại phải sử dụng

đến hậu chước cuối cùng: Thí Long Ma Phù, mới có thể tai qua nạn khỏi. Cái tên Trầm Tuấn này muốn chống cự, chỉ là nằm mơ giữa ban ngày.

- Nghiền nát hắn cho ta.

Hai tay Mục Trần hạ xuống.

"Uỳnh!"

Thiên Quang Luân Ấn nháy mắt tan tành, Trầm Tuấn mặt tái mét muốn tháo lui, nhưng lúc này đã chậm. Thần ấn gào thét hạ xuống, ập vào người hắn.

Áp lực nặng nề khiến Trầm Tuấn chấn thương hộc máu, linh lục trong người đột ngột suy yếu, cơ thể bất ngờ xuất hiện những hoa văn sáng rực, phong ấn toàn bộ linh lực trong cơ thể.

Linh lực biến mất, Trầm Tuấn cứ thế từ trên cao rơi thẳng xuống mặt đất, nện vào lòng núi khiến cả tòa núi rung chuyển. Một cái hố tròn to hiện ra sau khi bụi mù tan đi, Trầm Tuấn nằm yên nơi đó rên rỉ, cả người máu me.

Những đội ngũ đang quan sát xung quanh bất giác lạnh người. Vừa nãy một quyền đánh bay Trầm Tuấn đã khiến người ta kinh ngạc, còn lúc này lại dùng thủ đoạn hung hãn cường thế trấn áp, trọng thương một cường giả thân thể nan.

Mục Trần từ từ xoay lại, nhìn Khâu Bắc Hải, nhẹ giọng nói:

- Nghe nói sau khi ta rời khỏi Linh Lộ, ngươi còn truy sát Lạc Li?

Mục Trần mỉm cười, nhưng nụ cười đó lại khiến Khâu Bắc Hải lạnh run.

- Nếu đúng như thế, thì mấy ngón tay kia của ngươi ta sẽ lấy luôn một thể.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 461: Lôi Thần Chi Thủ

"Xoẹt!"

Kiếm khí sắc bén dày đặc như một dòng lũ kiếm. Trường kiếm trong tay Lạc Li rung lên, rồi phân ra thành năm đường kiếm ảnh nháy mắt lao đi.

Chi đội Đại Đỉnh linh viện lạnh người, vội vã thúc giục linh lực thi truyền thần quyết cường đại chống cự lại dòng kiếm khí.

"Xoẹt!"

Thế nhưng dòng kiếm khí quá sắc bén, dễ dàng cắt nát những công kích của bọn người kia, vượt qua.

Cả chi đội Đại Đỉnh linh viện sắc mặt thay nhau biến đổi, không ngờ công kích của họ lại yếu ớt trước kiếm khí kia như thế.

Công kích đó căn bản không được phép đỡ.

Cả năm người liền thi triển thân pháp hòng tránh lui, nhưng dòng lũ kiếm khí nhanh chóng cuốn tới, liên miên không dứt, bao phủ lấy họ vào giữa, hình thành một cơn lốc kiếm khí khổng lồ.

Linh lực hộ thân nhanh chóng tan tác, bốn vị đội viên Đại Đỉnh linh viện te tua xơ xác, toàn thân máu me, một đường kiếm chạm vào người họ nổ tung.

Cả bốn người hộc máu rơi xuống đất, trọng thương.

Cùng lúc đó kiếm khí cũng hết.

Trước mặt Lạc Li lúc này chỉ còn vị đội trưởng Đại Đỉnh linh viện áo quần te tua, gương mặt hoảng sợ. Hắn nghĩ nát óc cũng không lý giải được, chẳng hiểu vì sao cùng có thực lực thân thể nan nhưng Lạc Li lại mạnh đến mức áp đảo như vậy.

Xem ra lời nàng nói một mình đối phó cả đội ngũ cũng không phải là cuồng vọng khoác lác.

Đội trưởng Đại Đỉnh linh viện mếu máo muốn khóc, lần này thật đá nhầm thiết bản mất rồi.

Lạc Li thản nhiên nhìn hắn, chậm rãi bay tới. Hành động bình thường của nàng lại khiến tên đội trưởng kinh hãi vội lui sau, chiến ý mất sạch.

Những đội ngũ quan sát gần đó cũng sợ hãi hít hà, ánh mắt nhìn Lạc Li thêm nhiều phần kính phục và kinh ngạc. Cô gái xinh đẹp kia không chỉ có vẻ ngoài thu hút, đối thủ thực lực ngang ngửa vậy mà trước mặt nàng lại chẳng có chút lực đánh trả.

- Đại tái linh viện năm nay sao bọn con gái lợi hại đến vậy? Vạn Hoàng linh viện, Ôn Thanh Tuyền đang xây chắc ngôi đầu điểm số, bây giờ lại có cô gái hung mãnh này nữa.....

- Chẳng biết nàng và Ôn Thanh Tuyền ai mạnh hơn ai?

"..."

Từ Hoang, Triệu Thanh Sam, Mộ Phong Dương đang ra sức giao đấu với ba đội viên còn lại của Thanh Thiên linh viện. Dù cũng thực lực ngang nhau, nhưng nhóm Bắc Thương linh viện lại chiếm thượng phong. Nền tảng của họ vững chắc hơn ba người Thanh Thiên linh viện kia một chút, trong Bắc Thương linh viện cũng là cường giả lão luyện, trước tới nay vẫn luôn là những nhân vật nổi bật trong linh viện, chẳng qua Mục Trần ngang trời xuất thế, tỏa sáng làm lu mờ bọn họ mà thôi.

Bọn họ cũng uất ức lắm khi nhìn thấy chiến lực kinh người của Mục Trần và Lạc Li, bọn họ là lão sinh lại bị hai tân sinh bỏ xa như vậy, đã thế Mục Trần còn làm đội trưởng, họ không thể bùng nổ được, thì phải kiếm kẻ nào đó để phát tác, và xui xẻo cho ba vị đội viên Thanh Thiên linh viện kia phải chịu những thế công điên cuồng liên miên đến thở không kịp.

Khâu Bắc Hải nhìn quanh, bỗng chốc cục diện lại trở ngược bất lợi vô cùng, sợ hãi xanh mặt nghiến răng ken két:

- Mục Trần, ngươi...

"Uỳnh!"

Mục Trần không thích nói nhiều với tên này, Phệ Long Ma Thương rung lên, sát khí kinh thiên liên tiếp như chớp giật bao vây Khâu Bắc Hải.

Khâu Bắc Hải vội lui lại, thanh huyết kiếm trong tay cũng tỏa sáng rực rỡ, kiếm quang bất tuyệt chống cự thương ảnh liên miên. Trong những tiếng binh khí va chạm, Khâu Bắc Hải chật vật lui lại một đoạn dài, trong lòng cực kỳ không cam lòng. Trước kia trong Linh Lộ cũng bị Mục Trần áp đảo, còn may dựa vào được Cơ Huyền, không thì e rằng đã bị Mục Trần giết chết từ lâu.

Cơ Huyền bày mưu khiến Mục Trần bị trục xuất khỏi Linh Lộ làm cho hắn thống khoái, vốn nghĩ sau này có gặp lại thực lực Mục Trần cũng không thể khiến hắn e sợ được nữa. Linh Lộ quán đỉnh giúp hắn vượt mặt Mục Trần một khoảng thời gian tu luyện thật xa. Mà cũng gần như vậy, thực lực tên kia chỉ mới Thông Thiên cảnh hậu kỳ khiến hắn rất mừng rỡ, nghĩ rằng cơ hội vũ nhục kẻ thù đã tới, xóa đi ám ảnh năm xưa, giày đạp Mục Trần dưới bàn chân hắn!

Thế nhưng đời lại không như là mơ.

Thông Thiên cảnh hậu kỳ, chiến lực của Mục Trần khiến cho hắn sợ hãi. Hai cường giả thân thể nan liên thủ bọc lót lại bị hắn dùng thủ đoạn lôi đình cấp tốc nghiền nát một người, rồi quay sang đánh cho Khâu Bắc Hải chật vật tháo lui!

Sao hắn luôn mạnh như thế? Chẳng lẽ Khâu Bắc Hải ta đây chỉ là hòn đá lót chân cho hắn sao?

Ý nghĩ ghen tị khiến Khâu Bắc Hải nổi giận, sự cuồng bạo bắt đầu dâng lên trong lòng, ác độc gào lên:

- Mục Trần! Hôm nay ngươi nhất định phải là bại tướng dưới tay ta!

Khâu Bắc Hải búng ngón tay, tinh huyết chảy ra, những giọt máu sáng chói kỳ dị bất thường, dao động linh lực vô cùng cường đại.

Mười ngón tay múa may quỷ dị, Khâu Bắc Hải vẽ nên những đồ thị đầy máu trong không trung. Nó nhanh chóng ngưng tụ lại thành kiếm ảnh đỏ máu, khí tức hiếu sát khát máu.

Mục Trần nheo mắt nhìn, nhưng không ra tay ngăn cản, vẫn hờ hững mặc cho Khâu Bắc Hải thi triển bản lĩnh mạnh nhất. Hắn không chỉ muốn đánh bại Khâu Bắc Hải, còn muốn phá hủy luôn cả niềm kiêu hãnh của tên kia, khiến đối thủ phải chịu ám ảnh suốt đời khi đối diện với hắn!

Chỉ đánh bại dày vò thể xác, thì không khiến Mục Trần thỏa mãn.

"Ầm!"

Khí tức hiếu sát hung tàn bộc phát, không gian xung quanh chịu ảnh hưởng của kiếm ảnh kia mà trở nên đỏ như máu.

- Huyết Hải Ma Kiếm quyết, Huyết Ma chi Kiếm!

Gương mặt Khâu Bắc Hải lúc này tái đi, nhưng sự cuồng bạo càng lúc càng dữ dội. Kiếm ảnh trước mặt bành trướng lên cả trăm trượng,

huyết tinh lưu động trên thân kiếm như dòng nước, mùi máu tươi khiến ai nấy biến sắc.

Khâu Bắc Hải gầm lên, tay kết kiếm quyết, linh lực trong người đổ ào ào vào kiếm ảnh.

Kiếm khí sáng rực bắn lên cao, xé toang khung trời.

"Véo!"

Đột nhiên nó bay lên cao, tốc độ cực nhanh, chỉ thấy một màu đỏ lướt qua, rồi đột nhiên từ trời cao nó hạ xuống, trực chỉ Mục Trần đâm tới.

Tốc độ nhanh đến cực hạn.

Huyết hải trào ra, ầm ầm ập tới, không thể tránh né.

Khâu Bắc Hải cuồng bạo, khoái trá nhìn Mục Trần đang đứng yên đằng xa. Với hắn có lẽ Mục Trần đã hoảng sợ trước công kích đáng sợ có thể giết chết cường giả thân thể nan của hắn nên bó tay chịu trói, không làm gì được. Chắc chắn Mục Trần không thể thoát khỏi kiếp nạn này!

- Chết cho ta!

Lúc đó Mục Trần mới ngẩng lên nhìn biển máu bất tận ập xuống, hai tay siết lại, trên ngực hiện ra bốn đường lôi văn, hắc lôi toát ra ngoài cơ thể.

"ầm ầm."

Những tiếng sấm vang rền không gian.

Mục Trần giang tay ra, lòng bàn tay sinh ra vô tận hắc lôi, chuyển hóa thành một không gian lôi điện trước mặt. Đôi bàn tay của hắn biến đổi thành màu đen tuyền với lôi điện hung mãnh.

Bàn tay lật lại, thình lình chụp lấy huyết ma kiếm ảnh một cách nhẹ nhàng.

- Lôi Thần Thủ!

Mục Trần gằn giọng quát lên, một tiếng sấm nổ vang.

"ầm ầm!"

Hắc lôi từ trong cơ thể Mục Trần đánh ra liên miên, lôi đình mãnh liệt tạo thành một bàn tay đen thui khổng lồ cả trăm trượng, bề mặt bàn tay có hoa văn lôi điện cổ xưa.

Lôi Thần Thủ, là một phương pháp dùng hắc lôi thi triển công kích sau khi Lôi Thần Thể đạt đến tứ văn.

"Uỳnh!"

Mục Trần tung chưởng, Lôi Thần Thủ cũng ầm ầm gào thét thiên tế, hung bạo xông lên đập vào huyết ma kiếm ảnh!

"Đùng!"

Tiếng nổ kinh thiên vang vọng, chấn động dữ dội hình thành lốc xoáy cuồn cuộn giữa khung trời.

Gương mặt Khâu Bắc Hải đang tái đi vì mất máu, thì lúc này càng không còn một giọt máu.

Vì kiếm ảnh của hắn đang cấp tốc xuất hiện những vết nứt dày đặc...

Chương 462: Hổ Khẩu

"Rắc rắc."

Những vết nứt nhanh chóng lan ra trên huyết ma kiếm ảnh, cấp tốc phủ kín cả kiếm ảnh khổng lồ.

Huyết hải mênh mông cũng bị hắc lôi đánh cho tan tác sôi sục, bốc hơi. Mùi huyết tinh vừa tràn ngập không gian cấp tốc tan mất.

- Thủ đoạn cuối cùng của ngươi đó sao?

Mục Trần hờ hững nhìn lại Khâu Bắc Hải, ra vẻ thất vọng lắc đầu:

- So với Cơ Huyền, quả nhiên ngươi kém quá xa.

Bàn tay hắn đột nhiên bóp chặt lại, Lôi Thần Thủ khổng lồ trên cao chụp lấy huyết ma kiếm ảnh, lôi điện lẹt xẹt chớp nhoáng, một tiếng nổ uỳnh vang vọng, rồi huyết ma kiếm ảnh bị bàn tay đầy lôi điện kia bóp nổ tan tành.

"Hự!"

Huyết ma kiếm ảnh vỡ tan, Khâu Bắc Hải hộc máu phun ra, linh lực dao động yếu ớt đi nhiều, cơ thể chịu liên lụy trọng thương.

Những kẻ đang quan sát chấn kinh, thần tình trầm trọng. Hai cường giả thân thể nan lại có thể bại thê thảm trong tay Mục Trần như thế.

- Tên Mục Trần này sao lại lợi hại như vậy, rõ ràng ta cảm ứng thấy thực lực của hắn chính xác là Thông Thiên cảnh hậu kỳ, nhưng thực sự thì chiến lực này chỉ có thể cao thủ linh lực nan mới sánh bằng được.

- Kinh thật!

- Chi đội Thanh Thiên linh viện coi như xong rồi!

- Đại tái linh viện năm nay có lẽ Bắc Thương linh viện sẽ quật khởi.

"..."

Bọn họ bàn tán xôn xao, không giấu được sự chấn động trong lòng.

Vốn nghĩ được xem hai đại linh viện trong Ngũ Đại Viện long tranh hổ đấu, không ngờ cục diện lại nghiêng hẳn về một bên như vậy. Mục Trần kia có vẻ như vẫn chưa vận dụng hết sức mạnh, thế mà vẫn nhẹ nhàng nghiền nát Khâu Bắc Hải và Trầm Tuấn.

Mục Trần hờ hững nhìn kẻ thù, ánh mắt lạnh lẽo của hắn khiến cho Khâu Bắc Hải lạnh cả sống lưng, bất thình lình quay đầu tăng tốc bỏ chạy. Hắn đã hiểu, đối diện con người kia, hắn không có một chút cơ may nào có thể thắng.

- Đội trưởng!

Ba gã đội viên Thanh Thiên linh viện đang chật vật thê thảm bị áp đảo thở không nổi, nhìn thấy đội trưởng bỏ đội một mình chạy trốn cũng giật mình kinh hoảng, tâm thần rối loạn. Ba người Bắc Thương linh viện lập tức chớp thời cơ, tận dụng sơ hở, công kích hung mãnh đột phá phòng ngự, đánh cho ba kẻ kia hộc máu văng đi.

Mục Trần hờ hững nhìn theo hướng Khâu Bắc Hải chạy trốn, thình lình búng tay ra, một tia sáng lóe lên xuyên qua chân trời.

"Á!"

Một tiếng thét thê lương vang lên. Xa xa, hai bàn tay của Khâu Bắc Hải máu chảy ròng ròng, mười ngón tay hoàn toàn bị cắt cụt. Hắn lúc này đã hồn phi phách lạc, bất chấp đau đớn, máu chảy, hoảng hốt đào tẩu.

Mục Trần không thèm truy kích, Khâu Bắc Hải xem như đã phế, không chỉ chiến tâm tan biến, mà còn nỗi ám ảnh không thể xóa nhòa. Vả lại hắn bỏ đội viên trốn đi một mình, có tìm lại đội thì bọn kia cũng không xem hắn là đội trưởng nữa, tin tức truyền về, e rằng hắn sẽ phải chịu sự sỉ nhục của toàn bộ đệ tử Thanh Thiên linh viện.

Hậu quả này còn tàn khốc hơn là giết chết hắn.

Kẻ như hắn không xứng đáng có được sự thương hại, trong Linh Lộ Cơ Huyền bày mưu hãm hại Mục Trần, Khâu Bắc Hải chắc chắn có tham dự. Lại nữa sau khi hắn bị trục xuất, tên kia còn ngang nhiên truy sát Lạc Li, đó là nguyên nhân chính khiến cho Mục Trần căm ghét cực độ.

"Choang!"

Cách đó không xa, kiếm khí tràn ngập phủ quanh, một tia kiếm ảnh phá tan công kích linh lực, rồi dừng ngay trước ngực tên đội trưởng Đại Đỉnh linh viện. Kiếm khí hãi người khiến hắn ta run rẩy, giơ hai tay đau khổ van xin:

- Nhận thua, hạ thủ lưu tình.

Lạc Li liếc nhìn hắn, không trả lời, xòe tay ra.

Đội trưởng Đại Đỉnh linh viện đau khổ thở dài, trong lòng rủa sả mười tám đời Khâu Bắc Hải. Cái tên khốn nạn, sớm biết kẻ thù của hắn lợi hại như vậy thì đâu có dại mà hợp tác. Chẳng trộm được gà lại còn mất nắm thóc, tin tức còn không lấy được, giờ thì điểm số cũng phải đưa ra bồi tội.

Hắn thành thành thật thật hai tay dâng Viện Bài cho Lạc Li.

Lạc Li nhận lấy Viện Bài, nhẹ lướt đến cạnh Mục Trần, hắn nhận lấy, liếc mắt nhìn con số trên Viện Bài mà phì cười:

- Rất mập nha!

Chi đội Đại Đỉnh linh viện này không ngờ cũng có đến hơn 700 điểm, chẳng kém đội của hắn là bao. Xem ra bọn kia cướp không ít chi đội khác mới được từng này. Mục Trần chẳng chút khách khí lấy ngay một nửa số điểm của họ, lúc này điểm số của hắn đã lên hơn 1100.

- Đáng tiếc, nếu lấy được Viện Bài của tên Khâu Bắc Hải kia, có lẽ sẽ lọt vào top 16.

Lạc Li tiếc rẻ nhìn theo hướng Khâu Bắc Hải chạy thoát. Viện Bài để đoạt lấy điểm chỉ có đội trưởng mới có, Viện Bài trong tay đội viên chỉ để nhìn xem mà thôi.

Do vậy khi Khâu Bắc Hải đã trốn thoát thì không cách nào cướp điểm của họ được.

- Cũng chưa tới lúc vào top 16.

Mục Trần chỉ khẽ lắc đầu. Vào top 16, họ sẽ trở thành mục tiêu cho kẻ khác, bị người ta chú ý. Dù Mục Trần không sợ bất kỳ đội ngũ nào, nhưng phiền toái liên miên thì hắn cũng không thích. Đại tái linh viện chỉ vừa mới bắt đầu, tung tích bản thân bại lộ ra trước bàn dân thiên hạ Mục Trần cũng không thấy đó là sáng suốt.

Ôn Thanh Tuyền, Cơ Huyền ngang nhiên xông lên như thế cũng vì thực lực bọn họ siêu việt, tổ đội lại là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Lạc Li rất thông minh, hiểu ngay ý của hắn, khẽ gật. Nếu có Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông đi cùng, thì đội ngũ của họ cũng sẽ ngang ngửa những kẻ kia. Nhưng làm như vậy thì đội thứ hai sẽ rất yếu.

Mục Trần ném trả lại Viện Bài cho gã đội trưởng Đại Đỉnh linh viện, cười tủm tỉm:

- Đa tạ!

Gã đội trưởng môi giật giật mấp máy, như đang rủa thầm trù ẻo Mục Trần. Hắn đau khổ nhìn con số trên Viện Bài chỉ còn lại phân nửa. Công

quả đổi bằng mồ hôi và máu sống mái mấy phen mới đạt được, bây giờ phải cống nạp thật đau như cắt từng khúc ruột.

Mục Trần nhìn lại một vòng chiến khác cũng còn đang luẩn quẩn phía xa, chỗ chi đội Hoang linh viện.

Hai chi đội đang bao vây giằng co với Hoang linh viện đã nhận thấy biến cố bên này, cả đám sắc mặt khó coi, lại thấy Mục Trần chú ý qua bên này thì nhất thời giật mình hết hồn, hai gã đội trưởng liền điều động đội viên tháo lui.

Mấy gã chi đội Hoang linh viện kia thì thở phào.

Mục Trần vung tay lên, dẫn theo Lạc Li bay tới, mỉm cười nhìn hai chi đội kia:

- Các ngươi cũng là bằng hữu của Khâu Bắc Hải?

- Ha ha, vị huynh đệ này chớ có nói thế, chúng ta không có liên minh bằng hữu gì với hắn cả, chỉ là hợp tác tạm thời lợi dụng lẫn nhau. Bây giờ hắn đã cút đi mất, dĩ nhiên chuyện này không còn quan hệ gì nữa.

Một gã đội trưởng gượng cười trả lời, hắn đã thấy kết quả xui xẻo của Đại Đỉnh linh viện, đâu cần phải rước lấy phiền phức từ trên trời rơi xuống.

Mục Trần cười gật đầu:

- Vậy phiền các ngươi nhường đường!

Hai chi đội kia giật mình run bắn, quả nhiên bọn người này cũng đuổi theo mục tiêu chi đội Hoang linh viện....

Hai chi đội liếc nhau, vẻ mặt không cam lòng. Thiên tân vạn khổ mới áp đảo được chi đội Hoang linh viện, dày vò dồn ép bọn họ cả nửa ngày, sắp thành công thì lại lòi đâu ra một kẻ cướp ngang đường, hung hãn đánh bại cả chi đội Thanh Thiên linh viện.

- Haiza!

Bất đắc dĩ thở dài, cả bọn đành lui lại, e sợ Mục Trần nhìn thấy ngứa mắt thu thập luôn cả lũ, cướp cả điểm thì khổ. Kết quả thế này coi như đã đỡ hơn Đại Đỉnh linh viện nhiều rồi.

Mục Trần không quan tâm đến mấy kẻ đó nữa, chậm rãi tiến lên, thoáng nhìn qua mấy người Hoang linh viện. Năm người trải qua vô số những đợt xa luân chiến đã mệt phờ, tiêu hao cực lớn, sắc mặt tái đi. Đội ngũ này thực lực cũng rất mạnh, chẳng kém gì chi đội của Khâu Bắc Hải, cũng có hai gã cao thủ thân thể nan, ba đội viên còn lại thực lực cũng Thông Thiên cảnh hậu kỳ.

Mục Trần đánh giá đám người Hoang linh viện, gã đội trưởng to cao chợt ôm quyền:

- Vị huynh đệ này, tại hạ Hoang linh viện Lâm Châu, là đội trưởng.

- Ha ha, ra là Lâm đội trưởng.

Mục Trần cũng cười tủm tỉm ôm quyền đáp lại:

- Tại hạ Mục Trần, cũng là đội trưởng.

Lâm Châu thấy Mục Trần tươi cười, cũng hơi chột dạ nhưng gượng cười một tiếng:

- Lần này đa tạ Mục đội trưởng giải vây giúp chúng ta, ân tình này Hoang linh viện sẽ nhớ kỹ, sau này có việc gì cần hỗ trợ cứ nói, hôm nay chúng ta xin cáo từ trước.

Nói xong, hắn vội vàng định dẫn đội tránh đi.

Nhưng chưa kịp đi, thì đã thấy Lạc Li và ba người kia chặn mất đường lui. Cả đám sựng người lạnh gáy.

- Lâm đội trưởng, chúng ta vừa gặp mà như đã quen, còn chưa kịp tâm sự đã vội đi đâu? Ngươi xem xung quanh bao nhiêu kẻ rình mò như sói đói, ta e các ngươi đi khỏi đây cũng khó lắm.

Mục Trần khẽ cất tiếng, nhẹ nhàng tiến đến thân thiết vỗ vai Lâm Châu, hiền hòa tươi cười.

"Bọn ta tân tân khổ khổ đuổi theo các ngươi suốt cả một ngày, còn đánh nhau một trận kinh hoàng với hai linh viện kia, sao có thể để các ngươi chạy dễ như vậy được?"

Lâm Châu sắc mặt cứng đơ nhìn Mục Trần, méo miệng cười khổ. Hắn đã thấy được sự lợi hại của Mục Trần, chi đội Thanh Thiên linh viện cũng có lực lượng tương đương bọn hắn, vậy mà liên kết với Đại Đỉnh linh viện còn thua thê thảm như thế. Đừng nói là đội ngũ bây giờ đã mệt mỏi rã rời, cho dù toàn bộ sung mãn, cũng không phải là đối thủ của đám người này.

Hắn liếc nhìn bốn gã đội viên, cả đám mặt mày ủ rũ. Không ngờ vừa mới thoát khỏi nanh sói, lại rơi vào miệng hùm, thật là quá đau đớn.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 463: Tình Báo

Trong khu vực, những đội ngũ đang nhăm nhe rình rập chi đội Hoang linh viện lúc này chỉ có thể giương mắt nhìn đám người Mục Trần dẫn theo con mồi của họ đi càng lúc càng xa. Chẳng ai dám nổi lên tâm niệm tranh đoạt. Chớ có đùa, cả chi đội Thanh Thiên linh viện còn bị xử lý nhẹ nhàng như thế, đội ngũ của họ có tư cách nào mà khiêu chiến?

Cuối cùng tất cả đành ngao ngán thở dài, rồi bỏ đi.

Mục Trần dẫn chi đội Hoang linh viện đi xa khỏi ánh mắt rình rập của những đội ngũ kia. Sau khi nhận thấy vẫn chưa có ai truy tung, hắn cũng thở phào nhẹ nhõm. Có lẽ lúc đánh bại Khâu Bắc Hải đã khiến những đội ngũ khác kinh sợ nên lúc này cũng thoải mái hơn nhiều.

Mục Trần và Lạc Li nháy mắt với nhau, rồi hạ xuống một ngọn núi hoang vắng. Lâm Châu thấy vậy cũng đành thở dài dẫn đội viên hạ xuống theo.

- Các ngươi nghỉ ngơi trước đi!

An vị trên ngọn núi, Mục Trần quay lại cười nhạt với Lâm Châu.

Lâm Châu ngẩn ra, không nghĩ rằng Mục Trần sẽ để cho họ có cơ hội điều tức hồi phục trạng thái, vì như vậy ít nhiều cũng sẽ khiến họ có cơ hội phản kháng.

- Ta nghĩ Lâm huynh cũng không phải kẻ vô ơn bạc nghĩa.

Mục Trần mỉm cười, tay vỗ vào khối đá núi bên cạnh, đột nhiên cả khối đá ẩn trong núi vỡ tan hóa thành bột phấn. Hắn phủi tay mỉm cười.

Lâm Châu gượng cười, biết rõ ngữ khí uy hiếp trong lời nói của Mục Trần.

Trong lòng thầm oán than, nhưng cũng nhanh chóng ngồi xuống điều tức, khôi phục linh lực tiêu hao.

Lạc Li đến gần Mục Trần, ánh mắt nghi hoặc hỏi nhỏ:

- Ngươi muốn làm gì vậy?

Nếu chỉ muốn cướp điểm, Mục Trần cũng không cần phải phiền toái như vậy.

Ba người kia cũng khó hiểu nhìn qua hắn.

- Đối với chúng ta bây giờ, điểm không phải quan trọng nhất.

Mục Trần mỉm cười:

- Còn nhớ viện trưởng dặn dò gì không? Nơi chúng ta đang đứng là một mảnh của di tích đại lục, rất nhiều bảo tàng và truyền thừa ẩn tàng từ viễn cổ, nếu ai may mắn nhận được, thì thực lực sẽ đại tăng.

- Các ngươi đừng nôn nóng lọt vào top 16 làm gì, chỉ trừ vài kẻ có đội ngũ chân chính siêu đẳng, còn lại căn bản không có tư cách đặt chân vào đó.

- Ta thấy hiện tại một số đội ngũ lợi hại còn chưa xuất hiện, vì họ cũng chưa quan trọng điểm số. Có lẽ họ đang tản ra trên đại lục để tìm di tích, tăng cường sức mạnh cho đội ngũ. Còn những kẻ chăm chăm đi kiếm điểm kia, cuối cùng chỉ là miếng mồi ngon chờ bọn họ xơi tái mà thôi.

- Sức mạnh sẽ quyết định thứ hạng.

Từ Hoang trầm ngâm, rồi cũng gật gù. Mục Trần nói đúng, nếu không đủ thực lực, cho dù giành được điểm số xếp hạng nhất, thế thì

sao? Khi đó chẳng qua trở thành con dê béo nhất mà thôi, những đội ngũ ẩn tàng thực lực sẽ dễ dàng há miệng nuốt trọn lấy số điểm của.

- Nói thật, lực lượng trong đội chúng ta so với những đội ngũ hàng đầu, chênh lệch không ít!

Mục Trần nghiêm mặt nhìn ba người kia.

Cả ba gãi đầu, không thể phủ nhận vì nó đúng là sự thật. Trong đội này có thể so sánh với cao thủ hàng đầu cũng chỉ có Mục Trần và Lạc Li, còn ba người bọn họ nói khó nghe một chút thì chỉ là vật cản đường.

- Do đó ta muốn tăng cường sức mạnh trong đội lên trước, ít nhất phải giúp các ngươi vượt qua thân thể nan.

Mục Trần trịnh trọng nói.

Từ Hoang, Triệu Thanh Sam, Mộ Phong Dương thở dài ngao ngán. Thân thể nan a, ngẫm lại cũng đáng sợ, độ kiếp này nếu không có hỗ trợ thì thật không đủ can đảm.

- Vậy ngươi... muốn tìm di tích, tăng sức mạnh đội ngũ?

Lạc Li liếc nhìn đám người đang nhắm mắt tu luyện kia:

- Ngươi muốn lấy thông tin di tích mà họ biết?

Mục Trần gật đầu, hắn nhìn sang Lâm Châu, cười nói:

- Bọn người kia chẳng biết là may mắn hay xui xẻo, mới đến đây một ngày có được thông tin liên quan đến di tích thượng cổ, mà lại để lộ phong thanh. Mấu chốt là họ lại có số điểm trong top 16, hành tung bại lộ, khiến cho bao nhiêu đội ngũ khác rình rập.

Lạc Li khẽ cười khúc khích, tiếng cười thanh thúy trong suốt như chuông bạc. Ba người kia cũng nhìn họ với ánh mắt thương hại, quả thật là tội nghiệp.

- Bất quá bọn họ sẽ nói cho chúng ta biết sao chứ? Thông tin quan trọng như thế càng ít người biết càng tốt.

Từ Hoang nói.

- Cứ xem thành ý của chúng ta, giải cứu bọn họ khỏi vây công, ta nghĩ Lâm đội trưởng cũng không phải hạng vong ân phụ nghĩa.

Mục Trần mỉm cười:

- Đối xử với bằng hữu ta vẫn thân mật rất tốt, nhưng còn mấy kẻ qua sông chặt cầu ta không bao giờ buông tha. Theo quy tắc, mỗi ngày chúng ta chỉ có thể cướp điểm một đội cụ thể một lần duy nhất, nhưng chúng ta có thể "canh xác" bọn họ, cùng lắm thì tốn thêm vài ngày, ta tin chắc ngay khi điểm bị cướp sạch, họ sẽ bị tống khỏi đại tái.

Từ Hoang nhếch miệng sững sờ. Không ngờ cái tên vẻ ngoài hiền hòa như hắn mà thủ đoạn thật là nham hiểm khó lường, bất giác lạnh gáy.

Lạc Li khẽ liếc mấy người đang khôi phục đằng kia, dường như muốn cười, nhưng rốt cuộc nhịn được, cũng không nói gì.

Mục Trần biếng nhác nói:

- Bây giờ cứ nghỉ ngơi đi, chờ bọn họ khôi phục lại rồi thì thân mật trà đàm một chút.

Cả ba người cũng ậm ừ ngồi xuống, nghỉ ngơi chờ đợi.

Lạc Li nhẹ bước tới cạnh hắn, nói nhỏ:

- Tên xấu xa nhà ngươi, định hù mấy người kia vỡ mật hay sao?

Mục Trần cười khì, thoáng nhìn lại gã Lâm Châu đang ngồi mà hơi run run. Hắn nhẹ nhàng cất bước tới gần Lạc Li, bất đắc dĩ thở dài:

- Không có cách nào khác, thân là đội trưởng cũng phải nghĩ cho cả đội. Vả lại những cuộc chiến về sau không thể chỉ dựa vào hai chúng ta,

phải có biện pháp tăng cường thực lực của anh em. Dĩ nhiên di tích viễn cổ cũng có nhiều lợi ích cho chúng ta, chúng ta cũng không được thua kém mấy chi đội siêu đẳng kia nhiều quá. Có lẽ họ cũng đang đi tìm kiếm di tích khắp nơi.

Hắn phun thêm một câu:

- Đội trưởng thật không dễ làm mà....

Lạc Li liếc hắn, hếch miệng hỏi:

- Đội trưởng dễ làm hay khó làm thì có liên quan gì đến cái tay ngươi?

Nhìn lại, ma trảo của Mục Trần đã ôm eo Lạc Li từ lúc nào. Da thịt mềm mại mát mẻ khiến hắn ôm riết không buông, yêu thích không rời.

Lạc Li đỏ mặt nhìn cái tên da mặt dày hơn tấm thớt, trừng mắt dọa hắn, nhưng rồi cũng tựa vào vai hắn, cọ cọ chiếc mũi xinh vào cổ hắn, mùi hương thơm ngát lan tỏa.

Đám bên kia nhìn thấy hai người kia thân thiết sỗ sàng chẳng xem sự hiện diện của người khác vào đâu, bất giác ganh tị nhìn đi chỗ khác.

- Lạc Li, chúng ta đến Bắc Thương linh viện cũng hai năm rồi?

Mục Trần khẽ tâm sự.

Lạc Li gật nhẹ, đôi mắt dường như hơi u buồn.

- Có lẽ... thời gian của ta không còn nhiều lắm.

Nàng chậm rãi nỉ non.

Mục Trần ngửa đầu, thở dài, trong lòng buồn bã. Hắn biết thời gian bên cạnh Lạc Li đã sắp hết, nàng rời khỏi Lạc Thần tộc hai năm, có lẽ đã là sự nhượng bộ lớn của gia gia nàng. Một khi thời điểm đến, nàng nhất

định phải quay về Lạc Thần tộc, nhận lấy trách nhiệm của nàng, trở thành nữ hoàng kế nhiệm Lạc Thần tộc.

Thật không biết trọng trạch như thế đôi vai nhỏ bé của nàng làm sao có thể nhận nỗi. Nghĩ đến mà đau lòng, nhưng Mục Trần hiện tại quá yếu ớt, căn bản không thể giúp được nàng bao nhiêu chuyện.

- Lạc Li, sau này bất kể có chuyện gì xảy ra, nàng cũng phải chờ ta, chờ ta đến Lạc Thần tộc. Lúc đó kẻ nào dám khi dễ nàng, ta sẽ một cước đá chết hắn!

Lạc Li mỉm cười, nhưng hốc mắt đỏ ửng, trong lòng thầm nghĩ.

"Ta ở Lạc Thần tộc, ít nhất còn có nơi nương tựa, còn ngươi một mình đi trên con đường cường giả ở Đại Thiên thế giới, thì phải cố gắng và trả giá ra sao?"

Nhưng nàng cũng không bày tỏ những tâm sự thầm kín trong lòng, chỉ dịu dàng nhìn hắn, khẽ gật đầu, như một cô vợ nhỏ hiền lành nhu mì.

Mục Trần cười cười, rồi bất chợt cúi xuống hôn lên đôi môi hồng mềm mại của nàng.

Lạc Li đỏ mặt, nhưng nàng nghĩ không còn bao nhiêu cơ hội ở lâu bên cạnh Mục Trần, cũng gạt qua xấu hổ trước mặt người khác, đôi mắt khép hờ mặc tình cho hắn lộng.

"Khục khục..."

Chẳng biết Mục Trần hưởng thụ bao lâu, nhưng một tiếng ho khan phá vỡ không khí lãng mạn của hai người. Lạc Li giật mình xấu hổ đẩy Mục Trần ra, nhanh chóng cất bước bay khuất đi mất.

Mục Trần tiếc nuối, hung dữ quay đầu lại. Lâm Châu xấu hổ nhìn hắn, đôi mắt hắn sắc bén như muốn băm vằm Lâm Châu ra vạn mảnh.

Lâm Châu nổi cả da gà, trước đó đã nghe được lời nói ác ôn của tên ác ma kia, vội rụt cổ giơ tay lên.

- Mục đội trưởng, chúng ta bằng lòng chia sẻ tin tức.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 464: Di Tích

- Hử?

Bốn chữ "chia sẻ tin tức" vừa lọt vào tai, ánh mắt sắc lẹm hoàn toàn biến mất, gương mặt trở lại vẻ hiền hòa giả dối thường ngày:

- Lâm đội trưởng thật hào phóng, Mục Trần ta chân thành cảm tạ.

Lâm Châu nhìn hắn ra vẻ mà khóe môi run run giật giật, khóc không ra nước mắt, chỉ muốn mắng hắn xối xả. Cái tên trước mặt này còn đáng sợ hơn cả đám người Khâu Bắc Hải.

Mục Trần vẫy tay gọi mọi người xúm lại, ngay cả Lạc Li cũng nhanh chóng trở về, gương mặt vẫn còn ửng đỏ xấu hổ, nhưng lại càng đẹp rạng ngời khiến cho Lâm Châu ngơ ngẩn.

- Lâm đội trưởng, cứ nói thông itn ngươi biết, nếu có giá trị thì không chừng chúng ta có thể hợp tác, đối với các vị cũng có lợi hơn là có hại.

Mục Trần trịnh trọng lên tiếng, uy hiếp chỉ là trò vặt, chỉ khi đôi bên cùng có lợi, bọn người Lâm Châu mới không có ý đồ khác.

Lâm Châu cũng hơi ngạc nhiên, những tưởng Mục Trần sẽ độc chiếm tin tức như những kẻ khác, đề nghị như hắn thật ra ít ai làm được, thành ra cũng an tâm một chút, có lẽ hắn sẽ không trở mặt.

- Thông tin này chúng ta lấy được ở địa điểm xuất hiện sau khi truyền tống vào đây. Lúc đó giao chiến với một đội ngũ kia, đánh nát một ngọn núi đá, vô tình tìm thấy một thẻ ngọc, thông tin trong đó có nhắc đến một di tích thượng cổ.

Mục Trần kinh ngạc ra mặt. Như vậy cũng được sao? Bọn người này thật là chó ngáp phải ruồi!

- Trên thẻ ngọc còn có bản đồ chỉ đường đến di tích kia, nó nằm ở hướng tây bắc từ chỗ này.

- Trong di tích viễn cổ có thứ gì??

Mục Trần trầm ngâm.

- Cái này không rõ lắm. Thẻ ngọc chỉ ghi lại chừng đó thông tin, có lẽ đành phải đến khi vào trong di tích tầm bảo mới biết được.

- Mà di tích này hiện giờ không chỉ có chúng ta biết. Theo thông tin ta nắm được, đã có thêm vài đội ngũ phát hiện ra nó, trong đó vài kẻ cực kỳ lợi hại. Ví như Thánh linh viện cũng có một đội biết rồi

Lâm Châu nhíu mày.

- Thánh linh viện?

Mục Trần trừng mắt

- Là chi đội nào của Thánh linh viện?

Nếu là đội của Cơ Huyền, vậy thì chẳng lẽ phải chạm trán sớm thế sao?

Lâm Châu lắc đầu:

- Không biết! Dù sao Thánh linh viện có bốn đội thì gặp ai cũng xui xẻo như nhau. Theo thông tin hiện tại, thì đội ngũ của gã Cơ Huyền kia là lợi hại nhất, nếu bọn họ tới di tích kia, thì chúng ta khó lòng làm gì được!

Mục Trần thản nhiên cười nói:

- Cũng phải đánh mới biết được!

Lâm Châu cũng gật gù, cẩn thận nói:

- Mục đội trưởng định hợp tác với chúng ta tầm bảo ở di tích đó sao? Nếu vậy chiến lợi phẩm phân chia thế nào?

- Chúng ta bọc lót cho nhau tiến vào di tích, sau khi vào trong đó rồi thì ai có thu hoạch gì phải xem bản lĩnh mỗi người thôi. Ta chỉ có thể cam đoan ở cùng chiến tuyến, có khó khăn thì tận lực hỗ trợ. Không ai được phép quá tham lam, hiểu chứ?

Mục Trần nghiêm mặt. Đội của Lâm Châu cũng không yếu, tính ra thực lực cũng được tăng cường không ít.

Năm người kia quay ra bàn bạc một hồi, rồi cũng gật đầu. Cam đoan như thế này cũng tốt, tránh được hiểu lầm không đáng có.

- Chúng ta xuất phát ngay chứ?

Lâm Châu gấp gáp hỏi, vốn định nhanh chóng đến tòa di tích kia trước, nhưng vì hành tung bị bại lộ nên bị truy đuổi không thoát ra được.

- Đi? Tốt nhất nên bỏ điểm số của ngươi xuống đi, mọi người không có việc gì lại vác theo cái của nợ thứ hạng đó làm gì, chẳng phải tự tìm phiền toái sao? Chúng ta tìm được ngươi cũng nhờ thứ đó đó.

Mục Trần nhún vai

Lâm Châu đỏ mặt xấu hổ:

- Không sao rồi, bây giờ hạng đã rơi xuống!

Mục Trần kinh ngạc, lấy ngay Viện Bài ra. Quả nhiên cái tên Hoang linh viện đã rớt khỏi top 16.

- Bây giờ top 16 dao động nhanh lắm, bọn ta cả ngày nay bị truy đuổi cũng không có điểm cộng vào, nên cũng nhanh chóng rớt hạng.

Một gã đội viên Hoang linh viện lên tiếng.

Mục Trần gật đầu. Thời gian càng trôi đi, số điểm top 16 càng tăng lên cao, chỉ những đội ngũ có mặt từ ban đầu đến giờ trong top 16 mới thật sự lợi hại.

- Vậy đi thôi.

Mục Trần lập tức đứng dậy.

Hai đội không ai chậm chạp, cấp tốc khởi hành bay lên không. Mười tia sáng thình lình từ trong dãy núi hoang vắng bắn xuyên trời mây, bay về hướng tây bắc.

Linh lực hóa thành hồng quang phủ lấy thân hình Mục Trần, hắn trầm ngâm nhìn xa xa. Nửa năm trước vô tình phát hiện ra Đại Nhật Bất Diệt Thân trong Phong Ấn Hiệt, pháp thân cường đại dị thường, nhưng hắn nghiên cứu thì mới thấy điều kiện để tu luyện khó khăn vô cùng, không chỉ yêu cầu thiên tư cao vút, lại còn phải kiếm được ba loại dị bảo phụ trợ, mới có cơ may thành công.

Những dị bảo đó hắn từng vào Linh Trị điện đăng tìm mua, nhưng chẳng có chút manh mối nào. Thậm chí đến hỏi Thái Thương viện trưởng lão cũng không biết, mà cũng chưa nghe nói đến những vật đó.

Một là Cửu Dương Thần Chi, một loại linh chi chí dương, ánh sáng rực rỡ vô tận. Trong thần chi có thần hỏa, cường giả Chí Tôn cũng không dễ dàng ăn nó, chỉ có thể từ từ luyện hóa, công hiệu rèn luyện linh lực, giúp linh lực bản thân có thuộc tính ánh sáng chí dương, trở nên cường hãn bá đạo.

Đối với những dị bảo có thể thay đổi thuộc tính linh lực, các vị Chí Tôn rất ưa thích, do đó nếu nó xuất hiện, chỉ cần thông tin bị rò rỉ sẽ dấy lên một hồi đại chiến tranh đoạt.

Hai là Hư Không Đại Nhật quả, sinh ra từ hư không, hấp thu chí dương thiên địa mà sinh trưởng. Một quả Hư Không Đại Nhật nằm trong một không gian nào đó thì chẳng khác nào mặt trời của không gian đó,

thiêu đốt cả ngàn năm vẫn sáng ngời không tắt. Luyện hóa nó còn có cơ hội tu luyện được Đại Nhật Thân, chính là pháp thân thứ 95 trong số 99 danh hào pháp thân Chí Tôn.

Ba là Bất Diệt Thần Diệp, loại lá này còn thần bí hơn, sinh trưởng trên cây Bất Diệt Thần Thụ. Tuy là một loài thực vật, nhưng Bất Diệt Thần Thụ lại có linh trí không thua kém con người, được xem như một loại sinh linh. Một cây trưởng thành thì cường giả Chí Tôn cũng không dễ chọc vào nó, huống gì hái lá tinh hoa trên thân nó.

Ba thứ dị bảo trước kia chưa từng nghe thấy, Thái Thương viện trưởng cũng bó phép không biết làm thế nào, nhưng có cho hắn một manh mối nhỏ. Những thứ dị bảo trên thế giới khó tìm, thì trong những di tích đại lục thượng cổ, nếu có cơ duyên đủ sâu, không chừng sẽ có phúc gặp nó.

Mục Trần nhẹ thở dài, khẽ lắc đầu. Đại Nhật Bất Diệt Thân chẳng phải cứ muốn là tu luyện được, chỉ việc tìm kiếm lấy cho được ba món dị bảo kia thì cũng khó hơn lên trời rồi. Nhưng càng khó khăn như thế thì hắn càng háo hức mong ước.

Nếu có thể thành công tu luyện, thì chẳng biết thực lực sẽ mạnh mẽ ra sao nữa.

Dù rằng hắn còn một khoảng xa mới có thể chân chính trở thành Chí Tôn, nhưng nếu có thể chuẩn bị chu đáo trước, thì cũng đỡ phải trố mắt nhìn Đại Nhật Bất Diệt Thân mỗi ngày mà không thể tu luyện, lúc đó thì càng gấp gáp sẽ khiến cho tà hỏa nổi lên.

- Mong rằng trong di tích này có thể tìm ra manh mối của một thứ nào đó...

Mục Trần lẩm bẩm, rồi lắc đầu tự giễu. Hắn tăng tốc bay về hướng tây bắc kia.

.....

Vùng đất này khá hoang vu, khi Mục Trần đến nơi đã là nửa ngày sau, chiều tà hạ xuống, ánh đỏ âm u bao phủ thiên địa.

Tốc độ đoàn người nhanh chóng chậm lại, ánh mắt cảnh giác đề phòng xung quanh.

Một khu rừng nguyên thủy âm u hắc ám, những tàn cây rậm rạp che kín không gian, nhưng lại không mang theo vẻ xanh tươi đầy sức sống, mà tràn ngập lạnh lẽo quỷ dị. Sắc thái khu rừng này khiến người ta dễ sởn gai ốc.

Mục Trần nheo mắt quan sát xung quanh:

- Xem ra địa điểm di tích này đã bại lộ.

Lâm Châu cẩn thận cảm ứng, quả nhiên không trung gần đó có vài bóng người, vài đội ngũ đã bắt đầu xâm nhập rừng rậm. Xa hơn nữa, những tiếng xé gió dồn dập hướng về nơi này. Hắn thở dài, nếu ngày hôm qua không bị bao vây thì đã có khối thời gian tìm kiếm chỗ này. Bây giờ mật chỉ có một mà ruồi càng lúc càng đông, muốn giành một chén nước cũng càng khó khăn hơn.

Những đội ngũ đã có mặt trong khu vực này cũng nhận ra sự hiện diện của nhóm người mới tới, tất cả đều tăng cường đề phòng.

"Véo!"

Thình lình sắc mặt của tất cả mọi người khẽ biến, nghiêm trọng nhìn về hướng bắc. Phía bên đó, vài dao động linh lực cực kỳ mạnh mẽ đang ập tới, những tia sáng lóe lên nhanh như chớp lướt đi.

- Là chi đội Thánh linh viện!

Có người bất giác hô lên.

Mục Trần nghe loáng thoáng tiếng la ấy, sắc mặt trở nên đằng đằng sát khí.

"Chi đội Thánh linh viện? Là Cơ Huyền sao?"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 465: Tứ Viện Tề Tụ

Những luồng hồng quang phá không lao tới, linh lực cuồn cuộn bồng bềnh trong thiên địa. Mọi người trong vùng đều tỏ ra e ngại. Thánh linh viện chính là linh viện có thành tích tốt nhất mỗi kỳ đại tái linh viện, đội hình cử đi thật không tầm thường.

Mục Trần lạnh lẽo quan sát những luồng hồng quang đang lao đến. Bên cạnh hắn, Lạc Li cũng sẵn sàng tay nắm trường kiếm, ba người kia cũng chuẩn bị đề phòng. Bắc Thương linh viện và Thánh linh viện cũng chẳng thân thiết gì, song phương chạm trán tất nhiên đề phòng càng nhiều càng tốt.

Năm người kia dừng lại trên không, hào quang chậm rãi tan đi, hiện rõ gương mặt của năm vị nam tử.

Năm bộ áo trắng, dáng người thanh thoát, ngạo khí ngút trời. Họ quét mắt nhìn xung quanh với tư thái trưởng giả.

Chính giữa chi đội, một gã gương mặt khá bình thường, thần sắc lơ đãng, nhìn qua rất tầm thường. Chỉ có đôi bàn tay của hắn lại vô cùng thon thả trắng trẻo, sáng bóng như ngọc thạch, rất lạ.

Hắn tiến lên trước, bốn người còn lại đều đứng sau hắn. Chỉ một hành động đó cũng cho người khác thấy rằng, hắn chính là đội trưởng của chi đội Thánh linh viện này.

- Không phải Cơ Huyền...

Mục Trần nhìn thấy năm người kia, sắc mặt cũng hòa hoãn đi, nhưng ánh mắt vẫn lạnh lùng nhìn năm kẻ vừa hiện thân. Hắn chú ý quan sát rất

kỹ gã đội trưởng, từ cơ thể tên kia toát ra cỗ dao động rất mạnh mẽ.

Dao động này còn manh hơn cả Ma Hình Thiên!

- Cao thủ, vượt qua linh lực nan rồi sao?

Mục Trần nheo mắt lẩm bẩm. Quả là Thánh linh viện, lực lượng thực hùng hậu. Đây là chi đội mạnh mẽ nhất mà hắn gặp được từ khi bước vào đại tái linh viện.

Hơn nữa, bốn đội viện còn lại, có đến ba người có thực lực thân thể nan, người kém nhất hắn cũng đã độ kiếp thân thể nan nhưng thất bại, thực lực vẫn mạnh hơn Thông Thiên cảnh hậu kỳ.

Đội hình thế này hoàn toàn vượt trội áp đảo những đội hình thông thường như Mục Trần.

Những người khác cũng phát hiện ra thực lực của đối phương, sắc mặt bọn họ đều trở nên nghiêm trọng. Nếu phải chiến đấu với đối thủ thế này, không có Mục Trần và Lạc Li e rằng không thể đỡ nổi một kích.

Tương quan lực lượng của Bắc Thương linh viện và Thánh linh viện thật cách biệt quá xa, mặc dù có lý do là Bắc Thương linh viện thành lập trễ hơn Thánh linh viện nhiều, nhưng khoảng cách vẫn là khoảng cách.

- Đó là Hạ Hầu, một trong Tứ Thánh Tử của Thánh linh viện. Nghe nói đã thành công vượt qua linh lực nan. Quả nhiên gặp Thánh linh viện, thật là phiền toái mà...

Lâm Châu bên cạnh thở dài. Chỉ nội sự xuất hiện của bọn họ, mấy đội ngũ xung quanh lúc này đã im lặng không thấy ai hành động gì. Hiển nhiên ai cũng tỏ ra rằng, họ không đủ tư cách tranh đoạt di tích với bọn người kia.

- Hạ Hầu à...

Mục Trần gật đầu ghi nhớ.

- Nghe nói trong Tứ Thánh Tử hiện tại, Hạ Hầu và Cơ Huyền đã từng giao đấu.

Lâm Châu nói.

- Hả? Ai thắng?

Mục Trần nhíu mày hỏi.

- Không ai thắng cả. Khi đó Cơ Huyền mới vào Thánh linh viện được nửa năm, kẻ đó thật sự là quái thai. Chỉ nửa năm tu luyện ngắn ngủi cũng đã khiến cho Hạ Hầu không làm gì được hắn. Ta thấy có lẽ trong Tứ Thánh Tử hiện tại, mạnh nhất phải là Cơ Huyền. Nhưng lời này ba tên Thánh Tử còn lại chẳng thích nghe đâu.

Lâm Châu trả lời.

Mục Trần gật đầu, Cơ Huyền có thiên phú siêu tuyệt, lại còn nhận được Linh Lộ quán đỉnh hoàn mỹ, tu luyện càng nhanh hơn người khác. Hắn có thể trong nửa năm chiến với Hạ Hầu kia mà bất bại, Mục Trần cũng có thể giải thích được.

Trên bầu trời, chi đội Thánh linh viện kia chẳng có hành động gì khác, chỉ dõi mắt quan sát rừng rậm hắc ám. Bọn họ cũng cảm thấy nó có gì đó quỷ dị, do vậy nhất thời cũng không lỗ mãng hành độngđi vào lúc sau, bọn họ cũng không mặt khác hành động.

Bọn họ yên lặng, những đội ngũ khác cũng không phải xuẩn ngốc mà lên trước làm tiên phong. Không khí bỗng dưng nặng nề.

Thình lình những tiếng xé gió xa xa phá vỡ bầu không khí áp lực này, một tiếng cười duyên từ xa vang lại.

- Hi hi, xem ra tin tức có di tích bên này quả nhiên chính xác, ngay cả Thánh linh viện cũng đã tới rồi này.

Tiếng cười duyên đầy mê hoặc khiến không ít người nao nao. Ai nấy đưa mắt nhìn lại luồng hồng quang từ trên cao hạ xuống một đỉnh núi, hiện ra một cô gái yêu kiều.

- Là chi đội Vạn Hoàng linh viện!

Sự xuất hiện của đội ngũ từ linh viện đặc biệt kia khiến người ta lập tức chú ý. Nơi đó tập hợp vô số những mỹ nhân cực kỳ xinh đẹp, khiến bao nam tử thèm thuồng không thôi. Đáng tiếc Vạn Hoàng linh viện chẳng những không tuyển nam tử, mà còn cấm nam tử lui tới. Bất chấp thiên phú của hắn có cao bao nhiêu cũng mặc. Chỉ có vài linh viện hàng đầu tiếng tăm lừng lẫy, mượn chiêu bài giao lưu trao đổi tỷ võ mới giúp cho đệ tử của họ ghé thăm Vạn Hoàng linh viện một thoáng, hưởng thụ một chút cảm giác tuyệt vời giữa rừng hoa.

Mục Trần cũng tò mò nhìn qua, chi đội Vạn Hoàng linh viện này không biết có phải do Ôn Thanh Tuyền lĩnh đội hay không nhỉ?

Tầm mắt phóng lên núi, năm cô gái xinh đẹp duyên dáng, vóc người thon thả, da thịt trắng nõn, chân dài tới nách, vòng eo như liễu, bộ ngực no tròn, áo quần xúng xính ôm lấy những đường cong ngoại cỡ muốn phá áo xông ra, khiến nhiều kẻ nhìn tới lồi con mắt.

Đôi mắt hẹp như hồ ly tinh toát ra phong thái cuốn hút khó cưỡng.

- Có vẻ không phải Ôn Thanh Tuyền?

Mục Trần dù chưa gặp Ôn Thanh Tuyền cũng cảm thấy những cô gái trước mắt quá mức yểu điệu, không phải loại người có thể cướp được linh quan trong số những tuyệt thế kỳ tài giữa Linh Lộ. Vả lại thực lực cô nàng đội trưởng cũng khá mạnh, nhưng cũng chưa chân chính linh lực nan. Hắn phỏng đoán cô gái áo đỏ kia mạnh hơn Ma Hình Thiên một chút xíu, nhưng lại yếu hơn Hạ Hầu.

- Ha ha, đúng vậy! Nàng là Đường Mị Nhi của Vạn Hoàng linh viện. Nàng ta cũng là đệ tử cực kỳ xuất sắc, danh tiếng mặc dù không lớn như

Ôn Thanh Tuyền, nhưng mỗi người mỗi vẻ.

Lâm Châu hai mắt sáng rỡ ngắm nhìn cô gái khơi gợi tà tâm của hắn.

Mục Trần gật đầu, chi đội Vạn Hoàng linh viện này tổng thể cũng mạnh hơn đội ngũ của hắn nhiều. Ngoài Đường Mị Nhi, còn có hai đội viên cũng vượt qua thân thể nan.

- Ngay cả chi đội Vạn Hoàng linh viện cũng tới, thật là nơi này càng lúc càng náo nhiệt...

Lâm Châu trợn trắng hai mắt nhìn trời than thở.

Mục Trần trề môi, thần sắc khẽ động, hắn nói:

- Không chỉ Vạn Hoàng linh viện, Võ linh viện cũng đã tới.

Hắn ngẩng lên nhìn ra một hướng kia, bên đó đột ngột bộc phát dao động mãnh liệt, vài bóng người bay lên không trung, tiếng cười sang sảng vang trong thiên địa:

- Ha ha, thật đúng là náo nhiệt a! Ngũ Đại Viện lại góp mặt ở đây hết bốn, chẳng lẽ chiến trường quyết chiến thử nghiệm ở đây sao?

Năm người xuất hiện trên một cây đại thụ, y phục đen tuyền. Gã đội trưởng thân hình vạm vỡ, cơ bắp cuồn cuộn cứng như thép. Trên vai khênh một thanh thiết côn hắc ám, chiến ý hừng hực trong mắt.

- Là Chu Viên của Võ linh viện. Tên này là một con ma cuồng chiến, ngàn lần đừng chọc tới kẻ điên này, dây vào thì hắn sẽ đuổi theo ngươi đánh tới khi nào cơ thể bất động mới thôi.

Mục Trần cười, đưa mắt quan sát Chu Viên. Thực lực kẻ đó cũng ngang ngửa với Đường Mị Nhi.

Lại là một đội ngũ mạnh mẽ cường hoành.

Bất đắc dĩ nhún vai thở dài, không ngờ di tích này lại tụ họp tứ viện trong Ngũ Đại Viện. Nếu mà trước đó bọn Thanh Thiên linh viện không bị hắn đánh chạy mất, thì quả là đại chiến Ngũ Đại Viện a!

- Coi bộ di tích này khó ăn được rồi.

Lâm Châu méo mặt. Vốn nắm được tiên cơ, nhưng lại bị quấy rầy khiến cho tin tức kia theo gió truyền ra, rốt cuộc chẳng biết còn bao nhiêu chi đội sẽ kéo tới đây. Hiện tại tứ đại linh viện xuất hiện, kẻ nào cũng là những tên khó lường.

Thánh linh viện không cần nói, Vạn Hoàng linh viện và Võ linh viện cũng chiến không kém. Còn chi đội của Mục Trần này, bề ngoài thì yếu nhất nhưng Lâm Châu biết rõ tên đội trưởng Mục Trần là một kẻ biến thái, lần đầu tiên hắn thấy một cường giả Thông Thiên cảnh hậu kỳ lại trâu bò đến mức đánh cho hai cao thủ thân thể nan gà bay chó chạy.

Bốn đội tề tựu, xem ra sắp có kịch hay rồi a.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 466: Đường Mị Nhi

Một khu vực rừng rậm bất chợp tập hợp khá nhiều đội ngũ. Thế nhưng điều kỳ lạ là tất cả đều án binh bất động, không hề tỏ ra có hành động gì chuẩn bị xâm nhập vào khu rừng hắc ám quỷ dị trước mặt.

Tất cả đều tỏ ra cẩn thận đề phòng, một là vì nơi đó khá u ám và có vẻ nguy hiểm, hai là nơi đây có sự góp mặt của vài đội ngũ cực mạnh. Ngũ Đại Viện đã có đến bốn chi đội.

Mục Trần và đồng đội cũng yên lặng đứng bên ngoài rừng rậm u ám không xa, thản nhiên đảo mắt quan sát ba đội ngũ của ba đại linh viện kia.

Trong số những chi đội ở đây, chi đội Thánh linh viện do Hạ Hầu thống lĩnh là mạnh nhất, xếp hạng 7 trong top 16, điểm số lên đến 2800, tuyệt đối là cái kho điểm giàu sụ, thế nhưng số chi đội dám dòm ngó đến điểm số của họ trong khu vực này cũng không nhiều.

Hạ Hầu mỉm cười thản nhiên, hiện nay rõ ràng là chi đội của hắn có sức nặng nhất, không có mấy đội ngũ có thể tranh đoạt với hắn.

- Hô hô, mọi người thật là trật tự nha, nghe nói di tích viễn cổ kia nằm ngay tại trung tâm khu rừng này? Nơi di tích đại lục, các bảo tàng là vật vô chủ, có lấy được hay không phải xem cơ duyên, cho nên chẳng ai độc chiếm được cả, cho dù kẻ đó cực mạnh cũng không ngoại lệ.

Giọng nói thanh thúy lại vang lên, Đường Mị Nhi của Vạn Hoàng linh viện thản nhiên cười khẽ, mắt phượng long lanh thật kiều mị.

Mỹ nhân này thật gợi cảm.

Mục Trần khẽ tán thưởng trong lòng. Đường Mị Nhi, cái tên khiến hắn nhớ lại cô gái Đường Thiên Nhi, nhưng có lẽ hai người không có quan hệ huyết thống, hắn và Đường Thiên Nhi từ nhỏ thanh mai trúc mã, chơi thân với nhau, chẳng bao giờ nghe nàng nói rằng còn có một tỷ tỷ.

Lời nói của Đường Mị Nhi khiến nhiều kẻ nghe được nhíu mày. "Kẻ cực mạnh" mà nàng ta ám chỉ chẳng phải là chi đội Thánh linh viện kia sao? Xem ra Vạn Hoàng linh viện và Thánh linh viện cũng khá gay cấn đây.

Nghĩ lại trong Ngũ Đại Viện, ngoại trừ Bắc Thương linh viện nhiều năm nay tỏ ra yếu thế hơn, thì Thánh linh viện muốn vượt mặt ba linh viện còn lại cũng không dễ.

- Chu đội trưởng, ngươi thấy ta nói không sai chứ?

Đường Mị Nhi cười lớn bắt chuyện với đám người Võ linh viện.

- Ha ha, Đường đội trưởng nói hoàn toàn chính xác. Đúng thế, di tích viễn cổ thì không thuộc quyền sở hữu của ai cả, nếu có kẻ muốn há mồm nuốt hết, thì Toái Nhạc Côn của ta cũng không cho phép...

Chu Viên cười to, sang sảng đáp lời.

Những chi đội khác cũng thầm hiểu, Đường Mị Nhi và Chu Viên đang cảnh cáo Thánh linh viện.

- Mấy vị bên đó là chi đội Bắc Thương linh viện sao?

Đường Mị Nhi nhìn qua đám người Mục Trần, quét mắt nhìn đánh giá năm người, nhẹ nhàng cười nói:

- Không biết đội trưởng là ai nhỉ?

Ánh mắt nàng chăm chú nhìn vào Lạc Li, long lanh kinh ngạc. Cùng là nữ nhi, lại ưu tú kiệt xuất, dễ dàng nhận ra Lạc Li bất phàm. Nhưng điều khó hiểu là tại sao Lạc Li lại đứng ngang hàng với ba người kia, sau

lưng một gã Thông Thiên cảnh hậu kỳ? Nhất thời Đường Mị Nhi cũng không đoán được ai là đội trưởng chi đội Bắc Thương linh viện này.

- Ha ha, tại hạ Mục Trần, chính là đội trưởng. Đường đội trưởng có gì chỉ giáo?

Mục Trần mỉm cười trả lời.

- Hả?

Đường Mị Nhi kinh ngạc ra mặt, không ngờ gã Mục Trần đúng là đội trưởng. Thực lực Thông Thiên cảnh hậu kỳ cũng trở thành đội trưởng được hay sao?

- Ngươi là Mục Trần?

Chợt nàng nhớ lại gì đó, giọng càng thêm ngạc nhiên, hai mắt tròn to hỏi lại.

Mục Trần nghi hoặc, chẳng lẽ Đường Mị Nhi quen biết hắn? Nhưng hắn khẳng định lần đầu tiên gặp nàng ta.

- Đường đội trưởng biết ta?

Mục Trần dò hỏi.

- Hi hi, đúng vậy đó, nghe như sấm bên tai này.

Đường Mị Nhi cười khúc khích trêu ghẹo

- Cô bé của ta mong nhớ ngươi ngày đêm đó nha. Cả hai năm nay ta cứ nghe nhắc mãi cái tên này.

Mục Trần giật mình nhìn Đường Mị Nhi, trong lòng chột dạ:

- Đường đội trưởng quen biết Thiên Nhi tỷ?

Trong Vạn Hoàng linh viện, những người quen duy nhất Mục Trần có thể biết, e rằng chỉ có Đường Thiên Nhi và Hồng Lăng. Mà theo lời của Đường Mị Nhi, xác suất lớn nhất chính là Đường Thiên Nhi .

- Cũng may ngươi cũng không vô tâm, không uổng cô bé lúc nào cũng nhớ da diết đêm ngày.

Đường Mị Nhi cười nói.

Mục Trần giật mình liếc nhìn Lạc Li bên cạnh. Nhưng nàng ta không hề tỏ ra bực bội, chỉ cười nhạt. Dù vậy nụ cười nhẹ nhàng đó lại khiến hắn lạnh cả sống lưng.

Cũng muốn giải thích, nhưng tình hình hiện tại cũng không cho phép, cũng không thể nói rõ quan hệ với Đường Mị Nhi, đành cười xòa.

Nhưng hắn càng thêm nghi hoặc, chẳng lẽ Đường Thiên Nhi và Đường Mị Nhi thật sự là tỷ muội sao? Chưa bao giờ nghe nói...

- Cô bé Thiên Nhi kia thường xuyên đem ngươi ra khoe đến cao hơn trời sâu hơn đất, nhưng mà nói thật ta thấy cũng không đặc sắc cho lắm. Nhưng mà ta nghĩ thực lực Thông Thiên cảnh hậu kỳ trở thành đội trưởng, có lẽ cũng có chút "bản lĩnh ngoại giao" chứ nhỉ?

Đường Mị Nhi liếc nhìn Mục Trần châm chọc.

Nàng nói trắng ra rằng thực lực của hắn quá kém cỏi, nhưng Mục Trần chỉ cười, cũng không cãi cọ mồm mép. Thực lực thì cứ đánh là biết, nói vô ích.

- Ha ha, không ngờ khí phách cũng không tồi, Mục đội trưởng thấy lời của ta lúc nãy đúng không?

Đường Mị Nhi mỉm cười đầy gợi cảm.

Mục Trần lắc đầu, liếc nhìn đám người Thánh linh việc rồi trả lời:

- Đường đội trưởng nói rất hay. Thiên địa kỳ bảo, người có duyên sẽ được, ai nấy cũng có cơ hội. Có tâm độc chiếm chỉ e sẽ tự chuốc khổ mà thôi.

Mục Trần cũng không nể nang gì trong lời nói, rõ ràng cũng nhắm vào Thánh linh viện. Đối với cái linh viện đó hắn cũng chẳng chút hảo cảm, trước kia trong Linh Lộ, Cơ Huyền đặt bẫy hắn cũng có sự giúp đỡ từ Thánh linh viện, do đó bất kỳ kẻ nào đến từ Thánh linh viện cũng sẽ khiến hắn ghét.

Những đội ngũ khác gần đó cũng ngạc nhiên ra mặt. Xem ra cả ba đại linh viện đều tỏ ra chống đối Thánh linh viện, cứ vậy thì dù cho Thánh linh viện có mạnh mẽ, cũng khó có khả năng 1vs3.

Nhiều đội trưởng lại nhận thấy một điều khác, Đường Mị Nhi kia không đơn giản, chỉ dùng vài lời đã có thể đè nén ngạo khí của Thánh linh viện.

Sắc mặt của mấy người trong chi đội Thánh linh viện trở nên u ám, một gã đội viên nheo mắt nhìn sang phía Mục Trần, cười khinh:

- Thông Thiên cảnh hậu kỳ cũng dám lên tiếng nói chuyện? Thực lực của ngươi ở Thánh linh viện chúng ta, ngay cả tư cách tham gia đại tái cũng không có!

Hai chi đội Vạn Hoàng linh viện và Võ linh viện thực lực cũng suýt soát, lại có Đường Mị Nhi và Chu Viên thực lực mạnh mẽ, nên bọn họ có căm giận cũng không trực tiếp gây chuyện. Còn với Mục Trần thì khác, đội ngũ yếu kém như thế thì chẳng cần phải nể mặt. Ngoại trừ cô gái kia thực lực cũng khá, còn lại chẳng đáng cục sắt gỉ.

Do đó trong ba đại linh viện, lời nói của Bắc Thương linh viện chẳng chút uy hiếp, cần gì phải tiếc lời?

- Ngươi nói cái gì?

Từ Hoang nghe tên kia nhục mạ Mục Trần liền nổi nóng.

Gã đội viên kia khinh khỉnh liếc nhìn Từ Hoang, chẳng thèm trả lời, ánh mắt đầy khinh miệt. Thông Thiên cảnh hậu kỳ thì có tư cách gì mà kêu gào?

Mục Trần thì chỉ cười, khoát tay.

- Mục đội trưởng có một câu, ta không đồng ý.

Gã Hạ Hầu gương mặt bình thản cười nhạt, bất ngờ lên tiếng.

- Ồ? Thỉnh Hạ đội trưởng chỉ ra chỗ sai.

Mục Trần mỉm cười. Hắn biết Thánh linh viện chắc chắn phải làm gì đó để trả đũa, bằng không chẳng phải cho kẻ khác thấy rằng họ sợ tam đại linh viện hay sao?

Cục diện ở đây, quả hồng mềm nhất lại chính là Mục Trần.

- Thiên địa kỳ bảo, cũng không hẳn có duyên sẽ được, mà có lực mới xứng đáng...

Hạ Hầu đan tay vào nhau, ra vẻ nho nhã nói chuyện:

- Không đủ sức mạnh, kỳ bảo trong người chỉ mang đến họa sát thân mà thôi. Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội. Chân lý này không cần bàn cãi chứ? Do đó ta khuyên một số người nếu thấy mình không có thực lực, đừng nên đui mù nhảy vào, chẳng đáng đổi lấy cái mạng nhỏ đâu. Mục đội trưởng, ngươi thấy lời của ta có lý chứ?

Không khí lúc này trở lại yên lặng, căng thẳng vô cùng.

Mục Trần nhìn chằm chằm Hạ Hầu, rồi chợt hắn cười tươi chậm rãi gật đầu:

- Hạ đội trưởng nói không sai.

Hạ Hầu cũng tươi cười gật gù, nói tiếp:

- Nếu Mục đội trưởng cũng tán thành.... vậy mời ngươi dẫn chi đội Bắc Thương linh viện mau rời khỏi đây đi. Bởi vì ta cho rằng, các ngươi không có tư cách tham gia vào chỗ này.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 467: Tư Cách

- ... Cũng không có tư cách ở lại chỗ này...

Lời nói thản nhiên phun ra, ai nấy khóe miệng giật giật. Không ngờ gã Hạ Hầu điềm tĩnh ít nói kia, đến khi mở miệng lại sắc bén và thẳng thừng như thế.

Một lời hoàn toàn chà đạp thể diện người khác.

Xem ra Hạ Hầu đã bắt đầu phản kích lại sự liên hợp của ba đại linh viện.

Đường Mị Nhi và Chu Viên đều lợi hại, tuy thực lực còn chưa bằng hắn, nhưng dù sao cũng đã từng thử linh lực nan, cũng mạnh mẽ hơn cao thủ thân thể nan không ít, sẽ là trở ngại lớn cho hắn.

So với hai người kia, Mục Trần lại chẳng đáng xem là gì. Thực lực Thông Thiên cảnh hậu kỳ, còn chẳng bằng nổi người có thực lực kém nhất trong đội của hắn. Mục tiêu để giết gà dọa khỉ không ai thích hợp hơn chính là Mục Trần.

Gương mặt Mục Trần vẫn bình tĩnh, chẳng hề nổi giận trước lời đuổi thẳng của Hạ Hầu, khóe miệng nhếch mép cười.

- Ha ha, Hạ đội trưởng, ngươi cũng biết giết gà dọa khỉ sao?

Đường Mị Nhi cười duyên, lời nói mang đậm tính châm chọc. Mặc dù nàng cũng không có thiện cảm gì đặc biệt với Bắc Thương linh viện, nhưng Mục Trần có mối quan hệ tốt với Đường Thiên Nhi, nàng cũng không khoanh tay đứng nhìn hắn bị Hạ Hầu hạ thủ.

Hạ Hầu nghe vậy cũng cười nhạt, đưa mắt khiêu khích nhìn Mục Trần:

- Ồ? Chẳng biết từ khi nào mà mặt mũi của Bắc Thương linh viện lại phải nhờ đến nữ nhi Vạn Hoàng linh viện bảo vệ thế nhỉ?

- Hạ đội trưởng nhầm rồi, chẳng qua chúng ta nhân duyên tốt mà thôi. Ta cũng có một câu nói với Hạ đội trưởng.

Ánh mắt sắc lẹm nhìn thẳng vào Hạ Hầu, hắn nói:

- Ta thấy ngươi cũng không có tư cách phán xét tư cách của ta.

Nhiều đội ngũ nghe vậy lập tức chấn kinh, ngay cả Đường Mị Nhi và Chu Viên cũng ngạc nhiên nhìn Mục Trần, không ngờ hắn lại đối đầu không khoan nhượng với Hạ Hầu như thế. Hành động của hắn làm họ nhíu mày, tuy ghét cay ghét đắng ngạo khí của Thánh linh viện, nhưng thực lực Hạ Hầu vẫn khiến họ kiêng dè, không quá mức trở mặt, nói chuyện cũng chỉ châm chọc chứ không lỗ mãng thẳng mặt như Mục Trần.

Dù sao, thực lực kém Hạ Hầu chỉ một chút đó cũng rất nhiều, chọc giận hắn quá nhiều khi phải trả giá thì chẳng đáng chút nào.

Còn mấy người Từ Hoang, Triệu Thanh Sam, Mộ Phong Dương thì tức khí đã lên tới ngực, ánh mắt hung ác trừng trừng nhìn Hạ Hầu. Tuy đối phương mạnh mẽ, nhưng bên họ cũng có Mục Trần và Lạc Li, chiến lực của hai người tuyệt đối khủng bố. Hơn nữa với tính cách Mục Trần xưa nay trong ngoài linh viện đều tỏ ra làm việc rất chắc chắn, chưa bao giờ thấy hắn lỗ mãng làm chuyện không có đầu óc. Hắn đã không nể mặt Hạ Hầu kia, thì chắc chắn có năng lực ứng phó cơn thịnh nộ của bọn họ.

Hạ Hầu hờ hững nhìn Mục Trần, lát sau nhếch môi cười khinh bỉ, không nói gì, chỉ nhẹ nhàng phất tay.

Phía sau, hai gã đội viên mặt lạnh chậm rãi tiến lên, linh lực hùng hậu bùng khởi. Cả hai đều có thực lực thân thể nan, là nhân vật cấp đội trưởng ở những chi đội khác.

Cả hai lạnh lùng nhìn đám người Mục Trần, không nhiều lời, lập tức hóa thành hai đạo quang ảnh lướt tới, hai thanh trường đao xuất hiện trong tay, cấp tốc trảm xuống.

Đao khí khổng lồ bắn ra, không khí bị xé toang. Vừa ra tay đã dùng ngay cường chiêu mạnh mẽ, rõ ràng là muốn dạy dỗ đối phương đến nơi đến chốn.

Mục Trần tay chắp sau lưng, mặt mày vẫn hững hờ, đao khí bắn tới gần nhưng linh lực của hắn vẫn không chút động tĩnh, không có ý phòng ngự hay tránh né gì cả.

Thình lình kiếm khí chớp lóe, liên miên kiếm ảnh tạo thành một lá chắn trước mặt Mục Trần, đón đỡ hai luồng đao khí.

"Uỳnh!"

Ánh mắt mọi người trong khu vực trừng lên, cả hai gã đội viên Thánh linh viện kia đều đổi sắc.

Lạc Li đứng trước mặt Mục Trần, tay cầm thân kiếm, không chút suy suyển. Công kích liên thủ của hai người không hề tạo thành thương tổn uy hiếp gì với nàng.

- Woa, rất lợi hại a.

Đường Mị Nhi hai mắt sáng rỡ, hèn gì Mục Trần bình tĩnh như thế, thì ra trong đội ngũ có nhân vật lợi hại như vậy. Thực lực cô gái kia xem ra không kém bản thân nàng.

Nhưng vậy càng khó hiểu, thế thì tại sao Mục Trần được làm đội trưởng?

- Trả lễ!

Lạc Li mỉm cười, mắt lóe sáng, một kiếm cấp tốc vung ngang.

Kiếm kình không hoa mỹ, nhưng kiếm khí toát ra sự sắc bén vô tận, một đường sáng trắng xuyên qua không trung như xé đôi thiên không, nhanh như chớp đánh thẳng tới hai cao thủ Thánh linh viện kia.

Kiếm kình hung hãn khiến cả hai biến sắc, vội vận dụng linh lực mạnh mẽ quán chú vào đao mạnh mẽ chém xuống.

- Đoạn Hải Thần Đao!

- Trảm Sơn Đao!

Hai tiếng hét lớn, sau đó là hai ánh đao sáng chói như mặt trời khiến không ít kẻ phải nheo mắt theo dõi.

"Uỳnh!"

Va chạm khiến không trung sáng rực, tất cả mọi người không ai thấy rõ chuyện gì xảy ra, chỉ nghe một tiếng kim loại thanh thúy.

Kình lực sinh ra gió lốc dữ dội.

Không trung nhanh chóng trở lại bình thường, người con gái kia nhẹ nhàng tra kiếm vào vỏ. Còn hai gã cao thủ Thánh linh viện mặt mày xám ngoét, tim đập thình thịch.

Cả hai ngơ ngác nhìn trường đao trong tay, hay thanh thượng phẩm binh khí lúc này mang theo một vệt sáng trên thân đao, rồi nhẹ nhàng thành bốn mảnh.

Một kiếm chém gãy hai đao!

Ai nấy há mồm trợn mắt, vẻ mặt đổi khác nhìn lại người con gái dịu dàng xinh đẹp kia.

- Lợi hại!

Đường Mị Nhi và Chu Viên không hẹn cùng cất lời tán thưởng. Thực lực Lạc Li dù chưa đạt tới linh lực nan e rằng cách cũng không xa, có lẽ cũng ngang ngửa thậm chí cao hơn bọn họ. Bắc Thương linh viện lần này lại có cao thủ lợi hại đến vậy.

Gương mặt hờ hững của Hạ Hầu trở nên âm trầm. Xem ra hắn vẫn đánh giá thấp thực lực cô gái xinh đẹp đứng sau Mục Trần, khó trách tên kia dám khiêu khích hắn.

- Bắc Thương linh viện thật lắm trò, giấu cường giả mạnh nhất ở một bên, cho một kẻ không ra gì chường mặt ra, tính trá hàng rồi bất ngờ tập kích sao?

Hạ Hầu phất tay gọi hai gã đội viên quay lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lạc Li. Đôi tay bạch ngọc của hắn lóe lên, xem ra đã muốn tự mình ra tay.

- Vậy thì để ta tự thân lĩnh giáo xem Bắc Thương linh viện các ngươi lợi hại ra sao!

Uy áp linh lực đáng sợ từ cơ thể Hạ Hầu bùng phát như vòi rồng, độ mạnh mẽ hùng hậu vượt xa cao thủ thân thể nan.

Linh lực nan, khiến cho linh lực có biến hóa, vượt qua ải khó này, linh lực trở nên tinh túy mạnh mẽ hơn rất nhiều lần.

"Véo!"

Hạ Hầu lướt đi, thân hình như quỷ mị lóe lên xuất hiện phía trên Lạc Li, ngón tay cong lại, trảo kình sáng loáng sắc bén ập tới.

- Trích Tinh Ngọc Thủ!

Hạ Hầu quát lên, tốc độ cực nhanh hung hăng chộp tới Lạc Li.

Nhưng đối mặt thế công của hắn, Lạc Li không kinh không hoảng lại buông tay khỏi trường kiếm.

Hạ Hầu nhíu mày nghi hoặc, nhưng hắn cũng không tin cô gái kia lại có thể đưa thân ra nhận một kích hung mãnh này của hắn.

"Roẹt!"

Đội nhiên cảm giác nguy hiểm ập tới, kình phong như sấm đánh từ đâu áp tới bao phủ lấy Hạ Hầu.

Nhận thấy uy hiếp, Hạ Hầu giật mình, chưởng thế thay đổi chống cự lại kình phong hung hãn.

"Kình!"

Bàn tay nện vào công kích ập tới, Hạ Hầu nhìn thấy rõ là một thanh hắc thương quái dị, tay cầm thương là kẻ đang mỉm cười nhìn hắn, sát khí vô tận.

Đó là... Mục Trần!

Hạ Hầu trừng mắt kinh ngạc.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 468: Hắc Ám Sâm Lâm

Trường thương sắc bén bá đạo nhanh như chớp giật đánh mạnh vào ngọc chưởng của Hạ Hầu.

"Uỳnh!"

Kình phong bùng nổ, không trung tầng tầng nổi sóng.

Lực trùng kích đáng sợ lan đến Mục Trần, phá tan ngực áo, lộ ra bốn đường hoa văn hắc lôi, làn da cũng đen như hắc thiết, sáng bóng cứng cáp.

"Bang!"

Sóng xung kích nện vào ngực Mục Trần, lại vang lên một tiếng như đánh vào sắt thép, thân hình Mục Trần rung chuyển bay lui, nhưng không có vẻ gì bị thương.

Phía ngược lại, thân thể Hạ Hầu cũng lắc lư chao đảo, nhưng hắn không đưa thân ra nhận lấy lực phản chấn kia, tung cước dũng mãnh, linh lực bắn ra mạnh mẽ, đập vào kình lực đáng sợ, thân hình nhẹ nhàng lui ra.

Cả hai đều lui đi một đoạn ngang nhau, ổn định lại.

Không khí đột nhiên lắng đọng.

Ai nấy đều tỏ ra kinh ngạc khó tin. Mục Trần thực lực chỉ Thông Thiên cảnh hậu kỳ lại có thể ngạnh chiến chính diện với Hạ Hầu đã vượt qua linh lực nan mà chẳng hề tổn thương?

Đường Mị Nhi và Chu Viên cũng biến sắc, gương mặt tỏ ra nghiêm trọng, lần đầu có ánh nhìn khác về tên Mục đội trưởng kia.

Hạ Hầu rõ ràng rất lợi hại, cao thủ linh lực nan, xếp hạng trong cả đại tái này cũng phải là hàng đầu. Nếu để họ 1vs1 với tên kia, đánh bừa dây dưa kéo dài thời gian thì còn được, nhưng tuyệt đối không có cửa thắng, cũng chính vì thế mà rất e ngại Hạ Hầu.

Thế nhưng Mục Trần, thực lực Thông Thiên cảnh hậu kỳ, kém linh lực nan không chỉ là một trời một vực, phải nói là khoảng cách không thể so được. Trước đó được nhìn thấy Lạc Li ra tay phô diễn thực lực, vốn nghĩ rằng chức vị đội trưởng của Mục Trần kia chỉ là nguy trang, thế nhưng ý tưởng đó lúc này đã bị lung lay dữ dội.

Một gã nhìn qua thực lực rất bình thường, nhưng chiến lực lại cực kỳ đáng sợ.

- Hí hí, xem ra lần này bé cái lầm mất rồi, khó trách lại khiến cho co bé Thiên Nhi kia thần hồn điên đảo, quả nhiên bản lĩnh.

Đường Mị Nhi ríu rít cất tiếng cười, ra vẻ cực kỳ hứng thú vui thích, ánh mắt nhìn qua nhìn lại Mục Trần.

Chu Viên liếm môi, ánh mắt nhìn Mục Trần lại tỏ ra khác. Chiến hỏa đột nhiên bừng lên, tay nhịn không được xoa xoa thiết côn, con ma cuồng chiến trong người hắn đã bắt đầu ngứa ngáy.

Trên bầu trời, Hạ Hầu âm trách nhìn Mục Trần, chậm rãi nói:

- Thì ra kiêu ngạo như vậy cũng do có chút năng lực.

Mục Trần mỉm cười, hắc thương trong tay biến mất:

- Làm trò thôi! So với Hạ đội trưởng thì vẫn chênh lệch không ít. Chẳng biết lúc này Hạ đội trưởng thấy chúng ta có đủ tư cách hay không?

Hạ Hầu nhìn hắn thật sâu, chợt nụ cười mọc lên trên mặt:

- Nếu với thực lực này của Mục đội trưởng mà không đủ tư cách, thì có lẽ ở đây cũng không có mấy người đủ tư cách.

Chỉ giao đấu sơ bộ, Hạ Hầu cũng có thể nhận thấy Mục Trần không dễ xơi. Mặc dù cũng không xếp hắn vào hạng đối thủ, nhưng vẫn không còn xem thường nữa.

Mục Trần cười, chắp tay chào. Hạ Hầu cũng là một kẻ cá tính, biết nhịn đúng lúc. Nếu khi nãy Mục Trần không có bày ra sức mạnh dữ dội, có lẽ Hạ Hầu sẽ ra tay sát thủ để giết gà dọa khỉ, thế nhưng đến lúc thấy đối phương có thực lực vượt ngoài dự đoán thì lại nhanh chóng xóa tan sát khí.

Đội hình Thánh linh viện đúng là mạnh nhất trong khu vực này, nhưng hắn cũng không thể chắc chắn sau khi giải quyết xong đội ngũ của Mục Trần sẽ còn bao nhiêu hơi sức, e rằng sẽ trở thành miếng mồi ngon cho Vạn Hoàng linh viện và Võ linh viện.

Do vậy, Hạ Hầu không ngần ngại tạm thời nhẫn nhịn một chút.

Mục Trần khẽ cau mày, thực lực Hạ Hầu mạnh hơn Ma Hình Thiên ngày trước cả một cấp bậc. Dù cho hiện tại thực lực của hắn đã cao hơn nhiều so với khi giao chiến với Ma Hình Thiên, nhưng hắn không thể coi thường. Phỏng chừng nếu Hạ Hầu dốc sức chiến đấu, thì một trận đại chiến thảm liệt sẽ chỉ có hơn chứ không kém ác chiến ngày trước với Ma Hình Thiên.

Mục Trần nhủ thầm trong bụng. Hạ Hầu đúng là khó giải quyết, nhưng hy vọng tên kia sẽ không chủ động trêu chọc hắn, nếu không thì hắn cũng chẳng ngại bớt cho Thánh linh viện một đội ngũ đâu.

Đôi mắt lóe sáng một chút, Mục Trần vẫy gọi Lạc Li rồi cùng quay lại vị trí chi đội của mình. Ba người kia hãnh diện tán thưởng. Mục Trần không hổ danh là đệ tử mạnh nhất Bắc Thương linh viện, ngay cả đại

nhân vật như Hạ Hầu cũng phải bị ép tạm thời thỏa hiệp. Chi đội Hoang linh viện thì càng thêm kính sợ. Mới hôm qua được chứng kiến kẻ kia 1vs2 đánh bại chóng vánh hai gã cao thủ thân thể nan, hôm nay lại tiếp tục nhìn thấy hắn đánh ngang tay với cường giả linh lực nan, quả thật càng lúc càng rung động.

Mục Trần mỉm cười quan sát xung quanh, ánh mắt của các đội ngũ khác nhìn hắn cũng không còn vẻ ngang hàng nữa, mà thêm một chút kinh sợ.

"Chíu!"

Thình lình trong rừng rậm hắc ám, một cột sáng bắn thẳng lên trời cao, theo đó là một hương thơm lan tỏa ra tận bên ngoài, khiến nhiều kẻ trong khu vực này trở nên rung động, ánh mắt sáng rỡ nhìn vào khu rừng. Nơi này quả nhiên có tồn tại một di tích viễn cổ!

Mùi hương này có lẽ là của một loại kỳ bảo nào đó sinh trưởng trong cái bảo tàng kia tản mát ra.

Trên bầu trời, gần cả ngàn chi đội trở nên tham lam, rục rịch muốn hành động.

Mục Trần ngửi thấy mùi hương kỳ dị đó, linh lực trong cơ thể cũng nhộn nhạo dao động, gương mặt kinh ngạc. Quả thật nơi đây có kỳ bảo ư?

- Xem ra tất cả đã không nhẫn nại được nữa.

Lâm Châu thì thoàng, những đội ngũ hướng tới vùng này càng lúc càng nhiều thêm, dĩ nhiên chỉ bằng sức một chi đội của Hạ Hầu thì không thể áp chế hết thảy, lại còn dị tượng kinh thiên thế này, chắc chắn cục diện sẽ nhanh chóng hỗn loạn.

Mục Trần gật đầu. Vốn đã biết cục diện sẽ trở nên khó lường, hiện tại tin tức đã lan đi chẳng biết bao xa.

- Chúng ta cũng chuẩn bị sẵn sàng đi, nhưng phải cẩn thận đề phòng đó. Ta thấy nơi này có gì đó bất ổn.

Mục Trần lo lắng nhìn vào mảnh rừng nguyên thủy tối đen, sự lạnh lẽo của nó khiến hắn từ đầu đã cảm thấy không thoải mái.

Mọi người đều tán thành gật đầu, linh lực luôn vận chuyển trong người.

- Di tích đã hiện, chúng ta xông lên thôi. Kỳ bảo vô chủ, ai giành được thì của người đó!

Mùi hương trong vùng càng lúc càng nồng, khiến cho một đội ngũ nào đó không nhịn nổi nữa gào lên. Ngay lập tức mười mấy chi đội cùng lúc xông tới.

"Víu!"

Bọn họ nhanh chóng phóng vào khu rừng đen nguyên thủy. Nhưng một biến cố thình lình xảy ra, ngay khi họ tiến vào phạm vi khu rừng, nháy mắt tất cả trở nên quằn quại đau đớn, rơi xuống. Dường như khu vực này cấm phi hành.

"Bịch bịch!"

Gần cả trăm người từ trên cao rớt xuống như sung rụng, rên la lăn lộn trên mặt đất.

Những người khác nhìn thấy cảnh này cũng ngạc nhiên, rồi nhanh chóng hiểu ra chuyện gì.

- Không bay lên trời được, vậy thì chạy qua thôi!

Nhanh chóng có những chi đội khác tham gia, họ hạ xuống mặt đất cấp tốc phóng đi trên những hàng thực vật thấp bé.

- Chúng ta cũng đi chứ?

Từ Hoang nôn nóng hỏi.

Mục Trần cau mày, vẫn cảm thấy có gì đó bất an.

- Rất yên lặng!

Lạc Li đột nhiên lên tiếng.

Mục Trần giật mình kinh ngạc. Đúng vậy, vừa có rất đông người xông lên, sao lại yên lặng như thế? Chẳng lẽ họ đã hoàn toàn bị rừng rậm nuốt mất?

- Cánh rừng này rất quỷ dị!

Mục Trần thần tình lo lắng, nghiêm giọng nói.

Từ Hoang biến sắc:

- Vậy giờ làm gì? Có tiếp tục tầm bảo không?

- Vất vả lắm mới có mặt ở đây, đâu dễ gì buông tay?

Mục Trần trừng mắt nhìn. Thêm một đám người như đàn châu chấu lao vào rừng, hắn nhìn theo khẽ nói:

- Cứ chậm đã, cho bọn kia làm tiên phong dò đường trước đi. Ngươi không thấy cả Hạ Hầu, Đường Mị Nhi, Chu Viên đều án binh bất động sao?

Từ Hoang nhìn lại, quả nhiên ba chi đội kia không hề có vẻ chuẩn bị ra tay. Gần đó còn không ít những đội ngũ thực lực mạnh mẽ, vẫn bình tĩnh yên lặng chờ đợi.

Mục Trần đan tay vào nhau, mắt dõi vào trong rừng rậm hắc ám:

- Ta cũng muốn biết khu rừng quỷ quái này đáng sợ thế nào...

Một ngọn núi nhỏ trong rừng, vài bóng người đang ẩn mình nơi đó, ánh mắt nhìn vào rừng rậm kia, một tiếng cười khẽ vang lên.

- Xem ra chúng ta tìm đến không sai, nơi này chắc chắn là Độc Lâm, địa bàn của một thế lực bá chủ một phương cái di tích đại lục viễn cổ này, một cửa vào Mộc Thần Điện..

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 469: Ma Cây

"Véo véo!"

Những bóng người lướt qua các bụi cây trên mặt đất, như bầy heo rừng chạy lủi khắp hướng vào trong vùng hắc ám.

Mục Trần vẫn chăm chú quan sát rừng rậm, gương mặt nhăn lại. Mấy trăm đội ngũ vào trong đó, vậy mà không hề có một tiếng động nào truyền ra. Cảm giác dường như khu rừng u ám này là một vùng không gian tách biệt vậy.

Mục Trần và Lạc Li liếc nhìn nhau, cả hai đều nhíu mày khó hiểu. Tình hình này rất quỷ quái.

- Chuẩn bị xuất phát, cẩn trọng!

Mục Trần trầm tư, rồi cũng quyết định. Thế giới này không có chuyện nằm chờ sung rụng được của báu, muốn có được thứ gì giá trị trong di tích viễn cổ kia thì cũng phải phiêu lưu mạo hiểm một chút.

Nghe Mục Trần nói vậy, mọi người đều gật đầu. Đám người Lâm Châu cũng vâng lệnh làm theo, linh lực vận chuyện bềnh bồng. Khi đã được chứng kiến sức mạnh của đám người này, thì dĩ nhiên cũng tính ôm chân bọn hắn hưởng lợi.

- Đi!

Mục Trần thoáng nhìn lại ba chi đội mạnh mẽ kia, thấy họ cũng bắt đầu có ý định hạnh động, thì nhanh chóng ra lệnh xuất phát, cấp tốc phóng lên trước, nháy mắt đã đến trước khu rừng. Nhìn vào trong âm u

quỷ dị chẳng thấy gì khác, rừng sâu như một con ác ma há mồm to tướng khiến cho hắn cũng tim đập thình thịch.

Mục Trần hít sâu một hơi, rồi nhẹ nhàng lướt vào trong rừng. Ngay phía sau, Lạc Li và những người kia bám sát.

Hắc ám bao phủ lấy Mục Trần, ngay lập tức hắn dừng lại, mọi động tĩnh phía sau, ngay cả tiếng gió cũng hoàn toàn biến mất. Mọi thứ trên trời dưới đất đều trở nên tĩnh mịch khiến hắn cực kỳ lo lắng, nhưng ngay khi thấy Lạc Li và mọi người vẫn còn theo sát sau lưng, hắn thở phào nhẹ nhõm.

- Xem ra bức màn đen này khiến cho âm thanh không thể truyền ra ngoài, cũng như tiếng động bên ngoài cũng không thể vào trong này được.

Lâm Châu lên tiếng.

Mục Trần gật gù, ánh mắt đảo quanh quan sát. Trong rừng cây to, tán lá xum xuê rậm rạp che kín bầu trời, khiến cho cả cây, đất đai và hầu hết mọi thứ đều mang lấy màu đen ám trầm không chút ánh sáng.

Nhóm mười người hội tụ lại, Mục Trần chầm chậm bước vào trong rừng, linh lực tản ra quanh người, chỉ cần gió thổi cỏ lay sẽ ngay lập tức dẫn đến công kích cuồng bạo của họ.

Đi một đoạn, Mục Trần ngạc nhiên không gặp phải trở ngại hay tập kích nào cả. Đại thụ rậm rạp, quỷ dị tối tăm khiến hắn cảm thấy dường như nơi này không có một chút sự sống.

- Khoan đã!

Mục Trần chợt khựng lại, tròn mắt nhìn phía trước. Nơi đó có đến mười mấy bộ hài cốt trắng tươi nằm la liệt trên đất.

- Hử? Xem ra trước kia cũng có người tiến vào nơi này rồi!

Từ Hoang kinh ngạc thốt lên.

- Không phải trước kia... đống xương đó hẳn là một vài đội ngũ khi nãy mới tiến vào đây.

Lạc Li nhẹ giọng nói.

- Cái gì?

Từ Hoang kinh hãi biến sắc. Chỉ mới tiến vào có một lát, cho dù bị giết cũng không thể nào chỉ còn lại xương trắng như thế. Máu thịt của bọn họ đi đâu mất rồi?

Mục Trần nghiêm mặt nhìn ngó xung quanh:

- Cẩn thận một chút, khu rừng này rất quái đản!

Đi thẳng đến đây cả đám không gặp phải công kích nào cả, thậm chí cái bóng một con linh thú cũng không thấy, cảm giác lại cho biết khu rừng này là một khu rừng chết, mọi sinh vật động đậy không thể tồn tại trong vùng tối tăm này. Thế nhưng đống xương trước mặt kia cho hắn biết nơi đây có thứ khác rất đáng sợ...

Mười người lặng yên dựa vào nhau, không ai nhận ra được một rung động khẽ khàng của mặt đất dưới chân.

"Rào!"

Lá cây thình lình bị cuốn lên, những cái gì đó màu đen rất dài như sợi dây nháy mắt quấn lấy lưng áo Từ Hoang, Lâm Châu, nhấc bổng cả hai lên không trung.

Biến cố thình lình khiến mọi người cả kinh, Mục Trần nhanh mắt nhìn lại, những sợi dây màu đen kia không ngờ chính là rễ cây, mơ hồ có một ít máu rơi vào những nhánh rễ đó, nhanh chóng bị rễ cây hút vào.

Từ Hoang, Lâm Châu kinh hãi biến sắc, nhưng cả hai cũng là cao thủ, thoáng bối rối qua đi, vũ khí sắc bén tuốt ra, kình lực mạnh mẽ phá núi lấp bể chém vào những nhánh cây quấn lấy bọn họ.

Thế nhưng công kích cắt trời rạch đất khi chạm vào nhánh cây chỉ khiến nó mang theo một vết máu nhỏ, lực phòng ngự của nhánh cây cực kỳ cường đại.

"Xoẹt xoẹt xoẹt!"

Thình lình những chiếc gai cực nhọn dài cả nửa trượng từ một nhành cây khác bắn ra, cực kỳ hung ác hướng thẳng tới cổ họng hai người đang bị treo ngược.

Từ Hoang và Lâm Châu cực kỳ kinh hoảng.

"Bụp bụp bụp!"

Nhưng ngay trước khi những gai nhọn đó có thể chạm đến hai người, kiếm quang sắc bén lóe lên, toàn bộ những chiếc gai đang bay trong không trung bị cắt vỡ nát, thậm chí cả những nhánh cây đang quấn lấy hai người cũng bị chặt đứt. Từ Hoang và Lâm Châu rơi xuống đất, lăn quay hai vòng lập tức đứng dậy, thủ thế căng thẳng.

- Đa tạ!

Cả hai mặt mày tái mét lên tiếng cảm tạ Lạc Li, trong lòng còn chưa hết run.

Lạc Li chỉ khẽ gật, tay nắm chặt trường kiếm. Những nhánh rễ cây kia có lực phòng ngự rất chắc chắn, nhưng dưới sự sắc bén của Lạc Thần Kiếm vẫn không khác sợi chỉ là bao. Dù vậy chúng nó lại ẩn trong lớp lá cây tối đen trong khung cảnh âm u này, cực kỳ phiền toái và khó lòng phòng vệ.

Mục Trần đảo mắt quan sát chung quanh, rồi chợt tập trung nhìn vào một cây cổ thụ đen thui. Lát sau hắn trừng mắt quát lên:

- Cẩn thận, cái cây kia rất nguy hiểm!

"Soạt soạt!"

Hắn vừa quát lên, mặt đất xung quanh đại thụ kia bất ngờ chuyển động, rất nhiều những cái rễ cây ào ào xông lên, nhắm hướng bọn họ điên cuồng công kích.

Mọi người sợ hãi, linh lực trong cơ thể bùng nổ, binh khí tuốt ra, công kích sắc bén mạnh mẽ liên tiếp nghênh đón những sợi rễ cây quấn tới.

Mục Trần múa Phệ Long Ma Thương, thương ảnh nối nhau đâm tới phía trước, bất kỳ một cái rễ nào tiến vào phạm vi công kích đều bị đâm thủng lỗ chỗ. Trong mười người thì Lạc Li ra tay nhẹ nhàng nhất, độ sắc bén mạnh mẽ của Lạc Thần Kiếm không cần phải bàn cãi, kiếm quang lướt qua tới đâu, rễ cây rơi rụng tới đó, những giọt dung dịch màu đen rơi xuống, mặt đất bốc khói xèo xèo, để lại những cái lỗ tròn nhỏ như bị acid ăn mòn, mùi huyết tinh nồng nặc.

Mười người quây quanh thành một vòng tròn, công kích mạnh mẽ chống đỡ vô số rễ cây đánh lén. Mặt đất xung quanh họ rơi đầy những khúc rễ tan nát đứt gãy.

Thế nhưng công kích của rễ cây vẫn không có dấu hiệu ngừng lại, cuồn cuộn bất tuyệt khiến mọi người cực kỳ sợ hãi.

- Cứ tiếp tục thế này chúng ta sẽ bỏ xác ở đây mất!

Triệu Thanh Sam hốt hoảng la lên, hắn không có thần khí sắc bén như Lạc Thần Kiếm, khó khăn tốn sức lắm mới chặt đứt được rễ cây. Cứ như vậy thì thể lực linh lực sẽ nhanh chóng chịu không nổi, đến lúc đó kết cục cũng sẽ không khác những bộ xương trắng đang nằm kia.

- Xông qua đi!

Mục Trần quyết định thật nhanh, hắn và Lạc Li dẫn đầu lao ra, ma thương thần kiếm múa lên mạnh mẽ phá vỡ phòng tuyến công kích, mở đường máu hỗ trợ mọi người xuyên qua. Tất cả những người còn lại đều bám sát theo sau không rời nửa bước.

Rễ cây dày đặc như xúc tua bạch tuộc uốn éo đáng sợ.

"Phùng phùng!"

Thình lình những hắc ma thụ xung quanh lắc lư rung chuyển, phun ra những làn sương đen ập vào đám người đang có ý đồ thoát khỏi vòng vây của chúng.

- Cẩn thận!

Lạc Li là người đầu tiên phát hiện ra những làn sương nguy hiểm kia, kiếm khí quét ngang, xuyên qua màn sương, nhưng không thể tiêu diệt nó.

Mục Trần tung chưởng, linh lực hùng hậu mang theo phong áp đẩy lùi màn sương đen được một lát, nhưng chúng lại nhanh chóng kéo trở lại.

"Aaa!"

Thình lình một tiếng la thảm từ phía sau, mọi người quay mặt nhìn lại, một đội viên Hoang linh viện sơ ý để làn sương kia chạm phải bàn tay, cả cánh tay nhanh chóng khô quắt lại, máu thịt như bị một lực vô hình ăn nuốt mất, để lại từng khúc xương trắng hếu.

Lâm Châu vung đao chém xuống, cánh tay gã đội viên lập tức rời ra, rồi nhanh chóng kéo kẻ xui xẻo kia vào giữa mọi người.

Cánh tay bị chặt đứt rơi xuống đất, nhanh chóng hóa thành xương trắng, toàn bộ máu thịt biến mất không thấy.

- Chết tiệt, đây là sương độc! Độc rất bá đạo, xuyên thủng cả linh lực, không được chạm vào nó!

Lâm Châu kinh hãi la lên

- Chúng ta đang bị đám khói độc đó bao vây!

Mộ Phong Dương mếu máo đau khổ, cả đám đã hoàn toàn dừng bước, trước sau trái phải đều là sương độc, mọi người đã tiến vào tử lộ, tiến không xong, lui không được.

Mục Trần âm trầm trước cục diện khó gỡ này. Xông vào di tích viễn cổ thật hung hiểm khó lường, chỉ một chút vô ý đã lọt vào bẫy của đám ma thụ, e rằng phải trở thành phân bón cho chúng nó mất thôi.

- Làm sao đây?

Lạc Li cũng nhíu mày, lộ rõ hoảng hốt. Ngay cả nàng lúc này cũng không có giải pháp nào cả.

Mục Trần mắt lóe sáng, nhìn khói độc tầng tầng ập tới. Hắn nghĩ gì đó, chợt tay phải đưa ra, bốn ngón gập lại, ngón giữa chỉ thẳng vào làn khói độc.

Lạc Li giật bắn người, gương mặt xinh đẹp trắng bệch. Tác dụng của khói độc nàng đã tận mắt chứng kiến, kinh hoảng định dùng kiếm chặt tay cứu hắn. Thế nhưng ngay lúc đó kỳ biến xảy ra, mọi người kinh ngạc nhìn thấy từng luồng khói độc hung mãnh dao động dập dờn, rồi tất cả bị hút hết vào ngón tay của Mục Trần.

- Ngươi không sao chứ?

Lạc Li vội chụp lấy bàn tay Mục Trần, lo lắng mà ngạc nhiên.

Mục Trần cười, lắc đầu. Nhìn lại làn khói độc bá đạo, bất giác nhếch môi cười gằn, không còn vẻ kiêng kị sợ hãi nữa, mà giống như nhặt được kỳ bảo.

Khói độc cực kỳ lợi hại, cái đồ chơi này, thật là vừa vặn hợp với Độc Chỉ đã khô kiệt của hắn sau khi ác chiến với Ma Hình Thiên, một nguồn độc khí sung mãn để bổ sung thêm cho hắn thủ đoạn chiến đấu khó lường.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 470: Bổ Sung Độc Chỉ

Cuồn cuộn sương độc tràn ngập tứ phía, độc bá đạo tuyệt luân cấp tốc ăn mòn da thịt máu huyết, chỉ cần bị nó chạm phải, thì như đỉa đói lan đến khi cơ thể chỉ còn xương trắng mới thôi.

Từ Hoang, Lâm Châu mặt mày nghiêm trọng, tay siết chặt binh khí, mồ hôi túa ra lạnh toát.

Trái với vẻ kinh hoảng của họ, Mục Trần nhìn chằm chằm vào sương độc tứ phía, nhoẻn miệng cười, khẽ phất tay:

- Các ngươi đứng yên tại chỗ đừng manh động.

Hắn tiến lên, đi thẳng vào làn sương động.

Lạc Li tim đập thình thịch dõi theo mỗi bước chân Mục Trần, lòng nơm nớp lo sợ, nhưng nàng không ngăn cản hắn, vì đã phần nào tin cậy thứ độc kia sẽ không hại được hắn.

Mấy người còn lại kinh ngạc nhìn theo, chẳng hiểu Mục Trần định làm gì.

Mục Trần chậm rãi vươn ngón giữa tay phải ra, đột nhiên nó hóa thành màu đen, một mùi hương kỳ lạ thoang thoảng. Ngón tay của hắn sau khi được Bắc Minh Long Côn phong ấn, lại được Hắc Thần Lôi Độc tạm trú trong đó cải tạo rèn luyện, đã mang lấy tính kháng độc cực kỳ hiệu quả.

Độc chỉ này chính là sát chiêu bí ẩn nhất của hắn, ngày đó ác chiến với Ma Hình Thiên cũng nhờ nó mà có thể hủy diệt thân thể cường địch,

bắt giữ Thần Phách kẻ kia, rồi một tay bóp nát.

Độc chỉ lợi hại nhưng vẫn có khiếm khuyết, độc lực ẩn chứa trong đó không tự sinh ra, Mục Trần cũng không cách nào tạo thành độc tính cho nó được. Hắn chỉ có thể hút lấy độc lực ở môi trường bên ngoài bổ sung cho độc chỉ. Nhưng thế giới độc tố vô vàn muôn vẻ, hắn cũng không thành thạo dùng độc, biết đi đâu tìm được loại độc bá đạo như Hắc Thần Lôi Độc. Do vậy sau khi dùng hết để giết chết Ma Hình Thiên, Mục Trần xem như mất đi sát chiêu bí ẩn nhất, hắn cũng vô cùng tiếc rẻ một thủ đoạn có lực sát thương cường đại mà bất ngờ này, chiến lực cũng giảm đi nhiều.

Thế nhưng may mắn, sự nuối tiếc đó bây giờ không còn nữa...

Làn sương độc đen nhẻm kia có lẽ không bá đạo hung hãn như Hắc Thần Lôi Độc, nhưng lại có tính ăn mòn cực mạnh, thậm chí cả linh lực cũng bị nó ăn mòn đi mất. Có thứ độc này để vận dụng, thì những giây phút sinh tử có thể xoay chuyển cục diện, bất ngờ diệt sát kẻ địch.

"Vù"

Một lực hút mạnh mẽ từ độc chỉ bùng lên, khiến cho sương độc xung quanh cuồn cuộn lên, rồi cấp tốc chui vào ngón tay của Mục Trần.

Mọi người há hốc mồm nhìn theo hành động của hắn.

Ngón tay của Mục Trần lượn lờ hắc ám, như một cái động không đáy tham lam nuốt hết tất cả sương độc đổ vào, lát sau dáng vẻ của nó lại như một thứ chất lỏng đen đúa và nguy hiểm.

Vài phút sau, sương độc xung quanh trở nên loãng đi nhiều, đến nỗi không còn thấy rõ nữa.

Sau khi hút sạch sương độc, Mục Trần khoái chí cười lớn. Không ngờ làn sương độc không cách nào đối phó kia ngẫu nhiên lại trở thành một thứ vũ khí lợi hại cho hắn.

Ngón tay Mục Trần nhanh chóng nhạt màu, rồi trở lại với màu da bình thường quen thuộc như các ngón khác. Độc lực đã hoàn toàn bị phong ấn của Bắc Minh Long Côn trấn áp tồn trữ trong ngón tay.

Mục Trần xoay lại, nhìn thấy mọi người há to mồm không ngậm lại được, hắn cười nói:

- Đi nào, sương độc kia không cản chúng ta được nữa!

- Ngươi... ngươi làm thế nào vậy?

Lâm Châu lắp bắp hỏi. Mục Trần khiến hắn đoán không ra, càng lúc càng khiến hắn thấy tên Mục đội trưởng của Bắc Thương linh viện này thủ đoạn quỷ dị khó lường.

- Vài thứ tài lẻ thôi!

Mục Trần cười cười, chẳng giải thích nhiều.

- Đi thôi, rời khỏi chỗ này trước.

Mục Trần vung tay lên, thoáng nhìn lại những ma thụ xung quanh. Sau khi sương độc bị hấp thu hết, những ma thụ kia lại trở nên im lặng bình thường, không hề nhúc nhích. Thế nhưng hắn biết, khi có con mồi nào đó đặt chân vào đây lần nữa, nó sẽ lại dọa cho bọn người xui xẻo đó sợ vỡ mật, rồi trở thành những bộ xương trắng bồi bổ cho chúng nó.

Lắc đầu tập trung lại, bản thân cũng không đủ năng lực nhổ hết gốc rễ của đám ma thụ kia. Hiện tại có lẽ ma thụ nhận thấy thủ đoạn đáng sợ nhất của nó đã vô dụng, mới buông tha không truy sát. Nếu hắn còn ngoan cố điên cuồng trả đũa, thì chẳng biết đám ma thụ kia sẽ còn bạo động đến đâu, còn thủ đoạn gì chưa dùng tới, lúc đó cũng không biết hắn và những người này còn có thể ra khỏi khu rừng hắc ám nguy hiểm trùng trùng này hay không. Muốn tầm bảo, thật sự phải chuẩn bị tinh thần có thể trả giá bất cứ lúc nào.

Phóng người nhẹ nhàng lướt đi, hắn nhanh chóng định hướng vào trung tâm khu rừng. Chín người nhanh chóng theo sau không chần chừ.

Những nơi khác, vô số các đội ngũ xông vào rừng rậm cũng bị ma thụ tập kích, tử vong vô số, rất nhiều chi đội toàn quân diệt vong, trở thành những nắm xương trắng vĩnh viễn ở lại trong khu rừng tăm tối.

Chỉ có vài đội ngũ thực lực cường hãn may mắn đột phá trùng vây, nhưng hầu hết đều trả giá không nhỏ.

Ngay cả ba đại linh viện hàng đầu là Thánh linh viện, Vạn Hoàng linh viện, Võ linh viện cũng rất thê thảm, tuy không trả giá nhân mạng, cũng không có thủ đoạn bá đạo hút hết độc khí như Mục Trần, nhưng họ lại có một số linh cụ đặc biệt phòng độc, mặt xanh mày lét xám ngoét vượt qua được ải khó đầu tiên.

Vượt khỏi cạm bẫy ma thụ, tất cả những người thoát nạn càng nhanh chóng tăng tốc hướng về trung tâm khu rừng. Chỉ vòng ngoài thôi mà phòng ngự đã lợi hại như thế, ắt hẳn kỳ trân dị bảo nơi này phải vô cùng giá trị, có tổn thất cũng rất đáng giá.

Trong lúc đó, vài bóng đen như ma mị xuyên qua u ám của khu rừng.

"Soạt soạt!"

Khi họ vừa đặt chân vào một khu vực kia, tiếng lá khô vang lên, rất nhiều rễ cây vươn ra, gai nhọn hoắt bắn tới, mang theo chất lỏng màu đen vương vãi ẩn chứa kịch độc.

Ma thụ bao vây công kích, hoàn toàn cắt đứt mọi ngã lui của họ.

Nhưng hiểm cảnh là thế lại không khiến cho mấy bóng đen này kinh hoàng hay sợ hãi. Gã đi đầu khẽ cười nhạt, vươn tay ra. Bàn tay khô héo như củi mục, linh lực xanh biếc từ đầu ngón tay bắn lên, vẽ thành những ký hiệu khó hiểu.

Ký hiệu xanh biếc bắn ra, nhẹ nhàng chạm vào rễ cây.

Không một tiếng nổ, không một tiếng va chạm nào vang lên, ký hiệu xanh biếc xuyên qua tầng tầng rễ cây, khiến chúng run lên, rồi tăng tốc vươn tới, uốn lượn như rắn, vây quanh như bảo vệ cho những bóng đen kia. Ma thụ đáng sợ hoàn toàn đã bị họ khống chế!

Bản lĩnh đó còn lợi hại hơn cả Mục Trần.

"Roạt roạt!"

Những gốc ma thụ điên cuồng tấn công lẫn nhau, những chất dịch đen đúa văng ra, đốt cháy cả khu vực, rễ cây xuyên qua đại thụ.

Những bóng đen kia đứng khoanh tay mỉm cười quan sát diễn biến. Một lát lâu sau chỉ còn lại một gốc ma thụ duy nhất, bọn họ vung tay lên, hào quang xanh biếc từ thân cây sáng rực, rồi ma thụ nổ uỳnh đổ xuống. Những chất lỏng màu đen văng ra tứ tung.

Đối với lượng chất lỏng kịch độc đó, những người kia cũng có vẻ kiêng dè, nhanh chóng tránh đi không để nó dính vào người.

- Độc Ma Thụ sinh trưởng ở đây thật tươi tốt, đáng tiếc chúng ta không có nhiều thời gian, gom góp chừng này độc tố đem bán cũng được cả một gia tài đó.

Một kẻ trong bọn tiếc rẻ nhìn hắc độc tan vào trong đất.

- Quên đi, mục tiêu của chúng ta là tấm Thần Mộc Bia, tìm được nó thì có thể tìm được lối vào dẫn đến di tích Mộc Thần Điện chân chính, đó mới là chiến công lớn cần thiết cho Mộc linh tộc chúng ta.

Gã đầu lĩnh cười nói.

- Nhưng lần này có vài đội ngũ thực lực rất mạnh, đặc biệt là bọn tứ đại linh viện kia, rất khó đối phó.

Một gã lên tiếng.

Gã đầu lĩnh cười nhạt:

- Ở địa phương như thế này chính là thiên hạ của chúng ta, bất kể kẻ nào ngăn cản chúng ta đoạt Thần Mộc Bia, hậu quả chỉ có một....

Đôi mắt hắn lóe lên một màu xanh biếc quỷ dị và đáng sợ, sát khí ngùn ngụt.

- Trở thành thức ăn cho cây cối trong vùng đất này!

Những kẻ khác cười theo lành lạnh, âm thanh như ma quỷ gọi hồn.

- Đi!

Gã đầu lĩnh phóng người lao đi, những bóng đen kia lập tức theo sát, tất cả nhanh chóng biến mất trong bức màn hắc ám của khu rừng đáng sợ, để lại cảnh tượng quỷ dị của những gốc ma thụ tàn sát lẫn nhau...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 471: Giải Cứu

Trong rừng rậm hắc ám, nhóm người Mục Trần nhanh chóng lướt đi trên mặt đất. Suốt hành trình họ đã chạm trán những đám ma thụ đến mười mấy lần, nhưng đã có kinh nghiệm và phòng bị kỹ càng, lại có tuyệt kỹ "hút độc" của Mục Trần, những ma thụ đáng sợ kia lại chẳng còn uy hiếp gì với đoàn người.

Do vậy đoạn đường vừa rồi họ cũng di chuyển dễ dàng hơn nhiều.

- Có vẻ chúng ta sắp rời khỏi rừng rậm.

Đột nhiên Lạc Li nhướng mày nhìn phía trước, có vài tia nắng lưa thưa lọt qua kẽ lá.

Mấy người đi sau nghe mà mừng rơn trong bụng. Ở trong cánh rừng u ám tối thui này lúc nào cũng phải canh chừng nguy cơ tứ phía, không khí căng thẳng cực độ mỗi giây, chỉ cần lơ là một xíu thôi là tự dưng đất đai chuyển động, gai độc bắn tới tấp.

Mục Trần lại ra vẻ tiếc nuối. Hắn hấp thu được một lượng lớn độc lực, khiến độc chỉ của hắn cuồng bạo hơn xưa. Nhưng mục tiêu chính vẫn là tầm bảo trong di tích, có tiếc thì cũng không ngu mà dành thời gian đi hấp thu khói độc.

- Hừm?

Đột nhiên thần sắc khẽ biến, hắn nhìn sang phía bên phải, dường như cảm nhận được dao động linh lực bùng nổ rất mạnh, có lẽ là đội ngũ nào đó gặp phiền phức.

Lạc Li cũng phát hiện ra, liếc nhìn Mục Trần.

- Kệ đi, đừng quan tâm.

Mục Trần trầm tư rồi lắc đầu. Trong đại tái linh viện, gần như chỉ có cùng một linh viện mới là minh hữu, còn loại liên kết tạm thời với chi đội Hoang linh viện này cũng không vững bền cho lắm, hơi đâu mà rước thêm phiền toái đi giúp kẻ khác nữa.

Mọi người đều tán thành.

"Đùng!"

Thình lình một dao động linh lực khác lại bùng nổ, khiến cho hắn khựng người lại, trừng mắt lẩm bẩm:

- Là tên Hạ Hầu kia? Họ ra tay với đội ngũ khác?

- Dao động linh lực lúc nãy cũng rất cường đại, có thể là Đường Mị Nhi hoặc Chu Viên. Hạ Hầu lại xuống tay với những người đó?

Lạc Li cũng góp lời

Mục Trần nhíu mày. Tuy hai chi đội của Đường Mị Nhi và Chu Viên yếu hơn Hạ Hầu một chút, nhưng không phải kẻ dễ bắt nạt. Nếu khai chiến chính diện, dù Hạ Hầu có nuốt trọn được cũng trả giá không ít. Lúc này tiêu hao sức mạnh thật không sáng suốt, trừ phi bọn họ nắm chắc khả năng có thể chiến thắng dễ dàng.

- Mau qua đó xem đi?

Lạc Li nhìn Mục Trần, lên tiếng đề nghị.

Mục Trần mắt lóe sáng, gật đầu:

- Bọn Hạ Hầu sớm muộn cũng sẽ ra tay với chúng ta, chung kẻ địch thì là bạn, huống hồ chúng ta và Vạn Hoàng linh viện, Võ linh viện lúc

này cũng không phải là địch, giúp bọn họ một tay, bán cho cái ân tình cũng không tệ.

Còn nữa, nếu Đường Mị Nhi thật sự có quan hệ với Đường Thiên Nhi, thì hắn cũng không thể khoanh tay đứng nhìn. Cái suy nghĩ đó cũng chỉ luẩn quẩn trong đầu, Mục Trần cũng chưa đủ can đảm nói ra.

Mục Trần khẽ liếc Lạc Li, nàng mỉm cười nhìn lại hắn, ra vẻ chẳng có gì đáng nghi gật đầu:

- Vậy thì mau đi thôi!

Bộ dáng của nàng càng làm cho Mục Trần chột dạ, cả hai lắc mình vòng qua cánh rừng, hướng tới khu vực truyền ra dao động kia.

...

Khoảng rừng thưa hơi tối, linh lực cuồng bạo bùng nổ dữ dội, thậm chí những gốc ma thụ to lớn quanh đó cũng bị chấn lắc lư không ngừng, thân cây đầy những vết nứt.

"Bùm!"

Hai bóng người như chớp lướt qua nhau, chưởng kình đối kháng, kình lực lan ra khiến cho mặt đất nổ vụn, nứt nẻ.

Một người run lên, còn người kia lại thê thảm văng ra, ngã xuống đất, hộc máu.

- Đội trưởng!

Bốn tiếng la thanh thúy thất thanh, bốn cô gái nhanh chóng lướt tới đỡ người đội trưởng xinh đẹp của họ.

- Hô hô, Đường đội trưởng, xem ra bọn ta thật là may mắn, vốn dĩ cũng chưa hề nghĩ rằng phải trở mặt với các ngươi, ai mà ngờ chính các ngươi lại cho ta cơ hội tốt như thế.

Đằng xa kia, gã nam tử cười lớn khoái trá, đúng là đội trưởng chi đội Thánh linh viện, Hạ Hầu.

Bốn gã đội viên cũng nhanh chóng lướt tới, hình thành thế bao vây toàn bộ chi đội Vạn Hoàng linh viện.

Đường Mị Nhi chùi đi vết máu, gương mặt xinh đẹp thường ngày vui vẻ lúc này đầy lạnh lùng:

- Hạ Hầu, ngươi thật chó má, lợi dụng cắn lén thật là hay mà.

- May mắn thôi!

Hạ Hầu chẳng quan tâm lắm lời Đường Mị Nhi rủa sả, cười nhạt. Năm cô gái trước mặt hắn đều mang một tia hắc khí trong mắt, chính là dấu hiệu độc tố xâm nhập cơ thể.

Nếu tình hình bình thường, Hạ Hầu tự nhiên không gây chuyện với Đường Mị Nhi, nào ngờ bỗng dưng đến nơi này vừa lúc phát hiện Đường Mị Nhi trúng độc, thực lực đại giảm. Hắn cũng không rõ vì sao các nàng đã đến được đây còn bị trúng độc, nơi này đúng là nguy hiểm, nhưng lẽ ra không thể bức các nàng đến mức như vậy được. Dù vậy, nghi hoặc thì hắn cũng không hỏi, cơ hội tốt đưa tới miệng như vậy, Hạ Hầu không dễ gì buông tha.

Bên ngoài khu rừng khi trước, Hạ Hầu cũng vì nghi ngại Đường Mị Nhi sẽ liên kết Mục Trần, Chu Viên đối phó chi đội của hắn nên mới nhẫn nhịn. Nhưng lúc này chi đội của Đường Mị Nhi vừa chỉ có một mình lại còn suy giảm thực lực, cơ hội ngàn năm có một.

- Đường đội trưởng, nộp Viện Bài cho chúng ta mau đi.

Hạ Hầu mỉm cười, xòe tay:

- Tuy ta đánh con gái cũng không hay lắm, nhưng có lẽ các ngươi cũng hiểu được tình hình phải không?

Đường Mị Nhi trừng mắt cay đắng, oán hận. Nhưng nàng cũng là người quyết đoán, biết rõ trạng thái hiện tại khiến bản thân không thể nào chống cự lại đối thủ, càng cố gắng dây dưa thì độc khí sẽ càng dễ phát tác, hậu quả càng nghiêm trọng.

- Được lắm, Hạ Hầu! Ngươi nhớ kỹ cho ta, chuyện hôm nay về sau ta sẽ tính sổ đầy đủ!

Đường Mị Nhi nắm tay lại, ánh sáng lóe lên, Viện Bài cầm nơi tay, rồi ném mạnh qua phía Hạ Hầu.

Hạ Hầu mỉm cười vươn tay ra định chụp lấy Viện Bài đang bay tới, thình lình một lực hút cực mạnh nổi lên, "vù" một tiếng Viện Bài xẹt qua đầu hắn bay nhanh ra sau.

Hạ Hầu biến sắc, trừng mắt quay đầu lại:

- Kẻ nào?

- Ha ha, không ngờ tiện đường đi ngang lại nhặt được tấm Viện Bài nhiều điểm đến thế này đây.

Rừng rậm u ám vang lên tiếng cười sang sảng, rồi mười người xuất hiện đặt chân lên đất rừng đầy lá, chính là Mục Trần. Lúc này tấm Viện Bài kia đã nằm gọn trong tay hắn, liếc nhìn con số hơn 2000 điểm, hắn bất giác chép miệng.

- Mục Trần?

Hạ Hầu vừa thấy hắn, sắc mặt liền lạnh đi. Còn nhóm người Đường Mị Nhi tròn mắt sáng lên, vừa mừng vừa sợ.

- Trả lại Viện Bài cho ta!

Hạ Hầu lạnh lùng vươn tay, gằn giọng đòi lại.

Mục Trần mỉm cười, không nói nhiều. Ánh sáng lóe lên, thanh hắc thương lại nắm trong tay. Phía sau hắn, Lạc Li tuốt kiếm, đám người còn lại cũng bùng phát linh lực, sẵn sàng ra tay.

- Hạ đội trưởng nếu muốn luận bàn ở đây, thì chúng ta rất sẵn sàng đón tiếp.

Mục Trần cười nói.

- Các ngươi muốn chết!

Bốn gã đội viên Thánh linh viện nổi giận quát lên.

Mục Trần chẳng thèm ngó ngàng gì đến mấy kẻ đó, chỉ chăm chăm chú ý Hạ Hầu. Gã nắm tay lại, sát khí ngưng tụ, thế nhưng hắn trầm tư hồi lâu, lại hít một hơi rồi gầm gừ:

- Được lắm, Mục đội trưởng thật là quyết đoán, Viện Bài này ta giao cho ngươi vậy, nhưng ngươi cứ tin đi, lần tới ta sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời, bắt ngươi ói ra toàn bộ điểm số.

Trong lòng rất muốn một tát đập chết Mục Trần trước mặt, thế nhưng tính toán vẫn thấy chưa phải là thời cơ tốt nhất để ra tay. Trước hết vẫn cần bảo lưu lực lượng tìm bảo khố, đến lúc đó nhất định sẽ có đại chiến.

- Hân hạnh đón chờ!

Mục Trần cười gật đầu.

- Đi!

Hạ Hầu nóng mắt, vung tay lên dẫn bốn gã kia mang tức tối đi mất.

Đối thủ bỏ đi, đoàn người thở phào nhẹ nhõm. Mục Trần tay cầm Viện Bài, mắt nhìn lại các cô gái xinh đẹp đằng xa.

Đường Mị Nhi đang nheo mắt nhìn theo bóng dáng kẻ địch vừa khuất, rồi cũng quay lại nhìn hắn mỉm cười:

- Đa tạ! Điểm trong Viện Bài kia các ngươi cứ lấy một nửa đi, xem như chúng ta tạ lễ.

Mục Trần ngắm nghía Viện Bài, rồi lắc đầu ném trả lại trong tay Đường Mị Nhi.

- Nếu ta cần, thì sẽ đợi lúc các ngươi phục hồi thực lực rồi động thủ.

Mục Trần mỉm cười giải thích.

Đường Mị Nhi sửng sốt, ánh mắt của bốn cô đội viên xinh đẹp nhìn hắn lóe lên vài điểm kỳ dị. Khí phách hiên ngang, tay cầm chiến thương, hùng dũng mà rộng lượng, thật rất hấp dẫn.

- Ha ha, vậy xem ra ta đã nợ các ngươi một ân tình.

Đường Mị Nhi thản nhiên cười, nhận lấy Viện Bài, ánh mắt trở lại kiều mỵ hấp dẫn:

- Quả thực cô bé nhà ta có con mắt rất tốt, thậm chí cả ta cũng thấy động tâm rồi đó.

Mục Trần nghe vậy nhất thời cứng người, cảm giác lành lạnh sau lưng. Bởi hắn nghe thấy người con gái xinh đẹp ngay sau lưng, dường như đang vân vê Lạc Thần Kiếm...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 472: Hợp Tác

Khụ. .

Mục Trần tằng hắng ho khan, chẳng dám tiếp tục cái chủ đề gái gú với cô nàng to gan lớn mật Đường Mị Nhi kia, vội chuyển vấn đề khác:

- Đường đội trưởng, các vị không sao chứ?

Đường Mị Nhi thở dài bất đắc dĩ:

- Trúng độc, thế nên mới bị Hạ Hầu lợi dụng thời cơ.

- Trúng độc?

Mục Trần ngẩn ra rồi nhíu mày. Ma thụ trong rừng rậm hắc ám này đúng là khó phòng, nhưng có lẽ cũng chưa đủ sức khiến cho Đường Mị Nhi phải gặp khốn cảnh này chứ?

- Chúng ta bị một đội bí ẩn đánh lén.

Đường Mị Nhi nghiến răng tức tối:

- Bọn kia giở thủ đoạn lạ lắm, có thể điều khiển được ma thụ vùng này, khiến bọn ta trở tay không kịp, tất cả đều trúng độc. Tuy cuối cùng cũng bức lui được bọn hắn, nhưng cũng tiêu hao quá lớn.

Mục Trần chấn kinh, Lạc Li cũng ngạc nhiên ra mặt. Lại có đội ngũ lợi hại như thế? Mà xem ra họ không phải chi đội nào của Ngũ Đại Viện. Đại tái linh viện tàng long ngọa hổ, xem ra không thể sơ ý được.

Ngũ Đại Viện xem như là năm linh viện có lực lượng mạnh nhất trong số tất cả các linh viện trên Đại Thiên thế giới, thế nhưng hiện tại có nhiều linh viện đã âm thầm câu kết với các chủng tộc cường đại, mời chào tuyển dụng những thiên tài dị tướng trong các chủng tộc đó vào làm đệ tử của linh viện, ban cho đãi ngộ đặc biệt và địa vị cao cấp, rồi cử đến tham gia đại tái linh viện. Những đội ngũ đến từ các chủng tộc đặc biệt đó rất mạnh, thậm chí có thể đủ sức chống cự với các chi đội Thánh linh viện.

Mục Trần đến cạnh các nàng, nhìn thấy ngay một tia hắc khí trong mắt. Mùi vị độc khí rất quen thuộc, chính là những làn sương độc mà họ gặp khi trước, độc tố có tính ăn mòn cả linh lực, chạm vào cơ thể sẽ nhanh chóng hủy da thịt, chỉ để lại xương trắng. Thế nhưng nhìn dáng vẻ của năm cô gái, có lẽ lượng độc trong người các nàng rất ít, nếu không thì khó mà còn sống đến bây giờ.

- Còn khỏe không?

Mục Trần hỏi.

- Không tốt lắm. Độc này thật ghê gớm, không ngừng ăn mòn linh lực, lúc nào chúng ta cũng phải dùng linh lực áp chế, bằng không khi nó bộc phát.

Đường Mị Nhi thở dài, nàng cũng rất đau đầu với loại độc âm tàn này, chính vì nó mà không thể có sức chiến đấu hoàn mỹ, hành trình tiếp theo thật chẳng biết làm thế nào đi tiếp.

Mục Trần trầm ngâm một hồi, lên tiếng:

- Ta thử xem có giúp giải độc được không?

Năm cô gái ngạc nhiên, các nàng biết rõ độc tính đáng sợ này, thuốc thang bình thường làm sao giải quyết được?

Mục Trần mỉm cười, vươn tay ra:

- Cũng không biết có hiệu quả không, nhưng thử xem chắc cũng không hại gì chứ?

Đường Mị Nhi cười khúc khích, đặt tay nàng vào lòng bàn tay Mục Trần, nụ cười đầy quyến rũ:

- Vậy đa tạ Mục đội trưởng. Nếu có thể giúp tỷ muội chúng ta giải độc, thì chúng ta sẽ rất "cảm kích" đó.

Mục Trần nghe cô nàng khiêu khích cũng giật mình, nhưng gương mặt vẫn tỏ ra không đổi, nắm lấy tay Đường Mị Nhi, đột nhiên ngón tay giữa hóa đen.

Đường Mị Nhi bị Mục Trần nắm tay, mới đầu vẫn cười cười, nhưng rồi hơi ấm từ bàn tay tỏa ra khiến nàng cũng tim đập thình thịch, gương mặt bất giác đỏ lựng, cực kỳ gợi cảm.

Mục Trần gõ nhẹ ngón tay, một lực hút toát ra, hắc khí đột nhiên hội tụ ngay giữa trán Đường Mị Nhi, rồi theo đường kinh mạch chạy vào lòng bàn tay, hóa thành một tia hắc ám chui ra rồi lao thẳng vào ngón tay Mục Trần.

- Ngươi?

Cảnh hút độc diễn ra ngay trước mắt, Đường Mị Nhi nhìn thấy liền hốt hoảng biến sắc, hai tay vội nắm chặt lấy bàn tay hắn:

- Cái tên đần nhà ngươi, sao lại hút độc khí qua cơ thể ngươi?

- Ơ....

Mục Trần lo lắng liếc trộm về phía Lạc Li, nhưng người ta vẫn khoanh tay trước ngực, dáng vẻ bình thản.

- Không sao đâu, cơ thể của ta có vài chỗ đặc biệt, độc kia không tổn hại được ta.

Mục Trần nhẹ nhàng giải thích.

Đường Mị Nhi còn chưa tin, săm soi một hồi, rồi ánh mắt trở nên dịu dàng nhìn Mục Trần.

- Các vị ai giải độc trước?

Mục Trần quay lại cười hỏi bốn cô gái kia.

- Ta!

Cả bốn bàn tay trắng bóc liền đưa tới, cả bốn người đều tự dưng đỏ mặt, nhưng tám con mắt vẫn tròn to nhìn chằm chằm vào Mục Trần, ánh mắt lung linh.

Giải độc vô cùng thuận lợi, chỉ có điều Mục Trần khiến cho tám thằng con trai phía xa nổi lên lòng ghen tị vô biên. Thật đã có người đẹp bên cạnh, lại còn diễm phúc nắm tay rờ rờ hết mỹ nhân này tới mỹ nữ khác, mà bọn họ lại còn sẵn lòng cho nắm mới chết chứ.

Sau đó hắn để cho các nàng điều tức, hồi phục linh lực.

Mục Trần thở phào, quay lại liền bắt gặp ánh mắt ghen tị trừng trừng của đám người kia.

- Xem ra ngươi đào hoa đấy nhỉ.

Lạc Li nhẹ nhàng vuốt ve Lạc Thần Kiếm, ánh mắt lưu ly liếc Mục Trần, mỉm cười.

Mục Trần cười khoái trá, ghé sát lại rạo rực hỏi nhỏ:

- Ghen hở?

Hắn rất thích vẻ mặt băng lãnh của Lạc Li vì hắn mà tỏ ra ghen tuông động lòng người như vậy.

Lạc Li cũng biết rõ tâm tư của hắn, trừng mắt làm lơ.

Mục Trần thừa thế vươn tay nắm lấy tay nàng, lắc đầu lẩm bẩm:

- Bà xã Lạc Li của ta tay vẫn mềm mại nhất.

Lạc Li hung hăng trừng mắt cái nữa, nhưng không rút tay ra.

Đường Mị Nhi sau khi đã được giải độc, các nàng nhanh chóng hồi phục, lát sau linh lực đã hùng hồn lại phần nào, dao động trở lại mạnh mẽ.

- Mục Trần, hợp tác một chút chứ?

Đường Mị Nhi mỉm cười, nhưng sâu trong ánh mắt mang theo hận ý nhàn nhạt.

- Hả?

Mục Trần ngẩn người.

- Chúng ta hợp tác, nếu trong di tích trung gặp bọn Hạ Hầu thì liên thủ dần bọn chúng một trận nên thân. Điểm của bọn chúng ta đây không cần, toàn bộ cho các ngươi. Còn cái chi đội đánh lén kia nữa, ta tin chắc bọn chúng cũng sẽ xuất hiện, chúng ta liên thủ thì có thể phòng bị thêm một chút. Ta nghĩ chặng đường tiếp theo, các ngươi cũng cần có một đội ngũ thực lực như chúng ta đi cùng chứ?

Mục Trần kinh ngạc ra mặt, không ngờ Đường Mị Nhi vì muốn trút giận lại sẵn sàng hợp tác với hắn, lại còn không quan tâm đến điểm số, không công xử lý đám người Hạ Hầu. Bọn họ là trợ lực rất lớn, nếu thật như gặp lại Hạ Hầu, thì hắn có thể không cần phải lo lắng gì nữa, toàn lực chiến một trận.

Nữ nhi thật không nên đắc tội, để các nàng căm hận rồi, thì giá nào cũng phải trả thù cho xem.

- Được!

Mục Trần trầm tư, nhưng cũng chẳng cần bàn bạc lại với mọi người, lập tức đáo ứng. Có đội ngũ như Đường Mị Nhi, thì lực chấn nhiếp đối với kẻ khác sẽ lớn hơn. Dù sao thì hai chi đội của hắn đều phải dựa hết vào bản thân hắn và Lạc Li, phải khai chiến với đội ngũ đẳng cấp như Hạ Hầu, mấy người kia chẳng thể nào trợ giúp gì được, đôi khi còn trở thành vướng bận nữa.

- Đường đội trưởng đáp lại chúng ta lễ vật quá lớn rồi.

Mục Trần cười nói.

- Có qua có lại thôi!

Đường Mị Nhi mỉm cười trong suốt:

- Nếu không chê thì gọi ta Mị Nhi tỷ đi!

- Được rồi, Mị Nhi tỷ, tiếp theo chúng ta sẽ liên kết vậy.

Có quan hệ tốt với đội ngũ như thế này vẫn là điềm hay, tuy rằng cuối cùng cũng có thể sẽ giao đấu với nhau, nhưng hiện tại vẫn có thể hợp tác được.

- Đã hồi phục rồi thì chúng ta cũng nên xuất phát, có lẽ sắp ra khỏi rừng rậm rồi.

Mục Trần nhẹ giọng nói.

- Được!

Mọi người đều tán thành, mấy tên con trai thì cực kỳ phấn khởi, đột nhiên hợp tác với một chi đội lợi hại vô cùng, lại còn là nữ nhi xinh đẹp, quả nhiên là diễm phúc.

- Đi!

Mục Trần nhún người dẫn đầu đi trước, mười bốn người lập tức theo sát sau lưng.

Thoáng nhìn phía trước, u ám dần bị thay thế bằng ánh sáng rạng rỡ. Khóe miệng Mục Trần nhếch lên cười quỷ dị, như một con thú đang bắt đầu đi săn mồi.

Thánh linh viện... đội ngũ thứ nhất của các ngươi, ta sẽ không khách khí mà nhận lấy đâu!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 473: Tiên Linh Thụ

Bóng đêm lùi lại sau lưng, những gốc ma thụ cũng bị bỏ lại cùng khoảng rừng u ám, nhóm người của Mục Trần nhanh như chớp lướt đi trên mặt đất. Ánh nắng ấm áp xuyên qua tàn lá lưa thưa bao phủ lấy bọn họ.

Ánh mặt trời khiến cho mọi người bất giác thả lỏng, chung quy vẫn thoải mái hơn bóng đêm với bao nguy hiểm rình rập. Nhưng họ cũng nhanh chóng tập trung lại, cảnh giác với môi trường xung quanh, ánh mắt ngạc nhiên nhìn phía trước.

Trung tâm khu rừng, một cột ánh sáng hướng thẳng trời cao, khoảng cách cả trăm dặm vẫn nhìn thấy rõ ràng.

Cẩn thận quan sát, họ phát hiện trong cột ánh sáng đó có một cái cây cực lớn, nhành cây khẽ lay động trong hào quang, sức sống mãnh liệt toát ra mang theo hương thơm kỳ dị phiêu đãng trong thiên địa, khiến cho linh lực trong người lưu chuyển nhanh hơn một chút.

Trên cây đại thụ rực rỡ treo lủng lẳng một vài quả xanh biếc, sinh lực tràn trề từ đó toát ra.

- Đó là...

Mục Trần nhíu mày nhìn lên.

- Chẳng lẽ là Tiên Linh Thụ?

Đường Mị Nhi kinh hô.

Tiên Linh Thụ, một kỳ bảo vô cùng hiếm có, thu nạp linh khí thiên địa vô cùng tận mà sinh ra. Quả cây Tiên Linh Thụ mang lại hiệu quả rèn luyện thân thể, tẩy tủy phạt cốt, thời viễn cổ có rất nhiều tông phái chủng tộc cường đại hao tổn tâm huyết nhân lực vật lực của tông tộc để gieo trồng loài cây này, dùng nó để bồi dưỡng đệ tử, khiến cho đệ tử con cháu của họ luôn có thực lực mạnh mẽ hơn những người bình thường khác rất nhiều.

Thời đại này Tiên Linh Thụ trở nên thưa thớt đi nhiều, chỉ còn một số thế lực truyền thừa viễn cổ và cực kỳ cường đại mới có được. Bằng chứng là giàu có danh tiếng như Ngũ Đại Viện cũng không một viện nào có được loài cây này. Bọn họ lần đầu tiên được nhìn thấy Tiên Linh Thụ sinh trưởng tốt tươi như thế, kết đầy tiên quả thì thực mừng rỡ vô cùng.

Mấy người Từ Hoang, Triệu Thanh Sam, Mộ Phong Dương đều đã tiến sát đến thời điểm mấu chốt độ kiếp thân thể nan. Nhưng vì nó quá nguy hiểm, có thể dẫn đến hình thần cụ diệt, mệnh nhỏ khó giữ, do vậy cả ba không dám dễ dàng hành động. Nếu có thể lấy được một quả kia, thì vấn đề đã trở nên thuận lợi hơn nhiều. Tiên quả không giúp họ chắc chắn vượt qua thân thể nan, nhưng cũng có thể tăng thêm tỷ lệ sống còn của họ, điều đó mới là quan trọng.

Mục Trần nhanh chóng tỉnh táo lại. Hắn từng nhận được thánh linh tẩy lễ, nên chẳng cần lo lắng như Từ Hoang, do đó cũng không khao khát đến hoa mắt như họ. Hắn tập trung nhìn lại Tiên Linh Thụ đang lại động trong hào quang, nhíu mày, mơ hồ cảm thấy cái gì đó không đúng cho lắm, nhưng không nói rõ được nó là cái gì.

"Ực!"

Mấy người kia nuốt nước bọt, thở gấp gáp, hai mắt đỏ lên, rồi bần thần bước tới.

- Khoan!

Mục Trần nhìn thấy ánh mắt đỏ bừng của mọi người thì chấn kinh, quát lớn. Tiếng quát mang theo linh lực hỗn loạn như sấm nổ bên tai khiến đám người hoảng hồn bịt tai lại.

Cả đám run rẩy chấn động, đầu óc xây xẩm, màu đỏ trong mắt tan đi, lờ đờ nhìn lại Mục Trần.

- Cẩn thận một chút, Tiên Linh Thụ này rất quái dị.

Mục Trần gằn giọng dặn dò. Mọi người giật mình, nhớ lại cảm giác bị thao túng vừa nãy cũng trở nên cẩn thận, mồ hôi toát ra, trở nên đề phòng với Tiên Linh Thụ kia.

- Cố gắng đừng ngửi nhiều cái mùi thơm đó.

Lạc Li đột nhiên cất tiếng:

- Mùi hương này tuy bề ngoài khiến cho linh lực vận chuyển nhanh hơn, cảm giác thư sướng nhưng nếu chìm đắm trong nó sẽ khiến thần trí hoảng loạn. Cây này có thể không phải là Tiên Linh Thụ...

Mọi người giật mình kình ngạc. Cái cây phía trước hoàn toàn giống với Tiên Linh Thụ trong các tư liệu cổ, chỉ có điểm khác là khiến thần trí hoảng loạn mà thôi.

"Véo! Véo!"

Đột nhiên có những tiếng gió vang lên phía sau, khá nhiều người từ trong mảng rừng tối thoát ra, chạy đến dừng lại trong khu vực xanh rợp bóng cây bên này.

Mấy chi đội vượt qua được khu rừng hắc ám đều có vẻ không đầy đủ, nhiều kẻ bề ngoài thê thảm, xem ra trả giá đã không nhỏ.

"Vù!"

Lại thêm mấy người nữa lướt tới, hạ xuống một chỗ kia. Nhìn thấy mấy dáng người quen thuộc đó, Mục Trần híp mắt lại, các cô gái bên cạnh thì nghiến răng trừng mắt, lạnh lùng khóa chặt mục tiêu. Những kẻ đó đúng là chi đội Thánh linh viện của Hạ Hầu.

Hạ Hầu vừa dừng lại cũng nhận ra ánh mắt bất hảo hướng tới họ, ngay khi thấy Mục Trần và Đường Mị Nhi đứng cùng một chỗ, gương mặt trở nên nghiêm trọng.

- Đội trưởng, Đường Mị Nhi quả nhiên liên thủ với Mục Trần, bọn họ có lẽ sắp ra tay tấn công chúng ta.

Một gã đội viên nhẹ giọng nói.

Hạ Hầu gật nhẹ. Hắn không ngại đội ngũ của Đường Mị Nhi hay Mục Trần, nhưng khi họ liên kết lại thì phiền phức không nhỏ. Lúc trước ra tay tấn công Đường Mị Nhi không ngờ lại khiến Mục Trần có lợi. Nhưng nếu họ nghĩ rằng chừng đó đã đủ để bật lại hắn, thì cũng ngây thơ quá.

- Đừng lo, đến lúc đó ta sẽ cho bọn chúng một bất ngờ.

Hạ Hầu nhếch mép cười, hơi quay đầu liếc nhìn lại rừng rậm, khẽ hỏi:

- Không biết chi đội Võ linh viện kia sao rồi....

"Véo!"

Lời còn chưa dứt, vài tiếng động mạnh vang lên, vài bóng người nhanh chóng lướt tới, nhất thời khiến nhiều kẻ kinh ngạc hô lên.

Mục Trần và Đường Mị Nhi cũng đưa mắt nhìn qua, biến sắc.

Những người vừa chạy ra khỏi khoảng rừng rậm kia cũng không phải ai xa lạ, chính là chi đội của Chu Viên. Nhưng lúc này đội ngũ chỉ còn lại bốn người, và bốn người đều có thương thế, Chu Viên sắc mặt tái đi, tay cầm thiết côn còn đang nhỏ máu. Xem ra họ đã gặp phiền toái lớn.

Có vẻ như vừa mới trải qua một hồi đại chiến thảm khốc.

Trong khu vực lúc này đã có khoảng gần trăm chi đội, ai nấy nhìn thấy bộ dáng Chu Viên đều kinh ngạc, không ngờ mạnh như Chu Viên lại thê thảm như vậy.

Vài ánh mắt lóe lên, mấy đội ngũ thực lực mạnh mẽ có sát khí nhàn nhạt. Bình thường mà nói, ánh mắt của họ sẽ phải kiêng dè không ít, nhưng hổ lạc đồng bằng, đội ngũ Võ linh viện đã thê thảm thế kia, đây chính là cơ hội tốt để kiếm một thu hoạch không nhỏ...

Chu Viên cũng đã nhận ra những ánh mắt bất hảo kia, hắn dừng lại, vung tay lên bảo đội viên lập tức nghỉ ngơi. Còn hắn vẫn thiết côn trong tay, sừng sững đứng đó, ánh mắt như hổ đói bị thương, khí thế điên cuồng hiếu sát khiến cho nhiều chi đội hơi chột dạ, không vội ra tay.

Hạ Hầu cười khẩy, nhưng hắn cũng không ra tay, chỉ liếc mắt nhìn lại trong rừng rậm u ám, rồi quay đi.

- Sao Chu Viên lại bị thương như thế? Kẻ nào đủ bản lĩnh?

Mục Trần sắc mặt ngưng trọng. Chi đội của Chu Viên thực lực cực mạnh, vậy mà cũng tổn thất nghiêm trọng như vậy, còn mất cả một đội viên.

- Chẳng lẽ là bọn Hạ Hầu?

Lạc Li nhíu mày.

- Hắn là không phải, bằng không Chu Viên lúc này chắc chắn sẽ liều mạng với hắn.

Đường Mị Nhi lắc đầu, nàng cũng có sơ giao, biết được tính tình Chu Viên. Nếu là Hạ Hầu ám hại, thì bây giờ dù có bỏ mạng Chu Viên cũng điên cuồng đánh tới.

- Vậy...

Mục Trần trừng mắt:

- Có thể... cũng là do bọn người thần bí đã đánh lén các ngươi?

Đường Mị Nhi ngẩn ra, chợt nói:

- Cũng không loại trừ khả năng này. Bọn người kia luôn nấp trong bóng tối, thủ đoạn quỷ dị, bức Chu Viên đến mức đó cũng không phải không thể. Nhưng bọn họ sao lại nhằm vào những đội ngũ mạnh mẽ như chúng ta?

- Có lẽ vì chúng ta là uy hiếp lớn nhất.

Mục Trần cau mày:

- Bây giờ càng phải đề phòng hơn nữa, những con độc xà ẩn nấp này không phải nhân vật đơn giản.

Ai nấy gật đầu. Hạ độc chi đội Đường Mị Nhi, tập sát đả thương chi đội Chu Viên, đội ngũ thần bí kia cũng phải khá mạnh.

Mục Trần nhìn lại phía trước, nơi đây đã là trung tâm khu rừng, cũng là nơi xuất phát cột ánh sáng kia, nhưng chỉ có mỗi gốc Tiên Linh Thụ kỳ quái kia. Còn di tích, chẳng hề có dấu hiệu nào cả.

- Thế này là sao nhỉ?

Mục Trần tự vấn.

- Đó là Tiên Linh Thụ?

Đột nhiên một ai đó nhận ra hình dáng cái cây trước mắt, cất tiếng thốt lên. Ngay lập tức mọi người trong vùng đều nhìn lại, ánh mắt sáng rỡ đầy tham lam. Rồi ngay sau đó gần như cùng lúc cả trăm người lao lên hướng tới Tiên Linh Thụ, tranh đoạt tiên quả.

Mục Trần nhìn thấy cảnh đó, sắc mặt hờ hững quan sát.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 474: Cung Điện

Cả trăm người nhanh như chớp lao lên, ánh mắt đầy tham lam chỉ còn thấy được Tiên Linh Thụ, đôi mắt cũng đỏ đậm không khác Từ Hoang vừa nãy, hô hấp gấp gáp.

Mục Trần chẳng hề ngăn cản bọn họ như lúc nãy nhắc nhở người của mình.

Tốc độ của họ rất nhanh, chỉ giây lát đã tiến đến gần Tiên Linh Thụ, mà kỳ lạ là chẳng hề gặp khó khăn cản trở gì cả. Ai nấy giơ tay, lực hút mãnh liệt từ cơ thể kéo những quả xanh biếc xinh đẹp thu vào trong tay.

- Ha ha, tiên linh quả, ta đã có thể độ thân thể nan!

Tay cầm quả xanh tản mát linh lực hùng hậu, kẻ nào cũng lớn tiếng cười đắc chí, gương mặt điên dại, há to mồm tọng hết cả quả vào trong bụng.

Nhất thời dao động linh lực từ cơ thể họ trở nên mạnh mẽ dị thường, nhưng ngay sau đó, mấy kẻ mặt mày kinh hoảng sợ hãi, cảm giác khô nóng khó hình dung lan khắp cơ thể, bừng cháy lên, làn da bắt đầu nóng đỏ, rồi máu đen từ dưới da thẩm thấu ra, mang theo một ngọn lửa đen ngòm.

"Aaaaaaa!"

Những tiếng kêu thê lương vang lên, một người thân thể đã nhuốm đầy máu đen, ngọn lửa theo đó bùng cháy phủ lấy hắn, "phừng" một tiếng khiến cho cơ thể hắn tan thành một làn sương máu. Màn sương

lững lờ phiêu đãng, rồi bỗng dưng bay trở lại "Tiên Linh Thụ", ngưng tụ lại trên nhành cây, lần nữa biến thành "tiên linh quả"...

Cảnh tượng quỷ dị khiến cho những người vẫn cẩn trọng còn đang đứng quan sát lạnh cả người.

"Phừng! Phừng!"

Sau khi có kẻ thứ nhất, thì liền có những kẻ kế tiếp thi nhau ăn quả. Kết cục tất cả đều dẫn lửa thiêu thân, hóa thành một đống máu bay trở về "Tiên Linh Thụ", hóa thành quả chín xanh biếc hấp dẫn lắc lư theo gió.

Chỉ giây lát trôi qua, cả một đám người tham lam trở thành một đống quả xanh lắc lư, lắc lư....

"Ực"

Từ Hoang, Triệu Thanh Sam, Mộ Phong Dương run rẩy nuốt nước bọt. May mắn còn có Mục Trần khi nãy ngăn họ lại, bằng không bây giờ cái cây kia đã có thêm ba quả xanh nữa rồi.

Mục Trần thở ra, chậm rãi nói:

- Đáng sợ như vậy, tuyệt đối không phải Tiên Linh Thụ!

Những đội ngũ còn lại trong khu vực đều trở nên yên tĩnh, mặt mày tái mét. Thậm chí ngay cả Hạ Hầu cũng nhíu mày. Hao tổn tâm cơ xông qua khu rừng chết chóc kia, kết quả lại trở thành như vậy sao? Di tích viễn cổ gì đó đâu? Chẳng lẽ là gốc ma thụ quái đản này?

- Ồ? Tiên Linh Thụ có biến hóa !

Đột nhiên ai đó phát hiện, gốc Tiên Linh Thụ sáng rực kia đang xanh biếc bừng bừng sức sống, dần dần trở nên tối đen. Chỉ chốc lát, gốc Tiên Linh Thụ dạt dào tiên khí trổ nên nồng nặc ma khí. Những quả xanh biếc mọng nước lại hóa thành những gương mặt người dữ tợn, còn có máu đen không ngừng nhỏ xuống.

- Đây là...

Đường Mị Nhi biến sắc, hốt hoảng:

- Đây là Ma Linh Thụ, không phải Tiên Linh Thụ!

Mục Trần gật gù. Ma Linh Thụ chỉ khác Tiên Linh Thụ một chữ, nhưng hoàn toàn trái ngược. Là một loài cây quỷ dị, có khả năng khiến thần trí con người mê muội, có thể phát ra mùi hương giống như kỳ bảo đi rất xa, hấp dẫn những kẻ tham lam. Một khi có người ăn trái của nó, sẽ dẫn phát ma hỏa đốt cháy bản thân, hóa thành máu cho Ma Linh Thụ hấp thu.

Mục Trần lúc này đã biết tại sao có cảm giác khó hiểu. Thì ra trực giác đã báo cho hắn biết sự nguy hiểm của gốc "Tiên Linh Thụ" giả hiệu kia.

- Chúng ta bị cái thứ đáng chết kia hấp dẫn tới đây sao? Chẳng lẽ di tích viễn cổ này là âm mưu của một kẻ nào đó ư?

Đường Mị Nhi căm hận tức tối, không cam lòng. Mục Trần cũng cau mày.

- Mục Trần...

Bên cạnh, Lâm Châu đột nhiên cất tiếng, hắn lấy ra một thẻ ngọc xanh biếc. Thẻ ngọc có nhiều hoa văn cây cối, lục quang sáng chói, hắn đưa cho Mục Trần:

- Cái thứ này có động tĩnh gì đó.

Mục Trần nhận lấy, thẻ ngọc này có lẽ là thứ đã khiến Lâm Châu và mọi người đến đây.

Mục Trần cảm nhận hơi ấm toát ra từ thẻ ngọc, ánh mắt nhìn lên Ma Linh Thụ. Dường như ma cây kia sau khi hấp thu máu huyết, có những

tia hào quang hắc ám hiện ra, hắc ám càng nhiều thì nhiệt độ của thẻ ngọc trong tay hắn lại càng tăng lên.

Mục Trần mắt lóe sáng, búng tay ra. Thẻ ngọc hóa thành một tia sáng màu lục bắn đi.

"Véo!"

Thẻ ngọc bắn vào Ma Linh Thụ, trực tiếp xuyên vào trong cây, rồi một tiếng thét chói tai dữ tợn vang vọng. Thân cây phát sáng, Ma Linh Thụ cấp tốc bị đứt gãy, linh lực hùng hậu giữa không trung, không gian nơi đó biến dạng, một lại sau xuất hiện một cung điện đầy cây cối.

Mộc điện lơ lửng giữa không trung, quanh đó có dấu hiệu không gian uốn khúc, hiển nhiên đã tự hình thành một vùng không gian nhỏ, mùi vị cổ kính xa xưa từ trong đó tản mát ra.

Biến cố thình lình làm tất cả mọi người giật mình run sợ.

Những ánh mắt thận trọng nhìn lên Mộc điện cổ xưa trên cao, nhưng lần này chẳng có ai can đảm xông lên trước. Một tràng cảnh thảm sát khi nãy đã quá đủ cho họ phải trở nên tỉnh táo vào bất kỳ lúc nào.

Đột nhiên cung điện cổ phát ra những tiếng cọt kẹt, rồi cánh cổng gỗ to lớn chầm chậm mở ra, mùi vị nguyên thủy sơ khai lẩn quẩn trong thiên địa.

- Xem ra khi gốc Ma Linh Thụ kia hấp thu đủ tinh huyết, thì sẽ khiến cho thứ kia phản ứng...

Mục Trần cuối cùng đã minh bạch, có vẻ kẻ để lại cái di tích viễn cổ này năm xưa cũng chẳng phải người tốt lành, chỉ cái phương pháp mở di tích cũng đã đẫm máu như thế. Mặc dù cũng có phần do bọn kia tham lam mà tự hại mình, nhưng người lương thiện chẳng ai lại dùng đến biện pháp máu tanh như thế.

- Đây chắc chắn là di tích viễn cổ được cất giấu ở đây. Sao? Đủ can đảm đi vào chứ?

Mục Trần nhìn qua Đường Mị Nhi cười hỏi.

Đường Mị Nhi nhoẻn miệng cười, duyên dáng đáp lời:

- Vất vả xông vào đến đây, không thể nào đem hai tay không mà về được.

- Được, vậy chúng ta đi.

Mục Trần cười lớn, khẽ liếc qua đám người Hạ Hầu cách đó không xa, rồi bất ngờ lắc mình lao đi hướng tới tòa Mộc điện trên cao mà bay lên. Phía sau hắn, Lạc Li, Đường Mị Nhi và những người khác liền lập tức theo sát.

- Đi!

Hạ Hầu nhìn thấy chỉ cười nhạt, rồi năm người hóa thành hào quang bay lên, cũng nhắm tới tòa Mộc điện cổ xưa kia.

Có ba đội ngũ mạnh nhất đi đầu, những đội ngũ khác liền rục rịch, nối tiếp nhau bay lên trời. Đã phóng lao thì phải theo lao, có trả giá thì cũng phải khoắng cái di tích này trước đã.

- Đội trưởng, chúng ta có nên vào không?

Chi đội Võ linh viện, ba gã đội viên thấp giọng hỏi.

Chu Viên mặt vẫn còn tái, nhưng ánh mắt thì sắc lạnh và điên cuồng, tay vẫn không rời thiết côn, gằn giọng lành lạnh:

- Đi! Bọn đánh lén chúng ta nhất định phải xuất hiện trong đó. Con mẹ nó! Lão tử muốn nhai sống bọn nó!

Hắn lập tức phóng người lao đi.

Những chi đội nối nhau bay lên không khiến cho vùng không gian Mộc điện trở nên ồn ào, một số đội ngũ không còn nguyên vẹn thì tìm kiếm minh hữu hợp tác. Muốn tranh đoạt đương nhiên phải đủ thực lực, ngoài cách liên thủ, họ cũng không có phương án nào phù hợp hơn được nữa.

Trong khoảng rừng hắc ám, vài cái bóng dao động, chậm rãi bước ra. Gã đầu lĩnh gương mặt xám ngoét đáng sợ nhìn lên cung điện trên không, cười thản nhiên:

- Quả nhiên là Thần Mộc Điện, chúng ta đã tìm không lầm.

- Dường như đội ngũ tứ đại viện đều đã vào trong.

- Thật đáng tiếc, còn tính giải quyết một hai đội trong rừng rậm, không ngờ một đội cũng không giải quyết được triệt để. Thực lực bọn người kia cũng thật khó lường, đành phải dùng biện pháp khác.

Mấy bóng đen kia hờ hững bước đi, để lại tiếng cười nhàn nhạt rợn người.

- Bất quá... ta sẽ không cho các ngươi có cơ hội rời khỏi Thần Mộc Điện này đâu!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 475: Đoạt Bảo

Lúc mọi người đến gần tòa cung điện cổ kia, họ liền cảm thấy ngay không gian dao động quanh thân, rồi cảnh tượng trước mắt thay đổi.

Trước mắt trở thành một lối đi rộng, trang trí tông màu xanh xám. Dọc theo lối đi, hai bên nối tiếp nhau vô số những phòng ốc cung điện, không gian cực kỳ yên tĩnh.

Mục Trần quan sát cảnh tượng trước mắt, ánh mắt trở nên cháy bỏng. Quả thật đây chính là một di tích viễn cổ, cái khung cách thế này không thể lầm vào đâu được.

- Các vị, tranh thủ thời gian tự tìm bảo vật đi.

Mục Trần vung tay lên.

- Ha ha, hẹn gặp lại!

Lâm Châu cười lớn, lập tức dẫn bốn đội viên của mình lao đi tức khắc. Đã đến được di tích, thành quả thu hoạch tiếp theo phải dựa vào bản thân thôi.

- Chúng ta cũng đi trước đây, có vấn đề gì sẽ gửi tín hiệu.

Đường Mị Nhi cũng nhanh nhạy cáo biệt, dẫn theo đội ngũ hướng đến một gian cung điện cổ kính khác.

Quan hệ hợp tác, đến khi vào bảo khố nên tách ra tầm bảo vẫn tốt hơn, miễn cho việc gặp bảo khố lại tranh giành, trở mặt. Đến lúc đó lại để kẻ khác lợi dụng thời cơ.

- Đi nào!

Mục Trần cũng phất tay dẫn bốn người của mình chạy đi.

Càng lúc càng có nhiều chi đội xuất hiện trong lối đi, sau khi đứng lại quan sát một lát, rồi tất cả như ong vỡ tổ tản ra khắp các gian cung điện, trong khu vực trở nên ồn ào.

...

"Uỳnh!"

Một cái cổng khá nặng đột nhiên nứt ra, rồi ầm ầm nổ tung.

Mục Trần phủi tay, rồi rảo bước vào gian cung điện này. Căn phòng không quá lớn, lại còn có vẻ hẹp hơn nhiều so với những gian cung điện khác, thế nhưng bài trí cực kỳ phong cách và sang trọng.

Trước đó họ cũng đã nhanh tay trước khi mấy đội ngũ kia kịp xông tới đây đã xông vào vài gian cung điện khoảng sạch sẽ, chỉ đáng tiếc không có mấy thứ hữu dụng. Mộc điện này có lẽ đã xa xưa lắm rồi, rất nhiều đồ vật bị tác dụng thời gian ăn mòn, vừa chạm vào đã rã thành tro, không dùng được gì cả.

Còn gian cung điện này lại có vẻ khác một chút.

Trong khu vực thoang thoảng mùi dược liệu, dường như là một chỗ cất giữ linh dược. Trên sàn có những chai lọ trong suốt như ngọc, có thể nhìn thấy vài loại linh dược kỳ lạ không rõ tên vẫn còn đang sinh trưởng trong đó, linh khí nồng đậm tản ra trong không khí.

Linh dược thì Mục Trần không phải chuyên gia, cũng không mấy hứng thú, mà nhìn dáng vẻ thong thả của chúng nó cũng không hấp dẫn lắm, hắn lắc đầu cũng không định lấy mấy thứ đó đi tốn thời gian.

- Hửm?

Mục Trần đột nhiên khựng lại, phía cuối gian cung điện có một cái cây nhỏ đang lắc lư, sinh cơ bừng bừng. Cây chỉ cao khoảng một trượng nhưng lại có khá nhiều quả xanh biếc, trên vỏ còn có lưu quang kỳ dị chạy tới chạy lui.

Mục Trần phát giác ra cái cây nhỏ kia, mấy người khác cũng liền nhìn lại nhận ra bảo vật trước mắt. Nhưng bất giác ba người kia thần sắc cẩn trọng, thậm chí chân cũng vô thức lùi lại một bước. Bởi vì cái thứ trái cây kia họ chỉ vừa mới thấy khi nãy, chính là cái thứ đã suýt nữa ăn thịt họ, và bao nhiêu kẻ đã trở thành mồi cho nó.... Ma Linh Thụ?

- Đừng lo lắng, có vẻ như cây này thật sự là Tiên Linh Thụ...

Mục Trần nhìn chằm chằm vào cái cây nhỏ xanh biếc như phỉ thúy kia, nhẹ giọng nói.

Ba người kia nhẹ thở ra, nhưng vẫn cẩn trọng như cũ.

Mục Trần chậm rãi đi tới. Càng đến gần hắn càng nhận thấy rõ linh lực tinh khiết hùng hậu từ cái cây tỏa ra, hắn mỉm cười, giơ tay định hái năm quả còn đang lủng lẳng trên cành kia.

"Ầm!"

Đột nhiên một làn sương xuất hiện, rồi kình phong cuồng bạo ập tới, như núi cao dội xuống đầu Mục Trần.

- Cẩn thận!

Lạc Li lập tức phát hiện ra, nàng quát lên đồng thời lao tới, tay vung lên, ngọc chưởng mang theo linh lực vô cùng tận xuyên qua làn sương, đối kháng với bàn tay khô héo từ trong đó thò ra.

"Uỳnh!"

Một chưởng đối chiến, Lạc Li nhẹ nhàng lui lại, sương mù tản đi, để lộ một bức tượng gỗ cao đến mười trượng. Đôi mắt nó mang hào quang

xanh biếc, thân thể khô như khúc củi, hoàn toàn chẳng khác một cái cây. Khó trách nó đứng cạnh thủ hộ Tiên Linh Thụ từ ban đầu mà Mục Trần hoàn toàn không hề nhận ra.

Mục Trần thoáng liếc nhìn bức tượng gỗ, nhưng cũng không kinh ngạc hay hoảng sợ. Con golem gỗ này thực lực cũng không tệ, xem ra ngang ngửa cường giả thân thể nan.

"Grooooo!"

Đôi mắt xanh lè của bức tượng gỗ chằm chằm tập trung vào Mục Trần, vì hắn đứng gần Tiên Linh Thụ nhất, rồi nó gào lên, quyền kình lại ập tới.

Mục Trần cười nhạt, không thèm chạy, tay nắm lại, hắc lôi lẹt xẹt bắn ra, lôi văn hiện lên trên ngực, lôi quyền dũng mãnh nhanh như điện xuyên qua không gian nện vào nắm đấm của bức tượng gỗ kia.

"Uỳnh!"

Giao tranh trong khu vực hẹp khiến lực trùng kích càng mạnh bạo hơn, đẩy lui ba người còn lại trong đội ra gần đến cổng. Bức tượng gỗ lắc lư, gỗ vụn rơi xuống, cả thân hình to lớn văng đi.

Mục Trần chấn động, hắn cũng xoa xoa bàn tay, gương mặt kinh dị. Bức tượng gỗ khá cứng rắn, vượt xa sự tưởng tượng của hắn. Cao thủ thân thể nan thật cũng không thể so sánh được với nó.

"Vút!"

Kiếm khí sắc bén quét ngang, một tia sáng trắng từ trong tay Lạc Li bay ra, cắm vào đầu bức tượng gỗ, nhẹ nhàng xuyên thủng qua, gỗ vụn rơi lả tả.

"Oang!"

Trường kiếm sau khi xuyên đầu tượng cấp tốc quay về, trở vào trong vỏ. Đôi mắt xanh biếc của bức tượng nhanh chóng biến mất, nhẹ nhàng ngã xuống nện một cái "rầm" xuống sàn, khiến cho cả gian cung điện rung chuyển.

Ba người kia lồm cồm bò dậy, hoàng hồn lại, khẽ liếc Mục Trần và Lạc Li. Đôi tình nhân này phối hợp thật lưu loát, thật là cặp đôi bá đạo a...

Mục Trần nhẹ nhàng phủi tay, thoáng nhìn lại bức tượng gỗ đang nằm liệt trên sàn. Golem này khá lợi hại, lực phòng ngự cực kỳ chắc chắn, nếu Lạc Li không có Lạc Thần Kiếm, e rằng hai người có liên thủ cũng phải chiến thống khoái một hồi mới giải quyết được.

Mục Trần nhanh chóng chú ý lại thứ quan trọng hơn, tay giơ lên gập lại, năm quả cây xanh biếc nhẹ nhàng rời cành bị hút vào tay hắn.

Năm quả như ngọc thạch nằm trong tay, dao động tinh khiết mà hùng hậu vô song.

- Xem ra may mắn của chúng ta vừa hợp đấy.

Mục Trần mỉm cười, ngẩng lên nhìn ba người kia đang chăm chăm nhìn vào quả cây quý giá trên tay. Vung tay ném ra, mỗi người kia đều nhận được một quả.

- Cất đi trước đã, đợi ra khỏi đây rồi tìm chỗ luyện hóa nó sau. Rồi thử xem tiến lên thân thể nan, mong rằng sẽ thành công vượt qua.

Mục Trần hào hứng cười nói. Nếu ba người kia có thể thành công vượt qua thân thể nan, thì chiến lực tổng thể của đội ngũ sẽ tăng cực kỳ cao, thậm chí vượt qua luôn cả chi đội kia của Hạ Hầu.

Cả ba đều kích động vô cùng, gật đầu lia lịa. Tiên linh quả cũng không thể giúp họ chắc chắn vượt qua thân thê nan, nhưng cũng có thể bảo vệ họ một chút, vậy thì dù thất bại cũng còn có cơ hội thứ hai.

Mục Trần đưa một quả khác cho Lạc Li. Nàng cũng đã có một khỏa tinh thể tẩy lễ do hắn đem ra cho, nhưng mấy bảo vật tăng cường thực lực này dĩ nhiên có thêm càng nhiều càng tốt.

Ngắm nghía quả còn lại trong tay, Mục Trần trầm tư. Hiện giờ hắn cũng là Thông Thiên cảnh hậu kỳ, nếu ăn quả này vào, hắn là cũng có thể vượt qua thân thể nan. Chỉ có điều chỗ này không thích hợp cho lắm.

Mục Trần cất đi báu vật, nhìn lại gốc Tiên Linh Thụ phía trước, hắn nhếch mép cười. Năm quả quý cực kỳ hiếm có, nhưng nếu tính giá trị, thì làm sao so sánh được với gốc Tiên Linh Thụ kia.

Tiên Linh Thụ trước mặt có vẻ chưa trưởng thành, nhưng với các thế lực cường đại nó cũng là thần vật, chí bảo. Một nguồn cung cấp cường giả không dứt.

Bảo bối thế này mà bỏ đi thì quả không phải phong cách khua khoắng sạch sẽ của Mục Trần. Hắn tiến tới, tay đặt vào thân cây, đang định bứng rễ nhổ lên đem đi.

"Vút vút!"

Thình lình những tiếng xé gió vang lên, mấy cái bóng với tốc độ kinh khủng từ đâu ập tới, công kích liên tiếp hướng vào những yếu huyệt trên cơ thể Mục Trần.

"Vù! Vù!"

Kiếm khí sắc bén lập tức lao tới bảo hộ Mục Trần, kiếm ảnh gào thét cực kỳ chính xác chém lên những cái bóng kia.

"Phập phập!"

Kiếm ảnh biến mất, những cái bóng kia cắm lên mặt sàn, thì ra là những chiếc mâu bằng cây sắc bén vô song. Đầu mâu đen đúa, chất lỏng từ trong đó chảy ra khiến cho mặt sàn kêu lên xèo xèo rồi bị ăn mòn đi mất. Những chất lỏng đó dĩ nhiên là kịch độc.

- Kẻ nào?

Từ Hoang biến sắc quát lên.

Mục Trần nhìn qua, ngay cổng vào có vài cái bóng lướt tới, như quỷ mị hiện ra.

Năm người xuất hiện đều vận đồ đen, mũ trùm hạ xuống một chút, lộ ra phân nửa gương mặt trẻ tuổi mà tái nhợt.

- Ha ha, không ngờ lại bị ngươi đoạt trước.

Một gã có vẻ là đầu lĩnh khẽ cười.

Mục Trần nhìn bọn họ, chợt ánh mắt trừng lên, chậm rãi nói:

- Các ngươi chính là đội ngũ ám muội kia? Sao? Cuối cùng đã chuyển mục tiêu sang chúng ta ư?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 476: Mộc Linh Viện

- Ha ha, xem ra ngươi cũng biết đến sự tồn tại của chúng ta cơ à...

Gã đầu lĩnh nhóm áo đen nhìn Mục Trần, chợt tầm mắt đảo quanh gian cung điện, thản nhiên cười nói:

- Có lẽ mấy con bé Vạn Hoàng linh viện kia nói cho các ngươi biết rồi nhỉ?

- Quả nhiên là các ngươi ra tay ám toán. Các ngươi từ đâu đến đây?

- Gì chứ, chúng ta là đội ngũ của Mộc linh viện. Ha ha, Mộc linh viện không nổi tiếng như Ngũ Đại Viện các ngươi đâu.

Gã kia cười khinh khỉnh.

- Mộc linh viện?

Mục Trần cau mày, đúng là chưa bao giờ nghe nói tới linh viện nào có cái tên đó.

- Các ngươi có quan hệ gì với Mộc linh tộc? Đường Mị Nhi nói các ngươi có thể thao túng ma thụ, rất giống những thủ đoạn của Mộc linh tộc.

Lạc Li bước tới, ánh mắt lành lạnh cất tiếng hỏi.

Gã đầu lĩnh nghe thấy cũng hơi kinh ngạc nhìn lại nàng:

- Không ngờ ở đây còn có người kiến thức rộng rãi như thế, ngay cả thủ đoạn của Mộc linh tộc cũng biết. Xem ra cũng không đơn giản.

Mục Trần cười nói:

- Chẳng biết các ngươi lại tìm tới cửa, đổi mục tiêu đối phó chúng ta sao?

Gã kim mỉm cười, mắt lóe lên khẽ liếc nhìn Tiên Linh Thụ phía sau Mục Trần, rồi kím đáo nhìn qua bức tượng gỗ đang đổ sụp nằm dài cách đó không xa, cười nói:

- Chúng ta cũng không muốn dây dưa với các ngươi, nhưng mà Tiên Linh Thụ này ta rất thích, các ngươi đã lấy quả của nó, thì cũng nên giao Tiên Linh Thụ cho chúng ta, xem như giữ được hòa khí, mọi chuyện thế là xong. Sao?

Mục Trần đưa mắt nhìn hắn, rồi chậm rãi mỉm cười lắc đầu:

- Thật đáng tiếc, ta từ chối!

Tiên Linh Thụ do hắn tìm được, sao tự dưng lại có chuyện hắn phải giao cho kẻ khác?

- Vậy sao? Đúng thật là đáng tiếc!

Gã kia thở dài, giọng nói bỗng dưng lành lạnh:

- Xem ra đành phải giết các ngươi trước vậy.

"Véo!"

Lời vừa dứt là thân hình của hắn đã biến mất tại chỗ, một chương vung ra mang theo linh lực xanh biếc, hóa thành mộc chưởng hung hăng vồ tới Mục Trần.

Cùng lúc bốn gã kia cũng ra tay, mộc mâu có bôi kịch độc ào ạt phóng ra, công kích ập tới tấn công Lạc Li, Từ Hoang...

Đám người này vừa ra tay là sát chiêu chân chính, hoàn toàn không chút nương tay.

Mục Trần đã sớm cảnh giác, gương mặt tỏ ra khinh thường. Hắn thúc giục Lôi Thần Thể, hắc lôi lóe ra, lôi quyền dũng mãnh chạm trán mộc quyền.

"Uỳnh!"

Linh lực bùng nổ khiến cho mặt sàn gian cung điện nứt nẻ rung chuyển.

Gã đầu lĩnh biến chiêu, thân hình xoay tròn hóa giải kình lực, một thanh trường mâu xuất hiện trong tay hắn. Cánh tay rung lên, mâu như độc xà liên miên bất tuyệt phóng tới, lưỡi mâu loang loáng vệt chất lỏng màu đen, hẳn nhiên đã bôi kịch độc.

"Hừm!"

Mục Trần gầm gừ, Phệ Long Ma Thương cũng xuất hiện, sát khí toát ra thành thương ảnh, phô thiên cái địa đối chọi.

"Kanh kanh!"

Thương và mâu lóe lên như tia chớp, mỗi lần chạm nhau là linh lực trùng kích lại bắn ra cuồng bạo, khiến cho không khí xung quanh nổ lóc bóc, khí kình tản ra chồng chất lên nhau.

Thình lình cánh tay gã kia rung lên, một bóng đen ló ra lao đi, nhìn kỹ lại là một dây leo vươn tới quấn lấy thân cây Tiên Linh Thụ.

Mục Trần lập tức phát hiện, trọng thương xoay tít, mũi thương mạnh mẽ cắt xé dây leo. Kình phong bộc phát đánh lui gã đầu lĩnh áo đen kia. Bất quá Mục Trần lại chợt thấy gã kia tui lui nhưng miệng lại cười đầy vẻ châm chọc.

"Uỳnh!"

Trường mâu trong tay cắm xuống đất, hắn nhẹ nhàng đáp xuống cạnh bức tượng gỗ, giơ ra chụp lấy cái đầu bị xuyên thủng của nó, nhanh tay

bóp nát.

Mục Trần thấy vậy cũng hơi do dự.

Gã kia sau khi bóp nát đầu tượng gỗ thì một tia sáng xanh lục hiện ra, hắn liền nhanh tay chụp lấy. Mục Trần nhanh mắt nhìn thấy đó là một chiếc lá xanh biếc rất cổ, trên lá còn mang theo những hoa văn hình thù kỳ dị, dao động linh lực tản mát bí ẩn.

- Ha ha, tuy Tiên Linh Thụ giá trị cũng cao, nhưng ta tạm thời để nó trong ngươi. Ngươi cứ yên tâm, nó cuối cùng vẫn sẽ vào tay của ta.

Chộp lấy Diệp Phù Ấn, hắn còn chưa kịp lui lại thì Mục Trần đã lướt tới, chưởng kình hung mãnh vỗ vào ngực hắn.

Gã lật tay đối chưởng, đỡ lấy công kích của Mục Trần. Nhưng ngay khi đòn tấn công vừa đánh ra, hắn lại trợn mắt trừng lên, vì bàn tay kia của Mục Trần, hai ngón tay vươn ra, chỉ kình xé toang không khí tấn công Diệp Phù Ấn.

Mục Trần chẳng biết nó là cái gì, nhưng đã không thu được vào tay, thì hủy nó đi vẫn tốt hơn, không ăn được thì đạp đổ vậy.

"Hừ!"

Gã kia tức giận nắm bàn tay lại, che chở Diệp Phù Ấn. Chỉ đáng tiếc kình lực công của của Mục Trần đã đâm tới, "phập" một tiếng tóe máu, kình phong hung hãn xuyên qua bàn tay gã, đánh trúng vào Diệp Phù Ấn trong lòng bàn tay.

Bị công kích, Diệp Phù Ấn lóe lên một chút, rồi ánh sáng u ám đi nhiều.

Gã kia vội vã lui gấp, ánh mắt oán độc nhìn lại Mục Trần, sát khí lành lạnh lượn lờ, chợt hắn quát lên:

- Đi!

Bốn tên đồng bọn cũng nhanh chóng rút lui, một chiếc áo bào vung lên, rồi những bóng đen dày đặc từ trong áo bào bắn ra công kích đối thủ.

Những trường mâu tẩm kịch độc như mưa bắn ra, cắm xuống đất, ngăn cản bọn người Mục Trần truy kích, những kẻ kia nhanh chóng biến mất.

Mục Trần nhíu mày nhìn theo.

Lạc Li đến cạnh hắn, nhìn qua bức tượng gỗ đã bị nát đầu:

- Mục tiêu của họ không phải Tiên Linh Thụ.

Mục Trần gật đầu, đi qua xem xét bức tượng vỡ, trầm ngâm:

- Diệp Phù Ấn kia có thể là trung tâm điều khiển tượng gỗ này. Nhưng sao chúng lại hao phí tâm cơ đến cướp thứ đó làm gì?

Lạc Li cũng lắc đầu chẳng rõ.

- Bọn người kia dường như rất rành rẽ trong này.

Từ Hoang nhíu mày. Đội ngũ kia hành sự có mục đích, mà lúc nãy khi mới xuất hiện, theo giọng điệu của chúng có thể thấy dường như biết rõ trong đại điện này có những gì.

- Di tích này phần lớn đều hình thành từ cây cối, Mộc linh tộc cũng liên quan đến cây cối, có lẽ cũng có quan hệ gì đó...

Mục Trần nói.

- Vậy bây giờ thế nào? Ta không biết Diệp Phù Ấn kia họ lấy đi làm gì, nhưng thật sự ta cảm thấy cũng không phải là chuyện tốt cho chúng ta.

Triệu Thanh Sam lên tiếng.

- Lúc nãy phù ấn bị ta đánh trúng, có lẽ phải có tổn hại. Dù cho mục đích của chúng là gì, thì bây giờ cũng không thể hoàn mỹ được.

Mục Trần cau mày nhìn lại chiến trường hỗn độn, đội ngũ thần bí này khá mạnh mẽ. Nếu dốc hết sức giao chiến, ngoài hắn và Lạc Li ra, ba người kia chắc chắn sẽ gặp bất trắc lớn. Cũng may mục tiêu lần này của chúng chỉ là lấy thứ kia rồi bỏ đi, cũng không có ý ngạnh chiến.

- Gom đồ đi, chuẩn bị hướng về chủ điện, tập họp với mấy người kia.

Mục Trần xoay lại, nhanh chóng đào lên cả mảng đất trồng gốc Tiên Linh Thụ, rồi bỏ vào trong vòng tay. Hắn nhanh chóng tiến ra lối đi bên ngoài. Mấy người kia nhanh chóng thu thập vài thứ mà họ cho là có ích rồi nhanh chóng đi theo.

Rời khỏi gian cung điện, Mục Trần cấp tốc lướt đi dọc theo lối mòn. Lát sau hắn đã xuất hiện ở một khu vực rộng thênh thang, một đại điện to lớn xuất hiện trong tầm mắt. Lúc này cổng vào đại điện đã bị phá hỏng, vài bóng người xẹt qua bên trong, linh lực hùng hậu dao động.

Hẳn nhiên trong tòa chủ điện kia đang có đại chiến kinh người.

Hơn nữa, hắn còn nghe được vài tiếng la hét quen thuộc, chính là giọng của Đường Mị Nhi.

Các nàng đã ra tay đánh Hạ Hầu!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 477: Chủ Điện

Một tòa cung điện cực kỳ nguy nga, những chiếc cột trang hoàng thật khổng lồ và đẹp mắt được hình thành từ những dây leo xanh biếc quấn quanh gốc đại thụ tròn to chọc trời. Toàn bộ đại điện đều được xây dựng bằng cây cối, nhưng lại vững chắc vô cùng.

Cung điện quá mức nguy nga, do vậy con người ở trong đó nhìn lại giống như kiến cỏ, nhỏ bé và yếu ớt. Lúc này trong cung điện đã có mười mấy chi đội tề tựu, nhưng vận trống trải vô cùng.

"Ầm!"

Hai chi đội có thực lực cực mạnh đang giao chiến.

Hai chi đội này chính là hai đội ngũ có thực lực mạnh nhất trong khu vực, do vậy vòng chiến của họ không ai dám đến gần. Mà tranh chiến kịch liệt thế này họ lại càng vui thích đứng xem, chực chờ cơ hội cho mình.

"Đùng!"

Những vụ nổ linh lực khiến không gian bồng bềnh như muốn gãy, hai bóng người lướt qua nhau.

Một người đúng là Đường Mị Nhi, gương mặt nàng lúc này chẳng còn vẻ kiều mị quyến rũ, mà trở nên lạnh lùng đáng sợ. Linh lực bồng bềnh quanh thân mang theo tiếng sóng ầm ầm cuồn cuộn, ép không khí đến mức vang lên những âm thanh kỳ lạ.

Còn người kia thì đang thản nhiên cười, chính là Hạ Hầu. Một tay hắn chắp sau lưng, đối mặt thế công cuồng mãnh sắc bén của Đường Mị Nhi, hắn vẫn có vẻ rất thong dong thoải mái.

- Ha ha, Đường đội trưởng, sao lại gây sự với ta, thời điểm này dốc sức mà đánh như thế đối với ngươi mà nói thì không khôn ngoan đâu!

Hạ Hầu hướng cười nhạt.

Đường Mị Nhi lạnh lùng nhìn hắn, gằn giọng đáp lại:

- Hạ Hầu! Không phải lúc trước ngươi lợi hại lắm sao? Bây giờ thì ngoan ngoãn đấu cho ta, dù ta không thắng được ngươi thì các ngươi cũng không chiếm được chút tiện nghi nào. Để xem rồi các ngươi sẽ lấy cái gì mà tranh đoạt bảo vật với kẻ khác?

Đường Mị Nhi biết rõ thực lực Hạ Hầu mạnh hơn nàng nhiều, chân chính đối đầu thì nàng khó mà cầm cự được quá lâu. Thế nhưng mục đích của nàng không phải là đánh bại hắn, chỉ muốn khiến Hạ Hầu phải tiêu hao sức lực, cuối cùng phải tay trắng rời khỏi di tích, không cho hắn vơ vét một chút lợi lộc nào.

Nữ nhi mà đã nổi cơn tam bành, thì chẳng khác nào bà la sát.

Hạ Hầu nghe nàng nói như thế, ánh mắt cũng lóe lên băng hàn. Hắn không ngờ Đường Mị Nhi đúng là thù dai lại bất chấo tất cả, không cần kỳ trân dị bảo gì hết, chỉ muốn khiến hắn phải mệt phờ râu. Việc này khiến hắn cũng hơi hối hận, sớm biết thế thì lúc đó cũng không cần phải ra tay với nàng, cô gái xinh đẹp kia mà nổi giận thì thật tính tình biến đổi hoàn toàn.

Nhưng Hạ Hầu cũng là cường giả, đã ra tay thì phải quyết đoán, thoáng hối hận chỉ diễn ra trong chốc lát, ánh mắt hắn lại lạnh băng nhìn Đường Mị Nhi:

- Đường đội trưởng, ta liên tiếp nhường nhịn, khuyên ngươi đừng quá cố chấp, bằng không chớ trách ta vùi hoa dập liễu.

- Kha kha, vậy thì ngươi cứ đến đây xem nào.

Đường Mị Nhi cười to, nụ cười chứa đao phong bén nhọn. Một chiếc roi đỏ sậm xuất hiện trong tay, dao động linh lực cực kỳ nóng cháy, lại là một kiện binh khí uy lực không tầm thường.

"Chát!"

Tay vung lên, hỏa tiên như một sợi dây lửa vụt qua không gian, như một con hỏa xà lao tới tập kích Hạ Hầu.

"Hừ!"

Hạ Hầu cũng bắt đầu nổi nóng, bàn tay bạch ngọc có ánh sáng lấp lánh, trảo phá hư không, mạnh mẽ chụp lấy hào quang đỏ rực vào trong tay. Hắn bước tới, linh lực hung hãn như bão lớn đại dương, uy áp kinh người bùng phát khiến nhiều kẻ trong cung điện bất giác bước lui

Cao thủ linh lực nan, độ hùng hồn mạnh mẽ bá đạo của linh lực vượt xa cường giả thân thể nan!

Hạ Hầu tay nắm chặt hỏa tiên, chân chạm đất lướt đi như quỷ mị xuất hiện trước mặt Đường Mị Nhi, chưởng vồ tới.

Bàn tay bạch ngọc lóe lên ánh sáng dị thường, sát khí nồng đậm.

Đường Mị Nhi trừng mắt nghiêm mặt, cũng vận linh lục bùng nổ, bàn tay nàng xuất hiện hoa văn, rồi ngưng tụ thành một đóa hoa to lớn.

- Hoa Diệt Chưởng!

"Uỳnh!"

Song chưởng đối chiến, một vụ nổ hung mãnh bộc phát ngay tại chỗ. Đường Mị Nhi run rẩy văng ngược ra, máu tươi phun ra lả tả. Thực lực

của nàng cũng đã từng độ kiếp linh lực nan, nhưng thất bại chứ chưa thành công, căn bản so đấu linh lực không bì kịp Hạ Hầu.

Đường Mị Nhi bị đánh bay, Hạ Hầu sát khí càng nồng, chẳng có dấu hiệu dừng tay thương hoa tiếc ngọc. Hắn lướt tới đuổi sát, chưởng lại vỗ xuống hướng tới bộ ngực sữa căng tròn của Đường Mị Nhi.

Đường Mị Nhi nghiến răng muốn gắng sức sống mái với hắn một chiêu nữa, thình lình một luồng kình lực uy mãnh bá đạo từ phía sau ập tới.

Hạ Hầu trừng mắt, chưởng đổi hướng, vỗ vào cái bóng đen vừa bay tới hướng vào cổ họng hắn, đánh văng nó đi, thân hình hạ xuống liền lui lại, lạnh lẽo nhìn kẻ vừa ra tay.

Gã kia từ sau lướt đến, vươn tay ôm lấy vòng eo mềm mại của Đường Mị Nhi, hóa giải kình lực, khẽ cười nói:

- Hạ đội trưởng, một cô gái xinh đẹp như thế này có đánh cũng nên tiếc thương một chút chứ?

- Mục Trần!

Hạ Hầu phun ra hai chữ tên của kẻ vừa nhúng tay, sát khí càng dữ tợn.

- Mị Nhi tỷ không sao chứ?

Mục Trần nhìn lại cô gái đang nằm trong vòng tay mình. Nàng khốn khổ xóa đi vết máu trên môi, hai cánh môi đỏ mọng nhếch lên cười khúc khích:

- Mục Trần, ngươi càng lúc càng khiến cho tỷ tỷ vừa ý đó nha....

Mục Trần nhủ thầm. "Còn có tâm tình trêu chọc ta nữa sao..."

Bốn cô đội viên xinh đẹp bỏ vòng chiến quay trở về bên cạnh Đường Mị Nhi, thấy nàng bị thương không nghiêm trọng cũng liền an tâm hơn.

Đường Mị Nhi chống tay vào ngực Mục Trần, nhẹ đẩy hắn ra, nghiến răng hậm hực:

- Tên kia quả thật lợi hại!

Cao thủ linh lực nan với nàng hiện tại vẫn là quá sức.

Mục Trần gật đầu, nhẹ nhàng lui lại để nàng ta đứng dậy. Bốn đội viên của hắn cũng nhanh chóng ập tới tụ lại một chỗ với họ, ánh mắt bất hảo nhìn qua đội ngũ bên kia.

Mục Trần khẽ liếc nhìn qua Hạ Hầu, rồi đưa mắt quan sát cung điện.

Khu vực này đã có hơn mười chi đội, hầu hết có thực lực rất khá. Trải qua khu rừng hắc ám, rồi biến cố Ma Linh Thụ đào thải, những kẻ đến được chỗ này đều có năng lực đáng gờm.

- Chỗ này chắc là chủ điện của di tích....

Đường Mị Nhi nhẹ giọng nói:

- Nhìn đằng trước kìa!

Mục Trần nhìn qua, xa xa phía cuối vách tường có một pho tượng cao cả trăm trượng, toàn thân màu xanh biếc, dáng vẻ không khác mấy so với bức tượng gỗ lúc trước mà hắn gặp canh giữ Tiên Linh Thụ. Nhưng mà chắc chắn hai thứ này hoàn toàn ở hai cấp độ chênh lệch cực xa. Bức tượng nơi đây dường như còn khoác lên thân nó một bộ khôi giáp màu lục, hoa văn huyền ảo ngọc ngà lóe lên huyền diệu.

Một bộ mộc giáp.

Ngoài ra, một cánh tay của pho tượng vươn thẳng ra, đang giữ một cái mộc bia. Bề mặt có khắc những chữ phức tạp huyền ảo cao thâm,

khiến người ta cảm thấy rất lạ.

- Khôi giáp trên thân pho tượng kia có lẽ là một kiện binh khí... tuyệt phẩm.

Đường Mị Nhi thấp giọng thì thào.

- Hử?

Mục Trần giật mình kinh ngạc. Binh khí tuyệt phẩm có uy lực ra sao hắn biết rõ, có tuyệt phẩm binh khí, chiến lực sẽ tăng lên một tầng mới. Có bộ giáp trụ kia, thì lực phòng ngự bản thân có lẽ cũng phải mạnh hơn cao thủ thân thể nan rất nhiều.

- Còn mộc bia kia, những chữ khắc trên đó rất có thể là một loại thần thuật...

- Thần thuật?

Mí mắt giật giật, Mục Trần dĩ nhiên biết thần thuật là cái gì. Bản thân hắn còn đang có một loại thần thuật tên là Ngự Lôi Thuật. Thứ đó Bắc Minh Long Côn cho hắn, nhưng từ khi nhận được, nghiền ngẫm nghiên cứu cả ba tháng, đến nay hắn vẫn chưa từng thi triển.

- Xem ra đây đã là trung tâm của di tích này rồi.

Mục Trần lẩm bẩm, chợt hắn khẽ liếc nhìn bên kia, chi đội Võ linh viện cũng đã đến đây, gã đội trưởng Chu Viên liên tục đảo mắt nhìn ngó xung quanh, có vẻ như muốn tìm chi đội đã đánh lén hắn.

Vậy thì trong số những đội ngũ ở đây, có uy hiếp nhất và trực tiếp nhất, chỉ có chi đội của Hạ Hầu .

Mục Trần nhếch môi, liếc sang Đường Mị Nhi, nhẹ nhàng gật đầu.

Đường Mị Nhi cũng mỉm cười, ánh mắt sắc như dao quay nhìn lại Hạ Hầu.

Hạ Hầu đột nhiên nổi da gà, nhìn thấy Mục Trần phất nhẹ tay, rồi mười người của hai chi đội kia tản ra thành đội hình cánh quạt, mục tiêu hướng thẳng đến bọn họ.

Dĩ nhiên, Mục Trần và Đường Mị Nhi liên thủ muốn đối phó với họ.

Những đội ngũ kia nhìn thấy, bất giác chấn động. Bắc Thương linh viện liên minh với Vạn Hoàng linh viện sao? Họ liên kết đối phó Thánh linh viện sao?

Vụ này hay đa, chẳng biết mèo nào cắn mỉu nào a.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 478: Vạn Mộc Giới

Đương Mục Trần và Đường Mị Nhi đằng đằng sát khí nhìn chằm chằm vào Hạ Hầu, không khí trở nên căng thẳng cực kỳ. Cả ba chi đội đều biểu hiện lạnh lùng, linh lực hùng hồn nhộn tản mát ra dập dờn.

Trong ba đội, xét theo tổng thể thì đội Hạ Hầu mạnh nhất, nhưng khi Mục Trần và Đường Mị Nhi liên thủ, thì ưu thế của Hạ Hầu hoàn toàn mất đi.

Những chi đội còn lại trong cung điện thần tình hưng phấn nhìn xem cục diện này. Đội ngũ ba đại linh viện không kẻ nào đơn giản, một khi khai chiến chắc chắn đặc sắc kịch liệt.

Hạ Hầu vẫn hờ hững nhìn hai kẻ đối diện, rồi cất giọng nhàn nhạt:

- Xem ra các ngươi muốn đối phó Thánh linh viện chúng ta?

- Ha ha, sao chứ? Hạ Hầu ngươi thích nhất lợi dụng lúc kẻ khác gặp khó khăn, bây giờ cảm thấy uất ức sao?

Đường Mị Nhi cười lớn.

Hạ Hầu lại cười nhạt, nhưng nụ cười của hắn cũng có gì đó sắc lạnh, rồi hắn buông lời châm chọc:

- Các ngươi nghĩ như vậy đã có thể uy hiếp chúng ta? Có viện binh cũng không riêng gì các ngươi.

Hạ Hầu nhếch mép cười quỷ dị.

Đường Mị Nhi trừng mắt, đột nhiên nhìn qua chi đội Võ linh viện. Lúc này ở đây có thể khiến họ gặp uy hiếp, cũng chỉ có đội ngũ này mà thôi.

Chu Viên đang quan sát tứ phía thấy nàng nhìn qua nghi hoặc như vậy cũng giật mình, cau mày phân bua:

- Trong đầu ta lúc này chỉ muốn lôi cái bọn đánh lén giết chết đội viên của ta ra mà thôi, không có rảnh chơi với các ngươi.

Hạ Hầu nhướng mày mỉm cười khó hiểu.

- Ha ha, Hạ đội trưởng hẳn là đang đề cập tới chúng ta phải không....

Đột nhiên một tiếng cười lớn vang lên khiến mọi người biến sắc, ai nấy quay lại nhìn ra cổng lớn, năm bóng người áo đen chẳng biết từ khi nào xuất hiện. Gã đầu lĩnh chính là tên đã quấy phá Mục Trần ở gian cung điện có Tiên Linh Thụ.

Mục Trần thấy bọn họ, gương mặt cũng nghiêm trọng.

- Tạp chủng, các ngươi rốt cục đã mò ra!

Chính lúc đó, Chu Viên gầm lên mặt đỏ gay nổi giận, giậm chân lao ra. Thiết côn hung hăng múa loạn, dũng mãnh nện xuống đầu gã đầu lĩnh áo đen kia.

- Ha ha, Chu đội trưởng đúng là nóng nảy.

Gã đó mỉm cười, chưởng đánh ra mang theo linh lực như thác lũ xanh biếc, hoa văn cây cối khô héo nhưng lại rất rắn chắc.

"Ầm!"

"Bang!"

Chưởng đối chiến với thiết côn, bất ngờ Chu Viên run rẩy, cổ tay tóe máu, kình lực hung mãnh chấn hắn văng ngược ra, ánh mắt chấn động

kinh hãi.

Bởi vì thực lực gã áo đen trước mặt, cũng đã đạt tới linh lực nan!

Những tiếng kinh thán hô lên trong điện, những đội ngũ khác ai nấy đều khiếp hãi, gã kia là cường giả nơi nào, sức mạnh này quả thực có thể sánh ngang với Hạ Hầu!

Mục Trần trừng mắt nghiêm trọng. Trước đó giao đấu với tên kia, gã đó vốn không có ý định chiến, do đó cũng không bày ra thực lực chân chính. Còn hiện tại lật lên tấm màn che, thực lực cường hãn lại bại lộ ra rõ ràng.

- Đám khốn nạn đó!

Đường Mị Nhi nghiến răng tức giận, hiển nhiên nàng cũng biết bọn người này, chính là mấy kẻ đã đánh lén mai phục các nàng trong khoảng rừng tối, khiến cho các nàng bị trúng độc.

Chu Viên bị đẩy lui, ba gã đội viên lao tới đỡ hắn dậy. Lúc này dù hắn hai mắt đỏ như lửa, nhưng vì sự khiếp sợ mà trở nên bình tĩnh hơn. Vốn nghĩ do bị đội ngũ kia đánh lén mới có thương vong nặng nề, không ngờ ngay cả khi giao chiến chính diện, thực lực của đối phương cũng có thể khiến họ ăn khổ.

- Ha ha, tại hạ Chân Thanh, đến từ Mộc linh viện...

Gã đầu lĩnh nhìn khắp các chi đội trong điện, rồi cười chắp tay.

- Hạ Hầu, thì ra các ngươi đã sớm cấu kết với bọn này. Sao chứ? Định hợp tác với bọn nó nuốt hết tất cả chúng ta sao? Cho dù các ngươi là hai chi đội mạnh nhất, nhưng ở đây cũng không ít người đâu đó.

Cục diện chuyển biến quá nhanh, những tưởng hai đội liên thủ đã có ưu thế áp đảo trong tay, không ngờ trong thời gian cực ngắn lại xuất hiện chi đội Mộc linh viện mạnh mẽ như vậy. Thế áp đảo hoàn toàn bị nghịch chuyển.

Hai gã cao thủ linh lực nan, đội hình này cực kỳ mạnh!

Hạ Hầu nheo mắt, Đường Mị Nhi vẻ ngoài gợi cảm, nhưng ngôn ngữ lại đanh đá chua ngoa, lúc này dùng tâm kế khiến cho những đội ngũ khác sẽ đề phòng, bởi vì đội ngũ của hắn và đám người Mộc linh viện kia kết hợp lại, sức mạnh quá lớn.

- Ha ha, Đường đội trưởng thật tinh mắt.

Hạ Hầu còn đang phân vân, thì Chân Thanh mỉm cười. Hắn phấn khích nhìn lại những đội ngũ đang đứng đây, cười lớn:

- Đúng là ta định nuốt trọn toàn bộ các ngươi, tất cả bảo bối trong di tích này đều là của chúng ta, và dĩ nhiên cả điểm của các ngươi nữa.

"Uỳnh!"

Tức thì tất cả mọi người trong cung điện trở nên phẫn nộ. Đám Mộc linh viện kia thật ngông cuồng tự đại, muốn nuốt hết tất cả mọi người? Không sợ mắc nghẹn sao?

Hai đội mạnh nhất thì sao, ở đây có đến mười mấy chi đội!

Tên này bị váng đầu rồi à?

Mục Trần thì nhíu mày. Tên Chân Thanh này hắn không phải là dạng người lỗ mãng chứ?

Hắn liếc qua Lạc Li bên cạnh, cả hai đều tỏ ra đề phòng. Gã Chân Thanh kia có thể trở thành đội trưởng một chi đội mạnh mẽ như thế, tuyệt đối không phải kẻ ngu xuẩn ngông cuồng. Hắn mà nói như vậy thì rõ ràng phải có gì đó chắc chắn, nhưng chỗ này thì có cái gì khiến hắn chẳng xem từng này người ra gì?

- Hí hí, Chân đội trưởng dã tâm không nhỏ đấy nhỉ. Nhưng ngươi có bản lĩnh nuốt được tất cả chúng ta sao? Ta thấy lời nói của ngươi khiến mọi người không vui đâu đấy.

Đường Mị Nhi cười khúc khích, mắt liếc qua đám người kia châm thêm dầu.

Những đội ngũ kia quả nhiên càng thêm nóng mắt, cái nhìn bất hảo đều tập trung vào Chân Thanh, linh lực vận chuyển lên rõ ràng mạnh mẽ.

Chân Thanh lúc này chắc chắn đã trở thành mục tiêu cho tất cả mọi người.

- Hừ, muốn nuốt chúng ta, vậy các ngươi cứ lăn sang đây xem thử các ngươi có bao nhiêu năng lực!

Cuối cùng có người giận dữ lên tiếng, những chi đội khác liền hưởng ứng, ai nấy chầm chậm tản ra, bọc lấy mọi đường lui. Quy mô lực lượng này khá lợi hại.

Nhưng Chân Thanh vẫn cười khinh khỉnh châm chọc, đột nhiên hắn vung tay lên, ánh sáng xanh lục lóe ra trong tay, rồi hóa thành Diệp Phù Ấn mang theo hào quang xanh biếc.

Mục Trần nhìn thấy vật đó, hai mắt trừng to. Chính là thứ mà Chân Thanh đã cướp đi từ chỗ hắn.

"Véo!"

Chân Thanh kết ấn một tay, Diệp Phù Ấn cấp tốc xuyên qua cung điện to lớn, hướng tới bức tượng gỗ cao ngất kia.

"Veo!"

Diệp Phù Ấn nhẹ nhàng chui vào giữa trán bức tượng, thình lình hào quang khuếch tán, hoa văn bích lục sáng rực lan khắp tượng gỗ.

Mọi người biến sắc, vì bức tượng gỗ kia đang chậm chạp rục rịch, từ từ mở mắt, ánh sáng bích lục chiếu ra từ hai hốc mắt.

- Chư vị, bây giờ ta sẽ cho các vị thấy ta làm cách nào dọn sách tất cả các ngươi.

Chân Thanh đắc chí cười lớn, ấn pháp biến đảo liên tục, linh lực hùng hậu luẩn quẩn dao động trong cung điện.

- Ngăn hắn lại!

Mục Trần trừng mắt hét to, cùng với Lạc Li nháy mắt xông lên.

- Ha ha, chậm rồi...

Chân Thanh cười lớn lắc đầu, ấn pháp dừng lại, giọng nói lạnh lẽo cất lên.

- Vạn Mộc Giới!

Thình linh tòa cung điện rung chuyển, những cái cây chọc trời khổng lồ cao ngất sáng rực, những dây leo to lớn quấn quanh nó rời ra, như mộc xà uốn lượn trong không trung, tràn ngập cung điện.

Ai nấy biến sắc kinh hãi, vội tìm chỗ trớn, nhưng căn bản không trốn đi đâu được. Dây leo phóng tới, chớp mắt quấn chặt lấy từng người một.

"Uỳnh! uỳnh!"

Nhiều người hoảng loạn công kích, định chặt đứt những dây leo đó. Thế nhưng những dây leo nhìn bề ngoài có vẻ yếu ớt nhưng dai dẳng vô cùng, lại còn ánh sáng xanh trên thân dây leo mấp máy, hút hết linh lực trong cơ thể họ....

Nhất thời cự điện rộng rãi trở nên yên tĩnh hơn, ngoài hai chi đội của Chân Thanh và Hạ Hầu, tất cả những đội còn lại đều bị những dây leo quấn chặt bao phủ lấy.

Những ánh mắt sợ hãi bất lực giương ra nhìn dây leo từ từ hút đi linh lực trong cơ thể, không giãy giụa được.

Chân Thanh cười nhạt:

- Một khi đã lọt vào Vạn Mộc Giới, căn bản không thể thoát ra, linh lực dần dần bị hấp thu, tất cả sẽ được dùng để thức tỉnh Mộc Thần Vệ. Hạ đội trưởng, tất cả bảo bối trong di tích này là của bọn ta, còn điểm của bọn người kia hai ta chia đôi, được chứ?

- Vậy cứ theo ý Chân đội trưởng đi.

Hạ Hầu ánh mắt lóe lên, nhưng cũng cười cười gật đầu. Chân Thanh thật tham lam, bảo bối trong này không chừa cho hắn một thứ nào, nhưng nói lại thì lực lượng của gã có hiện tại thật không cho hắn nhiều lựa chọn. Có lẽ nếu không phải còn kiêng dè chi đội bọn họ thực lực mạnh mẽ, thì e rằng lúc này đã trở mặt nuốt luôn mất rồi.

Chân Thanh cười tủm tỉm, cảm thấy rất hài lòng trước vẻ thức thời của Hạ Hầu.

- Bây giờ chỉ cần chậm rãi chờ đợi nửa canh giờ, mọi thứ sẽ trong tầm kiểm soát. Ha ha, ba đại linh viện... mỗi linh viện đều có một đội ngũ bị xóa sổ.

Chân Thanh ngồi xuống, thong thả mỉm cười. Bất chợt hắn ngoảnh lại, mắt trừng trừng nhìn vào một góc dây leo đang phát sáng. Nơi đó có một luồng kình phong cực kỳ nóng cháy và một luồng kiếm khí cực kỳ sắc bén thoát ra.

"Phừng!"

Một ngọn lửa tím bùng cháy, dây leo ngoe nguẩy bốc khói rồi hóa thành tro tàn.

"Xoẹt!"

Kiếm quang rực rỡ lóe lên, sắc bén cắt xé dây leo ra thành vạn mảnh, thân gỗ rơi lả tả đầy trời.

Chân Thanh và Hạ Hầu đều ngưng trọng, vội nhảy lên lao qua bên đó.

Trong làn khói bụi gỗ mù mịt, bóng dáng một thiếu niên và một cô gái chầm chậm hiện ra.

Chân Thanh trừng mắt, cười lạnh lùng.

- Thật lợi hại! Ngay cả Vạn Mộc Giới cũng không vây khốn được các ngươi...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 479: Chấn Nhiếp

Bụi gỗ tan đi, Mục Trần và Lạc Li xuất hiện rõ ràng.

"bộp bộp bộp."

Thấy hai người xuất hiện, đôi mắt Chân Thanh trừng lên, tay khẽ vỗ vỗ cười nói tán thưởng:

- Khá khen cho các ngươi có thể phá được vòng vây Vạn Mộc Giới.

Dây leo ở nơi đây rất rắn chắc và kỳ dị, cao thủ thân thể nan bị bắt trói cũng khó mà thoát ra, lại còn bị dây leo hút lấy linh lực, càng giãy thì nó càng siết chặt, linh lực mất đi càng nhanh, đến khi không còn chút linh lực nào trong người, thì chỉ còn cách mặc tình cho người ta làm thịt.

Mục Trần và Lạc Li có thể thoát vây khiến cho Chân Thanh bất ngờ. Hai người này hẳn phải có bản lĩnh đặc biệt. Nhưng cũng không sao, cục diện hiện tại hoàn toàn vẫn nằm trong khống chế, cả hai chi đội mạnh mẽ đều đang trấn thủ Vạn Mộc Giới, Mục Trần và Lạc Li thoát khốn cũng làm được gì?

Mục Trần nhìn chằm chằm Chân Thanh, đầu ngón tay có hắc lôi điện lẹt xẹt bắn ra.

- Xem ra các ngươi vẫn chưa buông tay chịu trói.

Hạ Hầu cũng cười khẩy, cất lời châm chọc. Hắn chỉ ra ngoài cổng lớn, cười nói:

- Cục diện này các ngươi còn làm được gì? Mục Trần, hay là ta cho các ngươi một cơ hội, một mình rời đi kiếm đường sống cho bản thân, thế nhé?

Hạ Hầu cười rất gian xảo. Nếu Mục Trần dám bỏ bạn bè ở lại một mình bỏ trốn, thì e rằng hắn hết cửa sống ở Bắc Thương linh viện, hậu quả chắc chắn rất nhục nhã.

Mục Trần quét mắt nhìn Hạ Hầu, lắc đầu:

- Nói những lời đó với ta, Hạ Hầu ngươi chưa đủ tư cách.

Hạ Hầu nghe hắn trả lời chỉ nhẹ nhàng nở nụ cười, nhưng không hề thân thiện. Hắn quay sang Chân Thanh, xoa xoa hai thái dương:

- Thật là một tên khó ưa đáng ghét, có lẽ ta phải cho hắn tự thân cảm nhận cường giả linh lực nan mạnh đến như thế nào.

- Miễn bàn.

Chân Thanh khinh khỉnh trả lời. Cục diện đã hoàn toàn ở trong tay hắn, đến khi linh lực hấp thu đủ để thức tỉnh Mộc Thần Vệ, hắn cũng không có việc gì khác để làm.

Mục Trần hắn cũng chẳng quan tâm. Tên kia thực lực Thông Thiên cảnh hậu kỳ mà có chiến lực kinh người, thế thì sao? Dù cho có nhiều thủ đoạn đến đâu thực lực cũng chỉ là Thông Thiên cảnh hậu kỳ, làm sao mà thắng một cao thủ linh lực nan cho được?

- Mỹ nhân kia ơi, bọn họ đấu đá thì ngồi xem đi, ta sẽ canh chừng người, đừng có vọng tưởng quấy rối. Ngươi thật là cô gái đầu tiên nhiều năm nay khiến ta động lòng đấy, bất quá vì đại cục, ta cũng không có thương hoa tiếc ngọc lắm đâu.

Chân Thanh quay sang nói với Lạc Li, giọng điệu sặc mùi quỷ râu xanh.

Lạc Li lạnh lừng trừng mắt, nàng kín đáo liếc sang Mục Trần, hắn mỉm cười gật đầu.

Lạc Li lúc này mới chịu lui lại một chút, ngồi xuống xếp bằng, tay cầm Lạc Thần Kiếm cắm trước mặt. Nhất thời kiếm ngân vang rền, kiếm khí hung mãnh toát ra, sắc bén khó lường. Những dây leo xung quanh thi nhau đứt gãy, phạm vi xung quanh Lạc Li hoàn toàn sạch sẽ.

Có kiếm quang bao phủ, vị trí của Lạc Li hoàn toàn không bị ảnh hưởng của Vạn Mộc Giới.

- Các ngươi đã muốn chơi thì chúng ta chiều tới cùng. Nhưng ta cũng nói trước, lời này báo lại cho các ngươi, hai người bọn họ giao chiến, bất cứ kẻ nào nhúng tay thì kiếm trong tay ta sẽ hoàn toàn rời khỏi vỏ. Hậu quả lúc đó thế nào tự gánh lấy. Và đặc biệt, Chân Thanh! Ngươi chắc chắn sẽ phải gục ngã dưới lưỡi kiếm của ta.

Lạc Li trừng mắt ngọc, thanh âm nhẹ nhàng mà đằng đằng sát khí.

Chân Thanh trân trân nhìn thanh kiếm trong tay nàng, sắc mặt biến đổi, hắn đã nhận ra dao động cực kỳ nguy hiểm.

- Dĩ nhiên là thần khí?

Chân Thanh và Hạ Hầu giật mình kinh ngạc, cả hai đều nao nao trong lòng. Không ai đoán được cô gái xinh đẹp kia lại cầm trong tay một thanh thần khí chân chính. Thực lực của nàng đã là thân thể nan, có thanh thần kiếm kia nữa, thì cường giả linh lực nan cũng phải cực kỳ kiêng dè.

Cô gái này còn nguy hiểm hơn cả Mục Trần!

Đại Thiên thế giới, phàm là những vật được gắn vào hai chữ thần khí, thì tuyệt đối là thứ đáng sợ. Mộc linh tộc cũng có thần khí, nhưng thứ đó chẳng thể nào xuất hiện trong tay những lớp người như Chân Thanh. Khi

hắn nhìn thấy Lạc Thần Kiếm của Lạc Li, trong lòng không khỏi chấn động.

- Xem ra ngươi rất tin cậy hắn ta?

Chân Thanh nheo mắt, đè nén chấn động trong lòng, cất tiếng nói.

Có Lạc Li tọa trấn, có thần kiếm chấn nhiếp, ngăn cản những trở ngại bất trắc bên ngoài có thể xảy ra trong quá trình giao chiến của Mục Trần, rõ ràng là vì tin tưởng hắn có thể chiến thắng Hạ Hầu. Nàng thực sự nghĩ Hạ Hầu là nhân vật tầm thường dễ đối phó hay sao?

Một trong Tứ Thánh Tử Thánh linh viện, thực lực linh lực nan, xếp hạng trong đại tái linh viện cũng chắc chắn thuộc top đầu. Đơn đấu nếu không có thủ đoạn đặc biệt, thì cả Chân Thanh cũng không chắc có thể đánh bại Hạ Hầu. Một tên Thông Thiên cảnh hậu kỳ thì có thể sao?

Lạc Li chỉ liếc nhìn, không trả lời, tay chạm vào Lạc Thần Kiếm, nhẹ nhàng điểm một cái, kiếm ngân vang vọng.

Chân Thanh thấy thế cũng cười nhạt, không nhiều lời với nàng, sát khí lượn lờ trong lòng. Cục diện hiện tại đúng là có vài điểm ngoài ý muốn, nhưng không sao, sau khi Hạ Hầu giải quyết Mục Trần, hai người liên thủ lại cộng thêm nhân số áp đảo thì Lạc Li có thần khí cũng khó mà xoay chuyển tình thế.

Chân Thanh nhìn sang Hạ Hầu, gã nhếch môi cười dữ tợn. Nàng ta càng tin cậy Mục Trần, thì sẽ càng thất vọng lớn khi hắn chà đạp tên kia dưới gót giày.

Đường Mị Nhi, Chu Viên và tất cả những người khác đều bị dây leo quấn chặt. Họ ra sức giãy giụa nhưng không chút hiệu quả, chỉ đành bó tay chịu trói. Tất cả dõi mắt nhìn tình hình hiện tại, gương mặt lo lắng, mọi hy vọng chỉ còn mong chờ vào Mục Trần và Lạc Li, nhưng họ cũng chỉ có hai người mà thôi

Hiện tại Mục Trần đang chuẩn bị so găng với Hạ Hầu. Bọn họ cũng thấy qua hắn sơ chiến với Hạ Hầu ở bên ngoài, chiến lực không tầm thường, nhưng cũng không biết được hắn có đủ khả năng chiến thắng Hạ Hầu hay không.

Lỡ như hắn bại trận, thì tác dụng chấn nhiếp của Lạc Li cũng không còn. Lúc đó thì một người một thần kiếm cũng khó mà đối phó được hai đội ngũ mạnh mẽ như thế.

Hiện tại phải xem Mục Trần trước đã.

Mục Trần nhẹ nhàng thở ra, nhìn gương mặt tươi cười dữ tợn của Hạ Hầu, hắn hờ hững nói:

- Để nàng không thất vọng, ta sẽ hạ gục ngươi!

Hạ Hầu lành lạnh nhếch môi, đôi tay trắng nõn lóe lên ánh sáng lấp lánh huyễn lệ, mang theo sát khí lạnh băng.

- Xem ra sơ chiến bên ngoài ta đã khiến ngươi tự tin quá lố rồi...

Hạ Hầu nắm chặt tay lại, linh lực dào dạt hùng hồn như biển rộng bùng lên, uy áp linh lực kinh người tràn ngập cả cự điện.

Thực lực linh lực nan của hắn hoàn toàn bùng phát.

Hắn không muốn thấy cái vẻ mặt khinh khỉnh lạnh nhạt của Mục Trần nữa, đã nhủ thầm trong lòng phải giày xéo đối thủ dưới gót giày của hắn. Để kẻ kia có thể hiểu được rằng, trước mặt hùng sư, thỏ con không thể làm gì kháng ngoài run rẩy sợ hãi!

- Bây giờ, ta sẽ đập tan chút tự tin giả tạo đó của ngươi!

Linh lực gào thét, áp lực ào ào ập tới khiến cho áo quần Mục Trần bay lất phất.

Mục Trần hít sâu một hơi, nắm chặt tay. Hắc lôi lóe ra, da hắn tối đen đi, trên ngực hiện ra 4 lằn lôi văn.

"Ầm ầm!"

Lôi Thần Thể thúc giục tối đa, linh lực như sấm sét giật khắp cơ thể hắn, đưa hắn vào trạng thái chiến đấu hung hãn nhất!

- Muốn chơi, thì ta chơi với ngươi, xem cuối cùng ai gục ngã trước!

Ánh mắt sắc lạnh như đao, hắn cười khục khặc như điên dại, bất chợt giậm châm phóng tới.

"Rầm!"

Lôi điện nổ vang, phản lực đẩy thân hình hắn lướt đi như gió.

Hạ Hầu cười khẩy, nháy mắt cũng lao lên, linh lực hùng hậu dâng lên như sóng lớn.

Ác chiến rốt cuộc bùng nổ.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 480: Chiến Hạ Hầu

Uy áp linh lực hung mãnh dồn nén trong cung điện, theo sau hai bóng người như sao xẹt qua không gian, mạnh mẽ va chạm với nhau.

Không chút hoa mỹ, thuần túy là đối chọi sức mạnh.

Một bên dựa vào thân thể rắn rỏi cường tráng, bên kia dựa vào ưu thế linh lự hùng hồn.

Hai loại sức mạnh khiến cho cả tòa cung điện rung chuyển lắc lư muốn sụp đổ.

"Đùng!"

Va chạm bùng nổ kình lực khiến cho những dây leo đầy đất cũng bị chấn tầng tầng nát vụn.

"Bịch bịch"

Hai người bị lực phản chất đẩy ra, kình lực chuyển xuống chân giẫm nát sàn cây trong Mộc điện, khiến nó vỡ ra lưu lại những dấu chân mạnh mẽ.

Thân thể Mục Trần run lên, hắc lôi lóe ra lẹt xẹt chống cự lại linh lực hùng hồn nhập thể, gương mặt hiện rõ vẻ nghiêm trọng. Sức mạnh cơ thể của Hạ Hầu tuy không bằng Lôi Thần Thể tứ văn lôi của hắn, nhưng linh lực thì rõ ràng hung mãnh bá đạo và dồi dào hơn.

Linh lực nan, một tiến cảnh mấu chốt của linh lực. Cứ xem trước linh lực nan, Thần Phách có thể chứa một lượng linh lực như một cái hồ rộng,

thì sau khi linh lực nan lột xác, cái hồ kia bành trướng như biển lớn, như đại dương sâu thẳm. Còn may Mục Trần cũng vừa tu luyện được Đại Phù Đồ quyết đầy đủ âm dương, linh lực cũng được lột xác tiến hóa một lần, đủ sức để ngăn chặn thế tiến vũ bão của đối thủ.

- A, cơ thể cứng thật! Xem ra thần quyết luyện thể mà ngươi tu luyện khá lợi hại đấy, thành tựu của ngươi cũng không thấp. Khó trách đủ can đảm lấy thực lực Thông Thiên cảnh hậu kỳ khiêu chiến linh lực nan.

Phía đối diện, Hạ Hầu nhìn vào đôi tay ngọc đang run run của mình, cất giọng lẩm bẩm lành lạnh.

Gương mặt hắn điểm vài nét kinh dị, cơ bắp của Mục Trần thật sự quá cứng cáp, sự cương mãnh thậm chí vượt xa cả cao thủ thân thể nan không biết mấy lần, chẳng hiểu hắn tu luyện như thế nào.

Mục Trần đạm mạc liếc nhìn, không trả lời. Long ảnh lóe lên, hào quang sáng chói hắn đột nhiên biến mất.

- Tốc độ nhanh thật!

Hạ Hầu tròn mắt kinh ngạc, thình lình hắn tung quyền về không gian trống rỗng bên phải của mình.

"Vụt!"

Linh lực hùng hậu theo quyền kình đánh tới, đầu quyền lóe ánh sáng như ngọc thạch, uy lực thần sầu quỷ khốc.

"Vèo!"

Nhưng quyền phong bất ngờ của hắn hoàn toàn không chút hiệu quả, đầu quyền đánh vào khoảng không, bóng dáng Mục Trần cũng không thấy đâu, chẳng hề hiện thân như sở liệu.

Hạ Hầu biến sắc, rồi hắn cảm thấy kình lực cuồng mãnh từ phía sau quét tới.

Tốc độ Mục Trần đã hoàn toàn vượt qua cảm ứng của hắn!

Dù vậy, Hạ Hầu cũng không phải nhân vật tầm thường, mũi chân chấm mặt đất nhảy lên nửa trượng, cước kình như sợi roi ào ào quét ra phía sau.

"Rầm rầm!"

Cước ảnh lướt qua, không khí không kịp tản đi bị chấn nổ đì đùng.

"Đùng!"

Một vụ nổ dữ dội bùng lên ngay điểm va chạm của họ, khiến cho sàn Mộc điện đứt gãy tan nát.

Cả hai đều dốc tận sức mạnh của mình, công kích quyền cước cận chiến liên miên bất tuyệt đối chiến, lực phá hoại cực kỳ đáng sợ.

"Uỳnh!"

Trận đấu trong Mộc điện, hai bóng người liên tiếp lướt qua nhau, không khí bị chấn nổ lóc bóc, không gian như muốn sụp đổ, uốn éo biến dạng....

Mục Trần khựng người giữa không trung, đột nhiên kết ấn. Linh lực dũng mãnh tuôn ra phía sau lưng hóa thành dải tinh tú, bốn hư ảnh thần thú xuất hiện, ánh sao lấp lánh.

- Tứ Thần Phong Thiên Ấn!

Quang ấn từ trên cao thình lình giáng xuống, bao phủ lấy Hạ Hầu.

"Hừ!"

Nhìn thấy quang ấn ập xuống, ánh mắt Hạ Hầu lạnh đi, song chỉ vươn ra, đầu ngón tay lóe lên. Hắn điểm vào không gian trước mặt, ánh sáng sục sôi. Một chùm sáng lóe lên như ánh sao, cuồn cuộn như thác lũ vắt ngang không trung.

- Toái Tinh thần chỉ!

Chùm sáng dũng mãnh lao lên, chống cự va chạm với quang ấn hung hãn đang áp xuống.

"Ầm!"

Một tiếng vang như sấm nổ, hai luồng sức mạnh khổng lồ đối chọi khiến không gian nứt ra.

Kình lực phản chấn đáng sợ thổi ngang, lan tới Mục Trần. Hắn trợn mắt gồng người lên, thúc giục Lôi Thần Thể tối đa, lôi điện chạy khắp trong ngoài, phóng thích sức mạnh cực kỳ dũng mãnh chống cự lại kình lực đánh tới, văng đi trăm thước, thân thể run rẩy.

Phía đối diện, Hạ Hầu múa tay, linh lực hình thành một hộ tráo trước mặt. Thế nhưng hộ tráo đó hoàn toàn vô dụng trước kình lực quá dữ dội, nháy mắt vỡ tan nát, hắn cũng bị đánh văng đi lảo đảo.

Cả hai dốc tận lực cũng không ai chiếm thượng phong tuyệt đối.

Đằng xa, Đường Mị Nhi, Chu Viên và đám người còn lại không rời mắt khỏi giao tranh bên kia, trong lòng cũng cồn cào nao nao. Lần đầu tiên nhìn thấy Mục Trần thi triển toàn lực, chiến đấu kinh thiên khiến họ khó mà giữ bình tĩnh được. Thực lực Hạ Hầu kia chân chính vượt qua linh lực nan, thế mà cũng hoàn toàn không thể làm khó được Mục Trần chỉ mới Thông Thiên cảnh hậu kỳ bao nhiêu....

- Kẻ này đúng là có chút năng lực.

Chân Thanh khẽ chép miệng, ánh mắt âm trầm. Tình hình hiện tại đúng là vượt dự kiến của hắn, đâu ngờ được rằng Mục Trần có thể chiến ác liệt ngang tay với Hạ Hầu một lúc lâu như thế.

- Đội trưởng, cơ bắp tiểu tử kia rất cứng cáo, có lẽ trong chúng ta không ai so được với hắn. Nếu không thì hắn không thể chiến với Hạ Hầu như thế.

Sau lưng Chân Thanh, một gã lên tiếng.

- Đội trưởng, có nên làm gì đó không? Lỡ như Hạ Hầu thua thì....

Kẻ khác lại âm thầm nhắc nhở, giọng lưỡi đầy mưu toan.

Chân Thanh nheo mắt, kín đáo liếc sang Lạc Li. Nàng đang nắm chặt thanh thần kiếm kia, uy thế khiến hắn kiêng dè không ngớt, kiếm khí sắc bén không ngừng tản ra, không quá mãnh liệt, nhưng cũng đủ khiến cho hắn thấy được không gian xung quanh nàng đã bị cắt mịn thành vô số mảnh.

Thần kiếm kia quá lợi hại.

- Đừng vội, cứ chờ xem. Tiểu tử kia thân thể cường hãn, nhưng chỉ dựa vào đó thì căn bản không đánh thắng Hạ Hầu được.

Chân Thanh khẽ lắc đầu, nhếch môi cười:

- Vả lại cái chính chúng ta cần là thời gian. Đến lúc đó, bọn kia sẽ chân chính hiểu được cái gì gọi là tuyệt vọng!

Giữa không trung, Mục Trần nhìn qua Hạ Hầu đối diện, sắc mặt kẻ địch khó coi vô cùng, có lẽ vì hắn biểu hiện chiến lực vượt xa suy đoán, khiến cho kẻ kia khó lòng bình tĩnh.

- Xem ra linh lực nan cũng không phải là không thể cản nổi!

Mục Trần cười nhạt, tay nắm lại, Phệ Long Ma Thương lại hiện ra, sát khí theo đó tuôn tràn. Hắn ném Phệ Long Ma Thương lên cao, ngay lập tức nó hóa thành con ma long hung dữ giữa không trung, sát khí kinh thiên.

Phệ Long Ma Thương chính là binh khí tuyệt phẩm. Ma Hình Thiên khi trước đã dùng nó để ngăn cản Đại Tu Di Ma Trụ, tranh thủ thời gian rảnh tay để tấn công Mục Trần. Chiến lực của cây thương kia là không cần phải bàn cãi.

- Đi!

Mục Trần chỉ thẳng phía trước, ma long gào lên lao vùn vụt tới chỗ Hạ Hầu.

Hạ Hầu trừng mắt lên, bàn tay bạch ngọc đột nhiên sáng chói, nhìn kỹ lại, dường như có một lớp như cát mỏng rời khỏi đôi tay, hóa thành hai viên tròn tròn như tinh tú, khí tức không gian tràn ngập, lạnh băng.

- Hử?

Mục Trần nhìn thấy cũng giật mình, nheo mắt:

- Thì ra hai tay ngươi lợi hại như vậy là do có đồ chơi này à?

Vật kia sáng lấp lánh như sao, hiển nhiên là một loại binh khí kỳ lạ nào đó. Xét dao động, e rằng phẩm giai vật đó cũng không thấp, khó trách khi đối chiến quả đấm của Hạ Hầu cũng mơ hồ làm cho Mục Trần đau đau cánh tay.

"Ầm!"

Hai viên tinh tú bay lên, đập vào ma long, dao động kinh người toát ra.

Hạ Hầu đứng giữa không nhìn hai thứ vũ khí đối chiến tản ra kình lục đáng sợ, hắn liếc nhìn lại Mục Trần, cất giọng khàn khàn đầy sát khí:

- Bây giờ ta sẽ cho ngươi thấy, ngươi và cao thủ linh lực nan đem ra so sánh có chênh lệch vĩ đại như thế nào! Linh lực áp đảo tuyệt đối, cái thân thể bé nhỏ của ngươi sẽ không hề có sức kháng cự!

Đôi mắt Hạ Hầu hằn lên tơ máu, không trung như nổi lên những dao động kỳ bí. Hai tay hắn kết những ấn pháp kỳ lạ, dao động linh lực bùng nổ như núi lửa phun trào khiến Mục Trần cũng biến sắc!

Hạ Hầu gằn giọng, từng chữ từ trong miệng phun ra.

- Tinh Tú đại pháp!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 481: Tinh Tú Đại Pháp

Giọng nói gằn từng tiếng của Hạ Hầu vang lên, mọi người liền cảm thấy linh lực vô tận không cách nào hình dung như núi lửa phun trào từ cơ thể Hạ Hầu.

Hạ Hầu thay đổi ấn pháp, sát khí tràn ngập trong mắt.

Phía sau hắn linh lực điên cuồng ngưng tụ ngập trời, ba luồng lốc xoáy nhanh chóng thành hình. Linh lực từ cơ thể hắn ào ạt đổ vào, nhanh chóng hóa thành ba vì tinh tú chói mắt khổng lồ cả trăm trượng.

Ba vì tinh tú lóe sáng chói mắt, linh lực trải rộng có vẻ rất hung hãn.

Ba vì tinh tú hoàn toàn ngưng tụ từ linh lực, dao động linh lực cuồng mãnh mang đến những tiếng nổ vì va chạm với không khí.

Đằng xa, đám người Đường Mị Nhi, Chu Viên chấn kinh. Dao động linh lực từ công kích đó khiến họ cảm giác tử vong ập tới. Hắn nhiên Hạ Hầu đã dùng tới đòn sát thủ, hắn muốn chấm dứt trận chiến này.

- Ha ha, không hổ là Thánh Tử của Thánh linh viện a...

Chân Thanh hứng chí nhìn ba vì tinh tú trên cao, mày hơi nhíu lại. Trận tinh tú này cũng khiến hắn tỏ ra nghiêm túc, nếu đổi lại là hắn phải đối diện thế công của Hạ Hầu, có lẽ cũng phải tìm đường tránh đi trước. Hạ Hầu thật đúng là lợi hại.

- Tiểu tử kia bây giờ đã rõ được cao thủ linh lực nan đáng sợ thế nào.

Chân Thanh cười nhạt, khẽ liếc nhìn lại Lạc Li. Nàng cũng đang nhíu mày nhìn Hạ Hầu. Có lẽ công kích dữ dội đó đã khiến nàng cảm thấy lo lắng.

Mục Trần cũng nghiêm túc trước tình huống này.

Chợt lôi điện lóe ra, bốn lằn lôi văn càng sáng hơn. Lôi Thần Thể đã được thúc giục cực hạn, hắn cũng đã thấy nguy hiểm.

- Ngươi hối hận rồi chứ, nhưng hết cơ hội rồi con à.

Hạ Hầu cười sằng sặc dữ tợn, khóe mắt lóe sát khí.

Hắn chậm rãi giơ tay lên, chỉ vào Mục Trần, cất giọng lạnh buốt.

- Tinh Tú đại pháp, Tam Tinh Toái Thiên!

Ba vì tinh tú sau lưng nhất tề phát sáng, rồi lần lượt bắn ra, kết nối với nhau hình thành một luồng hào quang khổng lồ từ trên cao giáng xuống Mục Trần.

"Bùm bùm!"

Không khí liên tiếp bị chấn nổ, sóng khí liên tiếp.

Mục Trần hít một hơi sâu, lôi điện lóe ra trong bàn tay, thình lình hắn tung chưởng.

- Lôi Thần Thủ!

Linh lực hùng hậu quét ra, hắc lôi xuất hiện, lẹt xẹt hình thành một cự chưởng lôi đình, vỗ vào ba vì tinh tú đang lao xuống.

"Đùng!"

Va chạm dữ dội khiến sàn cây của cung điện lại được dịp vỡ ra, lực phá hoại đáng sợ.

Hai luồng sức mạnh giằng co, ăn mòn lẫn nhau.

Hạ Hầu thấy vậy, miệng cười khẩy, ấn pháp biến đổi:

- Tinh bạo!

"Bùm!"

Một vì tinh tú đột nhiên sáng rực rồi nổ tung, kình lực đẩy lùi lôi thủ, thậm chí khiến cho lôi văn của nó nhạt đi một chút.

- Bạo!

Thêm một vì tinh tú phát nổ, lôi thủ khổng lồ xuất hiện vết nứt.

- Ngươi xong rồi!

Hạ Hầu cười đắc thắng, vì tinh tú thứ ba theo đó nổ tung.

"Bùm!"

Kình lực đáng sợ khiến Lôi Thần Thủ không còn chống cự được nữa, linh lực bị đánh tan tác rồi tan nát. Thế nhưng kình lực từ thế công của Hạ Hầu vẫn còn lại một luồng hào quang xuyên qua tất cả, nhanh như chớp đập vào người Mục Trần, khiến hắn không kịp né tránh.

"Uỳnh!"

Mục Trần bị đánh trúng văng đi, thân hình cắm vào một cột đại thụ chọc trời. Lực đạo xuyên thủng sâu hoáy vào thân cây.

Mọi người trong khu vực biến sắc.

Hạ Hầu cười khẩy lắc đầu:

- Đã lĩnh giáo được sự lợi hại của ta, mới thấy được mình không tự lượng sức sao chứ?

Vụn gỗ bay tứ tung, một bóng người từ trong đó chui ra, lắc lắc cái đầu, xóa đi vết máu trên miệng, cau mày nhìn lại Hạ Hầu, thản nhiên cười nói:

- Đúng là đau thật, nhưng mà có vậy thôi cũng đã hứng chí rồi, tưởng mình thắng sao?

Hạ Hầu kinh dị nhìn kẻ vừa nói. Vốn nghĩ một chiêu đó cũng khiến Mục Trần lăn lê bò càng ngóc đầu dậy không nổi, nào dè chỉ khiến hắn xây xước bị thương nhẹ mà thôi. Sức chịu đựng của cơ thể hắn mạnh đến mức nào?

- Tinh Tú đại pháp của ta chính là thần quyết thượng phẩm. Ngươi thực nghĩ rằng nó chỉ có uy lực vậy thôi sao?

Hạ Hầu châm chọc cười nói:

- Ngươi đã có thể sống qua công kích đầu tiên, vậy thì ta sẽ cho ngươi mở rộng tầm mắt, sức mạnh chân chính đáng sợ của thần quyết thượng phẩm!

Hắn vừa dứt lời, ai nấy liền nhìn thấy linh lực hội tụ, lần này có đến chín luồng lốc xoáy!

"Vù vù!"

Chín lốc xoáy như cự long hung hãn xoay vần.

Uy áp linh lực đáng sợ tràn ngập trong cung điện.

Thậm chí uy áp này khiến cho Chân Thanh cũng biến sắc, thân thể phải vận linh lực chống cự lại.

- Hạ Hầu này vẫn còn sát chiêu lợi hại chưa dùng ư...

Chân Thanh nôn nao trong lòng. Cũng may trước đó hắn vẫn chưa hoàn toàn trở mặt với Hạ Hầu, nếu không với sát chiêu này, không giở

thủ đoạn tối cường e rằng khó mà toàn mạng trở ra.

Lạc Li dõi mắt nhìn lại Mục Trần, bàn tay siết chặt Lạc Thần Kiếm. Sát chiêu của Hạ Hầu cũng khiến nàng cực kỳ lo sợ, không thể coi thường.

"Uỳnh!"

Chín cơn lốc thành hình, trở thành chín vì tinh tú lấp lánh phía sau Hạ Hầu. Sắc mặt hắn lúc này tái đi rất nhiều, hiển nhiêu sát chiêu mạnh nhất thi triển ra, với bản lĩnh linh lực nan cũng tiêu hao cực lớn.

Nhưng ánh mắt hắn rất phấn khởi mang theo dữ tợn đáng sợ, nhìn Mục Trần như hùng sư nhìn con mồi, đang tưởng tượng đến cảnh lát nữa tên kia sẽ nằm vật vã như con chó chết.

- Bây giờ mới là chân chính xong đời.

Hạ Hầu nổi lên hiếu sát hung tàn, liếm môi chỉ tay ra.

- Tinh Tú đại pháp, Cửu Tinh Quán Nhật!

"Uỳnh!"

Cả tòa cung điện rung chuyển kịch liệt, chín vì tinh tú bay ra, xoắn lại với nhau, khí thế đáng sợ giáng xuống.

Công kích đó khiến cho Đường Mị Nhi và Chu Viên đều thất kinh sợ hãi. Thực lực Hạ Hầu hoàn toàn vượt xa dự đoán của họ, Thánh Tử của Thánh linh viện mạnh đến mức độ này hay sao?

Thế công dữ dội đó Mục Trần làm thế nào mới cản được?

"Phù"

Mục Trần đột nhiên thở ra một hơi, hai mắt nhắm lại, tay kết ấn. Một cảm giác cổ xưa huyền diệu tản mát ra, hắc lôi bắn ra từ đầu ngón tay.

- Giả thần giả quỷ!

Hạ Hầu thấy hắn phản ứng như vậy cũng cười khinh bỉ. Hắn không tin Mục Trần còn có trò gì chống cự được thế công đáng sợ của hắn.

"Ầm ầm!"

Thình lình có tiếng sấm vang rền khiến cho nụ cười của Hạ Hầu tắt ngấm. Sấm rền mang theo thiên uy, chẳng phải là tiếng sấm từ một công kích ngưng tụ từ linh lực, mà từ một năng lượng đáng sợ của thiên địa sinh ra.

Mọi người cũng phát hiện ra, ai nấy ngẩng đầu nhìn lên không, hai mắt trợn trắng.

Hạ Hầu cũng vậy, và gương mặt hắn trở nên cứng đờ.

Ngay trên đỉnh đầu hắn, chẳng biết từ khi nào có đám mây sét ngưng tụ, cũng chẳng biết nó từ đâu mà ra. Hắc lôi lóe lên trong đám mây, tản mát dao động hủy diệt.

Mục Trần lúc này mở mắt ra, lôi điện trên đầu ngón tay biến mất. Hắn cất giọng nhẹ nhàng mà vang vang khắp cung điện, mang theo thiên uy đáng sợ.

- Ngự Lôi Thuật!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 482: Lôi Uy

"Ầm ầm!"

Tiếng sấm rền mang theo thiên uy vang vọng cự điện, càng lúc càng dữ dội. Hắc lôi vân cấp tốc hội tụ lại, lôi điện lóe lên đáng sợ.

Biến cố bất ngờ khiến kẻ nào cũng kinh ngạc sợ hãi.

Thậm chí ngay cả Chân Thanh cũng hoảng sợ ra mặt. Lôi uy từ hắc lôi vân toát ra khiến linh lực trong cơ thể hắn run rẩy, khiến cho hắn biết đây chân chính là sức mạnh thiên địa chân chính, là sấm sét thực thụ sinh ra từ trời đất.

Thiên uy, một thứ uy lực mà căn bản những người ở đây không đủ năng lực sử dụng.

Mục Trần cũng đang cực kỳ nghiêm trọng, ngón tay run rẩy liên hồi, đầu ngón tay lại có hắc lôi lóe ra. Đây là lần đầu tiên thi triển Ngự Lôi Thuật, thần thuật khá khó để tu luyện, mấy tháng nghiên cứu hắn cũng có điều ngộ ra được. Và may mắn hơn là hắn có tu luyện Lôi Thần Thể, được hắc thần lôi rất nhiều rèn luyện, nên có thể dễ dàng cảm ứng lôi đình hơn.

Chính nhờ đó, hắn có thể thi triển ra Ngự Lôi Thuật thành công.

"Ầm ầm!"

Hắc lôi vân quay cuồng, lôi điện hung mãnh vang rền trên cao.

Còn bên dưới, chín vì tinh tú đang cấp tốc ập xuống.

"Uỳnh!"

Mục Trần nghiêm mặt, ấn pháp biến đổi. Hắc lôi vân trên cao đột nhiên co lại, rồi một tiếng sấm thót tim vang trong cự điện. Ngay cả linh khí thiên địa cũng bỏ chạy tứ tán, giống như sinh linh không thể chịu nổi áp chế của thiên uy.

Lôi vân bị xé toang, một cột sét đen ngòm cả trăm trượng mang theo tiếng sấm rền vang dội, như lôi long múa vuốt, bổ xuống. Không gian bị nó xuyên qua để lại một vệt dài khét lẹt.

Hắc lôi xuyên thẳng từ trên cao xuống, mang theo năng lượng hủy diệt, như không gì có thể ngăn cản được nó.

Tia sét này tính ra cũng chưa khủng bố bằng những tia hắc thần lôi mà ngày nào Cửu U Tước độ kiếp. Thế nhưng sức hủy diệt của nó cũng khiến mọi người ở đây co đầu rụt cổ sợ hãi.

Hắc lôi bổ xuống, ánh sáng rọi cả cự điện, cũng rọi lên gương mặt Hạ Hầu.

Tốc độ sấm sét, hắc lôi xuyên phá không gian, cấp tốc đánh lên luồng hào quang tinh tú.

"Đùng!"

Ánh sáng chói mắt bộc phát, khiến cho tất cả phản xạ nhắm tịt hai mắt lại, nhưng vẫn cảm thấy đau nhức đồng tử. Rồi sau đó mọi người cảm ứng được một làn sóng kình lực quét ra.

Mộc điện vững chắc tồn tại bao nhiêu năm tháng cùng tuế nguyệt không hề suy suyển, thế như lúc này rung chuyển dữ dội, nhiều chỗ cây gãy cối đè, ầm ầm đổ sụp, những dây leo vừa bị luồng sáng chạm phải lập tức hóa thành tro tàn.

Lực phá hoại đáng sợ khiến người ta chết sững người.

Trung tâm luồng kình lực hung hãn đó, hai luồng sức mạnh kinh thiên động địa ăn mòn lẫn nhau. Hắc lôi lóe sáng, chiếm hết thượng phong, bá đạo tuyệt luân không gì cản nổi. Còn nhớ chính Cửu U Tước năng lực vô tận mà cũng phải hai lần thất bại dưới Hắc Thần Lôi Kiếp.

Tia sét Mục Trần huy động tuy không sánh được với Hắc Thần Lôi ngày trước, nhưng thực lực Hạ Hầu cũng kém cỏi hơn Cửu U rất xa.

Hạ Hầu nhìn thấy hắc lôi áp đảo, mặt mày xanh mét, ấn pháp biến đổi:

- Cửu Tinh bạo!

"Bùm! Bùm!"

Chín vì tinh tú đồng loạt phát nổ, lực nổ hung hãn đáng sợ lan tỏa.

Chính lúc đó, ánh mắt Mục Trần lóe lên lạnh lùng, chỉ tay ra.

- Phá!

Không nhiều lời, không dùng từ hoa mỹ, chỉ một chữ bá đạo duy nhất.

"Uỳnh!"

Hắc lôi như con thú cưng của hắn, cực kỳ nghe lời. Một lời nói của hắn khiến nó bộc phát, sét giật liên hồi đánh thẳng vào chín vụ nổ, khiến chúng nó cấp tốc tan biến.

- Không thể nào?

Hạ Hầu mặt mày không còn hột máu, hét lên không tin.

Tuyệt kỹ đối chiến, Hắc Thần Lôi áp đảo tuyệt đối!

"Ầm!"

Thình lình Mục Trần vung tay chém ra, tia hắc lôi sau khi giật nát cửu tinh lại tiếp tục lao đi, tốc độ chớp nhoáng hướng tới cơ thể Hạ Hầu.

Cảm giác tử thần ập tới, Hạ Hầu hoảng sợ kinh hoàng.

- Ta nhận thua!

Hắn kinh hãi thét lên chói tai.

Nhưng Mục Trần dường như chẳng nghe thấy. Lúc này đây không thể mềm lòng, dốc hết sức thi triển Ngự Lôi Thuật, tiêu hao cực lớn, nếu không có thu hoạch thì lần sau khó có được cơ hội tốt thế này nữa. Hạ Hầu chẳng phải là con mèo hen, thực lực linh lực nan đủ khiến hắn phiền toái liên miên.

"Roẹt!"

Không chút nương tình, hắc lôi nháy mắt chạm vào cơ thể Hạ Hầu.

"Ầm!"

Tiếng sấm rền theo tia sét giật khiến mọi người run rẩy. Phòng ngự linh lực thể lực của Hạ Hầu lập tức tan như bong bóng, thân hình như diều đứt dây văng ra xa tít, máu me phun phì phèo, thân thể rơi xuống mặt sàn cây cày nát cả một đoạn dài nghìn trượng, rồi đập vào một trụ cổ thụ.

"Đùng!"

Trụ cây nứt nẻ, vết nứt lan đến tận phía trên, nó lung lay rung chuyển, bộ dáng như sắp đổ.

Hạ Hầu máu me đầm đìa ngã xuống tê liệt, xương cốt như bị đánh nát, cây gỗ chồng chất đè lên người hắn, vùi lấp hắn xuống dưới. Khí tức mỏng manh đến cực độ, một đòn vừa rồi đã đưa hắn đặt nửa chân vào cửa tử.

Tiếng sấm rền nhanh chóng tan đi.

Thế nhưng trong cung điện lại hoàn toàn yên tĩnh tịch mịch.

Những ánh mắt kinh hãi và khó tin nhìn lại. Không ai ngờ được Hạ Hầu lại bại một cách thê thảm và đáng sợ như vậy.

Đường Mị Nhi, Chu Viên ngơ ngác nhìn qua Mục Trần. Hắn thở hồng hộc như trâu, sắc mặt tím tái vì mất sức. Mục đội trưởng Thông Thiên cảnh hậu kỳ... đã đánh bại Hạ Hầu?

Đó là cao thủ linh lực nan a!

- Thật biến thái...

Đường Mị Nhi chỉ thốt lên được mấy chữ. Biểu hiện của hắn cực kỳ rung động, cuối cùng nàng đã hiểu rõ vì sao hắn lại được làm đội trưởng chi đội Bắc Thương linh viện chứ không phải Lạc Li. Thì ra, bề ngoài thực lực không mấy nổi bật, nhưng chiến lực thì kinh khủng đáng ngại vô cùng.

Thế giới này cũng không ít kẻ vượt cấp chiến đấu, đều là những yêu quái trong vạn vạn đại thiên tài. Có lẽ Mục Trần này cũng là một kẻ như thế.

Đám đội viên Thánh linh viện thì mặt không còn chút máu, khó tin nhìn vị đội trưởng trọng thương ngất đi, không thể chấp nhận nổi sự thật tàn khốc.

Chân Thanh cũng đang nhìn Hạ Hầu chiến bại quằn quại nằm đó, tâm tình bất định. Khi nhìn lại Mục Trần, ánh mắt đã trở nên cực kỳ kiêng dè đề phòng, rốt cuộc đã nhận định Mục Trần trở thành đối thủ có thể uy hiếp đến hắn.

Mục Trần thì đang bụm miệng ho khan, mặt mày tái nhợt. Ngự Lôi Thuật là thần thuật, uy lực cường đại, và do đó tiêu hao cũng cực kỳ kinh

khủng. Với thể trạng Mục Trần hiện tại, cho dù là sung sức thì cũng chỉ dùng được một lần duy nhất.

Tuyệt kỹ này vốn chỉ có cường giả Chí Tôn mới dùng, hắn miễn cưỡng sử dụng được như vậy đã là quá tuyệt vời.

Mục Trần hờ hững nhìn qua cái thân tàn ma dại của Hạ Hầu, tay hắn co lại, một lực hút dữ dội bùng lên, gỗ vụn bay tứ tung. Một tia sáng từ trong ngực Hạ Hầu bay ra, rơi vào tay Mục Trần, chính là Viện Bài của Hạ Hầu.

Mục Trần liếc mắt nhìn lại, hai mắt sáng rực. Con số trên tấm Viện Bài này lên đến 4200 điểm, xếp hạng thứ 7!

Số điểm gần gấp 3 lần đội của hắn.

Mục Trần cầm Viện Bài, trầm tư một chút, rồi lấy Viện Bài của mình ra, nhẹ nhàng đoạt lấy nửa số điểm kia.

Hào quang lóe sáng, Viện Bài của hắn biến thành 3700.

Thình lình hào quang chói sáng, top 16 hiện ra, chi đội của Hạ Hầu biến mất khỏi top, rồi chi đội của hắn cấp tốc vượt lên, dừng lại ở vị trí số 9!

Hạng 9, Bắc Thương linh viện, đội trưởng Mục Trần.

Mục Trần nhìn khối Viện Bài trở nên sáng hơn bình thường, nhếch môi cười nhạt. Đội của hắn đã vào top 16, như vậy thông tin, vị trí sẽ phơi bày ra trước mọi người, kể cả Cơ Huyền.

Mục Trần nắm tay lại, ánh mắt lạnh lẽo.

"Cơ Huyền, nhìn thấy cái tên quen thuộc đó, ngươi cảm thấy sao?"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 483: Ân Oán

Một vùng núi đá bazan, vài người đang đứng trên đỉnh đón gió, mặc cho cuồng phong gào thét, lốc xoáy tung hoành, họ vẫn vững vàng như bàn thạch.

Đầu lĩnh trong năm người dựa vào khối đá to, mắt chăm chú nhìn vào trung tâm dãy núi, dao động linh lực cuồng bạo từ nơi đó bắn lên cao.

Gã đó mặc áo trắng, gương mặt cực kỳ anh tuấn, nụ cười ấm áp thu hút người khác. Bốn người xung quanh hắn cũng có khí chất bất phàm, nhưng đứng cạnh hắn lại trở nên bình thường vô cùng.

Hắn chính là Cơ Huyền, một trong Tứ Thánh Tử của Thánh linh viện.

- Đội trưởng, giao tranh bên đó đã sắp kết thúc, còn lại khoảng 12 đội thực lực đều không tồi. Cao thủ thân thể nan cũng có 12 người.

Một gã tóc vàng cười nói.

Cơ Huyền gật gù:

- 12 chi đội, bữa tiệc cũng thịnh soạn đấy, chẳng biết há mồm to quá có mắc nghẹn không đây....

- Có đội trưởng thì đội ngũ có cao thủ linh lực nan còn phải tránh đường, huống gì đám này.

Một gã hình thể cường tráng, thân như gấu xám cười lớn, gương mặt hắn bắt chéo một vết sẹo dài, khiến cho gương mặt trở nên hung ác.

- Đại tái linh viện này tàng long ngọa hổ, long đàm hổ huyệt sâu không lường được. Sơ ý thì lật thuyền trong mương không chừng. Nghe nói đại tái lần này nhiều linh viện còn bí mật tuyển dụng vài nhân vật thiên tài trong các đại cổ tộc, phần lớn chưa xuất hiện, nhưng càng về sau thì sẽ càng thêm gay cấn. Lúc đó mới chân chính là long tranh hổ đấu.

- Mà chưa tính bọn họ, ngay cả bốn đại linh viện kia cũng không đơn giản. Cứ nhìn mấy ngày nay mà xem, chúng ta vẫn bị chi đội Ôn Thanh Tuyền cưỡi lên đầu đó thôi...

Nghe thấy cái tên Ôn Thanh Tuyền, bốn gã kia đều nghiêm mặt. Từ khi đại tái bắt đầu, chi đội của Ôn Thanh Tuyền lúc nào cũng cường hoành chiếm vị trí hạng nhất. Dù rằng xếp hạng hiện tại cũng không hẳn sẽ trở thành vô địch cuối cùng, nhưng chiếm lâu vậy mà không bị ai thay thế, cũng đủ cho thấy đội ngũ đó cực kỳ lợi hại.

- Nghe nói Ôn Thanh Tuyền là đại mỹ nhân xưa nay hiếm gặp. Đội trưởng, nàng ta dường như cũng tham gia Linh Lộ cùng năm với ngươi phải không? Với độ hot của ngươi mà vẫn không bắt được con phượng hoàng đó sao?

Cơ Huyền nhún vai:

- Nữ tử ta kiêng dè nhất trong Linh Lộ, nàng là một. Vả lại, mỹ nam kế với nàng ta là vô ích. (chứ con đó les mà, bó tay thôi)

- Nói vậy tức là còn có nữ tử thứ hai, thứ ba làm cho ngươi e ngại? Ai thế? Người nào mà có thể sáng ngang Ôn Thanh Tuyền?

Gã tóc vàng cũng khá tinh ranh, nghe ra liền tò mò hỏi lại

Cơ Huyền trầm tư, ánh mắt có vẻ phức tạp, chậm rãi nói:

- Còn một người khác, tên nàng ta là Lạc Li. Khí phách xuất chúng của nàng không kém gì Ôn Thanh Tuyền. Nhưng mà tính cách nàng ta

lại khác hẳn Ôn Thanh Tuyền, chẳng thích tranh giành danh tiếng thứ tự gì cả.

Ký ức mơ màng nhớ lại cô gái váy đen, lưng đeo trường kiếm, mái tóc như ngân hà lấp lánh lung linh, đôi mắt lưu ly ngọc ngà trong suốt, khiến bao kẻ anh tài phải chìm đắm trong đó. Nếu so sánh Ôn Thanh Tuyền là phượng hoàng cao quý, thì nàng là đóa hắc liên tĩnh lặng trong sơn cốc tịch mịch, hoàn toàn tách biệt không đua tranh với đời.

Nàng có thiên phú không kém cạnh gì Ôn Thanh Tuyền, nếu muốn nàng ta hoàn toàn có thể giành được hào quang chói mắt như Ôn Thanh Tuyền. Thế nhưng đáng ghét nhất chính là nàng luôn thủy chung im lặng đi sau lưng tên kia, chỉ nở nụ cười làm say đắm bao lòng người với tên đáng chết đó.

Cơ Huyền siết chặt bàn tay, ngón tay đâm xuyên vào trong đá, đá cứng lại mềm như bún, dễ dàng bị hắn bóp nát.

- Lạc Li...

Cơ Huyền lẩm bẩm, hai mắt khép lại.

Trước khi hắn và Mục Trần trở thành kẻ thù sinh tử, thật ra hắn cũng đã có cơ hội tiếp cận nàng. Ngày đó nàng bị một đám người rất đáng gờm truy đuổi, hắn từ xa đã nhìn thấy nàng. Nhưng lúc ấy hắn chỉ đứng nhìn xa xa, lý trí nói cho hắn biết, những chuyện anh hùng cứu mỹ nhân, thấy chuyện bất bình ra tay nghĩa hiệp ở trong Linh Lộ này là một trong những thứ tối kị ngu xuẩn nhất. Hắn không dễ gì vô duyên vô cớ cứu người rồi dấn thân vào rắc rối, đưa mình vào hiểm cảnh.

Do đó hắn quyết định bỏ mặc.

Một lần hắn thấy một mũi tên bắn lén tập kích nàng, đâm xuyên vào bả vai, máu tươi rơi lả tả. Khi đó nàng đau đớn lảo đảo nhìn quanh quất, vô tình cũng nhìn thấy hắn xa xa.

Bốn mắt nhìn nhau, người con gái lâm vào hiểm cảnh nhưng vẫn thản nhiên đối đầu, ánh mắt không chút cầu xin cứu giúp, lắc mình vào trong khoảng rừng tối, để lại khoảnh khắc sững sờ trong lòng hắn.

Bẵng đi một thời gian hắn không thấy nàng đâu nữa.

Cho đến khi gặp lại đã là nửa năm, mà bên cạnh nàng đã có thêm một người. Một tên con trai khá tuấn tú, anh mắt đen thâm sâu như trời đêm.

Lúc đó hắn đã nhìn thấy nàng có nhiều thay đổi, ánh nhìn của nàng đối với tên kia rất dịu dàng, rất hòa ái, không phải cái vẻ lạnh lùng vô tình mà kiên nghị sắt đá khi đối diện tử vong, đối diện với hắn khi trước. Nụ cười của nàng khi đó khiến cho con tim hắn xao xuyến run rẩy.

Bất giác hắn sinh ra một cảm giác ghen tị khó hiểu.

Nếu ngày đó, hắn ra tay cứu giúp nàng, có lẽ giờ này người đi bên cạnh nàng, chính là hắn.

Hắn nghĩ vậy, nhưng hắn nào biết Mục Trần vì cứu Lạc Li, mà sau đó lại bị nàng ta xách kiếm đuổi giết đến nửa năm, trải qua bao nhiêu trận giao tranh sinh tử, nhiều lần suýt bị nàng một kiếm chém chết, đến cuối cùng mới chịu thôi.

Chính vì lý do đầu tiên đó, hắn và Mục Trần bắt đầu nảy sinh ân oán, rồi liên tiếp giao tranh đuổi giết, lập mưu ám toán lẫn nhau, trở thành kẻ thù sinh tử.

Có lẽ nhiều người nghĩ hắn và Mục Trần thế bất lưỡng lập chỉ là vấn đề sớm muộn, cả hai đều xuất sắc vô song, tính cách Cơ Huyền cũng thuộc dạng một núi không thể có hai hổ, nên giao tranh cũng là hiển nhiên. Cơ Huyền cũng không hề phủ nhận, bởi vì hắn cũng không muốn kẻ khác biết được ý niệm sâu ở trong lòng.

Hắn muốn đánh bại Mục Trần, để cô gái kia sẽ nhìn thấy, hắn xuất sắc hơn Mục Trần.

Thế nhưng từ khi giao phong bắt đầu, Cơ Huyền lại cảm thấy sự uy hiếp cực kỳ to lớn từ Mục Trần. Tốc độ tăng trưởng của tên kia cũng cực kỳ đáng kinh ngạc, nếu không thừa cơ ngăn chặn, thì chắc chắn cuối cùng tên đó sẽ trở thành ngôi sao sáng nhất Linh Lộ.

Mục Trần phải bị tiêu diệt!

Rồi hắn bắt đầu không từ một thủ đoạn nào cả, và hắn đã thỏa nguyện. Mục Trần bị trục xuất khỏi Linh Lộ...

Nhưng chính ngày hôm đó, sau một hồi huyết họa kinh thiên của Mục Trần, phải bước chân khỏi Linh Lộ, Cơ Huyền nhìn thấy người con gái tuyệt diễm kia đứng trên ngọn núi xa, ánh mắt lưu luyến nhìn theo kẻ thù của hắn. Rồi sau đó nhìn quay lại nhìn hắn với một vẻ mặt hoàn toàn khác. Sắc lạnh và đầy sát khí.

Rồi nàng bỏ đi, hoàn toàn biến mất, không một dấu vết, đến tận khi Linh Lộ sắp kết thúc.

Khi đó nàng hoàn toàn vứt bỏ cơ hội giành lấy vinh quang tột đỉnh Linh Lộ, dốc lực khai chiến điên cuồng tấn công hắn, khiến cả hai lưỡng bại câu thương.

Đến cuối cùng, nàng còn để lại một câu lạnh như băng cứng.

- Ta không thể giết ngươi, bởi vì mạng của ngươi sẽ do Mục Trần tước đoạt. Hắn sẽ chân chính đánh bại ngươi, ngươi hoàn toàn kém xa Mục Trần.

Lần đầu tiên đối mặt trò chuyện, lại là ngôn ngữ bất lưỡng lập, sát khí ngùn ngụt. Điều đó khiến cho trái tim Cơ Huyền đau đớn, đồng thời phẫn nộ bừng lên.

"Rầm!"

Cảm xúc bộc phát, Cơ Huyền nện một quyền vào đá, khiến khối đã vỡ vụn ra.

Gương mặt anh tuấn trở nên nhăn nhó, linh lực đáng sợ bùng lên đánh tan những cơn cuồng phong áp đến.

Bốn gã đội viên giật mình nhìn lại Cơ Huyền, ngạc nhiên khi thấy hắn thất thố như vậy, cũng không biết được nguyên nhân do đâu.

Cơ Huyền hít một hơi sâu, từ từ bình phục tâm tình, lẩm bẩm:

- Lạc Li, ngươi đánh giá hắn như thế, quan tâm hắn như thế, thì ta sẽ khiến hắn trở thành trò cười ngay trước mặt ngươi, chà đạp hắn dưới bàn chân của ta, khiến hắn vạn kiếp bất phục!

Bốn gã đội viên thấy rõ ánh mắt sắc lẹm đầy sát khí và lời nói thù hận của Cơ Huyền, cả bốn người bất giác hơi run trong lòng. Thình lình Viện Bài một gã đội viên đang cầm trong tay sáng rực lên, ánh mắt nhìn lại khiến cả bốn tròn miệng kinh hô.

- Cái gì? Đội ngũ của bọn Hạ Hầu sao đột nhiên biến mất?

- Bắc Thương linh viện lại có đội ngũ bay lên đây...?

Nghe những tiếng hô đó, Cơ Huyền trợn mắt, tay nắm lại, Viện Bài cầm ra. Ánh mắt hắn tập trung vào vị trí thứ chín, bàn tay run rẩy.

Hạng 9, Bắc Thương linh viện, đội trưởng Mục Trần.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 484: Chú Ý

Trên đỉnh núi đá, không khí bỗng dưng lắng đọng.

Hai mắt Cơ Huyền dán chặt vào Viện Bài sáng lung linh, nụ cười trên gương mặt hoàn toàn tắt lịm, tay run run chỉ vào một cái tên trên đó. Từ lúc nãy đến giờ hắn không nói một tiếng nào cả, nhưng bốn đội viên của hắn có thể cảm nhận rõ sát khí lượn lờ cực kỳ đáng sợ.

Gã đội viên tên là Mộ Phong lên tiếng, lúc còn ở trong linh viện đã được nghe Cơ Huyền nói một chút về cái tên Mục Trần này:

- Xem ra đối thủ của ngươi xuất hiện rồi.

Cơ Huyền đột nhiên nói:

- Hắn bây giờ chưa chắc có tư cách trở thành đối thủ của ta.

- Chi đội Hạ Hầu hoàn toàn biến mất khỏi top 16, còn bọn người Bắc Thương linh viện kia lại đột nhiên bay lên top....

Gã tóc vàng kinh nghi lẩm bẩm, ánh mắt tỏ ra kinh dị

- Hay là... Hạ Hầu bị bọn người Bắc Thương linh viện đó đánh bại?

- Chắc không đâu! Đội ngũ Hạ Hầu rất mạnh, thực lực bản thân hắn cũng đã vượt qua linh lực nan, trong đại tái linh viện hiện nay không có mấy đôi ngũ dám đối phó với họ....

Gã to con nhíu mày phản bác.

Cơ Huyền lắc đầu hờ hững:

- Không cần phải đoán già đoán non, Hạ Hầu thật sự đã bị Mục Trần đánh bại. Chẳng phải từ trước đã không thấy phương hướng của Hạ Hầu, lúc này cũng không thấy phương hướng của chi đội Bắc Thương linh viện kia hay sao? Điều đó chứng minh họ đã vào một di tích nào đó...

Mộ Phong giật mình, quả nhiên không có địa điểm phương hướng nào của chi đội hạng 9 kia.

- Hé hé, cái đám xui xẻo kia bây giờ nhục mặt, lại còn thua bởi Bắc Thương linh viện, xem ra từ nay bọn chúng hết cách ngạo mạn trước mặt chúng ta.

Gã tóc vàng bĩu môi cười nhạo. Dù họ đều xuất thân từ Thánh linh viện, nhưng trong viện cũng không phải hòa thuận, tranh đấu khốc liệt. Bây giờ bọn người kia gặp bất trắc, tự nhiên hắn rất hả hê.

Mộ Phong liếc nhìn sang Cơ Huyền, hỏi:

- Cần tìm bọn chúng trước không? Chắc chắn chúng không thể ở mãi trong di tích. Chỉ cần vừa thò đầu ra, thì chúng ta sẽ tìm thấy phương vị của chúng.

Cơ Huyền vuốt ve Viện Bài, ánh mắt lạnh lùng vẫn không rời khỏi cái tên Mục Trần, lắc đầu:

- Không cần thiết, nếu hắn có bản lĩnh thì cuối cùng cũng sẽ gặp ta. Còn nếu hắn không thể, thì nào có tư cách khiến ta phải chú ý?

Mộ Phong gật đầu, hiện tại cũng không phải là lúc lãng phí thời gian với chi đội Mục Trần kia.

- Đến lúc rồi, chuẩn bị hành động. Nhớ kỹ, một tên cũng không tha!

Cơ Huyền nhìn vào trung tâm dãy núi, dao động linh lực đã yếu đi nhiều. Xem ra giao tranh trong đó đã có kết quả, cũng là lúc hắn đến thu dọn tàn cuộc.

"Vù!"

Khẽ phất tay, bốn gã đội viên nhanh như chớp lao đi, cấp tốc hướng về mục tiêu.

Cơ Huyền nhìn theo bọn họ, ánh mắt hướng về phương trời xa, sắc bén mà lạnh lẽo.

"Mục Trần, ngươi cứ cố gắng mà leo lên đi. Lúc đến trước mặt ta, ngươi sẽ thấy được chênh lệch giữa ta và ngươi. Lần này ta sẽ khiến cho ngươi vạn kiếp bất phục!"

Cơ Huyền bắn người lên, để lại một tiếng nổ và mặt đất vỡ nát, hóa thành luồng hào quang bay lên cao, tốc độ kinh khủng chỉ chốc lát đã vượt qua bốn người đi trước.

Ngay sau đó, ngọn núi đột nhiên chấn động, những khe nứt lan tràn khắp núi, núi đá to lớn ầm ầm đổ sụp...

Ở một địa điểm nọ cực kỳ cách xa đám người Cơ Huyền, cả trăm ngàn đội ngũ tập trung trong vùng sơn cốc rộng lớn, hình thành một khu vực giao thương mậu dịch. Khu vực này có một quy định bất thành văn, đó chính là tuyệt đối không giao chiến. Bất kỳ kẻ nào phá vỡ quy tắc đó, chắc chắn sẽ trở thành mục tiêu công kích của tất cả mọi người.

Những tiếng tranh cãi mua bán ầm ĩ vang trong sơn cốc, nhưng bất giác ai cũng thấy được dường như ánh mắt mọi người thỉnh thoảng đều khẽ liếc về một nơi nào đó trên vách núi.

Một bóng dáng rất tinh tế xinh đẹp, kim chiến giáp bọc lấy cơ thể, làm lộ rõ những đường cong hút hồn. Đôi chân thon dài trắng nõn như ngọc khoe ra hấp dẫn bao con mắt. Mái tóc đen dài thả xuống tận mông, hai tay khoanh trước ngực, nâng lên cặp tuyết lê khiến nó càng khiêu khích, khiến nhiều kẻ trong sơn cốc thầm nuốt nước bọt.

Hấp dẫn là vậy, nhưng nơi này chẳng có kẻ nào càn rỡ dám nhìn thẳng, chứ đừng nói đến can đảm bước lên đến gần nàng ta. Hầu hết đều có thể nhìn ra vẻ thèm thuồng mà sợ hãi trong đám sắc lang cả đàn kia, vì người con gái nọ tên là Ôn Thanh Tuyền, đội trưởng chi đội hiện đang chiếm vị trí đỉnh bảng xếp hạng điểm số đại tái linh viện vòng sơ loại.

Mọi người đều đang mơ hồ chú ý đến nàng, nhưng không ai thấy rõ được nàng đang trầm tư nhìn Viện Bài trong tay. Chính xác mà nói, nàng đang chăm chú nhìn vào cái tên vừa xuất hiện trên đó.

- Bắc Thương linh viện, Mục Trần...

Ôn Thanh Tuyền nheo mắt mơ hồ.

- Là Huyết Họa Giả trong Linh Lộ sao?

Ôn Thanh Tuyền mỉm cười phấn khích. Tuy rằng chưa bao giờ gặp Mục Trần, nhưng với một hồi huyết họa máu tanh kia nàng cũng nghe rõ, như sấm nổ bên tai, và đặc biệt mấu chốt chính là, khi ấy Mục Trần đi cùng Lạc Li.

- Nếu hắn là đội trưởng, vậy thì Lạc Li ắt cũng phải ở trong đội này.

Ôn Thanh Tuyền tay chống cằm, khúc khích cười, cực kỳ hưng phấn.

- Đội trưởng, mục tiêu kế tiếp của chúng ta là chi đội Bắc Thương linh viện này sao?

Phía sau nàng, hai cô gái lên tiếng hỏi.

Hai người đều vận áo xanh, diện mạo xinh đẹp giống nhau như đúc, dĩ nhiên là một cặp song sinh. Cả hai nhìn thấy Ôn Thanh Tuyền mỉm cười hứng chí như vậy, ánh mắt lại dán chặt vào cái tên kia cũng không khỏi tò mò.

Ôn Thanh Tuyền khúc khích cười, gật đầu:

- Tần Nhi, Nhạc Nhi, chú ý chi đội này cho ta. Bất kể khi nào xuất hiện phương vị của họ, thì chúng ta sẽ lập tức truy đuổi!

Hai cô gái nhìn nhau nghi hoặc:

- Như vậy, chẳng phải khiến kế hoạch của chúng ta trễ nãi sao?

Có vẻ như trước đó họ đã có một dự định nào đó, và nó không liên quan gì đến chi đội này của Bắc Thương linh viện.

Ôn Thanh Tuyền quay lại, miệng cười duyên:

- So với nàng ta, kế hoạch gì cũng không quan trọng.

Tần Nhi, Nhạc Nhi nghe vậy cũng vâng dạ gật gù.

Ôn Thanh Tuyền ngẩng mặt lên nhìn phương trời xa xôi, thản nhiên cười. Nụ cười sáng lạn như mặt trời rọi xuống sơn cốc, khiến nhiều kẻ nuốt một tiếng "ực" vào trong bụng.

Con phượng hoàng kiêu hãnh kia thật khiến người ta thần hồn điên đảo. Ai cũng biết muốn hàng phục nữ chúa kia thì còn khó hơn cả lên trời, nhưng nam nhi là thế, càng khó chiếm được, thì trong lòng lại càng ngứa ngáy khó dằn.

Những ánh mắt hừng hực nóng cháy đổ dồn lên vách núi khiến cho Ôn Thanh Tuyền phát giác. Mí mắt lóe lên, quét xuống dưới.

Thấy ánh mắt của nàng phóng tới, nhất thời khiến những kẻ dưới sơn cốc run rẩy, vội quay đi chỗ khác. Cô gái kia có xinh đẹp như thế nào, thì họ cũng không đủ can đảm mà đối thị với sức mạnh kinh khủng kia.

- Nữ nhân này ngon lành thật.

Bất ngờ có một kẻ không hề tỏ ra tránh né, hắn và bốn gã trong đội đều giương đôi mắt hừng hực dục vọng nhìn lên. Đội ngũ này thực lực cũng rất khá, gã đội trưởng tuy chưa đạt đến linh lực nan, nhưng cũng

ngang ngửa Đường Mị Nhi. Đội viên của hắn cũng có hai gã thân thể nan, đội hình này thậm chí còn mạnh hơn một số chi đội của Ngũ Đại Viện.

Thế nhưng đội ngũ như thế, đối với mọi người chỉ có sự thương hại chứ không một chút kính nể. Những kẻ đứng gần đó vội vã quay đi, nhanh chân tránh xa khỏi đội ngũ kia, ra chiều không hề liên quan.

Trên vách núi, Ôn Thanh Tuyền nhìn chăm chăm vào đội ngũ nọ, nhất thời nở một nụ cười quyến rũ, tiếng cười khúc khích thanh thúy như chuông bạc:

- Thật vậy chăng?

Gã đội trưởng sững người lãnh mình, hắn nhiên không nghĩ tiếng lẩm bẩm nhỏ của hắn mà nàng có thể nghe được từ xa như thế. Hắn méo miệng cười gượng, rồi bất ngờ quay đầu bay đi bỏ trốn. Bốn gã đội viên cũng hoảng hồn chạy theo.

Ôn Thanh Tuyền cười khanh khách, linh lực tuôn ra, như hóa thành một đôi cánh phượng sặc sỡ hoa lệ.

"Véo!"

Chỉ nghe tiếng gió, thân hình nàng biến mất tại chỗ.

"Uỳnh!"

Ngay giây lát sau, người ta cảm nhận được dao động linh lực hung hãn bùng lên đằng xa, ánh mắt nhìn lại kinh hãi và thương xót, cả năm kẻ kia nhất tề rụng xuống từ trên cao.

"Vụt"

Ôn Thanh Tuyền quỷ dị xuất hiện sát bên gã đội trưởng, tay túm cổ hắn, nở một nụ cười đầy quyến rũ. Thình lình một chưởng nện vào ngực hắn, khiến thân hình hắn bay ngược về sơn cốc, rơi xuống đất lăn lóc.

- Điểm của hắn cho các ngươi.

Nàng nhẹ nhàng bay đi mất, tiếng cười êm tai theo gió truyền lại.

Bốn cô gái trong đội của nàng cũng nhanh chóng bay lên, hóa thành tia sáng đuổi theo.

Trong sơn cốc, những ánh mắt dõi theo bóng hình xinh đẹp, đến khi các nàng khuất dạng, cũng chính những đôi mắt đó lại trở nên tham lam, vẻ mặt bất hảo nhìn lại gã đội trưởng xui xẻo tê tái đang quằn quại trên mặt đất....

Chương 485: Mộc Thần Vệ

Trong cung điện, trận đại chiến vừa kết thúc, khung cảnh trở nên hoang tàn tan nát.

Mục Trần chậm rãi hạ xuống, gương mặt tái đi, nhưng ánh mắt vẫn cố giữ vẻ lãnh khốc quét mắt nhìn đối phương. Ánh mắt đi tới đâu, kẻ khác run bắn tới đó. Ngay cả Chân Thanh cũng trừng mắt đầy vẻ kiêng dè.

Một chiêu Mục Trần đánh bại Hạ Hầu kia ngay cả hắn cũng cảm thấy nơm nớp lo sợ. Đổi lại là hắn tiếp chiêu, thì kết cục thậm chí còn te tua hơn của Hạ Hầu.

Bốn gã đội viên chi đội Thánh linh viện thì kinh sợ không thôi, nhìn thấy Hạ Hầu trọng thương nằm đằng xa không rõ sống chết, lại thấy ánh mắt băng hàn của Mục Trần, cả bốn người đều muốn cùng xông lên trả thù, nhưng lại cảm thấy ngay cả cái gót chân cũng không động đậy được, cảm giác sợ hãi lan khắp cơ thể.

Trận đại chiến vừa diễn ra quá mức rung động.

Không ngờ được đội trưởng Hạ Hầu thực lực linh lực nan lại thảm bại tan nát trước Mục Trần chỉ có thực lực Thông Thiên cảnh hậu kỳ.

Đường Mị Nhi, Chu Viên cũng chấn động, lát sau mới hồi tỉnh lại, áp chế rung động trong lòng, nhưng vẻ mặt ngạc nhiên vẫn không giấu đi đâu được. Kết quả đại chiến này của Mục Trần hoàn toàn vượt khỏi dự đoán.

Dù rằng họ không hề coi thường Mục Trần, nhưng cũng chưa bao giờ đánh giá hắn cao tới mức có thể đối chiến với Hạ Hầu, đừng nói là đánh bại. Thực lực linh lực nan và Thông Thiên cảnh hậu kỳ là chênh lệch không chỉ một cấp độ, và không hề có chuyện dễ dàng khỏa lấp khoảng cách to lớn đó.

Thế nhưng kỳ tích đó lại được Mục Trần thực hiện.

Mục Trần nhìn lại, ánh mắt với Lạc Li đan vào nhau. Nàng ta mỉm cười thích thú, Mục Trần đã không phí đi tấm lòng của nàng. Hạ Hầu bị phế, cục diện hiện tại xem như đã xoay chuyển ngược lại.

- Ha ha, thật là lợi hại...!

Trong cung điện, tiếng cười âm lãnh của Chân Thanh đột nhiên vang vọng.

Mục Trần quay lại nhìn Chân Thanh, hơi cau mày, vì tên kia hoàn toàn không chút bối rối.

- Khó trách ngươi có thể trở thành đội trưởng, xem ra ta đã khinh thường ngươi quá rồi.

Chân Thanh cười nhạt.

Lạc Li chụp lấy trường kiếm đứng phắt dậy. Ánh mắt lưu ly mang theo những tia sát khí ngọn hoắt. Lúc này nếu tiếp tục giao chiến, phe ta chỉ còn Lạc Li, Mục Trần đã mất rất nhiều sức lực, lợi thế vẫn phần nào nghiêng về phía đám người kia.

- Không phải mới đánh bại Hạ Hầu các ngươi đã nghĩ cục diện xoay chuyển rồi đó chứ?

Chân Thanh cười cợt châm chọc Mục Trần và Lạc Li, hắn nói tiếp:

- Ta thừa nhận thần kiếm kia rất uy hiếp, nhưng mà đừng nghĩ ta ngu xuẩn ngồi yên đây chờ các ngươi giải quyết Hạ Hầu rồi nhắm vào ta, thật

xem thường ta quá!

- Ồ? Không phải vậy sao?

Mục Trần thản nhiên đáp lời, linh lực vận chuyển trong người. Đại chiến với Hạ Hầu tiêu hao không ít. Ngự Lôi Thuật không thể dùng được nữa, nhưng đã mất Hạ Hầu, đám người Chân Thanh cũng đã mất đi nhiều chiến lực.

Chân Thanh cười tươi rất quái đản.

Lạc Li lướt đến đứng cạnh Mục Trần, tay giữ chặt Lạc Thần Kiếm, ánh mắt không hề rời khỏi Chân Thanh.

Đường Mị Nhi nín thở nhìn thế cục giằng co. Lúc này nàng cũng đã nhận ra có gì đó không đúng cho lắm. Đối mặt Mục Trần và Lạc Li, Chân Thanh lại không hề lo sợ, mà dường như còn tỏ ra rất chắc chắn có thể áp đảo hai người.

Nhưng có lo lắng cách mấy thì cũng không giúp gì được, chỉ đành bất lực cầu may mong mỏi Mục Trần và Lạc Li đủ sức giải quyết Chân Thanh, phá tan những cái dây leo đáng chết này.

"Xoẹt!"

Lạc Li khẽ liếc Mục Trần, nháy mắt sau đó nàng lướt đi, kiếm khí thình lình cắt ngang, hướng tới Chân Thanh.

Chân Thanh gập người đập tay xuống đất, thân hình cong lại nhảy lui, tay rung lên, một tia hắc ám phun ra, khô héo như khúc củi đập vào kiếm khí.

"Uỳnh!"

Khô mộc vỡ vụn, gỗ bắn tứ phía, nhưng hắc ám tuôn tràn khiến kiếm khí bị chặn lại.

Chân Thanh nhẹ nhàng bay lui, bốn gã đội viên cũng tập trung phòng thủ, chú ý đối phương, tùy thời hành động.

- Thật là nóng nảy quá nha!

Chân Thanh nhếch môi cười đểu:

- Ta biết các ngươi đang rất tò mò muốn biết vì sao ta hờ hững cho các ngươi giải quyết Hạ Hầu, đó là vì ta cũng rất cần thời gian. Còn bây giờ, thời gian đủ rồi!

Nụ cười trên miệng chợt chuyển thành dữ tợn:

- Lúc này chính là lúc các ngươi sẽ phải giãy giụa trong tuyệt vọng!

Dứt lời, tay hắn múa may kết ấn. Bốn gã đội viên lúc này cũng nhảy lui về phía sau hắn, kết ấn pháp y hệt. Nhất thời linh lực lục sắc từ trong cơ thể năm người tuôn ra, bay lên không, bắn về phía bức tượng gỗ khổng lồ ở cuối cung điện.

"Ầm!"

Bức tượng sáng lên chói mắt, hoa văn phức tạp tràn ngập. Mọi người hoảng hốt nhìn thấy bức tượng gỗ im lìm kia đang rục rịch đứng dậy.

Đồng thời một cỗ dao động cực kỳ khủng bố toát ra.

Mục Trần và Lạc Li cũng biến sắc, Lạc Li lập tức vung kiếm, kiếm khí thét gào ào ạt liên miên trảm tới chỗ đám người Chân Thanh.

"Đùng!"

Chân Thanh cười khẩy, chân giậm mạnh. Vô số dây leo còn trong cung điện ào ào vươn tới, tạo thành một mộc thuẫn chắn phía trước hắn, hứng lấy đòn công kích kiếm khí, gỗ vụn bay đầy trời.

- Ha ha, Mộc Thần Vệ đã được kích hoạt điều khiển. Bây giờ mặc cho các ngươi có thủ đoạn gì, hôm nay cũng không tránh khỏi cái chết!

Chân Thanh đỏ mắt đắc ý nhìn sang pho tượng gỗ, cười to:

- Mục Trần! Ngươi tự cho rằng giải quyết Hạ Hầu thì có thể xoay chuyển cục diện, nhưng đâu ngờ ta mượn việc đó câu giờ. Ha ha, xem ra trong hai ta, ta vẫn cao hơn một bậc!

"Uỳnh!"

Mộc Thần Vệ đứng dậy, thân thể to lớn mang đến áp lực vô song, mỗi bước chân của nó khiến cả tòa cung điện cũng rung chuyển.

Đám người bị dây leo quấn chặt thì tái mặt kinh hãi, uy hiếp tử vong khiến họ sợ sệt vô cùng. Lúc này mới hiểu tại sao Hạ Hầu chiến bại, Chân Thanh vẫn bình tĩnh như nước, thì ra hắn đã có mưu mô khác.

Hắn luôn canh chừng kéo dài thời gian, để cho những dây leo này hút lấy linh lực của họ, rồi kích hoạt pho tượng Mộc Thần Vệ đáng sợ kia!

Hiện tại xem như cục diện hoàn toàn nằm trong sự khống chế của họ, đã không còn cơ hội trở mình nữa.

Mục Trần và Lạc Li nghiêm trọng nhìn lại Mộc Thần Vệ. Cả hai đều cảm ứng rõ sức mạnh lớn lao của nó, tuy không đạt tới trình độ Chí Tôn, nhưng quả thật mạnh hơn cao thủ linh lực nan nhiều lắm!

- Mặc dù với thực lực của bọn ta vẫn chưa thể điều động hết sức mạnh của Mộc Thần Vệ, nhưng chừng này cũng đủ để các ngươi biết thế nào là vô vọng!

Chân Thanh cười lớn đắc ý. Hắn vung tay lên, ấn pháp thay đổi, đột nhiên giữa trán Mộc Thần Vệ hiện ra một hoa văn sáng rực hình lá cây. Mộc Thần Vệ bất ngờ xông lên, quyền khổng lồ ập xuống, linh lực hùng hậu bao phủ đối phương.

"Véo!"

Mục Trần và Lạc Li cấp tốc lui lại, Mục Trần lấy ra Phệ Long Ma Thương, sát khí dâng tràn, thương ảnh như chớp đâm vào thân thể Mộc Thần Vệ. Kình phong sắc bén hung mãnh của thanh tuyệt thế binh khí mà chỉ để lại một vết ngấn nhạt.

"Xoẹt!"

Lạc Li múa kiếm chém vào Mộc Thần Vệ, để lại một vết cắt sâu cả thước. Lực phá hoại của Lạc Thần Kiếm mạnh mẽ hơn Phệ Long Ma Thương rất nhiều, nhưng với thân thể to lớn của Mộc Thần Vệ, nó chẳng ảnh hưởng chút nào.

- Ha ha, phản kháng vô ích. Mộc Thần Vệ này trừ phi thực lực vượt qua Thần Phách nan, bằng không các ngươi không thể nào đủ sức phá nó được!

Chân Thanh cười to. Giả quyết xong bọn người ở đây, hắn sẽ chân chính chiếm được Mộc Thần Vệ. Khi đó không chỉ là nhận được phương vị Mộc Thần Điện chân chính, mà còn mang theo được pho tượng Mộc Thần Vệ này. Với sức mạnh của nó, trong đại tái linh viện này còn ai ngăn cản họ thăng tiến?

Quán quân đại tái năm nay tất nhiên sẽ thuộc về Mộc linh viện!

Đám người bị bắt trói kia thì chua xót nhìn tử thần sừng sững, hoàn toàn bất lực.

Sức mạnh Mộc Thần Vệ thừa đủ tung hoành khắp nơi đây, cả Mục Trần và Lạc Li liên thủ cũng không thể nào đánh bại nó được.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 486: Liên Thủ

Trong cung điện, Mộc Thần Vệ khổng lồ sừng sững tỏa áp lực cường đại khiến mọi người run rẩy.

- Hô hô, Mục Trần! Lúc nãy ngươi lợi hại lắm mà? Bây giờ chơi vài ván với Mộc Thần Vệ của ta nhé?

Chân Thanh đắc ý cười to. Mộc Thần Vệ đã kích hoạt thành công, hắn cũng chính thức yên lòng. Cho dù Mục Trần có bao nhiêu thủ đoạn đi chăng nữa, tin chắc hắn cũng không đủ khả năng lật ngược thế cờ.

Mục Trần nhíu mày quan sát Mộc Thần Vệ. Thân hình to lớn cằn cỗi của nó toát ra khí khái cường đại, khiến cho hắn cảm thấy uy hiếp nguy hiểm. Tin chắc rằng sức mạnh của Mộc Thần Vệ này ngay cả tứ văn lôi thể cũng không chịu đựng được bao nhiêu đấm.

Mộc Thần Vệ này có lẽ sức mạnh ngang ngửa cao thủ Thần Phách, mà như tên Chân Thanh có lỡ mồm nói rằng, đó cũng chưa phải là toàn bộ sức mạnh của nó.

Tình hình lúc này càng ác liệt hơn trước.

- Tiếp theo, các ngươi cũng nên chết đi là vừa.

Chân Thanh cười tủm tỉm, ánh mắt đầy sát cơ. Ấn pháp thay đổi, diệp văn giữa trán Mộc Thần Vệ lóe sáng, nó co người lại, rồi tung đấm tới. Kình phong đáng sợ ào ào ập tới Mục Trần.

Mục Trần lắc mình, long ảnh hiện ra dưới chân, lóe lên liền tránh lui được. Lạc Li cũng tăng tốc né đi chỗ khác.

"Ầm!"

Kình phong nện vào mặt sàn, khiến cho cung điện rung chuyển kịch liệt.

"Vù!"

Một quyền thất bại, ánh sáng trên trán Mộc Thần Vệ lại lóe lên, nó quay ngoắt một cái rồi lao tới cực nhanh, cấp tốc áp sát Mục Trần. Thật không ngờ với thân thể khổng lồ đó, nó không chỉ có sức mạnh vô song mà còn có tốc độ kinh người.

Mộc Thần Vệ lại tung quyền đánh xuống.

Mục Trần biến sắc, Phệ Long Ma Thương rung lên, hóa thành ma long to lớn mạnh mẽ ngạnh chiến.

"Bang!"

Đỡ một đòn, thân hình Mục Trần bắn đi như đạn, Phệ Long Ma Thương trở lại thành trường thương trong tay hắn.

Áo của hắn tan nát, miệng máu me đỏ thẫm. Chỉ một quyền ngạnh chiến mà hắn đã thụ thương.

Mộc Thần Vệ lại tiếp tục truy sát Mục Trần, bàn tay khô mộc phủ bóng xuống người hắn.

"Xoẹt!"

Chính lúc đó, kiếm khí như hồng thủy thét gào, sắc bén hướng tới giữa trán Mộc Thần Vệ.

Dường như nhận thấy công kích nguy hiểm, Mộc Thần Vệ mạnh mẽ dừng bước, giơ tay đỡ lấy kiếm khí, hứng trọn công kích khiến bàn tay mang đầy những vết cắt khá sâu. Mộc Thần Vệ có lực phòng ngự cường đại, thế nhưng Lạc Thần Kiếm cũng không phải dễ dàng chặn lại được.

Nếu thực lực Lạc Li mạnh hơn một chút nữa, thì có lẽ Lạc Thần Kiếm đã có thể cắt đứt luôn cả bàn tay khổng lồ của nó.

Mục Trần nhân cơ hội đó vội lui đi. Mộc Thần Vệ phòng ngự quá chắc chắn, hắn và Lạc Li thay nhau tấn công, nhưng lúc trước nó không chủ động phòng ngự như thế, có lẽ không phải vì nó e ngại Lạc Thần Kiếm.

Mục Trần ánh mắt lóe sáng, nhìn chằm chằm vào diệp văn trên trán nó, khẽ liếc nhìn lại Chân Thanh. Dường như mỗi khi ấn pháp của tên kia biến đổi, thì diệp văn trên trán Mộc Thần Vệ lại lóe lên.

Hoa văn đó rất quen thuộc, chính là Diệp Phù Ấn mà hắn đã bị Chân Thanh cướp đi khi trước.

Xem ra Diệp Phù Ấn này chính là thứ dùng để khống chế Mộc Thần Vệ. Khó trách nhìn thấy Tiên Linh Thụ mà Chân Thanh có thể bỏ qua, không từ thủ đoạn cướp lấy nó...

Lạc Li nhẹ nhàng hạ xuống bên cạnh Mục Trần, liếc hắn khẽ hỏi:

- Không sao chứ?

Mục Trần lắc đầu. Lôi Thần Thể đã tu luyện tới tứ văn, một quyền của Mộc Thần Vệ cũng chỉ khiến hắn bị thương sơ sơ.

- Ha ha! Còn giãy chết làm gì, các ngươi không lật mình nổi đâu.

Chân Thanh nhìn thấy hai người kia bị Mộc Thần Vệ đánh cho liên tiếp bại lui, đắc ý cười lớn.

Lạc Li nheo mắt lạnh lẽo, gằn giọng:

- Đắc ý có sớm quá không? Ngươi cho rằng ta không thể chém nát cái đầu gỗ này sao?

Người con gái bất chợt nổi giận. Mục Trần trước đó chiến với Hạ Hầu, trạng thái dĩ nhiên không còn hoàn hảo, lại ngạnh chiến một đòn với Mộc Thần Vệ xuất hiện thương thế khiến nàng đang đau lòng, tên kia lại châm dầu vào lửa, khiến cô nàng nổi sát ý.

Lạc Thần Kiếm ngân vang, thân kiếm lóe sáng hào quang, lan tràn ra khiến cho không khí quanh kiếm run nhè nhẹ.

Chân Thanh nhận thấy kiếm ý sắc bén, mặt cũng hơi đổi. Thần kiếm đúng là lợi hại, nếu như Lạc Li lại có thực lực linh lực nan, có lẽ sẽ là uy hiếp lớn với Mộc Thần Vệ. Thế nhưng đáng tiếc....

- Thật đúng là chán sống!

Chân Thanh cười khẩy, ấn pháp lại thay đổi, Mộc Thần Vệ lại lao lên triển khai công kích.

Mục Trần nhanh mắt để ý, đúng là diệp văn giữa trán Mộc Thần Vệ lóe lên.

Lạc Li mặt lạnh như tiền, muốn phá bỏ phong ấn Lạc Thần Kiếm, chân chính hủy diệt Mộc Thần Vệ.

- Khoan!

Mục Trần giơ tay ngăn lại. Chắc chắn sát chiêu của Lạc Li rất mạnh, nhưng sẽ khiến tiêu hao không nhỏ. Nếu tiêu phí phần lớn sức mạnh để phá hủy Mộc Thần Vệ này, thế thì khiến cho bọn kia dĩ dật đãi lao thừa cơ đánh lén, lúc đó cục diện còn bất ổn hơn.

- Nàng cứ phân tán công kích của Thần Vệ một chút, phần còn lại cứ giao cho ta.

Mục Trần khẽ nói kế hoạch.

Lạc Li nghi hoặc nhìn lại, không hiểu hắn muốn làm gì, nhưng nàng vẫn gật đầu, căn dặn:

- Cẩn thận một chút, nếu ngươi bị thương nữa, thì ta sẽ không tha đâu!

Mục Trần cười cười, bất chợt đưa tay lên vẹo má cô nàng:

- Biết rồi, Lạc Li nhà ta là Lạc vương Linh Lộ, bá khí ngút trời....

Lạc Li không ngờ hắn còn có tâm tình trêu chọc nàng, không khỏi tức giận, nhưng ánh mắt lại dịu dàng vô cùng.

- Còn có thời gian liếc mắt đưa tình?

Chân Thanh cười lạnh, tay liên tục đổi ấn pháp, Mộc Thần Vệ nhanh chóng hướng công kích đến hai người.

"Uỳnh!"

Mộc Thần Vệ như cuồng ngư đánh phá tứ tung, Mục Trần và Lạc Li lại như ruồi muỗi bay quanh, thân pháp kỳ diệu không ngừng tránh né, thỉnh thoảng phát động công kích để lại vài vết cắt trên thân hình Mộc Thần Vệ.

Những người kia từ nãy giờ gần như nín thở theo dõi đại chiến, ánh mắt lo lắng, lòng tràn ngập lo âu.

Chân Thanh tươi cười quan sát tình hình, cũng không tỏ vẻ gì gấp gáp, rất thong thả nhàn nhã, mặc cho Mục Trần và Lạc Li thi tiển công kích thế nào cũng chẳng tạo thành uy hiếp gì, rồi đến lúc hai người mệt mỏi sa sút, khi đó Mộc Thần Vệ sẽ nhẹ nhàng nghiền nát cả hai.

Hai người kia dĩ nhiên không thể câu giờ so tiêu hao với Mộc Thần Vệ, chắc chắn linh lực của bọn họ sẽ cạn kiệt trước.

Diễn biến hiện tại chỉ như một màn kịch nhỏ, kết quả đã hoàn toàn ở trong tay hắn.

"Đùng!"

Nắm đấm hướng xuống Mục Trần, Lạc Li xuất hiện, kiếm khí ào ạt ngăn cản cự quyền.

Nháy mắt đó, đột nhiên Mục Trần đạp long ảnh lướt tới, xuyên qua không gian, hướng thẳng đến gương mặt Mộc Thần Vệ.

"Gràooo!"

Mục Trần vừa mới lao lên, Mộc Thần Vệ lập tức mở miệng ra, một tiếng gào mang theo lực sát thương kinh khủng ập tới hắn.

"Roạt!"

Chính lúc đó, không khí quanh Mục Trần run lên, hắc ám tuôn ra hóa thành một tòa hắc tháp bảo vệ hắn.

"Bang!"

Sóng âm nện vào thân tháp, vang lên như chuông đồng cổ kính ngân trong cự điện.

Hắc tháp sau đó biến mất, còn Mục Trần đã hiện ra ở vị trí chiếc trán của Mộc Thần Vệ. Tay nắm chặt lại, một tờ giấy đen xuất hiện, sức mạnh thần bí toát ra bồng bềnh.

Mộc Thần Vệ như nhận thấy uy hiếp, bỏ mặc công kích Lạc Li, nắm đấm như núi mang theo sức mạnh vô song hướng lên Mục Trần.

Hắn không hề có dấu hiệu tránh né, nhanh chóng hướng tới.

- Chán sống!

Chân Thanh nhếch miệng cười.

"Uỳnh!"

Quyền mang kình phong hung mãnh đập vào người Mục Trần. Sức mạnh bài sơn đảo hải đánh hắn văng đi như đạn pháo, ghim sâu vào một

cột đại thụ trong cự điện.

Thế nhưng ngay trước đó, không ai thấy được bàn tay Mục Trần đã nhẹ nhàng chạm vào phù ấn giữa trán Mộc Thần Vệ.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 487: Lạc Thần Kiếm Liên

Mục Trần bị Mộc Thần Vệ đánh trúng, phun máu như mưa. Cũng còn may đã tu luyện Lôi Thần Thể lên tứ văn, bằng không e rằng bây giờ đã bỏ mạng.

Lạc Li biến sắc, cấp tốc bay tới bên cạnh Mục Trần, nhìn thấy hắn trọng thương không khỏi đau lòng mắng mỏ:

- Sao vậy? Tại sao ngươi không tránh?

Mộc Thần Vệ công kích rất mạnh, nhưng thật sự tốc độ không quá nhanh. Mục Trần hoàn toàn có khả năng tránh kịp một quyền đó, nó tuyệt đối không thể nào đả thương hắn được.

- Chậc chậc, tội nghiệp chưa kìa, xem ra tình trạng của ngươi càng lúc càng kém rồi.

Chân Thanh cười tủm tỉm chọc tức.

Mục Trần từ tốn lau máu trên mồm, nhe răng cười dữ tợn, quay lại châm chọc Chân Thanh:

- Đã nói đừng đắc ý sớm quá... thử điều khiển Mộc Thần Vệ lại cho ta xem?

Chân Thanh sững sờ trầm mặc, lập tức kết ấn, nhưng rồi hắn cũng lập tức biến sắc. Mộc Thần Vệ lúc này giữ nguyên tư thế đánh Mục Trần khi nãy, không nhúc nhích nữa, không hề nghe theo hắn điều khiển nữa.

- Tên khốn nạn, ngươi làm gì Mộc Thần Vệ của ta?

Chân Thanh giật mình giận dữ quát lên.

Mục Trần thản nhiên cười nói:

- Đâu có làm gì đâu, chỉ là phong ấn cái diệp văn trên đầu nó thôi....

Chân Thanh vội nhìn lên, quả nhiên thấy được Diệp Phù Ấn lúc này có thêm những đường hắc ám đan vào nhau, như một tấm lưới hoàn toàn ngăn cách sự liên hệ giữa nó với mọi thứ khác, khiến cho hắn không thể nào điều khiển Mộc Thần Vệ được nữa.

Sắc mặt Chân Thanh lúc này trở nên vô cùng khó coi, không ngờ Mục Trần lại tinh mắt như thế, liếc nhìn là biết được hắn có thể khống chế Mộc Thần Vệ nhờ vào phù văn kia. Đã vậy lại còn có khả năng phong ấn nó. Cảm ứng cho thấy phong ấn kia rất quái lạ, ngăn cản luôn cả việc khống chế của hắn với chính phù ấn.

Lúc này Mộc Thần Vệ đã hoàn toàn không còn tác dụng gì nữa.

Át chủ bài đã bị Mục Trần đốt cháy!

Chân Thanh phẫn nộ đến mức muốn bốc hỏa, nghiến răng như muốn cắn xé Mục Trần.

Đám người bị dây leo trói chặt xa xa nhất thời muốn hò reo, chỉ tiếc khí lực không còn bao nhiêu. Mộc Thần Vệ của Chân Thanh đã bị Mục Trần giải quyết, chiến lực của Chân Thanh không còn là vô địch nữa.

Lạc Li bây giờ mới hiểu ra vì sao hắn lại ngang nhiên hứng một quyền của Mộc Thần Vệ, nhưng nàng vẫn trừng mắt mắng hắn:

- Càn rỡ!

Mục Trần mỉm cười, nhưng sắc mặt tái đi. Trọng thương không nhẹ, đại chiến với Hạ Hầu rồi lại liên tiếp chiến với Mộc Thần Vệ, chịu một kích nặng nề của nó thật quá sức chịu đựng. Dù sao thì thực lực chân chính cũng chỉ mới là Thông Thiên cảnh hậu kỳ. Lúc này hắn thấy đã

cần phải tăng cường thực lực, đại tái càng đi sâu vào thì càng khó khăn, mà lúc này đội ngũ đã vào top 16, phương hướng địa điểm đều đã lộ ra, sau khi rời khỏi di tích chắc chắn sẽ dẫn đến bao nhiêu là kẻ săn điểm truy lùng liên miên.

Trận chiến đó sẽ còn khó khăn ác liệt hơn nữa.

Hắn không thể nào chiến đấu lưỡng bại câu thương với cao thủ linh lực nan, để rồi một kẻ vô danh nào đó sẽ đến hốt trọn một mẻ, dâng thành quả cho mấy kẻ cơ hội

"Phải mau chóng đột phá thôi!"

Mục Trần đã quyết tâm. Đội ngũ này thực ra chỉ có Lạc Li sở hữu thực lực đáng nể một chút, còn lại cả bốn người đều phải tăng cường thực lực. Bằng không thì vào vòng quyết chiến thật khó hơn lên trời.

Lạc Li nhéo tay Mục Trần, rồi ngẩng mặt lên lạnh lùng nhìn Chân Thanh:

- Tiếp theo ngươi không được can dự vào nữa, bọn họ để mình ta giải quyết.

Mục Trần nao nao lo lắng. Tuy hiện tại đã giải quyết xong chướng ngại lớn là Mộc Thần Vệ, nhưng đội hình đối phương vẫn người đông thế mạnh, Chân Thanh cũng không đơn giản, thực lực cũng không kém Hạ Hầu. Lại còn mấy tên kia phần lớn là cao thủ thân thể, một mình Lạc Li làm cách nào có thể đối phó hết đây?

- Chúng ta cùng lên đi, chẳng lẽ nàng bị thương thì ta không đau lòng chết sao?

Mục Trần cười khổ.

- Chính là ta muốn ngươi đau lòng đến chết đó.

Lạc Li giận dỗi trả lời, gương mặt ửng đỏ.

- Ai bảo ngươi càn rỡ ngông cuồng, đó là hình phạt cho ngươi.

Lạc Li quay lại, tay mơn trớn gương mặt Mục Trần, khẽ cười:

- Ngoan đi, ta sẽ bảo vệ ngươi.

Đột nhiên khí phách nữ hoàng toát ra khiến Mục Trần sững sờ, bất đắc dĩ nhún vai:

- Cẩn thận nhé!

Lạc Li mỉm cười:

- Yên tâm đi, nhanh lắm!

Mục Trần nhếch miệng, hắn cảm thấy dường như nàng còn chưa trở thành nữ hoàng, mà khí phách vương giả đã trở nên thuần thục. Có lẽ vì trước nay ở cùng hắn, bề ngoài quý tộc luôn được che giấu cẩn thận, nhưng hôm nay hắn trọng thương đã khiến cho nữ hoàng tương lai này nổi cáu, khí phách không kềm giữ được nữa.

Lạc Li đứng thẳng, Lạc Thần Kiếm lạnh băng hướng về phía Chân Thanh.

- Ồ, sao chứ? Một mình ngươi muốn xử lý hết chúng ta sao?

Chân Thanh cũng đang nổi khùng vì mất Mộc Thần Vệ, hắn cười gằn lạnh lẽo đầy sát khí.

Lạc Li không trả lời, thân kiếm rung lên.

Kiếm ý sắc bén toát ra, sắc đến độ chung quanh gần như bị cắt vụn.

Chân Thanh cũng hơi run, thần sắc không mấy thoải mái. Chợt hắn quay sang bốn người Thánh linh viện kia, cất tiếng nói:

- Các ngươi theo chúng ta cùng lên, đánh bại nàng ta báo thù cho đội trưởng của các ngươi. Sau đó bảo bối nơi này sẽ phân chia 50/50, được

chứ?

Chi đội Thánh linh viện Hạ Hầu trọng thương không rõ sống chết, nhưng bốn người còn lại vẫn là chiến lực không tồi, có thể mượn sức thì cũng là lợi khí tốt để đối phó Lạc Li.

Cả bốn người mắt lóe sáng, gật đầu. Lúc nãy Mục Trần khiến bọn họ sợ run, nhưng lúc này trạng thái của hắn đã rất kém, chín người liên thủ đối phó Lạc Li rồi, tên kia sẽ như cá nằm trên thớt.

Bốn người lập tức lắc mình bay vòng qua, bao vây phía sau Lạc Li, phối hợp với chi đội của Chân Thanh tạo thành thế gọng kìm, linh lực vận lên, uy áp toát ra cường đại.

- Hừ! Cho dù ngươi có thần khí trợ giúp, ta không tin ngươi có thể một mình chống chọi bao nhiêu đây người!

Chân Thanh cười khẩy. Chín người bọn họ hơn phân nữa đã vượt qua thân thể nan, chính bản thân hắn lại có thực lực linh lực nan. Một mình Lạc Li sao có thể chiến thắng?

Lạc Li thản nhiên nhìn hắn, không hề đáp lại, hai mắt nhắm đi. Lạc Thần Kiếm mang theo một vết máu lan xuống mũi kiếm, hình thành một đường kiếm văn đỏ như máu.

"Roẹt!"

Kiếm khí đáng sợ đột nhiên bộ phát, cảm giác như một con mãnh long bị phong ấn vừa thức tỉnh.

- Xông lên!

Chân Thanh nhận thấy nguy hiểm, biến sắc quát lên.

Chín người cùng lúc ra tay, công kích thao thao bất tuyệt phủ kín mọi hướng của Lạc Li.

Lạc Li vẫn nhắm chặt hia mắt, tay cầm kiếm rung lên, kiếm khí quét ra như chổi quét lá khô, bất kỳ một công kích nào bị nó chạm vào cũng bị xẻ đôi ra, rồi hóa thành hư không.

Kiếm văn huyết sắc trên thân Lạc Thần Kiếm càng lúc càng sáng. Theo đó sắc mặt Lạc Li cũng dần tái đi.

"Roẹt!"

Lạc Thần Kiếm ngân lên dồn dập. Lạc Li đột nhiên mở mắt múa kiếm, thoăn thoắt cắt vào không gian trước mặt, để lại những đường kiếm sáng rực.

Những đường kiếm đan vào nhau, hào quang lóe sáng, một đóa sen hình thành từ đường kiếm hiện ra.

Kiếm liên xinh đẹp dị thường, mang theo sức mạnh gần như hủy diệt.

Thân kiếm chấn động, kiếm liên nở ra, ánh sáng chói mắt tràn ngập cự điện.

Giọng nói như suối nhỏ róc rách giữa khe núi của Lạc Li vang lên.

- Kiếm Tâm rực sáng, Lạc Thần Kiếm Liên!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 488: Khiêng Đi

Kiếm liên rực rỡ nở rộ, bay giữa không trung, ánh sáng xuyên qua vạn vật chiếu vào mọi ngóc ngách.

Nhưng hào quang không ấm áp, nó chứa đựng đầy hàn khí lạnh lẽo. Mọi người đều cảm nhận rõ kiếm khí đáng sợ từ nó toát ra.

Mục Trần cũng run rẩy, kiếm ý ẩn chứa mơ hồ trong kiếm liên khiến hắn sợ hãi vô cùng.

Chân Thanh và đám người kia thì mặt trắng bệch nghiêm trọng, hoảng sợ kinh hồn bạt vía, khí tức tử vong áp đến khiến họ cảm thấy cả thở cũng khó khăn.

Lạc Li không hề có ý định thăm dò thăm hỏi gì cả, vừa ra tay đã là sát chiêu tối cường!

Cả bọn kịch biến, Lạc Li chỉ cười lành lạnh. Ngón tay ngọc ngà vươn ra trước chỉ một cái.

"Roẹt!"

Kiếm liên run rẩy, cánh sen nở ra thêm chút nữa, kiếm khí tuôn ra ào ạt, hình thành mười cánh sen cực kỳ xinh đẹp, mang theo phong duệ không thể chống đỡ.

"Xoẹt xoẹt!"

Mười cánh sen nhưng mười thanh thần kiếm lao vút tới, tỏa ra tấn công đám người Chân Thanh.

Bọn họ hoảng hồn, cánh sen chưa tới nhưng làn da mơ hồ bị cắt xé đau đớn, khiến đám người run rẩy sợ hãi.

- Toàn lực ra tay!

Chân Thanh hét to ra lệnh.

Vội vã dốc tận linh lực, những kẻ khác cũng không do dự thi triển bản lĩnh tối cường ra đối phó. Đối phương đã ra đòn sát thủ mạnh mẽ như vậy, còn khinh địch thì chết là cái chắc!

- Mộc Thánh Thương!

- Thánh Quang Chưởng!

Những tiếng hét vang lên, tuyệt chiêu tung ra theo linh lực cuồn cuộn không ngừng.

Cánh tay Chân Thanh đánh ra, đột nhiên hóa thành một nhánh tùng to lớn đầy hoa văn sáng rực, áp lực cường đại cho thấy đây cũng là một tuyệt kỹ đáng nể mặc dù vẻ ngoài chỉ là một gốc tùng to lớn.

- Thương Tùng Thần Thủ!

Công kích cường hãn mạnh mẽ nhanh chóng tiếp cận những cánh kiếm liên.

Lạc Li vẫn tĩnh như mặt hồ, hào quang nhàn nhạt, ngón tay vẽ xuống một đường, không gian trước mặt như nứt ra.

"Xoẹt!"

Công kích hai bên xuyên qua nhau, không hề xảy ra một vụ nổ nào như dự kiến. Những cánh sen xinh đẹp nhìn như mỏng manh, lại mang theo sắc bén của thần kiếm, cắt ngọt qua từng thế công của đối thủ!

Công kích của họ hoàn toàn không làm cho cánh sen dừng lại một chút nào.

Cả hai đội đều kinh ngạc, sợ hãi khôn tả nảy lên trong lòng. Không ngờ sát chiêu của Lạc Li lại quỷ dị như vậy, bọn họ dốc tận lực mà không khiến nó yếu đi chút nào.

"Xoẹt!"

Cánh sen cấp tốc cướt qua công kích, áp sát đến chín người.

Cái lạnh tử vong ập tới khiến ai nấy mặt trắng như tờ giấy, muốn chạy trốn nhưng đã chậm.

Máu tươi bắn tung tóe.

Tám người khựng lại trên không, tám cánh tay văng lên cao, rơi xuống. Vết cắt trên bả vai cả tám người đều ngọt như cắt bánh.

"Aaaaaaaaa!"

Những tiếng kêu la thảm thiết vang vọng, chín kẻ thê thảm rơi xuống, ôm lấy bả vai cụt. Linh lực hùng hậu trở nên yếu như sên, máu chảy không ngừng. Kiếm ý sắc bén còn chui vào cơ thể, phá hoại liên tục khiến họ không thể gượng dậy nổi.

Lạc Li hững hờ nhìn trước mặt, không nhúc nhích. Còn lại một cánh sen không đột phá qua tuyến phòng ngự của Chân Thanh, bị chặn lại. Dù gì hắn cũng là cường giả linh lực nan, mạnh hơn mấy kẻ kia nhiều.

Nhưng cũng chỉ là tạm ngăn nó lại, Chân Thanh cũng đã dốc tận sức lực. Mồ hôi lạnh toát ra, kiếm ý đáng sợ khiến hắn cảm thấy không xong.

- Đáng chết!

Chân Thanh nghiến răng, những tiếng kêu la của đồng bọn khiến hắn run rẩy. Hắn không ngờ Lạc Li lại có một công kích sát thủ khủng bố thế này, thực sự không hề yếu hơn đòn sấm sét mà trước đó Mục Trần đánh trọng thương Hạ Hầu. Thế nhưng công kích của Mục Trần có vẻ như chỉ đánh được cá thể, còn Lạc Li lại có thể tấn công nhiều mục tiêu.

- Quả nhiên xứng là cao thủ linh lực nan.

Lạc Li nhìn qua, thản nhiên nói. Bất chợt Lạc Thần Kiếm rung lên.

Kiếm ngân vang vọng, những cánh sen đã chặt đứt cánh tay đám người kia bỗng từ đâu quay lại, từ tám hướng bắn thẳng tới Chân Thanh.

Biến cố bất ngờ khiến Chân Thanh hồn phi phách tán. Chống đỡ một đòn cánh sen đã phải cố hết sức, bây giờ lại có thêm tám miếng nữa, e rằng chết chắc!

- Khốn nạn!

Chân Thanh nghiến răng mắng chửi, đột nhiên đánh tay xuống mặt đất, linh lực lục sắc tuôn ra trút xuống cự điện.

Những cột đại thụ xung quanh sáng lên rực rỡ, dây leo rời thân chúng ào ào đổ tới vị trí Chân Thanh, tạo thành nhiều tầng phòng ngự tứ bề.

"Pặc pặc!"

Thế nhưng cánh sen bay tới đâu, dây leo đứt gãy tan tành tới đó.

- Thứ ta không có được, các ngươi cũng đừng hòng mà có, bảo bối nơi này các ngươi đừng mong ta để cho các ngươi được hưởng.

Chân Thanh nổi giận gầm lên, bản lĩnh cường hãn của Lạc Li đã khiến hắn tuyệt vọng, e rằng bảo bối trong di tích này hắn sẽ không thể lấy được nữa.

"Ầm!"

Chân Thanh thần sắc dữ tợn, ấn pháp thay đổi, một luồng hào quang xanh lục hung bạo, bắn vào một cột đại thụ.

"Roẹt."

Cột đại thụ sáng rực lên như có gì đó được kích hoạt, dao động cuồng bạo điên rồi toát ra, khiến nó nhanh chóng nứt ra.

"Uỳnh!"

Một tiếng nổ vang rền, cột đại thụ chống đỡ cự điện hoàn toàn nổ tung.

Lực công phá đáng sợ càn quét khắp nơi. Những dây leo trói chặt đám người phía xa kia tan vỡ nát bấy. Bọn họ vừa mừng rỡ thoát khỏi vây khốn, thì lực trùng kích tiếp ngay sau đó ập tới chấn cho phọt máu văng đi lăn lóc.

Không gian trong cự điện uốn éo biến dạng, biểu hiện như nó sắp sụp đổ, rồi thình lình xuất hiện những khe nứt không gian hút lấy đám người vừa bị chấn bay thụ thương.

Dường như Chân Thanh đã khiến cho cự điện đi vào trạng thái tự bạo.

- Ha ha ha! Các ngươi sẽ lập tức bị tống ra ngoài, hãy nhớ kỹ món nợ này cho ta, việc này còn chưa xong đâu, lần tới nợ máu thề phải trả bằng máu!

Chân Thanh la hét dữ tợn. Vốn dĩ cục diện hoàn mỹ khống chế, đâu ngờ Mục Trần và Lạc Li lại có thể khuynh đảo thành như vậy, khiến hắn không khỏi căm thù hai người.

Hắn cười lớn, rồi vung tay lên. Dây leo lao ra quấn lấy bốn gã đội viên của hắn cấp tốc lui gấp vào một khe không gian. Còn đám "minh hữu" Hạ Hầu thì hắn chẳng thèm ngó ngàng gì tới.

Mục Trần kinh ngạc vì biến cố này, rồi hắn lướt tới đến cạnh Lạc Li. Ba người Từ Hoang, Triệu Thanh Sam, Mộ Phong Dương vừa rồi cũng bị thương, nhưng chưa bị không gian liệt phùng nuốt lấy, vội vã chạy tới chỗ hai thủ lĩnh.

- Làm sao đây? Chỗ này sắp sụp rồi!

Từ Hoang gấp gáp.

Mục Trần cau mày, ánh mắt nhìn lại Mộc Thần Vệ. Xem xung quanh nơi này, có lẽ chỉ có món Mộc Thần Vệ kia là bảo bối.

Tiêu hao không ít khí lực đại chiến, hắn không muốn tay không chạy ra!

- Mang nó theo!

Mục Trần quát lên, thân hình lao tới chụp lấy Mộc Thần Vệ, muốn thu vào vòng tay nhưng lại không thể được.

- Đáng chết!

Mục Trần mắng mỏ, lo lắng nhìn không gian liệt phùng nở ra xung quanh. Bất chợt cố hết sức tàn vận dụng Lôi Thần Thể, ôm lấy cánh tay to lớn của Mộc Thần Vệ. Xem bộ dáng của hắn có lẽ đang muốn khiêng nó theo!

"Rầm rầm"

Con Mộc Thần Vệ to như núi, nặng nề vô cùng, dù cho Mục Trần vận sức Lôi Thần Thể, có thể khiêng nó lên không, nhưng lại bị nó đè nặng suýt nữa phải rơi xuống đất, ì ạch bay tới.

"Véo!"

Bốn người còn lại nhìn thấy hành động của hắn lập tức lao tới, mỗi người một chỗ cùng vận sức khiêng Mộc Thần Vệ đỡ lên giúp hắn.

- Đi, tất cả cẩn thận!

Mục Trần nhếch môi cười, có được Mộc Thần Vệ, hắn chủ động hướng mọi người đến một khe không gian.

"Vèo!"

Có Mộc Thần Vệ phía trên, chắn lấy những mảnh vỡ từ trên cao đổ sụp xuống, linh lực trùng kích bắn phá tứ tung, tất cả lao vào khe nứt, nhanh chóng biến mất.

"Rầm rầm"

Sau một hồi rung chuyển đổ vỡ, cự điện đã đến hồi kết cục, toàn bộ những cột trụ, mái trần, nền gỗ khổng lồ ầm ầm vỡ ra sụp xuống, một nguồn sáng chói mắt lóe lên, linh lực trùng kích bùng phát, tòa cự điện biến mất không còn tăm tích.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 489: Chiến Lợi Phẩm

Một vùng núi non hoang vu, xung quanh cả trăm dặm không thấy một bóng người.

"Rẹt rẹt"

Đột nhiên không trung uốn éo biến dạng, rồi một khe nứt không gian mở ra, theo đó là vài bóng người chật vật từ trên cao rơi xuống, tức khắc sau đó, một cái bóng khổng lồ to như quả núi cũng rơi theo.

Mục Trần giữ thăng bằng lại giữa không, quét mắt cảnh giác tứ phía, lát sau không thấy gì nguy hiểm mới thở phào.

Quanh đó, bốn người kia cũng đang thăm dò nhìn ngó vùng núi xa lạ, nơi này không phải cùng một chỗ nơi khu rừng hắc ám trước khi vào cung điện di tích.

- Chúng ta bị truyền tống đến nơi nào không biết.

Từ Hoang lẩm bẩm.

Mục Trần gật gù, sực nhớ lấy Viện Bài ra xem. Xác định được phương vị, hắn cười nói:

- Không sao, chúng ta vẫn còn ở đại lục di tích cũ. Xem chiến lợi phẩm trước đã.

Mục Trần bay xuống chỗ Mộc Thần Vệ ở ngọn núi phía dưới. Lúc này nó sừng sững giữa sườn núi, yên lặng nhưng áp lực toát ra khiến người ta hồi hộp vô cùng.

- Mộc Thần Vệ, nếu dùng được nó thì có thể cầm chân được một cao thủ Thần Phách nan.

Lạc Li nghiêm mặt nhìn nó. Trước đó cũng may Mục Trần có bản lĩnh phong ấn, bằng không thì nàng và hắn liên thủ cũng phải trả giá lớn mới mong giải quyết được.

- Thần Phách nan...

Ba người kia chép miệng. Thực lực đó có lẽ trong đại tái tàng long ngọa hổ này cũng hiếm thấy.

Mục Trần cũng tỏ ra háo hức, nếu có thể điều khiển được Mộc Thần Vệ, thì quả nhiên là một trợ lực cực lớn.

- Mộc Thần Vệ dường như chỉ có dùng phù ấn đặc biệt của bọn Chân Thanh khi trước mới điều khiển được, mà cái phù ấn này đã bị họ luyện hóa, muốn giành quyền điều khiển e rằng không dễ.

Lạc Li nhíu mày.

- Nếu hắn có thể luyện hóa được, thì chúng ta cũng có thể. Nhưng ta cho rằng bảo bối chân chính trong di tích kia cũng không chỉ có con Mộc Thần Vệ này.

Mục Trần mỉm cười, mọi người ánh mắt nhìn lên thân trên của Mộc Thần Vệ. Nơi đó, một bộ mộc giáp lóe sáng những hoa văn kỳ ảo. Có điều không hiểu tại sao khi Chân Thanh điều khiển Mộc Thần Vệ, mộc giáp lại biến mất. Và trên tay Mộc Thần Vệ lúc này còn có một tấm mộc bia.

Mục Trần lướt đến chỗ trán Mộc Thần Vệ, ngắm nhìn Diệp Phù Ấn bị phong ấn, chợt hắn vươn tay chụp lấy.

"Roẹt roẹt!"

Diệp Phù Ấn bộc phát linh lực phản kháng, chỉ tiếc là phí công. Không có Chân Thanh ở đây, không được chủ thể điều khiển và cung cập linh lực, nó không thể thao túng Mộc Thần Vệ tự vệ, đành để cho Mục Trần moi ra khỏi trán Mộc Thần Vệ.

Diệp Phù Ấn mang nét cổ xưa nằm trong lòng bàn tay, Mục Trần trầm tư, mơ hồ cảm thấy chính giữa phù ấn có một tia ấn ký linh lực, dao động quen thuộc đúng là của Chân Thanh.

Chính là nhờ thứ này mà Chân Thanh có thể khống chế được Mộc Thần Vệ.

Mục Trần cảm ứng một chút, rồi cười nhạt. Hắn đưa tay kia ra, một ngọn lửa u tối xuất hiện trên đầu ngón tay, nhanh chóng chui vào Diệp Phù Ấn.

"Xèo xèo."

Tiếng bị đốt cháy vang lên. Cấu tạo bên trong Diệp Phù Ấn rất phức tạp, nhưng với một Linh Trận sư như Mục Trần, chuyên gia xử lý thao tác các trận đồ cực nhỏ, ngọn lửa đen kia chẳng thể nào khiến cho cấu tạo của phù ấn bị hư hại chút nào, dễ dàng trực tiếp tìm tới ấn ký mà Chân Thanh để lại, cấp tốc đốt trụi.

Nhưng việc xóa ấn ký của Chân Thanh cũng không dễ dàng cho lắm. Với năng lực Mục Trần hiện tại, hắn cũng phải đốt đến nửa canh giờ mới hoàn toàn triệt để xóa sạch mọi dấu vết.

Sau đó ngọn lửa không rời khỏi, mà chuyển hóa thành một ấn ký linh lực có hình dạng hắc viêm, chiếm cứ vị trí trung tâm phù ấn.

Ấn ký này được hình thành từ Cửu U Hỏa, cho dù sau này phù ấn bị kẻ khác cướp lấy, muốn xóa nó đi sẽ khiến cho Cửu U Hỏa bùng cháy, hủy diệt hoàn toàn phù ấn.

Chiêu này của Mục Trần cao minh hơn Chân Thanh nhiều. Hắn mân mê xem xét Diệp Phù Ấn, sau khi bị hắn đặt vào ấn ký, nó lại tản mát hào quang thâm thúy mà u tối. Lúc này hắn cũng cảm thấy dường như bên trong cấu trúc Diệp Phù Ấn có một vài chỗ hư hỏng.

- Là do một chỉ của ta phá hoại khi trước sao?

Mục Trần lẩm bẩm nhớ lại lúc Chân Thanh tranh cướp trong gian cung điện có Tiên Linh Thụ, hắn đã mạnh mẽ công kích vào Diệp Phù Ấn. Có lẽ vì thế mà Chân Thanh đã không thể khống chế hoàn mỹ Mộc Thần Vệ, tạo cơ hội cho hắn có thể phong ấn rồi cướp đoạt luôn bảo bối của tên kia.

Mục Trần tỏ ra tiếc nuối, suy nghĩ cẩn thận rồi dò xét những hư hỏng xem có thể sửa chữa hay không. Nhờ đó hắn phát hiện ra phù ấn này không phải dùng hoài không hết, mà năng lượng trong đó sẽ tiêu hao theo mỗi lần sử dụng, đến khi hoàn toàn hết thì nó trở nên vô dụng.

Lúc đó Mộc Thần Vệ sẽ không còn trong quyền khống chế nữa.

Mục Trần thở dài. Cho dù chiếm được Mộc Thần Vệ, cũng không thể tùy tiện sử dụng a.

Đột nhiên Mộc Thần Vệ lại có biến hóa, thân cây khô đét của nó lại hiện ra bộ mộc giáp, hoa văn phức tạp mang lại áp lực cường đại.

Bộ mộc giáp này chắc chắn là một kiện binh khí phòng ngự tuyệt phẩm.

Lạc Li nắm lấy Lạc Thần Kiếm, chớp mắt bắn ra một đường kiếm khí cắt vào mộc giáp. Kiếm khí sắc bén thế nhưng chỉ lóe lên trên bộ giáp, để lại một vệt mờ. Hơn nữa nó cũng không tồn tại lâu, mộc giáp hơi sáng lên, rồi khiến cho vết ngấn mờ mờ đó hoàn toàn biến mất.

Cả đám tròn miệng kinh ngạc, mộc giáp này còn có khả năng tự động hồi phục.

- Quả là binh khí tuyệt phẩm.

Từ Hoang trầm trồ thốt lên. Có được món đồ chơi phòng ngự lợi hại này, có lẽ cao thủ thân thể nan cũng chẳng làm gì được hắn.

- Nếu lúc nãy Chân Thanh có thể tiệu hồi được mộc giáp này, e rằng chúng ta không có cửa thắng Mộc Thần Vệ.

Lạc Li cũng kinh thán. Lạc Thần Kiếm sắc bén ra sao nàng biết rõ, tuy rằng chưa chân chính sử dụng hết năng lực của nó, nhưng mộc giáp này phòng ngự cực kỳ chắc chắn.

Mục Trần nghĩ ngợi, xem ra việc hắn phá hoại phù ấn đem lại may mắn nhiều hơn, khiến cho Mộc Thần Vệ không thể sử dụng hết công năng.

Mục Trần búng tay, phù ấn rời tay hắn trở về giữa trán Mộc Thần Vệ, nhẹ nhàng chui vào trong. Thình lình cảm giác liên thông xuất hiện trong lòng, Mục Trần giật mình cảm thụ cơ thể Mộc Thần Vệ.

Mục Trần nhìn chằm chằm vào mộc giáp, nhếch môi cười. Đột nhiên mộc giáp sáng lên rồi hóa thành luồng hào quang rời khỏi cơ thể Mộc Thần Vệ, rơi xuống trước mặt hắn.

Phù ấn đã hư hỏng, hắn không thể hoàn toàn khống chế Mộc Thần Vệ, không cách nào khiến nó sử dụng mộc giáp tăng cường phòng ngự, vậy thôi thì gỡ nó xuống cho người xài vậy.

- Mộc giáp này cho Lạc Li đi, nàng có Lạc Thần Kiếm, lực công kích bá đạo hơn cả ta, cái cần thiết nhất chính là binh khí phòng ngự. Có nàng công phòng mạnh đều thì đội ngũ chúng ta càng có lợi.

Mục Trần quay lại cất tiếng nói, hắn cố làm ra vẻ không có tư tâm, nhưng quả thật tuyệt phẩm giáp trụ này hiện tại chỉ có Lạc Li là thích hợp nhất. Bản thân hắn thì thật ra phòng ngự cơ thể khá kinh khủng, lại còn có Phù Đồ tháp, mặc thêm mộc giáp chỉ như dệt hoa trên gấm.

Ba người kia gật gù không ý kiến. Họ cũng rõ hiện tại chiến lực trong đội, Mục Trần và Lạc Li là mạnh nhất, bọn họ còn thì mới có cơ hội chiến thắng.

Lạc Li chớp chớp mắt, nhìn ngắm mộc giáp, mỉm cười vui vẻ. Nàng không cự tuyệt liền nhận lấy. Hiện tại đúng là nàng đang rất cần một món giáp trụ để chuyên tâm sử dụng Lạc Thần Kiếm, bộc phát công kích kinh người.

Mục Trần đột nhiên nhớ tới gì đó, ánh mắt tập trung vào món đồ còn lại đang nằm trong tay Mộc Thần Vệ.

Một tấm bia to chừng một thước, được khắc đầy những chữ viết phức tạp, có dao động nhàn nhạt kỳ bí.

Mục Trần nhìn chằm chằm vào mộc bia, cảm giác càng lúc càng khác thường. Trực giác nói cho hắn biết, trong ba thứ mà bọn họ khiêng được ra ngoài đây, thì khối mộc bia này mới chân chính là bảo bối quan trọng nhất.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 490: Thu Hoạch

Khối mộc bia xanh rì lơ lửng nhẹ nhàng cách bàn tay Mộc Thần Vệ một khoảng nhỏ, trên bề mặt đầy những chữ viết huyền ảo, hào quang nhàn nhạt thần bí.

Mục Trần vươn tay ra định chạm vào mộc bia.

"Roẹt!"

Nhưng chính lúc đó, mộc bia giải phóng hào quang xanh biếc, tràn ngập xung quanh, khiến cho vùng đồi núi hoang vu bên dưới cỏ cây mọc lên um tùm. Một năng lượng cường đại tỏa ra ngăn cản Mục Trần đến gần.

Mục Trần nhíu chặt chân mày, hắn đang thúc giục toàn bộ linh lực còn lại trong người, thế nhưng không thể vượt qua được vòng giới hạn của hào quang xanh biếc khi.

"Hừ!"

Mục Trần nổi cáu, hắc ám lóe lên, lôi điện bắn ra lẹt xẹt, Lôi Thần Thể phát động, hắn hung hăng vươn tay vào.

"Rẹt rẹt!"

Lôi điện chạm vào vầng hào quang, khiến nó run rẩy như chuột sợ mèo, cấp tốc biến mất. Mục Trần tu luyện Lôi Thần Thể lấy hấp thu Hắc Thần Lôi làm chủ yếu để tăng cường cảnh giới, xem ra năng lượng tinh thuần từ mộc bia kia bị Hắc Thần Lôi khắc chế.

Bàn tay Mục Trần dễ dàng chụp lấy mộc bia.

"Chíu!"

Thình lình một tia sáng bích lục từ trong mộc bia bắn ra, trúng ngay vào giữa trán Mục Trần.

Mục Trần cũng nhận ra tia sáng đó bắn tới, nhưng hắn cảm thấy không có gì nguy hiểm, nên không hề tránh né phòng ngự.

Tia sáng nhanh chóng chui vào trong trán, rồi trí óc hắn chợt bừng lên những hình ảnh cổ xưa. Một dãy những cung điện cổ kính, cái nào cái nấy còn to hơn cả cự điện cuối cùng mà bọn hắn giao đấu, và đặc biệt tất cả đều được xây dựng từ cây cối, chắc chắn và vững vàng.

Đây chẳng lẽ là một di tích viễn cổ khổng lồ?

Thiên không xanh biếc, đại thụ cao vạn trượng xuyên phá tầng mây, sinh cơ bừng bừng, khiến cả mây trời cũng mang theo màu xanh biếc đầy sức sống.

Hình ảnh lướt qua trí óc, hắn nhìn thấy được sự mênh mông khổng lồ của di tích kia mà khiếp sợ. Chẳng biết thế lực viễn cổ nào lại có được cơ ngơi địa bàn đồ sộ đến như thế, có lẽ cũng phải là bá chủ của đại lục này.

Đây mới đáng gọi là di tích viễn cổ.

Trong di tích này chắc chắn có truyền thừa của thời viễn cổ để lại!

Hình ảnh cứ tiếp tục lướt qua, rồi hắn nhìn thấy một ngọn núi đầy mây mù lượn lờ, có những luồng sáng lấp lánh hoa mỹ. Không ngờ trong mỗi hào quang đó chính là đủ loại linh vật của báu.

Linh vật hút lấy linh khí thiên địa, tản ra dao động tinh khiết ngọc ngà. Mục Trần lướt mắt qua, thấy không ít dị bảo quý hiếm, còn phần lớn thì hắn nhìn cũng không biết thứ đó là gì.

Quả là một tòa núi bảo tàng!

Mục Trần bất giác nhìn lên đỉnh núi, nơi có hào quang sáng nhất, cứ như mặt trời đang đặt ở nơi đó. Hắn nheo mắt tập trung nhìn kỹ lại, nơi đó chỉ có một màu đỏ vàng rực rỡ, trong phạm vi nghìn trượng từ đỉnh núi xuống sườn núi hoàn toàn không có linh bảo nào khác tồn tại.

Chỉ duy nhất một gốc linh vật kỳ bảo sinh trưởng nơi đỉnh núi, lắc lư theo gió.

Vật đó nhìn như linh chi, chỉ khác linh chi bình thường chỉ có một cánh, còn nó có đến chín cánh. Mỗi cánh lại không có hình dạng linh chi, mà là một khối cầu sáng nóng cháy to chừng một trượng. Nhìn nó giống như chín mặt trời đang rọi sáng vùng núi bảo vật này vậy.

Mục Trần trố mắt nhìn gốc linh chi kỳ lạ kia, hắn không thể rời mắt ra khỏi đó, trong lòng cảm giác mừng điên dại dâng lên.

- Đó... là.... Cửu Dương Thần Chi?

Thật không ngờ, hắn lại có thể nhìn thấy một trong ba loại kỳ bảo cần thiết để tu luyện Đại Nhật Bất Diệt thân, Cửu Dương Thần Chi.

Những hình ảnh, tin tức từ viễn cổ xuyên qua trí óc Mục Trần, đến một lúc sau hắn mới từ trong mộng tưởng đó tỉnh lại, mở mắt ra, gương mặt tràn ngập vui sướng.

- Sao rồi?

Lạc Li bên cạnh nghi hoặc, ít khi nào nàng thấy hắn biểu hiện mừng rỡ ngoác mồm đến cả tai như thế.

- Lần này đúng là nhặt được bảo bối.

Mục Trần mừng rơn còn chưa hết, hắn cười lắp bắp chỉ vào mộc bia:

- Ta nói, mục tiêu của bọn Chân Thanh kia không phải là Mộc Thần Vệ đâu, mà chính là cái này!

Ba người kia ngẩn ngơ nghi hoặc.

- Vùng di tích mà chúng ta đi vào kia được lưu lại từ thời viễn cổ, do một tông phái gọi là Mộc Thần Điện xây dựng nên. Nhưng thực tế nó không phải là di tích chân chính, nhiều lắm chỉ là một bộ phận nhỏ, ta nghĩ nó giống như cái cổng vào vậy. Cái mộc bia này mới chứa đựng đầy đủ chính xác thông tin Mộc Thần Điện chân chính.

Cả ba đều trợn muốn lòi con mắt. Cái di tích to tổ chảng trước kia mà chỉ là một bộ phận nho nhỏ, cổng vào của di tích Mộc Thần Điện thôi sao?

Một bộ phận mà hấp dẫn như vậy rồi, thế thì di tích Mộc Thần Điện chân chính là cái bảo tàng kinh người ra sao chứ?

- Di tích Mộc Thần Điện kia ở chỗ nào?

Từ Hoang sốt ruột hỏi dồn.

- Nó sẽ chỉ đường cho chúng ta.

Chợt nụ cười của Mục Trần tắt ngấm.

- Nhưng mà theo ta thấy, những di tích nhỏ như cái chúng ta vừa rời khỏi tồn tại không ít trên cái đại lục vỡ ra này, không ngoại trừ khả năng sẽ có chi đội khác cũng tìm ra thông tin tương tự. Mà những kẻ có khả năng đó, nhất định là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, e rằng đối thủ sắp tới sẽ mạnh hơn bọn Hạ Hầu, Chân Thanh rất nhiều.

Từ Hoang, Triệu Thanh Sam, Mộ Phong Dương thần sắc biến đổi. Với họ, Hạ Hầu, Chân Thanh đã là cao thủ hàng đầu đại tái, không có khả năng dây dưa. Với chiến lực của họ hiện tại mà còn gặp đội ngũ mạnh hơn, e rằng chỉ còn có Mục Trần và Lạc Li là hành động được, còn ba người họ lại trở thành chướng ngại mất rồi.

- Thời gian ngắn sắp tới, chúng ta tạm gác lại mọi chuyện khác, nơi này khá hẻo lánh rất thích hợp để tu luyện. Do đó chúng ta phải bế quan ở đây, tăng cường thực lực mới được.

Cần tăng thực lực không chỉ có ba người kia, chính bản thân Mục Trần cũng phải đột phá. Đại tái linh viện đã dần đi vào quỹ đạo, những đội ngũ lợi hại hầu như đã thể hiện ra, lúc này đang đổ xô đi tìm các di tích trên đại lục, cũng không ai biết họ có thể đạt được một cơ duyên lớn nào đó, khiến cho thực lực đại tặng, ngạo thị quần hùng.

Lúc ấy cái thực lực cỏn con Thông Thiên cảnh hậu kỳ của hắn hoàn toàn không có ích gì để dựa vào. Đối chiến với Hạ Hầu tuy cuối cùng hung hiểm thắng lợi, nhưng tiêu hao gần như sạch không, khó mà đảm bảo cho hắn có thể chiến tiếp được.

Hắn cũng cần phải vượt qua thân thể nan!

Ai nấy đều tán thành. Từ lúc đầu đến giờ hầu như chỉ có Mục Trần và Lạc Li chiến đấu cho đội ngũ, khiến họ cũng rất ngứa tay ngứa chân. Lúc này đã may mắn có được tiên linh quả trong di tích, được sự bảo vệ của nó có thể thử thân thể nan. Nếu thành công thì chiến lực cả đội sẽ đại tăng, ít nhất cũng khiến Mục Trần và Lạc Li không cần phân tâm bảo vệ họ.

Mục Trần nhìn thấy cả ba sắc mặt nghiêm trọng, hắn cười, ánh mắt kỳ lạ nhìn vào mộc bia cổ xưa. Những thông tin lúc nãy, còn có một thứ khác khiến hắn rất quan tâm.

Đó là một dòng chữ khắc trên mộc bia.

Tiểu thần thuật, Thiên Mộc Thần Luân.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 491: Độ Thân Thể Nan

Trên sườn núi có năm sơn động rộng rãi, dường như bị người ta đào bới. Mục Trần đang chiếm một trong năm sơn động đó. Thời gian tới đây sẽ là nơi họ yên tĩnh bế quan đột phá.

Ngồi trên một mặt đá phẳng lì, Mục Trần hít thở điều tức. Những khu vực quanh đó tản mát lại dao động làm núi đá rung rinh, hắn nhiên bốn người kia cũng đã tiến vào trạng thái tu luyện, chuẩn bị đột phá.

- Thân thể nan...

Mục Trần háo hức ra mặt. Con đường đi lên Chí Tôn, đây là cửa ải đầu tiên, khó khăn đầu tiên, nguy hiểm đầu tiên. Không ít những thiên tài tuyệt thế đã phải dừng bước nơi đây, tan biến cùng với bao năm tu luyện gian khổ, ôm hận vẫn lạc.

Chí Tôn Tam Nan, mốc sức mạnh khiến bao kẻ thèm muốn, cũng là cái mốc khiến bao kẻ ngậm ngùi sợ hãi. Chưa bao giờ tự thân thể nghiệm, nhưng cái tiếng của nó đủ khiến người ta run rẩy.

Mục Trần vốn có thân thể cứng cáp, thậm chí còn mạnh hơn cao thủ thân thể nan chân chính, thế nhưng khi vào bước này hắn cũng nơm nớp lo âu. Hắn biết thân thể càng mạnh thì càng khó vượt qua thân thể nan, đau khổ phải chịu càng cao hơn người khác. Mặc dù vậy thu hoạch nhận được cũng sẽ cao hơn nhiều.

Làm bạn với sức mạnh luôn luôn phải mạo hiểm.

Mục Trần hít sâu, nhắm mắt lại, tiến vào trạng thái tu luyện, tâm thần điều khiển linh lực chạy theo kinh mạch, từng chu kỳ nối tiếp không

ngừng...

Bình thường mà nói, chỉ cần đạt tới Thông Thiên cảnh hậu kỳ thì có thể chọn độ kiếp thân thể nan. Dĩ nhiên nó cũng không tự nhiên mà xuất hiện, cần phải có sự chuẩn bị chu đáo, những chu kỳ vận chuyển linh lực trong kinh mạch sẽ càng ngày càng tăng tốc, đến khi sức mạnh cường đại thấm ra ngoài kinh mạch, chui vào thẩm thấu trong cơ bắp máu thịt.

Đến lúc đó khí huyết sẽ mạnh đến mức bão hòa, sinh ra một loại gọi là Huyết Hỏa, thiêu đốt rèn luyện cơ thịt khiến nó trở nên cứng cáp cường hãn. Nhưng nếu cơ thể không đủ sức chịu đựng được Huyết Hỏa rèn luyện, thì đó chính là chơi lửa chết cháy, cả máu thịt đều sẽ bị nó đốt bốc hơi, hoàn toàn hủy phá cơ thể, nhẹ nhất cũng trọng thương vài tháng.

Huyết Hỏa là một thứ tồn tại trong thân thể nan, sinh ra từ chính máu thịt của mình, không thể miễn trừ, không thể dùng yếu tố bên ngoài trợ giúp, dựa vào bản thân vượt qua nó, được chính Huyết Hỏa lột xác.

Mục Trần yên lặng tĩnh tu trong sơn động chừng ba ngày. Linh lực trong kinh mạch đang duy trì vận chuyển tốc độ cao. Nếu lúc này có thể nhìn thấy bên trong cơ thể của hắn, sẽ phát hiện kinh mạch đỏ rực, nóng đến kinh người. Một dạng năng lượng nóng cháy toát ra, chui vào trong máu thịt.

Đau nhức trải khắp cơ thể, nhưng Mục Trần không hề nhúc nhích. Hắn biết đó là dấu hiệu Huyết Hỏa đang sắp cháy lên. Đau đớn chừng này so với khi thực sự bước vào thân thể nan thì chẳng đáng nhắc tới. Bây giờ mà chịu không được, thì không cần phải cố quá làm gì để rồi quá cố.

Da dẻ Mục Trần cũng dần dần đỏ lên, không khí trong sơn động cũng trở nên khô nóng vì nhiệt độ tỏa ra từ cơ thể hắn.

Đột nhiên có những giọt máu nhỏ li ti như ngọc châu thấm ra ngoài làn da, chảy xuống rồi bốc cháy xèo xèo thành khói trắng.

Tiếng máu bốc hơi càng lúc càng nhiều, làn da của hắn không ngừng có máu thấm ra, bốc hơi đi. Khói trắng mù mịt lượn lờ bao phủ Mục Trần.

Mục Trần hơi hé mắt ra, tay nắm lại. Một quả cây màu xanh biếc như ngọc thạch xuất hiện, mùi hương thơm ngát theo hào quang lóe sáng, dao động năng lượng tinh khiết lan tỏa khắp sơn động.

Tiên linh quả này có một ít tác dụng phụ trợ độ kiếp thân thể nan.

Mục Trần nhanh tay nhét nó vào miệng, nhưng chưa nuốt xuống bụng, vẫn ngậm ở trong mồm.

Tay nhanh chóng kết ấn, tốc độ vận chuyển linh lực lại tăng lên.

Kinh mạch nóng rực lại càng nóng, năng lượng kỳ dị càng nhanh chóng lan vào trong cơ thịt.

Đột nhiên Mục Trần run rẩy kịch liệt, thậm chí răng cắm phập vào môi tóe máu. Trong cơ thể hắn, từng đám lửa đỏ như máu từ hư không xuất hiện, như cháy rừng lan khắp cơ thể, hun đúc mọi ngóc ngách trong người hắn.

Nhiệt độ ngọn lửa cực cao, như muốn đốt sạch cả máu cả thịt, đau nhức khó mà tưởng tượng được.

Mục Trần run rẩy không ngừng, mồ hôi túa ra như tắm, nhưng chưa kịp rơi khỏi người đã bị sức nóng đốt sạch thành làn khói trắng.

Mục Trần nghiến răng chịu đau đớn, gân xanh nổi lên như bầy giun chạy khắp người, gương mặt tuấn tú trở nên méo mó khó coi.

Trong cơ thể hắn, bất cứ chỗ nào có máu có thịt thì ở đó có Huyết Hỏa tràn ngập. Huyết Hỏa bám vào máu thịt, thiêu đốt khiến cho chúng nhảy lên nhảy xuống, đập tới đập lui liên hồi như quả tim đã chạy xuống chỗ đó. Hơn nữa thể tích của chúng cũng nhanh chóng thu nhỏ lại.

Đau đớn này còn hơn cả đại hình tra tấn.

Mục Trần nghiến chặt hàm răng, lưỡi đẩy lên chặn cuống họng, không để tiên linh quả nuốt vào cổ. Lúc này mới chỉ bắt đầu, muốn hoàn tất rèn luyện máu thịt còn một thời gian không ngắn chút nào, không được vội vã.

Thời điểm này hắn luôn bị vây trong sự khắc khổ đáng sợ. Chỉ cần thả lỏng sẽ khiến thần trí mơ hồ, thế thì sẽ chính thức dâng thân thể làm mồi cho Huyết Hỏa, bao nhiêu năm khổ tu sẽ hoàn toàn đổ xuống biển, tất cả hóa ra tro.

- Tới đi! Cho ta xem thân thể nan đáng sợ thế nào!

Mục Trần điên khùng gào lên, đau đớn khiến hắn muốn phát rồ.

"Phừng phừng!"

Huyết Hỏa như có linh tính, nghe tiếng hắn rống lên khiêu khích liền bừng cháy dữ dội cuồng mãnh.

Mục Trần run rẩy không ngừng, máu tươi cũng không ngừng tuôn ra ngoài cơ thể, rồi hình thành một tầng vảy máu dày cộp, bao phủ hết cả thân người.

Hắn đau đớn đập phá xung quanh, đang mượn sự phát tiết để giải phóng cơn đau trong cơ thể.

"Garrrrr!"

Gầm lên như dã thú, tiếng vang vọng lại trong sơn động.

Thống khổ đau đớn cứ tiếp tục, cho đến khi tất cả máu thịt đều được Huyết Hỏa thiêu đốt rèn luyện, rồi lột xác hết thảy....

Cùng lúc đó, trong một sơn động khác không xa, người con gái tĩnh mịch như đóa sen trong không gian yên ắng, khiến cho khung cảnh trở

nên thi vị vô cùng.

Lạc Li khẽ mở mắt nhìn qua sơn động đầu tiên phía bên phải, cửa động đã bị phong bế, nhưng nàng có thể cảm giác được những chấn động rung rinh nho nhỏ và những âm thanh thống khổ loáng thoáng vọng ra. Nàng biết hắn đã bắt đầu độ thân thể nan...

Nàng đã vượt qua thân thể nan, đã biết nó cần phải chịu thống khổ ra sao. Mà hắn lại có cơ thể cường hãn hơn người khác, do vậy đau khổ hắn trải qua sẽ càng thê thảm hơn. Chính vì điều đó mà nhiều cường giả có hiểu biết đều không để cho con cháu mình tu luyện thần quyết luyện thể trước khi lên Chí Tôn. Vì họ cũng không đảm bảo được con cháu mình sẽ có thể chịu nổi thân thể nan, sức mạnh càng lớn, thống khổ càng ghê gớm.

Một khi không thể chịu nổi, thì mọi công sức bao năm tu luyện đều sẽ đổ hết xuống biển.

Do đó con đường chuyên tâm tu luyện linh lực, sau khi thành công vượt qua thân thể nan rồi mới tu luyện thần quyết luyện thể, lựa chọn này khôn ngoan và khả dĩ hơn nhiều. Mục Trần thì không có được lựa chọn đó, hắn phải đi con đường khó khăn hơn, để đạt sức mạnh cường đại hơn.

Hắn có rất nhiều thứ cần bảo vệ, nhiều thứ cần phải giành lấy.

Lạc Li nheo mắt lại, không nhìn vào trong sơn động nhưng nàng cũng có thể cảm nhận được bộ dáng đau đớn quằn quại của hắn. Quả thật so với khó khăn nàng phải đối diện thì thống khổ hơn nhiều.

- Mục Trần, ta sẽ không để ngươi cố gắng một mình.

Cô gái nhẹ giọng nỉ non, tay nắm lại, kết ấn. Linh lực trong cơ thể bùng lên hùng hậu mênh mông, lại có dấu hiệu sôi trào.

Đó chính là lúc độ kiếp linh lực nan!

Lạc Li muốn vượt qua linh lực nan!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 492: Cực Khổ

Sơn động nóng bức, khói trắng lượn lờ cũng đầy nhiệt khí, một người đang ngồi xếp bằng tu luyện. Nhiệt độ nóng bỏng chính là toát ra từ cơ thể hắn.

"Đùng!"

Những tiếng nổ lùng bùng vang lên theo khói trắng, Mục Trần đau đớn nện nắm đấm uỳnh uỳnh lên mặt đá cứng. Cả người hắn phủ kín một tầng vảy máu, hình thành từ những lớp máu thấm ra ngoài cơ thể, khô lại rồi đóng cứng. Cứ lớp này lớp khác bồi lên khiến nó càng lúc càng dày thêm, lấp lánh màu máu trông rất rợn người.

Hai chân xếp bằng, lưng khòm xuống phủ phục trên mặt đất, tay đấm liên hồi, nghiến răng nghiến lợi, mũi thở ồ ồ khó khăn.

Huyết Hỏa quậy phá trong người hắn cũng đã mười ngày rồi.

Mười ngày nay từng giây từng phút hắn bị giày vò trong thống khổ đau đớn. Máu thịt thì không ngừng bị thiêu đốt rèn luyện. Càng rèn luyện thì sức mạnh ẩn chứa trong cơ bắp càng thêm tăng cường, nhưng thống khổ thì càng gia tăng thêm.

Người khác muốn độ kiếp thân thể nan, nhiều lắm kéo dài liên tục chỉ tám ngày, còn hắn đến lúc này vẫn chưa có dấu hiêu dừng lại.

Về mặt này thật ra Mục Trần đã sớm đoán ra được. Thân thể hắn vốn mạnh mẽ hơn kẻ khác nhiều, do vậy đến lúc vượt ải thân thể nan cũng sẽ khó khăn hơn rất nhiều. Lúc này hắn cần phải nhẫn nại, tin rằng lúc vượt qua sẽ mang lại lợi ích cực kỳ to lớn.

Máu vẫn tiếp tục thấm ra ngoài lớp vảy, rồi nhanh chóng bốc hơi, để lại một lớp khác lắng đọng làm dày thêm lên.

Mục Trần gian nan hé mắt ra, trí óc hơi mơ hồ, cố sức lắc đầu cho tỉnh táo nhưng không được. Cơ thể hắn lại run lên, dường như Huyết Hỏa lại bùng cháy dữ dội thêm, như muốn xuyên qua máu thịt, đốt hắn ra tro tàn.

- Bước chân của ta đâu thể nào dừng lại ở đây?

Đau đớn thống khổ, Mục Trần nghiến răng rít lên, gần như chỉ còn nghe thấy tiếng ken két lạnh người.

Bao năm nay trải qua những trận đại chiến sinh tử, sự kiên nghị không phải tự dưng mà có, đều được tôi luyện qua bao lần cận kề cửa tử. Hắn đã hứa với phụ thân sẽ rước mẹ về bên cha, mặc cho người bị giam giữ ở nơi khủng bố nào. Hắn cũng đã hứa với Lạc Li, sẽ trở thành cường giả cái thế, vì nàng mà đứng đầu sóng ngọn gió.

Một ải nho nhỏ thân thể nan đâu thể nào ngăn cản hắn đi tiếp?

Mục Trần hơi cố há miệng một chút, quả tiên trong miệng giữ đến giờ vẫn chưa ăn, lúc này gắng sức cắn thật mạnh vào nó. Cỗ năng lượng thanh khiết sảng khoái khuếch tán nhanh chóng đổ vào cuống họng.

Thần trí lại trở nên thanh tỉnh.

"phừng phừng"

Năng lượng quả tiên đổ vào, Huyết Hỏa càng cháy thêm dữ dội, như muốn đốt sạch mọi thứ năng lượng.

- Thân thể nan, không thể cản ta!

Mục Trần gầm lên, răng nghiến lại chịu đựng đau đớn. Trận chiến này, hắn phải vượt lên chính mình!

Nhiệt độ khô khốc lan cả ra ngoài sơn động, mang theo những tiếng gầm gừ như dã thú bị thương, theo khói trắng len lỏi qua kẽ đá bay ra ngoài.

Bây giờ đã không còn đường lui, hắn chỉ có thể tiếp tục tiến lên!

Thời gian cũng chậm rãi trôi qua, chớp mắt đã thêm năm ngày nữa.

Ngoài sơn động, có ba kẻ đang đứng trên không trung, chính là Từ Hoang, Triệu Thanh Sam, Mộ Phong Dương.

- Mục Trần và Lạc Li sao chưa có dấu hiệu xuất quan?

Từ Hoang đưa mắt nhìn hai cửa động còn đang đóng chặt, thở dài lẩm bẩm.

Cả ba người bọn họ bế quan vượt ải thân thể nan chỉ cần có năm ngày đã kết thúc, nhờ có quả tiên mà bọn họ thuận lợi không có gì nguy hiểm đến tính mạng, vượt qua ải khó, chân chính trở thành cao thủ thân thể nan.

- Mục Trần đáng lẽ cũng phải ra rồi chứ? Hắn cũng thử thân thể nan như chúng ta mà? Lâu quá....

Triệu Thanh Sam nghi hoặc.

- Sao mà giống được? Mục Trần trước kia sức mạnh thân thể còn cứng hơn cả cao thủ thân thể nan, do vậy muốn vượt thân thể nan càng khó khăn hơn, thời gian cũng lâu hơn... Do đó chúng ta không so được, mà cũng không biết hắn cần đến bao lâu.

Từ Hoang phản bác. Hắn thở dài nhớ lại, ngày trước Mục Trần chỉ là một tên tân sinh chẳng đáng ngó mắt tới, nhưng rồi lại từng bước thong thả tiến lên, trở thành đệ nhất đệ tử Bắc Thương linh viện. Mọi người ai cũng tiến bộ thần tốc, nhưng so với hắn thật giống như cuộc chạy đua của thỏ và rùa.

Thế giới này có những tên quái đản mà họ vốn chỉ có thể nhìn bọn người đó đi lên, chẳng cách nào đuổi kịp được.

- Còn Lạc Li? Nàng cũng vẫn còn bế quan.

Mộ Phong Dương hất mặt nhìn qua bên kia, sơn động mà Lạc Li đang bế quan cũng không có động tĩnh gì cho thấy sắp xuất quan.

Từ Hoang liếc nhìn Triệu Thanh Sam, cả hai cũng đều nghi hoặc. Lạc Li vốn đã là cao thủ thân thể nan, bây giờ cũng bế quan tu luyện, lâu như vậy lẽ nào cũng... đột phá? Nếu vậy, tức là nàng đang cố vượt ải linh lực nan?

Nghĩ vậy, cả ba đều giật mình, nhưng rồi cảm thấy hưng phấn. Nếu Lạc Li thành công, thì chiến lực đội ngũ sẽ vượt lên một tầm cao mới, có thể sánh ngang với những chi đội tinh nhuệ nhất.

- Đột phá thì chúng ta cũng không giúp gì được, nên cứ phải chờ vậy. Mục Trần và Lạc Li đều không tầm thường, chắc chắn cuối cùng rồi cũng sẽ thành công.

Từ Hoang nói.

Hai người kia cũng gật gù đồng ý, cả hai đều hiểu Mục Trần độ thân thể nan, hay Lạc Li độ linh lực nan thì đều khó hơn kẻ khác nhiều. Nhưng chắc chắn rồi cuối cùng hai kẻ biến thái đó sẽ lại làm cho bọn họ phải thán phục.

Nói tới Lạc Li, nàng ta không mấy tranh đoạt danh vọng trong Bắc Thương linh viện, do vậy xếp hạng Thiên bảng cũng chỉ là top 10, nhưng thật sự xét về thực lực, chín kẻ còn lại không ai dám coi thường, kể cả Mục Trần.

Từ ngày nàng ta bước chân vào linh viện, cũng trải qua vài hồi ác chiến, nhưng chính Mục Trần cũng nói hắn chưa bao giờ được nhìn thấy Lạc Li dốc hết bản lĩnh chiến đấu sống còn.

Chẳng ai rõ cô gái xinh đẹp kia mạnh đến mức nào, có lẽ cả Mục Trần cũng không xác định chính xác được, vì nàng hầu như chỉ thích đứng bên cạnh, nhìn hắn tỏa sáng.

Lúc ba người tán gẫu chờ đợi Mục Trần và Lạc Li, không hay biết những khu vực xa xôi đang có những tia hào quang lặng lẽ xẹt ngang khung trời, hướng thẳng đến chỗ của họ.

Số những kẻ hướng đến đây không ít, mà kẻ nào trong đó cũng tản mát dao động linh lực mạnh mẽ.

Trên một đỉnh núi, hào quang lóe lên, năm cô gái xinh đẹp hạ xuống.

Đầu lĩnh nhóm người này là cô gái dung nhan xinh đẹp, tôn quý mà cao ngạo, lại rất quen thuộc. Một con phượng hoàng lượn chín tầng mây, luôn luôn là tâm điểm chú ý của bao người.

Nàng là Ôn Thanh Tuyền.

- Đội trưởng, xem ra có không ít kẻ nhắm vào mục tiêu của chúng ta đó.

Sau lưng Ôn Thanh Tuyền, hai cô gái song sinh cười giòn tan, tiếng thánh thót như hoàng oanh.

Ôn Thanh Tuyền mỉm cười gật nhẹ, tay phe phẩy nghịch mái tóc đen, hướng mắt nhìn về hướng kia.

- Cả nửa tháng nay điểm số của bọn họ không hề tăng lên, nhưng vẫn chưa rời khỏi top 16, dĩ nhiên sẽ trở thành mục tiêu cho nhiều kẻ. Vả lại cái tin tức chi đội của hắn chiếm được Thần Điện Thiếp, di tích Mộc Thần Điện kia lại có chứa truyền thừa viễn cổ, thì hắn không trở thành mục tiêu mới lạ.

- Đội trưởng, nhưng mà phương vị của bọn họ nửa tháng nay chẳng hề thay đổi, chẳng lẽ họ không sợ sẽ bị kẻ khác chú ý rồi bao vây sao?

Một cô gái tóc vàng trong đội lên tiếng hỏi.

- Nửa tháng không đổi chỗ...

Ôn Thanh Tuyền mỉm cười:

- Vậy hắn là đang tu luyện đây. Thật thú vị, thông tin bại lộ, mà vẫn can đảm treo biển bế quan tu luyện. Mục Trần này thật lá gan không bé tí nào.

- Đội trưởng, chúng ta có nên đuổi bọn người kia đi không?

Hai cô gái song sinh thay nhau lên tiếng.

- Không cần đâu!

Ôn Thanh Tuyền khoát tay, nhếch môi cười:

- Mượn bọn người đó xem thử vị Linh Lộ Huyết Họa Giả kia có bản lĩnh thế nào. Nếu hắn quá tầm thường, thì chớ trách ta cướp đi người con gái mà hắn yêu mến...

Đôi mắt sắc lẹm của Ôn Thanh Tuyền nhìn về phương hướng kia, lóe lên vài tia sáng kỳ lại, gương mặt vẫn giữ nụ cười quái gở mà kiều mỵ.

"Lạc Ly, ta đã tìm được ngươi."

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 493: Đột Kích

Vùng núi hoang vu, núi non trùng điệp yên tĩnh không thấy bóng người, hầu như chỉ có cuồng phong ù ù thổi qua.

Một ngọn núi kia, có ba kẻ đang ngồi xếp bằng, ánh mắt dán chặt vào hai sơn động bị đá lấp kín. Đó chính là ba người Từ Hoang, Triệu Thanh Sam, Mộ Phong Dương. Tính thời gian, lần này đột phá Mục Trần và Lạc Li đã bế quan những 20 ngày.

Chỉ nghĩ đến những thống khổ mà hai người kia phải chịu suốt 20 ngày qua, cả ba bất giác lạnh run. Họ cũng mới trải qua thống khổ khi vượt ải thân thể nan, cảm giác cứ như sắp bị đốt thân thể ra tro. Cũng may nó chỉ kéo dài 5-6 ngày, vừa may họ vượt qua được mà không thất bại.

Còn hai người kia, lại phải kiên trì chịu đựng đến ... 20 ngày.

Nếu như họ không phải là người có ý chí và nghị lực kiên cường, thì khó mà chịu nổi thống khổ kéo dài như thế.

Cả ba bỗng cảm thấy thán phục, hai người kia vì sức mạnh mà cam tâm dấn thân vào con đường gian khổ hơn hẳn người thường.

- Xếp hạng chi đội chúng ta đã rớt xuống hạng 14...

Triệu Thanh Sam nhìn vào Viện Bài. Bế quan tu luyện lâu như vậy, điểm số của họ hoàn toàn không tăng lên một điểm nào, những đội ngũ khác từ từ đều vượt qua, cũng sắp phải rời khỏi top 16.

- Mau rớt hạng luôn cho khỏe, lúc này mà tính tranh thứ tự thì có lẽ cũng còn sớm. Ở trên này chỉ khiến cho người ta chú ý, hành tung lộ liễu, tốt lành gì chứ.

Từ Hoang lắc đầu cười.

Mộ Phong Dương cũng gật gù. Hiện giờ đại tái còn chưa đến giai đoạn cuối, cũng không quá nặng về điểm. Lúc trước Mục Trần có nói, điều trọng yếu nhất lúc này là tăng cường thực lực. Thực lực không đủ, tích cóp điểm cho nhiều thì càng trở thanh mồi ngon cho kẻ khác mà thôi.

- Đợi Mục Trần và Lạc Li thuận lợi xuất quan, chúng ta đã có thể đi tìm di tích Mộc Thần Điện chân chính. Đến lúc đó chi đội chúng ta đâu còn kém mấy kẻ tinh nhuệ hàng đầu kia!

Từ Hoang háo hức nhắc lại thông tin mà Mục Trần có được. Lúc trước chỉ xông vào một phân điện của di tích, mà đã có bảo vật giúp họ thành công vượt qua thân thể nan, tiến bộ phải nói là thần tốc. Vậy thì bước chân vào di tích Mộc Thần Điện chân chính sẽ đạt đến mức nào cơ chứ? Nói không chừng sẽ có thứ giúp họ vượt qua linh lực nan không chừng.

Nếu thật vậy, thì chi đội của họ sẽ tăng trưởng đến mức đáng sợ, tin chắc đại tái này sẽ không còn chi đội nào mạnh bằng họ!

Triệu Thanh Sam và Mộ Phong Dương cũng tấm tắc chép miệng, ánh mắt cũng tỏ ra mong mỏi. Nghe Mục Trần nói nơi đó có cả truyền thừa viễn cổ, lợi ích chắc chắn sẽ rất lớn.

- Hừm!

Đột nhiên Từ Hoang thần sắc thay đổi, nheo mắt nhìn về phương xa. Vài tiếng xé gió dồn dập mang theo dao động linh lực cường hãn. Số người đến đây không ít chút nào.

Cả ba liếc nhau rồi đứng dậy, vũ khí sắc lẹm hiện ra trong tay. Những kẻ đang đến kia chắc chắn không có chuyện "vô tình đi dạo ngang qua" cái nơi hẻo lánh này.

Mục Trần và Lạc Li vẫn cón đang bế quan, bất cứ thứ gì cũng không được quấy nhiễu cho đến khi họ thuận lợi xuất quan.

- Chuẩn bị ra tay!

Từ Hoang trầm giọng, ánh mắt cũng sắc lạnh đi

Hai người kia cũng ra thế sẵn sàng, dáng vẻ hung ác như sói.

Chân trời phương xa dần hiện rõ những tia hào quang rực rỡ đang nhanh chóng hướng lại đây. Số lượng người đến không dưới 30, cũng phải 6-7 chi đội đi cùng với nhau.

Mà Từ Hoang cảm ứng được bọn người kia đều cường hãn tinh nhuệ, có đến phân nửa đã vượt qua thân thể nan.

Cùng với thời gian đại tái diễn ra càng lâu, những di tích trải khắp đại lục này càng bị người ta tìm ra và chiêm đoạt lấy, rất nhiều chi đội nhờ vào đó mà chiến lực tăng lên. Giai đoạn đầu một chi đội có một cường giả thân thể nan đã thuộc dạng khá, nhưng đến một tháng sau, tiêu chuẩn đó đã hoàn toàn thay đổi.

Thực lực thân thể nan lúc này đã không đủ khiến cho kẻ khác phải kinh sợ, rất nhiều người nhờ khám phá ra bảo tàng cũng đã có được thực lực trên.

Cả ba đều tỏ ra nghiêm trọng, sáu đội ngũ mang đến một áp lực cực nặng. Bọn người kia dường như là một tổ chức tổng thể chứ không phải là những chi đội riêng rẽ đi cùng cùng nhau nữa, chẳng biết từ khi nào đại tái linh viện lại xuất hiện tổ chức như thế này.

Trong đại tái này, ngoài chi đội cùng một linh viện, phần lớn những đội ngũ đều là địch thủ của nhau, nên khó có thể khiến họ hợp lại. Ví dụ

như Hạ Hầu và Chân Thanh trước đó, tuy liên minh nhưng ai cũng có tâm tư riêng, lợi dụng lẫn nhau tạm thời phát huy chiến lực giành lấy bảo vật mà thôi.

Nhưng bọn người kia lại có vẻ đến trong một thế trận hoàn chỉnh, tuy không hoàn mỹ phối hợp như một chi đội nhỏ, nhưng rõ ràng là có sự phối hợp tốt.

Bọn người kia từ đâu tới đây, xem ra cũng không phải đến từ mấy chi đội của các linh viện hàng đầu.

Đám người kia nhanh chóng bay lại đây, lơ lửng trên không. Một gã áo đen ánh mắt lạnh lẽo, môi mỏng như dao tiến ra, vừa nhìn đã biết ngay không phải kẻ lương thiện.

Nhìn thấy ba người đứng dưới ngọn núi, hắn nhíu mày hỏi:

- Các ngươi chính là chi đội Bắc Thương linh viện? Đội trưởng Mục Trần ở đâu?

- Ngươi là ai? Các ngươi muốn gì?

Từ Hoang quát khẽ.

- Tại hạ Trần Hi, còn tới làm gì.... dĩ nhiên là quan tâm tới số điểm của các ngươi. Còn nữa, Mộc Thần Thiếp mà các ngươi đang giữ vốn là của Chân Thanh....

Đang nói đột nhiên hắn giật mình, ánh mắt hướng về hai sơn động đang phong bế

- Thì ra đang bế quan tu luyện, đợi nước tới chân mới chịu nhảy à, thật là hứng thú.

- Muốn đoạt thứ gì đó trong tay bọn ta, e rằng các ngươi nuốt không trôi đâu!

Từ Hoang gằn giọng trả lời, hắn nhiên đang cố gắng câu giờ tranh thủ thêm chút thời gian cho Mục Trần và Lạc Li.

- Ta thấy ngay cả Mục Trần cũng chưa đủ tư cách nói lời đó với ta, ba cái tên mới vượt qua thân thể nan các ngươi là cái thá gì? Bắc Thương linh viện cũng chỉ như thế này mà thôi.

Trần Hi cười nhạt, hắn cũng không phải loại người thích đấu võ mồm, liền vung tay lên quát:

- Bắt lấy bọn chúng, phá nát sơn động dưới kia cho ta!

- Vâng!

Sau lưng hắn, năm người hô ứng, rồi nhanh chóng lao lên hướng thẳng tới mục tiêu bên dưới, tất cả đều có thực lực thân thể nan.

- Lên!

Từ Hoang hung hăng quát to, vũ khí nắm chắc trong tay, đối diện đội hình cường hãn không lùi bước. Cả ba cùng lúc xông tới, mạnh mẽ ứng chiến với năm kẻ kia.

"Rầm rầm!"

Linh lực dũng mãnh thổi ra, 3vs5 nhưng bằng vào khí thế hung mãnh và đấu tâm hừng hực, nhất thời khiến bọn kia không tiến lên được.

Xa xa trên một đỉnh núi khác, năm cô gái xinh đẹp đứng trên mỏm đá trông lại bên này, nhưng không có vẻ gì muốn qua đây tham gia.

- Đội trưởng, tên đội trưởng của chi đội Bắc Thương linh viện hình như còn đang bế quan, ba người kia có thể hạ được đám người này không?

Hai cô gái song sinh lại ríu rít cất tiếng.

Ôn Thanh Tuyền cười khúc khích:

- Đừng quan tâm, mà ta nghĩ vị Huyết Họa Giả đại danh đỉnh đỉnh kia hẳn phải thừa sức giải quyết phiền toái cỡ này. Chúng ta cứ xem tiếp thôi.

Phía bên này, Trần Hi hờ hững quan sát vòng chiến, rồi chăm chăm nhìn lại hai tòa sơn động bên dưới. Thình lình hắn vung chỉ bắn ra một luồng linh lực đánh thẳng tới một sơn động, tiếng quát như sấm rền văng vẳng bay theo.

- Mục Trần, lăn ra đây cho ta!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 494: Xuất Quan

"Ầm!"

Công kích dũng mãnh bắn vào cửa động khiến cho cả ngọn núi rung chuyển, đá lớn đổ xuống ầm ầm, tạo thành một khung cảnh sạt lở hoành tráng.

- Khốn kiếp!

Từ Hoang nóng mặt quát lên dữ tợn, vũ khí trong tay trở nên hung hãn hơn bao giờ hết, sát khí thao thao bất tuyệt theo từng thế công hung mãnh ập tới năm vị cao thủ thân thể nan kia. Công kích của ba người hoàn toàn không chút phòng ngự, liều mạng khiến năm kẻ kia không khỏi hoảng hốt vừa đánh vừa lui.

Nhưng tuy bọn họ lui vẫn dựa vào ưu thế số người mà giằng co, chế ngự khiến ba người bên này không thể thoát ra được.

Trần Hi hờ hững nhìn những khối đá lớn từ từ lăn xuống chân núi, rồi nện vào mặt đất, vỡ tan tành.

Cửa động bị khai mở, Trần Hi lại vung chỉ bắn tiếp một tia công kích, như chớp nhoáng bay vào trong sơn động.

"Đùng!"

Linh lực cuồng bạo tàn phá sơn động, những tiếng nổ vang rền. Trần Hi ra tay cực kỳ ác độc, rõ ràng muốn hạ sát kẻ bên trong sơn động kia, nếu không cũng chấn thành trọng thương, đột phá thất bại, số phận còn thê thảm hơn là chết.

- Đi, lôi kẻ trong đó ra cho ta.

Trần Hi phất tay ra lệnh.

Ba tên phía sau liền xông lên, thực lực cũng đã đạt đến thân thể nan.

Bọn họ nhanh chóng hạ xuống cửa động, rồi nhanh chóng đi vào mất hút. Một lát sau vẫn không có động tĩnh gì khác.

Sắc mặt Trần Hi lập tức thay đổi, ánh mắt âm lãnh nhìn vào sơn động tối đen. Ba người vừa đi vào lại không có tăm hơi gì cả, cũng chẳng thấy tiếng động gì, cứ như họ bị bóng đen của sơn động nuốt mất vậy.

Biến cố khiến Trần Hi kinh dị, rõ ràng không có dao động linh lực nào cả, hẳn nhiên cả ba người kia không ai ra tay, mà cũng không có dấu hiệu giao tranh, chẳng lẽ ba cao thủ thân thể nan còn chưa kịp làm gì đã bị giải quyết sao? Một chốc lát ngắn ngủi đã có thể giải quyết nhanh như vậy, kẻ trong đó lợi hại ra sao?

- Hừ, Bắc Thương linh viện chỉ có mấy kẻ giấu đầu lòi đuôi thôi à?

Trần Hi trừng mắt cười khẩy.

Xem ra công kích trước đó của hắn chẳng mấy tác dụng, kẻ bế quan trong đó đã thuận lợi đột phá từ sớm.

"Véo véo"

Thình lình Trần Hi vừa nói xong, ba bóng đen từ trong sơn động văng ra, theo một đường vòng cung, rồi tạo thành ba cái hố lõm trên mặt đất. Mọi người giật mình biến sắc, chỉ thấy ba kẻ máu me đang nằm dưới kia chính là ba người vừa đi vào trong sơn động, chẳng biết còn sống hay đã chết.

Trần Hi nhìn chằm chằm và ba cục thịt nằm dưới kia, hơi run lên hít một hơi. Trong sơn động đột nhiên vang tiếng bước chân lộp cộp.

Một bóng người xuyên qua màn tối xuất hiện trước mắt mọi người.

Ai nấy nhìn thấy hắn đều tỏ ra sửng sốt.

Một kẻ được phủ kín bởi một tầng vảy máu dày cộp, dáng vẻ cực kỳ hung tàn huyết tinh và quỷ dị.

Gã đó gương cặp mắt quỷ quái đáng sợ nhìn lên Trần Hi trên bầu trời, đột nhiên thân thể hơi run lên lắc lắc vài cái, tầng vảy máu nứt ra rồi lách cách đổ vỡ rơi xuống, dáng người Mục Trần lại hiện rõ.

Lúc này hắn ở trần, thân thể cao cao hiên ngang, khối cơ bắp không mấy căng tròn cứng chắc, nhìn qua có vẻ hơi gầy nhưng lại toát lên khí khái đáng sợ.

Giữa không trung, đám người Từ Hoang nhìn thấy hắn thuận lợi xuất quan mừng rỡ trong bụng, thế công cũng giảm lại.

- Ui, đẹp trai quá nha.

Phía ngọn núi xa kia, hai cô gái song sinh nhìn hắn, ánh mắt sáng rỡ.

- Hắn chính là Linh Lộ Huyết Họa Giả, Mục Trần đó ư?

Ôn Thanh Tuyền tròn mắt ngạc nhiên. Bề ngoài cũng không tệ, bất quá năng lực cũng không bao nhiêu, thực lực thân thể nan thì cũng không mạnh lắm.

Nhưng Ôn Thanh Tuyền cũng không phải kẻ ngốc chỉ đánh giá kẻ khác qua vẻ ngoài, nếu hắn chỉ có thực lực như thế thì ba tên cao thủ thân thể nan vừa rồi sao lại bị đánh gần chết mà không hề có dấu hiệu phản kháng?

- Ở linh viện các ngươi không ai dạy dỗ rằng quấy rầy người khác tu luyện là chuyện mất dạy nhất hay sao?

Mục Trần lạnh lẽo cười nói, ánh mắt tập trung vào Trần Hi.

Trần Hi không trả lời vấn đề đó, hỏi ngược lại:

- Ngươi chính đội trưởng chi đội này, Mục Trần?

Mục Trần cười gật đầu.

- Giao nộp Mộc Thần Thiếp cho ta, ta cho phép các ngươi rời khỏi đây.

Trần Hi ra vẻ trịch thượng vươn tay ra.

Mục Trần cười, lắc đầu. Khẽ nhếch môi, hắn nói:

- Nộp hết điểm của bọn ngươi ra cho ta, ta nương tay chỉ đánh ngất các ngươi thôi.

- Chán sống?

Trần Hi nổi cáu, miệng run run chửi rủa, lửa giận bùng lên. Mục Trần là tên ngu xuẩn à? Trước mắt có mười mấy vị cao thủ thân thể nan, bản thân hắn lại có thực lực linh lực nan, bọn người còn lại đều đạt đến Thông Thiên cảnh hậu kỳ, đội hình này đặt vào một đại lục nào đó cũng có thể xưng hùng xưng bá, huống hồ đối diện chỉ có một tên thân thể nan?

- Tất cả lên hết, bắt hắn chặt tay chặt chân cho ta!

Trần Hi hung ác ra lệnh.

- Vâng!

Đám cao thủ sau lưng nhất tề hô ứng, cấp tốc lao lên, linh lực dũng mãnh đánh ra những thế công kinh thiên, thừa sức phá nát cả dãy núi này, tất cả đều hướng tới Mục Trần.

Thế nhưng đối mặt tập kích, Mục Trần đứng yên bất động như núi, không hề nhúc nhích.

"Ầm! Ầm!"

Công kích dũng mãnh ập tới, linh lực bùng nổ khiến cho cả ngọn núi bị liên lụy sụp đổ nhiều chỗ.

- A, cái tên này ngu ngốc thật, không biết né sao?

Hai cô gái song sinh kinh hô.

Ôn Thanh Tuyền ngưng thần nhìn vào khu vực bụi bay mù mịt.

- Không biết trời cao đất dày!

Trần Hi nhếch miệng mỉa mai, đối mặt thế công dày đặc như thế, bản thân cao thủ linh lực nan như hắn cũng phải tìm đường mà tránh lui, Mục Trần thật sự ngông cuồng dại dột. Đệ tử Bắc Thương linh viện dạy dỗ là thế này sao? Thật sự là buồn cười.

Nhưng tiếng cười của hắn nhanh chóng tắt lịm, vì khi bụi mù tan đi, tấm thân trần trụi của Mục Trần vẫn đứng sừng sững như đá tảng nơi đó.

Trần Hi trợn mắt kinh ngạc.

Mục Trần vỗ vỗ lên bộ ngực còn dính chút bụi bặm, gật gù ra vẻ hài lòng. Thân thể sau khi vượt qua thân thể của hắn có thể nói là đáng sợ, loạt công kích khi nãy hắn hoàn toàn không hề dùng linh lực phòng ngự, toàn bộ đều lấy thân ra đỡ đòn.

Nếu là cách đây 20 ngày, hắn nhất quyết không ngông nghênh như thế, nhưng... đó là nếu.

- Xem ra đề nghị khi nãy của ta, các ngươi cũng chẳng đồng ý.

Mục Trần nhướng mày thở dài, hơi mỉm cười, chỉ có điều sát khí lành lạnh dâng lên:

- Đã như vậy, thì ta đành ra tay thôi.

- Xông lên! Giải quyết hắn cho ta!

Trần Hi hơi hoảng, sắc mặt cũng nghiêm trọng hơn nhiều. Khó trách tên kia đánh bại được Chân Thanh, thì ra năng lực cũng không tầm thường. Nhưng dù vậy đội hình bọn họ đây cũng rất hung mãnh, cùng nhau động thủ không tin Mục Trần có thể tạo sóng gió gì.

"Roẹt!"

Thình lình, ngọn núi bên dưới vang lên một tiếng kiếm minh, vài đường kiếm khí từ trong lòng núi xông lên trời cao, kiếm khí lướt qua, đỉnh núi một hóa thành hai.

Một luồng hào quang từ trong núi bay ra, hạ xuống cạnh Mục Trần, hiện ra một cô gái dung nhan tuyệt mỹ.

Nàng cầm trường kiếm trong tay, tóc dài rực rỡ như ngân hà, đôi mắt lưu ly vô cùng thu hút.

Lạc Li cũng đã thuận lợi xuất quan.

Đỉnh núi xa, Ôn Thanh Tuyền long lanh mắt phượng, chớp chớp liên hồi nhìn bóng dáng quen thuộc, môi mềm khẽ mỉm cười xinh đẹp.

Lạc Li, ta rốt cục đã gặp lại ngươi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 495: Ôn Thanh Tuyền

Khi Lạc Li đã xuất hiện bên cạnh Mục Trần, kiếm khí quét ngang trời nhanh chóng yếu đi rồi biến mất, nhưng cứ nhìn những tàn tích xung quanh cũng hiểu được nó đã sắc bén đến như thế nào.

- Lạc Li cũng đã xuất quan!

Từ Hoang kinh hỉ la lên, rốt cuộc đã có thể an tâm rồi!

Mục Trần cũng tròn mắt kinh ngạc nhìn cô gái bên cạnh mình, hắn hoàn toàn có thể cảm nhận được uy áp linh lực mà nàng toát ra, mạnh mẽ dồn ép hơn xưa rất nhiều.

- Nàng đã vượt qua linh lực nan?

Mục Trần cố hỏi.

Lạc Li khúc khích cười, gật đầu.

Mục Trần thở dài buồn bực, cảm giác như lúc nào cũng bị Lạc Li đi trước một bước, mỗi khi hắn đột phá tưởng rằng có thể sánh ngang được nàng, thì nàng ta lại lấy một tốc độ kinh người vượt lên trước, bỏ hắn lại sau lưng.

- Ngươi không dễ vượt qua ta vậy đâu.

Lạc Li thấy hắn hờn dỗi càng thích thú, cười khẽ trêu chọc.

Mục Trần tức giận trừng mắt:

- Đừng có khiêu khích ta, cho dù nàng vượt qua linh lực nan, ta vẫn có thể vỗ mông đó.

Lạc Li đỏ mặt cười mỉm, nhỏ giọng xấu hổ mắng hắn:

- Sắc lang!

Nếu kẻ khác mà dám càn rỡ như thế, sớm đã bị một kiếm xuyên tim, nhưng mà với Mục Trần nàng chỉ tỏ ra xấu hổ đáng yêu, phong tình hấp dẫn cực kỳ.

"Hừ!"

Trên bầu trời, Trần Hi nhìn đôi tình nhân liếc mắt đưa tình chẳng xem bọn họ bằng nửa con mắt, lửa giận bùng lên:

- Mục Trần, các ngươi không chịu giao nộp Mộc Thần Thiếp ư?

Mục Trần ngước mắt lên nhìn hắn, chợt mộc bia xuất hiện trong tay, hắn giơ lên lắc lắc:

- Ngươi nói cái này à?

Trần Hi nhìn thấy vật trong tay hắn, ánh mắt sáng rỡ, tham lam hiện rõ trên mặt:

- Đưa nó cho ta, ta không khó dễ các ngươi, thứ đồ này các ngươi không nên giữ nó làm gì!

Mục Trần nghe vậy cười sằng sặc, lắc đầu:

- Dẹp đi!

- Ngươi...

Trần Hi nổi cáu, lúc này mới nhận ra Mục Trần chơi xỏ hắn:

- Mục Trần, ta khuyên các ngươi đừng có tự mãn, cho dù các ngươi đến từ Ngũ Đại Viện, nhưng đại tái linh viện này chính là do Chúng Viện Minh chúng ta định đoạt, muốn chơi chúng ta, đảm bảo các ngươi cả cơ hội rút lui khỏi thi đấu cũng không có!

- Chúng Viện Minh? Cái thứ gì vậy

Mục Trần cau mày ra vẻ khó chịu, ánh mắt lạnh lẽo nói tiếp:

- Bọn ngươi đã không muốn tự cút đi, vậy thì ở lại đây luôn đi.

- Tất cả cùng ra tay, băm vằm chúng cho ta!

Trần Hi bị Mục Trần nói đến tức muốn hộc máu. Hắn nghĩ rằng chỉ bằng một đội ngũ tầm thường của hắn có thể đánh bại ba mươi mấy người ở đây sao?

Tay kết ấn, linh lực mạnh mẽ tuôn ra trước mặt, hóa thành một tấm bia đá to lớn, ánh sáng chói mắt mang theo hoa văn huyền ảo và dao động kỳ lạ càng lúc càng mạnh lên.

Sau lưng Trần Hi, cả đám cao thủ cũng quát lên, linh lực dũng mãnh tràn ngập đổ vào tấm bia đá.

Hào quang của tấm bia đá càng lúc càng sáng lên, rồi nó phình to chốc lát đã to đến cả nghìn trượng, phủ bóng xuống đồi núi. Linh lực cực kỳ bá đạo tản mát uy áp khiến cho bầu trời trở nên âm u đi nhiều.

- Xem ngươi có tư cách gì dám bảo ta phải ở lại đây! Trấn Thiên Thần Bia!

Sắc mặt Trần Hi hơi tái đi, hắn dốc kiệt lực khống chế tấm bia đá được mọi người hội tụ linh lực, ánh mắt tập trung vào Mục Trần, quát lên. Tấm bia khổng lồ từ trời cao ầm ầm ngã xuống như muốn đè nát cả chi đội của Mục Trần.

Lạc Li nhìn lên tấm bia, lẩm bẩm:

- Người này cũng có chút bản lĩnh, lại có thể dùng linh lực của người khác hội tụ vào thế công của bản thân, xem ra thần quyết mà hắn tu luyện cũng khá huyền diệu.

Dứt lời, Lạc Thần Kiếm trong tay vung lên, kiếm quang ngưng tụ thành một thanh kiếm ảnh hùng dũng bá đạo.

- Lạc Thần Kiếm Ảnh.

Lạc Li chỉ tay lên trời, kiếm ảnh nhắm thẳng mục tiêu nhanh như chớp xuyên qua không trung, hung hãn găm thẳng vào tấm bia đá ập xuống.

"Uỳnh!"

Dao động linh lực kinh người, kiếm ảnh cắm vào bia đá, cả hai đang dần triệt tiêu lẫn nhau.

Mục Trần ngẩng lên nhìn, hơi mỉm cười, khom người xuống lấy đà rồi bắn thẳng lên trời, như tia chớp xuất hiện ngay chuôi kiếm ảnh, tiếp đó một quyền tung ra.

"Rẹt rẹt!"

Hắc lôi lượn quanh nắm đấm, mơ hồ mang theo tiếng sấm rền rĩ, không khí có dấu hiệu biến dạng. Mục Trần sau khi thành công vượt qua thân thể nan, sức mạnh cơ thể tăng lên một cách đáng sợ.

Mục Trần đấm thẳng vào chuôi kiếm ảnh, sức mạnh hùng dũng như thủy triều ào ào ập tới khiến kiếm ảnh ngân lên, nhờ vào trợ lực đó mà xuyên thủng tấm bia đá.

"Roạt!"

Kiếm ảnh xuyên bia, cắt nó ra làm hai, cuối cùng nổ bùm một tiếng thành vô số đốm sáng lấp lánh trên trời cao.

"Hự!"

Bia đá nổ tan nát, cả đám cao thủ phun máu như mưa, lảo đảo rơi xuống. Trần Hi đứng đầu lãnh đủ, chấn lực bắn hắn bay đi cả mấy trăm trượng, máu mồm máu mũi tuôn ra, dao động linh lực yếu ớt, trọng thương.

Chật vật giữ thăng bằng, hắn hoảng sợ ra mặt, không tin nổi hợp lực mười mấy cao thủ lại bị Mục Trần và Lạc Li phá chiêu nhanh như vậy!

Hai kẻ kia biến thái vậy sao?

Khó trách đối mặt đội hình của hắn như thế lại không hề có vẻ gì sợ hãi, thì ra vốn dĩ họ chẳng xem vào đâu.

- Đi!

Trần Hi dứt khoát ra lệnh. Cục diện hiện tại đã không còn thuận lợi, hắn cũng đã đánh giá sai chiến lực của chi đội này, ba tên đội viên thì thật cũng không quá đáng sợ, nhưng Mục Trần và Lạc Li lại hoàn toàn khác.

Có lẽ chiến lực hai kẻ kia có thể sánh với mấy vị thủ lĩnh không chừng.

- Mục Trần! Lần này xem như các ngươi lợi hại, nhưng chớ có đắc ý, lần tới Chúng Viện Minh tìm được ngươi, thì các ngươi sẽ không còn cơ hội đâu!

Trần Hi không cam lòng cũng đành tháo lui, tiếng quát vang vọng truyền lại.

Mục Trần hờ hững nhìn Trần Hi bỏ chạy, không hề truy đuổi.

- Sao để chúng chạy dễ dàng vậy?

Từ Hoang tức tối bay đến hỏi. Mục Trần muốn ra tay thì ít ra tên Trần Hi không đi được.

Mục Trần không trả lời, quay đầu nhìn ra một ngọn núi phía rất xa.

Lạc Li cũng nhìn sang bên đó, khẽ cất tiếng:

- Bởi vì đằng kia còn có khách không mời, so với những cô nàng này, đám người kia chẳng là gì cả.

Ba người kia nghe mà biến sắc, hoảng hồn cảm ứng tứ phương. Còn có đội ngũ nào ẩn nấp rình rập sao?

Mục Trần nghiêm mặt, quát lên hùng hồn như sấm đánh:

- Chư vị xem đủ chưa, cũng nên lộ diện rồi đấy!

Từ hướng kia hắn cảm nhận được áp lực mơ hồ, cảm giác này lần đầu tiên hắn nhận thấy từ kia đặt chân vào đại tái.

Tựa như bọn họ đang bị những nhân vật cực kỳ lợi hại chú ý.

Cái hướng kia đột nhiên có hào quang lóe sáng, chỉ vài giây đã xuất hiện trong phạm vi tầm nhìn.

Hào quang tan biến, hiện rõ năm cô gái xinh đẹp kiều diễm.

Năm cô gái mỗi người một vẻ, đi đầu là người con gái vận kim giáp, dáng vẻ yểu điệu, dáng người như thiên nga, tóc đen như mun, đôi chân ngọc trắng nõn lồ lộ ra dưới váy.

Ba người kia sững sờ nhìn đăm đăm vào đóa hoa kim sắc rực rỡ, bất giác cảm thấy lần đầu tiên nhìn được một cô gái có khí chất dung nhan tương đồng với Lạc Li.

- Hi hi, không hổ là Huyết Họa Giả đại danh đỉnh đỉnh Linh Lộ đó. Lần đầu diện kiến, ta là Ôn Thanh Tuyền.

- Ôn Thanh Tuyền?

Tên vừa vào tai, bốn tên nam tử kinh ngạc. Cô gái trước mặt đây chính là đội trưởng chi đội từ đầu đến giờ chiếm cứ vị trí đệ nhất đại tái, Ôn Thanh Tuyền?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 496: Hai Người Đẹp

Ngay cả Mục Trần cũng rùng mình khi nghe nàng xưng danh. Danh tiếng của nàng ta như sấm bên tai, luôn luôn dẫn đầu về điểm số, không có đội ngũ nào vượt qua được.

Trong cái nơi tàng long ngọa hổ, quần long tranh châu này mà có thể chiếm cứ vị trí đệ nhất vững vàng lâu như thế chẳng phải là chuyện dễ.

Chắc chắn chi đội của Ôn Thanh Tuyền có thực lực rất đáng gờm.

Mục Trần chú ý đến Ôn Thanh Tuyền, cũng tỏ ra nao núng trước dung nhan khí chất hơn người của nàng, nhưng phần nhiều lại là đề phòng cảnh giác. Hắn và Ôn Thanh Tuyền không quen không biết, đột nhiên lại tìm đến e rằng không phải chuyện tốt.

Đội ngũ này hiện tại có lẽ là mạnh nhất đại tái, nếu khai chiến thì hắn không thật sự nắm được bao nhiêu phần chiến thắng.

- Thì ra là Ôn đội trưởng, ngưỡng mộ đã lâu...

Mục Trần mỉm cười ôm quyền khách khí.

Lạc Li yên lặng đứng cạnh Mục Trần, ánh mắt khá kỳ quái liếc nhìn Ôn Thanh Tuyền. Hai nàng cũng có gặp nhau một lần, nhưng cũng không nói chuyện bao giờ. Khi đó Lạc Li chỉ chuyên tâm đối phó Cơ Huyền, chẳng có tâm tình kết bạn.

Lạc Li nhìn Ôn Thanh Tuyền, nàng ta bất chợt cũng nhìn lại, hai đôi mắt xinh đẹp chiếu thẳng vào nhau.

Cả hai đều là những cô gái xuất chúng, khí phách lan tỏa khiến không ai xung quanh mở miệng phá vỡ khung cảnh trước mắt.

Ánh mắt Ôn Thanh Tuyền như có thêm ngọn lửa nóng cháy khiến Lạc Li nao nao, cảm giác quái dị đành phải tránh ánh mắt kia đi.

Ôn Thanh Tuyền cười khúc khích, bước tới Mục Trần thướt tha khiến người ta dõi theo.

- Lạc Li, chúng ta lại gặp nhau.

Ôn Thanh Tuyền đứng trước mặt Mục Trần và Lạc Li, nhưng ánh mắt không rời khỏi người con gái xinh đẹp kia:

- Đoạn cuối Linh Lộ ta thật còn chưa kịp cảm tạ, nếu không có nàng ngăn cản Cơ Huyền, có lẽ ta cũng không thể đoạt được linh quan.

Lạc Li mỉm cười lắc đầu, những cô gái tuyệt sắc này nếu gặp nhau, thường có hai thái cực, một là ganh tị ghen ghét nhau, hai là có cảm tình với nhau như nam nhân vậy.

Với thái độ hảo hữu của Ôn Thanh Tuyền, Lạc Li cũng không cự tuyệt.

- Chúng ta và Cơ Huyền có chút ân oán, Mục Trần khi đó không còn ở Linh Lộ, nên ta mới ra tay. Thực lực của ngươi rất mạnh, đoạt được linh quan cũng do bản lĩnh của ngươi, ta đâu có hỗ trợ gì.

Lạc Li nhẹ giọng nói.

- Nếu ngươi khi đó cũng muốn tranh đoạt linh quan, chưa chắc ta có thể tranh với ngươi.

Ôn Thanh Tuyền đảo mắt mỉm cười.

Lạc Li không trả lời.

Mục Trần bên cạnh cảm thấy hơi quái lạ, cứ như hắn hoàn toàn thừa thải trong cuộc đàm thoại của hai người đẹp, mà có vẻ như thái độ của Ôn Thanh Tuyền với Lạc Li có gì đó kỳ quặc...

- Ôn đội trưởng, các vị đến đây không phải cũng nhắm mục tiêu vào bọn ta chứ?

Mục Trần lên tiếng cắt ngang buổi nói chuyện, nếu như người trước mặt đây là nam, thì có lẽ hắn đã sầm mặt đuổi đi, nhưng người ta cũng lại là một cô gái thiên kiều bá mị, nên hắn nhịn một chút.

Ôn Thanh Tuyền lúc này mới quay sang hắn, lộ ra vẻ kiêu hãnh tôn quý, miệng hé mở hơi kênh kiệu:

- Mục đội trưởng, ta đến đề nghị một giao dịch.

- Giao dịch thứ gì?

Mục Trần hơi ngạc nhiên.

Ôn Thanh Tuyền lấy ra Viện Bài, điểm số có đến 8000. Dù đã biết điểm số hiện tại của họ, nhưng mấy người vẫn không khỏi hít hà than thở, rung động vô cùng. Điểm số của họ hiện tại chỉ khoảng 1/3 của Ôn Thanh Tuyền, các cô này thật quá cường hãn.

- Mục đội trưởng, ta tặng toàn bộ điểm cho các ngươi, còn đảm bảo các ngươi có thể vào được vòng quyết chiến, đổi lại ngươi phải để cho Lạc Li gia nhập đội ngũ của chúng ta, được chứ?

Ôn Thanh Tuyền vẩy vẩy Viện Bài, mỉm cười.

Cả đám người sửng sốt mờ mịt, chẳng hiểu được Ôn Thanh Tuyền đang có ý gì. Chẳng lẽ nàng ta dùng điểm để mua Lạc Li?

Mục Trần và Lạc Li cũng ngẩn ra. Mục Trần nhíu mày, Ôn Thanh Tuyền đang để ý Lạc Li?

Lạc Li chân mày dựng ngược, tỏ vẻ hơi có chút cáu giận:

- Ôn đội trưởng, ngươi có ý gì đây?

Ôn Thanh Tuyền không trả lời, mỉm cười nhìn Mục Trần.

Mục Trần nhìn thẳng Ôn Thanh Tuyền, ánh mắt lại trở nên thản nhiên, chậm rãi trả lời:

- Ta không biết rốt cục ngươi muốn gì, nhưng mà Ôn đội trưởng, đừng nói là tám ngàn điểm, cho dù lấy chính ngươi đổi Lạc Li, ta cũng không thèm đổi.

Cô gái trước mặt đúng là không phải kẻ lương thiện. Thực lực của nàng ta mạnh mẽ khiến hắn cảm thấy rất nguy hiểm, nhưng hắn đâu dễ để nàng ta tùy ý làm bậy, ngôn ngữ lúc này không còn khách khí nữa.

- To gan!

Bốn cô gái kia nghe vậy nổi giận quát lên.

- Thế à?

Nhưng Ôn Thanh Tuyền vẫn cười lớn, đôi mắt phượng hơi nheo lại. Dĩ nhiên nàng cũng thấy khó chịu khi hắn trả lời như thế. Xưa nay nào có kẻ dám so sánh nàng với người khác, thế mà Mục Trần vừa nói, đã hàm ý rằng nàng không bằng Lạc Li, thật khiến cho người ta khó chịu.

Nghe Ôn Thanh Tuyền nói như thế, cả bốn cô gái phía sau đã vận linh lực, dao động cường hoành đặc thù tản mát ra.

Chi đội này không chỉ Ôn Thanh Tuyền mạnh mẽ, thậm chí bốn cô đội viên kia cũng không phải kẻ đơn giản, mỗi người đều có thể sánh ngang thậm chí hơn hẳn đội trưởng những chi đội khác.

Không khí trở nên bất hòa, ba người trong đội Mục Trần cũng vận linh lực. Họ biết thực lực chi đội trước mặt rất khủng bố, nhưng nếu thật

phải đánh nhau, họ cũng sẽ liều mạng.

Lạc Li nhíu mày, cũng không ngờ vừa mới hữu hảo lại lập tức trở nên đối đầu như vậy. Gương mặt lạnh lùng, tay nắm chặt Lạc Thần Kiếm, nếu Ôn Thanh Tuyền muốn đánh nhau, nàng cũng không cần do dự.

Đối với Ôn Thanh Tuyền cũng có một cảm tình nhất định, nhưng so với Mục Trần dĩ nhiên là không thể so được.

Hành động của Lạc Li không qua khỏi mắt Ôn Thanh Tuyền, nàng ta chu miệng cười thản nhiên:

- Vừa rồi mở miệng đùa vui tí thôi, ngươi không để ý đó chứ?

Mục Trần không nói gì, hơi gật đầu

Ôn Thanh Tuyền thấy vậy cũng cười, lời nói càng khó lường:

- Nhưng mà lời ta nói cũng có phần thật đấy, Huyết Họa Giả đại danh đỉnh đỉnh Linh Lộ ta đã quan tâm từ lâu, có thể cho ta lĩnh giáo bản lĩnh của ngươi một chút chứ?

"Ầm!"

Dao động linh lực như núi lửa phun trào, một thanh kim chiến thương hiện ra trong tay, "vụt" một tiếng mũi thương chỉ thẳng vào Mục Trần.

Không khí lại trở nên quái dị.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 497: Huyết Họa Giả Vs Linh Quan Giả

Chiến thương thoáng hiện, Ôn Thanh Tuyền vẫn cười cợt như trước, nhưng ánh mắt phượng rõ ràng nguy hiểm hơn nhiều.

Kim chiến thương trong tay nàng chỉ thẳng vào Mục Trần, linh lực vô biên vây lấy hắn, thậm chí còn khiến cho ba người đằng sau hắn cũng toát mồ hôi sợ hãi. Áp lực cực lớn khiến họ muốn cử động cũng khó.

Mục Trần nhìn chằm chằm kim chiến thương chỉ vào mình, ánh mắt lóe lên lạnh lẽo.

- Ôn đội trưởng, ngươi đừng quá đáng!

Lạc Li gằn giọng lên tiếng, Lạc Thần Kiếm tuốt ra, kiếm ý sắc bén trấn áp trở lại.

Ôn Thanh Tuyền nghiêng qua mỉm cười, giọng nói đạm mạc chẳng coi đối phương vào đâu:

- Mục đội trưởng, nếu muốn ra tay, thì đội của các ngươi nhất định không thể đứng ngang hàng với chúng ta, ta nghĩ ngươi hiểu, lời ít nói, không phải là thỉnh cầu, mà là... uy hiếp!

Mục Trần nhíu mày đáp lời:

- Ôn đội trưởng, đội của ngươi đúng là phi thường cường đại, bất quá ... không nhất thiết có thể ăn được bọn ta!

"Rẹt!"

Hắc ám tuôn tràn từ cơ thể hắn, hắc lôi lẹt xẹt bắn ra, sức mạnh chấn động không gian toát ra khiến người ta cũng cảm thấy rất áp lực.

- Thế sao?

Ôn Thanh Tuyền nhìn hắn vận linh lực, miệng khẽ nhếch, chợt tay rung lên, kim chiến thương như tia chớp đâm tới ngực hắn.

"Gràooo!"

Long ngâm vang vọng, Mục Trần trước mặt trở nên hư ảo.

"Xoẹt!"

Kim chiến thương đâm xuyên qua ngực Mục Trần, không hề có cảnh tượng máu thịt bị đâm thủng, ảo ảnh nhanh chóng tiêu tán.

- Tàn ảnh? Tốc độ nhanh đó.

Một chiêu thất bại, Ôn Thanh Tuyền cũng không mấy ngạc nhiên, lắc mình bay lên trời, trường thương liên hồi đâm tới một khoảng không.

"Choang!"

Kình phong quét tới, Mục Trần hiện ra, hắc lôi quyền nện vào mũi thương bén nhọn. Lôi quang lóe sáng hắn bị đẩy lui đi một đoạn. Thế công của Ôn Thanh Tuyền rất mạnh, bằng thân thể cứng cáp hắn có thể chống cự được, nhưng vẫn bị đẩy ra, tay đau đớn nhức mỏi.

Lạc Li mặt trở nên lạnh hơn bao giờ hết, kiếm ý mênh mông toát ra xung quanh.

"Roạt!"

Nhưng nàng chưa kịp tham chiến, thì hai cô gái song sinh đã bắn ra một phù văn sáng rực từ hai ấn trong tay các nàng. Phù văn phóng to, hóa thành một cái lồng giam bao phủ Lạc Li.

Lạc Li tay rung lên, kiếm khí sắc bén chém vào lồng giam, khiến nó vang lên những tiếng rắc rắc nhỏ, nứt nẻ lan tràn.

Hai cô gái song sinh biến sắc. Lồng giam này của hai người thừa sức giam khốn một cao thủ linh lực nan cao, không ngờ dưới tay Lạc Li lại nhanh chóng nứt ra như vậy.

Từ Hoang, Triệu Thanh Sam, Mộ Phong Dương đã không còn bị áp lực đè nén, nhận thấy cục diện chuyển biến như thế, trong lòng thầm than, nhưng cũng nhanh chóng vận linh lực, nhằm hướng đến hai cô gái còn lại trong đội đối phương đặng tấn công.

Hai cô gái kia cũng rất xinh đẹp. Một cô tóc vàng chói mắt, lấp lánh như lân tinh. Một cô thì hiền hòa nhu nhược, khá tĩnh lặng. Nhưng chắc chắn họ không phải tay vừa, chi đội Ôn Thanh Tuyền này hoàn toàn là bằng bản lĩnh trụ vững vị trí thứ nhất kia rất lâu a....

"Hừ."

Cô gái tóc vàng thấy ba người lao đến, càng tỏ ra mừng rỡ chứ không hề sợ hãi. Một cây búa lớn xuất hiện trong tay nàng, gần như che hết cả thân người nhưng nàng lại cầm nó nhẹ như không. Lướt tới, búa lớn mang theo kình phong kinh người bổ xuống ba kẻ tấn công.

Cô gái hiền hòa kia thì lấy ra một cái ô xanh biếc, ô xoay tròn tạo thành những cơn lốc linh lực dữ dội, hung hãn như cự mãng nhe nanh tấn công kẻ địch.

- Mục đội trưởng, ta biết ngươi cũng không đơn giản, nhưng ta nghĩ ngươi vẫn chưa đủ năng lực cản ta. Đừng làm chuyện vô ích, nếu ngươi bảo Lạc Li theo ta, cam đoan các ngươi sẽ tiến vào vòng trong.

Ôn Thanh Tuyền cười khúc khích lên tiếng dụ dỗ Mục Trần.

- Đã sớm nghe qua uy danh quán quân Linh Lộ, hôm nay đã gặp thì cho ta lĩnh giáo một hồi vậy.

Mục Trần thản nhiên trả lời, hắc lôi lóe ra dày đặc, Lôi Thần Thể vận lên cao nhất, trên ngực hiện ra bốn đường lôi văn.

Hắn đột ngột giậm chân vào hư không, khiến không khí nổ tung, nương theo phản lực đó xuất hiện ngay phía trên Ôn Thanh Tuyền.

Ôn Thanh Tuyền hứng thú nhìn lên. Trong Linh Lộ, Huyết Họa Giả danh tiếng cũng chẳng kém nàng, hiển nhiên nàng cũng muốn biết kẻ đã khiến Lạc Li ái mộ như vậy có bản lĩnh gì.

Mục Trần hiện ra, tay vòng ra ôm phía trước mặt, đột nhiên cỗ dao động hung sát khí kinh thiên bùng phát, rồi hắc ma trụ từ đỉnh đầu bay lên trời cao.

Ánh mắt nhìn thấy hắc ma trụ đầy tính hung sát kia, Ôn Thanh Tuyền cũng nhíu mày.

- Ôn đội trưởng, tiếp ta một kích!

Mục Trần hét to, tay hắn ôm lấy ma trụ, hung sát khí bá đạo kết hợp với hắc lôi uy mãnh, hắn vung gậy nện xuống.

Đôi mắt hắn lúc này đã hoàn toàn mất đi màu đen, chỉ còn lại sắc đỏ hung sát của Đại Tu Di Ma Trụ.

Từ khi tham gia đại tái, đây là đối thủ đầu tiên khiến hắn phải vận dụng đến thanh Thái Cổ Hung Khí nguy hiểm này.

Ôn Thanh Tuyền nhìn lên, gương mặt kinh dị hiếm thấy. Không ngờ thực lực thân thể nan nhưng chiến lực Mục Trần lại đạt đến trình độ này.

- Tiếp thì tiếp, ta sợ gì?

Ôn Thanh Tuyền kiêu hãnh hét to, nàng chưa bao giờ khuất phục kẻ nào, chỉ là thanh thế đâu thể khiến nàng sợ hãi.

Cất tiếng cười bá đạo cao ngạo, ki thương trong tay như phượng hoàng giang cánh, cực kỳ xinh đẹp.

- Thiên Hoàng Ảnh!

Ôn Thanh Tuyền sáng rực kim quang, như hóa thành một con phượng hoàng kim sắc, dao động linh lực tràn ngập thiên địa.

Kim phượng vẫy cánh tung bay, không chút sợ hãi đón lấy ma trụ đập xuống.

"Đùng!"

Va chạm xảy ra, phong vân biến sắc.

Huyết Họa Giả và Linh Quan Giả của Linh Lộ hai năm trước, lúc này đã chân chính giao đấu.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 498: Hợp Tác

"Uỳnh!"

Linh lực phong bạo quét ra khiến tầng mây trên thiên không cũng bị xé toạc, khí kình cuồn cuộn mang theo những tiếng sấm vang rền.

Lực trùng kích lan đến đâu ảnh hưởng tới đó, thậm chí những người đang giao đấu xung quanh cũng hoảng hồn tháo lui, lo lắng nhìn về phía giao phong kinh khủng kia. Trước đây Mục Trần giao đấu với cao thủ linh lực nan cũng chưa từng có hiện tượng quá đáng sợ thế này, quả nhiên Ôn Thanh Tuyền cực kỳ lợi hại.

"Véo"

Hai bóng người từ trong gió lốc bị bắn ngược ra.

"Đùng!"

Chân đạp vào không trung, khiến không khí bị chấn nổ tạo lực phản chấn giữ vững thân hình. Lực phá hoại nện xuống mặt đất bên dưới, tạo thành hai cái hố to.

Mục Trần run rẩy hóa giải cỗ kình lực đáng sợ, sắc mặt rất nghiêm trọng. Đại Tu Di Ma Trụ lơ lửng sau lưng, tản mát hung sát khí kinh thiên. Hắn nhìn lại bóng cô gái xinh đẹp bên kia.

Ôn Thanh Tuyền vẫn tay cầm chiến thương, kim giáp nguyên vẹn, tóc đen lất phất tung bay. Trải qua đối chiến như thế nàng chẳng hề có vẻ gì khó khăn, chiến ý càng thêm mãnh liệt. Mục Trần cường hãn hoàn toàn vượt qua đánh giá ban đầu của nàng.

Hắn có hắc ma trụ kia hỗ trợ, lần đầu tiên nàng gặp một cao thủ thân thể nan có thể đánh với nàng như thế, xứng đáng làm đối thủ.

- Huyết Họa Giả, danh bất hư truyền!

Ôn Thanh Tuyền mỉm cười cất tiếng, chiến thương bắt xéo sau lưng.

- Linh Quan Giả lợi hại cũng đâu kém!

Mục Trần cũng mỉm cười, hắc lôi không yếu đi chút nào. Ôn Thanh Tuyền này hắn phải thận trọng đối phó, tuyệt đối có tư cách trở thành đối thủ quan trọng và là người hắn phải hết sức kiêng dè. So về thiên phú và chiến lực, cho tới nay cũng chỉ có hai người khiến hắn cảm thấy e ngại thận trọng.

Một là Cơ Huyền, hai là Lạc Li, lúc này đã có thêm Ôn Thanh Tuyền.

Đại Tu Di Ma Trụ lơ lửng phía sau, phù văn huyết sắc lóe lên tràn ngập, hung sát lực tỏa ra không ngừng, rồi dũng mãnh đổ vào thân thể Mục Trần, mang tới sức mạnh cứng rắn khổng lồ cho hắn.

- Không biết ngươi và Cơ Huyền, kẻ nào lợi hại hơn nhỉ?

Ôn Thanh Tuyền đột nhiên hỏi.

- Cứ đến thử chẳng phải sẽ biết sao?

Mục Trần nheo mắt thản nhiên trả lời.

Nghe thấy giọng nói của hắn có một chút thay đổi, Ôn Thanh Tuyền mỉm cười gian xảo, đã nhận ra ân oán rất nặng giữa hai kẻ này.

- Vậy Thanh Tuyền cung kính không bằng tuân mệnh!

Chiến ý càng tăng, thực lực Mục Trần khiến cho lòng hiếu thắng của nàng trổi dậy. Chiến tâm của nàng không hề kém nam nhi, mà nàng ta cũng không thích bản thân mình bị một tên nam nhi nào đó cùng lứa vượt qua.

- Thiên Hoàng Thương!

Kim quang rực rỡ bùng phát, kim chiến thương dũng mãnh rời tay, bay lên biến to cả trăm trượng, như một luồng sáng đáng sợ bắn xuống Mục Trần.

Mục Trần ôm lấy Đại Tu Di Ma Trụ phóng lên, hung sát lực trào ra chuẩn bị nghênh chiến.

"Oang!"

Thình lình kiếm ngân vang vọng, một đường kiếm ảnh từ bên dưới xé toang không trung đâm tới, ngăn cản chiến thương.

"Keng!"

Cô gái xinh đẹp xuất hiện ngay vị trí kiếm ảnh chạm trán chiến thương, tay chộp lấy chuôi kiếm ảnh quét ngang, chấn kim chiến thương văng đi.

Ôn Thanh Tuyền trừng mắt, phất tay thu lại chiến thương.

- Ôn đội trưởng, nếu vẫn còn muốn đánh, thì để ta tiếp ngươi.

Lạc Li nắm chặt chuôi kiếm ảnh khổng lồ, kiếm ý dâng tràn, gương mặt lạnh lùng đối diện Ôn Thanh Tuyền.

- Lạc Li, chính hắn bảo ta đến thử cơ mà, ngươi không nghe thấy sao chứ?

Ôn Thanh Tuyền vội phân bua, ra vẻ vô tội.

Chiến ý theo đó cũng thu lại, linh lực mênh mông cũng rút vào trong người, không khí trở lại hòa hoãn.

Lạc Li thấy vậy cũng chùng xuống một chút, Lạc Thần Kiếm trở lại hình dáng ban đầu, nàng lên tiếng:

- Ôn đội trưởng, chúng ta không muốn gây sự với các ngươi, thì các ngươi cũng đừng có quậy phá nữa.

- Được thôi!

Ôn Thanh Tuyền mỉm cười đồng ý, bay đến sát cạnh Lạc Li, khẽ nói:

- Nhưng mà đừng có gọi người ta như vậy, ta tìm ngươi bao lâu nay, gọi ta là Thanh Tuyền đi....

Lạc Li nhìn thấy Ôn Thanh Tuyền chớp chớp hai mắt ra vẻ năn nỉ, thoáng cảm thấy hơi quái quái, nhưng cũng gật đầu:

- Được rồi!

Mục Trần nhìn thấy cảnh này, lại còn nghe Ôn Thanh Tuyền nói những lời thân mật như thế, trong lòng bất giác khó chịu. Nếu là một thằng nào đó dám buông lời như thế với Lạc Li, dám chắc hắn sẽ khiêng Đại Tu Di Ma Trụ đập qua tức thì.

- Mục đội trưởng, lúc nãy ta chỉ muốn thử thực lực của ngươi thôi, không để bụng chứ?

Ôn Thanh Tuyền cười khúc khích với Mục Trần.

Mục Trần lại cảm thấy đau đầu, cái con ả Ôn Thanh Tuyền này tiền hậu bất nhất, trước đó thì khó nhằn vô cùng, bây giờ lại thế này, tính cách thật khó nắm bắt, muốn đối phó cũng chẳng dễ dàng gì.

Ba người kia trong đội cũng bay trở lại, mặt mày bí xị, thân thể bụi bặm. Không ngờ được ba người bọn họ liên thủ vẫn bị hai cô gái xinh đẹp kia áp đảo tối tăm mặt mũi.

- Này, như thế không được đâu, so với đội trưởng thì các ngươi kém quá.

Bốn cô gái kia cũng bay đến, cô tóc vàng vai vác búa lớn, liếc nhìn ba gã nam tử rồi lên giọng châm chọc.

Còn cô gái "hiền lành" kia thì cướp híp mắt, hai đồng tiền tròn xoe trên mà thật dễ thương. Thế nhưng lúc này ba gã nam tử chẳng ai dám đánh giá thấp cặp song sát này, vừa nãy còn bị các nàng áp đảo thở không nổi.

Cả ba ra vẻ buồn bực hậm hực. Sau khi đột phá vượt qua thân thể nan, vốn nghĩ đã có thể hãnh diện một chút, nhưng nào ngờ được ngay cả hai cô gái da thịt trắng trẻo cũng khổng thể đối phó nổi.

- Bọn họ chính là đội ngũ xếp hạng nhất cho tới nay, dĩ nhiên thực lực tổng thể phải mạnh hơn chúng ta.

Mục Trần vỗ vai Từ Hoang, phản bác.

Ba người cũng cười méo miệng gật gù, đúng là rất mạnh, do vậy đến nay vẫn còn giữ nguyên thứ hạng đó.

Mục Trần quay lại, nhíu mày tỏ vẻ chưa tin cậy lắm:

- Ôn đội trưởng, các vị đến tìm chúng ta rốt cuộc vì chuyện gì?

Ôn Thanh Tuyền mỉm cười chớp mắt:

- Hai việc. Thứ nhất là để ta có thể gặp Lạc Li. Đại ân ngày trước ta còn chưa có dịp cảm tạ nữa kia. Còn việc thứ hai là tìm các ngươi hợp tác, dĩ nhiên do vậy phải thử thực lực của các ngươi trước.

- Hợp tác?

Mục Trần nghi hoặc.

- Vụ Mộc Thần Điện.

Ôn Thanh Tuyền hất mái tóc đen qua một bên vai, nói vắn tắt.

- Thì ra các ngươi cũng chú ý đến thần thiếp mà tới.

Mục Trần nhíu mày nói.

- Ngươi hẹp hòi quá đấy. Di tích Mộc Thần Điện viễn cổ kia, bọn họ từng là bá chủ vùng này, truyền thừa của họ các ngươi cũng không thể một mình nuốt hết nổi đâu. Hơn nữa Mộc Thần Thiếp đâu chỉ các ngươi mới có, nó chia làm sáu phần, cá ngươi cũng chỉ có một phần mà thôi. Cái bọn lúc nãy tìm các ngươi đó, họ xưng là Chúng Viện Minh, ngươi hẳn cũng nghe rõ chứ?

- Ừm! Đó là cái gì vậy?

Mục Trần gật đầu, càng thêm tò mò.

- Đơn giản mà nói là một liên minh, một liên minh do nhiều chi đội các linh viện tạo thành. Trong những đội ngũ đó nếu chân chính 1vs1 thì chẳng có kẻ nào là đối thủ của bọn ta, nhưng sau khi bọn trong liên minh ghép đội lại, thực lực của chúng trở nên rất mạnh.

- Ghép đội?

- Tức là bỏ đội cũ của mình, rồi gom các cao thủ lại thành một đội khác.

Mục Trần kinh ngạc:

- Vậy cũng được sao? Có đúng quy định không thế?

- Đâu có gì mà đúng với chả sai, đội ngũ đó của họ đâu có tiến vào vòng quyết chiến. Trước khi vòng sơ loại kết thúc, họ lại trở về đội ngũ ban đầu, mà dưới cơ duyên đạt được khi ghép đội, thực lực của họ đã tăng lên nhiều lắm, mạnh hơn xưa không ít. Do đó đừng nghĩ rằng một mình chi đội của ngươi có thể chống được một cái liên minh!

Mục Trần cau mày, không ngờ cục diện đại tái sau 20 ngày bế quan lại phát sinh những chuyện khó ngờ này.

- Chúng Viện Minh cũng có một mảnh thần thiếp, đến khi các ngươi đến Mộc Thần Điện, chắc chắn sẽ chạm trán. Ta thấy nếu chúng ta hợp tác thì với các ngươi lợi hơn rất nhiều.

Ôn Thanh Tuyền hất mặt khiêu khích.

- Thế nào?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 499: Tình Địch?

Lời đề nghị của Ôn Thanh Tuyền khiến Mục Trần trầm tư. Cục diện đại tái linh viện lúc này có lẽ đã ổn định, những đội ngũ mạnh mẽ chân chính cũng đã dần nổi lên hết cả, nhiều chi đội thậm chí còn mạnh hơn cả Ngũ Đại Viện, chính hắn cũng đã lĩnh giáo sự lợi hại của họ. Ví như đội của Chân Thanh chẳng hạn, tổng chiến lực vẫn đâu có yếu hơn chi đội Hạ Hầu, một trong bốn chi đội của bá chủ Thánh linh viện.

Mà hẳn nhiên Chân Thanh cũng không phải là đội duy nhất, những chi đội mà hắn chưa từng biết có lẽ còn nhiều hơn nữa. Mục Trần rất tự tin nhưng không mù quáng kiêu ngạo, đúng như Ôn Thanh Tuyền đã nói, chỉ bằng sức lực một mình hắn thì khó mà chống lại được những chi đội đông đảo của một cái liên minh.

Di tích đại lục này có bao nhiêu bảo tàng lớn nhỏ, ai biết được một chi đội thường thường bậc trung nào đó vô tình chiếm được đại cơ duyên, khiến cho thực lực nhất phi trùng thiên, trở nên nổi bật.

Chính chi đội Mục Trần là ví dụ rõ ràng. Lúc mới bước chân vào đại tái, có đến 4 người trong đội thực lực chỉ có Thông Thiên cảnh hậu kỳ.

Có lẽ sau một tháng diễn ra đại tái, thực lực tổng thể của các đệ tử linh viện khắp nơi trên Đại Thiên thế giới tham gia vào đại tái đã có sự tăng trưởng vượt bậc.

Lúc này càng phải nắm chắc những cơ hội dù là nhỏ nhất, để có thể khiến cho đội ngũ của mình vượt qua những sự tăng trưởng của mọi người khác, mới có khả năng tiến sâu hơn nữa.

Chính vì lẽ đó Mục Trần rất chú trọng vào di tích Mộc Thần Điện này, có lẽ không còn di tích nào có thể vượt qua được quy mô và giá trị của nó trên cái đại lục vỡ nát này.

Mà hắn xem trọng, thì người khác cũng chú ý rất kỹ, những đội ngũ chân chính cường đại cũng lao vào tranh giành, tranh đấu đó chắc chắn hơn xa trận chiến mà hắn đã gặp với Hạ Hầu và Chân Thanh.

Lời đề nghị của Ôn Thanh Tuyền xem ra đối với chi đội của hắn chính là một cơ duyên hoàn mỹ.

- Tại sao lại đến tìm chúng ta?

Mục Trần căn vặn hỏi lại. Với chiến lực và mị lực như thế, Ôn Thanh Tuyền hoàn toàn có thể tìm được những chi đội mạnh mẽ hơn hắn, tỉ lệ đoạt được bảo vật cũng sẽ cao hơn nhiều.

- Vì ta tin cậy Lạc Li.

Ôn Thanh Tuyền cười nham hiểm, vẻ mặt trêu tức châm chọc:

- Chứ chẳng lẽ Mục đội trưởng ngươi đáng tin cậy hơn nàng ta sao?

Mục Trần nhếch mép trợn mắt. Nhưng hắn cũng không nghĩ vẩn vơ đa tình tự dối lòng mình, hắn cũng không cho rằng loại nữ nhi cá tính mạnh mẽ như Ôn Thanh Tuyền sẽ mê đắm nam sắc mà tìm đến.

- Lạc Li từng giúp ta, có lẽ lúc đó nàng không có ý gì, nhưng ta là người có ân tất báo, năng lực Lạc Li ta cũng biết. Còn ngươi....

Ôn Thanh Tuyền nhìn lên nhìn xuống Mục Trần, hếch môi khinh khỉnh

- Giao đấu khi nãy cũng xem như có chút bản lĩnh, hợp tác với ngươi xem như cũng không lo lắng nhiều lắm.

- Ồ, thật là vinh hạnh cho ta.

Mục Trần bắt đầu thấy cáu bẳn, cô gái Ôn Thanh Tuyền này, miệng lưỡi chẳng vừa.

- Ta cũng không thích hợp tác với bọn nam nhân các ngươi, nên ngươi thấy vinh hạnh là đúng.

Ôn Thanh Tuyền ra vẻ chân thành gật đầu xác nhận.

Mục Trần tắt đài.

Lạc Li thấy hắn mặt xám mày tro như thế, cũng mỉm cười khúc khích.

- Được rồi, ta đồng ý hợp tác. Đây là đồng đội của ta. Từ Hoang, Triệu Thanh Sam, Mộ Phong Dương. Cả ba cũng mới vượt qua thân thể nan.

Hắn bất đắc dĩ chuyển chủ đề, giới thiệu đội ngũ.

Ôn Thanh Tuyền chỉ khẽ liếc một vòng sang ba người, hờ hững gật gù.

Ba người nhìn thấy thái độ của nàng như thế cũng chỉ hậm hực trong lòng chứ không dám tỏ ra chút bất mãn. Cô gái này cũng xinh đẹp như Lạc Li, nhưng đôi mắt phượng hoàng kia lại chẳng hiền hòa chút nào, chỉ cái nhìn cũng khiến cho người ta cảm thấy xấu hổ.

Lúc này họ mới thấy cường giả như Lạc Li hòa ái đáng yêu đến như thế nào, dễ gần như thế nào.

- Hai vị này là Nhạc Nhi, Tần Nhi. Là song sinh, nếu liên thủ thì cường giả linh lực cũng đừng mong thoát khỏi tay hai nàng.

Ôn Thanh Tuyền chỉ qua hai cô gái giống nhau như hai giọt nước, giới thiệu.

- Vị này là Tú Linh. Nhìn nàng là biết, đừng có coi thường, thần quyết nàng ta tu luyện rất mạnh mẽ, lại còn có thần quyết luyện thể. Hôm trước giao đấu với một gã cao thủ linh lực nan, chỉ một quyền của nàng đã khiến tên càn rỡ mắt mù kia đâm thủng vài quả núi. Đội ngũ của các ngươi, có lẽ chỉ ngươi và Lạc Li đủ sức đơn chiến với nàng ta thôi.

Ôn Thanh Tuyền giới thiệu cô gái tóc vàng, vẻ mặt đầy kiêu ngạo.

Tú Linh nhìn lại, gật đầu chào Mục Trần và Lạc Li, rồi liếc mắt nhìn sang ba kẻ kia, khiến họ cảm thấy tự nhiên xấu hổ vô cùng.

- Đây là An Nhã, nàng thực lực là một tiểu phú bà. Chẳng biết nàng có bao nhiêu là thứ vũ khí linh cụ. Muốn đánh bại nàng ta không dễ chút nào đâu.

Ôn Thanh Tuyền giới thiệu cô gái hiền hòa nho nhã, dịu dàng ít nói kia.

An Nhã tỏ ra hơi ngượng ngùng cúi chào mọi người, hai lúm đồng tiền xinh xinh khiến người ta dễ nao lòng.

- Mặt khác, các nàng đều đã vượt qua linh lực nan.

Ôn Thanh Tuyền bổ sung thêm đòn cuối.

Mục Trần cảm thán trong lòng. Khó trách chi đội này từ đầu đến giờ vẫn luôn an ổn yên vị đầu bảng. Đội hình này chỉ có thể nói là khủng bố.

Đối mặt đội ngũ mạnh mẽ như thế, nếu có thêm một đội chiến lực ngang với hắn hợp tác thì may ra có thể thủ hòa. Nói gì thì chênh lệch quá lớn, chỉ có hắn và Lạc Li cầm cự, thì ba người kia sẽ nhanh chóng bị tóm gọn, lúc đó cục diện đã định.

Lúc này tranh đấu, là đại diện cho Bắc Thương linh viện, hắn không thể nào chỉ lo cho bản thân, phải quan tâm nhiều đến thực lực đồng đội. Nếu không thì đến vòng quyết chiến sẽ có hại vô cùng.

- Vậy còn ngươi?

Mục Trần thấy Ôn Thanh Tuyền vẻ mặt kiêu ngạo tươi cười, gặn hỏi.

Thực lực nàng ta bề ngoài có vẻ chỉ là linh lực nan, nhưng Mục Trần lại cảm thấy nguy hiểm vô cùng, có lẽ nàng ta còn ẩn giấu.

- Ta?

Ôn Thanh Tuyền cười gian xảo:

- Nếu ngươi chia sẻ bí mật của ngươi cho ta, thì ta sẽ cho ngươi biết. Có qua có lại mà.

- Ta có bí mật gì chứ?

Mục Trần chưng hửng hỏi.

- Ta cảm thấy ngươi có cái mùi gì đó, rất rất cường đại, nhưng có vẻ như vẫn còn đang say ngủ.

Ôn Thanh Tuyền mỉm cười, nheo mắt nguy hiểm.

Mục Trần nghe thấy mà run. Ngủ say? Nàng ta nói đến Cửu U sao? Thật là cảm giác đáng sợ, lần đầu tiên hắn thấy có người ngay lần chạm trán đầu tiên có thể cảm ứng được sự tồn tại của Cửu U. Ôn Thanh Tuyền thật không đơn giản.

- Xem ra ngươi không muốn đâu, thôi quên đi, ta cũng không lừa ngươi nữa. Cho dù ngươi nói bí mật cho ta, ta cũng không thích nói bí mật của ta cho ngươi biết.

Ôn Thanh Tuyền phất tay khinh khỉnh quay đi, ánh mắt nhìn lại Lạc Li:

- Nhưng nếu là Lạc Li, thì ta sẵn lòng. Lạc Li, ngươi biết vì sao không?

Lạc Li chỉ cười nhạt:

- Mỗi người đều có bí mật của mình.

- Hắn có nói bí mật của hắn cho ngươi biết không?

Ôn Thanh Tuyền bâng quơ gài thêm một câu.

Lạc Li mỉm cười nhìn lại Mục Trần, khẽ nói:

- Hắn muốn nói, tự dưng sẽ nói. Ta tin hắn.

Mục Trần cau có trừng mắt nhìn Ôn Thanh Tuyền, có cảm giác như nàng ta đang li gián kiếm chuyện vậy, nhưng tấm lòng của Lạc Li cũng không dễ lay động đến vậy.

- Lạc Li, ngươi thật là hiểu chuyện, ta thích lắm.

Ôn Thanh Tuyền chẳng thèm để mắt đến hắn, tỏ ra rất yêu mến Lạc Li, chạy tới nắm lấy tay nàng thân ái:

- Hay là ngươi đá cái tên nam nhân này đi, rồi đi cùng với ta, chắc chắn hai ta sẽ giành được quán quân đại tái!

Mục Trần nghe thấy Ôn Thanh Tuyền nói vậy, thoạt đầu còn tưởng nói chơi, nhưng lại cảm giác kỳ quái, có gì đó không đúng.

Ôn Thanh Tuyền thì chẳng mảy may quan tâm đến hắn, cũng chẳng ngần ngại vuốt ve bàn tay ngọc ngà của Lạc Li, khéo léo lựa góc nhìn mà Lạc Li không thể thấy, nhướng mày khiêu khích Mục Trần, môi khẽ động nói gì đó không ra tiếng.

Mục Trần trừng mắt lên, vì hắn hiểu được đôi môi Ôn Thanh Tuyền chuyển động kia muốn nói gì với hắn.

- Ta sẽ đoạt lấy Lạc Li!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 500: Huyết Thần Tộc Tái Hiện

Ôn Thanh Tuyền khiến cho Mục Trần tức điên lên, nhưng trong lòng lại cảm thấy quái dị nhiều hơn. Rốt cuộc hắn đã hiểu được cái cảm giác quái đản khi tiếp cận cô gái này, không ngờ nàng ta đang "để ý" Lạc Li.

Bỗng dưng lại chui từ đâu ra một... tình địch vô cùng đặc biệt.

Ôn Thanh Tuyền nhìn thấy ánh mắt quái đản của Mục Trần cũng chẳng nói gì, nụ cười càng tươi rói hớn hở.

Ôn Thanh Tuyền thoải mái nắm tay Lạc Li, dựa sát vào người nàng ta, hai thân thể mềm mại như dán dính vào nhau, thân thiết vô đối.

Lạc Li cũng hơi ngạc nhiên với cử chỉ đó của Ôn Thanh Tuyền, nhưng mà đầu óc nàng vốn "trong sáng", nên dù có hơi cảm thấy không thoải mái lắm nhưng cũng không dị ứng. Nói gì thì Ôn Thanh Tuyền cũng rất ưu tú, tính cách lại sảng khoái thoải mái, nữ nhi gần nhau tay nắm tay cũng là lẽ thường.

Nhưng Mục Trần lại không thấy bình thường, hắn tằng hắng một tiếng rồi nắm tay Lạc Li kéo lại, tách nàng ta ra khỏi Ôn Thanh Tuyền, giả đò cười nói:

- Ôn đội trưởng, khi nào chúng ta khởi hành?

Mục Trần phản ứng khiến Ôn Thanh Tuyền hơi tức tối, tay vén tóc trả lời:

- Đương nhiên càng sớm càng tốt. Bây giờ cả sáu thần thiếp đều đã có chủ, có lẽ bọn họ cũng đã xuất phát hướng tới di tích Mộc Thần Điện,

dù gì thì cũng là một di tích cực lớn, đoạt được những bảo vật trong đó thì đúng là đại cơ duyên.

Mục Trần khẽ gật:

- Năm thần thiếp khác đều đã có người lấy được rồi ư?

- Theo ta biết, Chúng Viện Minh có một tấm, Thánh linh viện và Võ linh viện cũng có một đội ngũ lấy được. Còn lại hai tấm thần thiếp kia thì ta không rõ. Ta nghĩ những kẻ có thể nắm giữ được thần thiếp hẳn phải là chi đội mạnh mẽ, những kẻ yếu kém thì chắc chắn không đủ tư cách tham gia tranh đoạt di tích Mộc Thần Điện, do vậy phải chuẩn bị tinh thần đi.

Ôn Thanh Tuyền nói tiếp:

- Đại tái linh viện lúc này đã rất gay cấn, những đội ngũ mạnh mẽ đã nổi danh khắp nơi, năm nay cục diện khó khăn hơn trước kia rất nhiều. Thậm chí ngay cả ta cũng không quá tự tin, nếu không thì cũng đâu tìm các ngươi đề nghị hợp tác?

- Trong Chúng Viện Minh có bốn vị thủ lĩnh, ba người ta đã gặp qua, không ai đơn giản, thực lực mạnh mẽ, chiến tích cũng rất huy hoàng, đều đã có những cao thủ linh lực nan bị họ đánh bại.

Mục Trần trừng mắt, đánh bại cao thủ linh lực nan? Ba vị thủ lĩnh Chúng Viện Minh kia thật đáng gờm.

- Người còn lại thì sao?

Mục Trần nghi hoặc hỏi tiếp.

- Gã đại thủ lĩnh kia thì khá thần bí, cũng chính là kẻ khởi xướng Chúng Viện Minh, ta chưa gặp lần nào. Nhưng hắn có thể khiến ba gã kia phục tùng đứng sau thì có lẽ kẻ đó mới chân chính là kình địch.

Ôn Thanh Tuyền nhíu mày.

Mục Trần gật gù, sắc mặt nghiêm trọng, di tích Mộc Thần Điện này không phải dễ dàng, kiêu hãnh như Ôn Thanh Tuyền mà còn tỏ ra cẩn thận như thế.

- Thánh linh viện, có thể là chi đội Cơ Huyền?

Mục Trần nheo mắt hỏi.

- Chi tiết này thì ta không rõ. Bốn chi đội Thánh linh viện do Tứ Thánh Tử lãnh đạo. Trong bốn người thì có hai kẻ đáng chú ý hơn cả.

Ôn Thanh Tuyền nhìn thẳng Mục Trần.

- Nói tiếp đi!

Mục Trần tha thiết muốn nghe, tin tức của Ôn Thanh Tuyền dĩ nhiên hơn hẳn kẻ bế quan gần cả tháng như hắn.

- Tứ Thánh Tử, bề ngoài có vẻ như không phân cao thấp, nhưng thực ra vị đương kim đại Thánh Tử Vương Chung mạnh nhất. Kẻ còn lại cần phải chú ý chính là Cơ Huyền. Trong số bốn người hắn là kẻ có thâm niên ít nhất, nhưng lại sâu không lường được. Điều này ta hẳn là ngươi biết rõ hơn cả ta.

Ôn Thanh Tuyền kể tỉ mỉ.

- Đại Thánh Tử Vương Chung...

Mục Trần lẩm bẩm cái tên đó. Tứ Thánh Tử hắn đã giao đấu với Hạ Hầu , nhưng cũng chỉ trọng thương đối thủ. Có lẽ gã Thánh Tử còn lại cũng không hơn kém bao nhiêu, nhưng còn về phần Cơ Huyền và Vương Chung, hai gã này...

- Chi đội Thánh linh viện xuất hiện ở Mộc Thần Điện nhiều khả năng là do Vương Chung hoặc Cơ Huyền lãnh đạo...

Ôn Thanh Tuyền thần sắc nghiêm trọng cho biết thêm.

Mục Trần thở dài, bất kể Vương Chung hay Cơ Huyền thì di tích lần này cũng khó lường.

- Lấy thần thiếp của ngươi ra định hướng đi, chúng ta đi!

Ôn Thanh Tuyền đề nghị.

Mục Trần lập tức lấy ra Mộc Thần Bia, linh lực đổ vào khiến nó phát sáng xanh biếc, đỉnh bia nhẹ nhàng nghiêng xuống, chỉ về một hướng.

- Hướng tây bắc ư?

Ôn Thanh Tuyền nhíu mày nhìn theo.

- Đi thôi!

Mục Trần cất Mộc Thần Bia, dẫn đầu bay đi trước. Mọi người nhanh chóng theo sau.

- Chúng ta bám sát hắn nào.

Ôn Thanh Tuyền mỉm cười, dẫn bốn vị đội viên ngọc ngà đi theo.

Đại lục di tích này tuy chỉ là một góc bị vỡ ra, nhưng không gian vẫn rất rộng lớn, không nhỏ hơn so với Bắc Thương đại lục chút nào. Mọi người bay đi ước chừng năm ngày vẫn chưa thấy mục tiêu đâu cả.

Trong năm ngày bay gần như liên tục, Mục Trần nhận thấy rõ ràng sự gay cấn đã lên đến mức đáng sợ của đại tái linh viện. Suốt chặng đường gặp không ít những tranh đấu mà cuốn cả trăm đội ngũ vào, khiến cho chiến trường rộng ra cả ngàn dặm, sức mạnh của các chi đội cũng khiến hắn biến sắc.

Nhưng còn may những giao tranh đó hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến đoàn người, mà họ cũng không nhúng tay vào.

Vẫn cứ giữ vững hướng bay, bởi vì lúc này còn chưa đến hồi tranh đấu của họ.

Mục Trần không muốn trêu chọc những đội ngũ kia, mà bọn kia cũng chẳng dám gây phiền toái cho đoàn người này, nguyên nhận lớn nhất chính là chi đội các cô gái đi theo Mục Trần. Đương kim đệ nhất bảng điểm đại tái linh viện, đội ngũ cường hãn đáng sợ nhất, chẳng ai ngu dại mà kiếm rắc rối vào thân, mặc dù nàng ta rất hấp dẫn.

Ba ngày nữa trôi qua, đoàn người đã đến gần địa điểm mục tiêu. Mục Trần cảm nhận được nhiệt độ càng lúc càng nóng hơn toát ra từ Mộc Thần Bia, hào quang của nó cũng càng lúc càng sáng hơn.

Dấu hiệu đó chứng tỏ hắn đã đến rất gần tòa di tích Mộc Thần Điện chân chính.

- Mục tiêu của chúng ta có lẽ ở ngay tại vùng núi cách đây 2000 dặm nữa.

Đoàn người đã hạ xuống nghỉ chân tại một đỉnh núi, Mục Trần tay cầm Mộc Thần Bia, nhìn về chân trời hướng tây bắc, nói tiếp:

- Với tốc độ này thì ngày mai là chúng ta đến nơi.

- Vùng này có lẽ là trung tâm của mảnh đại lục, những chi đội ta gặp trên đường càng lúc càng mạnh. Theo ta thấy di tích Mộc Thần Điện kia đã thu hút rất nhiều đội ngũ đến đây.

Lạc Li đến cạnh hắn lên tiếng

Mục Trần gật đầu, dọc đường họ cũng đã nhìn thấy nhiều chi đội có vẻ như cùng một mục đích hướng đi với hắn. Có lẽ phương hướng của di tích vì lí do nào đó đã bại lộ ra rồi, như vậy thì lúc tranh đoạt sẽ hỗn loạn hơn nhiều.

- Đi khoảng 500 dặm nữa sẽ đến một trấn giao dịch, chúng ta nên dừng lại ở đó, nơi đó xem như là trấn lớn nhất trong mấy vạn dặm quanh đây, rất nhiều đội ngũ đều hội tụ lại. Chúng ta nên mua một ít linh đan chiến đấu, rất cần thiết.

Ôn Thanh Tuyền chỉ về một hướng rồi nói.

- Linh đan chiến đấu... đắt lắm a!

Mục Trần sờ sờ cái mũi. Những linh đan khôi phục nhanh và tăng phúc chiến lực thì giá cả cực cao, muốn mua cũng cần phải có cái giá tương xứng. Hắn cũng muốn mua một ít, nhưng mà mấy thứ xa xỉ đó hắn không đủ chi phí.

- Ai bảo ngươi trả tiền?

Ôn Thanh Tuyền khinh miệt một câu, nhẹ nhàng lướt đi trước.

Mục Trần bất đắc dĩ nhún vai, rồi cùng với mọi người bay theo.

Khoảng cách 500 dặm với họ cũng bay không quá lâu, một buổi là đến. Lúc đến càng gần mục tiêu, hắn nhìn thấy vô số những hào quang từ các cường giả tấp nập bay vào, hạ xuống một thị trấn to lớn.

Trấn này chắc chắn xuất hiện không lâu lắm, nhưng quy mô thật là đồ sộ.

Chắc chắn đây là trấn giao dịch mà Ôn Thanh Tuyền đã nói.

Mục Trần cũng tò mò háo hức, định dẫn mọi người hạ xuống tham quan, nhưng ngay lúc đó, hắn phát hiện Lạc Li đứng khựng lại giữa không trung, gương mặt vui vẻ của nàng lúc này mang theo nhiều sự lạnh lẽo.

Lạc Li nhìn xuyên qua mọi người, hướng thẳng đến một đỉnh núi xa xa, mơ hồ nhìn thấy được khoảng mười bóng người. Mục Trần cũng nhìn theo, nhíu mày. Bên đó dường như là hai chi đội, lạ hoắc, chỉ có điều toàn bộ thanh viên đều mặc đồng phục màu đỏ, cực kỳ thu hút và chói mắt.

Khi nhìn họ, bất giác trong lòng hắn sinh ra một cảm giác rất không thoải mái.

- Sao thế?

Ôn Thanh Tuyền cũng phát hiện hai người kia đang nhìn chằm chằm chi đội áo đỏ như máu bên đó, nhẹ nhàng hỏi.

Lạc Li đặt tay lên chuôi Lạc Thần Kiếm, nhẹ nhàng nắm chặt, nhìn sang Mục Trần, cất giọng lành lạnh:

- Là tộc nhân Huyết Thần tộc.

Mục Trần trừng mắt. Một trong tứ thần tộc Tây Thiên giới, Huyết Thần tộc? Không ngờ bọn họ cũng phái người tham gia đại tái linh viện... chẳng lẽ nhắm vào Lạc Li hay sao?

Chương 501: Huyết Thiên Đô

Huyết Thần tộc.

Lúc còn ở Bắc Thương linh viện, có một tên xuất thân từ Huyết Thần tộc tên là Huyết Thí phát hiện ra Lạc Li, cuối cùng bị Mục Trần trọng thương, nhưng chưa kịp giết hắn. Có lẽ tin tức về nàng đã truyền về, với sự quan trọng của Lạc Li đối với Lạc Thần tộc, chắc chắn Huyết Thần tộc sẽ bày trò.

Chính vì thế, ánh mắt Mục Trần nhìn bọn tộc nhân Huyết Thần tộc kia trở nên lạnh lẽo vô song.

Tây Thiên giới cách nơi này rất xa, ngay cả Chí Tôn muốn đến cũng cần thời gian không ngắn chút nào, hắn không tin bọn Huyết Thần tộc xuất hiện ở đây chỉ là trùng hợp. Bọn người kia, khẳng định là đến vì phía Lạc Li.

Ánh mắt tập trung vào kẻ đứng đầu mười người áo đỏ kia. Gã đó cũng mặc đồng phục đỏ, nhưng tay áo lại có những đường viền kim sắc rất khác biệt, dáng vẻ tôn quý hơn. Có lẽ thân phận của hắn đặc biệt hơn.

Gã đó khá đẹp trai, đôi môi càng thêm đỏ máu. Lúc này hắn cũng phát hiện và đang nhìn lại đoàn người Mục Trần, chính xác mà nói là nhìn thẳng vào Lạc Li. Chợt hắn mỉm cười, thanh âm mang theo linh lực tao nhã hiền hòa truyền tới:

- Lạc Li, cuối cùng ta cũng đợi được ngươi.

Lạc Li cũng đang nhìn chằm chặp vào gã ta, tay không rời khỏi Lạc Thần Kiếm, giọng nói lạnh băng:

- Huyết Thiên Đô, không ngờ tứ hoàng tử Huyết Thần tộc lại thân chinh đến nơi này.

- Ngươi còn nhớ ta rõ như vậy, thật là vinh hạnh.

Huyết Thiên Đô nở nụ cười, rồi dẫn theo đồng bọn bay đến. Dưới chân họ như có huyết khí bồng bềnh, mùi máu tươi khó ngửi tràn ngập.

Mục Trần mặt không đổi sắc, đám Từ Hoang thì lập tức vận linh lực đề phòng.

- Huyết Thần tộc...

Ôn Thanh Tuyền quét mắt phượng nhìn sang Huyết Thiên Đô, sắc bén lóe lên.

Huyết Thiên Đô dừng lại phía trước Lạc Li không xa lắm, rồi đảo mắt nhìn qua Mục Trần và Ôn Thanh Tuyền, gương mặt hơi có vẻ nghiêm trọng. Hắn nhiên hắn nhận thấy hai người kia có một sự nguy hiểm không hề nhẹ, dao động linh lực cũng có vẻ khác hẳn.

- Lúc trước Huyết Thí truyền tin bảo rằng ngươi xuất hiện ở Bắc Thương linh viện, thật tin tức đó khiến cho trong tộc ta sôi động không ít. Nữ hoàng kế nhiệm Lạc Thần tộc, hy vọng duy nhất của Lạc Thần tộc, nếu mà bắt được ngươi, chắc chắn Lạc Thần tộc sẽ sụp đổ, ta nghĩ ngay cả Lạc Thiên Thần cũng sẽ tức quá mà chết. Do vậy ta mới bị đặc phái đến đây.

Huyết Thiên Đô mỉm cười

- Huyết Thần tộc xem ra quan tâm kẻ khác thật đó!

Lạc Li thản nhiên trả lời.

- Do vậy, Lạc Li, nàng nên theo ta đi thôi. Tây Thiên giới chiến loạn không ngừng, Lạc Thần tộc liên tiếp bại trận, chỉ cần nàng cùng ta trở về Huyết Thần tộc, ta sẽ lập tức xin tộc trưởng cho phép cưới nàng. Lúc đó

Huyết Thần tộc và Lạc Thần tộc không còn phân biệt, không tranh chiến lẫn nhau, mà chúng ta cũng có thể xóa sổ hai thần tộc còn lại. Lúc đó Tây Thiên giới sẽ chân chính là thiên hạ của hai tộc ta. Lạc Thần tộc cũng được bảo vệ an toàn.

Huyết Thiên Đô chợt trở nên hiền hòa và mong mỏi, hắn mỉm cười trìu mến:

- Vậy thì thần dân Lạc Thần tộc sẽ bớt đi bao nhiêu là tổn thất?

Lạc Li nghe vậy, tay càng thêm nắm chặt Lạc Thần Kiếm, ánh mắt lưu ly càng thêm lạnh lẽo.

Nhưng nàng chưa kịp nói nữa, thì Mục Trần đã lên tiếng:

- Thật đáng tiếc, hoa đã có chủ, hơn nữa với đức hạnh của các hạ, muốn mượn việc này trở thành đại công thần Huyết Thần tộc e rằng vẫn còn kém.

Huyết Thiên Đô nheo mắt nổi giận nhìn Mục Trần, nhưng giọng nói thản nhiên:

- Ngươi là kẻ nào? Ta vào Lạc Li nói chuyện, có chỗ cho ngươi xen mồm vào ư?

- Ngươi nghe không hiểu hắn nói sao?

Lạc Li thản nhiên trả lời thay Mục Trần.

Huyết Thiên Đô trừng mắt lên, rốt cuộc ánh mắt nhìn Mục Trần trở nên đằng đằng sát khí, đôi môi đỏ máu cong lên châm chọc:

- Lạc Li, nàng thật khiến ta bất ngờ. Tây Thiên giới vô số tuấn kiệt bối cảnh siêu việt đủ khiến người ta say mê điên cuồng, nàng lại không để ý tới, cố tình chạy đến Bắc Thương linh viện bé xíu để thích một tên như thế này? Nàng nên biết tin tức này truyền lại Tây Thiên giới thì sẽ mang bao nhiêu phiền toái cho Lạc Thần tộc không? Nàng nên nhớ rõ,

Tây Thiên giới không ít những thế lực đang dòm ngó nữ hoàng kế nhiệm Lạc Thần tộc đó!

Ngữ khí đầy ghen tị và căm ghét, hắn nói với Lạc Li như chửi đổng Mục Trần. Hắn nhiên chuyện Lạc Li yêu mến kẻ khác khiến hắn khó chịu.

- Việc của ta liên quan gì đến ngươi? Muốn dòm ngó Lạc Thần tộc ta, thì cứ việc ra tay, nhiều năm nay những thủ đoạn đê tiện của các ngươi còn ít sao? Dù cho Lạc Thần tộc bị diệt cũng sẽ khiến Huyết Thần tộc nguyên khí đại thương, đến lúc đó số phận các ngươi cũng chẳng khác Lạc Thần tộc chúng ta bao nhiêu cả!

Lạc Li lạnh lùng đáp lời.

Gương mặt Huyết Thiên Đô biến sắc khó coi:

- Ngươi đã khăng khăng như vậy, thì ta sẽ thô bạo bắt ngươi đem về Tây Thiên giới.

Mục Trần nghe thấy chỉ cười khẩy, nhưng sát khí không hề che giấu, lôi điện xẹt ra quanh thân, lãnh khốc nhìn Huyết Thiên Đô:

- Ta thấy bây giờ ngươi khoan hãy tính đến chuyện làm sao đem nàng đi, mà nên lo xem ngươi có thể còn sống trở về hay không đã....

- Hử?

Đôi mắt Huyết Thiên Đô trở nên đỏ như máu, miệng nhếch lên khinh bỉ:

- Thật là một tên ngông cuồng, thực lực chỉ mới thân thể nan cũng dám cả gan kêu gào trước mặt ta?

Mục Trần cười, thình lình bắn ra, sát khí tràn ngập. Huyết Thiên Đô dám lấy Lạc Thần tộc ra đe dọa Lạc Li. Thủ đoạn ti tiện như vậy đã chọc giận hắn, lúc này bản lĩnh nam nhi không cho phép hắn tiếp tục đấu võ

mồm với Huyết Thiên Đô nữa, trực tiếp ra tay sát thủ mới là việc nên làm.

- Muốn chết!

Đám lâu la sau lưng Huyết Thiên Đô thấy Mục Trần lướt tới, quát lên định ra tay, nhưng Huyết Thiên Đô cản lại. Gương mặt điển trai cũng trở nên hiếu sát hung tàn. Lúc này hắn không cần kẻ khác nhúng tay.

Thân là hoàng tử Huyết Thần tộc, kiêu hãnh đâu để cho kẻ kém cỏi như vậy khiêu khích?

Một làn sương máu tử cơ thể bùng lên, thân ảnh như huyết quang bắn đi nhanh như chớp.

"Ầm!"

Không trung sáng sủa trở nên đỏ như máu, Huyết Thiên Đô trừng trừng nhìn Mục Trần, tay biến ấn pháp, tiếng quát dữ tợn vang khắp không trung:

- Huyết Thần chưởng!

Chưởng kình tung ra, huyết khí đầy trời hội tụ thành một bàn tay đỏ máu cả trăm trượng, vồ xuống chụp lấy Mục Trần.

Uy lực một chưởng đó khiến những cường giả thân thể nan như Từ Hoang cũng biến sắc. Huyết Thiên Đô giọng lưỡi đáng ghét, nhưng thực lực cực kỳ mạnh mẽ, một chưởng này e rằng cao thủ linh lực nan cũng phải lo mà né tránh.

- Thực lực của hắn ta rất mạnh!

Tần Nhi cũng khẽ tấm tắc trước uy thế của Huyết Thiên Đô.

- Mục Trần chịu nổi không?

Nhạc Nhi lại tỏ ra hơi lo lắng.

- Huyết Thiên Đô cũng có bản lĩnh. Nhưng các ngươi đừng coi thường Mục Trần, kẻ này ẩn giấu rất sâu.

Ôn Thanh Tuyền nhíu mày nhìn theo Mục Trần.

Huyết chưởng ập xuống, nhanh đến mức có vẻ như Mục Trần không thể tránh né, nhưng thực ra hắn không tránh né, khựng lại, rồi hai tay kết ấn.

"Rẹt rẹt!"

Hắc lôi bao bọc cơ thể hắn càng thêm dày đặc.

Trên ngực Mục Trần, lôi văn nhanh chóng hiện ra, chỉ chớp mắt đã xuất hiện bốn đường.

Nhưng lôi điện không ngừng lại, phía trên đường lôi văn thứ tư, hắc lôi tiếp tục đổ dồn vào ngực hắn, điện quang chớp nhoáng, một đường lôi văn nữa nhanh chóng dài ra.

Ngũ văn lôi thể!

Lôi Thần Thể của Mục Trần lại có tiến cảnh!

"Ầm!"

Hắc lôi như sóng lớn trào ra từ cơ thể Mục Trần, hắn cao thêm nửa xích, đôi mắt đen tràn ngập lôi điện.

Sức mạnh kinh người như núi lửa bùng lên.

Huyết chưởng lúc này đã ập sát đến, hắn vung tay lên đón đỡ.

"Bùm!"

Một tiếng sét vang giữa trời xanh, hắc lôi từ thiên không nện xuống, xuyên thủng huyết chưởng đáng sợ kia!

Một cột sét chói lóa khiến mọi người trong vòng trăm dặm phải chú ý.

Huyết chưởng tan náy, vỡ ra thành vô số những đốm sáng đỏ như máu, tan biến.

Mục Trần cười khẩy nhìn qua Huyết Thiên Đô, chậm rãi nói:

- Hoàng tử Huyết Thần tộc, chẳng qua chỉ có thế.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 502: Trấn Giao Dịch

Lôi quang bắn thủng huyết chưởng, Mục Trần hiên ngang đứng giữa trời, hắc lôi bắn ra lẹt xẹt quanh thân, lãnh khốc nhìn Huyết Thiên Đô, sức mạnh hùng dũng hội tụ nơi bàn tay.

Sau khi vượt qua thân thể nan, Lôi Thần Thể cũng có tinh tiến, hắn thuận lợi luyện đến ngũ văn lôi thể. Bằng vào sức mạnh cơ thể, hiện tại gặp đối thủ chỉ cần dưới thần phách nan, hắn sẽ không chút e ngại.

Thực lực Huyết Thiên Đô này có lẽ mạnh hơn cao thủ linh lực nan một chút, nhưng chắc chắn chưa đến thần phách nan. Muốn đơn đấu, Mục Trần chẳng có gì phải ngại.

- Từ đâu chui ra một kẻ không biết trời cao đất dày, dám khiêu khích tôn nghiêm Huyết Thần tộc?

Huyết Thiên Đô trừng mắt phẫn nộ vì câu nói đầy tính khinh thường Huyết Thần tộc. Huyết khí tràn ngập, mùi máu tươi càng lúc càng nồng.

Hào quang đỏ tươi lóe lên trong tay, dao động nguy hiểm tản mát.

Phía sau hắn, những gã tộc nhân Huyết Thần tộc cũng lạnh lùng vận huyết linh lực, ánh đỏ tràn ngập thân thể.

Lạc Li thấy đối phương muốn ra tay, Lạc Thần Kiếm của nàng vẫn luôn sẵn sàng, tiếng kiếm ngân vang lên theo kiếm ý sắc bén.

- Muốn đánh thì cũng đừng chừa chúng ta ra nhá. Huyết Thần tộc uy danh lừng lẫy ta cũng đã từng nghe nói tới, thế nhưng mà ở đây không phải Tây Thiên giới, chưa đến lượt các ngươi diễu võ giương oai đâu!

Ôn Thanh Tuyền nhẹ nhàng tiến tới, cất giọng cười phấn khích. Kim chiến thương sặc sỡ xuất hiện, vắt xéo phía sau nàng. Cảm giác nguy hiểm cực độ toát ra từ thân thể mỹ miều.

Đám người Từ Hoang, Tần Nhi, Nhạc Nhi... cũng lập tức chuyển sang trạng thái chiến đấu, ánh mắt đầy chiến ý.

Không khí liền trở nên giương cung bạt kiếm, đại chiến sắp bùng nổ.

- Ôn Thanh Tuyền?

Huyết Thiên Đô sững sờ nhìn Ôn Thanh Tuyền. Tham gia đại tái không phải chỉ mới một hai ngày, dĩ nhiên phải biết dung mạo của đội ngũ đứng hạng nhất điểm số từ đầu đến giờ. Hắn chỉ không ngờ các nàng lại đi cùng bọn Mục Trần.

- Đích thị!

Ôn Thanh Tuyền mỉm cười xác nhận, đôi mắt phượng kiêu ngạo đầy thách thức.

"Hừ!"

Ánh mắt lóe lên, Huyết Thiên Đô tức tối. Ôn Thanh Tuyền và Mục Trần, Lạc Li tụ ở cùng nhau, đội hình này khiến họ phải cẩn trọng đối đãi, nếu bây giờ khai chiến có thể may mắn chiến thắng cũng phải trả giá đắt, cuối cùng lại làm mồi cho bao nhiêu đội ngũ cao thủ rình rập quanh đây.

- Lần này tạm thời tha cho các ngươi, nhưng ta thấy có vẻ như các ngươi cũng hướng tới Mộc Thần Sơn? Được đấy, đợi đến khi vào di tích Mộc Thần Điện, ta sẽ tính sổ một lượt. Đến lúc đó ta sẽ giáo huấn ngươi thật kỹ, để ngươi biết cái gì gọi là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên!

- Đi!

Dứt lời Huyết Thiên Đô vung tay lên, định bỏ chạy.

Mục Trần ánh mắt lóe sáng, một chưởng dũng mãnh tung ra, linh lực hai màu đen trắng như hồng thủy ập tới Huyết Thiên Đô. Dĩ nhiên hắn không muốn kẻ thù của Lạc Li thuận lợi bỏ chạy.

- Giải quyết các ngươi tuy có chút phiền phức, nhưng ta đã muốn đi, ngươi có năng lực cản lại sao?

Huyết Thiên Đô cười khẩy châm chọc, ấn pháp nơi tay đầy huyết quang, mặc cho luồng kình lực hung mãnh đánh tới.

"Đùng!"

Thình lình đám người Huyết Thần tộc nổ tung, sương máu tràn ngập, cả mười người biến mất không thấy đâu.

Mục Trần nheo mắt lại. Khi bọn chúng nổ tung, hắn có thể nhìn thấy vài tia huyết quang bắn đi. Chắc chắn đó là thủ đoạn bỏ chạy của đám kia. Huyết Thiên Đô đáng hận nhưng cũng là hoàng tử Huyết Thần tộc, một thân bản lĩnh cũng khó ngăn cản được.

- Cũng muốn đến di tích Mộc Thần Điện ư....

Sát khí vẫn còn lượn lờ, Mục Trần đối với Huyết Thiên Đô thực sự có ý muốn diệt sát. Tộc nhân Huyết Thần tộc sẽ là trở ngại cho Lạc Li sau này, giết bớt được tên nào hay tên đó, nếu lại có cơ hội, Mục Trần sẽ khiến tên kia vĩnh viễn chôn thây ở mảnh đại lục di tích này.

Hắc lôi quanh thân Mục Trần tán đi, rồi hắn từ từ bay trở về.

- Huyết Độn Pháp, trò bỏ chạy của Huyết Thần tộc cũng thật lợi hại. Dù sao lúc này chúng ta cũng chưa cần phải cố sát chúng làm gì, sau này sẽ có thêm cơ hội.

Lạc Li nghiêm mặt, nhưng vẻ lạnh lùng đã tan đi nhiều, nhẹ nhàng nói với Mục Trần.

Mục Trần gật gù, trầm tư:

- Nếu bọn chúng muốn bắt nàng đi, vậy thì chúng không cần trở về nữa.

Chỉ một câu nói đầy sát khí như thế của Mục Trần lại khiến Lạc Li cảm thấy rất ngọt ngào.

- Aida, Mục Trần ca thật khí phách đó!

Bên cạnh, Tần Nhi, Nhạc Nhi cùng cười tấm tắc khen.

- Khí phách con khỉ, còn chưa tới Mộc Thần Sơn đó, kết quả lại rước thêm một kẻ địch khó nhằn. Bất quá coi như cũng có cốt cách, không khiến người ta quá thất vọng. Nữ nhi của mình bị khinh thị mà còn trốn sau lưng, thế có còn là nam nhi không chứ?

Ôn Thanh Tuyền trợn mắt liếc nhìn Mục Trần.

Đối với nàng ta một câu châm một câu chọc, Mục Trần cũng chỉ có thể cười xòa. So với Huyết Thiên Đô, thì cô nàng này mới chân chính là đau đầu.

Lạc Li mỉm cười:

- Huyết Thiên Đô mặc dù hơi khó giải quyết, nhưng nếu thật sự đánh nhau hắn cũng khó mà chịu nổi.

Lạc Li nói giúp Mục Trần, Ôn Thanh Tuyền chỉ trề môi, xua xua tay:

- Tới trấn giao dịch rồi, tranh thủ đi! Mộc Thần Sơn hấp dẫn bao nhiêu kẻ đến đây, tàng long ngọa hổ không ít, chúng ta phải chuẩn bị chu toàn. Trong di tích viễn cổ chắc chắn có đại chiến đang đợi đó.

Mục Trần cũng tán thành, y như Ôn Thanh Tuyền đã nói, họ còn chưa đặt chân đến Mộc Thần Sơn đã gặp một đám khó nhằn. Chẳng biết đến đó rồi sẽ còn chui ra thêm bao nhiêu kẻ nữa. Mục Trần cũng đang rất

hiếu kỳ, lần tranh đoạt bảo tàng này sẽ có thêm bao nhiêu cao thủ ẩn tàng lộ diện.

Ai cũng thấy rõ tầm quan trọng của việc tranh đoạt di tích Mộc Thần Điện, những chi đội mạnh mẽ chưa lộ diện nhất định không bỏ qua, kỳ này sẽ cực kỳ phấn khích, không chừng có thể chấn động cả đại tái linh viện.

Đoàn người lại tiếp tục bay đi, thị trấn to lớn đã hiện ra trước mắt, vô số bóng người tứ phương hạ xuống lao vào trong trấn, khung cảnh thật nhộn nhịp và tấp nập.

Cả đoàn hạ xuống bên ngoài trấn, tấm tắc nhìn sinh khí trong trấn. Từ khi tham gia đại tái đến nay, lần đầu tiên Mục Trần nhìn thấy một nơi có nhiều chi đội tập hợp lại mà mang đủ vẻ hòa bình như nơi đây. Chỗ khác thì chỉ có tranh đoạt khốc liệt mà thôi.

- Đi nào!

Ôn Thanh Tuyền có vẻ như khá quen thuộc, nàng liền dẫn đầu đi vào, những người còn lại cũng nối gót theo sau.

Vừa tiến vào trấn, tiếng ồn ào huyên náo khắp nơi, trấn này thành lập chưa lâu, những con đường đá xanh có vẻ rộng rãi, chỉ có điều lúc này lại chật kín người là người.

Khi Mục Trần đi theo Ôn Thanh Tuyền vào trong trấn, bất chợt tiếng ồn ào giảm đi nhiều, những ánh mắt thèm thuồng càn rỡ và kinh diễm nhìn lại...

Dĩ nhiên, họ đang nhìn Ôn Thanh Tuyền và Lạc Li.

Tiếng tăm Ôn Thanh Tuyền từ lâu đã vang dội khắp đại tái linh viện, mặt mũi nàng xinh đẹp ra sao hầu như mọi người đều biết, mạnh mẽ thế nào cũng chẳng có ai nghi ngờ.

Nhưng lần này lại thêm kinh ngạc vì bên cạnh nàng lại xuất hiện thêm một cô gái khí chất bất đồng nhưng xinh đẹp chẳng kém cạnh.

Lạc Li yên lặng đi theo, tay đặt hờ lên Lạc Thần Kiếm, gương mặt thanh nhã, đôi mắt lưu ly thản nhiên quét qua xung quanh.

Ôn Thanh Tuyền thì khác, vẻ tuyệt sắc khuynh quốc khuynh thành mang theo nụ cười động lòng người, nhưng đôi mắt phượng đầy kiêu ngạo, chẳng chút quan tâm lướt qua những thanh niên ưu tú, rồi quay đi chẳng thèm ngó ngàng gì đến mấy kẻ đang cố ưỡn ngực oai phong.

So với Lạc Li, Ôn Thanh Tuyền như ngựa hoang khó thuần, nhưng nam nhi là thế, càng khó có được thì càng bon chen vào tranh giành.

Mục Trần thấy trong trấn bất thình lình yên ắng đi nhiều, lại thấy nhiều kẻ đảo mắt càn rỡ quét trên người Lạc Li, nhất thời cảm thấy bực mình.

Lạc Li thấy hắn như vậy, chỉ mỉm cười, vươn tay ra nắm lấy tay hắn.

"Ồ."

Những tiếng kinh ngạc vang lên theo hành động của Lạc Li, nhiều kẻ ghen tị liếc qua đánh giá Mục Trần, địch ý hiện lên rõ ràng.

Mục Trần hơi ngạc nhiên. Tính cách Lạc Li ra sao hắn hiểu rõ, thỉnh thoảng hai người ở cùng nhau hắn cũng giở trò lưu manh đùa giỡn, nàng đỏ mặt cho phép hắn, nhưng giữa chốn đông người thường tỏ ra rụt rè e lệ, chẳng có khi nào chủ động nắm tay hắn.

- Thưởng cho ngươi một chút!

Lạc Li mặt hơi đỏ, hếch mũi nói nhỏ.

Mục Trần nhoẻn miệng cười, có lẽ cô nàng này đang nói đến biểu hiện của hắn khi đối chiến với Huyết Thiên Đô.

Ôn Thanh Tuyền đang đi trước, nghe thấy xung quanh ồ lên kinh ngạc, ánh mắt liếc nhìn một chút đã biết ngay sự tình, lúc này hậm hực, hơi nghiêng mặt quay lại, khóe môi nhếch lên nguy hiểm.

Nụ cười nguy hiểm đó chỉ vừa vặn lọt vào mắt Mục Trần, nhất thời khiến hắn hơi bất an.

Chưa kịp phản ứng gì, tuyệt sắc giai nhân kia đã xoay cả người lại, gương mặt bất hảo vươn tay ra nắm lấy tay áo kia của Mục Trần, nhanh chóng kéo hắn đi vào trong trấn.

Ngay giây phút đó, con đường trước mặt trở nên yên tĩnh vô cùng.

Mục Trần thì toát mồ hôi, vì hắn nhận thấy những ánh mắt ghen tị vừa nãy, lúc này đã chân chính chuyển thành sát khí.

- Bị chơi rồi!

Mục Trần run rẩy, Ôn Thanh Tuyền quả nhiên là ma nữ.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 503: Linh Đan

Đoàn người thong thả bước đi trong trấn, con đường huyên náo trở nên tịch mịch dần theo từng bước chân của họ, thay vào đó là những ánh mắt lạnh lẽo trừng trừng đổ lên người Mục Trần. Danh tiếng Ôn Thanh Tuyền quá lớn, ai cũng biết con phượng hoàng kiêu ngạo đó khó thuần phục ra sao, nhưng hôm nay lại thấy nàng ta đang chủ động nắm tay một tên nam tử bước đi.

Kẻ đó là ai? Từ đâu tới? Tại sao lại khiến Ôn Thanh Tuyền ưu ái như vậy?

Ánh mắt như trủy thủ muốn đâm xuyên tim Mục Trần.

Mục Trần chịu hết nổi những ánh mắt giết người kia, xoay cổ tay nắm lấy tay Ôn Thanh Tuyền vội vã kéo nàng lại, tìm một ngõ nhỏ lánh vào.

Vừa vào trong ngõ, Ôn Thanh Tuyền giật tay lại, trừng mắt quát:

- Ngươi làm gì đó?

Gương mặt đầy vẻ khó chịu, nàng chùi kỹ cổ tay mình. Tính tình nàng rất quái, chẳng thích chạm vào người nam tử, dù trước đó có nắm tay hắn cũng chỉ là nắm phần ống tay áo dài, không trực tiếp chạm vào da hắn, đâu ngờ được Mục Trần dám cả gan nắm lại tay nàng.

Nếu không có Lạc Li bên cạnh lúc này, có lẽ nàng đã cho hắn vài đòn.

- Câu đó ta hỏi ngươi mới đúng, lần sau mà còn làm vậy, có nên hỏi ý ta với Lạc Li trước không chứ?

Mục Trần trề môi hỏi lại.

- Rõ ràng là ngươi lợi dụng!

Ôn Thanh Tuyền tức tối, kẻ kia nắm tay còn vênh mặt làm giá.

- Cám ơn, lợi dụng như thế ta không thèm.

Mục Trần cũng cau có, nắm tay kéo Lạc Li đi ra đường lớn trở lại. Lạc Li nhìn lại Ôn Thanh Tuyền đang bực bội, chỉ mỉm cười nhún vai. Hành động bất ngờ của nàng ta khiến nàng hơi ngạc nhiên, nhưng không nói gì cả. Vì nàng ta nhận thấy cảm xúc của Ôn Thanh Tuyền dành cho Mục Trần không phải là tình ý như chính nàng, cũng vậy Mục Trần tỏ ra cũng chỉ là một đồng bọn hợp tác với Ôn Thanh Tuyền mà thôi.

Ôn Thanh Tuyền thấy hai người sánh vai không khỏi tức tối nghiến răng. Tần Nhi, Nhạc Nhi thấy vậy cũng không dám trêu chọc, lặng lẽ lủi đi trước. Lúc nãy thấy nàng ta nắm tay Mục Trần, vốn đã cảm thấy kinh hãi, trước nay không biết bao nhiêu kẻ ưu tú muốn tiếp cận, nhưng hầu như chỉ ôm đầu máu trở về, con phượng hoàng bất trị kia gần như cách nam nhi cả ngàn dặm.

Vậy mà hôm nay lại chủ động nắm tay một nam tử, thật là chuyện không thể nghĩ bàn.

- Ngươi nhớ đó!

Ôn Thanh Tuyền oán hận nguyền rủa, rồi cũng bước theo sau.

Rút kinh nghiệm, Ôn Thanh Tuyền cũng không tiếp tục tiến lên nắm tay hắn nữa, mà lúc này lại đi cách xa đến một khoảng, gương mặt quạu quọ bực bội.

Mục Trần thì nào có quan tâm, ánh mắt đang tò mò đánh giá xung quanh, hai bên con đường đá đầy những gian hàng sơ sài, người đến người đi tấp nập. Điểm giao dịch như thế hầu như chỉ là tạm bợ, nhưng dù vậy vẫn là nơi không thể thiếu.

Đại lục di tích đầy những bảo tàng viễn cổ, to có nhỏ có, không ít kẻ nhặt được bảo vật lại không dùng đến, thành ra đem đi trao đổi những thứ mình cần hơn.

Mục Trần rảo bước, chợt dừng lại trước một lầu các khá to, dường như nó là tòa kiến trúc to lớn nhất trong trấn này, sinh khí cũng tấp nập vô cùng.

Trong lầu các có nhiều cửa hàng to nhỏ bày bán đủ những vật phẩm rực rỡ, khí tức viễn cổ toát ra, hẳn nhiên là tìm được từ trong các bảo tàng di tích viễn cổ.

Mục Trần hứng chí quan sát, Ôn Thanh Tuyền thì chỉ hờ hững đi tới, đảo mắt tìm kiếm những linh đan mà nàng cần.

Ở đây linh đan không ít, hương thơm ngào ngạt khiến người ta dễ thèm thuồng. Nhưng linh đan chính là một trong những thứ xa xỉ nhất, phần lớn đều lấy phương thức vật đổi vật mà giao dịch. Lại còn những thứ lẫn lộn thật giả khó phân, nếu không sành sỏi rất dễ mua phải hàng dỏm, do đó phần lớn chỉ xem chứ không mua.

Ôn Thanh Tuyền quét mắt qua những bình ngọc linh khí nồng đậm, thậm chí có thể nhìn thấy đan dược hoạt động. Thế nhưng Mục Trần lại nghi hoặc thấy nàng hoàn toàn bỏ qua những thứ đó, ngược lại tập trung quan sát những linh đan có vẻ rất bình thường.

Ôn Thanh Tuyền nhìn lại một bình ngọc hơi nứt nẻ, cái bình đã ngả màu, có lẽ vì đã tồn tại rất lâu.

- Đây là linh đan ta tìm được, ta đã nếm thử một viên, khôi phục linh lực cực tốt.

Gã thanh niên gầy nhom đứng bán linh đan tiến tới, vội vàng giới thiệu sản phẩm cho Ôn Thanh Tuyền.

Ôn Thanh Tuyền cầm lấy bình ngọc, lấy ra một viên, màu xanh tối, tròn vo, nhưng linh khí lại có vẻ không nồng đậm như những viên linh đan sặc sỡ bên kia.

- Bán thế nào?

Bất thình lình Ôn Thanh Tuyền tỏ ra hứng thú.

- Hai món vật dụng thượng phẩm, một binh khí công kích, một binh khí phòng ngự.

Gã thanh niên gầy lập tức trả lời.

Mục Trần cau mày, cái giá thật quá to. Số linh đan trong này chỉ có năm viên, vậy mà lại đòi đến hai món vật dụng thượng phẩm. Linh đan quả nhiên đắt xắt ra miếng.

Ôn Thanh Tuyền hơi do dự một chút, nhưng cũng gật đầu. Nàng quay lại gọi An Nhã, cô gái kia vung tay lên lập tức xuất hiện hai món mà gã kia đòi hỏi. Hắn vội nhận lấy, cẩn thật xem xét, rồi gương mặt tỏ ra hớn hở vô cùng.

Ôn Thanh Tuyền không nhiều lời, cất bình ngọc rồi xoay đi.

- Năm viên linh đan lại có giá như thế sao?

Mục Trần nãy giờ rục rịch đã chịu không nổi, bất giác mở miệng. Thật thái độ coi tiền như rác của mấy cô gái này hắn cũng không nên quản, nhưng hai món thượng phẩm binh khí nếu trang cho ba đồng đội của hắn, thì chiến lực đội ngũ tăng lên chẳng ít.

- Ngươi thì biết cái đếch gì!

Ôn Thanh Tuyền chẳng thèm liếc hắn, cáu bẳn trả lời:

- Linh đan này hẳn là Thanh Linh đan, không chỉ nhanh chóng khôi phục linh lực tiêu hao, còn tạm thời tăng cường sức mạnh cơ thể. Nói lại,

cái giá của năm viên linh đan này không chỉ như thế thôi đâu.

- Còn có thể tăng cường sức mạnh cơ thể?

Mục Trần cả kinh.

- Nhưng muốn có hiệu quả đó thì còn cần phải dùng một phương thức đặc biệt, phối hợp với một loại linh đan khác. Cũng may là gã kia không biết rõ diệu dụng này thôi.

Ôn Thanh Tuyền dường như hiểu biết rất sâu rộng đối với linh đan, nàng nắm tay lại, hai viên linh đan tròn xoe xuất hiện trong tay:

- Còn nữa, nhìn đây... bề mặt linh đan còn có đường vân hoa sen, đó là dấu hiệu của Đan Thần tộc. Tức là bình đan dược này do tộc nhân Đan Thần tộc luyện chế ra.

- Đan Thần tộc?

Mục Trần lại ngơ ngẩn.

- Không biết?

Ôn Thanh Tuyền thản nhiên nói:

- Đại Thiên thế giới hiện tại có ba nơi luyện chế linh đan có phẩm chất cao nhất. Đứng đầu là Đan Thần tộc, thứ hai là Thượng Cổ Vạn Thảo Nguyên, thứ ba là Vô Tận Hỏa Vực. Hai vùng đất nhất nhì đã có vô số năm luyện chế, kinh nghiệm tài vật không đâu sánh bằng. Vô Tận Hỏa Vực xuất hiện sau rất rất lâu, nhưng vị Viêm Đế xuất thân từ hạ vị diện kia lại có phong cách luyện đan đặc biệt. Những linh đan mà hắn luyện chế ra, ngay cả cường giả Chí Tôn muốn cầu một viên cũng không được. Và cũng chính vì đó, Vô Tận Hỏa Vực lại có thể trở thành một thế lực cự phách Đại Thiên thế giới trong thời gian ngắn như vậy.

- Viêm Đế thật lợi hại.

Mục Trần sợ hãi kinh thán.

Ôn Thanh Tuyền nhếch môi khinh miệt:

- Tuy ta chưa gặp Viêm Đế, nhưng đã gặp nữ nhi của hắn, có cần ta giới thiệu không?

Mục Trần xấu hổ ảo não, chỉ đành lơ đi chuyện khác.

Ôn Thanh Tuyền búng tay ra, hai viên linh đan kia liền bay đến Mục Trần và Lạc Li, nàng thản nhiên nhìn Lạc Li cười nói:

- Đừng cự tuyệt! Sau khi tiến vào Mộc Thần Sơn, chẳng biết đại chiến thảm liệt ra sao, thực lực các ngươi mạnh hơn một chút thì xác suất đoạt bảo của chúng ta chỉ có cao hơn thôi.

Lạc Li nghe vậy cũng gật đầu nhận lấy:

- Vậy đa tạ Thanh Tuyền.

Nghe Lạc Li xưng hô như thế, Ôn Thanh Tuyền bất chợt cảm thấy sung sướng thoải mái, biểu hiện hoàn toàn khác khi nói chuyện với Mục Trần.

Mục Trần cũng nhận lấy, nhưng lại lắc đầu. Cái miệng giết người a.

- Đi thôi, linh đan có rồi.

Ôn Thanh Tuyền khẽ phất tay, chuẩn bị rời khỏi.

Mục Trần cũng gật đầu, nhưng vừa mới đi được vài bước, thần sắc khẽ biến, hắn quay đầu nhìn lại khu trung tâm lầu các. Cảm giác kỳ lạ báo cho hắn biết một dao động rất đặc biệt. Hắn quay lại ra hiệu cho mọi người, rồi nhanh chóng cất bước chạy thẳng vào trung tâm lầu các.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 504: Tiểu Thiên Kiếm Linh Trận

Trung tâm lầu các khá rộng, một mộc đài được dựng lên, người đứng quanh đó đông nghẹt, xôn xao bàn tán. Những thứ có thể được đem bán ở tòa mộc đài này thì đều có cân lượng không nhỏ.

Mục Trần dừng bước gần mộc đài, cũng chăm chú nhìn giữa đài giao dịch.

Phía đó là một gã trai đang cầm một quyển trục dường như bằng đồng thau, có hoa văn kiếm trên bề mặt, nhìn qua khá hoen gỉ, mà lại tản phát dao động đặc biệt khiến người ta phải chú ý.

- Đó là cái gì?

Ôn Thanh Tuyền, Lạc Li và mọi người cũng đã theo đến phía sau, các nàng nghi hoặc hỏi, ánh mắt dán vào quyển trục đồng thau kia.

- Một quyển trận đồ.

Mục Trần lên tiếng giải đáp, từ dao động toát ra của quyển trục, hắn chắc chắn mười phần đó là trận đồ linh trận.

Ôn Thanh Tuyền nheo mắt liếc nhìn Mục Trần, có vẻ đăm chiêu.

- Chư vị, quyển trục trong tay ta đúng như mọi người đoán chính là một quyển trận đồ. Trận đồ này hẳn là trận đồ cấp 5, bất quá.... đây là một quyển tổ hợp trận đồ.

Gã thanh niên bán quyển trục kia cất lời rao lên giới thiệu

- Tổ hợp trận đồ?

Xung quanh vang lên những tiếng run rẩy kinh ngạc, nhiều kẻ không cảm thấy hứng thú thì lúc này cũng ghé mắt qua xem.

Phân cấp Linh Trận sư, lên đến cấp 5 thì hơi phức tạp lung tung. Vì ở trình độ này đã tiệm cận cấp bậc Linh Trận đại sư, mà Linh Trận đại sư, thực lực có thể sánh với Chí Tôn.

Do vậy trong giới Linh Trận sư cấp 5 thực lực, mạnh yếu phân ra cũng rất rõ ràng. Những Linh Trận sư cấp 5 ưu tú vĩ đại, thì cao thủ linh lực nan hay thậm chí thần phách nan cũng phải đau đầu kiêng dè e ngại. Còn Linh Trận sư cấp 5 bình thường không quá xuất chúng, muốn đối phó với cao thủ thân thể nan cũng không khó khăn bao nhiêu.

Lý do có sự phân hóa mạnh yếu như thế, có hai nguyên nhân chính. Một là lĩnh ngộ và thành tựu của Linh Trận sư đó, hai là trận đồ.

Một quyển trận đồ cấp 5 cực kỳ lợi hại, được một vị Linh Trận sư cấp 5 xuất sắc bố trí ra, uy lực bộc phát đủ khiến người ta run rẩy.

Và trong số những trận đồ lợi hại, có một loại phải nhắc tới, chính là tổ hợp trận đồ.

Trận đồ này phức tạp hơn bình thường, những Linh Trận sư không có tạo nghệ gì đặc biệt thì hiểu không nổi chứ đừng nói đến bố trí thành công. Nhưng khi nó đã được bố trí thành công, thì uy lực chắc chắn sẽ khiến người ta thót tim rớt mật.

- Thì ra...

Mục Trần lẩm bẩm, mắt lóe sáng, hiển nhiên cực kỳ hứng thú.

Từ khi tham gia đại tái, Mục Trần chưa khi nào sử dụng linh trận, do đó thân phận Linh Trận sư hoàn toàn được che giấu. Mà thực ra hắn cũng không cố tình che giấu, mà chưa có trận đồ thích hợp. Những đối thủ mà hắn gặp hầu hết đều trong giai đoạn Chí Tôn Tam Nan. Những

linh trận hắn đang có đây không phải là yếu quá, mà thực tế lại mạnh quá khó lòng bố trí được.

Ví như Yêu Liên Đồ trận, với tạo nghệ và nghiên cứu sâu sắc hai năm nay, nó cũng xem như là một tổ hợp trận đồ. Hình thái đầy đủ của nó có đến bốn đóa hắc liên. Thế nhưng hiện tại hắn chỉ có thể bố trí được hai đóa, có lẽ sau khi hắn thăng lên đến Linh Trận đại sư mới đủ sức bố trí được hình thái tam liên.

Chính thế nên tổ hợp trận đồ cấp 5 này vừa vặn phù hợp với nhu cầu bức thiết hiện tại của hắn.

Và cũng thật may mắn khi hắn cũng vừa đúng lúc có mặt ở chỗ này.

Không khí quanh đài sôi nổi lên không ít, nhiều đội ngũ quanh đây hắn là phải có Linh Trận sư, thế nhưng nhìn cái cách họ trao đổi với nhau, có vẻ như đám Linh Trận sư đó cũng chỉ đành thất vọng mà thôi.

Trận đồ phức tạp lại đến cấp 5, quả thật bọn họ không thể bố trí nổi.

- Trận đồ này gọi là Tiểu Thiên Kiếm trận. Uy lực của nó mạnh bao nhiêu có lẽ nơi đây không ai dự đoán hết được, bọn ta tìm được từ một di tích viễn cổ, có lẽ những Linh Trận sư thực lực chưa đủ thì không nên quan tâm đến nó làm gì.

Gã bán hàng thản nhiên nói, giọng điệu như khích tướng người ta.

Quả nhiên lời hắn nói không ai phản bác, nhưng lại trề môi khinh miệt. Tổ hợp linh trận cấp 5, uy lực ắt phải sánh ngang linh trận cấp 6, sức công phá tương đương Chí Tôn. Khuyết điểm là quá phức tạp, nhưng chẳng phải càng phức tạp thì uy lực càng miễn chê hay sao.

- Trận đồ này sẽ được bán bằng hình thức đấu giá, và ta không cần gì khác, chỉ cần điểm. Giá ban đầu 2500 điểm.

Mọi người lập tức nhốn nháo kinh ngạc, ngay cả Mục Trần cũng cau mày. Cái giá này quả là há miệng sư tử. Chính đội ngũ của hắn nằm

trong top 16 cũng chỉ mới 3700. Xem ra những chi đội tầm thường đừng mong rớ đến quyển trận đồ kia.

Mọi người bàn tán xôn xao, ai nấy đều lắc đầu muốn bỏ đi. Trận đồ rất lợi hại, nhưng không chắc có thể bố trí được, lại còn cái giá trên trời như thế....

Mục Trần trầm ngâm, quay lại nhìn đồng đội. Đúng là hắn đang nổi tư tâm, nhưng điểm là của cả đội, đội trưởng như hắn tùy ý dùng thì cũng không hay cho lắm.

- Ta không có ý kiến.

Lạc Li cười khẽ.

- Ngươi là đội trưởng, ngươi quyết định là được.

Ba người kia thì cười trừ trả lời.

- Đa tạ, 2600!

Mục Trần hí hửng hô giá ngay lập tức.

Thanh âm của hắn dĩ nhiên là phá vỡ bầu không khí huyên náo bàn tán, ai nấy đều hướng mắt lại nhìn hắn.

- Cái chi đội ở đâu chui ra đây?

- Nhìn viện huy của bọn nó kìa, Bắc Thương linh viện đó!

- Hả? Bắc Thương linh viện? Chẳng lẽ là chi đội thời gian trước xông lên top 10 đó sao? Hình như bây giờ cũng rớt xuống 15, 16 gì đó...

- Để ta lấy Viện Bài ra xem, này này đúng họ rồi. Cũng có khá nhiều điểm đấy chứ.

". . . . . ."

Mọi người nhanh chóng moi ra lai lịch của hắn.

Gã bán trận đồ cũng tròn mắt kinh ngạc, chợt cao giọng nói:

- Chi đội đến từ Bắc Thương linh viện kia giá 2600, còn ai trả cao hơn không?

Chẳng một tiếng trả lời, ai nấy đều nhún vai. Cái giá đó quá cao mà họ lại không chắc đủ bản lĩnh bố trí linh trận phức tạp đó, và cũng chẳng cần vì một thứ không sử dụng được lại chuốc oán với một chi đội mạnh mẽ top 16.

Gã ta thấy vậy như cũng đã biết trước, vốn nghĩ còn có thể kiếm thêm được chút đỉnh nhưng rõ ràng là ảo tưởng. Nhưng dù sao cũng tốt, giá thế này cũng quá ngon rồi.

- Nếu không còn ai trả giá, vậy quyển trục này sẽ thuộc về chi đội Bắc Thương linh viện.

Hắn thở dài, rồi quay sang Mục Trần, chắp tay cười nói:

- Chúc m...

- 3000!

Một tiếng quát lớn chặn ngang tiếng chúc mừng của hắn, ai nấy kinh ngạc ngẩng lên tìm kiếm chủ nhân của tiếng quát kia.

Mục Trần nhíu mày, nhìn lên lan can tầng 2 của lầu các, vài người đứng trong bóng râm, hai kẻ dựa vào cột nhà cười tủm tỉm.

Gã bên trái khá gầy, tóc vàng, gương mặt cũng coi được, khóe môi cười nhếch khinh thị, ánh mắt khá sắc bén. Gã bên trái thì cao to lực lưỡng, thân hình như gấu, đôi tay trần đầy những vết sẹo dữ tợn.

Hai kẻ kia nhìn xuống Mục Trần, ánh mắt dường như có địch ý rất lớn.

Mọi người thấy hai kẻ đó, nhất thời cũng kinh ngạc thốt lên.

- Hai vị này cũng có mặt ở đây sao? Xem ra đang muốn tranh với chi đội Bắc Thương linh viện đây mà. Hay hay, chi đội Bắc Thương linh viện này cũng không tầm thường, mà hai người kia cũng đánh bại nhiều đội ngũ mạnh mẽ rồi đa.

Thực lực hai kẻ đó có vẻ khá mạnh, nhưng Mục Trần nhớ lại chưa bao giờ gặp họ, mà trên ngực cũng không có viện huy, chẳng biết đến từ cái linh viện xó xỉnh nào.

Tại sao ánh mắt bọn họ lại có vẻ đối đầu như thế?

- Đó là hai vị thủ lĩnh Chúng Viện Minh. Tử Kim Kích Tần Phong, Hùng Vương Lưu Hùng, xem ra bọn hắn nhắm vào ngươi!

Ôn Thanh Tuyền nhẹ nhàng vén tóc, thản nhiên giải đáp nghi vấn đang hiện rõ trên mặt hắn.

Mục Trần nghe thấy thì trừng mắt lên.

Chúng Viện Minh?

Là bọn người được phái đến đoạt thần thiếp của hắn ư?

Quả thật là đám đỉa đói bám không rời!

Mục Trần trề môi, đôi mắt cũng lạnh đi trông thấy.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 505: Đến Tay

Không khí quanh đài bỗng dưng trở nên khó thở, mọi ánh mắt đều đang quan sát Mục Trần và hai gã Tần Phong, Lưu Hùng kia.

Thời gian gần đây, Chúng Viện Minh nhanh chóng trở thành một thế lực nổi bật đại tái linh viện. Bọn họ đến từ nhiều linh viện khác nhau, mà hoàn toàn không phải từ những linh viện mạnh mẽ hàng đầu, phần lớn chỉ xuất thân từ những linh viện rất nhỏ chỉ đủ sức cử đi một chi đội mà thôi.

Thế nhưng khi những linh viện nhỏ đó gom lại với nhau, hình thành liên minh, chỉ trong nửa tháng đã đánh bại rất nhiều đội ngũ đến từ các linh viện hàng đầu, cướp điểm số của những kẻ đó. Luận về thực lực tổng thể, những đội ngũ của họ chỉ như cừu non đợi mổ thịt, thế nhưng khi đã liên kết lại, sắp xếp tổ đội bao gồm những kẻ mạnh nhất trong các chi đội nhỏ yếu đó, thì cũng sẽ trở thành tổ đội có thực lực kinh người.

Dù gì thì trong những linh viện nhỏ cũng không thiếu một hai kẻ ưu tú xuất chúng, thế giới này thiên tài không thiếu.

Chúng Viện Minh có bốn vị thủ lĩnh, thì Tần Phong và Lưu Hùng xếp hàng thứ 3 và thứ 4. Người đứng thứ 2 được gọi là Quỷ Vương Mặc Ngư, vài ngày trước tranh đoạt di tích nọ, một chi đội mạnh mẽ của Võ linh viện đã bị Mặc Ngư cường hoành đánh bại, tiếng tăm vang dội.

Nhưng tiếng tăm là thế, Mặc Ngư vẫn phải kiêng dè e ngại vị thủ lĩnh ít khi xuất hiện cuối cùng của Chúng Viện Minh. Chẳng mấy ai biết được hắn, kẻ đứng ra thành lập liên minh này.

Lúc thành lập liên minh, cũng không ai rõ tường tận mọi chuyện là như thế nào, chỉ biết được ba vị thủ lĩnh kia của họ vốn kiêu ngạo bất tuân lại rất ngoan ngoãn kính sợ vị thủ lĩnh chân chính của liên minh.

Thực lực, bản lĩnh của ba người đều đã được kiểm chứng, thế mà vẫn phải cúi đầu trước gã thủ lĩnh thần bí. Chừng đó cũng đủ cho người ta biết kẻ giấu mặt kia đáng ngại đến mức nào.

Mục Trần sắc mặt bình thản đứng yên đó, ánh mắt nhìn lại hai kẻ đang tươi cười trên lầu hai.

- Ha ha, đã nghe đại danh Mục đội trưởng Bắc Thương linh viện, không ngờ hôm nay lại có vinh dự gặp mặt, không ngờ Mục đội trưởng lại hứng thú với quyển trận đồ kia, ta thật thất lễ.

Gã tóc vàng Tần Phong cười nói khách khí. Miệng thì cười, nhưng ánh mắt trừng trừng như muốn ăn tươi nuốt sống Mục Trần.

Mục Trần thản nhiên đáp lời:

- Vốn là đấu giá, có chi mà thất lễ. 3500!

Mục Trần cao giọng tăng giá, rồi chợt hắn nhún vai tỏ vẻ thành thật:

- Điểm của bọn ta không nhiều, nếu thủ lĩnh Tần Phong đây còn nâng giá cao hơn, thì quả thật trận đồ này ta đành phải nhượng lại vậy.

Điểm của hắn chỉ có 3700, thành ra cái giá đó coi như là tối đa. Mà quả thật giá này đã quá cao, chẳng có nhiều chi đội có nhiều điểm như thế.

- Thật nhiều tiền nhiều của a.

Tần Phong lắp bắp than thở, nhưng hắn không phải là thật sự run sợ, ngay sau đó hắn lại cười đắc chí:

- Nhưng mà thật có lỗi quá, đối với chúng ta trận đồ này cũng bắt buộc phải mua rồi. 4000!

Tất cả mọi người đều không ngờ một hồi long tranh hổ đấu buôn bán lại quyết liệt như vậy. 4000 điểm! Điểm số mà chi đội dù chỉ còn 1 điểm cũng lập tức vọt vào top 16. Chúng Viện Minh thật khí phách, trả ngay 4000 điểm, chẳng biết phải gom từ bao nhiêu chi đội để trả đây...

Từ Hoang nổi cáu, cái đám Chúng Viện Minh này rõ ràng là cố ý ép người.

Lạc Li cũng hơi nhăn mày, nhưng không nói gì cả, ánh mắt vẫn luôn dõi theo chờ đợi hành động của Mục Trần.

Mục Trần thở dài, nhìn Tần Phong khá lâu, rồi lắc đầu:

- Thôi vậy! Xem ra ta và quyển trận đồ đó không có duyên.

Hắn xoay người bỏ đi. Lòng rất muốn có quyển trận đồ bất phàm kia, nhưng cái giá của đối phương thật vượt quá khả năng.

- 4500!

Thình lình một tiếng trả giá lạnh lùng mà trong trẻo vang lên, xé toang không khí ồn ào nhốn nháo. Mọi người kể cả Mục Trần cũng sửng sốt, đưa mắt tìm về cô gái vừa cất tiếng ra giá.

Ôn Thanh Tuyền yểu điệu vấn tóc, ánh mắt phượng kiêu ngạo thản nhiên quét qua mọi người, dáng vẻ như nữ vương nhìn xuống những tên dân đen hèn mọn vậy.

- Ôn Thanh Tuyền?

Ôn Thanh Tuyền nổi tiếng vô song, tiếng tăm của Mục Trần dĩ nhiên không sánh bằng, vừa có người thốt lên, mọi người nghe thấy liền có những cảm xúc bất đồng. Kẻ thì sợ hãi, kẻ lại khao khát, người thì ghen

tị. Có lẽ người con gái kia trong linh viện lần này chính là ngôi sao sáng nhất, không chi sánh bằng.

- Ngươi làm gì thế?

Mục Trần ngẩn người, nhíu mày. Dù rằng quan hệ giữa hai chi đội là hợp tác, nhưng cũng là thân ai nấy lo nhiều hơn, chưa bao giờ hắn nghĩ đến chuyện mượn xin điểm của nàng mua trận đồ kia.

- Cũng không phải điểm của ngươi, ngươi quản được sao?

Hắn chất vấn, nhưng Ôn Thanh Tuyền không hề dịu dàng hiền hậu như Lạc Li, nàng hếch mặt trả lời, chẳng xem hắn vào đâu.

Mục Trần nghẹn họng hết nói.

- Ôn Thanh Tuyền. . .!

Tần Phong cũng sửng sờ, rồi cau mày, từ tốn hỏi:

- Chúng Viện Minh dường như chưa hề đắc tội gì với ngươi, hà cớ gì ngươi lại nhúng tay vào chuyện này?

Thanh thế Chúng Viện Minh hiện tại đúng là mặt trời giữa trưa, nhưng nói không cố kị ai thì đó chỉ là mơ tưởng. Đội ngũ cường hãn đứng đầu như Ôn Thanh Tuyền thì không thể không e ngại.

- Ta thấy thích quyển trận đồ đó, chẳng lẽ không được sao?

Ôn Thanh Tuyền vẫn thản nhiên như cũ.

Tần Phong nóng mắt tức tối, nhưng hắn chưa kịp mở miệng chửi rủa thì một giọng nam trầm văng vẳng lại:

- Nếu Ôn đội trưởng đã muốn có trận đồ, thì Chúng Viện Minh sẽ không tranh giành nữa.

Trong bóng tối của lan can lầu hai, một bóng người chậm rãi xuất hiện.

Gã nam tử áo quần màu xám, gương mặt khá bình thường, nhưng đôi mắt nâu có một tia màu xám tro, như chẳng có mấy sinh khí. Hắn nhìn xuống bên dưới mỉm cười có vẻ hiền hòa.

- Quỷ Vương Mặc Ngư!

Vài kẻ nào đó lại kinh hô la lên. Không ngờ được ba vị thủ lĩnh Chúng Viện Minh đều đã có mặt trong lầu các này.

Mục Trần hơi chớp mắt nhìn gã vừa xuất hiện, dường như cảm giác cái gì đó rất đặc biệt.

Ôn Thanh Tuyền liếc nhìn Mặc Ngư, chả nói lời nào, búng tay ném Viện Bài của mình cho gã bán trận đồ. Hắn ta vội đỡ lấy, trích ra đúng số điểm đã đấu giá được, sau đó kính cẩn đưa lại Viện Bài và quyển trận đồ cho Ôn Thanh Tuyền.

Nàng ta cầm lấy, cũng chẳng buồn xem xét, cất ngay vào rồi xoay người bước đi.

Mục Trần thấy vậy, ánh mắt đối thị với gã áo tro kia một chút rồi cũng xoay người đi theo.

Tần Phong thấy họ rời đi, hơi nhíu mày, vẻ mặt không cam:

- Chẳng lẽ cứ như vậy tặng trận đồ cho họ sao? Lỡ như họ có thể bố trí được, thì với chúng ta sẽ là đại phiền toái.

- Cũng không hẳn! Ôn Thanh Tuyền đã ra tay, đừng cố tranh làm cái gì. Bất quá ta không ngờ Ôn Thanh Tuyền lại giúp cho Mục Trần đến như vậy. 4500 điểm cơ đấy. Vậy là chi đội Ôn Thanh Tuyền từ hạng đầu lập tức biến mất khỏi top 16...

- Sao nàng ta có thể bỏ ra từng đó? Chẳng lẽ nàng ta thích Mục Trần sao chứ?

Tần Phong nghi hoặc, ngữ khí không thể che giấu sự ghen tị. Quả thật có thể khiến cho con phượng hoàng kiêu ngạo kia không do dự bỏ ra đến mấy nghìn điểm đủ khiến bất kỳ nam nhân nào khác cũng phải ghen tị.

- Cái này ta không rõ. Nhưng tin tức đó có thể khiến cho nhiều kẻ ôm tâm tương tư Ôn Thanh Tuyền phải thất vọng rồi đa. Mau phát tán tin này đi, chắc chắn bọn họ cũng đến Mộc Thần Sơn, nơi đó hội tụ không ít những nhân vật siêu việt lợi hại, kiếm thêm cho chúng vài đối thủ cũng đâu có gì xấu...

Tần Phong mắt rực sáng, rồi cũng đắc chí cười lớn trước ý tưởng của Mặc Ngư. Xem ra chuyến này Mục Trần xui xẻo rồi.

....

Rời khỏi khu giao dịch, Ôn Thanh Tuyền búng tay ném quyển trục cho Mục Trần.

Mục Trần chụp lấy, ra vẻ bất đắc dĩ:

- Lễ này xem ra nặng quá a! Các ngươi chẳng phải từ hạng nhất lập tức sẽ bị đá khỏi top 16 hay sao chứ?

- Hơn 4000 điểm mà thôi, nếu thật muốn kiếm thì vài ngày là có.

Ôn Thanh Tuyền liếc nhìn hắn:

- Chỉ cần ngươi đừng cho rằng ta có tâm tư gì khác là được rồi. Đây gọi là đầu tư, ngươi cũng phải cẩn thận đó, nếu đến khi cần thiết không thể bày cái trận này ra, vậy thì ta có trò hay đãi ngươi rồi!

Mục Trần nhe răng cười, xoa xoa quyển trục bằng đồng, chậm rãi nói:

- Có làm mới có ăn, các ngươi đã vì ta mà bị rớt hạng, thì dĩ nhiên ta cũng phải có trách nhiệm khiến các ngươi trở lại nơi vốn là của mình...

Hắn nhanh chóng cất đi, nắm tay Lạc Li bước tiếp.

- Hì hì, Mục Trần đại ca thật quyết đoán. Đội trưởng, ngươi nói có phải hay không?

Tần Nhi Nhạc Nhi líu ríu pha trò.

Ôn Thanh Tuyền nhìn theo hắn, nhếch mép.

- Linh tinh!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 506: Mộc Thần Sơn

Mộc Thần Sơn, thời viễn cổ là một vùng đất mênh mông rộng lớn, được xem là một trong số những đại thế lực cự phách hùng bá tứ phương Đại Thiên thế giới.

Thế nhưng qua bao năm tháng chẳng biết vì sao nó lại suy tàn. Dầu vậy những di tích truyền thừa để lại đủ khiến cho bất kỳ kẻ nào trên Đại Thiên thế giới phải thèm thuồng vô cùng. Cũng may vùng đại lục tan hoang này lại nằm trong sự bảo quản của Ngũ Đại Viện, cuối cùng lại có lợi cho những người tham gia đại tái linh viện năm nay.

Di tích đồ sộ này nếu đem ra so sánh với những bảo tàng mà họ vào trước đó, thì chẳng khác nào Thái Sơn với viên đá cuội ven đường.

Hôm sau, khi nhóm Mục Trần đến nơi, hắn thật sự kinh ngạc vô cùng vì không ngờ lại có rất nhiều người biết được sự kiện lần này. Tất cả từ tứ phương đổ xô đến, tiếng gió rợp trời, vô số người nối nhau liên tục lướt qua chẳng có dấu hiệu ngừng lại.

Nhóm Mục Trần đang đứng trên một ngọn núi, ai nấy đều thở dài than khổ.

Nhìn cái quy mô này, không chừng có đến cả vạn chi đội ấy chứ.

Số lượng người cực kỳ khổng lồ, có lẽ cũng chưa đến mức toàn bộ tất cả các đội ngũ tham gia đại tái đều đổ hết về đây, nhưng chắc cũng gần hết...

Thật lần trước tiến vào di tích phân bộ Mộc Thần Điện gặp đến cả trăm chi đội, thật chẳng bằng một góc số lượng ở đây.

- Cái này mới gọi là đại sự kiện đây!

Mục Trần không chịu nổi, buột miệng la lên than thở.

- Đại lục di tích này, Mộc Thần Điện đúng là một trong những di tích hấp dẫn nhất.

Ôn Thanh Tuyền cũng tặc lưỡi thừa nhận.

- Một trong?

Mục Trần giật mình, dường như Ôn Thanh Tuyền còn có ý gì khác.

- Chẳng lẽ ngươi nghĩ cái vùng đất khổng lồ này Mộc Thần Điện là bá chủ sao? Đây chỉ là một mảnh đại lục viễn cổ bị vỡ ra mà thôi, mà cho dù chỉ là cái góc này, chưa hẳn Mộc Thần Điện đã là vô địch, dĩ nhiên phải còn thế lực ngang cấp với nó nữa.

Ôn Thanh Tuyền tuôn một tràng giáo huấn.

- Mộc Thần Điện có di tích để lại, chẳng lẽ thế lực kia lại không có? Chẳng qua là cách ẩn giấu của nó còn cao minh hơn, khiến cho kẻ khác khó tìm ra mà thôi.

Mục Trần trợn mắt kinh hãi. Đại lục này quả nhiên khó lường, chỉ một góc thôi mà đã sánh ngang Bắc Thương đại lục, thật xứng với danh hiệu một trong các đại lục khổng lồ nhất Đại Thiên thế giới năm xưa.

- Đại lục di tích vì sao lại vỡ ra?

Từ Hoang buột miệng hỏi.

- Theo ta nghiên cứu là do một cuộc đại chiến cực kỳ kinh khủng quy mô Đại Thiên thế giới. Cũng không phải gọi là chiến tranh nữa, phải gọi là hủy diệt mới đúng. Vô số những thế lực hàng đầu Đại Thiên thế giới tan thành tro bụi, vô số những đại cường giả siêu siêu cấp ra đi vĩnh viễn...

Ôn Thanh Tuyền hăng say kể, ánh mắt kiêu hãnh bày tỏ hiểu biết:

- Ta chỉ biết như thế thôi, cụ thể chi tiết ra sao ta không rõ. Ta chỉ biết chính cuộc chiến hủy diệt đó suýt nữa đã hủy phá tận diệt luôn toàn bộ Đại Thiên thế giới.

Cả đám người tái mặt sợ hãi. Đại Thiên thế giới cũng bị tuyệt diệt? Quy mô nào có thể như thế a?

Mục Trần sắc mặt biến đổi liên tục. Bất chợt hắn nhớ lại cảnh tượng nơi quê hương hạ vị diện của Bạch Long Chí Tôn đã cho hắn thấy, sự hủy diệt của tà tộc ngoại vực lai lịch bất minh kia chắc chắn không phải tồn tại ở Đại Thiên thế giới này. Chúng nó chẳng biết từ đâu đến, xâm lăng tứ phương, công chiếm thế giới, đánh chiếm luôn cả những hạ vị diện. Nơi chúng đi qua sinh linh hoàn toàn bị tiêu diệt.

Bạch Long Chí Tôn và một số người may mắn sống sót, vô tình tìm được lối thoát ra hạ vị diện, chạy trốn đến Đại Thiên thế giới.

Chẳng biết đại chiến diệt thế kia có liên quan gì đến tà tộc ngoại vực thần bí kia hay không?

- Đi thôi nào, đằng trước là Mộc Thần Sơn rồi, chúng ta phải mau đến xem mấy tay lợi hại coi nào.

Mục Trần nhanh chóng bỏ ý tưởng đó ra khỏi đầu, mặc kệ nó là cái gì thì hiện tại vẫn chưa liên quan đến hắn, mà hắn bây giờ cũng chưa có đỷ tư cách lo đến thứ đó. Thực lực của hắn bây giờ chẳng đủ cho cái bọn đó xỉa răng, chẳng đủ sức bảo vệ những thứ của mình, huống gì nói đến cứu thế giới.

Hắn lao lên trước, hóa thành hào quang xuôi theo dòng người bay đi.

Lát sau, cả đoàn người giảm tốc, rồi dừng lại trên những đại thụ chọc trời khổng lồ, ánh mắt nghiêm trọng nhìn vào một ngọn núi to lớn màu xanh biếc đang yên lặng sừng sững nơi đó. Nó như một con mộc thú

khổng lồ đang ngủ say, khiến người ta mang một cảm giác lạc vào thời viễn cổ hồng hoang.

- Mộc Thần Sơn ...

Mục Trần thốt lên. Tòa núi quá to lớn, khổng lồ hơn bất cứ tòa núi nào hắn từng thấy. Nơi đó sức sống bừng bừng, cây lá xanh biếc như chưa bao giờ biết đến khô vàng.

- Dường như có gì đó không đúng....

Mục Trần nheo mắt, cảm giác như núi lớn sừng sững ngay trước mặt, nhưng lại như không thể đến được.

- Nếu cứ thế mà lao đi, thì không ai vào được Mộc Thần Sơn, dù rằng bất cứ ai cũng có thể thấy nó, nhưng không ai đến gần được.

Ôn Thanh Tuyền hờ hững trả lời hắn.

Mục Trần trợn mắt, hắn cảm thấy xung quanh núi dường như có gì đó hơi mờ mịt, mà lại khiến cho hắn lạnh cả sống lưng.

Dao động linh trận?

- Mộc Thần Sơn này được bao bọc bởi một linh trận cực kỳ đáng sợ.

Mục Trần kinh hãi nói từng chữ.

- Hử?

Ôn Thanh Tuyền dựng đứng mày liễu. Nàng không phải Linh Trận sư, nên khó mà cảm ứng quen thuộc với dao động đặc biệt của linh trận.

- Linh trận viễn cổ này cực kỳ đáng sợ, chắc chắn cường giả Chí Tôn đến đây cũng không vào được. Nhưng có lẽ vì năm tháng đã quá lâu rồi khiến có những chỗ bị hư hoại, bằng không ta cũng không cảm ứng được.

Mục Trần hổn hển nói tiếp.

- Xem ra ngươi đúng là một Linh Trận sư.

Ôn Thanh Tuyền hờ hững nheo mắt, ánh mắt mị hoặc thật dễ khiến người ta phạm tội. Nhưng lúc này Mục Trần chẳng có tâm tư nào để ý đến, vì vốn dĩ hắn đã có một hồng nhan họa thủy rồi...

Mục Trần cũng không phủ nhận. Thực ra hắn cũng nể phong cách của Ôn Thanh Tuyền, ví như cái cách vung tiền mua trận đồ rồi cho hắn, quả thật rất khí phách. Nàng ta biết rõ những thứ hợp tác nào có thể đem lại lợi ích cao nhất cho mình.

Nàng mua trận đồ, có vẻ như bỏ ra vốn không nhỏ, nhưng lại khiến Mục Trần mắc một món nợ, điều này hắn không thể chối bỏ được.

Người như vậy hợp tác thì thật tốt, nhưng nếu để nàng ta trở thành địch nhân, thì e rằng sự đáng sợ không chỉ gấp đôi. Mục Trần không hề mong muốn rước lấy một địch nhân khó nhằn đến như vậy.

Cô gái này đâu chỉ có khí chất và dung nhan khuynh quốc khuynh thành mà thôi.

Những tiếng gió dồn dập cuộn tới, vô số người bay đến rồi cũng như bọn họ, hạ xuống những nhánh cây đại thụ chọc trời. Như một hiệu ứng, hễ cứ ai đến gần khu vực này thì tự dưng hạ cánh xuống dù chưa biết chuyện gì. Chỉ nửa giờ sau, khu vực quanh núi vốn như một hải dương màu lục đã bị người và người chiếm cứ hoàn toàn, che lấp hết cả màu xanh.

Những đội ngũ đến được đây đều có thực lực, và có vẻ như hơn rất nhiều so với khi đại tái mới bắt đầu.

Vậy là trong thời gian qua, rất nhiều đội ngũ cũng có được những cơ duyên tuyệt vời.

Trong số đó hắn còn mơ hồ nhận thấy được một số dao động sắc bén và nguy hiểm, không ít những đội ngũ xuất chúng cũng đã trà trộn vào đám đông.

- Muốn mở cửa Mộc Thần Sơn này, có lẽ cần phải đủ cả sáu thần thiếp hội tụ mới được...

Lạc Li nhẹ nhàng đánh giá:

- Thần thiếp có lẽ chính là chìa khóa vào Mộc Thần Sơn.

Mục Trần gật đầu, Thanh Mộc Bia xuất hiện trong tay. Hắn rờ rờ lên những ký tự cổ xưa trên mộc bia. Nó chính là nội dung của một tiểu thần thuật. Nói cách khác, năm kẻ lấy được thần thiếp kia cũng đều có được một loại tiểu thần thuật khác nhau?

Nếu đúng như thế thì những tên đó cần phải chú ý nhiều. Uy lực của thần thuật ra sao Mục Trần biết rõ. Với thân thể cứng rắn mạnh mẽ của hắn hiện tại, nếu bị trúng một đòn thần thuật cũng phải trọng thương.

- Hửm?

Ánh mắt hắn đột nhiên trừng lên, huyết quang từ xa chiếu lại, rồi hiện rõ ra mười người áo đỏ hạ xuống một ngọn núi nhỏ cách đó không xa. Những kẻ kia chẳng phải ai xa lạ, chính là đám người của Huyết Thiên Đô.

- Bọn kia quả nhiên cũng muốn vào Mộc Thần Sơn.

Mục Trần nhìn bọn họ, sát khí lượn lờ.

Mà Huyết Thiên Đô cũng phát hiện ra đám người bên này, ánh mắt âm tàn cũng đáp trả lại.

"Vù!"

Một luồng gió lớn bất thường vang lên khiến người ta chú ý, rất nhiều người đi thành một đoàn lớn bay đến, rồi tập trung hết lên một cây đại thụ cao to. Đứng trên nhành cao nhất chính là ba vị thủ lĩnh đã gặp của Chúng Viện Minh.

- Ha ha, đại tái linh viện cuối cùng đã trở nên náo nhiệt! Chuyện hay thế nào làm sao thiếu được Thánh linh viện chúng ta?

Một tiếng cười sang sảng xé toang sự ồn ào huyên náo, uy áp linh lực đổ tới, mười người xuất hiện trên không trung, trở thành tâm điểm chú ý.

- Thánh linh viện. . .

Mục Trần nheo mắt nhìn qua bên đó. Bọn họ đã xuất hiện.

Di tích Mộc Thần Sơn đúng là cường giả cả đàn.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 507: Vương Chung

Đoàn người xuất hiện trên không, lơ lửng giữa trời khiến người ta đều chú ý vào.

Mục Trần cũng nhìn lên chú ý kẻ đứng đầu tiên. Một gã thanh niên quần áo trắng tinh, tóc dài xõa ra bay trong gió, phong cách rất lãng tử anh tuấn, nụ cười sáng lạn có vẻ rất hiền lành.

- Hắn là vị đại Thánh Tử thanh danh vang rền Thánh linh viện, Vương Chung?

Mục Trần lẩm bẩm khẽ hỏi, cảm giác được dao động đặc biệt mạnh mẽ của kẻ kia, cường hãn hơn rất nhiều so với cao thủ linh lực nan.

Ôn Thanh Tuyền liếc nhìn tên kia, cũng gật đầu:

- Ừm! Hắn chính là Vương Chung. Tứ Thánh Tử Thánh linh viện hắn có tiếng tăm lớn nhất, cũng là kẻ tại vị lâu nhất. Trước đây ta còn từng hợp tác với hắn.

- Hả?

Mục Trần ngạc nhiên, không ngờ Ôn Thanh Tuyền đã từng có lần hợp tác với Vương Chung.

- Ta thấy sao hắn cũng không giống người có thể hợp tác với ngươi?

Mục Trần cười nói.

- Vì ích lợi, tạm thời liên thủ mà thôi.

Ôn Thanh Tuyền mỉm cười:

- Sao? Trong lòng cảm thấy không thoải mái à? Yên tâm đi, hiện tại chúng ta mới là đồng bọn hợp tác, nếu ngươi có xung đột với bọn chúng, ta sẽ đến giúp ngươi.

Mục Trần xoa cằm:

- Ngươi nói vậy thì ta lại càng bất an hơn. Vậy là nếu sau này ngươi hợp tác với kẻ khác, ta đối đầu với họ thì ngươi cũng đánh ta sao?

Mục Trần vừa dứt lời, chân mày Ôn Thanh Tuyền lập tức dựng thẳng. Nhưng rồi nàng cười khanh khách, mang theo một sự sắc bén khó lường:

- Đương nhiên thôi! Khi đó ngươi không có giá trị gì với ta, sao ta lại không đá ngươi đi, không tin à?

- Vậy cứ chờ đến quyết chiến thôi.

Mục Trần bị Ôn Thanh Tuyền nhìn đến lông tóc dựng ngược, gượng cười trả lời. Đột nhiên hắn cảm ứng được một ánh mắt đằng đằng sát khí từ trên cao bắn xuống, giật mình nhìn lại, liền thấy một gương mặt quen thuộc.

Phía sau Vương Chung, một đội ngũ khá quen, đầu lĩnh chính là kẻ đã từng giao đấu với Mục Trần ở di tích phân bộ Mộc Thần Điện, và bị hắn đánh đến trọng thương, Hạ Hầu!

- Cái tên này mạng cũng lớn.

Mục Trần nhìn thấy ánh mắt âm lãnh của Hạ Hầu, nhếch mép cười, chẳng tỏ ra lo lắng. Trước khi đột phá, thực lực Hạ Hầu khiến hắn đau đầu, nhưng bây giờ giao đấu, Mục Trần sẽ hắn thấy rõ chênh lệch chiến lực của hai người.

Mà lúc này Mục Trần mới phát hiện ra, nhóm người Thánh linh viện ở đây có đến ba chi đội. Rõ ràng Tứ Thánh Tử Thánh linh viện ngoại trừ

Cơ Huyền, thì cả ba vị còn lại đều đã hội tụ ở đây. Đội hình này thật mạnh mẽ đáng gờm.

Vương Chung đột nhiên cũng quay nhìn xuống, ngay lập tức nhìn thấy Ôn Thanh Tuyền đứng gần Mục Trần, ánh mắt hắn liền sáng rỡ, nụ cười trên mặt càng lúc càng tươi, không chút do dự phất tay kéo mọi người hạ xuống hướng về chỗ Mục Trần.

- Ha ha, Thanh Tuyền, không ngờ nàng cũng tới nơi này.

Vương Chung hạ xuống đến gần, mỉm cười sung sướng dịu dàng nhìn Ôn Thanh Tuyền, thanh âm tỏ rõ sự hoan hỉ.

Ôn Thanh Tuyền nghe hắn xưng hô như thế, mày liễu nhăn lại, nhưng cũng khẽ gật.

- Nàng cũng vì di tích Mộc Thần Điện mà đến? Ta thấy ở đây cao thủ như mây, muốn đoạt bảo cũng không dễ dàng, hay là chúng ta lại hợp tác nhé?

Vương Chung mặt tươi như hoa, hắn tự tin vào thực lực vào nam sắc của mình. Những cao thủ quanh đây có xuất sắc cỡ nào thì cũng không thể cùng hạng với Vương Chung hắn được.

Mục Trần thấy mình hoàn toàn bị bỏ qua không thèm ngó tới, nhướng mày bất đắc dĩ. Rõ ràng Vương Chung có ý với Ôn Thanh Tuyền.

Mà Vương Chung này quả thật tự tin có thừa, rõ ràng liếc mắt một cái cũng biết Ôn Thanh Tuyền đi cùng hắn, nhưng lại không thèm màng tới, vừa gặp đã đề nghị ngay. Nói gì thì đội hình của họ cũng mạnh mẽ hơn Mục Trần, nếu Ôn Thanh Tuyền hợp tác với chúng thì tỉ lệ thành công cao hơn.

Ôn Thanh Tuyền cũng giật mình trước lời đề nghị bất ngờ của Vương Chung, nhíu mày ra vẻ suy tư. Xét theo thực lực, đúng là nhóm người Vương Chung đây rất thích hợp, nhưng xét theo phần tình cảm, nàng lại

thích ở bên Lạc Li hơn. Giao tiếp vài ngày, nàng cũng có một chút hiểu biết về thực lực Mục Trần, bề ngoài chỉ là thân thể nan, nhưng cũng không hẳn là vậy. Mấu chốt vẫn là đồng bọn như hắn sẽ không vì ích lợi bản thân mà ngáng chân đâm sau lưng nàng.

Di tích Mộc Thần Điện tất nhiên ẩn chứa rất nhiều bảo bối hấp dẫn, sẽ có những mối quan hệ bị xé nát, trở mặt ra tay nhanh chóng vì tranh giành bảo bối. Những kẻ qua cầu rút ván không phải nàng chưa gặp, cho dù không sợ nhưng nội bộ lục đục cũng rất mệt, nhiều khi lại để cho kẻ khác chiếm lợi. Đi cùng với chi đội Mục Trần, thực sự nàng không hề lo chuyện đó xảy ra.

Nhất thời Vương Chung lại ra mặt đề nghị như thế, nàng quả thật khó xử. Quay lại liếc nhìn hắn một chút, thì cái tên kia lại nhìn qua Lạc Li cười nói, ra vẻ chuyện thiên hạ chẳng liên quan đến mình, khiến nàng không khỏi tức tối.

"Tên khốn này!"

Ôn Thanh Tuyền thầm rủa, bất chợt khóe môi nhếch lên quỷ dị, nàng ra vẻ vô tội hiền lành mỉm cười chỉ sang Mục Trần, nói:

- Xin lỗi, ta đã giao ước hợp tác với Mục Trần trước rồi, hắn lại là chủ sự, nếu muốn cùng hợp tác thì ngươi qua tìm hắn.

Mục Trần đang giả đò nói chuyện cùng Lạc Li, tiếng cười vui vẻ chợt tắt ngấm, kinh ngạc quay lại nhìn Ôn Thanh Tuyền đang ra vẻ ngây thơ hiền lành.

Vương Chung đang tươi cười rạng rỡ cũng tắt lịm. Ngày trước hợp tác với Ôn Thanh Tuyền, tính tình nàng ta phải nói là ương ngạnh cường thế, cho dù hợp tác cũng phải lấy mình làm chủ, nhưng sao bây giờ lại để cho Mục Trần làm chủ sự?

Vương Chung hơi nao nao trong lòng, quay sang Mục Trần, cất tiếng cười sảng khoái:

- Nói vậy vị này chính là Mục đội trưởng? Ha ha! Đã sớm nghe danh, trăm nghe không bằng một thấy.

Mục Trần mỉm cười chiếu lệ, kín đáo trừng mắt với Ôn Thanh Tuyền đẩy hắn ra chịu trận.

- Mục đội trưởng, không biết ngươi thấy đề nghị của ta như thế nào?

Vương Chung vẫn cười nói:

- Chúng ta đều là thành viên Ngũ Đại Viện, tam viện có thể liên thủ, đối với mối quan hệ chung vẫn có ích lợi không nhỏ.

Mục Trần liếc nhìn Vương Chung, rồi lại khẽ nhìn gương mặt Hạ Hầu lạnh lẽo đứng sau lưng. Thánh linh viện và Bắc Thương linh viện vốn không chung đường, trước đó Hạ Hầu còn bị hắn đánh thảm như vậy, không tin chuyện đó Vương Chung không biết. Hắn đã biết thì trong lòng không thể nào không có khúc mắc, thế nhưng lúc này dẹp bỏ thể diện đồng bọn mà lên tiếng xin hợp tác. Kẻ này tâm cơ thật sâu, chẳng phải loại đồng bọn có thể an tâm để hắn ở sau lưng.

Mục Trần không muốn lúc đang xông liên phía trước, lại bị một thương chọt sau lưng.

Hắn giả lả cười nói:

- Vương đội trưởng, đội hình các hạ thật hoành tráng, thực lực cường đại, rất hấp dẫn sự chú ý của người khác. Bọn ta chỉ định đi ngó loanh quanh trong di tích một chút thôi, nếu đi chung với các vị, thật ra không hay cho lắm...

Khóe mắt giật giật, con ngươi Vương Chung lóe lên một tia hàn ý. Cái cớ của Mục Trần thật chẳng có một chút nào đáng tin, thoái thác cũng không kiếm ra một cái cớ nào đó cho hợp lý một chút... Rõ ràng hắn đã có ý cự tuyệt, không muốn hợp tác.

- Thứ người không biết tốt xấu!

Hạ Hầu gằn giọng chửi rủa. Đám đệ tử Thánh linh viện còn lại cũng nhìn Mục Trần cách lạnh lẽo.

Mục Trần nghe thấy, chỉ cười nhạt:

- Xem ra lần trước ngươi vẫn chưa được dạy dỗ chu đáo a.

Hạ Hầu biến sắc, hận ý càng sâu.

Vương Chung phất tay ngắt ngang Hạ Hầu, gương mặt nhìn Mục Trần đã không còn nhiều ý cười vui vẻ, nhẹ nhàng nói:

- Như vậy tức là Mục đội trưởng đang khinh thường Thánh linh viện chúng ta?

Mục Trần bất đắc dĩ thở dài, ánh mắt ra vẻ thành thật nhìn Vương Chung:

- Ta thực sự không có tâm tư hợp tác với các ngươi, nếu các ngươi có thể lôi các nàng ta đi, ta cũng chẳng màng, chẳng có gì mà ngăn cản.

Vương Chung nhìn chằm chằm Mục Trần, ánh mắt lạnh lẽo, sát khí nhàn nhạt tỏa ra. Ba chi đội Thánh linh viện cũng toát ra linh lực dũng mãnh, sẵn sàng ra tay.

Lạc Li, Từ Hoang nhìn thấy cũng lạnh mặt tiến lên.

Không khí giữa hai bên đột nhiên trở nên căng thẳng khiến xung quanh chú ý. Ai nấy đều ôm cái tư tưởng xem nháo kịch, đôi bên đều là những nhân vật tiếng tăm, động khởi ở đây chắc chắn rất đáng xem.

Vương Chung nhìn chằm chằm Mục Trần, đột nhiên mỉm cười thản nhiên, tỏ ra thân thiện tiến lên vỗ vỗ vai Mục Trần:

- Nếu Mục đội trưởng không muốn hợp tác, chúng ta cũng không miễn cưỡng. Thôi vậy, ta chúc Mục đội trưởng xuôi chèo mát mái,

nhưng mà lần này tham bảo rất nguy hiểm, Mục đội trưởng cần phải có nhiều hơn một tâm nhãn mới tốt...

- Đa tạ Vương đội trưởng nhắc nhở!

Mục Trần mỉm cười chắp tay kính cẩn.

Vương Chung cười, lắc đầu, rồi xoay người bỏ đi. Lúc hắn xoay mặt lại đội viên của mình, nụ cười hoàn toàn biến mất, thay vào đó là ánh mắt lạnh lẽo đầy sát khí và sự nổi giận khủng bố.

Mục Trần nhìn bọn người kia bỏ đi, rồi hơi biến sắc nhìn sang bọn người đang hả hê đứng cách đó xa xa. Đám Huyết Thiên Đô, Chúng Viện Minh, giờ lại thêm đám này.... thật là tốt quá, toàn đối đầu với cả địch thủ...

Hành trình tham bảo di tích Mộc Thần Điện lần này xem ra vui vẻ náo nhiệt thật.

Chương 508: Vũ Doanh Doanh

Ôn Thanh Tuyền nhìn theo đám người Vương Chung vừa đi, cười khúc khích chọc ghẹo Mục Trần:

- Xem ra ngươi lại có thêm một đối thủ, thật có lỗi quá, ta làm phiền ngươi quá.

Lời lẽ có vẻ như khẩn khoản xin lỗi, nhưng Mục Trần lại thấy chẳng có một chút thành ý, mà lại đầy vẻ hả hê chỉ khác với bọn người kia một chút mà thôi. Khiến hắn nổi quạu trừng mắt nhìn nàng, trề môi:

- Bắc Thương linh viện chúng ta và Thánh linh viện quan hệ ra sao ngươi hẳn phải biết. Dù không có chuyện này, sau khi tiến vào di tích chắc chắn cũng phải nổ ra.

Hắn hoàn toàn biết rõ vấn đề này, cho dù hắn và Vương Chung chẳng có ân oán gì, nhưng biểu hiện của tên cũng cho thấy cả hai không thể có chuyện cùng tồn tại. Mặc cho Mục Trần có đắc tội hắn hay không, chỉ cần có cơ hội, thì Vương Chung tuyệt đối không nhân từ nương tay.

Hắn không tin không đi cùng Ôn Thanh Tuyền thì hắn có thể hòa bình an ổn với kẻ kia.

Ôn Thanh Tuyền hơi nhíu mày, tỏ vẻ kinh ngạc khi Mục Trần trả lời như thế:

- Ngươi tỏ ra rộng lượng như vậy, chẳng lẽ muốn biến ta thành nữ tử điêu ngoa càn quấy?

- Nào dám!

Mục Trần trắng mắt trợn tròn, vội lùi lại một chút nắm tay Lạc Li

- Mặc dù không phải cô gái nào cũng hiền lành thiện lương như Lạc Li nhà ta vậy...

Nghe hắn nói thế, Ôn Thanh Tuyền cau có nổi giận, nhưng nàng ta lại nhanh tay nép qua phía bên kia ôm lấy tay kia của Lạc Li, cười quyến rũ:

- Đúng vậy đó, cho nên ta cũng thích Lạc Li lắm! Hay là tên xấu xa nhà ngươi cách nàng ra một chút đi, ngươi ra điều kiện gì ta cũng chấp nhận hết.

- Điều kiện gì cũng chấp nhận?

Mục Trần cười tủm tỉm hỏi lại.

Thấy đôi mắt gian xảo của hắn, Ôn Thanh Tuyền vẫn tươi cười càng thêm quyến rũ:

- Ngươi nói ra thử xem? Ngươi không nói sao ta biết?

Mục Trần trừng mắt, rõ ràng nhìn ra được sự gian xảo và chọc tức của Ôn Thanh Tuyền, thật cô nàng quái nữ này lúc nào cũng có thể đào hầm đặt bẫy khiến hắn liêu xiêu, không cẩn thận ắt tro cốt cũng không còn.

- Nhát cáy!

Ôn Thanh Tuyền thấy Mục Trần như vậy, trề môi khinh bỉ.

Lạc Li đứng giữa chỉ đành cười trừ trước hai người luôn chém gió ra bão này.

Mục Trần chẳng thèm quan tâm tới việc Ôn Thanh Tuyền khiêu khích nữa, ánh mắt dò xét xung quanh, thời gian càng kéo dài, số lượng đội ngũ kéo đến càng lúc càng đông hơn.

- Sáu Mộc Thần Thiếp, ta nghĩ ba đám người kia mỗi kẻ đều có giữ một.

Mục Trần hất mặt chỉ về phía Huyết Thiên Đô, Chúng Viện Minh và Vương Chung. Hắn cũng giữ một Mộc Thần Thiếp, nên có thể mơ hồ nhận ra chút dao động quen thuộc.

Trở lại chuyện chính, Ôn Thanh Tuyền cũng không tiếp tục tinh nghịch đấu đá với Mục Trần. Ánh mắt quét vòng quanh, nàng cất tiếng:

- Cộng thêm của ngươi nữa là bốn, nhưng muốn mở được lối vào Mộc Thần Sơn từ linh trận kia, vẫn thiếu hai Mộc Thần Thiếp.

- Chẳng biết nó rơi vào tay đám người nào rồi?

Mục Trần trầm ngâm, những chi đội có đủ khả năng giữ được Mộc Thần Thiếp, tuyệt đối không dễ xơi.

- Cứ đợi xem, nếu họ đoạt được Mộc Thần Thiếp, chắc chắn cũng phải tới Mộc Thần Sơn. Nếu không Mộc Thần Thiếp chẳng có tác dụng gì.

Lạc Li mỉm cười.

Mục Trần tán thành, im lặng chờ đợi.

Thời gian thong thả trôi qua, nơi này càng thêm ồn ào náo nhiệt, mọi người đều đang mỏi mắt mong chờ, chờ cho tòa núi khổng lồ như con cự thú viễn cổ này tỉnh giấc.

Mục Trần mắt khẽ nhắm, yên tĩnh đỉnh tọa trên đại thụ. Đột nhiên thần sắc khẽ biến, hết quay sang tây lại nhìn sang đông. Từ hai hướng kia vang lên những tiếng xé gió dồn dập.

"Véo!"

Động tịnh khiến mọi người chú ý, hai đám hào quang từ xa xẹt tới, rồi từ từ hiện rõ ra trong mắt mọi người.

Phía đông, có bốn chi đội, trên ngực đeo bốn loại huy hiệu khác nhau, chắc chắn là đến từ những linh viện khác nhau. Điều khiến người ta chú ý nhất chính là dao động linh lực cực kỳ mạnh mẽ toát ra từ cơ thể họ.

- Là Tứ Hải linh viện!

Ôn Thanh Tuyền cũng kinh ngạc thốt lên khi nhìn thấy đám người đó.

- Tứ Hải linh viện?

Mục Trần tròn mắt. Tứ Hải linh viện không phải chỉ là một linh viện, mà là tên gọi chung cũng bốn linh viện, lấy tên của bốn hải dương tứ phương mà đặt thành, nên người ta mới gọi là Tứ Hải linh viện.

Những linh viện này cũng rất lạ, mỗi linh viện khi đem ra cân thì cũng chẳng có linh viện nào đạt đến trình độ nhất lưu. Thế nhưng tứ viện hợp lại, thì lực lượng của họ chẳng kém Ngũ Đại Viện là bao.

Và điều đặc biệt chính là, vị sáng lập nên bốn linh viện kia, chỉ là một người.

Công pháp họ tu luyện cũng rất đặc dị, nếu kết hợp với nhau, uy lực sẽ tăng theo cấp số nhân.

Từ xưa đến nay, có vài nguyên nhân khiến Tứ Hải linh viện ít khi tham gia đại tái linh viện, không ngờ lần này họ lại xuất hiện.

- Đại tái linh viện năm nay đúng là tàng long ngọa hổ a...

Mục Trần cảm khái than thở. Thời gian càng lâu, những chi đội cường hãn lộ diện càng nhiều, chẳng biết đến quyết chiến thì sẽ có thêm bao nhiêu kẻ nổi bật nữa đây?

- Đại tái linh viện năm nay xem như náo nhiệt lợi hại nhất.

Ôn Thanh Tuyền cũng gật gù tán thành. Bao lâu nay đại tái cũng khá khó khăn, nhưng Ngũ Đại Viện vận luôn thâu tóm ưu thế rõ ràng, còn năm nay thì ưu thế đó kém đi rất rất nhiều.

- Có lẽ vòng quyết chiến năm nay khó có chuyện Ngũ Đại Viện độc chiếm danh sách.

Lạc Li nhẹ giọng nói.

Mục Trần gật đầu, nhẹ nhàng quay lại nhìn sang phía tây, đội ngũ bên đó cũng hiện rõ ra trong mắt.

Thình lình hắn giật bắn run rẩy. Cô gái đứng đầu đội ngũ mặc áo đỏ váy dài, lưng đeo một thanh yển nguyệt đao to lớn, thân đao đỏ tươi như máu. Gương mặt cô gái kia xinh đẹp như trái xoan, tóc buộc đuôi ngựa thả xuống đến chiếc eo thon tinh tế, bộ ngực đồ sộ đung đưa lúc lắc.

Một cô gái có vẻ khá cá tính.

- Gì? Là nàng ta?

Ôn Thanh Tuyền và Lạc Li nhìn thấy cô gái đó cũng kinh ngạc, dường như đã gặp qua.

- Là cô ta?

Mục Trần cũng kinh hô, bất quá ngữ khí tiếng hô đó không kinh ngạc giống như Ôn Thanh Tuyền, Lạc Li. Thanh âm có hơi cổ quái, mà sắc mặt của hắn thì cực kỳ khó coi.

- Ngươi cũng từng gặp nàng?

Lạc Li hơi nghi hoặc nhìn Mục Trần. Cô gái kia nàng từng gặp trong Linh Lộ, nhưng lại ở khu vực chung kết, mà khi đó Mục Trần đã bị trục xuất, hắn gặp cô ta khi nào?

Mục Trần hơi run run, khóe môi khó khăn chuyển động:

- Ta biết cô ta chắc chắn sớm hơn nàng, người đầu tiên mà ta gặp khi mới bước vào Linh Lộ, chính là cô ta...

Mục Trần hơi đảo mắt né tránh, rồi dáng người như nép nép quay đi, có vẻ như đang tránh né cái nhìn của người con gái bên kia.

Hắn không thể quên được, khi mới bước vào Linh Lộ, người đầu tiên gặp được, hay nói cách khác là đối thủ đầu tiên, con ả điên kia tên là Vũ Doanh Doanh. Hắn cực kỳ ấn tượng với nàng ta, lần đó tìm đến một dòng suối bắt cá, nhưng không có cá, chỉ có một tiểu mỹ nhân ngư trần truồng như nhộng, thân thể trắng nõn như ngọc đang vùng vẫy trong nước mát...

Hẳn nhiên Vũ Doanh Doanh đang tắm táp.

Chuyện sau đó cũng không khó đoán, một cỗ sát khí bùng phát từ trong lòng suối, Mục Trần lập tức xoay người bỏ chạy, nhưng hắn không ngờ cô bé kia tính cách quá mạnh mẽ, chẳng cần mặc lại quần áo, lập tức lôi đại đao ra đuổi giết hắn.

Mục Trần quần thảo với nàng cả một ngày, bị chém hai đạo, nhưng may là cuối cùng vẫn giành chiến thắng. Khi đó hắn cũng chỉ mới bước chân vào Linh Lộ, hẳn nhiên không có được tính cách sát phạt quyết đoán tàn nhẫn của Huyết Họa Giả Mục Trần, nhưng khi đó hắn bắt lấy nàng ta, đặt nằm sấp trên đùi mình, hung hăng nện vài chục cái vào cặp mông trắng như tuyết lê, sau đó còn ném vào trong một cái ao, rồi nghênh ngang bỏ đi trước ánh mắt giận dữ đầy xấu hổ như muốn ăn tươi nuốt sống của nàng ta.

Từ đó về sau, Mục Trần chưa hề gặp lại đóa hoa ớt kia, nhưng hắn biết với tính cách của nàng ta nếu gặp lại, thì sẽ tiếp tục phân thây hắn ra mới thôi.

Và dĩ nhiên, "chuyện tốt" với Vũ Doanh Doanh hắn chẳng dại gì mà kể cho Lạc Li.

Chính vì lẽ đó hắn đang lạnh toát sống lưng, lông tóc dựng ngược, chỉ có thể cố gắng tránh né không để cho Vũ Doanh Doanh nhìn thấy.

Nhưng mà, có nhiều khi chuyện gì càng tránh nó lại đến càng nhanh. Trên thiên không xa xa, ánh mắt Vũ Doanh Doanh vô tình bắn lại đây, rồi gắn chặt vào người hắn.

Khoảnh khắc đó, hắn cảm nhận rõ sự sửng sốt của Vũ Doanh Doanh.

Bất giác ngẩng lên, nhìn vào gương mặt vốn đang lãnh đạm của nàng ta lúc này đang cấp tốc đỏ lên như trái ớt, cặp mắt tóe lửa.

- Mục Trần, ta giết ngươi!!

Nhìn thấy nụ cười sượng sùng cứng ngắc của Mục Trần, Vũ Doanh Doanh gào lên phá tan những tiếng ồn trong khu vực.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 509: Sắc Chủng

Tiếng gầm đầy giận dữ vang khắp không gian khiến vô số người sửng sốt. Mọi người ngạc nhiên nhìn Vũ Doanh Doanh chỉ nháy mắt mà đỏ rực như lửa, đôi mắt đẹp như phun lửa, muốn đốt thành tro một kẻ nào đó.

Rồi từng ánh mắt kinh ngạc chuyển dời đến Mục Trần đang mặt đơ như trái bơ.

Lạc Li, Ôn Thanh Tuyền và đồng bọn cũng nghi hoặc nhìn hắn. Chẳng ai biết được vì lý do gì Vũ Doanh Doanh ngay khi nhìn thấy Mục Trần lại có phản ứng như vậy...

- Nàng ta sao vậy?

Hai cô gái song sinh sau lưng Ôn Thanh Tuyền cũng tròn mắt kinh ngạc.

- Có lẽ trong người không khỏe chăng?

Mục Trần gắng gượng cười mỉa.

Linh lực dũng mãnh mang theo cơn phẫn nộ vô biên từ cơ thể Vũ Doanh Doanh bùng phát, hai tay lập tức vơ lấy thanh yển nguyệt đao to lớn đỏ tươi sau lưng, ánh mắt như hung thần, cấp tốc lao lên, một đao chém tới, đao quang sắc bén hùng hổ bổ xuống, ánh đao như trăng khuyết bắn tới Mục Trần.

- Sắc chủng, ta giết ngươi!

Cùng quét tới với đao quang đáng sợ còn có tiến gầm giận dữ của Vũ Doanh Doanh, như một con báo cái muốn ăn thịt người.

- Sắc chủng?

Các cô gái đều tròn mắt nhìn Mục Trần, Ôn Thanh Tuyền che miệng cười mỉa:

- Kha kha, thì ra ngươi còn có tình ngoài luồng a... Xem ra ngươi lại làm chuyện xấu sau lưng Lạc Li à?

Mục Trần đỏ mặt, nhìn sang Lạc Li. Cô nàng chỉ khẽ liếc, đôi mắt trong suốt kia khiến hắn toát mồ hôi hột.

- Giải quyết cô ta trước đã rồi sẽ giải thích.

Mục Trần đành để lại một câu, xem tình hình này có lẽ Lạc Li và Ôn Thanh Tuyền đều không có ý muốn ra tay giúp đỡ, nên hắn chỉ có thể tự lo mà thôi.

"Rầm!"

Hắc lôi nổ một tiếng lớn, Phệ Long Ma Thương xuất hiện trong tay, linh lực tuôn tràn, mũi thương đâm tới, đón tiếp ánh đao bổ xuống.

"Bang!"

Tiếng kim loại vang lên, kình phong dữ dội chấn mọi người tránh ra một khoảng.

Đao quang thương ảnh tan biến, thân thể Mục Trần run run, bàn tay cầm thương hơi lặng đi, hắn kinh ngạc ra mặt. Thực lực Vũ Doanh Doanh thật vượt qua dự kiến của hắn, xem chừng chẳng kém cỏi ba gã thủ lĩnh Chúng Viện Minh.

- Không hay rồi!

Mục Trần thở dài, ai mà ngờ được đối thủ đầu tiên năm xưa trong Linh Lộ lại trở nên khó nhằn đến thế.

"Hừ!"

Vũ Doanh Doanh tức tối khi thấy đao quang của mình bị Mục Trần mạnh mẽ đón đỡ, dù kinh ngạc nhưng vẫn gằn giọng lướt tới, tiếp tục thi triển công kích điên cuồng liên miên chém hắn.

- Này, ngươi xong chưa?

Mục Trần bị đấu pháp liều mạng sống mái của Vũ Doanh Doanh dọa hoảng sợ, vội vàng chạy trốn, quát lên.

- Để ta giết ngươi thì xong!

Vũ Doanh Doanh quát tháo ầm ĩ, ra tay càng lúc càng hung hãn, đao khí bắn ra tứ tung khiến đám khán giả bất đắc dĩ cũng phải tránh né dạt ra.

Mục Trần ngao ngán, trường thương trong tay, linh lực bùng lên, thương ảnh liên miên bất tận cẩn thận đón đỡ từng thế công cuồng bạo của đối phương.

"Ầm! Ầm!"

Vòng chiến bất ngờ dĩ nhiên thu hút chú ý của tất cả mọi người. Trên không trung hai bóng người lướt qua nhau, thực lực Vũ Doanh Doanh biểu hiện khiến không ít người chấn động, chẳng ngờ cô gái xinh xinh kia lại hung hãn là thế.

- Há, tên kia thật nhiều kẻ thù, xem ra chuyến này đi xem hắn chơi là đủ vui rồi.

Gã Tần Phong của Chúng Viện Minh nhếch miệng cười nói, đầy hả hê sung sướng.

Mặc Ngư cười nhạt, nheo mắt theo dõi chiến đấu trên không.

Hầu hết mọi người đều tỏ ra không can dự vào tranh đấu kia, ai cũng thấy được rõ ràng chi đội sau lưng cả Mục Trần lẫn Vũ Doanh Doanh đều không yếu. Họ sẵn sàng đứng một bên xem long tranh hổ đấu chết sống thì thôi.

"Bang!"

Đao thương ngạnh chiến, kình phong chấn lui mọi người tạo thành một không gian khá rộng rãi.

Mục Trần nhẹ nhàng lui đi một chút, liếc nhìn đôi mắt hung ác như báo cái của Vũ Doanh Doanh, khói chịu hỏi:

- Ngươi muốn sống chết với ta ở đây thật sao? Có thấy bọn kia xem chúng ta như hai con khỉ nhảy nhót lung tung không, thích vậy à?

Vũ Doanh Doanh sững người dừng lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn Mục Trần khinh bỉ:

- Sao chứ? Không phải ngươi gan to tày trời à? Sao bây giờ sợ rồi?

- Thật ra năm xưa chỉ là hiểu lầm...

Mục Trần cố gắng giải thích.

"Vù!"

Hắn nói còn chưa nói xong, một luồng đao quang sắc bén bổ xuống khiến hắn phải hoành thương đón đỡ, đối diện đôi mắt phun lửa của Vũ Doanh Doanh.

- Cuối cùng là ngươi muốn sao?

Mục Trần đau đầu vặn hỏi.

- Giết ngươi!

Vũ Doanh Doanh nghiến răng giận dữ.

- Làm ơn đi, không phải giận ta như thế chứ, Linh Lộ ra sao ngươi không phải không biết, ngày trước ta có giết ngươi cũng không là gì, mà ngươi xem cuối cùng vẫn còn tha cho ngươi.

Mục Trần cố sức biện minh.

- Ngươi nói đó là tha ta sao?

Vũ Doanh Doanh càng thêm tức giận. Tên khốn này dám ôm ấp lấy nàng, sờ hết cả người, rồi còn hung hăng ném nàng xuống ao, thật đối với một cô bé mà nói, còn khó chịu hơn là giết người.

Mục Trần chột dạ, lần trước làm thế thật sự cũng có tâm trêu chọc Vũ Doanh Doanh, nhưng nói gì hắn cũng bị nàng chém hết hai đao, máu tuôi xối xả...

- Ngay bây giờ ngươi tự sát, thì ta tha cho ngươi.

Vũ Doanh Doanh hung hăng nói.

- Ặc?

Mục Trần gãi đầu cười khổ:

- Ta có ngu như vậy sao?

- Vậy thì để ta tới giết ngươi!

Vũ Doanh Doanh trợn trừng đôi mắt hung dữ.

- Doanh Doanh!

Một tiếng quát đột nhiên ngăn cản Vũ Doanh Doanh, đội ngũ của nàng cũng đã bay đến, một gã nam tử cao to bay đến cản trước mặt nàng ta. Hắn tỏ ra hoài nghi liếc nhìn Mục Trần, rồi quay sang nói nhỏ với Vũ Doanh Doanh:

- Mục tiêu của chúng ta là di tích, động thủ ở đây không thích hợp.

Vũ Doanh Doanh cau có hậm hực, không để ý đến lời của gã kia, chỉ phẫn nộ nhìn Mục Trần chằm chằm.

Lúc này Ôn Thanh Tuyền, Lạc Li và mọi người cũng bay đến đứng cạnh Mục Trần. Ôn Thanh Tuyền lại tỏ ra thích chí nhìn nghiêng ngó dọc hắn và cô nàng hung tợn kia.

- Nói vậy vị này chính là Mục đội trưởng của Bắc Thương linh viện phải không? Tại hạ Đặng Thông, đến từ Võ linh viện.

Gã cao to kia ra vẻ khách khí chào hỏi.

Mục Trần ngẩn người, kinh ngạc nhìn Đặng Thông rồi liếc sang Vũ Doanh Doanh. Hắn ta là đệ tử Võ linh viện, vậy tức là cô nàng Vũ Doanh Doanh cũng là đệ tử Võ linh viện?

- Ha ha, thì ra là Đặng đội trưởng.

Mục Trần cũng khách sáo ôm quyền đáp lại.

- Doanh Doanh, ngươi quen biết Mục đội trưởng ư? Hắn đắc tội gì ngươi? Nói không chừng là hiểu lầm thôi, mọi người nói ra là được rồi.

Đặng Thông quay lại truy hỏi Vũ Doanh Doanh, vẻ mặc nghi hoặc. Vũ Doanh Doanh phẫn nộ vô cùng, chẳng hề giả đò, mặc dù bình thường tính cách nàng ta cũng nóng như trái ớt, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy nổi giận đến điên cuồng như thế này.

- Ngươi hỏi hắn ấy!

Vũ Doanh Doanh quạu quọ chỉ thẳng mặt Mục Trần.

Mục Trần sửng sốt, chỉ vào mặt mình:

- Ta nói ?

- Không được nói!

Vũ Doanh Doanh nổi cáu trừng mắt.

Mục Trần ngậm miệng xấu hổ. Đám người xung quanh thì khóe miệng giật giật, thật càng thêm tò mò câu chuyện giữa hai người này.

Vũ Doanh Doanh nhìn thấy biểu tình trên mặt mọi người, bất giác đỏ mặt, hung hăng liếc Mục Trần đe dọa:

- Sắc chủng nhà ngươi cứ chờ ta, ta không bao giờ bỏ qua đâu!

Lần nữa nghe nàng ta gọi hắn là sắc chủng, Lạc Li và Ôn Thanh Tuyền không khỏi hoài nghi nhìn Mục Trần.

Cơ mặt Mục Trần giật liên hồi, cảm giác bi ai như thanh danh sụp đổ.

Vũ Doanh Doanh nói xong, cầm chéo yển nguyệt đao bỏ đi. Đặng Thông nhìn thấy nàng bình tĩnh lại cũng thở phào, quay sang chào hỏi qua loa rồi từ biệt nhóm Mục Trần, nhanh chóng đuổi theo.

Mục Trần thở phào như trút được gánh nặng, nhưng vừa quay lại đã gặp ngay cặp mắt trêu tức của Ôn Thanh Tuyền.

- Lạc Li, ta thấy vẻ mặt Vũ Doanh Doanh e rằng đã chịu uất ức không ít đâu, chuyện này có vẻ không đơn giản.

Ôn Thanh Tuyền ríu rít lẩm bẩm.

Ôn Thanh Tuyền châm lửa còn thổi gió, Mục Trần nổi cáu trừng mắt lên.

Lạc Li mỉm cười, thần thái lạnh nhạt và bình tĩnh nhìn Mục Trần, ra vẻ hiểu chuyện:

- Nếu ngươi không tiện nói ra, thì không cần phải nói...

Mục Trần gượng cười. Lạc Li nói thì nói như vậy, nhưng hắn mà không nói, thật sự sẽ xong đời.

- Lúc nãy chẳng đã nói rồi sao, Vũ Doanh Doanh là người đầu tiên ta gặp khi bước chân vào Linh Lộ...

Mục Trần nhún vai, giản lược kể lại sự tình, dĩ nhiên cái chuyện "sảng khoái" kia thì hắn giấu biến, chỉ nói là "dạy dỗ nên thân" mà thôi. Nói gì thì lúc đó cái tâm của hắn cũng không trong sáng cho lắm.

- Đơn giản vậy thôi sao?

Ôn Thanh Tuyền cười hỏi vặn:

- Sao cô ta vừa gặp ngươi lại giống như nhìn thấy phu tử phụ lòng người ta, thề không giết không tha.

Mục Trần trề môi:

- Ngươi đâu phải vợ ta, ta giải thích với ngươi làm gì?

Ôn Thanh Tuyền trừng mắt, nắn tay:

- Xem ra ngươi bị nàng ta đánh còn chưa đủ?

- Được rồi! Dù sao ngươi cũng tự chú ý đi, Vũ Doanh Doanh nhìn qua không có dấu hiệu từ bỏ, chuyện này ngươi tự làm tự chịu, ta không giúp.

Lạc Li lạnh nhạt cất tiếng

Mục Trần gật liên tục.

"Hứ!"

Ôn Thanh Tuyền hậm hực tức tối, không ngờ bị tên xấu xa chơi một câu.

Chính lúc đó, linh khí thiên địa dao động mạnh, rồi mọi người nhìn thấy không gian xung quanh Mộc Thần Sơn sáng lên những hoa văn đầy hào quang, linh trận khổng lồ hiện rõ ra.

Chính lúc linh trận viễn cổ xuất hiện, Mục Trần lấy ra Mộc Thần Bia cầm nơi tay, nhiệt độ nóng cháy tản ra không ngừng.

Ánh sáng xanh biếc từ Mộc Thần Bia tuôn đổ, thành một dòng sáng xanh chảy ra.

Cùng lúc đó, ở năm vị trí khác, Chúng Viện Minh, Thánh linh viện, Huyết Thiên Đô, Vũ Doanh Doanh, Tứ Hải linh viện mỗi nơi cũng xuất hiện một luồng hào quang tương tự, tất cả đều đổ vào linh trận khổng lồ bao phủ Mộc Thần Sơn.

"Ầm!"

Linh khí thiên địa sôi lên, mọi người háo hức nhìn cảnh tượng hoành tráng kia, trong lòng đều rõ ràng di tích viễn cổ được cất giữ trong linh trận đã sắp được mở!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 510: Mộc Thần Sơn Mở Ra

"Uỳnh uỳnh!"

Sáu dòng ánh sáng xanh lục uốn lượn đổ vào linh trận viễn cổ khổng lồ bao phủ Mộc Thần Sơn, khiến nó nổi lên vô số dao động thất thường.

Đám Mục Trần cũng đang trân trân quan sát linh trận viễn cổ, kia có lẽ là đại trận hộ tông của Mộc Thần Điện thời xa xưa, uy lực thật khó lường. Đừng nói bọn đệ tử các linh viện đây, mà ngay đến cả cường giả Chí Tôn cũng không thể phá hủy, chỉ có thể dùng đến chìa khóa là 6 mảnh Mộc Thần Bia này để có thể mở nó ra, bằng không chỉ có thể giương mắt nhìn bảo sơn mà thôi.

Sáu luồng sáng hội tụ lại, điểm hội tụ nứt nẻ, rồi từ từ tạo thành một khe nứt không gian khổng lồ ngay trên bề mặt linh trận. Khe không gian tỏa ra ánh sáng xanh lục chói mắt cực kỳ hấp dẫn, khí tức viễn cổ từ trong đó toát ra khiến thiên địa trở nên mênh mang mơ hồ.

Hào quang trong khe nứt dần ổn định lại, dáng vẻ như một cánh cổng đang chầm chậm mở ra. Đây chân chính là lối tiến vào một di tích truyền thừa viễn cổ thực!

"Ực."

Những tiếng nuốt nước bọt thèm thuồng vang lên, ánh mắt mọi người đều rạo rực tham lam.

- Di tích Mộc Thần Điện đã mở!

Chẳng biết kẻ nào gào lên, không khí yên tĩnh hoàn toàn bị phá vỡ, vô số những tiếng rống hô vang lên ầm ầm, mọi người trở nên bạo động, linh lực hào quang bắn lên mang theo vô số những kẻ tham lam nhanh như ánh chớp lao thẳng vào khe không gian kia.

- Đi!

Mục Trần cũng nhanh chóng có phản ứng khi nhận thấy khe nứt không gian đã ổn định, dẫn đầu đi trước. Lạc Li, Ôn Thanh Tuyền và mọi người cũng nối gót bay theo, tốc độ cũng nhanh như hồng thủy.

Khe nứt như một cái mồm quái thú thật to nuốt lấy đàn người như châu chấu bay vào.

Chỉ chốc lát sau, toàn bộ những cường giả tụ tập đông nghìn nghịt ở vùng đất quanh núi đã biến mất, chỉ còn lại vẻ xơ xác của cây cối bị giẫm đạp mới có thể biết được đã từng có rất nhiều người huyên náo nơi đây.

Và lúc này, một hồi tranh đoạt chấn động cả đại tái linh viện đã bắt đầu mở màn.

Cuối cùng những ai sẽ tìm ra được lợi ích? Vậy thì phải xem đám người nào tuyệt kỹ cao tay hơn kẻ khác...

Khi chui vào khe không gian kia, ánh sáng trở nên lóa mắt, rồi ngọn núi khổng lồ che cả thiên địa hiện ra trước mặt. Ngước lên hay nhìn xuống, bên trái hay bên phải đều thấy mênh mông vô tận, chẳng thấy được điểm cuối.

Ngọn núi thái cổ này thật to lớn.

Mục Trần cũng bị quy mô đồ sộ của ngọn núi khiến cho kinh hãi, nhưng rồi hắn cũng nhanh chóng hạ cánh xuống sườn núi.

Khung cảnh nơi đây chỉ toàn một màu xanh biếc, sinh cơ bừng bừng, thiên địa sinh động cực kỳ. Thế nhưng cảnh trí thanh bình đó lại không

khiến mọi người thoải mái, vì bọn họ phát hiện linh khí thiên địa nơi đây cực kỳ khó điều động, áp lực hơn bên ngoài gấp nhiều lần.

- Có lẽ đây là phương thức tu luyện của Mộc Thần Điện, nếu thích ứng được với vùng này rồi, trở lại bên ngoài tốc độ điều động linh khí của chúng ta cũng sẽ tăng lên.

Ôn Thanh Tuyền phất tay đánh thử một luồng kình lực, phá nát một gốc cây.

- Nhưng thế này thì khi chiến đấu với kẻ khác, tiêu hao linh lực cũng sẽ tăng thêm nhiều.

Lạc Li nghiêm mặt trịnh trọng.

- Hoàn hảo cho chúng ta đã chuẩn bị linh đan chiến đấu.

Mục Trần cười nói, liếc nhìn Ôn Thanh Tuyền với vẻ khâm phục.

Đáp lại, Ôn Thanh Tuyền chỉ nhếch môi đắc ý. Mấy ngày quen biết, tên kia bề ngoài thì ra vẻ hiền lành khiêm nhu, nhưng trong lòng tự tôn không nhỏ. Muốn hắn bội phục thì đâu phải chuyện cỏn con mà có được.

- Bây giờ chúng ta làm gì đây?

Lạc Li cất tiếng hỏi Mục Trần.

Mục Trần ngẩng lên nhìn trời, những tiếng phá gió vẫn còn vang lên không ngớt, vô số người đang hạ xuống những nơi nào đó trên sườn núi. Thế là ngọn bảo sơn yên tĩnh bao nhiêu năm nay đã bị khuấy động, chỉ e vài ngày nữa thôi, toàn bộ bảo khố an bình sinh trưởng nơi đây đều sẽ bị đàn châu chấu kia vét sạch sẽ.

Mục Trần đăm chiêu. Di tích này ngoài cái gọi là truyền thừa ra, thì cái mà hắn muốn nhất chính là gốc Cửu Dương Linh Chi, nguyên liệu bắt buộc để tu luyện Đại Nhật Bất Diệt Thân. Bảo khố quý trọng và hiếm lạ cấp bậc đó thì luôn luôn sẽ bị cường giả Chí Tôn để mắt tới. Nếu ở nơi

khác có lẽ hắn chẳng đủ can đảm để nhúng tay vào, thế nhưng đại lục di tích này đúng là cơ hội ngàn năm có một, hắn phải tranh thủ dịp này giành được gốc Cửu Dương Linh Chi vào tay.

- Trong di tích Mộc Thần Điện hắn phải có một một vùng linh bảo sơn, thiên địa linh vật quý hiếm rất nhiều, trong đó có một thứ ta rất cần. Nên đến đó trước đã.

Mục Trần nói với Ôn Thanh Tuyền, quan hệ hợp tác nên hắn phải nói rõ với các nàng trước.

Ôn Thanh Tuyền nhíu mày ngạc nhiên

- Linh bảo sơn? Người khác tiến vào đây đều đi tìm truyền thừa trước hết, ngươi lại đi tìm bảo vật trước, có lộn không vậy?

Mục Trần im lặng, tình hình bình thường thì đúng là nên như vậy, nhưng hắn lại rất cấp thiết muốn lấy được Cửu Dương Linh Chi. Nếu như chậm chân để lọt vào tay kẻ khác, thì biết đến bao giờ mới gặp được một gốc Cửu Dương Linh Chi khác đây?

Hành động như vậy thật sự rất có ích cho hắn, nhưng với người khác thì không hắn. Ôn Thanh Tuyền lại là cô gái rất có chủ kiến, lại cường thế mạnh mẽ, xưa nay có lẽ hợp tác chỉ có nàng làm chủ soái, ai nấy đều phải nghe nàng dặn dò, hắn không tin nàng ta sẽ ngoan ngoãn đi theo hắn.

Mục Trần đang bí không biết nói gì, thần sắc thản nhiên của Ôn Thanh Tuyền loại toát ra một nụ cười, nàng ta phất phất tay:

- Tuy quyết định của ngươi không hay cho lắm, bất quá tạm tin ngươi một lần, nhưng mà ta nói trước, nếu tới cái linh bảo sơn đó mà thu hoạch không làm ta hài lòng, thì ta sẽ tính sổ lên ngươi đấy.

Mục Trần nhìn thấy cô nàng sắc mặt xoay nhanh như chong chóng, càng cảm thấy Ôn Thanh Tuyền vô cùng khó đối phó. Thật nếu nói về độ

khó chẳng cũng phải ngang ngửa Lạc Li năm xưa, chỉ khác là nàng ta không xách kiếm ra đuổi giết hắn nửa năm mà thôi...

- Nhưng diện tích Mộc Thần Điện rộng lớn như thế, ngươi biết vị trí linh bảo sơn ở đâu không? Chẳng lẽ định đi mò?

Lạc Li đột nhiên dò hỏi.

Mục Trần nghe vậy sửng sốt rồi ảo não gật đầu. Đúng là hắn định như vậy...

- Ta thật là muốn ăn cả xương ngươi, vậy mà cũng đòi tầm bảo.

Ôn Thanh Tuyền trợn trắng nghiến răng hăm he Mục Trần.

- Ngươi có cách?

Mục Trần chợt quay lại hỏi.

- Ngươi đã nói linh bảo sơn có không ít dị bảo linh vật, ta nghĩ thời viễn cổ phải được xem là bảo viên của Mộc Thần Điện, một khu vực chuyên trồng trọt những bảo vật. Mà những thế lực lớn, đại chủng tộc hiện nay cũng có những khu vực tương tự, và nó đều có một điểm chung.

Ôn Thanh Tuyền mỉm cười:

- Chính là nơi có linh khí thiên địa lưu động lớn nhất.

Mục Trần le lưỡi vuốt cằm. Xuất thân từ Bắc Linh cảnh nhỏ bé, tuy cha hắn cũng là chủ một Mục vực, nhưng cái khu vực nhỏ nhoi đó làm gì có tư cách xây dựng cái gì gọi là bảo viên. Với cái kiến thức "thế lực lớn, đại chủng tộc" kia của cô nàng rắc rối thì hắn hoàn toàn mù tịt, đành phải hỏi lại:

- Vậy phải làm thế nào tìm ra khu vực có linh khí thiên địa lưu động lớn nhất?

- Dĩ nhiên phải có công cụ chuyên tìm kiếm, chẳng lẽ bằng thực lực mà cảm ứng được à?

Ôn Thanh Tuyền lại được dịp lên mặt.

- Bọn ta không có đồ chơi đó.

Mục Trần đỏ mặt, thẹn quá hóa giận.

- Nam nhi thật không đáng trông chờ mà...

Ôn Thanh Tuyền thở dài một hơi, quay lại phẩy tay. Cô gái hiền hòa An Nhã lập tức lôi ra một hào quang sáng loáng, một dụng cụ nhìn như la bàn xuất hiện, đưa cho Ôn Thanh Tuyền.

Ôn Thanh Tuyền cầm la bàn, rót linh lực vào để sử dụng. Mục Trần tròn mắt nhìn thấy bề mặt chiếc la bàn xuất hiện một chiếc kim hào quang xoay như chong chóng, rồi một mũi tên to hiện lên trên mặt, chỉ về hướng tây bắc.

- Tìm được rồi, hướng kia hắn là có linh bảo sơn.

Ôn Thanh Tuyền cất đi la bàn, cười lớn đắc ý:

- Khâm phục chưa?

Mục Trần quạu, cảm giác hắn như bị Ôn Thanh Tuyền quay như dế.

- Đi thôi!

Mục Trần mở miệng hằn học.

Lạc Li nhìn thấy dáng vẻ tức tối của hắn chỉ mỉm cười lắc đầu, nắm lấy tay hắn ra chiều an ủi.

- Vẫn là vợ ta tốt nhất.

Mục Trần nắm lấy bàn tay mềm mại, toét miệng cười, bất thình lình vươn qua hôn lên gương mặt xinh đẹp của Lạc Li.

Lạc Li đỏ mặt trước hành động bất ngờ của hắn, chỉ còn biết trừng mắt chịu trận.

- Không biết xấu hổ!

Ôn Thanh Tuyền thì nghiến răng giậm chân đùng đùng, tức tối quát Mục Trần.

- Ha ha, đi nào, đến linh bảo sơn đoạt bảo!

Mục Trần vui sướng cười khoái trá, chẳng thèm quan tâm Ôn Thanh Tuyền, kéo tay Lạc Li bay đi. Cả hai hóa thành hào quang biến mất trong tầm mắt. Ôn Thanh Tuyền tức tối giậm chân một hồi rồi cũng bay lên đuổi theo. Đám người còn lại chỉ còn biết lắc đầu tròn mắt bay sau.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 511: Linh Bảo Sơn

"Véo!"

Ngọn núi xanh rợp bóng cây vang lên những tiếng gió cực mạnh, từng luồng hào quang từ chân trời xẹt ngang, tốc độ cao khiến rừng cây bên dưới dạt ra ngã rạp hết cả.

Linh lực hùng hồn bao bọc lấy Mục Trần, nhìn đất núi rừng bay qua phía dưới, nhìn lại phía trước vẫn không thấy đâu là bến bờ, hắn thật sự kinh ngạc vì sự rộng lớn của Mộc Thần Sơn này.

Những phương hướng khác, Mục Trần cũng cảm ứng được không ít những linh lực dao động, có lẽ là các đội ngũ thâm nhập vào vùng này, khiến cho vùng núi rừng quanh năm yên tĩnh pha thêm chút sôi động.

Nhanh chóng tăng tốc hướng về linh bảo sơn, Mục Trần luôn nhìn vào dụng cụ la bàn với hào quang rực rỡ trong tay Ôn Thanh Tuyền, thỉnh thoảng nó run run nhè nhẹ chuyển hướng, chỉ dẫn hướng đi chính xác nhất cho đoàn người.

Mục Trần nhận được thông tin về linh bảo sơn kia từ Mộc Thần Bia, mà nó có những sáu cái. Chẳng biết bọn người kia có cùng ý tưởng như hắn hay không, nên hắn càng phải tranh thủ mau chóng đến đó đoạt lấy trước mọi người, thu vào tay Cửu Dương Linh Chi cho an toàn.

Hắn biết rõ Cửu Dương Linh Chi hấp dẫn ra sao.

Tuy rằng người ta có được Cửu Dương Linh Chi cũng không có biện pháp nào tu luyện Đại Nhật Bất Diệt Thân, thế nhưng tài bảo cấp bậc đó vô cùng hiếm có, bất kể luyện hóa hấp thu hay đem luyện chế linh đan

đều là những thứ hàng đầu, đừng nói là họ, ngay cả cường giả Chí Tôn cũng tham lam tranh đoạt nữa là.

Nếu người khác cũng đã biết tin tức về Cửu Dương Linh Chi, thế thì khó mà khiến bọn họ bỏ qua sức hấp dẫn của nó.

Mục Trần nhếch môi, ánh mắt lóe lên. Đại Nhật Bất Diệt Thân đối với ngày sau tiến lên Chí Tôn vô cùng trọng yếu, tuyệt đối không nhường Cửu Dương Linh Chi cho ai khác, bất kể kẻ nào ngăn cản hắn cũng sẽ không chút nương tay.

Tốc độ lại được đẩy tăng lên, hắn nhanh như chớp bắn đi cách xa cả trăm trượng, mọi người liền tăng tốc theo sát.

Đoàn người xuyên qua núi non, đột nhiên màu xanh trong mắt biến mất, trước mặt xuất hiện một bình nguyên mênh mông, đầy màu đỏ vàng, sinh cơ dường như bị cắt đứt.

Bình nguyên khá hoang tàn, những khe nứt vực sâu thăm thẳm chẻ khắp mặt đất, tối đen như mực, hàn khí bốc lên âm u khiến người ta sởn tóc gáy.

Đoàn người lập tức giảm tốc độ, thần sắc nghiêm trọng nhìn bình nguyên bao la này.

- Khu vực này thời viễn cổ hẳn đã trải qua đại chiến rất đáng sợ...

Mục Trần chậm rãi phân tích. Những khe nứt kia chắc chắn do sức mạnh quá lớn tạo thành, không phải do tự nhiên. Có lẽ bình nguyên mênh mông ngày xưa cũng đầy sắc xanh tươi đẹp, nhưng vì cuộc chiến nào đó lại trở thành hoang địa, thậm chí trải qua bao nhiêu năm tháng vẫn không xuất hiện sinh cơ trở lại.

Khó có thể tưởng tượng đại chiến năm đó kinh hãi ra sao.

- Có lẽ lần tranh chiến đó đã khiến Mộc Thần Điện biến mất.

Lạc Li nhìn xuống vùng đất hoang tàn, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy vài thứ vũ khí nằm rải rác đã hư hỏng, phải nói là gần như bị hủy diệt, chút linh lực cũng không còn tồn tại trong nó, chỉ còn lại các xác gỉ.

Mục Trần khẽ gật đầu, chợt vài tiếng gió xa xa truyền lại, một số người từ trên không hạ xuống vùng bình nguyên. Những đội kia có lẽ cũng đã phát hiện ra chiến trường viễn cổ, muốn xuống tìm xem còn có bảo bối nào sót lại qua bao năm tháng chiến tranh hay không.

- Đi!

Mục Trần chẳng có ý tưởng giống họ, có lẽ vẫn còn bảo bối nào đó trong những đống đất đá dưới kia, nhưng mục tiêu của hắn không phải thứ này.

- Dựa theo phương hướng la bàn tham bảo, chúng ta cũng sắp đến linh bảo sơn rồi.

Ôn Thanh Tuyền đột nhiên cất tiếng.

Mục Trần sướng run người, không nói gì thêm, tăng tốc gấp đôi.

Bình nguyên cát đá nhanh chóng biến mất phía bên dưới, họ lại vượt qua những tòa núi cao ngất xanh rờn. Thình lình cả bọn cấp tốc dừng lại, ánh mắt kinh ngạc nhìn ra phía trước.

Một đỉnh núi không lấy gì làm hùng vĩ cho lắm, nhưng ánh sáng linh lực bao trùm, lóe ra như bảo thạch, cực kỳ chói mắt.

Những cơn gió linh khí chuyển động như nước lũ dày đặc, những tiếng ầm ầm khe khẽ vang lên.

Ánh mắt mọi người cũng hơi bị chóa trước sự rực rỡ của nó, nheo mắt cẩn thận quan sát. Trên dốc núi, những bãi đá được san bằng xếp thành hàng chỉnh tề, sáng loáng như ngọc.

Chính giữa những khối đá là một cái đài ngọc thạch hình hoa sen, bên trong nuôi dưỡng một gốc linh vật nào đó cực kỳ quý hiếm. Mùi hương thơm ngát lan ra trong trời đất, khiến lòng người khoan khoái.

- Thiệt nhiều linh dược. . .

Ôn Thanh Tuyền sáng rực cả hai mắt, vẻ mặt kinh dị nhìn ngắm bảo vật.

- Những dị bảo này không chút tầm thường, quả là Mộc Thần Điện, cơ ngơi không nhỏ chút nào.

Ôn Thanh Tuyền nheo mắt đánh giá từng cái một, nàng cũng khá hiểu biết về những thứ của quý này, lập tức nhận ra không ít bảo vật danh tiếng. Mấy thứ này đem ra Đại Thiên thế giới chắc chắn có giá hời.

Tầm mắt dần đi lên cao, càng lên cao bảo vật càng quý giá và hiếm có, linh lực cũng hùng hậu tinh khiết hơn.

Ánh mắt hướng lên đỉnh cao nhất, ánh sáng chói lóa tràn ngập như một mặt trời nằm ngay đó, căn bản không nhìn được bên trong hào quang có thứ gì.

Nhưng chắc chắn thứ đó mới là bảo vật quý giá nhất.

Tầm mắt Mục Trần cũng đang chăm chú vào đỉnh núi, ánh mắt không thể che giấu sự háo hức. Cảnh tượng được chứng kiến nơi Mộc Thần Bia giống nơi đây như đặt, và mục tiêu quan trọng nhất, thứ hắn tha thiết mơ ước nhất, chính là vật trên đỉnh kia, Cửu Dương Linh Chi.

Mục Trần không kiềm chế được, lắc mình bay lên không trung linh bảo sơn, càng đến gần hắn càng thấy rõ dị bảo tầng tầng sắp lớp trên dốc núi. Cành lá trong suốt, mỗi đóa hoa, mỗi quả cây đều ngưng tự linh khí cực kỳ tinh khiết.

- Thủy Linh Quả. . . Viêm Linh Hoa. . . Long Lân Thụ. . .

Ôn Thanh Tuyền kể ra từng cái tên mà nàng biết, rồi tấm tắc cười sảng khoái:

- Xem ra ngươi không khiến ta thất vọng, thiên địa dị bảo nơi đây, nếu chúng ta gom hết đem ra Đại Thiên thế giới bán, thậm chí có lẽ đổi được không ít Chí Tôn linh dịch.

Chí Tôn linh dịch, một loại linh dịch chỉ có cường giả Chí Tôn mới có năng lực ngưng luyện ra. Linh dịch này ngưng luyện rất khó khăn, một vị Chí Tôn nhất phẩm phải chuyên tâm bế quan suốt cả một tháng mới luyện chế ra được một giọt bé tí ti.

Nhưng khó khăn là thế, Chí Tôn linh dịch là thứ rất có giá trên Đại Thiên thế giới. Thông thường để đánh giá nội tình của một thế lực nào đó, thì Chí Tôn linh dịch là một yếu tố không thể bỏ qua. Cường giả Chí Tôn muốn tu luyện, không thể tách rời khỏi sự hỗ trợ của Chí Tôn linh dịch, thần vật dành cho tu luyện!

Mục Trần chỉ biết sơ sơ về Chí Tôn linh dịch, nhưng hắn đâu có tâm tư nhiều như vậy. Dị bảo trong núi này có thể khiến người ta hoa mắt tham lam, nhưng lòng tham của hắn đã hoàn toàn đặt vào gốc Cửu Dương Linh Chi, những thứ khác không đáng nhắc tới.

- Ngươi cần món gì?

Lạc Li liếc nhìn Mục Trần, nàng nhớ rõ Mục Trần có nói hắn rất quan tâm đến một thứ sinh trưởng nơi đây.

Mục Trần không trả lời, ánh mắt gắt gao nhìn lên đỉnh bảo sơn.

Lạc Li nhìn theo lên đó, ánh sáng rục rỡ vô tận chiếu vào đôi mắt lưu ly trong suốt, nàng hơi trầm ngâm một lát, rồi kinh ngạc thốt lên:

- Đó là. . . Cửu Dương Linh Chi?

Hiển nhiên, danh tiếng Cửu Dương Linh Chi nàng cũng đã nghe qua.

- Hả? Không ngờ là Cửu Dương Linh Chi? Khó trách ngươi nôn nóng như vậy, thứ này sẽ khiến bao người bể đầu đổ máu tranh đoạt đây a...

Ôn Thanh Tuyền cũng kinh ngạc không kém.

Mục Trần liếc nhìn Ôn Thanh Tuyền.

- Yên tâm đi, tuy Cửu Dương Linh Chi hiếm lạ cực kỳ, nhưng giá trị của nó vẫn chưa đủ khiến Ôn Thanh Tuyền ta trở mặt cướp đi.

Ôn Thanh Tuyền thấy rõ ý tứ trong cái liếc nhìn của Mục Trần, tức tối nói.

Mục Trần không nói gì, chỉ cười:

- Nếu đã vậy, ta lên!

Vừa dứt lời, hắn bay thót lên cao định xông lên đỉnh, hái xuống gốc Cửu Dương Linh Chi ngay cả trong mơ cũng thấy kia.

- Khoan đã!

Thình lình Ôn Thanh Tuyền chụp lấy cánh tay hắn.

- Sao? Muốn đổi ý ?

Mục Trần ngẩn ra.

- Biến!

Ôn Thanh Tuyền tức giận quát lên, rồi bàn tay như chạm phải nồi nước sôi rút lại ngay lập tức, ánh mắt trân trân nhìn vào tòa núi yên tĩnh dị thường trước mặt:

- Ngươi không thấy linh bảo sơn này có gì đó không đúng ư?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 512: Cạm Bẫy

- Không ổn?

Mục Trần giật mình sửng sốt ngó lại bên dưới, linh bảo sơn tỏa ánh sáng chói mặt như ngọc thạch đúc thành, linh khí tinh khiết, hương thơm nồng đậm tỏa ra khắp nơi.

Chẳng có vẻ gì cho thấy nó đáng nghi, hoàn toàn yên tĩnh. Nhưng mà di tích Mộc Thần Điện này chỗ nào cũng yên tĩnh như thế cơ mà.

- Những khu vườn trồng dị bảo này đối với các thế lực dù không là quan trọng nhất thì cũng là trọng địa phải được bảo vệ, nếu không có vô số những linh trận cạm bẫy được thiết kế thì đạo tặc lẻn vào khoắng tất cả à? Tuy rằng Mộc Thần Điện đã hoang vu không biết bao nhiêu năm, nhưng linh trận cạm bẫy thì không nhất thiết cũng hư hỏng theo, mấy thứ đó chỉ cần có đủ linh khí thì thêm bao nhiêu năm nữa nó vẫn hoàn toàn lành lặn. Mà ngươi nhìn xem, xung quanh đây thứ duy nhất không thiếu, chính là linh khí.

Ôn Thanh Tuyền chậm rãi dạy dỗ hắn.

Mục Trần nhíu mày, Ôn Thanh Tuyền nói không phải vô lý, những nơi như thế này cẩn thận vẫn hơn.

- Có người đến đây!

Lạc Li đột nhiên cảnh báo.

Mục Trần trừng mắt, không ngờ có người cũng nhanh chóng phát hiện linh bảo sơn này, xem ra bọn kia cũng có mục tiêu rõ ràng.

"Vù!"

Những luồng hào quang chớp lóe nhanh chóng xuất hiện phía ngoài linh bảo sơn.

Hai đoàn người, khi Mục Trần nhận diện được họ, thì bất đắc dĩ thở dài. Một đám là Vương Chung dẫn đầu, đám kia còn làm hắn đau đầu hơn, bởi vì dẫn đầu là cô gáy mặc váy đỏ hừng hực, tay xách yển nguyệt đao cũng đỏ như lửa, Vũ Doanh Doanh.

Mới đó mà đã gặp phải hai đối thủ.

Vương Chung và Vũ Doanh Doanh đều dẫn người của mình đi cách nhau một khoảng, đề phòng lẫn nhau. Nhưng khi cả hai nhìn thấy đám người Mục Trần đã có mặt ở đây trước, đầu tiên là sửng sốt, rồi sắc mặt mỗi người mỗi kiểu nhìn hắn.

Vương Chung vẫn tươi cười như thế, ánh mắt âm trầm quét nhìn quan sát Mục Trần và linh bảo sơn.

Vũ Doanh Doanh thì nghiến răng hung tợn nhìn chòng chọc vào hắn, vẫn một bộ dáng "báo cái" dữ tợn như thế. Có lẽ vì còn có tên Đặng Thông ở sau đang cố níu nàng lại, bằng không có lẽ lại xách đao bổ qua đây.

Mục Trần cũng quan sát lại hai đoàn người mới đến, ánh mắt lóe lên hắn lại phát hiện ra phía sau xa xa còn có rất nhiều hào quang đang vọt tới hướng này, đó mới chân chính là đại đội.

Những đội ngũ kia cũng khá thông minh, sau khi tiến vào di tích Mộc Thần Điện cũng không tự đi tìm truyền thừa ngay, mà theo gót đám người Vương Chung, Vũ Doanh Doanh. Họ biết chỉ những người đang giữ Mộc thần thiếp mới có nhiều thông tin về di tích này, đi phía sau dù không được ăn tôm hùm thì cũng có vài con tép bự. Lựa chọn của họ quả nhiên chính xác, lúc này đã kéo đến được cái kho bảo vậy đây.

Mục Trần nheo mắt, thần sắc trở nên bình thản, không vì sự xuất hiện của Vương Chung, Vũ Doanh Doanh mà rối lên đi tranh cướp Cửu Dương Linh Chi. Được Ôn Thanh Tuyền cảnh tỉnh, có lẽ bảo vật kia cũng không dễ lấy như vậy.

- Ha ha, Mục đội trưởng! Các vị đi nhanh thật đấy!

Vương Chung giơ tay cười chào, ánh mắt nhìn Ôn Thanh Tuyền trước, rồi quay sang Mục Trần.

- Vương đội trưởng cũng đâu có chậm.

Mục Trần đáp lời.

- Linh bảo sơn có chí bảo, dĩ nhiên chúng ta phải nhanh chân, bằng không lại để người ta tranh mất thì không hay rồi.

Vương Chung thoáng nhìn lên đỉnh hào quang rực rỡ, cười lớn.

Mục Trần nhíu mày, quả nhiên không chỉ hắn biết được tin tức về Cửu Dương Linh Chi...

"Hừm"

Vũ Doanh Doanh tỏ vẻ rất bực bội khi thấy Mục Trần, yển nguyệt đao cầm xéo, sát khí tràn ngập trong ánh mắt tóe lửa.

- Vũ đội trưởng, Mục đội trưởng đã có hợp tác, hay là chúng ta cũng tạm liên kết một hồi, chứ không e rằng khó mà nhúng tay vào linh bảo sơn này đó, được không?

Vương Chung nắm bắt ngay, cười lớn đề nghị.

Mục Trần đã hợp tác với Ôn Thanh Tuyền, tuy chỉ có hai chi đội nhưng chiến lực tuyệt đối mạnh mẽ. Tuy Thánh linh viện có ba chi đội, nhưng nếu có thể cộng tác với Vũ Doanh Doanh, thì sẽ chiếm được ưu thế áp đảo.

Đã thấy trước thái độ của Vũ Doanh Doanh đối với Mục Trần, thế thì rất hợp để hắn tranh thủ.

Mục Trần mắt lạnh đi, hiển nhiên nhìn ra ý đồ của Vương Chung. Vũ Doanh Doanh nếu đồng ý thì thật phiền toái.

Vũ Doanh Doanh nghe mấy lời của Vương Chung, gương mặt vẫn nhăn như cũ, nhưng ánh mắt hơi đổi, dường như cũng động tâm.

- Các vị cũng rất hùng mạnh, nhưng thật ra Võ Linh huynh đệ lại không có mặt ở đây, chỉ bằng vào năng lực bản thân e rằng khó trở thành đối thủ của bọn họ, nếu chúng ta liên kết lại sẽ có nhiều lợi thế.

Vương Chung nhìn thấy ánh mắt Vũ Doanh Doanh, lập tức thêm dầu vào lửa.

Bốn gã đội viên phía sau Vũ Doanh Doanh chẳng nói gì, hoàn toàn giao quyền quyết định cho Vũ Doanh Doanh.

Vũ Doanh Doanh thoáng liếc vẻ mặt khẩn thiết của Vương Chung, rồi nhìn lại Mục Trần đằng xa, nhìn thấy gương mặt hắn chẳng đổi sắc, bất chợt hơi mỉm cười. Lúc trước quần thảo với hắn ở bên ngoài, không phải cái vẻ mặt cười tủm tỉm đáng giận thì tỏ ra vô tội bất đắc dĩ, thật khác xa với cái bộ mặt dửng dưng hiện tại.

Mà nhiều khi dửng dưng cũng là một cách biểu hiện tâm trạng.

- Ngươi sợ ta liên thủ với hắn?

Vũ Doanh Doanh nhìn chòng chọc Mục Trần.

Mục Trần thản nhiên trả lời:

- Ngươi nghĩ thế thôi.

Vũ Doanh Doanh hừ một tiếng, quay sang Vương Chung:

- Tên kia ta tuyệt đối không tha cho hắn, nhưng sẽ tự lo lấy, không cần người khác hỗ trợ.

Vương Chung đang mỉm cười hí hửng cũng sững sờ, mặt cứng đờ ngạc nhiên, lát sau mới gượng cười khó coi:

- Vậy thật là đáng tiếc.

Mục Trần cũng hơi ngạc nhiên, không rõ vì sao Vũ Doanh Doanh lại bỏ qua cơ hội liên thủ tạo thành phiền toái lớn cho hắn.

"Chậc chậc."

Ôn Thanh Tuyền tặc lưỡi, đến sát cạnh Lạc Li nhẹ giọng khẽ nói:

- Vũ Doanh Doanh kia sao ta nhìn rất giống một cô vợ bé đang hờn dỗi?

Lạc Li mỉm cười, không đáp lại.

Vương Chung và Vũ Doanh Doanh đặt chân đến đây, nhưng không lỗ mãng lao vào tòa bảo sơn kia, hắn nhiên cũng nhận ra sự hấp dẫn trí mạng luôn có nguy hiểm rình rập kề bên.

Xa xa phía sau, những chi đội khác đang ào ào bay tới, đến gần không trung bên này, ánh mắt sáng rỡ nhìn vào bảo vật trong núi.

- Đó là. . . Thủy Hỏa Chu quả?

- Còn có Huyết Long Tham! Đây chính là kỳ bảo rèn luyện thân thể!

Những tiếng hô tham lam nối tiếp vang lên, vài kẻ phát rồ rống lên điên dai. Linh bảo sơn trước mắt đầy ắp bảo vật như vậy, chỉ cần lấy được một chút thì hành trình Mộc Thần Điện lần này đã xem như có thu hoạch phong phú.

Mục Trần nheo mắt liếc nhìn Ôn Thanh Tuyền, cả hai cười nhạt.

- Mồi ngon!

Ôn Thanh Tuyền thản nhiên nói.

Mục Trần cũng cười, hắn biết những kẻ tham lam óc cao quá đầu này sắp chịu hết nổi.

Chỉ chốc lát sau, có vài kẻ trong các chi đội rục rịch bay vèo tới, hướng vào linh bảo sơn.

Vài kẻ động thân, lập tức khiến cho những kẻ khác chột dạ, ào ào đổ xô xuống tầm bảo.

Hành động tham lam của họ không hề khiến cho đám người Mục Trần hay Vương Chung, Vũ Doanh Doanh dao động, tất cả đều khoanh tay đứng nhìn.

Nhanh chóng có những kẻ đặt chân lên những thạch đài sáng như ngọc thạch, thình lình linh bảo sơn sáng lên chói mắt, hào quang trùng trùng bao phủ khắp nơi.

"Rầm! Rầm!"

Vài tiếng động trầm bổng vang lên, những kẻ đi đầu đặt chân lên bảo tàng phun máu văng ra, mặt mày trắng bệch.

Mục Trần ngưng thần nhìn lại.

Hào quang bao phủ, nhưng không phải tất cả mọi người đều bị đá văng ra, dường như mỗi một thạch đài có một người bị giữ lại, gương mặt kinh hoàng nhìn xung quanh.

- Sao lại thế này?

Có kẻ hoảng hốt la lên.

Mục Trần tập trung nhìn những kẻ bị bắt lại trên thạch đài, đột nhiên biến sắc nhìn lên một nơi trong núi, ánh sáng chói mắt hội tụ nơi đó, mơ

hồ có bóng một người...

- Linh bảo sơn quả nhiên có cạm bẫy?

Cả đám nhìn thân ảnh sáng lóa vừa xuất hiện, tất cả đều trở nên cảnh giác cao độ.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 513: Quy Tắc

Ánh sáng chói mắt từ trong linh bảo sơn tỏa ra tràn ngập, bao phủ cả dãy núi.

Ánh mắt Mục Trần gắt gao dán vào thân ảnh vừa xuất hiện giữa không trung.

Linh bảo sơn còn có người canh giữ?

Mục Trần cảm thấy kinh hãi, Mộc Thần Điện hoang phế đã bao nhiêu năm, vẫn còn có người sống?

Cả đám đệ tử các linh viện lo lắng không yên, thì hào quang giữa không trung trở nên rõ ràng hơn, một lão nhân tóc bạc yên lặng đứng giữa trời, không nói một lời, khiến cho không khí trở nên yên tĩnh lạ thường.

Không ai dám chắc những kẻ bị đánh bay đi vừa rồi có phải do kẻ vừa xuất hiện làm hay không, cũng không rõ bóng người kia là cái gì, nhưng có lẽ với thực lực Mộc Thần Điện, bất cứ thứ gì để lại cũng hoàn toàn vượt qua khả năng đối phó của họ.

Mục Trần, Lạc Li, Ôn Thanh Tuyền cũng đã vận linh lực đề phòng, bộ dáng muốn lui.

- Linh sơn trọng địa, không được xông vào lung tung, phải theo quy tắc Mộc Thần Điện mà vào.

Thình lình bóng người giữa không cất tiếng, thanh âm đều đều chẳng chút tình cảm hay sinh khí, trống rỗng khiến người ta sợ hãi.

- Dường như nó không phải người sống...

Mục Trần nghe được giọng nói đó cũng trở nên bình tĩnh hơn, quan sát kỹ lại thấy lão nhân kia mặt không đổi sắc, đôi mắt trống rỗng vô hồn.

- Đây có lẽ là linh ảnh của một nhân vật tầm cỡ nào đó của Mộc Thần Điện...

Lạc Li nhẹ giọng phán đoán.

Ôn Thanh Tuyền thở phào, không phải chân thân mấy lão yêu quái thì khỏe rồi, bằng không thì chỉ có cao chạy xa bay.

- Nhưng có nó ngăn cản, chúng ta sao dám xông qua.

Từ Hoang lo lắng lên tiếng. Bên kia bao nhiêu kẻ bị đánh văng ra, lại còn cả đám đang bị bắt nhốt ở trong bảo tàng, chẳng biết cái gì đang đợi bọn họ.

- Nó không nói rằng không thể xâm nhập linh bảo sơn, nhưng phải theo quy tắc.

Mục Trần khẽ nói.

- Quy tắc gì?

Lạc Li và Ôn Thanh Tuyền cùng cất tiếng.

Mục Trần cũng lắc đầu, chăm chú nhìn bóng người trên không kia.

- Linh sơn có chín tầng, càng lên đỉnh linh vật càng quý hiếm. Mỗi linh vật đều có chiến tượng bảo vệ. Muốn có linh vật phải chiến thắng, đệ tử khiêu chiến thất bại sẽ bị phạt nửa năm giam cầm khổ sai, vì vậy đệ tử hãy lựa chọn cho phù hợp.

Mọi người còn đang nghi hoặc chẳng biết làm sao, thì linh ảnh kia đọc vanh vách quy tắc đoạt bảo giải tỏa nghi vấn.

- Thì ra là thế!

Mục Trần kinh ngạc trước hình phạt mà nó vừa nêu. Giam cầm nửa năm? Vậy thì kẻ xui xẻo không chỉ không lấy được bảo vật, mà những chuyện tiếp theo của đại tái linh viện cũng không cần họ quan tâm nữa rồi.

- Xem ra đây là quy tắc Mộc Thần Điện dùng để khích lệ đệ tử của họ tu luyện, chỉ có điều họ chưa bao giờ ngờ rằng kết thúc của mình lại như thế này, bây giờ không còn lấy một đệ tử Mộc Thần Điện.

Ôn Thanh Tuyền tấm tắc.

- Vậy có nghĩa là những ai chiến thắng được chiến tượng bảo vệ linh vật, thì sẽ có chiến lợi phẩm đem đi, còn thất bại thì....

Mục Trần nhếch mép, cũng may trước đó không lỗ mãng xông lên, bằng không thì chẳng biết có bị giữ lại nơi này hay không.

Hắn chẳng rõ được chiến tượng bảo vệ linh vật mạnh đến mức nào.

- Cứ xem trước đã.

Mục Trần trầm ngâm. Nếu như chiến lực chiến tượng kia quá mức đáng sợ, thì gốc Cửu Dương Linh Chi hắn cũng phải bỏ ra khỏi suy nghĩ, vì hắn không thể dành nửa năm ngồi không ở đây được.

Mọi người đều tán thành.

Hào quang trong linh bảo sơn bắt đầu sáng hơn, những nơi có người bị giữ lại thạch đài, một luồng sáng từ dưới đất lan ra, hào quang tan đi hiện rõ một chiến tượng sừng sững.

Toàn thân đen thui như hắc thiết, thân thể đầy những hoa văn huyền ảo, ánh sáng lóe lên tản mát dao động cường đại.

Mục Trần gắt gao quan sát hắc chiến tượng, nhưng dao động của nó quá mịt mờ, chẳng thể nào đoán được thực lực thực sự của nó. Mà số chiến tượng kia cũng có chiến lực bất đồng, càng lên tầng cao áp lực toát ra càng mạnh mẽ.

Mục Trần thoáng nhìn lại, tầng 8-9 không có ai xông tới, còn tầng 7 thì có đến hai người xâm nhập ở đó.

Những kẻ bị giữ lại sau khi xâm nhập linh bảo sơn tỏ ra kinh hãi, họ đều nghe rõ những lời linh ảnh kia nói, nếu khiêu chiến thất bại, sẽ bị nhốt lại nửa năm. Trả giá này quá nghiêm trọng, nửa năm sau có lẽ đại tái linh viện đã bế mạc từ lâu!

- Ta không tin, chiến tượng có mạnh đến đâu ta cũng phá, bao nhiêu năm như vậy các ngươi có lợi hại cũng không còn uy lực được nữa đâu!

Trên một thạch đài, có lẽ vì hậu quả thất bại rất nghiêm trọng khiến một kẻ sợ đến xanh mặt, hắn vận linh lực mạnh mẽ, hùng hậu. Thực lực đạt đến Thông Thiên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, chỉ còn kém thân thể nan một bước.

Nhanh như cắt xông tới tung chưởng, linh lực đỏ rực như ngọn lửa thực chất đổ tới hun đốt chiến tượng lạnh băng.

Hào quang lóe sáng trong đôi mắt trống rỗng của chiến tượng, thình lình nó cũng xông lên, không tránh không né, bàn tay hắc thiết cong lại thành trảo, ngạnh kháng thế công hung mãnh của kẻ kia.

"Uỳnh!"

Một tiếng nổ vang, hào quang sáng rực rồi tắt ngấm, mọi người chỉ thấy kẻ kia văng ngược lại rơi xuống đất, phun máu.

Toàn trường yên tĩnh.

Không ít kẻ bắt đầu tỏ ra hoảng hốt. Chỉ một chiêu mà kẻ xâm nhập đã bại trận, vậy là chiến tượng kia thực lực phải là thân thể nan sao? Đây

mới chỉ là tầng 5...

- Khiêu chiến thất bại, giam cầm nửa năm!

Linh ảnh lão nhân tóc bạc trên không hờ hững cất tiếng, đột nhiên xiềng xích sáng rực từ đâu vươn ra, quấn chặt lấy kẻ khiêu chiến thất bại, mặc cho hắn kêu la thảm thiết. Mặt đất nứt ra, xiềng xích kéo hắn vào trong lòng núi, rồi nhanh chóng khép lại, chỉ còn để lại chút tiếng vang văng vẳng.

Ai nấy sợ hãi trắng mặt ra, đặc biệt là những người đã xâm nhập vào và bị kẹt lại.

- Ta không muốn khiêu chiến!

Có kẻ nhát gan sợ hãi gào lên quay đầu chạy ra.

- Lâm trận bỏ trốn, khiêu chiến thất bại, giam cầm thêm nửa năm.

Linh ảnh lão già kia lại phán định, xiềng xích từ bên dưới lại vươn lên bắt gọn kẻ bỏ trốn, kết quả của hắn cũng bị nuốt vào trong núi.

Mọi người sợ hãi run rẩy, những kẻ muốn trốn chạy lập tức chùn chân. Thêm nửa năm? Tổng cộng là một năm? Một năm bị nhốt ở cái nơi không bóng người này, thật chẳng khác gì cái chết!

- Liều mạng!

Lui không được, chỉ có liều mạng tiến lên, vẫn còn nhiều kẻ hăng máu.

"Ầm! Đùng!"

Những vòng chiến liên tiếp nổ ra, mọi người bị kẹt lại nhanh chóng khởi phát công kích đến chiến tượng trước mặt mình.

Dao động linh lực bùng nổ liên miên, công kích đáng sợ kinh người được thi triển tối đa.

Chỉ chốc lát sau, không ít người khiêu chiến thất bại tiếp tục bị nhốt vào lòng núi, kẻ nào cũng kêu la thảm thiết trong vô vọng. Cũng có những kẻ may mắn chỉ xông vào tầng dưới, gặp chiến tượng thực lực cũng tầm thường, hơi khổ chiến một chút cũng đã thành công vượt ải.

Ngay lúc họ chiến thắng, hào quang bao vây lấy thạch đài của người đó nhanh chóng tan đi.

Những kẻ may mắn đó mừng rớt nước mắt, vội vơ lấy chiến lợi phẩm quay đầu chạy ra, không dám trở lại đoạt bảo lần thứ hai.

Mục Trần không quan tâm đến các vòng chiến ở những tầng bên dưới, hắn tập trung quan sát tầng 7, chỉ có hai người xâm nhập. Một người thực lực thân thể nan chỉ có thể kiên trì chống cự được vài hiệp đã bị chiến tượng đánh bại.

Người kia thì mạnh hơn một chút, thực lực đã đạt tới linh lực nan, có thể nói là tinh anh hàng đầu của đại tái lúc này, ngang ngửa một số đội trưởng các chi đội mạnh mẽ.

Thế nhưng hắn ta cũng không có bao nhiêu lợi thế, không ngờ rằng kinh nghiệm giao đấu của chiến tượng lại phong phú như thế, lại còn sử dũng được thần quyết cường đại, thế công dũng mãnh liên miên áp đảo ngược lại kẻ kia.

Có thể nói tên đó đang phải thảm chiến.

Cuộc chiến của hắn kéo dài đến nửa canh giờ, dốc tận linh lực, công kích liên hồi không nghỉ nhưng hắn vẫn không chiến thắng được. Nhưng cũng may lúc hắn tưởng đã bó tay chịu trói, thì chiến tượng kia cũng bị hắn đánh đến nứt nẻ, thân thể lác đác rơi ra vài mảnh vỡ, như sắp hư hoại.

- Thủ hòa không thắng, không nhận được linh vật, cũng không bị giam cầm!

Linh ảnh trên không lại mở miệng tuyên bố.

Gã kia nghe mà mừng như bắt được vàng, vội kéo chút hơi tàn bay lên, lảo đảo cố thoát ra khỏi linh bảo sơn, rồi được đồng đội lao đến trợ giúp dìu đi.

Chiến đấu của hắn chấm dứt thì các vòng chiến còn lại cũng đã kết thúc, những kẻ xâm nhập khi trước hơn phân nửa đã bị giam trong lòng núi.

Lúc này bên ngoài linh bảo sơn hoàn toàn yên tĩnh như không có ai, những đội ngũ đều lạnh toát sống lưng, nhiều kẻ thầm cảm thấy may mắn vì trước đó chậm chân, bằng không hiện tại có lẽ cũng đã bị giam.

Mục Trần trầm tư, tầng thứ 7 mà chiến tượng đã có thể áp đảo một gã cao thủ linh lực nan cao đến như thế, còn Cửu Dương Linh Chi mà hắn muốn... ở tận tầng 9.

Tình hình này, nên xông vào, hay là bỏ đi?

Nếu có thể khiêu chiến thành công, Cửu Dương Linh Chi lập tức vào tay. Nhưng nếu thất bại... nửa năm a.

Hắn, nên quyết định ra sao?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 514: Nhuệ Khí

Linh bảo sơn bóng người lưa thưa, không khí trở nên yên ắng, mấy đội ngũ mặt mày xám ngoét chẳng còn lại vẻ tham lam ban đầu, hoàn toàn bị sợ hãi lấn át. Bảo bối có quý gì thì cũng chẳng bằng được cái mạng nhỏ của mình.

Tuy khiêu chiến thất bại cũng chưa mất mạng, nhưng giam cầm nửa năm thì còn đáng sợ hơn cả bị giết.

Không chỉ bọn họ, mà những kẻ có thực lực như Vương Chung, Vũ Doanh Doanh cũng tỏ ra thận trọng. Với thực lực của họ hiện tại, chiến đấu tham bảo dưới tầng 7 không khiến họ gặp uy hiếp, nhưng bảo vật các tầng dưới lại không đủ sức hấp dẫn bọn họ như ba tầng còn lại.

Như vậy thì chiến tượng họ phải đối mặt cực kỳ đáng ngại.

Lạc Li liếc nhìn Mục Trần, nàng biết hắn đang muốn có gốc Cửu Dương Linh Chi trên đỉnh bảo sơn, việc này có vẻ rất mạo hiểm, nhưng với tính tình của hắn, khả năng buông tay là không nhiều.

Ánh mắt lóe lên, nàng chậm rãi nắm chặt Lạc Thần Kiếm.

- Còn đệ tử nào muốn khiêu chiến?

Linh ảnh xuất hiện giữa không đột nhiên lên tiếng.

Các đội ngũ đều yên lặng, tuy rằng tham bảo các tầng dưới cũng không quá mức nguy hiểm, nhưng trừng phạt này với họ hiện tại không thích hợp, khiến ai nấy đều tỏ ra e ngại.

Mục Trần cũng đang cực kỳ do dự, Cửu Dương Linh Chi vô cùng quan trọng, nếu lúc này mà buông tay, chẳng biết đến khi nào mới tìm được một gốc chí bảo khác đây.

- Để ta khiêu chiến tầng 9 kia, tuy chiến tượng lợi hại, nhưng ta đủ tự tin có thể lấy được gốc Cửu Dương Linh Chi ra.

Lạc Li đột nhiên mỉm cười nói với Mục Trần, tay cầm chắc Lạc Thần Kiếm.

Lời của nàng không chỉ khiến Mục Trần ngẩn người, mà cả Ôn Thanh Tuyền, Từ Hoang cũng sửng sốt.

Nàng ta chỉ cười dịu dàng, ánh mắt nhìn Mục Trần:

- Được không?

- Không được!

Người lên tiếng phản bác không phải là Mục Trần, lại là Ôn Thanh Tuyền, nàng ta cau mày:

- Thôi, giao cho ta, dù rằng có vẻ khó xơi nhưng ta mới là người đáng tin nhất.

Ngữ khí có vẻ kiêu ngạo, nhưng thực tế lời nàng rất chí lý. Bản thân là đội trưởng của chi đội hạng nhất đại tái, danh tiếng không ai không biết. Dù chưa có ai được thấy nàng dốc hết sức ra tay, nhưng thực lực của nàng không ai dám coi nhẹ một chút nào.

- Để cho ta lên, ta có thể đối phó.

Lạc Li khẽ lắc đầu, từ chối.

- Ngươi...

Ôn Thanh Tuyền tỏ ra hơi tức giận.

Hai cô nàng tranh giành nhau, Mục Trần đột nhiên hít một hơi, hai mắt chợt nhắm lại, lát sau hắn mở mắt ra.

Lúc ấy, ánh mắt do dự đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là ý chí quyết tâm vững vàng.

Hắn không biết được chiến tượng tầng 9 sẽ mạnh đến mức nào, nhưng nếu lúc này lùi lại, sau này vấn đề tu luyện của hắn sẽ thiếu đi nhiều lợi ích. Con đường cường giả nếu không đủ dũng khí và lòng tin, thì kết quả sẽ là thất bại.

Hắn bây giờ đang cần nhanh chóng mạnh lên, còn muốn đến nơi thần bí mà vị mẫu thân thực lực Thiên Chí Tôn của hắn đang bị giam cầm cứu ra, muốn trở thành cái thế cường giả, đứng đầu sóng ngọn gió che chở cho người con gái hắn yêu.

Con đường của hắn chỉ mới bắt đầu thôi, không thể lùi bước!

Lúc nãy do dự vì không muốn bị nhốt ở đây nửa năm, nhưng ngay khi Lạc Li muốn dấn thân mạo hiểm giúp hắn đoạt lấy Cửu Dương Linh Chi, thì sự lo lắng kia đã bị bóp nghẹt.

Hắn biết, Lạc Li đã nhìn thấy sự do dự và lo lắng của hắn.

Từ khi nào hắn lại trở nên sợ bóng sợ gió, từ khi nào lại mất đi sự sắc bén năm xưa? Con đường cường giả chân chính không phải cứ mò từng bước cẩn cẩn trọng trọng, mất đi nhuệ khí, làm sao phá tan bích chướng để đột phá xông lên?

Ánh mắt đen láy có thần quang sáng ngời, hắn vẫn đứng đó yên lặng, nhưng khí phách trở nên vững vàng như núi cao.

Ôn Thanh Tuyền, Lạc Li cũng đột nhiên cảm nhận thấy sự thay đổi của hắn, lúc này cũng không tranh nhau nữa, cảm giác như đã bị nhuệ khí của hắn thu hút.

Khí chất thay đổi, như chim ưng lướt cao trên các từng trời, mặc cho bão táp phong ba cuồn cuộn ập đến vẫn không khiến nó sợ hãi.

Lạc Li ngẩn ngơ nhìn Mục Trần, gương mặt hắn trở nên sắc nét lạ thường khiến nàng mỉm cười say đắm. Nàng có thể nhận ra biến hóa trong lòng hắn, từ khi bước vào đại tái, nàng thấy hắn trở nên cẩn trọng rất nhiều, tuy đó cũng là điều tốt nhưng nàng lại muốn thấy tên nam nhi tự tin khí phách trước kia nhiều hơn.

Nàng cảm thấy hắn do dự, và không muốn hắn đắm chìm trong cảm xúc đó, nên tình nguyện hành động để giành lấy thứ mà hắn muốn.

Chỉ đáng tiếc là kẻ kia cũng đã nhận thấy được...

Thật là chẳng cho nàng một cơ hội thể hiện nào cả.

Môi khẽ mỉm cười, ánh mắt lưu ly lại trở nên trong suốt.

Ôn Thanh Tuyền bên cạnh cũng sững sờ trước biến hóa của Mục Trần. Khi Lạc Li nói rằng sẽ lấy thứ kia cho hắn, trong lòng nàng cảm thấy rất bất mãn, tính cách của nàng rất khác Lạc Li.

Ôn Thanh Tuyền khi gặp Mục Trần, có vẻ không đến mức thất vọng, nhưng cũng không thể cho là hài lòng. Kẻ mà Lạc Li ái mộ lại cẩn thận tỉ mỉ, nàng không thích thế. Nàng thích những kẻ tự cường tự đại chính diện xông pha, mặc cho người ta gièm chê khích bác, chẳng cần để ý hậu quả nhưng phải giành cho được mục tiêu mà mình đã đặt ra.

Trời đất càng lớn, càng phải chọc trời khuấy đất, đó mới là tính cách mà nàng ngưỡng mộ.

Ôn Thanh Tuyền nhìn Mục Trần, lúc này khí phách của hắn sắc bén vô cùng, nhuệ khí có vẻ đã tiếp cận hình tượng mà nàng thường hay nghĩ tới. Bất giác nàng nghĩ, có lẽ đây mới là tính cách năm xưa trong Linh Lộ đã hớp hồn cô gái Lạc Li.

Mục Trần đưa tay nắm lấy bàn tay mềm mại của Lạc Li, không nói gì, nhưng nụ cười mang hàm ý xin lỗi.

Lạc Li cũng tỏ ra dịu dàng gật đầu.

Mục Trần quay lại nhìn Ôn Thanh Tuyền, cô nàng thấy ánh mắt hắn thì trề môi khinh bỉ quay mặt đi chỗ khác.

- Muốn cướp của ta à, không được đâu!

Mục Trần cười nói.

- Hứ, ai thèm?

Ôn Thanh Tuyền trề môi, nhưng rồi chợt nghĩ lại hai từ "của ta" mà hắn nói, hiểu ra liền trừng mắt nhìn hắn.

- Cửu Dương Linh Chi nhất định phải là của ta.

Mục Trần nhìn lên đỉnh bảo sơn, hào quang vô tận không thể che đi sự kiêu hãnh của hắn.

- Còn có ai muốn khiêu chiến?

Giữa không trung, linh ảnh lão nhân kia hờ hững lặp lại.

- Ha ha, tiền bối! Vãn bối đến khiêu chiến!

Mục Trần cười lớn bay lên, âm thanh hùng hồn như sấm.

Mục Trần lên tiếng khiến mọi người chú ý nhìn qua.

Mục Trần mặc sự chú ý, lắc mình lập tức bay thẳng lên đỉnh bảo sơn...

- Má ơi, hắn chọn tầng 9!

Vài tiếng la kinh ngạc thất thanh.

Vương Chung cũng trừng mắt tập trung. Mục Trần ngươi dám ra tay sao? Thất bại, hậu quả ngươi nhận nổi sao?

Vũ Doanh Doanh cũng nhìn theo bóng dáng Mục Trần, tiếng cười của hắn bất giác khiến nàng thất thần. Bất giác nàng lại cắn môi nghiến răng.

"Cái tên khốn làm trò gì đây? Bị nhốt rồi thì ta tìm ai tính sổ?"

"Vù!"

Mục Trần nhanh chóng xông đến tầng thứ 9 bảo sơn, thân hình hoàn toàn bị che lấp bởi hào quang rực rỡ.

Linh ảnh lão nhân kia vẫn hờ hững đứng giữa không, nhưng không ai nhận ra, ngay khi Mục Trần xông lên đến tầng thứ chính, đôi mắt trống rỗng kia hơi dao động một chút...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 515: Tam Trọng Thần Phách Nan

Ánh sáng chói lòa, mọi người chăm chú nhìn Mục Trần hạ xuống thạch đài tầng 9 bảo sơn.

Chân đứng trên đá cứng, hắn nhìn lên trung tâm thạch đài. Đài sen ngọc thạch xoay tròn, chứa đựng bên trong là một vầng mặt trời rực rỡ sáng choang.

Gốc linh chi hoàn mỹ chói lóa hiên ngang giữa trời.

Vật thể sáng như ngọc, trong suốt lung linh. Chín khối cầu sáng rực rung động như chín vầng thái dương treo trên thân, khiến cho ánh sáng giữa trời quang cũng trở nên mờ tối đi nhiều.

Dao động linh lực tinh khiết tạo thành một áp lực như thủy triều khuếch tán.

Chính là Cửu Dương Linh Chi.

Chí bảo mà Mục Trần nằm mơ cũng muốn có.

Mục Trần nhìn chằm chằm vào Cửu Dương Linh Chi, rồi nhanh chóng đè nén cảm xúc. Hắn biết, muốn chân chính lấy được gốc chí bảo đó, thì phải trải qua một trận đại chiến kinh tâm động phách.

"Đùng!"

Phía bên kia thạch đài rộng rãi của tầng chín, một luồng sáng từ dưới đất bắn lên, rực rỡ thậm chí vượt qua cả hào quang chí bảo.

Mục Trần trừng mắt nhìn vào trong cột ánh sáng, áp lực mơ hồ lan đến.

Áp lực này không quá mạnh, nhưng lại không thể ngăn chặn, khiến cho lo lắng lặng lẽ xuất hiện trong tâm linh, xóa nhòa đi chiến ý.

Linh lực dũng mãnh từ cơ thể tuôn ra, hắc lôi điện bao bọc quanh thân, Mục Trần lập tức vận dụng Lôi Thần Thể, Mục Trần chẳng dám coi thường đối thủ cấp bậc này.

Mọi người bên ngoài bảo sơn đều tập trung nhìn hắn, ai nấy đều chăm chú muốn biết chiến tượng tầng 9 này mạnh đến mức độ nào.

Hào quang kia bắt đầu tan dần, rồi một cái bóng xuất hiện.

"Đùng"

Một bàn chân đen đúa giậm mạnh lên thạch đài, chiến tượng có hình thể như con người đang chầm chậm đứng thẳng dậy.

Vài hoa văn tử kim lóe lên, đôi mắt chiến tượng cũng mang một màu tím sâu kín, có vẻ rất nguy hiểm.

Trên tay nó còn có một cây thương đen có vẻ ngoài đơn giản, mũi thương còn có rãnh đỏ tươi, thật là một lợi khí giết người.

Hình thể chiến tượng này có vẻ còn nhỏ hơn những chiến tượng các tầng dưới một chút, nhưng áp lực nó toát ra lại đáng sợ hơn nhiều.

- Chiến tượng tầng 9 đây ư?

Có kẻ thì thào hoảng sợ.

- Áp lực này... lẽ nào nó có thực lực sánh ngang cao thủ Thần Phách nan?

- Thật cường hãn, chẳng biết là thực lực Thần Phách nan trọng thứ mấy đây?

Rất nhiều kẻ không giấu nổi bồn chồn.

So với mọi người bên ngoài, Mục Trần chịu áp lực rõ ràng và nặng nề nhất, uy hiếp càng lúc càng dữ dội, khiến cho cơ thể hắn cũng tự động căng thẳng. Phệ Long Ma Thương đã xuất hiện trong tay, sát khí cuồn cuộn.

Thần Phách nan, cửa ải cuối cùng để vươn tới Chí Tôn, giai đoạn nguy hiểm nhất trong Chí Tôn Tam Nan. Thân thể nan hay linh lực nan nếu thất bại mà xui xẻo bị đốt đi cơ thể, vẫn còn có thần phách, vẫn còn cơ hội trở mình. Thế nhưng Thần Phách nan lại tác động trực tiếp vào Thần Phách, nơi ngưng tụ tinh khí thần của kẻ tu luyện, là thứ quan trọng nhất, chính yếu nhất. Một khi xảy ra vấn đề gì cho Thần Phách, thì nó chính là trí mạng.

Thần Phách nan chính xác mà nói được phân ra làm tam trọng. Đầu tiên là huyết hỏa rèn luyện cơ thể, thứ hai là linh hỏa rèn luyện linh lực, cuối cùng là thần hỏa rèn luyện Thần Phách. Tam trọng chính là trải qua thân thể nan, linh lực nan thêm một lần nữa, cái biến mạnh mẽ hơn nữa cơ thể và linh lực, rồi mới cải tạo Thần Phách.

Mỗi lần trải qua tam trọng, Thần Phách sẽ càng thêm cường đại. Chân chính vượt qua tam trọng, Thần Phách sẽ thành công lột xác, trở thành nền tảng hoàn mỹ để tiến vào Chí Tôn.

Có lẽ chiến tượng trước mặt đây có thực lực đệ nhất trọng Thần Phách nan.

- Đệ nhất trọng Thần Phách nan...

Lạc Li, Ôn Thanh Tuyền cũng tập trung hơn, tuy đã đoán trước, nhưng khi chân chính xác định được, trong lòng cũng khó tránh chấn động.

Nhờ vào các cơ duyên trên đại lục di tích, các đội ngũ trong đại tái hiện tại đã có tiến cảnh rất cao, nhưng cho đến nay những đệ tử hàng đầu

cũng chưa có ai chân chính đạt đến Thần Phách nan. Ngay cả Vương Chung, Vũ Doanh Doanh vẫn ở đỉnh phong linh lực nan, đã có tư cách thử Thần Phách nan. Có lẽ chờ thêm một cơ duyên nữa họ sẽ đạt tới đệ nhất trọng Thần Phách nan... nhưng đó là sau này.

Có lẽ hiện tại đủ tư cách liều mạng với chiến tượng kia, nơi này không qua ba người.

- Mộc Thần Điện thật là có môn đạo.

Ôn Thanh Tuyền chậm rãi nói.

Lạc Li khẽ gật đầu.

- Hắn thua thì sao đây?

Ôn Thanh Tuyền liếc nhìn Lạc Li, đột nhiên hỏi.

Thực lực Mục Trần chân chính mới là thân thể nan, khó tưởng tượng được hắn đủ khả năng so sánh với con chiến tượng thực lực đệ nhất trọng Thần Phách nan. Chuyện này cũng không phải nói chơi, hắn thất bại chắc chắn sẽ bị giam giữ nửa năm.

- Ta tin hắn. Nhưng nếu hắn thua, ta sẽ tiếp tục dẫn dắt đội ngũ xông vào quyết chiến, giúp hắn giết chết Cơ Huyền, rồi quay trở lại đây chờ hắn ra ngoài.

- Chờ hắn nửa năm?

Ôn Thanh Tuyền trừng mắt ngạc nhiên.

Lạc Li khẽ gật, giọng bất đắc dĩ than nhẹ:

- Nửa năm ta có, tuy rằng có lẽ đó là thời gian tự do còn lại của ta...

Câu nói khẽ đến mức ngay cả Ôn Thanh Tuyền cũng nghe không rõ.

- Tên này đáng để ngươi làm vậy sao?

Ôn Thanh Tuyền tròn mắt không hiểu. Lạc Li ưu tú như thế, sau này chắc chắn sẽ tỏa sáng ở Đại Thiên thế giới, lại cam nguyện tùy tùng bên cạnh Mục Trần, cất đi hào quang vốn là của mình.

Lạc Li khẽ cười, Ôn Thanh Tuyền chỉ biết nàng hiện tại, nhưng chưa hề gặp nàng trước khi vào Linh Lộ, hay nói chính xác là trước khi gặp Mục Trần.

Thế giới của nàng khi đó chỉ có một màu tối u ám, tuổi thơ dữ dội, phụ thân chiến tử, chỗ dựa vững chắc đột nhiên đổ sầm. Mẫu thân thương tâm quá độ, thân thể suy yếu. Hoàng tộc Lạc Thần tộc hầu như chỉ có sâu mọt, trọng trách gánh vác tộc đổ hết lên vai nàng. Tuy có gia gia tạm thời đỡ đần, nhưng sớm muộn nó cũng sẽ đổ lên vai nàng.

Nhưng nàng chẳng có chút niềm tin, khi đó nàng còn nghĩ trí óc non nớt đã sắp phải phát rồ.

Rồi nàng gặp hắn ở Linh Lộ, học được sự tự tin của hắn, bầu trời u ám lóe lên một tia hy vọng, thắp sáng thế giới của nàng.

Trở về, biến hóa của nàng còn khiến cho gia gia cũng kinh ngạc vô cùng, mới khiến cho lão đồng ý thỏa hiệp cho nàng tự do một thời gian.

Tất cả đều nhờ có hắn, không có lý do gì nàng không yêu mến hắn.

- Mục Trần kỳ thật cũng rất ưu tú, ta nghĩ nếu ngươi ở cạnh hắn lâu cũng sẽ thích hắn thôi.

Lạc Li đột nhiên cười nói với Ôn Thanh Tuyền.

Ôn Thanh Tuyền trề môi nhìn Mục Trần đằng xa:

- Nói đùa cũng phải chọc cho ta cười chứ. Thật sự ta gặp không biết bao nhiêu thiên tài, vả lại mục tiêu của ta không chỉ ở Ngũ Đại Viện. Ngươi hắn phải biết, Đại Thiên thế giới rất lớn....

Lạc Li không phản bác, chỉ mỉm cười:

- Xem ra bối cảnh của ngươi cũng không đơn giản.

Ôn Thanh Tuyền trừng mắt nhìn lên thạch đài rộng rãi, không tiếp tục cái chủ đề kia nữa. Nơi đó linh lực kinh người bộc phát.

- Bắt đầu rồi sao...

Nàng nhìn chăm chú vào kẻ khiêu chiến bên kia, khóe môi nhếch lên cao ngạo.

"Mục Trần! Để ta xem thử ngươi có xứng với đánh giá của Lạc Li hay không đây..."

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 516: Đấu Chiến Tượng

Linh lực dũng mãnh như bão lốc cuồn cuộn trên thạch đài, mang theo những tiếng sấm rền văng vẳng.

Mục Trần tay cầm Phệ Long Ma Thương, hai mắt tập trung không rời chiến tượng trước mặt, thân thể có lôi điện lóe ra sẵn sàng, sức mạnh cường hãn chực chờ, tản mát khí thế kinh người.

Chiến tượng kia vẫn lẳng lặng yên tĩnh như thế, chỉ có áp lực tỏa ra khiến người ta lo lắng hồi hộp.

Một người một tượng thủ thế giằng co.

Nhưng nhanh chóng thế giằng co bị phá vỡ.

Chiến tượng không có trí tuệ, không sợ hãi bất kỳ thứ gì trước mặt. Bất kể là Mục Trần chỉ thực lực thân thể nan hay một vị Chí Tôn thì nó cũng ra tay toàn lực, xông lên phát công trước tiên.

"Ầm!"

Mặt đá dưới chân chiến tượng vỡ ra, hoa văn màu tím phát sáng rực rỡ, dao động linh lực đáng sợ bùng nổ.

Thân hình nó đột ngột biến mất.

Mục Trần sắc mặt kịch biến, tốc độ của chiến tượng kia thật sự vượt khỏi khả năng quan sát của hắn.

"Gràoo!"

Nhưng hắn cũng không phải tay mơ, chấn kinh qua mau, long ảnh hiện ra, long ngâm vang vọng, vô số tàn ảnh xuất hiện, hắn cấp tốc lui sau.

"Vụt!"

Thình lình đang lui, Mục Trần trừng mắt, Phệ Long Ma Thương dũng mãnh hung ác đâm vào một khoảng không phía sau.

"Keng!"

Một tiếng kim thiết vang lên từ hư không, hắc thương đột ngột xuất hiện chính xác đâm vào đầu Phệ Long Ma Thương của Mục Trần, khiến nó không thể tiến thêm chút nào.

"Ầm!"

Hắc lôi từ trong cơ thể vang rền, thân thể hắn cao thêm một xích, năm đường lôi văn lập tức được vẽ ra trên ngực, sức mạnh cuồn cuộn chảy vào cánh tay.

"Vụt! Vụt!"

Phệ Long Ma Thương múa may liên hồi, thương ảnh bất tận, công kích hoa mỹ dữ dội đâm tới.

Mục Trần không hề có ý nương tay, ngay lập tức sử dụng ngũ văn lôi thể trình độ, hơn nữa dựa vào uy thế Phệ Long Ma Thương phát công như mưa. Thế công của hắn ngay cả cao thủ linh lực nan cao thủ cũng phải dè chừng tránh đi.

Thế nhưng đối thủ của hắn không phải là cao thủ linh lực nan, lại không biết sợ hãi, không có cảm xúc, và chiến lực lại đạt đến Thần Phách nan...

"Keng! Keng!"

Chiến tượng vẫn cứ xông lên không tránh né, trường thương uốn lượn như rồng bay phượng múa, thương ảnh đối chiến chính xác hoàn toàn đối cứng với tập kích của Phệ Long Ma Thương.

Hai bên thương ảnh công kích nhanh chóng triệt tiêu lẫn nhau.

Phía bên ngoài, Ôn Thanh Tuyền, Lạc Li và mọi người nghiêm mặt quan sát vòng chiến. Toàn bộ công kích của Mục Trần đều bị ngăn lại, không tiến thêm được bước nào, trận chiến hôm nay xem ra phải khổ chiến kịch liệt.

Cánh tay cầm Phệ Long Ma Thương cũng đang run lên bần bật, mỗi lần đối chiến, kình lực mãnh liệt áp tới, nếu Phệ Long Ma Thương không phải binh khí tuyệt phẩm có lẽ đã gãy nát, nếu thân thể không cứng rắn đến trình độ ngũ văn lôi thể, e rằng thương đã rời tay.

Đệ nhất trọng Thần Phách nan quả là đáng gờm!

"Keng!"

Thương ảnh tan biến, hai thanh trường thương phóng ra, đâm thẳng vào nhau.

"Bang!"

Kình phong dữ dội bùng phát, sóng khí lan tỏa.

Tử quang trong đôi mắt chiến tượng đột nhiên lóe lên, thân ảnh như quỷ mị xuất hiện trước mặt Mục Trần, chưởng kình hung hãn vỗ vào ngực hắn, không gian nổ liên hồi trước chưởng lực đáng sợ.

Nó bắt đầu chủ động công kích.

Ứng biến chiến đấu của nó thật khiến người ta giật mình, chỉ nháy mắt đã hoàn toàn chiếm thế thượng phong.

Mục Trần biến sắc, long ảnh hiện ra dưới chân, tay buông lỏng Phệ Long Ma Thương, thân hình lui gấp.

Chiến tượng vẫn đuổi theo không tha, chưởng kình càng lúc càng tiếp cận Mục Trần.

Chưởng phong như sấm đánh kéo tới, căn bản không cho Mục Trần cơ hội tránh né.

Đối mặt thế công áp đảo không tha, ánh mắt Mục Trần đột trở nên hung ác. Đã tránh không nổi, vậy chiến thôi!

"Ầm!"

Linh lực dũng mãnh bộc phát ra phía sau Mục Trần, một dải tinh tú thình lình xuất hiện cùng với bốn hư ảnh thần thú, theo quyền ấn của hắn hung hãn phóng ra.

- Tứ Thần Phong Thiên Ấn!

Bốn hư ảnh thần thú gầm rú liên kết thành quang ấn bắn tới chiến tượng.

Chưởng phong tràn ngập hắc ám của nó mạnh mẽ nện vào quang ấn linh lực cuồng bạo.

"Đùng!"

Tiếng nổ to rõ mang theo phong bạo áp ra, quang ấn to lớn chỉ nháy mắt nổ tung, bàn tay đen đúa như sấm rền nện vào ngực Mục Trần.

"Bằm!"

Trong tiếng động vang rền, Mục Trần bị đánh bay đi xa tít.

Bên ngoài, ai nấy kinh hô.

Mục Trần cắm hai chân xuống đất, lộn vòng vài cái, hai tay chụp liên hồi lên mặt đất, phá nát một đường dài trên thạch đài rồi mới giữ được thăng bằng.

Mục Trần ngẩng đầu lên, môi tóe máu, ánh mắt lạnh đi.

"Vù!"

Phệ Long Ma Thương đột nhiên xuất hiện phía sau chiến tượng, sát khí cuồn cuộn, mũi thương bén nhọn đâm vào hậu tâm chiến tượng.

Thình lình chiến tượng đột nhiên xoay người, vung chân như roi theo một quỹ đạo khó tin, cước kình mạnh mẽ nện vào mũi thương.

"Bang!"

Một cước nhẹ nhàng, Phệ Long Ma Thương bị chiến tượng đá bay đi. Thế nhưng sự sắc bén của mũi thương thật đáng mong đợi, khiến cho bàn chân nó bị đâm thủng một lỗ. Thân thể rắn chắc như cương thiết nhưng cũng không cách nào xem nhẹ sự sắc bén của một thanh tuyệt phẩm binh khí. Nếu một đòn vừa rồi có thể đắc thủ, không chừng nó đã bại.

Phệ Long Ma Thương xoay vài vòng rồi hóa thành hào quang bay giữa không trung, trở lại chỗ Mục Trần, khí thế hung hãn chực chờ cắn xé chiến tượng.

Phía ngoài, mọi người nín thở quan sát chiến đấu. Hai bên ra tay chiêu chiêu đều hung ác đoạt mạng, lần giao phong vừa rồi chiến tượng chiếm thượng phong hơn, đánh tan toàn bộ công kích mạnh mẽ của Mục Trần, ép hắn phải rơi xuống đất.

- Mục Trần bị thương rồi, nếu tiếp tục thế này thì nhất định phải thua. Thần Phách nan mạnh hơn linh lực nan rất nhiều, mà chiến tượng kia lại là một khối sắt, mạnh hơn thân thể nan không biết bao nhiêu lần...

Ôn Thanh Tuyền chậm rãi lo lắng.

Biểu hiện chiến lực vừa nãy của Mục Trần quả thật hoàn mỹ, đối mặt chiến tượng mạnh mẽ nhưng hắn luôn tiến thoái hợp lý, lại còn phát công trước, bị áp đảo vẫn có thể phản công. Tuy cuối cùng cũng bị chiến tượng đánh lui, nhưng thực lực thân thể nan có thể xông pha đến như thế cũng đã rất tuyệt hảo.

- Cũng không dễ, nhưng kết quả còn chưa có, thượng phong hạ phong cũng chẳng nói lên được cái gì.

Lạc Li khẽ gật, nàng cũng không phủ nhận Mục Trần đang bị áp đảo, nhưng vẫn cười tươi.

- Hy vọng là thế!

Ôn Thanh Tuyền thản nhiên đáp lời.

- Không hổ là đệ nhất trọng Thần Phách nan, thực lực thật khó xơi.

Mục Trần đứng thẳng lên, xóa đi vết máu trên miệng, hắn lẩm bẩm.

Ánh mắt lóe tử quang, chiến tượng không hề biểu hiện tình cảm hay nói một tiếng nào, tiếp tục xông lên, hiển nhiên lại muốn triển khai tiến công .

Sát khí đằng đằng, chiến tượng như một luồng hắc ám bay đến.

Mục Trần chợt kết ấn.

"Ầm ầm!"

Không trung phía trên, chẳng biết từ khi nào có luồng linh lực cuồng bạo nổi lên, sắc trời u ám đi, hai đóa hắc liên hợp thành một linh trận to lớn, hắc ám phủ xuống che khuất khu vực này.

- Linh trận ư? Nhưng linh trận đẳng cấp này vẫn chưa đủ ngăn cản...

Ôn Thanh Tuyền kinh hô

Hắc liên xoay tròn, trong tim sen, hai chùm tia hắc ám ngưng tụ, như súng bắn thẳng vào chiến tượng.

Công kích mạnh mẽ đó chỉ làm chiến tượng khựng lại, quyền phong tung ra đánh nổ nát hai tia hắc ám công kích. Thậm chí ngay cả Yêu Liên Đồ trận cũng bị quyền phong phá hủy.

Một quyền đánh nổ linh trận, nhưng dường như nó cảm thấy uy hiếp dữ dội, tử quang trong đôi mắt trống rỗng lóe sáng. Đằng trước, Mục Trần một tay múa kết một ấn pháp kỳ lạ, theo đó những cây cối xanh um trong linh bảo sơn đột nhiên sáng lên, màu bích lục rực rỡ bao trùm đổ tới ngưng tụ trong tay hắn.

Biến cố thình lình khiến tất cả mọi người đều chấn động, một dao động đáng sợ điên cuồng thành hình.

- Linh trận chỉ là ngụy trang, đòn tiếp theo mới là chính....

Lạc Li phấn khích reo lên.

Giữa không trung, linh ảnh lão nhân kia nhìn thấy Mục Trần hấp thu sức mạnh vạn mộc trong thiên địa, đôi mắt trống rỗng dao động càng lúc càng kỳ lạ.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 517: Thiên Mộc Thần Luân

Linh lực xanh biếc từ khắp núi đồi bay ra, gào thét thiên tế, hội tụ lại vào lòng bàn tay Mục Trần.

Hào quang xanh biếc ôn hòa nhưng lại tản mát dao động khiến người ta run rẩy.

- Đó là... thần thuật?

Ôn Thanh Tuyền trừng mắt nhìn Mục Trần. Linh lực bao la xanh biếc kia hiển nhiên không phải do Mục Trần tự thân tu luyện mà có, nó đến từ vô số những cây cối quanh đây, hắn chỉ sử dụng năng lượng đó mà thôi. Và thủ pháp sử dụng năng lượng tự nhiên kỳ dị, chỉ có thần thuật.

- Hắn là một loại tiểu thần thuật.

Lạc Li bình tĩnh hơn.

Thần thuật cũng phân cấp bậc, đơn giản chia làm ba cấp: tiểu thần thuật, đại thần thuật, và thần thuật đại viên mãn... Bản lĩnh này đúng ra chỉ có cường giả Chí Tôn mới đủ sức vận dụng. Mặc dù vậy, thực lực đã đạt đến Chí Tôn Tam Nan cũng có thê sử dụng một chút, nhưng uy lực kém xa.

- Thần thuật này sao lại có vẻ giống năng lực của Mộc Thần Điện?

Ôn Thanh Tuyền đăm chiêu nghi hoặc, sức mạnh này đến từ vạn mộc...

Lạc Li cũng khẽ gật, chẳng biết khi nào Mục Trần có được tiểu thần thuật của Mộc Thần Điện kia, mà xem ra hắn còn tu luyện thành công nữa.

- Nhưng... thần thuật uy lực lớn, lại cần thời gian thi triển, chiến tượng kia đâu có cho hắn nhiều thời gian như vậy.

Ôn Thanh Tuyền đánh giá, chiến tượng kia có kinh nghiệm tác chiến cực tốt, lại không cảm xúc sợ hãi, hoàn toàn dựa vào bản năng ra tay.

Nhưng đôi khi chính cái bản năng chiến đấu đó mới đáng sợ.

Hào quang xanh biếc như một mảnh đại dương bích lục lung linh quanh thân Mục Trần.

Tử quang bừng sát trong đôi mắt chiến tượng, theo bản năng nó cảm nhận được uy hiếp trí mạng từ hào quang hội tụ trong tay Mục Trần. Ngay lập tức nó gọi về thanh hắc thương của nó, rồi như một tia chớp đen sấn tới.

Đúng như Ôn Thanh Tuyền tiên đoán, nó không để cho Mục Trần thi triển xong công kích sát thủ, mà trước hết muốn xóa sổ Mục Trần.

Tốc độ chiến tượng quá nhanh, vừa lóe lên đã xuất hiện trước mặt Mục Trần, mũi thương đâm thẳng, hướng vào giữa tim Mục Trần.

"Xoẹt!"

Đầu thương đâm tới.

Ngoài dự đoán của mọi người, Mục Trần không né tránh, cũng không tỏ ra phòng ngự, cánh tay còn lại của hắn vung ra, hắc lôi lan tỏa, cánh tay trở nên rực rỡ như bạc.

"Xoẹt!"

Bàn tay Mục Trần bị mũi thương xuyên thủng, nhưng hắn cũng chụp được đầu thương, vết máu từ lòng bàn tay không ngừng chảy ra.

Lôi Thần Thể đã tu luyện đến ngũ văn, nhưng hắn cũng không thể coi khinh công kích sắc bén của chiến tượng này được.

Bên ngoài, ai nấy đều kinh ngạc, không ai ngờ hắn lại lấy tay trần đỡ lấy công kích của chiến tượng. Hắn không sợ bị phế một tay sao?

- Thời gian đủ rồi.

Lạc Li thản nhiên nói, Ôn Thanh Tuyền thoáng thấy đôi chân mày của cô gái hơi run run.

- Khá can đảm!

Ôn Thanh Tuyền gật đầu bình luận.

Bàn tay máu me chụp lấy mũi thương sắc bén, đau đớn truyền lên mang theo kình khí lợi hại mạnh mẽ như muốn chấn vỡ cả cánh tay. Vừa rồi hắn thúc giục Lôi Thần Thể cực hạn đổ dồn vào cánh tay này, khiến nó trở thành bộ phận phòng ngự mạnh nhất cơ thể, bằng không thì đòn công kích vừa rồi đã có thể xé nhỏ cánh tay hắn ra.

"Ầm!"

Bên tay kia, hào quang xanh biếc biến dạng, Mục Trần nhếch môi cười gằn:

- Mời ngươi nếm thử đồ tốt của chính Mộc Thần Điện các ngươi. Tiểu thần thuật, Thiên Mộc Thần Luân!

Hắn gầm lên sung sướng.

"Roẹt!"

Luồng lốc xoáy xanh biến xoay với tốc độ cực cao, hóa thành thực thể một Thanh Mộc Quang Luân đầy răng cưa dữ tợn, vang lên những

tiếng rít rợn người.

Khí tức sắc bén lặng lẽ tràn ngập.

Mục Trần trừng mắt dữ tợn, bàn tay đầy máu vẫn nắm chặt mũi thương, khối Thanh Mộc Quang Luân đầy răng cưa vù một tiếng cấp tốc ập lên đỉnh đầu chiến tượng, nhanh chóng kéo xuống.

Công kích sắc bén đáng sợ không thể phòng ngự khiến mọi người bên ngoài cũng ngừng thở. Chính họ cũng cảm thấy nếu bị công kích kia đập vào người, thì nháy mắt sẽ thành hai nửa.

"Roẹt!"

Thanh Mộc Quang Luân chém xuống cực nhanh, chớp mắt đã tiếp cận đỉnh đầu chiến tượng. Thình lình ngay lúc đó, hắc ám trong cơ thể chiến tượng tuôn ra, hình thành đôi cánh kim thiết sau lưng.

Cánh rung lên, thân thể nó nháy mắt biến mất.

"Vù!"

Thanh Mộc Quang Luân cắt qua không khí, nện xuống mặt đất, nhưng mặt đất không hề bị phá nát, chỉ để lại một đường dài và mảnh, xa tít tắp.

Một kích tất sát của Mục Trần vậy mà thất bại.

Bên ngoài, ai nấy giật mình. Trận đấu này biến cố kịch liệt liên miên, bất giác hấp dẫn thần trí của họ. Khi nhìn thấy một kích hoàn mỹ của Mục Trần lại thất bại, bỗng dưng thấy khó chịu và tiếc nuối.

- Đáng tiếc!

Có người thốt lên, vừa rồi hắn đã nhắm chuẩn thời cơ hoàn mỹ, không ngờ chiến tượng lại còn giấu thủ đoạn. Thứ kia có thật là chiến tượng không, quả thật còn đáng sợ hơn chiến sĩ thân kinh bách chiến.

Mất đi cơ hội đó, phần thắng của Mục Trần đã hạ xuống cực thấp.

Đám người Từ Hoang thì tái mặt.

Ôn Thanh Tuyền thở dài, chí có Lạc Li im lặng.

Mục Trần đứng yên tại chỗ, sắc mặt tái mét nhìn quanh tứ phía. Chiến tượng hoàn toàn biến mất, nhưng thực ra Mục Trần có thể cảm giác được những luồng hắc ám xẹt qua xung quanh, tốc độ của nó ngay cả hắn chân chính đối diện cũng không thể theo kịp.

Chiến lực của nó tính trong đệ nhất trọng Thần Phách nan cũng cực kỳ khó nhằn.

Mục Trần trở nên căng thẳng vô cùng, cơ bắp như cung đã lắp tên, hắn có thể cảm nhận được sát khí lãnh khốc xung quanh, chiêu tiếp theo chắc chắn sẽ là sát chiêu kinh khủng.

Mục Trần chậm rãi nhắm mắt lại, cảm nhận lưu động xung quanh, linh lực dần thu lại, hoàn toàn từ bỏ phòng ngự.

Nhìn thấy hành động của hắn, Ôn Thanh Tuyền biến sắc. Trạng thái của Mục Trần như vậy, nếu để cho chiến tượng nắm lấy sơ hở, một kích tuyệt đối long trời lở đất khiến hắn không còn cơ hội trở mình.

- Hắn đang làm gì vậy? Từ bỏ rồi sao?

Vương Chung cũng kinh ngạc cau mày.

Vũ Doanh Doanh cũng trừng trừng nghiến răng:

- Tên khốn nạn này sao bỗng nhiên ngu thế?

"ù ù."

Tiếng gió rít dường như trở nên dồn dập hơn trên thạch đài, mọi người bắt đầu cảm ứng được bóng dáng mơ hồ của chiến tượng kia. Thậm chí thực lực như Vương Chung, Vũ Doanh Doanh cũng chỉ thoáng

cảm nhận được những đường đen đen lướt trong không khí, chẳng thể nào nhìn rõ.

Đằng trước Mục Trần, không khí vô hình đột nhiên biến dạng, một bóng đen như thuấn di xuất hiện trước mặt, chỉ kình sắc bén hung hãn mang theo sát khí dữ tợn như trủy thủ đâm thẳng tới giữa trán Mục Trần.

Công kích đột ngột lại mạnh mẽ, khoảng cách như thế, không một ai đang đứng đây dám chắc mình có thể tránh né.

Giữa trán tóe máu do kình phong ập tới.

- Chết...

Từ Hoang hốt hoảng la lên.

Mọi người còn lại cũng nín thở lo sợ.

Ôn Thanh Tuyền nắm chặt tay đến nỗi gân xanh hiện rõ trên cánh tay trắng nõn.

Chỉ kình đã tiến sát giữa trán, ngay tức khắc sẽ xuyên thủng cái đầu của Mục Trần.

Nhưng chính ngay lúc đó, hai mắt Mục Trần đột nhiên mở trừng ra, không chút kinh hoảng, lại đầy vẻ đắc ý của một tay thợ săn khi bắt được con mồi.

Tay hắn thình lình kết ấn.

"Uỳnh!"

Đất dưới chân rung động, hào quang xanh biếc lóe lên, luân trảm từ lòng đất xuyên phá lên cao, cắt qua thân thể chiến tượng.

Chiến tượng khựng lại, kình phong hung mãnh ở đầu ngón tay nháy mắt tan biến.

"Kịch."

Ngón tay chạm vào giữa trán Mục Trần, nhưng lực đạo tiêu tan, vì thân thể nó lúc này đã thành hai mảnh, vết cắt bén ngọt.

Thanh Mộc Quang Luân đáng sợ rít gào giữa không trung, rồi chầm chậm tan đi.

Mục Trần nhìn thẳng chiến tượng trước mặt, hào quang tan biến, cười nhạt:

- Đòn này mới là thật đó.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 518: Thu Hoạch

Thanh Mộc Quang Luân tan vỡ hóa thành vô số đốm sáng xanh lục lấp lánh, bao phủ lấy hai thân ảnh bên dưới.

Ngoài bảo sơn yên tĩnh vô cũng, gương mặt mọi người đều hiện rõ vẻ khó tin. Cục diện bất ngờ xoay như chong chóng không ai dự đoán được, vừa mới là tử cục của Mục Trần, thoắt cái chiến tượng hung hãn lại phân thành hai mảnh.

Còn cả Thanh Mộc Quang Luân kia nữa, chẳng phải vừa nãy công kích thất bại sao, hiện tại làm thế nào đột nhiên xuất hiện...?

Lắm kẻ mờ mịt không hiểu, chẳng biết phải phản ứng ra sao.

Ôn Thanh Tuyền nheo mắt phượng khẽ nhận xét:

- Cố ý đánh Thanh Mộc Quang Luân vào lòng đất ư? Lợi hại, ra tay sát chiêu vẫn còn có thể tiềm phục một sát chiêu...

Quả là khi Thanh Mộc Quang Luân công kích thất bại, năng lượng còn thừa hắn không lập tức sử dụng, mà tiềm phục ngay vị trí vừa đánh xuống. Hắn nhận thấy tốc độ chiến tượng quá mức khủng bố, muốn đánh trúng thật khó hơn lên trời, bại lộ ra sẽ khiến xôi hỏng bỏng không, do đó rình mò chờ đợi thời cơ, còn xóa bỏ phòng ngự, lấy thân làm mồi đợi cho chiến tượng xuất hiện ra tay. Chính lúc đó thợ săn sẽ giải quyết con mồi.

Nhìn như đơn giản, nhưng phải có dũng khí và quyết đoán, hay nói cách khác là đủ tự tin, thật khiến người ta rung động.

- Có lẽ cũng không phải cố ý, nhưng hắn thường có thói quen thêm một đòn bảo đảm.

Lạc Li cũng khẽ lên tiếng, Ôn Thanh Tuyền thoáng liếc nhìn thấy bầu ngực phập phồng vì hồi hộp của nàng, thanh âm lúc này có vẻ thở ra thoải mái hơn. Dĩ nhiên chiến cuộc hung hiểm khi nãy, trong lòng nàng cũng không bình tĩnh như bề ngoài.

- Không hổ là Huyết Họa Giả. Ta nghĩ nếu không bị trục xuất, có lẽ hiện tại hắn còn lợi hại hơn. Mà có lẽ kẻ chiếm đoạt được linh quan năm xưa cũng không nhất định sẽ là ta.

Ôn Thanh Tuyền tấm tắc khen ngợi

Mục Trần bày ra thực lực khiến cho Ôn Thanh Tuyền không thấy rung động, nhưng chiến đấu can đảm và tự tin bản lĩnh khiến nàng cũng phải đánh giá lại.

Đằng xa kia, Vương Chung lại âm u nhìn cục diện hiện tại. Hồi chiến đấu vừa rồi rất phấn khích, nhưng lại không có kết quả hắn muốn. Hắn thật sự rất vui mừng nhìn thấy Mục Trần bị chiến tượng đánh bại, rồi bị giam cầm lại nơi đây.

Và bản lĩnh của Mục Trần lúc này khiến trong lòng hắn trở nên kiêng dè đề phòng. Hắn biết nếu bản thân mình tham chiến cũng khó có thể làm được như vậy.

- Tên kia...

Vương Chung lẩm bẩm. Tân sinh hiện tại thật đáng ghét mà, Cơ Huyền cũng thế, mà Mục Trần này cũng vậy.

Vũ Doanh Doanh thì hơi khác, ánh mắt phức tạp. Gương mặt nhìn Mục Trần vẫn tỏ ra căm hận, nhưng lại có một nét khâm phục khó phát hiện. Kẻ kia đối với nàng thật đáng căm thù, nhưng không thể phủ nhận hắn rất vĩ đại.

Ngày trước còn ở Linh Lộ, Vũ Doanh Doanh nổi điên vì bị Mục Trần đối xử như thế, chăm chăm tìm kiếm bóng dáng Mục Trần khắp nơi để rửa nhục. Thế nhưng Linh Lộ quá lớn, nàng không thể tìm ra hắn, đến lúc nghe lại cái tên Mục Trần, thì hắn đã bị trục xuất.

Khi đó nàng mới biết đỉnh đỉnh đại danh Huyết Họa Giả của hắn, rồi khi được biết đến đại sự kiện huyết họa Linh Lộ kia cũng không khỏi chấn động. Ngày đầu gặp hắn không thể ngờ được có lúc hắn sẽ tạo thành một chuyện đáng sợ đến như thế, không ngờ khi xưa chỉ đùa giỡn nàng một phen, rồi lại thả đi.

Hiển nhiên đến khi gặp lại tên kia, không ngờ hắn lại thay đổi rất nhiều, không còn sự non nớt năm xưa, nhiều hơn sự lạnh lùng khiến người ta xiêu đổ.

"Hứ!"

Bất chợt nghĩ vậy, Vũ Doanh Doanh đỏ mặt phì một tiếng. Nàng hận không thể băm hắn ra làm trăm mảnh, nào có thể có tâm tư đó!

Đám đội viên phía sau thì hoàn toàn im lặng, không quấy rầy tâm tư của nàng.

Mục Trần đứng trên thạch đài thở phào nhìn chiến tượng đã phân ra làm hai. Chiến tượng quá mạnh, nhưng dù sao cũng chỉ là chiến tượng, chiến đấu dựa vào bản năng được thiết lập sẵn, không có trí khôn như nhân loại.

- Cuối cùng cũng xong.

Mục Trần thở ra, tung cước đá chiến tượng văng đi, rồi hắn ngẩng lên, hai mắt rực lửa háo hức nhìn trung tâm thạch đài. Trong đài sen ngọc thạch kia, Cửu Dương Linh Chi lay động cành lá, những quả cầu nóng cháy như mặt trời lắc lư tản mát dao động kinh người.

Chí bảo mà ngày đêm mơ ước, rốt cuộc đã vào tay.

Nhanh chóng cất bước, hắn hướng thẳng đến gốc Cửu Dương Linh Chi.

Đột nhiên hào quang lóe lên ngưng tụ bên cạnh đài sen, biến cố khiến hắn kinh hãi nhảy lùi lại. Chẳng lẽ chiến thắng vẫn còn chưa thể lấy được Cửu Dương Linh Chi?

Hào quang chậm rãi hiện ra, rõ ràng là linh ảnh vị lão nhân tóc bạc kia.

Mục Trần cảnh giác nhìn lão, ôm quyền:

- Tiền bối, ta đã đánh bại chiến tượng, Cửu Dương Linh Chi hẳn phải thuộc về ta?

Tuy nhận định trước mặt chỉ là một linh ảnh còn để lại, vốn không có trí tuệ, nhưng hắn vẫn khách khí tỏ ra cung kính.

Linh ảnh kia không trả lời, chỉ nhìn hắn.

Mục Trần nhíu mày, chợt hắn phát giác đôi mắt linh ảnh kia vốn trống rỗng, thì lúc này có thêm cái gì đó, hoàn toàn không giống như một tồn tại không có linh hồn.

- Không ngờ lão phu còn có thể chứng kiến thần thuật Mộc Thần Điện ta...

Khóe môi run run, lão nhân tóc bạc cất tiếng, âm thanh như ngàn xưa vọng lại.

Mục Trần biến sắc hoảng hồn. Thanh âm của lão nhân trước mặt đã trở nên thật hơn nhiều, không trống rỗng vô hồn như trước nữa, dường như kia là một người sống!

Linh ảnh này chẳng lẽ có trí tuệ?

- Đừng lo lắng, chính vì ngươi thi triển thần thuật Mộc Thần Điện, mới khiến một tia ý thức tiềm ẩn trong linh ảnh của ta được kích hoạt mà thôi, nó sẽ nhanh chóng tan mất.

Lão nhân lên tiếng trấn an.

Mục Trần thở phào, nhưng cũng chưa hết lo, hắn cung kính hỏi:

- Không biết tôn tính đại danh của tiền bối?

- Ngay cả Mộc Thần Điện cũng đã tan tành, tên của ta nhớ để làm gì?

Lão nhân than nhẹ, ngữ khí đầy đau thương.

- Ngươi đúng là một hạt mầm rất tốt, chỉ tiếc không phải đệ tử Mộc Thần Điện.

Lão tỏ ra tiếc nuối, Mục Trần thi triển Thiên Mộc Thần Luân kích hoạt ý thức của lão, khiến cho lão cũng được mục sở thị chiến đấu của hắn và chiến tượng.

Mục Trần ngẩn ra, dường như nghe hiểu ẩn ý trong lời nói của lão, lúc này khẩn khoản cười nói:

- Nếu tiền bối không chê, thật xin cho vãn bối làm đệ tử ký danh Mộc Thần Điện.

Lão nhân khẽ cười, nhìn Mục Trần thích thú:

- Thật là một tiểu tử thông minh!

Mục Trần cười khoái chí. Lão nhân kia có lẽ là một người tính cách ngoan cố cổ hủ, Mộc Thần Điện hiện tại đã mất, hắn mang thêm một cái danh đệ tử ký danh cũng chẳng có nghĩa gì, nhưng lời nói không mất tiền mua, lại khiến lão thích thú, có lẽ cũng có lợi.

Lão nhân vuốt ve chòm râu, chợt búng tay ra, mấy luồng lục quang bắn vào giữa trán Mục Trần, hóa thành một đồ văn hình cây rồi nhanh

chóng tan đi.

- Thiên Mộc Thần Luân của ngươi hắn là đoạt được từ Mộc Thần Bia. Có những thần thuật khác cũng được khắc trong những Thần Bia khác.

Mục Trần khẽ gật, điều này hắn đã đoán từ trước.

- Nếu có cơ hội, ngươi hãy thu thập năm tiểu thần thuật kia lại, đến lúc đó thứ mà ta vừa cho ngươi sẽ giúp ngươi dung hợp hoàn toàn. Khi đó ngươi sẽ có một bất ngờ.

Lão thản nhiên cười nói

- Đa tạ tiền bối!

Mục Trần mừng rơn trong lòng, ôm quyền cảm tạ.

Lão nhân tóc bạc phất tay, vỗ nhẹ lên đài sen. Hào quang rực sáng hơn, rồi đài sen nhanh chóng thu nhỏ lại, cả gốc Cửu Dương Linh Chi cũng teo dần, rồi trở nên chỉ còn lớn hơn bàn tay.

Lão vung tay ném đài sen cho Mục Trần, hắn kích động nhận lấy Cửu Dương Linh Chi.

- Đi đi! Muốn đoạt được truyền thừa của Mộc Thần Điện, chỉ có thể dựa vào chính mình ngươi.

Lão hít sâu một hơi, khép hờ hai mắt, lẩm bẩm:

- Thật hoài niệm a.

Mục Trần chỉ kịp nhìn thấy ánh sáng tinh anh trong mắt lão chợt tan đi dần dần, rồi trở lại vẻ trống rỗng vô hồn. Tia ý thức còn sót lại cũng đã biến mất.

Mục Trần cất đài sen chứa Cửu Dương Linh Chi, rồi cung kính vái chào linh ảnh lão nhân, xoay người rời khỏi thạch đài.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 519: Ai Cũng Có Phần

Mục Trần nhẹ nhàng bay ra khỏi thạch đài, sau đó hạ xuống cạnh Lạc Li, Ôn Thanh Tuyền, đưa mặt cười đắc thắng:

- May mắn không làm nhục mệnh, hắn là chưa đến mức xấu hổ chứ?

Lạc Li mỉm cười khẽ gật.

- Bình thường thôi, có gì mà đắc ý. Nếu để ta lên, chiến tượng kia đâu thể áp đảo ta thành như thế.

Ôn Thanh Tuyền trề môi khinh thường, kiêu ngạo như nàng đâu dễ dàng tán tụng trước mặt hắn như vậy, cho dù quả thật hắn cũng khá lợi hại trong trận đánh vừa rồi.

Mục Trần chỉ cười xòa. So sánh tu vi linh lực, hắn và Ôn Thanh Tuyền chênh lệch không nhỏ. Nếu hắn cũng có thực lực linh lực nan, không chừng đối phó với chiến tượng kia cũng thoải mái hơn nhiều.

- Tiếp theo, mọi người cùng lên thử chứ?

Mục Trần hếch mặt khích tướng mọi người. Dựa theo quy tắc linh bảo sơn, hắn đã khiêu chiến thành công, lấy được Cửu Dương Linh Chi, không thể tiếp tục khiêu chiến được nữa. Nhưng những người khác thì vẫn còn y nguyên cơ hội, mà linh bảo sơn vẫn còn rất nhiều của quý như nấm mọc sau mưa, nếu có thể đoạt được thì sẽ ích lợi lớn cho thực lực bản thân.

Ôn Thanh Tuyền và Lạc Li thì chẳng có gì do dự, dĩ nhiên bảo tàng trước mặt, các nàng không cam tâm tay không bỏ về. Tốt nhất linh bảo

sơn là Cửu Dương Linh Chi đã bị Mục Trần cướp đi, nhưng bảo vật khác vẫn có những giá trị cực kỳ xa xỉ.

- Chúng ta có thể được không?

Từ Hoang, Triệu Thanh Sam, Mộ Phong Dương thì hơi do dự.

- Cứ theo trình độ bản thân mà chọn, đừng leo lên các tầng cao quá, hẳn là có thể dễ dàng chiến thắng.

Mục Trần cười nói.

- Vậy được!

Cả ba cũng nao nao lo lắng, nhưng cũng là kẻ xông pha. Mấy cô gái kia còn không từ bỏ, nam tử như họ cụp đuôi bỏ trốn thì mất mặt quá.

Lúc này không khí phía ngoài linh bảo sơn cũng trở nên náo nhiệt hơn, những kẻ lỗ mãng khi trước đã để lại bài học quý cho người khác, ai nấy chưa xông vào bắt đầu rục rịch chọn mục tiêu mà họ cho là phù hợp với khả năng, chuẩn bị xông lên khiêu chiến.

- Lên đi!

Mục Trần nhìn thấy những chi đội khác cũng đang hăm hở, liền lên tiếng thúc giục.

Lạc Li và Ôn Thanh Tuyền dẫn đầu đi trước, xông lên tầng 8 linh bảo sơn, bởi vì tầng 9 đã hoàn toàn trống trơn, lựa chọn này đã trở thành tốt nhất.

Tần Nhi, Nhạc Nhi, An Nhã, Tú Linhnh đều chọn lấy tầng 6. Chiến tượng nơi đó thực lực đều sánh ngang linh lực nang, nhưng họ cũng có kỹ năng mạnh mẽ, nên chẳng có gì phải sợ.

Nhóm Từ Hoang thì có vẻ yếu thế hơn các nàng, chỉ chọn tầng 5, chiến tượng thực lực thân thể nan, cũng vừa sức.

Bọn họ ra tay khiến cho không khí căng thẳng bị xóa tan, những chi đội khác cũng không còn kiềm chế nữa, lập tức xông vào đoạt bảo.

Trong đám người đó, Vương Chung và Võ Doanh Doanh đều hướng lên tầng 8, dĩ nhiên thực lực của họ đủ sức để họ tự tin như thế.

Không khí ở linh bảo sơn lại trở nên sôi nổi ồn ào.

Những vòng chiến kịch liệt nổ ra trên các thạch đài, không ít kẻ có thực lực tốt đều giành chiến thắng, một ít kẻ xui xẻo gặp bất trắc, bị chiến tượng tận dụng sơ hở đánh lui, cuối cùng bị giam lại. Phần lớn mọi người đều giành được mục tiêu của mình.

Đám người thần tình vui sướng lao người ra khỏi linh bảo sơn, không khí có vẻ vui vẻ náo nhiệt. Nhưng cũng có vài chi đội sắc mặt không tốt lắm, vì vài đội viên của họ đã bị nhốt lại trong linh bảo sơn, cho dù họ cũng đoạt được bảo vật nhưng chiến lực tổng thể đội ngũ đã bị giảm thiểu đáng kể. Có thể nói hành trình đại tái linh viện của họ xem như đã phải dừng lại.

Lạc Li và Ôn Thanh Tuyền chẳng có bất ngờ gì xảy ra, thực lực chiến tượng mà các nàng phải đối mặt cũng rất mạnh, nhưng vẫn chưa chân chính đạt tới đệ nhất trọng Thần Phách nan, nên thắng lợi rất dễ dàng.

- Các ngươi lấy được cái gì?

Mục Trần tò mò hỏi.

Lạc Li cười tủm tỉm, hào quang lóe lên trong tay, đài sen ngọc thạch hiện ra, bên trong là một dây leo đỏ rực như lửa, nhìn như xích long, trên thân cây còn có những vảy nhỏ, bên trong có dung dịch lưu động như dung nham, toát ra khí tức nóng cháy.

- Đây là Xích Long Đằng, sinh sống trong nham thạch nóng chảy, dung dịch nham tương của nó có hiệu quả rèn luyện thần phách, nó có thể giúp ta tăng cường khả năng thành công vượt qua thần phách nan.

Lạc Li nói.

- Của ta là Băng Sơn Tuyết Linh Quả, cũng có công hiệu như Xích Long Đằng nhưng thuộc tính tương phản, cũng rất tốt cho việc độ Thần Phách nan.

Ôn Thanh Tuyền cầm một quả trắng như ngọc, bề ngoài phủ đầy băng tuyết như được chôn vùi trong nơi cực lạnh.

- Tuyệt vời!

Mục Trần hứng chí, bảo vật tăng cường Thần Phách, đối với trình độ các nàng hiện tại quả như cá gặp nước.

Đám lâu la còn lại cũng thuận lợi vượt ải, không ai vướng phải khó khăn quá lớn khi khiêu chiến. Lúc này đang trở về, sắc mặt cũng hoan hỉ vui mừng. Vậy là chuyến tham bảo ở linh bảo sơn này đoàn người của hắn đã có thu hoạch phong phú.

Khiêu chiến linh bảo sơn cũng dần kết thúc, đám người bên kia cũng bay ra, thuận lợi mang theo chiến lợi phẩm.

- Đi!

Vương Chung vừa ra khỏi, âm trầm liếc nhìn Mục Trần, ánh mắt đề phòng. Hắn vội dẫn ba chi đội Thánh linh viện nhanh chóng rút khỏi đây. Đội ngũ của hắn cũng vừa trải qua thảm chiếm, tiêu hao cũng không ít, dĩ nhiên sẽ đề phòng kẻ khác thừa cơ cướp đoạt. Dù sao thì mỗi người cũng chỉ được một lần khiêu chiến tầm bảo, ai nấy muốn có nhiều hơn thì phải chú ý đến những kẻ khác mà thôi, và uy hiếp lớn nhất vẫn đến từ đám người Mục Trần bên này.

Mục Trần nhìn bọn họ đi xa, nhếch môi cười nhạt. Hắn cũng chưa đến mức đê tiên như Vương Chung lo lắng. Vả lại nơi này còn biết bao nhiêu người, trước đó hắn đoạt được Cửu Dương Linh Chi ở tầng 9, cũng không ít kẻ đang dòm ngó bảo vật của hắn, mặc dù còn đang ngại

đoàn người bên này mạnh mẽ, nhưng ai dám chắc bọn kia không thừa cơ đánh lén lúc người sơ hở, phiền phức cũng không ít.

Do vậy hiện tại hắn cũng không có tâm tư nào tham lam đến những bảo vật khác.

Sau đó chi đội của Võ Doanh Doanh cũng thuận lợi trở ra, thoáng liếc nhìn lại Mục Trần, vẫn tỏ vẻ hậm hực rồi dẫn đội viên nhanh chóng rời đi.

Mục Trần tỏ ra cũng bất đắc dĩ, đối với Võ Doanh Doanh không có bao nhiêu ác cảm, chỉ có nàng ta còn khúc mắc đối với hắn.

- Sao thế? Lưu luyến ư? Ngươi có biết huynh trưởng của Võ Doanh Doanh là ai không?

Ôn Thanh Tuyền sửa giọng chọc ghẹo.

- Huynh trưởng?

Mục Trần ngẩn người, kinh ngạc phun ra hai chữ:

- Võ Linh?

Kẻ kia với hắn chẳng phải xa lạ, đã từng giao đấu trong Linh Lộ, cũng là một nhân vật không nên dây vào và cực khó giải quyết như Cơ Huyền, ngay chính hắn cũng không muốn trêu chọc. Nhưng khác với Cơ Huyền, giao tranh giữa hai người chỉ xem như đánh nhau giữa đường, không có ân oán gì.

Không ngờ Võ Linh lại là huynh trưởng của Võ Doanh Doanh, thế thì thật là đau đầu. Chẳng biết tên kia nếu biết được muội muội bị hắn đối xử như thế thì sẽ trở nên như thế nào nữa.

- Ngươi đúng là may mắn mà, những cao thủ khó nhằn nhất Linh Lộ đều trở thành đối thủ của ngươi.

Ôn Thanh Tuyền hả hê cười nói.

- Đúng thế, và cái vị Linh Quan Giả nhà ngươi chính là đối thủ lớn nhất.

Mục Trần không phản bác, giọng điệu lại có vẻ tấm tắc.

Ý tứ trong lời của hắn không chỉ là biểu hiện khác thường của Ôn Thanh Tuyền đối với Lạc Li. Hiện tại tuy là hợp tác, nhưng đến khi vào quyết chiến, có lẽ Ôn Thanh Tuyền sẽ trở thành đối thủ đáng gờm nhất. Cô gái kiêu hãnh này hắn cực kỳ kiêng dè, chẳng kém Cơ Huyền, Võ Linh một chút nào.

- Đúng là tiếc thật, ta mà có cơ hội, nhất định không khách khí.

Ôn Thanh Tuyền nhếch xéo đôi môi, trả lời đầy thâm ý.

- Vậy chúng ta làm gì tiếp đây?

Lạc Li ngắt ngang sự đối chọi của hai người.

Mục Trần sờ sờ vào giữa trán, mộc ấn mà lão nhân kia để lại còn cho hắn biết không ít thông tin về Mộc Thần Điện, bố trí các cấu trúc tổng thể của thế lực này đều đã nằm trong trí của hắn.

Ngẩng lên nhìn về hướng tây nam, hắn chỉ thấy một màu xanh tươi mơn mởn ngập chân trời.

Hướng đó có một khu vực đặc biệt của Mộc Thần Điện, một trọng địa của thế lực này. Chí Tôn linh dịch của cả Mộc Thần Điện đều được cất giấu ở nơi đó.

Bảo tàng Chí Tôn linh dịch của một thế lực viễn cổ thừa sức khiến bất kể cường giả Chí Tôn nào nghe nói cũng phải động tâm.

Huống gì là hắn.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 520: Tàng Linh Viện

"Viu."

Rừng xanh tươi tốt, mười tia hào quang xé ngang chân trời.

Chính là đám người Mục Trần, dựa theo tin tức mà mộc ấn cho biết, hắn dẫn mọi người lập tức hướng về nơi cất chứa trọng bảo truyền thừa của Mộc Thần Điện.

Nơi đó được gọi là Tàng linh viện.

Tàng linh viện đối với Mộc Thần Điện còn trọng yếu hơn cả linh bảo sơn. Đó là nơi lưu trữ một lượng rất lớn Chí Tôn linh dịch.

Chí Tôn linh dịch, kỳ vật này chính là tiêu chuẩn lớn để đánh giá lực lượng của một thế lực nơi Đại Thiên thế giới mênh mông vô tận.

Chí Tôn linh dịch chỉ có cường giả Chí Tôn mới có năng lực ngưng luyện được. Một cường giả Chí Tôn nhất phẩm tiêu phí cả một tháng chuyên tu mới ngưng luyện được một giọt Chí Tôn linh dịch bé tí ti, chừng đó cũng đủ thấy nó quý giá như thế nào.

Sau khi một người tu luyện vượt qua được Chí Tôn Tam Nan, thì Chí Tôn linh dịch có tác dụng rất quan trọng. Muốn đột phá đến Chí Tôn cảnh, cần một lượng Chí Tôn linh dịch rất lớn. Chỉ có năng lượng tinh khiết khổng lồ của Chí Tôn linh dịch mới triệt để khiến người ta hoàn toàn lột xác, chân chính tiến vào Chí Tôn cảnh.

Bước chân vào cảnh giới sức mạnh nghiêng trời lệch đất.

Chân chính tiến vào Chí Tôn cảnh mới đủ tư cách ngao du Đại Thiên thế giới, lăn lộn trong các hành trình phấn khích. Chỉ những người đó mới đủ xứng đáng gọi là cường giả, được người khách kính sợ!

Hầu hết mọi người đều lấy mục tiêu tiến vào Chí Tôn cảnh mà tu luyện. Thế nhưng không biết bao nhiêu thiên tài đã phải dừng lại trước cảnh giới này mà không thể đột phá. Vì trình độ này không chỉ cần thiên phú, mà còn cần phải có tài nguyên khổng lồ, phần lớn chính là Chí Tôn linh dịch.

Thế lực tầm thường căn bản khó mà bồi dưỡng được cường giả Chí Tôn chân chính. Chỉ những thế lự cự phách một phương mới đủ sức bồi tại thêm từng vị Chí Tôn, rồi xưng hùng Đại Thiên thế giới.

Đại Thiên thế giới thậm chí không thiếu những cường giả cường giả Chí Tôn vì muốn có đủ Chí Tôn linh dịch, đã phải nương thân dựa dẫm vào những thế lực to lớn, trở thành trưởng lão hoặc khách khanh cung phụng, lấy bản lĩnh ra đổi lấy tài nguyên tu luyện không thể thiếu, Chí Tôn linh dịch.

Hơn nữa, Chí Tôn pháp thân cũng cần lượng Chí Tôn linh dịch rất lớn để tu luyện. Chí Tôn pháp thân càng lợi hại thì linh dịch càng cần nhiều. Trong danh hào 99 pháp thân Chí Tôn, cái thấp nhất hạng 99 cũng cần đến mấy ngàn giọt Chí Tôn linh dịch mới có thể tu luyện được.

Mấy ngàn giọt, nếu chỉ dựa vào bản thân một vị Chí Tôn nhất phẩm ngưng luyện, thì phải tiêu hao gần mười năm mới luyện ra được (?? chắc là một năm của lão này phải đến 100 tháng).

Chí Tôn linh dịch đối với cường giả Chí Tôn chính là tiền tài, là bảo vật không thể thiếu.

Chính vì thế, Mục Trần biết được nơi lưu trữ Chí Tôn linh dịch của Mộc Thần Điện, đã không do dự mà hướng thẳng đến Tàng linh viện. Hiện tại đã bước vào thân thể nan, cũng đã gần Chí Tôn cảnh lắm rồi, hắn lại chẳng có nổi một giọt Chí Tôn linh dịch, mà hắn cũng không có

một tông phái cường đại chống lưng, không có dòng họ hùng hậu ủng hộ. Tuy mẫu thân hắn có vẻ như siêu cấp lợi hại, nơi nàng xuất thân cực kỳ khủng bố, nhưng căn bản chẳng liên quan gì đến hắn hiện tại. Thậm chí nếu để cái nơi kia phát hiện ra hắn, không chừng hắn chẳng thấy nổi ngày mai nữa là.

Tất cả chỉ có thể dựa vào chính mình.

Đằng sau, Lạc Li và Ôn Thanh Tuyền đều bám sát. Đối với Chí Tôn linh dịch, Ôn Thanh Tuyền còn náo nức hơn cả linh bảo sơn. Nàng biết rõ tác dụng trọng yếu của nó, ý kiến của Mục Trần lần này nàng hoàn toàn tán thành, thậm chí còn giục hắn đi cho mau, lỡ như đi chậm một giọt cũng không có mà thu.

Dọc đường họ nhìn thấy không ít những địa điểm linh quang sáng ngời, chính là bảo bối nào đó mà người ta phát hiện ra, rồi giao đấu tranh đoạt. Bọn họ cũng không hề dừng lại xem hay có tâm nhúng tay vào, vẫn duy trì một tốc độ rất cao hướng thẳng đến Tàng linh viện.

Một lát sau, tốc độ của họ dần chậm lại, Mục Trần lắc mình hạ xuống, ánh mắt nhìn chăm chăm phía trước. Một rừng thiết thụ đầy gai cực kỳ tươi tốt, thân cây đen đúa với những gai nhọn sắc bén khiến người ta rùng mình. Những mũi gai còn lóe lên ánh tím đặc dị, hiển nhiên là kịch độc.

Nhìn xuyên qua đám rừng thiết thụ, mơ hồ Mục Trần nhìn thấy một ngôi đền cổ kính giữa rừng gai nhọn.

- Tàng linh viện hắn là ở chính giữa khoảng rừng thiết thụ này.

Mục Trần chỉ vào những cây gai nhọn hoắt.

- Chúng ta đi nhanh đi.

Từ Hoang nôn nóng tính bay xuyên qua rừng thiết thụ.

- Khoan đã!

Mục Trần ngăn lại, nhíu mày:

- Nơi này có gì đó không ổn.

Hắn mơ hồ trong rừng thiết thụ gai góc kia có dao động đặc biệt tản mát ra, hơi quen thuộc.

Mục Trần trầm tư, chợt lấy ra một thanh trường kiếm, quán chú linh lực vào trong đó rồi ném đi vào rừng thiết thụ.

"Vù."

Ngay khi trường kiếm tiến vào không phận rừng gai, mọi người kinh ngạc nhìn thấy linh khí trên kiếm hoàn toàn biến mất, rồi nó từ trên không trung rơi xuống, va chạm với những chiếc gai nhọn hoắt cứng cáp, gãy nát.

- Ế?

Từ Hoang hoảng hồn. Những cái gai kia thật là sắc nhọn, tuy thanh trường kiếm chỉ là binh khí hạ phẩm, nhưng cũng đâu phải là đậu hũ. Hơn nữa, linh khí trên kiếm sao đột nhiên lại biến mất?

- Sao lại thế này?

Ôn Thanh Tuyền cũng ngạc nhiên tự hỏi.

Mục Trần cau mày, chợt hắn phát hiện ra một nơi xa xa phía bên kia, có một chi đội đang nhòm ngó bên này. Thình lình hắn vung tay lên, một lực hút dũng mãnh ập vào một tên trong bọn đó, mạnh mẽ kéo kẻ không may về phía này.

- Nơi này tại sao lại như thế?

Mục Trần nắm cổ áo gã thanh niên xui xẻo, lớn tiếng hỏi.

Gã thanh niên thất thần sợ hãi, không ngờ bị Mục Trần dễ dàng bắt gọn, dáng vẻ lại côn đồ, kinh hoảng giơ hai tay lên đầu hàng:

- Bọn ta không có ý xấu, chỉ đến đâu nhìn xem thôi. Khu vực này không thể tùy ý tiến vào, vì sau khi tiến vào linh lực trong cơ thể sẽ biến mất...

Mục Trần thả hắn ra, khẽ lẩm bẩm:

- Thì ra là thế, khu vực này hắn đươc bố trí một linh trận cấm bế.

Khó trách cảm thấy quen thuộc, ra là linh trận.

- Linh trận cấm bế?

Lạc Li kinh nghi:

- Linh trận loại này cấp bậc cũng không thấp, xem ra là của Mộc Thần Điện.

Mục Trần gật đầu. Linh trận cấm bế phạm vi lớn, có lẽ phải rất nhiều vị Linh Trận đại sư liên thủ mới bố trí ra được. Đám đệ tử tham gia đại tái tuyệt đối không đủ năng lực.

- Xem ra không thể bay qua, bằng không linh lực vừa mất, chúng ta rơi xuống hậu quả không khác thanh trường kiếm kia là bao nhiêu.

Mục Trần nói.

- Như vậy thì khi tiến vào trong đó cũng không dùng được linh lực.

Ôn Thanh Tuyền nhíu mày. Ưu thế của nàng chính là linh lực mạnh mẽ hùng hậu, khi đã mất đi ưu thế này, thì thực lực của nàng đã giảm đi đến 7,8 phần.

Mục Trần gật gù, hắn hơi thất thần. Nếu vậy, khu vực này cũng khá giống Linh Lộ năm xưa, chẳng qua Linh Lộ hung hiểm hơn rất nhiều.

- Á. . . Ta khuyên các ngươi đừng đi vào.

Gã thanh niên kia đột nhiên can gián.

- Tại sao?

- Hiện tại khu vực này đã bị Chúng Viện Minh chiếm đóng, bọn họ người đông thế mạnh, các ngươi đi vào nhất định đánh không nổi.

Gã liếc mắt trộm nhìn Ôn Thanh Tuyền và Lạc Li:

- Phía ngoài này có lẽ họ không dám động vào các vị, nhưng vào trong đó thì không biết được. Trước đó có vài đám người tiến vào nhưng đều bị Chúng Viện Minh đánh lui, bọn người kia dường như chuẩn bị khá chu đáo, chọn ra không ít kẻ chuyên tu luyện thân thể, cho dù linh lực mất đi nhưng thực lực của họ vẫn không suy giảm nhiều.

Mục Trần nhíu mày. Lại là đám giòi bọ Chúng Viện Minh.

Mọi người sắc mặt cũng khó coi, ai nấy đều không chuyên tu thân thể, linh lực mà biến mất thì với nhân số áp đảo, bọn họ sẽ thất lợi.

Cái khu vực này thật phiền phức.

Lạc Li nhìn Mục Trần, tình hình này ưu thế của họ đã giảm, tùy tiện đi vào thì dễ dàng lọt vào lưới của đám Chúng Viện Minh.

Mục Trần nhìn vào rừng gai tối tăm, hơi trầm tư, chợt nói:

- Các ngươi đợi bên ngoài, ta vào một mình.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 521: Tiềm Hành

- Một mình?

Cả đám nghe Mục Trần nói như vậy, nhất thời biến sắc. Chúng Viện Minh người đông thế mạnh, dù cho gặp bên ngoài này, với ưu thế nhân số của họ thì Mục Trần cũng phải tránh lui, huống chi là khu vực bị bị bố trí cấm linh trận. Mất đi sức mạnh linh lực, cao thủ linh lực nan hay thậm chí thần phách nan cũng phải suy giảm.

- Không được!

Lạc Li lập tức phản bác, tay nắm Lạc Thần Kiếm giơ lên:

- Ta đi cùng ngươi, dù sức mạnh cơ thể không mạnh mẽ như ngươi, bất quá vẫn mạnh hơn người thường rất nhiều.

Hiển nhiên, Lạc Li không thể nào yên tâm cho hắn một mình đi vào khu vực bị phong bế linh lực đó.

- Ta với Lạc Li đi cùng ngươi vào thôi, bằng không đến lúc đoạt được Chí Tôn linh dịch ngươi lại ăn hết thì chẳng phải ta phí công chạy đến đây sao?

Ôn Thanh Tuyền thản nhiên nói.

Mục Trần mếu máo. Lời nói Ôn Thanh Tuyền thật khiến hắn không biết phải làm sao.

Mục Trần nhìn thần sắc hai nàng, biết rõ không thể thuyết phục. Lạc Li lo lắng cho hắn, Ôn Thanh Tuyền vì kiêu hãnh mà đâm chọt, không

thích hắn một mình cố gắng rồi đạt thu hoạch lại chia đều như ban ơn cho nàng.

Mà Mục Trần cũng phải thừa nhận, sự kiêu hãnh của nàng ta cũng thật đáng khen.

- Vậy thì ba người chúng ta cũng đi.

Mục Trần quyết định thật nhanh, tuy nói ba người lực mỏng, nhưng cả ba đâu phải tầm thường, tin rằng cho dù Chúng Viện Minh người đông thế mạnh, nhưng cũng không thể ngăn cản bọn họ quay lại.

Lạc Li mỉm cười.

- Các ngươi cứ ở đây đợi chúng ta.

Mục Trần quay sang dặn dò Từ Hoang, Tần Nhi, Nhạc Nhi...

Đám Từ Hoang thì thật thà gật gù, bọn họ cũng muốn tham gia vào, nhưng biết rõ thực lực bản thân đi chỉ vướng víu, không giúp gì được nhiều.

Mấy cô gái thì nhìn sang Ôn Thanh Tuyền, sau khi thấy nàng ta khẽ gật đồng ý mới chịu ở lại.

- Đi nào, để xem bọn người Chúng Viện Minh kia mồm to đến cỡ nào mà dám độc chiếm Tàng linh viện.

Mục Trần nhìn vào rừng gai thiết thụ, ánh mắt lóe lên lạnh lẽo. Đối với Chúng Viện Minh này, hắn chẳng có chút cảm tình, nào có thể tùy tiện để mặc Tàng linh viện cho bọn chúng chiếm lấy.

Mục Trần dẫn đầu xuống núi, hào quang lóe lên đã xuất hiện ở lối vào rừng gai thiết thụ.

Trong rừng một màu tối đen như mực, khí tức âm hàn lạnh lẽo tản ra khiến người ta sởn gai ốc.

Mục Trần chẳng chút do dự nhảy nhót xâm nhập vào mảng rừng tối đen. Ngay lúc đó, cảm giác linh lực vận chuyển hùng hậu trong người như triều hạ rút đi sạch sẽ.

Mục Trần nghiêm mặt, tập trung điều động nhưng linh lực không hề có phản ứng, linh quang quanh người biến mất, sức mạnh bài sơn đảo hải hoàn toàn tan biến, cảm giác suy yếu cực kỳ khó chịu.

- Cấm linh trận thật đáng sợ!

Mục Trần nhíu mày, lẩm bẩm.

Phía sau, Lạc Li và Thanh Tuyền cũng theo sát, gương mặt cũng tỏ ra nghiêm trọng, hiển nhiên cũng đang khó chịu vì cảm giác mất đi sự điều khiển đối với linh lực.

- Có thấy hương vị này quen thuộc không?

Mục Trần đang siết tay lại, quay sang hai nàng cười nói.

Lạc Li khẽ cười, ánh mắt đầy hoài niệm. Cảm giác nơi này quả thật rất giống Linh Lộ năm xưa, họ cũng không cách nào dùng được linh lực, chỉ có thể vận dụng kỹ năng cơ thể.

Ánh mắt hoài niệm nhớ lại thời sánh vai sinh tử chiến với hắn, nàng tỏ ra yểu điệu dịu dàng vô cùng.

- Cái trò mèo này cũng nên dùng tới.

Mục Trần lôi ra vài cái áo khoác đen, đưa Lạc Li một cái. Áo đen cùng một tông màu với môi trường xung quanh, rất tốt để có thể ẩn thân che giấu hành tung. Cách này dùng bên ngoài chẳng có tác dụng gì, nhưng ở đây linh lực biến mất, người ta chẳng thể nào cảm ứng được, chỉ có thể dùng tai nghe mắt nhìn, phương án ngụy trang dĩ nhiên sẽ rất hiệu quả.

Lạc Li nhận lấy liền mặc ngay vào, tấm thân kiều diễm mềm mại hoàn toàn được che giấu, chỉ để lộ ra gương mặt xinh đẹp trắng nõn.

- Này!

Mục Trần đưa chiếc áo thứ hai cho Ôn Thanh Tuyền.

- Khó coi chết đi được!

Ôn Thanh Tuyền nhăn mặt khó chịu, nàng vô ưa sạch sẽ, đâu thích tiếp xúc với nam nhân, nói gì đến mặc quần áo của hắn đưa cho, ai biết được hắn đã từng mặc hay chưa.

- Ngươi như vậy rất dễ thấy.

Mục Trần liếc lên liếc xuống bộ kim giáp rực rỡ của nàng. Bên ngoài kia từ xa cả dặm đã thấy rõ mồn một, huống gì nơi tối đen như thế này.

Ôn Thanh Tuyền rùng mình khi hắn quét mắt càn rỡ lướt trên người nàng, hung hăng trừng mắt dọa hắn, giật phắt lấy áo khoác trùm lên người. Nàng cũng không phải quá cô chấp, đương nhiên không vì sở thích cá nhân mà khiến đồng đội lâm vào hiểm cảnh.

Mục Trần mỉm cười, cũng lấy ra một bộ rồi tròng vào người. Sau đó hắn nhanh chóng lao vào khu rừng rậm hắc ám, hai nàng cũng nhanh chân theo sát.

Trong khu rừng, ánh sáng mờ mịt, thiết thụ vươn thân ra như những cái bẫy chông sắc nhọn đáng sợ, lắc lư trong gió như nanh vuốt ác quỷ khiến người ta lông tóc dựng ngược.

Ba bóng đen dựa vào không gian u ám, nhanh chóng lặng lẽ xuyên qua khu rừng.

Cả ba đều là những nhân vật tiếng tăm nơi Linh Lộ, hoàn cảnh từng trải qua còn hung hiểm hơn nơi đây rất nhiều, khả năng tiềm hành cực kỳ

thành thạo, ánh mắt tinh anh như chim ưng không bỏ sót bất kỳ thứ gì khả nghi.

Đột nhiên ánh mắt Mục Trần lóe lên, hắn nép mình vào sau một gốc thiết thụ. Lạc Li và Thanh Tuyền cũng chẳng kém, gần như cùng lúc đó nấp vào hai gốc cây khác ở hai bên.

Tầm nhìn xuyên quy những khe hở của vô số gai nhọn, hắn nhìn vào một khoảng rừng tối, bóng đêm nơi đó hơi rục rịch, có vài tia sáng lóe lên, chính là ánh sáng phản chiếu của vũ khí.

- Có sáu tên!

Mục Trần khẽ nói. Sáu kẻ kia ẩn nấp cũng rất tốt, đáng tiếc là họ lại quên che đi những mũi nhọn lấp lánh của đao kiếm trong tay.

Mục Trần nhẹ nhàng đưa tay ra dấu.

Lạc Li lập tức lao về phía bên phải, Ôn Thanh Tuyền thì chậm hơn một chút, hướng về phía bên trái. Lạc Li và Mục Trần trong Linh Lộ đồng sinh cộng tử cũng một thời gian dài, đương nhiên hiểu ý nhanh hơn nhiều.

Mục Trần cũng hành động, thân hình như khỉ len lỏi giữa những nhành thiết thụ gai góc.

Phía bên kia, sáu cặp mắt đề phòng cẩn thận nhìn quét, thỉnh thoảng chú ý vài chỗ tối hơn bình thường, bàn tay nắm chặt không rời đao kiếm. Bọn họ cũng khá thành thạo phương pháp ẩn thân, ánh mắt gắt gao quét quanh khu vực, gió thổi cỏ lay đều không qua khỏi sự giám sát của họ.

Khoảng giữa hai bóng đen, một kẻ đang dựa vào gốc thiết thụ đột nhiên trừng mắt, hắn dường như cảm giác thấy một chuyển động khe khẽ nào đó. Hơi ngẩn người, hắn trừng mắt quan sát, vẻ mặt nghi hoặc, nhưng không phát hiện ra gì bất thường.

Đảo mắt một hồi, hắc tặc lưỡi lắc đầu, tinh thần căng thẳng cũng thả lỏng đi.

Thình lình một cảm giác lạnh lẽo ập tới, rồi sau gáy nhói lên, trước mặt hắn tối sầm lại, thân thể xụi lơ, nhưng chưa kịp ngã xuống đất, một bàn tay từ phía sau vươn ra nắm lấy lưng áo, dựng hắn lên trở lại tư thế cũ.

- Hử?

Cách hắn một khoảng, gã đồng đội nhận thấy có gì đó khác thường, quay lại nhìn rồi thấp giọng hỏi nhỏ:

- Có chuyện gì thế?

Trong bóng đêm, gã kia chỉ phất phất tay, rồi vẫy vẫy gọi lại.

Tên kia nghi hoặc thoáng nhìn bàn tay của đồng đội, nhưng không thấy rõ gì cả, nhưng chưa kịp nghi ngờ gì thêm, thì bàn tay kia nhanh như chớp bay đến chụp lấy cổ họng của hắn, chặn hoàn toàn mọi âm thanh vừa định vang lên trong miệng.

Mục Trần hiện ra, nhìn gã bị tóm cổ sắc mặt đang dần đỏ, hắn đưa một ngón tay lên miệng, ra dấu im lặng.

Gã kia nhận thấy được sát khí lạnh lẽo trong đôi mắt Mục Trần, mồ hôi túa ra, nơm nớp lo sợ không dám giãy nữa. Hắn tin chắc nếu có làm gì tạo ra động tĩnh cảnh báo đồng bọn, thì cái mạng của hắn sẽ đi tong.

Mục Trần nhìn kẻ kia sợ hãi nghe lời, thoáng nhìn lại hai bên xa xa, dường như mấy gốc thiết thụ quanh đó có chuyển động một chút, rồi lát sau hai cô gái xinh đẹp từ bóng đêm chạy ra.

- Xong!

Lạc Li nhẹ giọng nói.

Mục Trần gật đầu, chợt cười tủm tỉm nhìn gã bị thộp cổ, chậm rãi nói:

- Ngươi là thành viên Chúng Viện Minh? Vậy thì bây giờ thành thật khai báo, nhân số các ngươi tiến vào đây, vị trí những tên còn lại, đặc biệt là ba gã thủ lĩnh của các ngươi, cho ta biết...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 522: Xâm Nhập

Dưới bóng tăm tối của mảng rừng gai thiết thụ, Mục Trần đập mạnh vào gáy gã thanh niên kia khiến hắn lập tức bất tỉnh, phủi tay nhìn sâu vào trong.

Từ kẻ kia hắn đã moi được không ít thông tin. Mặc Ngư, Tần Phong vừa xông vào Mộc Thần Điện liền hướng thẳng đến đây, xem ra họ đã biết mục tiêu này từ trước, do đó chuẩn bị khá đầy đủ. Nhân số kéo đến có đến cả chục chi đội, gần 200 người.

Mà đặc biệt là những kẻ được kéo đến đây không có tu vi linh lực cao thâm xuất chúng, nhưng có một điểm chung là nhiều hoặc ít, nông hoặc sâu đều đã từng tu luyện thần quyết luyện thể. Do đó sức mạnh cơ thể của bọn người kia cũng khá dũng mãnh.

Xem ra tình hình trở nên hơi phức tạp, khu vực đặc biệt như thế này, bọn kia cũng khá khó giải quyết.

- Nếu tin tức là đúng, hiện tại Mặc Ngư, Tần Phong đã đến Tàng linh viện, chúng ta chậm một bước. Thế nhưng bên ngoài Tàng linh viện vẫn còn có phong ấn, bọn kia muốn loại bỏ phong ấn cũng cần thời gian không ngắn.

Mục Trần thông báo cho Lạc Li và Thanh Tuyền:

- Nhân số gần 200, phong tỏa mọi lối đi vào Tàng linh viện, chúng ta nếu đi tiếp sẽ chạm mặt bọn họ, có lẽ khá phiền toái. Vậy thì, chúng ta sẽ đi tiếp chứ?

Lạc Li và Thanh Tuyền liếc nhau, gật liền.

- Vậy đi nào!

Mục Trần cười, hắn cũng chẳng ngạc nhiên gì. Đương nhiên niềm kiêu hãnh của hai nàng rất lớn, cho dù Lạc Li vốn yên tĩnh hiền dịu, nhưng nàng cũng chẳng kém gì Ôn Thanh Tuyền.

Cả ba nhanh chóng tiếp tục biến mất trong bóng tối.

Bọn họ rời khỏi, khu vực này trở nên yên tĩnh. Một lúc rất lâu sau, trong áo của một gã nam tử đang hôn mê sáng lên nhàn nhạt, rồi nghe "vù" một tiếng, tia sáng kia bắn đi, biến mất không thấy đâu.

Cùng lúc đó, khu vực trung tâm rừng gai thiết thụ.

Một tòa mộc điện kín cổng cao tường, bên ngoài được phủ bằng những hoa văn bí ẩn khôn lường, ánh sáng nhàn nhạt toát ra như lồng giam phong tỏa mộc điện.

Phía ngoài có chừng mười người đang đứng đó, đúng là Mặc Ngư, Tần Phong, Lưu Hùng và vài tên lâu la.

Mặc Ngư đứng trước nhất, tay hắn cầm một la bàn tỏa hào quang kỳ lạ, chiếu vào những hoa văn bao phủ mộc điện. Từng mảng hoa văn từ từ tan đi.

- Có lẽ khoảng nửa giờ nữa, phong ấn sẽ hoàn toàn bị phá.

Tần Phong mỉm cười thích thú. Đột nhiên hắn biến sắc, lật tay lên. Một tia sáng từ trong rừng âm u bắn ra, rơi vào tay hắn.

Một con sâu kỳ lạ trong suốt mà tối đen, chỉ to bằng cái móng tay.

Tần Phong nhíu mày nhìn con sâu kia, rồi búng tay một cái. Con sâu sáng rực lên, rồi một luồng hào quang hình thành một bức màn phản chiếu hình ảnh. Bên trong nó có ba người hiện ra, đúng là Mục Trần, Lạc Li, Ôn Thanh Tuyền.

- Ha ha, thật là oan gia ngõ hẹp a.

Tần Phong nhìn thấy họ, khóe miệng cười khẩy:

- Xem ra ba vị này thật đúng là kẻ tài cao gan cũng lớn, biết rõ khu vực này đặc biệt như thế đã bị Chúng Viện Minh ta người đông thế mạnh chiếm cứ, thế nhưng vẫn dám xông vào...

Mặc Ngư đằng trước nhíu mày, liếc nhìn ba người kia, hờ hững nói:

- Ta còn cần nửa canh giờ!

- Được! Cứ yên tâm, bọn họ sẽ không vào được tới đây!

Tần Phong mỉm cười, mắt lóe lên nguy hiểm:

- Giao cho ta, đảm bảo ba vị kia sẽ có một bài học nhớ đời. Thật là thú vị, bên ngoài kia gặp họ thật ta cũng không mất can đảm dây vào, nhưng cả ông trời cũng giúp ta. Vào đây rồi, họ sẽ biết được cái mùi vị gọi là hổ lạc đồng bằng.

Dứt lời, hắn vung tay xoay người đi mất, một đám lâu la lập tức nối gót theo sau.

Tần Phong một mình dẫn quân nghênh đón, xem bộ dáng không xem ba đối thủ kia vào đâu.

- Để hắn đi một mình sao?

Lưu Hùng quay sang hỏi Mặc Ngư.

Mặc Ngư cười nhạt:

- Nếu là bên ngoài, một mình Tần Phong đối phó một người trong bọn họ cũng khó, nhưng trong này thì kết quả sẽ khác. Cứ để hắn đi, ngươi ở lại phòng thủ cho ta, không để ta phải phân tâm.

- Vậy được!

Lưu Hùng gật đầu.

Mặc Ngư nhếch môi khẽ cười. Có lẽ lát nữa Mục Trần sẽ khá chấn động, bất ngờ này sẽ cho hắn biết, xâm nhập lung tung vào trong này là chuyện ngu xuẩn đến mức nào.

Trong bóng rừng âm u, ba bóng đen nhanh chóng lướt qua.

Mục Trần lại đột ngột dừng lại. Đằng trước kia hắn đã nhận thấy hơi thở của khoảng 30 tên. Con đường này có lẽ cũng đã gần đến Tàng linh viện, Chúng Viện Minh cử người canh gác cực kỳ cẩn mật.

- Không lẻn qua được nữa, trực tiếp xông lên thôi!!

Mục Trần quét mắt nhìn xung quanh, địa hình nơi đây khá phức tạp, họ không thể lặng lẽ vòng qua đám người kia được.

- Ừm!

Lạc Li và Thanh Tuyền đều tán thành.

Mục Trần hạ người xuống, lướt đi như một con báo săn mồi.

Trên con đường mòn phía trước, đám người đứng tản ra cảnh giác nhìn ngó xung quanh. Dáng người bọn này ai nấy đều cao to lực lưỡng, thân thể còn mơ hồ có ánh sáng nhạt, chính là dấu hiệu đã từng tu luyện thần quyết luyện thể.

Đứng phía trước là một gã nam tử thân như thiết tháp, ánh mắt như mãnh hổ, rõ ràng là đầu lĩnh.

- Gì?

Đột nhiên gã to con đó trừng mắt, hắn nhận thấy vài rung động truyền lên từ mặt đất, lập tức tập trung ánh nhìn về phía bóng đêm có rung động truyền lại. Theo tiếng xé gió dồn dập, một bóng đen xuất hiện nhanh như cắt.

- Có người xâm nhập, ngăn họ lại!

Gã to cao như thiết tháp hét lớn, chân giậm mạnh xuống đất khiến mặt đất nứt nẻ, sức mạnh cơ thể được dịp bùng phát.

Hắn lao lên trước, hung hãn tấn công bóng đen lướt tới kia. Hắn rất tự tin vào sức mạnh cơ thể của mình, ngay trong chính các cao thủ Chúng Viện Minh, luận về sức mạnh cơ thể cũng chỉ có mất vị thủ lĩnh là vượt qua được hắn.

"Chát!"

Thế nhưng ý nghĩ của hắn hoàn toàn sai lầm, thân thể cường tráng va vào bóng đen kia, hắn lập tức biến sắc. Cái bóng đen nhỏ con mỏng cơm kia lại mạnh như một con linh thú hung hãn, lực đạo kinh khủng sấn tới cơ thể hắn.

Thân thể gã thiết tháp kia nhẹ nhàng bay ngược lại, lăn lóc trên mặt đất, mũi miệng đầy máu.

Đám lâu la Chúng Viện Minh nhìn thấy cảnh tượng đó lập tức kinh hãi. Sức mạnh cơ thể đồng bọn ra sao chúng biết rõ, thế nhưng vừa chạm mặt đã bị cái bóng đen kia hất văng bị thương?

Bóng đen kia đứng sững lại, gương mặt lộ rõ chính là Mục Trần, thân hình mỏng cơm đứng sừng sững chắc chắn. Liếc nhìn lại gã thiết tháp đang lăn lê bò càng trên mặt đất, hắn tấm tắc khen thầm thân thể đối thủ cũng khá rắn chắc, chỉ tiếc gặp phải hắn.

- Đối thủ rất cứng, cùng lên!

Gã thiết tháp kia cố sức quát lớn, hắn đã nhận thấy rõ ràng tên trước mặt đã tu luyện thân thể đến một mức độ phải nói là đáng sợ.

"Vèo!"

Một đám nhất tề xông tới, lập tức bao vây Mục Trần.

Đối phương hùng hổ vây chặt, Mục Trần cũng trở nên lạnh lẽo, hắc lôi lóe ra từ cơ thể, tiếng sấm rền vang vọng. (?? hắc lôi này ko phải linh lực à, vậy thôi lấy sét đánh bọn nó cho rồi)

"Đùng!"

Hắn bật nhảy lên lao vào đám người, quyền cước liên miên như sấm đánh, bất cứ ai bị công kích của hắn chạm vào thì lập tức hộc máu văng ra.

Phía sau, Lạc Li và Thanh Tuyền cũng nhanh chóng xông lên, biểu hiện không cường hãn bá đạo như Mục Trần, nhưng thể chất cũng mạnh hơn người khác nhiều, tung hoành ngang dọc. Lạc Li còn có Lạc Thần Kiếm, dù không sử dụng linh lực nhưng lưỡi kiếm sắc bén và chất thép cứng rắn vốn có của thanh thần kiếm cũng khiến những kẻ kia không thể nào phòng ngự nổi.

Ba người ra tay liền như hổ vào bầy dê, mặc cho đối phương người đông thế mạnh nhưng lại bị ba người bọn họ đẩy lui nhanh chóng, những tiếng la hét thảm thương vang lên.

Chỉ chốc lát sau, đám cao thủ Chúng Viện Minh đại bại nằm rên rỉ trên mặt đất.

- Không thể vận dụng linh lực đúng là phiền phức!

Ôn Thanh Tuyền cau có nghiến răng. Phía bên ngoài thì bọn người này còn chưa có tư cách tới gần nàng, chỉ cần có ý đồ đã bị nàng vỗ một phát gục ngay đơ.

Mục Trần mỉm cười, chợt biến sắc, ánh mắt trở lại băng hàn ngẩng lên nhìn một phía kia. Trong bóng tối nơi đó, vài bóng người chầm chậm hiện ra, nhân số cũng cả trăm, nhốn nháo ồn ào hoàn toàn vây kín khu vực này.

Kẻ đi đầu chính là Tần Phong, đang giương gương mặt đắc ý của lão miêu nhìn ba con chuột nhắt lọt ổ.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 523: Tần Phong

Trong bóng rừng âm u, rất đông người thình lình xuất hiện như nấm mọc sau mưa, những cặp mắt hung ác tập trung vào ba người chính giữa vòng vây.

Mục Trần thoáng liếc qua thế trận hiện tại, hắn không ngờ lại bị đám người Tần Phong phát hiện và bao vây nhanh như thế.

Lạc Li và Thanh Tuyền cũng đến gần Mục Trần, ánh mắt lạnh lùng chiếu thẳng vào Tần Phong. Dù đối phương người đông thế mạnh, nhưng muốn nuốt sống bọn họ cũng chẳng phải là chuyện đơn giản.

- Ha ha, Mục Trần! Thật là thiên đường trăm lối không đi, địa ngục không cửa lại dẫn xác vào.

Tần Phong châm chọc Mục Trần, khẽ cười hí hửng.

- Ngươi thật là quan tâm người khác nhỉ?

Mục Trần cũng cười đáp lại, liếc nhìn đám lâu la đang bao vây:

- Sao thế? Khu vực này không thể vận dụng linh lực, nên cảm thấy lo lắng quá à?

- Còn cứng mồm?

Tần Phong nhíu mày:

- Chẳng biết là nên tỏ ra lo lắng mới tốt sao chứ?

Mục Trần giả đò nghĩ nghĩ, rồi lắc đầu:

- Tiếc là ngươi chưa đủ tư cách!

Tần Phong yên lặng, rồi bàn tay nhẹ phất, giọng nói lạnh lùng cất lên:

- Dọn dẹp chúng đi!

Ngay lập tức cả trăm người xung quanh nhất tề hô ứng, thân thể thoáng hiện ánh sáng nhàn nhạt như kim thiết, sức mạnh cường hãn dồn xuống chân, lấy đà nhảy mạnh xông ra.

Khí thế hùng hổ như vạn mã xông pha, áp lực cực lớn.

Ánh mắt Mục Trần trở nên lạnh lùng vô song, lôi điện lóe ra, hắn giậm mạnh chân xuống đất, những vết nứt dữ dội từ vị trí bàn chân hắn lan tỏa ra xung quanh. Mặc dù hiện tại không sử dụng được linh lực, nhưng sức mạnh cơ thể của hắn thì ở đây khó có ai sánh bằng.

"Vù!"

Thân ảnh của hắn hóa thành một cái bóng mờ mờ, lao vào giữa đám người đang xông tới.

"Uỳnh!"

Một quyền phẫn nộ mang kình phong dũng mãnh đập vào những kẻ xông tới đầu tiên.

Những âm thanh chát chúa vang lên, vài kẻ ngực bụng lõm vào, máu phun bét nhè, thân thể bay ngược trở lại, lập tức quằn quại đau đớn.

"Chát! Bốp!"

Quyền cước Mục Trần múa lên liên hồi, hắc lôi lượn lờ quanh thân, sức mạnh đáng sợ như cự chùy nện vào, mỗi lần tung đòn là có một kẻ bị chấn hộc máu văng ra. Hắn như một con mãnh hổ xông vào bầy cừu, không ai địch nổi.

Đám người bao vây Mục Trần rất đông, nhưng căn bản không ai đến gần được hắn trong phạm vi một trượng.

Những kẻ kia cũng đã từng tu luyện thần quyết luyện thể, nhưng rỏ ràng sức mạnh cơ bắp vẫn không là gì trước mặt Mục Trần.

Cách một khoảng phía sau, Lạc Li và Thanh Tuyền cũng xông tới, thân thể ngọc ngà mềm mại của hai nàng cũng có hào quang sáng ngời, như ngọc thạch trong suốt. Lạc Thần Kiếm trong tay Lạc Li tuy mất đi uy phong vốn có vì không dùng được linh lực, nhưng sự sắc bén của nó vẫn đủ để nàng tạo một khoảng trống an toàn quanh thân đến mấy trượng, không ai có thể áp sát.

Ôn Thanh Tuyền múa kim chiến thương, thương ảnh liên miên, hung tàn độc đáo, phàm là kẻ nào đến gần phạm vi công kích đều bị nàng tặng cho vài xiên để lại mấy lỗ máu tan nát.

Bóng tối rừng rậm vang lên những tiếng rên la tru tréo thảm thiết, tiếng quyền cước binh khí chạm vào da thịt khiến nhiều kẻ giật mình thon thót.

Tần Phong đứng ngoài vòng chiến, nhìn thấy ba người lọt vào vòng vây cả trăm người nhưng không hề rơi vào hạ phong, sắc mặt vẫn hờ hững, chẳng tỏ vẻ quan tâm gì đến những tên lâu la bị ba người kia nhanh chóng đánh bại.

- Thật sự là lợi hại a!

Xem chiến đấu một hồi, hắn tủm tỉm cười, ánh mắt hắn không hề nhìn tới Mục Trần, mà lại chú ý sang Ôn Thanh Tuyền, lửa nóng hừng hực thiêu đốt trong con ngươi, hắn lẩm bẩm:

- Nếu ta đánh bại vị cao thủ đệ nhất này, có lẽ tên của ta sẽ truyền khắp đại tái linh viện chứ?

Ba người kia, kẻ có thể khiến Tần Phong kiêng dè nhất chính là Ôn Thanh Tuyền. Thời gian trước, đội ngũ mà nàng ta lãnh đạo vững vàng chiếm vị trí đệ nhất, mặc cho bao nhiêu đội ngũ cường hãn biến thái khác có đuổi theo ra sao, cũng không vượt qua được.

Mọi người ai nấy đều biết rõ thực lự đáng sợ tuyệt đối của Ôn Thanh Tuyền, nếu là bên ngoài, cho Tần Phong thêm vài lá gan cũng không dám có ý ra tay với Ôn Thanh Tuyền. Mặc dù vậy, tình hình lúc này lại khác nhiều, khu vực này không thể vận dụng linh lực, thực lực Ôn Thanh Tuyền đại giảm, chính là lúc nàng yếu nhất, thời cơ tốt nhất.

Tưởng tượng đến lúc nàng ta đại bại trong tay mình, Tần Phong càng trở nên khoái trá.

Hắn chậm rãi bước tới, thình lình tăng tốc như đại bàng tung cánh, cấp tốc xuất hiện ở không trung trên đầu Ôn Thanh Tuyền, một chưởng từ cao ập xuống, quyền phong kinh người.

"Hừ."

Ôn Thanh Tuyền nhận thấy công kích vẫn không nao núng, kim chiến thương múa qua như chớp, đâm tới Tần Phong.

- Ha ha!

Tần Phong cười quỷ dị, chưởng đang ập xuống biến đổi thành chỉ, linh lực hùng hậu như thủy triều bùng nổ.

Tần Phong lại có thể vận dụng linh lực ở đây?

Ôn Thanh Tuyền sắc mặt kịch biến.

"Keng!"

Tiếng kim thiết vang vọng, chỉ kình đầy linh lực của Tần Phong mạnh mẽ điểm vào mũi thương, kình lực đáng sợ chấn Ôn Thanh Tuyền lui đi một đoạn, sắc mặt tái đi.

- Ha ha, bây giờ đám ngu si các ngươi đã biết vì sao ta tự tin thế chưa? Ở trong này ta vẫn có thể thi triển linh lực, hiện tại các ngươi trong mắt ta là cái thá gì?

Tần Phong cười lớn, lăng không đứng giữa rừng, linh lực hùng hậu tản mát quanh thân, áp lực tỏa ra mạnh mẽ.

Ôn Thanh Tuyền nghiến răng, gương mặt lạnh đi. Nàng không ngờ bị Tần Phong đả thương, khiến cho lòng kiêu hãnh của nàng khó chịu vô cùng.

- Cho dù không có linh lực, trong mắt ta ngươi vẫn chỉ là tên phế vật.

Ôn Thanh Tuyền cười khẩy, thanh âm cực kỳ khinh miệt.

- Thế ư?

Tần Phong mắt lóe lên lạnh lẽo, lắc mình biến mất trong không trung.

Ôn Thanh Tuyền nghiến răng vội lui, tay giữ chặm kim thương, thình lình thương ảnh như mưa đâm tứ phía.

"Keng keng keng!"

Tiếng kim loại va chạm vang lên, hoa lửa tóe ra liên hồi, mỗi lần chống chọi, thân thể Ôn Thanh Tuyền hơi run lên.

Lúc này nàng hiển nhiên hoàn toàn bị Tần Phong áp đảo.

Tần Phong tận hưởng sự thắng thế trước Ôn Thanh Tuyền, đắc chí cười càng to, ánh mắt càng dữ tợn, thế công càng cuồng bạo.

Chỉ kình tràn ngập linh lực của Tần Phong lại điểm lên kim thương, cánh tay Ôn Thanh Tuyền run rẩy kịch liệt, đôi môi đỏ như càng thêm đỏ thẫm vì máu tươi.

- Ha ha!

Tần Phong cười điên cuồng, chẳng cho Ôn Thanh Tuyền một cơ hội để thở, song chỉ sáng rực, lại có lốc xoáythở dốc cơ hội, chỉ thấy đắc này song chỉ phía trên, hào quang dũ phát sáng ngời, lại có phong toàn ở này đầu ngón tay thành hình.

- Cụ Phong Chỉ!

Tần Phong nhanh như chớp xuất hiện sau lưng Ôn Thanh Tuyền, chỉ kình mang theo sức mạnh lốc xoáy không chút nương tay hướng tới Ôn Thanh Tuyền.

Ôn Thanh Tuyền nghiến răng, đôi mắt phượng trở nên lãnh khốc đáng sợ, tay lập tức kết thành một ấn pháp kỳ lạ, nhưng chính lúc đó, nàng cảm thấy không gian sau lưng hơi dao động, dường như có ai thêm ai đó xuất hiện phía sau nàng, rồi một cái mùi quen thuộc bốc lên, chính là Mục Trần.

Mục Trần vươn tay ôm lấy cái eo thon của nàng, kéo nàng vào lòng hắn.

Biến cố bất ngờ khiến cho Ôn Thanh Tuyền cả kinh, phản xạ giơ cùi chỏ thúc vào bụng hắn, khiến hắn rên lên một tiếng, rồi ngay lúc đó một cỗ cuồng lực ập tới đánh văng cả hai đi.

Khi sắp chạm đất, Mục Trần xoay mình, để cho thân thể của hắn trở thành tấm đệm nện xuống mặt đất rừng, còn Ôn Thanh Tuyền an ổn ngồi trên người hắn.

- Ngươi làm gì đó?

Ôn Thanh Tuyền giãy nãy thoát khỏi cái ôm của Mục Trần, tức giận.

- Ngươi ra tay nặng thế?

Mục Trần xoa xoa cái bụng nhăn nhó, rồi hắn nghiêm túc trở lại, nhìn qua Tần Phong với linh lực hùng hậu quanh thân, ánh mắt lạnh lẽo khẽ nói:

- Để ta xử hắn!

- Ta tự đối phó được!

Ôn Thanh Tuyền tức giận trừng mắt nhìn Mục Trần, hiển nhiên là còn đang tức anh ách cái vụ hắn dám ôm nàng như thế.

Mục Trần chả thèm quan tâm, giơ tay cản nàng lại, rồi tiến lên.

Ôn Thanh Tuyền trợn trừng nhìn Mục Trần, nhưng bất giác nhìn thấy vết thương sau lưng hắn, một tảng máu lớn, đó là...

Ôn Thanh Tuyền nhìn lại Tần Phong, hai ngón tay hắn ta đang còn nhỏ máu, dĩ nhiên không phải máu của hắn.

Vừa rồi Mục Trần ôm lấy nàng, chính là hắn dùng tấm lưng của mình chắn cho nàng một kích.

- Ngươi. . .

Cơn giận của Ôn Thanh Tuyền chậm rãi tan mất, khóe miệng giật giật.

- Yên tâm đi, ta da dày thịt béo, chảy chút máu có hề gì.

Mục Trần biết nàng phát hiện thương thế sau lưng, hắn chỉ khoát tay:

- Tên kia giao cho ta, ngươi đến giúp Lạc Li.

Ôn Thanh Tuyền nhìn gã thiếu niên bình tĩnh ra lệnh kia, nhưng nàng cũng cảm nhận được sát khí và lửa giận ngút trời toát ra từ hắn, chỉ đành nghiến răng, tỏ vẻ ngoan ngoãn gật đầu cực kỳ hiếm thấy.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 524: Ngươi Xong Rồi

Tần Phong mỉm cười nhìn Mục Trần, nhẹ nhàng lau đi vết máu còn vương trên ngón tay:

- Anh hùng cứu mỹ nhân à? Trò này cũ quá rồi...

- Anh hùng sau khi cứu mỹ nhân, còn phải xử lý tên bại hoại, mới xem như làm việc đến nơi đến chốn.

Mục Trần cười trả lời.

- Bằng vào ngươi?

Tần Phong cười châm chọc, tay nắm lại, linh lực gào thét quanh thân. Thực lực của hắn ở bên ngoài cũng không phải là mạnh nhất, nhưng tại đây trong khu rừng cấm bế linh lực, thì chính là khả năng nghịch thiên a.

Mục Trần nhìn chằm chằm Tần Phong, ánh mắt nghiêm trọng. Khó trách tên càn rỡ này dám một mình dẫn người đến vây đánh bọn họ, thì ra còn có trò này...

- Ngươi hẳn là đang dùng một cách nào đó ngăn cản sự cấm bế của linh trận đối với linh lực trong cơ thể?

Mục Trần chậm rãi phân tích:

- Bất quá cái trò này cũng không thể hoàn toàn ngăn được, thành ra linh lực của ngươi vẫn còn bị phong bế không ít, không hoàn toàn đầy đủ.

- Ánh mắt cũng độc đáo đấy...

Tần Phong cười tủm tỉm xác nhận:

- Bất quá chỉ chừng này linh lực cũng đã đủ dọn xác các ngươi rồi.

Mục Trần thản nhiên cười, ánh mắt như có đao phong xuất hiện.

- Xem ra ngươi không tin nhỉ...

Tần Phong cười khẽ, dao động linh lực quanh thân dữ dội hơn, cuồng phong thét gào, thình lình hiện ra dưới chân, hắn như quỷ mị xuất hiện sau lưng Mục Trần, chỉ kình lốc xoáy nhanh như chớp lại hướng vào hậu tâm đối phương.

"Rẹt rẹt!"

Hắc lôi lóe ra, Mục Trần dũng mãnh xoay lại tung quyền tiếp đón chỉ kình đáng sợ của Tần Phong.

"Đùng!"

Một tiếng nổ nhẹ vang lên, kình phong bùng phát, Mục Trần lảo đảo lui lại một đoạn xa, Tần Phong cũng bị bức lui vài bước.

- Khó trách không lo, thì ra thân thể cường hãn như vậy.

Tần Phong tỏ ra kinh ngạc, Mục Trần bằng thân thể mạnh mẽ có thể tiếp được một chiêu mà trước đó ngay cả Ôn Thanh Tuyền dựa vào chiến thương bá đạo cũng phải rơi vào hạ phong. Thân thể Mục Trần quả nhiên kinh khủng.

Tần Phong cũng từng tu luyện thần quyết luyện thể, nhưng hắn biết nếu chỉ so đấu cơ thể, thì e rằng kém Mục Trần rất xa. Bất quá thần quyết luyện thể muốn phát huy uy lực cực đại, cũng cần có linh lực duy trì, do đó hiện tại Mục Trần căn bản chỉ có thể nhờ vào sức mạnh cơ thể đơn thuần mà chống cự với hắn.

- Quả là một cái bao cát tốt... Vậy thì để ta đùa ngươi tới chết đi.

Tần Phong cười dữ tợn tàn khốc. Mục Trần không thể dùng linh lực, thì không chỉ sức mạnh đại giảm, mà tốc độ cũng sẽ chậm đi rất nhiều, chỉ cần Tần Phong thi triển thân pháp, vậy thì Mục Trần căn bản không bắt kịp được.

Mà như thế chẳng phải Mục Trần sẽ trở thành một cái bao thịt cho hắn tập dợt hay sao?

"Vù!"

Tần Phong cười khẩy, hai cơn lốc hình thành ngay mũi chân, thân hình lóe lên biến mất.

"Ù ù!"

Tần Phong như biến thành lốc xoáy bao vây Mục Trần.

Mục Trần không nhúc nhích, nhìn cơn lốc vay quanh mình, loáng thoáng cảm thấy thân ảnh Tần Phong. Nhưng hắn hiểu lúc này căn bản không thể bắt kịp thân pháp của Tần Phong, chỉ có thể mặc cho kẻ địch tập kích cũng không thể phản kích.

"Vù!"

Một tia linh lực xoắn ốc cực kỳ sắc bén từ trong luồng gió lốc bắn ra, nhanh như chớp tấn công sau lưng Mục Trần, áo bị xé toạc lộ ra vết máu dữ dội.

Mục Trần mặt không đổi sắc, nhưng cơ thể hơi run rẩy, sự đau đớn từ vết thương khiến hắn khó chịu.

- Ha ha!

Trong gió lốc vang lên tiếng cười đắc ý và trêu tức của Tần Phong. Vốn là một đối thủ rất khó giải quyết, thế nhưng lúc này như cá nằm trên thớt mặc tình cho hắn chơi đùa, cảm giác thật sự quá sung sướng.

"Vù! Vù!"

Liên tiếp những công kích dày vò cắt xé cơ thể Mục Trần, dường như Tần Phong đang hưởng thụ cảm giác này, do vậy không công kích vào những yếu huyệt trên cơ thể Mục Trần, mà hành hạ đối phương thương tích đầy mình, máu tươi đầm đìa.

Dáng vẻ Mục Trần lúc này cực kỳ thê thảm.

Nhưng dù vậy hắn vẫn không nhúc nhích.

Cách đó không xa, Lạc Li và Thanh Tuyền đã sát cánh chiến đấu với nhau, khiến cho đám lâu la xung quanh không ai đến gần được, rồi diễn biến bên này cũng kinh động hai người.

Chính giữa cơn lốc, Mục Trần không cử động, máu tươi chảy xuống cực kỳ thê thảm.

Lạc Li nổi giận siết mạnh Lạc Thần Kiếm trong tay.

- Tên khốn này!

Ôn Thanh Tuyền cũng tức tối nghiến răng, đôi mắt phượng đầy lửa giận, bất chợt nàng vung thương, tay kết ấn, ngữ khí lạnh lẽo:

- Ta đi giết hắn!

Lạc Li chợt giơ tay chụp lấy tay nàng ngăn lại, lắc đầu khẽ nói:

- Cứ giao cho Mục Trần đi.

- Nhưng hắn không thể vận dụng linh lực, căn bản không phải là đối thủ của Tần Phong. Chúng ta tính sai rồi, bọn họ không chỉ đông đảo, chính yếu là họ có cách để vận dụng được linh lực!

Ôn Thanh Tuyền trầm giọng nói.

- Tần Phong không đủ tư cách đánh bại Mục Trần, mặc dù hắn không có linh lực.

Lạc Li chậm rãi, thanh âm nhè nhẹ đầy tin cậy.

Nàng cũng rất đau lòng khi nhìn thấy bộ dáng máu me bê bết của Mục Trần, chỉ hận không thể đá chết tên Tần Phong kia, nhưng tình hình này Mục Trần cũng không thích người khác nhúng tay, hắn cũng là một cường giả kiêu hãnh.

Nghe Lạc Li nói vậy, Ôn Thanh Tuyền hơi run run, liếc mắt nhìn lại thân thể máu me trong gió lốc kia, hắn vẫn đứng vững như bàn thạch, chỉ đành nghiến răng quay đi.

Ôn Thanh Tuyền lao vào đám lâu la Chúng Viện Minh, gương mặt hàm sát, chiến thương múa liên miên bức lui đám người hung hãn.

Lúc nàng ta đang phát tiết với mấy tên xui xẻo, công kích linh lực đánh vào Mục Trần càng thêm dồn dập, khiến hắn càng thêm thương thế.

- Thật chán quá đi, thôi dẹp không phí thời giờ nữa.

Tần Phong nhìn thấy Mục Trần chẳng hề phản kháng, cảm thấy không còn thú vị nữa, tiếng nói lạnh lùng truyền ra, tốc độ xoay của gió lốc càng thêm cuồng bạo. Lúc này hắn đã hạ sát tâm muốn đánh bại Mục Trần.

"Ù ù!"

Thình lình cơn lốc dừng lại, một bóng người bọc trong gió xoáy xuất hiện sau lưng Mục Trần, linh lực hội tụ trong lòng bàn tay, chẳng chút lưu tình vỗ vào lưng kẻ địch.

Không khí nổ tung. Tần Phong biết rõ Mục Trần phải cảm ứng được công kích, nhưng cảm ứng được thì sao? Dựa vào sức chịu đựng của cơ thể, hắn không tài nào phòng ngự được hoàn toàn.

Do đó mọi việc đã an bài.

Nụ cười trên gương mặt Tần Phong càng thêm dữ tợn, nhưng chỉ nháy mắt sau gương mặt hắn cứng đờ.

Bởi vì thân thể máu me của Mục Trần đột nhiên lóe ra một tia hắc lôi điên cuồng cùng tiếng sấm rền đáng sợ.

Trước mặt Tần Phong hoa lên, rồi khi hắn định thần trở lại, gương mặt Mục Trần xuất hiện chính diện đối mặt hắn.

Nắm tay giơ cao, hắc lôi như chất lỏng sền sệt bọc lấy nắm đấm của Mục Trần, năng lượng khủng bố khuếch tán trong tiếng sấm rền khiến Tần Phong trợn mắt sợ hãi.

- Ngươi nói nhiều thật đó, nhưng nhờ phúc cái mỏ của ngươi bằng không ta cũng không có thời gian hội tụ đầy đủ năng lượng Hắc Thần Lôi rải khắp trong cơ thể.

Mục Trần nhếch mép cười gằn, giọng điệu đầy châm chọc.

- Do vậy, tiếp theo...

Dứt lời, quyền kình như sét đánh nện vào chưởng phong hung hãn của Tần Phong.

- Ngươi xong rồi!

"Đùng!"

Tiếng sấm vang vọng, mặt đất ngay vị trí hai người sụp đổ lõm xuống, Mục Trần đứng khựng giữa không, còn linh lực hùng hậu bao bọc Tần Phong cấp tốc bị chấn nát, cánh tay hắn quẹo đi, xương cốt bị một quyền của Mục Trần đánh gãy.

"Bốp!"

Thân thể như diều đứt dây bay đi, lăn lông lốc như trái banh trên mặt đất rừng, để lại một vệt dài.

Vòng bao vây hỗn chiến bên kia bỗng nhiên im bặt, đám lâu la Chúng Viện Minh hoảng hồn nhìn đầu lĩnh nằm im như con chó chết trên mặt đất, kinh hãi sợ sệt.

Lạc Li khẽ cười, nhẹ giọng nói với Ôn Thanh Tuyền:

- Ta nói đúng không?

Ôn Thanh Tuyền cũng đang tròn mắt kinh ngạc nhìn Mục Trần, đôi môi nhếch lên như thói quen muốn khích bác một chút, nhưng trí óc lại nhớ đến khoảnh khắc hắn chịu một chỉ mà thụ thương đầy máu, lời nói không thốt ra được lại trở vào bụng.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 525: Đĩa Ngọc

Mảng rừng ồn ào huyên náo đánh nhau lúc này an tĩnh trở lại, đám lâu la Chúng Viện Minh thần tình hung hãn lúc này đầy mặt kinh hãi, hoảng hốt nhìn qua Mục Trần, vài kẻ còn không tự giác lui sau vài bước.

Mục Trần chẳng quan tâm gì đám cắc ké đó, chỉ tập trung vào gã cao thủ nằm lê lết trên mặt đất, máu me bê bết.

- Ngươi...

Tần Phong máu đầy mặt giãy giụa cố gắng đứng dậy, linh lực dao động quanh người đã yếu đi cực độ. Lúc nãy còn may có linh lực hộ thể, bằng không có lẽ một quyền kia của Mục Trần đã đánh chết hắn. Bây giờ trong mắt hắn chỉ còn lại vẻ sợ hãi vô cùng.

Run rẩy nhìn Mục Trần, hắn không thể hiểu được tại sao Mục Trần lại có thể thình lình bộc phát sức mạnh đáng sợ như thế, tên kia rõ ràng là không thể sử dụng linh lực mà.

Mục Trần nhìn thấy ánh mắt Tần Phong, hắn chỉ nhếch mép cười. Đúng là không dùng được linh lực, nhưng thứ lúc nãy hắn dùng, là năng lượng Hắc Thần Lôi. Thân thể đã trải qua bao nhiêu lần được Hắc Thần Lôi rèn luyện, năng lượng của nó dĩ nhiên sẽ lưu lại trong cơ thể, bình thường có linh lực vận chuyển nên khó nhận ra được sự tồn tại của nó, nhưng lúc này linh lực an tĩnh im lìm, năng lượng Hắc Thần Lôi trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết. Năng lượng này trong người hắn bình thường cũng không quá mạnh mẽ, nhưng với khu vực như thế này, chừng đó là quá đủ.

Chỉ có một khiếm khuyết là năng lượng này cần phải có một chút thời gian để hội tụ lại, do vậy hắn vừa rồi mặc tình cho Tần Phong hành hạ, để hắn có thể tranh thủ thời gian. Cơ hội ra tay chỉ có một lần, Tần Phong có linh lực bổ trợ, tốc độ vượt xa hắn chỉ có thân pháp cơ thể, không thể nào đuổi kịp.

Hắn phải nhắm chuẩn thời cơ, cho Tần Phong nhất kích tất sát.

Cục diện hoàn toàn nhờ vào dự đoán, Tần Phong đắc ý cuồng tiếu, không thể nhận ra được sự ranh mãnh của Mục Trần.

- Để xem bây giờ ngươi còn làm được gì?

Mục Trần cười hiền lành, chậm rãi bước tới Tần Phong.

Tần Phong hoảng hồn bò lết lui lại, quần áo rách bươm vì quyền kình lúc trước càng trở nên tan nát, một vật sáng nhàn nhạt rơi ra từ trong áo.

Dường như là một cái đĩa ngọc mang hào quang sâu lắng.

Tần Phong nhìn thấy đĩa ngọc bị rơi ra, sắc mặt kịch biến vội lao người tới định chụp lại.

"Đùng!"

Một tiếng vang lớn, Mục Trần giậm mạnh nhảy tới, ánh mắt hung bạo như báo đen săn mồi, bộ dáng đằng đằng sát khí, ra vẻ như chuẩn bị đánh chết Tần Phong.

Tần Phong kinh hãi run rẩy, sợ sệt nghiến răng rụt tay lại, vội thúc giục chút linh lực ít ỏi còn sót trong người lắc mình chạy trốn.

Tần Phong bỏ chạy, đám cao thủ Chúng Viện Minh nhất thời chiến ý mất sạch, hoảng loạn bỏ chạy tứ tán.

Chỉ một chốc, mảng rừng huyên náo trở nên trống trơn yên tĩnh.

Mục Trần không truy sát Tần Phong, chỉ tiến đến cúi xuống nhặt lấy đĩa ngọc trên mặt đất, cẩn thận xem xét. Trực giác cho hắn biết Tần Phong có thể dùng linh lực phải có liên quan đến vật này.

Cái đĩa ngọc to như bàn tay, sáng bóng, trên bề mặt được khắc những hoa văn tinh xảo tản mát dao động dị thường.

- Đây là cái gì?

Lạc Li và Thanh Tuyền cũng đã đi tới, các nàng nhìn đĩa ngọc trong tay Mục Trần, tò mò hỏi.

Mục Trần nhìn chằm chằm vào hoa văn phức tạp trên đĩa ngọc, người khác nhìn thì chưa chắc biết, nhưng hắn lại rất quen thuộc.

- Trong đĩa ngọc này được khắc một linh trận.

Mục Trần trầm tư.

- Ồ?

Lạc Li và Thanh Tuyền giật mình, các nàng không phải Linh Trận sư, không biết được linh trận này thuộc loại nào.

Chính lúc đó, thần sắc Mục Trần biến đổi.

- Sao vậy?

Lạc Li và Thanh Tuyền lo lắng vội hỏi.

Sắc mặt Mục Trần không đau đớn, mà tỏ ra kỳ quái, rồi thình lình luồng linh lực hắc bạch giao hòa dũng mãnh tuôn ra từ cơ thể hắn.

- Ngươi có thể dùng linh lực ?

Ôn Thanh Tuyền kinh ngạc.

Mục Trần khẽ cười, ánh mắt thích thú nhìn đĩa ngọc trong tay:

- Thì ra đây là nguyên nhân Tần Phong có thể sử dụng linh lực, chính là nhờ linh trận khắc trong thứ này. Theo dự đoán của ta, linh trận trong này có hiệu năng ngăn cách sự quấy nhiễu linh lực trong cơ thể chúng ta từ Cấm linh trận. Chẳng biết linh trận này do ai khắc vào, xem ra Chúng Viện Minh cũng có Linh Trận sư rất lợi hại đó.

Mục Trần lẩm bẩm.

Nhưng là ai được nhỉ?

Mặc Ngư, Tần Phong và Lưu Hùng không giống một kẻ có thành tựu cao về mặt linh trận. Nếu vậy thì có lẽ phải là gã thủ lĩnh giấu mặt còn lại của Chúng Viện Minh.

- Đại tái linh viện quả nhiên tàng long ngọa hổ a.

Mục Trần cảm thán.

- Ngươi cũng là Linh Trận sư? Ngươi có thể khắc linh trận này không?

Ôn Thanh Tuyền hỏi, cảm giác không thể vận dụng linh lực rất khó chịu, nếu nàng sử dụng được thực lực của mình, trước đó nào có cần Mục Trần che chở?

Mục Trần nhìn chằm chằm vào hoa văn phức tạp trong đĩa ngọc, mỉm cười:

- Linh trận này rất ảo diệu, nhưng cấp bậc lại không cao, chỉ cần biết rõ trận đồ muốn bố trí nó cũng không khó. Hơn nữa linh trận này cũng không hoàn mỹ cho lắm.

- Vậy ngươi còn có thể cải tiến nó?

Ôn Thanh Tuyền nhíu mày.

- Vấn đề hẳn là không lớn.

Mục Trần cười nói bâng quơ, vẻ mặt khá kiêu ngạo. Thiên phú linh trận hắn rất tự hào, nói thế nào mẫu thân của hắn cũng là Linh Trận đại tông sư, nơi Đại Thiên thế giới này phải là nhân vật nổi tiếng hàng đầu. Bản thân lại là đứa con thân sinh của nàng, nếu hắn tầm thường thì khó mà xứng đáng.

- Tần Phong tặng chúng ta một lễ vật thật là tốt, nếu không chúng ta cứ thế tiến vào thì rất phiền phức.

Lạc Li cười khúc khích. Trước đó không ai nghĩ đám người Tần Phong lại còn có chiêu này.

Mục Trần gật đầu, tay cầm đĩa ngọc ngồi xuống.

- Chờ ta một chút.

Dứt lời, hai mắt khép hờ, hắn chú tâm cảm ứng những hoa văn phức tạp kia, ghi chép quỹ đạo vận chuyển của nó vào trí não.

Lạc Li và Thanh Tuyền cũng ngồi xuống. Đôi mắt lưu ly xinh đẹp hơi lưu động, Lạc Li khẽ khàng liếc nhìn những vết thương máu me trên người hắn.

Ôn Thanh Tuyền bên cạnh lại chăm chú nhìn Lạc Li. Dĩ nhiên trong mắt nàng ta, Lạc Li phải ưa nhìn hơn tên Mục Trần.

- Lạc Li...

Chợt nghĩ đến gì đó, thần sắc Ôn Thanh Tuyền hơi thay đổi.

- Hả?

Lạc Li quay lại.

- Ngươi là người Lạc Thần tộc? Có lẽ một thời gian nữa chính là nữ hoàng kế nhiệm Lạc Thần tộc?

Ôn Thanh Tuyền khẽ hỏi.

Lạc Li gật đầu xác nhận, ánh mắt ưu tư nhìn lại Mục Trần. Chẳng biết sắp tới chia tay, sau khi gặp lại hắn sẽ như thế nào.

- Tình hình Lạc Thần tộc dường như không ổn?

Ôn Thanh Tuyền hỏi han, có vẻ nàng cũng biết tin tức về Tây Thiên giới.

Lạc Li cười nói:

- Có lẽ đây chính là thời gian suy vong của Lạc Thần tộc. Nhưng không hề gì, ta sẽ cố gắng.

Ôn Thanh Tuyền nhìn nàng, do dự nói:

- Ngươi... có nghe nói về Tây Thiên Chiến Hoàng của Tây Thiên giới?

Lạc Li hơi rùng mình một cái, liếc nhìn Ôn Thanh Tuyền, gật đầu:

- Có thể so sánh với Võ Tổ, Viêm Đế, cường giả cự phách Tây Thiên Chiến Hoàng sao lại không nghe nói qua cho được.

- Ta nghe nói, hắn từng đề nghị che chở Lạc Thần tộc, chỉ là...

Ôn Thanh Tuyền nhẹ giọng thủ thỉ.

Lạc Li mỉm cười:

- Chỉ là muốn ta phải rời khỏi Tây Thiên giới. Gia gia từng đề cập với ta về việc này, nhưng ta nói với gia gia, một chủng tộc nếu cả sự tồn tại cũng cần phải có người khác che chở, thân phận hèn mọn đó không phải của chúng ta. Ta sẽ dốc sức thay đổi Lạc Thần tộc, nếu tộc ta tất vong, thì ta sẽ khiến những kẻ muốn diệt tộc phải ngọc nát đá tan.

- Chiến hoàng kia danh tiếng kinh sợ thế giới, nhưng hắn muốn ta rời khỏi Tây Thiên giới làm cái gì ta cũng không hứng thú.

Ôn Thanh Tuyền khẽ hỏi:

- Vì sao?

Lạc Li nhìn lại Mục Trần, mỉm cười:

- Bởi vì có người nói cho ta biết, một ngày nào đó sẽ trở thành cường giả cái thế... ta sẽ chờ hắn!

Ôn Thanh Tuyền cũng quay qua nhìn Mục Trần. Gã kia dã tâm thật không nhỏ.

- Chuyện này, phiền ngươi đừng nói cho Mục Trần.

Lạc Li khẩn khoản đề nghị.

Ôn Thanh Tuyền gật đầu. Nàng biết, Lạc Li không muốn tạo thành áp lực quá lớn cho Mục Trần. Dù sao Tây Thiên Chiến Hoàng nổi danh hàng đầu, thật sự quá ư lợi hại, chân chính là đại nhân vật hùng bá tứ phương Đại Thiên thế giới. Ngay cả dòng họ của nàng cũng không thể xem nhẹ.

Nhưng chính lựa chọn giữa hai bên cách biệt một trời một vực đó của Lạc Li, nàng ta không hề do dự đứng về phía Mục Trần, lòng tin của nàng dành cho hắn thật khiến người ta ghen tị, tên kia quả là kẻ may mắn.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 526: Ôn Thanh Tuyền Nổi Giận

Bóng rừng âm u, Mục Trần yên lặng, hai mắt khép hờ, đĩa ngọc tản mát ánh sáng nhàn nhạt, linh lực mạnh mẽ bọc lấy nó, hoa văn lấp lánh nhẹ nhàng, hơi thay đổi một chút, khiến cho linh trận kia càng trở nên hoàn thiện hơn.

Mục Trần có thiên phú cực tốt về linh trận, dùng trạng thái Tâm Nhãn hắn nhanh chóng nhìn ra mọi bí mật trong đĩa ngọc. Linh trận khắc trong nó cũng không quá phức tạp, nhưng cực kỳ ảo diệu.

Ánh sáng lập lòe trên đĩa ngọc trôi qua chừng vài phút, hai mắt Mục Trần mở ra trở lại, hắn nhìn vào đĩa ngọc hào quang đã sáng ngời hơn, khóe miệng mỉm cười.

- Xong rồi ư?

Lạc Li và Thanh Tuyền gần đó lên tiếng hỏi.

Mục Trần gật đầu, đưa đĩa ngọc cho Lạc Li. Nàng ta cầm lấy, ý muốn vừa hiện liền nhận thấy linh lực từ trong cơ thể ào ào đổ ra, sắc mặt vui mừng:

- Quả nhiên đã hoàn toàn ngăn cách ảnh hưởng của Cấm linh trận lên linh lực trong cơ thể. Có đĩa ngọc này, chúng ta đã không còn lo lắng về vấn đề linh lực bị cấm bế nữa.

- Ngươi có thể tạo ra thêm hai cái nữa không?

Ôn Thanh Tuyền tỏ ra gấp gáp, cảm giác suy yếu này đã khiến nàng bực bội đến cực hạn rồi.

- Có thể làm được, nhưng làm vội thì hiệu quả sẽ không tốt như thứ này.

Mục Trần trả lời.

- Không sao, chỉ cần dùng được linh lực, bọn người kia trong mắt ta chỉ là phế vật.

Ôn Thanh Tuyền giọng đầy lạnh lẽo, dĩ nhiên hành động của Tần Phong trước đó đã khiến nàng nổi cáu.

Mục Trần cười. Đắc tội Ôn Thanh Tuyền, gã Tần Phong kia thật xui xẻo.

Hắn lôi ra hai cái đĩa ngọc khác cầm trong tay, rồi lại nhắm mắt, linh lực trào ra chạm trổ những hoa văn huyền ảo trên đĩa ngọc.

Chế tạo ra hai cái đĩa ngọc khắc linh trận vào tốn cả nửa canh giờ, hắn đưa cho Lạc Li và Thanh Tuyền mỗi người một cái:

- Hơi vội, nên hai cái này không hoàn mỹ như cái đầu, nhưng cũng đủ để dùng được khoảng 70% linh lực.

- Vậy là đủ rồi!

Ôn Thanh Tuyền lập tức nhận lấy:

- Đi thôi, tranh thủ thời gian kéo đến Tàng linh viện. Đến lúc đó chiến đấu cứ giao hết cho ta!

Nàng chẳng chờ Mục Trần đáp lời, nhanh chóng lao vào rừng rậm. Sử dụng được linh lực, thực lực của nàng đã khác trước vô cùng, tốc độ của nàng thay đổi khiến Mục Trần cũng kinh ngạc.

Mục Trần quay sang Lạc Li mỉm cười, cả hai cũng nhanh chóng đi theo.

Phía bên ngoài Tàng linh viện ngoại, Mặc Ngư nhìn đám người Tần Phong thê thảm trở lại, sắc mặt kinh dị nhíu mày hỏi:

- Sao lại thế này?

- Do Mục Trần...

Tần Phong chùi máu me trên người, sắc mặt xanh mét trả lời.

- Hắn không dùng được linh lực, ngươi cũng không phải là đối thủ của hắn?

Mặc Ngư kinh ngạc ra mặt.

- Tên kia thân thể rất cường hãn, lại còn rất cổ quái. Ngoài linh lực hắn còn có một luồng năng lượng cũng na ná trong cơ thể. Hộ Linh Ngọc Đĩa của ta bị hắn lấy mất rồi.

Tần Phong đau xót kể lại.

- Cái gì?

Lưu Hùng biến sắc. Họ có thể mặc tình tung hoành trong này chính nhờ vào cái Hộ Linh Ngọc Đĩa kia, thế mà Tần Phong lại làm mất? Chẳng phải bùa hộ mạng đã mất tác dụng rồi sao?

Mặc Ngư cũng biến sắc, mặt mũi âm u.

- Làm sao đây? Có lẽ lúc này bọn chúng đang nhanh chóng hướng về đây...

Lưu Hùng lo lắng quay sang Mặc Ngư.

- Không sao! Hộ Linh Ngọc Đĩa chế tạo vội vàng nên cũng không được hoàn thiện, dù Mục Trần có lấy được cũng chỉ có thể sử dụng phân nửa năng lực, không đáng sợ. Hơn nữa, phong ấn sắp bị xóa đi, theo lời đại ca nói chúng ta sẽ có thể điều khiển linh trận này, hội tụ sức mạnh mọi người, cho dù là ba kẻ kia cũng không làm gì được chúng ta.

Mặc Ngư lắc đầu trấn an

Nghe vậy, Lưu Hùng và Tần Phong cũng an tâm hơn nhiều.

- Gọi tất cả mọi người rút về đây.

Mặc Ngư ra lệnh, chợt la bàn trong tay bắn ra hào quang chiếu khắp phong ấn bên ngoài Tàng linh viện, những hoa văn hộ trận nhanh chóng tan biến.

Tần Phong và Lưu Hùng nhanh chóng làm việc, ra hiệu gì đó, khu vực xung quanh lập tức xuất hiện những bóng người kéo về tập trung ở khoảng đất phía ngoài Tàng linh viện, tất cả ánh mắt đều cẩn trọng cảnh giác nhìn vào các lối đi trong rừng.

Mọi khu vực đều cực kỳ im ắng, thậm chí chú ý còn có thể nghe thấy tiếng thở nhè nhẹ.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đột nhiên có vài tiếng bước chân nho nhỏ vang từ trong rừng thẳm.

Tần Phong và Lưu Hùng trợn mắt nhìn qua khu vực có tiếng động, nơi đó ánh rừng u ám, tiếng chân càng lúc càng rõ, rồi ba người xuất hiện khỏi khu rừng thiết thụ tối tăm.

- Ha ha, trận hình thật uy phong nha.

Mục Trần cười to nhìn đội hình đối phương nghiêm trận chờ đợi.

Bên cạnh hắn, Lạc Li và Thanh Tuyền thì sắc mặt lạnh lùng không nói tiếng nào.

- Mục Trần, chớ vội đắc ý, ngươi nghĩ rằng nhặt được Hộ Linh Ngọc Đĩa thì đủ sức nuốt trọn chúng ta sao?

Tần Phong hung hăng quát tháo:

- Hộ Linh Ngọc Đĩa của ta chỉ có thể giúp ngươi sử dụng được phân nửa năng lực mà thôi, thực lực thân thể nan của ngươi đủ sức đánh bại tất cả bọn ta ở đây sao chứ?

- Thì ra nó gọi là Hộ Linh Ngọc Đĩa cơ đấy, kẻ giúp các ngươi chế ra thứ này cũng có chút bản lĩnh.

Mục Trần cười cười, hắn chợt bước tới, khóe miệng châm chọc nhếch lên, linh lực dũng mãnh ào ạt tuôn ra.

- Nhưng các ngươi nghĩ sai rồi, Hộ Linh Ngọc Đĩa có thể khiến ta vận dụng đầy đủ sức mạnh đó!

Tần Phong và Lưu Hùng biến sắc, khó tin nhìn linh lực hùng hậu tản mát quanh người Mục Trần.

- Không thể nào!

Tần Phong hoảng sợ. Hộ Linh Ngọc Đĩa hắn đã dùng nhiều lần, dĩ nhiên biết rõ hiệu năng. Linh trận trong đó không hoàn chỉnh, căn bản không thể nào sử dụng hết linh lự trong người.

- Không có gì không thể, Hộ Linh Ngọc Đĩa chưa hoàn chỉnh thì ta cải thiện nó thôi. Thuận tiện còn chế thêm hai cái nữa.

Hắn dứt lời, Lạc Li và Thanh Tuyền cũng lập tức vận linh lực, cuồng phong gào thét.

Tần Phong và Lưu Hùng tột độ hoảng sợ. Thật không thể tưởng tượng được Mục Trần trong thời gian ngắn không chỉ cấp tốc hoàn chỉnh Hộ Linh Ngọc Đĩa, mà còn chế ra thêm được 2 cái. Nếu vậy thì chẳng phải cả ba người bọn họ đều khôi phục thực lực vốn có rồi sao?

- À quên, còn phải cảm tạ ngươi đem Hộ Linh Ngọc Đĩa cho chúng ta, bằng không thì ta cũng không có cách nào cả.

Mục Trần quay sang Tần Phong mỉm cười, ra vẻ bái tạ. Nhìn thấy hắn tươi cười xảo quyệt như thế, Tần Phong tức muốn hộc máu.

Đám lâu la Chúng Viện Minh thì mặt trắng không còn hột máu, chiến ý mất sạch. Họ biết rõ ba người kia đã có thể dùng linh lực, thì sức lực thân thể của họ căn bản không đủ cho người ta quét.

- Xem ra ngươi cũng có thành tựu khác cao về mặt linh trận.

Thanh âm lạnh lẽo vang lên, Mặc Ngư chậm rãi xoay người lại, ánh mắt băng hàn nhìn Mục Trần.

Mục Trần nhìn thấy vị nhị thủ lĩnh Chúng Viện Minh, cất tiếng cười lớn:

- Chúng Viện Minh các ngươi hẳn là cũng có một vị Linh Trận sư cấp bậc khá cao nhỉ? Ta nghĩ, có lẽ chính là vị đại thủ lĩnh thần bí kia? Hắn không ở đây sao?

- Đại ca nếu ở đây, thì ngươi còn kiêu ngạo được ư?

Tần Phong nghiến răng tức tối.

- Khó gặp được một vị Linh Trận sư ưu tú, ta luôn muốn học hỏi đó.

Mục Trần thản nhiên trả lời.

- Sẽ có cơ hội, nhưng lúc đó kết cuộc của ngươi không tốt lắm đâu.

Mặc Ngư cũng hờ hững tiếp lời.

- Thật là đáng mong chờ a. Nhưng hiện tại, kết cuộc không tốt có lẽ là các ngươi.

- Mục Trần, nếu bây giờ dẫn người rời đi, ân oán Chúng Viện Minh với ngươi có thể hoàn toàn xóa bỏ, từ nay về sau cũng không làm phiền các ngươi. Ở đây thêm một bằng hữu vẫn tốt hơn một kẻ địch, sao?

Mặc Ngư chậm rãi nói.

- Trễ rồi!

Mục Trần thở dài ra vẻ tiếc nuối.

- Hừ, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.

Lưu Hùng gầm lên:

- Ngươi nghĩ với ba người các ngươi thì đủ sức nuốt trôi bọn ta ư? Há mồm to thế?

- Ngươi nói sai rồi...

Giọng nói thanh thúy thản nhiên ngắt lời, nhưng không phải Mục Trần, mà tiếng nói đến từ bên cạnh, sắc mặt Ôn Thanh Tuyền trở nên lãnh khốc vô tình, chiến thương trong tay sẵn sàng ra trận, nhẹ nhàng chỉ vào đám người trước mặt, thanh âm cao ngạo vang vọng rừng gai.

- Chỉ một mình ta, sẽ dọn dẹp sạch sẽ bọn ngươi!

Kim quang rực rỡ phát sáng từ cơ thể, lóng lánh như một con phượng hoàng tung cánh, khí phách tôn quý cao ngạo tự nhiên bùng lên.

Vị nữ tử đệ nhất đại tái đã ra tay.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 527: Viện Linh

Kim quang chói mắt tràn ngập bên ngoài Tàng linh viện, chiến thương trong tay, dung nhan nghiêng nước nghiêng thành lúc này trở nên lãnh khốc đáng sợ. Linh lực mênh mông hình thành uy áp kinh khủng.

Lâu la lính lác Chúng Viện Minh nhất thời run rẩy, chiến ý hoàn toàn biến mất.

Mặc Ngư thấy vậy, mặt cũng đổi sắc, trầm giọng:

- Ôn Thanh Tuyền, ngươi đừng có quá đáng, Chúng Viện Minh chưa bao giờ đắc tội Vạn Hoàng linh viện các ngươi, ngươi muốn gây sự ư?

- Thấy các ngươi ngứa mắt mà thôi.

Ôn Thanh Tuyền lạnh lẽo trả lời.

- Ngươi ...

Mặc Ngư nổi cáu, chợt âm trầm đe dọa:

- Ôn Thanh Tuyền, ngươi rất lợi hại, nhưng đại ca bọn ta cũng không sợ ngươi!

- Một tên thậm thụt giấu đầu lòi đuôi không đáng cho ta phải ngại!

Ôn Thanh Tuyền cười khẩy, thình lình khua chân một cái, kim quang sáng lên hoa lệ, chiến thương rực rỡ mang theo thương ảnh ngập tràn phủ xuống đám người Chúng Viện Minh.

Với thực lực Ôn Thanh Tuyền, lúc nàng mất linh lực còn khó ngăn cản nổi, huống gì nàng đã có thể sử dụng lại năng lực vốn có, trong khi đám Chúng Viện Minh không dùng được linh lực, chẳng phải mặc tình cho người ta tàn sát hay sao.

Ôn Thanh Tuyền xông qua tới đâu, lâu la Chúng Viện Minh chạy trốn tán loạn, người bị thương văng tứ tung, hộc máu trọng thương.

Chỉ một chốc lát nàng như hổ lạc bầy dê, trận hình nghiêm chỉnh của Chúng Viện Minh bị phá tan nát.

- Ôn Thanh Tuyền ngươi chớ có quá đáng!

Mặc Ngư xanh mặt, quát lên thân hình lao ra, linh lực mạnh mẽ từ trong cơ thể bùng lên.

Một thanh kiếm ảnh hình thành trong tay, tàn bạo chém tới Ôn Thanh Tuyền.

- Hử?

Mục Trần cảm ứng được linh lực cường hãn từ Mặc Ngư, hắn kinh ngạc ra mặt. Có vẻ như Mặc Ngư có thể dùng hết toàn bộ linh lực của hắn, không giống như Tần Phong chỉ sử dụng được một nửa. Vậy là Hộ Linh Ngọc Đĩa của tên này còn tốt hơn của Tần Phong nhiều.

- Hừm!

Ôn Thanh Tuyền trợn trừng mắt phượng, thế công sấm sét của Mặc Ngư phát đến cũng chẳng làm nàng nao núng, kim thương trong tay trở nên sáng rọi hơn bao giờ hết, một tiếng phượng hót rõ to vang lên.

- Kim Hoàng Thương!

Chiến thương bắn đi, hóa thành một con chim phượng kim sắc hung hăng đập vào kẻ đang lao tới.

"Bang!"

Tiếng kim loại vang lên, kình phong hung mãnh bùng lên.

Kiếm ảnh nổ tung, thân thể Mặc Ngư run rẩy dữ dội, lảo đảo văng ngược về, cánh tay đổ máu. Ngạnh chiến với Ôn Thanh Tuyền, hắn hoàn toàn đại bại.

- Thần Phách nan...

Mặc Ngư trợn mắt hoảng hốt:

- Không hổ là đội trưởng chi đội hạng nhất, ngươi hắn đã vượt qua Thần Phách nan từ lâu?

Thực lực Mặc Ngư chỉ còn thiếu chút nữa có thể độ Thần Phách nan, cao thủ linh lực nan khó trở thành đối thủ của hắn, thế nhưng chỉ một chiêu giao đấu đã bị Ôn Thanh Tuyền đánh cho bị thương, hiển nhiên thực lực nàng ta phải vượt xa hắn.

Nghe Mặc Ngư thốt lên, Tần Phong và Lưu Hùng cũng biến sắc, kinh sợ nhìn lại Ôn Thanh Tuyền. Nàng đã vượt qua Thần Phách nan? Thật quá điên a?

- Dẫn người của các ngươi cút khỏi đây!

Ôn Thanh Tuyền thản nhiên gằn giọng, ngữ khí cực kỳ thịnh nộ.

Mặc Ngư, Tần Phong, Lưu Hùng sắc mặt cực kỳ khó coi, đôi mắt kẻ nào cũng u ám. Tàng linh viện này chính là nơi dự trữ Chí Tôn linh dịch của Mộc Thần Điện, chỉ cần lấy được một giọt cũng có thể nhờ nó mà tiến lên Thần Phách nan, muốn bọn họ rút đi được sao?

- Chúng ta cũng muốn xem ngươi có tư cách gì nói như thế.

Mặc Ngư cười khẩy, đột nhiên vung tay lên, một tia hào quang bắn ra, rồi nhanh chóng hình thành một bức tượng gỗ to lớn, linh lực tản mát

cuồng mãnh.

- Mộc Thần Vệ?

Mục Trần nhìn thấy bức tượng quen thuộc đó, hai mắt trợn tròn. Mặc Ngư này cũng có một con Mộc Thần Vệ?

- Hừ, Ôn Thanh Tuyền, Mộc Thần Vệ cũng có thực lực Thần Phách nan thực lực, ngươi muốn thử xem uy lực của nó không?

Triệu hồi Mộc Thần Vệ, Mặc Ngư tỏ ra không còn lo lắng nữa.

- Cái đống củi mục này ngăn được ta?

Ôn Thanh Tuyền trừng mắt, chiến thương trong tay sáng rực.

- Mộc Thần Vệ này giao cho ta đi!

Thình lình Mục Trần cất tiếng cười lớn.

- Chán sống!

Mặc Ngư cười khẩy châm chọc. Thực lực Mục Trần mới chỉ là thân thể nan, dù hắn có thủ đoạn gì cũng không thể là đối thủ của Mộc Thần Vệ? Nhưng hắn nào biết ở linh bảo sơn bên kia, Mục Trần chỉ bằng sức mạnh bản thân đã xử lý cấp tốc một chiến tượng thực lực cũng đến nhất trọng Thần Phách nan.

- Ta đâu có nói tự mình ra tay?

Mục Trần cười khanh khách trêu tức Mặc Ngư, tay hắn vung lên, hào quang chớp lóe, một con Mộc Thần Vệ to lớn hình thể chẳng kém cạnh xuất hiện.

- Vừa hay trong tay ta cũng có món đồ chơi tương tự, chẳng biết bọn nó thì con nào lợi hại hơn nhỉ?

Mục Trần cười tủm tỉm.

- Chết tiệt, sao hắn cũng có Mộc Thần Vệ?

Tần Phong và Lưu Hùng mặt xanh mày xám, không thể ngờ được Mục Trần cũng có Mộc Thần Vệ, vậy thì lợi thế của họ lại trực tiếp mất đi.

Ôn Thanh Tuyền cũng ngạc nhiên, hiển nhiên nàng cũng đâu biết Mục Trần còn cất thứ này. Một golem thực lực nhất trọng Thần Phách nan, uy lực cực kỳ đáng ngại.

Mặc Ngư nghiến răng tức tối, hắn vung tay lên điều khiển Mộc Thần Vệ lao tới tấn công Ôn Thanh Tuyền.

- Ha ha, đầu to thì chơi với đầu to đây này, sao lại đi tìm nữ tử làm gì.

Mục Trần mỉm cười, dùng tâm trí điều khiển Mộc Thần Vệ xông lên, nắm đấm to lớn hướng tới Mộc Thần Vệ của đối phương.

"Uỳnh!"

Hai con quái to lớn quấn lấy nhau, đại chiến kinh thiên nổ ra giữa rừng thẳm.

Ôn Thanh Tuyền hài lòng gật đầu, ánh mắt lạnh băng hướng sang đám người Mặc Ngư, chiến thương không hề giảm bớt vẻ rực rỡ.

- Làm sao đây?

Tần Phong biến sắc lo lắng. Với thực lực hiện tại của Ôn Thanh Tuyền, có hợp lực cả ba người cũng không thể là đối thủ của nàng. Huống chi phe địch còn có Mục Trần và Lạc Li khoanh tay đứng nhìn bên ngoài, ưu thế nhân số của họ lúc này lại trở thành gánh nặng.

Mặc Ngư nhăn mặt, nhưng không tỏ vẻ hoảng hốt, thoáng nhìn lại Tàng linh viện đằng sau, chợt lẩm bẩm:

- Hắn là đến lúc rồi. Mọi người lập tức trở về vị trí ta đã dặn.

Mặc Ngư vung tay quát lớn.

Đám lâu la Chúng Viện Minh đang chật vật đứng ngồi quanh đó nhất thời tập trung lại, lui hết về sau, nhanh chóng leo lên những thạch đài có sẵn phía trước Tàng linh viện, lập tức ngồi xuống xếp bằng.

- Ôn Thanh Tuyền, ta đã nói muốn ép lui chúng ta nào có dễ dàng như thế!

Mặc Ngư cười to, chợt bàn tay dán vào một gốc cây làm trụ chống Tàng linh viện, linh lực dũng mãnh tiến vào khiến nó phát ra ánh sáng xanh lục. Từng hoa văn bích lục hiện ra, tràn ngập khắp nơi.

"Ha!"

Cùng lúc đó, đám lâu la ngồi trên các thạch đài nhất tề quát lớn, linh lực trong người họ chảy vào thạch đài, rồi tất cả đổ về Tàng linh viện, làm cho nó phát sáng chói mắt.

Biến cố khiến Mục Trần cả kinh, Ôn Thanh Tuyền mặt lạnh, chiến thương hùng dũng bắn ra một tia kim sắc, chiếu vào Tàng linh viện, ngăn cản ánh sáng xanh lục lan ra.

Hào quang chung quanh Tàng linh viện càng lúc càng sáng hơn, nhưng sắc mặt đám người Chúng Viện Minh ngồi trên thạch đài thì càng lúc tái đi.

Mặc Ngư chẳng quan tâm đến đồng bọn, sát khí lành lạnh hướng về ba kẻ địch.

- Mục Trần, các ngươi sẽ phải hối hận vì đã đi vào nơi này.

Mặc Ngư cười dữ tợn, rồi đặt cả hai tay vào trụ cây trước mặt, toàn bộ linh lực trong cơ thể đều đổ vào đó.

Linh lực cuồn cuộn ngưng tụ thành một quang ảnh phía trước Tàng linh viện, dao động cường đại phát ra khiến cho Mục Trần biến sắc.

- Nó chính là Viện Linh thủ hộ Tàng linh viện, khi nó được triệu hồi ra sẽ tự động thanh trừ toàn bộ sinh linh bên ngoài Tàng linh viện, chỉ những người đứng trong phạm vi Tàng linh viện mới được an toàn.

Mặc Ngư cười lớn đắc ý.

- Và lúc này, các ngươi sẽ là con mồi của nó. Mục Trần, kẻ cất tiếng cười cuối cùng không phải là các ngươi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 528: Người Kế Thừa

Ngoại vi Tàng linh viện, hào quang chậm rãi hội tụ thành hình, mọi người nhanh chóng nhận thấy dao động linh lực kinh người như sóng thần vạn trượng áp tới.

Mục Trần, Lạc Li, Ôn Thanh Tuyền tất cả đều biến sắc, biến cố vượt ngoài dự kiến, không ai ngờ được Chúng Viện Minh lại còn có thứ này.

- Thực lực Viện Linh e rằng cao thủ nhất trọng Thần Phách nan cũng không phải đối thủ.

Lạc Li nghiêm túc nói, tay siết chặt Lạc Thần Kiếm.

Mục Trần cũng gật gù, càu mày. Cục diện đột nhiên trở nên cực kỳ khó giải quyết, dao động phát ra từ cơ thể Viện Linh kia thật khó chịu.

- Ha ha, sao vậy Mục Trần? Các ngươi có lợi hại cũng không phải còn kém một chút sao?

Mặc Ngư đứng trong phạm vi Tàng linh viện đắc ý cười to. Có thứ này, thực lực ba người kia có hồi phục cường thịnh cũng không thể xoay chuyển nổi.

- Ngươi nói Viện Linh này không phân biệt bất cứ sinh linh nào bên ngoài phạm vi Tàng linh viện... vậy chẳng lẽ các ngươi đoạt được bảo bối rồi, thì cứ ở mãi bên trong đó hay sao?

Mục Trần đột nhiên cất tiếng.

Mặc Ngư trợn mắt, không ngờ Mục Trần lại có thể nhanh chóng phát hiện ra nan đề của hắn. Thực đúng như vậy, Viện Linh được bọn họ triệu hồi ra, nhưng cũng không thể điều khiển được, hiện tại còn ở trong phạm vi bảo vệ của Tàng linh viện mới không bị Viện Linh chú ý, nhưng một khi bước ra khỏi đây, họ cũng sẽ trở thành mục tiêu truy kích của Viện Linh.

- Cái đó không cần ngươi quan tâm!

Mặc Ngư cười khẩy, chuyện kia đúng là phiền toái, nhưng trước mắt phải giải quyết được kẻ địch rồi tính.

Giữa không trung, đôi mắt Viện Linh vừa hình thành đột nhiên có hào quang sáng lên, rồi đưa mắt quét ra xung quanh, nhanh chóng tập trung thần thái vào ba người đang đứng dưới đất rừng, một giọng nói vang rền từ hư không phát ra:

- Kẻ tự tiện xông vào trọng địa, giết không tha!

- Cẩn thận!

Mục Trần biến sắc, lạnh lùng quát lên.

Quanh cơ thể Viện Linh có lốc xoáy hình thành, hào quang lóe sáng, thân hình quỷ dị xuất hiện phía trước Ôn Thanh Tuyền. Chưởng sáng rực mang theo linh lực ngập tràn hung tàn vỗ tới tấn công nàng.

Ôn Thanh Tuyền nhận thấy rõ Viện Linh rất lợi hại, mặt mày nghiêm trọng, chiến thương đại phát kim quang, trong tiếng phượng hót dũng mãnh nhanh như điện đâm tới đối chiến.

"Uỳnh!"

Một kích đối đầu, Ôn Thanh Tuyền run rẩy văng ra.

Mục Trần nhanh nhạy lao đến đỡ lấy Ôn Thanh Tuyền, bàn tay đặt lên vai định hóa giải bớt kình lực, thế nhưng kình lực đáng sợ kia truyền

vào tay hắn, đánh bật ra tóe máu.

Viện Linh hờ hững vung tay lên, một luồng linh lực công kích bắn ra, ầm ầm lao tới hai người Mục Trần và Ôn Thanh Tuyền.

"Xoẹt!"

Kiếm quang dũng mãnh sắc bén cắt tới, chém vào luồng linh lực, chấn nó vỡ nát.

Lạc Li lắc mình xuất hiện bên cạnh Ôn Thanh Tuyền, kiếm ý sắc bén từ Lạc Thần Kiếm toát ra, tập trung tinh thần đối chiến đại địch Viện Linh.

- Viện Linh có lẽ thực lực đến tam trọng Thần Phách nan.

Ôn Thanh Tuyền cố gắng nói.

Mục Trần và Lạc Li nghe thấy mà sững người. Viện Linh mạnh vậy ư? Tam trọng Thần Phách nan, thế thì bọn họ làm sao đối phó? Cho dùng dốc tận bản lĩnh có chiến thắng được thì cũng trả giá thê thảm, mà lúc đó lại mang lợi ích cho bọn Mặc Ngư.

- Làm gì đây?

Lạc Li hỏi Mục Trần.

Ôn Thanh Tuyền cũng nhìn Mục Trần, Viện Linh này thực lực mạnh hơn cả dự đoán, nếu tiếp tục du đấu thì cũng không tốt cho họ, Hộ Linh Ngọc Đĩa của nàng và Lạc Li cũng không ngăn cản toàn bộ ảnh hưởng của Cấm linh trận được, nên cũng không thể dốc hết bản lĩnh vốn có.

- Lui!

Mục Trần mắt lóe sáng, không chút do dự ra quyết định. Tình hình đã vượt ngoài tầm kiểm soát, muốn đối phó một Viện Linh thực lực tam

trọng Thần Phách nan thì phải trả giá cực lớn, do vậy tiếc rẻ thế nào cũng phải đành rút đi mà thôi.

Lạc Li cũng gật đầu răm rắp nghe theo, còn Ôn Thanh Tuyền thì tỏ ra không cam lòng, tức tối nhìn lại đám Chúng Viện Minh đang hả hê châm biếm đứng trong phạm vi bảo hộ của Tàng linh viện bên kia.

"Ầm!"

Thế nhưng Viện Linh lại có vẻ không muốn tha cho họ chạy đi, nó lao lên không trung, ngưng tụ linh lực trong tay thành một quang ấn to lớn, xanh biếc như cây cối với những thụ văn huyền ảo.

- Thanh Mộc Phong Sơn Ấn!

Âm thanh ồm ồm vang trong không trung, quang ấn to lớn bao phủ cả vùng.

Mục Trần biến sắc, Viện Linh kia dường như có thể nhận biết hắn định rút lui, do đó liền ra tay sát thủ .

Công kích cỡ này, cao thủ nhất trọng Thần Phách nan cũng chẳng dám đỡ.

- Các ngươi lui trước!

Mục Trần quát lên, hắc lôi điện lóe ra mang theo tiếng sấm rền.

- Thực lực của ngươi, muốn đỡ cũng chưa đến lượt!

Ôn Thanh Tuyền lạnh lùng đáp lời, tính cách ngoan cường của nàng xưa nay không thích đứng sau lưng sự che chở của nam nhân. Từ khi tiến vào đây đã phải chịu Mục Trần đỡ cho nhiều lần khiến nàng cảm thấy không thoải mái.

Mục Trần không tranh cãi nhiều lời, giơ tay chụp lấy bả vai Ôn Thanh Tuyền, linh lực bộc phát đẩy nàng văng vào rừng gai thiết thụ.

- Ngươi...

Ôn Thanh Tuyền lảo đảo bay giữa không trung, tức giận đến đỏ bừng mặt. Tuy tức là tức vậy, nhưng nàng cũng không ngoan cố quay trở lại, sau khi ổn định lại thăng bằng chỉ trừng mắt căm tức.

- Ngươi cẩn thận đó!

Lạc Li tuy cũng lo lắng cho Mục Trần, nhưng lúc này nàng biết không nên do dự, chỉ để lại một câu dặn dò rồi nhanh chóng bay đi trước.

Mục Trần thấy hai nàng đã thoát khỏi phạm vi công kích, lập tức quay lên tập trung vào quang ấn. Áp lực mạnh mẽ từ năng lượng khủng bố kia, với thân thể cường hãn rắn chắc của hắn hiện tại cũng cảm thấy đau nhức, một dấu hiệu cực kỳ nguy hiểm.

Mục Trần hít một hơi, rồi hai tay hắn ôm vào không khí phía trước, hào quang rực rỡ từ đỉnh đầu bắn ra, hung sát khí cuồn cuộn ngập tràn, chính là Đại Tu Di Ma Trụ.

Đại Tu Di Ma Trụ nhanh chóng phóng to ra, hung sát khí kinh người đã tràn ngập không gian.

Mục Trần ôm phía trước như nắm lấy Đại Tu Di Ma Trụ khổng lồ, rồi hắn biến tay thành quyền, đập vào một đầu ma trụ.

Sát khí bùng lên, Đại Tu Di Ma Trụ như một tia sáng hung thần mạnh mẽ xông vào quang ấn.

"Ầm ầm ầm!"

Không trung bùng nổ, dư kình khiến cho rừng gai thiết thụ xung quanh ngã rạp, gai góc gãy nát bắn ra như mưa.

Trên bầu trời, Mục Trần lui gấp, gương mặt tái đi. Nhờ có Đại Tu Di Ma Trụ cũng đủ sức ngăn được công kích đáng sợ của Viện Linh, thế nhưng hắn cũng bị chấn thụ thương.

Trong phạm vi Tàng linh viện, đám người Mặc Ngư cũng đang chăm chú quan sát trận đấu, nhìn thấy Mục Trần có thể chống cự được thế công kinh người của Viện Linh, sắc mặt trở nên khó coi, kinh hãi và sợ sệt. Họ biết rõ nếu là họ đối diện công kích đó, e rằng chạy còn không kịp chứ đừng nói là đỡ.

- Tên khốn kiếp này lại còn ẩn giấu nhiều thực lực như thế?

Tần Phong nghiến răng tức tối.

- Cho dù phô bày chân thực lực, hắn cũng không thể nào là đối thủ của Viện Linh.

Mặc Ngư nghiến răng âm u.

Mục Trần lật tay lại, Đại Tu Di Ma Trụ nhanh chóng trở về, hắn cũng theo đó cấp tốc lui sau, sắc mặt nghiêm trọng. Tam trọng Thần Phách nan, thực lực vượt xa dự đoán, chiến tượng ở linh bảo sơn thật chẳng là gì so với Viện Linh này.

"Vù!"

Một tiếng xé gió dồn dập bên tai, Mục Trần chỉ kịp trợn mắt lên đã thấy Viện Linh xuất hiện ngay trước mặt, tập trung nhìn vào hắn.

- Cẩn thận!

Đằng xa, Lạc Li và Thanh Tuyền biến sắc, hốt hoảng la lên.

Viện Linh ra tay cực kỳ quyết đoán và nhanh nhẹn, thậm chí không cho Mục Trần thời gian phản ứng, tay giơ ra, linh lực hình thành tản mát dao động kinh người.

Công kích ở cự ly như thế, Mục Trần căn bản không thể thoát được.

- Đáng chết!

Mục Trần nghiến răng, định sử dũng hung sát lực trong Đại Tu Di Ma Trụ ra dùng.

Công kích ập tới, nhưng ngay khi nó còn cách Mục Trần một chút, Viện Linh đột ngột dừng tay, hào quang lóe lên, âm thanh ồm ồm vang ra:

- Là người kế thừa ư?

Âm thanh khiến Mục Trần ngẩn người, rồi hắn phát hiện Viện Linh đang chăm chú nhìn vào giữa trán của mình, thụ văn cổ xưa đang nhấp nháy, chính là thứ mà lão nhân tóc bạc ở linh bảo sơn ban cho hắn.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 529: Mở Cổng

Bên ngoài Tàng linh viện, linh lực ào ạt đột nhiên trở lại yên tĩnh, áp lực cường đại từ Viện Linh toát ra đột nhiên mất tăm.

Bàn tay công kích của Viện Linh giơ ra trước mặt Mục Trần vẫn không rút về, nhưng đôi mắt trống rỗng của nó dường như đang tập trung nhìn vào giữa trán Mục Trần, chăm chú vào thụ văn ở đó.

Mục Trần gọi Đại Tu Di Ma Trụ bay ra sau lưng, thân thể vẫn tập trung sẵn sàng, nếu Viện Linh có hành động gì uy hiếp, hắn sẽ lập tức quay đầu bỏ chạy.

Nhưng có vẻ như địch ý của Viện Linh đối với hắn hoàn toàn biến mất, chỉ yên lặng lơ lửng trên không.

Lạc Li và Thanh Tuyền đang bay qua định ra tay hỗ trợ Mục Trần cũng dừng lại, các nàng đều nhận thấy tình huống quái lạ.

- Sao lại thế này?

Cả hai đưa mắt nhìn nhau, chẳng ai hiểu chuyện gì xảy ra.

- Sao lại thế này?

Đồng một câu hỏi, sắc mặt Mặc Ngư, Tần Phong lại tỏ ra khó hiểu âm u, mơ hồ cảm thấy không hay.

Mục Trần thấy Viện Linh không có dấu hiệu ra tay, hơi thả lỏng một chút, thình lình Viện Linh trước mặt chậm rãi khom lưng, âm thanh ồm ồm lại vang lên:

- Xác nhận thân phận, người kế thừa có tư cách tiến vào Tàng linh viện.

- Người kế thừa? Ngươi đang nói ta sao?

Mục Trần tâm động khẽ nhúc nhích, hỏi.

- Ngươi có thần thụ văn, chính là thân phận kế thừa.

Viện Linh chậm rãi giải thích.

- Ta có thể tiến vào Tàng linh viện?

Mục Trần ngẩn ngơ run rẩy, cố nén cảm giác mừng rỡ điên dại.

Viện Linh chậm rãi gật đầu xác nhận.

Sự vui mừng không thể đè nén được nữa, Mục Trần cười to sung sướng. Không ngờ tình hình lại biến đổi chóng mặt như thế, hắn còn ngỡ cứ như là mơ. Vốn cứ tưởng phải tay không bỏ chạy trối chết, nào ngờ chỉ khoảnh khắc lại trở thành kẻ kế thừa, còn có tư cách tiến vào Tàng linh viện.

Mục Trần khoái trá nhìn vào trong phạm vi Tàng linh viện, đám người Mặc Ngư dường như cũng nhận ra tình hình, sắc mặt tái mét.

Lạc Li và Thanh Tuyền thật cẩn thận tiếp cận Mục Trần, nhưng Viện Linh không có phản ứng gì, chỉ im lặng đứng trước Mục Trần, như một nô bộc không hơn không kém.

- Ở linh bảo sơn, vị lão nhân tóc bạc kia để lại cho ta một thứ, tự nhiên con Viện Linh này lại gọi ta là người kế thừa gì đó.

Mục Trần nhẹ nhàng giải thích với hai cô gái đầy nghi hoặc.

Lạc Li và Thanh Tuyền nghe mà tròn mắt. Thanh Tuyền bỗng dưng tức giận, oán hận:

- Mộc Thần Điện là nhà của ngươi à? Sao cái ưu đãi gì cũng rớt vào đầu ngươi hết vậy?

Lạc Li cũng rất đồng cảm với nàng ta, Mục Trần từ khi tiến vào Mộc Thần Điện, đoạt được chí bảo Cửu Dương Linh Chi ở linh bảo sơn, rồi đang không lại nhận được lộc trời trở thành kẻ kế thừa, thật là cho người ta phải ganh tị.

Mục Trần mỉm cười đắc chí:

- Chẳng phải do ta vì nước quên thân vì dân phục vụ đánh nhau sống chết hay sao, lúc nãy suýt nữa bị Viện Linh xử lý.

- Nếu Viện Linh đã nghe lời của ngươi, vậy có thể đuổi đám tôm tép trốn trong kia ra đây không?

Ôn Thanh Tuyền chỉ vào đám người trong kia.

Mục Trần cười tủm tỉm:

- Xem ra kẻ cười cuối cùng vẫn là ta nhỉ.

- Ngươi.... ngươi muốn thế nào?

Mặc Ngư tái mặt, nhưng giọng nói vẫn lạnh lùng, mặc dù lời nói chẳng còn gì uy hiếp. Lúc này hắn đương nhiên cũng đang kinh hoảng tột độ, thật chẳng ngờ Viện Linh đột nhiên lại vâng lời Mục Trần.

- Lăn ra đây!

Mục Trần mỉm cười.

- Nằm mơ đi!

Mặc Ngư quát lên phẫn nộ, chợt hắn xoay người vỗ mạnh vào cánh cổng Tàng linh viện, định nhanh chóng xông vào cướp lấy Chí Tôn linh dịch, rồi tất cả xông bừa ra ai thoát được thì thoát.

"Uỳnh!"

Chưởng kình vừa chạm vào cánh cổng, hào quang bộc phát, sức mạnh phản chấn đáng sợ nên vào người Mặc Ngư đánh hắn bay đi.

"Hự"

Mặc Ngư lăn lông lốc trên đất, phun máu.

- Sao lại như vậy, chẳng phải phong ấn đã bị chúng ta phá giải rồi sao?

Tần Phong kinh hãi thốt lên.

- Tàng linh viện chỉ có kẻ kế thừa mới đủ tư cách tiến vào, kẻ khác tự tiện xâm nhập, giết không tha.

Viện Linh hờ hững cất lên âm thanh trống rỗng như giải thích cho hắn.

Mục Trần cũng kinh tâm đảm phách. Bảo bối Mộc Thần Điện thật không dễ đoạt được, may mà gặp được lão nhân kia, bằng không cho dù giải quyết được đám người Mặc Ngư thì cũng không thể tiến vào Tàng linh viện được.

- Cho các ngươi hai lựa chọn. Một là tự lăn ra đây, hai là ta bảo Viện Linh lôi ra đây. Sao?

Mục Trần cười tủm tỉm nhìn Mặc Ngư.

Mặc Ngư biến sắc, định cứng giọng cự tuyệt, nhưng lại nhìn thấy ánh mắt lãnh khốc đầy sát khí của Mục Trần mà rùng mình. Đại tái linh viện cũng có quy định, nhưng nếu Mục Trần muốn ra tay vẫn có nhiều thủ đoạn đủ khiến bọn họ đi không nổi bò không xong.

Với những gì đã biết về Mục Trần, thì tên này cũng không phải kẻ thiện lương nhân từ gì.

- Mục Trần, xem như lần này chúng ta chịu thiệt, kho báu trong Tàng linh viện chúng ta chia đều, từ nay về sau các ngươi chính là bằng hữu của Chúng Viện Minh, cần hỗ trợ thứ gì nhất định sẽ dốc sức mà làm.

Mặc Ngư nhanh mồm nói ngay.

Mục Trần mỉm cười nhìn hắn, thong thả nhưng kiên quyết lắc đầu.

Với mất kẻ như Mặc Ngư hắn hiểu rõ, tham lam và gian xảo, hiện tại nếu mềm lòng chia bảo bối cho chúng, sau này chúng có cơ hội lại cắn ngược cho một phát.

- Thời gian sắp hết rồi.

Mục Trần thản nhiên nói.

Mặc Ngư sắc mặt cực kỳ khó coi, thoáng nhìn lại đám lâu la, Chúng Viện Minh tuy nhân số áp đảo, nhưng thể lực chiến lực giảm sút vô cùng, chiến ý mất sạch, cuối cùng hắn đành vung tay lên.

Thấy hắn ra hiệu, đám người Chúng Viện Minh bò dậy, rời khỏi những thạch đài, hoảng sợ nhìn lại ba địch thủ bên kia, cố gắng đứng lảng đi một khoảng cách.

Tần Phong và Lưu Hùng đứng phía sau Mặc Ngư, sắc mặt khó coi như cha chết.

- Đi!

Mặc Ngư giận dữ liếc Mục Trần, rồi vung tay lên kéo mọi người bỏ đi.

- Khoan đã nào.

Mục Trần hờ hững cười.

- Ngươi còn muốn sao? Giết toàn bộ chúng ta?

Mặc Ngư tức tối, đại tái linh viện cũng có quy tắc của nó, nếu họ đều chết ở đây, thì linh viện của bọn họ chắc chắn sẽ không từ bỏ điều tra. Bình thường mà nói, nếu không có lý do cực kỳ đặc biệt, không nên giết người.

- Tuy giết hết các ngươi thì cũng có chút phiền phức, nhưng mà ta nghĩ nếu đánh cho ba tên cầm đầu các ngươi tàn phế, thì cũng hợp quy tắc nhỉ.

Mục Trần thản nhiên trả lời.

Cả ba run lẩy bẩy, nhìn lại gương mặt Mục Trần không chút thay đổi, chỉ đành cúi đầu chịu thiệt:

- Ngươi muốn thế nào?

- Giao nộp Mộc Thần Bia trong tay ngươi ra đây.

Mục Trần nói ngay, hắn luôn nhớ lời vị lão nhân kia bảo rằng phải thu hết cả sáu khối Mộc Thần Bia vào tay, mỗi khối đều có một bộ tiểu thần thuật, dung hợp đượ sáu bộ sẽ nhận được thần thuật lợi hại của Mộc Thần Điện.

- Ngươi...

Nghe Mục Trần bắt giao nộp Mộc Thần Bia, Mặc Ngư trừng mắt nổi giận.

Mục Trần đưa tay ngoắc ngoắc, chẳng chút nhượng bộ, linh lực bộc phát bùng lên. Lạc Li và Thanh Tuyền bên cạnh cũng phóng ánh mắt sắc lẹm qua.

- Xem như các ngươi hiểm ác, chuyện hôm nay Chúng Viện Minh sẽ nhớ kỹ!

Mặc Ngư cố nén cơn giận dữ, tay rung lên, một tia sáng xanh lục bắn tới Mục Trần.

Mục Trần chụp lấy, quả nhiên là Mộc Thần Bia, hắn hài lòng gật đầu.

- Đi!

Mặc Ngư hung hăng kéo cả đám chạy vào vùng rừng gai, lần này xem như vứt hết thể diện.

Mục Trần tỏ ra tiếc nuối nhìn theo:

- Đáng tiếc con Mộc Thần Vệ kia...

Trong lòng hắn rất muốn đoạt luôn con Mộc Thần Vệ của Mặc Ngư, nhưng như thế có lẽ họ sẽ điên cuồng liều mạng. Mà thật ra hắn cũng không sợ, chỉ ngại không điều khiển được Mộc Thần Vệ kia, cảm giác cho hắn biết phù ấn lần này cực kỳ hoàn mỹ, không phải loại bị hư hại như hắn có trước kia.

- Bọn chúng bị ngươi trấn lột đến phát khóc.

Ôn Thanh Tuyền khúc khích cười.

- Vỏ quýt dày có móng tay nhọn. Với bọn chúng thì khách khí một chút cũng không nên.

Mục Trần cười đáp.

- Mau mở cửa Tàng linh viện đi, ta rất muốn xem thử Mộc Thần Điện để lại bao nhiêu Chí Tôn linh dịch.

Ôn Thanh Tuyền háo hức quay sang Tàng linh viện.

Mục Trần cũng thấy chờ mong.

Viện Linh vung tay lên, một tia hào quang bắn ra, nện vào cổng lớn đang đóng chặt. Nhất thời hoa văn phức tạp trên cánh cổng sáng lên.

"Kẹt kẹt."

Cả ba nhìn thấy cánh cổng gỗ to lớn chẳng biết đã đóng kín bao nhiêu năm đang chầm chậm mở ra.

Tàng linh viện bị phong ấn thiên thu tuế nguyệt cuối cùng lại được nhìn thấy ánh mặt trời.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 530: Chí Tôn Linh Dịch

Cánh cổng nặng nề mở ra, khí tức viễn cổ bị phong bế qua thiên thu tuế nguyệt phả ra ngoài, bao phủ lấy một vùng.

- Đi thôi, vào xem nào!

Mục Trần mắt sáng ngời nhìn vào bên trong Tàng linh viện, háo hức nôn nao. Lắc mình lao nhanh đến cổng, cảm nhận khí tức viễn cổ mang lại một cảm giác kỳ dị.

Hào quang bích lục tầng tầng tản mát, sinh cơ bừng bừng.

Mục Trần cẩn trọng nhẹ bước, cảm thấy không có gì bất thường mới yên lòng vững bước đi vào. Sau đó Lạc Li và Thanh Tuyền nhanh chóng theo kịp, linh lực vận lên đề phòng .

Sau cánh cổng là một hành lang hào quang xanh biếc. Hành lang cũng không quá dài, đi được một đoạn cả ba người liền nhận thấy tầm mắt trở nên rộng rãi, ánh mắt đầy kinh ngạc.

Trước mặt họ là một hồ nước trong xanh đầy sinh cơ đang lơ lửng giữa không trung, tản mát dao động linh lực đáng sợ.

"Tùm tùm."

Thình lình trong hồ nước vang lên âm thanh, một con tiểu ngư bích lục từ trong đó bơi ra, lắc lư cái đuôi trong không khí.

Con tiểu ngư toàn thân cũng xanh biếc, Mục Trần nhận thấy được năng lượng tinh khiết và cường đại toát ra từ nó.

- Chí Tôn linh dịch đâu?

Mục Trần kinh ngạc nhìn vào cái ao xanh biếc kia, run rẩy:

- Lẽ nào toàn bộ nước ao này là nó?

Vậy thì thật là quá kinh khủng, ao này có tổng cộng bao nhiêu Chí Tôn linh dịch?

- Nằm mơ đi!

Ôn Thanh Tuyền nhếch mép khinh miệt, chỉ tay vào con tiểu ngư đang lúc lắc trong không gian:

- Nó mới là Chí Tôn linh dịch...

Mục Trần tròn miệng há to, trân trân nhìn tiểu ngư bích lục, gương mặt như hai lúa mới lên tỉnh, dĩ nhiên đây là lần đầu nhìn thấy Chí Tôn linh dịch. Chẳng phải linh dịch thì phải là chất lỏng sao? Cớ gì lại có hình dáng con cá nhỏ thế kia?

- Chí Tôn linh dịch chỉ có cường giả Chí Tôn mới có thể ngưng luyện ra được, linh lực ẩn chứa trong nó không chỉ tinh thuần, mà còn có một chút linh trí. Linh trí của linh dịch cũng được quyết định bởi năng lực của người ngưng luyện, cường giả Chí Tôn phẩm càng cao thì linh dịch càng có nhiều khả năng biến ảo.

Lạc Li mỉm cười giải thích cho hắn:

- Thông thường mà nói, Chí Tôn linh dịch phẩm chất càng cao thì hóa thành vật thể càng to lớn, ta từng nhìn thấy hóa thân của một giọt Chí Tôn linh dịch được một vị Thiên Chí Tôn tiêu hao hết một năm ngưng tụ thành, thứ đó e rằng Tàng linh viện này cũng không chứa nổi.

Mục Trần chép miệng hít hà. Thật sự việc này quá sức tưởng tượng của hắn, khó trách cả Đại Thiên thế giới lại lấy làm chuẩn mực tu luyện của cường giả.

- Chí Tôn linh dịch cũng không dễ lấy được...

Ôn Thanh Tuyền nheo mắt nhìn con cá nhỏ bơi lượn trong không khí, gương mặt cực kỳ nghiêm túc.

- Muốn lấy cũng phiền toái?

Mục Trần lại một phen kinh ngạc.

- Ngươi cho là chỉ cần vào được Tàng linh viện quơ tay một cái là lấy hết được Chí Tôn linh dịch sao?

Ôn Thanh Tuyền lại được thể châm chọc đả kích kiến thức nông cạn của hắn:

- Chí Tôn linh dịch chứa đựng linh trí, lại có năng lượng cực kỳ cường đại, theo cách nào đó mà nói thì vẫn có khả năng tránh né kẻ săn tìm, mặc dù không công kích ngược lại, nhưng muốn bắt lấy nó thì chẳng thể nào dễ dàng.

- Chí Tôn linh dịch thật là kỳ diệu, ta thử xem.

Mục Trần ta thán, nhưng lại tỏ ra càng thêm hứng thú.

Vừa nói xong, hắn lắc mình lao ra.

Hắn vừa lao lên, con cá nhỏ đang thong thả bơi lượn như giật mình kinh động, xẹt một cái mất dạng, tốc độ cực kỳ kinh khủng, Mục Trần thậm chí chỉ kịp nhìn thấy một đường sáng màu xanh giữa không trung, chẳng thể nào nhìn thấy bản thể của nó.

- Tốc độ kinh thật!

Mục Trần thốt lên, rồi long ảnh long ngâm xuất ra, tốc độ cấp tốc tăng cao, linh lực hùng dũng bộc phát, hóa thành một bàn tay to lớn nhanh như chớp bay tới chụp lấy cái bóng xanh lục kia.

"Đùng! Đùng!"

Con cá nhỏ bị tóm, nhất thời hoảng loạn đánh phá tứ tung, thân thể nhỏ bé va vào bàn tay linh lực, khiến nó vang lên những tiếng nổ to, lắc lư sắp vỡ nát.

- Sức mạnh thật ghê gớm!

Sau khi chính thức thể nghiệm được, Mục Trần mới tin Chí Tôn linh dịch cực khó thu phục. Chỉ là một giọt nhỏ mà thôi, nhưng nếu lúc nãy hắn dùng chính bản thể của mình bắt lấy, có lẽ bây giờ đã trọng thương.

Bàn tay kia run rẩy không ngừng, Mục Trần thúc giục linh lực trắng đen giao hòa tuôn ra gia cố cho nó, giằng co với con cá nhỏ.

Phải đến mấy phút sau, chấn động yếu đi, Mục Trần vung tay tan đi quang chưởng, chẳng biết từ lúc nào tiểu ngư bích lục đã biến hóa thành một giọt chất lỏng phỉ thúy xanh biếc.

Chất lỏng phỉ thúy lung linh xinh đẹp, thu hút khiến cho hắn phải mê say.

Mục Trần vươn tay ra, giọt Chí Tôn linh dịch lơ lửng bay đến tay hắn. Cảm nhận được linh lực cường đại ẩn chứa trong nó, thật còn mạnh mẽ hơn toàn bộ linh lực trong cơ thể hắn hội tụ lại. Còn may nó không có tính công kích, tinh khiết và có một chút linh trí, kỳ diệu vô cùng.

- Đây là Chí Tôn linh dịch...

Mục Trần lẩm bẩm, trong lòng nao nao rung động. Thứ này một vị cường giả Chí Tôn phải tốn hết cả một tháng bế quan ngưng luyện, một kiệt tác trước vẻ mặt ếch ngồi đáy giếng của hắn.

- Thế nào?

Ôn Thanh Tuyền lướt tới cạnh hắn, cười khúc khích đắc ý.

- Đúng là rất khó thu phục.

Mục Trần gật đầu, tỏ ra tiếc rẻ nhìn vào hồ nước đầy những con tiểu ngư bích lục:

- Bao nhiêu Chí Tôn linh dịch đằng kia, chỉ có chúng ta e rằng không thể nào thu phục hết nổi.

- Thỏa lòng thấy đủ là được.

Lạc Li khẽ cười, giá trị Chí Tôn linh dịch rất cao, nhưng cũng đừng nên quá tham lam, được cái này lại mất cái kia.

Mục Trần cười nói:

- Vậy thì chúng ta cũng mau lên thôi, lấy được bao nhiêu phải xem bản lĩnh của mình rồi.

- Yên tâm, ta sẽ bỏ xa ngươi!

Ôn Thanh Tuyền ngạo nghễ lên tiếng.

- Thế ư?

Mục Trần cười hỏi.

- Nếu vậy thì tỷ thí? Nếu ngươi thua thì khi nào còn tham gia đại tái không được chạm vào Lạc Li.

Ôn Thanh Tuyền khiêu khích nhìn Mục Trần, nhếch miệng giảo hoạt.

Mục Trần và Lạc Li ngạc nhiên vô cùng trước điều kiện tỷ thí của nàng ta.

- Các ngươi so tài thì liên quan gì đến ta?

Lạc Li chưng hửng.

- Vậy nếu ngươi thua thì sao?

Mục Trần trợn mắt, nghĩ đến việc nàng ta luôn khiêu khích mình, hắn cười khẩy lướt mắt nhìn lên nhìn xuống thân thể lả lướt của Ôn Thanh Tuyền.

Với ánh mắt đó của hắn Ôn Thanh Tuyền vẫn không tức giận, gương mặt xinh đẹp tươi cười kiều diễn, nhẹ nhàng đến cạnh hắn, khoác vai thân mật tình tứ:

- Nếu ta thua thì túy ý ngươi, nếu thấy tiểu nữa cũng được, muốn cùng chăn cùng gối thì có thể thảo luận một chút đó nha...

Mục Trần trề môi, đưa tay nắm lấy bàn tay ngọc ngà của Lạc Li:

- Lạc Li đẹp hơn ngươi, giao dịch lỗ vốn thế này ta không thèm.

- Ngươi muốn chết!

Ôn Thanh Tuyền phát cáu, mày dựng thẳng, cánh tay dịu dàng tình tứ khoác vai hắn vỗ một cái thật mạnh.

- Ha ha!

Mục Trần cười lớn, mượn lực lui nhanh, nhìn vào bầy cá trong hồ, cười nói:

- Ngươi muốn chơi thì ta chiều, cược cũng được, tuy bây giờ còn chưa thể chân chính ra tay với ngươi, nhưng e rằng ngươi không thắng được ta.

Dứt lời, hắn ngồi giữa không, linh lực trắng đen tỏa ra, dao động rất kỳ dị.

- Hừ! Khẩu khí lớn nhỉ, ta muốn xem ngươi làm thế nào thắng được ta!

Ôn Thanh Tuyền vốn kiêu ngạo thành tính, nghe hắn nói thế thì làm sao nhẫn nhịn cho được, lướt tới một chút, hai tay hợp lại, kim quang rực

rỡ tràn ngập.

Lạc Li nhìn hai người giữa không đang bắt đầu trổ bản lĩnh phân cao thấp, chỉ biết lắc đầu ngao ngán, rồi cũng ngồi xuống, Lạc Thần Kiếm đặt trên hai gối, kiếm ý lặng lẽ phát tán, cũng bắt đầu ra tay.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 531: Thi Thố Bản Lĩnh

Trong đại điện cổ, linh lực tinh khiết khuếch tán bồng bềnh.

Mục Trần, Lạc Li, Ôn Thanh Tuyền đều xếp bằng giữa không, chiếm lấy ba vị trí khác nhau, chuẩn bị ra tay thu phục Chí Tôn linh dịch.

Mục Trần nghiêm mặt, thử một lần đã biết được Chí Tôn linh dịch mạnh mẽ ra sao, nếu chúng nó có tính công kích thì thật sự hắn không dám rớ tay vào, vì linh lực chứa trong một giọt cũng còn nhiều hơn toàn bộ linh lực trong cơ thể hắn.

"Phù"

Mục Trần thở ra, hai tay vươn tới, hóa thành hai bàn tay linh lực một trắng một đen nhanh như chớp lao lên chụp lấy một con tiểu ngư bích lục trong hồ.

Mục Trần đang thúc giục linh lực lên mức cực hạn, hai bàn tay lóe sáng liền chụp trúng một con cá nhỏ, áp chế thu phục.

Cùng lúc đó, chỗ Ôn Thanh Tuyền vang lên một tiếng phượng hót, kim quanh lóng lánh hóa thành một con kim phượng tao nhã giang cánh.

Thình lình lông phượng bắn ra, rồi hình thành mười con kim phượng nhỏ hơn lao lên nuốt lấy mười con cá nhỏ vào cơ thể.

Sau đó chúng nhanh chóng bay về, hóa trở lại thành lông chim. Kim phượng to lớn lóe lên sáng ngời, khoảng nửa canh giờ sau kim quang mới tiêu tán.

Bàn tay Ôn Thanh Tuyền nắm lại, mười giọt Chí Tôn linh dịch lơ lửng trong lòng bàn tay.

Nửa canh giờ thu phục được mười giọt Chí Tôn linh dịch, hiệu quả hơn nhiều so với Mục Trần.

Ôn Thanh Tuyền hài lòng gật gù, đắc ý giương mắt khiêu khích Mục Trần, thủ đoạn của hắn hoàn toàn không sánh được với nàng.

Mục Trần cũng cảm thấy khá kinh ngạc với bản lĩnh Ôn Thanh Tuyền vừa thi triển.

"Roẹt!"

Một tiếng kiếm ngân vang lên, hắn liếc nhìn qua Lạc Li, kiếm ý tràn ngập. Kiếm ý vô hình vô tướng nhưng cảm giác thực tế của nó khiến người ta tim đập chân run.

Kiếm ngân càng lúc càng dồn dập, Lạc Thần Kiếm khẽ rung lên, rồi nó phóng lên cao, kiếm quang tràn ngập như một dòng sông kiếm khí nuốt trọn lấy mười con cá nhỏ.

Dòng sông nuốt lấy mười giọt Chí Tôn linh dịch rồi nhanh chóng trở về quanh người Lạc Li, Lạc Thần Kiếm phát sáng liên tục, không ngừng áp chế Chí Tôn linh dịch, năng lượng của nó vượt xa Mục Trần tưởng tượng.

Chưa bao giờ Mục Trần nhìn thấy Lạc Thần Kiếm trổ hết thần uy, có lẽ khi hắn có thể phá bỏ hoàn toàn phong ấn Đại Tu Di Ma Trụ mới có thể so sánh được.

Hiệu quả của Lạc Thần Kiếm cũng rất nhanh, chưa đến nửa giờ từ trong dòng sông kiếm khí, mười giọt Chí Tôn linh dịch bắn ra, lơ lửng trước mặt Lạc Li.

Lạc Li nắm tay lại, cất đi đám linh dịch, cười khúc khích nhìn hắn, chỉ sang Ôn Thanh Tuyền:

- Đừng có thua nàng ta đó!

Mục Trần trợn mắt, thật cô nàng cũng dám tỏ vẻ hả hê thế ư.

Kiểu này phải giở bản lĩnh ra thôi, bằng không sẽ bị hai nàng bỏ xa, chẳng phải càng bị Ôn Thanh Tuyền cười nhạo sao chứ.

Mục Trần quay lại tập trung, vung tay lên phá tan hai bàn tay trắng đen kia. Cách này hiệu quả quá kém.

Mục Trần kết ấn, mắt nhắm lại, dao động linh lực bắt đầu thay đổi.

Ôn Thanh Tuyền và Lạc Li nhận thấy sự thay đổi của hắn, cũng chú ý hắn hơn một chút.

Đột nhiên hắc ám từ cơ thể hắn trào ra, càng lúc càng đậm, rồi ngưng tụ sau lưng hắn thành một tòa hắc tháp.

Phù Đồ tháp trên thân đầy những ký hiệu huyền ảo, mỗi tầng đều có hoa văn hình rồng, trông rất sống động, như cự long gầm rú sắp thoát ra khỏi đó.

Cảm giác thần lực trấn áp tỏa ra kỳ lạ, những con cá nhỏ đang bơi đến gần Mục Trần hoảng loạn bỏ trốn.

- Đây là cái gì...

Ôn Thanh Tuyền hơi kinh ngạc, lần đầu tiên thấy hắn dùng đến thủ đoạn này, hắc tháp kia còn khiến nàng cảm thấy khá áp lực.

Lạc Li nheo mắt nhìn Phù Đồ tháp, bồi hồi nhớ lại ngày trước khi còn ở Bắc Thương đại lục, bên ngoài Thánh Linh Sơn, mẫu thân Mục Trần hiện thân sử dụng Phù Đồ tháp tương tự thế này mạnh mẽ luyện hóa pháp thân Chí Tôn của vị Phủ Hoàng Long Chí Tôn, kinh sợ vô số thủ lĩnh các thế lực của Bắc Thương đại lục.

Dù rằng Phù Đồ tháp của hắn vẫn chưa so sánh được với mẫu thân hắn, nhưng thật sự cũng không phải vô dụng.

Phù Đồ tháp lơ lửng sau lưng Mục Trần, hắc ám tỏa ra như có năng lượng thần kỳ, những con cá nhỏ bị nó bao phủ liền mất đi sự phản kháng, bị hút ngay vào trong tháp.

Ngay lúc đó, những tiếng long ngâm vang lên, một con kim long từ trên thân tháp thoát ra, hóa thành một luồng kim hỏa nho nhỏ bay vào trong tháp, bao phủ đám cá nhỏ.

"Phừng phừng!"

Kim hỏa này cực kỳ đáng sợ, ngay cả pháp thân Chí Tôn cũng đã từng bị nó luyện hóa.

Những chú cá bé bỏng chống cự yếu ớt, không đến 20 phút sau, mười giọt Chí Tôn linh dịch hình thành trong tháp.

Mục Trần lật tay hút chúng ra.

Mục Trần mỉm cười khoái trá nhìn thành quả trong tay. Từ khi tu luyện Đại Phù Đồ quyết hoàn chỉnh, Phù Đồ tháp càng thêm lợi hại, nhưng hắn lại ít khi dùng tới, vì thứ này cũng là một ẩn chiêu mạnh mẽ.

Mục Trần cất đi Chí Tôn linh dịch, thoáng nhìn lại Ôn Thanh Tuyền, rõ ràng tốc độ thu hoạch của Mục Trần khiến gương mặt nàng vẫn còn đó nét kinh ngạc.

- Hừ!

Nhưng nàng vẫn tỏ ra khinh thường, chẳng quan tâm tới hắn nữa, điều khiển kim phượng dốc sức thu phục Chí Tôn linh dịch.

Mục Trần nhìn thấy đã có thể khiến nàng ta kinh hãi, cũng sung sướng cười khẽ.

- Dám coi thường con gái?

Lạc Li trợn mắt mà cảm thấy buồn cười, rồi cũng toàn tâm toàn lực ra tay.

Mục Trần cười một lát rồi cũng trấn định tâm tư, nhanh chóng tranh thủ thời gian thu phục Chí Tôn linh dịch. Những nơi thế này muốn gặp nữa cũng không phải dễ, bao nhiêu Chí Tôn linh dịch này nếu ở một nơi khác trên Đại Thiên thế giới, cẳng biết có bao nhiêu cường giả Chí Tôn tranh đoạt. Khi đó còn có cơ hội nào cho đám trẻ nít hậu bối bọn họ húp cháo?

Cơ duyên này phải biết tận dụng, thu càng nhiều càng tốt cho tu luyện, khi đã đạt đến Chí Tôn, không biết cần phải có bao nhiêu linh dịch mới đủ a.

"Rầm rầm!"

Hắc ám tỏa ra càng lúc càng dày đặc, những con tiểu ngư bích lục cấp tốc bị hút vào trong tháp, trấn áp, thu phục...

Trong cổ viện, kim phượng, kiếm khí, hắc tháp chiếm một khu vực, thong thả rút lấy những con tiểu ngư bích lục, hóa chúng thành những giọt Chí Tôn linh dịch.

Hành trình Tàng linh viện, cả ba thu hoạch cực kỳ phong phú.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 532: Tụ Linh Bát

Thời gian nhanh chóng trôi đi.

Ba luồng hào quang sáng ngời chiếm cứ ba vị trí trên không trung, tản ra dao động linh lực cường đại.

Những con cá nhỏ lãng du trong không khí không ngừ bị những hào quang kia săn bắt, rồi luyện hóa thành những giọt Chí Tôn linh dịch trong suốt lấp lánh, tràn ngập năng lượng hùng hậu đáng sợ.

Ba người thu phục đến hơn nửa ngày.

Thình lình cái hồ xanh biếc giữa không trung kia nổi sóng gió, rồi một lực hút cực mạnh tỏa ra, kéo bầy cá nhỏ đang còn lơ đãng bơi trong không khí chui trở lại vào trong hồ.

"Tủm tủm"

Ngay khi chúng nó chạm vào nước hồ, thân thể hóa thành chất lỏng, rồi hoàn toàn dung nhập trong đó, biến mất.

Không trung lúc này trở nên trống trơn.

Ba luồng hào quang kia cũng dần tan biến, hiển lộ thân ảnh ba người. Mục Trần tròn mắt ngạc nhiên.

- Sao lại thế này?

Kinh ngạc lẩm bẩm, hắn không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

- Chí Tôn linh dịch đều bị thu hồi lại, dường như nơi này chỉ cho chúng ta lấy một lượng nhất định mà thôi...

Lạc Li trầm ngâm.

- Ta còn lấy chưa đủ đó!

Ôn Thanh Tuyền khó chịu nhăn nhó::

- Muốn quấy nhiễu ta sao, ta thu hết cho biết!

Dứt lời, nàng lật tay đánh ra, lông vũ kim sắc bắn đi như mưa, lao vào trong hồ nước.

"Roẹt roẹt!"

Lông vũ kim sắc vừa chui vào trong hồ, lập tức bị hòa tan mất, những đốm sáng sặc sỡ hoàn toàn tan biến, linh lực của nó cũng bị hồ nước hấp thu sạch sẽ.

- Hử?

Ôn Thanh Tuyền kinh ngạc ra mặt, tròn mắt nghiêm nghị, nhìn chằm chằm vào trong hồ nước, mắt lóe sáng:

- Là một đồ vật?

Mục Trần chấn kinh. Cái hồ này lại là một đồ chơi? Nếu vậy chiếm được cái thứ này chẳng phải lập tức có được toàn bộ số lượng Chí Tôn linh dịch khổng lồ kia sao?

Mục Trần lập tức lao tới, ánh mắt tập trung nhìn bờ hồ xanh biếc, hắn phát hiện những văn tự mơ hồ cổ xưa.

- Đây là... Tụ Linh bát?

Mục Trần lẩm bẩm đọc những chữ viết cổ kính kia.

- Tụ Linh bát? Không thể nào?

Ôn Thanh Tuyền và Lạc Li giật mình biến sắc, kinh nghi bất định, nhanh chóng lao đến.

- Sao? Tụ Linh bát là cái gì?

Mục Trần ngạc nhiên khi thấy cả hai đều biến sắc như vậy.

- Hừ, đồ óc heo, thời đại viễn cổ, Đại Thiên thế giới từng có một chủng tộc rất kỳ lạ danh xưng là Tụ Linh tộc. Họ có năng lực rất kỳ ảo, những dụng cụ vũ khí họ tạo ra đều có hiệu năng tụ linh, mà trong đó tốt nhất xịn nhất chính là Tụ Linh bát. Khi thúc giục toàn bộ năng lực của nó, phủ lên trời đất, tất cả linh lực đều sẽ bị hấp thu, rồi tự động chuyển hóa thành Chí Tôn linh dịch.

Ôn Thanh Tuyền nói.

Mục Trần nghe xong sắc mặt còn kinh hãi hơn hai nàng khi nãy. Biến đổi tất cả mọi linh lực thành Chí Tôn linh dịch? Thế gian có loại bảo bối tuyệt đỉnh như thế sao? Tức là ai có được vật này thì tương đương có được một đội ngũ vô số cường giả Chí Tôn không biết ngừng nghỉ ngưng luyện Chí Tôn linh dịch?

Nếu đúng như thế, thì vật này còn quý giá hơn cả thần khí.

Có lẽ những thứ như thế này mà phát tán tin tức ra Đại Thiên thế giới, những thế lực cự phách cũng sẽ lao vào tranh đoạt.

- Tụ Linh bát còn giá trị siêu cấp hơn Lạc Thần Kiếm, nó không được xếp vào thần khí, mà phải gọi là thánh vật viễn cổ.

Ôn Thanh Tuyền nhẹ giọng nói.

- Thánh vật viễn cổ...

Danh từ lạ hoắc này tạo ra một áp lực cực lớn đối với Mục Trần. Tồn tại của những thứ như thế hoàn toàn vượt xa sự hiểu biết nông cạn của hắn.

- Thứ này, nguồn gốc lớn vậy sao?

Mục Trần kinh hbátg đến tim đập dồn dập, tự nhiên cảm thấy khó thở. Tụ Linh bát mà như thế, thật hắn không dám động vào, chỉ cần có một chút phong thanh lộ ra, thì hắn dám khẳng định sẽ không thấy được mặt trời ngày mai.

Thất phu vô tội, hoài bích có tội.

Chưa có thực lực tuyệt đối áp đảo, thì bảo bối cấp bậc này căn bản không nên suy nghĩ đến, đừng nói là chạm vào.

- Thế nhưng, Tụ Linh bát này tuyệt đối không phải hàng thật!

Ôn Thanh Tuyền nói chắc như đinh đóng cột.

- Hàng giả?

Mục Trần sửng sốt.

- Đúng, tuy Mộc Thần Điện là một thế lực rất lớn, nhưng trong Đại Thiên thế giới khi đó còn xa lắm mới được xếp vào hạng đứng đầu. Thậm chí trên đại lục di tích này, Mộc Thần Điện cũng chỉ xưng bá được một góc. Thánh vật như Tụ Linh bát, với năng lực Mộc Thần Điện còn chưa đủ sức giữ nó.

Lạc Li cũng gật gù tán thành.

- Do đó, Tụ Linh bát này nhất định là hàng giả.

- Chỉ là hàng giả mà còn lợi hại thế này?

Mục Trần liếm môi, tâm tư tham lam lại nổi lên trở lại. Chân phẩm Tụ Linh bát, hắn chẳng dám rớ tới, có lẽ nhiều lắm chỉ là cố gắng ghi

nhớ vị trí nơi này, đợi khi đủ thực lực mới quay lại lấy đi. Nhưng hàng giả thì lại khác, giá trị chắc chắn kém xa, cũng đáng cho hắn liều một phen.

- Tụ Linh bát giả trên Đại Thiên thế giới thật ra có không ít, vài thế lực cao cấp sẽ có được, Mộc Thần Điện đặt thứ này ở đây cũng dễ hiểu.

Lạc Li nói.

- Vậy chúng ta có nên lấy nó đi?

Mục Trần hỏi.

Lúc này hắn đã hiểu thứ giá trị nhất trong Tàng linh viện này không phải là Chí Tôn linh dịch, mà chính là Tụ Linh bát giả này.

Ôn Thanh Tuyền và Lạc Li nhìn nhau, rồi gật đầu. Dù gia cảnh thế lực của hai người đều ở đẳng cấp siêu việt, nhưng vẫn không khỏi muốn có Tụ Linh bát.

Linh lực dũng mãnh từ trong tay Mục Trần quét ra, quấn quanh hồ nước, nhưng chưa kịp hình thành cái gì thì lực hút cường đại từ Tụ Linh bát lại xuất hiện, tịch thu toàn bộ linh lực đó.

Mục Trần chấn kinh, méo mặt.

- Tụ Linh bát tự động hấp thu linh lực đến gần nó, ta nghĩ với năng lực chúng ta hiện tại không có cách lấy được nó.

Lạc Li chép miệng tiếc rẻ.

Ôn Thanh Tuyền cũng than thở. Bảo bối ngay trước mặt lại không lấy được, đúng là tức anh ách.

Mục Trần nhíu mày trầm tư, sau một lúc lâu, thần sắc khẽ biến, giữa trán, thụ văn cổ xưa chậm rãi hiện ra.

- Lúc trước Viện Linh nói ta là người kế thừa, nếu vậy hắn phải có đủ tư cách nhận lấy những vật truyền thừa, hay để ta dùng nó xem thử.

Mục Trần vừa chỉ vào trán vừa nói.

Lạc Li và Thanh Tuyền tròn mắt, rồi cũng háo hức gật đầu.

Mục Trần tập trung, giữa trán, thụ văn dần sáng lên, một tia sáng xanh biếc từ đó bắn ra, bao phủ lấy cái hồ nước giữa không trung.

"Ào ào"

Hồ nước an tĩnh đột nhiên nổi sóng, ánh sáng nhàn nhạt tỏa ra.

Lạc Li và Thanh Tuyền kinh hỉ vui mừng, quả nhiên là dùng được!

Hào quang trong hồ càng lúc càng sáng, rồi hồ nước nhanh chóng thu nhỏ lại, chỉ lát sau hóa thành một ngọc bát xanh biếc, lắc lư bay đến bàn tay Mục Trần.

Ngọc bát cổ xưa nằm im trong bàn tay hắn, hoa văn phức tạp màu đỏ tươi điểm tô thêm vẻ quý giá bên ngoài ngọc bát. Nghe nói để tạo ra Tụ Linh bát này, không chỉ cần những nguyên vật liệu quý hiếm, mà còn một thứ không thể thiếu, chính là tinh huyết tộc nhân Tụ Linh tộc.

Bên trong ngọc bát có một lớp chất lỏng lắc lư, nhưng không thể rơi ra ngoài.

- Xem thử bên trong có bao nhiêu Chí Tôn linh dịch!

Ôn Thanh Tuyền nói ngay.

Mục Trần gật đầu, dùng tinh thần dò xét bên trong Tụ Linh bát. Thế nhưng nó lại tỏa ra hào quang xanh biếc, hoàn toàn ngăn cấm dò xét, rồi một màn hào quang mỏng khác bao trùm miệng bát, hiện ra một phù ấn cổ xưa.

Mục Trần biến sắc.

- Tụ Linh bát bị phong ấn...

Mục Trần mếu máo đau khổ.

- Ta thử xem.

Ôn Thanh Tuyền duỗi tay ra, thúc giục linh lực dò xét Tụ Linh bát, nhưng cũng không có hiệu quả. Chí Tôn linh dịch trong đó nàng cũng không lấy ra được, cái màn hào quang mỏng tang kia lại có lực phòng ngự cực đại, năng lực của nàng không đủ sức phá giải.

- Khốn nạn!

Ôn Thanh Tuyền phát cáu, ném trả lại Mục Trần:

- Cuối cùng vẫn lợi cho ngươi!

Mục Trần nhếch mép gãi đầu, rồi hắn lấy ra một bình ngọc trong suốt, với những chất lỏng lấp lánh trong bình:

- Ta thu phục được 124 giọt Chí Tôn linh dịch, hay là đưa hết cho ngươi.

Hắn biết Tụ Linh bát trân quý ra sao, căn bản vượt xa giá trị hơn 100 giọt Chí Tôn linh dịch này, thật ra hắn cũng không muốn độc chiếm.

- Bỏ đi, thứ này là ngươi lấy được, ta cũng không nên tham làm gì.

Ôn Thanh Tuyền thở dài chán nản:

- Bất quá Tụ Linh bát trong tay ngươi, Chí Tôn linh dịch trong đó ta và Lạc Li đều có phần. Đến khi nào phá được phong ấn, thì phải đem trả lại cho chúng ta.

Ôn Thanh Tuyền tính toán chi li như thế, quả thật hoàn toàn hắn không ngờ tới.

- Đa tạ, xem như ta nợ ngươi một ân tình.

Mục Trần thành thật nói.

Với gia cảnh nhà Lạc Li và Thanh Tuyền, có lẽ một cái Tụ Linh bát giả với hai nàng cũng không phải là bảo bối phải tranh bằng được. Nhưng với kẻ bơ vơ như hắn mà nói, thì quá ư quan trọng.

- Yên tâm, tuy cái ân tình cho ngươi không đáng một quan tiền, nhưng ta sẽ nhớ kỹ.

Ôn Thanh Tuyền nhếch miệng phất tay.

Mục Trần mỉm cười, quay sang Lạc Li trao cái nhìn sung sướng.

- Đi thôi, thời gian trôi qua cũng lâu rồi, có lẽ mọi người chờ cũng sốt ruột.

Lạc Li khẽ nhắc.

Mục Trần gật gù, Tụ Linh bát đã đoạt được, có lẽ cũng không còn gì đáng chú ý nữa.

- Đi!

Mục Trần dẫn đầu hướng ra ngoài, Lạc Li và Thanh Tuyền cũng nhanh chóng rời khỏi. Khi cả ba bước ra, cổng lớn của Tàng linh viện này lại chậm rãi đóng chặt, trở lại với dáng vẻ tĩnh lặng im lìm khi trước.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 533: Bạo Lực Nhiếp Người

Ba người rời khỏi Tàng linh viện, theo đường cũ nhanh chóng ra khỏi khu rừng thiết thụ gai góc.

Đám người Chúng Viện Minh sớm đã bỏ chạy mất dạng, mà cả ba cũng đã sử dụng được linh lực, do đó khoảng rừng này không còn là trở ngại với họ nữa, chỉ một lát sau đã thuận lợi rời khỏi mảnh rừng tối âm u.

Rời khỏi bóng tối, cảm giác cơ thể trở nên nhẹ nhàng hơn, mà linh lực cũng hồi phục lại hoàn toàn, sức mạnh trở lạnh nguyên bản.

Cả ba thở phào như trút được gánh nặng, cảm giác áp chế linh lực thật khó chịu.

- Thoải mái thật!

Ôn Thanh Tuyền sung sướng thốt lên.

- Hà tất làm quá như thế, trong Linh Lộ chẳng phải đến hai năm không cảm nhận được linh lực sao!

Mục Trần cười nói.

- Chính vì lâu như thế, nên lúc đó hoàn toàn quên mất cảm giác có được linh lực nó sung sướng làm sao.

Ôn Thanh Tuyền mỉm cười trả lời.

Mục Trần gật gù, đột nhiên thần sắc khẽ biến, nhìn ra những khoảng rừng xa xa chung quanh, hắn phát hiện dường như quanh đây có khá

nhiều dao động linh lực xa lạ...

Nheo mắt nhìn lại, dường như bên kia vô số đội ngũ đều đang tập trung nhìn lại ba người bọn hắn, ánh mắt đầy tham lam.

- Sao thế nhỉ?

Lạc Li cũng đã chú ý tới đám người kia, tay siết chặt Lạc Thần Kiếm, nàng cũng thấy có điều không ổn.

Ôn Thanh Tuyền chỉ hừ khẽ, chiến thương vàng óng lóe ra, đôi mắt lạnh lùng quét ngang khiến nhiều kẻ bất giác run lên nhìn chỗ khác.

"Véo."

Một tiếng gió vang lên, vài bóng người bay đến, hạ xuống trước mặt ba người, chính là đám Từ Hoang, Tần Nhi... đang chờ đợi bên ngoài này.

Họ nhìn thấy ba người thuận lợi rời khỏi khu rừng kia cũng thở phào nhẹ nhõm.

- Cuối cùng các ngươi cũng ra đây.

Từ Hoang hoan hỉ reo lên.

- Chuyện gì vậy?

Mục Trần thoáng liếc qua xung quanh, khẽ hỏi. Trước khi bọn họ vào trong kia, thì bên ngoài này hiển nhiên không có nhiều người đến thế.

- Nửa ngày trước, đám người Chúng Viện Minh đột nhiên từ bên trong chạy ra.

Từ Hoang kể lại, ánh mắt nhìn ba người hơi nghi hoặc:

- Do các ngươi đuổi họ ra ư?

Mục Trần gật đầu xác nhận.

- Kinh hoàng!

Từ Hoang, Triệu Thanh Sam, Mộ Phong Dương giật mình thốt lên. Đám người Chúng Viện Minh trốn ra ngoài này cũng có đến 200, mà tên nào tên nấy đều có vẻ từng tu luyện thần quyết luyện thể. Trong môi trường không dùng đươc linh lực, sức mạnh cơ thể của bọn kia rất đáng gờm, thế mà vẫn bị ba người này đánh đuổi chạy như vịt.

- Đám bọn nó chạy ra, ta thấy sắc mặt chúng rất khó coi, nên mọi người nhất trí tạm thời ẩn mình đi. Bọn kia ngay sau đó phao tin tứ phương...

Từ Hoang rành rọt kể lại:

- Bọn họ nói, trong khu rừng thiết thụ này có một tòa Tàng linh viện, bên trong chứa vô số Chí Tôn linh dịch thu gom nghìn năm của Mộc Thần Điện, số lượng cũng hơn vài vạn giọt.

Mục Trần nhíu mày, bọn người Chúng Viện Minh đúng là tâm tư gian xảo, nhận thấy không thể chiếm được kho tàng, thì phao tin khắp nơi chọc gậy bánh xe.

Vài vạn giọt Chí Tôn linh dịch? Bọn kia thật biết tưởng tượng, nhưng hắn cũng biết, ngay khi cái tin tức này truyền ra, mặc kệ thật giả ra sao thì cũng là phiền phức lớn. Chí Tôn linh dịch trân quý thế nào ai ai cũng biết, số lượng mà lên đến vài vạn giọt, đừng nói là đám đệ tử học sinh này, đảm bảo cường giả Chí Tôn nghe thấy cũng tức tốc đi tìm.

Vài vạn giọt Chí Tôn linh dịch, thừa đủ cho một vị cường giả Chí Tôn phát tài.

- Hơn nữa bọn họ còn nói, Chí Tôn linh dịch toàn bộ đều bị các ngươi cướp được, thế mới có đám chó săn rình rập kia, toàn bộ đều chờ đợi các

ngươi trở ra. Bọn họ mỗi chi đội cũng không đáng ngại lắm, thế nhưng số người hiện tại đã đông như thế này thì thật đau đầu.

Từ Hoang cất tiếng than thở.

- Hừ! Vài tên khố rách áo ôm mà thôi, có bản lĩnh thì cứ tới đây mà cướp. Nếu thắng được ta thì Chí Tôn linh dịch trong tay ta nộp hết cho hắn, chỉ sợ miệng không đủ to mà chết nghẹn thôi.

Ôn Thanh Tuyền nhếch mép cười khẩy khinh miệt.

Từ Hoang gượng cười, nói chuyện với nàng quả thật lép vế, không hổ là cô gái lãnh đạo chi đội chiếm hạng nhất một thời gian dài, bà la sát này mà đổ quạu thì...

Đám người động nghịt xa xa đột nhiên có mười người bay lên trời, hướng tới vị trí của đám Mục Trần, còn cách khoảng vài trăm trượng thì dừng lại. Cả mười người đều tỏa ra dao động linh lực cường đại, thực lực đều đạt tới linh lực nan, hẳn nhiên chính là mười vị đội trưởng mạnh nhất trong số những chi đội bên kia.

- Mục đội trưởng, tại hạ Trần Nhai, đến từ Linh Nhai viện.

Một gã đội trưởng tiến lên, quần áo xanh tao nhã, gương mặt trắng nõn rất thư sinh anh tuấn, chỉ có ánh mắt đầy tham lam.

Mục Trần thản nhiên nhìn đối phương, ra vẻ như chẳng hề nghe thấy, quay sang nói với mọi người:

- Đi thôi!

- Khoan đã...

Trần Nhai thấy Mục Trần không hề để ý tới mình, sắc mặt khó coi gằn lên một tiếng đầy tức giận:

- Mục đội trưởng, ta biết các ngươi rất lợi hại, bất quá vài trăm chi đội chúng ta ở đây đợi các ngươi đã lâu, nếu muốn ra tay có lẽ các ngươi cũng khó toàn thân trở ra.

- Ngươi muốn gì?

Mục Trần nhìn hắn, hờ hững cất tiếng.

- Ha ha, không có gì, chỉ cần Mục đội trưởng giao Chí Tôn linh dịch cho chúng ta, mỗi người mười giọt thì tự nhiên chúng ta không làm khó các ngươi.

Trần Nhai mừng rỡ vội nói ngay.

- Mười giọt Chí Tôn linh dịch? Ngươi là cái đinh gì?

Ôn Thanh Tuyền lạnh lùng cất tiếng.

Kim chiến thương sáng lên rực rỡ, nhất thời uy áp linh lực kinh khủng tỏa ra khiến cho đám người bên này biến sắc, kinh hãi vô cùng.

- Thần Phách nan?

- Ôn Thanh Tuyền quả nhiên đã đột phá tới Thần Phách nan!

- Thật đáng sợ...

Cảm nhận linh lực dũng mãnh tỏa ra từ cơ thể Ôn Thanh Tuyền, đám người rình rập đằng xa biến sắc, bất giác thấy sợ hãi.

- Mọi người không phải sợ, chúng ta người đông thế mạnh, cho dù nàng là Thần Phách nan, chúng ta đồng loạt ra tay vẫn có thể đả bại được nàng ta.

Trần Nhai quát lớn trấn an tất cả. Hắn biết, nếu đánh mất ưu thế nhân số áp đảo, thì chắc chắn không còn đường lui.

- Óc bã đậu, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!

Ôn Thanh Tuyền lạnh lùng trừng mắt, định xông lên dạy dỗ tên kia, nhưng Mục Trần mỉm cười phất tay ra, tia hào quang bắn tới rồi nhanh chóng to lên, hóa thành pho tượng gỗ to lớn khổng lồ, chính là Mộc Thần Vệ.

- Phế hắn!

Mục Trần chỉ vào Trần Nhai, cười nhạt.

"Đùng!"

Mộc Thần Vệ lập tức lao lên, chân giậm mạnh lên mặt đất để lại những lỗ thủng to tướng, cái bóng khổng lồ nhanh chóng phủ lấy Trần Nhai.

Áp lực ập tới, Trần Nhai biến sắc, vội vàng vận linh lực hết cỡ, tung một luồng công kích linh lực mạnh mẽ bắn về phía Mộc Thần Vệ.

Nắm đấm khổng lồ của Mộc Thần Vệ từ trên cao bổ xuống, chấn nát luồng công kích kia, thuận đà đập vào thân thể bé nhỏ của Trần Nhai.

"Bùm!"

Một tiếng vang nho nhỏ, thân thể Trần Nhai như lá rụng về cội cắm thẳng xuống mặt đất, để lại một cái hố lõm sâu. Trần Nhai quằn quại nằm im trong hố, máu me bê bết, không biết sống chết.

- Các ngươi dám?

Chín gã cao thủ linh lực nan đi cùng Trần Nhai biến sắc tức giận quát lên.

"Vèo!"

Nhưng họ cũng chỉ kịp quát lên, thì đã thấy bóng dáng yểu điệu thướt tha của Ôn Thanh Tuyền xuất hiện ngay trước mặt, theo đó là thương ảnh sắc bén vô song.

"Vụt! Vụt! Vụt!"

Ba gã cao thủ linh lực nan xấu số nháy mắt rơi rụng, máu tươi tóe ra trên thân, từ không trung ngã xuống.

"Xoẹt!"

Cùng lúc đó, một tiếng rút kiếm vang vọng, công kích như hồng thủy quét tới, để lại vài vết cắt đầy máu, ba tên cao thủ linh lực nan khác ôm cánh tay bi thương bay lui, sắc mặt đầy kinh hãi, máu từ cánh tay tuôn ra ào ạt.

"Đùng! Đùng! Đùng!"

Mục Trần cũng không chậm, gương mặt hắn nhanh chóng hiện ra trong đôi mắt của ba gã cao thủ linh lực nan còn lại, hắc lôi lóe ra dữ tợn, quyền kình hờ hững tung ra, nhanh như chớp giật đập vào lồng ngực cả ba người.

Ba bộ ngực lõm vào, tiếng xương rạn nứt khe khẽ, cả ba la lên một tiếng thảm thiết văng ngược đi, thân hình cắm sâu vào vách núi gần đó.

Nhất thời trong vùng lặng ngắt như tờ.

Mười cao thủ linh lực nan chỉ vừa đối mặt đã bị ba người kia hạ gục trong nháy mắt.

Thế công sấm sét khiến cho vô số thành viên các chi đội ngũ đang rình rập hoàn toàn bị động không kịp làm gì cả.

Mục Trần đứng giữa không phủi phủi hai bàn tay, lớn tiếng quát:

- Còn ai nữa?

Độc kế của Chúng Viện Minh cũng không đơn giản, hắn biết tỏng nên không chọn cách tránh né, chỉ càng khiến cho phiền phức liên miên không dứt. Chi bằng chính diện nghênh địch, khiến cho bọn ngu xuẩn bị

giật dây kia sợ hãi kinh hoàng, cường thế bạo lực chấn nhiếp mấy tên bị tham lam làm cho mờ mắt này.

Ngữ khí coi thường tất cả của hắn khiến cho không ít kẻ cảm thấy sợ hãi ra mặt, không tên nào đủ can đảm lên tiếng trả lời.

Ba người đứng giữa không, hiên ngang tàn nhẫn, Mộc Thần Vệ khổng lồ sừng sững phía sau, khí thế áp bách đáng sợ khiến người ta không dám kháng cự.

Bọn họ đã biết chênh lệch giữa họ và ba người kia là kinh khủng thế nào, nhân số đông đúc cũng không bù lại được...

- Kẻ nào thèm muốn Chí Tôn linh dịch trong tay chúng ta cứ việc tiến lên, nhưng ta báo trước một câu, mặc dù giết người cũng hơi phiền toái, nhưng ta đủ thủ đoạn để phế các ngươi ngay tại đây...

Tiếng quát hờ hững của Mục Trần văng vẳng vang lên khiến kẻ khác lạnh gáy.

Tất cả im thin thít như ve sầu đêm đông.

Mục Trần lạnh lùng liếc nhìn đám đông xa xa, thanh âm lạnh lùng lại cất lên:

- Về phần đám chuột nhắt Chúng Viện Minh, thủ đoạn này vốn vô dụng, lần sau nên tự mình ra mặt đi.

Dứt lời, hắn vung tay thu hồi Mộc Thần Vệ, lắc mình lướt đi. Lạc Li, Ôn Thanh Tuyền và mọi người cũng nhanh chóng bay theo. Lúc này không có bất kỳ kẻ nào dám mở miệng ngăn cản.

Sau khi đoàn người Mục Trần đi khuất bóng, đám đông tụ tập trong rừng rậm chỉ biết thở dài bất lực, rồi nhanh chóng đường ai nấy bước, thật sự vẫn còn đánh giá chưa đúng về hai đội ngũ đáng sợ kia.

Một chỗ nào đó trong vùng núi rừng bạt ngàn, Mặc Ngư nhìn theo bóng dáng Mục Trần bình an bỏ đi mà tức đến xanh mặt, giận dữ nện chân xuống đá cứng, gằn giọng điên tiết.

- Mục Trần, chớ vội đắc ý! Ta sẽ khiến ngươi phải ói ra toàn bộ các thứ mà ngươi lấy được!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 534: Huyết Ảnh

Chân trời xanh trong, tầng mây lờ lững bay theo gió, không khí có vẻ bình hòa an ổn.

Vài bóng người lướt qua không trung phá vỡ không gian tĩnh lặng, tốc độ cực cao xé toang tầng mây trên trời.

- Có vẻ không còn ai đuổi theo!

Từ Hoang quay lại cảnh giới một lúc, rồi thở phào lên tiếng. Thực lực mấy người đầu lĩnh rất mạnh, nhưng bọn kia đông không đếm xuể, nếu phải ra tay thì có lẽ phải đánh đến mỏi tay mới hết.

Mục Trần gật gù, rồi giảm tốc hạ xuống. Mọi người tề tựu, hắn lật tay, một cái bình ngọc trong suốt xuất hiện. Chí Tôn linh dịch lấp lánh ánh sáng tỏa ra từ bên trong, dao động linh lực tinh khiết khiến mọi người tim đập thình thịch.

- Đây là...

Đám Từ Hoang tròn mắt:

- Chí Tôn linh dịch?

Ánh mắt háo hức, bọn họ biết rõ Chí Tôn linh dịch trân quý cỡ nào, mặc dù phải đến cảnh giới Chí Tôn sử dụng mới hoàn mỹ, nhưng với họ hiện tại cũng có rất nhiều chỗ tốt.

Mục Trần gật đầu cười, búng tay bắn ra, 30 giọt Chí Tôn linh dịch thoát khỏi bình ngọc bay đến chỗ ba thành viên trong đội:

- Các ngươi mỗi người mười giọt, sau khi rời khỏi hành trình di tích Mộc Thần Điện lần này, có thể nhờ vào nó mà vượt qua linh lực nan.

- Cho bọn ta?

Cả ba thất thố tròn miệng, kinh ngạc còn chưa hoàn hồn. Mười giọt Chí Tôn linh dịch, một vị cường giả Chí Tôn nhất phẩm ngưng luyện cả một năm may ra mới đủ a.

- Chúng ta là đồng đội, thực lực các ngươi tăng lên cũng có ích cho ta mà.

Mục Trần cười nói.

Cả ba liếc nhìn nhau, kích động chắp tay với Mục Trần:

- Đa tạ!

Mục Trần quay sang bốn cô gái bên đội Ôn Thanh Tuyền, cười nói:

- Tàng linh viện lần này ta lấy được nhiều nhất, do đó cũng nên chia cho các vị một phần.

Thu được Tụ Linh bát, tuy rằng chỉ là hàng rởm nhưng giá trị vẫn vô song, mà đặc biệt bên trong nó còn chứa không biết bao nhiêu Chí Tôn linh dịch, vẫn còn bị phong ấn nên hắn không biết rõ con số chính xác, nhưng chắc chắn không hề ít. Mà như Ôn Thanh Tuyền cũng có nói, thì số linh dịch kia cũng có phần của Lạc Li và Thanh Tuyền.

Hiện tại không cách nào phá phong, hắn cũng không phân chia chiến lợi phẩm được, mà đến khi hắn có thể làm được, e rằng cả hai nàng cũng chưa chắc còn ở bên cạnh hắn.

Mục Trần búng tay bắn 40 giọt Chí Tôn linh dịch cho nhóm Tần Nhi, Nhạc Nhi. Bốn cô gái nhìn hắn, hơi tròn mắt, nhưng không nhận lấy ngay, mà quay sang đội trưởng của họ ra vẻ hỏi ý.

- Cứ lấy đi, thứ này vốn chỉ là của hắn. Cũng may là không bủn xỉn quá.

Ôn Thanh Tuyền nhếch mép vài lời, gật đầu cho phép.

Bốn cô gái sung sướng vui vẻ nhận lấy Chí Tôn linh dịch, quay sang hắn cười ngọt ngào:

- Đa tạ Mục Trần ca.

Mục Trần cũng cười, nhìn lại bình ngọc của mình còn lại hơn 50 giọt Chí Tôn linh dịch, hơi nao nao trong lòng. Cực khổ cả nửa ngày kiếm được hơn 130 giọt, chỉ chốc lát phân chia mà còn lại có một phần ba. Tụ Linh bát trong tay hắn, nhưng thứ này đâu thể nhờ kẻ khác phá phong, bảo vật cỡ này cường giả Chí Tôn nghe thấy cũng giết người đoạt bảo, huống hồ gì...

- Tiếp theo chúng ta đi đâu?

Ôn Thanh Tuyền hỏi hắn. Hai chuyến tầm bảo thu hoạch phong phú, nàng thấy rõ việc dựa vào định hướng của hắn rất có ích.

- Di tích Mộc Thần Điện khổng lồ, nhưng số người tầm bảo lại không ít, có lẽ hiện nay những khu vực có bảo bối đã bị vơ vét rất nhiều.

Mục Trần tấm tắc tiếc rẻ, có thụ văn lão nhân kia truyền cho, hắn biết di tích Mộc Thần Điện ngoài linh bảo sơn và Tàng linh viện còn nhiều khu trọng bảo khác, thế nhưng chỉ hai khu vực kia đã ngốn hết của mọi người gần một ngày.

Dù sao cũng không nên quá tham lam, không thể nào một mình vơ vét tất cả.

- Có một nơi chúng ta nên trực tiếp tiến đến, đó là Mộc Thần Viện, khu vực quan trọng nhất của Mộc Thần Điện. Ta nghĩ hiện tại các đội ngũ có thực lực mạnh đều đang hướng về đó, lần tranh đoạt tới đây sẽ còn kịch liệt hơn nữa.

Mục Trần trầm ngâm.

- Ta đang chờ xem kẻ nào đủ năng lực đoạt được bảo vật từ trong tay ta.

Ôn Thanh Tuyền nheo mắt kiêu hãnh.

- Vậy đi nào!

Mục Trần mỉm cười, hắn biết rõ tính cách cao ngạo của Ôn Thanh Tuyền không khác gì một con phượng hoàng, chẳng ai có thể khiến nàng cam chịu đứng sau.

Hắn nhanh chóng mở tốc độ bay đi, hóa thành một tia sáng bắn ngang giữa trời.

....

Một nơi nào đó trong cái di tích khổng lồ của Mộc Thần Điện.

Một cung điện to lớn sừng sững tọa lạc trên một đỉnh núi cổ kính, bên trong điện tỏa ra áp lực và những âm thanh giao tranh khốc liệt, dao động linh lực ào ạt bắn ra ngoài khiến đỉnh núi cũng rung chuyển.

Không trung quanh đó có nhiều đội ngũ đang yên lặng đứng giữa trời, ánh mắt nhìn vào cự điện đầy kinh sợ.

Cung điện này dường như là kiến trúc được bảo tồn hoàn mỹ nhất, quy mô có thể nói là trọng địa Mộc Thần Điện, chắc chắn có bảo bối.

Ngay khi bọn họ phát hiện ra nơi này, không ít kẻ hấp tấp lao vào, nhưng cũng nhanh chóng hoảng hốt bỏ chạy ra ngoài. Không ai ngờ được sự hung hiểm trong cự điện này.

Ngay khi vừa đặt chân vào trong, họ đã chạm trán một pho tượng gỗ thủ vệ, thực lực Thần Phách nan.

Không một đội ngũ nào ở đây đủ sức lao vào, nhưng vài giờ trước có một đám khoảng mười người mặc đồng phục đỏ tươi như máu xuất hiện.

Đám người này vừa hiện thân, khí tức lạnh lẽo khiến người ta cảm thấy lạnh mình tản ra, không ai dám tới gần. Bọn họ tiến đến cũng không quan tâm đến kẻ khác, trực tiếp xông vào cự điện, đến lúc này cũng chưa hề bước ra. Thế nhưng đám người xung quanh lại không ai cho rằng họ đã táng mạng trong kia, vì dao động linh lực đầy huyết tinh vẫn còn tản mát mạnh mẽ bên trong cự điện.

Bên trong đó chắc chắn đang có giao tranh kịch liệt.

Những chi đội kia đều tỏ ra khiếp vía, bản thân đã từng thể nghiệm sự hung hãn của thủ vệ thần điện, thế nhưng đám người không rõ lai lịch đó lại có thể cầm cự đến lúc này.

"Đùng!"

Một tiếng nổ cực lớn vang lên, cánh cổng gỗ rắn chắc to lớn nổ tung, hai cánh cổng văng đi mất dạng, rồi một cái bóng khổng lồ từ trong cự điện bay thẳng ra ngoài, nện vào đỉnh núi đối diện. Đất đá ầm ầm đổ sụp vùi lấp nó, chỉ còn để lộ ra một phần cơ thể. Ai nấy nhìn rõ được cái bóng nằm dưới đất đá kia đều biến sắc kinh hãi, vì đó chính là thủ vệ Thần Phách nan trong cự điện.

Dĩ nhiên nó đã bị hạ gục.

Rồi huyết quang lóe lên, nhìn như một dòng sông máu từ trong cự điện ào ào tuôn ra, cuối cùng tan đi để lại mười bóng người áo đỏ như máu.

Gã đầu lĩnh anh tuấn hờ hững nhìn lại thủ vệ te tua dưới đống đổ nát, liếm môi quái dị:

- Di tích Mộc Thần Điện đúng là đầy bảo bối, nhưng thật cũng không ra gì.

Dứt lời, huyết quang lóe lên trong tay, hắn nheo mắt nhìn vào bàn tay mình, rồi cười lạnh lùng.

- Mục Trần cũng có bản lĩnh thật, lại cướp được Tàng linh viện. Có lẽ bây giờ chúng cũng hướng về Mộc Thần Viện rồi đây!

- Thật là thú vị, nếu gặp lại, ta sẽ khiến hắn ngoan ngoãn giao nộp Chí Tôn linh dịch, có lẽ sẽ tha cho hắn một mạng!

Gã nhíu mày lẩm bẩm, rồi chợt lắc đầu nói:

- Thôi dẹp đi, ai bảo hắn lại thân cận với Lạc Li như thế, giết luôn hay hơn. Bằng không đến lúc hắn xui xẻo gặp tên kia, chẳng phải công lao của ta bị phỗng tay trên à?

- Đi nào, đến Mộc Thần Viện, chúng ta cũng nên tham gia vào cái hội náo nhiệt kia thôi.

Gã cười the thé, rồi lao đi như một tia huyết quang, đám lâu la sau lưng cũng lập tức theo gót bay đi.

Đoàn người kia rời khỏi, những chi đội chung quanh nhìn lại tòa đại điện, đang do dự không biết có nên xông vào vơ vét cơm thừa canh cặn, thì đột nhiên cột trụ, vách gỗ của cung điện kia ầm ầm đứt gãy, rồi đổ sập xuống tan tành trong ánh mắt tiếc nuối của đám người xui xẻo...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 535: Mộc Thần Viện

Mộc Thần Viện, tọa lạc trên đỉnh cao nhất của Mộc Thần Sơn, kiến trúc hùng vĩ đồ sộ sừng sững giữa núi non bạt ngàn, như vua chúa thống trị trên nơi cao nhất vùng này.

Mục Trần bay liên tục không nghỉ, nhưng ước chừng cũng nửa ngày mới đến được vùng phục cận Mộc Thần Viện. Cũng may trong Mộc Thần Sơn này không có ngày tháng rõ ràng, hầu như lúc nào cũng có hào quang sáng ngời bao phủ khắp nơi. Có lẽ cũng chính vì thế mà cây cối xanh tươi, phát triển cực kỳ sum xuê và to lớn.

Mục Trần hạ xuống một ngọn núi kia, hướng mắt nhìn về phía xa, rung động vô cùng.

Tòa núi to lớn chỉ thẳng lên trời, dốc đứng cao chót vót, căn bản không thể trèo lên bằng tay chân được. Cung điện cổ kính tĩnh lặng sừng sững giữa đất trời, một màu xanh biếc ngọc ngà lấp lánh như sao trên trời, khung cảnh như thần tích hiển hiện khiến hắn không khỏi cảm thán.

- Mộc Thần Điện a...

Tán thưởng một hồi, Mục Trần cảm thấy thật run rẩy. Trải qua bao năm tuế nguyệt bào mòn, nhưng khí tức viễn cổ vẫn không phai tàn, uy nghi cường đại của Mộc Thần Điện vẫn còn y nguyên mặc dù không còn một con người nào của thế lực này còn tồn tại.

Mục Trần nhìn lại những phương hướng xa xa, vô số người từ nhiều nơi cũng đang hướng tới thần viện, đổ xô vào tòa núi dốc đứng cao vút kia.

Thời gian càng trôi qua, càng có nhiều chi đội hướng tới nơi này. Mục Trần cũng không lấy làm bất ngờ, vì bất cứ ai cũng có thể cảm ứng được cung điện cổ kính trên đỉnh núi cao kia chính là khu vực quan trọng bậc nhất của Mộc Thần Điện.

- Đây là Mộc Thần Viện rồi ư?

Từ Hoang háo hức nhìn lên đỉnh núi cao vút, quay sang hỏi Mục Trần:

- Chúng ta lên chứ?

- Không vội!

Mục Trần chậm rãi lắc đầu, ánh mắt trân trân tập trung vào vòng ánh sáng bích lục bao bọc cung điện. Hắn có thể cảm nhận được dao động đặc biệt đáng sợ từ trong đó:

- Mộc Thần Viện không dễ tiếp cận đâu. Cái vòng ánh sáng kia chẳng phải để trang trí cho đẹp mà thôi, bằng sức lực chúng ta căn bản không thể xông qua nổi.

- Đúng, tổng bộ một thế lực chắc chắn phải có biện pháp bảo hộ cường đại. Dù cho đã nhiều năm tháng, Mộc Thần Điện đã hư hoại không ít, nhưng chúng ta cũng căn bản không đủ thực lực xông xáo lung tung.

Lạc Li cũng lên tiếng tán thành.

Ôn Thanh Tuyền cũng nghiêm mặt nhìn vòng sáng bích lục kia.

Mọi người lúc này cũng bình tĩnh lại, không còn hối thúc Mục Trần nữa. Với thực lực ba vị đầu lĩnh mà còn nói như thế, dĩ nhiên năng lực của họ càng không cần phải đề cập tới.

Tất cả yên lặng chờ đợi.

Càng lúc càng nhiều người xông tới chỗ này, rồi hạ xuống những đỉnh núi, nhánh cây khổng lồ trong khu vực phụ cận.

Ánh mắt tất cả đều hướng về cung điện cổ kính trên cao, đầy tham muốn

"Véo"

Một nhóm người từ phương xa bay tới, rồi dừng lại giữa không.

Mục Trần thoáng nhìn qua mấy người vừa tới, bất chợt bối rối. Bởi vì đám người đó chính là chi đội Võ linh viện, đầu lĩnh không ai khác chính là cô gái áo đỏ như lửa mà tính tình cũng nóng không kém, thanh Yển Nguyệt Đao to lớn cầm nơi tay cực kỳ nhiếp người, Võ Doanh Doanh.

- Lại gặp rồi!

Ôn Thanh Tuyền cười khúc khích trêu chọc Mục Trần.

Mục Trần cũng gượng cười theo. Lúc còn ở linh bảo sơn, Võ Doanh Doanh không liên kết với đám Vương Chung đối phó bọn họ khiến hắn cũng hơi bất ngờ, trong lòng bỗng dưng cũng có chút cảm kích nàng ta. Mặc dù tính cách cay như ớt nhưng cũng không đến mức điêu ngoa.

Khi Võ Doanh Doanh thoáng nhìn qua hắn, hắn nhoẻn miệng cười hòa ái.

"Hừ!"

Thế nhưng Võ Doanh Doanh chỉ lạnh mặt hừ một tiếng, rồi quay đi không thèm ngó ngàng gì đến hắn nữa.

Lòng nhiệt thành bị dội một gáo nước lạnh, Mục Trần cũng chỉ biết thở dài nhún vai.

Sau đó không lâu, những đội ngũ cường hãn khác cũng lục tục kéo đến, thậm chí có vài chi đội hắn từng gặp qua khi trước bây giờ đã khiến

hắn càng thêm kinh ngạc, chiến lực tổng thể đã được tăng cao, có lẽ đã nhận được cơ duyên tuyệt đỉnh trong di tích này.

Ngay cả chi đội Vương Chung, đám người Tứ Hải linh viện cũng đến.

- Hử?

Mục Trần khẽ ngạc nhiên ra tiếng, nhíu mày nhìn Vương Chung.

- Thực lực của tên kia lại mạnh lên, xem ra hắn đã cấp tốc luyện hóa được linh vật chiếm được ở linh bảo sơn.

Ôn Thanh Tuyền cũng phát hiện ra, kinh ngạc thốt lên.

- Không hổ đại Thánh Tử của Thánh linh viện.

Mục Trần khẽ nói, Vương Chung kia thật bản lĩnh, lại quyết đoán gan dạ, thời điểm này mà dám luyện hóa linh vật, tiến lên Thần Phách nan.

Mục Trần dĩ nhiên cảm nhận được dao động linh lực của Vương Chung lúc này mạnh hơn khi còn ở linh bảo sơn rất nhiều, tuyệt đối đã đạt tới nhất trọng Thần Phách nan.

Vương Chung cũng nhận thấy đội ngũ bên này, nheo mắt nhìn qua.

Mục Trần chỉ cười. Nhất trọng Thần Phách nan đúng là mạnh, nhưng đâu có đáng sợ, có lẽ khi còn ở linh bảo sơn nhìn thấy hắn đánh bại chiến tượng nhất trọng Thần Phách nan khiến Vương Chung bị đả kích, nếu không cũng đâu lựa chọn đột phá trong cái thời điểm thế này.

Vương Chung biết rõ nếu không tinh tiến thực lực, thì tranh đoạt sau đó chẳng còn tư cách so đấu với Mục Trần.

Những tiếng gió dồn dập lại ập tới, lần này là một đám rất đông người đang bay tới như đàn châu chấu đông đúc. Số lượng bọn họ rất

lớn, thực lực chênh lệch nhau rất nhiều, nhân số đông đảo mang khí thế cực lớn.

Trong đại tái này, nhiều người cùng đi với nhau như thế, ngoài cái đám Chúng Viện Minh thì còn ai khác chứ?

- Bọn kia...

Mục Trần tròn mắt nhìn Mặc Ngư, Tần Phong, Lưu Hùng. Không ngờ cả ba tên đều đã mất một cánh tay.

- Sao thế nhỉ?

Mục Trần, Lạc Li, Ôn Thanh Tuyền đều kinh ngạc. Mấy tên kia đã gặp chuyện gì? Vì sao đều trở thành độc thủ đao khách như thế kia?

Đám người hạ xuống một đỉnh núi, ánh mắt dữ tợn nhìn chòng chọc vào Mục Trần không hề che giấu sát khí, mà dường như còn có một chút châm chọc.

- Xem ra sau khi rời khỏi Tàng linh viện, bọn kia lại có phát hiện gì đấy.

Mục Trần suy luận. Giao tranh ở Tàng linh viện, Mặc Ngư hẳn phải biết không thể nào là đối thủ của họ mới phải, thế nhưng hiện tại dáng vẻ rất đắc ý, chẳng tỏ bao nhiêu sợ hãi.

- Mộc Thần Điện không ít bảo tàng cổ quái, ai biết được bọn chúng nhận được cơ duyên gì. Nên cẩn thận thêm một chút.

Ôn Thanh Tuyền nói.

Mục Trần gật đầu, Ôn Thanh Tuyền nói chính xác. Cơ duyên không chỉ hắn mới gặp được. Đám Mặc Ngư tuy xui xẻo nhưng ai biết được bọn chúng áo rách gặp chiếu manh?

Thình lình một tiếng động như hồng thủy vang lên, theo đó là mùi vị huyết tinh nồng đậm phát ói chẳng biết từ đâu bay tới.

Ngửi thấy mùi vị này, gương mặt Lạc Li biến sắc lạnh lùng.

- Bọn kia, rốt cục đã xuất hiện ...

Mục Trần cũng hai mắt lạnh lẽo, nhìn về phương trời xa, một dòng sông máu ào ào đổ tới trên không trung.

Sắc đỏ thu hút chú ý của tất cả mọi người ở đây. Nó nhanh chóng đổ xuống một ngọn núi, huyết quang tan dần, hiện rõ ra mười gã thanh niên vận áo đỏ như máu.

- Ha ha, xem ra chúng ta tới không trễ rồi.

Vừa xuất hiện, Huyết Thiên Đô mỉm cười, nụ cười khát máu đáng sợ.

- Mục Trần, Lạc Li, chúng ta lại gặp nhau.

Mục Trần nheo mắt nhìn chằm chằm Huyết Thiên Đô. Những đối thủ ở đây, bọn người Huyết thần tộc khiến hắn rất kiêng dè, và hắn cũng biết trận chiến sống còn với đám người kia tuyệt đối không thể tránh.

Mục Trần nhìn quanh, ánh mắt trở nên lăng lệ.

Có sáu nhóm ở đây đủ tư cách tranh đoạt. Chúng Viện Minh, Thánh linh viện, Huyết Thiên Đô chắc chắn sẽ là tử địch của hắn, Tứ Hải linh viện không ân không oán, cũng chẳng phải bằng hữu. Còn Võ Doanh Doanh, tâm tư cô gái kia hắn không biết nổi, chẳng rõ khi nào nàng giận lúc nào nàng vui.

Muốn trở thành kẻ chiến thắng cuối cùng xem ra không dễ dàng.

Nhưng dù thế nào, bọn kia muốn hắn phải sợ hãi rút lui, vẫn còn chưa đủ tư cách!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 536: Lên Núi

Bên dưới ngọn nút chót vót, những tiếng gió dập liên hồi mang theo vô số bóng người từ xa bay đến, khiến vùng này trở nên náo nhiệt vô cùng.

Đoàn người Mục Trần là nhóm gần núi nhất, vị trí tốt thế này đương nhiên phải có thực lực mạnh mẽ mới đủ tư cách ở lại. Những nơi như thế này, chỉ có thực lực mới đảm bảo được một vé tranh đoạt bảo vật.

Ánh mắt lăng lệ, Mục Trần nhìn Huyết Thiên Đô, Vương Chung, Mặc Ngư. Gã Huyết tộc kia ẩn giấu sâu nhất, là hoàng tử của một trong bốn đại thần tộc Tây Thiên giới, chủng tộc truyền thừa từ bao nhiêu đời, địa vị siêu nhiên hơn xa cái tên Huyết Thí ngày trước từng chạm trán.

Mục tiêu của gã đó chính là Lạc Li, dĩ nhiên Mục Trần tuyệt đối không để cho hắn làm tổn thương nàng.

Ánh mắt sắc bén của hắn chỉ càng làm Huyết Thiên Đô cười tươi hơn, người khác nhìn thấy nụ cười khát máu đó thì càng lạnh người.

Lạc Li cũng siết tay vào Lạc Thần Kiếm, đôi mắt lưu ly lượn lờ sát ý. Đối với này đó tộc nhân kẻ định, trong lòng nàng chẳng chút nhân từ. Nếu không phải tình hình hiện tại chưa thích hợp, có lẽ nàng đã tuốt kiếm chém bay hết bọn người Huyết thần tộc bên kia.

"Boong!"

Thình lình trên đỉnh núi cao ngất vang lên một tiếng chuông ngân kỳ lạ.

Vầng hào quang bích lục bao quanh cung điện hùng vĩ dường như nhạt đi một chút.

Mọi người đều cảm ứng thất được năng lượng trong hào quang kia lúc này đã yếu đi nhiều.

- Đi nào!

Trong biển người vô tận có người hét lớn như sấm.

Nhất thời vô số người la lên hưởng ứng, những chi đội thi nhau ào ào xông lên, linh lực tràn ngập quanh thân.

Mục Trần cũng nhanh chóng phóng vút đi, Lạc Li, Ôn Thanh Tuyền và mọi người lập tức theo sát.

Thời cơ đã đến, không ai chậm chạp trễ nãi.

Vô số cao thủ cường giả lao lên, xông tới sườn núi, cách đỉnh núi đã không còn xa.

"ầm ầm ầm."

Ngay khi biển người cách đỉnh núi nghìn trượng, cung điện xanh thẫm sáng rực lên, vầng hào quang bao bọc lấy nó bắn ra những chùm sáng như sao sa hướng thẳng vào những kẻ xâm nhập.

"Bùm! bùm! bùm!"

Công kích sấm sét nện vào những tên xui xẻo, nó không quá hoa mỹ sắc bén, nhưng bất cứ ai bị đánh trúng, thì phòng ngự cường đại bậc nào, có binh khí phòng ngự đi chăng nữa cũng như chim gãy cánh bắn ngược trở xuống, phun máu te tua.

Mục Trần lao thẳng lên trên, lướt qua những kẻ khác, hắn nhận thấy công kích kia rất lợi hại, nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh, có lẽ cũng đã đoán ra được sẽ có chuyện này.

"Véo!"

Một luồng công kích giáng xuống, bao phủ lấy Mục Trần. Tốc độ công kích quá nhanh, ngay cả Lạc Li gần sát bên cũng không thể giúp đỡ.

"Ầm!"

Hắc lôi từ trong cơ thể bộc phát, lôi điện chạy dưới da, khiến hắn uy mãnh như lôi thần hàng lâm.

"Đùng!"

Luồng công kích hung hăng bắn vào ngực hắn, thân thể Mục Trần run rẩy lắc lư, nhưng ngay sau đó hắn vẫn đạp không đón gió xông thẳng lên đỉnh núi.

Cùng lúc đó, Ôn Thanh Tuyền và Lạc Li cũng bị hai luồng công kích khác nhắm tới.

"Hừm!"

Ôn Thanh Tuyền nghiêm mặt, kim quang rực rỡ tràn ngập, chiến thương dũng mãnh ngạnh đấu với công kích ập tới.

Thần sắc Lạc Li bình tĩnh, Lạc Thần Kiếm lóe ra kiếm quang sáng lóa, một kiếm chém ra.

"Xoẹt!"

Hai nàng nhất tề vượt qua công kích, đuổi theo Mục Trần.

"ầm ầm ầm!"

Những chỗ khác, vài cao thủ cường hãn cũng xông lên, linh lực dũng mãnh chống cự lại công kích, rồi hướng lên đỉnh núi.

Những tiếng nổ vang rền bầu trời, vô số kẻ rơi rụng xuống dưới, nhưng cũng không ít cường giả mạnh mẽ phá tan công kích. Nhiều kẻ nhãn lực cực cao nhìn thấy điểm yếu của cơn mưa công kích kia, dường như số người xông lên núi càng nhiều thì năng lượng công kích càng suy yếu, có lẽ do nó tự chia năng lượng ra để đánh bại mọi kẻ xông lên núi. Nếu chỉ có mỗi một người xông lên, thì e rằng cường giả Chí Tôn cũng bị bắn rơi như diều đứt dây.

Long ảnh hiện ra dưới chân, Mục Trần bay lên đỉnh núi, hạ xuống một mộc đài.

Lạc Li, Ôn Thanh Tuyền là người tiếp theo hạ xuống, đám Từ Hoang, Tần Nhi cũng chật vật khó khăn theo sát. May mà có ba vị thủ lĩnh đi trước mở đường, nếu không thì có lẽ khó mà chịu nổi công kích đáng sợ kia, nhưng dù thế cũng tránh né rất hung hiểm, suýt nữa đã bị đánh hạ rơi xuống núi.

Nhanh chóng sau đó, biển người bên dưới cũng có nhiều kẻ lên tới mộc đài, rồi dần dần đông nghịt thành từng mảng. Số người có thể hiện diện ở chỗ này đã ít đi rất nhiều so với khi còn ở chân núi, có vẻ như tầng phòng ngự đầu tiên của Mộc Thần Viện đã loại đi tám phần những kẻ không thích hợp.

Mục Trần quét mắt quan sát chung quanh. Những đội thực lự mạnh mẽ như Huyết Thiên Đô, Vương Chung, Mặc Ngư, Võ Doanh Doanh đều thuận lợi nhẹ nhàng lên đỉnh.

Thình lình vầng sáng bao bọc cung điện sáng rực lên, một tiếng động lớn như sấm rền kinh thiên khiến mọi người giật bắn.

Hào quang xanh thẫm từ từ tỏa ra, tràn ngập mộc đài, ngăn cách mọi người với Mộc Thần Viện.

"ầm ầm ầm!"

Hào quang xanh thẫm như một biển mây bích lục, cuồn cuộn không ngừng, lôi điện màu xanh lá tầng tầng vang rền.

- Đó là...

Nhìn thấy biển mây đầy sấm sét trước mặt, không ít người biến sắc kinh hãi.

- Là Thần Mộc Cương Lôi...

Thần sắc Lạc Li cũng tỏ ra nghiêm trọng. Thiên địa có đủ loại hiện tượng kỳ dị, không biết bao nhiêu năng lượng uy lực khó lường được sinh ra, ví như Hắc Thần Lôi mà Mục Trần dùng để luyện Lôi Thần Thể cũng khác với sấm sét thông thường. Cái loại Thần Mộc Cương Lôi này nghe nói được sinh ra ở những nơi mộc khí cực mạnh, áp suất cực cao tích điện sinh ra lôi quang.

Cương lôi, cái tên nói lên nó cương mãnh dị thường, lại như giòi trong xương một khi đã đánh trúng ai đó, thì linh lực trong cơ thể sẽ bị kích nổ, cực kỳ khó đối phó.

Cũng dễ hiểu vì sao đám cường giả leo lên đến tận đây lại biến sắc trước hiện tượng này.

- Mộc Thần Viện thật không dễ tiến vào!

Mục Trần thở dài.

Phía sau hắn, mấy người như Từ Hoang thì sắc mặt khó coi vô cùng. Khó khăn lắm mới miễn cưỡng qua được ải thứ nhất, còn cái biển mây sấm sét ì đùng này thì họ còn giữ mạng nổi không? Xem ra đành phải dừng bước chỗ này thôi.

- Kẻ nào muốn tiến vào thần viện, phải tịnh thân trong lôi hải thời gian một nén nhang.

Bất chợt trong lôi hải bích lục vang lên âm thanh trống rỗng vô hồn, như âm khí từ viễn cổ đọng lại.

Nghe giọng nói đó phát ra điều kiện, vô số kẻ mặt mày nhăn nhó. Quả nhiên muốn vào phải xông qua lôi hải, lại còn kiên trì chịu đựng nó trong một nén nhang? Thật là muốn đoạt mạng người ta.

Mục Trần cũng trợn mắt nghiêm trọng, định nói gì đó, chợt âm thanh kia lại vang lên.

- Phàm là kẻ nhận được thân phận kế thừa giả, thời gian gấp mười.

Mục Trần trợn trừng hai mắt. Thời gian gấp mười? Mộc Thần Điện đáng chết, cái thân phận kế thừa giả chó má, chẳng lẽ muốn đùa chết ta sao?

- Kế thừa giả?

Vô số người mờ mịt không hiểu, hiển nhiên chưa bao giờ nghe qua cái gì gọi là thân phận kế thừa giả, nhưng họ cũng cảm thấy may mắn vì biết chắc mình không thuộc diện chăm sóc đặc biệt đó. Biển mây sấm sét này cực kỳ đáng sợ, một nén nhang còn không biết chịu nổi hay không, huống hồ gì... Có lẽ ngay cả cao thủ Thần Phách nan cũng chịu không xiết.

"Chíu!"

Thình lình một tia sáng bắn ra, bao phủ lấy Mục Trần mặt mày đang nhăn nhó.

Hiện tượng bất ngờ lập tức thu hút chú ý, ai nấy ngạc nhiên nhìn về phía Mục Trần. Đám Vương Chung, Mặc Ngư thì sửng sốt, nhưng rồi vẻ hả hê khoái trá bừng lên trong mắt.

Mục Trần thở dài, vừa định tiến lên, đột nhiên thần sắc khẽ biến. Hắn nhìn thấy một tia sáng khác cũng tương đồng từ biển mây bắn ra, hướng về một chỗ kia, bao phủ lấy kẻ mặc áo huyết sắc, Huyết Thiên Đô.

Huyết Thiên Đô cũng nhận được thân phận kế thừa giả?

Thì ra, kế thừa giả không chỉ có một mình hắn.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 537: Mộc Thần Lôi Hải

Hai luồng hào quang xanh biếc bắn ra, bao trùm lấy Mục Trần và Huyết Thiên Đô.

- Hai người bọn họ là cái thân phận kế thừa giả gì đó sao?

Mộc đài xôn xao bàn tán, kế thừa giả, mọi người hầu như chẳng biết nó là cái gì, thế nhưng tình hình trước mắt xem ra đó là một cơ duyên nào đấy, vậy mà cả hai người kia đều nhận được...

Lạc Li, Thanh Tuyền bên cạnh cũng tròn mắt kinh ngạc liếc nhìn Huyết Thiên Đô, cũng không ngờ được kẻ kia lại có được thân phận kế thừa giả như Mục Trần.

- Hô hô, thật bất ngờ! Ngươi cũng nhận được thân phận kế thừa giả...

Huyết Thiên Đô nhìn sang Mục Trần, miệng nở nụ cười lạnh lẽo:

- Bất quá ngươi nghĩ mình có thể nhận được cơ duyên ở Mộc Thần Viện này sao? Thần Mộc Cương Lôi cũng không dễ chịu đâu đấy.

- Ngươi đừng chết trong đó là được.

Mục Trần cười thâm ý.

Huyết Thiên Đô cười tủm tỉm gật gù.

Hai người cười nói có vẻ thân thiết, nhưng sát khí lượn lờ ẩn hiện. Lôi hải bích lục lại vang lên những tiếng sấm rền như thúc giục cả hai.

Mục Trần hít sâu một hơi, ánh mắt nghiêm túc tập trung. Hắn không do dự nữa, lao mình vào tầng mây sấm sét trước mặt.

Cùng lúc đó, Huyết Thiên Đô cũng hóa thành một tia huyết quang dũng mãnh xông vào, không hề sợ hãi.

"Ầm! Ầm!"

Tầng mây bích lục nhất thời cuồn cuộn, một cột sét hung mãnh dữ tợn như mãng xà xuyên phá mây mù, khí thế cuồng bạo giáng vào người Mục Trần.

"Đùng!"

Mục Trần bị đánh văng ngược lại một đoạn xa, hắc lôi bao bọc thân thể chớp giật liên hồi, có vẻ như bị chấn động. Nếu có thể nhìn xuyên qua lớp hắc lôi dày đặc, sẽ nhìn thấy ngực hắn cháy đen một mảng, máu thịt lẫn lộn.

- Lợi hại!

Mục Trần thầm than. Lôi Thần Thể đã tu luyện đến ngũ văn cũng không chịu nổi một đòn thanh lôi, xuất hiện thương thế. Thần Mộc Cương Lôi này lại bá đạo như vậy.

Hai tay nắm chặt, hắc lôi lóe ra, năm đường lôi văn lóe ra trên ngực, thúc giục ngũ văn lôi thể đối mặt tình cảnh hung hiểm, hắn không dám khinh thường.

"Ầm!"

Phía bên kia không xa, Huyết Thiên Đô vung tay đánh một chưởng, huyết linh lực ngưng tụ thành một bàn tay to lớn dũng mãnh chống cự một tia thanh lôi đánh tới.

Tiếng nổ vang rền, huyết thủ bị chấn nát, Huyết Thiên Đô cũng văng đi một đoạn.

Phía bên ngoài, mọi người căng mắt quan sát diễn biến bên trong lôi hải. Ai nấy đều hít hà nuốt nước bọt. Hai người kia không ai đơn giản, một kẻ dám lấy chính cơ thể ngạnh kháng Thần Mộc Cương Lôi, một kẻ dùng linh lực cường thế kháng cự.

- Chúng ta cũng bắt đầu thôi!

Lạc Li khẽ nói.

Ôn Thanh Tuyền nhắn trán, quay sang nói với đồng đội:

- Các ngươi ở lại đây, không cần phải đi tiếp.

Lôi hải quá hung mãnh, cao thủ linh lực nan tiến vào cũng khó toàn mạng, các cô gái muốn vượt qua có lẽ cũng khá miễn cưỡng.

Bốn cô gái đồng thanh gật đầu.

- Đi nào!

Lạc Li lên tiếng, rồi cùng Ôn Thanh Tuyền lắc mình bay ra, lao vào lôi hải xanh biếc.

Sau đó cũng có vài người thực lực mạnh mẽ tiến ra, bộ dáng cũng chuẩn bị xông vào thử luyện lôi hải trong thời gian một nén nhang. Kẻ nào cũng tản mát linh lực dũng mãnh thiện chiến.

Vương Chung, Võ Doanh Doanh cũng tiến vào lôi hải, với thực lực của họ dĩ nhiên tự tin không kém.

"Ầm Ầm!"

Lác đác vài bóng người lao vào lôi hải xanh biếc, khiến nó càng thêm bạo động, mây xanh cuồn cuộn, lôi đình bích lục từ trong mây bắn ra, nện vào từng người xông quan vượt ải.

"Đùng!"

Những tiếng nổ kinh thiên vang lên, một cao thủ quanh thân tràn ngập linh lực dũng mãnh nhất thời ăn quả đắng, lớp phòng ngự linh lực hoàn toàn tan nát, văng ngược ra vài trăm trượng, phun máu. Cảnh tượng khiến những kẻ đứng bên ngoài giật bắn run rẩy.

Sau đó cũng có thêm vài kẻ chịu không xiết một đòn cương lôi, chật vật văng ra. Chỉ khi chính bản thân thể nghiệm sức mạnh Thần Mộc Cương Lôi, họ mới rõ được việc cố gắng kiên trì ở lại trong đám mây kia một nén nhang khó khăn đến mức nào.

Những kẻ đang rục rịch cũng muốn đánh liều thử vận may bên ngoài, nhìn thấy cảnh tượng thê thảm của mấy cao thủ kia nhất thời teo vòi, run như cầy sấy. Còn chưa biết trong kia có bảo bối gì, nhưng nếu xông lên, e rằng cũng chẳng còn mạng mà hưởng bảo vật. Mộc Thần Viện căn bản không dành cho thường nhân xông vào.

Những tiếng sấm rền cuồng bạo không ngừng vang vọng, hắn đảo mắt nhìn qua chung quanh. Lúc này lôi hải khá hỗn loạn, nhưng khu vực quanh hắn một khoảng không có ai bước tới, có lẽ ai cũng ngại lỡ như hắn bị đánh chết thì cái "cơ duyên" kế thừa giả kia lại chuyển sang họ thì khốn đốn lắm.

"Ầm!"

Thêm một tia sét hung mãnh đánh vào người Mục Trần.

Lại lần nữa bị đầy lui, cánh tay đầy máu, thịt tung tóe. Cơn đau kinh khủng khiến hắn nhíu mày, nhưng mặt vẫn chưa đổi sắc. Hắn khẽ liếc sang Huyết Thiên Đô bằng. Kẻ kia đang dựa vào linh lực cường hãn dồi dào chống cự với thanh lôi.

Mỗi khi đón đỡ một tia sét, Huyết Thiên Đô cũng bị đẩy lui, nhưng so với Mục Trần thì tốt hơn rất nhiều, đến lúc này vẫn chưa hề bị thương. Còn Mục Trần bề ngoài đã máu me tứ tung, xem ra không tốt.

- Mục Trần ca có vẻ hơi thảm a.

Tần Nhi bên ngoài khẽ nhói lòng.

Từ Hoang lắc đầu phản bác:

- Mục Trần mạnh ở thân thể, Huyết Thiên Đô hơn ở linh lực hùng hậu. Bề ngoài thì kẻ kia có vẻ hình tượng còn tốt đẹp, nhưng nếu hắn dám làm theo cách Mục Trần, có lẽ bây giờ đã là đống máu thịt bầy hầy.

Lôi đình không vì cuộc nói chuyện của họ mà dừng lại, nó càng lúc càng thêm cuồng bạo dữ dội.

Thanh lôi tăng cường công kích, thêm nhiều kẻ không đủ sức lực kiên trì, bị đánh hộc máu văng ra, người ngợm cháy đen thui, bộ dáng thê thảm khiến những tên đồng đội hết hồn chạy lên giúp đỡ.

Ngay cả những cao thủ mạnh mẽ kia cũng không chịu nổi một nén nhang, thật khó tưởng tượng Thần Mộc Cương Lôi bá đạo đến mức độ nào.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, chỉ một nén nhang nhưng với những người đang xông xáo trong lôi hải, dài cứ như cả năm.

Thanh lôi liên tiếp đánh ra, không hề nể tình nện vào cơ thể Mục Trần, chấn cho hắn lắc lư bay ngược ra, da dẻ đen cháy, máu thấm ra ngoài, nhưng không biến mất mà bốc hơi để lại một lớp vảy máu trên da.

Khí tức hô hấp của Mục Trần lúc này trở nên gấp gáp hơn nhiều, hơi hỗn loạn. Hắn nhận thấy với ngũ văn lôi thể, nhưng thân thể hắn cũng khó mà liên tiếp chịu công kích Thần Mộc Cương Lôi.

Mục Trần liếc nhìn sang phía huyết quang tràn ngập, hình thành một khối cầu máu bảo vệ Huyết Thiên Đô bên trong. Tên kia cũng có bản lĩnh khá cao.

- Một nén nhang chắc cũng sắp hết.

Mục Trần nheo mắt lẩm bẩm.

Đột nhiên, sấm sét im bặt, rồi mọi người nhìn thấy sâu trong biển mây có ánh sáng lóe lên, bắn tới bao phủ những người còn đang ở trong lôi hải, hút họ bay vào bên trong lôi hải.

Hẳn nhiên những người đó đã được chấp nhận thông qua khảo nghiệm thanh lôi.

Nhưng số người có thể vượt qua cũng chỉ khoảng trăm người.

"Ầm Ầm."

Ngay khi những người kia được kéo ra khỏi biển mây, lôi hải liền trở lại cuồng bạo.

Uy áp lôi đình kinh khủng tỏa ra hung hãn, thanh lôi như lục xà dữ tợn nhìn chằm chằm vào con mồi còn ở trong lôi hải, nhe nanh chực chờ.

Mà lúc này, trong đó chỉ còn lại hai người.

Chính là Mục Trần và Huyết Thiên Đô.

Mọi người đều cảm nhận được lôi hải hiện tại cuồng bạo đáng sợ hơn vừa nãy rất nhiều.

Lạc Li và Thanh Tuyền phía bên kia tỏ ra lo lắng, còn đám người Vương Chung, Mặc Ngư thì sung sướng ra mặt, dĩ nhiên mong cho Mục Trần bị lôi đình đánh chết.

Lúc này lôi hải mới tỏ rõ uy phong của nó, may mắn chỉ hai kẻ phải hứng chịu tình cảnh này, cũng chẳng biết là vinh hạnh hay xui xẻo. Mọi người cũng đang hiếu kỳ thầm đoán, chẳng biết ai trong hai vị kế thừa giả này có thể bước ra khỏi lôi hải?

Chương 538: Mộc Thần Cương Lôi

"Ầm Ầm."

Sấm sét cuồng bạo vang lên từ trong biển mây, vọng ra thiên địa, khiến người ta lông tóc dựng ngược.

Bên ngoài lôi hải, mọi người đều dõi mắt chăm chú nhìn vào hai bóng người còn tồn tại bên trong, dáng vẻ nhỏ nhoi trước thiên nhiên hùng vĩ, cứ như sau đó sẽ tan biến dưới uy thế lôi đình kinh khủng.

Lạc Li và Thanh Tuyền tỏ ra rất lo lắng. Chính mình đã thể nghiệm sự hung bạo của thanh lôi, có thể thoải mái duy trì thời gian một nén nhang, nhưng lúc này lôi đình càng cuồng loạn hơn, đáng sợ nhiều hơn.

- Xem ra Mộc Thần Điện đang muốn khảo nghiệm kế thừa giả đây mà.

Ôn Thanh Tuyền nhẹ giọng nói.

Thân phận kế thừa giả của Mục Trần cho hắn không ít lợi thế, nhưng lúc này cũng là phiền hà không nhỏ. Mọi người đều biết rõ, nếu hắn và Huyết Thiên Đô không có cái thân phận kế thừa giả kia, thì bọn họ đã sớm vượt qua khảo nghiệm này rồi.

Lạc Li khẽ gật gù:

- Nếu là kế thừa giả, dĩ nhiên không thể tầm thường, khảo nghiệm mà Mộc Thần Điện để lại cũng rất hợp tình hợp lý, bọn họ cũng không muốn truyền thừa của Mộc Thần Điện lừng lẫy một thời lại rơi vào tay một tên vô dụng.

- Vậy thì phải xem bọn họ làm thế nào để phá cục diện này.

Ôn Thanh Tuyền chậm rãi nói.

"Ầm!"

Tiếng sấm vẫn vang rền, Mục Trần cũng đang cực kỳ tập trung, thanh lôi lấp loáng như bích lục lôi long gào thét đáng sợ.

"Phù"

Mục Trần thở ra một hơi, ánh mắt trở nên sắc bén.

"Đùng!"

Lôi hải sôi trào rồi bùng nổ, ánh sáng xanh lục chiếu khắp không trung, một tia sét to lớn đáng sợ hướng thẳng đến Mục Trần.

Cột lôi đình bích lục bề ngoài nhìn lại không giống sấm sét, mà giống như vỏ cây đại thụ, ngập tràn thụ văn già cỗi, không mang một khí thế cuồng bạo đáng sợ, nhưng chỉ có người chân chính đối diện với nó mới cảm nhận được áp lực lạnh toát da đầu mà nó mang tới.

Hắc lôi bắn ra, da hắn tối đi, làn da lấp lánh như kim loại. Mục Trần đã vận dụng Lôi Thần Thể cực hạn.

"Ầm!"

Mộc lôi long hung hăng oanh kích Mục Trần, năng lượng cuồng bạo trùng kích vào thân thể.

"Bang!"

Mục Trần bị đánh bay đi một đoạn xa, chân dùng lự đạp mạnh vào không trung chấn nổ không gian, ổn định thăng bằng. Quần áo trên người hóa ra tro, trên ngực lộ ra năm đường lôi văn, bả vai đầy máu tươi.

Những người đứng bên ngoài ồ lên kinh ngạc, thanh lôi hung mãnh ngay cả cao thủ linh lực nan đỉnh phong cũng phải trọng thương, thế mà Mục Trần kia vẫn chịu đựng nổi, thân thể hắn cứng vậy sao?

- Hừ, chán sống! Mới một đòn Thần Mộc Cương Lôi đầu tiên đã thê thảm như thế, để ta xem thời gian chín nén nhang còn lại ngươi lăn lộn thế nào!

Vương Chung nhếch mép cười.

Mặc Ngư, Tần Phong cũng cười khẩy.

Võ Doanh Doanh trừng mắt nhìn vào trong lôi hải, vẫn lạnh lẽo như băng đá, nhưng bàn tay cầm Yển Nguyệt Đao hơi siết chặt một chút.

"Ầm ầm!"

Thêm những tiếng sấm vang lên, nhưng lần này đến lượt Huyết Thiên Đô chịu trận. Sắc mặt tên kia cũng lo lắng, tay kết ấn, linh lực dũng mãnh đỏ như máu tuôn ra, lượn lờ quanh thân, ngăn cản công kích của thanh lôi.

Linh lực hộ thân bị đánh nổ, Huyết Thiên Đô cũng bị đẩy lui, bàn tay hiện ra vết máu nhàn nhạt, nhưng nhanh chóng bị hắn xóa đi mất. Liếc nhìn lại Mục Trần khóe miệng nhếch lên cười khinh miệt. So với Mục Trần, hắn bảo vệ được hình tượng hơn, dáng vẻ thong dong thoải mái hơn, để xem tên kia có đủ sức chịu đựng nổi qua thời gian này hay không, lúc đó xem còn khua môi múa mép dẻo miệng trước mặt hắn được hay thôi.

Công kích đầu tiên của lôi đình dĩ nhiên chỉ là đòn dẫn, thanh quang sáng lòa, vô số thanh lôi liên tiếp bắn ra, phô thiên cái địa bao trùm cả Mục Trần lẫn Huyết Thiên Đô.

Công kích khi nãy so với lúc này chẳng khác đồ nhi gặp sư phụ!

Lôi hải đã hoàn toàn phát tác.

Lôi trận kinh khủng như thế, Mục Trần cũng biến sắc sợ hãi, vội vận linh lực giao hòa hắc bạch bảo vệ thân thể, đồng thời tung ra một luồng công kích linh lực ngạnh kháng Thần Mộc Cương Lôi.

Lúc này hắn đã phải vận dụng đến linh lực chống đỡ.

Quanh người Huyết Thiên Đô, huyết linh lực càng thêm nồng đậm, dũng mãnh cường hãn tuôn ra. Linh lực hắn tu luyện đầy mùi huyết tinh, trùng trùng điệp điệp nghênh đón thanh lôi đánh tới.

"Ầm! Ầm!"

Dường như một trận đại chiến bạo động nổ ra khắp lôi hải, thanh lôi bắn phá không gian, nện vào hai nguồn linh lực đang tồn tại trong lôi hải.

Ai nấy bên ngoài sợ hãi sám hồn, lôi trận này nếu bị vây trong đó e rằng tuyệt đối thi cốt vô tồn.

"ầm ầm ầm."

Sấm rền liên hồi, chớp mắt đã qua bốn tuần hương. Thời gian càng trôi qua, mọi người cảm thấy Thần Mộc Cương Lôi càng công kích cuồng bạo hơn.

Lạc Li và Thanh Tuyền lo lắng nắm chặt tay.

"Đùng!"

Lại thêm một tia mộc lôi long hung hăng xé toang phòng ngự linh lực hắc bạch, nện vào thân thể Mục Trần, đánh hắn lảo đảo bay lui, rên rỉ ứa máu. Phần lớn cơ thể hắn lúc này đen nhẻm cháy xém.

"Ầm!"

Phía bên kia, Huyết Thiên Đô cũng bị đẩy lui, áo của hắn cũng đã rách te tua, máu me chảy dài từ bả vai, linh lực bảo vệ cơ thể đã hỗn

loạn.

Lát sau, bảy tuần hương trôi qua.

Gian nan vẫn còn đó, vẫn còn ba tuần hương đầy cam go.

Ánh sáng bích lục trong lôi hải lúc này sáng rực cực kỳ chói mắt.

- Ha ha ha!

Thình lình Huyết Thiên Đô cười to khanh khách, hắn đưa mắt nhìn sang Mục Trần:

- Bây giờ ngươi biết lui thì còn giữ được mạng đó!

Mục Trần thản nhiên nhìn lại, chẳng trả lời.

Mọi người bên ngoài chưng hửng nhìn Huyết Thiên Đô, tên kia đang nghĩ gì thế?

"Ầm!"

Lôi hải bạo động kinh thiên, ánh sáng bắn lên cao, rồi rơi xuống hình thành sấm sét, như thần mộc dữ tợn muốn xuyên phá đại địa.

- Ha ha ha!

Huyết Thiên Đô lại cười lớn, tay hắn nắm chặt lại, một cái chuông gỗ xuất hiện. Cái chuông bề ngoài xù xì thô ráp, không mấy bắt mắt, nhưng lại có dao động năng lượng kỳ bí.

- Mộc Linh Chung này ta đoạt được của Mộc Thần Điện, vừa vặn có thể khắc chế Thần Mộc Cương Lôi, vốn dĩ không muốn dùng tới, nhưng tình hình nghiêm trọng không thể không khoe ra.

Huyết Thiên Đô cười khanh khách, cái chuông phình to ra, bay lên lơ lửng phía trên Huyết Thiên Đô.

"Bang! Bang!"

Thần Mộc Cương Lôi gào thét nện xuống Mộc Linh Chung, phát ra những tiếng nổ lớn, nhưng không hề khiến cho nó suy suyễn chút nào.

Bên ngoài, ai nấy đều hâm mộ phấn khích. Khó trách Huyết Thiên Đô lại hả hê cười lớn trước tình thế nguy hiểm, thì ra hắn có bảo bối hộ thân.

- Huyết Thiên Đô có linh bảo hộ thân, Mục Trần kia thì sao?

Vài người để ý sang Mục Trần, tình hình hiện tại Huyết Thiên Đô xem như chắc chắn vượt qua được ba tuần hương cuối cùng chẳng chút khó khăn, còn hắn thế nào?

Mục Trần vận một vẻ hờ hững ngẩng lên nhìn thần lôi giáng xuống, ánh mắt lóe lên kiệt ngạo bất quần.

- Muốn đánh chết Mục Trần ta cũng không dễ vậy!

Đột nhiên linh lực hắc bạch dũng mãnh quanh thân biến mất.

Hành động của hắn khiến hầu hết mọi người tròn miệng kinh hãi. Lúc này mà còn dám bỏ phòng ngự linh lực?

Mục Trần lập tức ngồi xuống, tay kết ấn, hắc lôi lóe ra, làn da nổi gân như cầu long, tỏa ra sức mạnh kinh khủng.

Hắn muốn dùng sức mạnh thân thể thuần túy để kháng cự lại Thần Mộc Cương Lôi!

- Tên kia chán sống rồi sao?

Mọi người chỉ biết há mồm kinh hãi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 539: Nhục Thân Độ Lôi

"Ầm ầm"

Tiếng sấm kinh thiên vang rên lôi hải, lôi vân cuồn cuộn trên mộc đài, những cột lôi đình cuồng nộ như cự long giáng xuống hòng hủy thiên diệt địa.

Mục Trần lại yên tĩnh ngồi xuống xếp bằng, linh lực quanh thân thu vào cơ thể, gương mặt bình tĩnh hơi chếch đầu nhìn lên thanh lôi đang đánh xuống.

- Ngũ văn lôi thể cũng không cản được ngươi, vậy thì mạnh hơn chút nữa đi!

Tay siết chặt, gương mặt trở nên kiên nghị. Thần Mộc Cương Lôi đúng là đáng sợ, nhưng đối với Mục Trần chính là cơ duyên khó gặp. Tu luyện Lôi Thần Thể không thể thiếu năng lượng lôi đình, bất kể loại sấm sét nào, càng mạnh càng tốt, dùng năng lượng của nó trui rèn thân thể, hiệu quả cực cao. Đây là một việc cực kỳ mạo hiểm, bởi vì năng lượng kia không thể khống chế, chỉ sơ sẩy sẽ khiến bản thân trọng thương.

Nhưng hắn tu luyện từ đầu đến giờ chưa lúc nào thuận buồm xuôi gió, con đường cường giả không có nghị lực bất phàm thì chỉ có thể là kẻ bình phàm.

Mạo hiểm này chẳng thể khiến cho Mục Trần sợ hãi.

Nhắm chặt hai mắt, tay kết ấn pháp tu luyện Lôi Thần Thể, linh lực vận chuyển sẵn sàng nghênh đón đại địch.

"Ầm!"

Thanh lôi chẳng hề khách khí nện vào thân thể trần trụi của Mục Trần.

Một đòn công kích nghiêm trọng, thân thể Mục Trần run rẩy dữ dội, da tróc thịt bong, máu tươi lênh láng. Thế nhưng hắn vẫn kiên trì nhắm mắt, người ngoài chỉ có thể nhìn thấy thân thể hắn run lên bần bật cho thấy bạo động trong người.

"Xẹt xẹt."

Hắc lôi và thanh lôi lẹt xẹt quanh cơ thể Mục Trần, như đang lâm vào một trận chiến lôi đình công phòng, chẳng thứ nào kém cạnh thứ nào.

"Ầm! Ầm!"

Sấm rền liên hồi, thanh lôi long không ngớt công kích vào người Mục Trần.

Lôi quang điên cuồng gần như che khuất hoàn toàn Mục Trần.

Phạm vi cả trăm trượng quanh người hắn chỉ có sấm sét.

Khung cảnh kinh dị khiến người ta lạnh cả sống lưng.

Lạc Li và Thanh Tuyền lo lắng ra mặt, các nàng cảm ứng được lôi đình bên đó cực kỳ cuồng bạo, nhưng lại không hề nhận thấy được dao động linh lực của Mục Trần, chẳng biết được tình huống của hắn tốt xấu thế nào.

- Tên kia quá làm càn!

Ôn Thanh Tuyền tức tối mắng mỏ. Mục Trần thực lực chỉ có thân thể nan, nhưng nàng cũng hiểu bản lĩnh của hắn cao cường, nếu dốc tận lực thì Thần Mộc Cương Lôi này cũng khó làm hắn thê thảm như vậy.

Chẳng hiểu nổi vì sao hắn không dùng thủ đoạn gì cả, chỉ ngu ngốc đâm đầu đưa cái thân có thịt không mỡ ra mà đỡ đòn.

Lạc Li nhìn trừng trừng vào lôi hải xanh biếc, nhưng không nói lời nào. Nàng chỉ đang thầm mong cho Mục Trần, và rất tin tưởng hắn, tin rằng hắn không lỗ mãng làm chuyện gì ngu xuẩn, hành động luôn có lý do và nắm chắc.

- Huyết Thiên Đô nhờ vào Thần Mộc Linh Chung nên hoàn toàn không có vấn đề gì.

Ôn Thanh Tuyền hất mặt nhìn sang kẻ còn lại trong lôi hải, cái chuông gỗ to lớn xanh biếc lơ lửng trên đầu hắn, Thần Mộc Cương Lôi từ trời giáng xuống hoàn toàn không làm cho cái chuyên suy suyển chút nào. Mộc chung kia chắc chắn là một món tuyệt phẩm, lại còn có hiệu quả khắc chế Thần Mộc Cương Lôi.

Tình cảnh hai người trong lôi hải hoàn toàn đối lập.

Một kẻ đắc ý thoải mái, một tên máu me tàn tạ...

- Còn chưa đến lúc cuối, nói ra kết quả cũng còn sớm.

Lạc Li khẽ nói.

Ôn Thanh Tuyền chỉ đành gật đầu.

Mọi người xung quanh cũng xì xào bàn tán, quả thật tình cảnh của hai người có thể dùng từ một trời một vực mà miêu tả.

Thời gian sấm sét tôi luyện nhẹ nhàng trôi qua.

Ba tuần hương chỉ còn lại một lát.

"ầm ầm ầm."

Sấm sét vẫn cuồng bạo như thế, Huyết Thiên Đô ngạo nghễ đứng giữa không trung, một tay bối sau lưng, huyết linh lực cuồn cuộn tuôn ra

chảy vào mộc chung, Thần Mộc Cương Lôi oanh kích vào chỉ phát ra những tiếng chuông văng vẳng, chẳng hại gì được cơ thể hắn, chỉ là hơi tiêu hao linh lực.

Nhưng tình trạng linh lực tiêu hao sao với Mục Trần bên kia thật tốt hơn rất nhiều.

Huyết Thiên Đô hờ hững nhìn thanh lôi ngập tràn, mơ hồ thấy được thân thể Mục Trần run rẩy cố gắng nhẫn nại. Hắn nhếch môi cười khinh thường. Tên kia đúng là không sống chết, nghĩ rằng thân thể đủ mạnh mẽ để chống cự được Thần Mộc Cương Lôi sao? Kẻ Lạc Li thích lại ngu xuẩn đến vậy à?

Huyết Thiên Đô lắc đầu thương hại, nhưng nụ cười trên môi càng thêm đắc ý.

Thời gian dần trôi, ai nấy đều cảm nhận được rõ ràng, lôi hải cuồng bạo đang dần yếu đi, Thần Mộc Cương Lôi có vẻ như sắp kết thúc.

"Ầm."

Tia sét cuối cùng nện xuống, rồi trời yên bể lặng, thiên địa trở lại yên tĩnh hiền hòa.

Huyết Thiên Đô đứng giữa không, vươn tay ra thu hồi mộc chung. Thoáng nhìn lại lợi khí trong tay, hắn nhìn thấy vẻ bên ngoài của mộc chung dường như phai màu một chút, có lẽ chống cự cương lôi bá đạo cũng khiến nó có chút hao tổn.

- Xem ra xong rồi!

Huyết Thiên Đô cười nhạt, thoáng nhìn lại khu vực vẫn còn xanh biếc mặc dù cương lôi đã ngừng gào thét bên kia, không hề có một chút dao động linh lực nào.

Không chỉ riêng hắn, mà tất cả mọi người bên ngoài đều chăm chú quan sát, ai ai cũng muốn biết người trong lôi hải chịu bao sấm sét kia

lúc này đã ra cái hình dáng như thế nào...

Ánh sáng bích lục dần tan đi, để lại một cái bóng đang ngồi xếp bằng từ từ hiện rõ.

Ngay khi nhìn thấy kẻ đó, bất giác mọi người nín thở trợn mắt.

Ôn Thanh Tuyền và Lạc Li biến sắc.

Người ngồi bên kia, yên tĩnh lặng lẽ, toàn thân chỉ một màu đỏ sậm, làn da bên ngoài bị bao trùm bởi một lớp huyết gia. Huyết gia dày cộp đủ cho người khác biết rằng vừa nãy hắn đã trải qua thống khổ như thế nào, mới khiến cho máu tươi hình thành lớp huyết gia tầng tầng kia.

- Không phải chết rồi chứ?

Có kẻ kinh hô. Không ai cảm ứng được chút dao động nào từ thân ảnh kia, ngay cả hô hấp cũng không thấy.

- Đáng chết lắm!

Đám Thánh linh viện và Chúng Viện Minh vui vẻ ra mặt, hả hê sung sướng.

Võ Doanh Doanh nghiến răng, tay siết vào đại đao nổi cả gân xanh.

Huyết Thiên Đô vẫn nhìn chằm chằm vào kẻ đang ngồi kia, lắc đầu cười nhạt, không thèm quan tâm bước ra khỏi lôi hải. Bước chân chắc nịch nhẹ nhàng thẳng lưng, tư thái thẳng thế hiên ngang. Vốn còn muốn đọ sức với Mục Trần một phen, nhưng xem ra tên kia không có phúc khí đó.

- Khảo nghiệm thế này còn không qua được, cần gì ta phải ra tay?

Huyết Thiên Đô nhếch mép hờ hững buông lại một câu, rồi cất bước đi tiếp.

"Rắc."

Thình lình một tiếng nứt vỡ vang lên trong không gian yên lặng, khiến mọi người giật mình.

Ngay cả Huyết Thiên Đô cũng khựng lại, chậm rãi quay đầu nhìn. Rồi hai mắt hắn trợn tròn lên, vì những vết nứt dần lan tỏa trên lớp huyết gia dày.

"Rắc, Rắc."

Những tiếng đứt vỡ càng lúc càng nhiều, mọi người ai cũng nghe được, sắc mặt biến đổi, chăm chú quan sát tình huống.

Huyết gia lớp lớp tróc ra rơi xuống, để lại một làn da trắng nõn, lấp lánh như phản chiếu ánh mặt trời, còn có ánh sáng bích lục nhàn nhạt.

Huyết gia nhanh chóng vỡ ra hết.

Dáng vẻ Mục Trần xuất hiện trở lại trong mắt mọi người, hắn vẫn nhắm mắt ngồi yên, nhưng thân thể lại tỏa hào quang, mang theo những tiếng sấm gầm nho nhỏ, dường như xuất phát từ trong cơ thể.

Huyết Thiên Đô gắt gao theo dõi.

Mí mắt nhè nhẹ run, Mục Trần từ từ mở mắt ra.

"Ầm!"

Một tiếng sấm rõ to vang lên, thanh lôi và hắc lôi đan vào nhau trong đôi mắt đen huyền bí của hắn, trông thật quỷ dị.

Vô số người nín thở, tim đập thình thịch. Thánh linh viện, Chúng Viện Minh thì nụ cười tắt ngấm.

Mục Trần vẫn còn sống?

Hắn lại có thể dùng chính cơ thể máu thịt mà chống cự lại công kích khủng khiếp của Thần Mộc Cương Lôi?

Sắc mặt Huyết Thiên Đô lúc này cực kỳ khó coi.

Còn Lạc Li và Thanh Tuyền thì mỉm cười thở phào.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 540: Mười Bảo Vật

Đỉnh núi trở nên yên lặng, mọi người mang tâm kinh ngạc nhìn không rời mắt khỏi kẻ vừa thoát ra từ trong lớp huyết gia dày, cực kỳ khó tin. Chẳng ai dám đoán rằng Mục Trần có thể bằng sức mạnh cơ thể thuần túy chịu được công kích của Thần Mộc Cương Lôi.

- Tên kia thật khủng bố!

Chẳng biết ai đó thốt lên, thật sức mạnh cơ thể của hắn hoàn toàn vượt qua trí tưởng tượng của người khác.

Huyết Thiên Đô sắc mặt âm u nhìn Mục Trần. Mặc dù cả hai đã vượt qua lôi hải, nhưng xem ra cao thấp thế nào mọi người đã thấy rõ. Bản thân hắn nhờ có bảo bối lợi hại mà qua ải, còn Mục Trần hoàn toàn chỉ dựa vào sức lực chính mình.

Không ai nói rõ cái đánh giá kia, nhưng Huyết Thiên Đô cực kỳ khó chịu. Thân là Hoàng tộc Huyết Thần tộc, thân phận cao quý tên kia sao có thể sánh bằng? Vậy mà hắn lại bị Mục Trần ngăn không thể tỏa sáng.

Ánh mắt khát máu lóe lên, Huyết Thiên Đô khẽ nói:

- Thật sự là lợi hại, không ngờ ngươi còn ẩn giấu chiêu thức đó.

- Quá khen!

Mục Trần cười nhạt.

Huyết Thiên Đô nhún vai, cười tủm tỉm:

- Bất quá như thế mới thú vị, chứ mới chừng này mà ngươi táng mạng thì thật khiến ta thất vọng, ánh mắt Lạc Li cũng đâu kém quá như thế chứ!

- Cứ tin ta đi, ngươi sẽ còn thấy thú vị hơn nữa.

Mục Trần gật gù đồng ý với Huyết Thiên Đô, ra vẻ thành thật.

- Thật sao? Vậy ta sẽ chống mắt lên mà xem thôi.

Huyết Thiên Đô nhếch môi cười gằn.

- Sẽ có cơ hội!

Mục Trần cười nhạt, không huyên thuyên tiếp nữa, nhẹ nhàng lắc mình bay vào phía trong, thoát khỏi đám lôi vân xanh biếc, đến bên cạnh Lạc Li.

- Không sao chứ?

Nhìn thấy hắn bình an vô sự, nhưng Lạc Li vẫn khẽ hỏi.

Mục Trần cười chớp chớp mắt, khóe môi hiện rõ sự đắc thắng. Thân thể hắn lúc này lại càng mạnh hơn, mạo hiểm một phen thật có ý nghĩa, chịu thống khổ cũng thật xứng đáng.

Vương Chung, Mặc Ngư âm u nhìn Mục Trần. Còn Võ Doanh Doanh chỉ liếc nhìn hắn một chút rồi lạnh lùng quay đi.

Mục Trần quét mắt quan sát những người đã vượt qua được thử thách đầu tiên, rồi nhìn vào cung điện xanh thẫm phía trước mặt. Đằng trước cung điện, những bậc thang bằng đá tầng tầng xếp dài kéo từ cổng điện xuống đến tận trước mặt mọi người.

Nơi này chính là Mộc Thần Viện.

Mọi người xung quanh cũng tỏ ra nôn nao, khi mới tiến vào di tích Mộc Thần Điện có đến mấy ngàn chi đội, thế nhưng có thể đứng trước

lối vào đệ nhất trọng địa Mộc Thần Viện chỉ còn có chừng trăm người.

- Đi!

Mục Trần dẫn đầu xông lên, giẫm bước lên những bậc thang đá, nhanh như tên bắn leo lên hướng về đại điện.

Lạc Li và Thanh Tuyền theo sát. Cùng lúc đó những kẻ như Huyết Thiên Đô, Vương Chung, Mặc Ngư đều nhất tề xông lên.

Gần trăm người mở tốc độ đua nhay chạy lên thần viện.

Một nghìn bậc thang, với tốc độ của họ chỉ như cái chớp mắt. Mục Trần leo lên đến đỉnh, không gian trước mặt trở nên rộng rãi, cự điện xuất hiện đầy đủ trong tầm nhìn.

Đại điện hùng vĩ vô song, một trăm con người đứng ở quảng trường trước đại điện nhỏ bé vô cùng. Cung điện này không có vách, chỉ là một mộc trường rộng lớn. Giữa mộc trường, mười cột sáng màu xanh bích lục chiếu thẳng lên trời.

Cột chống trời xanh biếc đầy những hoa văn lấp lánh, cảm giác như không gì có thể lay động được nó.

Mọi người thoáng nhìn qua mười cây cột, rồi mọi ánh mắt đều tập trung vào chiếc cột cao nhất. Trên đỉnh của nó có mười khối cầu ánh sáng bích lục, dao động linh lực tỏa ra dũng mãnh.

Ai nấy đều nhìn chòng chọc vào những khối cầu sáng kia, vì họ cảm nhận rõ ràng bên trong đó phải là một món đồ nào đó.

Và chúng nó có dao động linh lực cực kỳ mạnh mẽ, hiển nhiên không phải phàm vật.

Mọi người tỏ ra tham lam, tuy chưa xác định được rõ trong kia là vật gì, nhưng không kẻ ngốc nào ở đây không biết rằng chúng là bảo bối khó gặp.

- Những thứ này... không chừng có cả chuẩn thần khí!

Lạc Li nói khẽ với Mục Trần.

Mục Trần bí mật gật đầu, rồi gom lại với hai người kia khẽ nói bằng âm thanh chỉ đủ cho ba người nghe:

- Lạc Li, nàng đoạt món thứ ba bên trái. Ôn đội trưởng đoạt món thứ năm bên phải.

Lạc Li và Thanh Tuyền nao nao trong lòng, rồi cũng nhanh chóng gật đầu, mặt không đổi sắc. Có vẻ Mục Trần dường như biết được thứ gì trong kia.

- Ra tay!

Mục Trần chợt quát khẽ, cùng lúc long ảnh hiện ra dưới chân, thúc tốc độ tối đa lao lên cao.

"Véo!"

Lạc Li và Thanh Tuyền cũng lập tức lướt tới, theo kế hoạch đã định mà chọn mục tiêu cho mình.

Mục Trần lấy tốc độ cao nhất hướng đến khối cầu sáng thứ chín gần ngoài cùng bên phải. Bằng thân phận kế thừa giả, hắn đã biết được trong những món bảo bối ở đây, những thứ nào là lợi hại nhất.

Cả ba thứ mà hắn chọn, đều là chuẩn thần khí!

Chuẩn thần khí, chỉ thấp hơn thần khí một chút, hoàn toàn vượt trội phạm vi binh khí tầm thường. Năng lượng mà chuẩn thần khí có được sẽ khiến cho chiến lực người sử dụng tăng cao cực đại. Mục Trần hiện tại không tính Đại Tu Di Ma Trụ, chỉ có Phệ Long Ma Thương là vũ khí tốt nhất, nhưng cũng chỉ dừng ở mức tuyệt phẩm binh khí mà thôi, chênh lệch với chuẩn thần khí rất lớn.

Ba người vừa hành động, lập tức khiến cho cả trăm người rình rập từ nãy giờ bộc phát, tốc độ không ai chịu thua kém thể hiện ra hết. Nhưng họ không có thân phận như Mục Trần, nên chỉ có thể chọn bừa một mục tiêu mà thôi.

Mục Trần thì khác, hắn không do dự, như đằng long uốn lượn xuất hiện phía trước chiếc cột thứ chín, ngay lập tức lao lên đỉnh, hào quang tràn ngập, hắn tập trung vào một vật ẩn hiện trong quang cầu.

Một viên thạch ấn chẳng biết làm từ thứ gì, vật thể màu xanh thẫm, cổ kính kỳ lạ, không nhiều hoa văn mỹ miều, chỉ có đỉnh thạch ấn được khắc hình một con rùa đen loang lổ.

Ánh mắt chòng chọc nhìn vào thạch ấn, hắn cảm thấy linh lực trong người dường như nặng nề hơn nhiều. Thoáng rùng mình, chỉ mới liếc mắt nhìn từ xa mà đã phải chịu áp lực cả nghìn cân, thật là đáng sợ.

- Không hổ là chuẩn thần khí!

Mục Trần thầm khen, với thân phận kế thừa giả, hắn biết Mộc Thần Điện có một món bảo vật vô song tên gọi Huyền Quy Ấn, năng lực trấn áp tứ phương, xem ra chính là vật trước mặt.

Đã tìm được trọng bảo, dĩ nhiên Mục Trần không bỏ lỡ, linh lực vận chuyển, hắc lôi lóe ra, giơ tay nhanh như cắt chộp tới Huyền Quy Ấn.

"Vút!"

Thình lình kình khí bén nhọn từ trên đầu Mục Trần đánh xuống, một thanh huyết mâu đỏ lừ đầy mùi vị huyết tinh đâm thẳng xuống đỉnh đầu hắn, không chút nương tay.

Công kích rất ác độc, nếu Mục Trần tiếp tục chộp lấy ấn, thì sẽ bị huyết mâu xuyên não.

Mục Trần liếc mắt liền gặp ngay Huyết Thiên Đô, quả nhiên là âm hồn không tan, quyết tranh thứ này với hắn.

Chương 541: Tranh Đoạt Huyền Quy Ấn

"Vút!"

Huyết mâu dũng mãnh đâm xuống.

Đôi mắt Mục Trần lạnh đi, hắc lôi từ trong cơ thể tự động bùng lên, tay nắm lại thành quyền, nện thẳng vào huyết mâu công kích tới.

"Bang!"

Mũi thương như va phải sắt thép tóe lửa, quyền mâu đối chiến khiến cả Mục Trần và Huyết Thiên Đô run rẩy lui ra hai bên.

Mục Trần đứng giữa không, ổn định lại thăng bằng, mặt mày hầm hố nhìn sang Huyết Thiên Đô, đằng đằng sát khí.

- Ha ha, ngươi thật biết chọn đồ đó nha...

Huyết Thiên Đô thản nhiên nhìn qua bảo vật nằm trong hào quang bên kia.

Hắn cũng có thân phận kế thừa giả, hiển nhiên cũng biết được Huyền Quy Ấn là thứ lợi hại nhất trong mười món bảo vật, do đó mục tiêu của hắn và Mục Trần như nhau.

Mục Trần vẫn đằng đằng sát khí như vậy, Phệ Long Ma Thương hiện ra tràn ngập hung quang, mũi thương chỉ thẳng Huyết Thiên Đô, cười nói:

- Nhìn mi sớm đã chướng mắt, bây giờ không cần phải để dành nữa.

- Ngươi chắc chắn là không tự rước lấy nhục đó chứ?

Huyết Thiên Đô ra vẻ nghiền ngẫm khuyên bảo.

- Ngươi chẳng có tư cách đó đâu...

Mục Trần đáp lại.

Ánh mắt Huyết Thiên Đô cũng trở nên lạnh lẽo âm tàn, huyết mâu trong tay lóe lên những ánh đỏ khát máu. Bất chợt hắn lướt tới, quỷ dị biến mất.

Long ảnh lập tức hiện ra theo chân Mục Trần, Phệ Long Ma Thương múa lên nhanh như chớp đâm về hướng bên trái.

"Keng!"

Huyết mâu chạm trán Phệ Long Ma Thương tóe lửa.

- Muốn đoạt bảo, hay là muốn bị ta đánh cho bầm dập?

Mục Trần cười gằn trừng mắt.

- Cũng chỉ biết võ mồm!

Huyết Thiên Đô gồng mình, huyết linh lực dũng mãnh mênh mông tuôn ra, uy áp bao phủ lấy Mục Trần.

"ầm ầm"

Hắc lôi cũng chớp lên, năm đường lôi văn hiện ra trên ngực, sức mạnh cường hãn khiến uy áp linh lực kia hoàn toàn bị triệt tiêu.

Hai người cùng lúc xông tới, thương mâu đối chiến kinh thiên, cuồng mãnh đâm chọt.

"Keng keng!"

Những tiếng kim loại va chạm trong giao chiến làm kinh động sự chú ý của mọi người, hai bóng dáng mơ hồ xẹt qua xẹt lại, trận đánh khốc liệt khiến những kẻ hướng về mục tiêu bên này cũng phải né tránh không dám đến gần.

"Keng!"

Hai thứ vũ khí mạnh mẽ đối chiến, thân binh khí cong lại, áp lực dồn nén bùng nổ đẩy hai người lui ra.

Huyết Thiên Đô âm trầm suy tính. Sức mạnh cơ thể Mục Trần quả nhiên cường hãn, linh lực của hắn hoàn toàn áp đảo vậy mà vẫn không thể chiếm thượng phong. Muốn đối phó kẻ này, e rằng phải tốn nhiều sức lực rồi đây.

- Huyết Thần Chưởng!

Bàn tay hắn vươn ra, huyết quang tạo thành chưởng ấn ngập mùi tinh huyết tanh tưởi xộc vào mũi Mục Trần.

Mục Trần mắt lóe sáng, cả cánh tay trái hắc lôi tỏa ra điên cuồng khiến nó hóa đen, cứng cáp vô cùng.

- Lôi Thần Quyền!

Quyền kình mang theo sấm rung, lôi điện dũng mãnh như ánh chớp đối chiến cùng huyết chưởng.

"Uỳnh!"

Chiến đấu khốc liệt bên này lập tức thu hút mọi người chú ý, nhiều kẻ quên luôn cả việc đoạt bảo, trình độ chiến đấu thế kia nếu bị cuốn vào cũng rất đau khổ.

- Tứ Thần Phong Thiên Ấn!

Một quyền chấn nổ huyết chưởng, Mục Trần nhanh như cắt kết ấn, linh lực dũng mãnh tuôn ra tạo thành một dải tinh tú lấp lánh phía sau, bốn hư ảnh thần thú nháy mắt thành hình, xoắn lại với nhau hình thành thiên ấn lao tới công kích Huyết Thiên Đô.

- Tài hèn sức mọn!

Huyết Thiên Đô cười khẩy, tay giang ra, linh lực mênh mông hình thành một bức màn máu tươi từ trên phủ xuống. Thiên ấn bắn vào huyết mạc, nhanh chóng bị phủ lấy rồi hoàn toàn tan rã.

Mục Trần cười nhạt, đột nhiên biến mất, lúc người ta thấy hắn trở lại thì đã ở bên cạnh Huyền Quy Ấn.

- Trước khi có thể đánh bại ta, ngươi không thế biến ta thành tên ngốc được!

Huyết Thiên Đô trừng mắt tung chưởng, cấp tốc vồ tới Mục Trần.

Phệ Long Ma Thương đột nhiên đâm ra, điểm vào Huyền Quy Ấn. Thân thương rung lên, đánh Huyền Quy Ấn bay đi.

Huyền Quy Ấn bay lên, Huyết Thiên Đô lập tức nhận ra, lắc mình hóa thành một tia huyết quang xuất hiện ở gần Huyền Quy Ấn, vươn tay chụp tới:

- Đa tạ đã tặng bảo bối!

Hai mắt dán chặt vào Huyền Quy Ấn, chụp được bảo vật, hắn cười lớn đắc ý.

Bất quá sắc mặt hắn liền biến đổi, Huyền Quy Ấn trong tay đột nhiên trở nên nặng vô song, như thái sơn dồn hết trọng lượng vào bàn tay. Không chỉ vậy, linh lực vận chuyển trong cơ thể cũng trở nên trì trệ hơn bao giờ hết.

- Không cần cảm tạ!

Mục Trần nhếch mép châm chọc, hắn lập tức chớp thời cơ lao tới, bàn tay đầy lôi điện vỗ vào ngực đối phương.

Kình phong cuồng bạo chấn nổ không khí, Huyết Thiên Đô biến sắc, trong áo rung lên, một cái chuông gỗ bắn ra bảo vệ trước mặt.

"Uyyỳnh!"

Chưởng kình nện vào mộc chung, vang lên những âm thanh trầm trầm, sóng âm khiến không gian cũng dao động.

Mộc chung chịu một chưởng, nhanh chóng bay ngược trở lại vào trong áo Huyết Thiên Đô.

- Đáng tiếc!

Mục Trần tiếc rẻ than thở. Huyền Quy Ấn chưa được chủ nhân luyện hóa, bất cứ ai đụng vào cụng sẽ bị sức nặng vô song áp chế, do vậy hắn tương kế tựu kế đánh bay Huyền Quy Ấn, dụ cho Huyết Thiên Đô đến cướp đoạt, rồi tận dụng cơ hội đó giây sát đối phương.

Nếu không có Mộc Linh Chung, có lẽ lúc này Huyết Thiên Đô đã thụ thương không nhẹ.

- Tâm kế thật gian xảo!

Huyết Thiên Đô cũng nhanh chóng phản ứng, ném Huyền Quy Ấn lên cao. Ấn rời tay, sức nặng biến mất, áp chế tan đi, hắn nổi giận trừng mắt nhìn Mục Trần, không ngờ bị tên kia đặt bẫy.

- Ngươi đã muốn chết, vậy thì ta cho ngươi thấy Thần Phách nan mạnh mẽ thế nào!

Huyết Thiên Đô gồng lên, biển máu vô tận sau lưng, gương mặt hắn đỏ bừng gay gắt, hiếu sát khát máu.

- Huyết Thần Đại Pháp, Huyết Long Trấn!

Huyết Thiên Đô chỉ thẳng vào Mục Trần, trong biến máu sau lưng hình thành một con huyết long dữ tợn, mùi máu tươi nồng đậm xuyên phá trường không hướng tới Mục Trần.

Huyết Thiên Đô đã dốc sức dùng hết năng lực nhất trọng Thần Phách nan. Sức mạnh của tên này còn cao hơn chiến tượng mà Mục Trần từng giao đấu ở linh bảo sơn.

Huyết long trấn áp tối, Mục Trần cũng nghiêm trận chờ đợi, nhưng hắn không chọn tránh né. Lôi điện quanh thân càng mạnh mẽ hơn, hắc lôi đen tuyền thuần túy lúc này mang thêm một tia màu xanh nhàn nhạt.

Cánh tay mọc ra những đường lôi văn như rễ cây chui ra từ cơ thể, hắc lôi như tạo thành dịch lỏng chảy trên cánh tay hắn. Sức mạnh đáng sợ lúc này tập trung hoàn toàn vào đó.

- Lôi Thần Thủ.

Mục Trần tiến lên, cánh tay mang theo lôi đình vạn quân dũng mãnh ngạnh đấu với huyết long trấn áp tới.

"Bùm!"

Trước khi tiếng nổ kinh thiên vang lên, ngay khoảnh khắc va chạm, không gian như lắng đọng, thời gian như ngừng lại, mọi người cảm thấy không khí bên đó nứt ra. Rồi vụ nổ dữ dội mang theo sóng xung kích bùng phát, khiến nhiều người ở gần đó bị chấn bay đi.

Huyết long nháy mắt tan xác, nổ tung thành những đốm sáng lấp lánh đầu trời. Huyết Thiên Đô sắc mặt xanh mét.

Bên kia, Mục Trần không hề suy suyễn, vẫn giữ tư thế tung quyền uy mãnh.

Lồng ngực có năm đạo lôi văn ẩn hiện, và thêm một đường lôi văn thứ sáu lặng lẽ chồng phía trên.

Lôi Thần Thể đã lại đột phá, lục văn lôi thể!

Lôi điện bắn ra, trường thương quét ngang, mũi thương nhẹ nhàng đón lấy Huyền Quy Ấn vững vàng rơi xuống.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 542: Khó Nhằn

Mục Trần lơ lửng giữa không, tay trái đầy dịch thể lôi điện chảy xuôi, sức mạnh cường hãn toát ra. Tay phải giữ chặt Phệ Long Ma Thương giơ ngang, lưỡi mác sắc nhọn của thương nhẹ nhàng đỡ lấy thạch ấn cổ xưa.

Lồng ngực sáu đường lôi văn sấm sét ẩn hiện, sức mạnh cuồng bạo ào ào chạy trong kinh mạch, khủng bố đến mức không khí xung quanh cũng bị chấn nổ lóc bóc.

Lôi Thần Thể đã được đề thăng đến cấp độ lục văn.

Chính là nhờ vào Thần Mộc Cương Lôi, Mục Trần dùng thân máu thịt nhận lấy, trải qua thống khổ rèn luyện nhận được thành quả này.

Một tiếng sấm nhỏ đùng đùng vang lên khi hắn mở miệng, lôi điện lóe sáng, ánh mắt cũng ẩn chứa những tia sét lúc đen lúc xanh. Huyết Thiên Đô bên kia mặt mày xanh mét. Trước khi đột phá lục văn lôi thể, ngạnh đấu với Huyết Thiên Đô có lẽ khó mà chiếm thượng phong, nhưng quả thật là trong họa có phúc, chịu Thần Mộc Cương Lôi oanh kích, Lôi Thần Thể lại trực tiếp đột phá.

Lục văn lôi thể, sức mạnh đủ cho đắc Mục Trần chính diện nghênh chiến bất kỳ một cao thủ nhất trọng Thần Phách nan nào.

- Xem ra bảo vật không có duyên với ngươi.

Mục Trần cười nhạt.

Huyết Thiên Đô cau có nhìn Mục Trần, hơi có vẻ kiêng dè. Lúc đầu hắn không xem Mục Trần là đối thủ ngang cấp với mình, nhưng lúc này

không thể không nhìn khác được.

Chính bản thân hắn cũng nhận ra áp lực to lớn từ cơ thể Mục Trần.

Sức mạnh cơ thể của đối phương đã mạnh hơn nhiều, chính hắn phải dè chừng hơn nữa nếu không muốn thảm bại.

- Ngươi cũng khá bản lĩnh, thực lực chỉ thân thể nan nhưng lại có thể tu luyện cơ thể đến mức độ này. Những thiên tài ta từng gặp, sức mạnh cơ thể của ngươi cũng đáng xếp vào top 10.

Huyết Thiên Đô lẩm bẩm, ngữ khí có vẻ khách sáo hơn.

Mục Trần cười nói:

- Đa ta đã khích lệ.

- Bất quá...

Huyết Thiên Đô chậm rãi nói tiếp:

- Sức mạnh cơ thể cũng chỉ hữu hạn.

Mục Trần chẳng trả lời, đưa mắt nhìn qua Lạc Li và Thanh Tuyền, bên đó cũng không ít kẻ nhắm bừa vào mục tiêu của hai nàng, nhưng với chiến lực khủng bố, những kẻ ngáng đường đều kém hơn Huyết Thiên Đô rất xa, chẳng thể nào làm khó được các nàng, cuối cùng dễ dàng đoạt lấy bảo vật.

Lạc Li cầm trong tay một cây thước ngọc xanh biếc. Trên thân khắc những hoa văn phức tạp, nhìn kỹ thì có hình dáng của bách thảo, tản mát sinh cơ dồi dào.

Ôn Thanh Tuyền đoạt được một nhánh dây leo cũng màu xanh, có vẻ nguyên sinh, nhìn sơ qua lại giống như một sợi thừng màu xanh.

Bảo bối trong tay hai nàng chẳng hề tầm thường, hình tượng bên ngoài còn bắt mắt và thu hút hơn Huyền Quy Ấn.

Những chỗ còn lại, sau một hồi tranh giành bảo vật, bảy món còn lại đều có người giành được. Phần lớn mọi người chỉ có thể tay không nhìn kẻ khác giữ bảo bối, rất không cam lòng nhưng chẳng làm được gì.

Chiến đấu hỗn loạn kịch liệt nhanh chóng kết thúc khi bảo vật đã có chủ, nhưng không khí vẫn giương cung bạt kiếm, nhiều kẻ vẫn canh me rình rập những người có bảo vật trong tay, nhắm chuẩn cơ hội sơ hở mà tranh cướp lần nữa.

Vương Chung và Mặc Ngư sắc mặt khó coi nhất. Khi Mục Trần giao chiến với Huyết Thiên Đô, họ cũng ra tay với Lạc Li và Thanh Tuyền. Thế nhưng kết quả khó ngờ, bản lĩnh của hai nàng còn sắc bén hơn Mục Trần nhiều lần, họ dốc toàn lực vẫn hoàn toàn bất lực tay trắng trở lui.

Võ Doanh Doanh và đám Tứ Hải linh viện thì có vẻ khôn ngoan hơn, nhắm mục tiêu đến những bảo vật ít có cường giả đáng gờm tranh giành, chỉ có những kẻ yếu hơn mình mà thôi, do đó sau một hồi tả xung hữu đột, bọn họ đều có bảo vật, thu hoạch không tồi.

Không khí lúc này cực kỳ quỷ dị.

Huyết Thiên Đô nhìn chằm chằm vào Mục Trần, Lạc Li, Ôn Thanh Tuyền. Đối phó một mình Mục Trần còn chưa chắc thắng, bây giờ còn thêm cả Lạc Li và Thanh Tuyền thì bại cục có thừa, hắn có kiêu ngạo hơn cũng không thể không lui.

- Mục Trần, các ngươi có quá đáng không đó?

Đột nhiên một giọng nói vang lên phá vỡ sự yên tĩnh căng thẳng. Mọi người chú ý nhìn lại, Vương Chung chính là kẻ hung hăng thách thức Mục Trần:

- Ở đây tổng cộng chỉ có ba món chuẩn thần khí, vậy mà các ngươi đều cướp lấy hết, định cho tất cả bọn ta tay không quay về sao?

Vương Chung rất gian xảo, cục diện khá xảo diệu, nhóm Mục Trần ba người đều mạnh mẽ khó đoán, nếu một mình ra tay ắt phải chạy vắt giò lên cổ, do vậy nên dùng trí cô lập Mục Trần giữa mọi người.

Những kẻ khác nghe thấy liền xôn xao, nhiều kẻ không có gì trong tay nhoẻn miệng cười tham lam nhìn về phía ba vị cường giả với bảo vật tốt nhất trong tay.

- Ha ha, Vương huynh nói rất chính xác! Mục Trần, làm người đừng có quá tham lam, coi chừng nghẹn chết đó.

Mặc Ngư cười khẩy phụ họa lên tiếng. Vốn dĩ căm thù Mục Trần đến tận xương tủy, mà lúc này bọn họ lại chiến hết ba món chuẩn thần khí nơi này, dĩ nhiên hắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

- Mục Trần, xem ra kẻ địch của ngươi không ít đâu.

Huyết Thiên Đô khẽ cười, nhìn ra cục diện đã biến chuyển.

Mục Trần chẳng đổi sắc mặt. Lạc Li và Thanh Tuyền lạnh lùng lướt đến đứng cạnh Mục Trần, ánh mắt chứa đầy sát khí.

- Vị bằng hữu này, xem ra các ngươi cũng có ân oán với Mục Trần, ta thấy hay là cũng liên thủ một lần?

Vương Chung hơi rùng mình khi thấy ánh mắt lạnh lẽo đầy sát cơ của Ôn Thanh Tuyền. Nàng ta thật đáng sợ, hắn nhanh chóng quay sang thuyết phục Huyết Thiên Đô, thực lực nhất trọng Thần Phách nan, kẻ địch nặng ký của Mục Trần.

- Hô hô, thật là thú vị! Mục Trần cứ giao cho ta!

Huyết Thiên Đô mỉm cười gật đầu chẳng do dự. Đề nghị của Vương Chung thật quá hợp ý hắn, nhìn lại sức lực bản thân thì khó mà đối phó được nhóm người Mục Trần.

Vương Chung hoan hỉ ra mặt. Mục Trần khó chơi ra sao hắn đã mục sở thị. Ở linh bảo sơn một mình đánh bại chiến tượng nhất trọng Thần Phách nan, nếu Huyết Thiên Đô có thể ngăn hắn lại thì quả là quá tốt.

- Ha ha, các bằng hữu Võ linh viện, Tứ Hải linh viện! Khó có cơ hội, các vị có hứng thú giúp cho một tay? Ta thấy sự hấp dẫn của chuẩn thần khí cũng đủ chứ nhỉ?

Lôi kéo được Huyết Thiên Đô, Vương Chung lập tức hướng về Võ Doanh Doanh và Tứ Hải linh viện, dáng vẻ muốn mượn sức mọi người đối phó ba người Mục Trần.

Võ Doanh Doanh và bốn đội trưởng Tứ Hải linh viện nghe thấy, mặt hơi động dung.

Võ Doanh Doanh nheo mắt nhìn lại Mục Trần, gã kia vẫn bình tĩnh như cũ, lôi điện lóe ra từ cơ thể tản mát sát khí nhàn nhạt.

- Ngươi đã mượn sức hai phe, còn bảo bọn ta chung tay vào, nếu thật sự có thể đoạt được ba món chuẩn thần khí trong tay họ thì sao đây? Phân chia thế nào? Chẳng lẽ lại đại chiến tiếp nữa sao?

Võ Doanh Doanh vờ vịt hỏi lại.

Vương Chung nhất thời biến sắc, lời nói Võ Doanh Doanh cực kỳ xác đáng, hắn không thể nào trả lời được. Chuẩn thần khí chỉ có ba món, với tính cách Vương Chung dĩ nhiên sẽ không chịu hi sinh bản thân phải tay trắng quay ra. Đánh bại được Mục Trần, phân chia chuẩn thần khí có lẽ cũng phải thêm một trận đại chiến nữa.

Bốn đội trưởng Tứ Hải linh viện nhìn nhau một chút, rồi cũng lắc đầu:

- Vương đội trưởng thứ lỗi, chuyện này Tứ Hải linh viện không có tâm can dự. Chuẩn thần khí tuy rất quý giá, nhưng chúng ta không có duyên, cũng không nên cưỡng cầu.

Bọn họ cự tuyệt Vương Chung cũng vì nhìn rõ cục diện. Bất kể là đám Vương Chung hay đám Mục Trần, chẳng ai là kẻ đơn giản. Thực lực bọn họ cũng khá, nhưng tham gia vào tranh đoạt này đối với họ chẳng thấy gì tốt. Lại còn lý luân như Võ Doanh Doanh cũng đúng, giải quyết được Mục Trần, thì cũng không nhất định chuẩn thần khí sẽ vào tay, nguy cơ lớn vẫn là dốc sức cho người khác hưởng.

Vương Chung sắc mặt khó coi, trợn mắt nhìn Võ Doanh Doanh. Chính vì lời lẽ của nàng đã khiến hắn không thể này dùng kế cô lập đối phương được nữa, mà những tên tham lam khác cũng rục rịch co vòi, suy nghĩ kỹ càng hơn.

Võ Doanh Doanh thì chẳng hề quan tâm, khoanh tay đứng nhìn, lạnh lùng lên tiếng:

- Các ngươi muốn đối phó kẻ nào thì tự mình xông vào đi, đến khi nào mỏi tay rồi tự khắc ta sẽ ra tay.

Mục Trần nhoẻn miệng cười, trong lòng vô cùng cảm kích Võ Doanh Doanh, chỉ một câu nói kia của nàng đã giảm bớt cho hắn bao nhiêu là phiền toái.

Vương Chung xanh mặt, nhưng cũng cười khẽ:

- Không có các ngươi cũng đủ rồi!

Dứt lời, hắn vung tay lên, hào quang lóe sáng, bức tượng Mộc Thần Vệ to lớn xuất hiện trên quảng trường, thực lực cũng nhất trọng Thần Phách nan.

Mặc Ngư thấy vậy cũng cười to, búng ta ra, một bức tượng Mộc Thần Vệ khác cũng xuất hiện.

- Ồ? Ai cũng đem ra hết rồi, vậy thứ này ta cũng không cần giấu nữa.

Huyết Thiên Đô đủng đỉnh cười, vung tay gọi ra Mộc Thần Vệ thứ ba giống y như đúc.

Không khí quảng trường tĩnh lặng lại, những kẻ khác thì hoảng hồn nhìn ba pho tượng Mộc Thần Vệ to lớn. Không ngờ được bọn người này có thể gọi ra ba con golem nhất trọng Thần Phách nan...

Mục Trần cũng nghiêm trọng ra mặt, quả nhiên mỗi đội ngũ có Mộc Thần thiếp đều chiếm được một con Mộc Thần Vệ.

Vậy thì lúc này cán cân thực lực đã trở nên nghiêng hẳn một bên, đối phương có ba con Mộc Thần Vệ nhất trọng Thần Phách nan, lại còn các cao thủ khó đối phó Huyết Thiên Đô, Vương Chung, Mặc Ngư.

Thật sự rất phiền phức.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 543: Nhị Nữ

Ba con Mộc Thần Vệ hiên ngang sừng sững giữa quảng trường, áp lực bao phủ khiến những kẻ làm khán giả bất đắc dĩ phải kinh ngạc sợ hãi.

Một con Mộc Thần Vệ, chính là một cao thủ nhất trọng Thần Phách nan. Thực lực đó đủ sức đánh bại một chi đội bậc trung có thể thậm chí là bậc cao trong đại tái.

Vậy mà hiện tại trước mặt họ là ba con Mộc Thần Vệ.

Nhiều kẻ nhìn qua đám Mục Trần, lại không thấy ba người kia kinh hoảng thất sắc, có lẽ đã có chuẩn bị. Xem ra trận chiến này rất phấn khích, một hồi long tranh hổ đấu thảm liệt.

- Mục Trần, có vẻ như tình hình đã không còn trong tầm khống chế của ngươi nữa rồi.

Vương Chung cười tủm tỉm. Ba con Mộc Thần Vệ khiến cho hắn tin tưởng nhiều hơn, ưu thế áp đảo chắc chắn sẽ khiến bọn kia phải khổ sở.

Mục Trần chỉ hơi quay lại nói với phía Lạc Li và Thanh Tuyền:

- Huyết Thiên Đô giao cho ta!

Trong đám người kia, Huyết Thiên Đô là mạnh nhất, khó giải quyết nhất. Lạc Li và Thanh Tuyền chiến lực kinh người, nhưng chẳng lẽ hắn lại đẩy cục xương khó gặm sang cho hai nàng?

- Được không?

Ôn Thanh Tuyền không tin, liếc sang Huyết Thiên Đô. Tuy lúc nãy giao đấu có vẻ Mục Trần chiếm thượng phong, đoạt được thạch ấn, nhưng cũng do năng lực thân thể của Mục Trần bất ngờ tăng mạnh vượt khỏi dự đoán của Huyết Thiên Đô. Còn lúc này đối phương đã có chuẩn bị, e rằng thắng bại khó liệu.

- Đừng hỏi ta như thế, nam nhi dù không được cũng phải gắng sức mà lên.

Mục Trần trả lời.

Ôn Thanh Tuyền hơi sửng sốt, chẳng biết đầu óc nghĩ gì mà đỏ mặt, trừng mắt:

- Sắc quỷ!

Mục Trần giật mình kinh ngạc, rồi nhất thời mỉm cười cổ quái, trêu chọc:

- Ta đang nói tới vấn đề mặt mũi, ngươi nghĩ đi đâu thế?

Ôn Thanh Tuyền mặt đỏ như gấc, tay cầm chiến thưng giơ lên, nghiến răng:

- Ngươi nói thêm câu nữa thử xem?

Mục Trần thấy nàng ta chuẩn bị phát nổ, không dám nói gì nữa. Cục diện hiện tại đã đủ rối rắm, còn khiến Ôn Thanh Tuyền nổi giận bỏ đi thì quả là ngu dốt.

- Chúng ta đánh thế nào đây?

Lạc Li nhanh chóng kéo hai người trở lại chính sự.

- Giao Huyết Thiên Đô và con Mộc Thần Vệ của hắn cho ta!

Ôn Thanh Tuyền cất tiếng nhẹ nhàng, lạnh lùng hàm sát. Đám người dám kéo tới gây khó dễ với nàng, thật nghĩ rằng bây giờ không còn ở

đỉnh bảng xếp hạng thì nàng không còn đáng sợ hay sao?

Lạc Li thấy rõ ý định của Ôn Thanh Tuyền, đám bên kia Huyết Thiên Đô khó đối phó nhất, xem ra nàng ta giành chiến là muốn giảm áp lực cho nàng và Mục Trần.

Lạc Li khẽ lắc đầu.

- Ý gì đó?

Ôn Thanh Tuyền bất mãn.

- Hai nàng có thể ngăn họ một lát được không?

Mục Trần nhẹ giọng lên tiếng.

Lạc Li và Thanh Tuyền đều ngẩn ra, hai người nghi hoặc liếc Mục Trần, nhanh chóng khám phá ra ý định của hắn:

- Ngươi muốn bố trí linh trận?

Mục Trần gật đầu.

- Ngươi... linh trận của ngươi có xài được không?

Ôn Thanh Tuyền lên tiếng hỏi, nhưng mấy lời vừa nói ra lại đỏ mặt.

- Xài được hơn cả ta nữa là!

Mục Trần mỉm cười thật thà đầy thâm ý.

(cái đoạn này bọn nó dùng từ gì đó, có dính dáng đến chuyện chăn gối nam nữ, hơi nhảm)

Ôn Thanh Tuyền trừng mắt:

- Đã vậy thì tin ngươi một lần, ta và Lạc Li sẽ cản bọn họ, nhưng nếu linh trận của ngươi không có hiệu quả thì trận đánh tiếp theo ngươi phải

nghe ta chỉ huy.

Mục Trần mỉm cười.

- Ta sẽ tận dụng thời gian.

Mục Trần vung tay lên, một con Mộc Thần Vệ khác lại hiện ra:

- Mộc Thần Vệ này sẽ gánh bớt áp lực cho hai người, cẩn thận nhé!

Lạc Li và Thanh Tuyền đều gật, cả hai lắc mình đứng hai bên vai Mộc Thần Vệ của Mục Trần. Một nữ hoành thương, một nữ tuốt kiếm, khí thế thật kinh tâm động phách.

Mấy ánh mắt của nhiều kẻ trong quảng trường sáng rỡ chiêm ngưỡng khí chất bất phàm của hai tuyệt thế giai nhân.

Ôn Thanh Tuyền kiêu hãnh cao quý, chiến giáp vàng óng bó lấy thân hình gợi cảm như nữ chiến binh thần thoại, oai phong kiều mỵ.

Lạc Li yên lặng giữa trời, trường kiếm chỉ xuống, váy đen kết hợp dung nhan tinh khiết mê người, đôi mắt lưu ly trong suốt mà hờ hững.

- Ha ha, ngươi tính cho hai cô vợ bé lên đánh trận đầu sao?

Huyết Thiên Đô tràn ngập dục vọng nhìn hai nữ xuất chúng, quay sang Mục Trần châm chọc.

Mục Trần chẳng trả lời, chỉ ngồi xuống tại chỗ.

Huyết Thiên Đô mắt lóe lên, tung ra một công kích linh lực huyết sắc, bắn thẳng tới Mục Trần.

"Xoẹt!"

Thình lình kiếm ảnh quét ngang, cắt nát luồng linh lực huyết sắc kia.

Lạc Li khẽ vén tóc, đạm nhạt nhìn Huyết Thiên Đô:

- Hắn bây giờ không đếm xỉa tới ngươi, có gì muốn nói cứ nói với kiếm của ta.

Huyết Thiên Đô mặt u mày ám.

- Hừ, khẩu khí lớn thật! Ta biết các ngươi thực lực bất phàm, bất quá chỉ chừng đó mà nghĩ rằng có thể ngăn được tất cả bọn ta, thì quả thật là suy nghĩ kỳ lạ!

Vương Chung gằn giọng lên tiếng.

- Cơ Huyền trước mặt ta còn chưa dám nói như thế, ngươi là cái đinh gì?

Ôn Thanh Tuyền khinh khỉnh trả lời, ngữ khí không hề xem Vương Chung vào đâu.

- Đã vậy ta cũng muốn lĩnh giáo ngươi một chút!

Mặc Ngư nheo mắt, thoáng nhìn lại Mục Trần, trong lòng nghĩ đến cái gì đó, thình lình hắn vung tay lên, ba luồng hào quang bắn ra. Phía sau hắn, Tần Phong, Lưu Hùng cũng hành động tương tự.

Chín luồng hào quang hiện rõ ra thành chín con chiến tượng hình người, bề ngoài có vẻ thô ráp hư hoại, dường như đã từng trải qua đại chiến thời viễn cổ.

Nhưng dù vẻ ngoài hỏng hóc, bên trong vẫn tỏa ra dao động mạnh mẽ, kém Mộc Thần Vệ một chút, cũng đã đến linh lực nan.

Bọn người kia còn giấu thứ đồ chơi mạnh mẽ thế này!

- Hé hé, mấy thứ này nhiều ít cũng nhờ có các ngươi, tuy không có được bảo vật ở Tàng linh viện, nhưng rừng rậm kia lại chôn giấu đám chiến tượng này, may là bọn ta ra sớm nên tìm được!

Mặc Ngư đắc chí cười hả hê.

Chín chiến tượng linh lực nan, cao thủ nhất trọng Thần Phách nan cũng phải khổ chiến một trận, thì ra chính vì thứ này mà khi gặp lại Mục Trần ở bên ngoài, hắn không mấy e sợ nữa.

- Một đống giẻ rách đem ra cho xấu hổ thêm ư?

Ôn Thanh Tuyền chỉ đảo mắt hờ hững nhìn qua, dập tắt sự đắc ý của hắn.

- Nếu đã tự tin như thế, vậy thì phô diễn cho ta xem nào!

Huyết Thiên Đô chợt tiến lên, linh lực như biển máu gào thét mang theo mùi huyết tinh nồng nặc tràn ngập không trung.

Vương Chung cũng vận linh lực tối đa, tuy kém Huyết Thiên Đô một chút, nhưng thực lực cũng là nhất trọng Thần Phách nan.

Đám Mặc Ngư thì vung tay điều khiển Mộc Thần Vệ và chín con chiến tượng xông lên, hình thành thế trận cánh quạt vây lấy hai nữ tử.

Đám khán giả ít ỏi xung quanh nín thở theo dõi.

Chẳng biết hai cô gái mảnh mai kia có chống lại được trận hình đáng sợ này không?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 544: Uy Phong Nữ Tử

Uy áp linh lực cường hãn khiến mọi người không tham chiến bên ngoài cũng bất giác phải lui lại, tránh cho đại chiến mang tai bay vạ gió lan đến.

Huyết Thiên Đô, Vương Chung thực lực đều là nhất trọng Thần Phách nan, ba người kia điều khiển Mộc Thần Vệ và chín chiến tượng hình thành trận thế bao vây hai cô gái. Áp lực như sóng thần ập xuống hai nàng.

Ôn Thanh Tuyền chỉ khẽ nhếch môi, chiến thương trong tay phát sáng rực rỡ, mơ hồ mang theo tiếng phượng hót lanh lảnh.

Lạc Li mặt vẫn lạnh như đầm nước, Lạc Thần Kiếm hơi gợn sóng, kiếm ý sắc bén tỏa ra kinh khủng.

- Ra tay!

Huyết Thiên Đô quát khẽ.

"Uỳnh!"

Linh lực dũng mãnh bùng nổ như núi lửa phun trào. Ba con Mộc Thần Vệ dẫn đầu xông tới, bước chân chấn động mộc đài, nắm đấm khổng lồ hướng thẳng đến Mộc Thần Vệ của hai nàng.

"Roẹt"

Tiếng kiếm ngân vang khắp thiên địa, một tia kiếm quang sáng quắc lóe lên.

Kiếm quang ngưng tụ, hình thành kiếm ảnh khổng lồ trăm trượng, mái tóc buộc đuôi ngựa của Lạc Li thả xuống, ôm lấy vòng eo tinh tế.

Lạc Thần Kiếm quyết, Hóa Kiếm Ảnh!

Lạc Li chỉ tay ra trước, kiếm ảnh một phân thành ba, gào thét đâm tới ba nắm tay to lớn của Mộc Thần Vệ đối phương.

"Xoẹt!"

Kiếm khí bao phủ, không gian vặn vẹo. Kiếm ảnh tan đi, cả ba Mộc Thần Vệ khững lại, cự quyền nặng như núi hằn lên vết kiếm sâu hoáy, cũng may chúng không có cảm giác đau nhức, nếu là con người thì lúc này đã máu tuôn xối xả.

Ai nấy nhìn thấy đều trừng mắt sợ hãi.

Cả ba con Mộc Thần Vệ thực lực nhất trọng Thần Phách nan bị Lạc Li cản lại chỉ với một kiếm, không tiến thêm được nửa bước.

Lúc nãy thấy Mục Trần mạnh mẽ đã khiến họ kinh hãi sợ sệt. Ôn Thanh Tuyền thanh danh lừng lẫy chẳng dám coi thường. Nhưng nào ngờ được cô gái xinh đẹp đi bên cạnh hai người kia cũng có thực lực kinh thiên động địa.

Một chiêu khi nãy còn đáng sợ hơn Mục Trần.

Huyết Thiên Đô, Vương Chung, Mặc Ngư cũng giật mình trước công kích vừa rồi của Lạc Li. Mặc Ngư nghiến răng tứng tối, chín con chiến tượng xông lên, trong tay lôi ra chiến mâu, vượt qua Mộc Thần Vệ, công kích như mưa to bão lũ hướng đến Lạc Li.

- Đúng là cái đám rẻ rách, đem ra chỉ để xấu mặt!

Một âm thanh khinh bỉ vang lên, kim quang rực rỡ quét qua, chiến thương như kim phượng vẫy cánh, mũi thương bén nhọn trực tiếp xuyên

thủng một con chiến tượng, lực đạo đáng sợ đánh nó bay mất, kình lực còn lại khiến tám con chiến tượng còn lại lảo đảo tan tác.

"Đùng."

Chiến tượng bị đâm thủng văng xuống mộc đài, linh lực tan hết, vỡ nát thành từng mảnh.

Kim chiến thương công kích đắc thủ liền quay trở về tay Ôn Thanh Tuyền, mắt phượng đảo qua lạnh lùng nhìn Huyết Thiên Đô.

Huyết Thiên Đô mặt mày u ám, linh lực đã vận lên cực hạn, màu đỏ tươi trong mắt càng đậm, một thanh huyết thương xuất hiện trong tay, khí tức âm hàn toát ra lạnh lẽo.

Huyết Thiên Đô xông lên, tốc độ kinh người xuất hiện trước mặt Ôn Thanh Tuyền, huyết thương tàn nhẫn đâm tới chiếc cổ trắng nõn của nàng.

"Hừm"

Ôn Thanh Tuyền chẳng có vẻ gì tránh né công kích toàn lực của Huyết Thiên Đô, kim thương dũng mãnh đâm ra, hư ảnh kim phượng xuất hiện, bá đạo mà kiêu hãnh.

"Kinh!"

Hai mũi thương đâm vào nhau, lực trùng kích bộc phát mạnh mẽ.

Huyết Thiên Đô mặt mày nghiêm trọng, hắn cảm nhận rõ dao động linh lực mênh mông toát ra từ chiến thương khiến hắn không thể lay chuyển đối phương.

Thực lực người con gái này vượt xa đánh giá của hắn.

Huyết Thiên Đô mắt lóe sáng, huyết quang bộc phát rồi hắn biến mất.

"Vù!"

Xuất hiện trở lại, hắn đã ở phía sau Ôn Thanh Tuyền, huyết thương như sét đánh đâm vào hậu tâm của nàng.

"Xoẹt"

Huyết thương xuyên qua lưng Ôn Thanh Tuyền, nhưng không dính chút máu, còn bóng người con gái xinh đẹp nhanh chóng tan đi.

- Tàn ảnh?

Huyết Thiên Đô trợn tròn đôi mắt, tốc độ Ôn Thanh Tuyền nhanh cực kỳ, hắn thi triển Huyết Thần Ảnh mà vẫn còn chậm hơn?

"Ầm!"

Kình phong bá đạo lại đến từ sau lưng hắn, Huyết Thiên Đô vội hoành thương quay người phòng ngự, đỡ lấy đòn công kích bằng cán thương mạnh mẽ từ trên quét xuống.

"Bang!"

Song thương va chạm tóe lửa, kình lực chấn cổ tay Huyết Thiên Đô nhức nhối run rẩy, thân hình bấn loạn bắn ra vài trăm trượng mới giữ được thăng bằng. (kiếm ảnh của Lạc Li tới cả trăm trượng, vậy là khoảng cách cũng không xa lắm, lao tới chém phát là dính...)

Mọi người ồ lên kinh ngạc.

Thực lực Huyết Thiên Đô khi giao đấu Mục Trần bày ra cực kỳ đáng sợ, thế nhưng hiện tại vừa đấu với Ôn Thanh Tuyền đã rơi vào hạ phong. Cô nàng kia thật danh bất hư truyền.

Ôn Thanh Tuyền đẩy lui Huyết Thiên Đô, thân hình vững vàng giữa trời, chiến ý bừng bừng, chiến giáp lóe sáng, mắt phượng kiêu ngạo như nữ chiến binh hoàn hảo nhất, không ai dám coi thường.

Ánh mắt nàng nhìn Huyết Thiên Đô cũng hơi kinh ngạc. Sức mạnh của đối phương cũng cao hơn nàng đánh giá, khó trách Mục Trần quần thảo một hồi cũng chưa giải quyết được. Thực lực tên này so với cao thủ nhất trọng Thần Phách nan khác coi bộ mạnh hơn một chút.

Huyết Thiên Đô khẽ liếc bàn tay cứng đơ run rẩy, rồi nắm chặt huyết thương, ánh mắt càng trở nên khát máu hung tàn.

- Chư vị, không nên bảo lưu nữa, hai nàng câu giờ cho Mục Trần chuẩn bị sát chiêu chân chính đó.

Huyết Thiên Đô lạnh lùng nói.

Vương Chung nghe thấy cũng giật mình nhìn qua, quả nhiên không trung Mục Trần đang ngồi chẳng biết từ khi nào ẩn chứa dao động linh lực cực kỳ uy hiếp, những tia sáng đan vào nhau phức tạp, dĩ nhiên là một linh trận rất lợi hại đang bắt đầu hình thành.

- Tiểu Thiên Kiếm trận!

Mặc Ngư trừng mắt nghiến răng.

Dĩ nhiên hắn phải biết trước khi tiến vào di tích Mộc Thần Điện, Mục Trần đoạt được một trận đồ lợi hại trong buổi đấu giá với người của hắn. Linh trận đó mà bố trí được, uy lực tuyệt đối đáng sợ.

- Toàn lực ra tay!

Ba con Mộc Thần Vệ không biết sống chết xông lên, không hề phòng ngự, liều mạng tấn công. Dù cho chúng nó có bị phá hủy, cũng phải tiêu hao sức lực Lạc Li và Thanh Tuyền thật lớn.

Tám con chiến tượng hư hại còn lại cũng tử chiến xông lên, công kích cuồng bạo.

Đối mặt kẻ địch không biết sợ hãi và đau đớn, Lạc Li và Thanh Tuyền nhất thời cũng không giải quyết nhanh được.

Huyết Thiên Đô, Vương Chung, Mặc Ngư nhìn vào vòng chiến, đột nhiên tay kết ấn pháp phức tạp/

Hào quang bích lục từ trong tay họ tràn ngập ra, dao động kinh người khuếch tán.

- Chuyện gì...

Võ Doanh Doanh nhìn thấy bọn họ hành động như thế, trừng mắt nói:

- Ba tên này đang thi triển thần thuật? Sao có vẻ tương tự..? Thì ra là thế...

Võ Doanh Doanh nhanh chóng phát hiện ra ý đồ của bọn người kia.

"Rầm rầm!"

Dao động cuồng bạo hội tụ rồi bộc phát, cả ba tung chưởng, hào quang rực rỡ kinh thiên bao phủ lấy hai cô gái mảnh mai giữa vòng vây của một lũ golem không sợ chết.

- Tiểu thần thuật, Tỏa Long Thần Thung!

- Tiểu thần thuật, Thiên Mộc Sơn!

- Tiểu thần thuật, Khổn Thần Mộc Đằng!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 545: Tự Bạo

Dao động linh lực kinh người đột ngột xuất hiện giữa không trung, khí thế đáng sợ tạo nên uy áp khiến cho không khí cô đặc lại, mọi người xung quanh chấn động run sợ.

- Bọn họ đang thi triển tiểu thần thuật!

Những kẻ vào được nơi này đều là tinh anh xuất chúng, hầu hết đều nhận biết được dao động cường đại đặc biệt của thần thuật. Thông thường chỉ có Chí Tôn mới đủ năng lực thần thuật, vì uy lực của nó quá mức to lớn, vượt xa cả những thần quyết thượng phẩm. Nhưng dù vậy thần thuật cũng quá hiếm, không dễ gì có được, luôn luôn là sát chiêu tối cường của bất cứ ai sở hữu nó, một khả năng lật ngược thế cờ.

Do đó khi nhìn thấy ba người kia cùng lúc thi triển ra ba tiểu thần thuật, họ liền chấn động.

Bọn người kia đã dốc hết toàn bộ muốn đánh bại Lạc Li và Thanh Tuyền.

- Sao tiểu thần thuật của họ lại có dao động tương tự nhau...

Vài người tinh ý nhận ra điều đặc biệt.

Võ Doanh Doanh và đám Tứ Hải linh viện thì không nghi hoặc gì cả, vì họ biết mấy cái tiểu thần thuật kia là do đoạt được từ Mộc Thần Bia. Chính bọn họ cũng có một bộ khác. Dù cho tiểu thần thuật cũng cường đại, nhưng năng lực bọn họ vốn chưa đến Chí Tôn, chẳng thể thi triển được hết uy lực chân chính của nó.

Lạc Li và Thanh Tuyền đang bị ba con Mộc Thần Vệ và tám con chiến tượng điên cuồng quấn lấy, hai nàng đều nhận ra thế công mạnh mẽ đang uy hiếp bên kia, sắc mắt cũng nghiêm trọng lên. Tình hình lúc này không tốt lắm, nếu đơn đấu thì ba tên kia chẳng kẻ nào có thể trụ lại quá mười hiệp, chắc chắn sẽ bị các nàng nghiền nát áp đảo.

Nhưng lúc này bọn kia lại giở nhiều thủ đoạn liên kết bao vây, khiến cho hai nàng cũng cảm thấy khó khăn.

- Cái tên rùa bò kia sướng thật đó nhỉ? Ta mà nổi cáu thì không chừa cái gì cho hắn đâu!

Ôn Thanh Tuyền cau có nghiến răng nhìn qua Mục Trần. Hắn vẫn yên lặng ở bên kia, quanh thân linh lực đan xen hình thành linh trận to lớn, nhưng có vẻ như vẫn còn lâu mới xong.

"Ầm"

Tiếng động vang vọng, ấn pháp của ba người kia phát ra ánh sáng chói mắt.

Ánh sáng bích lục bắn lên cao, mọi người chấn động.

Phía trên không trung, linh lực khủng bố như sóng thần xanh biếc hướng lên trời, sinh cơ tràn ngập lại mang theo sắc bén tử vong, như lá cây mỏng manh rơi tuyệt đẹp mà lại sắc như đao.

Một tòa núi linh lực khổng lồ đầy những thụ văn bao bọc, như được hình thành từ vô số những cây to khổng lồ. Nó nháy mắt xuất hiện phía trên Lạc Li và Thanh Tuyền, phủ bóng hung hăng đè xuống hai nàng.

"Grào!"

Một long trụ thẳng tắp xuất hiện, trên đỉnh trụ là một cái đầu rồng đang gào rống, sóng âm kinh người như thể muốn đánh vỡ vạn vật.

"Vụt vụt!"

Dây leo cả nghìn trượng vung lên lướt qua, như một con cự mãng dài nhìn không thấy đuôi, uốn lượn chiếm cứ một khoảng không.

Công kích kinh người hướng thẳng hai cô nàng bé nhỏ, thế nhưng cả hai không ai ra vẻ muốn tránh lui.

Những kẻ khác, không ai dám thở mạnh.

Đôi mắt hai nàng lúc này trở nên lạnh lẽo.

- Ta đỡ, ngươi đánh!

Ôn Thanh Tuyền khẽ nói, thực lực Lạc Li vượt xa bề ngoài, lại có Lạc Thần Kiếm, chân chính là thần khí.

- Được!

Lạc Li gật đầu ngay lập tức.

Ôn Thanh Tuyền bỏ chiến thương, kim quang lóe sáng, tay kết ấn tinh xảo, một tiếng phượng hót lảnh lót, ngay sau đó người ta có thể thấy một đôi cánh phượng khổng lồ cả trăm trượng từ hai vai nàng duỗi ra, rồi khép lại hình thành một hộ tráo bảo vệ lấy cả hai.

"Rầm rầm!"

Ba con Mộc Thần Vệ và tám con chiến tượng điên cuồng công kích vào hộ tráo, khiến nó rung chuyển lắc lư, nhưng hoàn toàn không có dấu hiệu bị phá hủy.

Ôn Thanh Tuyền chắn đứng golem của đối phương, Lạc Li đạp không quay trở về hạ xuống đỉnh đầu Mộc Thần Vệ của Mục Trần. Lạc Thần Kiếm tỏa sáng chói mắt, tay nàng giữ chặt chuôi kiếm giơ lên cao.

Gương mặt Lạc Li phá lệ nghiêm trọng, sắc bén lóe lên trong mắt.

Lạc Thần Kiếm dũng mãnh trảm xuống, giọng nói trong trẻo cất lên.

- Lạc Thần Kiếm quyết, Nhất Kiếm Trảm Lạc Thủy!

"Xoẹt!"

Kiếm kình hạ xuống, kiếm quang dồn nén lại ngưng tụ ở mũi kiếm, theo tiếng cắt xé không trung bắn ra.

Không gian phía trước hoàn toàn bị xuyên thủng, để lại một vết rách đen ngòm.

Kiếm khí lặng lẽ xuyên qua không gian, ngay cả thực lực như Huyết Thiên Đô cũng chỉ thấy hào quang lóe lên, rồi để lại một cái đuôi hư không đen ngòm, lông tóc dựng lên lạnh lẽo.

Kiếm quang bắn lên trời.

Tòa núi xanh biếc khựng lại, một khe nứt nhỏ từ sườn núi xuất hiện, sau đó một tiếng nổ kinh thiên vang lên, một phân thành hai.

"Grào!"

Long trụ gào lên, ánh sáng bích lục tản mát tứ tung, cũng bị cắt làm đôi.

"Rắc Rắc!"

Dây leo dài vô tận như mãng xà trong vài tiếng rắc hóa thành những mảnh gỗ bị cắt rời đứt đoạn.

Tất cả cuối cùng nổ tung thành những đốm sáng đầy trời.

Vương Chung, Mặc Ngư biến sắc kinh hãi.

Huyết Thiên Đô mặt mày u ám, nhưng không kinh hãi, hắn vung tay hình thành một tấm chắn huyết sắc trước mặt.

"Bùm!"

Tấm chắn huyết sắc vừa hình thành nổ tung, một tia sáng xuyên qua, hướng thẳng đến ba người, nhưng khi khoảng cách còn một chút nữa thì nó hoàn toàn tiêu tan.

Dao động linh lực kinh khủng cuồng bạo trên bầu trời đột nhiên biến mất tất cả.

Đám khán giả nuốt nước bọn kinh sợ. Ba người kia thi triển tiểu thần thuật uy mãnh vô song, thế nhưng cô gái xinh đẹp bên này chỉ một kiếm đã hoàn toàn phá tan tất cả?

- Đáng ghét!

Vương Chung nghiến răng nghiến lợi, kinh tâm động phách. Công kích của bọn họ dám chắc cao thủ nhất trọng Thần Phách nan cũng chỉ biết chạy trốn như vịt, không ngờ Lạc Li thực lực chỉ mới linh lực nan lại có công kích khủng bố như thế?

- Nàng không dễ đối phó đâu!

Huyết Thiên Đô hờ hững gằn giọng.

- Vậy làm gì đây?

Vương Chung tức tối hỏi lại. Xem ra cả ba đã không còn cách nào tiếp tục đánh nữa, linh trận Mục Trần bố trí đã sắp hoàn thành, dao động linh lực đầy uy hiếp khiến hắn run rẩy. Nếu lúc này không thể đánh bại hai nàng, hoặc có cách nào đó ngăn cản Mục Trần bố trí thành công, thì e rằng sẽ lật thuyền trong mương chẳng hay biết.

- Cho Mộc Thần Vệ tự bạo.

Huyết Thiên Đô mắt trở nên hung ác, lạnh lùng lên tiếng.

Vương Chung và Mặc Ngư giật mình tròn mắt, ánh mắt rõ ràng cực kỳ đau lòng. Golem thực lực nhất trọng Thần Phách nan, phải tự bao hay sao? Tổn thất to lớn lắm a!

- Nếu không muốn làm vậy, thì phải mau mau mà trốn đi!

Huyết Thiên Đô cười khẩy.

Vương Chung liếc sang Mặc Ngư, cả hai nghiến răng tức tối. Đã đến nước này thì sao có thể bỏ cuộc, bảo bối trong tay Mục Trần không ít, nếu đánh bại được hắn, thì chiến lợi phẩm bù lại cũng đáng lắm.

- Được!

Cả hai gằn giọng dữ tợn.

"Ầm!"

Ba con Mộc Thần Vệ vẫn tiếp tục công kích vào hộ tráo phượng hoàng, nhưng thân thể của chúng đột nhiên sáng lên, hoa văn rực rỡ tràn ngập từ đầu xuống chân, dao động linh lực khủng bố cuồng bạo như chuẩn bị bùng nổ.

Sắc mặt mọi người nơi này liền kịch biến.

- Bố ba thằng điên, lại còn muốn cho Mộc Thần Vệ tự bạo?

Có kẻ kinh hoảng chửi rủa.

Golem nhất trọng Thần Phách nan a, tự bạo thì uy lực kinh khủng thế nào chứ?

Lạc Li và Thanh Tuyền cũng biến sắc. Bình thường nếu gặp tình huống này chỉ cần tránh đi là được, nhưng hai nàng đang phải bảo vệ Mục Trần, nếu lui thì chính là đưa hắn ra chịu trận.

Lạc Li nghiến răng nắm chặt Lạc Thần Kiếm, những đường huyết mạch màu xanh hiện lên.

- Khốn nạn, dẹp đi, ta làm thịt bọn nó!

Ôn Thanh Tuyền nổi nóng, lúc này nàng không còn đủ kiên nhẫn chờ Mục Trần nữa, tuy cũng không muốn bại lộ ẩn chiêu của mình, nhưng tình hình đã không cho nàng lựa chọn khác.

- Khoan đã!

Đột nhiên Lạc Li vươn tay ngăn lại.

Vì chính lúc đó, đằng sau kia, đôi mắt nhắm nghiền của Mục Trần rốt cục đã mở ra.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 546: Tiểu Thiên Kiếm Trận Hiển Uy

Hào quang chói mắt chiếu rọi từ cơ thể Mộc Thần Vệ khiến cả mộc đài sáng rực một màu xanh, dao động cuồng bạo sôi sục, đám người Huyết Thiên Đô rình rập chuẩn bị xông lên, Mục Trần cuối cùng mở mắt.

Ánh mắt sắc lẹm hung ác cũng chẳng kém.

- Mục Trần mở mắt rồi, đại sát chiêu hắn chuẩn bị nãy giờ đã chuẩn bị xong rồi sao?

Nhiều kẻ trên quảng trường theo dõi sát sao chiến huống, lập tức phát hiện ra diễn biến thay đổi, nhiều ánh mắt kinh nghi nhìn qua hắn.

Cảm nhận dao động linh lục từ linh trận kia rất lợi hại, thế nhưng tình hình hiện tại lại có ba con Mộc Thần Vệ sắp tự bạo hướng công kích tới hắn, ba nguồn linh lực nhất trọng Thần Phách nan sắp bùng nổ.

- Hắn quả nhiên là Linh Trận sư.

Võ Doanh Doanh hơi nghiến răng nhìn Mục Trần, thần sắc khá chấn động. Lúc nãy thực lực tên kia giao đấu với Huyết Thiên Đô đã khiến nàng cực kỳ bất ngờ, vậy mà hắn còn một cái thân phận Linh Trận sư.

Đối với hắn, trong lòng Võ Doanh Doanh cũng có một chút kính phục, tiếng tăm của tên kia trong Linh Lộ ngay cả ca ca Võ Linh của nàng cũng đánh giá rất cao, mặc dù nàng không muốn thừa nhận.

- Nhưng linh trận kia có đối phó được cục diện này không?

Võ Doanh Doanh nghiêm trọng nhìn lại ba con Mộc Thần Vệ sáng rực bên này.

Cách bọn chúng không xa, đám Huyết Thiên Đô mặt mày u ám, lạnh lẽo liếc Mục Trần. Cục diện đã như thế này, trả giá bằng ba con Mộc Thần Vệ, uy lực cực lớn kia cho dù Mục Trần có thủ đoạn kinh người gì cũng tuyệt đối không thể chiếm lợi thế.

- Ta muốn xem ngươi còn nhảy nhót được thế nào?

Huyết Thiên Đô cười lành lạnh.

"Vù"

Lạc Li và Thanh Tuyền nhanh chóng lui về phía sau Mục Trần, sắc mặt nghiêm trọng nhìn phía trước:

- Có chắc chắn không? Nếu không tránh đi một chút, đợi lát nữa quay lại quét sạch bọn nó.

- Không cần thiết!

Mục Trần nhẹ nhàng lắc đầu, giọng hờ hững nhưng kiên quyết.

- Bây giờ đến lượt ta, các nàng hãy lui ra.

Mục Trần lập tức đứng dậy, tiến lên đứng trước hai nàng.

Nhìn bóng lưng hắn, Lạc Li mỉm cười, còn Ôn Thanh Tuyền tỏ ra khó chịu. Nàng chẳng cần ai bảo vệ trước mặt, thực ra cục diện này chính nàng thừa sức giải quyết.

Bất quá nàng cũng không nói gì, chỉ hơi hậm hực một chút. Nàng nghĩ, cứ để cho hắn làm náo nhiệt một chút, đến lúc hắn không giải quyết được thì nàng lại ra tay, khí phách lúc đó chắc chắn sẽ khiến hắn sau này phải ngẩng đầu nói chuyện với nàng.

Tưởng tượng tới đó, khóe môi Ôn Thanh Tuyền mỉm cười.

Mục Trần đâu biết tâm tư của cô nàng, hắn đang chăm chú tập trung vào ba con Mộc Thần Vệ đang ầm ầm lao đến.

Ánh mắt đảo qua hờ hững liếc Huyết Thiên Đô gần đó, rồi tay kết ấn, linh trận khổng lồ trên cao được khởi động.

"Ầm!"

Linh trận sáng lên, ánh sáng phức tạp đan vào nhau, linh lực trong khu vực trở nên bạo động, điên cuồng hội tụ vào nó.

"Vù vù"

Cuồng phong nổi gió, linh lực dần hình thành một hư ảnh uốn lượn như cự long.

Động tĩnh kinh thiên của tòa linh trận kia khiến không ít kẻ sắc mặt tái xanh tái xám, thậm chí ngay cả Ôn Thanh Tuyền cũng trừng mắt nghiêm mặt. Lúc nãy cảm ứng được linh trận hắn bố trí không đơn giản, nhưng vẫn không đánh giá hết được uy lực có thể có của nó.

- Là cái tổ hợp trận đồ kia ư?

Ôn Thanh Tuyền tròn mắt kinh ngạc. Quyển trận đồ mấy hôm trước nàng dùng mấy nghìn điểm đổi lấy, chấp nhận rớt khỏi vị trí hạng nhất. Xem như nàng là người trả giá nhiều nhất cho quyển trận đồ này, mà xem khí thế của nó coi bộ cũng đáng.

Bây giờ nàng đã biết Mục Trần là Linh Trận sư, nhưng khi mua quyển trận đồ kia vẫn không hề cho rằng hắn đủ khả năng bố trí ra, ít nhất là thời điểm hiện tại. Tổ hợp trận đồ cấp 5 có thể so sánh với linh trận cấp 6, thì gần như chỉ có Linh Trận đại sư mới bố trí nổi.

Phong bạo linh lực thành hình, rồi phân tán, những đợt phong bạo nhỏ hơn bắt đầu xoáy dữ dội.

"Ù ù"

Những âm thanh nhức cả tai từ linh trận vang ra khiến không gian dao động dữ dội.

"Ầm Ầm"

Ba con Mộc Thần Vệ đã áp sát đến.

Mục Trần nhẹ vươn tay chỉ vào không trung.

"Oang!"

Tiếng kiếm ngân thanh thúy vang vọng, trong những luồng phong bạo linh lực, linh kiếm hình thành, không phải thực thể mà là linh lực hùng hậu nén lại thành hình.

Kiếm khí sắc bén dọa cho Huyết Thiên Đô biến sắc, hắn cảm nhận được kiếm khí kia so ra kém rất nhiều so với một kiếm khi nãy của Lạc Li, thế nhưng... kiếm khí này không chỉ có một...

Kiếm trận dày đặc bên kia đủ khiến hắn phải sợ hãi.

Ngay cả Võ Doanh Doanh phía ngoài cũng biến sắc, chấn động vô cùng.

- Tiểu Thiên Kiếm trận.

Mục Trần thản nhiên hô lên.

Vài trăm linh kiếm ngân nga rồi dựa vào lực xoay của phong bạo, như tên lửa bắn ra như mưa.

"Vù! Vù!"

Kiếm trận nối đuôi nhau thành một đoàn dài, như đại quân xông trận, tốc độ cực nhanh, chỉ chớp mắt vài cái đã ầm ầm lao vào cắt xé ba con Mộc Thần Vệ đang sáng rực.

"Đùng!"

Tiếng nổ kinh hoàng vang khắp không trung.

Ba khối cầu sáng rực mang theo kình lực khủng bố bắn ra theo vụ nổ dữ dội.

"Vù! Vù! Vù!"

Nhưng ba khối cầu sáng không hoàn toàn bùng nổ hết mức được, vì kiếm trận dũng mãnh xuyên thủng chúng nó, cắt xé năng lượng bộc phát ra làm nhiều phần nhỏ hơn.

Khối cầu sáng dữ dội mang năng lượng hủy diệt khủng bố đang dần dần yếu đi dưới công kích phân tán của kiếm trận. Ai nấy đều hết hồn run rẩy.

Năng lượng tự bạo của ba con Mộc Thần Vệ căn bản không thể hoàn toàn bùng nổ, đã bị xé toang.

Huyết Thiên Đô trở nên khó coi cực kỳ, ánh mắt hoảng sợ cực độ.

"Vù!"

Khối cầu năng lượng sau khi bị xé toang, kiếm trận vẫn không ngừng lại, hướng thẳng đến chỗ họ. Huyết Thiên Đô mặt không còn hột máu, trắng bệch như xác chết lập tức quay đầu bỏ chạy, không chút do dự, linh lực dâng lên như thủy triều cực hạn, thân ảnh nháy mắt bắn đi xa tít tắp nhanh như điện.

Uy lực của tổ hợp linh trận kia hoàn toàn vượt xa dự đoán.

Mục Trần hờ hững nhìn theo hướng đối phương bỏ chạy, phất tay điều khiển kiếm trận truy sát, với một tốc độ kinh người quyết không buông tha.

Người ta chỉ nghe thấy những tiếng kêu thê lương thảm thiết, rồi một ánh sáng huyết sắc lóe lên xa xăm, Huyết Thiên Đô te tua tơi tả dùng huyết độn bỏ chạy mất dạng.

Vương Chung, Mặc Ngư cũng chạy tán loạn, nhưng cũng không tránh được kiếm trận, máu me bê bết, phun máu dùng những kỹ năng bỏ trốn mất dạng. Làm như vậy sẽ khiến cơ thể có di chứng không nhỏ, nhưng cũng không còn cách nào khác, sát khí của Mục Trần quá nặng, đại tái linh viện nếu giết người thì cũng rất phiền toái, nhưng đó là chuyện phiền toái của hắn, bọn họ cũng đâu còn sống để mà nhìn thấy, cho nên tính mạng bản thân vẫn là quan trọng nhất.

Đám khán giả vẫn còn ngơ ngác trước hành động bỏ chạy dứt khoát của phe Huyết Thiên Đô. Mới vài phút trước còn chiếm thượng phong tự bạo Mộc Thần Vệ uy hiếp ba người bên này, thế nhưng bây giờ vắt chân lên cổ chạy như vịt, thật khiến người ta không thể tiếp thu được.

Đám người kia đã biến mấ, chỉ còn lại chiến trường hoang tàng và những vết máu bê bết, hẳn nhiên đã trả giá không nhỏ để chạy trốn khỏi sự đuổi giết.

Mục Trần lạnh lùng lật tay, chỉ còn hơn mười linh kiếm giữ vững trận thế quay về, trên kiếm mang theo ba khối mộc bia, đúng là Mộc Thần Bia.

Mục Trần vung tay thu hồi ba khối Mộc Thần Bia, bất chợt gương mặt tái nhợt, linh kiếm còn lại lắc lư rồi bụp một tiếng tan nát, tổ hợp linh trận khổng lồ cũng ầm ầm phát nổ.

Mục Trần xóa đi vết máu trên miệng, thở ra mệt nhọc. Tổ hợp linh trận đúng là quá sức, vượt xa linh trận cấp năm. Hắn dùng đến trạng thái Tâm Nhãn mà vẫn chỉ miễn cưỡng bố trí được một phần uy lực của nó.

Nhưng cuối cùng mục đích vẫn đạt được.

Cầm ba khối Mộc Thần Bia, hắn mỉm cười. Đám người còn lại trong quảng trường chắc chắn không còn ai dám sinh dị tâm tham lam nữa.

Uy lực khủng bố của linh trận kia là đòn chấn nhiếp cực kỳ hiệu quả.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 547: Gom Mộc Thần Bia

Linh lực cuồng bạo trong thiên địa đang dần tiêu tán, không trung xanh thẳm trở lại với vẻ bình hòa yên ổn vốn có.

Nhưng trên gương mặt những kẻ còn lại ở quang trường thì không được yên ả như thế, ai nấy kinh hãi nhìn lại ba người trên không, ánh mắt đầy sợ hãi. Linh trận khi nãy Mục Trần vận hành thật sự quá kinh khủng.

Kết quả này không ai ngờ được, thực lực của hắn chỉ là thân thể nan, lại có sát chiêu lợi hại như thế, một mình nghịch chuyển cục diện.

Đối thủ của hắn không chỉ một, thế nhưng hoàn toàn bị linh trận đáng sợ đánh cho tan tác.

Nhiều kẻ thở dài, vốn nghĩ rằng hai đám người đánh nhau sống chết lưỡng bại câu thương, họ có thể làm ngư ông đắc lợi. Thế nhưng tình hình này cho thấy dù rằng bên phe Mục Trần tiêu hao cực lớn, thì thực lực Lạc Li và Ôn Thanh Tuyền vẫn cực kỳ khủng bố.

Ba kẻ biến thái này tốt nhất không nên chọc vào.

Trên không trung, sắc mặt Mục Trần không tốt lắm, hắn nhẹ nhàng hạ xuống.

Liếc mắt nhìn quanh, hầu như kẻ nào chạm phải ánh mắt hắn đều bất giác nhìn đi chỗ khác, thật sự cảm thấy hắn còn rất nguy hiểm.

- Các vị, bảo bối nơi này đều đã có chủ, mọi người còn muốn ở lại đây sao?

Mục Trần mỉm cười.

Nghe ra ý đuổi đi của hắn, không ít người chỉ còn biếc liếc nhau rồi xoay người đi mất. Bảo bối đã hết, có cam tâm hay không cũng không giành thêm được gì, chi bằng mau chóng đi chỗ khác. Hành trình di tích Mộc Thần Điện cũng sắp kết thúc.

Hầu hết đã quay ra ngoài, mộc đài trở nên trống trải hơn

Võ Doanh Doanh khoanh tay trước ngực, lạnh lùng nhìn Mục Trần, rồi quay người định đi ra ngoài.

- Chờ một chút!

Thình lình Mục Trần lên tiếng gọi giật lại.

- Sao? Chẳng lẽ ngươi còn muốn cướp lấy bảo vật trong tay ta?

Võ Doanh Doanh trừng mắt nổi nóng.

Mục Trần le lưỡi, gãi đầu:

- Ta muốn giao dịch với ngươi.

- Không có hứng!

Võ Doanh Doanh từ chối thẳng thừng.

Mục Trần méo mặt, vốn nghĩ Võ Doanh Doanh không liên thủ với bọn người kia cũng vì đã có cái nhìn tốt hơn về hắn, nào dè nàng vẫn chẳng nể mặt như thế.

- Võ cô nương, Mục Trần không có ý là khó dễ cô, hắn muốn giao dịch, cô không ngại nghe thử xem sao, nếu thật không đáng quan tâm thì chúng ta sẽ không cản cô đi, được chứ?

Lạc Li bên cạnh mỉm cười, giọng êm dịu cất lời.

Nghe Lạc Li lên tiếng, Võ Doanh Doanh mới nhìn lại, thần sắc hơi phức tạp. Khí chất và dung nhan của Lạc Li từ đầu đã khiến nàng nhìn đến mặc cảm tự ti, chẳng biết vì sao một cô nương tuyệt diễm như thế lại xem trọng tên sắc quỷ kia.

- Nói!

Võ Doanh Doanh lạnh nhạt nói.

- Hành trình di tích Mộc Thần Điện coi bộ đã kết thúc, ta nghĩ Mộc Thần Bia không còn tác dụng nào khác với ngươi, nên ta muốn giao dịch đổi lấy nó có được không?

Sáu khối Mộc Thần Bia, hắn đã có 4, còn lại 2 khối vẫn còn ở đây, không cớ gì lại không tìm cách gom cho đủ.

- Mộc Thần Bia?

Võ Doanh Doanh ngẩn ra, nhíu mày hoài nghi:

- Lúc nãy ngươi đã cướp của bọn người kia, sao còn muốn đoạt lấy của ta?

Võ Doanh Doanh hiển nhiên không ngốc, lại còn quá thông minh, Mục Trần bất chợt lại muốn gom Mộc Thần Bia, dĩ nhiên sẽ khiến nàng nghi ngờ.

- Khi trước ở linh bảo sơn, ta nhận được thân phận thừa kế giả, do đó nếu tập hợp đủ sáu khối Mộc Thần Bia hắn sẽ có một chút cơ duyên.

Mục Trần cũng không có ý định lừa dối nàng ta, nên thành thật nói ra hết nguyên nhân.

- Hử?

Võ Doanh Doanh tròn mắt, rồi hơi mỉm cười nhìn hắn:

- Ngươi nói với ta như thế, không sợ ta cũng động lòng tham hay sao, ngươi càng khó có Mộc Thần Bia?

- Ngươi giúp ta vài lần, tuy có lẽ ngươi sẽ không thừa nhận, nhưng ta đã xem ngươi là bằng hữu, do đó không muốn lừa gạt ngươi. Chi phí để có được cơ duyên này, đúng là ta cũng tiếc, nhưng không đến mức là không đưa ra giá cả hợp lý.

- Bằng hữu? Hừ, ta kham không nổi.

Võ Doanh Doanh lạnh lẽo trả lời, nhưng ánh mắt lại có vẻ dịu đi một chút.

- Nếu ngươi bằng lòng trao đổi, ta sẽ dùng mười giọt Chí Tôn linh dịch đổi lấy Mộc Thần Bia của ngươi, được chứ?

Mục Trần nhẹ giọng nói. Mười giọt Chí Tôn linh dịch, một cái giá cực cao, có lẽ bất cứ ai cũng sẽ không từ chối. Dẫu sao lúc này Mộc Thần Bia đã không còn tác dụng gì với nàng, có giữ cũng vô ích.

Nhưng ngoài dự liệu của Mục Trần, Võ Doanh Doanh trề môi:

- Mười giọt Chí Tôn linh dịch? Nhiều thật nhỉ?

Mục Trần cảm thấy đau đầu:

- Vậy ngươi muốn cái giá thế nào?

- Ta không muốn Chí Tôn linh dịch.

Võ Doanh Doanh nắm tay lại, Mộc Thần Bia xuất hiện trong tay, tay mân mê nó, nàng khẽ cười bí hiểm:

- Ta thậm chí sẽ tặng Mộc Thần Bia cho ngươi, nhưng ngươi sẽ thiếu ta một món nợ.

Mục Trần ngạc nhiên, bất giác cảm thấy bất an. Nữ nhi quả là sinh vật khó gần, nợ ai không nợ, lại nợ một con sư tử cái thì...

- Ngươi cuối cùng là muốn gì?

- Bây giờ chưa nghĩ ra.

Võ Doanh Doanh cười tủm tỉm, ánh mắt gian xảo như hồ ly.

Mục Trần im lặng, chỉ biết gật đầu:

- Chỉ cần ngươi không lột sạch ta thì ta nợ ngươi cũng được.

Võ Doanh Doanh nháy mắt đỏ bừng mặt, tỏ ra xấu hổ nghiến răng ken két trừng mắt nhìn Mục Trần, ném mạnh Mộc Thần Bia trong tay về phía hắn. Tên kia quả là sắc quỷ!

- Ngươi cứ chờ đó!

Võ Doanh Doanh để lại một câu đe dọa, rồi quay người đi thẳng.

Mục Trần cầm lấy Mộc Thần Bia, nhìn theo Võ Doanh Doanh đi xa, bất giờ cười to.

- Đùa giỡn nữ hài tử hay lắm sao?

Bên cạnh, Lạc Li mỉa hắn một câu.

- Hé hé, không ngờ nha, thì ra Mục đội trưởng cũng rất lão luyện trăng hoa đấy.

Ôn Thanh Tuyền sợ thiên hạ chưa đủ loạn, chêm thêm một câu vào.

Mục Trần toát mồ hôi hột, chỉ biết ho khan, rồi vội lảng đi chỗ khác quay sang đám người Tứ Hải Linh Viện còn đang chần chờ chưa đi.

- Ha ha, các vị bằng hữu, chờ một chút!

Mục Trần trở lại với gương mặt tươi cười hữu hảo, nhanh chóng tiến đến chỗ Tứ Hải Linh Viện.

Với bọn họ, Mục Trần không khách khí rộng rãi như Võ Doanh Doanh, chỉ đổi năm giọt Chí Tôn linh dịch lấy Mộc Thần Bia của họ. Đám người Tứ Hải Linh Viện cũng hoài nghi mục đích của hắn, nhưng vẫn đáp ứng. Dù sao bọn họ chỉ ba người nhưng chiến lực lại mạnh mẽ hơn, nếu cường thế cướp đoạt họ cũng khó phản kháng, mà cái giá năm giọt Chí Tôn linh dịch của hắn cũng rất tốt, khiến họ rất hài lòng trao đổi.

Xem như có thêm một hữu hảo, Mục Trần thuận lợi gom được khối Mộc Thần Bia cuối cùng.

Lúc này quảng trường chỉ còn lại ba người.

"Phù."

Sáu khối Mộc Thần Bia đều ở trong tay, Mục Trần thở phào sung sướng, rất háo hức muốn khám phá xem sẽ có chuyện gì xảy ra, nhưng có điều nơi đây cũng không thích hợp, nên trầm ngâm quay sang Lạc Li và Thanh Tuyền, nói:

- Chúng ta cũng rời khỏi thôi, hành trình Mộc Thần Điện chắc cũng không còn gì nữa/

Lạc Li gật đầu.

- Tiếp theo các ngươi định làm gì?

Ôn Thanh Tuyền đột nhiên dò hỏi.

- Tạm thời sẽ bế quan.

Mục Trần cảm thấy cơ hội đột phá linh lực nan đã đến gần, lần này bế quan cũng cố gắng giúp cho ba gã đồng đội cũng thuận lợi vượt linh lực nan, tiếp tục tăng cường chiến lực đội ngũ.

Ôn Thanh Tuyền cười nói.

- Vậy chúng ta sẽ phải tách ra. Đến hôm nay đại tái đã đến giai đoạn cuối, di tích lớn nhỏ trên mảnh đại lục này có lẽ cũng đã bị khám phá hết, những đội ngũ mạnh mẽ sẽ trổi dậy, đến thời điểm náo nhiệt nhất rồi.

Mục Trần gật đầu tán thành. Những đội ngũ có thực lực cho đến thời điểm này có lẽ cũng còn nhiều chi đội ẩn tàng, âm thầm khai phá những di tích, tăng cường chiến lực đội ngũ. Đến lúc đã không còn gì để tăng cường chiến lực, thì chính là thời điểm tốt nhất để phô diễn thành quả, cướp đoạt điểm số.

Đây chính là gian đoạn đại chiến kịch liệt, ảnh hưởng đến tất cả mọi người.

Vì chỉ có 8 chi đội mạnh nhất mới được tham gia vào vòng quyết chiến, do vậy tất cả sẽ phải liều mạng kiếm điểm.

Khi trước vì đề thăng thực lực mà tạm gác lại điểm số, còn bây giờ sẽ dùng thực lực đó để tranh đoạt, cướp lấy điểm của những chi đội nhiều điểm số. Những kẻ kia nếu thực lực không đủ, thì chỉ có thể trở thành cái kho cho người ta vào lấy mà thôi.

- Các ngươi phải nhanh chóng xuất quan đó, nếu không thì đến lúc quyết chiến lại không vào được, quả thật lúc ấy cái mặt đội trưởng của ngươi cũng thật là bỏ đi.

Ôn Thanh Tuyền nắm chặt tay lại, ngạo nghễ nói:

- Ta sẽ tiếp tục ra tay, hiện tại vị trí đệ nhất đã rơi vào tay Cơ Huyền, ta không dễ nhường cho ai cả.

Mục Trần ngẩng lên nhìn trời xa xăm, gương mặt điển trai khá bình tĩnh. Hắn có dự cảm, không lâu nữa sẽ là lúc hắn và Cơ Huyền chân chính đối mặt.

Khoảnh khắc đó thật đáng mong chờ.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 548: Phân Ly

Bên ngoài Mộc Thần Sơn.

Hành trình di tích Mộc Thần Sơn đi vào kết thúc, khu vực vốn người đông nghìn nghịt lại nhanh chóng tản đi. Chỉ vài ngày trước người người tấp nập, nhưng lúc này chỉ còn lại lác đác vài kẻ xuyên qua không trung.

Một ngọn núi vắng vẻ, Mục Trần đối diện Ôn Thanh Tuyền, nàng ta mỉm cười nhìn lại hắn và Lạc Li bên cạnh:

- Được rồi, chuyến tham bảo di tích Mộc Thần Điện đã chấm dứt, vậy thì giao kèo hợp tác cũng chúng ta cũng hết, đường ai nấy bước.

Mục Trần tặc lưỡi tiếc rẻ, chia tay đội ngũ mạnh mẽ của Ôn Thanh Tuyền, có nghĩa là chiến lực những người bên cạnh ủng hộ hắn sẽ bị giảm đi quá nửa.

- Đáng tiếc... tay đấm tốt a

Mục Trần thở dài.

- Gì?

Nghe hắn than thở, Ôn Thanh Tuyền đang mỉm cười vui vẻ lập tức trừng mắt nổi nóng, bước tới nắm cổ áo hắn làm dữ, khí thế như cọp cái xuất chuồng:

- Mục Trần ngươi chán sống rồi hả?

- Ư... nhỡ mồm, đồng đội tốt a.

Mục Trần vội chữa lời.

Ôn Thanh Tuyền nghiến răng ken két, thật là hợp tác với hắn một chuyến không biết đã nổi nóng bao nhiêu lần.

- Nếu không vì Lạc Li, có tặng thần khí ta cũng không hợp tác với loại sắc quỷ như ngươi!

Ôn Thanh Tuyền cau có. Lời của nàng cũng không giả, ban đầu đến tìm Mục Trần hoàn toàn vì muốn gặp lại Lạc Li. Còn về phần Mục Trần, có lẽ vì tiếng tăm Huyết Họa Giả của hắn khiến nàng khá hứng thú, nhưng cũng không đáng quan tâm bằng Lạc Li.

Chỉ có điều từ khi hợp tác, quan điểm của Ôn Thanh Tuyền cũng dần thay đổi. Nàng nhìn thấy hắn có nhiều thực lực ẩn giấu, tên này được Lạc Li yêu mến, dĩ nhiên phải có mặt ưu tú hơn người. Nhưng điều này dĩ nhiên Ôn Thanh Tuyền không nói ra, tránh phải nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của hắn.

- Ngươi đừng có ăn theo vậy chứ.

Nghe nàng gọi mình là sắc quỷ, hắn cũng đau đầu khổ ải. Võ Doanh Doanh trước kia cũng vì có một chút tâm đùa cợt mà thành ra thế này, còn Ôn Thanh Tuyền thì hắn hoàn toàn không có chủ ý đó. Con phượng hoàng kiêu ngạo này nếu không có việc gì thì bớt trêu chọc bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu, tránh làm cho nàng nổi cáu lại thu thập hắn thì khổ.

- Lạc Li, đợi ngươi suy nghĩ thông suốt rồi, đá hắn đi, gia nhập đội ngũ chúng ta, mọi chuyện ta sẽ giúp ngươi.

Ôn Thanh Tuyền quay sang lôi kéo Lạc Li.

Lạc Li liếc Mục Trần, mỉm cười nguy hiểm:

- Được! Khi hắn chọc giận ta, ta sẽ đạp hắn một cước.

Mục Trần le lưỡi, xem ra chớ nên để Lạc Li và Ôn Thanh Tuyền gần gũi nhau quá, bằng không thì cô gái tốt này sẽ bị kẻ kia dạy hư mất.

Hai cô gái cười nói vui vẻ một hồi, Ôn Thanh Tuyền nhìn lại sắc trời, quay sang nói với Mục Trần:

- Các ngươi bế quan lần này phải canh chừng thời gian. Sắp tới đại tái sẽ rất kịch liệt, ngươi biết rõ, đừng để cả cơ hội vào vòng quyết chiến cũng không có.

Mục Trần gật đầu:

- Yên tâm đi, ta còn nợ ngươi cái vị trí đệ nhất kia mà, đợi sau khi xuất quan sẽ trả nợ cho ngươi.

- Hừ, ai mà thèm! Thôi thôi, chia tay thôi nào, đến lúc các ngươi xuất quan, sẽ lại thấy ta chễm chệ trên vị trí đệ nhất cho xem.

Ôn Thanh Tuyền khinh khỉnh đáp lời, nàng quay người, mái tóc tung bay, lướt đi, phong thái rất ung dung tự tại.

- Mục Trần ca, hẹn gặp lại.

Tần nhi, Nhạc Nhi mỉm cười duyên dáng, chào tạm biệt rồi cũng nhanh chóng theo sát Ôn Thanh Tuyền.

Mục Trần vẫn đứng tại đỉnh núi, nhìn theo bóng dáng các nàng rời xa, mỉm cười:

- Giai đoạn cuối cùng của đại tái linh viện, rốt cục đã tới...

Thời gian trôi qua, phần lớn đội ngũ tham gia đại tái đều đã có biến hóa khôn lường. Những chi đội lúc đầu còn rất bình thường, nhưng không chừng đã nhận được cơ duyên nào đó trở nên cực kỳ mạnh mẽ. Còn những đội ngũ vốn đã mạnh, ẩn mình nâng cao năng lực, lại càng mạnh hơn nữa.

Muốn nổi bật vượt trên hàng ngàn chi đội tinh nhuệ kia, hiển nhiên không phải là chuyện dễ dàng.

- Chúng ta cũng chuẩn bị bế quan tu luyện đi, có lẽ đây sẽ là lần bế quan sau cùng trong cái đại tái linh viện này.

Mục Trần quay sang đồng đội, mỉm cười.

Từ Hoang, Triệu Thanh Sam, Mộ Phong Dương trịnh trọng gật đầu. Đây sẽ là lần cuối cùng, vì giai đoạn sau nữa, kẻ khác sẽ không cho bọn họ thời gian bình yên để bế quan.

- Không biết chi đội của Trầm Thương Sinh ra sao rồi.

Mục Trần trầm ngâm. Từ khi bước vào đại tái, hầu như chẳng nghe tin tức nào có liên quan đến Trầm Thương Sinh, cứ như họ hoàn toàn biến mất.

- Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông cũng không đơn giản, bọn họ cũng có thiên phú cực tốt, có lẽ vận khí cũng không quá kém, chắc không có chuyện gì đâu.

Lạc Li khẽ nói.

Mục Trần gật đầu. Cũng đúng, Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông rất ưu tú, ít nhất không hề kém hơn Vương Chung kia chút nào.

Mục Trần vung tay lên, dẫn đầu đi sâu vào trong núi, mọi người nhanh chóng chuyển thân đi theo.

Họ tìm một nơi vắng vẻ, rồi mỗi người chọn cho mình một ngọn núi riêng rẽ để bế quan tu luyện.

Mục Trần và Lạc Li cùng nhau tiến vào một ngọn núi, tìm một thác nước hùng vĩ, không khí ẩm ướt mát mẻ.

Mục Trần ngồi xuống một tảng đá, hít một hơi không khí lành lạnh thoải mái đề tỉnh tâm thần.

Lạc Li thì hơi có vẻ thích sạch sẽ hơn, khẽ vung tay quét sạch bụi bặm trên đá, rồi từ từ nhẹ nhàng ngồi xuống.

Mục Trần nhìn dáng điệu thướt tha của nàng, mỉm cười xảo quyệt, rồi nhào tới, khiến nàng chỉ kịp tròn miệng "ô" một tiếng, đã bị hắn đè lên người.

- Làm cái gì đấy!

Lạc Li đỏ mặt chắn hai tay trước ngực.

- Khó có cơ hội a, mấy kẻ kia thật không có ý tứ, đặc biệt là cái con nhỏ Ôn Thanh Tuyền, ta hận không thể kéo nàng đi chỗ khác. Có điều ta không ngờ mị lực của Lạc Li nhà ta lại khủng bố như vậy, nam nữ chơi tuốt.

Mục Trần cười gian xảo.

Nghe lời hắn nói bên tai, gương mặt Lạc Li càng thêm đỏ, ánh mắt lưu ly thẹn thùng:

- Ngươi nói hưu nói vượn cái gì đó, Thanh Tuyền nàng cũng là nữ... sao có thể...

- Vạn Hoàng linh viện chỉ có nữ giới, một tên đực rựa cũng không thấy, chuyện như vậy cũng bình thường mà. Bất quá nàng không thể giống con kia được đâu đó.

Mục Trần cũng không thấy kỳ quái, hắn cười tủm tỉm.

Lạc Li trừng mắt liếc hắn, rồi xồ tới cắn lên cổ hắn một cái.

Nhưng cú cắn của nàng không làm hắn đau, lại càng khiến hắn phấn khích run lên. Tiểu yêu tinh lại dám chủ động khiêu khích sao?

Lạc Li ngay lập tức phát hiện không ổn, vội nhả ra, giãy giụa:

- Thả ta ra!

Mục Trần hai mắt như lửa, nhìn vào gương mặt trắng nõn của nàng, tay nâng chiếc cằm thon, rồi thình lình sấn mặt tới

Lạc Li cứng cả người, bối rối vô cùng, cố gắng lắc mình nhưng hắn không nhúc nhích, đành cam chịu tên vô lại vô tư chiếm đoạt đôi môi mềm.

Mục Trần tận hưởng cảm giác mê say, chìm đắm trong đó.

Thác nước ầm ầm, hơi nước là là, xuân quang lấp lánh.

Lạc Li cuối cùng đẩy mạnh hắn ra. Tên này càng lúc càng càn rỡ, nàng xấu hổ liếc hắn như muốn lóc thịt hắn ra, tay nắm chặt Lạc Thần Kiếm.

Mục Trần vội vàng giơ tay đầu hàng. Hiển nhiên hắn muốn được nước làm tới, nhưng Lạc Li muốn dùng Lạc Thần Kiếm xử hắn dĩ nhiên không thể nào quá phận nữa. Chỉ có điều cô nàng kia càng giận càng đáng yêu.

Mục Trần vươn tay nắm bàn tay nhỏ xinh của nàng. Lạc Li hơi giật một cái, nhưng vẫn cho phép.

- Lạc Li, đại tái kết thúc, nàng sẽ về Lạc Thần tộc?

Mục Trần đột nhiên khẽ hỏi.

Lạc Li hơi run lên, có vẻ không dám nhìn hắn, gật đầu. Lần này chia ly, chẳng biết đến lúc nào mới có thể gặp lại.

Mục Trần hít một hơi, gật gù:

- Còn nhớ điều ta đã hứa với nàng?

Lạc Li gật đầu lần nữa. Hắn đã từng nói, lần tới gặp lại, sẽ là lúc hắn trở thành cường giả cái thế, che chở trước mặt cho nàng, ngăn sóng chắn gió cho nàng, chặn mọi phong ba bão táp ập đến.

- Bất kể như thế nào, nhất định cũng phải chờ ta.

Mục Trần ôm lấy người con gái thanh tú xinh đẹp vào lòng.

- Bất kể con đường cường giả gian nan chông gai, ta vẫn một mực đi tới, vì nàng mà vươn lên.

Lạc Li khẽ gật, đôi mắt ửng đỏ, môi khẽ mỉm cười.

"Bất kể ngươi có trở thành cường giả cái thế hay không, ta vẫn sẽ chờ ngươi!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 549: Mộc Thần Kinh

Cạnh thác nước.

Mục Trần ngồi xếp bằng trên tảng đá, cách đó không xa chỗ hàng tấn nước ầm ầm rơi xuống, Lạc Li yên lặng trong trạng thái tu luyện.

Liếc nhìn bóng hình xinh đẹp, Mục Trần cũng vội tập trung tinh thần, tận dụng thời gian quý báu tăng cường thực lực. Đại tái đã đến hồi tranh đoạt kịch liệt nhất, hắn muốn đi tiếp cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Dù sao những nhân vật long hổ trong đại tái linh viện này không hề ít.

Mục Trần trầm ngâm lấy ra sáu khối Mộc Thần Bia, lơ lửng trước mặt, ánh sáng lấp lánh bừng bừng sinh cơ.

Nhắm mắt cảm ứng một khối Mộc Thần Bia trong đó, rồi hắn thất vọng thở dài. Phương pháp tu luyện tiểu thần thuật bên trong đã biến mất không còn dấu vết, không ngờ nó chỉ đủ cung cấp cho một người tu luyện mà thôi.

Khó trách hắn lại có thể dễ dàng đổi lấy thứ này từ đám người Võ Doanh Doanh, Tứ Hải linh viện. Phần lớn giá trị của nó đã hoàn toàn biến mất.

Nhưng dù cho thất vọng thì hắn cũng không biểu hiện quá nhiều, mục đích của hắn khi thu hồi đủ Mộc Thần Bia cũng không phải vì tiểu thần thuật khắc trong đó.

Giữa trán hiện lên thụ văn, ánh sáng xanh lá tỏa ra mỏng manh, bao phủ lấy toàn bộ sáu khối Mộc Thần Bia.

Sáu khối Mộc Thần Bia đều run lên, ánh sáng càng lúc càng tỏ, lát sau Mục Trần nhìn thấy chúng như hòa tan vào nhau.

Một giọt chất lỏng màu xanh rơi ra, lơ lửng giữa không trung. Một vòng tròn ánh sáng xoay quanh giọt chất lỏng đó, trông rất kỳ diệu. Bề ngoài giọt chất lỏng lại có vẻ thô ráp như vỏ cây, trùng trung điệp điệp.

Thụ văn giữa trán Mục Trần càng sáng hơn, một tia lục sắc bắn ra, chiếu vào chất lỏng màu xanh.

"Xèo xèo"

Những tiếng động lạ vang lên, hắn nhìn thấy ngay chính giữa giọt chất lỏng đó dường như cô đặc lại, mơ hồ hình thành một lớp vỏ cây kỳ lạ.

Rồi hào quang từ thụ văn trên trán nhanh chóng nhạt đi, nhanh chóng biến mất.

Mục Trần vươn tay ra, giọt chất lỏng vỡ vụn, thứ chính giữa trông như vỏ cây kia từ từ hạ xuống, lơ lửng trong lòng bàn tay hắn.

Tò mò xem xét khối vỏ cây trong tay, hắn dễ dàng nhìn ra được những hoa văn cổ xưa huyền ảo thần bí được khắc dày đặc trên bề mặt của nó.

- Đây là thứ ẩn giấu trong Mộc Thần Bia ư?

Mục Trần thì thào lẩm bẩm, hai mắt hau háu nồng nhiệt.

"Ầm."

Ánh sáng xanh từ lòng bàn tay tràn ngập ra, thẩm thấu qua da, tức tối chạy thẳng lên trí não Mục Trần, khiến hắn choáng váng lùng bùng như

pháo nổ bên tai.

Những thông tin vô biên khó hiểu như thủy triều ào ào tiến vào tư tưởng.

Ánh sáng lóe ra từ đôi mắt, lấp lánh không ngừng. Một lát sau ánh sáng giảm đi, gương mặt Mục Trần lại tỏ ra sung sướng điên dại.

- Mộc Thần Kinh...

Mục Trần lẩm bẩm.

Thông tin vừa ào ào đổ vào trí não hắn chính là hai bộ phương pháp tu luyện. Bộ thứ nhất tên gọi là Mộc Thần Kinh, mà khiến hắn chấn động kinh hỉ chính là nó đạt tới trình độ đại thần thuật.

Tiểu thần thuật và đại thần thuật, hai chữ khác biệt cho thấy chênh lệch cực lớn.

Thông tin còn cho biết bộ đại thần thuật này chính là nền tảng thành lập thế lực Mộc Thần Điện. Thần thuật này chỉ có những trưởng lão đức cao vọng trọng của Mộc Thần Điện mới có tư cách tu luyện.

Mộc Thần Kinh cực kỳ huyền diệu, tu luyện thành công sẽ có năng lực hấp thu năng lượng mộc trong cây cối phạm vi nghìn dặm. Thành tựu của người tu luyện càng cao, cộng thêm địa lợi môi trường xung quanh thì uy lực càng lớn.

Đối địch trong một khu rừng rậm đầy những cây cối nguyên sinh, thì uy lực Mộc Thần Kinh sẽ khiến người ta khiếp sợ. Nhưng nếu đối chiến ở môi trường hoang mạc hoặc đại dương, thì e rằng uy lực còn kém hơn cả một tiểu thần thuật tầm thường.

Thông tin còn cho biết, có một vị trưởng lão Mộc Thần Điện tu luyện đại thành Mộc Thần Kinh, thực lực Chí Tôn ngũ phẩm, một lần thực thi nhiệm vụ bên ngoài, giao chiến với một vị Chí Tôn thất phẩm trong một khu rừng nguyên thủy.

Mà trong cánh rừng đó còn có một gốc cây tên là Ngô Đồng Linh Thụ, linh lực cực kỳ tinh khiết.

Kết quả rất dễ đoán, vị trưởng lão kia ngay lập tức thi triển Mộc Thần Kinh, một kích trọng thương vị Chí Tôn thất phẩm kia đến mức sắp chết.

Do đó dễ dàng nhận thấy địa lợi tác động lớn như thế nào đến chiến quả, một khu rừng tốt lợi thế ra sao đối với Mộc Thần Kinh.

- Lợi hại a!

Mục Trần buột miệng tán thưởng, rồi cười bất đắc dĩ, vì Mộc Thần Kinh lợi hại, yêu cầu môi trường lại quá cao, không thể nào mỗi lần gặp kẻ địch lại có thể dẫn dụ hắn vào rừng rậm.

Lại còn phải có linh thụ để tăng cường sức mạnh, thật là khó quá.

Mục Trần hơi tiếc rẻ, nếu không bị hạn chế về mặt môi trường như thế, có lẽ Mộc Thần Kinh phải được xếp vào hàng đầu trong số những đại thần thuật.

Hơi tiếc nuối, hắn tập trung sang bộ thứ hai, sắc mặt cực kỳ sửng sốt.

Phương pháp tu luyện của bộ này không mạnh, mà phải nói là rất yếu, vì nó tên là... Chủng Thụ quyết

Tên như ý nghĩa, nó là một bộ thần quyết dùng để trồng cây, chẳng có tính công kích. Năng lực chủ yếu của nó chính là hướng dẫn trồng những loại cây, rồi cấp tốc thúc đẩy cho cái cây đó lớn nhanh như thổi.

Mục Trần nghệt mặt ra, chẳng hiểu thể nào lại có một bộ thần quyết kỳ quái như thế, chuyên đi trồng cây? Chẳng lẽ thần quyết này chuyên đào tạo... nông dân?

"Không đúng!"

Bình tĩnh lại, Mục Trần suy nghĩ. Thứ cùng được bảo vệ như đại thần thuật Mộc Thần Kinh, tuyệt đối không phải phế phẩm.

Chủng Thụ quyết... trồng cây?

Mục Trần lẩm bẩm, chợt biến sắc, gương mặt khó tin. Chẳng lẽ thần quyết này chuyên dùng để phối hợp với Mộc Thần Kinh? Uy lực Mộc Thần Kinh phần lớn dựa vào môi trường chiến đấu, mà Chủng Thụ quyết này sẽ có thể dễ dàng tạo ra một mảnh rừng đầy thuộc tính mộc.

Nếu trước khi chiến đấu, thi triển Chủng Thụ quyết trồng ra một khu rừng, thì chẳng phải điều kiện địa lợi đã đủ rồi sao?

Hai mắt sáng lên, Mục Trần hưng phấn vỗ tay một cái. Sáng kiến của tiền bối Mộc Thần Điện thật siêu đẳng, không ngờ lại có thể nghĩ ra thần quyết bổ sung khuyết điểm cho Mộc Thần Kinh, giữ vững uy lực của nó.

Mà quan trọng hơn nữa, nếu có thể có được hạt giống của những loại linh thụ tươi tốt, đến lúc giao chiến trồng xuống, chẳng phải uy lực càng thêm đáng sợ?

Mục Trần cũng thông minh, nghĩ ra được những vấn đề chi tiết để có thể thi triển Mộc Thần Kinh cường đại hơn.

Nhưng mà khi nghĩ đến việc trước lúc chiến đấu, hắn phải ... đi trồng cây, thì quả thực là hơi kỳ quái.

Mục Trần méo miệng, lắc đầu. Nhưng dù hành động này có quái đản thế nào, nó có thể tăng cường uy lực thì chắc chắn không thể không quan tâm.

- Xem ra bế quan lần này cũng phải nghiên cứu Mộc Thần Kinh cho kỹ.

Mục Trần lẩm bẩm. Thần thuật thì phải tu luyện, may mà còn có những thông tin ghi chép không ít của các bậc tiền nhân Mộc Thần Điện, giúp cho hắn tránh được những khó khăn không cần thiết. Còn bộ Chủng

Thụ quyết chỉ là một bộ thần quyết trung phẩm, lúc này đã không mấy khó khăn cho hắn nghiên cứu nữa.

Mục Trần hít sâu một hơi, đè nén tâm tình hân hoan, chậm rãi kết ấn tiến vào trạng thái tu luyện.

Thời gian tiếp theo, hắn không chỉ cần cố gắng vượt qua linh lực nan, mà còn phải tranh thủ nghiên cứu Mộc Thần Kinh cho kỹ càng.

P/S: Mấy thiên tài này có vẻ càng lúc càng bá đạo, tuyệt kỹ càng lúc càng nâng cao, mà bọn hắn thì nghiên cứu chỉ một thời gian cực ngắn. Xem ra thiên tài bao nhiêu tỉ năm vẫn không thể bằng các cậu này, các lão Chí Tôn chẳng qua cũng chỉ có thế...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 550: Gay Cấn

Thời gian chậm rãi trôi qua, đại tái càng lúc càng thêm khí thế.

Đến lúc này đã xem như là giai đoạn cuối đại tái linh viện, chính là lúc tranh đấu kịch liệt nhất, những chi đội âm thầm tăng cường sức mạnh bây giờ đều đã phải lộ diện tất cả, nếu không muốn bị bỏ rơi lại phía sau.

Hiện tại họ không cần phải ẩn mình nữa, mà cần thiết hơn chính là dốc tận thủ đoạn tranh đoạt càng nhiều điểm càng tốt. Chỉ có những chi đội lọt vào top 8 mới có được tư cách tham dự quyết chiến.

Và lúc này chính là giai đoạn tàn khốc nhất của đại tái.

Giữa muôn vàn chi đội, lại có thể tiến vào top 8, đương nhiên phải có chiến lực kinh người, khí thế áp quần hùng.

Sau khi Mục Trần bế quan không lâu, toàn bộ các nơi trong đại tái bùng nổ giao tranh quy mô lớn, không khí cuồng bạo tràn ngập đại lục di tích, những chi đội yếu kém lúc này tránh xa những khu vực trung tâm, chỉ những kẻ có tự tin lớn mới đủ can đảm xông pha tranh đoạt.

Vùng trung tâm của đại lục di tích trở thành khu vực náo nhiệt nhất.

Vài ngày sau đó, chiến hỏa bùng nổ kịch liệt.

Những trận chiến bất kỳ lúc nào cũng có thể nổ ra trong khu vực này, những chi đội cường hãn triển khai tranh đấu, dao động linh lực cuồng bạo bùng nổ khắp nơi trong không trung.

Lúc này cũng đột nhiên xuất hiện rất nhiều đội ngũ mạnh mẽ mà xưa nay chưa hề có tiếng tăm, lấy khí thế sấm sét đánh bại những chi đội mạnh mẽ nổi danh lâu nay, không chút khách khí cướp lấy điểm số của họ.

Những chi đội nhiều điểm nhanh chóng bị đốn hạ, họ cũng ra sức phản kháng nhưng càng nhận thấy chênh lệch khó bù đắp. Đến lúc này họ mới hối hận khi trước bỏ nhiều thời gian cướp bóc điểm số của những đội yếu hơn, tích cóp từng tí điểm một mà bỏ qua thời cơ tranh đoạt di tích hung hiểm, lỡ mất cơ hội tăng cường thực lực.

Chỉ vài ba ngày, top 16 trên bảng điểm nhanh chóng thay đổi, chỉ có một vài chi đội đỉnh cấp thực sực mạnh mẽ mới có thể còn giữ được thứ hạng cho đến bây giờ.

Những chi đội mới nổi kia đều rất lạ, linh viện mà bọn họ xuất thân cũng không hẳn là những linh viện hàng đầu, thậm chí còn có cả những chi đội đến từ linh viện tầm trung và nhỏ, nhưng đã đánh bại chi đội top 16, cướp lấy điểm số. Có đội còn giành được điểm đạt đến thứ hạng 8, rồi chễm chệ ung dung ở vị trí đó mấy ngày mà vẫn chưa bị hạ bệ, cho thấy họ thực sự có năng lực.

Biến hóa nghiêng trời lệch đến diễn ra chóng vánh và liên tục khiến người ta hoa cả mắt.

Khu vực trung tâm đại lục rộng lớn trở thành chiến trường đào thải tàn khốc nhất, hết kẻ này đến kẻ khác giẫm lên kẻ bại trận ung dung thăng tiến.

Đến cuối cùng sẽ chỉ có 8 chi đội tinh nhuệ trong tinh nhuệ còn có thể đứng vững mà hiển hách tiến vào vòng trong.

Lúc này trong top 16, hạng nhất vẫn là chi đội Cơ Huyền. Hạng nhì chính là chi đội đến từ Võ linh viện do Võ Linh làm đội trưởng. Hạng ba với sự trở lại của một cái tên rất quen thuộc, Ôn Thanh Tuyền.

Chỉ vài ngày này, thực lực kinh khủng của Ôn Thanh Tuyền lại tỏa sáng, tư thái mãnh liệt đánh bại lần lượt những chi đội mạnh mẽ, như nữ vương tiến thẳng lên hạng ba, lãnh ngạo nhìn xuống bên dưới.

Những chi đội xếp sau Ôn Thanh Tuyền cũng có tiếng tăm lừng lẫy, nhưng thực lực của nàng không ai dám khinh thường.

Điểm số của những đội mạnh cũng nhanh chóng tăng lên, do đó những chi đội từng nổi danh trước kia bây giờ hầu như không còn trong ký ức của mọi người nữa, nhanh chóng bị lãng quên.

Hiển nhiên, chi đội Mục Trần cũng thuộc trong số này, trước kia còn trong top 16, nhưng lúc này đã hoàn toàn biến mất, nên chẳng còn ai nhớ đến hay quan tâm đến họ nữa.

Trái với không khí đánh nhau sứt đầu mẻ trán ở vùng trung tâm, nơi hẻm núi hẻo lánh, linh lực bình hòa đột nhiên dũng mãnh bắn lên cao.

Trong ba ngọn núi kia, linh lực dũng mãnh tuôn ra, trong những tiếng thét lớn, ba bóng người lao lên trời cao, linh lực bồng bềnh quanh thân rất cường hãn. Dĩ nhiên chính là đám Từ Hoang, Triệu Thanh Sam và Mộ Phong Dương.

Gương mặt cả ba đều sung sướng vô cùng, linh lực mạnh mẽ hơn nhiều, họ đã vượt qua linh lực nan.

Cả ba nhìn nhau, thần tình vui vẻ mỉm cười.

"Uỳnh!"

Thình lình tiếng nổ kinh khủng vang lên trong một ngọn núi gần đó, cả ba giật mình nhìn qua. Nơi ngọn thác nước kia, dòng nước chảy xuống đã bị cắt ra làm đôi. Phía bên dưới thác, một người đang ngồi đó tịnh khí, linh lực hắc bạch giao hòa tản ra thành một hộ tráo linh lực, khiến cho thác nước bị chia đôi.

Hộ tráo linh lự hắc bạch đột nhiên tan biến, hóa thành gió lốc cuốn lên trên, gào thét phá tan dòng nước.

Cơn lốc linh lực đánh dòng nước tan tác văng ra, rơi xuống như cơn mưa. Gã đang ngồi xếp bằng dưới thác nước lúc này chầm chậm mở mắt.

Nhìn cơn mưa rơi xuống ngập tràn, Mục Trần vung tay lên, nhất thời khiến nó khựng lại, rồi ào ào hội tụ lại phía trên đỉnh đầu hắn, tạo thành một quả bóng nước. Sau đó nó bắn như điện lao vào hồ nước bên dưới, tạo ra một chấn động bắn lên cột nước cao cả trăm trượng.

Mục Trần lắc mình xuất hiện trên không, cảm nhận linh lực mênh mông trong cơ thể, hắn cũng đắc ý cười tươi. Vượt qua linh lực nan, chiến lực lại tinh tiến lên một tầng mới.

- Sướng thật!

Mục Trần mỉm cười, nhẹ giọng tự nói.

Mục Trần nhìn qua khu rừng rậm rộng lớn gần đó, vươn tay kết ấn, một luồng hào quang xanh biếc từ bàn tay tỏa ra, bao phủ phạm vi mười dặm xung quanh.

"Xoẹt xoẹt"

Hào quang bao phủ, đại thụ khổng lồ như bị hút lấy, hóa thành hào quang xanh biếc hướng tới Mục Trần.

Hào quang bay đến tay hắn, rồi biến mất, mơ hồ có thể nhìn thấy cả một mảng rừng xanh trong ấn pháp của Mục Trần

- Chủng Thụ quyết quả thật kỳ diệu.

Nhìn vào bên trong ấn pháp, liếc xuống mảnh đất trống rỗng bên dưới, Mục Trần chép miệng tấm tắc. Chủng Thụ quyết không có tính công kích nhưng độ huyền diệu của nó thật vượt xa cả Mộc Thần Kinh.

Đám Từ Hoang nhìn thấy cũng trợn mắt há mồm.

Mục Trần cười to, dời mắt nhìn về hướng trung tâm đại lục di tích. Khoảng cách cực xa, nhưng hắn vẫn mơ hồ cảm nhận được sự nóng cháy lan trong không khí.

Mục Trần siết tay, lẩm bẩm.

- Đại tái linh viện giai đoạn cuối cùng đã bắt đầu rồi a!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 551: Lại Xuất Quan

Mục Trần lơ lửng giữa không trung, vung tay lên thu lại uy áp linh lực mạnh mẽ. Thoáng nhìn lại ba đồng đội, hắn rất hài lòng. Cả ba cũng đều đã vượt qua linh lực nan, thực lực tăng cường không ít.

Ba người nhìn hắn cảm kích tươi cười. Từ khi tham gia đại tái, chỉ vài tháng ngắn ngủi mà thực lực của họ đại tăng, tiến bộ thần tốc cũng nhờ có Mục Trần. Bọn họ biết rõ chính nhờ có Mục Trần và Lạc Li gánh vác đi trước, nếu không thì chi đội của họ đã bị người ta đá văng đến chỗ nào không biết, đâu còn có thể đến được như lúc này.

"Roẹt"

Một luồng kiếm quang sắc bén lạnh lẽo đột nhiên xé nước bắn lên, thậm chí cả vách núi cũng bị cắt thành một vết kiếm sâu hoáy.

Cô gái xinh đẹp bay ra, xuất hiện bên cạnh Mục Trần, mái tóc rực rỡ phất phơ bay bay trong gió.

- Ngươi vượt qua linh lực nan rồi?

Lạc Li vui sướng nhìn Mục Trần.

Mục Trần cười gật đầu. Hắn quét mắt đánh giá người con gái trước mặt, lúc này càng kinh ngạc hơn. Linh lực trong cơ thể Lạc Li ngưng tụ nhiều hơn, ổn định hơn rất nhiều, nếu cảm ứng qua loa không chừng còn nghĩ là nàng bế quan xong thì thực lực lại giảm đi.

Mà chuyện đó dĩ nhiên không thể nào có, như vậy thì chỉ còn lại một khả năng, thực lực Lạc Li lại tăng lên. Trước đó thực lực của nàng đã là

linh lực nan, bây giờ lại đột phá, chẳng phải đã đến nhất trọng Thần Phách nan?

- Nàng vượt qua nhất trọng Thần Phách nan?

Mục Trần nhịn không được lên tiếng hỏi.

Ba người kia cũng kinh hỉ nhìn qua. Bọn họ đã biết rõ chiến lực của nàng, khi chỉ là cao thủ linh lực nan đã có thể đánh bại cao thủ nhất trọng Thần Phách nan, vậy thì bây giờ cao thủ nhị trọng thần phách nan đâu thể uy hiếp được nàng?

Chiến lực của nàng nhất định là hàng đầu đại tái.

Lạc Li không trả lời, chỉ mỉm cười.

- Thật là đáng hận mà!

Mục Trần thở dài ngao ngán. Tốc độ tu luyện của hắn thật rất nhanh, nhưng luôn kém Lạc Li một chút. Tuy cũng không nhất thiết phải mạnh hơn Lạc Li, nhưng nam nhi thì luôn có cái gọi là sỉ diện nam nhi.

Lạc Li cười khúc khích nắm tay hắn an ủi.

- Đại tái linh viện bây giờ có lẽ đã rất kịch liệt.

Mười ngày qua bế quan tu luyện, nhưng nàng vẫn có dự cảm.

Mục Trần gật đầu, ánh mắt sắc bén cũng hướng ra xa, vẻ nóng cháy bừng lên.

Muốn tỏa sáng giữa rừng người mạnh mẽ, đủ tư cách lọt vào top 8 thì không đơn giản chút nào. Nhưng bất kể đối thủ có là ai, Mục Trần sẽ không sợ hãi, mà ngược lại còn rất mong chờ được chân chính giao đấu với những chi đội mạnh nhất. Chỉ có huyết chiến chân chính mới có thể khiến hắn tiếp tục tiến lên.

Con đường cường giả không có chỗ cho kẻ khiếp nhược.

- Đi thôi, chúng ta cũng nên khởi hành. Đại tái linh viện đã rất náo nhiệt, làm sao có thể thiếu được chúng ta?

Mục Trần cười lớn.

Tất cả mạnh mẽ gật đầu, chiến ý cũng bùng phát.

- Đi!

Mục Trần lắc mình hóa thành tia sáng bắn đi, bốn người cũng không chậm cấp tốc theo sát.

Cùng lúc đó, ở một hoang cốc xa xăm.

"Rầm rầm."

Đột nhiên vài tiếng động lớn vang lên, khe nứt lan ra tới cốc khẩu, rồi hình thành một cái thang chỉnh tề từ lòng đất đi lên.

"Cộp cộp"

Những tiếng bước chân vang vọng từ trong bóng tối, lát sau vài người xuất hiện dưới ánh mặt trời.

Hai gã đầu lĩnh khá anh tuấn, mày kiếm sắc nhọn, thân hình cao lớn. Sau lưng họ là một cô gái xinh đẹp vấn tóc lộ ra chiếc cổ ngọc ngà trắng nõn, toát ra vẻ dịu dàng thanh nhã.

Cuối cùng là hai người khác vẫn theo sát họ.

Lên mặt đất, họ lặng lẽ thở phào nhìn lại khe nứt đang dần khép lại sau lưng, cảm giác như vừa sống sót trở về từ địa ngục.

Năm người này đều là những gương mặt quen thuộc, chính là Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông, Tô Huyên, Hạc Yêu!

- Cuối cùng cũng ra được.

Nhìn lên ánh mặt trời chói lóa trên cao, Trầm Thương Sinh khẽ cười sung sướng.

Bên cạnh, Lý Huyền Thông lấy ra Viện Bài, lướt mắt nhìn lại danh sách top 16, nhíu mày:

- Xem ra bây giờ đại tái linh viện cạnh tranh càng thêm kịch liệt a... điểm đã cao đến mức này rồi.

Hạng nhất vẫn là chi đội Cơ Huyền, điểm số đã đến 13000!

Lý Huyền Thông nhìn con số đó cũng kinh hãi.

- Cơ Huyền kia có vẻ rất lợi hại...

Trầm Thương Sinh cũng trầm ngâm:

- Hơn nữa dường như có ân oán với Mục Trần?

- Có lẽ là thế, chẳng biết Mục Trần bây giờ như thế nào rồi, top 16 không có tên của hắn, ta nghĩ với năng lực của họ cũng không kém đến thế chứ?

Tô Huyên dịu dàng mỉm cười.

- Chi đội của hắn còn có Lạc Li, tuyệt đối không tầm thường.

Lý Huyền Thông nói.

- Ha ha, tiểu tử kia mới là khó đối phó, ta thấy không lâu nữa sẽ lại gặp hắn thôi. Mà cho dù hắn thất thủ, thì chẳng phải vẫn còn chúng ta hay sao? Vừa đúng dịp này ta có thể đòi lại vị trí đệ nhất Bắc Thương linh viện đó!

- Dù ngươi nhận được đại cơ duyên trong Hoang tông kia, nhưng muốn đòi lại món nợ với Mục Trần e rằng không đơn giản đâu nha.

Tô Huyên mỉm cười, tạt cho hắn một gáo nước lạnh.

Trầm Thương Sinh nghe thấy cũng không phiền lòng, hắn càng cười lớn. Biết rõ năng lực Mục Trần vốn là một tên yêu nghiệt, hiện tại thực lực bản thân đại tăng, chẳng lẽ tên kia lại có thể kém sao chứ?

- Cứ mặc hắn đã, chúng ta nên đi thôi, nhanh chóng đánh đông dẹp tây cướp lấy điểm số, nhất định phải vào top 16 trước Mục Trần!

Trầm Thương Sinh vung tay phóng lên cao.

- Đi thôi!

Lý Huyền Thông cũng tán thành, linh lực bốc lên chấn cự thạch xung quanh tan thành phấn, nhanh như quỷ mị lướt đi mất.

Ba người còn lại cũng lập tức theo sát, linh lực quanh thân cũng dũng mãnh không kém, xem ra họ đã mạnh hơn rất nhiều so với thời điểm mới tham gia đại tái, có vẻ như cơ duyên nhận được không nhỏ chút nào.

....

Đoàn người Mục Trần rời khỏi nơi bế quan, hướng thẳng về vùng trung tâm của đại lục di tích.

Dọc đường bay, Mục Trần bắt gặp không ít đội ngũ, mục tiêu của họ cũng giống như hắn.

Thực lực mấy chi đội đó khiến cho Mục Trần cũng kinh hãi, bọn họ cũng mạnh đến mức mỗi hi đội đều có ít nhất ba vị cao thủ linh lực nan.

Xem ra tổng thể thực lực những chi đội tham gia đại tái đều tăng lên rất nhiều, lúc mới tham gia thì thân thể nan đã được xem là cao thủ, nhưng lúc này thực lực cỡ đó chắc chắn sẽ bị loại bỏ không thương tiếc.

Dù trên đường gặp không ít chi đội mạnh mẽ, nhưng hắn biết rõ đám người kia căn bản không dám sấn tới gây hấn với họ, dĩ nhiên nhận ra được đội ngũ của hắn còn khó nhằn hơn hết.

Mục Trần chỉ biết lắc đầu tiếc rẻ, hắn lại mong bọn người kia tự dẫn xác đến, đem điểm số của họ dâng tới tận cửa cho hắn.

Nhưng đã không có ai tìm phiền phức, thì hắn cũng nên tranh thủ thời gian đến vùng trung tâm, vì nơi đó mơi chân chính là cái kho điểm để hắn tranh đoạt.

Nghĩ thế, tốc độ của Mục Trần lại được đẩy cao lên.

Ba ngày sau, khi hắn đến gần khu vực trung tâm, một tin tức rung động đến tai Mục Trần khiến cho hắn cực kỳ kinh ngạc.

Chính là... chi đội của Ôn Thanh Tuyền lâm vào hiểm cảnh.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 552: Tiêu Hoàng

Đã từng hợp tác với Ôn Thanh Tuyền, Mục Trần biết rõ đội ngũ đó mạnh mẽ ra sao. Dù cũng chưa thấy bọn họ dốc hết sức chiến đấu thì kinh khủng cỡ nào, nhưng hắn phải thừa nhận, nếu đánh nghiêm túc bản thân hắn cũng không thể nắm được phần thắng nào cả.

Con phượng hoàng kiêu ngạo của Vạn Hoàng linh viện đâu chỉ có dung nhan khuynh quốc khuynh thành? Thiên phú của nàng thừa đủ để cho bao tên nam nhi mày râu phải xấu hổ cúi đầu.

Dù cho cường giả xuất hiện trùng trùng điệp điệp, nhưng có thể chống cự được Ôn Thanh Tuyền e rằng không quá một bàn tay, huống gì có thể khiến nàng ta gặp phiền toái, Mục Trần thật sự không thể nghĩ ra kẻ nào lại có được năng lực đó.

Ôm tâm tình nghi hoặc, bọn họ liền nhanh chóng phân ra thăm dò tin tức, rồi một cái tên xa lạ lọt vào tai.

Tiêu Hoàng!

- Tiêu Hoàng? Kẻ nầy là ai?

Từ Hoang nghi hoặc, cái tên này từ khi bước chân vào đại tái chưa bao giờ nghe thấy.

- Gã đại thủ lĩnh thần bí của Chúng Viện Minh chính là Tiêu Hoàng.

Lạc Li giải đáp.

- Chúng Viện Minh?

Từ Hoang biến sắc. Giữa họ và Chúng Viện Minh rất rõ ràng, chỉ có là kẻ địch. Nhưng di tích Mộc Thần Điện ba gã thủ lĩnh bị Mục Trần đánh te tua bỏ chạy tứ tán, không ngờ vẫn còn nhân vật lợi hại đến thế.

- Nhưng Tiêu Hoàng có lợi hại cũng khó có thể khiến cho Ôn Thanh Tuyền gặp phiền toái lớn mới phải? Thực lực nàng ta chỉ có thể tìm ra kẻ chống cự được vài trăm hiệp, chứ nào có ai đủ sức vây khốn.

Mục Trần nhíu mày.

- Ta nghe nói bị vây hãm không chỉ một mình Ôn Thanh Tuyền, mà cả Tần Nhi, Nhạc Nhi và hai chi đội còn lại của Vạn Hoàng linh viện...

Lạc Li chợt im lặng, khẽ liếc Mục Trần, nói tiếp:

- Hơn nữa gã Tiêu Hoàng kia cũng là Linh Trận sư, thành tựu cũng rất khá.

- Ồ?

Mục Trần híp mắt lại, thật là ngoài dự đoán.

- Xem ra lúc trước ở Tàng linh viện, cái thứ có thể ngăn tác dụng của cấm linh trận mà bọn Mặc Ngư dùng hẳn là tác phẩm của gã này.

Ánh mắt Mục Trần lóe lên kỳ lạ, linh trận được khắc trong đĩa ngọc kia rất ảo diệu, người chế tạo ra nó cũng không phải tay mơ. Tiêu Hoàng này năng lực rất lớn.

- Căn cứ vào thông tin truyền đi, Ôn Thanh Tuyền bị Tiêu Hoàng bày ra một linh trận rất khó đối phó nên không thoát thân được.

Lạc Li nói.

- Chỉ cần thành tựu của hắn chưa đạt tới Linh Trận đại sư, tuyệt đối không vây được Ôn Thanh Tuyền. Nhưng mà bên cạnh Ôn Thanh Tuyền còn có người khác, tất khó mà dẫn họ cùng thoát đi được.

Mục Trần trầm ngâm. Với tính cách của Ôn Thanh Tuyền, dĩ nhiên sẽ không bỏ đồng bạn một mình thoát thân.

- Tiêu Hoàng này thủ đoạn thật gian xảo.

Mục Trần thản nhiên nói.

Lạc Li gật đầu, dù sao thân bị vây trong linh trận, người đông không chiếm được ưu thế mà đôi khi còn là sự trói buộc. Chỉ cần Ôn Thanh Tuyền trong lòng còn không nhẫn tâm, thì chắc chắn sẽ cố gắng đến cuối cùng.

Và đó chính là điểm Tiêu Hoàng muốn thấy.

- Nghe nói Ôn Thanh Tuyền đã bị vây ba ngày, nhưng Tiêu Hoàng kia rất lạ là chỉ vây không đánh.

Lạc Li nghi hoặc nhẹ giọng nói.

Mục Trần nhăn mày trầm tư:

- Ta nghĩ... mục tiêu của hắn không chỉ có Ôn Thanh Tuyền.

Từ Hoang ngẩn ra, lẩm bẩm:

- Không chỉ Ôn Thanh Tuyền? Chẳng lẽ....

Ân oán của họ và Chúng Viện Minh rất rõ ràng, mấy chuyện tốt trong Mộc Thần Điện của bọn kia đều bị họ phá rối tung lên, ba vị thủ lĩnh đến cuối cùng còn bị Mục Trần đánh thê thảm bỏ chạy trối chết. Thù oán cỡ đó không nhỏ tí nào, có lẽ đại thủ lĩnh Chúng Viện Minh cũng khó nuốt trôi.

Do đó, mục tiêu không chỉ Ôn Thanh Tuyền, vậy thì mũi nhọn chắc chắn chỉ còn lại chính họ mà thôi.

- Tiêu Hoàng đối phó Ôn Thanh Tuyền, chỉ vây mà không công, một phần do thực lực Ôn Thanh Tuyền, nhưng phần nhiều chính là muốn dụ

chúng ta tiến vào. Ha ha, Tiêu Hoàng này há mồm cũng to thật.

Mục Trần cười lành lạnh.

- Chúng ta làm gì đây?

Từ Hoang sốt sắng hỏi.

Mục Trần suy nghĩ, giọng vẫn bình tĩnh:

- Người ta đã chờ chúng ta ở cửa, dĩ nhiên không nên làm họ thất vọng. Vừa đúng lúc chúng ta đang rất cần số điểm cực lớn, có lẽ đám Chúng Viện Minh này đủ cho chúng ta ăn no vỡ bụng chết mới thôi.

Chuyện thế này dĩ nhiên Mục Trần không tránh né. Hắn còn nợ Ôn Thanh Tuyền lời hứa đưa nàng trở về vị trí đệ nhất. Kẻ địch đã bày trận khiêu chiến, hắn cũng không cách nào tránh né, e rằng với danh tiếng Ôn Thanh Tuyền và Tiêu Hoàng, chuyện này đã trở nên hấp dẫn cực kỳ, giao phong của họ phải khiến vô số người chú ý.

- Được!

Cả ba người đều phấn khích tán thành. Bọn họ cũng biết Chúng Viện Minh chắc hẳn phải có long đầm hổ huyệt mớ khiến Ôn Thanh Tuyền bị vây khốn, nhưng mấy tháng nay có Mục Trần dẫn dắt, hiểm cảnh nào còn chưa xông qua? Hơn nữa, họ cũng không cho rằng Mục Trần lại thua cái tên đại thủ lĩnh Chúng Viện Minh kia.

Lạc Li cũng gật. Nàng và Ôn Thanh Tuyền nói gì thì cũng có giao tình, nay bạn hữu gặp khốn cảnh, dĩ nhiên phải bỏ sức giúp đỡ.

- Đi!

Không ai phản đối, Mục Trần lập tức dẫn đầu lao đi.

Cả ngày sau đó, bọn họ không hề dừng lại, thúc giục tốc độ lên đến tận cùng nhanh chóng hướng về dải đất trung tâm.

Càng tiếp cận vùng trung tâm bao nhiêu, họ càng nhìn thấy rõ sự hỗn loạn diễn ra khắp nơi. Số lượng các đội ngũ dồn về đây càng lúc càng đông, thực lực ai nấy đều không tầm thường, tất cả đều tham lam mà cảnh giác, như một thùng thuốc nổ chỉ chực chờ có mồi lửa là bùng phát.

Vì thế, chỉ cần va chạm xích mích nhau thậm chí với những lý do không đâu, tiếp theo sẽ là đại chiến kịch liệt.

Muốn đi tiếp, phải đánh bại đối thủ, chỉ có kẻ chiến thắng mới đủ tư cách bước tới một bước.

Khôn sống dại chết, câu nói đó thể hiện rất đầy đủ ở đây.

Trong sự hỗn loạn này, chi đội của Mục Trần cũng gặp phiền phức, vài đội ngũ tự thấy thực lực không kém liền chú ý đến họ, tham lam xông lên khiêu khích. Mục Trần thì chẳng chút khách khí, bất kể đội ngũ nào dám giáp mặt hắn đều bị nghiền nát áp đảo, rồi phải dâng phân nửa số điểm trong Viện Bài cho hắn.

Đám dê béo tự dâng lên tận miệng, không tội gì lại không xơi, chỉ một buổi chiều mà hắn đã tăng thêm hơn 3000 điểm, thu hoạch cực kỳ phong phú.

Thế nhưng số điểm đó so với top 16 cũng chưa thấm vào đâu, thậm chí hạng 16 lúc này cũng đã hơn 5000 điểm.

Và số điểm của hắn tăng chóng vánh như thế cũng chỉ được một buổi, sau khi đám người tự "cảm thấy mạnh mẽ, thực lực không kém" kia nhận ra chênh lệch quá lớn giữa bọn họ và đám quái thai Mục Trần, thì đã biết chi đội quái vật này cực khó giải quyết.

Do vậy, không còn ai mù quáng xông lên khiêu chiến nữa, mọi cái nhìn tham lam đều cất hết đi.

Không còn cản trở, hành trình của Mục Trần càng nhanh hơn. Đến ngày thứ hai, hắn đã đặt chân đến vùng đất trung ương rộng rãi mênh

mông. Lúc này nơi đây chính là tiêu điểm chú ý của mọi người trong đại tái linh viện.

Đúng lúc đó, Mục Trần lại nhận được một tin tức nữa.

Chúng Viện Minh vẫn còn vây khốn Ôn Thanh Tuyền và cũng không công kích, nhưng bọn họ lại công khai phát chiến thư, mục tiêu chính là Mục Trần.

"Mục Trần, Tiêu Hoàng cung kính đợi ngươi đến phá trận cứu người."

Tuyên bố ngắn gọn được Chúng Viện Minh truyền ra, khiến cho mọi người ở vùng này sôi nổi ồn ào. Dù sao thì chi đội do Tiêu Hoàng thống lĩnh đang xếp ở vị trí thứ 9, lại còn đang vây khốn đệ tam Ôn Thanh Tuyền, danh tiếng của hắn cực kỳ vang dội.

Còn Mục Trần là kẻ nào? Cái tên này phần lớn mọi người nghe rất lạ tai. Dù sao thì thời điểm Mục Trần vào top 16 cũng đã qua rồi, mà hắn cũng không có thứ hạng quá cao khi đó, thậm chí hiện tại cũng chưa thấy leo lên top 16 trở lại.

Nhưng lạ thì lạ, bị đại thủ lĩnh Chúng Viện Minh chỉ đích danh khiêu chiến chắc chắn không phải kẻ tầm thường, ai nấy tỏ ra hứng thú kéo đến vùng này để quan sát.

Nghe được lời khiêu chiến, hắn cười nhạt, chỉ vung tay lên nói với đồng đội.

- Đi nào, chúng ta đến phá trận cứu người.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 553: Đáp Ứng

Trung tâm đại lục di tích, khu tây bắc.

Một dải núi xanh rì trùng điệp, sức sống dạt dào.

Bình thường những nơi thế này cực kỳ quạnh quẽ cô tịch, nhưng hôm nay lại cực kỳ huyên náo ồn ào. Những tiếng xé gióvang lên dồn dập, vô số người cấp tốc bay đến, xuất hiện trên không trung hoặc dưới rừng rậm, khiến cho vùng này trở nên huyên náo hơn.

Cường đội khắp nơi tụ tập lại đây, không hẹn mà cùng hướng mắt về một ngọn núi trong vùng. Ngọn núi nguy nga tráng lệ, đỉnh núi có ánh sáng rực rỡ tràn ngập.

- Tiêu Hoàng thật đúng là lợi hại a, lại có thể bố trí được linh trận kinh khủng như thế, dao động linh lực thế này e rằng cao thủ nhất trọng Thần Phách nan cũng khó mà xâm nhập được.

- Nếu linh trận không mạnh thì làm sao Tiêu Hoàng có thể vây khốn Ôn Thanh Tuyền?

- Mà tên Tiêu Hoàng kia gan cũng to thật, dám ra tay với Ôn Thanh Tuyền. Lần này các nàng đã gặp phiền toái lớn rồi.

- Hừ, Tiêu Hoàng thủ đoạn thật sự rất ti tiện, hắn bắt giữ được một chi đội khác của Vạn Hoàng linh viện, rồi dùng họ làm mồi nhử Ôn Thanh Tuyền chui vào linh trận đã bố trí sẵn, nhờ thế mới vây khốn được. Chứ nói muốn ra tay, tất nhiên không thể nào là đối thủ của Ôn Thanh Tuyền.

Danh tiếng Ôn Thanh Tuyền rất lớn, dung nhan tuyệt sắc của nàng khiến không ít người ái mộ, dù rằng họ biết chẳng đời nào con phượng hoàng cao quý kia để ý đến họ, nhưng khi nhìn thấy thủ đoạn đối phó của Tiêu Hoàng như thế, trong lòng họ cũng rất khó chịu.

Lời nói của kẻ kia cũng khiến nhiều người gật gù đồng ý. Ai cũng rõ dù linh trận này rất mạnh, nhưng muốn vây khốn Ôn Thanh Tuyền cũng không phải hoàn toàn có khả năng. Sở dĩ mấy ngày nay nàng chưa thoát ra được chính là vì lo lắng cho an nguy của đội viên khác.

- Quy tắc đại tái linh viện là khôn sống dại chết, ai quản các ngươi dùng thủ đoạn gì chiến thắng đối thủ? Các ngươi chỉ biết lấy cớ bao biện cho thất bại của mình mà thôi.

Vài kẻ lại có ý kiến khác, phản bác lại, thế là lại dẫn đến cải vả, rồi bắt đầu nhiều kẻ nóng mắt lên.

Ngọn núi gần đó, vài người đang yên lặng nhìn qua đỉnh núi rực rỡ bên kia.

- Tiêu Hoàng thật đúng là đê tiện!

Cô gái áo đỏ Võ Doanh Doanh gương mặt đầy khinh thường cất tiếng. Tuy rằng nàng và Ôn Thanh Tuyền cũng chẳng có quan hệ gì, nhưng khi nhìn thấy Chúng Viện Minh hao tổn tâm cơ đối phó một nữ nhi như mình, trong lòng tự nhiên sẽ bênh vực.

- Ha ha, Tiêu Hoàng cũng không phải kẻ lương thiện mà.

Phía trước Võ Doanh Doanh, một người kia khẽ cười.

Gã này khá cao, thân hình vạm vỡ, uy mãnh khí phách. Vận một bộ trường bào đen tuyền, dáng vẻ thanh tú như nữ tử. Gương mặt hắn có nhiều nét giống Võ Doanh Doanh, nhìn qua lại hơi ẻo lả. Thế nhưng bất cứ một đệ tử Võ linh viện nào cũng biết rõ gã kia có thiên phú đáng sợ ra sao.

Hắn cũng vừa kết thúc thân phận tân sinh ở Võ linh viện, nhưng chỉ một năm qua, hiện tại hắn đã đứng ở vị trí đỉnh bảng cường giả Võ linh viện. Những lão sinh kinh tài tuyệt diễm cũng chỉ biết thở dài tuyệt vọng.

Hắn là Võ Linh.

Đệ tử mạnh nhất của Võ linh viện, cũng chính là huynh trưởng của Võ Doanh Doanh.

- Ôn Thanh Tuyền dễ đối phó vậy sao, nếu không phải nàng lo lắng cho mấy chi đội Vạn Hoàng linh viện khác thì Tiêu Hoàng có chuẩn bị đầy đủ tới đâu cũng thể nào vây khốn nàng được.

Võ Doanh Doanh bĩu môi phản bác.

Võ Linh chỉ mỉm cười, hắn biết Võ Doanh Doanh nói không sai. Ôn Thanh Tuyền chẳng phải hạng nữ lưu tầm thường, ngay cả hắn cũng cực kỳ e ngại. Chắc chắn khi chính diện giao phong, Tiêu Hoàng nắm chắc phần bại trận thê thảm trước Ôn Thanh Tuyền.

Nhưng Linh Trận sư đáng sợ ở chỗ, một khi để hắn dốc sức chuẩn bị chu đáo, thế chủ động sẽ là của hắn. Tình hình hiện tại chính là như vậy, đám Ôn Thanh Tuyền rơi vào linh trận, thân bị vây hãm cực kỳ bị động.

Lần này Tiêu Hoàng tranh đấu với Ôn Thanh Tuyền, kẻ thắng cuối cùng là ai cũng thật khó nói.

- Mục tiêu của Tiêu Hoàng lần này hiển nhiên cũng không phải Ôn Thanh Tuyền, hắn chỉ muốn dùng Ôn Thanh Tuyền làm mồi dụ Mục Trần ló mặt ra thôi.

Võ Linh mỉm cười, ánh mắt lóe lên kỳ lạ.

Cái tên này với hắn không lạ chút nào. Trước kia trong Linh Lộ từng giao đấu vài lần, có thắng có bại. Đối thủ này hắn cũng rất hứng thú, chỉ tiếc lại xảy ra chuyện động trời khiến tên kia nửa đường bị trục xuất.

Nhưng may mà hiện tại, hắn lại được nghe thấy cái tên đó lần nữa.

- Hắn kiếm chuyện đối phó Mục Trần làm gì? Tên kia có bao nhiêu điểm chứ, đánh bại hắn thì được lợi lộc gì?

Võ Doanh Doanh cau mày khó hiểu.

- Ai biết được, có lẽ Mục Trần có thứ gì đó mà Tiêu Hoàng quan tâm.

Võ Linh chép miệng.

- Tiêu Hoàng chuẩn bị chu toàn, uy lực linh trận kinh người, hơn nữa còn huyền ảo khó lường, Mục Trần kia nếu dám đến thì cũng khó mà có lợi thế gì.

Võ Doanh Doanh dịu dàng nói, thanh âm có vẻ hơi lo lắng.

- Ha ha, chẳng phải ngươi hận hắn đến chết sao? Sao bây giờ lại tỏ ra lo lắng cho hắn a?

Võ Linh mỉm cười châm chọc.

- Ai lo cho hắn? Ta chỉ hận không thể trực tiếp đánh hắn chết tươi!

Võ Doanh Doanh đỏ mặt, trừng mắt hung hăng.

Võ Linh nhún vai không ý kiến. Xung quanh có đến cả ngàn người bị thu hút đến, chuyện này đã truyền khắp ngõ ngách vùng trung tâm này, mọi người đều biết được Tiêu Hoàng lập kế vây khốn Ôn Thanh Tuyền, ép Mục Trần hiện thân.

Và chuyện này cũng rất có lợi cho họ, trận giao tranh sắp tới chắc chắn rất kịch liệt, không chừng họ lại có cơ hội ngư ông đắc lợi.

Rất nhiều đội ngũ mạnh mẽ đều tập trung chú ý nơi này. Bất kể Mục Trần xuất hiện, hay Ôn Thanh Tuyền phá trận thoát ra, hiển nhiên sẽ dẫn đến trận giao tranh ác liệt.

- Bây giờ cứ từ từ chờ nhân vật chính lên sân khấu thôi...

Trên đỉnh núi rực rỡ ánh sáng, mơ hồ người ta có thể thấy được những đường nét phức tạp nhưng được khắc vào không gian hư vô, mang đến cảm giác không thể chạm đến. Trong phạm vi bao phủ của linh trận, không có ai dám đến gần, vì lỡ đâu bị kéo vào linh trận thì thật là xui xẻo.

Chính lúc đó, trong linh trận có một người đang yên tĩnh xếp bằng trên tảng đó. Phía sau là Mặc Ngư, Tần Phong, Lưu Hùng đang cúi đầu đứng chờ, vẻ mặt cực kỳ cung kính.

- Đại thủ lĩnh, Mục Trần thật sự sẽ đến sao? Hắn chắc phải biết nơi đây đã bố trí thành long đầm hổ huyệt...

Mặc Ngư khẽ dò hỏi.

Gã thanh niên tóc đen dài phía trước, dáng vẻ khá bình thường, nhưng đôi mắt như hồ sâu không đáy khiến người ta khó lòng dò xét được.

Nghe Mặc Ngư hỏi, hắn chỉ thản nhiên giương mắt nhìn lên:

- Tin tức đã truyền ra, ngay cả Ôn Thanh Tuyền cũng biết. Nàng ta là người cầu toàn, đối với bằng hữu cũng như vậy. Nếu Mục Trần không đến, dù cho nàng có thông cảm thì trong lòng sẽ có khúc mắc, quan hệ của hai bên sẽ xấu đi, sau này cũng không còn khả năng hợp tác nữa.

- Còn nếu Mục Trần mà tới thì quá hợp ý ta. Bảo vật trong Tàng linh viện ta đã chú ý, hắn phải trả lại, nếu không ta sẽ cho hắn biết cho dù là người Ngũ Đại Viện cũng không đủ tư cách ngang ngược ở đây...

- Do vậy, bất kể Mục Trần có tới hay không, ta đều có thu hoạch.

Mặc Ngư nghe vậy càng thêm hưng phấn. Hắn háo hức muốn nhìn thấy cảnh tượng bại trận thê thảm của Mục Trần, tên khốn kia ở di tích Mộc Thần Điện đã khiến bọn họ tay không bỏ chạy tán loạn.

- Bây giờ chỉ cần chờ mà thôi.

Tiêu Hoàng cười nhạt, hai mắt chậm rãi nhắm lại.

Nhưng ngay lúc đó, chân mày của hắn run lên, hai mắt lại bật mở ra, hờ hững nhìn ra phương trời xa xa, khóe môi nhếch lên cười lành lạnh.

- Không ngờ tới nhanh như vậy, thật sự là kẻ tài cao gan cũng lớn a...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 554: Đánh Cược

Núi non xanh rờn, không khí ồn ào trở nên tĩnh lặng hơn, mọi ánh mắt nhìn về phương trời xa, nơi những tiếng xé gió dồn dập vọng lại, vài bóng người lóe lên rồi xuất hiện trong vùng núi này.

Hào quang tan đi, hiện rõ gương mặt của năm người vừa đến, đi đầu chính là Mục Trần. Bên cạnh chính là Lạc Li duyên dáng yêu kiều, dung nhan tuyệt mỹ.

Mọi người nhìn lên viện huy đeo trên ngực áo bọn họ, lập tức nhận ra thân phận. Đợi mấy ngày nay, cuối cùng diễn viên chính đã xuất hiện.

- Bọn họ chính là chi đội Bắc Thương linh viện kia đó sao? Đầu lĩnh chính là đội trưởng Mục Trần? Thực lực của hắn như thế nào mới chỉ linh lực nan?

- Thực lực này mà cũng dám đến, gan thật đúng là không nhỏ!

- Chớ coi thường hắn, Mục Trần không chút đơn giản. Nghe nói thời điểm mấy ngày trước ở di tích Mộc Thần Điện đã khiến đội ngũ Chúng Viện Minh phải tay không mà quay về. Hơn nữa, hắn cũng một vị Linh Trận sư thành tựu ưu tú.

- Hả? Hắn cũng là Linh Trận sư à? Vậy thì thật là hứng thú, Linh Trận sư vs Linh Trận sư, trận đấu loại này hiếm thấy cực kỳ. Ha ha ha, chẳng biết Mục Trần có phá được trận của Tiêu Hoàng đã bày ra hay không?

"..."

Mọi người bàn tán xôn xao, ánh mắt tập trung nhìn vào Mục Trần đánh giá.

Mục Trần đứng giữa không trung, ánh mắt quét xung quanh xem xét. Có đến cả ngàn đội ngũ tề tựu chỗ này, ánh mắt hắn hiện rõ vẻ kinh ngạc. Mấy chi đội đến được chỗ này hầu như đều có thực lực cao cường.

Ánh mắt dò xét đột nhiên dừng lại trên một đỉnh núi. Phía bên đó, hắn nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

Võ Linh.

Mục Trần nghiêm mặt, thần sắc trịnh trọng. Trong Linh Lộ cũng không nhiều kẻ khiến hắn phải kiêng dè. Ngoại trừ Cơ Huyền thì có lẽ Võ Linh là đáng ngại nhất. Cũng may ngày xưa hắn và Võ Linh cũng chẳng có ân oán gì lớn, quan hệ cũng khá bình thường.

Ánh mắt của hắn dĩ nhiên không qua khỏi cái nhìn của Võ Linh, gương mặt thanh tú như nữ nhi của gã khẽ mỉm cười, gật đầu xem như chào hỏi.

Mục Trần cũng gật đầu đáp lại, rồi nhìn về hướng đối diện.

Đỉnh núi rực rỡ linh quang bên kia, gương mặt tỏ ra nhợt nhạt đi. Những quang văn phức tạp tràn ngập kia có lẽ kẻ khác xem khó hiểu, nhưng hắn là Linh Trận sư, thì dễ dàng nhìn ra nó lợi hại và phức tạp đến mức độ nào.

- Linh trận thật đáng gờm.

Lạc Li cũng tấm tắc. Nàng không phải Linh Trận sư, nhưng dao động linh lực nguy hiểm từ linh trận kia tỏa ra nàng cũng cảm nhận rất rõ.

Mục Trần gật đầu:

-Hắn cũng là một tổ hợp linh trận cấp 5, hơn nữa... có vẻ không bình thường.

Mục Trần khi đối phó Huyết Thiên Đô, Vương Chung lần trước sử dụng Tiểu Thiên Kiếm trận cũng là một tổ hợp linh trận cấp 5, bằng cái linh trận đó hắn có thể trực tiếp phá hủy ba con Mộc Thần Vệ, lại còn đánh bại hết kẻ địch, cho thấy uy lực tổ hợp linh trận cực kỳ khó lường.

Cũng đúng như Mục Trần dự đoán, muốn vây khốn Ôn Thanh Tuyền, thì linh trận tầm thường khó có khả năng.

- Ha ha, Mục Trần! Cuối cùng ngươi cũng tới.

Một giọng cười vang từ linh trận kia truyền ra, hắn đưa mắt nhìn lại, bên đó có vài người đang đứng, kẻ nói chuyện là một tên thanh niên tóc đen.

- Nói vậy các hạ chính là đại thủ lĩnh Chúng Viện Minh, Tiêu Hoàng?

Thoáng nhìn qua đám Mặc Ngư phía sau gã kia, hắn liền biết ngay tên thanh niên tóc đen này là ai.

Tiêu Hoàng mỉm cười xác nhận:

- Đã nghe đại danh đỉnh đỉnh của Mục đội trưởng, ta ở đây đợi đã lâu.

- Thật là vinh hạnh cho ta.

Mục Trần cười đểu, hắn nhìn chằm chằm Tiêu Hoàng, liếc sang đám người đông đảo xung quanh đang quan sát cục diện:

- Không biết Tiêu đội trưởng gọi ta đến định làm gì? Chẳng lẽ muốn lấy lại mặt mũi cho đám đàn em Mặc Ngư hay sao?

Mặc Ngư nghe thấy Mục Trần châm chọc, giận đến xanh mắt, hung hăng căm phẫn.

- Ha ha, Mục đội trưởng nói đùa rồi, bọn họ bị ngươi dạy dỗ, chỉ do tài không bằng người, chuyện bình thường thôi. Chỉ là di tích Mộc Thần

Điện có mấy thứ ta rất cần, lại bị Mục đội trưởng đoạt đi, do đó chẳng hay Mục đội trưởng có thể bỏ ra hay không?

- Thứ gì vậy?

Mục Trần giả ngây ngô.

- Dĩ nhiên chính là những thứ ngươi lấy được trong Tàng linh viện.

Tiêu Hoàng đáp lời.

Mục Trần nhíu mày, ánh mắt kinh dị. Thứ hắn đoạt được ở Tàng linh viện chính là nhạn phẩm Tụ Linh Oản, trọng bảo của Mục Thần Điện. Bên trong nó phong ấn bao nhiêu là Chí Tôn linh dịch, chuyện hắn lấy được chỉ có hắn, Lạc Li, Ôn Thanh Tuyền biết, làm sao Tiêu Hoàng này cũng có thể biết?

- Không biết Mục đội trưởng thấy đề nghị của ta ra sao?

Tiêu Hoàng vẫn bình tĩnh như không, nhưng ánh mắt lại sắc như dao nhọn. Dĩ nhiên tính cách của hắn cũng không ôn hòa như vẻ ngoài như thế.

Đối mặt với câu hỏi của Tiêu Hoàng, Mục Trần thản nhiên cười nói:

- Việc này quá nửa phải khiến Tiêu đội trưởng thất vọng rồi, ta nghĩ ngươi nên mau mau thu hồi linh trận, bằng không để cho người bên trong nổi cơn thịnh nộ, e rằng ngươi nửa bước khó đi tiếp.

Nghe Mục Trần nói thế, không ít kẻ cười mỉa. Tiêu Hoàng vây khốn Ôn Thanh Tuyền đương nhiên phải hao tổn tâm tư cực lớn, nếu như thu hồi linh trận, lúc đó Ôn Thanh Tuyền bừng bừng lửa giận xông ra, Tiêu Hoàng mới là thê thảm.

- Xem ra ngươi không muốn giải quyết hòa bình...

Tiêu Hoàng ra vẻ tiếc nuối thở dài, ánh mắt lại sắc lẹm.

Mục Trần mỉm cười nhún vai, nhưng ai cũng thấy nụ cười của hắn đầy lạnh lùng.

- Rượu mời không uống, vậy thì chúng ta đập cho hắn lăn lê bò càng rồi bắt lại.

Một tiếng cười lành lạnh khác đột nhiên cất lên, thu hút chú ý của mọi người. Một gã trai trẻ tóc ngắn ngồi xếp bằng bên cạnh Tiêu Hoàng, gương mặt có nhiều nét tương đồng với Tiêu Hoàng, vẻ mặt lạnh lẽo.

Từ nãy đến giờ hắn luôn yên lặng khiến không nhiều người chú ý, nhưng lúc này mở miệng khiến cho người ta nhận ra được ánh mắt sắc như dao cạo. nguy hiểm đến mức người ta phải rùng mình, có lẽ cũng là người không đơn giản.

- Tên kia là huynh đệ của Tiêu Hoàng, Tiêu Vương. Hắn không am hiểu linh trận, nhưng cách đây mấy ngày, một vị cao thủ nhất trọng Thần Phách nan cũng bại dưới tay hắn, không coi thường được đâu a.

Mục Trần nghe thấy xung quanh bàn tán về người mới lên tiếng, sắc mặt vẫn dửng dưng như cũ.

- E rằng ngươi không có tư cách nói lời đó!

Giọng nói lạnh lẽo và trong trẻo vang lên, Lạc Li tay siết chặt Lạc Thần Kiếm, khẽ tiến lên một chút, kiếm ngân vang rền, kiếm ý sắc bén khiến nhiều người đổi sắc.

Tiêu Hoàng và Tiêu Vương cũng hơi trợn mắt, cảm nhận nguy hiểm toát ra từ kiếm ý kia, có vẻ như cô gái này còn khó đối phó hơn Mục Trần.

Chi đội Bắc Thương linh viện kia đúng là có năng lực.

Tiêu Hoàng nheo mắt, chợt cười nói:

- Mục đội trưởng, nghe nói ngươi cũng là Linh Trận sư, không biết có hứng thú đánh cược với ta?

- Nói nghe xem...

- Giao đấu tầm thường thì thật thô lỗ. Ôn Thanh Tuyền đã bị vây trong Phược Thiên trận của ta, chỉ cần ngươi phá được trận, thì xem như ngươi thắng. Khi đó không chỉ thả các nàng ta ra, mà còn đền bù 20000 điểm.

Tiêu Hoàng ra vẻ trầm tư tính toán.

- Dĩ nhiên, nếu ngươi thua, thì món đồ kia ngươi phải nộp cho ta. Thế nào? Có dám tiếp không?

Tiêu Hoàng tính toán thật khôn khéo, cái linh trận này ngay cả Ôn Thanh Tuyền còn vây được, nếu Mục Trần xông vào chẳng phải kết cục cũng như thế sao? Thân đã vào trong trận, nhào hay nặn chẳng phải do một tay Tiêu Hoàng định đoạt?

Nhưng hắn lại dám đưa ra đề nghị 20000 điểm thì quả là đại gia, chừng đó thừa sức lọt vào top 6, mà có lẽ không chừng đó là phần lớn số điểm của Chúng Viện Minh mất rồi.

Ai nấy nhìn qua chú ý Mục Trần, chẳng biết đối với đề nghị của Tiêu Hoàng, Mục Trần sẽ đồng ý ứng chiến hay không?

Mục Trần chỉ nhếch miệng cười, cũng ra vẻ tính toán một chút, rồi chậm rãi gật gù.

- Được, ta cược!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 555: Đấu Trận

Lời nói ra khiến nhiều người thần tình hưng phấn, thần sắc phức tạp nhìn Mục Trần. Hắn đáp ứng đánh cược, xem ra lần này tranh đấu thật sự lôi cuốn.

Những chi đội có mặt nơi đây đều trải qua vô số tranh đấu, dĩ nhiên tâm cơ không tầm thường. Tiêu Hoàng đã bày sẵn thiên la địa võng buộc Mục Trần phải vượt ải, chỉ cần không quá ngu ngốc đều có thể biết nó hung hiểm ra sao. Thế nhưng Mục Trần vẫn đồng ý ứng chiến, vậy thì chỉ có một trong hai nguyên nhân, hoặc là hắn quá ngu ngốc cuồng vọng, hoặc là hắn còn có sát chiêu nắm vững cục diện.

Lý do thứ nhất dĩ nhiên có thể loại trừ. Mục Trần là đội trưởng chi đội Bắc Thương linh viện, khó có khả năng là một tên ngu xuẩn cuồng ngạo, lãnh đạo linh viện hắn cũng không ngốc đến mức giao vị trí đội trưởng cho một tên như thế. Do vậy việc hắn dám ứng chiến cho thấy hắn không hề ngán Tiêu Hoàng.

- Ngu xuẩn!

Ngọn núi xa xa, Võ Doanh Doanh thấy hắn không do dự ứng chiến, buột miệng phun ra một câu chửi mắng. Tình hình hiện tại, chỉ cần tiến vào linh trận sẽ bị Tiêu Hoàng khống chế, thậm chí ngay cả Ôn Thanh Tuyền còn bị nhốt, Mục Trần có năng lực hơn hay sao?

- Đừng nói sớm như thế. Ta đã từng giao đấu với hắn, bất kể hắn làm cái gì, đã ra tay tức là trong lòng hắn có tính toán. Dù cho Tiêu Hoàng chuẩn bị chu đáo, nhưng muốn dễ dàng ăn được Mục Trần e rằng không đơn giản.

Võ Linh trầm tư lên tiếng.

- Có lợi hại thế không?

Võ Doanh Doanh chu miệng nghi ngờ. Nàng biết nhãn lực của đại ca cao thế nào, người có thể khiến đại ca của nàng chú ý không nhiều.

- Ha ha, Mục Trần ra sao thực ra trong lòng ngươi biết rõ, bất quá lại không muốn thừa nhận thôi. Nhưng sao oán khí của ngươi đối với hắn lại lớn như thế, hay là hắn đã làm cái gì đó với ngươi?

Võ Linh cười lớn, chợt nheo mắt nghi hoặc hỏi Võ Doanh Doanh

Võ Doanh Doanh đỏ mặt, hơi chột dạ:

- Gì chứ, ngươi nói bừa cái gì đó!

Võ Linh nhún vai:

- Tuy ta đánh giá hắn rất cao, nhưng nếu hắn dám khi dễ muội muội ta, thì chắc chắn sẽ giải quyết hắn đến nơi đến chốn.

- Ai cần ngươi xen vào!

Võ Doanh Doanh buông một câu hậm hực, không tiếp tục chủ đề ấy nữa, nhìn qua Mục Trần bên kia, hơi nghiến răng.

Bên này, Tiêu Hoàng thấy Mục Trần đáp ứng, gương mặt mỉm cười vui sướng, cười lớn tán thưởng:

- Mục đội trưởng thật là quyết đoán, Tiêu Hoàng bội phục.

Mục Trần cbỉ khẽ cười:

- Tiêu đội trưởng đã dâng đại lễ như thế, ta sao lại từ chối?

- Vậy còn phải xem bản lĩnh của Mục đội trưởng ra sao đã. Chỉ biết khua môi múa mép e rằng không phá được trận của ta.

Tiêu Hoàng cười nói.

Hai người có vẻ hữu hảo nói năng hòa nhã, nhưng ý tứ đối đầu cực kỳ rõ ràng.

Mục Trần gật gù, quay sang nhìn Lạc Li nháy mắt. Nàng gật đầu nhắc nhở:

- Ngươi cẩn thận!

Mục Trần cười, lắc mình xuyên qua biển rừng, hướng thẳng đến linh trận khổng lồ trên núi.

Tiếp cận đỉnh núi, Mục Trần càng cảm nhận rõ dao động linh lực tràn ngập trong linh trận, hai mắt khẽ nheo lại. Linh trận trước mặt đây có vẻ như còn mạnh hơn Tiểu Thiên Kiếm trận của hắn, chẳng biết trận đồ này Tiêu Hoàng lấy đâu ra nữa.

Hắn suy nghĩ nhưng không do dự dừng lại, trong sự chú ý của mọi người, nhanh chóng lọt vào trong trận.

Ngay khi lọt vào linh trận, tầm mắt trước mặt Mục Trần liền trở nên mông lung, không gian bị bao phủ bởi sương mù hình thành từ linh lực, căn bản không thể quét tan, ảnh hưởng nghiêm trọng đến các giác quan khiến hắn không phân biệt được phương hướng.

Vào trận, Mục Trần lập tức ngừng lại, không lỗ mãng xông xáo. Bản thân là Linh Trận sư, hắn biết việc cần làm nhất chính là bình tĩnh, mới có thể tìm ra cơ hội phá trận. Linh trận này không có tính công kích, mà thuộc loại vây trận.

Vây trận chủ yếu dùng để vây khốn, nhưng nó cũng không dễ đối phó hơn công trận. Ngược lại linh trận loại này khiến người ta còn đau đầu hơn, muốn thoát ra phải tiêu hao linh lực cực lớn, nếu không thể cố chịu nổi, đến khi linh lực cạn kiệt vẫn cưa phá được trận, thì sau đó chỉ còn là cá nằm trên thớt, mặc cho người ta làm thịt.

Phía bên ngoài, mọi người nhìn thấy hắn khựng lại trong trận không di chuyển cũng nghi hoặc không ít.

Nhưng khác với mọi người, Tiêu Hoàng hơi nhíu mày quan sát. Mục Trần quả nhiên cũng có thành tựu không thấp về mặt linh trận, nhưng không hề gì, kinh nghiệm linh trận bản thân rất siêu việt, Tiêu Hoàng không cho rằng Mục Trần có thể cao hơn.

- Ha ha, Mục đội trưởng! Trận này của ta tên gọi Phược Thiên trận, không giống linh trận tầm thường khác chỉ biết tăng sức mạnh công kích, trận của ta nếu kẻ khác lọt vào sẽ giống như rơi xuống bùn, càng giãy giụa chống cự sẽ càng lún sâu xuống, vĩnh viễn không thoát ra được, đến khi linh trận tiêu hao hết thảy mới thôi. Nếu Mục đội trưởng cảm thấy không thể phá trận cứ la lớn một tiếng, nộp đồ ra thì ta sẽ giải phóng hết thảy các ngươi.

Tiêu Hoàng thản nhiên cười nói.

Lời nói vang trong thiên địa lan đến tai Mục Trần ở bên trong.

Mục Trần chẳng để ý, chỉ nhìn chằm chằm vào linh trận sáng rực. Sau khi tiến vào đây, cảm nhận cơ thể năng nề hơn, như có cả ngọn núi đè lên vai, mà linh lực trong cơ thể cũng đang cấp tốc hao mòn.

- Phược Thiên trận ư... khẩu khí lớn vậy sao?

Mục Trần thì thào lẩm bẩm, chợt hắn cất bước tiến tới.

Bên ngoài, hầu như mọi người đều chú ý từng bước chân của hắn.

Tiêu Hoàng cười nhạt. Càng xông vào sâu trong trận, ảnh hưởng càng mạnh, linh lực càng bị bào mòn nhanh chóng hơn. Vả lại, linh trận mà hắn bố trí nào có đơn giản như thế.

- Muốn phá trận... e rằng ngươi ngây thơ quá rồi.

Tiêu Hoàng thì thào, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bước chân của Mục Trần, nụ cười càng lúc càng thêm đắc ý.

Mục Trần bước đi vài trăm bộ rồi dừng lại, hắn nhìn quanh những quang văn phức tạp, hai mắt hơi mơ hồ. Cảm ứng đối với những trận văn xung quanh đây dường như có chút khác biệt.

Tiêu Hoàng luôn chăm chú nhìn Mục Trần, tên kia đột nhiên ngừng lại khiến hắn cũng trừng mắt ngưng trọng.

Nhìn bốn phía lóe lên hào quang, Mục Trần nheo mắt rồi thình lình ngồi xuống, mắt nhắm lại, tâm thần trở nên yên tịnh, cách biệt với bên ngoài.

Một con mắt thần bí chậm rãi mở ra trong nội tâm.

Đó là Tâm Nhãn.

Tâm Nhãn mở ra, Mục Trần nhắm mắt vẫn có thể nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh, mà thậm chí còn rõ ràng hơn nữa. Cấu trúc trận văn phức tạp kia cũng bị thu hết vào trong não, rồi trạng thái Tâm Nhãn phân tích từng chút một.

Mục Trần nhanh chóng phát hiện ra những điểm đáng nghi, thì ra đằng trước hắn còn ẩn hai tòa linh trận công kích, tuy không mạnh và cao cấp như Phược Thiên trận, nhưng bất ngờ không kịp đề phòng sẽ dễ dàng bị nó công kích trọng thương.

Tiêu Hoàng đúng là gian xảo, trong linh trận còn giấu linh trận!

- Trận trong trận ư...

Mục Trần cười khẩy khinh miệt, rồi hai mắt mở ra, hắn đứng dậy lập tức tiến tới trước.

Vốn Mục Trần dừng lại khiến Tiêu Hoàng hơi lo lắng, nhưng sau đó tên kia lại tiếp tục bước lên, sắc mặt hắn liền tỏ ra vui mừng mà độc ác.

"Ầm."

Trong linh trận có ánh sáng lóe lên, trong màn sương linh lực, hai tòa linh trận thình lình xuất hiện.

Linh trận giấu trong sương linh lực, bản thân người đi trong trận không nhìn thấy được, nhưng người bên ngoài lại có thể thấy rõ mồn một, ai nấy biến sắc, lúc này mới biết tâm cơ tên Tiêu Hoàng cực kỳ xảo quyệt tàn nhẫn...

Muốn bố trí được cạm bẫy trận trong trận thế kia, lực khống chế cũng phải cực mạnh, thành tựu linh trận của Tiêu Hoàng khiến nhiều người kinh hãi.

"Ầm!"

Dao động linh lực của hai linh trận kia ngưng tụ lại, rồi công kích đáng sợ thừa sức trọng thương Mục Trần sôi lên chuẩn bị bắn ra.

"Véo!"

Thình lình ngay trước khi hai linh trận kia phát công, hai tia công kích nhanh như chớp lóe bắn vào chúng. Vị trí tấn công cực kỳ chính xác, đánh vào nơi yếu nhất của hai linh trận.

"Uỳnh!"

Công kích khiến cho hai linh trận lập tức ngừng lại, rồi những vết nứt lan khắp trận văn, chúng nhanh chóng nổ tan tành, dư lực chấn cho màn sương tan đi không ít.

"Woa"

Bên ngoài, mọi người kinh ngạc hô lên, Tiêu Hoàng đang cười toe toét cũng sượng mặt lại.

Trong trận, Mục Trần đang giữ thế song chỉ, hào quang lập lòe nơi đầu ngón tay, dĩ nhiên công kích vừa rồi là do hắn đánh ra.

- Thật là lợi hại, lại có thể nhìn thấu ý đồ của Tiêu Hoàng.

Vô số người cực kỳ chấn động. Cạm bẫy của Tiêu Hoàng xảo quyệt vô cùng, nếu bản thân lâm vào cục diện đó, chính bọn họ tuyệt đối không tránh né được. Thế nhưng Mục Trần lại ra tay cực kỳ chuẩn xác, nháy mắt đánh tan linh trận, đoạt tiên cơ. Bản lĩnh của hắn khiến mọi người cực kỳ kinh tâm động phách.

Mục Trần và Tiêu Hoàng đấu trí với nhau, phần thắng tạm nghiêng về Mục Trần.

Mục Trần chậm rãi ngẩng lên, ngưng thần hướng về phía Tiêu Hoàng bên ngoài trận, nhếch mép mỉm cười.

- Trận trong trận của ngươi hỏa hầu vẫn còn kém a.

Tiêu Hoàng nghe thấy được, sắc mặt trở nên khó coi vô cùng.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 556: Trận Đấu Trận

Câu nói mỉa mai của Mục Trần vang lên khiến ánh mắt Tiêu Hoàng càng thêm âm u lạnh lẽo, hắn khẽ cười đáp lại:

- Ngươi đắc ý vẫn còn sớm quá đó, khi nào có thể phá được Phược Thiên trận của ta hẵng nói.

Mục Trần chẳng tiếp tục đấu võ mồm. Hắn cũng biết hai tòa linh trận công kích kia cũng chỉ là sát chiêu Tiêu Hoàng mới thêm vào, nhưng phiền phức vẫn là Phược Thiên trận này.

Không thể phá được trận này, hắn vẫn chưa thoát khỏi cạm bẫy, đến khi linh lực tiêu hao hết, thì cũng là cá trên thớt, mặc tình cho Tiêu Hoàng đùa giỡn.

Mục Trần nhìn chăm chú vào linh trận khổng lồ, trận văn lấp lánh phức tạp đến hắn cũng thấy hoa mắt. Quỹ đạo của nó hoàn toàn không thể nắm bắt nổi, Phược Thiên trận thật ảo diệu, vị trí trọng yếu nhất của linh trận chính là trung tâm, nhưng khi nãy hắn dùng đến Tâm Nhãn dò xét, cũng không thể tìm ra ngay được vị trí chính xác.

LInh trận cấp độ này, nếu không thể phá hỏng trung tâm, chỉ cậy sức mà phá trận, thì e rằng cả Ôn Thanh Tuyền cũng trả giá không ít.

Mục Trần mắt lóe lên, rồi hào quang sáng ngời ngưng tụ lại, đôi mắt đen sáng chói đầy tinh quang, dường như có thể nhìn xuyên qua cả làn sương linh lực.

- Tâm Nhãn?

Tiêu Hoàng nhìn thấy cảnh tượng đó, trong lòng chấn động, sắc mặt kinh ngạc khó chịu. Lúc này hắn đã hiểu vì sao Mục Trần có thể phát hiện chính xác linh trận ẩn giấu như thế, thì ra kẻ kia đã lĩnh ngộ được trạng thái Tâm Nhãn.

Thân là Linh Trận sư, Tiêu Hoàng biết rõ trạng thái Tâm Nhãn lợi hại thế nào. Trạng thái này hắn cũng từng một lần chạm tới, nhưng đến nay vẫn chưa nắm vững được. Hiện tại lại nhìn thấy Mục Trần sử dụng tự nhiên, sắc mặt càng thêm đố kỵ.

- Muốn lục lọi trung tâm linh trận để phá hoại ư?

Tiêu Hoàng lạnh mặt, cười khẩy, ấn pháp thay đổi.

"Roẹt roẹt"

Linh trận đột nhiên sáng bừng lên, linh lực bên trong trận dường như đặc sệt lại, gào thét cuồn cuộn cuốn tới như lốc xoáy quấn lấy Mục Trần.

Linh lực xoay càng lúc càng nhanh, quất nhiễu Mục Trần sử dụng Tâm Nhãn để dò xét. Mà chính hắn còn kinh ngạc hơn khi phát hiện linh lực trong cơ thể cũng cộng hưởng, có dấu hiệu tản mát khắp nơi. Tiêu Hoàng lúc này đã hoàn toàn vận hành Phược Thiên trận.

- Ngươi đã muốn đấu trận với ta, thì hôm nay ta chiều tới cùng!

Tiêu Hoàng lạnh giọng cất tiếng.

"Rầm rầm!"

Linh trận khổng lồ càng lúc càng sáng, trận văn phức tạp như rắn uốn lượng, đan vào nhau với những quỹ đạo khó lường huyền ảo, dao động đáng sợ tỏa ra khiến cao thủ cường giả bên ngoài cũng biến sắc.

Mục Trần hít một hơi thật sâu, tinh quang trong mắt cũng sáng hơn, thâm thúy hơn, trận văn phức tạp rọi vào trong mắt mang theo những tia khó lường.

Mặc cho năng lượng kia khiến linh lực trong cơ thể bị cộng hưởng, hút ra khỏi cơ thể rồi hòa vào lượng linh lực đặc sệt quấn quanh người hắn.

Đồng đội nhìn thấy tình cảnh Mục Trần, ánh mắt hiện rõ lo lắng. Linh lực của Mục Trần bị hút đi quá nhanh, nếu không thể làm gì khác thì e rằng hắn không thể kiên trì nổi.

Thoáng liếc sang Lạc Li, nhưng cô gái xinh đẹp kia vẫn bình tĩnh, nhưng khẽ nhìn xuống bàn tay nắm chặt Lạc Thần Kiếm, họ cũng hiểu trong lòng nàng cực kỳ lo lắng. Tiêu Hoàng này hoàn toàn khác hẳn những đối thủ đã từng chạm trán khi trước, năng lực tuyệt đối bất phàm.

Bên trong, Mục Trần vẫn không nhúc nhích, tay thả xuống giấu vào trong tay áo, ánh mắt quét xung quanh như đèn pha.

Cảm ứng cho thấy trong linh trận này có hai vị trí dao động linh lực đậm đặc nhất, một là chỗ này của hắn, hai là một chỗ nào đó sâu bên trong linh trận. Thậm chí sương linh lực bên đó dày đặc đến nỗi che khuất luôn tầm nhìn của mọi người bên ngoài, hẳn chính là nơi vây khốn Ôn Thanh Tuyền và đồng đội.

- Cố tình ẩn giấu trung tâm linh trận à...

Mục Trần dò xét vẫn không có hiệu quả gì lớn, hắn nhíu mày khó chịu. Tiêu Hoàng quả thật kinh nghiệm lão luyện, còn dùng thủ đoạn đặc biệt ẩn giấu trung tâm linh trận, cho dù gặp đối thủ Linh Trận sư có trạng thái Tâm Nhãn như hắn cũng khó mà tìm ra nhanh được.

Mục Trần mắt lóe lên, bàn tay giấu trong áo đột nhiên vươn ra, búng tay tạo thành vô số linh ấn, nhanh chóng dung hòa vào không gian, dao động bồng bềnh, rồi một quang trận to chừng mười trượng hiện ra, không gian xung quanh hắn đột nhiên trở nên mờ ảo, thân hình của hắn nhanh chóng biến mất.

- Hử?

Tiêu Hoàng trừng mắt kinh ngạc. Mục Trần đang bị vây trong trận của hắn mà cũng có thể bố trí ra được một linh trận, cũng may linh trận kia cấp bậc không cao, uy lực cũng không mạnh, chỉ là có tác dụng phòng ngự đặc biệt, không chỉ che khuất tầm mắt, mà còn khiến tốc độ hấp thụ linh lực trong người hắn của Phược Thiên trận bị yếu đi không ít.

- Nghĩ rằng như thế có thể kéo dài thời gian sao? Nằm mơ! Phược Thiên trận của ta chính là một quyển tổ hợp linh trận cấp 5 đó.

Tiêu Hoàng cười khẩy châm chọc, linh trận khổng lồ càng nổi sóng gió, linh lực điên cuồng hội tụ, hóa thành những con rắn lớn lượn xung quanh vị trí Mục Trần bố trí linh trận phòng ngự, rồi há miệng thật lớn, như máy bơm hút linh lực trong đó ra.

Cự mãng điên cuồng hút lấy, mọi người liền thấy linh trận che giấu Mục Trần nhanh chóng mất ổn định sắp tan vỡ.

Hiển nhiên, linh trận kia do Mục Trần bố trí căn bản không cầm cự được bao lâu trong Phược Thiên trận.

Những ánh mắt gắt gao quan sát động tĩnh, đồng đội của Mục Trần mặt mày căng thẳng, Võ Doanh Doanh bên kia cũng có chút lo lắng ra mặt.

"Đùng! Đùng!"

Linh trận phòng ngự ngày càng yếu, đã sắp đến cực hạn.

Tiêu Hoàng nhếch mép cười, gương mặt càng lúc càng lạnh.

- Kết thúc ở đây.

Tiêu Hoàng cười nhạt, tay nắm chặt lại.

"Đùng!"

Linh trận phòng ngự kia bị hất thu hết sạch, không còn linh lực duy trì, linh trận nổ tung, bóng dáng Mục Trần lại lần nữa xuất hiện trong mắt mọi người.

Hắn vẫn yên lặng đứng đó, gương mặt bình tĩnh, đôi mắt thần bí.

- Xem ngươi bây giờ còn cố được mấy hồi?

Tiêu Hoàng cười lớn châm chọc.

Mục Trần nhẹ nhàng nhìn sang Tiêu Hoàng, khóe miệng nhếch lên quỷ dị.

Vẻ mặt hắn như thế, trong lòng Tiêu Hoàng bất giác cảm thấy không an tâm.

- Ngươi đã muốn xem, thì ta sẽ dùng linh trận phá trận của ngươi.

Mục Trần mỉm cười, bất ngờ vung tay lên, ánh sáng từ trong tay áo bắn ra, linh ấn như đàn bươm bướm được tự do ào ào bay ra, số lượng nhiều đến hoa mắt, mọi người bên ngoài há mồm kinh ngạc.

Linh ấn như đàn bướm nhanh chóng biến mất trong không gian xung quanh Mục Trần, sau đó dao động linh lực cường hãn đáng sợ quét ra, khiến cho đám mãng xà của Phược Thiên trận cũng bị đẩy lùi.

Ánh sáng bừng lên tràn ngập, mọi người trông thấy một linh trận to lớn xuất hiện phía trước Mục Trần, một đóa hắc liên quỷ dị xuất hiện xoay tròn.

Đó là Yêu Liên Đồ trận.

- Một linh trận cấp 5 cũng chưa tới mà đòi phá trận của ta?

Tiêu Hoàng nhìn vào hắc liên, cảm nhận cấp độ linh trận rồi cười khẩy.

- Một không đủ, vậy thì thêm nữa.

Mục Trần cười mỉa, dứt lời lại gọi ra một đóa hắc liên thứ hai giống y hệt xuất hiện bên phải hắn.

- Thời gian ngắn như thế mà hắn có thể bố trí đến hai linh trận?

Ai đó kinh ngạc hô lên thất thanh. Mọi người ở đây đều rõ ràng Linh Trận sư cần phải có thời gian bày bố mới có thể sử dụng được linh trận, thế nhưng chỉ chốc lát mà Mục Trần lại có thể gọi ra hai linh trận, tốc độ thật kinh khủng.

Tiêu Hoàng cũng sững sờ.

Mục Trần mỉm cười, lại nói tiếp:

- Này còn hết đâu...

Tay chỉ ra điểm vào không trung, phía sau hắn ánh sáng hội tụ, lại một đóa hắc liên nữa xuất hiện.

Tam Liên Yêu trận!

Nhìn thấy bông hắc liên thứ ba, sắc mặt Tiêu Hoàng rốt cuộc trở nên méo mó khó nhìn.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 557: Bắt Con Tép Mất Con Tôm

Hắc ám lượn lờ xung quanh ba đóa hắc liên, dao động xung quanh Mục Trần, cường lực khuếch tán khiến cho sương linh lực tan đi nhiều. Mục Trần lúc này như vừa mở ra một không gian riêng của hắn ngay bên trong Phược Thiên trận.

Mọi người kinh nghi hào hứng khi thấy diễn biến bất ngờ này. Mục Trần lại có thể bố trí ra ba linh trận uy lực khá mạnh trong thời gian cực ngắn.

Tiêu Hoàng cũng hơi run run nhìn đối phương, lát sau cố trấn tĩnh nói:

- Ngươi nghĩ rằng bố trí ra ba tòa linh trận, thì có thể chống lại Phược Thiên trận của ta ư? Sao ngươi ngu dốt đến mức không hiểu cấp bậc của linh trận không thể nào dùng số lượng để bổ khuyết?

Tuy trò này của Mục Trần khiến Tiêu Hoàng bất ngờ, nhưng cũng không đến mức kinh hoảng. Dù sao thì cảm ứng của hắn cho thấy uy lực của ba đóa hắc liên kia vẫn còn chưa đạt đến phạm trù linh trận cấp 5, nếu chỉ như vậy mà đòi phá tổ hợp linh trận cấp 5 thì quả thật là khờ dại.

- Chưa thử thì sao biết được?

Mục Trần chỉ mỉm cười, ánh mắt cực kỳ lợi hại.

- Thế sao?

Tiêu Hoàng liếc nhìn Mục Trần, ấn pháp biến đổi, linh trận khổng lồ lại tràn ngập ánh sáng, từng con mãng xà ngưng tụ từ linh lực bên trong

linh trận hiện ra, số lượng nhanh chóng tăng lên. Linh xà vừa xuất hiện, liền há miệng hút lấy linh lực bên trong ba đóa hắc liên.

Hắn đang muốn dùng lại cách cũ, hút hết linh lực trong linh trận của Mục Trần, khiến cho nó tự động tan nát.

Mục Trần nhẹ nhàng chỉ vào không trung.

Ba đóa hắc liên cùng lúc vận hành, dao động linh lực mạnh mẽ truyền ra.

- Đi!

Tiếng quát khẽ vang lên, ba đóa hắc liên như hóa thành bóng đen hắc ám, bắn ra ba phía khác nhau. Ba vị trí đó tuy có ánh sáng rực rỡ, nhưng bằng Tâm Nhãn, Mục Trần có thể thấy được nó chỉ là giả tạo.

Chắc chắn ẩn phía sau nó là thứ gì đó mà Tiêu Hoàng cố ý che giấu. Nếu hắn đoán không sai, ba vị trí kia có lẽ chính là trọng tâm của Phược Thiên trận. Nhưng một linh trận thì chỉ có một trung tâm, còn hiện tại lại có đến ba chỗ nghi vấn, hiển nhiên cũng do Tiêu Hoàng cố ý sắp đặt, khiến cho người khác vô phương dò xét.

Hư hư thật thật khiến kẻ khác nhìn không ra.

Nhưng không ngờ được cả ba vị trí đó đều bị Mục Trần dò xét ra hết. Tuy không biết rõ được chỗ nào là trung tâm thật, nhưng chả sao cả, hắn chỉ cần đánh cả ba nơi cùng lúc là được!

Tiêu Hoàng nhìn thấy thế công của Mục Trần, ánh mắt trợn lên chấn kinh. Mục Trần quả nhiên khó chơi, ngay cả trung tâm linh trận được bày bố che giấu hoàn mỹ như thế vẫn có thể tìm ra. Trạng thái Tâm Nhãn quả nhiên lợi hại.

- Muốn phá tâm trận của ta ư, ngươi nghĩ dễ dàng đến thế sao?

Tiêu Hoàng sắc mặt âm u, vung tay điều khiển linh xà lao xuống, hung mãnh ngăn cản hắc liên lao đi.

"Đùng đùng!"

Vụ nổ cực mạnh bùng lên, bị đám linh xà trùng kích, hắc liên cũng khựng lại, tốc độ giảm đi, linh lực trong hắc liên cũng bị tan đi không ít. Tam Liên Yêu trận rất lợi hại, nhưng so với Phược Thiên trận thì vẫn chênh lệch không ít.

- Nổ!

Mục Trần bình tĩnh quát lên, tay nắm chặt lại.

"Ầm!"

Khẩu lệnh vang ra, ba đóa sen ầm ầm nổ tung.

"Bùm bùm bùm!"

Kình lực hung mãnh tàn phá, khiến cho linh xà đang lao đến nhiều con bị chấn nát.

Tiêu Hoàng càng trừng mắt dữ tợn hơn, lửa giận bốc lên. Tên kia thật khi dễ Phược Thiên trận của hắn sao?

- Phá cho ta!

Công kích của Mục Trần khiến Tiêu Hoàng nổi nóng. Nếu trung tâm linh trận bị hủy, thì cả tòa linh trận sẽ hư hỏng, dẫn đến nổ tung, hắn đâu thể nào còn bình tĩnh ngồi xem được nữa.

Tiêu Hoàng biến đổi ấn pháp liên tục, linh xà nhanh chóng ngưng tụ, nối đuôi nhau, dung hợp thành ba con linh xà cự đại.

"Ầm!"

Lực trùng kích đáng sợ từ vụ nổ của ba đóa hắc liên nện vào con linh xà kia.

Gương mặt Mục Trần cũng tỏ ra nghiêm trọng, linh lực hắc bạch trong cơ thể ào ra, bắn vào chỗ linh xà đang chắn năng lượng hắc liên bùng nổ, ý đồ muốn phá nát ba con linh xà khổng lồ.

- Hừm!

Tiêu Hoàng đứng bật dậy, sắc mặt lạnh lẽo, ánh mắt đằng đằng sát khí nhìn Mục Trần. Phược Thiên trận kia đột nhiên nổ vang những tiếng kinh thiên, sương linh lực tràn ngập đậm đặc ào ào hướng về vị trí của Mục Trần.

Tiêu Hoàng quyết phải nghiền nát Mục Trần, vận hành toàn bộ năng lượng Phược Thiên trận!

"Đùng đùng!"

Toàn bộ năng lượng Phược Thiên trận đổ về, thế công của ba đóa hắc liên không thể tiến thêm được nữa, thậm chí đang bị áp đảo liên tiếp.

Quả nhiên ba linh trận uy lực bực này vẫn chẳng đủ khả năng chống cự được Phược Thiên trận của Tiêu Hoàng.

Lạc Li quan sát đối chiến bên trong linh trận, ánh mắt hơi lóe lên.

- Mục Trần sắp tiêu rồi!

Võ Doanh Doanh nghiến răng.

Võ Linh nheo mắt quan sát, hơi trầm tư, rồi lắc đầu, không nói tiếng nào.

"Ầm!"

Hắc liên công kích cuối cùng bị linh lực hùng hậu nghiền nát, vụ nổ tan đi, Mục Trần run rẩy lui đi một đoạn, linh lực quanh thân có dấu hiệu

hỗn loạn.

- Chừng đó bản lĩnh mà đòi phá Phược Thiên trận, xem ra ngươi tự cao quá rồi đấy.

Tiêu Hoàng đắc ý châm chọc, vẻ mặt đầy tự mãn.

- Ồ thế ư?

Mục Trần mỉm cười quỷ dị.

"Uỳnh uỳnh!"

Thình lình ánh sáng lóe lên quanh người Mục Trần, rồi một đám linh trận chỉ chừng mười trượng xuất hiện. Linh trận kia cấp bậc chẳng cao, nhưng số lượng thì khá nhiều, chúng bao phủ lấy từng mảng linh lực, chia cắt năng lượng của Phược Thiên trận, như lao tù giam khốn lại.

Chỉ vài cái chớp mắt, sương linh lực tiêu tán, toàn bộ đều bị nhốt lại trong những linh trận nhỏ kia.

- Thật bản lĩnh!

Nhiều người nhìn thấy liền hưng phấn reo lên. Đối chiến giữa Linh Trận sư cấp cao quả nhiên mãn nhãn.

Ba đóa hắc liên mạnh mẽ trước đó không ngờ chỉ là mồi nhử, Mục Trần cố ý dụ cho Tiêu Hoàng phải vận dụng toàn bộ linh lực Phược Thiên trận đối phó với hắn, rồi âm thầm bố trí đám linh trận nhỏ này. Chúng nó chẳng có mạnh bao nhiêu, nếu công kích thì chẳng gây hại nổi cho ai, nhưng lại xảo diệu được sử dụng như lao tù giam khốn linh lực Phược Thiên trận.

Tiêu Hoàng khiếp hãi ra mặt, ánh mắt kinh sợ, nhưng hắn nghiến răng hồi phục tâm tình, điềm nhiên nói:

- Định phân tán rồi triệt tiêu linh lực trong trận của ta ư? Ngươi đừng vọng tưởng!

Hắn vung tay, đám linh lực bị giam khốn đột nhiên trở nên hung bạo, điên cuồng công kích những linh trận nhỏ kia, khiến chúng nhanh chóng rung chuyển, rồi chao đảo sắp vỡ.

- Ha ha...

Nhưng Mục Trần lại cười lớn, chẳng hề cố sức duy trì những linh trận nhỏ kia, lại quay sang châm chọc Tiêu Hoàng:

- Ta cũng tưởng rằng như thế đã đủ phá trận của ngươi, thế nhưng mà... ngươi lo bên đây lại quên bên đó.

Vừa nói hắn vừa chỉ chỉ vào một hướng trong linh trận.

Tiêu Hoàng giật mình như nhớ tới gì đó, sắc mặt kịch biến, cả người run rẩy. Bên trong linh trận kia, khu vực vốn tràn ngập sương linh lực lại trở nên loãng đi, một tia sáng kim sắc chói lóa lóe lên, người con gái thân kim giáp, tay cầm kim chiến thương ngạo nghễ dần dần trở nên rõ ràng trong mắt mọi người.

Và gương mặt kiều diễm xinh đẹp kia lúc này đầy sự lạnh lẽo đáng sợ.

Đó là Ôn Thanh Tuyền!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 558: Cứu Mỹ Nhân

Nữ chiến thần xuất hiện, mọi người bên ngoài trố mắt kinh ngạc. Phía sau nàng, còn có mười mấy cô nữ cũng xinh đẹp một vẻ, các nàng chính là những thành viên còn lại của Vạn Hoàng linh viện tham gia đại tái lần này, cũng đang bị vây khốn trong linh trận.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Ôn Thanh Tuyền, nhìn thấy màn sương linh lực bao quanh các nàng đang nhạt dần nhanh chóng, ai nấy chấn động kinh nghi, rồi đảo mắt nhìn lại Mục Trần.

Lúc này người ta mới hiểu được ý định mưu mô của Mục Trần là thế nào. Thì ra hắn cố tình khiến cho Tiêu Hoàng phải vận hành toàn bộ năng lượng của Phược Thiên trận đến đối phó hắn.

Nhưng trong linh trận này không chỉ có mình hắn bị nhốt lại, mà còn có Ôn Thanh Tuyền và đồng đội.

Hiển nhiên, Tiêu Hoàng muốn vây khốn Ôn Thanh Tuyền phải vận dụng một lượng linh lực rất lớn để áp chế, thế nhưng trong lúc nóng nảy đã kéo hết toàn bộ qua tấn công Mục Trần. Lo đó bỏ đây, hắn lại nới lỏng dây trói cho Ôn Thanh Tuyền.

Ôn Thanh Tuyền là ai? Nữ chiến thần đang dẫn dắt chi đội đứng hạng 3 điểm số, e rằng cả đệ nhất Cơ Huyền cũng chẳng dám coi thường. Lần này bị vây khốn chẳng qua do Tiêu Hoàng sắp đặt cạm bẫy dùng đồng đội của nàng làm con tin, nếu không chẳng ai tin hắn có khả năng đối phó được Ôn Thanh Tuyền.

Mà một khi Ôn Thanh Tuyền có thể phá trận thoát ra, số phận Tiêu Hoàng sẽ khá là bi kịch.

Đó cũng là mục đích từ đầu của Mục Trần.

- Khốn nạn!

Tiêu Hoàng tức giận chửi rủa, tim đập thình thịch lo sợ. Chiêu của Mục Trần thật tàn nhẫn, khiến cho hắn phải rối trí.

Ngay lập tức nhận thấy được ánh mắt lạnh băng sắc lẹm từ Ôn Thanh Tuyền bắn qua, hắn nhiên người ta đang rất căm hận.

Tiêu Hoàng trừng mắt với Mục Trần, rồi ấn pháp lại thay đổi, muốn vận dụng năng lượng Phược Thiên trận quay trở lại trói Ôn Thanh Tuyền. Dù gì thì so với nàng ta, Mục Trần vẫn dễ đối phó hơn nhiều.

Thế nhưng, linh lực bị giam trong những linh trận nhỏ của Mục Trần chỉ có thể vùng vẫy giãy giụa, mặc dù nó lung lay như sắp vỡ, vẫn không hề thất thủ tan nát.

Tiêu Hoàng vội vàng vận hành linh trận, Ôn Thanh Tuyền cũng nheo mắt nhìn hắn, kim quang rực rỡ lóe lên, một tiếng phượng hót vang vọng chân trời.

Trận văn phức tạp đang trói buộc Ôn Thanh Tuyền nhanh chóng bị hòa tan.

Sắc mặt Tiêu Hoàng méo đến cực độ, rồi hắn cố gắng vận hành linh trận, điều khiển linh lực điên cuồng trùng kích, mục đích phá lao tù xông ra trở lại vây khốn.

"Rầm rầm!"

Nhưng Mục Trần đâu dễ cho hắn đắc thủ, cũng biến ấn pháp, vận hành linh trận nhỏ cố gắng kéo dài thời gian. Chỉ cần Ôn Thanh Tuyền thuận lợi thoát vây, thì hắn chẳng còn gì phải lo đến Tiêu Hoàng nữa.

Cả hai một đánh một thủ, nhất thời giằng co.

Nhưng sắc mặt Tiêu Hoàng thì càng lúc càng khó coi hơn.

- Tiêu Vương!

Mắt thấy trận văn quanh người Ôn Thanh Tuyền tan biến càng nhanh, hắn hốt hoảng không thể nhẫn nại được nữa, khẽ quát lên.

Tiêu Vương lạnh lùng đứng bên cạnh, nghe huynh trưởng gọi, ánh mắt lăng lệ lóe lên. Một cây Hỏa Hồng Ngưu Giác Cung xuất hiện trong tay, dây cung nhanh chóng kéo căng, mũi tên hướng thẳng Mục Trần, lửa đỏ bốc cao, dao động linh lực sắc bén như muốn xuyên thủng không gian.

"Xoẹt!"

Nhưng Tiêu Vương còn chưa kịp bắn tên, một tia kiếm quang bắn lên cao, hình thành kiếm ảnh hung hăng chém xuống đầu Tiêu Vương.

Tiêu Vương trợn mắt, thân hình vội lui, ngón tay buông ra, hỏa tiễn rực lửa bắn đi, linh lực cuồng dã chấn vỡ không khí.

"Uỳnh!"

Kiếm ảnh vs tiễn ảnh, sóng xung kích bùng phát khiến ngọn núi rung chuyển, đá rơi đất lở.

Hai luồng công kích triệt tiêu lẫn nhau, Tiêu Vương sắc mặt âm tàn ngẩng lên nhìn cô gái xinh đẹp đứng đối diện trên không, trường kiếm trong tay tỏa ra sắc bén, đôi mắt lạnh lẽo tập trung vào hắn.

- Quy tắc ban đầu không cho phép ngươi nhúng tay.

Lạc Li đạm mạc lạnh lùng lên tiếng.

- Ta ra tay hay không, ngươi không có tư cách quản.

Tiêu Vương cười khẩy, ánh mắt tràn ngập lệ khí hung bạo. Mặc dù Lạc Li xinh đẹp tuyệt trần, nhưng hoàn toàn không khiến hắn động lòng. Hỏa Hồng Ngưu Giác Cung lửa cháy phừng phực, dao động nóng bỏng cho thấy nó cũng là một thứ binh khí mạnh mẽ đáng gờm.

Lạc Li thản nhiên nhìn hắn, chẳng nói gì, Lạc Thần Kiếm chậm rãi nâng lên, dao động linh lực sắc bén cường hãn tỏa ra, thân kiếm có hoa văn sóng nước xuất hiện, kiếm khí co duỗi không ngừng.

Cao thủ đang quan chiến xung quanh cảm nhận thực lực của Lạc Li, ai náy đều kinh nghi sợ sệt.

Tiêu Vương cũng hơi run một chút, tay cầm cung lửa nổi cả gân xanh. Hắn nhìn trừng trừng không rời mắt khỏi Lạc Li, rõ ràng cảm nhận được uy hiếp đến từ nàng.

Cô gái này không chỉ dung nhan tuyệt sắc, mà thực lực cũng cực kỳ khủng bố.

- Không hổ là Lạc vương a.

Ngọn núi xa kia, Võ Linh tấm tắc tán thưởng, ngay cả hắn cũng cảm thấy cảm giác đau rát như bị kiếm khí ẩn trong thiên địa cắt xé da thịt.

- Nàng ta rất lợi hại mà.

Võ Doanh Doanh cũng đồng ý. Mặc dù tâm cao khí ngạo, nhưng đối với Lạc Li ưu tú xuất sắc như thế, trong lòng cũng không tránh khỏi tự ti.

- Ha ha, lúc ở tận cùng Linh Lộ, nếu chẳng phải nàng một mực đối phó Cơ Huyền, chưa chắc Ôn Thanh Tuyền đã cướp được linh quan. Cô gái kinh tài tuyệt diễm kia sau này hẳn phải tỏa sáng ở Đại Thiên thế giới, tên Mục Trần kia thật có phước đó...

Võ Linh cười chép miệng.

Ngay cả hắn cũng cảm thán, nữ tử như Lạc Li và Ôn Thanh Tuyền quả thật rất xuất sắc.

- Thiên nga chẳng phải luôn bị cóc ghẻ ăn thịt sao?

Võ Doanh Doanh hậm hực phản bác, chẳng chút khách khí hạ thấp Mục Trần.

- Mục Trần cũng không phải là cóc ghẻ a...

Võ Linh mỉm cười, quay lại nhìn gã kia trong linh trận, lẩm bẩm:

- Có thể khiến Cơ Huyền cũng phải e dè, thì sao có thể là kẻ tầm thường? Thật là thú vị, hai tên chó mèo kia lần này nếu mà đập nhau, chẳng biết cuối cùng ai còn đứng được? Gã Cơ Huyền kia cũng chẳng dễ ăn chút nào!

Võ Linh hơi nhăn mặt, tỏ ra khá nghiêm túc và kiêng dè.

"Rầm rầm!"

Linh lực điên cuồng công kích những linh trận nhỏ kia, dù sao thì cấp bậc của chúng cũng không cao, chẳng thể nào cầm cự quá lâu. Nhưng với Mục Trần, hắn cũng chỉ cần câu giờ cho đến khi Ôn Thanh Tuyền thuận lợi thoát khỏi giam hãm.

- Phá cho ta!

Tiêu Hoàng càng thêm hung hăng dữ tợn, ấn pháp thay đổi, hét lên như sấm.

"Ầm!"

Linh lực cuồng dã như mãnh hổ hạ sơn, thế đến không thể ngăn trở nổ bùng lên phá tan những chiếc lao tù bé nhỏ, linh lực mênh mông cuồn cuộn như hải dương dậy sóng, hội tụ lại với nhau.

"ầm ầm ầm."

Trong phạm vi linh trận lại nổi lên sóng gió, linh lực hội tụ mạnh mẽ đến mức Mục Trần cũng biến sắc. tổ hợp linh trận cấp 5 cực khó đối phó.

Nhưng cũng may, mục đích ban đầu của hắn đã đạt được.

Nhướng mắt nhìn qua bên kia, Ôn Thanh Tuyền lạnh lùng hoành thương, kim quang lóe sáng, trận văn cuốn lấy người hoàn toàn bị xé nát.

Thực lực trở lại, linh lực trong cơ thể hùng hồn, nàng huơ tay đánh về phía các đồng đội phía sau.

"Bang bang!"

Kình phong nện vào thân thể các cô gái, kim quang sáng lên chấn vỡ hết trận văn vây khốn các nàng, kình lực hung mãnh thuận thế đẩy các nàng đi, bay ra khỏi phạm vi bao phủ của linh trận.

- Đáng chết!

Sắc mặt Tiêu Hoàng trở nên u ám, hung hãn nhìn qua Mục Trần. Hắn lại vung tay lên, linh lực đang muốn quay về vây khốn Ôn Thanh Tuyền lại chuyển mục tiêu, hóa thành linh xà lao tới Mục Trần.

Ôn Thanh Tuyền đã thoát ra được, vậy thì phải bắt Mục Trần làm con tin thế vào!

Mục Trần nghiêm mặt, Phệ Long Ma Thương thoáng hiện ra, thương rung lên, hóa thành ma long ngạnh đấu với linh xà.

"Bùm bùm!"

Kình lực bắn ra tứ tung, ma long văng ngược trở lại thành ma thương xoay vòng vòng trở về Mục Trần.

Mục Trần chụp lấy, cánh tay run lên chấn động, bị dư lực còn lại đẩy đi một đoạn. Tiêu Hoàng nổi điên tung một đòn gần như là vận dụng

toàn bộ năng lượng Phược Thiên trận. Ngạnh đấu với nó, Mục Trần hoàn toàn bất lợi.

Mục Trần bắn lui, vừa mới giữ được thăng bằng, một hương thơm từ đâu bay đến, rồi bàn tay mềm mại đặt lên lưng hắn, hóa giải hoàn toàn kình lực.

Mục Trần nghiêng qua nhìn ra phía sau, thấy ngay gương mặt xinh đẹp của Ôn Thanh Tuyền, bất đắc dĩ nhún vai:

- Có vẻ không đúng rồi a, rõ ràng là anh hùng đến cứu mỹ nhân, sao lúc này lại đảo lộn trật tự thế này?

Gương mặt lạnh băng của Ôn Thanh Tuyền bất giác mỉm cười, rồi nàng trấn tĩnh lại trừng mắt với hắn, nhưng rõ ràng ánh mắt không kiêu ngạo khinh thị như xưa, mà đầy vẻ mềm mại ôn hòa.

Hơi do dự, rồi nàng cũng mở miệng nói khẽ.

- Lần này... đa tạ!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 559: Phá Trận

Lần đầu tiên có thể nghe thấy ngữ khí dịu dàng của Ôn Thanh Tuyền khi nói chuyện với mình, Mục Trần nhất thời cũng ngẩn ngơ. Từ trước đến giờ nàng ta luôn như con phượng hoàng cao quý không thể chạm vào, ánh mắt kiêu ngạo khiến người ta chỉ biết cách xa mà ái mộ, đặc biệt khi giao tiếp với người khác phái, nàng luôn tỏ ra cực kỳ khó gần.

Chính vì thế mà lúc này Mục Trần cảm thấy không mấy tự nhiên.

Nhưng ngay lập tức hắn lại nhìn thấy nụ cười lãnh ngạo trở lại trên môi Ôn Thanh Tuyền, nàng liếc xéo Mục Trần:

- Ngươi kém cỏi như thế, bản lĩnh có bấy nhiêu mà đòi làm anh hùng cứu mỹ nhân, đừng có ảo tưởng sức mạnh quá.

Khóe miệng giật giật, hắn đơ người nhìn cô gái bên cạnh, chẳng lẽ nàng ta không phân biệt phải trái, cứ như là hắn bày trận giam khốn nàng rồi bày trò lấy lòng nàng vậy.

Nhìn thấy ánh mắt như muốn xuyên thủng đầu của mình, Ôn Thanh Tuyền cười càng đắc chí, rồi nàng liếc qua Tiêu Hoàng bên kia đang tái xanh mặt mày, nụ cười đột nhiên lặn mất tăm, chỉ còn lại lạnh giá đáng sợ.

Tiêu Hoàng nhìn thấy, bất giác run rẩy.

Ngoài linh trận, đội ngũ khắp nơi giương ánh mắt tội nghiệp thương cảm nhìn Tiêu Hoàng, ai nấy đều nhìn thấy cơn tam bành kinh hãi ẩn chứa trong vẻ mặt lạnh lùng của Ôn Thanh Tuyền.

- Mục Trần, chuyện tiếp theo để hết cho ta đi!

Ôn Thanh Tuyền khẽ nói.

Mục Trần cũng hơi hoảng với khí thế lạnh lẽo mà đầy lửa giận toát ra từ Ôn Thanh Tuyền, nhưng hắn lắc đầu:

- Linh trận này không đơn giản, ngươi cũng không am tường việc phá trận, chuyện này cứ để cho ta đi, để dành khí lực mà lo chuyện rắc rối sau đó. Chuyện hôm nay không chỉ đơn giản thế này đâu.

Chiến lực của đám người Tiêu Hoàng rất mạnh, nhưng vốn không dám đụng tới Ôn Thanh Tuyền, vậy mà hiện thực lại thật sự ra tay. Điểm kỳ quái này Mục Trần cũng tin rằng không đơn giản.

Lời nói đầy ẩn ý khiến Ôn Thanh Tuyền cũng chột dạ, chân mày nhíu lại, môi run run muốn nói gì đó. Mục Trần tuy cũng là Linh Trận sư, nhưng nàng đã tự mình thể nghiệm lợi hại của Phược Thiên trận này, đừng nói là Mục Trần, ngay chính nàng muốn phá trận cũng phải trả giá không nhỏ.

Đối mặt linh trận lợi hại thế này, lỡ như thất thủ thì thật là mất mặt, dù rằng bình thường nói chuyện chẳng hề nể mặt hắn, nhưng trước bao người nàng cũng không thích nhìn thấy hắn phải chịu sỉ nhục.

- Khó có được lúc ngươi lại quan tâm thể diện của ta.

Dường như nhìn biết ý tưởng trong đầu Ôn Thanh Tuyền, hắn mỉm cười rồi nhìn ra ngoài:

- Cứ an tâm đi, ta đã nói được thì tất phải làm được. Phược Thiên trận tuy bất phàm, nhưng muốn vây khốn ta, hắn chưa đủ tư cách.

Mục Trần vừa nói vừa cười, không đắc ý mà đầy tự tin, rất có mị lực nam nhi.

- Ta thèm quản ngươi tự đi tìm đường chết.

Ôn Thanh Tuyền nhìn vào nụ cười của hắn, khóe miệng giật giật phát ghét:

- Đám xú nam tử các ngươi chỉ thích thể hiện... Được rồi, nể tình ngươi từ xa chạy tới hỗ trợ, ta không tranh với ngươi. Mau chóng phá cho được trận này, ta đang khó chịu ngứa tay muốn tẩm quất tên kia đây.

Ôn Thanh Tuyền nắn nắn hay bàn tay.

Mục Trần chỉ cười, không nói gì thêm, chậm rãi tiến tới, ánh mắt sắc bén tập trung nhìn Tiêu Hoàng.

Tiêu Hoàng dường như cũng đoán ra hắn muốn làm gì, vẻ mặt đầy tức giận:

- Sao? Có người áp trận khiến ngươi tự tin hơn à?

- À chỉ là ta bắt đầu muốn có 20000 điểm kia thôi.

Mục Trần trả lời.

- Chỉ e ngươi không đủ bản lĩnh lấy nó. Hai người các ngươi cùng lên đi, một mình ngươi đòi phá trận ư, nằm mơ giữa ban ngày!

Tiêu Hoàng khinh khỉnh châm chọc.

Mục Trần cười nhếch mép:

- Sợ rồi à, sao lại phải khích tướng bọn ta? Nhưng ngươi cứ an tâm, phá trận mình ta là đủ.

- Láo xược, ta muốn xem ngươi có năng lực gì mà dám nói như thế!

Tiêu Hoàng nheo mắt, cục diện hiện tại phe địch đã chiếm ưu thế, nếu Mục Trần và Ôn Thanh Tuyền liên thủ thì e rằng Phược Thiên trận sẽ nhanh chóng bị phá. Thế nhưng chẳng hiểu sao tên Mục Trần cuồng vọng lại sơ sẩy như thế.

Nếu lại có thể bắt được Mục Trần, thì cục diện có thể xoay chiều trở lại với hắn.

Mục Trần cười, dễ dàng nhìn ra tư tưởng trong lòng Tiêu Hoàng, nhưng không nói lời nào, hắc lôi điện từ trong cơ thể bắn ra, lẹt xẹt lùng bùng quanh thân.

Sức mạnh cường hãn tràn ngập cơ thể.

Hắc lôi tràn ngập, ngưng tụ lại như chất lỏng chảy trên da dẻ Mục Trần, nhìn hắn cứ như lôi thần xuất hiện.

Tiêu Hoàng cũng cảm nhận được sức mạnh toát ra từ cơ thể hắn, ánh mắt nghiêm trọng, không dám lơ là, ấn pháp lập tức thay đổi, linh lực trong Phược Thiên trận lại gào thét, hình thành linh xà âm hiểm nhìn con mồi.

Mục Trần ngẩng lên, chân hơi co lên, rồi nện mạnh xuống.

"Đùng!"

Sức mạnh kinh khủng khiến cho cả tòa núi rung chuyển.

Đất đá chấn động, Mục Trần lao lên như điện xẹt, linh lực hắc bạch ào ra như sóng vỗ.

Từ khi đột phá thành công linh lực nan, linh lực hắc bạch lại được tăng cường, cộng thêm sức mạnh cơ thể, cao thủ nhất trọng Thần Phách nan cũng phải dè chừng hắn.

Thúc đẩy năng lực bản thân lên cao nhất, Mục Trần không đánh phá lung tung, mà hướng thẳng về một vị trí trong linh trận. Vị trí đó chính là một trong ba vị trí nghi vấn là trung tâm linh trận mà trước đó hắn cảm ứng được.

Thân là Linh Trận sư, Mục Trần biến rõ muốn phá trận thì phá hỏng trung tâm linh trận là dễ nhất.

- Muốn phá trung tâm trận của ta, nằm mơ!

Tiêu Hoàng cười khẩy, vung tay lên, linh xà cấp tốc lao đến Mục Trần.

"Ầm!"

Một quyền hung hăng của Mục Trần mang theo hắc lôi và linh lực dũng mãnh nện vào bầy linh xà.

"Bùm bùm!"

Lôi điện bắn ra, vài con linh xà nổ tung, nhưng chúng lại nhanh chóng ngưng tụ lại, hoàn hảo vô khuyết tiếp tục xông lên.

"Ầm!"

Hắc lôi chiến linh xà, chấn động khiến cả ngọn núi cũng run rẩy.

Ôn Thanh Tuyền nhíu mày quan sát giao tranh. Tiêu Hoàng có thể vận dụng linh lực của Phược Thiên trận nên chẳng lo tiêu hao, còn Mục Trần sao vẫn chọn ngạnh chiến? Kéo dài như thế thì có chỗ nào tốt?

Tiêu Hoàng đương nhiên biết điều này, Mục Trần liên tiếp đánh nổ từng đám linh xà, ánh mắt hắn càng thêm đắc ý vui sướng. Cứ tiếp tục như thế, sớm muộn Mục Trần cũng phải bại.

- Đánh phá thống khoái như thế, vậy thì ta tăng độ khó cho ngươi.

Tiêu Hoàng cười gằn, linh lực càng vận chuyển nhanh hơn, hình thành thêm nhiều cự mãng linh lực, hiện ra rồi nhanh chóng phất đuôi đánh xuống.

"Ầm!"

Mục Trần vẫn không lùi bước, dễ dàng đánh nổ liên tiếp đám linh xà, nhưng lần này kình lực chấn hắn văng trở về, dao động linh lực hỗn loạn.

Ai nấy quan chiến đều trở nên căng thẳng.

- Chẳng biết trời cao đất rộng!

Tiêu Hoàng cười gằn.

Nhưng hắn chẳng cười được lâu, thì đôi mắt trừng lên, vì hắn nhìn thấy Mục Trần đang văng ngược đi xoay người bay đến phía tây của linh trận, ánh sáng bên đó rực rỡ, trận văn che giấu thứ gì đó.

Hướng đó cũng không có vẻ gì khác lạ, nhưng sắc mặt Tiêu Hoàng lại cực kỳ khó coi, thậm chí là kinh hãi vô cùng.

Bởi vì chỉ có hắn mới biết, nơi đó chính là trung tâm thật sự của linh trận, không ngờ Mục Trần sớm đã dò xét được, lại còn cố ý dương đông kích tây tấn công mãnh liệt bên kia, nhằm giảm đi sự cảnh giác của hắn.

Tiêu Hoàng biến sắc, vội vã vận hành năng lượng linh trận, linh xà điên cuồng lao đi đuổi theo Mục Trần.

Nhưng tên kia đã chiếm được tiên cơ, nhanh chóng xuất hiện ở vị trí trận văn lóe sáng, thình lình đỉnh đầu của hắn trào ra một cột sát đầy tính hung sát.

Ma trụ to lớn xuất hiện, Mục Trần đưa tay ôm lấy, chẳng hề do dự nện xuống khu vực sáng rực đó.

Sắc mặt Tiêu Hoàng trắng như tờ giấy.

Giọng nói Mục Trần thản nhiên lanh lảnh.

- Cùng một trò ngươi lại ăn quả đắng đến hai lần, ngươi không phải ngu bình thường đâu. Xấu hổ thật! Xem ra 20000 điểm ta phải lấy rồi!

"Ầm!"

Ma trụ ngập tràn hung sát mạnh mẽ nện vào trận văn lấp lánh.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 560: Kẻ Đứng Sau

"Uỳnh!"

Ma trụ đầy hung sát lực nện vào trận văn, một tiếng va chạm kinh thiên vang lên.

"Đùng đùng!"

Dao động kinh người, không gian bùng nổ, tiếng vang không dứt.

Linh lực trong linh trận cuồn cuộn đổ về vị trí kia định chống đỡ ma trụ công kích, nhưng phần lớn trước đó đã bị điều động tấn công Mục Trần phía bên kia, nên lúc này khó lòng kịp quay lại phòng ngự.

Mục Trần mắt lóe sáng liên tục, cảm nhận thế công dũng mãnh kéo đến sau lưng, Tiêu Hoàng đã bắt đầu trở nên điên cuồng không màng tất cả tấn công hắn.

Hắn lúc này không thể lui, không thể để quyền khống chế cục diện trở lại trong tay Tiêu Hoàng. Bị mắc lỡm lần hai như thế, chắc chắn tên kia sẽ điều động toàn bộ năng lượng khổng lồ để bảo vệ trung khu linh trận. Mà như thế Mục Trần muốn phá trận lại càng thêm khó.

Hung quang dâng lên trong mắt, Mục Trần điên cuồng ngưng tụ hung sát khí, hắn gầm lên. Đại Tu Di Ma Trụ càng to thêm, văng vẳng tiếng gào thét như tu la địa ngục, sát ý ngập trời.

- Phá!

Tiếng hét như sấm sét quát ra, Đại Tu Di Ma Trụ lại tiếp tục nện xuống.

"Rốp"

Mục Trần thúc giục Lôi Thần Thể tối đa, vận dụng hết mức linh lực trong cơ thể, còn huy động hết lực dùng Đại Tu Di Ma Trụ, công kích dữ dội khiến Phược Thiên trận không thể chịu nổi, vết nứt từ trung khu linh trận như mạng nhện nhanh chóng lan tỏa.

- Tên khốn kiếp!

Tiêu Hoàng không còn có thể bình tĩnh nữa, sắc mặt tái xanh hét lớn, ấn pháp thay đổi, miệng phun ra một ngụm máu.

Tinh huyết bắn ra, lao vào trong linh trận, dung hòa vào những con linh xà đang gào thét hướng tới công kích Mục Trần. Thình lình thân hình hư ảo của chúng huyết quang sáng rực, cấp tốc kết hợp lại với nhau, hóa thành một con Thông Thiên Cự Mãng chừng nghìn trượng.

Cự mãng chiếm cứ thiên địa, cái bóng bao phủ cả mấy trăm trượng. Đỉnh núi khổng lồ bị cái bóng che khuất đến run rẩy. Tiêu Hoàng đã bị Mục Trần khiến cho nóng máu.

"Vù!"

Thông Thiên Cự Mãng vừa thành hình, cái đuôi khổng lồ liền quật xuống, ngọn đuôi như mũi thương bén nhọn chớp nhoáng đâm tới sau lưng Mục Trần.

Tốc độ kinh khủng khiến người ta tim đập thình thịch.

Bên ngoài linh trận, Lạc Li cũng hơi đổi sắc, tay nắm Lạc Thần Kiếm định xông vào cứu hộ.

Nhưng nàng vừa xoay đi, Tiêu Vương lập tức kéo dây hỏa cung, mũi tên bốc lửa ngùn ngụt đáng sợ.

Tên nhắm thẳng Lạc Li, giương mà không bắn, nhưng chỉ cần nàng cử động, hắn sẽ lập tức ngăn cản.

Tiêu Vương cũng nhận biết Lạc Li cực kỳ lợi hại, nhưng nếu hắn dốc toàn lực vẫn đủ tự tin có thể ngăn cản được nàng.

Lạc Li trừng mắt nhìn lại Tiêu Vương đang tạo áp lực về phía mình, nhưng không ra tay, chỉ đưa mắt nhìn vào trong linh trận bên này.

"Ầm!"

Áp lực nguy hiểm hiển nhiên Mục Trần cảm nhận rõ nhất, nhưng ánh mắt hắn không hề kinh sợ, vẫn lạnh lẽo như cũ.

"Ầm!"

Hắn chỉ nhìn chằm chằm vào trung khu linh trận trước mặt, vết nứt càng lúc lan ra càng nhanh.

"Vù!"

Công kích xé gió đã áp sát, lưng hắn mơ hồ cảm thấy đau đớn.

Mọi người trừng mắt nhìn vào, không một ai chớp mắt.

- Phá!

Mục Trần thình lình tiến lên, mắt lóe sáng, ma trụ lại hung hăng nện xuống.

"Rốp! Rắc!"

Sức chống chịu của trung khu đã đến cực hạn, lúc này không thể nhận nổi một đòn nào nữa, khe nứt lập tức vỡ ra, mang theo một tiếng nát tan vang khắp linh trận.

"Bang!"

Ánh sáng tràn ngập, linh trận nổ tung.

Kình lực kinh hoàng bộc phát, Mục Trần bị chấn đến run người.

"Véo!"

Tiếng gió bén nhọn áp tới, lưng áo của hắn đã bị xé toạc, nhưng ngay khi cái đuôi nhọn hoắt sắp xuyên thủng tấm lưng Mục Trần lại đột ngột khựng lại, linh lực mênh mông tiêu tán, Thông Thiên Cự Mãng khổng lồ cũng nổ tan nát thành những đốm sáng rơi lả tả đầy trời.

Nháy mắt đó, áp lực bao phủ Mục Trần hoàn toàn biến mất, thay vào đó là cảnh tượng hắn đứng giữa rừng linh quang lấp lánh đang rơi xuống.

Tràng cảnh kinh tâm động phách khiến người ta ngẩn ngơ

Không ít người lại tỏ ra kiêng dè sợ hãi trước thân ảnh đang ở giữa không trung kia, không ngờ được Mục Trần chỉ dùng sức bản thân mình lại có thể phá được linh trận siêu cấp mà ngay cả Ôn Thanh Tuyền cũng bị vây khốn.

- Không hổ là Huyết Họa Giả!

Võ Linh từ xa mỉm cười tấm tắc, ánh mắt nhìn Mục Trần cực kỳ phấn khích. Năm xưa Mục Trần giữa đường bị trục xuất khỏi Linh Lộ, đối với hắn là một ẩn thất rất lớn, làm phí hết một năm cực kỳ quan trọng hình thành nền tảng tu luyện. Với thiên phú của những kẻ tham gia Linh Lộ, một năm khổ tu đó có thể khiến họ bỏ xa người khác.

Vốn còn lo Mục Trần vì thế mà mai một, mất đi một đối thủ đáng giá, nhưng hôm nay đã cho thấy Mục Trần vẫn là Mục Trần...

- Đại tái linh viện lần này thật hay ho...

Võ Linh lẩm bẩm. Hiện giờ Cơ Huyền cũng xem như không ai chống nổi, mà Mục Trần thạnh thế cũng không kém. Hai bên ân oán sâu sắc, nếu chạm trán ắt phải có đại chiến. Hai tên kia như hai vì sao tranh sáng

trên bầu trời, cảnh tượng đó một võ cuồng như Võ Linh làm sao không hưng phấn cho được.

- Nhưng chuyện hôm nay nào chỉ đơn giản như vậy, có thể khiến bọn người kia đồng loạt ra tay, thủ đoạn này ngoài hắn ra thì còn ai?

Võ Linh nheo mắt nhìn ra vài hướng xa xa, hơi dừng lại một chút, ánh sáng lóe lên khó hiểu.

"Phụt"

Tiêu Hoàng ngơ ngác nhìn linh trận nổ tan nát, gương mặt đỏ lên rồi phun máu như mưa, linh lực trong cơ thể trở nên hỗn loạn vô cùng.

Linh trận bị phá, hắn cũng bị tổn thương không nhỏ.

- Không thể nào...

Tiêu Hoàng cay đắng xóa đi vết máu, thất thần nhìn linh trận nổ ra từng mảnh, ánh mắt khó tin. Linh trận của hắn cường đại có thể vây khốn cao thủ nhất trọng Thần Phách nan đến chết nhưng lại bị một tên linh lực nan phá tan tành.

- Có vẻ như linh trận của ngươi cũng không mạnh như ta tưởng nhỉ.

Mục Trần xoay lại, đạm mạc cất lời, châm chọc nhìn Tiêu Hoàng.

Tiêu Hoàng trừng mắt như lang sói, nhưng lại đầy vẻ kiêng dè. Linh trận tâm đắc của hắn bị phá, không thể không chân chính xem trọng Mục Trần.

- Ngươi đã thua, vậy theo cá cược, ngoan ngoãn giao 20000 điểm cho ta đi.

Mục Trần mỉm cười.

Tiêu Hoàng hơi run rẩy, ánh mắt lành lạnh.

- Xem ra ngươi quả nhiên không muốn tính toán, vậy tiếp theo giao cho cô vậy.

Mục Trần thấy vậy chỉ nhún vai, nghiêng qua nói với Ôn Thanh Tuyền.

Ôn Thanh Tuyền hờ hững gật đầu, ánh mắt lạnh băng nhìn sang Tiêu Hoàng, chiến thương rực rỡ trong tay, mắt phượng lóe lên một tia sát ý nhàn nhạt.

Tiêu Hoàng biến sắc, bất giác lui lại, vẻ phòng bị đầy e ngại.

Mục Trần thấy Tiêu Hoàng như thế, chán nản lắc đầu, hờ hững nói:

- Tiêu Hoàng, làm bộ làm tịch cái gì nữa, thủ đoạn gì đó chuẩn bị sẵn thì lấy ra hết đi, còn giấu cờ? Khi dễ bọn ta mù hay sao?

Tiêu Hoàng trợn tròn hai mắt, vẻ mặt đề phòng tan biến, nhìn chằm chằm Mục Trần. Một lát sau mới nói:

- Sao ngươi biết được?

- Bởi vì các ngươi nghĩ rằng mình mạnh, nên chỉ bằng các ngươi là đủ tư cách khiêu chiến.

Mục Trần bình tĩnh trả lời.

- Ha ha, thật không hổ danh Huyết Họa Giả Mục Trần a. Bất quá lá gan của ngươi thật không nhỏ, biết rõ nơi này đến không dễ đi mà vẫn vác xác tới.

Mục Trần chỉ hờ hững nhìn, không trả lời.

Thấy vẻ mặt ngông nghênh của Mục Trần, Tiêu Hoàng nhếch môi cười lạnh, vung tay lên quát:

- Chư vị, hắn đã phát hiện, còn ẩn nấp làm gì?

Nhiều đội ngũ trong khu vực chưng hửng chẳng hiểu chuyện gì.

- Hô hô, vốn còn tưởng rằng chúng ta không có cơ hội ra tay, đúng là Huyết Họa Giả có khác.

Một tiếng cười khanh khách thình lình vang lên.

"Vèo!"

Đột nhiên ngọn núi kia lóe sáng, hào quang xuất hiện mang theo vài người.

Khi ai nấy nhìn thấy rõ gương mặt những kẻ đó, thì sắc mặt trở nên vô cùng chấn động.

Chương 561: Cơ Huyền Thăm Dò

Trên ngọn núi, hào quang lóe sáng, khi những người đó hiện rõ ra, mọi người kinh nghi hô lên.

- Đó là Mạc Tu, hạng 14 bảng điểm?

- Còn có Khâu Nanh hạng 15, Liễu Tam hạng 16... Đội hình thật là mạnh, sao họ lại đột nhiên xuất hiện?

- Bọn họ đều nhắm vào Mục Trần sao? Trận này lớn thật.

Không ít người kinh hoảng vì sự xuất hiện của ba chi đội kia, tất cả đều thuộc top 16.

Tuy nói xếp hạng của bọn họ chỉ là cuối cùng trong top 16, nhưng có thể vượt qua bao nhiêu tranh đấu để có thể đứng vững ở vị trí này tuyệt đối không phải hạng thông thường. Những chi đội bình thường gặp họ cũng chỉ biết tìm cách tốn nhất ẩn thân rồi lặng lẽ trốn đi, ít ai dám xung đột với họ. Không ngờ ba trong số top 16 lại đồng loạt xuất hiện như thế, dĩ nhiên mục tiêu của họ cũng sẽ giống nhau.

Không ít người tỏ ra ngờ vực, cảm giác thấy điều gì đó không hợp lý cho lắm. Chuyện hôm nay dường như đều nhắm tới Mục Trần, chẳng lẽ hắn đắc tội nhiều chi đội cường hãn vậy sao?

Ánh mắt Mục Trần nhìn qua đám người vừa ra mặt, thần sắc cũng trở nên nghiêm túc, hắn cũng nhận ra bọn họ bất phàm.

- Xem ra hôm nay ngươi mới là con mồi chính.

Ôn Thanh Tuyền híp mắt mỉm cười, nhìn sang Mục Trần thản nhiên nói.

Mục Trần vẫn tỏ ra bình tĩnh, ánh mắt lóe lên lạnh lẽo, dường như đã có một chút sáng tỏ.

- Hô hô, tại hạ Mạc Tu, đến từ Hỏa linh viện, đại danh Mục đội trưởng nghe nói đã lâu.

Một gã trong đám người kia bước lên, áo quần màu xám tro, mỉm cười chào hỏi Mục Trần.

- Khâu Nanh, Kim Cang linh viện.

Gã thần tình dữ tợn, bộ mặt hung hãn, thân thể cường trán như thiết tháp, nhìn thẳng Mục Trần lên tiếng.

- Liễu Tam, Vạn Liễu linh viện.

Gã vừa nói có thân hình gầy còm nhất, áo xanh lung lay trong gió như thế hắn sẽ ngã bất cứ lúc nào, nhưng có lẽ không một ai ở đây sẽ nghĩ rằng hắn là kẻ trói gà không chặt.

Mục Trần bình tĩnh nhìn ba chi đội khí thế kinh người, dao động linh lực toát ra từ ba gã cầm đầu dường như còn cao hơn cao thủ nhất trọng Thần Phách nan một chút.

- Thật là hiếm có, thêm cả Tiêu đội trưởng, các ngươi lại phái đến bốn chi đội có số điểm trong top 16 để đón tiếp ta.

Mục Trần chậm rãi nói.

- He he, chỉ là được người ta ủy thác mà thôi.

Mạc Tu cười to.

Mọi người kinh nghi biến sắc. Kẻ nhờ hắn là ai, sao có năng lực mời được cả bốn chi đội top 16 để đối phó Mục Trần, kẻ này tuyệt đối không

phải hạng vô danh.

Mục Trần lại chẳng hề ngạc nhiên, ánh mắt càng thêm lợi hại, hờ hững nói tiếp:

- Cái tên Cơ Huyền kia sao lúc này lại trở nên hèn nhát như thế? Vất vả lắm mới có cơ hội gặp mặt, lại còn tìm người đến thử ta nữa sao?

Cơ Huyền?

Cái tên phun ra từ miệng hắn làm mọi người thêm lần nữa chấn động. Thời gian qua Cơ Huyền vượt lên đứng đầu, danh tiếng còn cao hơn Ôn Thanh Tuyền khi trước. Nói gì thì thời điểm hiện tại mới chân chính là tranh đấu thảm liệt, thay đổi còn nhanh chóng tàn khốc hơn nhiều so với khi mới bắt đầu.

Và còn một câu chuyện đặc biệt cách đây chưa lâu, Cơ Huyền chỉ một thân một mình hoàn toàn áp đảo nghiền nát ba chi đội top 16. Trận chiến đó vô số người quan chiến, đã truyền ra khắp cả đại tái linh viện, khiến cho vị trí hạng nhất của hắn càng thêm vững chắc, ít ai dám mơ tới.

Do đó khi mọi người biết được kẻ đứng sau là Cơ Huyền, ánh mắt nhìn Mục Trần càng thêm quái dị. Không ngờ được giữa Mục Trần và Cơ Huyền lại còn có ân oán sâu sắc như thế.

- Chúng ta lần này được Cơ Huyền nhờ cậy, mục tiêu chỉ là đến xác nhận xem ngươi có đủ tư cách tiếp tục làm đối thủ của hắn hay không mà thôi...

Mạc Tu cười nhạt::

- Nếu không thì... bước chân của ngươi nên dừng lại ở đây được rồi, hắn bảo không muốn nhìn thấy ngươi yếu đuối đứng trước mặt hắn.

- Khẩu khí to lớn nhỉ!

Tiếng nói thanh thúy mà lạnh băng đột nhiên cất lên, mọi người nhìn qua, Lạc Li nheo mắt lạnh lẽo nhìn đám người Mạc Tu.

Lạc Li đã bắt đầu nổi giận. Nàng có thể không để ý chuyện Cơ Huyền lại phái người đến đối phó Mục Trần, nhưng nàng lại tuyệt đối không thể chịu được Cơ Huyền cao ngạo khinh thị Mục Trần.

Trong Linh Lộ, Cơ Huyền và Mục Trần tranh chiến rất nhiều lần, nhưng xem xét thật kỹ thì chiến tích của Mục Trần thắng nhiều hơn Cơ Huyền. Nếu không phải Cơ Huyền dùng thủ đoạn ti tiện chọc giận Mục Trần, khiến hắn điên loạn tạo thành một hồi Huyết Họa, thì Mục Trần cũng không bị trục xuất, cuối cùng cũng khó nói được kẻ cười có thể là Cơ Huyền.

Lạc Li siết tay vào Lạc Thần Kiếm, kiếm ý sắc bén lại tràn ngập, như muốn xé nhỏ không gian.

Cả ba người kia liền biến sắc, ánh nhìn tỏ ra kiêng dè Lạc Li nhiều hơn. Cô gái tóc bạc rực rỡ kia khiến họ cảm thấy một mối nguy hiểm khó hình dung.

- Ha ha, theo ta biết trong Linh Lộ kia, Cơ Huyền so đấu với Mục Trần phần lớn đều hạ phong nha.

Ôn Thanh Tuyền đột ngột cất tiếng cười thản nhiên:

- Xem ra bây giờ hắn tự đại thật đó, trong Linh Lộ ta và hắn còn từng giao đấu vài hồi, có lẽ đại tái linh viện này cũng nên ôn lại một chút.

Ai nấy đều biết tính cách kiêu ngạo của Ôn Thanh Tuyền, không ngờ lúc này lại nói giúp cho Mục Trần, mà chẳng hề để dành chút mặt mũi nào cho Cơ Huyền.

Do vậy kẻ nào cũng tỏ ra hâm mộ Mục Trần, hắn thật sự là rất hạnh phúc , khó trách bị người khác chĩa vào!

- Thật là có số đào hoa!

Bên kia Tiêu Hoàng nhếch mép cười, giọng điệu châm biếm, nhưng ý tứ cũng rõ ràng.

- Dựa vào nữ nhi thì có bản lĩnh gì.

Mặc Ngư cũng nhân cơ hội lên tiếng, nhưng ánh mắt lại đầy ghen tị.

Ba gã mới ra mặt thì cau mày, bọn họ e ngại Ôn Thanh Tuyền cũng chẳng kém Cơ Huyền, nói gì thì cũng từng là người nắm vị trí hạng nhất rất lâu.

Vốn nghĩ có Cơ Huyền chống lưng, Ôn Thanh Tuyền muốn theo phe Mục Trần cũng phải e dè một chút, không ngờ nàng ta chẳng hề do dự lấy một phân, thậm chí còn phân rõ giới tuyến đối lập với Cơ Huyền.

Mạc Tu nhìn sang Mục Trần, tên kia lúc này trở thành tâm điểm chú ý của tất cả mọi người, thế nhưng đáng kinh ngạc là sắc mặt hắn vẫn tỉnh như không.

Cái vẻ bình tĩnh đó khiến cho Mạc Tu cảm thấy không thoải mái.

Mạc Tu cũng không ngốc, không thể nào coi thường Mục Trần cho được. Một kẻ mà cả Cơ Huyền cũng phải nhận định là đối thủ đáng ngại, vừa nãy lại còn một mình phá nát Phược Thiên trận của Tiêu Hoàng, có thể tầm thường được sao?

- Mục Trần, không lẽ ngươi để hai cô gái ra mặt giúp ngươi sao chứ?

Mạc Tu chậm rãi nói.

Mục Trần rốt cục ngẩng lên, hờ hững nhìn Mạc Tu, ánh mắt dường như có cái gì đó, lát sau hắn nói:

- Các ngươi được Cơ Huyền ủy thác đến đây?

Đáp án sớm đã biết được, hắn cũng không chờ Mạc Tu trả lời, khẽ gật đầu phất tay với Lạc Li, Ôn Thanh Tuyền.

- Trông coi hai vị này, đừng để họ chạy thoát!

Hắn chỉ tay vào Tiêu Hoàng và Tiêu Vương.

Hắn nói mà chỉ nhìn chằm chằm vào ba người bên kia, hơi tư lự, nhưng chẳng hiểu sao một cảm giác đầy áp lực tỏa ra từ người hắn.

Mục Trần thong thả tiến lên, nhẹ giọng nói:

- Các ngươi muốn ta dừng lại như vậy, cũng được, đơn giản lắm...

- Hử?

Mạc Tu trừng mắt.

Mọi ánh nhìn đều tập trung vào Mục Trần.

Hắn thong thả vương một ngón tay ra, giọng nói đều đều không hề thay đổi, thản nhiên mà như sấm sét vang vọng làm chấn động tất cả.

- Chỉ cần ba người các ngươi đỡ được ta... một chiêu.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 562: Một Chiêu

Câu nói nhẹ nhàng hờ hững nhưng lại đầy trọng lượng vang lên, khoảnh khắc mọi âm thanh khác trong vùng đều im bặt.

Nhiều kẻ tròn mắt to miệng, kinh hãi ra mặt, không biết vừa rồi có phải nghe lầm hay không.

Mục Trần chẳng những một địch ba, còn muốn một chiêu khắc địch?

Nhiều kẻ cơ mặt giật giật, nếu tình huống khác, có lẽ họ đã buột miệng thốt lên Mục Trần cuồng vọng.

Ba người kia nào có phải ai tầm thường, họ chính là đội trưởng của ba chi đội nắm giữ vị trí 14, 15, 16 trên bảng điểm đại tái linh viện, thực lực còn vượt qua cao thủ nhất trọng Thần Phách nan.

Có lẽ cả ba đều chưa vượt qua nhị trọng Thần Phách nan, nhưng có lẽ cũng đã bắt đầu chạm tới, chênh lệch với nhất trọng không ít.

Mọi người quanh đây cũng vừa chứng kiến bản lĩnh Mục Trần, không ai dám coi thường hắn, nhưng thật sự cũng chẳng có ai đủ can đảm nghĩ rằng một mình hắn có thể chống cự được ba vị đội trưởng của ba chi đội top 16.

- Cái tên này... muốn làm cái gì đây?

Võ Doanh Doanh nhíu mày khó hiểu.

- Hắn muốn hạ uy phong của Cơ Huyền. Gã kia phái người đến thử hắn, hắn biến nó thành nắm đấm, đập ngược trở lại Cơ Huyền.

Võ Linh thản nhiên cười nói:

- Cách đây mấy ngày, Cơ Huyền cũng dùng sức bản thân mà đánh bại ba vị cao thủ đầu lĩnh chi đội top 16, khiến họ rớt hạng, qua đó danh chấn cả đại tái linh viện. Hiện tại Mục Trần làm như thế cũng tương tự, mà còn có phần ác chiến hơn.

- Một chiêu? Có thể sao chứ? Không đáng tin lắm!

Võ Doanh Doanh định thốt ra là cuồng vọng, nhưng dù sao cũng biết Mục Trần một chút, tính cách của hắn cũng khó có khả năng nổi nóng mà làm chuyện ngu xuẩn.

- Ngươi xem như cũng biết hắn, tên kia có bao giờ bắn tên không đích? Do đó hắn đã muốn làm đương nhiên phải có bảo đảm. Ha ha, ta cũng đang rất hiếu kỳ, làm sao thực lực linh lực nan hắn có thể làm được, chẳng lẽ dùng linh trận sao? Nếu vậy đẳng cấp cũng phải ngang ngửa hoặc hơn Phược Thiên trận, nhưng mà ba người kia cho hắn thời gian bố trận sao chứ?

Võ Linh phân tích, còn Võ Doanh Doanh chỉ biết nhíu mày, trong lòng không quá chú ý.

Đám Mạc Tu thì đang thất thần ngây ngẩn, họ nhìn nhau, đều thấy rõ hai chữ hoang đường hiện ra trên mặt.

Một tên thực lực bề ngoài chỉ là linh lực nan, lại đòi một mình thách đấu ba cao thủ Thần Phách nan, mà lại còn là nhất kích tất sát?

Tuy biết chiến lực của Mục Trần hơn xa thực lực, nhưng một chiêu đánh bại cả ba thì quả thật khiến họ nổi nóng. Mục Trần nghĩ rằng hắn là Cơ Huyền sao?

- Mục đội trưởng thật là oai phong! Xem ra ngươi cũng biết chuyện vài ngày trước của Cơ Huyền, nhưng ngươi muốn dùng cách này để chứng minh ngươi có được tư cách ngang bằng hắn, e rằng sai lầm rồi.

Mạc Tu khinh khỉnh lên tiếng

Mục Trần cũng cười nhạt:

- Từ khi nào mà Cơ Huyền lại có thể cao hơn ta một bậc? Xưa nay hắn bị ta dạy dỗ có lẽ cũng không ít.

- Linh Lộ chẳng qua chỉ là một hồi rèn luyện trẻ con mà thôi, nếu ngươi cảm thấy chừng đó đủ khiến ngươi tự tin, e rằng sắp phải thất vọng rồi.

Mạc Tu vẫn đạm nhạt đấu võ mồm.

Nghe đối phương nói thế, Mục Trần lại tỏ vẻ đồng ý gật gù, chợt cười:

- Câu này ngươi nên đem về nói với Cơ Huyền.

Gương mặt Mạc Tu giật giật, hơi âm u. Liếc nhìn hai đồng bọn kế bên, cả ba cùng lúc tiến lên, dao động linh lực mạnh mẽ nhất tề bùng phát.

"Rầm rầm!"

Áp lực cực lớn từ ba luồng linh lực hùng hậu dũng mãnh khiến mọi người cũng phải vận sức đứng vững.

Ngay cả vài vị đội trưởng nhất trọng Thần Phách nan thần sắc cũng nghiêm nghị kiêng dè, top 16 quả thật hơn người.

Lạc Li liếc nhìn Mục Trần, nhưng không nói gì.

- Này, có được không đó?

Ôn Thanh Tuyền thì lập tức hỏi. Mặc dù hành trình Mộc Thần Điện, nàng đã từng chứng kiến uy lực tổ hợp linh trận kia, nhưng lúc này hắn đâu có thời gian chuẩn bị.

- Mấy lời đó không phải ta đã nói với ngươi, đừng có hỏi tùy tiện hay sao?

Mục Trần quay đầu lại, cười nói.

Ôn Thanh Tuyền nhất thời đỏ mặt, rồi trừng trắng cặp mắt nóng giận. Cái tên này thời điểm nào rồi còn đùa giỡn nàng?

- Yên tâm đi! Có kẻ muốn xem thử ta có phải là uy hiếp với hắn hay không, thế thì không nên khiến hắn thất vọng...

Mục Trần thản nhiên trả lời, giọng lưỡi đanh thép mà sắc bén.

Ôn Thanh Tuyền gật đầu, không nói thêm nữa. Nàng cũng biết sơ sơ ân oán của hai người, nhất định không có khả năng hòa giải. Trước đây nàng vốn trung lập không can hệ gì đến ân oán của họ, nhưng nay Mục Trần ngàn dặm xa xôi xông pha vượt trận giải cứu nàng, dĩ nhiên nàng đã xem hắn là bằng hữu, đứng về phía hắn.

Cơ Huyền là một đối thủ khó xơi, nhưng nàng chẳng màng, chính bản thân nàng cũng không yếu hơn Cơ Huyền.

- Vậy ta sẽ xem ngươi làm xiếc, còn đám Chúng Viện Minh kia thì chớ lo, một tên cũng đừng hòng thoát khỏi tay ta.

Ôn Thanh Tuyền quay sang trừng mắt nhìn đám Tiêu Hoàng, Tiêu Vương.

Thấy ánh mắt đó của nàng, Tiêu Hoàng, Tiêu Vương chỉ cười khẩy, bộ dáng như đang ngồi xem hài kịch. Cục diện hiện tại đã có thêm ba vị trợ thủ mạnh mẽ, hai huynh đệ bọn họ liên thủ cũng có chút phần thắng nếu đối chiến với ba người kia, nhưng cuồng vọng đến mức một chiêu thu thập thì họ không tin.

Mục Trần quay trở lại, ánh mắt hờ hững nhìn Mạc Tu.

Ba người kia cũng đang nhìn chằm chằm vào hắn, sắc mặt chẳng mấy tốt đẹp.

- Mục đội trưởng hôm nay thật cố ý muốn vậy.

Mạc Tu cất giọng trầm trầm như sấm đánh.

- Đã tự tin đến thế, vậy thì ba chúng ta sẽ cùng đến xem công phu mồm mép của ngươi cao đến đâu!

Mạc Tu gầm lên, linh lực càng lúc càng cuồng bạo.

Thiên địa hoàn toàn bị áp lực từ ba luồng linh lực kia chiếm hữu.

Chiến đấu tiếp theo sẽ cực kỳ kinh khiếp.

- Mục đội trưởng, mời ngươi ra chiêu, ba chúng ta đã sẵn sàng! Bất quá ta cho ngươi biết, bọn ta biết ngươi cũng là một Linh Trận sư, nếu nghĩ rằng bọn ta ngu ngốc chờ đợi ngươi bố trí linh trận, thì bỏ qua ý tưởng đó đi.

Mục Trần chẳng nói gì, thầm đánh giá cả ba đối thủ. Bọn kia còn mạnh hơn cao thủ nhất trọng Thần Phách nan nhiều, có lẽ đã bắt đầu chạm đến nhị trọng, không chừng thời gian sắp tới sẽ thuận lợi đột phá.

Thực lực mỗi người đều không yếu hơn Huyết Thiên Đô hắn chạm trán lần trước, thậm chí còn mạnh hơn một chút.

Khó trách khi hắn nói như thế, mọi người lại có ánh mắt như vậy.

Nhưng mà, hắn hiện tại cũng mạnh hơn rất nhiều so với khi còn ở di tích Mộc Thần Điện.

Mục Trần nhẹ nhàng nhắm mắt lại, hai tay kết hợp, biến ảo một ấn pháp rắc rối và huyền ảo.

Hào quang xanh biếc nhàn nhạt từ lòng bàn tay phát ra.

Trên bầu trời, những lỗ hổng không gian nhanh chóng vươn ra, đồng thời không ai phát hiện, từng gốc cây ngọn cỏ trong vùng đang đung đưa lặng lẽ tản ra hào quang xanh lục.

Đó chính là... Mộc Thần Kinh!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 563: Mộc Thần Kinh Hiển Uy

Những luồng sóng năng lượng xanh biếc đổ về phía Mục Trần, bao phủ toàn bộ khu vực núi non xanh rì, khiến cho mọi người trong khu vực này biến sắc kinh hãi và đầy nghi hoặc, họ cảm thấy rõ ràng dao động cường đại từ những luồng năng lượng kia.

Mạc Tu vẫn bình tĩnh quan sát hiện tượng, nhưng cả ba người đều cảnh giác cao độ. Bọn họ có thể dẫn dắt đội ngũ tiến vào top 16, dĩ nhiên không phải kẻ ngốc, tình hình trước mắt có nhiều bí ẩn không rõ ràng, nhưng chính nó lại khiến họ càng thêm kiêng dè thận trọng.

Chẳng ai biết được Mục Trần đang chuẩn bị cái gì để đối phó với họ.

Mục Trần đứng giữa không, mắt khép hờ, đôi bàn tay thong thả kết những ấn pháp cổ xưa kỳ lạ và huyền ảo, luồng năng lượng bích lục càng lúc càng sáng rực lên.

"Ruỳnh ruỳnh."

Chẳng biết từ lúc nào, người ta bắt đầu cảm thấy núi non trong vùng đang chấn động rất nhẹ.

Ngọn núi xa xa bên kia, Võ Linh thần sắc cũng kinh ngạc vô cùng, cúi xuống nhìn biển rừng mênh mông.

- Dao động này...

"Rầm rầm."

Tiếng động đất càng trở nên dồn dập hơn, lúc này mọi người đều đã cảm nhận rõ ràng, rồi hào quanh xanh rì rực rỡ toát ra.

Hào quang xanh biếc xuất hiện, dao động kinh khủng cũng tràn ngập trong cảm giác của mọi người.

Mà đặc biệt là linh lực kia lại tràn ngập sinh cơ, dường như còn có trí tuệh.

- Linh lực này ở đâu mà ra?

Có kẻ hốt hoảng ra mặt, chẳng hiểu được ngọn nguồn linh lực mênh mông này từ đâu phát ra.

- Không ổn, nguồn linh lực chính là cây cối quanh đây!

Có kẻ bình tĩnh hơn, cảm quan sâu sắc liền phát hiện ra nguyên nhân.

Mọi người nghe thấy đều chấn kinh. Ai cũng biết thiên địa vạn vật đều có linh trí, kể cả cây cối. Năm dài tháng rộng linh lực ngưng tụ lại hình thành nên, nhưng mạnh yếu khác nhau, linh lực có linh trí cũng rất khó thu hút, có lẽ chỉ đến cường giả Chí Tôn mới có khả năng thử sức.

Vậy mà Mục Trần thực lực chỉ mới linh lực nan lại làm được như thế, ai có thể trấn định được đây?

Lạc Li và Ôn Thanh Tuyền cũng kinh nghi thất sắc, lần đầu tiên hai nàng nhìn thấy bản lĩnh này của Mục Trần. Lạc Li thì tốt, hơi giật mình một chút rồi lại vui mừng mỉm cười. Quả thật càng lúc hắn càng khiến nàng bất ngờ.

Mạc Tu thì không còn giữ bình tĩnh được nữa, biến sắc nhìn vào biển rừng bao la, thần sắc kinh nghi bất định.

Mục Trần chỉ chăm chăm kết ấn, hai mắt đóng chặt, mồ hôi tuôn ra ướt trán, gương mặt tái đi.

Mộc Thần Kinh chính là đại thần thuật chân chính.

Thần thuật cấp độ này cường giả Chí Tôn nhiều người còn không có được. Mục Trần thiên phú tuyệt đỉnh, nhưng không thể nào dễ dàng thoải mái thi triển Mộc Thần Kinh được.

Lôi điện lóe ra ngoài thân thể Mục Trần, hắn đã âm thầm vận hành Lôi Thần Thể, hỗ trợ cơ thể tăng sức chịu đựng để thi triển Mộc Thần Kinh tốt hơn.

Biển rừng mênh mông càng lúc càng chấn động.

Mục Trần đội nhiên mở mắt, đôi mắt đen hóa thành xanh lục, rồi một tiếng quát vang lên.

- Mộc Thần Kinh, Hóa Mộc Vi Linh!

Mục Trần chưởng xuống biển rừng phía dưới.

Dao động vô hình theo chưởng kình đánh xuống, không khí bị chấn dạt ra.

Ánh sáng càng lúc càng chói mắt, động đất càng lúc càng dữ dội, rồi mọi người kinh hãi nhìn thấy, mảng rừng xanh rì rộng lớn đang cấp tốc trở nên héo úa khô vàng.

Sự héo úa bắt đầu từ một điểm, rồi lan ra như dịch bệnh, khắp nơi trở thành một màu úa vàng.

Chỉ vài giây mà cây cối trong phạm vi cả nghìn trượng đều vàng héo hết cả, cứ như chúng nó bị hút sạch linh lực và cả sinh khí.

Rồi sau đó, chúng nổ tung thành từng mảnh nhỏ, tan biến.

Những âm thanh như pháo rền khắp nơi, biển rừng bao la lúc này như một bãi pháo, nổ lùng bùng khắp nơi, cây cối úa vàng tan nát thành bụi cám.

Chỉ một chốc lát, cả biển rừng bạt ngàn hoàn toàn trụi lủi, để lại một đám bụi li ti dày đặc bay khắp đất.

Ai nấy hoảng hốt kinh hãi, bản lĩnh gì thế này, bá đạo đến thế ư?

Hầu hết trố mắt nhìn xuống khoảng đồi núi trụi lủi bên dưới, như không tin vào mắt mình, cứ ngỡ vừa rồi là một giấc mơ. Rồi nhìn lên không trung, linh lực xanh biếc như sóng cuộn biển gào tràn ngập sinh cơ.

Toàn bộ số linh lực đó đều bị hút ra từ số cây cối nổ vụn dưới kia, năng lượng trong đó khiến những cao thủ nhất trọng Thần Phách nan cũng lạnh da đầu.

Mục Trần nhẹ nhàng hạ xuống, dừng lại trong biển linh lực mênh mông. Hắn nhìn qua đối phương, ba người kia lúc này đã sợ xanh mặt, mi mắt giật giật chấn kinh.

Thanh thế khủng bố của Mục Trần đã khiến họ kinh tâm động phách.

Cả ba cực kỳ nghiêm trọng, không ai dám chậm trễ. Áp lực ập vào ngay mặt như thế khiến họ muốn di chuyển cũng khó khăn.

- Ba vị, tiếp theo phải xem biểu hiện của các ngươi.

Mục Trần cười nhạt, ngón tay chỉ ra.

- Linh hải trùng kích!

Lệnh thản nhiên phát ra, ánh mắt sắc bén lạnh lẽo.

"Ầm!"

Biển linh lực cuồn cuộn gào thét, nổi sóng gió như hồng thủy từ trời giáng hạ, không ngán ngại bất cứ thứ gì cuốn lấy tất cả, thế như thái sơn áp đỉnh đổ xuống muốn đè chết ba người Mạc Tu.

Biển linh lực đổ xuống, không gian như bị chiếm lấy, hoàn toàn phải dạt ra tránh đường, màu xanh che khuất hết ánh mặt trời.

Thế công đơn giản nhưng đáng sợ thế này, ngay cả cao thủ nhất trọng Thần Phách nan cũng sẽ bị nghiền nát như cám.

Ba người kia mặt mày khó coi, khẽ quát lên, linh lực cường đại trong cơ thể bộc phát.

Cả ba chẳng dám giữ sức, vốn nghĩ rằng Mục Trần muốn lấy một chọi ba chỉ là tâm lý tự cao tự đại, nhưng khi leo lên lưng cọp, họ mới thấy được vì sao cả nhân vật yêu quái như Cơ Huyền cũng phải xem hắn là đại địch.

- Hỏa Thần Đại Pháp, Viêm Long Phần Thiên!

Mạc Tu ra tay đầu tiên, ấn pháp múa may, linh lực rực lửa hóa thành viêm long khổng lồ, tản ra nhiệt độ kinh người.

- Kim Cang Thần Chưởng!

Thân thể Khâu Nanh sáng rực lên, to thêm vài lần, ánh kim quang khiến hắn như một pho tượng kim cương sáng chói, gương mặt nghiêm nghị, chưởng đánh ra thành một chưởng ấn to lớn.

- Liễu Thần Thuật!

Liễu Tam gầy còm khẽ quát một tiếng, lục quang lấp lánh, hóa thành một gốc liễu lớn sau lưng hắn, thân liễu xòe ra như che trời, năng lượng hùng hậu.

Cả ba đều dùng đến sát chiêu tối cường của mình, hiển nhiên họ nhận thấy lúc này nếu còn khinh địch, kết quả chỉ có hai chữ: thê thảm.

"Ầm Ầm!"

Biển linh lực kinh khủng đã cuốn tới, uy áp đáng sợ ập tới như nghiền nát mọi thứ.

Dường như trước thanh thế của nó, tất cả mọi thứ đều trở nên bé nhỏ.

"Ầm!"

"Đùng!"

Va chạm bùng nổ như sấm sét, trong phạm vi cả trăm dặm vẫn nghe rõ mồn một, mọi người không rời mắt khỏi chiến trường, lực trùng kích như sóng bắn ra.

"Bùm! Bùm! Bùm!"

Biển linh lực cực kỳ dễ dàng xuyên qua viêm long, chưởng ấn, liễu thụ...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 564: Nghiền Nát

"Ầm! Ầm!"

Biển linh lực như hồng thủy diệt thế, nghiền nát tất cả mọi thứ trên con đường của nó, thanh thế kinh thiên động địa, sắc màu bích lục che phủ cả thiên địa.

Phía trước, viêm long gào thét, kim cang chưởng sấn tới, liễu thụ tỏa ra hào quang kinh người, thế công liên hợp cũng rất khí phách.

Thế nhưng công kích liên hợp đó lại nhanh chóng bị biển linh lực phủ lên.

"Xèo xèo"

Viêm long lọt vào biển linh lực đầu tiên, hỏa thân của nhanh chóng bị dập tắt, hóa thành khói trắng bay bay, vóc dáng khổng lồ giãy giụa kịch liệt, cấp tốc trở nên yếu đi.

Kim cang chưởng sau khi chui vào được một đoạn cũng nhanh chóng yếu ớt.

Còn liễu thụ lại nhanh chóng héo rũ như bị ăn mòn sinh lực.

Biển linh lực bao vây ba công kích kinh thiên, rồi như ma quỷ gào thét, chấn tan cả ba công kích bên trong nó, hoàn toàn không để lại chút gì.

"Hự"

Công kích bị xóa sổ, ba người Mạc Tu biến sắc, phun máu đỏ cả áo.

Mọi người ở xa xa quan chiến lúc này nín thở run rẩy. Dù cũng cảm nhận được thế công của Mục Trần đáng sợ, nhưng không ngờ ba vị đội trưởng top 16 kia liên thủ dốc toàn lực vẫn dễ dàng bị trấn áp như thế.

Mục Trần hờ hững nhìn ba người, phất tay khống chế biển linh lực lại cuồn cuộn lao đi, bao phủ lấy bọn họ.

Cả ba biến sắc, vừa mới nhận thấy được năng lượng đáng sợ trong biển linh lực kia, đâu thể nào dám để nó tùy tiện dính vào người. Họ vội vã tránh đi, chia ra ba hướng mà chạy.

"Ầm Ầm"

Biển linh lực đập vào ngọn núi, tòa núi nguy nga nháy mắt sụp đổ thành bình địa.

Mục Trần lại thay đổi ấn pháp, biển linh lực bắn ra ba dòng năng lượng như sông xanh lao qua không gian, cấp tốc đuổi sát ba kẻ chạy trốn.

Dòng năng lượng mang theo áp lực đáng sợ phong tỏa hoàn toàn đường lui của họ.

Cả ba rốt cuộc mặt tái mét, chẳng ai dám động đậy. Họ biết nếu như lỗ mãng, thì e rằng cái thứ này sẽ nghiền nát bọn họ chẳng khác gì ngọn núi vừa nãy.

Cũng may nó không có sát ý, chỉ bao vây họ lại mà thôi.

Phía bên kia, Mục Trần nhìn bọn họ, nhưng không nói gì, thần sắc hờ hững khiến cả ba lạnh gáy.

Họ liếc nhau, cuối cùng đành méo mặt, giơ hai tay qua đầu, chua xót lên tiếng:

- Chúng ta thua!

Cục diện đã như thế này, không còn cách nào khác ngoài việc nhận thua. Mục Trần chắc chắn không nương tay, nếu còn ngoan cố giằng co, có lẽ hắn sẽ hạ thủ độc ác.

Lời cất lên, không gian hoàn toàn yên tĩnh, rồi bất chợt nhưng tiếng hô kinh ngạc vang lên không ngớt.

Mọi người cũng khá phấn khích, không ngờ chiến đấu lại diễn ra nhanh chóng và hào hứng vượt mức dự đoán.

Đám Tiêu Hoàng bên kia vốn đang ôm tâm lý chờ cho Mục Trần xấu mặt, thì bây giờ trở nên đơ cả người.

Tiêu Hoàng môi run run, ánh mắt âm u nhìn chằm chằm Mục Trần. Kẻ kia thi triển bản lĩnh mà chính hắn cũng thấy run rẩy.

- Không thể nào!

Tiêu Vương bên cạnh thì khó tin thốt lên. Thực lực của hắn cũng ngang ngửa bọn Mạc Tu, vậy mà cả ba người kia liên thủ ra tay lại cấp tốc bị Mục Trần tóm gọn.

Còn đám lâu la Mặc Ngư thì kinh hãi tột độ, run lẩy bẩy. Chỉ mới nửa tháng không thấy tin tức, bây giờ thực lực Mục Trần lại bá đạo đến thế.

- Quả nhiên bản lĩnh khá thật!

Võ Linh kinh ngạc mà trịnh trọng gật gù. Mục Trần đúng là Mục Trần, năm xưa mất đi một năm tu luyện vì Linh Lộ, nhưng thiên phú khủng bố lại bù vào khiếm khuyết.

- Cái tên kia...

Bên cạnh, Võ Doanh Doanh mắt lóe lên kỳ lạ. Khí thế của Mục Trần thực kinh người, nhất thời không thể nói lời nào để hạ thấp hắn.

Lạc Li vốn cũng hơi căng thẳng, lúc này trở nên thả lỏng hơn, mỉm cười nhìn hắn. Tên kia đang từng bước trở lại ánh hào quang và phong thái của hắn trong Linh Lộ ngày trước, về sau sẽ càng thêm chói mắt.

Ôn Thanh Tuyền thì vẫn tỏ ra cao ngạo khinh miệt, nhưng trong lòng cũng không tránh khỏi ngạc nhiên. Cái tên này như cái đầm sâu không đáy, chẳng thể dò xét rõ ràng. Kiêu ngạo như nàng cũng khó tránh khỏi thầm công nhận Mục Trần thật sự rất ưu tú.

Mục Trần trên cao chỉ lẳng lặng nhìn ba người bị tóm, bọn họ lúc này sắc mặt u ám, giao đấu hôm nay tạo thành đả kích quá lớn với họ.

Đến được thời điểm này, họ cũng là thiên tài rất xuất sắc, lại gặp không ít cơ duyên, vốn nghĩ rằng đã có thể vấn đỉnh, ngoại trừ Cơ Huyền, Ôn Thanh Tuyền, Võ Linh những quái thai khủng bố, thì những kẻ khác có lẽ đủ để họ có quyền ngang tàng.

Nhưng sự thật tàn khốc lại không như thế.

Ba người liên thủ lại bị Mục Trần trực tiếp áp đảo, mà thực lực bề ngoài của hắn chỉ mới là linh lực nan

Cả ba lúc này đã hiểu rõ vì sao Cơ Huyền lại e ngại Mục Trần như thế, còn nhờ họ đến thử sức Mục Trần.

Ba người lấy ra Viện Bài, ném về phía Mục Trần. Thất bại đã rõ, họ cũng biết phải trả giá cái gì. Điểm số họ rất tiếc, dù sao cũng trải qua thiên tân vạn khổ tranh đấu liên miên mới gom được chừng đó.

Mục Trần cong tay hút ba khối Viện Bài đến chỗ hắn, liếc mắt nhìn sang. Điểm số trên mặt chúng nó đều trên 10000 điểm, thật là cao.

- Các ngươi là thủ hạ của Cơ Huyền?

Mục Trần ngắm nghía Viện Bài, thản nhiên nói.

- Chúng ta đâu có hứng thú trở thành thủ hạ kẻ khác, chẳng qua nợ hắn một ân tình, hắn nhờ đến thử ngươi, ân tình đó xem như đã trả xong.

Mạc Tu trả lời.

Mục Trần nheo mắt, hơi trầm ngâm, rồi búng tay trả lại Viện Bài.

- Ngươi?

Cả ba kinh ngạc nhìn hắn.

- Chuyện này là ân oán giữa ta và Cơ Huyền, sau này ít có dây vào đi. Lần sau mà còn như thế, thì không nhẹ nhàng thế này đâu!

Mục Trần thản nhiên giải đáp, hắn và bọn họ chẳng có ân oán gì, vốn không cần phải quá rắn tay. Những người kia cũng rất có năng lực, bớt thù thêm bạn vẫn cao minh hơn.

Bọn họ nghe hắn trả lời mà sửng sốt, mặt xanh mặt trắng một hồi mới lên tiếng xấu hổ:

- Vậy đa tạ Mục đội trưởng độ lượng.

Điểm trong tay họ do cả chi đội kham khổ kiếm được, nếu để mất điểm lãng xẹt vì cái ân tình cá nhân, họ cũng khó đối mặt với đội viên của mình. Vốn không định nhận lại, nhưng rốt cuộc lý trí vẫn cao hơn sỉ diện.

Mục Trần vung tay, dòng năng lượng bao vây ba người nhanh chóng tan đi.

Bọn họ lập tức ôm quyền cảm tạ, rồi nhẹ nhàng lui ra trở về đội ngũ.

Ai nấy nhìn thấy Mục Trần ép lui ba cường địch, nhưng lại khiến họ không oán hận chút nào, bất giác cảm thấy khâm phục. Khó có ai chống cự được sự hấp dận của mấy vạn điểm, chừng đó chắc chắn khiến hắn có thể bay cao trên top 16.

Mục Trần xoay lại, ánh mắt tập trung vào Tiêu Hoàng, thản nhiên hỏi:

- Xem kịch lâu như vậy, gom đủ 20000 điểm chưa?

Tiêu Vương xệ mặt ra, nghiến răng:

- Mục Trần, chớ có khinh người quá đáng!

- Xem ra ngươi không muốn giao nộp rồi nhỉ!

Mục Trần nói.

- Mục Trần, ngươi cần gì như thế, cùng lắm thì chuyện của ngươi và Cơ Huyền chúng ta sẽ không nhúng tay nữa, ân oán từ nay xóa bỏ, được không?

Tiêu Hoàng trầm giọng.

Nhìn thấy vừa rồi hành động của Mục Trần đối xử với ba người kia, có lẽ hắn không dám đắc tội quá nhiều người, dù sao vẫn còn một đại địch rình rập, có thêm kẻ thù thì hắn cũng phải cẩn thận. Cái phao này xem ra cũng là một cơ hội lật mình của Tiêu Hoàng.

Mục Trần nhếch môi cười châm chọc, rồi giọng nói trở nên lạnh lẽo mang theo đầy sát khí.

- Không bỏ điểm, thì mỗi người để lại một bàn tay!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 565: Điểm

Lời nói tàn ác đầy sát khí từ Mục Trần vang lên, nhiệt độ trong không khí dường như vì thế mà lạnh đi. Nhiều đội ngũ trong vùng chấn kinh, nhìn lại gương mặt lãnh khốc vô tình đáng sợ của hắn.

Hiển nhiên, Mục Trần chẳng có lời nào nói đùa.

- Ngươi nói cái gì?

Khóe miệng giật giật, Tiêu Hoàng quát lớn. Không ngờ Mục Trần không chỉ không buông tha, mà còn muốn mỗi người bọn họ để lại một bàn tay?

- Muốn chúng ta tự chặt tay, ngươi chưa đủ tư cách!

Tiêu Vương bên cạnh cũng nổi giận, khẩu khí đầy sát tính.

Mục Trần hờ hững nhìn họ, chẳng buồn nói nhảm, sát khí cũng tỏa ra ngùn ngụt. Trước đó dễ dàng bỏ qua cho Mạc Tu và hai đội còn lại, vì thực tế cũng không có ân oán trực tiếp gì với họ. Nhưng với cái đám Chúng Viện Minh trước mặt đây thì khác, từ trước tới nay luôn thọc gậy bánh xe đâm chọt sau lưng hắn, vả lại lúc nãy khi hắn còn đang phá trận, Tiêu Hoàng ra tay chẳng hề lưu tình.

Còn nữa, Mục Trần xưa nay cũng không phải là kẻ từ bi, mềm lòng chẳng thể khiến người khác kinh sợ. Hắn dễ dàng bỏ qua cho ba chi đội kia, có lẽ sẽ khiến nhiều kẻ nghĩ rằng, đắc tội Mục Trần cũng không có hậu quả gì đáng sợ. Mà một khi càng nhiều người có tư tưởng đó, hắn sẽ thật sự phiền toái.

Do vậy sau một hành động mềm mại, phải có một thủ đoạn lôi đình ác độc.

Và dĩ nhiên, đám người Tiêu Hoàng sẽ là con gà phải bị giết để răn khỉ.

Mục Trần quay lại nhìn sang Lạc Li và Thanh Tuyền, khẽ gật đầu.

Tay kiếm nắm chặt, Lạc Thần Kiếm của Lạc Li ánh lên kiếm quang sắc bén, không gian quanh thân nhẹ nhàng bị cắt xé.

Nàng lẳng lặng nhìn xuống Tiêu Hoàng, mũi kiếm tập trung vào họ.

Ôn Thanh Tuyền lại cười khúc khích, nhưng ánh mắt lạnh lẽo cực kỳ. Chiến thương trong tay sáng lên rực rỡ, mang theo dao động linh lực cường hoành đáng sợ.

Cả hai đều nhắm vào đám người Tiêu Hoàng, áp lực thình lình ép tới khiến cho mọi người cảm thấy cực kỳ khó chịu và đầy nguy hiểm.

- Đi!

Tiêu Hoàng và Tiêu Vương liếc nhau, cả hai cùng hét lên, hóa thành hai tia sáng nhanh như chớp lao người bỏ chạy.

"Xoẹt!"

Nhưng vừa hành động, bóng dáng Lạc Li cũng biến mất trên không, lúc người ta nhìn thấy nàng trở lại, thì đã bất ngờ xuất hiện trước mặt Tiêu Vương, đôi mắt trong suốt lại như đầm sâu không đáy, Lạc Thần Kiếm nhẹ nhàng trảm xuống.

Không gian phía trước như bị cắt ra, kiếm quang sắc bén bắn đi nhanh như chớp hướng tới lồng ngực Tiêu Vương.

Tiêu Vương kịch biến, hỏa cung trong tay lập tức giương lên, một mũi hỏa tiễn dũng mãnh bắn ra.

"Choang!"

Kiếm quang hiên ngang xuyên qua, hỏa tiễn vỡ nát, kiếm quang vẫn tiếp tục lộ tuyến, chém vào ngực Tiêu Vương.

Ngực áo Tiêu Vương dễ dàng bị xé nát, một bộ nội giáp lóe sáng, phát ra những luồng xoáy không gian bảo vệ Tiêu Vương.

"Rắc."

Thế nhưng phòng ngự đó chẳng chịu được bao lâu, nhất kiếm bất lưu tình của Lạc Li nhẹ nhàng xuyên phá nội giáp.

Máu bắn ra từ trong ngực, Tiêu Vương thê thảm văng đi, nện vào một ngọn núi, lún sâu vào lòng núi.

Lạc Thần Kiếm trong tay, Lạc Li đứng giữa không, mái tóc trắng phiêu động, dung nhan động lòng người, khung cảnh đầy rung động kinh diễm người ta.

Một tiếng phượng hót vang lên, kim quang rực rỡ tràn ngập, rồi một bóng người khác cũng bị bắn đi, va vào những cây cối to lớn, khiến chúng gãy nát.

Người kia bị đánh lui cả trăm trượng mới ổn định thân hình, chính là Tiêu Hoàng sắc mặt đang trắng bệch, miệng ứa máu, hoàn toàn mất đi khí độ khi nãy.

Đối diện với hắn, Ôn Thanh Tuyền hiện ra từ trong kim quang, chiến thương vắt xéo phía sáu, ánh mắt phượng đầy sát cơ.

Tiêu Hoàng có khả năng bố trí linh trận uy lực rất cường đại, nhưng khi không có linh trận, chiến lực phát huy lại yếu kém rất nhiều, không thể là đối thủ của Ôn Thanh Tuyền.

Mọi người xung quanh lúc này kinh hãi trước sự bá đạo của hai nàng Lạc Li và Thanh Tuyền. Thực lực hai người vô cùng đáng sợ.

Ôn Thanh Tuyền nổi danh đã lâu họ cũng có thể hiểu được, còn Lạc Li, cái tên này khá lạ tai, dù cho khí chất của nàng chẳng kém Ôn Thanh Tuyền, nhưng tính cách lại khác hẳn.

Ôn Thanh Tuyền kiêu ngạo, cường thế, như phượng hoàng trên chín tầng mây. Còn Lạc Li lại yên tĩnh bình hòa, như hoa sen trong sơn cốc lặng lẽ.

Mặc Ngư và đám lính lác Chúng Viện Minh nhìn thấy hai người kia bộ dáng thê thảm như vậy, sắc mặt cũng tái đi, suy nghĩ trốn chạy cũng biến mất, ánh mắt bất lực thảm hại.

Mục Trần bên kia như hổ rình mồi, bọn họ chẳng đủ khả năng chống trả, mà tốc độ của hắn cũng vượt xa.

Mục Trần thản nhiên canh chừng bọn họ, rồi ánh mắt chuyển sang Tiêu Hoàng:

- Các ngươi có lẽ suy nghĩ lại rồi chứ?

Nói xong, chẳng chờ cho Tiêu Hoàng trả lời, tay giơ lên cổ, nhẹ nhàng kéo qua, ra dấu ... "sát".

Lạc Li và Thanh Tuyền khẽ gần, ánh mắt lạnh băng chuẩn bị tiếp tục xông tới.

- Khoan!

Tiêu Hoàng biến sắc vội quát lên, thần thái hờ hững của Mục Trần và ánh mắt lạnh băng của hai nàng cho hắn biết, nếu lúc này còn do dự, e rằng không chỉ bàn tay, mà cả cánh tay cũng phải để lại.

- Ta trả!

Tiêu Hoàng cắn răng không cam, liếc mắt nhìn lại đám lâu la bên kia. Bọn họ hơi do dự, nhưng khi thấy Tiêu Hoàng trừng mắt, cũng chỉ đành đau xót thở dài, lấy ra Viện Bài ném về phía Tiêu Hoàng.

Bọn họ và Tiêu Hoàng không cùng một linh viện, sở dĩ gia nhập Chúng Viện Minh, vì coi trọng thục lực Tiêu Hoàng, định nhờ vào hắn mà kiếm chác tăng cường thực lực. Nhưng lúc này xem ra chưa kiếm được bao nhiêu, nhưng phần vốn bỏ ra đã lỗ mất rồi.

Điều đó khiến họ cảm thấy chán nản, đối với Tiêu Hoàng cũng trở nên thất vọng, xem ra Chúng Viện Minh cũng không tốt như suy nghĩ ban đầu.

Tiêu Hoàng chẳng biết họ đang nghĩ gì, chỉ tiếp nhận Viện Bài, cũng tiếc nuối nhưng đành phải ném chúng về phía Mục Trần.

Mục Trần lật tay, đón lõng đám Viện Bài, rồi hất tất cả về phía Ôn Thanh Tuyền, khiến nàng hơi bất ngờ.

- Không phải nói còn nợ ngươi cái vị trí hạng nhất đó sao, tuy 20000 điểm này vẫn chưa đủ, nhưng cũng gần rồi.

Mục Trần mỉm cười.

Lúc này Ôn Thanh Tuyền cũng đã có khoảng 20000 điểm, nhưng Cơ Huyền lại có đến 50000. Trong khoảng thời gian Ôn Thanh Tuyền bị nhốt, tên kia cũng đã tranh thủ gia tăng khoảng cách.

Ôn Thanh Tuyền nhận lấy đám Viện Bài, hơi do dự một chút rồi cũng gật đầu, lấy đi 20000 điểm.

Với số điểm đó, chi đội Ôn Thanh Tuyền tăng điểm số lên khoảng 40000, vượt qua Võ Linh, chiếm lấy vị trí thứ hai.

Ngọn núi bên kia, Võ Linh nhìn vào Viện Bài trong tay mình, khẽ nhún vai. Nhưng hắn cũng chẳng lo lắng, vì vẫn còn một khoảng thời gian...

- Tiêu Hoàng ăn trộm gà không được còn mất nắm thóc!

Võ Linh cười khẩy châm chọc.

- Bọn họ quả thực là đám gian trá.

Võ Doanh Doanh tỏ ra cau có, dĩ nhiên là đề cập đến việc Ôn Thanh Tuyền vượt điểm đại ca của nàng.

- Người ta liều mạng cướp điểm, có cái gì mà gian trá.

Võ Linh không đồng tình, phất tay bỏ qua. Ánh mắt hắn đang hứng thhú nhìn chằm chằm vào Mục Trần.

Sau trận chiến này, Mục Trần và Cơ Huyền đã trở lại thế đối đầu.

Trên bầu trời, Ôn Thanh Tuyền lấy điểm rồi, ném trả đám viện bài về phía đám người Chúng Viện Minh. Tiêu Hoàng nhìn số điểm trên Viện Bài mà đau lòng suýt khóc.

Chi đội của hắn vốn xếp hạng chính, nhưng vừa mất nửa số điểm, lập tức biến mất khỏi top 16.

- Đi!

Tiêu Hoàng trừng mắt căm hờn nhìn Mục Trần, lòng đầy oán khí, nhưng hắn đâu dám biểu lộ quá rõ ràng, đành phải gọi Tiêu Vương mới vừa bò ra từ lòng núi, cả hai nhanh chóng rời khỏi, dáng vẻ khá chật vật.

Đám Chúng Viện Minh hơi do dự, nhưng cũng chạy theo, dù vậy vẫn giữ một khoảng cách khá xa với Tiêu Hoàng.

Mục Trần không ngăn cản họ rời khỏi, chỉ ngẩng lên nhìn xa xăm, gương mặt bình tĩnh nhưng ánh mắt lóe lên sắc nhọn.

"Cơ Huyền, ngươi muốn chơi, thì ta đây sẽ phụng bồi đến cùng!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 566: Hồi Ức

"Ầm ầm ầm"

Trong một sơn cốc sâu, thác nước như thủy long từ trên cao đổ xuống, tiếng vang rền khắp trong cốc.

Thình lình một áp lực bùng lên khiến dòng nước đổ xuống bị phân ra thành những cột nước nặng nề hơn, nện xuống những hòn đá nằm dưới thác, khiến chúng vỡ ra thành nhiều mảnh.

Có thể thấy được luồng hào quang nhàn nhạt, bên trong thác nước dường như có người đang ngồi xếp bằng.

Người đó yên lặng hoàn toàn, mặc cho dòng nước đánh xuống, hắn cũng không nhúc nhích.

Một canh giờ sau, rốt cuộc hắn mở mắt ra, linh lực cường hãn bùng lên, thác nước hoàn toàn bị đánh toán loạn, phải vài giây sau mới hồi phục nguyên trạng, tiếp tục đổ nước xuống dưới.

Người kia đứng dậy, chậm rại bước ra, hào quang lấp lánh trên thân thể khiến nó sáng như bạch ngọc.

Kình lực thác nước nặng cả nghìn cân nhưng chẳng hề trở ngại hắn chút nào, bước chân của hắn chầm chậm đi tới, nhưng chẳng hề có giọt nước nào chạm được vào người.

Lơ lửng trên không gian thác nước, rồi hắn lắc mình hạ xuống hòn đá bên dưới.

Gã đó áo trắng, tóc đen, gương mặt anh tuấn, sáng như thái dương. Khóe miệng hắn mỉm cười ôn hòa, dáng vẻ tao nhã thư sinh, khí chất nam tử thế này, các cô cái có thể nói là chết mê chết mệt.

Viện huy trên ngực áo là một vầng liệt nhật sáng rực, thánh quang chiếu khắp nơi, chính là huy hiệu Thánh linh viện.

Gã đó, chính là Cơ Huyền.

"Vù"

Một hướng kia vang lên tiếng gió, rồi có người xuất hiện trước mặt Cơ Huyền, hắn cười nói:

Chi đội Tiêu Hoàng rớt khỏi top 16, còn chi đội của Ôn Thanh Tuyền từ hạng 3 len hạng 2.

- Xem ra họ đã thất bại rồi.

Cơ Huyền cười đáp lại, thần sắc cũng không có gì làm ngạc nhiên.

- Mộ Phong, Mục Trần xuất hiện chưa?

Mộ Phong gật đầu, thần sắc trở nên nghiêm túc hơn:

- Tin tức báo về, bọn Mạc Tu liên thủ, bị hắn đánh bại trong một chiêu. Chà chà, gã này cũng lợi hại thật, không ngờ có thể làm được như thế.

- Một chiêu đánh bại à. Nếu là hắn, năng lực này cũng không lạ, chỉ không ngờ hắn có thể tiến triển nhanh như vậy, vốn nghĩ mất một năm trong Linh Lộ ảnh hưởng tiến độ tu luyện rất nhiều kia.

Cơ Huyền vẫn thản nhiên như không.

- Đúng rồi, sao điểm số của Mạc Tu vẫn không bị giảm?

Cơ Huyền đột nhiên hỏi, hắn cũng chú ý thấy xếp hạng của ba chi đội kia vẫn còn trong top 16.

- Mục Trần ra tay xong, lại buông tha cho họ. Nhưng sau đó lại chẳng khách khí đoạt đi 20000 điểm của Chúng Viện Minh, trước đó Tiêu Hoàng không muốn nộp điểm, bị hắn đe dọa mỗi người phải để lại một bàn tay.

Mộ Phong nói.

- Một tay nhân nghĩa mua lòng người, một tay lôi đình chấn tiểu nhân...

Cơ Huyền nheo mắt:

- Quả là Mục Trần, tâm cơ khôn khéo. Vốn còn muốn sắp đặt cho hắn tăng thêm vài kẻ địch, vậy mà hắn cũng vượt qua.

Mộ Phong giật mình:

- Khó trách vốn biết rõ bọn Mạc Tu quá nửa cơ hội thất bại vẫn bảo họ ra tay, thì ra còn một cái hố đặt bẫy Mục Trần, chỉ đáng tiếc gã kia chẳng đơn giản.

- Nếu hắn là nhân vật đơn giản, thì đâu cần phí nhiều tâm cơ của ta như thế. Giao tình của ba tên kia và chúng ta không nhiều, trước kia sắp đặt cho họ thiếu nợ ta một cái ân tình, bây giờ việc đã xong, ân tình cũng đã trả, Mục Trần còn bán cho họ một cái nghĩa, sau này căn bản sẽ không gặp chúng ta nữa.

- Vài kẻ lôm côm mà thôi, họ có năng lực trụ được ở top 16 hay sao? Phía sau họ chẳng biết bao nhiêu chi đội năng lực xấp xỉ, thậm chí còn cao tay hơn họ. Không có chúng ta che chở, vị trí bảng điểm của họ chẳng ở được bao lâu nữa đâu.

Mộ Phong cười nói.

- Tiếp theo ngươi tính thế nào? Tình hình này xem ra Ôn Thanh Tuyền và Mục Trần sẽ hợp tác với nhau, cô gái kia cũng không đơn giản, họ mà liên thủ thì khá phiền phức.

Cơ Huyền khẽ gật đầu, Ôn Thanh Tuyền đúng là nhân vật đáng gờm, chính hắn cũng không thể phủ nhận. Ánh mắt lóe lên, hắn nói:

- Bây giờ không vội, chẳng cần phải rối lên vì chúng. Năm xưa ta đã khiến Mục Trần bị trục xuất khỏi Linh Lộ, hôm nay sẽ chân chính cho hắn hiểu rằng ai mới là người chiến thắng.

Mộ Phong gật gù, từ khi đi theo Cơ Huyền, hắn biết được gã này có thực lực đáng sợ ra sao. Tuy chưa gặp Mục Trần, nhưng cũng không tin rằng tên kia có thể cao hơn Cơ Huyền.

- À đúng rồi...

Cơ Huyền thanh âm như nhớ lại gì đó, ánh mắt khó hiểu suy tư, một lát sau mới nói:

- Bên cạnh Mục Trần, có phải có người con gái tên Lạc Li?

Mộ Phong gật đầu xác nhận, hắn liếc nhìn Cơ Huyền, cảm giác có gì đó khác thường.

- Lạc Li vẫn luôn ở bên cạnh Mục Trần, nàng ta rất lợi hại, có thể nói là thâm tàng bất lộ, ta nghĩ nàng ta không kém Ôn Thanh Tuyền chút nào.

- Nữ hoàng kế nhiệm Lạc Thần tộc sao có thể tầm thường!

Cơ Huyền lẩm bẩm. Tưởng tượng đến việc Lạc Li luôn bên cạnh chăm sóc Mục Trần, tâm cơ thâm trầm cũng trở nên u ám, trong lòng không thoải mái, cảm giác rất ghen tị.

Lần đầu tiên nhìn thấy nàng trong Linh Lộ, ánh mắt lưu ly của nàng khiến trái tim hắn thổn thức.

Cơ Huyền và Mục Trần trở thành cừu địch, nguyên nhân không ít chính là vì nàng ta.

Bất luận hắn có làm được cái gì, vẫn không thể thu được một cái nhìn hòa ái nhu thuận của nàng, và khóe môi xinh đẹp đó cũng không vì hắn nở nụ cười.

Hắn không cam lòng, từ nhỏ đã là thiên chi kiêu tử, hắn ưu tú như thái dương, lần đầu tiên gặp phải ánh mắt hờ hững trước sự ưu tú của hắn, cảm giác thật thất bại.

Đã không khiến nàng có hảo cảm được, thì hắn sẽ khiến nàng phải nhớ thật kỹ, dù cho đó là sát ý không tha.

Rồi hắn đặt bẫy Lạc Li, dùng nàng để khiến cho Mục Trần nổi giận cực độ, nổi lên một hồi Huyết Họa, sau đó bị trục xuất.

Cái ngày Mục Trần bị đuổi đi, hắn ở xa xa nhìn theo Mục Trần, ánh mắt bình tĩnh kia càng khiến cho hắn thêm ảm đạm.

Lạc Li cũng ở đó, nhưng chỉ nhìn theo Mục Trần rời khỏi, không hề hướng về phía hắn. Đến khi bóng lưng Mục Trần hoàn toàn mất dạng, nàng cũng xoay người bỏ đi, không buồn liếc lại nửa con mắt.

Ngày đó Cơ Huyền cực kỳ nổi giận.

Mục đích đã đạt được, bức cho Mục Trần phải cuốn gói khỏi Linh Lộ, trong mắt nhiều người thì việc làm của hắn cực kỳ hoàn hảo. Linh Lộ này thủ đoạn gì cũng không quan trọng, chính yếu là phải đạt được kết quả.

Cơ Huyền lại chẳng thích thú được bao nhiêu. Ánh mắt bình tĩnh của Mục Trần, động thái xoay người bỏ đi của Lạc Li, khiến cho hắn không chút khoái cảm.

Sau khi Mục Trần bị đuổi đi, Cơ Huyền chẳng hề gặp lại Lạc Li, cho đến cuối cùng của Linh Lộ.

Nàng ta xuất hiện, bóng dáng cô đơn, nhưng ánh mắt lãnh liệt nhìn chằm chặp vào Cơ Huyền.

Một cái liếc mắt khiến Cơ Huyền mừng thầm, cố phô diễn hết mọi thứ đẹp đẽ mà hắn có.

Nhưng trái với hắn nghĩ, nàng chầm chầm nâng trường kiếm chỉ thẳng vào mặt Cơ Huyền.

Không hề nói gì, mái tóc trắng tung bay, nàng lập tức thi triển công kích.

Tàn nhẫn, sắc bén.

Rồi hai người chiến đấu đến lưỡng bại câu thương.

Cô gái kia sẵn sàng buông bỏ cơ hội tranh đoạt linh quan, lại còn khiến cho hắn cũng không giành được vinh quang đó, dùng mọi cách để cho mọi người nhìn thấy sự phẫn nộ trong lòng.

Khi đó, Cơ Huyền chật vật khốn đốn, nhìn sang cô gái cũng mình đầy thương tích, một luồng sát ý mãnh liệt bùng lên, nhưng lại không nhằm vào Lạc Li, mà nhắm đến Mục Trần.

Gã kia thật may mắn, sớm tiếp xúc với nàng ta nhanh hơn mọt bước. Lạc Li xinh đẹp này vốn phải vì hắn mà liều mình mới phải. Tất cả cũng do Mục Trần kia!

Có hắn, Cơ Huyền không thể chân chính chiến thắng!

Vinh quang và mỹ nhân.

"Ầm Ầm."

Âm thanh nước đổ từ ngọn thác truyền lại, khiến cho Cơ Huyền dần dần thoát khỏi hồi ức, đôi bàn tay cũng đang siết lại mạnh mẽ, gân xanh nổi cuồn cuộn.

Ánh mắt băng hàn, sát ý lạnh lẽo khiến Mộ Phong bên cạnh cũng hơi run.

Cơ Huyền nhìn ra xa xa, trầm tư.

"Lạc Li, lần này ta sẽ cho nàng thấy, đem Mục Trần giẫm nát dưới chân, ta muốn cho nàng biết, so với ta, Mục Trần chẳng là cái đinh gì!

Bất kể mánh khóe hay thục lực, ta đều mạnh hơn Mục Trần!

Chỉ có ta mới là người thích hợp nhất với nàng!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 567: Bạt Nha Hành Động

Một vùng núi non hỗn độn. Sau đại chiến, khu vực ồn ào này cũng trở lại yên tĩnh.

Mục Trần đứng trên đỉnh núi, ngắm nhìn chân trời xa xăm. Lát sau hắn quay lại, cả một "bầy" oanh oanh yến yến.

Ba chi đội Vạn Hoàng linh viện đều tập hợp, các cô gái dung nhan xinh đẹp cười đùa khúc khích, sắc xuân mơn mởn khiến cho ba tên nam tử còn lại của chi đội Mục Trần không thể rời mắt khỏi họ.

- Chà chà, thật không ngờ chỉ một hai tháng không gặp ngươi lại mạnh lên nhiều như thế, thật khiến ta phải nhìn bằng con mắt khác...

Một cô gái xinh đẹp, dáng người hoang dã thong thả bước tới, chính là cô gái đội trưởng Vạn Hoàng linh viện mà Mục Trần từng gặp khi đại tái bắt đầu chưa lâu, Đường Mị Nhi.

Ánh mắt hoang dại sáng rỡ nhìn chằm chằm vào Mục Trần. Lúc mới gặp, thực lực của hắn chỉ mới là Thông Thiên cảnh hậu kỳ, thế nhưng hiện nay đã vượt qua linh lực nan, mà khủng bố nhất là chiến lực còn cao hơn cả cao thủ nhất trọng Thần Phách nan.

Tiến bộ của hắn thật đáng kinh ngạc.

- Sao? Mị Nhi tỷ từng gặp hắn?

Ôn Thanh Tuyền bên cạnh tỏ ra kinh ngạc, có vẻ như Đường Mị Nhi cũng chưa bao giờ đề cập với các nàng chuyện đã từng hợp tác với Mục Trần.

Ôn Thanh Tuyền vẻ mặt hồ nghi nhìn sang Mục Trần:

- Hắn ức hiếp các ngươi?

Mục Trần tối mặt, trừng mắt nghiến răng trèo trẹo, nhưng Ôn Thanh Tuyền chẳng thèm ngó đến uy hiếp của hắn, hất cằm nghênh mặt thách thức.

- Hí hí, có Lạc Li muội muội bên cạnh, hắn chẳng có gan ức hiếp ta đâu.

Đường Mị Nhi cười khúc khích.

Lạc Li nghe đề cập đến mình, mỉm cười tinh khôi, khẽ nhìn sang Mục Trần.

Ba nữ nhân một sàn diễn, bất giác Mục Trần cảm thấy bắt hắn đối phó ba người đám Mạc Tu còn sung sướng thoải mái hơn phải đối đầu với ba cô này.

Thấy bộ dáng buồn bực chẳng nói được lời nào của hắn, cả ba càng cười vui vẻ hơn.

- Này, mị lực cũng không tồi nha, ánh mắt cũng sắc sảo đó, có khi nào lại coi trọng con phượng hoàng xinh đẹp kiêu ngạo của Vạn Hoàng linh viện chúng ta không?

Đường Mị Nhi lặng lẽ đến gần Mục Trần, tủm tỉm cười nói.

- Nhưng mà cũng khó lắm đó, cô bé Thanh Tuyền này tâm cao khí ngạo, ngươi hàng phục cũng không thoải mái đâu...

Mục Trần nghe mà rụng rời. Cái bà Đường Mị Nhi này nói trắng ra hết, khiến hắn xấu hổ đỏ mặt, hơi lạnh gáy nhìn lại Lạc Li, cất tiếng:

- Mị Nhi tỷ đừng nói giỡn, ta không có ý này.

Mục Trần biết rõ, Ôn Thanh Tuyền chẳng có hứng thú gì tới hắn, mà đến tìm hắn hoàn toàn vì Lạc Li. Theo cách nào đó mà nói, hắn còn đang phải canh chừng nàng ta nữa là.

- Haiza, cuối cùng chỉ đáng thương cho muội muội Thiên Nhi của ta, ngày nhớ đêm mong côi cút một mình ở Vạn Hoàng linh viện, nào có biết gã kia đang ôm lấy bó hoa yêu thích không rời.

Đường Mị Nhi thoáng nhìn trời, ra vẻ than thở.

Lời nói hững hờ mà sắc như dao cạo của nàng khiến Mục Trần cảm thấy mình như gã lòng lang dạ sói phụ tình người con gái, chỉ biết cười trừ chẳng biết cách nào giải thích.

- Tiếp theo ngươi định làm gì đây?

Vừa may có Ôn Thanh Tuyền lên tiếng khiến hắn được giải vây.

Mục Trần nghe vậy, tiếp tục trầm tư. Đại tái linh viện đã đi vào giai đoạn sau cùng, đây chính là lúc tranh đoạt kịch liệt nhất.

Bao nhiêu đội ngũ như thế, nhưng cuối cùng chỉ còn có 8 đội lọt vào vòng quyết chiến.

Vì tám cái danh ngạch đó, e rằng tất cả mọi chi đội có thực lực kha khá đều sẽ đỏ mặt tía tai.

- Cơ Huyền khiến đám Mạc Tu đến thử ngươi, thật ra là tuyên chiến với ngươi, bây giờ có đi tìm hắn luôn chứ? Ta nhắc nhở một chút, Cơ Huyền tâm cơ thâm sâu, nhiều chi đội trong top 16 đều là động minh của hắn.

Ôn Thanh Tuyền hơi nhíu mày

- Sao?

Mục Trần trừng mắt ngạc nhiên.

- Ba chi đội đã đối phó với ngươi, đúng ra cũng không phải là đồng minh của Cơ Huyền. Họ chỉ là một lần chịu ơn của hắn, rồi bây giờ phải trả ơn mà thôi. Với tính cách của Cơ Huyền, ta xem chừng cái ân tình đó cũng do Cơ Huyền bày kế ra mà thôi.

Ôn Thanh Tuyền trầm ngâm phân tích.

Mục Trần gật đầu, chuyện này cũng không lạ, đám Mạc Tu chỉ là vài con tốt thí thử cờ mà thôi.

- Đồng minh Cơ Huyền còn còn có ai?

Mục Trần hỏi.

- Xếp hạng thứ 10 Lữ Thiên. Bọn kia đến từ Thiên linh viện, một linh viện lớn hàng đầu. Quan trọng là gã Lữ Thiên này cũng tìm được nhiều cơ duyên không nhỏ trên di tích đại lục. Có biết Cốt tông không?

Ôn Thanh Tuyền nói tiếp

Mục Trần mờ mịt lắc đầu.

- Cốt tông cũng là một thế lực hàng đầu thời viễn cổ, thực lực và nội tình không kém Mộc Thần Điện bao nhiêu.

Lạc Li bên cạnh mỉm cười nói.

Mục Trần nhún vai, Ôn Thanh Tuyền và Lạc Li có gia cảnh bất phàm, kiếm thức về các thế lực cũng hơn xa hắn.

- Vẫn là Lạc Li kiến thức trác tuyệt.

Ôn Thanh Tuyền mỉm cười khen Lạc Li, rồi nói:

- Chi đội của Lữ Thiên đã nhận được truyền thừa của Cốt tông đó.

- Còn có xếp hạng 8 Vương Tướng, đến từ Vạn Thú linh viện, cũng kiếm được truyền thừa của Ma Ngạc Điện, một thế lực cường hãn thời

viễn cổ, thực lực không kém.

Mục Trần chậm rãi gật đầu, xem ra kẻ có phúc cũng không chỉ một mình hắn.

- Bọn họ đều là đồng minh của Cơ Huyền?

Mục Trần hỏi lại. Cơ Huyền tâm tư thật cẩn thận, kiếm tay đấm cũng không phải là nhân vật đơn gian.

Ôn Thanh Tuyền gật gù:

- Lữ Thiên và Vương Tướng bây giờ đều là những nhân vật dang tiếng lẫy lừng đại tái linh viện, nhưng mà đồng minh Cơ Huyền còn một kẻ đáng gờm hơn nữa.

Mục Trần trợn mắt. Lữ Thiên và Vương Tướng, hai chi đội xếp hạng 10 và 8, lại còn có đồng minh nặng ký hơn họ?

- Liễu Thanh Vân, đến từ Thanh Thiên linh viện, là thiên tài xuất thân từ Phong linh tộc. Nghe nói là người được Thanh Thiên linh viện mượn từ Phong linh tộc để tham gia đại tái.

Ôn Thanh Tuyền nghiêm mặt.

- Liễu Thanh Vân...

Mục Trần nheo mắt, lòng hơi chấn động. Không ngờ Cơ Huyền lại còn có thể lôi kéo một chi đội Ngũ Đại Viện.

Liễu Thanh Vân, cái tên này hắn cũng từng nghe qua, tuyệt đối dễ dàng lọt vào top 8. Vả lại còn chi đội của Cơ Huyền, đội hình như thế không hề yếu hơn khi liên kết với Vạn Hoàng linh viện.

- Tuy bình thường họ đều đơn độc tác chiến, nhưng đồng minh gặp phiền toái, họ sẽ liên thủ lại. Và ta nghĩ, cuối cùng bọn chúng nhất định sẽ đối phó với ngươi.

Ôn Thanh Tuyền khẽ nói, nàng cũng biết rõ ân oán giữa Mục Trần và Cơ Huyền.

- Cơ Huyền thủ đoạn cũng cao minh đấy.

Mục Trần bình tĩnh, nhiều năm không gặp, thủ đoạn hợp tung của gã kia càng lúc càng thành thạo.

- Cho nên ta khuyên ngươi bây giờ không nên tìm Cơ Huyền làm gì cho phiền toái, đối với ngươi cũng không nhiều ưu thế.

Ôn Thanh Tuyền nói.

Mục Trần gật đầu, hắn không tự đại, biết rõ Cơ Huyền khó giải quyết, lại còn đồng minh cấp độ này thì không phải chỉ sức chi đội của hắn mà thành công được.

- Vậy bây giờ ngươi tính thế nào?

Nói rõ cục diện, Ôn Thanh Tuyền lại hỏi.

Mục Trần chỉ mỉm cười, lấy Viện Bài ra, nhìn những cái tên sáng chói trên đó, gõ gõ vào:

- Tính cái gì chứ, nhưng mà Cơ Huyền đã hao tổn tâm cơ tổ chức cái đồng minh này để bao vây đánh ta, dĩ nhiên ta không thể ngồi chờ chết.

- Chẳng hạn?

- Chẳng hạn khi nanh vuốt của hắn còn đang tranh thủ kiếm điểm củng cố thứ hạng....

Ánh mắt trở nên sắc sảo, Mục Trần cười khẽ.

- Thì ta sẽ đi nhổ hết nanh vuốt của hắn!

Ôn Thanh Tuyền nhướng mày, ánh mắt sáng ngời hứng thú nhìn hắn. Đôi mắt đen láy của hắn càng lúc càng thêm thâm sâu khó dò, thoạt nhìn

cứ như một con sư tử đang chuẩn bị vồ mồi.

- Có hứng thú đi kiếm điểm không?

Mục Trần nghiêng đầu hỏi Ôn Thanh Tuyền.

Ôn Thanh Tuyền hơi nhăn mày trả lời:

- Muốn tìm tay đấm miễn phí thì nói đại đi, còn làm bộ.

- Tùy ngươi thôi.

Mục Trần cười nói.

Ôn Thanh Tuyền cũng lười đôi co với hắn, hơi trầm ngâm, rồi gật đầu:

- Nợ ngươi ân tình, lúc này xem như báo đáp. Vả lại gã Cơ Huyền này ta cũng không ưa, có thể khiến hắn gặp phiền phức, ta cũng có chỗ tốt.

Mục Trần mỉm cười, chậm rãi vặn mình.

Cơ Huyền đã bắt đầu ra tay, hắn cũng sẽ không ngồi yên nữa. Giao tranh giữa hắn và Cơ Huyền sắp chính thức bắt đầu...

"Ngươi tân tân khổ khổ thêm nanh thêm vuốt, thì ta sẽ giúp ngươi nhổ sạch hết cả răng!

Cho nên, hành động lần này, ta sẽ gọi là bạt nha hành động!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 568: Vây Quét

Đại lục di tích, tây nam khu vực trung tâm.

Một hoang mạc rộng lớn mang màu cam vàng nóng bức, những đồi cát vàng vô tận liên miên đến cuối tầm mắt.

Đại mạc cát vàng lúc này không hề yên ả, cuồng phong đáng sợ gào rú khắp nơi, bão cát sa mạc cuốn mọi thứ lên cao trông thật đáng sợ.

Cơn bão cát kia cũng không do tự nhiên hình thành, mà do đại chiến trong sa mạc bùng nổ.

Một hồi tranh đấu quy mô khá kinh người.

Giữa không trung, những bóng người đứng đó, linh lực dũng mãnh tuôn ra từ cơ thể họ, công kích linh lực từ trong tay họ bắn ầm ầm xuống mặt đất.

"Uỳnh! Ầm!"

Cát vàng run rẩy, bắn lên tung tóe, bên dưới có vài người đang cố gắng tránh né, phòng ngự.

Số lượng những người bên dưới không nhiều, chừng trăm người. Còn những kẻ bao vây trên cao lại nhiều hơn họ gấp mấy lần.

Xem ra đây là một cuộc vây ráp quy mô khá lớn.

Hiện nay những cảnh tranh đấu thế này ở khu vực trung tâm cũng không hiếm thấy, mà thậm chí càng lúc càng nhiều, càng ngày càng kịch liệt. Không ít chi đội nhận thấy không đủ khả năng vào vòng sau, nên tập

hợp lại nương tựa vào nhau tránh bị kẻ khác đánh cướp, rồi cũng có những kẻ chuyên câu kết với nhau để đi cướp người khác, thành ra mới có tranh đấu quy mô lớn thế này.

Ví như tại đây, bọn người trên không chính là nhiều thế lực quy mô lớn liên kết lại, đối phó vây ráp một liên minh nhỏ hơn.

Mục tiêu chắc chắn là điểm trong tay bọn người kia.

Bão cát sa mạc cuồng bạo chính là do tranh đấu này hình thành.

Không trung bên đó, có một gã áo dài màu trắng đứng giữa không, gương mặt gầy gầy, làn da lại hơi xám trắng rất quỷ dị.

Hắn không ra tay, chỉ đứng khoanh tay nhìn xuống những chi đội đang cắn răng cầm cự bên dưới, gió bão cuồn cuộn cũng không làm cho góc áo của hắn phất lên chút nào.

Sau lưng hắn cũng có một đám người, thần tình tươi cười bàn tán châm chọc đám người bên dưới, cứ như đây là một trò tiêu khiển.

Đội ngũ này chính là chi đội đến từ Thiên linh viện, xếp hạng 10 bảng điểm.

- Đội trưởng, sau khi giải quyết đám kia, cướp được điểm số, có lẽ chúng ta sẽ tăng lên hạng 9 đó.

Một gã thành viên sảng khoái cười nói.

Gã áo trắng kia chính là chi đội trưởng, Lữ Thiên. Hiện nay hắn cũng là một cao thủ tiếng tăm vang dội đại tái linh.

Nghe đồng đội nói vậy, hắn chỉ gật đầu, thoáng liếc nhìn sang gần đó, có khoảng mười mấy người, dao động linh lực khá cường đại, thực lực cũng đã đến nhất trọng Thần Phách nan.

Bọn kia xem như đồng bọn hợp tác, nhưng trong đoàn người này, lời nói của Lữ Thiên có trọng lượng nhất, cứ nhìn ánh mắt kính sợ của mấy gã đội trưởng kia hướng về Lữ Thiên là biết.

- Các vị đội trưởng, số điểm này bọn ta sẽ lấy phần lớn, mong mọi người hiểu cho, dù sao bọn ta cũng có cơ hội cao để gia tăng điểm số vào top 8.

Lữ Thiên mỉm cười lên tiếng.

Mấy gã đội trưởng kia nghe vậy gật liên tục, mặt mỉm cười gượng gạo. Tuy đi theo đám Lữ Thiên này khiến gần đây điểm số của họ được tăng cường, cũng không bị chi đội nào dám cả gan nhòm ngó. Nhưng mỗi lần đi vây quét các liên minh khác, bọn họ đều là những người ra sức nhiều nhất, tổn thất cũng cao nhất. Tính mạng thì cũng không ngại, nhưng đội viên trọng thương cũng cần thời gian tĩnh dưỡng khá lâu, có lẽ đến khi đại tái linh viện kết thúc cũng chưa hồi phục được, bỏ lỡ mất giai đoạn cuối một cách đáng tiếc.

Thế nhưng mỗi khi thu hoạch, bọn người kia lại lấy đi non phân nửa số điểm cướp được, chỉ còn lại phân nửa chia đều cho các đội ngũ còn lại.

Điều này hẳn nhiên là không công bằng, nhưng họ chẳng dám nói gì, vì biết rõ thực lực Lữ Thiên, họ không có tư cách cò kè mặc cả. Chỉ cần rời khỏi sự bảo hộ của Lữ Thiên, e rằng kết quả của họ sẽ không khác gì những chi đội đang bị bao vây bên dưới.

Do đó trong lòng có bất mãn Lữ Thiên ngông cuồng bá đạo, nhưng không chút nào dám thể hiện ra.

Lữ Thiên thoáng nhìn qua đám đội trưởng một chút, rồi liếc xuống bên dưới:

- Đến lúc rồi, Chu Nhai, đến thu dọn tên phản kháng kịch liệt nhất cho ta.

- Vâng, đội trưởng.

Sau lưng hắn, một gã đội viên nhếch mép cười, ánh mắt lành lạnh nhìn xuống bên dưới. Có một chi đội điên cuồng chống cự, bao nhiêu thế công đều bị họ cản lại, đầu lĩnh của họ cũng có thực lực nhất trọng Thần Phách nan.

Chu Nhai chậm chạp tiến tới, rồi lướt đi hướng đến đám người đó.

Ngai khi Chu Nhai hạ xuống, chi đội đang bị tập trung công kích lập tức nhận ra nguy hiểm, sắc mặt khó coi đề phòng hắn.

- Đội trưởng... làm sao bây giờ?

Mấy gã đội viên trong đội hốt hoảng hỏi đội trưởng của họ.

Gã đội trưởng này thân hình khá cường tráng, gương mặt cũng khá quen thuộc. Nếu Mục Trần có mặt ở đây, sẽ kinh ngạc phát hiện bọn người này chính là chi đội đã hợp tác với hắn khi mới tham gia đại tái chưa lâu, chi đội Hoang linh viện

Gã đội trưởng này dường như tên là Lâm Châu.

Những thông tin về phân điện Mộc Thần Điện mà Mục Trần có được đều đến từ họ, rồi còn hợp tác tham bảo. Nhưng lúc sau trong khi tham bảo bọn họ tách ra, phần ai kẻ đó sống. Không ngờ sau khi ra khỏi phân điện, họ lại có thể đến được khu vực trung tâm này, thực lực lại tăng cao như thế, chẳng biết đã gặp thêm bao nhiêu kỳ ngộ.

Thế nhưng lúc này Lâm Châu khá chật vật, thần sắc nhìn Chu Nhai cực kỳ e ngại. Tuy hắn cũng đã thành công vượt qua nhất trọng Thần Phách nan, nhưng hắn cũng mới vượt qua đây thôi, chưa được bao nhiêu ngày, còn Chu Nhai kia đã sắp chạm đến nhị trọng Thần Phách nan, căn bản khó là đối thủ.

Mà trên không trung vẫn còn nhiều chi đội rình rập, đặc biệc là gã đội trưởng Thiên linh viện, Lữ Thiên, một nhân vật cực kỳ lợi hại.

- Khôn ngoan thì nộp Viện Bài ra đi, bọn ta chỉ cần điểm, cũng không muốn đả thương người khác. Nhưng nếu thật sự phải đánh, ta cũng không quan tâm đâu.

Chu Nhai vừa đến, dõng dạc uy hiếp Lâm Châu.

- Điểm đều do chúng ta khổ ải gom góp được, nếu hôm nay cứ thế giao cho ngươi, thì làm sao ăn nói với mọi người?

Lâm Châu vẫn nghiến răng không cam lòng. Trải qua bao nhiêu chiến đấu kịch liệt mới có thể đến đây, nếu hôm nay lại bị cướp sạch thì cố gắng của họ sẽ đổ sông đổ biển.

"Ầm!"

Lâm Châu vừa dứt lời, Chu Nhai liền bộc phát linh lực, nhún lên đồi cát, thân hình cấp tốc xuất hiện trước mặt Lâm Châu.

- Ngươi đã khó ăn khó nói, vậy để ta nói thay ngươi!

Chu Nhai nhếch môi cười lãnh khốc, chưởng kình đánh ra, bàn tay lóng lánh bạch quang, như có thể nhìn xuyên qua máu thịt, thấy được xương trắng, rất quái dị.

Một chưởng không hề nương tay dũng mãnh vỗ tới ngực Lâm Châu.

Thế công sắc sảo khiến Lâm Châu biến sắc, linh lực vội vận chuyển sang bàn tay, tung quyền chống trả.

"Đùng!"

Quyền chưởng giao đấu, linh lực bắn phá tứ tung, lực xung kích chấn cho cát vàng bay tứ tán.

Lâm Châu sắc mặt tái đi, rên lên một tiếng, thân hình bị lực xung kích đánh bay đi, lăn tròn trên cát, phun máu.

- Đội trưởng!

Bốn gã đội viên Hoang linh viện biến sắc la lên, nhất tề xông tới Chu Nhai.

- Châu chấu đá xe!

Chu Nhai cười nhạt, nhẹ nhàng bước tới, dễ dàng xuyên qua bốn người.

"Bốp! Bốp!"

Lồng ngực cả bốn người bất ngờ tóe máu, văng đi bốn phía, ngực áo rách tan, để lại một dấu tay đỏ như máu.

Lâm Châu mặt mày tái mét, cố gắng đứng dậy, ánh mắt hung ác bất lực nhìn Chu Nhai xông tới.

- Bây giờ, nộp hay không nộp?

Chu Nhai hờ hững nhìn Lâm Châu như cây đèn sắp tắt, đe dọa.

- Các ngươi đuổi giết chúng ta ba ngày ba đêm... có bá đạo quá không thế!

Lâm Châu tức giận vặn lại.

- Ngây thơ...

Chu Nhai cười khẩy:

- Ở đây nói chuyện phải có thực lực, cái gì mà bá đạo không bá đạo? Chỉ cần có đồng bọn mạnh mẽ chống lưng, không chừng bọn ta sẽ kiêng dè một chút, tiếc là đồng bọn cấp độ đủ để bọn ta kiêng dè, ngươi có sao chứ?

Chu Nhai nhếch mép châm chọc. Chi đội này của Lâm Châu thực lực cũng không quá mạnh, hắn cũng không tin là có giao tình với chi đội đỉnh cấp nào đó.

Nhưng dù có thì sao? Đội trưởng của hắn bây giờ còn liên minh với Cơ Huyền, đội trưởng chi đội xếp hạng đầu bảng điểm, thế thì trong mảnh đất trung tâm này, còn kẻ nào dám không nể mặt?

Lâm Châu sững người, mặt mày u ám. Hắn biết rõ cân lượng bản thân ra sao, những chi đội có quan hệ đều khó có thể so sánh với chi đội Thiên linh viện này. Nói gì thì họ cũng đang ở vị trí hạng 10 bảng điểm, trong đại tái này cũng không bao nhiêu đội có thể vượt qua được.

Còn những chi đội mạnh mẽ hơn Lữ Thiên, hà cớ gì lại quan tâm quản đến chuyện của Lâm Châu hắn.

- Nói nhảm mất thời gian, kết thúc thôi.

Chu Nhai châm chọc nhìn vẻ mặt ảm đạm của Lâm Châu, chậm rãi tiến bước, bàn tay nhẹ nhàng dán lên ngực đối phương, linh lực mạnh mẽ ngưng tụ trong lòng bàn tay, áp lực khiến Lâm Châu cứng đờ cả người, không nhúc nhích nổi.

- Bất hạnh báo cho ngươi biết, ngươi đã bỏ lỡ cơ hội cuối cùng, thế nên...

Cánh tay rung lên, linh lực cường hãn trong người Chu Nhai từ từ trào ra.

Lâm Châu tuyệt vọng nhắm mắt.

- Nè nè, nếu ngươi thông minh ta nghĩ chưởng đó đừng có đánh, bằng không chỉ dựa vào Lữ đội trưởng của ngươi, có lẽ khó bảo vệ được ngươi.

Thình lình một tiếng cười khanh khách từ xa vọng lại, tiếng nói không xa không gần khiến Lâm Châu chấn động tròn mắt.

Rồi hắn nhìn thấy ở phía đồi cát gần đó, có vài bóng người quen thuộc thong dong bước tới.

Đó là... Mục Trần.

Lâm Châu trợn mắt càng to thêm.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 569: Lữ Thiên

Cát vàng mênh mông, bão cát cuồn cuộn, vài người thình lình xuất hiện từ trong cơn bão, rồi dừng lại cách chiến trường khoảng chừng trăm thước. Gã đi đầu chính là Mục Trần.

Hắn đang mỉm cười quan sát chiến trường kịch liệt, rồi tập trung nhìn lại Lâm Châu đang tròn mắt kinh ngạc, cất tiếng nói:

- Lâm đội trưởng, thật là trùng hợp, chúng ta lại gặp nhau!

- Mục Trần?

Lâm Châu khó hiểu khi nhìn thấy sự xuất hiện của Mục Trần, rồi giật mình nhớ lại cục diện hiện tại, hốt hoảng hét lên:

- Ngươi tới đây làm gì? Đi mau!

Chỗ này chẳng phải chỗ tốt gì, đương nhiên Lữ Thiên sẽ không bỏ qua những chi đội đơn độc, thế mà Mục Trần lại đột nhiên xông vào nhận tai họa.

Lần trước hợp tác ở phân điện Mộc Thần Điện, Lâm Châu cũng biết Mục Trần thực lực không đơn giản, nhưng đã vài tháng trôi qua, mà lúc này tiếng tăm Mục Trần đã kém đi nhiều, cũng không có trong danh sách top 16, dĩ nhiên hắn không thể nào nghĩ rằng tên kia lại có thể so sánh được với cao thủ tiếng tăm lừng lẫy Lữ Thiên.

- Đi?

Chu Nhai nghe thấy, cười khẩy. Ánh mắt lóe lên, miệng cười nhưng lòng đầy dao găm nhìn Mục Trần:

- Mới nãy là ngươi nói?

Mục Trần lại không trả lời hắn, chỉ ngẩng lên nhìn đám người trên cao lúc này cũng đã chú ý đến hắn:

- Xem ra chúng ta tìm người không sai...

- Muốn chết!

Chu Nhai cười gằn, kình lực phun ra nện vào lồng ngực Lâm Châu, đánh bay đối phương phun máu.

Ngay sau đó, hắn lập tức vận linh lực, cấp tốc lướt tới, hướng thẳng đến Mục Trần.

- Cẩn thận!

Lâm Châu đau đớn ôm ngực, hét lớn cảnh giới.

Mục Trần vẫn nhìn chằm chằm vào Lữ Thiên trên cao, chẳng hề để tâm đến Chu Nhai.

- Chán sống!

Chu Nhai nhìn thấy Mục Trần không hề quan tâm đến hắn, sắc mặt nổi giận đến tái xanh, kình lực tụ vào lòng bàn tay, mơ hồ nhìn thấy xương cốt trắng hếu bên trong máu thịt trong suốt, mạnh mẽ vỗ tới Mục Trần.

Lâm Châu nhìn thấy, sắc mặt sợ hãi lo lắng.

"Vù!"

Chưởng kình hung hãn đáng sợ của Chu Nhai còn chưa kịp áp tới Mục Trần, một tia kim quang đột nhiên từ phía sau hắn bắn ra, hiện rõ là

một thanh kim chiến thương nhanh như sấm sét quét tới đập ngang vào ngực Chu Nhai.

"Đùng!"

Tiếng vang rền mặt đất, gương mặt hung tợn của Chu Nhai lập tức biến sắc, nhăn nhó méo mó, lúc xanh lúc đỏ, thân hình run rẩy văng ngược trở về.

Chu Nhai văng đồi cát, bắn cát lên tung tóe, nảy lên nảy xuống mấy lần, rồi lún vào trong một đồi cát vàng khác. Cố gắng gượng dậy, cả nửa thân người hắn đều ngập trong cát vàng.

Máu tươi phun phì phèo từ trong miệng, nhiễm đỏ cả khoảng cát vàng trước mặt hắn.

Kịch chiến nháy mắt ngưng lại, yên tĩnh.

Lâm Châu thì há tròn cả cái miệng, kinh hãi trước diễn biến vừa xảy ra. Thật không thể ngờ Chu Nhai vừa nãy có thể áp đảo hắn không có lực chống trả lại nháy mắt bị đánh như một con chó chết.

Ánh mắt khó tin nhìn lại chuôi kim thương sặc sỡ kia, ngay lập tức bắt gặp dung nhan tuyệt mỹ của người con gái trong bộ kim chiến giáp vàng óng đứng cạnh Mục Trần.

Cô gái yểu điệu thướt tha, nhưng bộ chiến giáp tôn lên vẻ chiến binh cao quý dũng mãnh, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve chiến thương, đôi mắt phượng thản nhiên nhìn Chu Nhai, hờ hững như chẳng thèm ngó.

- Ôn... Ôn Thanh Tuyền!

Chu Nhai run rẩy thốt lên vài chữ, ánh mắt kinh hãi.

Ôn Thanh Tuyền?

Lâm Châu chấn kinh. Cái tên nghe như sấm bên tai, đại tái linh viện hiện tại, đội ngũ Ôn Thanh Tuyền thống lĩnh đã vươn lên hạng 2, cái thứ hạng mà cho hắn mơ cũng không dám mơ tới.

Sau chấn kinh, thì thần tình lại chuyển sang chóng mặt mơ hồ nhìn Mục Trần, không thể giải thích được vì sao Ôn Thanh Tuyền lại xuất hiện bên cạnh Mục Trần, lại còn ra tay cho hắn.

Mục Trần lúc này cũng chưa hề ngó sang Chu Nhai, vẫn nhìn lên không trung, mọi ánh mắt phía trên đó lúc này đều đang tập trung lại chỗ hắn.

Ngay khi họ nhận rõ ràng Ôn Thanh Tuyền, sắc mặt đều biến đổi, tỏ ra đầy kinh sợ.

- Ôn Thanh Tuyền... sao nàng ta xuất hiện chỗ này? Lại còn ra tay đánh chúng ta?

Mười mấy gã đội trưởng kia kinh ngạc hoảng hốt, dĩ nhiên danh tiếng Ôn Thanh Tuyền đầy tính đe dọa.

Lữ Thiên sắc mặt cũng khá khó coi nhìn Ôn Thanh Tuyền, trầm giọng nói:

- Ôn Thanh Tuyền, chúng ta nước sông không phạm nước giếng, ngươi làm vậy là có ý gì?

Ôn Thanh Tuyền quét mắt nhìn lên cao, rồi lặng lẽ thu thương, đứng qua một bên Mục Trần.

- Ha ha, vị kia có phải Lữ Thiên đội trưởng không? Tại hạ Mục Trần của Bắc Thương linh viện, hôm nay đến đây muốn nhờ Lữ đội trưởng giúp một chuyện.

- Mục Trần?

Lữ Thiên trợn mắt, cái tên Mục Trần đương nhiên hắn có nghe biết, lại cũng biết ân oán to lớn giữa Mục Trần và Cơ Huyền.

Lữ Thiên mắt lóe lên, nhưng mặt không đổi sắc, thản nhiên nói:

- Hả? Ta dường như đâu có giao tình gì với ngươi... muốn hỗ trợ e rằng khó có khả năng.

- Chuyên này đối với Lữ đội trưởng thật ra rất đơn giản.

Mục Trần cười.

- Hử? Nói thử xem nào.

Mục Trần nhìn chằm chằm Lữ Thiên, gương mặt tuấn tú ra vẻ ôn hòa, nhẹ giọng nhưng lớn tiếng:

- Ta muốn Lữ đội trưởng thông cáo rằng, ngươi và Cơ Huyền giải trừ quan hệ đồng minh.

Lữ Thiên lập tức biến sắc, ánh mắt lạnh lẽo khóa chặt Mục Trần, miệng cười châm chọc:

- Này, cái chuyện đùa này chẳng hề hài hước chút nào.

Mục Trần nhíu mày:

- Lữ đội trưởng không muốn vậy sao?

- Mục Trần, ta biết ngươi và Cơ Huyền có ân oán, bất quá ta khuyên ngươi nên ngoan ngoãn một chút, nói khó nghe thì ngươi và Cơ Huyền không thể so sánh với nhau được. Ngươi kém hắn rất xa!

Lữ Thiên cười lạnh.

- Xem ra đàm phán sụp đổ rồi.

Mục Trần ngao ngán thở dài bất đắc dĩ.

- Đàm phán sụp đổ? Ngươi cho rằng tìm Ôn Thanh Tuyền làm chỗ dựa, thì có thể nghênh ngang ở đây sao?

Lữ Thiên phất tay, lập tức đám đội trưởng thực lực nhất trọng Thần Phách nan đều gom lại, giương mắt bất hảo nhìn xuống đám người Mục Trần.

Bọn họ dù sao cũng đã đồng hội đồng thuyền với Lữ Thiên, dĩ nhiên cũng không muốn thấy Lữ Thiên đơn độc bị đánh bại. Dù rằng Ôn Thanh Tuyền khiến họ rất e sợ, nhưng sau lưng Lữ Thiên lại còn có Cơ Huyền chống lưng.

Và kẻ kia chính là đội trưởng chi đội hạng 1 bảng điểm.

Nếu có thể lên con thuyền cùng kẻ đó, thì có lẽ khu vực trung tâm này không có ai dám dòm ngó đến họ.

Đám lâu la vừa nãy còn kịch chiến bên dưới cũng nhanh chóng trở về, hình thành thế trận uy hiếp đến nhóm người vừa xuất hiện.

Lữ Thiên khoanh tay trước ngực, ánh mắt hờ hững nhìn xuống. Tuy bên phe Mục Trần có Ôn Thanh Tuyền, nhưng đội ngũ trong liên minh bên này của hắn có đến cả trăm, mà đội trưởng thực lực nhất trọng Thần Phách nan lại có mười mấy người. Đội hình như vậy chắc chắn là áp đảo.

- Mục Trần, ân oán của ngươi và Cơ Huyền tự nhiên hắn sẽ tìm ngươi, ta không màng đến. Nể mặt Ôn Thanh Tuyền, bây giờ ngươi chủ động rời đi, ta sẽ bỏ qua chuyện ngươi đả thương Chu Nhai.

Lữ Thiên hờ hững nói.

- Thật là đáng tiếc a...

Mục Trần thở ra, nhưng ánh mắt lại trở nên lạnh lẽo. Hắc lôi trong cơ thể đột nhiên bùng phát.

"Véo!"

Chỉ nghe tiếng gió, thân ảnh Mục Trần như hóa thành sấm sét, ngay tức khắc xuất hiện trước mặt Lữ Thiên, chưởng tung ra.

"Ầm!"

Lữ Thiên sớm đã có phòng bị, do vậy công kích bất ngờ của Mục Trần không khiến hắn bối rối, mà chỉ cười khẩy:

- Sớm nghe danh Mục Trần ngươi, hôm nay ta cũng muốn thỉnh giáo xem ngươi có bao nhiêu năng lực!

Lữ Thiên tung chưởng đối chiến, bàn tay sáng lên, một bộ quyền sáo bạch cốt đầy xương nhọn hiện ra trong tay, là một thứ binh khí uy lực rất mạnh.

Lữ Thiên cũng thật nham hiểm, thời cơ vừa đến liền gọi ra bộ quyền sáo đối địch, khiến cho Mục Trần có muốn rụt tay lại cũng không kịp.

Nếu cố sức thu chiêu, thì tiếp theo sẽ nhận lấy trọn công kích Lữ Thiên, bị áp đảo hoàn toàn.

Nhưng lúc ấy, Lữ Thiên không phát hiện ra khóe môi Mục Trần cũng nhếch lên quỷ dị, rồi một tia sáng lóe lên, hiện ra là khối thạch ấn cổ xưa.

Thạch ấn màu xanh tối, hoa văn ẩn hiện hình một con rùa.

Huyền Quy Ấn vừa xuất hiện, đột nhiên trọng lực tăng thêm mấy lần, cả không gian cũng như bị kéo trì xuống, linh lực cực kỳ nặng nề.

Nụ cười trên khóe môi Lữ Thiên sững lại, thay vào đó là vẻ hoảng sợ kinh hoàng.

Dao động này... thạch ấn trong tay Mục Trần là thần khí?!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 570: Huyền Quy Lực Trường

"Ầm!"

Thạch ấn xanh thẫm thoáng hiện, rồi phình to lên khoảng một trượng, trọng lực cực nặng toát ra, khiến cho không gian méo mó biến dạng.

Thạch ấn này chính là chuẩn thần khí mà Mục Trần tranh đoạt được từ Mộc Thần Điện, Huyền Quy Ấn.

Qua một thời gian luyện hóa, hiện tại Mục Trần đã có thể sử dụng.

"Đùng!"

Thạch ấn chuyển động trong tay, phối hợp với chưởng phong đối chiến bộ quyền sáo đáng sợ của Lữ Thiên.

"Uỳnh!"

Tiếng nổ vang rền không trung, lực xung kích mạnh mẽ chấn dạt ra xung quanh, vài kẻ đứng gần xui xẻo lãnh trọn lực phản chấn văng ra ngoài hộc máu.

Linh lực trùng kích tứ tung, Lữ Thiên run rẩy trượt lui, lảo đảo cố gắng giữ thăng bằng, gương mặt xanh mét.

Đám người đang đứng xung quanh Lữ Thiên thì sợ hãi biến sắc, chấn kinh nhìn lại kẻ đang đứng giữa trận địa của họ. Mục Trần chỉ một hiệp giao đấu đã chiếm thượng phong như thế, bọn họ thật không không thể giải thích được.

Lữ Thiên nhìn lại bộ quyền sáo bạch cốt của mình, những chiếc xương nhọn như gai đã gãy không ít, màu trắng của nó cũng đã nhạt đi nhiều, đối chiến vừa diễn ra đã khiến vũ khí bị hao tổn.

- Khó trách dám gây chuyện với Cơ Huyền, thì ra đã chuẩn bị một kiện chuẩn thần khí rồi sao?

Lữ Thiên vẫn không quá kinh hoảng, giọng lưỡi còn đầy tính châm biếm.

- Nhưng chỉ có một món chuẩn thần khí mà nghĩ rằng có thể chiến đấu với Cơ Huyền, ta thấy ngươi mơ mộng quá rồi.

Mục Trần vẫn bình thản không trả lời, vươn tay ra. Huyền Quy Ấn chậm rãi xoay tròn, mỉm cười mỉa mai:

- Ngươi quả là có giác ngộ của chó săn, và mục đích của ta hôm nay... chính là chặt trước một cái chân chó của Cơ Huyền.

Lữ Thiên giận run, ánh mắt nhìn Mục Trần lúc này đầy sát khí, cười lành lạnh:

- Ngươi đã cảm thấy chán sống, thì đừng trách ta. Hôm nay ta sẽ bắt trói ngươi lại, rồi đem đến cho Cơ Huyền phát lạc. Lên!

Hắn nổi giận gầm to.

Cả trăm chi đội trên không trung nghe tiếng quát của hắn, giật mình do dự, nhưng cuối cùng vẫn vận linh lực, xông tới.

Công kích sắc bén ngập tràn hướng tới Mục Trần, thế công kín như mưa, bao phủ lấy hắn, khí thế cực kỳ đáng sợ.

Thực lực đám người này đa phần không đến Thần Phách nan, nhưng số lượng đông đúc, hợp lại một chỗ, uy lực công kích e rằng cao thủ nhất trọng Thần Phách nan cũng chỉ có thể tránh lui.

Vậy mà Mục Trần không lui, vẫn vững vàng giữa không nhìn công kích ập tới.

Bên dưới, Lạc Li, Ôn Thanh Tuyền không có dấu hiệu ra tay, yên lặng nhìn giao chiến nổ ra trên cao.

Đột nhiên Huyền Quy Ấn phát ra dao động rất nhỏ, rồi bàn tay hắn giơ lên, thạch ấn bay lên trời, cấp tốc biến to ra mấy trăm trượng.

Huyền Quy Ấn lơ lửng giữa không trung, thể tích như cả một ngọn núi, phủ bóng xuống sa mạc, mơ hồ nghe thấy tiếng rùa kêu thảm thiết.

- Huyền Quy Lực Trường!

Mục Trần hô lên, một luồng hào quang xanh thẫm từ không trung đổ xuống, bao phủ phạm vi trăm trượng quanh Mục Trần.

"Ầm! Ầm!"

Vô số công kích gào thét xông đến chui tọt vào trong luồng hào quang, rồi nháy mắt vỡ tung tóe như bom xịt, nhẹ nhàng biến mất.

Diễn biến bất ngờ mà quỷ dị khiến nhiều kẻ biến sắc sợ hãi.

- Uy lực chuẩn thần khí này...

Mục Trần nhìn thấy hiệu quả, ánh mắt cũng rất kinh ngạc. Lần đầu tiên từ khi cướp được Huyền Quy Ấn hắn chân chính đem ra dùng, uy lực khá đáng sợ.

Cái phạm vi này gần như là một vùng trọng lực, bất kể thứ gì tiến vào trong nó đều bị trọng lực nặng nề đè nát thành cám, kể cả linh lực. Quả là một bảo bối công phòng nhất thể, chẳng còn sợ gì đến việc bị kẻ địch áp đảo nhân số.

- Chuyển!

Mục Trần thay đổi ấn pháp, Huyền Quy Ấn liền xoay tròn, vòng tròn phạm vi xanh thẫm khổng lồ kia liền ập tới bao phủ đội ngũ đối phương.

"Rầm!"

Quang quyển bao phủ, nhiều kẻ chậm chạp không kịp tránh né, cơ thể khựng lại, ánh mắt sợ hãi, gương mặt đỏ lên, hô hấp khó khăn.

Cơ thể họ như bị một ngọn núi đè xuống, khiến linh lực trong cơ thể cũng khó lòng vận chuyển.

"Hự hự!"

Liên tiếp có kẻ hộc máu, như chim gãy cánh từ trời cao bắn thẳng xuống cát vàng của hoang mạc mênh mông bên dưới.

Quang quyển lướt qua, một đám người rơi rụng, không gian đông đúc bỗng nhiên có một khoảng trống.

Ngay cả Lữ Thiên cũng biến sắc khó coi, vẻ kinh hãi hiện lên trên mặt. Không ngờ thạch ấn trong tay Mục Trần lại cổ quái lợi hại đến thế.

Mục Trần liếc nhìn hắn, ấn pháp lại đổi, Huyền Quy Ấn chuyển động, quang quyển phủ lên Lữ Thiên.

"Bùm!"

Lữ Thiên biến sắc, linh lực bùng nổ, thân hình như tia chớp bắn ra, trốn khỏi phạm vi bao phủ của quang quyển.

- Tốc độ có khiếm khuyết.

Mục Trần tặc lưỡi tiếc rẻ. Huyền Quy Lực Trường công phòng tuyệt hảo, nhưng tốc độ tấn công khá chậm, đối phương chỉ cần có thân pháp tốt một chút thì cũng dễ dàng tránh đi.

Mục Trần cười, lật tay, quang quyển lại tiếp tục truy đuổi Lữ Thiên.

Lữ Thiên sợ hãi, chỉ có thể tránh lui.

Mục Trần cứ như dùng Lữ Thiên để thử nghiệm uy lực Huyền Quy Ấn, đùa giỡn Lữ Thiên. Không trung bỗng dưng xảy ra một màn kịch mèo đuổi chuột, hắn cứ thúc giục Huyền Quy Ấn, quang quyển xoay qua xoay lại dí sát Lữ Thiên, còn tên kia thì hoảng hồn không ngừng né tránh.

Lúc nãy đám đồng bọn lĩnh trọn đau khổ, mấy tên còn lại trong đám liên kết với Lữ Thiên chẳng còn dám ra tay. Bọn họ bây giờ mới hiểu tại sao Mục Trần đủ can đảm tìm tới Lữ Thiên, thật ra tên kia đã nắm chắc phần thắng. Cứ xem bên dưới Ôn Thanh Tuyền còn đang khoanh tay đứng nhìn, nếu họ dốc hết sức, thì cho dù bên này đông người cũng khó lòng khiến đối phương phải bận tâm.

- Mục Trần, bản lĩnh của ngươi chỉ biết dựa vào thần khí ép người hay sao?

Bị đuổi chạy đi chạy lại chật vật khốn đốn, Lữ Thiên sắc mặt xanh mét khó coi gào lên.

- Nếu có bản lĩnh, thì dùng thực lực bản thân đánh bại ta xem!

Mục Trần nắm tay lại, Huyền Quy Ấn dừng lại, rồi nhanh chóng thu nhỏ, hóa thành hào quang chui vào lòng bàn tay. Hắn mỉm cười nhìn Lữ Thiên vừa dừng lại thở hổn hển:

- Tuy biết ngươi dùng kế khích tướng cỏn con, bất quá ta nói, dù cho ngươi dùng cách nào thì kết quả cuối cùng cũng chẳng thay đổi bao nhiêu.

- Vậy ngươi cứ thử xem! Bạch Cốt Pháp, Bạch Cốt Thể!

Lữ Thiên cười gằn, rồi hào quang xám trắng bộc phát ngưng tụ quanh thân hắn, tạo thành một tầng Bạch Cốt Giáp khá mỏng.

Bạch Cốt Giáp bọc lấy thân thể, bề ngoài bóng loáng, dao động toát ra mạnh mẽ. Lữ Thiên dường như vừa sử dụng một thần quyết luyện thể.

Bạch Cốt Thể này chính là thứ mà Lữ Thiên lấy được từ Cốt tông, uy lực phi phàm, phòng ngự hay công kích đều rất mạnh mẽ. Thực lục Lữ Thiên lúc này đã là nhất trọng Thần Phách nan đỉnh phong, chưa vượt qua nhị trọng thần phách nan, nhưng có Bạch Cốt Thể này, hắn tự tin chiến đấu với cao thủ nhị trọng thần phách nan mà bất bại.

- Đây là Bạch Cốt Thể của Cốt tông ư?

Mục Trần nghiêng đầu tấm tắc, ánh mắt chăm chú quan sát, khẽ mỉm cười, hắc lôi từ trong người trào ra.

Tiếng sấm rền vang thiên địa.

Lôi điện kéo ra vẽ thành mấy đường lôi văn trên ngực.

Lúc này, Mục Trần rất muốn thử xem, Bạch Cốt Thể của Cốt tông kia độc đáo, hay là Lôi Thần Thể của hắn mạnh hơn?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 571: Lôi Thần Thể Vs Bạch Cốt Thể

"Ầm ầm"

Tiếng sấm rền vang hoang mạc cát vàng, không trung xanh thẳm dường như cũng trở nên hôn ám hơn.

Mục Trần đứng giữa không trung, hắc lôi lóe lên chui ra khỏi cơ thể, lượn lờ nhá qua nhá lại xung quanh, khiến không gian trở nên biến dạng.

Lôi Thần Thể của hắn đã đạt tới lục văn lôi thể, nghe nói khi đạt đến cửu văn, chính là lúc sức mạnh cơ thể sánh ngang với cường giả Chí Tôn.

Đến trình độ đó, e rằng Mục Trần tiện tay có thể chấn vỡ không gian, lật tay diệt núi, cực kỳ cường hãn.

Lữ Thiên nheo mắt nhìn lại, thấy được lôi điện lóe ra từ cơ thể Mục Trần, cảm giác nguy hiểm khiến hắn run run.

Dĩ nhiên hắn dễ dàng nhận ra cơ thể Mục Trần lúc này rất mạnh mẽ.

- Ta không tin, thân thể ngươi có thể mạnh hơn Bạch Cốt Thể của ta!

Lữ Thiên tối sầm mặt, đến lúc này rồi dĩ nhiên sẽ không còn lời ngạo mạn coi thường Mục Trần, nhưng hắn cũng có tự tin rất lớn, vì Bạch Cốt Thể hắn tu luyện đã từng giao đấu với Cơ Huyền, mặc dù kết quả bại trận nhưng độ cứng của Bạch Cốt Thể cũng khiến cho cả Cơ Huyền cũng phải kinh ngạc. Chỉ bấy nhiêu đó cũng đủ khiến cho Lữ Thiên kiêu ngạo.

Đối mặt Mục Trần, hắn cũng chẳng có gì e ngại.

Hào quang màu trắng sữa tỏa ra khỏi cơ thể Lữ Thiên, bộ xương trắng hếu khiến người ta sởn gai óc như mọc ra từ cơ thể Lữ Thiên, hình thành cốt giáp kín kẽ bao trùm cơ thể hắn.

Lữ Thiên thình lình giậm chân giữa không, không gian dưới chân dao động, còn thân ảnh của hắn biến mất lập tức.

- Nhanh thật!

Lâm Châu, Từ Hoang và đám người còn lại chỉ kịp nhìn thấy cái bóng mờ, sắc mặt kinh hãi. Tốc độ này bọn họ căn bản không bắt kịp, chỉ mơ hồ cảm nhận được một chút dao động linh lực.

Không thể nhìn thấy Lữ Thiên, họ liền tập trung tầm mắt sang Mục Trần. Bất kể tốc độ tên kia có đề thăng lên bao nhiêu, thì mục tiêu công kích chắc chắn vẫn là Mục Trần.

"Vù!"

Đoán không sai, sau lưng Mục Trần không khí hơi dao động, rồi một luồng hào quang trắng sữa hiện ra, nắm đấm bọc trong cốt giáp mang theo kình lực đáng sợ hướng thẳng công kích sau lưng Mục Trần.

"Ầm!"

Bạch Cốt quyền, trực tiếp xuyên thủng qua thân thể Mục Trần, nhưng lại không có máu.

- Tàn ảnh?

Lữ Thiên biến sắc, thình lình chân phải móc ra sau, cước lực như chiến phủ trảm ngang.

"Uỳnh!"

Cước kình cốt giáp đánh tới, va chạm vào một nắm tay đầy lôi điện.

"Đùng!"

Tiếng va chạm vang rền, một luồng xung kích lực bộc phát xé rách không gian.

Cả hai khẽ run lên, hơi lui lại, rồi tiếp tục xông tới.

Lôi điện, bạch quang lóe lên liên hồi, căn bản không nhìn thấy được thân ảnh hai kẻ đang chiến đấu, chỉ có thể nhìn ra được điểm va chạm của họ, kình phong thét gào, xung kích bùng nổ, khiến cho sa mạc lại nổi lên bão cát.

- Lữ Thiên quả nhiên có năng lực, lại có thể đối chiến cơ thể với Mục Trần đến như thế.

Từ Hoang kinh hãi lẩm bẩm. Bọn họ đi theo Mục Trần lâu nay, rõ ràng cơ thể tên kia mạnh mẽ cứng rắn thế nào, vậy mà Lữ Thiên cũng có thể giao đấu ngang tay, cho thấy sức mạnh cơ thể của đối phương cũng chẳng kém.

- Cốt tông trên đại lục di tích viễn cổ cũng là một thế lực cường đại, truyền thừa của họ dĩ nhiên sẽ không yếu.

Ôn Thanh Tuyền nói:

- Nghe đồn Lữ Thiên từng giao chiến với Cơ Huyền, dựa vào Bạch Cốt Thể khiến cho tên kia gặp không ít phiền toái. Cũng nhờ vào cái này mà Cơ Huyền xem trọng thực lực của hắn, đồng ý kết minh.

Lạc Li cũng lên tiếng bàn luận:

- Hơn nữa Lữ Thiên cũng có trình độ linh lực mạnh mẽ hơn Mục Trần, lại thêm thể lực. Dù cho chưa đạt tới nhị trọng Thần Phách nan, đối chiến vẫn có sức chống trả bất phân thắng bại.

- Mạnh vậy sao?

Từ Hoang kinh ngạc. Đại tái linh viện hiện tại, các đội ngũ đã tăng cường thực lực rất nhiều, nhưng trình độ nhị trọng Thần Phách nan cũng

chưa có bao nhiêu người. Những kẻ có trình độ đó có lẽ đủ tư cách tiến vào vòng quyết chiến. Vậy mà Lữ Thiên lại có thể chống cự được, xem ra tên này thực sự rất mạnh.

Ôn Thanh Tuyền và Lạc Li hơi liếc nhìn nhau, rồi giương mắt quan sát chiến đấu kịch liệt trên không. Mục Trần giao đấu với Lữ Thiên, cũng có thể xem là một cách để đánh giá thực lực của hắn với Cơ Huyền.

Lữ Thiên từng bại dưới tay Cơ Huyền, còn bị thu phục. Mục Trần không có hứng thú thu phục Lữ Thiên, nhưng lại rất muốn đập nát cái sự kính trọng của Lữ Thiên dành cho Cơ Huyền.

"Ầm!"

Một tiếng nổ vang vọng, lực trùng kích bùng lên, đám người đứng trên không bị ảnh hưởng phải tránh lui thêm một đoạn nữa.

Mọi ánh mắt lúc này đổ dồn vào hai thân ảnh vừa hiện ra trên không trung.

Bạch Cốt giáp trên cơ thể Lữ Thiên lúc này nám đen, xem ra đã bị Hắc Thần Lôi của Mục Trần tạo thành tổn hại.

Mục Trần thì có vẻ tốt hơn, hắc lôi quấn lấy cơ thể, khiến hắn đen nhẻm mà rắn chắc như kim thiết. Trên da cũng có vài vết ngấn trăng trắng, nhưng với hắn chẳng có ảnh hưởng gì cả.

Giao tranh kịch liệt như vậy nhưng chẳng hề khiến cả hai có vết thương nào rõ ràng.

Mọi người hít hà run sợ. Thân thể hai vị này rắn chắc thật.

- Khá cứng đấy!

Mục Trần tấm tắc, hắc lôi lượn trên da, ánh mắt lóe lên như có sấm sét. Từ khi tham gia đại tái đến nay, có lẽ Lữ Thiên này là đối thủ có sức mạnh cơ thể tốt nhất mà hắn từng chạm trán.

- Ngươi nghĩ rằng mình đã chiếm thượng phong sao?

Lữ Thiên đắc ý cười khẩy, hào quang trắng sữa lưu chuyển, những vết nám đen trên cốt giáp nhanh chóng tan biến.

Cốt giáp lại trở nên óng ánh như bạc, tràn ngập sức mạnh.

- Bất quá ngươi cũng có thể rèn luyện thân thể đến trình độ này, xem ra vượt ngoài dự đoán của ta. Nhưng nói không phải đả kích, ngươi và Cơ Huyền chênh lệch không nhỏ!

Lữ Thiên mỉa mai, tuy ngoài miệng nói thế, nhưng trong lòng lại nghĩ khác. Nếu không phải trong di tích Cốt tông còn để lại một Cốt Trì, e rằng hắn chẳng biết đến ngày tháng năm nào mới có thể tu luyện được Bạch Cốt Thể đạt trình độ này. Vốn còn nghĩ rằng đối thủ có thể phân cao thấp về mặt thân thể trong đại tái không có mấy ai, nào đoán được kẻ tên Mục Trần kia không hề kém hắn chút nào.

Đối thủ mà Cơ Huyền coi trọng, đúng là có năng lực.

Mục Trần chỉ cười khẩy, giọng nói rền vang như sấm:

- Vận Bạch Cốt Thể của ngươi lên cực hạn đi, nếu không thì vẻ mặt kiêu ngạo của ngươi chẳng giữ được bao lâu đâu!

Lữ Thiên trừng mắt lạnh lùng, trong lòng cảm thấy nổi giận, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lãnh đạm đầy mưu mô của Mục Trần, chẳng biết sao trong lòng lại hơi run.

Sợ hãi bất chợt khiến Lữ Thiên trầm tư, rồi hắn múa tay kết ấn, bạch cốt bọc lấy cơ thể trở nên trong suốt như ngọc thạch, sức mạnh cơ thể lại lần nữa được đề thăng.

- Khẩu khí thật không nhỏ, Bạch Cốt Thể của ta đã tu luyện đến hóa cốt thành ngọc. Ngày trước giao chiến với Cơ Huyền, tuy rằng kết quả bại trận, nhưng hắn cũng không phá được Bạch Cốt Thể của ta, ngươi là cái thá gì chứ?

Sức mạnh đề thăng, Lữ Thiên áp chế sợ hãi trong lòng, lời nói lại trở nên cuồng ngạo.

Ánh mắt Mục Trần dường như có ý gì đó, tay siết lại, lôi điện như nộ long gầm lên, sức mạnh từ trong cơ thể dâng trào.

"Ầm ầm ầm!"

Sấm rền càng lúc càng dữ dội, khiến cho cả bão cát đang tàn phá hoang mạc cũng bị áp chế đến suy yếu.

Không trung bắt đầu trở nên u ám.

Lữ Thiên hơi trợn mắt trước động thái của Mục Trần, thình lình ánh mắt lóe lên, cơ thể óng ánh như bạch ngọc phát ra hào quang chói lọi.

"Vù!"

Thân hình như hào quang ngọc ngà xuyên qua không trung, hướng tới Mục Trần. Hắn đã phát hiện ra nguy cơ, không muốn để cho Mục Trần vận dụng tối đa sức mạnh.

- Bạch Cốt Thể, Ngọc Cốt Thần Quyền!

Tiếng hét vang lên, nháy mắt xuất hiện trước mặt Mục Trần, nắm đấm bạch ngọc sấn tới.

Ánh mắt mọi người tập trung vào đầu quyền của Lữ Thiên tấn công Mục Trần, rồi người ta thấy quanh thân Mục Trần hắc lôi bắn ra liên miên, hắn nhanh chóng lui lại, bộ dáng như bị đối phương áp đảo.

- Không ổn!

Nhưng rồi có người phát hiện ra có điều quái lạ, vì họ nhìn thấy cánh tay của Mục Trần có lôi văn tràn ngập.

Chỉ nháy mắt, lôi văn hoàn toàn chiếm lĩnh nửa thân thể của hắn.

Vẻ ngoài Mục Trần lúc này cực kỳ dữ tợn.

Ánh mắt Mục Trần như có sét lóe lên, như lôi long vừa thức tỉnh.

"Ầm!"

Cánh tay tràn ngập hắc lôi văn, tung quyền thong thả, nhưng lại chắc chắn không thể tránh né.

"Đùng!"

Lôi quyền vs cốt quyền.

Giọng nói hờ hững của Mục Trần từ giữa môi mấp máy thoát ra, vừa đủ lọt vào tai Lữ Thiên, khiến hắn lạnh người.

- Cơ Huyền không phá được Bạch Cốt Thể, vậy thì để ta phá nó là được.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 572: Thu Hoạch Phong Phú

"Đùng!"

Lôi điện rực rỡ cùng với tiếng sấm rền vang, thanh thế hãi người bộc phát một khoảng không rộng lớn.

Bầu trời u ám, vạn lôi dâng tràn, cảnh tượng cực kỳ đáng sợ.

Trong hoang mạc, nhiều người kinh hãi lui sau, tay bịt lỗ tai đang ì đùng chứa đầy những tiếng nổ khiến đầu óc lùng bùng. Vài kẻ chịu không nổi âm thanh kinh thiên đó, máu rỉ ra từ trong tai, đã bị lôi âm chấn bị thương.

Vị trí mặt đất khu vực bị ảnh hưởng nặng nhất của lôi điện, đồi cát sụp xuống, một cái hố sâu hình thành trên mặt đất, cát vàng thi nhau chảy xuống như thác.

Tránh xa được vùng ảnh hưởng của lôi âm, mọi người mới có thể ngẩng lên nhìn chiến cuộc.

Không trung biến dạng như hình thành một vùng chân không, không khí trong phạm vi trăm trượng hoàn toàn biến mất.

Hai người trong đó vẫn đang duy trì tư thái đối quyền dũng mãnh, thân hình đứng yên như hai pho tượng.

Sức mạnh đáng sợ bộc phát từ cơ thể hai người hoàn toàn biến mất, lặng lẽ đến đáng sợ. Cuối cùng ai là kẻ chiếm thượng phong?

Bất ngờ thân thể Mục Trần run lên, đôi mắt ẩn chứa lôi điện lúc này biến mất.

Hắn bình tĩnh nhìn Lữ Thiên trước mặt, chợt hai ngón tay vươn ra thành chỉ, nhẹ nhàng gõ vào cốt giáp bao bọc cơ thể Lữ Thiên.

"Rắc"

Một chỉ nhẹ nhàng nhưng lại khiến người ta lông tóc dựng đứng, tiếng nứt vỡ vang lên cùng vết nứt lan tràn khắp cốt giáp.

"Rắc rắc..."

Liên tục vang lên những tiếng vỡ, rồi cốt giáp trên người Lữ Thiên rơi ra những mảnh vỡ li ti.

Mục Trần chậm rãi vươn tay, đầu ngón tay xuất hiện một vết máu nhàn nhạt, rồi hắn nhẹ nhàng lau đi.

"Bang!"

Cốt giáp cứng cáp của Lữ Thiên đột nhiên vỡ nát, ngọc cốt rơi lả tả, thân hình đang đứng khựng giữa không như bị sét đánh bất thình lình, bắn ngược ra.

"Bùm! Bùm!"

Cơ thể hắn bất ngờ nổ tung, máu me bê bết, mồm phun máu, linh lực quanh thân trở nên yếu ớt đi rất nhiều.

Lữ Thiên không còn chút lực khống chế, như diều đứt dây từ không trung rơi thẳng xuống cát, thân hình ngập trong đồi cát, máu tươi nhuốm đỏ cát vàng, dáng vẻ vô cùng thê thảm.

Tất cả mọi người đều sững sờ, bất kể là các chi đội theo phe Lữ Thiên hay đám liên minh của Lâm Châu, chẳng ai nói được tiếng nào.

Áp lực của Lữ Thiên mạnh mẽ ra sao họ từng nếm trải, thế nhưng cao thủ siêu cấp như vậy hiện tại đang vùi thân trong cát vàng, sống chết chưa rõ, hình tượng hoàn toàn sụp đổ, họ chấn kinh đến ngẩn người.

- Thắng!

Từ Hoang chỉ nhẹ nhàng nói một tiếng, lo lắng trong lòng nhẹ nhàng giải tỏa.

Lạc Li và Thanh Tuyền khẽ cười, vẻ mặt cho thấy việc Mục Trần đánh bại Lữ Thiên cũng không mấy ngạc nhiên.

Trên bầu trời, lôi văn trên cơ thể Mục Trần đã biến mất, hắn hạ xuống cạnh vị trí Lữ Thiên vùi thân trong cát.

Lữ Thiên lúc này hơi thở yếu ớt, máu me bê bết, đối chiến cuối cùng đã khiến hắn trọng thương.

Hắn hoảng sợ nhìn Mục Trần, dáng vẻ không thể tin được. Bạch Cốt Thể lại bị Mục Trần dùng sức mạnh cơ thể đánh tan nát.

Chuyện này trước kia Cơ Huyền cũng không làm được!

- Xem ra Bạch Cốt Thể cũng không cứng như ngươi tưởng.

Mục Trần thản nhiên đánh giá.

Lữ Thiên cố gắng nhếch miệng cười khẩy:

- Mục Trần, ngươi lợi hại lắm! Lần này xem như ta nhìn lầm, nhưng đánh bại ta thì sao, hiện tại Cơ Huyền mạnh đến mức ngươi tưởng tượng cũng không ra, làm đối thủ với hắn sẽ là chuyện bi ai nhất của ngươi! Số phận ngươi sau đó cũng sẽ chẳng khác gì con chó chết!

Mục Trần cười, hắn ngồi xổm xuống, thản nhiên trả lời:

- Ta cũng thấy việc đánh bại ngươi chả là cái gì. Còn việc ta và Cơ Huyền quyết đấu, chẳng phải lúc sau ngươi cũng sẽ thấy ư?

Mục Trần trả lời rất bình tĩnh, nhưng Lữ Thiên nhìn hắn lại không dám buông lời châm chọc, chẳng hiểu sao khi nhìn vào mắt hắn, như ánh mắt của dã thú săn mồi, khiến trái tim người ta không đập nổi.

Mục Trần lục soát trong người Lữ Thiên, lôi ra mảnh Viện Bài của hắn.

Điểm số trên đó có đến hơn 20000.

- Ngươi...

Lữ Thiên biến sắc đau khổ rên rỉ.

- Chiến lợi phẩm thôi mà.

Mục Trần mỉm cười.

Lấy ra Viện Bài của mình, hắn lập tức cướp đi phân nửa số điểm của Lữ Thiên. Lúc này con số của hắn đã có được khoảng 13000 điểm.

Số điểm trước nay chưa từng có, thế nhưng mà điểm cao đến vậy vẫn chưa lọt được vào top 16.

Mục Trần ném trả Viện Bài cho Lữ Thiên, khiến tên kia chỉ biết nghiến răng oán hận, chẳng làm gì được.

"Vèo"

Lạc Li, Ôn Thanh Tuyền, Từ Hoang nhanh chóng lướt đến. Ôn Thanh Tuyền hất mặt lên không, liếc nhìn đám người lúc trước công kích Mục Trần:

- Mấy tên đó xử lý thế nào?

Mục Trần ngắm nghía Viện Bài, rồi cất giọng sắc lẹm:

- Nếu đã ra tay, thì dĩ nhiên phải biết trả giá. Bọn họ theo Lữ Thiên cướp đoạt cũng không ít, vậy kết quả thì gieo gió gặt bão thôi.

Từ Hoang cả kinh:

- Đội ngũ trên đó cũng ít nhất cả trăm, nếu bọn họ liên thủ thì khá phiền phức...

Giữa không trung, những chi đội công kích Mục Trần cũng nhận ra ánh mắt bất hảo của hắn, trong lòng run rẩy. Họ lặng lẽ tiến sát lại gần nhau, dù sao thì nhiều chi đội tập hợp lại, Mục Trần lợi hại cỡ nào cũng không dám gây thù chuốc oán với quá nhiều người chứ?

Mục Trần cũng nhận ra ý định qua hành động của họ, khóe môi nhếch lên cười mỉa mai, chỉ đưa mắt nhìn qua đám người Lâm Châu.

Lâm Châu thấy Mục Trần nhìn mình, hơi ngẩn người khó hiểu, nhưng rồi cũng biết ý, ánh mắt lóe sáng, lành lạnh gật đầu.

- Các vị, đám khốn nạn kia lúc nãy tưởng rằng vui vẻ đánh cướp chúng ta, vậy bây giờ chúng ta sẽ dễ dàng buông tha bọn chúng hay sao?

Lâm Châu lập tức lớn tiếng nói với mười mấy chi đội bị bao vây khi nãy.

Nghe hắn nói, đám người này khá xôn xao, ánh mắt đầy hận ý. Nhưng dù gì nhân số chẳng bao nhiêu, nhất thời do dự không biết phải làm gì.

- Các vị, oan có đầu nợ có chủ, thiếu nợ thì trả tiền, thiên kinh địa nghĩa, nếu có người không phục, ta sẽ giúp các ngươi một tay.

Mục Trần mỉm cười.

- Mục Trần, ngươi thật ác độc!

Ai đó trên không gầm lên.

Ngay lập tức, mười mấy chi đội đang đứng trên đồi cát bên dưới bùng phát hào quang linh lực, liên tiếp bay lên trời, hình thành thế trận vây

công cả trăm đội ngũ trên trời.

- Các ngươi dám?

Đám người trên cao cũng chẳng vừa, gầm lên đe dọa. Không ngờ đám thiểu số vừa bị bao vây kia lúc này lại cả gan vây ngược bọn họ.

"Hừm!"

Đáp lời họ là một tiếng hậm hực cùng với kim quang sáng lóa, Ôn Thanh Tuyền nắm chắc kim chiến thương đứng trên không, ánh mắt lạnh băng quét nhìn con mồi, khiến cả đám run rẩy ngậm miệng.

- Thành thật mà nộp điểm ra cho ta, ngoan cố cứng đầu, thì giai đoạn tiếp theo các ngươi đừng hòng tham gia nữa.

Giọng nói lảnh lót mà đầy uy hiếp của Ôn Thanh Tuyền vang lên, khiến cho mấy kẻ bị bao vây càng thêm sợ hãi.

- Động thủ!

Lâm Châu liền hét lớn, dẫn đầu xông tới.

- Cướp lại điểm của chúng ta!

Đám người còn lại lập tức hưởng ứng, nhất tề xông lên.

Không gian trên cao nhất thời hỗn loạn. Bọn người kia vốn chiến ưu thế nhân số, nhưng lúc này sĩ khí tan nát, lại còn sợ hãi và canh chừng Mục Trần với Ôn Thanh Tuyền rình rập, nhất thời tan rã, nhanh chóng thảm bại. Có một số kẻ quyết đoán rút lui, định bỏ lại đồng bọn trốn đi nhưng đều bị Lạc Li ra tay tóm gọn.

Chỉ một chốc lát, cả trăm chi đội nhanh chóng đại bại, bóng người nối nhau rơi xuống cát, thê thảm chật vật, không thể không nộp ra Viện Bài.

Lâm Châu ra mặt, gom hết tất cả Viện Bài rồi đem đến chỗ Mục Trần, thả xuống đất, cười nói:

- Tuy biết tính cách Mục Trần huynh, nhưng quy tắc là quy tắc, số điểm này các ngươi phải có phần lớn.

Mục Trần nhìn cả trăm Viện Bài trước mặt không khỏi sửng sốt.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 573: Nhắm Tới

Cả trăm khối Viện Bài đặt trước mặt, đến cả Mục Trần cũng phải sững sờ.

Nếu có thể tịch thu hết chừng này điểm, nói không chừng top 8 hắn cũng qua mặt.

Bên cạnh, Từ Hoang cũng cảm thấy nao nao, bị số lượng Viện Bài khiến cho ngẩn ngơ.

Lạc Li không nói gì, Ôn Thanh Tuyền tay ôm trước ngực, chăm chú nhìn Mục Trần.

Phía sau Lâm Châu, mười mấy chi đội cũng đang nhìn Mục Trần, ánh mắt phức tạp, nhưng không lên tiếng. Họ biết, đừng nói là cướp điểm của bọn kia, nếu hôm nay Mục Trần không xuất hiện, thì số phận xui xẻo của họ chỉ có thể là bị cướp sạch cả điểm.

Do đó chiến lợi phẩm này Mục Trần vốn phải được phần nhiều, nếu có hảo tâm chia lại cho họ một chút cũng đã là nghĩa khí lắm rồi.

Mục Trần tròn mắt nhìn đống Viện Bài, hơi trầm ngâm, rồi nhoẻn miệng cười. Cái vẻ cười nham hiểm của Lữ Thiên hoàn toàn khác với nụ cười thân thiện của hắn.

Chỉ một nụ cười đơn giản nhưng lại khiến người ta nhẹ lòng, đám người Lâm Châu đang căng thẳng cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

- Lâm đội trưởng, ngươi thật biết làm khó ta.

Mục Trần cười nói.

Lâm Châu ngẩn ra, gãi đầu:

- Thật ra cũng đâu có gì khó, việc này trong đại tái linh viện rất bình thường, có ai dám nói cái gì?

- Số điểm này, ta lấy một phần, chi đội Ôn Thanh Tuyền lấy một phần, còn lại tám phần các ngươi chia nhau đi, dù sao cũng là chiến lợi phẩm do các ngươi bỏ công sức giành được.

Mục Trần trả lời.

Lâm Châu sửng sốt, kinh ngạc khó tin. Trước tới nay hợp tác với các chi đội mạnh hơn, hầu như bọn kia đều lợi dụng các đội yếu để mở đường đánh trận đầu, còn đến lúc chia bảo vật thì hầu như lấy phần nhiều, còn thừa lại mới đến các đội yếu chia nhau.

So với cái kiểu lấy tượng trưng như Mục Trần này, thì thật khác nhau một trời một vực.

- Đừng có nhìn ta như vậy, ta cũng không cao thượng đến mức không cần điểm, nhưng mà so với việc bóc lột công sức của các đội yếu, thì ta thích cướp đoạt của bọn kia hơn.

Mục Trần chỉ vào Lữ Thiên còn đang chôn mình trong đống cát, mỉm cười.

Lâm Châu liếc nhìn đồng bọn, ánh mắt lóe lên vẻ cảm kích. Đội ngũ của hắn không mạnh không yếu, nhưng đối với các đội mạnh thì cũng chỉ như cái kho điểm, thân phận cũng khá thấp kém. Đối với những kẻ cho bọn họ lựa chọn như Mục Trần, thì quả thật là lần đầu tiên gặp phải.

Không chỉ cho họ chọn lựa, mà còn bày tỏ sự tôn trọng.

- Mục đội trưởng... đa tạ!

Phía sau Lâm Châu, một gã đội trưởng khác tiến lên ôm quyền đối với Mục Trần, trầm giọng lên tiếng.

Lập tức những kẻ khác nối nhau cảm tạ Mục Trần, vẻ mặt kính nể và cảm kích vô cùng. Mấy ngày nay tâm tình bọn họ cực kỳ không tốt, không chỉ bị đám người nhân số áp đảo, thực lực vượt trội lần lượt cướp đoạt điểm số, mà còn giẫm đạp niềm kiêu hãnh của họ.

Mục Trần hơi ngạc nhiên, chỉ cười cười quay sang Ôn Thanh Tuyền:

- Ngươi lấy hết hai phần điểm kia đi, ta đã nói sẽ đưa ngươi trở về hạng 1.

Ôn Thanh Tuyền liếc mắt nhìn hắn, nhếch môi nhỏ giọng:

- Thật là nhìn không ra, không ngờ Mục đội trưởng rất biết mua chuộc lòng người a.

Mục Trần chẳng biết nàng ta nói thật hay đang châm chọc, nhíu mày::

- Đừng có tưởng tượng lung tung, ta chỉ đơn thuần không thích như vậy mà thôi.

- Được rồi, ta nói sai rồi...

Ôn Thanh Tuyền mỉm cười, giọng nói bỗng nhiên trở nên hiền dịu dễ nghe, ánh mắt sâu lắng nhìn Mục Trần:

- Lúc nãy mà ngươi há mồm nuốt hết điểm, thì ta mới thất vọng. Không nói tới đúng sai, ta biết chỗ này nói chuyện bằng thực lực, ngươi muốn làm gì ai có thể chỉ trích được? Nhưng nếu cái cám dỗ như thế mà không chống cự được, thì ta cũng không nghĩ ngươi có thể đi xa trên con đường của mình.

Nàng liếc sang Lạc Li, ý vị thâm sâu:

- Nếu đã không đi được xa, thì đừng có mong dẫn theo cô gái hồng nhan họa thủy này.

- Đạo lý đúng là vậy, ta chỉ không quen ngươi khen ta mà thôi.

Mục Trần thực ra nghĩ đơn giản, hắn coi thường cái việc ỷ thế hiếp người, gom góp cướp điểm số của những chi đội yếu ớt. Bởi vì theo hắn, đó không phải là tôn chỉ của đại tái linh viện, những chi đội chỉ biết bóc lột những kẻ yếu hơn để tăng điểm số, cuối cùng cũng khó đứng vững.

- Da mặt quả là dày thật.

Ôn Thanh Tuyền mỉa lại một câu, vẻ dịu dàng khi nãy hoàn toàn biến mất, trở lại vẻ phượng hoàng kiêu ngạo.

Ôn Thanh Tuyền chẳng chút khách khí lấy ra khoảng hai phần Viện Bài, nhanh chóng tịch thu điểm số, lại tăng thêm 20000 điểm, tiến sát hơn tới vị trí Cơ Huyền.

Sau đó Ôn Thanh Tuyền trả lại đống Viện Bài, để cho Lâm Châu luýnh quýnh chia nhau.

Ánh mắt mấy gã đội trưởng nhìn Mục Trần hoàn toàn chỉ có cảm kích.

- Mục Trần huynh, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, ân tình này bọn ta nhớ kỹ.

Lâm Châu nói xong, rồi xoay người kéo đồng đội đi mất. Đám người kia sau khi đa tạ cũng bái biệt, bắt đầu rời khỏi vùng này.

Mục Trần chỉ mỉm cười nhìn theo.

- Còn bọn này thì sao? Xem dáng vẻ hắn rất có hảo cảm với ngươi đó.

Ôn Thanh Tuyền chỉ về phía Lữ Thiên, gã kia đang nghiến răng ken két, ánh mắt cũng không hề rời khỏi Mục Trần, hận ý ngập trời.

Mục Trần hơi nheo mắt. Những người như Lữ Thiên, thực lực quả thật khá uy hiếp, nếu dễ dàng thả đi, đến khi hắn ngóc đầu lên lại thì chẳng biết sẽ phiền toái đến mức nào.

- Mục Trần, điểm ngươi cũng đã cướp, còn muốn gì nữa? Chẳng lẽ muốn giết ta sao?

Lữ Thiên cười gằn, tuy rơi vào tay Mục Trần, nhưng hắn cũng chẳng sợ đối phương sẽ làm gì khác.

- Cũng không tới mức đó...

Mục Trần thở dài, môi khẽ cười, ánh mắt thâm sâu, hắc ám đột nhiên hiện ra trong lòng bàn tay, theo đó là cỗ năng lượng kỳ dị.

Chính là năng lượng đến từ Bất Hủ Đồ Lục bên trong cơ thể hắn, phong ấn lực.

Mục Trần nhẹ nhàng vỗ một chưởng lên ngực Lữ Thiên, tia phong ấn lực nhanh chóng chui vào người hắn ta, rồi Lữ Thiên hoảng hốt khi nhận thấy linh lực trong người hoàn toàn không hồi phục lại được, dao động cũng suy yếu đi rất nhiều.

Thực lực cấp tốc bị giáng xuống khoảng chừng thân thể nan.

- Ngươi... ngươi đã làm gì ta?

Lữ Thiên sợ hãi ra mặt, chẳng biết thứ gì đã áp chế linh lực trong người, rất khó nghe theo sự điều khiển của hắn.

Tâm thần lẳng lặng dò xét, hắn phát hiện ra trong kinh mạch có một tia hắc ám lan ra, ngăn cách liên hệ giữa hắn và linh lực của mình.

- Tạm thời phong ấn linh lực của ngươi mà thôi.

Mục Trần cười nhạt, với trạng thái hiện tại của Lữ Thiên, muốn cởi bỏ phong ấn này, ít nhất phải cần đến một tháng là ít, mà lúc đó e rằng đại tái linh viện đã kết thúc từ sớm.

Lữ Thiên mặt mày như đám tro, ánh mắt phẫn nộ như muốn ăn tươi nuốt sống Mục Trần.

Nhưng xong xuôi, Mục Trần chẳng hề quan tâm đến hắn nữa, xoay lại nói chuyện với Lạc Li, Ôn Thanh Tuyền:

- Đi nào, mục tiêu kế tiếp...

Dứt lời, tốc độ đẩy cao, hắn dẫn đầu bắn đi. Sau đó mọi người lục tục nối gót, để lại đám người Lữ Thiên đang tức tối la lối gào thét.

...

Chi đội Lữ Thiên đột ngột biến mất khỏi top 16 khiến cho khu vực trung tâm bất ngờ và bàn tán xôn xao. Dù sao thời gian này hắn cũng rất nổi bật, cao thủ có số má tiếng tăm. Không ngờ hắn lại bất ngờ bại trận như vậy, khiến người ta cũng cảm thấy hơi khó tin.

Trên một đỉnh núi thanh nhã.

Cơ Huyền nhìn Viện Bài, chân mày hơi nhíu lại.

- Lữ Thiên đã bị đánh bại, có thể có kẻ đang muốn đối phó với chúng ta?

Mộ Phong lên tiếng.

- Vùng đất này bây giờ long xà hỗn tạp, Lữ Thiên lại rất tùy tiện, thất bại là khó tránh khỏi.

Cơ Huyền cũng không quan tâm nhiều lắm, thứ hạng cỡ như Lữ Thiên hiện tại có bị thay đổi cũng bình thường.

Mộ Phong gật gù, không nói nữa.

Đối với sự việc này, hai người cũng thấy không đáng quan tâm nhiều lắm, cũng không đặt nặng trong lòng.

Thế nhưng đến ngày thứ hai, thì họ không còn bình tĩnh được nữa. Với kẻ tâm cơ thâm trầm như Cơ Huyền cũng hơi đổi sắc.

Vì một tin tức oanh động khác lại truyền ra khắp khu vực trung tâm.

Chi đội Vạn Thú linh viện do Vương Tướng thống lãnh, người đã giành được truyền thừa của Ma Ngạc Điện cũng bị đánh bại, và kẻ đánh bại họ đã xưng tên, Mục Trần.

Mộ Phong nhìn sắc mặt âm trầm của Cơ Huyền, hắn cũng nhận thấy rõ mục đích nhắm tới của Mục Trần... Tên kia đã bắt đầu khiêu chiến.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 574: Phong Ba Bão Táp

Thời gian đến lúc này, đại tái linh viện đã đến hồi tranh bá cuối cùng, những chi đội mạnh mẽ thi nhau xuất hiện, không ngừng đánh bại thay thế lẫn nhau trên top 16 bảng điểm.

Ngoại trừ một số chi đội hàng đầu với thực lực vô cùng vượt trội, đa phần đều phải cẩn mật cảnh giác, chẳng biết khi nào sẽ bị một đội khác với thực lực mạnh mẽ hơn đánh bại, đoạt lấy danh vọng và điểm số của họ.

Lữ Thiên hạng 10 và Vương Tướng hạng 8 bị đánh bại, khiến cho không khí đại tái sôi động không ít.

Bởi vì kẻ đánh bại họ chỉ là một, chính là chi đội Bắc Thương linh viện do Mục Trần dẫn đầu.

Mà thông tin càng thêm chấn động khi người ta biết được, Lữ Thiên và Vương Tướng đều là đồng minh của Cơ Huyền. Mục Trần không tìm mục tiêu khác, lại nhắm vào hai đội ngũ kết minh với Cơ Huyền, mục đích đã quá rõ ràng.

Điều này khiến nhiều người ngạc nhiên khó hiểu. Hiện tại Cơ Huyền danh tiếng vang dội đại tái linh viện, thiên chi kiêu tử Linh Lộ ở cái nơi thiên tài tụ họp này vẫn tỏa sáng như mặt trời giữa trưa, khiến bao kẻ chỉ biết nhìn lên.

Không biết bao nhiêu chi đội mạnh mẽ đã phải bại trận dưới tay Cơ Huyền, trở thành nấc thang cho họ tiến lên. Lúc này số đội ngũ có đủ khả

năng và tư cách khiêu chiến chi đội của Cơ Huyền, chắc chắn không quá một bàn tay.

Thế nên với danh vọng hiện tại, việc Mục Trần nhắm vào Cơ Huyền khiến người ta không giải thích được, cả hai quá chênh lệch.

Ai nấy đều đang chờ đợi câu trả lời của Cơ Huyền.

Thế nhưng sau khi Lữ Thiên và Vương Tướng bị đánh bại, Cơ Huyền lại chẳng có hành động gì, như hoàn toàn chẳng hay biết hoặc đã quên mất việc bị Mục Trần nhắm tới.

Phản ứng của hắn khiến người ta khó hiểu được, Cơ Huyền xưa nay rất bá đạo, hành động im lặng này không phù hợp với tác phong của hắn.

Nhưng bất kể ai có nghi hoặc, Cơ Huyền vẫn lặng lẽ đánh bại những chi đội nhỏ lẻ khác, cướp lấy điểm số, củng cố vị trí hàng đầu.

Trong lúc đó, có một chuyện khiến người ta chú ý nữa đó là một chi đội mới vừa lọt vào top 16. Việc có một đội nào đó đánh bại một đội top 16 rồi thay thế những người kia chễm chệ vị trí top 16 thật ra trong thời gian này quá đỗi bình thường và diễn ra thường xuyên, nhiều lắm cũng khiến vài kẻ chú ý rồi một ngày sau là trở lại bình thường.

Thế nhưng chuyện này lại khiến rất nhiều người chú ý, bởi vì chi đội kia lại là một chi đội khác cũng đến từ Bắc Thương linh viện nhưng không phải của Mục Trần.

Hang 16 , Bắc Thương linh viện, đội trưởng Trầm Thương Sinh.

Cũng chính vì việc này, Bắc Thương linh viện lại trở thành linh viện duy nhất có hai đội ngũ lọt vào top 16.

Sau khi đánh bại Vương Tướng, đội ngũ do Mục Trần dẫn đầu đã chễm chệ vị trí hạng 10.

- Cơ Huyền thật là biết ẩn nhẫn.

Trên một gò núi, Mục Trần đang quan sát một trấn giao dịch nhỏ phía trước, vô số người thay nhau bay ra bay vào, nhân khí đông đúc, hiện tại chính là nơi nghỉ chân của hắn.

- Cơ Huyền sao vẫn chưa ra tay với chúng ta? Hiện tại vị trí của chúng ta rất rõ ràng cơ mà.

Từ Hoang nghi hoặc, mấy ngày nay hắn rất lo lắng, tăng cường cảnh giác phòng bị Cơ Huyền. Thế nhưng chẳng hiểu sao tên kia không có động tĩnh gì bất lợi cho họ.

- Bởi vì Cơ Huyền đang kiêng kị.

Lạc Li khẽ nói.

- Các ngươi thật là quá coi thường đội trưởng của mình rồi. Trong Linh Lộ hắn và Cơ Huyền là cựu thù, giao tranh chẳng phân cao thấp đó.

Ôn Thanh Tuyền phì cười

Từ Hoang gãi đầu, ánh mắt cũng hơi ngạc nhiên, không ngờ thiên chi kiêu tử danh tiếng lừng lẫy đại tái này lại chẳng chiếm được bao nhiêu lợi thế trước mặt Mục Trần, vậy thì hắn phải có năng lực và bản lĩnh chẳng kém gì Cơ Huyền.

- Khó trách sau khi gia nhập Bắc Thương linh viện chẳng ai cản nổi Mục Trần, thì ra cũng là một tên bá đạo số dzách.

Triệu Thanh Sam cười méo miệng. Trước kia trong linh viện, bằng vào thân phận lão sinh họ còn canh cánh trong lòng khi đển tân sinh Mục Trần vượt qua, nhưng lúc này không thể không bội phục.

- Các ngươi đừng có tâng bốc ta, Cơ Huyền còn chưa ra tay, vốn chính xác mà nói vì hắn kiêng dè đến ba người.

Hắn chỉ vào chính mình, Lạc Li và Ôn Thanh Tuyền.

Ngoài hắn ra, hai mỹ nhân tuyệt sắc này mới là đáng gờm nhất. Trong Linh Lộ, Lạc Li khiến Cơ Huyền không còn cơ hội tranh giành linh quan, còn Ôn Thanh Tuyền lại là người giành được, tài nghệ áp quần hùng.

Mà hiện tại, danh tiếng Ôn Thanh Tuyền chẳng kém Cơ Huyền, e rằng trong mắt nhiều người, chính nàng mới là người đủ tư cách tranh hùng với kẻ kia. Còn Lạc Li thì thật ra khó lường hơn, ngay cả Mục Trần cũng không rõ cô nàng nữ vương kế nhiệm Lạc Thần tộc này còn ẩn giấu bao nhiêu thực lực.

Hai nhân vật có sức nặng như thế ở bên cạnh, Cơ Huyền có kiêu ngạo cũng không dám động thủ.

Hơn nữa, còn một nguyên nhân khác, chính là nếu Cơ Huyền thật sự khai chiến, sẽ là một hồi đại chiến kinh thiên động địa, bất kể ai thắng, thì chắc chắn hai bên cũng nguyên khí đại thương.

Nhưng đại tái linh viện hiện tại vẫn còn nhiều đội ngũ đáng gờm khác, đối với Cơ Huyền cũng có uy hiếp lớn.

Bình thường thì có lẽ họ sẽ không ngu muội gây khó dễ cho Cơ Huyền, nhưng nếu khai chiến với Mục Trần để rồi trọng thương, thì mấy chi đội đó chắc chắn không nhân từ mà bỏ qua cơ hội thuận lợi.

Chính vì thế mà khi Mục Trần khiêu khích hắn, nhổ hết nanh vuốt của hắn là Lữ Thiên, Vương Tướng, hắn vẫn không phản kích.

Hắn phải là người rất nhẫn nại.

Từ Hoang cũng an tâm hơn, không bị đe dọa thì cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

- Các ngươi vui mừng hơi sớm. Với những gì ta biết về Cơ Huyền, hắn không hoàn toàn im lặng đâu, hiện tại chưa ra tay, có lẽ vì chưa hoàn

toàn chắc ăn mà thôi. Hắn tính tình cẩn thận, không ra tay thì thôi, đã ra tay thì ắt phải như lôi đình chớp giật.

Mục Trần thản nhiên cười, tay đan vào nhau trầm tư.

- Cho nên... sự yên tĩnh lúc này chẳng qua là sóng yên gió lặng trước cơn bão lớn mà thôi...

Mục Trần nhìn lên phương trời xa, ánh mắt lành lạnh.

Cả ba nghe thấy mà lành lạnh sống lưng.

- Thôi kệ hắn đi, dù sao chúng ta cũng có đến ba nhân vật có sức nặng, muốn động thủ cũng không sợ.

Từ Hoang tằng hắng đổi chủ đề, nhìn lên Viện Bài, cười vui vẻ:

- Không ngờ Trầm Thương Sinh cũng có thể vượt lên, mấy người kia cũng không đơn giản nha.

Mục Trần mỉm cười gật gù, nhìn vào cái tên đang xếp thứ 16. Trầm Thương Sinh có thể vào top 16, cho thấy thực lực bọn họ đã có tinh tiến lớn, có lẽ cũng nhận được cơ duyên không nhỏ, rất đáng mừng

- Thật sự đã lâu lắm không gặp, chẳng biết họ ra sao.

Mục Trần mỉm cười. Đối với Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông, Tô Huyên, hắn cũng khá quyến luyến.

- Hay là đi tìm họ?

Từ Hoang đề nghị.

Mục Trần lắc đầu:

- Hiện tại chúng ta đã ra mặt chống lại Cơ Huyền, nếu đi cùng họ thì chỉ khiến họ thêm phiền toái.

- Hử?

Ôn Thanh Tuyền đột nhiên thất kinh, nghiêm mặt chỉ vào tọa độ của vị trí hạng 1 trên Viện Bài:

- Vị trí Cơ Huyền có thay đổi.

Cả bọn nhìn lại, quả nhiên vị trí Cơ Huyền biến đổi rất nhanh, họ đang di chuyển với tốc độ cao.

- Chẳng lẽ bắt đầu ra tay với chúng ta?

Lạc Li kinh ngạc.

Mục Trần nhíu mày, theo dõi sự thay đổi vị trí của Cơ Huyền, bất chợt trừng mắt, hàn ý dày đặc.

- Hắn không phải nhắm tới chúng ta...

Mục Trần trầm tư, tay nắm chặt lại, sát khí bừng lên.

- Hắn định ra tay với Trầm Thương Sinh!

Từ Hoang nghe thế, sắc mặt kịch biến.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 575: Phản Kích

Không khí trên đồi trở nên nặng nề, lành lạnh.

Từ Hoang sắc mặt khó coi, không ngờ rằng Cơ Huyền chẳng trực tiếp tìm họ mà lại chỉa mũi giáo sang nhóm Trầm Thương Sinh.

- Hắn đinh dùng gậy ông đập lưng ông.

Ôn Thanh Tuyền chậm rãi nói.

Mục Trần mấy ngay nay bẻ nanh chặt vuốt của Cơ Huyền, xem ra lúc này tên kia đã chọn phương thức giống như vậy, ra tay thanh trừng chi đội còn lại của Bắc Thương linh viện, trả đũa Mục Trần.

- Cơ Huyền làm việc rất cẩn thận, hắn biết hành động như vậy tất nhiên người sẽ không khoanh tay đứng nhìn, do đó ta chắc chắn hắn có chuẩn bị.

Lạc Li trầm tư.

Mục Trần gật gù. Cơ Huyền tâm cơ thâm trầm, nếu không chắc chắn sẽ không ra tay, hiện tại đã có hành động, chẳng phải tên kia đã có cách không cần phải kiêng dè nữa sao?

Chuyện gì có thể khiến hắn không còn e ngại nữa?

Mục Trần mắt lóe sáng, sát khí nhàn nhạt. Đối thủ này đến giờ vẫn khó đối phó như thế.

- Chúng ta làm gì đây?

Mọi người đền nhìn Mục Trần, Cơ Huyền đã có chuẩn bị, nếu manh động không chừng lại lọt vào bẫy của đối phương, e rằng khó tránh khỏi chiến đấu thảm khốc.

Mà tình hình hiện tại, e rằng Mục Trần cũng không nắm tuyệt đối thắng lợi.

Mục Trần từ khi có chủ ý tấn công vây cánh của hắn, đã đoán rằng Cơ Huyền sẽ không dám dễ dàng phản kích, chỉ có thể im lặng chờ thời cơ, và việc án binh bất động đó sẽ khiến danh tiếng của hắn suy giảm.

Sự việc diễn ra đúng như Mục Trần đã dự liệu, nhưng lại có biến số bất ngờ xảy ra, Trầm Thương Sinh chẳng biết từ đâu chui lên lại xông vào top 16, bại lộ hành tung trong mắt Cơ Huyền.

Thành ra chiêu này của Cơ Huyền lại trả mũi dùi dư luận quay trở về Mục Trần, lúc này chắc chắn có nhiều người chú ý quan sát, chờ đợi phản ứng của Mục Trần.

Nên án binh bất động, hay là mạo hiểm đến cứu viện mặc cho Cơ Huyền đã có chuẩn bị?

Án binh bất động sẽ khiến cho danh tiếng Mục Trần tổn hại không nhỏ, dù sao thì họa cũng do hắn mà ra, hiện tại Cơ Huyền lại trút giận lên đám người Trầm Thương Sinh mà Mục Trần khoanh tay đứng nhìn, thì chắc chắn không ít kẻ chê cười đàm tiếu.

Nhưng nếu hành động mà thất bại, Cơ Huyền sẽ không để cho hắn cơ hội trở mình.

Mục Trần chậm rãi nhắm mắt, lúc mở mắt trở lại, thần sắc đã bình tĩnh hơn.

Rồi nhẹ nhàng nói:

- Đi thôi! Bất kể Cơ Huyền đã chuẩn bị thứ gì để đối phó ta, tình huống này nếu chúng ta không tới, ắt phải có lỗi với bản thân.

Mục Trần thản nhiên nói.

- Hơn nữa, ta cũng tò mò muốn biết hắn đã dàn dựng vở tuồng nào đây, cho dù thế nào ta cũng sẽ cho hắn biết, muốn ăn Mục Trần ta, thì cái dạ dày của hắn cũng chẳng lành lặn gì đâu.

- Trong Linh Lộ như thế, ở đây cũng như thế!

Mục Trần bình tĩnh thong dong khiến mọi người cũng trấn định hơn, sắc mặt nghiêm túc gật đầu.

Lạc Li nhìn Mục Trần một hồi, khẽ cười. Nàng thích nhất chính là cái tự tin bên trong con người hắn, không phải là lỗ mãng, mà là tin vào chính mình.

Cơ Huyền rất mạnh, và hắn cũng có sự kiêu ngạo không thể coi thường.

Ôn Thanh Tuyền tay vấn tóc, quét mắt trên gương mặt Mục Trần. Xem ra lần giao tranh sắp tới sẽ khiến đại tái lại chấn động.

Hai nhân vật thuộc hàng quái kiệt đỉnh cấp này giao tranh, kẻ nào sẽ là người chiến thắng?

Mục Trần vung tay, lập tức bay lên hóa thành tia sáng hướng thẳng về vị trí tọa độ Trầm Thương Sinh.

Mọi người nhanh chóng theo sau, để lại những tiếng xé gió và cây cối lắc lư trước phong áp dữ dội.

...

Trong lúc đó, hầu như tất cả mọi người đều quan sát Viện Bài của mình, theo dõi lần hành động kinh thiên động địa đang diễn ra với động thái của cả Cơ Huyền và Mục Trần.

Không khí đại tái lại được dịp sôi động.

Tiếng tăm Cơ Huyền không ai sánh bằng, đến hiện nay vẫn chiếm cứ vị trí hạng 1 bảng điểm.

Mục Trần gần đây cường hoành phá trận do Tiêu Hoàng bố trí, rồi một chiêu đánh bại ba vị đội trưởng cường giả top 16, sau đó lại thanh trừ đồng minh Cơ Huyền, nghiền nát Lữ Thiên hạng 10, cấp tốc đánh bại Vương Tướng hạng 8, tiếng tăm của hắn cũng theo đó nhất phi trùng thiên.

Mà đặc biệt là khi hắn đánh đồng minh của Cơ Huyền, gã kia lại không trả thù ngay, án binh bất động, ra vẻ kiêng dè khiến càng nhiều người nhớ kỹ cái tên Mục Trần.

Lúc này cả hai đều đã có hành động, đối chiến lần này cực kỳ đáng trông chờ.

Những chi đội có thực lực cũng nhanh chóng định vị mục tiêu, bay lên chân trời hướng thẳng đến một vị trí đã xác định trên Viện Bài.

Theo đó, không khí đại tái đã trở nên sôi nổi cực độ.

...

"Véo!"

Một tia sáng xỏ ngang bầu trời.

Mục Trần bay đầu tiên, ánh mắt nhìn về phương xa, gương mặt bình thản không có biểu hiện gì. Hắn cũng cảm nhận được không khí hiện tại trở nên náo nhiệt, cũng do Cơ Huyền dẫn động mà nên.

Chi đội của hắn hiện tại có lẽ cũng là đội ngũ mà người ta chú ý nhất đại tái linh viện lúc này.

- Cơ Huyền đã chú ý đến hành động của chúng ta, tốc độ của họ tăng lên nhiều, có lẽ sẽ tìm được Trầm Thương Sinh trước chúng ta.

Lạc Li đột nhiên bay đến gần lên tiếng.

Mục Trần trừng mắt nhìn vào Viện Bài, quả nhiên phát hiện tần suất thay đổi tọa độ của Cơ Huyền nhanh hơn, tốc độ khiến hắn giật mình.

- Tăng tốc!

Mục Trần lập tức ra lệnh, hắn phải đuổi kịp Cơ Huyền trước khi gã kia tìm được Trầm Thương Sinh, bằng không nếu để lọt vào tay đối phương, thì thủ đoạn uy hiếp gã kia rất rành đủ mọi trò.

Long ảnh thành hình, gầm lên vang vọng, tốc độ đẩy lên cực cao.

Lạc Li, Ôn Thanh Tuyền cũng dốc sức thi triển tốc độ, lập tức bỏ xa những người còn lại một khoảng cách. Lúc này ba người mạnh nhất trong nhóm dĩ nhiên đành phải làm như vậy.

Phải bắt kịp Cơ Huyền!

...

Một sơn cốc khá vắng vẻ, khung cảnh khá thoải mái nhàn nhã.

Năm người đang an tĩnh ngồi xếp bằng nghỉ ngơi trong cố, cách đây vài giờ họ vừa trải qua một trận đại chiến, chi đội kia cũng rất lợi hại, cũng phải trải qua một hồi long tranh hổ đấu cam go mới giành được chiến thắng.

Cũng nhờ chiến thắng đó mà họ củng cố được vị trí hạng 16.

- Tên nhãi Mục Trần kia thật nhanh chân, vậy mà đã leo lên đến hạng 10.

Hạc Yêu chép miệng tấm tắc.

- Tiểu tử kia vốn không đơn giản, vậy mà bây giờ mới có hạng 10 mới khiến ta khó hiểu đó.

Trầm Thương Sinh cười nói.

- Bắc Thương linh viện chúng ta hiện tại chính là linh viện duy nhất có 2 đội ngũ lọt vào top 16.

Lý Huyền Thông cũng mỉm cười.

Ai nấy vui vẻ gật đầu.

- Hử?

Tô Huyên đang mân mê Viện Bài, đột nhiên tỏ ra kinh ngạc:

- Không ổn, tại sao những đội mạnh của top 16 đều đang nhanh chóng đến gần chúng ta?

Trầm Thương Sinh hơi nhíu mày ngạc nhiên. Quả thật top 16 ngoài họ ra, 15 đội còn lại đều hướng đến chỗ của họ.

Bao gồm cả hạng 1 Cơ Huyền, và hạng 10 Mục Trần.

- Sao lại thế?

Lý Huyền Thông cũng cảm thấy bất an.

Trầm Thương Sinh trợn mắt, thình lình bật dậy:

- Đi mau, chúng ta trở thành mục tiêu của Cơ Huyền, gã đó muốn dùng chúng ta để phản kích Mục Trần!

Tô Huyên chua xót trả lời:

- Chỉ e là trễ rồi...

Trầm Thương Sinh ngẩng lên, xa xa nơi chân trời đã mơ hồ nghe được tiếng xé gió dồn dập.

Nhìn lại tọa độ trên Viện Bài, Cơ Huyền đã cách họ chỉ còn khoảng 10 dặm, bọn họ đã lọt vào tầm ngắm.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 576: Truy Đuổi

Không khí an hòa trong sơn cốc chốc lát trở nên căng thẳng, năm người sắc mặt khó coi, phiền toái thình lình ập tới khiến họ không kịp trở tay.

Dù rằng cũng đạt được cơ duyên không nhỏ giúp cho thực lực tinh tiến nhiều, nhưng chắc chắn vẫn chưa đủ sức trở thành đối thủ của đội ngũ cấp độ của Cơ Huyền.

Nếu gặp gã kia, xem như số phận đã định.

- Làm sao đây?

Hạc Yêu biến sắc dò hỏi.

Trầm Thương Sinh sắc mặt âm tình bất định, nghiến răng nói:

- Ta cầm Viện Bài chạy trốn, mọi người phân tán ra!

Lý Huyền Thông trầm mặc:

- Khoảng cách này, bọn họ đã có thể phong tỏa chúng ta, cho dù một mình chạy trốn cũng vô dụng. Hơn nữa bắt được một mình ngươi hay bắt được bất kỳ ai trong chúng ta cũng có khác gì, chỉ cần một người trong chúng ta rơi vào tay họ, tất nhiên sẽ trở thành con tin để đối phó Mục Trần! Với tính cách tên kia, khó có thể khoanh tay đứng nhìn, nếu không thì lúc này cũng chẳng cần vội vã chạy tới đây!

- Chúng ta cùng nhau đi, Cơ Huyền có lợi hại thì chúng ta cũng không phải đám bùn nhão!

Dương Lân nghiến răng hào hùng.

Trầm Thương Sinh siết tay nghe rốp rốp, mặt tái đi, cảm giác bị khuất nhục đầy trong lòng. Vốn là cao thủ kiêu hãnh của Bắc Thương linh viện, trước khi Mục Trần xuất hiện luôn là bá chủ Thiên bảng, thế mà hiện tại tình hình nguy ngập, hắn lại hoàn toàn bất lực.

"Rầm!"

Trầm Thương Sinh tức giận nện một quyền lên khối đá bên cạnh, khiến nó vỡ ra tan nát:

- Trước tiên cứ lui đi đã, Mục Trần đang tới, bất kể thế nào cũng phải kéo dài thời gian chờ họ đến cứu viện, đến lúc đó mục đích của Cơ Huyền cũng thất bại.

Lý Huyền Thông, Tô Huyên gật đầu, họ cũng không muốn rơi vào tay Cơ Huyền, thành con cờ cho tên kia đối phó Mục Trần.

- Đi!

Trầm Thương Sinh quát khẽ, lập tức bay lên bỏ trốn. Bốn người còn lại cũng cấp tốc đi theo.

Cả năm người đều dùng tốc độ cao nhất xuyên qua không trung, tiếng xé gió ào ào vang khắp sơn mạch.

Trầm Thương Sinh gương mặt âm trầm, nóng giận không hề che giấu, tay siết lại nổi cả gân xanh. Chạy trốn như thế này thật lần đầu tiên hắn phải làm, rất không cam tâm.

Xa xa phía sau, tiếng không khí bị xé toạc truyền tới càng lúc càng dồn dập.

- Đi mau!

Trầm Thương Sinh biến sắc.

- Ha ha, chư vị bằng hữu Bắc Thương linh viện, chúng ta từ xa chạy tới, các vị không tiếp đón lại rời đi có thất lễ quá không đó?

Một tiếng cười thản nhiên vang lên.

Nghe thấy giọng nói, năm người cảm thấy trong lòng cực kỳ nặng nề.

- Đừng quan tâm, đi tiếp!

Trầm Thương Sinh nghiến răng, thình lình dừng gấp lại, ánh mắt trợn tròn nhìn đỉnh núi trước mặt, một cái bóng áo trắng đang khoanh tay đứng đó như chờ đợi đã lâu.

Gã áo trắng gương mặt anh tuấn, miệng nở nụ cười tươi như ánh mặt trời, khiến người ta khó lòng phòng bị, nhưng Trầm Thương Sinh nhìn rõ gương mặt gã đó thì sắc mặt không khỏi kịch biến.

- Cơ Huyền!

- Chư vị, ở lại đi!

Cơ Huyền cười nói.

- Nằm mơ!

Trầm Thương Sinh liếc mắt ra hiệu với bốn người kia, nháy mắt tất cả bắn đi theo nhiều hướng khác nhau.

Cơ Huyền nhìn thấy chỉ thở dài, ánh mắt khó hiểu. Chợt hắn vung tay lên, linh lực cường hãn như dòng sông từ trong tay bắn ra.

Dòng linh lực bắn ra liền chia làm năm ngả, xuất hiện truy đuổi năm người trên không, rồi hóa thành năm hình thái cự chưởng đè xuống đối phương.

"Ầm!"

Tiếng động như sấm sét vang vọng.

Cả năm người bị bức phải bắn lui về, ngoại trừ Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông chỉ hơi lảo đảo, ba người còn lại thì kêu lên đau đớn, mặt tái nhợt.

Thực lực Cơ Huyền lại khủng bố đến như thế, một chưởng bức lui cả năm người.

Bọn họ buộc phải trở lại với nhau, ánh mắt đầy chấn động, sự mạnh mẽ của Cơ Huyền vượt xa dự đoán.

Thực lực bọn họ hiện tại, Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông đều là nhất trọng Thần Phách nan đỉnh phong, gần như đã chạm tới nhị trọng. Tô Huyên, Hạc Yêu, Dương Lân đều đã có thực lực linh lực nan, đội hình này đã rất khá, nếu không cũng khó mà chen chân vào top 16.

Dù vậy, đội hình như thế chỉ một mình Cơ Huyền đã có thể chặn đứng.

- Chư vị bằng hữu Bắc Thương linh viện, các ngươi hẳn phải biết rõ mục tiêu của ta không phải các ngươi, chỉ cần các ngươi bó tay chịu trói, ta sẽ không làm khó.

Cơ Huyền tỏ ra ôn hòa.

Trầm Thương Sinh không trả lời, ánh mắt lóe lên.

"Vù"

Phía sau họ, tiếng gió vang lên, bốn bóng người khác lại xuất hiện, bao vây tứ phương, phong tỏa hoàn toàn khu vực này. Xem ra chính là đội viên của Cơ Huyền.

Năm người bị vậy sắc mặt ảm đạm, cục diện này đã không còn dễ trốn thoát nữa rồi.

Họ nhìn nhau, sắc mặt bình tĩnh dần chuyển sang sắc lẹm. Cho dù hết cơ hội trốn thoát, thì cũng không thể bó tay chịu trói, phải tranh thủ thời

gian!

- Động thủ!

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông cùng lúc lao ra, trường thương trường kiếm xuất hiện, kiếm ảnh thương ảnh liên miên bất tận hướng tới công kích Cơ Huyền.

Cùng lúc đó, Tô Huyên, Hạc Yêu, Dương Lân cùng hướng về một chỗ, liên thủ đánh bại một người để mở đường máu thoát khỏi phong tỏa.

"Ầm! Ầm!"

Công kích dữ dội phá tan nát đỉnh núi Cơ Huyền đang đứng, đá lở ầm ầm. Cơ Huyền bước trong không trung nhẹ nhàng bay lên, áo vẫn trắng như cũ, không hề vương một chút bụi. Công kích liên thủ của Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông chẳng thể làm khó được hắn.

- Xem ra các ngươi không tán thành đề nghị của ta?

Cơ Huyền ra vẻ tiếc nuối lắc đầu, rồi nhẹ nhàng bước tới.

"Vù!"

Chân vừa hạ xuống, thân hình như thuấn di xuất hiện trước mặt hai người, lướt qua. Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông chỉ vừa kịp trợn mắt.

"Ầm!"

Hai người phản ứng cực kỳ nhạy bén, phản xạ tung chưởng, linh lực hùng hậu vồ tới Cơ Huyền.

"Đùng!"

Ngay lúc đó, Cơ Huyền cũng giơ chưởng đón đỡ, ba luồng chưởng kình đối chiến.

Cơ Huyền chẳng hề suy suyển, còn Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông như trúng đòn nặng, đau đớn văng ra, lảo đảo trên không trung một hồi. Cả hai cánh tay run rẩy, đau nhức như xương cốt bị chấn nát.

- Ta nghĩ các ngươi ở Bắc Thương linh viện cũng là những cao thủ hàng đầu, thế mà bây giờ lại để Mục Trần một tên tân sinh lên đầu ngồi, có lẽ cũng thấy không thoải mái lắm chứ? Đã vậy chi bằng liên thủ với ta giải quyết Mục Trần, ta lấy danh nghĩa Thánh linh viện cam đoan bảo vệ các ngươi tiến vào vòng quyết chiến.

Cơ Huyền ra lời dụ dỗ hai người.

Hắn ở Thánh linh viện cũng là tân sinh, nên cũng biết rõ những đệ tử ưu tú lâu năm cảm thấy ghen ghét thiên tài tân sinh như thế nào. Nghĩ đến Mục Trần cũng giống như hắn, tình cảnh có lẽ cũng không khác bao nhiêu, những người này có lẽ cũng chẳng có hảo cảm gì với Mục Trần.

Thế nhưng dự đoán của hắn rõ ràng là sai lầm, Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông chẳng nghe theo lời hắn du thuyết chỉ mở miệng cười sằng sặc châm chọc.

Cái vẻ châm chọc của họ khiến gương mặt cười ấm áp của Cơ Huyền dần tan đi.

Nếu đổi lại là đám người Thánh linh viện, Cơ Huyền dám khẳng định họ sẽ ngay lập tức đem hắn ra bán. Không ngờ mấy cái tên Bắc Thương linh viện này lại tỏ ra ủng hộ Mục Trần.

Như thế này chẳng phải là Mục Trần ở Bắc Thương linh viện thể hiện hoàn mỹ hơn so với hắn hay sao?

- Thật là không biết suy nghĩ.

Cơ Huyền cười nhạt, rồi bóng dáng của hắn lại thình lình biến mất.

"Bùm!"

Kinh người linh lực lần thứ hai bùng nổ mở ra, Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông lại bị đẩy lui, khóe miệng ứa máu, nhưng họ còn chưa kịp phản ứng thì Cơ Huyền lại xuất hiện, công kích sắc bén dữ dội lại ập tới.

"Uỳnh! Uỳnh!"

Cả hai chật vật liên tiếp bại lui, dù liên thủ vẫn hoàn toàn bị Cơ Huyền áp đảo, không thể đánh trả. Chỉ chốc lát mà thương thế của họ càng lúc càng nặng thêm.

"Đùng!"

Phía bên kia, ba người còn lại đang liên thủ đột phá một hướng, thế nhưng gã thanh niên Thánh linh viện một mình vẫn chiếm thượng phong.

- Ha ha, các ngươi chọn chỗ của ta để phá vòng vây, vì nhìn bề ngoài ta có vẻ yếu nhất ư?

Gã thanh niên đang cười nói kia, chính là tên Mộ Phong.

Ba vị trí khác, ba gã đội viên Thánh linh viện phong tỏa vòng vây chỉ đứng nhìn không tham chiến. Với họ, nếu ba người kia đột phá sang một trong 3 vị trí bên này, thì có lẽ còn có cơ hội, thế nhưng lại chọn nhầm sang vị trí của Mộ Phong, thực lực tên kia trong đội ngũ này gần với Cơ Huyền nhất.

Tô Huyên và hai đồng đội mặt mày khó coi, nhưng không nói gì, chỉ công kích càng thêm mạnh mẽ.

- Mộ Phong, không cần tha nữa.

Mộ Phong còn muốn chọc ghẹo một hồi, thì giọng Cơ Huyền lạnh lẽo truyền tới.

- Xem ra các ngươi xui rồi!

Mộ Phong nghe thấy liền cười, nụ cười càng thêm quái dị.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 577: Thảm Liệt

Ba người nhìn nụ cười trên gương mặt Mộ Phong, liếc nhìn nhau, rồi linh lực vận lên hết cỡ bùng phát.

"Vù!"

Ba người phóng tới, trải qua thời gian chiến đấu khá lâu trong đại tái, bọn họ phối hợp cực kỳ nhuần nhuyễn. Cả ba thực lực tuy chỉ mới linh lực nan, nhưng liên kết lại, cao thủ nhất trọng Thần Phách nan cũng phải e ngại.

Chỉ có điều, Mộ Phong này lại không phải cao thủ nhất trọng, mà chân chính là nhị trọng Thần Phách nan. Tên này còn mạnh hơn Lữ Thiên mà Mục Trần từng đánh bại vài ngày trước.

Đối mặt công kích mãnh liệt của ba người, Mộ Phong cười nhạt, thình lình hắn gọi ra một thanh trường kích đỏ rực.

Trên thanh trường kích dường như có hoa văn đỏ tươi hình trăng khuyết, tản ra dao động đáng ngại.

- Ma Nguyệt Kích, Nguyệt Trảm!

Mộ Phong hờ hững quét kích chém xuống, hào quang đỏ tươi lóe sáng, mũi kích vẽ thành một vầng trăng khuyết hung hãn trảm hạ xuống đầu ba người.

Huyết nguyệt xuyên qua, để lại một đường đỏ tươi trong không trung.

Cả ba biến sắc, vội vã thi triển bản lĩnh mạnh mẽ.

- Phượng Dực Linh Tán!

Tô Huyên lấy ra một cái dù sắc sảo như được luyện chế từ cánh phượng, linh quang lóe sáng, một tiếng phượng ngâm vang, uy áp linh lực cường đại dao động tản mát.

- Yêu Long Đao!

Hạc Yêu lấy ra một thanh đại đao đầu rồng, đao mang như rồng gào thét cũng xuất hiện.

- Bách Thú Luân!

Dương Lân cũng lấy ra vũ khí của mình, quanh luân có hư ảnh bách thú hò rống gào thét.

Cả ba người cũng đều có được cơ duyên tìm ra những vũ khí cấp bậc không thấp, uy lực bất phàm, liên thủ lại, thanh thế đại tăng.

"Ầm!"

Bốn luồng công kích chạm vào nhau, vang lên tiếng nổ ầm ầm.

- Bọ ngựa đá xe.

Mộ Phong cười khẩy, Ma Nguyệt Kích lại vung lên, huyết quang ngập tràn, nguyệt trảm lại gào thét liên miên bắn xuống.

Đối mặt trảm nguyệt tung hoành, công kích của ba người nháy mắt tan tác, dù có được binh khí tốt hỗ trợ, nhưng chênh lệch với Mộ Phong quá lớn.

Linh lực nan và nhị trọng Thần Phách nan cách biệt quá lớn, khó có thể bù đắp chỉ bằng vũ khí mà được.

"Uỳnh!"

Thế công tan tác, ba người chấn kích, khóe miệng rướm máu.

"Vù!"

Ba người còn chưa lấy lại tỉnh táo, Mộ Phong đã như chớp giật xuất hiện sau lưng Tô Huyên, hắn đang muốn chấm dứt nhanh giao tranh chỗ này.

- Tô Huyên, cẩn thận!

Hạc Yêu biến sắc quát to.

Tô Huyên điên cuồng vận linh lực, nàng cũng phát hiện ra Mộ Phong ám toán, nhưng dốc hết sức cũng không thể tránh né, đành trơ mắt nhìn chưởng đao của Mộ Phong chém tới.

"Uỳnh!"

Nhưng khi công kích sắp đánh trúng Tô Huyên, thì một lực mạnh mẽ từ bên cạnh đánh vào vai nàng, chấn nàng bay đi.

Hạc Yêu đưa thân chắn trước người Tô Huyên, chưởng đao sắc bén của Mộ Phong chẳng hề nương tay bổ xuống.

"Xoẹt!"

Máu tươi phun ra.

Hạc Yêu hét thảm, bàn tay trái bị Mộ Phong chặt đứt, đau đớn run rẩy, lảo đảo lui lại.

- Đi!

Hạc Yêu ôm lấy bàn tay máu me, quay sang quát lớn với Tô Huyên còn đang ngẩn ngơ.

- Anh hùng cứu mỹ nhân thật cảm động a...

Máu từ bàn tay Mộ Phong nhỏ xuống tí tách, hắn mỉm cười mà mắt lạnh như đao, lại tiếp tục xông lên nhắm tới Tô Huyên.

- Tên khốn!

Dương Lân tức giận mắng to, nghiến răng bất chấp tất cả xông lên bảo vệ Tô Huyên, linh lực gào thét tung quyền tấn công Mộ Phong.

Mộ Phong nhoẻn miệng cười, cũng chẳng nương tay đối chiến với Dương Lân.

"Rắc."

Sức mạnh đáng sợ ập tới, cánh tay Dương Lân biến dạng, tiếng xương vỡ thanh thúy, thân hình như bị sét đánh đau đớn văng đi, phun máu xối xả.

Tô Huyên nhìn hai người trọng thương vì bảo vệ mình, hai mắt đỏ ngầu.

Ba người bên này bị đánh tan tác, phía bên kia, Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông cũng chẳng khá hơn, máu me bê bết, nhưng ánh mắt vẫn hung hãn như cũ. Dù cho cục diện bị áp đảo nghiền nát, nhưng họ cũng không buông xuôi, vét hết linh lực công kích Cơ Huyền liên tục.

Nhưng thế công gắng gượng của họ chẳng làm Cơ Huyền quan tâm, chỉ một chưởng lại chấn cho hai người đau đớn lui đi.

Cục diện thật bi tráng và tuyệt vọng.

Khu vực chỗ này đã có nhiều người đến quan chiến, dừng lại trên những ngọn núi xa xa, tập trung quan sát.

Trận chiến gần như hoàn toàn nghiêng hẳn về một bên, mọi người không khỏi than thầm. Xem ra chi đội Bắc Thương linh viện này toàn quân bại trận.

Nhưng dù cho có cảm thán cũng không ai ra tay giúp đỡ. Chi đội kia xem như là mạnh nhất đại tái lúc này, chẳng có mấy người đủ can đảm khiêu khích bọn họ.

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông đều thổ máu, nghiến răng đối diện Cơ Huyền vẫn đang thong dong bình thản, nhìn qua ba người còn lại cũng đang bị đánh tan tác, bất lực.

Đôi mắt cả ai đều đỏ ngầu, kiêu hãnh của họ hoàn toàn bị đập nát. Vốn đã có tiến bộ cực lớn, trong lòng hoan hỉ, thế nhưng ở linh viện đại tái này vẫn yếu ớt đến mức không đủ sức bảo vệ đồng đội.

- Xem các ngươi thật thảm hại. Có muốn trách thì phải trách Mục Trần, tất cả do hắn mà ra, nếu không phải hắn tự cho rằng mình thông minh, thì các ngươi cũng chẳng phải chịu nhục thế này.

Cơ Huyền mỉm cười.

Lời nói của hắn còn độc địa hơn cả việc hắn ra tay, không chỉ đánh gục bọn họ dưới chân mà còn vũ nhục để khiến họ sinh ra thù hận, rồi đổ hết lên đầu Mục Trần.

- Ngươi và Mục Trần đem so với nhau, vẫn có chênh lệch rất lớn.

Thế nhưng đòn tâm lý của hắn chỉ nhận được nụ cười khinh khỉnh đáp lại của Trầm Thương Sinh.

- Ngươi nói cái gì?

Ánh mắt Cơ Huyền càng thêm lạnh lùng.

- Vì ngươi vĩnh viễn chỉ có một mình, chẳng ai tin cậy vào ngươi, cho dù là đám đội viên của ngươi, đến khi gặp phiền phức tương tự thế này, chắc chắn họ sẽ bỏ rơi ngươi. Còn chúng ta, không bao giờ phản bội đồng đội!

Trầm Thương Sinh chẳng chút khách khí đả kích ngược lại.

- Chung quy ngươi vẫn kém Mục Trần!

- Ha ha! Kẻ nào lại tin cậy vào những tên vô dụng, cái sự tín nhiệm của các ngươi đem ra trước thực lực thì yếu đến mức buồn cười!

Cơ Huyền lắc đầu châm chọc, rồi sắc mặt hắn trở nên băng lãnh đầy sát ý:

- Do đó các ngươi nên dừng bước ở đây đi.

"Vù!"

Dứt lời, thân ảnh của hắn lại biến mất.

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông lập tức cùng lui.

Nhưng cái bóng của Cơ Huyền đã tức khắc xuất hiện giữa hai người, hai bàn tay lạnh lẽo như ưng trảo vồ tới cổ họng cả hai.

"Uỳnh!"

Thân thể hai người bị dán chặt vào vách núi, hộc máu, linh lực trở nên yếu ớt cực độ.

Trước mặt là Cơ Huyền với hai bàn tay siết vào cổ họ, khiến cả hai không thể động đậy.

Phía bên kia.

Mộ Phong đang cười tủm tỉm, nhẹ giọng chọc ghẹo Tô Huyên:

- Bây giờ xem còn anh hùng nào giúp được mỹ nhân không?

Hắn lao lên, hướng thẳng Tô Huyên.

Tô Huyên nghiến răng, chỉ còn cách dốc tận lực liều mạng với Mộ Phong.

"Đùng!"

Ma Nguyệt Kích đâm vào chiếc ô, sức mạnh đáng sợ khiến Tô Huyên run rẩy, chấn bay vũ khí trong tay.

"Vù!"

Mộ Phong áp sát Tô Huyên, mỉm cười nhìn ngắm dung nhan xinh đẹp của nàng, nở nụ cười lạnh lẽo tung chưởng.

- Kết thúc!

Tô Huyên cũng là tuyệt vọng buông xuôi.

"Ầm ầm!"

Thình lình tiếng sấm cuồng bạo vang lên, Mộ Phong biến sắc.

Hắc lôi từ chân trời rạch một đường ngang không trung, tốc độ chớp giật nện vào cơ thể Mộ Phong.

"Bùm!"

Mộ Phong trúng đòn lập tức văng xuống đất, lún sâu vào trong lòng đất, để lại một cái hố to.

Hắc lôi đánh Mộ Phong rớt đài vẫn chưa dừng lại, lôi quyền hung hãn nện xuống tiếp tục tấn công Mộ Phong còn chưa kịp bò dậy.

"Hự"

Mộ Phong kinh hãi phun máu, tầng đất lại sụp thêm một mảng.

Hắn gào lên, định giãy giụa thoát ra, nhưng một bàn tay đầy lôi điên thộp lấy cổ hắn, khiến hắn không cách nào cục cựa.

Hắc lôi tan dần, hiện ra một bóng người với khuôn mặt tuấn tú mà đầy dữ tợn.

- Mục Trần!

Những người đang quan chiến nhất thời thốt lên.

Cơ Huyền bên kia cũng giật mình nhìn lại, gương mặt quen thuộc kia khiến hắn nở nụ cười quỷ dị.

- Mục Trần, cuối cùng ngươi cũng tới!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 578: Song Vương Tái Kiến

Vùng đất rộng lớn, bóng người lố nhố, nơi này đã trở thành khu vực được người ta quan tâm nhất.

Những đội ngũ mạnh mẽ đứng trên không trung quan sát, ánh mắt đổ dồn về mặt đất, nơi một người đang đứng đó với hắc lôi quấn quanh thân.

Sát khí dày đặc từ cơ thể hắn thoát ra khiến nhiệt độ trong không khí trở nên lạnh đi nhiều.

Đó là Mục Trần.

- Hắn đã tới...

- Còn đến trễ nữa thì e là chi đội Bắc Thương linh viện kia toàn quân bị diệt.

- Cơ Huyền ra tay cũng ác thật...

- Xem ra việc hôm nay sắp xong rồi.

- Cơ Huyền cũng không dễ đối phó đâu. Mục Trần kia gần đây tiếng tăm vang dội, nhưng có thể chống nổi Cơ Huyền sap? Thực lực của hắn chỉ mới linh lực nan a...

"... ..."

Những tiếng bàn tán xôn xao, mọi người đều đang chú ý đến hai nhân vật chính của đêm diễn, mong mỏi sẽ xảy ra một trận đại chiến kinh thiên.

Mục Trần đang đứng dưới mặt đất đổ nát, tay túm cổ Mộ Phong, sát khí toát ra cho người ta thấy, nếu hắn muốn hạ sát thủ, chắc chắn không do dự.

Mộ Phong mặt mày xanh lên, bất lực uất ức nhìn Mục Trần. Khi nãy đối phương ra tay quá nhanh khiến hắn trở tay không kịp, nháy mắt đã bị Mục Trần áp chế.

Hắn tuyệt đối không tin chính diện giao đấu thì Mục Trần có thể đánh thắng được!

Tô Huyên nhìn xuống, cả nửa năm không gặp, hắn cũng không thay đổi nhiều. Chỉ có điều gương mặt ôn hòa thường ngày đang đằng đằng sát khí.

Tô Huyên xóa đi vết máu trên môi, trái tim đang tuyệt vọng cũng bình tĩnh lại, trong lòng cảm thấy an tâm hơn nhiều.

Mục Trần quay nhìn lên Tô Huyên, ánh mắt dịu đi một chút:

- Tô học tỷ, ổn chứ?

Tô Huyên lắc đầu, rồi quay sang chỉ Hạc Yêu và Dương Lân:

- Họ đều trọng thương!

Bàn tay Hạc Yêu bị Mộ Phong chém đứt, máu chảy ròng ròng. Dương Lân cũng máu me đầy mình khá thê thảm. Cả hai thấy Mục Trần đã xuất hiện, thở phào nhẹ nhõm hơn.

Mục Trần tỏ ra áy náy gật đầu chào họ.

Hạc Yêu dựa vào một khối đá, miễn cưỡng hỏi Mục Trần:

- Có chắc ăn không?

Dĩ nhiên hắn muốn hỏi Mục Trần có thể chắc chắn ứng phó được cục diện này hay không, dù sao chi đội của Cơ Huyền chiến lực cực mạnh.

- Có ta ở đây, bọn họ chẳng thương tổn được mọi người.

Mục Trần đáp lời.

- Vậy trông cậy vào ngươi ...

Hạc Yêu chậm rãi gật đầu.

Mục Trần ngẩng lên, ánh mắt hờ hững nhìn về một hướng không xa.

Mọi người cũng theo ánh mắt hắn nhìn lại.

Sát khí dày đặc khiến không trung như cô đặc lại.

- Mục Trần, cuối cùng ngươi đã tới.

Cơ Huyền vẫn không buông tay khỏi cổ Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông, nhoẻn miệng cười.

- Đến xem vở tuồng nhà ngươi chuẩn bị cho ta có phấn khích hơn lần trước hay không thôi!

Mục Trần mỉm cười đáp lại.

Cơ Huyền cũng cười:

- Hắn không khiến ngươi thất vọng.

- Ta đang đợi đây.

- Thả Mộ Phong ra!

Trên bầu trời, ba gã đội viên Thánh linh viện kia quát lớn, ánh mắt lạnh lẽo khóa chặt vào Mục Trần.

Thực lực cả ba đều đạt tới nhất trọng Thần Phách nan trình độ, tuy không sánh kịp Mộ Phong, nhưng tuyệt đối không phải kém cỏi, thế nhưng với tiếng quát của họ, Mục Trần hờ hững như chẳng nghe thấy.

"Hừ!"

Cả ba liếc nhau, cùng lúc tung chưởng, linh lực hóa thành chưởng ấn từ trên cao ấn xuống công kích Mục Trần.

Mục Trần vẫn chẳng mảy may tỏ ra quan tâm.

Đột nhiên một âm thanh rít lên, rồi ba đạo kiếm quang xuyên phá không gian rạch tới.

Kiếm quang gào thét, xẻ ba đạo chưởng ấn thành sáu phần, tan nát thành những đốm sáng rơi đầy trời.

Mọi người vội nhìn lại phương hướng kiếm quang chém ra, hai bóng người như truy tinh đuổi nguyệt bay đến, hiện rõ ra là hai mỹ nhân xinh đẹp hạ xuống bên cạnh Mục Trần.

Hai cô gái thướt tha mảnh khảnh, nhan sắc thu nhường nguyệt thẹn.

Tất cả mọi người gần như trố mắt lên nhìn.

- Đó là Ôn Thanh Tuyền!

- Cô gái kia, là Lạc Li? Ta biết nàng, Lạc vương Linh Lộ, ngày trước ở trận tranh đoạt linh quan, cả Cơ Huyền cũng bị nàng ta đánh trọng thương.

- Xem ra các nàng đều đến giúp Mục Trần, hai cô gái này cũng không đơn giản đâu, muốn ra tay e rằng Cơ Huyền cũng không dám chắc thắng, khó trách Mục Trần lại can đảm xuất hiện.

Hai nàng vừa xuất hiện, lập tức khiến càng nhiều người chú ý. Hai mỹ nhân tuyệt sắc dĩ nhiên phải hấp dẫn hơn hai gã trai thô lỗ như Mục Trần và Cơ Huyền.

Lạc Li và Ôn Thanh Tuyền đứng hai bên trái phải Mục Trần, thoáng nhìn sắc mặt của hắn, rồi tập trung chú ý sang Cơ Huyền.

Ôn Thanh Tuyền và Cơ Huyền cũng ít khi chạm trán, lúc này hứng chí đánh giá. Đối thủ một mất một còn của Mục Trần, nàng cũng rất hiếu kỳ.

Còn ánh mắt Lạc Li vẫn lung linh trong suốt như thế, chỉ liếc nhìn một cái rồi thôi, chẳng tỏ ra gì cả.

Cơ Huyền cũng đã chú ý ngay khi Lạc Li xuất hiện, nhìn thấy ánh mắt hờ hững của nàng, khóe môi hắn bất giác run rẩy.

- Lạc Li, đã lâu không gặp.

Đè nén nội tâm xung động, hắn nhẹ nhàng chào hỏi.

Lạc Li nhìn lại Cơ Huyền, chợt lên tiếng:

- Còn nhớ lời cuối cùng ta nói với ngươi khi còn ở Linh Lộ hay không?

Cơ Huyền trừng mắt, thần sắc trở nên lạnh lẽo.

Bởi cảnh tượng khi đó hắn không thể nào quên. Cô gái váy đen kia liều lĩnh sống mái lưỡng bại câu thương với hắn, nhưng lại không tỏ ra quan tâm hay sợ hãi gì hắn, chỉ bình tĩnh để lại một câu:

"Mạng của ngươi Mục Trần sẽ lấy, ta sẽ tạm thời không quản"

- Ta e rằng hắn sẽ khiến nàng thất vọng mà thôi.

Cơ Huyền âm lãnh nhìn Mục Trần, hai bàn tay nắm cổ Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông bất giác siết lại.

Lạc Li nhoẻn miệng cười, nàng dịu dàng nói:

- Ngươi sẽ thất vọng, hắn mạnh hơn ngươi!

Lời nói không hề có ý châm chọc, nhưng lại khiến Cơ Huyền giận run người, cánh tay nổi cả gân xanh.

Ba gã đội viên còn lại giật mình khi thấy biểu hiện đó của Cơ Huyền, lần đầu tiên thấy được gương mặt sắc lạnh của hắn đầy cảm xúc như thế.

Ai nấy quan sát Mục Trần, Lạc Li, Cơ Huyền, mơ hồ nhận thấy có điều gì đó hơi quái.

- Vậy ư? Ta rất mong chờ đó!

Cơ Huyền đè cơn giận xuống, quay sang Mục Trần:

- Ngươi mạnh hơn ta như thế nào chứ? Bằng cái thực lực linh lực nan cỏn con của ngươi à?

Mục Trần chỉ cười, hất hàm qua Mộ Phong trong tay:

- Chúng ta thả mọi người ra nhé, ta nghĩ ngươi cũng không ngây thơ đến mức chơi trò uy hiếp con tin nhỉ?

Cơ Huyền lại nở nụ cười ôn hòa, hai tay thả ra, Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông bị hắn hất văng đi.

Mục Trần cũng bình thản ném Mộ Phong qua một bên, nện vào một khối đá to.

Mộ Phong lồm cồm bò dậy, tái mặt nhìn Mục Trần, nhưng không nóng vội hành động.

Tô Huyên vội vã lao lên đỡ lấy Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông, cả hai đều rất thê thảm.

Mục Trần nhìn hai người, ánh mắt vô cùng áy náy.

- Chớ có nhiều lời, tiếp theo giao cho ngươi. Đám mất dạy này rất mạnh, nếu không chắc ăn thì chúng ta bỏ trốn, còn núi không lo thiếu củi.

Trầm Thương Sinh lên tiếng.

Mục Trần cười, gật đầu.

Khu vực này càng lúc càng có thêm nhiều người đến quan chiến, khắp sơn mạch đầy những bóng người, các đội ngũ mạnh mẽ trong đại tái đều bị hấp dẫn đến.

Cơ Huyền bình thản lau đi những vết máu trên tay, rồi thình lình phất tay.

- Diệt Trần hành động, bắt đầu!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 579: Ngửa Bài

Vùng đất rộng lớn, biển người đông đúc khắp trời. Họ đứng riêng rẽ nhau, quan chiến nhưng vẫn đề phòng lẫn nhau.

Biển người đông nghịt đứng trên không lan ra xa, có thứ tự rõ ràng.

Nhân số đông đảo, linh lực trong người tản mát khiến không trung đủ màu đủ sắc, cực kỳ huyễn lệ.

Ánh mắt mọi người đang tập trung nhìn ra phía trước, nơi có hai đám ngườii đang đối đầu căng thẳng.

Chi đội Cơ Huyền lãnh đạo xem như là đội ngũ mạnh nhất đại tái hiện tại, cộng thêm thực lực Cơ Huyền sâu khôn lường.

Từ khi đại tái bắt đầu, hắn chưa hề thất bại một trận nào, bất kể đối thủ gì cũng bị hắn nghiền nát áp đảo, gần như vô địch.

Nhân vật yêu quái như thế, không ai không kiêng dè.

Nhưng Cơ Huyền mạnh mẽ, Mục Trần cũng chẳng đơn giản. Chưa nói tới chi động hạng 2 Ôn Thanh Tuyền, chính Mục Trần gần đây tiếng tăm vang dội, trở thành một kẻ mới nổi cũng không thể khinh thường.

Lạc Li, tuy yên lặng không mấy tiếng tăm, nhưng ai đã từng biết đều hiểu rằng, cô gái dung nhan khí chất chẳng kém cạnh Ôn Thanh Tuyền cũng có thực lực đáng sợ.

Đội hình chỉ cần ba người, chiến lực tuyệt đối khiến người ta phải run rẩy.

Hai đám người chính diện đối đầu, cuối cùng kẻ nào có thể chiến thắng? Bất cứ ai cũng sẽ rất tò mò muốn biết.

Ngay khi bàn tay Cơ Huyền vung lên, bất giác mọi người thần sắc căng thẳng.

Mục Trần chắp tay sau lưng, gương mặt bình thản. Hai cô gái bên cạnh thì nắm chặt vũ khí trong tay.

Diệt Trần hành động...

Cứ theo cái tên mà nói, đây chắc chắn là chiến dịch nhắm vào Mục Trần.

Tiếng gió thổi qua, không gian yên tĩnh, mọi người không ai lên tiếng, không khí lặng ngắt như tờ.

- Ha ha, thật là náo nhiệt!

Thình lình một tiếng cười sang sảng vang lên, phá tan bầu không khí yên lặng quỷ dị.

"Vù!"

Mọi người liền nhìn qua một đỉnh núi, vài bóng người chậm rãi hiện ra.

Người đi đầu là một gã thanh niên áo xanh, tóc dài, phong thái thong dong. Hắn xuất hiện, cuồng phong quanh ngọn núi kia trở nên dữ dội hơn, hội tụ về đỉnh núi, tạo thành phong bạo.

- Đó là...

Người người nhìn lên viện huy trên ngực áo hắn. Tấm viện huy màu xanh như vòm trời xanh thẳm, đó chính là viện huy của một trong Ngũ Đại Viện, Thanh Thiên linh viện!

- Đó là Thanh Thiên linh viện, Liễu Thanh Vân!

- Dĩ nhiên chính là hạng 4 bảng điểm Liễu Thanh Vân!

- Thì ra Cơ Huyền đã âm thầm mời hắn tới?

Mọi người liền nhận ra kẻ mới xuất hiện, Liễu Thanh Vân cũng là cao thủ hàng đầu, nhân vật cấp bậc đó đều có tư cách tranh cường, không ngờ lại chịu nhận lời của Cơ Huyền.

- Liễu Thanh Vân! Xem ra ngươi hôm nay muốn nhúng tay?

Ôn Thanh Tuyền lạnh lùng cất tiếng.

Liễu Thanh Vân nhìn lại, mỉm cười:

- Thanh Tuyền, chuyện này Mục Trần cũng quá đáng, ngươi không nên trách ta.

- Ta không có thân quen với ngươi, đừng có gọi trống tên ta như thế, bằng không đừng trách ta không khách khí.

Ôn Thanh Tuyền nheo mắt thản nhiên trả lời.

- Nói gì cũng từng hợp tác với nhau mà... hơn nữa xưa nay ta chưa từng thấy ngươi đi gần ai như vậy đâu đó..

Liễu Thanh Vân nhướng mày, nhìn thoáng qua Mục Trần, ánh mắt khó hiểu

Mục Trần ánh mắt lóe lên, liếc sang Ôn Thanh Tuyền, mỉm cười trêu ghẹo:

- Ta càng lúc càng thấm thía cái câu hồng nhan họa thủy...

Liễu Thanh Vân hiển nhiên quen biết Ôn Thanh Tuyền, như lời hắn nói còn từng hợp tác, rõ ràng là có ý tứ thích mỹ nhân. Có lẽ hôm nay tên kia nhận lời Cơ Huyền đối phó Mục Trần, nguyên nhân không nhỏ là do ghen tị.

Ôn Thanh Tuyền xưa nay ít khi tiếp xúc thân cận với nam tử, nếu phải hợp tác thì sau khi kết thúc cũng nhanh chóng đường ai nấy đi, chẳng cho người ta cơ hội bày tỏ hay thể hiện gì cả.

Lần đầu tiên Liễu Thanh Vân nhìn thấy Ôn Thanh Tuyền hợp tác với một gã nam tử lâu như thế, thậm chí vì hắn mà không ngại phải đối đầu với nhân vật tầm vóc như Cơ Huyền.

- Mục Trần, còn nói bậy có tin ta đập chết ngươi hay không?

Ôn Thanh Tuyền trừng mắt đe dọa Mục Trần.

Hắn che miệng cười tủm tỉm.

- Hiện tại thêm một tên Liễu Thanh Vân cũng không phải là một tin tốt.

Lạc Li cất tiếng. Liễu Thanh Vân không giống như Lữ Thiên, gã kia cũng đến từ Ngũ Đại Viện, hơn nữa còn là thiên tài của Phong linh tộc. Thiên phú, bối cảnh đều cực kỳ xuất sắc. Nếu hắn ra tay trợ giúp Cơ Huyền, áp lực với họ cũng không kém chút nào.

Mục Trần nhẹ nhàng gật đầu:

- Mà hắn cũng không phải là tất cả những gì Cơ Huyền đã chuẩn bị sẵn...

Cơ Huyền đứng trên không, thần sắc thản nhiên.

- Phương Vân huynh, huynh cũng ra mặt đi.

Nghe thấy cái tên ấy, không ít người xung quanh rùng mình. Phương Vân? Chẳng lẽ là thủ lĩnh chi đội đang đứng hạng 6 đến từ Cửu Đỉnh linh viện sao?

- Hmm, xem như đây là trận tranh đấu phấn khích nhất trước vòng quyết chiến đây nhỉ, nếu thiếu cái mặt ta thì cũng đáng tiếc lắm a.

Một tiếng cười nghiền ngẫm vang lên, rồi trong biển người đông đúc, vài bóng người bay lên trước.

Gã đi đầu quần áo trắng tinh, gương mặt thanh tú, mái tóc màu xám trắng, đôi mắt sáng ngời, thần thái ung dung mỉm cười nhìn khắp mọi người.

Trên ngực hắn là viện huy cửu đỉnh.

Cửu Đỉnh linh viện, trăm năm trước cũng từng là một trong Ngũ Đại Viện, sau đó vì suy thoái mà rời khỏi Ngũ Đại Viện. Thế nhưng chiến lực của họ vẫn mạnh mẽ đáng nể, không mấy linh viện có thể vượt qua họ.

Phương Vân hiện thân, lại càng khiến cho nhiều người thêm chấn kinh. Hai kẻ mà Cơ Huyền mời đến đều có tư cách tiến vào top 8 tham gia vòng quyết chiến cuối cùng.

Xem ra Cơ Huyền chuẩn bị đánh tan hoàn toàn phe cánh của Mục Trần.

Ai nấy đều liếc mắt nhìn lại Mục Trần, chẳng biết sau hôm nay bọn hắn sẽ như thế nào.

- Mục Trần, những nhân vật ta chuẩn bị cho ngươi có hài lòng chăng? Nếu còn chưa hài lòng thì....

Cơ Huyền mỉm cười giả dối hỏi Mục Trần.

Dứt lời, hắn vươn tay vỗ nhẹ hai cái.

Ai nấy kinh hoảng, chẳng lẽ còn có ai nữa?

"Vù!"

Xa xa chân trời, đột nhiên một màu đỏ tươi bao phủ một vùng không gian, như một dòng sông máu chảy trên bầu trời, xông thẳng đến bên này.

Mục Trần nhìn thấy dòng sông máu đó, hai mắt trợn trừng. Lạc Li bên cạnh mặt lạnh lùng đầy sát khí.

Huyết quang tan đi, vài người xuất hiện, bọn họ đều vận quần áo đỏ tươi, trong đó có vài gương mặt quen thuộc, chính là bọn Huyết Thiên Đô bị Mục Trần đả thương phải đào tẩu trong Mộc Thần Điện.

Huyết Thiên Đô vừa xuất hiện, ánh mắt âm độc nhìn Mục Trần, nhưng hắn lại không phải nhân vật chính, vì trước mặt còn có một gã thanh niên tóc đỏ.

Đôi mắt như máu của gã liếc qua một lượt, rồi nhìn chằm chằm vào Lạc Li:

- Lạc Li, thật là đã lâu không gặp!

Lạc Li siết tay vào thần kiếm, miệng khẽ nhếch lên lạnh lùng:

- Huyết Thiên Hà, không ngờ tam hoàng tử Huyết thần tộc cũng góp mặt nhỉ.

- Vì nữ hoàng kế nhiệm Lạc thần tộc, Huyết thần tộc ta ai đến cũng không quá đáng.

Gã Huyết Thiên Hà kia cười nói đáp lời.

Ai nấy kinh nghi nhìn vào Huyết Thiên Hà, tên này không có mặt trong top 16, thế nhưng cảm giác cho thấy hắn ta mang đến áp lực không kém gì Liễu Thanh Vân hay Phương Vân.

Ba nhân vật này đều góp mặt quan trọng trong chiến cuộc.

Cơ Huyền vì đối phó Mục Trần, quả nhiên đã hao tâm không ít. Những người này đều có tư cách vào vòng quyết chiến, bọn họ chính là những nhân vật hàng đầu đại tái.

- Mục Trần...

Cơ Huyền lại nở nụ cười giả dối, chậm rãi nói:

- Những thứ ta chuẩn bị, có làm cho ngươi hài lòng?

Mọi ánh mắt liền đổ dồn vào Mục Trần, đối mặt cục diện áp đảo như thế, chắc chắn áp lực phải cực lớn.

Trận này cũng không dễ phá.

Cơ Huyền ngửa bài lần này cực kỳ uy hiếp.

Mục Trần sẽ làm gì đây?

Mục Trần chậm rãi nhìn lên, ánh mắt chẳng chút kinh hoàng, mà chỉ thản nhiên mỉm cười.

- Xong hết rồi sao?

Giọng nói nhẹ nhàng bâng quơ vang lên khiến mọi người cực kỳ chấn động.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 580: Đội Hình Giằng Co

- Hết rồi sao...

Mục Trần khẽ cất tiếng, những âm thanh bàn tán xôn xao trở nên tĩnh lặng, ai nấy tròn mắt nhìn Mục Trần. Gương mặt hắn đối diện khốn cảnh thế này vẫn không hề biến sắc?

Không ai hiểu được, chẳng lẽ hắn ta không nhìn ra được cục diện, hay là còn có viện thủ? Đối mặt Cơ Huyền, Liễu Thanh Vân, Phương Vân và cả đám người Huyết Thiên Hà, bọn họ chỉ có ba người chiến lực vượt trội thì làm sao đối địch?

Không ai coi thường thực lực Mục Trần, Lạc Li, Ôn Thanh Tuyền. Nhưng cũng chẳng ai dám xem nhẹ đám cao thủ như Cơ Huyền, những nhân vật tuyệt đỉnh bên kia không phải lấy ra chưng cho đẹp.

Vậy mà Mục Trần vẫn bình thản như vậy, nghĩa là sao? Chỉ có hai lý do có thể xảy ra, một là ngu muội không thấy được tương quan lực lượng... còn hai là đã có vốn liếng để đối chọi.

Vài kẻ nhạy cảm nheo mắt trầm tư. Mục Trần có được danh tiếng lừng lẫy, lại còn là kẻ mà ngay cả Cơ Huyền cũng phải kiêng dè, chắc chắn không thể nào ngu xuẩn không biết địch biết ta.

Vậy là hắn có một sự chuẩn bị kinh thiên nào đó.

Ý tưởng này khiến cho nhiều người cảm thấy rạo rực và tò mò.

Không chỉ người ngoài kinh nghi bất định, ngay cả Liễu Thanh Vân, Phương Vân, Huyết Thiên Hà cũng nhíu mày khó hiểu.

- Xem ra ngươi đã sớm đoán ra cục diện hiện tại?

Cơ Huyền cũng trừng mắt cất tiếng cười hỏi.

- Nói gì cũng là đối thủ lâu năm, thủ đoạn của ngươi ta còn lạ gì?

Mục Trần nhìn lại Cơ Huyền, cười nhạt.

- Hả? Nếu đã thế thì cho ta xem ngươi đã chuẩn bị cái gí?

Cơ Huyền cau mày.

- Cũng chẳng có bất ngờ gì lớn, chỉ là đại tái linh viện cao thủ nhiều như mây, ngươi mời được vài nhân vật ưu tú, thì ta cũng nhờ cậy được vài bằng hữu vĩ đại mà thôi.

Mục Trần cười nói, rồi nhẹ nhàng quay đầu về một hướng kia.

- Võ Linh huynh, Ôn huynh, đến lúc mời các vị hiện thân được rồi.

Mục Trần cất tiếng vang vang, một âm thanh cười cợt rõ to đáp lại từ trong biển người:

- Mục Trần, lần này hợp tác với ngươi thật là phỏng tay mà.

Gã thanh niên mặt hoa da phấn như nữ tử bước ra, chính là Võ Linh.

Sau lưng, Võ Doanh Doanh đứng thẳng, ánh mắt lướt sang Mục Trần, lầm bầm:

- Thật là một kẻ không an phận.

Bên cạnh Võ Linh còn một gã thanh niên nữa, nét mặt khá bình thường, không có vẻ gì xuất sắc, nụ cười cực kỳ vô hại. Thế nhưng kẻ nào nhạy bén quan sát tinh tế, có thể nhìn thấy bàn tay ló ra khỏi tay áo của hắn sáng bóng khác thường, như được hình thành từ tinh thạch, cực kỳ thu hút.

- Đó là... hạng 3 Võ Linh?

- Còn có Ôn Bất Thắng hạng 8. Chi đội của tên kia lâu nay vẫn luôn giữ thứ hạng này không lên không xuống cũng lâu lắm rồi a.

- Mục Trần quả nhiên chuẩn bị chu đáo, nhưng bất ngờ là hắn có thể mời được hai vị có sức nặng đến như thế.

Sự xuất hiện của Võ Linh và Ôn Bất Thắng khiến nhiều người bất ngờ kinh ngạc. Cục diện lúc này đã trở nên vô cùng thú vị, những kẻ thần thông quảng đại hàng đầu gần như đã hiện thân hết.

Những đội ngũ này chính là đại diện ưu tú có khả năng rất cao lọt vào vòng quyết chiến.

Mục Trần quay sang ôm quyền chào hỏi Võ Linh và Ôn Bất Thắng. Vài ngày trở lại đây hắn không chỉ bẻ nanh nhổ vuốt Cơ Huyền, mà còn bí mật âm thầm tìm minh hữu trợ giúp. Hắn hiểu đối thủ của mình, tên kia muốn tránh được lo âu, tất nhiên phải tìm những đối trọng có thực lực áp đảo gom hết lại.

Mục Trần tương kế tựu kế, chiêu gậy ông đập lưng ông thi triển hoàn mỹ.

Hiện tại, phe Cơ Huyền có thêm Liễu Thanh Vân, Phương Vân và Huyết Thiên Hà. Mục Trần lại có Ôn Thanh Tuyền, Lạc Li, Võ Linh và Ôn Bất Thắng, đội hình xem như cân đối xứng tầm.

Song phương đều đưa ra đội hình gần như tuyệt đỉnh của đại tái linh viện cho đến lúc này, không khí giằng co khiến người ta hồi hộp mong đợi.

Xem như là một màn thí luyện tiết tấu của vòng quyết chiến vậy.

- Võ Linh... không thể ngờ ngươi lại đi chung với Mục Trần.

Cơ Huyền giương đôi mắt lạnh lẽo nhìn sang Võ Linh, hắn cực kỳ bất ngờ, dù sao trong Linh Lộ, quan hệ giữa Mục Trần và Võ Linh cũng chẳng mấy gần gũi.

- Ha ha, chớ ngạc nhiên đến thế chứ, ta chỉ tạm ghé qua giúp một tí thôi mà.

Võ Linh mỉm cười hòa ái, hơi liếc sang Võ Doanh Doanh bên cạnh, tỏ ra cũng bất đắc dĩ. Mới đầu Mục Trần tìm hắn, tuy cũng có khoái Mục Trần một chút, nhưng hỗ trợ hắn đối đầu với Cơ Huyền thì không có ý định đó, chỉ có điều cô nàng Võ Doanh Doanh này hết khều lại quẹt, cuối cùng đành nhắm mắt đưa chân cho đỡ phiền.

- Hừ, tầm nhìn thiển cận, Cơ Huyền là ai? Gã đó dã tâm to lớn, cứ ngồi đợi hắn giải quyết xong Mục Trần, thì chúng ta thoát khỏi tay hắn sao? Cái gã này để giành được quán quân, con đường hắn đi có ai mà hắn không quét sạch?

Võ Doanh Doanh nhìn thấy vẻ mặt của Võ Linh, tỏ ra bực bội.

- Thật chỉ vì nguyên nhân đó sao?

Võ Linh lại tỏ ra suy tư.

- Chứ ngươi nghĩ thế nào nữa?

Võ Doanh Doanh hung hăng trừng mắt, nhưng gương mặt lại hơi ửng đỏ.

Võ Linh nhếch mép cười, tiểu muội muội điêu ngoa của hắn thì thật bó tay, vội chuyển sang Cơ Huyền, cười nói:

- Cơ Huyền, chuyện hôm nay xem ra cũng hơi quá to rồi, ta thấy đội hình hai bên như thế này, bên nào thắng cũng sẽ trả giá lớn a... Không chừng sẽ có người mất đi tư cách tiến vào vòng quyết chiến không chừng.

Võ Linh lớn tiếng phân tích, viện binh hai bên đều nghe rõ. Ai ai cũng biết đối phương chẳng đơn giản, nếu dốc tận tham chiến, đúng là sẽ gây ra hậu quả lớn.

Trả giá như thế thì theo Cơ Huyền hay Mục Trần cũng chẳng lợi lộc gì, nói gì cũng chỉ là ân oán riêng tư của hai người bọn họ, đến góp mặt trợ trận xem ra cũng đủ rồi, sống mái với đối phương bây giờ cũng chưa thích hợp.

Cơ Huyền nheo mắt cười nhạt:

- Thế Võ đội trưởng có cao kiến gì?

- Mỗi bên lùi một bước, kết thúc mọi chuyện ai về nhà nấy, đợi đến khi vào được vòng quyết chiến thì tranh đấu sinh tử cũng được mà.

Võ Linh cười tủm tỉm đề nghị.

Lời vừa dứt, mọi người trong vùng đều trợn tròn mắt ngạc nhiên, tỏ ra tiếc nuối. Đội hình hai bên kinh khủng như thế bỏ công bỏ sức kéo đến đây, chẳng lẽ khua môi múa mép vài ba câu rồi kết thúc là sao? Đang chọc cười thiên hạ à? Kéo tới hết đây khoe cơ bắp sức mạnh hử?

Mục Trần mỉm cười chẳng nói chẳng rằng.

Cơ Huyền cũng cười khẩy, rồi quay sang Mục Trần:

- Ta cũng thấy bây giờ quyết chiến cũng không phải lúc, nhưng tất cả đã bỏ công tới đây, không làm gì cả thì cũng uổng phí. Mục Trần, việc hôm nay do chúng ta mà ra, ngươi thấy có nên kết thúc ở chúng ta hay không?

Lời nói của Cơ Huyền khiến mọi người lại sáng bừng hai mắt. Đội hình hai bên ngang ngửa khủng bố, cũng khó có khả năng sống chết lúc này. Chẳng bên nào có thể áp đảo uy hiếp bên nào, nếu vậy thì bỏ hết viện trợ, tự thân hai chủ tướng lên lôi đài cũng là một ý tưởng xuất sắc.

Thế nhưng cục diện như vậy có lẽ chính là thứ Cơ Huyền muốn tạo ra. Phần lớn sự kiêng dè của hắn đối với Mục Trần chắc chắn đến từ hai cô gái xinh đẹp Lạc Li và Ôn Thanh Tuyền kia, khi đơn chiến, sự kiêng dè đó sẽ hoàn toàn biến mất.

Đơn đấu, nếu Lạc Li và Thanh Tuyền ra tay hỗ trợ Mục Trần, vậy thì những gã mạnh mẽ khác trong đội hình cũng sẽ không tịnh quan xem kỳ biến.

Lạc Li lạnh lùng nhíu mày, hiển nhiên hiểu ngay ý định của Cơ Huyền. Xem ra tên kia cũng đã sớm tính ra cục diện giằng co này, mục đích cuối cùng vẫn là muốn ép Mục Trần 1vs1 với hắn.

Với tình hình hiện tại, xét theo vài khía cạnh thì Cơ Huyền chính là cao thủ lợi hại nhất đại tái, Lạc Li biết sẽ đến lúc Mục Trần và Cơ Huyền sẽ chân chính nổ ra đại chiến, nhưng không mong là lúc này, vì thực lực Mục Trần vẫn chưa bước vào Thần Phách nan.

Giao đấu không cân bằng như thế này sẽ không có lợi cho Mục Trần.

Còn Cơ Huyền thì nhất định phải tận dụng lợi thế này, hắn trăm phương ngàn kế ép Mục Trần đơn chiến, có khả năng cao sẽ khóa chặt được đối phương, giải quyết được một đối thủ khó nhằn nhất.

Lạc Li lạnh lùng định tiếng lên, nhưng Mục Trần đã giơ tay ngăn lại.

Hắn lắc đầu, gương mặt sắc như đao nhìn Cơ Huyền, rồi nhẹ nhàng lên tiếng.

- Cứ để như hắn mong muốn.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 581: Đối Chiến Kinh Thiên

Câu trả lời của Mục Trần vang lên, cao thủ khắp nơi người thì phấn khích, người thì nghi hoặc, người tỏ ra không hiểu nhìn hắn. Mục Trần ứng chiến không hề do dự?

Thực lực song phương ra sao bất cứ ai cũng biết. Cơ Huyền muốn đơn đấu với Mục Trần chính là vì tương quan thực lực, Mục Trần kia chỉ mới linh lực nan, đúng là kém hắn cả mấy bậc.

Có lẽ Mục Trần còn nhiều sát chiêu để thu hẹp khoảng cách thực lực, nhưng đó là đối với những kẻ khác chỉ có thực lực mà kém thủ đoạn. Còn Cơ Huyền lại là một nhân vật khủng bố, thủ đoạn lại chẳng hề kém cạnh, khoảng cách đó khó mà bù đắp được.

- Mục Trần!

Từ Hoang khá lo lắng, Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông nhíu mày liếc nhau. Xem ra chính phe ta cũng không cho rằng Mục Trần ứng chiến với Cơ Huyền là khôn ngoan.

Chính hai người bọn họ vừa mới liên thủ giao chiến với gã kia, hiểu rõ cực kỳ chiến lực đáng sợ của hắn.

Ôn Thanh Tuyền khóe môi mấp máy, định nói gì đó. Cơ Huyền không phải những kẻ địch mà Mục Trần đã từng đối chiến.

- Ngu ngốc!

Võ Doanh Doanh phun ra một câu mắng mỏ.

- Ha ha, hắn mà ngu ngốc thì mấy kẻ ở đây cũng tầm thường mà thôi. Ôn huynh thấy sao?

Võ Linh không nghĩ như muội muội, quay sang đàm đạo với Ôn Bất Thắng.

Ôn Bất Thắng này đến từ linh viện tên gọi là Bất Bại linh viện. Cái linh viện này hầu như chỉ có cái tên để chém gió, chứ thực lực chẳng bao nhiêu, ngay cả tư cách tham gia đại tái cũng xem như miễn cưỡng mới có được. Thế mà không ai ngờ được, chi đội duy nhất đến từ linh viện ấy giờ đây vẫn còn chễm chệ ở vị trí thứ 8 không ai thay thế được.

Cái thứ hạng đó cũng không đơn giản, xem như là cánh cửa bước vào vòng quyết chiến, chẳng biết bao nhiêu chi đội thèm muốn, xông đến đánh phá hắn để cướp lấy điểm số vươn lên, nhưng hầu như là thất bại.

Kết quả bất ngờ này khiến cho hiện tại không còn mấy ai dám coi thường chi đội đến từ cái linh viện "chém gió" kia nữa.

Nghe Võ Linh hỏi, Ôn Bất Thắng chỉ nói vài chữ:

- Cơ Huyền rất lợi hại!

Hắn hít sâu một hơi, rồi nói tiếp:

- Nhưng Mục Trần cũng rất khó đối phó. Thực lực bề ngoài hắn chỉ là linh lực nan, thế nhưng cảm giác của ta nói rằng trình độ nguy hiểm khi đối đầu với hắn cũng chẳng yếu hơn Cơ Huyền. Trận giao chiến này sẽ rất thú vị, còn kết quả ra sao thì chúng ta cứ xem đi đã.

Nghe hắn đánh giá như vậy, Võ Linh mỉm cười thích thú, gật gù tán thành:

- Đúng! Sẽ rất thú vị...

Mục Trần chầm chậm tiến lên.

Cơ Huyền nheo mắt, cười nhạt:

- Bằng cái thực lực linh lực nan mà ngươi có được thành quả hiện tại, đúng là vẫn khác người thường.

Mục Trần cũng nhìn chằm chằm vào đối thủ, nhưng không nói gì, nhẹ nhàng bay lên không, hai tay siết chặt, hắc lôi lẹt xẹt bắn ra quanh người, mang theo tiếng sấm động rền rĩ.

- Ra tay đi, để ta xem mấy năm nay ngươi tiến bộ vượt bậc ra sao!

Mục Trần khẽ nói.

Cơ Huyền cười, nụ cười không chút thân thiện. Rồi mọi người nhìn thấy linh lực ngập trời mênh mông như biển cả từ cơ thể hắn bùng lên.

Linh lực cường hãn hùng hậu như sóng lớn giữa đại dương, tiếng động kinh thiên do linh lực dồn ép không khí tràn ngập, áp lực lan tỏa khắp không gian.

Áp lực khiến mọi người tỏ ra biến sắc, cảm giác thấy thân thể trở nên nặng nề hơn nhiều.

Tu vi linh lực của Cơ Huyền dường như cũng là nhị trọng Thần Phách nan, nhưng có lẽ đã đủ tư cách bước vào tam trọng Thần Phách nan, cao thủ nhị trọng Thần Phách nan bình thường căn bản sẽ bị hắn áp đảo hoàn toàn.

- Linh lực mạnh thật!

Không ít kẻ thốt lên kinh ngạc. Thực lực nhị trọng Thần Phách nan hiện tại hoàn toàn đủ sức kéo đội ngũ vào tầng lớp đỉnh cấp đại tái, thế mà Cơ Huyền còn sắp bước vào tam trọng Thần Phách nan.

Một khi vượt qua tam trọng Thần Phách nan, thì Chí Tôn cảnh mơ ước kia đã ở ngay trước mặt!

Mục Trần chăm chú quan sát Cơ Huyền, gương mặt chẳng tỏ ra chút nào kinh ngạc. Với thiên phú của Cơ Huyền, đạt đến mức này vẫn không ngoài dự liệu của hắn.

"Ầm ầm."

Hắc lôi quanh thân Mục Trần càng trở nên dày đặc, trên ngực lôi điện hội tụ, vẽ thành những đường lôi văn, không trung trở nên u ám, bầu trời như có chớp lóe chạy quanh.

Hắc lôi lượn lờ quanh người, năng lượng ào ào có thể phá nát núi non lan tỏa ra.

Mục Trần đứng giữa không, linh lực của hắn không cường đại mênh mông như Cơ Huyền, thế nhưng cơ thể hắn gân xanh cuồn cuộn như thanh long cuộn mình, sức mạnh chấn động khiến không trung như nứt toác.

- Lại có thể tu luyện thân thể cường hãn đến như thế....

Giữa không trung, Liễu Thanh Vân tỏ ra kinh dị thốt lên, ánh mắt nhìn Mục Trần đã tỏ ra kiêng dè hơn nhiều.

Trước Chí Tôn cảnh, tu luyện thân thể cực kỳ khó khăn, muốn tăng cường cảnh giới còn gian nan và trả giá nhiều hơn tu luyện linh lực, do đó ít người bỏ tâm tư tu luyện thân thể trước khi bước vào Chí Tôn.

Dù sao, chỉ cần tiến vào Chí Tôn cảnh, sẽ có tư cách tu luyện Pháp Thân Chí Tôn, dưới sức mạnh hủy thiên diệt địa của nó, tu luyện thân thể không có được ưu thế nào cả.

- Không biết cái thân thể đó của ngươi có thể chống nổi trùng kích linh lực của ta hay không?

Cơ Huyền chỉ thản nhiên trước sức mạnh thân thể bộc phát của Mục Trần.

- Cứ thử sẽ biết.

Mục Trần vươn tay ra, ngoắc ngoắc khiêu khích.

- Có dũng khí!

Cơ Huyền hơi lắc đầu, khóe miệng nhếch lên khinh thị. Thình lình không thấy hắn hành động gì, nhưng linh lực bao la dâng lên, bắn ra cả chục tia công kích kinh người hướng tới phía trên Mục Trần.

- Thánh Quang luân!

Cơ Huyền nắm tay lại, hét to. Linh lực ngưng tụ trên không tạo thành một vòng sáng khổng lồ, nhanh chóng chuyển động, tạo ra trảm kình hung hăng chém xuống.

Cơ Huyền chẳng thích làm nóng, vừa ra tay liền xuất sát chiêu tàn nhẫn.

Lôi quang nổ vang, Mục Trần nắm tay lại, hắc lôi văn lan tới cánh tay, hắn vung quyền đánh trả.

"Ầm ầm."

Tiếng sấm thanh kinh thiên vang vọng.

Hắc lôi như nộ long bay ra, hung hãn cắn vào quang luân trảm xuống.

"Uỳnh!"

Hai đạo công kích va chạm phá hoại lẫn nhau, rồi tất cả tiêu tán lình lốc xoáy biến mất.

Cùng lúc đó, Mục Trần cũng mất tích khỏi vị trí đang đứng.

"Vụt!"

Khi người ta nhìn thấy hắn trở lại, Mục Trần đã ở phía sau Cơ Huyền, sắc mặt vẫn hờ hững kết ấn, tạo thành một dải tinh tú sau lưng.

- Tứ Thần Phong Thiên ấn!

- Lôi Thần quyền!

Hư ảnh thần thú vừa xuất hiện, tay phải Mục Trần cũng vung tới, hai công kích hung mãnh lập tức uy hiếp Cơ Huyền.

- Thánh Quang thuẫn.

Cơ Huyền xoay người múa tay, bạch quang rực rỡ ngưng tụ thành một cái thuẫn to, mặt thuẫn phủ đầy những ký hiệu thần thánh, kiên cố vững vàng.

"Đùng!"

Hai công kích bá đạo của Mục Trần nện vào quang thuẫn, chỉ khiến nó lắc lư, không thể xuyên phá nổi.

Cơ Huyền không thể so với những đối thủ trước nay, hắn không chỉ có linh lực mạnh mẽ, mà còn tu luyện thần quyết bất phàm, chiến lực khiến người ta ganh tị thở dài.

- Thánh Quang thủ!

Cản được thế công của Mục Trần, Cơ Huyền vung chưởng, linh lực hóa thành bàn tay khổng lồ vỗ trở lại đối thủ.

"Rầm!"

Hắc lôi hung hãn bắn ra, chống cự lại bàn tay linh lực áp tới.

"Uỳnh!" "Uỳnh!" "Uỳnh!"

Hai người giao chiến nhanh như điện quang hỏa thạch, chỉ vài hơi thở mà giao đấu hơn mười hiệp. Hắc lôi gãy nát, bạch quang tan vỡ, không

trung vặn vẹo biến dạng vì giao chiến của hai cao thủ đầy danh tiếng.

Phần lớn những kẻ quan chiến đang chấn kinh há mồm trợn mắt theo dõi trận đấu. Giao chiến của họ ngay cả nhiều cao thủ nhị trọng Thần Phách nan cũng run run than thở, quả thật đáng sợ.

Trong trận đấu, Mục Trần bị đánh trúng nhiều hơn, nhưng vào sức mạnh cơ thể, hắn đã mạnh mẽ chống cự, do đó xét tới cùng thì vẫn chưa có ai chiếm được thượng phong.

- Cứ chiến như vậy khi nào mới có kết quả!

Võ Linh tặc lưỡi lên tiếng.

Ôn Bất Thắng cũng nhẹ nhàng gật đầu, hắn lẩm bẩm:

- Họ cũng nên ngửa bài một chút rồi!

Đúng lúc đó, không trung rực rỡ một màu trắng sáng thần thánh, như thiên thần giáng lâm, chiếu rọi khắp đại địa, theo đó là áp lực đáng sợ.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 582: Tam Trọng Thần Phách Nan Vs Thất Văn Lôi Thế

Bạch quang rực rỡ chiếu rọi vạn trượng, ngập tràn thiên địa.

Dị tượng chói lóa như thế khiến mọi người phải căng mắt ra nhìn.

"Ầm"

Đôi mắt Mục Trần lúc này cũng trừng lên, quyền kình như lôi long mang theo linh lực dũng mãnh trùng kích, hướng vào vùng hào quang vô tận.

Cơ Huyền đứng giữa không, đôi mắt sắc lạnh đầy sát ý, linh lực tỏa ra khí phách thần thánh.

Bình thản nhìn vào công kích hắc lôi, hắn nhếch môi khinh bỉ, lắc mình lướt tới.

"Véo!"

Vừa chớp mắt, Cơ Huyền đã ở ngay phía trước công kích, chưởng kình nhẹ nhàng nện vào hắc lôi.

"Bùm!"

Linh lực trắng sáng rực rỡ phun trào, lôi thế cuồng bạo nháy mắt tan nát.

- Mục Trần, ngươi thực cho rằng thực lực của ta chỉ là nhị trọng Thần Phách nan?

Một chưởng nhẹ nhàng bóp nát hắc lôi, Cơ Huyền bí hiểm buông lời khinh thị Mục Trần.

Những cao thủ đang quan chiến nghe thấy liền chấn kinh. Hắn nói như thế, chẳng lẽ ý của hắn là đã đột phá tam trọng Thần Phách nan?

Lạc Li, Ôn Thanh Tuyền cũng nghiêm mặt, Cơ Huyền lại ẩn giấu thực lực.

Cơ Huyền cười khẽ, tay nắm lại, uy áp linh lực còn đáng sợ hơn lúc trước bùng nổ.

Linh lực quanh thân Cơ Huyền dâng lên một tầng mới, phóng thích năng lượng cuồng bạo.

- Khó ngờ được Cơ Huyền đã vượt qua tam trọng Thần Phách nan, cái tên này thật sâu khôn lường. Vị trí hạng 1 của hắn quả thật xứng đáng, xem ra Mục Trần không ổn rồi...

Thực lực Cơ Huyền bất ngờ đề thăng, thế giằng co của hai bên khoảnh khắc tan vỡ.

Thực lực tam trọng Thần Phách nan, vậy thì Mục Trần tuyệt đối không cản nổi.

- Bây giờ xem ngươi làm sao ngăn được ta?

Cơ Huyền lập tức biến pháp, linh lực hình thành một quang ấn khổng lồ.

Quang ấn rực rỡ hào quang đè xuống, năng lượng đáng sợ phủ lấy phạm vi trăm trượng mà Mục Trần là trung tâm, căn bản không thể né tránh.

Sức mạnh công kích của Cơ Huyền lúc này mạnh hơn trước rất nhiều, nếu Mục Trần vẫn ngang nhiên ngạnh đấu, tất nhiên sẽ bị thương.

Giao phong cấp độ này, một khi hắn có thương thế rơi xuống hạ phong, e rằng kết quả chiến đấu đã xong.

Mục Trần nhìn lên hào quang rực rỡ, áp lực từ thế công khiến không khí xung quanh Mục Trần đặc lại, hắc lôi quanh thân cũng bị đè nén.

Tam trọng Thần Phách nan mạnh như vậy.

Công kích bậc này, lục văn lôi thể khó lòng chống cự được. Cơ Huyền quả là kẻ địch nguy hiểm nhất của hắn.

Mục Trần hít sâu một hơi, rồi hắn nhắm chặt hai mắt trong sự kinh ngạc của tất cả mọi người.

- Hắn bó phép rồi sao?

Huyết Thiên Hà đứng xa xa, ánh mắt hờ hững lầu bầu:

- Kẻ được Lạc Li yêu mến lại yếu kém thế ư?

- Xem ra bị đuổi khỏi Linh Lộ cũng ảnh hưởng rất lớn tới hắn.

Phương Vân của Cửu Đỉnh linh viện bên kia cũng cười nhạt. Nếu không mất đi một năm tu luyện, có lẽ Mục Trần hiện tại chẳng kém gì Cơ Huyền, chỉ tiếc là cuộc đời không có nhiều chữ nếu đến vậy.

- Mục Trần hắn...

Từ Hoang cực kỳ lo lắng, Cơ Huyền đột nhiên bành trướng thực lực, áp đảo khí thế.

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông càng thêm nghiêm trọng. Bọn họ cũng không đoán ra được Cơ Huyền lại mạnh đến thế này, vượt qua tam trọng Thần Phách nan, e rằng trong đại tái linh viện hiện tại, hắn là kẻ duy nhất.

Lạc Li và Thanh Tuyền cũng tỏ ra nao nao lo lắng. Cơ Huyền là loại đối thủ không thể khinh xuất.

"Ầm ầm!"

Thình lình bầu trời càng thêm tối đen, chẳng biết từ khi nào mà một luồng mây đen xuất hiện, tiếng sấm rền vang không trung.

"Xẹt xẹt!"

Lôi quang lóe lên, rồi đột nhiên một cột sét xé toang bầu trời, từ trên cao nện thẳng xuống đầu Mục Trần.

Hắc lôi thâm nhập vào cơ thể, lôi điện quanh thân trở nên càng thêm cuồng bạo.

Nhưng bất ngờ nó lại im bặt, hắc lôi thu vào trong cơ thể, như bị cái gì đó hút lấy.

Thân thể hắn cũng chẳng có biến hóa gì, lôi điện quấn quanh cơ thể lúc nãy đã biến mất sạch sẽ.

Và đúng lúc đó, hắn mở mắt ra.

"Ầm ầm."

Đôi mắt vừa mơ như đã bị chuyển hóa thành sấm sét, không gian quanh đó biến dạng, hắn bay vút lên trời.

"Bùm."

Chiếc áo trên thân bị chấn tan thành từng mảnh, mọi người nhìn thấy rõ ràng từng nét lôi văn trên ngực hắn.

Mà số lượng, lại có đến bảy.

Thất văn lôi thể!

"Rầm!"

Lôi đình vang vọng, thân thể Mục Trần trực tiếp biến thành một cột sét đen đúa, năng lượng bá đạo khó hình dung.

"Uỳnh!"

Mục Trần hóa thành lôi đình, chính diện nghênh chiến, đập thẳng vào quang ấn từ trên cao đang đè xuống.

- Phá!

Mục Trần gầm lên.

Hắc lôi như ngọn thương xuyên qua không trung, chớp mắt một cái, thiên địa đổi màu, quang ấn xuất hiện một vết nứt tổ bố.

"Rốp"

Tiếng vỡ giòn giã vang lên, hắc lôi nhẹ nhàng xuyên thủng quang ấn.

Mọi người biến sắc.

Lôi đình tích lịch xuyên phá quang ấn, rồi khựng lại trên nền trời, Mục Trần xuất hiện trở lại, phô ngực trần sáng bóng lực lưỡng, gương mặt kinh thế hãi tục sắc bén khiến người ta hoảng hốt.

Để lại phía dưới là khung cảnh quang ấn ầm ầm nổ tung, hóa thành những đốm sáng li ti đầy trời.

Ai nấy đều trợn tròn đôi mắt.

Công kích khí thế của Cơ Huyền lại lần nữa dễ dàng bị phá tan!

- Không thể tin được!

Có ai đó kinh nghi thất thanh, rõ ràng là chấn động quá lớn. Thực lực Cơ Huyền đã hiển lộ là tam trọng Thần Phách nan, vậy mà vẫn chưa thể áp đảo Mục Trần ư?

- Sức mạnh cơ thể của hắn lại tăng thêm!!

Ôn Bất Thắng dễ dàng nhận thấy sự thay đổi trên cơ bắp của con người đang đứng trên trời cao kia. Linh lực của hắn vẫn như thế, nhưng cơ thể thì săn chắc hơn rất nhiều.

Võ Linh gật gù;

- Quả nhiên cũng không đơn giản, xem ra tên nào cũng còn giấu một tay sau lưng hết a...

Nhóm người Trầm Thương Sinh thì mừng rỡ, mà trong lòng thì chấn động vô cùng. Mục Trần hiện tại lại mạnh mẽ lên nhiều như vậy, thật sự đả kích lòng người.

- Cái tên này quả nhiên cũng xấu tính xấu nết như Cơ Huyền, tên nào cũng còn giấu bài chưa lật ra.

Ôn Thanh Tuyền ra vẻ khinh miệt, nhưng gương mặt rõ ràng có một chút ý thán phục.

- Hắn còn giấu bao nhiêu bản lĩnh nữa, e rằng cả Lạc Li ngươi cũng không biết.

Lạc Li chỉ nhướng mày cười khẽ.

Mục Trần và Cơ Huyền đối diện giữa không, một người linh lực ngập tràn mênh mông, một kẻ cơ bắp cuồn cuộn, lôi văn lập lòe bá đạo.

- Lợi hại đấy!

Cơ Huyền sắc mặt càng lúc càng lạnh đi, nhưng vẫn không quên vắt lại một nụ cười.

- Ngươi cũng chỉ nghĩ rằng sức mạnh cơ thể ta có thế thôi sao?

Mục Trần cười nhạt, lặp lại một câu tương đồng đem trả cho Cơ Huyền.

- Ngươi đắc chí vẫn còn sớm. Ta nói nếu đây đã là cực hạn của ngươi, thì chắc chắn ngươi sẽ phải nằm lại chỗ này.

Cơ Huyền cười cười, ánh tinh quang lóe lên trong mắt

Mục Trần chậm rãi vươn tay, ấn pháp xuất hiện trên đầu ngón tay, sắc bén đáng sợ đến mức Cơ Huyền cũng hơi lạnh mình.

- Tiếp theo đến lượt ta đánh trước.

Chương 583: Phản Công

Từ đầu giao tranh đến giờ, hầu như công kích đều do Cơ Huyền chủ động, Mục Trần phòng ngự rồi phản kích.

Hắn định đảo chiều cục diện sao?

Thân thể hắn bộc phát mạnh lên, có khả năng công phá tam trọng Thần Phách nan không?

Linh lực hùng hậu bao bọc Cơ Huyền, ánh mắt lóe lên:

- Ta đang háo hức chờ mong đây!

Hắn nhẹ nhàng đứng thẳng lại, tay khoanh trước ngực. Thân thể Mục Trần trở nên rắn chắc hơn cũng vượt ngoài dự liệu của hắn, nhưng chừng đó vẫn chưa đủ để Cơ Huyền phải e ngại.

Giao đấu cấp độ này, chỉ cần phá tan công kích của Mục Trần, rồi thuận thế phản kích chớp nhoáng, hoàn toàn khiến cho đối phương choáng váng rơi xuống hạ phong.

Mục Trần vẫn không quan tâm đến vẻ mặt Cơ Huyền, lúc này đang liên tục kết ấn, hai tay múa ra những đạo ấn pháp kỳ dị.

Từng lỗ xoáy xanh biếc từ hư không hiện ra.

- Chủng Thụ quyết!

Mục Trần gầm gừ, hào quang xanh biếc bùng ra xung quang, ánh sáng bích lục từ trên không rơi xuống, chạm vào mặt đất, cấp tốc hình thành một mảng rừng rậm xanh biếc.

Toàn bộ cây cối đều là những đại thụ chống trời, hào quang lấp lánh.

- Cái gì thế này?

Rừng rậm đột ngột xuất hiện khiến cho đám người quan chiến kinh nghi bất định, nhưng vẫn chưa cảm nhận được chút nguy hiểm nào từ cánh rừng vừa hình thành này, gương mặt chẳng biết nên khóc hay nên cười.

- Thật là một phương pháp trồng cây tuyệt diệu!

Lần đầu tiên nhìn thấy thủ đoạn thần diệu thế này, nhiều kẻ kinh ngạc than thở. Phẩy tay thành rừng, bản lĩnh thật lợi hại.

Dĩ nhiên với kiến thức của họ cũng biết Mục Trần không thể từ hư không tạo ra được rừng rậm này, quyền năng cao như thế không thể nào xuất hiện trong lứa hậu sinh trẻ tuổi này được.

Cánh rừng này hẳn đã được Mục Trần chuẩn bị từ trước, vài thứ vật dụng đặc biệt cũng có công năng này, hình thành không gian nhỏ, có thể thu giữ mọi vật.

Lạc Li, Ôn Thanh Tuyền cũng ngạc nhiên vô cùng trước đòn... trồng cây kỳ lạ của hắn.

Trầm Thương Sinh cũng mồ hôi ròng ròng, chẳng hiểu ra sao, nếu việc này diễn ra ở Bắc Thương linh viện, chắc cả bọn đã cười lăn cười bò chế nhạo Mục Trần.

Trên bầu trời, Mục Trần lặng lẽ thay đổi ấn pháp.

Theo đó, cánh rừng bạt ngàn dưới kia tỏa hào quang xanh biếc, sinh cơ bừng bừng, mang theo một chút linh tinh.

- Không ổn...

Võ Linh giật mình, sắc mặt trở nên cẩn trọng, dường như nhận thấy điều gì đó.

Hào quang mênh mông tràn ngập, áp lực khó hiểu lặng lẽ đè vào lồng ngực.

Ai nấy đều đã nhận ra được sự bất ổn, dĩ nhiên Mục Trần đang chiến đấu kia chẳng hơi sức đâu tạo ra một cánh rừng thay đổi địa hình cho đẹp.

- Mộc Thần Kinh!

Cánh rừng xanh ngát, một gốc đại thụ đột nhiên nổ tung, mở đầu cho một luồng linh lực dữ dội như thác nước ào ạt cuốn tới đổ vào người Mục Trần.

"Ầm ầm ầm!"

Lượng linh lực khổng lồ đổ về, hội tụ dưới chân Mục Trần, khiến cho cả Cơ Huyền cũng đổi sắc.

Cảm giác nguy hiểm đang từ từ dâng cao.

Mục Trần lạnh lẽo nhìn Cơ Huyền, nở một nụ cười sắc như dao cạo:

- Tiếp theo, đến lượt ngươi tiếp chiêu! Tiểu thần thuật, Thiên Mộc Thần Luân!

Biển linh lực xanh rì dưới chân bắn lên cao, hội tụ lại thành một khối mộc luân khổng lồ cả nghìn trượng.

Mộc luân như làm từ gỗ cây, tản mát ra sức mạnh như thiên thần giáng hạ thần phạt!

Sắc mặt mọi người lúc này biến ảo khó lường. Đám cao thủ như Võ Linh, Ôn Bất Thắng, Liễu Thanh Vân cũng trợn mắt kinh ngạc.

Thiên Mộc Thần Luân chân chính là tiểu thần thuật, lại còn dùng Mộc Thần Kinh hấp thu năng lượng mộc. Hai thần thuật này hỗ trợ lẫn nhau, khiến cho uy lực trở thành một sát chiêu cường nhất mà Mục Trần từng thi triển.

Công kích này e rằng tam trọng Thần Phách nan cao thủ cũng phải nghiêm túc đối mặt.

- Có chút bản lĩnh, không đơn giản!

Huyết Thiên Hà cố trấn tĩnh chậm rãi nói. Công kích kia ngay cả hắn trong lòng cũng phải than thầm nguy hiểm, đối thủ mà Cơ Huyền coi trọng đúng là khác biệt.

Trên bầu trời, Cơ Huyền đã không còn nụ cười trên mặt nữa, linh lực trắng sáng vận lên mạnh mẽ, hắn cũng đã nghiêm túc chuẩn bị.

- Đi!

Mục Trần lạnh lùng phất tay xuống, giọng nói lạnh lùng vang vọng.

Mộc luân cổ xưa xoay tròn, tốc độ nhanh chóng tăng cao.

Độ xoáy tăng lên đến cực đại, lưỡi cắt đáng sợ xé toang không gian quanh nó.

"Véo!"

Một cái chớp mắt, mộc luân đã bắn đi.

Tốc độ của mộc luân nhanh như ánh sáng, lóe lên đã tiến vào phạm vi trăm trượng phía trước Cơ Huyền.

- Thánh Quang thần thuật, Thánh Quang Bảo Hộ!

Cơ Huyền sắc mặt nghiêm trọng, ấn pháp kết nhanh chóng, quát to.

Linh lực trắng sáng ào ào tuôn ra, chớp mắt hình thành một hư ảnh thần thánh, giang cánh bảo vệ Cơ Huyền bên trong.

"Rầm!"

Đôi cánh sáng rực vừa hoàn thành phòng hộ, mộc luân khổng lồ đã cắt tới, như sao băng bắn vào đôi cánh.

Vụ nổ kinh khủng bùng lên, ánh sáng chói lòa khiến cả cao thủ cũng phải nhắm mắt lại.

"Ầm ầm!"

Hào quang sáng rực một hồi, rồi kinh phong từ từ tan đi.

Để lại một khu vực rộng lớn bị tàn phá bên dưới, những ngọn núi bị cắt phá tan tành.

Những người quan chiến có phạm vi gần nhất bị chấn văng đi, ngoài những cao thủ hàng đầu nhờ vào linh lực mạnh mẽ chống cự được, giữ thăng bằng, nhưng gương mặt tỏ ra chấn động kinh hãi vô song.

Đối chiến thật sự đáng sợ.

Lực trùng kích vẫn còn chưa tan hẳn, một lát sau mới trở nên ổn định

Ánh mắt mọi người lập tức đổ lên không trung.

Trên bầu trời, hai bóng người vẫn còn ở trên đó, nhưng khoảng cách đã tăng hơn nhiều, cả hai cũng bị chấn bay cả ngàn thước. Hư ảnh thần thánh bảo vệ Cơ Huyền lúc này cũng đã tan nát.

Áo Cơ Huyền cũng rách te tua, sắc mặt âm trầm nhìn Mục Trần hung ác như lang sói.

- Vậy cũng cản được?

Nhìn thấy trạng thái hiện tại của Cơ Huyền, nhiều người kinh nghi thất thanh. Cơ Huyền cũng quá lợi hại, đối mặt công kích hủy diệt của Mục Trần mà cũng có thể cản được.

Hiển nhiên, Cơ Huyền có thể ngăn cản được cũng vì đòn phòng ngự trước đó cũng là một thần thuật.

- Lợi hại!

Cơ Huyền nhìn vào cánh tay mình có một vài vết thương nhỏ, cười lành lạnh:

- Bằng thực lực linh lực nan mà có thể thi triển được thần thuật, không thể không nói ngươi đúng là lợi hại. Nhưng đáng tiếc, cho dù ngươi có thần thuật, cũng không thể đả thương ta được! Xem bây giờ ngươi còn chiêu nào nữa đây?

Cơ Huyền cười gằn, ánh mắt đã trở nên đầy sát khí.

Mục Trần vẫn yên lặng, chợt hắn nở một nụ cười quỷ quái, nhẹ nhàng nói:

- Ngươi vội mừng quá sớm.

Cơ Huyền trợn mắt, thình lình cảm ứng đươc gì đó, ngẩng đầu lên. Bầu trời trên cao, tầng mây trắng lúc này tan tác, lộ ra lôi vân ùn ùn tràn ngập, lôi đình như cự long uốn lượn chớp lóe, cảm giác một luồng năng lượng hủy diệt còn kinh khủng hơn áp xuống.

Đúng lúc này, tiếng nói nhẹ nhàng mà dữ tợn từ trong miệng Mục Trần vang lên.

- Ngự Lôi Thuật!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 584: Ẩn Tàng Ám Chiêu

"Ầm ầm!"

Tiếng sấm kinh thiên vang vọng thiên địa, bùng nổ khiến cho không trung rung chuyển kịch liệt.

Hắc lôi vân tầng tầng lớp lớp trên chín tầng mây, lôi đình cực đại đen ngòm như hắc lôi long lượn lờ mang đến dao động hủy diệt đáng sợ.

Ai nấy thình lình cả kinh, mạnh như Võ Linh, Huyết Thiên Hà, Liễu Thanh Vân này nọ cũng phải chấn động, trước đó họ chẳng hề nhận ra áp lực kinh khủng đã ập tới từ lúc nào.

- Thủ đoạn gian xảo thật!

Liễu Thanh Vân bật thốt lên, lúc này hắn đã ngộ ra, cái thần luân kinh thiên động địa khi nãy của Mục Trần vậy mà chẳng phải sát chiêu, mà chính là công kích lôi đình ẩn giấu cho đến lúc này đây.

Dùng mộc luân công kích, khiến cho linh khí thiên địa sục sôi, rồi âm thầm bất ngờ thi triển sát chiêu cực mạnh không cho ai hay biết.

- Tâm cơ sâu thật!

Võ Linh cũng ta thán thở dài. Mộc luân công kích lúc nãy đã khiến hắn hơi e ngại, nhưng vậy mà vẫn còn sơ ý đánh giá thấp Mục Trần, trong sát chiêu lại còn ẩn giấu đại sát chiêu...

Đối mặt minh chiêu ám chiêu chồng chất lên nhau, có là cao thủ ngăn được thế công thứ nhất, cũng khó thoát khỏi sát chiêu chân chính đến

ngay sau đó.

"Ầm ầm!"

Sấm sét ì đùng, hai mắt lãnh khốc của Mục Trần tập trung về phía Cơ Huyền.

- Ngự Lôi Thuật, xuống!

Ấp pháp lập tức biến đổi, bàn tay chỉ xuống.

"Rầm!"

Hắc lôi vân đột ngột xé toạc ra, theo sau đó là tiếng động vang rền cả không trung lẫn mặt đất. Một cột sấm sét khổng lồ đen ngòm từ trong tầng mây giáng xuống.

Tốc độ cột sáng cực cao, căn bản không thể tránh né, không gian biến dạng như thủy tinh mong manh sắp vỡ.

Lôi đình giáng xuống Cơ Huyền, lúc này hắn lại có vẻ bất ngờ bàng hoàng, linh lực quanh người yên lặng yếu ớt, chính là vì Thiên Mộc Thần Luân vừa rồi của Mục Trần phá tan phòng ngự, khiến cho linh lực khựng lại một chút.

Lôi đình giáng xuống đúng như tính toán của Mục Trần, ngay vào lúc linh lực bảo vệ cơ thể đối phương ở mức thấp nhất có thể.

Mọi tính toán cực kỳ chính xác không chê vào đâu được.

Một đòn này của Mục Trần chính là nhất kích tất sát!

Mọi người đang quan chiến chỉ có thể trừng mắt nhìn, trong tâm đang thầm nghĩ. Vị cao thủ chiếm cứ đỉnh bảng điểm lâu nay chưa từng bại một trận nào, chẳng lẽ hôm nay phải thất thủ ư?

Đối mặt thế công hoàn mỹ của Mục Trần, e rằng nhân vật cấp độ Cơ Huyền cũng khó mà không bại.

"Uỳnh!"

Hắc lôi chẳng chút nhân nhượng, vô tình phủ trọn thân hình Cơ Huyền.

"Grécc!"

Thình lình, ngay lúc đó một tiếng ưng gáy rền rĩ, âm thanh như cự thú viễn cổ bừng tỉnh.

Tiếng gáy cổ xưa mà hung bạo, như tuyệt thế hung thú vừa tỉnh lại sau một giấc ngủ thiên thu.

"Uỳnh Uỳnh!"

Âm ba của tiếng ưng gáy khiến linh khí thiên địa nổ tung, dư kình lan đi mấy trăm dặm, không gian vặn vẹo.

Mục Trần cũng chấn kinh, thân thể bị hất văng đi cả ngàn thước mới giữ được thăng bằng.

Sắc mặt hắn lúc này trở nên cực kỳ nghiêm trọng, đôi mắt không rời khỏi vị trí hắc lôi đánh xuống, bởi vì tiếng ưng gáy kia từ trong đó vang ra.

- Cái gì...

Mục Trần chau mày, ngón tay khẽ sờ vòng đeo tay. Chính lúc tiếng ưng gáy kia vang lên, dường như hắn có một cảm giác lạ, cảm giác cái trứng đen do Cửu U Tước biến thành hơi lắc lư.

Kinh biến khiến cho tất thảy mọi người không ai không chú ý.

Hào quang hắc lôi từ từ tan đi, một bóng người trong đó dần dần hiện ra.

Ai nấy tròn to hai mắt, ngay cả Mục Trần cũng trợn trừng khó tin.

Lôi quang tan biến, Cơ Huyền xuất hiện trong mắt mọi người, nhưng lại không chút thương thế.

Bộ dáng hoàn toàn như trước, ngay cả làn da cũng không bị sét làm cho cháy đen. Uy lực lôi đình kinh khủng như thế lại không khiến hắn hao tổn một cọng lông?

- Không thể tin được!

Từ Hoang kinh hãi la lên.

Thế công hoàn mỹ của Mục Trần, đảm bảo cao thủ tam trọng Thần Phách nan cũng tất nhiên phải trả giá lớn, mà Cơ Huyền lại bình yên vô sự?

Lạc Li cũng nhăn mày, đăm chiêu, bất ngờ liếc sang Ôn Thanh Tuyền, nhìn thấy nàng ta cũng kinh nghi.

- Tiếng ưng gáy cổ xưa kia...

Lạc Li khẽ nói.

- Có vẻ giống với siêu cấp linh thú hạng 8 Địa Bảng, viễn cổ Thiên Long Ưng... Làm sao Cơ Huyền lại có thể phát ra âm ba đó, chẳng lẽ hắn có được dị bảo nào đó có quan hệ đến viễn cổ Thiên Long Ưng sao?

Ôn Thanh Tuyền lẩm bẩm nghi vấn

Lạc Li khẽ lắc đầu, Cơ Huyền quả nhiên rất khó đối phó. Không ngờ thủ đoạn chu toàn như thế nhưng ở thời khắc mấu chốt công kích của Mục Trần vẫn bị phá giải.

Những kẻ đang quan chiến xung quanh thì đang lặng thinh sợ hãi. Gã cao thủ đệ nhất này quả là hung hãn, công kích dữ dội như vậy mà còn không làm gì được hắn, vậy thì đại tái linh viện còn ai là đối thủ?

Võ Linh, Ôn Bất Thắng, Huyết Thiên Hà, Liễu Thanh Vân, Phương Vân. Ngay cả cao thủ hàng đầu như họ cũng mặt nghiêm mày trọng, ánh mắt nhìn Cơ Huyền hơi khó hiểu.

Trên bầu trời, Mục Trần cũng đang chăm chú quan sát Cơ Huyền, sắc mặt trở lại lạnh lùng. Vốn nghĩ công kích cao cấp như thế không xẻo thịt cũng lột da hắn, nào ngờ lại bị cản phá trong sát na. Điều đó khiến trọng lượng Cơ Huyền trong lòng hắn càng tăng thêm độ nguy hiểm.

Cơ Huyền đứng giữa không, tuy cản được thế công khủng bố của Mục Trần, nhưng gương mặt lại không có chút nào tỏ ra đắc ý, mà còn trở nên khó coi u ám, ánh mắt tràn ngập sát ý.

- Mục Trần, ngươi thật biết làm ta bất ngờ đó!

Cơ Huyền cất tiếng, ngữ khí lành lạnh, ẩn chứa đầy sát khí.

Hắn đang nguyền rủa trong bụng, hận không thể lập tức bằm thây đối thủ.

Vì đối phó Mục Trần, hắn đã bại lộ rất nhiều ám chiêu còn ẩn giấu. Mới nãy còn suýt chút nữa phải dùng đến sát chiêu tối cường, bại lộ thực lực hoàn toàn.

Trước khi vào quyết chiến, càng bại lộ nhiều bao nhiêu thì với Cơ Huyền càng chẳng tốt đẹp gì. Đại tái năm nay, Mục Trần cũng chẳng phải là đối thủ đáng gờm duy nhất.

Đặc biệt là Lạc Li và Ôn Thanh Tuyền, hai cô gái này thậm chí còn nguy hiểm hơn Mục Trần.

Chiêu số lộ càng nhiều, độ phiêu lưu nguy hiểm trong vòng quyết chiến sẽ tăng lên càng cao.

Vốn kế hoạch là nhân lúc tu vi linh lực Mục Trần còn kém, giải quyết nhanh gọn, nhưng không ngờ được Mục Trần lại có thể so đấu với hắn đến mức độ thế này.

Mục Trần cười nói:

- Ngươi khiến ta bất ngờ cũng đâu kém. Xem ra người còn che giấu a, hay là cứ thi triển ra thử xem, biết đâu giải quyết được ta đó?

Cơ Huyền trợn trừng, sát khí càng nồng.

Lạc Li cảm nhận được sát khí căng thẳng đó, tay siết chặt Lạc Thần Kiếm, sắc mặt cũng lạnh đi. Ôn Thanh Tuyền bên cạnh cũng vào tư thế sẵn sàng.

Thiên địa như bị sát khí cuồng bạo của Cơ Huyền bủa vây, khiến mọi người sợ hãi không dám lên tiếng.

Mục Trần lại bình thản, đột nhiên mỉm cười:

- Còn bày đặt ra vẻ, không dám đánh nữa thì thôi dẹp đi!

Cơ Huyền khóe miệng giật giật, bàn tay siết lại đột nhiên thả lỏng.

Hắn cũng biết, trận giao đấu này đã không còn khả năng tiếp tục nữa, trừ phi hắn đủ liều lĩnh ngửa hết bài tẩy. Nhưng làm như vậy thì vòng quyết chiến với hắn mà nói sẽ càng khó khăn hơn nhiều.

Còn nữa, giao phong vừa qua, hắn đã rõ Mục Trần không dễ nhào nặn, cũng không biết gã kia có dốc tận lực hay chưa. Nếu thật sự đối thủ vẫn còn sát chiêu tối cường nào đó, đến khi cả hai lưỡng bại câu thương, thì hắn cũng chẳng lợi lộc gì, mà hại thì ngập đầu.

Chỉ cần hắn trọng thương, chắc chắn không kẻ nào nơi này cho hắn một cơ hội ngóc đầu lên, bao gồm cả đối thủ, lẫn những kẻ mà hắn gọi bề ngoài là minh hữu.

Trận đấu này, cũng đã đến lúc kết thúc.

Sát khí cấp tốc biến mất như khi nó xuất hiện, áp lực trong không gian cũng tan mất, ai nấy thở phào mừng rỡ.

Chỉ có vài cao thủ tỏ ra hơi thất vọng.

Cơ Huyền liếc nhìn Mục Trần, rồi xoay người đi mất, để lại âm vang rền rĩ khắp bầu trời.

- Mục Trần, quyết chiến thi đấu ta sẽ cho ngươi từ từ nhấm nháp hương vị bại trận, thời gian an bình ngắn ngủi sắp tới ngươi nên hưởng thụ cho hết đi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 585: Tạm Kết

Đội ngũ Cơ Huyền bỏ đi, thanh âm đầy sát khí để lại vẫn còn vang vang trong vùng chưa tan.

Mà ở cái loại này sát ý tràn ngập hạ, này phiến thiên địa kia vô số cường đội, đều là hai mặt nhìn nhau, bị kinh sợ đắc không dám ngôn ngữ.

Tuy diễn biến vừa xảy ra có vẻ như Cơ Huyền bị buộc phải rút đi, nhưng không ai cho rằng hắn thảm hại bỏ chạy. Bất cứ kẻ nào cũng có thể nhận thấy được rõ ràng, Cơ Huyền còn chưa dùng hết chiến lực chân chính.

Tiếng ưng gáy bí ẩn khi nãy là minh chứng rõ ràng, uy lực hắc lôi của Mục Trần đáng sợ ra sao, vậy mà vẫn bị nó ngăn cản hoàn toàn.

Bài tẩy của Cơ Huyền chắc chắn rất đáng sợ.

Chỉ có điều tình hình hiện tại khiến cho hắn không thể buông bỏ tất cả dốc lực tái chiến, vì đối thủ của hắn cũng chẳng hề đơn giản.

Bề ngoài chỉ có thực lực linh lực nan, thế nhưng chiến lực Mục Trần có thể khiến bất kỳ cao thủ nào ở đây cũng phải nghiêm cẩn đối đãi.

Với đối thủ kinh dị như thế, yêu nghiệt như Cơ Huyền cũng không thể không kiêng dè.

Muốn thắng được Mục Trần, chắc chắn hắn phải trả giá đắt. Mà lúc đó, hắn sẽ còn phải tính đến cô nàng Lạc Li kia sẽ nổi điên bất chấp tất cả, lại còn Ôn Thanh Tuyền thái độ bí ẩn kia nữa.

Hai mỹ nhân tuyệt sắc đó, ngay cả Cơ Huyền, cũng không dám nói tất thắng.

Cục diện đã vậy, Cơ Huyền không thể không lui.

Cơ Huyền đã lui, mọi người vẫn biết trận giao tranh kinh thiên này vẫn chưa chấm dứt, nó chỉ dời lại một thời gian khác mà thôi, chính là giai đoạn quyết chiến.

Lúc đó, hắn sẽ không còn gì để e ngại, chân chính tung hết bài của mình ra đấu.

Đến khi đó, Mục Trần có còn khiến hắn phải kiêng dè nữa hay không thì chưa ai biết được.

Đến lúc đó trận chiến ấy, chắc chắn chính là chân chính long tranh hổ đấu.

Trên bầu trời, Mục Trần bình thản nhìn Cơ Huyền đã đi xa, tinh thần căng thẳng cũng thả lỏng đi, gương mặt hơi tái một chút.

Thực lực linh lực nan, chỉ trong một thời gian ngắn thi triển đồng thời Thiên Mộc Thần Luân, Mộc Thần Kinh rồi Ngự Lôi Thuật. Ba loại thần thuật này đối với hắn tiêu hao rất rất lớn.

Cũng may mà hắn đã tiến vào linh lực nan, cường độ linh lực nhiều lên mất lần, bằng không thì với thực lực thân thể nan trước kia tất nhiên không thể làm được.

Ánh mắt thì bình thản, nhưng sâu trong đáy mắt, một tia sắc bén lóe lên.

Giao tranh lần này lúc đầu thì ầm ĩ, nhưng sau lại kết thúc chóng vánh. Dù vậy qua đó hắn cũng sơ bộ nhận thức được sức mạnh của đối thủ. Tên kia sâu không lường được.

- Thật là một kình địch a.

Mục Trần lẩm bẩm:

- Linh lực nan, còn xa mới đủ...

Cơ Huyền còn ẩn giấu rất nhiều, chân chính thực lực hắn là không chỉ có chừng đó. Cho nên, điều này khiến Mục Trần lần đầu (??) cảm giác được năng lực tự thân không đủ, đặc biệt là linh lực của hắn so với Cơ Huyền đã vượt qua tam trọng Thần Phách nan thì kém nhiều lắm.

Nhờ sức mạnh cơ thể cường hãn có thể kéo gần cách biệt một chút, nhưng linh lực vẫn là điểm mấu chốt, những sát chiêu cường đại hơn nữa thì vẫn cần có lượng linh lực khổng lồ hùng hậu đảm bảo năng lượng.

Do vậy, muốn chân chính triệt để đánh bại Cơ Huyền, hắn phải tiếp tục tăng trưởng thực lực.

Mục Trần khẽ lẩm bẩm:

- Quyết chiến sao? Có lẽ cũng nhanh thôi. Cơ Huyền! Đến lúc đó, chúng ta ngửa hết bài ra xem ai mới là kẻ có thể cất tiếng cười đắc thắng?

Không khí đầy sát cơ dần dần tan đi, những chi đội quan chiến thở phào nhẹ nhõm.

Họ sắc mặt quái đản nhìn lên Mục Trần trên bầu trời, vài chi đội âm thầm rút đi. Đại chiến đã tạm kết thúc, có ở lại cũng không ổn, dễ bị nhiều kẻ khác nhòm ngó.

Những tiếng gió lại vang lên dồn dập, lần lượt các chi đội mạnh mẽ kia thi nhau bỏ đi, nhưng vẫn giữ vững trận hình, cảnh giác đề phòng xung quanh.

Chỉ chốc lát sau, khu vực này trở lại trống trải.

- Ha ha, thật là lợi hại, quả xứng đáng khi được nữ hoàng kế nhiệm Lạc thần tộc yêu thích.

Gã Huyết Thiên Hà chưa đi khỏi, chợt cất tiếng cười to.

Mục Trần thản nhiên nhìn qua:

- Đám Huyết thần tộc các ngươi ngàn dặm xa xôi lại đến tham gia đại tái linh viện, thật là rảnh không có việc chi làm à.

- Ngay cả nữ hoàng tương lại của Lạc thần tộc còn góp mặt, thì bọn ta xuất hiện ở đây cũng đâu có gì kỳ quái.

Huyết Thiên Hà giả lả trả lời, ánh mắt đỏ ngầu sắc lên, nhếch miệng cười nhìn sang Lạc Li:

- Hiện tại nàng ta chính là hy vọng của cả Lạc thần tộc đó, nếu mà giết nàng đi, thì chắc chắn bọn người kia sẽ sụp đổ hoàn toàn...

Lời còn chưa dứt, hắn liền nhận thấy ánh mắt cực kỳ đáng sợ của Mục Trần. Vẻ mặt tên kia thậm chí còn kinh khủng hơn cả khi đối diện với tử địch như Cơ Huyền, khiến cho Huyết Thiên Hà hơi chột dạ.

- Ta đây cũng có thể làm thịt đám tạp chủng các ngươi ngay tại chỗ này!

Một nụ cười gằn hiếu sát và hung tàn hiện ra trên mặt, đôi mắt đen cũng dần đỏ lên dữ tợn, cỗ hung sát khí ngập trời toát ra kinh hãi.

Sát khí kinh người bộc phát khiến cho nhiều người còn ở lại pải kinh hãi, bất giác nhìn lại Huyết Thiên Hà. Chẳng hiểu đám người này sao lại chọc ghẹo gì khiến cho tên kia lại nổi điên.

Lạc Li lắc mình đến bên cạnh Mục Trần, đôi mắt lưu ly cũng lạnh băng, bàn tay nắm Lạc Thần Kiếm hơi rung động, kiếm ngân vang vọng.

Dưới mặt đất, Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông, Tô Huyên cũng rục rịch xông lên, ánh mắt khóa chặt mục tiêu đám người Huyết Thiên Hà.

Ôn Thanh Tuyền liếc khẽ Huyết Thiên Hà, chiến thương hiện ra trong tay, khí thế ngạo nhân.

Huyết Thiên Hà thấy chỉ một câu nói của mình lại khiến đám người kia phản ứng kinh dị như vậy, gương mặt cũng căng thẳng nghiêm trọng, khẽ liếc sang có vẻ cầu cứu Liễu Thanh Vân, Phương Vân.

- Ha ha ha...

Liễu Thanh Vân và Phương Vân nhìn thấy ánh mắt đó, chẳng ra vẻ gì sẽ ra tay trợ giúp, ngược lại chỉ cười khẽ rồi lắc mình bay ngược đi.

Tuy là đồng minh với Cơ Huyền, nhưng giao tình với Huyết Thiên Hà thì chẳng có, dĩ nhiên sẽ không vì hắn mà bỏ sức ra đối phó Mục Trần.

Đặc biệt là sau khi Mục Trần đã hiển lộ chiến lực kinh khủng khiến họ cũng phải kiêng dè.

Với thực lực của họ, việc tiến vào vòng quyết chiến đã xem như chắc chắn, cũng không cần phải chọc cho tên Mục Trần phát điên cắn càn.

Mục Trần nhìn theo hai gã tên Vân bỏ đi, chẳng hề ngăn cản. Hắn cũng không muốn dây dưa với đám người này, bức hổ nhảy tường chỉ làm cho bọn họ triệt để hướng về Cơ Huyền.

Huyết Thiên Hà thấy hai gã kia bỏ đi, sắc mặt trở nên u ám, hậm hực hừ một tiếng. Thình lình hắn giậm chân, dòng huyết tinh quét ra, cuốn lấy cả đám người.

- Ngươi cứ đắc ý đi, đến khi quyết chiến ta sẽ khiến các ngươi không cười nổi nữa!

Huyết Thiên Hà để lại một câu đe dọa, huyết quang lóe lên rồi bùng nổ, bắn đi thật xa, nhanh chóng biến mất.

Hắn rất muốn ra tay xử lý Lạc Li, nhưng hiện tại đội hình đối phương khá mạnh, liều mạng ra tay dễ lâm vào tình huống trộm gà không được còn mất nắm thóc, lúc này chỉ đành ngậm cục tức bỏ chạy.

Mục Trần cũng không ngăn cản họ bỏ trốn, vì lúc này vẫn chưa phải là thời cơ tốt.

- Quyết chiến nếu chạm trán bọn tạp chủng kia, ta sẽ cho chúng nó vĩnh viễn không thể về Huyết thần tộc !

Đôi mắt Mục Trần tràn ngập sát ý. Hiện tại giết người khá phiền phức, nhưng đến khi quyết chiến, cái quy tắc đó sẽ không còn hiệu lực nữa.

Đối với đám người Huyết thần tộc lúc nào cũng lăm le hãm hại Lạc Li, hắn chỉ hận không thể trừ sạch mà thôi.

Lạc Li quay lại nhìn hắn, đôi mắt u lãnh đã trở nên hòa ái dịu dàng, đôi môi mỏng chúm chím đáng yêu.

- Sao ngươi lại nổi giận như thế?

Lạc Li cười khúc khích.

Dễ dàng nhìn thấy tâm trạng nàng lúc này cực vui, chỉ vì Mục Trần đột nhiên bộc phát sát khí kinh người vì mình.

- Đám khốn nạn kia dám dòm ngó nương tử của ta, ta có thể không điên lên được sao?

Mục Trần ra vẻ hậm hực.

- Lại nói nhảm, ai là vợ ngươi?

Lạc Li đỏ mặt chua ngoa đáp lời.

Mục Trần cười khanh khách, bộ dáng xinh đẹp nũng nịu của Lạc Li khiến hắn không nhịn được vươn tay nắm lấy tay nàng.

Lạc Li giật mình, dù sao nơi đây đông người, định giãy ra, nhưng ngay lúc đó lại thấy vẻ mặt tái mét của Mục Trần thì không giãy nữa, mà răng cắn môi, ánh mắt trở nên lạnh lẽo nhìn hướng đi của Cơ Huyền.

- E hèm!

Một tiếng tằng hắng đột nhiên vang lên, Mục Trần nhìn lại thấy Võ Linh đang cười tủm tỉm, phía sau hắn là cô gái áo đỏ dáng thướt tha, gương mặt không chút biểu tình thản nhiên nhìn hắn, Võ Doanh Doanh.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 586: Cơ Huyền Sâu Khôn Lường

- Võ Linh huynh, Ôn huynh.

Mục Trần mỉm cười, ôm quyền chào hỏi Võ Linh và Ôn Bất Thắng:

- Lần này đa tạ hai vị tương trợ.

Ván cờ này với Cơ Huyền, đội hình hai bên cực kỳ quan trọng, nếu như không có Võ Linh, Ôn Bất Thắng hiện thân cho mượn lực, thì hôm nay đại chiến sẽ không chỉ có Cơ Huyền, mà tất cả đồng minh của hắn đều sẽ xông lên.

Đám giả dối đó rất độc ác, nhận thấy thời cơ có thể giải quyết được Mục Trần, thì chẳng tội gì mà nương tay.

Nhờ có Võ Linh và Ôn Bất Thắng xuất hiện, chiến lực đội hình phe Mục Trần tăng mạnh, khiến cho đám đồng minh Cơ Huyền phải biết rằng, toàn bộ cùng xông lên cũng chẳng có bao nhiêu lợi thế, khiến cho đám người đó chỉ có thể tọa sơn quan hổ đấu.

Võ Linh nghe hắn cảm tạ, chỉ cười nói::

- Mục huynh khách khí rồi, lần này là do Doanh Doanh nói giúp, bằng không thì ta cũng sẽ do dự đó.

Mục Trần hơi kinh ngạc, nhìn qua Võ Doanh Doanh, hiển nhiên là không ngờ được cô gái có thành kiến với mình lại chịu khó góp lời giúp.

Võ Doanh Doanh chỉ hừ một tiếng.

- Đa tạ!

Mục Trần tỏ ra chân thành.

Võ Doanh Doanh hếch mũi định khẩu chiến, nhưng thấy vẻ mặt hắn cũng khá chân thành nên đành thôi, chỉ nói:

- Gã Cơ Huyền cũng chẳng phải người tốt, nếu để cho hắn tùy ý thâu tóm liên minh, cuối cùng bọn ta cũng không xong. Ta chỉ lo lắng cho Võ linh viện chúng ta, không có lòng hỗ trợ tiểu sắc quỷ nhà ngươi.

Mục Trần bị Võ Doanh Doanh gọi như thế, sắc mặt trở nên biến ảo, lại nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Võ Linh đảo đến, vội hắng giọng một tiếng.

Võ Doanh Doanh liền giật mình, mặt đỏ gay, chột dạ quay đi, không nhìn lại huynh trưởng.

- Chúng ta lần này chẳng làm cái gì, lại còn được thấy Mục huynh thâm tàng bất lộ, quả không hổ danh Huyết Họa Giả.

Ôn Bất Thắng phấn khích cười lớn.

- Ôn huynh cũng không đơn giản a.

Mục Trần cười, ánh mắt nhìn bàn tay phải ngọc ngà hoàn mỹ của Ôn Bất Thắng, trong suốt như tinh thạch, toát ra dao động nguy hiểm.

- Chỉ là may mắn thôi.

Ôn Bất Thắng cười, giấu tay vào trong áo, chẳng giải thích nhiều. Võ Linh lên tiếng vào chuyện chính:

- Có lẽ sắp tới không lâu nữa đại tái linh viện sẽ chính thức khởi tranh vòng quyết chiến cuối cùng. Thời gian tới sẽ có vô số đội mạnh dốc lực tiến lên top 8. Lần này Cơ Huyền bị ép lui, khó nói trước hắn không có tâm tư gì khác, cho nên lúc này ta thấy chúng ta phải hợp tác chặt chẽ.

Ôn Bất Thắng cũng gật đầu, lần này ra mặt dĩ nhiên đã đắc tội Cơ Huyền, gã kia nếu tập trung đối phó thì thật rất phiền phức.

Hắn và Võ Linh không phải quả hồng mềm muốn bóp thì bóp, nhưng thời điểm này cũng chưa muốn giáp mặt đối chiến với yêu nghiệt như Cơ Huyền.

Mục Trần cũng tán thành, thêm bằng hữu vẫn tốt hơn.

Võ Linh thấy mọi người đều tán thành, liền lấy ra ba khối ngọc bội màu đỏ sậm ngọc, hào quang lấp lánh:

- Đây là truyền tấn ngọc, ta tìm được trong một di tích. Nếu như gặp phiền phức, chỉ cần sử dụng nó, những ngọc bội khác sẽ giúp cho người giữ nó cảm ứng được. Hơn nữa, nếu khi chúng ta thấy đã ổn, xem như đây là tín hiệu đốt Viện Bài, mở ra giai đoạn quyết chiến.

Quyết chiến muốn bắt đầu, thì top 16 phải có phân nửa số Viện Bài bị đốt. Ngay lúc đó, những chi đội top 8 sẽ tiến vào vòng quyết chiến.

Mục Trần nhìn qua Ôn Thanh Tuyền, nàng cũng gật đầu, rồi hai người nhận lấy ngọc bội của Võ Linh, cái còn lại cho Ôn Bất Thắng.

- Ha ha, việc hôm nay vậy là xong, chúng ta không ở lại nữa.

Võ Linh cười sảng khoái, nói chuyện qua loa rồi cáo từ, dẫn Võ Doanh Doanh rời khỏi.

Sau đó, Ôn Bất Thắng cũng cáo từ.

Mục Trần nhìn theo bọn họ rời đi, khẽ thở dài, rồi sắc mặt trở nên tái đi rõ nét hơn, thân hình lảo đảo lắc lư.

Ngay lập tức, Lạc Li vươn tay đỡ lấy hắn. Ôn Thanh Tuyền bên cạnh nhìn thấy, bàn tay vừa đưa ra một chút cũng thu lại, gương mặt mỉm cười:

- Ra là cố sống cố chết...

- Không hổ là Cơ Huyền, nếu còn tiếp tục đánh nữa, ta e rằng việc hôm nay không dễ kết thúc như thế...

Mục Trần than nhẹ.

Linh lực tiêu hao đã quá lớn, còn đánh nữa thì nhất định hắn sẽ liều mạng, thực lực Cơ Huyền rất mạnh.

- Ngươi đừng có đánh giá thấp bản thân. Lần giao đấu này, Cơ Huyền cũng chẳng tốt đẹp gì đâu, một kích cuối cùng khi nãy hắn cũng đã phải dùng đến bản lĩnh ẩn tàng cực sâu, bằng không thì...

Ôn Thanh Tuyền phân tích.

Lạc Li khẽ gật đồng tình. Hai đòn công kích kinh thiên hoàn mỹ như thế, một minh một ám liên hoàn lựa chọn thời cơ cực kỳ chuẩn xác, nếu không có tiếng ưng gáy bí ẩn kia, Cơ Huyền tất nhiên sẽ trọng thương.

- Cơ Huyền ẩn giấu sát chiêu chân chính.

Mục Trần chậm rãi nói, đôi mắt lạnh lẽo lóe lên. Tiếng ưng gáy kia hắn nghe rõ, và hắn cũng là người cảm nhận rõ ràng nhất cảm giác uy hiếp kinh khủng của nó, hoàn toàn không giống bất kỳ sự uy hiếp từ một cường giả nào cùng một thời hiện tại.

Lạc Li hơi trầm ngâm:

- Nếu ta đoán không lầm, tiếng ưng gáy cổ xưa kia có thể là linh thú xếp thứ 8 trong Địa Bảng, siêu cấp linh thú, viễn cổ Thiên Long Ưng.

- Viễn cổ Thiên Long Ưng?

Mục Trần trừng mắt chấn động. Khó trách ngay cả cái trứng của Cửu U Tước cũng có dị động, thì ra tiếng gáy kia có lai lịch kinh người đến vậy.

Viễn cổ Thiên Long Ưng, Địa Bảng hạng 8, cao hơn cả Cửu U Tước. Đại Thiên thế giới, danh tiếng viễn cổ Thiên Long Ưng cũng cực thịnh, là một tộc linh thú cực kỳ cường đại, cường giả Chí Tôn gặp phải cũng phải kiêng kị đi vòng, không dễ trêu chọc nó.

- Chẳng lẽ Cơ Huyền từng luyện hóa tinh phách viễn cổ Thiên Long Ưng?

Trong tu luyện linh lực, Thần Phách cảnh đã có thể luyện hóa tinh phách linh thú, thế nhưng năng lượng của tinh phách rất hữu hạn, do đó khi cường giả càng trở nên mạnh hơn, tác dụng của tinh phách luyện hóa càng mất đi tác dụng, trở nên vô ích.

Nhưng cũng không tuyệt đối như thế, nếu có thể luyện hóa được một loại tinh phách nào đó cực mạnh, thì tinh phách lực sẽ vẫn còn tác dụng lớn, trở thành một thủ đoạn khó lường.

Ví dụ như Mục Trần có được Cửu U Tước...

Do vậy, nếu Cơ Huyền cũng có được sức mạnh kia, có lẽ hắn cũng đã luyện hóa tinh phách cường đại của viễn cổ Thiên Long Ưng.

Dĩ nhiên với thực lực Thần Phách cảnh năm xưa của hắn không có khả năng luyện hóa được viễn cổ Thiên Long Ưng, có lẽ có cường giả cực kỳ mạnh mẽ nào đó đã ra tay giúp hắn.

Với bối cảnh của Cơ Huyền, điều đó cũng không quá khó tin.

- Rất có khả năng.

Lạc Li và Ôn Thanh Tuyền nghiêm mặt gật đầu. Nếu đúng thì Cơ Huyền lại càng thêm khó giải quyết.

Mục Trần thở ra, ánh mắt kinh nghi, nhưng không sợ hãi. Cho dù Cơ Huyền đúng thật có tinh phách viễn cổ Thiên Long Ưng thì sao, hắn cũng có được sức mạnh Cửu U Tước đây này.

Mà còn nữa, hắn và Cửu U Tước còn có huyết mạch tương liên, gần như là nhất thể, độ dung hợp sức mạnh càng thêm hoàn mỹ.

Dù cho viễn cổ Thiên Long Ưng được xếp hạng cao hơn Cửu U Tước ba bậc, nhưng chưa hẳn có thể lợi hại hơn Cửu U Tước. Với trình độ cao cấp cỡ đó, cách nhau vài hạng chủ yếu là do có vài tính chất đặc thù, siêu cấp linh thú cũng khó phân cao thấp.

Cái chính là, Cửu U đã không còn xếp hạng vào linh thú nữa, nàng ta đã tiến hóa thành Cửu U Minh Tước, đứng vào hàng ngũ thần thú. Một khi nàng ta thức tỉnh, thì hoàn toàn đủ sức chống cự Chí Tôn cảnh!

- Cũng thú vị đấy.

Mục Trần nhoẻn miệng cười, ánh mắt lóe lên, rồi vung tay dẫn mọi người đi.

Bên dưới, Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông cũng lập tức bay lên, theo hắn đi mất.

"Cơ Huyền, quyết chiến thi đấu hãy cho ta xem ngươi còn bao nhiêu thứ giấu giếm. Chỉ có điều, bất kể ra sao, lần này ta sẽ thắng ngươi!

Ân oán Linh Lộ năm xưa, chúng ta sẽ triệt để kết thúc ở đây!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 587: Tranh Đoạt Hạng Nhất

Mục Trần và Cơ Huyền sơ bộ chiến đấu, chỉ vài ngày mà cả đại tái linh viện đều biết rõ.

Khiến nhiều người kinh ngạc chính là việc Cơ Huyền, kẻ dẫn đầu chi đội chiếm cứ vị trí hạng 1 bảng điểm bao lâu nay lại bị bức lui chạy khỏi, kết thúc trận đánh.

Dù rằng Cơ Huyền lui đi chưa hẳn là thua, nhưng ít nhất cho thấy hắn e ngại Mục Trần, dù danh tiếng tổn hại cũng phải cẩn trọng hành xử.

Nhờ đó, danh tiếng Mục Trần lại tiếp tục tăng cao, thậm chí đã sánh ngang Cơ Huyền.

Nhưng chấn động trước tin tức đó cũng không quá lâu, vì hiện tại đại tái đang ở trong giai đoạn cuồng loạn nhất.

Tuy đại tái linh viện không định ra thời gian chấm dứt cụ thể, nhưng chỉ cần 8 khối Viện Bài trong số 16 đội đứng top bị thiêu đốt, đại tái linh viện sẽ lập tức tiến vào giai đoạn quyết chiến. Mọi người tuy không có quyền hạn đó cũng cảm nhận được thời điểm chấm dứt đã không còn xa nữa.

Đại tái linh viện đào thải tàn khốc, vô số đội ngũ cạnh tranh với nhau, cuối cùng có thể tỏa sáng chỉ còn lại 8 đội.

Chính vì lẽ đó, giai đoạn cuối cùng này chẳng ai khống chế được cục diện, khắp nơi tranh đoạt điểm số, người người đỏ mắt tham lam.

Kết quả khiến chiến đấu bùng nổ khắp nơi, giao tranh ác liệt.

Mọi người đều điên cuồng tìm kiếm mồi săn, đồng thời cũng nhận thấy rõ những chi đội mạnh hơn đang hăm he săn lấy họ.

Thân phận thợ săn và con mồi lúc này chỉ còn tính tương đối.

Đại tái hỗn loạn, thứ hạng top 16 cũng biến hóa chóng mặt.

Hiện tại số điểm top 8 đã thuộc về những gương mặt quen thuộc.

Hạng 1, Thánh linh viện, đội trưởng Cơ Huyền, điểm 108000.

Hạng 2, Vạn Hoàng linh viện, đội trưởng Ôn Thanh Tuyền, điểm 90000.

Hạng 3, Võ linh viện, đội trưởng Võ Linh, điểm 83000.

Hạng 4, Thanh Thiên linh viện, đội trưởng Liễu Thanh Vân, điểm 78000.

Hạng 5, Huyết linh viện, đội trưởng Huyết Thiên Hà, điểm 70000.

Hạng 6, Cửu Đỉnh linh viện, đội trưởng Phương Vân, điểm 65000.

Hạng 7, Bất Bại linh viện, đội trưởng Ôn Bất Thắng, điểm 62000.

Hạng 8, Bắc Thương linh viện, đội trưởng Mục Trần, 60000.

Từ hạng 9 trở lên, không ngừng có những đội mạnh mẽ điên cuồng đánh cướp, nhưng đa phần như phù dung sớm nở tối tàn, hôm nay khiến người ta kinh ngạc xông lên tỏa sáng, hôm sau đã bị những đội mạnh khác liên miên tập kích, hạ bệ trở lại bình thường.

Chi đội của Trầm Thương Sinh cũng đã tăng lên hạng 10, nhưng lúc này khó mà tăng điểm thêm nữa. Thực lực chi đội này không tệ, nhưng vẫn chưa đủ tư cách lọt vào top 8.

Nếu không phải vẫn còn đi cùng Mục Trần, e rằng kết cục của họ cũng chẳng khác gì đám người vừa mới vươn lên được thứ hạng cao, sẽ

bị khiêu chiến liên hồi.

Những chi đội đỏ mắt xông lên, dù biết rằng khả năng cũng như thiêu thân lao vào lửa, nhưng cũng không dễ buông xuôi chịu lép.

Chiến hỏa đã lan khắp đại tái.

"Uỳnh!"

Trên một vùng bình nguyên, linh lực cuồng bạo dâng lên theo mười mấy bóng người áo đó, hướng tới công kích một người thế cô.

"Đùng!"

Thế nhưng đòn vây công của họ chẳng chút tác dụng, người kia từ tốn bước tới, hắc lôi từ trong cơ thể bùng lên.

Lôi đình rực rỡ bắn ra đáng sợ, mười mấy người kia như bị sét đánh, hộc máu văng đi thê thảm.

Lôi quang dần tan đi, lộ ra gương mặt gã kia, ngoài Mục Trần thì còn ai trồng khoai xứ này. Hắn mỉm cười nhìn xuống đám xui xẻo đang lăn lộn dưới đất, lật tay hút lấy ba khối Viện Bài của ba gã đội trưởng trong đó.

Chẳng chút nhân từ, hắn lấy Viện Bài của mình ra thu điểm số. Nhìn con số tăng thêm hơn 1000 điểm, hắn trề môi chán nản, ném trả lại cho đối phương.

Giải quyết gọn gàng, hắn quay lại chỗ kia, một khu vực đang còn hỗn chiến. Lạc Li, Ôn Thanh Tuyền đang bị mười mấy chi đội vây quanh, thế nhưng nhân số đông không hẳn là có ưu thế, kết quả lại đang nghiêng hẳn về bên số ít.

Đám người bị Mục Trần đem ra săn kia cũng là một liên minh có thực lực cũng khá, nhưng so với đám quái vật Mục Trần thì lại hoàn toàn

không cùng đẳng cấp, giao tranh chỉ diễn ra một lát thì đã gần như kết thúc.

Lạc Li, Ôn Thanh Tuyền đoạt lấy Viện Bài, nhanh chóng phân chia điểm số.

- Cái tên Cơ Huyền kia gần đây làm ăn nhanh thật.

Ôn Thanh Tuyền đến gần, liếc nhìn con số trên Viện Bài mà nhíu mày. Điểm số của chi đội Cơ Huyền đã tăng lên đến hơn 120000, tốc độ tăng điểm này còn nhanh hơn nàng nhiều.

Trầm Thương Sinh nhìn thấy mà thở dài, số điểm khổng lồ thật khiến người ta thèm muốn.

Mục Trần chỉ cười:

- Chuyện! Chúng ta nổ lực một chút là được.

Ôn Thanh Tuyền liếc Mục Trần, hơi do dự, nàng nói:

- Này, sắp tới hợp tác, ta sẽ không lấy phần lớn điểm nữa.

- Hả?

Mục Trần ngẩn ra.

- Ta biết ngươi muốn trả lại cho ta vị trí hạng nhất, nhưng ta thấy thế này là đủ. Mục tiêu của ngươi chính yếu phải là tự mình vượt qua hắn.

Ôn Thanh Tuyền khẽ trả lời.

Mấy ngày qua, bọn họ liên thủ đi săn, số điểm đoạt được thì phần lớn đều giao cho Ôn Thanh Tuyền, còn số điểm hắn có chủ yếu là để duy trì hạng 8 mà hắn đang giữ.

- Bây giờ có hạng 1 cũng chẳng nói lên cái gì.

Mục Trần tỏ ra bất cần.

Ôn Thanh Tuyền cả giận:

- Ngươi đã tính so kè với Cơ Huyền, sao lại trở nên như thế. Mặc dù bảng điểm này chỉ tạm thời, nhưng xem hắn bỏ xa ngươi như vậy vẫn cảm thấy sung sướng sao? Hơn nữa dù ngươi thấy khỏe, thì ta cũng khó chịu.

Mục Trần ngạc nhiên nhìn Ôn Thanh Tuyền, thầm nghĩ nữ nhân kỳ quái. Hắn hao tâm tổn trí đưa nàng lên đệ nhất, mà ngược lại còn bị nàng mắng.

Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông lên tiếng:

- Ôn đội trưởng nói không sai, nếu ngươi không muốn so kè tranh đấu với Cơ Huyền, thì hắn có bao nhiêu điểm cũng chẳng can hệ gì. Nhưng đã bắt đầu đọ sức, thì phải áp đảo hoàn toàn tất cả mọi mặt.

- Ngươi có lẽ không để ý số điểm hiện tại, nhưng ai mà biết bọn Cơ Huyền nhìn vào thứ hạng 8 của ngươi có đang cười nhạo gì hay không.

Mục Trần trầm tư, thấy bằng hữu chân tình như vậy, hắn quay sang Lạc Li:

- Nàng nghĩ sao?

- Ta tin cậy vào sự lựa chọn của ngươi.

Lạc Li khẽ cười:

- Nhưng ta luôn nghĩ rằng, Mục Trần ngươi luôn ưu tú hơn hắn. Còn nhớ câu nói của mình trong Linh Lộ năm xưa không?

Lạc Li giương đôi mắt sáng ngời:

- Khi đó ngươi cam đoan với ta, muốn dẫn ta đến chỗ sáng chói nhất của Linh Lộ.

Trong lòng Mục Trần như bị búa tạ nện vào, kinh ngạc moi móc lại trí nhớ của mình.

Ngày đó thiếu niên bồng bột, trong đêm tối trời, giữa lửa trại ấm áp, lần đó tìm được trong một cái động hũ rượu do kẻ nào đó chôn giấu, uống đến say khướt, hứng chí nắm tay cô gái nhỏ, đĩnh đạc tuyên hứa.

Chỉ có điều hắn chưa thấy được đích đến của Linh Lộ đã bị trục xuất, khiến cho lời hứa kia hoàn toàn vô nghĩa.

Mục Trần nắm lấy tay nàng, máu nóng từ trong tim dâng tràn lên não, sục sôi.

- Ta xin lỗi!

Mục Trần nhẹ giọng nói.

Lạc Li mỉm cười lắc đầu.

- Đã hứa thì chắc chắn sẽ làm được. Lần này nhất định không thất hứa.

- Vĩ trí đệ nhất, ta nhất định phải chiếm được.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 588: Binh Chia Hai Đường

Muốn tranh đoạt vị trí cao nhất, thì mục tiêu đi săn của hắn đã trở nên khó khăn hơn. Dù sao thì khoảng cách điểm sốc cũng hơn 50000.

Chênh lệch gần như gấp đôi, nếu cần mẫn thì cũng khó có khả năng xóa nổi khoảng cách lớn.

Lúc này hắn phải giở bản lĩnh phi thường.

Ai cũng biết rõ, trong đại tái lnh viện nổi tiếng nhất là các chi đội top 16.

Những đội ngũ trong top 16 ít có ai dám đem họ làm con mồi, phần lớn là tìm những đội họ có khả năng giải quyết được để cướp đoạt, đuôi theo điểm số.

Họ biết việc khiêu chiến top 16 rất nguy hiểm, bọn người kia là khối đá cứng không nên chọc vào.

Nhưng Mục Trần muốn vượt mặt Cơ Huyền, thì phải cầu thắng trong nguy hiểm, nhắm đến những kẻ trong top 16, ngoài chi đội của Trầm Thương Sinh, tất cả đều là con mồi mạnh mẽ.

Lần này hành động, Mục Trần không đi cùng Ôn Thanh Tuyền, mà phân nhóm đi chung với Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông, Tô Huyên, Từ Hoang.

Thậm chí ngay cả Lạc Li, hắn cũng không cho đi theo, vì hắn cần nàng trợ giúp Ôn Thanh Tuyền làm một việc khác, đó là cầm chân Cơ Huyền.

Hắn không cần Ôn Thanh Tuyền và Lạc Li phải đánh bại Cơ Huyền, nhưng với thực lực hai người, còn có đồng đội hỗ trợ, tuyệt đối đủ khả năng khiến cho chi đội Cơ Huyền gặp phiền toái liên miên, làm giảm hiệu suất tăng điểm của họ.

Bình thường mà nói, chia binh ra hành động vào lúc này không sáng suốt chút nào, tọa độ vị trí bị xác định rõ ràng, dễ bị người khác hội binh đánh bại. Nhưng Mục Trần không lo, thực lực Ôn Thanh Tuyền và Lạc Li liên thủ, chính hắn cũng chẳng thể nào dám động vào.

Hai nàng hành động còn đáng an tâm hơn chính mình hắn.

Còn việc cướp điểm số, phải xem Mục Trần bản lĩnh ra sao.

...

Một cánh đồng hoang vu, linh lực gào thét.

Ước chừng hơn hai mươi người lập trận bao vây, giam khốn một chi đội ở trong.

Dù đội ngũ này số ít, nhưng người ta lại kinh ngạc khi thấy kẻ liên tiếp bại lui lại là năm chi đội đang bao vây họ.

"Xoẹt!"

Một bóng người xông ra, tay cầm hắc thương, mũi thương sắc như mỏ ưng, xé toang không khí.

Gã kia lao thẳng vào đội hình mấy kẻ bao vây, tả xung hữu đột, thương ảnh múa loạn xé toạc trận hình.

Đám người kia nhất thời hỗn loạn, mặc cho mấy gã đội trưởng hò hét rung trời, cũng không thể hợp công được nữa.

Bóng đen kia vẫn không buông tha, nhanh chóng hạ gục từng kẻ địch, khiến bọn họ rống lên đau đớn, rồi cướp đoạt Viện Bài.

- Khặc khặc, nghĩ rằng tìm được vài kẻ giúp đỡ thì có thể chạy khỏi trận săn của Ma Thứu linh viện ta sao? Ngu xuẩn!

Gã kia dừng lại, thân thể gầy gầy mặc hắc bào, ánh mắt âm hàn lạnh lẽo, mũi khoằm như mỏ ưng, hung hăng đá vào một gã đang nằm dưới chân khiến hắn hộc máu văng đi.

- Ha ha thủ lĩnh, chúng ta lại kiếm thêm được 2000 điểm.

Bốn gã đội viên của hắn nhanh chóng kéo đến, nhìn con số trên Viện Bài tăng lên, sung sướng cười nói:

- Cứ theo cái đà này, không bao lâu nữa thì chúng ta có thể vượt mặt chi đội hạng 8 hiện tại, Mục Trần.

- Mục Trần ư? Gã kia gần đây đúng là nổi bật a.

Gã đội trưởng hắc bào nghe nhắc đến cái tên đó, nhất thời khinh khỉnh, ngôn từ không giấu vẻ ganh tị.

- Hé hé, thủ lĩnh cũng không yếu hơn hắn chút nào. Hay là chúng ta đi gặp gã kia xem hắn lợi hại thế nào.

Bốn gã đội viên lại nhao nhao tâng bốc.

Gã kia nghe đội viên tâng mình lên, sắc mặt đắc ý, định nói gì đó thì chợt giật mình, biến sắc ngẩng lên nhìn một sườn núi không xa. Nơi đó có vài người đứng nhìn xuống.

- Ha ha, bọn ngươi đã muốn biết, chọn ngày chi bằng hôm nay, Mục Trần ta cung kính bồi tiếp.

Một tiếng cười sang sảng từ sườn núi vọng xuống, Mục Trần xuất hiện trong tầm mắt đám người Ma Thứu linh viện.

- Mục Trần?

Đối phương xưng danh, cả đám người Ma Thứu linh viện biến sắc, khóe miệng run rẩy.

- Mục Trần, chúng ta xưa nay không đụng chạm, ngươi đột nhiên xuất hiện có mục đích gì?

Gã đầu lĩnh áo đen trầm giọng cảnh giác, mấy người kia chắc chắn lai giả bất thiện.

- Muốn mượn Hứa Diệu đội trưởng Viện Bài để dùng một chút.

Mục Trần mỉm cười.

Hạng 9 bảng điểm, Ma Thứu linh viện, đội trưởng Hứa Diệu, điểm 48000.

Chi đội Ma Thứu linh viện này có lúc đã đứng hạng 6, nhưng sau đó cạnh tranh quá kịch liệt, điểm số không kiếm nhanh bằng đám người kia, nên bị họ qua mặt, bây giờ tụ xuống hạng 9.

Thế nhưng thực lực của họ rất khá, trước kia chi đội Trầm Thương Sinh cũng từng giao đấu một lần, không chiếm được ưu thế gì, phải rút lui trước.

Và bây giờ đám người này trở thành con mồi đầu tiên của Mục Trần.

- Ha ha, thì ra là muốn cướp điểm số của chúng ta. Mục đội trưởng, ngươi há mồm cũng không nhỏ nha!

Hứa Diệu cười mà nộ, một quy tắc bất thành văn là những đội mạnh trong top ít khi nào đụng chạm đến nhau, vì hầu hết đều có năng lực cao. Hôm nay lại dốc hết tất cả đến tìm hắn, xem ra Mục Trần đã bị điểm số ám ảnh đến mụ mị đầu óc.

Mục Trần cười, không nói gì thêm, hành động ngay lập tức.

Hắc lôi bùng nổ, trên ngực hiện rõ bảy đường lôi văn, đồng thời một cột sáng đỏ ngầu từ đỉnh đầu bắn ra hóa thành ma trụ to lớn.

Mục Trần chẳng muốn du đấu kéo dài, ra tay liền dùng đến cực hạn Lôi Thần Thể hiện có, gọi ra Đại Tu Di Ma Trụ.

Dùng thủ đoạn chớp nhoáng để kết thúc cuộc săn.

- Lên!

Mục Trần lắc mình như điện quang bắn xuống, tay ôm khoảng không trước mặt, điều khiển Đại Tu Di Ma Trụ từ trên trời giáng xuống, cái bóng khổng lồ bao phủ chi đội của Hứa Diệu.

Phía sau, Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông cũng vận hết năng lực, xông lên.

Hứa Diệu sắc mặt khó coi khi thấy đám Mục Trần ra tay ngoan độc, đằng đằng sát khí.

Đại chiến lại tiếp tục nổ ra trên bình nguyên hoang vu.

Lúc chiến đấu kết thúc, bình nguyên nứt nẻ sụp đổ khắp nơi, khung cảnh hoang tàn thảm thiết.

Mục Trần đứng giữa không, lôi điện tan đi, lật tay hút lấy khối Viện Bài của Hứa Diệu đang nằm bẹp trong một khe nứt dưới mặt đất.

Mục Trần hờ hững liếc qua, rồi điểm số trên Viện Bài của hắn tăng vọt, từ khoảng 60000 lên đến 80000, thứ hạng cũng tăng lên hạng 6.

- Đa tạ!

Mục Trần ném trả Viện Bài cho Hứa Diệu, ra vẻ cảm tạ ôm quyền rồi quay đi.

Họ lập tức hướng tới một vị trí khác, nơi có con mồi đã lọt vào tầm ngắm.

Một lúc lâu sau, Hứa Diệu mới hồi phục lại chút sức lực, cố gắng bò dậy khỏi khe nứt, giận dữ gào lên như dã thú bị thương.

...

Ngay lúc Mục Trần đoạt lấy điểm số của chi đội Hứa Diệu.

Một vùng đất nọ trong khu vực trung tâm rộng lớn, năm người đang đứng giữa không, hình dáng của họ cho biết chính là chi đội Cơ Huyền.

- Đội trưởng, điểm của Mục Trần đột nhiên tăng vọt, hiện tại đã lên đến hạng 6...

Gã Mộ Phong đột nhiên nhíu mày nói.

Cơ Huyền lập tức nhìn lại Viện Bài của mình, lát sau mới nói:

- Gã Hứa Diệu hạng 9 cũng đột nhiên biến mất khỏi top 16...

- Mục Trần lại có lá gan lớn như vậy? Lại tìm đến những đội ngũ đó ra tay?

Mộ Phong cả kinh.

Cơ Huyền mắt lóe lên:

- Xem ra hắn muốn tranh hạng 1 với ta đây, thật là khờ dại.

- Chúng ta làm gì đây?

Mộ Phong hỏi.

- Dốc hết ra luôn đi, những chi đội dưới top 8, chúng ta cũng nhắm vào họ luôn.

Cơ Huyền lạnh lùng nói.

- Được!

Mộ Phong cười khoái trá.

Cơ Huyền định chuyển mình bay đi, đột nhiên trừng mắt nhìn về một hướng kia. Nơi đó ánh sáng lóe lên, rồi hai cô gái xinh đẹp hiện rõ trong tầm mắt.

- Ôn Thanh Tuyền?

- Lạc Li?

Mộ Phong nhìn thấy hai gương mặt quen thuộc đó, sắc mặt trở nên khó coi kinh ngạc.

- Thời gian này các ngươi đừng mơ quấy rối những chi đội khác.

Ôn Thanh Tuyền cười lớn, tay cầm chiến thương tỏ ra hống hách:

- Đương nhiên, nếu các ngươi thấy điểm số trong tay ta rất hứng thú, thì cứ việc ra tay xem thử có thể nuốt nổi hay không nào.

Sắc mặt Cơ Huyền lúc này trở nên cực kỳ u ám.

Mục Trần ra đòn này thật quá là gian xảo!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 589: Trả Giá Thăng Hạng

Chỉ một ngày, top 16 lại thay đổi chóng mặt.

Họ nhận ra được từ hạng 9 trở đi, ngoại trừ chi đội Bắc Thương linh viện hạng 10 tự động được thăng lên hạng 9, thì tất cả những chi đội còn lại hầu như đều bị sút khỏi top 16, những chi đội khác có điểm số ở ngay sau đó được đôn hạng lên trong khi điểm số thay đổi chẳng bao nhiêu.

Thành ra lại có thêm đến 7 đội mạnh mới vào top 16.

Thông thường top 16 thay đổi nhanh lắm cũng là một hai chi đội trong vài ngày, dù cho thời gian này đại tái tranh chiến liên miên kịch liệt, nhưng những đội mạnh kia cũng không dễ bị hạ bệ chút nào.

Vậy mà lúc này tất cả đều biến hóa cực lớn, dĩ nhiên phải khiến người ta kinh động. Mà còn đặc biệt hơn chính là đội ngũ hạng 8 ngày hôm trước, hôm nay đã thăng hạng một cách chóng mặt, vượt qua cả hạng 3 Võ Linh, vững vàng chiếm lấy thứ hạng đó.

Lúc này cho dù ngu ngốc đến mức nào, có dùng đầu gối để suy nghĩ cũng rõ ràng được những chi đội top 16 kia bị kẻ nào hạ bệ.

Hiển nhiên chính là đại nhân vật vừa chiếm cứ hạng 3, danh tiếng vang dậy đại tái, Mục Trần!

- Gã kia thật là biến thái, trong một ngày làm sao hắn có thể đánh bại nhiều chi đội mạnh đến như thế? Hắn không sợ lật thuyền trong mương sao?

Cả đại tái linh viện rộ lên, không ai nghĩ được Mục Trần lại cuồng loạn đến như thế, lần lượt hạ thủ với những chi đội mạnh mẽ trong top 16.

Mà đáng sợ là hắn cực kỳ thành công, đánh đâu thắng đó!

Chỉ một ngày, bảy chi đội có cao thủ nhị trọng Thần Phách nan tọa trấn lãnh đạo, tất cả bị hạ gục!

Chiến tích này làm nhiều người run rẩy, họ không thể nào lý giải được. Mục Trần không sợ đám người kia sẽ liều mạng sống mái cá chết lưới rách, rồi khiến hắn trọng thương?

Thế cục hiện tại chỉ cần bị trọng thương, thì những đội mạnh khác chắc chắn sẽ biến hắn thành con mồi. Cũng chính vì lý do này mà trước đây các đội mạnh thường kiêng dè không ra tay.

Dù rằng họ biết rõ đây mới chính là những cái kho điểm phong phú nhất, nhưng ít ai dám nghĩ rằng muốn thử.

Chẳng ngờ bọn họ không dám thử, còn Mục Trần lại thẳng tay đánh tới, và lại thành công.

Trên một đỉnh núi nọ.

Võ Linh nhìn vào Viện Bài, nơi cái tên quen thuộc đã chiếm mất vị trí thứ 3 của hắn, không khỏi lắc đầu.

- Mục Trần đang làm cái gì? Sao điên cuồng quá thể, hắn muốn tranh đoạt hạng 1 với Cơ Huyền sao?

Sau lưng Võ Linh, Võ Doanh Doanh nghi hoặc lên tiếng.

- Chắc là thế!

Võ Linh cười nói:

- Ngươi không thấy số điểm của Cơ Huyền hôm qua đến nay tăng lên rất ít sao? Nghe nói họ cũng đang sứt đầu mẻ trán. Ôn Thanh Tuyền và Lạc Li chủ động đến quấy rối, với thực lực của họ muốn giải quyết triệt để Cơ Huyền thì cũng khá phiền phức, nhưng nếu chỉ dây dưa kéo dài thời gian thì Cơ Huyền cũng không có mấy biện pháp thoát ra đâu. Ha ha, các nàng đang tranh thủ thời gian cho Mục Trần đó mà.

- Ân oán của hai vị này trong Linh Lộ, Cơ Huyền bày mưu hại Mục Trần một lần, lần này đến Mục Trần đòi lại.

Võ Doanh Doanh nói:

- Nhưng Mục Trần chỉ một ngày mà nghênh chiến nhiều đội mạnh đến thế, hắn chắc chắn cũng tiêu hao lớn, lỡ như còn bị thương thì mấy đội mạnh đứng đầu sẽ nhắm vào hắn.

Võ Doanh Doanh lo lắng.

Nàng biết rõ, cho dù Mục Trần thực lực có mạnh lên, cũng phải hao tâm tốn sức không nhỏ. Lạc Li và Ôn Thanh Tuyền lúc này lại không ở cạnh hắn, e rằng những kẻ lăm le nhằm vào hắn không ít.

Bọn họ sẽ không đời nào để Mục Trần khôi phục lại trạng thái tốt nhất. Lúc này đây, xem như đám người Mục Trần sẽ có hiểm họa cao nhất.

- Hiện tại điểm của hắn chỉ còn cách Cơ Huyền khoảng 20000.

Võ Doanh Doanh nhìn lên Viện Bài. Hạng 1 vẫn là Cơ Huyền, điểm 130000. Mục Trần xếp hạng 3, điểm 110000. Ôn Thanh Tuyền vẫn là hạng 2, nhưng chỉ cao hơn Mục Trần có một chút.

Chỉ trong một ngày, Mục Trần từ hạng 8 lên hạng 3, khoảng cách của hắn và Cơ Huyền chẳng còn bao xa.

- Chiến lược của hắn xem như đã thành công một nửa. Hiện tại có lẽ hắn đang lo lắng bảo vệ điểm dưới trạng thái tiêu hao lớn này đây.

Võ Linh thản nhiên nói:

- Có lẽ Ôn Thanh Tuyền và Lạc Li sẽ gấp gáp muốn trở về bảo vệ Mục Trần, khiến các đội khác phải e ngại không dám tấn công. Chỉ có điều Cơ Huyền sẽ không để kế hoạch của họ thuận lợi.

Võ Doanh Doanh gật đầu. Mục Trần vừa trải qua bảy trận đại chiến, lúc này chắc chắn là lúc hắn yếu nhất.

- Hà?

Võ Linh đột nhiên thốt lên, ánh mắt nhìn vào Viện Bài tỏ ra nghiêm trọng.

- Sao thế?

Võ Doanh Doanh vội hỏi.

- Xem ra có kẻ không nhịn được nữa.

Võ Linh chỉ vào Viện Bài, một chi đội quen thuộc đang nhanh chóng thay đổi vị trí hướng về phía Mục Trần.

Đội ngũ đó trên bảng điểm vốn hạng 6, nhưng nay đã bị đẩy lên hạng 7, đến từ Cửu Đỉnh linh viện, chi đội Phương Vân, minh hữu của Cơ Huyền!

- Phương Vân đang hướng về Mục Trần!

Võ Doanh Doanh biến sắc.

...

"Véo!"

Chân trời xanh thẳm, tiếng phá gió vang lên dồn dập.

Mục Trần lướt đi, phía sau đám Trầm Thương Sinh cũng nhanh chóng theo sát, lúc này linh lực của cả nhóm đều có vẻ hỗn loạn.

Chỉ một ngày họ phải đánh bại bảy chi đội mạnh của top 16, tuy phần lớn những kẻ mạnh nhất bên kia đều do Mục Trần giải quyết, nhưng những đội viên còn lại bốn người cũng phải ra tay.

Thành ra chiến đấu liên miên làm họ tiêu hao lớn, thời gian lại gấp gáp nên không kịp hồi phục, linh lực chưa thể trở lại trạng thái tốt.

Họ cũng không dám ở lại lâu một vị trí nào đó, vì họ biết có nhiều kẻ đang lăm le dòm ngó chính mình.

Trầm Thương Sinh nhìn Mục Trần vẫn bình tĩnh, nhưng hắn biết trong đội Mục Trần mới là người tiêu hao lớn nhất. Chiến đấu trước đó, Mục Trần dùng tốc độ cao nhất chấm dứt trận đánh, như vậy thì hao càng thêm hao.

- Mục Trần, Lạc Li và Ôn Thanh Tuyền hắn cũng đang phải đối phó cường địch, nếu không tốc độ cũng không chậm như thế.

Trầm Thương Sinh lên tiếng.

Mục Trần khẽ gật đầu, Cơ Huyền không đơn giản, hắn là dễ dàng nhìn ra các bước trong kế hoạch của ta, do đó khó có khả năng buông tha cho các nàng trở về hội họp với hắn.

- Chúng ta phải tìm một chỗ khôi phục linh lực, bằng không thì khó trụ nổi. Ta thấy có nhiều đội đã bắt đầu hướng về phía chúng ta.

Lý Huyền Thông nghiêm trọng nói

- Ừ, cứ theo ta, đến được nơi đó thì kế hoạch lần này thành công.

Mục Trần lại gật đầu, thình lình tăng tốc.

Bốn người còn lại cũng nhanh chóng đẩy nhanh tốc độ đuổi theo.

Năm người xuyên qua không trung, dọc đường cũng gặp không ít đội ngũ, thực lực cũng chẳng là bao, ánh mắt tham lam nhưng ngại uy thế Mục Trần, trù trừ không dám ra tay chặn đánh.

Nữa giờ sau, bọn họ đến được một khoảng rừng rậm tối đen.

Khu vực này đầy những gốc thiết thụ gai góc, dao động kỳ lạ lượn lờ, trông như một con nhím đang nằm ngủ.

Khu rừng này không lạ gì, chính là khu vực Tàng linh viện trong Mộc Thần Sơn.

Nơi này chính là mục tiêu trong kế hoạch của Mục Trần. Với năng lực cấm linh trận, tất cả mọi người tiến vào đó sẽ bị cấm chế không sử dụng được linh lực. Do vậy tiến vào đó thì mọi người sẽ an toàn, chỉ cần không ai quấy rầy, họ sẽ dễ dàng khôi phục trạng thái, sau đó thì đám rình mò kia sẽ chẳng làm gì được nữa.

- Vào đi!

Mục Trần phất tay ra hiệu, bốn người kia vui mừng tăng tốc định lao vào trong rừng gai.

- Cẩn thận!

Thình lình họ vừa mới hạ xuống đất, Mục Trần đột nhiên biến sắc, lắc mình lao tới trước mặt bọn họ, lôi điện bùng nổ.

"Rầm rầm!"

Một đòn công kích linh lực quét tới hung hăng nện vào người Mục Trần khiến hắn run lên, nhưng đã chống đỡ được.

Mục Trần trừng mắt nhìn ra một đỉnh núi bên ngoài, vài bóng người hiện ra trong mắt, gương mặt quen thuộc, chính là gã Phương Vân của Cửu Đỉnh linh viện.

Tay hắn đang nâng một cái thần đỉnh rực rỡ sáng chói, miệng cười tủm tỉm.

- Mục đội trưởng, ta cung kính chờ đợi đã lâu.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 590: Long Hổ Đỉnh

Bên ngoài rừng gai tăm tối, nhóm Mục Trần năm người đứng giữa không, hắn đang nhìn lên một sườn núi. Phía bên đó, Phương Vân nhe răng cười nhìn lại, bốn gã đội viên cũng sẵn sàng như hổ rình mồi, linh lực dũng mãnh tuôn ra quanh người.

Phương Vân chọn vị trí cực tốt, vừa đủ phong tỏa đường tiến vào rừng gai của Mục Trần.

Xem ra Phương Vân đã sớm chờ ở đây ôm cây đợi thỏ.

- Ha ha, Mục đội trưởng, chuyện hôm nay thật ra cũng không nên trách ta, chỉ có thể trách do ngươi tham ăn quá mà thôi.

Phương Vân cười lớn.

Mục Trần nheo mắt:

- Xem ra Phương đội trưởng không định nhường đường nhỉ?

Phương Vân nhẹ nhàng lắc đầu, ánh mắt lóe hung quang, nhưng gương mặt vẫn tươi cười hòa nhã:

- Mục đội trưởng, ta biết ngươi rất lợi hại, bất quá liên tiếp đánh bảy trận đại chiến, có lẽ đám người kia cũng khiến ngươi tiêu hao không nhỏ nhỉ? Xem hiện tại có lẽ chiến lực của ngươi còn không đủ năm thành đâu phải không?

- Mà cho dù ngươi còn sức chiến đấu, thì đám đội viên của ngươi cũng đã như nỏ mạnh hết đà, lúc này khai chiến với chúng ta, ắt phần

thắng không cao.

Mục Trần không hề biến sắc, còn Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông lại lạnh mặt đi, tay nắm chắc vũ khí.

- Thế nên... Mục đội trưởng, ngoan ngoãn giao nộp Viện Bài cho ta đi, không cần nghĩ đến việc phản kháng làm gì, đám người lăm le chực chờ ngươi cũng không ít đâu.

Phương Vân thần tình tươi cười mà ánh mắt sắc lạnh vô cùng, chẳng có chút nào tỏ ra e ngại mặc dù trước đó từng tận mắt chứng kiến trận đánh kinh thiên của Mục Trần với Cơ Huyền. Nói gì thì Phương Vân cũng không phải là nhân vật tầm thường, nếu không cũng chẳng tìm đến đây.

Ánh mắt đôi bên bắn vào nhau tóe lửa.

- Xem ra các ngươi không mấy hứng thú với đề nghị của ta nhỉ.

Mục Trần chẳng có hành động nào cho thấy sẽ đầu hàng giao nộp Viện Bài, Phương Vân lại mỉm cười mỉa mai.

- Đã vậy, thì ta chỉ có thể tự mình đến lấy mà thôi.

Phương Vân nhẹ nhàng nâng tay lên, một cái đỉnh to chừng bàn tay lơ lửng, hào quang chói mắt, hoa văn sống động trên mặt đỉnh như rồng như hổ, vang lên tiếng long ngâm hổ khiếu rền rĩ oai hùng.

Cái đỉnh kia cứ lơ lửng trên bàn tay Phương Vân, dao động linh lực toát ra chẳng có gì là nguy hiểm, nhưng cảm giác nhạy bén cho Mục Trần biết, thứ này rất đàng sợ.

- Thần khí?

Mục Trần trừng mắt khẽ nói.

Hắn cũng có một món chuẩn thần khí, đó là Huyền Quy ấn. Thế nhưng cảm giác từ cái đỉnh kia của Phương Vân thì lợi hại hơn Huyền Quy ấn của hắn nhiều.

Huyền Quy ấn là chuẩn thần khí, vậy thì cái đỉnh kia, hắn phải cao cấp hơn, là thần khí hạ phẩm?

Thần khí hạ phẩm, đó mới chân chính thuộc phạm trù thần khí, uy lực khó lường!

Phương Vân nhìn thấy biểu tình trên gương mặt Mục Trần, thản nhiên nói:

- Ha ha, đây là trấn viện thần khí Cửu Đỉnh linh viện chúng ta, thần khí hạ phẩm, Long Hổ thần đỉnh. Mục Trần, chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng có thể đánh nhau ngang ngửa với Cơ Huyền thì chẳng cần phải nể nang bất kỳ ai ở đại tái linh viện này sao?

Thần khí hạ phẩm, Long Hổ thần đỉnh.

Lời vừa nói, ngay cả Trầm Thương Sinh cũng biến sắc. Tuy chưa lĩnh giáo uy lực của cái đỉnh kia, nhưng hai chữ thần khí đã đủ khiến mọi người kiêng dè. Đại Thiên thế giới này, bất kỳ chỗ nào, thần khí cũng là một danh xưng cực lớn.

Cường giả có được thần khí, chẳng khác nào hổ mọc thêm cánh.

"Véo! Véo!"

Trong lúc Mục Trần và Phương Vân còn đang đàm đạo tán gẫu, thì xa xa vang lên những tiếng gió bay đến, khá nhiều người đang hướng về đây.

Hiển nhiên, đám người này có lẽ cũng cùng mục đích như Phương Vân, nhắm vào Mục Trần mà tới.

Bọn họ bay đến còn cách một khoảng khá xa thì dừng lại, ánh mắt phóng về đây, nhìn thấy Mục Trần bị Phương Vân ngăn cản, ánh mắt không thất vọng mà càng thêm hưng phấn.

Hiện tại Mục Trần đã ở trạng thái tiêu hao lớn, nếu cùng với Phương Vân chiến đấu thêm một trận nữa chắc chắn phải trả giá không nhỏ. Mà Phương Vân muốn nuốt gọn Mục Trần có lẽ cũng không dễ dàng gì. Đến khi đôi bên đánh nhau sứt đầu mẻ trán, đó chính là cơ hội.

- Phương Vân lại dùng đến cả Long Hổ thần đỉnh? Xem ra hắn rất e ngại thực lực Mục Trần.

Vài người khá tinh tường, nhìn ngay ra lai lịch của cái đỉnh trong tay Phương Vân.

- Mục Trần cũng không đơn giản, cho dù trạng thái không phải tốt nhất, nhưng dám xem thường hắn thì kẻ đó óc như trái nho rồi.

- Ha ha, đấu đi, càng đấu ác liệc càng tốt, tốt nhất là lưỡng bại câu thương, đại gia đây sẽ tóm hết cả lũ.

Những bóng người ẩn hiện xa xa đương nhiên Mục Trần và những người ở đây đều nhận ra. Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông liếc nhìn nhau, sắc mặt không tốt lắm.

Phương Vân chỉ cười mỉm, bất ngờ hắn kết ấn, Long Hổ đỉnh bay lên, hào quang tràn ngập, nhanh chóng bành trướng to lên cả mấy trăm trượng.

Cảm giác nặng nề toát ra từ Long Hổ đỉnh, không gian như bị trì xuống.

- Đi!

Phương Vân hờ hững phất tay, Long Hổ đỉnh vút một tiếng đã bay đến không trung phía trên Mục Trần, rồi như một trái sung, tự do rụng xuống, mang theo sức nặng khủng bố ập xuống đầu.

Cái bóng thần đỉnh khổng lồ bao phủ, áp lực dữ dội khiến mọi người kinh hãi.

Uy thế của thần khí quả nhiên không tầm thường.

"Vù!"

Mục Trần lạnh lùng nhìn thần đỉnh ập xuống, vung tay lên. Một tia sáng rực rỡ bắn ra nện vào thần đỉnh.

"Bang!"

Tiếng va chạm chói tai vang lên, sóng âm khiến không khí cũng nổ tan tành, kình lực lan ra cả ngàn trượng.

Mọi người ngẩng lên nhìn trời, nơi đó có hai khối vật thể khổng lồ như quái vật, một là Long Hổ đỉnh, hai là Huyền Quy ấn...

Mà lúc này, bất luận là thạch ấn hay thần đỉnh đều đang bộc phát dao động linh lực đáng sợ. Hai thứ vũ khí va chạm vào nhau, khiến cho kình phong thổi tán càn quét tứ phương.

Huyền Quy ấn lúc này gặp đại kình địch, bất luận có xông pha cỡ nào cũng không thể đẩy lui Long Hổ đỉnh, mà còn bị áp đảo một chút.

- Ha ha, chuẩn thần khí? Có vẻ như chênh lệch với thần khí chân chính không nhỏ chút nào a.

Phương Vân cười tủm tỉm mỉa mai.

"Véo!"

Mục Trần hờ hững nhìn Phương Vân, thình lình lao đi, mục tiêu nhắm thẳng Phương Vân.

- Nếu ngươi khỏe mạnh sung sức, thật sự ta cũng không ngu dại mà sống mái với ngươi. Bất quá cái trạng thái kém cỏi hiện tại mà ngươi cũng dám xông vào hiểm địa, thật có sơ ý quá chăng?

Phương Vân chẳng hề hoảng hốt, mà con tỏ ra vui mừng khi thấy Mục Trần nhắm vào mình.

- Thần Đỉnh Chưởng!

Phương Vân lật tay đánh ra, cự chưởng màu đồng khổng lồ mang theo hoa văn hình long hổ bắn tới.

- Cút về!

Phương Vân quát lên, cự chưởng hung hăng vồ tới Mục Trần.

Phương Vân ra tay là dùng ngay hiểm chiêu, hắn biết rõ Mục Trần tiêu hao linh lực lớn, cứ đánh bừa chắc chắn không phải đối thủ của hắn.

Mọi người biến sắc nhìn thanh thế công kích mà Phương Vân tạo ra, đoán chừng thực lực gã kia đã tiến rất sát đến tam trọng Thần Phách nan.

Nếu Mục Trần ở trạng thái đỉnh phong, có lẽ đủ sức đối phó, nhưng lúc này hắn rất suy yếu.

"Ầm ầm!"

Cự chưởng áp tới, gương mặt Mục Trần hoàn toàn chẳng chút kinh hoảng như Phương Vân vốn nghĩ.

- Còn vờ vịt giả đò nữa ư?

Phương Vân trừng mắt, cự chưởng màu đồng trở nên cuồng bạo hơn.

- Cho dù ta hiện tại trạng thái không tốt, e rằng những kẻ như ngươi cũng không có tư cách thừa nước đục thả câu!

Mục Trần nhoẻn miệng cười châm chọc, tay hắn kết một ấn pháp kỳ lạ.

"Uỳnh!"

Ngay lúc đó, thiên địa như rúng động, ai nấy liền nhận thấy thiên không trở nên u ám.

Mọi người hoảng sợ nhìn lên bầu trời, rồi đưa mắt ra xa xa.

Trong khu rừng gai tăm tối, từng gốc thiết thụ nhanh chóng héo rũ, theo đó một dòng chảy linh lực tối tăm như thủy triều đổ ngược lên trời cao.

Khung cảnh như đại hồng thủy lao lên trời, chuẩn bị giáng xuống tận diệt thế gian.

Phương Vân cũng lập tức biến sắc.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 591: Xông Qua

Linh lực tối tăm mang theo cảm giác lạnh lẽo bao phủ vòm trời, uy áp dũng mãnh thổi tới, nhấc lên một trận phong ba dữ dội.

Mọi người kinh nghi hoảng hốt khi cảm nhận được sự hung hãn cuồng mãnh của luồng linh lực kia, không ngờ với trạng thái mệt mỏi mà Mục Trần lại có thể triệu hồi nguồn năng lượng đáng sợ đến thế.

Phương Vân mặt mày xanh mét, đôi mắt chấn kinh.

- Chết tiệt!

Phương Vân nguyền rủa chính mình, vốn định thừa cơ lúc Mục Trần trạng thái bất ổn mà ra tay cướp Viện Bài, nào ngờ sau mấy trận kịch chiến hắn lại còn lực lượng dữ dội đến thế này.

Nhưng đã đến nước này, có muốn xuống khỏi lưng cọp cũng không còn kịp nữa.

"Uỳnh!"

Phương Vân thay đổi ấn pháp, cự chưởng vẫn mạnh mẽ vồ tới.

Mục Trần búng tay ra, linh lực tối tăm như sóng lớn cuồn cuộn, quấn lấy cự chưởng màu đồng.

"Bùm!"

Kình phong kinh khủng xé toạc cả không gian.

Linh lực đen ngòm trào ra, cự chưởng màu đồng nhanh chóng tan vỡ, hóa thành hư vô.

Mục Trần thản nhiên nhìn lại rừng gai hắc ám, từng gốc thiết thụ to lớn lúc này trở nên héo úa, những cái gai sắc nhọn cũng èo uột yếu ớt, toàn bộ linh lực của nó đều đã bị hút sạch.

Hắn vừa mới thi triển Mộc Thần Kinh, uy lực lúc này xem ra còn dữ dội và hung hãn hơn cả khi đối phó Cơ Huyền.

Cũng không phải do mấy ngày qua thực lực Mục Trần tăng lên bao nhiêu, mà bởi vì lần trước là hắn hấp thụ linh lực từ lượng cây cối được trồng nên bởi Chủng Thụ quyết, lại là cây cối bình thường. Còn hôm nay, linh lực hắn sử dụng là của những gốc thiết thụ hung tợn.

Loài cây này khá hiếm thấy, nhiều năm hấp thu linh lực thiên địa, khiến cho các gai nhọn có lực sát thương nhất định, thừa sức làm vũ khí, dễ dàng đâm thủng cả đá.

Linh lực ẩn chứa trong nó cũng dồi dào hơn nhiều, khiến cho uy lực của Mộc Thần Kinh càng thêm dữ dội.

Mục Trần lại thay đổi ấn pháp, giọng nói thản nhiên cất lên:

- Thiên Mộc Thần Luân!

"Vù vù vù!"

Linh lực tối tăm nhanh chóng hội tụ trên không trung, cấp tốc hình thành hắc luân khổng lồ.

Cạnh luân sắc bén vô song, xoay chuyển xé nát không gian.

Uy lực Thiên Mộc Thần Luân này mạnh mẽ hơn hẳn cùng loại khi đối phó Cơ Huyền!

Phương Vân cũng lập tức nhận thấy sự đáng sợ của hắc luân vừa xuất hiện, run rẩy.

Mục Trần chỉ tay ra lệnh, hắc thần luân xoay tròn càng thêm kịch liệt, rồi hóa thành một luồng ánh sáng màu đen lao thẳng đến Phương Vân.

Tia sáng xuyên qua bầu trời, để lại một cái đuôi đen ngòm nhợt nhạt.

- Thần Đỉnh quyết, Thần Đỉnh Bích!

Phương Vân hoảng hốt thi triển ấn pháp, tay vung ập xuống.

"Uỳnh uỳnh!"

Linh lực dũng mãnh tuôn ra, nhanh chóng hình thành một bức tường khổng lồ cả trăm trượng, bề mặt có hoa văn thần đỉnh, vẻ màu đồng kiên cố chắc chắn.

"Bang!"

Chính lúc đó, hắc luân to lớn đã cấp tốc va vào bức tường, vang lên tiếng kim thiết đinh tai nhức óc.

"Xoẹt xoẹt!"

Hắc luân xoáy dữ dội, sức cắt phá nhanh chóng tạo thành những vết nứt kinh khủng trên bề mặt vách tường.

Sự sắc bén của hắc luân cực kỳ kinh khủng, cao thủ như Phương Vân nghe tiếng rít của nó cũng nổi da gà.

Bức tường càng lúc càng nứt nhiều, sắc mặt Phương Vân càng thêm khó coi.

- Phá!

Mục Trần quát to, hắc luân xoay tròn tăng tốc càng thêm khủng bố. Một tiếng nổ vang lên, hoàn toàn xuyên phá bức tường do Phương Vân

tạo thành.

"Uỳnh!"

Thần Đỉnh Bích bị phá, toàn bộ bức tường vỡ tan thành từng mảnh.

Hắc luân vẫn không giảm thế công, mục tiêu hướng thẳng Phương Vân!

- Đáng chết!

Phương Vân tái mặt, hắn không ngờ được công kích của Mục Trần lại đột ngột trở nên sắc bén vô song như thế. Mấy ngày trước giao chiến với Cơ Huyền, rõ ràng Thiên Mộc Thần Luân của tên kia không có uy lực đáng sợ như thế này!

Có lẽ nào khi Mục Trần giao chiến với Cơ Huyền còn ẩn giấu thực lực nữa sao? Nếu không thì cùng một công kích, thực lực vẫn không tăng thêm, làm sao lại có lực phá hoại tăng đột biến như thế?

Phương Vân nhanh chóng hồi thần, thân hình cấp tốc lui sau, cố gắng tránh khỏi công kích của hắc luân đáng sợ.

Nhưng tốc độ của hắn chẳng thể bì kịp hắc luân, cho dù tránh né thế nào vẫn bị hắc luân bám sát như hình với bóng.

- Ngươi đã đến đây, vậy thì cũng phải trả một cái giá đi!

Mục Trần lạnh lùng cất tiếng, ánh mắt lãnh khốc đáng sợ khóa chặt Phương Vân, ấn pháp lại thay đổi, tốc độ hắc luân càng tăng cao thêm, lướt tới cắt xé không gian, trảm vào người Phương Vân.

- Khốn nạn!

Phương Vân chấn kinh, cắn răng điều khiển Long Hổ thần đỉnh đang áp đảo Huyền Quy ấn trở về.

"Gràooo!"

Long ngâm hổ khiếu vang rền, Long Hổ đỉnh như tan chảy, hóa thành một dòng chất lỏng màu đồng, cấp tốc bao phủ lấy thân thể Phương Vân, khiến hắn như trở thành một tượng đồng.

Hắc luân đã chém tới, trảm vào người Phương Vân.

"Choang Choang Choang!"

Tiếng vang rít lên, Phương Vân bị đánh bay đi xa tít tắp, lộn vài chục vòng rồi nện vào một vách núi, lực trùng kích quá lớn khiến quả núi sụp đổ tan nát.

Phía xa xa, đám người lăm le tọa sơn quan hổ đấu nhất thời rùng mình sợ hãi. Không ngờ Mục Trần tiêu hao cực lớn vẫn có thể dễ dàng đánh bay Phương Vân một cách nhanh chóng.

Gã kia thật là đáng sợ!

Mục Trần thấy đối thủ bị đánh lún vào trong núi, liền quay lại nháy mắt ra hiệu. Bốn người kia lập tức hiểu ý, lắc mình hạ xuống lao vào trong rừng gai.

Bốn gã đội viên của Phương Vân thấy có biến, lập tức xông lên định ngăn cản.

"Ầm!"

Nhưng bọn họ ra tay, Mục Trần cũng chẳng để yên, cấp tốc lao đến chắn trước mặt, thần sắc hờ hững mà đáng sợ khiến cả bốn tên khựng người lại, mặt mày kinh hãi vội lui đi.

Ngay cả đội trưởng còn bị Mục Trần đánh te tua như thế, họ thực lực không kém bao nhiêu nhưng chắc chắn không đủ sức đánh ngang tay với Mục Trần.

Trong lúc bọn họ chần chừ, bốn người kia đã chui tọt vào rừng gai u ám, chỉ vài cái chớp mắt đã biến mất trong bóng râm.

Mục tiêu đã đạt được, Mục Trần thở phào. Bốn người kia đều được hắn cho giữ những vật dụng có thể ngăn cản tác dụng của Cấm linh trận trong rừng gai này, qua đó có thể sử dụng được linh lực thoải mái. Những kẻ khác nếu tham lam xông vào, linh lực bị cấm chế, chắc chắn sẽ trở thành mồi ngon cho Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông, mọi uy hiếp lúc này đã chấm dứt.

"Uỳnh!"

Ngọn núi bên kia, đất đá bắn tung lên, một bóng người hơi lảo đảo bay lên không. Phương Vân mặt mày u ám xuất hiện, thân thể vẫn còn được bao bọc trong chất lỏng màu đồng kia, nhưng trên ngực có vài vết rạn nứt nho nhỏ.

Mục Trần trợn mắt kinh ngạc. Một kích lúc nãy cao thủ tam trọng Thần Phách nan trúng đòn cũng phải trọng thương, vậy mà Phương Vân chỉ có vẻ hơi chật vật một chút, còn lại chẳng có thương thế gì.

- Long Hổ đỉnh lợi hại thật!

Mục Trần thầm than. Hắn biết, Phương Vân sở dĩ bình yên vô sự, hoàn toàn là nhờ Long Hổ đỉnh bảo hộ. Thần khí quả thật là thần khí, có được bảo bối như thế, cao thủ tam trọng Thần Phách nan lúc này cũng khó uy hiếp được Phương Vân.

- Mục Trần!

Phương Vân sắc mặt xanh mét, chất lỏng trên người lấp lánh, rồi hóa trở lại thành Long Hổ đỉnh. Sắc mặt hung dữ nhìn Mục Trần, một chuyến đi tưởng dễ như trở bàn tay lúc này lại trở nên khó giải quyết.

Mục Trần hờ hững không trả lời, tay nắm lại, Huyền Quy ấn thu nhỏ chui trở lại trong áo hắn. Lắc mình một cái, hắn cấp tốc bay đến lối vào rừng gai tăm tối.

Hắn dừng lại, rồi xoay người nhìn Phương Vân, cười nhạt:

- Nếu thấy đánh còn chưa đã tay thì cứ việc theo ta, ta sẽ đón tiếp chu đáo.

Phương Vân nghiến răng tức tối, nhưng không dám đuổi theo, vì hắn biết rõ khu vực này rất cổ quái, khi đã vào trong thì linh lực sẽ biến mất.

- Đa tạ đã khoản đãi, có cơ hội ta chắc chắn sẽ hồi đáp.

Mục Trần nhếch môi cười châm chọc, quay lưng lại với Phương Vân rồi phất tay ra vẻ tiễn khách, từ tốn cất bước vào rừng gai tăm tối, nhanh chóng biến mất trong bóng râm.

- Khốn nạn thật!

Phương Vân chỉ biết nghiến răng oán hận. Hắn cũng đành phải buông bỏ. Đám người xa xa kia thì còn tệ hại hơn, chỉ biết trố mắt tặc lưỡi tiếc nuối.

Mục Trần thật sự là quá mạnh.

Nhưng họ đâu biết rằng, khi Mục Trần còn đang thong thả cất bước trong bóng râm rừng rậm, gương mặt hắn dần dần tái đi, cả người run rẩy, linh lực trong cơ thể như đang sôi lên sùng sục.

Đôi mắt đen của Mục Trần như có ngọn lửa đang thiêu cháy, khiến cho trong lòng hắn trở nên hân hoan vô cùng...

Đó chính là thời cơ cho hắn độ Thần Phách nan.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 592: Thần Phách Nan

Trong rừng tối, bên ngoài thư viện cổ xưa, Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông, Tô Huyên, Từ Hoang đang ngồi xuống, gương mặt không mấy khỏe khắn, linh lực trong người đã rất suy yếu.

Đó là vì linh lực tiêu hao quá độ.

Mục Trần đứng bên ngoài cổng lớn Tàng linh viện, nhìn chằm chằm vào cánh cổng đang đóng chặt. Lần trước còn có Viện Linh xuất hiện trấn giữ, nhưng lúc này Tàng linh viện hoàn toàn im ắng bình thường, nhưng không thể vào trong được nữa.

Mục Trần tay ôm ngực, ngọn lửa bùng cháy trong đôi mắt, thân thể đang ở một trạng thái cực nóng, linh lực có vẻ cũng đang bị thiêu đốt.

Chính là dấu hiệu rõ ràng nhất của việc tiến vào Thần Phách nan.

- Mục Trần, ngươi ổn chứ?

Tô Huyên là nữ nhi, nhạy bén hơn người, nhận ra Mục Trần đang run rẩy nhè nhẹ. Nàng tiến đến đỡ lấy hắn, nhưng bàn tay vừa chạm vào làn da hắn thì giật mình vì sức nóng đáng sợ.

- Ổn, Thần Phách nan đang tới.

Mục Trần khoát tay, rồi hắn nhanh chóng tiến đến cổng lớn Tàng linh viện ngồi xuống, cất tiếng nói:

- Trong khu rừng này không ai dùng được linh lực, nhưng chỉ cần các ngươi vẫn giữ đĩa ngọc mà ta giao cho ở bên người, thì chẳng hề bị ảnh

hưởng. Tuy hiện tại xem như chúng ta an toàn, nhưng để phòng hờ, chúng ta nên chia ra hai tổ để thay phiên nhau canh gác, tổ còn lại nghỉ ngơi hồi phục, tránh bị kẻ khác ám toán đánh úp.

Mọi người liền gật đầu đồng ý.

- Còn nữa, ở đây có 4 giọt Chí Tôn linh dịch, một khi trạng thái đã hoàn toàn khôi phục, hãy thử luyện hóa chúng đi, có lẽ sẽ có lợi ích lớn với các ngươi.

Mục Trần búng tay bắn ra bốn giọt linh dịch trong suốt.

Bốn người vội nhận lấy, gương mặt vui mừng.

Bọn họ hiện giờ tu luyện đều đã đến bình cảnh, luyện hóa giọt Chí Tôn linh dịch này có thể sẽ nhanh chóng tiến thêm một bước.

Mục Trần mỉm cười, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, cảm giác mệt mỏi ghê gớm bùng lên, hắn nhắm mắt lại, tâm thần chìm vào trong cơ thể.

Hắn phải chuẩn bị độ Thần Phách nan.

Tâm thần chui vào khí hải, nhìn thấy Thần Phách của mình đang yên tĩnh ngồi đó, quang luân linh lực khổng lồ sáng như vì sao chuyển động chậm rãi bên dưới Thần Phách.

Thần Phách lúc này không như lúc bình thường nữa, bề ngoài tỏa ra sức nóng đáng sợ, như có thể bùng cháy bất kỳ lúc nào, thiêu cháy Thần Phách thành tro mới thôi.

Đó là chính là dấu hiệu ngưng tụ Thần Phách Hỏa.

Thần Phách Hỏa là một loại lửa sinh ra từ chính bên trong Thần Phách. Thứ lửa này rất tổn hại đến cơ thể, còn đối với Thần Phách thì phải nói là trí mạng. Nếu không thể chịu nổi sự hun đúc của nó, thì chắc chắn sẽ hóa thành tro tàn.

Thần Phách ngưng tụ tinh khí thần của nhân thể, chính là thứ trọng yếu nhất. Một khi Thần Phách bị hủy, không chỉ căn cơ tu luyện bị phá nát, mà cả thần trí cũng tan tành, còn lại là một người ngu ngốc như con rối.

Chí Tôn Tam Nan, Thần Phách nan là hung hiểm nhất. Một chút sai lầm sẽ khiến Thần Phách tan thành mây khói, hậu quả không thể vãn hồi.

Với kiếp nạn này, Mục Trần chẳng dám lơi lỏng.

Tập trung tinh thần đến cạnh Thần Phách, cảm giác nóng rực khiến cho tinh thần của hắn cũng chao đảo.

Choáng váng, đau nhức lan khắp toàn thân.

Thần Phách Mục Trần kết ấn tu luyện, rồi bắt đầu thu nạp linh khí thiên địa, chảy qua kinh mạch, luyện hóa rồi tiến vào khí hải, bị nó há miệng nuốt thẳng lấy.

"Phừng phừng"

Thần Phách càng hút nhiều linh khí, nhiệt độ quanh nó càng lúc càng cao lên, cảm giác như sắp bị phỏng.

Chính lúc đó, Thần Phách đột nhiên trở nên trong suốt, rồi một đám lửa nhỏ lặng lẽ hình thành.

Đám lửa kia cũng trong suốt như lưu ly, nhưng chỉ chút xíu chừng đó thôi vẫn đủ khiến Thần Phách run rẩy dữ dội.

Gương mặt Thần Phách nhắn nhó méo mó, ấn pháp tu luyện run lên bần bật, nhiệt độ nóng cháy tràn ngập như muốn thiêu rụi Thần Phách.

"Phừng phừng"

Thời gian càng trôi đi, ngọn lửa trong suốt xuất hiện càng nhiều, chỉ nửa canh giờ sau, Thần Phách đã hoàn toàn bao trùm trong lửa.

Ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, nhìn bề ngoài như chẳng có gì nguy hiểm, nhưng hắn biết Thần Phách của mình đang ở trong một trạng thái cực kỳ hiểm nghèo.

Tình trạng này còn hung hiểm hơn xa khi giao đấu với Cơ Huyền, Phương Vân, chỉ một sai lầm nhỏ chắc chắn không có cơ hội sửa chữa.

Dù cho đau nhức nhói cả tim, nhưng Mục Trần ngoài việc cắn răng cố chịu, thì chỉ còn con đường khác là chết. Muốn bước lên Chí Tôn, con đường đau khổ này nhất định hắn phải bước qua.

Chỉ có thông qua gian khổ đau đớn, mới có thể phá kén thành bướm, bước trên con đường Chí Tônm trở thành cường giả chân chính mà muôn người kính sợ trên Đại Thiên thế giới!

Thời gian chầm chậm trôi qua, thần trí Mục Trần dần trở nên mơ hồ, đau đớn nóng bỏng ăn mòn tâm trí, nhưng hắn vẫn còn giữ được chút thanh tỉnh cuối cùng, ấn pháp tu luyện trên tay Thần Phách không hề bị lay động.

Hắn bây giờ phải tiếp tục kiên trì.

Một ngày nhanh chóng trôi qua.

Sau một ngày, Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông, Tô Huyên, Từ Hoang hoàn toàn khôi phục lại, tinh thần và linh lực đều trở về trạng thái toàn thình, không còn cảm giác mệt mỏi suy nhược khi trước nữa.

Bốn người nhìn thấy Mục Trần vẫn còn trong trạng thái tu luyện, mà gương mặt lại ra vẻ cực kỳ đau khổ, liền hiểu ngay hắn đang muốn vượt qua Thần Phách nan.

Họ lập tức chuyển mình đứng dậy, bỏ qua tu luyện bản thân, chia nhau cảnh giác canh phòng, tuần tra đánh đuổi những đám người vẫn còn mơ mộng chưa từ bỏ ý định phải chạy trốn khỏi rừng rậm.

Nhờ vào đĩa ngọc Mục Trần giao cho, mấy người bọn họ hoàn toàn thoải mái sử dụng linh lực, còn những chi đội tiến vào đây chỉ có thể sử dụng sức mạnh thân thể, nên không cách nào làm khó cho họ, cuối cùng dễ dàng bị đánh đuổi chạy tán loạn.

Lai hai ngày nữa trôi qua.

Bên ngoài Tàng linh viện, Mục Trần ngồi yên như tượng đá, không hề nhúc nhích.

Bãi đất rộng rãi, bốn người đứng tản ra bốn phía, trên những cây gai to lớn, ánh mắt sắc nhọn như ưng rình mồi quét đảo tứ phương.

- Thần Phách nan còn chưa xong ư...

Trầm Thương Sinh lẩm bẩm nghi hoặc.

- Lần trước chúng ta độ Thần Phách nan, cũng chỉ có 4 ngày mà thôi, nhưng dáng vẻ của hắn xem ra phải lâu hơn chúng ta nhiều.

Lý Huyền Thông cũng lên tiếng. Theo lý thuyết, Thần Phách nan là ải ngắn nhất trong Chí Tôn Tam Nan, nhưng lại hung hiểm đáng sợ nhất.

- Hắn càng ngày càng lợi hại!

Trầm Thương Sinh bất đắc dĩ than thở. Sau khi tham gia đại tái linh viện, thực lực bọn họ tăng lên rất nhanh, với hắn và Lý Huyền Thông lúc này đã có tư cách thử tiến vào nhị trọng Thần Phách nan. Thực lực của hai người xem như có thể xếp vào hàng cao thủ hàng đầu, nhưng so với Mục Trần linh lực nan lại chênh lệch không nhỏ.

Lý Huyền Thông cũng thở dài, ánh mắt phức tạp. Ai ngờ được một tên tân sinh gần hai năm trước cố gắng lắm mới trụ được sau ba chiêu của hắn, vậy mà lúc này đã hoàn toàn vượt mặt bỏ xa hắn rồi.

- Lạc Li thật biết nhìn người.

Lý Huyền Thông chua xót. Hắn từng phản đối Lạc Li, vì cho rằng Mục Trần không có tư cách xứng đôi với nàng, nhưng lúc này hắn đã hiểu, cái tên nhóc mà hắn xem là đầu đá kia đã nhanh chóng ma luyện, rồi tỏa sáng cực kỳ chói mắt.

Trầm Thương Sinh liếc nhìn vẻ mặt chua xót của Lý Huyền Thông, mỉm cười vỗ vai an ủi.

"Vù"

Thình lình cả hai biến sắc, đưa mắt nhìn vào rừng rậm, tiếng gió dồn dập truyền tới cùng với dao động linh lực mạnh mẽ.

Có kẻ nào đó cũng sử dụng được linh lực trong khu rừng đặc biệt này?

Lý Huyền Thông và Trầm Thương Sinh thần sắc nghiêm trọng, búng tay ra dấu. Tô Huyên và Từ Hoang cũng vội vàng lướt tới, ánh mắt bốn người gắt gao tập trung vào mục tiêu đang hướng tới.

Tiếng gió càng lúc càng dữ dội, rồi hai cái bóng nhanh như chớp lao ra khỏi bóng râm.

Ngay lúc đó, cả bốn người mừng rơn thở phào, gương mặt trở nên vui mừng.

Vì hai cái bóng dịu dàng kia, chính là Lạc Li và Ôn Thanh Tuyền.

Khi hai cô nàng này xuất hiện, thì họ chắc chắn sẽ được an toàn. Trong đại tái linh viện lúc này, ngay cả Cơ Huyền cũng không có bản lĩnh đả thương Mục Trần dưới sự bảo vệ của Lạc Li và Ôn Thanh Tuyền.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 593: Lạc Vương Hiển Uy

Lạc Li vừa đến, đôi mắt lưu ly xinh đẹp liền nhìn chằm chặp không rời Mục Trần, thần sắc lo lắng dần trở nên an tâm.

- Hắn đang độ Thần Phách nan?

Ôn Thanh Tuyền thì kinh ngạc, đã nhận ra dao động đặc biệt kia.

Trầm Thương Sinh liền gật đầu.

- Các ngươi ổn chứ?

Lạc Li nói.

Cả bọn lại lắc đầu, thở dài:

- Cũng may Mục Trần tìm ra được chỗ này, bằng không thì khó mà toàn thây. Cái tên Phương Vân kia không đơn giản chút nào, thần khí của hắn uy lực cực đại, Mục Trần cũng phải trả giá không ít mới đánh lui được hắn. Mà có lẽ vì thế nên lúc này hắn độ Thần Phách nan càng thêm hung hiểm.

Bình thường mà nói, muốn độ Thần Phách nan đều phải lựa chọn thời điểm trạng thái cơ thể tốt nhất, cân bằng nhất. Nhưng Mục Trần thì ngay sau khi đại chiến với Phương Vân đã lập tức xuất hiện dấu hiệu vượt ải, do đó trạng thái cơ thể không tốt chút nào, muốn vượt qua ắt phải khó khăn hơn nhiều lần.

- Phương Vân!

Lạc Li trừng mắt tức giận.

- Phương Vân ra tay nhắm vào Mục Trần, ít nhiều cũng phải có tay chân Cơ Huyền nhúng vào. Gã đó tâm cơ quá sâu, giở mọi thủ đoạn cầm chân chúng ta chính là tranh thủ thời gian để Phương Vân giải quyết Mục Trần.

Ôn Thanh Tuyền mặt lạnh phân tích.

Mọi người gật gù, thoáng nhìn lại Mục Trần:

- Mục Trần bế quan lần này không biết phải liên tục trong bao nhiêu ngày, ta thấy sắp tới số điểm mà chúng ta cố gắng kiếm được sẽ lại bị tên Cơ Huyền kia bỏ xa.

Điểm của Mục Trần lúc này đang xếp hạng 2, tổng số khoảng 110000. Cơ Huyền vẫn dẫn đầu, số điểm đã lên đến 140000. Mục Trần bế quan càng lâu, thì chênh lệch này lại càng lớn, thậm chí sẽ đến lúc không thể san bằng nổi.

Lạc Li ra vẻ trầm ngâm. Mục Trần so kè điểm số với Cơ Huyền, bất kể là cái nhìn của ai, nàng không muốn người khác đánh giá hắn thấp hơn Cơ Huyền.

- Thanh Tuyền, vài ngày nữa ngươi hãy thủ lại đây, đến khi Mục Trần thuận lợi vượt qua Thần Phách nan.

Lạc Li khẽ nói.

- Còn ngươi?

Ôn Thanh Tuyền hơi ngơ ngác.

- Ta dẫn bọn họ tạm rời khỏi đây. Ít nhất phải giữ cho được thứ hạng hiện tại. Dĩ nhiên, để bù đắp tổn thất cho ngươi, số điểm chúng ta đoạt được sẽ chia cho ngươi phân nửa.

Lạc Li mỉm cười.

- Mấy cái thứ hạng này thực ra chỉ bọn con trai ưa sỉ diện mới thích liều mạng vì nó. Yên tâm, nói gì Mục Trần cũng giúp ta nhiều lần, ta sẽ trông chừng hắn.

Ôn Thanh Tuyền nhẹ đáp lời.

- Vậy đa tạ.

Lạc Li cười xòa.

Trầm Thương Sinh nghe thấy Lạc Li muốn dẫn họ rời khỏi, hơi ngạc nhiên. Dù rằng Lạc Li không kém, nhưng trong lòng họ vẫn xem nàng là một cô gái, mà cái thời điểm này lại để nàng mang gánh nặng nhất, thì thật là xấu hổ.

- Yên tâm đi, Lạc Li dẫn đội chắc chắn không kém hơn Mục Trần.

Lý Huyền Thông chỉ cười.

- Cũng được, đợi khi Mục Trần trở lại, chúng ta sẽ mang đến cho hắn một ngạc nhiên thú vị.

Trầm Thương Sinh chỉ đành tặc lưỡi gật đầu.

Ôn Thanh Tuyền thì ghé sát vào tai Lạc Li nói nhỏ:

- Ta thấy có vẻ như mục tiêu của ngươi lần này không nhỏ đâu a.

Lạc Li vén tóc, động tác tinh tế xinh đẹp đến Ôn Thanh Tuyền cũng động lòng:

- Ta muốn đoạt lấy cái hạng 1 của Cơ Huyền, mục tiêu thì hắn phải là cái tên Phương Vân kia.

Ôn Thanh Tuyền kinh ngạc, biết rõ mục tiêu của nàng sẽ không kém, không ngờ được lại có quyết tâm cao đến thế, muốn cấp tốc đoạt luôn thứ hạng của Cơ Huyền. Phương Vân kia không đơn giản a, trong tay còn có một thần khí hạ phẩm.

- Yên tâm đi!

Lạc Li khẽ cười.

- Ngươi cẩn thận đấy!

Ôn Thanh Tuyền cũng chỉ đành dặn dò qua loa.

Thương nghị kế sách nửa ngày, rồi Lạc Li dẫn theo bốn người rời khỏi rừng thiết thụ.

Ôn Thanh Tuyền mỉm cười nhìn theo. Mấy ngày tới đại tái sẽ càng thêm náo động, mọi người sẽ hiểu rõ hơn cô gái yên lặng bên cạnh Mục Trần có thực lực kinh người ra sao.

Ôn Thanh Tuyền duỗi tay duỗi chân uốn éo thân mình, rồi từ từ đến cạnh Mục Trần, tay chống cằm, ngữ khí đầy ghen tị:

- Ngươi thật là có phúc, lại có thể khiến Lạc Li tự nguyện lại những việc như thế.

...

Ba ngày sau.

Mục Trần vẫn chưa hồi tỉnh, thân thể lúc này càng đỏ lên, nhiệt độ nóng cháy từ trên người hắn toát ra khiến không khí xung quanh hừng hực khó chịu. Gương mặt hắn méo mó nhăn nhó liên hồi vì bị đau đớn dày vò.

Thần Phách nan vẫn chưa vượt qua được.

Ôn Thanh Tuyền chỉ có thể bảo vệ ở bên ngoài, không thể nào can thiệt vào quá trình kia. Hắn chỉ có thể vượt qua bằng năng lực bản thân, không ai giúp được.

Thế nhưng cảm giác cho thấy, linh lực trong cơ thể vẫn bạo động trong giới hạn cho phép, hắn nhiên hắn vẫn còn một chút thanh tỉnh,

không để cho thần trí bị đốt cháy mất.

Tình hình như thế chỉ cần Mục Trần tiếp tục kiên trì, thì vượt qua Thần Phách nan chỉ là vấn đề thời gian.

Còn ở bên ngoài rừng thiết thụ, đại tái linh viện mấy hôm nay lại sóng gió ầm ĩ, nguyên nhân chính là do Lạc Li.

Lạc Li dẫn đội, hành động khác Mục Trần, không đánh đội ngũ vừa mới lên được hạng 9 đến hạng 16, mà hướng mục tiêu vào hạng 7 Phương Vân.

Hành vi này quả thật là gan lớn. Ai ai đều rõ, top 8 tuyệt đối là những chi đội mạnh tuyệt đỉnh của đại tái, có tư cách cao nhất vào vòng quyết chiến, có cao thủ mạnh mẽ vượt trội tọa trấn. Và Phương Vân là nhân vật lợi hại còn nắm giữ một món thần khí chân chính.

Tin tức Lạc Li giao chiến với Phương Vân khiến cho người người chấn động, giao tranh lần này có vẻ thanh thế còn vang dội hơn cả trận kịch chiến của Mục Trần và Cơ Huyền.

Trận đấu kinh điển ấy cuối cùng đã xảy ra.

Ngày hôm đó, người ta thấy thần đỉnh bay lên cao, hào quang chói sáng, long ngâm hổ khiếu vang vọng vòm trời, khiến linh khí thiên địa sôi lên sùng sục.

Thế nhưng khí thế dữ dội ấy lại hoàn toàn bị áp đảo khi một tiếng kiếm ngân vang rền. Thần đỉnh hoàn toàn bị lép vế.

Kiếm ý ngưng tụ trên bầu trời, thành một biển kiếm kình, ào ạt như bão lớn gào thét, mọi thứ ngăn cản con đường của nó đều bị bão kiếm xé toang thành từng mảnh. Món thần khí mà Mục Trần dốc hết sức cũng không phá vỡ được, lúc này màu sắc ảm đạm, rồi bị một thanh kiếm ảnh chém xuống.

Bão kiếm tan đi, để lại một thanh trường kiếm lạnh toát xuyên phá bầu trời, trở về bàn tay ngọc ngà của mỹ nhân tuyệt sắc. Kiếm ý ngập tràn thiên địa theo đó cũng tan đi.

Mọi người nhìn thấy Phương Vân hộc máu, mặt mày trắng bệch, đã trọng thương.

Kịch chiến đã có kết quả.

Phương Vân cuối cùng ngoan ngoãn giao nộp Viện Bài, 40000 điểm bị Lạc Li tước đoạt, số điểm của Mục Trần từ 110000 tăng lên 150000, giành lấy vị trí đệ nhất của Cơ Huyền.

Cả đại tái linh viện chấn động, vị trí đệ nhất đã nghênh đó chủ nhân thứ ba.

Cũng nhờ trận chiến đó, danh tiếng Lạc Li đã vang khắp đại tái, thậm chí còn vượt qua cả Cơ Huyền lẫn Mục Trần.

Từ đầu đến giờ, dám trực tiếp săn một chi đội top 8, chỉ có mỗi mình nàng mà thôi.

Sau trận này, chi đội Phương Vân rơi khỏi top 8, nhưng dù sao cũng là nhân vật hàng đầu, chỉ một ngày sau đã trở lại hạng 8, dù vậy dáng vẻ trở nên an phận hơn nhiều.

Hiển nhiên, nhuệ khí của hắn đã bị Lạc Li nghiền nát.

Sau khi hạng 1 đổi chủ, mọi người liền ngóng chờ phản ứng của Cơ Huyền. Tính cách gã kia không phải là kẻ dễ dàng dâng vinh dự cho người khác.

Trong lúc đó, khu rừng gai tăm tối, Mục Trần chậm rãi mở mắt ra, một ngọn lửa lưu ly trong suốt cháy bừng trong mắt.

Hắn rốt cục vượt qua Thần Phách nan!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 594: Thành Công

"Phù"

Hơi thở nóng bỏng từ miệng Mục Trần phun ra, nhiệt độ khiến cho không khí bốc lên, mang theo một mùi khen khét.

- Thành công...

Ngọn lửa lưu ly trong mắt hắn lặng lẽ rút đi, trở lại bình thường. Mục Trần nhẹ nhàng thả lỏng người, cảm giác đau đớn thống khổ từ trong Thần Phách đã không còn nữa.

Hắn đã chắc chắn thành công vượt qua Thần Phách nan.

- Chúc mừng ngươi!

Một tiếng nói dẻo quẹo vang lên, Mục Trần quay lại, liền gặp ngay ở bậc tam cấp lối vào Tàng linh viện, chính là gương mặt xinh đẹp của Ôn Thanh Tuyền đang nhìn hắn chăm chú.

- Đa tạ!

Mục Trần bất giác hơi run một chút khi nhìn thấy Ôn Thanh Tuyền, nhưng hắn cũng nhanh chóng hồi phục tinh thần, hiểu ra được mục đích của nàng khi trấn giữ ở đây.

Những ngày qua hắn độ kiếp, nàng vẫn luôn ở cạnh bảo vệ.

Ôn Thanh Tuyền phủi tay, mắt phượng chăm chú nhìn Mục Trần:

- Thần Phách nan cảm giác thế nào?

Mục Trần nắm tay lại sung sướng:

- Rất mạnh...

Hắn đã nhận thấy linh lực cường đại đang vận chuyển trong người, mạnh mẽ hơn linh lực nan nhiều. Mấy ngày trước khi đi săn top 16, nếu thực lực đã là Thần Phách nan thì chắc chắn thoải mái hơn nhiều.

- Thần Phách cũng mạnh hơn.

Mục Trần tập trung tâm trí, đỉnh đầu tỏa hào quang, rồi Thần Phách của hắn xuất hiện. Thân thể nó càng thêm trong suốt, như làm từ lưu ly ngọc thạch, tay kết ấn, gương mặt nghiêm nghị.

Thần Phách Mục Trần mở mắt, vung tay. Linh khí thiên địa nhanh chóng hội tụ. Thần Phách càng mạnh, cảm ứng linh lực của cường giả càng mạnh thêm.

Tu luyện đến mức độ này, Thần Phách đã gần như thực chất, không còn hư ảo như trước nữa, xem như đã có thành tựu, dù thân thể bị hủy, chỉ cần Thần Phách bỏ trốn được sẽ có cơ hội lớn ngưng luyện thân thể, cải tử trùng sinh.

Đương nhiên, Thần Phách nan chính là bước đệm quan trọng nhất để bước vào Chí Tôn cảnh.

Thần Phách nan phân tam trọng, thống khổ của tam trọng đều là chuẩn bị cho Chí Tôn cảnh.

Thần Phách Mục Trần lóe lên, rồi trở lại cơ thể. Hắn uốn éo thân người, xương cốt kêu lách cách thật sảng khoái.

Cảm giác mạnh mẽ sau khi trải qua thống khổ thật là sung sướng.

Mục Trần đứng dậy, đưa mắt nhìn chung quanh, hơi nghi hoặc:

- Lạc Li đâu? Nàng ta không phải đi cùng ngươi sao?

- Chúc mừng ngươi! Hiện tại chi đội của ngươi đã trở thành đệ nhất bảng điểm đại tái.

Ôn Thanh Tuyền búng tay ra, Viện Bài của nàng bay tới Mục Trần.

Mục Trần ngạc nhiên nhận lấy, đảo mắt nhìn lên xếp hạng, rồi sửng sốt.

Hạng 1, Bắc Thương linh viện, đội trưởng Mục Trần, điểm 158000.

Hạng 2, Thánh linh viện, đội trưởng Cơ Huyền, điểm 149000.

...

- Cái này... do Lạc Li?

Mục Trần đầy kinh ngạc.

- Ừm.

Ôn Thanh Tuyền cười khẽ:

- Nàng ra đánh bại Phương Vân, cướp điểm của hắn, dễ dàng vượt qua Cơ Huyền, chiếm giữ thứ hạng cao nhất. Hiện tại Lạc Li đã trở thành ngôi sao sáng nhất đại tái linh viện, e rằng cả ngươi và Cơ Huyền cũng còn phải kém một bậc.

Nói đến chỗ này, Ôn Thanh Tuyền trêu tức:

- Sao? Thấy việc nàng làm được, có cảm giác bị đả kích không?

Mục Trần nhìn Viện Bài, một lát sau mỉm cười:

- Cũng không đến mức đả kích, với thiên phú của Lạc Li, vốn phải tỏa sáng như vậy. Ta cũng đâu có bảo nàng phải che giấu hào quang đâu nào. Nhưng có lẽ nàng biết mình rất sáng, nên từ khi bước chân vào Bắc Thương linh viện, vẫn một mực ẩn giấu nó đi, chỉ yên lặng đi bênh cạnh

ta. Có nhiều khi ta lại mong muốn nàng có thể tùy ý thể hiện chính mình kia.

Ôn Thanh Tuyền nhìn hắn, ánh mắt trở nên dịu dàng, cảm nhận tình cảm chân thành mà Mục Trần dành cho Lạc Li, hơi trầm tư khẽ nói:

- Nàng ẩn giấu hào quang, không phải vì không biết cảm nhận của ngươi, có lẽ nàng không muốn ngươi gặp nhiều phiền toái.

Mục Trần tán thành gật đầu.

- Ta biết nàng rất rực rỡ, thậm chí sau này sẽ còn là nhân vật tầm cỡ cường đại và chói sáng hơn nữa trong chúng ta. Nhưng dù có gì đi nữa, ta cũng không buông bỏ, vì ta đã hứa với nàng, sẽ có một ngày trở thành cường giả cái thế, không ai còn đủ sức ngăn cản ta dắt tay nàng bước đi!

Giọng nói bình thản mà chắc chắn vang trong rừng rậm, khiến cho Ôn Thanh Tuyền khẽ run lên rung động.

- Cường giả cái thế...

Ôn Thanh Tuyền vén mái tóc đẹp, miệng lẩm bẩm, ánh mắt phức tạp. Thiên tài trên thế giới này nhiều vô kể, nhưng cuối cùng trở thành cường giả cái thế, kinh chấn Đại Thiên thế giới, năng lực vô biên, có được bao nhiêu người?

Thế nhưng nam tử trước mặt nàng đây đang khiến trong lòng nàng thoáng rung động ngẩn ngơ.

Khi Mục Trần nhìn lại, bắt gặp ánh mắt của hắn, Ôn Thanh Tuyền lập tức tỉnh táo lại, dung nhan tuyệt mỹ đỏ ửng ngượng ngùng, vội tránh cái nhìn của hắn:

- Còn muốn trở thành cường giả cái thế, đợi đánh bại cho được Cơ Huyền rồi hắn mơ mộng. Tên kia không đơn giản đâu.

Mục Trần cười:

- Hắn đúng là không đơn giản, nhưng muốn thắng ta, hắn cũng không phải chuyện đơn giản.

- Có tự tin, ta thích.

Ôn Thanh Tuyền mỉm cười dịu dàng và xinh đẹp, vươn tay vỗ vai Mục Trần một cách phấn khích.

- Ngươi mà cũng thích nam nhi?

Mục Trần tỏ ra kinh ngạc, nhưng lời vừa trôi khỏi mồm liền thấy hỏng bét.

Quả nhiên, Ôn Thanh Tuyền trừng mắt túm cổ áo hắn, gương mặt lạnh như đá tảng:

- Ngươi nói cái gì?

Mục Trần méo miệng cố cười, mắt lảng đi chỗ khác.

- Lão nương chỉ không thích tới gần đám hôi hám các người mà thôi. Nếu gặp được nam tử ta yêu mến, tự nhiên sẽ ngoan ngoãn đi với hắn, ta không có vấn đề gì về giới tính cả!

Mục Trần cười mỉm, tỏ ra xấu hổ nhìn Ôn Thanh Tuyền. Có lẽ lời lúc nãy đụng chạm nàng ta hơi quá, đến cả xưng hô lão nương mà cũng dùng tới.

- Được rồi, ta sai!

Mục Trần giơ tay đầu hàng. Nhưng lời nói của Ôn Thanh Tuyền làm hắn rất hiếu kỳ, nữ nhân kiêu ngạo này, sau khi bị chàng hoàng tử nào đó cướp mất trái tim sẽ ra cái bộ dáng dịu dàng ngoan ngoãn yên lặng dịu ngọt ra sao? Chắc là phải khiến người ta động lòng lắm đây.

"Hừm."

Ôn Thanh Tuyền vẫn còn cau có, rồi lại phát hiện ra vì nắm cổ áo Mục Trần mà cả người gần như dán sát vào hắn, vội vã ném hắn ra, mặt đỏ như gấc, tim đập bang bang như trống cái, lòng thầm mắng tên ôn dịch khiến nàng mất tự chủ.

- Chúng ta cũng đi thôi!

Mục Trần hết dám trêu chọc Ôn Thanh Tuyền, đề nghị.

Ôn Thanh Tuyền không thèm ngó lại, trực tiếp lao đi ra khỏi khu rừng.

Mục Trần cười cười, lắc mình bay lên không, tay kết ấn, một lỗ xoáy không gian từ bàn tay hắn vươn ra, nhanh chóng bành trướng.

"Vù vù vù!"

Lỗ không gian xoáy tròn, những gốc thiết thụ bên dưới lập tức trốc gốc bay lên không, rồi chui vào trong vòng xoáy đó.

Chỉ vài phút ngắn ngủi, mảng rừng chỗ này trở nên trống trải hết phân nửa.

Mục Trần thu tay lại, lỗ không gian kia nhanh chóng biến mất. Hắn thở ra một cái, ánh mắt chuyển hướng về phía tây bắc, trở nên lạnh lẽo.

Hắn có dự cảm, đại tái linh viện vòng quyết chiến sẽ lập tức bắt đầu.

Lúc này đây, chính là thời cơ chân chính quyết đấu với Cơ Huyền!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 595: Thiêu Đốt Viện Bài

Dãy núi xanh rì, trùng trùng điệp điệp trên mặt đất, mênh mông vô tận suốt tầm mắt.

Khu vực này khá ồn ào, là một vùng dành cho việc nghỉ ngơi và phục hồi, không ít đội ngũ đều đóng trại tại đây vì mục đích đó.

Dù rằng với thời điểm hiện tại, đại tái linh viện không có một khu vực cá nhân nào là an toàn, nhưng cũng có những quy tắc chung trong đó. Ví dụ như khu vực tạm hòa bình này, tất cả đội ngũ đến đây đều phải gác lại ân oán, tạm thời ngưng tranh đoạn, bằng không sẽ khiến cho tất cả mọi người cùng sống mái với kẻ không biết trời cao đất dày.

Trên những ngọn núi, từng nhóm người có đông có ít họp lại nói chuyện rôm rả hòa an.

Mà lúc này, bao nhiêu chi đội trong khu vực đều bất giác nhìn lên một ngọn núi kia, nơi đỉnh núi có khoảng mười người.

Hấp dẫn nhiều ánh mắt nhất chính là cô gái xinh xắn mặc quần áo xanh đen trong nhóm kia, mái tóc trắng bạc như ngân hà tuôn đổ, đôi mắt lưu ly thanh thoát mà sâu sắc.

Nàng ta chỉ yên tĩnh ngồi đó, vẻ mặt điềm nhiên, khí chất phiêu diêu tự tại vô cùng.

Nhiều kẻ lướt mắt lên xuống thân người nàng, không giấu nổi vẻ thèm muốn. Một người con gái ưu tú như thế, e rằng khó có nam nhi nào không động tâm.

Nhưng có thèm muốn, có khao khát đến cháy bỏng thế nào thì họ cũng không ai dám đến quấy rầy nàng ta. Mọi người đều biết, đại tái linh viện hiện tại, nhân vật tiếng tăm vang dội nhất, tỏa sáng nhất, người đã đánh bại Phương Vân, dẫn dắt đội ngũ của mình vượt qua cả điểm số của chi đội Cơ Huyền, giành lấy vị trí đệ nhất.

Lạc Li.

Đôi mắt lưu ly xinh đẹp trong trẻo kia, chỉ mấy ngày đã trở thành ánh mắt nguy hiểm nhất, không ai muốn bị chiếu vào nhất.

Nhiều chi đội ở đây, trong mấy ngày vừa rồi cũng dẫn đội đến xem thử cô gái này, nhưng cuối cùng kết quả dễ dàng cho thấy, số điểm mà họ vất vả tích cóp đã trở thành chiến lợi phẩm cho người khác.

Nhưng dù thua thiệt, bọn họ lại không hề ta thán ai oán, mà trong lòng lại càng tăng thêm tương tư với bóng hình xinh đẹp kia.

Thế nhưng cô gái này quá xuất sắc, hồng nhan ngọa thủy, chẳng thể nào có một tương lai gì với nàng, vì cớ không lâu nữa nàng sẽ là ngôi sao mai chói sang trên vùng trời Đại Thiên thế giới.

Trên ngọn núi kia, Lạc Li vẫn tĩnh lặng như đang chờ đợi gì đó.

- Lạc Li, Cơ Huyền lại tăng điểm, chỉ còn cách chúng ta chừng 2000.

Trầm Thương Sinh khẽ lên tiếng.

- Tên kia quả nhiên sẽ nhanh chóng bắt kịp.

Lý Huyền Thông nhíu mày, sau khi họ vượt qua Cơ Huyền, gã kia cũng nhanh chóng tìm kiếm con mồi, mạnh mẽ cướp điểm, giành lại thứ hại.

Chính vì thế mà mấy ngày nay họ khá bận rộn. Còn Lạc Li dẫn đội cướp điểm phần lớn là lấy được từ Phương Vân, lại ngay lúc tên kia bị thương mà yếu đi, không tốn nhiều khí lực, do vậy cũng đảm bảo giữ

trọn thực lực, không bị tiêu hao đến mức chạy bán sống bán chết như Mục Trần.

Chiến đấu liên miên hết được Mục Trần lại đến Lạc Li dẫn đội, Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông cũng tăng cường thực lực, nhờ vào giọt Chí Tôn linh dịch lúc này đã vượt qua nhị trọng Thần Phách nan. Còn Tô Huyên, Từ Hoang cũng đã thuận lợi vượt qua Thần Phách nan. Tới lúc này, chiến lực tổng thể đội ngũ của họ mới đạt đến trình độ hàng đầu đại tái.

Thực lực cả đội trưởng lẫn đội viên đều có thể khiến cho những đội mạnh khác phải cẩn trọng đối đãi.

Lạc Li từ tốn mở mắt, liếc nhìn vào Viện Bài. Tên chi đội của nàng vẫn còn ở hạng 1, điểm 160000, còn Cơ Huyền hạng 2, điểm 153000.

Điểm số sát nút.

- Vậy đi tiếp thôi.

Lạc Li đứng phắt dậy, áo quần ôm lấy những đường nét cơ thể, da thịt như ngọc, ánh mặt trời rọi vào thân thể nàng như phản xạ lại sáng bóng, khiến người ta không thể rời mắt.

Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông cũng lập tức đứng lên. Sau khi điều dưỡng, linh lực của họ đã trở lại toàn thịnh.

Mấy ngày chính mắt nhìn thấy sự hung hãn của cô nàng, họ mới hiểu trước đây nàng ta ẩn giấu sâu như thế nào.

Đoàn người đều đã đứng dậy, chuẩn bị tiếp tục khởi hành.

"Vù"

Một tiếng gió dồn dập thình lình vang lên, rồi không trung hiện ra hai bóng người đang lao đi như tên bắn.

Lạc Li nhẹ nhàng dừng bước, dõi mắt nhìn lại hai bóng người xa xa kia, đôi mắt lưu ly lãnh đạm đột nhiên tỏ rõ nét vui mừng.

Mọi người trong vùng bắt gặp được ánh mắt lung linh sáng ngời kia, bất giác nhìn theo hướng nhìn của nàng, tò mò chẳng biết là ai lại có thể khiến cô gái lãnh đạm này vui mừng như thế?

Hai người kia nhanh chóng xuất hiện ở vùng trời chỗ này, hào quang tan đi, lộ ra gương mặt nam thanh nữ tú.

Mục Trần đứng giữa không, thân hình dong dỏng cao, gương mặt tuấn tú, nụ cười thu hút nữ nhi vui vẻ nhìn người con gái trên đỉnh núi.

Ngay bên cạnh, Ôn Thanh Tuyền duyên dáng yêu kiều mà dũng mãnh trong bộ kim giáp, vòng eo tinh tế, đôi chân ngọc ngà lộ ra khỏi váy. Dung nhan của nàng chẳng kém cạnh Lạc Li, vẻ kiêu hãnh chẳng hề phai nhạt.

- Là Mục Trần!

Hình dáng Mục Trần ra sao, khắp đại tái linh viện hầu như đều rõ, nhất thời thốt lên, không giấu được ghen tị, dĩ nhiên chính là vì nét cười trên gương mặt Lạc Li khi hắn xuất hiện.

Cái nụ cười ấy khiến lòng người mê say.

Mục Trần từ bầu trời hạ xuống trước mặt Lạc Li, vươn tay vén lọn tóc trên trán, khẽ nói:

- Vất vả rồi!

- Ta cũng là đội viên, đương nhiên phải có nghĩa vụ ra sức cho đội.

Lạc Li mỉm cười đáp lời

- Bất quá đội trưởng đại nhân đã trở lại, vị trí đội trưởng này ta cũng nên ngoan ngoãn giao trả.

Lạc Li cầm lấy Viện Bài đưa ra cho Mục Trần, rồi lại còn mỉm cười trừng mắt với hắn. Cảnh này làm bao kẻ đang chăm chú quan sát há mồm mà trợn mắt. Người đẹp diễm lệ kia cả mấy ngày nay luôn ung dung lãnh đạm, cao thủ hàng đầu như Phương Vân vẫn chẳng khiến nàng mất đi cái vẻ mặt xa cách đó, thế mà lúc này lại dành một cử chỉ cực đáng yêu như vậy cho một nam tử, thật khiến lòng họ nhói đau.

Mục Trần cười, nhận lấy Viện Bài, rồi thuận tay bắt lấy và giữ chặt bàn tay mảnh khảnh xinh xắn nõn nà của Lạc Li.

Đột nhiên bị Mục Trần nắm tay, Lạc Li hơi đỏ mặt, khẽ vùng vằng nhưng chẳng ăn thua, lại chỉ có thể trừng mắt với hắn mà thôi.

Mục Trần loáng thoáng nhìn quanh bốn phía, phát hiện không ít những ánh mắt hau háu như sói đói dán chặt vào hắn, bỗng dưng cảm thấy khó lường, chẳng lẽ cử chỉ chọc ghẹo bà nương nhà mình lại khiến cho nhiều người ghen tị?

- Chúng ta đi thôi, vị trí này nàng vất vả giành được, dĩ nhiên không để cho kẻ khác cướp mất.

Mục Trần khẽ nói.

Lạc Li cười khúc khích, gật đầu.

Thình lình Viện Bài trong tay hắn rung lên chân động, rồi hào quang sáng rực. Cùng lúc đó, mọi Viện Bài của các đội trưởng trong vùng đều tỏa sáng.

Ai nấy kinh ngạc biến sắc nhìn vào Viện Bài của mình.

Cơ Huyền, đột nhiên mở tốc độ kinh người vượt qua số điểm của Mục Trần, từ 150000 lên đến một con số khủng bố 200000!

Nháy mắt lại có thể tăng đến 50000!

- Sao có thể?

Người ta kinh ngạc khó tin, chẳng rõ vì lý do gì điểm của Cơ Huyền lại tăng đột biến như thế. Top 8 cũng không hề có một chi đội nào mất đi, mà như thế có nghĩa là Cơ Huyền không hề đánh bại một đội nào trong top 8, vậy điểm số của họ từ đâu mà có?

Mọi nơi mọi chỗ đều ồn ào bàn tán, kinh ngạc hoài nghi, rồi có kẻ lại giương mắt nhìn Mục Trần.

Mục Trần cũng tắt hẳn nụ cười, nheo mắt, thình lình hai mắt trợn tròn.

Bởi vì hắn nhìn thấy, cái tên Cơ Huyền hạng 1 đột nhiên bốc cháy.

Sự việc bất ngờ khiến cả Lạc Li lẫn Ôn Thanh Tuyền cũng biến sắc.

Bởi vì, Cơ Huyền đã thiêu đốt Viện Bài ...

Cơ Huyền tính mở cửa vòng đấu quyết chiến !

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 596: Kho Tạm

Cơ Huyền thiêu đốt Viện Bài !

Lập tức khắp nơi trở nên xôn xao, mọi người kinh nghi bàn tán về cái tên đầu tiên trong top 16 đang bốc cháy, sắc mặt cực kỳ phấn khích.

Theo quy tắc, top 16 có 8 đội đốt Viện Bài, thì đại tái linh viện sẽ kết thúc, khi đó top 8 đội có số điểm cao nhất sẽ tiến vào vòng quyết chiến.

Những người dám dẫn đầu thiêu đốt Viện Bài, ắt phải tuyệt đối tự tin vào số điểm mình đang có, nếu không khi họ cố định số điểm (đã đốt VB thì không cướp điểm của người khác được nữa) mà những chi đội khác lại nhanh chóng vượt qua, khiến thứ hạng bị rớt lại, thì sẽ thành trò cười mà không thể vào được vòng quyết chiến.

Bình thường mà nói, không một đội nào lỗ mãng Viện Bài sớm và một mình, vậy mà Cơ Huyền đã làm. Chẳng lẽ hắn nghĩ rằng không ai có thể lay động thứ hạng của hắn nữa sao?

Điều khiến mọi người nghi hoặc nữa là, chẳng biết Cơ Huyền dùng cách gì lại có thể tăng vọt một lúc 50000 điểm, mà chừng đó e rằng cũng chưa chắc chắn được vị trí số 1 của hắn.

- Cơ Huyền đang làm cái gì?

Trầm Thương Sinh trầm tư.

Mục Trần nheo mắt lại:

- E rằng vẫn còn tiếp...

Lạc Li và Ôn Thanh Tuyền cũng nghiêm mặt, chăm chú quan sát Viện Bài. Quả nhiên chỉ một lát sau, 3 cái tên Huyết Thiên Hà hạng 6, Liễu Thanh Vân hạng 5, Phương Vân hạng 8 đều trở nên phừng phừng bốc cháy.

- Ngay cả Huyết Thiên Hà, Liễu Thanh Vân, Phương Vân cũng đã đốt Viện Bài !

- Cái đám chết giẫm đó đã đốt hết 4 cái Viện Bài rồi, chỉ cần thêm 4 cái nữa thì vòng quyết chiến sẽ bắt đầu...

- Cơ Huyền thật là ghê gớm, có lẽ hắn đã định trước thời điểm này!

Đám người Mục Trần sắc mặt cũng chẳng dễ chịu, khó khăn lắm mới leo lên được hạng 1 mới có mấy ngày, thế mà lúc này lại...

Mà bực bội hơn chính là chẳng biết Cơ Huyền dùng mưu mô xảo quyệt nào lại có thể kiếm được 50000 điểm trong nháy mắt như thế. Top 8 hiện tại, thậm chí là top 16 cũng không hề có dao động điểm số nào quá lớn, dĩ nhiên gã kia không phải kiếm điểm từ bọn họ.

Lạc Li và Ôn Thanh Tuyền nhăn mặt suy nghĩ. Mục Trần chỉ miết miết ngón tay vào Viện Bài, ánh mắt lóe lên lóe xuống, chẳng biết trong lòng đang nghĩ gì.

- Lại có thêm 2 Viện Bài bị đốt !

Bất ngờ có người kinh hô, top 16 lại có thêm 2 Viện Bài bốc cháy, mà vị trí lại là hai chi đội hạng 14 và 16. Theo lý, những đội ngũ top dưới như thế chắc chắn không thể nào tự nguyện cố định điểm số của mình như vậy, chẳng khác nào cắt đứt con đường đi tiếp của chính mình.

Cục diện này, chỉ cần có đầu óc là biết ngay Cơ Huyền đã âm thầm bày bố tất cả, nếu không sẽ không có nhiều chi đội cùng lúc thiêu đốt Viện Bài.

Mọi người nhìn lại Mục Trần vẫn đang yên lặng, sắc mặt biến đổi, có vẻ như Mục Trần lại bị Cơ Huyền chơi một vố đau.

Hiện tại chỉ cần có thêm 2 Viện Bài bị đốt, thì vòng loại này sẽ chính thức kết thúc.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi chẳng biết là sớm hay muộn này, Mục Trần muốn kiếm được 50000 điểm, trừ phi đánh bại ba chi đội top 8 còn lại, nếu không thì khó mà đủ. 4 chi đội bên phe Cơ Huyền đã cố định điểm số, không thể tăng lên, nhưng cũng không thể bị cướp đi, vậy là mục tiêu của Mục Trần chỉ còn lại Ôn Thanh Tuyền, Võ Linh, Ôn Bất Thắng. Thế nhưng mọi người đều rõ những chi đội kia chính là quan hệ đồng minh với hắn, không thể nào ra tay được nếu không muốn mang tiếng xấu.

Cơ Huyền dùng chiêu này thật là ác liệt.

- Khốn thật!

Trầm Thương Sinh nghiến răng nổi nóng. Tên kia thật ép cho Mục Trần tiến thoái lưỡng nan.

- Giờ làm gì đây?

Lý Huyền Thông trầm tư hỏi.

Lạc Li cũng tỏ ra lo lắng, không nói gì, chỉ nhìn qua Mục Trần.

Thế nhưng nàng lại không thấy ánh mắt tương tự ở Mục Trần, hắn vẫn bình thản nhìn vào Viện Bài.

Ôn Thanh Tuyền vén tóc, khẽ liếc Mục Trần, rồi vươn tay ra, Viện Bài của nàng xuất hiện.

- Lấy điểm của ta này, chi đội của chúng ta cho dù mất đi một nửa số điểm cũng không rớt khỏi top 8 đâu, đừng lo. Quán quân thật sự thì phải xem biểu hiện quyết chiến kia.

Mọi người kinh ngạc nhìn qua Ôn Thanh Tuyền, không ngờ nàng lại chủ động giúp Mục Trần.

- Cái này...

Lễ vật quá nặng như thế khiến các đội viên Bắc Thương linh viện hồi hộp mà không dám nhận.

Lạc Li hơi nghiến răng, mắt dõi nhìn Mục Trần, hắn cũng ngạc nhiên ngẩng lên nhìn Ôn Thanh Tuyền.

- Nè, lúc này mà không quyết đoán thì không có hay ho đâu! Ngươi cho rằng việc này không quang minh chính đại, nhưng ngươi có thể khiến ta cam nguyện tặng điểm, chẳng phải cũng là bản lĩnh của ngươi sao? Ít nhất trong đại tái này không có người nào khác có thể làm được điều này. Lúc này mà ngươi còn nói đến cái gì tôn nghiêm kiêu ngạo từ chối ta, thì ta sẽ xem ngươi là một kẻ non kém, ta cũng không có bằng hữu lề mề như thế.

Mục Trần nhướng mày hơi há mồm, thở ra một tiếng, ánh mắt ra vẻ cảm động.

Chẳng ai nói tiếng nào, mọi người đợi quyết định của hắn. Chỉ cần hắn gật đầu, thì chắc chắn sẽ vượt mặt Cơ Huyền, đoạt lại vị trí số 1, hung hăng giáng cho tên kia một tát nổ đom đóm.

Thế nhưng trái với mong muốn của mọi người, gương mặt mỉm cười tươi rói của hắn nhẹ nhàng lắc đầu.

- Ngươi...!

Ôn Thanh Tuyền tức máu giận sôi gan bước lên, hằm hè muốn túm cổ áo Mục Trần.

- Khoan khoan, ta xin lỗi không lấy điểm của ngươi, nhưng không phải cái gì mà tự trọng hay tôn nghiêm, chỉ là ta không túng đến cái mức đó.

Mục Trần vội vàng giải thích.

Ôn Thanh Tuyền hừ một tiếng, quay mặt đi chỗ khác, tay ôm trước ngực.

- Ngươi còn cách nào khác sao? Chẳng lẽ xông lên cướp sạch điểm số toàn bộ những đội ngũ có mặt ở đây? Hay là đi cướp điểm của đám người top 16 còn lại?

Chỉ cần Mục Trần dám nghĩ tới, e rằng mấy đội còn lại top 16 kia sẽ chơi trò cá chết lưới rách, đốt sạch Viện Bài bảo toàn điểm số.

Thấy dáng vẻ của nàng ta, Mục Trần chỉ có thể cười khổ:

- Ta nghĩ ta biết số điểm kia Cơ Huyền lấy ở đâu ra...

Mọi người ngạc nhiên nhìn hắn.

- Với năng lực của hắn, dùng vài mưu mô hoặc uy hiếp rồi nuôi một đám "kho tạm". Đám kho điểm tạm thời kia đến lúc cuối cùng sẽ cung cấp cho hắn một số điểm kha khá, chẳng qua hắn che giấu khá tốt, nên mọi người không ai phát hiện ra mà thôi.

Cái "kho tạm" mà Mục Trần gọi, cũng có thể xem như là một đám heo dê được nuôi vỗ béo rồi làm thịt, chỉ có cái nó là điểm mà thôi.

- Kho tạm?

Mọi người kinh nghi lờ mờ hiểu ra. Vốn dĩ nuôi mấy cái kho tạm này cũng không dễ, bọn chúng chỉ có điểm số thấp thấp thì chẳng có tác dụng gì lớn, nhưng với một số lượng rất nhiều kho tạm thì lại khác, dễ dàng khiến hắn bị trở cờ, cả trăm chi đội mà cùng lúc phản công, e rằng ăn cũng không tiêu, cho dù chiến thắng mà hao tốn lực lượng, thì sẽ bị đội mạnh khác ăn mất. Còn nếu dốc tận tất cả, đồ sát điên cuồng thì sẽ bị hủy bỏ tư cách tham dự đại tái.

- Sao ngươi biết được?

Ôn Thanh Tuyền nghi ngờ hỏi lại. Cơ Huyền dùng thủ đoạn này che giấu thật siêu đẳng, không ai phát hiện ra, làm sao Mục Trần lại biết.

- Vì ta hiểu hắn, hắn luôn làm việc mờ ám, nên ta đã có chuẩn bị nhờ vài kẻ điều tra. Cũng may mà kiểm chứng được.

Mục Trần mỉm cười.

- Cho dù biết được hắn sử dụng thủ đoạn đó, nhưng vậy thì sao, lúc này...

Trầm Thương Sinh thở dài, đang lẩm bẩm thì bất chợt ngừng lại, như phát hiện ra cái gì.

- Ngươi cũng có chuẩn bị, không phải chứ?

Lạc Li tròn mắt nhìn hắn, khẽ hỏi.

Ai nấy tròn mắt lên, kẻ chu miệng người lắc đầu, sắc mặt khiếp hãi. Chẳng lẽ hắn cũng đoán trước tình huống hôm nay rồi sao?

- Cũng tương tự như thế...

Mục Trần cười, nụ cười gian giảo cũng khiến người ta hơi run run. Hắn búng tay, một tia linh lực bắn lên trời, nổ ra như pháo hoa.

Bất giác mọi người trong vùng ngạc nhiên chú ý đến hắn.

Không khí vẫn tĩnh lặng, lát sau ai nấy cảm ứng được đổ dồn ánh nhìn về chân trời, có vô số những bóng người đang lao đến như vẫn thạch.

Đoàn người đông đúc kia nhanh chóng ngừng lại, có đến cả trăm chi đội đang tập trung trên bầu trời.

Vài kẻ tâm tư cao thâm, nhìn thấy bọn người kia xuất hiện, dường như phát giác được vấn đề, kinh ngạc đưa ánh mắt thán phục nhìn Mục Trần.

Trên bầu trời, một người tiến lên trước, gương mặt khá quen thuộc, đó chính là gã đội trưởng của chi đội Hoang linh viện, Lâm Châu.

- Ha ha, Mục huynh! Mọi người đều được ngươi cứu giúp, ân tình này hôm nay chúng ta sẽ trả lại.

Lâm Châu ôm quyền chào, tiếng cười nói sang sảng vang lên khiến mọi người càng thêm hồi hộp.

Cơ Huyền giấu tay trữ điểm, Mục Trần cũng đang chuẩn bị ngửa con bài lật sấp của hắn!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 597: Khai Mạc Quyết Chiến

Cả trăm đội ngũ đứng giữa không, thế trận này khiến mọi người không thể không chú ý, phần lớn đều tỏ ra kinh nghi.

Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông ngay cả Lạc Li, Ôn Thanh Tuyền cũng ngạc nhiên nhìn lên, khung cảnh này hoàn toàn không thể dự đoán trước.

- Chuyện gì thế?

Ôn Thanh Tuyền quay sang Mục Trần hỏi ngay.

- Cơ Huyền có thủ đoạn của hắn, ta đương nhiên cũng phải có cách đối phó. Họ chính là chuẩn bị của ta.

Mục Trần mỉm cười chỉ lên đoàn người trên không.

- Ngươi cũng tạo kho tạm?

Trầm Thương Sinh kinh ngạc.

- Mấy đội ngũ kia trước đây từng thiếu ta một món ân tình, sau đó ta có tìm gặp Lâm Châu, giúp ta liên hệ bọn họ, nhờ vả bọn họ nếu lúc cuối cùng có biến cố thì trợ giúp ta một tay.

- Dĩ nhiên, nếu như Cơ Huyền không sử dụng đến thủ đoạn mờ ám kia thì họ cũng không cần xuất hiện.

Mọi người ngáp một hơi chỉ biết nhìn nhau, vẻ mặt quái quái nhìn Mục Trần. Tâm cơ của hắn cũng khiến mọi người nao cả ruột.

- Đừng có nhìn ta như vậy. Ta và Cơ Huyền giao đấu lâu nay, thủ đoạn của hắn phải hiểu phải biết. Linh Lộ kia bị hắn gài bẫy một lần, dù rằng ta cam tâm xông vào bẫy, nhưng không thể nào có đạo lý để hắn cài thêm lần thứ hai.

Mục Trần cười khẩy.

- Nhưng dù ngươi có ân tình bao nhiêu, thì muốn họ giao nộp điểm số cho ngươi cũng đâu có đơn giản?

Lạc Li cười khúc khích liếc xéo Mục Trần.

Tham dự quyết chiến chỉ có 8 đội, những điểm số của những đội còn lại cũng không phải vô dụng, mà nó trở thành tiêu chí đánh giá cho chính linh viện của bọn họ. Nếu như tổng điểm quá thấp, thì đại tái linh viện lần tiếp theo sẽ bị cắt giảm chỉ tiêu tham dự hoặc còn có thể bị loại ra luôn.

Mục Trần gật đầu, nói:

- Thế nên ta mới giao dịch với họ, mỗi đội ngũ sẽ cho năm giọt Chí Tôn linh dịch.

Lạc Li, Ôn Thanh Tuyền nghe mà giật bắn người, tỏ ra tức giận. Chí Tôn linh dịch đối với những người đã tu luyện đến giai đoạn này phải nói là cực kỳ quan trọng, chẳng phải củ cải hay dưa mắm mà muốn đổi là đổi cho là cho.

Chí Tôn linh dịch cộng với ân tình, đám người kia cam tâm tình nguyện cống nạp điểm số cũng là đương nhiên.

- Ngươi làm sao có nhiều Chí Tôn linh dịch đến thế?

Lạc Li trợn mắt hỏi, nàng nhớ rõ số lượng Chí Tôn linh dịch đã thu hoạch được từ Tàng linh viện.

- Chẳng lẽ... ngươi đã có thể giải phong ấn Tụ Linh Oản?

Mục Trần cười gật đầu:

- Thực lực tăng lên, ta thử vài đòn, tuy cũng chưa giải phong hoàn toàn, nhưng cũng mở ra một vết nứt nhỏ, lục được cũng hơn 800 giọt Chí Tôn linh dịch.

Lạc Li gật gù. Hèn gì Mục Trần ra tay hào phóng như thế, thì ra là đã có gia sản kha khá.

- Thật là một đại phú ông!

Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông tròn mắt tặc lưỡi. Bỏ ra 500 giọt Chí Tôn linh dịch, có kẻ bình thường nào dám phung phí như thế.

- Ta cũng không muốn lắm đâu a.

Mục Trần khẽ thở dài. Hơn 500 giọt Chí Tôn linh dịch đâu phải số lượng nhỏ, cho dù có Tụ Linh Oản thì cũng xót ruột lắm chứ, nhưng tình huống không mong muốn đã xảy ra.

Hắn biết Cơ Huyền nham hiểm, do vậy để ngăn chặn tên kia không tránh khỏi phải dùng thủ đoạn.

- Té ra đã có chuẩn bị sớm, cuối cùng lại là ta nóng nảy.

Sau khi Mục Trần giải thích rõ ràng, Ôn Thanh Tuyền chép miệng thản nhiên.

Vừa mới lo lắng, nhưng không ngờ Mục Trần lại có thể chuyển gió trở cờ nhanh như thế. Biết rõ gã này làm việc tâm tư cẩn mật, nhưng nàng cũng không khỏi ngạc nhiên, thậm chí là khâm phục. Thế nhưng tính cách cao ngạo khiến nàng thấy hơi khó chịu, nói gì thì biểu hiện của nàng với hắn là cực kỳ hiếm thấy, cuối cùng lại chỉ có mình tự đa tình.

Mục Trần chậm rãi nói tiếp:

- Cái việc này ta chuẩn bị để chế ngự Cơ Huyền, nhưng cũng không tính là quanh minh chính đại, nên không nói cho mọi người. Còn nữa... cám ơn ngươi, Thanh Tuyền.

Ôn Thanh Tuyền nhìn thấy vẻ mặt chân thành của hắn, bất giác tim đập rộn ràng hơi đỏ mặt, nhưng vẫn mạnh miệng:

- Không quen thấy ngươi như thế, gọi thân gọi mật cái gì. Chuyện thế này giải thích với Lạc Li ấy, liên quan gì ta. Nếu không phải niệm tình ngày trước ngươi lặn lội từ xa đến giải cứu, cộng với việc ta ghét cay ghét đắng gã Cơ Huyền kia, thì ta nào có quản chuyện của ngươi?

Lạc Li bên cạnh chỉ cười khẽ.

Mục Trần biết rõ Ôn Thanh Tuyền tính tình kiêu ngạo nên không nói gì thêm, ngẩng lên nói chuyện với Lâm Châu:

- Lâm đội trưởng, lần này đa tạ!

- Ha ha, Mục huynh nói gì vậy. Bọn ta thiếu ngươi một ân tình, tự nhiên phải trả.

Lâm Châu cất tiếng cười to, vung tay lên, cả trăm đội ngũ cùng lấy ra Viện Bài, hào quang lóe lên bắn ra rơi xuống.

Mục Trần cầm Viện Bài giơ cao, nhanh chóng tiếp nhận những hào quang kia.

Theo đó, Viện Bài của hắn sáng lên rực rỡ, điểm số tăng lên với một tốc độ chóng mặt.

180000... 200000... 230000... 260000...

Rồi từ từ chậm lại, con số lớn đỏ rực khiến tất cả mọi người hít hà.

Điểm của Mục Trần tăng một lèo cả trăm nghìn.

Dĩ nhiên lúc này trên bảng điểm, đội ngũ của hắn lại vọt lên chiếm vị trí số 1, đạp chi đội Cơ Huyền trở lại hạng 2.

Đảo vị đệ nhất vừa mới diễn ra chỉ giữ được chừng nửa giờ đã nghịch chuyển trở lại.

Mục Trần mỉm cười, rồi vung tay lên. Vài trăm đốm sáng từ lòng bàn tay hắn bắn về phía những đội trưởng của các chi đội trên không.

Những người kia liền hiểu ngay đó là gì, giơ tay tiếp nhận, nhìn rõ lại là mấy cái bình ngọc, năm giọt Chí Tôn linh dịch trong suốt lượn lờ trong đó, tản mát dao động cực kỳ kích thích.

Lâm Châu mừng rơn, kích động vui sướng. Bọn họ lập tức ôm quyền cảm tạ Mục Trần.

Còn những người đang quan sát diễn biến xung quanh, ánh mắt tỏ ra kinh ngạc và phức tạp, tròn mắt nhìn Mục Trần. Không ngờ cục diện tưởng chừng không thể lật lại, mà Mục Trần vẫn có thể nhanh chóng vươn mình xông lên.

- Thật lợi hại!

- Mục Trần hay Cơ Huyền đều là những tên yêu nghiệt, chẳng biết trận chung kết quyết chiến của họ sẽ kinh thiên thế nào...

Trên ngọn núi, Mục Trần quay lại nói chuyện với mọi người trong đội:

- Quyết chiến sẽ khai mạc, ta muốn điều chỉnh đội ngũ Bắc Thương linh viện chúng ta, lấy khí thế mạnh nhất tiến vào trong.

- Nghe ngươi sắp xếp.

Cả Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông, Từ Hoang, Hạc Yêu cũng đều trịnh trọng gật đầu.

- Ta định sắp xếp cho Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông, Tô Huyên gia nhập với ta và Lạc Li.

Đây chính là đội hình mạnh nhất có thể có được của Bắc Thương linh viện.

- Cũng được, bất quá phải đáp ứng ta một việc.

Hạc Yêu, Triệu Thanh Sam, Mộ Phong Dương lên tiếng.

- Chuyện gì?

- Đập vỡ mặt thằng khốn Cơ Huyền!

Hạc Yêu hằn học.

- Cứ giao cho ta!

Mục Trần mỉm cười, giơ tay ra.

Lạc Li đặt tay mình lên bàn tay hắn. Tô Huyên, Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông và những người còn lại cũng đặt tay lên, ánh mắt mười người đều hừng hực chiến ý.

- Mọi người của Bắc Thương linh viện đều đang chờ chúng ta, không thể để họ thất vọng được!

Mục Trần tay kia cầm Viện Bài, quay sang Ôn Thanh Tuyền:

- Thanh Tuyền, chuẩn bị xong chưa?

Ôn Thanh Tuyền cũng cầm chặt Viện Bài của mình, chợt trừng mắt nói:

- Nếu quyết chiến bất hạnh gặp ta, thì đừng có trách số phận xui xẻo, quan hệ hợp tác của chúng ta kết thúc tại đây!

- Cùng lúc nào!

Mục Trần cao giọng cười, ánh mắt lóe lên hứng thú.

"Phừng!"

Viện Bài của hai người bắt đầu bén lửa, từ từ bốc cháy, rồi hoàn toàn cháy bùng lên.

Mọi người trong vùng giương mắt nhìn khung cảnh hoàng tráng này. Top 16 đã có thêm hai đội cuối cùng đốt cháy Viện Bài, vậy tức là đại tái linh viện tranh đấu loại nửa năm nay đã chính thức chấm dứt.

Và vòng đấu quyết chiến vạn người trông xem đã chính thức mở ra.

Ngay lúc đó, Viện Bài trong tay tất cả mọi người đều bắt đầu bốc cháy, rồi hóa thành những cột sáng rực rỡ, chậm rãi bao bọc những chi đội đứng cùng nhau.

Khung cảnh hoành tráng, chiến ý ngút trời.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 598: Bắc Thương Linh Viện Sau Nửa Năm

Bắc Thương linh viện.

So với tranh chiến tàn khốc ở đại tái linh viện, không khí nơi đây an hòa bình thản, linh lực nhẹ nhàng lưu chuyển, men theo gió mang sức sống lan khắp linh viện.

Từ khi khai mạc đại tái đến nay đã được nửa năm.

Khi những đại diện tham dự đại tái, ai nấy đều háo hức phấn khích, nhưng nửa năm nay chẳng có một chút tin tức, thời gian chậm rãi trôi qua, mọi người cũng gần như quên béng nó đi, trở lại tu luyện với cuộc sống thanh bình, thỉnh thoảng cũng có người ngóng nhìn cái chuông cổ ở trung tâm linh viện.

Nếu như có tin tức truyền về từ đại tái, cái chuông đó sẽ vang lên rền rĩ.

Bắc Thương linh viện sức sống tràn ngập, linh viện khổng lồ vẫn có cuộc sống rất sôi động, cho dù vắng đám người Mục Trần thì vẫn náo nhiệt vui vẻ, đủ loại sự kiện xảy ra liên miên.

Nhưng bất kể có sôi động bất ngờ thế nào, cũng không ai có thể khiến những cái tên cao nhất Thiên bảng kia phải hạ xuống, vì họ đã vắng mặt nửa năm.

Nhưng chính những cái tên đó lại cũng là động lực để bọn họ tập trung tu luyện và hướng tới, từng bước thu hẹp khoảng cách thực lực với những huyền thoại kia.

Lôi vực và Tụ Linh trận cấp cao là những vùng đông đúc tấp nập nhất, khí thế tu luyện hăng sai làm cho các sư phụ và trưởng lão rất vui mừng.

...

Bắc Thương linh viện, Lạc Thần hội.

Tổng bộ Lạc Thần hội hiện tại đặt ở khu vực trung ương linh viện, linh khí nồng đậm hơn bên ngoài rất nhiều, cũng không có mấy thế lực được ưu đãi giống họ.

Bên ngoài tổng bộ có những đài tu luyện to lớn, bên cạnh là những hồ nước trong suốt, linh khí hội tụ thành sương nhẹ lãng đãng trên mặt hồ, trông như tiên cảnh.

Hôm nay có cả nghìn người đang tu luyện tại đây, luận bàn giao đấu sôi nổi khắp nơi.

Chỉ nửa năm trôi qua mà Lạc Thần hội đã càng thêm lớn mạnh, tân sinh gia nhập cũng không còn ngây ngô quá nhiều, bắt đầu hiển lộ thiên phú của họ, tỏa sáng lấp lánh.

Ngày hôm nay, Lạc Thần hội đã là thế lực lớn mạnh nhất của giới đệ tử Bắc Thương linh viện.

Mọi người chăm chú tu luyện, nhưng cũng không ít thành viên thỉnh thoảng hướng mắt nhìn về khu vực trung tâm, mục tiêu chính là hai bóng dáng xinh xắn yểu điệu kia.

Người thứ nhất cũng khá quen thuộc, chính là muội muội của Tô Huyên, cô nàng tính cách hoang dã Tô Linh Nhi. Nửa năm nay cũng có nhiều thay đổi, dáng vẻ cũng phổng phao hơn một chút, vẫn bộ váy áo đỏ rực đầy hấp dẫn, thướt tha tôn lên những đường nét gợi cảm ngạo nhân mê người.

Tô Linh Nhi cũng đã gia nhập Lạc Thần hội không lâu sau khi đại tái bắt đầu. Dĩ nhiên Lạc Thần hội cực kỳ hoang nghênh. Tô Linh Nhi trước kia cũng là nhân vật có danh tiếng lớn ở Bắc Thương linh viện, người ái mộ nàng không ít, việc nàng gia nhập giúp cho Lạc Thần hội càng thêm lớn mạnh.

Người con gái còn lại thì chính là cô nương tân sinh đến từ Bắc linh viện, người cực kỳ hâm mộ Mục Trần, Vũ Hi.

Cô nàng nhỏ tuổi này cũng xấp xỉ Duẫn Nhi, nhưng hiện tại danh tiếng của nàng trong nội bộ Lạc Thần hội cũng rất vang dội. Chính bởi vì thiên phú của nàng, trong nửa năm qua đã leo lên đến vị trí đệ nhị Thần Phách bảng.

Sự tiến bộ của nàng còn hơi chút kém hơn Mục Trần khi trước, nhưng chắc chắn dư đủ để người ta phải kinh ngạc. Mục Trần là tân sinh điển hình mục tiêu cho mọi đệ tử lúc trước, thì hiện nay tân sinh siêu đẳng nhất chính là nàng ta.

Có lẽ hai năm nữa, vị trí của Mục Trần sẽ bị nàng thay thế, nhưng đến lúc đó không chùng hắn đã rời khỏi Bắc Thương linh viện mất rồi.

Lúc này Vũ Hi đang ngồi tu luyện trên một tảng đá, hai tay chống lên đá nâng người lên cao cách mặt đá một khoảng, chiếc váy dài màu xanh ôm lấy thân thể có vẻ đơn điệu, nhưng vẻ mặt xinh xắn vẫn thu hút không ít ánh nhìn trộm đưa đến. Bây giờ Lạc Thần hội có vài kẻ đặt ra một danh xưng gọi là Lạc Thần hội Tam Tiên Tử, Tô Linh Nhi và Vũ Hi là hai trong số đó, người thứ ba chính là Duẫn Nhi.

Nhưng phần lớn thời gian Duẫn Nhi đều ở cạnh Linh Khê tu luyện. Tu vi linh lực của cô bé cũng không quá nổi bật, nhưng thiên phú linh trận thì khỏi phải bàn, tạo nghệ hôm nay cũng đã rất tốt. Vài tuần trước vô tình có xích mích với một gã kia, sau đó lại đánh bại hắn, tên kia lại là một cao thủ hạng 1x của Thiên bảng, khiến cho cả Bắc Thương linh viện chấn động.

Thành ra lúc này những người nổi tiếng nhất trong Lạc Thần hội không phải là những "nguyên lão" cốt cán xây dựng thế lực, mà chính là ba cô gái xinh như hoa kia.

Vũ Hi lặng lẽ ngồi trên tảng đá, mới vừa tu luyện xong. Nàng ngồi bó gối đặt cằm lên đầu gối, hờ hững nhìn lên không trung.

Tô Linh Nhi cũng đang nhìn lên chiếc chuông cổ trên cao kia, vẻ hoạt bát ngày trước chẳng thấy đâu, đang trầm tư suy nghĩ gì đó.

- Nè nè, các ngươi lại nghĩ tới Mục Trần à?

Đột nhiên có tiếng cười khúc khích vang lên khiến cả hai giật mình quay lại, chỉ thấy Diệp Khinh Linh đứng bên cạnh từ lúc nào.

- Ai hội mà nghĩ tới cái tên kia, ta đang lo không biết tỷ tỷ có bình an không...

Tô Linh Nhi chu miệng phân bua

Còn Vũ Hi chỉ đỏ mặt, vội quay chỗ khác trốn tránh. Cô bé chỉ xem như mới thấy mặt Mục Trần, thế nhưng cái tên đó đã hằn sâu vào trí óc của nàng, vì từ khi còn chân ướt chân ráo ở Bắc linh viện, nàng đã luôn được nghe những câu chuyện truyền kỳ về Mục Trần, rồi thậm chí đến khi gia nhập Bắc Thương linh viện, cái tên đó vẫn sáng chói rực rỡ trên bầu trời linh viện khổng lồ này.

Tận mắt chứng kiến trận đấu đổi ngôi bá chủ Thiên bảng, dĩ nhiên sẽ để lại ấn tượng tuyệt đối trong lòng nàng về cường giả khí phách kia. Chẳng biết Bắc Thương linh viện này bao nhiêu cô gái cũng đang tương tư giống như nàng.

- Diệp tỷ tỷ, ngươi nói Mục Trần đại ca có thể tiến vào vòng quyết chiến không?

Vũ Hi hơi lắp bắp hỏi.

Diệp Khinh Linh ngồi xuống, nhìn lên chiếc chuông cổ kính kia, hơi trầm tư:

- Ta nghe nói đại tái linh viện năm nay là kịch liệt nhất trong hàng chục năm qua.

Vũ Hi và Tô Linh Nhi cũng hơi đổi sắc. Các nàng cũng biết Mục Trần lợi hại, nhưng cũng rõ, đối thủ của họ đều là yêu nghiệt quái tài đến từ các đại linh viện khắp nơi. Muốn tranh đấu vượt qua muôn trùng thiên tài, cũng không dễ dàng chút nào.

- Mục Trần đại ca nhất định sẽ tiến vào quyết chiến!

Vũ Hi nắm tay lại, giọng nói tin chắc, có vẻ như thần tượng của cô bé đã trở thành vị thần bất khả chiến bại.

- Chúng ta cũng hy vọng như thế.

Diệp Khinh Linh xoa đầu cô bé. Mấy ngày trước nàng có nghe Duẫn Nhi nói rằng, năm nay Thánh linh viện có một tên yêu nghiệt cự kỳ biến thái, Cơ Huyền kia chính là đại kình địch của Mục Trần, không ít trưởng lão Bắc Thương linh viện khi nhắc đến gã kia thần sắc cũng rất nghiêm trọng, quả thực là một chuyện bất an.

Mục Trần cũng rất lợi hại, nhưng hắn có chống cự nổi gã đáng sợ kia hay không?

Diệp Khinh Linh than thầm, trong lòng cảm thấy hơi lo lắng.

Không khí của ba người bất giác trở nên nặng nề.

"Booong!"

Thình lình, tiếng chuông cổ kính vang rền thiên địa.

Tiếng chuông lặng lẽ lan khắp cả linh viện, khiến cho không gian ồn ào khắp nơi trở nên yên tĩnh trong chốc lát.

Trên tảng đá, Diệp Khinh Linh, Vũ Hi, Tô Linh Nhi giật mình run lên, ánh mắt mừng vui nhìn lên cái chuông cổ, cực kỳ phấn khích.

"Véo! Véo!"

Theo sau đó là vô số những bóng người lao đi trên không trung linh viện, hướng về chiếc chuông.

Bởi vì tất cả mọi người đều biết cái chuông đó vang lên có ý nghĩa gì.

Đại tái linh viện, vòng đấu quyết chiến sắp bắt đầu!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 599: Chiến Giới

"Booong!"

Tiếng chuông cổ kính quanh quẩn khắp nơi, nó khiến cho không khí Bắc Thương linh viện thoáng an tĩnh lại, rồi chốc lát sau lại bừng lên còn sôi động hơn gấp nhiều lần.

Vòng quyết chiến đã chờ đợi nửa năm nay rốt cuộc sắp bắt đầu!

Mọi người đều háo hức muốn biết, hai chi đội của Bắc Thương linh viện phái đi tham gia đại tái linh viện, đến lúc này đã có tình trạng gì.

Vẻ nhộn nhịp càng tăng lên khi biển người đông nghìn nghịt hướng về trung tâm. Ngay cả những dòng người đang tiến vào Lôi vực cũng chuyển hướng trở ra, phấn khích bay đi.

Tin tức nhanh chóng lan đi, vào sâu trong các tầng Lôi vực, len lỏi vào các ngõ ngách ở các Tụ Linh trận, gọi những người bế quan khổ tu tỉnh dậy. Ai nấy phấn khích tạm gác lại tu luyện, cùng nhau hướng ra bay về quảng trường trung tâm Bắc Thương linh viện.

Không khí trong linh viện lúc này như sôi lên sùng sục.

Trên một ngọn núi nọ, cánh cổng lớn luôn luôn đóng chặt, hôm nay lại nhẹ nhàng mở ra, vị chủ nhân xinh đẹp tao nhã của nó nhẹ nhàng cất bước ra ngoài.

Cô gái áo trắng, mái tóc đen mượt mà óng ả tuôn xuống vòng eo thon thả, bàn tay cầm một quyển trục cổ xưa, hoa văn phức tạp lượn trên bề

mặt, dung nhan thanh lệ trên gương mặt hờ hững chẳng thấy một nụ cười.

Nhưng sắc mặt nàng lúc này có vẻ như đang rất vui vẻ.

Bất giác, khóe miệng xinh xắn nở một nụ cười nhẹ nhàng tinh tế.

- Linh Khê tỷ tỷ, Mục Trần ca ca có tiến vào vòng quyết chiến không?

Phía sau nàng, cô bé Duẫn Nhi tóc đuôi ngựa chớp chớp mắt hưng phấn hỏi. Nửa năm chờ đợi, rốt cuộc đã có thể nhìn thấy lại Mục Trần.

- Đương nhiên là được!

Linh Khê khẳng định chắc nịch. Mục Trần là con trai của dì Tịnh, vào vòng quyết chiến của đại tái linh viện thì có gì mà khó?

Dù cho cạnh tranh có kịch liệt cỡ nào, thì với sự sùng kính của nàng dành cho dì Tịnh, chuyển qua Mục Trần, nàng tin chắc hắn không yếu hơn bất kỳ một đứa nào đồng lứa.

Duẫn Nhi cười khẽ:

- Xem ra Mục Trần ca ca được tin tưởng nhất chắc phải là Linh Khê tỷ tỷ, ngay cả viện trưởng cũng còn lo lắng, kẻ địch của Mục Trần ca ca mạnh quá mà. Vả lại từ khi Mục Trần ca ca đi rồi, từ đó đến nay chẳng thấy Linh Khê tỷ tỷ cười một tiếng nào, vậy mà bây giờ chỉ mới có thể có tin tức thôi, đã thích thú đến như vậy.

Linh Khê bị ghẹo đến đỏ mặt, nàng nheo mắt nguy hiểm liếc Duẫn Nhi:

- Xem ra hôm trước ngươi bị phạt ở trong Linh Trận Ốc cũng chưa đủ lâu đâu nhỉ, lần sau cần phải tăng thời gian gấp đôi mới được...

- Á? Đừng đừng, ta sai rồi Linh Khê tỷ tỷ!

Duẫn Nhi hốt hoảng, vẻ mặt van xin đau khổ.

Linh Khê búng lên cái trán nhỏ nhắn của Duẫn Nhi, rồi cũng buông tha cho cô bé. Bình tĩnh lại, nàng mới cảm nhận khó khăn của Mục Trần lần này.

Tên Cơ Huyền kia là một đối thủ khó nhằn, thực lực hiện tại e rằng có thể so sánh với nhiều trưởng lão Bắc Thương linh viện rồi.

Linh Khê cũng không phải nghi ngờ năng lực Mục Trần, nhưng có lẽ trận đấu ở vòng quyết chiến với Cơ Huyền sẽ là một trận long tranh hổ đấu kinh thiên động địa.

Cơ Huyền có thiên phú phải nói là cực kỳ xuất chúng, những thế lực nội tình thâm sâu cũng khó có được.

Thình lình bên ngoài cự điện trung tâm, vài bóng người tỏa hào quang bay ra, đứng giữa không, người đi đầu chính là Thái Thương viện trưởng.

Sắc mặt lão cũng khẩn trương vô cùng, hai chi đội Bắc Thương linh viện phái đi là ưu tú nhất của linh viện, thực lực không tồi chút nào, nhưng lão biết rõ đại tái năm nay là kịch liệt nhất trong hàng chục năm qua, năng lực thí sinh cũng cao nhất, và cũng là lần quan trọng nhất đối với Bắc Thương linh viện.

Muốn giành được thành tích xuất chúng, e rằng không dễ dàng chút nào.

Nhưng dù khó khăn họ cũng phải cạnh tranh cho bằng được, vì lần này liên quan đến danh hàm Ngũ Đại Viện của Bắc Thương linh viện.

Nếu mất đi, thì sẽ là một đả kích lớn với tất cả đệ tử Bắc Thương linh viện, họ cũng không tưởng tượng được sĩ khí đệ tử Bắc Thương linh viện sẽ ra sao.

Đó là một đả kích trí mạng.

Thái Thương viện trưởng, Mạch U điện chủ và đám trưởng lão đều mặt mày nghiêm trọng.

- Viện trưởng, có lẽ cũng nên mở Chiến Giới rồi.

Mạch U điện chủ nhẹ giọng nhắc. Lúc này có lo cũng chẳng ích gì, chi bằng mau chóng mở cửa Chiến Giới, để vào xem thử thành tích mà đám đệ tử kia giành được đến đâu.

Thái Thương viện trưởng chậm rãi gật đầu, tay kết ấn, một tia sáng từ ngón tay bắn ra, xuyên qua bầu trời, nện vào cái chuông cổ kính.

"Boong!"

Chuông lại ngân lên một tiếng cổ xưa vang vọng.

Cùng lúc đó, kim quang rực rỡ từ trong chuông tuôn ra, nhuộm vàng cả trời đất.

Nó từ từ ngưng tụ lại, hình thành một thông đạo không gian kim sắc, dao động không gian dữ dội tuôn tràn.

- Thông đạo này đi đến Chiến Giới, chính là nới tổ chức vòng quyết đấu của đại tái linh viện. Ngoại trừ tân sinh, tất cả đệ tử còn lại đều được phép quan khán. Mọi người trật tự đi vào, ồn ào náo loạn sẽ chiếu theo viện quy xử phạt!

Giọng nói ồm ồm của Thái Thương viện trưởng vang lên hùng hồn, chui vào trong tai mọi người.

- Yeah!

Vô số đệ tử hò reo phấn khích, còn đám tân sinh thì nhăn nhó than thở. Tuy họ cũng biết ở lại linh viện cũng được xem qua màn chiếu nhưng đâu thể nào bằng xem trực tiếp tai nghe mắt thấy.

Nhưng Thái Thương viện trưởng chẳng hề quan tâm đến những càm ràm của họ, lắc mình đã chui vào thông đạo. Mạch U điện chủ và các trưởng lão cũng theo sát.

Rồi vô số đệ tử theo đó ùn ùn tiến lên, như đàn châu chấu bay vào thông đạo kim sắc.

Đứng trên ngọn núi, Linh Khê nhìn vào thông đạo, sắc mặt có vẻ do dự.

- Linh Khê tỷ tỷ, chúng ta cũng đi thôi. Ta rất muốn biết Mục Trần ca ca bây giờ ra sao rồi!

Duẫn Nhi chớp chớp mắt, kéo tay Linh Khê.

Linh Khê cau mày, rồi như không có việc gì, trả lời:

- Được! Ngươi đã muốn đến vậy, ta sẽ dẫn ngươi đi xem.

Nàng vừa nói vừa bẹo má cô bé Duẫn Nhi đang che miệng cười trộm, còn hung hăng trừng mắt dọa nàng một hồi. Cô bé này gần đây ăn gan hùm, còn dám chọc ghẹo diễn trò với nàng.

Linh Khê nắm tay cô bé, rồi bắn đi như sao chổi vào thông đạo.

- Chúng ta đi nào!

Tu luyện đài Lạc Thần hội, Diệp Khinh Linh cũng hưng phấn nói.

- Nhưng ta chỉ là tân sinh.

Vũ Hi buồn bực mếu máo, suýt khóc.

- Lẻn vào! An tâm đi, dù cho Hình Điện có thẩm tra, bất quá cũng phải nể mặt Lạc Thần hội chúng ta. Ngày trước Mục Trần còn làm gỏi cả Tam Đại Tướng Hình Điện, họ nào dám càn rỡ với thành viên Lạc Thần hội.

Tô Linh Nhi cười khúc khích, vẽ đường cho hươu chạy.

- Được rồi!

Vũ Hi thở dài, gật đầu.

- Đi nào!

Diệp Khinh Linh dẫn hai nàng bay lên, cả ba hòa vào dòng người tiến đến thông đạo kim sắc.

Khi tiến vào thông đạo, ba người cảm nhận rõ rệt dao động không gian cực kỳ cuồng bạo, kim quang tràn ngập trí óc, khiến tâm thần trở nên mê man.

Nhưng chỉ một lát sau, kim quang tan đi, cảnh vật trước mắt hiện ra, khiến cho các nàng phải há tròn cái miệng.

Một vùng trời đất đầy kim sắc, cực kỳ ồn ào.

Đưa mắt nhìn quanh, biển người đông gấp cả nghìn lần ở Bắc Thương linh viện.

Bầu trời trên cao cũng có nhiều thông đạo kim sắc khác, vô số người từ trong những nơi đó cũng đang tiến ra, y phục của họ cho thấy đến từ rất nhiều linh viện khác nhau.

Gần như tất cả những linh viện lớn đều có thể mở cửa Chiến Giới, dẫn đệ tử viện của mình vào dự khán vòng quyết chiến.

Biển người tràn ngập, nhưng lại tách biệt rõ ràng, đệ tử của mỗi linh viện khác nhau đều có một khu vực tập họp khác nhau.

Khung cảnh hoành tráng ngoài sức tưởng tượng làm cho các nàng phải trợn mắt há mồm. Lát sau mới hồi thần, đưa mắt nhìn ra phía trước, có một bình đài kim sắc đang lơ lửng giữa trời, xung quanh là bức màn hào quang kim sắc phủ xuống, hoàn toàn ngăn cản tầm nhìn.

"Viu! Viu!"

Thình lình từ trên cao, rất nhiều tia sáng kim sắc rọi xuống. Hào quang nhanh chóng tan đi, để lộ ra thân phận của những con người trong đó.

Những đội ngũ kia chính là những chi đội tham gia vòng loại đại tái linh viện.

Mọi ánh mắt đều đổ về quan sát họ, gương mặt thán phục trầm trồ. Cho dù có phải là đội ngũ của viện mình hay không, thì họ cũng đều là những nhân vật ưu tú xuất chúng, rất đáng tôn kính.

"Boooong!"

Một tiếng chuông vang rền không gian.

Luồng sáng kim sắc cực đại, sáng hơn lúc nào hết đang chiếu xuống trung tâm chiến đài khổng lồ.

Mọi âm thanh ồn ào chợt trở nên yên tĩnh lạ thường, mọi ánh mắt hau háu đổ dồn vào đó.

Ai cũng biết, những người sẽ hiện thân bên kia chính là tám chi đội mạnh nhất tiến vào vòng quyết chiến!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 600: Hoàng Kim Chiến Thang

Chiến đài phủ màu vàng óng xuống dưới như thiên thần rũ cánh, lơ lửng trên không trung, kim quang rực rỡ nhuộm vàng trời đất.

Tứ phía chiến đài là vô số đệ tử của vô số linh viện, tập trung ở những khu vực tách biệt nhau, kéo dài tít tắp.

Đệ tử của viện nào thì được tách biệt ở với viện đó, có những tấm màng hào quang ngăn ra. Dù sao người ở đây quá đông, nếu để xảy ra xô xát, thì đám trẻ người non dạ hăng máu này kích động đại chiến hỗn loạn cũng không phải là chuyện tốt.

Chuyện như thế xưa nay không phải chưa từng xuất hiện, thế nên Ngũ Đại Viện hiện nay luôn cẩn trọng phòng ngừa.

Mọi ánh mắt lúc này đang hội tụ vào trung tâm chiến đài, nơi đó sáng rực một màu kim sắc, ngưng tụ thành từng tầng bình đài lên cao như một cái thang trời.

Thang phân thành tám tầng. Càng lên cao càng hoa lện, tầng cao nhất cách chiến đài cả trăm trượng, kim quang thành hình hoa sen vàng cực đẹp.

Cái thang này gọi là Quyết Chiến Thang, chỉ có top 8 đội ngũ mạnh nhất (hay là nhiều điểm nhất) mới có tư cách đứng trên đó.

"Rẹt rẹt!"

Không gian trên cao đột nhiên biến dạng, rồi năm bóng người xuất hiện trên bầu trời.

Kim quang ngưng tụ phía sau họ, hóa thành năm bảo tọa to lớn, từ không trung cao vút nhìn xuống chiến đài mênh mông bên dưới.

Mọi người trong vùng nhìn thấy năm người kia, ánh mắt liền tỏ ra kính sợ, vì họ chính là những người chấp chưởng Ngũ Đại Viện hiện tại.

Ngũ đại viện trưởng.

Thái Thương viện trưởng ngồi ở phía ngoài cùng bên trái, sắc mặt hờ hững, mắt thâm thúy như sao trời, bình thản mà đầy uy thái ung dung.

Bên cạnh Thái Thương viện trưởng là một lão nhân ánh xanh, lông mi râu tóc bạc trắng, nhưng làn da lại trắng nõn như trẻ con. Bên tay phải của lão như mọc lên một gốc tùng xanh rờn, tản ra ánh sáng phỉ thúy.

Lão chính là viện trưởng Thanh Thiên linh viện, Thiên Tùng viện trưởng.

Ngoài cùng bên phải là một lão nhân gầy ốm, dáng người thấp bé, bàn tay khô héo vuốt râu, bộ dáng buồn ngủ, nhưng lại toát ra khí phách không tên.

Võ Thiên Vương, viện trưởng Võ linh viện.

Bên cạnh Võ Thiên Vương là một mỹ phụ tuyệt trần, diện một bộ váy dài hoa lệ, dung nhan ưu nhã tôn quý, mái tóc búi lên như phượng vĩ. Làn da như ngọc ngà, so với bốn lão già ngồi cạnh, có vẻ như nàng trẻ hơn rất nhiều, nhưng thật ra không ai không biết, nếu so về thâm niên tồn tại trong Ngũ Đại Viện, có lẽ chỉ mỗi vị viện trưởng Thánh linh viện ngồi giữa đây mới có thể vượt qua.

Nàng ta chính là viện trưởng Vạn Hoàng linh viện, Đường Thu.

Người ngồi chính giữa năm người là mang vẻ khí phách nhất, đáng chú ý nhất. Thân hình hùng vĩ, một nam tử không biết bao nhiêu tuổi tác, nhưng mái đầu bạc cùng vẻ quắc thước lạnh lùng như đao cho thấy lão

không phải tay mơ. Gương mặt khá anh tuấn, ngồi tại chỗ mà như núi cao sừng sững trong thiên địa.

Viện trưởng Thánh linh viện, Thiên Thánh. Là người có tiếng tăm vang dội nhất trong năm vị viện trưởng Ngũ Đại Viện, thực lực sâu khôn lường.

Năm vị này chính là lực lượng đứng đầu vô số linh viện trong thế giới. Lĩnh vực linh viện, họ là thế lực bá chủ không ai tranh được.

Ngũ đại viện trưởng hiện thân, liếc nhìn nhau gật đầu xem như chào hỏi.

- Chư vị viện trưởng các đại linh viện cũng mời ngồi!

Thiên Thánh viện trưởng hùng hồn lên tiếng, âm thanh như đao sắc vang vọng khắp nơi.

Lời hắn vừa dứt, không gian lại biến dạng, rồi từng bóng người hiện ra, mang theo uy thế đáng sợ ngập tràn, dao động linh lực và uy áp đáng sợ mang theo cho thấy họ là cường giả thực lực siêu phàm.

Viện trưởng cả đại linh viện đều đã xuất hiện, cúi chào năm vị viện trưởng, rồi vung tay tạo thành những bảo tọa nhỏ hơn, từ từ ngồi xuống.

Thái Thương viện trưởng lơ đãng nhìn qua lão Thiên Thánh chiếm vị trí trung ương, khóe miệng hơi nhếch lên. Thiên Thánh, thật nghĩ rằng Thánh linh viện đã trở thành lãnh đạo Ngũ Đại Viện sao?

Ba vị viện trưởng kia tuy không nói gì, nhưng ánh mắt cho thấy cũng khá bất mãn.

Thiên Thánh viện trưởng như chẳng hay chẳng biết, quay sang Thái Thương viện trưởng, mỉm cười:

- Thái Thương viện trưởng, đại tái linh viện lần này rất trọng yếu đối với Bắc Thương linh viện thì phải.

Thái Thương viện trưởng cười đáp trả:

- Việc này không cần Thiên Thánh viện trưởng nhắc nhở, Bắc Thương linh viện chúng ta tự có cách ứng phó.

- Đương nhiên! Ta chỉ hy vọng biểu hiện của Bắc Thương linh viện năm nay phải khá hơn một chút, nếu không khi mất đi danh hiệu Ngũ Đại Viện đối với tứ viện chúng ta cũng là một tổn thất lớn.

Thiên Thánh cười nhạt.

Ba vị viện trưởng kia ánh mắt lóe lên, nhìn thấy rõ sự đối chọi gay gắt giữa Thái Thương và Thiên Thánh. Quan hệ của Thánh linh viện và Bắc Thương linh viện xưa nay chẳng mấy tốt đẹp. Năm đó Thánh linh viện muốn nâng đỡ một linh viện hàng đầu khác để giành lấy danh hiệu Ngũ Đại Viện, tăng vây cánh trong Ngũ Đại Viện. Thế nhưng cuối cùng lại không ngờ Bắc Thương linh viện lại một đường cướp lấy, làm hỏng kế hoạch của Thánh linh viện.

- Bây giờ nói cũng còn sớm, mau mở Hoàng Kim Chiến Thang đi, ta cũng rất muốn biết, bát cường lần này đến từ những linh viện nào?

Đường Thu viện trưởng mỉm cười quyến rũ, cất tiếng hòa giải.

- Hê hê, Đường Thu viện trưởng vẫn là anh minh nhất. Nếu đệ tự không có bản lãnh, nhiều lời cũng chẳng tác dụng gì. Thiên Thánh viện trưởng à, Thánh linh viện có một Cơ Huyền, nhưng cũng đừng quá xem thường đám tiểu tử của chúng ta.

Viện trưởng Võ linh viện cười tủm tỉm. Lão xem ra là người có vẻ ngoài tàn tạ nhất, thế nhưng đối mặt với lão, Thiên Thánh cũng chỉ cười nhạt, không nói gì, khẽ gật gù.

Năm vị viện trưởng cùng lúc ra tay, linh quang tràn ngập, bao phủ Hoàng Kim Chiến Thang.

"Xoẹt xoẹt"

Không gian bên trên Hoàng Kim Chiến Thang chậm rãi mở ra.

Mọi tiếng ồn đều biến mất, ai nấy chăm chú nhìn vào thông đạo vừa xuất hiện.

Từ tầng thứ 8, hào quang sáng rực, rồi tan đi, hiện ra năm người đang vững vàng đứng đó.

Đội ngũ do Phương Vân thống lĩnh hiện thân, ngực đeo viện huy, lập tức người ta nhận ra thân phận của họ.

- Hạng 8 là chi đội Cửu Đỉnh linh viện!

- Lợi hại thật, không hổ danh cựu thành viên Ngũ Đại Viện!

Hào quang ở các tầng trên cũng bắt đầu tan bớt, Hoàng Kim Chiến Thang lộ ra những đội ngũ hàng đầu.

- Hạng 7 là linh viện nào thế?

- Hình như là Bất Bại linh viện... cái linh viện này theo ta biết thì cũng tầm thường lắm a? Vậy mà cũng có thể lọt vào bát cường? Có lộn không vậy?

- Hạng 6 là Huyết Thần viện? Cái linh viện này hồi nào giờ ta mới nghe thấy đó nha...

- Đại tái linh viện quả nhiên tàng long ngọa hổ, bất kể thân thế từ linh viện nào, đã lọt vào bát cường chắc chắn họ rất mạnh.

- Hạng 5 là chi đội Thanh Thiên linh viện kìa, đội trưởng Liễu Thanh Vân? Cuối cùng cũng có chi đội của Ngũ Đại Viện.

- Hạng 4 là chi đội Võ linh viện? Úi mẹ ơi, đó là Võ Linh a! Võ Linh là tuyệt đỉnh thiên tài, vậy mà cũng chỉ được hạng 4? Vậy thì top 3 kia kinh khủng thế sao?

Năm đội ngũ xuất hiện trên chiến đài, những âm thanh bàn tán xôn xao lại được dịp bùng lên, cục diện hoàn toàn không hề giống như họ tưởng tượng.

Năm vị viện trưởng trên cao nhìn xuống, sắc mặt cũng tỏ ra bất đồng. Võ Thiên Vương cũng đỏ mặt tía tai, dĩ nhiên không hài lòng với cái hạng 4 mà Võ Linh đang có.

Thái Thương viện trưởng thì yên lặng, không mấy thay đổi. Bát cường đã có năm, chỉ còn lại ba chi đội. Mà hai chi đội Bắc Thương linh viện chưa hề xuất hiện một đội nào.

Cục diện này một là không đứa nào đủ sức lọt vào top 8, còn hai là điều mà sẽ khiến lão bất ngờ cũng như không dám nghĩ tới: có một chi đội giành được thành tích vượt quá mong đơi.

Hai kết quả, một địa ngục, một thiên đường.

Cảm giác đó khiến trong lòng Thái Thương viện trưởng nổi sóng.

Thái Thương viện trưởng còn không bình tĩnh nổi, thì nói gì đến đám đệ tử Bắc Thương linh viện?

Khu vực tập trung đệ tử Bắc Thương linh viện, mọi người lo lắng sốt vó, hít thở khó khăn.

Diệp Khinh Linh, Tô Linh Nhi, Vũ Hi cũng lo lắng ra mặt. Linh Khê cũng đang nhíu mày, tay đang nắm bàn tay Duẫn Nhi bất giác bóp chặt lại khiến cô bé đau đớn nhăn cả mặt, nhưng không dám kêu la.

Hào quang ba tầng trên cùng của Hoàng Kim Chiến Thang bắt đầu tan đi.

Mọi ánh mắt chiếu vào.

Kim quang tan biến, ba chi đội có chiến lực mạnh nhất đại tái rốt cục xuất hiện.

Chính lúc này, không khí trong vùng bỗng cô đặc lại.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 601: Tam Cường

Hoàng Kim Chiến Thang rực rỡ sừng sững trên kim chiến đài, ba tầng cao nhất, ba đội ngũ mạnh nhất đã hiện rõ ra trước mắt mọi người.

Chính lúc đó, không khí trở nên yên lặng dị thường, vô số người trợn tròn cả hai mắt.

Tầng thứ ba Hoàng Kim Chiến Thang, năm mỹ nhân tuyệt sắc đang hiện diện. Đặc biệt là người con gái đứng đầu, gần như thu hút toàn bộ ánh mắt của mọi trang nam tử.

Tay cầm kim thương, tóc đen rũ xuống, kim giáp bọc lấy thân hình tinh tế tôn lên những đường nét tuyệt mỹ. Mày ngài mắt phượng xinh đẹp mà cao ngạo, chiếc cổ trắng nõn tinh tế như thiên nga, ngực tròn căng hấp dẫn, khiến bao tên háo sắc hau háu nhìn không rời. Chiếc váy ngắn gọn gàng lộ ra cặp chân thon thả khêu gợi, đẹp không sao tả xiết.

Mặc dù bốn cô gái bên cạnh cũng đều sắc nước hương trời, nhưng đứng cạnh nàng ta lại có vẻ hoa dung thất sắc, bị hào quang của nàng làm lu mờ hết thảy.

Những ánh mắt lưu chuyển lên xuống các đường nét của nàng, không ít kẻ sáng bừng lên.

"Ô u aaa..!"

Những tiếng hò reo vang dậy từ khu vực của đệ tử Vạn Hoàng linh viện, nhất thời khiến cho mọi người kinh nghi nhìn lại. Đó là dĩ nhiên, chi đội kia là đại diện cho Vạn Hoàng linh viện.

Những tiếng hoan hô oanh oanh yến yến khiến nhiều kẻ nao lòng. Dù sao thì trong Ngũ Đại Viện, llinh viện khiến cho nam giới thích nhất thì chắc chắn là Vạn Hoàng linh viện. Đắm chìm trong vạn hoa luôn là một cảm giác tuyệt vời, không một nam tử nào có thể cưỡng lại được.

- Thanh Tuyền học tỷ quả nhiên đạt top 3!

- Hì hì, quả xứng đáng là người mà ta sùng bái nhất.

- Ta còn nghĩ Thanh Tuyền tỷ phải lấp hạng 1 cơ, không ngờ linh viện đại tái lần này lại khó lường như thế.

Những tiếng ríu rít lanh lảnh vang lên, rồi người ta dời sự chú ý của họ lên tầng thứ hai, một đội ngũ khí phách đang sừng sững đứng tại đó.

Mỗi người trong đội kia đều diện một bộ đồng phục trắng toát, khí thế bất phàm. Thế nhưng gương mặt họ lại không tỏ ra kiêu hãnh hưng phấn, mà lại có vẻ u ám, đặc biệt là gã đội trưởng, sắc mặt xanh mét.

- Hạng 2 lại là chi đội Thánh linh viện?

- Đội trưởng là gã Cơ Huyền kia phải không? Đã nghe nói về hắn từ lâu, vốn là hạt giống có khả năng cao nhất giành được hạng 1, sao bây giờ lại là hạng 2?

- Ai mà biết...

- Ngay cả Cơ Huyền cũng chỉ được hạng 2, vậy thì vô địch là thần thánh phương nào?

Mọi người vì sự xuất hiện của chi đội Cơ Huyền mà lại ồn ào chấn động, rồi ánh mắt không tự chủ nhìn lên tầng cao nhất của Hoàng Kim Chiến Thang.

Kim quang đã tan mất, gương mặt năm người của chi đội kia hiện ra rõ ràng.

Thủ lĩnh là một gã thiếu niên vận áo xanh đen, thân cao gầy, gương mặt tuấn tú, đôi mắt đen láy như màn đêm, nét mặt lại không có vẻ ngây ngô mà đầy tự tin kiên nghị.

Bề ngoài và khí chất đều chẳng kém một chút nào Cơ Huyền của Thánh linh viện.

Bên cạnh hắn, là một dung nhan cực kỳ xinh đẹp, vận một bộ váy dài cũng màu xanh đen.

Khiến người ta kinh ngạc chính là hương sắc của nàng chẳng hề thua kém Ôn Thanh Tuyền. Da thịt trắng như tuyết, chân mày như trăng khuyết, thân hình thon thả như cành liễu, đôi mắt lưu ly trong suốt lấp lánh, khiến người ta nhìn vào mà say mê chìm đắm, tan đi phiền não.

Mái tóc màu trắng bạc thả xuống như ngân hà, nhẹ phất theo gió, một cái chớp mắt khiến cho trong lòng mọi người trào lên hai chữ.

Kinh diễm.

Người con gái xuất chúng như thế, những cô gái cao ngạo của Vạn Hoàng linh viện cũng im bặt, không ai dám đem nàng ra so sánh với Ôn Thanh Tuyền.

Bên cạnh nàng, cũng còn một cô gái xinh đẹp khác nữa, mái tóc đen láy ôm theo thân người, dáng vẻ dịu dàng, đứng cạnh người con gái tuyệt trần kia xem ra còn kém hơn một đường, nhưng khí chất của nàng vẫn khiến người ta phải động lòng.

Phía sau hai nàng là hai gã thanh niên cao lớn, một người anh tuấn nho nhã, một người khí phách bệ vệ, thoáng nhìn đã biết ngay là nhân vật bất phàm. Chi đội này cả bề ngoài lẫn khí chất bên trong đều khiến cho người ta phải tấm tắc thán phục.

Sự xuất hiện của họ khiến cho không khí trong vùng trở nên yên lặng chốc lát, cứ như bị khí thế của đội hạng 1 làm cho kinh sợ.

- Là Bắc Thương linh viện chúng ta!

Một tiếng la kích động vang lên, phá vỡ bầu không khí yên lặng, rồi khu vực đệ tử Bắc Thương linh viện thi nhau hò reo la hét ầm trời.

Mọi người kinh ngạc bất ngờ và đầy khiếp sợ, cộng thêm mừng rỡ điên dại khiến họ phát rồ. Không ai dám nghĩ tới, bọn họ chẳng những lọt vào bát cường, mà còn là chi đội đứng thứ hạng cao nhất!

Vượt qua cả những thiên tài tuyệt đỉnh Cơ Huyền, Ôn Thanh Tuyền, Võ Linh, Liễu Thanh Vân của tứ đại viện khác!

- Mục ca oai phong!

Vô số đệ tử Bắc Thương linh viện gào lên phấn khích, tiếng hô đinh tai nhức óc lan đi khắp nơi. Thành tích này ngoại trừ thời điểm Bắc Thương linh viện lần đầu tiên bước chân vào Ngũ Đại Viện năm xưa, chưa từng lặp lại.

Diệp Khinh Linh, Tô Linh Nhi, Vũ Hi cũng mừng rỡ mà thở phào, ánh mắt cũng kinh ngạc hưng phấn.

- Mục Trần ca ca quá lợi hại !

Vũ Hi mừng phát run, gương mặt đỏ lên đến nỗi lắp bắp, ánh mắt đầy tôn sùng. Thành tích họ đạt được đã ngoài dự kiến của cả Bắc Thương linh viện.

- Thật là một tên quái thai.

Diệp Khinh Linh lẩm bẩm.

Tô Linh Nhi thì mặt mày sinh động, đôi mắt chớp lia chớp lịa. Ngay cả tính cách có phần hoang dã của nàng cũng khó khống chế được cảm xúc.

- Wow, Mục Trần ca ca quá tuyệt vời!

Duẩn Nhi cũng reo lên.

Linh Khê chỉ buông đi tảng đá lớn trong lòng, mắt chăm chú nhìn gương mặt của tên nhóc hơn nửa năm không gặp. Có vẻ như hắn trưởng thành thêm tí chút, càng lớn càng đẹp trai a.

Đệ tử Bắc Thương linh viện kích động, các linh viện khác cũng rời khỏi trạng thái bần thần, sắc mặt phức tạp. Đặc biệt là đám đệ tử Thánh linh viện, vốn cho rằng hạng 1 phải thuộc về một trong Tứ Thánh Tử, nhưng hiện thực khó chấp nhận.

- Có cái gì mà đắc ý ghê thế? Chỉ là vòng loại mà thôi! Quán quân chân chính còn phải chờ vòng đấu quyết chiến đây này.

Vài tên hậm hực oán thán.

Vạn Hoàng linh viện, những cô gái mắt tròn mắt dẹp hứng thú thích chí tập trung ánh nhìn vào tầng cao nhất chiến đài.

- Vậy mà Bắc Thương linh viện lại giành được vị trí hạng 1?

- Gã đội trưởng của họ cũng đẹp trai phết, nhưng mà sao nhìn lạ quá, chưa bao giờ nghe nói Bắc Thương linh viện có nhân vật nào lợi hại nổi bật như thế!

Không ít những cô bé tỏ ra nghi hoặc, gương mặt Mục Trần với họ thật xa lạ.

- Hắn tên là Mục Trần, là tân sinh Bắc Thương linh viện.

Đột nhiên có một tiếng nói lớn khiến các cô kinh ngạc. Một người con gái mặc váy lục vừa cất tiếng, đôi mắt có vẻ phức tạp.

Người con gái này cũng khá xinh đẹp, đứng giữa một bầy oanh oanh yến yến nhưng cũng nổi bật, mái tóc đuôi ngựa thả xuống đến eo, dáng người đầy đặn khỏe khoắn.

- Hả? Thiên Nhi, ngươi biết hắn?

- Thiên Nhi và hắn là thanh mai trúc mã đó.

Bên cạnh cô gái kia, một cô gái khác mặc trang phục đỏ, mỉm cười duyên dáng, gương mặt chẳng mấy xa lạ, chính là Hồng Lăng đến từ Bắc linh viện.

Mà Thiên Nhi các nàng đề cập, chính là người con gái thanh mai trúc mã, quấn quít từ bé với Mục Trần, sau đó gia nhập Vạn Hoàng linh viện, Đường Thiên Nhi.

Hơn hai năm, cô bé trở nên yêu kiều hơn, trổ mã đầy đặn khiến người ta động lòng. Đôi mắt lấp lánh nhìn không rời hình bóng trên cao kia. Gã kia ở Bắc linh viện rất xuất sắc, nhưng nàng cũng chưa bao giờ dám đoán rằng hôm nay hắn lại trở nên ưu tú tuyệt đỉnh như vậy.

- Hố hố, thì ra Thiên Nhi và hắn lại có mối quan hệ như vậy. Hay là ngươi lén bảo hắn khi đối chiến giả vờ chịu thua Thanh Tuyền tỷ, nói không chừng viện trưởng sẽ ngoại lệ cho hắn gia nhập Vạn Hoàng linh viện chúng ta đó nha.

Vài cô gái tủm tỉm cười chọc ghẹo.

Đường Thiên Nhi mặt đỏ bừng, trừng mắt sân si. Ánh mắt nhìn lại gã kia mang theo một tâm tình khó giải đáp. Từ lúc nhìn thấy cô gái xuất chúng đứng cạnh hắn, người con gái thậm chí chẳng hề kém Ôn Thanh Tuyền, trong lòng nàng đã cảm thấy rất xao xuyến.

Chẳng hiểu vì sao, nàng bắt đầu hối hận ngày trước phải chi không chọn đến Vạn Hoàng linh viện.

Nhưng dù sao nhìn thấy hắn ưu tú đến bực này, nàng cũng rất vui.

Đường Thiên Nhi run run đôi môi khổ sở, nhưng rồi trở lại kiên cường, trong lòng thầm cổ vũ cho Mục Trần.

"Nếu Mục thúc thúc biết được ngươi bây giờ lại vĩ đại đến mức này, nhất định sẽ rất hứng khởi."

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 602: Vòng Quyết Chiến

Khi tám đội ngũ đều đã hiện diện rõ ràng trên Hoàng Kim Chiến Thang, trong vùng trở lại huyên náo ồn ào. Cho dù chỉ có 8 đại diện của 8 linh viện, khiến cho nhiều linh viện có vẻ hơi thất vọng, nhưng vòng đấu quyết chiến sắp diễn ra chắc chắn cực kỳ căng thẳng và phấn khích khiến tất cả mọi đệ tử đều háo hức mong chờ.

Tám chi đội kia giữa trùng trùng cao thủ có thể bộc phát tài năng, thi triển chiến lực vượt trội qua mặt rất nhiều chi đội khác, cho thấy họ xứng đáng có mặt ở vòng đấu quyết định này.

Trên bầu trời, năm vị viện trưởng cũng đang nhìn xuống Hoàng Kim Chiến Thang, sắc mặt bất đồng.

Thái Thương viện trưởng lúc này mừng vui khôn xiết, khi Mục Trần xuất hiện, trong lòng lão cực kỳ kinh ngạc.

Việc nhóm của Mục Trần có thể lọt vào vòng đấu cuối cũng là mong muốn sở liệu, thế nhưng lại chưa từng dám nghĩ tới Mục Trần có thể lãnh đạo đội ngũ giành được thành tích kinh người nhất.

- Hà hà, Thái Thương viện trưởng, xem ra Bắc Thương linh viện cũng khá nhiều tân sinh lợi hại đó.

Viện trưởng Võ linh viện liếc nhìn Mục Trần, mỉm cười tủm tỉm.

- Cũng may bọn nhỏ có vận khí tốt, Võ Linh của quý viện cũng không đơn giản a, vốn dĩ thừa khả năng tranh đoạt top 3, nhưng ta nghĩ tên nhóc kia đang cố ý che giấu thực lực mà thôi?

Thái Thương viện trưởng cười nói đáp lời, sắc mặt lộ rõ mừng vui, dù sao thành tích này đã rất nhiều năm rồi mà chưa thấy thế hệ nào của Bắc Thương linh viện giành được.

- Bắc Thương linh viện quả thật là có tiến bộ a. Thái Thương viện trưởng, thật sự là chúc mừng.

Thiên Thánh viện trưởng cười nhạt lên tiếng

Lão cười nói mà ánh mắt sâu lắng, chẳng ai rõ được lão đang nghĩ gì trong đầu. Cái bộ dáng đó dường như đối với việc Cơ Huyền không giành được hạng 1 cũng chẳng mấy quan tâm.

- Thiên Thánh viện trưởng nói đùa rồi, đấu loại mà thôi, cũng chẳng tính là gì. Nhưng cho dù đối thủ có lợi hại thế nào, Bắc Thương linh viện cũng sẽ dốc hết toàn lực.

Thiên Thánh viện trưởng là cáo già, Thái Thương viện trưởng cũng chẳng phải thư sinh hiền lành gì.

- Vậy thì đúng là đáng mong đợi.

Thiên Thánh viện trưởng mỉm cười gật gù, quay sang nói chuyện với ba vị viện trưởng còn lại:

- Bát cường đều đã xuất hiện, vậy thì vòng quyết chiến cũng nên chính thức bắt đầu rồi chứ?

Ba người nghe vậy đều gật đầu tán thành.

Thiên Thánh viện trưởng liền đứng dậy, thân hình của lão so với vùng không gian mênh mông rộng lớn này thì thật nhỏ bé chẳng thể so bì, thế nhưng kỳ lạ là khi lão đứng dậy, ánh mắt nhìn xuống bên dưới, uy nghiêm hùng tráng đáng sợ khiến cho những âm thanh ầm ĩ phút chốc trở nên im bặt.

Mục Trần cũng nhận thấy áp lực kinh khủng đó, hắng ngẩng lên nhìn lão nhân áo trắng trên cao, trong lòng chấn động. Đây mới đúng là sức mạnh cường giả, hắn bây giờ và cấp bậc kia còn cách nhau rất xa. Nhưng không vì thế mà hắn nản lòng, vì hắn biết cái hắn có chính là thời gian để tôi luyện chính mình.

- Đầu tiên ta phải mở lời chúc mừng 8 chi đội mạnh nhất đã góp mặt ở vòng quyết chiến này. Bất kể kết quả cuối cùng ra sao, các ngươi chính là những anh kiệt nổi bật nhất trong vô số thiên tài ưu tú đến từ khắp các linh viện lớn nhỏ trên thế giới.

Giọng nói của Thiên Thánh viện trưởng hùng hồn mà chấn động, khiến cho linh lực trong cơ thể người nghe cũng có dấu hiệu hỗn loạn.

- Vòng đấu loại đã chấm dứt, chúng ta sẽ ngay lập tức khai mạc vòng chiến cuối cùng quyết định của đại tái: Quyết Chiến.

- Hãy trổ hết tài năng, dốc hết bản lĩnh, để có thể trở thành ngôi sao nổi bật nhất, trở thành người mạnh nhất đại diện cho tất cả linh viện.

Vinh quang của người mạnh nhất, đó chính là vinh quang mà bất cứ đệ tử nào cũng muốn có, chỉ tiếc là đủ tư cách tranh đoạt nó, hiện tại chỉ có 8 chi đội kia mà thôi.

- Chi đội quán quân, mỗi người sẽ nhận được phần thưởng 1000 giọt Chí Tôn linh dịch và một viện Chí Tôn đan.

"Ồ..."

Phần thưởng vừa được đưa ra, vô số đệ tử kinh ngạc. Họ đều biết Chí Tôn linh dịch là cái gì.

1000 giọt Chí Tôn linh dịch, đối với nhiều tông phái, thì đó cũng là một khối tài sản rất lớn khó có được.

Lại còn Chí Tôn đan, còn quý hiếm hơn nữa. Nghe nói đan dược này được hình thành khi ngưng luyện Chí Tôn linh dịch đến một trình độ cực

kỳ kinh khủng. Một viên Chí Tôn đan, giá trị không kém hơn một món thần khí hạ phẩm.

Mọi người biết, muốn tiến vào Chí Tôn cảnh, cho dù vượt qua tam trọng Thần Phách nan, cũng còn cần một lượng lớn Chí Tôn linh dịch cung cấp linh lực. Mà đột phá này cũng không chắc chắn thành công, nếu thất bại thì số Chí Tôn linh dịch sẽ hoàn toàn phí phạm. Nếu có được một viên Chí Tôn đan, thì xác suất thành công sẽ cao thêm mấy lần.

Thần hiệu này đối với cao thủ dưới Chí Tôn, thì nó còn có ích hơn cả thần khí.

- Chí Tôn đan? Thật là hào phóng mà.

Ngay cả Mục Trần cũng lên tiếng than thở. Hiện tại hắn đã biết cách đục khoét phong ấn Tụ Linh Oản, thành ra 1000 Chí Tôn linh dịch cũng không quá hấp dẫn với hắn. Nhưng Chí Tôn đan thì lại khác.

- Hắn là do Ngũ Đại Viện ban thưởng, cũng đáng xem đó.

Lạc Li bên cạnh chỉ mỉm cười. Chí Tôn đan trân quý cũng chẳng khiến nàng động dung.

- Bà cô nữ hoàng đại nhân tương lai, giàu nứt đố đổ vách thì làm sao biết đến bọn dân đen đói meo con mèo này chứ.

Mục Trần trêu tức bật lại.

Lạc Li tắt ngấm nụ cười, trừng mắt hung hăng muốn đánh hắn.

Khi Mục Trần và tiên nữ đang đùa giỡn, hắn chợt nhận thấy một tia nhìn lạnh lẽo găm chặt vào người, quay nhìn xuống thì chính là Cơ Huyền.

Cơ Huyền mặt mày u ám lạnh lẽo, không còn nụ cười hòa ái ấm áp trên môi nữa. Lần này hắn mang một cục tức to bự, thời điểm mấu chốt cuối cùng, kế hoạch tính toán đâu vào đấy, chốc lát tăng ngay 50000

điểm, bỏ xa đối thủ. Nhưng đắc ý chẳng bao lâu, điểm của tên Mục Trần lại bùng lên còn đáng sợ gấp bội, đá hắn xuống lại vị trí thứ hai.

Lúc đó Cơ Huyền chấn động mà tức giận vô cùng, cũng may còn giữ được bình tĩnh một chút, nếu không chắc hắn phải mở đồ sát đối với top 8 mất thôi.

Mà lúc đó, Viện Bài của Mục Trần và Ôn Thanh Tuyền cũng bốc cháy, chính thức mở ra vòng đấu cuối cùng.

Thành ra kế hoạch của Cơ Huyền đổ bể, trở thành tảng đá đeo trong lòng.

Dù xếp hạng cao thấp vòng đấu loại không liên quan lắm đến quán quân sau cùng, nhưng cảm giác bị đối thủ đè đầu cưỡi cổ với Cơ Huyền thì cực kỳ khó chịu.

Đã bao năm rồi, hắn cũng chưa bao giờ ăn cục tức như thế. Linh Lộ kia cũng vậy, dù giao đấu có thắng có thua, nhưng cuối cùng vẫn là hắn chiến thắng trục xuất Mục Trần ra khỏi đó.

Mục Trần chỉ mỉm cười nhìn ánh mắt Cơ Huyền, khẽ nói:

- Đa tạ!

Cơ Huyền nghe thấy mà trống ngực đập thình thịch, tức đến sôi máu, nhưng gương mặt càng trở nên lạnh hơn.

- Hừ, hiện tại đắc ý vẫn còn sớm. Ngươi hãy cứ cầu nguyện đừng gặp ta quá sớm, nếu không thì tư cách tứ cường ngươi cũng không có được đâu.

Cơ Huyền cười khẩy.

- Lời này ta cũng tặng y nguyên lại cho ngươi. Ngươi cứ an tâm, hôm nay ta sẽ đấu một trận ra trò tới cùng với ngươi.

Mục Trần cũng chẳng vừa, ánh mắt u lãnh chiếu lại/

- Có vẻ như trận đấu lần trước khiến ngươi tự tin hơn nhiều lắm đấy nhỉ. Có lẽ cũng đã chuẩn bị tinh thần rồi, tránh cho kỳ vọng quá lớn lại thất vọng tột cùng.

Cơ Huyền khinh khỉnh đáp lời.

- Ngươi cũng cẩn thận đừng có vấp té bể đầu chết oan đấy.

Mục Trần nhún vai.

Ngữ khí đối đầu đầy mùi thuốc súng, chẳng ai chịu nhường ai.

Lạc Li vẫn im lặng, nhưng ánh mắt chẳng hề liếc nhìn Cơ Huyền, ra vẻ tuyệt đối ủng hộ Mục Trần, khiến cho Cơ Huyền tức đến lộn ruột.

- Ngay bây giờ, ta sẽ rút thăm để định cặp đấu!

Trên bầu trời, Thiên Thánh viện trưởng lại vang lên tiếng hùng hồn. Tay lão xuất hiện tám khối cầu sáng rực lơ lửng trên chiến đài.

- Các ngươi hãy tự rút lấy. Trong tám khối cầu này sẽ có từng cặp giống màu nhau, đội nào rút được thì cứ tìm đối thủ có cùng màu.

Mọi người ngẩng lên, sau đó tám đội trưởng giơ tay hút lấy mỗi người một khối.

Quang cầu lơ lửng trong tay Mục Trầnm thoáng nhìn lại bốn người phía sau, họ đều gật đầu sẵn sàng.

Mục Trần nhẹ nhàng nắm tay lại, chấn vỡ khối quang cầu.

Một cột sáng đỏ rực như ngọn lửa từ trong đó bắn thẳng lên trời.

Cùng lúc đó, bảy cột sáng khác cũng bắn lên.

Mọi người trong vùng không gian này đều có thể nhìn thấy.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 603: Bát Cường Đối Chiến

Tám cột sáng xuyên lên trời, tất cả mọi người không ai không thấy rõ ràng.

Tám cột sáng, chia làm bốn màu. Đỏ, xanh lá, đen, vàng. Tám cột màu rực rỡ xen kẻ lẫn nhau.

Mọi người hò reo bàn tán, giọng cực kỳ phấn khích chờ mong.

Mục Trần nhìn lại cột sáng đỏ rực còn lại, là đội ngũ có đồng phục xanh lá.

Gã đội trưởng chính là Liễu Thanh Vân, ánh mắt cũng đang khóa chặt vào Mục Trần.

Đối thủ của Mục Trần chính là chi đội Thanh Thiên linh viện.

"Phù"

Trầm Thương Sinh mừng ra mặt, thở phào. Nếu như ngay vòng đầu mà gặp phải Ôn Thanh Tuyền, Võ Linh thì cũng tệ quá. Dù sao thì cũng có chút giao hảo, cũng không muốn ngay từ đầu đã phải loại nhau.

Chi đội Thanh Thiên linh viện kia lại là đồng minh Cơ Huyền, thật là một cơ hội tốt để dạy dỗ bọn kia.

Trầm Thương Sinh còn nhớ rõ thời gian trước Liễu Thanh Vân giúp Cơ Huyền uy hiếp Mục Trần, cũng may tên kia cũng có chuẩn bị chu đáo, nếu không đã không có kết quả hôm nay.

Mục Trần nheo mắt một chút, rồi cũng quan sát những cặp đấu còn lại, ánh mắt hơi nao nao. Hắn thấy đối thủ của Cơ Huyền, lại là chi đội Bất Bại linh viện của Ôn Bất Thắng sở dẫn Bất Bại linh viện đội ngũ.

Trong bát cường hiện diện ở đây, thực lực Bất Bại linh viện là yếu nhất. Thông thường những lần đại tái trước, với danh tiếng những linh viện nhỏ như vậy khó có khả năng lọt vào được bát cường. Năm nay, Ôn Bất Thắng có thể lấy được thành tích này, bất kể thế nào cũng sẽ được lưu danh sử sách của Bất Bại linh viện, nhận lấy vinh quang tuyệt đỉnh.

Mục Trần nhìn Ôn Bất Thắng, thấy hắn không hề tỏ ra chán nản hay thất vọng dù ngay trận đầu đã gặp phải Cơ Huyền.

Lúc này Mục Trần cũng chẳng giúp gì được cho hắn, chỉ có thể cầu mong trong lòng, cổ vũ hắn một chút.

Ôn Thanh Tuyền lại giáp mặt đối thủ là bại tướng của Lạc Li, Cửu Đỉnh linh viện, Phương Vân.

Cặp đấu cuối cùng dĩ nhiên chính là Võ Linh và Huyết Thiên Hà của Huyết thần viện.

Huyết Thiên Hà này trong lòng Mục Trần chẳng chút hảo cảm, thậm chí phải nói chính xác là sát ý tràn ngập, vì gã kia dám nhắm tới Lạc Li.

Huyết Thiên Hà rất quái lạ, chưa hề nhìn thấy gã đó bại lộ thực lực chân chính, dù vậy hắn dễ dàng đứng ở top 8, chắc chắn chiến lực cực mạnh.

Võ Linh cũng cũng không phải đơn giản, cũng như Huyết Thiên Hà, trong kỳ đấu loại cũng chưa bại lộ thực lực, dĩ nhiên còn ẩn giấu.

Hai chi đội này đối đầu với nhau, kết quả khó mà đoán trước được.

- Thật là xui xẻo... mới đầu liền gặp ngay Cơ Huyền.

Mấy gã đội viên của Ôn Bất Thắng đau khổ than thở.

- Bát cường cũng đã giành được, vậy thì tiếp theo còn lo ngại cái gì? Chỉ cần dốc hết sức, chẳng bỏ công chúng ta cố gắng đến tận đây. Chúng ta phải biết tranh thủ thời cơ này để dương danh Bất Bại linh viện chúng ta.

Ôn Bất Thắng cười cười, ánh mắt nhìn chằm chặp vào Cơ Huyền, chẳng hề có ý sợ hãi, mà chiến ý lại hừng hực.

Ôn Bất Thắng trấn định như thế, bốn gã đội viên cũng trở nên ngoan cường hơn.

Đúng, Bất Bại linh viện đã lọt vào bát cường, vượt mức chỉ tiêu đề ra. Cho dù trận tiếp theo có thua trắng tay cũng không khiến họ mất mặt, cứ hết sức là tốt.

- Được đó, chúng ta cứ đến thử xem chi đội Thánh linh viện này mạnh đến cỡ nào đây!

- Hừ, lại là cái tên bại tướng của Lạc Li .

Ôn Thanh Tuyền trừng mắt liếc nhìn Phương Vân, nhếch môi khinh bỉ, rồi quay sang bốn cô gái xinh đẹp trong đội mình:

- Các ngươi chớ có làm ta mất mặt, lỡ như thất trận, đợi đến khi trở về Vạn Hoàng linh viện, nói xui xẻo cũng đừng trách ta lạt thủ tồi hoa!

Tay nắm chặt cán thương, gương mặt trở nên hung ác mà vẫn xinh đẹp vô song.

- Hì hì, biết rồi!

Tần Nhi, Nhạc Nhi mỉm cười khúc khích, vẻ mặt tươi như hoa, khiến cho người ta cồn cào trong ruột.

Còn chi đội Phương Vân nhìn thấy bộ dáng của đối thủ, thì chỉ biết thầm kêu khổ. Ngay cả Phương Vân sắc mặt cũng kém đi nhiều, đối thủ là Ôn Thanh Tuyền, hắn thấy rất áp lực.

- Huyết thần viện à...

Võ Linh nheo mắt chăm chú vào mấy gã áo bào đỏ tươi như máu, gương mặt thanh tú như nữ tử lộ vẻ trầm ngâm. Huyết Thiên Hà kia mang đến cho hắn một cảm giác nguy hiểm ngờ ngợ.

- Bọn người kia không đơn giản.

Võ Doanh Doanh lên tiếng. Có lẽ thời điểm cuối vòng loại, chi đội Võ linh viện cũng tổ chức lại, do vậy Võ Doanh Doanh mới có thể xuất hiện ở đây.

Võ Linh khẽ gật đầu, vươn tay ra xoa nắn, mặt bình tĩnh:

- Huyết Thiên Hà để đó cho ta, các ngươi cứ tận lực phát huy, cố gắng đừng để xảy ra chuyện gì.

Võ Doanh Doanh nghe vậy, gật đầu.

Tám chi đội trên Hoàng Kim Chiến Thang đang bàn mưu tính kế, bên ngoài mọi người cũng sôi nổi bàn tán, nhưng chẳng ai dám mạnh miệng chắc chắn chiến quả.

Bát cường vòng loại có thứ tự rõ ràng, nhưng cũng không có nghĩa là thực lực bọn họ đều đã bày ra hết, chưa chắc đệ nhất vòng loại có thể là quán quân đại tái, dù sao thì kiếm điểm số và đánh nhau là hai chuyện cũng khác nhau rất nhiều.

Ai mà biết được chi đội hạng 8 kia, cuối cùng lại có thể trở cờ giành luôn quán quân, những đại tái kỳ trước cũng không phải chưa từng xảy ra.

Có bàn luận gì thì nói chung vòng quyết chiến cũng chính là vòng đấu phấn khích nhất. Bốn cặp đấu này ai sẽ là tứ cường? Một vấn đề mà ai ai cũng háo hức mong chờ.

Trên bầu trời, năm vị viện trưởng sau khi xem qua bốc thăm bắt cặp, thần sắc trở nên bất đồng, nhưng cũng không ai tỏ ra lo lắng, vì đều rất tin tưởng vào linh viện nhà mình.

- Phân cặp đấu đã xong, tám chiến đội mau theo thứ tự lên đài.

Thiên Thánh viện trưởng thản nhiên cất tiếng, lão vung tay lên, chiến đài khổng lồ mênh mông lúc này phân liệt thành bốn chiến đài đều nhau, sắp ở bốn hướng đông tây nam bắc.

Mỗi chiến đài lại được ngăn cách ra thành năm khối, kim quang tràn ngập như được đúc từ hoàng kim, rắn chắc vô cùng.

- Bát cường quyết chiến năm nay lấy quy chế bảy điểm mà định. Mỗi chi đội có bảy điểm, đội viên mỗi người một điểm, đội trưởng ba điểm. Đánh bại được đối phương sẽ được tăng điểm, đội nào có số điểm cao hơn thì chiến thắng, lọt vào tranh đấu tứ cường.

- Bảy điểm... đội trưởng lại có đến ba điểm?

Mục Trần hơi kinh ngạc. Tổng cộng bảy điểm mà đội trưởng chiếm gần phân nửa, cho thấy đội trưởng quan trọng cỡ nào. Cơ bản chỉ cần đánh bại đội trưởng đối phương, thì chiến cuộc xem như đã định, trừ phi cả bốn đội viên toàn bộ bị đánh bại.

- Nghe rõ cả rồi chứ?

Trên bầu trời, Thiên Thánh viện trưởng chậm rãi hỏi lại.

Tám chi đội đều gật đầu.

- Đã vậy thì tất cả lên đài!

Thiên Thánh viện trưởng vung tay.

"Vù!"

Cả tám chi đội cũng lúc bay lên, rồi hạ xuống bốn chiến đài khác nhau trong ánh mắt ngưỡng mộ và mong chờ của đông đảo khán giả.

Mục Trần xuất hiện ở chiến đài phía tây.

- Liễu Thanh Vân để đó cho ta.

Mục Trần vừa hạ xuống lập tức nói.

Chi đội của hắn sau khi tổ chức lại, chiến lực đội hình đã trở nên cực mạnh, đủ sức cạnh tranh mọi thứ hạng cao nhất. Có hắn và Lạc Li, thậm chí có thể nói chi đội của hắn còn mạnh hơn phần còn lại. Thế nhưng với quy chế 7 điểm này, có nhiều nguy cơ cũng có thể xảy ra, nếu đội trưởng bại, thì chi đội xem như xong.

Đối thủ mạnh nhất bên đối phương Liễu Thanh Vân, Mục Trần dĩ nhiên muốn tự mình dọn dẹp, dù biết rõ gã Liễu Thanh Vân cũng không phải đơn giản, nhưng bây giờ hắn còn chẳng ngán bất kỳ đối thủ nào.

- Cẩn thận đó.

Lạc Li tán thành, khẽ nhắc nhở. Liễu Thanh Vân là thiên tài Phong linh tộc. Chủng tộc lâu đời nội tình hùng hậu kia không dễ dây vào.

Mục Trần gật đầu.

Bốn người kia nhanh chóng lắc mình tản ra bốn khối chiến đài đã được phân cách.

Mục Trần ở lại một mình, nhìn ra bên ngoài, biển người vô tận chẳng biết đâu là điểm cuối, đang hò reo vang dậy cổ vũ tất cả những chi đội tham gia vào vòng đấu quyết định này.

Không khí cực kỳ sôi động.

Bị không khí đó cuốn hút, Mục Trần chỉ hít thở thật sâu, máu huyết lưu thông trong người bắt đầu tăng tốc, chiến ý bừng lên trong mắt.

Một bóng người quỷ mị hiện ra phía trước hắn xa xa, Liễu Thanh Vân chắp một tay sau lưng, hờ hững cười nhạt.

- Mục Trần, ta đến ngăn bước của ngươi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 604: Chiến Liễu Thanh Vân

Liễu Thanh Vân xuất hiện, vẻ mặt hờ hững nở nụ cười đạm mạc.

Đối với Liễu Thanh Vân, không ai cảm thấy rằng hành động của hắn là hống hách, vì hắn có đủ cơ sở để kiêu ngạo. Cho dù Mục Trần hạng nhất đấu loại, nhưng không ai chắc chắn được thi đấu bát cường sẽ chiến thắng. Tám chi đội đều có thực lực, tám vị đội trưởng không ai là đơn giản.

Quyết đấu này không hề có chiến thắng 100% chắc chắn. Nếu như sơ ý, lật thuyền trong mương cũng là chuyện thường, trở thành tảng đá bàn đạp cho đối phương.

Mục Trần mỉm cười, Phệ Long Ma Thương xuất hiện trong tay, hung sát khí phát ra ào ạt, mũi thương chậm rãi nâng lên chỉ thẳng Liễu Thanh Vân.

- Vậy phải xem bản lĩnh Liễu đội trưởng.

Mục Trần chẳng hề e sợ, cũng cẳng vì vẻ mặt khiêu khích của Liễu Thanh Vân mà nổi giận, nụ cười bí hiểm như đầm sâu không đáy.

Liễu Thanh Vân nghiêm mặt, bớt đi một chút hờ hững. Hắn cũng đâu có ngu, trước đó còn chính mắt xem trận chiến giữa Mục Trần và Cơ Huyền, tâm đã sinh ra kiêng dè. Thực lực tên kia đã xem như là đối thủ ngang cơ với hắn.

Sở dĩ khiêu khích là muốn làm Mục Trần rối loạn tâm tình. Quyết đấu đẳng cấp này, đối thủ chỉ cần tâm động sẽ sinh ra sai lầm, dẫn đến kết cục bi thảm.

Chỉ đáng tiếc trò mèo nho nhỏ chẳng có tác dụng gì.

- Thật là một đối thủ khó nhằn.

Liễu Thanh Vân cười, tâm thần cũng nghiêm trang lại. Tay nắm chặt, cuồng phong nổi gió, một luồng sáng xanh lục ngưng tụ trong tay hắn.

Ánh sáng lóe lên, thanh trường kích trong tay Liễu Thanh Vân toát ra khí tức nguy hiểm, gió giật kinh hãi vây xung quanh hắn.

Mũi kích như đang hấp thu cuồng phong không ngừng, hội tụ ở đầu kích.

Uy thế thanh kích này hơn hẳn Phệ Long Ma Thương của Mục Trần.

Mục Trần nheo mắt, thanh kích của đối phương cực kỳ đáng nể, dao động này tuyệt đối hơn hẳn vũ khí bình thường.

Mục Trần hít thở thật sâu, ánh mắt trở nên sắc bén.

Trường thương đấu trường kích.

Hai bên chỉ mới hiện ra, đã đối chọi rất gay gắt!

Mục Trần và Liễu Thanh Vân giương cung bạt kiếm, những chiến đài khác cũng đã bắt đầu không chậm trễ, uy áp tràn ngập.

Chỗ khán giả, đệ tử các đại linh viện đều nín thở quan sát bốn khu vực chiến đấu, kích động và hân hoan. Bát cường chi chiến rốt cuộc đã sắp đánh nhau.

Cuối cùng là chi đội nào có thể vươn lên tất cả, hiện tại không ai nói rõ được.

"Booong!"

Một tiếng chuông thanh thúy rền vang.

Chính lúc đó, cả Mục Trần và Liễu Thanh Vân đều trổ nên nguy hiểm, linh lực như lốc xoáy quét ra.

Cả hai bắn mình đi, thân ảnh như ma mị loáng thoáng trong mắt mọi người, rồi thình lình va chạm nhau kịch liệt.

"Xoẹt!"

Phệ Long Ma Thương đâm tới, hung sát khí gào lên điên dại, như mãnh thú vồ mồi, thương kình có linh lực dũng mãnh duy trì, không khí bị xé toạc.

Thanh kích mang theo cuồng phong sấn đến, mũi kích như lóe lên những hoa văn huyền bí cổ xưa.

"Keng!"

Thương kích va chạm, chính xác điểm vào nhau tóe lửa, một luồng kình lực dữ dội bùng lên.

- Thương không tồi.

Liễu Thanh Vân thoáng nhìn Phệ Long Ma Thương tràn ngập hung sát khí, khẽ cười:

- Đáng tiếc ngươi không nên chọi với ta. Phong Thần Kích, Phong Khiếu!

Tiếng quát to mang theo áp lực lớn, mũi Phong Thần Kích tạo ra một cơn lốc hung mãnh chấn lui Mục Trần.

- Phong Thứ!

Mục Trần lui lại, Liễu Thanh Vân nhanh nhẹn như gió, kích ảnh liên miên dung hòa vào gió, rồi lặng lẽ công kích khắp các yếu huyệt Mục Trần.

Công kích của Liễu Thanh Vân sắc bén tàn nhẫn, nhưng cũng có chút cẩu thả.

Mục Trần tập trung, cánh tay rung rung, Phệ Long Ma Thương cũng rít lên hoang dại, thương ảnh ngập tràn phía trước.

"Keng keng beng beng!"

Thương kích giao thoa chiến đấu, mỗi lần va chạm âm thanh lại vang lên chói tai, hoa lửa tóe ra như pháo bông sặc sỡ mà đầy hiểm nguy đáng sợ.

Mọi người dễ dàng nhìn ra, cả Mục Trần và Liễu Thanh Vân đều còn chưa dốc tận lực, nhưng công kích của họ, cao thủ Thần Phách nan cao thủ bị đánh trúng thì cũng nháy mắt để lại một lỗ.

Chỉ trong chốc lát mà thương kích đã giao đấu cả ngàn hiệp, tốc độ khiến người ta kinh nghi bất định.

Nhưng người ưu tú thì cau mày phát hiện, đối chiến càng kịch liệt, Mục Trần càng dần rơi vào hạ phong.

Chính xác thì chính là hung thương của hắn đang bị thần kích của Liễu Thanh Vân áp đảo.

Thình lình kích tỏa ánh sáng xanh lục, hình thành một cơn lốc khổng lồ như phong long gào thét hướng tới như muốn ăn thịt Mục Trần.

Mục Trần trừng mắt, Phệ Long Ma Thương cũng sáng rực huyết quang, hung sát khí bùng lên như biển máu quét ngang.

"Đùng!"

Công kích hung hãn va chạm, nhưng phong long nhanh chóng thắng thế, Mục Trần bị đánh bay đi xa.

Khán giả kinh ngạc, những người ủng hộ cổ vũ Mục Trần đều thất thần. Hạng 1 Mục Trần vậy mà chỉ giao đấu thời điểm đầu tiên đã bị Liễu Thanh Vân áp đảo.

- Liễu Thanh Vân mạnh như vậy?

Đệ tử Bắc Thương linh viện kinh nghi sảng hồn. Diệp Khinh Linh, Tô Linh Nhi, Vũ Hi cũng không tin vào mắt mình.

- Vũ khí của Mục Trần quá yếu.

Linh Khê thản nhiên nói.

Nhãn lực của nàng dĩ nhiên dễ dàng nhìn ra, cây kích trong tay Liễu Thanh Vân chắc chắn là chuẩn thần khí, còn Phệ Long Ma Thương chỉ là binh khí tuyệt phẩm.

Giao đấu cấp độ này, tăng phúc chiến lực của chuẩn thần khí đương nhiên ảnh hưởng rất lớn.

- Mục ca làm sao đây?

Duẩn Nhi lo lắng.

- Gấp cái gì? Trò hay lúc này mới bắt đầu.

Linh Khê mỉm cười, xoa xoa cái đầu nhỏ nhắn của Duẩn Nhi.

Trên chiến đài, Mục Trần nhìn lại Phệ Long Ma Thương đã nhạt rất nhiều hung khí, chiến đấu khi nãy đã khiến nó bị tổn hại.

Ngẩng lên, Liễu Thanh Vân khẽ nói:

- Xem ra trận đầu ta chiếm một chút thượng phong.

Liễu Thanh Vân ngay sau đó bay lên trời cao, linh lực mênh mông quét ra, hội tụ vào Phong Thần Kích.

"Ù ù"

Lốc xoáy hình thành dữ dội khắp nơi rồi quấn quanh thân hình Liễu Thanh Vân.

- Phong Thần Kích, Phong Long Thôn Thiên!

Phong Thần Kích rời khỏi tay, ánh sáng bích lục lóe lên hấp thu hết tất cả cuồng phong, rồi nhanh chóng phình to thành một con phong long khổng lồ.

Phong long như sinh vật thực thể, trên mình đầy những vảy rồng, gào thét dữ tợn.

Không những thế, nó còn toát ra long uy chân thật, có lẽ vì thanh Phong Thần Kích này khi luyện chế có dung hòa được tinh huyết long tộc.

- Đi!

Liễu Thanh Vân chỉ tay về phía Mục Trần.

"Gráoooo!"

Thanh long gầm rú, uốn lượn xoay vần, rồi lấy tốc độ cực cao hướng tới Mục Trần.

Cuồng bạo, hoang dại, lốc xoáy khiến cho không gian chiến đài như bị xé ra từng mảng.

Mọi người đều vì công kích của Liễu Thanh Vân mà kinh nghi chấn động. Vòng quyết chiến đây sao? Quả nhiên người thường không đủ tư cách tham gia...

Công kích bậc này Mục Trần tiếp được hay không?

Mọi ánh mắt đều đang đổ dồn về hắn.

Mục Trần vẫn bình tĩnh hít một hơi, sắc mặt lạnh lẽo.

- Chuẩn thần khí ư?

Hắn lẩm bẩm, tay kết ấn, ánh sáng màu đỏ tươi dâng lên hai mắt.

"Vù!"

Một tiếng gió như ác ma viễn cổ xuyên thời gian gào to. Mọi người nhìn thấy một cột hào quang đen ngòm từ đỉnh đầu Mục Trần bay vụt lên trời.

Nó là một cái trụ lớn. Mục Trần bước tới, hai tay ôm phía trước, lôi điện lóe sáng, gân xanh như vảy rồng lấp lánh.

- Ma thương không được, vậy thì nếm thử ma trụ xem nào, xem ngươi còn áp đảo được nữa hay thôi!

Ma trụ đầy hung sát khí ầm ầm nện xuống, còn hung hãn hơn Phệ Long Ma Thương rất nhiều lần.

Mọi người đều trợn mắt nhìn.

Hắc ma trụ hung hãn nện vào phong long đang gào thét!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 605: Phong Thần Linh Ảnh

Hắc ma trụ hung mãnh giáng xuống, như ma long gầm gừ mang theo sức mạnh kinh thiên đáng sợ, hung hăng đập vào thân hình phong long khổng lồ.

"Đùng!"

Tiếng va chạm dữ dội khiến cho màng nhĩ cũng muốn rách ra, kình lực kinh hoàng theo đà giáng xuống hoàng kim chiến đài, khiến nó cũng nứt ra những đường nguệch ngoạc.

Chiến đài được chế tạo bằng vật liệu đặc biệt, vô cùng rắn chắc. Cao thủ vượt qua Thần Phách nan toàn lực công kích cũng khó phá hoại được. Thế nhưng giao chiến giữa Mục Trần và Liễu Thanh Vân, công kích quá đáng sợ khiến nó cũng phải nứt ra, kình lực quá sức mạnh mẽ.

"Grúuúu!"

Thanh long rú lên thê lương, ánh sáng xanh rực rỡ hầu như bị hắc ám bao phủ áp đảo.

Liễu Thanh Vân lo lắng biến sắc.

Mục Trần vẫn không ngừng tay, ma trụ được hắn huy động tiếp tục đập xuống.

"Đùng!"

Phong thanh long cuối cùng không thể hứng chịu nổi sức mạnh kinh khủng kia nữa, bị đánh văng lộn cả mấy chục vòng trên không trở về,

ánh sáng lóe lên trở lại thành trường kích, được Liễu Thanh Vân chụp lấy.

Liễu Thanh Vân nắm chặt Phong Thần Kích, dư lực vẫn còn trong đó không hóa giải được, sức mạnh đáng sợ thậm chí còn đẩy lùi hắn đi một đoạn, phải dùng linh lực hùng hậu áp chế mới trụ nổi.

Nhìn lại Phong Thần Kích của mình, hung sát khí lượn lờ thoang thoảng, cực kỳ cuồng bạo, như đang ăn mòn Phong Thần Kích vậy.

"Hừm"

Liễu Thanh Vân bực mình, linh lực trào ra như sóng nước đổ vào thân kích. Thần kích rung lên bần bật, đẩy hết hung sát khí ra ngoài, phá cho tan nát. Mục Trần bên kia đang đứng yên, hắc ma trụ khổng lồ lơ lửng trên đầu hắn, hung sát khí vô tận như thiết bảng của ma thần.

- Hung khí thật bá đạo!

Bầu trời trên cao, đông đảo viện trưởng ngắm nhìn Đại Tu Di Ma Trụ, kinh hãi ra mặt. Họ dĩ nhiên dễ dàng cảm nhận được hung sát lực trong Đại Tu Di Ma Trụ kia, cho thấy thanh hung khí này lai lịch bất phàm, cảm giác viễn cổ xa xưa kia không phải loại những thần khí tầm thường có thể so sánh được.

Nhưng có vẻ Đại Tu Di Ma Trụ này còn đang bị phong ấn, bằng không thì thanh chuẩn thần khí Phong Thần Kích kia nhất định phải vỡ nát.

Vô số những đệ tử quan chiến kinh hãi tim đập thình thịch. Bát cường đối chiến thật sự rất phấn khích nhưng cũng đáng sợ cực kỳ, xứng đáng là tám chi đội mạnh nhất trong vô số linh viện.

- Khó trách ngay cả Cơ Huyền cũng tỏ ra e ngại ngươi như thế...

Liễu Thanh Vân nhìn chằm chằm Mục Trần, gương mặt lạnh lẽo. Tay hắn nắm chặt Phong Thần Kích, sắc mặt thì cực kỳ nghiêm trọng. Hắn đã

quyết định, muốn chiến thắng Mục Trần thì lúc này, phải dốc tận lực ra tay hết sức.

Liễu Thanh Vân hít sâu một hơi, đôi mắt hắn đột nhiên trở nên xanh biếc một màu bích lục. Thanh sắc linh lực như sông lớn cuồn cuộn đổ ra. (thật không hiểu được, rõ ràng 青:thanh là màu xanh biển, hoàn toàn khác với 绿:lục là xanh lá cây mà, đâu có đồng âm xanh như tiếng việt?)

Thanh sắc linh lực tràn ngập hư không, nhẹ nhàng dao động, lại như dòng suối lặng lẽ chảy đi trên bầu trời. Nhưng cái vẻ tĩnh lặng hiền hòa của nó lại khiến nhiều người có cái nhìn sắc sảo cũng phải biến sắc.

Bởi vì bọn họ cảm giác được một dao động khiến nổi cả da gà toát ra từ đó.

Thanh sắc linh lực dường như được hội tụ từ đao phong vô tận, sắc bén vô song, không gian quanh dòng suối linh lực kia cũng đang biến dạng chút ít.

Đồng thời, uy áp linh lực rất mạnh cũng tràn ngập.

Đám đệ tử bên ngoài cảm nhận thấy áp lực đó, thầm nuốt nước bọt. Cường độ linh lực này chắc chắn đã vượt qua tam trọng Thần Phách nan. Liễu Thanh Vân quả nhiên cường hãn.

- Mục Trần, ngươi thật sự rất khá đó.

Liễu Thanh Vân từ từ trôi nổi lên cao, thanh sắc linh lực dũng mãnh, đôi mắt xanh biếc nhìn chằm chằm Mục Trần, trong mắt như đang hình thành những cơn gió giật dữ dội.

- Cho nên, để tỏ lòng kính trọng một đối thủ như ngươi, ta sẽ dùng đến sức mạnh Phong linh tộc để đánh bại ngươi.

Mục Trần cũng không rời chú ý đối thủ, dĩ nhiên thân trong cuộc lại càng cảm nhận rõ ràng sự nguy hiểm đến từ bên kia.

Linh lực mà Liễu Thanh Vân tu luyện so ra rất khác với phong linh lực thông thường. Nó có tính công kích rất mạnh, công pháp của tên này không kém chút nào.

- Đó là Phong tộc linh lực? Nghe nói chỉ có Phong linh tộc nhân mới có thể tu luyện được, có sức tấn công rất mạnh, linh lực tầm thường căn bản không thể chống đỡ nổi.

Trên bầu trời, vài vị viện trưởng tỏ ra hiểu biết đàm luận. Thông thường mà nói, sau khi tiến vào Chí Tôn cảnh, linh lực mới có sự tiến hóa phân hóa đặc biệt, còn trước đó thì hầu như tính chất na ná tương tự như nhau, trừ phi có công pháp tu luyện cực kỳ đặc biệt hiếm có. Mà những công pháp đó đa số đều là bí pháp tuyệt mật của các đại chủng tộc, người ngoài vô pháp tiếp xúc.

Do vậy, nếu ngươi là một kẻ tầm thường đánh nhau với tộc nhân của những chủng tộc kia, chắc chắn sẽ bị hiệu quả đáng sợ của loại linh lực kia khiến cho đau khổ không ít.

Cường độ linh lực ngang nhau, muốn chiếm thượng phong thì phải bỏ ra lượng linh lực cao gấp mấy lần mới bù đắp được hiệu năng đặc biệt của loại linh lực kia.

- Phong tộc linh lực à?

Mục Trần lẩm bẩm, nheo mắt. Thình lình tay hắn kết ấn, đó chính là ấn pháp của Đại Phù Đồ quyết.

Đại Phù Đồ quyết do mẫu thân để lại, công pháp thần bí này huyền ảo đến mức chính hắn hiện tại cũng không hiểu hết được, nhưng qua bề ngoài, đặc tính, sự bá đạo của linh lực cho thấy công pháp đó rất không tầm thường.

Liễu Thanh Vân muốn so đấu linh lực, Mục Trần thật không ngại thử xem, đến tột cùng Phong tộc linh lực mạnh hay là Đại Phù Đồ lực bá đạo hơn?

"Uỳnh!"

Linh lực hắc bạch giao thoa hình thành theo ấn pháp, từ trong cơ thể Mục Trần tuôn ra, gào thét trong thiên địa, lại như âm dương giao hòa.

So với linh lực sắc bén của Liễu Thanh Vân, Phù Đồ linh lực lại không có vẻ uy hiếp công kích, nhưng lại có sự bá đạo kiêu ngạo, gào thét mang theo cảm giác huyền ảo vô song.

- Thi triển Đại Phù Đồ quyết rồi sao?

Phía ngoài, Linh Khê nhìn thấy liền sáng mắt lên. Từ ngày đưa âm quyển Đại Phù Đồ quyết cho Mục Trần luyện, nàng còn chưa nhìn thấy hắn thi triển ra Đại Phù Đồ quyết hoàn chỉnh.

Phong linh tộc rõ ràng là chủng tộc tiếng tăm không nhỏ trên Đại Thiên thế giới, thế nhưng nếu so với vùng đất quê hương của dì Tịnh, e rằng chỉ như cá vàng với cá ông mà thôi.

Trên bầu trời, Liễu Thanh Vân nhìn thấy Mục Trần cũng bộc phát linh lực dũng mãnh, hắc bạch sắc thái giao nhau, sắc mặt trở nên kinh nghi nghiêm túc. Linh lực của đối thủ bề ngoài không nhiều đặc biệt, nhưng hắn mơ hồ cảm nhận được dao động không tầm thường.

Hơn nữa, Phong linh lực của hắn có vẻ hơi rối loạn, dáng vẻ như gặp phải cường địch.

- Linh lực Mục Trần tu luyện chẳng lẽ cũng không tầm thường?

Ý niệm bất chợt hiện lên trong lòng, Liễu Thanh Vân cũng nhanh chóng gạt đi. Lúc này không nên nghi ngờ gì cả, hắn không tin Mục Trần có thể chống cự nổi Phong tộc linh lực!

- Bất kể ngươi có thủ đoạn gì, tỷ thí trận này ta phải thắng!

Liễu Thanh Vân gằn giọng kiên định. Giao chiến hai đội, trận đánh của hắn là quan trọng nhất. Vì chi đội Mục Trần còn có Lạc Li, với khả

năng của nàng thì thắng là cái chắc. Những người khác thì còn có lẽ ngang ngửa giao chiến, phần thắng của đội hắn thật sự không cao. Hai gã Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông kia cũng rất mạnh. Nếu hắn muốn tiến vào tranh tứ cường, thì nhất định vị trí của hắn phải thắng.

Liễu Thanh Vân kiên nghị quyết định, tay kết ấn liên hồi, không hề tính giữ lại một chút nào.

- Mục Trần, có bản lĩnh thì tiếp của ta chiêu này!

Ấn pháp Liễu Thanh Vân dừng lại, ngay lúc đó, thanh sắc linh lực mênh mông ào tới, hóa thành vô số những luồng sáng bắn thẳng lên trời, đan vào nhau thành những hoa văn phức tạp, nhìn qua rất giống linh trận, thế nhưng lại không toát ra dao động của linh trận.

"Phụt"

Một ngụm tinh huyết phun ra từ miệng Liễu Thanh Vân, bắn thẳng vào những luồng sáng kia.

- Phong Thần Thuật, thỉnh Phong Tổ linh ảnh!

Liễu Thanh Vân đột nhiên sắc mặt trang trọng, rồi nghiêm chỉnh cúi xuống quỳ lạy quang trận khổng lồ kia.

"Ào ào!"

Theo đó, cuồng phong gào thét, mọi người nhìn thấy lốc xoáy từ hư không hình thành, cuồng dã phá hoại tứ tung.

Mục Trần cũng trừng mắt nhìn thẳng vào trong uang trận, ánh sáng xanh bắn lên cao, rồi một quang ảnh chậm rãi xuất hiện.

Uy áp dữ dội không cách nào hình dung tràn ngập khắp nơi.

Trên bầu trời, những viện trưởng cũng phải biến sắc, nhiều người chăm chú nhìn quang ảnh vừa xuất hiện, lẩm bẩm:

- Lại có thể triệu hồi lão tổ Phong linh tộc. Tiểu tử Bắc Thương linh viện phiền phức rồi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 606: Đội Trưởng Chi Chiến

Không gian mênh mông, kim quang chói mắt, chiến đài khổng lồ đầy uy áp đáng sợ, xung kích linh lực ào ào tuôn ra.

Bốn kim đài lớn, bóng người lóe lên, đan vào nhau, quần thảo qua lại, lực trùng kích mạnh mẽ.

Tám chi đội đều đã triển khai chiến đấu sống mái.

Lúc này chỉ có dốc toàn lực mới có thể bộc lộ hết năng lực, vượt qua bát cường.

Trận chiến của tám chi đội, hấp dẫn nhất đương nhiên là giao tranh của tám vị đội trưởng. Ai cũng biết rõ, quy chế bảy điểm, chỉ cần đội trưởng bị đánh bại, thì gần như kết quả đã định.

Thành bại của đội trưởng chính là thành bại của cả đội.

Trung tâm của bốn tòa chiến đài chính là nơi tập trung sự chú ý của tất cả mọi người, ngay cả các vị viện trưởng trên bầu trời cũng như thế.

Ngoài trận giao tranh của Mục Trần và Liễu Thanh Vân, Cơ Huyền vs Ôn Bất Thắng, Võ Linh chiến Huyết Thiên Hà là những trận đấu cực kỳ hấp dẫn.

Duy chỉ có trận đấu của Ôn Thanh Tuyền và Phương Vân giao đấu là nhẹ nhàng nhất. Lúc này xem ra Phương Vân lại là đội trưởng có thực lực yếu nhất trong tám người, nhưng dù sao cũng có trong tay một thần khí hạ phẩm, tăng phúc chiến lực cũng khá tốt. Chỉ tiếc đối thủ mà hắn phải đối mặt lại là Ôn Thanh Tuyền, thực lực chẳng kém hơn Lạc Li.

Long Hổ Đỉnh của Phương Vân dễ dàng bị Ôn Thanh Tuyền áp đảo, kim chiến thương trong tay nàng như võ thần tái thế, công kích như thủy triều liên miên ào ạt, liên tiếp đẩy lui đối thủ.

Cứ theo cục diện này, sớm muộn thì Phương Vân cũng bị Ôn Thanh Tuyền đánh cho khốn đốn, rồi thuận sơ hở mà phá tan phòng ngự, chiến thắng tuyệt đối.

Khác với chiến trường Ôn Thanh Tuyền vs Phương Vân, hai chiến đài khác thì có vẻ đang giằng co, đặc biệt là chỗ Võ Linh với Huyết Thiên Hà.

Cả hai đều trổ tài thi triển bản lĩnh, dao động linh lực hiển nhiên đều đã vượt qua tam trọng Thần Phách nan, khoảng cách đến Chí Tôn cảnh chân chính đã gần rất nhiều.

Huyết Thiên Hà búng tay, linh lực như dòng sông máu bắn qua không trung, oanh kích Võ Linh.

Võ Linh dùng một vũ khí như côn, hắc côn đen đúa mà dữ dội. Gương mặt thanh tú của hắn lại trở nên đanh thép và cứng rắn, thân thể của hắn cũng tu luyện rất mạnh.

Công kích của Huyết Thiên Hà bắn qua, Võ Linh chỉ đảo vài đường chiến côn đã có thể dễ dàng phá tan nó thành từng mảnh.

Công kích điên cuồng của hai người liên miên bất tuyệt, thay nhau tấn công, không hề có ý phòng ngự, khiến cho đám khán giả đang chú ý vào chiến đài này hò reo và kinh hô liên tục.

Nhưng xét tổng thể thì hai bên vẫn đang giằng co rất dữ dội.

Còn lại trận quyết đấu của Cơ Huyền và Ôn Bất Thắng.

Trận đấu này nếu xét về mặt tiếng tăm thì không cân xứng chút nào. Cái tên Cơ Huyền gần như tất cả các đại linh viện ai ai cũng biết, còn Ôn Bất Thắng thì phần lớn còn chẳng biết hắn đến từ linh viện nào. Cái tên

Bất Bại linh viện rất khí phách, nhưng chỉ khi nghe nói thì nói mới có vẻ "kêu" như vậy thôi, còn thực chất chẳng mấy ai nhắc đến nó.

Vì lý do đó ai ai cũng nghĩ rằng chiến quả trận này sẽ nhanh chóng xuất hiện, Ôn Bất Thắng sẽ dễ dàng bại trận trước Cơ Huyền. Thế nhưng lúc này đã giao đấu vài trăm hiệp, Ôn Bất Thắng vẫn chắc chắn trụ vững trước mọi công kích của Cơ Huyền.

Và đặc biệt hắn hoàn toàn dùng vào đôi tay trần của mình, đón đỡ mũi thương sắc bén của Cơ Huyền.

Màn giao tranh này khiến nhiều người sợ hãi bắt đầu nhìn bằng con mắt khác, bắt đầu chấp nhận hiểu ra vì sao đội ngũ Bất Bại linh viện này lại có thể lọt vào bát cường.

Gã thanh niên dáng vẻ bình thường kia, xuất thân từ một linh viện nhỏ bé lại là một thiên tài khó gặp.

Nhưng dù vậy, đối với các vị viện trưởng trên bầu trời, cái nhìn của họ sâu sắc rõ ràng hơn, lúc này đã thấy Ôn Bất Thắng đang dần bị Cơ Huyền áp đảo.

"Xoẹt!"

Mũi thương xuyên phá không gian, sáng rực như mặt trời, linh lực cuồng bạo muốn chấn vỡ hư không.

Mũi thương ác hiểm đâm thẳng tới Ôn Bất Thắng.

Ôn Bất Thắng chẳng hề tỏ ra khinh thường, luôn tập trung khiêm bị, sẵn sàng đón đỡ mọi công kích. Đôi tay trần tỏa ra bạch quang trong suốt, màu sắc như ngọc thạch, nhẹ nhàng đánh ra.

"Koong!"

Một tiếng kim thiết vang vọng, lực trùng kích bùng lên chấn nứt chiến đài.

Cơ Huyền run lên khựng lại, Ôn Bất Thắng thì bị đẩy lui một đoạn, cước bộ thi triển thân pháp tản kình để lại những dấu chân sâu cả thốn.

Cơ Huyền thu thương ra sau, thản nhiên nhìn Ôn Bất Thắng:

- Nếu bản lĩnh ngươi chỉ có vậy, thì kết thúc ở đây được rồi.

Lời nói ra, ánh mắt Cơ Huyền trở nên sắc bén và hung hãn, trường thương cắm phập vào chiến đài, hai tay giao thành chữ thập, thánh quang từ trong người trào ra, cuồn cuộn đổ vào một khối cầu sáng như mặt trời sau lưng hắn.

Dao động linh lực kinh người tỏa uy áp như núi lửa phun trào, cường độ đã đạt tới tam trọng Thần Phách nan đỉnh phong.

Dường như hôm nay hắn còn mạnh hơn khi giao chiến với Mục Trần lúc trước.

Ôn Bất Thắng nhận ra ngay cảm giác nguy hiểm, hắn biết Cơ Huyền không muốn dây dưa nữa, đã quyết định phải phân thắng bại. Ôn Bất Thắng cũng hít sâu một hơi, tay phải vươn ra.

Cả cánh tay trắng nõn mà thon thả, trong suốt như được làm từ ngọc thạch. Bàn tay chợt có thêm hoa văn kim sắc chậm rãi lan tràn.

Hoa văn kim sắc chạy trong tay phải như dòng máu, chỉ lát sau cả cánh tay phải đều phủ một màu ám kim, uy áp đặc biệt đáng sợ theo đó tràn ngập.

Uy áp kia khiến Cơ Huyền phải trợn mắt, chăm chú nhìn vào bàn tay Ôn Bất Thắng tỏ ra kinh nghi.

- Dao động này....

Trên bầu trời, những vị viện trưởng cũng tỏ ra kinh ngạc, ánh mắt lóe lên.

- Tiểu tử Bất Bại linh viện kia được cấy một bộ xương cánh tay của cường giả Chí Tôn? Khó trách lại mạnh mẽ như thế...

Chiến đài phía tây.

Quang trận màu xanh lơ lửng trên trời, một bóng người khổng lồ xa xưa như thần linh xuyên qua thời không mà đến, từ trên cao nhìn xuống.

Uy áp tràn ngập thiên địa.

Vô số người hoảng sợ nhìn quang ảnh đó, gương mặt của nó không rõ ràng, nhưng uy áp cường đại đã chứng thực sức mạnh rất đáng sợ.

- Đó là cái gì?

- Lúc nãy Liễu Thanh Vân có nói, dường như là Phong Tổ của Phong linh tộc...

- Phong Tổ? Vị thủy tổ huyền thoại đã sáng lập nên Phong linh tộc kia ư? Chẳng lẽ lão ta còn chưa có chết?

- Cái này đương nhiên không phải là thực thể của Phong Tổ, có lẽ Liễu Thanh Vân dùng bí pháp Phong linh tộc kết hợp với huyết mạch của mình mà triệu hồi một linh ảnh. Mà chỉ như vậy thôi cũng đã thấy là đáng sợ lắm rồi.

- Xem ra Liễu Thanh Vân không định giữ sức nữa, có lẽ đây đã là sát chiêu cuối cùng...

Không ít người chấn động kinh ngạc, bị chiêu thức này của Liễu Thanh Vân làm cho hết hồn. Linh ảnh kia, e rằng cao thủ tam trọng Thần Phách nan cũng khó mà chống cho nổi.

Liễu Thanh Vân dùng đến bước này, xem ra khá e ngại thực lực của vị đội trưởng chi đội đệ nhất vòng loại Mục Trần.

Khu vực Bắc Thương linh viện, vô số đệ tử lo lắng ra mặt.

- Liễu Thanh Vân quả nhiên rất lợi hại.

Diệp Khinh Linh thốt lên. Bát cường không ai đơn giản, có lẽ vòng loại với họ chỉ là khởi động mà thôi, lúc này mới là thời điểm dùng tới những sát chiêu kinh thiên động địa.

- Mục Trần ca ca có thể đỡ được không?

Vũ Hi hoảng hốt lo lắng.

Diệp Khinh Linh méo miệng cười khổ. Giao đấu cấp độ kia nàng chẳng thể nào đủ khả năng hiểu được. Bây giờ chỉ mong Mục Trần cũng phải có cường chiêu áp trận.

- Liễu Thanh Vân triệu hồi linh ảnh Phong Tổ cũng khá, nhưng Mục Trần đâu dễ đối phó.

Linh Khê mỉm cười, trấn an các nàng. Phong linh tộc rất cường đại, nhưng với Linh Khê thì họ chẳng thể nào so bì với chủng tộc của dì Tịnh. Cái tộc người thần bí kia, năng lực thông thiên triệt địa của dì Tịnh cũng phải lo lắng kiêng dè, thì Phong linh tộc bao nhiêu đời nữa mới so được?

Nhìn thấy Linh Khê mỉm cười, các cô gái mới an tâm hơn một chút, nhưng vẫn nao nao trong lòng.

Mục Trần chăm chú quan sát linh ảnh màu xanh kia.

- Mục Trần, nếu ngươi có thể chống cự nổi chiêu này, thì ta sẽ nhận thua!

Liễu Thanh Vân tỏ ra đắc thắng, ấn pháp thay đổi, linh ảnh chui ra từ trong trận, giơ một chưởng vỗ xuống Mục Trần.

Chưởng kình hung mãnh, lực còn chưa áp xuống, trên bề mặt chiến đài đã in dấu cự chưởng khổng lồ.

Áo quần Mục Trần cũng bị ép dính sát vào người, trừng mắt kết ấn.

Linh lực hắc bạch giao thoa của hắn gào thét, rồi cấp tốc ngưng tụ lại.

Một tòa hắc tháp cự đại nhanh chóng hiện ra.

Hắc tháp lơ lửng giữa trời, thân tháp có hoa văn kim long ẩn hiện, mơ hồ có tiếng long ngâm cổ xưa vang vọng.

Ngay khi hắc tháp xuất hiện, Thái Thương viện trưởng suýt nữa đứng bật dậy, khóe mắt giật giật. Lão còn nhớ như in khi trước mẫu thân Mục Trần thi triển một hắc tháp giống thế này, nháy mắt luyện hóa luôn Phủ Hoàng Long Chí Tôn.

Mà hiện giờ, Mục Trần cũng có thể thi triển bản lĩnh đáng sợ kia sao?

Hắc tháp của hắn có thể ngăn cản nổi linh ảnh Phong Tổ do Liễu Thanh Vân triệu hồi ra hay không?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 607: Hắc Tháp Luyện Hóa Linh Ảnh

Hắc tháp, đang thành hình phía sau Mục Trần đang hấp dẫn không ít những ánh mắt kinh nghi. Chỉ bằng uy thế, hắc tháp này không hề kém cạnh linh ảnh mạnh mẽ được Liễu Thanh Vân triệu hồi, ai nấy đều đang thầm đoán chẳng biết món đồ chơi này của Mục Trần có cự lại được bản lĩnh của đối thủ hay không.

Chỉ vài vị viện trưởng thực lực khá cao mới mơ hồ nhận ra những dao động khác thường từ hắc tháp kia, ánh mắt cũng hơi run rẩy. Đối chiến bên này quả là thú vị.

Hai đệ tử trẻ tuổi kia thật quá xuất sắc.

Liễu Thanh Vân nhìn chằm chằm vào tòa hắc tháp, sắc mặt cũng thận trọng. Nhưng hắn vẫn tỏ ra coi thường, linh ảnh mà hắn đã triệu hồi này, cho dù Cơ Huyền cũng khó giải quyết, không tin Mục Trần có thể dễ dàng đỡ nổi!

- Hãy cho ta xem ngươi có bao nhiêu cân lượng!

Liễu Thanh Vân thay đổi ấn pháp, cự chưởng ập tới Mục Trần càng lúc càng sáng hơn, linh lực chấn động ép chiến đài nứt nẻ.

Mục Trần ngẩng lên, cảm nhận sức mạnh cuồng bạo sấn tới, hiện tại áp lực cấp độ này đã không thể gây ra thương tổn cho thân thể hắn.

Cái hắn cần phải chú ý, chỉ có linh ảnh màu xanh kia mà thôi.

Thình lình hắn thở ra một hơi, ánh mắt trở nên lợi hại sắc bén, hai tay kết ấn.

Hắc tháp phía sau rung chuyển, tiếng động lan ra, kim long văn trên bề mặt tháp đột nhiên sáng lên chói mắt, theo đó là một tiếng long ngâm rền rĩ, rồi một con kim long rực rỡ sống động lắc mình chui ra từ thân tháp.

Nó gầm lên rung trời, vẫy đuôi lao thẳng lên các tầng mây, long uy rất thực còn mãnh liệt hơn cả phong long do Phong Thần Kích hóa thành của Liễu Thanh Vân trước đó.

Một luồng sáng kim sắc từ trời cao hung hăng bắn xuống, nện thẳng vào cự chưởng.

"Đùng!"

Hai luồng ánh sáng bùng nổ, quét ra thành một mặt cắt nằm ngang, nhuộm cả không gian chúng đi qua thành hai màu xanh vàng.

Công kích cuồng bạo va chạm, không gian bị kình lực chấn vỡ.

- Thế công của Liễu Thanh Vân đã bị chặn!

Khán giả thốt lên, chưởng ấn màu xanh quả nhiên đã bị đánh tan.

- Mục Trần thật bản lĩnh, quả nhiên xứng đáng hạng nhất đấu loại.

Trên bầu trời, Liễu Thanh Vân nhìn thấy thế công của mình bị cản lại, nhíu mày thay đổi ấn pháp. Linh ảnh như gầm lên, chưởng ấn liên miên như mưa sao băng bắn xuống.

"Đùng! Đùng!"

Kình lực đáng sợ nổ liên tiếp, nhưng khán giả tròn mắt ngạc nhiên khi nhìn thấy luồng sáng màu vàng vẫn an nhiên vô sự trước công kích hung mãnh như thế.

Liễu Thanh Vân sắc mặt càng thêm khó coi.

- Ngươi đánh xong rồi, vậy đến lượt ta.

Mục Trần cười nhạt, chân giậm chiến đài, hắn và hắc tháp cùng phóng lên không.

Hắc tháp lên trời, nhanh chóng phình to ra, chỉ chớp mắt đã to lên vài trăm trượng. Nó cấp tốc lao tới, nhằm thẳng vào đầu linh ảnh mà đè xuống.

"Hừ!"

Thấy đối phương hành động, Liễu Thanh Vân trừng mắt, linh ảnh há to miệng, sóng âm kinh dị hãi người bắn vào hắc tháp.

Thế nhưng hắc tháp chẳng hề suy suyễn, nó rung lên rồi như một cái động sâu không thấy đáy, hoàn toàn hút hết toàn bộ sóng âm thanh công kích, nhanh chóng hóa giải.

- Vào cho ta!

Mục Trần quát lên, hắc tháp phủ bóng xuống, rồi cấp tốc hút linh ảnh vào trong tháp.

- Cái gì cũng dám nuốt, còn không nghẹn chết?

Liễu Thanh Vân vẫn không kinh hoảng, ấn pháp thay đổi, linh ảnh bộc phát dao động linh lực cuồng dã, đáng sợ. Chưởng múa tứ phương, kình lực như sấm chớp nện liên hồi lên vách tháp.

"Đùng! Đùng!"

Những tiếng nổ ầm ầm truyền ra, hắc tháp cũng rung chuyển nhè nhẹ.

- Nó ăn nhiều lắm, bản lĩnh của ngươi quá kém, muốn nó nghẹn chết cũng khó lắm.

Mục Trần cười, chợt hắn ngồi xuống xếp bằng, tay kết ấn.

- Đại Phù Đồ quyết, Phù Đồ Viêm, luyện hóa thiên địa!

Hắn nhắm hai mắt lại, miệng hét lớn.

"Grààoooo!"

Ngay lúc đó, trong Phù Đồ tháp vang lên tiếng long ngâm dữ tợn, người bên ngoài nhìn thấy từ tầng 1 đến tầng 3 của tháp, ba con kim long như sống lại từ hoa văn, nhanh chóng biến hóa, bốc cháy thành ba đốm lửa kim sắc lượn lờ.

Kim hỏa gào thét trong tháp, giống hệt loại kim hỏa mà ngày trước mẫu thân Mục Trần dùng để luyện hóa Phủ Hoàng Long Chí Tôn, có khác chăng chính là quy mô số lượng kém hơn rất nhiều.

Ngày đó dì Tịnh ra tay, có đến cả trăm con kim long hóa thành Phù Đồ Viêm, trình độ đó còn lâu lắm Mục Trần mới có thể đạt tới.

Còn hiện tại, ba con kim long đối phó Liễu Thanh Vân chắc cũng thừa đủ.

Kim hỏa xuất hiện, linh ảnh bị giam giữa tháp cũng sững người lại, dường như cảm nhận được uy hiếp trí mạng, thân thể nó co lại một chút.

Phía bên ngoài, Liễu Thanh Vân có tâm ý tương thông với linh ảnh cũng cảm nhận được sự sợ hãi của nó, sắc mặt trở nên nghiêm trọng.

- Đi!

Mục Trần búng tay, kim hỏa bay đi, bao phủ lấy linh ảnh.

Một luồng hào quang màu xanh từ bên trong linh ảnh bùng lên hình thành một tầng phòng ngự, chống cự lại sự thiêu đốt đáng sợ của kim hỏa.

"Phừng phừng!"

Ngay tức khắc lúc kim hỏa chạm vào màn phòng ngự kia, ánh sáng xanh cấp tốc bị đốt cháy, có vẻ như lực phá họa của kim hỏa quá sức

khủng bố.

Xuyên qua miệng tháp trên thân tháp, mọi người cũng mơ hồ nhìn thấy cảnh tượng đó, trong lòng phát lạnh. Kim hỏa kia đáng sợ thế sao? Linh ảnh mà Liễu Thanh Vân triệu hồi cũng không chịu nổi?

Trên bầu trời, Liễu Thanh Vân xanh mặt, nhưng hắn cố nén dao động trong lòng, hít sâu một hơi, một vết máu đỏ sẫm từ đầu ngón tay chảy ra.

"Véo véo!"

Ngón tay vung lên, vết máu vẽ thành một ký hiệu cổ xưa giữa trời.

"Viu!"

Ký hiệu vừa xuất hiện lập tức tan vào không trung. Cùng lúc đó, linh ảnh đang bị nhốt trong tháp run lên, ánh sáng trở nên rực rỡ hơn, gương mặt của nó dần hiện rõ mắt mũi miệng nhiều hơn.

Một uy áp kinh người tràn ngập.

- Liễu Thanh Vân có thể triệu hồi linh ảnh đến mức độ này, quả là bản lĩnh hơn người.

Có vài vị viện trưởng hiểu biết, khẽ gật đầu khen ngợi.

Linh ảnh kia, rõ ràng là gương mặt càng hiện rõ thì năng lực linh ảnh càng mạnh. Tu luyện đến tuyệt đỉnh, thậm chí có thể triệu hồi ra linh ảnh như chính vị Phong tổ kia trực tiếp triệu hồi, cực kỳ mạnh mẽ.

Ánh sáng xanh quanh thân linh ảnh trở nên ngưng tụ nhiều hơn, đã có thể ngăn cản được kim hỏa.

"Phừng phừng."

Hai luồng năng lượng đáng sợ triệt tiêu lẫn nhau. Dù kim hỏa vẫn chủ động, nhưng nó không còn tư thế bá đạo càn quét như trước, cứ thế này với sự yếu kém hơn về lượng linh lực, Mục Trần khó mà cầm cự lâu

được. Lượng linh lực hắn có thể sử dụng vẫn kém hơn Liễu Thanh Vân đã chân chính vượt qua tam trọng Thần Phách nan rất nhiều.

Lúc này cục diện giữa hai người rất gay cấn, ai ai cũng hiểu chỉ một khoảnh khắc rơi xuống hạ phong, thì sẽ quyết định kẻ thắng người bại.

Mục Trần chậm rãi mở mắt, nhìn chằm chằm vào Phù Đồ tháp, gương mặt vẫn bình tĩnh như cũ, vươn tay ra, ấn pháp lại biến đổi.

"Uỳnh!"

Chính lúc đó, tầng thứ tư đen đúa trên Phù Đồ tháp bắt đầu lóe ánh kim quang, hoa văn sáng rực lan khắp cả tầng 4, nhanh chóng rõ ràng là một bộ long văn.

Và đó cũng là lúc mà sắc mặt Liễu Thanh Vân kịch biến khó coi.

"Gràoooo!"

Long ngâm kinh thiên, một con kim long cấp tốc rời khỏi vách tháp, rồi nhanh chóng cháy lên thành kim hỏa, hướng thẳng vào linh ảnh bên trong, góp vào biển lửa đang vây kín lấy nó.

"Phừng phừng!"

Luồng kim hỏa thứ tư gia nhập, biển lửa cháy dữ dội hơn bao giờ hết, uy lực càng lúc càng bành trướng.

- Phù Đồ Viêm, luyện hóa!

Mục Trần vươn tay hướng về hắn tháp, từ từ gồng lên rồi bóp chặt lại, tiếng quát lạnh băng như phán quan ra lệnh xử quyết.

Kim hỏa hừng hực bùng cháy, triệt để bao phủ hoàn toàn linh ảnh, không còn một chút ánh sáng màu xanh nào có thể lọt ra ngoài được nữa.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 608: Bất Thắng Tất Bại

Chiến đài phía đông.

Cơ Huyền đứng giữa không trung, linh lực dũng mãnh tràn ra như thủy triều, hình thành một khối năng lượng sáng rực như mặt trời.

Uy áp kinh người khiến cho những đệ tử đang chú ý quan sát chiến đài này lạnh cả da đầu. Công kích mức độ này e rằng cao thủ tam trọng Thần Phách nan cũng phải lo mà né cho sớm. Cơ Huyền giành được hạng 2 vòng sơ loại quả nhiên là một vị đội trưởng tiếng tăm hiển hách, bản lĩnh hơn người.

Cơ Huyền trừng mắt tập trung vào Ôn Bất Thắng, gã kia vẫn bình tĩnh, cánh tay đã biến thành một màu ám kim, uy áp khó hiểu tản mát.

- Chí Tôn thủ cốt... ngươi thật là một tên cực kỳ may mắn.

Cơ Huyền tỏ ra ghen tị thốt lên.

Hiện tại hắn đã hiểu vì sao Ôn Bất Thắng có thể thống lĩnh một chi đội không mấy mạnh mẽ lại có thể vững vàng trụ lại trong bát cường. Gã đội trưởng bề ngoài bình thường kia có một thứ bảo bối vô song.

- Chí Tôn thủ cốt?

Quanh chiến đài, nhiều đệ tử thính tai nghe được tiếng lẩm bẩm của Cơ Huyền, sắc mặt biến đổi, trong lòng chấn kinh, nhìn lại cánh tay ám kim của Ôn Bất Thắng kia, khúc xương bên trong là của một vị Chí Tôn?

Ôn Bất Thắng chỉ cười đáp lời:

- May mắn thôi, vừa đúng lúc tìm được một di tích cổ, bên trong đó lại có một cánh tay được tiền bối Chí Tôn dùng tinh huyết để bảo tồn, lại vừa vặn phù hợp với nó một chút, mà cũng vừa hên có biết một chút thủ pháp cấy ghép, do vậy mới có được ngày hôm nay.

- Quả là cực kỳ may mắn!

Nhiều kẻ nghe hắn kể lể mà chép miệng ừng ực. Cường giả Chí Tôn một khi đã tạ thế, thân thể gần như có thể còn tồn tại đến cả vạn năm bất diệt. Thế nhưng cho dù ngươi có may mắn chiếm được bột hài cốt đó, cũng không thể nào nhổ tay chân mình ra mà gắn nó vào. Bởi vì những thứ vốn không thuộc về mình, cố gắng ghép nó vào cơ thể chỉ sinh ra sự đề kháng bài trừ dẫn đến hủy cốt thân vong. Trừ phi cũng may mắn như gã này, tìm được một bộ xương có độ phù hợp cực cao.

Mà cái chuyện còn khó hơn mò kim đáy bể ấy, lại rơi trúng vào đầu Ôn Bất Thắng, cái may mắn của hắn quả thực khiến người ta vô cùng ghen tị.

- Bất quá ta thấy uy áp của Chí Tôn thủ cốt kia, đoán rằng chủ nhân của nó khi còn sống, thực lực cũng còn chưa vượt qua ngũ phẩm. Do vậy nếu ngươi nghĩ rằng chỉ với cánh tay mục nát đó mà thắng lợi được, thì ngươi lầm rồi!

Cơ Huyền thản nhiên nói.

- Không đâm đầu vào thì ai mà biết kết quả chứ?

Ôn Bất Thắng lạnh nhạt đáp trả, đối mặt Cơ Huyền cường thế bá đạo vẫn không hề sợ hãi.

- Vậy thì để cho ta lĩnh giáo xem thử năng lực của một cường giả Chí Tôn sau khi vẫn lạc thì còn lại được bao nhiêu?

Cơ Huyền lạnh lùng đe dọa, thân hình từ từ trôi lên không trung, khối cầu năng lượng sau lưng hắn càng lúc thêm khổng lồ.

Linh khí quanh đó dường như trở nên bạo động, ánh sáng của khối cầu năng lượng như mặt trời giữa trưa, khiến chúng nó sôi lên sùng sục.

Xem ra Cơ Huyền đã dùng đến sát chiêu hòng chấm dứt nhanh trận đấu này.

Ôn Bất Thắng hít thở thật sâu, bàn tay ám kim nắm chặt kiên quyết, cả cánh tay áo bị uy áp chấn tan thành từng mảnh, gân xanh nổi lên cuồn cuộn như vảy rồng, tinh huyết toàn thân như được trái tim thúc giục đẩy vào tập trung ở cánh tay này.

Tinh huyết đổ dồn về, cánh tay ám kim lại trở nên đỏ đậm, uy áp càng lúc càng thêm cường đại.

Vô số người không dám thở mạnh, tập trung quan sát. Một chiêu này sẽ chân chính phân thắng bại.

"Rầm rầm!"

Linh lực cuồng bạo dao động trong thiên địa, kình lực toát ra khiến không khi bị nén lại.

Trên bầu trời, liệt nhật sau lưng Cơ Huyền đã to ra cả trăm trượng, hắn lơ lửng phía trước có vẻ nhỏ bé tí hon.

Đến khi năng lượng của nó đạt tới cực độ, ánh mắt Cơ Huyền lóe lên, tay kết ấn, thanh âm lạnh lùng vang khắp nơi.

- Đại Nhật thần thuật, Thánh Nhật Tịnh Thế!

Liệt nhật rung chuyển, phát ra những tiếng động kỳ quái, rồi đột nhiên bắn lên trời.

"Vù!"

Liệt nhật bắn lên chín tầng mây, rồi thình lình từ trời cao hung mãnh giáng xuống, như một ngôi sao chổi hủy diệt muốn phá tan chiến đài bên

dưới.

Thế công đáng sợ, áp lực kinh khủng khiến chiến đài bắt đầu có dấu hiệu sụp đổ dù cho khoảng cách còn rất xa.

Áp lực đáng sợ khiến Ôn Bất Thắng chẳng dám xem thường, tập trung giới bị.

Tay phải từ từ giơ lên, bàn tay phải màu lưu kim (màu của các cổ vật bằng vàng) đang có một dòng chất lỏng ám kim lưu chuyển trong đó, sắc mặt Ôn Bất Thắng tái đi vì thiếu máu, hắn hướng lên trời, vỗ một cú nhẹ nhàng.

- Chí Tôn Thủ!

Theo đó là giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

Thình lình không gian ngay vị trí bàn tay Ôn Bất Thắng vỗ tới kịch liệt nổi sóng, một vòng kình lực phẳng khuếch tán theo phương song song với bàn tay, như một hồ nước gợn sóng khi có hòn đá ném vào.

Ánh lưu kim nở rộ, một chưởng ấn từ đó chui ra, nhanh chóng bành trướng to ra cả trăm trượng.

Lưu kim cự chưởng xông lên đón đầu, chẳng chút e ngại tránh né vỗ thẳng vào ngôi sao chổi hủy diệt đang bắn xuống.

"Đùng!"

Tiếng nổ kinh thiên khiến mọi âm thanh khác trong khu vực dường như bị chấn tan đi, đám khán giả lỗ tai lùng bùng trong chốc lát không thể nghe được gì khác, ngay cả mắt cũng chỉ kịp nhìn thấy một luồng sáng dữ dội đột nhiên bùng lên.

Cảnh tượng như hai tiểu hành tinh va chạm vào nhau.

Kình lực đáng sợ phát tán, lúc này mọi người đã có thể ngẩng lên quan sát, liệt nhật chiến cự chưởng, hai luồng năng lượng kinh khủng đang triệt tiêu lẫn nhau.

Cả hai đều là tập hợp năng lượng cực đại, nên trong chốc lát vẫn còn giữ ở thế giằng co.

Trên chiến đài, Ôn Bất Thắng lại vỗ thêm một cái nữa, sắc mặt hắn càng thêm tái đi.

"Roẹt!"

Lưu kim cự chưởng sáng rực lên, bàn tay khổng lồ trên cao đột nhiên nắm chặt lại, bóp lấy khối cầu liệt nhật, mạnh mẽ nghiền nát.

"Woa"

Người người kinh ngạc thốt lên. Ôn Bất Thắng lại mạnh mẽ đến thế, thế công hủy diệt kinh khủng của Cơ Huyền mà cũng bị hắn bóp nát.

Chí Tôn thủ cốt quá lợi hại.

Lưu kim cự chưởng sau khi bóp nát công kích đối phương, nhân lúc nó đang nổ tung lại xông lên trời, công kích Cơ Huyền.

Không gian biến dạng vì lực trùng kích, khiến cho người ta không nhìn rõ được sắc mặt của Cơ Huyền lúc này ra sao, nhưng dáng vẻ kia cho thấy hắn không hề có ý tránh né Ôn Bất Thắng thừa thắng truy kích.

"Vù!"

Lưu kim cự chưởng nháy mắt đã đến sát Cơ Huyền, hung hăng chụp tới.

Cơ Huyền sắc mặt không chút thay đổi, đôi mắt lóe lên.

"Gréécccc!"

Tiếng ưng gáy cổ xưa vang vọng chân trời, một đôi cánh ưng hư ảo giang ra giữa trời cao, lướt qua lưu kim cự chưởng.

Đôi cánh ưng mờ ảo chỉ hiện ra trong chớp mắt rồi biến mất, khiến nhiều người còn ngỡ mình bị ảo giác.

Lưu kim cự chưởng đang tiến sát Cơ Huyền đột nhiên khựng lại, rồi không hề tiến thêm một tấc nào

Cơ Huyền hờ hững giơ tay ra, vỗ nhẹ lên cự chưởng.

"Rắc"

Cự chưởng dễ dàng nứt ra, rồi nhanh chóng tan nát thành vô số đốm sáng đầy trời.

"Phụt"

Ôn Bất Thắng bên dưới nhất thời phun máu, linh lực quanh thân yếu ớt cực độ, cả người mềm nhũn khụy xuống, máu từ mũi miệng nhỏ xuống tí tách.

Chậm rãi lau đi vết máu, hắn ngẩn lên nhìn Cơ Huyền đang chầm chậm hạ xuống.

- Ta thua!

Ôn Bất Thắng chua xót cất tiếng, khẽ than.

Lời nhận thua dễ dàng đến bất ngờ của Ôn Bất Thắng khiến vô số khán giả kinh ngạc. Không ngờ được một kích khi nãy kinh tâm động phách bóp nát thế công đối thủ, thuận thế công kích, thế thượng phong rõ rành rành nhưng lại nháy mắt biến hóa, trở thành người bại trận.

Cơ Huyền thật sự là quá mạnh mẽ.

Những tiếng kinh hô đó khiến Ôn Bất Thắng chẳng chút cảm thán, hắn chỉ bình thản đứng dậy, đưa mắt sang chiến đài phía tây, nơi đó cũng

bộc phát ra những dao động kinh người.

"Cơ Huyền quả nhiên danh bất hư truyền, có thể đánh bại hắn hay không phải xem Mục Trần ngươi mà thôi."

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 609: Tam Cường Đại Thắng

Cùng lúc Ôn Bất Thắng bị đánh bại, chiến đài phía tây cũng bước vào thời điểm gay cấn nhất.

Hắc tháp to lớn lơ lửng giữa trời, bên trong kim hỏa hừng hực thiêu đốt. Ngọn lửa này dường như có thể đốt tận mọi thế trên thế gian, ào ào tấp vào linh ảnh lập lòe đang bị nó bao vây.

"Phừng Phừng"

Những âm thanh bị cháy xém vang ra, như linh lực bị đốt cháy.

Phù Đồ Viêm do sự cung cấp sức phá hoại của bốn con kim long, uy lực mạnh mẽ đến khó bàn cãi. Linh ảnh bị kim hỏa luyện hóa nhanh chóng biến dạng, gương mặt của nó dường như đang thể hiện vẻ thống khổ cùng cực.

Liễu Thanh Vân bên ngoài cũng biến sắc hoảng hốt.

- Nát!

Nhưng hắn còn chưa biết làm gì tiếp theo, thì Mục Trần đã quát lên lạnh lùng.

"Phừng!"

Sức nóng của kim hỏa lên đến cực độ, linh ảnh không thể chống cự được nữa, thân hình nứt ra dữ dội, rồi ầm ầm vỡ tan.

Vô số những đốm sáng xanh lấp lánh vừa rơi ra đã bị kim hỏa đốt cháy sạch sẽ.

Trong tháp chỉ còn lại kim hỏa tung hoành, bóng dáng linh ảnh màu xanh kia hoàn toàn không còn tồn tại.

Nó đã bị kim hỏa hung mãnh luyện hóa sạch sẽ.

"Phụt"

Liễu Thanh Vân lập tức thổ máu, sắc mặt tái đi, linh lực quanh thân yếu ớt đi nhiều. Linh ảnh kia cũng có chứa tinh huyết của hắn, sự tương liên khiến hắn cũng liên lụy trọng thương khi linh ảnh bị luyện hóa.

Những khán giả đang theo dõi chiến đài này kinh ngạc ra tiếng, không ít người lắc đầu không tin Liễu Thanh Vân vừa bị đánh bại ngay trước mắt mình.

- Liễu Thanh Vân thi triển bản lĩnh cao cường như thế vẫn thua bởi Mục Trần...

- Quả là danh bất hư truyền, xứng đáng là hạng 1 vòng loại.

Nhiều người bàn tán tấm tắc khen ngợi. Thực lực Mục Trần bề ngoài chỉ là nhất trọng Thần Phách nan, Liễu Thanh Vân đã đạt tới tam trọng Thần Phách nan. Thế nhưng chênh lệch đó vẫn không ảnh hưởng đến kết quả Mục Trần chiến thắng, có thể nói chiến lực của hắn quá ư cường mãnh.

- Mục Trần ca ca thắng!

Vũ Hi đang hân hoan hò reo đầy kích động.

Diệp Khinh Linh, Tô Linh Nhi, Duẫn Nhi cũng vui sướng ra mặt, đệ tử Bắc Thương linh viện thì đang hò reo dậy sóng, ai ai cũng hoan hỉ mừng vui vì biết được đã rất nhiều năm Bắc Thương linh viện mới lại có được thành tích đáng kiêu hãnh như năm nay.

Đã rất lâu rồi trong các kỳ linh viện đại tái, đám người của tứ viện kia luôn nhìn họ với ánh mắt nhạo báng khinh thị. Thế nhưng hôm nay chắc

chắn bọn người kia phải kinh ngạc ra mặt, cảm giác đó thật sung sướng.

- Phù Đồ tháp cũng đã được hai ba phần hỏa hầu...

Linh Khê chỉ mỉm cười đánh giá. Nàng cũng tu luyện Đại Phù Đồ quyết, nên sự lợi hại của Phù Đồ tháp hiển nhiên phải biết. Đây chính là tuyệt kỹ thần thông của bộ tộc dì Tịnh, tu luyện cực hạn thì cường giả Chí Tôn nếu đã lọt vào trong tháp cũng không tránh khỏi bị luyện hóa tan tành, cực kỳ đáng sợ.

Mục Trần dù sao cũng chỉ mới tu luyện được Đại Phù Đồ quyết hoàn chỉnh một thời gian, nhưng với thiên phú yêu nghiệt của hắn, có lẽ về sau đại thành cũng không phải quá khó khăn.

Khán đài Vạn Hoàng linh viện, vạn hoa hội tụ, các loại hoa xinh bướm đẹp làm người ta nhìn mà mê say.

Những cô oanh oanh yến yến nhảy nhót vui vẻ bàn tán, họ cũng chú ý đến chiến đấu của Mục Trần, dù sao hắn chiến đấu với Liễu Thanh Vân, cả hai đều là những nam tử nổi bật rất đáng chú ý.

- Mục Trần kia thật lợi hại nha, ngay cả Liễu Thanh Vân cũng không phải là đối thủ.

- Nghe nói Liễu Thanh Vân chính là thiên tài Phong linh tộc, nhân vật của chủng tộc kia nào có đơn giản, vậy mà cũng không đánh lại Mục Trần.

- Vẫn không đủ! Hì hì, Mục Trần kia rất đẹp trai đó.

- Hé hé, vậy tiểu yêu tinh nhà ngươi câu người ta lại đi, Vạn Hoàng linh viện chúng ta cũng không ngại có thêm nam đệ tử ưu tú như thế đâu nha...

Những lời lẽ to gan lớn mật đó khúc khích vang lên khiến những linh viện chung quanh thẫn thờ mà nhỏ dãi.

- Thiên Nhi, thanh mai trúc mã của ngươi có thật là đến từ Bắc Linh cảnh không thế? Hắn lợi hại quá đi, Liễu Thanh Vân kia chân chính là đại thiên tài của Phong Linh tộc đó.

Bên cạnh Đường Thiên Nhi, một cô gái sắc nước hương trời lên tiếng tán dương.

- Đúng mà, thời điểm hắn còn ở Bắc Linh cảnh cũng rất ưu tú.

Đường Thiên Nhi mỉm cười trả lời, ánh mắt không rời khỏi gã kia, con ngươi xao xuyến phức tạp. Hắn đã trở nên rực rỡ như thế này, dường như khoảng cách giữa nàng và hắn đã trở nên xa vời vợi.

Suy nghĩ đó khiến con tim non nớt của nàng trở nên u uất một chút, nhưng rồi lý trí kiên định cũng khiến nàng phải kiên cường siết chặt bàn tay. Chuyện tương lai còn dài lắm, không ai biết nó sẽ ra thế nào. Cũng như ngày xưa, nàng làm sao biết được tên nhóc con mắt mũi lèm nhèm lảo đảo chạy theo nàng khi đó lại trở thành cường giả chói sáng như hôm nay?

Chiến đài.

Mục Trần nhìn lên Phù Đồ tháp, lật tay một cái gọi hắc tháp trở về chui vào cơ thể hắn. Rồi hắn hờ hững quay sang Liễu Thanh Vân, thản nhiên nói:

- Còn cần đánh tiếp không?

Liễu Thanh Vân lúc này đã yếu vô cùng, hiển nhiên trọng thương khiến hắn vô lực đối chiến, tiếp tục chỉ càng khiến hắn ăn hành càng nặng.

Liễu Thanh Vân gắng gượng đứng thẳng, dõng dạc lên tiếng:

- Ta nói sẽ giữ lời. Trận này ngươi thắng!

Hắn đã dùng đến bản lĩnh cao nhất, nhưng vẫn bị Mục Trần phá tan, tiếp tục chỉ tự rước lấy nhục, không bằng chủ động giữ lời nhận thua, còn có thể nhân dịp tỏ ra phong độ.

- Đa tạ!

Mục Trần ôm quyền cười, hắn và Liễu Thanh Vân cũng không phải oán khí sâu nặng, không cần ép đối thủ vào đường chết.

Liễu Thanh Vân liếc nhìn Mục Trần, hờ hững nói:

- Tuy ngươi thắng, nhưng chớ có đắc ý, đối thủ lớn nhất của ngươi vẫn là Cơ Huyền, hắn chẳng dễ đối phó.

- Ta biết hắn không đơn giản, bất quá ta nghĩ, ngươi cũng biết rằng ta cũng không phải là một kẻ dễ chơi.

Mục Trần bình tĩnh đáp lời, giọng nói không quá ngạo mạn, nhưng thần thái cực kỳ tự tin.

Liễu Thanh Vân im lặng.

Đúng! Cơ Huyền dĩ nhiên lợi hại, nhưng gã này cũng không phải kẻ đơn giản, giữa hai người ai thắng ai bại cũng không nói trước được.

Bầu trời trên cao, Ngũ Đại Viện trưởng nhìn xuống, thần sắc bất đồng.

Thái Thương viện trưởng cười toét miệng. Biểu hiện của Mục Trần thật ngoài sức tưởng tượng, Liễu Thanh Vân mà còn bại trận trong tay hắn, Bắc Thương linh viện đã lọt vào tứ cường, thành tích này quả là cực tốt.

- Ha ha, Thái Thương viện trưởng, Bắc Thương linh viện lần này có người mới thật lợi hại, chúc mừng .

Thiên Tùng viện trưởng của Thanh Thiên linh viện hơi thở dài buồn rầu, nhưng vẫn phong độ cười nói.

- Thiên Tùng viện trưởng quá khen, Mục Trần chỉ may mắn mà thôi, Liễu Thanh Vân của quý viện cũng là đại bàng trong những con đại bàng đó nha.

Thái Thương viện trưởng mỉm cười đáp lễ.

- Hiện tại bát cường đại chiến đã có ba chi đội chiến thắng.

Thiên Thánh viện trưởng lại tỏ ra không mấy quan tâm, chỉ hờ hững thông báo cục diện tổng thể.

Tây chiến đài, Mục Trần chiến thắng Liễu Thanh Vân, Lạc Li thì nhẹ nhàng đánh gục đối thủ. Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông cũng thắng lợi, còn Tô Huyên thì thủ hòa, cuối cùng ưu thế vẫn thuộc về bọn họ>

Đông chiến đài, Cơ Huyền chiến thắng Ôn Bất Thắng, đội của họ hoàn toàn đánh bại đối thủ Bất Bại linh viện, đánh cho cả năm người đều bật bãi.

Bắc chiến đài, Ôn Thanh Tuyền cũng dễ dàng hạ gục đội trưởng Cửu Đỉnh linh viện. So với Mục Trần và Cơ Huyền, chiến thắng của Ôn Thanh Tuyền nhẹ nhàng và nhanh chóng hơn nhiều. Dù sao thì thực lực của Phương Vân tính ra cũng là yếu nhất trong tám vị đội trưởng, nếu hắn không có thần khí hạ phẩm Long Hổ Đỉnh trong tay, e là ngay từ đầu đã giơ tay xin hàng.

Còn bốn đội viên của Ôn Thanh Tuyền chiến đấu có thắng có bại, thành ra không ảnh hưởng nhiều đến kết quả cuối cùng, Vạn Hoàng linh viện vẫn chiến thắng.

Lúc này đã có ba đội lọt vào tứ cường.

Mục Trần bay lên, hướng đến chỗ Lạc Li, Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông, Tô Huyên đang đứng

- Vất vả rồi!

Mục Trần mỉm cười nhìn họ.

- Sao có thể so với ngươi.

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông thở dài. Bọn họ cũng chiến đấu rất kịch liệt, nhưng mấy gã đội viên kia thì đâu thể nào mang đến một trận thống khoái như Mục Trần chiến Liễu Thanh Vân.

- Ta đáng ra cũng có thể thắng.

Tô Huyên hơi ngượng ngùng, cuối cùng trong cả đội chỉ có mỗi mình nàng là hòa.

- Vậy là được rồi, lọt vào tứ cường là ổn.

Mục Trần tỏ ra không hề gì, mấy người Thanh Thiên linh viện cũng đâu phải nhẹ nhàng, ai ai cũng là cao thủ, mà thực lực Tô Huyên là yếu nhất trong đội của hắn, kết quả hòa đã xem như rất tốt.

- Lạc Li chiến thắng nhanh nhất.

Trầm Thương Sinh đổi chủ đề. Quả đúng là trong tất cả 20 vòng chiến bát cường, Lạc Li hạ đối thủ nhanh nhất, thực lực của nàng hoàn toàn nghiền nát tên tội nghiệp kia.

Mục Trần mỉm cười. Lạc Li cho dù phải chiến với tám đội trưởng cũng có thể trở thành người mạnh nhất, huống gì là một tên đội viên nhãi nhép.

- Hiện tại chỉ còn lại một chiến đài chưa có kết quả.

Lạc Li khẽ nói, mắt nhìn về chiến đài phía nam, ánh mắt lạnh như băng.

Vì nơi đó là trận đấu giữa Võ Linh và kẻ thù của nàng, Huyết Thiên Hà.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 610: Huyết Ma Thú Vs Chiến Thần Viên

Bốn chiến đài đã có ba kết thúc, chỉ còn lại một nơi sôi động thu hút chú ý của tất cả mọi người trong không gian này.

Đó là chiến đài Huyết Thiên Hà vs Võ Linh.

Hai đội chiến đấu đều có thắng có bại, mỗi bên đều thắng hai trận, về điểm số đang ngang bằng nhau, kết quả cuối cùng hoàn toàn được định đoạt bằng trận đấu của hai vị đội trưởng.

- Huyết Thiên Hà kia lợi hại thật, lại có thể chiến với Võ Linh đến mức này,

Trầm Thương Sinh kinh ngạc ra mặt, Võ Linh là đại biểu hiển hách nhất của Võ linh viện, trong nửa năm vòng loại hắn ẩn giấu cũng rất sâu, chưa từng bày hết thực lực bản thân. Vậy mà lúc này hắn vẫn chưa thể hạ gục được đối thủ của mình là Huyết Thiên Hà.

- Huyết Thiên Hà là hoàng tử Huyết thần tộc, ẩn giấu chỉ có nhiều hơn chứ chẳng kém Võ Linh.

Lạc Li khẽ nói. Nàng dĩ nhiên hiểu biết Huyết thần tộc nhiều hơn, cho dù Võ Linh là cháu ruột viện trưởng Võ linh viện, nhưng nội tình của Võ linh viện vẫn chưa bằng Huyết thần tộc.

- Chẳng biết hai người này ai có thể thắng được đây.

Mục Trần cũng tặc lưỡi. Với góc độ quan hệ, dĩ nhiên hắn mong Võ Linh chiến thắng, đối với Huyết Thiên Hà hắn chẳng ưa chút nào, kẻ kia luôn có âm mưu hại Lạc Li.

- Trận chiến đấu kịch liệt lắm đây.

Ai nấy đều gật gù tán thành, ánh mắt không rời khỏi chiến đài bên đó.

Và lúc này toàn bộ sự quan sát trong vùng không gian này đều hướng về đó, đặc biệt là đệ tử Võ linh viện, người nào cũng rất lo lắng khẩn trương. Hiện tại Bắc Thương linh viện, Thánh linh viện và Vạn Hoàng linh viện đều đã lọt vào tứ cường, nếu Võ linh viện họ lại thất bại như Thanh Thiên linh viện thì sĩ khí của họ sẽ sụt giảm nghiêm trọng.

Chiến đài khổng lồ, hai luồng linh lực mênh mông đập vào nhau, một màu đỏ huyết tinh và một màu vàng sẫm của đất, nhuộm chiến đài thành hai vùng màu sắc phân biệt rõ ràng.

Huyết Thiên Hà và Võ Linh hoàn toàn mất hút trong linh lực vô tận kia, chỉ nhờ có dư kình đối chiến bắn ra người ta mới biết được đối chiến giữa họ gay cấn dữ dội ra sao.

"Gràoooo!"

Thình lình một tiếng gào thét giận dữ vang lên từ trong vòng chiến, tiếng gào đó lại không giống như tiếng con người, mà như vượn rống, cực kỳ hung bạo, chấn huyết linh lực liên tiếp tan đi.

Diễn biến bất ngờ khiến nhiều người kinh ngạc.

Mục Trần và Lạc Li cũng trừng mắt nhìn lại, giữa biển linh lực vàng sẫm, một cái bóng thật to lớn sừng sững hiện ra. Một con thú cao cả trăm trượng, dáng vẻ như khỉ núi to lớn, đang cầm một thanh hắc côn to bự, gương mặt hung tợn, mắt đỏ tươi hiếu chiến khát máu vô cùng.

Con vượn khổng lồ kia xuất hiện, linh khí quanh đó sôi lên dữ dội.

- Đó là... Linh thú bảng, Địa Bảng hạng 15, Chiến Thần Viên?

Mục Trần thất thanh kinh hô

Lạc Li cũng tỏ ra kinh ngạc, hắn nhiên không hề biết Võ Linh lại có thể luyện hóa tinh phách Chiến Thần Viên. Xem ra việc này không thể thiếu sự trợ giúp từ Võ linh viện, bằng không với sức mạnh bản thân hắn không thể nào đủ sức luyện hóa tinh phách linh thú cường đại như thế.

- Thật sự là khủng bố, tay Võ Linh này lại có sức mạnh đáng sợ.

Trầm Thương Sinh kinh nghi hoảng hốt, hắn cũng tỏ ra rất hâm mộ. Tinh phách linh thú cấp cao đến thế căn bản người thường không có tư cách hưởng thụ, không chỉ cần phải có cơ duyên lớn, mà còn phải được cường giả trợ giúp, bằng không nhất định sẽ bị tinh phách linh thú nuốt mất thần trí.

Bản thân hắn khi ở Thần Phách cảnh luyện hóa tinh phách linh thú không mấy cường đại, nên khi thực lực tăng cao đến nay, tinh phách lực đã hao mòn đi hầu như không còn lại gì.

- Huyết Thiên Hà sắp tiêu rồi.

Lý Huyền Thông lên tiếng nhận định. Võ Linh đã dùng đến chiêu này, thì cục diện giằng co sẽ bị phá, lúc này huyết linh lực bị áp đảo co cụm về một chỗ, thất bại là khó tránh khỏi.

- Không đơn giản như vậy...

Lạc Li chỉ khẽ lắc đầu phản bác, ánh mắt lạnh lẽo nhìn vào huyết linh lực đang co cụm kia.

Mục Trần cũng chăm chú không rời mắt khỏi chiến đài. Hắn đang muốn biết gã Huyết Thiên Hà kia đang giấu con bài nào, với Võ Linh cuồng mãnh như thế, tên kia chiến đấu ra sao?

"Uỳnh!"

Con vượn khổng lồ múa may hắc côn, quét ngang một đòn, huyết linh lực tan tác, rồi đập thẳng vào một cái bóng mơ hồ bên trong đó.

Võ Linh xuống tay chẳng chút lưu tình, côn quét qua, không gian để lại một vết nứt, huyết linh lực tan tành.

Nhưng chính lúc đó, biến cố lại xảy ra.

"Đùng!"

Một nắm đấm đỏ tươi đầy vảy vung ra, mạnh mẽ chặn lại thế công của hắc côn, kình lực đáng sợ phá tan tất cả linh lực.

Mọi người kinh hãi khi thấy cự viên kia bị đẩy lui, nện chân ầm ầm văng ngược ra sau.

- Cái gì?

Nhiều người hốt hoảng, sợ hãi. Huyết Thiên Hà vừa làm chuyện gì, sao có thể đánh lui được Chiến Thần Viên.

Trầm Thương Sinh cũng biến sắc.

Mục Trần trừng mắt nhìn vào chỗ linh lực màu đỏ còn lại, khi nắm đấm đầy vảy đỏ kia xuất hiện, hắn cảm nhận được cái trứng của Cửu U Tước trong vòng tay hơi lúc lắc.

- Huyết Thiên Hà cũng luyện hóa tinh phách linh thú cường đại sao?

Mục Trần lẩm bẩm nghiêm trọng.

Huyết linh lực tan đi hết, lộ ra một hình thù khiến cho người người kinh hãi.

Nhiều kẻ run rẩy hít hà một hơi.

Một con thú to lớn đầy vảy đỏ, thân thể như được bọc trong một bộ huyết giáp dày cộm, trên lưng là những cái gai đỏ máu, dáng vẻ dữ tợn hung tàn.

- Đó là con gì?

- Linh thú bảng, Địa Bảng hạng 13, Huyết Ma Thú.

Lạc Li khẽ đáp lời, mắt lạnh như băng.

- Huyết Ma Thú?

Mục Trần chấn kinh. Huyết Ma Thú là một loài cực kỳ hung tàn, xếp hạng cao đến 13, chỉ kém Cửu U Tước hai bậc. Chẳng qua nếu người ta luyện hóa con linh thú hung bạo như thế, thì sẽ bị hung tàn ảnh hưởng đến thần trí và tính cách.

- Huyết thần tộc có vài huyết hải, do bọn người Huyết thần tộc dùng tinh huyết tạo thành, và dùng nó để đạt một khế ước với bộ tộc Huyết Ma Thú, nhằm tăng cường thực lực của họ.

Lạc Li vừa kể, ánh mắt trừng lớn đầy căm hận.

- Nhiều năm qua, Huyết thần tộc công phạt tứ phương, xâm lấn lãnh thổ Lạc thần tộc, bắt dân chúng Lạc thần tộc về rút máu đổ vào huyết hải, bồi dưỡng Huyết Ma Thú!

Mục Trần giật mình kinh hãi. Hắn biết chiến tranh chủng tộc rất tàn khốc, nhưng lại không thể ngờ Huyết thần tộc độc ác tàn bạo đến mức độ đó, khó trách Lạc Li cực kỳ oán hận Huyết thần tộc.

Mục Trần nhìn nàng, trong lòng càng thêm cảm thương. Trách nhiệm nàng phải gánh vác quá lớn, vượt xa suy đoán của hắn. Nhân dân của nàng cần có nàng bảo vệ, vậy mà hơn hai năm nay vì hắn mà nàng cam tâm rời khỏi tộc, đến Bắc Thương linh viện. Sự hi sinh của nàng làm cho hắn cực kỳ buồn phiền.

Nàng luôn yên lặng, mà lại hi sinh quá nhiều.

Mục Trần vươn tay ra, nắm lấy tay nàng. Hắn chẳng hỏi lời nào, vì hiện tại con quái vật Huyết thần tộc kia quá to lớn, hắn chưa thể hàng phục được, nhưng rồi sẽ có ngày vì nàng mà hắn sẽ lấp cái biển máu kia, lật tung cả cái Huyết thần tộc cho long trời lở đất.

Lạc Li nhận ra tâm ý của Mục Trần, để cho hắn nắm tay mình, trong lòng bình thản, nhẹ giọng phán:

- Võ Linh phải thua.

Mục Trần nhìn lại, quả nhiên cục diện trên chiến đài đã hoàn toàn nghịch chuyển, con khỉ khổng lồ đối mặt huyết quyền cực kỳ khó khăn chật vật, bại lui liên tục.

Cảnh tượng đó cho mọi người thấy, trận giao đấu này đã đến lúc cho kết quả.

"Đùng!"

Cú đấm cuối cùng, Huyết Ma Thú bị đẩy lui, vảy trên cánh tay to lớn bị nát rơi lả tả, nhưng Chiến Thần Viên lại bị đánh bay đi, thân hình khổng lồ cấp tốc biến nhỏ lại, rồi trở lại thành một con người bình thường rơi trên chiến đài, lăn đi lông lốc.

Võ Linh phun ra một ngụm máu, quần áo rách nát, căm tức nhìn Huyết Ma Thú, ánh mắt không cam lòng. Hắn không ngờ Huyết Thiên Hà lại mạnh tới mức này.

Trên bầu trời, Huyết Ma Thú cũng nhanh chong thu nhỏ, trở lại thành Huyết Thiên Hà. Hắn cười khẩy chọc ghẹo Võ Linh, rồi khoanh tay đưa mắt nhìn sang hướng Mục Trần và Lạc Li.

Nhìn thấy nụ cười khiêu khích của hắn, Mục Trần nhíu mày, tay vươn ra, ngón cái chỉ xuống đất.

Ánh mặt trời chiếu rọi xuống, thiếu niên thân hình thon dài, sắc mặt bình thản, tư thái khiến người ta tâm động rất cuồng và bá đạo.

Chương 611: Thẩm Phán Kính

Chiến đài cuối, mây khói tan đi hết, chiến đấu kịch liệt đã có kết quả.

Ngoài dự đoán của mọi người, không ai từng nghĩ Võ Linh lại thất bại. Trong tám đội trưởng, luận danh tiếng thì chắc chắn Võ Linh phải thuộc top 3, vậy mà cũng bị đánh bại, chuyện bất ngờ này khiến cho người ta cảm thán, đại tái linh viện năm nay quả là quá kịch liệt.

Tất cả đệ tử Võ linh viện thì thẩn thờ nghệt mặt ra, kẻ lại ủ rũ ưu sầu, việc Võ Linh thất bại khiến sĩ khí của họ giảm sút thê thảm.

Nhưng họ biết, và cũng không trách được Võ Linh, hắn đã làm rất tốt, ngay cả sức mạnh Chiến Thần Viên cũng đã dùng đến, nhưng không ngờ được Huyết Thiên Hà lại có ẩn chiêu cường mãnh như vậy.

Trên bầu trời, viện trưởng Võ linh viện, Võ Thiên Vương lúc này cũng nhíu chặt mày nhìn Huyết Thiên Hà, hậm hực:

- Cái chủng tộc đó đúng là đáng ghét, cái gì cũng muốn mó tay vào.

Võ Linh thua trận, Võ Thiên Vương trong lòng cũng khó chịu.

Bốn vị viện trưởng khác nghe vậy cũng biết lão đang tâm tình không tốt, cũng không châm chọc gì thêm. Họ cũng chẳng có thể nào loại bỏ tư cách dự thi của Huyết Thiên Hà, Huyết thần tộc đâu dễ dàng bỏ qua.

- À, bát cường đại chiến đã kết thúc, vậy thì mau tuyên bố vòng tiếp theo thôi.

Thiên Thánh viện trưởng cười nhạt lên tiếng.

Huyết Thiên Hà thực lực cũng khá, nhưng lão rất tin tưởng vào Cơ Huyền, đại tái lần này nhất định Thánh linh viện sẽ lại giành lấy quán quân.

Bốn người đều gật đầu.

Thiên Thánh viện trưởng vung tay lên, giọng nói hùng hồn như sấm sét vang vọng:

- Bát cường đại chiến đã kết thúc, tiến vào tứ cường, là bốn đội ngũ mạnh nhất! (nói thế cũng nói, đúng là tung của...) Bọn họ sẽ là nhân vật chính của đại tái linh viện lần này!

- Thánh linh viện!

Một cột sáng từ trên trời giáng xuống, bao phủ lấy đội ngũ Cơ Huyền.

- Bắc Thương linh viện!

Một cột sáng khác lại chiếu xuống, Mục Trần và bốn người kia đều đứng thẳng, hào quang tản mát, tiếng ầm ĩ vang dậy từ chỗ đệ tử Bắc Thương linh viện la hét điên cuồng.

- Vạn Hoàng linh viện!

Lại một cột sáng chiếu xuống, Ôn Thanh Tuyền cầm chắc kim chiến thương, tóc đen thả xuống, tay kia chống hông, chiến giáp bọc lấy thân hình lả lướt đầy đặn, gương mặt kiêu ngạo, mắt phượng chớp chớp xinh đẹp vô cùng.

Bốn cô gái xung quanh cũng xinh đẹp vô song.

- Huyết Thần viện!

Cột sáng cuối cùng đáp xuống chỗ Huyết Thiên Hà, tay khoanh trước ngực, ánh mắt âm lãnh không rời khỏi Mục Trần.

Bốn cột sáng lớn thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người trong không gian này, bọn họ xứng đáng là những người mạnh nhất, không ai phủ nhận.

Trải qua nửa năm đấu loại, trong quyết chiến đánh bại 4 đội ngũ khác trình độ ngang ngửa, để đứng ở vị trí cuối cùng này, nhận lấy sự sùng bái của mọi người.

- Tứ cường đã hiện, giao chiến tiếp theo sẽ càng thêm kinh tâm động phách, chẳng biết ai sẽ là quán quân?

- Ta thấy Thánh linh viện, Cơ Huyền tỷ lệ lớn nhất, thực lực gã này sâu không lường được.

- Khó nói, Vạn Hoàng linh viện, Ôn Thanh Tuyền cũng đâu phải người tầm thường, chớ có nhìn giao tranh khi nãy nàng còn chiến đấu trong quy tắc, ta nghĩ Cơ Huyền cũng không dám xem thường nàng.

- Đúng vậy, ta cũng nghe viện trưởng từng nói rằng, Ôn Thanh Tuyền cũng không đơn giản. (cmn, thằng thiểu năng này cũng đi học sao?)

- Bắc Thương linh viện, Mục Trần chẳng lẽ đơn giản? Ngay cả Liễu Thanh Vân còn thua hắn. Thực lực Liễu Thanh Vân luận đến cùng cũng chẳng yếu hơn Võ Linh.

- Còn Huyết Thiên Hà, ngay cả Võ Linh cũng đánh cho rớt đài, kẻ nào mà không ngại.

- Quán quân tranh đoạt đại tái lần này có lẽ là kịch liệt nhất cả mấy trăm năm....

Những tiếng bàn tán râm ran khắp trời, bốn chi đội đều có chiến lực vượt trội, quyết chiến còn chưa đến cuối cùng thì khó mà đoán định được kẻ nào chiến thắng.

Bốn chi đội nghênh nghênh đứng đó, đón nhận lấy sự tụng tán tâng bốc, sắc mặt bình tĩnh.

Có thể đến được vị trí này, không nghi ngờ gì chính là thực lực hàng đầu tất cả linh viện, tâm tính cũng khó mà bị lay động.

- Không biết chiến đấu tiếp theo sẽ là thể thức gì?

Trầm Thương Sinh tò mò lẩm bẩm. Ba chi đội kia đều mạnh mẽ cực kỳ, bất kể đối thủ là ai, thì hắn phải khổ chiến một hồi.

- Bất kể đối phương là đội nào, hết sức là tốt rồi.

Mục Trần mỉm cười.

- Dù sao có ngươi và Lạc Li đi top, mid với bot của bọn ta cũng thoải mái.

Lý Huyền Thông mỉm cười, chi đội của họ trung tâm chính là Mục Trần và Lạc Li.

Một người thực lực hiển lộ, một người ẩn tàng thâm sâu. Có lẽ nhiều người chưa từng nghĩ đến, cô gái im lặng này mới chân chính là nhân vật đứng đầu tất cả những đội trưởng.

Mục Trần đang nghe mọi người nói chuyện, đột nhiên ngẩng mặt lên nhìn trời, đôi mắt nhíu lại.

Cùng lúc đó, Lạc Li, Cơ Huyền, Ôn Thanh Tuyền, Huyết Thiên Hà cũng nhìn lên cao.

Ánh mắt tập trung nơi bầu trời, đột nhiên không gian biến dạng, một vật khổng lồ cả mấy ngàn trượng từ hư không chui ra.

Khán giả bên dưới lúc này mới nhìn thấy vật thể lạ, nhất thời chấn kinh hoảng sợ.

Một cái gương đồng khổng lồ, khung gương đầy những hoa văn sáng ngời huyền ảo, mặt gương lại u ám vô quang, nhưng bị bụi bặm ngàn năm che giấu.

Cái gương kia vừa xuất hiện, cả không gian này như hỗn loạn, dáng vẻ cứ như nó đang chứa một vật ngoài khả năng chứa đựng của nó vậy.

Cái gương đồng kia lơ lửng giữa trời, mặt gương đầy bụi bặm lại khiến người ta cảm giác như nó đang phản chiếu Đại Thiên thế giới thần dị.

- Đó là...

Mục Trần chấn kinh, cảm nhận thấy Đại Tu Di Ma Trụ trong người rung động, mà ngay cả mảnh Bất Hủ Đồ Lục" cũng dao động một chút.

- Là thần khí của Ngũ Đại Viện, Thẩm Phán Kính.

Lạc Li cũng đang khống chế Lạc Thần Kiếm trong tay, áp chế sự rung động như muốn rời khỏi tay.

- Thẩm Phán Kính?

Mọi người chấn động, sắc mặt phức tạp. Quay lại năm xưa, hắn và Lạc Li có thể gặp nhau ở Linh Lộ, cũng là do Thẩm Phán Kính thần bí này lựa chọn.

- Đây là thần khí cấp bậc nào?

Mục Trần dò hỏi.

- E rằng phải vượt qua thượng phẩm.

Lạc Li trầm ngâm.

Mục Trần lại trố mắt. Thần khí siêu cấp thượng phẩm? Thứ này e rằng những chủng tộc lâu đời cũng khó có được, vậy mà lại xuất hiện ở Ngũ Đại Viện.

- Truyền thuyết kể rằng Thẩm Phán Kính là vật lưu truyền từ viễn cổ, ánh sáng của nó có thể chiếu rọi xuyên qua màn chắn hạ vị diện, hành tung của bất cứ ai cũng không thể che giấu được nó.

Lạc Li nói.

- Nghe nói thời đại viễn cổ, hào quang Thẩm Phán cảnh chiếu đến đâu, cường giả Chí Tôn cũng tan thành tro bụi đến đó.

- Đáng sợ như vậy?

Mục Trần lại kinh hãi. Nếu hắn có thể dùng Thẩm Phán Kính rọi vào nơi mẫu thân hắn bị giam thì sao?

Nhưng ý tưởng dại dột kia chỉ lóe lên rồi biến mất. Mẫu thân hao tổn tâm cơ giấu hắn đi, nếu tùy ý dò xét chẳng phải lạy ông tui ở bụi này, khiến tộc thần bí kia phát hiện ra. Mục Trần hiện tại hoàn toàn không đủ tư cách chống lại bọn họ.

- Cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi, nhưng Thẩm Phán cảnh đã trải qua viễn cổ hạo kiếp, dường như cũng từng bị tổn hại, bây giờ không còn năng lực khủng bố thế nữa.

Lạc Li cười nói.

- Năm vị viện trưởng đột nhiên đem Thẩm Phán cảnh triệu hồi ra làm gì?

Tô Huyên nghi hoặc.

Thẩm Phán cảnh, không thuộc về một linh viện nào cả, mà do cộng đồng Ngũ Đại Viện cùng nắm giữ, chỉ có năm vị viện trưởng đồng thời ra tay mới có thể triệu hồi nó lên.

- Chẳng lẽ là vì đại chiến tứ cường?

Trầm Thương Sinh kinh nghi.

- Hẳn là như thế.

Mục Trần giật mình. Chỉ có lý do này mới hợp lý, bằng không sao họ lại dễ dàng đem thần khí ra như thế.

Ngay lúc đó, Thiên Thánh viện trưởng cười lớn, ngón tay chỉ lên Thẩm Phán cảnh, thanh âm hùng hồn quanh quẩn trong tai mọi người.

- Các ngươi đoán không sai, đại chiến tứ cường sẽ do Thẩm Phán cảnh bắt đầu.

Mọi người chấn động kinh hô, bốn chi đội tứ cường cũng chấn động.

Đại chiến tứ cường, có vẻ càng ngày càng thú vị.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 612: Thẩm Phán Hải

Chiếc gương đồng cổ xưa bay trên bầu trời, không gian chung quanh uốn éo biến dạng, như không thể chứa nổi một vật ngoài khả năng của nó, như e sợ uy thế thần khí kia.

Mọi người kẻ ngạc nhiên người kinh sợ dõi mắt trông vào tấm gương, thần khí cấp bậc này lần đầu tiên họ được nhìn thấy.

- Đại chiến tứ cường tiếp theo có quan hệ tới Thẩm Phán Kính này ư?

- Nghe Thiên Thánh viện trưởng nói hẳn là như thế...

- Thú vị thật đấy.

Nhiều người bàn tán xôn xao, có kẻ lại nghi ngờ không hiểu. Đại chiến tứ cường lần này có vẻ như khác với xưa nay. Những lần trước có khi đơn giản chỉ là rút thăm quyết chiến, cũng có khi dùng phương thức phức tạp hơn, nhưng càng như thế càng làm cho người ta mong chờ.

Dù sao thì từ trước nay đại tái linh viện, Ngũ Đại Viện cũng chưa bao giờ triệu hồi thần khí Thẩm Phán Kính, cho nên coi như lần này họ có phúc được nhìn thấy.

Nghi hoặc không chỉ là khán giả, đương sự tứ cường cũng tâm tư bất định, họ cũng đang rất muốn biết trận tiếp theo sẽ phải làm thế nào.

Thiên Thánh viện trưởng khoanh tay đứng trên bầu trời, lão cười nói:

- Đại chiến tứ cường, các ngươi sẽ tiến vào Thẩm Phán Kính, việc của các ngươi chỉ cần đi hết Thẩm Phán Kính. Nhưng nếu trong đội có

bất kỳ người nào không thể vượt qua, thì cả chi đội sẽ mất đi tư cách tranh đoạt quán quân, thất bại trở về.

Bốn đội nghe thấy run rẩy, lại còn phải bảo toàn quân số, khảo nghiệm Thẩm Phán Kính xem ra nguy hiểm cực kỳ, dù rằng có năm vị viện trưởng khống chế không lo táng mạng, nhưng thất bại thì cũng mất tư cách tranh đoạt quán quân.

- Các ngươi, nghe hiểu cả chưa?

Thiên Thánh viện trưởng nhìn lại bọn họ, chậm rãi hỏi lại.

Cả bốn đội đều gật đầu.

- Nếu đã vậy, thì hãy mở Thẩm Phán Kính đi.

Bốn vị viện trưởng còn lại cũng đồng thời đứng lên, tay nắm chặt lại. Bàn tay cả năm người xuất hiện năm cái ấn thanh đồng cổ xưa, hào quang sáng lóa, rồi bắn lên bề mặt bụi bặm của Thẩm Phán Kính.

Những tiếng động kì dị khó hiểu vang lên, chiếc gương cổ khổng lồ chậm rãi chuyển động, không gian quanh đó từng chút sụp đổ, lộ ra những vết nứt tối đen.

Bề mặt gương bụi bặm càng lúc càng trở nên trong trẻo hơn, hào quang tỏa ra nhàn nhạt, như một lối vào không gian.

Mọi người đều nghiêm mặt nhìn lên mặt gương sáng ngời.

- Đi!

Mục Trần không nói nhiều, khẽ vung tay dẫn đầu đi trước.

Dứt lời là hắn bay lên, xuyên qua bầu trời, chui vào trong Thẩm Phán Kính, biến mất. Sau hắn là bốn đồng đội lập tức bám sát.

Cùng lúc đó, ba đội ngũ còn lại cũng không chậm trễ, nhanh chóng tiến vào.

Bốn đội ngũ biến mất, mặt kính càng lúc càng sáng hơn, rồi hiện rõ ra hình ảnh của bốn đội ngũ.

Khán giả trong không gian này mở to mắt quan khán trận khảo nghiệm Thẩm Phán Kính kia.

Lúc Mục Trần chui vào Thẩm Phán Kính, ánh sáng lóe lên lóa mắt, rồi lập tức trở lại bình thường.

Mục Trần lập tức giới bị, linh lực đề phòng bao phủ toàn thân, cảnh giác nhìn ngó xung quanh.

Mọi thứ hiện ra trong tầm mắt, sắc mặt hắn biến đổi.

Vị trí của họ là một vùng biển hỗn độn, cực kỳ rộng lớn, chẳng thấy bờ bến nơi đâu, khiến người ta không thể đoán hướng được.

Mà từ hải dương kia, áp lực đáng sợ toát ra khiến ai nấy run rẩy.

Bên ngoài bao bọc bọn họ có một tấm màn hào quang nhạt, ngăn cách họ tiếp xúc với vùng biển này. Nhưng dù thế áp lực vẫn không ngừng lan tỏa vào trong.

- Vùng biển này dường như ngưng tụ từ linh lực mà thành.

Mục Trần nhìn ra hải dương mênh mông hỗn động, run rẩy lên tiếng.

Mọi người cũng biến sắc hoảng sợ nhìn chằm chằm trứơc mặt. Hải dương hỗn độn này thuần túy là linh lực thôi sao? Lại có thể hình thành hải dương thực chất, khủng bố như thế nào đây?

Mà khiến bọn họ hết hồn chính là, bọn họ đang ở bên trong hải dương linh lực khủng bố này.

Mọi người mặt trắng bệch ra, hải dương này không có ai thao túng, nhưng chỉ uy áp linh lực cũng khiến họ khổ sở.

Mục Trần quét mắt ra xa, phát hiện có ba lỗ đen xuất hiện, rồi ba đội ngũ kia cũng chui ra, thăm dò vùng không gian xa lạ.

- Mười giây nữa, hào quang bảo vệ các ngươi sẽ tan vỡ, đích đến của các ngươi ở ngay phía trên hải dương này. Các ngươi ở đây có thể dùng bất kỳ thủ đoạn bản lĩnh nào có thể để đi đến đích cuối cùng, ra khỏi Thẩm Phán Kính. Đương nhiên nếu đội ngũ nào có một người không ra được, vậy thì cả đội sẽ mất tư cách.

Một âm thanh thình lình vang lên trong tai mọi người, chính là giọng nói của Thiên Thánh viện trưởng.

Lập tức mọi người thận trọng sẵn sàng.

Mười giây qua nhanh, áp lực khiến họ hit thở cũng khó khăn.

"Bang"

Mười giây đã qua, màn hào quang vỡ tan, biến mất.

Hải dương linh lực đáng sợ lập tức ập vào, bao phủ lấy họ, áp lực kinh khủng như bài sơn đảo hải.

Bên ngoài thân thể Mục Trần, hắc lôi bùng nổ, lôi quang lấp lánh, Lôi Thần Thể thúc giục mạnh mẽ, vậy mà cơ thể vẫn bị kéo xuống một chút, áp lực tứ phương như muốn nghiền nát cơ thể hắn.

Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông, Tô Huyên đã sớm có chuẩn bị, hình thành phòng hộ linh lực, thế nhưng vẫn bị kéo chìm xuống cả mười trượng, sắc mặt khó coi.

Có thể giữ vững thân hình như Mục Trần, cũng chỉ có Lạc Li.

- Áp lực thật mạnh.

Lạc Li nghiêm mặt. Hải dương này không ai thao túng nó đối phó họ, nếu không thì lúc này chắc đã trọng thương.

Mục Trần gật đầu, nhìn ra xa, linh quang lập lòe, có lẽ ba chi đội kia cũng toàn lực chống cự.

- Chúng ta đi thôi!

Hắn nhìn lên trên, cũng một màu sắc hỗn động không thấy cuối cùng, xem ra vùng biển này không dễ vượt qua.

Nhưng bất chấp, họ vất vả bao lâu mới đến được đây, đích cuối cùng là chỗ nào thì cũng phải đi cho hết.

- Ừm!

Lạc Li gật đầu.

Mục Trần hít sâu một hơi, lôi quang càng sáng rực, trên ngực hiện ra sáu đường lôi văn, chân giậm xuống một cái, khí kình chấn linh lực chất lỏng nổ tung, còn hắn nương theo phản lực hóa thành tia chớp đen hướng lên cao.

Lôi quang bắn ra xung quanh, chống cự lại sức ép của hải dương linh lực.

Sau Mục Trần, Lạc Li cũng theo sát, nàng dùng một phương thức khéo léo đánh tan áp lực, duy trì tốc độ.

Cách hai người không xa là ba đồng đội đang cắn răng theo sát, cái nơi này khiến họ cảm giác như lọt vào một vũng bùn nhảo, linh lực tiêu hao rất nhanh.

Đằng xa, ba chi đội kia cũng bắt đầu di chuyển, 15 luồng sáng xuyên qua hải dương, lấy tốc độ tốt nhất có thể bơi lên trên.

Bên ngoài, mọi người chăm chú nhìn lên mặt Thẩm Phán Kính, 20 bóng người xé toang hải dương hỗn độn lao lên trên.

Tuy không ở trong đó, nhưng họ cũng cảm giác được áp lực tỏa ra từ bên trong Thẩm Phán Kính, khiến cho ai nấy kinh hãi. Nếu đổi lại là họ, e rằng nửa bước khó đi, nói gì đến đích?

Trên bầu trời, năm vị viện trưởng cũng nhìn chằm chằm Thẩm Phán Kính, ánh mắt nhìn 20 con người trong kia bất đồng.

- Ha ha, không biết lúc này bao nhiêu người có thể ra khỏi Thẩm Phán Kính đây?

Thiên Tùng viện trưởng mỉm cười, tỏ ra hứng thú.

- Thẩm Phán hải cũng không phải dễ đi như vậy.

Thiên Thánh viện trưởng cười nhạt, hai mắt sâu thẳm nhìn vào kính:

- Ta nghĩ, số người có thể vượt qua, không quá một bàn tay.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 613: Tổn Thất Thảm Trọng

Trong vùng biển linh lực hỗn độn, một đám những tia sáng như cá lướt đi, linh lực dao động quanh thân họ chống cự áp lực tám hướng nghiền tới.

So với bình thường, tốc độ của những người kia có vẻ rất chậm chạp từ tốn.

Áp lực trong vùng biển linh lực này rất khủng bố, địa phương này muốn tiến một bước cũng tiêu hao linh lực rất nhiều.

Bốn chi đội đều là những cao thủ hàng đầu, thế nhưng cũng không dễ dàng tiến bước trong này.

Chính vì áp lực này, chỉ vài phút sau, chênh lệch thực lực giữa các đội viên trong một chi đội liền được thể hiện rõ ràng. Như đội Bắc Thương, Mục Trần và Lạc Li ở phía trước, cách hai người mười trượng phía sau là Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông, rồi phía sau nữa là Tô Huyên.

Ba người kia thúc giục linh lực hết mức nhưng vẫn không thể theo kịp hai người đi đầu.

Cũng vậy, ba chi đội kia đều có khoảng cách rõ ràng.

Tô Huyên đi cuối, gương mặt lúc này đỏ lên vì cố gắng, dao động linh lực quanh thân có vẻ hỗn loạn, cảm thấy bản thân đã sắp chịu hết nổi.

- Cần ta giúp không?

Bên tai Tô Huyên chợt vang lên tiếng Mục Trần.

Tô Huyên khẽ mím môi lắc đầu:

- Xem ra ta phải đi sau rồi, chuyện tiếp theo phải trông cậy vào các ngươi, đừng vì ta mà dừng lại.

Tô Huyên biết, lúc này việc cần làm là không nên liên lụy Mục Trần. Khảo nghiệm này cũng không cần thiết cả đội phải vượt qua Thẩm Phán Hải, chỉ cần có một người trong đội là thành công.

Mục Trần hơi do dự, nhưng rồi cũng gật đầu, lúc này không phải lúc nên dừng lại giúp đỡ đồng đội.

- Chúng ta đi trước, ngươi cẩn thận.

Mục Trần nói, hắn hít một hơi, hắc lôi càng thêm rực rỡ, chắn nát dịch linh lực, tốc độ lại tăng lên.

Lạc Li cũng kết ấn, linh lực hình thành một màng mỏng bao bọc thên thể, không mãnh liệt như Mục Trần, mà khéo léo lắc đi như cá bơi trong nước, loại bỏ áp lực, duy trì tốc độ.

Phía sau, Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông cười mếu. Họ tuy rằng còn tốt hơn Tô Huyên, nhưng với sự tiêu hao nhanh chóng này, họ cũng biết bản thân cũng không còn đi được xa lắm.

"Véo!"

Bốn người hình thành đội hình hình thang, nhanh chóng tiến tới.

Phía bên kia, đội ngũ của ba chi đội đó còn chênh lệch rõ ràng hơn, trong đội hình chỉ có đội trưởng đi trước, còn lại bốn người đều tụt lại phía sau.

Những dòng chảy linh lực ầm ầm bên tai, gương mặt mọi người đều tỏ ra thận trọng, luôn sẵn sàng đề phòng. Mặc dù bề ngoài Thẩm Phán

Hải có vẻ an bình, nhưng mơ hồ trong nước biếc hỗn độn vẫn khiến mọi người bất an.

Có lẽ nơi này không đơn giản như bề ngoài.

Mục Trần mắt lóe lên, tầm nhìn vẫn dõi theo phía sâu trong Thẩm Phán Hải, bất chợt hắn trợn mắt, vừa rồi thoáng cảm ứng được một chút bạo động.

- Cẩn thận chút đi!

Mục Trần trầm giọng nhắc nhở.

Hắn vừa dứt lời, Lạc Li biến sắc gấp giọng:

- Cẩn thận phía dưới!

Mục Trần rùng mình, đảo mắt xuống. Một dòng xoáy nước linh lực khổng lồ đang xoay tròn, như con quái vật đang há to miệng muốn nuốt chửng lấy họ.

Một lực hút cường đại tỏa ra khiến tốc độ mọi người liền chậm lại.

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông đang ở phía sau, sắc mặt kịch biến. Họ đã vướng vào phạm vi hút của xoáy nước, tốc độ đã chậm như sên, thậm chí còn từ từ bị kéo lui.

- Đáng chết!

Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông rủa thầm, vận linh lực cố sức thoát khỏi lực hút, thế nhưng xoáy nước chuyển động càng lúc càng nhanh hơn.

- Ngươi đi trước!

Lý Huyền Thông cau mày, lập tức quyết định. Hắn chụp lấy cánh tay Trầm Thương Sinh, rồi xoay một vòng ném tới trước, còn hắn thì sau khi hết đà đã bị xoáy nước hút vào mất dạng.

Trầm Thương Sinh được ném đi, tạm thời thoát khỏi xoáy nước, thế nhưng cũng chưa vui mừng được, vì cũng chỉ là kế tạm thời.

Mặt khác, ba chi đội kia cũng gặp phiền toái tương tự, xoáy nước như vòi bạch tuộc vươn lên hút lấy từng người đang cố gắng lao đi.

Mọi người hoảng hốt, lúc này mới biết Thẩm Phán hải mới bắt đầu vận hành.

Ai nấy cố gắng lao lên, nhưng không đủ sức, lại bị xoáy nước hút vào, mất tích.

Trầm Thương Sinh cũng đang cố gắng không để hi sinh của Lý Huyền Thông uổng phí, dốc tận linh lực cố vượt qua phạm vi ảnh hưởng.

Hắn liều mạng dốc sức, cuối cùng cũng thoát ra được. Cảm nhận lực hút không còn ảnh hưởng lên cơ thể, Trầm Thương Sinh mừng rỡ thở phào, thầm mắng:

- Cái thứ chết tiệt!

- Cẩn thận!

Nhưng hắn vừa thả lỏng, Mục Trần quát lên.

Trầm Thương Sinh hoảng sợ quay đầu lại, ngay phía bên phải, linh lực hỗn độn chuyển động, rồi một xoáy nước khác bất ngờ thành hình, Trầm Thương Sinh chẳng kịp phản ứng đã bị nuốt mất.

Mục Trần và Lạc Li chưng hửng nhìn nhau, chỉ chốc lát mà đội ngũ của họ chỉ còn lại hai người. Ba đội ngũ kia còn thảm trọng hơn, 15 người lúc này chỉ còn lại 3 vị đội trưởng.

Nhưng lúc này Mục Trần chẳng còn tâm tình nào so sánh với người khác, hắn đã nhận thấy Thẩm Phán Hải đang triệt để bạo động, linh lực đang điên cuồng nổi sóng gió, lốc xoáy xuất hiện dày đặc, như một bầy thú tham lam hút lấy mọi người.

Lúc này chặng đường phía trước nửa bước khó đi, không chỉ cần chống cự áp lực cực lớn, mà còn phải cẩn thận canh chừng lốc xoáy có thể thình lình xuất hiện ngay bên cạnh.

Hoàn cảnh khắc nghiệt xuất hiện cực nhanh, khiến ai nấy cũng đều toát mồ hôi sợ hãi.

Bên ngoài, khán giả tròn mắt há miệng xem Thẩm Phán Kính. Năm người chật vật khó khăn chống chọi trong Thẩm Phán Hải, lốc xoáy linh lực dày đặc khiến nhiều kẻ sợ vỡ mật. Chặng đường kia không phải người thường có thể đâm đầu vào.

- Nguy rồi, Mục Trần cũng bị lốc xoáy cuốn lấy.

Diệp Khinh Linh biến sắc, Mục Trần đang di chuyển đột nhiên bị hút vào một lốc xoáy xuất hiện bất ngờ.

- Lốc xoáy như thế vẫn chưa đủ quấn lấy hắn, đừng lo.

Linh Khê khẽ nói.

Chính lúc đó, mọi người nhìn thấy Mục Trần bộc phát hắc lôi rực rỡ, tốc độ lại tăng cao, giãy ra khỏi sức hút của lốc xoáy, ai nấy mừng rỡ thở phào.

- Nhưng lốc xoáy càng lúc càng lợi hại, nếu tiếp tục để nó kéo vào, thì phiền toái cực kỳ.

Linh Khê không rời mắt khỏi Thẩm Phán Kính.

Diệp Khinh Linh giật mình lo lắng.

Trong Thẩm Phán Hải hỗn độn.

- Ngươi không sao chứ?

Lạc Li đến gần Mục Trần thăm hỏi.

Mục Trần lắc đầu, lôi văn trên ngực hắn đã xuất hiện lần thứ 7, hắn đã phải dùng đến cực hạn Lôi Thần Thể mới thoát ra được.

- Cẩn thận một chút, xoáy nước xuất hiện càng lúc càng mạnh.

Mục Trần nhắc nhở, những xoáy nước kia rộng đến vài trăm trượng, linh lực cuồng bao đáng sợ. Để nó quấn lấy, có thoát ra được thì cũng tiêu hao cực lớn.

Cứ như vậy thì hắn cũng chẳng thể thoát ra được mấy lần nữa.

- Bọn họ cũng chẳng hơn gì ta.

Lạc Li thoáng nhìn lại ba người kia.

Mục Trần khẽ gật đầu, hắc lôi nổ ra dưới chân, tốc độ lại tăng lên, Lạc Li liền theo sát.

Hai người hỗ trợ nhau vượt qua chặng đường mạo hiểm, tốc độ dẫn đầu trong bốn chi đội.

Đằng xa, Cơ Huyền khựng lại, đột nhiên lắc mình, vừa chính xác tránh được lốc xoáy bất chợt xuất hiện. Sắc mặt hắn u ám dõi theo hai người phía trước.

Trong bốn chi đội, chỉ có Bắc Thương linh viện còn hai thành viên, nếu thuận lợi ra ngoài, thì thật sự bất lợi với hắn.

Cơ Huyền mắt lóe sáng, bí ẩn liếc sang chỗ Huyết Thiên Hà.

Hai người nhìn nhau, rồi khẽ gật đầu không ai biết, vẻ mặt cổ quái lạnh lẽo.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 614: Vòng Xoáy Siêu Cấp

Thẩm Phán Hải hỗn độn, Mục Trần và Lạc Li như cá bơi trong nước, cực kỳ linh hoạt, khi thì né tránh, khi thì tăng tốc, tránh né rất tốt những vòng xoáy linh lực đột ngột xuất hiện giữa đường.

Nhưng áp lực Thẩm Phán Hải thực sự quá lớn, mỗi cử động đều tiêu hao rất nhiều linh lực, khiến cho trạng thái của hai người cũng nhanh chóng giảm xuống.

Cả hai đều đã thấm mệt, nhưng vẫn rất tập trung. Đến đoạn này, các vòng xoáy linh lực càng nhiều hơn, tần suất xuất hiện cũng nhanh hơn, khó mà đoán trước.

Bị nó kéo vào, dù rằng vẫn đủ sức thoát ra, nhưng tiêu hao linh lực còn nhiều hơn gấp mấy lần. Trước mắt vẫn chưa thấy đích đến, nếu linh lực tiêu hao sạch sẽ thì ắt phải thất bại.

"Roẹt"

Một vòng xoáy linh lực xuất hiện phía bên phải, như cái miệng cá mập lao đến cắn nuốt Mục Trần.

Hắc lôi lóe lên, Mục Trần như tia chớp đen lướt qua, tránh khỏi phạm vi bao phủ của nó.

Lạc Li thì đứng trên Lạc Thần Kiếm, kiếm khí sắc bén cắt xé dịch linh lực, tạo thành một vùng chân không giúp nàng dễ dàng lao đi.

Mục Trần khẽ thở dài, lúc này thân thể mạnh mẽ đã có thích ứng với áp lực, nhưng dù vậy vẫn còn cảm giác nhức nhối. Người khác thì không

được như hắn, chỉ nhờ vào linh lực bản thân mà chống đỡ áp lực.

Thế nhưng hắn cũng không thoải mái được lâu, vì cảm giác cho thấy chặng đường phía trước, áp lực đang tăng dần đều.

Đến khu vực này, mọi người cũng không dám dùng phương án quá mức bạo động để chống cự áp lực, vì linh lực chỗ này có vẻ cực kỳ cuồng bạo, nếu khuấy động quá mức sẽ dễ hình thành vùng xoáy linh lực.

Lúc này mọi người di chuyển đều cực kỳ cẩn thận.

- Áp lự càng lúc càng mạnh, có lẽ điểm ra cũng sắp xuất hiện rồi.

Lạc Li đến gần Mục Trần, nhẹ giọng truyền âm.

Áp lực chỗ này chính nàng cũng cảm thấy sắp sửa không chịu nổi, nghĩ rằng năm vị viện trưởng cũng không thiết kế thử thách vượt quá cực hạn chịu đựng của họ, bằng không thì chẳng ai thoát ra được Thẩm Phán Hải.

Mục Trần khẽ gật đầu, chợt liếc mắt nhìn hai bên phía sau. Cơ Huyền, Ôn Thanh Tuyền và Huyết Thiên Hà đều đang nhanh chóng đi tới.

Bởi vì các vùng xoáy càng lúc càng dày đặc, phương hướng của họ càng lúc càng gần nhau.

Ôn Thanh Tuyền cũng nhìn lại hai người, giơ tay ra dấu, gương mặt lấm tấm mồ hôi mỉm cười.

Lạc Li quay lại cười chào, Mục Trần cũng vậy.

Thẩm Phán Hải, năm tia sáng bơi đi trong nước, khoảng cách không xa nhau mấy.

Mục Trần đã thôi động cực hạn Lôi Thần Thể của bản thân, hắc lôi lóe sáng bắn ra ngoài, thế nhưng gần như ngay lập tức bị áp lực đẩy ngược vào trong cơ thể, khiến hắn nhức nhối vô cùng.

Những cơn đau nhức đó cũng không làm khó được Mục Trần, thế nhưng nhiều khi lại khiến hắn phân tâm, thỉnh thoảng hắn bị các vùng xoáy hút vào cũng vì nguyên nhân này.

Bất chợt một cảm giác tê tê lan tỏa khắp người khiến hắn giật mình, cảm giác rất giống với lúc được lôi đình rèn luyện thân thể.

Và hắn cũng cảm nhận thấy sức mạnh cơ thể mơ hồ có tăng trưởng.

Phát hiện này khiến Mục Trần giật mình mà chẳng biết nên vui hay nên buồn. Trầm tư một lát, hắn hiểu ra, do hắc lôi bị áp lực đè nén dồn ép, áp súc lại, đẩy vào trong cơ thể chạy loạn khắp nơi, rèn luyện thêm một lần, sinh ra cả giác tê tê.

- Thì ra là thế!

Mục Trần không ngờ áp lực này còn có tác dụng rèn luyện cho hắn.

- Có lẽ cũng nên nhân dịp này rèn luyện thân thể, tăng cường sức mạnh.

Mục Trần thầm nghĩ, mừng rơn. Hắn quyết đoán thả lỏng chống cự, không quá kháng áp lực nữa.

Mục Trần đang mê mẩn đắm chìm trong cảm giác tê tê sung sướng được áp lực rèn luyện, hắn không chú ý đến Cơ Huyền và Huyết Thiên Hà, trong khi né tránh những vùng xoáy linh lực, đang dần dần đến gần.

Cách tiếp cận cự kỳ kín kẽ, khó mà nhận biết, ngay cả Lạc Li cũng không hay, vì nàng cũng đang không ngừng né tránh những vùng xoáy linh lực, tốc độ cũng khá cao.

Đến khi Lạc Li giật mình cảnh giác, Cơ Huyền và Huyết Thiên Hà chỉ còn cách họ có trăm trượng.

Lạc Li trừng mắt cảnh giới, nếu xét về tính cẩn thận, nàng còn cẩn thận hơn Mục Trần. Dù sao cũng là nữ hoàng tương lai của Lạc thần tộc, chắc chắn phải đề phòng lòng người rất nhiều.

Thế nhưng rõ ràng lúc này Cơ Huyền và Huyết Thiên Hà có âm mưu mà đến, nhìn thấy ánh mắt cảnh giác của Lạc Li, họ chỉ mỉm cười lành lạnh.

"Ầm!"

Linh lực dũng mãnh thình lình bộc phát, bị cả hai dẫn động, linh lực trong phạm vi nghìn trượng quanh đó nổi lên bão tố dữ dội.

Các dòng chảy linh lực trong khu vực này vốn rất bạo động, còn bị kích phát, như một mồi lửa trong kho thuốc súng, chỉ chớp mắt đã hình thành một vùng ba động rộng lớn.

Linh lực biến dạng, dao động mãnh liệt những vùng xoáy khổng lồ nhanh chóng hình thành, bao phủ một phạm vi cực lớn.

Lạc Li kinh hãi biến sắc.

Nhưng nàng còn chưa kịp hành động, cả Cơ Huyền và Huyết Thiên Hà đều bắn ra một luồng linh lực, nhưng không công kích Mục Trần hay Lạc Li, chỉ lởn vởn quanh người họ.

"Đùng đùng!"

Linh lực nổ tung, một loạt vùng xoáy cực mạnh hình thành xung quanh hai người, vì quá gần nhau nên chúng nó cấp tốc dung hợp lại, hình thành một vùng xoáy to lớn hơn.

- Các ngươi....

Ôn Thanh Tuyền cũng vừa mới phát hiện ra hành động của họ, sắc mặt biến đổi. Hành động của hai tên kia khiến cả năm người đều bị cuốn vào.

"Vèo!"

Cơ Huyền và Huyết Thiên Hà tức tốc bay lui, không ngừng bắn ra mấy tia linh lực, làm cho khu vực cuồng bạo càng thêm khủng bố.

Vùng nước này ở Thẩm Phán Hải có vẻ rất nhạy cảm với bạo động, mà đòn thù của cả hai cục kỳ chính xác, vây lấy vị trí của Mục Trần và Lạc Li vào khu vực trung tâm nguy hiểm nhất.

Hai người gần như dốc tất cả linh lực tạo thành một cục diện không thể xoay chuyển, phạm vi nghìn trượng hình thành vùng xoáy siêu cấp.

Cả năm người đều bị lốc xoáy cuốn lấy, nhưng Mục Trần và Lạc Li là ở gần trung tâm nhất.

- Đi!

Cơ Huyền quát to, vùng xoáy linh lực đã trở nên dữ dội, cả hai không hề ngừng lại, tay nắm chặt lấy ra mỗi người một mảnh cổ ngọc, bóp náp.

Cổ ngọc vỡ nát, không gian quanh thân cả hai biến dạng, hào quang lóe lên rồi họ biến mất. Đến khi xuất hiện lại, người ta đã thấy họ ở ngoài phạm vi nghìn trượng, tránh xa khỏi phạm vi vùng xoáy siêu cấp ảnh hưởng.

Cả hai đều chuẩn bị rất chu đáo khi ra đòn này.

Ôn Thanh Tuyền oán ghét liếc bọn họ, tay kết ấn, kim quang sáng lên rực rỡ, hình thành một đôi cánh kim phượng khổng lồ.

"Vù"

Phượng hoàng vẫy cánh, Ôn Thanh Tuyền lập tức tăng tốc vọt ra khỏi vùng xoáy siêu cấp. Nàng hướng ra ngoài thương phương gần nhất, nên không phí quá nhiều sức lực.

Thoát khỏi ảnh hưởng, Ôn Thanh Tuyền đưa mắt lo lắng nhìn vào trong, vùng linh lục hỗn loạn có hai cái bóng mơ hồ.

Trung tâm siêu cấp lốc xoáy, Mục Trần đang chìm đắm vong ngã cũng bừng tình, đảo mắt nhìn quanh, hiểu ra được tình thế, sắc mặt tỏ ra âm trầm.

Hai cái tên này đúng là tà tâm không chết mà.

- Làm sao bây giờ?

Lạc Li cố gắng kháng cự sức hút kinh khủng, gấp gáp hỏi một cách lo lắng:

- Tình thế này chúng ta sẽ bị hút vào lốc xoáy.

Mục Trần hít sâu một hơi, đôi mắt lăng lệ.

- Lực hút chỗ này đã vượt ngoài sức chịu đựng của chúng ta, nếu cứ cố dây dưa thì không ai trong hai ta ra khỏi được. Để ta đưa nàng ra ngoài.

Mục Trần nói.

Lạc Li chấn kinh, lắc đầu quầy quậy:

- Ngươi và Cơ Huyền còn một trận chiến chưa xong, lần này không được vắng mặt nữa, để ta đẩy ngươi ra!

Dứt lời, Lạc Li chụp lấy cổ tay Mục Trần, nhưng hưa kịp phát lực, hắn đã dùng thủ pháp kỳ lạ đảo tay lại, gương mặt mỉm cười.

- Trận đấu đó là của ta, hãy tin ta, ta không yếu như vậy đâu... cứ chờ ta ra!

Mục Trần thôi động linh lực, sức mạnh cường hãn đẩy Lạc Li bay đi, cô gái đau lòng nhìn lại bóng hình Mục Trần, rồi nghiến răng dùng lực, chân đứng trên Lạc Thần Kiếm, kiếm khí bộc phát ngập tràn sắc bén, càn lướt tứ phương xé toang một con đường lao thẳng ra khỏi vòng xoáy siêu cấp.

Sau khi đẩy Lạc Li giúp nàng một đoạn, Mục Trần bị lực hút đáng sợ kia kéo thẳng vào tâm vùng xoáy, biến mất.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 615: Tứ Cường

Thẩm Phán Hải vừa phát sinh diễn biến kinh tâm động phách, bên ngoài đang xem trên kính, vô số đệ tử tròn mắt trước biến cố bất ngờ, rồi những tiếng vang ầm ầm bàn tán

- Cơ Huyền và Huyết Thiên Hà thật quá thông minh sắc sảo!

- Mưu kế tuyệt đỉnh, vậy là gã Mục Trần đã bị loại, hắn cũng là ứng cử viên quán quân đó nha.

- Đúng, Thiên Thánh viện trưởng đã nói bất kể dùng cách gì, chỉ cần vượt qua là được. Mục Trần trúng chiêu chỉ có thể nói do hắn quá bất cẩn.

- Hừ, ta thấy cách thắng này cũng không thượng võ.

- Đáng tiếc a...

Đủ kiểu bàn tán, có người ủng hộ, có người khích bác, các khán đài cực kỳ náo nhiệt.

- Cơ Huyền thật không biết xấu hổ!

Tức giận nhất dĩ nhiên là khán đài của đệ tử Bắc Thương linh viện, ai nấy mặt xanh mặt trắng. Vốn dĩ cục diện là Bắc Thương linh viện có đến hai người Mục Trần và Lạc Li an nhiên đi tới, đang có ưu thế lớn để ra ngoài trước, chẳng may lúc này Mục Trần đã bị hại, chỉ còn lại Lạc Li, ưu thế bỗng nhiên biến mất.

- Tên khốn đáng giận!

Vũ Hi nổi cáu đỏ mặt tía tai.

Diệp Khinh Linh chỉ thở dài. Không ai đoán ra một chiêu đê tiện của hai tên kia lại ra tay vào thời khắc này. Theo quy tắc mà nói, rõ ràng Cơ Huyền không phạm quy.

- Không sao đâu, dù Mục Trần ca ca không thể tái chiến, còn có Lạc Li tỷ tỷ mà. Nàng ta chắc chắn không cho Cơ Huyền toại nguyện!

Duẫn Nhi trấn an bản thân và mọi người.

Linh Khê thì đang nhíu mày, ánh mắt không rời Thẩm Phán Kính. Năng lực của nàng có thể nhận thấy được rõ áp lực từ vùng xoáy siêu cấp kia, muốn vượt qua nó e rằng cao thủ tam trọng Thần Phách nan cũng chẳng dễ dàng.

Thực lực Mục Trần chỉ mới nhất trọng Thần Phách nan, khả năng có thể thoát ra gần như bằng không.

- Cơ Huyền, quả là một hiểm họa...

Lời nói nhẹ nhàng, ánh mắt Linh Khê xẹt ngang một tia sát khí.

Năm vị viện trưởng trên cao vẫn quan sát cục diện, sắc mặt Thái Thương viện trưởng khá khó coi, khẽ liếc nhìn Thiên Thánh viện trưởng, lão kia nở nụ cười thản nhiên.

Thái Thương viện trưởng nắm chặt bàn tay, cố nén giận. Hiện tại nổi nóng cũng chẳng ích gì, mặc dù thủ đoạn Cơ Huyền rất ti tiện, nhưng vẫn chưa hề vượt quá quy định.

- Đành phải trông chờ vào Lạc Li.

Khẽ nhủ thầm, Thái Thương viện trưởng cũng đành thở dài. Cũng may Bắc Thương linh viện vẫn chưa thua trắng, cô bé Lạc Li kia có gia cảnh không kém, thực lực thâm tàng bất lộ.

Thẩm Phán Hải. Siêu cấp lốc xoáy, vùng rìa.

Ôn Thanh Tuyền lo lắng nhìn vào bên trong lốc xoáy, cách đó không xa Cơ Huyền và Huyết Thiên Hà tủm tỉm cười. Kế hoạch liên thủ của họ xem như hoàn mỹ.

"Véo"

Thình lình một luồng kiếm khí sắc bén vang lên, theo đó là một con đường trống rỗng do linh lực bị xé nát, bóng hình cô gái xinh đẹp lóe lên đã nhanh chóng thoát ra ngoài, đúng là Lạc Li.

Cơ Huyền và Huyết Thiên Hà thấy nàng thoát ra được, vẻ mặt khá thất vọng, nhưng rồi thần sắc cũng trở lại hả hê. Mục Trần đã biến mất, như vậy là mục tiêu của họ cũng không thoát.

- Lạc Li!

Ôn Thanh Tuyền thấy Lạc Li, lòng vui vô hạn.

Nhưng Lạc Li lạnh lẽo chẳng trả lời, tay kết kiếm ấn, Lạc Thần Kiếm lập tức bắn đi, tỏa ra thành hai luồng kiếm khí sắc bén cắt nát biển linh lực, tấn công Cơ Huyền và Huyết Thiên Hà.

Chẳng nói chẳng rằng ngay lập tức công kích, hai người kia biến sắc, vung tay bắn ra vài tia linh lực chống cự.

"Uỳnh!"

Linh lực dao động tàn phá tứ tung, khiến cho vùng nước này xơ xác.

Lạc Li lạnh như băng, Lạc Thần Kiếm về tay, linh lực cường hãn bùng nổ, định khai chiến ngay tại chỗ.

- Lạc Li, ngươi muốn khai chiến 1vs2 với bọn ta ở ngay đây sao?

Cơ Huyền trầm giọng quát.

- Há, không hổ là nữ hoàng Lạc thần tộc, rất quyết đoán nha.

Huyết Thiên Hà cười khẩy. Tình thế hiện tại, Lạc Li 1vs2 thì chẳng mấy tốt đẹp, dù nàng có Lạc Thần Kiếm chăng nữa.

- Lạc Li, đừng bức xúc.

Ôn Thanh Tuyền lao đến bên cạnh, tay giữ tay kiếm của Lạc Li, nhỏ nhẹ khuyên nhủ:

- Chỗ này không thích hợp.

Ánh mắt lãnh khốc vô tình của Lạc Li không rời khỏi Cơ Huyền, tay nắm chặt Lạc Thần Kiếm, sát ý không hề che giấu.

- Lạc Li, Thẩm Phán Hải dùng bản lĩnh gì cũng đúng quy tắc, Mục Trần có kết cục đó do hắn sơ suất mà thôi.

Cơ Huyền bất giác nổi giận, hắn cười khẩy:

- Ta cũng muốn tốt cho hắn, nếu tâm cơ như vậy cũng không có, thì an phận làm kẻ bình phàm đi, con đường cường giả đừng có ham hố xông vào.

- Ngươi cho rằng ta không dám ra tay ở ngay đây ư?

Lạc Li lạnh lùng chất vất, giọng nói không chút nương tình, sát khí lành lạnh.

- Cơ Huyền, muốn ra tay thì chúng ta thử một trận ở đây cũng tốt!

Ôn Thanh Tuyền nắm tay lại, chiến thương hiện ra.

Với thủ đoạn khi nãy của Cơ Huyền, nàng cũng cực ghét, mà quan hệ với Lạc Li lại rất tốt, dĩ nhiên sẽ không đứng nhìn hai tên kia bắt nạt một cô gái.

Thấy hai nàng như thế, Cơ Huyền nhíu mày. Cả hai cô nàng la sát này đều rất đáng ngại. Nếu giao đấu ở Thẩm Phán Hải cuồng bạo này, lỡ tạo ra vùng xoáy siêu cấp nữa thì cả bốn người không ai thoát được. Hắn cũng không muốn dừng chân chỗ này.

- Ha ha, tên Mục Trần kia thật là đào hoa.

Huyết Thiên Hà cười nhạt, giọng điệu châm chọc, mà không giấu được sự ghen tị. Hai cô gái ưu tú vĩ đại như thế lại đều ủng hộ Mục Trần, thật sự khiến người ta khó chịu.

- Nếu hắn có bản lĩnh, thì tự mình xông ra đây. Nhưng bây giờ cả cơ hội giao đấu với ta cũng không có.

Cơ Huyền cười nhạt, hắn nhìn Lạc Li:

- Muốn đòi lại công bằng cho hắn ư, vậy cứ ra khỏi Thẩm Phán Kính đi, ta sẽ phụng bồi tới cùng.

Dứt lời, Cơ Huyền lắc mình hướng lên trên, nhanh chóng đi tìm lối ra Thẩm Phán. Huyết Thiên Hà mỉm cười rồi cũng bỏ đi.

Ôn Thanh Tuyền nhìn thấy hai người rời đi, chiến thương cất vào, nhìn lại gương mặt lạnh lẽo của Lạc Li, chỉ khẽ thở dài. Không ai ngờ Mục Trần lại thất bại ở giai đoạn cuối này.

- Hắn...

Ôn Thanh Tuyền quay nhìn lại vùng xoáy siêu cấp, lực hút kinh khủng vẫn tỏa ra kinh dị khiến nàng cũng hơi biến sắc. Bản thân mà kẹt trong đó, nàng cũng không thoát ra được.

- Hắn sẽ ra tới.

Lạc Li cất giọng chắc chắn.

Ôn Thanh Tuyền thở ra, không biết nói sao.

- Cho dù hắn có ra hay không, chúng ta cũng nên rời khỏi đi, ngươi cũng không muốn Cơ Huyền đoạt quán quân dễ dàng chứ?

Ôn Thanh Tuyền cố gắng thuyết phục.

Lạc Li quay nhìn lại phía sau, rồi gật đầu. Lúc này nàng chưa thể đứng lạii đợi hắn, nếu Mục Trần vẫn không ra được, chính nàng sẽ thay hắn ngăn cản Cơ Huyền.

Lạc Li thả tay khỏi Lạc Thần Kiếm, chân đứng lên đó, kiếm khí gào thét đưa này lao đi, tóc dài tung bay, khí khái anh vũ.

Ôn Thanh Tuyền cũng nhanh chóng đi theo.

Hành trình kế tiếp khá yên ả, mặc dù áp lực càng lúc càng lớn, nhưng với năng lực siêu nhân của bốn người, vẫn dễ dàng chống cự được.

Một lát sau, họ nhận thấy dao động khác thường ở một vùng nước linh lực.

Cánh cổng lớn sáng rực xuất hiện, xem ra đã đến cuối cùng, nếu còn đi nữa, e rằng linh lực của họ cũng phải khô cạn.

Cả bốn người đều không dừng lại, nhanh chóng lao vào cổng lớn.

Kim đài trên không, Thẩm Phán Kính lóe sáng.

Dưới sự chú ý của vô số người, bốn cái bóng rực rỡ lao ra khỏi kính, lơ lửng giữa bầu trời.

Khán giả bên dưới hò reo kích động cổ vũ.

20 người, bốn chi đội tiến vào. Cuối cùng có thể ra khỏi chỉ còn lại 4 người. Khảo nghiệm tàn khốc thật khiến khán giả chấn động.

- Quả nhiên không có Mục Trần...

Có người tấm tắc tiếc rẻ. Trận chiến này không có Mục Trần, mất đi một hồi phấn khích vì thực lực tên kia thật đặc biệt.

- Bây giờ, đến tứ cường đại chiến.

Nhiều người hau háu hai mắt nhìn lên không trung. Bốn người trên cao vừa ra khỏi Thẩm Phán Kính, linh lực tiêu hao nháy mắt hồi phục, mà xem ra độ cường hãn còn cao hơn trước khi tiến vào. Hẳn nhiên khảo nghiệm Thẩm Phán Kính cũng mang lại cho họ nhiều lợi ích.

Lạc Li ngự kiếm trên không, dưới ánh mắt hâm mộ của vạn người quay nhìn lại Thẩm Phán Kính, thở dài.

"Mục Trần, ngươi nhất định phải ra. Trận chiến này ngươi đã chờ đợi nhiều năm, lần này nhất định không thể vắng mặt!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 616: Tứ Cường Khai Chiến

Trong vùng siêu cấp lốc xoáy, những dòng chảy linh lực ào ạt cuốn lấy, áp lực như đáy biển ngàn trượng đè nén khiến con người như bị xé toạc ra, cao thủ tam trọng Thần Phách nan e rằng cũng phải táng mạng.

Thế nhưng tâm xoáy lúc này lại có ánh sáng, một người đang ngồi xếp bằng, hắc lôi lóe lên quanh người, mơ hồ nghe thấy tiếng sấm.

Người đó dĩ nhiên là kẻ đã bị cuốn vào siêu cấp lốc xoáy, Mục Trần.

Tình huống của hắn có vẻ không tốt, Lôi Thần Thể đã vận dụng cực hạn, áp lực tứ phương dồn ép khiến hắn khá thê thảm.

Máu từ dưới da thẩm thấu ra, cho thấy cơ thể hắn đã vượt mức chịu đựng. Thất văn lôi thể cũng khó ở lâu được chỗ này.

"Phù"

Phun ra một nhúm máu, gương mặt hắn nhăn nhó dữ tợn,

Đôi mắt lạnh lẽo nhưng không hề sợ hãi.

- Quả nhiên rất khó chống đỡ...

Mục Trần khó khăn lẩm bẩm, yếu hầu như bị áp lực làm trọng thương.

Ngẩng lên nhìn đến nơi tầm mắt có thể thấy, dòng chảy linh lực đang xoáy tròn trên cao, kéo áp lực dồn xuống.

Cơ thể đau đớn kịch liệt, càng ngày càng đau hơn. Cường độ thân thể của hắn hiện tại cũng không cầm cự được bao lâu nữa.

Mà nếu hắn trọng thương hôn mê, thì sẽ bị đẩy ra khỏi Thẩm Phán Kính, đồng thời mất đi tư cách tham gia tứ cường đại chiến. Đó là việc mà Mục Trần tuyệt đối không cho phép xảy ra.

- Nếu hiện tại thực lực chưa đủ thì...

Môi mấp máy, tay nắm chặt lại, ánh mắt lạnh như đao.

- Ta sẽ mạnh hơn!

Mục Trần lúc trước đẩy Lạc Li ra ngoài, không chỉ có nguyên nhân không để nàng lọt vào hiểm địa, mà hắn còn có suy tính khác.

Thẩm Phán Hải, áp lực cực kỳ khủng bố, thế nhưng với việc tu luyện của hắn lại tốt vô cùng, hắn đã vô tình phát hiện ra điều đó. Đương nhiên với điều kiện bản thân phải chịu đựng nổi.

Ở đây là một kỳ ngộ lớn, cũng là chốn hiểm địa khó lường.

Có áp lực tử vong, tiềm chất con người mới được đề thăng đỉnh cấp, chính là thời cơ tốt để đột phá.

Cầu phú quý trong gian nguy, lúc này là lúc mà hắn cần phải tập trung cao độ. Từ Linh Lộ, Bắc Linh cảnh, đến Bắc Thương linh viện, hắn đều lần lượt tỏa sáng trổ tài, thành công này không chỉ có thiên phú, mà còn những kinh nghiệm hành tẩu vào sinh ra tử.

- Lạc Li, lần này nhất định ta không vắng mặt.

Mục Trần mỉm cười, mắt nhắm lại, hai tay kết ấn, hắc lôi thình lình tiêu tan.

Dòng chảy linh lực không còn bị cản trở, lập tức ập vào mang theo sức nghiền nát khủng bố.

Áp lực kinh khủng làm hắn suýt hộc máu, thân thể như đang ở trong một cái cối xay, nghiền từng thớ thịt. Nhưng đau đớn cỡ nào, hắn vẫn giữ cho mình tỉnh táo, vận chuyển hắc lôi thỉnh thoảng đẩy ra, mượn áp lực đè nén đưa nó vào cốt cách, cơ thể....

Từ đó, cả máu thịt, xương cốt, kinh mạch được hắc lôi của chính mình rèn luyện, từ từ biến hóa.

Trong vùng nước tăm tối, hắn yên lặng tĩnh tọa, máu thấm ra ngoài da, hình thành tầng huyết vảy bao trùm toàn thân.

Mọi dao động đều bị ngăn cách, hắn như một cái xác không còn sinh cơ.

Trong lúc đó, thế giới bên ngoài đang rộn rã huyên náo.

Mọi người đỏ mắt quan sát không trung chiến đài, bốn vị cường giả xuất hiện cuối cùng chính là bốn người mạnh nhất đại tái lần này.

Có người ủng hộ, có người khinh chê, nhưng thiên phú của họ không ai dám khinh thị. Tài năng của những người kia khiến kẻ khác phải ghen tị.

- Mục Trần vậy mà thất bại.

Một góc ngoài chiến đài, Võ Linh khẽ than.

Sau lưng hắn, Võ Doanh Doanh mím môi lại, không có vẻ gì thích thú, vẻ mặt thất thần nhìn vào Thẩm Phán Kính, như đang chờ đợi gì đó.

- Đừng trông chờ nữa. Mục Trần rất lợi hại, chẳng qua bị Cơ Huyền và Huyết Thiên Hà ám toán mà thôi. Hai gã này quá nham hiểm, Mục Trần thất bại cũng đúng.

- Chẳng phải cũng còn có Lạc Li sao? Nàng ta không đơn giản chút nào, thật sự ra tay chắc chắn ta không trụ nổi bao nhiêu hiệp dưới tay

nàng. Có nàng ở đây, Cơ Huyền và Huyết Thiên Hà đừng mong giành quán quân.

Võ Doanh Doanh hờ hững gật gù, bộ dáng thảm thương. Võ Linh thở dài lắc đầu. Thua Huyết Thiên Hà, bây giờ lại còn thấy vẻ mặt thương tâm của cô nàng này, thật là...

- Mục Trần...

Khán đài Vạn Hoàng linh viện, Đường Thiên Nhi cũng rưng rức. Nàng không tưởng tượng được tên kia đã thất bại theo cách như vậy.

Hắn luôn hòa nhã tươi cười, luôn chấp nhận những đả kích, từ đó hắn lại vươn lên dập tắt gièm pha.

Cho dù hôm nay thất bại, hắn cũng có thể mỉm cười đối mặt, nhưng ngẫm lại nàng lại là người đau lòng.

- Mục Trần... ngươi nhất định phải cố lên.

Cô gái khẽ chắp tay khẩn cầu.

Trên bầu trời, năm vị viện trưởng đang quan sát bốn người vừa xuất hiện.

Thái Thương viện trưởng khẽ thở dài, vẫn mong Mục Trần có thể bất ngờ lao ra, nhưng biến cố đó vẫn không xuất hiện. Cũng may Bắc Thương linh viện còn có Lạc Li.

- Ha ha, các vị viện trưởng, hiện giờ đã có bốn người xuất hiện, ta thấy tứ cường đại chiến cũng nên bắt đầu?

Thiên Thánh viện trưởng mỉm cười.

Thái Thương viện trưởng nhíu mày:

- Thiên Thánh viện trưởng có nhanh quá không đó?

- Ha ha, cũng không vôi, dù sao kết quả cũng đã có, hay là Thái Thương viện trưởng đang chờ đợi ai nữa? Theo quy tắc, chỉ cần quán quân chưa định đoạt, bất kỳ ai tự thân thực lực ra khỏi Thẩm Phán Kính thì có tư cách tranh đoạt.

Thái Thương viện trưởng im lặng. Lão biết cơ hội xảy ra rất nhỏ nhưng trong lòng vẫn mong mỏi. Đại tái năm nay không rất quan trọng với Bắc Thương linh viện, không chỉ cần có kết quả cao, mà còn phải ngăn cản Thánh linh viện. Chỉ cần họ đạt được quán quân lần nữa, thì đủ tư cách vấn đỉnh Viện Thủ, từ đó có quyền phủ quyết, rồi lấy cớ nhiều năm rồi Bắc Thương linh viện thành tích quá kém mà tước bỏ danh hiệu Ngũ Đại Viện.

- Vậy bắt đầu đi.

Thái Thương viện trưởng chỉ đành gật đầu, không có cách nào trì hoãn được.

- Thái Thương viện trưởng quả là hiểu đại nghĩa.

Thiên Thánh viện trưởng cười, lão đứng dậy, giọng nói hùng hồn như sấm vang lên.

- Đầu tiên chúc mừng bốn vị đệ tử xông ra khỏi Thẩm Phán Kính. Các ngươi đã có tư cách tranh đấu tứ cường đại chiến, vấn đỉnh quán quân đại tái.

- Trận đánh cuối cùng, không có quy tắc gì cả, các ngươi muốn tác chiến ra sao thì tùy, người cuối cùng còn đứng vững trên chiến đài sẽ là quán quân!

"Ơ cái đờ cờ mờ"

Vô số người thất vọng não nề, cả đại tái công phu thế mà đến trận chung kết lại có cái kiểu đánh hổ lốn như vậy?

Trên chiến đài, bốn người nghiêm mật giới bị.

- Tuyên bố đã nói xong, vậy thì trận chung kết đại tái, quán quân đại chiến!

Thiên Thánh viện trưởng kết thúc bài diễn văn tệ hại, mọi người liền cảm thấy không khí trên chiến đài trở nên căng thẳng.

Mọi người trừng mắt quan sát, không muốn bỏ lỡ một phút chiến đấu nào cả.

Trên bầu trời, Cơ Huyền và Huyết Thiên Hà, cả hai mỉm cười, chợt lắc mình rồi xuất hiện trên chiến đài rộng lớn bên dưới.

Huyết Thiên Hà hướng cái nhìn thẳng tới cô nàng tóc trắng, nụ cười lạnh lẽo cất tiếng.

- Huyết thần viện, Huyết Thiên Hà, thỉnh Bắc Thương linh viện chỉ giáo!

Phía bên kia chiến đài, Cơ Huyền cũng cười nhạt, ôm quyền chắp tay, cất cao giọng nói:

- Thánh linh viện Cơ Huyền, thỉnh Vạn Hoàng linh viện chỉ giáo!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 617: Lạc Ly Chiến Huyết Thiên Hà

Cơ Huyền và Huyết Thiên Hà chủ động đến khiêu chiến, chọn đối thủ cho mình, rõ ràng hai người bọn họ là đồng minh, âm mưu hạ gục hai cô gái này trước, khán giả sửng sốt kinh ngạc.

Cơ Huyền vs Ôn Thanh Tuyền.

Huyết Thiên Hà vs Lạc Li.

Hai trận đấu này khiến người xem phấn khích, cả bốn người đều là long phượng trong lớp lớp thiên tài.

Quyết đấu cấp độ này thực sự là đỉnh cấp giao tranh trong giới đệ tử các linh viện.

- Ôn học tỷ vô địch, đè bẹp Cơ Huyền!

- Lạc Li quyết thắng, mọi người Bắc Thương linh viện ủng hộ ngươi!

- Hai vị mỹ nữ cố lên! Cửu Lĩnh linh viện cũng ủng hộ các ngươi!

- Xuân Thiên linh viện cũng vậy đó...

Về tinh thần cổ vũ của khán giả dành cho Lạc Li và Ôn Thanh Tuyền không thể không nói là hoàn toàn áp đảo Cơ Huyền lẫn Huyết Thiên Hà. Bao nhiêu linh viện ở đây, gần như chỉ có Thánh linh viện, Huyết thần viện và một ít những linh viện thân cận với họ ủng hộ hai người.

So với hai tên nam nhân, dĩ nhiên mỹ nữ phải hấp dẫn hơn nhiều.

Cơ Huyền và Huyết Thiên Hà chỉ cười nhạt chẳng để tâm. Lạc Li, Ôn Thanh Tuyền được người ta cổ vũ nhiều hơn thì sao chứ, cũng chẳng có gì bất ngờ.

Đại chiến quán quân đâu phải ai được cổ vũ nhiều thì sẽ đăng quang đâu.

Trên bầu trời, Lạc Li và Ôn Thanh Tuyền khẽ liếc nhìn nhau, cả hai gật đầu, lắc mình tách ra hai hướng đến trước mặt hai đối thủ.

Dáng người yêu kiều, một người cầm trong tay kim chiến thương, một người cầm hắc trường kiếm. Một mái tóc đen phất phới uy mãnh anh thư, một mái tóc trắng lất phất bí ẩn, cả hai đều tài sắc vẹn toàn, tiếng hô ủng hộ lại rộ lên vang trời.

Lạc Li mang đôi mắt u lãnh nhìn kẻ mặc huyết bào đứng đối diện nàng, sát khí lượn lờ.

- Hô hô, xem ra ngươi rất muốn giết ta nhỉ.

Nhận ra sát khí hướng về mình, Huyết Thiên Hà trợn mắt cười khẩy.

- Ngươi đã rảnh rỗi rời khỏi Huyết thần tộc, vậy cũng chẳng cần phải trở về nữa.

Lạc Li nhẹ giọng đe dọa.

- Không hổ là nữ hoàng Lạc thần tộc... khẩu khí to lắm. Thật ra ta cũng có ý này, nếu có thể trói ngươi lại đem về Huyết thần tộc, có lẽ đám lãnh đạo Lạc thần tộc kia sẽ răm rắp cúi đầu xưng thần với tộc ta.

Lạc Li không hề dao động trước lời lẽ chọc giận của Huyết Thiên Hà, hai mắt khẽ khép hờ.

"Xoẹt!"

Thình lình Lạc Thần Kiếm ngân lên, kiếm khí dũng mãnh bộc phát, như mưa kiếm trải khắp một khoảng không.

Kim chiến đài cứng rắn lúc này bị cắt ra vô số những vết nông sâu khác nhau, đá vụn rơi lả tả như phấn.

Lạc Li khẽ nâng tay lên, kiếm phong tập trung mục tiêu phía trước, không gian có vẻ như không thể chịu đựng nổi kiếm khí sắc bén của Lạc Thần Kiếm, liên tục bị biến dạng.

Huyết Thiên Hà trừng mắt nhìn thẳng thanh trường kiếm trong tay Lạc Li, kiếm khí dữ dội ở khoảng cách xa như thế vẫn khiến da hắn phát tê rần.

Thân là hoàng tử Huyết thần tộc, Huyết Thiên Hà dĩ nhiên được dạy dỗ cho biết sự lợi hại của Lạc Thần Kiếm. Thứ này chính là thần khí lợi hại nhất của Lạc thần tộc, ngày xưa nằm trong tay phụ thân của Lạc Li, chẳng nhớ nổi có bao nhiêu Chí Tôn Huyết thần tộc đã trở thành vong hồn dưới kiếm kia.

- Thần khí này cực kỳ lợi hại, nhưng với thực lực hiện tại của ngươi, e rằng chẳng thể nào phát huy nổi năng lực của nó.

Huyết Thiên Hà mỉm cười.

Lạc Li không trả lời, nhưng hai mắt thình lình mở ra, ngón tay kết thành kiếm quyết, Lạc Thần Kiếm nhẹ nhàng đâm tới.

"Roạt!"

Kiếm chiêu nhẹ nhàng lững thững, thế nhưng thanh thế kiếm khí sau đó lại khiến vô số người kinh hãi hoảng sợ. Kiếm khí sắc bén ngập trời, hội tụ thành kiếm ảnh khổng lồ trăm trượng, vừa xuất hiện đã lao vút đi, đâm tới trước mặt Huyết Thiên Hà.

Không gian, bề mặt chiến đài, tất cả bị một lực lượng cuồng mãnh xé toạc để lại dấu vết kinh thiên.

Huyết Thiên Hà trợn trừng hai mắt nghiêm trọng. Miệng tuy khích bác chê bai, nhưng hắn cực kỳ e ngại thực lực của Lạc Li.

Cô gái này chính là nữ hoàng kế nhiệm Lạc thần tộc, là ngôi sao của thế hệ trẻ Lạc thần tộc, người đủ khả năng gánh vác cả một chủng tộc to lớn với truyền thừa lịch sử lâu đời.

Hắn nhìn Mục Trần không ra gì, nhưng không thể nào coi khinh Lạc Li được.

- Huyết Linh Bích!

Huyết Thiên Hà giậm chân tới trước, thân hình lấy đà nhảy lui, hai tay từ ngoài quạt vào giữa, rồi gập người nện thẳng xuống mặt chiến đài.

"Ầm!"

Huyết linh lực dâng lên như ngọn sóng, tạo thành một quầng sáng huyết quang cao cả nghìn trượng, linh lực cực kỳ cuồng bạo.

"Vù!"

Bức tường huyết quang thành hình vừa kịp lúc kiếm ảnh đâm tới.

"Đùng!"

Kiếm ảnh cắm phập vào bức tường huyết, kiếm khí dữ dội khiến cho huyết linh lực trên bức tường vỡ ra văng tung tóe.

Huyết Thiên Hà lơ lửng cách mặt chiến đài khoảng một thước, trừng mắt nhìn Huyết Linh Bích chắc chắn của mình, bất ngờ hắn tròn mắt kinh hãi.

"Uỳnh!"

Bức tường nhanh chóng nứt ra, theo một tiếng vỡ dữ dội, từ phía trước xông đến là kiếm ảnh cường đại, xé toang hoàn toàn phòng ngự, tấn công thẳng đến Huyết Thiên Hà.

"Đùng!"

Huyết Thiên Hà bị đánh văng xa tít tắm, chân lảo đảo giậm bước trên chiến đài tán lực, dần dần giữ được thăng bằng, hai tay giao trước ngực, đỏ rực như sắt nung, sức mạnh cuồng bạo tỏa ra dữ dội.

"Tóc tóc"

Một vết kiếm hằn sâu trên hai cánh tay, máu tươi chảy xuống cùi chỏ, rơi tí tách xuống đất.

Hai người giao phong chỉ trong chớp mắt, công kích bộc phát kinh người làm cho ai nấy run rẩy rợn người. Một kiếm của Lạc Li khi trước, có lẽ cao thủ tam trọng Thần Phách nan cũng không cản nổi.

Uy thế kiếm ảnh kia lại lợi hại như vậy.

Những tiếng hò reo cổ vũ lúc này im bặt, nhiều cao thủ trong lòng run run, nghĩ đến nếu là bản thân phải đối diện với kiếm ảnh sắc bén kia của nàng...

Bốn người trên chiến đài, xét về danh tiếng hiển nhiên Lạc Li thấp nhất. Dù sao thì đội ngũ của nàng Mục Trần vẫn là đội trưởng, chường mặt ra nhiều nhất. Trong trận tranh đấu bát cường, chiến thắng của nàng nhìn qua cực kỳ nhẹ nhàng, chẳng ai biết được thực lực của nàng lại khủng bố như thế.

Khi nàng ở cạnh Mục Trần, sắc bén của nàng vẫn im lặng trong vỏ. Khi Mục Trần không có mặt, thì nàng sẽ như thanh thần khí Lạc Thần Kiếm này, xé toang phong ấn, tỏa sáng rực rỡ, không ai cự nổi.

Hiện tại Lạc Li đang bày ra lưỡi kiếm bén ngót của mình.

- Không hổ là Lạc Thần Kiếm...

Huyết Thiên Hà nhìn vết kiếm hằn lên cánh tay, sắc mặt cũng tỏ ra run sợ, hai mắt lạnh lẽo nhìn Lạc Li:

- Bất quá, để đối phó với ngươi, ta cũng có chuẩn bị từ sớm!

Dứt lời, bàn tay vuốt qua vết kiếm, hai cánh tay đỏ rực như sắt nung trở thành màu đỏ sẫm, như có ngọn lửa huyết sắc phun ra từ bàn tay, hàn lại vết thương dữ tợn trên cánh tay.

Ngọn lửa quỷ dị kia xuất hiện, cánh tay Huyết Thiên Hà cũng sáng lên lấp lánh những ký hiệu cổ xưa, rồi đột nhiên to lên, gân nổi như vảy rồng, sức mạnh đáng sợ bộc phát.

Hai tay Huyết Thiên Hà không tăng thêm cơ bắp, mà lại dài thêm ra. Bàn tay sắc bén như chân linh thú, không giống với bàn tay con người.

Huyết Thiên Hà cười dữ tợn, quyền nện lên mặt đất. Hoàng kim chiến đài bị đánh sập một mảng, một khe nứt cấp tốc kéo dài lan đến Lạc Li.

Nàng nghiêm mặt, Lạc Thần Kiếm cắm phập xuống đất, kiếm khí toát ra chặn đứng thế tiến của khe nứt kia, làm cho mặt đất nổ tung.

Lạc Li ngẩng lên, nhìn đôi cánh tay quỷ dị của đối phương, hai mắt nheo lại:

- Đây chẳng phải là thần khí hạ phẩm của Huyết thần tộc, Huyết Ma Tí sao?

Huyết Thiên Hà cũng khá chịu chơi, xem tình hình này, hắn đã dung hợp Huyết Ma Tí vào đôi tay của mình, từ đó thi triển sức mạnh và công năng của Huyết Ma Tí hiệu quả hơn hẳn.

- Lạc Thần Kiếm tuy mạnh, nhưng hiện nay ngươi vẫn chưa thể sử dụng hết hiệu năng, do vậy....

Huyết Thiên Hà nhếch miệng cười đầy hiếu sát.

- Ta sẽ dùng Huyết Ma Tí, đánh bại nữ hoàng tương lai của Lạc thần tộc!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 618: Ôn Thanh Tuyền Át Chủ Bài

Chỗ Lạc Li vs Huyết Thiên Hà, linh lực cuồng bạo bùng phát, thì phía bên kia lại có vẻ khá an tĩnh.

Ôn Thanh Tuyền nhẹ nhàng giữ chặt kim chiến thương, chiến giáp bó sát vào thân thể mềm mại tôn lên những đường nét gợi cảm. Nàng chăm chú quan sát chiến đài phía Lạc Li vs Huyết Thiên Hà, cảm nhận thù địch giữa hai người mà lòng trở nên nghiêm trọng. Huyết Thiên Hà quỷ dị khó lường, lại dám chủ động khai chiến với Lạc Li ở cấp độ kia...

- Coi bộ ngươi rất quan tâm đến vòng chiến bên kia nhỉ?

Cơ Huyền cũng không vội, khoanh tay hỏi chuyện. Hắn cũng đưa mắt nhìn vòng chiến đã sôi sùng sục bên kia mà mỉm cười.

Ôn Thanh Tuyền biếng nhác nhìn hắn, thản nhiên cười nói:

- Sao thế Cơ Huyền? Ngươi chưa muốn đánh à?

- Ta và ngươi không ân không oán, nếu vội vã giao tranh tất phải có tổn thương, chi bằng cứ đợi vòng chiến bên kia kết thúc đã.

Cơ Huyền cười nói thản nhiên.

- Ngươi đang lo bản thân tiêu hao quá lớn, đến lúc đó bất kỳ ai trong hai người kia chiến thắng cũng sẽ phiền toái cho ngươi?

Ôn Thanh Tuyền khẽ mở miệng, môi cong lên châm chọc.

Cơ Huyền chột dạ:

- Ít nhất với ngươi thì cơ hội cũng sẽ tăng lên.

- Quả là một tên hèn kém đáng ghét, khó trách Lạc Li căm ghét ngươi đến thế. Cho dù ngươi có thủ đoạn mưu mô xảo trá ra sao, đem so với Mục Trần ngươi vẫn không bằng hắn.

Nhất thời Cơ Huyền nhíu mày:

- Trong Linh Lộ Mục Trần thua ta mà phải cút ra, hôm nay thậm chí còn không có tư cách giao đấu với ta, ngươi nghĩ sao lại nói ta kém hơn một tên bại tướng?

- Hai lần ngươi làm cách nào để thắng, bản thân ngươi hẳn phải biết rõ nhất.

Ôn Thanh Tuyền cười khẩy.

- Làm việc chỉ nên nhìn kết quả, thế giới này kẻ thất bại không có tư cách lên tiếng.

Cơ Huyền hờ hững trả lời.

- Da mặt cũng không khác tấm thớt là mấy.

Ôn Thanh Tuyền nâng thương chỉ thẳng gương mặt Cơ Huyền, hai mắt lạnh lẽo như băng:

- Trong thời gian đấu loại, ngươi dám đặt bẫy ta để dụ Mục Trần xuất hiện, nợ đó còn chưa tính, lúc này ta sẽ trả lại hết cho ngươi!

Dứt lời, dao động linh lực của Ôn Thanh Tuyền lập tức bùng phát, độ cường hãn hiển nhiên đã vượt qua tam trọng Thần Phách nan.

- Xem ra ngươi không đồng ý đề nghị của ta rồi nhỉ.

Cơ Huyền vẫn tỏ ra điềm nhiên.

"Vút!"

Trả lời hắn chỉ có một mũi thương dũng mãnh sáng lóa, chớp mắt đã đến gần Cơ Huyền.

Thân hình Cơ Huyền hơi run lên, nhưng không có hành động gì tỏ ra sắp đón đỡ hay tránh né, mặc cho mũi thương sắc nhọn xuyên qua cổ họng hắn.

Thế nhưng kim thương lướt qua, không có máu bắn ra, mà thân ảnh Cơ Huyền nhẹ nhàng tiêu tán.

- Tàn ảnh?

Ai đó kinh hô thất thanh, ánh mắt chấn động. Tốc độ của Cơ Huyền thật quá nhanh, chẳng biết hắn di chuyển từ khi nào, rõ ràng đã hoàn toàn vượt khỏi khả năng quan sát của nhiều người.

- Phía trên!

Có người vẫn đủ nhanh để nhìn được cái bóng thấp thoáng xuất hiện của Cơ Huyền. Phía trên cao, Cơ Huyền khoanh tay đứng đó, gió nhẹ thổi áo bào tung bay, dáng vẻ khá thong thả.

Một kích thất bại, Ôn Thanh Tuyền cũng chẳng có vẻ gì ngạc nhiên. Công kích đơn giản nếu có thể đắc thủ thì hắn chẳng phải Cơ Huyền. Tay nàng lập tức kết ấn.

Một âm thanh ngâm nga trong trẻo vang khắp thiên địa, sau lưng Ôn Thanh Tuyền, một đôi cánh kim phượng giang ra, to lớn, sải cánh chừng mười trượng. Đôi cánh như được làm từ hoàng kim, cực kỳ rực rỡ chói mắt.

"Vù!"

Cánh vỗ xuống, cuồng phong nổi lên, bóng dáng Ôn Thanh Tuyền cũng nháy mắt biến mất.

Trên bầu trời, Cơ Huyền trợn mắt thất thần. Hắn còn chưa kịp hồi thần, cuồng phong đã nổi lên phía sau lưng, kim quang sáng lóa hiện ra thân ảnh Ôn Thanh Tuyền.

- Để xem tốc độ của ngươi có nhanh hơn được bao nhiêu nữa...

Ôn Thanh Tuyền lạnh lùng cất tiếng, kim thương lóe lên nhanh như ánh chớp biến mất trong tay nàng.

"Vút!"

Cơ Huyền lạnh lùng kết ấn, thân hình khẽ run.

Mũi thương lại xuyên qua hắn, vẫn là một tàn ảnh.

Cơ Huyền xuất hiện cách đó cả nghìn mét, thế nhưng lần này hắn vừa hiện ra, mũi thương như giòi bám trong xương cũng lập tức từ sau đâm tới.

"Vù!"

Trên bầu trời, vô số tàn ảnh của hai người xuất hiện rồi biến mất, tàn ảnh của Cơ Huyền liên tiếp bị xé toạc. Bên dưới, vô số khán giả chỉ còn biết há ngoác cả mồm nhìn chiến đấu trên không, quỹ đạo di chuyển của họ biến ảo khó lường, ít có ai bắt kịp được thân ảnh của hai người kia.

Tốc độ đó còn nhanh hơn cả quỷ mị.

Chính ngay cả Võ Linh cũng tỏ ra nghiêm túc quan sát, các cao thủ hàng đầu cũng thận trọng ra mặt. Nếu đổi lại là họ, thì dù đối mặt Cơ Huyền hay Ôn Thanh Tuyền e rằng cũng chỉ có thể trở thành bị bông cho người ta dợt.

Hai người giao tranh, không có những đối chiến dữ dội hung mãnh kinh hoàng, tốc độ truy kích chớp lóe khiến cho người ta không còn thời gian để kịp bàn tán tranh luận, chăm chú dõi mắt theo cố gắng nhìn cho ra được chiến đấu.

"Vù!"

Cơ Huyền lại hiện ra trên không, sắc mặt hắn lúc này khá khó chịu. Ban đầu có vẻ như tốc độ là ưu thế của hắn, thế nhưng hiện tại đã tăng tốc đến cực hạn cũng không thoát khỏi được Ôn Thanh Tuyền bám sát.

Tốc độ của nàng ta chẳng kém cạnh gì hắn.

"Vút!"

Kim chiến thương không tha lại đâm tới, cực kỳ ác liệt.

"Hừm!"

Cơ Huyền hậm hực, tay nắm chặt lại, trường thương của hắn cũng hiện ra, mũi thương dũng mãnh đâm tới. Hai đầu thương sắc bén chính xác đâm vào nhau, tiếng kim thiết vang vọng kinh hồn, khí kình hung hãn bộc phát giữa không.

Lúc này Cơ Huyền đành phải bỏ chiến thuật ban đầu, không thể tiếp tục dùng tốc độ áp đảo Ôn Thanh Tuyền được nữa.

Kình khí bắn ra, hai bóng người bị phản lực chấn tách ra.

Ôn Thanh Tuyền nắm chắc kim chiến thương, mắt phượng châm chọc Cơ Huyền:

- Chạy đã rồi sao?

Cơ Huyền im lặng không nói một lời. Thánh quang linh lực hội tụ mênh mông phía sau hắn, nhanh chóng hóa thành liệt nhật to lớn.

Chính là thần thuật mà trước đó hắn dùng đối phó Ôn Bất Thắng.

Thế nhưng đánh giá đối thủ, Ôn Thanh Tuyền cao hơn Ôn Bất Thắng đến mấy bậc, Cơ Huyền lập tức tiếp tục ấn pháp, lại thêm hai khỏa liệt nhật khổng lồ ngưng tụ.

Tam Luân Thánh Nhật!

Ba khối liệt nhật sừng sững xuất hiện phía sau Cơ Huyền, thế trận này khiến đám khán giả nao nao khốn khổ. Không ngờ khi giao chiến với Ôn Bất Thắng, Cơ Huyền vẫn chưa bộc lộ hết thực lực.

- Đi!

Cơ Huyền không nói năng lằng nhằng, chỉ một từ đơn giản đã khiến ba khỏa liệt nhật nối tiếp nhau bay lên trời, rồi ầm ầm lao xuống tấn công Ôn Thanh Tuyền.

Ôn Thanh Tuyền khẽ ngước nhìn, nàng chẳng có vẻ gì sợ hãi, mà khí tức càng thêm tràn ngập lãnh ngạo.

Nàng không có chút gì tỏ ra muốn tránh né công kích của đối phương.

Thánh quang rực rỡ tràn ngập khắp nơi, chói lóa.

Ba khỏa liệt nhật nện xuống chiến đài, kình phong bắn phá tứ tung một hồi lâu sau mới tan mất.

Mọi người trừng mắt nhìn lại, đang tò mò muốn biết Ôn Thanh Tuyền vì sao lại hiên ngang ưỡn ngực nhận đòn công kích kinh khủng kia của Cơ Huyền.

Thánh quang từ từ tan đi, mọi thứ trở nên rõ ràng, hầu hết mọi người sững sờ, còn một vài kẻ định lực cao hơn một chút thì hít hà sợ hãi.

Cơ Huyền cũng trợn trừng hai mắt.

Kim quang sáng chói, một con phượng hoàng vàng chóe như thỏi vàng đang chậm rãi đập cánh. Cả thân thể nó như được làm từ hoàng kim, vóc dáng tao nhã mà cao quý, sự xuất hiện của nó khiến mọi người bất giác run rẩy muốn quì xuống.

- Đó là...

Trên bầu trời, thậm chí ngay cả nhiều vị viện trưởng cũng biến sắc lẩm bẩm:

- Hoàng Kim Thánh Hoàng?

Hoàng Kim Thánh Hoàng, linh thú hạng 6 Địa Bảng.

Truyền thuyết kể rằng, linh thú này có huyết mạch chân chính của phượng hoàng, tu luyện cao nhất, Hoàng Kim Thánh Hoàng có sức mạnh sánh ngang với cả Thiên Chí Tôn.

Không ai ngờ được, Ôn Thanh Tuyền ngày trước đã luyện hóa tinh phách Hoàng Kim Thánh Hoàng!

Át chủ bài của nàng ta chắc chắn khiến bất kỳ ai cũng phải run sợ.

Trên bầu trời, Hoàng Kim Thánh Hoàng nhẹ nhàng đập cánh, thân hình cao lớn hiên ngang giữa không gian, đôi mắt phượng tôn quý lóe sáng, chiếc cổ phượng hoàng tao nhã thon dài, phía trên đầu là cô gái xinh đẹp oai nghiêm như nữ hoàng. Chợt nàng vung tay thả mái tóc đen láy, phong thái cực kỳ chói sáng.

Cơ Huyền trừng trừng nhìn đối thủ đang cưỡi Hoàng Kim Thánh Hoàng, tay khẽ siết lại. Xem ra trận này khó giải quyết hơn hắn nghĩ.

Ôn Thanh Tuyền cũng liếc nhìn hắn, chiến thương trong tay ngân lên đe dọa, âm thanh sắc bén vang trong thiên địa.

- Cơ Huyền, gọi con viễn cổ Thiên Long Ưng trong cơ thể ngươi ra được rồi đấy, bằng không ngươi chẳng có cơ hội nào đâu.

Chương 619: Lạc Thần Kiếm Chân Chính

- Huyết Ma Tí...

Lạc Li trừng mắt lạnh lẽo nhìn Huyết Thiên Hà, cả hai cánh tay của tên kia bốc lên huyết khí ngùn ngụt, gân nổi như vảy rồng, móng tay bén nhọn như dao, khí tức sắc bén sắp sửa cắt xé mặt đất.

Đối với Huyết Ma Tí, Lạc Li chiển nhiên biết danh tính của nó. Trong Huyết thần tộc có một thứ vũ khí là thần khí trấn tộc, Huyết Thần Tí. Đẳng cấp thần khí đó còn vượt qua cả thần khí thượng phẩm, năng lực hủy thiên diệt địa, có thể so sánh với Lạc Thần Kiếm khi đã hoàn toàn phá giải hết phong ấn. Năm xưa phụ thân của nàng cũng bị tộc trưởng Huyết thần tộc sử dụng chính Huyết Thần Tí mà làm cho trọng thương, Chí Tôn Hải bị hủy hoại, từ đó mà vẫn lạc.

Huyết Ma Tí, được Huyết thần tộc mô phỏng chế tạo, là dạng thứ phẩm của Huyết Thần Tí. Tuy chỉ là thứ phẩm, nhưng những sản phẩm hàng đầu tốt nhất cũng đạt đến trình độ thần khí hạ phẩm, uy lực không tầm thường.

Sát khí lúc này bốc lên cao hơn bao giờ hết trong đôi mắt nàng.

- Ha ha, xem ra ngươi rất căm hận Huyết Ma Tí này nhỉ, có lẽ vì phụ thân ngươi bỏ xác bởi Huyết Thần Tí của tộc ta chăng?

Huyết Thiên Hà cười nhạt, cất giọng lạnh lẽo châm chọc.

- Cũng hay đó chớ, thằng cha chết bởi Huyết Thần Tí, còn bây giờ ta sẽ dùng Huyết Ma Tí đánh bại con gái của lão, để hai cha con được đoàn tụ.

Huyết Thiên Hà liếm môi, vẻ mặt trở nên hiếu sát dữ tợn.

Ánh mắt tàn nhẫn, Huyết Thiên Hà giậm chân lao lên, nhanh như chớp tung quyền tới tấn công Lạc Li.

"Uỳnh!"

Huyết quang tràn ngập, không khí bùm bùm phát nổ, không gian bị bóp méo, sức mạnh cực kỳ cuồng bạo.

Lạc Li lãnh khốc nắm chặt thần kiếm, một tay giữ chuôi, một tay đặt ở sống kiếm, chắn trước người.

"Kang!"

Huyết quyền hung hăng oanh đập vào thân kiếm, tiếng kim thiết va chạm vang lên thanh thúy, mặt chiến đài ở vị trí đó lập tức sụp đổ, khí kình quét ra.

Lạc Li lắc mình di chuyển, tay kéo ra, kiếm kình lóe sáng, một đóa Kiếm Liên ngưng tụ từ kiếm khí bắn thẳng vào người Huyết Thiên Hà.

"Hừm!"

Huyết Thiên Hà vẫn không nao núng, dùng huyết quyền dũng mãnh đấm vào Kiếm Liên. Sau khi dùng tới Huyết Ma Tí, hai tay hắn đã cứng rắn như thần khí, đối cứng thì e rằng thất văn lôi thể của Mục Trần cũng chẳng hơn được bao nhiêu.

"Đùng!"

Huyết quyền đập vào Kiếm Liên, dễ dàng đánh nổ phá tan.

Kiếm khí dâng trào, linh lực dũng mãnh bảo vệ thân thể Huyết Thiên Hà, hắn lại lao ra, quyền kình cuồng bạo liên miên oanh kích Lạc Li.

"Ầm ầm!"

Huyết quyền hung lệ gào thét, sức mạnh cuồng bạo dữ dội. Thực lực Huyết Thiên Hà vốn đã là tam trọng Thần Phách nan, hiện giờ còn có thêm lực lượng Huyết Ma Tí, thế công hung mãnh đến mức Võ Linh cũng phải biến sắc. Hắn biết rõ nếu khi trước Huyết Thiên Hà sử dụng sức mạnh này khi giao chiến bát cường, chắc chắn hắn bại càng nhanh hơn.

"Vù!"

Lạc Li liên tiếp bị đánh lui, kiếm khi quét ngang cắt nát không gian.

Thế nhưng vẫn không ngăn được Huyết Thiên Hà chiếm thượng phong, Huyết Ma Tí đã hoàn toàn dung hợp vào hai cánh tay tên kia, còn Lạc Thần Kiếm của nàng vẫn còn bị phong ấn.

Đông đảo đệ tử Bắc Thương linh viện lo lắng ra mặt, không ai ngờ Huyết Thiên Hà lại có chiến lực kinh người đến thế, liên tục đẩy lui Lạc Li.

Huyết Thiên Hà trừng mắt dữ tợn, hai con ngươi đỏ ngầu hiếu sát, nhưng bước vào trạng thái săn mồi điên cuồng. Huyết Ma Tí vốn hung lệ mười phần, hắn lại dám đem đi dung hợp vào hai tay, khiến cho sự hung lệ kia ăn vào trong trí, ảnh hưởng tính cách của hắn. Thế nhưng với người khác thì còn lo lắng, còn Huyết Thiên Hà lại trở nên thích thú hưởng thụ cảm giác hiếu sát kia.

- Ha ha, Lạc Li! Ngươi chỉ có như vậy thôi sao? Lạc thần tộc quả nhiên đã chẳng còn ai, ta thành thật khuyên các ngươi nên mau chóng quy hàng Huyết thần tộc, bằng không đến khi tộc ta dẫn quân ập tới, sẽ đại khai sát giới!

Huyết Thiên Hà cười lớn dữ tợn điên cuồng. Huyết quyền càng lúc càng công kích tới tấp, bóng dáng Lạc Li lúc này như con thuyền nhỏ giữa bão táp biển khơi, sắp bị nhấn chìm.

"Xoẹt!"

Một đường kiếm cắt xuống phá tan quyền ấn công kích, gương mặt xinh đẹp của Lạc Li càng thêm lãnh khốc vô tình, cái miệng xinh xắn cong lên nguy hiểm.

- Ngươi đã muốn xem thực lực chân chính của ta, thì ta sẽ thỏa nguyện cho ngươi. Nguyện vọng của người chết thì cũng nên giúp hắn hoàn thành.

Lạc Li nhẹ nhàng vươn tay, vuốt dọc thân kiếm.

Làn máu đỏ thẫm kéo dài trên sống kiếm, thình lình Lạc Thần Kiếm sáng lên những hoa văn huyền ảo dị thường.

Những ký hiệu dày đặc như xiềng xích trói chặt Lạc Thần Kiếm, sau khi bị nhiễm dòng máu tươi, chúng nó nhanh chóng tan biến.

Một luồng hào quang xanh thẳm đột nhiên bùng phát, bắn lên thiên không.

Kiếm ý đáng sợ phủ khắp trong vùng.

Quyền ấn hung hăng công kích tới Lạc Li toàn bộ đều dừng lại cách nàng mười trượng, rồi ầm ầm gãy vỡ.

Trên bầu trời, chư vị viện trưởng biến sắc, họ đều kinh hãi trước kiếm ý vô cùng cường đại đột ngột xuất hiện.

Năm đại viện trưởng cũng tập trung chú ý nhìn lại.

Sắc mặt Huyết Thiên Hà dữ tợn cũng tròn mắt kinh ngạc nhìn vào hào quang xanh thẳm, trong lòng đầy bất an.

Nó dần dần tiêu tán, cảnh tượng hiện ra rõ ràng khiến mọi người đều kinh nghi hãi hùng.

Giữa từng trời, Lạc Li đứng đó, trước mặt là một thanh trọng kiếm màu lam ước chừng một trượng, xanh thẳm như đúc từ hàn băng mà

thành. Bề ngoài trọng kiếm trong suốt lấp lánh, mơ hồ nhìn thấy băng cốt bên trong sống kiếm, hình thể đáng sợ.

Trọng kiếm này cao ngang Lạc Li, thân kiếm to rộng, khiến thân hình nàng trở nên nhỏ nhắn. Kiếm ý bao phủ thiên địa chính là do thân kiếm này phát ra.

Thanh trọng kiếm to đùng cực nặng với hình thái dữ tợn này không ngờ trước đó lại là thanh trường kiếm tao nhã ba xích (10 xích = 1 trượng) khi nãy. Nhưng rõ ràng, hình thái lúc này mới là bộ mặt chân chính của Lạc Thần Kiếm.

Huyết Thiên Hà trừng mắt kinh sợ nhìn trọng kiếm xanh thẳm kia, hắn nghiến răng nghiến lợi cố đè nén sợ hãi, điềm nhiên nói:

- Ngươi cũng dám giải phong ấn hình thái chân chính Lạc Thần Kiếm, ngươi cho rằng thực lực của ngươi hiện tại đủ thao túng được nó sao?

Thanh kiếm này là cơn ác mộng đáng sợ nhất đối với Huyết thần tộc xưa nay. Trăm ngàn năm qua, chẳng biết bao nhiêu Chí Tôn là vong hồn dưới lưỡi của nó.

Lạc Thần Kiếm uy lực khủng bố, nhưng không phải bất cứ ai cũng có thể sử dụng được nó. Nếu không được chính nó thừa nhận, ngay cả cường giả Chí Tôn cũng không dám chạm vào chuôi của kiếm.

Huyết Thiên Hà vốn không sợ Lạc Li, chính vì hắn tin Lạc Li không dám tháo bỏ phong ấn hình thái chân chính của Lạc Thần Kiếm.

Chỉ tiếc là thực tế hiện tại không như hắn nghĩ.

Lạc Li lạnh lùng nhìn đối thủ, chậm rãi đưa tay nắm lấy chuôi thanh trọng kiếm xanh thẳm như hàn băng kia.

"Oang oang."

Thần kiếm nhất thời run rẩy, kiếm ngân bộc phát vang khắp nơi.

Lạc Li vẫn không hề biến sắc, tay nắm chặt chuôi kiếm, mặc cho kiếm ý đâm vào lòng bàn tay khiến máu chảy ròng ròng.

Dòng máu nữ hoàng chảy xuống, lướt qua thân kiếm.

Kiếm ý sắc bén khiến cả cánh tay nàng cũng như bị chặt đứt, nhưng nàng vẫn bình tĩnh quật cường giữ chặt chuôi kiếm, không hề buông lỏng.

Dòng máu của nàng chảy hết thân kiếm, lúc này kiếm ngân tĩnh lặng.

Lạc Li vì mất máu quá nhiều mà mặt mày trở nên trắng bệch, nhưng nàng lại nở một nụ cười nhìn lại Huyết Thiên Hà với sắc mặt cực kỳ khó coi.

- Bây giờ, ta sẽ cho chính ngươi thể nghiệm Lạc Thần Kiếm chân chính!

Thanh âm đầy sát khí vang lên, thân ảnh Lạc Li nháy mắt xuất hiện ngay phía trên Huyết Thiên Hà, thanh trọng kiếm to lớn trảm xuống một cách đơn giản không hề hoa mỹ.

Lạc Thần Kiếm chém xuống, thiên không cao vút cũng bị xé toạc, kiếm quang khổng lồ nghìn trượng phá nát bầu trời, mũi kiếm hủy diệt không chút lưu tình.

Huyết Thiên Hà biến sắc kinh hãi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 620: Biến Cố

"Ầm!"

Kiếm quang nghìn trượng từ trời giáng xuống, lướt qua không gian cắt một đường đen ngòm, thiên địa bị bao phủ trong kiếm ý vô tận.

Kiếm thế còn chưa chém hết, bề mặt hoàng kim chiến đài đã vỡ nát.

Sau khi khởi động hình thái chân thục của Lạc Thần Kiếm, công kích của Lạc Li đạt đến một mức độ khó hình dung, đừng nói đến đám đông đệ tử, mà cả một vài trưởng lão của các đại linh viện cũng biến sắc.

Huyết Thiên Hà cũng mặt mày khó coi, áp lực đè xuống khiến chân hắn lún vào mặt đài cả nửa thốn.

Hắn hiện tại đã không thể tránh né, vì kiếm quang kia khóa chặt lấy hắn, không gian xung quanh hoàn toàn bị phong tỏa.

Chiêu kiếm này của Lạc Li là muốt một đòn trọng thương hắn.

- Ta không tin, bằng thực lực của ngươi không thể chân chính khai phong Lạc Thần Kiếm!

Huyết Thiên Hà méo mặt khó coi. Tuy Lạc Li gọi ra được hình thái Lạc Thần Kiếm chân chính, nhưng cũng không có nghĩa là nàng ta có thể dùng hết được năng lực đầy đủ của nó, bằng không thì lúc này Huyết Thiên Hà đã đầu mình hai nơi.

"Grào!"

Huyết Thiên Hà tiến lên, cổ họng vang lên tiếng gầm gừ như dã thú, hai quyền bốc lên huyết khí, gân tay chuyển sang màu đỏ, máu tươi thấm ra ngoài da, cả hai cánh tay như biến thành hai gương mặt ác ma dữ tợn.

Theo đó tản mát một dao động cực kỳ quỷ dị.

- Huyết Ma Tí, Ma Thôn Thiên!

Huyết Thiên Hà gào lên, linh lực hùng hậu bùng nổ, quyền nắm chặt lại, hung mãnh đánh ra.

"Ầm!" "Ầm!"

Không khí đằng trước hắn nổ đì đùng, trên hai bàn tay Huyết Thiên Hà như xuất hiện vô số những con giun đỏ chót lấp lánh, một mùi tanh tưởi tràn ngập trong không khí.

Huyết quang lóe sáng, hóa thành hai cái miệng ác ma khổng lồ, há to thôn phệ linh khí thiên địa, như đang muốn nuốt chửng vạn vật.

"Xoẹt!"

Hai ái mồm ma quỷ vừa há ra, kiếm quang đã lập tức chém xuống.

Kiếm quang xẹt qua, không ai thấy rõ ràng, chỉ thấy hào quang lóe sáng, hai cái mồm ma quỷ nổ tung, kim chiến đài bên dưới ầm ầm rung chuyển, nứt ra một đường cả nghìn trượng.

Bụi mù bốc lên, che khuất cả chiến đài.

Mọi người trợn mắt nhìn lại người thi kiếm, trên bầu trời, Lạc Li đứng giữa không trung, thân hình yểu điệu bên cạnh Lạc Thần Kiếm có vẻ rất nhỏ bé, nhưng lại toát ra khí chất hoàn toàn khác với lúc trước.

Lãnh khốc và khắc nghiệt.

Đôi mắt băng lãnh nhìn chằm chằm vào bụi mù bên dưới, một cơn gió nhẹ thổi qua, làm tiêu tan đi hết.

Trên chiến đài, vết nứt nghìn trượng kéo dài, thân ảnh Huyết Thiên Hà hiện rõ.

Quần áo trên người gần như tan nát sạch, hai cánh tay bắt chéo trước người, Huyết Ma Tí quỷ dị hằn lên vết kiếm sâu hoắm, lan đến vai, sâu đến nỗi thấu cả xương, máu tươi chảy thành dòng nhuốm đỏ cả vị trí hắn đứng.

Huyết Thiên Hà nhăn nhó trước vết thương dữ dội trên cánh tay, khóe miệng run bần bật. Từ khi dung hợp Huyết Ma Tí, hai tay có thể nói là cứng rắn như thần khí hạ phẩm, vô kiên bất tồi. Thế nhưng vết kiếm này cho thấy, suýt chút nữa đã trảm đứt luôn cả hai cánh tay của hắn.

Mà đáng sợ hơn nữa, trong vết thương kia vẫn tồn tại kiếm ý, lạnh lẽo ở mọi chỗ khiến năng lực tự chữa lành của Huyết Ma Tí cũng vô dụng

Lạc Thần Kiếm quả nhiên đáng sợ.

Huyết Thiên Hà nghiến răng, ánh mắt đầy kiêng dè. Thực lực Lạc Li vượt qua dự đoán, tuy rằng vẫn còn bản lĩnh chưa tung ra, nhưng cho dù có dùng tới cũng không đủ gây khó dễ cho Lạc Li.

Xem ra muốn đánh bại Lạc Li không phải là chuyện đơn giản.

Huyết Thiên Hà mắt lóe lên, quét mắt sang một vị trí trên chiến đài, hai mắt càng thêm hung tợn, rồi kết ấn.

"Gràoo!"

Một tiếng gào hung bạo từ cơ thể Huyết Thiên Hà vang lên.

Huyết quang tràn ngập thiên không, một con cự thú đỏ rực khổng lồ xuất hiện. Chân nện lên sàn đấu, toàn thân vảy một màu đỏ, gai góc mọc đầy cả lưng, đôi mắt đỏ ngầu đầy hung tàn.

Khí tức hung ác bùng phát.

- Huyết Thiên Hà đã thúc đẩy toàn bộ tinh phách Huyết Ma Thú trong người, Lạc Li khiến hắn thê thảm quá rồi...

Nhiều đệ tử giật mình kinh hô.

Lạc Li lãnh khốc vô tình nhìn con Huyết Ma Thú to lớn, sát khí càng thêm nồng.

- Huyết thần thuật, Khốn Thiên Hải!

Huyết Thiên Hà gào thét, miệng há to, máu phun ra ào ạt. Huyết Ma Thú cũng há cái miệng rộng khổng lồ, biển máu như đại hồng thủy bắn ra.

Hai luồng máu tươi dung hợp lại nhanh chóng bành trướng, tạo thành một hải dương máu me tanh tưởi, bao phủ lấy bầu trời, vây khốn Lạc Li ở trung tâm.

"Ầm!"

Biển máu cuồn cuộn như hóa thành huyết phong bạo, độ cao cả nghìn trượng, vây khốn Lạc Li, tàn phá tứ tung như muốn xóa sổ nàng.

"Rầm rầm!"

Nhưng mọi người đang nghĩ Huyết Thiên Hà tạo thành cục diện như vậy nhằm thừa cơ tập kích Lạc Li, thì đột nhiên hắn nhún mình nhảy lên lưng Huyết Ma Thú, cả hai lắc mình lao ra khỏi chiến đài.

Phượng hót lanh lảnh trong thiên địa, kim hoàng thanh tao vỗ cánh, rực rỡ chiếu rọi khắp trời, vẻ tôn quý khiến nhiều người hâm mộ vô cùng.

Ôn Thanh Tuyền ngạo nghễ đứng trên lưng kim hoàng, chiến thương chỉ thẳng Cơ Huyền.

Cơ Huyền vẫn đứng giữa trời, ánh mắt nhìn kim hoàng tỏ ra nghiêm trọng, nhưng cũng không mấy ngạc nhiên.

- Ha ha, ngươi thật là có phúc, ngay cả tinh phách Hoàng Kim Thánh Hoàng cũng luyện hóa được...

Cơ Huyền cười nhạt, có vẻ gia thế Ôn Thanh Tuyền rất hiển hách, bằng không khó mà kiếm được tinh phách Hoàng Kim Thánh Hoàng, lại còn giúp nàng luyện hóa thành công.

- Như nhau cả thôi! Xem ra ngươi không định gọi con viễn cổ Thiên Long Ưng của ngươi ra ư?

Ôn Thanh Tuyền ngữ khí hờ hững.

- Hiện tại mà nói có lẽ chưa cần.

Cơ Huyền cười đáp lời.

- Thế à?

Ôn Thanh Tuyền thoáng trở nên lạnh lùng, không cần phải khách khí nữa, kim thương rung lên, kim hoàng hót lên lảnh lót, hai cánh vỗ mạnh, ánh sáng kim sắc bắn lên trời, hình thành một thanh Vũ Dực Kim Thương khổng lồ.

"Véo!"

Vũ Dực Kim Thương bắn tới, ngay lập tức hiện ra phía trên Cơ Huyền.

Trường thương trong tay Cơ Huyền cũng tỏa sáng chói mắt, linh lực hùng hậu dâng lên, mũi thương chớp lóe ngạnh chiến với đối thủ.

"Keng!"

Tiếng kim thiết vang vọng, sóng xung kích bắn ra, Cơ Huyền bị chấn văng đi.

Dù vậy, hắn vẫn giữ một nụ cười thản nhiên trên mặt, hai mắt phát lạnh kết ấn, dao động khủng bố từ cơ thể tỏa ra.

- Đại Thánh Quang thuật, Thánh Linh Hàng Lâm!

Cơ Huyền quát lên vang vọng, ánh sáng chói mắt hiện ra, một hư ảnh khổng lồ thình lình xuất hiện trên không, lập tức giơ một chưởng vỗ tới Ôn Thanh Tuyền, khí thế dời non lấp bể, uy lực vô cùng.

Hiển nhiên, đối mặt công kích hùng mạnh của Ôn Thanh Tuyền, Cơ Huyền phải dùng tới sát chiêu.

"Hừ."

Ôn Thanh Tuyền chẳng có vẻ gì muốn tránh, chiến thương nện xuống, kim hoàng bay lên cao, cả hai như hóa thành hào quang hoàng kim, tốc độ bạo tăng, dữ dội xông thẳng vào hư ảnh kia.

"Đùng!"

Cả trời đất như rung chuyển. Thánh quang kim quang tràn ngập, khiến cho không trung kia bắt đầu biến dạng.

"Ầm!"

Hư ảnh và kim hoàng chạm trán, hai cỗ sức mạnh đáng sợ tiêu hủy lẫn nhau, nhưng kim hoàng chiếm thượng phong, hư ảnh nhanh chóng nhạt dần đi.

Không ngờ Cơ Huyền vẫn hờ hững nhưng trước, ánh mắt toát lên vẻ lãnh khốc, hơi khẽ gật đầu.

Không trung tràn ngập thánh quang vs kim quang, đột nhiên có một lượng màu đỏ sấn tới.

Gương mặt rất nhiều người kịch biến, đặc biệt các nữ tử Vạn Hoàng linh viện thì cực kỳ khó coi.

Vì chính lúc đó, huyết quang vừa hiện, một con Huyết Ma Thú xuất hiện, khí thế hung ác, quyền khổng lồ hung hăng đập xuống.

Chiến đấu của hai người thình lình xảy ra biến cố!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 621: Bạch Kim Hóa Đen Tóc

"Ầm!"

Huyết quang thình lình mãnh liệt xông vào khu vực kim quang vs thánh quang, Huyết Ma Thú với khí tức hung lệ như ác ma xuất hiện phía sau Hoàng Kim Thánh Hoàng.

Biến cố bất thình lình khiến toàn vùng khiếp hãi.

Họ không thể ngờ được, tên to đầu kia vốn không thuộc vòng chiến bên này lại đột nhiên tham chiến.

- Hắn... muốn làm gì?

Có ai đó trừng mắt thất thanh.

"Gràooo!"

Huyết Ma Thú gầm lên một tiếng hung ác, nắm đấm quỷ dữ vung ra như lưu tinh, tốc độ sấm sét công kích Hoàng Kim Thánh Hoàng.

Một quyền hung hãn dị thường.

- Đê tiện!

- Thật là vô lại, hai đánh một!

- Ăn hiếp con gái!

Ngay khi ý đồ của Huyết Thiên Hà bại lộ, lập tức hắn nhận lấy vô số lời sỉ vả mắng nhiếc từ khắp các linh viện khác, căm phẫn vô cùng.

Dù cho quy tắc không hạn chế gì cả, nhưng đối chiến từ đầu đến giờ vận là 1vs1, bằng bản lĩnh chân chính tác chiến, bất kể thắng thua đều sẽ được người ta tôn trọng. Thế nhưng hành động của Huyết Thiên Hà hoàn toàn đi trái với công bằng, ắt phải bị người ta mắng nhiếc.

Mà quan trọng hơn nữa chính là hai tên nam tử lại ức hiếp một cô gái xinh đẹp, điều đó càng khiến người khác thêm khinh bỉ.

Những tiếng mắng chửi lớn nhất dĩ nhiên ở Vạn Hoàng linh viện.

Những cô gái xinh đẹp mặt giận đến tái xanh, liên tục buông ra những lời tục tĩu khó nghe, làm cho đám đệ tử Thánh linh viện méo mặt, chẳng dám mở một lời phản bác.

"Ầm!"

Huyết Thiên Hà công kích rất bất ngờ, hoàn toàn vượt khỏi dự kiến của Ôn Thanh Tuyền. Đến khi nhận ra được dao động đáng sợ kia, gương mặt của nàng khẽ biến sắc.

Dù vậy, Ôn Thanh Tuyền có thể nổi tiếng sánh ngang Cơ Huyền cũng chẳng phải vì nàng xinh đẹp mà thôi, thiên phú và thực lực bản thân nàng ngay cả tên kia còn chẳng dám coi thường.

Thời khắc nguy hiểm là thế, nhưng nàng vẫn đủ bình tĩnh, nghiến răng ken két, cánh phượng giang ra hình thành một tấm chắn sau lưng.

"Đùng!"

Huyết quyền nện vào tấm chắn, làn sóng xung kích khiến không gian vặn vẹo.

Lông phượng bị chấn nát, hóa thành những đốm sáng kim sắc lấp lánh.

Ôn Thanh Tuyền mặt mày hơi tráng đi, dù sao phòng ngự quá khẩn cấp, có thể ngăn cản được công kích hiểm ác của Huyết Thiên Hà vẫn

khiến nàng bị phản chấn trúng thương.

"Ầm!"

Chính lúc đó, Cơ Huyền mỉm cười nhàn nhạt, hư ảnh thánh linh trở lại rực rỡ, thánh quang ngưng tụ, cự thương thình lình xuất hiện.

- Đại Thánh Quang thuật, Thánh Thương Hàng Lâm!

Cơ Huyền chỉ tay ra lệnh, hư ảnh lập tức vung thương ánh sáng lóe lên xuất hiện phía trên Hoàng Kim Thánh Hoàng, khí thế như thể xuyên thủng thiên địa.

- Huyết Ma Ấn!

Cùng lúc, Huyết Thiên Hà cười dữ tợn kết ấn, con Huyết Ma Thú khổng lồ như chính bản thân hắn cũng kết thành ấn pháp y hệt.

Huyết quang bắn lên, tạo thành hai quang ấn một to một nhỏ hình thành từ tinh huyết, giữa không dung hợp lại, rồi bành trướng lên cả trăm trượng, đầy mùi huyết tinh, hung hăng đè xuống Ôn Thanh Tuyền và Hoàng Kim Thánh Hoàng.

Công kích của hai người đủ để cao thủ tam trọng Thần Phách nan phải run rẩy, trình độ đã tiếp cận cường giả Chí Tôn!

Áp lực vây tứ phía, Ôn Thanh Tuyền vẫn nắm chặt kim thương, hiểm cảnh lâm đầu, ánh mắt phượng vẫn kiêu ngạo như cũ, chẳng hề sợ hãi.

Hoàng Kim Thánh Hoàng cũng kiêu ngạo hệt như thế.

Kim thương nện mạnh xuống, kim quang rực rỡ bùng phát, có vẻ cực kỳ đậm đặc, như hóa thành chất lỏng kim sắc, rồi mọi người nhìn thấy một khối cầu hoàng kim bao phủ bên ngoài Hoàng Kim Thánh Hoàng.

Khối cầu tròn vo không chút tì vết, bề ngoài còn có hoa văn kim hoàng phi thăng, cảm giác rất chắc chắn, như thể đủ sức chịu được lực

trùng kích đáng sợ nhất thế gian.

- Hoàng Kim Thủ Hộ!

Ôn Thanh Tuyền khẽ quát, giọng lạnh băng quanh quẩn bầu trời.

Đối mặt công kích liên thủ của Cơ Huyền và Huyết Thiên Hà, Ôn Thanh Tuyền dù đã dùng đến năng lượng tinh phách Hoàng Kim Thánh Hoàng cũng chỉ có thể thi triển phòng ngự cường đại nhất mà thôi.

"Ầm!"

Chính lúc ấy, hai luồng công kích kinh thiên lao đến, nện vào khối cầu hoàng kim trong ánh mắt lo lắng của bao người.

"Đùng!"

Trong sát na, một tiếng nổ khủng bố vang vọng, sóng xung kích bắn ra tứ phương, tầng mây trên trời hoàn toàn bị phá tan.

Cơ Huyền và Huyết Thiên Hà cũng bị luồng xung kích đó chấn văng đi, hư ảnh Thánh Linh bị chấn nát, Huyết Ma Thú cũng bị nện vào ngực một lực đạo khiến nó lõm vào, gào lên đau đớn.

Mọi ánh mắt đều nhìn vào trung tâm vụ nổ, nơi kim quang tràn ngập, khối cầu hoàng kim vẫn sừng sững tồn tại.

"Rắc."

Thế nhưng nháy mắt sau đó, khối cầu hoàng kim nứt ra với một tốc độ chóng mặt.

"Choang!"

Vừa thở ra một cái, vết nứt lan khắp khối cầu, khiến nó vỡ tung. Sức chịu đựng đã lên đến cực hạn.

Khối cầu tan nát, tiếng phượng hót đau đớn thê lương vang vọng, thân hình Hoàng Kim Thánh Hoàng nhanh chóng tan biến, một bóng người mảnh khẳng văng đi.

"Hự."

Thân còn đang bay giữa không, Ôn Thanh Tuyền phun máu, gương mặt tái đi. Cơ Huyền và Huyết Thiên Hà đều là đối thủ ngang cơ với nàng, đột nhiên liên thủ khiến nàng khó lòng địch lại.

- Thật vô liêm sỉ!

Vô số đệ tử phẫn nộ mắng to.

Trên bầu trời, viện trưởng Ngũ Đại Viện nhìn thấy diễn biến đó vẫn chưa hề lên tiếng. Chỉ có Đường Thu viện trưởng sắc mặt khá khó coi, nhưng nàng ta cũng chẳng nói gì. Quy tắc đại chiến quán quân là thế, bất kể dùng thủ đoạn nào, người đứng cuối cùng sẽ là quán quân.

Chỉ có điều không ngờ được Huyết Thiên Hà lại bất chợt ra tay với Ôn Thanh Tuyền. Hiện giờ xem ra tên nhóc kia nhận thấy một mình hắn không thể làm gì được Lạc Li, do đó muốn giúp Cơ Huyền nhanh chóng đánh bại Ôn Thanh Tuyền, rồi cả hai liên kết đối chiến Lạc Li.

Trên bầu trời, Huyết Thiên Hà lạnh lùng nhìn lại Ôn Thanh Tuyền đã trọng thương, hắn liếc nhìn Cơ Huyền, cả hai đều lãnh khốc vô tình. Họ biết rõ thực lực Ôn Thanh Tuyền, đã trọng thương được nàng thì nhất định phải phế chiến lực, không cho nàng tranh thủ nghỉ ngơi.

Do vậy, bất chấp những tiếng la ó chửi mắng khắp nơi, ca hai lại hùng dũng đánh ra một luồng linh lực dữ dội, tàn nhẫn công kích Ôn Thanh Tuyền.

Hành động của họ khiến cho những tiếng chửi mắng càng thêm dữ dội.

Ôn Thanh Tuyền nhận ra thế công tàn nhẫn của hai địch thủ, trong lòng thầm nhủ phải phòng ngự, thế nhưng công kích trước đó đã khiến linh lực trong cơ thể hỗn loạn, chưa thể khống chế được, chỉ đành than thở, nhắm mắt tuyệt vọng.

Những cô gái Vạn Hoàng linh viện nhìn thấy cảnh đó, vài người yếu đuối đỏ mắt muốn khóc.

"Ầm!"

Thình lình một luồng kiếm ý sắc bén bùng phát, biển máu xa xa bị một tia kiếm quang mãnh liệt cắt nát.

Biển máu biến mất, cô gái xinh đẹp bị vây trong đó lao ra như chớp, nhanh chóng xuất hiện bên cạnh Ôn Thanh Tuyền, vươn tay đỡ lấy eo nàng, Lạc Thần Kiếm quét ngang, kiếm khí tung hoành, phá nát hai luồng công kích linh lực tàn nhẫn kia.

"Wow!"

Lại một biến cố thình lình xảy ra, nhưng lần này lại khiến khán giả hò reo vang dậy, những cô gái Vạn Hoàng linh viện cũng hét ầm lên vui sướng.

- Âyda, là Lạc Li kia!

- Thật là lợi hại!

- Rất đẹp trai a, ta rất thích nàng!

Vạn Hoàng linh viện, vô số những tiếng hò reo inh ỏi, rít lên chói tai, nhất thời khiến các nam đệ tử học viện khác mặt mày tối sầm, suýt nữa té xỉu, sắc mặt hầm hầm.

Lạc Li nhẹ nhàng buông Ôn Thanh Tuyền ra, gương mặt lạnh lẽo nhìn sang Cơ Huyền và Huyết Thiên Hà, đôi mắt đầy sát ý.

- Ngươi không sao chứ?

Lạc Li khẽ hỏi thăm Ôn Thanh Tuyền.

- Tàm tạm, chúng ta cùng lên.

Ôn Thanh Tuyền khẽ cắn môi, định tiếp tục bộc phát, thế nhưng linh lực hỗn loạn thoát khỏi khống chế của nàng, khiến thân hình lắc lư suýt ngã.

- Thương thế quá nặng, ngươi cứ điều tức một chút đi, ta sẽ cản chúng.

Lạc Li chậm rãi nói.

- Không được!

Ôn Thanh Tuyền vội la lên, nàng thừa biết Cơ Huyền và Huyết Thiên Hà liên thủ có bao nhiêu lợi hại.

Lạc Li không tranh cãi, tay cầm Lạc Thần Kiếm, chậm rãi tiến ra, gương mặt đầy vẻ lãnh khốc vô tình, kiếm ý sắc bén tràn ngập thiên địa.

Ôn Thanh Tuyền nhìn Lạc Li, đột nhiên phát hiện mái tóc trắng bạc lung linh rực rỡ của nàng ta đang dần dần biến đổi thành màu đen thâm thúy.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 622: Lạc Hà Chi Linh

Lạc Li nhẹ nhàng bước tới, mỗi bước thoăn thoắt là những sợi tóc trắng bạc như ngân hà chuyển sang đen như nhung.

Chỉ vài giây, cả mái tóc lóng lánh sắc bạc trở thành một dải tóc thề đen láy tuyệt đẹp.

Theo đó khí chất của nàng cũng thay đổi hoàn toàn. Trước đó nàng như đóa sen trong cốc, phong thái thoát tục cô phàm, còn lúc này lại toát ra vẻ thanh cao tôn quý, đôi mắt lưu ly như nữ vương nhìn xuống chúng dân thiên hạ.

Trên bầu trời, Cơ Huyền và Huyết Thiên Hà cũng trợn mắt nhìn Lạc Li, thần sắc tỏ ra nghiêm trọng, hiển nhiên cả hai nhận ra cảm giác nguy hiểm bất thường.

Nhưng họ chẳng nói gì, họ biết Lạc Li tất nhiên phải có ẩn chiêu nào đó, và họ cũng đâu phải nhân vật tầm thường, hiện tại đã bộc lộ thái độ đồng minh, Lạc Li muốn 1vs2, thì cho dù nàng mạnh mẽ bực nào cũng không dễ dàng áp đảo.

- Hê, xem ra ngươi định chấp hai bọn ta à?

Huyết Thiên Hà cười quái dị, ánh mắt âm trầm.

Lạc Li hờ hững liếc hắn, chẳng nói gì, hai tay hợp lại trức ngực, rồi kết thành ấn pháp cổ xưa, một giọng nói dịu dàng nhẹ nhàng cất lên.

- Lạc Hà!

"Ầm!"

Hai từ vừa thốt ra, thiên địa bất ngờ nổi gió lốc, linh lực trở nên bạo động khôn lường.

Không gian đằng sau Lạc Li lúc này kịch liệt rung chuyển, một dòng sông cuồn cuộn vô tận mơ hồ xuất hiện.

Dòng sông rực rỡ như cổ long uốn lượn giữa hồng hoang, khiến người ta rung động là nó gần như chỉ là hư ảnh, lại tản mát khí tức như thực chất mênh mông cuồn cuộn.

Thậm chí, cả những viện trưởng các đại linh viện cũng biến sắc kinh nghi, viện trưởng Ngũ Đại Viện thì trở nên nghiêm trọng nhìn chằm chằm vào nó.

"Rầm rầm."

Tiếng dòng nước chảy xiết vang lên, thanh âm mang theo sức mạnh kỳ lạ khiến người ta bất giác say mê và bị thu hút vào nó.

Lạc Li vẫn trầm như nước, tay kết ấn khẽ phóng trước ngực.

"Ầm!"

Đột nhiên một cột nước bắn thẳng lên trời, rồi bất ngờ vươn ra một đôi cánh trong suốt từ giữa cột nước.

Linh khí thiên địa trở nên bạo động.

Cột nước rơi xuống, để lộ ra một quang ảnh cao cả trăm trượng, dáng vẻ tinh tế thướt tha, huyền phù trên con sông kia, trông hao hao Lạc Li, mà lại mơ hồ bất đồng. Đôi cánh khẽ phất, vẻ đẹp không cách nào hình dung khiến cho hoa nhường nguyệt thẹn.

Nàng như là hóa thân của xinh đẹp mà thành.

Và bất cứ ai cũng cảm nhận được dao động linh lực cực kỳ cường đại toát ra, mọi người há mồm trợn mắt.

Trên bầu trời, Cơ Huyền và Huyết Thiên Hà biến sắc, cau mày. Dường như nghĩ đến gì đó, ánh mắt chấn động thất thanh:

- Đây là... Lạc Hà Tinh Linh?

- Lạc Hà Tinh Linh?

Cơ Huyền chấn động, trợn tròn hai mắt:

- Địa bảng Vạn Thú Lục hạng 5, linh thú thần bí nhất, Lạc Hà Tinh Linh?

Đại Thiên thế giới, Địa bảng Vạn Thú Lục bao hàm tất cả phạm trù linh thú, nên đôi khi gọi là linh thú bảng, thần bí nhất chính là linh thú xếp hạng thứ năm Lạc Hà Tinh Linh.

Sinh vật này không sinh sản theo huyết mạch, mà lấy Lạc Hà làm mẫu thể, tạo thành một chủng loài thần kỳ.

Thời viễn cổ, có một con sông thần kỳ gọi là Lạc Hà, dường như nó tồn tại vĩnh cửu, từ xa xưa vô cùng, ẩn chứ năng lượng rất ảo diệu, nhưng từ khi trải qua hồi tai ương hạo kiếp bị dị tộc ngoại vực xâm lăng Đại Thiên thế giới, Lạc Hà bị hủy, không còn tồn tại nữa, do đó ngày nay chẳng còn ai tìm thấy được Lạc Hà Tinh Linh xuất hiện.

Cũng vì Lạc Hà Tinh Linh cần điều kiện rất khắc nghiệt mới sản sinh ra được, không chỉ cần Lạc Hà làm mẫu thể, mà lúc nó sản sinh ra phải tìm đươc một cơ thể phù hợp hoàn mỹ với nó, dung hợp ngay khi vẫn còn trong mẫu thể mà cộng sinh với chủ thể. Nếu không Lạc Hà Tinh Linh ngay sau khi sinh ra sẽ tan biến trở lại trong Lạc Hà.

Sự dung hợp này rất thần kỳ, không hề tổn thương đến vật chủ, mà còn hỗ trợ vật chủ tu luyện, có thể nói là linh thú bất kỳ người tu luyện nào cũng thèm nhỏ dãi.

Thời viễn cổ khi Lạc Hà chưa bị hủy, có một nhóm cường giả dung hợp với Lạc Hà Tinh Linh, trận hạo kiếp năm xưa đã ra tay bảo vệ Đại Thiên thế giới, là một lực lượng rất cường đại.

Chẳng qua hiện giờ Lạc Hà bị hủy, muốn tìm lại vinh quang năm đó dĩ nhiên không có khả năng, dần dần khiến cho Lạc Hà Tinh Linh trở thành chủng loài thần bí nhất của linh thú bảng.

Còn top 4 linh thú bảng, được gọi là Tứ Tượng tinh linh, chính là Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ. Thế nhưng xếp hạng này chỉ là tượng trưng, vì huyết mạch Tứ Tượng tinh linh đã vượt ngoài phạm trù linh thú, khiến chúng trở thành cấp bậc cao nhất Địa bảng. Mà chẳng những vậy, trên Thiên bảng Vạn Thú Lục, vài người có thói quen gọi là Thần Thú, chúng nó cũng được xếp vào hàng đầu. Sở dĩ Tứ Tượng tinh linh vẫn còn được xếp trong top 4 linh thú bảng, vì thời ấu sinh kỳ của chúng nó phải lột xác thì mới chân chính trở thành thần thú.

Do vậy, nói theo cách nào đó, thật ra đệ nhất linh thú bảng chính là Lạc Hà Tinh Linh.

Hơn nữa, Lạc Hà Tinh Linh cũng có khả năng tiến hóa. Nó tuy không có huyết mạch, nhưng khi tiến hóa lại cực kỳ khủng bố. Lạc Hà Tinh Linh có thể trở thành Lạc Hà Thần, sức mạnh của nó chỉ những sinh vật siêu cấp thần thú sống vô số năm mới có thể so sánh nổi.

Chỉ vì thời đại này, Lạc Hà Tinh Linh cực kỳ hiếm lạ, ngay khi Huyết Thiên Hà, Cơ Huyền nhìn thấy Lạc Li triệu hồi ra hư ảnh kia, sắc mặt cực kỳ khó coi.

- Nàng ta không ngờ lại là vật chủ cho Lạc Hà Tinh Linh kí sinh, không thể tin được.

Cơ Huyền cau mày lẩm bẩm.

- Lạc Hà tuy đã bị hủy, nhưng vẫn còn lưu lại. Lạc thần tộc vẫn còn cất giấu một phần Lạc Hà, nhưng lại không ngờ chỉ một chút Lạc Hà nho

nhỏ như thế cũng đủ sinh ra một con Lạc Hà Tinh Linh, thật sự là... cực kỳ may mắn!

Huyết Thiên Hà sắc mặt xanh mét, nghiến răng nghiến lợi.

- Thì ra là thế...

Cơ Huyền lúc này mới ổn định lại tâm tình một chút.

- Hừ, bất quá cũng không có gì đáng sợ, Lạc Hà Tinh Linh hiển nhiên vẫn chỉ mới ở giai đoạn ấu sinh kỳ, không có kết quả gì!

Huyết Thiên Hà hậm hực.

Cơ Huyền nheo mắt, sắc mặt trở lại hờ hững.

- Ta muốn nhìn xem, ngươi làm sao gây khó dễ được ta?

Huyết Thiên Hà gằn giọng thách thức. Ôn Thanh Tuyền đã bại, Lạc Li một mình cũng khó mà chống cự, dù cho nàng vừa ngửa một con át chủ bài quá mức kinh thiên, nhưng Huyết Thiên Hà cũng không phải là tên phế vật dễ dàng bị dọa tè ra quần.

Hắn cười khẩy, rồi gầm nhẹ, đôi tay dữ tợn hung hăng cắm vào giữa trán Huyết Ma Thú. Người ta có thể dễ dàng nhìn thấy hai cánh tay hắn phát sáng lấp lánh, không ngừng đổ vào tinh huyết đỏ sậm cho cơ thể Huyết Ma Thú.

Tinh huyết tuôn vào, con Huyết Ma Thú càng thêm đỏ tươi, những cái xương gai mọc ra trên lưng càng lúc càng dài, trở nên hung tợn đáng sợ hơn nữa.

"Grào!"

Huyết Ma Thú gào thét, khí thế hung ác làm cho thiên địa biến hình.

- Huyết Ma Chung!

Một tia huyết quang từ mồm miệng Huyết Ma Thú phun ra, nhanh chóng biến hóa thành cái chuông đỏ tươi to lớn.

Cái chuông hình thành từ máu tươi, những giọt máu loãng nhỏ xuống tí tách, bề ngoài cái chuông có đầy những gương mặt hung ác, gào thét thê lương.

Những tiếng gào thét rên rỉ như có thể làm ảnh hưởng tâm trí con người, khiến cho vô số đệ tử khán giả cảm thấy linh lực trong cơ thể mất khống chế, ngay cả máu huyết cũng sôi trào.

"Đùng!"

Huyết Ma Thú giơ tay đấm vào Huyết Ma Chung, huyết quang bắn ra như huyết long mang theo khí thế hung ác, âm ba quỷ dị bắn thẳng đến Lạc Li.

Lạc Li nhếch mắt nhìn lên, gương mặt không chút dao động, khẽ nâng tay lên. Cái bóng xinh đẹp phía sau nàng cũng hành động tương tự.

"Ầm!"

Dòng nước dịu êm xông ra ngoài, nhẹ nhàng mềm mại va chạm với huyết quang.

"Xoẹt xoẹt!"

Hai luồng năng lượng chạm vào nhau, không bộc phát những tiếng nổ kinh thiên, huyết quang nháy mắt sụp đổ một cách dễ dàng, bị dòng nước kia hòa tan sạch sẽ.

Thượng cổ Lạc Hà, vốn có năng lực làm tan rã vạn vật.

Một kích đánh tan công kích của Huyết Thiên Hà, Lạc Li không cho hắn cơ hội hít thở, tay kết ấn. Dòng nước trong suốt tụ lại thành sóng lớn động trời, lóe lên đã đổ tới Huyết Ma Chung, dữ dội càn quét qua.

"Xoẹt xoẹt!"

Huyết Ma Chung lọt vào dòng nước, vài tiếng động vang lên rồi hóa thành hư vô.

Huyết Thiên Hà biến sắc.

Nhưng còn chưa kịp nghĩ đến công kích tiếp theo, hắn đã thấy không gian chung quanh trở nên hỗn loạn, rồi bị xé toạc ra. Một dòng nước tràn ngập bao phủ lấy hắn.

Thế công có vẻ dịu êm mềm mại lại khiến Huyết Thiên Hà cảm nhận uy hiếp trí mạng.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 623: Chân Chính Át Chủ Bài

"Rầm rầm."

Dòng nước trong suốt quanh quẩn trên không trung, những âm thanh sóng vỗ kia khiến bao kẻ run sợ, hiển nhiên họ đều có khả năng cảm nhận đủ sự đáng sợ của nó.

Dòng nước dịu êm tạo thành một hồ nước, vây kín Huyết Thiên Hà và Huyết Ma Thú.

Huyết Thiên Hà sắc mặt khó coi hoảng hốt nhìn hồ nước xung quanh, nhưng hắn không phải loại người ngồi chờ chết, lập tức kết ấn, Huyết Ma Thú há mồm gào thét, huyết quang bắn ra liên hồi, linh lực cuồng bạo càn quét.

Thế nhưng công kích hung hãn khi bắn vào hồ nước lại chẳng thấy hiệu quả, dễ dàng bị nó tẩy rửa sạch sẽ.

Hồ nước hiền hòa lại là một lồng giam không cách nào phá hủy.

Lạc Li đứng giữa trời, ánh mắt thản nhiên nhìn Huyết Thiên Hà điên cuồng phản kháng, ngón tay thon thả nhẹ nhàng chỉ tới.

"Ầm!"

Hồ nước yên tĩnh lập tức trở nên cuồng bạo, một gương mặt dữ tợn xuất hiện, nhanh chóng co rút lại, dao động kỳ dị hung hăng đập vào thân thể Huyết Ma Thú.

Bị hồ nước công kích, Huyết Ma Thú gầm lên thê lương, thân hình khổng lồ bốc khói nghi ngút, máu thịt tan rã từng mảng lớn. Dĩ nhiên lúc này nó không phải là hình thái thân thể chân chính, chỉ là năng lượng tinh phách, thân thể bị tan rã không phải là máu thịt, mà chính là linh lực thuần túy và năng lượng tinh phách.

Do đó thân hình của nó nhanh chóng bị thu nhỏ lại vì linh lực bị tiêu hao tan rã.

Huyết Thiên Hà biến sắc, gương mặt tái mét, ánh mắt hoảng sợ. Hắn phát hiện dù cho phòng ngự như thế nào cũng không thể chống cự được dòng nước trong suốt kia, chỉ có thể trơ mắt nhìn Huyết Ma Thú bị tan ra nhanh chóng.

Chỉ vài giây, con Huyết Ma Thú bị nhốt trong thủy phong bạo đã nhỏ lại còn phân nửa, dao động cuồng bạo trở nên yếu ớt cực kỳ.

- Lạc Hà Xà Linh.

Lạc Li vẫn bình tĩnh tiếp tục kết ấn.

"Gríiiiít!"

Một tiếng rít bén nhọn vang trong hồ nước, rồi dòng nước tách ra, một con thủy mãng hung hãn xông tới, vung đuôi quấn lấy thân hình Huyết Ma Thú. Sức mạnh kinh khủng như muốn siết con quái thú tan xương nát thịt.

Huyết Thiên Hà sắc mặt dữ tợn, hai tay cắm thẳng vào thân thể Huyết Ma Thú, tinh huyết cuồn cuộn đổ vào, thế nhưng cũng chỉ là miễn cưỡng giãy giụa, chính hắn cũng nhận thấy rõ ràng lự siết càng lúc càng mạnh mẽ, sức phòng ngự nhanh chóng tan tác.

Năng lực hòa tan của Lạc Hà quá mức bá đạo !

Bên ngoài hoàng kim chiến đài, vô số đệ tử thất kinh sợ hãi. Lạc Li một khi đã lật bài, thì át chủ bài chân chính lại mạnh đến mức đó, hoàn

toàn áp đảo Huyết Thiên Hà.

- Lạc Li học tỷ cố lên!

Phía Bắc Thương linh viện, đệ tử đang kích động cổ vũ trợ uy. Bọn họ mất Mục Trần chiến lực quái thai, nhưng biểu hiện của Lạc Li cho thấy nàng ta còn kinh khủng hơn thế. Dù cho đại tái chưa kết thúc, nhưng bất cứ ai cũng sẽ phải nhận định rằng Bắc Thương linh viện năm nay là tỏa sáng chói mắt nhất.

Sắc mặt Huyết Thiên Hà càng lúc càng tái xanh, sức chịu đựng của Huyết Ma Thú đã đến cực hạn, vang lên những âm thanh lạ tai. Nếu cứ tiếp tục như thế, Huyết Ma Thú chắc chắn sẽ bị tiêu hủy, khiến cho Huyết Thiên Hà trọng thương, trở thành con cá nằm trên thớt cho Lạc Li băm vằm thái nhuyễn.

"Gréécccc!"

Chính lúc đó, một tiếng ưng gáy rõ to bất ngờ vang lên. Mọi người nheo mắt nhìn lại, cái bóng từ thiên không lao xuống, xẹt qua không trung, chui tọt vào hồ nước, móng vuốt chộp vào thân thể Huyết Ma Thú.

"Bùm! Bùm!"

Cái bóng lướt qua, con thủy mãng nhất thời nổ tung.

"Ầm!"

Nhận thấy lực vây khốn thình lình yếu đi, Huyết Thiên Hà lập tức khống chế Huyết Ma Thú phóng lên cao, trốn ra khỏi phạm vi hồ nước, chật vật đứng giữa trời, gương mặt khiếp đảm. Hắn không thể tính ra được tại sao Lạc Li từ lúc triệu hồi Lạc Hà Tinh Linh lại lợi hại như thế, chỉ một chút bất cẩn mà hắn suýt nữa bị tiêu diệt.

Lạc Li nhìn thấy Huyết Thiên Hà thoát vây, nhíu mày, ngẩng mặt lên nhìn một hướng khác, ngữ khí bình thản:

- Rốt cục cũng gọi viễn cổ Thiên Long Ưng ra sao?

Mọi người trừng mắt nhìn lên trời, không gian trên đó Cơ Huyền đứng giữa tầng mây, sau lưng hắn dao động mênh mông ngập tràn, dễ dàng nhìn thấy quang ảnh một con ưng khổng lồ.

Sải cánh long ưng có thể che cả núi cao, toàn thân tím sậm, nhưng cái đầu lại không phải là đầu ưng, lại là một cái đầu rồng dữ tợn, móng vuốt bén nhọn cũng là long trảo. Con quái này giống rồng mà không phải rồng, lại giống ưng mà không phải ưng, đích thị chú chim viễn cổ Thiên Long Ưng hạng 8 linh thú bảng.

Viễn cổ Thiên Long Ưng, một loài linh thú hung hãn siêu cấp. Linh thú này xem như là một loài thuộc long tộc nhưng huyết thống không thuần khiết. Thế nhưng huyết mạch không thuần chủng đó dung hợp với huyết mạch bản thân lại sinh ra biến dị, khiến cho viễn cổ Thiên Long Ưng có năng lực long tộc, thậm chí có thể lấy những loài thuộc long tộc làm thức ăn. Dĩ nhiên những loài long tộc bị nó săn bắt cũng chỉ là linh thú cường đại có một chút huyết mạch long tộc. Nhưng chừng đó cũng đủ cho nó trở thành "thằng mù làm vua xứ chột", trở thành viễn cổ Thiên Long Ưng hung hãn.

- Viễn cổ Thiên Long Ưng... tuy xếp hạng rất cao, bất quá ngươi không nghĩ rằng năng lượng tinh phách cấp bậc đó có thể chống lại được Lạc Hà Tinh Linh chứ?

Lạc Li nhìn thẳng vào con viễn cổ Thiên Long Ưng to lớn, giọng thản nhiên mỉa mai.

- Ha ha, Lạc Hà Tinh Linh chính là đệ nhất linh thú bảng thượng, chỉ bằng tinh phách viễn cổ Thiên Long Ưng dĩ nhiên khó mà cự nổi.

Cơ Huyền mỉm cười, hắn nhìn Lạc Li, nhẹ giọng nói:

- Sử dụng Lạc Hà Tinh Linh, ngươi hiện tại có lẽ đã tiếp cận sát đến Chí Tôn cảnh rồi nhỉ.

Lời vừa dứt, hắn làm cho vô số đệ tử chấn động, kinh sợ và kính ngưỡng cô gái xinh đẹp kia. Chí Tôn cảnh a... đó là ranh giới lột xác hoàn toàn, chỉ khi bước vào Chí Tôn cảnh, mới đủ tư cách xưng là cường giả, Chí Tôn cảnh và Thần Phách nan chỉ cách nhau có một đường, nhưng chênh lệch căn bản không có thủ đoạn tầm thường nào bù đắp được.

Hiện tại Lạc Li đã tiếp cận sát với Chí Tôn cảnh, nói thế tức là nàng xem như vô địch dưới Chí Tôn, thực lực như thế thừa sức trở thành trưởng lão ở rất rất nhiều linh viện rồi.

Huyết Thiên Hà cũng chấn kinh, khó trách hắn lại bị áp đảo kinh thiên như vậy. Tuy cả hai đều vượt qua tam trọng Thần Phách nan, nhưng Lạc Li đã bức tốc tạo khoảng cách rất xa với hắn.

- Vốn để ngươi lại cho Mục Trần, bất quá ta bỗng dưng nhận ra rằng ngươi chẳng xứng là đối thủ của hắn nữa.

Lạc Li nhẹ nhàng đáp lời.

Cơ Huyền đơ cả mặt, khóe miệng run rẩy, gương mặt anh tuấn càng thêm dữ tợn. Hai mắt trừng trừng nhìn Lạc Li như muốn ăn tươi nuốt sống nàng. Một câu nói đó thật sự đả kích hắn nghiêm trọng đến lộn gan lộn ruột.

- Ngươi nói rằng ta không xứng là đối thủ của tên thủ hạ bại tướng thua liên tiếp dưới tay ta?

Cơ Huyền nhăn nhó méo mó, tiếng cười gằn dữ tợn, hắn bất giác lắc đầu:

- Lừa mình dối người, nếu hắn có bản lĩnh thì tự vác xác đến trước mặt ta mà nói, chỉ đáng tiếc hắn không có tư cách đó!

Lạc Li nghe vậy cũng không giận, chỉ nhếch mép cười nhạt, Lạc Thần Kiếm chậm rãi nâng lên:

- Hắn có tư cách hay không ngươi không đủ tư cách bình luận, đem thực lực chân chính của ngươi ra, nếu chỉ có viễn cổ Thiên Long Ưng thì ta chắc chắn phải khiến ngươi thất vọng thôi.

Cơ Huyền trở lại bình tĩnh, ánh mắt sâu sắc nhìn Lạc Li, rồi từ từ nhắm lại, hai bàn tay mở ra, giọng nói hờ hững vang trong không trung.

- Ngươi đã yêu cầu như thế, vậy thì ta sẽ đáp ứng mong muốn cho ngươi. Ta sẽ cho ngươi biết, ta và hắn, ai không xứng trở thành đối thủ của người kia.

"Ầm!"

Ngay lúc Cơ Huyền nói xong, mọi người liền nhận thấy một cỗ năng lượng còn vượt qua cả giới hạn Thần Phách nan khủng bố, như đại phong bạo từ cơ thể Cơ Huyền bùng lên.

Mọi người hoàn toàn biến sắc sợ hãi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 624: Chí Tôn Hải

"Ầm!"

Linh khí thiên địa bạo động càng dữ dội hơn, mọi người kinh hãi không rời mắt khỏi không trung. Cơ Huyền đứng giữa trời, hai tay ôm phía trước như chưởng quản nhật nguyệt, không gian không ngừng vặn vẹo, dập dờn bồng bềnh, thậm chí có dấu hiệu tan vỡ.

Mơ hồ nhìn thấy một vùng hải dương mênh mông vô tận, có vẻ cực kỳ chói mắt, linh lực ngập tràn thánh quang như có thể nghiền nát sơn nhạc.

Áp lực mơ hồ khó hiểu từ hải dương kia tản mát, khiến cho vô số đệ tử biến sắc hoảng sở. Uy áp này căn bản không giống với cao thủ Thần Phách nan toát ra, mà thuộc về cường giả Chí Tôn!

- Đó là... Chí Tôn Hải?

Có người nhìn ra hải dương ẩn hiện trong không gian thoát phá kia, hít một hơi thốt lên.

Cường giả Chí Tôn chân chính có hai dấu hiệu đặc biệt để nhận biết. Một là Chí Tôn Pháp Thân, hai là Chí Tôn Hải. Khi đạt đến trình độ đó, thành công trở thành Chí Tôn, khí hải trong cơ thể sẽ tan vỡ, thoát ra ngoài tạo thành Chí Tôn Hải!

Toái khí hải, hóa Chí Tôn Hải!

Mọi người đều biết, khí hải chính là nơi hội tụ linh lực trong cơ thể, nếu loại trừ những thủ đoạn bản lĩnh khác mà nói, thì người nào có linh

lực dồi dào hơn trong khí hải, thực lực của hắn sẽ mạnh hơn người khác.

Nhưng khi tiến vào Chí Tôn cảnh, khí hải vỡ ra, trở thành thứ còn hoàn mỹ hơn, Chí Tôn Hải.

Khí hải tồn tại trong cơ thể, trọng yếu vô cùng, cũng là yếu ớt nhất. Nếu khí hải bị hủy, thì con đường tu luyện lập tức dừng lại. Bao nhiêu năm tu luyện sẽ hóa thành hư không.

Đến Chí Tôn Hải, huyền diệu thay nó không còn tồn tại đơn thuần trong cơ thể, mà tự mở ra một vùng thiên địa nhỏ kỳ ảo trong cơ thể con người, bí ẩn hơn cả khí hải, cường đại hơn khí hải, hoàn toàn là một cấp bậc vượt trội hơn.

Mà quan trọng nhất khi Chí Tôn Hải thành hình, người tu luyện có thể giấu Thần Phách trong đó, dù cho thân thể bị hủy, Thần Phách vẫn được Chí Tôn Hải bảo vệ, sau này luyện ra thân thể, phục khởi hồi sinh.

Cho nên, Chí Tôn Hải và Chí Tôn Pháp Thân là hai dấu hiệu rõ ràng nhất của cường giả Chí Tôn. Một để bảo mệnh, một để gia tăng chiến lực đáng sợ, cũng vì thế mà ai ai cũng thèm thuồng bước lên trình độ cao vút ấy.

Và lúc này, ẩn hiện phía sau Cơ Huyền chắc chắn chính là Chí Tôn Hải!

Nói vậy chẳng lẽ hắn đã bước vào Chí Tôn cảnh? !

Ai nấy kinh nghi sợ hãi, ánh mắt đầu rung động.

Cơ Huyền che giấu thật thâm sâu, cứ như vậy thì tỷ thí này còn ý nghĩa gì nữa? Chí Tôn cảnh căn bản quá sức chống cự với bất kỳ đệ tử nào.

Khu vực Bắc Thương linh viện, Diệp Khinh Linh, Vũ Hi, Tô Linh Nhi tái mặt. Trước cường giả Chí Tôn chân chính, mọi thủ đoạn đều không thực tế.

- Chí Tôn Hải của hắn chưa đầy đủ.

Linh Khê luôn quan sát trận chiến lên tiếng.

Diệp Khinh Linh nhất thời nhìn lên.

- Cơ Huyền thiên phú trác tuyệt, tuổi trẻ như thế đã chạm tới cánh cửa Chí Tôn cảnh, bất quá Chí Tôn Hải chân chính phải rất hoàn mỹ, mà không gian quanh hắn lại có vẻ muốn thoát phá, hiển nhiên chỉ miễn cưỡng ngưng tụ thành hình thái ban đầu của Chí Tôn Hải. Vả lại linh lực trong Chí Tôn Hải của hắn có vẻ pha tạp, dường như là nhờ ngoại lực luyện thành.

Linh khê dù sao cũng là trưởng lão Bắc Thương linh viện, nhãn lực của nàng hơn xa đám đệ tử, liếc mắt là thấy ngay những khuyết điểm.

Bất quá, khi nói Cơ Huyền thiên phú trác tuyệt, nàng lại quên mất tuổi tác chính mình chẳng hơn Cơ Huyền bao nhiêu, thành ra nếu phải khen, thì chính nàng ta lại là yêu nghiệt trong yêu nghiệt, nguyên nhân phần lớn cũng nhờ năm xưa luôn đi cùng mẫu thân của Mục Trần.

Một vị đại cường giả sánh ngang Thiên Chí Tôn tự mình bồi dưỡng, e rằng người có được đặc ân như thế ở Đại Thiên thế giới chẳng được bao nhiêu.

- Vậy sao...

Diệp Khinh Linh thở phào mừng rỡ.

- Bất quá cũng đừng lạc quan quá sớm. Dù cho Chí Tôn Hải chưa hoàn chỉnh, nhưng lực lượng trong đó vẫn vượt xa Thần Phách nan. Lạc Li có Lạc Hà Tinh Linh, dù vậy vẫn còn đang trong quá trình trưởng thành, chẳng giúp được cho nàng bao nhiêu.

Linh khê nhẹ nhàng lắc đầu, nhẹ nhàng tạt một gáo nước lạnh vào hi vọng của mọi người.

Diệp Khinh Linh cười méo miệng, chỉ biết gật gù cho xong chuyện. Lúc này cũng chỉ có thể cổ vũ và cầu mong Lạc Li có thể chiến thắng Cơ Huyền.

Linh khê ngẩng lên cao, nhìn vào Thẩm Phán Kính trên từng trời, khẽ thì thầm:

- Ngươi dễ dàng buông bỏ vậy sao...

Linh khí gào thét, Cơ Huyền đứng ngạo nghễ giữa không trung, khí chất trở nên ngạo thị quần hùng.

- Lạc Li, ngươi xem lúc này hắn còn có tư cách trở thành đối thủ của ta hay không?

Cơ Huyền chậm rãi hỏi.

Lạc Li chẳng hề trả lời, chỉ mỉm cười nhạt nhẽo. Cái thái độ không thèm tranh luận làm cho Cơ Huyền sôi máu, vì hắn hiểu được ý nghĩa của nụ cười kia là gì.

Nàng khinh thường hắn, chẳng buồn mở miệng, chẳng bao giờ cho hắn một đáp án.

- Ta xem ngươi có thể kiên trì đến như thế nào, ít nhất người khác sẽ dễ dàng hiểu ra, hắn chẳng qua chỉ là bại tướng dưới tay ta!

Cơ Huyền tiến tới, ánh mắt lạnh lẽo, tay lật lại đột ngột đánh ra.

"Ầm!"

Linh khí bạo động, linh lực trong hải dương mênh mông kia trào ra, hóa thành cự chưởng thánh quang như thực chất vỗ tới.

"Ầm Ầm!"

Hoàng kim chiến đài chắc chắn vỡ tung tóe, Cơ Huyền chẳng hề dùng tới thần thuật, chỉ bằng độ mạnh mẽ của linh lực hùng hậu mà công kích

đã mạnh đến mức khó hình dung.

Lạc Li lạnh lùng nắm chặt Lạc Thần Kiếm. Lạc Hà Tinh Linh cũng siết chặt tay lại, nước sông cuồn cuộn đổ tới bàn tay, hình thành một thanh thủy kiếm. Cả hai đồng loạt chém xuống.

Kiếm quang nghìn trượng bắn lên cao cùng kiếm ý vô tận.

"Đùng!"

Kiếm quang chém vào cự chưởng, kình lực bắn phá tứ tung.

- Ta xem ngươi có thể ngăn được bao nhiêu công kích nữa!

Cơ Huyền cười lạnh, thân hình lướt lên trời cao, hai tay nhấc lên, thiên địa chấn động, linh lực trong Chí Tôn Hải nổi sóng gió dữ dội, thánh quang bắn ra, hình thành những cự chưởng linh lực khổng lồ.

Cảnh tượng hùng vĩ khiến người ta lạnh mình, số lượng công kích không đếm nổi, sự tiêu hao linh lực cực lớn, thế nhưng Cơ Huyền cứ như tùy tiện đánh ra.

Thiên địa ảm đạm, vô số cự chưởng như mưa sao băng ầm ầm đổ xuống Lạc Li.

Nàng trừng mắt nghiêm mặt, hít một hơi. Tay giơ cao, Lạc Hà cuốn ra bảo vệ lấy nàng, cả dòng nước như một con thủy long uốn lượn.

"Bùm! Bùm! Bùm!"

Cự chưởng vô số nện vào Lạc Hà, linh lực trùng kích làm cho hoàng kim chiến đài không chịu nổi, những vết nứt không ngừng lan tràn.

Ai nấy run rẩy quan sát diễn biến.

Mọi người nhìn vào thế công áp đảo, tầng phòng ngự Lạc Hà nhanh chóng nhạt đi.

Vô số đệ tử Bắc Thương linh viện nghiến răng siết tay khẩn cầu.

Cơ Huyền đã mạnh đến mức đáng sợ, cả Lạc Li cũng không chống cự được.

"Rầm rầm!"

Lạc Hà lung lay dữ dội, rồi nhanh chóng đến cực hạn, theo một tiếng động kỳ lạ hóa thành vô số đốm sáng nổ tung. Lạc Hà Tinh Linh theo đó cũng tiêu tan, vọt trở vào cơ thể Lạc Li.

Lạc Li rên khe khẽ, thân hình bắn lui.

- Cẩn thận!

Chính lúc vòng bảo hộ quanh người Lạc Li tan nát, Ôn Thanh Tuyền biến sắc khi nhìn thấy huyết quang ngập tràn hội tụ phía sau Lạc Li, Huyết Thiên Hà thần tình dữ tợn hiện ra, một chưởng hướng thẳng hậu tâm ý đồ mưu sát nàng.

Ôn Thanh Tuyền lập tức thúc giục linh lực còn lại trong cơ thể, nhanh chóng lướt tới Lạc Li, định dùng thân thể mình đỡ cho Lạc Li một kích của Huyết Thiên Hà.

- Học tỷ!

Các cô gái Vạn Hoàng linh viện thất thanh la lớn.

- Huyết Thiên Hà, cái con mẹ nó thằng khốn nạn!

Bắc Thương linh viện, vô số đệ tử cũng phẫn nộ mắng, hiển nhiên hành động đê tiện chẳng có điểm dừng của Huyết Thiên Hà lại khiến họ nổi giận.

"Hừ!"

Huyết Thiên Hà cười khẩy, quyền không dừng lại, mà còn thúc đẩy hết toàn bộ linh lực trong người, hung hăng hướng thẳng Ôn Thanh

Tuyền và Lạc Li, rõ ràng muốn lạt thủ tồi hoa.

Ôn Thanh Tuyền nghiến răng nhắm mắt, chuẩn bị nhận lấy công kích hung hãn của Huyết Thiên Hà.

Tình huống cực kỳ nguy hiểm.

- Đi chết đi!

Huyết Thiên Hà dữ tợn gào lên, quyền phong chẳng hề lưu tình.

"Ầm!"

Chính lúc ấy, một tiếng sét cuồng bạo vang trong thiên địa.

Trên bầu trời, các viện trưởng kể cả viện trưởng Ngũ Đại Viện cũng trợn mắt lên nhìn về Thẩm Phán Kính.

Bề mặt của nó gợn sóng dữ dội, rồi sấm sét lóe lên chói mắt, tốc độ nhanh đến cực hạn, một nắm đấm sấm sét xuyên qua không gian như thiểm điện đập vào người Huyết Thiên Hà.

"Bùm!"

Huyết Thiên Hà nháy mắt bắn xuống dưới, thân thể cắm sâu vào hoàng kim chiến đài, nửa thân người máu me bê bết.

Những tiếng chửi mắng nhất thời im bặt.

Mọi người nghệt mặt ra ngây dại, chỉ thấy trong ánh chớp lôi đình có một bóng người xuất hiện, hai tay ôm lấy hai vòng eo mềm mại của Lạc Li và Ôn Thanh Tuyền, thân ảnh lóe lên xuất hiện ở hoàng kim chiến đài, hào quang dần tan mất, hiện rõ ra gương mặt của hắn.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 625: Mục Trần Hiện Thân

Lôi quang lóe sáng, trên hoàng kim chiến đài rực rỡ chói mắt, một thân ảnh khá quen thuộc dần dần hiện rõ trong ánh mắt kinh ngạc của nhiều người.

Khi họ thấy rõ được dung mạo của hắn, ai nấy tròn mắt nhìn, vài kẻ tỏ ra sợ hãi như gặp quỷ.

- Đó là Mục Trần??

- Không phải hắn đã bị nhốt trong Thẩm Phán Kính sao không? Sao có thể ra được?

- Không thể nào! Chẳng lẽ hắn đột phá được vây khốn của Thẩm Phán Kính?

- Thật là quá đáng sợ đi...

"..."

Những tiếng bàn tán kinh nghi vang lên khắp nơi, mọi người cực kỳ chấn động, so ra chẳng kém gì với việc Cơ Huyền dùng tới Chí Tôn Hải khi nãy.

Đám đệ tử Bắc Thương linh viện thì hò reo inh ỏi, mừng rỡ như điên.

- Hú hú, Mục ca quả nhiên xuất hiện!

- Ha ha, không hổ là bá chủ Thiên bảng Bắc Thương linh viện chúng ta!

- Mục ca, xử đẹp hai thằng chó kia đi!

Kẻ nào kẻ nấy kích động hò hét. Lạc Li có thực lực cũng rất kinh người, nhưng dù sao thì trong Bắc Thương linh viện phần lớn thời gian nàng rất im ắng tu luyện, còn Mục Trần lại hết lần này đến lần khác khiêu chiến vượt cấp, đánh bại vô số lão sinh leo lên vị trí chói sáng nhất ngay từ khi bước chân vào linh viện.

Tỏa sáng liên tục, hắn dần được mọi người ở Bắc Thương linh viện ủng hộ, dù cho đoạt lấy vị trí bá chủ của Trầm Thương Sinh thì cũng không ai thấy khó chịu, vì hắn có đủ tư cách đó.

Bất giác, trong lòng đệ tử Bắc Thương linh viện, Mục Trần trở thành tấm gương cho nhiều người nhìn tới, dần dần trở thành một loại loại tín ngưỡng.

Chính vì lý do đó khi Mục Trần xuất hiện, bọn họ mới không thể che giấu cảm xúc được.

- Hắn...

Tô Linh Nhi hai mắt long lanh nhìn lên hoàng kim chiến đài, mím môi nắm chặt tay cũng vì kích động.

- Mục Trần ca ca quả nhiên xuất hiện, ta biết hắn nhất định không khiến ta thất vọng!

Vũ Hi reo lên đầy vẻ sùng bái.

Diệp Khinh Linh chỉ nhẹ nhàng thở ra, vốn đám đệ tử Bắc Thương linh viện bắt đầu suy sụp vì thế công áp đảo Lạc Li, lúc này trở lại hưng phấn đầy tin tưởng. Chỉ cần Mục Trần xuất hiện, cục diện sẽ được nghịch đảo.

Từ khi Mục Trần gia nhập Bắc Thương linh viện, hắn đã tạo ra vô số chuyện kinh hỉ và không khiến người khác thất vọng bao giờ.

Tên kia có một loại mị lực đến từ sự tự tin của hắn, khiến cho người xung quanh bị thu hút.

Dù cho đối mặt cường địch cấp độ nào hắn cũng không lùi bước, chiến ý ngập tràn.

- Vừa xuất hiện đã diễn tuồng anh hùng cứu mỹ nhân, thật là...

Linh Khê thì khẽ mỉm cười, vẻ căng thẳng trong mắt cũng hoàn toàn tan đi, trở lại lãnh đạm như cũ, khóe môi mang niềm vui nhàn nhạt, biểu hiện của hắn không làm nàng thất vọng.

Trên hoàng kim chiến đài, Mục Trần lên tiếng hỏi hai cô gái đang ôm trong lòng:

- Cả hai không sao chứ?

Lạc Li mừng rỡ nhìn lại gương mặt quen thuộc đó, cười khúc khích lắc đầu. Ôn Thanh Tuyền thoáng sững sờ, rồi mới giật mình nhận thấy cánh tay hắn đang vòng qua eo mình, bất giác đỏ mặt, giãy ra khỏi vòng tay hắn, hung tợn trừng mắt.

- Ngươi lợi dụng ta?

Mục Trần chưng hửng:

- Đừng có cố chấp như thế, ta vừa cứu ngươi đó.

- Hừ, ôm trái nựng phải, thích nhỉ?

Ôn Thanh Tuyền cũng không tha tính toán với hắn:

- Lại còn để cho hai cô gái liễu yếu đào tơ chiến đấu lâu như vậy, phong độ nam nhi của ngươi để đâu rồi!

Mục Trần gãi đầu, ngẩng đầu nhìn lên trời, ánh mắt lóe sát khí hướng thẳng tới Cơ Huyền, mỉm cười nói:

- Ta xin lỗi vậy, bây giờ mọi chuyện giao cho ta.

- Được không đó? Cái tên kia bây giờ cả Chí Tôn Hải cũng đã mở ra được, dù rằng chưa phải chân chính là cường giả Chí Tôn, nhưng chúng ta tuyệt đấu không đủ sức chống lại.

Ôn Thanh Tuyền tỏ ra nghi ngại, ánh mắt khá lo lắng.

- Để ta giúp ngươi, ta vẫn còn sức chiến tiếp, dù hắn có Chí Tôn Hải nhưng muốn sống mái một phen, chưa chắc ta đã bại dưới tay hắn.

Lạc Li khẽ lên tiếng.

Mục Trần mỉm cười, lắc đầu:

- Trận chiến này ta chờ lâu lắm.

Lạc Li im lặng, rồi nàng không nói gì nữa. Nàng hiểu rõ ý nghĩa trận chiến này của Mục Trần.

- Cẩn thận đó!

Lạc Li và Thanh Tuyền liếc nhìn nhau, chậm rãi lui lại, hướng mắt nhìn sang gã tội nghiệp đang nằm sóng xoài trọng thương ở phía xa xa kia. Huyết Thiên Hà nửa thân bị lún hẳn vào trong chiến đài, hoàn toàn đã không còn sức gượng dậy nổi, thế nhưng với những trò ti tiện mà hắn đã làm trước đó, hai nàng không dễ buông tha cho tên đáng thương đó.

Mục Trần chầm chậm bay lên không, đối diện Cơ Huyền.

Cơ Huyền lạnh lẽo nhìn đối thủ, từ khi tên kia xuất hiện chưa từng rời mắt khỏi, sát ý không chút yếu đi, hắn hơi nghiêng đầu, hếch mặt lên tiếng::

- Không ngờ ngươi lại có thể xông ra, thật là ngoài ý muốn.

- Chuyện ngoài ý muốn của ngươi còn nhiều lắm, chỉ mới bắt đầu thôi.

Mục Trần cười nhạt, nụ cười cũng chẳng hề thân thiện. Từ khi ra ngoài này, hắn đã dễ dàng nhận ra linh lực của Lạc Li hơi hỗn loạn, chắc chắn là do tên Cơ Huyền này tặng cho vài thương tích.

Cơ Huyền khẽ lắc đầu:

- Cũng không sao, ngươi có thể mò ra đây ta cũng vui lòng. Ta thấy nếu lúc này nghiền nát ngươi dưới chân, có lẽ đám đệ tử Bắc Thương linh viện kia sẽ hết sùng bái ngươi ngay...

Hắn hiển nhiên nhận thấy sự ủng hộ nhiệt tình của vô số đệ tử Bắc Thương linh viện, điều đó làm hắn chán ghét, dĩ nhiên lại muốn đưa những gương mặt kia trở lại vẻ xám ngoét sụp độ, điều đó là một khoái cảm không nhỏ.

Mục Trần cười, chẳng nói gì, tay nắm lại bắt đầu vận công, linh lực dũng mãnh như núi lửa phun trào.

"Rầm rầm!"

Từng đợt dao động cường đạo tỏa ra, cho thấy thực lực của hắn.

- Ố? Tam trọng Thần Phách nan?

Cơ Huyền cảm ứng được dao động linh lực đó cũng nhíu mày lại một chút, ngữ khí lại nhân đó mà châm chọc:

- Xem ra ngươi cũng có được lợi ích không nhỏ từ Thẩm Phán Kính nhỉ?

Trước khi xông vào Thẩm Phán Kính, thực lực Mục Trần chỉ là nhất trọng Thần Phách nan, thế nhưng lúc xuất hiện này lại đạt đến tam trọng, không ngờ ở trong Thẩm Phán Kính kia Mục Trần lại trực tiếp vượt qua hai trọng.

- Bất quá, linh lực cấp độ này đối với ta chẳng chút uy hiếp.

Cơ Huyền cười khẩy, gương mặt càng thêm lạnh toát. Thánh quang từ trong Chí Tôn Hải phía sau bắn ra, như một khối năng lượng thực chất xuyên phá không trung, hướng tới công kích Mục Trần.

Hắn chỉ tùy ý động một ngón tay, linh lực đã vượt xa tam trọng Thần Phách nan.

"Ầm!"

Nhưng Mục Trần vẫn hoàn toàn bình tĩnh, thình lình lôi điện rực rỡ tỏa ra quanh người hắn, rồi dung nhập vào cơ thể. (skill này giống Thiên Hỏa Biến của anh Viêm nè)

"Xẹt xẹt."

Lôi quang lóe ra, làn da Mục Trần sáng lên rực rỡ như bạc, trên ngực vẽ nên những đường hoa văn lôi đình liên tiếp xuất hiện.

Một, năm, bảy, tám, chín!

Lôi Thần Thể của Mục Trần không ngờ đã đạt được cảnh giới cửu văn lôi thể!

Đường lôi văn thứ chính thành hình, đôi mắt đen của Mục Trần trở nên như lôi đình, cả một thế giới sấm sét điện quang hình thành nên đôi mắt hắn.

Hắn chậm rãi bước tới, nhẹ nhàng đánh ra một quyền.

"Uỳnh!"

Nắm đấm hướng tới chậm rãi, nhưng rất chính xác và kịp lúc nện vào tia thánh quang công kích, với tư thái bá đạo nhất chấn nát nó thành từng mảnh!

- Lấy sức mạnh cơ thể để chống đối năng lực Chí Tôn sao? Mơ tưởng hão huyền!

Cơ Huyền chẳng hề kinh ngạc, trừng mắt cười khẩy. Hắn cũng cảm nhận được sức mạnh thân thể của đối thủ đã trở nên cực kỳ bá đạo, nhưng chỉ có như thế thì quả là ngây thơ.

- Ngươi tưởng mình là cường giả Chí Tôn?

Mục Trần cười nhạt, mắt nhìn lại Chí Tôn Hải phía sau Cơ Huyền, nhếch mép hỏi vặn:

- Chẳng phải chỉ là một cái Chí Tôn Hải méo mó hay sao? Ngươi cho rằng chỉ có mỗi mình ngươi có được thôi à?

Nghe Mục Trần nói thế, Cơ Huyền bất giác trợn mắt.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 626: Mục Trần Chí Tôn Hải

Trên bầu trời, Cơ Huyền lạnh lão quan sát lôi đình uốn lượn quanh người Mục Trần, ánh mắt như độc xà. Câu nói của Mục Trần khiến hắn hơi kinh ngạc tròn mắt, nhưng thái độ vẫn tỏ ra châm chọc:

- Hử? Thế sao?

Hiển nhiên hắn không tin rằng Mục Trần cũng có Chí Tôn Hải, trong Thẩm Phán Kính có kỳ ngộ gì được cơ chứ, lại còn trong thời gian ngắn ngủi đó làm sao có thể từ nhất trọng Thần Phách nan nhảy vọt tới cảnh giới có thể khai mở Chí Tôn Hải.

Thế nhưng Cơ Huyền chẳng đắc ý được lâu, đôi mắt lôi điện của Mục Trần càng trở nên đanh thép, hai tay hùng dũng kết ấn.

"Viu!"

Một cột sáng đỏ sậm từ đỉnh đầu bắn lên trời cao, hung sát khí đáng kinh hãi tràn ngập cả thiên địa, như mãnh thú viễn cổ ngủ say nghìn năm bắt đầu thức tỉnh.

Ai nấy há mồm kinh hãi quan sát diễn biến.

Ma trụ khổng lồ yên lặng lơ lửng giữa cột sáng, mặt ngoài mang đầy những vết tích thăng trầm qua năm tháng. Có những vết hủy hoại kinh khủng chẳng biết do thứ gì tạo thành, đại chiến kinh thiên mà Đại Tu Di Ma Trụ đã từng trải qua từ viễn cổ đến nay có đến bao nhiêu trận?

Đồng thời còn có những hoa văn lấp lánh sáng rực, dáng vẻ như xiềng xích đang quấn chặt lấy ma trụ, như giam hãm nó.

Những hoa văn đó chính là phong ấn được Mục Trần thiết kế nhờ vào mảnh gBất Hủ Đồ Lục thần bí trong cơ thể.

Đại Tu Di Ma Trụ khí thế cực kỳ hung ác, trước đây Mục Trần chỉ có thể miễn cưỡng sử dụng nó ở trạng thái bị phong ấn mà thôi.

Thế nhưng phong ấn kia, lúc này đã có thể tháo bỏ.

Mục Trần lắc người bay ra phía trước Đại Tu Di Ma Trụ, tay kết ấn rồi vỗ lên ma trụ.

"Bùm"

Bạo động bùng phát từ vị trí tiếp xúc giữa bàn tay Mục Trần và ma trụ, mảnh giấy Bất Hủ Đồ Lục trong khí hải của hắn phát ra những tiếng ù ù, hào quang tím ngắt tỏa sáng, chui ra từ bàn tay hắn.

- Giải phong!

Tiếng quát lệnh khe khẽ vang lên.

"Xoẹt xoẹt"

Hoa văn màu tím bao phủ Đại Tu Di Ma Trụ nhanh chóng rút đi, tan rã.

"uỳnh!"

Ma trụ rung lên, hình thể khổng lồ vốn to cả trăm trượng lúc này hoàn toàn thoát khỏi Mục Trần khống chế, nhanh chóng biến to hơn nữa, nhưng cột chống trời giữa thiên địa, hung sát lực càng thêm điên cuồng, thiên địa biến sắc, trở thành một màu đỏ đầy huyết tinh.

Hung sát lực ngập tràn, khán giả rùng mình tim đập thình thịch.

Thậm chí ngay cả những viện trưởng trên tầng trời cao cũng bị hung sát lực đáng sợ kia dọa cho biến sắc.

Thái Thương viện trưởng trừng mắt nhìn xuống, thoáng kinh dị lẩm bẩm:

- Định tháo phong ấn của Đại Tu Di Ma Trụ sao? Nhưng hung khí viễn cổ này không dễ khống chế a...

Đại Tu Di Ma Trụ là trấn cung chi bảo của Long Ma Cung, Thái Thương viện trưởng cũng biết khá nhiều về uy lực của nó. Năm xưa đại chiến với Long Ma Cung, nếu hung khí này mà được sửa chữa thành công, e rằng Bắc Thương linh viện có được Bắc Minh Long Côn trợ giúp cũng thúc thủ vô sách.

Còn lúc này trong tay Mục Trần, thực lực của hắn có thể khống chế được Đại Tu Di Ma Trụ hay không? Nếu như không, chắc chắn sẽ bị hung khí này cắn ngược lại.

Ai nấy đều tập trung chú ý vào ma trụ với khí thế hung ác giữa không gian.

Mục Trần cũng ngẩng mặt ngóng nhìn ma trụ khổng lồ, sau khi phá bỏ phong ấn, bề mặt ma trụ như có những vết nứt đỏ tươi, thoạt nhìn cứ như những cái miệng ác ma hung tợn phun ra hung sát lực kinh hoàng, đang chuẩn bị hiện lộ hung uy dữ tợn.

Mục Trần phóng người bay lên đỉnh trụ.

"uỳnh!"

Đột nhiên khi hắn đặt chân xuống, Đại Tu Di Ma Trụ rung chuyển, hung sát lực tỏa ra hào quang huyết sắc hung hăng đổ tới hắn. Thứ hung khí này chẳng hề chịu phục tùng, lai lịch bất phàm của nó cho thấy nó phải có linh tính, xưa nay bị phong ấn nên vẫn ẩn nấp một chỗ, chờ đợi đúng lúc phong ấn bị phá tan sẽ không còn ngoan ngoãn trở thành vũ khí cho Mục Trần sử dụng.

"Hừ."

Đại Tu Di Ma Trụ phản phé, Mục Trần chỉ gầm nhẹ, hắn nhiên đã đoán trước được, chân dùng lực giậm mạnh xuống, hào quang màu tím từ bàn chân lan ra, hung sát lực đáng sợ đang ùa lên lập tức hoảng hốt rút đi.

Đại Tu Di Ma Trụ tuy bá đạo hung hãn, nhưng Bất Hủ Đồ Lục trong cơ thể Mục Trần lại quá xuất sắc có thể phong ấn hoàn toàn sức mạnh của nó.

Bị Mục Trần phản kích, Đại Tu Di Ma Trụ chỉ đành trở về, không còn hành động chống đối ám toán Mục Trần nữa.

- Đã biết nghe lời, còn không mau đem năng lực ra cho ta dùng?

Mục Trần nhận thấy trạng thái Đại Tu Di Ma Trụ trở lại an tĩnh, nhếch mép cười. Hắn ngồi xuống tại chỗ, lòng bàn tay ngửa ra, hung sát lực trong ma trụ lại bùng lên, như hai dòng chảy đổ vào bàn tay hắn, rồi bao phủ cả người Mục Trần.

"Uỳnh uỳnh!"

Hung sát lực cuồn cuộn đổ vào người như con huyết long điên cuồng, hùng dũng chạy khắp nơi rồi chui vào khí hải Mục Trần.

Sau khi tháo bỏ phong ấn, năng lực Đại Tu Di Ma Trụ cực kỳ kinh khủng, hung hãn hơn không chỉ vài lần, năng lượng vượt xa khi trước.

Hung sát lực mênh mông cuồng bạo tràn ngập khí hải, nếu nhìn vào khí hải của hắn, chỉ có một màu đỏ đáng sợ. Khí hải của hắn tràn ngập rồi dần dần trở nên quá tải, cảm giác đau nhức bắt đầu xuất hiện.

Thế nhưng Mục Trần vẫn không nhúc nhích, vẫn điều động hung sát lực tiếp tục tràn vào khí hải.

Đến khi khí hải không còn khả năng chứa đựng được nữa, ngay vị trí trung tâm của nó uốn éo biến dạng, rồi một chấm đen nhỏ bé hình thành, dao động phát ra như một vùng không gian kỳ diệu vừa mới sản sinh.

Chính lúc đó, một lực hút kinh dị từ chấm đen phát tán, gào thét nuốt lấy hung sát lực tràn ngập xung quanh, toàn bộ đều bị rút vào một cách nhanh chóng.

Chỉ vài cái chớp mắt, khí hải của hắn lại trở nên trống trơn, kể cả linh lực cũng không còn tồn tại.

Trên đỉnh ma trụ, thân thể Mục Trần khẽ run lên, hắn ngẩng đầu nhìn phía đối diện, khẽ cười, đứng dậy.

"Ầm!"

Không gian phía sau Mục Trần biến dạng, dường như đang hình thành một vùng hải dương đỏ sậm như biển máu, cực kỳ hung lệ.

Vẻ hung lệ đó dễ khiến người ta run rẩy hoảng sợ, thế nhưng lúc này sự hoảng sợ trong mắt khán giả lại từ một nguyên nhân khác.

Chí Tôn Hải!

Mục Trần cũng đã khai mở được Chí Tôn Hải? !

- Mục Trần ca ca cũng mở được Chí Tôn Hải rồi ư?

Vũ Hi vui mừng reo lên.

Diệp Khinh Linh cũng tròn mắt khó tin, trước khi tiến vào Thẩm Phán Kính, Mục Trần chí có thực lực nhất trọng Thần Phách nan, thế nhưng sao lại đột ngột tăng trưởng vượt bậc đến trình độ mở ra Chí Tôn Hải, thật khủng khiếp!

- Cái đó không phải là Chí Tôn Hải của bản thân hắn!

Linh Khê tinh ý hơn, lắc đầu giải thích:

- Hắn chỉ mở một thứ trong khí hải gọi là Chí Tôn Nguyên Điểm, rồi dùng hung sát lực của Đại Tu Di Ma Trụ đổ vào. Năng lượng này không phải của hắn, do đó không thể sinh ra không ngừng, cũng không hấp thu

được linh khí bên ngoài bổ sung dung hợp, nên "ngụy Chí Tôn Hải" này sẽ dễ dàng tan biến khi hung sát lực cạn kiệt, chỉ tồn tại được một thời gian mà thôi. Dẫu sao đây cũng chính là mục đích của hắn.

Chí Tôn Nguyên Điểm chính là hình thái đầu tiên và căn nguyên của Chí Tôn Hải, muốn tạo thành Chí Tôn Hải chân chính cần phải dùng linh lực bản thân hoàn thiện nó. Mục Trần lúc này chắc chắn không đủ thời gian, nên hắn dùng cách khác, mượn năng lực hung sát lực đổ vào Chí Tôn Nguyên Điểm, tạo ra ngụy Chí Tôn Hải.

Dù sao chẳng cần biết là Chí Tôn Hải kia là thật hay giả, hắn vẫn có thể sử dụng được năng lượng đó.

Và khi hắn đã có được Chí Tôn Hải, ưu thế thực lực của Cơ Huyền đã hoàn toàn bị hắn gạt bỏ.

Cửu văn lôi thể, sức mạnh Chí Tôn Hải, thậm chí có thể nói ở trong gầm trời này đây, hắn là vô địch dưới Chí Tôn cảnh.

Chí Tôn Hải đầy huyết tinh uốn éo quay cuồng trong không gian, sóng gió bồng bềnh, Mục Trần nghênh mặt nhìn Cơ Huyền vẫn âm trầm im lặng, nhẹ nhàng đưa tay ra ngoắc ngoắc khiêu khích.

Mục Trần đứng trên ma trụ, con người đỏ ngầu hiếu sát, lôi đình lóe ra liên hồi, khí thế áp đảo tràn ngập, thậm chí còn dữ dội hơn Cơ Huyền!

Mục Trần như sát thần, hiên ngang hùng dũng, sát khí lẫm liệt kinh sợ toàn trường.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 627: Chí Tôn Quyền

Mục Trần vững vàng thế tấn trên Đại Tu Di Ma Trụ, hung sát lực càn quét thiên địa, áp lực khiến toàn vùng phải nín thở.

Tất cả mọi người đang chăm chú nhìn vào gã thiếu niên cao cao ốm ốm kia, nét mặt tuấn tú đã hoàn toàn thay bằng sự lãnh khốc đáng sợ, đôi mắt đỏ tươi lóe lôi đình trông thật uy hiếp.

- Năm xưa chưa có chiến quả cuối cùng, vậy thì lúc này chúng ta cũng nên chấm dứt đi.

Cơ Huyền thâm trầm trả lời:

- Xem ra ta ra tay trong Thẩm Phán Kính vẫn còn nương nhẹ, mới khiến cho ngươi có được một chút cơ duyên.

Ngẫm nghĩ lại một chút, rõ ràng là khi Mục Trần bị nhốt trong lốc xoáy kia mới đạt được thành tựu này, trực tiếp đề thăng thực lực lên tam trọng Thần Phách nan, mà thậm chí còn có thể mở được Chí Tôn Hải, tiến lên trình độ ngang ngửa với bản thân Cơ Huyền.

Mục Trần nghe vậy, không nói gì, ánh mắt càng thêm sát khí.

- Dù vậy ngươi cũng khiến ta không thất vọng, bằng không cái cách ta phải e ngại ngươi sẽ khiến cho người khác chê cười mất.

Cơ Huyền nắm chặt tay lại, thánh quang ngưng tụ thành trường thương rực rỡ khí phách. Hình dáng cây thương này cũng không tầm thường, trên thân thường còn có một đôi cánh phe phẩy, nhìn như cánh thiên sứ.

Thánh quang nóng cháy dữ dội khuếch tán, dao động rất mạnh mẽ.

- Thiên Sứ Thương...

Thái Thương viện trưởng nhận ra được vũ khí mà Cơ Huyền vừa triệu hồi, ánh mắt rõ ràng rất chú ý:

- Thánh linh viện thật là hào phóng, ngay cả thần khí hạ phẩm cũng cấp cho Cơ Huyền.

- Ha ha, Cơ Huyền khi còn trong viện biểu hiện rất tốt, lại còn có công lao, thế nên Thiên Sứ Thương này mới ban cho hắn. Bất quá thương kia lợi hại vẫn còn kém hơn ma trụ của Mục Trần một chút, Bắc Thương linh viện cũng bỏ công không ít đâu nhỉ.

Thiên thánh viện trưởng mỉm cười

Hiển nhiên, hắn đâu thể nào nghĩ rằng Đại Tu Di Ma Trụ là của bản thân Mục Trần hay tự mình có được.

Thái Thương viện trưởng cười khẩy, chẳng hơi đâu giải thích tường tận cho phí thời gian, nhìn xuống tầng trời giằng co bên dưới, không khí càng lúc càng căng thẳng.

Mọi người cũng đang rất háo hức mong chờ, chẳng biết trong hai kẻ xuất sắc nhất thế hệ đệ tử toàn bộ linh viện trên Đại Thiên thế giới này, trận giao tranh của họ sẽ kết thúc với phần thắng thuộc về ai. Quán quân đại chiến, tất nhiên phải là trận đấu hấp dẫn nhất của đại tái linh viện.

"Vuuuuuuu!"

Cơ Huyền đột nhiên múa thương, thân hình run lên một chút, rồi hoàn toàn biến mất.

"Uỳnh!"

Chính lúc đó, Mục Trần lại không hề do dự đánh ra một quyền công kích không gian trước mặt.

"Ầm ầm"

Hắc lôi dâng tràn, linh lực hội tụ như nộ long xung kích, sức mạnh đủ để trọng thương một gã cao thủ tam trọng Thần Phách nan.

Đột nhiên thương kình sắc bén từ hư vô xé toạc không gian chui ra, thánh quang lóe sáng, năng lượng nóng cháy bá đạo xẹt qua không trung, mũi thương bén nhọn đâm thẳng vào đầu quyền cứng rắn của lôi điện.

"Choang!"

Tiếng kim thiết vang vọng.

Kinh phong kinh khủng từ đầu thương bắn ra, khuếch tán tầng tầng không ngớt.

Mục Trần không nhúc nhích, nhìn không gian phía trước hơi biến dạng, Cơ Huyền chẳng hề có mặt, chỉ nhìn thấy thanh trường thương như xuyên ra từ hư vô.

- Đòn gió thăm dò vô vị như thế này có ý nghĩa gì đâu chứ?

Mục Trần mặt chẳng đổi sắc, rồi bất ngờ hắn tiếp tục tung quyền như lôi đình cắt phá bầu trời, tốc độ tức thì đánh vào một chỗ không khí kia.

"Đùng!"

Lôi đình bắn tới, không gian hư vô một bóng người bị chấn văng đi, loạng choạng trên không cả một đoạn mới đứng vững được, nhìn kỹ đúng là Cơ Huyền với thánh thương trong tay, sắc mặt khó coi.

"Hừ."

Cơ Huyền hậm hực cáu giật, nhưng ánh mắt rõ ràng nghiêm túc hẳn lên, hai tay kết ấn, không gian uốn éo sau lưng phát ra thánh quang vạn

trượng, Chí Tôn Hải gào thét điên cuồng, vô số tia sáng bắn ra.

- Thánh Quang thuật, Quân Đoàn Thiên Sứ!

Từng tia sáng bắn ra bắt đầu ngưng tụ, rồi hình thành một cái bóng có hình người, dung mạo không rõ ràng, cùng với đôi cánh thiên thần rực rỡ vỗ nhẹ sau lưng. Mỗi cái bóng toát ra dao động cường đại, không hề kém cao thủ Thần Phách nan chút nào.

Quanh hoàng kim chiến đài, mọi người chép miệng kinh nghi. Cơ Huyền quả nhiên khó lường, lại còn tu luyện thần thuật huyền ảo như thế, rải đậu thành binh, chiêu thức này cho thấy chênh lệch giữa Chí Tôn cảnh và Thần Phách nan lớn đến dường nào, khó có thể bổ khuyết khoảng cách bằng những thủ đoạn thông thường được. Nếu Mục Trần lúc này chưa mở được Chí Tôn Hải, thật sự không cách nào là đối thủ của hắn.

"Sát!"

Cơ Huyền lạnh lùng ra lệnh, trường thương phất lên như đại soái lãnh binh, vô số những cái bóng thiên sứ lao đi vun vút, trận hình nghiêm cẩn bao vây Mục Trần.

Mỗi thiên sứ đều có trường thương trong tay, phóng thẳng tới tạo thành một mạng lưới công kích dày đặc phủ kín mọi lối tránh né của đối phương.

- Cút!

Mục Trần giậm chân, Chí Tôn Hải huyết tinh của hắn cũng bộc phát hào quang huyết sắc, dũng mãnh công kích đám thiên sứ kia.

Thế nhưng Cơ Huyền lại mỉm cười bí hiểm, gằn giọng quát lên:

- Táng Lễ Thiên Sứ!

"Bùm! Bùm! Bùm!"

Những tiếng nổ khủng khiếp bất thình lình vang trên khung trời, những bóng thiên sứ kia đột ngột tự bạo, khiến không gian xung quanh Mục Trần trở nên mong manh bất ổn, phong bao kinh khủng bắt đầu hình thành vây chặt lấy hắn.

Trận đấu thảm liệt ngoài dự đoán của mọi người, đám khán giả phấn khích nhưng cũng kinh hãi, giao tranh trình độ này trong đại tái linh viện ít khi xuất hiện.

Phong bạo điên cuồng tàn phá, mọi người kinh nghi không biết nếu bị nó đánh trúng, Mục Trần sẽ chịu nổi hay không?

Phong bạo cũng nhanh chóng yếu đi, rồi khung cảnh trở lại quang đãng, mọi người mắt hau háu nhìn thẳng vào chỗ cũ, những tiếng kinh hô thất thanh, ngay cả Cơ Huyền cũng trợn mắt.

Vị trí trung tâm phong bạo, Mục Trần vẫn hiên ngang đón gió.

Quần áo trên thân hắn rách bươm, thân thể có lôi đỉnh chạy tới chạy lui, chín đường lôi văn trên ngực lóe sáng nhàn nhạt, tiếng sấm rền rĩ phát tán không ngừng, thế nhưng không hề có một chút thương tích, cứ như vừa rồi hắn mặc cho Cơ Huyền công kích cũng chẳng xi nhê gì.

- Thân thể thật cứng cáp...

Có ai đó chép miệng than.

Làn da sáng như bạc, thân hình không cường tráng hùng vĩ, nhưng lại mang khí thế không thể lay chuyển.

Đôi mắt Mục Trần càng thêm rực rỡ, hung sát lực cường đại cũng không thể ngăn cản được lôi đình cuồng bạo trong người hắn tung hoành. Hai tay nắm chặt, hờ hững nhìn Cơ Huyền như hung thần đang khinh bỉ một con giun con dế.

- Công kích chỉ có trình độ kém cỏi đó, thế thì để ta dạy cho xem.

Mục Trần dùng lời nhẹ nhàng chậm rãi, nhưng lại vang theo tiếng sấm ầm ầm trong thiên địa.

Dứt lời, bất chợt không trung trở nên u ám, ai nấy hoảng hốt khi nhìn thấy bầu trời trên cao chẳng biết khi nào đã hội tụ một lượng Hắc Lôi Vân cực lớn, phạm vi bao phủ cả mấy ngàn trượng, uy thế đáng sợ chẳng ai dám thở mạnh một tiếng.

Ngân quang lấp lóe chạy qua chạy lại trong lôi vân, uy áp thiên địa cực kỳ kinh khủng.

"Ầm!"

Một cột sấm sét xuyên phá tầng mây, không hề báo trước giáng xuống, chỉ có điều nó không công kích Cơ Huyền mà lại hướng thẳng vào người Mục Trần.

"Đùng!"

Lôi đình dũng mãnh phang vào người Mục Trần, những tia điện không hề bị khuếch tán ra xung quanh, toàn bộ đều bị thân thể Mục Trần hấp thu.

Lôi điện quanh người hắn đột nhiên dừng lại, rồi một bộ khải giáp lôi đình đen ngòm hiện ra trên người, thân hình Mục Trần như to lớn thêm mấy lần, thành một tên khổng lồ sét.

Dao động toát ra từ bộ giáp càng thêm khủng bố.

- Giải quyết ngươi, một chiêu là đủ.

Đôi mắt lôi điện trong mũ giáp lóe lên, âm thanh ầm ầm như sấm vang vọng, Mục Trần nhẹ nhàng tiến tới, rồi bất thình lình lóe lên xuất hiện phía trước Cơ Huyền, một quyền đánh tới không hề có kỹ xảo, trực tiếp mà cuồng bạo.

Vũ điệu lôi đình nhảy múa trong Chí Tôn Hải đầy huyết tinh, linh lực ngập trời đổ vào đầu quyền của Mục Trần.

Cửu văn lôi thể, năng lượng Chí Tôn Hải, hai yếu tố hùng mạnh hội tụ trong một quyền đơn giản.

Một quyền tung ra, không gian bính toái.

Một quyền đó khiến Cơ Huyền sắc mặt kịch biến, ngay cả các vị viện trưởng trên tầng trời cao cũng tỏ ra nghiêm túc. Quyền đó của Mục Trần lại có uy thế của cường giả Chí Tôn chân chính!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 628: Át Chủ Bài Của Cơ Huyền

Ầm!

Thiên địa đang rung chuyển.

Vũ điệu lôi đình trên không với tiếng sấm rền vang khung trời, quyền nổi lên hồi lâu của Mục Trần mang theo uy thế mà ngay cả hắn cũng không dự liệu nổi. Một quyền dung hợp hoàn mỹ giữa sức mạnh cơ thể và linh lực cường đại, hỗ trợ lẫn nhau, hoàn toàn thừa khả năng xóa sổ bất cứ thứ gì dưới Chí Tôn cảnh.

Đối mặt quyền của Mục Trần, Cơ Huyền sắc mặt kịch biến mãnh liệt, hoảng sợ tột độ.

"Đùng!"

Không gian bị đánh nổ nứt ra, như một bề mặt thủy tinh bị rạn vỡ.

Lôi quyền càng lúc càng đến gần, Cơ Huyền hung hăng cắn răng, tay kết ấn, Chí Tôn Hải tràn ngập thánh quang bừng sáng, ngưng tụ trước mặt hắn, tạo thành một chiếc thuẫn to cả trăm trượng.

- Thiên Sứ Thánh Thuẫn!

Thánh thuẫn có vẻ khá cũ kỹ, một đôi thánh dực vươn dài, tản ra vẻ chắc chắn không thể phá hủy, như có thể chống đỡ được trùng kích cường đại nhất thế gian.

Cơ Huyền không dám coi thường, thi triển lập tức khả năng phòng ngự tốt nhất của mình.

"Ầm!"

Thánh thuẫn vừa hiện, quyền đạo hung hãn đập tới, nện vào nó.

Như vẫn thạch va vào đất, thiên địa khựng lại, rồi tiếng nổ kinh thiên bộc phát, khí kình dữ dội quét ra cả ngàn trượng, khắp nơi bị khuấy đảo long trời lở đất.

Lôi quang va chạm với thánh quang, vô số người chỉ có thể nhắm tịt hai mắt, một số bị cường độ ánh sáng quá lớn làm cho đôi mắt đau đớn nhưng vẫn có thể cố gắng nhìn được, ánh mắt không rời vị trí va chạm.

Đối chiến như thế có thể nói là kinh thiên động địa.

"Đùng!"

Lực xung kích tràn ngập trên cao, thình lình ai nấy trợn mắt khi thấy một cái bóng người bắn xuống, cắm đầu vào hoàng kim chiến đài.

"Bùm!"

Cả một mảng chiến đài bị phá nát, một cái hố to trăm trượng lõm xuống, chiến đài chắc chắn nhanh chóng sạt lở, vùi lấp bóng người ở trong đó.

Mọi người hoảng sợ thật sự, chưa bao giờ nghe nói đại tái linh viện những lần trước có người phá hủy được chiến đài đặc biệt này.

- Ai bị đánh văng xuống vậy?

Có ai đó thốt lên, mọi người mới chú ý lại vấn đề chính. Người bị đánh rơi xuống đây chắc chắn sẽ rơi vào hạ phong, nói không chừng trận giao tranh đỉnh cấp này sẽ có ngay chiến quả.

Trên bầu trời, linh lực dao động vẫn còn tung hoành tứ phương, nhưng rồi cũng nhanh chóng yên ả lại, cả lôi quang lẫn thánh quang đều tan đi.

Mọi người nhìn lên cao.

Còn lại trên đó cũng là một bóng người đang chầm chậm hiện rõ.

Lôi điện hắc giáp trên thân cũng tan nát phân nửa, từng mảng từng mảng vẫn đang lả tả rớt xuống.

- Là Mục Trần!

Nhiều người trợn mắt, cho dù gương mặt người trên kia vẫn chưa hiện rõ, nhưng lôi giáp này dễ dàng khiến người ta nhận ra danh tính của hắn.

Khu Bắc Thương linh viện, đệ tử hưng phấn hò reo, mọi người khoái chí la ó, ánh mắt đầy sùng bái kẻ đứng trên cao kia.

- Mục Trần ca ca thắng rồi!

Vũ Hi cực kỳ kích động, nàng nắm lấy cánh tay Tô Linh Nhi lắc lư như sàng gạo, vui mừng la hét.

- Thật lợi hại a, người nầy...

Tô Linh Nhi cũng mỉm cười gật gù, ánh mắt chớp chớp kỳ lạ.

Trên chiến đài, Lạc Li và Ôn Thanh Tuyền nhìn thấy hắn cũng thở phào, ánh mắt một người thì sung sướng và hãnh diện, chắc chắn còn thích hơn là chính mình đánh bại Cơ Huyền. Người kia vẻ mặt lại khá phức tạp, thêm một chút không phục, mà lại cũng tỏ ra không muốn thua kém.

Trên tầng trời tít trên cao, phần lớn các viện trưởng nhìn xuống lại có sắc mặt khác nhau, nhưng chẳng ai nói tiếng nào.

Cả năm đại viện trưởng cũng im lặng, chỉ có Thiên Thánh viện trưởng hơi siết nắm đấm trong tay áo, gương mặt cũng mất nhiều sự vui vẻ hơn so với trước đó.

Trong những tiếng hân hoan reo hò, bóng người trên cao lại hơi run lên, rồi lôi giáp rớt ra hết. Hắn khó tin nhìn lại nắm đấm của mình, máu me bê bết. Phòng ngự kia của Cơ Huyền cường đại đáng sợ, lại còn có đặc tính phản chấn, nếu sức mạnh cơ thể chưa tăng đến cửu văn lôi thể, e rằng hắn đã mất cả cánh tay mình.

Hắn nhìn chằm chằm vào khu vực chiến đài sụp đổ kia, một quyền khi nãy chắc chắn đã khiến Cơ Huyền trọng thương, nhưng không hiểu sao lại cảm thấy bất an.

Tiếng la ó dần dần bớt đi, không gian trở lại yên ắng, mọi người theo ánh mắt Mục Trần nhìn lại chỗ chiến đài sụp đổ, nếu như Cơ Huyền không thể bò dậy, thì tức là đại chiến quán quân cũng đã có kết quả ...

Không gian trở nên im lìm.

Mục Trần đứng trên không, mắt lóe lên đanh ác, đột nhiên tay nắm lại, Đại Tu Di Ma Trụ bắn lên cao, mang theo hung sát lực dữ tợn nện thẳng xuống cái hố dưới chiến đài kia.

"Ầm!"

Khu vực sụp đổ lại bị nghiền nát.

"Oành!"

Những vật liệu hoàng kim bị nghiền thành bụi cám, chiến đài càng thêm hư tổn.

Một đòn tàn nhẫn của Mục Trần khiến không ít người biến sắc, cái này gọi là ném đá xuống giếng a.

Nhưng hắn chẳng quan tâm người khác nghĩ gì, sau khi Đại Tu Di Ma Trụ đánh xuống, hai mắt hắn trợn trừng, sắc mặt trở lại vẻ tập trung chiến đấu, linh lực đã tản đi lúc này lại dâng lên, lôi quang hiện ra.

Tư thái sẵn sàng chiến đấu của Mục Trần khiến khán giả kinh ngạc, rồi giật mình nhìn xuống khu vực chiến đài sụp đổ. Chẳng lẽ Cơ Huyền vẫn còn có thể tái chiến?

"Đùng!"

Một tiếng nổ lớn trả lời bọn họ, Đại Tu Di Ma Trụ cắm vào chiến dài rung lên.

"Đùng! Đùng!"

Chấn động càng thêm dữ dội, rồi Đại Tu Di Ma Trụ văng lên trời, hướng tới Mục Trần.

Mục Trần nheo mắt lắc mình lướt tới đỉnh trụ, chân giậm mạnh ổn định nó, ánh mắt vẫn tập trung nhìn xuống bên dưới.

Mọi người theo ánh mắt hắn cũng nhìn xuống, nín thở quan sát.

Trong cái hố tối tăm đột nhiên có ánh sáng lóe lên, ánh tím dần tràn ngập cả hố đen, rồi một bóng người chầm chậm bay lên, rời khỏi hố sâu.

Người kia rõ ràng là Cơ Huyền, hắn lúc này khác đi rất nhiều, bề ngoài có hào quang màu tím, gương mặt đầy những hoa văn cũng màu tím, thần bí và khó đoán. Ngay cả đôi mắt cũng tím một màu, lạnh lùng và lợi hại, lệ khí ngút trời.

Sau lưng Cơ Huyền còn mọc thêm một đôi cánh ưng tím, mỗi cú vỗ đều khiến cho không gian biến dạng.

Vẻ mặt hờ hững, tay khoanh trước ngực, hắn ngẩng đầu thoáng liếc Mục Trần, thần thái như đang nhìn con giun con dế.

Mục Trần trợn mắt nhìn lại, cảm giác Cơ Huyền cực kỳ lạ lẫm, hoàn toàn khác trước, ngoài ra còn một dự cảm uy hiếp trí mạng ập đến khiến trái tim hắn bất giác run rẩy.

Ôn Thanh Tuyền và Lạc Li cũng biến sắc, cũng nhận thấy điều gì đó không ổn.

Tầng trời trên cao, các viện trưởng cũng kinh nghi nhìn xuống.

Ngoài Thiên Thánh viện trưởng, bốn vị còn lại cũng nheo mắt khó hiểu.

- Cơ Huyền có gì đó không phải...

Linh Khê nghiêm mặt nhìn tên kia, đột nhiên lẩm bẩm.

- Linh Khê tỷ tỷ, cái tên kia sao lại thế? Đột nhiên trở nên thật đáng sợ.

Duẫn Nhi khiếp hãi ra mặt, cảm giác của nàng cũng rất nhạy bén, dễ dàng nhận ra sự thay đổi của Cơ Huyền.

Linh Khê không trả lời, đôi mắt lạnh lẽo không rời khỏi Cơ Huyền.

Cơ Huyền nở một nụ cười cực kỳ đanh ác và hung bạo, chân giậm nhẹ, một dao động lặng lẽ khuếch tán, thình lình chiến đài dưới chân hắn vỡ nát thành phấn vụn

"Greeéé!"

Tiếng ưng gáy thình lình cất lên, âm thanh mãnh liệt vang khắp thiên địa, vô số người đau đớn bưng tai. Kẻ còn chịu đựng được liền nhìn thấy sau lưng Cơ Huyền hiện ra hình ảnh một con ưng khổng lồ to cả nghìn trượng. Thân ưng đầu rồng, dao động khủng bố tản mát ra.

Và càng làm cho người ta kinh khiếp hơn, con ưng viễn cổ đó không phải hư ảnh, mà là bản thể chân chính của nó.

Không ngờ thứ Cơ Huyền có được không chỉ là tinh phách viễn cổ Thiên Long Ưng tinh phách, mà lại là bản thể chân chính!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 629: Cửu U Tái Hiện

"Greeéé!"

Tiếng ưng gáy bén nhọn như công kích thực chất khiến cho cả mặt chiến đài cũng bị chấn nứt nẻ, uy áp khủng bố bao trùm khắp nơi, đừng nói đệ tử, ngay cả một số viện trưởng trên cao cũng biến sắc kinh ngạc.

- Đó là bản thể viễn cổ Thiên Long Ưng?

Có viện trưởng hoảng hốt la lên.

- Đúng thật là bản thể, không phải là tinh phách lực... Bất quá viễn cổ Thiên Long Ưng này vì sao lại có thể giấu trong nùười Cơ Huyền? Thực lực đó của hắn làm cách nào áp chế được viễn cổ Thiên Long Ưng?

Có viện trưởng nghi hoặc.

Viễn cổ Thiên Long Ưng, thiên thú hạng 8 Địa bảng, con trưởng thành liền có thực lực Chí Tôn. Cơ Huyền thậm chí hiện tại cũng chỉ mới miễn cưỡng mở Chí Tôn Hải, còn chưa chân chính là Chí Tôn cảnh, căn bản không thể có sức chống cự được viễn cổ Thiên Long Ưng, đừng nói đến sử dụng sức mạnh của nó.

Nhiều người cũng gật gù tự hỏi, rõ ràng đó là khúc mắc khó giải đáp.

- Thực lực con viễn cổ Thiên Long Ưng này e rằng đã đạt tới Chí Tôn tứ phẩm, trận đấu này đã không còn cần phải tiếp tục nữa.

Một vị viện trưởng vuốt râu nhận xét, lắc đầu không vui

Chí Tôn tứ phẩm, trong những linh viện cấp trung và cao đã là viện trưởng viện phó, ngay cả nếu xếp vào Ngũ Đại Viện, chắc chắn cũng phải là trưởng lão hàng đầu với vai trò then chốt.

- Hừ, Thiên Thánh viện trưởng, chiêu này của quý viện cũng không tránh khỏi quá gian trá? Viễn cổ Thiên Long Ưng lại không phải là vật của hắn, dùng đến ngoại lực như thế e rằng không phù hợp quy tắc trận đấu!

Thái Thương viện trưởng hậm hực cất tiếng, thoáng liếc nhìn viễn cổ Thiên Long Ưng cũng tỏ ra e dè.

Thiên Thánh viện trưởng chỉ cười nhạt:

- Thái Thương viện trưởng nói sai rồi, viễn cổ Thiên Long Ưng không liên quan gì đến Thánh linh viện chúng ta cả, mọi thứ đều là cơ duyên tự có của Cơ Huyền. Hắn và con viễn cổ Thiên Long Ưng kia có quan hệ ký túc, hắn nhận được sức mạnh lớn như thế cũng trả giá không ít đó.

- Ký túc?

Ba vị đại viện trưởng còn lại cũng thất thanh kinh ngạc. Quan hệ ký túc là một phương thức cực kỳ hung hiểm. Viễn cổ Thiên Long Ưng tồn tại trong nhân thể, không ngừng tìm cách chiếm đoạt thần trí của chủ thể ký túc, nhưng cũng là một cơ may cho người đó có thể luyện hóa nó hoàn toàn, chiếm lấy năng lượng của linh thú.

Đó là một ván bài cược bằng cả tính mạng, bên nào thất bại thì trả giá thảm trọng, tuyệt đối không thể trở mình.

Bình thường chẳng ai dại gì mà chọn phương thức này để kiếm tinh phách linh thú cường đại, một quả bom nổ chậm tồn tại trong người chẳng hề thoải mái gì. Còn đối với linh thú cũng thế, hiểm cảnh ác liệt như vậy nó cũng không vui vẻ gì chấp nhận.

Do đó quan hệ ký túc rất hiếm thấy.

- Viễn cổ Thiên Long Ưng kia muốn cơ thể Cơ Huyền, định cướp lấy, mà hắn cũng vừa hay muốn có năng lượng của nó, thành ra cả hai lại có quan hệ ký túc. Do đó tính đi tính lại sức mạnh này không phải Cơ Huyền không không mà có, thành ra không phạm quy.

Thiên Thánh viện trưởng thản nhiên cười nói.

Bốn vị viện trưởng trầm tư im lặng. Viễn cổ Thiên Long Ưng thì cũng dễ hiểu, thực lực của nó muốn nuốt lấy thân thể Cơ Huyền cũng không ít phần thắng, còn Cơ Huyền không ngờ lại quyết đoán như thế, nhưng với kẻ tâm cơ sâu như hắn, chắc chắn phải có phòng bị chu đáo trước hiểm cảnh này.

Thái Thương viện trưởng cũng không nói gì được nữa, Cơ Huyền lấy sức mạnh khác để giao đấu, nhưng cũng là hắn đánh cược bằng cả sinh mạng. Lão nhìn xuống vòng chiến, chỉ đành bất lực thở dài. Biểu hiện của Mục Trần đã hoàn mỹ đến thế, không ngờ Cơ Huyền vẫn còn một chiên thâm độc thế này.

- Tên kia thì ra giấu cả một con viễn cổ Thiên Long Ưng chân chính, xem ra chúng ta vẫn đánh giá thấp Cơ Huyền!

Ôn Thanh Tuyền chua xót lên tiếng.

Lạc Li nắm chặt tay, nhìn qua Mục Trần chẳng biết hắn đang nghĩ gì, nhưng chắc chắn cũng đang chấn động không nhỏ.

- Ngươi cứ rút lui trước đi!

Lạc Li khẽ nói.

- Ngươi định làm gì?

Ôn Thanh Tuyền cả kinh.

- Mục Trần sẽ không bỏ cuộc, nên ta đến giúp hắn.

Lạc Li cười nhẹ, nhưng mang theo ý chí kiên định không rời.

- Viễn cổ Thiên Long Ưng kia thực lực đạt tới Chí Tôn tứ phẩm, dù ngươi và Mục Trần liên thủ cũng chẳng hề có phần thắng. Coi như xong đi, chỉ là một trận tỷ thí mà thôi, mọi người đều thấy rõ tên Cơ Huyền kia thật xỏ lá, năng lực này chẳng phải do hắn tu luyện mà thành. Nếu chỉ bằng bản lĩnh của mình, hắn đã bại dưới tay Mục Trần rồi!

Ôn Thanh Tuyền hậm hực nói.

Lạc Li khẽ lắc đầu:

- Ngươi cho rằng Mục Trần sẽ bỏ cuộc ư?

Ôn Thanh Tuyền chẳng nói được gì. Nàng cũng biết ân oán của hai người kia không tầm thường, cả hai bề ngoài ôn hòa nhưng hận ý rất sâu, cho dù không đánh lại cũng không bao giờ chịu nhận thua.

- Thật là một thằng ngu mà.

Ôn Thanh Tuyền thở dài, nhưng tên kia chấp nhất như vậy cũng rất khá a.

- Vậy cùng nhau lên!

Ôn Thanh Tuyền nghiến răng quyết định, nàng cũng đã khôi phục không ít chiến lực.

Lạc Li hơi ngạc nhiên, Ôn Thanh Tuyền cũng chẳng cần phải sống mái cùng hai người như thế, nhất là cục diện hầu như chẳng có một tí phần thắng

Ôn Thanh Tuyền bất giác đỏ mặt, vội nói:

- Tên kia vừa nãy coi như cũng cứu ta, ta không phải hạng người có ân không báo.

Lạc Li cười, ánh mắt có chút thâm ý, nhưng không nói gì hơn, chỉ gật gù.

Thiên địa lúc này yên ắng lạ thường, đám khán giả mồm há hốc, dĩ nhiên bị con viễn cổ Thiên Long Ưng làm cho kinh hồn bạt vía, lại còn uy áp khủng bố kia hoàn toàn vượt qua sức chịu đựng của họ. Trình độ này ít nhất hiện tại họ không có tư cách đối diện.

Bắc Thương linh viện cũng im ắng như tờ, mặt mũi tên nào tên nấy tái mét, hoàn toàn không còn đọng lại một chút vui vẻ nào khi nãy.

Trên cao, Cơ Huyền biếng nhác vặn cổ, tiếng xương cốt lốp cốp vang lên, hắn nhếch mép cười nhìn Mục Trần:

- Cảm thấy tuyệt vọng lắm sao?

Mục Trần không hề biến sắc, tay nắm chặt lại.

Phía sau Cơ Huyền, viễn cổ Thiên Long Ưng quét đôi mắt hung lệ nhìn Mục Trần, thực lực của hắn chẳng đáng để nó phải e ngại. Nó nhìn lại Cơ Huyền giọng nói âm lãnh cất lên:

- Chính là cái tên kia khiến ngươi phải triệu hồi ta sao? Cơ Huyền, ngươi cần phải biết, khi ngươi sử dụng năng lực của ta càng nhiều, thì ta càng dễ dàng nuốt lấy ngươi.

Cơ Huyền nghe vậy, chỉ mỉm cười:

- Vậy hy vọng ngươi có thể chân chính chiếm cứ thân thể ta, trước khi ta vượt qua ngươi vậy. Nhưng lúc này ta và ngươi vẫn là vinh cùng vinh, nhục cùng nhục, thành ra chân thành mà giúp ta giải quyết tên kia đi.

- Như ngươi muốn.

Viễn cổ Thiên Long Ưng hung ác trừng mắt, một tiếng cười lạnh lẽo vang lên theo tiếng đập cánh phần phật, bóng hình to lớn hóa thành dòng

sáng rực rỡ chui trở lại vào trong người Cơ Huyền.

Đôi cánh ưng trên lưng Cơ Huyền đột ngột bành trướng, chỉ chốc lát sải cánh đã dài hơn trăm trượng, mà đôi tay của hắn mọc ra móng vuốt sắc nhọn, màu tím như trủy thủ, dao động linh lực từ cơ thể toát ra đã chân chính là Chí Tôn cảnh.

Cơ Huyền cảm nhận năng lượng mênh mông tràn ngập trong cơ thể, gương mặt lộ rõ vẻ say mê hưởng thụ. Đôi mắt cũng trở nên lợi hại như mắt ưng, nhìn sang Mục Trần như đang thấy con mồi, hai cánh vỗ tới, một luồng phong bạo linh lực màu tím cuốn tới tấn công đối phương.

Mục Trần trừng mắt nắm chặt tay, Đại Tu Di Ma Trụ bật lên rồi hung hãn nện xuống.

"Đùng!"

Phong bạo linh lực bắn vào Đại Tu Di Ma Trụ, khiến nó run rẩy, dễ dàng bị đánh bật ra. Mục Trần đưa tay đỡ lấy, cũng bị dư lực chấn cho đau nhức cả cánh tay, cổ tay tóe máu. Nếu sức mạnh thân thể không đủ cường hãn, e rằng chỉ dư chấn kia cũng thừ sức khiến hắn chết tươi.

- Ngươi lúc này trong mắt ta chẳng khác nào con giun con kiến.

Cơ Huyền nhếch mép châm chọc, vừa dứt lời đã nghe tiếng gió đến từ phía sau, nhưng hắn chẳng hề quan tâm, khẽ phẩy tay chưởng về sau mà chẳng hề nhìn lại, linh lực cuốn ra, như hình thành một con tử xà lao tới cắn xé.

"Đùng!"

Tiếng nổ nhỏ vang lên, hai cô gái xinh đẹp bị đẩy lui hoàn toàn, chính là Lạc Li và Ôn Thanh Tuyền xông đến hỗ trợ Mục Trần, nhưng xem ra lúc này chẳng thể giúp ích được gì.

Đôi cánh Cơ Huyền rung lên, tàn ảnh xuất hiện liên miên, Mục Trần còn chưa kịp phản ứng thì chưởng kình đã nện vào bả vai.

"Hự"

Thân thể như quả bóng bị đánh bật ra, xoay vòng giữa không hộc máu.

- Tốc độ của ngươi thật là chậm đến đáng thương đó.

Vừa mới giữ lại được thăng bằng, tiếng nói lạnh lẽo lại đến ngay sau lưng, một chưởng nữa lại đập vào người Mục Trần.

"Oành!"

Mục Trần cắm mặt vào chiến đài, lồm cồm bò dậy, gian nan xóa đi vết máu trên miệng, dáng vẻ cực kỳ khốn đốn. Dù hoàn toàn rơi vào thế hạ phong, nhưng đôi mắt vẫn kiên định không tỏ ra sợ hãi.

- Mục ca xong rồi...

Khu vực Bắc Thương linh viện, hi vọng của mọi người hoàn toàn tắt ngấm, vài cô gái nức nở khóc thành tiếng. Trước nay chỉ thấy Mục Trần tràn ngập tự tin, gương mặt tuấn tú sáng lạn luôn mỉm cười, chưa bao giờ nhìn thấy hắn bị áp đảo đến thảm thương như thế.

Những linh viện khác thì không bình luận gì, nhưng tỏ ra cũng rất khâm phục ý chí của hắn. Dù sao dưới tình huống áp đảo toàn diện như thế, sự kiên định của hắn cũng đáng để nể phục.

Mục Trần ở giữa đất đá ngổn ngang, dáng vẻ thê thảm vô cùng, tay chân lúc này run rẩy yếu ớt. Đột nhiên đôi mắt hắn trở nên cuồng dã hung tợn, hôm nay cho dù thất bại triệt để, hắn cũng phải lôi Cơ Huyền đi theo!

- Liều mạng, xem ai ác hơn ai cho biết...

Mục Trần lẩm bẩm, nụ cười tàn khốc lóe lên, hắn đứng thẳng người, súc thế chuẩn bị ra tay, nhưng đột nhiên thân thể hắn cứng đờ, vì một âm thanh khá quen thuộc vang lên trong trí não.

- Chà chà, tiểu Mục Trần ngươi thật vô dụng, lại bị con chim điên kia bắn cho thê thảm đến thế này ư?

Hắn phản ứng cũng khó hiểu, đưa tay vuốt vuốt cái lỗ tai mà trong lòng cảm thấy khó tin.

Bởi vì âm thanh quen thuộc vừa cất lên đó, rõ ràng chính là đến từ quả trứng lâu nay vẫn đang ở trong trạng thái tiến hóa, Cửu U?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 630: Cửu U Lực Lượng

Giọng nói biếng nhác vang lên trong lòng, khiến cho gương mặt Mục Trần thoáng sửng sốt. Phải một lát sau hắn mới có thể mở miệng lẩm bẩm một cách khó tin:

- Ngươi... Cửu U? Ngươi tỉnh rồi?

Nhưng câu hỏi của hắn lại không nhận được hồi đáp ngay lập tức, khiến cho trái tim vừa nóng lên bị dội một gáo nước lạnh. Chẳng lẽ vừa nãy bị hoang tưởng?

- Khà khà, xem ra ngươi rất mong nhớ ta nhỉ.

Trái tim đang băng giá, tiếng cười duyên trêu ghẹo lại vang lên trong tâm Mục Trần.

Mục Trần giật mình, trợn trắng cả hai mắt, nhưng cuối cùng cũng cảm thấy thoải mái. Con gà mái ngủ một giấc liền hai năm cuối cùng cũng tỉnh dậy...

- Ngươi cuối cùng cũng chịu tỉnh.

Mục Trần nói trong lòng mà như mếu máo.

- Cũng hết cách, mạng ngươi có lẽ sắp tòi, ta cũng không muốn mới vừa tiến hóa xong chưa hưởng được trọn một ngày tươi đẹp đã phải đi bán muối cùng với ngươi.

Cửu U cười khúc khích.

Mục Trần miệng giật giật, quan hệ của hắn và Cửu U cũng khá huyền ảo, huyết mạch tương liên, nên nói theo cách nào đó là cực kỳ mật thiết. Cho dù cả hai năm nay nàng ta luôn ngủ say để tiến hóa, nhưng mối liên hệ đó chẳng nhòa đi một chút nào.

- Có vẻ ngươi gặp phiền phức to nhỉ.

Cửu U khẽ cười quay sang vấn đề chính. Dù rằng chỉ trao đổi qua tâm trí, nhưng Mục Trần mơ hồ cảm ứng được trong Giới Tử Xuyến, bóng nữ tử kiều diễm hiện ra, ngồi trên quả trứng đen, thân một bộ hắc y, đôi chân thon thả đung đưa, tay cầm một mảnh trứng vỡ, miệng khẽ cắn nhẹ, vẻ hoang dã khêu gợi đầy say mê.

- Một con viễn cổ Thiên Long Ưng, thực lực đạt tới Chí Tôn tứ phẩm, thu phục được không?

Mục Trần gật đầu lia lịa.

Cửu U biếng nhác trả lời:

- Một con gà điên không thể lột xác hoàn toàn mà thôi, chẳng qua sống lâu nên cũng đạt được cấp độ Chí Tôn cảnh. Nhưng cuối cùng vẫn chỉ là linh thú, không tiến hóa thành công thì nó cũng chỉ như thế.

- Vậy hiện tại thực lực của ngươi là Chí Tôn mấy phẩm?

Mục Trần cẩn thận hỏi.

- Ờ hở, hình như cũng là tứ phẩm.

Cửu U thản nhiên cười nói.

- Chí Tôn tứ phẩm?

Mục Trần suýt nữa té sấp, kinh hãi thật sự. Con viễn cổ Thiên Long Ưng tu luyện bao nhiêu năm thực lực đến Chí Tôn tứ phẩm cũng đã khủng bố, vậy mà cô nàng Cửu U chỉ nhắm mắt đi ngủ hai năm sau tỉnh

dậy thì thực lực đã ngang bằng. Hắn nhớ rõ trước khi tiến hóa, thực lực Cửu U bất quá cũng ngang ngửa chính hắn hiện tại mà thôi.

- Ta chính là tộc điểu ưu tú thiên phú trác tuyệt nhất của tộc Cửu U Tước trong cả ngàn năm nay, huyết mạch tinh khiết nhất, đừng có đem ra so với con gà nhãi nhép đó.

Cửu U hơi hậm hực, với thái độ kinh ngạc của Mục Trần không mấy vui vẻ, cho thấy với nàng chuyện này chẳng có gì đáng kinh hãi đến như vậy, là chuyện đương nhiên phải thế.

Mục Trần không nói gì, lời này mà nói ra ngoài, thì mấy kẻ được gọi là yêu nghiệt thiên tài kia chắc có lẽ phải thổ máu tức chết tại chỗ.

- Nhưng tên kia cũng là tứ phẩm... giải quyết được sao?

Mục Trần dò hỏi.

- Cấp độ ngang nhau, thần thú nghiền nát linh thú.

Cửu U hờ hững trả lời.

-Lợi hại!

Mục Trần tấm tắc tán thưởng.

- Tạm thời ta cho ngươi mượn úức mạnh, nhưng dùng được bao nhiêu thì tùy theo sức chịu đựng cơ thể của ngươi vậy.

Cửu U bỏ tọt miếng vỏ trứng vào miệng, phủi tay, rồi kết ấn. Một biển lửa màu tím bừng lên, dao động linh lực khủng bố cũng theo đó bùng phát

Từ nãy đến giờ, Mục Trần đứng yên trong cái hố đất đá ngổn ngang trên chiến đài, không nhúc nhích, thần sắc ngây ngốc vì đang tập trung trao đổi với Cửu U trong lòng.

- Xem ra ngươi đã biết buông tay đầu hàng.

Giữa không trung, Cơ Huyền hơi nghiêng đầu, nhìn Mục Trần bên dưới, mỉm cười:

- Đã thế, ta sẽ dạy cho ngươi cảm giác thế nào là tột cùng tuyệt vọng, để cái mà ngươi gọi là tự tin, từ nay sẽ không còn ở lại trong đầu ngươi nữa.

Dứt lời, sắc mặt Cơ Huyền trở nên hung dữ ác độc, thân hình như quỷ mị xuất hiện trước mặt Mục Trần, móng vuốt bén nhọn mang theo ánh tím chết chóc, chỉ kình hung hãn đâm tới trái tim Mục Trần.

Một chỉ thật ác độc.

Ngoài chiến đài, nhiều kẻ hoảng sợ nhắm tịt hai mắt, khu vực Bắc Thương linh viện, đa số mặt mày trắng bệch ra.

- Kết thúc!

Cơ Huyền cười lớn, ánh tím rực rỡ, chỉ kình dường như không gì cản nổi.

Nhanh như điện cắm vào lồng ngực Mục Trần.

"Xẹt!"

Một âm thanh nhỏ vang lên, những người còn giữ được bình tĩnh quan sát đòn đánh kết liễu cũng bất ngờ trợn mắt.

Ngay cả Cơ Huyền cũng biến sắc khó tin, vì Mục Trần nhẹ nhàng vươn ra hai ngón tay chính xác kẹp lấy chỉ kình đáng sợ của hắn, hành động như có vẻ chống cự yếu ớt lại khiến cho Cơ Huyền không thể công tới một chút nào.

- Chuyện gì đã xảy ra...

Ai đó thất thanh la lên.

Cơ Huyền chấn kinh, khó tin nhìn đối thủ trước mặt, tên kia đang ngẩng lên nhìn lại, trong đôi mắt không còn lôi điện, thay vào đó là hai ngọn lửa tím cháy phừng phừng.

- Cho ngươi đắc ý, bây giờ hết rồi.

Hắn nhếch môi cười khẽ, một cước bất ngờ không báo trước mạnh như búa tạ nện vào ngực Cơ Huyền, tốc độ nhanh đến mức Cơ Huyền cũng chẳng kịp phản ứng.

"Đùng!"

Cơ Huyền như bao cát bị đá bay đi, lăn lóc trên chiến đài cả trăm trượng.

Toàn vùng yên tĩnh.

Ai nấy tròn mắt to miệng kinh hãi, gương mặt như ngây dại.

Lạc Li và Ôn Thanh Tuyền đang muốn liều mạng xông tới cũng sửng sốt. Cục diện bất ngờ nghịch đảo làm cho hai người cũng không biết đâu mà lần.

Linh Khê phía ngoài thì có vẻ bình tĩnh nhất, nhíu mày nhìn Mục Trần, vẻ mặt kinh ngạc như phát hiện ra gì đó.

"Hự."

Cơ Huyền lồm cồm bò dậy, phun máu, ánh mắt ngây ngốc khó hiểu nhìn Mục Trần:

- Không thể nào?

Mục Trần ngẩng đầu, hờ hững nhìn lại, căn bản chẳng quan tâm lời tên kia nói, hai tay giang ngang một cột hỏa trụ tím rịm bừng lên, xông thẳng lên trời.

Sức nóng cực độ tràn ngập khắp nơi, chiến đài dưới chân hắn đang nhanh chóng chảy ra.

Ngọn tử hỏa cực kỳ bá đạo.

Tử hỏa trụ phừng cháy, người ta còn cảm nhận được dao động phát ra từ cơ thể Mục Trần càng thêm khủng bố, trong giây lát đã trở thành Chí Tôn chân chính.

Vô số khán giả lại lần nữa kinh ngạc

Tầng trời cao, các viện trưởng sắc mặt biến ảo, càng lúc càng nghiêm trọng. Họ lúc này nhận thấy thực lực Mục Trần đã vượt lên Cơ Huyền, đến Chí Tôn nhị phẩm.

- Mục Trần cũng còn ẩn giấu gì đó sao?

Vài vị viện trưởng còn thất kinh, đây thật sự là tranh đấu của những đệ tử tuyệt đỉnh ư? Thật sự rất lợi hại, chính họ còn cảm thấy bị uy hiếp.

Thái Thương viện trưởng cũng kinh ngạc chẳng kém, nhưng nhanh chóng hồi phục tinh thần, gương mặt vẫn lạnh lùng. Còn Thiên Thánh viện trưởng đang khoái trá cười tủm tỉm thì lúc này sắc mặt lại trầm xuống.

Tử hỏa bùng cháy, sau lưng Mục Trần cũng có một đôi cánh tím rất lớn giang ra, đôi mắt đen cũng thành màu tím, đâu đó có tiếng hót lảnh lót vang trong thiên địa.

- Sức mạnh Chí Tôn đây sao...

Mục Trần nắm tay lại tận hưởng cảm giác mạnh mẻ của năng lượng khủng bố, bất giác say mê. Dường như hắn lúc này chỉ cần búng tay cũng đủ phá hủy cả không gian dị biệt này.

- Ngươi lại có thể sử dụng được nhiều năng lượng đến thế, xem ra thân thể lúc này rất mạnh nha.

Cửu U thoáng kinh ngạc, vốn nàng nghĩ hắn có thể chịu được sức mạnh Chí Tôn nhất phẩm là tối đa, nhưng không ngờ lại tăng lên đến nhị phẩm.

- Hai năm nay ta cũng không ngồi chơi mà.

Mục Trần mỉm cười.

- Đúng là lợi hại hơn xưa không ít.

Cửu U không phủ nhận. Mục Trần lúc này tiến bộ vượt bậc so với khi trước nàng gặp, xem ra đã theo sát trình độ của nàng, không còn quá cách biệt như xưa.

Mục Trần khẽ cười, đôi mắt tử hỏa lạnh lùng nhìn Cơ Huyền mặt mày tái mét. Đột nhiên tử hỏa lan tràn khắp chỗ hắn đứng, rồi thân hình chợt biến mất.

Giọng nói của hắn văng vẳng theo luồng tử hỏa

- Trận đấu này đã có thể kết thúc.

Cơ Huyền trợn mắt, hoảng hốt rút lui.

Một bàn tay đầy tử hỏa từ hư vô hiện ra, dễ dàng thộp lấy cổ họng của hắn.

Chênh lệch quá rõ ràng!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 631: Cửu U Minh Tước

Khi Mục Trần bópcổ Cơ Huyền, nhiều người còn đang mải nhìn vị trí tàn ảnh đã tan đi của hắn trước đó, chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Mục Trần đứng thẳng, tay nắm chặt cổ họng Cơ Huyền, dựng hắn thẳng cả người lên. Trước đó thẳng như chẻ tre, nhưng lúc này Cơ Huyền trong tay Mục Trần như đứa trẻ lên ba chẳng có sức phản kháng.

Không khí trong vùng im lặng đến mức tịch mịch, cũng bởi vì cục diện xoay chuyển quá nhanh, và tốc độ ra đòn càng lúc càng vượt khỏi khả năng quan sát của phần đông khán giả.

Chẳng ai ngờ cục diện hết lật bên này lại nhanh chóng xoay bên kia.

Vốn áp đảo Mục Trần đến thảm thương suýt chết, nhưng chỉ chớp mắt đã bị nghiền nát ngược lại.

Mục Trần phản kích còn nhanh chóng và dữ dội hơn.

Và đặc biệt thực lực Mục Trần lúc này cũng cực kỳ đáng sợ, vượt qua cả Cơ Huyền sau khi có được năng lượng cho mượn của viễn cổ Thiên Long Ưng.

Chuyện gì xảy ra?

Cơ Huyền hai mắt đỏ ngầu điên cuồng giãy giụa, nỗi uất ức dâng lên đến đỉnh đầu. Tư thế hắn lúc này thật sự đáng hận đến nổ cả tim. Bao nhiêu năm nay, hắn luôn luôn vô địch, bất cứ thiên tài cùng thế hệ nào cũng bị hắn vượt xa. Chỉ có hắn giày đạp đối thủ dưới chân, được bao kẻ

tôn sùng kính ngưỡng, chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có ngày bị người ta nắm cổ dựng lên như thế này.

Chuyện sỉ nhục này tâm tình cao ngạo của Cơ Huyền không thể chấp nhận được, sự tra tấn này còn tàn nhẫn hơn cả giết hắn.

- Ta muốn bằm thây ngươi vạn mảnh!

Cơ Huyền khó khăn gào lên, linh lực mênh mông dũng mãnh phẫn nộ đánh tới Mục Trần.

Thế nhưng Mục Trần chỉ hờ hững phẩy tay, biển lửa bừng cháy thiêu rụi luồng công kích linh lực.

Cặp trảo sắc bén của Cơ Huyền vung tới tàn nhẫn, hướng thẳng hai mắt Mục Trần.

- Làm dữ!

Nhưng hắn chẳng kịp đắc thủ, Mục Trần đã vung chưởng nện vào lồng ngực hắn, cả vòm ngực lõm vào một họng máu dâng lên phun ra như suối, Cơ Huyền thê thảm văng đi.

"Bốp!"

Thân hình còn đang bay giữa trời, Mục Trần đã thình lình xuất hiện, gương mặt tuấn tú lạnh lùng mà đanh ác, quyền vung từ trên cao đập xuống, tử hỏa nóng cháy theo đầu quyền đốt sạch không khí.

Quyền hung hãn không chút lưu tình nện vào người Cơ Huyền, nhiệt độ cực nóng tung hoành, khiến thân thể Cơ Huyền đỏ lên như heo quay.

"Rầm"

Cơ Huyền lại phun thêm một đống máu, thân hình cắm vào lòng chiến đài, nằm lê lết trong đó, máu tuôn xối xả, gương mặt anh tuấn bị đánh sưng húp méo mó đến không nhận ra.

Hai mắt cứng đờ nhìn thẳng Mục Trần như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương, hắn run rẩy lẩm bẩm:

- Không thể nào, hắn sao lại có được sức mạnh cường đại như thế?

Thắng lợi vốn đã ở trong tầm tay, sao chẳng ngờ lại có biến cố khó tin đến vậy.

- Sức mạnh đó cũng không phải của hắn, mà thân thể của hắn lại mạnh hơn ngươi nhiều, do đó năng lượng có thể hấp thu sử dụng vượt xa ngươi mà thôi. Ngươi lấy năng lượng của ta cũng chỉ miễn cưỡng là Chí Tôn nhất phẩm, còn hắn lại có thể tăng đến Chí Tôn nhị phẩm, đương nhiên không đánh lại hắn.

- Ta muốn giết hắn, ta muốn giết hắn!

Hai mắt Cơ Huyền đỏ ngầu.

- Được chứ, hãy để ta thao túng cơ thể ngươi, thế thì giết hắn dễ như trở bàn tay.

Giọng nói kia tỉ tê đầy mưu mô, không giấu sự mừng rỡ.

Cơ Huyền nghiến răng. Nếu như tình hình bình thường, đương nhiên kẻ tâm cơ như hắn không thể bị người khác thừa cơ. Thế nhưng lúc này hắn đã bị thù hận che mờ lý trí, sự uất ức oán độc điên cuồng hoàn toàn xóa nhòa trí thông minh vốn có của hắn. Hắn phải là người được vạn kẻ tung hô, chứ đâu phải nằm la liệt ở đây như con chó chết thế này.

Hắn tuyệt đối không thể bại bởi Mục Trần!

Hắn đã nói, nhất định sẽ giày xéo kẻ kia dưới bàn chân mình!

- Giết hắn cho ta!

Cơ Huyền run rẩy cất giọng đau đớn.

- Ha ha, như ngươi mong muốn.

Giọng nói âm hiểm kia reo lên vui mừng.

Cơ Huyền từ từ nhắm chặt hai mắt.

Thân thể đang đổ máu đột nhiên ổn định, máu không còn trào ra nữa, mà linh lực hỗn loạn cũng trở lại bình thường. Sau đó hắn mở mắt ra, thần thái không còn vẻ cay đắng oán hận như trước, chỉ còn một cảm giác thâm sâu khó dò.

Hắn chậm rãi đứng dậy, lúc lắc cái cổ, cảm nhận cơ thể quen thuộc mà xa lạ này, rồi nhếch môi mỉm cười:

- Cuối cùng cũng có cơ hội nắm giữ cơ thể này...

Hắn ngẩng lên, nhìn Mục Trần cười nói:

- Đúng là phải cảm tạ ngươi đó.

Mục Trần nhíu mày nhìn Cơ Huyền, tên kia không tỏa ra dao động linh lực cường đại, nhưng ánh mắt nguy hiểm làm cho Mục Trần rùng mình, dường như Cơ Huyền hoàn toàn khác trước, lạ lẫm mà đáng sợ.

- Ngươi chính là viễn cổ Thiên Long Ưng?

Mục Trần từ tốn hỏi.

- Ngươi thực thông minh.

"Cơ Huyền" mỉm cười, chẳng công nhận, cũng không phủ nhận

- Chỉ đáng tiếc ta đã hứa với hắn, sẽ giết chết ngươi, thành ra phải để ngươi chịu oan ức một chút vậy.

"Uỳnh!"

Hắn vừa dứt lời, Mục Trần đã đánh tới một chưởng, tử diễm càn quét áp chế "Cơ Huyền"

- Chỉ mượn một chút sức lực Chí Tôn thôi mà, so với Chí Tôn chân chính ngươi còn kém quá xa.

"Cơ Huyền" nhìn công kích dũng mãnh của Mục Trần chỉ cười nhạt, phất tay vỗ vào hỏa chưởng áp tới trước mặt. Một đòn phất tay hờ hững thế nhưng lại đánh cho hỏa chưởng tan tác biến mất.

Khán giả lại thêm một phen kinh dị, toàn bộ im phăng phắc. Cuộc chiến xoay vần chóng mặt này, từ nãy đến giờ họ đã chẳng thể hiểu nổi được nữa.

Mục Trần lập tức lui đi, gương mặt nghiêm trọng. "Cơ Huyền" lúc này đã khác, không chỉ sức mạnh mà độ thuần thục với sức mạnh đó hoàn toàn không cùng một đẳng cấp. Đối phương lúc này thật sự là một cường giả Chí Tôn .

- Ngươi chạy không thoát!

Không gian sau lưng Mục Trần biến dạng, "Cơ Huyền" lập tức xuất hiện mỉm cười:

- Cho ngươi học hỏi sức mạnh Chí Tôn chân chính đây.

Song chỉ vươn ra, linh lực ánh tím uốn quanh ngón tay đâm tới, ngập tràn khí tức lạnh lẽo, không chỉ ngưng luyện hơn trước, mà còn đầy linh tính, chất lượng vượt xa lúc trước Cơ Huyền sử dụng.

- Hóa kiếm!

Linh lực ánh tím bắn ra rồi biến thành một thanh tử kiếm như thật, nhanh như chớp đâm vào phía sau đầu Mục Trần.

Mục Trần quay lại bỏ chạy, cùng lúc kết ấn tung ra những luồng công kích linh lực tử hỏa.

"Bùm bùm"

Thế nhưng chẳng ngăn cản được tử kiếm một chút nào, hoàn toàn bị nó chém nát tan.

Mục Trần biến sắc, thanh tử kiếm nhìn rất bình thường này bề ngoài không có gì đáng sợ, thế nhưng lại mang theo áp lực kinh khủng làm cho thân thể hắn không nhúc nhích được.

Công kích ngăn cản hoàn toàn bị nghiền nát, tử kiếm dễ dàng áp sát Mục Trần, Bất thình lình một bàn tay ngọc ngà vươn ra, khẽ búng một cái, tử hỏa bùng cháy đốt tử kiếm ra tro.

"Cơ Huyền" trợn mắt ngạc nhiên, ánh mắt nhìn ra phía sau Mục Trần.

Khán giả lúc này mới định thần lại, cũng nhìn tới bóng người vừa xuất hiện sau lưng Mục Trần, dù trước đó đã ngây ngốc đến thẫn thờ, lúc này vẫn còn thêm một lần kinh ngạc.

- Ai thế?

Bóng dáng người kia trở nên rõ ràng, là một cô gái áo đen, dung nhan thanh lệ, đôi mắt hoang dã khó thuần, dáng người mảnh mai tinh tế, cặp chân thon thả hoàn mỹ làm cho nam nhân ngứa ngáy trong bụng.

Chính lúc đó, một tiếng hót lảnh lót vang lên, tử hỏa cuồn cuộn hội tụ phía sau nàng, hình thành một con hắc điểu khổng lồ giang cánh hót vang.

- Đó là Cửu U Tước?

Trên tầng trời cao, vài vị viện trưởng kinh nghi nhận ra hình dáng cự điểu kia.

- Đó cũng là bản thể, thì ra trong cơ thể Mục Trần cũng có một con linh thú siêu cấp ẩn mình. Đám trẻ bây giờ thật sự khó lường a...

- Chẳng lẽ quan hệ của Mục Trần và Cửu U Tước kia cũng là ký túc sao?

Bên dưới, Lạc Li và Ôn Thanh Tuyền cũng thất kinh khi thấy sự xuất hiện của nữ tử xinh đẹp nọ.

- Nàng ta là ai? Sao ta chưa bao giờ gặp? Chẳng lẽ Mục Trần lại trộm đào sau lưng ngươi ư?

Ôn Thanh Tuyền hoảng hốt thốt lên, dung nhan Cửu U cực kỳ xuất sắc, cặp chân thon thả đến cả nàng cũng phải ganh tị, lại còn đôi mắt đầy hoang dã thách thức khêu gợi kia nữa.

Lạc Li suy nghĩ, khẽ nói:

- Nàng ta ắt hẳn phải là Cửu U Tước, quan hệ với Mục Trần chính là huyết mạch tương liên, chẳng qua mấy năm nay vẫn luôn ngủ say.

- Huyết mạch tương liên?

Ôn Thanh Tuyền trợn trừng hai mắt kinh nghi

- Linh thú siêu cấp như Cửu U Tước vốn cực kỳ kiêu hãnh, sao lại có thể tiến hành huyết mạch tương liên với con người? Mục Trần này đã làm gì người ta?

Trên bầu trời, Cửu U hiện thân, thản nhiên nhìn "Cơ Huyền"

- Bà đây vốn không muốn so đo với con gà nhép như ngươi, nhưng không ngờ ngươi lại khinh người quá đáng, người ta đánh nhau ngươi thích nhảy vào nhúng tay như thế, vậy thì đến tìm ta đây này.

- Thì ra là tộc điểu Cửu U Tước. Tính theo tuổi thọ Cửu U Tước, ngươi còn chưa đến tuổi trưởng thành, vậy mà trước mặt ta còn dám xưng bà?

Địa bảng Vạn Thú Lục, viễn cổ Thiên Long Ưng xếp hạng cao hơn Cửu U Tước, do vậy sự xuất hiện của Cửu U chẳng khiến nó sợ hãi.

- Cái bảng xếp hạng linh thú vứt đi đó ngươi đừng có tin quá chớ... Hơn nữa, ta bây giờ cũng không phải đơn thuần là Cửu U Tước, mà là...

Dường như biết suy nghĩ của viễn cổ Thiên Long Ưng, Cửu U trề môi khiêu khích, ngón tay đùa giỡn ngọn tử hỏa.

Cùng lúc đó, ngọn tử hỏa bất ngờ bừng cháy dữ dội, theo đó là uy áp đáng sợ bộc phát từ cơ thể nàng, khiến cho cả không gian đều tràn ngập ánh tím, và uy áp ảnh hưởng mạnh nhất lên chính viễn cổ Thiên Long Ưng. Cửu U nhẹ nhàng nhấn mạnh từng chữ.

- Cửu! U! Minh! Tước!

Đó chính là uy áp của thần thú!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 632: Mạn Đồ La

"Uỳnh! Uỳnh!"

Cửu U đứng giữa trời, một cỗ uy áp đáng sợ bao phủ, thiên địa nhàn nhạt ánh tím, linh khí trời đất dao động bồng bềnh.

Dưới uy áp đó, mọi người biến sắc, ngay cả nhiều vị viện trưởng trên trời cao kia cũng nghiêm trọng cẩn thận, ánh mắt không dám coi thường nhìn cô gái áo đen.

- Quả là Cửu U Minh Tước... con bé kia thật lợi hại, chừng đó tuổi đã có thể tiến hóa thành công, thiên phú trong tộc linh thú quả đáng gờm.

- Cửu U Minh Tước, Chí Tôn tứ phẩm... lợi hại.

Năm đại viện trưởng cũng chăm chú quan sát bên dưới, Thiên Thánh viện trưởng mặt không đổi sắc, nhưng rõ ràng bảo tọa phát ra vài tiếng động lạ, xem ra cũng bị chấn kinh không nhỏ.

Thái Thương viện trưởng ban đầu cũng kinh ngạc, nhưng lập tức lại chuyển sang vui mừng khó tin, lẩm bẩm:

- Tiểu tử kia giấu bài kỹ thật, đến cả ta cũng phải ngạc nhiên a...

Viễn cổ Thiên Long Ưng đang chiếm cứ cơ thể Cơ Huyền, thân là đương sự đối mặt uy áp trực tiếp, lắp bắp thổn thức:

- Ngươi... ngươi thoát linh hóa thần ?

Viễn cổ Thiên Long Ưng cực kỳ chấn động và ghen tị. Thoát linh hóa thần, đó là cảnh giới mọi linh thú đều mơ ước một cách thiết tha vô bờ

bến. Linh thú tu luyện, tất cả đều mong có thể bước qua con đường tắt này mà vượt trội lên một đẳng cấp sức mạnh hoàn toàn khác. Mọi linh thú trên thế giới dù huyết mạch tầm thường vẫn có cơ hội tiến hóa, xưa nay cũng không thiếu những linh thú kém cỏi phút chốc được cơ duyên cực lớn mà tiến hóa thành công, vượt qua những trói buộc của thế giới tầm thường mà lột xác để ngồi vào một thế giới siêu cấp hơn, trở thành cường giả lừng lẫy Đại Thiên thế giới.

Viễn cổ Thiên Long Ưng có huyết mạch phi phàm, dù vậy tiến hóa cũng không dễ dàng chút nào. Thậm chí có thể xem lại chính Cửu U, trước kia cũng ba lần bốn lượt tiến hóa, nhưng lại hoàn toàn thất bại, cũng may có huyết mạch Bất Tử Điểu nên còn cơ hội chuyển mình, nhưng cũng suýt nữa tan thành tro bụi, rồi may mà tìm lại một tia sinh cơ, thành công lột xác, gian nan trong đó người ngoài khó mà hiểu hết được.

Viễn cổ Thiên Long Ưng cũng từng thử qua, chỉ tiếc là đến nay vẫn không thành công. Lôi kiếp đánh cho hắn đến thảm hại, cũng suýt nữa ra tro, nhưng nó cũng là loài linh thú khôn ngoan dị thường, có sự chuẩn bị cho mình nên bảo toàn được cái mạng nhỏ. Mặc dù vậy hắn không có được huyết mạch Bất Tử Điểu nên đến nay vẫn còn sợ hãi trong lòng, không dám dễ dàng gọi lôi kiếp ra thử sức lần nữa.

Việc đó kẻ khác cũng chẳng ai giúp được, chỉ có thể chính mình vượt qua mà thôi.

Chính vì lẽ đó, khi mà viễn cổ Thiên Long Ưng nhìn thấy Cửu U bày ra uy áp thần thú, trong lòng cực kỳ ghen tị. Nàng ta tuổi trẻ hơn hắn rất nhiều, thậm chí số tuổi này còn chưa là một con Cửu U Tước trưởng thành, vậy mà thành tựu đã vượt xa hắn.

Hắn cảm nhận rõ uy áp Cửu U phát ra, nó khiến cho cả linh hồn hắn cũng phải run rẩy, nguyên do bởi huyết mạch.

Tư thái của kẻ bề trên áp xuống kẻ dưới.

Linh thú giới, thần thú vốn là sinh vật đỉnh cấp.

- Nếu ta là ngươi, bây giờ sẽ lập tức cúp đuôi bỏ trốn.

Cửu U khinh khỉnh quét mắt nhìn viễn cổ Thiên Long Ưng, ngữ khí chẳng chút nể mặt, ra vẻ như nữ vương nhìn một tên dân đen hèn mọn.

Viễn cổ Thiên Long Ưng trừng mắt nhìn chằm chằm Cửu U, vẻ hung lệ càng đậm. Dù bị uy áp huyết mạch, nhưng trong huyết mạch của hắn lại có dòng máu long tộc, dĩ nhiên sẽ có cả sự kiêu hãnh của long tộc.

Không chiến mà lui không phải là tác phong của long tộc. Vả lại đối thủ dù là thần thú, nhưng thực lực cũng chỉ tương đương, đấu tới cùng chưa biết mèo nào cắn mỉu nào. Con Cửu U Minh Tước này dù sao cũng còn chưa đủ lông đủ cánh, còn hắn thì đã trải qua vô số năm đại chiến sinh tử.

- Sóng gió bao năm nay lão tử gặp qua, con oắt nhà ngươi cũng không thể nào tưởng tượng được. Nghĩ rằng một lời có thể dọa ta phải lui, e rằng ngươi vẫn chưa đủ tư cách.

Viễn cổ Thiên Long Ưng bình thản trả lời, vẻ hung lệ trong mắt đã trở nên cực thịnh.

- Nếu muốn đánh tới cùng, ta nghĩ kết quả cũng không như ngươi tưởng bở.

Viễn cổ Thiên Long Ưng dứt lời, âm thanh lạnh lẽo còn chưa tan, ánh tím lóe lên, cái bóng quái vật to lớn xuất hiện, rõ ràng chính là bản thể viễn cổ Thiên Long Ưng.

Dao động linh lực ngập trời tung hoành khiến cho thiên địa rung chuyển.

- Thiên Long Khiếu!

Viễn cổ Thiên Long Ưng há to cái miệng rộng, mây trời biến sắc, cổ họng nó như cái quạt gió, linh lực khủng bố cuồn cuộn lao ra trở thành tiếng ré kinh thiên động địa.

Kia thét hóa thành âm ba cuồn cuộn, tạo thành hình dáng một con thiên long gào thét với long thể uy vũ, thậm chí còn to lớn hơn cả bản thể viễn cổ Thiên Long Ưng với tràn ngập long uy, cản phá triệt để uy áp thần thú của Cửu U.

Thiên Long Khiếu này chân chính có uy lực Thiên Long.

Viễn cổ Thiên Long Ưng hoàn toàn không e ngại Cửu U, cũng bởi vì nó có bản lĩnh thật sự, và khi ra tay chắc chắn cũng không xem nhẹ coi thường mà nương tay, vì đối thủ của nó là thần thú thật sự.

Kình địch không thể nào coi thường.

Không gian nơi đây bị tiếng gầm làm cho rung chuyển.

Thiên Long ngưng hình, xuyên phá không gian lao thẳng tới Cửu U, chấn vỡ nghiền nát bầu trời.

Cửu U lạnh lùng nhìn Thiên Long bằng âm ba, khẽ múa tay vài đường, hình tướng Cửu U Minh Tước khổng lồ xuất hiện.

Tiếng hót lảnh lót trong vắt cất lên, miệng Cửu U Minh Tước há ra phun một biển lửa tím nhuộm cả không trung.

Cửu U nhẹ nhàng chu miệng hút lấy biển lửa vừa trào ra đó, rồi nhẹ nhàng phun ra lại.

Biển lửa tử kim bị ép lại thành tia lửa thẳng tắp bắn tới.

Tia lửa nhỏ xuyên qua không gian, đốt sạch mọi thứ kể cả hư vô, nhiệt độ cực cao khiến không khí trở nên khô khan.

- Bất Tử Viêm.

Tiếng quát khe khẽ phát ra từ cái miệng xinh xắn của nàng.

"Kwoork!"

Tiếng hót lảnh lót cất lên, tia lửa tạo hình thành một con hỏa tước to chừng một trượng, hai cánh phẩy phẩy rực rỡ như pháo hoa giữa trời.

Con hỏa tước đó nhanh chóng lao lên ứng chiến chính diện với hình thái Thiên Long khổng lồ mấy ngàn trượng.

So sánh hình thể của hai công kích, hỏa tước và thiên long cứ như cuộc đối chọi giữa con kiến và con voi.

Thế nhưng không ngờ, kiến lại khiến cho voi ăn khổ.

Hỏa tước bừng cháy, thế như chẻ tre dễ dàng phá tan phòng ngự của thiên lòng, xuyên qua thân thể to lớn.

Ngọn lửa tím từ trong long ảnh lan ra, tràn ngập rồi đốt cháy sạch sẽ.

Tiếng rú gầm kinh sợ vang lên thê lương, viễn cổ Thiên Long Ưng cũng hoảng hốt:

- Bất Tử Hỏa? !

Nghe đồn Bất Tử Hỏa này là loại lửa độc hữu của thượng cổ Bất Tử Điểu. Kẻ có lửa này sẽ bất tử bất diệt, là thần vật mà vô số cường giả tha thiết ước mơ. Dầu vậy nó cũng cực kỳ bá đạo, nếu không phù hợp thì chỉ cần chạm vào một chút thì cả Chí Tôn Hải cũng bị đốt cháy thì hư vô.

Bất Tử Hỏa này chỉ có những thần thú mang huyết mạch Bất Tử Điểu thuần khiết nhất mới có thể nhận lấy được. Vậy mà Cửu U này cũng có được thần hỏa.

Cửu U bình tĩnh chỉ tay ra, mười tia lửa tím bắn đi, giao nhau rồi xoắn lại với nhau hướng thẳng đến tấn công viễn cổ Thiên Long Ưng.

Viễn cổ Thiên Long Ưng giật mình tránh lui, đôi long dực đập liên hồi, vảy rồng tím bắn ra hình thành một cái thuẫn trước mặt.

"Phừng phừng!"

Hỏa mãng bắn tới, thế như chẻ tre đốt cháy từng cái vảy rồng trên thuẫn, rồi thuận thế nện thẳng vào thân thể viễn cổ Thiên Long Ưng.

"Uỳnh"

Thân hình khổng lồ viễn cổ Thiên Long Ưng trúng chiêu, máu me rơi rớt, chưa kịp chạm đất đã bị cháy sạch sẽ, nó đau đớn gầm rống.

Trong tiếng gầm kinh thiên, sự sợ hãi không thể nào che giấu nổi.

Cửu U tuy cũng có thực lự Chí Tôn tứ phẩm, nhưng chiến lực khiến cho hắn khiếp đảm.

Viễn cổ Thiên Long Ưng hoảng hốt, định điều khiển Cơ Huyền nhận thua. Nó biết quy tắc trong đại tái linh viện này, chỉ cần mở miệng nhận thua thì Cửu U và Mục Trần không thể làm gì được.

Nhưng khi ý nghĩ còn đang tính toán trong mắt, Mục Trần luôn quan sát lập tức nhận thấy. Cơ Huyền thiên phú trác tuyệt, tâm cơ thâm trầm, hơn nữa còn có viễn cổ Thiên Long Ưng âm thầm hiệp trợ, sau này nhất định cũng đạt thành tựu to lớn, nếu cơ hội lần này đánh mất, thì ắt sẽ là một cái họa lớn.

Chuyện thả hổ về rừng, Mục Trần không bao giờ muốn để nó xảy ra.

Mục Trần lập tức lắc mình lao lên, xuất hiện trên Cửu U Minh Tước, lập tức ngồi xuống, hai mắt nhắm nghiền. Cùng lúc đó trong khí hải, tờ giấy than thần bí nhẹ nhàng run rẩy.

- Cửu U, cho ta mượn sức nào!

Mục Trần khẽ nói trong đầu, ngay lập tức hắn nhận được năng lượng cuồn cuộn vô tận đổ tới.

Tờ giấy than thần bí, chính là trang Bất Hủ Đồ Lục càng lúc càng chuyển động dồn dập, một tia sáng tím lặng lẽ lan ra trên bề mặt giấy đen.

Mục Trần mở mắt, tay nhanh chóng kết ấn, hình dáng như hoa sen.

Ánh tím bùng phát, chỉ chốc lát, một đóa hoa Mandala màu tím chậm rãi hiện lên.

- Bất Hủ Phong Ấn!

Mục Trần lạnh lẽo chỉ lệnh, đóa Mandala màu tím bỗng biến mất, nhìn lại đã xuất hiện phía dưới thân hình khổng lồ của viễn cổ Thiên Long Ưng.

Thần sắc viễn cổ Thiên Long Ưng kịch biến, sợ hãi tràn ngập trong ánh mắt.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 633: Trảm Thảo Trừ Căn

Đóa hoa Mandala xinh đẹp yêu dị lay động, từ từ nở rộ, ánh tím lóng lánh lan ra khiến không gian quanh đó biến dạng.

Ánh tím hình thành một quầng sáng bao phủ hoàn toàn viễn cổ Thiên Long Ưng.

Viễn cổ Thiên Long Ưng hoàn toàn mất đi vẻ hung lệ, thay vào đó là kinh hoàng tột độ. Đóa hoa Mandala này tạo cho nó cảm giác uy hiếp đầy tử vong.

Uy hiếp này còn mãnh liệt và kinh hãi hơn cả khi Cửu U hiện thân.

"Đùng!"

Long dực to lớn vỗ mạnh, va vào quầng sáng tím, lực đạo hung hãn khiến quầng sáng rung chuyển dữ dội.

Mục Trần hờ hững nhìn viễn cổ Thiên Long Ưng hoảng sợ đến phát điên, ấn pháp hoa sen lại biến ảo.

"Soạt soạt!"

Mandala yêu dị đột nhiên bắn ra hàng loạt những luồng sáng tím, nhìn kỹ lại chính là những sợi dây như dây leo hợp thành từ vô số những ký tự, mang một vẻ rất huyền ảo. Trên thân dây leo còn đầy những gai nhọn.

Đám dây leo lũ lượt quấn tới, siết chặt thân hình viễn cổ Thiên Long Ưng.

"Grééécccc!"

Viễn cổ Thiên Long Ưng gào thét thê lương, thân thể to lớn biến dạng hư huyễn, dáng vẻ như bị khắc chế.

Cửu U nhìn thấy cảnh này, hếch miệng nghiến răn. Nàng biết rõ cái đóa hoa Mandala thần bí lợi hại này, trước kia mới chui vào cơ thể Mục Trần cũng bị nó hành cho nhiều lần đau khổ.

Mà thực lực của Mục Trần nay đã khác, lại còn có năng lượng của nàng cung cấp, lúc này đã có thể triệu hồi đóa hoa Mandala chân chính ra ngoài, kẻ đầu tiên không may lại là con viễn cổ Thiên Long Ưng này, xui xẻo gặm phải một cục sắt cứng.

"Ầm! Ầm!"

Linh lực dao động cuồng bạo điên cuồng bùng nổ, viễn cổ Thiên Long Ưng càng lúc càng nhận thấy không ổn, điên cuồng giãy giụa. Nhưng bất kể ra sao nó cũng không thể thoát khỏi những sợi dây màu tím kia, mà những cái gai nhọn trên đó cứa vào thân thể càng khiến cho máu thịt bị cắt xé tơi tả.

- Phong ấn!

Mục Trần cấp tốc biến ấn, quát lên.

Lưới dây leo từ từ kéo về, thân thể viễn cổ Thiên Long Ưng nhanh chóng bị lôi đến gần đóa hoa Mandala nở bung rực rỡ.

Tốc độ tuy chậm nhưng lại rất vững vàng, không hề bị sự giãy giụa của viễn cổ Thiên Long Ưng làm cho dừng lại chút nào.

Thấy đóa hoa Mandala thần bí càng lúc càng gần, viễn cổ Thiên Long Ưng hoảng hốt tột độ, vội vã la lên:

- Ta nhận thua, ân oán giữa ngươi và Cơ Huyền ta không bao giờ nhúng tay nữa!

Mục Trần vẫn chẳng hề dao động, nhẹ nhàng lắc đầu. Chịu thua lúc này chẳng phải là chậm quá sao, mà hắn vốn cũng đâu phải kẻ nhân từ nương tay.

Lời nói của viễn cổ Thiên Long Ưng càng khiến hắn thúc giục lưới dây leo kéo về nhanh hơn, kéo nó chui tọt vào đóa hoa, rồi cánh hoa thu lại, trở về thành nụ, hoàn toàn nuốt mất con quái thú to lớn.

Hoa văn huyền ảo ẩn hiện bên ngoài, hình thành một tầng phong ấn huyền diệu, khóa chặt mọi hành động của viễn cổ Thiên Long Ưng.

"Đùng!" "Đùng!"

Bất chợt nụ hoa rung động, hơi biến dạng, có lẽ viễn cổ Thiên Long Ưng ra sức phản kháng cuối cùng, nhưng rồi cũng im lặng trở lại.

Khán giả trong khu vực nhìn đóa hoa yêu dị mà xinh đẹp, mặt mày nghệt ra. Viễn cổ Thiên Long Ưng mới rồi còn uy phong lẫm lẫm không ai bì kịp, thế nhưng chớp mắt đã bị hàng phục như thế.

Đó là một con linh thú siêu cấp thực lực Chí Tôn tứ phẩm nha!

Thậm chí là nhiều vị viện trưởng ngồi đây còn chưa chắc có thể cầm cự đối chiến với nó, thế nhưng một tên đệ tử mặt mũi non choẹt lại làm được việc này.

Những viện trưởng trên tầng trời cao bất giác trầm tư, trong lòng rất chấn động, vẻ mặc phức tạp nhìn Mục Trần.

Kẻ này bất phàm!

Mục Trần lật tay, nụ hoa bay về, rồi chui tọt vào cái mồm đang há to của Cửu U Minh Tước.

Thực lực Mục Trần hiện tại mượn năng lượng Cửu U phong ấn viễn cổ Thiên Long Ưng thì được, nhưng hắn làm sao có thể luyện hóa nổi, việc đó chỉ có thể để Cửu U tự làm mà thôi.

Hình thái Cửu U hiện tại, lại còn thêm uy lực Bất Tử Hỏa, có lẽ không khó giải quyết.

Lúc Cửu U nuốt mất nụ hoa, bên dưới, thân thể Cơ Huyền đang nhắm nghiền hai mắt lập tức tỉnh lại, mặt mày trắng bệch, phun máu, thần sắc uể oải, sắc mặt kinh hãi.

Trước đó hắn bị viễn cổ Thiên Long Ưng thao túng, nhưng vẫn có thể nhìn thấy tất cả.

Cơ Huyền khó tin nhìn lại đối thủ. Mục Trần lại có thể đánh bại viễn cổ Thiên Long Ưng dễ dàng như vậy? Vốn có liên hệ ký túc, Cơ Huyền dễ dàng nhận ra sự tồn tại của viễn cổ Thiên Long Ưng, thế nhưng lúc này hoàn toàn mất tung tích, có lẽ nó đã bị vây khốn triệt để.

- Không thể nào xảy ra...

Cơ Huyền ngây dại lẩm bẩm, thần thái uy phong mất sạch, mặt mày trở nên ảm đạm buồn bã.

Hắn không thể tin, bản thân đã thất bại!

Nhiều năm nay, trong chúng bạn cùng thế hệ, hắn đi tới đâu cũng một bước lên trời, vượt mặt vô số thiên tài quái tài. Ngay cả kẻ mà xem là đại địch như Mục Trần thực ra cũng không được hắn đánh giá cao hơn mình, bởi vì hắn có tuyệt chiêu đủ để nghiền nát mọi kẻ địch cùng trang lứa!

Vậy mà kết quả lúc này khiến hắn như bị sét đánh.

Những bản lĩnh ẩn giấu của hắn lần lượt bày ra, thế nhưng tên kia cũng giở bản lĩnh trấn áp hắn, hết lần này đến lần khác xoay chuyển cục diện.

Bất giác, kẻ đã từng bị hắn bày kế trục xuất khỏi Linh Lộ đã chân chính vượt mặt hắn.

Nhìn đăm đăm vào bóng dáng đối thủ oai phong trên đầu Cửu U Minh Tước khổng lồ, ánh sáng đã trở nên chói mắt nhất ngày hôm nay.

Việc đó khiến cho Cơ Huyền ghen tị và cực kỳ oán hận. Vinh quang đó lẽ ra phải là của hắn.

Hắn không cam lòng!

Trong lúc Cơ Huyền đang thống hận nghiến răng nghiến lợi, đột nhiên cảm giác nhạy bén làm hắn lạnh người, vì sát khí trong mắt Mục Trần đã lại bừng lên đáng sợ.

Rồi thình lình thân ảnh Mục Trần biến mất.

Cơ Huyền lạnh gáy, hoảng sợ tràn ngập, hắn biết rõ Mục Trần đang muốn cái gì, rõ ràng là diệt cỏ tận gốc!

- Ta nhận...

Cơ Huyền sắc mặt xanh mét, cố sức hét lớn. Thời điểm này nếu còn cố chấp không nhận thua, với tính cách Mục Trần chắc chắn sẽ ra đòn sát thủ.

Dù nhận thua sẽ đả kích trầm trọng sự tự tôn của Cơ Huyền, nhưng hắn không phải kẻ cổ hủ chỉ biết sỉ diện. Mất mặt vẫn tốt hơn mất mạng nhiều. Thể diện mất đi còn có thể lấy lại được, nhưng phải còn mạng thì mới làm được việc đó.

Hắn tin rằng bản thân mình chỉ cần còn sống thì ngày sau vẫn có thể khiến Mục Trần hối hận!

Nhưng hắn hiểu đối thủ, thì Mục Trần cũng hiểu rõ Cơ Huyền, càng không cho hắn cơ hội trở mình.

Cơ Huyền còn chưa thốt lên hết câu, Mục Trần đã xuất hiện trước mặt, không hề do dự vung chỉ, kình lực như trủy thủ sắc bén mang theo linh lực dũng mãnh bùng nổ, hung tàn đâm thẳng vào ngực Cơ Huyền.

"Phụp!"

Chỉ kình xuyên vào ngực, máu tươi bắn ra, Cơ Huyền văng đi. Mục Trần gương mặt không đổi, rồi bất thình lình đuổi theo, lại vung ra một chưởng đầy sát khí trong tiếng hô hoảng sợ của đám khán giả.

- Làm càn!

Trên tầng trời cao, Thiên Thánh viện trưởng quát lớn, đứng bật dậy, thiên địa đổi sắc, uy áp phủ xuống khiến Mục Trần không thể động đậy.

"Hừ!"

Nhưng ngay lúc đó, một giọng bực bội gần đó phát ra, phá tan uy áp kia. Thái Thương viện trưởng sắc mặt hầm hầm đứng dậy lạnh lẽo đối diện Thiên Thánh viện trưởng.

Mục Trần không hoảng hốt, cũng không vì hai vị đại nhân vật ra tay mà ngừng lại, nhân cơ hội vung chưởng vỗ vào Cơ Huyền đã gần như tắt hơi.

Lôi điện bắn ra, sức mạnh mãnh liệt cực hạn.

"Đùng!"

Lôi quang trùng kích, ngực Cơ Huyền lõm vào, máu phun ra theo nội tạng nát nhừ, thân thể te tua bắn xuống chiến đài, chỉ còn lại đôi mắt oán độc vẫn mở trừng trừng.

Nhưng sự oán hận kia chỉ thoáng qua một chút, lại thay bằng vẻ sợ hãi còn kinh khủng hơn, vì Cửu U Minh Tước trên cao đột nhiên há mồm, phun ra một luồng tử hỏa phủ lấy cơ thể hắn.

Nhiệt độ cực cao tung hoành, thân thể Cơ Huyền nháy mắt bị thiêu rụi.

"Véo"

Tro bụi tan đi, một đốm sáng bắn ra, chính là Chí Tôn Hải của Cơ Huyền. Dù thân thể đã bị hủy, nhưng Thần Phách giấu trong Chí Tôn Hải vẫn còn. Chỉ cần Thần Phách tồn tại, thân thể sớm muộn cũng có thể phục hồi.

Thế nhưng đó là nếu, vì một luồng tử hỏa khác từ trên trời giáng xuống, khiến cho đốm sáng nổ tung, linh lực cuồng bạo bắn phá tứ phương.

Một tiếng thét đau đớn tuyệt vọng vang trong thiên địa.

- Láo!

Thiên Thánh viện trưởng nổi giận gào lên, lão vung tay, một luồng linh lực thành hình gào thét bắn xuống khu vực linh lực đang tàn phá, rồi bắt được một đốm sáng mờ nhạt vô cùng.

Luồng linh lực bảo vệ đốm sáng kia tháo lui, trở lại trong tay Thiên Thánh viện trưởng. Nhìn lại đốm sáng gần như hư ảo kia, Thần Phách Cơ Huyền đã bị tổn thương cực kỳ nghiêm trọng, chỉ còn thiếu chút nữa là tiêu tán.

Giận dữ khiến sắc mặt Thiên Thánh viện trưởng xanh mét, Thần Phách Cơ Huyền có lẽ đã không còn chữa trị được nữa, dù cho cứu sống được hắn thì sau này tu luyện cũng khó có nổi thành tựu.

- Các ngươi thật sự rất to gan!

Thiên Thánh viện trưởng mặt mày u ám, lạnh lẽo nhìn Mục Trần và Cửu U Minh Tước. Cái lạnh trong mắt khiến cho nhiệt độ đang nóng cháy trong trời đất trở nên lạnh đi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 634: Quán Quân

Tiếng gầm giận dữ len lỏi trong thiên địa, lời nói như khiến cho trời long đất lở, linh khí gào thét, mang theo uy áp đáng sợ.

Thiên Thánh viện trưởng quả không hổ là viện trưởng của Thánh linh viện vĩ đại nhất. Chỉ là một tiếng quát mà thực lực hiển lộ ra đã vượt xa viễn cổ Thiên Long Ưng.

Mục Trần như con thuyền lá mong manh giữa bão tố uy áp, bất cứ lúc nào cũng có thể bị nhấn chìm, gương mặt nghiêm trọng, tim đập chân run.

Cửu U Minh Tước trên cao nhanh chóng thu nhỏ lại, cô gái xinh đẹp hiện ra đứng chắn trước mặt Mục Trần, chặn đứng áp lực đáng sợ. Cửu U lạnh lùng nhìn lên Thiên Thánh viện trưởng trên cao, dù cảm nhận rõ thực lực kẻ kia sâu khôn lường, nhưng sắc mặt cho thấy nàng chẳng hề e sợ.

- Hừ, Thiên Thánh viện trưởng, thân phận của ngươi mà lại ra tay với một đệ tử sao? Có vẻ nhưng ngươi chẳng hề để Bắc Thương linh viện chúng ta trong mắt nhỉ!

Thái Thương viện trưởng tức giận gằn giọng, xuất hiện ở vị trí đối lập với Thiên Thánh viện trưởng, thân hình hùng vĩ đứng giữa trời, chặn đứng mọi uy áp của Thiên Thánh viện trưởng ập xuống dưới.

Trong vùng không gian này, mọi đệ tử im thin thít như ve sầu đêm đông, thậm chí ngay cả những viện trưởng của các linh viện khác cũng im lặng xem kỳ biến, không dám lên tiếng. Bất luận là Thiên Thánh viện

trưởng hay Thái Thương viện trưởng, thực lực hai người kia đều là hàng đầu ở chỗ này.

- Hừ, ô dù thật lớn, Thái Thương viện trưởng bao che dung túng thái quá, kẻ này tâm ngoan thủ lạt, Cơ Huyền đã thua, lại còn ra tay hạ sát?

Thiên Thánh viện trưởng lạnh lùng chất vấn.

- Giao chiến cấp độ này vốn cực kỳ hiểm ác, trước đó Cơ Huyền động thủ cũng có nửa điểm nương tay hay sao?

Thái Thương viện trưởng cười khẩy nói tiếp:

- Hơn nữa theo quy tắc, nếu như không có ai lên tiếng nhận thua, thì chiến đấu vẫn còn tiếp tục. Vừa rồi Thiên Thánh viện trưởng lại tự tiện nhúng tay, đã phá hoại quy tắc, trước mặt vô số viện trưởng lúc này, Thiên Thánh viện trưởng phải cho ta một lời công bằng mới được!

Thiên Thánh viện trưởng khựng người lại, trầm giọng nói:

- Lúc đó Cơ Huyền đã có dấu hiệu nhận thua, chỉ vì tên tiểu tử Mục Trần hung hăng ép người, khiến cho hắn không có cơ hội mở miệng!

- Thiên Thánh viện trưởng, trận đánh này không phả là mấy đứa trẻ con đùa giỡn ngoài hiên, mà là đại chiến quán quân!

Thái Thương viện trưởng nhếch môi cười khẩy.

Thiên Thánh viện trưởng mặt mày u ám, không gian sau lưng kịch liệt vặn vẹo. Có vẻ như nói chuyện mồm mép với lão Thái Thương viện trưởng này sẽ càng khiến lão khó mà an ổn xuống đài.

- Cưỡng từ đoạt lí, ta thấy phải tước đi tư cách quán quân của Mục Trần kia.

Thiên Thánh viện trưởng lạnh lùng phán.

- Không thể!

Thái Thương viện trưởng chẳng hề nhượng bộ, gương mặt băng hàn, không gian sau lưng cũng vặn vẹo kịch liệt, mơ hồ xuất hiện một cái bóng khổng lồ cả nghìn trượng.

Cái bóng toàn thân màu xanh biếc vừa lam vừa lục, phát ra khí tức hỗn độn, phong vân thành hình. Áp lực khó hình dung theo đó bao phủ cả vùng trời.

- Thái Thương viện trưởng đang tính luận bàn với ta sao?

Thiên Thánh viện trưởng nhe răng cười, cái bóng sáng chói thánh quang ngưng tụ sau lưng, hào quang vô tận chiếu rọi khắp mỗi ngóc ngách.

Hai đại nhân vật này không ngờ đều đã gọi ra Pháp Thân Chí Tôn của mình, nếu họ ra tay, e rằng không gian này không đủ sức chịu nổi.

Vô số đệ tử tròn mắt há mồm, Pháp Thân Chí Tôn tỏa ra hai luồng uy áp kinh khủng khiến bọn họ thở cũng khó khăn.

Mục Trần nghiêm mặt nhìn lên hai người khổng lồ trên cao, trong lòng tấm tắc rục rịch. Đây là Pháp Thân Chí Tôn chân chính, búng tay khiến trời vỡ đất tan, sức mạnh đó thật đáng mơ ước.

- Hai vị, làm trò trước mặt bao nhiêu đệ tử như thế đã đủ chưa, không cần quan tâm đến uy nghi nữa sao, chẳng còn coi tiếng tăm Ngũ Đại Viện ra gì nữa à?

Cuối cùng ba vị viện trưởng Vạn Hoàng linh viện, Võ Linh viện, Thanh Thiên linh viện nhíu mày lên tiếng.

Ngay lập tức hai đạo Pháp Thân Chí Tôn khổng lồ lặng yên nhạt đi rồi tiêu tán. Họ cũng biết nếu cả hai động thủ, thì không gian này không đủ vững chãi sẽ phải sụp đổ.

- Thái Thương viện trưởng, ngươi chớ có đắc ý quá sớm. Trên chiến đài không phải chỉ còn người Bắc Thương linh viện mà thôi đâu.

Thiên Thánh viện trưởng dần bình tĩnh sắc mặt.

Bên dưới, Lạc Li và Ôn Thanh Tuyền bay đến bên cạnh Mục Trần. Ôn Thanh Tuyền nghe lão nói vậy, chỉ cười:

- Thiên Thánh viện trưởng, ngài cho rằng ta còn đủ năng lực tranh quán quân với Mục Trần sao? Còn nữa, Mục Trần đoạt quán quân, ta cũng rất ủng hộ đó nha.

Ôn Thanh Tuyền thông minh cỡ nào chứ, sao lại không nhìn ra lão Thiên Thánh viện trưởng đang đá đối đầu sang Đường Thu viện trưởng của nàng, hòng tranh thủ sự ủng hộ của Vạn Hoàng linh viện. Thế nhưng một câu nói của nàng đã hoàn toàn phá hỏng tâm tư của lão.

Đường Thu viện trưởng vẫn bình thản ung dung, lơ đãng liếc nhìn Ôn Thanh Tuyền, dường như biết được ý nghĩ của cô nàng, cũng đành hết cách lên tiếng:

- Quán quân lần này, Vạn Hoàng linh viện ta đúng là không còn tư cách nhúng tay vào.

- Ta nghĩ, cứ theo quy tắc xưa nay đi?

Thiên Thánh viện trưởng khóe miệng giật giật, chỉ đành nuốt hận hậm hực phất tay ngồi xuống. Lão biết hôm nay đã không có cách nào tước đi tư cách quán quân của Mục Trần.

- Ta bỏ cuộc.

Ôn Thanh Tuyền giơ hai tay đầu hàng.

Lạc Li cũng mỉm cười, bắt chước giơ hai tay.

Cứ như thế, chỉ còn lại Mục Trần trên chiến đài, vị trí quán quân cũng chẳng còn chỗ nào khác để chọn lựa.

Năm vị viện trưởng ngoại trừ Thiên Thánh viện trưởng thì đều gật gù, nhìn xuống vô số những viện trưởng các đại linh viện khác, tất cả cũng đều gật gù tán thành.

- Mọi người đều đã công nhận, vậy thì Ngũ Đại Viện chính thức tuyên bố, đại tái linh viện lần này, quán quân... Bắc Thương linh viện, Mục Trần!

Đường Thu viện trưởng ung dung tuyên bố, cả vùng không gian yên tĩnh lắng nghe, rồi khi nàng kết thúc, những tiếng hoan hô dậy sóng vang lên rầm trời.

Không gian này cũng bị tiếng hoan hô đó làm cho rung chuyển.

Ngoài một vài linh viện đối đầu như Thánh linh viện, đệ tử các linh viện còn lại đều hoan hô vỗ tay tán thưởng, ánh mắt sùng bái kinh sợ nhìn lên bóng người trên chiến đài.

Gã kia chẳng liên quan gì đến linh viện của họ, nhưng thực lực kinh người khiến họ cảm thấy thật khâm phục.

Không chỉ là nhân vật chói sáng nhất đại tái linh viện lần này, mà còn là kỷ lục trăm năm nay trong đại tái linh viện, e rằng lâu sau này cũng khó có ai vượt qua được.

- Mục ca oai phong!

Kích động nhất chính là đệ tử Bắc Thương linh viện, bọn họ hoan hỉ reo hò.

Từ khi sáng lập Bắc Thương linh viện tới nay, thành tích lần này chính là tốt nhất trong các kỳ đại tái linh viện, lần đầu tiên giành được vị trí quán quân

Khu vực Vạn Hoàng linh viện, Đường Thiên Nhi nhìn chăm chăm vào nhà vô địch trên kia, ánh mắt ngẩn ngơ. Ba năm qua, hắn càng sáng chói rực rỡ hơn nữa, và vẫn còn đang phóng thích tiềm lực kinh khủng.

Nhìn thấy hắn tỏa sáng như thế, trong lòng nàng cũng cảm thấy hãnh diện, chỉ có đôi mắt nhìn lại cô gái xinh đẹp bên cạnh hắn thì không khỏi buồn bã, mím môi.

Tên nhóc kia đã không còn là một chú bé nhát gao lúc nào cũng nắm chặt váy áo của nàng, luôn miệng gọi Thiên Nhi tỷ, luôn bám theo đuôi nàng. Sau này hắn sẽ càng tỏa sáng hơn nữa, còn có thể danh chấn cả Đại Thiên thế giới.

Nàng tin hắn sẽ làm được.

- Mục Trần, cố lên nhé, ngươi bây giờ đã rất giỏi, nếu Mục thúc biết được chắc chắn sẽ rất vui vẻ, ngươi chính là niềm kiêu hãnh của Bắc Linh cảnh chúng ta.

Đường Thiên Nhi nhẹ nhàng thì thầm, một nụ cười gắng gượng khẽ nở làm cho người ta cảm thấy thương tiếc.

Mục Trần lắng nghe tiếng hoan hô ngợp trời, thần kinh căng thẳng vì tập trung chiến đấu lặng lẽ thả lỏng, theo đó cơn mệt mỏi khiến hắn lắc lư.

Ba cánh tay ngọc ngà lập tức vươn tới đỡ lấy hắn, cả ba cô gái giật mình nhìn nhau, rồi tất cả thu tay lại.

Mục Trần không ngã xuống, thần sắc chỉ tái đi, trận đấu vừa qua tiêu hao thận kinh khủng.

Cửu U nhìn Lạc Li và Ôn Thanh Tuyền, không nói lời nào, chỉ khẽ lắc mình hóa thành một tia sáng tím chui vào cơ thể Mục Trần.

- Chúc mừng nhà vô địch.

Ôn Thanh Tuyền cười khanh khách.

Mục Trần méo miệng cười khổ, hết khí lực đáp lời nàng.

Lạc Li hơi đau lòng khi thấy hắn yếu ớt như thế, rồi cũng vươn tay ra nắm lấy tay hắn. Cảm giác mềm mại mát lạnh làm cho tinh thần Mục Trần hưng phấn sảng khoái, hắn nắm chặt không buông.

- Ê! Ê! Làm gì đó...

Khu vực Bắc Thương linh viện, vô số kẻ hú hét hâm mộ.

Lạc Li đỏ mặt thẹn thùng.

- Ngươi đã thành công, chúc mừng ngươi.

Lạc Li gom hết dũng khí nhìn thẳng Mục Trần, khẽ nói.

Vì ngày này, từ lúc rời khỏi Linh Lộ, có lẽ hắn đã dốc toàn lực, người ngoài chỉ thấy hắn nhanh chóng thăng tiến, nào biết được những trả giá đáng sợ hắn đã trải qua.

Mục Trần dịu dàng nhìn nàng, tay nắm chặt, gương mặt phản chiếu ánh mặt trời tỏa sáng.

- Lạc Li...

- Hở?

- Tin tưởng ta... sẽ có ngày trở thành cường giả cái thế. Vì nàng, phiên vân phúc vũ. (sát nghĩa là lật mây che mưa)

Gương mặt xinh đẹp của cô nàng mỉm cười dịu dàng, khẽ gật đầu nắm chặt tay hắn.

- Ta chờ ngươi!

Chương 635: Kết Thúc

Trận chiến cuối cùng thật kinh tâm động phách, những hồi lay chuyển thót tim, những lần nghịch đảo cục diện khó lường khiến cho khán giả hết hồn đau tim, cuối cùng kết thúc khiến cho người ta thở phào trút được gánh nặng.

Trận chiến kịch liệt thật phấn khích, nếu còn tiếp tục e rằng sẽ có nhiều người đau tim mà chết mất.

Đại tái linh viện kết thúc, những quầng sáng bao phủ ngăn cách các học viện và chiến đài dần yếu đi.

Trên cao, Thẩm Phán Kính nhẹ nhàng chuyển động, hào quang lóe lên, rồi vài bóng người bị nó ném ra chật vật hạ xuống.

Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông, Tô Huyên nhanh chóng giữ thăng bằng hạ xuống cạnh Mục Trần, hết lời khen ngợi. Xem ra bọn họ bị nhốt trong Thẩm Phán Kính nhưng vẫn được theo dõi đại chiến kinh thiên vừa trôi qua.

Mục Trần mỉm cười, bất giác quay sang Ôn Thanh Tuyền. Cô nàng hoang dã này chẳng hề cố ý, vươn tay ưỡn người vặn mình một cách biếng nhác, phô hết các đường cong hấp dẫn:

- Các ngươi sẽ trở về Vạn Hoàng linh viện ngay à?

- Ừ!

Ôn Thanh Tuyền gật đầu. Đại tái linh viện kết thúc, không gian này sẽ đóng lại, các đệ tử dĩ nhiên sẽ trở về linh viện của mình. Muốn gặp

lại, e rằng phải đến những kỳ giao lưu của các linh viện.

- Sao thế? Không nỡ xa ta? Vậy thì xin gia nhập Vạn Hoàng linh viện đi, dù rằng Vạn Hoàng linh viện chỉ tuyển nhận nữ đệ tử, nhưng nhà vô địch đại tái linh viện có lẽ viện trưởng sẽ cho một ngoại lệ.

Bị Ôn Thanh Tuyền trêu đùa, Mục Trần chỉ bẽn lẽn cười.

- Yên tâm đi, sau này sẽ còn cơ hội gặp lại, nhưng ta nghĩ khi đó sẽ không còn thân phận như lúc này nữa.

Ôn Thanh Tuyền đưa tay vén tóc, vui vẻ cười nói.

Mục Trần gật gù. Có lẽ lúc đó hắn đã rời khỏi Bắc Thương linh viện, bước theo một con đường truy tìm sức mạnh mới. Gia thế Ôn Thanh Tuyền có lẽ phi phàm, đến khi gặp lại e rằng phải cẩn trọng mà xưng hô.

- Mục Trần, sau này nếu có gặp lại ta không muốn thấy cái vẻ chán nản đó của ngươi, nói gì thì cũng là quán quân đại tái linh viện, dù rằng Ngũ Đại Viện so với Đại Thiên thế giới thì cũng không là gì, nhưng đã là quán quân thì danh tiếng cũng lớn. Nếu khi đó ngươi mất đi tự tin vốn có, ta sẽ thất vọng về ngươi thay cho Lạc Li đó.

Ôn Thanh Tuyền trừng mắt, ngữ khí không giống như đang đùa.

Mục Trần hơi trầm tư. Con đường tương lai rõ ràng không thoải mái tí nào, chắc chắn gian khổ hơn Bắc Thương linh viện rất nhiều. Ở đây hắn có thể an tâm tu luyện, còn khi xông pha Đại Thiên thế giới mênh mông vô tận, hiểm nguy rình rập sẽ lớn hơn nhiều.

Dù Chí Tôn cảnh đã ở ngay trước mắt, thế nhưng đó cũng chỉ là điểm bắt đầu của con đường cường giả chân chính mà thôi.

Bất quá, cường giả đạo, ngoài thiên phú, thì người bước trên đó phải có trái tim không dao động. Thậm chí ngay cả thời gian trọng yếu ở những năm này, Mục Trần đã trải qua không ít sự kiện, nếu tâm tư dao động e rằng khó mà đi tới bước này.

Mục Trần nhìn lại dung nhan quốc sắc thiên hương của Ôn Thanh Tuyền, khẽ trả lời:

- Vậy ngươi cứ chống mắt mà xem.

Ôn Thanh Tuyền cười khúc khích:

- Đến lúc đó, không chừng ngươi có thể sẽ khiến ta nghĩ một chút đến chuyện tình yêu đấy.

Vừa nói, nàng vừa đảo mắt nhìn qua Lạc Li.

Lạc Li chưng hửng nhìn lại.

- Mục Trần huynh, chúc mừng!

Võ Linh, Võ Doanh Doanh, Ôn Bất Thắng và một số người nữa đã bay đến, lên tiếng chúc mừng Mục Trần. Mấy kẻ này làm bạn thực thích thú, có lẽ khi ly biệt sẽ khó có cơ hội gặp lại. Linh viện cũng chỉ là nơi ươm mầm, sau này bước vào Đại Thiên thế giới cực kỳ phấn khích kia, hung hiểm vạn phần.

Có lẽ khi đó tâm tình mọi người sẽ không còn được như lúc này, không thể thuần túy thanh khiết, những bằng hữu hòa thuận này Mục Trần khá quý trọng.

Võ Linh, Ôn Bất Thắng phức tạp nhìn hắn. Có lẽ khi mới bước chân vào đại tái, ai trong bọn họ cũng nghĩ rằng quán quân đại tái năm nay nếu không lọt vào tay Cơ Huyền tiếng tăm lừng lẫy, thì phải là đại mỹ nhân siêu cấp Ôn Thanh Tuyền, chứ chẳng phải cái tên "sao mới nổi" này đây

Lúc Mục Trần bị Cơ Huyền và Huyết Thiên Hà liên thủ nhốt lại trong Thẩm Phán Kính, bọn họ còn tỏ ra tiếc nuối, không ngờ cái tên càn rỡ này lại có thể tự mình xông ra, thay đổi cục diện, thậm chí hạ sát Cơ Huyền.

Mà thủ đoạn của Mục Trần với Cơ Huyền khiến họ cũng lạnh mình. Gã này bình thường mặt mày ôn hòa, nhưng đã căm ghét kẻ nào, thì sát tâm cũng ác độc không hề do dự.

Võ Linh, Ôn Bất Thắng đều là người tâm cao khí ngạo, đối diện Cơ Huyền cũng chưa bao giờ tỏ ra khâm phục, thế nhưng với Mục Trần lại không thể không bội phục.

Có lẽ sau này hắn sẽ rất phi phàm, biết đâu năm nào đó lại có thể nghe cái tên Mục Trần hiển hách ở Đại Thiên thế giới.

- Này, ngươi còn thiếu một cái ân tình, nhớ không?

Võ Doanh Doanh trừng mắt hỏi, hai tay chống nạnh, bộ dáng vẫn hung dữ trong bộ trang phục đỏ như cây ớt.

- Võ đại tiểu thư muốn ta như thế nào?

Mục Trần cười nói.

Võ Doanh Doanh trừng mắt một lúc sau, rồi ấp úng:

- Không muốn sao cả, sau này ta sẽ nói cho ngươi biết.

Mục Trần le lưỡi, trái ớt hiểm này cũng thật đáng yêu, tỏ ra chân thành nói:

- Đến lúc đó lên núi đao xuống biển lửa, tuyệt không nhíu mày.

- Lời nói nam nhân không đáng tin, đặc biệt là tên sắc quỷ nhà ngươi.

Võ Doanh Doanh hậm hực.

Mục Trần xấu hổ ho khan.

- Bất quá vừa nãy... ngươi uy phong lắm, uy phong hơn cả đại ca của ta, xem như ta ủng hộ ngươi.

Võ Doanh Doanh đỏ mặt, ánh mắt nhìn thẳng không tỏ ra ngượng ngùng.

- Hả... ơ... đa tạ.

Mục Trần bối rối, hoàn toàn chẳng còn vẻ tàn nhẫn như khi hạ sát Cơ Huyền.

Ôn Thanh Tuyền xệ mặt xuống, trề môi quay sang Lạc Li:

- Tên này đào hoa lắm, sau này ngươi đi rồi chẳng biết sẽ trêu hoa ghẹo nguyệt bao nhiêu cô đây, ngươi yên tâm sao? Ta thấy sớm đá hắn đi, rồi đi cùng với ta.

Lời Ôn Thanh Tuyền cố ý nhỏ giọng, nhưng vẫn đủ cho mọi người nghe thấy, Mục Trần méo mặt giật mình, còn Lạc Li cũng chỉ biết trợn mắt.

Ôn Thanh Tuyền cười tủm tỉm nhìn Mục Trần, rồi đến gần hắn câu vai bá cổ, hất mặt về phía khu vực đệ tử Vạn Hoàng linh viện:

- Nhắc cho ngươi nhớ, ở Vạn Hoàng linh viện chúng ta ngươi còn có người quen đó, không lẽ làm lơ không gặp?

- Thiên Nhi tỷ?

Mục Trần ngẩn người, hai mắt sáng lên vui vẻ, quay nhìn sang bên đó. Cô gái với trang phục lục nhạt, sắc vóc duyên dáng yêu kiều, đôi mắt lung linh chưa hề rời khỏi hắn.

Hai ba năm nay, cô gái năm xưa đã càng chín chắn hơn, phong sương tuyết nguyệt trổ mã càng hấp dẫn. Dù nàng đứng giữa rừng hoa, vẫn rất hấp dẫn thu hút ánh nhìn.

Nhìn thấy Mục Trần hướng mắt lại, Đường Thiên Nhi khẽ cười yếu ớt.

Mục Trần lắc mình bay đến khu vực Vạn Hoàng linh viện, đứng trước mặt Đường Thiên Nhi:

- Thiên Nhi tỷ, đã lâu không gặp.

Cô gái tóc đuôi ngựa thả xuống vòng eo mảnh khảnh, mỉm cười, tay khoanh ra sau lưng, gương mặt xinh đẹp tươi như hoa:

- Xem ra ngươi lăn lộn dữ thiệt.

- Thiên Nhi tỷ càng ngày càng xinh, tiếc là ở Vạn Hoàng linh viện, bằng không ở Bắc Thương linh viện chúng ta chắc là bị theo đuổi đến nhức cả đầu.

Mục Trần tủm tỉm cười. Đường Thiên Nhi càng lớn càng mê người, đường nét cơ thể chỗ nào chỗ nấy hiện rõ ra hấp dẫn, dung nhan và khí chất ở Vạn Hoàng linh viện còn tỏ ra xuất sắc, bước chân vào Bắc Thương linh viện e rằng cạnh tranh cũng chẳng kém Tô Huyên.

- Dám giễu cợt ta.

Đường Thiên Nhi đỏ mặt giơ nắm đấm dí vào mặt hắn.

Mục Trần mỉm cười:

- Ở Vạn Hoàng linh viện vẫn tốt chứ?

- Không tốt, bởi vì nàng luôn sầu não tương tư một gã trai phụ tình...

Cô bạn bên cạnh khẽ cười duyên, có vẻ rất thân thiết với Đường Thiên Nhi.

Đường Thiên Nhi mặt đỏ bừng, huých vào bụng cô nàng kia một cái, làm cô gái đó cười khúc khích lảng đi.

Mục Trần cười gượng, không nói nên lời.

- Chúc mừng ngươi. Ta nghĩ nếu Mục thúc mà biết, sẽ rất vui đó.

Đường Thiên Nhi đổi sang chủ đề khác

Mục Trần mỉm cười, hồi tưởng nhớ đến phụ thân.

- Nàng chính là người con gái mà ngươi vẫn mong nhớ trước kia đó sao?

Đường Thiên Nhi nhìn qua Lạc Li xa xa, khẽ nói.

Mục Trần gật đầu.

- Nàng thực ưu tú, tốt lắm.

Đường Thiên Nhi chớp chớp đôi mi, gượng cười yếu ớt.

- Cám ơn.

Mục Trần vui vẻ hãnh diện.

Đường Thiên Nhi cúi đầu, hơi nhìn xuống, lát sau ngẩng lên nói:

- Kỳ thật ta rất hối hận khi đến Vạn Hoàng linh viện...

Mục Trần gãi đầu, không dám nói tiếp. Dù sao cả hai là thanh mai trúc mã, quan hệ rất thân thiết, nhưng hắn luôn xem nàng là tỷ tỷ, chẳng dám có tình ý.

- Mục Trần...

Đường Thiên Nhi nhìn hắn, gương mặt tỏa nắng như đã nghĩ thông suốt, nụ cười càng tươi đẹp hơn nữa.

- Ta về sau cũng sẽ cố gắng tu luyện, phải bắt kịp được ngươi!

Cô gái nắm chặt tay, ánh mắt kiên định. Nàng đã phải hối hận một lần, thì không thể nào hối hận lần thứ hai nữa, ít nhất phải xứng đáng như cô gái kia, có thể đứng bên cạnh hắn.

Mục Trần nhìn nàng, gật đầu. Trở thành mục tiêu cho nàng cũng không phải là chuyện xấu.

- Ta sẽ chờ Thiên Nhi tỷ vượt qua ta.

Mục Trần nở nụ cười ấm áp thân thiện.

Đại tái linh viện, rốt cục thì kết thúc .

Ba năm tu luyện Bắc Thương linh viện, hắn đã có bài thi hoàn mỹ. Bây giờ, con đường gian nan chân chính mới bắt đầu...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 636: Trước Khi Ly Biệt

Bắc Thương linh viện.

Sức nóng từ đại tái linh viện dù đã qua đến mười ngày nhưng vẫn không hề có dấu iệu nguội đi, cả tòa linh trong viện vẫn tràn ngập không khí hân hoan kích động điên cuồng.

Đối với những hoạt động ăn chơi đập phá của đám đệ tử, linh viện cũng không ngăn cản, ngược lại còn phái người bảo vệ trị an, có lẽ cao tầng linh viện cũng đang rất vui mừng sung sướng, dù sao thành tích này lần đầu tiên Bắc Thương linh viện giành được.

Không những thế, áp lực bao năm nay cũng đã cởi bỏ một cách hãnh diện.

Tổng bộ Lạc Thần hội.

Một ngọn núi cao vút, màu xanh trải khắp từ chân núi lên đỉnh, tầm nhìn từ trên đỉnh có thể nhìn thấy toàn cảnh Lạc Thần hội ở vùng đất cạnh bên. Quảng trường trung tâm tổng bộ, người chật như nêm.

Ở đó cũng đang có đủ loại hoạt động cuồng hoan.

Đỉnh núi, một gã trai nằm lay lắt bên đám cỏ, gió núi khẽ lay, những đám cỏ biếng nhác nghiêng ngả cạ cạ vào gương mặt hắn, cảm giác sảng khoái khiến hắn nhắm tịt hai mắt tận hưởng.

Sự an bình thật đáng hưởng thụ, đại tái linh viện kéo dài hơn nửa năm chỉ toàn những tranh đấu gấp gáp, chẳng cho người ta một chút thời gian xả hơi, quả thật những giây phút này thật đáng quý biết bao.

Gió nhẹ cũng mang đến một mùi hương thoang thoảng hấp dẫn người khác.

Cô gái áo xanh thanh lệ tao nhã đang lặng lẽ bước đến, nhìn gương mặt tuấn tú của gã trai đang nằm ở bãi cỏ, môi xinh khẽ mỉm cười dịu dàng, những ngón tay đùa nghịch cỏ xanh trêu ghẹo Mục Trần.

Ngứa ngáy nhột nhạt làm hắn tỉnh giấc, giật mình nhìn thấy cô gái như hoa như ngọc trước mặt, hắn nhếch mép cười, vươn tay ra ôm lấy cái eo nhỏ nhắn.

Lạc Li nhanh nhẹn tránh qua, mỉm cười vui vẻ nhìn hắn:

- Cả linh viện đều đang vui chơi, nhân vật chính như ngươi lại ở đây hưởng thanh nhàn.

- Thật sự không còn hơi sức nữa mà.

Mục Trần ngồi dậy, tựa lưng vào khối đá, mỉm cười bất đắc dĩ.

Thấy cái nụ cười đau khổ của hắn, còn định trêu ghẹo thêm một chút, Lạc Li lại hơi cảm thấy buồn, ngồi xuống cạnh hắn, đôi mắt lưu ly đầy thùy mị.

- Ngươi đã làm rất tốt, từ hôm ngươi giành được quán quân, ta đã trở nên rất hãnh diện.

Lạc Li chân thành mà nhu tình, lời nói nhẹ như gió thoảng thừa sức làm tan chảy trái tim bất kỳ nam nhi nào.

Mục Trần nghe thấy tiếng nói êm tai ấy, khóe miệng nhếch lên đoạt lấy cảm xúc thỏa mãn khôn kể xiết.

Ngàn lời tán dương không bằng cái liếc nhìn hài lòng của mỹ nhân.

- Lạc Hà(?)

- Hả?

Cô gái mỉm cười.

- Ôm một cái.

Mục Trần cười tủm tỉm choàng tay qua.

Lạc Li đỏ mặt lắc đầu:

- Không!

- Ta muốn!

Mục Trần nhào tới, hai tay nhanh chóng ôm lấy eo nàng đè cô gái ngã dúi dụi trên bụi cỏ.

Gương mặt quen thuộc áp sát, hơi thở phả vào làn da, Lạc Li đỏ mặt, giơ nắm đấm cú vào đầu hắn:

- Lưu manh.

Mục Trần chẳng quan tâm, chỉ yên lặng ngắm nhìn dung nhan tinh xảo tuyệt mỹ. Bất giác, nàng ta đã trưởng thành hơn, càng xinh đẹp hơn, khí chất cũng tuyệt hảo hơn, khiến cho hắn bần thần.

Có lẽ sớm muộn một ngày, nàng sẽ không còn vẻ ngây ngô của thiếu nữ, mà sẽ mang lấy vẻ lạnh lùng của nữ hoàng để cai trị thần dân trong tộc, có được danh tiếng lừng lẫy Đại Thiên thế giới.

Nàng có ưu thế hơn hắn thường nhân, thiên phú không kém bất kỳ ai, lại còn cả một Lạc thần tộc chống lưng. Đôi khi hắn thấy bản thân so với nàng thật quá chênh lệch.

Tuy hắn cũng có mẫu thân cực kỳ lợi hại, nhưng thực tế lại không có ưu tế thực tế trước mắt nào, mà chỉ mang đến càng nhiều uy hiếp.

Dù vậy Mục Trần chẳng bao giờ giận dỗi. Nhiều năm nay hắn vẫn thong thả tiến bước, tự mình cố gắng, hắn hiểu bản thân nếu dựa vào

hồng phúc của gia đình, hắn sẽ không có khả năng trở thành cường giả chân chính.

Vốn đã nhắm mắt chịu trận chờ đợi Mục Trần động tay động chân, Lạc Li chờ hồi lâu cũng không thấy trò lưu manh nào của hắn, lúc này khẽ mở mắt.

Ánh mắt bần thần của hắn lập tức biến đổi, Mục Trần mỉm cười đầy tự tin.

Nụ cười đó khiến Lạc Li khẽ cắn môi, vẻ mê trai cực kỳ hiếm thấy. Nàng thích nhất chính là nét tự tin như mặt trời này của Mục Trần.

- Lạc Li, nàng sắp phải đi rồi?

Ngón tay Mục Trần lướt qua gò má Lạc Li, khẽ hỏi.

Dưới thân cô gái, thân thể mềm mại run lên khó thấy, ánh mắt lưu ly thoáng ảm đạm. Chuyện này nàng vẫn chưa đề cập tới, không ngờ Mục Trần nhạy cảm vẫn hỏi trước.

Nàng nhìn Mục Trần, nhẹ nhàng nói:

- Lần này ra ngoài, gia gia chỉ cho ta hai năm. Lúc này cũng đã quá một thời gian.

Đôi mắt buồn bã, nàng biết lần chia ly sắp tới không biết đến bao lâu mới có thể lại cùng sánh bước với Mục Trần. Nàng cũng khó có thể làm vậy, vì nàng không phải là người lữ hành cô độc, nàng chính là nữ hoàng kế nhiệm Lạc thần tộc, còn trọng trách bảo hộ tộc nhân bất kể năm tháng.

- Mục Trần...

Lạc Li mím môi, hốc mắt ửng đỏ. Nàng biết, thời gian tới hắn sẽ bước đi trên một con đường tràn ngập gai góc, một thiếu niên bình

thường giữa Đại Thiên thế giới mênh mông vô tận muốn tỏa sáng thì phải trả giá bằng những thứ cực kỳ gian khổ.

Thế giới này thiên tài rất nhiều, Đại Thiên thế giới quá rộng lớn, rất nhiều thiên tài một khi nào đó cũng lại dễ dàng tan biến đi như bọn nước giữa biển khơi.

Những người có thể tỏa sáng ở Đại Thiên thế giới đều trải qua thiên chuy bách luyện, phần còn lại cũng bởi rèn luyện mà mất đi chính mình.

Nếu có thể lựa chọn, nàng tình nguyện để Mục Trần chỉ là người bình thường, ít nhất như thế thì gương mặt hắn sẽ luôn có nụ cười ấm áp dương quang, không vì đuổi theo nàng mà thân mang thương tích.

Thời điểm này, nàng vốn nên ở cạnh hắn, chỉ là...

Mục Trần nhìn đôi mắt ửng đỏ của Lạc Li, mỉm cười:

- Tuy ta cũng rất muốn giữ nàng lại bên cạnh, nhưng thế thì ta ích kỷ quá. Ta biết nàng đau lòng, nhưng có thể tạm thời buông bỏ trách nhiệm Lạc thần tộc đến cạnh ta, thì có lý gì ta lại không cố gắng vì nàng?

- Lạc Li, ta thích nàng, hiện tại Lạc thần tộc đối với ta mà nói có lẽ quá mức xa xôi, ta cũng không có cách nào làm gia gia và tộc nhân của nàng công nhận ta. Ta biết họ sẽ vì ta mà hoài nghi nàng, cho rằng kẻ nàng yêu mến chỉ là một tên tiểu tử may mắn tầm thường mà thôi. Nhưng mà...

Mục Trần chăm chú kiên định nhìn vào đôi mắt Lạc Li, khẽ nói:

- Tin tưởng ta, sẽ có một ngày, ta đích thân bước đến Lạc thần tộc, để cho người khác biết rằng, người mà nàng đã ở cùng, không phải chỉ là hòn sỏi tầm thường trong sa mạc, mà là một khối kim cương sáng chói nhất.

- Vì ngày đó ta sẽ dốc lực cố gắng.

Lạc Li tay che miệng, đôi mắt ngấn nước, đầy cảm động mà vui mừng, gật đầu thật mạnh.

- Được rồi, đừng có đau lòng vì ta, nàng sau này ở Lạc thần tộc cũng sẽ không thoải mái, nhưng bất kể có sự tình gì phát sinh, cũng phải nhớ rõ, nhất định phải chờ ta!

Ngón tay Mục Trần gạt đi giọt nước mắt trong suốt vừa rơi ra từ đôi mắt lưu ly, mỉm cười.

- Ta nhất định sẽ đến Lạc thần tộc tìm nàng, lấy thứ này cam đoan.

Mục Trần kéo bàn tay xinh xắn của Lạc Li ra, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi hồng nhuận nhỏ nhắn.

Hữu ngọc vi lương.

Gió khẽ thổi, cô gái vươn cánh tay thon thả vịn lấy cổ thiếu niên, dâng lên làn môi ướt át mềm ại, gương mặt tuyệt mỹ ửng đỏ, trở thành cảnh sắc đẹp nhất trên đỉnh núi.

Mấy ngày tiếp theo, Mục Trần và Lạc Li như hình với bóng, nghiễm nhiên trở thành cặp đôi hot nhất Bắc Thương linh viện, vô số người thần tình cực kỳ hâm mộ khi gặp họ.

Nhưng họ lại không nhận ra được rằng, mỗi ngày trôi qua, nụ cười nhẹ nhàng của Lạc Li càng lúc càng giảm đi nhiều.

Nàng muốn thể hiện trái tim hạnh phúc vui vẻ, nhưng vẫn khó giữ được vẻ bình tĩnh này.

Cho đến ngày thứ tám.

Tổng bộ Lạc Thần hội, quảng trường tu luyện.

Lạc Li và Mục Trần tựa lưng vào nhau, ngồi trên tảng đá nhàn nhã quan sát thành viên Lạc Thần hội đang tu luyện, dáng vẻ thân thiết của

hai người làm kẻ khác cực kỳ hâm mộ.

Lạc Li nhẹ nhàng nắm tay Mục Trần, một nụ cười nhẹ hiện lên. Họ cứ như vậy cho đến khi chiều tà, ánh dương đỏ nhạt chiếu khắp mặt đất.

Bàn tay Lạc Li đột nhiên hơi run lên.

Mục Trần lập tức cảm thấy.

Lạc Li quay đầu đi, một hành động cực kỳ hiếm thấy, trước mặt mọi người chủ động hôn lên khuôn mặt Mục Trần, rồi đứng bật dậy, dõi mắt nhìn ra không trung xa xa.

Không gian đó bắt đầu biến dạng kịch liệt, hình thành lốc xoáy không gian, một cột sáng rực rỡ xuyên qua đó, rồi bóng người hùng vĩ như có thể che trời lấp đất chậm rãi hiện ra trên không trung.

Cả Bắc Thương linh viện lúc này dường như bị bao phủ bởi thân ảnh như thiên thần kia.

Mà nhìn sắc mặt Lạc Li, Mục Trần đã biết, người kia hẳn phải là lãnh tụ của Lạc thần tộc hiện tại, cũng chính là gia gia của nàng, siêu cấp cường giả thực lực đạt tới Địa Chí Tôn.

Lạc Thiên Thần.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 637: Lạc Thiên Thần

Không gian bị xé rách, lốc xoáy không gian dường như tạo thành một lối đi đến thế giới khác. Đằng trước nó lúc này, một thân hình hùng vĩ sừng sững hiện ra.

Bóng người mới xuất hiện ban đầu to lớn khổng lồ, đến khi hiện rõ đã trở lại bình thường, mọi ánh mắt ở Bắc Thương linh viện rung động nhìn tới.

Một lão nhân áo đen, râu tóc bạc trắng, gương mặt già nua, nhưng mang theo uy nghiêm khiến kẻ khác khiếp đảm. Uy nghi đó còn khiến cho không gian quanh người lão cũng thoáng run rẩy.

Thiên địa như đều thần phục dưới chân lão.

Áp lực khó hình dung bao phủ khiến cho Bắc Thương linh viện đang cuồng hoan lập tức yên tĩnh. Đừng nói đệ tử, cả trưởng lão cũng mặt mày trắng bệch nhìn người kia. Áp lực này họ chưa bao giờ cảm nhận qua, thậm chí vị đại nhân cường đại nhất Bắc Thương linh viện, Bắc Minh Long Côn cũng không sở hữu áp lực khiến người ta không thở nổi thế này.

Người đột nhiên xuất hiện kia có thân phận ra sao, lại mạnh đến mức độ đó.

Không trung xa xa, lốc xoáy không gian chớp lên, bên cạnh vị lão nhân áo đen như thiên thần kia xuất hiện vài đốm sáng, rồi những tiếng thú rống trầm thấp theo đó vang vọng.

Mọi người nhìn thấy cả trăm vật thể lóng lánh như bạc, quanh thân ngập tràn lôi đình cuồng bạo, một bầy hạc lớn vỗ cánh tới tấp, ào ào xuyên qua lốc xoáy không gian, nhẹ nhàng lơ lửng bên cạnh lão nhân.

Lúc này mọi người mới phát hiện, trên lưng Lôi Hạc đều có kỵ sĩ khoác ngân giáp trên người, trong tay xách những thanh ngân thương to lớn, dù yên lặng không nói, nhưng khí thế sát phạt và oai nghiêm khiến cho các đệ tử tái mặt. Lôi Hạc kỵ sĩ chắc chắn đã kinh qua vô số trận chiến sinh tử, một cánh quân đội chân chính, chẳng phải là những tên giá áo túi cơm mới được mặc quân phục.

Đội quân Lôi Hạc kỵ sĩ này nếu triển khai tấn công, e rằng cường giả Chí Tôn cũng khó mà chặn nổi.

Mục Trần cũng đã đứng lên, sắc mặt nghiêm nghị nhìn thẳng vị lão nhân áp đen và cánh quân Lôi Hạc kỵ sĩ kia. Lôi Hạc này hẳn linh thú hạng 24 Địa bảng, Thôn Lôi Hạc, lúc này xuất hiện nhiều như thế, đủ để thấy thế lực Lạc thần tộc đáng sợ ra sao.

Ngay khi đám người thần bí kia xuất hiện, hiển nhiên đã khiến cho cả Bắc Thương linh viện giật mình kinh sợ, rồi họ cũng nhanh chóng giật mình tỉnh lại, những tiếng xé gió vang lên dồn dập, các trưởng lão tầng tầng lớp lớp bay lên không, cảnh giác dò xét cánh quân vừa tới.

Phía sau các trưởng lão, lính tráng Hình Điện cũng chỉnh tề hàng ngũ đề phòng.

Đối diện sự cảnh giác của Bắc Thương linh viện, đoàn người kia không hề tiến thêm một bước, chỉ có lão nhân áo đen nhẹ nhàng đảo mắt, rồi tập trung nhìn vào một chỗ.

Chính là nơi cô gái trổ mã xinh đẹp, dáng vẻ yêu kiều đang bình tĩnh nhìn lại.

Nhìn thấy cô gái, lão nhân uy nghiêm nở một nụ cười hiền lãnh ân cần, rồi tầm mắt chuyển qua Mục Trần bên cạnh.

Khoảng cách tuy khá xa, nhưng Mục Trần vẫn cảm nhận rõ áp lực cực kỳ đáng sợ xuyên qua không gian phủ tới, thậm chí áp lực còn khiến cho tảng đá dưới chân nứt ra.

Và đặc biệt áp lực đó được khống chế cực kỳ hoàn mỹ, ngoại trừ chỗ hắn đứng, áp lực không lan ra chút nào.

Lạc Li nhạy cảm dường như đã nhận ra, nhíu mày định bước sang.

Mục Trần giơ tay giữ lấy tay nàng, nhẹ nhàng lắc đầu. Hắn biết, nếu lần đầu gặp mặt đã phải nhờ Lạc Li đứng ra che chở hắn, vậy thì vị lãnh tụ Lạc thần tộc kia sẽ rất khinh thường hắn.

Mục Trần thần sắc vẫn bình tĩnh, chỉ có Lạc Li mới cảm nhận được sự run rẩy của hắn qua bàn tay nắm lấy mình, lưng áo thấm ướt mồ hôi.

Áp lực đến từ vị Địa Chí Tôn thật sự là quá mức khủng bố.

Nếu Lạc Thiên Thần lòng mang sát ý, nháy mắt đã xóa sổ hắn rồi.

Nhưng dù cơ thể phải chịu áp lực lớn, nhưng Mục Trần vẫn bình tĩnh như trước. Áp lực chỉ kéo dài khoảng hai phút, đã khiến cơ thể Mục Trần muốn xụi lơ.

Chính lúc áp lực như thủy triều rút đi, Mục Trần nhận thấy cơ thể gần như mất kiểm soát, bàn tay gồng lên chịu đựng để lại một dấu tay đỏ trên cổ tay Lạc Li.

Không trung xa xa, Lạc Thiên Thần thản nhiên cất tiếng:

- Sức nhẫn nại cũng khá, cũng không kém như ta nghĩ.

Phía sau Lạc Thiên Thần, hai con Thôn Lôi Hạc bay sát đến, hai gã nam tử trên lưng ước chừng 27-28, thân mặc ngân giáp, oai hùng rạng rỡ, khí chất bất phàm.

Địa vị hai người có lẽ cũng không thấp, nhưng cũng không mấy thân thiết, chẳng nói năng gì với nhau, ánh mắt ẩn giấu vẻ sát phạt như tu la đang say ngủ.

Đám Lôi Hạc kỵ sĩ phía sau dõi mắt nhìn hai vị thủ lĩnh, tràn ngập vẻ tôn kính, xem ra hai người này không hề đơn giản.

Bọn họ nghe thấy lời bình phẩm thản nhiên của Lạc Thiên Thần, ánh mắt vốn hờ hững mới chú ý một chút, như có như không nhìn xuống dưới kia.

"Vù."

Bắc Thương linh viện, một luồng sáng bắn lên cao, Thái Thương viện trưởng hiện thân, thần sắc nghiêm trang nhìn Lạc Thiên Thần, còn chưa kịp mở miệng, một tiếng cười quen thuộc đã vang trong thiên địa.

- Ha ha, ít khi có khách, không ngờ Lạc thần tộc lại đến thăm viếng Bắc Thương linh viện ta, không cung nghênh từ xa, thật là thất lễ.

Bên cạnh Thái Thương viện trưởng từ lúc nào đã xuất hiện một thân ảnh lưng còng già khú, còn ai khác ngoài Bắc Minh Long Côn.

Nhiều đệ tử nhìn thấy Bắc Minh Long Côn xuất hiện, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Ở Bắc Thương linh viện, vị đại nhân này mới chân chính là Định Hải Thần Châm (thiết bản của Tôn Ngộ Không ấy).

Lạc Thiên Thần nhìn lại Bắc Minh Long Côn, một vẻ kinh ngạc hiện ra, có lẽ giật mình vì thực lực của người mới đến.

Địa Chí Tôn.

- Vị này có lẽ là Bắc Minh các hạ của Bắc Thương linh viện? Lão phu Lạc Thiên Thần, đột nhiên ghé thăm, mong rằng chớ trách.

Lạc Thiên Thần khách sáo mỉm cười.

- Thì ra là tộc trưởng Lạc thần tộc, cửu ngưỡng đại danh.

Bắc Minh Long Côn cười nói vái chào, ra vẻ rất hiền lành khiêm nhường, chẳng còn cái dáng bất cần đời mà đầy trịnh trọng. Hiện tại tuy cũng đã là Địa Chí Tôn, nhưng lão biết trước mặt Lạc Thiên Thần, lão có chênh lệch không nhỏ. Người ta đã nhiều năm là Địa Chí Tôn, còn lão chỉ mới chập chững bước vào thời gian gần đây.

Khi Lạc Thiên Thần tiếng tăm vang dội, khi đó còn chưa có bao nhiêu người biết đến lão.

- Lạc tộc trưởng, không biết lần này tới Bắc Thương linh viện là có chuyện gì?

Thái Thương viện trưởng nhìn thấy Bắc Minh Long Côn xuất hiện, trong lòng cũng an tâm, khách khí lên tiếng hỏi.

- Tới đón cháu gái về nhà, ta nghĩ hai vị hẳn không ngăn cản chứ?

Lạc Thiên Thần cười nói.

Thái Thương viện trưởng và Bắc Minh Long Côn liếc nhìn nhau, rồi đổi hướng nhìn xuống tổng bộ Lạc Thần hội. Cả Bắc Thương linh viện này, có quan hệ với Lạc thần tộc ngoài cô gái kia còn ai, chỉ có điều họ không ngờ rằng Lạc Li lại là cháu ruột Lạc Thiên Thần, nói cách khác chính là nữ hoàng kế nhiệm Lạc thần tộc.

- Đệ tử ra vào Bắc Thương linh viện tự do, chỉ cần không trái viện quy, đi hay ở do chính mình quyết định, chúng ta không can thiệp.

Bắc Minh Long Côn cười nói.

- Vậy đa tạ hai vị.

Lạc Thiên Thần gật đầu, chân hơi bước tới, thân hình đã biến mất không thấy đâu. Cùng lúc đó, hai gã nam tử ngay phía sau lão cũng hoàn toàn mất tăm tích.

Tổng bộ Lạc Thần hội, trên không.

Không gian dập dờn bồng bềnh, ba người hiện ra, đối diện Lạc Li và Mục Trần.

- Li con, theo ta về nhà đi.

Lạc Thiên Thần yêu chiều nhìn cô cháu gái càng lúc càng xuất chúng của mình, gương mặt uy nghiêm đầy vui vẻ, vươn tay mỉm cười ngoắc ngoắc gọi Lạc Li.

Lạc Li nhìn lão, hơi mím môi, quay sang nhìn Mục Trần, gian nan gật đầu chào từ biệt.

Nàng bước tới, thong thả mà nặng nề, ánh mắt ảm đạm làm kẻ khác tan nát cõi lòng.

Mục Trần nhìn bóng lưng nàng, tuy trong lòng đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khó tránh khỏi chua xót đầu mũi, bàn tay trong áo nắm lại. Nếu hiện tại hắn đủ mạnh, thế thì không có ai dám kéo nàng ra khỏi tay hắn.

Vẫn còn quá yếu a.

Mục Trần hít sâu một hơi, lúc này hắn đang cực kỳ mong mỏi sức mạnh cường đại hơn, cảnh tượng này hắn không muốn trải qua một lần nữa.

Lạc Li chợt dừng bước, rồi xoay ngoắt lại, nhào vào lòng Mục Trần, hai tay choàng ra ôm lấy hắn, cắn môi đến ứa máu.

Mục Trần cũng thổn thức ôm lấy cô gái trong lòng.

Cảnh tượng này khiến cho vô số thành viên Lạc Thần hội đau lòng chua xót.

Lạc Thiên Thần chỉ yên lặng quan sát, hai gã nam tử phía sau thì hơi trợn mắt một chút, rồi nheo mắt lại.

Mục Trần chậm rãi buông tay, cúi xuống khẽ nói vào tai Lạc Li:

- Lần tới, ta sẽ không cho bất cứ ai dẫn nàng đi khỏi ta. Bất cứ kẻ nào!

Lời nói nhẹ nhàng mà kiên định, mang đầy vẻ chân thật đáng tin.

Đôi mắt Lạc Li lại ngấn nước, nàng biết vì mục đích này, hắn sẽ tiếp tục trả giá khiến nàng đau đớn mỗi lần nghĩ tới. Nhưng lúc này, nàng không nói gì, chỉ gật đầu.

Nàng lui bước, rồi dứt khoát xoay đi, đến cạnh Lạc Thiên Thần, nhưng không nắm lấy bàn tay già nua kia, có vẻ nhưng trong lòng hơi oán trách.

- Thiếu tộc trưởng!

Hai gã nam tử phía sau Lạc Thiên Thần cung kính khom lưng, nắm đấm đặt vào trái tim trên ngực:

- Kỵ sĩ đang đợi ngài trở về.

Họ phất tay, một con Thôn Lôi Hạc hình dáng tao nhã đập cánh bay đến, Lạc Li nhẹ lắc mình đứng lên trên thân nó.

Lạc Li sắp rời đi, Lạc Thiên Thần lại nhìn Mục Trần, không biết đang giận hay đang vui.

Mục Trần cũng ngẩng lên, bình tĩnh chăm chú đối thị với lão nhân là ánh sáng cuối cùng chống đỡ Lạc thần tộc.

Vô úy vô cụ. (chẳng hề sợ sệt)

Chương 638: Nói Chuyện Với Nhau

Bầu trời gió nhẹ thoang thoảng, tầng mây lững lờ trôi phủ bóng mát xuống mặt đất.

Mục Trần và Lạc Thiên Thần đứng trong bóng râm ấy, cơn gió tốc lên góc áo, khung cảnh xung quanh như an tĩnh lại, mọi người chăm chú quan sát diễn biến giữa hai người.

Dù cho kẻ nào không biết rõ tình hướng, cũng mơ hồ cảm thấy không khí khác thường.

Không trung, Thái Thương viện trưởng nhìn thấy cảnh này, mày cau lại, thoáng liếc Bắc Minh Long Côn. Lão kia cũng híp mắt, khoát tay:

- Yên tâm đi, Mục Trần là người Bắc Thương linh viện chúng ta, Lạc thần tộc tuy không dễ chọc, nhưng ta cũng không để người ngoài đến tận Bắc Thương linh viện khi dễ người của chúng ta.

- Có điều chuyện này chúng ta nhúng tay cũng không hợp, dù sao cũng là gia gia của Lạc Li, trưởng bối xem xét bạn trai của cháu gái, vẫn là danh chính ngôn thuận a.

Thái Thương viện trưởng thở ra:

- Chỉ sợ lão nhân này chia uyên rẽ thúy a.

- Nếu thật sự là như vậy, với Mục Trần cũng không phải xấu.

Bắc Minh Long Côn biết Mục Trần là một khối ngọc còn chưa mài kỹ, muốn trở thành tuyệt tác phải cần một thời gian nữa.

Thái Thương viện trưởng than thở, chợt nhíu mày giật mình nhìn ra một ngọn núi u tĩnh, linh quang lóe sáng, một cái bóng vừa lao ra hướng thẳng đến chỗ Mục Trần.

Hai gã nam tử tháp tùng Lạc Li trên Thôn Lôi Hạc, một tên mắt lóe sáng, lắc mình chặn đường cái bóng mờ đang lao tới.

- Mời người đến dừng lại.

Hắn cao giọng cười lớn, mái tóc đen dài phất phới.

Thế nhưng cái bóng kia chẳng hề giảm tốc, ngược lại còn lao thẳng đến.

Gã nam tử tóc dài nheo mắt, vẻ sát phạt hiện lên, nắm chặt tay lại, một thanh ngân thương lóe sáng đâm ra.

"Ầm."

Tiếng sấm đột ngột vang trong thiên địa, không gian vỡ nát, thương ảnh to lớn xuyên không gian nhanh như sấm đánh đâm tới người nọ.

Bóng người kia khẽ lật tay, trên mấy đầu ngón tay ánh sao lấp lánh, linh trận to lớn nháy mắt hình thành, một tòa núi lửa bất ngờ xuất hiện.

"Đùng!"

Núi lửa phun trào, linh lực hỏa bạo nóng cháy bắn vào thương ảnh.

Hai luồng sức mạnh tung hoành tàn phá.

Gã tóc dài kinh ngạc ra mặt, vừa định đánh tiếp, thần sắc bỗng giật mình vì không gian biến dạng quanh người đột nhiên sẫm tối, một tòa linh trận huyền ảo với dao động đáng sợ vây chặt hắn ở trong.

Cái bóng xinh đẹp vượt qua hắn, xuất hiện trên không tổng bộ Lạc Thần hội. Nàng không đến gần Mục Trần hay Lạc Thiên Thần, nhưng ai nhìn cũng biết nàng đến vì Mục Trần.

"Xoẹt!"

Thương ảnh quét ngang, xé toang tòa linh trận huyền ảo, gã tóc dài thoát khỏi kềm tỏa linh trận, sắc mặt kinh dị nhìn cô gái áo trắng bên kia, mỉm cười:

- Thì ra là một vị Linh Trận đại sư, mắt ta thật kém cỏi.

Người vừa đến dĩ nhiên là Linh Khê, nàng chẳng hề quan tâm đến gã tóc dài, chìn nhìn chằm chằm Mục Trần và Lạc Thiên Thần.

Linh Khê xuất hiện, làm cho Mục Trần hơi run rẩy, nhìn đôi mắt lạnh lùng trong trẻo của nàng mà lòng tràn ngập cảm động. Hắn biết, Linh Khê xuất hiện vì không muốn hắn bị Lạc Thiên Thần tạo ra quá nhiều bức bách.

Dù cho thực lực của nàng và Lạc Thiên Thần có chênh lệch rất lớn, nhưng nàng vẫn không do dự xuất hiện.

"Kwoooork!"

Chính lúc đó, một tiếng hót lảnh lót vang lên từ cơ thể hắn, một luồng hắc ám lóe ra, bắn lên cao, tạo hình thành một con khổng tước hắc ám với tử hỏa lượn lờ quanh thân.

Cửu U Minh Tước.

Con chim khổng lồ ở giữa trời đập cánh tạo thành gió lớn đáng sợ, nhưng cũng chỉ ở trên cao, không có hành động gì khác.

- Cửu U Minh Tước?

Hai gã nam tử đi theo Lạc Thiên Thần giật mình kinh ngạc thật sự, hết nhìn qua Linh Khê, lại nhìn lên Cửu U Minh Tước trên cao, cuối cùng mới nhìn về phía Mục Trần.

Lần đầu tiên thể hiện sự ngạc nhiên khi nhìn tên tiểu tử có vẻ yếu kém kia, dường như không đơn giản. Một thiếu niên tầm thường không thể nào có một đội hình hộ vệ cường hãn như thế.

- Linh Trận đại sư... Cửu U Minh Tước...

Lạc Thiên Thần cũng hơi bần thần, nhưng lão chỉ cười nhạt nói với Mục Trần:

- Nếu ngươi nghĩ chừng này đã muốn thị uy với ta, thì còn non lắm.

- Nếu muốn thị uy, ta sẽ tự mình hành động, các nàng chỉ là bằng hữu của ta.

Mục Trần bình tĩnh trả lời.

Lạc Thiên Thần nhìn chằm chằm Mục Trần, một lát sau, khẽ gật đầu. Lần đầu gặp mặt coi như cũng không quá thất vọng, nếu không cho dù nha đầu kia có hận lão cả đời, lão cũng không đời nào cho phép.

- Ngươi tên là gì?

- Mục Trần.

Mục Trần đáp lời.

- Ta nghĩ, nội tình Lạc thần tộc, với quan hệ giữa ngươi và Lạc Li hẳn là đã biết. Cho nên ngươi rất rõ nàng ta quan trọng với Lạc thần tộc ra sao.

Lạc Thiên Thần liếc nhìn Mục Trần:

- Gần ba năm Lạc Li rời khỏi, Lạc thần tộc lại trải qua hơn trăm trận lớn nhỏ, tổn thất hơn mười triệu dân.

Mục Trần trầm tư, dường như ngửi được mùi máu tanh của cuộc chiến khốc liệt kia.

Lạc Thiên Thần quay đầu đi, nhìn lại Lạc Li, khẽ thở dài:

- Ta ở lại nói chuyện riêng với ngươi, chẳng phải vì muốn ép ngươi từ bỏ con bé. Ngươi thấy hai kẻ kia chứ?

Lạc Thiên Thần chỉ về hai gã nam tử đang tháp tùng bên cạnh Lạc Li.

- Hai người đó một tên là Lạc Thanh Nhai, xem như là thiên tài khó có của thế hệ trẻ Lạc thần tộc. Hắn không có ngạo khí bừng bừng như đám thiên tài tầm thường khác, nhiều năm rồi, hắn từng bước đi lên từ vị trí thấp hèn nhất của quân đội chúng ta, trải qua muôn trận đại chiến sinh tử, với cái tuổi đó đã trở thành thống lĩnh quân đoàn Lôi Hạc. Hiện tại hắn ở trong tứ đại quân đoàn Lạc thần tộc có danh vọng ngút trời.

- Người kia tên là Lạc Tu, là một người thuộc chi ngoại hoàng tộc, địa vị không cao. Không lâu trước đây còn bị người ta gọi là phế vật. Phụ thân hắn trong một trận chiến khi hắn mới mười tuổi, đã hi sinh tráng liệt, chôn thây trong hàng vạn chiến sĩ anh dũng. Thế nhưng hắn lại có thể trở ra từ trong núi thi thể đó.

- Hiện tại, hắn cũng đã trở thành nhân kiệt nổi bật của Lạc thần tộc, tiền đồ vô lượng.

Mục Trần im lặng, hai gã kia tuyệt nhiên không tầm thường, ngày sau tất nhiên cũng thanh danh hiển hách trong tộc, chừng đó cho thấy hai người này còn nguy hiểm hơn Cơ Huyền nhiều.

- Bọn họ là kỵ sĩ của Lạc Li, và họ cũng rất thương nhớ con bé.

Lạc Thiên Thần nhìn chằm chằm Mục Trần.

Mục Trần cau mày, nhìn thẳng Lạc Thiên Thần:

- Lạc tộc trưởng muốn cho ta biết khó mà lui ư?

- Không phải biết khó mà lui, mà muốn cho ngươi biết, những kẻ yêu mến Lạc Li thì ưu tú xuất chúng ra sao. Nếu không có tư cách so sánh

với những kẻ đó, việc ngươi ở bên cạnh con bé chẳng phải chuyện gì tốt cho cả hai.

Lạc Thiên Thần chậm rãi nói.

- Con bé quá xuất sắc, nếu ngươi ở cùng với nó, sẽ có rất rất nhiều người không thích ngươi. Đến khi đó vì thực lực bản thân ngươi mà người ta khinh khi phỉ nhổ, nhục nhã đó chẳng lẽ ngươi sẽ nhờ Lạc Li giải quyết đám đáng ghét đó hay sao?

Mục Trần im lặng, rồi mỉm cười, không một chút phô trương.

Hắn nhìn chằm chằm Lạc Thiên Thần, chân thành trả lời:

- Lạc tộc trưởng, tuy những lời này sẽ khiến ngươi nghĩ rằng ta cuồng vọng vô tri, thế nhưng ta muốn nói...

Mục Trần thoáng nhìn lại hai kẻ hùng dũng đủ để khiến bất kỳ thiên tài nào của Bắc Thương linh viện cũng mờ nhạt ảm đạm, thần thái trở nên sắc bén:

- Đến khi ta vào tuổi của họ hiện giờ, ta sẽ vượt xa hai kẻ đó.

Lạc Thiên Thần hơi run người, vẻ chói mắt của hắn mang theo sự hăng hái và tự tin khiến lão khá kinh ngạc. Tên thiếu niên này dũng khí không nhỏ.

- Xem ra ngươi không đồng ý lý luận của ta, vậy thì ta không nói nữa, cứ để thời gian khảo nghiệm. Người Lạc Li đã chọn, cuối cùng là hòn sỏi vô tri, hay là viên kim cương lấp lánh, một ngày nào đó sẽ rõ ràng thôi.

Lạc Thiên Thần không nói nhiều, bao nhiêu năm đã gặp qua lắm thiên tài, thế nhưng cuối cùng đám thiên tài đó phần lớn đều chết yểu.

Đến khi gặp phải ma luyện thật sự, tên nhóc này mới có thể nhìn ra khoảng cách giữa nó và Lạc Li.

Có lẽ khi đó Lạc Li vẫn cố chấp, nhưng hắn sẽ lặng lẽ rút lui.

Lạc Thiên Thần tỏ ra hơi chần chừ, cuối cùng cất tiếng:

- Còn chuyện này, có lẽ Lạc Li không nói với ngươi, và nó cũng không muốn ta nói, nhưng ta vẫn sẽ nói.

- Đại Tây Thiên giới, Tây Thiên Chiến Hoàng... ta nghĩ danh xưng đó ngươi biết nghĩa là gì. Cự phách cường giả chân chính của Đại Thiên thế giới, hắn ta từng muốn Lạc Li gia nhập Đại Tây Thiên giới, khi đó Lạc thần tộc sẽ được Tây Thiên Chiến Hoàng che chở, mọi nguy cơ của Lạc thần tộc sẽ tự khắc được giải tỏa, chỉ tiếc Lạc Li cự tuyệt ...

Mục Trần trợn mắt. Tây Thiên Chiến Hoàng, là một người được xướng danh sánh ngang Viêm Đế của Vô Tận Hỏa Vực và Võ Tổ nổi danh Võ cảnh.

Cấp độ đó với hắn mà nói quá mức xa vời.

Gương mặt hắn trở nên nghiêm trọng hơn nhiều, hít một hơi sâu. Hắn nhìn chằm chằm Lạc Thiên Thần, giọng khản đặc:

- Lạc tộc trưởng, hôm nay ngài đến tước đoạt Lạc Li khỏi tay ta. Sau này ta nhất định sẽ đón nàng trở về từ chính tay ngài. Đến lúc đó, bất cứ ai cũng không thể cản.

Đôi mắt hắn lên tia máu, cuồng dã như kẻ điên.

Lúc đó, dù là Lạc Thanh Nhai, hay là Lạc Tu, bất kể Tây Thiên Chiến Hoàng, hắn sẽ không sợ cái gì cả!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 639: Chia Ly

Gió thổi mây trôi, cũng không thể xóa tan không khí cô đặc ở đây.

Lạc Thiên Thần nhíu mày nhìn hắn, đôi mắt đỏ lên điên cuồng bất chấp, lão hơi kinh ngạc.

Thiếu niên này đúng là tự tin đến cuồng vọng, nhưng không phải mù quáng, mà đến từ trong xương hay thậm chí là trong máu.

Bây giờ, Lạc Thiên Thần cũng hiểu vì sao đứa cháu gái yêu kiều xinh đẹp xuất chúng được hàng vạn hàng nghìn người hâm mộ của lão lại yêu thích tên nhóc này.

So với những kẻ trẻ tuổi cùng lứa, hắn có vẻ bất đồng.

Nhưng dù vậy Lạc Thiên Thần cũng chỉ cười xòa thản nhiên, gương mặt nghiêm khắc:

- Lần đầu gặp ngươi biểu hiện cũng không kém, nhưng sau này chưa chắc, chẳng cần phải dùng mồm mép làm gì. Lạc Li là cháu yêu của ta, chỉ cần bộ xương già này còn đứng vững một ngày, thì con bé sẽ không bị người ta khinh dễ, muốn đón nó đi từ trong tay ta, hãy dùng hành động của mình mà nói đi.

- Còn nữa, Lạc Li chắc chắn sẽ không chờ ngươi cả đời, cho nên nếu cảm thấy bản thân không đủ sức bước theo gót chân con bé, thì nên bỏ đi, sẽ tốt cho cả hai.

Mục Trần cũng cười, nhẹ giọng nói:

- Vậy kính xin Lạc tộc trưởng chăm sóc nàng cho thật tốt giúp ta, đến ngày đó chắc chắn ngài sẽ thay đổi cái nhìn hôm nay.

- Hy vọng là thế, ta chống mắt lên chờ xem ngày tái kiến.

Lạc Thiên Thần cười nhạt, rốt cục không nhiều lời nữa, phất tay xoay đi.

Tên nhóc này quật cường cố chấp hơn lão nghĩ, xem ra không thể dùng lời nói khiến hắn bỏ cuộc, nhưng cũng không sao, thời gian sẽ chứng minh, sẽ khiến cho hắn hiểu rằng khoảng cách giữa hắn và Lạc Li sẽ không thể bù đắp chỉ bằng ý chí mà thôi.

Mục Trần siết chặt bàn tay, nhìn bóng lưng Lạc Thiên Thần rời đi, ngửa mặt lên trời hít sâu một hơi. Chỉ là đàm đạo sơ qua, nhưng Lạc Thiên Thần mang đến áp lực thật lớn. Lão ta không hề chọc ngoáy hạ thấp hắn, nhưng lại tản ra cảm giác đầy xa cách.

Hiển nhiên, Mục Trần chưa thể nào để cho lão coi trọng.

Nhưng Mục Trần cũng không oán giận gì, dù với nhãn lực hiện tại của Lạc Thiên Thần, thiên tài quái tài lão đã nhìn thấy hằng hà sa số, dù hắn có kiên định thế nào cũng khó có thể thuyết phục được lão.

Không trung, Lạc Li tỏ ra khá giận trước Lạc Thiên Thần, giọng nói lãnh đạm:

- Lão nói gì với hắn?

- Sao thế? Sợ ta uy hiếp hắn ư? Nếu chỉ một chút uy hiếp đã khiến tên nhóc được cháu gái ta để ý phải khúm núm rút lui, thì thật sự cháu ta nhìn người quá kém.

Lạc Thiên Thần cười nói.

- Ta chấp nhận với lão, từ hôm nay khi trở về sẽ bắt đầu nhận truyền thừa Lạc thần tộc, tiếp quản thị tộc, dù cho gian nan khó khăn vẫn sẽ

kiên trì tiếp tục.

Lạc Li nheo mắt khẽ nói tiếp:

- Bất quá, ta không muốn lão quấy phá con đường của hắn, mục tiêu của hắn. Hắn là kẻ đầu tiên ta thích, cũng sẽ là người cuối cùng ta thích, cho dù sau này hắn không có đại thành công, thì ít nhất....

Nàng ngẩng mặt lên nhìn thẳng Lạc Thiên Thần, thần thái toát ra đã trở nên uy nghi như nữ hoàng:

- Còn có ta đây!

Lạc Thanh Nhai và Lạc Tu phía sau sững sờ chớp mắt, nhìn nhau phức tạp, thần sắc không hiểu.

Lạc Thiên Thần nhìn thẳng cô cháu gái của mình, vẻ kiên định của nàng khiến lão trầm tư, xem ra đã xem nhẹ cảm tình nhi nữ mất rồi.

Lát sau, Lạc Thiên Thần mới thở dài:

- Chẳng biết tên tiểu tử kia có gì tốt mà khiến ngươi bảo vệ hắn như thế.

- Nếu không có hắn, trọng trách của Lạc thần tộc ta không đủ can đảm nhận lấy.

Lạc Li trả lời.

- Vậy ra ta còn phải cảm tạ hắn...

Lạc Thiên Thần cười cười, rồi lão vươn tay vỗ về bờ vai Lạc Li:

- Ta không phản đối cảm tình của con với hắn, nhưng nam nhi không cần được che chở. Vả lại ta thấy tiểu tử này bề ngoài thì ôn hòa, nhưng bên trong cũng kiêu ngạo khó ai sánh. Ta muốn nhìn xem tương lai sẽ có ngày hắn đoạt lấy cháu gái yêu từ trong tay ta hay không.

- Ta nghĩ gia gia sẽ thất bại.

Lạc Li hờ hững đáp lời.

- Vậy ta chống mắt chờ xem. Đi được chưa?

Lạc Thiên Thần lơ đãng nói.

Lạc Li dõi mắt nhìn lại bóng hình quen thuộc ở xa, cảm xúc không kềm được khiến đôi mắt hoe đỏ, khẽ mím môi. Nhưng rồi nàng dứt khoát gật đầu, giật cương cưỡi Thôn Lôi Hạc vỗ cánh bay đi hướng vào vòng xoáy không gian.

Mục Trần nhìn thấy Lạc Li sắp rời khỏi, đột nhiên hét lớn:

- Lạc Li, chờ ta! Chờ ta trở thành cường giả cái thế, ta sẽ tìm nàng, đánh chết toàn bộ những tên khốn nạn dám ức hiếp nàng!

Thanh âm được linh lực hùng hồn bọc lấy, phát ra như sấm vang vọng khu vực, làm cho đệ tử Bắc Thương linh viện kinh ngạc há mồm.

- Tiểu tử này...

Bắc Minh Long Côn và Thái Thương viện trưởng cũng tròn mắt ngạc nhiên, rồi cười lên thích thú, ánh mắt đầy tán thưởng.

Lạc Li đang bay đi cũng khựng lại, mỉm cười dịu dàng, nhưng đôi mắt lại càng thêm đỏ, nàng che miệng ngăn tiếng nấc sắp bật ra, không quay đầu lại, chỉ gật đầu thật mạnh rồi vọt vào vòng xoáy, biến mất.

Phía sau nàng, cánh quân cưỡi Lôi Hạc lập tức theo sát hộ tống.

Lạc Thiên Thần đi sau cùng, đưa ánh mắt cổ quái thoáng nhìn lại Mục Trần, gương mặt uy nghi hơi mỉm cười khó phát hiện, nhưng lại phát ra tiếng hừ hậm hực. Lão hướng đến vái chào Bắc Minh Long Côn và Thái Thương viện trưởng, rồi tiến vào vòng xoáy không gian.

"Xoẹt xoẹt."

Vòng xoáy chuyển động nhẹ nhàng, rồi nhanh chóng tiêu tán, không trung trở lại vẻ yên tĩnh vốn có.

Cánh quân đội kia rời khỏi, áp lực theo đó cũng biến mất, đám học viên thở phào nhẹ nhõm.

Mục Trần vẫn yên lặng đứng đó, ánh mắt ngó sững đến vị trí lốc xoáy không gian khi trước, không hề chớp mắt.

Đám đông thành viên Lạc Thần hội xung quanh cũng biết ý tản đi, không ai quấy rầy hắn. Diệp Khinh Linh cũng chỉ thở dài.

Mục Trần đứng bất động cả nửa canh giờ, cuối cùng ngồi xuống tảng đá, ngả người nằm thẳng cẳng, hai tay giang ra, mắt nhắm lại.

Linh Khê lặng lẽ xuất hiện, liếc mắt nhìn hắn, nhưng không nói lời nào.

Cửu U Minh Tước cũng hạ xuống, hóa thành bóng dáng yểu điệu bước tới, nhìn thấy bộ dáng thất tình của hắn, cau mày:

- Không phải từ hôm nay sẽ bắt đầu suy sụp đó chứ? Thật đáng thất vọng.

- Nếu ngươi chỉ biết hắn như vậy, thì xem ra cái quan hệ huyết mạch tương liên của hai kẻ các ngươi chẳng có ích lợi gì.

Linh Khê liếc nhìn Cửu U, buông lời châm chọc.

- Hử?

Cửu U cau mày, nghiêng đầu nhìn lại cô gái áo trắng kia. Đại mỹ nhân lạnh lùng thanh khiết khiến nàng nở một nụ cười lạnh lẽo nguy hiểm;

- Xem ra ngươi có ý kiến với vấn đề huyết mạch tương liên của ta nhỉ?

- Nếu đủ năng lực, ta nhất định sẽ gỡ bỏ nó. Ta không muốn vì cái thứ vô dụng đó mà làm liên lụy Mục Trần.

Linh Khê nói.

- Cởi bỏ huyết mạch tương liên? Ngươi đánh giá mình cao đấy nhỉ.

Cửu U chu môi cong miệng.

- Muốn ta thử không?

Linh Khê lạnh lùng đốp chát.

- Vậy thử xem!

Hai nàng trừng mắt đối thị, chẳng ai nhường ai. Lần đầu tiên gặp nhau, chẳng hiểu sao không khí lại đầy thuốc súng.

- Đủ rồi!

Thình lình một tiếng quát vang lên, Mục Trần bật dậy, thần thái uy nghiêm nhìn hai nàng.

Nhưng có điều cái uy nghiêm của hắn trước mặt hai nàng chẳng đáng vứt đi.

- Tiểu tử kia, uy phong thật há?

Cửu U cất bước từ tốn tiến đến Mục Trần, nụ cười nửa miệng đầy nguy hiểm, bài tay nắm chặt nghe rôm rốp.

Linh Khê hờ hững liếc nhìn hắn, đầu ngón tay thon thả lóe sáng hào quang.

- Bớ.... thôi các ngươi cứ tiếp tục.

Mục Trần luống cuống gượng cười một tiếng. Bất cứ ai trong hai người đều dễ dàng nghiền nát hắn.

Cả hai thấy hắn hèn mọn như vậy, chỉ hừ một tiếng, nhưng rồi cũng thu tay lại, chỉ tỏ ra không ưa đối phương.

- Không có chuyện gì chứ?

Cửu U hỏi.

- Ta đâu có kém cỏi đến vậy.

Mục Trần cười cười, gương mặt vui vẻ lại nhìn lên vị trí lốc xoáy không gian khi trước.

- Ta rất mong chờ cái ngày bước chân đến Lạc thần tộc, vì ngày đó ta sẽ dốc toàn lực để cố gắng. Không ai ngăn được ta!

Cửu U và Linh Khê lúc này mới tỏ ra hài lòng một chút.

Mục Trần duỗi thân, xem ra thời gian ở lại Bắc Thương linh viện không còn nhiều nữa, dù vậy trước khi rời khỏi hắn sẽ chân chính đột phá.

Chỉ khi đạt được Chí Tôn cảnh, hắn mới có tư cách tốt nghiệp Bắc Thương linh viện!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 640: Nguyên Thủy Pháp Thân

Bắc Thương linh viện, phía sau núi.

Khu vực này, sương linh khí dày đặc, linh lực dũng mạnh gào thét như sóng biển ầm ầm.

Mục Trần đứng trên một ngọn núi xanh um, trên một đài sen đá. Vị trí này là nơi duy nhất liên kết với Tụ Linh trận cấp 8 duy nhất ở Bắc Thương linh viện, chính là nơi linh khí thiên địa hùng hồn nhất Bắc Thương linh viện.

Bình thường mà nói, khu vực thế này không bao giờ mở cửa cho đệ tử Bắc Thương linh viện, thế nhưng Mục Trần bây giờ đã gần như vượt qua tam trọng Thần Phách nan, một chân bước vào Chí Tôn cảnh, thực lực này đã hơn xa đệ tử tầm thường.

Hơn nữa hắn còn giành được danh hiệu vô địch đại tái cho Bắc Thương linh viện, địa vị của hắn trong viện vượt xa đệ tử bình thường. Có lẽ ngoài những yêu cầu vô lý quá phận, thì những điều khác linh viện sẽ hết lòng thỏa mãn cho hắn.

Việc mở một thạch đài kết nối tới Tụ Linh trận cấp 8 cho hắn tu luyện cũng là chuyện nhỏ.

Mục Trần hít sâu một hơi, linh lực thiên địa theo không khí tiến vào trong người, mang đến cảm giác cực kỳ thoải mái. Hắn đang ngồi xếp bằng, một tia hắc ám từ trong người bay ra, hiện hình thành cô gái xinh đẹp đứng bên cạnh.

- Ngươi hiện tại cơ bản đã mở được Chí Tôn Hải, chẳng qua nó trống trơn trống lốc, linh lực thiếu hụt, chỉ là một cái bình trang trí mà thôi.

Cửu U chẳng chút nể mặt nói thẳng vào vấn đề.

Mục Trần gật đầu. Thời điểm đại chiến với Cơ Huyền, hắn lấy năng lượng hung sát của Đại Tu Di Ma Trụ đổ đầy vào Chí Tôn Hải mới có được sức mạnh nghịch thiên, chứ với lượng linh lực hiện tại trong người hắn, chẳng qua như muối bỏ biển, một sợi lông trên chín con trâu.

Đến hiện tại không dùng đến năng lượng hung sát nữa, thì Chí Tôn Hải của hắn trở lại vẻ trống rỗng vốn có. Việc hắn cần làm chính là ngưng luyện linh lực từ từ lấp đầy Chí Tôn Hải, đến khi đó hắn mới có thể chân chính đặt chân vào Chí Tôn cảnh.

Cửu U ngồi xuống cạnh Mục Trần, đôi chân thon khoanh lại, cằm đặt lên đầu gối, gương mặt xinh đẹp nhìn Mục Trần, trầm ngâm hỏi:

- Sau khi tiến vào Chí Tôn cảnh rồi ngươi có dự tính gì? Ta thấy Bắc Thương linh viện bây giờ không còn giúp ích cho ngươi là bao, nếu cứ ở đây, thì đừng trách ta nói lời đả kích ngươi, chắc chắn ngươi không đủ tư cách bước chân tới Lạc thần tộc.

Mục Trần khẽ gật đầu, hắn tự nhiên phải biết, muốn chân chính trở nên mạnh mẽ, không thể nào cứ ở lại Bắc Thương linh viện này.

- Chúng ta có huyết mạch tương liên, ngươi cũng biết những bí mật của ta, ví dụ như... nó.

Mục Trần nắm tay lại, một tờ giấy than xuất hiện.

Cửu U liếc nhìn mảnh giấy, bất giác căng thẳng. Nói gì thì trước đây cũng ăn không ít quả đắng với cái tờ giấy bí ẩn này.

- Nghe nói đến Vạn Cổ Bất Hủ thân chưa?

Mục Trần rạo rực nhìn mảnh giấy Bất Hủ Đồ Lục, mỉm cười.

Vạn Cổ Bất Hủ thân.

Danh xưng vừa nêu, Cửu U giật mình ngẩng lên, ánh mắt chấn động, kinh nghi nói:

- Chính là pháp thân huyền thoại trong 99 danh hào Chí Tôn pháp thân trung, xếp hạng thứ 4 Vạn Cổ Bất Hủ thân?

Mục Trần khẽ gật đầu, bí mật này cực kỳ quan trọng, nhưng với Cửu U có thể xem như chân với tay, tuyệt đối tin tưởng, dù sao tính mạng cả hai cũng bị buộc chặt vào làm một.

- Nếu ta có thể tìm được nó, tu luyện thành công, thì ta có thể trở thành cường giả cái thế không?

Mục Trần nhẹ giọng nói.

- Không thể nào!

Cửu U thốt lên.

- Không được?

Mục Trần ngẩn người.

- Không phải... ý ta là ngươi làm sao có thể tu luyện được Vạn Cổ Bất Hủ thân? Ngươi có biết nó có ý nghĩa gì không?

Cửu U vội vàng lắc đầu, ánh mắt kỳ quái nhìn chằm chằm Mục Trần.

Đến lượt Mục Trần hồ nghi, hắn chỉ biết được Vạn Cổ Bất Hủ thân xếp hạng 4 tất nhiên cực kỳ khủng bố, nhưng với thông tin chi tiết về nó thì chẳng biết cái gì.

- Ngươi chỉ biết một mà không biết mười, Vạn Cổ Bất Hủ thân từng được xếp là một trong thập đại Nguyên Thủy pháp thân thời viễn cổ.

Cửu U chậm rãi nói.

- Mười Nguyên Thủy pháp thân?

Mục Trần sửng sốt, chẳng biết nó là cái gì.

- Thập đại Nguyên Thủy pháp thân, chính là mười Chí Tôn pháp thân cường đại nhất thiên địa. Nó bá đạo ra sao ngươi căn bản không thể tưởng tượng nổi. Thời xa xưa khi thị tộc ngoài thế giới xâm lấn, ban đầu các thế lực Đại Thiên thế giới liên tiếp thất bại, vô số hạ vị diện bị thôn tính, cho đến khi mười vị cường giả siêu cấp với Nguyên Thủy pháp thân xuất hiện, bại cục mới ổn định lại, rồi chấm dứt một hồi hạo kiếp. Bất quá sau đó cả mười vị cường giả kia cũng thi nhau vẫn lạc, trong đó có đến năm Nguyên Thủy pháp thân hoàn toàn bị hủy diệt, ngay cả tu luyện pháp cũng hoàn toàn mất tích. Năm loại Nguyên Thủy pháp thân còn đươc lưu truyền, thì chính là năm loại pháp thân được xếp hạng top 5 của 99 danh hào kia. Dù vậy ta sống bao lâu nay, vẫn chưa hề nghe nói đến có kẻ nào tìm được một trong số đó, chứ đừng nói đến tu luyện. Cũng vì thế năm loại pháp thân này được người người trên Đại Thiên thế giới liệt vào hàng những pháp thân truyền thuyết.

- Mà Vạn Cổ Bất Hủ thân lại chính là truyền thuyết đệ nhất.

Mục Trần trợn mắt há mồm lắng nghe, hắn chưa bao giờ ngờ được Vạn Cổ Bất Hủ thân lại có một tiểu sử kinh thiên đến thế.

- Nếu ngươi thật có thể tu luyện được Vạn Cổ Bất Hủ thân, vậy thì ta cung kính chúc mừng ngươi, chân chính trở thành siêu cấp cường giả của Đại Thiên thế giới.

Cửu U nghi hoặc hỏi:

- Nhưng sao ngươi lại nghĩ rằng bản thân có thể tìm được phương pháp tu luyện Vạn Cổ Bất Hủ thân?

Mục Trần mỉm cười, vẫy vẫy tờ giấy thần bí:

- Vậy ngươi có biết Bất Hủ Đồ Lục huyền thoại không?

- Thái cổ thần điển, Bất Hủ Đồ Lục?

Cửu U lại tròn miệng thốt lên một cái tên.

Mục Trần thật sự kinh ngạc trước kiến thức và tầm hiểu biết của Cửu U, nhưng giật mình nghĩ lại thân phận của nàng, thì cảm giác cũng trở lại bình thường. Tộc Cửu U Tước vốn là một tộc linh thú siêu cấp, hẳn nhiên tư liệu lịch sử thế giới lưu trữ không ít, Cửu U lại là thiên tài khó có, muốn biết được vô số bí sử truyền kỳ cũng không quá phức tạp.

- Tờ giấy này chính là một trang của Bất Hủ Đồ Lục, theo thông tin trên này, Bất Hủ Đồ Lục bị chia ra làm ba, nếu ta có thể tìm được 2 trang còn lại, thì sẽ chân chính tìm được Vạn Cổ Bất Hủ thân.

Mục Trần nhẹ nhàng nói.

Cửu U ngây dại nhìn mảnh giấy trong tay Mục Trần, mồm miệng cứ nghệt ra không cử động được. Phải một lúc lâu sau hai mắt trợn tròn hít hà một hơi phức tạp nhìn Mục Trần, chưa bao giờ ngờ được Mục Trần lại có trong tay siêu cấp bảo vật như thế này.

- Cái tên nhà ngươi thật là ngáp phải con ruồi quá to. Nếu có ngày thật sự gom đủ ba trang Bất Hủ Đồ Lục, hơn nữa còn thành công tu luyện Vạn Cổ Bất Hủ thân, thì chớ nói lão già họ Lạc kia, cho dù Thiên Chí Tôn cũng chẳng cách nào làm khó được ngươi.

Mục Trần cười đắc ý, nhưng rồi lại buồn rầu:

- Nhưng mà trời lớn đất lớn, Đại Thiên thế giới mênh mông vô tận, ta biết đi đâu tìm cho ra 2 trang Bất Hủ Đồ Lục còn lại đây.

Cửu U cũng trầm ngâm, do dự một chút:

- Ta có một ý tưởng.

- Hả?

Mục Trần sáng mắt.

- Ngũ Đại Viện chẳng phải có một món thần khí đặc biệt đó sao? Cái thứ đó có thể nhìn xuyên qua bất kỳ che giấu nào, cảm ứng vạn vật trong thiên địa, nói không chừng, có thể dùng nó dò xét ra tin tức về Bất Hủ Đồ Lục.

- Thẩm Phán Kính?

Mục Trần trợn tròn, ánh mắt kích động. Chưa biết kết quả ra sao, nhưng có cách thì phải thử.

Còn làm sao có được và sử dụng Thẩm Phán Kính thế nào, chắc chắn chỉ có tìm Thái Thương viện trưởng nhờ trợ giúp.

- Nhưng mà hiện giờ ta khuyên ngươi nên gác lại ý nghĩ đó đi, sức lực ngươi hiện tại có lấy được Bất Hủ Đồ Lục cũng chỉ là tai họa.

Cửu U thản nhiên tạt một gáo nước lạnh.

Mục Trần cười cười, chẳng hề phủ nhận hay ngạc nhiên. Bất Hủ Đồ Lục bây giờ trong tay hắn thì chẳng có nổi sức lực giữ lấy, nhưng hắn cũng không nghĩ trong một thời gian ngắn sẽ có thể gom đủ, dù sao Đại Nhật Bất Diệt thân ghi lại trên mảnh giấy này hắn còn chưa đủ tài liệu để tu luyện, chỉ biết mỏi mắt trông chờ.

Cần kíp nhất bây giờ phải là vững vàng chân chính đứng ở đẳng cấp Chí Tôn cảnh rồi nói sau.

Mục Trần lẩm nhẩm đè nén cảm xúc kia xuống, bình tĩnh lại, cất mảnh giấy Bất Hủ Đồ Lục vào trong cơ thể.

- Hộ pháp giúp ta một chút.

Mục Trần khẽ nói, kết ấn tu luyện.

Sương linh lực quanh đó nổi sóng gió, ào ào thổi tới, cuồn cuộn đổ vào cơ thể Mục Trần.

Hắn tập trung tinh thần trong cơ thể, linh lực gào thét chạy trong kinh mạch, tốc độ hơn xa khi trước. Chỉ nửa giờ sau, khí hải của hắn đã ngập tràn linh lực.

Hùng hồn và đầy tràn đến mức khí hải phát ra những cảm giác đau đớn vì trương phồng quá mức, không thể nhận nổi nữa.

Thế nhưng Mục Trần chẳng dừng lại, mà tốc độ thu hút linh lực còn cuồng bạo hơn.

Khí hải đã chạm tới cực hạn.

Gương mặt hắn trở nên tập trung vô cùng, đây chính là bước quan trọng nhất, chỉ khi làm cho khí hải vỡ ra, hắn mới chân chính lấy được Chí Tôn Hải.

Nếu bước này thất bại, hắn sẽ là phế vật.

- Bể đi, con đường Chí Tôn của ta, bắt đầu từ hôm nay!

Mục Trần mở trừng hai mắt, há to miệng hút lấy một luồng linh lực dày đặc như sóng lớn ầm ầm đổ vào khí hải.

Linh lực nơi đó vì dồn nén quá mức, rốt cuộc đã phá vỡ vật chứa.

Khí hải nháy mắt vỡ vụn!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 641: Tấn Chức Chí Tôn

"Bùm!"

Khí hải nổ ra, thân thể Mục Trần giật lên như bị sét đánh, toát mồ hôi đổ ra ròng ròng.

Nhức nhối dữ dội khó hình dung phán tán toàn thân, gần như nghiền nát ý chí Mục Trần.

Sự ác liệt của nó vốn Mục Trần đã đoán trước, ổn định lại tinh thần, linh lực bị nhốt trong khí hải lúc này như ngựa hoang xổng chuồng, điên cuồng chạy loạn tứ phía.

Mất đi sự kềm tỏa của khí hải, linh lực mà hắn khổ công tu luyện đã thoát khỏi không chế.

Linh lực tung hoành tứ phương, nếu không thể ghìm cương những con ngựa hoang đó, kinh mạch toàn thân sẽ bị hủy phá tan nát, tạo thành hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.

Tình huống này dĩ nhiên không được phép xảy ra.

- Về hết cho ta!

Hắn quát lên như ra lệnh. Một điểm sáng nhỏ chính giữa khí hải đã vỡ nát lóe lên, nhỏ đến mức khó thấy được, thế nhưng lại mang theo một lực hút kinh dị cường đại.

"Ù ù ù"

Lực hút phủ lấy toàn bộ cơ thể hắn.

Thế nhưng nó chỉ có tác dụng với linh lực, tốc độ chạy loạn của đám linh lực kia châm lại, rồi bắt đầu quay hướng trở về đốm sáng mong manh nọ.

Đốm sáng kia chính là Chí Tôn Nguyên Điểm mà hắn đã mở ra khi trước, mở rộng tất cả vòng tay không hề cự tuyệt thứ gì, như cái động không đáy nhận lấy tất cả linh lực.

Chỉ lát sau, toàn bộ linh lực chạy loạn trong người đã biến mất, Chí Tôn Hải vẫn là đốm sáng trong cơ thể hắn, nhưng hào quang đã sáng hơn trước nhiều.

Mục Trần tập trung tiến vào Chí Tôn Hải, tinh thần nhận thấy một vùng biển mênh mông vô bờ, nhưng thật ra kém hơn rất nhiều so với Chí Tôn Hải lúc sử dụng năng lượng của Đại Tu Di Ma Trụ.

Mục Trần mở mắt.

Cửu U bên cạnh mừng rỡ thở phào, Mục Trần hắn là đã thành công đánh vỡ khí hải, Chí Tôn Hải thay thế hoàn mỹ, việc cần làm lúc này chính là đổ linh lực vào đó, nuôi dưỡng nó trở nên lớn mạnh.

Công việc này cần thời gian không ngắn, vì đây chính là bước mấu chốt từ tam trọng Thần Phách nan thăng lên Chí Tôn cảnh. Đến khi Chí Tôn Hải đạt tới trạng thái hoàn mỹ, mới có đủ nền tảng về sau tu luyện Chí Tôn pháp thân.

- Nếu ngươi lấy Chí Tôn đan được thưởng từ đại tái đem luyện hóa mà nói, có lẽ đủ bước vào Chí Tôn cảnh, tiết kiệm không ít thời gian.

Cửu U nói.

Mục Trần nghe vậy, hơi do dự một chút, lắc đầu, nhẹ giọng nói:

- Ta muốn dựa vào bản thân để xây dựng Chí Tôn Hải cho hoàn mỹ.

Cửu U ngẩn ra, nhíu mày:

- Ngươi không định luyện hóa Chí Tôn đan hoặc là Chí Tôn linh dịch? Vậy thì lâu lắm đó nha.

Muốn cho Chí Tôn Hải đạt tới trạng thái sung mãn cần lượng linh lực cực kỳ khổng lồ, chỉ dựa vào bản thân tu luyện thì tiêu phí thời gian rất lớn, thông thường người ta đều chuẩn bị sẵn sàng tài vật để thúc đẩy thời điểm này diễn ra nhanh chóng hơn.

- Thời gian ta có không ít, Chí Tôn Hải là nền tảng Chí Tôn cảnh, năng lượng này tự thân tu luyện mới hoàn mỹ.

Mục Trần cười nói.

Cửu U không phản bác, chỉ tỏ ra kỳ lạ nhìn hắn, thản nhiên cười:

- Không ngờ ngươi cũng thấu đáo được vấn đề này.

Lời của nàng mang theo một chút tán dương, cách này của hắn dễ khiến người khác thán phục. Đa số mọi người đột phá Chí Tôn cảnh đều cấp tốc dùng Chí Tôn linh dịch để hoàn thành, chân chính trải nghiệm sức mạnh cường giả Chí Tôn, việc này cũng chẳng để lại hậu quả gì, chỉ có điều chất lượng linh lực dĩ nhiên không tuyệt phẩm như linh lực tự tu luyện.

Chí Tôn Hải là trụ cột Chí Tôn cảnh, trọng yếu đến không thể tưởng tượng, Mục Trần lại có thể dứt bỏ hấp dẫn sức mạnh để chọn lấy cách thức nguyên thủy nhất, cũng là biện pháp chậm mà chắc nhất.

- Bởi vì ta có dã tâm rất lớn a.

Mục Trần nhìn lên làn sương linh lực dày đặc trên không, lẩm bẩm.

- Ta biết, cường giả cái thế chớ gì. Bất quá con đường đó cũng không dễ đi, Đại Thiên thế giới thiên tài hằng hà sa số, sau này bước ra lăn lộn ngươi sẽ tự trải nghiệm lấy.

- Đi không dễ cũng phải xông qua.

Mục Trần cười tươi:

- Đó là lời hứa của một nam tử với người con gái hắn yêu.

Nhìn hắn cười, trong lòng Cửu U cũng nao nao, mỉm cười đáp lại. Tên nhóc này cũng đã trưởng thành hơn nhiều so với khi mới gặp mặt rồi.

- Thời gian tới đây, ta lại muốn phiền ngươi một chút.

Mục Trần mỉm cười, còn chưa đợi Cửu U trả lời, hắn đã nhắm mắt tu luyện.

- Đáng giận, coi ta là vệ sĩ của nhà ngươi à!

Cửu U hung hăng làm dữ, nhưng cũng chỉ hậm hực giơ nắm nắm giá mấy cái, rồi ngồi xuống gần đó.

Lực hút dữ dội từ cơ thể Mục Trần tuôn ra, tham lam vơ vét hết những luồng sương linh lực dày đặc trong khu vực, cả một vùng như dậy sóng đổ vào người hắn.

Linh lực hùng hậu, cuồn cuộn không ngừng dũng mãnh chui vào Mục Trần, qua luyện hóa chảy vào Chí Tôn Hải. Lượng linh lực khổng lồ như thế đổ về, thế nhưng Chí Tôn Hải như sâu không đáy, mênh mông vô tận, nuốt lấy toàn bộ.

Và lúc này, hắn mới hiểu rõ lời Cửu U vừa nói, tự thân tu luyện đổ đầy Chí Tôn Hải sẽ cần thời gian cực dài.

Trải qua một ngày tu luyện tham lam với lượng linh lực khổng lồ hắn chưa bao giờ tưởng tượng ra đổ vào Chí Tôn Hải, thế nhưng dường như mức linh lực trong đó chẳng hề thay đổi, chẳng thấm vào đâu.

Với cái tốc độ này mà xét, hắn muốn Chí Tôn Hải đạt tới bão hòa, chắc cũng phải ba tháng.

- Hiệu suất này chậm chạp thật.

Mục Trần lẩm bẩm, rồi thình lình ấn pháp thanh đổi.

Thạch liên đài, Mục Trần hoàn toàn bị linh lực đậm đặc che phủ, những dòng linh lực như thác đổ ào ào vào người hắn.

Chính lúc này, linh lực thiên địa lại dao động kịch liệt, Cửu U phát hiện ra ngẩng đầu lên nhìn.

Một tòa hắc tháp xuất hiện, lực hút vốn đã dữ dội càng khủng bố hơn rất nhiều lần, phạm vi vạn trượng linh lực như sóng thần lao đi như thủy long cuồn cuộn chui vào hắc tháp.

"Gràooo!"

Trên thân tháp, hình tướng kim long thăng thiên vang lên một tiếng gầm, rồi hóa thành kim hỏa bay vào trong tháp.

"Phừng phừng"

Dòng linh lực ngập tràn gặp phải ngọn kim hỏa kia lại nhanh chóng bốc hơn, rồi hình thành một cơn mưa với những giọt linh lực cô đặc rơi xuống, thấm thẳng vào trong thân thể Mục Trần đang ngồi dưới đáy tháp.

Những giọt mưa linh lực đó tuy không bì kịp Chí Tôn linh dịch, nhưng cũng cực kỳ đậm đặc, hấp thu dễ dàng và cực kỳ tinh khiết.

- Lửa bá đạo thật.

Cửu U kinh dị trợn mắt. Nàng cũng là một tay chơi lửa, trước kia có Cửu U Hỏa, hiện tại còn tiến hóa thành hỏa chủng lợi hại hơn, Bất Tử Hỏa, thế nhưng so ra cũng không hơn được kim hỏa kia là bao, có vẻ đó cũng không phải thứ lửa tầm thường.

Sau khi gọi ra Phù Đồ tháp, tốc độ luyện hóa linh lực của Mục Trần tăng lên đến trình độ cực kỳ đáng sợ, dao động kịch liệt khiến cả những trưởng lão Bắc Thương linh viện cảm ứng được cũng giật mình kinh ngạc.

Thời gian sau đó, Mục Trần hoàn toàn đắm chìm trong tu luyện, chỉ có hấp thu và luyện hóa linh lực, chẳng làm gì khác.

Hoàn toàn tách biệt với bên ngoài, thấm thoát trôi qua đã một tháng.

Hắn không hề nghỉ ngơi một chút nào, linh lực mênh mông hấp thu vào tạo ra động tĩnh càng lúc càng lớn, đến nỗi cả đệ tử cũng cảm ứng được dao động dữ dội.

Nhưng Thái Thương viện trưởng đã sớm ra thông báo, ai ai cũng biết rằng đó chính là khu vực Mục Trần tu luyện, chẳng ai dám đến quấy nhiễu.

Mà một tháng thời gian cứ như vậy nhanh chóng trôi qua.

Sau một tháng, hậu sơn.

Cửu U đang thiu thiu giấc nồng đột nhiên giật mình tỉnh dậy, nhìn lại thạch liên đài, hắc tháp nơi đó đang từ từ tan biến.

Một cái bóng đang ngồi xếp bằng lơ lửng từ từ hiện ra.

Phạm vi trăm trượng quanh đó đã hoàn toàn trống trơn, hình thành một tầng bảo vệ vô hình, linh lực thiên địa cũng không chui vào được.

Quanh thân hắn không phát hiện dao động linh lực, nhưng mơ hồ có uy áp khó hiểu tản mát ra.

Mục Trần yên tĩnh lặng yên như tảng đá ngồi đó, bần thần mở hai mắt.

"Ầm!"

Ánh sáng từ đôi mắt đen bắn ra làm cho không gian phía trước cũng phải vặn vẹo, hắn vừa lắc mình, thân ảnh đã xuất hiện trên không, ngửa lên trời hét lớn.

"Graaaa!"

Tiếng hét như sấm sét, một cột sáng linh lực khổng lồ mấy ngàn trượng từ trong người hắn bắn ra, cột sáng nối liền đất trời, uy áp vô hình bao phủ.

Bắc Thương linh viện, vô số đệ tử cực kỳ rung động nhìn cột sáng mang theo uy áp quen thuộc.

Uy áp này chính là cường giả Chí Tôn!

Giờ khắc này, Mục Trần rốt cục đã thành công bước vào Chí Tôn cảnh!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 642: Mượn Kính

Cột sáng to lớn bắn lên cao, phạm vi trăm dặm đều thấy rõ ràng, hơn nữa uy áp từ nó phát ra khiến người ta run rẩy. Áp lực đó cũng không xa lạ gì, vì từ cơ thể các trưởng lão Chí Tôn cảnh trong linh viện đều thường nhận thấy.

Do vậy, chắc chắn chủ nhân cột sáng này đã chân chính thành công tiến vào Chí Tôn cảnh.

Trên một đỉnh núi nọ, Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông cũng đang ngẩng lên nhìn, sắc mặt phức tạp.

- Hắn đúng là một tên yêu quái biến thái.

Trầm Thương Sinh thở dài ngao ngán, ánh mắt vừa bội phục vừa không cam. Khi trước mới gặp Mục Trần, hắn ta còn bị Ma Hình Thiên đuổi giết (sao lại MHT, Bạch Hiên chứ nhỉ ???), vậy mà ngắn ngủi ba năm sau, tên kia đã vượt xa bản thân, còn là người đi trước chân chính trở thành cường giả Chí Tôn.

Lý Huyền Thông gật gù, cảm giác của hắn còn phức tạp hơn Trầm Thương Sinh. Ngày trước Mục Trần chỉ là đỡ ba chiêu của hắn mà còn phải dốc hết toàn lực, lúc đó hắn còn thấy tên kia quá tầm thường, chẳng xứng được với Lạc Li ưu tú vĩ đại.

Thế nhưng chỉ ba năm sau, hắn lại chính mắt chứng kiến Mục Trần tỏa sáng chói lóa, không thể nào không thừa nhận Lạc Li nhìn người cực chuẩn. Có lẽ ngày Lạc Li chia ly hôm trước, Lạc Thiên Thần không mấy

hài lòng về Mục Trần, nhưng với quá trình thăng tiến của gã này, tin rằng về sau Lạc Thiên Thần không thể không để mắt tới.

Gã thiếu niên này lại thường sáng tạo những kỳ tích khiến người ta tròn mắt cứng lưỡi.

- Chỉ sợ rằng thời gian Mục Trần ở lại Bắc Thương linh viện không còn bao lâu.

Trầm Thương Sinh đột nhiên lên tiếng, có vẻ lưu luyến. Hắn đối với Mục Trần cũng rất quý trọng.

- Vậy còn ngươi?

Lý Huyền Thông nhìn lại Trầm Thương Sinh. Gã trai này cũng đầy kiêu hãnh, Bắc Thương linh viện không có khả năng giam hắn lại.

- Ta cũng sẽ bắt đầu bế quan, tranh thủ sớm ngày tiến vào Chí Tôn cảnh. Đến lúc đó, ta cũng sẽ bước ra Đại Thiên thế giới, ha ha, không chừng ngày nào đó có thể tái kiến Mục Trần, lúc ấy luận bàn với hắn một trận cho thật đã, xem khi đó ai mạnh ai yếu.

Trầm Thương Sinh cười to, sắc mặt hừng hực chiến ý.

- Vậy thì chúng ta cùng đi, tốc độ tiến vào Chí Tôn cảnh của ta nói không chừng còn nhanh hơn ngươi.

Lý Huyền Thông mỉm cười khích tướng.

- Ha ha, muốn qua mặt ta cũng không đơn giản như thế, ngươi nghĩ mình là Lý Đức, í nhầm Mục Trần à!

Trầm Thương Sinh cười to.

- Vậy cứ chống mắt lên mà xem.

Lý Huyền Thông mỉm cười, gương mặt hòa ái. Hắn luôn xem Trầm Thương Sinh là một đối thủ cạnh tranh sòng phẳng, ngoài ra chẳng ai là

đối thủ so sánh. Còn về tên yêu tinh Mục Trần kia thì quái đản quá rồi, nói chung là bỏ đi, đừng kể đến làm gì, không thì trong lòng lại bị đả kích nhiều lần nữa.

Chủ điện Bắc Thương linh viện, Bắc Minh Long Côn, Thái Thương viện trưởng, Mạch U điện chủ cũng đang ngắm nhìn cột sáng lớn, thần sắc vui mừng. Mục Trần chỉ cần ba năm mà đạt được thành tựu, dõi mắt xét lại lịch sử Bắc Thương linh viện bao nhiêu năm, cũng phải nói là cực kỳ hiếm thấy.

- Tiểu tử này thật lợi hại, nếu có thể ở lại Bắc Thương linh viện chúng ta thật là tốt biết bao.

Mạch U điện chủ nhịn không được cảm thán.

- Tầm nhìn hạn hẹp, tiền đồ hạn hẹp.

Thế nhưng Bắc Minh Long Côn chẳng hề khách khí mắng cho tối tăm mặt mũi.

Mạch U điện chủ giật mình, mặt xám mày tro vội chữa lời:

- Ta nói chơi vậy thôi.

Thái Thương viện trưởng cười vui vẻ:

- Mục Trần tiềm lực rất lớn, Bắc Thương linh viện chúng ta không thể mài dũa hắn đến nơi đến chốn, chỉ có Đại Thiên thế giới mênh mông vô tận mới là sân khấu chính của hắn. Nếu giữ hắn lại Bắc Thương linh viện, chiến lực của chúng ta sẽ tăng lên, nhưng khó giúp hắn trở thành cường giả siêu cấp. Mạch U ngươi có tin không, lần tới Mục Trần trở lại Bắc Thương linh viện, e rằng Bắc Minh lão ca cũng chẳng sánh vai với hắn được.

Mạch U nghe vậy cũng chấn kinh, không ngờ Thái Thương viện trưởng lại đánh giá Mục Trần cao đến thế.

Bắc Minh Long Côn bên cạnh chỉ vuốt râu, sắc mặt bình tĩnh chẳng hề phản đối. Lời nói của Thái Thương viện trưởng cũng không phải không có khả năng, tên nhóc này tiềm lực quá đáng sợ, mà quan trọng nhất là hắn có trái tim một lòng truy cầu con đường siêu cấp cường giả.

Kiên nghị, cố chấp, lòng vững vàng.

Chân chính cường giả siêu cấp, thiên phú là phụ, cái chính phải là trái tim cường giả.

Thiếu niên này tiền đồ phi phàm.

....

- Linh Khê tỷ tỷ, Mục Trần ca ca đột phá thành công sao?

Trong đình viện u tĩnh, Duẫn Nhi hân hoan ríu rít.

- Hắn là thế.

Linh Khê chính tọa trong phòng trúc, chiếc áo trắng bó sát với tư thế nửa quỳ nửa ngồi càng khiến cho những đường nét kinh diễm hiện rõ ra, chỉ tiếc là không có nam nhân nào đủ diễm phúc ở đây chiêm ngưỡng vẻ tuyệt sắc của nàng. Linh Khê tay trắng như ngọc, châm trà tự uống, thoáng nhìn cột sáng bắn lên trời, hờ hững gật đầu.

- Linh Khê tỷ tỷ, sao người chẳng quan tâm đến Mục Trần ca ca thế.

Duẫn Nhi tỏ ra bất mãn.

- Bên cạnh hắn đã có đại mỹ nhân hộ pháp, cần gì ta nữa.

Linh Khê thản nhiên trả lời.

- Hả, thì ra Linh Khê tỷ bị vị đại tỷ xinh đẹp kia làm cho ghen ăn tức ở.

Duẫn Nhi cười tủm tỉm ngồi xuống, ra vẻ than thở.

- Nàng ta hay lắm sao?

Linh Khê nhìn chằm chằm Duẫn Nhi, ánh mắt lóe lên nguy hiểm.

- Đẹp thì sánh ngang Linh Khê tỷ tỷ... ơ mà, không phải, Linh Khê tỷ tỷ hấp dẫn hơn!

Duẫn Nhi thản nhiên thốt ra, nhưng bất giác nhận thấy nguy hiểm ập đến, cô bé vội vàng nhanh nhảu sửa lại.

"Hừm"

Linh Khê hừ một tiếng, hờ hững nhìn lên bóng người trong cột sáng trên trời. Trước khi hắn ta bế quan, nàng còn chủ động đến đề nghị hộ pháp cho hắn, thế mà dám khăng khăng cự tuyệt, thật là tội lỗi khó dung!

Duẫn Nhi trộm nhìn Linh Khê, cái đầu bé tí nghi hoặc. Linh Khê tỷ tỷ đối đãi người khác thì lạnh lùng, nhưng khi đi cùng Lạc Li tỷ tỷ vẫn rất tốt, cớ sao lại tỏ ra gay gắt với Cửu U tỷ tỷ kia đến thế.

Nghe nói ở Lạc Thần hội, mọi người kháo nhau rằng Linh Khê tỷ tỷ và Cửu U tỷ tỷ kia là ngự tỷ tối thưởng đó. Mặc dù cô bé chẳng biết ngự tỷ là cái quái gì.

Duẫn Nhi còn miên man suy nghĩ, Linh Khê đã đứng bật dậy, vẻ mặt đột nhiên đầy hãnh diện.

"Không hổ là nhi tử của dì Tịnh, sau này có lẽ hắn cũng sẽ vĩ đại như người vậy."

Có lẽ đến lúc đó, chính nàng cũng sẽ không cầm lòng được mà yêu mến hắn.

Nghĩ như thế, Linh Khê đỏ mặt, vột vất đi cái ý tưởng lạ lùng kia.

Cột sáng xuyên trời rạch đất xuất hiện chừng vài phút rồi tiêu tán, mọi người nhìn lên trời, thấy hắn vẫn một dáng vẻ như thế, linh lực hùng

hồn khi nãy hoàn toàn mất sạch, nếu không phải khí phách của hắn vẫn hùng dũng như thế, thì có lẽ nhiều người đã nghĩ rằng hắn đột phá thất bại .

Cửu U yêu kiều đến cạnh hắn, thân thể thon thả uyển chuyển xinh đẹp, cổ trắng như thiên nga, đôi vai gầy tinh tế, bộ ngực căng tròn tao nhã, đôi trường túc thẳng tắp ngon lành cành đào cùng với đôi mắt hoang dã báo cho người ta biết, muốn chinh phục nàng là chuyện còn khó hơn hái sao trên bầu trời.

Mục Trần nhìn xuống vô số ánh mắt ngưỡng mộ dưới Bắc Thương linh viện, hắn mỉm cười thở dài, tay nắm lại, tận hưởng cảm giác mạnh mẽ cùng năng lượng chực chờ bùng phát như núi lửa kia, độ sung mãn này thật sự tam trọng Thần Phách nan không thể nào so sánh được.

Hiện tại e rằng hắn chỉ cần lật tay cũng đủ trấn áp mất trăm cao thủ tam trọng Thần Phách nan.

Chênh lệch này không thể nào bù lại bằng số lượng.

Năng lượng mang theo linh lực thuần túy, sau này Mục Trần tu luyện thành công Chí Tôn pháp thân, uy lực sẽ càng tăng theo cấp số nhân.

- Thật là sức mạnh đáng mong ước.

Mục Trần chìm đắm trong đó, lát sau mới sung sướng mở mắt, cùng với Cửu U hạ xuống chủ điện.

- Ha ha, Mục Trần, chúc mừng.

Mạch U điện chủ cười lớn chúc mừng.

Mục Trần vội vàng ôm quyền, nhìn sang Thái Thương viện trưởng, hơi do dự lúng túng.

- Có chuyện gì thì nói thẳng đi, bây giờ còn khách khí cái gì?

Thái Thương viện trưởng tinh tế mỉm cười hòa ái.

- Viện trưởng, ta muốn... mượn dùng thần khí Thẩm Phán Kính của Ngũ Đại Viện một chút, không biết có thể hay không?

Mục Trần tỏ vẻ khẩn trương dò hỏi, việc này rất quan trọng với công tác tìm kiếm Bất Hủ Đồ Lục.

Yêu cầu của hắn dĩ nhiên vượt ngoài dự đoán của Thái Thương viện trưởng, thần sắc lão lập tức trở nên nghiêm nghị cau mày.

Mục Trần thở dài, lòng nặng nề.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 643: Tranh Chấp

- Mượn Thẩm Phán Kính ư....

Thái Thương viện trưởng cau mày, miệng lẩm bẩm lặp lại yêu cầu của Mục Trần:

- Thẩm Phán Kính là thần khí Ngũ Đại Viện cùng nắm giữ, chỉ dựa vào một linh viện căn bản không dùng được, do vậy nhất thiết phải có ý kiến cho phép của quá nửa năm vị viện trưởng mới được.

Mục Trần gãi đầu méo mặt, đương nhiên biết mượn dùng Thẩm Phán Kính không dễ, nhưng hắn cũng chẳng còn cách nào khác để tìm tung tích Bất Hủ Đồ Lục.

- Trong Ngũ Đại Viện, Thánh linh viện chắc cú mười phần là bác bỏ. Ba viện còn lại, ta thật ra có thể ra sức một chút. Để ta đi một chuyến đến đó, có lẽ họ cũng phần nào nể mặt lão già này một chút.

Bắc Minh Long Côn đột nhiên lên tiếng, Thái Thương viện trưởng nghe thấy cũng giật mình. Lão ta xưa nay chẳng mấy khi nhúng tay vào chuyện của linh viện, vậy mà lần này còn tự mình ra mặt cho Mục Trần.

Mục Trần cũng kinh nghi, ánh mắt trở nên cảm kích:

- Đa tạ Bắc Minh tiền bối.

Chuyện một vị Địa Chí Tôn ra mặt nói giúp đương nhiên là động trời, với sự kiêu hãnh của Bắc Minh Long Côn, chắc chưa bao giờ làm chuyện dẫn lối đưa đường như thế này bao giờ, nhưng Mục Trần cũng

không láo lếu cự tuyệt, chỉ e lão nhân tính cách quái đản này sẽ coi thường hắn. Việc này chỉ cần khắc kỹ ân tình vào trong lòng là được.

- Nếu không nhờ có ngươi giành quán quân đại tái lần này, e rằng danh hiệu Ngũ Đại Viện của chúng ta cũng mất, thể diện của ta so ra có là gì.

Bắc Minh Long Côn mỉm cười vui thích.

- Ta cũng là thành viên Bắc Thương linh viện, bất kể bây giờ hay mãi mãi về sau

Mục Trần mỉm cười.

- Được, có lời này của ngươi đã không uổng công ta bỏ ra chút thể diện.

Bắc Minh Long Côn hài lòng vuốt râu, quay sang Thái Thương viện trưởng:

- Ta ghé thăm ba đại linh viện kia, các ngươi cứ ở Bắc Thương linh viện mà chờ tin của ta đi.

Bắc Minh Long Côn dứt lời, lập tức đi ngay, không gian trước mặt lão vặn vẹo rồi rách ra thành một khe nứt không gian để lão chui vào trong, nhanh chóng biến mất.

Mục Trần nhìn vẻ hăng hái xung phung của Bắc Minh Long Côn mà càng thêm cảm kích.

- Được rồi, bây giờ ngươi cứ ở lại Bắc Thương linh viện mà chờ thôi, mà sau việc này, hẳn là ngươi cũng rời khỏi phải không?

Thái Thương viện trưởng ân cần vỗ vai Mục Trần

Mục Trần khẽ gật đầu.

- Cũng tốt, hiện tại tiếp tục ở lại Bắc Thương linh viện ích lợi cho ngươi cũng chỉ có hạn, Đại Thiên thế giới vẫn thích hợp hơn.

Thái Thương viện trưởng cười lớn:

- Bất quá ngươi phải nhớ cho kỹ lời ta nói, chỉ cần bên ngoài không làm chuyện thương thiên hại lý xấu mặt Bắc Thương linh viện, thì ngươi vĩnh viễn là đệ tử nơi này, cho dù ngươi chọc ngoái bao kẻ phiền toái, vẫn phải biết còn có Bắc Thương linh viện sẽ là nơi che chở cho ngươi, không để bất cứ ai bắt nạt ngươi.

Mục Trần cảm động, không nói gì thêm, chỉ gật đầu.

Nơi này hắn sẽ luôn ghi nhớ trong lòng.

Mọi người tán chuyện một hồi, Thái Thương viện trưởng và các trưởng lão cũng vào chủ điện, còn hắn chia tay dẫn Cửu U đi đến đình viện trên đỉnh núi của Linh Khê.

Vừa vào trong đình, hắn đã thấy nữ tử áo trắng chính tọa trong phòng trúc, vẻ mặt lạnh nhạt nhưng vẫn có một nụ cười nhẹ nhàng. Dù vậy đến khi ánh mắt liếc sang Cửu U phía sau, mày liễu hơi nhướng lên.

- Chúc mừng ngươi, cuối cùng đã trở thành cường giả Chí Tôn.

Linh Khê mỉm cười.

Mục Trần cười thích thú, đến đối diện Linh Khê ngồi xuống, hơi do dự lên tiếng:

- Linh Khê tỷ, ta sẽ sớm ngày rời khỏi Bắc Thương linh viện.

Linh Khê đang châm trà cũng giật mình run tay, hơi liếc Mục Trần, nhẹ nhàng gật đầu.

- Linh Khê tỷ, người đi cùng ta chứ?

Mục Trần đề nghị.

Linh Khê trầm tư, rồi khẽ lắc đầu:

- Sau khi ngươi rời khỏi, ta cũng sẽ rời Bắc Thương linh viện, nhưng không đi cùng với ngươi, ta còn có việc khác cần làm.

- Chuyện khác?

Mục Trần ngẩn ra, nhìn đôi môi đỏ thắm của Linh Khê, hắn nhíu mày:

- Người định đi tìm mẫu thân của ta?

Linh Khê gật đầu xác nhận, gương mặt lãnh tĩnh:

- Ký ức của ta bị phong ấn nhiều, nhưng ta vẫn mơ hồ cảm ứng được, nên muốn tự mình đi thăm dò một chút, dù sao nhất định cũng phải biết rõ nơi mà dì Tịnh đang ở.

- Không được, một mình người đi rất nguy hiểm! Muốn đi thì ta cùng đi!

Mục Trần biến sắc, trầm giọng. Dù hắn chưa bao giờ tiếp xúc với chủng tộc thần bí kia nhưng dùng đầu gối cũng nghĩ ra được sự đáng sợ của họ. Với thực lực mẫu thân của hắn đã là Thiên Chí Tôn, vậy mà vẫn bị vây khốn, còn Linh Khê cũng chỉ tương đương Chí Tôn tứ phẩm, nếu bị bọn người kia phát hiện ra e rằng dữ nhiều lành ít.

- Đừng có nói ngu, dì Tịnh cam nguyện chịu khổ, chia ly mong nhớ cũng vì muốn bảo vệ ngươi, sao ta lại dẫn ngươi đến chốn mạo hiểm.

- Hơn nữa chớ có lo, ta ắt có chừng mực, không lỗ mãng như ngươi. Cứ chờ đó, đến lúc có tin tức ta sẽ đến tìm ngươi.

- Dù sao, sau này ngươi cũng sẽ đi tìm dì Tịnh, không thể nào nhắm mắt mò mẫm khắp nơi chứ? Xem như lần này ta tiền trạm cho ngươi, để xem có thể thu nhặt tin tức hữu dụng nào hay không.

Mục Trần nhìn Linh Khê, lạnh lùng nhưng dịu dàng, lời nói nhẹ nhàng lại đầy sự kiên định trong đó.

Linh Khê chỉ lắc đầu, ý bảo Mục Trần khuyên can vô dụng.

Lát sau, Mục Trần đành chịu thua, xuống nước lên tiếng:

- Vậy người dùng Thần Phách luyện chế ra một khỏa Thần Phách Ấn giao cho ta, nếu không ta sẽ không để người đi một mình.

Thần Phách Ấn, đó chính là tách ra một phần Thần Phách chế tạo thành. Thần Phách Ấn kết nối với chủ thể, những khi chủ thể gặp nguy hiểm, nó sẽ có cảm ứng.

Nhưng Thần Phách Ấn chính là một phần Thần Phách, do đó nếu Thần Phách Ấn bị hủy, chủ thể cũng sẽ trọng thương. Do đó chẳng ai dại gì lại giao Thần Phách Ấn cho người khác, trừ phi phải đặc biệt tin cậy.

Còn quan hệ của Mục Trần và Linh Khê thì khá vi diệu không thường.

Linh Khê cuối cùng cũng đành phải thỏa hiệp, mỉm cười bất đắc dĩ:

- Tên nhóc cố chấp, được rồi...

Nàng vươn tay, ngưng tụ hào quang, hình thành một kim ấn tinh xảo, mang theo hình dáng Linh Khê, ngay cả diện mạo lạnh lùng cũng không khác gì cả.

- Này, cho ngươi.

Linh Khê đưa Thần Phách Ấn của mình cho Mục Trần.

Mục Trần nhận lấy, tò mò xem xét một chút, ngón tay chà chà hai gò má "tiểu Linh Khê", giật mình nhìn thấy Linh Khê đỏ mặt tức giận trừng mắt với hắn.

Vì kim ấn có liên hệ với nàng, hành động của Mục Trần gần gũi như thế khiến nàng có cảm giác, hành động chẳng khác gì đùa giỡn trên mặt mũi của này, cái thái độ khinh bạc đó nếu là kẻ khác có lẽ lúc này chỉ còn là đám bụi đất bay lả tả vì linh trận của nàng oanh sát.

"Khục..."

Mục Trần bất giác ho khan, vậy cất kim ấn, trịnh trọng nói:

- Linh Khê tỷ, bất kể ra sao nhất định phải hứa không dính sâu vào việc này, để đó về sau ta sẽ giải quyết. Đến ngày đó cả mẫu thân lẫn Linh Khê tỷ, sẽ là người được ta bảo vệ.

- Đợi đến khi vượt qua được ta rồi hẵng huênh hoang.

Linh Khê thản nhiên cười, trăm hoa biến sắc, nhưng lời đó của hắn cũng khiến nàng nao nao.

- Đúng rồi, hiện giờ ngươi tuy đã tiến vào Chí Tôn, nhưng cũng không nên bỏ phế việc tu luyện linh trận. Với thiên phú của ngươi, ta chắc chắn sẽ nhanh chóng cảm thụ được ảo diệu của cấp độ Linh Trận đại sư. Đây là bản lĩnh cực mạnh, giữa Đại Thiên thế giới hiểm nguy khó lường, không phải nơi ao hòa như Bắc Thương linh viện có thể sánh được, thêm thủ đoạn vẫn tốt.

Linh Khê nghiêm mặt dặn dò Mục Trần.

Mục Trần cười gật đầu, trong lòng một mảnh lo lắng.

- Mặt khác...

Linh Khê hờ hững hơi khép mắt, con ngươi như có như không liếc qua Cửu U, người kia vẫn bình thản từ đầu đến giờ, cũng chẳng đến gần, chẳng hề lên tiếng hay chào hỏi Linh Khê, có vẻ như hai người không hạp.

- Huyết mạch tương liên có lẽ cũng không phải không có cách tháo bỏ.

Nghe Linh Khê nói, thần sắc Cửu U lập tức trở nên khó chịu, nhíu mày lạnh lùng nhìn lại.

Linh Khê cũng chẳng hề nhượng bộ, thản nhiên:

- Ngươi chẳng cần phải tỏ ra như thế, Mục Trần còn trẻ không hiểu chuyện, tự nhiên là không biết, chẳng lẽ ngươi cho rằng ta cũng không biết gì hết hay sao?

- Ngươi muốn nói cái gì?

Cửu U lạnh như băng.

- Với niên thọ này mà ngươi đã có thể tiến hóa thành công, lại còn có Bất Tử Hỏa, chắc chắn địa vị trong tộc Cửu U Tước cũng không thấp chứ?

Linh Khê cười lạnh.

- Thế thì sao?

Cửu U hất cằm thách thức.

- Tộc Cửu U Tước, xưa nay ngoan cố cổ hủ, ngươi là nhân vật quan trọng trong tộc, bọn kia mà biết ngươi lập giao ước huyết mạch tương liên với nhân loại, không giận tím mặt mới lạ. Đến khi đó không chừng còn buộc Mục Trần đơn phương giải trừ huyết mạch tương liên, đó mới là bản chất của Cửu U Tước. Khi đó, hắn sẽ bị tổn thương ra sao khó mà tưởng tượng được.

Linh Khê lạnh lùng đáp lời.

- Không ai có thể bức chúng ta giải trừ huyết mạch tương liên.

Cửu U trừng mắt nhìn thẳng Linh Khê, gằn từng chữ một:

- Ai! Cũng! Không! Được!

Hai nàng đối diện, đằng đằng sát khí, không gian cô đặc.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 644: Dò Xét Bất Hủ Đồ Lục

Không khí nặng nề bao phủ mái đình, hai nàng lạnh lùng đối diện nhau, khí thế tràn ngập, cuồng phong nổi lên ào ào.

Duẫn Nhi đã lủi đi mất từ lúc nào, nấp sau gốc đại thụ sợ hãi nhìn Cửu U và Linh Khê so kè, chịu nỗi khổ cá chậu chim lồng.

Mục Trần nhìn cảnh này mà đau đầu, chẳng hiểu vì sao hai cô nàng này cứ hễ gặp nhau là không chửi cũng mắng, bây giờ thì giương cung bạt kiếm thế này.

- Nói dễ nghe thật, nếu như ta biết Mục Trần vì chuyện huyết mạch tương liên bị thu hồi mà trọng thương, thì cho dù tộc Cửu U Tước, ta cũng tới san bằng.

Linh Khê lạnh lùng đe dọa.

- Khẩu khí không nhỏ, ta cũng muốn xem thứ ngươi có bản lĩnh gì mà lớn lối.

Cửu U dựng thẳng chân mày.

- Thế à?

Linh Khê nụ cười càng thêm lạnh, ngón tay sáng lên đầy những tinh tú li ti.

"Hừ."

Cửu U cũng giới bị sẵn sàng, một cái bóng mờ hiện ra phía sau che khuất thiên địa, thanh thế nhiếp người.

- Dừng tay hết cho ta!

Thình lình Mục Trần gầm lên giận dữ, bàn tay nắm chặt mấy ngón tay của Linh Khê, gương mặt tuấn tú nổi đóa dữ tợn:

- Các ngươi loạn đủ chưa?

Linh Khê vả Cửu U nhìn hắn, nhưng lúc này chẳng ai phản bác lại, vì cả hai đều thấy rõ lúc này hắn cực kỳ nổi khùng.

Lần đầu tiên thấy hắn cả gan đến như thế, nhưng Linh Khê và Cửu U đều tỏ ra nhún nhường lại, tán đi linh lực.

Mục Trần xoa xao cái trán, tỏ ra khó chịu:

- Linh Khê tỷ, ta và Cửu U huyết mạch tương liên vào lúc nguy nan hung hiểm nhất mà giao kèo sinh tử, cho dù có cách gỡ bỏ, ta cũng không làm. Nhiều năm nay Cửu U cũng cứu mạng ta nhiều lần, nếu không có nàng ta chưa chắc đã có thể đến được đây.

- Dù cho sau này có gặp phải nguy nan gì vì huyết mạch tương liên, ta cũng sẽ đối diện, chỉ cần Cửu U không muốn, ta không để bất cứ ai tự tiện giải trừ huyết mạch tương liên của chúng ta.

Mục Trần cất giọng vang vang trong đình, kiên định và bướng bỉnh.

Gương mặt hai cô nàng lúc này đã bớt lạnh lùng, Cửu U chớp chớp đôi mắt, chẳng hiểu vì sao tâm tình trở nên vui vẻ thoải mái hơn nhiều.

Linh Khê nhìn chằm chằm Mục Trần, cuối cùng chỉ có thể thở dài:

- Ngươi đã nói như vậy, ta đây sẽ không nói cái gì nữa...

Nói xong, nàng đột nhiên cười, bỡn cợt Mục Trần:

- Bất quá ta không ngờ, tiểu Mục Trần thế lại có trách nhiệm như thế, thật là nam tử.

Mục Trần cau có:

- Ta nhỏ sao? Ngươi cũng chỉ hơn ta vài ba tuổi!

Linh Khê chẳng nói gì, nhìn qua Cửu U, ngữ khí mềm mại hơn:

- Cũng không phải ta nhằm vào ngươi, chính ngươi hắn cũng rõ cái ưu tư này, việc này một khi bị tộc Cửu U Tước phát giác, họ chắc chắn sẽ không dễ buông tha.

- Ta đã thành niên, chuyện này là do ta quyết định, cha mẹ ta cũng không thể nói gì. Sau này nếu có phiền toái, ta sẽ bảo vệ hắn.

Cửu U thản nhiên nói.

Mục Trần khóe miệng giật giật:

- Ta không có hứng thú ăn cơm nhuyễn của nữ nhi.

Cửu U lại chẳng để ý tới câu cạnh khóe của hắn, chỉ để lại một câu "các ngươi tán dóc vui vẻ" rồi quay người đi ra ngoài mất dạng.

- Một con nhỏ kiêu ngạo, Mục Trần ngươi muốn hàng phục con tiểu tước kiêu hãnh này, con đường cũng còn dài lắm a.

Linh Khê mỉm cười hữu ý, rồi quay sang nói vào vấn đề chính.

- Mấy ngày tới, ngươi ở lại chỗ này đi, tu luyện linh trận không nên giảm bớt, trước khi rời đi ta sẽ tận lực dạy dỗ ngươi.

- Được!

Mục Trần cười gật đầu.

Những ngày tiếp sau đó, Mục Trần vẫn an tĩnh ở lại Bắc Thương linh viện, phần lớn thời gian đến chỗ Linh Khê học tập linh trận. Thời gian ít ỏi còn lại hắn trở về Lạc Thần hội cùng mọi người tham gia cuồng hoan, trước nay hắn thường bỏ mặc quan hệ với mọi người, phần lớn điên

cuồng tu luyện, chỉ đến hôm nay sắp sửa rời đi, mới thật sự cảm thấy lưu luyến.

Hắn thích mọi người Lạc Thần hội vui vẻ với nhau chẳng tâm cơ mưu mô tranh đấu gì, họ cũng chẳng cần để ý thân phận, tất cả đều là thành viên Bắc Thương linh viện.

Vui vẻ kiểu này, về sau bước chân vào Đại Thiên thế giới muốn có trở lại cũng khó khăn hơn nhiều, nơi đó chẳng phải là cái tháp ngà vô tư thế này.

Mỗi đêm bóng tối phủ xuống, Mục Trần lại một mình lên núi ngắm sao trời. Trước đây có người con gái bồi tiếp yên lặng bên cạnh, tựa cái đầu êm ái vào vai hắn, cảm giác không muốn xa rời làm hắn rất thích, khiến hắn cảm thấy mình chính là thế giới của nàng.

Mà lúc này người đã không còn bên cạnh, cảm giác chỉ còn tồn tại trong ký ức.

Mục Trần nằm trên bãi cỏ, từ từ nhắm mắt.

"Lạc Li, chờ ta."

Khoảng mười ngày sau, Bắc Minh Long Côn trở về.

Mục Trần lập tức đến chủ điện, liền thấy gương mặt tươi cười đắc ý của lão trọc Bắc Minh Long Côn.

Mục Trần thở phào mừng rỡ.

- Chuyến vừa rồi, gã Thiên Thánh kia không ngoài dự đoán bác bỏ lập tức, cũng may ba vị viện trưởng kia lại đồng ý, cuối cùng lão ta chẳng làm gì được.

Bắc Minh Long Côn cười tủm tỉm.

- Ngươi muốn khi nào thì sử dụng Thẩm Phán Kính?

- Ngay bây giờ được không?

Mục Trần khẩn trương.

- Vậy thì bây giờ.

Bắc Minh Long Côn cũng tỏ ra không ngoài dự đoán, lão vung tay lên, một cái khe không gian xuất hiện.

- Đi theo ta!

Mục Trần gật đầu, lập tức bước theo, Cửu U cũng nhanh chân đi tới.

Mục Trần bước vào khe không gian, cảnh tượng trước mặt liền biến đổi, dường như là một khoảng không nho nhỏ, hỗn độn. Bên trong chẳng có gì ngoài một cái gương đồng ngàn trượng đang lơ lửng ở đó, dao động kinh hãi dập dờn.

Từ lới vào không gian có một cái thang bằng đá dẫn thẳng lên chỗ trung tâm chiếc gương, Bắc Minh Long Côn dẫn Mục Trần và Cửu U đi lên, rồi lấy ra một cái ấn bằng đồng đưa cho hắn.

- Khởi động cái này, ngươi có thể sử dụng Thẩm Phán Kính, nhưng không thể công kích được, thần khí cấp bậc này năng lực của ngươi hiện tại không đủ vận hành, đừng có táy máy lung tung sẽ ăn khổ đó.

Mục Trần tiếp nhận đồng ấn, gật đầu.

- Ta ra ngoài trước.

Bắc Minh Long Côn cười cười, rồi quay người trở ra. Dù lão cũng rất hiếu kỳ chẳng biết Mục Trần muốn mượn Thẩm Phán Kính làm cái gì, nhưng dù sao đó cũng là bí mật của hắn.

Mục Trần ngẩng lên nhìn chiếc kính to lớn, tay cầm đồng ấn, linh lực đổ vào khởi động nó.

Một tia sáng từ tay hắn bắn ra, chiếu vào mặt kính mờ đục như đầy bụi bặm.

"Ooooong"

Mặt kính gợn sóng, rồi trở nên rõ ràng. Nó cực kỳ thâm thúy, như trời đêm thần bí.

Mục Trần hít một hơi, tay lóe hào quang, mảnh Bất Hủ Đồ Lục hiện ra.

Hắn điều khiển cho mảnh giấy bay lên lơ lửng gần sát Thẩm Phán Kính.

Dao động trên mặt kính xuất hiện vào luồng ánh sáng, bay ra bao phủ lấy mảnh giấy.

"Xoẹt xoẹt"

Thẩm Phán Kính đột nhiên rung động kịch liệt, mặt kính dao động đến mức gần như mất khống chế.

Mục Trần và Cửu U hoảng hồn lo lắng. Bất Hủ Đồ Lục quả nhiên đáng sợ, chỉ có một mảnh mà đã suýt nữa khiến cho Thẩm Phán Kính mất khống chế.

Cả hai gắt gao nhìn vào mặt kính, đã mấy phút trôi qua, nó vẫn đen tối như thế.

Tình huống này khiến hắn cảm thấy khó chịu.

- Bất Hủ Đồ Lục này thần bí đến thế sao, ngay cả Thẩm Phán Kính cũng không dò xét được dấu vết của nó.

Cửu U thở dài, quả xứng danh là một trong mười Nguyên Thủy pháp thân huyền thoại.

Mục Trần chẳng nói lời nào, hai mắt nheo lại.

Thêm một khoảng thời gian nữa, ánh mắt Mục Trần lúc này đầy thất vọng, cúi đầu chán nản. Cửu U cũng chỉ biết vỗ vai an ủi hắn.

Thế nhưng đột nhiên mặt kính lại dao động kịch liệt, mơ hồ hiện ra hình ảnh.

Mục Trần và Cửu U giật mình cuồng hỉ, cuối cùng đã phát hiện ra rồi sao?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 645: Thượng Cổ Thiên Cung

Mặt kính cổ xưa gợn sóng, vẻ tối tăm thần bí biết mất, thay vào đó là những hình ảnh mờ ảo ẩn hiện.

Mục Trần và Cửu U liền tập trung căng mắt nhìn.

Trong chiếc kính khổng lồ hiện lên một đại lục liên miên vô tận, đồi núi chập chùng san sát như không có điểm cuối, tầm nhìn từ bầu trời cực cao phủ xuống, mà lại càng lúc càng lên cao.

Mục Trần vẻ mặt mờ mịt nhìn mảnh đại lục xa lạ kia, chẳng biết nó là cái nơi khỉ ho cò gáy nào.

Thế nhưng Cửu U lại chăm chú nhìn, chân mày nhíu lại. Những dãy núi cao ngất với hình dạng địa thế này, dường như khiến nàng nhớ lại gì đó.

Hình ảnh vẫn tiếp tục chuyển động, cuối cùng kéo lên cao thành một bản đồ đại lục. Dù là bản đồ, nhưng mênh mông không cách nào hình dung, nhìn mà rung động.

Mục Trần nhìn vào cái bản đồ lục địa lạ hoắc kia, chỉ biết méo miệng than thầm. Đại Thiên thế giới bao la vô bờ, số lượng lục địa nhiều không đếm xuể, chỉ có một cái bản đồ thế này thì chẳng biết làm cách nào biết nó ở nơi đâu.

Hơn nữa, Thẩm Phán Kính cũng không chỉ rõ địa điểm chính xác xuất hiện Bất Hủ Đồ Lục trên đại lục này, chẳng lẽ muốn hắn như con ruồi không đầu bay loạn xạ hay sao?

Thế thì tỉ lệ tìm ra được e rằng bằng không.

Chính lúc đó, Thẩm Phán Kính lại có hào quang lóe sáng, hình thành một cung điện cổ, có hai vầng nhật nguyệt lơ lửng, hào quang chiếu rọi phủ lên cả mảnh đại lục mênh mông.

Cửu U nhìn thấy cung điện cổ và nhật nguyệt lưu chuyển, thân hình khẽ run, ánh mắt kinh ngạc cực kỳ.

Hình ảnh hiện ra không lâu lắm thì tan đi, mặt kính trở lại vẻ hắc ám, hào quang kết nối đến mảnh Bất Hủ Đồ Lục cũng biến mất.

Mục Trần đưa tay ra thu hồi mảnh giấy, cất vào cơ thể.

- Thật sự là không có rõ ràng gì hết mà.

Mục Trần thở dài. Bất kể là mảnh đại lục xa lạ hay cung điện cổ huyền bí, hắn chẳng hề có chút manh mối.

- Cũng không nhất định.

Cửu U hai mắt vẫn còn sững sờ chưa rời khỏi Thẩm Phán Kính đột nhiên mỉm cười.

Mục Trần nghe vậy, giật mình sửng sốt, trong lòng mừng rỡ quay sang, chẳng lẽ nàng ta nói vậy tức là đã biết?

- Nếu ta không đoán sai, mảnh đại lục vừa hiện ra trong Thẩm Phán Kính vừa nãy chính là một trong mười đại lục siêu cấp của Đại Thiên thế giới, Thiên La đại lục.

Cửu U cười to.

- Thiên La đại lục?

Mục Trần lẩm bẩm lặp lại.

- Đại Thiên thế giới hiện tại, mười đại lục danh tiếng cao nhất chính là mười đại lục siêu cấp, chính là khu vực phồn hoa hấp dẫn nhất, cường giả nhiều như sao.

- Bắc Thương đại lục so với Thiên La đại lục, nếu ví như đom đóm và trăng rằm thì cũng còn chưa tới. Thiên La đại lục, một thế lực cai trị một lãnh địa nhỏ thì chiến lực cũng chẳng kém gì Bắc Thương linh viện.

Mục Trần nhướng mày trợn mắt. Hắn biết Bắc Thương đại lục ở Đại Thiên thế giới cũng chưa là gì tuyệt đỉnh, nhưng không ngờ được khi so sánh lại như thế. Nói gì thì nói, Bắc Thương linh viện cũng xem như là bá chủ Bắc Thương đại lục, ấy thế mà so với những thế lực trong đại lục siêu cấp cũng chẳng ra cái đinh gì.

- Ngươi dường như biết rõ Thiên La đại lục?

Mục Trần kinh ngạc, lại thêm phần nghi hoặc hỏi Cửu U.

- Vậy có biết ta trước khi độ kiếp thất bại là từ đâu đến không chứ?

Cửu U cười tủm tỉm.

Mục Trần thần tình ngạc nhiên:

- Không phải là Thiên La đại lục chớ?

- Không sai.

Cửu U vênh mặt xác nhận.

- Tộc Cửu U Tước cũng ở tại Thiên La đại lục?

Mục Trần kinh nghi hỏi tiếp.

- Tộc Cửu U Tước thì không ở Thiên La đại lục, trước kia ta ra ngoài rèn luyện, được cử đến Thiên La đại lục, hơn nữa ở đó ta còn có địa bàn nữa đó.

Cửu U đắc ý khoe.

- Ngươi còn xây dựng thế lực?

Mục Trần lúc này kinh ngạc tột độ.

- Cũng không phải xây dựng thế lực, mà một vị trưởng bối dẫn ta đến gia nhập vào một thế lực cự phách hàng đầu. Nói gì thì hành tẩu bên ngoài cần có thế lực chống lực, không có là không được, đặc biệt khi lăn lộn trong những địa phương tàng long ngọa hổ như Thiên La đại lục.

Cửu U lắc đầu giải thích.

- Ồ? Vậy mà cũng có thế lực khiến ngươi hạ mình gia nhập?

Mục Trần trêu ghẹo.

- Khi đó ta còn chưa tiến hóa thành công, thực lực Chí Tôn còn không có, chút sức hèn ấy ở Thiên La đại lục là cái đinh gì. Thế lực mà ta ở tên gọi là Đại La Thiên vực, ngươi chớ có coi thường danh xưng này, đó chính là một thế lực hàng đầu cự phách một phương của Thiên La đại lục, mạnh hơn Bắc Thương linh viện không ít. Hơn nữa địa vị của ta trong Đại La Thiên vực còn là cán bộ cao cấp đó nha.

Cửu U cười khúc khích đáp lại.

- Thực lực của ngươi trước kia còn chưa tới Chí Tôn cảnh, vậy mà cũng được làm cán bộ?

Mục Trần hoài nghi.

- Hê hê, ai bảo ta có ô dù to lớn làm chi.

Cửu U càng thêm đắc ý.

Mục Trần bất đắc dĩ, cái vụ cán bộ cao cấp này nói chẳng qua cũng là đi cửa sau, lắc đầu nhìn lại Thẩm Phán Kính:

- Nếu hình ảnh lúc trước trong Thẩm Phán Kính chính là Thiên La đại lục, vậy thì Nhật Nguyệt Cung là ý nghĩa gì?

Cửu U hơi nhướng mày, trầm ngâm;

- Ta từng nghe một tin đồn trên Thiên La đại lục, nghe nói có một tòa Thượng Cổ Thiên Cung, chủ nhân của nó ở thời viễn cổ là một cường giả siêu cấp kinh thiên động địa, Thiên Chí Tôn cũng không chống nổi.

Mục Trần hơi biến sắc, Thiên Chí Tôn vô pháp chống cự? Đáng sợ cỡ nào chứ?

- Nghe đồn trong cung có những thần vật mà Địa Chí Tôn, Thiên Chí Tôn cũng phải tham lam. Nhưng bao nhiêu năm vẫn chưa hề có người chân chính nhìn thấy Thượng Cổ Thiên Cung, do đó ta nghĩ nó cũng chỉ là tin đồn.

- Nếu Bất Hủ Đồ Lục thật sự ở trong Thượng Cổ Thiên Cung, vậy thì có lẽ vị chủ nhân nọ của thiên cung chính là một trong mười cường giả siêu cấp nắm giữ Nguyên Thủy pháp thân, cũng là chủ nhân đầu tiên của Vạn Cổ Bất Hủ thân chân chính.

Mục Trần tròn mắt, nghe Cửu U phân tích cũng có lý, nói không chừng Bất Hủ Đồ Lục thật sự bắt nguồn từ Thượng Cổ Thiên Cung. Nhưng lúc này lại xảy ra vấn đề đau đầu khác, không phải Thượng Cổ Thiên Cung có thực sự tồn tại hay không, mà khi nó xuất hiện sẽ khiến thiên địa gây ra động tĩnh cực lớn, hắn muốn qua mặt vô số cường giả tham lam đoạt bảo, chẳng khác nào cướp thịt ngay miệng cọp, hung hiểm vạn phần.

Nhưng dù sao cũng đã có manh mối, cũng không nên dễ dàng buông xuôi.

- Xem ra mục tiêu của chúng ta trong tương lai sắp tới...

Mục Trần nhẹ giọng nói.

- Đi Thiên La đại lục phải không? Đó là một chỗ du lịch không tồi đó nha.

Cửu U thích thú cười nói.

- Mục tiêu hiện tại của ta chỉ là phải mạnh lên, mạnh đến mức đủ sức bảo vệ người mà ta muốn bảo vệ. Thiên La đại lục là một trong những siêu cấp đại lục, nơi đó ắt phải phấn khích và hung hiểm hơn Bắc Thương đại lục nhiều.

Thiên La đại lục hiển nhiên là một vùng đất không tồi, vừa có thể học tập kinh nghiệm, tranh thủ tìm hiểu về Thượng Cổ Thiên Cung, để khi cơ hội đến hắn có thể đoạt tiên cơ.

Mà trước đó hắn cần phải tăng cường thực lực bản thân, bằng không dù cho Thượng Cổ Thiên Cung xuất hiện trước mặt, thực lực của hắn kém cỏi cũng chẳng đủ tư cách đi tranh đoạt.

- Không ngờ còn có cơ hội quay lại Thiên La đại lục, rất hoài niệm đó nha.

Cửu U cảm thán. Ngày trước khi rời khỏi tộc thì lập tức được đưa đến Thiên La đại lục, về sau vì độ kiếp mà lưu lạc vào vùng đất Bắc Linh cảnh nhỏ bé kia, cuối cùng vô tình ký giao ước huyết mạch tương liên với Mục Trần.

Và bây giờ lại trùng hợp là Mục Trần lại cần đến đại lục này, duyên phận khôn lường.

- Đi thôi, đến lúc đó đi Thiên La đại lục, ta lại có thể trông cậy vào lão bà bà nhà ngươi.

Mục Trần cười nói.

- Chỉ cần báo danh của ta, đảm bảo ngươi thoải mái tung hoành ở Thiên La đại lục.

Cửu U cười tủm tỉm.

Mục Trần trợn trắng hai mắt, chẳng thèm nhìn lại Cửu U. Đại La Thiên Vực dù là thế lực hàng đầu Thiên La đại lục, nhưng có là cao tầng của nó cũng chưa chắc đủ sức tung hoành Thiên La đại lục.

Mục Trần xoay người đi xuống những bậc thang, hướng đến khe không gian. Dù rằng tin tức cũng không đến mức cực kỳ chính xác, nhưng đã đủ khiến hắn hài lòng, ít nhất cũng có được phương hướng mà đi, chớ không như người mù chôn chân tại chỗ.

Hai người ra khỏi không gian kia, xuất hiện trở lại ở chủ điện Bắc Thương linh viện. Bắc Minh Long Côn đang mỉm cười nhìn họ.

- Ổn cả chứ?

Mục Trần gật đầu, trả lại khỏa đồng ấn cho Bắc Minh Long Côn, chân thành cung kính:

- Đa tạ Bắc Minh tiền bối.

Bắc Minh Long Côn phất tay, không gian kia biến mất, quay lại hỏi:

- Chắc là sắp rời đi rồi nhỉ?

- Ba ngày sau.

Mục Trần trả lời chắc chắn.

Bắc Minh Long Côn nhẹ nhàng gật đầu, gương mặt già nua hài lòng mỉm cười:

- Ta rất mong chờ lần nữa nghe thấy những tin tức của ngươi, có lẽ lúc đó sẽ khiến ta phải khiếp sợ. Ngươi chính là niềm kiêu hãnh của Bắc Thương linh viện, ta không mong rằng thiên chi kiêu tử của Bắc Thương linh viện sẽ bị Đại Thiên thế giới thiên tài vô số chôn vùi.

- Ta sẽ cố gắng.

Mục Trần mỉm cười, nhìn lại khung cảnh đầy sức sống trong ánh chiều tà của linh viện, những bóng đệ tử bay ngang khung trời tràn ngập khắp nơi.

Lạc Thần hội... Lôi vực... Tụ Linh trận... Linh Trị điện...

Những khu vực cực kỳ quen thuộc dần dần biến mất khi ánh chiều buông xuống nhường lại cho màn đêm an tĩnh.

Mục Trần chắp tay sau lưng, nét mặt đầy hoài niệm và lưu luến. Nơi này không phải là nơi an thân dưỡng già của hắn, mà chính là điểm khởi hành.

Bắc Thương linh viện, hẹn gặp lại.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 646: Ly Khai

Ba ngày chỉ nháy mắt trôi qua.

Khi ánh dương quang ngày thứ ba xua tan bóng đêm tăm tới, Bắc Thương linh viện trở lại với sức sống đều đặn. Thế nhưng không khí hôm nay có hơi khác.

Vô số đệ tử đều dõi mắt nhìn lên đỉnh núi trung tâm của Bắc Thương linh viện, mơ hồ nhìn thấy một bóng người cao cao gầy gầy.

Mọi đệ tử đều biết được tin tức Mục Trần chuẩn bị rời khỏi Bắc Thương linh viện.

Ánh mắt khâm phục ngưỡng mộ nhìn người kia, hắn chính là ngôi sao chói mắt nhất của đệ tử Bắc Thương linh viện hiện tại, đã giành lấy vinh quang vô địch cho linh viện ở đại tái vừa rồi.

Dù mỗi thiên tài ở đây đều có lòng tự cao của mình, nhưng với Mục Trần, họ vẫn thực tâm tôn sùng.

Tổng bộ Lạc Thần hội, ngàn vạn thành viên thần sắc buồn bã. Mục Trần và Lạc Li là trụ cột vững chắc của thế lực, bây giờ cả hai đều ra đi, không thể nói là chẳng ảnh hưởng nghiêm trọng gì đến họ.

Nhưng họ biết Mục Trần bây giờ đã không còn thích hợp ở lại Bắc Thương linh viện, hắn cần tiến lên một sâu khấu to lớn hơn, ở đây đã quá bé nhỏ cho hắn.

Do vậy dù buồn nhưng ai cũng hiểu.

Quảng trường tổng bộ, Diệp Khinh Linh, Vũ Hi, Tô Linh Nhi đang ngóng lên nhìn. Vũ Hi hai mắt đỏ hoe, tối qua nàng khóc như con mèo mít ướt.

Thậm chí đến bây giờ mà khóe mắt vẫn còn ươn ướt, cái mũi đỏ chót.

- Thôi nào, đừng có khóc nữa.

Diệp Khinh Linh xoa đầu nàng ta, cười nói:

- Không nhớ Mục Trần đã nói ngươi chính là trụ cột của Lạc Thần hội về sau, hắn giao cho ngươi nhiệm vụ, khóc thì sao làm tốt được.

Vũ Hi lau mắt, gật đầu:

- Yên tâm đi Diệp tỷ tỷ, ta sẽ không để Lạc Thần hội suy bại, đại tái linh viện lần sau ta cũng sẽ giành lấy quán quân.

- Có chí khí.

Diệp Khinh Linh mỉm cười, ánh mắt nhìn lên, trong lòng thầm chúc:

"Mục Trần, thuận buồm xuôi gió."

Trên đỉnh núi, Mục Trần cũng đang nhìn xuống Bắc Thương linh viện, tất cả những ánh mắt sầu não ly biệt đều nhìn thấy hết, trong lòng cũng cảm khái.

Linh Khê tiến đến, dung nhan lạnh lùng tan biến đâu mất, chỉ còn lại nụ cười trong trẻo, chỉnh lại quần áo của hắn cho thẳng, dặn dò:

- Rời khỏi Bắc Thương linh viện, mọi đường đi nước bước đều phải cẩn thận.

Mục Trần ngắm nhìn dung nhan thanh lệ kề sát người, hắn cảm động vươn tay ôm eo Linh Khê, rồi buông ra.

- Linh Khê tỷ, người cũng cẩn thận, nếu gặp nguy hiểm, vậy cứ tạm thời để đó. Ta hứa với tỷ nhất định sẽ cứu mẫu thân ra, dù cho có nguy hiểm thế nào cũng sẽ bảo vệ mẫu thân và tỷ tỷ.

Linh Khê hơi giật mình vì hành động của hắn, đến khi nghe hắn nói như thế lại càng cảm động, nhận thấy rõ sự quan tâm của hắn.

Nàng nhẹ nhàng gật đầu, nhìn sang bên cạnh, mỉm cười:

- Cửu U, mấy hôm trước ta nhằm vào ngươi, ta không đúng, mong ngươi chớ để bụng.

Cửu U sửng sốt, không ngờ được Linh Khê lại chủ động xin lỗi nàng, bất giác luýnh quýnh, nụ cười không mấy tự nhiên;

- Không có gì...

- Từ nay về sau, mong ngươi quan tâm chăm sóc hắn hơn một chút.

Linh Khê khẩn khoản nhờ cậy.

Cửu U gật đầu:

- Mạng hắn cũng là mạng ta, dĩ nhiên sẽ không để hắn gặp chuyện.

Bắc Minh Long Côn và Thái Thương viện trưởng cũng đã đến, họ lên tiếng:

- Linh trận truyền tống đã xây dựng xong, nó sẽ đưa hai người rời khỏi Bắc Thương đại lục. Tiếp theo cần đi đến nơi nào thì cần phải tìm những thành phố lớn ở các đại lục mà dùng các linh trận truyền tống ở đó, có lẽ chi phí cũng kha khá đấy.

- Đa tạ Bắc Minh tiền bối và viện trưởng.

Mục Trần cảm tạ, rồi ngẩng lên nhìn linh trận truyền tống to lớn trên bầu trời.

Thiên La đại lục rất xa, cường giả Chí Tôn nếu không nhờ vào linh trận truyền tống thì cũng phải đi xuyên không gian trong nửa năm mới có thể đến được, mà đó là chưa nói đến những trở ngại có thể xuất hiện trên đường.

Khoang các giữa những đại lục không phải là biển rộng mênh mông, mà lại là một khu vực cực kỳ hung hiểm, ngay cả cường giả Chí Tôn cũng sợ hãi. Thậm chí có nhiều đại lục bị ngăn cách bởi hồng lưu không gian, muốn đi qua theo cách bình thường là chuyện cực kỳ nguy hiểm.

- Đến lúc rồi, khởi hành thôi!

Mục Trần hít một hơi sâu, trong lòng lưu luyến nhưng cũng không thể kéo dài mãi.

Cửu U gật đầu, hai người lắc mình bay lên, xuất hiện trước linh trận truyền tống.

- Mục Trần, ra bên ngoài đừng làm mất mặt Bắc Thương linh viện chúng ta, ngươi chính là đệ tử cự phách nhất Bắc Thương linh viện đó!

Một giọng nói quát lớn tiễn đưa từ xa truyền lại, chính là Trầm Thương Sinh và Lý Huyền Thông mới đến.

- Mục Trần, sau này có cơ hội tái kiến, đừng để chúng ta đè đầu cưỡi cổ đó nhé, bằng không ta sẽ không khách khí đâu.

Lý Huyền Thông mỉm cười thân thiện.

Mục Trần mỉm cười cúi đầu chào tạm biệt cả hai.

- Mục ca, đi bình an!

Tổng bộ Lạc Thần hội, đột nhiên mọi người đồng thanh cung chúc tiễn đưa, vô số thành viên nghiêm trang đứng thẳng, rồi đồng loạt khom lưng cúi chào.

Đó là sự tôn kính của họ đối với lão đại đầu tiên của Lạc Thần hội.

Mục Trần nhìn thấy, khóe mũi hơi cay cay, nhưng hắn không nói gì nữa, chỉ nhìn lại Bắc Minh Long Côn, cúi đầu chào.

Bắc Minh Long Côn cũng cảm thán gật đầu, búng tay bắn một tia linh lực vào linh trận, nhất thời hào quang sáng lóa, không gian kịch liệt chuyển động.

Tầm nhìn phía trước dần mờ đi, truyền tống sắp bắt đầu, hắn quay lại nhìn khung cảnh Bắc Thương linh viện lần cuối, trong lòng khẽ nói:

- Các vị bảo trọng, ngày sau tái kiến.

"Viu!"

Hào quang linh trận truyền tống mãnh liệt cực hạn, không gian biến dạng thành lốc xoáy, lực hút dũng mãnh kéo Mục Trần và Cửu U thành hai luồng sáng chui vào biến mất.

Linh trận truyền tống dần dần an tĩnh lại, không gian cuồng bạo triệt để biến mất.

Cả Bắc Thương linh viện trở nên yên tịnh lạ thường.

Thái Thương viện trưởng nhìn thấy không khí như vậy, cũng chẳng biết làm thế nào. Trước kia cũng không phải chưa từng có đệ tử danh tiếng vang dội rời khỏi linh viện, thế nhưng chưa bao giờ giống như hôm nay vậy, khiến cho cả linh viện đều sa sút tinh thần.

- Tiểu tử này... mị lực lớn đến như vậy sao ?

Thái Thương viện trưởng cười lắc đầu, nhưng cũng chẳng thấy cần phải vực dậy tinh thần, cái chuyện này thời gian sẽ từ từ xóa đi.

Có lẽ, đến lúc Bắc Thương linh viện lại xuất hiện đệ tử thiên tài tuyệt diễm, thì ảnh hưởng mà Mục Trần đã tạo ra sẽ biến mất. Có điều, một đệ

tử có thành tích vượt qua Mục Trần xuất hiện, có thể không?

Nghĩ đến đây, Thái Thương viện trưởng cũng chỉ có thể tiếc nuối thở dài. Bất quá trong lòng càng thêm chờ mong, không biết gã thiếu niên từ Bắc Thương linh viện bước ra sẽ đi đến đẳng cấp nào.

Có lẽ, sẽ như lão tiên đoán, khi hắn trở về Bắc Thương linh viện, sẽ chấn động cả Đại Thiên thế giới.

Linh Khê đứng yên trên đỉnh núi, nàng nhìn theo không gian hai người biến mất, lâu không lên tiếng. Đám người Thái Thương viện trưởng cũng để mặc nàng không quấy rầy.

Linh Khê không ngờ đứng đó suốt một ngày, đến khi đêm xuống mới hồi thần lại. Nhìn xuống Bắc Thương linh viện rộng lớn, cảnh sắc vẫn như trước, nhưng thiếu đi cái gì đó, khiến cho nó không còn thú vị nữa.

Xoay người trở về đình viện, phòng trúc đóng chặt mở ra, một bức họa cuộn tròn yên tĩnh được mở ra, bóng dáng người thiếu phụ an hòa khiến cho người ta cảm thấy bình lặng.

Nhìn ngắm bức họa, Linh Khê mỉm cười:

- Dì Tịnh à, Mục Trần đã rời đi rồi, hắn thực sự ưu tú, xứng đáng là con của dì, chỉ tiếc sắp tới ta không đi cùng với hắn. Dì Tịnh, ta sẽ tới tìm người. Cho dù là ai, dàm phong ấn ký ức của ta, ta sẽ không bỏ qua cho hắn!

Linh Khê nắm chặt bàn tay lại, sát ý lạnh băng hiện lên trong mắt.

- Dì Tịnh, ta nhất sẽ đưa người ra!

Linh Khê chậm rãi tiến lên, cất đi bức họa, rời khỏi phòng trúc, nhìn lại nơi ở đã gắn bó lâu nay.

- Linh Khê tỷ tỷ!

Duẫn Nhi thổn thức la lên, hai mắt đỏ hoe nhìn Linh Khê:

- Ngươi cũng đi sao?

Linh Khê tiến tới, choàng tay ôm lấy Duẫn Nhi:

- Đúng vậy, Linh Khê tỷ tỷ cũng có việc cần làm. Duẫn Nhi, ta đi rồi ngươi không được trễ nãi tu luyện, nếu không sau này trở lại ta sẽ phạt ngươi đó.

Duẫn Nhi ôm chặt lấy Linh Khê, gật đầu:

- Linh Khê tỷ tỷ, sau này hãy trở về cùng với Mục Trần ca ca chứ?

Linh Khê cọ cọ chiếc cằm trắng muốt vào cái đầu bé nhỏ của Duẫn Nhi, khẽ nói:

- Yên tâm đi, chúng ta sẽ trở về...

Duẫn Nhi giữ chặt lấy nàng, ánh mắt nàng ngẩng lên, nhìn lên vầng trăng trong trẻo, cảnh sắc tịch mịch đầy trữ tình.

Sau tối nay, có lẽ một hôm nào đó đệ tử Bắc Thương linh viện sẽ phát hiện vị trưởng lão trẻ trung xinh đẹp đã lặng lẽ rời khỏi không hẹn ngày trở lại.

Nàng ra đi chẳng để ai biết, chỉ một cô bé buồn bã tiễn đưa.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 647: Linh Tính Linh Lực

Một vùng biển xanh thẳm bao la vô tận, thỉnh thoảng có những linh thú giống cá nhảy lên, khuấy đảo một vùng thành sóng gió ngút trời.

"Rẹt rẹt."

Trên bầu trời, không gian đột nhiên lóe ra, biến dạng, dao động cuồng bạo lan tỏa. Rồi hai bóng người liền xuất hiện từ không gian lốc xoáy bước ra.

Cả hai nhìn nhau, rồi quét mắt ra xung quanh.

- Đây là đâu?

Mục Trần mờ mịt hỏi.

Cửu U kinh nghiệm tư lịch cao hơn Mục Trần nhiều, chậm rãi lôi ra một bức họa. Những hình vẽ phức tạp đan với nhau bằng ánh sáng, tạo thành một tấm bản đồ khổng lồ khó hình dung.

Nàng nhìn ngó một lúc, ngón tay chỉ lên một điểm trên bản đồ, liền thấy vị trí đó gợn sóng rồi phóng to dần lên, tạo thành một đốm sáng ở khu vực đó.

- Đây, chúng ta hiện tại ở chỗ này, vùng biển bên ngoài Bắc Thương đại lục. Nếu đi tiếp hướng này chúng ta sẽ đến được Nam Lăng đại lục, có thể tìm thành trì lớn ở đó dùng linh trận truyền tống đi đến đại lục khác.

Cửu U nhanh nhẹn nói.

Mục Trần nhìn chằm chằm vào bản đồ, mặt ngây ngô ngạc nhiên, không ngờ bản đồ này cũng có dao động linh lực thần kỳ.

- Đây là một món linh cụ?

Mục Trần kinh ngạc thốt lên.

- Ừ, gọi là linh đồ, bản đồ chuyên biệt của Đại Thiên thế giới. Muốn ra ngoài đi du lịch hay hành tẩu rèn luyện thì phải có thứ này, ta có nó từ lần trước ra ngoài, nếu không có linh đồ thì mò mẫm dò đường đến khi nào mới tới được Thiên La đại lục?

Cửu U khẽ gật đầu, hỏi vặn lại.

- Nhà ta có Cửu U, mọi sự không cần lo.

Mục Trần cười tủm tỉm vuốt mông chim, lòng hắn cũng thật tình nói vậy, nếu để hắn một mình xông ra, thật sự thì nên đi đâu hắn cũng không biết, đâu có sành sỏi chuẩn bị chu đáo như Cửu U vậy.

Cửu U trừng mắt.

- Chúng ta muốn đến Thiên La đại lục cần bao lâu nữa?

Mục Trần hỏi.

- Muốn đến Thiên La đại lục, ít nhất phải luân chuyển qua mười mấy lục địa nữa, dùng linh trận truyền tống ở những nơi đó tuần tự mà đi. Tính toán tốc độ này dù đi luôn không dừng chân cũng phải hai tháng là ít.

Cửu U tỉ mỉ phân tích.

- Hai tháng...

Mục Trần nghệt mặt ra.

- Hai tháng này ngươi đừng mơ thoải mái thong thả, ngươi thừa biết lúc này đã không còn ở trong Bắc Thương linh viện, chỗ chúng ta đặt chân không còn là cái tháp ngà như xưa nữa, ở nơi thực lực vi tôn này nếu ngươi kém cỏi, thì chẳng ai đặt ngươi vào mắt đâu.

Cửu U răn đe Mục Trần.

- Thậm chí, cái chỗ mà ta từng làm việc, Đại La Thiên Vực kia ấy, đó cũng không phải một mảnh đất hòa bình, nội bộ lục đục, tranh chấp hoàn toàn ác liệt, không phải mấy cái trò đánh nhau vẽ vời của bọn đệ tử linh viện có thể sánh bằng. Đến đó dù có ta bảo vệ ngươi, nhưng ta biết với tính cách của ngươi lại không thích như vậy.

Mục Trần nghe vậy, mỉm cười:

- Yên tâm đi, đạo lý đó ta vốn hiểu rõ.

Đại La Thiên Vực không phải là Bắc Thương linh viện, không có chuyện vô tư hỗ trợ hắn tu luyện, nếu muốn nghênh ngang leo lên, ắt sẽ có người hung hăng đạp hắn xuống.

Cửu U nói tiếp:

- Hiện tại đã thành công bước vào Chí Tôn cảnh, nhưng ngươi bây giờ thậm chí còn chưa vững ở Chí Tôn nhất phẩm.

- Bởi vì ta còn chưa tu luyện ra pháp thân Chí Tôn?

Mục Trần nghiêm túc hỏi. Hắn lúc này đã có thể tu luyện pháp thân Chí Tôn, nhưng mất thứ pháp thân bình thường hắn không muốn. Ngoại trừ Đại Nhật Bất Diệt Thân còn chưa đầy đủ tài liệu, hắn cũng không có phương pháp tu luyện pháp thân nào ra trò. Vả lại hắn cũng không muốn lãng phí Chí Tôn linh dịch đi luyện một cái pháp thân tầm thường nào đó, vì hắn biết một khi thu thập đủ 2 loại nguyên liệu dùng tu luyện Đại Nhật Bất Diệt Thân, thì lượng Chí Tôn linh dịch mà hắn cần chắc chắn vẫn chưa đủ.

Nếu đã tu luyện, thì phải dốc sức làm tốt nhất, muốn đi con đường cường giả cái thế, không thể tạm thời bước trên con đường bình thường.

- Đó chỉ là một điều thôi, cường giả Chí Tôn, tu luyện đạo phân ra nhiều tầng thứ, ngoài Chí Tôn Hải và pháp thân ra, còn có một đặc điểm nữa, đó chính là linh lực phải có linh tính. Đó chính là chất lượng linh lực ở một tầm cao mới.

Cửu U nói tiếp.

- Linh tính?

Mục Trần khẽ nhíu mày.

- Rất nhiều cường giả Chí Tôn có linh lực với thuộc tính độc đáo. Có kẻ linh lực lạnh lẽo vô song, lại có kẻ cuồng bạo nóng cháy khó sánh, chính là vì linh lực của họ đều có linh tính, uy lực trở nên bất phàm.

Mục Trần tỏ ra đăm chiêu, hắn mơ hồ nhớ lại, ngày trước trận chiến kinh thiên với Long Ma Cung, lão nhân mà họ mời đến hỗ trợ, Vô Lượng Lão Tổ có linh lực rất cường hãn, mỗi khi ra tay, dòng nước biển tối tăm cuồn cuộn bá đạo vô song, tất cả những thứ đó chắc chắn là do linh lực hóa thành, hơn xa những linh lực tầm thường. (ví dụ như lão Thái Thương và lão còng Bắc Minh Long Côn)

- Vậy ta làm sao mới có linh tính cho linh lực?

Mục Trần hỏi ngay.

- Còn nhớ khi trước linh lực của ngươi từng dung hợp Cửu U Hỏa của ta chứ? Khi đó chẳng phải linh lực của ngươi lợi hại hơn nhiều sao? Hai điều này cũng có chút liên quan, nhưng cũng chỉ là con kiến so với con voi mà thôi.

Mục Trần giật mình. Có lẽ linh tính này chính là linh lực dung hợp vật chất khác, lột xác để trở nên cường đại hơn.

Bất quá lý thuyết thì đơng giản như vậy, nhưng thực hiện lại vô vàn khó khăn. Linh lực tự bản thân nó không thể dung hợp vật chất tùy ý, nếu xảy ra đề kháng, không chỉ lột xác không được, mà còn bị lột da trọng thương.

- Ta phải lựa chọn vật chất nào để dung hợp?

Mục Trần hỏi.

Đại đa số cường giả Chí Tôn, hoặc lựa chọn lạnh vô cùng, hoặc nóng vô song. Hấp thu những năng lượng kỳ dị ở những nơi đó dung hợp vào linh lực. Biện pháp này xem như đơn giản nhất, dễ dàng nhất, nhưng sự tăng trưởng cũng chỉ hữu hạn, mà linh lực cũng chỉ hơn tầm thường một tầng mà thôi.

- Ngươi từng dung hợp Cửu U Hỏa, linh lực bản thân sẽ có xu hướng điều hòa với vật chất mang tính hỏa. Nhưng cơ thể ngươi lại tu luyện Lôi Thần Thể, do đó với vật chất mang tính lôi điện ngươi cũng thích hợp.

Cửu U trầm ngâm:

- Vật chất thuộc tính Lôi hiện tại chẳng có thứ lôi nguyên nào đủ mạnh mẽ, nên tạm thời bỏ qua đi. Còn về phần vật chất hỏa, Bất Tử Hỏa của ta cũng không tồi chứ nhỉ.

Mục Trần hai mắt sáng rỡ. Đâu chỉ là không tồi, quả thực phải nói là hoàn mỹ. Hắn bây giờ cũng không phải là anh công tử quê mùa ở cái xứ Mục vực khỉ ho cò gáy nữa, đã biết sự cường đại của Bất Tử Hỏa, và rõ ràng đặc tính huyền ảo của nó.

Đó chính phải bất tử!

Dĩ nhiên không phải là có được Bất Tử Hỏa thì không còn sợ tử vong, chỉ là Bất Tử Hỏa có sức chữa trị cực mạnh, trọng thương nặng nề nếu không bị đánh tan Thần Phách, Bất Tử Hỏa cũng có thể hồi phục thân thể thần nguyên trọn vẹn.

Có được Bất Tử Hỏa, chiến đấu với kẻ khác lâu dài cũng có thể chiếm thượng phong.

Mục Trần chợt giật mình như nghĩ tới gì đó, nhìn Cửu U dò hỏi:

- Nhưng làm thế thì sẽ tạo thành tổn thương cho ngươi?

Cửu U có Bất Tử Hỏa, nhưng cũng chẳng phải tự nhiên mà có, nàng ta cũng cần có thời gian và tâm lực đổ vào mới luyện thành Bất Tử Hỏa. Mục Trần muốn dùng Bất Tử Hỏa để lột xác cho linh lực, ắt phải dùng đến một lượng cực lớn.

Và đó sẽ là gánh nặng không nhỏ cho Cửu U.

Cửu U không nói gì, chỉ liếc hắn, lát sau mới nói:

- Tuy cũng có khó khăn, nhưng cũng không phải quá lớn.

- Nhưng...

- Từ hôm nay trở đi, ban ngày di chuyển, ban đêm bắt đầu dung hợp Bất Tử Hỏa. Ta cho ngươi hạn định, trước khi bước chân vào Thiên La đại lục, ngươi phải hoàn thành lột xác linh lực!

Cửu U chẳng cho hắn cơ hội phản đối, ngang nhiên ra lệnh

- Nếu ngươi mà làm không xong... thì chớ có trách ta độc ác.

Cửu U nhếch mép nguy hiểm.

Nàng phất tay về một chỗ kia trên mặt biển, cả một vùng nước bắn lên tung tóe, vài con linh thú to lớn đang lao nhao nhảy lên bị đánh chết tươi.

Mục Trần run rẩy trong lòng, thoáng vuốt mồ hôi. Hắn biết tính cách bà cô Cửu U này, nếu để chuyện đó xảy ra, e rằng hắn sẽ bị "bạo hành gia đình". Cái con chim đen này thực sự rất ưa bạo lực.

- Ngươi có ý kiến gì không?

Cửu U cười khanh khách đắc ý trước cái bộ dáng sợ sệt của hắn, càng khiến cho Mục Trần mướt mồ hôi.

- Vậy là tốt, đi nào.

Cửu U gật gù hài lòng.

- Bay qua biển cả mênh mông này á? Hay là ngươi hóa thành bản thể, chở ta bay đi, vậy cho nhanh...

Mục Trần vừa đề nghị, nhưng lời chưa ra hết khỏi miệng đã cảm thấy bất ổn. Cô nàng Cửu U quay lại nhìn hắn, mặt cười như hoa cực kỳ quyến rũ, dịu dàng đi tới:

- Mục Trần tiểu đệ, ngươi rất muốn cưỡi lên người tỷ tỷ sao?

Mục Trần hớp một hơi, lập tức tăng tốc bỏ chạy.

"Uỳnh!"

Vừa mới thoát khỏi chỗ kia, không trung đầy ắp linh lực cuồng bạo phủ tới, một chiếc cánh khổng lồ từ trên cao vỗ xuống, chỉ nghe một tiếng "binh" rồi "tùm", hắn đã cắm mặt xuống biển rộng mênh mông, chìm nghỉm.

Mục Trần bơi lên, thở ngáp ngáp. Không trung một cái bóng xinh đẹp xẹt qua, để lại tiếng cười khanh khách.

- Tự mà đi đi, bay khỏi biển rộng mênh mông này với ngươi cũng là tu luyện.

Mục Trần bi phẫn nghiến răng, nhưng chỉ có thể ẩn nhẫn. Đợi đến khi thực lực mạnh hơn nàng, chắc chắn phải túm lấy con nhỏ kia, phát vào mông cho thỏa.

- Cửu U, chờ đó cho ta!

Mục Trần cũng chỉ dám rủa thầm trong bụng, không dám lớn tiếng.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 648: Hành Trình Buồn Chán

Lộ trình đến được Thiên La đại lục xa xôi thăm thẳm, chuyến đi buồn tẻ cũng không bằng khi đêm xuống, nhiệm vụ tu luyện mà Cửu U gán cho đã trở nên khổ ải.

Muốn hoàn thành lột xác linh lực, thật sự là chuyện không hề đơn giản.

Trước đây cũng có dung hợp Cửu U Hỏa vào linh lực, nhưng so với cái sự lột xác bây giờ, thật sự khó khăn gấp triệu lần.

Vả lại thứ vật chất mà hắn dung hợp lần này cường hãn bá đạo hơn Cửu U Hỏa rất nhiều, chân chính Bất Tử Hỏa!

Phương pháp tu luyện của Cửu U cũng trực tiếp không có mánh khóe hay phương cách giảm bớt thống khổ nào cả, điều động Bất Tử Hỏa dũng mãnh đổ vào cơ thể Mục Trần, tìm kiếm Chí Tôn Hải, ào ào chui vào.

Bất Tử Hỏa mặc cho Chí Tôn Hải sôi sùng sục, khiến nó như muốn bốc cháy. Cơ thể Mục Trần như có một cái lò nước sôi cháy bỏng không thoát khỏi, đau đớn như bị ném vào vạc dầu, khiến hắn chết đi sống lại, ngay cả Chí Tôn Hải cũng có vẻ như sắp vỡ.

Nhưng đến khi sắp đạt cực hạn chịu đựng, Cửu U lại điều khiển toàn bộ Bất Tử Hỏa rút đi, giúp cho Chí Tôn Hải trở lại an hòa yên ả. Nhưng cũng vừa lúc sóng yên biển lặng là lửa lại bùng lên.

Cái vòng luẩn quẩn sôi sùng sục, an tĩnh, rồi lại sôi lên liên tiếp cả đêm, khiến cho thần trí của Mục Trần chỉ có bốn chữ.

Sống không bằng chết.

Đúng như Cửu U đã nói, Bất Tử Hỏa bá đạo hơn, siêu đẳng hơn Cửu U Hỏa, do đó nếu trực tiếp dung hợp ngay chỉ có một kết quả, toàn bộ linh lực bị đốt cháy, thậm chí còn có thể tổn hại Chí Tôn Hải.

Muốn dung hợp Bất Tử Hỏa, trước hết phải làm cho linh lực trong người thích ứng, cách đơn giản nhất là đem linh lực nung lên bằng Bất Tử Hỏa.

Cách của Cửu U không khác lắm với phương pháp ăn đòn để da béo thịt dày, tự nhiên không sợ đòn nữa, hay còn gọi là lì đòn.

Đến khi linh lực của hắn bị nướng đến quen rồi, thích ứng với Bất Tử Hỏa, đó mới là lúc tiến hành dung hợp.

Do vậy cái kiểu tu luyện hành xác này Mục Trần ngoài việc cắn răng cam chịu thì không còn cách khác.

Mười ngày đầu tiên, mỗi khi đêm xuống là tâm trạng Mục Trần lại hoang mang vì Cửu U lập tức bắt đầu cơn ác mộng của hắn.

Nhưng dù vậy, hắn vẫn có thể kiên trì, vì hắn biết thế giới chẳng có gì vô duyên vô cớ tự có, phải trả giá mới mong đạt thành tựu.

Hơn nữa, hắn còn nhận thấy sau khi kết thúc tu luyện, sắc mặt Cửu U tái đi, chính là do Bất Tử Hỏa nàng vất vả luyện ra để hoàn thành tiến hóa, với năng lực hiện tại cũng khó mà tiến hành liên tục như vậy.

Nàng còn như thế, mà hắn là nam nhi còn không chịu nổi, thì chẳng đáng mặt đàn ông chút nào.

Thống khổ tu luyện vẫn không hề ngắt quãng.

Mỗi đêm tu luyện đau khổ, nhưng hành trình ban ngày vẫn chẳng hề bị ảnh hưởng, hai người thong thả xuyên qua một đại lục rất rộng lớn chỉ với nửa tháng.

Lúc đầu mới bước chân vào đại lục mới, hắn còn cảm thấy thích thú, nhưng rồi cũng quen dần, tâm tư cũng chỉ dành cho việc tu luyện.

Trong lúc hành tẩu, Mục Trần cũng tranh thủ khi ghé qua những thành trì lớn ở các đại lục thăm dò tin tức liên quan đến Đại Nhật Hư Không Quả và Bất Diệt Thần Diệp, chính là hai món nguyên liệu không thể thiếu còn lại dùng để tu luyện Đại Nhật Bất Diệt Thân.

Nhưng tin tức loại này chẳng thể nào tìm ra dễ dàng, độ hiếm của nó vượt qua đánh giá của Mục Trần. Hai thứ bảo vật này cường giả Chí Tôn nghe thấy sẽ lập tức tìm mọi cách tranh đoạt.

Đặc biệt là Đại Nhật Hư Không Quả, kỳ vật này nếu luyện hóa dung hợp cho Chí Tôn Hải, sẽ hình thành một vầng liệt nhật bên trong, cung cấp liệt dương kỳ lực, khiến cho linh lực càng bá đạo hơn.

Thứ nguyên liệu có thể khiến thay đổi cường hóa tính chất linh lực, có Chí Tôn nào không xem là chí bảo?

Về phần Bất Diệt Thần Diệp, món này cũng cực hiếm. Nó còn được gọi là "lá thế thân", chính là khi chủ thể gặp tai ương sát thân, Bất Diệt Thần Diệp có thể cứu lại một mạng.

Có nó, chính là có thêm một cơ hội sống lại.

Thế nhưng cái tin đồn này dường như hơi phóng đại, vì một công kích nếu đạt đến mức độ dữ dội nào đó, thì Bất Diệt Thần Diệp cũng bị hủy ngay tức khắc, chẳng còn đủ sức chịu thế cho một mạng.

Dù vậy có bảo bối như thế vẫn thêm một tầng phòng ngự, cũng đảm bảo hơn.

Sau khi nhận thức rõ ràng độ quý hiếm của hai thứ bảo vật kia, Mục Trần mới biết hắn nhặt được Cửu Dương Linh Chi là may mắn đến cực độ ra sao.

Muốn lấy được hai thứ nguyên liệu còn lại, có vẻ cũng còn xa.

Hành trình vẫn tiếp tục không dừng.

Chớp mắt, đã trôi qua một tháng, Mục Trần và Cửu U hành tẩu xuyên qua mười mấy đại lục, đường xá xa xôi khiến cho Mục Trần cũng muốn nản lòng.

Những đại lục họ vừa mới đi qua quy mô cũng không lớn, thậm chí không so được với Bắc Thương đại lục. Nhưng cũng có những đại lục cực kỳ mênh mông, dù vẫn kém xa Thiên La đại lục, nhưng các thế lực ở đó đã vượt xa các thế lực Bắc Thương đại lục.

Chỉ một tháng nhưng kinh nghiệm giang hồ của Mục Trần cũng tăng lên nhiều, nhìn thấy gặp mặt không ít chủng tộc lớn của Đại Thiên thế giới, tầm mắt cũng được mở mang hơn.

Và việc tu luyện của hắn cũng dần đi vào quỹ đạo.

Quá trình nung nấu linh lực đã khiến cho Chí Tôn Hải thích ứng nhiều hơn với Bất Tử Hỏa, đau đớn thống khổ đã bớt đi nhiều.

Điều đó cũng làm cho Mục Trần tâm tình tốt hẳn lên, tu luyện địa ngục cuối cùng đã có thành quả.

Trăng treo trên ngọn cây, đỉnh núi u tĩnh, Mục Trần ngồi tu luyện, tầm nhìn hướng thẳng xuống một thành thị to lớn hùng vĩ phía xa xa, những ngọn đèn đường sáng trưng như ban ngày.

Thành thị quy mô rất lớn, dù trời đã tối vẫn có rất nhiều bóng người từ những hướng khác nhau bay đến.

Tòa thành tên gọi Liệt Viêm thành, chính là thành phố chủ lực của đại lục hắn đang dừng chân, Liệt Viêm đại lục. Đại lục này phần lớn bị bao phủ bởi sa mạc cằn cỗi, linh lực thiên địa nơi này nóng cháy khô hanh hơn những nơi khác rất nhiều.

Trong thành kia có linh trận truyền tống kết nối đến đại lục khác, thế nhưng Mục Trần và Cửu U vẫn chưa vào thành, lại chọn tu luyện trên

đỉnh núi ngoài thành, vì hôm nay có một bước đi quan trọng.

Hắn cảm thấy linh lực của mình mơ hồ tạo ra cảm giác kỳ diệu, không thể nói rõ nó là gì, nhưng rất quan trọng.

Có lẽ nó đã đạt tới một giới hạn.

Mục Trần nhìn lại Cửu U, nhẹ giọng nói:

- Tối nay ta muốn dung hợp Bất Tử Hỏa.

Cửu U ngẩng lên, chân đá khúc cây văng vào đống lửa, hơi nhíu mày:

- Mới có một tháng, có vội quá không đó?

Nàng vốn tính rằng phải hai tháng sau mới có thể dung hợp, nhưng có vẻ như hắn đã rút ngắn thời gian còn phân nửa.

Việc dung hợp Bất Tử Hỏa vào linh lực cực kỳ hung hiểm, nếu lỡ như sẩy tay mất khống chế, thì hậu quả khó lường.

- Cũng không phải ta gấp, mà cảm giác nói cho ta biết đã đến lúc.

Mục Trần mỉm cười phân bua.

Cảm giác kỳ diệu này nếu không tận dụng, chẳng biết khi nào mới có thể xuất hiện lại, Mục Trần đâu dễ cho phép nó chuồn mất.

Cửu U nhìn thấy ánh mắt thật thà của hắn, dĩ nhiên không đùa, nàng trầm tư tính toán, rồi nói:

- Được!

- Vất vả cho ngươi rồi.

Mục Trần cảm kích, hai mắt nhắm lại, tinh thần thâm nhập vào Chí Tôn Hải. Khung cảnh vẫn là một biển nước mênh mông đang gào thét,

nhưng cảnh sắc có khác hơn một tháng trước, chính là trong linh lực có trộn lẫn vài ánh tím.

Chính là thành quả mỗi ngày Cửu U dùng Bất Tử Hỏa nướng lên cả một tháng.

"Tùm tùm"

Những tiếng sóng nước tách ra, một cái bóng từ trong biển linh lực trồi lên, giống hệt Mục Trần, chính là Thần Phách của hắn.

Sau khi luyện ra được Chí Tôn Hải, nơi đây trở thành mái nhà mới cho Thần Phách Mục Trần.

Thần Phách ngẩng lên, lẩm bẩm:

- Bắt đầu đi.

Trên ngọn núi, Cửu U đã ngồi xuống đối diện Mục Trần, gương mặt trịnh trọng. Một tháng kham khổ cũng chính vì một bước đơn giản hôm nay mà thôi.

Nàng thở ra một hơi thơm lừng, ngón tay ngọc ngà khẽ chạm lên giữa trán Mục Trần.

Tử hỏa bùng lên trên ngón tay, rồi gom lại thành một cột lửa nhỏ xoáy vào thân thể Mục Trần.

Tử hỏa chui vào, hắn run lên, cắn răng không rên.

Chí Tôn Hải, Thần Phách cũng tỏ ra sẵn sàng nghiêm túc, trong mắt đầy ánh tím, nhưng không phải do màu tím từ bên trong.

Đó chính là hình ảnh phản chiếu trên bầu trời Chí Tôn Hải, một biển lửa rộng lớn tím rịm phủ kín kẽ ập xuống, thanh thế rất đáng sợ.

Và đây, hung uy của Bất Tử Hỏa bắt đầu riển lộ.

Một tháng đau đớn, thành quả cónhận được hay không phải xem bước quan trọng này.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 649: Dung Hợp Bất Tử Hỏa

Biển lửa màu tím từ không gian khác ập vào, thanh thế phá hủy mọi thứ như kẻ xâm lăng ngang ngược hiện diện trên bầu trời Chí Tôn Hải Mục Trần.

Sức nóng khủng bố tỏa nhiệt khắp nơi.

Dù đã trải qua rèn luyện giày vò cả tháng trời, nhưng linh lực trong Chí Tôn Hải vẫn sôi lên sùng sục vì nhiệt độ quá cao, như thế sắp bị thiêu cháy hoàn toàn.

- Bất Tử Hỏa thật bá đạo...

Thần Phách trịnh trọng hẳn lên, lúc này được nhìn thấy chân chính hung uy của Bất Tử Hỏa, hắn mới thấy rõ một tháng qua Cửu U phải kềm giữ ra sao.

Nếu như lúc đó Cửu U có sát tâm, thì thật sự Chí Tôn Hải của hắn sẽ bị đốt trụi.

- Hừ, cho dù ngươi bá đạo hơn nữa, hôm nay số phận đã định phải dung hợp với ta!

Thần Phách lóe lên một vẻ kiên nghị, nó hít một hơi, rồi vùng tay lên.

"Bùm!"

Chí Tôn Hải vô bờ nổi sóng dữ dội, ngọn sóng ngút trời xông lên ập vào biển lửa đang quét xuống.

Nước lửa đại chiến.

"Xèo xèo!"

Thế nhưng thế công của biển linh lực mênh mông như không thể ngăn cản chỉ vừa chạm vào đã bị tử hỏa đốt cho bốc hơi, hóa thành sương trắng tràn ngập Chí Tôn Hải.

Biển lửa tím bắt đầu bày ra hung uy đáng sợ, từng cột lửa hung hãn từ trên cao bắn xuống như vô số mũi khoan dữ dội xuyên qua biển linh lực.

"Đùng! Đùng!"

Những cột lửa hung mãnh lao vào Chí Tôn Hải, tạo nên những cơn sóng sôi sùng sục.

Khắp vùng biển linh lực như trở thành một cái nồi nước sôi khổng lồ, nhanh chóng bốc hơi.

Bất Tử Hỏa lúc này hoàn toàn không hề nương nhẹ, không hề giấu diếm năng lực vốn có. Mục Trần muốn chân chính dung hợp với nó, nhất định phải khuất phục được nó.

Dung hợp không hề có con đường tắt nào dễ đi.

- Để xem ta và ngươi kẻ nào sẽ kiên trì đến cuối cùng.

Mục Trần kiên nghị vung tay, Chí Tôn Hải lại dâng lên những cuộn sóng cực lớn, uốn éo xoắn vào nhau hình thành xoáy nước vây kín đám tử hỏa.

Hai luồng sức mạnh quần thảo.

"Xèo xèo"

Mỗi khi tiếp xúc, chẳng có va chạm đáng sợ, mà linh lực chạm vào tử hỏa liền bốc hơi, thế nhưng Mục Trần vẫn bình tĩnh khống chế linh lực bản thân không ngừng xông tới.

Linh lực vẫn liên tiếp bị bốc hơi.

Trong Chí Tôn Hải, bọt nước nổi lên liên tục, vỡ ra. Mặt biển đầy những ánh sáng tím, sâu bên trong là tử hỏa không ngừng thiêu đốt.

Thể tích Chí Tôn Hải ngang nhiên giảm xuống.

Sức nóng quá cao, không gian Chí Tôn Hải hơi biến dạng, có vẻ như sắp đổ vỡ.

Thế giới bên ngoài, thân thể Mục Trần trên đỉnh núi đỏ rực như tôm luộc, quần áo đã cháy ra tro, gương mặt nhăn nhó đau đó, mồ hôi mồ kê vừa thấm ra ngoài da đã bốc hơi sạch.

Làn da bắt đầu nứt nẻ, càng lúc càng lan rộng.

Cửu U lúc này đã đứng dậy kế bên, một mực quan sát Mục Trần, trong lòng lo lắng. Mọi chuyện cần làm nàng đã làm hết, về phần dung hợp Bất Tử Hỏa, chỉ có thể dựa vào chính bản thân Mục Trần.

- Mục Trần, cố lên!

Cửu U nắm lấy tay mình, lẩm bẩm thầm nguyện.

Chí Tôn Hải Mục Trần vẫn đang trong tình trạng nóng như hỏa ngục.

Thời gian trôi qua chậm chạp, biển linh lực bốc hơi không ngừng.

Theo đó là cảm giác suy nhược lan khắp trí não Mục Trần.

Thần Phách trở nên mờ nhạt, thần trí mơ hồ, Bất Tử Hỏa quá mức bá đạo, không chỉ đốt cháy linh lực mà còn ăn mòn Thần Phách.

Nếu như thần trí hoàn toàn bị lu mờ, thì Chí Tôn Hải này sẽ mất khống chế mà cháy rụi dưới sức nóng kinh hoàng của Bất Tử Hỏa, hóa thành hư không. Khi đó Mục Trần không chỉ dung hợp thất bại, thậm chí có thể bị đốt cháy thành tro tàn.

Dung hợp một vật chất quá mức bá đạo như thế, dĩ nhiên không có chỗ cho kẻ tầm thường.

Thần trí càng lúc càng mơ hồ, nhưng vẫn còn cố giữ một chút ý thức thanh tỉnh. Hắn biết rõ một khi thần trí mất đi, số phận của hắn chỉ có hai chữ "hủy diệt".

Cái giá phải trả quá đắt, hắn còn chưa hoàn thành lời hứa với người con gái hắn yêu, nhất quyết không thể dừng bước chỗ này.

Thời gian chầm chậm trôi, không gian Chí Tôn Hải đã hoàn toàn biến dạng, bên trong sương trắng ngập tràn, không nhìn rõ được phía trước.

Thần Phách Mục Trần vẫn đang tĩnh tọa, bóng dáng trở nên mờ hắn đi, nhưng đôi mắt vẫn nhắm chặt.

Lúc này hắn đã hoàn toàn không thể cảm ứng được mọi sự diễn ra chung quanh, nhưng dường như vẫn còn chút thanh tỉnh.

Tia ý thức nhỏ bé như chiếc thuyền lá cỏn con giữa ba đào sóng dữ, bất cứ lúc nào cũng có thể bị bão tố nhấn chìm, thế nhưng vẫn mang theo ý chí cứng cỏi mà chưa chịu lật úp.

Đối mặt Bất Tử Hỏa bá đạo vây quanh, Mục Trần không thể phản công, chỉ có thể cuộn mình phòng thủ. Hắn chỉ có một vũ khí duy nhất, chính là ý chí thiên chuy bách luyện không từ bỏ.

Hắn biết, trận tranh đấu này chỉ cần xem kẻ nào kiên trì lâu hơn, kẻ đó sẽ đứng trên thắng lợi.

Khái niệm thời gian đã hoàn toàn biến mất, hắn chỉ cảm thấy mình đã trải qua rất lâu, rất lâu....

Thần trí trở nên mê man, hắn đắm chìm trong đó mà không cách nào tỉnh táo lại được.

- Ta đang làm cái gì?

- Ta đang tu luyện mà phải không? Ta thất bại rồi sao?

- Được, nếu vậy thì cứ ngủ thôi....

Thần trí mơ hồ mê hoặc hắn, khiến cho ý thức nhỏ nhoi còn sót lại dần bị phủ bóng đêm, chẳng biết khi nào sẽ bị sự lặng yên thôn tính.

Trên ngọn núi, Cửu U đứng giữa không, ánh mắt lo lắng nhìn thân ảnh đỏ rực ngồi bên dưới. Cây cỏ xung quanh đã cháy tan nát, khu vực đó chỉ còn lại đá cứng nhẵn nhụi.

Nàng có thể thấy, Mục Trần vốn tỏ ra cực kỳ thống khổ, thế nhưng lúc này đã biến mất, chỉ còn lại vẻ mê man kỳ ảo. Biểu hiện đó không khiến nàng an lòng, mà còn lo lắng hơn nữa.

Nếu Mục Trần không tự mình tỉnh lại được, thì hắn sẽ mãi ở trong thần trí của mình, không thể tìm lại ý thức, không còn là chính mình.

Cửu U nghiến răng, tay giơ lên định động thủ, nhưng lại thôi. Nàng đã nhiều lần muốn mạnh mẽ hỗ trợ, thức tỉnh ý thức của hắn, nhưng làm vậy sẽ có nguy cơ rất cao khiến hắn trọng thương.

- Mục Trần, ngươi đã hứa với cô ta, muốn trở thành cường giả cái thế...

Cửu U lẩm bẩm.

Đột nhiên thần trí mê man của hắn nổi lên vài dao động, có âm thanh gì đó lặng lẽ lan đến.

Chỉ một ý niệm, nhưng lại như dòng nước lũ tẩy rửa cả tâm trí.

- Ta đã hứa với nàng, muốn trở thành cường giả cái thế...

- Tài năng của ta sao có thể dừng bước như vậy.

- Tỉnh lại đi!

Ý niệm quát lớn, một luồng xung kích linh lực lan ra, khuếch tán, chiếm lĩnh toàn bộ tâm linh.

Khoảng không mê man bao phủ thần trí chớp mắt tan biến.

Chí Tôn Hải, Thần Phách đã bị thu nhỏ đến cực tiểu, lắc mình run lên, hai mắt mở to.

Lẳng lặng lướt mắt nhìn Chí Tôn Hải tràn ngập sương tím, nó đứng dậy vung tay, cuồng phong gào thét, quét sạch sương tím.

Sương mù tan đi, biển rộng vô bờ xuất hiện rõ rệt.

Chí Tôn Hải trở nên lóng lánh một màu tím rịm, tử hỏa cháy tí tách trên mặt biển, nước biển đã trở nên yên tĩnh lạ thường.

Lòng biển như đang ẩn chứa tử hỏa tiềm phục.

Thần Phách sững sờ nhìn vào lòng biển yên ả, gương mặt trở nên vui vẻ mừng rỡ

- Thành công rồi sao...

Hai tay mở ra, linh lực dũng mãnh từ bên dưới chảy vào, thân thể Thần Phách bị nung cháy thu nhỏ lập tức hồi phục, còn mang theo những đường gân ánh tím chạy dọc cả thân hình, đôi mắt cháy lên một ngọn lửa tím

Thần Phách lúc này trông có vẻ lợi hại nguy hiểm hơn nhiều.

Nó vươn tay ra, linh lực tím nổi lên hội tụ trong tay, như biến thành một ngọn lửa tím đầy mạnh mẽ mà kỳ diệu.

Mục Trần nhoẻn miệng cười.

Cảm thấy linh lực trong Chí Tôn Hải không tăng trưởng, nhưng uy lực có vẻ như đáng ngại hơn xưa nhiều lần.

Hiện tại nó đã thành công dung hợp Bất Tử Hỏa!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 650: Thương Chi Đại Lục

Đỉnh núi nứt nẻ, một người đang ngồi tu luyện, làn da đỏ rực như tôm tươi đã bình thường trở lại, nhiệt độ khủng bố hủy diệt cây cỏ xung quanh đã yếu đi nhiều.

Cửu U hạ xuống, thần sắc an tâm vừa mừng vừa sợ. Dáng vẻ này, có lẽ hắn đã thành công?

Đúng lúc đó, Mục Trần mở mắt, con ngươi đen láy lấp lánh tử hỏa, cảm giác rất quỷ dị.

Mục Trần ngẩng lên nhìn bóng người yêu kiều khêu gọi, nhếch mép cười:

- Ta thành công!

Nói xong, hắn đứng dậy.

Mà hắn vừa lắc mình, quần áo trên thân lả tả rơi xuống thành tro đen.

Cửu U đỏ mặt, xấu hổ trừng mắt liếc Mục Trần, hai má nóng bừng lên.

Mục Trần ra vẻ xấu hổ vội lấy quần áo ra mặc vào.

Cửu U đợi một hồi mới quay lại, ánh mắt bất hảo nhìn Mục Trần.

- Ngoài ý muốn, ngoài ý muốn.

Mục Trần đau khổ phân bua, nếu lỡ như nàng nghĩ hắn đang trêu đùa nàng, mấy ngày không động tay chân lại đem hắn ra làm bao cát tập thể

dục thì thật sự là tai bay vạ gió.

Cửu U hậm hực, cũng chẳng muốn so đo nhiều, thản nhiên hỏi:

- Tu luyện thành công ?

Mục Trần hãnh diện đầy vui vẻ, tay nắm lại, linh lực màu tím hội tụ hiện ra, một ánh lửa tím bập bùng ẩn hiện bên trong.

Mục Trần vung tay, tia linh lực tím bắn đến một ngọn núi xa xa cạnh đó.

"Đùng!"

Cả ngọn núi kia rung chuyển dữ dội, đá lở đất rung, linh lực tung hoành mang theo nhiệt độ kinh khủng thiêu cháy toàn bộ mảng cây xanh thành tro tàn.

Mục Trần há mồm kinh ngạc nhìn cả tòa núi sụp đổ, nhiều khối đá rơi xuống cũng bị đốt cho tan chảy, trong lòng run sợ. Khả năng công kích của linh lực lúc này đã tiến bộ vượt bậc.

Hắn cảm thấy linh lực lúc này còn dễ điều khiển hơn xưa, cứ như cánh tay mình, tùy tâm sử dụng. Còn nữa, linh lực rời khỏi cơ thể sau khi cắt đứt liên hệ với hắn, vẫn không tan đi, mà còn lưu lại một ý chí tiếp tục công kích.

Cái đặc điểm này có vẻ càng đáng sợ hơn.

Trước kia, một khi linh lực rời khỏi cơ thể, chưa kịp xuất chiêu mà bị đối thủ ngăn cản ngắt quãng công kích, thì nó sẽ tan đi nhanh chóng. Còn hôm nay lại khác, nó vẫn còn tồn tại ý chí của chủ thể đã đưa vào ban đầu, tiếp tục tấn công cho đến khi tiêu hao hết mới thôi.

Năng lượng có đặc tính kỳ dị thế này, nếu như bị tiềm phục trong cơ thể đối thủ, thì muốn khu trừ nó e rằng chẳng chút thoải mái. Đặc biệt là nó còn có tính chất của Bất Tử Hỏa, loại lửa thần bí và cường đại, muốn

xóa sạch nó e rằng phải cần lượng linh lực nhiều gấp mấy lần công kích tiềm ẩn mới đủ, mà lúc đó không chừng cơ thể đã bị phá cho tan hoang.

Mục Trần cảm nhận biến hóa ngút trời của linh lực mà mừng rỡ vô cùng, lần đầu tiên sau khi chân chính bước chân vào Chí Tôn cảnh mới có thể lãnh ngộ được sự cường đại và đáng sợ của cường giả Chí Tôn.

Trước kia hắn không hề biết trong linh lực lại có thể ẩn chứa huyền diệu sâu đến như thế.

- Ngươi linh lực của ngươi là tự ngưng luyện từng giọt một, chẳng hề mượn năng lượng khác, bây giờ dung hợp Bất Tử Hỏa, luận uy lực thì trong Chí Tôn nhất phẩm e rằng không có mấy ai thắng được ngươi khi so đấu linh lực.

Cửu U mỉm cười tấm tắc khen.

- Dĩ nhiên đó là tính so đấu linh lực đơn thuần không dùng đến pháp thân Chí Tôn.

- Pháp thân Chí Tôn a...

Mục Trần than thở. Đó là dấu hiệu chiến đấu của cường giả Chí Tôn.

- Không biết đến khi ta tu luyện thành công Đại Nhật Bất Diệt Thân thì sẽ có uy lực cấp độ nào.

Mục Trần rất mong chờ và háo hức, hắn cảm thấy Đại Nhật Bất Diệt Thân có sức mạnh vượt xa tưởng tượng mà hắn có thể nghĩ ra.

Nhưng mong chờ thì mong chờ, hai thứ nguyên liệu tu luyện Đại Nhật Bất Diệt Thân chẳng dễ mà tìm được, một tháng xuyên qua mười mấy đại lục, bước chân vào rất nhiều phòng đấu giá, nhưng chẳng khi nào nghe nói đến Hư Không Đại Nhật Quả và Bất Diệt Thần Diệp .

Cửu U nhìn ánh mắt hắn, biết được suy nghĩ của hắn, mỉm cười:

- Yên tâm đi, cho dù dọc đường không có tin tức mấy thứ kia, nhưng ta dám chắc tới Thiên La đại lục, hắn có thể tìm được. Nơi đó dù gì cũng là một trong mười siêu cấp đại lục, những nơi chúng ta vừa đi qua sao có thể sánh bằng.

Mục Trần gật đầu, trong lòng cũng dẹp chuyện kia qua một bên.

- Mặt khác... Đại La Thiên Vực có một nơi gọi là Đại La Kim Trì, cái hồ này rất huyền diệu, nổi tiếng là một bảo địa của Thiên La đại lục.

- Bởi vì nơi đó có một năng lượng giúp cho pháp thân Chí Tôn trở nên hoàn mỹ hơn, nếu đủ cơ duyên không chừng có thể khiến pháp thân Chí Tôn luyện ra vô lượng kim quang.

- Vô lượng kim quang?

Mục Trần không biết nó là cái gì.

- Pháp thân Chí Tôn vốn cường đại, khi có được vô lượng kim quang, sẽ như hổ mọc thêm cánh. Mấu chốt của nó là lực phòng ngự cực kỳ cường đại, giúp cho pháp thân Chí Tôn càng khó phá hủy.

- Bất quá luyện ra vô lượng kim quang không dễ, theo ta được biết, nhiều năm qua Đại La Thiên Vực không có mấy người luyện ra được.

Mục Trần chép miệng, lại được nghe đến một bảo địa thần kỳ với huyền diệu vô song như thế, còn có thể cường hóa pháp thân Chí Tôn, có lẽ không ít Chí Tôn luôn chăm chăm mong mỏi được bước chân vào đó.

- Đợi khi vào đến Đại La Thiên Vực, nhất định phải tìm cách tiến vào Đại La Kim Trì.

Cửu U trịnh trọng tuyên bố.

- Có cần điều kiện gì không?

Mục Trần trầm ngâm hỏi.

Đại La Kim Trì có huyền cơ như thế, hẳn nhiên không phải bất cứ ai cũng có tư cách hưởng thụ.

Cửu U giảng giải:

- Đại La Kim Trì, chỉ có những nhân vật cấp thống lĩnh của Đại La Thiên Vực mới được phép hưởng thụ, ba năm một lần, nhưng lại có hạn chế nhân số.

Cửu U nheo mắt nhìn hắn:

- Do đó, sau khi gia nhập Đại La Thiên Vực, ngươi phải dốc sức tranh đoạt vị trí thống lĩnh.

- Thống lĩnh?

Mục Trần tròn mắt.

- Đại La Thiên Vực, vực chủ của nó lại khó nắm bắt, xuất quỷ nhập thần, người khác căn bản chẳng biết tung tích của hắn. Danh tiếng trên Thiên La đại lục là kẻ thần bí, sự vụ trong vực đều do Tam Hoàng vai vế dưới vực chủ cai quản.

- Dưới Tam Hoàng phân ra Cửu Vương, và ta là một trong số chín người đó.

Cửu U mỉm cười đắc ý:

- Dưới Cửu Vương là các đại thống lĩnh. Theo quy chế thông thường, muốn tranh đoạt thống lĩnh, thực lực nhất định phải là Chí Tôn cảnh."

- Ít nhất phải là Chí Tôn cảnh...

Mục Trần méo miệng. Hắn hiện tại còn chưa được xem là Chí Tôn nhất phẩm trọn vẹn, xem ra muốn tranh đoạt vị trí thống lĩnh không dễ chút nào, khó trách Cửu U lại bắt hắn dung hợp linh lực thành công trước khi đến nơi.

- Không có lòng tin?

Cửu U thản nhiên nói.

Mục Trần cười, gương mặt sáng hơn lên, thẳng người ưỡn ngực:

- Thế thôi à, vậy để ta xem thử cường giả Đại Thiên thế giới lợi hại ra sao. Con đường Mục Trần ta đi, đâu thể nào bị ngăn cản bởi một tên thống lĩnh cỏn con.

Cửu U hài lòng mỉm cười.

- Đa tạ!

Mục Trần đột nhiên thì thầm

Có lẽ từ khi chưa rời khỏi Bắc Thương đại lục, Cửu U đã tính toán chu đáo cho hắn. Đại La Kim Trì ở Đại La Thiên Vực cũng không biết có ảnh hưởng như thế nào, nhưng có lẽ nàng là một trong Cửu Vương cũng không thể tự tiện định đoạt.

Do vậy hắn rất cảm động.

- Khoan hãy nói mấy cái lời này, lúc đó mà thua thảm, ném hết tâm tư của ta qua cửa sổ thì biết tay ta.

Cửu U nhe răng đe dọa, mỉm cười nguy hiểm.

- Đi thôi, khởi hành.

Nàng chẳng để hắn cù cưa nhiều chuyện nữa, lắc mình bay đi.

Mục Trần mỉm cười, chiến ý dâng lên trong lòng. Ân trọng của mỹ nhân, thống lĩnh Đại La Thiên Vực nhất định phải đoạt được.

Một tháng sau đó, hai người chẳng hề dừng chân xuyên qua rất nhiều đại lục nữa, khoảng cách đến Thiên La đại lục đã càng lúc càng gần.

Đến một ngày, tốc độ của họ bất ngờ chậm lại.

Lúc này họ đã đến một nơi gọi là Thương Chi đại lục. Vùng đất này có một tòa thành sở hữu linh trận truyền tống nối thẳng đến Thiên La đại lục, đây chính là điểm dừng chân cuối cùng của họ.

Ngoài ra đại lục này còn có một phòng đấu giá lớn nhất trong phạm vi mười đại lục xung quanh, vô số bảo tàng báu vật, thần thuật hội tụ bằng nhiều con đường khác nhau.

Có nhiều đường bất minh, nhưng chẳng ai quan tâm, vì người ta chỉ cần biết, đến Thương Chi đại lục sẽ tìm được thứ mình cần mua.

Điều quan trọng là ngươi phải có đủ Chí Tôn linh dịch.

Và chính ở nơi này, đôi chân mỏi mệt của Mục Trần cũng cảm thấy cuống quít mừng rỡ, vì hắn nghe được tin tức về hai thứ nguyên liệu tu luyện Đại Nhật Bất Diệt Thân.

Hư Không Đại Nhật Quả.

Bất Diệt Thần Diệp.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 651: Thương Thành

Thương Chi đại lục.

Tên như ý nghĩa, một đại lục lấy thương nghiệp làm tiêu chí phát triển, vô số tòa thành danh tiếng lẫy lừng mang trong mình những thế lực chuyên đấu giá tất cả các loại vật phẩm, tin tức, hay bất cứ thứ gì có thể buôn bán được. Cũng chính vì lẽ đó, diện tích đại lục này không lớn lắm, thế nhưng tiếng tăm lại chẳng thua kém những đại lục rộng lớn khác trên Đại Thiên thế giới.

Danh tiếng của nó được xây dựng trên vô số báu vật, kỳ bảo từ tứ phương hội tụ về, lưu chuyển qua các phòng đấu giá lớn rồi đưa ra ngoài. Slogan của Thương Chi đại lục đó chính là: "có Chí Tôn linh dịch, muốn gì có nấy."

Slogan rất sốc như vậy đủ cho thấy tài lực hùng hậu của Thương Chi đại lục.

Hiển nhiên đại lục không mấy to lớn này cũng rất phức tạp hỗn độn, nhiều thế lực to nhỏ mọc lên như nấm. Đa số phòng đấu giá đều có ô dù chống lưng không nhỏ, cũng vì thế mà nơi kho tàng vô số bảo bối ở đây không có ai vọng tưởng trộm cướp.

Nhiều trăm năm trước, từng có một vị thủ lĩnh của một thế lực hàng đầu đại lục nào đó, vì quá yêu thích một thứ thần vật, cuối cùng lại đấu giá thất bại, thế nhưng hắn ngu xuẩn là ra tay ngay tại phòng đấu giá, hơn nữa còn tàn sát gã đối thủ cạnh tranh lẫn người quản lý phòng đấu giá, nghênh ngang đoạt bảo bỏ đi.

Sự kiện lần đó chấn động Thương Chi đại lục, lập tức họ đáp trả. Thế lực của tên thủ lĩnh kia chỉ trong mười ngày đã bị rất nhiều thế lực cường đại bao vây tàn sát, tử thương thảm trọng, gã thủ lĩnh nọ cũng trọng thương, ôm đầu máu phải trả lại thần vật, rồi còn bồi thường một khoản rất khổng lồ, mới có thể dàn xếp ổn thỏa.

Sau lần đó, đến nay chưa có người khác dám phá quy tắc của Thương Chi đại lục.

Cũng vì quy tắc này mà Thương Chi đại lục còn nổi tiếng là đại lục an ninh nhất trên Đại Thiên thế giới, dang tiếng lừng lẫy khiến cho người ta an tâm đổ bảo khố vào đây đấu giá, khiến cho nhân khí nơi này càng thêm thịnh vượng, cường giả khắp nơi chen chân đến tìm bảo bối.

Mục Trần, cũng là một trong số đó, lần này vừa may nhận được thông tin có đấu giá Hư Không Đại Nhật Quả và Bất Diệt Thần Diệp tin tức.

...

Thương thành, trọng thành thủ đô Thương Chi đại lục, quy mô chính là tòa thành hùng vĩ nhất đại lục, là đầu mối vận chuyển đủ mọi loại hàng hóa đấu giá cho các thành thị khác trên đại lục.

Mục Trần bước chân vào Thương thành, ngắm nhìn thành thị to lớn như được tạo dựng bởi bàn tay thần thánh, gương mặt nghệt ra chấn kinh.

Tường thành cao vút cả mấy trăm trượng như vách núi dựng đứng, những tảng đá đen sáng loáng làm thành bức tường rắn chắc. Bức tường kéo dài vun vút, gần như vô tận, nhìn hút mắt cũng không thấy góc thành đâu cả.

Trên tường thành, Linh Trận sư như hắn dễ dàng nhìn ra những phù văn to lớn thỉnh thoảng lóe ánh sáng, dao động linh lực tản mát, khiến cho người ta cảm thấy áp lực của linh trận cường đại phòng ngự, một màn hào quang từ trên rất cao phủ xuống, bao bọc hết cả thành trì.

Muốn tiến vào thành chỉ có thể đi bộ qua cổng thành, không thể nào đáp xuống từ trên không. Những kẻ không theo quy tắc đó sẽ khiến cho đại trận phòng ngự khởi động, bất cứ ai cũng sẽ bị xem là kẻ xâm nhập và bị tiêu diệt ngay tức khắc.

- Trận pháp thật đáng sợ.

Mục Trần chớp chớp mắt, quang trận kia chắc cũng phải to đến vạn trượng, những ánh sáng lấp lánh cho thấy nó là một đại trận cực kỳ phức tạp.

- Đó là linh trận do một vị Linh Trận tông sư thiết kế, cường giả Địa Chí Tôn cũng đừng mong phá nổi.

Cửu U nhìn vẻ mặt hắn, mỉm cười.

- Linh Trận tông sư....

Mục Trần trầm giọng lặp lại. Cấp bậc cường giả sánh ngang Địa Chí Tôn, Thương thành quả nhiên lợi hại, đủ danh tiếng để mời được nhân vật siêu cấp như thế bố trí linh trận phòng ngự cho họ.

- Đi thôi, vào thành. Hai thứ đồ ngươi cần kia hắn là đấu giá trong hôm nay, nhưng có vào tay được hay không thì không biết đâu nha.

Cửu U lắc đầu cười mỉa cái vẻ nhà quê của hắn. Hư Không Đại Nhật Quả và Bất Diệt Thần Diệp đều là bảo vật cực hiếm, muốn đoạt được thì phải trả giá không thấp, mà cũng chưa chắc mua được.

Vì những kẻ đến Thương Chi đại lục đấu giá bảo vật, hầu hết đều có xuất thân bất phàm.

Mục Trần gật đầu, sờ vào vòng tay chứa đồ, hắn thở dài. Cũng may hôm qua hắn chủ động nhờ Cửu U phá giải được một chút phong ấn Tụ Linh Oản mà hắn giếm được khi tham gia đại tái, lấy được một lượng kha khá Chí Tôn linh dịch. Nói chung cũng đã có được một khối tài sản

kha khá, nhưng còn lấy được đồ hay không, hắn cũng không quản hết được.

Nhưng dù sao may mắn lắm mới có tin tức của nó, hắn cũng không dễ bỏ qua.

Mục Trần nghiền ngẫm, ngay cả pháp quyết tu luyện Đại Nhật Bất Diệt thân cũng đã có, không lẽ nguyên liệu tu luyện của nó lại làm cho hắn tức chết sao chứ?

Cửu U vỗ vai Mục Trần, cất bước thong thả đi vào thành, dáng vẻ hoang dại kiều diễm của nàng hấp dẫn không ít những ánh mắt săm soi hâm mộ. Dung nhan xinh đẹp và quyến rũ thật sự quá thu hút.

Nhưng mấy ánh mắt đó lại khiến cho cô nàng khó chịu cực kỳ, vươn tay kéo Mục Trần đi ra phía trước.

Vô tình chạm vào mang lại một cảm giác mềm mại tròn trịa làm hắn giật mình, rồi lại nhận thấy những ánh mắt thù địch ghen tị xung quanh, hắn trề môi rủa thầm, bị gài rồi a.

Bất quá, coi như là phúc lợi đi.

Bước đi với "diễm phúc" được người xung quanh "hâm mộ", hắn tiến vào cổng thành. Vừa đặt chân vào trong, Cửu U ngay lập tức buông tay, chẳng cho hắn thêm cơ hội hưởng thụ nào nữa.

- Vô tình.

Mục Trần hậm hực.

Cửu U nghe vậy, nàng mỉm cười khúc khích, trêu ghẹo:

- Tưởng dễ lợi dụng tỷ tỷ à? Cũng được, đợi khi thực lực của ngươi cao hơn ta, ta sẽ làm một cái ổ chăn ấm đệm êm cho ngươi luôn đó nha. Nhưng mà tới lúc đó, cẩn thận xem thử cái thân ngươi có còn đứng vững hay không đấy?

Mục Trần giật mình với những lời nói phóng khoáng đầy thâm ý của cô nàng.

Hắn đành tảng lờ giả vờ chuyển sự chú ý sang thành thị to lớn. Thành trì này cực kỳ nhộn nhịp đông đúc, những con đường lớn rộng rãi nhưng vẫn đầy người là người.

Hai bên đường đầy những cửa hàng bày biện đủ loại vật phẩm tỏa ra linh lực hùng hậu, cũng không phải là vật tầm thường.

Khung cảnh sầm uất khiến cho Mục Trần nôn nao tấm tắc. Mấy cửa hàng này xem như hàng chợ mà thôi, thế nhưng đã thấy bất phàm như vậy, chẳng phải đến phòng đấu giá, thì phẩm chất vật phẩm sẽ còn cao đến mức sốt lên hay sao?

- Đến thẳng phòng đấu giá đi.

Mục Trần thở dài đề nghị, hắn đã vội vã đến mức không muốn chậm trễ nhìn thấy hai món bảo vật kia.

- Được!

Cửu U cũng chẳng phản đối, nối gót theo hắn hòa vào dòng người trong thành.

Có nhiều cửa hàng ven đường, vật phẩm bày bán muôn màu muôn sắc, linh lực dao động tản ra khiến cho Mục Trần không khỏi liếc mắt dừng lại, trong lòng cũng muốn mua. Nếu không phải dành dụm để tranh đoạt bảo vật, e rằng hắn cũng phải mở hầu bao mua vài thứ.

Đi suốt con đường chừng một canh giờ.

Hắn dừng lại trước một phòng đấu giá to lớn như cung điện, vị trí tọa lạc ở ngay trung tâm sầm uất nhất Thương thành.

Lòng nóng như lửa đến muốn vào ngay, Mục Trần liến thoắng cất bước, thình lình những tiếng rối loạn vang lên gần đó thu hút chú ý của

hắn. Một lão chủ quầy mập mạp đỏ mặt gầm lên tức giận:

- Dám làm loạn ở, thứ nhà ngươi chán sống à?

Trước mặt gã là là một tên nhóc tay cầm quạt xếp, gương mặt nõn nà tuấn mỹ, nổi cáu quát lại:

- Ồn ào la lối cái gì, chẳng phải chỉ là ăn một trái Bách Niên Linh Quả thôi sao...

Giọng nói thanh thúy dễ nghe, Mục Trần ngạc nhiên liếc sang, phát hiện một dáng người bé nhỏ mảnh khảnh, gương mặt tinh xảo, ra dáng một cô bé lanh lợi.

- Vậy ngươi trả thù lao đi! Bách Niên Linh Quả giá 200 Chí Tôn linh dịch, ngươi lấy ra cho mau!

Gã chủ quầy mập mạp nổi nóng đến mặt xanh lét, lúc nãy tên nhóc này nhìn khí phách bất phàm, còn tưởng là công tử nhà tông phái nào đó, ai mà ngờ vừa mới lấy ra Bách Niên Linh Quả, tiểu tử này nhìn nhìn một cái rồi ăn luôn vào bụng!

Cô gái nữ cải nam trang kia đỏ mặt, ấp úng:

- Ta... ta quên mang theo Chí Tôn linh dịch, để lần sau ta tới trả.

Đám người đứng xem chung quanh ngẩn tò te, lão chủ quầy té ngửa suýt dập mặt.

Mục Trần cũng phì cười, tiểu cô nương này thật là vui tính.

- Hôm nay ngươi không nôn ra Chí Tôn linh dịch, thì đừng có mong mà rời khỏi. Dám ra oai ở Thương thành, ta thấy ngươi chán sống rồi!

Lão chủ quầy cả giận, vung tay gọi hộ vệ hùng hổ xông tới.

Cô gái kia trợn mắt, quát to:

- Các ngươi dám! Có tin cha ta đến hủy diệt cái chỗ này của các ngươi!

Lão chủ giật mình cười to, dám ngông nghênh tuyên bố mấy lời này ở Thương thành, tiểu nha đầu thật là không biết trời cao đất rộng.

Bất quá, ngay lúc hắn muốn cho người tẩn kẻ ăn quịt trước mặt một trận, thì Mục Trần im lặng đứng xem cả buổi ném ra một cái bình ngọc, cất giọng:

- 200 Chí Tôn linh dịch.

Lão chỉ giật mình đón lấy cái bình, cẩn thận xem xét, vẻ mặt sáng rỡ nịnh nọt tươi cười lấy lòng "đại gia" Mục Trần, rồi quay sang liếc cô gái kia rồi bỏ đi:

- Xem như ngươi may mắn!

- Tên khốn!

Cô gái kia giận dữ giậm chân hù dọa, chưa bao giờ chịu tức anh ách như thế này.

Mục Trần cười nhìn cô bé, cũng không đến kết bạn, xoay người bỏ đi. Hắn ra tay thật ra cũng vì thấy cô bé này thú vị, nên hơi mềm lòng, có lẽ cô nàng nhí nhảnh này chẳng biết gây sự ở đây sẽ tạo thành cái họa to lớn như thế nào.

- Ê!

Hắn và Cửu U mới bước được vài bước, tiếng gọi thanh thúy của cô bé áo trắng kia đã đuổi tới:

- Người kia... cảm ơn nha.

Mục Trần lắc đầu, cười nói:

- Ngươi nlá gan thật không nhỏ, dám ăn quịt ở Thương thành.

- Ta rời khỏi nhà gấp quá, quên đem theo mà thôi. Vả lại lúc nãy không cẩn thận, Bách Niên Linh Quả... có mùi thơm quá, nhất thời không nhịn được ăn luôn mà thôi...

Cô nàng hơi chột dạ, mỉm cười giải thích.

- Này, ngươi giúp ta một lần, ta sẽ không thiếu ngươi cái ân tình, ngươi tên gì, ta sẽ đem Chí Tôn linh dịch trả lại cho ngươi.

Cô gái áo trắng nhìn Mục Trần, nói.

Mục Trần định cười trừ cho qua, nhưng lại thấy ánh mắt chân thành của cô bé, hắn buột miệng:

- Mục Trần.

Rồi không nói gì nữa, xoay người đi tiếp.

Cô gái áo trắng vẫy vẫy cái tay tạm biệt, gọi to:

- Ta tên là Lâm Tĩnh.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 652: Lâm Tĩnh

- Cô gái kia không đơn giản.

Đang bước trên đường, Cửu U chợt nghiêng đầu khẽ nói.

- Hả?

Mục Trần sửng sốt.

- Tuổi nàng còn nhỏ hơn ngươi, nhưng thực lực lại chẳng kém gì ngươi. Tuổi như thế mà có thành tựu như vậy cho thấy xuất thân của nàng không hề đơn giản.

Cửu U nói tiếp.

Mục Trần kinh ngạc cực kỳ, không hề nhìn ra được cô gái kia lại ẩn giấu sâu như vậy. Đại Thiên thế giới tàng long ngọa hổ rất nhiều, không có gia cảnh thế lực, một cô gái non nớt sao dám chạy loạn lung tung.

- Ta cũng không nghĩ nhiều như thế.

Mục Trần cười nói, hắn ra tay giúp đỡ khi nãy chỉ là tiện tay mà thôi.

Dù sao hắn cũng đã nghe đến sự tích kinh thiên ngày xưa của Thương Chi đại lục, cũng không muốn vì một thứ trái cây nhỏ nhoi mà cô bé dễ thương kia phải gặp tai ương đầy đầu.

Cửu U mỉm cười, cũng không nói thêm nữa.

Hai người đi qua vài con đường, đến một khu vực rộng rãi thoáng đãng một cung điện to lớn sừng sững như núi, vách tường sáng bóng toát

ra linh lực, hình thành những cột sáng bắn thẳng lên trời.

Từ bên ngoài những dòng người chầm chậm tiến vào trong, đông đúc và nhộn nhịp đáng kinh ngạc.

- Phòng đấu giá trung tâm, chắc là đây rồi.

Cửu U nhìn lên mấy chữ ở cổng, lẩm bẩm.

- Quy mô ghê gớm thật.

Mục Trần than thở. Cung điện như cự thú nằm chờ, há mồm không hề từ chối dòng người tiến vào cung cấp cho nó Chí Tôn linh dịch để đổi lấy vật báu.

- Cung điện này...

Mục Trần đột nhiên phát giác dao động kỳ lạ tản mát ra từ cung điện.

- Cái này là một món thần khí. Thật là sang, dùng một tòa thần khí làm phòng đấu giá.

Cửu U cũng kinh ngạc ra mặt.

Không ngờ được, cung điện này chẳng phải là kiến trúc bình thường, lại biến thành từ thần khí, hèn gì có dao động đặc biệt.

- Lợi hại a.

Mục Trần lại được một phen mở rộng tầm mắt.

- Đi thôi.

Cửu U dẫn Mục Trần tiến vào cung điện to lớn kia, càng đến gần càng cảm nhận rõ dao động đặc biệt nọ, rồi trước mặt hoa lên, sau đó rõ ràng trở lại.

Trong cung điện sáng sủa dị thường, mặt đất biến thành thủy tinh, biển người vô số, thế nhưng vẫn không hề thấy chật chội mà lại rất trống trải.

Mục Trần chân bước trong cung điện, mắt nhìn quanh liên tục, bộ dáng như anh hai lúa mới lên thành phố. Cái chỗ này thật hơn xa những nơi hắn từng bước vào như Linh Trị điện, thật sự là quá khổng lồ.

Cửu U thì không như vậy, đến chỗ quần tiếp tân ném cho con bé lễ tân mười giọt Chí Tôn linh dịch, nhận lấy hai cái vé vào cửa đấu giá hội tối thượng. Nàng dẫn hắn đi xuyên qua cung điện, đến một cánh cổng ánh sáng.

Sau khi vào cổng, hiện ra là một nơi như sân thi đấu, quy mô lớn có thể chứa được hơn mười vạn người. Lúc này ở đây đã đầy ắp người đứng ngồi khắp nơi, quả là thịnh vượng đông đúng.

Mục Trần từ khi bước vào đến giờ miệng cứ ngáp ngáp như thiếu không khí, thật ra là vì hắn choáng ngợp trước một nơi quá mức tưởng tượng.

Cửu U tìm vị trí ngồi của hai người, Mục Trần ngồi xuống ngơ ngáo ngó quanh, ánh mắt nhìn sang phía bên kia cũng có một cái cổng ánh sáng, vài người bên đó cũng vừa xuất hiện.

Mấy người đó vừa bước vào, hắn liền nhận thấy không ít ánh mắt xung quanh đều hướng lại nhìn nóng cháy.

Mấy cô gái xinh đẹp ăn mặc nóng bỏng, khoác áo choàng lông cáo, đi đầu là một cô nàng tóc đỏ như lửa, gương mặt trái xoan hấp dẫn và quyến rũ, đầy mị hoặc.

Cái eo thon uốn éo theo từng bước đi, nhìn cứ như thân thể của xà nữ, mỗi bước là một lần câu hồn đoạt phách các nam nhân xung quanh.

Phía sau nàng là một gã nam tử trung niên khá bình thường, bước đi của hắn luôn giữ một khoảng cách cố định, thỉnh thoảng giương mắt nhìn xung quanh khiến mấy kẻ đang nhìn lại giật mình ngó lơ.

Mục Trần cũng hơi chấn kinh, áp lực từ nam tử kia thật đáng ngại, nhìn bề ngoài thì bình thường nhưng hắn rất cường hãn, ít ra cũng phải là Chí Tôn tứ phẩm.

- Đám người kia là Hồ Tiên tông, một thế lực đứng hàng đầu Thương Chi đại lục, chiến lực rất mạnh. Phần lớn phòng đấu giá ở đại lục này đều có chân của họ trong đó.

Cửu U thản nhiên giới thiệu.

- Nữ tử kia hắn có địa vị quan trọng ở Hồ Tiên tông, nếu không thì khó mà có một vị hộ pháp Chí Tôn tứ phẩm tháp tùng.

- Hồ Tiên tông...

Mục Trần ghi nhớ cái tên đó vào lòng, đó chính là cái tên tông phái cường đại đầu tiên mà hắn biết sau khi chính thức đặt chân xông pha vào Đại Thiên thế giới.

Lúc đó, dường như gã trung niên kia phát hiện ra gì đó, ánh mắt liền tập trung đến vị trí Mục Trần và Cửu U, liếc nhìn cảnh giác, chú ý đến Cửu U, rồi đột nhiên dừng bước.

Hành động vô ý nhỏ nhặt như thế lại không qua khỏi mắt cô gái xinh đẹp đi phía trước, nàng liền nhìn theo ánh mắt của hắn, đôi mắt đầy mị hoặc tập trung vào hai người.

Bị đôi mắt yêu dị kia nhìn qua, trống ngực Mục Trần đột ngột đập thình thịch liên hồi, máu chạy rần rần, hắn liền cảm thấy bất ổn, nghiêm mặt tập trung tinh thần, tiếng sấm vang lên trong người áp chế sự thay đổi bất thường.

- Hử?

Cô gái áo lông ngạc nhiên giật mình, nhưng chẳng hề thất thố, chỉ nhìn hai người mỉm cười, rồi cất bước đi lên khu vực dành cho nhân vật quan trọng, vào một tiểu lâu có màn mỏng che khuất. Dĩ nhiên nơi này chỉ dành tiếp đãi những người cực kỳ đặc biệt.

Cô gái áo lông kia mỉm cười quay lại:

- Liễu thúc, hai người kia trông rất lạ, hẳn không phải là người của Thương Chi đại lục đâu nhỉ.

- Cô gái kia rất lợi hại, thực lực không kém ta. Còn tên kia hẳn cũng đã itến vào Chí Tôn cảnh, tuổi trẻ mà đã có thành tựu cao như thế chắc không đơn giản.

Gã nam tử trung niên nọ lên tiếng.

Cô gái áo lông nghe thấy càng thêm kinh ngạc, nhưng thần sắc nhanh chóng trở lại bình thường, gật đầu không nói thêm nữa.

- Nhìn cái gì, năng lực của ngươi hiện tại chỉ càng làm cho người ta chướng mắt mà thôi.

Cửu U thấy Mục Trần vẫn dõi mắt theo cô gái áo lông đã đi khuất, lên tiếng xóc xỉa.

Mục Trần đảo mắt, chẳng biết giải thích thế nào, đành ngồi xuống. Bất chợt một tiếng quát cáu giận thanh thúy vang lên, giọng nói rất quen thuộc, từ một cổng ánh sáng gần đó vang tới:

- Cút ngay cho ta, bản công tử không có hứng thú với nam nhân!

Mục Trần ngạc nhiên quay đầu lại, cô gái cải nam trang khi nãy cũng đến đây, mặt lạnh như băng.

Trước mặt nàng, một gã thanh niên cũng vận áo trắng, gương mặt cũng khá anh tuấn nhưng hơi âm u, lúc này tỏ ra không mấy tự nhiên vì lời mắng mỏ của cô nàng kia.

Hắn nhìn cô nàng này một cái là biết cải trang, cũng có kinh nghiệm hái hoa ghẹo nguyệt, dù mặc bào phục nam tử nhưng cô nàng vẫn toát ra khí khái hấp dẫn, tương lai chắc cũng sẽ là mỹ nhân khuynh thành, mới chỉ lân la đến gần còn chưa kịp mở miệng trêu ghẹo đã bị mắng cho té tát.

- Ha ha, cô nương chắc là hiểu lầm rồi, ta không có ý xấu, chỉ vì thấy nàng một mình nên muốn đến tiếp đãi cùng thưởng thức buổi đấu giá hôm nay thôi mà.

Gã này cũng không tầm thường, bị quát như thế nhưng vẫn ôn hòa nho nhã tươi cười.

- Không có hứng thú!

Nhưng thái độ khiêm cung cũng chẳng có tác dụng, cô nàng trừng mắt cự tuyệt, lập tức lảng tránh.

Gã kia rốt cục cau mày.

Phía sau hắn, một lão nhân áo đen, sắc mặt không chút thay đổi lê bước đi tới, nhanh nhẹn chắn trước mặt cô gái kia, thản nhiên nói:

- Công tử nhà ta cho mời, tiểu cô nương nên đáp ứng đi.

Cô gái áo trắng thấy thế, chân mày dựng đứng, vừa định tung chưởng quất lão già này một cái thì khựng lại vì một bàn tay vươn tới nắm chặt cổ tay nàng.

Thình lình có người chạm vào khiến cô nàng giật mình muốn giãy ra, nhưng khi quay lại nhìn thấy hai gương mặt quen thuộc, nàng sững sờ.

- Ha ha, xá muội không hiểu chuyện, mong rằng hai vị bỏ qua cho.

Mục Trần nhanh chân tiến lên cung tay cúi chào, kéo cô nàng ra phía sau, cười nói với gã thanh niên và lão nhân kia.

Gã kia lạnh lẽo nheo mắt nhìn Mục Trần, rồi bắt gặp cô nàng Cửu U ở bên cạnh, nhất thời hai mắt sáng rỡ.

Nhưng hắn còn chưa kịp mở miệng, lão nhân bên cạnh đã tiến lên, chắn ngang mặt hắn và Cửu U, ánh mắt đầy cẩn trọng đề phòng.

Hiển nhiên, hắn đã nhận ra uy hiếp của Cửu U.

Gã này giật mình nhíu mày khó chịu, nhưng rồi quay sang cười, liếc nhìn hai người, chẳng nói gì, xoay người bỏ đi. Hắn và lão kia cũng đi đến một tiểu lâu ở khu vực vip trong phòng đấu giá.

- Hai người này gia thế bất phàm, nếu ta không nhìn lầm thì chắc là người của Thiên Huyền điện ở Thiên La đại lục.

Cửu U nhẹ giọng cảnh báo.

- Thiên Huyền điện?

- Đó cũng là một trong những thế lục hàng đầu Thiên La đại lục, thực lực không kém Đại La Thiên Vực.

Cửu U nói.

Mục Trần bất đắc dĩ lắc đầu, không ngờ chân còn chưa đặt lên đất Thiên La đại lục, hắn đã đắc tội đến một thế lực hàng đầu ở đó. Nhìn qua thì gã thanh niên kia có vẻ rộng lượng, thế nhưng hắn chắc chắn đó chỉ là bề ngoài, trong lòng lại không lớn đến như thế.

- Này, sao còn chưa buông ra!

Cô gái Lâm Tĩnh vội giãy mạnh cái tay, đôi mắt đầy linh khí trừng mắt nhìn Mục Trần.

Mục Trần buông ra, bất đắc dĩ nói:

- Ngươi thật đúng là con yêu tinh rắc rối.

Lâm Tĩnh nghe vậy, nhất thời không vui, tỏ ra oan ức:

- Ta nào có gây chuyện, ta đâu có biết tên khốn kia! Tên kia rất khốn nạn, dám đùa giỡn bản công tử, làm ta tức chết. Nhất định ta phải méc cho cha ta biết, không được, nhất định sẽ méc với Điêu thúc, méc cho Hổ thúc! Bảo họ đến đánh cho đám khốn nạn kia không chết cũng tàn phế!

Lâm Tĩnh nghiến răng, nguyền rủa không ngừng. Lần đầu tiên nàng gặp phải mấy kẻ dám đùa giỡn nàng như thế.

Mục Trần nghe cô nàng chanh chua mồm mép này, ngao ngán lắc đầu quay đi, cùng với Cửu U trở về chỗ của mình.

Lâm Tĩnh thấy Mục Trần đi mất, không chửi rủa nữa, vội vàng chạy theo.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 653: Đấu Giá

Trong khu vực đấu giá, người vào tấp nập, thế nhưng không hề có biểu hiện ùn tắc giao thông ở đâu cả, hẳn nhiên nó được bố trí cực kỳ khoa học và hoàn mỹ. Mục Trần cùng với Cửu U ngồi xuống ở một vị trí cũng khá thuận lợi.

Ghế ngồi làm bằng ngọc thạch, phủ lên một tấm đệm lông mềm mại, linh khí tỏa ra chạm vào thân thể tạo cảm giác thoải mái, xem ra cả ghế ngồi cũng chẳng tầm thường.

Sự phô trương hoành tráng của phòng đấu giá này hơn xa những gì Mục Trần có thể tưởng tượng ra.

Hai người ngồi xuống, cô gái tên Lâm Tĩnh kia đã nhanh nhảu chạy đến ngồi cạnh hắn. Cô nàng dáng vẻ đáng yêu cũng khá xinh, da thịt trắng nõn, gương mặt cải trang cũng đẹp là lạ, khiến người ta chú ý và yêu thích, thế nhưng với Mục Trần, nhìn thấy cô nàng đi theo chỉ trừng mắt.

- Không cần đuổi ta đi a, ta đi theo xem thôi mà.

Thấy hắn trừng mắt, cô nàng co tay chắn trước người, bộ dạng giả lả hiền lành, đáng yêu. Chỉ có điều đôi mắt lanh lợi lại gian như cáo.

Mục Trần chẳng hề mắc lừa, có vẻ cáu:

- Bớt giả đò đi.

- Quen biết chính là duyên phận, ngươi thật không có tình nghĩa gì hết.

Lâm Tĩnh cười khì.

- Nếu đã đến đây, thì cứ ngồi chung đi, nhưng đừng có gây chuyện thị phi.

Cửu U bên cạnh có vẻ rộng rãi hơn.

- Vẫn là tỷ tỷ dễ thương.

Lâm Tĩnh khen một câu ngọt ngào:

- Yên tâm đi, người khác không đến trêu chọc ta, ta cũng không kiếm phiền phức làm gì.

Mục Trần trề môi, ánh mắt cũng khá vui vẻ. Cô bé mới quen này cũng dễ gần chân thành đáng yêu, nếu không hắn đâu tự nhiên mà giúp nàng đến hai lần.

Không thể không nói, mấy cô bé bề ngoài xinh xắn vẫn có ưu thế, dù Mục Trần không có ý tưởng gì hơn, hắn có Lạc Li rồi.

Cả ba ngồi đó, Lâm Tĩnh lại chẳng chịu yên tĩnh, líu rít bên tai Mục Trần, nhưng bất quá thanh âm cũng dễ nghe, không khác tiếng lục lạc leng keng nhẹ nhàng cũng khá thích thú lỗ tai.

Tính tình cô bé này cho thấy nàng không phải loại con gái nhẹ nhàng khoan thai, nhã nhặn lịch sự, mà ngược lại lanh lợi sinh động, phóng khoáng sảng khoái.

Mục Trần ngồi đó quan sát, lần lượt thấy mấy nhóm người tiến vào, cũng là mấy thế lực cấp cao, đều tiến vào những tiểu lâu dành riêng cho mình.

Xem ra lần đầu giá hấp dẫn này không thiếu sự hiện diện của những đại nhân vật ở các vùng đại lục xung quanh.

- Lần này đấu giá ít nhất không dưới năm thế lực lớn tham gia, ta cảm thấy uy hiếp lớn nhất chính là mấy tên Thiên Huyền điện kia.

Cửu U nói tiếp:

- Tên mặt trắng Thiên Huyền điện có lẽ địa vị không thấp, lão già bên cạnh hắn thực lực mạnh, ta ước chừng phải là Chí Tôn ngũ phẩm, hắn chính là trưởng lão cao cấp của Thiên Huyền điện.

- Chí Tôn ngũ phẩm?

Mục Trần tròn mắt, mặt mày nghiêm trọng. Có nhân vật thực lực như thế đi theo hộ pháp, gã thanh niên kia chắc phải là nhân vật trọng yếu.

Nếu mục itêu của gã kia cũng là Hư Không Đại Nhật Quả hoặc là Bất Diệt Thần Diệp, vậy thì việc hôm nay không tốt rồi. Mục Trần có Tụ Linh Oản, cũng có một lượng kha khá Chí Tôn linh dịch, nhưng tên kia có Huyền Thiên điện hậu thuẫn, vậy thì làm sao mà so được đây.

- Mấy tên khốn kia là người Thiên Huyền điện à? Có gì đặc biệt đâu chứ? Cứ yên tâm, hắn dám làm khó ngươi, ta sẽ dạy dỗ hắn!

Cô nàng Lâm Tĩnh bên cạnh khinh khỉnh coi thường.

Có lẽ oán khí của nàng đối với mấy gã đùa bỡn nàng đã khá sâu.

- Dạ thôi đa tạ!

Nhưng lời nói của nàng Mục Trần chỉ trợn trắng hai mắt, chỉ xem là lời nói nóng nảy của cô nàng. Huyền Thiên điện chính là thế lực hàng đầu Thiên La đại lục, mạnh lắm a.

Thái độ của hắn làm Lâm Tĩnh nổi cáu, nhưng nghĩ lại bản thân là trốn nhà đi chơi, trong người chả có cái gì, chỉ hậm hực buông lại một câu:

- Ếch ngồi đáy giếng!

Thời gian cứ trôi, số chỗ ngồi trong khu đấu giá càng lúc càng lấp đầy, không khí nhộn nhịp ồn ào hẳn lên, thình lình một cột sáng ở giữa khu đấu giá bắn lên, mơ hồ vang tiếng chuông ngân.

Mọi ánh mắt liền chú ý lại.

Trong cột sáng, một lão nhân áo trắng xuất hiện, râu tóc bạc phơ, gương mặt nghiêm nghị, trịnh trọng lãnh đạm, khiến người ta thấy lão rất nghiêm khác. Thông thường những người như thế này không thích hợp lắm với việc chủ trì đấu giá, khó mà khiến cho khách hàng vui vẻ đặt giá cao. Thế nhưng khi lão xuất hiện, trong khu đấu giá trở nên yên lặng lạ thường, rồi vài tiếng bàn tán khe khẽ vang lên.

- Đấu giá hôm nay lại do Mặc Thanh đại sư chủ trì, xem ra tầm cỡ không thấp chút nào.

- Đúng vậy, Mặc Thanh đại sư chính là chủ tịch đấu giá sư Thương thành, bảo bối trước mặt liếc mắt là tìm ra manh mối thật giả, đấu giá bình thường sao có thể tự thân ra mặt.

- Vậy là hôm nay đến không uổng phí rồi.

Mục Trần thi thoảng nghe được mấy lời bàn tán kia, trong lòng cũng thấp thỏm, không ngờ người kia lại có danh tiếng lẫy lừng đến thế.

- Lão nhân này thực lực khoảng Chí Tôn tam phẩm.

Cửu U đánh giá thực lực lão nhân.

Mục Trần chép miệng. Một vị chủ tịch đấu giá sư, thực lực đã là Chí Tôn tam phẩm. Nếu lão ở trong Bắc Thương linh viện, thì chỉ dưới có Thái Thương viện trưởng và Bắc Minh Long Côn mà thôi.

Nhưng nói lại tính ra vị Mặc Thanh đại sư ở đây vẫn có địa vị cao sang hơn.

Mặc Thanh đại sư nhìn quanh tứ phía, hơi chú ý nhiều hơn ở khu tiểu lâu dành cho VIP, rồi ôm quyền chào tứ phương:

- Lão hủ tham kiến chư vị, đấu giá hôm nay chính thức bắt đầu.

- Mọi người có lẽ đều biết quy tắc của lão, mỗi khi ta chủ trì, chỉ bán mười vật phẩm. Bất quá ta cam đoan chất lượng sẽ khiến chư vị cực kỳ hài lòng.

Lão nhân này lời nói khá kiêu ngạo, thế nhưng chẳng ai dám coi thường, vì hầu hết đều biết vì sao lão dám có quy tắc đó.

- Thú vị!

Mục Trần mỉm cười. Đấu giá sư cá tính như thế lần đầu tiên hắn thấy, chỉ đấu giá mười món đồ? Xem ra mười món kia đều trải qua tuyển lựa kỹ càng, khiến cho hắn càng thêm hiếu kỳ.

Để xem ngoài hai thứ hắn cần, tám món còn lại là bảo bối hiếm lạ đến mức nào.

Lão nhân kia giơ cao tay nắm lại, một khối cầu ánh sáng xuất hiện, bên trong là một con thuyền nhỏ, tỏa ra hào quang vô tận, mang theo dao động đặc biệt của không gian.

- Đây là thuyền không gian, thần khí hạ phẩm, không có lực công kích, tốc độ tối đa vượt xa cường giả Chí Tôn lục phẩm.

Mặc Thanh đại sư thản nhiên giới thiệu vật phẩm.

- Giá ban đầu, 2000 Chí Tôn linh dịch.

Toàn trường ồ lên kinh ngạc.

Một món thần khí chuyên tốc độ, phẩm giai tuy chỉ là hạ phẩm, lại không thể công kích, thế nhưng tốc độ của nó vượt qua Chí Tôn lục phẩm, vậy thì thật đáng đồng tiền bát gạo.

Nếu có thần khí này, gặp cường giả Chí Tôn lục phẩm trở xuống truy sát, thì chắc chắn thoát thân được.

Mục Trần thấy mà mê tít, nhưng 2000 Chí Tôn linh dịch thì quả là cái giá đáng suy nghĩ. Hắn cũng không phải đại phú hào, đâu thể nào vung tay quá trán xài mà không tính toán, trong khi còn phải nhất định mua được hai món nguyên liệu cần thiết kia.

- 2100!

Hắn không dám ra tay, nhưng không có nghĩa người khác cũng không dám. Dù sao mạng là quan trọng nhất, thêm một món đồ bảo mệnh thì càng tốt cho bản thân, lập tức có người ra giá.

- 2300!

- 2500!

"..."

Giá cả tăng nhanh đến chóng mặt, chỉ vài lần hô đã lên đến 3000 Chí Tôn linh dịch, rồi mới giảm nhiệt. 3000! Số lượng này một vị Chí Tôn ngũ phẩm cũng phải ngưng luyện bất kể ngày đêm cả nửa năm mới đủ sức kiếm được.

Giá cuối cùng, 3100 Chí Tôn linh dịch, con thuyền không gian thuộc về một gã nam tử gầy gò.

Mục Trần chép miệng, thật là hôm nay đến không phí phút giây nào cả, bảo bối cực phẩm thật khiến hắn đại khai nhãn giới.

- Món hàng đấu giá thứ hai...

Ngay sau đó, lại một khối cầu sáng khác bay lên, bên trong là một chất lỏng đỏ rực như dung nham nóng chảy, chuyển động bình thường còn mang theo hỏa viêm cháy phừng phừng, phần nào khiến cho nhiệt độ trong khu đấu giá tăng lên một chút.

- Đây là Thiên Hỏa Ngọc Tủy, thần vật được tự nhiên ngưng luyện hình thành trong biển dung nham sâu nhất. Hỏa ngọc ngưng luyện tốn đến vạn năm mới có thể hình thành ngọc tủy. Trong số 99 danh hào pháp thân Chí Tôn có vài pháp thân cường đại cần dùng thần vật này.

- Giá khởi điểm, 1000 Chí Tôn linh dịch.

Vô số tầm mắt đỏ rực lên theo, Thiên Hỏa Ngọc Tủy cực kỳ bất phàm, nhưng dù vậy tác dụng cũng hạn chế, chỉ có những người tu luyện vài pháp thân cụ thể nổi tiếng mới cần đến thứ này.

Mục Trần thoáng nhìn qua, không mấy hứng thú. Nhưng khi liếc sang bên cạnh thì hắn giật bắn người, vì con mắt đau đáu của Lâm Tĩnh chăm chăm không rời Thiên Hỏa Ngọc Tủy, cái lưỡi thèm thuồng liếm láp, xem ra là rất coi trọng thứ này.

Nhưng rồi đôi mắt đó nhanh chóng ảm đạm, Lâm Tĩnh gục đầu thở dài. Nàng căn bản là không có bao nhiêu Chí Tôn linh dịch bên người, ăn uống chơi bời thì đủ chứ làm sao cạnh tranh mấy thứ bảo vật siêu cấp này nổi. Cô nàng cũng không cầu cứu Mục Trần, cái giá 1000 Chí Tôn linh dịch đối với bất kỳ ai cũng không nhỏ chút nào.

Nàng mím môi, cuối cùng chỉ đành nhắm mắt ngó lơ.

Mục Trần thấy những phản ứng của nàng, trong lòng buồn cười, nhưng bề ngoài vẫn lạnh nhạt ngồi đó, ngón tay gõ gõ tay vịn ngọc thạch, ra vẻ không vội vàng gì.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 654: Đại Nhật Hư Không Quả

- 1200

- 1500

"..."

Thiên Hỏa Ngọc Tủy tác dụng tuy hạn chế, nhưng cũng là bảo vật hiếm có, cũng không ít người có tâm tư khác muốn mua nó. Chỉ chốc lát, giá cả đã tăng lên 1700 Chí Tôn linh dịch.

Lâm Tĩnh buồn bực ngồi yên, tay chống cằm phụng phịu, mím môi nhìn mấy kẻ tranh đoạt kịch liệt kia mà trong lòng không cam, lẩm bẩm:

- Nếu ta rời khỏi nhà không vội vàng như vậy, ta sẽ lấy Chí Tôn linh dịch chọi chết các ngươi!

Mục Trần nhìn quanh, phát hiện ra mấy kẻ tham gia đấu giá Thiên Hỏa Ngọc Tủy dường như cũng không có xuất thân từ những thế lực lớn, cứ xem giá cả họ hét thì biết. Mấy tên cự hào đại phú kia thì không chơi trò bủn xỉn đến như thế.

Điều đó khiến hắn cũng mừng rỡ hơn.

Cạnh tranh kéo dài thêm một chút, giá đã dừng lại ở 2300.

Lão nhân nọ giơ tay định tuyên bố kết quả, lúc này cô nàng Lâm Tĩnh vội vàng quay sang.

- 2500!

Mục Trần đã chờ từ nãy, phản ứng nhanh nhạy lập tức lên tiếng cười to.

Vài ánh mắt ngạc nhiên nhìn qua, hơi kinh ngạc, còn Lâm Tĩnh lại ngẩn tò te, giương mắt nhìn trân trân Mục Trần. Sau đó chẳng biết nghĩ cái gì, nàng chu miệng lẩm bẩm gì đó rồi cúi đầu.

Gã ra giá 2300 Chí Tôn linh dịch thấy vậy, cau mày, nhưng rồi cuối cùng cũng buông tay. Cái giá như thế thật vượt quá khả năng của hắn.

Mặc Thanh vung tay lên, một tiếng chuông ngân báo hiệu Thiên Hỏa Ngọc Tủy đã đấu giá thành công.

Đấu giá hội tiếp tục.

Lâm Tĩnh đảo mắt tới lui, nhưng gương mặt hơi nhăn nhó, tay cầm quạt xếp hết phất lại phẩy.

Nàng cũng không chủ động hỏi Mục Trần tại sao lại mua Thiên Hỏa Ngọc Tủy, lỡ như là tự mình đa tình, chẳng phải là xấu hổ không biết chui vào đâu hay sao.

Mục Trần ra vẻ dửng dưng trêu tức chờ đợi, đến khi thấy cô nàng đúng là có thể ẩn nhẫn được, mới mỉm cười:

- Đích thật là mua cho ngươi.

Lâm Tĩnh đỏ mặt:

- Cám ơn nha, ta đã tu luyện pháp thân Chí Tôn, cần rất nhiều những loại ngọc tủy thế này....

Cửu U nghe thấy, ánh mắt sâu lắng liếc nhìn Lâm Tĩnh tỏ ra quái dị. Nàng ấn tượng nhất hai chữ "rất nhiều".

Tu luyện pháp thân Chí Tôn, một số loại đúng là cần Thiên Hỏa Ngọc Tủy, nhưng cần rất nhiều ngọc tủy cùng loại, cũng chẳng có bao nhiêu

pháp thân Chí Tôn như thế. Ví như Thiên Ngọc pháp thân xếp thứ 63, nó cần rất nhiều ngọc tủy chứa các loại thuộc tính làm nguyên liệu, và Thiên Hỏa Ngọc Tủy là một trong số đó.

Nếu Lâm Tĩnh đang chuẩn bị để tu luyện Thiên Ngọc pháp thân, xem ra gia thế của cô nàng cũng rất kinh khủng. Pháp thân Chí Tôn xếp hạng cao như thế, những cường giả Chí Tôn thất phẩm, bát phẩm cũng rất thèm muốn.

Thiên Ngọc pháp thân so với những pháp thân hàng top siêu cấp thì đúng là còn xa mới bằng, nhưng đối với những người mới tiến vào cấp độ Chí Tôn cảnh thì phải nói là cực kỳ hoàn mỹ.

Bởi vì pháp thân Chí Tôn quá mức cường đại, thì khó mà nắm vững được. Quá yếu thì lại quá kém, người nhà của nàng ta chọn Thiên Ngọc pháp thân, hẳn nhiên đã suy tính rất kỹ càng.

Mục Trần thì không nhiều kiến thức như Cửu U, nên chẳng nghĩ nhiều như vậy, hắn cũng chẳng biết mấy pháp thân Chí Tôn, chỉ thuận miệng hỏi:

- Người nhà ngươi chưa chuẩn bị đủ nguyên liệu cho ngươi sao?

Cô nàng này ắt phải có gia cảnh rất khá, Thiên Hỏa Ngọc Tủy tuy hiếm có nhưng chắc cũng không phải làm nàng ta khó xử như vậy chứ.

- Ta muốn dựa vào chính mình thôi, chuyện gì cũng để họ chuẩn bị sẵn cho mà ăn thì ý nghĩa gì.

Lâm Tĩnh nghênh mặt, hai chân lúc lắc đong đưa trên ghế.

Mục Trần bất đắc dĩ lắc đầu.

- Đúng rồi, ta nói ta sẽ không thiếu nợ ngươi đâu.

Lâm Tĩnh nghĩ ngợi gì đó, đột nhiên lấy ra một ngọc bội buộc bằng sợi thừng nhỏ đỏ rực.

Ngọc bội màu trắng ngà, bên trong có dịch lỏng chuyển động, có vẻ khá cổ, dao động phát ra không cách nào hình dung.

- Đây là một ngọc bội hộ thân, nó sẽ khởi động khi ngươi gặp nguy hiểm trí mạng, chỉ cần thực lực đối phương không cao hơn Chí Tôn ngũ phẩm, thì có thể đỡ cho ngươi một đòn tất sát.

Mục Trần và Cửu U giật mình, hắn biến sắc nhìn lại. Ngọc bội có thể phòng ngự nhất kích tất sát của Chí Tôn ngũ phẩm? Thứ này nhìn bất phàm mà lại siêu cấp đến thế ư?

- Quên đi, thứ này chắc là người nhà ngươi đem cho ngươi, ta không lấy của người khác. Hơn nữa giá trị thứ này chắc chắn cao hơn Thiên Hỏa Ngọc Tủy nhiều.

Mục Trần lắc đầu xua tay

- Không được, ngươi nếu không cầm lấy, ta cũng không lấy Thiên Hỏa Ngọc Tủy.

Lâm Tĩnh bướng bỉnh dị thường, nàng nghiêm túc gằn giọng, không phải đang nói chơi.

Cô nàng phóng khoáng này sống có vẻ rất nguyên tắc.

- Hơn nữa chớ lo cho ta, ngọc bội hộ thân cùng loại ta còn có cái khác nữa, nếu không ta nào dám trốn nhà ra đây.

Lâm Tĩnh mỉm cười láu cá, giơ giơ cái cổ tay trắng nõn còn đang giắt một miếng ngọc bội khác nhỏ hơn.

Mục Trần im thin thín, thở dài. Mấy đứa nhỏ "nhà có điều kiện" quả là sung sướng, ngọc bội hộ thân trân quý như thế có một cái đã là giàu lắm rồi. Điều này làm hắn cảm thấy nản lòng vô cùng, nếu không phải trước kia may mắn lụm được Tụ Linh Oản, e rằng giờ phút này ngay cả tư cách ngồi đây cũng không có.

- Nè.

Lâm Tĩnh khẳng khái đưa ngọc bội hộ thân cho Mục Trần.

- Nói đi nói lại, vẫn là ta chiếm tiện nghi.

Mục Trần thở dài, cũng đành nhận lấy ngọc bội hộ thân, cảm xúc phức tạp than thở.

- Than thở làm gì. Mục Trần, ngươi thật là một bằng hữu!

Lâm Tĩnh cười tươi như hoa, tán thưởng hắn một cách đáng yêu.

Hành động mua Thiên Hỏa Ngọc Tủy cho nàng đã khiến Lâm Tĩnh cảm thấy đầy hảo cảm với hắn. Đâu phải dễ kiếm một người mới quen biết chưa lâu đã bỏ ra hơn 2000 Chí Tôn linh dịch mua một thứ mình không dùng được.

Mà với nhãn quang tinh tế của nàng, thừa sức nhìn ra Mục Trần chẳng phải công tử phú hào thế gia giàu sang đến mức không thèm để ý 2000 Chí Tôn linh dịch, người như thế thật đáng quý.

Tuổi tuy còn nhỏ, nhưng nhận thức của cô nàng lại chín chắn hơn Mục Trần có thể tưởng tượng. Hắn nhiên những hành động nghịch ngợm lanh lợi của nàng cũng chẳng phải buông thả, chẳng hề thiếu tâm nhãn.

Mục Trần cất ngọc bội hộ thân, không nói gì thêm với cô nàng Lâm Tĩnh đang hưng phấn. Trong lúc tán chuyện với cô nàng, đã có thêm ba món đấu giá thành công.

Những bảo bối đó có thần khí, có thần thuật, chẳng thứ nào bình phàm, một phen tranh đoạt làm cho không khí phòng đấu giá cực kỳ sôi nổi.

Dù vậy Hư Không Đại Nhật Quả và Bất Diệt Thần Diệp vẫn chưa xuất hiện.

Điều này càng làm hắn lo lắng, vì những vật phẩm đấu giá càng về sau thì giá cả càng đắt, mấu chốt chính là đám nhân vật VIP kia chưa hề có ai ra tay mua món nào cả.

Hiện giờ trong tay hắn có được khoảng 18000 Chí Tôn linh dịch, đó là số linh dịch nhờ có Cửu U mở thêm được một chút phong ấn của Tụ Linh Oản. Số lượng này không nhỏ chút nào, thế nhưng có thể mua được hai món nguyên liệu kia hay không thì chẳng biết được.

Đến khi bảy món đồ đã bán xong, ánh mắt Mục Trần mới trở nên sáng rỡ.

Hắn nhìn thấy ánh sáng cực kỳ lóa mắt xuất hiện, trong khối cầu ánh sáng rực rỡ như một mặt trời bé con.

Dao động kỳ lạ tràn ngập.

Cả phòng đấu giá im phăng phắc, ai nấy mắt sáng quắc nhìn bảo vật.

Mục Trần nhìn vào trái cây kia, trong lòng kích động vô cùng.

Hư Không Đại Nhật Quả, cuối cùng đã nhìn thấy.

Trên những lầu các kia cũng có động tĩnh, nhiều ánh mắt chăm chú quan sát, hắn nhiên cũng bị hấp dẫn.

- Còn đây là Hư Không Đại Nhật Quả, có lẽ ai ai cũng nghe nói thứ này đem luyện hóa sẽ hình thành một vầng liệt nhật trong Chí Tôn Hải, khiến cho linh lực mang theo tính chất hỏa viêm, uy lực càng thêm mạnh mẽ.

- Độ hiếm của thứ này lão hủ không cần nói rõ, Hư Không Đại Nhật Quả, giá khởi điểm 7000 Chí Tôn linh dịch!

Mặc Thanh dứt lời, vô số người suýt nữa tắc họng mà chết. Cái giá trên trời này làm không ít kẻ thẫn thờ xuôi tay, nhưng ánh mắt cũng

không tránh khỏi thèm thường. Kỳ bảo có thể cường hóa uy lực linh lực, đâu dễ mà gặp được.

- 7000 Chí Tôn linh dịch.

Mục Trần suýt nữa cũng té ghế. Cái giá khởi tranh nghe mà giật mình, đây chắc chắn sẽ là một hồi tranh đoạt thảm thiết, chẳng biết giá cả sẽ dừng lại ở con số nào.

Mục Trần hít sâu một hơi, mắt sắc lại. Dù cho thế nào hắn cũng không dễ bỏ qua.

Lần này nếu bỏ mất dịp may, muốn tu luyện Đại Nhật Bất Diệt thân chẳng biết sẽ đến năm nào tháng nào.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 655: Tranh Đoạt

Hào quang sáng lóa tràn ra khắp khu đấu giá, nhưng chẳng hề làm cho những đôi mắt tham lam kia bị chói một chút nào. Hư Không Đại Nhật Quả quý hiếm vượt xa Thiên Hỏa Ngọc Tủy.

Mục Trần cũng hai mắt đỏ rực giống hệt mấy kẻ xung quanh, hắn cố gắng nhanh chóng bình tĩnh lại, hít một hơi, căng thẳng nhìn xung quanh. Ánh mắt tỏ ra nghiêm trang, vì những tiểu lâu kia dường như cũng có động tĩnh, làm cho lòng hắn hơi chùng xuống. Quả nhiên như đã đoán, những tên hạng VIP kia cũng nhắm vào Hư Không Đại Nhật Quả .

Bảo vật có thể cường hóa uy lực linh lực, bất kỳ cường giả Chí Tôn cảnh nào cũng bị hấp dẫn.

Trên đài đấu giá, Mặc Thanh quan sát bạo động bên dưới, thản nhiên nói:

- Chư vị, bắt đầu cạnh tranh đi nào.

Lời vừa dứt, toàn trường yên lặng. 7000 Chí Tôn linh dịch đâu phải con số nhỏ, số người đủ khả năng ra giá chắc cũng không bao nhiêu, dĩ nhiên phần lớn còn lại chỉ còn cách ngồi xem cục diện.

Yên tĩnh trong chốc lát, liền có người phá vỡ.

- 7300!

Người vừa ra giá là một trung niên gương mặt lạnh lùng, khí thế toát ra mạnh mẽ, thực lực không tầm thường.

- 7500!

Nhưng giá hắn vừa nêu đã lập tức bị vượt qua.

- 7800!

Giá tăng liên tiếp, không khí trong khu đấu giá lại trở nên xôn xao, những cường giả có tâm tư với Hư Không Đại Nhật Quả đều ra giá.

Chỉ vài tiếng hô, giá đã tăng lên đến 8500 Chí Tôn linh dịch. Cái giá này khiến không ít kẻ cắn áo xé quần, vò đầu bứt tai. Lượng Chí Tôn linh dịch lớn như thế có thể giúp cho họ tu luyện nhanh hơn rất nhiều lần.

Đến lúc này, vốn đã ít người đấu giá nay càng ít hơn, nhưng bây giờ mới chân chính là lúc ra tay của những long đầu đại ngạc.

- 9500!

Khi không khí chùng lại, một âm thanh quyến rũ vang lên, mọi người lập tức ngẩng đầu nhìn tiểu lâu kia, bức màng che mỏng bị xốc lên, hé lộ dung nhan kiều mị yêu dị.

- Là Tiên Hồ tông, Tâm Hồ tiên tử.

- Nàng cũng hứng thú với Hư Không Đại Nhật Quả hay sao?

Nhiều kẻ nhìn thấy dung nhan của nàng thì tim đập thình thịch, trong lòng nổi lên đủ loại ý tưởng.

Sau khi có cái giá của vị Tâm Hồ tiên tử kia, phòng đấu giá càng yên tĩnh hơn nữa, những cường giả vừa ra giá khi trước cũng trầm ngâm không dám tăng, có lẽ không dám đắc tội với bà nương này

Mục Trần thấy vậy, bất đắc dĩ thở dài, cất giọng:

- 10000!

Cái giá này vừa ra, nhất thời làm cho cả phòng đấu giá kinh ngạc, ai nấy liền quay lại xem kẻ nào ăn gan hùm lại giàu có như vậy. 10000 Chí Tôn linh dịch, cũng không phải bất cứ ai cũng lấy ra được.

Mục Trần vẫn bình tĩnh không rời mắt khỏi Hư Không Đại Nhật Quả trên đài, chẳng để ý gì khác.

Trên tiểu lâu, vị Tâm Hồ tiên tử nở nụ cười câu hồn đoạt phách, đôi mắt lưu động xem xét Mục Trần, khá kinh ngạc.

Mục Trần cảm giác được ánh mắt nàng đang nhìn mình, hơi nghiên đầu, nở nụ cười ra chiều xin lỗi.

Tâm Hồ tiên tử mỉm cười quyến rũ, nheo mắt, chẳng biết trong lòng nghĩ gì, nhưng cũng không hề tăng giá nữa.

- Ha ha, nếu Tâm Hồ tiên tử không có hứng thú lắm với Hư Không Đại Nhật Quả, vậy thì tại hạ sẽ lấy vậy.

Chính lúc Tâm Hồ tiên tử đang trầm tư, một tiếng cười từ tiểu lâu khác gần đó cũng vang lên, gã thanh niên gương mặt lạnh lẽo ra mặt chắp tay chào Tâm Hồ tiên tử.

- Hi hi, tiểu nữ tử tài lực nông cạn, khó có cách nào tranh đoạt với chư vị, ngay cả thiếu điện chủ Huyền Thiên điện cũng quan tâm như thế, vậy thì ta rút lui thôi.

Tâm Hồ tiên tử liếc nhìn hắn, mân mê đôi môi đỏ mỉm cười khúc khích.

Gã thanh niên kia cúi người vái chào, rồi nhìn lại Mục Trần, gương mặt thản nhiên cười thách thức:

- 11000!

Đến lượt Mục Trần nhíu mày.

- Tên khốn này thật khiến cho người ta ghét mà.

Lâm Tĩnh hậm hực nổi cáu thay cho Mục Trần. Cũng vì trước đó bị tên kia đùa giỡn mà bây giờ đã mang hận người kia, bây giờ còn phân tranh làm hỏng chuyện tốt của Mục Trần thì không tránh khỏi nổi nóng.

- Mục Trần, ngươi cứ việc ra giá đè chết hắn! Tuy ta không có mang theo Chí Tôn linh dịch, nhưng cùng lắm lấy vài thứ đồ đi bán cũng được giá.

Lâm Tĩnh sùng máu kích động.

- Không sao đâu, hắn muốn đùa, vậy ta chơi cùng hắn.

Mục Trần mỉm cười mà ánh mắt lạnh băng. Có lẽ tên thanh niên kia có địa vị siêu cấp trong Huyền Thiên điện, bất quá hắn cũng không tin tên kia có thể tùy tiện lấy ra mấy vạn Chí Tôn linh dịch đến đập hắn.

Chí Tôn linh dịch, chớ không phải cái nồi nước sôi!

Bất kể ra sao Hư Không Đại Nhật Quả cũng phải thuộc về tay.

- 12000.

Mục Trần tựa lưng vào ghế ngồi, giọng vững vàng lại vang lên. Lúc này nhiều người đã bắt đầu đoán già đoán non, chẳng biết Mục Trần là đệ tử của tông tộc nào.

Trên tiểu lâu, cặp mắt lạnh lẽo của gã thanh niên híp lại. Lúc đầu đang trêu hoa ghẹo nguyệt bị Mục Trần nhúng tay vào, trong lòng đã khó chịu. Hắn sao không thể nhìn ra quan hệ của tên kia và cô gái nọ vốn không quen không biết.

Hơn nữa thực lực tên kia cũng chỉ vừa đủ tiến vào Chí Tôn cảnh, nếu chẳng phải kiêng dè vị nữ tử áo đen xinh đẹp đi cùng, e rằng đã sớm đá tên đó ra ngoài, nào dự đoán được tên kia lại còn được đằng chân lân đằng đầu, tranh đoạt bảo vật.

- Thiếu điện chủ, mục tiêu lần này đến Thương thành, cần thiết nhất cũng không phải Hư Không Đại Nhật Quả.

Lão nhân áo đen đứng đằng sau vẫn im lặng, đột nhiên lên tiếng nhắc nhở.

- Ta biết, 13000!

Gã này nhíu mày khó chịu, vẫn vung tay ra giá.

- Ta thật ra muốn nhìn, cái tên mắt chó không biết trời cao đất rộng kia từ đâu tới, dám tranh với ta!

Hắn cười khẩy, đánh giá Mục Trần bất quá là phô trương thanh thế mà thôi.

- 15000.

Không đúng, hắn chỉ vừa dứt lời, Mục Trần lập tức tăng giá, mà còn tăng một lần 2000 Chí Tôn linh dịch.

Ra tay phóng túng như vậy khiến cho khu đấu giá kinh ngạc, thậm chí cả vị Tâm Hồ tiên tử kia cũng ngạc nhiên ra mặt, thích thú nhìn Mục Trần. Khí phách và bạo chi như thế thật bất phàm a.

Gã thanh niên kia thì mặt tái mét, ánh mắt lạnh đi, u ám nhìn Mục Trần. Gã kia chỉ nhìn chằm chằm vào Hư Không Đại Nhật Quả, chẳng hề ngó lại.

Khóe miệng run rẩy, kiềm chế sát ý bốc lên, định tiếp tục tăng giá.

- Thiếu điện chủ!

Lão nhân áo đen nhíu mày trầm giọng.

Hắn vịn chặt tay trên thành ghế, nghiến răng. Cuối cùng đành nuốt cái giá muốn bung ra khỏi miệng vào lại trong bụng, nhưng ánh mắt trở nên âm trầm đáng sợ, lành lạnh thấp giọng nói nhỏ:

- Mục trưởng lão, nhớ kỹ tên kia, đồ vật ta muốn không phải cũng có thể tùy tiện đoạt được.

Lão nhân áo đen khẽ gật đầu, khóe miệng tươi cười cũng khá tàn khốc:

- Thiếu điện chủ yên tâm, coi như là hắn có hảo tâm bỏ ra một lượng lớn Chí Tôn linh dịch mua giúp ngươi Hư Không Đại Nhật Quả đi.

Sắc mặt gã thanh niên lúc này mới tốt lên, mỉm cười không cần nói nữa.

Mục Trần đẩy giá lên 15000 Chí Tôn linh dịch, chẳng còn ai tranh đoạt với hắn nữa, có lẽ vì cái giá quyết đoán khiến người ta kinh sợ, sau một hồi chờ đợi, Hư Không Đại Nhật Quả đã thành công vào túi Mục Trần.

Mặc Thanh tuyên bố kết quả đấu giá, hắn hài lòng thở phào. Cùng lúc đó lại nhận thấy một cặp mắt lạnh lẽo đầy sát tâm khóa chặt lấy mình, hắn khẽ run lên, gương mặt băng lãnh nhìn chằm chằm vào tiểu lâu của gã thanh niên kia.

Nếu tên kia không nhúng tay quấy rối, thì giá phải trả cũng đâu có cần phải cao đến như thế. Bây giờ làm sao còn đủ tài lực tranh Bất Diệt Thần Diệp đây?

- Cái kia tên, có thể đã nổi sát tâm với ngươi.

Cửu U ung dung mỉm cười nhắc nhở.

Mục Trần khẽ gật đầu.

Dù tên kia có lão nhân hộ vệ thực lực Chí Tôn ngũ phẩm, cao hơn cả Cửu U, nhưng cũng khó nói, vì nàng là một thần thú chân chính.

Còn cái tên kia cũng chỉ là Chí Tôn nhất phẩm, nếu thật ra tay, Mục Trần cũng chẳng ngại.

Mục Trần suy nghĩ kỹ càng, rồi tập trung nhìn lên đài đấu giá. Vị Mặc Thanh đại sư lúc này đã đem ra vật phẩm thứ chín.

Đúng như Mục Trần dự đoán, đó là nguyên liệu cuối cùng để hắn tu luyện Đại Nhật Bất Diệt thân.

Bất Diệt Thần Diệp.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 656: Bất Diệt Thần Diệp

Khối cầu ánh sáng lơ lửng trên bàn tay Mặc Thanh đại sư. Một chiếc lá khô to chừng bàn tay, màu vàng úa, những đường gân lá tràn ngập. Chiếc lá khô này nhìn qua rất xấu xí bình thường, nếu không phải nó đang nằm trong tay Mặc Thanh đại sư, e rằng người ta chẳng ai tin đó chính là Bất Diệt Thần Diệp huyền thoại.

Trong thế giới có một cây thần, tên gọi Bất Diệt thần thụ, tuổi thọ của nó lâu đến mức khó tin, sừng sững ở nơi nào đó, cho dù có thêm vạn năm nữa cũng vẫn bất diệt như xưa.

Cây thần này cứ mỗi ngàn năm lại mọc ra một cái lá, đó chính là Bất Diệt Thần Diệp. Đây chính là nguyên liệu luyện chế ra Thế Thân Diệp, năng lực thần kỳ giúp người ta có thêm một cái mạng nữa.

Chính vì lẽ đó mà Bất Diệt Thần Diệp bị vô số cường giả truy tìm, bởi vì bảo vật kỳ vật hiếm lạ trên thế giới có rất nhiều, nhưng bất kỳ ai cũng chỉ có một cái mạng.

Do vậy, mỗi khi Bất Diệt Thần Diệp mọc ra, vô số cường giả lại xông đến tranh đoạt, cho dù trả giá thảm trọng cũng không do dự.

Mọi người trong phòng đấu giá tỏ ra còn thèm thuồng hơn những món đồ trước nhiều. Cũng may họ còn một chút lý trí cảnh báo ở cái nơi này không nên khinh cử vong động, nếu không thì hẳn đã phải có một hồi đồ sát máu me.

Mặc Thanh đại sư liếc nhìn ánh mắt tham lam bên dưới, ngữ khí bình thản:

- Bất Diệt Thần Diệp, giá khởi điểm, 10000 Chí Tôn linh dịch.

Giá đưa ra, mọi người lập tức giật mình tỉnh lại, ai nấy kinh nghi nhìn lên. 10000 Chí Tôn linh dịch, con số khổng lồ như thế e rằng chỉ còn những nhân vật VIP trên các tiểu lâu kia mới có thể lấy ra được.

Thần vật quả nhiên phải thuộc về kẻ có thực lực.

Mục Trần nghe hét giá xong, rồi cũng méo mặt.

- Làm gì đây?

Cửu U nhíu mày, cái giá này cũng vượt ngoài dự đoán, mà quan trọng nhất là sau vài hồi tranh đoạt, dĩ nhiên cái giá này sẽ còn tăng lên cao hơn nữa.

Và số Chí Tôn linh dịch còn lại trong tay Mục Trần hẳn nhiên không thể kham nổi.

Mục Trần trầm tư:

- Cứ xem tình hình đã, nếu không được, ta còn có mấy món bảo vật thần khí kiếm được trong đại tái linh viện, có lẽ cũng đổi được một lượng Chí Tôn linh dịch.

Mục Trần xoa xoa trán, hắn đã lĩnh giáo cái nhu cầu Chí Tôn linh dịch khi hành tẩu Đại Thiên thế giới lớn đến cỡ nào. Khi còn ở Bắc Thương linh viện, thậm chí cả khái niệm về nó cũng không có, thế nhưng bây giờ giống như cô nàng Lâm Tĩnh bên cạnh đây, không có Chí Tôn linh dịch, nửa bước khó đi.

Tụ Linh Oản hẳn là chứa rất nhiều Chí Tôn linh dịch, nhưng mà tầng tầng phong ấn của nó quá mạnh, ngay cả Cửu U trong hai tháng qua cũng chỉ giải phong được một phần nhỏ.

Cửu U ngao ngán lắc đầu. Trước kia này cũng lưu trữ một lượng rất lớn Chí Tôn linh dịch, thế như khi độ kiếp lại dùng hết sạch, thành ra bây

giờ cũng chẳng giúp gì được.

- Hay để ta đưa vài món đồ đi đổi Chí Tôn linh dịch?

Lâm Tĩnh nãy giờ im lặng lên tiếng, hành động của Mục Trần giúp nàng mua Thiên Hỏa Ngọc Tủy tuy chỉ có hơn 1000 Chí Tôn linh dịch, nhưng khiến nàng mang hảo cảm mà ái ngại.

Mục Trần mỉm cười, chẳng nói gì.

Trong lúc họ nói chuyện, cái giá ban đầu của Bất Diệt Thần Diệp đã tăng lên, đúng như dự đoán, những người tranh đoạt đều là những nhân vật trên các tiểu lâu.

Bọn họ xuất thân từ các thế lực lớn, tài lực hùng hậu, chỉ chốc lát mà tranh đoạt đã trở nên kịch liệt.

Giá cả đã lên đến 15000 Chí Tôn linh dịch, ngang ngửa với Hư Không Đại Nhật Quả trước đó, mà vẫn chưa dừng lại.

Mục Trần cố giữ bình tĩnh. Giá lên cao đến mức này, cuối cùng chỉ còn lại ba phe tiếp tục, chính là gã thanh niên kia, Tiên Hồ tông Tâm Hồ tiên tử, và một lão nhân áo tro. Lão này mặt mày thì hiền lành, nhưng trên ống tay áo lại thêu hình một cái đầu lâu màu đen dữ tợn.

- Kia hẳn là người của Khô Lâu Ma Sơn nhân, bá chủ Khô Lâu đại lục, chiến lực rất mạnh, xét tổng thể còn thiếu chút nữa là ngang bằng Đại La Thiên Vực và Huyền Thiên điện.

Cửu U báo danh tính lão nhân áo tro kia.

Mục Trần khẽ gật đầu, Thiên La đại lục là siêu cấp đại lục, một thế lực nào đó cũng khó có thể tùy tiện mà so với những thế lực hàng đầu danh tiếng lẫy lừng trong đó.

Mà Khô Lâu Ma Sơn cũng không phải thế lực tầm thường, bằng không lão nhân áo tro kia sao dám chính diện tranh đoạt với Huyền

Thiên điện và Tiên Hồ tông.

- 17000 Chí Tôn linh dịch.

Lão nhân áo tro lại ra giá, giọng khàn khàn già cỗi.

- Khà khà, hai vị, cái giá này đã là cực hạn của ta, nếu hai người các ngươi còn ra giá cao hơn, thì lão phu xin rút lui, mong Huyền Thiên điện và Tiên Hồ tông nể mặt.

Lão nhân áo tro nhìn nhìn hai phe kia, cười nói.

Tâm Hồ tiên tử cười khúc khích một tràng dài, lắc đầu:

- Quỷ Khô trưởng lão nâng giá đến mức này, tiểu nữ sao dám tranh phong? Tiếp theo xin mời thiếu điện chủ Huyền Thiên điện Liễu Minh phụng bồi vậy.

Gã thanh niên tên Liễu Minh kia nhất thời cười to, ra vẻ tự phụ:

- Một khi đã như vậy, ta cung kính không bằng tuân mệnh, thứ mà Huyền Thiên điện ta coi trọng, người khác không dễ giành được đâu.

Nói xong, hắn khẽ liếc Mục Trần, ánh mắt lạnh lùng.

- 20000 Chí Tôn linh dịch.

Liễu Minh cười cười nhìn vị kia trưởng lão Khô Lâu Ma Sơn.

Mọi người đang quan khán cục diện hít một hơi sợ hãi. Xem ra mục tiêu Huyền Thiên điện lần này cũng là Bất Diệt Thần Diệp, bỏ một lượng lớn tài chính đoạt lấy. 20000 Chí Tôn linh dịch, tính toán một thế lực vừa vừa cho dù kinh doanh thuận buồm xuôi gió một năm cũng khó mà có được lợi nhuận chừng đó.

Nháy mắt tăng thêm 3000, làm cho lão nhân áo tro biến sắc, đành ngồi xuống. Hiển nhiên nó đã vượt qua sức chịu đựng của lão.

Bất Diệt Thần Diệp trân quý, nhưng trả 20000 Chí Tôn linh dịch để mua nó đúng là không đáng.

Cửu U thấy đấu giá thứ chín kết thúc, khẽ liếc nhìn Mục Trần. Hắn nheo mắt, sát khí lượng lờ, lát sau hắn lắc đầu.

Hiển nhiên, hắn đã muốn từ bỏ.

- Bỏ qua cơ hội lần này, e rằng cũng phải mấy trăm năm nữa Bất Diệt thần thụ mới ra cái lá khác, ngươi muốn tu luyện pháp thân Chí Tôn chẳng lẽ phải chờ tới khi đó?

Cửu U cau mày khó chịu.

- Bây giờ nói thế cũng còn sớm.

Mục Trần cười nói.

- Có ý gì?

Cửu U nghi hoặc.

- Bởi vì có người lòng tham không đáy, còn muốn đoạt đi Hư Không Đại Nhật Quả. Nếu người ta đã chú ý mình như vậy, thì vì sao mình lại không chú ý người ta một chút.

Mục Trần tỏ ra bình thản.

- Ngươi muốn ra tay với họ?

Cửu U tròn mắt kinh ngạc. Không ngờ hắn lại có lá gan to đến như thế.

- Không phải ta ra tay với họ, mà họ chắc chắn sẽ ra tay với ta. Ngươi có chắc đối phó được lão già kia không?

Mục Trần hỏi nhỏ.

Đương nhiên hắn ám chỉ lão nhân áo đen hộ vệ của Liễu Minh.

- Hắn là Chí Tôn ngũ phẩm, cao hơn ta một phẩm, thế nhưng chiến lực thần thú mạnh hơn. Hắn chắc chắn không làm gì được ta, nhưng mà ta cũng chẳng thể giết nổi hắn.

Cửu U trầm ngâm.

- Liễu Minh là Chí Tôn nhất phẩm, có lẽ đã tu luyện pháp thân Chí Tôn, bề ngoài thì hắn mạnh hơn ta, nên chỉ cần lão kia cầm chân ngươi, hắn chắc chắn sẽ nghĩ rằng đủ sức giải quyết được ta.

Mục Trần cười nói:

- Nhìn thủ đoạn đấu giá của hắn, dễ đoán là kẻ có thù tất báo, tính cách tự phụ. Lúc trước ta chẳng nể mặt hắn, tất nhiên hắn không tha cho ta. Xem ra sau khi rời khỏi đây, con đường cũng không bằng phẳng cho lắm.

- Vậy cứ để chúng đến thử xem.

Cửu U cũng hậm hực thách thức. Mấy tên kia dám giở âm mưu với nàng, thì nàng sẽ cho chúng biết, cái gì gọi là trộm gà bất thành còn mất nắm thóc.

Mục Trần cười cười, nụ cười lạnh lẽo chẳng mấy thân thiện. Hắn cũng không muốn gây chuyện, nhưng cũng không có nghĩa là hắn sợ phiền phức. Liễu Minh kia muốn ra tay, hắn đã có thể mượn cái cớ hoàn mỹ này để đoạt lấy Bất Diệt Thần Diệp vào tay mình.

Hắn không sợ thất bại, cùng lắm có thua thì Cửu U hóa thành bản thể vắt chân lên cổ mà chạy. Tốc độ Cửu U Minh Tước e rằng một Chí Tôn ngũ phẩm cũng chỉ có thể ngửi khói.

Đấu giá Bất Diệt Thần Diệp đã có kết quả, Liễu Minh thuận lợi giành được, cái giá 20000 đủ khiến cho bao người thất vọng ngồi xuống.

Mặc Thanh đại sư phẩy tay, tiếng chuông ngân vang lên, Bất Diệt Thần Diệp bán ra thành công.

Liễu Minh nở nụ cười đắc ý, tay xoa xoa thành ghế, nheo mắt nhìn về phía Mục Trần:

- Tiểu tử miệng còn hôi sữa cũng dám giành đồ vật của ta, thật là chán sống mà.

"Boong"

Tiếng chuông lại ngân vang, mọi người căng mắt nhìn lên, ngay cả những nhân vật ở các tiểu lâu cũng vén màng lên, ánh mắt gắt gao nhìn xuống đài đấu giá.

Tiếp theo chân chính là món "đinh" của buổi đấu giá hôm nay.

Các thế lực có mặt hôm nay, thực ra chính là vì món đồ cuối cùng này.

Mục Trần cũng nhìn lên, tò mò quan sát. Hắn cũng muốn biết thứ bảo bối gì mà có thể xếp trên cả Hư Không Đại Nhật Quả và cả Bất Diệt Thần Diệp.

Mặc Thanh đại sư nắm tay lại, một tia kim quang lóe sáng, lập tức hấp dẫn mọi ánh nhìn.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 657: Cửu Long Cửu Tượng Thuật

Trên đài đấu giá, Mặc Thanh đại sư thò tay vào khối cầu kim quang lóng lánh, một quyển trục màu vàng hiện ra. Vẻ ngoài nó khá cũ kỹ, xưa cổ như được lưu truyền từ thượng cổ, tản mát khí tức mãng hoang.

Kim quang lưu chuyển, mơ hồ có long tượng thành hình, uy nghiêm trầm hùng.

Mọi ánh mắt đều bị thu hút vào quyển trục kia, đều nhận thấy nó có gì đó khác lạ.

Mặc Thanh khẽ nâng cao quyển trục, giọng già nua vang vang đấu giá trường:

- Đây là một quyển thần thuật sinh ra từ thượng cổ thần điển, chỉ tiếc nó không trọn vẹn, lão hủ đánh giá nó là thần thuật chuẩn đại viên mãn. Bất quá tiềm lực của nó là vô hạn, nếu thật sự có ai đó lĩnh ngộ được ảo diệu bên trong, tu luyện thành công, ta đoán uy lực của nó có thể sánh ngang thần thuật đại viên mãn, thậm chí còn cao siêu hơn.

- Siêu hơn thần thuật đại viên mãn?

Ai nấy chấn kinh. Bình thường mà nói, thần thuật đại viên mãn đặt vào bất kỳ thế lực to lớn hàng đầu nào trên Đại Thiên thế giới thì cũng là trấn tông bảo bối, chỉ có những trưởng lão cao tầng hạch tâm tối cao mới đủ tư cách tu luyện. Ấy thế mà quyển chuẩn thần thuật này lại có uy lực cao siêu hơn thần thuật đại viên mãn?

Mục Trần giật mình, mày cau lại, ngẫm nghĩ một lúc, hắn thắc mắc câu nói của lão Mặc Thanh kia. "Nếu thật sự có ai đó lĩnh ngộ được ảo

diệu bên trong, tu luyện thành công..."

- Hi hi, Mặc Thanh đại sư, nghe ý tứ của người, quyển chuẩn thần thuật đại viên mãn này cũng không dễ tu luyện nhỉ?

Không chỉ Mục Trần tinh ý nhận ra, một tiếng nói quyến rũ dịu dàng vang lên, Tâm Hồ tiên tử cười khúc khích đặt câu hỏi.

- Ha ha, Tâm Hồ tiên tử quả nhiên tinh tế hơn người. Chính xác, quyển chuẩn thần thuật đại viên mãn này cho đến nay vẫn chưa hề có người tu luyện thành công. Lão hủ nhận thấy, độ khó tu luyện nó còn huyền ảo hơn thần thuật đại viên mãn chân chính, thâm sâu khó lường.

Lời nói ra, khiến toàn trường thêm một lần kinh ngạc. Thần thuật này lại chưa từng có ai luyện thành?

Bất quá họ cũng tỏ ra minh bạch. Nếu đã tu luyện thành công, thì chủ nhân của quyển thần thuật này đâu có đem nó ra đấu giá.

- Ồ?

Gã Liễu Minh cười tủm tỉm đứng dậy, hứng thú đánh giá quyển trục hoàng kim:

- Ta đúng là chưa từng gặp thần thuật không thể tu luyện, vậy thì hôm nay phải thử một chút.

Liễu Minh có thể đạt tới Chí Tôn nhất phẩm ở cái tuổi này, tuy rằng có lợi thế được Huyền Thiên điện dốc lực tài bồi, nhưng hắn cũng có thiên phú trác tuyệt. Tính cách tự phụ như hắn thì nào có ngán cái gì.

- Thần thuật này gọi là Cửu Long Cửu Tượng thuật, giá đấu khởi điểm, 20000 Chí Tôn linh dịch.

Mặc Thanh thản nhiên báo giá, cái giá ngút trời làm cho vô số kẻ không nói nên lời.

Mục Trần chóng mặt chao đảo, mới nghe giới thiệu hắn cũng hứng thú với Cửu Long Cửu Tượng thuật, thế nhưng mà thực tế là không thể nào có khả năng cạnh tranh nổi.

Hiện tại chỉ có mấy thế lực trên các tiểu lâu kia so kè mà thôi.

Tuy quyển thần thuật này giá cao đến mức làm cho người ta mất cả tâm đấu giá, thế nhưng cũng chẳng vì thế mà kém kịch liệt. Những thế lực kia trước đó vẫn nhẫn nhịn không tranh giá, hẳn nhiên là để dành tài lực dốc sức chiến cho món hàng "đinh" này, hiện tại tất cả không hề che giấu nữa.

Những tiếng đấu giá trầm hùng mạnh mẽ tăng giá, còn đám người lẻ tẻ kia thì chỉ có giương mắt ra thèm thuồng xem hồi tranh giá kịch liệt.

Chỉ vài tiếng hô giá, đã leo lên đến gần 30000 Chí Tôn linh dịch!

Một lát sau, vì giá cả quá cao, không còn mấy ai ra giá nữa, kết quả cuối cùng là 32000 Chí Tôn linh dịch.

Và kẻ ra giá cao như thế chính là tên Liễu Minh đến từ Huyền Thiên điện.

Xem ra đấu giá hội lần này, mục tiêu chính của Liễu Minh chắc chắn là quyển trục Cửu Long Cửu Tượng thuật.

Mục Trần cũng hít hà một hơi, lúc này mới thấy hắn thành công mua được Hư Không Đại Nhật Quả may mắn cỡ nào. Có lẽ mục tiêu ban đầu của Liễu Minh không phải thứ đó, chứ nếu không thì chẳng thể nào thu được vào tay.

Nói đi nói lại cũng do hắn túi quá mỏng.

Vị Tâm Hồ tiên tử kia mày cau lại khó chịu:

- Liễu Minh đúng là chịu chi, số lượng Chí Tôn linh dịch khổng lồ như thế, e rằng Thiên Huyền điện cũng phải nóng ruột nóng gan a.

- Hắn cũng quá tự phụ thôi.

Gã trung niên đứng cạnh Tâm Hồ tiên tử thản nhiên cười:

- Cửu Long Cửu Tượng thuật cực kỳ quỷ dị, người bình thường căn bản không thể tu luyện. Liễu Minh mặc dù có chút thiên phú, nhưng muốn tu luyện thành công, thì còn kém xa lắm. Liễu Minh trong giới trẻ Thiên La đại lục, miễn cưỡng cũng coi được, nhưng so với Liễu Viêm đại ca của hắn, thì còn quá non.

- Ha ha, Liễu Viêm chính là ứng cử viên sáng giá cho vị trí điện chủ Thiên Huyền điện tiếp theo, thanh danh hiển hách tên kia làm sao so được.

Tâm Hồ tiên tử cười quyến rũ.

- Tiểu thư cũng đâu có kém hắn.

Trung niên nam tử cười nói.

Tâm Hồ tiên tử ý cười khúc khích, ánh mắt khẽ chuyển đến một chỗ trong khu đấu giá, nhìn chăm chăm vào Cửu U:

- Nữ tử này rất lợi hại a, tuổi trẻ như thế mà thành tựu cao cường, chẳng biết nàng ta thuộc về thế lực phương nào?

- Chuyện này, chắc phải nhờ đến Liễu Minh tìm hiểu giúp chúng ta vậy.

Trung niên kia nói.

- Hả? Liễu Minh kia đúng là không mấy độ lượng, chỉ có điều không biết lần này có phải hắn đá trúng cục sắt rồi không?

Tâm Hồ tiên tử nhướng mày ra chiều hiểu ý

Tiếng chuông thứ ba ngân lên, mọi người trong phòng đấu giá hâm mộ nhìn sang Liễu Minh tài lực hùng hậu, đi đấu giá với thu hoạch cực

kỳ phong phú.

Liễu Minh tự đắc vênh mặt, hưởng thụ cảm giác muôn người ghen tị.

Phía bên kia, Mục Trần bình tĩnh đứng dậy, chẳng hề ngó lại, dẫn theo Cửu U và Lâm Tĩnh hướng ra ngoài.

Liễu Minh giật mình nhìn thấy thái độ dửng dưng đó của hắn, sắc mặt lạnh lẽo, tay xoa xoa thành ghế, thình lình nó bị bóp nát.

- Mục trưởng lão, phái người giám sát bọn nó, ta phải biết nhất cử nhất động của họ. Ở Thương thành không thể ra tay, nhưng chỉ cần chúng rời khỏi, ta sẽ cho chúng hiểu, có một số người tốt nhất đừng bao giờ chọc tới.

Liễu Minh hờ hững ra lệnh.

Lão nhân áo đen chậm rãi gật đầu.

Liễu Minh cười, hắn nhìn theo bóng dáng quyến rũ của Tâm Hồ tiên tử cũng đang ra ngoài. Dáng điệu thướt tha, đường nét ngạo nhân khiến cho trong lòng tà hỏa nóng lên, vội vàng tiến ra chào đón hỏi han.

Mục Trần dẫn Cửu U và Lâm Tĩnh rời khỏi khu vực đấu giá, đến chỗ lấy hàng giao dịch, thu hết mấy món đã mua.

Đứng trong phòng nhận vật phẩm đấu giá, nhìn quả trong tay sáng rực như mặt trời, hắn vui mừng hân hoan. Nói gì thì nói, lấy thêm được một nguyên liệu nữa cũng tốt, bây giờ chỉ cần đoạt được Bất Diệt Thần Diệp, hắn sẽ có thể bế quan tu luyện Đại Nhật Bất Diệt thân.

Quả thật đáng mong chờ, Chí Tôn pháp thân có điều kiện tu luyện cần nhiều kỳ bảo như thế, sẽ mạnh đến cỡ nào?

- Nè, cho ngươi.

Mục Trần cất đi Hư Không Đại Nhật Quả, rồi ném Thiên Hỏa Ngọc Tủy cho Lâm Tĩnh.

Lâm Tĩnh cười khì nhận lấy, gương mặt vui sướng. Tuy với thân phận của mình từng thấy rất nhiều bảo bối, nhưng dù sao thứ này coi như là do mình "tự mua lấy".

- Cám ơn.

Nàng cười tủm tỉm cảm kích.

- Ta hưởng lợi thôi.

Mục Trần cười, Hộ Thân Ngọc Bội mà Lâm Tĩnh cho, xét ra giá trị cao hơn Thiên Hỏa Ngọc Tủy nhiều.

- Chúng ta sẽ chia tay ở đây.

Mục Trần nhìn chằm chằm Lâm Tĩnh. Tiếp theo sẽ là một hồi chiến đấu thảm liệt, Lâm Tĩnh đi theo sẽ nguy hiểm cho cô nàng.

Lâm Tĩnh lắc đầy quầy quậy, mỉm cười:

- Tốt xấu gì chúng ta coi như là bằng hữu. Bằng hữu đâu thể nào chạy trốn khi bạn bè gặp nguy chứ?

Mục Trần ngẩn ngơ, hắn cười to sảng khoái.

- Vậy đi cùng đi, nếu lỡ có thua thì cùng nhau bỏ trốn thôi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 658: Chặn Giết

Sau khi đấu giá hội kết thúc, Mục Trần cũng chưa vội rời khỏi Thương thành, mà đi tìm một khách sạn tạm thời ở lại. Sắp chiến nên hắn đương nhiên phải phục hồi trạng thái đến mức tốt nhất có thể.

Thời gian vừa qua vừa di chuyển không ngừng nghỉ lại còn tu luyện dung hợp, hiển nhiên có tiêu hao không ít.

Trong phòng khách rộng rãi.

Mục Trần ngồi giữa phòng, Cửu U đứng bên cửa sổ, đột nhiên nàng lên tiếng:

- Quả nhiên có người theo dõi, chắc là mật thám của Liễu Minh kia.

Mục Trần gật gù:

- Họ Liễu quả nhiên không có tên nào tốt.

Lúc còn ở Bắc Linh cảnh, Liễu gia cũng khiến hắn gặp phiền phức liên miên.

Mục Trần nói dứt lời, đột nhiên nhìn thấy Lâm Tĩnh dáng vẻ tức giận, hai tay chống hông, rồi giá giá cái nắm đấm vào mặt hắn:

- Bà của ta cũng họ Liễu!

Mục Trần le lưỡi xấu hổ.

Lâm Tĩnh hậm hực:

- Nếu để cha ta nghe lời ngươi vừa nói, khẳng định là ngươi không còn cái răng ăn cơm.

Mục Trần cười he he, bỗng dưng lại gánh tai bay vạ gió.

- Khi nào chúng ta đi?

Cũng may Lâm Tĩnh không tính toán nhiều với hắn, nàng đổi chủ đề.

Bộ dáng của nàng xem ra không mấy lo lắng, mà lại có vẻ háo hức muốn gặp phiền toái.

- Không vội, mọi hành động của chúng ta đều nằm trong tay Liễu Minh, chúng ta từ tốn ở lại không chịu rời khỏi thành, hắn sẽ nghĩ là chúng ta sợ.

Mục Trần tủm tỉm cười nói.

- Đối địch chỗ yếu, thật là gian xảo mà.

Lâm Tĩnh cười khúc khích thích thú.

- Địch mạnh ta yếu, không thể cẩn thận tâm tư.

Mục Trần cười cười, rồi sắc mặt trở lại nghiêm túc:

- Ngươi hẳn cũng biết, thực lực Liễu Minh mạnh hơn hai ta. Ta và ngươi cũng đã thành công là Chí Tôn cảnh, nhưng vẫn chưa tu luyện Chí Tôn pháp thân, do vậy chiến lực có yếu đi nhiều. Cửu U thì nói rằng nhiều lắm chỉ có thể cầm chân lão già Chí Tôn ngũ phẩm kia, do đó nếu có gì bất trắc xảy ra, ta muốn ngươi phải là người đầu tiên rời khỏi.

Lâm Tĩnh nghe hắn nói mà tỏ ra không vui, nhưng thần sắc Mục Trần như thế kia cũng chỉ đành buồn bực gật đầu:

- Được rồi.

Mục Trần mỉm cười, rồi chầm chậm nhắm mắt lại, tu luyện khôi phục trạng thái.

Cửu U ngồi tán dóc với Lâm Tĩnh, sau đó nàng tựa vào cửa sổ chợp mắt. Nàng không tiến vào trạng thái tu luyện, cho dù thành thị có an toàn thì nhất định cũng phải luôn mở một con mắt cảnh giác .

Nàng biết rất rõ Đại Thiên thế giới hung hiểm ra sao.

Còn Lâm Tĩnh, tay che miệng ngáp dài mệt mỏi, uốn éo thân người nằm xuống ngủ một giấc ngon lành, bộ dáng như chẳng quan tâm đến nguy hiểm rình rập.

Một đêm nhẹ nhàng yên tĩnh trôi qua.

Sáng hôm sau, Mục Trần vẫn không có hành động gì, cho đến chiều tà ánh dương buông xuống. Thông thường buổi chiều là lúc người ta nghỉ ngơi, về nhà, kết thúc công việc, đi ăn chơi vui vẻ, hắn lựa chính lúc này để dẫn Cửu U và Lâm Tĩnh, lặng lẽ rời khỏi khách sạn, hòa vào dòng người rời khỏi thành thị.

Cùng lúc đó, trên một tầng lầu cao của một khách sạn hạng sang, một gã thanh niên đang thưởng thức chén trà, khóe miệng cười nhạt khinh thường.

Hắn phất tay, cô nàng mát xa vội đứng dậy đi ra ngoài. Còn hắn thì đưa mắt nhìn về phía cổng thành.

- Tên tiểu tử thật ngây thơ, nghĩ rằng cách đó có thể chuồn khỏi bàn tay ta sao?

Hắn cười đắc ý, vung tay lên, lão nhân áo đen như quỷ mị xuất hiện ngay bên cạnh.

- Mục trưởng lão, chuẩn bị hành động.

Lão nhân áo đen hờ hững gật đầu, không gian xung quanh hai người bồng bềnh gợn sóng, rồi cả hai tan vào không khí.

Trong một mái đình nhỏ giữa một hoa viên thanh lệ, nơi nào đó trong Thương thành, Tâm Hồ tiên tử đang vuốt ve con hồ ly bé nhỏ trong tay, đột nhiên nhoẻn miệng cười, cực kỳ quyến rũ.

- Có trò hay để xem rồi.

Nhẹ thả tiểu hồ ly, nàng mỉm cười:

- Đi thôi, chúng ta cũng đi xem một hồi náo nhiệt, ta sao lại cảm thấy Liễu Minh lần này không dễ đắc thủ nha.

Gã trung niên luôn ở cạnh nàng xuất hiện, rồi cả hai biến mất.

Ba toán người lặng lẽ rời khỏi thành, không hề làm kinh động đến những thế lực khác.

Chiều tà yêu dị vắt ngang bầu trời, ánh sáng đỏ sẫm lờ mờ bao phủ đất trời, mang theo không khí lành lạnh đêm sớm.

"Veo"

Đột nhiên vang lên tiếng xé gió, ba tia sáng xẹt ngang bầu trời, tốc độ cực kỳ kinh dị lướt đi nhanh chóng.

Tốc độ của bọn họ dường như đã được thúc đẩy cực hạn, cứ như là đang chạy trốn khỏi cái gì đó.

Khoảng nửa giờ sau, họ dần giảm tốc độ, rồi hạ xuống một ngọn núi.

Mục Trần ngẩng lên, nhìn ra phía xa xa đằng sau, đột nhiên cười nói:

- Hai kẻ các ngươi lén lút theo chúng ta cả buổi, không thấy mệt sao?

- Ha ha, quả nhiên người đã sớm biết...

Ngay lập tức một tiếng cười to vang vọng thiên địa đáp lại, không gian ở ngọn núi bên cạnh đột nhiên biến dạng, hai bóng người từ từ hiện ra.

Rõ ràng đó là hai tên Thiên Huyền điện, Liễu Minh và lão nhân áo đen Chí Tôn ngũ phẩm.

Tên kia vừa xuất hiện, ánh mắt khiêu khích nhìn quanh, chợt nói:

- Ngươi chọn cho mình một chỗ mai táng cũng không tồi...

- Sao ngươi lại biết chỗ này không phải là chọn cho ngươi?

Mục Trần mỉm cười đáp lời, ánh mắt cũng trở nên sắc bén.

- Cũng tự tin đấy nhỉ...

Liễu Minh thản nhiên cười nói:

- Nếu nghĩ rằng bên cạnh có vị mỹ nhân Chí Tôn tứ phẩm hộ vệ mà tin tưởng bản thân như vậy, e rằng ngươi thất vọng rồi.

Liễu Minh xòe tay ra:

- Giao nộp Hư Không Đại Nhật Quả ra đi, trước khi ta nổi nóng. Thái độ của ngươi nếu khiến ta hài lòng, có lẽ còn có thể tha ngươi một mạng.

- Bất Diệt Thần Diệp và Cửu Long Cửu Tượng thuật, ngươi có mang theo trong người chứ?

Mục Trần ngược lại còn hỏi vặn hắn một câu.

Liễu Minh tắt ngấm nụ cười, sắc mặt lành lạnh nhìn đối thủ:

- Ngươi đã bỏ qua cơ hội duy nhất.

- Ngươi quả thật là nhiều lời vô nghĩa.

Mục Trần cười.

"Hí hí"

Lâm Tĩnh bên cạnh cười khúc khích, càng làm cho Liễu Minh tức trào máu họng.

- Mục trưởng lão, hành động đi, không cần nương tay.

Liễu Minh nheo mắt tức giật, nhưng miệng lại nở nụ cười, ngữ khí dữ tợn.

Lão nhân áo đen chầm chậm tiến lên, hai tay cắm trong áo buông ra, gương mặt già nua toát ra cỗ khí tức âm hàn lạnh lẽo.

Cuồng phong nổi lên, linh lực khủng bố bùng phát, tối tăm phủ kín thiên địa, nhiệt độ trong không trung hạ xuống nhanh chóng. Linh lực của lão nhân này mang theo sức mạnh âm hàn cực lạnh.

Lão ta chỉ đứng ở đỉnh núi bên cạnh, uy áp đáng sợ của cỗ linh lực kia cũng khiến cho núi đá nứt nẻ, lan ra khắp núi.

Chỉ có áp lực mà khiến cho núi cao cũng muốn đổ sụp, sức mạnh Chí Tôn ngũ phẩm thực đáng sợ.

Mục Trần cũng tỏ ra nghiêm trọng, lần đầu tiên đối đầu chính diện một vị Chí Tôn ngũ phẩm, sức mạnh này quả thực nhiếp người.

Cửu U cũng nhẹ nhàng bước lên, linh lực bao la bùng nổ, không gian vặn vẹo, không trung phía trên hiện ra một con hắc tước khổng lồ che trời che đất.

Một ngọn lửa màu tím bừng cháy trên cơ thể hắc tước.

- Thần thú?

Hình tướng Cửu U Minh Tước đột ngột xuất hiện khiến cho lão nhân kia và Liễu Minh giật mình kinh sợ.

- Khó trách ra vẻ chắc chắn như thế, thì ra bản thể của ngươi là thần thú.

Lão nhân áo đen nhìn chằm chằm Cửu U, thanh âm khàn khàn cất lên.

Bình thường mà nói, Chí Tôn tứ phẩm khó có đủ can đảm chống cự với Chí Tôn ngũ phẩm. Chênh lệch một phẩm cũng rất lớn, nhưng nếu là thần thú thì lại khác, nhờ vào sức mạnh cơ thể cường đại và ưu thế tiên thiên, thần thú thường mạnh hơn cao thủ đồng cấp rất nhiều.

Liễu Minh cau mày, chợt hắn quyết định tiến lên, lạnh lẽo cất giọng:

- Mục trưởng lão, ngươi cầm chân nàng ta, tiểu tử này để ta tự mình giải quyết.

Lão nhân áo đen gật đầu, nữ tử kia là thần thú thì quả là ngoài dự đoán, nhưng chênh lệch giữa lão và nàng ta cũng là một phẩm, muốn giết nàng ta cũng khó có khả năng, nhưng giao chiến cầm chân thì cũng không quá khó.

- Ta cảm nhận không hề thấy dao động Chí Tôn pháp thân của ngươi, có lẽ hiện tại ngươi vẫn chưa tu luyện Chí Tôn pháp thân phải không?

Liễu Minh hờ hững hỏi Mục Trần.

Mục Trần không trả lời.

- Vậy thì thật đáng tiếc... vì ngươi sẽ không có cách nào luyện thành nó nữa.

Liễu Minh thở dài ra vẻ tiếc nuối, nhưng nụ cười trên miệng hắn trở nên dữ tợn hơn bao giờ hết.

- Nhưng cũng không sao, trước khi ngươi chết ta sẽ cho ngươi chiêm ngưỡng sức mạnh chân chính của Chí Tôn pháp thân!

"Uỳnh!"

Linh lực mênh mông bắn lên, linh lực rực lửa hội tụ, hình thành một thân ảnh khổng lồ cao đến nghìn trượng.

Bóng người kia toàn thân bốc cháy, nhìn từ xa như một người khổng lồ dung nham.

Nhiệt độ không khí mới lạnh đi lại tăng lên nóng rực.

- Thiên Viêm pháp thân!

Chương 659: Trận Chiến Đầu Tiên Ở Đại Thiên Thế Giới

Nhân ảnh không lồ mang theo hỏa diệm rực cháy sừng sững đứng giữa trời đất, như nung cháy thiên địa, khí tức nóng bỏng cuồng bạo khó hình dung tung hoành tứ phương.

Liễu Minh hoàn toàn biến mất giữa bóng nhân ảnh khổng lồ, Chí Tôn pháp thân đã thúc dục, đó cũng chính là tầng phòng ngự hoàn mỹ nhất, trốn bên trong là tuyệt đối an toàn.

Chí Tôn pháp thân, một thứ bản lĩnh công phòng hoàn mỹ, cũng vì đó mà tất cả Chí Tôn đều đau khổ theo đuổi tu luyện cho được nó.

Đôi mắt rực lửa mở ra, ngọn lửa đỏ lượn lờ cháy phừng phừng, thanh âm pha lẫn vô tận sát khí hùng hồn của Liễu Minh vang lên khắp vùng.

- Bây giờ ngươi đã biết cái gì gọi là tuyệt vọng hay chưa?

Chí Tôn pháp thân đối với cường giả Chí Tôn quá mức trọng yếu, tăng cường chiến lực lên một tầng mới. Do đó khi Liễu Minh nhận thấy Mục Trần chưa có được Chí Tôn pháp thân, thì hắn vui mừng đến mức không còn một chút đề phòng gì đối thủ nữa.

Chí Tôn pháp thân của hắn được xưng là Thiên Viêm pháp thân, trong 99 danh hào Chí Tôn pháp thân, xếp thứ 97. Tuy rằng xếp hạng rất thấp, nhưng kẻ nào khinh thường thì đúng là ngu không ai bằng.

Đại Thiên thế giới, được xếp hạng trong 99 danh hào Chí Tôn pháp thân, đều là những pháp thân xuất chúng cường đại. Mỗi thứ tu luyện pháp Chí Tôn pháp thân đều là tài liệu cơ mật của các tông phái thế lực, không dễ truyền ra ngoài. Do đó hầu hết cường giả Chí Tôn chỉ có thể tu

luyện được những pháp thân bình thường, thậm chí chỉ có thể bằng thủ pháp tầm thường ngưng luyện Chí Tôn pháp thân từ linh lực của mình, qua đó không có được những dị lực thần bí.

Như Thiên Viêm pháp thân cần phải có linh lực bản thân được Thiên Viêm phụ trợ tu luyện. Dung hợp hai thứ lại, rồi mới có thể tu luyện thành công.

Những Chí Tôn pháp thân cường đại trong 99 danh hào có năng lực hỗ trợ cho chủ nhân của nó khả năng khiêu chiến vượt cấp.

Do đó với Liễu Minh, trận chiến này chưa chiến đã thắng.

- Thiên Viêm pháp thân à...

Mục Trần cũng tấm tắc lẩm bẩm. Gã Liễu Minh này cũng không phải chỉ có mồm mép ba hoa, hắn thực sự có năng lực mạnh mẽ.

Nhờ vào Chí Tôn pháp thân kia, có lẽ trong giới Chí Tôn nhất phẩm, gã đó cũng là kẻ nổi bật.

- Ứng phó được chứ?

Cửu U khẽ hỏi, đôi mắt tỏ ra hơi lo lắng. Vốn nghĩ Liễu Minh chỉ tu luyện Chí Tôn pháp thân bình thường, lại không ngờ rằng tên kia có được Thiên Viêm pháp thân.

- Ngươi cứ câm chân lão già kia, nếu đánh không lại thì cùng lắm là ôm đầu bỏ chạy.

Mục Trần bình thản nhẹ tưng.

- Cẩn thận đó.

Cửu U khẽ gật, không nói nhiều, ánh mắt lóe lên sắc bén lạnh lùng, lắc mình trên lưng minh tước, rồi hướng thẳng đến một khu vực xa xa.

Lão nhân áo đen thấy vậy, cười nhạt hờ hững, thân hình lắc lư biến mất, rồi xuất hiện đối diện Cửu U.

Hai đối thủ cường đại nhất đang giằng co với nhau, Mục Trần đã phải tập trung chú ý đến nhân ảnh đỏ rực bên này. Lần đầu tiên hắn dùng sức mạnh chính mình chân chính đối chiến cường giả Chí Tôn.

- Tự lo cho bản thân nhé.

Mục Trần khẽ nói với Lâm Tĩnh, rồi nhẹ nhàng lắc mình bay lên không. Không trung phía sau mơ hồ nhìn thấy một vùng biển mênh mông với linh lực tím rịm ngập tràn đang gào thét.

- Để cho ngươi học hỏi một chút cái gì gọi là sức mạnh Chí Tôn thực thụ!

Liễu Minh vươn bàn tay khổng lồ của Chí Tôn pháp thân, hung hăng chỉ xuống.

"Ầm!"

Một ngón tay ấn xuống như đang giết một con kiến, không gian nóng rực biến dạng, một cột lửa như dung nham nóng chảy bắn ra, sền sệt đầy nóng cháy cuồng bạo.

Chỉ một ngón tay cảu Liễu Minh mà uy lực còn hơn xa một kích toàn lực của Cơ Huyền khi trước!

Đây chính là uy lực chân chính của Chí Tôn pháp thân.

Mục Trần hít một hơi sâu, áo bào phất phới, thần sắc nghiêm nghị.

Không gian sau lưng biến dạng, ánh tím tỏa ra khắp nơi, một tia công kích linh lực bắn ra, dũng mãnh va chạm với cột lửa đỏ bắn xuống.

"Đùng!"

Tiếng nổ kinh thiên vang lên, áp lực dữ dội khiến vùng đất xung quanh bị hủy hoại.

Trên bầu trời, Mục Trần vẫn đón gió mà đứng, thân thể rực rỡ tử quang, đôi mắt cháy lên một ngọn lửa tím yêu dị.

Nhờ vào sự đặc dị của linh lực bản thân, hắn đã có thể ngạnh chiến ngăn được một đòn của Liễu Minh.

- Ngươi có thể ngăn được Thiên Viêm linh lực?

Đôi mắt rực lửa kinh ngạc, hắn nhiên Liễu Minh bất ngờ trước diễn biến vừa xảy ra. Linh lực của hắn sau khi dung hợp Thiên Viêm, uy lực đã vượt xa linh lực Chí Tôn thông thường, nó bá đạo tuyệt luân, thế mà vừa nãy lại bị ngăn cản dễ dàng.

- Thì ra linh lực của ngươi cũng có chút cổ quái.

Liễu Minh cũng có nhãn lực độc đáo, nhanh chóng phát hiện linh lực màu tím của Mục Trần có xuất hiện tử hỏa yên ả. Thứ kia ngay cả Thiên Viêm cũng không thể áp đảo.

Một ngọn núi xa xa, hai bóng người nhẹ nhàng hiện ra không một tiếng động, cô gái áo choàng lông cáo nhìn cuộc chiến phía bên này, ánh mắt hoa đào khẽ kinh ngạc:

- Linh lực của thiếu niên kia dường như khá kỳ lạ.

- Hắn là đã dung hợp một loại hỏa viêm khá cường đại, khó trách chưa luyện được Chí Tôn pháp thân cũng dám khiêu khích Liễu Minh, quả là có bản lãnh.

- Kết luận bây giờ cũng còn quá sớm, linh lực Thiên Viêm pháp thân cũng chẳng phải Chí Tôn pháp thân tầm thường có thể so sánh.

Nghe Tâm Hồ tiên tử nói vậy, gã trung niên chỉ gật đầu.

Mục Trần đột nhiên bắn người lên không, xuất hiện trước mặt nhân ảnh đỏ rực, từ đỉnh đầu bắn ra một tia hào quang đỏ thẫm huyết tinh, hung sát khí từ đó tràn ra.

- Ta không chỉ chặn đứng Thiên Viêm linh lực, còn có thể đập nát cái Thiên Viêm pháp thân của ngươi!

Đại Tu Di Ma Trụ xuất hiện, bành trướng to lên cả trăm trượng, sừng sững như cột chống trời, một hung khí viễn cỗ.

Mục Trần múa may Đại Tu Di Ma Trụ, không hề do dự đập thẳng vào Thiên Viêm pháp thân, sức mạnh hung hãn chấn nát không gian.

Với Mục Trần hiện tại, thực lực của hắn nếu mượn năng lượng của Đại Tu Di Ma Trụ tăng sức mạnh, thì công kích cực kỳ kinh khủng.

Uy lực của nó khiến cho hai người quan chiến đằng xa cũng giật mình kinh hãi.

"Hừ!"

Nhân ảnh khổng lồ gầm gừ, bàn tay nắm lại, dung nham từ bàn tay chảy ra, hình thành một trường thương xích viêm khổng lồ, lửa nóng ngập tràn giơ cao đỡ lấy Đại Tu Di Ma Trụ.

"Bùm!"

Tiếng vang như sấm, kình lực khuếch tán.

Mục Trần bị đánh bật đi, chân lảo đảo giữ thăng bằng, khí kình chấn nổ không gian. Viêm ảnh khổng lồ cũng chẳng khá hơn là bao, lắc lư lùi bước liên tiếp, đạp bằng cả mấy ngọn núi.

- Sức mạnh kinh người đáng nể.

Gã trung niên quan chiến bật thốt ra tiếng khen, không ngờ được Mục Trần chỉ bằng sức mạnh của mình mà có chính diện nghênh đấu Chí Tôn

pháp thân của Liễu Minh.

- Gã này thật không đơn giản.

Tâm Hồ tiên tử kinh nghi mỉm cười, ánh mắt lóe lên kỳ lạ.

Xích viêm cự ảnh hừng hực liệt hỏa, Liễu Minh nổi giận, chân giậm đất, nhanh như chớp lao đi.

Ánh lửa bập bùng như hỏa vân bao phủ không trung.

Liễu Minh đã bắt đầu thúc giục triệt để sức mạnh Thiên Viêm pháp thân.

Đối mặt sự ngoan cố chống cự của Mục Trần, hắn đã nổi giận.

- Ngươi lại muốn dùng sức mạnh bản thân đối đầu Thiên Viêm pháp thân, quả thực ngu không ai bằng!

Liễu Minh gào thét ầm ầm như sấm, xích hỏa thương đâm tới vun vút, thương ảnh ngập thiên địa, biển lửa cuồn cuộn bao phủ phạm vi mấy ngàn trượng xung quanh Mục Trần.

Mỗi đòn thương ảnh chân thực như bản thể, năng lượng chứa đựng bên trong thừa sức nghiền nát cả dãy núi.

Thần sắc nghiêm trọng, hắn chợt kết ấn.

"Đùng!"

Tiếng sấm vang rền, thân thể lóe sáng lôi điện rực rỡ, thân hình trở nên to hơn, trên ngực hiện ra chín đường sét. Lôi văn lấp lánh như sấm sét thực tế, huyền ảnh và uy lực hơn xưa.

- Đến cho ta xem...

Ánh mắt lợi hại, hắn liếm môi thích thú, chiến ý dâng tràn.

- Chí Tôn pháp thân lợi hại như thế nào!

Mục Trần ôm lấy Đại Tu Di Ma Trụ, không nhiều lời lao ra, lôi đình và tử diễm bộc phát, thế đánh dưới biển lửa rợp trời như hạt cát giữa biển khơi.

Thế nhưng hạt cát đó mang theo chiến ý dữ dội không ai có thể coi thường.

Trận chiến đầu tiên nơi Đại Thiên thế giới của ta, sẽ bắt đầu từ ngươi!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 660: Chiến Liễu Minh

Ngọn lửa đỏ rực cháy bùng bầu trời, khiến cả khung trời sáng lên rực rỡ.

Trong biển lửa vô tận, ngọn hỏa thương bắn ra như mưa, công kích cuồng bạo nóng cháy khiến cho thiên địa đầy sự cuồng bạo dũng mãnh.

Dầu vậy, thế công kinh người không làm cho Mục Trần lùi bước, tay ôm Đại Tu Di Ma Trụ lao lên, linh lực tử hỏa tím ngắt bùng phát, hắn múa Ma Trụ xoay tròn.

"Bùm bùm!"

Những tiếng nổ kinh thiên vang khắp trời, Mục Trần nhỏ bé vô cùng trước biển lửa rộng lớn, thế nhưng Đại Tu Di Ma Trụ đập trái quất phải, chấn nát toàn bộ công kích hỏa thương ập tới.

Mỗi khi chống cự một đòn hỏa thương, hắn lại bị đẩy lùi một đoạn, thế nhưng chẳng tránh chẳng né, hoàn toàn với tư thái bá đạo hung hăng ngạnh chiến, cực kỳ kích thích.

Phía ngọn núi bên kia, Lâm Tĩnh tròn mắt há mồm nhìn bóng người liên tiếp bị đẩy lui, nhưng vẻ mặt lanh lợi đầy kinh ngạc.

Mục Trần không lớn hơn nàng bao nhiêu, vậy mà chiến ý của hắn lại ngùn ngụt như không bao giờ tắt. Cảm giác cứ như một gã điên không hề biết đến uy thái to lớn của thái sơn trước mặt, cứ vững chân bước tới.

Sự cứng cỏi của tâm tính đó thật khiến người ta ganh tị.

- Hắn... sau này có lẽ là một nhân vật khó nhằn.

Đằng tít xa xa, gã nam tử không hề rời mắt khỏi trận giao đấu của hai tiểu bối, bất giác lên tiếng.

- Ta không biết hắn có gia thế ra sao, nhưng dám khẳng định rằng, với cái tuổi này hắn đạt được thành tựu như vậy, chính là nhờ vào bản thân hắn. Một tên "cường giả" nhờ tài lực họ tộc bồi dưỡng mà thành, khó có được khí phách và chiến ý sung mãn như vậy.

Nghe gã trung niên đánh giá, Tâm Hồ tiên tử mỉm cười, khẽ nói:

- Khí phách đúng là không tồi, nhưng chỉ dựa vào đó thì chẳng cách nào thắng được Liễu Minh. Uy lực Thiên Viêm pháp thân vẫn chưa bày ra hết...

Gã trung niên khẽ gật, tỏ ra hơi tiếc nuối:

- Nếu tên kia cũng có Chí Tôn pháp thân, cho dù là tầm thường nhất, thì e rằng Liễu Minh hôm nay chẳng ăn được miếng bánh nào.

Tâm Hồ tiên tử gật đầu đồng ý.

"Uỳnh!"

Đại Tu Di Ma Trụ hung hăng đập xuống, dũng mãnh chấn nát một hỏa thương đánh tới, lực phản chấn khiến hai cánh tay Mục Trần rung lên, tóe máu.

Hắn lùi một đoạn, rồi ổn định thẳng bằng, lôi điện quanh thanh lóe ra dữ dội.

Gương mặt vẫn bình tĩnh, nhưng ánh mắt đã tỏ ra nghiêm trọng. Sau một hồi đối chiến, chân chính lãnh giáo uy lực Thiên Viêm pháp thân, hắn đã biết nếu như Lôi Thần Thể bản thân chưa tu luyện tới cửu văn lôi thể, thì e rằng lúc này đã bị chấn đến trọng thương.

Mà thực tế lúc này hắn cũng khí huyết nhộn nhạo, hỗn độn khó chịu.

Trên bầu trời, xích viêm cự ảnh lơ lững giữa không, nhìn xuống Mục Trần, ánh mắt rực lửa nhưng lạnh lẽo độc ác.

Mục Trần có thể bằng sức mạnh Chí Tôn đơn thuần lại chống cự lâu như vậy, thật làm cho hắn đoán không ra.

- Khó trách khẩu khí ngông cuồng, ra là cũng có năng lực.

Xích viêm cự ảnh nhìn xuống đối thủ như nhìn một con giun con bọ, lời nói như có vẻ khen, ngữ khí lại như miệt thị khinh thường.

Mục Trần vẫn bình lặng như cũ, cười nói:

- Chí Tôn pháp thân của ngươi, có vẻ không đáng sợ như mồm ba hoa của ngươi.

- Thế à?

Liễu Minh châm chọc hỏi lại, rồi tay kết một ấn pháp, ngọn lửa rực cháy ngưng tụ lại.

Dao động cực kỳ nóng bỏng tràn ngập.

- Vậy thì thử tiếp chiêu này xem?

Thiên Viêm pháp thân trừng trừng đôi mắt lửa, một chưởng vỗ xuống, thiên hỏa lan rộng, không gian hư vô biến dạng, hỏa ấn từ trên không ập xuống.

- Thiên Viêm Phần Hải!

Một chưởng đập xuống, mặt đất bên dưới lập tức sụp xuống vì áp lực quá lớn, cả một vùng đồi núi lõm xuống thành thung lũng, rừng rậm hóa thành tro, cực kỳ bá đạo

Mục Trần biến sắc, thân hình lui gấp, tay nhanh như điện kết ấn, ánh sáng lục trào ra, hình thành một mảng rừng gai tối tăm.

- Mộc Thần Kinh!

Mục Trần quát lên, rừng gai nhanh chóng héo úa, hóa thành những dòng ánh sáng bích lục bị hút lên cao, hội tụ lại vị trí của Mục Trần, tràn ngập sức sống.

- Thiên Mộc Thần Luân!

Mục Trần lại thay đổi ấn pháp, linh lực thuộc tính mộc xoay tròn trên không, hình thành mộc luân khổng lồ. Mục Trần lập tức chỉ tay ra lệnh, mộc luân xoay tròn rồi biến mất, nhưng không gian phía trước nó để lại một vệt đen do không gian bị cắt xé cho thấy hướng đi của nó.

"Xoẹt!"

Tốc độ của mộc luân nhanh đến khó tưởng tượng, mới chớp mắt đã xuất hiện đối diện hỏa chưởng khổng lồ, dũng mãnh chống chọi.

Không một tiếng nổ, mộc luân xoay tròn cực nhanh, mang theo sức xuyên phá kinh dị, đâm thủng hỏa chưởng, lao thẳng đến Thiên Viêm pháp thân.

- Cút!

Thiên Viêm pháp thân nổi giận quát to, hỏa quyền uy mãnh mang theo ngọn lửa nóng rực nện vào mộc luân.

"Phừng phừng!"

Mộc luân và hỏa quyền đối chiến, hai loại năng lượng tương sinh tương khắc công kích nhau khiến cho không gian có dấu hiệu sụp đổ.

Thế công giằng co càng khiến cho Liễu Minh giận dữ, Mục Trần liên tiếp chống đỡ được công kích của hắn, đối với hắn chính là một sự nhục

nhã, ánh mắt càng điên cuồng hơn, ngọn lửa trên thân ảnh Thiên Viêm càng bốc cao, như hỏa thần vây chặt mộc luân.

Đối diện với công kích càng thêm cuồng bạo, mộc luân cuối cùng không chịu nổi vỡ tan, bị hỏa diễm đốt cháy tan tành.

"Bùm!"

Liễu Minh được thế, không cho Mục Trần cơ hội ra chiêu tiếp, ngọn lửa đỏ rực bùng cháy, hóa thành hai con hỏa long dung nham gào thét lao đến công kích.

Mục Trần vội bắn lui, linh lực tử sắc bắn ra, hòng ngăn cảng cầm cự, thế nhưng hỏa long khí thế chẻ tre phá hủy toàn bộ.

Liễu Minh đã nóng nảy thôi động Thiên Viêm pháp thân hoàn toàn.

Hỏa long nhanh như điện, Mục Trần sau vài lần né tránh đã không thể lui được nữa, bị hỏa long cuốn lấy đập vào người.

"Uỳnh!"

Mục Trần trúng đòn, rơi xuống như sung rụng, cắm vào trong lòng đất, khiến khu vực đó sụp đổ một mảng.

- Không phải rất lợi hại sao? Cho ta xem thử nữa nào!

Mục Trần rốt cục bị đả thương, Liễu Minh đắc ý cười to, ánh mắt sắc lạnh đầy sát cơ. Hắn không hề dừng tay, hỏa mâu ngưng tụ, lao vun vút đánh xuống hố đất sâu hoáy.

"Vèo".

Thình lình một cái bóng nhỏ nhắn xuất hiện ngăn cản giữa đường, cô nàng kết ấn, linh lực quét ra hình thành một thủy thuẫn to lớn.

- Lưu Thủy Thuẫn!

"Tùm!"

Hỏa mâu hung hãn đánh vào thủy thuẫn, lực xung kích đánh cho thủy linh lực bạt đi một mảng, thế nhưng phần lớn sức mạnh bị thủy thuẫn trung hòa nuốt mất.

Hỏa mâu tan biến, Lâm Tĩnh khẽ run, thủy thuẫn "bùm" một tiếng tan vỡ, đã vượt khỏi sức phòng ngự cực hạn của nó.

- Hử? Lại thêm một tên chưa luyện ra được Chí Tôn pháp thân, bất quá lúc này ta sẽ không thèm thương hoa tiếc ngọc nữa.

Liễu Minh cười khẩy, tay vũ động, hỏa mâu được thế thành hình, lại đánh tới liên tiếp.

Lâm Tĩnh nghiến răng căm tức nhìn hỏa mâu công tới, nhưng nàng không lui, chỉ hít một hơi, chu mỏ. Một luồng nước xanh thẳm từ miệng nàng phun ra như sông lớn, tản mát dao động cường hãn.

Dòng sông linh lực khá kỳ lạ, dao động thoáng cảm ứng như linh lực, nhưng lại mang một chút gì đó như là thần khí.

Con sông lớn vờn quanh người Lâm Tĩnh, tạo thành một bức màn phòng ngự hoàn mỹ.

"Bùm! Bùm!"

Hỏa mâu liên tiếp công kích hà thuẫn, tạo nên sóng gió dữ dội. Càng nhận nhiều công kích, sắc mặt Lâm Tĩnh càng tái đi.

"Bùm!"

Ngọn hỏa mâu cuối cùng bị dòng sông nuốt mất, nó cũng nhạt màu đi nhiều, rồi trở lại thành luồng nước chui ngược vào trong miệng Lâm Tĩnh.

Nàng ngẩng mặt lên, lạnh lùng nhìn thẳng Thiên Viêm pháp thân, châm chọc:

- Năng lực của ngươi chỉ thế thôi à?

- Ta xem ngươi cố gắng được mấy lúc?

Liễu Minh cười khẩy, sát khí đại thịnh. Bản lĩnh của Lâm Tĩnh vượt ngoài dự kiến, thế nhưng hắn có Chí Tôn pháp thân, căn bản bọn kia không phải là đối thủ.

Nàng ta chỉ ngoan cố chống cự mà thôi.

- Hả?

Nhưng đột nhiên hắn giật mình, ánh mắt nhìn sang cái hố to dưới đất, dao động linh lực đáng sợ khiến cho trái tim hắn bất an.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 661: Tam Liên

"Đùng!"

Mặt đất rung chuyển, Liễu Minh đang hóa thân thành hỏa cự nhân kinh nghi nhìn xuống hố sâu, mơ hồ nhận thấy những dao động khác lạ.

- Tiểu tử kia còn sức ư?

Liễu Minh trợn tròn mắt, công kích khi nãy hắn phải khiến Mục Trần trọng thương. Linh lực của hắn còn có Thiên Viêm cuồng bạo, công kích mạnh mẽ chui vào cơ thể Mục Trần tất nhiên phải khiến đối phương khó ăn.

Thế nhưng tình cảnh này....

- Giả thần giả quỷ?

Liễu Minh lạnh lùng gầm lên, linh lực rực lửa như dung nham nóng chảy phun ra, tạo thành một con hỏa nham long.

Hỏa long múa lượng trên không, hấp nạp linh lực thiên địa, cơ thể nhanh chóng phình to, rồi gào thét lao xuống.

Lâm Tĩnh thấy thế, linh lực trong người cũng tuôn ra ào ạt, như dòng lũ dữ cuồn cuộn xông lên trời, muốn chặn đứng hỏa long.

Thế nhưng hỏa nham long lại không công kích nàng, mà linh hoạt tránh khỏi dòng nước, khéo léo lao xuống cái hố lõm sâu dưới mặt đất.

Hiển nhiên, Liễu Minh không cho Mục Trần cơ hội trở mình.

"Ầm!"

Hỏa nham long lao xuống, mặt đất vốn đã sụp đổ liền nổ tung, dung nham như muốn nấu chảy cả mặt đất, lửa cháy phừng phừng đỏ rực.

Đất đá tầng tầng hóa lỏng.

Roẹt!

Thế nhưng ngay lúc đó, đột nhiên những tia hắc ám từ dưới lòng đất xông lên, dung nham hừng hực khí thế lập tức tắt ngấm.

Trên bầu trời, Liễu Minh trợn mắt không tin. Lâm Tĩnh cũng kinh ngạc không kém.

Xa xa trên ngọn núi, Tâm Hồ tiên tử cũng nhận thấy rõ vẻ kinh dị trên gương mặt hoa gấm xinh đẹp. Nàng nhìn trân trân vào khu vực đất đá hỗn độn, khẽ nói:

- Đằng đó dao động khá đặc biệt...

- Dao động này, chẳng lẽ...

Gã trung niên nhíu mày, ánh mắt trở nên nghiêm trọng:

- Là dao động linh trận? Chuyện gì?

Câu trả lời lập tức xuất hiện, một bóng người từ tốn nổi lên, cách mặt đất chừng một trượng, đầu ngẩng cao, gương mặt tuấn tú hờ hững.

Chính là Mục Trần.

Quần áo rách tan nát, dáng vẻ khá thê thảm, nhưng đôi mắt vẫn lãnh tĩnh như đầm sâu, lặng yên đối diện xích viêm cự ảnh, gương mặt tỏ ra khá nguy hiểm.

- Tiểu tử ngươi mạng lớn thật!

Liễu Minh thấy Mục Trần bình yên vô sự, cất giọng cười khẩy.

Mục Trần chẳng đáp lời, chậm rãi giơ cao hai tay, rồi hợp lại trước ngực, những ngón tay múa may thành ấn pháp phức tạp mà quen thuộc.

- Mở trận!

Tiếng quát khẽ vang lên, mặt đất bên dưới rung chuyển dữ dội, nứt nẻ sụp đổ.

Ánh sáng hắc ám trào ra nhưng ma quỷ từ lòng đất bò lên, bùn đất rơi xuống, đá tảng lăn ầm ầm xuống bên dưới, để lại một khoảng trống sâu rộng đến gần nghìn trượng.

Cái hố sâu không thấy đáy, Mục Trần lơ lửng phía trên. Hai mắt Liễu Minh sững sờ nhìn vào trong hố đen, hắn thấy được ba đóa sen đen to lớn đang xoay tròn.

Những tia hắc ám từ ba đóa sen bắn ra, đan xen vào nhau, hình thành trận pháp to lớn khó hiểu làm người ta hoa cả mắt.

Dao động kinh khủng khiến người ta nổi da gà lan tỏa.

Ba đóa sen đen như viễn cổ ma thú đang ẩn mình trong bóng tối, sự yên tĩnh của nó toát ra một khí tức khiến trái tim người ta lạnh đi.

- Đó là...

Lâm Tĩnh cũng khiếp kinh nhìn xuống dưới.

- Linh trận?

Tâm Hồ tiên tử biến sắc, nàng nhìn chăm chăm vào linh trận khổng lờ mà ba đóa sen kia tổ hợp thành, bầu ngực phập phồng hồi hộp.

- Tiểu tử này, không ngờ còn là một vị Linh Trận đại sư!

Gã trung niên thất thanh thốt lên, chấn động khó che giấu. Lúc nãy mơ hồ cảm thấy dao động khác lạ, thì ra là Mục Trần bí mật bố trí linh trận dưới lòng đất!

- Linh trận này... không chừng đã đạt tới tiêu chuẩn nhân phẩm cấp 1.

Linh Trận đại sư, chia làm thiên địa nhân ba phẩm, mỗi phẩm phân làm ba cấp, vừa khớp với cửu phẩm của Chí Tôn. Linh Trận đại sư nhân phẩm cấp 1, cũng tương đương với Chí Tôn nhất phẩm chân chính.

Bất quá hiển nhiên, Đại Thiên thế giới, Linh Trận đại sư nhân phẩm cấp 1, so với Chí Tôn nhất phẩm thì ít hơn nhiều. Vả lại bất kỳ ai cũng rõ, nếu để cho Linh Trận sư bố trí linh trận cường đại một cách thuận lợi, thì cường giả ngang cấp sẽ bị áp đảo chắc chắn.

Mục Trần khi nãy bị Liễu Minh công kích, nhìn như thảm bị đánh lún vào trong lòng đất, nhưng ai mà đoán ra được hắn nhân đó bí mật bố trí linh trận nhờ vào sự che chở của mặt đất.

- Tâm cơ thật lợi hại, ý thức chiến đấu (chắc ý muốn nói là khả năng ứng biến trong chiến đấu) cũng lợi hại vô cùng.

Gã trung niên tấm tắc tán thưởng. So với tên kia, Liễu Minh chiến đấu cứ như mấy đứa nhóc chơi đùa.

Tâm Hồ tiên tử cũng gật đầu lia lịa, ánh mắt lóe lên kỳ lạ, nhìn không rời mắt khỏi Mục Trần.

- Trận này e rằng kết quả đã có, Liễu Minh có được Thiên Viêm pháp thân, bất quá linh trận của tên kia tuyệt đối xuất sắc.

Gã trung niên nói.

Ba đóa sen kia làm cho hắn cũng nhận thấy nguy hiểm, cũng không phải hắn chưa từng nhìn thấp linh trận cấp 6, nhưng ít có linh trận nào khiến hắn cảm thấy bị uy hiếp.

Mục Trần bên kia nhẹ nhàng cất giọng:

- Lâm Tĩnh, lui xa ra một chút.

Cô nàng lập tức gật đầu, nhanh chóng thoái lui.

Mục Trần nhìn sang Liễu Minh, một nụ cười quái dị đầy lạnh lẽo vắt trên môi:

- Tuy ta không có Chí Tôn pháp thân, bất quá, ta cũng có nó.

Hắn chỉ tay xuống linh trận bên dưới, ba đóa sen kia dĩ nhiên chính là Yêu Liên Đồ trận. Linh trận này hình thái cực hạn là bốn đóa sen, trước kia hắn chỉ có thể luyện ra hai đóa, nhưng nhờ tiến vào Chí Tôn cảnh, lại còn được Linh Khê chỉ điểm tu luyện, tu vi linh trận của hắn được tăng cao, đã bước vào cấp độ Linh Trận đại sư.

Bản lĩnh này hắn che giấu ngay cả Cửu U cũng còn chưa biết.

Đôi mắt xích hỏa cự nhân chớp động, hắn không thể nào cười nhạo được nữa, vì rõ ràng linh trận kia đang làm cho hắn bất an.

Hắn không thể nào ngờ đến, Mục Trần lại còn là một vị Linh Trận đại sư!

- Chết tiệt!

Tức giận rủa thầm, nếu hắn biết trước, tất nhiên sẽ không để Mục Trần thoát khỏi tầm mắt, nhân dịp hắn sơ ý mà bố trí linh trận lợi hại đến vậy.

- Kế tiếp... để ta thử xem Chí Tôn pháp thân của ngươi lợi hại, hay là linh trận của ta tốt hơn một chút.

Mục Trần mỉm cười, ấn pháp trên tay liền thay đổi.

- Yêu Liên Đồ trận, khởi động!

Hào quang hắc ám từ linh trận bộc phát, ba đóa sen càng thêm thâm thúy, đen như mực.

Dao động linh trận mạnh mẽ cực độ, ba đóa sen dần biến thành thực chất, thoát ra khỏi trận đồ.

Ba đóa sen xoay tròn quanh thân Mục Trần, không gian biến dạng thật quỷ dị.

Liễu Minh nhìn chằm chằm vào ba đóa sen kia, càng lúc càng bất an, đến nỗi đôi chân hắn muốn quay đầu bỏ chạy, nhưng hắn vẫn còn có thể áp chế được cảm xúc đó.

- Ta không tin ngươi có thể phá được Thiên Viêm pháp thân!

Liễu Minh điềm nhiên nói, hắn từng giao đấu với một vị Linh Trận đại sư nhân phẩm cấp 1, cũng không đến mức khốn đốn quá. Chỉ cần đỡ được linh trận kia, thì nhất định Mục Trần sẽ kết thúc, vì hắn không đời nào cho đối phương thời gian bố trí linh trận khác.

- Thiên Viêm Giáp!

Liễu Minh gầm lên, hào quang đỏ rực toát ra, dung nham chảy xuống, tạo thành một bộ giáp trụ xích hồng, có vẻ phòng ngự cực mạnh.

Đối mặt công kích linh trận hắc liên thần bí, Liễu Minh lập tức phải sử dụng đến bản lĩnh phòng ngự tối cường của Thiên Viêm pháp thân.

Mục Trần hờ hững nhìn lên, ngón tay chỉ tới, không gian gợn sóng.

- Đi!

Hắn quát lên ra lệnh, ánh mắt lãnh khốc vô tình.

"Vù"

Ba đóa hắc liên rung động, nối tiếp nhau bắn lên trời như đạn pháo, xuyên phá không gian.

Vừa lóe lên, đã xuất hiện trước mặt Thiên Viêm pháp thân.

Chẳng hề do dự, ba đóa hắc liên hung hăng lao tới, nháy mắt tông vào xích hỏa cự nhân.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 662: Biến Cố

"Oành!"

Ba đóa hắc liên lướt qua không trung, lặng lẽ công phá giáp dung nham, thần kỳ không vang lên tiếng nổ kinh thiên.

Hắc ám như chất độc lan rộng với tốc độ kinh người, ăn mòn bộ giáp, khiến cho dung nham nhanh chóng tắt ngấm, và còn bị hòa tan vào hắc ám.

Không phải là lực công phá kinh thiên, mà ăn mòn lặng lẽ lan rộng khiến người ta càng thêm sợ hãi.

Xích hỏa cự nhân khựng người cứng đơ, đôi mắt đầy hỏa diễm trừng trừng nhìn xuống hắc ám như bùn đen đang lan rộng trên cơ thể của mình, hoảng sợ cực độ.

Hắn nhận thấy rằng, mỗi vị trí bị hắc ám kia lan tới, Thiên Viêm pháp thân nhanh chóng mất đi sức mạnh, cứ như thể là Chí Tôn pháp thân bị ô nhiễm làm hủy hoại.

- Đáng chết, linh trận này là cái gì?

Kinh hoảng dâng lên trong lòng, Liễu Minh gào lên sợ hãi, linh lực thiên địa sôi trào, Thiên Viêm pháp thân lại có dung nham chảy ra, như nước lũ đổ xuống muốn tẩy đi những hắc ám quỷ dị trên thân thể nó.

Hai loại năng lực đối chiến, bốc lên những làn sương trắng cùng tiếng xèo xèo hủy diệt lẫn nhau.

Dung nham đỏ rực mang theo năng lượng cuồng bạo muốn xóa sổ hắc ám, nhưng nó lại như giòi trong xương, không có thanh thế dữ dội, chỉ thong thả ăm mòn từ từ mọi thứ trong phạm vi của nó.

Mục Trần lạnh lẽo nhìn lên, ấn pháp lại thay đổi, khẽ quát:

- Hắc Liên Xâm Thực!

Hắc ám như chất lỏng đang bám trên Thiên Viên pháp thân kia đột nhiên tăng cường tốc độ ăn mòn, chỉ vài cái chớp mắt, thân hình khổng lồ của xích hỏa cự nhân đã bị phủ màu đen hết phân nửa, mà bên trong nửa đen đó, linh lực hoàn toàn tắt ngấm.

Liễu Minh càng thêm hoảng sợ, muốn quay lui tháo chạy, nhưng phát hiện ra hắn đã không còn khả năng khống chế pháp thân, bất đắc dĩ quát lên đe dọa:

- Tiểu tử, ngươi dám động vào ta, không sợ Thiên Huyền điện đuổi giết ngươi đến chân trời góc bể sao?

Mục Trần hờ hững chẳng quan tâm, mà tốc độ ăn mòn của hắc ám càng nhanh thêm.

Liễu Minh thấy uy hiếp không có kết quả, càng làm cho Mục Trần sát tâm thêm nặng, vội vã sửa lời mềm mỏng năn nỉ:

- Khoan khoan, lần này ta sai rồi, để ta đưa Bất Diệt Thần Diệp, Cửu Long Cửu Tượng thuật cho ngươi hết!

Hắn nhìn Mục Trần khẩn khoản van nài, thế nhưng ánh mắt đối thủ như ẩn chứa nụ cười châm chọc, xem hành vi của hắn như kẻ ngu xuẩn

- Bây giờ mới nói như thế....

Mục Trần chậm rãi giơ bàn tay lên, rồi đột nhiên nắm chặt:

- Ngươi đúng ngu hết thuốc chữa!

Đã kết thù, Mục Trần tự nhiên không thể nương tay. Thế lực chống lưng cho Liễu Minh kia thừa sức đưa hắn vào khốn cảnh tử cục, chuyện như thế này đừng bao giờ ngu xuẩn cho rằng sẽ có thể giải quyết bằng biện pháp hòa bình.

Hắc ám nhanh chóng lan khắp thân thể Thiên Viêm pháp thân, từ cổ lan lên đầu, trùm lấy toàn bộ.

Thiên Viêm pháp thân khựng người, Liễu Minh đang gào thét cũng im bặt, linh lực thiên địa đang sôi sùng sục xung quanh cũng yên tĩnh hoàn toàn.

Thiên Viêm pháp thân vừa mới uy phong lẫm lẫm, lúc này như cục than bị dội nước, trở lại thành một tảng đá vô tri vô giác.

Linh lực chẳng còn lại chút gì.

Mục Trần nhìn chăm chăm vào khối đá khổng lồ kia, mắt lóe lên, chân giậm mạnh lao tới. Linh lực tím cuồn cuộn dâng cao, ngưng tụ ở lòng bàn tay hắn.

Sát khí dâng tràn.

- Ngươi dám!

Tiếng quát kinh dị hung ác từ xa bắn tới, vị lão nhân áo đen đang quần đấu với Cửu U nổi giận xanh mặt, lão không ngờ được Liễu Minh lại thất thế lọt vào tay Mục Trần.

Lão nhân áo đen kia lập tức lui gấp, định xông qua ra tay với Mục Trần. Nếu Liễu Minh xảy ra chuyện gì ở đây, Thiên Huyền điện chủ tất nhiên sẽ không bỏ qua cho lão.

"Hừ."

Thế nhưng một giọng cáu giận hậm hực đã ngăn lão có thể làm được bất kỳ điều gì, một chiếc cánh đầy tử diễm từ trời cao chém xuống,

hướng thẳng tới người lão.

Công kích đáng sợ đầy tính uy hiếp từ trên cao trảm xuống, làm cho lão ta biến sắc. Ngọn tử hỏa đáng sợ kia làm cho lão không dám khinh thường.

Nếu cứ để nó đánh trúng, cho dù có được thực lực ngũ phẩm Chí Tôn, lão chắc chắn phải trọng thương.

Do đó lão đành xoay người tung chưởng đỡ lấy, chưởng kình hung mãnh chống cự.

"Đùng!"

Chính lúc lão nhân áo đen bị Cửu U ngăn cản, Mục Trần đã nhanh chóng lao đến phía trước xích hỏa cự nhân đã tắt lửa im lìm như khối đá khổng lồ, chưởng kình ẩn chứa sức công phá vô tận nện vào ngực thạch nhân.

"Uỳnh!"

Linh lực cuồng bạo đại phá thạch tượng.

Vết nứt từ giữa ngực khối đá nhanh chóng lan ra toàn thân, rồi ầm ầm nổ tung đổ sụp.

Những mảnh đá vụn đen thui văng ra tứ phía, một bóng người vật vờ bắn ra, văng vào một ngọn núi, lực đạo hung mãnh chấn nát cả tòa núi, đất đá sụp đổ chôn vùi bóng người kia.

Mục Trần đứng giữa trời, hờ hững nhìn xuống ngọn núi lúc này đã là phế tích, vung tay đánh bạt đất đá hỗn độn.

Đất đá bay đi, để lộ ra một thân thể thê thảm máu me lăn lê bò càng trong đó, cả người xụi lơ, mặt trắng bệch hoảng sợ.

- Xem ra Thiên Viêm pháp thân cũng không mạnh như ngươi tưởng.

Mục Trần hờ hững nhìn vẻ mặt hoảng hốt sợ chết của Liễu Minh, thản nhiên châm chọc.

Liễu Minh oán hận nhìn lại hắn.

Mục Trần vung tay lên, thu lấy vòng tay trữ vật của đối thủ, hiện tại cũng không tiện dò xét xem bên trong có Bất Diệt Thần Diệp và Cửu Long Cửu Tượng thuật hay không, nhưng hắn là không còn chỗ nào khác cất giữ.

- Nhóc con cho tiền, thật là một người tốt, cám ơn nhá.

Mục Trần lắc lắc cái vòng tay trêu tức Liễu Minh.

"Hự."

Liễu Minh bị chọc tức đến hộc máu, hắn oán hận hăm dọa Mục Trần:

- Ngươi thực nghĩ rằng ta dễ bị ngươi giết đến thế sao? Ta chính là thiếu điện chủ Thiên Huyền điện!

Dù đã thê thảm chật vật, thế nhưng giọng nói của hắn vẫn oán độc và đầy châm chọc.

Mục Trần nhíu mày, sát khí càng dâng cao, không do dự tung chưởng, linh lực đáng sợ vỗ xuống đầu Liễu Minh.

- Nhân Ma trưởng lão, ngươi còn không hiện thân? Muốn nhìn ta bị giết à?

Liễu Minh hoảng hồn la lớn.

Mục Trần trợn mắt, chưởng kình chẳng dừng mà còn hung ác hơn.

"Ầm!"

Thế nhưng đúng lúc đó, chưởng của hắn không còn vỗ xuống được nữa, không gian quanh người như bị cô đặc lại.

Sắc mặt Mục Trần kịch biến.

- Thật là một tên nhóc tàn nhẫn, nếu để ngươi giết hắn, ta cũng không dễ ăn dễ nói với điện chủ.

Một âm thanh già nua đạm mạc vang lên bên tai Mục Trần, hắn ngẩng lên, phía trên phế tích núi đá chẳng biết từ khi nào có một lão nhân áo xám thân hình như cây khô đang ở đó.

Đôi mắt xám trắng của lão đang khóa chặt Mục Trần, khiến hắn lạnh cả người.

- Kẻ đó là...

Thình lình xuất hiện biến cố, không chỉ khiến Mục Trần kinh ngạc, mà cả Tâm Hồ tiên tử và gã trung niên đang quan chiến từ xa cũng biến sắc.

- Chính là tam trưởng lão Thiên Huyền điện, Nhân Ma trưởng lão... Thì ra lão ma đầu này luôn bí mật bảo vệ Liễu Minh, thật sự là khó ngờ!

Tâm Hồ tiên tử nghiêm sắc mặt.

Gã trung niên kia cũng kiêng dè ra mặt, Nhân Ma trưởng lão ở Thiên La đại lục cũng có tiếng tăm lẫy lừng, thực lực đến Chí Tôn bát phẩm, trong Thiên Huyền điện có địa vị cực cao.

- Tiểu tử kia lần này trốn không thoát.

Gã tiếc nuối thở dài thương xót. Nhân Ma trưởng lão đã hiện thân, căn bản đây không còn là một hồi tranh đấu nữa.

Chí Tôn bát phẩm, thực lực vượt xa bọn người kia.

Mục Trần trợn mắt nhìn lão nhân áo xám, rồi quyết đoán lui ngay, lớn tiếng quát:

- Lâm Tĩnh, đi!

Lâm Tĩnh nghe vậy giật mình cũng lui gấp.

- Ngươi bảo ai đi, lão phu không cho người đó đi.

Lão nhân áo xám cười nói, lão lắc mình liền xuất hiện phía sau hướng chạy của Lâm Tĩnh, giơ tay gầy guộc vỗ xuống nàng.

Lâm Tĩnh mặt trắng bệch. Chí Tôn bát phẩm, căn bản nàng không có chút cơ hội kháng cự, chỉ nghiến răng chờ đợi công kích giáng trên người.

"Vù!"

Ngay khi Lâm Tĩnh nhắm mắt buông tay, một bóng người thình lình lao tới kịp lúc, ôm lấy nàng lủi mất.

- Ngươi muốn cứu người, vậy thì đổi mạng của ngươi đi.

Lão nhân áo xám nhẹ nhàng phán quyết, tay khô gầy xuyên qua không trung, nện vào lưng Mục Trần.

"Hự"

Mục Trần lập tức hộc máu, cái lưng tan nát, máu thịt văng ra, có chỗ vết thương lòi cả xương. Cũng còn may Lôi Thần Thể đã thúc giục đến cửu văn lôi thể, bằng không một chưởng này đã đánh nổ cả người hắn.

- Mục Trần!

Cảnh tượng máu me văng tứ tung, Lâm Tĩnh hoảng hồn sợ hãi la hét.

Mục Trần tan nát rơi xuống, thế nhưng hắn vẫn giữ chặt tay ôm cô gái vào lòng, cả tấm thân máu me bê bết cuộn tròn đập mình vào mấy tảng đá, đau đớn làm cho hắn lại ói máu ra.

Đằng xa, Cửu U nhìn thấy, đôi mắt hắc tước đỏ ngầu lên, hai cánh giang rộng, định bay đến cứu viện, thế nhưng ngay lập tức bị lão nhân áo

đen chế ngự ngăn cản, khiến cho nàng nổi điên tấn công điên cuồng, làm cho lão ta khốn đốn chống đỡ.

- Mục Trần, ngươi không sao chứ!

Lâm Tĩnh gấp gáp hỏi thăm, bối rối không biết phải làm gì.

Mục Trần đau đớn cố lắc đầu, lấy chút hơi tàn đẩy Lâm Tĩnh ra, thều thào:

- Đi mau!

- Không đi!

Lâm Tĩnh lập tức chụp cổ tay hắn, nàng biết nếu mình đi, hắn sẽ chết chắc.

- Ngươi...

Mục Trần phát cáu, nhưng cơn đau làm hắn không rên la được nữa.

Hắn không ngờ cục diện lại bại đến như vậy, chung quy vẫn là đánh giá sai sự cường đại của thế lực đằng sau Liễu Minh. Thế lực khổng lồ như thế, thực sự khả năng hiện tại của hắn chẳng cách nào chống nổi.

- Thật là một nước cờ ngu mà.

Mục Trần than thở tự trách.

- Đủ lá gan đến giết thiếu điện chủ Thiên Huyền điện, ngươi đúng là thông minh không ai bằng...

Lão nhân áo xám xuất hiện gần bên cạnh, lão khẽ cười nói châm chọc.

- Tiễn ngươi lên đường thôi.

Bàn tay khô gầu lại vươn tới, hướng thẳng đỉnh đầu Mục Trần vỗ xuống.

Mục Trần nghiến răng, đôi mắt trở nên điên cuồng, thúc giục tâm thần chuẩn bị dốc tận tất cả, thôi động mảnh Bất Hủ Đồ Lục, trang phong ấn. Cho dù trốn không thoát, cũng đừng mong hắn nằm chờ chết.

Bất ngờ, chính lúc bàn tay hung thần của lão già kia sắp vỗ xuống đầu Mục Trần, không gian nơi đó sáng lên một chút, một tia sáng lóe lên.

"Xoẹt."

Chẳng hề báo trước, từ cẳng tay tới bàn tay, một "khúc củi khô" văng lên rơi xuống, gõ cái "phịch" lên ngực Mục Trần.

Lão nhân áo xám giật mình ngẩn ngơ, nhìn khúc cánh tay trên người Mục Trần, rồi trố mắt nhìn sang cánh tay bị chặt đứt của mình, dường như còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, môi mấp máy chẳng thốt ra được tiếng nào.

Lơ đãng liếc nhìn lên, đột nhiên không gian ngay bên cạnh uốn éo biến dạng, một cái bóng xinh đẹp mơ hồ xuất hiện.

Cùng với đó, một tiếng nói lạnh lẽo mà trong treo vang lên.

- Dám ra tay giết tiểu công chúa Võ cảnh, ngươi cũng thực ngu xuẩn.

Nghe giọng nói quen thuộc, Lâm Tĩnh giật mình quay nhìn, đôi mắt đỏ bừng vì xúc động và vui mừng, la lên thất thanh:

- Mẹ?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 663: Bạch Y Nử Tữ Thần Bí

- Mẹ?

Không gian bên cạnh bồng bềnh, một bóng người xinh đẹp xuất hiện, Lâm Tĩnh mừng rỡ reo lên.

Mục Trần kinh ngạc, nén đau cố gắng quay nhìn, liền thấy một nữ tử toàn thân vải trắng, tao nhã đứng đó, dung nhan tuyệt sắc, mang nhiều nét giống Lâm Tĩnh, mái tóc đen vấn lên, khí chất lạnh lùng mà tinh khiết làm cho người ta thất thần kinh diễm.

Điều khiến cho Mục Trần cũng sững sờ chính là, nữ tử xinh đẹp kia lại chính là mẫu thân Lâm Tĩnh? Thoạt nhìn bề ngoài thì thật không giống, nếu nói là tỷ muội thì người ta có vẻ tin hơn ấy chứ.

Nàng ta chặt đứt một tay lão nhân áo xám kia không một tiếng động? Lời nói của nàng lúc trước nữa... tiểu công chúa Võ cảnh, là Lâm Tĩnh sao?

Võ cảnh?

Mục Trần giật mình kinh giác, địa danh khí phách luôn đặt ở trong lòng vang lên, hắn thở hổn hển nhìn sang Lâm Tĩnh, hắn nhiên không thể đoán ra gia thế cô bé lại kinh người đến thế. Võ cảnh chính là thế lực cự phách danh tiếng vang dội khắp Đại Thiên thế giới, bá chủ uy trấn một phương. Võ Tổ, người sáng lập Võ cảnh uy phong bất phàm, danh vọng siêu cấp, là nhân vật siêu siêu cấp hiện tại trên Đại Thiên thế giới!

Tuy Thiên Huyền điện cũng là thế lực lợi hại, nhưng khi đem so với Võ cảnh kia, thật đúng là chuyện hoang đường.

Lúc này Mục Trần mới hiểu ra, vì sao trong người Lâm Tĩnh cứ lấy ra là có mấy món bảo vật kinh người, lại còn hộ thân ngọc bội phòng ngự siêu cấp, thì ra nàng chính là tiểu công chúa Võ cảnh!

- Mẹ, sao lại tới đây?

Lâm Tĩnh tròn mắt, vui mừng bổ nhào qua.

Nữ tử kia vươn tay ngọc, hung hăng cú lên đầu Lâm Tĩnh, ra vẻ hờn giận:

- Ngươi dám lẻn mọi người chuồn ra đây, thật là to gan.

Dung nhan của nàng vốn lạnh lùng thanh khiết, nhưng ánh mắt dàng cho con gái của mình lại cực kỳ yêu thương sủng ái.

- Tại ở nhà nhàm chán quá thôi.

Lâm Tĩnh bị đau xoa đầu, ra vẻ đáng thương.

- Cha ngươi đã nói, lần này ngươi về, sẽ không dễ dàng tha cho ngươi.

- Mẹ, nhất định phải cứu con!

Lâm Tĩnh làm ra vẻ mặt đau khổ khóc lóc, bấu vào vạt áo van nài:

- Con ra ngoài không phải để rèn luyện kinh nghiệm sao chứ, à mà, người xem, suýt nữa là mọi người không còn gặp được con rồi đó.

Nói đến chuyện này, nữ tử kia nheo mắt lại, đôi mắt nồng ấm thoáng chốc lạnh lẽo, ngửng mặt lên nhìn lão nhân áo xám trước mặt, thản nhiên nói:

- Ngươi, có lá gan không nhỏ.

- Ngươi là ai?

Lão nhân áo xám cũng đã hồi thần tỉnh lại, bất kể cánh tay đã bị chặt một khúc, gương mặt già nua khô héo trở nên kinh hãi thất thanh.

- Ngươi là người của Võ cảnh?

Sực nhớ lại lời mà nữ tử kia vừa nói, lúc này lão run rẩy lắp bắp.

- Mẹ, đừng tha cho hắn, lúc nãy lão già đáng chết muốn giết ta, nếu không có Mục Trần, thì chắc chắn con gái không bị chặt tay cũng đã gãy chân rồi!

Lâm Tĩnh căm hận đổ thêm dầu vào lửa.

May mắn lắm mới có được chỗ dựa vững chắc, dĩ nhiên nàng không thể tha cho lão già đáng chết kia.

Nữ tử nọ liếc nhìn xuống mặt đất, nhìn thấy tấm lưng máu me bê bết lòi cả xương của Mục Trần đang nằm lê cố gắng bò dậy, giọng nói trở nên hiền hòa hơn, mỉm cười:

- Tiểu huynh đệ, cám ơn ngươi, ngươi không sao chứ?

Một nữ tử trẻ tuổi như vậy gọi như thế, Mục Trần cảm thấy chột dạ, cố gắng cười nói:

- Không có việc gì, ta da dày thịt béo, một vài vết thương thì không sao cả.

Nàng ta nhìn thương thế trên lưng hắn, phát hiện linh lực tím đang bắt đầu chữa trị, dường như mang theo một ngọn lửa tím yêu dị, máu thịt đang được hàn gắn lại, vết thương đang khôi phục với một tốc độ khó tin.

Nàng tỏ ra hơi kinh dị, an lòng trở lại, ánh mắt lạnh đi nhìn sang lão nhân áo xám đang lo ngay ngáy:

- Xuống tay nặng như vậy với hai tiểu bối, ngươi khinh thị Võ cảnh chúng ta sao?

Lão nhân áo xám run lẩy bẩy, mắt đảo liên tục, hắn chẳng biết phải nói thế nào, liền đương cơ lập đoán lui đi nhanh như quỷ, tàn ảnh xuyên không gian, lao đến cạnh Liễu Minh đang trọng thương, giơ tay nguyên lành còn lại tóm lấy định bỏ chạy.

Xa xa, Tâm Hồ tiên tử và gã trung niên quan sát chiến huống cũng run rẩy, kinh hãi tột độ. Nữ tử áo trắng kia là ai, sao chỉ vừa lộ diện đã khiến cho Nhân Ma trưởng lão sợ hãi tới cuống cuồng chạy trốn?

- Mẹ, chớ cho hắn chạy!

Lâm Tĩnh vội la lớn.

Nữ tử kia chỉ khẽ gật, vươn tay phất lên.

"Ầm ầm!"

Mặt đất bên kia đột nhiên chấn động, một toàn núi trồi lên từ lòng đất, sặc sỡ đầy hào quang. Chỉ cần cảm ứng sẽ nhận thấy ngay nó không phải là núi đá bình thường, mà ngưng tụ từ linh lực tạo thành, dao động cường đại đến mức khó hình dung.

"Vù!"

Ngọn núi lớn trồi lên từ mặt đất, lập tức lao vút lên thiên không, rồi ầm ầm rơi xuống. Không gian bên dưới đặc lại, hai bóng người hiện ra, đúng là Nhân Ma trưởng lão và Liễu Minh.

Lão hoảng hồn nhìn tòa núi khổng lồ từ trên trời giáng xuống, kinh hãi thất thanh:

- Thiên Địa chi Tương?

Tâm Hồ tiên tử lập tức kịch biến, hoảng sợ càng thêm. Thiên Địa chi Tương, đó chính là bản lĩnh của một vị Địa Chí Tôn.

Nữ tử kia là một cường giả Địa Chí Tôn?

Cái gọi là Thiên Địa chi Tương, phất tay có thể sáng tạo núi cao sông ngòi, thay đổi địa hình đất đai, cực kỳ huyền ảo. Nếu như chỉ đơn thuần là phá hoại địa hình, thực lực Mục Trần hiện tại thừa sức làm được, còn muốn tạo dựng một mảnh đất từ hư không, thật là biết làm khó cho hắn.

"Ầm ầm!"

Ngọn núi linh lực đè xuống, không gian bên dưới hoàn toàn bị phong tỏa, lão nhân áo xám kia cũng không nhúc nhích được, chỉ có thể nhìn ngọn núi hung tợn ập xuống đầu.

"Hự."

Thân thể lão xụi lơ, xương cốt bị đập cho rụng rời, máu phun xối xả, bị ngọn núi đè xuống cắm mặt vào lòng đất.

Ngọn núi khổng lồ ầm ầm nện xuống, cao tới vạn nhẫn (khoảng 7-8 thước), trở thành nơi cao nhất trong vùng.

Lão kia bị trấn áp ngay mặt, không thể nhúc nhích tí nào.

Mục Trần nhìn thấy mà hoảng sợ, đây là lần đầu tiên hắn được chân chính chiêm ngưỡng một vị Địa Chí Tôn ra tay, sức mạnh chỉ lật tay mà làm cũng khiến hắn kinh hãi run rẩy.

Đằng xa, cả Cửu U và lão áo đen đang quấn lấy nhau giằng co dữ dội cũng phát hiện ra động tĩnh bên này, cả hai sợ tới mức hồn vía lên mây, lập tức quay đầu bỏ chạy, bất chất cái gì gọi là khí độ cường giả Chí Tôn khí độ.

Lão áo đen vừa mới quay đi, thì liền cảm thấy một sức mạnh đáng sợ từ trên cao đánh xuống. Trúng phải đòn nghiêm trọng, thân hình lão bắn

xuống đất như sao băng rơi, tạo thành một cái hố lớn.

Cửu U Minh Tước thu nhỏ thân hình, hóa thành cô gái xinh đẹp, nàng lướt đến cạnh Mục Trần, ánh mắt kinh hoảng nhìn nữ tử thần bí chẳng biết đã đứng nơi đây từ khi nào.

- Là mẫu thân của Lâm Tĩnh.

Mục Trần nhanh nhẹn giải thích.

Cửu U giật mình gật đầu, vội đỡ Mục Trần đứng dậy.

- Mẹ, xử lý bọn đó như thế nào?

Lâm Tĩnh cười tủm tỉm.

- Đè dưới núi này 5 năm đi.

Nữ tử buông một lời phán quyết nhẹ nhàng, nàng phất tay, cách không lôi lão áo đen từ dưới hố lên, rồi đem tới ngọn núi lớn, nhét vào bên dưới. Ngọn núi khổng lồ rầm rầm chìm xuống mặt đất, rồi biến mất không thấy, mang theo ba kẻ vẫn số.

Mục Trần ngạc nhiên nhìn khu vực ngọn núi đó vừa chìm xuống, mặt đất phẳng lặng như chẳng có thứ gì, không ai ngờ rằng bên dưới đang chôn vùi ba tên xui xẻo.

Đè dưới núi 5 năm, có lẽ Chí Tôn bát phẩm như lão áo xám thì còn chịu được, nhưng lúc đó thực lực cũng sẽ giảm đáng kể. Còn như Liễu Minh, có sống được hay không thì cũng chẳng biết.

Mục Trần dĩ nhiên không thương hại kẻ thù, nếu như không có mẫu thân Lâm Tĩnh xuất hiện, e rằng kết cục của hắn cũng chẳng thể tồi tệ hơn.

- Mẹ, người tới cực kỳ đúng lúc!

Lâm Tĩnh vui vẻ nắm tay nàng lúc lắc, khen nịnh.

- Ngươi cho rằng bản lĩnh ngươi đủ sức để lẻn ra khỏi Võ cảnh sap? Nếu không có ta đi theo, ngươi đã bị cha ngươi lôi về từ sớm.

Nữ tử kia chẳng hề thương xót trêu tức Lâm Tĩnh.

Lâm Tĩnh nghe vậy, xụ mặt xuống, buồn bã tức tối. Vốn là kế hoạch đào thoát hoàn mỹ, thế nhưng lại chẳng qua mắt được ai.

Mục Trần nghe được cũng thầm kêu may mắn. May là hắn chẳng có ý đồ gì với Lâm Tĩnh, bằng không đã bị vị hung thần kia bí mật xóa sổ.

Đại Thiên thế giới, thật đúng là nguy hiểm a.

Mục Trần cảm thán trong lòng, vốn đã đánh giá Liễu Minh rất cao, nhưng vẫn không ngờ hắn còn một vị trưởng lão thực lực kinh khủng đến thế bảo vệ, suýt nữa lật thuyền trong mương .

- Vị tiểu huynh đệ này...

Nữ tử nọ quay sang Mục Trần.

- Tiền bối gọi ta là Mục Trần...

Mục Trần vội khách khí, thật lòng xưng hô như thế làm hắn rất ngứa ngáy chột dạ.

Nữ tử kia mỉm cười, nàng bí mật theo bảo vệ Lâm Tĩnh, dĩ nhiên biết được thái độ của Mục Trần dành cho Lâm Tĩnh, thành ra có hảo cảm với hắn rất nhiều, mỉm cười:

- Vậy gọi ngươi là tiểu Mục vậy đi, ngươi đưa vòng tay trữ vật đoạt được khi nãy cho ta.

Mục Trần không chút do dự lấy ra, cung kính đưa cho nàng. Với thân phận của nàng ta, hắn dĩ nhiên chẳng lo rằng sẽ cần mấy thứ này.

Hành động dứt khoát của hắn làm cho nàng thấy rất hài lòng, đưa tay nhận lấy, hào quang lóe sáng chui vào vòng tay, lát sau trở lại bình

thường.

- Trong vòng tay này có ấn ký của một vị cường giả Địa Chí Tôn lưu lại, nếu như ngươi đem nó theo như vậy sẽ bị tên kia cảm ứng ra. Bây giờ thì không sao rồi, ta đã xóa đi ấn ký, ngươi không cần lo gì nữa.

Nàng trả lại vòng tay cho Mục Trần.

Mục Trần toát mồ hôi hột. Cũng may hắn chưa lỗ mãng dò xét vòng tay, cũng không ngờ trong đó có ấn ký của cường giả Địa Chí Tôn. Suy nghĩ một chút có lẽ là điện chủ Thiên Huyền điện chăng.

- Đa tạ tiền bối.

Mục Trần cảm kích.

Nàng ta mỉm cười khẽ lắc đầu, ra vẻ cưng chiều xoa đầu Lâm Tĩnh:

- Ngươi cứu tiểu Tĩnh, nếu không ngại, gọi ta một tiếng dì Lăng là được.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 664: Võ Cảnh Chủ Mẫu, Lăng Thanh Trúc

Mục Trần nghe giọng nói đầy nhu hòa, cảm giác đề phòng đối với nàng ta cũng giảm đi. Có lẽ người kia luôn mang khí chất lạnh lùng khó gần, nhưng có Lâm Tĩnh bên cạnh khiến cho nàng trở nên dịu dàng mềm mại.

Mục Trần chẳng biết làm sao, chỉ gãi đầu gượng gạo:

- Dì Lăng!

Lâm Tĩnh là tiểu công chúa Võ cảnh, vậy thì người này ắt phải là chủ mẫu Võ cảnh. Thân phận đó thật là dọa người, nếu dựa vào thì đương nhiên là một gốc đại thụ cực kỳ vững chắc.

Nhưng Mục Trần cũng không nghĩ nhiều, hắn tạo quan hệ với Lâm Tĩnh không vì thân thế của nàng, chỉ vì tính cách hoạt bát lanh lợi mà lại khá tùy tiện, cũng lại khá thông minh cơ trí mà tâm tư đơn thuần làm cho hắn phát sinh hảo cảm.

Cái gọi là chỗ dựa vững chắc, Mục Trần càng không để ý. Hắn tâm niệm cường giả chân chính phải dựa vào chính mình, thế giới này chỉ có sức mạnh bản thân mới đáng tin cậy nhất.

Nữ tử áo trắng mỉm cười, tiếng như chuông ngâm êm tai. Nhìn nàng ta, bất giác trong lòng Mục Trần lại nhớ đến mẫu thân của hắn.

Cả hai đều là người xuất chúng như thế.

- Để ta giải quyết hết chuyện ở đây đã rồi nói tiếp.

Nàng đột nhiên quay nhìn một hướng xa xa, mỉm cười.

Mục Trần ngẩn người, sắc mặt khó coi. Ở đây còn có kẻ khác? Vậy thì thật ra hành động hôm nay đã thất bại thảm hại từ ban đầu.

Đằng xa kia, Tâm Hồ tiên tử và gã trung niên đang bí mật thấp thỏm nhìn thấy ánh mắt nữ tử áo trắng nhìn về chỗ này, sắc mặt kịch biến, lập tức quyết đoán tách nhau ra bỏ chạy.

Nhưng họ vừa mới hành động, lập tức phát hiện mặt đất quanh người nổi lên, những khối đá nhọn hoắt như kiếm sắc từ dưới đất đâm lên, sắc thái sặc sỡ, dĩ nhiên là do linh lực ngưng tụ, giống hệt ngọn núi linh lực kia.

Đá nhọn khóa chặt cơ thể hai người, khiến cả hai không dám nhúc nhích.

- Tiền bối, chúng ta không có ác ý!

Tâm Hồ tiên tử hoảng hốt, ngực phập phồng lo sợ, cố gắng trấn an để thanh âm trở nên bình tĩnh.

Không gian dao động, nữ tử kia bước ra, nhíu mày nhìn hai người, dường như đang phân vân có nên cắm hai người vào lòng đất luôn hay không.

- Tiền bối, chúng ta là người Tiên Hồ tông, mong tiền bối nể mặt Tiên Hồ nương nương mà cho chúng ta một con đường sống..

Gã trung niên kia nhanh trí hơn, vội vàng dùng ngữ khí cung kính van nài.

- Tiên Hồ tông? Thì ra là cái môn phái dụ dỗ người ta à.

Nữ tử nọ nghe đến danh từ đó, ánh mắt trở nên nghiền ngẫm, nở nụ cười.

- Tiền bối quen biết tông chủ?

Tâm Hồ tiên tử hồi hộp khẽ hỏi.

- Cũng gặp một lần, chỉ là nàng ta luôn chăm chăm vào trượng phu của ta, có điều mị lực của Tiên Hồ đại pháp dường như công lực vẫn chưa đủ.

Nàng trầm ngâm cười nói.

Tâm Hồ tiên tử và gã trung niên sắc mặt đỏ lựng muốn chối bay chối biến, thế nhưng chẳng dám. Nữ tử kia dung nhan khuynh quốc khuynh thành, so với tông chủ chỉ có hơn chớ không kém. Tâm Hồ tiên tử cũng yêu mị động lòng người, nhưng đứng trước mặt nàng ta vẫn cứ như người đẹp thôn dã với hoa khôi quốc tế.

- Xin hỏi tiền bối là người phương nào?

Tâm Hồ tiên tử vẫn không cầm lòng được khẽ hỏi. Tông chủ là người mà nàng tôn kính nhất, thông thường chẳng có mấy cường giả dám mở miệng chê bai, huống gì trượng phu của người kia không chắc đủ xứng cho tông chủ để mắt tới.

- Võ cảnh, Lăng Thanh Trúc.

Nữ tử thản nhiên xưng danh.

Nghe danh xưng đó, sắc mặt Tâm Hồ tiên tử lập tức kịch biến, nàng không thể tin nổi người đang đứng trước mặt mình:

- Chủ mẫu Võ cảnh, Lăng Thanh Trúc?

Cuối cùng đã hiểu ra, người này là chủ mẫu Võ cảnh, như vậy trượng phu của nàng ta, dĩ nhiên đó là người sáng lập Võ cảnh, siêu cấp uy bá Đại Thiên thế giớ, Võ Tổ Lâm Động.

Tông chủ Tiên Hồ tông cao ngạo bất quần, nhưng đối với cường giả siêu cấp kiêu hùng uy bá Đại Thiên thế giới, dĩ nhiên sẽ phải động lòng.

Tâm Hồ tiên tử á khẩu không nói gì thêm được nữa.

Lăng Thanh Trúc chẳng thèm so đo với tiểu bối, vung tay làm cho đá nhọn lui trở xuống, chui vào lòng đất. Tư thái quỷ dị không một tiếng động làm cho hai người kia lạnh gáy.

- Chuyện hôm nay, các ngươi chưa nghe chưa thấy gì cả.

Lăng Thanh Trúc điềm nhiên nói.

Tuy nàng chẳng xem Thiên Huyền điện ra cái đinh gì, nhưng Mục Trần lại không được như thế. Nếu như tin tức lộ ra, khó tránh khỏi phiền phức lớn cho hắn.

- Tiền bối yên tâm, chúng ta vừa mù vừa điếc.

Tâm Hồ tiên tử gật đầu lia lịa, người như nàng dĩ nhiên đủ thông minh để hiểu chuyện gì nên biết và không nên biết. Võ cảnh là một con quái vật to lớn, Tiên Hồ tông không đủ sức đắc tội.

Lăng Thanh Trúc hài lòng gật đầu, không nói gì nữa, thân hình biến mất.

Cường giả rời đi, Tâm Hồ tiên tử và gã trung niên thở phào gục xuống mệt mỏi, cảm thấy toàn thân toát mồ hôi.

- Thật đáng sợ. Chủ mẫu Võ cảnh, thực lực vô cùng đáng kinh hãi, e rằng tông chủ chúng ta cũng thua xa.

Gã trung niên mặt vẫn còn đầy hãi hùng rên rỉ.

- Không thể nào? Tông chủ cũng ở trình độ Địa Chí Tôn, có lẽ chênh lệch đôi chút, chứ....

Tâm Hồ tiên tử kinh nghi.

- Thực lực người kia hơn xa sức cảm ứng của ngươi. Ta đã tu luyện một bộ thần thuật chuyên cảm ứng, dò xét thực lực đối phương rất chuẩn xác. Vừa rồi ta thăm dò, thì thấy rộng lớn vô biên không xét được. Cấp độ Địa Chí Tôn siêu cấp cũng rất khủng bố, nhưng không kinh khủng như thứ ta vừa nhận thấy...

Gã trung niên liếm môi khô khốc nuốt nước bọt.

- Chẳng lẽ...

Tâm Hồ tiên tử trợn mắt kinh hãi, lẩm bẩm mà hai chân rụng rời;

- Chẳng lẽ chủ mẫu Võ cảnh... cũng đã bước vào trình độ Thiên Chí Tôn? Chiến lực Võ cảnh lại đáng sợ như thế?

Thông thường mà nói, chỉ cần thế lực có sự tồn tại của một vị Thiên Chí Tôn, thì đương nhiên là siêu cấp thế lực Đại Thiên thế giới. Vậy mà Võ cảnh kia lại không chỉ có một người?

- Nếu Võ cảnh không mạnh, thì làm thế nào khiến cho chủng tộc thần bí như Băng linh tộc xem là hậu thuẫn. Mà theo tin tức ta biết, Võ cảnh có đến 2 vị chủ mẫu, thực lực đều rất kinh khủng, và người này là một...

Gã trung niên cảm thán than thở, càng làm cho hắn khiếp sợ Võ cảnh. Nữ tử kia cho dù chưa chân chính là Thiên Chí Tôn, thì chắc chắn cũng đã bước một chân vào trình độ đó.

- Sao tiểu tử kia lại có quan hệ với Võ cảnh? Lại còn khiến chủ mẫu Võ cảnh tự thân ra tay...

Tâm Hồ tiên tử lúc này mới giật mình nghĩ lại, không giải thích được vì sao nhân vật siêu cấp như thế này lại có thể xuất hiện ở đây.

- Cô bé áo trắng kia trông có vẻ hao hao giống nàng ta.

Gã trung niên nhanh mắt hơn, chỉ về Lâm Tĩnh khẽ nói.

- Xem ra lần này đúng là Liễu Minh ngu dại. Nhưng thế càng tốt, Thiên Huyền điện tổn thất thảm trọng, đối với chúng ta mà nói, là một tin tức cực tốt.

Tâm Hồ tiên tử nhoẻn miệng cười, rồi không dám ở lâu nữa, cả hai lắc mình lao đi.

Mục Trần nhìn thấy Lăng Thanh Trúc trở lại, lúc này tỏ ra hổ thẹn, xưa nay hắn hành động cẩn thận, vậy mà lần này lại mắc phải rất nhiều sai lầm.

Lâm Tĩnh chạy đến nắm tay Lăng Thanh Trúc cười nịnh khúc khích, hai mắt đảo liên tục. Chẳng đợi cô bé giở trò gì, Lăng Thanh Trúc đã búng tay gõ vào trán nàng.

- Đừng có để mấy cái ý tưởng quái quỷ đó trong đầu nữa, cha ngươi đã nói nhất định phải đưa ngươi về. Bằng không lần tới sẽ không phải ta xuất hiện nữa, mà chính là cha ngươi đó.

Lăng Thanh Trúc mỉm cười trêu ghẹo.

Lâm Tĩnh méo mặt khóc than.

- Mẹ, nói với cha cho ta ra ngoài một thời gian đi mà.

Lâm Tĩnh cầu xin.

Lăng Thanh Trúc mỉm cười lắc đầu, hiển nhiên không cho nàng cơ hội thương lượng.

Lâm Tĩnh chán nản gục đầu, chợt giật người ngẩng lên, ra vẻ mong chờ đề nghị Mục Trần:

- Mục Trần, hay là ngươi đi cùng với ta về Võ cảnh đi, ở đó chơi vui lắm. Có ta bảo hộ ngươi, khẳng định không ai dám làm cho ngươi nổi giận!

Mục Trần nghe vậy, giật mình chớp mắt ngơ ngẩn. Võ cảnh chính là siêu cấp thế lực, chẳng biết bao nhiêu cường giả mong mỏi muốn gia nhập đăng môn, thế nhưng với hắn lại không cảm thấy hứng thú. Hắn bước chân vào Đại Thiên thế giới, không phải để tìm một chỗ dựa vững chắc...

Có lẽ có Võ cảnh che chở, không ai dám làm khó hắn, nhưng nếu như vậy thì hắn chẳng có dũng khí đến gặp lại Lạc Li.

Do vậy, hắn chỉ lắc đầu:

- Võ cảnh rất tốt, nhưng ta không thích hợp.

- Tại sao?

Lâm Tĩnh chưng hửng, ra vẻ không hài lòng.

Lăng Thanh Trúc liếc nhìn Mục Trần, nàng có thể thấy sự cố chấp trong mắt hắn, điều này làm cho nàng khẽ mỉm cười.

Trước đây rất lâu, cũng ở cái tuổi đó, nàng đã từng thấy một gã trai cũng cố chấp như thế, và rồi từng bước hắn ta trở thành đức lang quân của nàng.

- Sau này có gì cần giúp đỡ, hãy đến Võ cảnh.

Lăng Thanh Trúc nhẹ giọng nói, hành động cự tuyệt gia nhập Võ cảnh không khiến nàng bất mãn, mà còn khá hài lòng tán thưởng, một hành động mở lời mời xưa nay hiếm có đã được nàng nói ra.

- Cám ơn dì Lăng, nếu đến lúc như vậy, ta nhất định sẽ đến.

Mục Trần chân thành cảm tạ, vái chào.

- Lâm Tĩnh, ngươi hãy thành thật mà ở Võ cảnh tu luyện đi, đến khi thực lực đủ mạnh thì lại bước chân ra giang hồ cùng nhau du ngoạn, còn bây giờ chúng ta cáo biệt ở đây thôi.

Mục Trần quay sang Lâm Tĩnh phì cười, rồi hắn cung kính bái biệt Lăng Thanh Trúc, xoay người đi ngay.

Cửu U cũng gật đầu nhẹ nhàng chào Lăng Thanh Trúc, rồi đuổi theo hắn.

Lâm Tĩnh nhìn thấy Mục Trần không chút nghĩa khí bỏ rơi mình, nhất thời tức giận giậm chân.

- Hắn thật ra rất thú vị.

Lăng Thanh Trúc mỉm cười.

- Chỉ là tên ngốc.

Lâm Tĩnh chu miệng phản bác. Đến Võ cảnh lại không đến, không lẽ không biết rằng một khi đến được nơi đó, tùy tiện nhận một chút chỉ điểm, thì tốt hơn cả trăm lần so với việc hắn tự mình mò mẫm hay sao?

- Hắn cũng không phải là ngu ngốc đâu nha.

Lăng Thanh Trúc xoa đầu Lâm Tĩnh, ánh mắt lạnh lùng tán thưởng.

- Hắn là một người có dã tâm... dã tâm của hắn thật ra không khác cha ngươi khi còn trẻ, chỉ không biết tương lai của hắn sẽ ra sao.

- Mẹ lại so sánh hắn với cha ư?

Lâm Tĩnh tròn mắt không tin. Trong mắt nàng, phụ thân là người vĩ đại oai hùng nhất thế gian, năm xưa vì cứu dì Băng trở về, mà một mình lật nghiêng cả Băng linh tộc, mỗi khi nghe kể chuyện này, nàng luôn cảm thấy cha thực lợi hại vô cùng, anh tuấn hiên ngang vô song.

Mục Trần đương nhiên có chênh lệch không thể hình dung với cha nàng.

Lăng Thanh Trúc cười khúc khích, khẽ nói:

- Chuyện tương lai, ai mà nói trước được đây...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 665: Liễu Thiên Đạo

Bầu trời, hai tia sáng xẹt qua.

Mục Trần hóa thành lưu tinh bắn đi giữa không, vết thương trên lưng đã khỏi hẳn, sự khôi phục thần kỳ làm cho chính bản thân hắn cũng phải giật mình, nó đến từ Bất Tử Hỏa được dung hợp trong linh lực của hắn.

Nếu là trước đây, ắt hẳn Mục Trần phải nằm bò cả tháng điều dưỡng mới có thể phục hồi.

- Bất Tử Hỏa quả nhiên huyền diệu.

Mục Trần tấm tắc tán thưởng, bất giác hắn liếc nhìn về phía sau xa xa, trong lòng cảm thán, có lẽ vẫn còn chưa tỉnh mộng sau khi biết được Lâm Tĩnh lại là tiểu công chúa Võ cảnh.

- Sao? Lưu luyến ư? Võ cảnh siêu việt Đại La Thiên Vực chẳng biết bao nhiêu lần mà so, vậy mà cũng cự tuyệt?

Cửu U đến cạnh Mục Trần, ánh mắt kỳ lạ lóe lên.

Mục Trần mỉm cười, khẽ nói:

- Đúng là khi gia nhập Võ cảnh, ta sẽ có cái ô to che chở chẳng ai dám chọc vào, nhưng thế thì sao chứ? Chẳng lẽ cường giả cái thế lại bạc nhược như thế ư?

Nói đến đó, đôi mắt hắn trở nên mông lung:

- Hơn nữa... nếu như Võ Tổ kia có thể đạt thành tựu như thế, ta sao lại không làm được?

- Dã tâm thật đúng là không nhỏ.

Cửu U trừng mắt.

- Ha ha, hiện tại đúng là ta không biết tự lượng sức, nhưng ngay cả can đảm mơ ước cũng không có, thì còn nói gì đến cường giả cái thế?

Mục Trần cười to, thần thái ung dung tự tin.

Cửu U thản nhiên cười, ánh mắt trông về phương xa:

- Thành trì tiếp theo hắn phải có linh trận truyền tống đến Thiên La đại lục, hành trình hai tháng cũng đến lúc kết thúc rồi.

Mục Trần mỉm cười thở ra, hai tháng mệt mỏi chẳng chút thoải mái đã chấm dứt.

Mục Trần nắm tay, vòng tay của Liễu Minh xuất hiện, hào quang lóe lên, hai đồ vật xuất hiện ra ngoài.

Một chói chan, một héo rũ. Hai thứ bất đồng lơ lửng tản mát dao động kỳ lạ.

Mục Trần háo hức nhìn chúng, khóe miệng tỏ ra sung sướng chờ mong đến kích động. Ba thứ nguyên liệu để tu luyện Đại Nhật Bất Diệt thân đều đã vào tay.

Thật là không dễ dàng a.

Mục Trần cảm thán một hồi, hắn đã quyết định ra ngoài, chứ còn ở lại Bắc Thương linh viện, e rằng chẳng biết tới năm tháng nào mới tìm được mấy thứ này.

- Ngươi tính khi nào tu luyện Chí Tôn pháp thân?

Cửu U nhìn thấy hai vật nọ, cũng lên tiếng hỏi. Mục Trần muốn tranh đoạt vị trí thống lĩnh trong Đại La Thiên Vực, nhất thiết phải tăng cường thực lực. Đó hẳn phải là một hồi tranh chiến thống thiết, đối thủ cạnh

tranh chính là những nhân vật ưu tú xuất chúng của Đại La Thiên Vực, thực lực không ai kém hơn cái tên công tử thế gia "nhà có điều kiện" Liễu Minh kia.

Muốn thành công, Mục Trần phải luyện cho được Chí Tôn pháp thân.

- Tu luyện Chí Tôn pháp thân đâu phải sớm chiều là xong, đến Đại La Thiên Vực, ta lại bắt đầu bế quan.

Mục Trần trầm ngâm. Đại Nhật Bất Diệt thân đâu phải pháp thân tầm thường, ai mà biết sẽ có chuyện gì phát sinh, lúc này chỉ có hai người lăn lộn giang hồ, nếu như đang tu luyện lại gặp phiền toái, thất bại là chuyện nhỏ, thậm chí còn có thể tổn thương mà hủy hoại cơ thể.

Cửu U gật đầu.

- Vậy đi nhanh lên thôi.

Cửu U nheo mắt hoài niệm. Nàng rời khỏi Đại La Thiên Vực cũng khá nhiều năm, chẳng biết Cửu U cung bây giờ hiện trạng ra sao rồi.

Linh lực dâng tràn, cả hai tăng tốc bay vọt đi, xuyên qua khung trời, biến mất.

...

Thiên La đại lục, Thiên Huyền điện.

Thiên Huyền điện tọa lạc ở phía bắc Thiên La đại lục, là một trong những thế lực hàng đầu lục địa, địa vị cực cao. Những quốc gia lãnh thổ trở thành thuộc địa của họ, nếu chỉ luận diện tích thì cộng cả mười cái Bắc Thương đại lục cũng không bằng.

Trong lãnh thổ rộng lớn đó, Thiên Huyền điện là kẻ cầm quyền cao nhất, tuy rằng cũng có những thế lực khác tồn tại, nhưng đều phải dựa vào Thiên Huyền điện mà sinh tồn, hằng năm đều phải cống nạp một lượng lớn Chí Tôn linh dịch.

Trung tâm Thiên Huyền điện, một tòa kim điện nguy nga tráng lệ sừng sững giữa trời, tầng mây lượn lờ, kim quang sáng chói như tiên cảnh bồng lai, huyền ảo mà đầy uy nghiêm vương giả.

Một nơi nào đó sâu trong kim điện, khu vực linh lực tràn ngập, nơi đó dường như có một tòa sen hội tụ từ linh lực, bên trên đang có một người ngồi.

Người đó ngồi yên như tượng đá, hít thở đều đặn, mỗi lần thổ nạp lại vang lên những tiếng rầm rầm trầm thấp như sấm rền, linh lực gào thét như sóng biển vỗ bờ.

Đột nhiên, đang đắm chìm tu luyện, hai mắt người kia bật mở, nhãn thần như xé toạc không gian, vẻ mặt kinh sợ hiện rõ.

Hắn vươn tay, một khối ngọc bội cổ xưa xuất hiện, ánh sáng trên đó đang nhạt dần nhạt dần.

- Thần Phách Minh nhi đang yếu đi, kẻ nào to gan dám đả thương con trai Liễu Thiên Đạo ta!

Hắn nổi giận gầm lên, tiếng vang rầm rầm khắp cung điện.

Búng tay một cách, khối ngọc bội bay lên, hắn liền kết ấn, ánh sáng bọc lấy ngọc bội, đang tìm cách xác định vị trí Liễu Minh.

Nhưng một lúc lâu sai, ngọc bội kia chẳng có phản ứng gì khác, không có ánh sáng hay hình ảnh nào phát ra.

- Không thể truy tung? Tại sao chứ?

Người kia kinh nghi thất thanh, hắn đứng bật dậy, thân hùng hùng tráng vĩ ngạn của một nam tử trung niên trong bộ thanh sam tao nhã, ánh mắt thâm thúy như sao trời, tản mát áp lực đáng sợ.

Người này chính là Thiên Huyền điện chủ, cũng là một nhân vật tiếng tăm lẫy lừng Thiên La đại lục, cường giả Liễu Thiên Đạo.

Sắc mặt hắn lúc này âm trầm khó coi, ánh mắt lóe sát cơ. Liễu Minh đang gặp một khốn cảnh nào đó, mà người ra tay với con hắn cũng có thực lực rất đáng sợ, bằng không chẳng cách nào ngăn được biện pháp truy tìm của hắn.

- Bổn tọa muốn xem thử là kẻ nào dám động tay vào con ta!

Liễu Thiên Đạo lại gầm lên, hắn vung tay, một cái bàn bát quái xuất hiện. Hắn búng tay bắn nát khối ngọc bội chứa Thần Phách Ấn kia, một tia hào quang rơi xuống bàn bát quái.

"Xẽt xẽt!"

Bàn bát quái lập tức vận hành, hào quang tràn ra với hoa văn lấp lánh huyền ảo, vây kín tia hào quang rơi vào, không gian trên mặt uốn éo, như đang dò tìm thứ muốn tìm.

Không gian biến dạng càng dữ dội, rồi nhanh chóng lớn lên tạo thành một khe nứt không gian. Liễu Thiên Đạo lập tức lao vào đó, thân hình biến mất.

Thương Chi đại lục, nơi Liễu Minh bị trấn áp.

Không gian trên cao đột nhiên có dấu hiệu lạ, lát sau có một người hiện ra giữa trời, ánh mắt lợi hại quét nhìn khắp vùng, rồi lập tức khựng lại ở một vị trí.

Ánh mắt lóe lên, ánh sáng hội tụ trong mắt, như có thể nhìn xuyên qua mặt đất, thấy ngay tòa núi linh lực đang chôn bên dưới.

- Thiên Địa chi Tương? Là do một vị Địa Chí Tôn ra tay?

Liễu Thiên Đạo biến sắc, nhưng rồi sắc mặt vẫn trở nên giận dữ, hắn vung tay làm cho mặt đất bên dưới ầm ầm chuyển dời ra hai bên, tạo thành một hẻm núi.

Tòa núi linh lực sặc sỡ nguy nga kia cũng được phơi bày dưới ánh mặt trời.

Liễu Thiên Đạo lắc mình lướt đến đối diện ngọn núi, tay kết ấn, một luồng ánh sáng bắn ra bao phủ tòa núi to lớn.

Hắn muốn hòa tan khối núi này trở lại trạng thái linh lực ban đầu.

Thế nhưng thời gian trôi qua, sắc mặt Liễu Thiên Đạo càng lúc càng khó coi. Hắn nhận thấy khả năng hòa tan của hắn cũng chẳng mấy hiệu quả với khối núi này.

Dường như ngọn núi kia tồn tại một sức mạnh chống cự lại, mang theo ý niệm của vị cường giả thần bí kia.

- Thủ đoạn thật tàn nhẫn.

Liễu Thiên Đạo sắc mặt càng thêm băng hàn, người kia ra tay dường như quyết ý phải làm cho Liễu Minh bị đè chịu khổ ở đây, nhưng với thực lực con trai hắn mà dùng hình như thế, e rằng chết chắc.

Liễu Thiên Đạo tuy cũng có thực lực Địa Chí Tôn, vậy mà nhất thời cũng không thể hóa giải ngọn núi kia. Nếu như dùng lực phá hủy, thì sẽ ảnh hưởng đến Liễu Minh bị đè dưới núi.

Xem ra lần này, Liễu Minh đã đắc tội một kẻ không nên đắc tội.

- Cho dù ngươi là ai, cho dù con ta sai, cũng không đến lượt ngươi dạy dỗ nó.

Liễu Thiên Đạo hai mắt phát hỏa, phất tay xoay người bỏ đi. Cường giả thần bí kia muốn đấu pháp với hắn, thì hắn sẽ tiếp đón tới cùng.

Đợi đem thần khí trong điện tới, không tin cái quả núi linh lực này còn có thể ương ngạnh được nữa.

Liễu Thiên Đạo rời khỏi, mặt đất ầm ầm khép lại, hẻm núi biến mất, cả khối núi linh lực kia lại bị vùi lấp không một dấu vết.

Chuyện này, thân là đương sự, Mục Trần và Cửu U chẳng hay biết chút nào, cả hai đang dùng tốc độ cao nhất để đến thành thị lớn tiếp theo, sử dụng linh trận truyền tống.

Trong khi chờ đợi linh trận vận hành, Mục Trần hồi hộp hít sâu một hơi, vẻ mặt đầy chờ mong.

Thiên La đại lục, ta đến đây.

Con đường cường giả của ta sẽ bắt đầu từ chỗ này.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 666: Đại La Thiên

Thiên La đại lục.

Siêu cấp đại lục nổi tiếng Đại Thiên thế giới, sự phồn hoa và rộng lớn của nó hoàn toàn nằm ngoài khả năng tưởng tượng của Mục Trần. Những thế lực ở nơi này nhiều như sao trên trời, lấp lánh đầy tràn như dải ngân hà trải khắp nơi. Những địa phương long đầm hổ hang, tiềm ngư phục ngạc khiến cho bất cứ ai cũng phải sợ hãi đề phòng.

Nơi này quá mức phức tạp, do vậy siêu cấp đại lục này chưa bao giờ có một thời kỳ nào trong lịch sử được gọi là "thống nhất". Ngày xưa một vị cường giả siêu cấp Thiên Chí Tôn có tham vọng bá chủ đại lục cũng không có khả năng làm việc đó.

Đại lục này vô biên rộng lớn, không thế lực nào đủ sức phủ sóng cai trị hết tất cả những nơi sơn dã cùng cốc, cũng chẳng biết nổi trong những nơi thâm sơn đó, có khi nào lại ẩn cư một vị cường giả siêu cấp khác.

Thiên La đại lục này trước này đều do những thế lực cường đại ngang ngửa nhau tiềm hành cai trị. Họ cũng thường chinh phạt khắp nơi, mỗi ngày đều có những thế lực bị thâu tóm, nhưng cũng có rất nhiều thế lực khác mọc lên như nấm sau mưa, không bao giờ chấm dứt.

Vô số thiên tài kiêu hùng cường giả thi nhau xuất hiện, thi thố tài năng, hiển hách nhất thời.

Đại La Thiên Vực.

Là một thế lực đỉnh cấp hàng đầu Thiên La đại lục, có lãnh thổ cực kỳ rộng lớn, vượt xa Bắc Thương đại lục, thế nhưng cũng chỉ là một góc

nho nhỏ của cả Thiên La đại lục mà thôi.

Từ khi Mục Trần bước chân vào Thiên La đại lục, cũng phải di chuyển thêm khoảng một tháng nữa, vượt qua mười mấy linh trận truyền tống ở các thành trì siêu lớn mới đến được phạm vi lãnh thổ của Đại La Thiên Vực.

Từ biên giới, hắn bay liên tục không nghỉ hai ngày, rốt cuộc đã đến được khu vực trung tâm tổng bộ Đại La Thiên Vực.

Đại La Thiên.

Mục Trần đứng trên một tòa núi cao vạn nhẫn, hắn nhìn thẳng phía trước, gương mặt cực kỳ rung động, vì trước mặt hắn là một hòn đảo khổng lồ cực lớn trôi nổi giữa trời.

Nói là một đảo nổi giữa không trung, chi bằng nói nó là một đại lục nhỏ, sự nguy nga rộng lớn của nó làm cho hắn không ngậm cái miệng đang há to lại được.

Đảo không trung trên cao được một tấm màn hào quang rực rỡ bao phủ, bên trong cung điện vô số, không trung vô số những bóng người bay tới bay lui, trận thế bao phủ thiên địa làm cho người ta kinh giác không rời mắt được.

Dù cách một đoạn cũng khá xa, nhưng hắn cảm giác được những dao động linh lực rất mạnh mẽ bồng bềnh trong đó.

- Đây là tổng bộ Đại La Thiên Vực, Đại La Thiên.

Cửu U đứng cạnh hắn giới thiệu.

- Thật là lợi hại a.

Mục Trần cũng dần hồi tỉnh lại, tán thưởng. Đại La Thiên trước mắt này, thật sự Bắc Thương linh viện không thể nào so bì.

Đại La Thiên Vực, danh bất hư truyền.

- Đi thôi, thời gian sắp tới chúng ta sẽ trải qua ở đây.

Cửu U thản nhiên cười nói.

Mục Trần gật gù, ánh mắt đăm đăm nhìn Đại La Thiên trên cao, nhủ thầm.

" Hành trình Đại Thiên thế giới sẽ bắt đầu từ đây."

Cửu U đi trước, hướng thẳng lên Đại La Thiên bay đi, Mục Trần vội vã theo sát.

Càng đến gần, cảnh sắc Đại La Thiên trở nên rõ ràng hơn, Mục Trần càng thấy rõ sự rộng lớn bao la không nhìn thấy biên giới.

Khung trời Đại La Thiên, độ cao vạn trượng phía trên có một linh trận lớn vô cùng, nó tỏa ra màn hào quang bao phủ xuống dưới, bảo hộ toàn bộ Đại La Thiên, dao động linh lực đáng sợ xuất hiện khi đến gần.

- Đây là linh trận phòng hộ Đại La Thiên, ngay cả cường giả Địa Chí Tôn cũng khó mà công phá...

Cửu U chỉ lên linh trận trên cao kia, ra vẻ hãnh diện.

Mục Trần gật đầu, hắn đã cảm nhận được sự bất phàm của linh trận kia.

Không trung phía ngoài cách Đại La Thiên một quãng đường bay, có một cái cổng lớn giữa trời. Cổng lớn hình tròn, tỏa hào quang liên miên, đó là lối đi duy nhất để vào bên trong Đại La Thiên.

Cửu U và Mục Trần bay đến dừng lại trước cổng lớn.

- Người đến dừng lại, Đại La Thiên cấm người ngoài xâm nhập, kẻ nào làm càn bắn bỏ không tha!

Hai người vừa dừng lại, lập tức có tiếng quát lớn, cả trăm bóng vệ binh giáp đen lướt tới, ánh mắt sắc bén, vũ khí trong tay sẵn sàng chiến đấu.

Khí tức sát phạt toát ra dữ dội.

Cửu U vẫn bình tĩnh, giơ một tay lên, trong tay nàng bắn ra một tia màu đen, hướng thẳng đến gã đội trưởng chi đội lính giáp đen kia. Gã đó lập tức đưa tay chụp lấy, hắc ám tan đi, để lại một lệnh bài với con hắc tước đang tung cánh trên mặt, mơ hồ có âm thanh thánh thót vang lên.

- Cửu U lệnh?

Gã đội trưởng hắc giáp quâncả kinh, vội vàng khụy một gối quỳ xuống giữa trời. Phía sau hắn, mấy trăm lính hắc giáp cũng quỳ rạp xuống đồng loạt, âm thanh giáp sắp va chạm nghe thật hùng tráng.

- Tham kiến Cửu U vương!

Cửu U phất tay, lệnh bài quay trở về, nàng ta chỉ gật đầu rồi dẫn Mục Trần xuyên qua cổng, biến mất.

Sau khi nàng rời đi, đám chiến sĩ hắc giáp mới thi nhau đứng dậy.

- Đội trưởng, vị nữ tử kia chẳng lẽ là Cửu U vương đã biến mất mấy năm nay?

Một tên lính có vẻ thân thiết với gã đội trưởng tò mò vội hỏi.

- Ừ, ai có thể giả được Cửu U lệnh?

Hắn nhìn về cổng lớn, bóng dáng Cửu U đã biến mất:

- Nghe nói khi trước, Cửu U vương là người có thực lực kém nhất trong Cửu Vương, nhưng vì nàng ta là tộc điểu Cửu U Tước, lại được Thiên Thứu Hoàng đại nhân, nên được cất nhắc trở thành Vương. Khi

nãy ta cảm ứng, thực lực của nàng hiện tại cũng áp lực không kém gì Bát Vương kia, có lẽ đã độ kiếp thành công.

- Nhưng mà tình hình Cửu U cung mấy năm nay càng lúc càng xuống dốc, nếu không phải vì nể mặt Thiên Thứu Hoàng đại nhân, e rằng nó đã sớm bị bài trừ hủy bỏ. Cửu U cung bây giờ chỉ đơn thuần là vật trang trí mà thôi.

Một gã lính cảm thán.

- Đúng! Ngay cả gã thống lĩnh mà Cửu U vương đề bạt năm xưa cũng chuyển qua hàng phục dưới trướng Huyết Ưng vương Vương Trọng đại nhân. Gã kia năm xưa được Cửu U vương cứ ra từ chiến trường, cho hắn tài nguyên để tu luyện, nếu không thì hắn sao có được hôm nay?

- Đúng vậy, hắn thật là một con sói mù.

Những lời bàn tán đó dĩ nhiên Cửu U và Mục Trần không biết được. Sau khi đi qua thông đạo, cảnh tượng trước mắt trở nên sáng sủa, họ đã bước chân vào Đại La Thiên rộng lớn hùng vĩ.

Mục Trần hoang mang nhìn vùng đất bao la trước mắt, lẩm bẩm than thở.

- Chúng ta đi đâu?

- Đến Cửu U cung của ta trước. Đó là địa bàn của ta, chẳng biết nhiều năm rồi các cô nàng ra sao?

Cửu U mỉm cười, gương mặt hoài niệm nhìn một hướng.

- Ngươi còn có cung điện riêng?

Mục Trần kinh ngạc.

- Ngu dốt, ta là một trong Cửu Vương, địa vị ở Đại La Thiên Vực nào có thấp? Từ này về sau ngươi gặp ta thì cũng phải giống đám lính kia

vậy, bằng không sẽ bị xử tội phạm thượng.

Cửu U trợn trắng hai mắt, quát mắng Mục Trần một hơi.

Mục Trần cười khẩy, chẳng chút nể mặt:

- Ngươi nằm mơ đi!

Cửu U giá nắm đấm dọa hắn, rồi không đùa giỡn với hắn nữa, lao đi về hướng tây bắc. Mục Trần nhanh nhảu bay theo.

Bầu trời Đại La Thiên luôn có những đội cảnh vệ thường trực tuần tra, giáp sắt loang loáng, bảo vệ trị an trong từng khu vực.

Mục Trần nhìn những đội quân lạnh lùng có mặt ở khắp nơi mà líu lưỡi không dám ho hen.

Một đường bay đi, nửa giờ sau Cửu U giảm tốc. Mục Trần ngẩng lên quan sát phía trước, nhìn thấy một tòa núi cao ngất lẩn khuất trong mây, dường như có hình dáng của một con khổng tước đang giang cánh che trời.

Phía trên sườn núi, cung điện nguy nga sừng sững liên tiếp lên đến đỉnh núi.

Cửu U nhìn cung điện nọ, ánh mắt vui vẻ, lập tức lắc mình bay tới cung điện kia.

Trước khi đến cung điện, có một khu vực rộng lớn dành cho việc tu luyện, đang có hơn 1000 người tĩnh tọa tu luyện, đối diện với họ là hai cô gái cũng khá xinh xắn.

Một người vận đồ đen, người kia thì quần áo hồng nhạt, dung mạo thanh lệ mà tao nhã, lại giống nhau như đúc, rõ ràng là tỷ muội song sinh.

Cô áo đen thì có vẻ lạnh lùng, còn cô áo hồng lại nhu thuận dịu dàng. Hai gương mặt giống nhau nhưng khí chất trái ngược làm cho người ta càng thèm khát.

Ít nhất, ở khu vực tu luyện này có quá nửa số người thỉnh thoảng liếc mắt trộm nhìn ngắm dung nhan của họ.

"Hử?"

Đột nhiên cô gái áo đen mở bừng hai mắt, ánh nhìn sắc lạnh như dao cạo ngẩng lên, trầm giọng quát:

- Kẻ nào?

Tất cả mọi người lập tức kinh giác, đề phòng nhìn lên, linh lực vận hành.

- Ha ha, tiểu Băng nhi thật đúng là càng ngày càng lợi hại nha....

Một tiếng cười thanh thúy khúc khích vang lên giữa trời, cô gái xinh đẹp hạ xuống.

Nàng áo đen ngơ ngác nhìn nữ tử vừa xuất hiện, ánh mắt vốn sắc bén lập tức biến mất, thay vào đó là màu đỏ bừng và nước rưng rưng.

Cô áo hồng bên cạnh cũng trợn tròn hai mắt không tin, rồi sau đó là nhào qua, hai mắt đỏ như con thỏ nhỏ.

- Cửu U tỷ tỷ, ngài rốt cục đã trở về!

Cửu U ôm chầm lấy cô nàng, nhìn những đôi mắt rưng rưng mà cánh mũi cũng thấy cay cay. Xoa đầu cô bé trong lòng, dịu dàng nói:

- Đúng vậy, tỷ tỷ đã trở lại...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 667: Cửu U Cung

Trước cung điện, hơn 1000 người cũng kinh nghi nhìn chủ tử vừa hiện thân, nhất thời tỉnh mộng, vội quỳ một gối tham bái, thanh âm cung kính vang lên:

- Cung nghênh đại nhân hồi cung!

Âm thanh của họ không giấu nổi vui mừng, không ai ngờ chủ nhân Cửu U cung trở về trong hôm nay, vốn trong tư tưởng của họ thời gian gần đây, chủ nhân... sẽ không bao giờ trở về nữa.

Âm thanh vang vang làm cho Cửu U cũng hơi kinh ngạc. Trước kia khi còn tại vị, nhân sự Cửu U cung cũng không đông đúc đến thế, vả lại nàng cũng chẳng giỏi quản lý, thành ra nhiều lúc nói thật là rất lộn xộn, chứ nào có khí thế như vầy.

- Hai tỷ muội các ngươi làm tốt lắm đó, có thể khiến cho Cửu U cung sáng sủa thế này.

Cửu U vui sướng nựng nịu cô gái trong lòng.

- Đều là công lao của tỷ tỷ.

Cô bé áo hồng có vẻ yếu đuối, lau nước mắt ngượng ngùng.

Cửu U cười nhìn cô áo đen. Cô nàng mím môi, ánh mắt sắc lạnh chẳng còn lại chút nào, nhưng nàng có vẻ như đang cố kềm chế rung cảm trong lòng, không để thất thố như cô áo hồng, cung kính hô vang:

- Cung nghênh đại nhân hồi cung.

- Tiểu Băng nhi, phải gọi là tỷ tỷ.

Cửu U vươn tay kéo nàng đến, ánh mắt trìu mến:

- Mấy năm nay có lẽ hai ngươi cũng không thoải mái lắm đúng không? Đừng trách ta, suýt nữa ta cũng không trở về được.

- Đại nhân...

Cô nàng vẫn ương bướng lắc đầu, nhưng khi thấy Cửu U trừng mắt phát cáu, nàng vội ngoan ngoãn sửa lại:

- Ta nào dám trách tỷ tỷ. Người giao cho chúng ta quản lý Cửu U cung, đương nhiên phải dốc hết sức mà làm.

- Cửu U cung vốn chỉ là cái hình thức, nha đầu ngươi thật là bướng.

Cửu U bất đắc dĩ lắc đầu. Khi xưa thực lực của nàng là yếu nhất trong Cửu Vương, thành ra vương vị của nàng có rất nhiều người trong Đại La Thiên Vực tỏ ra bất mãn, nhưng vì còn ngại Thiên Thứu Hoàng và thế lực chống lưng cho nàng nên chưa dám công khai lên tiếng. Nhưng có lẽ khi nàng vừa rời khỏi đây, hai cô bé này đã phải chịu không ít uất ức, Đường Băng lại là một cô gái rất kiên cường, cho dù bị khinh bỉ thế nào cũng sẽ cắn răng chịu đựng.

Mấy năm nay hai tỉ muội ở Đại La Thiên Vực cũng phải ngậm bồ hòn làm ngọt không ít, điều đó khiến Cửu U thấy đau lòng.

- Đúng rồi...

Cửu U đảo mắt nhìn quanh tứ phía, như tìm kiếm ai đó, nhíu mày hỏi:

- Tào Phong đâu? Ngày trước ta đi có dặn hắn phải hỗ trợ các ngươi mà.

Nghe đến cái tên đó, cả hai cô gái đều biến sắc. Đường Băng mím môi nén giận, lát sau mới thở ra một hơi, nói rõ:

- Tỷ tỷ... Tào Phong hắn... hắn đã chuyển sang đầu quân cho Huyết Ưng vương rồi... hắn đã thoát ly khỏi Cửu U cung ...

Lời của nàng làm cho gương mặt vui vẻ của Cửu U trở nên căng cứng, không khí bất chợt nặng nề.

Cô áo hồng đang ôm chầm Cửu U cũng nói, giọng đầy căm giận:

- Tào Phong kia là con chó mù, mấy năm không có tin tức của tỷ tỷ, hắn liền rời khỏi Cửu U cung, đến chỗ Huyết Ưng vương. Ngày xưa không phải tỷ tỷ thấy hắn đáng thương, cứu hắn ra từ trong cõi chết, há có được ngày hôm nay sao?

Cửu U vỗ vồ cô nàng, hít một hơi nén giận:

- Ta biết Tào Phong luôn trọng lợi ích, nhưng thật không ngờ chỉ vài năm cũng không kiên trì được.

Giọng của nàng đầy thất vọng. Gã trẻ tuổi kia năm xưa trải qua vấn đề cũng khá thê thảm, nên làm cho nàng động lòng trắc ẩn ra tay giúp đỡ, không ngờ tâm tính kẻ đó lại khiến nàng thất vọng dường này.

- Tỷ tỷ, ngài yên tâm đi, sau này ta nhất định không tha cho tên phản đồ kia!

Đường Băng nghiến răng trèo trẹo. Tuy chủ nhân Cửu U tỏ ra không quan tâm lắm đến việc Tào Phong phản bội, nhưng nàng thì không thể để yên được.

Gia tộc của nàng năm xưa vì chiến loạn mà tộc nhân bị kẻ thù tàn sát gần hết, nếu như Cửu U không xuất hiện, e rằng số phận hai tỷ muội muốn chết không được muốn sống không xong. Do đó đối với Cửu U, hai nàng xem trọng như cha mẹ, là người thân thiết nhất, bất kể chuyện gì làm tổn thương Cửu U, nàng sẽ không bao giờ cho qua.

Nếu không phải Cửu U cung thế lực yếu nhược, thực lực của nàng cũng còn kém chút nữa mới có thể đột phá đến Chí Tôn cảnh, bằng

không thì nàng đã có thể xử quyết ngay tên phản đồ kia!

Cửu U nghe vậy chỉ mỉm cười, Tào Phong phản bội, nàng chẳng thấy quá khó chịu, dù sao ở đây nàng cũng chỉ xem trọng hai tỷ muội này, có hai người ủng hộ là nàng đã vui lắm rồi

- Tỷ tỷ từ nay về sau sẽ không bỏ rơi hai đứa nữa.

Cửu U cười cười hòa ái, chợt nàng nhìn Đường Băng, hỏi:

- Tiểu Băng nhi, ngươi còn chưa đột phá đến Chí Tôn cảnh?

Năm đó nàng rời đi, thực lực Đường Băng đã đến Thông Thiên cảnh, cũng còn một khoảng nữa là đến Chí Tôn tam nan. Xét thiên phú của nàng và tài nguyên của Đại La Thiên Vực cung cấp, không thể nào đến lúc này còn chưa đột phá được Chí Tôn cảnh.

Đường Băng đỏ mặt, gật đầu xác nhận.

- Cửu U tỷ tỷ, ngài không nên trách Băng tỷ, mấy năm nay tu luyện, chưa bao giờ đụng tới một giọt Chí Tôn linh dịch nào cả. Số lượng Chí Tôn linh dịch nhận được từ tổng bộ đều được dùng để bồi dưỡng tân thủ, nếu không thì Cửu U cung nào có được khí thế như hôm nay.

Cô gái áo hồng kia tên là Đường Nhu, lúc này vội vàng phân bua giúp đại tỷ.

Cửu U nghe vậy, nhất thời ngẩn người, rồi liếc nhìn sang cả ngàn người đang chỉnh tề quỳ bái bên dưới, nhưng vẫn nghi hoặc;

- Cửu U cung hằng năm phải nhận được khoảng 10000 Chí Tôn linh dịch, lại còn những địa vực mà chúng ta quản lý, một năm phải có thêm một khoảng lớn nữa, như thế vẫn không đủ?

Đường Nhu muốn nói gì đó nưa, nhưng Đường Băng trừng mắt nhìn làm cô nàng tiu nghỉu ngậm miệng.

- Tiểu Băng nhi, ngươi nói đi.

Hành động mờ ám đó làm sao qua mắt được Cửu U, giọng nàng liền lạnh đi.

Đường Băng chỉ đành cười khổ kể ra:

- Cửu U tỷ tỷ, sau khi ngài rời đi không lâu, vài vị đại nhân nói rằng Cửu U cung hữu danh vô thực, khó có thể trở thành thế lực vương cấp Đại La Thiên Vực, họ liên kết thượng biểu lên Trưởng Lão Hội, bắt buộc chúng ta phải giải tán Cửu U cung.

- Nhưng cũng may có Thiên Thứu Hoàng đại nhân ra mặt giúp đỡ, Cửu U cung vẫn được giữ lại, nhưng số Chí Tôn linh dịch hằng năm phải giảm đi 5000.

- Còn những địa vực thuộc quyền quản hạt của chúng ta, không ít thành thị phồn hoa bị các đại nhân khác âm thầm thâu tóm, chúng ta thực lực bạc nhược, lại không thể tranh đoạt, chỉ có thể nén giận.

- Chính vì thế số lượng Chí Tôn linh dịch Cửu U cung có được hàng năm cũng chỉ có 5000.

Đường Nhu khẽ nói:

- Băng tỷ muốn đột phá Chí Tôn cảnh, cần Chí Tôn linh dịch rất nhiều, nên đến giờ vẫn chưa quyết định đột phá, còn Chí Tôn linh dịch phần lớn chia cho mọi người, nên tu luyện chậm chạp.

- Thật là khinh người quá đáng!

Cửu U trừng mắt nổi đóa, lồng ngực phập phồng phẫn nộ, bị chọc tức không ít. Không ngờ rằng vừa mới bước chân đi, đã có nhiều kẻ dám lấn lướt Cửu U cung.

Dĩ nhiên nàng biết, "mấy vị đại nhân khác" kia chẳng có ai ngoài Bát Vương còn lại.

Trước đây vì thực lực của nàng không cao mà lại có địa vị ngang với họ nên họ bất mãn, nhưng ngại gia thế của nàng mà không nói ra mặt. Đến khi nàng rời khỏi liền trở mặt không nhẫn nại nữa.

Cửu U phát cáu, uy áp linh lực kinh người bùng phát, làm cho đám người đang tu luyện kia chịu không nổi mọp sát xuống đất chịu trận.

Đường Băng bị uy áp linh lực kia ép lui một đoạn, nhưng không sợ hãi mà ngược lại tràn đầy vui mừng:

- Cửu U tỷ tỷ, ngài độ kiếp thành công?

Uy áp linh lực đó không hề kém cạnh Bát Vương kia, xem ra mấy năm không tung tích, Cửu U đã có tiến bộ lớn.

Cửu U gật đầu, vung tay trầm giọng:

- Các ngươi lui đi, bất kể trước đây chịu nhiều uất ức ra sao, bây giờ bản cung chủ đã trở về, sẽ không để bất kỳ kẻ nào dám khinh thường Cửu U cung!

Những lời này nàng dành cho đám người Cửu U cung đang quỳ mọp dưới kia.

- Vâng!

Đám người kia cung kính đồng thanh đáp lời, hàng ngũ chỉnh tề rời đi, ai nấy tỏ ra hưng phấn vô cùng. Cửu U cung lúc này đã có chỗ dựa, uất ức bao lâu đã có thể thoát ra.

Quảng trường trở nên yên tĩnh, vẻ mặt nghiêm nghị của Cửu U biến mất, nàng nói:

- Mục Trần, ngươi xuất hiện đi.

Đường Băng và Đường Nhu ngẩn người, rồi chợt thấy một tia sáng lóe lên, một người xuất hiện bên cạnh Cửu U.

Mục Trần hiện thân, mỉm cười thân mật với Đường Băng và Đường Nhu.

Đường Nhu thì thẹn thùng, bối rối không dám nhìn thẳng Mục Trần. Đường Băng thì nhíu mày đề phòng, xem ra sự việc Tào Phong kia làm cho nàng trở nên không mấy thiện cảm với nam tử.

- Đây là Mục Trần, lần này ta có thể độ kiếp thành công trở về, cũng là nhờ có hắn.

Cửu U chỉ vào hai cô gái giới thiệu:

- Đây là Đường Băng, Đường Nhu, muội muội của ta...

Nghe thấy Mục Trần giúp đỡ chăm sóc Cửu U như vậy, Đường Nhu tròn mắt quên mất thẹn thùng, ánh mắt cảm kích nhìn hắn. Đường Băng cũng tỏ ra xem trọng Mục Trần hơn, gật đầu chào hắn, xem như chấp nhận.

- Tiểu Băng nhi, ngươi đột phá Chí Tôn cảnh, cần bao nhiêu Chí Tôn linh dịch?

Cửu U đột nhiên hỏi.

- Ít nhất cần... 1000.

Đường Băng do dự, rồi hồi báo.

Mục Trần mỉm cười, nắm tay lại, một cái bình ngọc lóe lên, đưa cho Đường Băng:

- Đường Băng tỷ, chỗ này có khoảng 2000 Chí Tôn linh dịch, chắc là đủ.

Trong vòng tay của Liễu Minh, Mục Trần cũng thu hoạch được một khối tài sản kha khá, thành ra lúc này tỏ vẻ khá hào phóng.

Đường Băng sửng sốt, không dám nhận, ánh mắt kinh nghi nhìn Cửu U, thấy nàng gật đầu cho phép mới dám từ tốn đưa tay nhận lấy, ánh mắt trở nên áy náy mà dịu dàng:

- Đa tạ!

- Mục Trần từ hôm nay cũng là nhân sự Cửu U cung, mọi người là người nhà. Ta định để Mục Trần làm thống lĩnh Cửu U cung, tranh đoạt danh ngạch tiến vào Đại La Kim Trì, hai ngươi có ý kiến gì không?

Đường Băng và Đường Nhu lại giật mình, cả hai nhìn nhau không dám nói.

- Sao? Chẳng lẽ tiểu Băng nhi cũng muốn đi?

Cửu U tỏ ra kỳ quặc, nhíu mày hỏi.

- Không phải... việc này đương nhiên do tỷ tỷ định đoạt.

Đường Băng lắc đầu phân bua, nàng thở dài một hồi, mới nói:

- Hai năm trước, danh ngạch tranh đoạt Đại La Kim Trì hàng năm của Cửu U cung đã bị Huyết Ưng vương dùng 1000 Chí Tôn linh dịch "mua" mất... chúng ta căn bản không có năng lực phản đối, thành ra đã hai năm nay Cửu U cung không có tư cách tranh đoạt Đại La Kim Trì ...

Nàng vừa dứt lời, đã thấy sắc mặt Cửu U lạnh đi như hầm băng, hàm răng nghiến ken két, đôi mắt thì phun lửa.

"Huyết Ưng vương, tên khốn nạn, thật là khinh người quá đáng!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 668: Tứ Đại Thống Lĩnh

Trước cung điện, Cửu U mặt mày dữ tợn đầy lửa giận, hiển nhiên đã động nộ.

Mục Trần đứng cạnh nhíu mày, cái gã Huyết Ưng vương gì đó thật đúng là chẳng có chút tốt đẹp, làm chuyện như vậy thật đáng khinh bỉ.

Cửu U thở phì phò áp chế lửa giận, âm thanh bình tĩnh hơn nhưng cũng càng lạnh lùng hơn:

- Từ nay về sau, danh ngạch Cửu U cung sẽ được thu hồi, ngày mai ta đến Cửu Vương hội nghị, báo cho họ biết Cửu U ta đã trở lại, để xem kẻ nào còn dám thọc gậy bánh xe Cửu U cung chúng ta. Những kẻ dám nuốt vật sở hữu của Cửu U cung, ta sẽ khiến chúng phải nôn ra trở lại.

Đường Băng và Đường Nhu hứng chí gật đầu, ánh mắt đầy nhiệt tâm. Cửu U độ kiếp thành công trở về, thực lực tăng vọt, không còn kém Bát Vương kia, cuối cùng Cửu U cung đã có thể đường đường chính chính ngẩng mặt lên.

- Tiểu Băng nhi, hiện giờ Đại La Thiên vực có bao nhiêu thống lĩnh đủ tư cách tranh đoạt danh ngạch Đại La Kim Trì thống lĩnh?

Cửu U hỏi Đường Băng, Mục Trần muốn tiến vào Đại La Kim Trì, thì phải chiến thắng cho được những đối thủ cạnh tranh, phải nên cho hắn biết thực lực địch thủ.

Đường Băng thoáng liếc nhìn Mục Trần, đôi mắt rất đẹp, nhưng vẻ lạnh lùng của nó làm người ta cảm thấy xa cách, nhưng khi có tình cảm khác, thì nó lại linh động quyến rũ.

Ánh mắt nàng nhìn hắn vẫn còn một chút nghi ngờ, vì nàng nhận thấy áp lực do hắn toát ra so với mấy gã thống lĩnh tiếng tăm lẫy lừng kia thì chênh lệch không ít.

Nàng hoài nghi Mục Trần có đủ tư cách tranh phong với đám kia hay không.

Nhưng nàng cũng thực thà hồi báo:

- Hiện tại Đại La Thiên vực có đến 18 vị thống lĩnh, tất cả đều phục vụ dưới trướng Bát Vương. Cửu U cung trước kia cũng có một, nhưng hôm nay...

Nàng nhắc đến người đó, dĩ nhiên là kẻ đã trở mặt Tào Phong.

Cửu U gật đầu, gương mặt vẫn bình tĩnh.

- Trong 18 vị thống lĩnh, danh tiếng lớn nhất chính là tứ đại thống lĩnh.

- Đứng đầu là Từ Thanh dưới trướng Tu La vương. Hắn bây giờ đã là Chí Tôn nhị phẩm, ta nghĩ có lẽ Cửu U tỷ tỷ cũng có ấn tượng với hắn một chút.

Đường Băng mỉm cười.

- Từ Thanh? Không ngờ cái tên tiểu tử năm xưa chẳng mấy thu hút lại lợi hại như vậy?

Cửu U nao nao ngạc nhiên

- Hì hì, Cửu U tỷ tỷ, nghe nói Từ Thanh vẫn luôn một lòng nhớ đến tỷ, nhiều năm nay nhiều vị cô nương nữ tử Đại La Thiên vực tỏ ra quý mến nhưng không thể làm hắn động lòng.

Đường Nhu che miệng khẽ cười khúc khích.

Cửu U giơ tay cú đầu cô nàng:

- Nói bừa, ta nào có mấy khi tiếp xúc với hắn... Tiểu Băng nhi nói tiếp.

- Đứng thứ hai là Chu Nhạc dưới trướng Liệt Sơn vương. Thứ ba là Ngô Thiên của Huyết Ưng vương, vài năm trước được Huyết Ưng vương đưa về từ bên ngoài, nhưng đã nhanh chóng trở thành một trong tứ đại thống lĩnh, gã này tấn chức nhanh đến mức làm người khác phải ghen tị.

Cửu U gật đầu:

- Đứng thứ tư là ai?

Đường Băng khóe miệng giật giật, rồi kềm nén ngữ khí, khẽ nói:

- Người thứ tư này, cũng là thống lĩnh dưới trướng Huyết Ưng vương...

Cửu U Nheo mắt thản nhiên nói:

- Tào Phong?

Đường Băng gật đầu.

- Xem ra hắn thật biết cách tìm chỗ dựa, chỉ vài năm đã có thể tiến bộ đến như thế.

Gã kia có thiên phú rất tốt, thế nên năm xưa Cửu U mới đề bạt hắn làm thống lĩnh Cửu U cung.

- Ba vị hàng đầu tứ đại thống lĩnh chắc hẳn thực lực đều là Chí Tôn nhị phẩm. Còn Tào Phong cũng là Chí Tôn nhất phẩm đỉnh phong, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá lên nhị phẩm, do vậy xếp trong Chí Tôn nhất phẩm hắn gần như không có đối thủ.

Đường Băng thoáng nhìn Mục Trần:

- Danh ngạch Đại La Kim Trì, vừa vặn chỉ có bốn, cho nên nếu hắn muốn có tư cách, thì phải đánh bại một người trong tứ đại thống lĩnh.

Mục Trần nhẹ nhàng gật đầu, Đường Băng có ý rõ ràng, thực lực yếu nhất trong tứ đại thống lĩnh chính là Tào Phong. Hắn muốn tiến vào Đại La Kim Trì, thì phải đánh bại tên kia.

Và Đường Băng hiển nhiên không cho rằng Mục Trần có thể làm được, dù nàng rất ghét tên kia, nhưng việc Tào Phong được liệt vào tứ đại thống lĩnh cho thấy năng lực bất phàm.

- Thế nào? Tự tin chứ? Bằng không thì cứ bỏ đi.

Cửu U nghiêng qua cười nhạt khiêu khích Mục Trần.

Mục Trần bình tĩnh nhìn nàng, vẻ háo hức chờ mong. Nếu hắn mà mở miệng nói không chắc, giở trò rút lui thì e rằng....

- Tuy chưa biết cái đám gọi là tứ đại thống lĩnh có bao nhiêu lợi hại, bất quá... Địa Chí Tôn ta còn không ngán, huống chi vài tên Chí Tôn nhị phẩm?

Mục Trần cười nhạt đầy khinh thường.

- Yên tâm đi, Đại La Kim Trì, tất nhiên phải có phần Cửu U cung chúng ta.

Cửu U nhướng mày không nói gì, Đường Nhu thì hơi ngạc nhiên nhìn dáng vẻ tự tin của Mục Trần. Đường Băng thì nghiền ngẫm, tên này cũng có dũng khí, nhưng tư cách bước chân vào Đại La Kim Trì không phải có dũng khí là được.

Cửu U xoay người tiến vào cung điện, đến khi chân bước lên bậc tam cấp, giọng nói của nàng vang vọng lại:

- Ngươi đã nói lời này, thì cho dù lấy lại danh ngạch tham gia có khó khăn thế nào, ta nhất định cũng phải giành lại cho bằng được.

Nói xong, nàng cất bước biến mất vào cung điện, Đường Nhu nhanh nhảu chạy theo.

Mục Trần dựa vào cột, nhìn Cửu U rời đi, hơi mỉm cười. Từ khi rời khỏi Bắc Thương đại lục, nàng luôn suy tính cho mục tiêu của hắn, luôn dọn đường cho hắn.

Con đường đi đến cường giả cái thế.

- Xem ra Cửu U tỷ tỷ đối xử với ngươi rất tốt.

Đường Băng lãnh đạm đứng gần đó, ánh mắt lạnh băng trở lại, hai tay khoanh trước ngực.

- Ngươi và Cửu U tỷ tỷ có quan hệ gì?

Đường Băng cất tiếng tra hỏi, có vẻ rất áp lực. Cửu U cung mấy năm nay đều do nàng quản lý, thành ra khí thế cũng không tệ.

Nhưng chẳng hề tác dụng với Mục Trần, hắn mỉm cười:

- Quan hệ này cho dù ta trọng thương, cũng không liên quan đến nàng ta.

- Đúng rồi... Đường Băng tỷ, Cửu U muốn lấy lại danh ngạch thống lĩnh có phải sẽ gặp phiền toái hay không?

Hắn liền để chủ đề

- Đại La Thiên vực chỉ có Cửu Vương, mỗi vương cũng chỉ có một danh ngạch, Huyết Ưng vương cướp danh ngạch Cửu U cung chúng ta, nhiều năm nay được nhiều lợi ích, ngươi nói hắn có dễ dàng giao ra hay không?

Đường Băng cau mày.

- Tuy Cửu U tỷ tỷ có Thiên Thứu hoàng đại nhân ủng hộ, nhưng Đại La Thiên vực đâu phải chỉ do Thiên Thứu hoàng đại nhân định đoạt. Bằng không Cửu U cung mấy năm nay cũng không thảm như thế này.

- Do đó Cửu Vương hội nghị ngày mai e rằng chẳng an bình. Cửu U tỷ tỷ đối xử với ngươi rất tốt, mong rằng ngươi không phải là Tào Phong thứ hai, nếu thế cho dù Cửu U tỷ tỷ có ngăn cản, ta quyết không tha cho ngươi!

Mục Trần sờ sờ cái mũi, cười nói:

- Đường Băng tỷ uy hiếp người khác mà vẫn xinh đẹp như vậy.

Đường Băng giật mình trợn mắt, nhìn vẻ đểu cáng của hắn mà tức nổ đom đóm. Chỉ mới biết nhau có vài phút, mà hắn đã giám bỡn cợt nàng?

Cửu U cung xưa nay, nàng vốn rất nghiêm khắc nên ai ai cũng sợ nàng, không ngờ Mục Trần lại dám trêu đùa.

- Yên tâm đi, Đường Băng tỷ, Tào Phong kia...

Mục Trần nhẹ thở một hơi, thản nhiên mỉm cười lạnh lẽo:

- Ta sẽ không bỏ qua hắn!

Cửu U tỏ ra chẳng mấy quan tâm đến việc Tào Phong phản bội, nhưng Mục Trần vẫn thấy nàng tỏ ra bi thương khó thấy, có lẽ cảm giác bị bội phản đó cũng cẳng dễ chịu gì.

Đường Băng giật mình, do dự khẽ nói:

- Ngươi có lòng là được rồi, Tào Phong không phải nhân vật đơn giản, ngươi tận lực cẩn thận đi.

- Ừm!

Mục Trần cười gật đầu, đảo mắt nhìn quanh:

- Đường Băng tỷ, dẫn ta đi dạo đi, từ giờ cũng là người Cửu U cung, cũng nên biết đường đi nước bước chứ.

Đường Băng cau có nhìn hắn, nhưng cũng không từ chối, xoay người đi thẳng. Mục Trần cười tủm tỉm đi theo.

Hôm sau.

Sáng sớm, Cửu U cung đã có một số đông người đang yên tĩnh đứng chờ, cửa cung chậm rãi mở ra, bóng dáng xinh đẹp nhẹ nhàng cất bước ra ngoài.

Người đó một thân hắc giáp, bó sát lấy những đường cong tinh tế mà gợi cảm, hoa văn minh tước đang vỗ cánh bay lên mang lại khí thế dũng mãnh cho nàng.

Người đó dĩ nhiên là Cửu U, nhưng hôm nay mang vẻ oai hùng hiên ngang, tóc dài bay bay, ánh mắt đầy uy nghiêm.

- Cung nghênh cung chủ!

Một ngàn lính Cửu U cung khuỵu gối chỉnh tề, âm thanh đồng loạt mang tới khí thế hào hùng.

Cửu U giương mắt nhìn quanh, Mục Trần, Đường Băng, Đường Nhu phía sau yên lặng đứng nghiêm.

- Đi thôi, đi gặp đám người kia, kẻ nào lấy đồ Cửu U cung thì phải ngoan ngoãn trả về!

Cửu U lạnh lùng ra lệnh, lắc mình bay đi. Ba người lập tức theo sát, chiến khí nóng rực.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 669: Chư Vương

Đại La Thiên, khu vực trung tâm.

Nó như một đại lục cỡ nhỏ lơ lửng giữa Đại La Thiên, chính giữa là tòa núi nguy nga cao ngất, như lợi kiếm chỉ thẳng lên trời, uy nghi sừng sững.

Đỉnh núi này là Đại La Phong, chính là đầu não quan trọng nhất của Đại La Thiên. Nơi này không chỉ là nơi cư ngụ của Tam Hoàng nắm giữ vận mệnh Đại La Thiên vực, mà nghe nói cũng là nơi bế quan của vị vực chủ huyền thoại kia.

Đại La Phong hôm nay náo nhiệt hơn ngày thường, từng đoàn người từ xa bay đến, đáp xuống đỉnh núi này.

Hôm nay là Cửu Vương hội nghị nửa năm một lần ở Đại La Thiên vực, chính là một hội nghị rất quan trọng, do đó ít có người nào dám vắng mặt.

Đỉnh núi Đại La Phong, tọa lạc một cung điện nguy nga cổ kính, với những bậc thang vạn trượng, tất cả mọi người tập họp đến đều hạ xuống trước những nấc thang lên điện, không ai dám bay lên, chỉ từng bước cung kính bước lên.

Và lúc này đã có rất đông người tập trung ở đây, nghiêm cẩn trịnh trọng, phân biệt phe nhóm rõ ràng.

Nơi nào có người, nơi đó ắt phải có tranh đấu. Trong Đại La Thiên vực khổng lồ này cũng không thoát khỏi quy luật đó, ai nấy đều vị tư lợi phe phái, ân oán rất phiền phức.

"Vù!"

Xa xa chân trời, có vài bóng người bay đến, hạ xuống bình đài.

Mọi ánh mắt nhìn qua, khi nhìn rõ người đi đầu, bất giác họ bàn tán xôn xao đầy kinh ngạc.

- Đó là... Cửu U vương? Nàng ta quả nhiên đã trở lại!

- Hôm qua ta nghe tin đúng là không giả, Cửu U vương biến mất nhiều năm, nghe nói là đi độ kiếp. Dáng vẻ nàng ta hiện tại xem ra độ kiếp thành công.

- Lợi hại a, trẻ tuổi thế mà đã độ kiếp thành công, thoát linh hóa thần.

- Xem ra hôm nay Cửu Vương hội nghị có trò hay xem rồi. Nhiều năm nay Cửu U cung bị Huyết Ưng vương chèn ép, với tính cách Cửu U vương e rằng không bỏ qua đâu.

- Trước kia Cửu U vương chưa độ kiếp thành công, dù có Thiên Thứu hoàng làm chỗ dựa, nhưng cũng chẳng có gì uy hiếp. Hôm nay nàng trở về, chuyện này không dễ giải quyết.

Cửu U như chẳng nghe thấy bàn tán, ngẩng lên nhìn cung điện tít trên cao cuối những bậc thang vạn trượng, nheo mắt mơ hồ.

Mục Trần và Đường Băng, Đường Nhu đều đứng sau nàng, nhìn không chớp mắt.

Sau đó, chân trời lại vang lên những tiếng gió, mọi bóng người đến đều hạ xuống bình đài.

Áp lực cường hãn xuất hiện, những người đến hẳn nhiên đều là nhân vật cấp số rất cao.

Mục Trần đưa mắt nhìn qua, ba đoàn người vừa đến. Gã đi đầu của nhóm bên trái là một trung niên vận hắc bào, đôi mắt đỏ sậm khiến

người ta nhìn vào không rét mà run.

Phía sau là một gã trẻ tuổi, thân hình cao ngất, mặc thanh sam, mày kiếm hiên ngang, khí đẹp trai phong độ. Hắn có dao động linh lực không tầm thường, thần thái bình tĩnh, chỉ có điều khi thấy Cửu U, ánh mắt hơi khẽ rung rinh.

- Đó là Tu La vương, xem như là người mạnh nhất Cửu Vương hiện tại. Thêm một thời gian nữa, e rằng có thể được thăng lên cấp hoàng.

Đường Băng khẽ nói.

Mục Trần gật đầu, sắc mặt nghiêm túc. Tu La vương cho hắn cảm giác còn cường hãn và thâm sâu hơn cả lão áo đen bảo tiêu của Liễu Minh.

- Đi cùng Tu La vương chính là gã đứng đầu tứ đại thống lĩnh, Từ Thanh.

Mục Trần khẽ nheo mắt, nhìn qua tên kia. Gã đó lúc này chỉ chú ý Cửu U, xem ra đúng như Đường Nhu nói, Từ Thanh này đang tương tư nàng ta.

Có điều Cửu U chẳng hề phản ứng quan tâm, nàng chỉ thoáng nhìn qua Tu La vương, khẽ gật đầu chào.

Trong Đại La Thiên vực, Tu La vương cực kỳ khó tiếp cận, nhưng với Cửu U, xem ra giao tình với vị Tu La vương này so với Huyết Ưng vương thì tốt hơn nhiều. Tu La vương gương mặt giật giật, cũng gật đầu chào đáp lễ. Trước kia Cửu U trong mắt hắn chỉ là một tiểu nha đầu, nhưng lần này trở về lại khiến hắn thấy một chút áo lực, xem ra vài năm thực lực của nàng cũng tăng lên rất nhiều.

Gã Từ Thanh thấy Cửu U chẳng thèm liếc mắt nhìn mình, chỉ đành than thở trong lòng, nhưng thần thái sang ngời, dáng vẻ như tìm ra được động lực sống cho mình.

Mục Trần nhìn sang đoàn người thứ hai. Gã đi đầu thân hình hùng tráng, đôi tay rất to, gân xanh nổi như rồng rắn uốn lượn, sức mạnh e rằng vỗ một cái núi cao nứt toác.

- Người đó là Liệt Sơn vương... một nhân vật rất lợi hại khác trong Cửu Vương.

Đường Băng thản nhiên nói.

Mục Trần nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt đột nhiên chú ý gã trai hình thể hùng tráng chẳng kém đi phía sau Liệt Sơn vương, ánh mắt tên đó hơi bối rối nhìn qua.

Hẳn nhiên không phải bối rối nhìn Mục Trần, mà đang nhìn gương mặt lãnh đạm của Đường Băng.

- Hì hì, tên kia chính là Chu Nhạc, hắn có vẻ thích tỷ tỷ, có lần còn lén đến Cửu U cung nhìn trộm tỷ tỷ, bị tỷ tỷ phát hiện, xách kiếm đuổi giết.

Đường Nhu cười khúc khích.

- Xem ra tỷ tỷ của ngươi mị lực không kém.

Mục Trần tỏ ra thú vị. Chu Nhạc rõ ràng là có ý, mà Đường Băng lại không mấy hảo cảm.

Đường Băng trừng mắt nhìn Mục Trần, hắn giả lảng cười cười nhìn đi chỗ khác làm cho nàng chỉ biết tức giận mà chẳng làm gì được. Lúc này mới thấy tên Mục Trần này da mặt rất dày, cho dù có trừng phạt cũng chẳng làm hắn nhận ra lỗi lầm.

- Ha ha, đây chẳng phải Cửu U sao? Không ngờ ngươi đúng là đã trở lại, thật sự là đáng mừng.

Chính lúc đó, một giọng cười sang sảng mà lạnh lẽo vang lên, đoàn người thứ ba tiến thẳng đến.

Mọi ánh mắt xung quanh liền hướng về chỗ này.

Đi trước là một gã tóc đỏ, ánh mắt lợi hại như chim ưng săn mồi, lúc này cũng sẵn sàng vồ lấy thỏ con.

Hắn đang cười tủm tỉm, mái tóc đỏ lắc lư theo gió mang theo chút huyết tinh.

Chẳng cần Đường Băng giới thiệu, Mục Trần cũng dễ dàng đoán ra đây chính là Huyết Ưng vương có mối quan hệ chẳng chút tốt đẹp với Cửu U cung.

Đường Băng và Đường Nhu đều đưa đôi mắt phẫn nộ phun lửa nhìn gã đi sau Huyết Ưng vương, một nam tử áo trắng khá anh tuấn. Sắc mặt tên đó lúc này sượng đi, ánh mắt cúi cúi chẳng dám nhìn thẳng Cửu U.

Mục Trần cũng không khó để đoán ra danh tính người kia, chính là Tào Phong đã rời khỏi Cửu U cung...

Bên cạnh Tào Phong còn có một gã trẻ tuổi hai mắt sáng rỡ, nhìn chằm chằm vào những bộ vị hấp dẫn của tỷ muội Đường Băng, ánh mắt đầy dâm dục, hắn khẽ liếm môi, dáng vẻ cứ như muốn nuốt sống hai người.

Đây hắn là kẻ được xếp thứ ba trong tứ đại thủ lĩnh, Ngô Thiên

Cửu U chẳng quan tâm đến lời chào của Huyết Ưng vương, đôi mắt lướt qua vai, thoáng nhìn Tào Phong, gương mặt bình thản.

- Ha ha, Tào Phong! Sao còn không mau ra chào chủ tử cũ của ngươi đi, chậm trễ là đắc tội đó!

Huyết Ưng vương đan tay vào nhau, cười nói tủm tỉm.

Tào Phong ngẩng lên, cười gượng:

- Tào Phong tham kiến Cửu U đại nhân.

Cửu U nhìn hắn, ánh mắt bình tĩnh lạ thường, một chút thất vọng cũng không biểu hiện ra. Dù rằng hôm qua còn thấy khá thất vọng, nhưng lúc này gặp lại cảm giác cứ như người xa lạ, chỉ hơi tiếc gã thanh niên được nàng cứu sống năm xưa nay đã biến chất.

Xem ra con đường cường giả, bên cạnh nhau thì cười nói vui vẻ, nhưng trong tâm vẫn có những ích kỷ len lỏi.

Tào Phong nhìn Cửu U, cảm nhận sự xa lạ mà nàng toát ra, bàn tay không khỏi nắm lại, gương mặt hơi méo mó khó coi.

Hắn không thích biểu hiện như thế của Cửu U đối với việc hắn phản bội nàng.

Cửu U không nhìn hắn nữa, quay sang Huyết Ưng vương, ánh mắt trở nên lạnh lùng, rồi bất chợt xoay người bỏ đi, hướng thẳng lên bậc thang vạn trượng, cất bước lên cung điện cổ kính, để lại lời nói lãnh tĩnh mà đáng sợ.

- Huyết Ưng, ăn của Cửu U cung ta bao nhiêu, ngươi nên chuẩn bị mà nôn ra hết đi.

Chương 670: Cửu Vương Hội Nghị

Cửu U rời đi, để lại không khí nặng nề đầy khiêu khích, không ít người mắt lóe sáng, nhận thấy rõ Cửu Vương hội nghị lần này sẽ có sóng to bão lớn.

- Ha ha, không ngờ ra ngoài vài năm, tính cách lại bá đạo ngông cuồng hơn nhiều.

Huyết Ưng vương nheo mắt nhìn theo Cửu U, lệ khí khẽ dâng lên.

- Bất quá ta cũng muốn xem thử, kẻ nào đủ sức khiến ta phải nôn ra!

Huyết Ưng vương chẳng xem uy hiếp của Cửu U ra gì, dù cho sau lưng nàng có Thiên Thứu hoàng che chở, hắn cũng chẳng sợ. Thiên Thứu hoàng cũng chỉ là một trong Tam Hoàng, chẳng thể nào một tay che trời, quyết định mọi việc Đại La Thiên vực.

- Đi!

Huyết Ưng vương vung tay dẫn đoàn người của mình bước chân lên bậc thang.

Tu La vương, Liệt Sơn vương thì thờ ơ chẳng quan tâm đến ân oán hai người kia. Trước kia Cửu U kém thế trong Cửu Vương, chẳng có liên minh, còn Huyết Ưng vương lại có danh vọng cao, do vậy trước nay tranh phong đều bị Huyết Ưng vương chiếm thượng phong, chẳng biết lần này thì sao đây?

Từ Thanh thoáng nhìn Huyết Ưng vương, mày cau lại.

- Không có bản lĩnh thì đừng ngu dại mà ra mặt cho mỹ nhân, ngươi bây giờ chẳng có tư cách.

Tu La vương cực kỳ nhạy bén, thản nhiên đề tỉnh.

Từ Thanh nghe vậy, không khỏi xấu hổ cười.

- Thực lực Cửu U hiện tại cũng chẳng đến lượt ngươi lo cho nàng. Có lẽ lúc này đã gần Chí Tôn ngũ phẩm, cộng thêm thể chất thần thú, có đối chiến Huyết Ưng vương cũng không làm khó cho nàng.

Tu La vương cũng cất bước đi tới, lời nói hờ hững vang trong tai Từ Thanh:

- Mặt khác ngươi cũng rõ, Cửu U không phải mấy cô nương mặt son mày phấn, tính tình nàng ta lãnh ngạo, muốn khiến nàng động lòng thì ngươi còn non lắm, ít nhất phải vươn lên khỏi cái thân phận thống lĩnh trước đã.

Từ Thanh lặng lẽ gật đầu, nối gót im lặng đi theo Tu La vương.

Chư vương còn lại cũng lần lượt tiến lên thang.

Bước hết những bậc thang đá, cổng cung điện cổ kính đã mở sẵn, Cửu U dẫn đầu đi trước. Bước vào trong cung điện, có những chiếc ghế hình bầu dục, càng sâu vào trong thì những chiếc ghế càng to hơn.

Những bộ ghế đá kéo dài thành một đường ra hai bên lối đi, ở giữa là một khu vực trống trải cao vút, đặt một vương tọa to lớn nơi đó, có thể nhìn thấy hết xung quanh. Lúc này vương tọa không có ai, nhưng vẫn tỏa ra uy áp vô hình.

Hiển nhiên, vương tọa kia thuộc về chưởng giả chân chính Đại La Thiên vực, vực chủ bí ẩn xuất quỷ nhập thần.

Bên dưới vương tọa có ba tòa kim sen, ba bóng người đang tọa lạc ở đó, hào quang nhàn nhạt tỏa ra.

Người ở giữa là một lão nhân gầy gò khô héo, ánh mắt thỉnh thoảng lóe hào quang như có thể nhìn thấu lòng người, lợi hại đến mức người ta không nhìn mà sợ.

Người bên trái cũng là một lão nhân tóc trắng, nhưng da dẻ lại bóng bẩy như trẻ sơ sinh, gương mặt chẳng có một nếp nhăn, chẳng giống một lão già gần đất xa trời, đôi mắt lại tối đen thâm thúy, chẳng có lấy một chút tròng trắng, quỷ quái yêu dị, hắc ám làm người ta run rẩy.

Còn lại người bên phải là một nam tử đang ngái ngủ, chẳng nhìn ra tuổi tác, bộ dáng biếng nhác như lúc nào cũng có thể ngủ say như chết.

Cửu U vào điện, ánh mắt nhìn ngay đến lão nhân khô đét ở giữa, ánh mắt lạnh băng đã chuyển sang vui vẻ tươi cười.

- Ái chà chà, tiểu Cửu U rốt cục đã trở lại a, thật là tốt quá.

Lão nhân kia cũng lập tức nhìn nàng, cười nói vui mừng.

Lão tóc trắng kia thì nheo mắt đen thoáng liếc Cửu U, ánh mắt khá kinh ngạc.

Nam tử ngái ngủ kia cũng hé mắt lên nhìn một chút, rồi lại biếng nhác gục đầu ngủ vùi.

- Vị đại nhân ở giữa kia chính là Thiên Thứu hoàng, lão và tộc Cửu U tước có quan hệ sâu xa, do đó vẫn xem như trưởng bối của Cửu U tỷ tỷ, luôn rất quan tâm.

Đường Băng khẽ nói cho Mục Trần rõ.

- Người bên trái là Linh Đồng hoàng, lão cũng chính là chỗ dựa vững chắc cho đám người Huyết Ưng vương, thế nên tên kia mới kiêu ngạo xâm phạm như vậy.

Mục Trần khẽ liếc nhìn quan sát lão nhân đầu bạc, dường như người kia phát hiện ra, ánh mắt rõ ràng tập trung vào hắn, vài tia sáng quỷ dị

chuyển động, làm cho trái tim hắn bất giác mất khống chế, lạnh lẽo sợ hãi.

Bàn tay lạnh lẽo đột nhiên nắm lấy tay Mục Trần, giúp hắn tỉnh táo lại, giật mình cúi đầu đầy kinh sợ.

Linh Đồng hoàng thực là quỷ dị.

- Đừng nhìn chăm chú vào mắt lão ta, thần thuật mà lão tu luyện sử dụng ánh mắt làm vũ khí.

Cửu U thả tay Mục Trần, lên tiếng nhắc nhở.

Mục Trần gật đầu lia lịa.

- Người còn lại danh xưng là Thụy hoàng. Bao nhiêu năm nay dường như chẳng lúc nào thấy hắn tỉnh táo, thành ra sự vụ lớn nhỏ Đại La Thiên vực đều do Thiên Thứu hoàng và Linh Đồng hoàng làm chủ.

Đường Băng vẻ mặt cổ quái nhìn vị đại nhân đang ngái ngủ trên kia.

Mục Trần cũng kinh ngạc, quái nhân thế giới này thật không ít.

- Nhưng đừng nghĩ hắn không biết cái gì, nghe nói chính là người theo chân vực chủ sớm nhất khai sáng Đại La Thiên vực, thực lực sâu không lường được, ngay cả Thứu lão cũng rất kiêng kị.

Cửu U cảnh báo.

Mục Trần gật gù, Tam Hoàng kia e rằng chẳng thể yếu hơn Nhân Ma trưởng lão của Thiên Huyền điện, thực lực ít nhất cũng phải Chí Tôn thất phẩm trở lên.

- Còn vực chủ đâu?

Mục Trần nghi hoặc.

- Vực chủ đã rất nhiều năm không thấy mặt, là người thần bí nhất Đại La Thiên vực, chỉ nghe đồn là đang bế quan tu luyện, chẳng biết ở đâu.

Đường Nhu dịu dàng lên tiếng

Mục Trần bất đắc dĩ cười. Đại La Thiên vực thật kỳ thú.

Cửu U vẫy tay dắt ba người đến một vị trí ngồi, sau đó tám đoàn của bát vương còn lại cũng lục tục đi vào, ngồi theo thứ tự.

- Hô hô, cũng vài năm rồi, ta mới lại được thấy chỗ ngồi ở đây được lấp đầy. Mọi người đều đã tề tựu, Cửu Vương hội nghị hãy bắt đầu đi.

Thiên Thứu hoàng tủm tỉm cười vui sướng.

Đại La Thiên vực có lãnh thổ cực kỳ rộng lớn, bao gồm rất nhiều những thế lực con cũng khá có cân lượng, thành ra rất thường xuyên có những tranh đấu giành giật địa bàn. Do vậy để giải quyết mâu thuẫn cũng như tranh luận, thì tất cả đều được đưa lên Cửu Vương hội nghị này quyết định.

Cửu U rời khỏi Đại La Thiên vực cũng vài năm, do đó những tranh chấp trong thời gian gần đây chẳng tiện xen vào, nàng chỉ ngồi đó hai mắt khép hờ, chơi đùa ngọn Bất Tử Hỏa tiêu khiển mấy đầu ngón tay, vẻ mặt lạnh lùng.

Mục Trần và Đường Băng, Đường Nhu thì yên lặng đứng hầu.

Những vấn đề tranh luận nhẹ nhàng có, nảy lửa cũng có, nhưng cũng chỉ kéo dài khoảng một canh giờ rồi kết thúc. Thiên Thứu hoàng lúc này mới mở miệng:

- Những việc khác đã giải quyết xong, thì chúng ta sẽ nói đến tranh đoạt Đại La Kim Trì hai tháng sau.

Dứt lời, không khí trong đại điện trở nên lắng đọng, chư vương tỏ ra nghiêm túc, hẳn nhiên đây chính là chuyện quan trọng nhất.

Cửu U lúc này cũng ngồi thẳng lên, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng sang Huyết Ưng vương, thanh âm lành lạnh cất tiếng trước:

- Lần này tranh đoạt Đại La Kim Trì, Cửu U cung chúng ta cũng sẽ tham dự.

Mọi người đang ngồi trong điện đều giật mình, rõ ràng Cửu U vương trở về sẽ làm khó dễ chuyện trước kia.

Huyết Ưng vương nghe vậy, mỉm cười nói:

- Hà hà, Cửu U này, ngươi đi lâu rồi nên không biết một số việc, tư cách tham gia của Cửu U cung đã sớm bán cho Huyết Ưng điện chúng ta.

Đường Băng và Đường Nhu giận tím mặt, gã kia thật là không biết xấu hổ.

- Bán cho các ngươi? Ta đồng ý chưa? Huyết Ưng vương là thủ lĩnh Huyết Ưng điện, hẳn phải biết những sự việc trọng đại như thế, chỉ có điện chủ mới có tư cách định đoạt chứ nhỉ?

Cửu U cười gằn.

- Nếu không có sự đồng ý của ta, vậy thì điều đó sao có hiệu lực. Nói như ngươi vậy, hay là ta cũng đem 2000 Chí Tôn linh dịch mua luôn cả tư cách của Huyết Ưng điện về cho Cửu U cung nhỉ?

Huyết Ưng vương khóe mắt giật giật, sắc mặt tối đi, cười khẩy:

- Không ngờ ra ngoài vài năm, ngươi cũng miệng mồm gớm nhỉ!

Bàn tay siết lại, uy áo linh lực dũng mãnh bộc phát, hướng thẳng đến Cửu U.

Cửu U nhếch mép cười, tay vỗ mạnh xuống bàn, kình lực tạo thành khe nứt lan trên mặt bàn, ăn luôn xuống đất, rồi như thanh kiếm sắc bắn

thẳng đến Huyết Ưng vương.

- Làm càn!

Huyết Ưng vương thấy Cửu U dám chủ động công kích, mặt lạnh đi, chưởng vồ tới, huyết quang sáng lên đánh tới khí kình bắn ra từ khe nứt kia.

"Đùng!"

Mấy cái bàn đá rung lên lắc lư, nhưng kình lực va chạm còn chưa kịp bùng lên, một sức mạnh nhu hòa từ đâu kéo đến, hóa giải ngay hai luồng kình lực hung hãn.

- Trong phòng nghị sự cấm động võ.

Thiên Thứu hoàng phất tay, thản nhiên nói.

Huyết Ưng vương hậm hực hừ một tiếng, sắc mặt khó chịu nhìn Cửu U châm chọc:

- Dù trả lại tư cách cho các ngươi thì sao? Cửu U cung đã không còn thống lĩnh, các ngươi cũng không được tham gia tranh đoạt Đại La Kim Trì.

Thống lĩnh phải có thực lực Chí Tôn cảnh, mà trong Cửu U cung lúc này, ngoài Cửu U thì con bé quản gia Đường Băng kia cũng chưa phải cường giả Chí Tôn cảnh.

- Ai nói Cửu U cung chúng ta không có thống lĩnh?

Cửu U nhướng mày, khóe miệng đầy đắc ý, nàng chỉ ngón tay sang Mục Trần bên cạnh, lạnh lùng cất tiếng vang khắp toàn trường.

- Từ hôm nay, hắn chính là thống lĩnh tân nhiệm Cửu U cung chúng ta!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 671: Tư Cách

- Từ nay về sau, hắn chính là tân thống lĩnh Cửu U cung chúng ta!

Cửu U cất giọng hờ hững đắc ý vang vọng, cung điện đột nhiên tĩnh lặng lạ thường, rồi sau đó những tiếng bàn tán ồn ào lại vọng lên không ngớt, ai nấy đều trố mắt nhìn lại gã trai trẻ vẫn luôn bình tĩnh im lặng đứng sau lưng nàng.

- Tên kia là ai? Nhìn mặt cũng còn trẻ quá hả...

- Dao động linh lực của tên này, hình như cũng chỉ vừa tiến vào Chí Tôn cảnh thôi không phải chứ? Vậy cũng có thể đảm nhận vị trí thống lĩnh?

- Cái này chắc là vơ đại thằng nào đó cho cũng có thống lĩnh giống người ta chớ gì...

Những ánh mắt nhìn đến Mục Trần cũng chẳng phải đề cao gì, tuy trẻ tuổi có thực lực như thế cũng không đơn giản, nhưng vị trí thống lĩnh một thế lực cấp vương ở Đại La Thiên vực không phải chỉ cần có thiên phú mà thôi.

Hiển nhiên, uy áp của Mục Trần hiện tại chẳng đủ để cho người ta kính phục.

Tu La vương hờ hững liếc nhìn Mục Trần, không lên tiếng. Từ Thanh thì có vẻ chú ý nhìn lâu hơn một chút.

Huyết Ưng vương cũng nheo mắt suy nghĩ, ánh mắt như độc xà quét hết người Mục Trần, khóe miệng nhếch lên khinh bỉ:

- Tên kia là ai? Có vẻ như chẳng phải là người của Đại La Thiên vực?

- Tính từ bây giờ thì không sai đâu, ta là cung chủ Cửu U cung, đương nhiên có quyền bổ nhiệm thống lĩnh Cửu U cung, chẳng lẽ việc này Huyết Ưng vương cũng muốn quản thay ta sao?

Cửu U thản nhiên nói.

Huyết Ưng vương hậm hực:

- Tuy đúng là thế, nhưng Cửu U cung vẫn là một thế lực phục tùng Đại La Thiên vực, thống lĩnh của chúng ta đều phải trải qua huyết chiến thảm liệt, giao tranh vô số mới có thể chọn ra, nếu cứ tùy tiện chọn một tên nào đó, thì thống lĩnh này là cái gì đây chứ?

- Còn nữa, nếu thống lĩnh của ngươi thực lục kém cỏi, thì sẽ bị người ngoài chê cười Đại La Thiên vực không người, do đó bổ nhiệm thống lĩnh ta e rằng không phải chuyện một mình ngươi muốn mà được.

Sau lưng Huyết Ưng vương, Ngô Thiên và Tào Phong đều nhìn chằm chằm Mục Trần, sắc mặt Tào Phong hơi biến đổi, hắn đang nhớ tới cái lúc khi được Cửu U dẫn về, cũng tùy tiện ban cho hắn vị trí thống lĩnh Cửu U cung.

Nhưng sau đó không lâu nàng lại rời bỏ Cửu U cung. Mất đi Cửu U, Cửu U cung ngày càng kém hơn Ưng Vương điện, do vậy hắn cũng bỏ đi, chỉ không ngờ Cửu U còn trở về được.

Mà bên cạnh nàng lại dẫn thêm một kẻ khác nữa...

- Định dùng hắn để thay thế ta sao?

Ánh mắt trở nên âm u lạnh lẽo, Tào Phong đánh giá Mục Trần, so với hắn, gã kia kém cỏi nhiều.

Xem ra Cửu U nhìn người càng lúc càng tệ.

Thất vương còn lại cũng gật gù ra vẻ tán đồng ý kiến Huyết Ưng vương. Những người đó không ít thì nhiều đều có quan hệ lợi ích với Huyết Ưng vương, trước đây còn liên kết đề nghị giải tán Cửu U cung.

Cửu U thấy vậy, ánh mắt càng lạnh đi, nhưng không có vẻ gì bất ngờ. Nàng cũng đã liệu định việc này không thể giải quyết đơn giản.

Khu vực cao nhất, Thiên Thứu hoàng và Linh Đồng hoàng không nói tiếng nào, để mặc mọi người tranh luận. Còn Thụy hoàng, lúc nào cũng ngái ngủ, cứ như gặp phải chuyện trọng đại cũng không làm cho hắn tỉnh được.

Đường Băng và Đường Nhu nghiến răng tức giận, đám quấy nhiễu Cửu U cung kia, các nàng cực kỳ căm hận.

Mục Trần mỉm cười, hắn tiến lên một chút, nhìn thẳng Huyết Ưng vương, cười nói:

- Vậy không biết Huyết Ưng Vương đại nhân cho rằng ta phải như thế nào mới đủ tư cách trở thành thống lĩnh?

Huyết Ưng vương khẽ liếc hắn, lưng tựa vào ghế, hai mắt nhắm lại, khinh bỉ không thèm trả lời, hắn nhiên ngầm ý bảo rằng Mục Trần thậm chí chẳng có tư cách thưa chuyện với hắn.

Cũng đúng, thân là một trong Cửu Vương Đại La Thiên vực, Chí Tôn ngũ phẩm, cường giả dưới trướng lớp lớp như cát, nếu như không phải ngại Cửu U che chở thì đã sớm một tay tát chết Mục Trần, nào có rảnh mà để ý tới lời nói của kẻ dưới.

Huyết Ưng vương làm vẻ ta đây, khiến cho ánh mắt Cửu U càng thêm lạnh lẽo, còn Mục Trần vẫn tươi cười.

- Muốn chứng minh ngươi có tư cách cũng không khó...

Sau lưng Huyết Ưng vương, Ngô Thiên đột nhiên nhếch miệng cười:

- Chỉ cần ngươi có thể đánh bại một vị thống lĩnh là được.

Trong mắt hắn, sát khí không hề che giấu. Đối với Mục Trần hắn nhiên chẳng có chút nào vừa mắt, tên kia lại có thể tiếp cận cặp tỷ muội xinh như mộng mà hắn vẫn thầm thương trộm nhớ thì thật đáng hận.

Mục Trần nghe vậy nở nụ cười, ánh mắt chuyển sang Ngô Thiên, vui vẻ ứng lời:

- Đúng là một ý kiến sáng suốt!

Dứt lời, hắn lắc mình lướt ra trung tâm đại điện, nhìn quanh lớn tiếng nói:

- Có thể mời vị thống lĩnh nào nguyện ý chỉ giáo?

Lời nói chẳng chút khiêm tốn, vì hắn biết rõ cái thái độ khiêm như không dùng được ở chỗ này, chỉ có sức mạnh, nắm đấm chính là quyền lực.

- Lá gan cũng không nhỏ.

Sau lưng Liệt Sơn vương, Chu Nhạc nhíu mày, nhưng vẫn không có ý định nhúng tay vào. Đây là chuyện Cửu U vương và Huyết Ưng vương tranh đấu, hắn là người của Liệt Sơn vương, cần gì phải mang ách giữa đàng.

Vả lại, dù có liên hệ lợi ích, hắn cũng chẳng phải vừa mắt với Huyết Ưng vương.

Chư vương hứng chí quan sát, mấy phe phái giao hảo rất tốt với Huyết Ưng vương cũng chẳng có vẻ sẽ ra tay. Họ chẳng đánh giá cao Mục Trần, nhưng phải kiêng kị với cô nàng Cửu U đã độ kiếp thành công trở về, thực lực tăng vọt.

- Ha ha!

Ngô Thiên cười lớn như dã thú, vỗ trán châm chọc Mục Trần, có vẻ như đang nhạo cái lá gan không có lý trí của Mục Trần.

Tuổi trẻ như thế đã đặt chân vào Chí Tôn cảnh thì đúng là thiên phú bất phàm, nhưng mà thiên tài Đại Thiên thế giới chết yểu cũng không ít, mười phần hết chín cũng vì cái sự cuồng ngạo trong đầu.

Ngô Thiên đương nhiên cảm ứng được Mục Trần mới đạt Chí Tôn cảnh chưa lâu, thậm chí cũng không có dấu hiện của Chí Tôn pháp thân.

- Triệu Chung, ngươi đến thử hắn xem có tư cách trở thành thống lĩnh hay không.

Ngô Thiên hờ hững ra lệnh cho một gã thanh niên đứng phía sau.

Tuy cũng muốn tự tay xóa sổ tên kia, nhưng dù sao cũng có thân phận một trong tứ đại thống lĩnh, tiếng tăm lẫy lừng Đại La Thiên vực, ra tay đối phó một tên ngông cuồng không biết trời cao đất rộng thì cũng làm giảm giá trị của hắn quá.

Tào Phong bên cạnh cũng tay khoanh trước ngực, lạnh lẽo nhìn Mục Trần, cũng không ra tay, ý nghĩ có lẽ cũng na ná Ngô Thiên.

Gã Triệu Chung cười khẽ lành lạnh. Hắn cũng là một thống lĩnh dưới trướng Huyết Ưng vương, dù cho danh tiếng không bì kịp Ngô Thiên, Tào Phong nhưng dù sao cũng được cất nhắc làm thống lĩnh đã nhiều năm, thực lực ổn định ở Chí Tôn nhất phẩm đã lâu, thân kinh bách chiến ngôn hành cử chỉ đều toát ra vẻ sát phạt từng trải, không ít những trận sinh tử chiến đã khiến hắn trở nên hung tợn hơn nhiều.

Huyết Ưng vương vẫn nhắm hai mắt, chẳng nói lời nào, cứ như mọi quyền lực đều đã giao cho Ngô Thiên, lát sau mới hé mắt ra nhìn ra vẻ như chờ đợi một trò xiếc khỉ.

Gã Triệu Chung lắc mình ra giữa điện, nhìn chằm chằm Mục Trần, khóe miệng cười tàn khốc dữ tợn. Nhiều năm nay, những thiên tài trẻ

tuổi dạng như Mục Trần gặp cũng không ít, cũng có vài kẻ bêu đầu dưới tay hắn.

- Tiểu tử, ta ra tay với kẻ khác chưa bao giờ biết lưu tình, biết khôn thì nên tự lăn đi, có lẽ chỉ chịu ít nhục nhã. Hoặc giả cúi đầu xưng thần với Huyết Ưng điện chúng ta, so ra tốt hơn nhiều ở cái chỗ Nữ Nhi cung kia mà õng ẹo.

Triệu Chung cười sặc sụa khích bác Mục Trần.

- Tên khốn đáng hận!

Đường Nhu nghe tên kia vũ nhục Cửu U cung, nhất thời nóng giận đến đỏ mặt, Đường Băng thì vẫn sắc mặt lạnh lẽo, chỉ có Cửu U điềm tĩnh không nói gì, ánh mắt không rời khỏi Mục Trần.

Mục Trần cũng chẳng tỏ ra thế nào, nghe đối phương châm chọc, chỉ mỉm cười.

- Triệu hồi Chí Tôn pháp thân của ngươi ra đi.

Triệu Chung liếm miệng.

- Âyda, thật xin lỗi, ta còn chưa luyện ra.

Mục Trần mỉm cười ra vẻ thành thật.

Mọi người trong điện suýt nữa té ghế, ánh mắt trở nên quái đản. Tên tiểu tử này chính xác là vừa ngu vừa ngông. Chí Tôn pháp thân vẫn còn chưa luyện được, thế mà còn dám làm càn khiêu chiến ở đây?

Ngay cả Đường Băng và Đường Nhu cũng biến sắc, hẳn nhiên thực lực các nàng chẳng thể nào cảm ứng được việc Mục Trần vẫn chưa tu luyện Chí Tôn pháp thân.

- Ố ồ, thế thì thật là đáng tiếc.

Triệu Chung khẽ thở dài, miệng càng cười dữ tợn hơn. Mỗi bước tiến lên, uy áp linh lực bộc phát, một quang ảnh to lớn hiện ra quanh thân.

- Quả đúng như thế, thì ngươi sẽ chết đó. Cực Hàn pháp thân!

Chí Tôn pháp thân to lớn màu băng lam đột ngột xuất hiện ra đến, hàn khí bức người làm cho không gian quanh thân Triệu Chung phải đóng băng. Nghe đối thủ thừa nhận còn chưa tu luyện được Chí Tôn pháp thân, hắn không những không nương tay mà còn ác hơn, gọi gấp Chí Tôn pháp thân của mình triệu hồi hòng tấn công Mục Trần nặng nhất nhanh nhất.

Tuy Chí Tôn pháp thân mà hắn tu luyện cũng không phải xuất chúng, càng không có tên trong 99 danh hào nhưng để đối phó một tên nhãi nhép thậm chí còn chưa tu luyện được Chí Tôn pháp thân thì đã thừa đủ rồi.

Mục Trần ngẩng lên nhìn Chí Tôn pháp thân băng lam to lớn, ánh mắt vẫn bình tĩnh lạ thường.

- Chí Tôn pháp thân... lợi hại lắm sao? Ta giúp ngươi luyện hóa là được.

Mục Trần một tay kết ấn, cũng chẳng hề do dự, một cột sáng linh lực bắn ra từ đỉnh đầu, hắc tháp đen đúa ẩn hiện mơ hồ.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 672: Kinh Sợ

"Ruỳnh!"

Cột sáng bắn ra từ đỉnh đầu Mục Trần, một tòa hắc tháp như ẩn như hiện, nhẹ nhàng lơ lửng.

Phù Đồ tháp ở giữa không trung, thân tháp hào quang kim long lóe sáng, lấp lánh tản ra uy áp kỳ lạ khó hiểu.

Phù Đồ tháp vừa xuất hiện, làm cho mọi người tập trung nhìn qua, ngay cả Thiên Thứu hoàng và Linh Đồng hoàng cũng tròn mắt kinh ngạc, có lẽ vì nhận thấy hắc tháp kia không đơn giản.

- Hừ, giả thần giả quỷ.

Triệu Chung thì chẳng tinh tế đến vậy, chỉ khinh bỉ một câu. Thân kinh bách chiến, có cái gì còn chưa trải qua, tên nhãi mới bước chân vào Chí Tôn cảnh thì còn kém xa mấy kẻ địch đã từng mất mạng dưới tay hắn, hắn không tin mấy trò mèo của tên kia có thể chống cự được bao nhiêu đòn.

- Cực Hàn Băng chỉ!

Triệu Chung giậm chân thật mạnh, ấn pháp biến đổi, Cực Hàn pháp thân chỉ ngón tay to lớn như hàn băng ấn xuống Mục Trần, linh lực cực lạnh lan tỏa làm cho không gian đóng băng lại.

Băng chỉ như một tòa núi băng lạnh lẽo hung hãn bao phủ xuống.

Mục Trần đầu ngẩng cao, mắt lóe sáng. Hôm đó Liễu Minh đã tu luyện Thiên Viêm pháp thân cũng chẳng làm gì được hắn, Chí Tôn pháp thân của Triệu Chung này còn xa mới sánh bằng, muốn đè chết hắn thật là nằm mơ giữa ban ngày.

"Ầm!"

Mục Trần đặt chân xuống, đại điện rung chuyển, không gian sau lưng vặn vẹo, một vùng biển mơ hồ màu tím hiện ra sau lưng.

"Véo!"

Tia linh lực tím bắn ra, như cự mãng lượn trong không trung, nhanh như chớp đánh vào băng chỉ.

Hai luồng năng lượng mạnh mẽ cường đại công kích vào nhau, ăn mòn lẫn nhau.

- Muốn lấy linh lực đối kháng Chí Tôn pháp thân? Đóng băng cho ta!

Triệu Chung cười khinh bỉ. Chí Tôn pháp thân là chiến lực mạnh nhất của cường giả Chí Tôn, muốn lấy linh lực để chống đỡ thì Mục Trần quá khờ dại.

Ấn pháp thay đổi, hàn khí toát ra từ băng chỉ càng dữ dội hơn, đông cứng tất cả.

- Đốt lên nào!

Mục Trần nhếch mép cười, tử diễm bùng cháy trong mắt, tia linh lực tím đang đối kháng băng chỉ đột nhiên cháy lên những tia tử hỏa.

Tử hỏa xuất hiện, hàn khí cực lạnh lại tan đi nhanh chóng, ngay cả băng chỉ cũng chảy tan thành nước đổ xuống như mưa, rồi nhanh chóng bốc hơi mất tích.

- Vô lý?

Triệu Chung biến sắc. Hàn khí trong Chí Tôn pháp thân của hắn đã dung hợp rất nhiều hàn ngọc để luyện ra, linh lực tầm thường gặp phải không bị đóng băng thì cũng bị làm chậm đi, thế mà linh lực của tên Mục Trần này lại có thể đốt cháy nó ngay lập tức.

- Có qua có lại, đến lượt ta.

Mục Trần cười, hắn phất tay cho Phù Đồ tháp bắn lên cao, hắc tháp nhanh chóng bành trướng thành nghìn trượng, rồi nhanh như chớp từ trên cao đè xuống, phủ lấy Cực Hàn pháp thân.

"Gràooooo!"

Phù Đồ tháp hạ xuống, bề mặt tháp, hoa văn kim long gầm rú kinh hồn, tầng tầng kim quang tỏa sáng, có đến năm tầng của tháp sáng lên rực rỡ.

Ngày trước đối chiến Liễu Thanh Vân ở đại tái linh viện, Phù Đồ tháp chỉ được sử dụng đến tầng 4, thế nhưng hiện tại thực lực Mục Trần đã bước lên một tầng cao mới, dễ dàng sử dụng đến tầng 5.

Kim quang tầng 5 sáng rực, năm con kim long to lớn gào thét bay ra, rồi lượn trở lại vào trong tháp, hóa thành 5 ngọn kim hỏa hừng hực cháy sáng, nung nấu pháp thân màu băng lam đang bị nhốt bên trong.

Kim hỏa bùng cháy, áp lực nguy hiểm bắt đầu xuất hiện.

Triệu Chung nhìn thấy kim hỏa cháy lên, sắc mặt biến đổi, cảm giác cho thấy uy hiếp rõ ràng đến pháp thân của hắn. Dù sao cũng là cường giả thân kinh bách chiến, ấn pháp liền thay đổi, Cực Hàn pháp thân lóe sáng ánh băng lam, nhìn từ xa như một người tuyết khổng lồ.

"Phừng!"

Chính lúc đó, kim hỏa lan tới chẳng chút nương tay bao phủ người tuyết khổng lồ kia.

Triệu Chung cực kỳ kinh hãi, hắn nhận thấy mỗi chỗ kim hỏa quét qua, Chí Tôn pháp thân của hắn đang nhanh chóng bị tan chảy.

Kim hỏa kia lạ bá đạo đến thế?

- Chết tiệt, không thể nào đâu!

Triệu Chung nghiến răng, Chí Tôn Hải của hắn hiện ra, linh lực mênh mông cuồn cuộn không ngừng đổ vào Chí Tôn pháp thân.

Nhưng dù cho hắn có tiếp thêm bao nhiêu linh lực cho Chí Tôn pháp thân, kim hỏa vẫn không nhanh không chậm từ tốn nung cháy mọi thứ, Cực Hàn pháp thân vẫn đều đều tan chảy.

Triệu Chung sắc mặt tái mét, mồ hôi túa ra như tắm.

Trong đại điện, đám người đang trông mong một hồi hành hạ giày vò kẻ ngông cuồng khiêu chiến thống lĩnh cũng biến sắc, cục diện hiện tại thật sự không thể nào tưởng tượng ra. Ánh mắt chư vương nhìn kim hỏa trong Phù Đồ tháp cũng tỏ ra hơi kinh hãi.

- Ngọn lửa này...

Ngay cả Thiên Thứu hoàng và Linh Đồng hoàng sắc mặt cũng thoáng dao động. Kim hỏa kia thật sự không bình thường.

Thụy hoàng đang ngái ngủ đột nhiên nhướng mắt lên một chút, cất giọng lờ đờ mơ hồ không rõ lẩm bẩm:

- Lửa bá đạo.

Kim hỏa áp đảo hết thảy, bất chấp Triệu Chung cố gắng phản kháng ra sao, Cực Hàn pháp thân của hắn cũng bị thiêu đốt nhanh chóng thu nhỏ lại.

Đau đớn từ trong cơ thể hắn lan ra, dù rằng chưa hề dung hợp bản thể vào Chí Tôn pháp thân, nhưng mối liên hệ lớn khiến hắn cũng bị ảnh

hưởng.

Triệu Chung nghiến răng, trong lòng rất bất an nhưng không cam lòng nhận thua, ngoan cường nhìn Mục Trần, tìm kiếm sơ hở lấy cơ hội phản kích.

- Gian ngoan mất linh.

Mục Trần nhận thấy ánh mắt đối thủ, mày nhíu lại càng không nương tay, kim hỏa đột nhiên cháy dữ dội hơn nữa, toàn bộ Cực Hàn pháp thân đã bị bao phủ kín mít.

Muốn trở thành thống lĩnh Cửu U cung, vậy thì phải cho kẻ khác thấy được thực lực chân chính áp đảo, việc cần làm lúc này không phải là thương hại đối thủ, mà chính là kinh sợ toàn trường!

Tất nhiên theo đó là thủ đoạn gian ngoan độc ác lôi đình!

- Cháy cho ta!

Mục Trần nắm chặt bàn tay, kim hỏa hừng hực giáng xuống Cực Hàn pháp thân, khiến nó chảy ra thành nước, rồi hoàn toàn bốc hơi sạch sẽ.

Hơi nước bay lên tràn ngập trong Phù Đồ tháp, Cực Hàn pháp thân đã hoàn toàn sụp đổ, không còn thấy bóng dáng nữa.

"Hự."

Triệu Chung phun ra một miệng máu, lảo đảo té xuống, thần sắc uể oải, ánh mắt sợ hãi.

Hắn không thể tưởng tượng, Chí Tôn pháp thân của mình lại bị Mục Trần dễ dàng luyện hóa sạch sành sanh nhanh chóng như thế!

Những tiếng bàn tán trước đó cũng im bặt, đám thống lĩnh mặt mày nghiêm trọng, ngay cả chư vương cũng trợn mắt. Dù rằng Triệu Chung

tu luyện Chí Tôn pháp thân không quá lợi hại, nhưng muốn luyện hóa như thế thì không phải ai cũng làm được.

Không những thế, mà tên tiểu tử kia thực lực lại còn kém Triệu Chung một khoảng khá xa.

- Tên này ... không đơn giản.

Tu La vương đưa ra một câu nhận xét mơ hồ, mí mắt giật giật.

Từ Thanh cũng kinh ngạc trước diễn biến vừa rồi, gật gù đồng ý. Chiến lực của tên tiểu tử kia không chỉ là những gì hắn vừa thi triển, Triệu Chung từ đầu đã khinh địch, thua là đáng.

- Oa, Mục Trần quá lợi hại.

Đường Nhu vưi mừng ra mắt, reo lên. Lúc nãy không cảm thấy Mục Trần đáng tin, dù sao thì Chí Tôn pháp thân còn chưa luyện được, nói gì đến đánh người khác. Thế nhưng chiến đấu đã cho thấy rõ thực tế, Triệu Chung không chỉ bại nhanh chóng, mà Chí Tôn pháp thân cũng bị luyện hóa.

Đường Băng thì kinh ngạc, bất giác hơi gật đầu. Khó trách Cửu U tỷ tỷ lại coi trọng hắn như thế, xem ra tên này có bản lĩnh.

Cửu U lại chẳng tỏ ra bất ngờ, chỉ mỉm cười mà gương mặt vẫn lạnh lẽo. Cách Mục Trần hạ gục đối thủ thật sảng khoái làm sao.

Huyết Ưng vương lạnh lùng nhìn Mục Trần, rồi ngó sang Triệu Chung dáng vẻ khốn đốn, thản nhiên nói:

- Phế vật!

Giọng nói cố đè nén sự tức giận, vốn muốn cho Mục Trần nằm bẹp để hạ nhục Cửu U, nào đoán ra được bản lĩnh tên kia lại sắc bén như thế.

Triệu Chung xấu hổ cúi đầu, ánh mắt oán độc nhìn Mục Trần, cố gắng lê lết rời khỏi.

Mục Trần chẳng thèm để ý tên bại tướng, quay sang nhìn thẳng Huyết Ưng vương, lúc này đã chẳng còn ai đánh giá thấp hắn.

Ôm quyền cười nói, Mục Trần lên tiếng:

- Huyết Ưng Vương đại nhân, không biết bây giờ ta đã đủ tư cách trở thành thống lĩnh Cửu U cung?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 673: Đánh Chít

Trong đại điện, Huyết Ưng vương nghe thấy Mục Trần lại dám chủ động hướng tới mình mà hỏi, ánh mắt đáng sợ trở nên hẳn học âm u, không trả lời, nhưng áp lực vô hình từ từ lan rộng.

Như áp lực của ưng đói săn mồi, hung ác khiến con mồi run rẩy.

Đại nhân vật cường giả thực lực đạt tới Chí Tôn ngũ phẩm, đối với Mục Trần hiện tại thì thật quá cao, thế nhưng hắn chỉ hơi nhíu mày rồi vẫn bình tĩnh lại. Áp lực của Lạc Thiên Thần hắn cũng đã từng chịu, so với lão quái vật kia, Huyết Ưng vương hắn nhiên cũng chênh lệch không nhỏ.

"Hừ"

Đúng lúc đó, Cửu U gằn giọng, áp lực lập tức tan biến.

Phía sau Huyết Ưng vương, Ngô Thiên vẫn bộ dáng cười tủm tỉm, nhưng mang theo chút âm lãnh. Hắn không ngờ gọi Triệu Chung ra tay lại khiến cho Mục Trần có cơ hội dương uy.

Với bản lĩnh tên kia vừa dùng tới, thực lực thật sự cũng không kém gì mấy tên thống lĩnh cấp thấp.

- Vị huynh đệ này bản lĩnh thật cao cường, thật khiến ta ngứa ngáy tay chân, không biết có thể chỉ giáo một chút không?

Ngô Thiên ra vẻ khách sáo hiền lành cười nói với Mục Trần.

Hắn biết Huyết Ưng vương không muốn trả tư cách tranh đoạt Đại La Kim Trì cho Cửu U cung, thế nhưng Mục Trần đánh bại Triệu Chung, nếu như không có cách giảm khí thế của đối phương, thì mục đích của bên kia sẽ dễ dàng đạt được.

Ngô Thiên vừa nói, không ít thống lĩnh khác đang hiện diện trong đại điện tỏ ra khinh bỉ. Ngô Thiên xếp trong các thống lĩnh Đại La Thiên vực là nhân vật cao cấp hàng đầu, làm thế chẳng phải là đang hiếp người sao...

- Ta thấy thống lĩnh đánh nhau cũng chẳng ích lợi gì, nếu thấy Cửu U cung không đủ phân lượng mà nói, thì quyết một hồi vương chiến định thắng thua đi, đem tư cách đánh cược toàn bộ càng tốt.

Cửu U lạnh lùng lên tiếng, ngữ khí không giấu sự bực bội nóng nảy, thực ra nàng biết rõ chiến lực Mục Trần hiện tại, tuy có nhiều thủ đoạn nhưng Chí Tôn pháp thân vẫn chưa luyện được, đánh nhau với Chí Tôn nhất phẩm thì còn không sao, chứ Ngô Thiên đã đạt tới Chí Tôn nhị phẩm trình tự, nếu động thủ thật thì khó mà chiếm được ưu thế.

Và những lời của nàng cũng làm cho chúng nhân ở đây phải rúng động.

Thống lĩnh quyết đấu, cũng có thể xem như xích mích cỏn con. Thế nhưng đến chiến đấu cấp vương thì chuyện đã trở nên nghiêm trọng. Người thua, danh vọng ở Đại La Thiên vực chắc chắn sẽ sụt giảm nghiêm trọng.

Do đó, chính bản thân Huyết Ưng vương cũng trợn tròn hai mắt, trong lòng do dự. Đổi lại là Cửu U của vài năm trước, thì hắn cầu còn không được, có điều hôm nay Cửu U độ kiếp trở về, thực lực tự thân hắn nhiên khó mà coi thường, trước khi thăm dò được thực lực thật sự, cũng chưa nên trở mặt hoàn toàn, chuyện đó cũng không khôn ngoan cho lắm

"Khục..."

Thiên Thứu hoàng trên cao khẽ ho, cất giọng già cỗi:

- Cửu U cung chính là thế lực cấp vương của Đại La Thiên vực, dĩ nhiên cũng có tư cách tranh đoạt Đại La Kim Trì, trước kia Cửu U rời khỏi, có thể tạm thời cho người khác thay thế, nhưng nay đã trở về, cũng nên trả lại tư cách cho người ta.

Linh Đồng hoàng cũng cười cười, chẳng nói gì.

Huyết Ưng vương liếc nhìn chiếc ô dù to lớn Linh Đồng hoàng, thấy sắc mặt lão ta chẳng thay đổi gì, cũng chỉ đành gật đầu:

- Thiên Thứu hoàng đại nhân đã lên tiếng, dĩ nhiên ta cũng phải trả tư cách lại cho Cửu U cung thôi, còn trước đây ta trả giá 1000 Chí Tôn linh dịch, cũng không cần trả lại, cứ cho Cửu U cung mà dùng, dù sao hiện tại Cửu U cung cũng khó khăn, cần nhất là Chí Tôn linh dịch, không phải sao?

Lời nói thì có vẻ ban ơn, lại mang thêm nhiều ý châm chọc trào phúng, hắn hướng ánh mắt bất hảo đến Cửu U.

Cửu U chỉ cười nhạt, nhưng đầy lạnh lẽo:

- Chuyện tư cách tham dự đã xong, vậy thì chúng ta cũng nên thương lượng một chút, những địa bàn thành thị vốn thuộc về địa phận quản hạt của Cửu U cung...

Nghe nàng nhắc đến, sắc mặt Huyết Ưng vương trầm xuống. Tranh đoạt Đại La Kim Trì, cũng không cần quá làm căng, dù sao có cho Mục Trần đi tranh đoạt, thì cũng chẳng thể nào thay đổi được cái gì, nhượng bộ một chút cũng không ảnh hưởng. Vậy mà Cửu U được một bước tiến một trượng, muốn thu hồi những thành thị mà hắn đã bỏ kinh phí và vài thủ đoạn ra thu lấy quyền quản hạt, điều này thì không hề đơn giản.

Những thành thị kia hằng năm đều cống nạp một lượng lớn Chí Tôn linh dịch, Huyết Ưng điện vài năm nay tăng trưởng vượt bậc cũng dựa

vào số lượng Chí Tôn linh dịch có thêm đó, do vậy tuyệt đối hắn không thể nào dâng những con bò mập đó cho kẻ khác.

- Cửu U, ngươi vừa trở về, há mồm cũng có to quá hay không thế?

Huyết Ưng vương lạnh lùng gằn giọng.

- Chỉ là lấy lại những thứ vốn thuộc sở hữu của Cửu U cung chúng ta mà thôi.

Cửu U thản nhiên trả lời.

- Những thành thị đó đâu phải chúng ta cưỡng đoạt, ngươi rời khỏi Cửu U cung nhiều năm, bọn họ có được các ngươi che chở bảo vệ? Lẽ đương nhiên họ sẽ phải tự đi tìm chủ mới.

Huyết Ưng vương cười gằn lý luận.

- Huyết Ưng vương, còn chưa rõ ràng nhau hay sao, còn ra vẻ đường hoàng, những trò bẩn uy hiếp sau lưng còn nghĩ ta không biết ư?

Cửu U tỏ ra đối chọi gay gắt.

Cục diện đối đầu căng thẳng không ai nhường ai, chư vương còn lại cũng chẳng lên tiếng, mặc cho hai người tranh đấu.

- Hai vị hà tất phải tranh cãi.

Linh Đồng hoàng phía trên đột nhiên cười, đôi mắt đen thùi quét nhìn cả đại điện:

- Đại La Thiên vực dĩ nhiên phải hành xử theo quy tắc Đại La Thiên vực, chỉ cần không vi phạm quy tắc, thì mọi chuyện đều được. Quyền sở hữu thành thị, bất cứ ai cảm thấy không vừa mắt, thì cứ việc ra tay, chỉ cần nhớ rằng, hết thảy phải nằm trong quy tắc.

Cửu U nghe vậy, mày liễu dựng thẳng, còn Huyết Ưng vương đắc ý cười cười.

Thân là vương Đại La Thiên vực, dĩ nhiên họ phải rõ quy tắc Đại La Thiên vực hơn ai hết. Lãnh thổ rộng lớn, phần lớn những thành thị sầm uất nhất đều do Đại La Thiên vực trực tiếp quản hạt, thế nhưng những thành thị do Cửu Vương quản lý cũng chẳng kém, chỉ có điều địa bàn không như nhau, vẫn thường xuyên xảy ra xung đột vì mâu thuẫn lợi ích địa bàn.

Những tranh chiến đó Đại La Thiên vực không hề cấm cản, nhưng vẫn có quy tắc, đó là thủ lĩnh vương cấp không được trực tiếp ra tay, chỉ để cho cấp dưới từ thống lĩnh trở xuống tranh đoạt.

Chiến lực Cửu U cung hiện tại, chính là yếu nhất trong Cửu Vương, thậm chí cả thống lĩnh cũng chỉ có được mỗi mình Mục Trần, còn các thế lực vương cấp khác, cường giả như mây, thống lĩnh cả bầy, nếu tranh chiến chính diện thì Cửu U cung hẳn nhiên chẳng có chút ưu thế.

Lời nói Linh Đồng hoàng có vẻ như công bằng không tây vị ai, nhưng thực ra là chặn đứng ý tưởng thu hồi thành thị về tay của Cửu U.

Cửu U cung không thể chỉ dựa vào mỗi Mục Trần để có thể chống cự nổi đông đảo cường giả của thế lực khác.

Cửu U nghiến răng, định phản pháo, nhưng thoáng thấy Thiên Thứu hoàng khẽ lắc đầu, cũng đành nuốt lại vào bụng, chỉ có thể hậm hực:

- Một khi đã như vậy, thì gặp nhau ở ngoài đi.

- Thích thì chiều, vô tư.

Huyết Ưng vương cười, cũng chẳng để tâm đến sự hằn học của Cửu U. Chiến lực song phương quá mức khác biệt, Mục Trần kia dù có thể đánh bại Triệu Chung, thế nhưng tên Triệu Chung tính ra chỉ là một thống lĩnh bậc trung của Huyết Ưng điện mà thôi.

Mục Trần cũng chẳng nhiều lời, lắc mình trở về sau lưng Cửu U.

- Mục Trần, ngươi thật lợi hại.

Đường Nhu ghé sát vào tai Mục Trần, cười khúc khích, gương mặt vui sướng. Nói gì thì nói, hắn cũng đã làm cho Cửu U cung các nàng nở mày nở mặt.

Đường Băng cũng khẽ gật đầu, nở một nụ cười khó có.

- Đánh nhau sống chết mới mua được một nụ cười của Đường Băng tỷ, thật khó quá nha.

Mục Trần cười khẩy trêu chọc.

Đường Nhu bên cạnh càng cười khúc khích nhiều hơn nữa, hắn nhiên rất thích thú.

Đường Băng đỏ mặt xấu hổ, rồi nhanh chóng lấy lại vẻ lạnh lùng:

- Đến khi ngươi thật đủ sức giành lấy được tư cách bước chân vào Đại La Kim Trì, ta sẽ cười cho ngươi no mắt thì thôi!

- Vậy thì ta phải cố gắng lắm đây a.

Mục Trần làm ra vẻ hào hứng cố gắng.

Đường Băng hừ nhẹ trong mũi, miệng nhếch lên, không khí áp lực lúc này cũng trở nên thoải mái hơn nhiều.

Cửu U nhận thấy đã không thể đoạt lại thành thị đã mất bằng Cửu Vương hội nghị, nàng cũng không cố chấp. Xem như hôm nay lấy được tư cách thống lĩnh và tham gia tranh đoạt Đại La Kim Trì cho Mục Trần là đã có thu hoạch, những thứ kia từ từ tìm cách khác vậy.

Tiếp theo những thương nghị khác thì Cửu U chẳng dây vào, hồi lâu sau thì hội nghị cũng kết thúc.

Hội nghị chấm dứt, Cửu U lập tức đứng dậy, dẫn theo ba người bước ra ngoài.

Đến cổng lớn cung điện, vừa lúc đoàn người Huyết Ưng vương cũng bước ra, hai người đối diện, sắc mặt lạnh lẽo khiến cho không khí cũng lạnh đi.

- Ha ha, Cửu U à, người trẻ tuổi hăng hái là tốt, có điều nên nhớ, cứng quá dễ gãy nha.

Huyết Ưng vương cười tủm tỉm.

- Huyết Ưng vương cũng phải nhớ rõ, tham quá, thì bụng chứa không nổi.

Cửu U đốp chát lại ngay.

- Ha ha, cái bụng của ta có ăn sạch Cửu U cung cũng không bể.

Huyết Ưng vương cười khẩy, thoáng nhìn qua Mục Trần, mắt lóe lên, không nói gì, cất bước đi trước.

Ngô Thiên và Tào Phong đi theo sau. Ngô Thiên đến cạnh Mục Trần dừng lại một chút, vỗ vai hắn:

- Vị huynh đệ này, nếu ngươi muốn tham gia tranh đoạt Đại La Kim Trì, ta cũng nên nhắc nhở một chút...

Giọng nói của hắn đột nhiên gằn mạnh dữ tợn.

- ... Coi chừng bị ta đánh chết đó.

Hắn cười lớn, vỗ vỗ vai Mục Trần, thong thả bước đi.

Mục Trần nhìn theo Ngô Thiên, lẩm bẩm:

- Thật sự là đang rất muốn... đánh chết hắn à.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 674: Tu Luyện Đại Nhật Bất Diệt Thân

Cửu U nghe thấy Mục Trần lầm bầm, gương mặt lạnh băng lại mỉm cười vui vẻ:

- Thằng nào nhảy nhót, đập chết là tốt.

- Ta sẽ cố gắng.

Mục Trần gật đầu.

Phía sau Đường Băng và Đường Nhu hai mặt nhìn nhau, chỉ biết lắc đầu. Chẳng biết Mục Trần lấy đâu ra tự tin lớn như vậy, Ngô Thiên đâu phải hạng như Triệu Chung có thể so sánh được, một trong tứ đại thống lĩnh Đại La Thiên vực, đối chiến thì chẳng biết hậu quả của Mục Trần ra sao nữa.

Cái tên này chẳng lẽ là nghé con không sợ cọp?

- Đi thôi.

Cửu U cười khanh khách, vẻ mặt băng hàn hoàn toàn biết mất, vung tay lên định rời đi.

- Cửu U!

Đột nhiên có tiếng gọi giật lại, làm Cửu U quay nhìn, gã Từ Thanh bước nhanh tới, ánh mắt sáng ngời vui sướng nhìn nàng.

- À, thì ra là Từ Thanh, chuyện gì?

Cửu U giương mắt nhìn, lời nói như ôn hòa nhưng lại cách xa vạn dặm.

Cửu U vốn chẳng dễ tiếp cận, trước kia xem như có quen biết với Từ Thanh, nhưng mấy năm nay đi xa, tâm tình so với người xa lạ cũng chẳng khác biệt gì.

Từ Thanh sững người, vẻ thong dong biến mất, tim đập thình thịch liên hồi, nhưng ánh mắt càng trở nên nóng cháy hơn.

- Hoan nghênh nàng trở về.

Từ Thanh chỉ có thể khẽ nói.

- Đa tạ!

Cửu U cũng không lạnh lùng, nhưng cũng không nồng nhiệt, chỉ nhẹ nhàng gật đầu rồi ra vẻ chẳng muốn nói chuyện nhiều, xoay người đi khuất.

Vốn còn đang thu hết can đảm chuẩn bị lời ong tiếng ve buôn chuyện trên trời dưới đất một chút, nhưng hành động quá nhanh của nàng làm Từ Thanh hai mắt sụp xuống, tự giễu nhún vai thở dài, lặng nhìn theo mỹ nhân đã đi khuất, cũng chưa hề rời mắt.

- Khặc khặc, xem ra kết cục của ngươi cũng không hơn gì ta.

Phía sau đột nhiên có tiếng cười hả hê vang lên, Từ Thanh quay đầu, nhìn thấy Chu Nhạc nhe răng nhún vai đi tới.

- Ít nhất ta không bị người ta xách kiếm đuổi chạy như vịt.

Từ Thanh lấy lại vẻ điềm tĩnh, chuyện nổi tiếng của Chu Nhạc khi ve vãn Đường Băng hẳn nhiên chẳng hề bí mật gì, lần đó bị nàng xách kiếm đánh đuổi khỏi Cửu U cung khiến cho mọi người ở Đại La Thiên vực một trận cười no bụng.

- Chúng ta nói gì cũng là đồng bệnh tương liên, ngươi cứ cạnh khóe ta làm gì.

Chu Nhạc thở dài chán nản, chợt nheo mắt lại, khẽ nói:

- Ta hỏi rồi, gã kia chính là theo Cửu U trở về, tên là Mục Trần. Sắp tới hắn đại diện Cửu U cung tới tham gia tranh đoạt Đại La Kim Trì, ngươi thấy thế nào?

- Ha ha, dù sao tranh cũng không đến chỗ chúng ta.

Từ Thanh mỉm cười. Cho dù Mục Trần có ẩn tàng thế nào, cũng không thể lay động được vị trí của hắn trong Đại La Kim Trì, hắn tuyệt đối tin tưởng vào thực lực bản thân, danh xưng đứng đầu tứ đại thống lĩnh đâu phải dùng miệng mà xin.

- Cũng đúng, lần này xem như có kịch vui, để ta xem thử tên Mục Trần này có thể leo tới đâu.

Chu Nhạc cười tủm tỉm.

Cả hai cười nói một hồi, rồi dắt nhau đi khỏi đại điện.

- Từ Thanh đối với ngươi thật đúng là có ý tứ.

Trên đường bay về, Mục Trần tới gần Cửu U, trịnh trọng nói.

- Ngậm mỏ!

Cửu U quạu quọ trừng mắt dọa cái tên không biết điều.

Đường Băng và Đường Nhu cười khúc khích.

- Ngô Thiên và Tào Phong đã gặp rồi đó, thấy sao, chắc chứ? Nếu muốn đạt được tư cách bước chân vào Đại La Kim Trì, phải đánh bại được một trong hai kẻ đó.

Cửu U chuyển chủ đề, thần sắc trịnh trọng.

- Hiện tại khó mà nói...

Hắn trầm ngâm suy tư, nhưng nét cười lại khiến cho Cửu U an lòng:

- Nhưng hai tháng nữa, ta sẽ thắng.

Hai tháng, hắn là đủ thời gian luyện ra Đại Nhật Bất Diệt thân, đến lúc đó hắn chẳng còn ngại gì những đối thủ đồng cấp.

Dù cho Ngô Thiên có thực lực Chí Tôn nhị phẩm, cũng chưa chắc đáng phải sợ.

Đường Băng và Đường Nhu thấy hắn tự tin như thế cũng nhíu mày không tin. Dù sao cũng chỉ mới biết Mục Trần có một ngày, nên cũng chưa biết làm thế nào trong hai tháng tên kia có thể tiến bộ nhanh chóng, hiện tại so ra, chênh lệch với Ngô Thiên và Tào Phong thật sự không ít.

Nhưng dù có nghi hoặc, đến khi thấy Cửu U gật gù, thì hai nàng không nói nửa chữ. Hai nàng đều tin tưởng Cửu U, mà Cửu U lại tin cậy Mục Trần, vì lẽ đó Mục Trần đáng tin.

Có lẽ, hắn thật sự có thể làm được.

- Cố lên!

Đường Băng và Đường Nhu cùng lên tiếng, hai gương mặt xinh đẹp giống nhau như đúc lộ rõ vẻ cổ vũ. Đây là trận đấu đầu tiên sau khi Cửu U trở về, mặt mũi và sĩ khí Cửu U cung đặt cả vào trận này.

Mục Trần ngẩng lên hít một hơi háo hức mong chờ, một chỗ trong Đại La Kim Trì, hắn phải lấy được.

Mà thứ hắn mong chờ nhiều hơn thì gần hơn nhiều, hắn đã có thể bắt đầu tu luyện Đại Nhật Bất Diệt thân mong mỏi lâu nay.

Đây là bước chân đầu tiên trên con dường trở thành cường giả cái thế của hắn.

.....

Huyết Ưng điện.

Huyết Ưng vương sắc mặt âm trầm ngồi trên vương tọa, hai mắt khép hờ, nhưng sát khí lạnh lẽo lan ra, làm cho đám cường giả Huyết Ưng điện cũng im thin thít.

Ai nấy đều thấy rõ lúc này Huyết Ưng vương đang hầm hầm trong bụng.

- Đại nhân, những hành động thâu tóm Cửu U cung gần đây, chúng ta có nên tạm ngừng không?

Một gã cường giả Huyết Ưng điện, nhỏ giọng hỏi.

- Tạm ngừng?

Huyết Ưng vương mở trừng hai mắt, làm cho tên kia giật mình lạnh người.

- Một đứa con gái đầu óc bấn loạn mà thôi, có gì khiến cho bổn vương phải kiêng dè?

Huyết Ưng vương ngữ khí dữ tợn.

- Truyền lệnh xuống, đẩy nhanh tốc độ tiếp xúc những thành chủ lớn dưới trướng Cửu U cung, chỉ cần họ thuận ý gia nhập phục tùng Huyết Ưng điện, bổn vương sẽ cho họ ưu đãi nhiều hơn. Nhược bằng ngược lại chính là khinh thường Huyết Ưng điện, ngày sau bổn vương sẽ tính toán.

- Dạ!

Đám thủ lãnh thống lĩnh Huyết Ưng điện rầm rầm vâng dạ.

Huyết Ưng vương nhìn sang Ngô Thiên, Tào Phong, thản nhiên nói:

- Tranh đoạt Đại La Kim Trì, tất cả tư cách ta đều cho các ngươi, mong rằng không để bổn vương thất vọng.

Ngô Thiên và Tào Phong nghe vậy đều ôm quyền lĩnh mệnh.

- Mặt khác...

Huyết Ưng vương nhếch môi cười nguy hiểm:

- Có vẻ Cửu U rất coi trọng tên nhãi Mục Trần kia, nếu đã kỳ vọng nhiều như thế, thì các ngươi trong khi tranh đoạt Đại La Kim Trì, cứ việc phế hắn đi.

Ngô Thiên và Tào Phong nhìn nhau, sắc mặt cả hai đều tỏ ra tàn nhẫn.

- Cũng đang có ý này!

.....

Cửu U cung, tu luyện thất.

Mục Trần lẳng lặng ngồi xếp bằng, khuôn mặt bình tĩnh, quanh thân linh lực dao động cũng không có chút gợn sóng, hắn không bắt đầu tu luyện ngay, mà tĩnh tọa gần hai canh giờ, đợi đến khi tâm tình chân chính yên ả như nước hồ, mới chậm rãi mở mắt.

Hai tay kết ấn, một tia u ám từ trong người bắn ra, lơ lửng trước mặt, hóa thành tờ giấy than, chính là một trang Bất Hủ Đồ Lục có ghi chép phương pháp tu luyện Đại Nhật Bất Diệt thân.

Mục Trần lẳng lặng nhìn nó, tờ giấy đen bình thường lại ẩn chứa bí mật có thể khiến vô số cường giả Chí Tôn đỏ mắt tranh đoạt.

Hắn có thể có được thứ này, thật sự là đại phúc đại duyên.

Ấn pháp thay đổi, ba khối cầu sáng bay ra, linh lực dao động khuếch tán, mạnh mẽ và hùng hậu.

Đó chính là ba thứ nguyên liệu mà Mục Trần may mắn cộng thêm đổ công đổ sức thiên tân vạn khổ mới có được.

Cửu Dương Linh Chi.

Hư Không Đại Nhật Quả.

Bất Diệt Thần Diệp.

Ba thứ nguyên liệu cực hiếm cực lạ, Mục Trần có thể lấy nó vào tay đã tốn không ít công sức, còn may trời không phụ lòng người có tâm, hiện giờ hắn đã có đủ.

Đại Nhật Bất Diệt thân vốn xa xôi vạn dặm không biết khi nào chạm tới, lúc này đã có thể bắt đầu tu luyện.

Mục Trần chỉ vào trang Bất Hủ Đồ Lục, u quang xuất hiện, trào ra như lũ cuốn, chui vào ngón tay hắn, cuồn cuộn hướng vào nội thể.

Những thông tin đầy tràn dũng mãnh bùng nổ trong đầu hắn, làm cho hắn giật mình run rẩy, rồi chầm chậm tiếp thu từng chút thông tin đầy đủ về Đại Nhật Bất Diệt thân.

Đến phải 10 phút sau mới kết thúc.

Mục Trần mở mắt ra, nhìn chằm chằm vào ba loại dược liệu hiếm có. Với những thông tin vừa nhận được, tu luyện Đại Nhật Bất Diệt thân, hắn chỉ có một cơ hội.

Không chỉ vì nguyên liệu quý hiếm không kiếm ra được phần thứ hai, mà còn một nguyên do nữa, nếu như thất bại, cơ thể sẽ không thể thích ứng được với Đại Nhật Bất Diệt thân, lần thứ hai có tu luyện kỹ càng hơn cũng vô pháp thành công.

Đại Nhật Bất Diệt thân căn bản không cho người ta cơ hội khác, thất bại một lần là vĩnh viễn vô duyên, điều kiện hà khắc đó khiến cho Mục Trần run rẩy càng thêm cẩn trọng trong lòng.

Và rồi hắn quyết tâm không do dự.

Dù cho Đại Nhật Bất Diệt thân có khó khăn thế nào, hắn cũng không thể buông bỏ.

Nhất định phải thành công!

Hắn đã hứa với người con gái nọ.

Tay kết ấn, sắc mặt kiên định, ánh mắt kiên quyết.

Bắt đầu đi!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 675: Cửu Dương Vi Thể, Đại Nhật Tôi Thân

Mục Trần tĩnh lặng như nước hồ, linh lực cũng thu liễm vào người, sâu lắng yên ả. Thế nhưng trái ngược với vẻ ngoài an bình, Chí Tôn Hải lại đang sóng gió ngợp trời.

Nước biển linh lực lấp lánh ánh tím lúc này đang sóng to gió lớn, đang ngưng tụ một cỗ linh lực cực lớn.

Muốn ngưng luyện Chí Tôn pháp thân, cần phải có lượng linh lực rất lớn, và hắn đang chuẩn bị thứ đó.

Một tia kim quang chậm tãi lóe lên, nó ngồi xếp bằng giữa sóng to gió lớn, chính là Thần Phách của hắn, gương mặt cực kỳ tập trung.

"Phù"

Một hơi thở linh lực màu lửa tím phun ra, nó kết ấn pháp phức tạp và kỳ lạ.

"Ầm!"

Một tiếng nổ to vang rền Chí Tôn Hải, những cột sáng linh lực bắn ra ngoài.

"Đùng!" "Đùng!"

Những cột sáng đó bắn lên cao, rồi nện xuống trở lại, như những khối đá khổng lồ kinh thiên va chạm với nhau.

Chí Tôn Hải lúc này chấn động kịch liệt, ánh tím rực rỡ tràn ngập, trung tâm đang có lượng linh lực tập trung cực kỳ cuồng bạo.

Thần Phách ngẩng lên nhìn ánh sáng rực rỡ, rồi bàn tay bé nhỏ lại kết ấn.

Chí Tôn Hải lại chấn động, linh lực như mãng xà lao vút lên, cắn xé hướng tới khu vực rực rỡ ánh tím, như cá voi hút nước, khung cảnh cực kỳ hùng vĩ.

Linh lực dũng mãnh hội tụ vào nơi đó, không ngừng đổ về khiến cho ánh tím càng lúc càng thêm rực rỡ.

Mơ hồ hình thành một bóng người khổng lồ dần dần hiện ra.

Đây chính là bước đầu tiên để tu luyện Chí Tôn pháp thân, dùng linh lực bản thân để ngưng luyện ra nguyên mẫu Chí Tôn pháp thân.

Bước này chỉ có thể dùng linh lực bản thân.

Chí Tôn Hải mênh mộng không ngừng tuôn đổ linh lực lên cao, Thần Phách vung tay điều động linh lực đổ hết tất cả vào bóng người đang thành hình kia.

Chí Tôn Hải với lượng linh lực dồi dào sung mãn, lúc này đang tiêu hao với một tốc độ chóng mặt kinh khủng.

Dẫu vậy vẫn chưa ảnh hưởng nhiều lắm đến Mục Trần, hắn tu luyện căn cơ khá vũng chắc, do vậy không sợ tiêu hao linh lực quá nhanh mà thiếu hụt, tất cả linh lực này đều do hắn tự tu luyện mà có, chứ không dùng Chí Tôn linh dịch, lại còn được dung hợp Bất Tử Hỏa, chất lượng cũng vượt xa những loại linh lực tầm thường khác.

Sau khoản 10 phút dồn năng lượng, bao động trong Chí Tôn Hải cũng bình ổn trở lại, không trung lúc này đầy ánh tím chói mắt.

Nơi đó, thân ảnh một người khổng lồ nghìn trượng màu tím đang rung động, chầm chậm đứng vững, chiếm cứ không trung, dao động linh lực đầy áp bức toát ra.

Nguyên mẫu Chí Tôn pháp thân đã thành!

Mục Trần nhìn nó, khẽ thở dài, rồi nhanh chóng tập trung lại, lúc này tu luyện chỉ mới bắt đầu mà thôi.

- Cửu Dương Linh Chi, hóa!

Khẽ nói một tiếng trầm thấp, giọng Mục Trần văng vẳng trong tu luyện thất.

Cửu Dương Linh Chi đang lơ lửng trước mặt hắn đột nhiên rung lên, rồi hóa thành tia sáng chói lóa lao vào cái miệng đang há sẵn của Mục Trần.

"Ầm!"

Không trung phía trên của Chí Tôn Hải bị xé toạc, một khối hào quang chói mắt từ trên cao hạ xuống, bên trong mơ hồ thấy bóng dáng một gốc linh chi như mới mọc lên, chín vầng liệt nhật rung rinh trên tán cỏ.

Mục Trần vươn ngón tay chỉ lên không.

- Cửu Dương vi thể!

Cửu Dương Linh Chi đã được sử dụng, từ không trung phía trên hạ xuống, đậu vào giữa trán nguyên mẫu Chí Tôn pháp thân, rồi rơi vào trong.

Cửu Dương Linh Chi vừa rớt vào bên trong cơ thể khổng lồ, lập tức phân tán, chín vầng liệt nhật di chuyển đến đầu, tim, tứ chi... chín vị trí quan trọng.

Ngay khi chúng nó vào vị trí, lập tức bốc cháy, nhiệt độ phát ra làm cho linh lực của nguyên mẫu cũng phải cháy bừng.

Theo đó hình thể khổng lồ của nó nhanh chóng teo nhỏ lại, chỉ sau 10 giây, nguyên mẫu Chí Tôn pháp thân bị chín vầng liệt nhật đốt gần như tàn lụi.

Nếu như để cho nguyên mẫu Chí Tôn pháp thân bị thiêu rụi, thì có nghĩa là việc tu luyện của Mục Trần thất bại hoàn toàn.

Trong tu luyện thất, Mục Trần thình lình mở mắt, búng tay ra, một cỗ linh lực như thác lũ rung chuyển chảy ra.

Dòng linh lực khiến cho mật thất mờ đục với làn sương linh lực dày đặc, chính là một lượng Chí Tôn linh dịch mà Mục Trần đang có.

Trong đó, có ít nhất khoảng 10000 Chí Tôn linh dịch!

Mục Trần đã chuẩn bị sẵn lượng Chí Tôn linh dịch rất nhiều để tu luyện Đại Nhật Bất Diệt thân, mấy ngày nay tận lực này nỉ Cửu U phá giải phong ấn Tụ Linh Oản, giúp hắn có thêm khoảng 5v Chí Tôn linh dịch.

Một con số khổng lồ, cảm ứng của hắn cho thấy số lượng này có lẽ đã lấy đi khoảng phân nửa số Chí Tôn linh dịch bên trong Tụ Linh Oản.

Nhưng để luyện ra được Đại Nhật Bất Diệt thân, 5v Chí Tôn linh dịch là một cái giá rất đáng!

Mục Trần há miệng hút hết linh lực vào cơ thể, số lượng quá lớn làm cho hắn run lên, căn bản không dám cho nó dừng lại chỗ nào trong cơ thể, trực tiếp đổ vào Chí Tôn Hải, đưa ngay đến cho nguyên mẫu Chí Tôn pháp thân.

"Ầm ầm ầm!"

Trên không đầy rẫy khe nứt, mở đường cho dòng lũ linh lực vô biên đổ xuống, trút hết vào Chí Tôn pháp thân.

Có lượng linh lực khổng lồ bổ trợ, tốc độ teo nhỏ của nguyên mẫu nhanh chóng khựng lại, linh lực tràn đầy cho phép chín vầng liệt nhật tha hồ mà đốt, tạo thành những làn sương dày đặc màu hoàng kim, lượn lờ dâng lên cho nguyên mẫu Chí Tôn pháp thân hấp thụ.

Chí Tôn pháp thân toàn thân tím rịm đang bắt đầu xuất hiện những đốm sáng vàng vàng.

Linh lực đổ vào nhanh chóng bị đốt cháy, sau nửa ngày, toàn bộ số lượng 1v Chí Tôn linh dịch đều đã tan biến.

Hiệu quả của nó mang lại, làm nguyên mẫu Chí Tôn pháp thân sáng ngời, những đốm vàng như vết ban hoàng kim trải đầy khắp cơ thể.

Mục Trần thay đổi ấn pháp.

Không trung trên cao lại vỡ ra, những khe nứt lại xuất hiện, mở cửa đón lấy đợt lũ quét linh lực lần thứ hai.

Bước đầu tiên chỉ có thể sử dụng linh lực bản thân, nhưng bước thứ hai này muốn thành công thì phải xem túi tiền của ngươi có được bao nhiêu.

Tu luyện Đại Nhật Bất Diệt thân tiêu hao linh lực kinh khủng đến mức Mục Trần kinh hãi lo lắng, còn may hắn chiếm được Tụ Linh Oản trong đại tái, bằng không nếu đã có được đủ 3 loại nguyên liệu cũng chẳng thể nào thành công.

Chí Tôn pháp thân tầm thường chỉ cần khoảng 1000-2000 Chí Tôn linh dịch là đủ, có điều pháp thân hắn luyện lại không tầm thường, chừng đó chẳng đủ để nhét kẽ răng.

Mục Trần tập trung lại, bước thứ hai chỉ cần hắn canh kịp lúc bổ sung Chí Tôn linh dịch cho nguyên mẫu Chí Tôn pháp thân là ổn.

Nháy mắt mà hắn tu luyện đã 8 ngày.

Linh lực đổ vào người hắn 8 ngày qua chẳng hề ngừng nghỉ, đến lúc này, 5v Chí Tôn linh dịch cũng đã hết nhẵn.

Lúc này hắn thực sự hoảng sợ, người khác mà biết hắn dùng 5v Chí Tôn linh dịch để tu luyện pháp thân, e rằng sẽ mắng hắn là điên khùng nói khoác.

Bất quá, 5v Chí Tôn linh dịch có hiệu quả thật lớn.

Chí Tôn Hải.

Thần Phách ngẩng nhìn cái bóng khổng lồ đứng giữa trời, lúc này hoàn toàn đã mất đi ánh tím, chỉ còn lại một màu hoàng kim.

Nhìn từ xa trông lại cứ như một bức tượng bằng vàng, uy áp thần bí vô hình bao phủ, kỳ bí và đáng sợ.

Mục Trần nhận thấy rõ chín vầng liệt nhật vẫn đang hừng hực thiêu đốt, nhưng đã khó có thể làm cho Chí Tôn pháp thân bị biến đổi nữa.

Vì sơ bộ, Chí Tôn pháp thân đã có quy mô.

Bước thứ hai Cửu Dương vi thể, thành công!

Mục Trần thở phào, rồi tiếp tục tập trung tâm trí, chuẩn bị cho bước nguy hiểm nhất khi tu luyện Đại Nhật Bất Diệt thân.

Nếu không chịu nổi, thì vất vả hao tổn sẽ như sông đổ hết xuống biển.

Tu luyện thất, Mục Trần mở mắt, gắt gao nhìn vào Hư Không Đại Nhật Quả, linh lực của nó còn bá đạo nguy hiểm hơn Cửu Dương Linh Chi.

Mục Trần nhìn chằm chằm vào nó, rồi trừng mắt kiên định, chụp lấy Hư Không Đại Nhật Quả hét vào mồm, ánh mắt rất quyết liệt.

Bao năm tìm cách, không được phép thua ở chỗ này!

Đại Nhật thối thân!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 676: Pháp Thân Thành

Chí Tôn Hải yên tĩnh lại trở nên bạo động, kim thân rực rỡ đứng giữa biển cũng gợn lên những sóng dao động kỳ ảo.

Luồng uy áp cuồng bạo khó hình dung từ trên cao phủ xuống, đè nặng khắp mọi ngóc ngách Chí Tôn Hải.

Thần Phách nghiêm mặt nhìn lên, phía trên cao lộ ra khe nứt đen ngòm, ngay sau đó là hào quang rực rỡ chói sáng bắn xuống tràn ngập.

"Ầm!" "Ầm!"

Một vầng thái dương rực rỡ từ khe nứt trên không ló ra, tư thái bá đạo chễm chệ chiếm cứ không trung Chí Tôn Hải.

Thái dương xuất hiện giữa Chí Tôn Hải, đó chính là Hư Không Đại Nhật Quả hóa thành.

Những ngọn lửa phừng cháy nhảy nhót quanh mặt trời, nhiệt độ khủng bố tràn ngập Chí Tôn Hải, khiến cho linh lực bốc hơi.

Hư Không Đại Nhật Quả thậm chí còn bá đạo hơn cả Cửu Dương Linh Chi.

Mục Trần cũng chấn động, cố giữ bình tĩnh, áp chế sợ hãi, khẽ quát trong lòng.

- Đại Nhật thối thân!

Thái dương từ từ hạ xuống, chui vào đỉnh đầu kim ảnh, nhẹ nhàng ăn sâu vào.

"Ầm!"

Kim viêm chỉ chốc lát đã tràn ngập khắp pháp thân, chạy khắp nơi tạo thành những dòng dịch lỏng chảy xuống.

Thần Phách mặt đỏ bừng, bên trong pháp thân như cái lò lửa, kim viêm cháy bỏng cuồng bạo, như muốn làm cho thân ảnh khổng lồ kia phải nổ tung.

Mục Trần cực kỳ tập trung, ở bước trước đó, Cửu Dương Linh Chi hình thành nguyên mẫu Chí Tôn pháp thân, thì Hư Không Đại Nhật Quả khảo nghiệm rèn luyện độ chắc chắn của nó. Nếu như pháp thân không đủ vững chắc, thì vầng mặt trời kia sẽ hoàn toàn hủy diệt Chí Tôn pháp thân kém cỏi này.

Ngọn lửa càng lúc càng sáng, chất lỏng chảy xuống càng nhanh, Chí Tôn pháp thân lại từ từ bị thu nhỏ.

Mục Trần trợn trừng hai mắt càng gấp gáp quyết liệt.

Kim viêm càng lúc càng cuồng bạo, và vẫn không ngừng tăng lên, đến nỗi Chí Tôn pháp thân đã có dấu hiệu sụp đổ.

Hiện tại đã không còn đường lui, thất bại đồng nghĩa với vẫy tay chào vĩnh biệt Đại Nhật Bất Diệt thân, đó là điều hắn không thể chấp nhận.

Hắn nghiến răng, chăm chú nhìn những dòng chất lỏng hoàng kim chảy xuống từ Chí Tôn pháp thân.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Nháy mắt đã nửa ngày.

Chất lỏng lúc này đã chảy như suối, thân hình hùng vĩ khổng lồ của Chí Tôn pháp thân đã nhỏ đi rất nhiều, mà còn không ổn định, méo mó dị dạng có lẽ do bị đốt nóng quá lâu.

Một tia kim hỏa từ cơ thể Chí Tôn pháp thân thoát ra ngoài, lượn lờ.

Mục Trần nhìn chằm chằm giữa trán pháp thân, thái dương lúc này đã nhỏ lại thành hỏa cầu, ngọn lửa như bầy rắn lượn quanh.

Nó sáng rực khó mà nhìn thẳng.

Dao động cuồng bạo vẫn tiếp tục tăng lên.

Mục Trần nhăn nhó, hai mắt đỏ ngầu, tay run rẩy, nhìn Chí Tôn pháp thân đang biến dạng mà tái mặt. Nguyên mẫu Chí Tôn pháp thân hao tốn bao nhiêu tài liệu luyện ra lúc này đã không thể chịu đựng thái dương nướng cháy.

Năng lượng này quá cuồng bạo.

- Sắp nổ rồi....

Tim nhảy dựng lên, giữa trán pháp thân, hào quang càng sáng hơn, độ sáng cho thấy pháp thân đã đến cực hạn.

Thái dương như quả tim giật giật như đang đập, nảy lên, hào quang khi sáng khi tối, đột nhiên khựng lại, rồi tỏa sáng thật rực rỡ.

Những tia kim quang lóe lên, Chí Tôn pháp thân nổ tung!

Chính lúc đó, Mục Trần gấp gáp kết ấn.

Tu luyện thất, chiếc lá Bất Diệt Thần Diệp đang yên lặng chờ đợi, bất thình lình chui vào giữa trán Mục Trần, một tia sáng xuất hiện trên không trung Chí Tôn Hải, bắn thẳng vào Chí Tôn pháp thân đang sắp nổ.

"Ầm!"

Vụ nổ đáng sợ tạo thành một luồng xung kích dữ dội lan tỏa, Chí Tôn Hải như bị đảo lộn mọi phương hướng, cứ như nó cũng muốn nổ tung theo.

Thần Phách của hắn lập tức trốn vào một góc sâu trong Chí Tôn Hải, tránh khỏi lực đạo khủng bố đang lan đến.

Lực phá hoại khủng bố một hồi lâu thì yếu đi, Thần Phách thận trọng bay ra, ánh mắt lập tức chú ý đến khu vực kim quang rực rỡ trên không.

Thân ảnh khổng lồ lúc trước chiếm cứ nơi đó hiện tại đã không còn dấu vết gì, đã hoàn toàn bị hủy diệt.

Thất bại ư?

Mục Trần thất thần nhìn nơi đó, rồi đột nhiên hắn ngồi xuống, tay kết ấn, khẩu quyết tu luyện Đại Nhật Bất Diệt thân lặng lẽ như nước chảy trong lòng.

- Tâm như Đại Nhật, huy hoàng bất diệt...

Khẩu quyết vọng lên như chuông, khiến Mục Trần ngộ ra gì đó, khẽ quát:

- Bất diệt thủ hộ!

Khu vực kim quang tràn ngập bỗng nhiên dao động, một vật khô đét cũ kỹ đang lơ lửng, đột nhiên nứt ra, vỡ vụn, để lại những đốm sáng.

Các đốm sáng dường như mang theo năng lực phục hồi thần kỳ, nhanh chóng hội tụ lại, rồi dần dần tạo thành một thân hình khổng lồ, lấy lại hình dáng lúc trước.

Chỉ chớp mắt vài cái, nguyên mẫu Chí Tôn pháp thân đã xuất hiện trở lại.

Và lúc này, kim quang trên thân nó còn chói mắt hơn, thân thể trong suốt như lưu ly, mà lại chắc chắn vô cùng.

Bên ngoài pháp thân, ngoài kim quang lóe sáng, còn có thể nhìn thấy những hoa văn ánh tím thỉnh thoảng lóe sáng, đường nét như những vầng

liệt nhật cách điệu rất mỹ miều.

Nhìn từ xa như vạn mặt trời đang mọc lên chào buổi sớm.

Chí Tôn pháp thân đang xếp bằng giữa trời, kim quang lưu chuyển, khí thế hừng hực làm cho trái tim Mục Trần vừa hân hoan vừa hồi hộp.

- Không phá thì không xây được... phá rồi mới lập mà...

Mục Trần lẩm bẩm, Chí Tôn pháp thân hiện tại còn hoàn mỹ hơn thứ hắn ngưng luyện khi trước, chẳng tìm ra chút tì vết nào.

Hiển nhiên, Đại Nhật Bất Diệt thân chân chính phải trải qua hủy diệt một lần, nhận lấy năng lượng của Bất Diệt Thần Diệp, mới trở nên hoàn mỹ cường đại.

- Đây là Đại Nhật Bất Diệt thân đây sao ?

Mục Trần cảm khái

Pháp thân tràn ngập kim quang trở nên rõ ràng, gương mặt giống Mục Trần như đúc, nhìn từ xa như một pho tượng vàng.

Phía sau đầu pháp thần còn có một vầng liệt nhật sáng rực tỏa kim hỏa phừng phừng, tản mát uy áp thần bí.

Đại Nhật Bất Diệt thân, cuối cùng thành công!

Mục Trần mừng như điên, thiên tân vạn khổ đã có thể thành công tu luyện được!

Đây là lúc hắn đã mong chờ nhiều năm, từ khi biết được lai lịch của tờ giấy than thần bí kia.

Thần Phách lao lên đỉnh đầu pháp thân, chậm rãi chìm vào trong.

Thần Phách dung nhập, Đại Nhật Bất Diệt thân mở mắt, kim quang lóe ra, uy nghiêm thần bí.

Tu luyện thất, Mục Trần cũng mở mắt, kim quang sáng lên, thân ảnh vàng chóe cũng hiện ra.

"Ầm ầm Ầm!"

Tu luyện thất rung chuyển dữ dội, nứt nẻ điên cuồng, rồi ầm ầm sụp đổ.

Bên ngoài, trên một thạch đài, Cửu U đang tu luyện đột nhiên mở mắt, hướng nhìn lại tu luyện thất, cảm nhận uy áp kinh người đang thoát ra.

- Tu luyện thành công rồi à?

Cửu U lao lên trời, tay kết ấn, một hộ tráo linh lực to lớn phủ xuống, che kín phạm vi mấy ngàn trượng.

Ngay sau đó, pháp thân kim sắc khổng lồ nghìn trượng từ tu luyện thất chui lên, đứng sừng sững trong thiên địa.

Nàng nhìn pháp thân to lớn như pho tượng vàng kia, gương mặt rung động cũng không ít.

Nàng biết rõ Chí Tôn pháp thân mà hắn tu luyện không tầm thường, nhưng không tưởng tượng ra nó lại nguy nga đồ sộ như thế.

- Đại Nhật Bất Diệt thân đây sao?

Nàng lẩm bẩm, trong lòng cũng kinh hãi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 677: Cửu U Vệ

Chí Tôn pháp thân khổng lồ cả nghìn trượng sừng sững giữa thiên địa, kim quang tràn ngập, linh lực thiên địa dao động dữ dội, hội tụ uốn quanh pháp thân, khung cảnh thật đồ sộ.

Cửu U đứng giữa không trung, nhìn pháp thân to lớn mà rung động cực kỳ. Nàng có thể chất thần thú do đó không cần và cũng không thể tu luyện Chí Tôn pháp thân, dẫu vậy với kiến thức uyên thâm của nàng đã gặp không ít trong số 99 danh hào Chí Tôn pháp thân, nhưng thật sự chưa có cái nào làm nàng rung động thế này.

Rõ ràng những pháp thân kia không có được uy thế như cái đang hiện diện trước mặt nàng.

Cửu U nhìn quanh bốn phía, cũng may khu vực này đã bị nàng làm phép phong tỏa, nếu không sẽ có rất nhiều người nhìn thấy, bại lộ mất tuyệt kỹ mà Mục Trần đã khổ luyện cả tháng nay.

- Sức mạnh Chí Tôn pháp thân đây ư?

Mục Trần hóa thân vào Chí Tôn pháp thân, kim thủ nắm lại, không gian như bị hắn bóp mép, sức mạnh kinh khủng lan tỏa mang lại cảm giác cực kỳ phấn khích.

Linh khí thiên địa hóa thành những luồng năng lượng bị Chí Tôn pháp thân hút vào, rồi phun ra như mây mù, cực kỳ sống động.

Giờ này khắc này, Mục Trần mới chân chính cảm nhận sự cường đại của Chí Tôn pháp thân, năng lượng cao vút khó có gì sánh được. Nếu

ngày đó chẳng phải hắn còn có một thân phận Linh Trận sư, thì e rằng giao chiến với Liễu Minh đã chẳng thể nào đánh bại nổi.

Dù sao Thiên Viêm pháp thân cũng là một pháp thân danh tiếng lẫy lừng.

Nhưng nếu hiện tại đối mặt lại, Mục Trần dám mạnh miệng tự tin có thể đập nát Thiên Viêm pháp thân ngay tại chỗ.

Dù chẳng biết rõ Đại Nhật Bất Diệt thân có thể sánh với pháp thân cấp bậc hạng thứ mấy, nhưng tuyệt đối phải gấp vài lần Thiên Viêm pháp thân.

Kim pháp thân phát ra những tiếng kêu nho nhỏ, thân hình to lớn nhanh chóng thu nhỏ, tạo thành một người đang đứng giữa trời.

Dĩ nhiên đó là chân thân Mục Trần, nhìn hai bàn tay mình mà đắc ý vui sướng. Sức mạnh Đại Nhật Bất Diệt thân thật khiến hắn hả hê hài lòng.

Quả không uổng chờ đợi bao năm nay.

Đại Nhật Bất Diệt thân tu luyện thành công, lúc này hắn đã có thể chân chính xưng mình là cường giả Chí Tôn nhất phẩm!

Hắn đang rất háo hức mong chờ vở kịch tranh đoạt Đại La Kim Trì mà hắn sẽ là một nhân vật chính trong đó, để dùng năng lượng của cái ao kia mà gia cố cho Đại Nhật Bất Diệt thân càng thêm hoàn mỹ.

Chính lúc Đại Nhật Bất Diệt thân biến mất, một nơi nào đó trong Đại La Thiên, vài ánh mắt đang hướng về Cửu U cung.

- Cái dao động này... con bé Cửu U lại nghịch ngợm gì đây nhỉ?

Một trong số đó là Thiên Thứu hoàng, lão kinh nghi nhìn tới, tuy rằng Cửu U nhanh tay bố trí linh lực hộ tráo ngăn cách cảm ứng và thị giác, nhưng thực lực cấp bậc như Thiên Thứu hoàng cũng không khó để mơ

hồ nhận thấy, chỉ là một khoảnh khắc không rõ ràng lắm, dầu vậy vẫn nhận ra sự khác thường và cuồng mãnh.

Ánh mắt thứ hai chính là của Linh Đồng hoàng, hai mắt nheo lại, không gian đằng trước đôi mắt gợn sóng như đang thu thập thông tin, chiếu thẳng đến Cửu U cung. Lúc này Mục Trần đã trở về trạng thái bình thường, bầu trời chỉ còn để lại một chút ánh vàng còn chưa tan hết, lưu dấu một chút linh lực khác thường.

Linh Đồng hoàng thu chiêu, sắc mặt bình tĩnh nhắm mắt lại. Bằng đôi mắt thần dị, lão biết được dao động trước đó là do tên nhóc Mục Trần tạo ra, nhưng thật ra cũng không đáng để chú ý quá nhiều. Một tên nhãi có chút thiên phú từ bên ngoài vào, cảnh giới chỉ mới đặt chân lên Chí Tôn cảnh vẫn chưa đủ cho lão coi trọng.

Một nơi khác, gã nam tử đang ngái ngủ thì lại giật mình tỉnh dậy, hai mắt mở trừng, gương mặt xưa nay biến nhác lộ rõ vẻ kinh nghi.

- Chí Tôn đại pháp thân mạnh thật...

Hắn mở miệng lẩm bẩm.

- Chúc mừng, cuối cùng đã được như nguyện.

Cửu U vui vẻ chúc mừng Mục Trần, nàng chẳng hề hay biết dù đã nhanh tay bố trí phòng vệ, nhưng khoảnh khắc nhỏ đó vẫn không thoát khỏi ánh mắt của ba vị cường giả siêu cấp đứng đầu Đại La Thiên vực.

Mục Trần cười đáp lời:

- Ngươi xem thử Đại Nhật Bất Diệt thân của ta có thể so với loại nào trong 99 danh hào?

Cửu U nghe vậy, trầm ngâm nói:

- Khó mà nói, thật ra bảng đó xếp hạng tương đối, mỗi Chí Tôn pháp thân cường đại đều có những nét đặc trưng riêng mà không thứ nào khác

có được. Nhưng nếu nói về uy thế, thì Đại Nhật Bất Diệt thân của ngươi tối thiểu cũng phải lọt vào top 50.

- Mới top 50?

Mục Trần phỏng đoán đánh giá vẫn cao hơn thế. Dù sao thì Đại Nhật Bất Diệt thân là tiền đề nền tảng để có thể tu luyện Vạn Cổ Bất Hủ thân, mà đó là pháp thân xếp hạng 4 thế giới!

- Ngươi đừng có mà thấy thất vọng, Chí Tôn pháp thân top 50, ngay cả Đại La Thiên vực ta đây cũng được đối xử như là chí bảo trấn tông, đừng nói là nhân vật tầm thường, thậm chí các trưởng lão thực lực Chí Tôn bát phẩm cửu phẩm cũng phải thèm thuồng mong ước, cam nguyện dốc tận sức lực, đóng góp hết mức có thể để nhận được sự cho phép tu luyện.

Cửu U trợn trắng hai mắt, tên nhóc này nghĩ pháp thân top 50 là cái gì chứ, đường cát hay củ cải?

Mục Trần gãi gãi cái mũi, ngẫm lại. Ngay cả Liễu Minh là thiếu điện chủ Thiên Huyền điện, mà cũng chỉ được tu luyện pháp thân hạng 97 Thiên Viêm pháp thân.

Dù sao hắn cũng chỉ cảm nhận mơ hồ những ảo diệu của Đại Nhật Bất Diệt thân, mới tu luyện ra nên chưa thể nào sử dụng hết công năng và sức mạnh của nó, tin rằng khi đã thể nghiệm đầy đủ, Cửu U tuyệt đối sẽ không còn đánh giá nó dừng lại ở top 50 nữa.

Cửu U vung tay thu hồi hộ tráo hào quang, lập tức có hai bóng người bay đến. Đường Băng và Đường Nhu lướt nhìn đánh giá Mục Trần, kinh ngạc và vui mừng, vì họ cảm nhận rõ áp lực từ hắn toát ra đã siêu đẳng hơn một tháng trước rất nhiều.

- Xem ra Chí Tôn pháp thân ngươi đã tu luyện thành công ?

Đường Băng kinh nghi hỏi lại.

Mục Trần cười gật đầu, nhìn Đường Băng cũng kinh ngạc chẳng kém:

- Ngươi đã đột phá?

Dao động linh lực của Đường Băng hiện tại cũng khác, mạnh mẽ hơn gấp nhiều lần, sung mãn hơn xưa, hắn nhiên một tháng qua cũng không nhàn rỗi, đã thành công đột phá, tiến vào Chí Tôn cảnh.

- Cái này ta còn phải đa tạ ngươi vì đã cho Chí Tôn linh dịch.

Lần này đột phá Chí Tôn cảnh, Đường Băng trở nên vui vẻ cởi mở hơn nhiều, gương mặt lạnh lùng cũng bớt đi vẻ xa cách khó gần, nở một nụ cười quyến rũ.

Mục Trần mỉm cười, chợt búng tay ném một luồng hào quang đỏ rực đến chỗ Đường Băng, nàng nhận lấy, thì thấy đó là một quyển trục.

- Đây là Thiên Viêm pháp thân, có lẽ sẽ cực kỳ có ích cho ngươi.

Mục Trần cười nói, đoạt lấy vòng tay của Liễu Minh, hắn cũng tịch thu luôn quyển trục Thiên Viêm pháp thân trong đó, dĩ nhiên hắn chẳng xem cái pháp thân này vào đâu nữa, nhưng dù gì cũng là pháp thân nổi tiếng xếp hạng vào 99 danh hào, cường giả Chí Tôn cầu còn không có, với Đường Băng vẫn là quá tốt.

Đường Băng nghe tên, lập tức biết ngay tiếng tăm của nó. Pháp thân hạng 97, thực sự là quá mức quý giá, nàng sửng sốt đến nỗi liên tục lắc đầu từ chối:

- Thứ này quá sang, ta không nhận được.

Vốn nàng chỉ định tu luyện một Chí Tôn pháp thân bình thường, đến khi có thực lực mạnh mẽ hơn sẽ tìm những pháp thân cường đại mà tu luyện lại, nào có ngờ mới xuất quan chưa lâu đã được Mục Trần ném cho một Chí Tôn pháp thân thuộc hàng nóng phỏng tay nổi tiếng thậm chí đến mức được liệt vào hàng 99 danh hào Chí Tôn pháp thân.

- Hì hì, Mục Trần, không phải ngươi muốn theo đuổi tỷ tỷ của ta đó chứ? Thứ này mà cũng đem ra được, trước là Chí Tôn linh dịch, sau lại là Chí Tôn pháp thân.

Đường Nhu cười khúc khích trêu ghẹo.

- Con bé này! Tỷ vả mồm bây giờ!

Đường Băng xấu hổ đến đỏ mặt, dù bề ngoài lạnh lùng nhưng thực chất da mặt mỏng tang. Đường Nhu lanh lợi vội chuồn ra sau lưng Cửu U trốn.

Bị Đường Nhu ghẹo như thế, Đường Băng càng không biết phải cư xử thế nào cho phải. Cầm cũng không phải, mà trả cũng không xong, bối rối mà hậm hực.

- Thôi, ngươi cứ nhận lấy đi, hiện tại Cửu U cung rất cần cường giả có Chí Tôn pháp thân mạnh mẽ.

Cửu U đến cạnh, choàng tay qua eo nàng, trìu mến lên tiếng.

Cửu U đã cho phép, Đường Băng mới miễn cưỡng gật đầu, rồi quay sang Mục Trần vái tạ:

- Đa tạ, ân tình này về sau hồi báo!

Mục Trần định xua tay bỏ qua, nhưng mà cái vẻ chân thật của cô nàng làm hắn biết, nàng vốn rất nguyên tắc, từ chối cũng không hay, chỉ vui vẻ gật đầu.

- Băng nhi, chiến lực Cửu U cung chúng ta bây giờ ra sao?

Cửu U đột nhiên hỏi.

- Tỷ tỷ muốn hỏi về Cửu U vệ phải không?

Đường Băng nói tiếp:

- Tỷ tỷ yên tâm, sau khi người rời khỏi, ta không hề lơ là, Cửu U vệ lúc này còn hùng mạnh hơn trước.

Cửu U tỏ ra hài lòng:

- Hiện giờ Mục Trần cũng là thống lĩnh Cửu U cung, tức là hắn sẽ chỉ huy Cửu U vệ, ngươi thấy sao?

Cửu U vệ vài năm nay đều do Đường Băng một tay quản lý, giờ này lại mọc ra Mục Trần thống lĩnh, theo phép lịch sự cũng nên có sự đồng ý của Đường Băng.

Đường Băng lại chẳng chút do dự gật đầu:

- Không vấn đề gì.

Nàng đột nhiên lại cười to:

- Bất quá Cửu U vệ lại tập hợp nhiều cường giả, ai nấy đều kiệt ngạo bất quần, chỉ e Mục Trần thống lĩnh còn trẻ khó mà phục chúng.

Vốn chẳng muốn lạnh đạo lãnh điếc gì những người khác, Mục Trần đã quen độc hành, nghe thấy câu khích tướng của Đường Băng, trong lòng hắn lại cảm thấy ngứa ngáy, chân mày dựng lên, tỏ ra hứng thú.

- Vậy thì phải thử xem đã nào.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 678: Chỉ Huy Cửu U Vệ

Đại La Thiên vực phân bổ chiến lực cũng khá kỳ lạ, ngoài quân đội chấp chính Đại La Thiên vực, mỗi thế lực cấp vương đều có quân đội riêng. Thế lực cấp vương muốn mở rộng lãnh thổ, chỉ có thể dùng quân đội của chính mình ra ngoài Đại La Thiên vực tranh đoạt thâu tóm, do vậy họ đều tranh thủ mọi thời cơ để phát triển quân đội thuộc quyền, tạo nên sức mạnh quân sự đáng nể.

Tu La cung có Tu La vệ, Liệt Sơn điện có Liệt Sơn quân, Huyết Ưng điện có Huyết Ưng chúng.

Những đội quân đó cũng khá là mạnh, thế nhưng ai cũng rõ, chiến lực khủng bố nhất vẫn là quân đội chính quy của Đại La Thiên vực, Đại La Thiên quân. Cánh quân này không do cấp vương nào nắm giữ, mà được chính tay vị cường giả thực lực sâu khôn lường Thụy hoàng điều động. Và dĩ nhiên, đội quân đó cũng phục tùng vị vực chủ bí ẩn nọ.

Cửu U vệ, chính là quân đội của Cửu U cung.

Nhiều năm nay Cửu U rời đi, mà năm xưa nàng cũng không phải người nổi bật, càng không hiểu chuyện quản lý bồi dưỡng thao luyện, thành ra quân đội này trước kia là cánh quân yếu ớt nhất trong Cửu Vương. Cũng may mấy năm nay Đường Băng lại cẩn trọng điều chỉnh, thu nạp huấn luyện, khiến cho Cửu U vệ thoắt biến mạnh mẽ lên nhiều, dù rằng do không có đủ tài lực, nên không thể nào so sánh với những quân đoàn siêu cấp như Tu La vệ, nhưng cũng đã không còn bị xếp chót bảng như xưa kia nữa.

Cửu U cung, thao trường.

Thao trường rộng lớn lúc này nhung nhúc những người là người, ai nấy giáp trụ áo khoác tung bay, yên tĩnh như đá, chỉnh tề uy nghi, ngay cả thở dường như cũng nhịp nhàng đồng bộ, khí thế quân đội rất hùng tráng làm cho người ta không rét mà run.

Trên đài cao, vài bóng người bay đến, hiện thân chính là Cửu U, Mục Trần, Đường Băng, Đừng Nhu.

- Tham kiến cung chủ!

Thình lình vô số những tiếng hô vang rền nhất tề xung động, tất cả đều khom người đánh tay rốp rẻng vái chào, âm thanh hùng hồn như sấm nộ giữa trời quang.

Mục Trần đứng trên đài mà cũng cảm thấy kinh dị thất thần, cánh quân hắc giáp phủ đen cả thao trường, thật là quân đội có khác, cả hô hấp cũng nhất thể, linh lực quanh thân họ giao hào hỗ trợ lẫn nhau, thật là đáng sợ.

Hiển nhiên họ đã trải qua năm tháng thao luyện với nhau, mới có thể ăn ý đến mức đó.

- Cửu U vệ luôn duy trì ở mức nghìn người, áp dụng quy chết đào thải, cuối mỗi năm đều có khảo hạch, 100 người xếp cuối cùng sẽ bị loại, trở thành những phần tử khác sắp đặt công việc khác trong Cửu U cung, đồng thời lựa chọn những người có biểu hiện xuất chúng khác bổ sung vào.

Đường Băng mỉm cười.

Mục Trần cực kỳ kinh ngạc, trong lòng thán phục sự lợi hại của cô nương này. Nàng hoàn toàn loại bỏ uy thế số lượng, ủng hộ chất lượng, sử dụng quy chế đào thải tàn khốc để khiến cho Cửu U vệ càng ngày càng tinh nhuệ hơn. Hắn lướt nhìn xuống dưới đánh giá, hầu hết mọi người đều ở cấp độ Chí Tôn Tam Nan, thậm chí những người đứng hàng đầu có rất nhiều người mang dấu hiệu chuẩn bị đột phá Chí Tôn cảnh.

Đứng trước cánh quân hùng tráng này, nếu như để họ phối hợp đồng loạt ra tay, thì e rằng Mục Trần có gọi ra Đại Nhật Bất Diệt thân cũng phải tránh đối đầu trực diện.

- Thật là xuất sắc.

Cửu U bật thốt lên tiếng khen, giao Cửu U vệ cho Đường Băng quản lý quả thật là hành động sáng suốt.

- Thật ra làm như vậy cũng vì tài lực của chúng ta, số lượng Chí Tôn linh dịch chỉ đủ bồi dưỡng cho quân đội với quy mô này mà thôi.

Đường Băng thở dài tiếc nuối. Nàng cũng muốn mở rộng phát triển quân số Cửu U vệ, chỉ đáng tiếc hàng năm Cửu U cung nhận được số Chí Tôn linh dịch có hạng, tăng cường quân bị thì lại làm tổn hại căn cơ Cửu U vệ.

- Vất vả cho ngươi!

Cửu U vỗ vai Đường Băng an ủi. Mấy năm nay thậm chí cô nàng còn không đụng đến một giọt Chí Tôn linh dịch, tất cả đều dùng cho Cửu U vệ, sự hi sinh này thật khiến cho Cửu U cũng phải hổ thẹn.

- Không sao đâu!

Đường Băng mỉm cười dịu dàng, rồi nàng nghiêm nghị nhìn xuống Cửu U vệ, giọng nói thanh thúy nhưng lạnh lùng và đầy uy thế:

- Từ hôm nay trở đi, thống lĩnh Mục Trần sẽ lãnh đạo Cửu U vệ.

Nàng dứt lời, đám Cửu U vệ vốn yên tĩnh như đá lại vang lên vài tiếng rôm rả bàn tán, ánh mắt nhìn gã nam tử duy nhất trên đài trở nên khó chịu.

Dáng vẻ đó hẳn nhiên là tỏ ra phản đối.

- Các ngươi có ý kiến?

Đường Băng trừng mắt thản nhiên.

- Đường Băng thống lĩnh, nếu vẫn để ngài suất lĩnh Cửu U vệ, chúng ta không có bất luận kẻ nào có ý kiến gì.

Hàng trước của Cửu U vệ vang lên tiếng trả lời, một gã binh sĩ vóc người cường tráng, thân hình như thiết tháp, dáng vẻ oai vệ đứng thẳng với giáp sắt và thiết thương trong tay.

- Chúng ta biết Cửu U cung mấy năm nay luôn khó khăn, chính ngài lại không hề dùng một chút Chí Tôn linh dịch nào, tất cả đều dành cho Cửu U vệ, cho nên chúng ta tuyệt đối tôn kính ngài, nếu như lời ngài vừa nói là mệnh lệnh, tất cả anh em sẽ vẫng theo, chỉ có điều e rằng trong lòng anh em sẽ không phục.

Mục Trần tròn mắt nhìn gã lính kia mà kinh ngạc, vì hắn phát hiện kẻ này thực lực cũng đã là Chí Tôn nhất phẩm, chỉ có điều dường như vẫn chưa tu luyện Chí Tôn pháp thân.

Thực lực như vậy làm cho Mục Trần thoáng giật mình, ai mà ngờ trong đám Cửu U vệ lại còn có cường giả Chí Tôn.

Mục Trần vội đưa mắt nhìn quét quanh đó, nhận thấy hai bên gã lính kia còn có hai người nữa, dao động linh lực chẳng hề kém cạnh.

Ba gã cường giả Chí Tôn.

- Bọn họ là ba người thực lực mạnh nhất Cửu U vệ, có uy vọng cao nhất, vốn cả ba đều có khả năng được thăng chức thống lĩnh.

Đường Nhu phát hiện vẻ mặt Mục Trần, khẽ nói cho hắn vài thông tin.

- Người vừa lên tiếng là Khâu Sơn, bên trái là Bắc Mặc, bên phải là Lan Hải. Bọn họ vốn hành tẩu đơn độc, sau đó vì cùng đắc tội một tông phái kia mà bị truy sát, được ta vô tình giúp đỡ cứu thoát, lại mời họ gia nhập Cửu U vệ. Mấy năm nay họ là những người trung thành và tận tâm,

ngay cả Huyết Ưng điện ra giá hấp dẫn, cũng không kéo họ rời khỏi được.

Đường Băng lên tiếng.

Mục Trần khẽ gật đầu, có thể gia nhập Cửu U vệ, cũng là một điều đáng mong chờ với người bên ngoài, ít nhất mỗi tháng đều nhận được Chí Tôn linh dịch miễn phí. Bất quá ba người kia vẫn kiên nghị không quan tâm đến Huyết Ưng điện mua chuộc, xem ra ba người này là hạng có ân tất báo.

- Muốn để Cửu U vệ phục tùng, vậy thì xem bản lĩnh của ngươi đi.

Đường Băng khẽ nói. Nàng có thể ép buộc Cửu U vệ tuân mệnh, nhưng như thế không tránh khỏi việc họ bất mãn với Mục Trần và thậm chí là Cửu U, lúc này phải xem bản lĩnh Mục Trần làm thế nào để chế ngự những con ngựa bất kham này.

Mục Trần cười, hắn lắc mình thoắt biến mất, xuất hiện lại đã ở bên dưới thao trường.

- Các ngươi không phục ta?

Mục Trần đối diện ba người đứng đầu.

Cả ba không ai trả lời, ánh mắt thản nhiên cho thấy họ chẳng hề tôn kính hắn. Họ nhìn thấy được thực lực Mục Trần, Chí Tôn nhất phẩm, có lẽ còn mạnh hơn họ một chút, nhưng còn xa lắm mới khiến họ tâm phục khẩu phục.

- Cùng lên đi, muốn tỏ vẻ bất phục, ít nhất phải cho ta thấy các ngươi có tư cách.

Mục Trần bình thản.

Ba người nóng mắt, chợt trầm giọng nói:

- Bọn ta vẫn chưa luyện ra Chí Tôn pháp thân.

Ngụ ý dĩ nhiên là nếu Mục Trần dùng Chí Tôn pháp thân trấn áp, thì cũng chẳng thể nào làm cho họ tâm phục.

- Ta không cần Chí Tôn pháp thân.

Mục Trần thản nhiên trả lời.

- Được!

Cả ba mắt lóe sáng, lập tức hành động, ngay tức khắc biến mất, rồi xuất hiện bao vây Mục Trần, chưởng kình như sấm chớp công kích yếu huyệt trên thân Mục Trần, cho thấy sự phối hợp cực kỳ ăn ý và nhuần nhuyễn.

Mục Trần chẳng hề nhúc nhích, tay nắm chặt lại, làn da chớp mắt đã chuyển sang màu bạc, tiếng sấm rền ầm ầm như vang từ trong xương cốt.

Đối mặt công kích của ba người, hắn an nhiên bất động.

"Đùng!"

Quyền chưởng từ ba phía đánh vào người, linh lực trùng kích bùng nổ, một khu vực chân không hình thành bởi kình lực đã đánh bạt cả không khí.

Thân thể Mục Trần như bị biến dạng, đánh đến móp méo, làn da gợn sóng, thế nhưng màu bạc toàn thân vẫn không giảm, kể cả đôi mắt cũng chuyển sang bạc, lôi điện bắt đầu toát ra từ cơ thể, chạy lẹt xẹt khiến hắn như lôi thần hiện thế.

Ba người kia đột nhiên biến sắc, vì họ nhận thấy quyền chưởng của họ đánh vào thân thể Mục Trần như đánh vào đá cứng không thể phá vỡ.

- Thân thể thật cường hãn!

Cả ba chấn động, họ cũng có tu luyện thân thể, nhưng so với Mục Trần lại chênh lệch thật lớn.

- Lui!

Mục Trần ánh mắt lóe lôi quang, lực trùng kích sấm sét tàn phá tứ tung, khiến cho ba người kia bị chấn văng, chật vật lui ra, khó khăn giữ vững thân hình.

Binh đoàn Cửu U vệ nhất thời kinh ngạc, không ít kẻ bị chấn động, dĩ nhiên là bất ngờ trước việc ba vị đội trưởng mạnh nhất liên thủ lại bị bức lui bởi gã thống lĩnh non choẹt mà hắn vẫn chưa hề động tay.

- Thật lợi hại.

Đường Nhu trên đài thì thốt lên tán thưởng.

Đường Băng gật gù, nhìn dáng vẻ khí phách kia mà không rời mắt đi được, dường như hắn có một sự thu hút rất lạ, khó trách Cửu U tỷ tỷ cũng quý trọng hắn.

- Không phục thì cứ tiếp.

Mục Trần giương đôi mắt bạc nhìn ba nhìn, khẽ nói.

Ba người kia méo mặt, chán nản lắc đầu. Xem ra chênh lệch quá sâu, ba người liên thủ mà chẳng làm Mục Trần nhúc nhích, giao đấu này thực tế không cùng một tầng.

Mục Trần thấy vậy, ánh bạc trên người dần tắt đi, bên trong ngực áo, những đường lôi văn cũng lặng lẽ lặn mất, không ai thấy được số lượng lôi văn đã lên đến 10.

Bất giác Lôi Thần Thể của Mục Trần đã đại thành.

Khó trách dám dũng cảm đưa thân ngạnh kháng thế công mạnh mẽ của ba người kia.

- Tham kiến Mục Trần thống lĩnh.

Cả ba lui lại, ôm quyền cung kính. Thực lực áp đảo của Mục Trần khiến họ không thể không phục.

Chương 679: Tâm Phục Khẩu Phục

- Tham kiến Mục Trần thống lĩnh.

Lời nói của ba vị đội trưởng khiến cho đám Cửu U vệ còn lại cũng phải cúi đầu đồng thanh hô ứng, tiếng hô trầm trầm vang như sấm khắp thao trường.

Mục Trần bình thản mà sung sướng nhìn cánh quân đen đặc, rồi nhìn sang ba người kia:

- Các ngươi là tinh binh lão luyện của Cửu U vệ, nhiều năm nay dù Cửu U cung khó khăn gian nan nhất cũng không rời bỏ, ta là tân thống lĩnh, tất nhiên phải có trọng thưởng.

Hắn dứt lời, sảng khoái nhìn vẻ mặt mắt tròn mắt dẹt kinh ngạc của họ mà hí hửng, rồi nói tiếp:

- Ta vừa may có một quyển Thiên Viêm pháp thân, sẽ truyền thụ cho các ngươi.

- Thiên Viêm pháp thân?

Khâu Sơn kinh nghi thốt lên, khó tin nhìn Mục Trần:

- Thiên Viêm pháp thân danh hào thứ 97?

Không chỉ ba người kia, mà trong đám Cửu U vệ ai nấy đều kinh ngạc, hẳn nhiên đều biết được lai lịch Thiên Viêm pháp thân, ánh mắt hừng hực. Dù rằng xếp vào những hạng cuối trong 99 danh hào, nhưng

trong vô số pháp thân mà được xếp vào 100 hạng đầu thì đã là không đơn giản, cường hãn hơn những loại tầm thường khác biết bao nhiêu lần.

Chí Tôn pháp thân cấp độ này, cho dù là cường giả Đại La Thiên vực cũng không phải bất cứ ai cũng có thể được phép tu luyện, vậy mà Mục Trần thống lĩnh lại dùng nó để thưởng cho cả ba người, thật là hào phóng.

- Đa tạ thống lĩnh đại nhân!

Bị Thiên Viêm pháp thân làm cho lóa mắt, cả ba kích động mà trở nên cung kính hơn nhiều, vẻ miễn cưỡng phục tùng bên ngoài không còn nữa, ý niệm bất kham trong lòng cũng tan biến hoàn toàn. Một thống lĩnh dễ dàng đem Thiên Viêm pháp thân ban thưởng, cho dù tuổi trẻ thì khí phách này họ khó mà sánh bằng.

Mục Trần khoát tay, quét nhìn phía sau, lớn tiếng nói;

- Từ nay về sau, trong Cửu U vệ chỉ cần có chiến công hiển hách, không chỉ nhận được Chí Tôn linh dịch để đột phá Chí Tôn cảnh, mà sau khi thành công đột phá cũng sẽ có cơ hội nhận được tu luyện pháp Thiên Viêm pháp thân. Còn tu luyện thành công hay thất bại phải tự xem bản lĩnh của mỗi người.

Đám Cửu U vệ lại được dịp bàn tán, không ít người liếm môi thèm khát. Họ đã ở Cửu U cung nhiều năm, cũng rõ tình cảnh nơi này. Bình thường dùng Chí Tôn linh dịch cũng tiết kiệm, tuy chẳng ai phàn nàn gì, nhưng bất cứ ai cũng hy vọng có thêm Chí Tôn linh dịch để tăng tốc tu luyện.

Mà đột phá Chí Tôn cảnh cần Chí Tôn linh dịch rất nhiều, cần có thời gian dự trữ rất lâu. Mục Trần nói như thế làm cho họ cũng băn khoăn, lại còn Thiên Viêm pháp thân cực hấp dẫn nữa.

- Nhưng Cửu U vệ chúng ta quanh năm chỉ có hưu dưỡng, làm thế nào có được chiến công?

Trong Cửu U vệ cũng có người nhạy bén, nhìn ra điểm kỳ lạ trong lời nói Mục Trần.

Ai nấy mới giật mình sự tỉnh. Rõ ràng mấy năm nay Cửu U cung càng thêm suy thoái, Cửu U vệ có bao giờ xuất chiến, địa bàn Cửu U cung quản hạt không ngừng bị kẻ khác chiếm lấy mà chẳng dám ra tay, vì vốn cung chủ không hề có mặt.

- Trước kia là trước kia....

Mục Trần thở ra:

- Còn từ bây giờ, những thứ vốn thuộc về Cửu U cung chúng ta, toàn bộ sẽ phải thu hồi, kẻ nào dám động dao trên đầu thái tuế, chúng ta lập tức ra tay đáp trả, những ngày tháng sung sướng thoải mái của anh em đã không còn nữa, kẻ nào cảm thấy không hài lòng có thể tự rời khỏi Cửu U vệ, vì từ này Cửu U vệ sẽ là mũi giáo sắc nhất Cửu U cung, đâm thẳng vào cổ họng địch nhân.

Lời nói hùng hồn làm cho Cửu U vệ sửng sốt, kích động đến run rẩy. Nhiều kẻ đỏ ngầu hai mắt, bao năm nhẫn nại vất vả, địa vị Cửu U Vệ trong Đại La Thiên chính là kém nhất, dù cho thực lực có tăng cao, nhưng luôn bị khinh thường ức hiếp. Nhiều kẻ ác mồm còn dám bảo Cửu U cung là Nữ Nhi cung, Cửu U vệ thì gọi là Nữ Nhi vệ, vì bao lâu nay đối mặt khiêu khích, bọn họ chỉ có thể nén giận nín chịu, ngay cả tư cách tham gia tranh đoạt Đại La Kim Trì cũng phải hai tay dâng cho kẻ khác.

Thời gian kéo dài càng lâu, lòng của họ càng lúc càng chết dần, đến khi lời nói Mục Trần vang lên, niềm kiêu hãnh và tự tôn dìm sâu trong lòng Cửu U vệ liền đội mồ sống dậy, xúc cảm bộc phát.

- Cẩn tuân mệnh lệnh thống lĩnh!

Tất cả Cửu U vệ lập tức đứng nghiêm, tiếng hô gầm vang như sấm rền.

Trên đài cao, Đường Băng nhìn thấy cảnh tượng hùng tráng mà nghiến răng kềm chế xúc cảm, thở ra một hơi sung sướng. Dù rằng bình thường nàng nghiêm khắc cường thế, nhưng vẫn không phải là nam nhi, thiếu đi uy nghiêm và hùng tâm tráng khí nam nhi. Luận về huấn luyện tinh binh, chưa chắc Mục Trần có thể so với nàng, nhưng nếu xét về cầm quân đánh giặc, có lẽ nàng còn kém gã kia.

Trước nay Cửu U vệ luôn tôn kính nàng, nhưng khó mà bộc lộ cảm xúc mãnh liệt dâng trào như thế này.

- Thế nào?

Cửu U mỉm cười liếc Đường Băng.

Đường Băng gật gù, đáp lời:

- Tầm nhìn Cửu U tỷ tỷ thật sắc sảo, Mục Trần so với Tào Phong, xuất sắc hơn nhiều.

Nhưng nàng khẽ thở dài, vẻ mặt ngây thơ hiếm thấy của thiếu nữ bôc lộ ra:

- Nhưng mà hắn hào phóng quá, số Chí Tôn linh dịch nhiều như thế ta lấy đâu ra.

Đường Băng coi như là đại quản gia xử lý nội vụ Cửu U cung, tất cả Chí Tôn linh dịch trong cung đều do nàng trực tiếp quản lý, trước nay luôn chắt chiu mà sử dụng, chứ nào có như Mục Trần xài sang quen thói, ngay cả việc tấn giai Chí Tôn cảnh, hắn cũng vung tay bao trọn gói Chí Tôn linh dịch cho nàng.

- Hắn đang có chiến lược lấy chiến nuôi chiến đây mà. Như hắn nói, từ nay về sau Cửu U cung sẽ thay đổi chính sách, những thứ thuộc về chúng ta sẽ đoạt lại tất cả.

Cửu U mỉm cười mà ánh mắt lạnh lẽo.

Đường Băng yên lặng gật đầu, trong lòng cũng háo hức chờ mong. Nàng cũng muốn thấy khung cảnh phồn vinh ngập tràn sức sống của Cửu U cung, kẻ địch lai phạm đều phải sợ hãi Cửu U cung trả đũa trừng phạt. Xưa nay không phải nàng không nổi giận, nhưng tình thế kẻ yếu sao so được với kẻ mạnh. Huyết Ưng vương kia luôn chực chờ nàng phạm sai lầm, càng dễ dàng giải tán Cửu U cung, nên chỉ đành chịu nhục.

Mục Trần nhìn thấy khí thế Cửu U vệ bộc phát rất hài lòng, hắn không nói thêm gì nữa, bay về đài cao. Hắn biết bản thân đã được Cửu U vệ ủng hộ.

- Không ngờ ngươi lại có bản lĩnh chém gió ra bão đấy nhỉ.

Cửu U cười khanh khách trên ghẹo Mục Trần.

Mục Trần cười, cái chiêu dùng lợi trước mắt dụ người cũng không có gì mới, nhưng rất hiệu quả.

- Cửu U vệ rất tuyệt.

Mục Trần tán thưởng. Cả thực lực lẫn khí thế Cửu U vệ rất đáng nể, chỉ có khuyết điểm là nhân số ít, nhưng tiềm lực lại cực kỳ to lớn.

- Đương nhiên.

Đường Băng đắc ý mỉm cười, bao năm nay tâm huyết của nàng chính là Cửu U vệ, bằng không nếu để mất Cửu U cung, thì còn đâu mặt mũi chờ đợi Cửu U trở về?

- Bất quá thật khổ cho Đường Băng tỷ.

Mục Trần nhẹ giọng nói.

Cửu U rời khỏi, Đường Băng lại có thể huấn luyện Cửu U vệ trở nên như thế, mà vẫn nhẫn nhịn trước khiêu khích và sỉ nhục, thì phải trả giá rất nhiều. Một nữ tử làm được điều này cực kỳ khó khăn, chẳng trách

thực lực không cao mà Cửu U vệ lại cực kỳ tôn sùng nàng, kể cả ba vị đội trưởng kia cũng thế.

Đường Băng nao nao trong lòng, dường như có gì đó động đậy trong tim, khiến cho lòng mềm mại khẽ dao động, cánh mũi cay cay. Uất ức bao năm nàng chẳng hề nhắc đến, nhưng không có nghĩa là nó không tồn tại.

- Yên tâm đi, Đường Băng tỷ, sau này kẻ nào dám đến Cửu U cung quấy rối, ta đánh hắn ba má nhìn không ra.

Mục Trần cười nói, vẻ mặt đùa cợt vui vẻ của hắn khiến Đường Băng đỏ mặt, chẳng còn vẻ lạnh lẽo ương bướng, mà nhu thuận gật đầu.

- Nhưng mà đừng nghĩ nói vài câu dễ nghe là qua chuyện, tiếp theo ngươi nên nghĩ cách làm sao kiếm cho đủ số Chí Tôn linh dịch khổng lồ chu cấp cho Cửu U vệ, con số lớn như thế, ngươi đem ta đi bán cũng không đủ.

Đường Băng thở dài ngao ngán.

Mục Trần gật gù, đây là một vấn đề lớn, địa bàn quản hạt của Cửu U cung mấy năm nay bị gặm nhấm không ít, số Chí Tôn linh dịch hắn có trong tay cũng không phải vô tận, kế lâu dài vẫn phải có nguồn cung cấp ổn định.

- Những chuyện đó ta giao cho các ngươi, về phần Huyết Ưng vương, ta sẽ ra mặt.

Quy tắc Đại La Thiên vực, thủ lĩnh cấp vương không thể ra tay, tranh đoạt phải để cho kẻ dưới làm việc, chính vì thế Huyết Ưng vương chẳng hề sợ hãi Cửu U cung người thưa thế yếu, không tin họ có thể vượt qua Huyết Ưng điện người đông thế mạnh.

Mục Trần nhìn xa xa, ánh mắt trở nên sắc lẹm:

- Chờ sau khí tranh đoạt Đại La Kim Trì kết thúc, chúng ta nên động thủ đoạt lại những gì đã mất.

- Ngươi chuẩn bị sao rồi?

Đường Băng tò mò hỏi, đây là lần đầu tiên sau nhiều năm, Cửu U cung mới trở lại võ đài tranh đoạt Đại La Kim Trì, có lẽ các phe phái thế lực khắp nơi đều đang chú ý đến họ.

- Tất cả ổn thỏa.

Mục Trần mỉm cười, sắc thái đầy tự tin. Tu luyện thành công Đại Nhật Bất Diệt thân, hắn đã không còn ngại đối thủ đồng cấp nào cả.

Nhưng tranh đoạt lần này đối với hắn lẫn Cửu U cung đều rất quan trọng, hắn không thể xem thường.

Khẽ sờ cái vòng tay, hắn nhớ tới quyển thần thuật bí ẩn mà Liễu Minh đã đấu giá được, Cửu Long Cửu Tượng thuật.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 680: Quỷ Dị Cửu Long Cửu Tượng Thuật

Cửu U cung, trên một đỉnh núi, Mục Trần đang tĩnh tọa, hai tay cầm một quyển trục màu vàng xoay tròn, kim quang lóe sáng không ngừng.

Đôi mắt đang nhắm chặt từ từ mở ra, Mục Trần nhìn lại quyển trục kim sắc, vẻ mặt mờ mịt mê man.

Quyển trục này chính là Cửu Long Cửu Tượng thuật đoạt được của Liễu Minh.

Mục Trần đã nghiên cứu nó ba ngày ba đêm, nhưng hắn chẳng hiểu được chút gì, chẳng hề nhìn ra được phương pháp tu luyện Cửu Long Cửu Tượng thuật này là như thế nào.

Sắc mặt biến ảo không ngừng, hắn kết ấn, linh lực thổi bùng lên, hóa thành một con tử linh long gào thét.

Mục Trần tung chưởng đánh ra, tử long lao đi công kích đỉnh núi, đánh nó nứt ra một đường rãnh lớn.

Mục Trần nhìn khe nứt kia mà mặt mày nhăn nhó. Tử long hắn vừa ngưng tụ chính là dựa vào ấn pháp tu luyện Cửu Long Cửu Tượng thuật, nhưng thực ra ngưng tụ vẫn không thành công, uy lực của nó sao lại kém cỏi như thế.

Thực lực Mục Trần hiện tại, chẳng cần thần thuật phương pháp gì, phất tay một cái cũng dễ dàng san bằng cả ngọn núi, thế mà sử dụng ấn pháp Cửu Long Cửu Tượng thuật lại yếu đến đáng thương.

Cái thần thuật này thật quỷ quái.

- Sao thế nhỉ...

Mục Trần tlẩm bẩm, ánh mắt đầy khó hiểu, lần đầu tiên gặp phải một quyển thần thuật quái đản như thế, khó trách chủ nhân trước của nó cũng phải chào thua đem nó ra bán, nhớ lại lão chủ tịch đấu giá bảo rằng thứ đồ chơi này rất khó tu luyện, mà đẳng cấp thì lại là chuẩn đại viên mãn.

Mục Trần trầm tư, uy lực thật sự của Cửu Long Cửu Tượng thuật hẳn nhiên phải vượt xa thứ lúc nãy hắn thi triển, vậy có nghĩa là phương pháp tu luyện của hắn đã có lỗi.

Nhưng thần thuật... không phải đều tu luyện như vậy sao?

Mục Trần nhắm mắt lại, lướt qua xem xét lại phương pháp tu luyện Cửu Long Cửu Tượng thuật, miệng lẩm bẩm để tìm xem bản thân có bỏ sót điểm nào hay không.

Trải qua một canh giờ, trực giác nhạy bén khiến hắn dừng lại ở một khẩu quyết.

- Khí uẩn long tượng...

Mục Trần nhíu mày, ánh mắt lóe lên, chẳng phải ý nghĩa là lấy linh lực hàm chứa long tượng hay sao? Hắn cũng đã thử rồi...

- Chẳng lẽ chứa sai chỗ?

Mục Trần thì thào, chợt hắn đưa tinh thần chìm vào Chí Tôn Hải, biển linh lực lóng lánh ánh tím đang vỗ ầm ầm.

Thần Phách trồi lên, đứng trên mặt biển, gương mặt cũng lộ rõ trầm tư, rồi lát sau kết ấn, ấn pháp càng lúc càng nhanh, hoa cả mắt.

- Lên!

"Ầm!"

Khắp Chí Tôn Hải nổi sóng, những cột sáng linh lực từ bên dưới bắn lên, giao nhau giữa không trung tại một điểm, hình thành một con tử long to lớn.

Cự long chiếm cứ một vùng trời, linh lực cường đại thổi tứ tung như gió bão.

Tử long khổng lồ được ngưng tự bằng long ấn của Cửu Long Cửu Tượng thuật, uy thế bất phàm, bất quá... hình như vẫn còn thiếu thiếu cái gì đó.

Giống như là thần khí mà không có linh tính vậy.

Thần Phách vung tay, tử long vụt biến mất, linh lực đổ xuống trở lại Chí Tôn Hải, hắn lại nhắm mắt trầm tư.

Nửa ngày trôi qua, Mục Trần mở mắt, nhìn xuống Chí Tôn Hải màu tím, vài ngọn tử hỏa bập bùng trên mặt biển.

Đó là Bất Tử Hỏa.

Mục Trần giậm mạnh chân xuống, linh lực lại bắn lên, cùng với ấn pháp của hắn hình thành giữa không trung tử long khổng lồ.

Nhưng lúc này tử long thành hình, ngọn tử hỏa từ Chí Tôn Hải cũng cháy phừng lên, bao phủ lấy nó.

Tử hỏa thiêu đốt cự long, khiến cho thể hình nhanh chóng thu nhỏ lại, trong suốt như thủy tinh tím.

Nơi cặp mắt cự long, những ngọn tử hỏa nhảy múa như đang vẽ mắt cho rồng, khiến cho hình tướng cự long có thêm linh tính.

"Gràooo!"

Hình thể cự long bị thu nhỏ lại còn khoảng trăm trượng, thân thể như bảo thạch, hào quang rực rỡ, tử long gầm lên, tiếng vọng khắp Chí Tôn

Hải, khiến cho biển cả dậy sóng.

Tử long đằng không, long ngâm gào thét, thình lình bổ nhào xuống Chí Tôn Hải.

Mục Trần nhìn xuống, sâu trong biển linh lực, tử long đang cuộn mình nằm đó như say ngủ, ngọn tử hỏa lượn lờ quanh người như đang trui rèn tử long.

Ánh mắt lóe lên, Mục Trần ra vẻ hiểu được gì đó, thì ra Cửu Long Cửu Tượng thuật khác với thần thuật bình thường là trực tiếp thôi động, phải ngưng luyện trong Chí Tôn Hải, rồi cất giấu nó ở đây, không ngừng trui rèn để sử dụng.

Còn nữa, muốn có thể hoàn thành ngưng tụ được tử long thì phải có vật chất đặc biệt như Bất Tử Hỏa chẳng hạn, thực hiện một bước kỳ ảo như là điểm mắt vẽ rồng, ngưng tụ linh trí mới có thể kích hoạt được.

- Khí uẩn long tượng, long tượng giao hội, thôn thiên nạp địa...

Mục Trần lẩm bẩm đọc lại khẩu quyết, ánh mắt sáng lên, tay lại kết ấn, miệng hét to:

- Hóa tượng ấn!

"Ầm Ầm!"

Linh lực lại hùng hổ phóng lên, và lúc này đang hình thành một con voi khổng lồ màu tím.

Tử tượng đứng giữa trời, nguy nga đồ sộ.

Mục Trần lại dùng Bất Tử Hỏa dung hòa vào vị trí cặp mắt tử tượng, tử hỏa bốc cháy, như đang thêm linh tính cho tử tượng.

- Long tượng giao hội!

Mục Trần phất tay lên, tử long đang cuộn mình trong Chí Tôn Hải nhất thời gào thét xông ra, xông thẳng đến chỗ tử tượng trên không.

Long tượng va chạm, ánh sáng tím bùng phát, tử quang rực rỡ tạo thành khối cầu tím ngắt giữa trời, long tượng đang giao hòa trong đó.

Long tượng giao hội, nhưng lại chẳng sinh ra sức bùng nổ khủng bố, chỉ thấy tử quang lóe lên, rồi khối cầu dần nhạt màu, linh lực bắn ra tứ phía tan biến, cả khối cầu tím nổ tung thành những đốm sáng vỡ vụn rơi xuống.

Mục Trần thất kinh, méo mặt khó coi. Đã tạo hình đến được như vậy, sao lại còn thất bại? Cửu Long Cửu Tượng thuật kỳ bí đến thế sao?

Mục Trần cắn răng không cam, trừng mắt nhìn đám lân tinh lấp lánh đang rơi xuống. Nếu là người thường, e rằng việc liên tiếp thất bại sẽ khiến hắn chán nản bỏ qua, nhưng với Mục Trần chỉ càng làm cho hắn thêm quật cường.

Hắn không tin mình lại bó tay trước cái thần thuật chết giẫm này!

Ấn pháp lại biến ảo.

Trong Chí Tôn Hải, linh lực lại nổi sóng, tử long tử tượng từng con hình thành, rồi lại giao hội, rồi lại tan nát...

Mấy lần thử, kết quả cũng không khác nhau, hoàn toàn thất bại.

Mục Trần thở phì phò muốn đứt hơi, chẳng biết thất bại mấy lần rồi, nhưng tất cả đều thất bại ở bước cuối cùng, cái mà khẩu quyết nói là long tượng giao hội, căn bản không thể dung hợp với nhau để bộc phát sức mạnh mãnh liệt.

- Căn bản không được a...

Mục Trần nghiến răng nguyền rủa, hắn cảm thấy dường như mỗi khi long tượng dung hòa, sẽ tàn phá lẫn nhau, khiến cho cả hai đều tan rã, cứ

như hai thứ lửa để cùng nhau khó có thể đem tới biến hóa gì.

Hắn mơ hồ nhận thấy nếu có thể thành công, thì uy lực Cửu Long Cửu Tượng thuật đã có thể tận tình bộc phát, sẽ rất khủng bố. Nhưng mà cái bước quan trọng này thật sự không đơn giản.

Mục Trần nằm ngửa ra trên biển, suy nghĩ chạy tới chạy lui trong đầu.

Uy lực chân chính Cửu Long Cửu Tượng thuật, nếu dùng hai thứ vật chất giống nhau cùng thuộc tính, dù cho thành công dung hợp, uy lực có lẽ cũng chỉ làm nó tăng lên chút ít.

Hay là cần năng lượng thuộc tính khác?

Mục Trần nhíu mày, lúc nãy hắn chỉ sử dụng Bất Tử Hỏa, mà thứ này vốn dung hợp vào linh lực, do đó dùng linh lực ngưng tụ long tượng, thuộc tính chẳng khác gì nhau.

Hắn cần năng lượng thuộc tính khác Bất Tử Hỏa.

Thứ đó lấy đâu ra đây?

Mục Trần suy nghĩ, ánh mắt lóe lên.

Trên ngọn núi, Mục Trần mở mắt, tay kết ấn, lôi điện lẹt xẹt bắn ra, theo tiếng sấm làm cho thân thể hắn nhanh chóng lôi hóa.

Chí Tôn Hải cũng vang rền sấm động, không trung phía trên, hắc lôi xuyên không giáng xuống.

Thần Phách giơ tay, linh lực hội tụ, hóa thành cự tượng, nhưng lúc này con voi khổng lồ ré lên, há to miệng nuốt lấy hắc lôi.

Tử tượng lập tức đổi màu, hóa thành hắc tượng, lôi điện hoành không.

Mục Trần mừng rỡ nhìn hắc lôi tượng thành hình, phất tay tạo thành tử hỏa long ngay phía trước hắc lôi tượng.

Tử hỏa long, hắc lôi tượng.

Hai con quái thú khổng lồ khác biệt đối diện nhau, mơ hồ tản ra sức mạnh hủy diệt.

Mục Trần sáng mắt mừng quýnh lên.

Chính là cảm giác này!

Đây mới uy lực Cửu Long Cửu Tượng thuật chân chính!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 681: Kim Trì Phong

Trên ngọn núi, Mục Trần mở mắt ra, tử hỏa lượn lờ một bên, bên mắt còn lại lóe lôi điện, cực kỳ quái dị.

Hắn đứng bật dậy, tay giơ cao, hai luồng sáng lao ra như chớp, hóa thành tử hỏa long và hắc lôi tượng.

Hai con quái to lớn chiếm giữ không gian, khiến cho linh lực thiên địa sôi lên sùng sục.

- Long tượng giao hội!

Mục Trần kết ấn, long ngâm tượng khiếu vang rền, hai con quái xông thẳng vào nhau.

"Đùng!"

Lực bùng phát kinh khủng bắn ra, hai luồng năng lượng bất đồng đối kháng, khiến cho không gian biến dạng méo mó, tử viêm hắc lôi bắn phá điên cuồng, tạo thành một cái đĩa ánh sáng tròn ước chừng nghìntrượng.

Đĩa ánh sáng mang màu tím và đen, chia đôi lãnh thổ. Một bên tử long bay lượn, một bên hắc tượng hiên ngang, như tạo thành viên long tượng thần châu, sức mạnh kinh khủng thâu tóm vào một vật, tạo thành biến hóa khiến người ta lông tóc dựng ngược.

Không gian nơi đó không thể chịu nổi sức mạnh này, đã bị phá ra nứt nẻ.

Mục Trần cũng mặt nghiêm mày trong, vì sức mạnh này có vẻ vượt tầm khống chế của hắn. Cửu Long Cửu Tượng thuật quả thực đáng sợ.

Long tượng quang bàn, năng lượng cuồng bạo lượng lờ, cảm giác như khiến xung quanh sắp nổ tung.

Nó rung động càng lúc càng nhanh, tiếng ù ù vọng lên đáng sợ, Mục Trần vối búng tay bắn ra, long tượng quang bàn hóa thành hồng quang cuồng bạo bắn đi xa.

- Ặc...

Cảm thấy sắp mất khống chế, Mục Trần mới ném đi, nhưng định thần nhìn lại, thì cái hướng mà hắn vừa ném lại là... chính điện Cửu U cung.

Luồng công kích dữ tợn xuyên qua không trung, ầm ầm rơi xuống Cửu U cung.

"Vù!"

Một tia sáng từ Cửu U cung lóe lên, xuất hiện giữa trời, đúng là chủ nhân Cửu U, nàng ngạc nhiên nhìn theo công kích bất ngờ lao đến cung điện, rồi trừng mắt liếc sang chỗ phát ra công kinh, gương mặt xinh đẹp hơi kinh ngạc bực bội mà cũng lại tức cười.

- Cái tên kia....

Cửu U gầm gừ đe dọa, nén giận vươn tay, hóa nó thành chiếc cánh to lớn, phủ ra phía trước như chiếc khiên bảo hộ.

"Đùng!"

Long tượng quang bàn vỗ lên cánh chim, lực bùng nổ kinh khủng bắn ra, như pháo hoa nổ giữa trời.

Tiếng nổ kinh thiên lập tức thu hút nhân sự trong Cửu U cung, ai nấy kinh nghi hốt hoảng.

Toàn bộ lực xung kích đều bị cánh chim của Cửu U chặn lại, nhưng sau khi lực xung kích tan hết, cánh chim cũng tan biến, để lại gương mặt kinh ngạc của Cửu U.

Phòng ngự đó của nàng không ngờ bị một đòn của Mục Trần phá tan.

Dù rằng chiêu phòng ngự đó chỉ phất tay tạo thành, nhưng thực lực của nàng cũng là Chí Tôn tứ phẩm, hơn xa Mục Trần, cái chênh lệch thực lực này sao có thể dễ dàng khỏa lấp.

Cửu U nheo mắt, lướt đi đến ngọn núi Mục Trần đang đứng. Hắn thấy nàng đến, cuống quít rối rít xin lỗi, vội vàng cười cầu hòa:

- Lỡ tay lỡ tay...

- Mới nãy là cái gì?

Đáng ngạc nhiên là Cửu U lại không hỏi tội hắn, chỉ tò mò hỏi.

- Chính là Cửu Long Cửu Tượng thuật trong hội đấu giá.

Mục Trần vui vẻ trả lời.

- Gì? Ngươi đã tu luyện thành công ?

Cửu U tròn mắt kinh nghi, vẻ ngạc nhiên càng dữ. Quyển thần thuật đó nàng cũng có xem qua, pháp quyết tu luyện rất mơ hồ, nàng cũng chưa xem kỹ nên không biết có mò ra được hay không, vậy mà Mục Trần lại nhanh chóng thành công như thế?

- Mò được vài chiêu...

Mục Trần gật gù, hắn không giấu giếm gì Cửu U, nói rõ mấy điều mà hắn mò mẫm ra được.

Cửu U nghe xong, nhíu mày:

- Ra là thế, Cửu Long Cửu Tượng thuật không thể thi triển trực tiếp, mà cần ngưng tụ trong Chí Tôn Hải, mà long tượng còn phải dùng 2 loại năng lượng khác nhau để kích hoạt song thuộc tính.

Mục Trần gật đầu, điểm này rất quan trọng, và cũng rất khó khăn. Cũng may hắn tu luyện Lôi Thần Thể, trong cơ thể luôn chứa năng lượng lôi điện, bằng không thì còn lâu mới luyện ra được long tượng.

- Lôi đình lực của ngươi dù sao cũng lấy từ Lôi Thần Thể, rất khó để sử dụng cái này mà luyện Cửu Long Cửu Tượng thuật đến đại thành.

Cửu U có kiến thức rộng rãi, tư duy cũng cao siêu, nhìn ra được những vấn đề mà Mục Trần không thể biết.

Mục Trần nghe vậy chỉ biết gật đầu. Hắn chỉ mới sơ bộ luyện ra được Cửu Long Cửu Tượng thuật, nhờ vào lôi đình lực có sẵn đủ sức hàm chứa, nhưng đến khi thành tựu sau này tăng lên, lôi đình lực cũng phải cao thâm bá đạo và dồi dào hơn, lúc đó Lôi Thần Thể lại không đủ đáp ứng.

Cửu Long Cửu Tượng thuật, nghe tên cũng biết, cực hạn phải luyện ra được chín rồng chín voi, lúc này chỉ mới luyện ra một rồng một voi là Mục Trần đã ná thở.

- Vậy giờ làm thế nào?

Mục Trần gãi đầu nhăn nhó.

Cửu U nghĩ nghĩ, cười nói:

- Nói khó cũng khó, nói đơn giản cũng đơn giản... dung hợp thêm một năng lượng thuộc tính lôi đình là xong.

Linh lực Mục Trần hiện tại đã dung hợp Bất Tử Hỏa, dung hợp thêm vật chất lôi đình nào đó nữa, thì hắn sẽ có linh lực song thuộc tính, vừa lúc hoàn hảo sử dụng cho Cửu Long Cửu Tượng thuật.

Mục Trần há mồm trợn mắt. Lúc trước dung hợp Bất Tử Hỏa, cũng tốn hết cả hai tháng hắn và Cửu U liên tục nhiều đêm hành hạ bán sống bán chết, khó khăn nguy hiểm chẳng phải nói mà hết được. Muốn dung hợp thêm một vật chất năng lượng khác, thì không chỉ đơn giản là nguy hiểm thêm một lần, vì ai biết được 2 loại năng lượng có xung đột hay không, và sức công phá của nó sẽ như thế nào, lúc đó cái thân tàn ma dại của hắn còn làm ăn được gì.

- Đối với người khác, việc này rất khó khăn, nhưng với ngươi thì cũng có vài cơ may. Vì ngươi tu luyện Lôi Thần Thể, do đó cả thân thể lẫn linh lực đều có tính tương thích với lôi đình lực, do vậy chỉ cần tìm một loại vật chất thuộc tính lôi đình có chất lượng tương đương Bất Tử Hỏa, thì nhiều khả năng thành công.

Cửu U phân tích rất cặn kẽ.

- Lôi điện không kém Bất Tử Hỏa ...

Mục Trần nghe xong mặt càng méo xệch. Bất Tử Hỏa đâu phải ve chai vỉa hè, lại còn muốn tìm lôi điện có chất lượng sánh ngang, đi đâu mà tìm...

- Dù sao cũng không vội, cứ từ từ đi lòng vòng mà hỏi, có duyên thì gặp thôi.

Cửu U mỉm cười an ủi.

Mục Trần gật đầu, hiện giờ cũng đành như thế, cũng may hắn không có việc gì gấp, Cửu Long Cửu Tượng thuật cứ từ từ mà làm.

- Còn ba ngày nữa, tranh đoạt Đại La Kim Trì sẽ bắt đầu.

Cửu U quay sang việc chính, ánh mắt mong chờ nhìn hắn mỉm cười:

- Thể diện Cửu U cung chúng ta có lấy lại được hay không, lần này phải xem bản lĩnh của ngươi.

- Cẩn tuân mệnh lệnh cung chủ.

Mục Trần ôm quyền ra vẻ cung kính, thần thái cũng tỏ ra hào hứng mong chờ. Trận chiến đầu tiên khi tiến vào Đại La Thiên vực, lúc này hắn ở Đại Thiên thế giới cũng giống hệt năm xưa mới bước chân vào Bắc Thương linh viện, không tên không tuổi, chẳng có ai biết. Nhưng có một ngày hắn sẽ từ trong đám thiên tài quái tài xông xáo tỏa sáng, lúc đó sẽ là ngày hắn hoàn trả lời hứa với cô gái mong nhớ ngày đêm.

Lạc Li, ngày đó, hãy chờ ta đến vì nàng đại sát tứ phương.

Ba ngày chớp mắt trôi qua.

"Tùng! Tùng!"

Khi ánh dương quang đầu tiên xé rách màn đêm u ám của ngày thứ ba, khắp trời đất Đại La Thiên vang lên những tiếng trống trận chậm rãi, chiến ý hùng tráng len lỏi trong lòng mỗi thành viên thế lực.

Những đoàn người đông đúc xuyên qua không gian, tiếng xé gió vang khắp mọi nơi.

Tranh đoạt Đại La Kim Trì, trong Đại La Thiên vực là việc trọng đại, các phe phái luôn đấu đá tranh gianh với nhau rất kịch liệt, bất kỳ kẻ nào cũng muốn tỏa sáng trong những dịp trọng đại thế này để giành lấy vinh quang và lợi ích.

Đương nhiên, càng khỏi cần nói tới lợi ích Đại La Kim Trì, thần năng tôi luyện Chí Tôn pháp thân trở nên hoàn mỹ thật sự khiến bất kỳ cường giả Chí Tôn nào cũng phải thèm muốn.

Trung ương Đại La Thiên vực, một ngọn núi nguy nga xanh rờn cây cỏ, đỉnh núi lại rực rỡ kim quang chói mắt, đó chính là nơi tọa lạc Đại La Kim Trì.

Đỉnh núi này đặt tên là Kim Trì Phong, là cấm địa Đại La Thiên vực. Những lúc bình thường không có ai được phép tiến vào, chỉ đến khi có

đại hội tranh đoạt Đại La Kim Trì khai mạc, những thế lực hàng đầu mới được phép bước tới tham dự.

Dưới chân Kim Trì Phong, chiến ý ngập tràn, những tiếng hô ứng rộn rã hùng hồn vang lên tận đỉnh.

Biển người đông nghịt từ chân núi lan xa hút mắt, khung cảnh rất tráng lệ.

Có chín bình đài biệt riêng ra dưới chân núi, sát khí lượn lờ, tám đoàn người khí thế kinh nhân yên tĩnh đứng đó, hàng ngũ chỉnh tề.

Giữa mỗi bình đài đều có một vương tọa. Tám người đang ngồi hết tám vương tọa, ánh mắt từ cao nhìn xuống sắc nhọn như đại bàng săn mồi, khiến kẻ dưới khiếp sợ không dám nhìn lên. Danh tiếng Cửu Vương Đại La Thiên vực cực kỳ vang dội.

Tòa bình đài cuối cùng lại hoàn toàn trống trơn, không có ai ở đó, dĩ nhiên người ta cũng biết, mà không ai tỏ ra ngạc nhiên. Đó chính là vị trí Cửu U cung, nhiều năm nay luôn vắng mặt, đó cũng là chuyện bình thường.

Thậm chí trong trí óc nhiều người, sự tồn tại Cửu U cung ở Đại La Thiên vực lúc này chỉ còn là danh nghĩa.

"Rầm!"

Thình lình, một tiếng sấm rền vang bầu trời, vị trí bình đài trống trơn đó toát lên sát khí kinh thiên, một tầng mây đen thổi tới, dừng lại ngay trên không trung bình đài.

Cánh quân hắc giáp áo choàng đỏ 1000 người từ trên cao hạ xuống, khí phách oai hùng, không ai lên tiếng, nhưng hung sát khí thật khiến cho người ta tim đập chân run.

Đứng đầu đoàn quân đó, một gã thiếu niên cao cao, gương mặt tuấn tú, sắc diện bình tĩnh, đôi mắt nhìn sang tám bình đài khác chẳng hề e

ngại.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 682: Tranh Đoạt Đại La Kim Trì

Đám quân đội như mây đen lừng lững chiếm cứ tòa bình đài thứ chín, nhất thời khiến cho trong vùng đang ồn ào bàn tán cũng lặng yên đi nhiều, ánh mắt mọi người kinh nghi chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Bởi vì xét theo khí thế cho thấy, cánh quân vừa xuất hiện này chẳng kém cạnh gì quân đội dưới trướng Bát Vương kia.

- Đó là Cửu U vệ?

- Sao bọn đó lại có khí thế như vậy, chẳng phải người ta thường đồn là quân đoàn kém cỏi nhất Đại La Thiên vực hay sao? Nhìn đâu có giống.

- Đúng vậy, xem ra tin đồn không thể tin. Cửu U cung bề ngoài như thua kém, nhưng thực ra là ẩn giấu, ta nghe nói cung chủ Cửu U cung đã trở về, đã đến lúc Cửu U cung quật khởi.

- Quật khởi hay bị quật thêm? Cửu U vương năm xưa có mặt ở Đại La Thiên vực, Cửu U cung cũng chẳng làm nên cơm cháo gì, căn bản là không thể đem ra so sánh với Bát Vương. Hôm nay trở về thì sao, làm thế nào mà tranh hùng với họ đây.

Những ánh mắt nhìn cánh quân vừa xuất hiện có kinh nghi cũng có ngờ vực. Tiếng tăm Cửu U cung vốn cũng chẳng đáng hãnh diện, thực lực xưa nay vốn cũng chẳng thể nào gọi là mạnh, trước kia được xếp vào cung điện thế lực nhất lưu cũng khiến nhiều kẻ chê cười, nhưng có Thiên Thứu hoàng ủng hộ sau lưng, lại còn tộc Cửu U Tước, không ai dám ra

mặt nói xiên nói xỏ cái gì, còn bên trong thì chẳng mấy ai tôn kính địa vị Cửu U.

- Gã kia là ai?

Có người chú ý đến người đứng đầu Cửu U vệ, nghi hoặc thắc mắc.

- Đó là tân thống lĩnh Cửu U cung, tên là Mục Trần, do Cửu U vương dẫn về.

- Thống lĩnh gì trẻ măng thế? Khặc khặc, Cửu U vương quả nhiên vẫn thích đùa như thế, Đại La Thiên vực này chẳng lẽ muốn làm thống lĩnh là làm sao?

Có kẻ cười khẩy, dĩ nhiên nhìn mặt mũi non choẹt của Mục Trần mà khinh bỉ ra mặt.

- Mục Trần này tuy trẻ tuổi, nhưng nghe nói đã đột phá Chí Tôn cảnh. Thậm chí 2 tháng trước, một vị thống lĩnh của Huyết Ưng vương còn bị hắn một chiêu đánh bại.

- Ha ha, cho dù đánh bại Triệu thống lĩnh cũng tính là gì chứ, Cửu U vương muốn hắn tranh đoạt vị trí tiến vào kim trì, thì phải cạnh tranh với tứ đại thống lĩnh. Mục Trần kia có bản lĩnh thì cũng đâu thể sánh vai cùng tứ đại thống lĩnh, hỏa hầu cũng phải kém vài năm.

- Ừ... nói thế cũng đúng. Cửu U vương mới trở về dường như có hơi gấp gáp, muốn diễu võ dương oai lại nhiều khả năng mất thêm mặt mũi.

"Vù!"

Sau khi Cửu U vệ hiện thân, lại có thêm ba luồng sáng bay đên, một trong đó hạ xuống vương tọa bình đài thứ chín, càng khiến người ta chú ý.

Nữ tử xinh đẹp yểu điệu kia cũng khoác lên mình bộ hắc giáp và áo choàng, mái tóc đen vấn trên đầu, những đường nét gợi cảm được bộ

chiến giáp tôn lên nhục cảm, mang thêm vẻ anh thư hùng dũng, có kẻ chỉ nhìn cặp đùi trắng nõn đã thấy thèm khát đến khô cổ, huống gì còn nhìn lên cái dáng người hoang dã kèm theo dung nhan tuyệt sắc kia.

Có điều nữ nhân địa vị cao quý kia, trong lòng chỉ có thể ham muốn, chứ chẳng mấy ai đủ can đảm đi chinh phục.

Người đó dĩ nhiên là Cửu U.

Đảo mắt nhìn quanh, nàng nhẹ nhàng ngồi xuống vương tọa. Đường Băng, Đường Nhu hộ pháp hai bên, dung nhan giống hệt nhưng khí chất bất đồng, ba người khiến họ trở thành tâm điểm chú ý trong vùng.

- Hà hà, Cửu U cung cuối cùng cũng đến, ta còn tưởng Cửu U quyết định bỏ cuộc ấy chớ, mà như vậy công sức năn nỉ xin xỏ lấy lại tư cách tham gia tranh đoạt cũng phí phạm đi mất.

Một tiếng cười khanh khách vang vọng, bình đài gần nhất lại là của Huyết Ưng vương.

Cửu U nghe vậy, ánh mắt lạnh băng liếc sang Huyết Ưng vương:

- Chuyện Cửu U cung không phiền đến Huyết Ưng vương quan tâm.

Huyết Ưng vương cười cười, tay xoa xoa thành ghế, đôi mắt đỏ đầy hàn ý, cực kỳ âm độc.

Cửu U và Huyết Ưng vương bất hòa, ai ai cũng biết. Chư vương còn lại cũng thờ ơ không ai quản.

Đại La Thiên vực, địa vị Cửu Vương cực cao, ngoài Cửu U cung, chiến lực các cung điện còn lại cách biệt nhau không nhiều, chẳng ai hoàn toàn phục ai, tất cả đều vì tài nguyên và lợi ích, hầu như thế lực nào cũng đã từng giao tranh với nhau, dĩ nhiên đâu có rãnh rỗi nhảy vào giúp cho bên nào, để rồi chiến hỏa lại lan đến chỗ của mình. Dù sao hiện tại Cửu U đã không còn kém cỏi như xưa, thực lực của nàng bất kỳ ai trong Bát Vương cũng phải kiêng dè.

Mục Trần đứng đầu Cửu U vệ, bình thản liếc nhìn bình đài Huyết Ưng điện, nơi đó cũng có quân đội hàng ngũ chỉnh tề, giáp đỏ như lửa, khí thế hung ác, cũng là một cánh quân thiện chiến. Huyết Ưng vương càn rỡ khó ưa, nhưng phải nói dưới trướng cường giả như mây.

- Mục thống lĩnh, đó là Huyết Ưng vệ do Ngô Thiên và Tào Phong cùng quản lý. Mấy năm nay, các thành thị cống nạp cho Cửu U cung gần như bị hai tên kia và quân đội đó càn quét sạch sẽ, nhiều thành thị bị bắt buộc phải đầu phục Huyết Ưng điện.

Khâu Sơn khẽ nói, giọng điệu có vẻ oán.

- Tên súc sinh Tào Phong, Cửu U đại nhân năm xưa không giúp hắn, thì đã nằm bẹp như con chó chết, bây giờ lại tiếp tay cho kẻ khác đối phó lại Cửu U cung. Tên tạp chủng đó, nếu có cơ hội thì Cửu U vệ tuyệt đối không bỏ qua!

Khâu Sơn nghiến răng căm phẫn, đúng là hận Tào Phong phản bội tới cực độ.

Mục Trần gật gù, sắc mặt bình tĩnh. Hắn cảm ứng được hai ánh mắt đầy thù địch phóng tới, chính là Ngô Thiên và Tào Phong.

Ba người đối thị, khóe miệng Ngô Thiên nhếch lên tàn bạo, Tào Phong thì lạnh lùng mà đầy tính đối đầu.

Trước kia còn ở Cửu U cung, Cửu U vệ do hắn chưởng quản. Vị trí của Mục Trần hiện tại chính là vị trí của hắn năm xưa, hắn nhiên Cửu U dùng Mục Trần thay thế hắn.

Dù rằng hiện tại phản bội Cửu U cung, nhưng Tào Phong vẫn cảm thấy việc này làm hắn không thoải mái. Bởi vì nếu như để Mục Trần tạo thành quân đội tốt hơn khi hắn thống lĩnh, chẳng phải sẽ để người ta đàm tiếu là Tào Phong hắn thua xa Mục Trần?

Đều là người được Cửu U dẫn về Đại La Thiên vực, lòng dạ hẹp hòi của Tào Phong khó mà chịu được. Tính cách của hắn giống với Tào Tháo, thà rằng ta phụ thiên hạ, không thể thiên hạ phụ ta.

- Nếu có cơ hội, thì đừng cho hắn xuống khỏi Kim Trì Phong.

Tào Phong quay sang bàn luận với Ngô Thiên.

- Ha ha, xem ra ngươi rất ghét hắn nhỉ.

Ngô Thiên cười tủm tỉm vỗ vai Tào Phong:

- Tranh đoạt kim trì vốn khó tránh thương vong, ra tay có nặng cũng không hề gì. Thế nhưng mục tiêu hàng đầu phải là lên đỉnh trước, còn gã kia đại nhân đã sắp xếp người chăm sóc cho hắn, ta nghĩ cơ hội nhìn thấy kim trì cũng không có.

Tào Phong nghe vậy, mỉm cười tỏ ra tiếc nuối, nhưng cũng không sao. Tên Mục Trần kia nếu như không có cơ hội nhìn thấy kim trì, thì có nghĩa là hắn kém cỏi vô năng, lúc đó Cửu U cung sẽ là trò cười khắp thế lực.

- Mục thống lĩnh, tranh đoạt kim trì, ngươi phải cẩn thận hai gã kia.

Khâu Sơn cũng thì thầm bên tai Mục Trần.

Mục Trần gật gù, dĩ nhiên hắn đâu phải gà mờ mà không biết cái vẻ mặt của hai tên kia là đang nhắm vào ai, cứ như là mèo đang rình chuột, có điều... ai là chuột bây giờ nói còn quá sớm.

Đường Băng chậm rãi thong thả đến cạnh Mục Trần, nàng mỉm cười chào hắn.

- Đường đại quản gia, xin hỏi dặn dò tại hạ điều gì?

Mục Trần ra vẻ cúi người cung kính.

Đường Băng trợn mắt:

- Cửu U tỷ tỷ bảo ta dặn ngươi, tham gia tranh đoạt kim trì có đến trăm người, không ai là kẻ yếu.

- Sao lại đông như thế?

Mục Trần kinh ngạc hỏi lại, chẳng phải tư cách tham gia có hạn hay sao?

- Những lần tranh đoạt gần đây, Tam Hoàng đại nhân quyết định tăng thêm tư cách, không chỉ có thống lĩnh dưới trướng Cửu Vương, mà những thế lực khác phụ thuộc Đại La Thiên vực cũng có vài vị trí tham gia.

Đường Băng thoáng nhìn sang Huyết Ưng điện, vẻ mặt sầu lo:

- Với ngươi chẳng phải là tin tốt, vì trong số các thế lực thuộc địa kia, có rất nhiều kẻ liên quan đến Huyết Ưng điện, đương nhiên để lấy lòng Huyết Ưng điện sẽ tham gia ngăn cản ngươi tới gần kim trì.

Mục Trần cau mày, bây giờ mới biết bản thân thế đơn lực bạc, đối phó Ngô Thiên và Tào Phong e rằng phải dốc toàn lực, còn hơi sức đâu phải lo thêm cái đám quấy rối, thật là phiền hà.

Huyết Ưng điện thực là đáng ghét.

Đường Băng thấy Mục Trần cau mày, nàng mím môi liếc nhìn một bình đài khác, định cất bước bay đi.

- Đường Băng tỷ, ngươi muốn làm gì?

Mục Trần nghi hoặc nhìn theo ánh mắt của nàng.

- Ta...

Đường Băng đỏ mặt, ấp úng:

- Ta đến tìm Chu Nhạc, nhờ hắn ra tay quét cái đám chướng ngại giúp ngươi, sẽ tiết kiệm được chút sức cho ngươi.

Tuy nàng chẳng thích thú gì gặp mặt Chu Nhạc, nhưng lúc này cũng đành muối mặt nhờ tên kia hỗ trợ.

Mục Trần ngẩn ra, nhìn trân trân vào Đường Băng, rồi sắc mặt đanh lại khói chịu:

- Việc này không quản Đường Băng cô nương quan tâm.

Đường Băng biến sắc, cảm thấy ngữ khí lạnh lùng của Mục Trần mà tức đến mím môi. Biết hắn hai tháng nay, lần đầu tiên thấy hắn ra cái vẻ khinh người như thế, bỗng dưng muốn khóc.

- Khục, Mục thống lĩnh, Đường tỷ không có tâm tư khác đâu, nàng cũng vì thể diện Cửu U cung, không muốn Cửu U đại nhân phải ê mặt.

Khâu Sơn thấy thế vội lên tiếng. Hắn lớn tuổi hơn Đường Băng rất nhiều, nhưng lại rất tôn kính nàng ta.

Dứt lời, hắn lại quay sang Đường Băng khuyên nhủ:

- Đường tỷ, nếu người đi tìm Chu Nhạc kia, thì thật sự không chỉ Cửu U cung mất mặt, mà người ta cũng sẽ gièm chê Mục thống lĩnh ngay cả việc tranh đoạt kim trì cũng phải nhờ nữ nhi nói đỡ, dù rằng chúng ta biết thực lực Mục thống lĩnh, nhưng khó lòng chống nổi miệng lưỡi thế nhân.

Đường Băng hai mắt đỏ hồng, trước nay luôn kiên cường nhưng lúc này lại có vẻ nhu nhược, nàng quay sang nói với Mục Trần:

- Ta không có ý khinh thường ngươi, nghe nói lần này Huyết Ưng vương mời bốn vị cường giả thực lực Chí Tôn nhất phẩm đỉnh phong liên thủ đối phó ngươi, lại còn Ngô Thiên và Tào Phong, dù ngươi có mạnh cũng có thể toàn thân trở về hay sao?

Mục Trần nheo mắt, nhìn vẻ mặt bức xúc đỏ lựng của Đường Băng, ánh mắt nàng vẫn quật cường, hắn cũng mềm lòng, thần sắc hờ hững tiêu tan:

- Đường Băng tỷ, yên tâm đi! Nếu bọn họ ra tay, muốn ta thật sự không rời khỏi được Kim Trì Phong, thì bọn kia cũng phải ở lại theo hầu ta.

Giọng điệu cao ngạo mà tự tin, vẻ mặt đầy hung sát, tàn nhẫn mà đáng ngại.

Ngữ khí bình thản của hắn làm Đường Băng không đủ dũng khí cãi lại, vẻ mặt uất hận như bị người ta ức hiếp cực kỳ thu hút.

Mục Trần giật mình nhận thấy rất nhiều ánh mắt đầy thù địch bỗng nhiên đè nặng lên vai, thậm chí còn xuất phát từ trong đám Cửu U vệ. Điều này hco thấy Đường Băng rất được lòng nhiều người, vị trí của nàng trong Cửu U vệ so ra còn quan trọng hơn thống lĩnh như hắn.

"Khục"

Mục Trần chỉ biết ho khan, vội vàng an ủi Đường Băng:

- Đường Băng tỷ đừng như vậy. Yên tâm đi, ta xương cứng da dày, người ta muốn đánh chết ta không dễ đâu.

Đường Băng nín khóc mỉm cười, liếc ngang Mục Trần:

- Ta chẳng quản ngươi có bị người khác đánh chết hay không, chỉ là ta nhiều chuyện, tự nhiên kiếm chuyện xấu, bị mắng là đáng.

Ngữ khí oán trách của nàng thật rõ ràng, bao năm nay lần đầu bị người khác nói chuyện mà tỏ ra như thế.

Nói xong, Đường Băng bỏ đi.

- Đường Băng tỷ, yên tâm! Có ta ở đây, không ai làm tổn hại được thể diện Cửu U cung chúng ta.

Mục Trần mỉm cười.

Đường Băng bước nhẹ nhàng, khẽ nói:

- Hành động mà chứng minh đi, bằng không sau này đừng mong lấy được một giọt Chí Tôn linh dịch nào từ chỗ ta.

- Vậy cẩn tuân mệnh lệnh đại quản gia chi mệnh.

Mục Trần cười ôm quyền cung kính.

Đường Băng trề môi, bước nhanh trở về.

Mục Trần xoay lại, nhìn sang Huyết Ưng điện, ánh mắt đầy hàn ý.

Các ngươi muốn chơi, thì ta chơi tới cùng.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 683: Tranh Nhau Lên Đỉnh

"Booong! Booong!"

Chiến ý ngập tràn khắp chân núi, tiếng chuông cổ rền vang thiên địa, ngân nga kéo dài thăm thẳm.

Trên bầu trời, hào quang hội tụ, không gian uốn éo, sau đó ba bóng người hiện rõ, tướng mạo chính rõ là ba vị đại nhân địa vị cao nhất Đại La Thiên vực hiện tại.

Thiên Thứu hoàng, Linh Đồng hoàng và vị đại nhân bí ẩn khó lường, Thụy hoàng.

Ba người hiện thân, khiến cho tất cả mọi người bên dưới đều phải tỏ ra cung kính hành lễ. Ngay cả Cửu Vương cũng phải đứng dậy cúi đầu khom lưng chào hỏi. Thiên địa lúc này chỉ có Tam Hoàng đứng thẳng, lộ rõ địa vị không ai sánh bằng.

Thiên Thứu hoàng vung tay, dùng nhu lực nâng tất cả mọi người đứng thẳng dậy.

- Quy tắc Đại La Kim Trì, ta nghĩ mọi người đều đã biết, lão phu cũng không nói nhiều nữa, ngươi có thể dùng bất kỳ thủ đoạn nào để lên đỉnh núi, không ai quan tâm cách làm ra sao, chỉ cần biết kết quả.

- Vị trí tiến vào Đại La Kim Trì chỉ có 4, làm thế nào đoạt lấy vào tay, thì phải xem bản lĩnh mỗi người.

Thiên Thứu hoàng cất giọng già cỗi mệt nhọc, không khí trong vùng trở nên lạnh lẽo, ánh mắt các cường giả trở nên sắc bén hơn, những nhân

tố tham gia tranh đoạt kim trì đều là những nhân vật nổi bật ngang tầm nhau ở các thể lực, họ chẳng có gì để phải sợ hãi, muốn trong số đông đảo cường giả có thể lấy được một trong bốn vị trí ít ỏi kia, nhất định phải chiến đấu rất tàn khốc.

- Thì giờ cũng đã đến.

Linh Đồng hoàng thản nhiên cất lời.

Thiên Thứu hoàng và Linh Đồng hoàng cùng nhau nhìn lại vị nam tử bên cạnh đầu nghẹo sang một bên, mồm há to ngáy lớn, nước dãi chảy lênh láng trên mặt:

- Mộng huynh, cùng khai môn Kim Trì Phong nào.

Tuy đều có thân phận Tam Hoàng, nhưng rõ ràng hai người tỏ ra rất khách khí kính trọng vị đại nhân Thụy hoàng này. Dù người kia chẳng mấy khi động tay chân vào các công việc quản trị Đại La Thiên vực, nhưng ai cũng rõ đó mới là người được vực chủ tín nhiệm nhất.

- Ờ hở...

Thụy hoàng chẳng hề để ý hình tượng, vươn vai ngáp dài, gật đầu như sắp té.

"Roẹt"

Ba chùm sáng bắn ra, chiếu vào đỉnh Kim Trì Phong, không gian bao bọc xung quanh Kim Trì Phong lập tức biến dạng, mà cảnh sắc nơi đó ngày càng rõ ràng.

"Ầm!"

Ngay khi cảnh tượng hiện rõ, một luồng linh lực dữ dội không cách nào hình dung cuồn cuộn cuốn ra, khiến cho cả thiên địa cũng bị nhuốm màu vàng.

Kim sắc hồng lưu từ đỉnh núi nguy nga đổ xuống, khiến cho Kim Trì Phong như được đúc từ vàng khối.

- Đó là Kim Trì hồng lưu, uy lực rất cường đại, như vạn sóng trùng trùng, chỉ có cường giả Chí Tôn cảnh mới miễn cưỡng trụ nổi. Tất cả mọi người tiến lên núi đều phải chịu Kim Trì hồng lưu trùng kích, kiên trì lên đỉnh.

Khâu Sơn lên tiếng giải đáp.

Mục Trần khẽ gật đầu, sắc mặt ngưng trọng, hiển nhiên đã nhận ra hồng lưu kia rất lợi hại. Đại La Kim Trì quả nhiên huyền dị...

"Booong!"

Cùng lúc đó, Tam Hoàng nhất tề phất tay, không gian dao động, tiếng chuông thanh thúy du dương vang vọng bầu trời.

Mọi ánh mắt trở nên nóng rực.

- Tranh đoạt Đại La Kim Trì, khai mạc!

"Véo! Véo!"

Ngay tức thì, một đám đông đảo những cường giả bay lên, như tia chớp lao đến lối vào Kim Trì Phong.

Tám bình đài, các thống lĩnh dưới trướng Bát Vương cũng động thân, không khí trở nên sôi trào.

- Mục thống lĩnh, bây giờ phải trông cậy vào ngươi!

Khâu Sơn, Bắc Mặc, Lan Hải ba Cửu U vệ mạnh nhất trịnh trọng ôm quyền tiễn Mục Trần. Cửu U cung nhiều năm bị đánh giá kém cỏi, lúc này có phải là khởi đầu cho tương lai sáng lạn hay không tất cả đều đặt hết trên vai Mục Trần.

Mục Trần mỉm cười gật đầu, cũng không nói gì thêm, điểm chân nhún người bay lên, trước sự chú ý của đông đảo người nhà tiến vào Kim Trì Phong.

Cửu U nhìn theo hắn, tay gõ gõ thành ghế.

- Cửu U tỷ tỷ, Mục Trần có thể đến được kim trì không?

Đường Nhu rất khẩn trương lo lắng, các nàng ai ai cũng biết tranh đoạt kim trì lần này rất quan trọng với Cửu U cung.

- Yên tâm đi, Mục Trần sẽ không làm cho chúng ta thất vọng.

Cửu U tươi cười đáp lời, hắn nhiên rất tin cậy Mục Trần.

- Nếu thất bại, xem ta giáo hấun hắn như thế nào.

Đường Băng lẩm bẩm giọng hơi oán hờn.

Cửu U nghe vậy, không khỏi mỉm cười.

Giữa không trung, Tam Hoàng vung tay huy động, không khí nhộn nhạo, linh lực hội tụ thành một mặt kính linh lực, hình ảnh tất cả mọi người tiến vào Kim Trì Phong đều hiện rõ.

Cửu Vương ngẩng lên nhìn, thần sắc bất đồng.

"Ầm!"

Mục Trần mới vừa tiến vào Kim Trì Phong, đặt chân xuống núi, kim sắc hồng lưu trút xuống, tư thái hung hăng như có thể nghiền nát núi cao thành bụi phấn, thanh thế rất đáng sợ.

Với sự trùng kích này, những người chưa đạt tới Chí Tôn cảnh chắc chắn sẽ bị xé ra từng mảnh.

Mục Trần vẫn bình tĩnh, búng tay bắn linh lực tử hỏa xé toạc hồng lưu.

Hắn nhanh như quỷ mị xuyên qua luồng hồng lưu vừa bị công phá, nhanh chóng hướng lên đỉnh núi.

Cùng lúc đó, những dao động linh lực cường hãn cũng bùng nổ ở nhiều nơi khác, mọi người đều hiển lộ thực lực, phá tan kim sắc hồng lưu tranh nhau lên núi.

Ai ai cũng rõ, tất cả vị trí chỉ có 4, dù tốc độ nhanh chậm gì cũng vậy, do đó mọi người đều là đối thủ của nhau.

Muốn giành lấy vị trí, thì phải khiến cho số đối thủ giảm đi.

Chính vì thế, lập tức có nhiều kẻ giở thủ đoạn, nhiều tay mơ mới tham gia lần đầu còn đang ngây thơ chống cự kim sắc hồng lưu, thì những công kích sắc bén ác độc đột nhiên tập kích.

Tiếng sát phạt vang lên dữ dội, tranh đấu đã bắt đầu.

"Đùng"

Mục Trần nện chân lên một khối đá, khiến cho nó vỡ nát, hắn như ánh sáng bắn đi, thình lình một tiếng xé gió từ phía sau vang tới.

Công kích bất ngờ không khiến hắn hoảng hốt, đưa tay ra sau tung một chưởng linh lực, phá nát công kích đánh lén.

"Bùm"

Lập tức có tiếng kêu la đau đớn, rồi một bóng người bị văng ngược xuống dưới, sau đó còn bị kim sắc hồng lưu cuốn vào, thê thảm không nói hết, vội vàng ổn định lại, không còn cơ hội tập kích Mục Trần.

Mục Trần cũng chẳng thèm truy kích, chỉ liếc đối phương một cái rồi lại lao lên.

Mới mười phút mà hắn bị đánh lén ba lần, mấy kẻ đó cũng không phải chăm chăm đặt bẫy hắn, chỉ là ngẫu nhiên cùng đường nên tranh

chiến, ai nấy cũng mong muốn loại bỏ vài đối thủ cạnh tranh.

Mục Trần ngẩng lên, nheo mắt nhìn lên hồng lưu, mơ hồ thấy được khoảng 10 cái bóng như du long đang dẫn đầu, có vẻ đó là nhóm dẫn đầu lên đỉnh Kim Trì Phong, mấy kẻ đó mạnh thật.

Mục Trần không vội xông lên nhập tốp đầu, hắn biết nếu biểu hiện quá mức bá đạo cũng không tốt, mà Đường Băng đã nhắc, hắn còn phải chú ý cái đám người nào đó đã được Huyết Ưng vương sắp xếp để chăm sóc hắn. Cẩn tắc vô ưu.

"Vù!"

Cách đó không xa, hai bóng người đang giao tranh lướt qua nhau, một kẻ giơ chưởng xé toang kim sắc hồng lưu rồi còn nện vào ngực đối phương.

"Hự"

Kẻ kia trúng đòn phun máu văng ra, kẻ đắc thủ cũng không truy kích, đảo mắt nhìn qua, ngẫu nhiên giao thị với Mục Trần gần đó.

Hai người đối diện, bất giác căng thẳng cẩn trọng.

Mục Trần sắc mặt bình tĩnh, người kia diện mạo bình thường, thân hình vạm vỡ, cao to như thiết tháp, ánh mắt tỏ ra rất cẩn trọng.

Thực lực người này không kém.

Mục Trần tỏ ra kinh ngạc, hắn nhận thấy dao động chẳng thua gì mình, mà hắn nhận thấy gã kia không phải là thống lĩnh dưới trướng Cửu Vương, hắn là đến từ những thế lực thuộc địa Đại La Thiên vực.

Nam tử vạm vỡ nhìn lại, cũng cảm thấy sự nguy hiểm toát ra từ Mục Trần.

Hắn chỉ gật đầu ra vẻ hiền lành, rồi hướng lên trên đi tiếp, ý tứ rõ ràng, nước giếng không phạm nước sông.

Mục Trần nhìn theo, tốc độ cũng chậm lại, ánh mắt có vẻ lạnh lẽo. Hắn nhận thấy có bốn dao động ác độc đang nhắm tới mình.

Đám chó săn đã bắt đầu hành động.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 684: Chiến Bốn Chí Tôn

Kim sắc hồng lưu từ đỉnh núi nguy nga đổ xuống như thác lũ, nhuộm vàng cả một vùng.

Khoảng rừng trống trải trên sường núi, Mục Trần dừng lại, gương mặt bình tĩnh, ánh mắt lóe lên lạnh lẽo.

Chậm rãi quay nhìn bốn phía, màu vàng trải khắp nơi làm giảm đi thị lực của hắn, nhưng hắn vẫn nhận thấy rõ những uy hiếp lành lạnh đang nhắm vào mình.

- Đã đến rồi sao còn không lăn ra đây nhỉ, giấu đầu lòi đuôi giống chuột bọ thật đấy!

Mục Trần nhếch mép, giọng nói càng lớn hơn vang khắp rừng:

- Đã là bốn đánh một, các ngươi còn sợ mất mặt hay sao chứ?

Khoảng rừng vẫn tịch mịch như cũ, nhưng chốc lát sau vài tiếng bước chân vang lên nhẹ nhàng, bốn người thong thả đi tới, cách Mục Trần một khoảng không xa.

Bốn người y phục khác nhau, hoa văn trên áo cũng cho thấy họ đến từ những thế lực khác nhau, nhưng hẳn là phải có ít nhiều quan hệ với Huyết Ưng điện.

Cả bốn đứng đó lặng thinh, uy áp linh lực tràn ngập dũng mãnh, mặt đất núi cũng hơi sụp xuống.

Mục Trần tập trung quan sát bốn kẻ bất thiện, xét theo uy áp, hắn cả bốn đều là Chí Tôn nhất phẩm, có lẽ đã đạt tới đỉnh phong. Với thực lực này nếu là thống lĩnh trong Đại La Thiên vực thì cũng phải là những thống lĩnh danh tiếng nổi bật.

Huyết Ưng vương muốn đối phó hắn cũng tốn không ít đầu tư đây.

Bây giờ muốn lên đỉnh cũng không thuận lợi cho lắm.

Mục Trần bị ngăn cản, nhất thời mọi tầm mắt đột nhiên nhìn lại chỗ hắn, kính linh lực phóng to khu vực đó, hắn nhiên đã nhận ra tình huống đặc biệt.

Khi mọi người nhìn thấy bốn kẻ kia, nhất thời tỏ ra kinh nghi bàn tán.

- Bốn gã đó... hình như là tứ thủ lĩnh Bắc Mang tứ cốc, bọn hắn đang liên thủ đối phó tân thống lĩnh Cửu U cung kia sao?

- Hà, Bắc Mang tứ cốc quan hệ với Huyết Ưng điện không tồi, cái này chắc cú là do Huyết Ưng vương muốn đè đầu Cửu U cung đây mà.

- Đúng vậy, bốn vị thủ lĩnh đã là cường giả Chí Tôn nhất phẩm nhiều năm, xét thực lực những vị thống lĩnh Đại La Thiên vực thì họ cũng thuộc nhóm đầu, mà cả bốn người cùng đánh, e rằng Mục Trần xui rồi.

Nhiều kẻ bất giác ngó sang bình đài Cửu U cung, ra vẻ thương xót, cũng không ít kẻ hả hê.

Cửu U lại tỏ ra chẳng hề quan tâm đến dư luận, ánh mắt luôn dõi nhìn kính linh lực, vẻ lạnh lùng như băng giá.

Bên cạnh, Đường Nhu thì lo lắng khẩn trương, Đường Băng cũng mím môi nao nao, tay nắm chặt đổ mồ hôi. Nàng có lẽ hiểu rõ Mục Trần phải đối diện hiểm cảnh ác liệt như thế nào.

- Là thủ lĩnh Bắc Mang tứ cốc, bốn tên khốn!

Đường Băng nghiến răng nguyền rủa.

- Nhớ kỹ bọn họ...

Cửu U nheo mắt, ngữ khí bình thản, nhưng Đường Băng dễ dàng nhận ra lời của nàng cho thấy Cửu U vương đã khắc ghi hận ý đối với Bắc Mang tứ cốc.

Đường Băng gật đầu, nếu có cơ hội, nàng sẽ là kẻ đầu tiên không tha Bắc Mang tứ cốc.

- Cửu U tỷ tỷ, Mục Trần sẽ không sao chứ?

Đường Nhu lo đến phát sốt, tuy nàng biết Mục Trần bản lĩnh cao cường, nhưng dù sao thực lực đám kia cao hơn, lại có đến 4 người.

Cửu U vẫn bình tĩnh nhìn xem kính linh lực, tư thái thong dong mỉm cười. Hắn đã không còn là tên nhóc con năm xưa dễ dàng bị nàng hù một cái đã chết khiếp...

- Hắn sẽ thắng!

Đường Băng và Đường Nhu không biết vì sao Cửu U có lòng tin lớn với Mục Trần như thế, nhưng sự trung thành và tín nhiệm vào cung chủ khiến các nàng cũng an tâm phần nào.

Năm người đang hiện diện trong khoảng rừng trống trên sườn núi lúc này đã là tiêu điểm chú ý của vô số người đang quan sát kính linh lực, nhưng họ chẳng hề hay biết, sát khí thản nhiên toát ra.

Bốn kẻ vừa đến đều gầy nhom, một gã đứng giữa trong đám khô đét như bộ xương, mắt sâu hoáy trông thật tàn tạ lên tiếng.

- Ngươi chính là Mục Trần?

Khóe miệng kéo ra một nụ cười dữ tợn:

- Bước chân của ngươi dừng lại chỗ này được rồi, có người không muốn ngươi đi tiếp.

Một gã bên cạnh cũng rộ lên nụ cười ma quái:

- Chúng ta không muốn giết ngươi, vì như thế khó tránh đắc tội Cửu U cung. Bất quá nếu ngươi ngoan cố thì Kim Trì Phong này cũng là một cái nơi mai táng không tồi.

Mục Trần nheo mắt nhìn lại:

- Nếu các ngươi bây giờ còn không đi, thì lát nữa muốn đi cũng không được.

Giọng điệu bình thản vang ra làm cho cả bốn đều nao nao trong lòng, gương mặt cổ quái khó hiểu nhìn Mục Trần, càng thêm dữ tợn.

- Thật là một tên thú vị...

- Vậy giết chứ?

- Ừ!

Bốn người cười khặc khặc, rồi nháy mắt sau đó đồng loạt biến mất.

"Vù!"

Lập tức không gian chung quanh Mục Trần dao động, bốn cánh tay khô quắp như bàn tay tử thần vươn ra, mang theo khí tức tử vong dữ dội đánh tới Mục Trần.

Ra tay là sát chiêu, họ không hề có ý tưởng 1vs1, muốn nhanh chóng giải quyết Mục Trần.

"Uỳnh!"

Chưởng kình hung mãnh đánh vào người Mục Trần, thế nhưng ngay sau đó, cả bốn gương mặt đồng thời trở nên khó coi.

Vì công kích của họ đã xuyên qua bóng Mục Trần.

- Tàn ảnh?

Bốn vị Chí Tôn tròn mắt kinh ngạc, tốc độ Mục Trần nhanh hơn bọn hắn?

"Ầm!"

Tiếng sấm rền vang, một tia chớp lóe lên trước mặt bọn họ, lôi quang rực rỡ bùng nổ, cự chưởng lôi đình đập xuống bốn người.

Phản kích quỷ dị xuất hiện, khiến cho bốn vị Chí Tôn thân kinh bách chiến cũng sa sầm nét mặt, linh lực dũng mãnh tạo thành hộ tráo.

"Đùng!"

Lôi đình cự chưởng chấn nát hộ tráo, nhưng chỉ một cái chớp mắt cự chưởng bị khựng lại sau khi va chạm, cả bốn người đã bắn lui ra, tránh được công kích dữ dội.

Bốn người lui ra, ai nấy tỏ ra nghiêm túc hơn nhiều, sát khí càng tăng.

- Phản ứng cũng nhanh nhỉ.

Lôi quang ngưng tụ giữa không, trở lại là Mục Trần. Toàn thân hắn lúc này ánh lên như bạc, đó chính là cảnh giới Lôi Thần Thể cực hạn.

Tốc độ của hắn sau khi thôi động cực hạn Lôi Thần Thể đã nhanh đến mức Chí Tôn nhất phẩm cũng nhìn không kịp, vậy mà bốn người kia tất cả đều thoát được, cho thấy ứng biến của họ rất tốt.

Bốn Chí Tôn nhìn hắn chằm chằm, hít một hơi, tay bắt chéo thành chữ thập, linh lực bùng phát.

Linh khí chấn động, bốn quang ảnh to lớn hình thành.

- Khô Mộc pháp thân!

Tiếng quát lành lạnh, quang ảnh hội tụ, rò ràng là Chí Tôn pháp thân của bốn người đều cùng một pháp môn, do đó giống nhau như đúc.

Bốn Chí Tôn pháp thân sừng sững giữa núi, như người khổng lồ, mang màu xám tro, nhìn từ xa như cây khô, tản mát khí tức tử vong.

Bốn Chí Tôn pháp thân hít thở cũng hóa linh lực thành gió bão gào thét, thanh thế khiến cho những cường giả trên Kim Trì Phong cũng chú ý, kinh ngạc và thận trọng.

- Rượu mời không uống, vậy thì nộp mạng!

Bốn Chí Tôn pháp thân trợn mắt bắn người về phía Mục Trần, giọng lưỡi lãnh khốc vang như sấm, cự chưởng vỗ xuống liên tục, che trời chắn mây, bao phủ cả mảng rừng.

"Uỳnh!"

Cự chưởng chưa nện xuống, đất núi đã sụp xuống.

Khô Mộc pháp thân tuy không được liệt vào 99 danh hào Chí Tôn pháp thân, nhưng cả bốn cùng xuất hiện, lực chấn nhiếp cũng rất không tầm thường.

Uy áp linh lực ập xuống, Mục Trần thân thể bị đánh rơi xuống, hắn ngẩng lên nhìn những bàn tay khô héo bao phủ, khóe miệng nhếch lên quỷ dị.

Hai tay nắm lại, không gian sau lưng biến dạng, Chí Tôn Hải ùn ùn xuất hiện, nhiệt độ trong vùng tăng vọt, đôi mắt hắn thay đổi màu sắc.

- Mạng của ta, bằng đám tôm tép các ngươi vẫn chưa đủ tư cách lấy!

Giọng nói khí phách ngập tràn tự tin của hắn vang khắp vòm trời.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 685: Thủ Đoạn Lôi Đình

"Ầm!"

Không gian biến dạng sau lưng Mục Trần, Chí Tôn Hải gào thét linh lực hùng hậu tuôn ra, chứng cự lại uy áp ập xuống.

Mục Trần ngẩng lên nhìn bốn bàn tay khổng lồ đập xuống, hai tay hắn kết ấn, linh quang rực rỡ tỏa ra từ cơ thể, nghe như có tiếng long ngâm vang vọng.

"Đùng!"

Bốn bàn tay khổng lồ đập xuống chỗ Mục Trần vừa đứng, đất núi rung chuyển, chỗ chỗ sụp đổ, nơi nơi đứt gãy, cả vùng rừng trống trải lún sâu xuống.

Mọi ánh mắt căng lên nhìn kính linh lực, gã tân thống lĩnh Cửu U cung đã xong rồi sao? Bốn cường giả Chí Tôn nhất phẩm đỉnh phong đồng thời ra tay, uy lực nào ai dám xem thường.

Cửu U thì vẫn bình tĩnh như thế, chỉ có Đường Băng và Đường Nhu mặt trắng bệch.

Bốn Chí Tôn pháp thân đứng sừng sững giữa núi đồi, nhìn xuống mặt đất sụp đổ, sắc mặt cũng khẽ biến, vì ở đó chẳng hề thấy bóng dáng Mục Trần.

- Cẩn thận!

Một gã quát lên.

"Gràooooo!"

Không gian sau lưng bọn họ bị xé toạc, long ảnh từ khe nứt không gian dữ tợn xông ra.

Bốn người biến sắc, thực lực Mục Trần bất quá mới Chí Tôn nhất phẩm sao có thể tạo ra khe nứt không gian? Thường thì phải là Chí Tôn ngũ phẩm mới có năng lực đó.

Sự nghi hoặc của họ chẳng hề được giải đáp, long ảnh lóe ra hóa thành bóng người sắc mặt lạnh lùng, tay kết ấn, trong Chí Tôn Hải vang lên tiếng long khiếu tượng ngâm.

Một tím một đen, hai luồng linh lực như sấm chớp lao ra, hóa thành hỏa long và lôi tượng.

Hai tay Mục Trần đột nhiên giao nhau thành chữ thập, hỏa tử long và hắc lôi tượng nhất thời lao vào nhau, lực phát nổ dữ dội đẩy lùi cả bốn Chí Tôn pháp thân.

"Vù vù!"

Mục Trần thần sắc tập trung, hai tay rung lên, ấn pháp thay đổi đến chóng mặt, linh lực cuồng bạo tạo ra một đĩa quang long tượng to chường một trượng.

Đĩa quang hai màu tím đen, có hình long tượng chiếm cứ mỗi bên một nửa, dao động linh lực đáng sợ không cách nào hình dung lan tỏa.

- Giết hắn!

Bốn vị thủ lĩnh Bắc Mang sơn nhận ra Long Tượng Đĩa kia ẩn chứa năng lượng đáng gờm, trong lòng cũng chấn kinh, hét lớn.

- Khô Mộc Chỉ!

Bốn người cùng hét lên, thi triển cùng chiêu thức, linh lực hùng hậu hóa thành bốn cột sáng năng lượng như củi khô, nhanh như chớp bắn tới Mục Trần.

Mục Trần lạnh lùng biến ấn, đột nhiên dừng lại.

- Long Tượng Chảo!

Ngón tay chỉ tới, hắn ra lệnh cho Long Tượng Đĩa kia bắn đi, xuyên qua không trung, để lại một vệt dài hai màu.

Công kích hai bên va chạm giữa trời trong ánh mắt chăm chú của đám khán giả.

"Đùng!"

Linh lực phong bạo bùng nổ, cánh rừng thưa lập tức thành bình địa, những năng lượng đối kháng đang bào mòn lẫn nhau.

- Mục Trần kia có thể chặn được công kích bốn vị Chí Tôn liên thủ?

Ai đó kinh hô, vì hắn nhìn thấy rõ ràng ánh sáng tím đen vững vàng không hề lụi tàn trước công kích đáng sợ của đối thủ.

- Mục Trần thật lợi hại!

- Có thể trở thành tân thống lĩnh Cửu U cung, quả nhiên không đơn giản.

- Mục Trần trụ được rồi!

Đường Băng và Đường Nhu vừa mừng vừng sợ.

- Các ngươi khinh Mục Trần quá.

Cửu U mỉm cười, chính mình đã từng thể nghiệm uy lực Cửu Long Cửu Tượng thuật, bốn tên kia mà đỡ được công kích này của Mục Trần thì bọn chúng là thiên tài khó có mất rồi.

"Ầm!"

Suy nghĩ đó thoáng qua trong đầu Cửu U, màu tím đen trong kia bùng nổ, tử hỏa hắc lôi tung hoành phá nát bốn đạo Khô Mộc Chỉ.

Hầu hết mọi người đều tròn mắt.

- Lui!

Bốn vị thủ lĩnh Bắc Mang sơn hoang mang tột độ, vội quát lớn.

Họ lui gấp, chân bước động lập tức lướt qua mười trượng.

(Oạc, nhiều khi không tin vào mắt mình, xem đi xem lại, kiếm mấy trang khác nhau, tất cả đều là 十丈)

Mục Trần thấy đối thủ tránh lui, khóe miệng cười khẩy. Cửu Long Cửu Tượng thuật mà uy lực lộ chỉ có thế, thì làm sao mà được người ta đánh giá là thần thuật chuẩn đại viên mãn.

Tử hỏa và hắc lôi ngưng tụ lại, xoắn vào nhau, vụt một tiếng biến mất, rồi thình lình hiện ra ngay trước mặt một vị Chí Tôn khiến tên đó biến sắc, hiểu rằng bản thân là mục tiêu thứ nhất của Mục Trần.

Chặt hai bàn tay, không bằng cắt từng ngón một. Cửu Long Cửu Tượng thuật uy lực phi phàm, nhưng dù sao cũng mới tu luyện, căn bản không thể lập tức hạ sát bốn vị Chí Tôn, còn đánh một người thì đã quá thừa.

- Khô Mộc pháp!

Gã cường giả Chí Tôn hét lớn, Chí Tôn pháp thân tràn ngập hoa văn, thân hình nó như một khúc cây khô sắp tàn, trụ lại sừng sững.

"Ầm"

Tử hỏa hắc lôi cuộn lại với nhau, nháy mắt trở lại hình tướng hỏa long lôi tượng, khí thế phá hoại hung hăng đập vào Chí Tôn pháp thân.

"Đùng!"

Cú đánh trúng đích như núi nửa phun trào, kình lực làm cho Khô Mộc pháp thân bị vỡ ra, một bóng người thê thảm rớt xuống, máu me bê bết nằm trên mặt đất như bị gạo, hơi thở yếu ớt, đã trọng thương.

Đám khán giả bên ngoài hít hà một hơi, không ngờ chỉ tích tắc mà một Chí Tôn pháp thân bị Mục Trần đánh bại.

- Khô Đại!

Ba cường giả Chí Tôn còn lại giật mình biến sắc, sát khí trở lại, ánh mắt nhìn Mục Trần như muốn ăn tươi nuốt sống.

- Ta chém ngươi thành vạn khúc!

Cả ba phẫn nộ quát lớn Chí Tôn pháp thân khổng lồ lại xông đến Mục Trần, khí thế hung hăng sôi sục.

- Lên!

Mục Trần lạnh lùng nhìn họ, tay nâng lên, một khoảng đất rừng đột nhiên nứt toác, ba đóa hắc liên từ trong lòng đất trồi lên, linh trận hiển lộ.

- Yêu Liên Đồ trận!

Mục Trần biến ấn, ba đóa hắc liên bắn lên trời, nối nhau công kích một Chí Tôn pháp thân.

"Đùng!"

Hắc ám như mực tàu xông tới, trước mặt một gã Khô Mộc pháp thân bỗng nhiên tối như hũ nút, uy hiếp đáng sợ lạnh lẽo theo đó lan ra.

"Hự"

Chí Tôn pháp thân bị phá, gã cường giả ẩn thân bên trong cũng bị đánh bay, máu phun xối xả, trọng thương.

Hai Chí Tôn pháp thân còn lại đang xông lên cũng lập tức dừng lại, sắc mặt trở nên cực kỳ sợ hãi, thật sự không thể tưởng tượng vì sao chỉ mới vài khắc giao chiến, tổn thất bên họ lại thảm thương như thế.

Không chỉ họ nghĩ không ra, mà đám khán giả bên ngoài cũng mờ mịt đầy đầu, sắc mặt chấn động. Thực lực Mục Trần chỉ xem xem một trong bốn vị thủ lĩnh Bắc Mang sơn, thậm chí còn kém hơn, nhưng chiến lực vừa thể hiện lại quá mức khủng bố, chỉ hai hiệp đã giết chết hai người!

Trong núi, hai Chí Tôn kia đã hoảng sợ cực độ, chẳng biết tên kia còn giấu tuyệt kỹ nào, nếu cũng mạnh như trước, thì thật sự số phận sẽ chẳng khác đồng bọn là bao.

- Chạy!

Chiến ý mất sạch, cả hai lập tức tháo lui, thật sự Mục Trần khiến họ quá kinh hãi.

- Bây giờ mới đi, e rằng đã trễ!

Mục Trần cười khẩy, hắn đã ra tay thì không lưu tình, ở đây cũng chẳng phải Bắc Thương linh viện, nhân từ với địch là tàn ác với bản thân, quá ngu xuẩn.

Tay hắn lại kết ấn, một cột sáng từ đỉnh đầu bay ra, chính là Phù Đồ tháp. Nó nhanh chóng hóa khổng lồ, ập xuống nhốt lấy Chí Tôn pháp thân thứ ba.

Thân tháp lóe sáng, kim long gầm rú xông ra, hóa thành kim hỏa, chỉ chốc lát đã đốt cháy Chí Tôn pháp thân kia thành tro tàn, một cái bóng xám xịt cháy khét rơi xuống, tắt thở.

Thêm một vị Chí Tôn bị đánh bại!

Gã thủ lĩnh còn lại của Bắc Mang sơn đã sợ đến hồn lìa khỏi xác, liều mạng bỏ chạy. Một thân hình khổng lồ cuống cuồng chạy ra khỏi Kim

Trì Phong, chẳng hề dừng lại.

Mục Trần nhìn theo bóng dáng thảm hại đó, chẳng truy kích, chỉ thở phào. Liên tiếp thi triển ba chiêu số mạnh mẽ, hắn cũng cảm thấy khó ở, linh lực trong Chí Tôn Hải tiêu hao hết nửa.

Nhưng có thể cấp tốc giải quyết ngay ba vị cường giả Chí Tôn nhất phẩm, kết quả thật đáng hài lòng.

Từ từ hạ xuống, hắn quét mắt nhìn vài chỗ, lập tức có mấy người vội vàng bắn đi, chẳng dám ngó lại.

Mục Trần không truy kích, từ tốn hướng lên đỉnh Kim Trì Phong, có lẽ chặng đường tiếp theo sẽ không có mấy kẻ không liên quan lại rồ dại tập kích.

Dưới chân núi Kim Trì Phong, khán giả nhìn theo bóng người trên kính linh lực, vốn bàn tán ồn ào thì lúc này yên tĩnh không ngờ, sắc mặt ai nấy còn lộ rõ vẻ chấn kinh. Lúc này họ đã hiểu, thực lực ẩn giấu của tân thống lĩnh Cửu U cung lợi hại ra sao.

1vs4, giết ba, một chạy tóe khói. Chiến tích này thật đáng nể.

Trên bầu trời, Tam Hoàng yên lặng nhìn, ánh mắt đối với gã thiếu niên kia cũng kinh ngạc, ngay cả Thụy hoàng cũng không còn ngái ngủ.

Hắn thật là một tên không đơn giản.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 686: Đại La Kim Đài

- Mục Trần... thắng rồi!

Bình đài Cửu U cung, hai cô nàng Đường Băng, Đường Nhu ngơ ngẩn thốt lên, ánh mắt không rời khỏi kính linh lực, bóng thiếu niên đã đi mất, vẻ mặt kinh hỉ.

Thực lực Mục Trần hiển lộ thật sự là ngoài mong đợi.

Bốn vị thủ lĩnh Bắc Mang sơn trực thuộc Đại La Thiên vực cũng có danh tiếng, thực lực rất khá, cả bốn liên thủ dù Chí Tôn nhị phẩm cũng khó chống lại, vậy mà chỉ chốc lát lại tử thương thảm trong dưới tay Mục Trần.

Cái sự cường hãn như thế thật khiến người ta khó mà ngó lơ.

Trong đám Cửu U vệ, Khâu Sơn thần tình sợ hãi, trong lòng càng khâm phục năng lực Mục Trần. Bất kể nơi nào, sức mạnh cũng là đạo lý, Cửu U vệ có được một vị thống lĩnh mạnh mẽ như thế thật sự là quá tốt.

- Cuộc chiến lên đỉnh chỉ mới bắt đầu thôi, có giành được vị trí cuối cùng hay không, biểu hiện lúc này cũng chưa là gì cả.

Cửu U lại tỏ ra bình thản, liếc nhìn hai cô nàng đang thẫn thờ hai bên mà mỉm cười.

- Sao lại không tác dụng gì, Mục Trần tuổi còn trẻ, cũng chỉ mới đặt chân đến Đại La Thiên vực, nếu có thất bại thì cũng là chuyện khó trách, nhưng nhìn thế này thì hắn chắc chắn dễ dàng giành lấy vị trí đầu.

Đường Nhu phân tích, bênh vực Mục Trần.

Đường Băng thì không nói gì, tính cách cũng chín chắn hơn. Mục Trần đã làm rất tốt, nhưng đôi khi sự thật tàn nhẫn, có xuất chúng cũng chẳng thể được chú ý bằng kẻ đứng đầu muôn người.

Còn bất kỳ ai trở thành hòn đá đặt chân của người đó, thì chẳng ai thèm chú ý, chỉ có thể trách số phận hẩm hiu mà thôi.

Mục Trần nếu cuối cùng không giành được vị trí, thì hiệu quả gây ấn tượng trước đó chẳng có ích gì. Có lẽ sẽ có ai đó tiếc cho hắn một chút, nhưng rồi cũng sẽ mau quên mất đi, vì hắn cũng chỉ là một kẻ thất bại.

Cửu U hơi bĩu môi, mắt nhìn lên kính linh lực, lẩm bẩm:

- Uhm, hắn sẽ không dễ dàng chịu thua...

Cửu U cung đang hân hoan thất thần, thì bên Huyết Ưng điện cũng yên lặng quỷ dị. Không ít cường giả Huyết Ưng điện nhìn nhau, trộm liếc vị chủ nhân trên vương tọa, không ai dám lên tiếng nói cái gì, bởi vì họ đã nhận thấy lửa giận Huyết Ưng vương đã cao đến ngút trời.

"Rốp"

Thành ghế Huyết Ưng vương nháy mắt nứt ra, sau khi phát tiết hắn đè nén cơn giận lại.

- Bốn tên phế vật...

Miệng lẩm bẩm, ánh mắt nhìn lên kính linh lực trở nên hung tợn, nhưng bất chợt lại dựa lưng vào vương tọa, thần thái hờ hững.

Mục Trần có thể đột phá vòng vây tứ đại Chí Tôn Bắc Mang sơn đúng là ngoài dự đoán, nhưng cũng không có nghĩa là Mục Trần có thể giành lấy đươc vị trí tiến vào Đại La Kim Trì, cứ cho hắn cố gắng thêm một chút, cuối cùng cũng sẽ phí công mà thôi.

Tranh đoạt Đại La Kim Trì cũng chỉ mới bắt đầu.

Kim Trì Phong nguy nga tràn ngập kim sắc hồng lưu, ào ào tràn ngập khiến không ít kẻ sợ hãi. Cũng may nó không tập trung vào một chỗ đổ xuống, bằng không thì đừng nói nhất phẩm, nhị phẩm, ngay cả Cửu Vương e rằng cũng khó mà lên đỉnh.

Trên một khoảng rừng vàng óng giữa sườn núi, hai người đang bước đi trên rừng, mắt nhìn xa xăm về chỗ nào đó, chính là khu vực vừa diễn ra đại chiến của Mục Trần và bốn vị thủ lĩnh Bắc Mang sơn.

- Mục Trần kia lại có thể đánh bại bốn thủ lĩnh Bắc Mang sơn?

Ngô Thiên nhíu mày, họ cũng nhìn thấy trận chiến đó, thủ đoạn Mục Trần sử dụng đúng là cường đại, khó trách có thể tốc sát Chí Tôn nhất phẩm.

Ngô Thiên nhăn mày, lại nở nụ cười quỷ quái:

- Cái này thú vị nha.

Mục Trần khiến hắn kinh ngạc, nhưng cũng không sao, với thực lực bản thân hắn hiện tại cũng không khó làm được như vậy. Bốn thủ lĩnh Bắc Mang Sơn trong mắt hắn cũng chẳng có gì uy hiếp.

Phẩm giai Chí Tôn đâu có dễ bù lại bằng số lượng mà được.

- Xem ra ông trời cũng muốn cho ta cơ hội.

Tào Phong nheo mắt cười nhạt.

- Ha ha, cũng đúng! Có thể để bàn dân thiên hạ nhìn thấy được tân cựu thống lĩnh Cửu U vệ chênh lệch ra sao.

Ngô Thiên cười nói:

- Có điều bây giờ khoan hãy quan tâm tên nhãi nhép đó, cứ lên đỉnh trước đã, bây giờ ta đang muốn thử xem có thể tăng thêm một chút danh

vọng hay không.

Hắn nhìn lên đỉnh Kim Trì Phong, bộ dáng như thợ săn đang tìm kiếm con mồi.

- Hả? Ngươi định ra tay với Chu Nhạc?

Ngô Thiên trong tứ đại thống lĩnh được xếp thứ 3, nếu đánh bại được Chu Nhạc thì đương nhiên sẽ tăng thứ tự xếp hạng trong lòng mọi người. Chỉ có cái Chu Nhạc là đại tướng của Liệt Sơn vương, chiến công hiển hách, bao năm nay vẫn luôn là nhân vật nổi bật của Đại La Thiên vực, là kình địch chân chính.

Tào Phong sau khi gia nhập có được tài nguyên Huyết Ưng điện, thực lực tăng cao, nhưng hắn hiểu trong thời gian ngắn khó mà lay động những vị trí cao torng tứ đại thống lĩnh, nhưng Ngô Thiên thì khác....

- Cái chỗ hạng 3 này ta cũng không thích.

Ngô Thiên nhếch mép cười, lộ hàm răng trắng hếu. Hắn lắc mình lao đi, xuyên qua kim sắc hồng lưu nhanh như chớp hướng lên đỉnh.

Tào Phong vội đưởi theo, thỉnh thoảng dọc đường cả hai gặp vài cường giả nhưng chẳng kẻ nào dám động vào họ, trêu chọc hai vị trong tứ đại thống lĩnh, không phải ai cũng có lá gan đó.

Ngô Thiên và Tào Phong đi tiếp, ở hai chỗ khác, đang có hai người đứng giữa trời, gương mặt cho biết đó chính là Từ Thanh và Chu Nhạc.

Họ nhìn về khu vực đại chiến của Mục Trần, ánh mắt không khỏi kinh ngạc, đồng thời cũng rất hứng thú. Tranh đoạt Đại La Kim Trì lần này không tẻ nhạt rồi.

Mọi người đang có nhiều suy nghĩ bất đồng về trận đại chiến vừa nổ ra, nhân vật chính của chúng ta lại đang thi triển tốc độ cực hạn lên đỉnh.

"Gràooo!"

Mơ hồ tiếng long ngâm văng vẳng trong kim sắc hồng lưu, long ảnh xuyên qua trường không, như bơi lượn trong biển kim sắc, dùng tốc độ siêu việt vượt mặt những cường giả đi trước.

Những kẻ bị vượt qua mặt biến sắc khó coi, thoáng do dự, rồi cuối cùng chẳng ai dám ra tay ngăn cản. Họ không chắc mình có thể chiến thắng kẻ đã đánh bại bốn thủ lĩnh Bắc Mang Sơn.

Long ảnh kia dĩ nhiên là Mục Trần hóa thành, đang thi triển Long Đằng thuật, thần quyết thân pháp của Bạch Long Chí Tôn. Thần quyết này từ khi luyện đã giúp hắn không ít lần, về sau thì giảm tác dụng đi vì thực lực tăng cao, nhưng rồi đến lúc hắn thành công đột phá Chí Tôn cảnh...

Cuối cùng cảnh giới cao nhất của Long Đằng thuật, Long Đằng. Trình độ này có thể hóa thân vào long ảnh, dùng sức mạnh thần diệu xé rách không gian trong cự ly ngắn. Lúc giao chiến với bốn thủ lĩnh Bắc Mang Sơn, hắn thoát khỏi trọng kích bao vây tứ phía cũng là nhờ khả năng này.

Mục Trần tin chắc, nếu hắn dốc toàn lực thi triển tối đa Long Đằng thuật, thì Chí Tôn nhị phẩm cũng đừng hòng bám đuôi hắn.

Chính nhờ tốc độ này, Mục Trần nhanh chóng tách khỏi nhóm đua thứ hai, tiếp cận theo sát nhóm đua đang dẫn đầu.

Trận chiến vừa nãy hắn không ngần ngại tung chiêu, tỏ ra sức mạnh, đủ khiến cho kẻ nào có tâm tư muốn gây khó dễ cũng phải nghĩ lại một chút.

"Vù!"

Long ảnh xuyên qua, không gian biến dạng, lóe lên đã đi hết nghìn trượng. Ánh mắt Mục Trần nhìn lên, đã sắp lên đến đỉnh Kim Trì Phong.

Ở khu vực này đã có khoảng 20 người, mỗi người đều rất mạnh mẽ.

Những cường giả trong top đua dẫn đầu hiển nhiên đều là kẻ nổi bật.

Mục Trần nhìn lên bình đài kim quang rực rỡ, như được đúc từ vàng ròng, đó chính là Đại La Kim Đài, lối vào duy nhất của Đại La Kim Trì.

Đến được đó, thì mới có tư cách lên đỉnh.

Long ảnh uốn lượn, nhưng hắn chỉ lướt đi được trăm trượng, bất chợt khựng lại, long ảnh tan biến trở lại thành người.

Mục Trần đứng giữa trời, nheo mắt nhìn xung quanh, rừng rậm mênh mông đang có nhiều người yên lặng đứng cách nhau những khoảng an toàn.

Sắc mặt ánh mắt ai nấy đều bén như ưng săm mồi, linh lực hùng hậu sẵn sàng ra tay bất kỳ lúc nào.

Bất cứ ai ở đây rõ ràng cũng có tư cách đặt chân vào Đại La Kim Đài, nhưng chỗ đó không rộng rãi lắm, do vậy muốn lên phải có sức mạnh áp đảo.

Mục Trần nhìn những kẻ kia, khẽ liếm môi, đôi mắt nóng cháy đầy chiến ý.

Đây là những nấc thang cuối cùng, không ai cản được ta!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 687: Khí Phách

Kim quang tràn ngập biển rừng, Mục Trần đứng giữa trời, đôi mắt sắc lẹm quan sát phía trước, bảy bóng người đang hiên ngang đứng đó.

Bảy người kia đứng cách nhau khoảng nghìn trượng, dao động linh lực hùng dũng tỏa ra tạo thành cuồng phong, ánh mắt cảnh giác kiêng dè quan sát lẫn nhau.

Họ biết rõ, muốn bước chân lên Đại La kim đài, những người quanh đây chính là trở ngại lớn nhất.

Bảy người kia là những nhân vật nổi bật ở các thế lực khắp nơi trong Đại La Thiên vực, bất kỳ kẻ nào cũng không yếu hơn bốn thủ lĩnh Mang sơn. Đâu phải đơn giản mà có thể gia nhập vào tốp đua dẫn đầu cuộc tranh đấu lên đỉnh này. Khi bọn họ gặp nhau ắt phải có một hồi long tranh hổ đấu kịch liệt.

Ai muốn từ hướng này đi lên Đại La kim đài, tất phải đối mặt với sự tấn công của họ.

Lúc Mục Trần xuất hiện, họ cũng lập tức chú ý, bảy cặp mắt trợn tròn, lập tức nhận ra thân phận Mục Trần. Đại chiến vừa nãy với bốn thủ lĩnh Mang sơn rất dữ dội, không ai không chú ý.

Chiến lực Mục Trần thể hiện khiến họ rõ ràng phải cảnh giác.

Bảy người cau mày, không ngờ Mục Trần lại theo hướng này leo lên núi, vậy thì lại lòi ra thêm một tên địch thủ đáng gờm. Họ biết rõ, cứ nhìn trận đánh trước, bất kỳ ai ở đây nếu 1vs1 với Mục Trần thì cũng cầm chắc thất bại.

Bảy người không hẹn mà cùng giao mắt với nhau, cùng có một ý tưởng. Mục Trần lợi hại không sai, nhưng muốn vượt qua thì cũng không thể nào phá vỡ quy tắc của họ, tất sẽ phải chịu trọng kích liên thủ.

Mục Trần nhìn thấy ánh mắt bọn người kia, sắc diện vẫn bình thản, có lẽ cũng dễ dàng đoán biết tâm tư của họ. Nhưng hắn không có dự định lui bước, trầm tĩnh bước tới, đôi mắt càng thêm sắc bén.

Bảy vị Chí Tôn thì sao? Bước chân Mục Trần hắn, Địa Chí Tôn siêu cấp Lạc Thiên Thần cũng đừng hòng ngăn cản, chớ nói gì đến mấy kẻ tầm thường kia?

Con đường phía trước dù có chông gai chất đầy, dù có là biển máu ngập tràn, hắn cũng không sợ hãi mà xông pha!

"Đùng!"

Mục Trần bước tới, không gian sau lưng uốn éo, Chí Tôn Hải mơ hồ xuất hiện, tử hỏa bập bùng, một làn sóng linh lực lấy hắn làm tâm lan tỏa ra, khiến cho cả cánh rừng bạt ngàn cũng dạt ra.

"Vù!"

Mục Trần nhún chân hóa thành luồng sáng bay thẳng tới, hướng về Đại La kim đài.

- Đứng lại cho ta!

Bảy vị cường giả Chí Tôn nhìn thấy Mục Trần chẳng thèm để ý đến uy hiếp của họ, lại chủ động xông lên Đại La kim đài, giận dữ gầm lên. Mục Trần thật quá mức kiêu ngạo, chẳng phải là đang xem họ ở đây là có cũng như không sao?

Cơn thịnh nộ bảy người đồng thời bùng phát, kình lực toát ra, linh lực bắn tới nhanh như chớp công kích Mục Trần.

Trên bầu trời, Mục Trần khựng lại, nhìn những công kích đánh tới mà lạnh mặt. Một luồng hắc ám từ đỉnh đầu bắn ra, hung sát khí không lời bộc phát.

Trong cột hắc ám, Đại Tu Di Ma Trụ lao ra, biến lớn lên mấy trăm trượng, nhất trụ kình thiên.

Mục Trần vòng tay ôm trước người, huy động Đại Tu Di Ma Trụ nện xuống, không gian vỡ nát, hung sát khí ngập trời khiến thiên địa đổi sắc.

"Đùng!"

Đại Tu Di Ma Trụ đập mạnh xuống, phá nát bảy luồng linh lực công kích, thế đi không giảm quật luôn ba gã Chí Tôn đi đầu.

Đại Tu Di Ma Trụ mang theo cái bóng lớn và hung sát khí cuồn cuộn ập tới, biển rừng bên dưới bị xé toang, ba vị cường giả Chí Tôn bị uy hiếp trực tiếp biến sắc trước thế công đáng sợ.

"Ầm!"

Ba đạo Chí Tôn pháp thân cùng lúc xuất hiện, thân hình to lớn hứng chịu cú đập của Đại Tu Di Ma Trụ, cả một phạm vi mấy ngàn trượng bị kình lực san phẳng thành đất bằng.

Ba Chí Tôn pháp thân bị đánh văng đi, những cái chân to luýnh quýnh nện bước để lại những cái hố sâu và lớn, ổn định thân hình, cả ba hoảng sợ tột độ.

Lúc này mới chân chính cảm nhận được sự sợ hãi của bốn thủ lĩnh Mang sơn khi trước, gã thiếu niên trước mặt này mỗi khi ra tay đều là sát chiêu chân chính, tuyệt đối không nương tay.

Bọn họ ngẩng lên, Mục Trần đứng giữa trời, khí thế ác liệt như hung thần, Đại Tu Di Ma Trụ hung sát sau lưng, như hình thể viễn cổ ma thần hiện thế.

Đôi mắt hắn như có lửa bập bùng, gương mặt lạnh lẽo không chút tình cảm biểu hiện, khiến cho họ lạnh cả tim.

Một cặp mắt không có gì khiến nó dao động được.

Tên kia như thể bất kỳ ai cản đường, dù có xả mạng cũng sẽ phải khiến địch thủ trở thành tro tàn dưới chân hắn.

Bọn họ còn đang kinh hãi, Mục Trần lắc mình bay lên phía trên Đại Tu Di Ma Trụ, điều khiển nó bắn đi như một tia u quang, tốc độ cực nhanh. Nếu như cả bảy vị Chí Tôn cùng dốc tận lực ngăn cản, hắn cũng có thể làm được, chỉ có điều lúc này không có kẻ nào dại dột đưa đầu chịu báng.

Họ cảm nhận được hung sát khí ác liệt tỏa ra từ Mục Trần, ánh mắt lãnh khốc cho thấy gã kia vừa bắt đầu chiến đấu đã xác định đánh đến chết mới thôi.

Để tu luyện đến trình độ này, họ đã cố gắng và trả giá không biết bao nhiêu, do đó cực kỳ quý trọng mạng sống của mình. Tắm mình trong Đại La Kim Trì đương nhiên là một cơ hội quý giá, nhưng so với mạng sống thì vẫn không thể nào đem ra so sánh được.

Hơn nữa, cho dù đi lên được Đại La kim đài, còn phải đối diện tứ đại thống lĩnh cực kỳ mạnh mẽ. Do vậy nếu ở đây liều một phen sống mái với tên hung ác này thì thật mất nhiều hơn được.

Bảy người bắt đầu thấy do dự không dám đánh tiếp.

Mục Trần chẳng quan tâm, hắn đứng trên Đại Tu Di Ma Trụ, quần áo lất phất, mơ hồ có thêm ngọn lửa tí tách lượn lờ xung quanh.

Chân núi Kim Trì Phong, khán giả nín thở theo dõi kính linh lực, Mục Trần đơn độc xông pha giữa vòng vây bảy vị Chí Tôn hiển nhiên rất đáng chú ý.

Đường Băng, Đường Nhu mím môi, tâm trạng lo lắng, nhưng cũng cảm thấy Mục Trần có vẻ như rất thu hút, khiến người ta không thể rời mắt được.

Gã kia nhỏ tuổi hơn các nàng, mà khí phách thật sự hoàn toàn áp đảo những cường giả ngang ngửa.

Xông đến vòng vây bảy vị Chí Tôn, hắn cũng không dừng bước, lấy ra Đại Tu Di Ma Trụ hùng hổ tiến tới.

Từ đầu tới cuối, bảy vị Chí Tôn chưa ai ra tay.

Thậm chí, lúc Mục Trần vượt qua bọn họ, bảy người còn thở phào nhẹ nhõm. Đôi mắt của gã kia khiến họ hiểu rằng, nếu phải ra tay, dù có chặn Mục Trần lại được thì họ cũng trả một cái giá rất đắt.

Họ không thể hiểu vì sao tên nhóc kia lại có cặp mắt sắc bén kiên định như thế, nhưng cảm giác nhạy bén của một tu luyện giả nhiều năm cho họ biết rõ, nhân vật ngoan cường như thế không nên chọc vào.

Do vậy sau một hồi cảm thấy khó chịu họ cũng trở nên thoải mái hơn. Gã kia thành tựu sau này ắt bất phàm, bước tiến của hắn họ nào có tư cách ngăn cản.

Mục Trần dễ dàng đột phá vòng vây bảy vị Chí Tôn, chân núi Kim Trì Phong lại được dịp chấn động bàn tán, không ít cường giả kinh ngạc ra mặt, không tin vào những gì mình vừa thấy.

Họ không ở trong đó, dĩ nhiên không thể nào hiểu được vì sao bảy vị Chí Tôn lại hành động như vậy.

Trên trời, Tam Hoàng lẳng lặng nhìn kính linh lực, dõi theo gã thiếu niên với Đại Tu Di Ma Trụ, thần sắc có điểm lạ.

- Mục Trần này tiền đồ bất phàm, Đại La Thiên vực cuối cùng đã tìm thấy một nhân vật kiệt xuất.

Thụy hoàng đang ngái ngủ nhưng đã mở mắt, ánh mắt thâm thúy như trời đêm rất cơ trí, giọng nói mờ ảo.

Thiên Thứu hoàng và Linh Đồng hoàng nghe Thụy hoàng nhận xét như vậy cũng cực kỳ kinh ngạc. Bao năm nay họ mới lần đầu tiên nghe thấy Thụy hoàng khen ngợi một hậu bối, sự ưu ái này cả tứ đại thống lĩnh đương thời cũng chẳng có.

Thiên Thứu hoàng có quan hệ mật thiết với Cửu U thì mỉm cười, còn Linh Đồng hoàng đưa ra nhận xét không mặn không nhạt:

- Thiên tài vô số, kinh tài tuyệt diễm như sao đầy trời, nhưng cuối cùng có thể dốc hết bản lĩnh vẫn chỉ như lá mùa đông.

Thụy hoàng chẳng buồn đáp lời, ngáp một tiếng rõ to rồi lại nhắm mắt.

Mục Trần vượt qua ải khó, vung tay thu Đại Tu Di Ma Trụ vào trong cơ thể, lướt đi giữa trời, chỉ chốc lát sau Đại La kim đài rực rỡ đã xuất hiện trước mặt.

Chậm rãi bước tới, hạ xuống bình đài cứng rắn, khóe miệng cong lên đắc ý. Hắn đã đặt chân lên Đại La kim đài.

Vượt qua chỗ này, Đại La Kim Trì đã dễ như trở bàn tay!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 688: Khiêu Chiến Tào Phong

Kim đài rực rỡ, lối duy nhất thông lên đỉnh núi, kim quang tràn ngập như chất lỏng hoàng kim đang chảy xuống, rất lóa mắt.

Mục Trần đặt chân lên kim đài, mắt quét nhìn xung quanh. Kim đài ước chừng vạn trượng, cực kỳ rộng lớn và trống trải. Hiện tại đang có mấy bóng người đã ở sẵn đó.

Chính xác mà nói, đó là năm người.

Năm người này, Mục Trần đều đã từng diện kiến. Bốn người trong đó không ai khác chính là tứ đại thống lĩnh Đại La Thiên vực. Còn người thứ 5, chính là người mà hắn đã vô tình chạm trán nhưng chỉ đề phòng nhau trên đường lên Kim Trì Phong, gã nam tử vạm vỡ.

Không ngờ kẻ đó cũng có thể đặt chân lên tới Đại La Kim Đài.

Mục Trần đang quan sát năm người kia, bọn họ cũng đã nhận thấy sự hiện diện của hắn, gần như cả năm cặp mắt hội tụ về chỗ hắn, ngoài Ngô Thiên và Tào Phong ánh mắt lạnh lẽo, ba người còn lại thì tỏ ra kinh ngạc. Có lẽ tràng cảnh Mục Trần đột phá xông qua vòng vây bảy vị Chí Tôn họ đều nhìn thấy rõ.

Thật sự là tràng cảnh chấn động, họ hiểu rõ khoảnh khắc Mục Trần làm kinh sợ trụ bảy vị Chí Tôn hoàn toàn không dùng tới thực lực, chỉ mới thể hiện khí phách bức người mà thôi.

Thế giới đầy rẫy nhân tài, thiên phú siêu tuyệt không ít, nhưng cuối cùng cũng chỉ có vài kẻ đủ khả năng trở thành cường giả siêu cấp tiếng

tăm lừng lẫy. Họ đều có một ý chí không thể lay động và khí phách phi phàm như thế.

Khí phách đó có thể giải thích như là một kiểu mặt dày không sợ, bất kể đối thủ là ai cũng không tránh không lui, dù đối diện trước mặt là cự sơn kình thiên không thể vượt qua cũng cắm đầu không sợ xông tới.

Trong cửu tử nhất sinh, nắm lấy tia sinh cơ nhỏ nhoi, xông tới niết bàn trùng sinh.

Sự bình tĩnh mà Mục Trần thể hiện khi nãy khiến họ thoáng chấn động, thậm chí còn mãnh liệt hơn khi Mục Trần chiến thắng tứ Chí Tôn Mang sơn vây khốn.

Do vậy ngay cả đệ nhất đệ nhị Từ Thanh và Chu Nhạc, ánh mắt lúc này cũng đã tỏ ra nghiêm túc và trịnh trọng.

- Ha ha, thú vị nhỉ, không ngờ hôm nay lại có hai con hắc mã xông lên, so với trước kia mạnh hơn nhiều đó.

Một tiếng cười vang lên, Ngô Thiên cười sằng sặc quan sát Mục Trần và gã nam tử vạm vỡ, khóe miệng trêu tức.

Mục Trần vẫn bình tĩnh, chậm rãi tiến lên, đi tới góc phía bắc. Hiện tại trên Đại La Kim Đài, cộng luôn cả hắn là có 6 người, vị trí tiến vào Đại La Kim Trì lại chỉ có 4. Nói cách khác, ở đây sẽ có 2 người bị loại.

Đủ khả năng xông pha mọi ngăn trở đặt chân lên Đại La Kim Đài, mỗi người xem như là cường giả hàng đầu thế hệ trẻ Đại La Thiên vực, muốn đánh bại hai người trong đó e rằng khó khăn hơn những trận trước rất nhiều.

Mục Trần hơi biến sắc, bộ dáng có vẻ như thả lỏng, nhưng linh lực trong người đang gào thét như mãnh long, sẵn sàng bùng phát ứng chiến.

Mục Trần trầm tư yên lặng, năm người kia đứng giữa Đại La Kim Đài cũng không ai lên tiếng, mọi người đều nhận thấy một cơn sóng

ngầm đang lặng lẽ gầm gừ.

Trong 6 người, cuối cùng 2 kẻ nào sẽ bị hạ?

Dưới chân Kim Trì Phong, mọi ánh mắt đều hội tụ lại ở Đại La Kim Đài, không ít người thần sắc khẩn trương, chính trận chiến cuối cùng này sẽ cho kết quả, bốn vị trí Đại La Kim Trì sẽ có chủ.

Tình hình này, Mục Trần và gã nam tử vạm vỡ có tỉ lệ bị loại cao nhất, dù sao cũng chỉ là hắc mã, so sánh với tứ đại thống lĩnh tiếng tăm xa xăm thì căn cơ vẫn mỏng hơn một chút.

Trên Đại La Kim Đài, ánh mắt độc xà của Ngô Thiên chạy qua chạy lại trên người Mục Trần và nam tử vạm vỡ:

- Hai người các ngươi đều mới, trận đấu cuối cùng này cho phép các ngươi lựa chọn đối thủ, xem như ưu đãi của chúng ta. Dĩ nhiên... các ngươi có quyền chọn đấu lẫn nhau, như vậy thì thoải mái hơn một tí.

Hắn tươi cười lạnh lẽo có chút mưu mô, ý tứ giữ sức cũng rất rõ. Hắn muốn Mục Trần và nam tử vạm vỡ tàn sát nhau trước, sau khi có kết quả rồi chỉ cần tranh một trận nữa là được.

Mục Trần mặt không chút thay đổi, chẳng để mắt tới lời tên kia. Ngô Thiên cười cười cũng không chấp, đưa mắt nhìn nam tử vạm vỡ.

Rõ ràng ánh mắt Ngô Thiên làm cho hắn khó chịu, nheo mắt. Tình hình này, trong 5 đối thủ, Mục Trần có vẻ là dễ xơi hơn cả, gã nam tử này nhìn có vẻ như thô kệch, nhưng lại khá mẫn cảm. Hắn nhận thấy Mục Trần cũng không đơn giản.

Đôi mắt đen láy mang vẻ khiêm tốn kia như mãnh hổ đang ẩn mình, một khi bùng nổ chắc chắn là một phát cắn người tới chết. Thật sự phải chọn đối thủ, hắn không muốn chọn Mục Trần.

Người như vậy, nếu trở thành kẻ địch, thì tất nhiên cuộc sống mỗi ngày sẽ rất bất an.

Nam tử vạm vỡ đảo mắt, hít một hơi, thoáng nhìn lại Mục Trần mỉm cười đầy thiện ý, rồi đưa mắt nhìn lại Ngô Thiên, ôm quyền cười nói:

- Đại La Thiên vực, Sư Báo sơn, Phương Lôi, thỉnh Ngô Thiên thống lĩnh chỉ giáo!

Lời vừa dứt, sắc mặt Ngô Thiên liền trở nên khó coi, ánh mắt lạnh như đao khóa chặt nam tử vạm vỡ kia. Không chỉ khiến cho dự tính của hắn thất bại, gã này còn dám chủ động khiêu chiến.

Trong tứ đại thống lĩnh, không tìm ai khác, lại cố ý gọi tên mình, hắn cảm thấy mình là kẻ yếu nhất tứ đại thống lĩnh sao?

Khiêu khích thế này làm cho Ngô Thiên cực kỳ khó chịu, nhìn chằm chằm người tên Phương Lôi kia, nhếch mép cười, hàm răng lộ ra như dã thú:

- Được, được lắm! Rất can đảm.

Mục Trần thấy nam tử vạm vỡ kia lựa chọn nhanh chóng như vậy cũng hơi ngạc nhiên. Dù sao so với tứ đại thống lĩnh, uy hiếp của hắn rõ ràng kém hơn hắn, vậy mà Phương Lôi kia lại mạo hiểu đắc tội Ngô Thiên, mà bỏ qua không chiến với hắn, việc làm này thật là bất ngờ.

Và cái lựa chọn đó cũng mang tới cơ hội cho Mục Trần, hắn cũng đỡ được mối lo xa luân chiến.

Đối với nụ cười thiện cảm của Phương Lôi, hắn khẽ gật đầu đáp lại, từ tốn bước ra, ánh mắt quét tới tứ đại thống lĩnh, lướt qua Từ Thanh, Chu Nhạc, dừng lại ở Ngô Thiên và Tào Phong.

- Thống lĩnh tân nhiệm Cửu U cung Mục Trần, chẳng biết có được mời Tào Phong thống lĩnh, chỉ giáo một phen?

Giọng nói bình tĩnh vang trên Đại La Kim Đài, không khí chùng xuống nặng nề. Còn dưới chân Kim Trì Phong, thì ngược lại như bị kích nổ.

Những tiếng xôn xao vang khắp nơi, ai nấy mắt sáng rỡ, hứng thú hiện rõ trên mặt. Ai ai cũng biết mối quan hệ năm xưa của Tào Phong với Cửu U cung, và hiện tại Mục Trần, là tân thống lĩnh Cửu U cung. Tân-cựu thống lĩnh đối đầu, tất nhiên sẽ rất thú vị đáng xem.

Để xem cưới cùng vị thống lĩnh bội phản Cửu U cung sẽ thắng, hay là vị tân thống lĩnh Cửu U dẫn về, là kẻ mạnh hơn?

Cửu U đã nhìn lầm người một lần, chẳng biết lần thứ hai này nhìn người là đúng hay sai?

Trong những tiếng xôn xao, bình đài Cửu U cung, đám Cửu U vệ mặt mày băng lãnh, ánh mắt đầy thù hận tập trung vào Tào Phong. Gã kia năm xưa phản bội Cửu U cung, cũng có nghĩa là đã từ bỏ Cửu U vệ.

Đối với quân nhân bọn họ, thống lĩnh bội phản chính là việc không thể chấp nhận.

Đường Băng và Đường Nhu cũng nắm chặt tay, gương mặt không giấu nổi lo lắng khẩn trương. Các nàng biết, Mục Trần quyết chiến Tào Phong sớm muộn cũng xảy ra, khi đó khó tránh khỏi trong lòng bốn bề dậy sóng.

Tào Phong bội phản, là nỗi đau lớn của Cửu U cung. Các nàng cũng biết, trong lòng Cửu U cũng có khúc mắc, dù sao người mình từng rất tin tưởng lại phản bội, hận thù khó mà tan biến.

Cái vướng mắc đó không ai gỡ ra được, chỉ khi Mục Trần ra tay, vì hắn chính là tân thống lĩnh Cửu U cung, tiếp nhận vị trí cũ của Tào Phong, cần phải xóa đi dấu ấn mà Tào Phong để lại.

Việc đó cũng không ohải khó khăn, chỉ cần hắn đánh bại Tào Phong, đồng nghĩa với việc công bố rõ ràng với mọi người trong Đại La Thiên vực, từ đây về sau Cửu U cung chỉ có hắn Mục Trần, mới chân chính là thống lĩnh Cửu U vệ.

Danh tiếng bất luận kẻ nào cũng sẽ bị ánh sáng của hắn che khuất.

Kẻ phản bội cũng sẽ lu mờ, Cửu U cung sau khi nghênh đón đúng người đúng chỗ, sẽ tỏa ra ánh sáng vốn có của nó.

Đương nhiên, điều kiện trước hết là Mục Trần sẽ xóa được dấu ấn Tào Phong để lại. Trận giao tranh này của hắn và Tào Phong chính là thời điểm công bố.

Có lẽ Đại La Thiên vực đang c1o rất nhiều người mong chờ kết quả của trận này.

Cửu U cung có hay không danh chính ngôn thuận, phải xem cái lúc này.

Trên Đại La Kim Đài, Tào Phong thản nhiên cười, khóe miệng cong lên khinh bỉ.

Mục Trần chọn hắn làm đối thủ, đây chẳng phải thuận theo tâm tư của hắn sao?

Hắn muốn cho Cửu U biết, hắn ưu tú tuyệt đối không có ai thay thế được.

Tào Phong thở ra một hơi, chân bước tới, giơ ngón tay hướng Mục Trần cong lại ngoắc ngoắc, tiếng cười gằn chạy ra Đại La Kim Đài.

- Khiêu chiến ta sao? Vậy cứ như ngươi mong muốn. Nhưng trả giá thế nào hy vọng ngươi có thể kham nổi...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 689: Mới Cũ Thống Lĩnh Giao Đấu

Tào Phong chậm rãi bước đến, theo mỗi bước chân của hắn, linh lực tràn ngập dâng lên, dao động dần dần tăng vọt.

Chỉ ba bước, dao động linh lực của hắn đã vượt qua Chí Tôn nhất phẩm đỉnh phong!

Sự mạnh mẽ của nó, so với bất kỳ đối thủ nào Mục Trần từng giáp mặt trên đường đăng đỉnh Kim Trì Phong cũng đều mạnh hơn.

Tào Phong nhếch mép châm chọc, dao động của hắn đã vững chắc tại Chí Tôn nhị phẩm, uy áp cường đại như bao phủ cả Đại La Kim Đài.

Tào Phong, thế nhưng đã thăng lên Chí Tôn nhị phẩm!

Dưới chân Kim Trì Phong, vô số người kinh hô, khó trách Tào Phong chẳng ngại Mục Trần khiêu chiến, thì ra hắn đã sớm đột phá, thuận lợi trở thành Chí Tôn nhị phẩm.

Đường Băng Đường Nhu tiếu diện khẽ biến, các nàng biết rõ Chí Tôn cảnh chênh lệch một phẩm cũng rất lớn, muốn bù lại chẳng hề dễ dàng.

- Tỷ tỷ, Mục Trần sẽ không thua chứ?

Đường Nhu nắm tay Đường Băng, thì thào hỏi. Nếu Mục Trần thua, e rằng danh vọng Cửu U cung sẽ xuống dốc không phanh, đến lúc đó Huyết Ưng vương nhất định gợi lại chuyện cũ, thừa dịp giải tán Cửu U cung.

Đường Băng bần thần nghiến răng:

- Mục Trần không phải tên ngốc, ta nghĩ hắn đã sớm đoán ra, nếu không có cách ứng phó thì không biểu hiện như thế đâu.

Lúc này ngoài việc tin cậy Mục Trần, nàng cũng chẳng có cách nào khác.

Cửu U nghe vậy, bật cười:

- Tiểu Băng nhi cuối cùng cũng biết tin cậy hắn một chút nhỉ.

Đường Băng tiếu diện ửng đỏ, lớn tiếng:

- Ta chỉ nghĩ cho Cửu U cung, vừa rồi hắn còn càn rỡ trước mặt ta như thế, nếu mà thua thì để xem ta xử lý hắn thế nào.

Cửu U lạnh lùng cười khẽ, đôi mắt nhỏ nhìn chằm chằm lên kính linh lực, khẽ nói;

- Yên tâm đi... một tên Tào Phong không đủ sức ngăn nổi hắn.

Tào Phong đứng thẳng giữa Đại La Kim Đài, ánh mắt nhìn Mục Trần như kẻ bề trên nhìn kẻ dưới. Chí Tôn nhị phẩm khiến cho hắn có được khí thế này.

Trong Huyết Ưng điện, địa vị của hắn cũng có phần hơi thấp, thông thường mọi sự đều do Ngô Thiên chủ trì, bề ngoài thì có vẻ như bất hiển sơn bất lộ thủy, nhưng có lẽ ngoài Huyết Ưng vương,không mấy người biết thực lực của hắn không kém Ngô Thiên bao nhiêu, mà còn ẩn nhẫn nhiều hơn Ngô Thiên. Hôm nay nếu không phải Mục Trần, có lẽ hắn sẽ còn ẩn giấu thực lực, cho đến ngày vượt mặt cả ba người xếp trên mới thôi.

- Vốn không định hiển lộ thực lực...

Tào Phong bùng nổ linh lực, khiếng không khí bồng bềnh tạo ra một vùng gợn sóng, hờ hững nhìn Mục Trần:

- Bất quá cựu thống lĩnh Cửu U vệ ta đây, nghĩ rằng phải có nghĩa vụ xem thử tân thống lĩnh nhà ngươi có đủ hỏa hầu hay không.

Mục Trần nhíu mày, nhìn chằm chằm Tào Phong, chậm rãi nói:

- Hy vọng mấy cái lời này về sau đừng có thốt lên nữa, ngươi không có tư cách gì nhận quan hệ với Cửu U cung đâu.

Hắn thở dài, nói tiếp:

- Mặt khác, ta muốn tăng ngươi một câu... cái thứ như ngươi là con chó đáng khinh không có mắt, đánh ngươi chỉ tổ làm bẩn tay ta, nhưng dù sao cũng phải chặt ngươi một tay đòi lại công bằng cho hơn 1000 anh em Cửu U vệ.

Mục Trần giọng lưỡi đanh thép vang khắp Đại La Kim Đài, khiến cho cả năm người còn lại cũng ngẩn ra, cả Từ Thanh và Chu Nhạc cũng kinh ngạc.

Kinh ngạc vì tên nhóc này càn rỡ đến mức khó nghĩ, mấy lời đó lại nói ra với gương mặt rất ôn hòa.

Lời của hắn chẳng khác nào nói Tào Phong là miếng thịt con cá nằm trên thớt đao của hắn, mặc tình băm xả hay sao? Chẳng lẽ hắn mù không thấy được thực lực Tào Phong hiện tại đã là Chí Tôn nhị phẩm?

Dù cho chiến lực khi nãy hắn bày ra không kém, nhưng trước mặt một vị Chí Tôn nhị phẩm, cũng đâu có tư cách mạnh miệng dữ vậy!

- Khặc khặc... thú vị nhỉ.

Ngô Thiên đưa mắt quái dị nhìn Mục Trần, cười quán đản. Tân thống lĩnh Cửu U cung không lẽ ngu đến mức hết thuốc chữa?

Tào Phong hai mắt cực lạnh nhìn đối phương, vẻ mặt hờ hững chẳng còn lại chút nào, khóe miệng run run càng lúc càng thêm dữ tợn.

- Ha ha...

Hai hàm răng Tào Phong bật ra một tiếng cười lạnh lẽo đầy phẫn nộ. Lời của Mục Trần khiến cho hắn giận quá mà cười to. Bao năm nay lần đầu tiên chạm trán một tên hung hăng như thế.

Lời của hắn trước đó chính là muốn làm nhục Mục Trần, nào dè được tên kia đốp chát lại còn kinh dị hơn, bộ dáng ra vẻ như hắn chẳng có chút uy hiếp nào.

- Xem ra Cửu U đại nhân tìm một thống lĩnh mới thật đáng thất vọng.

Tào Phong điềm nhiên nói.

Mục Trần lại cau mày, thản nhiên nói:

- Hai tay...

- Thứ không biết sống chết!

Đối mặt Mục Trần, Tào Phong cũng không dằn được nộ, lạnh lẽo cười lớn, dũng mãnh xông lên. Hắn phải ra tay trước đập cái tên càn rỡ kia tàn phế, để xem còn nói ngu được nữa hay không.

Tào Phong đùng đùng nổi giận xông tới, tốc độ nhanh như quỷ xuất hiện trước mặt Mục Trần, không chút do dự tung quyền đánh ra, linh lực cuồn cuộn như sóng biển mênh mông dữ tợn quét tới.

Sức mạnh Chí Tôn nhị phẩm bộc phát trên đầu quyền của hắn.

Một quyền đủ để đánh bại bất cứ đối thủ Chí Tôn nhất phẩm nào.

Quyền ấn cuồng bạo mang theo linh lực mênh mông kéo đến, kim đài chấn động rung chuyển, hắn nhiên Tào Phong ra tay không chút lưu tình.

Quyền ấn ập tới, Mục Trần chẳng có dấu hiện gì cho thấy sẽ tránh né, hai tay vòng ôm trước người, đôi mắt trở nên đỏ ngầu, hung sát khí tràn ngập.

"Ầm!"

Đại Tu Di Ma Trụ xuất hiện trong vòng tay hắn, hung hăng vung lên đập xuống quyền ấn cuồng bạo.

"Đùng!"

Hai bên va chạm, tiếng nổ trầm bổng vang lên, mắt thường nhìn thấy một vòng tròn xung kích bắn ra, kim đài nứt nẻ.

Lực xung kích ngay cả Từ Thanh, Chu Nhạc cũng phải híp mắt lại.

"Ầm!"

Linh lực trùng kích tung hoành, hai bóng người dội ngược ra.

Đại Tu Di Ma Trụ xoay tròn trong tay Mục Trần, rồi nện xuống mặt đất. Hắn một tay chống lên ma trụ, lấy lại thăng bằng, ngẩng lên nhìn Tào Phong đằng xa.

- Chí Tôn nhị phẩm, chỉ thế mà thôi.

Mục Trần bình tĩnh châm chọc, bản thây tuy chỉ là Chí Tôn nhất phẩm, nhưng linh lực có dung hợp Bất Tử Hỏa, chất lượng tự nhiên tốt hơn Tào Phong. Cộng thêm sức mạnh Đại Tu Di Ma Trụ, chính diện ngạnh kháng cũng khó phân cao thấp.

- Lớn giọng như thế, không sợ không còn mặt mũi quay về sao?

Tào Phong cười châm chọc, ánh mắt sáng quắc, linh lực dũng mãnh thổi ra, một thanh trường thương đỏ sậm xuất hiện, thân đỏ như máu, cứ như bị nhúng trong biển máu vô tận xâm chiếm, toát ra khí tức u ám. Mũi thương có một đôi mắt ưng đỏ ngầu cực kỳ quái dị.

- Đó là Huyết Ưng thương, là thần khí trung phẩm, một trong những trọng bảo Huyết Ưng điện. Huyết Ưng vương thật là hào phóng, lại cấp cho Tào Phong thần khí cấp độ này.

Đường Băng nhìn thấy trường thương đó, nhất thời căng thẳng.

Đường Nhu cũng đầy lo lắng khẩn trương.

Huyết Ưng thương nơi tay, khí thế Tào Phong càng thêm hung mãnh, thân thương chấn động vang lên những tiếng ưng gáy đầy đe dọa, huyết quang ngập tràn như muốn xé rách không trung.

"Vù!"

Tào Phong lao đi, hóa thành vô số tàn ảnh, thương ảnh như cơn mưa máu ào ào phủ xuống Mục Trần, một cỗ khí tức âm lãnh đáng sợ bao trùm.

Mục Trần lui ra sau nửa bước, Đại Tu Di Ma Trụ gào thét mà vung lên, thân trụ khổng lồ quật ngang đỡ hết thương ảnh trùng kích.

"Keng keng kang kang!"

Va chạm như chớp, tóe lửa lấp lánh, kình lực kinh người tản mát, không gian cũng vì thế mà trở nên có chút vặn vẹo.

Hai người chẳng ai phòng thủ, tất cả đều cuồng công, trận đánh rất hấp dẫn.

Ai nấy chống hai mắt quan sát hai cái bóng mơ hồ, thế công liên miên nhưng không ai công phá được ai.

Không ít người tỏ ra kinh ngạc, vì họ nhận thấy Tào Phong thực lực cao hơn, nhưng cuối cùng đến giờ cũng chưa hề chiếm được thượng phong trước Mục Trần.

Điểm này hiển nhiên Tào Phong rõ nhất, sắc mặt lạnh đi, bắn người lên không trung, Huyết Ưng thương bộc phát huyết quang vạn trượng, một tiếng ưng gáy chói tai vang lên.

- Ưng thương, Ưng Liệt Không!

Huyết quang dâng trào, một con huyết ưng khổng lồ trăm trượng từ trường thương chui ra, giang cánh rồi dung hợp vào mũi thương, với tư thái mạnh mẽ cực kỳ nhanh như chớp phủ xuống Mục Trần.

- Chết cho ta!

Tào Phong quát lên.

Mục Trần ngẩng nhìn thế công sắc bén, đôi mắt bắt đầu lợi hại hơn, Đại Tu Di Ma Trụ đập mạnh xuống đất, đột nhiên thân trụ lóe sáng, hoa văn cổ xưa xuất hiện.

Chính lúc đó, cỗ hung sát khí không cách nào hình dung tràn ngập thiên địa, như ma vật viễn cổ thức tỉnh, khiến cho người ta sợ hãi biến sắc.

Đôi mắt Mục Trần càng thêm đỏ tươi, tiếng gầm vang lên.

- Đại Tu Di Ma Trụ, Đãng Ma Văn!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 690: Huyết Ảnh Pháp Thân

- Đãng Ma Văn!

Tiếng quát vang rền, Đại Tu Di Ma Trụ hiện rõ hoa văn trên thân, như những vết nứt lan tràn khắp trụ, nhìn bề ngoài cứ như thể ma trụ sắp vỡ.

Thế nhưng từ những vết nứt đó, sát khí dữ dội tuôn ra, khiến cho khí thế Đại Tu Di Ma Trụ như ma thần thức tỉnh, cực kỳ đáng sợ.

Đại Tu Di Ma Trụ vốn là thượng cổ hung khí, thời đại viễn cổ từng qua tay rất nhiều cường giả siêu cấp, dù hiện tại bị hư hao khá nhiều, nhưng thực lực Mục Trần càng tăng cao, uy lực tri triển của nó càng bộc lộ ra hung uy bất phàm. Thần khí bình thường căn bản không là gì với nó.

"Ầm!"

Đại Tu Di Ma Trụ sát khí ngập trời đập xuống, không gian méo mó nổ tung, tư thái hung hãn đối chiến huyết ưng.

"Đùng!"

Hai bên va chạm, tiếng nổ kinh thiên khiến hai tay đau nhức vang lên, kình lực khủng bố như sóng dữ tuôn ra bốn phương tám hướng.

"ầm ầm ầm"

Những tiếng sấm rền không dứt theo linh lực trùng kích cuồng bạo tung hoành.

Mọi người chăm chú nhìn vào khu vực linh lự trùng kích cuồng bạo nhất, một thân ảnh cao cao đứng thẳng như thương, tay ôm Đại Tu Di Ma Trụ, chân giậm xuống đất chầm chậm lùi lại.

Mỗi bước lui của hắn chấn cho mặt đất vỡ tan thành bụi cám.

Mắt đỏ Mục Trần lay chuyển, cổ họng ùng ục sôi lên, chợt hắn giậm mạnh chân xuống, khiến cho mặt đất hoàng kim trong phạm vi 10 trượng nổ tan tành.

- Phá!

Trên hai tay hắn gân xanh như con rồng hiện rõ, sát khí từ Đại Tu Di Ma Trụ lại bùng phát.

"Grééééccc!"

Tiếng ưng gáy thê thảm vang lên, bóng huyết ưng nứt nẻ dữ dội, lan tràn, rồi sau một tiếng "choang" nó vỡ nát giòn tan, hóa thành vô số đốm sáng đỏ đỏ rơi xuống.

Trên bầu trời, một tiếng hậm hực vang lên, trong vòng ảnh hưởng linh lực trùng kích, bóng người lảo đảo lui sau. Mục Trần cường thế phá công kích Tào Phong khiến bản thân hắn cũng bị chút ảnh hưởng.

"Véo!"

Mục Trần lạnh lùng nhún chân bay lên, như đại bàng tung cánh từng không, Đại Tu Di Ma Trụ phủ cái bóng đen hung hăng đập xuống.

Công kích của hắn cực kỳ dũng mãnh, một khi đã có chút thượng phong thì tuyệt đối không cho đối thủ có cơ hội hít thở.

Đại Tu Di Ma Trụ xé toang linh lực cuồng bạo, nện mạnh xuống bóng người trong đó.

"Đùng!"

Đại Tu Di Ma Trụ quật vào trong đó, đôi mắt Mục Trần đột nhiên tròn lên.

Linh lực nhất thời bị tách ra, vô số ánh mắt phóng tới, lồi ra trợn trắng.

Trong chỗ hào quang sáng lóa, một quang ảnh khổng lồ mấy trăm trượng ngạo nghễ giữa trời, toàn thân màu đỏ như máu, bề ngoài còn có những ký hiệu quỷ dị ngưng tụ từ máu tươi, dao động linh lực đáng sợ lan tỏa khiến cho không gian chấn động.

Đúng lúc đó, cánh tay huyết tinh khổng lồ của nó giơ lên cản lại đòn công kích của Đại Tu Di Ma Trụ. Huyết quang lóe lên chuyển động, như máu tươi đang không ngừng chảy trong nó.

Đây rõ ràng là Chí Tôn pháp thân mà Tào Phong tu luyện!

- Chí Tôn pháp thân này...

Mục Trần chăm chú nhìn pháp thân kia, hắn cảm nhận thấy được dao động linh lực rất mạnh mẽ, khẽ lẩm bẩm:

- Không ngờ là pháp thân hạng 99, Huyết Ảnh pháp thân...

Huyết Ảnh pháp thân chỉ xếp hạng 99, bét nhất trong số 99 danh hào, nhưng đã được xếp vào bảng này thì tất nhiên phải nổi bật và cao cường hơn những Chí Tôn pháp thân vô danh khác. Xem ra Huyết Ưng điện rất coi trọng Tào Phong, nên mới cho hắn tu luyện pháp của Huyết Ảnh pháp thân, có lẽ đây là lý do ngày trước hắn phản bội Cửu U cung, gia nhập vào Huyết Ưng điện.

- Có thể khiến ta phải vận dụng đến Huyết Ảnh pháp thân, xem như ngươi có năng lực!

Huyết Ảnh pháp thân với đôi mắt đỏ ngầu như dã thú, âm thanh lạnh lùng ầm ầm vang trong trời đất.

Ngữ khí rõ ràng đang rất căm phẫn, vốn nghĩ rằng bằng thực lực Chí Tôn nhị phẩm đã thừa sức nghiền nát Mục Trần, không ngờ sau vài chiêu giao đấu chẳng chiếm nổi thượng phong lại còn bị ma trụ cổ quái kia áp đảo, cực kỳ khó chịu.

Hiện giờ cả Đại La Thiên vực đều đang chăm chú quan sát trận chiến này, nếu bại dưới tay Mục Trần, hắn sao còn mặt mũi mà an ổn làm thống lĩnh.

Bất kể thế nào, tuyệt đối cũng phải xóa sổ Mục Trần!

Sát khí nổi lên, Huyết Ảnh pháp thân giơ tay vỗ lên Đại Tu Di Ma Trụ, sức mạnh bùng phát đánh bật ma trụ bay đi.

Mục Trần vội tháo lui, vung tay điều khiển Đại Tu Di Ma Trụ xoay tròn cắm thẳng xuống mặt đất, còn hắn bay lên đứng trên đỉnh trụ, lạnh lẽo nhìn đối thủ.

- Huyết Bạo Thuật!

Tào Phong càng nổi sát khí, huyết chưởng kết ấn, một trảo sắc nhọn như ưng trảo vồ tới.

"Ầm!"

Trảo kình gào thét, khiến cho không trung mang theo một màu đỏ huyết tinh đầy kinh khiếp. Thân thể Mục Trần bỗng dưng cứng lại, máu trong người sôi lên như sắp bùng nổ.

Huyết Ảnh pháp thân không ngờ lại có thể cách không kích nổ tinh huyết trong người, thủ đoạn thật quái dị.

"Ầm!"

Mục Trần giậm mạnh chân xuống, lôi quang rực rỡ tỏa ra, nhanh chóng lôi hóa toàn thân, lấp lánh ánh bạc. Hắn lúc này như lôi thần hàng lâm, một quyền tung ra nộ lôi cuồn cuộn, chấn vỡ huyết quang.

- Huyết Ảnh!

Tào Phong thấy thế cười khẩy, những dòng máu tươi từ trong pháp thân bắn ra, như vạn ảnh tung hoành, quấn lấy Mục Trần.

Huyết ảnh gào lên liên hồi, âm ba khuếch tán làm cho người ta đau đầu nhức óc.

Mục Trần nhíu mày, nhún mình lui đi, sấm động bên tai kháng cự lại huyết âm quấy nhiễu. Hai đấm bất thình lình đánh ra.

"Ầm!" "Ầm!"

Lôi quyền ấn đánh ra, ngạnh chiến với huyết ảnh, vang lên những tiếng nổ liên tục, mỗi một tiếng nổ vang lên, Mục Trần lại bị đánh bay đi vài trăm trượng.

Mọi người đều thấy, lúc này Mục Trần đã rơi xuống hạ phong.

Bình đài Cửu U cung, Đường Băng Đường Nhu các nàng hết hồn, nhưng không nói gì, vì các nàng biết Tào Phong bây giờ hung hãn bao nhiêu.

- Ngươi bây giờ như con chó chết, còn uy phong nữa thôi?

Tào Phong cười khằng khặc, công kích càng dữ dội, sát khí đại thịnh, hai tay kết ấn pháp cực kỳ quỷ dị.

- Còn trốn được đi đâu?

- Ma Huyết Chung, Thực Thiên Hóa Địa!

"Ầm!"

Thiên địa đột nhiên đổi sắc, thiên không mây đỏ bừng lên, mưa máu từ trên trời đổ xuống ào ào.

Mục Trần khựng người lấy lại thăng bằng, khẽ cau mày trước cỗ linh lực bất thường đang đổ xuống. Tào Phong lúc này đã thi triển sát chiêu.

- Hẳn là cũng kém không nhiều lắm ...

Mục Trần lẩm bẩm, bàn tay trong áo bí mật tụ một ấn pháp.

"Oooong!"

Không gian quanh người Mục Trần cũng chuyển sang đỏ, vô số huyết ảnh như dây leo lao ra, kết lại xung quanh.

Huyết ảnh tạo thành một cái chuông máu đỏ sẫm quỷ dị bao phủ Mục Trần.

Huyết chung đứng sừng sững giữa không trung, bề mặt huyết chung như có những gương mặt dữ tợn rít lên không ngừng, làm cho người ta đầu đau đớn muốn nổ.

Huyết chung xuất hiện, bắt mất Mục Trần, vô số người trong thiên địa biến sắc, lắc đầu than thở. Tào Phong dùng đến sát chiêu này, e rằng Chí Tôn nhị phẩm bị nhốt vào cũng phải rất thê thảm.

Mục Trần lần này dữ nhiều lành ít.

Bình đài Huyết Ưng điện, gương mặt vốn khó coi của Huyết Ưng vương lúc này mới mỉm cười thản nhiên, ánh mắt như độc xà làm kẻ khác không rét mà run.

Xem lần này Cửu U cung còn mặt mũi nào.

- Chết ngay cho ta!

Trên bầu trời, Tào Phong cười gằn, sát khí dâng lên, ấn pháp biến đổi, huyết chung chấn động, huyết quang bùng nổ, chỉ cần hắn kích nổ, Mục Trần đang ở trong đó phải chết là cái chắc!

- Ma Huyết Chung, nổ!

"Ầm!"

Huyết chung to lớn nổ tung, nháy mắt biển máu mông lung tràn ngập, huyết tinh lan tỏa khắp thiên địa.

Không gian nơi đó xuất hiện dấu hiệu vỡ vụn, những vết nứt không gian lan ra.

Mọi ánh mắt phóng tới.

Đường Băng Đường Nhu sắc mặt trắng bệch, run rẩy. Cửu U vệ cũng tái mặt, ảm đạm.

Chỉ có Cửu U vẫn bình tĩnh.

Biển máu tràn ngập thiên địa, đột nhiên ánh sáng vô tận từ trong đó sáng lên. Ánh sáng lướt qua, biển máu bốc hơi, chỉ chốc lát mà hoàn toàn sạch sẽ.

Tào Phong biến sắc.

Nhiều cường giả cũng cảm ứng được, chấn động nhìn không trung, vô số người đột nhiên hai mắt trắng dã.

Một quang ảnh to lớn giữa trời sừng sững, sau đầu của nó một vầng liệt nhật lơ lửng, phát ra ánh sáng vô tận, ngọn lửa hoàng kim bừng cháy, khiến cho linh lực trong trời đất sôi lên.

Uy áp đáng kinh hãi lan tràn.

Trên bầu trời, Tam Hoàng đang quan chiến cũng kinh dị ra mặt.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 691: Đại Nhật Bất Diệt Thân Hiển Uy

Ngọn lửa quang minh chói mắt từ vầng liệt nhật lan tỏa, nhanh chóng đốt cháy biển huyết tinh, phá sạch đốt sạch.

Chỉ chốc lát mà vùng trời đỏ ngầu trở nên sáng rực, bóng dáng khổng lồ giữa không hùng dũng đáng kinh khiếp.

Ai nấy cứng lưỡi hết hồn nhìn cảnh tượng đó.

- Đó là... đó là Chí Tôn pháp thân của Mục Trần?

- Đây là pháp thân gì? Dao động này đương nhiên không phải pháp thân tầm thường, nhưng dáng vẻ này không giống như loại nào trong 99 pháp thân...

- Thật là cổ quái...

Nhiều tiếng bàn tán vang lên, chấn kinh và nghi hoặc. Chí Tôn pháp thân thần bí chẳng biết lai lịch từ đâu.

Trên bầu trời, Tam Hoàng cũng kinh dị nhìn xuống, thần thái lóe lên.

- Chí Tôn pháp thân này dường như không được liệt vào 99 danh hào Chí Tôn pháp thân.

Thiên Thứu hoàng kinh nghi lên tiếng trước.

Linh Đồng hoàng cau mày thản nhiên nói:

- 99 danh hào Chí Tôn pháp thân tuy rằng uy tín, nhưng thiên địa biết bao rộng lớn mênh mông, rất nhiều Chí Tôn pháp thân cường đại vẫn

chưa được xếp vào 99 hạng kia. Còn nữa có những người thiên phú dị bẩm, nhờ vào cơ duyên nào đó cũng có thể ngưng luyện được những Chí Tôn pháp thân đặc biệt.

Thụy hoàng nghe vậy, gật đầu tán thành:

- Lời này đúng đấy, thiên địa lắm chuyện thần kỳ, 99 danh hào Chí Tôn pháp thân cũng không bao gồm tất cả. Có điều Chí Tôn pháp thân cường đại, chung quy cũng phải quyết định bằng thực lực bản thân, nếu chênh lệch quá lớn, tu luyện những Chí Tôn pháp thân mạnh mẽ cũng chẳng bù lại được.

Thoáng nhìn hai Chí Tôn pháp thân đang giằng co nhau, hắn nói:

- Xem cái tình hình này, Chí Tôn pháp thân thần bí kia có lẽ đã định kết cục.

Mục Trần tuy chỉ là Chí Tôn nhất phẩm, nhưng rõ ràng chiến lực không kém hơn Tào Phong đã Chí Tôn nhị phẩm. Cả hai đều đã gọi ra Chí Tôn pháp thân, với nhãn lực của Thụy hoàng dĩ nhiên thấy rõ Mục Trần áp đảo tuyệt đối.

Thiên Thứu hoàng mỉm cười, Linh Đồng hoàng thì nhíu mày nhưng không nói. Tranh đấu cấp độ kia vốn không làm cho lão hứng thú nhiều. Tào Phong là người của Huyết Ưng vương, nhưng nếu hắn vô dụng thì chẳng có giá trị gì, bỏ đi cũng chẳng tiếc.

Tào Phong đang hoảng sợ nhìn thân ảnh khổng lồ tiến đến, trong lòng dậy sóng. Hắn cảm nhận rõ áp lực lớn lao từ kẻ địch đến gần.

Áp lực cấp độ này đủ để cho thấy Chí Tôn pháp thân mà Mục Trần tu luyện tuyệt đối cao hơn Huyết Ảnh pháp thân của hắn.

- Không thể nào...

Tào Phong run rẩy lẩy bẩy. Hắn biết rõ Chí Tôn pháp thân cường đại trân quý ra sao. Bản thân hắn phải nhiều năm vào sinh ra tử cho Huyết

Ưng điện mới có được tu luyện pháp Huyết Ảnh pháp thân. Thế mà Chí Tôn pháp thân kia lại còn mạnh hơn rất nhiều lần.

- Nhất định là Cửu U cho hắn!

Tào Phong trở nên vô cùng đố kỵ, tình cảm hắn dành cho Cửu U cực kỳ phức tạp, vừa ái mộ, vừa tự ti. Ngày trước phản bội Cửu U cung cũng vì trong lòng cảm thấy bản thân không xứng với Cửu U. Cũng vì lẽ này mà khi nhìn thấy Cửu U tìm một kẻ khác thay vào vị trí của hắn khi trước, lòng lại nổi sát ý.

Hắn phải chứng minh cho Cửu U thấy, hắn tuyệt đối không thể bị thay thế!

- Ngươi cho rằng nhờ Chí Tôn pháp thân này mà có thể thắng ta? Nằm mơ giữa ban ngày!

Sát khí giúp Tào Phong trấn áp sợ hãi, hét to kết ấn.

"Ầm!"

Huyết quang ngập trời lại cuồn cuộn tuôn ra, những cột sáng đỏ sẫm từ Huyết Ảnh pháp thân bắn ra, đặc sệt như máu.

- Huyết Ảnh Kiếm, Trảm Linh!

Những cột sáng đặc sệt như máu kia dung hợp lại, hóa thành cự huyết kiếm khổng lồ chừng trăm trượng. Thân kiếm máu chảy như suối.

Huyết cự kiếm biến dạng không chừng, như cái bóng quỷ dị, rồi đột nhiên biến mất.

Không gian phía sau Đại Nhật Bất Diệt Thân đột nhiên bị xé toạc, huyết quang như cái bóng lao ra, không tản một chút dao động nào bí ẩn chém xuống đỉnh đầu pháp thân.

Nhưng ngay khi huyết kiếm sắp chém trúng mục tiêu, thì một bàn tay hừng hực lửa mặt trời chụp xuống, bắt lấy huyết kiếm.

Bàn tay đó nắm chặt lại, huyết kiếm nổ tung, máu bắn ra nhanh chóng tan biến.

Khán giả kinh ngạc ồ lên, không ai ngờ công kích quỷ dị bí ẩn của Tào Phong lại bị ngăn cản dễ dàng như thế.

- Không tin được!

Tào Phong lại gào lên, huyết kiếm kia là máu của bao nhiêu cường giả và linh thú cường đại ngưng tụ mà thành, độ cướng rắn của nó không phải thần khí tầm thường có thể sánh được, vậy mà Chí Tôn pháp thân kia lại một tay bóp nát.

Hai mắt Đại Nhật Bất Diệt Thân lóe lên ngọn lửa sáng rực, vẻ hờ hững nhìn Tào Phong như một con giun dưới chân.

Sau khi dùng đến pháp thân, hắn cảm thấy sức mạnh trong cơ thể tăng đến điên cuồng, vượt rất xa Tào Phong.

Đại Nhật Bất Diệt Thân chính là một trong ba trụ cột tu luyện Vạn Cổ Bất Hủ Thân, sự vĩ đại của nó thường nhân sao có thể biết.

"Ầm!"

Mục Trần hờ hững tung quyền, quanh minh sáng lóa, quyền ấn như mặt trời gào thét xuyên qua không gian, hung hăng đánh vào Tào Phong.

Thế công sấm sét khiến cho Tào Phong giật mình chỉ kịp đưa tay chắn trước người, cảm nhận sức mạnh đáng sợ vô song bùng nổ.

"Đùng!"

Tiếng vang rền khắp nơi, Huyết Ảnh pháp thân bị chấn lui, mỗi bước để lại một dấu chân sâu hoáy.

"Ầm!"

Huyết Ảnh pháp thân đột nhiên khụy xuống, mặt đất tung tóe. Ánh mắt Tào Phong cực kỳ phẫn uất, liên tiếp bại lui làm cho hắn sát khí càng tăng.

- Nhất định phải giết hắn!

Tào Phong khẽ gần, không thể chịu nổi việc thua Mục Trần. Nhiều năm nay vì theo đuổi sức mạnh, cả Cửu U hắn cũng phản bội, nếu thất bại thì trả giá nhiều năm nay còn ý nghĩa gì?

Nhất định phải giết Mục Trần!

Tào Phong hai mắt đỏ như máu, hai tay giơ cao, huyết linh lực trào ra từ lòng bàn tay, huyết tinh hội tụ.

Đây chính là máu của chính cơ thể Tào Phong.

Những tiếng rầm rầm vang lên, một khối cầu to chừng trăm trượng hình thành phía trên hai tay Huyết Ảnh pháp thân, máu tươi bắn ra bắn vào.

Dao động cuồng bạo đáng sợ lan khắp thiên địa.

Trên Đại La Kim Đài, Từ Thanh, Chu Nhạc thần sắc nghiêm trọng nhìn huyết cầu trên tay Tào Phong, họ cũng biến sắc.

- Tên kia điên rồi!

Buông một câu mắng chửi, họ cảm ứng được rõ ràng Tào Phong thôi động tinh huyết bản thân ra, hắn nhiên đã động sát tâm muốn xóa sổ Mục Trần triệt để!

Nhưng hắn trả giá như thế quá lớn, dù thắng cũng phải trọng thương nửa năm.

Bình đài Cửu U cung, Đường Băng Đường Nhu nắm chặt tay nhỏ bé, tiếu diện tràn đầy khẩn trương, ngay cả Cửu U cũng cau mày, mặt lạnh lùng. Nàng đang dò xét sát ý của Tào Phong đối với Mục Trần sát ý.

Thân hình khẽ ngồi thẳng lên, âm thầm vận sức chờ phát động. Hẳn nhiên nàng đã sẵn sàng giải cứu ngay khi Mục Trần gặp nguy hiểm.

- Ma Huyết Cầu!

Tào Phong phẫn nộ gào thét, huyết cầu bắn đi như luồng điện máu, chớp lóe lao tới Mục Trần.

Nơi nơi huyết cầu lướt qua, không gian nứt nẻ, mặt đất hằn sâu một đường rãnh.

Mục Trần vẫn bình tĩnh, chẳng hề có vẻ gì muốn né tránh, bàn tay khổng lồ nắm chặt lại.

- Vậy cho ngươi xem, uy lực chân chính Đại Nhật Bất Diệt Thân!

Mục Trần gầm lên, ánh mắt sắc bén, quanh minh vô tận bùng nổ, một vầng liệt nhật xuất hiện trong tay.

- Đại Nhật Chưởng!

Cự chưởng đánh ra, hàm chứa cả năng lượng thái dương xuyên không gian dũng mãnh đánh tới huyết cầu hàm chứa tất cả tinh huyết trong cơ thể ào Phong.

"Ầm!"

Hai bên đối chiến, quang minh phủ khắp thiên địa, ai nấy mở to con mắt.

Chiến đấu sống mái lần này, ai mạnh ai yếu?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 692: Đè Bẹp

"Ầm!"

Va chạm đáng sợ giữa trời bùng nổ, quanh minh rực rỡ và huyết cầu đỏ ngầu hung hãn điên cuồng trùng kích, muốn xóa sổ đối phương.

Không gian tại vị trí va chạm không ngừng rạn nứt, khiến cho vô số người thần sắc ngưng trọng, thậm chí là những thủ lĩnh cường đại của các thế lực phụ thuộc Đại La Thiên vực cũng biến sắc.

Mọi người nhìn chằm chằm vào chỗ va chạm, họ đều biết sau vụ nổ này sẽ chính thức phân thắng bại.

Đường Băng Đường Nhu lo lắng đến mức hai đôi mắt xinh xắn mở thật to, tay cũng vì nắm quá chặt mà trắng ra. Đã tới bước này, cách thắng lợi chỉ còn một chút, nếu như thất bại lúc này thì thật cực kỳ đáng tiếc.

Đường Nhu không ngừng lầm rầm cầu nguyện, Đường Băng cũng khẽ cắn môi đỏ mọng, đôi mắt đẹp chớp cũng không chớp.

Vô số ánh mắt nhìn vào, trên bầu trời, lực trùng kích đáng sợ đang giằng co, Tào Phong nhìn thấy tình huống này thì sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Hắn đã đánh đến thế này, vậy mà vẫn không thể đè bẹp Mục Trần.

- Thằng khốn này!

Tào Phong đỏ hồng hai mắt, như đám con bạc mê đỏ đen mất sạch túi tiền, hắn oán hận nhìn chằm chằm Mục Trần, lại giậm chân xuống, trút hết linh lực trong cơ thể ra ngoài, đồng thời cũng có số máu còn sót lại trong cơ thể.

Lúc này nếu có thể thấy chân thân của hắn được giấu trong pháp thân, thì sẽ phát hiện Tào Phong đã như thây khô, cực kỳ đáng sợ.

"Ầm!"

Tào Phong liều mạng phản công, khối cầu huyết tinh nhất thời to lên, có vẻ đã áp đảo được quang minh vô tận.

Trong thiên địa nhất tề kinh hô.

Đằng sau vô tận quang minh, Đại Nhật Bất Diệt thân hai mắt chẳng hề dao động nhìn Tào Phong liều mạng phản công, hai tay đột nhiên kết ấn.

"Ầm!"

Trong chưởng ấn quang minh, một vầng liệt nhật phình to ra, ngọn lửa ánh sáng lóa mắt bốc lên từ chưởng ấn.

- Đại Nhật Diệt Ma!

Giọng Mục Trần vang vọng nơi chân trời, chưởng ấn hàm chứa vầng liệt nhật kia mãnh liệt gào thét hạ xuống, ngọn lửa ánh sáng lan ra, huyết quang đang tăng vọt ngập trời nháy mắt bị đốt cháy hầu như không còn.

Đại Nhật chưởng ấn hạ xuống áp đảo, rồi trực tiếp vồ lấy khối cầu huyết tinh chứa tất cả máu trong thân thể Tào Phong, nắm chặt lại!

"Bùm!"

Tiếng nổ tan nát vang lên, huyết cầu bị Mục Trần bóp nát còn chưa bộc phát lực nổ kinh người, ngọn lửa ánh sáng đã quét tới, đốt cháy sạch

sẽ.

Trên bầu trời, huyết quang nhất thời tan mất.

Tào Phong sợ hãi cực kỳ, Huyết Ảnh pháp thân đang dần nhạt màu lập tức quay đầu bỏ chạy. Hắn hiểu, lúc này đã không còn cơ hội nào chiến thắng Mục Trần.

Mục Trần hờ hững nhìn Tào Phong quay đầu bỏ chạy, vung tay lên, quang minh chưởng ấn xuyên phá không trung, nện vào Huyết Ảnh pháp thân.

"Đùng!"

Một âm thanh làm kẻ khác hết hồn vang lên, Huyết Ảnh pháp thân lập tức nổ tan tành, hóa thành một cơn mưa máu sền sệt từ trời cao rơi xuống, phủ một mảng đỏ ngầu trên mặt đất.

Cơn mưa máu rơi đầy trời, một tia huyết quang nhàn nhạt đang điên cuồng lẩn trốn.

Mục Trần mắt lóe lên, quanh minh chưởng lại hung hăng đánh tới, chộp lấy tia huyết quang nọ. Hắn nhiên hắn không có ý định dễ dàng bỏ qua cho Tào Phong.

Tào Phong hóa thành tia huyết quang cấp tốc lủi đi, bất quá hắn đã trọng thương, tốc độ còn xa mới sánh kịp Mục Trần. Chỉ chớp mắt, bàn tay quang minh xuất hiện phía trên hắn, vô tình vỗ xuống.

Đôi mắt Tào Phong chất chứa sợ hãi nồng đậm cực kỳ.

Trong thiên địa, vô số người nhìn thấy cảnh này, trong lòng chấn kinh. Tân thống lĩnh Cửu U cung này tuổi còn trẻ, mà thủ đoạn lại tàn nhẫn, xem dáng vẻ hiển nhiên là ném đá xuống giếng.

- Dừng tay!

Chính lúc cự chưởng quang minh sắp vỗ trúng Tào Phong, chỗ Huyết Ưng điện vang lên tiếng gầm, Huyết Ưng vương luôn quan sát chiến đấu lúc này sắc mặt cực kỳ khó chịu.

Nghe tiếng gầm của gã, Mục Trần cũng chẳng quan tâm, ngược lại ra tay còn hung ác hơn.

- Láo xược!

Sắc mặt Huyết Ưng vương khó chịu đến cực độ, dù Tào Phong biểu hiện cực kỳ thất vọng, nhưng dù sao cũng là người Huyết Ưng điện. Nếu để mặc Mục Trần phế hắn đi, thì chính là vỗ một cái tát sỉ nhục vào giữa mặt Huyết Ưng điện. Đây là chuyện không thể chấp nhận, đặc biệt khi lão còn thấy Mục Trần thờ ơ chẳng hề quan tâm đến tiếng gầm đe dọa của mình, lửa giận lập tức bùng lên.

- Tiểu tử không coi ai ra gì! Bổn vương sẽ dạy dỗ ngươi cái gì gọi là khiêm tốn!

Huyết Ưng vương vỗ lên thành ghế, khiến chiếc vương tọa vỡ nát ra, lắc mình xuất hiện trên bầu trời, lơ lửng một chút, chỉ thấy một cái lông đỏ tươi từ hư không hiện ra, vút một tiếng xuyên phá không trung, như sấm sét bắn tới Chí Tôn pháp thân Mục Trần.

"Vù!"

Cái lông đỏ xuyên qua không gian, nhất thời làm Mục Trần lạnh cả người. Huyết vũ kia thanh thế không lớn, nhưng dao động linh lực đáng sợ trong đó thực sự vượt xa hắn.

Chí Tôn ngũ phẩm, Mục Trần có được Đại Nhật Bất Diệt thân cũng khó có thể chống lại.

Mục Trần mắt lóe lên, hành động lại kinh người đáng sợ, hắn hoàn toàn không để ý tới công kích vây Nguỵ cứu Triệu của Huyết Ưng vương, cự chưởng quang minh vẫn hung hãn vỗ xuống Tào Phong.

Huyết Ưng vương thấy thế, ánh mắt càng thêm lạnh lùng. Đã như vậy, thì ngươi chết chung với Tào Phong đi.

Huyết vũ xuyên qua không trung, xuất hiện đằng sau Mục Trần, nhưng ngay khi sắp đánh trúng hắn, một cái lông khác mang theo tử viêm đột nhiên xé toang không gian xuất hiện, va chạm với huyết vũ.

"Uỳnh!"

Hai cái lông chim va chạm với nhau, không tạo ra vụ nổ cuồng bạo, chỉ từ tốn ăn mòn lẫn nhau, rồi nhanh chóng nhạt màu, tan biến.

- Người Cửu U cung ta đâu tới lượt Huyết Ưng điện dạy dỗ!

Sau đó, một giọng nói thanh thúy lạnh lùng vang lên, mọi người quay đầu nhìn Cửu U sừng sững đứng tại vương tọa trên bình đài Cửu U cung, dung nhan lãnh diễm, máy tóc đen phiêu bồng, tử hỏa lượn lờ quanh thân khiến cho người ta bất giác cảm thấy khí chất thật kinh diễm và uy nghiêm.

Huyết Ưng vương đứng giữa trời, âm lãnh nhìn Cửu U, giận dữ cười gằn:

- Khẩu khí thật là lớn, vài năm không gặp, tính cách Cửu U ngươi càng lúc càng tệ.

- Nếu cảm thấy khẩu khí của ta không thuận, thì cứ động thủ đi, ta cũng thấy ngươi chướng mắt đã lâu, giải quyết ngươi luôn hôm nay, vừa vặn sát nhập Huyết Ưng điện vào Cửu U cung luôn một thể.

Cửu U nhếch môi khiêu khích.

- Lấy Huyết Ưng điện? Tốt, vậy lấy bản lĩnh ra đi, xem ngươi có mấy cân mấy lượng lại dám cuồng ngôn?

Huyết Ưng vương nổi cáu.

"Aaaaaaaa!"

Chính lúc đó, một tiếng kêu thảm vang lên, Mục Trần không chút lưu tình vỗ xuống thân thể Tào Phong, khiến cho lồng ngực của hắn lún vào, máu phun xối xả, như con chim gãy cánh rụng thẳng xuống đất.

"Xoẹt xoẹt!"

Đang khi rơi xuống, thêm hai đạo kình phong xẹt qua, cắt luôn hai cánh tay Tào Phong, làm cho hắn càng tru lên đau đớn.

"Đùng!"

Tào Phong cắm cả người vào mặt đất, khiến cho kim đài sụp xuống một mảng, nằm bẹp trong đó, máu chảy róc rách, khí tức yếu ớt, chẳng biết còn sống nổi không.

Vô số người lặng lẽ hít hà, ánh mắt run sợ nhìn Mục Trần. Thủ đoạn tàn nhẫn của hắn làm cho đám người thân kinh bách chiến cũng lạnh mình.

Gã này tuổi trẻ mà thủ đoạn không non chút nào.

Trên bầu trời,Đại Nhật Bất Diệt thân nhanh chóng tan đi, hiện ra bản thể Mục Trần, lạnh lùng nhìn xuống Tào Phong chẳng biết còn sống hay đã chết, thản nhiên nói:

- Ta đòi lại những gì ngươi nợ Cửu U cung, từ nay về sau ngươi và Cửu U cung không còn quan hệ gì.

"Phụt."

Tào Phong vốn đã cực kỳ suy yếu, nghe hắn nói thế lại phun ra một họng máu, trước mắt tối đi, hôn mê luôn.

Trong thiên địa lặng ngắt như tờ.

Rồi sau đó chỗ bình đài Cửu U cung, những tiếng hò reo hoan hô vang lên như sấm, Cửu U vệ kích động vô song, ánh mắt đỏ bừng. Mấy năm gần đây, Tào Phong phản bội chính là nỗi đau trong gan ruột bọn họ, là chuyện châm chọc mà bao nhiêu kẻ ở Đại La Thiên vực đàm tiếu, họ chỉ có thể nhẫn nhịn. Hôm nay, ân oán này đã được vị tân thống lĩnh Mục Trần thanh trừ hoàn toàn.

Đến lúc này, họ đã hoàn toàn triệt để vui lòng phục tùng, Cửu U đại nhân dẫn về một tân thống lĩnh thực sự mạnh hơn xa Tào Phong, lại càng đáng tin phục hơn.

- Tỷ tỷ, Mục Trần thắng rồi!

Đường Nhu nắm lấy tay Đường Băng, vui mừng nói.

Đường Băng cũng mỉm cười, đôi mắt xinh xắn đầy vui sướng, nhìn lên kẻ kia hồi lâu. Hắn không làm cho người ta thất vọng, bằng không người ta sẽ không tha cho hắn.

Phía bên Cửu U cung hoan hô rung trời, Huyết Ưng vương trên bầu trời sắc mặt khó coi như bị ai nhéo, u ám nhìn Mục Trần:

- Tiểu tử biết tàn nhẫn đó!

Sát khí khủng bố từ trong cơ thể bộc phát, áp lực như núi cao đổ tới Mục Trần, đã nổi sát tâm với hắn.

Sát khí bài sơn đảo hải ập đến, Mục Trần biến sắc. Chí Tôn ngũ phẩm đúng là cực kỳ cường hãn.

"Vù."

Sát khí đang ập tới, một làn gió thơm thoang thoảng bay qua, dáng điệu õng ẹo của Cửu U xuất hiện phía trước Mục Trần, mái tóc phiêu bồng, hoàn toàn cản hết toàn bộ sát khí.

Cửu U mặt lạnh như băng, tay khẽ nắm lại, tử hỏa như con rắn lửa đang chơi vờn các ngón tay của nàng. Đôi mắt ti hí hé mở, nhìn chằm chằm Huyết Ưng vương, giọng nói lạnh lùng vang vọng.

- Nếu ngươi không phục, thì để ta đấu với ngươi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 693: Lên Đỉnh

Trong vùng này, mọi người đều dõi mắt nhìn lên không trung, nơi sát khí đậm đặc tràn ngập. Bị sát khí ảnh hưởng, nhiệt độ trong vùng cũng hạ xuống thấp.

Sát khí đến từ hai vị cường giả vương cấp.

Trên bầu trời, Cửu U vương và Huyết Ưng vương đối diện nhau, sắc mặt cực kỳ lạnh lẽo. Ân oán hai bên đã lâu, không ai chịu nhịn được ai. Nếu không phải cả hai đều là vương của Đại La Thiên vực, e rằng cuộc chiến giữa họ đã sớm bùng nổ.

Nhưng coi bộ hôm nay cả hai đều không nhịn nổi sát ý trong lòng>

- Đã muốn sớm lĩnh giáo tộc Cửu U tước, hôm nay thật là tiện.

Huyết Ưng vương cười gằn, đôi mắt đỏ cực kỳ hung tàn.

Những luồng gió lốc bốc lên quanh người, đỏ như máu, mang theo dao động linh lực cuồng bạo như lưỡi đao, tàn phá thiên địa.

- Cứ thử xem.

Cửu U nhếch mép cười, tử hỏa bập bùng quanh thân cũng bốc cháy dữ dội, mái tóc phiêu bồng cũng nhảy múa theo điệu lửa, nhiệt độ khủng bố tỏa ra xung quanh.

Thấy hai người nhe nanh múa vuốt, mọi người biến sắc kinh hãi. Cửu U vương và Huyết Ưng vương nếu thật sự ra tay, ảnh hưởng chắc chắn hơn xa thống lĩnh tranh đấu.

Cấp bậc thống lĩnh còn chưa được xem làm trụ cột Đại La Thiên vực, nhưng vương như Huyết Ưng vương, Cửu U vương, thực lực của họ chính là lực lượng trung kiên.

- Đủ rồi!

Đúng lúc đó, một tiếng quát vang lên, dao động nhẹ nhàng như gió thoảng quét qua, khiến cho dao động linh lực của Cửu U và cả Huyết Ưng vương đều bị ép trở về cơ thể.

Mọi người trố mắt nhìn lại, Thiên Thứu hoàng đang nhíu mày khó chịu, trầm giọng nói:

- Chẳng lẽ các ngươi không còn nhớ quy tắc Đại La Thiên vực?

Trong Đại La Thiên vực, tranh đấu phe phái không cho phép vương ra tay, chỉ có cấp dưới tùy ý tranh chiến, mới có thể duy trì cạnh tranh, mà cũng có thể bảo toàn được trụ cột thế lực.

Huyết Ưng vương thấy Thiên Thứu hoàng ra tay, đã biết hôm nay không thể đánh Cửu U được nữa. Thoáng nhìn xuống Tào Phong đã thành phế nhân, trong lòng cảm thấy không nuốt trôi cục tức này, lạnh lẽo nhìn Mục Trần:

- Tào Phong đã thua, Mục Trần lại tàn nhẫn như thế, ta thấy nên phế bỏ tư cách của hắn.

Mục Trần nghe vậy, ánh mắt cũng lạnh lùng.

- Nằm mơ!

Cửu U cười khẩy:

- Huyết Ưng vương nhà ngươi chẳng lẽ già quá nên hồ đồ? Tranh đấu nếu như không ai nhận thua thì vẫn tiếp tục. Đừng nói Tào Phong trọng thương, cho dù chết cũng là tự làm tự chịu, không trách ai khác được!

- Ngươi muốn Huyết Ưng điện bỏ qua cục tức này, không thể nào!

Huyết Ưng vương không chịu nhịn, tỏ ra gay gắt.

Thiên Thứu hoàng thấy hai bên khắc khẩu đối chọi, mày cau lại. Linh Đồng hoàng bên cạnh cười nhạt:

- Ta thấy hay là để kẻ khác thay Mục Trần, hạ hỏa cho Huyết Ưng vương, về sau sẽ bồi thường cho hắn vậy.

Mục Trần biến sắc, mục đích của hắn là Đại La Kim Trì. Vất vả gian nan tới được đây, sao lại có thể bỏ qua. Hơn nữa cái gọi là bồi thường sau kia cực kỳ mơ hồ, ai mà tin được.

Nhưng dù trong lòng bất mãn, hắn cũng không ngu dại biểu đạt gì cả. Địa vị trong Đại La Thiên vực cũng chưa có gì, không nên vì khí phách nhất thời mà để Cửu U chọc những kẻ chưa nên chọc.

Thiên Thứu hoàng nhíu mày:

- Nếu làm như vậy, sau này còn ai tham gia tranh đoạt Đại La Kim Trì?

- Ha ha, tìm người muốn vào Đại La Kim Trì mà lại thiếu sao?

Linh Đồng hoàng cười nói.

Hai vị hoàng cũng tranh chấp, vị Thụy hoàng ít nói đột nhiên lên tiếng:

- Quy tắc cũ, tiếp tục đi.

Thiên Thứu hoàng và Linh Đồng hoàng cùng ngẩn ra. Bao năm nay Thụy hoàng ít khi nào tham gia vào mấy cái tranh chấp, chủ động nói chuyện như thế này càng hiếm.

Hơn nữa, Thụy hoàng vừa nói, hắn nhiên là có lợi cho Mục Trần.

Ánh mắt tối đen của Linh Đồng hoàng lóe lên một chút. Tuy đều có địa vị Tam Hoàng, nhưng lão biết rõ Thụy hoàng sâu khôn lường, và mấu chốt chính là Thụy hoàng mới chân chính là người được vực chủ tín nhiệm nhất. Lời nói của Thụy hoàng bản thân lão không thể phản bác, chỉ đành cười cười:

- Nếu Mộng huynh cũng nói như vậy, thì cứ theo quy tắc mà tiếp tục.

Huyết Ưng vương sắc mặt xanh mét, nhưng cũng chẳng dám hé răng chút nào, chỉ đành quay mặt nhìn Mục Trần hầm hừ đe dọa, vung tay phẫn uất bay xuống.

Cửu U cũng hơi ngạc nhiên liếc nhìn Thụy hoàng, hơi gật đầu ra chiều cảm tạ, rồi quay sang Mục Trần:

- Trình diễn không tồi, tiếp theo có thể nhận được gì trong Đại La Kim Trì, phải dựa vào chính mình ngươi thôi.

Mục Trần cười, gật đầu. Cửu U không nói gì nữa cũng bay xuống.

Mục Trần quay lại, cung kính ôm quyền vái tạ Thiên Thứu hoàng và Thụy hoàng, rồi lắc mình hạ xuống Đại La Kim Đài.

Trên Đại La Kim Đài, mấy người đều đang nhìn chằm chằm Mục Trần.

Từ Thanh và Chu Nhạc cũng kinh ngạc đầy mặt, thực lực Mục Trần vừa thi triển khiến cả hai kinh hãi. Tuy họ mạnh hơn Tào Phong, nhưng nếu liều mạng với tên này, cũng chưa biết chừng.

Bấy nhiêu đó cũng đủ cho Từ Thanh phải xếp Mục Trần ngang hàng với mọi người.

Mục Trần vừa hạ xuống Đại La Kim Đài, linh lực cuồng bạo cách đó không xa bùng nổ, một bóng người khó khăn chật vật bắn ra, lảo đảo giậm đất lui sau.

Mục Trần lao đến sau lưng kẻ đó, tay đỡ lên vai, hóa giải lực đạo.

Gã kia quay lại nhìn, chính là Phương Lôi, thấy Mục Trần, sắc mặt tái nhợt cười khổ. Mục Trần giao đấu với Tào Phong, hắn cũng đánh với Ngô Thiên, nhưng rõ ràng đã thua.

Đằng trước, quang ảnh tụ lại, Ngô Thiên xuất hiện, ánh mắt hắn học nhìn Mục Trần, và lúc này sâu trong mắt hắn cũng có một chút kiêng dè.

Tuy đang giao đấu với Phương Lôi, nhưng cũng chú ý đến trận đánh của Tào Phong. Chiến lực kinh người của Mục Trần đủ làm hắn phải kinh hãi.

Ngô Thiên không phải ngu xuẩn, bằng không thì đâu thể trở thành thống lĩnh được Huyết Ưng vương trọng vọng nhất. Lúc này hắn đã cất bỏ mọi sự coi thường dành cho Mục Trần, chân chính đặt tên kia làm đối thủ.

- Ta thua! Mục Trần huynh đệ, hy vọng ngươi có thể nhận được thu hoạch từ Đại La Kim Trì.

Phương Lôi cũng biết người biết ta, hắn nhận thua rồi quay sang nói chuyện với Mục Trần, sau đó rời khỏi Đại La Kim Đài.

Dù ghét Ngô Thiên, nhưng hắn hiểu thua cũng do học nghệ chưa tinh, kỹ không bằng người, cũng không thỉnh cầu Mục Trần hỗ trợ.

Mục Trần nhìn hắn rời khỏi, cũng bình tĩnh quay về chỗ đứng. Hắn cũng rất ngứa mắt với Ngô Thiên, nhưng hắn cũng biết lúc này không nên tiếp tục động thủ. Lúc nãy đối phó Tào Phong đã tiêu hao không ít linh lực, trạng thái bây giờ không thập toàn, đâu cần phải mạo hiểm. Vả lại bốn vị trí đã đủ.

Ngô Thiên cũng không xách mé nói khích gì Mục Trần, sắc mặt âm u thong thả về chỗ. Vốn có kế hoạch nhân cơ hội này mà khiêu chiến Chu Nhạc, tăng thêm danh vọng địa vị lên một bậc, ai dè Mục Trần lại lòi ra

còn thắng Tào Phong, hắn không dám ra tay lung tung, tránh để cho Mục Trần thừa cơ.

Bốn người đứng yên lặng bốn góc Đại La Kim Đài, tất cả đều trầm tư, không ai động chạm đến ai.

Mọi ánh mắt lúc này đều nhìn lên bốn người trên Đại La Kim Đài, trong lòng cảm khái. Bốn người này sẽ là tứ đại thống lĩnh Đại La Thiên vực. Ngoài Mục Trần là mới, ba người còn lại đều cũ.

Không khí Đại La Kim Đài an tĩnh lại, trên bầu trời, Thiên Thứu hoàng liếc nhìn hai vị kia, rồi cất tiếng trầm trầm.

- Bốn vị trí cuối cùng tiến vào Đại La Kim Trì đã có, bây giờ hãy nhận lấy Kim Phù.

- Tu La điện, Từ Thanh!

Thiên Thứu hoàng gọi, Từ Thanh bình thản bước lên, một tia kim quang từ không trung bắn xuống, hóa thành một miếng Kim Phù trong tay Từ Thanh.

- Liệt Sơn cung, Chu Nhạc!

- Huyết Ưng điện, Ngô Thiên!

Hai người tiến lên, kim quang phủ xuống, Kim Phù xuất hiện.

Thiên Thứu hoàng nhìn lại góc cuối cùng, khóe miệng hơi cười:

- Cửu U cung, Mục Trần.

Mục Trần tiến lên, kim quang hội tụ, cũng hóa thành Kim Phù trong tay, dường như ẩn chứa một dao động kỳ lạ, và ngọn nguồn của nó chính là đỉnh núi.

Đó là vị trí Đại La Kim Trì.

- Từ hôm nay, bọn họ chính là tứ đại thống lĩnh mới của Đại La Thiên vực!

Thiên Thứu hoàng trịnh trọng tuyên bố, vô số tiếng hoan hô dậy trời ngộp đất vang vọng. Nói gì thì nói, bốn người này chân chính là bốn nhân vật nổi bật nhất thế hệ trẻ Đại La Thiên vực.

Thực lực bọn họ đều được mọi người ủng hộ.

Thiên Thứu hoàng nghe tiếng hoan hô, cười nhạt, nhìn lên đỉnh Kim Trì Phong. Kim quang từ đỉnh núi vẫn không ngừng đổ xuống, lúc này toàn bộ kim sắc hồng lưu, đều đổ vào Kim Phù trong tay bốn người kia.

- Bây giờ, lên đỉnh đi.

Thiên Thứu hoàng phất tay, ánh mắt bốn người càng trở nên nóng cháy, họ giậm chân nhún người lao lên, xuyên qua kim sắc hồng lưu, hướng thẳng đỉnh Kim Trì Phong nguy nga!

Đại La Kim Trì, cuối cùng đã mở cửa cho họ!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 694: Tiến Vào Đại La Kim Trì

Kim Trì Phong.

Kim quang tràn ngập, đưa mắt nhìn lại, ngay cả con mắt cũng bị nhuốm màu hoàng kim. Kim sắc hồng lưu tuôn đổ ngập tràn, toát uy áp đáng sợ,

Mục Trần đặt chân lên đỉnh núi, cảm giác mặt đất cứng rắn một cách đặc biệt như chạm vào kim cương, king ngạc nhìn ra trước. Khu vực trung tâm đỉnh núi, kim quang rực rỡ đậm đặc tới cực hạn, khiến cho người ta hai mắt đau nhức.

Kim sắc hồng lưu đổ xuống bên dưới, đúng là chảy ra từ chỗ này.

Kim sắc hồng lưu quét qua thân thể Mục Trần, hắn nhún chân nhảy lên khoảng một trượng, hồ nước hoàng kim mênh mông cực kỳ xuất hiện trong tầm mắt.

Hồ nước hoàng kim giống như là bị dịch thể hoàng kim tràn ngập. Nước hồ sền sệt quay cuồng, ngẫu nhiên dâng lên vài bọt nước, nổ cái "póc", kim sắc hồng lưu từ đó đổ ra.

- Đại La Kim Trì đây ư?

Mục Trần thoáng chút chấn động nhìn hồ nước hoàng kim này, tuy hồ nước có vẻ yên tĩnh, nhưng không biết vì sao, Mục Trần cũng cảm giác được nguy hiểm dày đặc, cứ như kim trì trước mặt, giống như là tuyệt thế mãnh thú vậy.

Đại La Kim Trì có thể có thần lực rèn luyện Chí Tôn pháp thân, có lẽ cũng tất nhiên không phải phàm vật.

Ba bóng người khác xuất hiện. Từ Thanh, Chu Nhạc, Ngô Thiên dừng lại quanh hồ, hai mắt rạo rực nhìn vào hồ nước đang tỏa kim quang.

Chí Tôn pháp thân chính là kỹ năng cực kỳ quan trọng của cường giả Chí Tôn, mà Đại La Kim Trì này có thể rèn luyện Chí Tôn pháp thân, làm cho pháp thân càng thêm ngưng luyện cường hoành. Hấp dẫn như thế này đối với những người mới vào Chí Tôn cảnh như họ phải nói là hấp dẫn trí mạng.

- Đại La Kim Trì đã mở, bốn người các ngươi tự vào trong đó đi. Nước kim trì nặng ngàn vạn cân, càng xuống dưới áp lực càng lớn, nên không được tùy tiện đi xuống, bằng không hậu quả tự gánh.

- Có tu luyện thành công Đại La Kim Thân huyền thoại hay không, phải tự xem cơ duyên mỗi người, nhất thiết không được miễn cưỡng.

Bốn người xuất hiện ở bờ Đại La Kim Trì, trên thiên không, giọng nói hùng hồn của Thiên Thứu hoàng như sấm rền cuồn cuộn.

Bốn người nghe vậy, đều gật đầu đáp lại.

- Ha hả, ba vị. Lần này xem chúng ta ai có cơ duyên tốt đây.

Từ Thanh khách sáo mỉm cười cung tay, hắn không chần chừ nhún mình nhảy ùm vào trong Đại La Kim Trì.

Hắn chìm xuống hồ mà không khiến cho mặt hồ gợn sóng chút nào, cứ như chìm vào một vũng bùn không đáy, thật khiếp đảm.

Sau Từ Thanh, Chu Nhạc và Ngô Thiên chẳng chút do dự nhảy theo.

Mục Trần thấy ba người kia biến mất trong Đại La Kim Trì, hít sâu một hơi, linh lực vận chuyển trong người, cũng lao thẳng vào Đại La

Kim Trì.

"Tùm tùm"

Sau khi nhảy vào Đại La Kim Trì, một tiếng tùm tùm nho nhỏ vang lên trong tai Mục Trần, chợt hào quang kim sắc ngập tràn trong mắt, ngay sau đó một cỗ lực lượng đáng sợ từ tứ phương tám hướng ập tới, giống như là ý đồ nghiền nát hắn thành cám.

"Ầm!"

Lôi đình phóng xuất ra ngoài thân, Mục Trần nhanh chóng lôi hóa, thi triển cực hạn Lôi Thần Thể, búng chân, thân hình như người cá bơi nhanh xuống dưới Đại La Kim Trì.

Trong Đại La Kim Trì, hiển nhiên càng đi xuống, thì lợi ích thu hoạch được càng lớn. Đương nhiên áp lực cũng càng đáng sợ hơn, nếu không đủ năng lực, tự tiện đi xuống tức là tự tìm đường chết.

"Ào ào"

Mục Trần nhanh nhẹn bơi lặn trong dịch thể hoàng kim đặc sệt, trong tiếng nước lõm bõm, thân hình không ngừng lặn xuống dưới.

Kim quang tràn ngập bốn phía, trong Đại La Kim Trì, dường như cảm giác cũng bị ép về phạm vi nhỏ nhất. Mục Trần có thể dễ dàng cảm nhận những khí tức khác trong phạm vi trăm dặm, nhưng ở đây thì khoảng cách 10 trượng cũng không tới.

"Xẹt xẹt."

Lôi điện xẹt quanh người, tốc độ của hắn dần chậm lại, vì áp lực càng ngày càng mạnh. Lôi Thần Thể đã thi triển cực hạn, cũng vẫn cảm thấy làn da đau nhức từng cơn.

Cũng trong lúc đó, Mục Trần có thể nhìn thấy, từng đợt từng đợt hào quang kim sắc cuồn cuộn không ngừng dũng mãnh chui vào cơ thể hắn,

một loại năng lượng rất đặc dị. Những chỗ hào quang kim sắc lướt qua, Mục Trần nhận thấy toàn bộ nội quan, cốt cách, thậm chí cả máu cũng trở nên nóng rực, cứ như một cái lò lửa đang nung nấu bên trong.

- Thật thần kỳ, thật đáng sợ, Đại La Kim Trì.

Mục Trần lẩm bẩm kinh ngạc. Lôi Thần Thể cực hạn nhưng hắn chỉ có thể lặn xuống khoảng 200 trượng, áp lực ở đây đã rất khủng bố.

- Phải dùng Chí Tôn pháp thân.

Mục Trần hai tay kết ấn, linh lực phong bạo bộc phát từ trong cơ thể ra ngoài, đẩy dạt một khoảng dịch thể hoàng kim, quang ảnh khổng lồ xuất hiện bao bọc bên ngoài Mục Trần.

Đại Nhật Bất Diệt thân xuất hiện, áp lực lên chân thân Mục Trần hoàn toàn biến mất, hắn mỉm cười, lập tức điều khiển Đại Nhật Bất Diệt thân bảo hộ hắn lặn xuống.

Tốc độ lặn xuống sau khi gọi pháp thân nhanh hơn rất nhiều. Độ sâu càng tăng, năng lượng ập tới cơ thể hắn cũng càng dày đặc.

Năng lượng kim sắc đó khi tiếp xúc với Chí Tôn pháp thân, Mục Trần nhất thời kinh dị nhận thấy, Chí Tôn pháp thân phát ra tiếng ù ù run rẩy, dáng vẻ như một kẻ đói khát nhìn thấy đồ ăn ngon, tham lam điên cuồng hấp thu.

Những tia sáng kim sắc thi nhau chui vào Chí Tôn pháp thân, làm cho thể hình của nó càng thêm to lớn.

Mục Trần vẫn không ngừng lặn xuống.

Đến khi chiều sâu đạt tới 800 trượng thì ngừng lại. Lúc này hắn nhận thấy dù Đại Nhật Bất Diệt thân cường đại cũng chịu áp lực lớn.

Mục Trần nhìn quanh, kim quang vẫn ngập tràn, hắn khống chế Đại Nhật Bất Diệt thân ngồi xuống xếp bằng. Năng lượng ở đây đã rất đậm

đặc, có lẽ đủ cho hắn tu luyện.

Lúc trước Thiên Thứu hoàng nhắc nhở, hắn vẫn ghi nhớ. Đại La Kim Trì hiển nhiên không tầm thường, nếu miễn cưỡng lặn xuống sâu hơn, xem ra cũng không phải khôn ngoan.

- Vậy tu luyện ở chỗ này đi.

Đại Nhật Bất Diệt thân chậm rãi kết ấn, hít thở vang lên những âm thanh như sấm. Mục Trần tiến vào trạng thái tu luyện, vầng liệt nhật sau đầu Đại Nhật Bất Diệt thân cũng chậm rãi chuyển động.

"Rầm rầm!"

Liệt nhật chuyển động, vùng nước hoàng kim như sôi lên, hào quang kim sắc hóa thành thủy lưu ngưng tụ lại, bị Đại Nhật Viêm luyện hóa, sau đó Đại Nhật Bất Diệt thân hấp thu sạch sẽ.

Nước hồ ở đây nặng như núi lớn, năng lượng hàm chứa rất thần dị, muốn tách ra cũng không dễ dàng. Rất nhiều người có cơ may được tắm mình trong này, nhưng chỉ có thể bằng linh lực luyện hóa được một chút, hoàn toàn khác với tốc độ tham lam nuốt trôi tất cả của Mục Trần.

Bên ngoài Chí Tôn pháp thân khổng lồ của Mục Trần bị phủ một lớp kim quang sáng lấp lánh, trên thân nhưng tia sáng kim sắc du động càng ngày càng nhiều.

Chân núi Kim Trì Phong, tất cả mọi người đang ngẩng lên nhìn đỉnh núi kim sắc rực rỡ. Không ít kẻ tỏ ra hâm mộ mong ước, dù sao năng lượng Đại La Kim Trì đối với phần lớn Chí Tôn có lực hấp dẫn cực lớn.

Giữa không trung, Tam Hoàng lơ lửng đứng đó, trước mặt họ bốn Kim Phù đang du đãng. 4 miếng Kim Phù này có liên hệ với những Kim Phù mà bốn người đã vào trong ao kia đang giữ.

Lúc này, cả bốn đều rực rỡ kim quang, độ sáng càng lúc càng tăng cao.

Tam Hoàng chăm chú quan sát bốn miếng Kim Phù. Thông thường càng lặn sâu vào Đại La Kim Trì, năng lượng thu được càng mạnh, Kim Phù càng sáng rực. Hiển nhiên, càng vào sâu lợi ích càng lớn.

- Xem ra tứ đại thống lĩnh lần này mạnh hơn trước kia một chút, vị trí của họ khoảng 500 đến 1000 trượng.

Thiên Thứu hoàng nhìn vào bốn miếng Kim Phù, đánh giá rồi mỉm cười.

Thụy hoàng giương đôi mắt lờ đờ, rồi híp tịt hai mắt lại:

- Xem ra lại chẳng có ai đụng tới được Kim Thân.

Thiên Thứu hoàng và Linh Đồng hoàng đều cười bất đắc dĩ. Cái yêu cầu này nói ra cũng hơi quá cao, theo họ phỏng đoán, muốn tu luyện ra Đại La Kim Thân, ít nhất phải lặn sâu xuống 2000 trượng, lấy năng lượng thuần khiết cực độ ở đó mới luyện ra được.

Nhưng đáng tiếc là, những năm gần đây, những thống lĩnh có thể đạt tới độ sây đó chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

- Cứ xem xem, dù sao cũng chưa kết thúc.

Thiên Thứu hoàng nói.

Thụy hoàng gật gù không nói.

Linh Đồng hoàng đảo mắt đột nhiên nhìn về phía Thiên Thứu hoàng, nói:

- Mộng huynh, không biết vực chủ gần đây có tin tức gì không? Đại Thú Liệp sắp đến rồi...

Thụy hoàng cười lắc đầu:

- Linh Đồng huynh yên tâm đi, đến lúc cần xuất hiện, vực chủ tự nhiên sẽ xuất hiện.

Linh Đồng hoàng nghe vậy, cũng chỉ có thể cười, không hỏi nhiều.

Tam Hoàng trở nên im lặng, ánh mắt đều chăm chú nhìn bốn miếng Kim Phù, bất quá hiển nhiên hứng thú không có, dường như lần này cũng chẳng có chuyện gì bất ngờ xảy ra.

Tứ đại thống lĩnh này cũng không có ai đạt tới trình độ đó sao?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 695+2000 Trượng

"Ào ào"

Sâu trong Đại La Kim Trì.

Thân hình to lớn đang xếp bằng trong hồ nước đặc sệt, dòng nước chầm chậm chảy, rồi cuồn cuộn đổ vào thân hình khổng lồ kia.

Sau đầu nó một vầng liệt nhật xoay tròn, tỏa ra Đại Nhật Viêm, luyện hóa dòng nước sền sệt, khiến cho nó trở nên thuần khiết để hấp thu.

Càng nhiều năng lượng bị luyện hóa, những tia sáng kim sắc du động lượn lờ quanh thân nó cũng càng to ra.

Mơ hồ giống như những con rắn nhỏ đang leo lên thân thể khổng lồ kia.

Bọn chúng uốn lượn leo lên, để lại một vệt kim sắc nhàn nhạt, tản ra năng lượng thần dị, giống như khiến cho Chí Tôn pháp thân này càng thêm ngưng thật.

Chí Tôn pháp thân đó dĩ nhiên chính là Đại Nhật Bất Diệt thân của Mục Trần.

Mục Trần hiện tại cũng đang ngồi xếp bằng bên trong Đại Nhật Bất Diệt thân, hai mắt khép hờ mở ra, nhìn những con kim xà đang bao phủ bên ngoài Chí Tôn pháp thân.

Trong cảm ứng của hắn, những năng lượng hút được từ kim trì biến thành 8 con kim xà cả thảy, tất cả đều lượn lờ bên ngoài Chí Tôn pháp

thân, mang đến cảm giác nóng rực, linh lực chỗ đó sống động khác thường, thậm chí là sôi lên.

Mục Trần biết sau khi luyện hóa 8 con kim xà kia, Đại Nhật Bất Diệt thân chắc chắn sẽ mạnh mẽ lên, bất quá cái độ mạnh này không như hắn đã mong đợi.

Cái mà gọi là Đại La Kim Thân gì đó, hắn còn kém quá xa.

- Năng lượng kim trì ở đây căn bản còn xa mới đủ.

Mục Trần trầm ngâm, tuy rằng năng lượng kim trì ở đây đã rất hung hãn, nhưng muốn luyện ra Đại La Kim Thân, hiển nhiên là không có khả năng.

Mục Trần mắt lóe lên, con ngươi chuyển dần xuống phía dưới, tất cả cũng chỉ có màu vàng rực rỡ, sâu không đáy, cảm giác rất đáng sợ.

Khi đã nhảy vào Đại La Kim Trì, Mục Trần đã hiểu được áp lực nơi nào khủng bố thế nào, nếu không nhờ có Đại Nhật Bất Diệt thân, căn bản thực lực Chí Tôn nhất phẩm của hắn thậm chí còn không đến được vị trí hiện tại.

Nhưng mà ngay cả vị trí này cũng không thể làm hắn thỏa mãn. Hắn biết mục đích hắn vào Đại La Kim Trì này không chỉ đơn giản là rèn luyện Chí Tôn pháp thân một hồi cho nó mạnh lên tí chút.

Dã tâm của hắn so với người khác dữ dội hơn nhiều.

Bởi vì hắn cần sức mạnh.

Hai mắt lóe sáng, hít một hơi lấy can đảm, đôi mắt trở nên lạnh lẽo, tin rằng lúc này không có sức mạnh nào vô cớ xuất hiện, muốn có được sức mạnh đó nhất định phải trả giá tương ứng.

Nếu bây giờ chỉ là một cái Đại La Kim Thân cũng làm cho hắn thúc thủ vô sách, thì sau này gặp phải hiểm cảnh khó khăn hơn thì hắn phải

làm sao? Chẳng lẽ tiếp tục lùi bước?

Như vậy, hắn sẽ vĩnh viễn không thể hoàn thành lời hứa với người con gái kia.

Mục Trần không do dự nữa, hai tay đột nhiên kết ấn, Chí Tôn pháp thân run lên mãnh liệt, lần nữa cấp tốc lặn sâu xuống Đại La Kim Trì.

"Rầm"

Chí Tôn pháp thân khổng lồ mãnh liệt xé toạc dòng nước hoàng kim, linh lực cường hãn xao động, chống cự lại áp lực đáng sợ như thủy triều ập tới tứ phương.

100 trượng... 200 trượng...

Chỉ mới hơn 10 giây, Mục Trần đã lặn xuống thêm 400 trượng. Lúc này hắn ở vào khoảng độ sâu 1200 trượng trong Đại La Kim Trì.

Lặn xuống liên tục, hắn cảm thấy rõ áp lực ập tới đang tăng theo cấp số nhân, cứ như những ngọn núi lớn chồng chồng lên nhau mà ập xuống.

Đối mặt áp lực cỡ đó, hắn vẫn không do dự tiếp tục lặn xuống!

Linh quang quanh thân Chí Tôn pháp thân vì áp lực quá lớn mà bị ép ngược vào trong thân, ngay cả chân thân được bảo vệ bên trong của hắn cũng cảm thấy đau nhức.

- 1500 trượng ...

Mục Trần khẽ cắn răng, làn da đỏ hồng lên nhưng con mắt tỏ rõ ý chí không lùi bước, ngược lại càng ngoan cố nóng cháy. Hắn cảm ứng được, năng lượng ẩn chứa sâu trong Đại La Kim Trì đậm đặc tới mức đáng sợ.

Chỉ có ở nơi sâu đó mới có thể luyện ra Đại La Kim Thân.

Còn chưa đủ!

Mục Trần mắt ửng đỏ, khống chế pháp thân tiếp tục lặn xuống. Ở cái độ sâu này, chỉ cần xuống thêm 10 trượng thì áp lực chồng lên rất điên cuồng.

Mục Trần có Đại Nhật Bất Diệt thân, nhưng tốc độ lặn xuống vẫn càng lúc càng chậm, cứ như đang bước đi trong vũng bùn.

Và lúc này, trôi qua nửa canh giờ, hắn cũng không thể lặn thêm đủ 100 trượng nữa.

Hơn nữa áp lực của 100 trượng ngắn ngủi này ép cho Đại Nhật Bất Diệt thân bị nhỏ lại đáng kể, linh quang rực rỡ cũng nhạt màu đi nhiều.

Mục Trần vẫn không chịu thua, ánh mắt nhìn sâu xuống dưới, làn da đỏ lên bắt đầu rỉ máu.

Hồ nước hoàng kim đậm đặc lại bị xé toang, Chí Tôn pháp thân không ngừng lặn xuống.

Lại thêm 100 trượng... 150 trượng... 200 trượng...

Chân núi Kim Trì Phong.

Mọi người đều chăm chú nhìn vào bốn miếng Kim Phù, chỉ có Tam Hoàng thần sắc bình thản. Bao nhiêu năm nay Đại La Kim Trì mở ra không biết bao nhiêu lần, tình trạng yên tĩnh giống thế này có thể nói là vô số, khó có biến động gì.

Dù sao trong mắt họ, chỉ có tài năng luyện ra được Đại La Kim Thân, còn lại thì đều xem là trình độ như nhau, chẳng cần xếp cao xếp thấp làm gì, nhiều lắm là chênh lệch 50 bộ, 100 bộ này nọ.

Đột nhiên một trong 4 mảnh Kim Phù trở nên rực rỡ hơn hẳn, kim quang sáng lóa át cả ánh sáng của ba mảnh Kim Phù kia.

Dù rằng ánh sáng của 3 mảnh kia vẫn đang từ tốn tăng không ngừng, nhưng so với tốc độ tăng sáng của mảnh này thì hoàn toàn khác biệt.

Cảnh tượng này làm cho mọi người trong khu vực tỏ ra kinh dị, rồi những tiếng kinh hô vang lên, có lẽ họ cũng hiểu cường độ ánh sáng của bốn miếng Kim Phù kia mang ý nghĩa gì.

Hào quang này cho thấy có người đang đột phá độ sâu trong Đại La Kim Trì.

Kim quang dũng mãnh tràn vào mắt Tam Hoàng, cả ba đều trừng mắt, ngay cả Thụy hoàng cũng gắt gao nhìn vào Kim Phù chói mắt.

- Có người lặn sâu xuống Đại La Kim Trì.

Thiên Thứu hoàng kinh ngạc nói.

- Độ sáng này hẳn đã sắp đến 2000 trượng .

Linh Đồng hoàng cũng giật mình, lão biết rõ áp lực độ sâu 2000 trượng ra sao. Ở đó, Chí Tôn tam phẩm cũng không chịu nổi, mà rõ ràng 4 kẻ vừa vào chẳng có ai đủ trình độ ấy.

- Là kẻ nào?

Bọn họ thần tình kinh ngạc, nhưng vì Đại La Kim Trì che mắt, thực lực của họ cũng không cách nào nhìn thấy được kẻ to gan kia là ai, dám xông xáo xuống tận độ sâu 2000 trượng.

- Người này dã tâm không nhỏ.

Thụy hoàng trở nên hứng chí mỉm cười, cái điệu này là đang nhắm tới Đại La Kim Thân đây. Bao nhiêu năm qua, Đại La Thiên vực vô số thiên tài cũng chỉ có vài kẻ làm được.

- Chỉ sợ tâm cao quá đầu.

Linh Đồng hoàng trầm tư.

Thiên Thứu hoàng cũng nhíu mày, có dã tâm cố nhiên là chuyện tốt, nhưng đôi khi cũng phải lượng sức mà làm. Đại La Kim Trì ẩn chứa bao

nhiêu nguy hiểm, đủ để hủy diệt bất cứ kẻ nào trong 4 thống lĩnh kia. Ngoan cố không buông, chỉ e hậu quả là giam mình trong đó.

- Lâu lắm mới xuất hiện lại chuyện này, cứ xem thử hôm nay có một sự kinh ngạc cho chúng ta hay không đây.

Thụy hoàng mỉm cười, nhìn chăm chú vào Kim Phù rực rỡ kia.

Dưới chân núi, Đường Băng Đường Nhu cũng lo lắng nhìn Kim Phù rực rỡ, khẽ nói với Cửu U:

- Cửu U tỷ tỷ, không lẽ là Mục Trần?

Dù thực lực Mục Trần chỉ mới Chí Tôn nhất phẩm, xét bề ngoài hắn không thể làm ra chuyện này, nhưng với trực giác nữ nhi, các nàng nhận thấy chuyện này khó tránh quan hệ tới hắn.

Cửu U giương đôi mắt đẹp nhìn Kim Phù đó, gương mặt lãnh diễm mở một nụ cười tươi rói, gật đầu:

- Hắn là chính là hắn.

Lời nói nhẹ nhàng, nhưng có lòng tin lớn.

Trong bốn người, thực lực Từ Thanh khá mạnh, nhưng không đủ trình độ xâm nhập 2000 trượng. Chỉ có Mục Trần giấu nhiều thủ đoạn, nên chỉ có hắn mới khiến người ta bất ngờ.

- Để cho ta xem nào, lần này ngươi sẽ có trình độ gì....

Cửu U nhếch môi lẩm bẩm.

Dưới sự chú ý của vô số người, hào quang Kim Phù càng thêm rực rỡ, khoảng nửa canh giờ sau đã như một vầng liệt nhật.

Hào quang lúc này hoàn toàn che phủ ánh sáng của 3 mảnh Kim Phù khác.

Mọi ánh mắt đều rung động.

Thần sắc Tam Hoàng ban đầu chẳng để ý, dần dần trở nên trịnh trọng kinh dị.

"Roẹt!"

Một âm thanh lạ phát ra từ Kim Phù, dường như nó không thể nào chứa đựng nổi kim quang, bùng phát ánh sáng chiếu rọi phạm vi trăm dặm.

Tam Hoàng chấn kinh, hai mắt trợn tròn.

Gã kia lại có thể thật sự vươn tới độ sâu 2000 trượng!

Mọi người khiếp sợ trước kim quang sáng lóa. Sâu trong Đại La Kim Trì bộc phát dao động khác lạ.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 696: Người Dưới Đáy

Đại La Kim Trì, độ sâu 2000 trượng.

"Ào ào"

Theo lý mà nói ở cái độ sâu này, Đại La Kim Trì phải rất yên tĩnh, thế nhưng thực tế trái lại, cứ như sóng thần cuồn cuộn, dòng nước hoàng kim gào thét tạo thành lốc xoáy to lớn.

Trung tâm lốc xoáy, một cái bóng khổng lồ đang ngồi xếp bằng.

Đó đúng là Đại Nhật Bất Diệt thân, chỉ có điều vốn thể tích mấy trăm trượng, lúc này chỉ còn có chường 10 trượng.

Chính áp lực đáng sợ ở độ sâu này khiến nó như thế.

Bên trong Chí Tôn pháp thân, Mục Trần tĩnh tọa, thân thể run rẩy, bên ngoài bị phủ một lớp huyết gia mỏng.

Đại La Kim Trì sâu 2000 trượng, áp lực xuyên qua Chí Tôn pháp thân, tác động vào bản thể.

Nếu không phải về mặt luyện thể hắn có thành tựu bất phàm, e rằng lúc này đã bị áp lực ép thành lát thịt mỏng.

Dù không đến nỗi như thế, nhưng đau đớn khiến hắn chịu không nổi mà run rẩy. Tuy vậy vẫn cố gắng cắn răng kiên trì.

"Phù."

Mục Trần khẽ hít một hơi, tay chậm chạp kết ấn.

"Ầm!"

Ấn pháp kết thành, Đại Nhật Bất Diệt thân bộc phát ánh sáng vạn trượng, Đại Nhật Viêm cuồn cuộn tràn ngập, thu hút năng lượng kim trì thần dị hùng hậu kéo tới, nuốt sạch vào Đại Nhật Bất Diệt thân.

Mục Trần thôi động Đại Nhật Bất Diệt thân tới cực hạn, dưới đáy Đại La Kim Trì năng lượng không ngừng đổ về dồn dập.

Độ mênh mông của năng lượng ở đây không nghi ngờ gì hùng hồn gấp trăm lần!

Đại Nhật Bất Diệt thân khổng lồ nhanh chóng bị kim quang bao phủ, tám con kim xà lướt qua người, tham lam ăn hết năng lượng kim sắc.

Tám con kim xà nhanh chóng lớn lên, bằng mắt thường cũng có thể thấy rõ.

Nhiệt độ nóng bỏng lan khắp mọi ngóc ngách trong Chí Tôn pháp thân, cảm giác như đang trong một cái lò lửa. Nhưng theo đó Mục Trần cũng nhận thấy áp lực khủng bố đang dần giảm bớt, chính là vì sau khi hấp thu năng lượng, Chí Tôn pháp đang đã mạnh lên, khả năng kháng áp cũng tăng cao.

Thời gian thong thả trôi qua dưới đáy ao.

Kim quang bao phủ Đại Nhật Bất Diệt thân càng thêm mãnh liệt, nhìn bên ngoài như một lớp màng đang bọc lấy pháp thân.

Bên trong, Mục Trần đột nhiên mở mắt, nhìn ra bên ngoài, chỉ thoáng thấy một con kim xà xẹt qua, lấp lánh. Trên thân nó có cái gì đó đang ngọ nguậy thò ra, như vài cái chân có móng vuốt. Đầu rắn đang có những cái mụt màu vàng đang nổi lên.

Chính là dấu hiệu tiến hóa.

Nhìn thấy cảnh đó, ánh mắt hắn ra vẻ đăm chiêu, liếc sang những con kim xà khác, phát hiện ra chúng nó cũng đang từ tốn tiến hóa. Theo đó, một luồng năng lượng thần kỳ đang từ trong cơ thể chúng toát ra.

Dao động này làm cho pháp thân của hắn cũng khẽ rung chuyển, giống như đang vội vã không chờ được.

- Đại La Kim Thân, thì ra là để rắn lột xác thành rồng.

Mục Trần mắt lóe lên, muốn luyện Chí Tôn pháp thân, phải khiến cho tám con rắn kia toàn bộ trở thành rồng. Hiển nhiên việc này cần năng lượng cực lớn ở kim trì, và chỉ có ở độ sâu này mới cung cấp đầy đủ.

- Vậy cho ngươi ăn cho đủ!

Mục Trần nhếch miệng cười, ấn pháp biến ảo, lực hút cuồng bạo lại tuôn ra, kéo năng lượng kim trì dữ dội đem về.

Chí Tôn pháp thân toàn lực hút năng lượng, tám con kim xà cũng thi nhau ăn hết, tốc độ lột xác lại tăng cao.

Thời gian trôi qua, chớp mắt, đã là ba ngày.

Mục Trần lại mở mắt ra, chỉ nghe những tiếng rít vang lên. Bên ngoài pháp thân, những con kim xà to lớn đang giãy nảy uốn éo, trên thân nó mọc ra những chiếc vảy kim sắc lấp lánh, vuốt rồng cũng đã thanh hình.

Sừng rồng cũng đã xuất hiện trên đầu rắn, tám con kim xà rống lên, tiếng rống trầm trầm dần dần giống với tiếng long ngâm, tạo một hồi sóng gió dưới đáy ao.

- Thành công !

Mục Trần mừng rỡ, cuối cùng đã cho 8 con rắn kia ăn no rồi.

"Gràoooooo!"

Thế nhưng khi tám con kim long hoàn thành lột xác, chúng nó lại không dung nhập vào Chí Tôn pháp thân, mà vẫn uốn lượn chung quanh, hướng xuống đáy ao gầm gừ.

Cảm giác như có gì đó rất bức thiết.

Chúng nó há mồm, cuồng phong bắn ra cuồn cuộn kéo xuống đáy ao. Sâu dưới đó, kim quang tràn ngập, nhìn cứ như một vũng bùn không thấy đáy đặc sệt.

Đám bùn đó rực rỡ như vàng lỏng lấp lánh.

"Ào ào"

Bùn vàng cuộn lên, rồi ào ào đổ tới Chí Tôn pháp thân.

"Xèo xèo!"

Bị nó chạm vào, Chí Tôn pháp thân bốc khói trắng cùng những tiếng cháy như bị acid hủy hoại. Cái vũng bùn đó có nhiệt độ cực kỳ đáng sợ.

Sắc mặt Mục Trần cực kỳ khó coi.

Vì hắn nhận thấy cái đám bùn kia đang làm cho Đại Nhật Bất Diệt thân tan chảy. Nhìn qua như thể là một thứ vô hại, nhưng rõ ràng đây mới là mối nguy tiềm tàng khủng bố nhất Đại La Kim Trì.

- Chết mẹ rồi!

Mục Trần mắng to, đám kim long ngu xuẩn này làm hắn gặp phiền toái lớn. Trước mắt cái này có lẽ là bước tu luyện cuối cùng để đạt được Đại La Kim Thân.

Dù trong lòng chấn kinh, nhưng lúc này Mục Trần cần phải cố gắng kiên trì.

"Ào ào"

Bùn nhão bị kim long hút tới, như cơn lũ quét đáng sợ. Dần dần cả Đại Nhật Bất Diệt thân và tám con kim long đều bị nó phủ kín.

"Xèo xèo"

Khói trắng vẫn bốc lên không ngớt, chân thân Mục Trần cũng run lẩy bẩy, toàn thân đỏ như con tôm luộc, máu rỉ ra trên da, nhưng hắn nghiến răng không la tiếng nào.

Nhiệt độ kinh khủng không chỉ đốt cháy Chí Tôn pháp thân, mà còn ảnh hưởng trực tiếp lên cơ thể hắn. Lúc này hắn như đang bị chôn trong một đống dung nham nóng chảy dưới lòng đất, lúc nào cũng có thể ra tro.

Mục Trần quỳ mọp xuống, máu và mồ hôi quện lại với nhau, cuồn cuộn chảy xuống, răng cắn chặt đến ứa máu, con ngươi đen cũng hằn lên tia máu dữ tợn.

"Xèo xèo"

Bùn vàng không ngừng kéo tới, phủ kín Chí Tôn pháp thân, thể hình Đại Nhật Bất Diệt thân bắt đầu thu nhỏ lại.

Giống như là bị hòa tan.

Cơn đau đớn trùng kích trí não Mục Trần, tới đây nghị lực của hắn cũng chịu không nổi, máu chảy ra, ý thức bắt đầu mơ hồ.

Hắn nhận thấy được tám con kim long đang dần tan vào trong pháp thân, chỉ cần hắn có thể kiên trì, thì chắc chắn sẽ thành công luyện được Đại La Kim Thân.

Cho nên, lúc này, hắn phải kiên trì!

"Tùng tung tung"

Mục Trần đang đau khổ kiên trì, đáy ao đột nhiên bùn vàng bị quét ngang.

Lúc đó, hắn như cảm ứng được cái gì khác lạ, cố mở hai mắt nhìn xuống.

Rồi hai con mắt hắn trợn lên tròn xoe, kinh hãi hiện rõ ràng trên trán.

Nơi sâu nhất của Đại La Kim Trì, bùn vàng văng tứ tung, một bình đài kim sắc lộ ra. Kim đài chỉ rộng khoảng 1 trượng, trên đó có một bóng người nhỏ nhỏ xinh xinh.

Dưới đáy Đại La Kim Trì lại có người tồn tại?

Phát hiện bất thình lình khiến Mục Trần kinh hãi, nhất thời quên mất cơn đau, hai mắt tập trung nhìn xuống. Người ở bình đài kia lại là một cô bé trần truồng, dáng vẻ khoảng 11-12 tuổi, mái tóc đen dài tới gối, nhìn không rõ lắm nhưng bộ dáng xinh xinh này có vẻ cực kỳ đáng yêu.

- Nàng là ai? Sao xuất hiện chỗ này?

Lúc này Mục Trần không hề nghĩ nàng đáng yêu, vì có dùng mông để nghĩ cũng biết cô bé bí ẩn kia tuyệt đối không đơn giản, từ nàng toát ra khí tức cực kỳ nguy hiểm.

Chính lúc đó, đôi mi thon dài của cô bé kia khẽ giật giật. chậm rãi mở mắt ra.

Hai con ngươi hoàn toàn màu vàng, vẻ hờ hững làm cho cái đầu Mục Trần muốn nổ tung.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 697: Mạn Đà La

Dưới đáy Đại La Kim Trì, tiểu cô nương với đôi mắt hoàng kim quỷ dị mấp máy mở ra, một cảm giác lạnh lẽo kinh hãi tột độ chạy dọc sống lưng Mục Trần. Hắn gần như phản xạ ngay lập tức, mặc cho cơn đau nhức thống khổ đang hành hạ cơ thể, hắn phải thôi động Đại Nhật Bất Diệt thân nhanh chóng rời khỏi đây.

Thế nhưng hắn vừa hành động, tiểu cô nương kia đã nhìn về phía hắn, cô bé đứng dậy, chân bước tới.

"Véo."

Mục Trần khựng người lại, gương mặt kinh hãi, không dám nhúc nhích, vì cô bé kia đã xuất hiện ngay trước mặt hắn.

Cô bé dễ dàng xuyên qua lớn bảo vệ của Chí Tôn pháp thân, đến ngay trước mặt chân thân của hắn.

Mục Trần cứng đờ cả người, mồ hôi túa ra lạnh lẽo, đôi mắt hoàng kim nhìn vào mình, hắn cảm thấy tử thần đã gõ cửa.

Không nghi ngờ một chút nào tiểu cô nương này chỉ cần búng tay cũng có thể đoạt mạng của hắn.

Mà đôi mắt hoàng kim kia mang theo vẻ vô hồn chẳng hề chất chứa chút tình cảm nào.

Mục Trần gian nan nhìn rõ cô bé. Làn da mịn màng trắng nõn, gương mặt lạnh lẽo chẳng có cảm tình nhưng rất tinh tế, vóc dáng xinh xắn lanh lợi, mái tóc đen dài phủ xuống gối. Nếu như đi đường vô tình gặp cô bé

này, thì hẳn nhiên hành trình sẽ thêm vui vẻ khoái hoạt, nhưng lúc này hắn chỉ cảm thấy tử vong gần kề.

Do đó đôi mắt hắn không dám chạy lung tung trên thân hình nhỏ nhỏ xinh xinh mà trần truồng kia.

Tiểu cô nương lẳng lặng nhìn Mục Trần, bất chợt đôi mi khẽ giật, bàn tay trắng nõn vươn ra đặt lên đầu hắn.

Mục Trần biến sắc, lòng muốn lui lại, nhưng hắn kinh hãi phát hiện ra không gian quanh người như đặc lại, thậm chí mối liên hệ với pháp thân của mình cũng đã mất.

Thực lực tiểu cô nương này cực kỳ đáng sợ.

Chân tay cứng đờ, hắn chỉ có thể giương mắt nhìn bàn tay cô bé chậm rãi đưa tới, đặt lên trán hắn, khẽ nói:

- Ngươi rất thống khổ...

Đột nhiên một luồng ánh sáng đỏ nhạt từ bàn tay cô bé tuôn ra.

Luồng sáng bọc lấy Mục Trần, hắn run rẩy cảm nhận được những cơn đau vô tận trong người lúc này đã kéo đi như thủy triều rút xuống.

Chỉ chốc lát, toàn bộ thống khổ đã biết mất.

Mục Trần kinh ngạc ngẩng lên, luồng ánh sáng đang dần lui về, trở lại bàn tay tiểu cô nương.

Lúc đó, bàn tay cô bé hơi run lên, gương mặt hờ hững cũng giật giật vài cái, có vẻ như rất đau đớn.

Mục Trần chứng kiến cảnh này, trong lòng cảm thấy khó tin. Cô bé này có thể đem thống khổ trong người khác hấp thu trực tiếp vào người? Thế nhưng cái đau đớn đó lại tác dụng lên cơ thể của cô bé...

Những thống khổ đau đớn tột cùng đó của Mục Trần, thế nhưng cô bé lại có thể nhận lấy mà chỉ hơi nhíu mày.

Tiểu cô nương này là quái vật ư?

Tiểu cô nương sau khi hấp thụ hết thống khổ của Mục Trần, chẳng quan tâm tới sự tồn tại của hắn, ánh mắt lại quan sá Đại Nhật Bất Diệt thân. Đôi mắt hoàng kim bắn ra hào quang, như một cái máy quét phân tích Chí Tôn pháp thân này.

Nàng dò xét chốc lát, kim quang ngưng tụ lại, bất chợt hai vai nàng run lên, thì thào thất thanh, giọng điệu có vẻ rất bất ngờ:

- Đây là... Đại Nhật Bất Diệt thân?

Lời nói lí nhí rất nhỏ nhưng Mục Trần vẫn nghe được, khiến trái tim hắn như bị sét đánh, sợ hãi nhìn lại tiểu cô nương thần bí. Bao nhiêu năm nay, lần đầu tiên thấy có một người chỉ nhìn một lần đã nhận ra lai lịch pháp thân của hắn.

- Ngươi... ngươi biết Đại Nhật Bất Diệt thân?

Mục Trần run rẩy bất giác hỏi.

Tiểu cô nương kia vẫn chẳng quan tâm tới hắn, đôi chân mày nhỏ nhắn nhíu lại. Bất ngờ nàng quay nhìn Mục Trần, bàn tay nhỏ xuyên qua không gian chạm vào ngực Mục Trần.

Mục Trần căng thẳng, hắn nhận thấy rõ Chí Tôn Hải đang chấn động, tinh thần lập tức cảm ứng lại, thì thấy trong Chí Tôn Hải, mảnh giấy Bất Hủ Đồ Lục đang rung động không ngừng, cứ như đang bị một sức mạnh vô hình đe dọa chuẩn bị lôi nó ra ngoài,

Mục Trần sắc mặt kịch biến, nhưng theo đó cũng là một luồng cơn phẫn nộ bùng cháy. Tiểu cô nương này quá mức bá đạo .

Bất Hủ Đồ Lục hiện tại được cho là bí mật lớn nhất của hắn, manh mối liên quan đến Vạn Cổ Bất Hủ thân, bất luận thế nào cũng không được để cho người khác cướp mất.

Mục Trần bật dậy, Đại Nhật Bất Diệt thân bộc phát hào quang rực rỡ, sức mạnh đang trói buộc chân thân của hắn cũng bị giằng ra, thân hình lui nhanh.

Nhưng hắn vừa lui đi, ánh sáng lóe lên, tiểu cô nương kia vẫn dai như đỉa bám theo, bàn tay vẫn dán chặt vào ngực hắn.

Mục Trần mắt nộ hung quang, hai tay kết ấn, Bất Hủ Đồ Lục trong Chí Tôn Hải thình lình phóng ra hào quang tím ngắt.

Những hoa văn tử sắc lan khắp Bất Hủ Đồ Lục, rồi xông ra khỏi Chí Tôn Hải, lao lên đỉnh đầu Mục Trần, kết thành đóa hoa Mandala màu tím.

Hoa Mandala từ từ nở ra, ánh tím chiếu rọi như dây leo quấn lấy thân hình tiểu cô nương kia.

Cô bé bị trói buộc liền khựng lại, Mục Trần nhân đó lui chạy, thoát khỏi bàn tay áp sát đáng sợ, ánh mắt đầy vẻ kiêng dè phòng bị.

Bị ánh sáng tím trói gô lại, nhưng tiểu cô nương kia không giãy giụa, chỉ ngẩng mặt lên nhìn đóa hoa Mandala đang nở rộ. Bất chợt, một nụ cười ngọt ngào vui sướng nở ra trên gương mặt xinh xắn của nàng.

Biểu cảm gương mặt cứ như cô bé nhìn thấy được thứ gì đó mà bản thân rất yêu thích.

Hào quang tử sắc từ đóa hoa Mandala trung chiếu rọi, chạm vào người cô bé, cảm giác như nó đang thấm từng chút một vào người qua làn da, rồi dũng mãnh vươn lên gương mặt, khiến cho đôi mắt hoàng kim hờ hững vô hồn dần giảm đi vẻ lãnh đạm.

Mục Trần nhìn thấy, nhất thời kinh ngạc, lặng lẽ nhìn Đại Nhật Bất Diệt thân, phát hiện ra bề ngoài Chí Tôn pháp thân, dòng kim thủy đặc sệt như bùn đang dần dần tróc ra.

Tróc ra càng lúc càng nhanh, những mảng kim quang rực rỡ lúc này lóe sáng.

Gắt gao nhìn Đại Nhật Bất Diệt thân, không hề chớp mắt, hắn đang mong đợi chẳng biết Đại La Kim Thân có thể luyện thành công hay không.

Lúc này, toàn bộ lớp bùn đã tróc ra sạch sẽ.

Kim quang lóa mắt bừng sáng.

Mục Trần tập trung nhìn lại, trong kim quang, Đại Nhật Bất Diệt thân ngồi xếp bằng, thân hình cao lớn rực rỡ hoàng kim như được đúc từ vàng ròng, cứng rắn vô kiên bất tồi.

Hơn nữa, bề ngoài còn có hoa văn tám con kim long. Long văn cứ như được khắc vào da Chí Tôn pháp thân, dáng vẻ giương nanh múa vuốt trông rất sống động, giống như cự long hộ pháp, uy nghiêm vô cùng.

Đại Nhật Bất Diệt thân tĩnh lặng xếp bằng dưới đáy kim trì, như pho tượng vàng vững chắc, áp lực khủng bố đã không còn có thể xuyên qua Chí Tôn pháp thân này nữa.

Theo Mục Trần phỏng đoán, sau khi Đại Nhật Bất Diệt thân được phụ trợ tính năng Đại La Kim Thân, bây giờ có đối mặt công kích của Chí Tôn tam phẩm hắn cũng tự đắc ưỡn ngực ra đỡ.

Mục Trần nhìn vào Đại Nhật Bất Diệt thân mà cực kỳ hài lòng với biến hóa của nó, thật đáng bỏ ra mấy ngày đau khổ cho Đại La Kim Thân.

Mục Trần hưng phấn chìm đắm trong cảm giác Đại La Kim Thân, nhưng chợt giật mình lại vì còn vị cường giả thần bí đang ở sát cạnh mình.

Mục Trần quay sang nhìn cô bé đang đắm chìm trong ánh sáng Mandala tím, ánh mắt cực kỳ e ngại. Hắn biết dù bây giờ đã tu luyện thành công Đại La Kim Thân, trước mặt tiểu cô nương thực lực khủng bố kia, vẫn cứ mềm như bún.

Mục Trần mắt lóe sáng, ấn pháp biến hóa, đóa hoa Mandala nhất thời bắn tới, hào quang tử sắc chui vào lại trong người.

Ánh tím bao phủ cô bé nọ cũng tan mất.

Nhất thời biểu tình của cô bé trở nên tức giận, chân mày dựng đứng, đôi mắt kim sắc lóe sáng.

- Ặc, cái này là của ta mà... giờ ta phải đi.

Mục Trần lạnh cả người, vội vàng phân bua.

Tiểu cô nương chẳng quan tâm, cắm đầu xông tới Mục Trần, hắn gần như là phản xạ vươn tay ra ôm lấy cô bé vào lòng.

Tay ôm lấy cô bé, cảm giác mềm mại nhẵn nhụi làm cho hắn đờ người ra, bất giác giật mình muốn đẩy cô bé ra, vì hắn hiểu rõ cô bé này không đáng yêu như vẻ bề ngoài như vậy.

Nhưng hắn không làm thế, cúi đầu nhìn xuống tiểu cô nương im lặng trong lòng, dán gương mặt xinh xắn vào ngực hắn. Hắn nhận thấy rõ mảnh Bất Hủ Đồ Lục trong Chí Tôn Hải đang tự động phóng ra hào quang tử sắc, xuyên qua cơ thể, đổ vào người cô bé.

Gương mặt xinh xắn như búp bê không có biểu cảm, nhưng có lẽ vì cô bé nhắm mắt lại, nên vẻ hững hờ lạnh lùng giảm đi, khiến hắn cũng ít kiêng dè hơn một chút.

Tiểu cô nương này dường như rất thích và rất thoải mái với mảnh Bất Hủ Đồ Lục của hắn.

Mục Trần ôm lấy cô bé, thở dài lắc đầu, lấy ra một bộ áo đen che lấy thân thể trần truồng, hơi do dự, rồi cẩn thận khẽ hỏi:

- Ngươi là ai a? Tên gọi là gì?

Cô bé kia vẫn nhắm mắt im lặng, một lát sau mới khẽ trả lời.

- Mạn Đà La.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 698: Kim Trì Kết Thúc

- Mạn Đà La?

Mục Trần nghe thấy cái tên quái lạ, sửng sốt một hồi, nhìn nghiêng ngó dọc cô bé đang ghì chặt bám sát vào người mình.

Hắn không rõ cô bé này có lai lịch thần bí thế nào, nhưng rõ ràng là thực lực cực kỳ khủng bố, có thể còn siêu đẳng hơn cả Tam Hoàng Đại La Thiên vực.

Hơn nữa, mấu chốt là dường như nàng biết rõ Bất Hủ Đồ Lục, nếu không đâu thể nào vừa nhìn đã biết Mục Trần tu luyện Đại Nhật Bất Diệt thân. Pháp thân hiếm thấy này cũng đâu có được xếp vào 99 danh hào Chí Tôn pháp thân.

Đối với nàng, Mục Trần đương nhiên vẫn giữ sự đề phòng kiêng dè, nhưng xem ra cô nàng không muốn tách rời khỏi hắn. Cái việc này hắn cũng chẳng có một chút ý tưởng phản đối nào, lỡ như chọc giận cô bé, chỉ búng tay một cái hắn cũng banh xác.

Mục Trần đâu có muốn chết một cách nhảm nhí như thế.

Còn nữa, cô bé muốn ở cạnh hắn, rõ ràng là vì mảnh Bất Hủ Đồ Lục trong cơ thể.

"Hà..."

Mục Trần vòng tay ôm cô bé "Mạn Đà La" này mà thở dài, hai tay kết ấn, Đại Nhật Bất Diệt thân bắt đầu bơi lên trên, dòng kim thủy phân tách ra hai bên.

Đại La Kim Thân đã tu luyện thành công, không còn gì quan trọng để ở lại đây nữa, mà hắn cũng cảm ứng được Đại La Kim Trì đang sắp trở lại trạng thái niêm phong.

Kim Trì Phong.

Mấy ngày qua, không khí chỗ này vẫn rôm rả như thế, cũng bởi vì mảnh Kim Phù tỏa hào quang rực rỡ trên bầu trời kia.

Hào quang mãnh liệt như thế này, cũng là lần đầu trong mấy kỳ Đại La Kim Trì nhiều năm gần đây.

Tình huống này hầu hết mọi người đều rõ, dĩ nhiên chính là có người luyện thành Đại La Kim Thân.

Việc đó khiến nhiều kẻ cảm thán chấn động, mà cũng rất hiếu kỳ muốn biết trong tứ đại thống lĩnh mới, vị thiên tài nào có bản lĩnh như thế.

Nói gì thì bao nhiêu năm qua, số lượng nhân vật thiên tài thất bại trong tu luyên Đại La Kim Thân cũng rất nhiều.

Phía trên khung trời, Tam Hoàng yên lặng đứng đó, ánh mắt cũng nhìn chăm chú vào mảnh Kim Phù rực rỡ.

Hào quang sáng chói kéo dài đến 4 ngày, mà chẳng hề có dấu hiệu suy yếu. Nói cách khác, kẻ đã xâm nhập xuống tận đáy Đại La Kim Trì vẫn còn chịu đựng được.

- Thật là thú vị.

Thụy hoàng hứng chí mỉm cười, với tính cách hờ hững của hắn mà cũng bị kích động.

Thiên Thứu hoàng và Linh Đồng hoàng thì mặt đầy kinh ngạc, chẳng biết kẻ nào lại đạt thành tích kinh người như thế. Bao nhiêu năm nay e

rằng đây là lần đầu tiên có người đạt được cấp độ này, nên họ cũng nôn nao muốn biết rốt cuộc là ai tu luyện thành công Đại La Kim Thân?

Bên dưới, ngoài Cửu U vương, Bát Vương kia đều thần tình kinh nghi. Đặc biệt là Tu La vương, Liệt Sơn vương và Huyết Ưng vương. Ba người bọn họ tỏ ra căng như dây đàn, ánh mắt lóe lên, hồi hộp mong đợi nếu như thống lĩnh của mình là đạt thành tựu như vậy, thì thật sự tranh đoạt Đại La Kim Trì năm nay, thế lực của họ danh vọng đại chấn.

- Cũng sắp rồi nhỉ, thời gian mở Đại La Kim Trì đã gần cực hạn.

Thụy hoàng nheo mắt khẽ nói.

"Ầm!"

Lời vừa dứt, đột ngột đỉnh núi nguy nga bộc phát hào quang, mọi người chấn kinh ngẩng lên, ba thân ảnh khổng lồ xé toạc kim quang lao lên bầu trời.

Mọi ánh mắt đều hướng về nơi đó.

Đó chính là ba Chí Tôn pháp thân, bề ngoài rực rỡ sáng chói, vô kiên bất tồi, sự cường hãn toát ra bên ngoài.

Nhưng khán giả bên dưới nhìn thấy ba Chí Tôn pháp thân kia lại tỏ ra thất vọng não nề. Ba Chí Tôn pháp thân này có vẻ rất mạnh, nhưng khoảng cách đến Đại La Kim Thân thì chênh lệch không nhỏ.

"Đùng!"

Thình lình đỉnh Kim Trì Phong vang lên tiếng nổ lớn, theo sau đó là một chùm sáng bắn lên, một pho tượng hoàng kim xông ra, xuất hiện trên bầu trời.

Gã khổng lồ kim sắc kia xuất hiện, toàn thân hoàng kim, vầng liệt nhật lập lòe sau đỉnh đầu, tám đường long văn lấp lánh mơ hồ vang lên tiếng long ngâm rền rĩ.

Kim quang tỏa sáng, uy áp kỳ ảo tràn ngập, khiến cho ba Chí Tôn pháp thân xuất hiện trước kia trở nên mờ nhạt, hào quang cũng bị áp đảo hoàn toàn.

Mọi ánh mắt đổ dồn về, vẻ rung động hiện rõ trên vô số gương mặt, kẻ nín thở, người thì hít hà.

- Tám long văn... quả nhiên là Đại La Kim Thân...

Trên bầu trời, ba Chí Tôn pháp thân kia giảm sút hào quang, pháp thân thu lại, chân thân Từ Thanh, Chu Nhạc, Ngô Thiên xuất hiện.

Cả ba đều chấn kinh nhìn Chí Tôn pháp thân rực rỡ như vàng ròng, Từ Thanh và Chu Nhạc sắc mặt phức tạp, còn Ngô Thiên không thể tin vào mắt mình, lộ rõ vẻ ghen tị sâu sắc.

Hẳn nhiên không ai nghĩ rằng Mục Trần lại có thể luyện thành Đại La Kim Thân!

Cũng là người xông vào Đại La Kim Trì, dĩ nhiên hiểu rõ áp lực khủng bố trong đó. Muốn lặn xuống 2000 trượng để hấp thu năng lượng kim trì, thực lực của họ căn bản không làm nổi.

Vậy mà Mục Trần lại làm được, mà thực lực của hắn mới chỉ là Chí Tôn nhất phẩm!

Từ Thanh và Chu Nhạc nhìn Mục Trần lúc này đã tỏ ra trịnh trọng, thậm chí lần đầu có vẻ sợ sệt. Gã kia bề ngoài bình thản, nhưng bên trong ẩn giấu rất sâu a.

Ngô Thiên sắc mặt u ám, sâu trong đánh mắt lóe lên những ý tưởng tà ác. Mục Trần biểu lộ tiềm lực càng mạnh, càng làm cho sát khí của hắn thêm nồng đậm.

- Quả nhiên là Mục Trần!

Bình đài Cửu U cung, mọi người vui mừng reo lên, sắc mặt Cửu U vệ tràn đầy phấn khích, nhiều kẻ lộ rõ sùng bái. Dù sao thống lĩnh có thể luyện thành Đại La Kim Thân, bao nhiêu năm nay có thể chỉ có mỗi Mục Trần mà thôi.

Cửu U cũng mỉm cười sảng khoái. Thành tích của Mục Trần lần này khiến cho danh vọng Cửu U đại tăng, về sau còn ai trong Đại La Thiên vực dám nói rằng Cửu U cung không có người.

Tám bình đài kia, Bát Vương kinh ngạc dữ dội trước kết quả này, ai nấy lắc đầu khó tin.

Chỉ có Huyết Ưng vương hờ hững ngồi dựa vào vương tọa, ánh mắt nhìn lên kim thân rực rỡ trên cao thoáng lành lạnh.

- Ha ha, quả nhiên là tiểu tử này.

Trên bầu trời, Thụy hoàng cười to khoái chí.

- Xem ra Cửu U đã dẫn một tên tiểu tử tiềm lực rất khá.

Thiên Thứu hoàng cũng tỏ ra hài lòng, tán thưởng cách nhìn người của Cửu U. Gã Mục Trần này tính cách lẫn phẩm chất đều hơn xa tên Tào Phong.

Linh Đồng hoàng chỉ cười, sắc mặt khó lường.

Chí Tôn pháp thân rực rỡ trên bầu trời dầu tan đi, hiện ra bóng dáng Mục Trần trong mắt mọi người.

Lập tức sự xuất hiện của hắn làm vang lên nhiều tiếng than thở cảm thán phức tạp. Mặc dù khi nhìn thấy pháp thân kia hầu hết đều đã có thể xác định, nhưng đến khi bụi tan đi cũng khiến mọi người cảm khái.

Kết quả này, có lẽ không ai nghĩ tới.

Nhìn lại từ khi Đại La Thiên vực được xây dựng đến nay, lấy thực lực Chí Tôn nhất phẩm mà luyện thành Đại La Kim Thân, chỉ có duy nhất Mục Trần mà thôi.

Thế nhưng hắn lúc này sắc mặt lơ đãng mờ mịt, bởi vì nhìn lại trong tay mình hoàn toàn trống trơn, chẳng hề có nửa cái bóng của cô bé mang tên "Mạn Đà La" kia, cứ như hắn đang mơ...

- Chắc là trốn rồi...

Mục Trần lẩm bẩm. Với thực lực khủng bố của cô bé nọ, muốn ẩn thân thì chắc chắn ngay cả Tam Hoàng cũng không phát hiện ra, vậy mà hắn dám động tới cô bé, chẳng biết phúc hay họa đây.

- Ha ha, chúc mừng chức mừng! Mục Trần, cả trăm năm nay ngươi là kẻ duy nhất với thực lực Chí Tôn nhất phẩm luyện thành Đại La Kim Thân đó.

Thiên Thứu hoàng cười to, giọng nói già nua vang lên.

- Đa tạ ba vị đại nhân.

Mục Trần nhìn qua Tam Hoàng, cung kính vái chào.

- Ngươi có năng lực đấy.

Thụy hoàng mỉm cười, đang nhìn Mục Trần bỗng nhiên cau mày nghi hoặc, nhưng rồi lắc đầu, nghĩ mình bị ảo giác.

- Tranh đoạt Đại La Kim Trì đến đây chấm dứt.

Thiên Thứu hoàng cất tiếng trầm trầm tuyên bố:

- Đại Thú Liệp chiến đã sắp tới, mong rằng chư vị vẫn khổ công tôi luyện nhiều hơn.

Tuyên bố vừa xong, trong vùng ồn ào lập tức an tĩnh lại, bầu không khí sôi động liền trở nên lạnh lẽo đẫm máu.

- Vâng!

Cửu Vương nhất tề đáp.

Tam Hoàng không nói gì thêm, vung tay lên. Hào quang kim sắc từ Kim Trì Phong dần nhạt đi, rồi lần nữa trở lại trạng thái niêm phong.

Mục Trần cũng đã hạ xuống bình đài Cửu U cung, nhận lấy sự chào đón hân hoan vui mừng của mọi người.

- Đi nào.

Cửu U mỉm cười nhìn hắn, không nói gì thêm, xoay người dẫn tất cả rời đi.

Rời khỏi bình đài, không khỏi chạm mặt đoàn người Huyết Ưng điện, hai bên sắc diện không đổi, Huyết Ưng vương và Cửu U liếc nhau, hai người đi ngang qua nhau, nhưng sát khí chốc lát bốc lên kia cũng khiến nhiều kẻ xung quanh lạnh mình.

Huyết Ưng vương đi ngang qua Cửu U, rồi đến Mục Trần thì đột nhiên dừng lại, đôi mắt đỏ ngầu nhìn qua, giọng nói thản nhiên truyền vào tai hắn.

- Thế giới này thiên tài nhiều lắm, cẩn thận chết non nha con...

Mục Trần nheo mắt, nhếch môi cười đểu.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 699: Đại Thú Liệp Chiến

Cửu U cung.

Tranh đoạt Đại La Kim Trì kết thúc, Cửu U cung tràn ngập trong vui mừng hoan hỉ, gương mặt ai nấy đều phấn khích vui vẻ. Bao năm nay Cửu U biến mất, địa vị Cửu U cung trong Đại La Thiên mỗi năm càng thêm suy thoái, mặc cho những phe phái thế lực khác thay nhau chèn ép mỉa mai, chỉ biết nén giận chịu đựng.

Sự nhẫn nhịn của họ, chờ đợi nhiều năm, đã không uổng phí.

Cửu U trở về, lại còn bổ nhiệm tân thống lĩnh, hắn lại là kẻ quyết đoán với thực lực bất phàm, không chỉ dũng mãnh đánh bại Tào Phong, đoạt lấy vị trí tiến vào kim trì, mà còn là người không ai ngờ tới, luyện thành Đại La Kim Thân, khiến tất cả cường giả Đại La Thiên vực đều phải chấn động.

Có lẽ sau sự kiện này, trong Đại La Thiên vực sẽ không còn ai dám khinh thường Cửu U cung như trước nữa.

Trước cổng một cung điện ở Cửu U cung, Cửu U dựa đứng dựa cột, nhìn khung cảnh reo hò vui vẻ, nàng cũng khẽ mỉm cười.

- Lần này cực khổ cho ngươi.

Quay sang bên cạnh, nàng ân cần cười nói với Mục Trần.

Việc nàng trở về đã mang lại sinh khí cho Cửu U cung, nhưng với những quy tắc rườm rà của Đại La Thiên vực, nàng không thể tự mình ra

tay, thành ra biểu hiện của Mục Trần mới là nguyên nhân chính mang lại sức sống cho nơi này, khiến mọi người tin tưởng vào mình hơn.

- Vì cung chủ cống hiến, nghĩa bất dung từ.

Mục Trần cười đùa.

Cửu U nhếch môi, sắc mặt hiền hòa, đôi mắt như có ánh sáng lưu chuyển, rất động lòng.

- Bất quá lần này ngươi tỏa sáng như thế cũng phải cẩn thận. Huyết Ưng vương lòng dạ hẹp hòi, có oán tất báo, ta không lo cái chuyện hắn sẽ ra tay ám sát.

Cửu U nheo mắt trầm giọng.

Mục Trần gật đầu, đột nhiên hỏi lại:

- Hôm nay Thiên Thứu hoàng đại nhân có đề cập tới Đại Thú Liệp chiến, là cái gì?

Nghe hắn hỏi, Cửu U cũng khựng người, sắc mặt trở nên trịnh trọng, nàng trầm tư, rồi nói:

- Một trận chiến tranh tàn khốc, liên quan đến tất cả mọi thế lực ở Bắc Giới Thiên La đại lục.

Mục Trần chấn kinh. Hôm nay hắn đã biết sơ sơ về địa đồ Thiên La đại lục, được chia làm Tứ Phương Giới. Đại La Thiên vực của họ nằm ở địa phận Bắc Giới.

Bắc Giới có vô số những thế lực to nhỏ lớn bé, những thế lực tầm cỡ ngang cơ với Đại La Thiên vực cũng có hơn một bàn tay, có thể nói là cường giả như mây.

Đại Thú Liệp chiến lại khủng bố đến mức ảnh hưởng tất cả mọi thế lực Bắc Giới? Cuộc chiến đó sẽ quy mô đến mức nào?

- Mỗi lần Đại Thú Liệp chiến, đều có rất nhiều thế lực tan tác hủy hoại, thậm chí những thế lực hàng đầu cũng có thể bị tổn thương nghiêm trọng. Trăm ngàn năm qua ở đây cũng không ít thế lực hàng đầu trải qua Đại Thú Liệp chiến mà sa sút thất bại, rồi bị vô số thế lực khác đè đầu cưỡi cổ, nhân đó thôn tính, trở thành cát bụi lịch sử.

Cửu U trầm ngâm kể lại.

Mục Trần biến sắc kinh hãi:

- Vì sao?

Điều hắn hỏi, tất nhiên chính là vì sao lại xuất hiện cuộc chiến tàn khốc với quy mô đáng sợ này.

- Vì địa bàn, tài nguyên và dã tâm.

Cửu U thản nhiên nói.

- Mấy ngàn năm qua Bắc Giới này quần hùng tịnh khởi, chưa có thế lực nào đủ tư cách làm bá chủ Bắc Giới. Thế nhưng dã tâm này không thế lực nào không có, vì đó mà sinh ra Đại Thú Liệp chiến.

- Có một lần Đại Thú Liệp chiến, Bắc Giới có 10 thế lực hàng đầu, nhưng sau lần đó chỉ còn lại 6. Những thế lực chiến bại đều bị thâu tóm hết thảy.

Mục Trần chấn kinh, bốn thế lực bại trận. Chỉ vài lời ngắn ngủi hắn cũng có thể mường tượng ra được cuộc chiến quy mô dữ dội ra sao, không biết bao nhiêu cường giả Chí Tôn ngã xuống.

Dù hắn chưa hề biết những đại thế lực kia hùng mạnh bao nhiêu, nhưng cứ đem Đại La Thiên vực ra mà xét, có yếu hơn thì cũng chẳng bao nhiêu, bằng không cái tiếng "thế lực hàng đầu" cũng chẳng tới tay họ được.

Những thế lực hàng đầu Bắc Giới Thiên La đại lục này, nếu đưa vào Bắc Thương đại lục thì ắt hẳn phải xưng bá, vậy mà ở đây vẫn đêm ngày đối phó nguy cơ bị tiêu diệt.

Như thế cũng thấy được sự cạnh tranh tàn khốc và dữ dội ở Bắc Giới này.

- Mỗi lần Đại Thú Liệp chiến đều cải tổ Bắc Giới. Kẻ thắng càng thêm mạnh, kẻ thua trắng tay. Không thế lực nào thoát khỏi kết cục đó, vì nó là quy tắc bất diệt của Bắc Giới. Trừ phi... một ngày nào đó bá chủ Bắc Giới xuất hiện.

Mục Trần thở ra, trong lồng ngực tim đập thình thịch. Hắn lần đầu tiên cảm nhận được sự tàn khốc và kinh khủng của Đại Thiên thế giới. Cái nơi này đúng là khác biệt với Bắc Thương linh viện, quy tắc mạnh thắng yếu thua cực kỳ rõ ràng.

Hùng mạnh và uy phong như Đại La Thiên vực vẫn gặp phải uy hiếp, chỉ cần thoáng lộ vẻ suy thoái, thì vô số kẻ như hổ rình mồi, như đàn sói hung ác lao vào cắn xé.

Đại Thú Liệp chiến Bắc Giới hẳn là một cuộc đào thải kinh thiên dữ dội, nó sẽ tiếp tục không ngớt cho đến khi tìm được bá chủ chân chính.

- Ở Thiên La đại lục này muốn sinh tồn, thì nhất định phải dựa lưng vào một thế lực hùng mạnh, bằng không một khi bị dòm ngó, thì họa diệt môn là khó tránh khỏi.

Cửu U nói.

Mục Trần gật đầu. Đúng vậy, ở cái nơi không có quy tắc này, không có chỗ dựa thì nửa bước khó đi, cũng may là hắn đã gia nhập Đại La Thiên vực, chỉ cần Đại La Thiên vực một ngày chưa tàn, hắn còn có thể dựa vào. Do đó hắn cũng phải đêm ngày cầu mong Đại La Thiên vực không suy tàn vì Đại Thú Liệp chiến.

- Ngươi cũng đừng lo, cách Đại Thú Liệp chiến còn khá lâu, vả lại chuyện này có lo cũng bằng thừa.

Cửu U cười nói.

Mục Trần thở ra, giao phong quy mô đó với thực lực của hắn chỉ giỏi đứgn xem, đâu có quyết định nổi, quan trọng là những nhân vật chủ chốt của thế lực kia.

Ví như vị vực chủ thần bí của Đại La Thiên vực.

- Bây giờ chúng ta cứ lo chuyện trước mắt cái đã.

Cửu U mỉm cười, ánh mắt lạnh đi:

- Huyết Ưng vương lần này nuốt chén đắng, nhất định không bỏ qua. Cửu U cung chúng ta cũng đến lúc nên lấy lại những gì vốn của mình. Đại Thú Liệp chiến bùng nổ, Cửu U cung tất nhiên phải tham chiến, chúng ta cũng phải tăng cường chiến lực, bằng không chỉ là con mồi cho kẻ khác xâu xé.

- Ta cũng muốn xem thử năng lực Huyết Ưng điện tới đâu.

Mục Trần gật gù. Khi Cửu U rời khỏi, những địa bàn Cửu U cung quản lý không bị Huyết Ưng điện thâu tóm thì bị chiếm đóng, khiến cho bọn họ trở thành trò cười của Đại La Thiên vực. Một thế lực cấp vương mà không giữ được thế lực của mình, thì thật đáng chê cười.

Nhưng rồi đây Mục Trần sẽ khiến họ cười không nổi, vì những gì thuộc về Cửu U cung, hắn sẽ lấy lại tất cả!

Cửu U hài lòng gật đầu, định nói chuyện nữa, thì chợt giật mình trợn mắt, ngạc nhiên nhìn ra sau lưng Mục Trần:

- Nàng ta là ai?

Mục Trần nhất thời sững người, rồi cảm thấy da đầu tê rần, gian nan xoay người lại, nhìn thấy trên lan can phía sau, cô bé vận áo đen đang im lặng ngồi đó, đôi chân trắng nõn đong đưa, đôi mắt hoàng kim yên lặng nhìn Mục Trần.

Cô bé này rõ ràng là tiểu cô nương mà hắn đã gặp dưới đáy Đại La Kim Trì, sau đó nàng biến mất không thấy, cứ tưởng đã đi mất, nào ngờ lại như ma quỷ xuất hiện ở đây mà không ai hay biết.

Cửu U nhìn thấy sắc mặt khó coi của Mục Trần, đã nhận thấy chuyện không lành, nheo mắt lại. Tiểu cô nương này xuất hiện rất quỷ dị, chính nàng cũng không nhận ra.

Cửu U lập tức vận linh lực, trong tay tử hỏa bừng cháy.

Cô bé Mạn Đà La thản nhiên liếc sang Cửu U.

Mục Trần vội đứng chắn trước mặt Cửu U, ngăn nàng lại. Hắn biết thực lực cô bé kia cực kỳ khủng bố, đẳng cấp Cửu U hiện tại không thể là đối thủ.

- Cô bé tên là Mạn Đà La...

Mục Trần nói.

- Ngươi biết nó?

Cửu U tròn mắt kinh ngạc.

Mục Trần hơi do dự, rồi cũng kể rõ đầu đuôi lai lịch của cô bé kia.

Cửu U trợn tròn hai mắt khiếp sợ. Hẳn nhiên nàng không thể nào biết được dưới đáy sâu của Đại La Kim Trì lại có một cô bé say ngủ bao nhiêu năm, mà thậm chí cả Tam Hoàng lẫn vực chủ đại nhân cũng không phát hiện ra.

Tiểu cô nương kia là quái vật phương nào?

Cửu U nhíu mày, càng thêm cảnh giác đề phòng, đang nghĩ xem chuyện này có nên báo lại cho Thiên Thứu hoàng hay không.

- Đừng có nghĩ đến tiết lộ ta, bằng không với ba tên kia cũng không bảo vệ ngươi nổi đâu.

Trong lòng chỉ mới nghĩ, Mạn Đà La đã cất giọng lanh lảnh, tiếng nói trong trẻo như con nít, nhưng vẻ kiêu ngạo hờ hững làm cho người ta rất căng thẳng.

Cửu U biến sắc, nhìn chằm chằm đối phương, gằn giọng hỏi:

- Cuối cùng ngươi là ai?

Mạn Đà La đứng dậy, mái tóc quá gối bị thổi bay phất phới giữa đêm đen, miệng cong lên khinh thường:

- Yên tâm đi, nếu ta có ý xấu với các ngươi, các ngươi cũng không cản nổi ta.

Mục Trần bất đắc dĩ nhún vai, lời nàng ta nói thật chẳng sai, thực lực khủng bố như thế nếu có ý muốn sát hại, thì ở đây chẳng ai ngăn được.

Cửu U nhìn cô bé hồi lâu, hỏi gặng:

- Sao ngươi lại đi theo Mục Trần?

Mạn Đà La nghiêng đầu nhìn Mục Trần, ngón chân gõ gõ xuống lan can. Mục Trần thấy vậy, méo miệng vươn tay ra bế nàng vào lòng.

Mạn Đà La nằm thoải mái trong lòng Mục Trần, mặt dựa vào ngực hắn, đôi mắt hoàng kim khẽ nhắm lại, giọng nói từ từ nhẹ hẫng đi.

- Vì ta muốn hắn phải ru ta ngủ.

Tiếng nói thì nhẹ nhàng, nhưng lại khiến cho Cửu U cảm thấy lòng năng trĩu.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 700: Dựa Vào Nắm Đấm

Cửu U cuối cùng rời đi, ánh mắt cổ quái không quên để lại cái nhìn khó chịu cho Mục Trần làm hắn run bắn người, cứ như đang nhìn một tên biến thái lợi dụng một cô bé nhỏ.

Nhưng câu nói của Mạn Đà La kia hắn không thể thanh minh, chỉ đành thở dài bực bội, ẵm cô bé về phòng mình.

- Ngươi vì Bất Hủ Đồ Lục trong cơ thể ta mới tiếp cận ta phải không?

Mục Trần nhẹ nhàng đặt Mạn Đà La lên giường, khẽ hỏi.

Mạn Đà La mở choàng hai mắt, gương mặt búp bê đầy biếng nhác trả lời:

- Chứ không lẽ ngươi nghĩ rằng ta đến với ngươi vì ngươi anh tuấn à?

- Ngươi biết Bất Hủ thần điển?

Mục Trần hỏi vào vấn đề chính.

Đôi mắt hoàng kim đột nhiên ti hí, như con mèo con hờn dỗi. Mạn Đà La không trả lời, nhưng đáp án quá rõ ràng, trái tim hắn co giật liên hồi.

Con bé quả nhiên biết Bất Hủ thần điển, vậy thì chắc chắn cũng biết Vạn Cổ Bất Hủ thân!

Cô bé này có lai lịch gì đây?

- Không nên hỏi thì đừng có hỏi, đối với ngươi chẳng có việc gì tốt.

Hắn muốn hỏi tiếp, thì Mạn Đà La nghiêng người xoay vào trong, giọng nói trẻ con thanh thúy lại mang theo uy nghiêm khó lường.

Mục Trần cười, nheo mắt hỏi:

- Vậy ngươi có thể nói cho ta biết, một tờ Bất Hủ Đồ Lục trong người ta ích lợi gì cho ngươi?

Mạn Đà La trầm tư:

- Tờ Bất Hủ Đồ Lục của ngươi có chứa thần văn Mandala thượng cổ, một loài hoa thần, có sức mạnh phong ấn vạn vật. Ta cần dùng nó để áp chế lời nguyền trong cơ thể ta.

- Lời nguyền?

Mục Trần ngẩn ra.

- Một lời nguyền khiến ta thống khổ sống không bằng chết. Nó không ngừng tỏa ra đau đớn thống khổ, mức độ thống khổ của nó có thể khiến một cường giả Chí Tôn cửu phẩm phải hồn phi phách tán vì không chịu nổi tra tấn.

Cô bé kể lại, giọng hờ hững bình thản

Mục Trần lạnh gáy. Cường giả Chí Tôn cửu phẩm cũng phải hồn phi phách tán?

- Muốn thử không?

Mạn Đà La mở đôi mắt hoàng kim nhìn Mục Trần, nở nụ cười tinh quái. Cô bé vươn tay ra, một luồng sáng đỏ nhạt bắn tới thân thể Mục Trần.

Mục Trần lập tức bị khựng người lại, rồi run rẩy kịch liệt, đôi mắt hằn lên tơ máu điên cuồng, mặt mày nhăn nhó giãy giụa, tiếng rên khàn đục khó khăn cất lên từ cổ họng.

Cơn đau kinh hoàng không cách gì kềm chế đang lan ra từng ngóc ngách cơ thể.

Sự đau đớn khiến đầu óc muốn phát điên, nhưng cũng may cơn đau không kéo dài, chỉ thoáng xuất hiện rồi biến mất hoàn toàn.

Mục Trần ngồi phịch xuống sàn, mồ hôi túa ra như tắm, trợn mắt nhìn Mạn Đà La:

- Ngươi vừa làm gì?

- Có bấy nhiêu mà không chịu nổi? Ta lúc nào cũng phải chịu cái thứ đó.

Mạn Đà La nhếch môi khinh bỉ.

Mục Trần giật mình, nhìn cô bé đang ngồi trên giường mà không biết phải nói cái gì, đột nhiên cảm thấy thương hại. Cái thống khổ đó thật sự bản thân hắn chỉ trải nghiệm một thoáng chốc mà không cách nào chịu được, thế nhưng cô bé nhỏ kia lại có thể nói chuyện bình thản, sức chịu đựng đương nhiên có liên quan đến thực lực, nhưng ý chí của cô bé cũng rất kinh người.

- Thần văn Mandala trong Bất Hủ Đồ Lục của ta có thể giải thoát ngươi khỏi lời nguyền?

Mục Trần hỏi.

- Giải thoát? Không thể nào.

Mạn Đà La cười châm chọc:

- Nhiều lắm chỉ giảm đi một chút, trừ phi tìm được hoa Mandala thượng cổ chân chính, mới phá giải nổi lời nguyền này.

Mục Trần im lặng, cái gì mà hoa Mandala thượng cổ, nghe cũng chưa từng nghe nói qua, hiển nhiên độ hiếm của nó so với mấy nguyên liệu tu

luyện Đại Nhật Bất Diệt thân chỉ có hơn gấp nhiều lần.

- Yên tâm đi, ta không có đoạt Bất Hủ Đồ Lục của ngươi, nó xem ra đã dung hợp với ngươi, hung hăng đoạt lấy không chừng còn khiến thần văn bị hư hại.

Mạn Đà La thấy Mục Trần trầm tư, tưởng rằng hắn đang lo bị mình cưỡng đoạt, nên nhếch môi trấn an.

Mục Trần thở phào, nhìn lại Mạn Đà La, hỏi:

- Tên của ngươi chắc không phải Mạn Đà La?

- Cái tên thôi mà.

Mạn Đà La không nói nhiều.

- Còn nữa...

Mục Trần đảo mắt nhìn lên nhìn xuống Mạn Đà La:

- Cái dáng vẻ trẻ con này cũng là giả chứ? Ta không tin một kẻ thực lực khủng bố lại là một tiểu cô nương thế này.

Cái điệu này quá nửa là một lão yêu quái, tưởng tượng khung cảnh tối nằm ngủ ôm một lão yêu quái trong lòng, Mục Trần bất giác rùng mình, thật là khó mà diễn tả.

Mạn Đà La thấy dáng vẻ Mục Trần, cau có:

- Đừng có lấy tuổi con người ra mà định tuổi kẻ khác, nếu so về tuổi tác, con Cửu U Tước kia cũng chẳng hơn ngươi mấy tuổi đâu.

- Ngươi không phải con người?

Mục Trần kinh ngạc.

Mạn Đà La trừng mắt nhìn Mục Trần, lười trả lời, cuộn mình vào chăn:

- Ngươi cứ tu luyện đi, chỉ cần ở gần ngươi ta cũng có thể mượn năng lực thần văn áp chế lời nguyền.

- Ta có lợi gì?

Mục Trần cười nói.

Mạn Đà La bực bội tung chăn ngồi dậy, vẻ mặt kỳ quái liếc Mục Trần:

- Ta không giết ngươi, chẳng phải điều lợi nhất cho ngươi còn gì?

Mục Trần giật mình run rẩy, nghiến răng nói:

- Xem như ngươi lợi hại!

Mục Trần đến cạnh giường ngồi xếp bằng, không quan tâm đến cô bé nữa, nhắm mắt kết ấn, tiến vào trạng thái tu luyện.

Ngay lúc đó, Mạn Đà La lật chăn chui ra, đôi mắt hoàng kim xuất hiện dị quang, khẽ lẩm bẩm:

- Đại Nhật Bất Diệt thân, không ngờ nó lại xuất hiện đó...

Những ngày sau đó, Cửu U để cho Mục Trần nghỉ ngơi sau đại chiến, thời gian của hắn trở nên thanh nhàn, nhưng trong Cửu U cung thì tất bật bận rộn.

Tranh đoạt Đại La Kim Trì, Mục Trần giúp Cửu U cung lấy lại không ít thể diện, Cửu U nhân đó thừa thắng xông lên, định giành lại danh vọng cho Cửu U cung. Hiện giờ trong Cửu Vương, Cửu U cung là bạc nhược nhất, muốn tăng cường sức mạnh, trước hết phải lấy lại địa bàn của chính mình.

Số lượng Chí Tôn linh dịch cống nạp của những địa bàn đó rất lớn, và thứ cần thiết nhất hiện tại ở Cửu U cung chính là Chí Tôn linh dịch, nhu cầu khá cấp bách.

Không đủ Chí Tôn linh dịch, Cửu U cung muốn tồn tại cũng khó, nói gì đến lớn mạnh. Hiện nay bao nhiêu thế lực Đại La Thiên vực đều đang quan sát Cửu U cung, hiển nhiên đang muốn xem thử sau lần này Cửu U cung sẽ trở mình sống dậy, hay rốt cuộc vẫn chỉ là câu chuyện cười muôn thuở.

Và rồi Cửu U phái ra cùng lúc rất nhiều sứ giả đến các thành thị trước kia thuộc địa phận quản hạt của mình, thông điệp rất đơn giản.

Trở lại quy thuận Cửu U cung.

Hành động này của Cửu U khiến nhiều người ngạc nhiên, nhiều kẻ thì bật cười. Nữ nhân đúng là nữ nhân, làm việc thật nhu nhược. Không lẽ chỉ mấy lời gió thoảng đó mà muốn đám thành chủ quy thuận Huyết Ưng điện kia đổi gió trở cờ hay sao?

Đúng như họ đoán, gửi sứ giả đến hơn 50 thành thị, chỉ có vài tòa thành đáp ứng vì bị Huyết Ưng điện bóc lột quá nặng, phần lớn còn lại thì chẳng trả lời, một số ít còn thẳng thừng đuổi sứ giả trở về, tư thái cực kỳ ngạo mạn.

Hiển nhiên, có Huyết Ưng điện chống lưng, họ đâu có xem cái thế lực vương cấp bạc nhược nhất Đại La Thiên vực là cái đinh gì.

Cách này khiến Cửu U cung bề ngoài có vẻ khốn đốn, nhiều người tặc lưỡi lắc đầu, Huyết Ưng điện thì hả hê châm chọc, có vẻ như còn khoái trá sau khi bị Mục Trần áp chế sĩ khí ở Đại La Kim Trì.

Đại La Thiên vực sôi động là thế, nhưng Cửu U cung vẫn yên tĩnh như không.

Cửu U cung, bên ngoài một cung điện lớn.

Cửu U vệ đông nghịt đang nghiêm trang chỉnh tề, quân khí nghiêm nghị tràn ngập khắp vùng, khiến cho sinh vật trong vùng cũng không dám kêu lên một tiếng.

Cửu U đứng trước cổng cung điện, nàng mặc giáp trụ áo choàng tơ đen phủ xuống như thác, đôi chân thon thả đứng thẳng, nhìn vào một danh sách trong tay, ghi chép hồi đáp của các thành thị nàng gửi sứ giả đi.

Cửu U vẫn bình tĩnh chẳng hề tỏ ra nóng giận, ngược lại còn cười thầm. Ngẩng lên nhìn gã thống lỉnh trước mặt, nàng ném tờ danh sách cho hắn.

- Danh sách ở đây cả, tiếp theo xem ngươi làm việc.

Mục Trần nhận lấy danh sách, mỉm cười, xoay lại nhìn xuống cánh quân đen sì như mây đen:

- Gân đây phong thanh trong Đại La Thiên vực có lẽ các ngươi cũng nghe, vài kẻ có chủ mới nên đã chẳng còn biết nể sợ, với những kẻ đó, chúng ta nên làm gì đây?

- Giết!

Tiếng quát đồng thanh vang lên đầy khí thế, sát khi tràn ngập. Toàn bộ Cửu U vệ hừng hực chiến ý, rốt cuộc sau bao năm nhẫn nhịn họ đã có thể giải phóng sự bức bối trong người.

- Người ta nói rằng, đạo lý Cửu U cung từ mồm mà ra....

Mục Trần lạnh lẽo nhìn xuống mọi người, chậm rãi bước tới, cỗ linh lực đầy uy áp bùng lên dữ dội.

- Nhưng hôm nay chúng ta sẽ cho chúng biết, Cửu U cung chúng ta, đạo lý chính là quả đấm!

- Đi!

Mục Trần quát lên ra lệnh, dẫn đầu bay lên trời. Đường Băng lập tức vung tay, Cửu U vệ nhất tề khởi binh, như một đám mây đen lớn xuất hiện giữa thinh không.

Sát khí ngùn ngụt bốc lên giữa bầu trời Đại La Thiên khiến cho nhiều phe phái giật mình. Cửu U cung đã bắt đầu bày ra thủ đoạn lôi đình...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 701: Hai Lựa Chọn

Cửu U cung sát khí ngút trời, khiến cho bao nhiêu thế lực phe phái trong Đại La Thiên đều phải chú ý động thái hướng đi Cửu U vệ, ánh mắt đầy thâm ý.

Cửu U cung ra thông cáo với những thành thị vốn thuộc quyền sở hữu, thế nhưng chỉ có một ít kẻ hồi đáp. Chuyện cười này sớm đã lan truyền khắp Đại La Thiên, trở thành chuyên bàn luận trà dư tửu hậu, đặc biệt là Huyết Ưng điện.

Nhưng dù họ cười nhạo, cũng hiểu rõ cái cục tức đó Cửu U cung tuyệt đối không nuốt trôi, hay nói cách khác, Đại La Thiên vực say này Cửu U cung khó mà yên ổn, một thế lực lại mất mặt như thế, dù có được Thiên Thứu hoàng ngầm ủng hộ cũng khó mà tồn tại.

Với bộ dáng này, Cửu U cung hẳn nhiên bắt đầu có hành động.

Bất quá, Cửu U cung mấy năm nay phát triển trì trệ, yếu kém nhất trong thế lực Cửu Vương. Dù rằng hiện tại Cửu U độ kiếp thành công trở về, nhưng một thế lực không chỉ dựa vào mỗi chủ nhân mà lớn mạnh được. Thế lực các vương khác dưới trướng cường giả như mây, còn trong tay Cửu U ngoài Mục Trần mới biểu hiện cường hãn, những người khác cũng chỉ là tầm thường.

Mà tranh đấu chư vương Đại La Thiên vực chỉ có thể trông cậy vào tướng lĩnh dưới quyền, vương chủ không thể ra tay. Do đó hành động lần này Cửu U cung có hiệu quả gì hay không, ai nấy đều tỏ ra nghi ngờ.

Mục Trần tỏa sáng trong đại chiến Đại La Kim Trì, nhưng cũng chỉ có một mình mà thôi. Những thành chủ ở đây không ai là nhân vật tầm thường, nhiều kẻ thậm chí có danh tiếng kha khá trong Đại La Thiên vực.

Do vậy hành động đoạt lại uy quyền Cửu U cung hôm nay có thành công hay không, cũng còn là chuyện khó nói.

Huyết Ưng điện.

Trong một cung điện lớn, Huyết Ưng vương thượng tọa, hiên ngang uy vũ, đôi mắt đỏ ngầu nhìn xuống dưới, miệng mỉm cười nghiền ngẫm.

- Cửu U cung rốt cục đã bắt đầu ra tay....

Huyết Ưng vương cười nhạt, nhìn xuống Ngô Thiên hờ hững cất tiếng hỏi:

- Chuẩn bị chu đáo hết chưa?

- Tất cả thành chủ đều tập trung ở Ma Mãng thành, chỉ cần hắn dám đến, thì chắc chắn không đòi lại được thể diện mà càng thêm mất mặt.

Ngô Thiên cười nguy hiểm. Những thành chủ đó có thể cai trị cả một thành trì, đương nhiên cũng có thực lực bất phàm, mà những kẻ hàng đầu trong đó cũng có không ít người thực lực chẳng kém tứ đại thống lĩnh. Chẳng qua tuổi tác bọn họ khá cao, nên mặt tiềm lực không thể so sánh mà thôi.

Lúc này họ tập trung lại một chỗ, đương nhiên cũng là chiến lực cực kỳ mạnh mẽ. Cửu U cung kia ngoại trừ Cửu U, cũng chỉ có Mục Trần khá một chút. Hắn muốn dùng sức một mình chống cự bao nhiêu thành chủ thì có thể nói là ngu không tưởng.

- Đàn bà rốt cuộc vẫn là đàn bà, khó làm đại sự.

Huyết Ưng vương cười khẩy khinh thị. Cửu U trở về, thực lực đại tăng, nhưng hành động vẫn quá vội vàng. Cơ sở Cửu U cung quá mỏng, mới đặt chân về đã muốn thu lại những địa bàn kia sao? Đâu có dễ vậy, cho rằng uy hiếp mấy năm nay của Huyết Ưng điện chẳng đáng vào đâu à?

Cái tên Mục Trần kia tuy rằng tiềm lực không tồi, nhưng mấy tên thành chủ ai mà không cáo già, sau lưng còn có Huyết Ưng vương ủng hộ, lần này Mục Trần lần này không chỉ không lấy lại thể diện, mà tiếng tăm khó khăn lắm mới tạo dựng được ở Đại La Kim Trì e rằng cũng tiêu tan luôn.

Đến lúc đó, con đàn bà Cửu U kia cũng nên biết chênh lệch to lớn giữa Cửu U cung và Huyết Ưng điện như thế nào.

Ma Mãng thành.

Một thành thị có quy mô rất khổng lồ, tọa lạc ở tây bắc Đại La Thiên vực. Đây là một thành trì quan trọng, độ phồn vinh trù phú cũng thuộc hàng nổi bật.

Năm xưa Cửu U cung được cấp cho quản lý thành thị này đã khiến cho không ít người nóng mắt, ngay sau khi nàng biến mất không lâu, Huyết Ưng vương đã nhanh tay thâu tóm ngay.

Ma Mãng thành hôm nay có vẻ rất náo nhiệt, không trung rộng lớn của thành thị xuất hiện vô số bóng người từ tứ phương kéo đến, hạ xuống vào thành.

Linh trận truyền tống trong thành cũng liên tục lóe hào quang.

Từ một ngày trước đã có tin tức, thành chủ La Mãng đã triệu

Tuy rằng tất cả đều phụ thuộc Đại La Thiên vực, nhưng mấy năm nay Cửu U cung suy thoái, La Mãng lại có dã tâm không nhỏ, tự nhiên không

muốn Huyết Ưng điện. Trong mắt hắn, Cửu U cung chẳng thể nào sánh bằng Huyết Ưng điện đang như mặt trời giữa trưa.

Hắn có gan lộ liễu triệu tập binh mã chống đối Cửu U cung, tự nhiên không thể thiếu sự ủng hộ của Huyết Ưng điện.

Vùng đất trung ương Ma Mãng thành, một quảng trường rộng lớn, bức tượng con mãng xà to lớn cao tớn nghìn trượng sừng sựng nhìn xuống tòa thành.

Quanh quảng trường hôm nay đông nghịt người, cười nói ồn ào, bóng người liên miên ập tới, lơ lửng trên không trung. Những kiến trúc lầu các trong quảng trường cũng đầy người.

Mọi ánh mắt đều tập trung lại dưới chân pho tượng ma mãng, nơi đó có mười mấy thạch tọa, những đầu lĩnh cao cấp của cuộc triệu tập này đều ở đó, ngồi theo thứ tự, linh lực dũng mãnh toát ra.

Nhóm người kia khí tức trầm ổn, nhãn thần lộ tinh quang, hiển nhiên không phải nhân vật tầm thường.

Trong số họ, ba người ở chính giữa là có linh lực mạnh mẽ nhất, người chính giữa ba người đó vận hắc bào, thân hình vạm vỡ, đầu tóc cắt ngắn, gương mặt thô lỗ luôn mỉm cười, đôi mắt sâu như độc xà rình rập làm cho người ta lạnh tim.

Trên cổ hắn có xăm một hình tượng hắc mãng xà, đang há miệng cắn, vẻ dữ tợn đầy quỷ dị.

Hắn mỉm cười tủm tỉm dựa vào ghế đá, bàn tay chà chà tay vịn, dáng vẻ chẳng hề lo lắng cơn thịnh nộ Cửu U cung sắp giáng xuống.

Gã đó chính là thành chủ Ma Mãng thành, La Mãng. Hắn cai quản Ma Mãng thành nhiều năm, là kẻ giả dối tàn nhẫn, thực lực đã ở Chí Tôn nhị phẩm nhiều năm, bây giờ xem như Chí Tôn nhị phẩm đỉnh phong.

Thực lực mạnh mẽ của hắn trong những thành chủ đầu phục Đại La Thiên vực, cũng là người có danh vọng.

Hai bên La Mãng là hai trung niên khá ốm. Họ chính là thành chủ Huyết Thứu thành và Hắc Nham thành, thực lực cũng đạt tới Chí Tôn nhị phẩm. Thế nhưng ánh mắt của họ lại không có vẻ trấn định như La Mãng. Đối với họ đắc tội Cửu U cung không phải là chuyện gì vui sướng, nhất là khi nghe được Cửu U hiện tại đã độ kiếp thành công, thực lực sánh ngang Chí Tôn ngũ phẩm, chẳng yếu hơn Huyết Ưng vương.

- Hai vị chớ nên lo lắng, Cửu U dù rằng đã khác xưa, nhưng Cửu U cung yếu nhược, gã tân thống lĩnh dù có chút năng lực, nhưng cũng chỉ là một tên nhóc trẻ người non dạ, khó làm nên trò gì.

Như nhận thấy sự bất an của hai người kia, La Mãng cười nhạt, nói.

Hai vị thành chủ kia nghe vậy, sắc mặt cũng giãn ra một chút.

- Thế trận chúng ta bày ra ở đây, tên tiểu tử kia mà tới e rằng cũng chẳng dám mở mồm, lúc đó dạy dỗ hắn một chút, sau lại ôn hòa đàm luận, có lẽ cũng thừa sức chế ngự hắn.

La Mãng mỉm cười:

- Hơn nữa, các vị chớ quên lời hứa của Huyết Ưng vương đại nhân, chỉ cần chúng ta ngăn được Cửu U cung, đuổi họ trở về, thì sau đây chúng ta sẽ chân chính gia nhập Huyết Ưng điện. Lúc ấy cần gì phải ngại Cửu U nữa?

Hai vị thành chủ kia gật gù. Nếu được là nhân sự chính thức của Đại La Thiên, dĩ nhiên phải tốt hơn cái địa vị thành chủ kham khổ này. Thu nhập thành trì rất xa xỉ, nhưng phần lớn đều phải cống nạp về cho thế lực.

- Thế nhưng chúng ta nhân số tuy áp đảo, một số đông vẫn chưa dám hoàn toàn trở mặt với Cửu U cung...

Thành chủ Huyết Thứu thành khẽ nói.

La Mãng nhếch môi:

- Do đó cần phải cho họ hết hy vọng với Cửu U cung, chỉ cần đẩy lui được binh lính Cửu U cung phái tới, tự nhiên họ sẽ biết cách chọn lựa.

Hai gã kia gật đầu, định tám chuyện nữa, nhưng đột nhiên giật mình, nhìn về hướng tây bắc thành trì, nơi đó đột nhiên có một cột sáng bắn lên trời.

Chính là hào quang linh trận truyền tống.

- Quả nhiên đã đến, thật là nghé non không sợ cọp.

La Mãng cười khẩy lầm rầm.

Vô số ánh mắt trong Ma Mãng thành đều nhìn về hướng cột sáng kia, sau đó họ chỉ nhìn thấy một đám mây đen lớn từ trong linh trận ào ào bay ra.

Một luồng khí tức lạnh lẽo sát phạt bao phủ quảng trường.

Không ít người biến sắc, vì bị sát khí lạnh lẽo của cánh quân này chấn nhiếp, trong lòng bất giác cảm thán. Quả là Đại La Thiên, ngay cả Cửu U cung chiến lực kém cỏi nhât cũng có một cánh quân khí thế như vậy.

Mây đen kéo tới, chẳng kiêng nể ai bay đến giữa quảng trường, lơ lửng trên không. Một nghìn binh sĩ nghiêm cẩn không một tiếng động, những con mắt sát phạt quét nhìn xuống bên dưới.

50 vị thành chủ nhất thời biến sắc, La Mãng cũng trợn mắt kinh nghi, hắn cất tiếng cười khẩy, đứng dậy giả lả ôm quyền:

- Các đại nhân Cửu U cung đại giá quang lâm, thật khiến cho Ma Mãng thành nở mày nở mặt. Chẳng biết hiện tại vị nào là tân thống lĩnh

Cửu U vệ?

Giọng nói La Mãng hùng hồn vang lên, mọi ánh mắt hướng về Cửu U vệ. Đám mây đen rẽ ra một con đường, để lộ bóng người cao cao chậm rãi tiến tới.

Đứng phía trước Cửu U vệ, đôi mắt đen láy quét nhìn mười mấy vị thành chủ khí thế bất phàm ở chính giữa, hắn mỉm cười khẽ lẩm bẩm:

- Thế trận không tồi.

Đột nhiên con ngươi lóe sáng lạnh lẽo, âm thanh của hắn trở nên sắc như đao phong.

- Hai lựa chọn, quay lại quy thuận Cửu U cung, hoặc là... bỏ lại ghế thành chủ!

Giọng nói lạnh băng vang lên, không khí toàn thành đặc lại, ai nấy trợn mắt nín thở. Tân thống lĩnh Cửu U cung thật sự bá đạo tuyệt luân!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 702: Kim Thân

Lời nói lạnh lùng mà đầy bá khí vang lên, khiến cho những tiếng ồn ào trong thành đột ngột lặng tăm. Ai nấy chấn kinh nhìn lại gã thống lĩnh áo đen bá đạo trên không.

Không ai dám nghĩ gã tân thống lĩnh Cửu U cung nọ lại có thể cương liệt như thế, chỉ mới xuất hiện, chỗ còn chưa đứng vững, lại thốt ra những lời này. Hắn không sợ phản tác dụng, làm cho mọi người lập tức trở mặt luôn hay sao?

Chỗ này có đến 50 vị thành chủ nha!

Ai nấy nhìn nhau, tân thống lĩnh Cửu U cung bày ra một hành động bất thường đáng kinh ngạc.

Trên quảng trường, đám thành chủ đều biến sắc khiếp kinh.

Thế trận của họ là muốn dùng thanh thế áp đảo đám người Cửu U cung. La Mãng tin rằng một tên nhóc thực lực bất quá chỉ là Chí Tôn nhất phẩm đối diện áp lực đó phải bị kinh sợ, ngoan ngoãn bước chân vào đàm phán, để hắn có thể nắm cán chủ động.

Chuẩn bị điều này La Mãng xem như chu đáo, nhưng nháy mắt sự chuẩn bị của hắn thành ra thất thố, vì hắn đã thấy rõ, trận thế mình bày ra lúc này lại trở thành bàn đạp cổ vũ sĩ khí cho Cửu U vệ, gã tân thống lĩnh Cửu U cung chẳng thèm ngó vào đâu.

Sau một hồi chấn kinh, nóng giận bắt đầu bùng lên, gương mặt La Mãng sa sầm, nhìn chằm chằm Mục Trần, cười khẩy:

- Vị tân thống lĩnh này uy phong cũng lớn thật, chỉ bằng một mình ngươi mà đòi bãi chức thành chủ của tất cả chúng ta, ngươi nghĩ mình là ai?

Vài thành chủ khác cũng tỏ ra phẫn nộ, nhưng phần lớn còn lại mắt lóe lên khó hiểu. Khí thế Mục Trần khí thế thật sự quá kinh, căn bản không giống như đến lôi kéo họ về với chủ, mà ngữ khí đó rõ ràng đâu có ý thương lượng.

Trên bầu trời, Mục Trần sắc mặt bình tĩnh, đôi mắt đen lạnh lẽo. Hắn dĩ nhiên nhìn thấu toan tính của La Mãng, cũng biết tích cách của tên đó. Đối mặt một kẻ gian xảo như thế, chỉ cần lui một bước, hắn sẽ tiến lên mười bước.

Chỉ có một biện pháp, không cần nói nhiều, một cước bá đạo đạp vô mặt hắn, không cho hắn một cơ hội thoái lui!

- Lời Mục thống lĩnh chính là quyết định của Cửu U cung chúng ta!

Phía sau Mục Trần, Đường Băng lạnh lùng lên tiếng:

- Nếu các ngươi thấy không phục, cứ đến gặp Tam Hoàng mà khiếu kiện!

La Mãng biến sắc, vẻ mặt càng thêm sa sầm.

Mục Trần lạnh lẽo quét nhìn từng vị thành chủ, thản nhiên nói:

- Vị thành chủ nào còn trung thành với Cửu U cung, dĩ nhiên chúng ta sẽ giữ lại. Nhưng nếu ai đó nghĩ rằng cái chức vị này có thể áp chế ta, thì ta sẽ cho hắn hiểu rằng, thành thị thuộc sỡ hữu Cửu U cung, kẻ nào thấy khó chịu thì thống lĩnh ta sẽ phế bỏ hắn đi. Ta nghĩ, cái ghế thành chủ hấp dẫn này cũng không ít người hứng thú.

Nhiều thành chủ nghe mà run rẩy. Gã thống lĩnh kia không lẽ bị điên, ngay tức khắc bãi nhiệm nhiều thành chủ như thế, Cửu U cung không lo thành thị sẽ hỗn loạn sao?

Bất quá, nếu Cửu U cung thật sự ném bình đập hũ, bãi chức toàn bộ bọn họ, thì tính ra bản thân họ tổn thất cực lớn. Cũng đúng như lời Mục Trần nói, ghế thành chủ không biết bao nhiêu kẻ thèm khát, lãnh thổ Đại La Thiên vực rộng lớn như thế, cường giả bầy bầy, muốn tìm người thay thế họ cũng không phải không thể.

Nhiều thành chủ trong lòng thấy bồn chồn lo lắng, đang nghĩ có phải mình đang quá đáng hay không, ép cho Cửu U cung phải ra tay đến mức lưỡng bại câu thương...

Hơn nữa, Cửu U cung còn có ô dù che chở, lần này đại chiến có tổn thất lớn cũng vẫn có thể duy trì được. Còn bọn họ nếu mất vị trí thành chủ, thì coi như tan cửa nát nhà, thu nhập tiêu tùng. Không có tài nguyên Đại La Thiên vực cung cấp, con đường tu luyện của họ cũng gian nan hơn nhiều.

Những thành chủ đó sắc mặt thay đổi khó lường, hành động bất chấp hậu quả của Mục Trần khiến họ hoảng hốt, vẻ tức giận hóa thành chần chừ không quyết.

La Mãng nhìn thấy, ánh mắt lạnh đi. Đã quá xem thường gã tân thống lĩnh Cửu U cung này rồi, cái tên nhóc chết bầm trẻ tuổi mà làm việc lại cương quyết dị thường, thái độ độc ác ném chuột không sợ vỡ bình đã khiến không ít kẻ tâm tư rục rịch.

- Hừ, nói nhăng nói cuội, những thành thị của chúng ta đã thuộc về địa phận quản hạt của Huyết Ưng điện, bổ nhiệm thành chủ cũng phải do Huyết Ưng điện chấp chưởng, đâu đến lượt ngươi khua môi múa mép?

La Mãng lạnh lùng phản pháo, lúc này nếu im lặng, tất nhiên sẽ khiến nhiều kẻ sợ hãi rút lui.

- Mọi người chớ nên bị tên nhóc con này hù dọa, Huyết Ưng vương đại nhân đang xem biểu hiện của chúng ta đó!

Ba chữ Huyết Ưng vương làm cho đám thành chủ trở nên giật mình kinh sợ. So với Cửu U vắng bóng một thời gian, dĩ nhiên Huyết Ưng vương có uy hiếp nhiều hơn.

Nhiều thành chủ đang lưỡng lự, lúc này càng thêm khó quyết định. Thật ra họ quy thuận ai cũng vậy thôi, cũng phải nộp thuế má, gia nhập bên này là đắc tội bên kia. Cửu U cung hay Huyết Ưng điện, thế lực nào cũng là cấp vương, họ chẳng thể nào đơn độc chống cự.

Trên bầu trời, Đường Băng nhìn thấy đám thành chủ đang lung lay vì Mục Trần dọa, lúc này lại bị La Mãng hù mà khiếp sợ, nhất thời tức giận nghiến răng.

La Mãng thì thở phào trong lòng, nhìn lên bầu trời, cất tiếng:

- Vị tân thống lĩnh Cửu U cung này, chuyện này chúng ta không muốn cương liệt đối đầu, muốn chúng ta đầu phục Cửu U cung, ta nghĩ ngươi nên đến hỏi Huyết Ưng vương đại nhân. Nếu đại nhân đồng ý, bọn ta đây sẽ không có một lời dị nghị!

Mọi ánh mắt lúc này lại đổ về phía Mục Trần, cục diện đá qua đá lại đã loạn như vậy, nếu hiện tại thống lĩnh Cửu U cung rút lui, thì e rằng sẽ lại trở thành trò cười cho Đại La Thiên vực.

Mục Trần nhếch mép mỉm cười, nhìn xuống La Mãng:

- Nói như vậy, La Mãng thành chủ không đồng ý đề nghị của ta?

- Không phải là không đồng ý, chỉ muốn ngươi đi hỏi Huyết Ưng vương đại nhân.

La Mãng gian manh cười khẩy.

- Mấy lời như vậy, thì cũng chẳng còn gì để thương lượng.

Mục Trần ra vẻ bất đắc dĩ, đôi mắt càng chất chồng lạnh lẽo.

- Đúng là không còn gì để nói.

La Mãng cũng đứng dậy, hai tay khoanh trước ngược, dáng người vạm vỡ toát ra áp lực nặng nề.

Tên tiểu tử non choẹt, nghĩ rằng ba xạo dăm ba câu thì có thể khiến hắn kinh sợ hay sao chứ? La Mãng có thể đạt được danh vọng hôm nay, cũng đâu phải chỉ nhờ có cái miệng?

Tiểu tử này, thực lực Chí Tôn nhất phẩm cũng dám càn rỡ. Nghĩ rằng đánh bại được Tào Phong thì không cần kiêng nể kẻ khác trong Đại La Thiên vực sao chứ?

Trên bầu trời, Mục Trần mỉm cười mà đầy sát ý, bất chợt hào quang lóe sáng, mang theo một tiếng long ngâm vọng ra.

"Vù!"

Thân hình hắn đột ngột biến mất.

Chính lúc đó, La Mãng rùng mình, hắn cũng cùng lúc lui gấp. Thế nhưng bất ngờ không gian phía sau như bị xé toạc, long ảnh xuất hiện, chưởng phong bọc trong tử hỏa vỗ mạnh tới lưng hắn.

"Uỳnh!"

La Mãng nghiêm mặt, không né tránh, lật tay đối chưởng, linh lực dũng mãnh như hồng thủy cuồn cuộn dâng lên.

"Đùng!"

Hai chưởng đối chiến, kình lực bắn ra tứ phương.

Chỗ họ đứng lập tức nát ra, khe nứt lan tràn, những thành chủ xung quanh lập tức tản ra nhường võ đài lại cho họ.

"Xẹt xẹt!"

Hai chưởng ngạnh đấu, lôi điện đột nhiên xẹt ra quanh người Mục Trần, hắn đã thôi động Lôi Thần Thể tối cường của mình, sau đó tung ra một quyền sấm sét.

- Ngươi nghĩ rằng chỉ có bản thân mới tu luyện thân thể?

La Mãng phát nộ cười gằn, chân giậm mạnh xuống, hình xăm hắc xà uốn éo như thật, thân hình nháy mắt hóa ngăm đen như cục sắt, trở nên rắn chắc cứng cáp vô cùng.

Năm ngón tay nắm lại, lần nữa ngạnh chiến đối đầu lôi quyền Mục Trần.

"Đùng!"

Mặt đất quanh chỗ đó sụp xuống, chỉ có mặt đất quảng trường ngay dưới chân hai người thì không việc gì, sức mạnh cuồng bạo của họ chấn kinh vô số người.

Nhiều kẻ hiểu biết thực lực La Mãng thì càng thêm chấn động. Năm xưa La Mãng giành quyền thành chủ, chính là nhờ nắm đấm một đường tiến lên. Ma Mãng Thân của hắn không chỉ có sức mạnh to lớn, mà còn rắn chắc như kim thiết, độ mạnh mẽ của thân thể có thể nói là hàng đầu trình độ Chí Tôn nhị phẩm của Đại La Thiên vực. Thế mà hôm nay lại chỉ đánh ngang tay với một tên tiểu tử thực lực Chí Tôn nhất phẩm.

- Hảo tiểu tử, quả nhiên có năng lực! Bất quá muốn đối phó ta, ngươi còn kém một chút!

Hai đấm ngạnh đấu, La Mãng cười dữ tợn, ánh mắt cũng hơi kinh khiếp, vì thực tế cảm giác cho thấy so đấu sức mạnh đơn thuần, hắn lại chẳng có chút thượng phong.

Mục Trần chậm rãi ngẩng lên, khóe miệng cười khẩy:

- Vậy ư? Thế thì nếm thử sức mạnh kim thân ta mới đạt được xem nào!

Đôi mắt đen lóe kim quang, làn da lôi điện rực rỡ ánh bạc nhanh chóng chuyển màu hoàng kim, nhìn hắn như một khối bạc được luyện kim giả chuyển hóa thành vàng khối.

- Cút!

Nắm đấm hoàng kim gia tăng kình lực, tống thẳng vào hắc quyền La Mãng. Lần này, kình lực khủng bố như núi lửa bùng nổ.

"Uỳnh!"

Trong tiếng kình lực vang rền, mọi người tròn mắt nhìn thân hình La Mãng bị đánh bay đi, loạng choạng trên mặt đất, để lại một vệt dài cả ngàn trượng.

Bụi mù bốc lên, mặt đất tả tơi, vô số người kinh hãi.

Gã nhóc kia lại một quyền đánh bay La Mãng?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 703: Bãi Miễn

Khe nứt dữ dội từ quảng trường kéo ra, nhìn như con rắn lớn hung tợn dưới mặt đất, khiến cho không ít người hai mắt giật giật.

Những cường giả hiểu biết thực lực La Mãng thì càng thêm nghiêm mặt. Lần đầu tiên nhìn thấy La Mãng đối đầu một tên Chí Tôn nhất phẩm lại thua kém về sức mạnh thân thể.

Tân thống lĩnh Cửu U cung thật sự không đơn giản.

Đầu khe nứt, gã thống lĩnh kia vẫn giữ tư thế tung quyền, thân thể lấp lánh kim quang, sức mạnh cường hãn khó hình dung.

Rất nhiều vị thành chủ biến sắc, không ngờ Mục Trần dùng sức mạnh thuần túy lại đánh bay La Mãng, thật khó tin.

Mục Trần chậm rãi thu quyền, đôi mắt hoàng kim lãnh tĩnh, nhìn nắm đấm của mình mà hơi nhíu mày.

La Mãng có thể trở thành thành chủ Ma Mãng thành, lại còn là một trong những thành chủ hàng đầu, quả nhiên thực lực mạnh mẽ hơn người. Lần đầu tiên đối chọi, hắn thấy rằng Lôi Thần Thể tối cường cũng không thể áp đảo La Mãng.

Từ khi Mục Trần tu luyện Lôi Thần Thể tới nay, nhờ vào sự mạnh mẽ của thân thể, giao chiến đối thủ đồng cấp đều chiếm ưu thế, thậm chí so với đối thủ mạnh hơn một chút, hắn cũng rơi xuống hạ phong.

Vậy mà hiệu quả Lôi Thần Thể vừa nãy lại kém như thế. Xem ra thần thuật luyện thể của La Mãng cũng chẳng kém hơn chút nào.

- Xem ra phải tìm một thần thuật luyện thể phù hợp hơn.

Mục Trần thoáng nảy ra ý định, thực lực của hắn tăng lên cấp tốc, Lôi Thần Thể đã trở nên không bì kịp. Nhưng cũng may cái lợi ích lớn nhất khi Mục Trần tu luyện Lôi Thần Thể không phải là sức mạnh thân thể, mà chính là năng lượng lôi điện rèn luyện căn cơ thân thể.

Trụ cột thân thể càng kiên cố, sau này hắn có tu luyện thần thuật luyện thể khác cũng tạo thành hiệu quả lớn, thành tựu ngút trời. Điểm này hắn nhiên thần thuật luyện thể khác không thể sánh bằng. Dù sao nói gì thì nói Lôi Thần Thể này ngay cả Bắc Minh Long Côn cũng khen nức nở.

"Đùng!"

Mục Trần đang mãi suy nghĩ, một tiếng nổ vang lên ở đầu kia khe nứt, đá vụn văng ra tứ tung, linh lực hùng bá tung hoành, La Mãng lại xuất hiện trước mắt mọi người.

Lúc này quần áo trên người hắn đã rách te tua, thân hình cứng như thép lộ ra vẻ vạm vỡ cường tráng, hình xăm cự mãng hắc ám tỏa ra cảm giác lạnh lẽo.

La Mãng sắc mặt khó coi, trừng mắt nhìn tới Mục Trần, giọng nói điềm nhiên:

- Không hổ là thống lĩnh Cửu U cung, thực lực chỉ nhất phẩm lại có sức mạnh cơ thể lợi hại như thế.

Mục Trần cười nhạt.

- Bất quá ... hôm nay ngươi muốn chúng ta quy thuận Cửu U cung, Ma Mãng thành là kẻ đầu tiên không chấp nhận!

Lời hắn vừa dứt, mọi người kinh nghi giật mình. Xem ra Mục Trần đã chọc giận La Mãng, lời nói đã không còn dây dưa cù cưa, mà đã cự tuyệt rõ ràng.

Thế nhưng Mục Trần vẫn thản nhiên như không, điều này chẳng hề làm hắn tiếc nuối, thoáng liếc La Mãng:

- Ta cũng nói thẳng với ngươi, lúc này ngươi đã bị cách chức thành chủ Ma Mãng thành. Do đó, ngươi không còn tư cách đại diện cho Ma Mãng thành.

- Láo xược!

La Mãng nổi giận đùng đùng, sát khí đại tăng, hắn đã nổi sát tâm với Mục Trần. Không ngờ tên kia ngoan độc như thế, không chỉ muốn lôi kéo Ma Mãng thành trở lại, mà còn bãi chức thành chủ của hắn.

La Mãng giậm chân búng người lên, mặt đất vỡ tung, linh lực cuồng bạo bộc phát, một cái bóng hắc ám to lớn ngưng tụ bên ngoài thân thể.

Hắc ám chuyển động, nhìn như một con mãng xà khổng lồ, tiếng rít chói tai làm cho linh lực thiên địa chấn động.

Cự mãng hắc ám đáng sợ uốn mình giữa trời đất, đôi mắt rắn lạnh lẽo khóa chặt Mục Trần, tiếng rít dữ tợn vang lên:

- Ta muốn xem thử ngươi có tư cách gì dám bãi chức ta!

- Đó là Ma Mãng pháp thân? Nghe nói năm xưa La Mãng chém trọng thương một con Thiên Ma Mãng, uống máu nó, dung hợp vào thân thể, rồi tự luyện ra Ma Mãng pháp thân. Ma Mãng pháp thân này không được xếp vào 99 Chí Tôn pháp thân nổi tiếng, nhưng uy lực của nó cũng không kém nhiều.

Nhất thời trong vùng vang lên những tiếng bàn tán ồn ào.

Những kẻ còn lại nghe được mà kinh hô, phương thức tu luyện pháp thân của La Mãng thật nguy hiểm, hai loại máu khác nhau dung hợp đã khó, huống hồ là máu của linh thú, đương nhiên sẽ bài xích lẫn nhau. Nếu vô ý có thể khiến tâm mạch nổ tung mà tan xác. Xem ra La Mãng

còn gặp không ít cơ duyên mới có thể chịu đựng được, rồi tu luyện ra Ma Mãng pháp thân.

- Cũng khá kinh ngạc đấy.

Ngẩng lên nhìn con cự mãng hắc ám, Mục Trần nhíu mày. La Mãng đúng là có bản lĩnh, lại có thể tự luyện ra pháp thân quái dị như thế.

- Muốn dùng Chí Tôn pháp thân lấy lại thể diện à.

Mục Trần mỉm cười, nụ cười càng thêm nguy hiểm, hai tay kết ấn.

- Ta sẽ cho ngươi hiểu, so đấu sức mạnh thuần túy ngươi không bằng, so đấu Chí Tôn pháp thân... ngươi càng tồi tệ!

Dứt lời, kim quang rực rỡ bùng phát, một cái bóng khổng lồ rực sáng giữa trời đất.

Gã khổng lồ sừng sững đứng giữa trời, vầng liệt nhật xoay tròn sau gáy, kim quang sáng chói khắp thân thể, như một pho tượng vàng uy nghiêm vô cùng.

"Rầm rầm!"

Chí Tôn pháp thân kia xuất hiện, linh lực thiên địa xung quanh như thủy triều dạt ra, khiến cho tất cả mọi người kinh hãi.

- Giả thần giả quỷ!

La Mãng gào lên. Hắn cũng đang chấn kinh vì áp lực khó tin toát ra từ Chí Tôn pháp thân kia, nhưng cung đã lên dây, hắn đã không còn đường lùi.

- Ma Mãng Ấn!

La Mãng không cho Mục Trần thêm thời gian chấn kinh mọi người, hắn hét to vội vàng công kích, hắc ám bắn lên, ma mãng khổng lồ lao lên

trời, hình tướng hắc ấn hình mãng xà từ trên cao ập xuống đè hoàng kim pháp thân.

Mục Trần hờ hững nhìn Ma Mãng Ấn, căn bản chẳng thèm né, chỉ giơ một bàn tay lên.

Kim quang bùng cháy trong tay, một vầng liệt nhật kim sắc xuất hiện.

"Bùm!"

Bàn tay to lớn xuyên qua áp lực hắc ấn, hung hăng chụp lấy thân thể Ma Mãng, kim quang rực rỡ phá tan hắc ám tối tăm.

- Một con rắn chết cũng dám lớn lối trấn áp?

Giọng nói Mục Trần vang vọng thiên địa, một tay quật con Ma Mãng gào thét xuống đất, bàn tay như tòa núi lớn đập lên thân thể nó.

"Chát."

Đất đá văng tứ tung, ma mãng rít lên đau đớn, bị đập lún vào lòng đất, rồi tan nát.

Những người xem quanh đó thần tình sợ hãi, không ai ngờ thế công hung hãn trong tình thế bắt buộc đó của La Mãng lại bị Mục Trần một chưởng phá nát.

Chí Tôn pháp thân của người này sao lại mạnh đến thế?

Ma mãng bị chấn nát, La Mãng run rẩy khó tin. Lúc nãy ngạnh đấu sức mạnh hắn còn ngang ngửa một chút, sao bây giờ triệu hồi Chí Tôn pháp thân lại bị áp đảo hoàn toàn?

- Đáng hận, tên khốn này tu luyện cái Chí Tôn pháp thân chó má gì lại mạnh như thế?

La Mãng gầm gừ khó chịu cực độ.

- Để ta cho ngươi xem thử tư cách của ta!

Một chưởng đập bẹp Ma Mãng Ấn, hoàng kim pháp thân giương cặp mắt vĩ đại nhìn xuống Ma Mãng pháp thân. Kim quang rực rỡ ào ào lan ra, phạm vi trăm dặm ai ai cũng có thể thấy.

Linh lực cuồng bạo cực độ bạo động trên bầu trời, như cơn mưa thiên thạch đang quần thảo khí quyển.

La Mãng sắc mặt khó nhìn lên trời, rồi quang sang thành chủ Huyết Thứu thành và Hắc Nham thành, quát lớn:

- Hai ngươi theo ta cùng đánh!

Huyết Thứu thành chủ và Hắc Nham thành chủ nhìn nhau, cũng đành nghiến răng phóng lên.

"Roẹt!"

Chính lúc đó, dao động linh lực bất thường từ bầu trời ập xuống, ai nấy tròn mắt nhìn, sáu đóa hắc liên từ tầng mây hạ xuống, hóa thành hai chùm hắc ám, như vẫn thạch hung hăng hướng xuống nện vào hai vị thành chủ.

Linh lực khủng bố bộc phát, hai thành chủ kia vừa bay lên đã bị ép trở lại mặt đất.

"Ầm!"

Vẫn thạch kim sắc cũng từ trên trời rơi xuống, hoàng kim pháp thân cũng hạ xuống, một bàn tay khổng lồ mang theo vầng liệt nhật to lớn hướng tới La Mãng.

Áp lực khủng bố bao phủ, mặt đất ầm ầm lún xuống, sắc mặt La Mãng kịch biến, hiển nhiên đã thấy sợ hãi trước thế công này của Mục Trần.

- Muốn đánh bại ta cũng không dễ dàng như vậy!

La Mãng gào lên dữ tợn, hai tay giơ lên, dốc tận linh lực tuôn ra, hắc ám như dòng nước dâng lên, làm cho một vùng không gian dưới đất tối đen.

Chí Tôn pháp thân của hắn không mạnh như Mục Trần, nhưng dù sao cũng có thực lực Chí Tôn nhị phẩm đỉnh phong, lượng linh lực hùng hậu hơn xa đối thủ, thật sự không sợ phải ngạnh đấu chút nào.

Cùng lắm thì lưỡng bại câu thương!

Chỉ cần phong tỏa nhuệ khí Mục Trần, chuyện quy thuận hôm nay đã không cần phải nói nữa!

"Ầm!"

Kim nhật rơi xuống, hung hăng đối chiến với biển linh lực hắc ám của La Mãng.

Ai nấy trợn mắt nhìn, một đòn này đã có thể phân thắng bại!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 704: Cửu U Chiến Ý

Kim nhật rực rỡ chói lóa ập xuống, hung hăng đánh vào luồng linh lực như ma mãng kia.

"Đùng!"

Vụ nổ bắn ra sóng khí dữ dội như hồng thủy, quảng trường cứng chắc cuộn lên như sóng nước, ầm ầm sụp đổ tan hoang.

Đầy những khe nứt lan ra khắp mặt đất.

Quảng trường vốn rất đông người, nhưng lúc này ai nấy đều hoảng sợ bay tứ tán ra chỗ khác, sợ bị liên lụy kéo vào uy hiếp.

- Ma Mãng Phệ Thiên Kính!

La Mãng hung tợn hét lên, linh lực mênh mông trào ra, đổ vào Ma Mãng pháp thân. Linh lực hắc ám phát ra tiếng rít ghê người, tạo thành đôi mắt đỏ tươi đầy hiết sát.

Khí tức hung lệ bạo phát.

La Mãng hấp thu tinh huyết Thiên Ma Mãng, khiến cho linh lực bản thân hắn sinh ra một khí tức hung lệ cuồng bạo, hung hãn hơn rất nhiều so với linh lực bình thường.

Thông thường khi đối chiến, rất nhiều lần bởi ưu thế hung bạo của linh lực, La Mãng đã đánh bại đối thủ. Chỉ tiếc lần này hắn không đạt được hiệu quả như trước.

Linh lực của Mục Trần không chỉ có Bất Tử Hỏa, mà lúc này còn có thêm tăng phúc của Đại Nhật Viêm. Độ bá đạo hung tợn của nó hơn xa tinh huyết Thiên Ma Mãng.

Ma mãng tăng sức, kim nhật càng thêm sáng chói, rực rỡ chói lòa. Đại Nhật Viêm cuồn cuộn cháy bùng, chỉ mới tiếp xúc đã khiến cho linh lực hung lệ của ma mãng bốc khói, tan biến cấp tốc.

Những âm thanh chói tai như tiếng rít đau đớn của con rắn bị chặt đuôi vang lên, sắc mặt La Mãng cũng biến động kịch liệt, khó tin hiện rõ. Hắn không ngờ được linh lực đáng tự hào của hắn lại bị đối phương hóa giải nhanh chóng và dễ dàng như thế.

"Ầm!"

Lúc này Mục Trần cũng chẳng cho hắn nhiều thời gian mà kinh ngạc, kim nhật ập xuống đập vào Ma Mãng pháp thân.

"Đùng!"

Mặt đất sụp xuống, Ma Mãng pháp thân bị đánh lún vào trong đất, cả quảng trường rộng lớn sụp đổ, cả bức tượng ma mãng giữa quảng trường cũng bị chấn vỡ vụn ra từng mảnh nhỏ.

Trên bầu trời, kim quang tan đi, pháp thân hoàng kim đứng giữa trời, tư thái ngạo nghễ, hờ hững mà uy nghi.

Bụi mù dưới mặt đất dần tan bớt, mọi người trố mắt nhìn xuống mà hít hà. Ma Mãng pháp thân đã tan nát te tua, linh lực dao động hỗn loạn, pháp thân trở nên trong suốt rồi tan biến hoàn toàn.

Một người hiện rõ ra dưới đó, La Mãng lảo đảo bò dậy, sắc mặt tái mét, miệng chảy máu.

Hiển nhiên, Ma Mãng pháp thân bị Mục Trần đánh nát, chân thân cũng trọng thương.

- Ma Mãng pháp thân bị đánh nát!

Nhất thời trong khu vực nhiều tiếng xôn xao, hẳn nhiên màn đối cứng rung động kia khiến nhiều người chấn kinh.

Thực lực La Mãng là Chí Tôn nhị phẩm đỉnh phong, với Ma Mãng pháp thân khá đặc biệt, trong hàng Chí Tôn nhị phẩm khó gặp đối thủ, thế nhưng hiện tại đã bị một gã Chí Tôn nhất phẩm hung hăn đánh vỡ nát.

Chuyện này căn bản không ai nghĩ tới.

Những thành chủ khác nhìn thấy cục diện này, nhất thời cũng nghĩ ngợi. Tân thống lĩnh Cửu U cung lại có thể cường hoành hung hãn như thế, lẽ nào đã đến thời đại quật khởi của họ sao?

Huyết Thứu thành chủ, Hắc Nham thành chủ cũng sắc mặt khó coi. Lúc nãy Mục Trần trấn áp đến trở tay không kịp, để hắn tận dụng thời cơ tập trung đánh bại La Mãng.

Đại Nhật Bất Diệt thân sừng sững giữa trời, đôi mắt hoàng kim hờ hững nhìn xuống, giọng ồm ồm vang lên:

- Xem ra ta có tư cách bãi chức nhà ngươi.

La Mãng mặt tái xanh, bất chợt lại cười quỷ dị, quay sang hai gã thanh chủ kia, quát lên:

- Huyết Ưng vương đại nhân đã dặn kỹ, nếu các ngươi hôm nay để tên nhóc khốn này đắc ý, thì đừng mong có ngày an ổn!

Huyết Thứu thành chủ, Hắc Nham thành chủ biến sắc, cả hai nghiến răng, đứng phắt dậy.

Trong đám thành chủ xung quanh, vài người ánh mắt lóe lên, rồi bốn trong số đó lao ra. Bốn gã thành chủ này trước nay đều thân cận với Huyết Ưng điện, xem như nanh vuốt của Huyết Ưng điện. Họ biết rõ nếu

để Cửu U cung thuận lợi thu phục đám thành chủ ở đây, dĩ nhiên kết quả của họ chẳng tốt đẹp gì.

Họ tuyệt đối không để Mục Trần tiếp tục nữa.

Dù rằng mới vừa chứng kiến chiến lực dữ dội của Mục Trần, trong tâm đã chẳng dám khinh thường nữa, nhưng dù sao cũng đông người hơn, liên thủ lại thì chấp Mục Trần bao nhiêu thủ đoạn cũng đừng hòng thắng được tất cả.

Mặc cho mang tiếng ỷ đông hiếp yếu, cậy già bắt nạt trẻ, nhưng thời điểm hiển nhiên phải bất chấp.

Sáu vị thành chủ bay lên trời, vây thành hình bán nguyệt trước mặt Đại Nhật Bất Diệt thân, linh lực hùng hậu bùng lên.

Nhìn thấy cục diện thay đổi, trong vùng vang lên tiếng kinh ngạc. Đám thành chủ kia định liên thủ đối phó một mình Mục Trần sao?

- Ha ha, Mục Trần ngươi có lợi hại, hôm nay lẽ nào lấy 1 vs 7 được sao?

La Mãng cười khẩy, hắn lao lên không trung, đắc ý cười gằn.

- Đê tiện!

Đường Băng phẫn nộ quát lên.

Trên bầu trời, Đại Nhật Bất Diệt thân sáng lấp lánh, chân thân Mục Trần hiện ra đứng trên đầu pháp thân, nhìn xuống bảy người kia, khẽ cau mày.

Thực lực của mình có thể độc đấu La Mãng cũng phí hết bao nhiêu tuyệt chiêu, dù sao thực lực chân chính cũng chỉ mới Chí Tôn nhất phẩm, nếu còn phải đối chiến với 6 gã thành chủ khác thực lực chẳng thua La Mãng bao nhiêu, thì cũng khó mà chống cự.

- Mục Trần! Ta không muốn ép ngươi, nếu bây giờ quay đầu rời khỏi, ta đảm bảo ngươi trở về không sứt mẻ gì cả.

La Mãng quát lên điều đình.

Mục Trần nghe thấy, hắn chỉ cười, nhìn lại đám thành chủ đã lui ra làm khán giả bên kia, lớn tiếng hỏi:

- Còn ai nữa không?

Đám thành chủ kia thấy hắn lại có thể trấn định như vậy, trong lòng cũng khâm phục, không ai lên tiếng, cũng không ai bước ra.

Đám bọn họ khác với đám La Mãng. Dù rằng trước đây vì nhiều lí do cũng đầu phục Huyết Ưng điện, nhưng chung quy cũng là tình thế ép buộc. Mà mấy năm nay cũng bị Huyết Ưng điện bóc lột không ít, nên tình cảm cũng chẳng có mấy. Chỉ vì năm xưa Cửu U cung quá yếu nhược, nên họ cũng không thích đầu phục dưới trướng. Có điều hôm nay xem ra đã khác, Cửu U cung dường như đã bắt đầu đứng lên xứng với tầm cỡ của nó.

- Vậy là chỉ có bảy tên các ngươi.

Mục Trần tỏ ra hài lòng, số thành chủ hoàn toàn bị Huyết Ưng điện thu phục chỉ là số ít, và đám 7 người kia chính là đầu têu. Chỉ cần loại bỏ cái đám này, mọi chuyện xem như giải quyết xong.

La Mãng cười khẩy châm chọc, hay tay khoanh trước ngực ngạo nghễ, mắt lạnh lẽo nhìn Mục Trần:

- Đã đem thang cho ngươi xuống đài mà không muốn, vậy chớ có trách ta.

- Ỷ đông hiếp ít mà nói....

Mục Trần đột nhiên nhếch miệng đáp lại:

- Cũng không phải ngươi mới nghĩ ra được chiêu này.

La Mãng khẽ biến sắc, giật mình quay nhìn lại đám mây đen đặc Cửu U vệ. Quân đội trận thế nghiêm mật, khí thế hùng dũng làm cho hắn hơi run run.

- Hừ, một đám ô hợp mà thôi.

La Mãng tự trấn an. Cửu U vệ trong số các quân đoàn ở Đại La Thiên vực là kém cỏi nhất, chả có danh tiếng gì, xưa nay chỉ chui rúc ở Cửu U cung, đối mặt khiêu khích chỉ biết cúi đầu chịu sỉ nhục, ai ai cũng khinh thường, nào có chiến lực gì cơ chứ.

- Thế à?

Mục Trần mỉm cười, đột nhiên Đại Nhật Bất Diệt thân cấp tốc quay trở về, lơ lửng phìa trên Cửu U vệ.

- Cửu U vệ!

Mục Trần hô lên.

"Hây!"

Tiếng quát nhất tề ứng đối vang lên cực kỳ khí thế, bất chợt linh lực từ đâu bùng lên, xé nát mây trời.

Mọi người chấn động kinh nghi, Cửu U vệ như một con hùng sư bất hiện sơn bất lộ thủy, lúc này đã bắt đầu thức tỉnh.

- Cửu U chiến ý!

Mục Trần quát to ra lệnh, lập tức trong tay mỗi chiến binh Cửu U vệ xuất hiện một thanh hắc trọng kích, trong tiếng leng keng rầm rầm vang vọng một giai điệu hùng tráng.

Một luồng chiến ý ngập trời bùng phát, như lôi đình xuất hiện, cả cánh quân chuyển sang trạng thái chiến đấu, chiến ý điên cuồng ngưng

tụ, giao thoa lẫn nhau, tạo thành một mảnh hải dương chiến ý tối tăm.

Trong vùng không gian chiến ý đó, tiếng sấm rền rĩ liên hồi, như trống trận thúc giục sục sôi.

- Ngưng luyện chiến ý?

Đám 7 thành chủ nhìn thấy mà biến sắc. Cửu U vệ lại có thể thực chất hóa chiến ý vô hình, chỉ có những quân đội trải qua trăm tôi nghìn luyện mới có thể tạo ra nổi.

- Chớ có lo, Cửu U vệ tuy có thể ngưng luyện chiến ý, nhưng không có người thống lĩnh chỉ huy, Mục Trần mới nhậm chức chấp chưởng Cửu U vệ, căn bản không thể có khả năng dung hợp với chiến ý này!

La Mãng quát lên trấn an những kẻ còn lại.

6 người kia tròn mắt gật gù. Đúng thế, muốn điều khiển chiến ý của quân đội, thống lĩnh phải dung hòa với chiến ý. Mục Trần chỉ mới đặt chân đến Đại La Thiên vực, làm thống lĩnh Cửu U vệ chỉ có một thời gian ngắn. Bất kể thế nào cũng chắc chắn chưa thể nắm giữ được chiến ý Cửu U vệ!

Nhưng hiện thực tàn khốc, ngay lúc đó Mục Trần mỉm cười, phất tay giơ lên.

"Ầm!"

Gương mặt cả bảy người kia đều cứng lại, sững sờ và hoảng sợ tột cùng, cộng với sự khó tin không thể giải thích nổi.

Vì theo cú vẫy tay đó, hải dương chiến ý theo lệnh nổi sóng tạo gió.

Hắn thật sự có thể điều khiển chiến ý Cửu U vệ!

Mục Trần nháy mắt 1 hóa thành 1000!

Nói cách khác, lúc này đây 7 vị thành chủ sẽ phải đối mặt thế công khủng bố của 1000 Mục Trần!

Chỉ mới tưởng tượng, chính ngay La Mãng cũng trắng bệch mặt mày.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 705: Áp Đảo

Chiến ý như mảnh hải dương lượn lờ phía trên đầu đội quân Cửu U vệ, tối tăm đầy phẫn nộ, hừng hực đầy hung hãn.

Ma Mãng thành đầy người kinh ngạc quan sát cảnh tượng, không tránh khỏi chấn kinh sợ hãi. Họ biết muốn tạo ra chiến ý thực chất như thế này, thì quân đội đó phải đáp ứng được yêu cầu hà khắc như thế nào.

Cánh quân đó phải trải qua ma luyện quanh năm suốt tháng, khiến cho tần số giao hòa linh lực của mỗi chiến binh cân bằng ở một điểm kỳ lạ. Còn nữa, mỗi người đều phải giữ tâm tính giống như nhau, quyết chí tiến lên, không chút sợ hãi.

Khi đó ý chí được rót vào linh lực, đơn độc chiến ý sẽ hòa quyện với nhau, tạo thành nguồn năng lượng đáng sợ.

Đội quân có chiến ý, mới chân chính có lực chấn nhiếp đáng sợ.

Còn nữa, chiến ý nếu chỉ ngưng luyện ra được, cũng chẳng có tác dụng gì, nó còn cần phải có người thao túng, phát huy chiến ý trở thành năng lượng hủy diệt.

Muốn thao khống chiến ý của quân đội, thì vị thống lĩnh trung tâm phải đạt được trình độ nhất hô bá ứng, như vậy mới có thể giải phóng được sức mạnh. Lẽ dĩ nhiên muốn đạt đến trình độ đó, vị thống lĩnh phải cùng huấn luyện lâu dài, phối hợp ăn ý với binh sĩ mới có được.

Một điều nữa, ngươi thao khống chiến ý sẽ bị nó xâm nhập vào cơ thể, nếu tâm trí không kiên định, e rằng chỉ nháy mắt sẽ bị tan mất ý chí

bản thân, thậm chí bị chiến ý thao khống ngược lại, gây hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.

Cũng vì lý do đó, nên khi người ta nhìn thấy Mục Trần thao túng Cửu U chiến ý tự như, gương mặt của họ đầy rẫy kinh ngạc.

Mục Trần đặt chân tới Đại La Thiên vực chỉ mới vài ba tháng, thời gian thống lĩnh Cửu U vệ còn ngắn hơn nữa, ai có thể nghĩ rằng với thời gian ngắn như thế hắn lại phù hợp với chiến ý Cửu U vệ đến trình độ này.

7 gã thành chủ mặt xanh mặt trắng mắt trợn ngược. Họ biết rõ, một khi Mục Trần thật sự điều khiển được Cửu U chiến ý, vậy thì họ chẳng còn cơ hội nào nắm lấy phần thắng.

Trái ngược với vẻ tuyệt vọng của đám người kia, Mục Trần yên tĩnh an tọa trên đầu Đại Nhật Bất Diệt thân, hờ hững vô hồn, nhưng ánh mắt lại nóng rực.

Chiến ý hùng hậu kia đã dũng mãnh tuôn vào cơ thể, nhưng mấy năm khổ tu đã giúp hắn có ý chí vững như bàn thạch. Chiến ý của 1000 binh sĩ dữ dội hung bạo, nhưng muốn cắn nuốt ý chí của hắn, dĩ nhiên là không thể.

Chiến ý như đại hồng thủy cuồn cuộn tàn phá trong cơ thể Mục Trần, khiến cho chiến ý bản thân hắn dâng cao. Ánh mắt trừng trừng nhìn xuống La Mãng, tay thong thả giơ lên, rồi mạnh mẽ chỉ xuống.

Ngón tay chỉ xuống chầm chậm rơi, như bị không gian cô đọng chặn lại. Rồi không gian đó nhanh chóng vỡ ra như thủy tinh, mắt thường có thể thấy rõ vết nứt lan tràn.

"Hoooooooooooow!"

Hải dương chiến ý gào lên, hóa thành những chùm tia hắc ám bắn ra.

Chùm hắc ám ngưng tụ chiến ý và linh lực Cửu U vệ, được Mục Trần điều khiển, uy lực của nó dù là cường giả Chí Tôn tam phẩm cũng chỉ có thể tránh né.

7 gã thành chủ kinh biến, vội vận sức gầm lên, linh lực bộc phát dốc hết tất cả, bắn ra 7 luồng công kích linh lực khổng lồ.

Quầng sáng hạ xuống, như bức màn ngăn cách sống chết.

"Đùng!"

Dù vậy chùm tia hắc ám chẳng hề bị chặn lại, cuồng bạo hung hãn đập vào quầng sáng đó.

"Bùm bùm bùm!"

Hắc ám trùng kích, lực đạo đáng sợ lần lượt phá nát bảy quầng sáng, áp đảo tuyệt đối khiến cho khán giả há mồm kinh ngạc.

Phòng ngự liên kết của 7 vị thành chủ lại yếu ớt đến mỏng manh như một tờ giấy.

"Phụttt."

Phòng ngự bị phá, 7 người mặt đỏ lên, rồi phun máu điên cuồng, thê thảm văng đi, dao động linh lực cực kỳ hỗn loạn.

Bảy người chật vật rút lui, ánh mắt càng thêm hoảng sợ, vì chùm hắc ám sau khi phá tan phòng ngự của họ vẫn không hề giảm thế công, hung tợn lao thẳng đến chân thân.

Công kích cấp độ này nếu bị đánh trúng, e rằng bọn họ không chết cũng tàn, Mục Trần kia hoàn toàn không có chút khoan dung.

Cả 7 người bất giác lạnh mình, tân thống lĩnh Cửu U cung thủ đoạn thật tàn nhẫn, chẳng hề cho kẻ địch một cơ hội nhận thua đầu hàng, chắc chắn là muốn giết gà dọa khỉ!

"Véo!"

Chiến ý lao đi, nháy mắt ập tới bọn họ, không gian tan vỡ làm cho 7 người càng thêm sợ hãi.

Áp lực đáng sợ như thế, tiếng "đầu hàng" cũng bị tắc lại trong cổ họng không phát ra được.

Đám khán giả chấn động ồ lên, những thành chủ đang quan chiến cũng mặt mày run rẩy, tân thống lĩnh Cửu U cung muốn giết người lập uy!

- Chết chắc rồi!

Ngay khi 7 người bọn họ tuyệt vọng nhắm mắt đợi chùm sáng kia xóa sổ, thì một tiếng ưng gáy vang rền thiên địa.

"Gréccc!"

Một luồng sáng màu đỏ xuyên không gian ập tới, với tốc độ kinh người hung hãn nện vào chiến ý màu đen.

"Đùng!"

Hai luồng năng lượng đáng sợ đối chọi, lực bùng phát phá hoại tứ tung, 7 vị thành chủ bị sóng xung kích quét tới, cả người không tự chủ như trái sung bắn đi thật xa, lăn lóc trên những con đường trong thành thị, để lại những vết nứt dài mấy ngàn trượng.

Mục Trần nhíu mày, rồi chú ý nhìn lại một hướng kia, không trung bên đó từ lúc nào đã bị nhuốm thành một màu đỏ tươi như máu.

Bầu trời đỏ nhanh chóng kéo tới, lóe lên xuất hiện trên không trung thành thị.

Huyết quang tan đi, một cánh quân đội đứng trên huyết vân xuất hiện, toàn thân giáp đỏ áo choàng đỏ, tay cầm huyết thương, sát khí ngập tràn

tỏa ra khắp vùng.

Phía trên cánh quân đỏ chót này cũng có một mảnh chiến ý đỏ ngầu ngưng tụ, hóa thành huyết vân. Bên trong đó, một gã thanh niên khoanh tay đứng nhìn.

- Đó là... Huyết Ưng vệ!

- Còn có thống lĩnh Ngô Thiên, Huyết Ưng điện cũng đã xuất hiện!

- Cái này hay nha, ngay cả Huyết Ưng vệ cũng xuất động!

Mọi người trong thành nhìn thấy quân đội đỏ như máu kia, nhất thời bàn tán, sắc mặt quái lạ. Xem ra Cửu U cung và Huyết Ưng điện đã chân chính trở mặt đối chọi nhau, quân đội cũng đã huy động kéo ra đối chiến.

Đường Băng nhìn thấy Huyết Ưng vệ xuất hiện, gương mặt càng thêm cau có, lắc mình xuất hiện bên cạnh Mục Trần, khẽ nói:

- Là Ngô Thiên.

Mục Trần gật đầu, nhìn xa xa cười nói:

- Các ngươi cuối cùng ngồi cũng không yên.

Ngô Thiên sắc mặt lạnh lẽo nhìn Mục Trần. Vốn dĩ kế hoạch chuẩn bị ở Ma Mãng thành này là khiến cho Mục Trần mất hết thể diện, ai mà ngờ hắn chẳng những không mất mặt, mà còn tát ngược vào mặt Huyết Ưng điện bốp bốp mấy cái. Nếu như lúc này còn không xuất hiện, e rằng tiếng tăm Huyết Ưng điện cũng bị ảnh hưởng không ít.

- Mục Trần, dẫn người Cửu U cung cút khỏi Ma Mãng thành, chỗ này là địa bàn Huyết Ưng điện, không hoan nghênh các ngươi!

Ngô Thiên lạnh lùng đe dọa.

Mục Trần nghe vậy, mỉm cười thản nhiên trả lời:

- 7 kẻ kia đã bị bãi chức thành chủ, từ hôm nay những thành thị đó cũng trở lại quyền chủ tể của Cửu U cung ta, Huyết Ưng điện nếu còn dám nhúng ta, đừng trách Cửu U cung không nói tình cảm.

Ngô Thiên giận dữ trừng mắt:

- Khẩu khí lớn thật, muốn cướp thành thị này đi, e rằng ngươi không có năng lực đó!

- Huyết Ưng vệ!

Ngô Thiên hô lên, biển mây đỏ máu nhất tề ứng đối, sát khí bùng phát, chiến ý ngập tràn toát ra đầy tinh huyết.

Huyết Ưng vệ chính là cánh quân trọng yếu nhất của Huyết Ưng điện, quân số đến 5000, quy mô hơn hẳn Cửu U vệ. Chẳng qua lúc này không có xuất binh toàn bộ đi theo Ngô Thiên, nhưng số lương hắn kéo đến cũng đã gấp đôi Cửu U vệ.

Khán giả trong thành thị nhìn thấy Huyết Ưng vệ khí thế kinh người, sắc mặt cũng biến đổi không ít. Nghe nói Huyết Ưng điện mở rộng lãnh thổ, cũng đã từng làm những chuyện lạm sát dân cư, thành ra trong Đại La Thiên vực, Huyết Ưng vệ hung danh vang xa, tiếng tăm hơn hẳn Cửu U vệ.

Ngô Thiên bước trên huyết vân cuồn cuộn, đôi mắt lạnh lẽo nhìn Mục Trần, giọng nói vang rền khắp cả thành.

- Cho ngươi mười giây, tức tối cút khỏi Ma Mãng thành cho ta, bằng không với cái gia sản bằng này của Cửu U cung, hôm nay toàn bộ phải bỏ xác tại đây!

Mục Trần chỉ mỉm cười, nhưng ánh mắt cũng dần lạnh đi, cất giọng nhàn nhạt trả lời.

- Xin lỗi nha, ta không chịu.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 706: Đánh Cược

Tiếng cười khiêu khích của Mục Trần vang khắp Ma Mãng thành khiến cho không gian ngưng lại, ai nấy trợn mắt cảm nhận bầu không khí sặc mùi thuốc súng.

- Ha ha, rất là thẳng thắn.

Ngô Thiên cũng chẳng tỏ ra kinh ngạc, hắn càng cười dữ tợn, tay nắm lại, biển mây chiến ý toát ra huyết khí tanh tưởi.

Ngô Thiên cười tủm tỉm:

- Cửu U cung đã muốn động thủ, vậy hậu quả tự gánh, bây giờ ngươi đừng có mong Cửu U vương sẽ đến cứu các ngươi.

Sát khí bốc cao, đậm đặc cực độ.

- Những lời này ta cũng chuyển lại cho Ngô Thiên thống lĩnh, đến lúc đó đừng khóc lóc mà kêu Huyết Ưng vương đại nhân, e rằng cũng chỉ đành trơ mắt nhìn Huyết Ưng vệ tổn thất thảm trọng.

Mục Trần mỉm cười đáp lời.

- Ha ha, gan to lắm!

Ngô Thiên cười lớn, tiếng cười càng thêm lạnh lẽo, hắn vung tay lên:

- Để ta xem hôm nay mèo nào cắn mỉu nào!

"Ầm!"

Ngô Thiên phất tay xuống, Huyết Ưng vệ quát lên như sấm, linh lực huyết tinh pha quyện với chiến ý hiếu sát bùng lên, tạo thành một không gian đỏ tươi ngập tràn.

Biển máu dưới chân Ngô Thiên càng thêm hùng hậu, áp lực cường hãn làm cho cuồng phong nổi lên.

Đường Băng nhất thời biến sắc. Ngô Thiên thống lĩnh Huyết Ưng vệ đã nhiều năm, dĩ nhiên đã rất thuần thục thao túng chiến ý Huyết Ưng vệ, uy lực sẽ rất mạnh bạo.

- Mục Trần...

Đường Băng giương mắt nhìn Mục Trần, ánh mắt đầy lo lắng.

Mục Trần chỉ cười nhạt, khẽ nói:

- Đường Băng tỷ cứ yên tâm, Cửu U vệ là tâm huyết bao năm của ngươi, chẳng hề yếu hơn bất kỳ kẻ nào. Hơn nữa đã giao cho ta, thì Mục thống lĩnh ta đây sẽ không cho phép bất kỳ ai đánh bại được họ.

Dù rằng Cửu U cung vì vấn đề Cửu U biến mất mà tuột dốc không phanh, nhưng Cửu U vệ được huấn luyện nghiêm ngặt chỉ càng tăng chứ không giảm chất lượng. Thậm chí vì củng cố Cửu U vệ, nàng chẳng hề dùng đến một giọt Chí Tôn linh dịch, tất cả đều dành cho Cửu U vệ tu luyện, có thể nói Cửu U vệ là tâm huyết Đường Băng.

Cũng chính vì đối đãi như thế, cho nên mặc kệ Cửu U cung suy giảm địa vị nghiêm trọng, Cửu U vệ vẫn không rời khỏi, bảo tồn được chiến lực.

Quân số Cửu U vệ tuy ít hơn Huyết Ưng vệ, nhưng nếu xét độ tinh nhuệ, chưa biết ai thua ai!

Đường Băng nhìn thấy nụ cười tự tin của Mục Trần, mắt mũi đỏ lên. Mấy năm nay người khác thấy nàng chịu đựng mà mắng là ngu ngốc,

nàng vẫn cố kiên trì, hôm nay được người ta hiểu cho, khiến cho nàng nhất thời cảm động.

- Vậy ngươi cẩn thận.

Đường Băng hé môi, giọng nói êm tai dịu dàng hơn trước nhiều.

Mục Trần gật đầu, hắn nhìn xuống Cửu U vệ, ánh mắt bọn họ chẳng hề có chút sợ sệt, thậm chí còn có vẻ háo hức vì chiến ý bị đè nén đã lâu.

- Chỉ cần các ngươi không sợ hãi, ta có thể lãnh đạo các ngươi đối chiến bất kỳ kẻ địch nào.

Mục Trần lẩm bẩm, ánh mắt càng thêm kiên định, hắn vung tay hô to.

- Cửu U chiến ý!

"Ầm!"

Tất cả Cửu U vệ dũng mãnh nện hắc trọng kích xuống, quát lên ầm ầm như sấm. Chiến ý hùng dũng hắc ám như mây đen che phủ chân trời.

Hai luồng chiến ý đối chọi, phân không trung làm hai nửa.

Mọi người hoảng hốt rời khỏi phạm vi bao phủ của hai tầng chiến ý kia, họ biết rõ một khi song phương động thủ, thì ảnh hưởng hơn xa khi trước, e rằng cả tòa thành này cũng có thể tan hoang, mà trước mặt bọn họ đều tỏ ra bất chấp hậu quả.

Cả tòa thành im phắc, chỉ có hai luồng chiến ý dữ tợn gào thét trên trời, như hai con mãnh thú hung dữ gầm gừ chuẩn bị lao vào cấu xé lẫn nhau.

Đúng lúc đó, đồng thời ánh mắt Mục Trần và Ngô Thiên lóe sáng.

"Uỳnh!"

Hai cỗ chiến ý đầy uy hiếp cùng lúc bắn ra, như sóng thần cuồng nộ tấn công.

Mọi người hồi hộp quan sát không trung, chính ngay lúc họ trông chờ một đòn đối chiến kinh thiên xảy ra, thì không gian ở giữa hai luồng chiến ý đột nhiên biến dạng, một bóng người thình lình xuất hiện, hai tay giơ ra hai bên phất một cái nhẹ, lập tức kềm giữ hai luồng chiến ý, rồi nhanh chóng phá nát chúng thành hư không.

"ồồồ"

Biến cố bất ngờ làm người ta kinh nghi, tròn mắt nhìn tới. Rồi gần như lập tức cả thành thị sôi trào.

- Đó là... một trong Tam Hoàng đại nhân, Thụy hoàng?

- Không ngờ lại kinh động tới đại nhân này.

Trên bầu trời, Mục Trần và Ngô Thiên nhìn rõ được người vừa xuất hiện, lập tức vội vàng ôm quyền:

- Tham kiến đại nhân.

Người kia biếng nhác khoát tay, đây hiển nhiên không phải bản thể Thụy hoàng, chỉ là một linh thể nhưng đã dễ dàng chặn đứng rồi phá hủy chiến ý của hai phe Cửu U vệ và Huyết Ưng vệ. Thực lực này đúng là sâu khôn lường.

- Đúng là trận chiến này của các ngươi phù hợp quy tắc, nhưng mà Ma Mãng thành dù gì cũng là tòa thành quan trọng, bị phá hủy thì tổn thất cũng không nhỏ đâu.

Thụy hoàng thản nhiên nói.

- Việc này ngoài ý muốn của Huyết Ưng điện, chỉ là Mục Trần đến gây rối, gã không biết trời cao đất dày này, kính xin đại nhân bãi nhiệm thân phận thống lĩnh của hắn.

Ngô Thiên trầm giọng nói.

- Ta đại diện Cửu U cung đến thu hồi thành thị vốn thuộc sở hữu, Huyết Ưng điện lại nhúng tay quấy nhiễu, trả giá đắt là đương nhiên.

Mục Trần phản pháo.

Thụy hoàng khoát tay, ngăn hai người cãi vả:

- Ở đây chẳng phải chỗ thích hợp xảy ra đại chiến, các ngươi cũng vừa phải thôi. Hơn nữa Đại La Thiên vực chuẩn bị chinh phạt, tha hồ mà tranh đất cướp thành, tầm mắt các ngươi sao lại chỉ bó hẹp trong cái thành thị này?

Ngô Thiên nhíu mày, Thụy hoàng ở Đại La Thiên vực có địa vị cực cao, lời của người này với địa vị Ngô Thiên đương nhiên không dám tranh luận, nhưng nếu hôm nay bỏ qua sự việc, thì Huyết Ưng điện chẳng có được lợi ích gì.

- Hà hà, Mộng đại nhân nói có lý, bất quá tòa thành này do Huyết Ưng điện quản lý nhiều năm, Cửu U cung muốn thu hồi thoải mái như thế, có thiện cho họ quá hay chăng?

Đột nhiên có tiếng cười vang lên, một quang ảnh khác mơ hồ xuất hiện, đứng phía trên Huyết Ưng vệ, rõ ràng đó là Huyết Ưng vương.

Huyết Ưng vương lộ diện, Ngô Thiên thở phào nhẹ nhõm.

- À há? Vậy Huyết Ưng điện ngươi muốn thế nào?

Cùng lúc đó, một giọng nói trào phúng lạnh lẽo vang lên, linh thể Cửu U cũng hiện ra.

Xem ra cả nhị vương đều luôn chú ý tình hình cuộc chiến ở Ma Mãng thành, do đó ngay khi Thụy hoàng ra mặt, họ cũng đều hiện thân.

Trong thành, đám khán giả nhìn cục diện mà nuốt cả lưỡi. Không ngờ trận tranh đoạt lần này lại dẫn đến việc nhị vương nhất hoàng ra mặt, hai thế lực này thật sự rất căng thẳng

- Muốn thế nào?

Huyết Ưng vương nheo mắt, cười gằn:

- Các ngươi muốn thu hồi thành thị, cũng được. Mộng đại nhân đã nói chỗ này không thích hợp gây chiến, thì Huyết Ưng vệ ba ngày sau sẽ đợi các ngươi ở Quân Đấu Trường. Nếu như có thể chiến thắng Huyết Ưng vệ, không chỉ 50 tòa thành này được hoàn trả, ta còn dâng tặng thêm 50 tòa thành khác và 5 viên Thiên Đan.

"Ú ù ù"

Khẩu khí bá đạo nhà giàu của Huyết Ưng vương vừa dứt, nhất thời làm cho khán giả kinh ngạc đến sợ hãi. Mở mồm ra là 100 tòa thành, lại còn 5 viên Thiên Đan cực kỳ giá trị. Chí Tôn tứ phẩm trở xuống nếu được dùng một viên này, thực lực sẽ tăng lên một phẩm. Vô số cường giả Chí Tôn vì cái này mà đổ máu sứt đầu tìm kiếm.

Cửu U cũng giật mình, hiển nhiên không ngờ Huyết Ưng vương lại ra tay chơi lớn như thế. Có vẻ như để đánh hạ Cửu U cung, hắn ta đã dốc hết vốn ra đánh cược.

- Bất quá thế này, nếu Cửu U cung mà thua, ta cũng chẳng đòi hỏi gì cao sang, chỉ cần các ngươi tỏ ra thần phục Huyết Ưng điện chúng ta là được. Dĩ nhiên ta cũng chẳng có hứng thú gì cai quản Cửu U cung các ngươi.

Huyết Ưng vương cười nhạt nói tiếp.

- Ngươi...

Đường Băng cau mày giận dữ. Huyết Ưng vương lòng dạ độc ác xấu xa, để hạ nhục Cửu U cung hắn không từ thủ đoạn nào. Một khi Cửu U

cung tỏ ra thần phục, mặc dù chỉ là một lời thoáng ngoài miệng, nhưng từ lúc đó sĩ khí sẽ tan nát, Cửu U cung thật sự sẽ bị giải thể.

Mục Trần cũng nhíu mày, hai mắt lạnh đi.

Thụy hoàng cũng hơi nhíu mày một chút, nhưng chẳng nói gì. Đại La Thiên vực tranh đấu rất khốc liệt, chỉ có tranh đấu mới làm cho đại thế lực duy trì và phát triển.

- Sao nào? Nếu các ngươi thấy không dám ứng chiến, ta cũng chẳng trách, nhưng 50 thành thị này thì đừng có nói chuyện đòi lại với ta nữa.

Huyết Ưng vương hất mặt thách thức Cửu U.

Cửu U mặt lạnh như băng, dĩ nhiên nàng biết rõ tâm tư âm độc của đối phương, chỉ nghiêng qua nhìn gã thống lĩnh của mình. Huyết Ưng vương muốn hai quân chính diện đối chiến, mà hiện giờ Mục Trần mới là thống lĩnh Cửu U vệ.

Khiêu chiến này nên để cho hắn quyết định.

Mọi ánh mắt đều đổ về Mục Trần. Ngô Thiên khoanh tay đứng trên trời, khóe miệng nhếch lên quan sát Mục Trần. Chiêu này của Huyết Ưng vương đúng là tuyệt diệu, đẩy cho Cửu U cung lâm vào đường cùng.

Mục Trần chậm rãi mở miệng, nhìn lại Cửu U, nhẹ nhàng gật đầu.

Cửu U thấy vậy cũng hơi kinh nghi, nhưng rồi nghiến răng lạnh lùng cất tiếng.

- Được! Ván cược này Cửu U cung tiếp nhận!

- Ba ngày sau, Quân Đấu Trường, Huyết Ưng điện các ngươi nên chuẩn bị sẵn cống phẩm cho tốt đi!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 707: Chiến Trận Sư

- Ha ha, Cửu U vương thật là khiến người ta thán phục a!

Cửu U chấp thuận đánh cược, Huyết Ưng vương bật cười ra tiếng, nhưng đôi mắt đỏ chỉ càng tỏ ra lạnh lùng và giả dối.

- Nếu đã như vậy, vụ đại náo Ma Mãng thành hôm nay ta bỏ qua, ba ngày sau tại Quân Đấu Trường, Huyết Ưng điện ta chờ tin tốt.

Huyết Ưng vương đạt được mục tiêu, không còn gì vấn vương nữa, vung tay tạo ra một luồng hào quang lấp lóe bọc lấy Huyết Ưng vệ, rồi tất cả hóa thành một tia sáng đỏ bay vào linh trận truyền tống trong thành. Hào quang tan đi, tất cả đã biến đi mất.

Trên bầu trời, Thụy hoàng thấy sự việc diễn tiến thế này, chỉ mỉm cười. Bản thân là một trong Tam Hoàng, nhưng việc đánh cược mà hai bên cùng chấp thuận thì lão chẳng có lý do gì để ngăn cản, chỉ để lại một cái liếc nhìn Cửu U và Mục Trần rồi linh thể chầm chậm tan đi.

Cửu U hạ xuống cạnh Mục Trần:

- Vất vả cho ngươi rồi, về Cửu U cung thương nghị trước đã.

Mục Trần khẽ gật đầu, không nán lại nữa, dẫn Cửu U vệ hướng về linh trận truyền tống biến mất.

Hai đạo quân đông đúc bỏ đi, thành thị nhất thời yên tĩnh lạ thường, rồi sau đó là tiếng ồn ào vang động.

- Cái này náo nhiệt à nha, Huyết Ưng vệ vs Cửu U vệ.

- Huyết Ưng vương chẳng qua chỉ khiêu khích Cửu U cung, Huyết Ưng vệ so sánh thực lực hay quân số đều hơn Cửu U vệ rất nhiều. Trận chiến quy mô như thế, Cửu U vệ khó lòng có được phần thắng.

- Cái này cũng chửa chắc, Huyết Ưng vệ đông đảo, nhưng bình thường lại do nhiều thống lĩnh phân ra các quân đoàn huấn luyện. Ngô Thiên nhiều lắm thì quản lý được một nửa chứ mấy, nếu ép tất cả làm một, e rằng hại nhiều hơn lợi.

- Nhưng mà cho dù chỉ có một nửa Huyết Ưng vệ cũng đủ nghiền nát Cửu U vệ quân số xấp xỉ 1000 kia rồi.

- Cửu U cung dám nghênh đấu, chắc chắn phải có kỳ chiêu ẩn giấu...

- Ai biết được...

Cửu U cung, trong đại điện, Cửu U ngồi trên vương tọa, nhíu mày. Không khí trong đại điện khá nghiêm trọng.

- Xem ra Huyết Ưng vương đã muốn chấm dứt triệt để với chúng ta.

Cửu U lầm bầm. Huyết Ưng vương cũng khá cay độc, nhận thấy Cửu U cung căn cơ bạc nhược, nhu cầu cần thiết trước mắt là phải giành lại quyền quản lý thành thị để thu về Chí Tôn linh dịch. Hắn dùng món hời to này để Cửu U không thể cự tuyệt, phải tham gia đấu cược.

Đối với Cửu U cung, lần đánh cược này là một cơ hội, nhưng cơ hội lại có được từ trong một cạm bẫy rõ ràng.

- Quân số Huyết Ưng vệ hơn xa Cửu U vệ chúng ta, nếu chính diện giao phong, chúng ta khó có cơ hội a.

Đường Băng lo lắng.

Trong đại điện, đám đầu lĩnh như Khâu Sơn cũng trầm tư, chỉ đưa mắt nhìn thống lĩnh Mục Trần. Tài năng Mục Trần thể hiện hôm nay đã triệt để thu lấy nhân tâm mọi người.

- Huyết Ưng vệ tổng cộng có bao nhiêu quân?

Mục Trần đột nhiên hỏi.

- Hơn 5000, nhưng với khả năng của Ngô Thiên, cũng chỉ có thể thống lĩnh được phân nữa, nhiều hơn nữa thì khó mà thi triển chiến ý nếu hắn không muốn bị phản phệ. Dù vậy một nửa này cũng đã quá đông so với Cửu U vệ.

Khâu Sơn lập tức trả lời.

Mục Trần gật đầu. Huyết Ưng vệ cũng chẳng phải đám ô hợp, lại có ưu thế quân lực, mà Ngô Thiên cũng chẳng phải kẻ bất tài, thật là không dễ dàng.

- Mục Trần, trận đấu cược này ngươi nắm chắc mấy phần?

Đường Băng hỏi, việc này quá quan trọng với Cửu U cung. Thắng, dĩ nhiên Cửu U cung nhân đó mà trở mình, thuế một năm của 100 thành thì thừa sức khiến cho tài nguyên trở nên dồi dào. Nhưng nếu thua, e rằng sẽ là nhát dao trí mạng.

Cửu U cung và Huyết Ưng điện là hai thế lực ngang cấp ở Đại La Thiên vực. Nếu Cửu U cung nhận thua thần phục, thì địa vị lúc này đã tự giáng xuống một bậc, sẽ trở thành nỗi nhục muôn thuở, là đòn đánh nặng cho tinh thần quân lính cũng như mọi người trong Cửu U cung, gần như có tính chất hủy diệt.

Mục Trần chậm rãi nói:

- Nếu Ngô Thiên chỉ có thể thống lĩnh một nửa Huyết Ưng vệ, chúng ta cũng không phải không có phần thắng. Hơn nữa, chúng nó muốn thắng ta cũng không dễ dàng gì.

Ngữ khí trầm thấp, khí tức hiếu sát phả vào mặt làm cho mọi người trong điện rùng mình. Xem ra trận chiến này tất nhiên là một hồi huyết chiến.

Đây quan hệ đến tồn vong Cửu U cung.

Mọi người đều trở nên trầm tư.

"Rốp"

Một tiếng động lạ vang lên trong không khí im ắng, mọi người giật mình ngẩng mặt lên, kinh giác nhận thấy một cô bé mặc đồ đen đang ngồi cạnh Mục Trần, trên tay cầm một trái cây gì đó, miệng cắn vào phát ra tiếng.

Dĩ nhiên đó chính là tiểu cô nương xuất quỷ nhập thần Mạn Đà La.

- Ngươi là ai?

Đường Băng kinh ngạc trọn mắt, trọng địa Cửu U cung, bên ngoài Cửu U vệ mạnh nhất đứng gác, sao lại có một tiểu cô nương xuất hiện chỗ này?

- Ặc... không sao, nàng ta là... muội muội của ta.

Mục Trần hốt hoảng vội phân bua.

Nghe hắn nói thế, Mạn Đà La chỉ giương mắt lên nhìn, miệng lại tiếp tục nhai trái cây, chẳng phản bác, biếng nhác nói:

- Ta có thể giúp các ngươi một cách, nhưng ta có điều kiện.

Mục Trần sửng sốt:

- Điều kiện gì?

Gương mặt búp bê của Mạn Đà La mỉm cười ngọt ngào, dáng vẻ ngây thơ vô số tội cực kỳ đáng yêu, đến cả Đường Băng mới rồi còn kinh nghi cảnh giác, lúc này cũng bần thần không đề phòng nữa.

Còn Mục Trần nhìn thấy cái nụ cười nguy hiểm đó, trong lòng lại càng thêm lo lắng.

- Chớ có căng thẳng, điều kiện của ta dễ lắm, cho ta mượn Bất Hủ Đồ Lục mười ngày.

Mạn Đà La miệng chúm chím trả lời.

- Không được!

Mục Trần gần như thốt lên ngay lập tức. Trang giấy Bất Hủ Đồ Lục kia cực kỳ quan trọng với hắn, tuyệt đối không thể lấy ra khỏi cơ thể mình rồi giao cho người khác. Mảnh Bất Hủ Đồ Lục này còn liên quan đến Vạn Cổ Bất Hủ thân, Mục Trần không hề hoài nghi sức hấp dẫn của nó, cái thứ này ngay cả siêu cấp cường giả Địa Chí Tôn cũng phải tham lam.

- Ngươi....

Mạn Đà La trợn mắ hung hăng. Nhưng thái độ Mục Trần lại kiên quyết không cho, cả hai trừng mắt một hồi, cô nàng tức tối xì khói.

- Sao ngươi đột nhiên lại muốn mượn Bất Hủ Đồ Lục?

Mục Trần nghi hoặc. Theo như lời Mạn Đà La đã nói, dường như chỉ cần cô nàng ở cạnh hắn, cũng có thể hấp thu năng lực thần văn hoa Mandala trong đó để áp chế lời nguyền trong cơ thể.

Mạn Đà La hơi đắn đo, rồi trả lời:

- Lời nguyền trong người có dấu hiệu bùng phát, ta cần Bất Hủ Đồ Lục trấn áp nó.

Mục Trần cau mày, trầm tư rồi nói:

- Tới lúc đó cứ gọi ta, ta sẽ ở cạnh ngươi, hắn là không cản trở gì ngươi chứ?

Mạn Đà La ngẩn ngơ, hơi ngạc nhiên, không ngờ hắn lại đồng ý:

- Vậy... cám ơn trước.

Mục Trần cười nói:

- Giờ thì nói đi, ngươi có cách gì?

Mạn Đà La ngẩng lên, liếc nhìn mọi người trong đại điện. Hễ ai bị nàng nhìn tới, đều như cảm thấy một ngọn núi lớn đè lên người, run rẩy dưới uy áp kinh khủng, chỉ biết cúi gằm mặt xuống không dám nhìn lên.

- Ngươi thân là Linh Trận sư, đã nghe nói qua Chiến Trận sư chưa?

Mạn Đà La lảnh lót cất tiếng.

- Chiến Trận sư?

Danh xưng lạ hoắc vang lên, tất cả mọi người luôn cả Mục Trần chưng hửng không biết, chỉ có Cửu U thì hơi đăm chiêu.

- Thời viễn cổ, Chiến Trận sư là một phân loại Linh Trận sư, ở trận đại hạo kiếp Đại Thiên thế giới, Chiến Trận sư là nhân tố chói sáng cực kỳ, họ chỉ huy quân binh vạn tộc, xông lên tiền tuyến, luôn luôn là quân tiên phong. Chính vì thế mà tổn thất của họ là nghiêm trọng nhất, những thế hệ truyền thừa bị xóa sổ, đến khi kiếp nạn qua đi, sự tồn tại của Chiến Trận sư trở nên cực hiếm, đến thời đại này ít có ai biết được sự tồn tại của Chiến Trận sư...

Mạn Đà La từ tốn kể chuyện.

- Chiến Trận sư có thể ngưng tụ sức mạnh của một quân đoàn, phát huy ra năng lượng cực hạn. Những Chiến Trận sư xuất sắc nhất, nếu có được quân đoàn đủ dũng mãnh, họ cũng thừa sức chiến một trận thống khoái với Thiên Chí Tôn.

Nhất thời trong đại điện chấn kinh, mọi người thở không ra hơi. Chống cự Thiên Chí Tôn? Những siêu siêu siêu cường giả đỉnh đỉnh của Đại Thiên thế giới lại có thể đối chọi bằng nhân số hay sao?

Mục Trần nghe mà liếm môi, ánh mắt trở nên nóng cháy, hắn nhìn Mạn Đà La không chớp mắt:

- Ngươi biết cách để trở thành Chiến Trận sư?

- Không biết.

Mạn Đà La buông một câu phũ phàng.

Mục Trần suýt nữa té sấp mặt, nhìn thấy cái vẻ mặt của cô nàng mà sững sờ không nói nên lời, hồi lâu sau mới tỏ ra tức tối:

- Ngươi giỡn mặt ta à?

Nếu không phải hắn đã biết trước tiểu cô nương này bề ngoài đáng yêu nhưng thực lực siêu cường đáng sợ, thì e rằng lúc này đã một cước sút nàng ra khỏi đại điện.

- Tuy không biết làm cách nào trở thành Chiến Trận sư, nhưng ta có thứ này hẳn là có ích cho ngươi.

Mạn Đà La thấy hắn tức đến bốc khói, lúc này mới từ tốn lấy ra một thẻ tre có vẻ cũ kĩ hư hỏng, còn loang lổ những vết máu bao năm tháng dính trên đó, còn chưa mở ra, nhưng khí tức thiết huyết vô song đã phả vào mặt.

Mục Trần cẩn thận tiếp nhận thẻ tre, nhìn thấy bên ngoài có mấy chữ đỏ ẩn hiện.

- Chiến Trận Tâm.

- Chiến Trận sư là một nhánh của Linh Trận sư, ngươi đã có căn cơ, muốn nhập môn ta nghĩ cũng không khó. Dù không có cách nào cho ngươi một phát hóa thành Chiến Trận sư ngay, nhưng muốn lấy ít địch nhiều, chiến thắng Huyết Ưng vệ, cái này hẳn không khó.

Mạn Đà La nói.

Mục Trần cầm chặt thẻ tre nọ, gật đầu thật mạnh. Đại Thiên thế giới huyền ảo vô biên, Chiến Trận sư này đúng là lần đầu tiên mới biết.

Vậy là thời gian tới hắn sẽ toàn tâm toàn ý nghiên cứu Chiến Trận Tâm này, trận đánh cược quá mức quan trọng, hắn không thể thua!

Lúc này đây, hắn phải thắng!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 708: Thẻ Tre

Huyết Ưng điện.

Huyết Ưng vương ngồi vương tọa, đôi mắt đỏ chậm rãi quét xuống dưới, đầy đủ cán bộ cao cấp Huyết Ưng điện chẳng ai dám nhìn thẳng lại.

- Ngô Thiên, hiện giờ Huyết Ưng vệ ngươi có thể thống lĩnh bao nhiêu?

Huyết Ưng vương cất tiếng hỏi thản nhiên.

Ngô Thiên hơi do dự, hồi đáp:

- Hẳn là khoảng 2500 quân.

Huyết Ưng vương nheo mắt trầm tư, rồi ra lệnh:

- Tuy rằng Cửu U vệ quân số ít ỏi, nhưng tên tiểu tử Mục Trần cũng có môn đạo, không thể không phòng. Trận đánh cược này ngươi bắt buộc phải thắng! Cho nên... ta muốn ngươi thống lĩnh toàn bộ Huyết Ưng vệ!

Ngô Thiên cả kinh, hơi hoảng hốt:

- Đại nhân, với thực lực của ta hiện tại, nếu lãnh quân toàn bộ Huyết Ưng vệ, chỉ e rằng sẽ bị chiến ý phản phệ.

Huyết Ưng vương vung tay ra, một viên đan dược đỏ nhạt bay tới, quầng sáng tỏa ra liên miên bất tuyệt, dao động rất kỳ lạ.

- Đây là một viên Không Linh Đan, hôm đó ngươi cứ dùng nó, sẽ giúp cho ngươi tiến vào trạng thái không linh tạm thời. Ngươi sẽ có đủ khả năng chịu được chiến ý của toàn quân Huyết Ưng vệ ngưng tụ lên người.

Ngô Thiên nghe vậy nhất thời mừng rỡ, không ngờ Huyết Ưng vương lại chịu xuất ra đan dược kỳ diệu này. Hắn có thể thống lãnh toàn quân, vậy thì đã chắc chắn sẽ nghiền nát Mục Trần với đám Cửu U vệ kia.

Đến lúc đó, bất kể Mục Trần có bao nhiêu thủ đoạn, tất bại vô nghi!

- Đại nhân yên tâm, ta sẽ khiến Cửu U cung hối hận vì dám đắc tội Huyết Ưng điện chúng ta!

Ngô Thiên nở một nụ cười dữ tợn thâm độc.

- Nếu có cơ hội, thì cho Cửu U vệ bốc hơi luôn đi. Không còn đạo quân đó Cửu U cung đương nhiên chỉ còn là cái bình phong mà thôi.

Huyết Ưng vương hài lòng dặn dò.

- Cẩn tuân mệnh lệnh đại nhân!

Ngô Thiên cười, háo hức nôn nao muốn cảm nhận khoảnh khắc được thống lĩnh 5000 quân Huyết Ưng vệ oai hùng, chẳng biết lúc đó sắc mặt Mục Trần sẽ tuyệt vọng ra sao.

Lần này, chắc chắn sẽ làm Cửu U cung mất sạch mặt mũi!

Những tin tức liên quan đến trận giao chiến giữa Cửu U vệ vs Huyết Ưng vệ đã nhanh chóng lan khắp Đại La Thiên vực, cũng không có gì bất ngờ đã khiến cho mọi người nghe thấy đều... bất ngờ.

Nhiều năm nay, Huyết Ưng vệ tiếng tăm càng ngày càng vang dội Đại La Thiên vực, chiến lực tổng thể được xếp vào top 3 các quân đoàn dũng mãnh nhất. Trái lại Cửu U vệ chỉ được xếp trong nhóm "những kẻ lót đường".

Hầu như mọi người đều cho rằng hai bên không cùng đẳng cấp, ai nấy đều nghi hoặc chẳng hiểu tại sao Cửu U cung lại chấp thuận ứng chiến.

Tuy chiến lợi phẩm mà Huyết Ưng vương đặt cược rất hấp dẫn, nhưng cũng có phúc mới hưởng được a.

Vậy chắc có lẽ Cửu U cung bị chiến lợi phẩm làm cho mờ mắt nên cắm đầu thử vận một phen. Chẳng lẽ họ không nghĩ tới sau trận chiến sẽ ra sao ư? Cửu U cung cho dù được Thiên Thứu hoàng ủng hộ, nhưng cũng khó mà còn chỗ đứng trong Đại La Thiên vực.

Đại La Thiên vực có không ít những quốc gia thế lực phục thuộc có chiến lực cường đại, kẻ nào cũng mơ ước một lần được thăng cấp lên vương vị. Những hậu đãi và sự che chở bảo vệ cũng như tài nguyên ban cho thật sự là miếng bánh lớn hơn nhiều một quốc gia hay thế lực phụ thuộc có thể nhận.

Trận chiến này xem ra Cửu U cung sẽ thua trắng lưng trắng bụng.

Đại La Thiên vực đang sôi sục vì trận chiến đó, Cửu U cung vẫn chẳng hé ra phong thanh gì cả, càng giới nghiêm cẩn mật, khiến cho người ngoài chẳng ai có thể vào trong hay biết được thông tin gì khác.

Một đỉnh núi nào đó trong phạm vi Cửu U cung.

Trên núi có một chỗ khá bằng phẳng, những bóng người giáp đen áo choàng khí phách đang ngồi xếp bằng, không hề nhúc nhích, cứ như những tảng đá đen.

Không trung phía trên nhóm người kia, có một người khác cũng đang xếp bằng giữa trời, hai mắt chậm rãi mở ra, hào quang lóe sáng trên tay.

Thẻ tre trong tay hắn có vẻ cũ kĩ hư hỏng, nhưng khí tức thiết huyết phả vào mặt làm cho người ta không dám coi thường.

Mục Trần thần sắc trịnh trọng, cầm thẻ tre đưa lên trán, nhất thời hào quang trên thẻ tre đổ hết vào đầu hắn.

Những tiếng chém giết, tiếng binh khí va chạm, tiếng giao tranh điên cuồng như một trận đại chiến viễn cổ ùa về xuất hiện trong trí óc Mục Trần.

Những hình ảnh đẫm máu chạy qua trong đầu, những đội quân đông nghìn nghịt tràn ngập không gian, tất cả đồng loạt nện bước, khiến cho thiên địa run rẩy theo từng bước chân của họ.

Khí thế cực kỳ dữ dội, chẳng gì cản nổi.

Mục Trần rung động đứng nhìn cánh quân vừa xuất hiện, trung tâm đội quân kia dường như có một bóng người mơ hồ đang xếp bằng trên không. Kẻ đó không mang vẻ hùng tráng của đại tướng, mà lại mang phong phạm chúa tể của quân đoàn đáng sợ kia.

Bất chợt người đó từ tốn phất tay hô lên.

- Chiến!

Đội quân nhất tề gầm lên, chiến ý hùng hậu bộc phát, không gian nháy mắt vỡ nát.

Chiến ý ngưng tụ thành thực chất, ào ào dâng cao, hóa thành một con cự long chín đầu gầm rú. Không gian phạm vi 10v dặm vỡ vụn ra. Chín cái đầu cùng há to chín cái mồm, chín luồng sáng khổng lồ ước chừng mấy vạn trượng xoắn lại bắn ra.

Mục tiêu của công kích khủng bố này chính là một khe nứt không gian thật lớn ở rất xa, dường như là một hạ vị diện nào đó. Mà bên trong đó cũng có những khí tức bất thường đang dao động.

Có lẽ là một thế giới hạ vị diện đang bị chủng tộc ngoài không gian chiếm đóng.

"Ầm!"

Công kích đáng sợ lóa mắt, bằng một tốc độ nhanh đến mức khó hình dung xuyên qua trăm vạn dặm không gian, bắn vào hạ vị diện nọ.

Công kích đáng sợ bắn tới, nhưng lại không phát sinh tiếng nổ kinh thiên, hạ vị diện kia lập tức bốc hơi.

Cùng với nó là toàn bộ chủng tộc ngoài không gian đang tập trung trong đó

Chỉ một chiêu, hủy diệt cả hạ vị diện!

Mục Trần nín thở trợn mắt. Quân đoàn kia thật đáng sợ, Chiến Trận sư thật đáng sợ. Mạn Đà La nói không ngoa, Chiến Trận sư hàng đầu thời viễn cổ thực lực đúng là có thể ngạnh đấu Thiên Chí Tôn.

Mặc dù năng lực của họ đều phải dựa vào sức mạnh quân đoàn.

Hình ảnh viễn cỗ dần tan biến, rồi những tin tức xa xăm dâng lên trong óc.

Những tin tức này chắp vá không trọn vẹn, có lẽ đã từng bị phá hoại một vài lần, ngẫu nhiên xuất hiện vài câu vài lời, mang theo sự huyền bí huyền ảo khiến cho Mục Trần không tự chủ mê mẩn trong đó.

"Chiến trận pháp,

Dĩ lực ngự chi, chí hạ đạo.

Dĩ tâm ngự chi, tối thượng đạo.

... ..."

Mục Trần đắm chìm trong những câu nói tối nghĩa huyền ảo. Lát lâu sau hắn mới giương mắt đăm chiêu. Cái thẻ tre này cũng chẳng hề có phương pháp tu luyện chiến trận hay cái gì đại loại như vậy, nhưng hắn cũng hiểu ra một chút gì đó.

Ví như, cách nắm giữ chiến ý.

Trước đó hắn ngưng luyện chiến ý Cửu U vệ, thực tế hoàn toàn nhờ vào thực lực bản thân và ý chí mạnh mẽ, nhưng hành vi này theo như những gì thẻ tre vừa cho biết, chỉ là hạ sách tồi tệ nhất.

Dĩ lực ngự chi, chí hạ đạo.

Dĩ tâm ngự chi, tối thượng đạo.

Còn khi dùng tâm khống chế chiến ý mênh mông đó thì sao?

Mục Trần trầm tư, hồi lâu cũng chẳng suy ra đuọc gì, hắn nhìn xuống Cửu U vệ chỉnh tề bên dưới, khẽ phất tay. Toàn bộ Cửu U vệ vâng lệnh quát nhẹ một tiếng, chiến ý hùng hậu dâng lên.

Mục Trần chìm trong chiến ý mênh mông, nhắm mắt cảm ứng.

Một ngọn núi gần đó, Cửu U, Đường Băng, Đường Nhu đang quan sát thâm sơn, ánh mắt có vẻ lo lắng.

- Cửu U tỷ tỷ, Mục Trần có thể thành công không?

Đường Nhu khẽ hỏi.

Cửu U mím môi, nàng cũng không chắc. Chiến Trận sư quá hiếm hoi, chẳng có ai chỉ dẫn hắn cả, muốn nhập môn cũng không phải dễ dàng.

- Trận đấu này với tính cách Huyết Ưng vương mà nói, nhất định sẽ giở thủ đoạn đê hèn. Mục Trần nếu không thành công, e rằng chúng ta chẳng có đường thắng.

Đường Băng thở dài.

Cửu U gật gù, chợt liếc sang cô bé đang ngồi rung đùi ở vách đá bên kia, chưa kịp nói gì, cô nàng đã biếng nhác lên tiếng:

- Đừng có nhìn ta, mấy chuyện này căn bản ta không nên nhúng tay, nếu không phải ta cần nhờ vả, ta cũng chẳng giúp các ngươi. Cuối cùng hắn có lĩnh ngộ được hay không phải xem năng lực bản thân hắn, ta chỉ làm được như vậy thôi. Nói cách khác, việc này thật sự không thích hợp với thân phận của ta.

- Thân phận?

Cửu U nghi hoặc.

Mạn Đà La chẳng trả lời, mắt mở to, bình thản nhìn gã thống lĩnh đằng xa. Kẻ kia có thể từ một mảnh Chiến Trận Tâm bị hỏng mà ngộ ra hay không, nàng cũng rất tò mò muốn biết.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 709: Cảm Ngộ Chiến Ý

Chiến ý mênh mông, Mục Trần nhắm mắt chiêm nghiệm bản thân trong biển chiến ý. Chuyển động của hắn khá nặng nề, mỗi lần muốn thâm nhập vào bên trong, thì đều có áp lực cản lại gian nan.

Hắn có thể thao khống chiến ý, nhưng lại khó dung nhập vào nó, khó hợp thể chân chính với nó. Nếu không làm được, thì làm sao để thử "dĩ tâm ngự chi".

Nhưng thất bại nhỏ đó chẳng làm Mục Trần mất lòng tin, hắn đã nhận biết chiến ý là một loại vật chất không thật, sinh ra bởi ý chí con người, nó cường đại cũng bởi vì ý chí dung hợp với linh lực.

Mỗi một chút chiến ý đều có những ý chí bất đồng, muốn hoàn toàn dung hợp với tất cả, dĩ nhiên không dễ dàng.

Mục Trần quyết tâm, trong đầu nhớ lại những câu chữ huyền ảo của thẻ tre, rồi cẩn thận suy gẫm, muốn tìm những manh mối để tiếp tục.

Muốn nắm giữ chiến ý, nhất định phải chỉ huy được một ý chí đơn lẻ. Đây cũng là yêu cầu cơ bản của Chiến Trận sư.

Trong quân đoàn, cường giả ngàn vạn, đều trải qua chinh chiến máu lửa tôi luyện, ý chí cứng cỏi. Muốn chiến ý được thúc đẩy hoàn toàn, vậy thì đôi bên phải có sự tín nhiệm tuyệt đối.

Dốc sức thao túng, chỉ là cách làm thô thiển.

Mục Trần mở mắt, ánh mắt trầm ngâm. Lát sau hắn giang tay ra, linh lực bao phủ cơ thể lặng lẽ thu hồi.

Cùng lúc đó, ý chí bản thân thả lỏng, thậm chí buông bỏ kháng cự, mặc cho chiến ý mênh mông xâm chiếm thân thể.

Bình thường vị chưởng khống chiến ý luôn đề phòng, dẫu ít dẫu nhiều vẫn có tầng bảo vệ ý chí bản thân. Chiến ý cuồng bạo mênh mông một khi vượt giới hạn, rất có thể sẽ nuốt mất thần trí. Do vậy hành động đó của Mục Trần có thể nói là vô cùng can đảm.

"Ầm!"

Chiến ý chẳng hề kiêng nể xông vào cơ thể, hắn chẳng hề ngăn cản, mặc cho chiến ý tung hoành. Theo thời gian, không ngoài dự liệu thần trí bản thân đang bắt đầu bị chiến ý ăn mòn, nhưng hắn trước sau vẫn tử thủ một chút tỉnh táo mơ hồ.

Trạng thái này chẳng biết đã trải qua trong thần trí của hắn bao lâu, rồi ý chí bản thân bắt đầu tan rã, nhưng không phải theo kiểu tan tác thảm bại, mà phân tán có trật tự, thành từng mảnh nhỏ từ tốn tiếp xúc với chiến ý.

"Gràoooo, gràoooo"

Những tiếng hú hét hiếu chiến vang lên trong lòng Mục Trần, còn ý chí của hắn dường như đang tiến hành đàm phán hòa bình với từng đạo chiến ý nhỏ nhỏ.

Dù nói là Mục Trần đã được Cửu U vệ chấp nhận, nhưng cũng chỉ khiến hắn được chấp thuận sử dụng chiến ý. Cái hắn cần phải là dung hòa vào chiến ý, phát huy sức mạnh chân chính của nó.

Phải như vậy, mới có thể xem là Chiến Trận sư chân chính!

Thời gian ba ngày nhanh chóng trôi qua.

Cửu U vệ vs Huyết Ưng vệ, tin tức đã làm kinh động tất cả mọi người Đại La Thiên vực, ai ai cũng biết và đều muốn đến quan khán trận chiến này.

Đương nhiên, họ cũng biết luôn cá cược nếu Cửu U vệ thua trận, sẽ tỏ ra thần phục Huyết Ưng điện. Kết quả này cũng rất chấn động, bao nhiêu năm qua, chưa hề có một thế lực vương cấp nào lại tỏ ra thần phục một vương cấp khác.

Xem ra lần này Cửu U cung đã bước vào tuyệt lộ, tiếng tăm đã tàn tạ chẳng có mấy, thua thêm trận này, cho dù Thiên Thứu hoàng chống lưng cũng đừng hòng giữ lại vị trí một trong Cửu Vương.

Nhiều kẻ thì tấm tắc tiếc rẻ, trách rằng Cửu U vương tuổi còn quá trẻ, so với tên cáo già Huyết Ưng vương vẫn còn kém một chút.

Thế nhưng bên ngoài bàn ra tán vào như thế, Cửu U cung vẫn yên tĩnh không động tịnh, cũng chẳng kinh hoảng lo lắng, khiến cho nhiều người kinh nghi.

Cửu U cung thật sự không chút bối rối sao?

Họ tin rằng Cửu U vệ mạnh mẽ vậy sao?

Trong sự ngờ vực đó, thời hạn ba ngày đã tới.

Ánh mặt trời xé rách tầng mây ở ngày thứ ba, hầu hết mọi người đều chú ý đ6én Cửu U cung.

Một nơi trong trung tâm Đại La Thiên vực, trước một cung điện đen tối, Tu La vương bình thản hướng mắt vè Cửu U cung. Phía sau hắn ta, đệ nhất thống lĩnh Từ Thanh cũng đang khoanh tay đứng nhìn.

- Đại nhân, Cửu U cung vẫn không có động tĩnh gì sao?

Từ Thanh chần chờ hỏi.

Tu La vương thản nhiên nói:

- Cửu U vương có trẻ tuổi, nhưng lại không phải kẻ lỗ mãng. Nàng ta dám chấp thuận khiêu chiến Huyết Ưng điện, tất nhiên phải có con bài

tẩy. Những ngày qua Cửu U cung bế quan, tám chín phần là đang chuẩn bị con bài tẩy đó.

- Nghe nói lần này đánh cược là do gã tân thống lĩnh Mục Trần đáp ứng. Thật là không biết trời cao đất dày, Cửu U sao lại để hắn tùy tiện như vậy.

Từ Thanh nhíu mày, trong giọng nói có hương vị khác. Hắn nhận thấy có vẻ Cửu U đối với Mục Trần không phải là quan hệ chủ-tôi, bằng không Cửu U đâu có để hắn quyết định.

Tu La vương nhìn lại, nhoẻn miệng cười:

- Sao chứ? Ghen à?

Từ Thanh đỏ mặt, cười sượng sùng.

- Chớ có khinh gã trẻ tuổi kia. Ta cảm thấy, Huyết Ưng điện sẽ mau chóng hối hận vì đã chọc tới hắn.

Tu La vương lắc đầu, mắt híp lại.

Từ Thanh cả kinh, rồi trầm tư. Từ khi theo Tu La vương đến nay, lần đầu tiên nghe được chủ tử đánh giá cao một gã trẻ măng còn ít tuổi hơn hắn đến như vậy.

Huyết Ưng điện.

Huyết Ưng vương thượng tọa, gương mặt đầy đắc ý, tay cầm hai cục sắt xoay xoay luyện cơ tay.

Bất kể Cửu U cung hôm nay có động tĩnh gì hay không, kết quả cuối cùng cũng chẳng thay đổi được. Đến khi hắn có thể đè bẹp Cửu U cung, để xem sau này còn thế lực nào trong Đại La Thiên vực dám đắc tội Huyết Ưng điện nữa.

Đặc biệt hắn muốn nhìn thấy cái vẻ mặt kiêu ngạo của con bé Cửu U kia lúc bại trận sẽ khó coi thế nào, thật là một khoảnh khắc đáng hả hê.

Tưởng tượng như vậy, Huyết Ưng vương càng thêm mong đợi.

Cửu U cung, trong thâm sơn.

Cửu U vẫn yên tĩnh đứng trên sơn đỉnh, hôm nay nàng vận bộ y phục xanh lục thẫm, quần bó khít chặt cặp đùi thon thả ngon lành, mái tóc đen phe phẩy, gương mặt lãnh diễm bình tĩnh.

Đường Băng, Đường Nhu phía sau lại không được như vậy, cả hai đang lo lắng vô cùng, vì Mục Trần đã ba ngày không có động tĩnh.

Mà lúc này trận đánh cược đã sắp bắt đầu!

Nếu Cửu U cung không ra, thì sau này đừng mong yên ổn ở Đại La Thiên vực. Người ta sẽ nói Cửu U cung sợ chiến, đương nhiên danh vọng của họ sẽ gặp đả kích trí mạng.

- Cửu U tỷ tỷ. Hay là cưỡng chế Mục Trần gọi hắn tỉnh lại đi? Dù thất bại thì cũng tốt hơn không chiến.

Cửu U lắc đầu, nói gọn một chữ:

- Chờ!

Đường Băng thở dài, chẳng biết làm sao.

Vách núi phía kia, Mạn Đà La dáng vẻ chẳng quan tâm, cứ hết đung đưa cái chân lại uốn éo cái lưng, đôi mắt hoàng kim thỉnh thoảng liếc nhìn khu vực chiến ý bồng bềnh, ánh mắt thoáng một tia thất vọng không ai biết.

"Cuối cùng vẫn không được sao?"

Mạn Đà La ngồi dậy, phủi tay định bỏ đi, bất chợt kinh giác quay lại nhìn. Quân đoàn Cửu U vệ đang nhắm mắt tĩnh tọa dưới rừng thẳm, đột

nhiên đồng loạt mở mắt.

"Ầm!"

Chiến ý mênh mông trên bầu trời theo đó cũng bùng phát, hình thành những luồng long quyển phong gầm rú hung tợn, khung cảnh cực kỳ hoành tráng.

Cửu U cũng kinh ngạc, rồi mọi người nhìn thấy gã trai yên lặng ba ngày trong chiến ý mênh mông đang từ tốn đứng thẳng trên bầu trời.

Hình dáng không đổi khác, nhưng chẳng hiểu sao lại toát ra vẻ uy nghiêm thống lĩnh chiến ý.

- Có vẻ thành công.

Mạn Đà La mỉm cười.

Đường Băng và Đường Nhu cực kỳ hân hoan, bàn tay đang nắm chặt của Cửu U cũng nhẹ buông ra, thở phào.

Xa xa, Mục Trần lắc mình đến cạnh Cửu U, hắn mỉm cười, chiến ý dâng cao.

- Thật có lỗi, bắt mọi người đợi lâu. Bây giờ chúng ta nên đi gom chiến lợi phẩm của mình chứ nhỉ!

Cửu U nhìn hắn, trong lòng trở nên an bình trở lại.

Hắn luôn tạo ra những kỳ tích mà người khác khó có được, lần này cũng là như thế.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 710: Lưỡng Vệ Chi Đấu

Đại La Thiên.

Đại La Thiên ồn ào thường ngày hôm nay lại yên tĩnh lạ kỳ. Nhưng ai cũng biết, đó chỉ là bình yên trước cơn bão lớn mà thôi.

Tất cả mọi người đều đang đợi chờ hành động của Cửu U cung.

Từng giờ trôi qua, không ít người tỏ vẻ khó kiên nhẫn. Hay là Cửu U cung định dùng kế câu giờ thấp kém nhất kia, tránh né không dám chiến sao?

Tránh với né thì có tác dụng gì chứ? Huyết Ưng vương muốn quét sạch Cửu U cung, nếu tránh né thì danh vọng của họ xem ra còn khó coi hơn thảm bại trước Huyết Ưng vệ.

Không lẽ Cửu U vương lại ngu xuẩn thế thật sao?

"Ầm!"

Đột ngột từ phía Cửu U cung, một cỗ chiến ý ngất trời bắn lên, khiến cho mọi ánh mắt đều trở nên kinh ngạc.

Không trung phía trên Cửu U cung mây đen hội tụ, bay lên trời cao. Chính là Cửu U vệ, đằng trước nhất là một gã cao cao đứng thẳng như thương, toát ra khí thế bất phàm.

- Huyết Ưng vệ, Cửu U vệ ta sẽ đến Quân Đấu Trường nghênh đón!

Tiếng cười của hắn được linh lực hùng hậu bao bọc, vang khắp mọi ngóc ngách Đại La Thiên.

Ngay sau đó, đoàn mây đen Cửu U vệ ùn ùn kéo đi, bay qua khung trời, hướng về Quân Đấu Trường.

Cả Đại La Thiên lúc này đều trở nên xôn xao, Cửu U cung rốt cục ra mặt, khí thế này là muốn chính diện đối đầu Huyết Ưng điện, sắp có náo nhiệt rồi đây.

Vô số cường giả hứng khởi bay lên, tạo thành những dòng người hướng về Quân Đấu Trường làm khán giả.

"Rắc!"

Huyết Ưng điện, Huyết Ưng vương đang đắc ý cười tươi, nghe thấy giọng nói khiêu khích của Mục Trần vang tới, nhất thời hai viên bi sắt trong tay vỡ tan, khóe mắt lộ hung quang, miệng nhếch lên khinh khỉnh tàn ác.

- Ngô Thiên!

- Có!

- Dẫn Huyết Ưng vệ lên đường, ta không muốn sau hôm nay còn nhìn thấy tên tiểu tử kia xuất hiện ở Đại La Thiên.

Huyết Ưng vương nheo mắt hờ hững.

- Dạ!

Ngô Thiên hùng hổ nhận lệnh, ánh mắt cũng hung tàn không kém, lắc mình lao ra khỏi đại điện. Trước điện, hắn vung tay lên, lập tức những luồng ánh sáng đỏ như máu từ khắp nơi trong Huyết Ưng điện tụ hội lại trước mặt hắn.

Sát khí đầy huyết tinh tràn ngập.

Quân Đấu Trường, nằm ở tây bắc Đại La Thiên, nơi đây khác với Huấn Luyện Trường, đây chính là vùng rộng lớn nhất Đại La Thiên, vì

nơi đây so đấu tranh chiến, không phải chỉ một ngôi sao tỏa sáng, mà là nơi so tài của các quân đoàn.

Bao nhiêu quân đoàn ở Đại La Thiên đã từng tổ chức không ít những trận tranh đấu khốc liệt, do vậy vùng này bố trí cứ như bãi chiến trường, khí tức sát phạt bồi hồi.

Hôm nay Quân Đấu Trường cực kỳ náo nhiệt, nguyên do đương nhiên chính là giao phong giữa Cửu U vệ vs Huyết Ưng vệ.

Trên bầu trời, những tiếng gió vang lên, một đám mây đen hạ xuống, hung hăng như cây đại phủ cắm xuống đất khiến mặt đất rung chuyển. Tất cả chỉnh tề nghiêm trang đứng thẳng, không hề động đậy.

Mục Trần nhẹ nhàng từ tốn hạ xuống phía trước Cửu U vệ, quay nhìn lại ánh mắt hừng hực lửa chiến, hắn tỏ ra rất tự tin và hài lòng.

Quân số Cửu U vệ thiếu hụt, nhưng khí thế lại bất phàm. Quân đoàn này rất có tiềm lực, giả như tất cả binh lính đều có thực lực Chí Tôn cảnh thì e rằng Chí Tôn ngũ phẩm cũng tất tử vô nghi.

Một lát sau, từng đoàn người từ xa bay đến, rồi lơ lửng trên khung trời, xem ra đám khán giả Đại La Thiên vực cũng khá nhanh nhẹn.

Mà trong số này, cũng có thể thấy vài vị chư vương, có thể nói lần đánh cược của lưỡng vệ nhị vương đã kinh động rất lớn.

Cửu U, Đường Băng, Đường Nhu cũng đã xuất hiện. Ba người dẫn đầu một đoàn tùy tùng Cửu U cung, hiển nhiên mọi người cũng đều mong mỏi được tận mắt quan sát Cửu U vệ kiêu hãnh của phe mình.

Rất nhiều người chú ý đến sự xuất hiện của họ, rồi thình lình kinh giác nhìn về một hướng, nơi những luồng ánh sáng đỏ máu đang kéo tới như huyết cuồng phong.

Cuồng phong nhanh chóng trở thành bão lớn. Giông tố hung dữ kéo tới bao phủ chiến trường, những tiếng đùng đùng như trống trận vang

lên, đất đai rung chuyển, một mảng đỏ ngầu xuất hiện.

Huyết Ưng vệ đã xuất hiện .

Trên bầu trời, Huyết Ưng vương cũng hiện ra, đứng giữa trời, sắc mặt hầm hè nhìn xuống Cửu U vệ, rồi quay sang Cửu U cười nói:

- Cửu U, đánh cược này nếu ngươi thua, vậy thì Huyết Ưng điện ta cũng đành phải nhận che chở cho một thế lực vương cấp a.

Cửu U lạnh lùng đáp lại:

- Phải xem ngươi có bản lĩnh đó hay không đã, ta thấy ngươi nên chuẩn bị kỹ 100 tòa thành và mấy khỏa Thiên Đan cho đầy đủ thì hơn.

- Ha ha, chỉ cần các ngươi có năng lực đó, Huyết Ưng điện cam kết dâng đủ.

Huyết Ưng vương cười tủm tỉm, rồi vung tay hô to:

- Không cần nói chuyện vô nghĩa nữa, bắt đầu đi.

Lập tức cuồng phong gào thét, huyết phong tan đi, lộ ra đoàn quân giáp đỏ như máu, lấp lánh tinh huyết.

Huyết Ưng vệ mỗi binh lính đều mặc bộ giáp thuần huyết sắc, hoa văn một con quái thú đang xé xác con mồi tỏa sát khí kinh thiên.

Phía trước Huyết Ưng vệ, Ngô Thiên cũng mặc huyết giáp, áo choàng phất phới, huyết thương trong tay sáng choang. Hắn mang trên mặt nụ cười lạnh lẽo, nhìn chằm chằm vào Mục Trần và Cửu U vệ như dã thú đang khóa chặt con mồi của nó.

- Mục Trần, niệm tình mọi người đều là người Đại La Thiên vực, nếu bây giờ nhận thua, ta còn nương tay tránh cho Cửu U vệ tổn thất thảm trọng, làm ảnh hưởng đến đại chiến chinh phạt của chúng ta, chịu không nào?

Ngô Thiên cười tủm tỉm châm chọc.

Mục Trần cười đáp lời:

- Ngươi nhanh mồm thật, lời ta định nói bị ngươi giành mất rồi...

- Ngu si đần độn, xem ra ngươi không thấy quan tài không đổ lệ. Đã vậy đừng có trách ta không nể tình.

Ngô Thiên cười nhạt.

Mục Trần thoáng ước lượng quân số Huyết Ưng vệ, định nói gì đó, thần sắc đột nhiên trở nên nghiêm trọng, vì hắn bắt gặp nụ cười quỷ dị đắc ý của Ngô Thiên.

- Có gì đó không ổn!

Cửu U cũng nhận ra điều bất ổn, khẽ biến sắc nhìn lại chiến trường. Lúc này nàng mới phát hiện, đám huyết vân phía sau Huyết Ưng vệ vẫn còn chưa tan hết.

"Đùng!"

Mặt đất rung lên, những tiếng bước chân rầm rập rền rĩ, huyết vân phía sau lại tiếp tục xuất hiện Huyết Ưng vệ.

Quân số bên đó đã gia tăng gấp đôi!

Nhất thời tình huống làm cho mọi người xôn xao, ngay cả Từ Thanh, Chu Nhạc cũng biến sắc. Huyết Ưng điện lại xuất quân toàn doanh.

Nhưng quân số Huyết Ưng vệ đông đảo như thế, Ngô Thiên có đủ thực lực thống lĩnh? Tên kia không biết đến chuyện chiến ý phản phệ hay sao?

Ai nấy kinh nghi bàn tán, hành động này của Huyết Ưng điện không ai ngờ được.

- Xem ra Huyết Ưng điện lần này dốc hết vốn liếng đây nhỉ.

Mục Trần nhíu mày, từ tốn bình phẩm.

- Ha ha, bây giờ ngươi có hối hận cũng muộn rồi.

Ngô Thiên cười gằn trêu tức Mục Trần.

- Với cái thực lực của ngươi, không sợ chiến ý phản phệ?

Mục Trần nghi hoặc.

Ngô Thiên mỉm cười, chợt hắn đưa hai ngón tay ra, một viên đan dược xuất hiện giữa hai tay, rồi hắn ném vào mồm, nhai rau ráu, cười dữ tợn.

- Bây giờ thì đủ rồi.

- Đó là... Không Linh Đan? ! Đê tiện!

Đường Băng nhìn thấy, nhất thời biến sắc cắn môi chửi rủa. Xem ra nàng ta cũng biết tác dụng của Không Linh Đan.

Cửu U mặt mày càng thêm lạnh. Huyết Ưng điện vì thắng lợi đúng là không từ thủ đoạn.

- Ha ha, Cửu U à. Chúng ta cũng không có quy định hạn chế mấy thứ này nhỉ.

Huyết Ưng vương mỉm cười chọc tức Cửu U.

Cửu U bắt đầu nóng giận, hai tay siết chặt.

Nhiều người nhìn thấy sự việc cũng nhíu mày, hiển nhiên thủ đoạn của Huyết Ưng điện cũng chẳng khiến ai tán thành. Nói gì thì vốn chiến lực Huyết Ưng vệ đã hơn xa Cửu U vệ, lại còn phải dùng tới thủ đoạn đê hèn...

Nhưng có tán đồng hay không cũng chẳng ai nói cái gì, vì quả đúng là trận chiến này vốn chẳng có ước định hạn chế gì cả, xem ra tình cảnh Cửu U cung càng thêm bi đát.

Cửu U chẳng quan tâm, nàng chỉ nhìn đến Mục Trần. Như nhận ra ý của nàng, hắn quay lại nhìn, mỉm cười gật đầu.

Mục Trần đáp lại, Cửu U gật gù, trong lòng cũng thả lỏng.

Cũng may họ không phải không chuẩn bị gì cả.

- Ra tay đi, hy vọng cái trò mèo của các ngươi có tác dụng một chút.

Mục Trần ngoắc ngoắc khiêu khích Ngô Thiên.

- Thấy vậy rồi mà vẫn còn mạnh mồm...

Ngô Thiên thở dài, rồi nụ cười càng thêm dữ tợn:

- Cứ tin đi, rồi ngươi sẽ câm họng thôi!

Dứt lời, huyết thương trong tay nện mạnh xuống.

"Đùng!"

Tất cả Huyết Ưng vệ phía sau đồng loạt dộng thương xuống đất, khiến cho mặt đất rung chuyển, chiến ý huyết sắc như biển máu dâng lên.

Khán giả tập trung quan sát.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 711: Chiến Ý So Đấu

Chiến ý huyết sắc bắn lên trời, quét ra chung quanh, khiến cho trời đất sáng sủa liền đổi màu đỏ dị mang theo mùi máu tươi tràn lan.

Mọi ánh mắt đều tỏ ra nghiêm trọng. Huyết Ưng vệ lúc này như một con mãnh thú khát máu chui ra từ núi thây biển máu, đang sẵn sàng có thể xé xác bất kỳ kẻ địch nào ngáng đường.

Trong những quân đoàn của Đại La Thiên vực, Huyết Ưng vệ chưa phải mạnh nhất, nhưng với sát tính sẵn có, cũng đã thuộc hạng có số má. Sát tính đó được chất chồng tạo thành từ vô số máu tươi.

Những cuộc chiến xưa nay, không biết bao nhiêu thế lực, tông phái đã bị giày xéo tan tác bởi huyết thương của Huyết Ưng vệ.

Và lúc này, huyết thương tanh tưởi của Huyết Ưng vệ lại giơ lên, mũi thương chỉ về Cửu U vệ. Chẳng biết đối diện kẻ định cường đại như thế, Cửu U vệ có bảo toàn được hay không?

Mọi người chuyển tầm nhìn về Cửu U vệ, những binh lính với hắc giáp hắc phong vẫn uy nghiêm đứng thẳng, ánh mắt chẳng hề có chút nào sợ hãi, chỉ toát ra mênh mông chiến ý.

Mục Trần và Ngô Thiên đối thị, ánh mắt lóe lên sắc bén.

Linh lực hùng hậu trào ra từ cơ thể hai người, đều chầm chậm bay lên, ngồi đối diện nhau xa xa trên bầu trời.

- Huyết Ưng chiến ý!

Ngô Thiên chẳng hề khách sáo ra đòn, hắn vung tay hô lớn.

'Ầm!"

Chiến ý huyết sắc cuồn cuộn kéo lên, tạo thành hải dương huyết sắc, lơ lửng phía trên Huyết Ưng vệ, bồng bềnh tản mát khí tức khát máu.

- Ta xem thử, cái chức thống lĩnh hai ba tháng của ngươi có thể vận dụng chiến ý ra thế nào!

Ngô Thiên cười khẩy châm chọc, rồi tay chỉ tới.

- Huyết Ưng chiến ý, Huyết Thương Ma Trận!

Lệnh ban ra, huyết quang từ hải dương chiến ý bắn lên, thành vô số những mũi huyết thương to lớn bao trùm trời đất.

Cự thương do chiến ý ngưng tụ cực kỳ sắc bén, công kích trình độ này cho dù Chí Tôn tam phẩm cũng không dám coi thường. Công kích này chẳng phải chỉ một mình Ngô Thiên phát động, mà do 5000 Huyết Ưng vệ ra sức!

Nhưng mà cái Huyết Thương Ma Trận này cũng có lấy tên là "trận" mà thôi, thật ra chỉ là cái trò bịp, bằng không nếu Ngô Thiên có thể hóa chiến ý thành trận, có lẽ Mục Trần nhận thua luôn cho xong.

"Vù! Vù!"

Những tiếng xé gió vang lên, huyết thương trận như cơn mưa đỏ dữ dội bắn tới Cửu U vệ, công kích kín mật căn bản không chừa một ai.

- Cửu U chiến ý!

Mục Trần vung tay lên, trọng kích trong tay Cửu U vệ cũng đập xuống đất, chiến ý hắc ám bắn lên trời, như hải dương đen đặc, nhuộm cả không gian bên này trong một màu u ám.

Mục Trần kết ấn như chớp, rồi vỗ mạnh tới trước.

"Ầm!"

Chiến ý như sóng biển hung dữ cuồn cuộn, lao lên tạo thành một cái khiên cực kỳ chắc chắn.

"Phụp phụp phụp!"

Toàn bộ huyết thương bắn tới chạm vào tấm chắn, nhất thời bốc khói, giống như nước rơi xuống nham thạch, biến mất không tăm tích.

- Ha ha, với đám Cửu U vệ chỉ có 1000 quân mà đòi so đấu chiến ý với Huyết Ưng vệ ta, coi ai dai sức hơn ai?

Ngô Thiên cười gằn, tay hắn lại chỉ tới.

Vô số trường thương lại ngưng tụ ra, không ngừng bắn tới. Xem ra hắn đang muốn lợi dụng chiến ý dồi dào mà ép chết Mục Trần cùng với Cửu U vệ.

Khán giả nhìn thấy cau mày, Huyết Ưng vệ quân số áp đảo, chiến ý luyện ra nhiều hơn hắn Cửu U vệ. Dù Ngô Thiên không dốc toàn lực, thì kéo dài cũng chẳng có lợi gì cho Mục Trần và Cửu U vệ, họ sẽ nhanh chóng tiêu hao hết rồi mất đi phòng ngự.

- Quân số Cửu U vệ và Huyết Ưng vệ hơn kém nhau quá nhiều.

Vài kẻ lắc đầu ta thán, xem ra Cửu U vệ chẳng chịu được bao lâu, ván cược này vốn đã có kết quả từ ban đầu.

Công kích ào ào đánh tới Mục Trần vẫn bình tĩnh, tay phất tới phất lui, chiến ý tràn ra gia cố phòng ngự.

Bên công bên thủ, cả hai giằng co hồi lâu, những ánh mắt thương hại số phận Cửu U vệ cũng trở nên kinh ngạc thay đổi.

Họ phát hiện ra, dù thế công của địch dày đặc dữ dội, nhưng tầng phòng ngự của Cửu U vệ lại chẳng có dấu hiệu suy yếu.

- Sao lại thế nhỉ?

Vài cường giả Đại La Thiên vực kinh ngạc.

Tu La vương, Liệt Sơn vương này nọ cũng nhíu mày đăm chiêu, thì thào:

- Cũng thú vị đây.

Mục Trần chậm rãi nhìn sắc mặt biến ảo khó coi của Ngô Thiên, cười nói:

- Giỡn xong chưa.

Ngô Thiên nghe hắn cạnh khóe, nhất thời tức tối miệng giật giật, cười khẩy:

- Khó trách lại có can đảm tiếp nhận ván cược này, thì ra cũng có một chút dựa dẫm, ta lại sơ suất như thế.

- Đem bản lĩnh ra đi, nếu ngươi chỉ phát huy được chừng này sức mạnh, thì thật phí phạm chiến ý Huyết Ưng vệ.

Mục Trần khiêu khích.

- Miệng lưỡi của ngươi thật đúng là dễ khiến người khác nổi đóa, công kích khi nãy chẳng qua là thử ngươi mà thôi...

Ngô Thiên thản nhiên đáp lời, ánh mắt bắt đầu trở nên nóng nảy.

- Thật sự muốn lĩnh giáo lợi hại Huyết Ưng vệ đến như thế, thì ta cũng vui lòng thành toàn cho ngươi!

Đôi mắt Ngô Thiên dần dần chuyển sang màu đỏ tươi, tay nâng lên, Huyết Ưng vệ bên dưới bắt đầu rống lên khát máu.

"Graaaa, grưưưư!"

Ngô Thiên thong thả kết ấn, chiến ý huyết sắc phát ra những tiếng gầm rú, rồi càng trở nên hung bạo mạnh mẽ hơn trước.

Hiển nhiên, Ngô Thiên đã nhận ra Cửu U vệ đã không dễ đối phó như hắn vốn nghĩ, đành phải dốc bản lĩnh thực sự.

- Huyết Ưng Chiến Ấn, trấn áp bát hoang!

Ấn pháp dừng lại, đôi mắt Ngô Thiên càng thêm đỏ, chiến ý huyết sắc dâng lên sau lưng, rồi hóa thành một huyết ấn to như núi. Hình dạng huyết ấn như con huyết ưng dữ tợn đang giang cánh săn mồi, đôi mắt kẻ đi săn chiếu xuống đại địa.

Huyết ấn xuất hiện, linh lực sôi trào, áp lực không cách nào hình dung bao phủ. Dưới lực trấn áp, những cường giả Chí Tôn tam phẩm cũng biến sắc.

Những cường giả có hiểu biết Huyết Ưng vệ, thần sắc càng thêm nghiêm trọng. Xưa nay trong những lần chinh phạt, đã có rất nhiều cường giả bị Huyết Ưng chiến ý đè bẹp thành thịt vụn.

Ngô Thiên bắt đầu sử dụng bản lĩnh chân chính.

Mục Trần ngẩng lên nhìn huyết ấn, ánh mắt cũng nghiêm túc. Ngô Thiên đáng ghét không sai, nhưng cũng không thể phủ nhận tài năng của hắn. Thống lĩnh Huyết Ưng vệ, phát huy chiến lực không tầm thường.

Nếu như chẳng phải bản thân thống lĩnh, thì e rằng công kích này Cửu U vệ tử thương thảm trọng. Bất quá thế giới này lại không có cái gì là nếu.

- Để xem bây giờ ngươi còn mạnh mồm được không nhỉ?

Ngô Thiên nhìn Mục Trần, nhếch mép dữ tợn châm chọc, tay vỗ xuống. Huyết ấn to như núi xuyên phá không trung, lóe lên đã xuất hiện phía trên Cửu U vệ, hung hăng đè xuống.

"Ầm ầm!"

Chiến trường đổ sụp, những khe nứt lớn lan ra dày đặc.

Y phục Mục Trần cũng bị áp lực ép chặt vào người, cúi xuống liếc nhìn Cửu U vệ vẫn vững vàng như bàn thạch, thản nhiên cười.

- Cửu U vệ, bao năm nhẫn nhịn, hôm nay hãy theo ta tung cánh, danh vọng Cửu U vệ chúng ta sẽ vang khắp Đại La Thiên vực!

Mục Trần cất giọng líu ríu len lỏi vào lòng từng chiến sĩ Cửu U vệ, ánh mắt của họ trở nên nóng rực và càng thêm lợi hại.

Bao năm nhẫn nại, cuối cùng có thể bùng phát rồi sao?

"Ầm!"

Khán giả giật mình kinh ngạc nhìn thấy trong Cửu U vệ bất chợt bắn ra những cột hắc ám, chiến ý ẩn chứa bên trong cực kỳ kinh người.

Không ít cường giả biến sắc, mặt kinh mày dị. Chiến ý Cửu U vệ vừa bộc phát sao lại mạnh mẽ như thế?

Mục Trần ngửa đầu, từ tốn giang tay, đưa ý chí phân tán vào từng chiến ý mênh mông, rồi lặng lẽ kết ấn.

Chiến ý giao hòa, không gian chậm rãi rách toác, một đôi cánh hắc ám khổng lồ nghìn trượng xuất hiện, cuồng phong dữ dội.

- Cửu U Dực, trảm thiên không!

Mục Trần ngưng tụ thần thái cực kỳ lợi hại trong mắt, hai ngón tay vươn ra, rồi chọt thẳng tới hư không trước mặt.

"Kwooork!"

Tiếng hót lảnh lót từ đâu vang lên, đôi hắc dực như một thanh thiên kiếm chém xuống, nhẹ nhàng chặt vào huyết ấn.

Khoảnh khắc va chạm, tiếng hít thở đầy trời cũng yên lặng đình trệ.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 712: Huyết Tế Chiến Ý

"Xoẹt!"

Cánh chim hắc ám cắt qua khung trời, dưới sự chú ý của vô số khán giả, trực tiếp chém vào Huyết Ưng Chiến Ấn.

Nhưng khoảnh khắc va chạm, không vang lên tiếng nổ kinh thiên, hai luồng chiến ý hùng hậu tiếp xúc, chỉ có không gian bồng bềnh, rồi hai cỗ năng lượng ăn mòn lẫn nhau, muốn cán nát nhau.

Mọi ánh mắt đều tập trung lên trời.

Thế giằng co kéo dài, sắc mặt Ngô Thiên càng thêm tối sầm. Cục diện này không phải là thứ hắn nghĩ tới, vốn dĩ quân số Huyết Ưng vệ gấp 5 lần Cửu U vệ, lẽ ra phải áp đảo nghiền nát mới đúng chớ!

- Ta xem ngươi giãy giụa được bao lâu!

Ngô Thiên lầm bầm nguyền rủa, ấn pháp lại thay đổi, chiến ý huyết sắc lại bùng lên, cuồn cuộn đổ vào bổ sung cho Huyết Ưng Chiến Ấn.

Chiến ý quân đoàn của hắn phải thâm hậu hơn hẳn địch quân, cứ giằng co thế này, thì bọn Mục Trần tất bại vô nghi!

Huyết Ưng Chiến Ấn đột ngột tăng sức làm cho Mục Trần trợn mắt, hắn hít một hơi, một tay làm đao, chém xuống!

"Vù!"

Không khí trước mặt bị thủ đao của hắn cắt rách.

"Xoẹt xoẹt!"

Âm thanh chói tai từ trên cao vang xuống, làm cho vô số người trợn tròn hai mắt. Bởi vì Huyết Ưng Chiến Ấn lúc này bị hắc dực hung hãn kia chém ra một đường nứt lớn.

- Không thể tin được...

Ai nấy thất kinh, chẳng ngờ chiến ấn ngưng tụ bởi chiến ý hùng hậu của Huyết Ưng vệ lại bị cắt phá.

Sắc mặt Ngô Thiên khoảnh khắc đó cũng ngây dại, rồi ngay sau đó, Mục Trần chẳng cho hắn cơ hội sửa sai, tay phất xuống.

Lúc đó, vài cường giả thực lực siêu tuyệt còn mơ hồ cảm thấy Cửu U chiến ý dường như trở nên sôi trào và sinh động hẳn lên.

Hắc ám xẹt qua không gian, hắc dực quét xuống, khiến cho khe nứt trên Huyết Ưng Chiến Ấn càng bị hở rộng, kéo dài, cuối cùng phân thành hai nửa chiến ấn.

"Ầm ầm."

Huyết Ưng Chiến Ấn nổ tung, trở thành những đốm sáng đỏ li ti rơi xuống tiêu tán.

Cả Ngô Thiên lẫn 5000 quân Huyết Ưng vệ đều nghệt mặt ra.

"Ú ù ù ù ù!"

Khán giả quan chiến lúc này cũng kinh ngạc ồ lên, cường giả kinh nghi không tin vào mắt mình, vẫn chưa hiểu làm cách nào Mục Trần có thể tạo thành tình huống rung động như vậy.

Nếu luận về độ nhiều của chiến ý, hẳn nhiên Huyết Ưng vệ phải cao hơn vài chục bậc!

- Sao lại thế?

Từ Thanh cũng ngạc nhiên, bất giác lên tiếng hỏi Tu La vương. Xét theo tình huống bình thường, rõ ràng Cửu U vệ mới phải là phe tan tác chớ!

Tu La vương cũng cau mày, hai mắt nheo lại:

- Mục Trần quả nhiên không đơn giản a. Ngươi không nhận thấy gì cả sao?

Từ Thanh hơi bần thần trả lời:

- Cứ như là chiến ý Cửu U vệ trong tay hắn lợi hại hơn.

- Nếu như ngươi thống lĩnh Cửu U vệ, liệu có làm được như thế không?

Tu La vương bồi thêm một câu.

Từ Thanh trầm tư, lắc đầu. Nếu như hôm nay là hắn thống lĩnh Cửu U vệ, thì trận chiến hôm nay tuyệt đối sẽ bại dưới tay Ngô Thiên và Huyết Ưng vệ.

- Vậy đó, chứng minh rằng Mục Trần rất thông hiểu chiến ý và khả năng nắm giữ cũng vượt xa các ngươi.

Tu La vương bình phẩm.

- Không thể nào!

Từ Thanh khiếp kinh. Mục Trần đến Đại La Thiên vực bao lâu chứ, trước kia hắn là chưa bao giờ tiếp xúc với chiến ý? Còn thống lĩnh bọn họ cũng tẩm dâm trong đó mấy năm.

- Thế ta mới bảo hắn không đơn giản.

Tu La vương thản nhiên nói tiếp.

Từ Thanh thảng thốt:

- Vậy ván cược này, không phải hắn đã định phải thắng rồi chớ?

- Cũng không dễ dàng như vậy, Mục Trần tuy rằng hiểu rõ và thuần thục thao khống chiến ý, nhưng Huyết Ưng vệ đâu phải quân đoàn kém cỏi, Ngô Thiên cũng không phải thống lĩnh tầm thường. Muốn triệt để tử chiến, e rằng Mục Trần cũng phải gặp phiền toái lớn, dù sao Cửu U vệ trước đây vốn kém cỏi.

Tu La vương chậm rãi phân tích.

Từ Thanh gật gù tán thành, ngẩng nhìn lên trời, ánh mắt khó hiểu.

Phía kia, Huyết Ưng vương lúc này sắc mặt khá khó coi, trước đó quân mình không áp đảo đối phương đã rất khó chịu, còn bây giờ Huyết Ưng Chiến Ấn bị phá, mặt mày lại xanh mét.

"Hừ!"

Huyết Ưng vương hậm hực tức tối, tiếng rền như sấm vọng vào tai Ngô Thiên, khiến cho hắn hồi tỉnh từ trạng thái ngây ngốc, mặt mày tái xanh.

- Xem ra dựa vào quân số cũng chưa chắc sẽ thắng nha.

Mục Trần nhìn sắc mặt Ngô Thiên khó coi, mỉm cười ném đá xuống giếng.

Ngô Thiên nhăn nhó, căm tức nhìn lại:

- Mục Trần, đắc ý còn quá sớm! Ngươi khinh thị Huyết Ưng vệ là bùn nhão hay sao?

Ngô Thiên quát lên tức tối, dữ tợn dộng mạnh huyết thương xuống, chiến ý huyết sắc như đại hồng thủy điên cuồng ào tới Mục Trần.

Vài lần thất thố đã khiến hắn bỏ mất dáng vẻ thong dong ban đầu

Mục Trần thấy đối phương dốc quy mô chiến ý công kích, cũng không hoảng hốt, múa tay điều động Cửu U chiến ý nghênh đón.

"Đùng! Đùng!"

Chiến ý vỗ vào nhau, sấm rền liên miên, phong bạo dữ dội, phong sa tẩu thạch, thanh thế hãi nhân.

Thế công này Ngô Thiên chủ đạo, nhưng quan sát kỹ sẽ thất cuồng oanh mãnh tạc thế nào hắn cũng không thể xuyên thủng phòng tuyến Cửu U chiến ý, căn bản chẳng đả thương nổi Mục Trần hay bất kỳ chiến sĩ nào của Cửu U vệ.

Khả năng thao khống chiến ý của hắn đúng là không bì kịp Mục Trần!

Thế công càng tăng, Ngô Thiên càng khó chấp nhận thực tế. Nhưng sự thực cho thấy cố sống cố chết đánh bừa thì chỉ kéo dài thời gian vô vị, như thế thì càng bất lợi cho hắn, vì vốn dĩ đánh giá của mọi người Huyết Ưng vệ là kèo trên, đúng ra phải nghiền nát áp đảo mới phải lẽ.

- Tên chó má!

Ngô Thiên điên máu chửi rủa, nghiến răng ken két. Bất chấp trả giá thế nào, ván cược này hắn phải thắng, bằng không phải lãnh đủ cơn lôi đình cuồng nộ của Huyết Ưng vương.

- Đây là ngươi ép ta!

Ngô Thiên lẩm bẩm một mình, vung tay thu hồi thế công, oán độc nhìn Mục Trần, cúi đầu xuống Huyết Ưng vệ, lãnh đạm ra lệnh:

- Huyết tế chiến ý!

Mệnh lệnh ban ra, Huyết Ưng vệ nhất thời giật mình khựng lại, sắc mặt do dự, nhưng rồi họ cũng vâng lệnh cắn đầu lưỡi, vô số những tia máu trong miệng bắn ra.

Những luồng máu tươi bay vào chiến ý, chiến ý huyết sắc lại càng thêm đậm đặc, lúc này nó như con sông máu chảy róc rách, sắc mặt Huyết Ưng vệ bên dưới tái đi rất nhiều.

"Ầm!"

Sông máu đặc sệt quay cuồng phía sau Ngô Thiên, khí tức huyết tinh ngập tràn khiến cho bầu trời trở nên yêu dị, như tận thế sắp bắt đầu.

- Huyết Ma Toái Thần Thương!

Ngô Thiên hung dữ kết ấn, tay giơ cao, biển máu bắn lên ngưng tụ trên không, rơi xuống như mưa, Huyết Ma Thần Thương khổng lồ nghìn trượng xuất hiện ra, cuồng phong lạnh lẽo nổi lên làm cho người ta nổi da gà.

Ngoài chiến trường, khán giả biến sắc. Ngô Thiên điên rồi, lại dùng đến sát chiêu cực mạnh của Huyết Ưng vệ, công kích này Chí Tôn tam phẩm cũng nhất kích tất sát!

Đường Băng mặt trắng bệch, không ngờ Ngô Thiên không từ thủ đoạn.

- Huyết Ưng điện đúng là tàn nhẫn.

Cửu U lạnh lẽo cất tiếng tức giận.

- Huyết Ưng điện ta tranh phong cùng kẻ địch, chưa bao giờ nương tay.

Huyết Ưng vương cười khẩy.

Cửu U trừng mắt, nhưng cũng không đôi co nhiều, chỉ đưa mắt trông chờ nhìn về gã thống lĩnh phía trên Cửu U vệ.

Nàng đã quyết tâm, nếu tình hình bất ổn, dù có phạm quy tắc, nàng cũng sẽ ra tay.

- Mục Trần, đỡ nữa cho ta xem!

Ngô Thiên cười to, huyết vũ rơi rơi làm cho gương mặt nhăn nhó của hắn càng thêm đáng sợ.

Mục Trần nheo mắt nhìn lên Huyết Ma Thần Thương, nhưng chẳng hề kinh ngạc hay sợ hãi, chỉ nhắm hai mắt lại.

- Chỉ cần các ngươi không sợ hãi, ta sẽ thống lĩnh các ngươi đánh bại mọi kẻ địch.

Thanh âm trầm trầm như người mê sảng vang lên trong đầu tất cả chiến binh Cửu U vệ.

- Không sợ!

- Không sợ!

Những tiếng hô vang lên từ trong lòng chiến sĩ Cửu U vệ, trọng kích trong tay nhất tề cắm xuống đất, rầm rầm đồng loạt quỳ một gối xuống đất, tay giữ chặt trọng kích.

Cái đầu của họ chậm rãi cúi xuống trước vị thống lĩnh trên trời.

"Ầm! Ầm!"

Ngay lúc đó, chiến ý mênh mông như cột nước bắn thẳng lên trời, như bão lốc xoáy quấn lấy Mục Trần, ù ù kêu gào những thanh âm đầy tính hiếu chiến.

Mục Trần từ tốn giang tay, mặc cho gió lốc quấn lấy hắn. Ý chí bản thân dung nhập vào chiến ý cuồng bạo.

Khiến cho phong bạo tăng cường sức mạnh càng thêm dữ dội.

Mọi người biến sắc, cả vẻ mặt dữ tợn của Ngô Thiên cũng khựng lại.

Họ nhận thấy được, chiến ý phía Mục Trần càng lúc càng tăng, chỉ chốc lát khí thế đã vượt xa chiến ý Huyết Ưng vệ!

- Như thế nào có thể...

Mọi người thất thanh nhìn vào gã thống lĩnh trong gió lốc, nhất thời không nói nên lời. Gã thanh niên này, trình độ thao khống chiến ý cao đến mức nào?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 713: Chiến Thắng

"Rầm"

Lốc chiến ý khổng lồ xoáy dữ dội quanh thân Mục Trần, mênh mông hùng dũng khiến cho ai nấy cũng thần sắc nghiêm trọng, họ cảm nhận rõ chiến ý mà Cửu U vệ bộc phát ra lúc này đã vượt xa quân đoàn Huyết Ưng vệ với quân số áp đảo!

- Không thể tin được!

Có người thất thanh kinh hô, Cửu U vệ chỉ mới khoảng 1000 quân mà thôi, còn Huyết Ưng vệ lại đông gấp 5 lần, bình thường mà nói quân số này thừa sức nghiền nát đối thủ, vả lại độ thiện chiến của Huyết Ưng vệ thậm chí còn hơn hẳn chiến sĩ Cửu U vệ.

Họ chẳng hiểu được, từ đâu mà Cửu U vệ lại có chiến ý hùng mạnh đến như vậy.

Chỉ có Tu La vương, Liệt Sơn vương với nhãn lực hơn người mới nhíu mày nhìn tâm điểm phát ra chiến ý kia mà sắc mặt nghiêm túc.

- Xem ra ta vẫn đánh giá hắn chưa đủ, với kiến thức và trình độ thao khống chiến ý của hắn, ta thấy hắn có thiên phú trở thành Chiến Trận sư.

Tu La vương tặc lưỡi tấm tắc.

- Chiến Trận sư?

Từ Thanh trừng mắt, khóe mắt giật giật. Cũng là thống lĩnh, cũng chỉ huy quân đội, dĩ nhiên hiểu được Chiến Trận sư mạnh mẽ và hiếm hoi

như thế nào. Đó cũng là mộng ước của hắn, chẳng qua thiên phú linh trận không cao, càng khó có khả năng trở thành Chiến Trận sư.

- Chỉ có điều thời đại này Chiến Trận sư còn hiếm hoi hơn Linh Trận sư nhiều, không ai chỉ dạy, e rằng hắn cũng khó mà có được thành tựu lớn.

Tu La vương ra vẻ tiếc nuối, nếu như Đại La Thiên vực có một vị Chiến Trận sư, thì thực sự thế lực sẽ bước lên một tầm cao mới.

- Thống lĩnh bình thường chỉ huy quân đội cao lắm chỉ phát huy được một hai phần năng lượng chiến ý, nhưng xem biểu hiện của Mục Trần, có lẽ hắn đã phát huy toàn bộ sức mạnh vốn có của năng lượng chiến ý.

Tu La vương cảm khái:

- Ván cược này đã có kết quả, hèn gì Cửu U chẳng ngại ngần đáp ứng Huyết Ưng điện, thì ra là có trá. Huyết Ưng vương lần này trộm gà bất thành còn mất luôn cả nắm thóc a.

Từ Thanh ngơ ngẩn nhìn lên, lốc xoáy chiến ý càng lúc càng to hơn, tung hoành tứ phương, phá nát cả bãi chiến trường.

- Giả thần giả quỷ!

Ngô Thiên sắc mặt cực kỳ đáng sợ, sâu trong ánh mắt lại thấp thoáng vẻ sợ hãi che giấu, chính vì năng lực Mục Trần thể hiện làm cho hắn run rẩy, cứ như đang đối diện với sóng thần tuyết lở.

Gã trẻ tuổi kia, giấu sau gương mặt non choẹt là một trái tim sâu khôn lường.

Nhưng trong lòng dù có sợ hãi, hắn cũng không thể rút lui được, liều chết một phen có lẽ còn đường trở về, chứ nếu buông xuôi thì chắc chắn số phận tan tành.

- Ta không tin Chí Tôn nhất phẩm có đủ thực lực nghịch thiên !

Ngô Thiên nghiến răng tru tréo, đôi mắt đỏ ác độc điên cuồng, hắn không do dự phát tay xuống, Huyết Ma Thần Thương đỏ chói trên không hung bạo đâm xuống.

Tốc độ nhanh kinh người, gió tanh vừa nồng, đã xé toạc không gian lao tới.

Một kích tụ năng lượng cực mạnh của chiến ý Huyết Ưng vệ cực kỳ cường hãn, công kích loại này cho dù là Chí Tôn tam phẩm cũng khó có thể đỡ nổi.

Nhưng Mục Trần vẫn bình tĩnh như không, hai mắt mở ra, mắt đen như sao trời, thâm thúy dị thường, không ai nhìn thấu.

Hai tay kết ấn, nhẹ nhàng hợp lại.

"Roẹt roẹt!"

Lốc xoáy chiến ý khổng lồ lúc này càng điên cuồng xoáy dữ, màu sắc phong bạo càng lúc càng tối đen, như một con hắc long khổng lồ dữ tợn quấy phá thiên địa.

- Cửu U Linh!

Mục Trần vung tay lên, trên đỉnh gió lốc, một cái lông vũ hắc ám to lớn vô cùng từ từ trồi lên, hình dáng như thanh kiếm, mũi kiếm phủ đầy những răng cưa li ti nhọn hoắt.

Hai ngón tay chỉ tới, sắc mặt Mục Trần lạnh lùng.

Linh Vũ Kiếm hắc ám đột ngột rung động tốc độ cao, rồi đột ngột biến mất, người ta ngó quanh quất mới thấy được nó xuất hiện bên dưới Huyết Ma Thần Thương, mũi kiếm đâm thẳng đón đầu.

"Keng!"

Tiếng va chạm thanh thúy nổ dựng lên trên bầu trời, chiến ý đáng sợ điên cuồng gầm rú, hắc ám và huyết sắc chiếm giữ mỗi bên nửa khoảng trời.

- Phá cho ta!

Ngô Thiên dữ tợn gầm gừ, chiến ý huyết sắc vẫn điên cuồng vọt tới, muốn dốc tận năng lượng vào một chiêu thắng bại.

Mục Trần thản nhiên nhìn lại, hai ngón tay cũng chỉ tới:

- Vậy phá đi!

Đột nhiên hắc ám nở rộ ở mũi Linh Vũ Kiếm.

Hắc ám lóe lên, rồi thanh Linh Vũ Kiếm chẳng biết từ lúc nào đã ở phía sau Huyết Ma Thần Thương, một vết nứt nhỏ lan ra trên thân thương.

"Rắc"

Vết nứt lan ràn, Huyết Ma Thần Thương bị tách ra thành hai mảnh, bất lực rơi xuống, nổ tung thành những đốm sáng máu me huyễn lệ.

Cùng lúc đó, sắc mặt Ngô Thiên trắng đi, đám đông Huyết Ưng vệ cũng như trúng thương, miệng rỉ máu.

Huyết Ưng chiến ý đang tung hoành bầu trời nhanh chóng biến mất, chỉ chớp mắt mà một nửa bầu trời đỏ máu đã trở lại xanh trong.

Trận giao chiến giữa Cửu U vệ vs Huyết Ưng vệ, quân đoàn áp đảo tuyệt đối về quân số lại thất bại thảm hại!

"Ố ồoooo!"

Không trung bên ngoài chiến trường nhất thời vang lên những tiếng kinh ngạc, vô số cường giả kinh nghi không nói một lời, hiện thực quá chấn động.

Kết quả này khiến người ta khó mà bình tĩnh được. Huyết Ưng vệ không chỉ áp đảo quân số, mà thống lĩnh Ngô Thiên lại có thực lực Chí Tôn nhị phẩm đỉnh phong, bề ngoài xét theo khía cạnh nào cũng ưu việt hơn Cửu U vệ, nhưng kết quả lúc này thật làm cho người ta rớt bể cả kính mắt.

Mọi ánh mắt lúc này đều hướng về Mục Trần, mọi người đều thấy rõ mấu chốt chính là ở hắn khiến cho Cửu U vệ chiến thắng.

Gã tân thống lĩnh Cửu U cung lại lợi hại đến thế.

Giờ khắc này, bao nhiêu cường giả Đại La Thiên vực nhìn hắn đã bớt đi vẻ cao ngạo bề trên, gã thanh niên bề ngoài thực lực Chí Tôn nhất phẩm, nhưng bản lĩnh chân chính e rằng ngoài những cường giả lão luyện nhiều năm và Cửu Vương, e rằng cũng chỉ có vài người đủ sức đối địch với hắn.

Cửu U lần này dẫn về một kẻ so với Tào Phong kia, thật là mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Những tiếng sợ hãi than râm ran đầy trời, vài ánh mắt còn thâm ý liếc nhìn Huyết Ưng vương, phát hiện ra sắc mặt âm trầm khó coi cực độ của hắn.

Trong chiến trường, chiến ý hào hùng bọc lấy Mục Trần cũng dần tan biến, quân đoàn Cửu U vệ phía dưới giương những cặp mắt sùng bái nhìn hắn, trong lòng cực kỳ kích động. Bao năm nay tiếng tăm Cửu U vệ trong Đại La Thiên vực cực thấp, bất kỳ kẻ nào nói tới đều dùng ngữ khí coi thường khinh miệt. Thế nhưng hôm nay có Mục Trần chỉ huy, họ đã lần đầu tiên cảm thấy hãnh diện vì mình là Cửu U vệ.

Từ nay về sau ở Đại La Thiên vực có lẽ sẽ không còn kẻ đui mù nào dám cười nhạo Cửu U vệ!

- Ha ha đã nhường, đa tạ Huyết Ưng điện biếu tặng.

Mục Trần mỉm cười, ôm quyền xách mé Ngô Thiên.

Ngô Thiên vốn đang bị khí huyết cuồn cuộn chạy loạn trong người, nghe thấy hắn nói như thế càng thêm nóng máu, uất ức phun ra một họng máu, hai mắt oán hờn hận không thể đem Mục Trần thiên đao vạn quả.

(Thiên đao vạn quả => tùng xẻo, xẻ thịt lột da, tưởng tượng như Long Hổ Môn bị uống Thiên Đao Vạn Nghị Hoàn của La Sát giáo là được)

Nhưng Mục Trần chẳng hề để ý, đưa mắt nhìn ra ngoài chiến trường, hướng đến chỗ Huyết Ưng vương sắc mặt tái xanh vì giận, cười nói:

- Huyết Ưng vương đại nhân, không biết Cửu U cung ta khi nào có thể tiếp quản 100 tòa thành kia?

Huyết Ưng vương hơi nhăn nhó, ánh mắt lạnh lẽo khóa chặt Mục Trần:

- Khi nào? Một tên thống lĩnh nhỏ nhoi mà dám nói chuyện với bổn vương như vậy?

- Hử?

Một cỗ uy áp bất thình lình ập tới, bao phủ lấy Mục Trần.

"Ầm!"

Nhưng uy áp vừa kéo đến, bất ngờ bị những luồng linh lực tử hỏa nhanh như chớp bắn ra, hướng thẳng đến những yếu huyệt trên người Huyết Ưng vương chẳng chút nương tay.

Huyết Ưng vương vận công, linh lực huyết sắc bùng phát, tạo thành hộ tráo chắn hết tất cả.

"Bùm bùm!"

Những luồng linh lực tử hỏa bắn phá hộ tráo, tử hỏa bám vào, đốt cháy làm cho hộ tráo nhanh chóng tan rã.

Huyết Ưng vương biến sắc, vội lui mấy bước, linh lực trong cơ thể bùng nổ, phá tan tử hỏa, sắc mặt khó coi nhìn lại Cửu U phía bên kia.

- Huyết Ưng vương, ngươi thật sự càng ngày càng không biết xấu hổ.

Cửu U lãnh diễm châm chọc, thách thức:

- Nếu vẫn không phục, hay là chúng ta cũng thử xem?

- Sợ ngươi sao?

Huyết Ưng vương lạnh lùng đáp lại.

- Đủ rồi!

Một tiếng gằn giọng thình lình vang ra giữa trời, mọi người thất kinh nhìn thấy Thiên Thứu hoàng bất ngờ hiện ra.

Kẻ nào kẻ nấy đều vội vàng khom lưng cúi chào.

- Đánh cược đã thua, tự nhiên phải dám nhận, bằng không thì còn gì là quy tắc?

Thiên Thứu hoàng liếc nhìn Huyết Ưng vương.

Huyết Ưng vương nghiến răng, đành hậm hực gật đầu.

- Được rồi, trận đánh đã kết thúc, Cửu Vương theo ta, đại chiến chinh phạt đã sắp bắt đầu rồi.

Thiên Thứu hoàng phất tay, điềm đạm ra lệnh.

Mọi người nghe thấy đều rung mình, Đại La Thiên vực rốt cục đã chuẩn bị chinh phạt rồi sao?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 714: Đại Chiến Chinh Phạt

Cửu U vệ vs Huyết Ưng vệ, kết quả không thể nghi ngờ chấn kinh toàn bộ Đại La Thiên vực. Lúc nó còn chưa bắt đầu, không ai nghĩ rằng Cửu U vệ lại có thể chiến thắng trong tình cảnh quân số bị áp đảo trước Huyết Ưng vệ hung danh hiển hách.

Nhưng cơn địa chấn này còn chưa rung rinh được mấy ngày, thì Đại La Thiên vực lại bị thu hút bởi một sự kiện khác.

Chính là Đại La Thiên vực chuẩn bị chinh phạt.

Đại La Thiên vực là một trong vài thế lực cự phách nhất Bắc giới, không có nghĩa là chẳng có thế lực nào khác dám khiêu khích nó. Và Bách Chiến vực là một trong những con mãnh hổ như thế.

Bách Chiến vực cũng không phải là tên một thế lực, mà là một địa danh. Địa vực này là một vùng hỗn loạn có tiếng ở Bắc giới, có rồng có rắn, tạp nham lung tung, rất nhiều thế lực mạnh mẽ phát triển ở nơi đó. Phải kể đến thì có ba thế lực nổi bật nhất.

Vạn Kiếm Cốc, Ma Thi Tông và Đại Bi Thiên.

Vạn Kiếm Cốc và Ma Thi Tông là hai thế lực tồn tại truyền thừa đã lâu ở Bắc giới, còn Đại Bi Thiên được sáng lập bởi một kẻ đến từ hạ vị diện nào đó, cũng là một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy.

Đó là ba thế lực đầu sỏ Bách Chiến vực, tổng thể mà nói tiềm lực vẫn còn kém xa Đại La Thiên vực, nhưng cũng được xem là nhất lưu, đặc biệt khi bọn họ mà liên kết lại, thì Đại La Thiên vực cũng phải kiêng dè phòng bị.

Vô số những thế lực lớn nhỏ khác ở Bách Chiến vực đều tôn ba thế lực kia làm lãnh đạo. Cũng vì lãnh thổ nối tiếp nhau, nhiều năm nay Bách Chiến vực luôn tìm cách chậm rãi xâm lấn Đại La Thiên vực. Thỉnh thoảng bên này cũng phản công, nhưng vì vực chủ thần bí đã bế quan nhiều năm, nên hành động của Đại La Thiên vực cũng không lớn, càng làm cho Bách Chiến vực huênh hoang kiêu ngạo, có vẻ như đã không xem Đại La Thiên vực ra gì nữa.

Vì việc này nhiều cường giả cao tầng trong Đại La Thiên vực cũng chỉ có thể oán nộ chứ chưa thể bộc phát, vì rõ ràng nếu chân chính khai chiến, cần phải có vực chủ đại nhân quyết định, ngay cả Tam Hoàng cũng không ai dám bất cẩn khai chiến.

Cuộc chiến này nếu nổ ra, sẽ là một cuộc đại chiến quy mô cực lớn và cực kỳ tàn khốc.

Còn lúc này, thời điểm chinh phạt đã đến, vô số cường giả Đại La Thiên vực khấp khởi mừng rơn. Họ biết rõ rằng, mệnh lệnh tối thượng khởi đầu đại chiến chinh phạt, trong Đại La Thiên vực này chỉ một người duy nhất có tư cách tuyên bố.

Chính là vực chủ!

Nói cách khác, nhiều năm bế quan, lúc này vực chủ đại nhân đã xuất quan.

Bình thường sự vụ trong Đại La Thiên vực đều do Tam Hoàng quản lý, nhưng chỉ có vực chủ mới là trụ cột tinh thần cho tất cả mọi người. Chỉ cần có lão ta, thì Đại La Thiên vực vẫn còn tư cách được xưng là thế lực cự phách hàng đầu.

Đại La Thiên, Đại La điện.

Đại điện này tọa lạc ở vùng đất cao nhất Đại La Thiên, hôm nay tề tựu tất cả thành viên cao cấp ở nơi đây, cả tòa đại điện tĩnh lặng không

một tiếng động, áp lực vô hình lan tỏa, không bất kỳ kẻ nào dám lớn tiếng ho hen.

Mục Trần cũng được phép đi theo Cửu U lên điện, hắn nhìn lên phía trước, Tam Hoàng đang khoanh tay đứng đó, chẳng hề tỏ ra uy nghi như ngày thường.

Và lúc này vị trí chính tọa lấp lánh kim sắc trên nơi cao nhất kia, ánh sáng của nó không chói lóa, nhưng chẳng ai dám nhìn trộm.

Mục Trần khẽ liếc liếc lên chính tọa, trong lòng cực kỳ tò mò, chẳng biết dáng vẻ của vị vực chủ thần bí kia là như thế nào?

Đúng lúc đó, hào quang sáng ngời ở chỗ vương tọa trở nên rực rỡ, không gian nơi đó đột nhiên biến dạng.

Áp lực không thể hình dung ập xuống đại điện, khiến cho tất cả mọi người bất giác hai chân run rẩy.

Phía trước mọi người, Tam Hoàng cung kính cất giọng:

- Thuộc hạ cung nghênh vực chủ.

"Cung nghênh vực chủ!"

Mọi người còn lại trong đại điện nhất loạt hô vang, ngay cả Huyết Ưng vương bình thường ương ngạnh kiêu ngạo cũng khiêm cung cúi mình, chẳng hề có vẻ gì hống hách bừa bãi.

Mục Trần cũng cúi đầu theo, nhưng ánh mắt lóe lên nhìn trộm chính tọa, chẳng biết từ lúc nào có một bóng người kim sắc đang ngồi đó, dường như khoác áo choàng, ánh sáng rực rỡ căn bản không thể nhìn thấy rõ dáng vẻ người kia ra sao, làm hắn hơi thất vọng.

Bóng người an tĩnh ngồi trên bảo tọa vực chủ, áp lực cực lớn làm cho không gian nơi đó cũng uốn éo biến dạng.

- Được rồi...

Người kia dường như vừa gật đầu, giọng nói trầm trầm già nua vang ra:

- Tình hình hiện tại mọi người đều đã rõ, Đại La Thiên vực chúng ta sẽ bắt đầu chinh phạt, mục tiêu chính là Bách Chiến vực.

Lời vừa dứt, đám đông cường giả cap cấp mắt sáng ngời, phấn chấn đứng thẳng dậy. Cuối cùng đã có thể ra tay với Bách Chiến vực rồi sao?

- Nhưng lần chinh phạt này, bổn tọa sẽ không ra mặt. Sau lưng Bách Chiến vực kia hẳn là có bàn tay Thiên Huyền điện, bằng không có cho bọn linh tinh kia 100 lá gan cũng không đủ can đảm khiêu khích Đại La Thiên vực ta.

Điều này lại làm cho mọi người chấn kinh.

- Khó trách Bách Chiến vực những năm gần đây kiêu ngạo, thì ra đã có chỗ dựa Thiên Huyền điện.

Thiên Thứu hoàng nhướng mày trầm giọng.

- Thiên Huyền điện?

Mục Trần nhíu mày lẩm bẩm. Ở Thương Chi đại lục, cái gã bị hắn cướp đi Hư Không Đại Nhật quả và Cửu Long Cửu Tượng thuật, hình như là thiếu chủ Thiên Huyền điện thì phải?

- Lần chinh phạt này nếu có mặt của ta, khó tránh khỏi khiến cho Liễu Thiên Đạo cũng xuất động. Khi đó thì chúng ta sẽ phải hai mặt kháng địch, phải chính diện đối chiến Thiên Huyền điện.

Vực chủ thản nhiên nói.

Tam Hoàng gật gù. Liễu Thiên Đạo cũng là cường giả siêu cấp danh vọng hiển hách, nếu để hắn nhúng tay vào, thì động tĩnh đại chiến lần

này quá lớn.

- Vực chủ xin yên tâm, đối phó Bách Chiến vực chưa cần đến ngài ra tay.

Linh Đồng hoàng mỉm cười nói.

- Hy vọng là vậy!

Vực chủ gật gù, trong hào quang sáng chói dường như có một cặt mắt xuyên thấu lòng người quét khắp đại điện. Bất kỳ ai bị ánh mắt đó chiếu vào, cảm nhận được đều tự giác cúi mình cung kính.

Mục Trần đứng sau lưng Cửu U, lại cảm thấy ánh mắt đó như vô tình mà lại cố ý quét tới hắn, cảm giác sợ hãi sâu xa như đứng trước vực thẳm khiến hắn không tự chủ lạnh mình, vội vã cúi đầu.

- Đại chiến chinh phạt, tất cả lãnh thổ do người nào chiếm được thì thuộc về kẻ đó, hơn nữa bổn tọa sẽ còn trọng thưởng.

Tuyên bố của vực chủ làm cho bao nhiêu kẻ kinh ngạc và hưng phấn cực kỳ. Trước nay chinh phạt, phần lớn lãnh thổ chiếm được đều đưa về cho tổng bộ quản lý, sau đó mới luận công ban thưởng. Thế nhưng lần này chiến lợi phẩm đều thuộc về kẻ chinh phạt, quả là một cái bánh thơm.

- Mặt khác, chiến binh trẻ tuổi có chiến công hiển hách nhất, bổn tọa sẽ cho phép hắn đại diện Đại La Thiên vực tham gia Long Phụng Thiên.

Gương mặt mọi người còn đang hân hoan khoái chí, còn chưa kịp hết vui, thì tuyên bố trong thưởng tiếp theo khiến cho những thống lĩnh, thủ lĩnh các thế lực phụ thuộc, những gã trẻ tuổi được đi cùng vào đại điện đều sáng bừng hai mắt, hít thở dồn dập.

Đặc biệt là Từ Thanh, Chu Nhạc và Ngô Thiên. Cả ba rõ ràng mắt sáng như sao.

- Long Phụng Thiên là gì?

Mục Trần thì nghi hoặc truyền âm hỏi Cửu U.

- Đó là một vùng đất kỳ ảo ở Bắc giới. Nghe đồn thời viễn cổ, Long tộc và Phụng tộc có hai vị siêu cấp nổ ra một trận huyết chiến kinh thiên, bất phân thắng bại mà vẫn lạc, tinh huyết long phụng của họ tự đúc thành một không gian, qua năm tháng trường tồn sinh ra năng lượng thần kỳ. Kẻ nào có thể vào đó thì có cơ duyên nhận được Long thần quán đỉnh hoặc là Phụng thần quán đỉnh, đạt được khả năng bất tử bất diệt.

Cửu U thì thầm giải thích.

- Bất tử bất diệt?

Mục Trần thất kinh, suýt nữa la toáng lên. Long Phụng quán đỉnh có thể tạo ra như vậy sao?

- Cái tin đồn đó đương nhiên chỉ là khoa trương. Dù sao ngay cả Long tộc và Phụng tộc chính thống cũng còn chưa bất tử được. Cái này hẳn có nghĩa là người nhận được Long Phụng quán đỉnh sẽ có sinh mệnh lực biến thái như bọn Long tộc và Phụng tộc. Nói chung đối với kẻ tu luyện thì lợi ích vạn dặm.

Cửu U cười khì.

Mục Trần líu ríu chép miệng. Long tộc và Phụng tộc là hai thú tộc có sinh mệnh lực khủng bố nổi tiếng lâu nay, nếu như con người có được sinh mệnh như thế, thì đúng là chẳng khác nào thần thú giết không chết.

- Nhưng Long Phụng Thiên muốn mở ra cũng cần một điều kiện rất lớn, phải có nhiều vị Địa Chí Tôn hợp tác ra tay. Do vậy Bắc giới có một quy tắc bất thành văn, chỉ những thanh niên trẻ tuổi xuất sắc nhất mới có tư cách tiến vào, sau đó phải trải qua cạnh tranh tàn khốc để có thể xác định kẻ nhận cơ duyên.

Mục Trần giật mình. Khó trách đám người kia lại thất thố ra mặt như vậy. Long Phụng Thiên quá ư thần kỳ, vả lại có tư cách tham gia Long Phụng Thiên, cũng cho thấy khả năng của người đó trong số những kẻ trẻ tuổi khắp Bắc giới là nổi bật xuất chúng. Ngay cả vinh dự tham gia cũng rất đáng phải tranh đoạt.

Mục Trần và Cửu U đang trao đổi, đột nhiên bảo tọa vực chủ vang lên tiếng hỏi:

- À khi nãy Huyết Ưng vệ và Cửu U vệ giao tranh ở Quân Đấu Trường, ai thắng?

Đại điện đang vui vẻ hơi có tiếng lầm rầm xôn xao đột nhiên im bặt trở lại. Mọi ánh mắt hết nhìn Mục Trần rồi ngó sang Ngô Thiên mặt mày khó coi, ai nấy đều ngạc nhiên không ngờ. Với thực lực tôn sư như vực chủ, sao lại để ý đến sự việc tranh đấu giữa các quân đoàn vương cấp như thế này.

Huyết Ưng vương sắc mặt xấu hổ, câu hỏi này cũng như xát muối vào vết sẹo của hắn, thế nhưng lại do vực chủ nói ra, hắn chẳng thể nào có gan tức giận.

- Ha ha, thưa vực chủ, là Cửu U vệ thắng.

Thiên Thứu hoàng mỉm cười bẩm báo.

- Ồ?

Đôi mắt trong hào quang kim sắc kia làm như đang ngạc nhiên thích thú:

- Cửu U vương lần này quay về, lại dẫn theo một người mới tiềm lực không tồi cho Đại La Thiên vực chúng ta nhỉ. Ta nghe nói trận chiến kia còn là một ván cược, Huyết Ưng vương à, các ngươi đã thua rồi thì cũng nên chung độ đi.

Nghe vực chủ nói tới, Huyết Ưng vương vội vâng vâng dạ dạ, nhưng trong lòng thì run rẩy. Cả vực chủ cũng đã lên tiếng, hắn nào dám che đậy khất lần nữa chứ.

Vực chủ gật gù, không nói gì thêm nữa, kim quang tràn ngập sáng lên, thân ảnh đã biến đi mất từ lúc nào. Áp lực trong đại điện theo đó cũng tan đi.

Mọi người lúc này kinh nghi giương những đôi mắt hiếu kỳ ngạc nhiên nhìn sang đám người Cửu U. Gã tân thống lĩnh kia được một câu đánh giá "tiềm lực không tồi" của vực chủ, chừng đó đã đủ cho tất cả mọi người trong Đại La Thiên vực không ai dám trêu chọc hắn nữa.

Phía trước, Thụy hoàng cũng tỏ ra kinh ngạc nhìn Mục Trần. Hắn là người theo vục chủ sớm nhất, lần đầu tiên chứng kiến vực chủ tỏ ra biệt đãi một thống lĩnh nhỏ nhoi như thế.

- Tên nhóc này... khá thú vị đây.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 715: Chí Thiên Đan

Hội nghị kết thúc, lúc này toàn bộ Đại La Thiên vực trở nên sôi động hẳn lên, vì sau hôm nay, con quái thú đã say ngủ nhiều năm sẽ trở mình thức dậy, chuẩn bị giương nanh múa vuốt, trở lại trạng thái săn mồi.

Những thế lực mấy năm nay không ngớt khiêu khích Đại La Thiên vực sẽ phải hiểu, một khi hùng sư đã thức giấc, thì sự trả thù của nó sẽ cực kỳ khủng khiếp.

Những mệnh lệnh nối nhau ban hành trong ngoài Đại La Thiên, vô số thế lực thuộc về Đại La Thiên vực đều chuẩn bị binh mã, dòng chảy đã bắt đầu chuyển động.

Và đây sẽ là một hồi chiến tranh chân chính.

Cửu U cung.

Ngày hôm nay toàn cung đang đắm mình trong những tiếng hò reo vui vẻ, sắc mặt mọi thành viên Cửu U cung đều tươi vui kích động, uất ức nghẹn trong lòng bao nhiêu năm nay đã được triệt để phun ra hết.

Từ nay về sau, Đại La Thiên vực sẽ không còn ai dám đưa ánh mắt khinh thị nhìn đến Cửu U cung nữa.

Mọi người gõ chén cụng ly, cực kỳ cao hứng, những tiếng cười thống khoái vọng khắp Cửu U cung.

Trên đỉnh cung điện, Mục Trần nằm trên mái nghiêng, vầng trăng sáng vắt ngang khung trời, hắn nghe tiếng cười nói vui vẻ mà lòng cũng

sảng khoái. Ngẩng lên nhìn trăng sáng, dường như ánh trăng yêu mị đang phản chiếu một bóng dáng xinh đẹp yểu điệu.

- Lạc Li...

Lẩm bẩm gọi tên người con gái nhung nhớ. Tính thời gian, cả hai đã xa nhau cũng nửa năm, chẳng biết lúc này nàng ở Lạc Thần tộc như thế nào, có thoải mái hay không? Trọng trách gánh vác Lạc Thần tộc lớn như vậy, tất cả đều nằm trên đôi vai gầy của nàng, ngẫm lại càng làm cho hắn đau lòng.

Nhưng hắn biết bản thân lúc này chưa có thực lực gì giúp được nhiều cho nàng, thậm chí không thể xuất hiện ở đó, vì như thế sẽ đem lại phiền phức cho nàng. Dù nàng không quan tâm, nhưng với lòng tự tôn kiêu ngạo của hắn, Mục Trần sẽ không chấp nhận có chuyện như thế.

- Lạc Li, ta đã cố gắng mạnh hơn, có điều... hãy tin ta, sẽ có ngày ta trở thành cường giả cái thế. Lúc ấy, không ai có thể khiến cho nàng chịu uất ức.

Mục Trần nắm chặt bàn tay quyết tâm. Cường giả cái thế, bốn chữ đơn giản nhưng cũng thật nặng nề. Sẽ có bao kẻ cười nhạo, nhưng chỉ có nàng chẳng hề hoài nghi mà đem lòng tin tưởng hắn.

- Lại nhớ cô tình nhân kia sao?

Giọng nói dịu dàng vang lên phía sau, Mục Trần quay lại nhìn, chẳng biết Cửu U từ khi nào đã ngồi trên mái hiên, mái tóc đen rũ xuống, lất phất bay trong cơn gió nhẹ buổi đêm.

Mục Trần gượng cười mắc cỡ.

Cửu U tay chống cằm, nhìn hắn mà mỉm cười. Cái vẻ lãnh diễm thường ngày hoàn toàn tan biến, thay vào đó là sự dịu dàng khó có.

- Lần này lại vất vả cho ngươi.

Mục Trần lắc đầu, cười nói:

- Ngươi còn dám đem cả Cửu U cung giao cho ta đi đánh bạc, ta sao không dốc toàn lực được chứ?

Cửu U đứng thẳng lên, mang theo làn hương thơm ngát bước đến cạnh hắn, tay vỗ nhẹ lên vai, khẽ nói:

- Yên tâm đi, nếu ta dẫn ngươi ra khỏi Bắc Thương linh viện, thì không để cho ngươi thất vọng. Ta tin rằng sẽ có ngày cái tên của ngươi sẽ vang khắp cả Thiên La đại lục, lúc đó ngươi đã có tư cách khởi hành đến Lạc Thần tộc. Còn ta, ngươi có lời hứa của ta, sẽ dốc toàn lực giúp ngươi hoàn thành.

Cửu U cười lớn.

Mục Trần cảm khái ngắm nhìn dung nhan xinh đẹp của nàng. Ngẫm lại mấy năm nay hắn một đường thăng tiến, cũng nhờ có Cửu U trợ giúp hắn rất nhiều, nhiều thời điểm nguy nan nhất ban cho hắn chiếc phao cứu sinh. Mặc dù ban đầu còn mưu đồ xâm chiếm đoạt lấy cơ thể hắn, nhưng may thay lại xảy ra cớ sự khiến cả hai giao ước huyết mạch tương liên, thành ra mối quan hệ của cả hai lúc này đã không thể dứt ra được.

- Đa ta.

Mục Trần chân thành lên tiếng.

Cửu U thản nhiên cười, phất phất tay:

- Được rồi, đừng có cảm động cảm nắng linh tinh. Hai ta đã có giao ước huyết mạch tương liên, nếu như ngươi chẳng may xui xẻo bị xử lý, chẳng phải ta cũng vô duyên vô cớ tử ẹo theo ngươi sao. Cái chuyện này đương nhiên ta không muốn rồi.

Mục Trần trợn mắt chưng hửng, cái không khí tình cảm ấm áp bị mấy lời bông đùa của bà cô này phá tan tành.

- Đại chiến chinh phạt lần này, Cửu U cung cũng phải nhanh chóng xuất binh. Bách Chiến vực long xà hỗn tạp, cũng không dễ đối phó. Nhưng có thế nào đi nữa, ngươi nhất định phải tỏa sáng ở sân khấu này.

Cửu U trở lại nghiêm túc, căn dặn.

Mục Trần mắt lóe sáng:

- Mục tiêu là Long Phụng Thiên?

Cửu U nghiêm mặt gật đầu xác nhận:

- Ngươi chớ xem nhẹ Long Phụng Thiên. Ngày trước còn ở trong tộc, ta có nghe qua, dù ngươi nhận được bất kể Long thần quán đỉnh hay là Phụng thần quán đỉnh, thì con đường tu luyện của ngươi sau này sẽ cực kỳ có lợi, hơn xa những thứ như Đại La Kim Trì mang lại.

- Mà Long Phụng Thiên chỉ có những cá nhân trẻ tuổi tài cao gan lớn mới đủ tư cách tham gia. Hiện tại kinh nghiệm của ngươi còn thấp, nếu không biết nắm lấy cơ hội trong lần chinh phạt này, thì khó có lần khác nhận được cơ hội kia.

Mục Trần gật lia gật lịa hỏi lại:

- Ngươi hắn cũng có tư cách này chứ?

Cửu U chính là Cửu U Minh Tước, tính theo niên đại tuổi tác Cửu U Tước, thì nàng cũng chỉ mới trưởng thành, dĩ nhiên cũng nằm trong khái niệm "thế hệ trẻ".

- Bản thân ta cũng chính là thần thú, do vậy Long Phụng Thiên cũng chẳng trợ giúp ta được mấy nỗi.

Cửu U mỉm cười.

Mục Trần nhìn nàng, chẳng nói gì. Có nhiều việc chỉ cần khắc ghi trong lòng, không nhất thiết phải nói ra miệng. Cửu U đã vì hắn làm

nhiều việc, không chỉ là nhường cơ hội lần này mà thôi.

- Ta sẽ cố gắng.

Mục Trần chân thành cam kết.

Cửu U vươn tay ra, một cái bình ngọc trong suốt xuất hiện, bên trong lăn lóc một viên đan dược xanh biếc, dao động tinh khiết cùng với đan hương thơm lừng thấm qua bình ngọc tỏa ra ngoài.

- Đây là Chí Thiên Đan, sẽ có trợ giúp lớn cho ngươi. Cái này là chiến lợi phẩm đó. Còn lại 4 viên thì do ta phân phát, thứ này ngươi có dùng nhiều cũng chẳng ích lợi lắm đâu.

Cửu U mỉm cười.

Mục Trần tò mò nhận lấy bình ngọc, nhìn chằm chằm viên Chí Thiên Đan, nhếch miệng cười:

- Huyết Ưng vương không ngờ lại chịu bỏ ra nhỉ.

- Vốn dĩ không dễ đâu, với tính cách Huyết Ưng vương, cho dù bắt buộc phải ói ra thì cũng cố gắng kéo dài thời gian, nhưng cũng may hôm nay vực chủ đại nhân lại lên tiếng, thành ra có cho hắn gan hùm mật báo cũng chẳng dám làm mặt xấu.

Cửu U cười khúc khích, rồi lại tỏ ra kỳ quái:

- Nhưng xưa nay vực chủ đại nhân chưa bao giờ để ý những tranh chiến của các thế lực bên dưới, chẳng hiểu sao lần này lại kinh động đến ngài, có lẽ vận khí của chúng ta cũng khá tốt.

Với địa vị vực chủ, giao chiến giữa Cửu U vệ vs Huyết Ưng vệ cũng giống như mấy đứa trẻ trong nhà tranh ăn với nhau vậy, chẳng có gì đáng chú ý.

Mục Trần gãi đầu tự hỏi, hắn cũng chẳng quen biết vị vực chủ kia, do vậy chỉ có thể cười trừ:

- Có lẽ vực chủ đại nhân thấy tiềm lực của ta cũng khá.

Cửu U trừng mắt trề môi, lười đôi co với hắn, phất tay bỏ đi, quay xuống cung điện.

Mục Trần nhìn theo bóng dáng Cửu U, hắn mỉm cười, tay cầm bình ngọc, trong lòng thầm vui mừng. Với Chí Thiên Đan này, có lẽ hắn sẽ đủ điều kiện thăng cấp Chí Tôn nhị phẩm.

- Một viên Chí Thiên Đan cũng làm cho mặt mày hớn hở như thế, ngươi chả có tiền đồ gì cả.

Giọng nói nhí nhảnh đáng yêu vang lên làm Mục Trần giật mình quay lại, cô bé áo đen với mái tóc chấm gối đang vắt vẻo ngồi trên đỉnh cung điện. Đôi chân thon thả trắng nõn của Mạn Đà La đung đưa lúc lắc càng thêm trẻ con, chỉ có gương mặt khinh bỉ nhìn Mục Trần.

- Ngươi no rồi thì làm sao biết tâm tình kẻ đói chớ. Mà nè, vực chủ đã xuất quan, ngươi nên cẩn thận kẻo bị phát hiện đó.

Mục Trần phản pháo, tiện thể căn dặn

Vực chủ là siêu cấp cường giả Địa Chí Tôn, cảm ứng cực kỳ đáng sợ. Dù rằng thực lực Mạn Đà La cũng thần bí khó lường, nhưng cũng không chắc không bị người phát hiện.

Mạn Đà La nghe hắn dặn, đôi mắt hoàng kim chỉ liếc nhìn tỏ ra chẳng quan tâm, thản nhiên trả lời:

- Ta không muốn, thì đừng mong có ai phát hiện ra ta.

- Được rồi, ngươi lợi hại.

Thái độ kiêu ngạo hống hách của cô bé làm Mục Trần chỉ biết trợn mắt nhìn trời, định xoay lưng bỏ đi.

- Ở lại đây....

Mạn Đà La đột ngột lên tiếng.

- Hả?

Mục Trần nghi hoặc nhìn nàng.

Mạn Đà La nghiến răng suýt trẹo quai hàm:

- Ba ngày nữa, lời nguyền trong người ta sẽ bộc phát, khi đó ta sẽ cần ngươi vận dụng năng lực Bất Hủ Đồ Lục.

- Nhanh vậy?

Mục Trần kinh ngạc.

- Thời gian tới ta phải giữ trạng thái cơ thể ở mức đỉnh phong, do đó phải giải quyết vấn đề này trước, không cho nó bộc phát không đúng lúc.

Mạn Đà La nghiêm mặt giải thích.

Mục Trần nghĩ nghĩ, rồi cũng gật đầu. Hắn đang tò mò chẳng biết tại sao thực lực Mạn Đà La khủng bố như vậy, lại còn cần phải giữ trạng thái đỉnh phong, chẳng lẽ sắp tới nàng có đại nạn lâm đầu hay sao?

- Sau khi ta áp chế được lời nguyền, ta sẽ dạy cho ngươi cách để tu luyện Đại Nhật Bất Diệt thân. Ngươi lúc này căn bản chẳng phát huy được chút gì năng lực của nó.

Mạn Đà La thản nhiên xỉa xói.

Mục Trần sửng sốt, trong lòng mừng như điên dại. Lời đề nghị hấp dẫn như thế phải nói là cực kỳ. Đại Nhật Bất Diệt thân rất cường đại, và cũng quá huyền ảo với kiến thức cỏn con của hắn. Gần như hắn chỉ có

thể luyện ra được, chứ chẳng hề có thông tin gì để khám phá năng lực pháp thân.

- Sao ngươi lại biết ta tu luyện Đại Nhật Bất Diệt thân?

Mục Trần đang mừng như mở cờ trong bụng, nhưng cũng nghi hoặc hỏi lại.

Chỉ có điều Mạn Đà La lại không trả lời, cong chân nhảy xuống khỏi mái cung điện, biến mất trong màn đêm, để lại một câu hờ hững.

- Ba ngày sau, ta sẽ tìm ngươi!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 716: Nhị Phẩm Chí Tôn

Mấy ngày sau đó, Đại La Thiên vực tăng thêm cẩn mật, chư vương và các thế lực thi nhau bổ sung lính tráng, những tin tức chính thống lẫn đồn đại có liên quan tới Bách Chiến vực đều được đưa về Đại La Thiên xử lý, cỗ máy khổng lồ bắt đầu vận hành với công suất tối đa.

Cửu U cung cũng chạy đôn chạy đáo công việc khắp nơi. 100 tòa thành do Huyết Ưng điện giao nộp cũng nhanh chóng tiếp quản. Dù rằng vẫn chưa làm cho Cửu U cung trở nên một đại gia lắm tiền nhiều của, nhưng lúc này đã không còn cái bộ dáng thảm hại nghèo túng khi xưa. Đại chiến chinh phạt lần này lại có thể chiếm đoạt tài nguyên làm chiến lợi phẩm, chỉ cần nắm lấy cơ hội này, chắc chắn Cửu U cung sẽ mang một diện mạo tươi sáng hơn.

Trong ngoài Cửu U cung đều bận rộn, chỉ có Mục Trần là im lặng lựa chọn đột phá Chí Tôn nhị phẩm. Dù sao sự vụ Cửu U cung trước nay đều do đại tổng quản Đường Băng chấp chưởng, khả năng điều phối công tác cũng như quản lý của cô nương này thật sự siêu đẳng hơn Cửu U rất nhiều.

Một tay cô nàng hoàn toàn quán xuyến tất cả, chẳng có gì cần hắn và Cửu U nhúng tay vào.

Cửu U cung, tu luyện thất.

Mục Trần ngồi xếp bằng, điều chỉnh trạng thái. Lát sau hắn lấy bình ngọc kia ra, viên đan dược xanh biếc lơ lửng mang theo đan hương thơm lừng ngập tràn tu luyện thất.

Mục Trần trầm ngâm ngắm nhìn viên Chí Thiên Đan, lại vung tay lên. Một dòng nước rực rỡ bay ra, lượn vòng quanh người.

Dòng nước đó, toàn bộ đều là Chí Tôn linh dịch, dao động linh lực tản ra khiến cho không khí trong tu luyện thất trở nên đặc quánh.

Chí Tôn phân cửu phẩm, mỗi một phẩm đều không dễ đột phá. Phần lớn mọi người phải tu luyện rất nhiều năm cũng khó mà tinh tiến, bởi vậy mới thấy khoảng cách mỗi phẩm lớn như thế nào.

Cũng vì đó, Mục Trần có được Chí Thiên Đan, cũng cần phải phối hợp sự dụng với một lượng Chí Tôn linh dịch khá lớn mới có thể tận dụng tối đa trợ năng của đan dược, mang đến hiệu quả đột phá.

- Lại dùng 2000 Chí Tôn linh dịch...

Mục Trần than thở nhìn dòng nước lấp lánh. Trước đó đã giao một lượng lớn Chí Tôn linh dịch cho Đường Băng để giúp Cửu U vệ tu luyện, lúc này số lượng hắn còn lại cũng chưa tới 5000, và đó cũng là toàn bộ phần còn lại của Tụ Linh Oản sau khi phá giải được phong ấn.

Khi mà bản thân đã ở cấp độ Chí Tôn cảnh, Mục Trần mới nhận thấy rõ sự quan trọng của Chí Tôn linh dịch đối với tu luyện như thế nào. Nó giống như ngày ba bữa cơm, căn bản là không thể thiếu. Khó trách ngay cả cường giả Chí Tôn cũng xả thân vì Chí Tôn linh dịch, cam nguyện nương thân vào một thế lực nào đó để được sử dụng thoải mái hơn.

Chí Tôn linh dịch tuy không thể khiến quỷ xay cối, nhưng chắc chắn thừa hấp dẫn để cường giả Chí Tôn phải đi cày thuê.

-Chỉ mới đột phá nhất phẩm lên nhị phẩm, càng lên cao chẳng biết còn cần bao nhiêu Chí Tôn linh dịch nữa đây.

Mục Trần bất đắc dĩ thở than. Xem ra sau này cần phải tính kế lưu trữ thật nhiều Chí Tôn linh dịch, chứ bằng không đến lúc đột phá lại không có đủ Chí Tôn linh dịch xài thì đúng là khóc không ra nước mắt.

Lắc đầu tạm gác lại ý tưởng kia, hắn hít sâu một hơi, làm tan chảy bình ngọc, Chí Thiên Đan lơ lửng bay ra, đan hương càng thêm nồng thơm phức.

Mục Trần há mồm hút một hơi, Chí Thiên Đan chui tọt vào họng.

Nhanh tay kết ấn, không gian sau lưng méo mó rồi Chí Tôn Hải hiện ra. Hắn cảm nhận rõ luồng linh lực tinh khiết cực kỳ khổng lồ đang ào ào đổ vào cơ thể.

Tâm thần trầm định, sắc mặt nghiêm túc, nhắm mắt lại, tiến vào ttrạng thái u luyện, hắn phải thừa dịp hăng hái mà đột phá tiến phẩm Chí Tôn cảnh!

Ba ngày chớp mắt chóng qua.

Mà Mục Trần tu luyện cũng chỉ trong ba ngày. Tu luyện thất luôn ở trong trạng thái đậm đặc linh khí, và bóng dáng hắn cũng hoàn toàn chìm ngập trong đó chẳng hề thấy đâu.

Dầu vậy nếu ai ở chỗ này cũng dễ dàng cảm nhận được một cỗ linh lực đang dần lớn mạnh một cách nhanh chóng.

Cho đến ngày thứ ba, màn sương linh lực mới tan đi bớt. Đến khi nó hoàn toàn biến mất, thì người ta có thể thấy Mục Trần đang há mồm nuốt lấy lượng Chí Tôn linh dịch cuối cùng.

Linh lực kinh người đang tản mát quanh thân đột ngột biến mất, hắn mở trừng hai mắt.

"Uỳnh!"

Áp lực đột ngột bộc phát như cuồng phong sóng thần, y phục Mục Trần tung bay phấp phới.

Sóng xung kích đập vào tường tu luyện thất, bức vách lóe hào quang chống cự lại ngăn không cho sức công phá bộc phát ra ngoài.

Mắt lóe tinh quang, mấy phút sau tinh quang dần tan, dao động bộc phát cũng dần lịm đi.

Chỉ có làn da lấp lánh sáng, rất lâu không tan. Đó chính là dấu hiệu linh lực cơ thể quá nhiều khiến cho trạng thái cơ thể chưa ổn định mà thôi.

Mục Trần đứng dậy, cảm nhận sự hùng hậu trong Chí Tôn Hải mà mỉm cười hài lòng. Chí Tôn cảnh phân cấp quả nhiên rất lớn, linh lực của hắn lúc này đã hơn ba ngày trước gấp mấy lần.

Lúc này hắn nghĩ cho dù là hai gã đứng đầu tứ đại thống lĩnh Từ Thanh, Chu Nhạc cũng không thể làm hắn khó ăn khó ở nữa, khiến cho hắn cũng tự tin hơn trước đại chiến sắp tới.

Mục Trần đợi đến khi linh lực mênh mông trong người bình ổn lại mới rời khỏi tu luyện thất. Bên ngoài có Cửu U vệ đứng gác, mấy kẻ đó nhìn thấy hắn bước ra, lập tức cung tay cúi chào.

Mục Trần khoát tay, hỏi:

- Mấy ngày nay trong cung chuẩn bị thế nào ?

- Mọi sự ổn thỏa, lúc nào cũng sẵn sàng xuất phát.

Gã chiến sĩ Cửu U vệ cung kính hồi báo.

Mục Trần gật đầu, có đại quản gia Đường Băng cô nương, mọi sự ở Cửu U cung lúc nào cũng thỏa đáng. Hắn phất tay bảo đám chiến sĩ Cửu U vệ lui đi, thần sắc kinh giác nhìn lên không. Ở đó cô bé xinh xắn từ hư vô hiện ra, đôi mắt hoàng kim chiếu rọi khiến tim hắn cũng đập thình thịch.

Mạn Đà La đứng giữa trời, đảo mắt qua người hắn, nhận xét:

- Xem ra đã đột phá thành công, hiệu suất làm việc cũng không tồi.

- Có Chí Thiên Đan và nhiều Chí Tôn linh dịch như thế, nếu còn thất bại thì nhục mặt ta quá.

Mục Trần cười trả lời.

- Vậy còn không mau theo ta.

Mạn Đà La gật đầu, không nói thêm gì khác, vung tay bảo hắn tháp tùng rồi xoay người bay đi. Mục Trần thoáng chần chờ, rồi cũng đi theo.

Hai người rời khỏi Cửu U cung, Mục Trần được Mạn Đà La dẫn đến một nơi hướng vào trung tâm Đại La Thiên, mà suốt chặng đường nàng chẳng làm việc ẩn nấp gì cả, cứ lao đi vun vút như sấm sét giữa trời quang, làm cho Mục Trần thấp thỏm lo lắng, lòng run như cầy sấy. Vùng trung tâm Đại La Thiên luôn có binh lính canh gác nghiêm ngặt, mà những đội quân tuần tra bảo vệ ở đây chẳng phải là quân đoàn vương cấp nào cả, chính là quân chính quy trực thuộc Đại La Thiên vực, Đại La Thiên quân. Đó chính là binh đoàn siêu cường do chính vực chủ thống lĩnh.

Nhưng điều hắn lo lắng lại chẳng hề xảy ra, dù trên không vẫn luôn có những nhóm quân tuần tra, thậm chí còn có nhiều cường giả dẫn đầu nhưng Mạn Đà La vẫn dẫn hắn lao đi như chốn không người, căn bản chẳng ai phát hiện ra được.

Tiếp tục được chứng kiến bản lĩnh lợi hại của Mạn Đà La, với thực lực này xét trên Thiên La đại lục chắc chắn không phải kẻ vô danh.

Hai người dễ dàng đi sâu vào trung tâm Đại La Thiên, dừng lại ở một ngọn núi tăm tối vô cùng. Mạn Đà La phất tay, một linh trận hắc ám phía trên ngọn núi xuất hiện.

Núi lớn rung chuyển, chầm chậm mở ra một khe nứt. Mạn Đà La nhanh chóng đi trước, Mục Trần vội vã bay theo.

Chui vào lòng núi, cảnh sắc làm cho Mục Trần thất kinh hồn vía. Bên trong là một vùng không gian rỗng, trên vách đá được khắc những hoa văn cổ xưa hắc ám, tản ra khí tức rất thần bí.

Mục Trần chằm chằm quan sát những hoa văn đó, ánh mắt cực kỳ chấn động. Hắn phát hiện đám hoa văn này dường như liên kết lại với nhau, tạo thành một trận đồ rất cường đại.

Độ phức tạp của linh trận này hơn xa đẳng cấp Linh Trận sư của hắn, có lẽ trình độ người tạo ra nó rất cao.

- Những cái này đều do ngươi làm?

Mục Trần tỏ ra khó tin vào mắt mình. Và điều hắn không thể nói ra đó là thắc mắc vì sao Mạn Đà La lại có thể qua mặt bao nhiêu cường giả Đại La Thiên, tạo ra một địa bàn to lớn ở ngay giữa đầu não thế lực như thế này. Chẳng lẽ cảm ứng của vị vực chủ kia cũng không thể dò xét được? Hay là vị vực chủ thần bí nọ đã có hiệp định gì với Mạn Đà La?

Mạn Đà La chẳng trả lời hắn, nhẹ nhàng hạ xuống đất. Chỗ nàng đặt chân chính là trung tâm của lòng núi, một hồ nước đen đang sôi sùng sục, thế nhưng cảm giác lại bảo với Mục Trần rằng nơi đó lạnh như hầm băng thấu xương. Thị giác và cảm giác cho ra hai kết luận tương phản, khiến cho trong lòng hắn cực kỳ khó chịu.

Mục Trần hạ xuống bờ ao, do dự hỏi:

- Ta cần làm gì?

- Chờ lệnh ta. Lúc đó ngươi triệu hồi Bất Hủ Đồ Lục ra là được.

Mạn Đà La thản nhiên ra lệnh, giọng non nớt nhưng lại mang theo phong thái rất uy nghiêm.

Mục Trần gật lia gật lịa, hắn chưa kịp nói gì thêm đã tròn mắt kinh hãi. Tiểu cô nương kia chẳng quản có mặt hắn ở đó, rất tự nhiên trút bỏ

toàn bộ xiêm y, cả dáng vẻ mũm mĩm xinh xinh cùng với những ngấn thịt bạch ngọc hấp dẫn lồ lộ ra giữa bầu không khí lạnh băng.

- Nếu không cần con mắt nữa, thì cứ ngó tiếp thử đi.

Giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng vang lên làm cho Mục Trần rùng mình, nhưng hắn vẫn tỏ ra khó chịu lầm bầm:

- Ngươi có mời ta cũng không tới, loli như ngươi ta không có hứng.

"Bùm!"

Hắn vừa dứt lời, kình lực ập tới đánh hắn văng xa tít mù, Mục Trần chật vật bò dậy định nổi đóa, thì đã thấy tiểu cô nương kia như con cá nhỏ được trở về ao nước, tung tăng bơi lội trong hồ nước đen ngòm. Cảnh sắc trong lòng núi tuy lạnh lẽo nhưng rất động lòng tà tâm.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 717: Trấn Áp Lời Nguyền

"Tùm tùm!"

Tiếng nước chảy vọng khắp lòng núi, Mạn Đà La thỏa sức vùng vẫy trong hồ nước đen.

Mục Trần chăm chú nhìn qua, sắc mặt kinh nghi phát hiện ra ngoài làn da trắng nõn của cô bé, những chiếc gai đen đúa đang nhanh chóng lòi ra,

Những cái gai đó như sinh vật sống, ghim vào da thịt nàng, tham lam hút máu của nàng.

Mạn Đà La ngồi giữa ao nước, hai mắt nhắm lại, dường như đang cố gắng chống chọi cảm giác đau đớn. Mục Trần nhìn thấy mà kinh hoảng, thống khổ có thể khiến cho cô nàng cường hãn kia phải nhíu mày, thì nó phải dữ dội đến như thế nào?

Những chiếc gai vẫn liên tiếp mọc ra trên người nàng, chỉ chớp mắt mà đã phủ hết nửa người.

- Đây là lời nguyền đó sao?

Thực lực Mạn Đà La phải nói là cực kỳ khủng bố, chẳng biết thần thánh phương nào lại có thể nguyền rủa nàng như vậy.

Những chiếc gai nhọn xuất hiện, phần da còn lại của Mạn Đà La cũng chuyển dần sang màu tối đen, cuối cùng chỉ còn lại đôi mắt hoàng kim vẫn giữ được sắc màu vốn có.

Mục Trần nhận thấy lúc này nàng đang run rẩy kịch liệt, như đang nghiến răng nín chịu.

Ao nước đen sì sôi lên sùng sục, đột nhiên mái tóc dài của Mạn Đà La phất lên, để lộ tấm lưng trần đã bị nhuốm đen, những bộ gai góc dữ tợn xoắn vào nhau, vươn lên như con mãng xà hung tợn.

Gai đen xoắn lại, càng lúc càng dữ dội, Mạn Đà La rên lên khe khẽ, hai hàm răng trắng ngà lúc này đã nhỏ máu.

Cảnh tượng tra tấn cực kỳ đáng sợ.

"Roẹt!"

Đúng lúc này, trên vách núi, những hoa văn cổ kích phát sáng, những luồng linh lực rực rỡ vươn ra, kéo tới trói chặt những đám gai góc xung quanh Mạn Đà La.

"Xèo xèo"

Bất ngờ những chùm sáng đó lại khiến cho đám gai đen tan chảy như bị đốt cháy, bốc khói nghi ngút, phát ra những âm thanh ghê rợn như tiếng kêu, cứ như đám gai kia là sinh vật thật sự vậy.

Chỉ có điều mấy chùm sáng nọ cũng không thể hoàn toàn khóa chết đám gai, chúng nó giãy giụa như một con rắn muốn thoát ra khỏi bẫy, cộng với đám gai khác vẫn không ngừng chui ra khỏi cơ thể Mạn Đà La, mà theo đó máu trên miệng Mạn Đà La chảy ra càng nhiều hơn. Có vẻ như nếu đám gai trong cơ thể nàng mà chui ra hết, thì toàn bộ khí huyết của nàng cũng sẽ ra đi cùng với sinh mệnh bản thân.

"Ực ục ục"

Vũng nước trong ao sôi lên kịch liệt, những cột nước hắc ám bắn ra, đập vào gai góc, nhưng cũng chỉ làm cho nó giảm bớt tăng trưởng một chút.

Những cây gai hung tợn như mang theo dòng máu nguyền rủa từng chút một tách ra khỏi cơ thể Mạn Đà La, cảnh tượng đẫm máu làm cho Mục Trần hết hồn.

Dù bị tra tấn đau đớn như thế nhưng cô bé Mạn Đà La chẳng hề la hét, nghiến răng cố gắng chịu đựng.

- Mục Trần!

Nhưng khả năng chịu đựng cũng có cực hạn, Mạn Đà La toát mồ hôi khó khăn rít lên, giọng nói rên rỉ làm cho người ta cực kỳ thương cảm.

Mục Trần lập tức gật đầu, hai tay kết ấn, Chí Tôn Hải dậy sóng cuồn cuộn. Một tia hắc ám từ trong đó bay ra, lơ lửng trước mặt hắn.

Bất Hủ Đồ Lục phất phới giữa không, hoa văn thần bí trên đó tản ra ánh tím yêu dị, nhưng lại khiến người ta cảm thấy bình thản.

Mục Trần nhìn chằm chằm Bất Hủ Đồ Lục, lại nhìn Mạn Đà La, cắn răng búng tay. Bất Hủ Đồ Lục liền tức tốc bay đến chỗ nàng. Hắn tin tưởng này, thì cũng nên quyết đoán.

Bất Hủ Đồ Lục đối với hắn mà nói cực kỳ trọng yếu.

Bất Hủ Đồ Lục bay tới ao nước, Mạn Đà La gian nan giơ tay lên, một tia hắc ám bắn ra, bọc lấy Bất Hủ Đồ Lục, khiến cho hào quang tử sắc trở nên sáng chói hơn.

Hào quang bộc phát, đóa hoa Mandala to lớn thình lình xuất hiện, cánh hoa rũ xuống, hào quang theo đó chảy xuống như mật hoa, rớt vào người Mạn Đà La bên dưới.

"Vụt vụt!"

Hào quang như dịch thể nhỏ giọt xuống dưới, những chỗ dịch thể tử sắc chạm vào, gai góc tối tăm run rẩy kịch liệt, có dấu hiện bị hòa tan, chảy ra thành chất dịch đen đúa rớt xuống ao đen.

Những tiếng rít thống khổ vang lên từ những cây gai kia, lúc này nó đã bị áp chế không thể chui ra khỏi người Mạn Đà La, mà thậm chí còn bị đẩy ngược trở về.

Gai góc kia dĩ nhiên không dễ dàng bỏ qua, hắc ám bùng lên, nó xuyên qua không khí lao tới tấn công đóa hoa Mandala.

Thế nhưng công kích của nó chẳng thể nào vượt qua tấm màn phòng ngự tử sắc của hoa Mandala, mặc cho nó đâm chọt thế nào cũng không thể vào trong được, mà thậm chí những cái gai đâm tới còn bị dịch thể tử sắc làm cho tan chảy.

Mục Trần nhìn thấy mà thở phào, cũng may cái này có công hiệu.

Nhờ có giúp sức, áp lực tra tấn của Mạn Đà La giảm đi nhiều, gương mặt căng thẳng cũng trở nên thoải mái hơn. Nàng vươn tay lau đi vết máu ở khóe môi, sức lực của nàng lúc này hoàn toàn mất hết, chỉ một hành động đơn giản cũng khó khăn.

Giữa không trung, hoa Mandala càng lúc càng thắng thế, những cái gai đen càng lúc càng bị đẩy lùi trở lại cơ thể Mạn Đà La.

Mạn Đà La cảm nhận rõ trạng thái đại bại của gai hắc ám, lòng an tâm thả lỏng. Bất giác cơ thể không chịu được thống khổ nữa, khụy xuống ao, thở hổn hển, mồ hôi tuôn như tắm.

Bất thình lình, những cái gai đã kéo về cơ thể chỉ còn lú ra một khoảng nhỏ chừng nửa tấc lại bộc phát, một mũi gai nhọn đầy răng cưa bất ngờ tấn công đâm tới cổ họng nàng.

Mũi gai hắc ám đâm tới, đôi mắt hoàng kim của Mạn Đà La chỉ biết nhìn trân trân. Thực lực của nàng lúc này hoàn toàn bỏ đi, chẳng thể tránh né, sắc mặt không cam tâm chấp nhận thực tại phũ phàng.

"Véo!"

Thế nhưng chính lúc Mạn Đà La đang nghĩ trong đầu cảm giác bị ngọn gai kia tập kích, thì mũi nhọn lại dừng sát cách cổ họng nàng chỉ có nửa lóng tay, để lại một vết cắt rỉ máu.

Mạn Đà La kinh nghi nhìn lại, đã thấy có một bàn tay đang nắm chặt mũi gai nhọn, Mục Trần ngay thời khắc quan trọng đã kịp xuất hiện, chụp lấy thứ đáng sợ chuẩn bị đâm vào nàng.

Có điều, cái lưỡi gai này chẳng phải đơn giản, răng cưa trên lưỡi gai cắt nát bàn tay hắn, máu tuôn xối xả, rồi cơn đau đớn thống khổ từ lòng bàn tay lan vào cơ thể.

Hắn cố chịu, nhưng chỉ được có cái chớp mắt đã khụy xuống, mắt hằn tơ máu. Mặc dù vậy bàn tay vẫn kiên quyết không buông, dụng sức đẩy cái gai hắc ám kia trở xuống.

Mạn Đà La cắn môi, vung tay lên. Hoa Mandala phía trên càng thêm rực rỡ hào quang tử sắc, cấp tốc trấn áp gai đen, khiến nó vụt tháo chạy khỏi bàn tay Mục Trần, chui trở lại vào trong cơ thể.

Toàn thân Mục Trần nhũn ra, hắn gục trong ao nước đen, thở như bò rống. Cảm giác thê thảm làm hắn run rẩy, thần tình kinh khủng sợ hãi.

- Ngươi muốn chết à?

Thấy hắn vô sự, Mạn Đà La thở phào, nhưng cũng buông tiếng mắng mỏ.

- Ta đang giúp ngươi mà.

Mục Trần đổ quạu. Bản thân mình thì hi sinh chăm sóc con bé này, vậy mà còn bị nó dạy dỗ, cái lý gì đây chứ.

- Chẳng biết cái gì cũng mó tay vào, nếu như ngươi không có Bất Hủ Đồ Lục trong người, thì giờ này ngươi cũng dính lời nguyền luôn rồi!

Mạn Đà La càng mắng dữ hơn.

Mục Trần tái mặt, nhìn lại bàn tay. Quả nhiên có một cái bớt đen hằn lên đó, nhưng rồi hào quang tử sắc từ những phần khác trong cơ thể lan tới, nhẹ nhàng xóa đi vết bớt đen đó. Hẳn nhiên chính là năng lượng xuất phát từ Bất Hủ Đồ Lục.

Mục Trần toát mồ hôi, hắn tận mắt chứng kiến lời nguyền ám lên Mạn Đà La khủng bố ra sao, cái thực lực cỏn con mới đột phá nhị phẩm của hắn mà bị dính lời nguyền kia, e rằng muốn sống không được muốn chết cũng chẳng xong.

- Bây giờ ngươi khỏe rồi chứ?

Mục Trần vẫn còn lo sợ hỏi Mạn Đà La.

- Tạm thời như thế.

Mạn Đà La uể oải lắc lư cơ thể, nhận thấy sức lực hoàn toàn biến mất, chỉ đành nhíu mày.

Mục Trần giơ tay lên thu hồi Bất Hủ Đồ Lục về cơ thể, rồi quay nhìn cô bé, trợn mắt lấy ra một bộ áo bào trùm lên thân hình xinh xắn đáng yêu của nàng, cúi xuống bế thốc nàng ra khỏi ao.

Hắn hành động như thế, Mạn Đà La chỉ giương cặp mắt hoàng kim quan sát, chẳng hề phản ứng, dựa vào ngực hắn, chậm rãi hồi phục.

Mục Trần bồng nàng nhảy ra khỏi ao, đặt cô bé lên một tảng đá.

Tiểu cô nương yên lặng ngồi đó, mái tóc đen ướt nhẹp dán lên người, bộ áo rộng thùng thình che phủ cơ thể.

Lặng lẽ hồi phục, lát sau nàng mở mắt nhìn Mục Trần đang ngồi chán nản cạnh bên, thản nhiên nói:

- Lần này đa tạ, để báo đáp ta sẽ cho ngươi biết vài bí thuật của Đại Nhật Bất Diệt thân.

Mục Trần nghe thấy, hai mắt sáng rỡ.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 718: Cửu Dương Lực

Trong sơn động rộng rãi, thân thể nhỏ nhắn của Mạn Đà La quấn trong bộ áo rộng thùng thình, đôi mắt hoàng kim nhìn Mục Trần đang tròn mắt sáng rỡ:

- Đại Nhật Bất Diệt thân là cơ sở tu luyện Vạn Cổ Bất Hủ thân, dù nó không xuất hiện trong bảng 99 Chí Tôn pháp thân, nhưng nếu phải xếp hạng, thì ít nhất phải thuộc top 30.

- Kinh thế?

Mục Trần chấn động, hắn chẳng hề khinh thường Đại Nhật Bất Diệt thân, nhưng vẫn không nghĩ rằng pháp thân này lại có thể thuộc vào top 30. Dù sao hắn biết rõ, Chí Tôn pháp thân top 30 ở bất kỳ một thế lực siêu cấp hay chủng tộc viễn cổ nào cũng đều là báu vật trấn phái, ít nhất thế lực cỡ như Đại La Thiên vực này tìm không ra nổi pháp thân cấp bậc đó.

- Ngươi chắc phải biết lai lịch Vạn Cổ Bất Hủ thân? Một trong những pháp thân nguyên thủy hiếm hoi, Đại Nhật Bất Diệt thân dù chỉ là một cơ sở để tu luyện nó, thế nhưng Chí Tôn pháp thân tầm thường nào có thể sánh bằng.

Mạn Đà La nói.

Mục Trần gật đầu, trải qua hồi hạo kiếp viễn cổ, hiện giờ trong thiên địa chỉ còn lại 5 pháp thân nguyên thủy. Vạn Cổ Bất Hủ thân cũng là một trong số đó.

Sức mạnh của 5 pháp thân nguyên thủy đó so với những Chí Tôn pháp thân khác, không biết cường hãn hơn bao nhiêu lần.

- Ngươi lúc này mặc dù đã thành công luyện ra Đại Nhật Bất Diệt thân, nhưng căn bản chưa biết được huyền ảo của nó.

Mạn Đà La nhếch miệng châm chọc.

Mục Trần xấu hổ, dù sao hắn luyện thành Đại Nhật Bất Diệt thân chưa lâu, khó mà lần ra được ảo diệu của nó. Vả lại hắn không có thông tin tu luyện pháp gì khác, chẳng biết phải làm thế nào để phát triển pháp thân, lúc này chỉ có thể tự thân mò mẫm.

- Vậy thỉnh Mạn Đà La đại nhân chỉ điểm.

Người đang dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, Mục Trần cũng chỉ có thể khiêm tốn thỉnh giáo.

- Biết cái gì gọi là Chí Tôn thần thông không?

Mạn Đà La bình thản nói.

Mục Trần khẽ gật đầu, cái gọi là Chí Tôn thần thông, là một đặc tính đặc biệt chỉ có những Chí Tôn pháp thân cường đại mới có. Thế nhưng các loại Chí Tôn pháp thân mà hắn đã chạm trán, dường như chưa có ai có được Chí Tôn thần thông.

- Ý của ngươi là, Đại Nhật Bất Diệt thân cũng có được Chí Tôn thần thông?

- Nếu ngay cả Đại Nhật Bất Diệt thân mà không có Chí Tôn thần thông, vậy thì còn được bao nhiêu Chí Tôn pháp thân xứng đáng có được?

Mạn Đà La lại thừa dịp chê cười.

- Thần thông của Đại Nhật Bất Diệt thân, được gọi là Cửu Dương lực.

- Cửu Dương lực?

Mục Trần giật mình, chợt đăm chiêu:

- Hay là có liên quan đến Cửu Dương Linh Chi?

Mạn Đà La hơi ngạc nhiên:

- Xem ra đầu óc cũng còn dạy dỗ được.

Mục Trần giận đến tím mặt.

- Cửu Dương Linh Chi sau khi bị luyện hóa sẽ trở thành 9 vầng liệt nhật cho pháp thân, gọi là Đại Nhật Tinh. Nếu có thể thuần dưỡng điều chế, Cửu Dương lực chỉ lật tay cũng có thể trấn áp thương khung.

Mạn Đà La chậm rãi nói.

- Đại Nhật Tinh?

Mục Trần nhíu mày, hai mắt lim dim, linh lực tỏa ra, ánh sáng kim sắc lan rộng, Đại Nhật Bất Diệt thân xuất hiện. Hắn cẩn thận cảm ứng, lát sau phát hiện ra chín điểm dao động mơ hồ khác thường trong pháp thân.

Dao động rất nhỏ, giấu trong linh lực. Nếu hắn không chuyên tâm dò xét, thì khó mà phát hiện ra được.

Mục Trần điều khiển tâm thần lặn xuống chỗ đó, linh quang lấp lánh hiện ra chính vật thể hình tròn. Dao động chí cương chí cường tản mát.

- Đây là Đại Nhật Tinh?

Mục Trần lòng có sở ngộ, giải tán Đại Nhật Bất Diệt thân, giương đôi mắt gấp gáp hỏi:

- Làm thế nào thể điều chế Đại Nhật Tinh?

Hắn cảm thấy rõ trong Đại Nhật Tinh ẩn chứa năng lượng rất lớn, nếu có thể vận dụng thành thạo, thì rõ ràng sẽ tăng cường thực lực rất nhiều.

- Đơn giản, dùng linh lực là được. Nếu linh lực bản thân không đủ thì dùng Chí Tôn linh dịch. Muốn điều chế hoàn thành Đại Nhật Tinh thứ nhất, có lẽ chỉ cần khoảng 5v-6v Chí Tôn linh dịch là đủ.

Mạn Đà La nói chuyện bâng quơ.

- 5v-6v Chí Tôn linh dịch?

Mục Trần suýt nữa bật ngửa. Hắn mua Hư Không Đại Nhật quả cũng bất quá là hơn 1v mà đã tiếc đứt ruột, thế mà điều chế một viên Đại Nhật Tinh đã cần hơn 5v. Thật sự là không thể nào!

- Nhiều quá hả? Cái đó chỉ là điều chế viên Đại Nhật Tinh đầu tiên mà thôi. Càng đụng đến những viên sau, càng cần gấp bội Chí Tôn linh dịch nữa đó.

Mạn Đà La vỗ vỗ bả vai hắn, ra chiều nhắc nhở.

Mục Trần tái mét gương mặt. Cái này mà Cửu Dương lực gì chứ, có mà Linh Dịch lực mới đúng!

- Coi cái mặt nghèo rớt mùng tơi của ngươi kìa... thôi thôi xét lại lúc nãy nhờ ngươi nhiều chuyện giúp ta một phen, viên thứ nhất ta sẽ điều chế giúp ngươi.

Mạn Đà La ra vẻ thương hại kẻ nghèo khó đang thương, phất tay như kiểu bố thí.

Đang nghệt cái mặt sầu thảm khổ ải còn bị chọc ghẹo, hắn đang muốn điên lên, nghe nàng nói sẽ làm giúp, lập tức cơn giận trong lòng chưa dâng lên đã tắt ngúm, ra chiều nịnh nọt:

- Tri ân báo ân, quả nhiên là nữ anh hùng.

- Chẳng có cốt khí...

Mạn Đà La liếc xéo.

- Cốt khí cũng phải sau việc này mới có.

Mục Trần cười xòa.

- Triêu hồi Đại Nhật Bất Diệt thân ra mau.

Mạn Đà La chẳng buồn buôn chuyện.

Mục Trần lập tức làm theo, kim quang lấp lánh, Đại Nhật Bất Diệt thân lại xuất hiện trong lòng núi.

Mạn Đà La vươn tay ra, hắc ám ngưng tụ nơi đầu ngón tay, bắn ra thành một đường tăm tối nhanh như chớp chiếu vào giữa trán Đại Nhật Bất Diệt thân.

Ở đó có một viên Đại Nhật Tinh.

Luồng hắc ám khóa chặt Đại Nhật Tinh, Mục Trần liền nhận thấy nguồn linh lực cuồn cuộn từ đâu đó đang đổ vào Đại Nhật Tinh.

Hào quang Đại Nhật Tinh càng lúc càng sáng ngời, mơ hồ như có năng lượng đáng sợ đang dâng lên.

Luồng hắc ám ngắt quãng, nhưng Đại Nhật Tinh không có dấu hiệu gì giống như Mục Trần tưởng tượng là trứng nở.

- Sao lại thế?

Mục Trần giương đôi mắt nghi hoặc nhìn Mạn Đà La đã làm xong.

Tiểu cô nương xoa xoa hai thái dương, tỏ ra rất mệt mỏi, trừng mắt dọa hắn:

- Ngươi cho cái việc này giống như con gà mái đẻ trứng sao? Dễ vậy à? Ta đưa một tia linh lực vào trong đó chậm rãi điều chế, đợi nó lớn lên còn cần phải một thời gian nữa.

Mục Trần lúc này mới biết, cười nói:

- Vậy sao không điều chế luôn vài viên nữa.

Cô nàng chỉ phất tay ra chiêu tùy tiện đã có công hiệu của mấy vạn Chí Tôn linh dịch, giàu sang cỡ này sao hắn không tận dụng cho được.

- Cũng được đấy, cái Đại Nhật Bất Diệt thân của ngươi chỉ cần điều chế ba viên Đại Nhật Tinh, chúng ta sẽ nghe vài tiếng bùm bùm chéo chéo rồi ngồi xem pháo hoa nhé. Nào để ta giúp ngươi hóa kiếp cho nó luôn...

Mạn Đà La mỉm cười gian xảo, miệng rối rít đồng ý, rồi xắn áo kéo hai bàn tay xinh xắn ra, mấy tia hắc ám hội tụ ngay mấy đầu ngón tay.

Mục Trần luýnh quýnh vội nhảy lùi lại, chắn giữa nàng và pháp thân:

- Thôi thôi được rồi để ta tự làm.

Mạn Đà La trợn mắt thu tay. Mục Trần vội ân cần nịnh nọt chạy tới ngồi cạnh, lẩm bẩm hỏi:

- Sao ngươi lại biết nhiều về Đại Nhật Bất Diệt thân thế?

Cái sự nghi hoặc này ở trong lòng hắn đã lâu, dường như Mạn Đà La hiểu biết Đại Nhật Bất Diệt thân hơn hắn rất nhiều. Theo lý mà nói, pháp thân này ít có ai biết được, thậm chí thông tin càng ít mới phải.

Mạn Đà La đột nhiên run rẩy, trầm tư. Lát sau mới trả lời:

- Vì trên thế giới, không phải chỉ có mỗi mình ngươi tu luyện Đại Nhật Bất Diệt thân.

- Ngươi cũng tu luyện?

Mục Trần cả kinh.

- Không.

Mạn Đà La khẳng định chắc như bắp:

- Nhưng ta gặp kẻ đó. Ngươi đừng nghĩ mình là duy nhất, và tay cũng nhắc nhở ngươi, nếu một ngày kia có nhìn thấy kẻ nào sử dụng Đại Nhật Bất Diệt thân, tốt nhất phải cẩn thận đề phòng.

- Tại sao?

Mục Trần nghiêm túc hỏi.

- Mục đích ngươi tu luyện Đại Nhật Bất Diệt thân là cái gì?

Mạn Đà La hỏi ngược lại.

- Vạn Cổ Bất Hủ thân...

Buột miệng trả lời, Mục Trần sực tỉnh. Nói cách khác, những kẻ cũng tu luyện Đại Nhật Bất Diệt thân chính là kẻ địch cạnh tranh Vạn Cổ Bất Hủ thân với hắn.

- Vạn Cổ Bất Hủ thân chính là một trong số ít nguyên thủy pháp thân còn tồn tại, đương nhiên muốn luyện được nó phải là kỳ tài một trong muôn vạn người. Ngươi đã luyện ra Đại Nhật Bất Diệt thân, xem như có được chiếc vé khởi hành, sau này ngươi đạt được tình trạng gì, thì phải xem nỗ lực bản thân.

Mạn Đà La nghiêm túc dặn dò.

Mục Trần cũng nghiêm túc lắng nghe, trong lòng dậy sóng. Lời của nàng đương nhiên đúng, Vạn Cổ Bất Hủ thân chẳng biết còn bao nhiêu bí ẩn chưa khám phá.

- Những nguyên thủy pháp thân khác cũng như vậy sao?

Mục Trần dò hỏi.

- Có lẽ thế.

Mạn Đà La cũng không có câu trả lời chính xác.

Mục Trần gật gù:

- Đa tạ, ta sẽ cẩn thận, bất quá nghe ngươi nói như vậy ta lại càng hứng thú hơn nữa.

Mạn Đà La cũng ngạc nhiên thích thú trước thái độ hưng phấn của hắn. Tên này đúng là can đảm hơn người.

- Báo đáp ngươi một chút thôi.

Mạn Đà La đứng dậy, xoay lưng đi ra khỏi lòng núi:

- Đi thôi, Đại La Thiên vực chuẩn bị mở chinh phạt chiến, ngươi tự lo cho bản thân đấy, đừng để người ta xử lý, không lại lãng phí mất Đại Nhật Bất Diệt thân.

Mục Trần mỉm cười, gương mặt kiên nghị. Tu luyện Đại Nhật Bất Diệt thân bao nhiêu nguy hiểm, hắn cũng không từ bỏ. Sẽ có ngày luyện thành Vạn Cổ Bất Hủ thân hiển hách!

Vì đó là tấm vé hiển nhiên của hắn trên con đường cường giả cái thế.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 719: Mở Màn Đại Chiến

Không khí chuẩn bị chiến tranh ở Đại La Thiên vực nhiều ngày nay tất bật cực độ, không trung vô số bóng người nối nhau hối hả đi về, chiến ý ngập trời.

Thiên La đại lục, một vùng đất màu mỡ của chiến loạn phân tranh không ngừng, một hồi chiến tranh là chuyện thường tình như cơm bữa. Theo góc độ nào đó mà nói, chẳng có phe nào là chính nghĩa, cũng chẳng có ai là kẻ tà ác. Yếu nhục mạnh giết, bốn chữ nói lên đầy đủ tính chất của đại lục này.

Trong lúc Đại La Thiên vực im ắng ngủ đông, Bách Chiến vực đã liên tiếp phát động chiến tranh, rỉa từng thành thị Đại La Thiên vực. Từ lúc này, Đại La Thiên vực cũng chỉ là trả lại những gì đã nhận mà thôi.

Cửu U cung.

Cường giả cao cấp Cửu U cung đều đã có mặt trong cung, trên mặt đá giữa cung điện có ánh sáng lấp lánh, là một linh đồ phức tạp và chi tiết.

- Hiện giờ thế lực chư vương Đại La Thiên vực đều đã xuất quân, những thế lực phụ thuộc cũng còn đang triệu tập lực lượng.

Cửu U chỉ lên bản đồ, thông báo tình hình.

- Đại La Thiên vực khởi binh rầm rộ như thế, có lẽ Bách Chiến vực cũng đã biết thông tin?

Mục Trần lên tiếng hỏi.

Cửu U trả lời:

- Nhận thấy thì cũng chẳng làm gì khác được, chiến tranh quy mô như thế này không phải mấy kẻ đồng bóng tiên tri gì đó có thể quyết định.

Mục Trần gật gù. Binh lực khổng lồ Đại La Thiên vực đã ập tới, dù cho đối phương có phòng bị cũng chỉ có kết quả bị nghiền nát, mưu kế lúc này cũng chỉ để trang trí mà thôi.

- Cửu U cung sẽ tấn công hướng nào?

Đường Băng hỏi vào chính sự.

Cửu U chỉ lên góc phía tây nam bản đồ, một vùng đỏ sậm hiện lên, có ba chữ chú thích chói mắt màu đỏ máu.

Lôi Ma tông!

- Lôi Ma tông?

Mọi người kinh hô. Khâu Sơn nghị bàn:

- Cung chủ, Lôi Ma tông danh vọng không nhỏ ở Bách Chiến vực, tông chủ Tần Thiên Cương thực lực đã là Chí Tôn ngũ phẩm, chọn họ làm mục tiêu tấn công có ổn hay không?

Đại chiến chinh phạt lần này đã được cho phép tranh đất cướp thành, tự nhiên ai ai cũng muốn kiếm những mảnh đất dễ bình định mà giải quyết trước, chầm chậm triệt tiêu sinh lực địch. Theo lời nói của Khâu Sơn, hẳn nhiên Lôi Ma tông không phải là khúc xí quách dễ gặm.

- Mạo hiểm càng cao thu hoạch càng lớn. Lôi Ma tông nhiều năm nay bá đạo đã quen, không ít lần xâm lấn lãnh thổ Đại La Thiên vực, cướp đi không ít Chí Tôn linh dịch. Hôm nay chúng ta sẽ ra mặt đoạt lại, cướp lấy tất cả của bọn chúng. Về phần Tần Thiên Cương, ta sẽ đối phó hắn.

Cửu U mỉm cười, khí phách cung chủ lúc này tận tình thể hiện.

Khâu Sơn và đám cao cấp thấy nàng đã quyết định, hưng phấn cung kính hô ứng. Cửu U tự tin như vậy, họ có gì phải sợ? Vả lại Đại La Thiên vực lần này xuất binh hùng hậu, e rằng Lôi Ma tông cũng khó dám xông lên đầu.

- Đi chuẩn bị sẵn sáng, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ chính thức xuất phát!

- Vâng!

Tất cả đồng thanh đáp lời, rồi ai nấy nhanh chóng lui ra ngoài.

Mọi người đi hết, Mục Trần đến cạnh Cửu U, nghi hoặc hỏi lại:

- Sao lại chọn Lôi Ma tông này trước tiên?

Tuy rằng Cửu U vừa giải thích khi nãy, nhưng hắn hiểu nàng, đương nhiên cái lý do đó không thuyết phục.

Cửu U nghe hắn hỏi, chỉ mỉm cười:

- Lý do ta nói chỉ là một phần, nguyên nhân chính vì Lôi Ma tông có một nơi gọi là Lôi Ma Uyên, sâu trong đó hội tụ một loại cương lôi đến từ lòng đất, có tên là Đại Địa Ma Lôi. Thứ Đại Địa Ma Lôi đó khi hội tụ lại một chỗ, sinh ra một loại lôi đình càng mạnh hơn nữa, mà người ta đặt tên là U Minh Tâm Ma Lôi.

- U Minh Tâm Ma Lôi?

Mục Trần mờ mịt sửng sốt.

- Một loại lôi đình kỳ lạ vô song, so với Hắc Ma Thần Lôi đáng sợ hơn nhiều. Chỉ có điều nó hiếm khi tạo thành được, nên ta cũng không chắc Lôi Ma Uyên có tồn tại hay không.

- Ngươi muốn...?

Mục Trần nhìn chằm chằm Cửu U, nghi hoặc nghĩ tới gì đó.

- Đúng vậy, ngươi tu luyện Cửu Long Cửu Tượng thuật cần nó, lôi đình do Lôi Thần Thể sinh ra không đủ cho ngươi tăng cường Cửu Long Cửu Tượng thuật. Ngươi cần phải dung hợp một loại lôi đình đặc biệt hơn, và U Minh Tâm Ma Lôi kia chính là lựa chọn tốt nhất. Xét theo khía cạnh sức mạnh, nó có thể chống cự ngang ngửa với Bất Tử Hỏa.

Cửu U tỏ ra cực kỳ nghiêm túc.

Mục Trần kinh ngạc, ánh mắt nhìn Cửu U càng thêm cảm động. Không ngờ mục tiêu khai chiến của nàng lại chính là vì hắn.

- Được rồi, đừng có giương mắt ếch ra như vậy. Lúc nãy ta nói mạo hiểm mới có thu hoạch. Giải quyết được Lôi Ma tông, chiến lợi phẩm của chúng ta sẽ vượt xa trí tưởng tượng của ngươi. Những thứ đó Cửu U cung đang rất cần, Cửu U vệ muốn lớn mạnh cũng rất cần.

Cửu U vỗ vai hắn:

- Vả lại mục tiêu này nếu chúng ta không giành trước, thì e rằng sẽ không còn cơ hội cho chúng ta nữa.

Mục Trần gật gù. Đối với chiến lược chiến tranh hắn cũng không nên láo toét xen mồm vào, chẳng có ích gì cho Cửu U cung. Lần này hắn sẽ dốc toàn lực.

- Nếu đã vậy, thì chúng ta cùng đến Lôi Ma tông mua sắm bàn ghế giường chiếu còn thiếu cho Cửu U cung chúng ta vậy....

Sáng sớm hơm sau, chiến ý ngập tràn Đại La Thiên bùng phát càng dữ dội. Khắp nơi xuất hiện những quân đoàn thi nhau hành quân, những đám mây người ào ào phi hành, hướng đến những linh trận truyền tống trải khắp Đại La Thiên.

Đại chiến đã bắt đầu mở màn.

Chư vương đều bắt đầu hành động, cuộc chinh phạt này đã cho phép họ chiếm đoạt tài nguyên, chính là cơ hội tốt để phát triển thế lực. Vực chủ đã nói, mọi thứ đoạt được sẽ thuộc về kẻ chinh phạt, không cần phải cống nạp cho địa vực, tuyên bố đó thực sự làm chư vương hứng chí đỏ mắt.

Cửu U cung, Cửu U trong chiến bào hắc giáp áo choàng nhung, mái tóc dài vấn cao, khí phách anh thư hiên ngang, đôi chân thon mang đến cảnh sắc hấp dẫn con mắt.

Đôi mắt cung chủ uy nghiêm duyệt qua quân đoàn Cửu U vệ hùng dũng chỉnh tề, không tuyên ngôn tuyên bố nhiều lời, nàng phất tay hô lớn:

- Cửu U vệ, xuất binh!

"Hây!"

Toàn quân hô lên như sấm. Cửu U, Mục Trần, Đường Băng và các cường giả cao cấp dẫn đầu đoàn quân bay lên, quân đoàn theo từng tốp nối đuôi nhau tháp tùng, chiến ý bốc cao.

Đại La Thiên vực, vùng tây nam, Tây La thành.

Đây là thành lũy biên cương Đại La Thiên vực, lúc quân đoàn Cửu U vệ bước ra khỏi linh trận truyền tống, đập vào mắt mọi người là khung cảnh hỗn loạn hoang tàn.

Khói lửa bốc cao nhiều nơi, trên bầu trời thường trực có quân đội tuần tra, so với những thành thị phồn hoa trong địa vực, nơi này thật sự rất hoang vắng.

Những thủ vệ canh gác linh trận truyền tống phát hiện sự xuất hện của Cửu U vệ, lập tức mấy bóng người từ xa bay tới.

- Thuộc hạ Tây La thành chủ Kỉ Phàm, tham kiến Cửu U đại nhân!

Một người bước lên, là một trung niên, người đó cung kính vái chào Cửu U. Mấy ngày nay hắn đã tiếp đón không ít quân đoàn kéo đến từ nội cảnh Đại La Thiên vực, do đó hắn không hề ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Cửu U vệ.

Cửu U gật đầu, nói:

- Tình hình chiến sự thế nào?

- Vốn trước đây luôn có quân đội Bách Chiến vực không ngừng quấy nhiễu, thế nhưng từ ngày vực chủ đại nhân tuyên bố chinh phạt, Bách Chiến vực đã lui quân trở về, hiện nay chúng ta đang phản công, trong phạm vi vạn dặm đều có nhân mã song phương, các nơi đang giao chiến.

Kỉ Phàm cung kính hồi báo.

- Về phía tây nam vài ngàn dặm là địa bàn Lôi Ma tông, hiện tại các cánh quân khác chưa có ai xâm nhập.

Thực lực Lôi Ma tông đủ sức chống cự quân đội chư vương, do đó chỉ có chư vương đến đây mới có thể xuất binh lai phạm. Còn những thế lực phụ thuộc Đại La Thiên vực không đủ khả năng đương nhiên sẽ không chọc vào Lôi Ma tông.

- Ngươi truyền lệnh xuống, nhân mã vùng này phải hội quân hướng về Lôi Ma tông.

Cửu U thản nhiên ra lệnh.

Kỉ Phàm cả kinh, cẩn thận hỏi lại:

- Đại nhân muốn tấn công Lôi Ma tông sao? Tần Thiên Cương cũng không dễ đối phó a.

- Đi! Tần Thiên Cương sẽ do ta đối phó.

Cửu U vung tay lên, bản sắc cung chủ cực kỳ khí phách.

- Dạ!

Kỉ Phàm không dám nói thêm gì nữa, cung kính vái chào, bay trở về phủ thành chủ, thông báo tin tức ra ngoài.

- Đi!

Cửu U như sấm rền gió cuốn, nhanh chóng dẫn quân hướng về vùng tây nam. Quân đoàn Cửu U vệ chỉnh tề hàng ngũ hùng dũng bay theo.

Trong thành thị, những ánh mắt kinh nghi nhìn theo Cửu U vệ. Cửu U cung đang thẳng tiến đến Lôi Ma tông, có thể nói là cuộc so kè giữa thiên lôi và địa hỏa. Chẳng biết trận giao tranh này, phần thắng sẽ thuộc về thế lực vương cấp mới nổi Đại La Thiên vực, Cửu U cung, hay kẻ ca khúc khải hoàn sẽ là Lôi Ma tông danh chấn Bách Chiến vực.

Trận chiến rất đáng mong chờ.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 720: Càn Quét

Lôi Hỏa bình nguyên.

Một vùng đất tiếp giáp giữa tây nam Đại La Thiên vực và Bách Chiến vực. Hai thế lực luôn tranh chấp giao chiến ở đây, khiến cả bình nguyên rộng lớn luôn bị bao phủ bởi khói lửa chiến tranh.

Hết phe này lại đến phe kia kéo binh chém giết, tập kích, tiêu diệt, chính diện giao tranh... đủ loại chiến thuật bày ra hòng đưa đối phương vào chỗ chết

Vùng đất này, mỗi một tấc đấc lúc nào cũng có thể rung chuyển.

Ở đây không có thế lực nào khác ngoài quân đoàn của hai phe, chẳng ai dại gì mà sinh sống ở khu vực giao tranh của hai con quái vật, lỡ như bị văng miểng, thì không toác thịt cũng lột da, kết quả hoàn toàn là bị hủy diệt.

Trong Lôi Hỏa bình nguyên cũng có những thành thị, khi xưa khá sầm uất, nhưng nhiều năm trở lại đây chỉ còn là hoang thành, thường thường có linh lực bạo động, chính là do giao tranh giữa hai thế lực.

Hai phe đương nhiên là hai thế lực đến từ Đại La Thiên vực và Bách Chiến vực. Cảnh tượng này vốn đã quen mắt ở khắp Lôi Hỏa bình nguyên.

Một thành trì tên là Địa Hỏa thành, là thành lũy quan trọng của Bách Chiến vực, phòng ngự chắc chắn cẩn mật. Trước đó có ba quân đoàn đến từ Đại La Thiên vực định công chiếm, nhưng công thành mấy bận đã bị đánh cho tan tác bỏ chạy.

Đến lần này có một quân đoàn lại đang nhăm nhe đánh chiếm Địa Hỏa thành, một thế lực đến từ Đại La Thiên vực, Sư Hổ sơn. Danh vọng của họ cũng khá, hai bên chiến đấu ngang ngửa, cục diện đang giằng co.

Không trung cổng thành, có khoảng trăm người đang lơ lửng, quan sát dao động linh lực trong thành truyền ra, sắc mặt cũng cực kỳ nghiêm trọng.

Đứng ở hàng đầu là một gã trung niên vạm vỡ, cau mày nhìn xuống. Phòng ngự nơi này vững chắc hơn dự đoán của hắn.

"Véo!"

Một tốp người từ trong thành bay đến, đi đầu cũng là một gã nam tử vạm vỡ nhưng trẻ tuổi hơn nhiều, gương mặt lại chẳng hề xa lạ, đó chính là người đã lên đến Đại La Kim Đài cùng với Mục Trần khiêu chiến tứ đại thống lĩnh, Phương Lôi.

- Lưu thúc, trong Địa Hỏa thành có hai gã Chí Tôn tam phẩm!

Phương Lôi cung tay bẩm báo người trung niên kia.

- Khó trách khó nhai như vậy!

Người kia lầm bầm, hắn là thủ lĩnh Sư Hổ sơn, thực lực cũng là Chí Tôn tam phẩm. Đối phương nếu chỉ có một vị Chí Tôn tam phẩm, thì với quân số áp đảo, họ hoàn toàn có thể công chiếm dễ dàng. Thế nhưng hai gã, muốn thắng e rằng cũng thảm.

- Lưu thúc, làm sao đây?

Phương Lôi hỏi. Hắn cũng biết rõ, may mà binh lực đối phương đã tiêu hao rất nhiều trong những trận chiến trước với các thế lực tiên phong, chứ bằng không bây giờ Sư Hổ sơn đã phải gặp một trận giao tranh chính diện.

Gã trung niên suy tính một hồi, rồi dứt khoát quyết định:

- Lui! Tìm mục tiêu khác!

Phương Lôi và cường giả Sư Hổ sơn kinh nghi, nhưng cũng đành cam lòng. Họ hiểu nếu cường công, thì họ phải trả giá quá nặng.

- Đi nào!

Gã trung niên quay người bay đi, đám cường giả tháp tùng cũng nhanh chóng bay theo.

"Véo! Véo!"

Thình lình rất nhiều bóng người từ dưới thành thị bay lên, dao động linh lực toát ra rất cường hãn.

- Ha ha, đã đến đây, vậy chớ đi !

Hai gã đi đầu cuồng tiếu, lập tức phát động công kích, hai luồng kình lực hung hãn quét tới đám tướng lĩnh Sư Hổ sơn.

Gã thủ lĩnh Sư Hổ sơn biến sắc, vội ra tay mạnh mẽ đỡ đòn.

"Uỳnh!"

Một tiếng nổ to, thủ lĩnh Sư Hổ sơn văng đi cả trăm mét, yết hầu khó chịu. Hắn dù sao thực lực cũng mới Chí Tôn tam phẩm, đối phương hai đánh một lại thêm bất ngờ, đương nhiên ăn không tiêu.

- Lui mau!

Bị đẩy lui, hắn cũng không dám ở lại, vội quát ra lệnh. Thì ra đám người kia cố tình lui vào thành, đợi cho địch chiến một hồi hao sức, còn bọn họ tận dụng thời cơ khôi phục.

- Giờ mới nghĩ tới đi, chậm rồi!

Đám cường giả Sư Hổ sơn vội vàng rút lui, nhưng cường giả Địa Hỏa thành lại bất ngờ xuất quân, được hai gã Chí Tôn tam phẩm dẫn đầu, thế

phản công gắt gao, truy kích không tha.

- Đáng chết!

Phương Lôi thấy địch kéo tới, tức giận mắng to.

- Xem các ngươi trốn đi đâu!

Một gã Chí Tôn tam phẩm đã nhanh chóng bắt kịp nhóm Phương Lôi, một chưởng vỗ xuống, linh lực cự chưởng phủ bóng xuống bọn họ.

Đám người Phương Lôi nhìn thấy không thể đào thoát, nhất thời tái mặt vô sách.

"Ầm!"

Thế nhưng bất ngờ cự chưởng nổ tung, người ta chỉ kịp thấy một luồng công kích hắc ám bắn tới, phát nát cự chưởng linh lực.

"Đùng!"

Thế nhưng công kích đó sau khi chấn vỡ cự chưởng linh lực vẫn không tan đi, thuận đà bắn thẳng vào ngực gã Chí Tôn tam phẩm làm hắn không kịp trở tay.

"Hự"

Trúng đòn sét đánh, hắn lộn vài chục vòng văng đi xa, máu phun xối xả. Hoảng hốt giữ vững thăng bằng, hắn giật mình đưa mắt nhìn phía chân trời xa xa, chỉ thấy một mảng mây đen đang ùn ùn kéo tới.

- Là Cửu U vệ!

Cường giả Sư Hổ sơn đã nhận ra quân tiếp viện, kinh hỉ reo lên.

- Ha ha Phương huynh, đã lâu không gặp.

Dẫn đầu Cửu U vệ, một gã trai trẻ cung tay chào hỏi Phương Lôi, cười nói vui vẻ.

- Ngươi? Ngươi là Mục Trần?

Phương Lôi kinh nghi nhận ra gương mặt quen quen.

Mục Trần cười, gật đầu. Một đường hành quân đến đây, hắn đã thống lĩnh Cửu U vệ càn quét không ít những đạo quân lẻ tẻ của Bách Chiến vực. Cảm ứng được giao chiến bên này khá gay cấn, hắn liền dẫn quân kéo tới đây.

- Thì ra là Mục Trần thống lĩnh, tại hạ thủ lĩnh Sư Hổ sơn, Lưu Sư.

Người trung niên kia vội chắp tay ôm quyền tiếp kiến Mục Trần, ánh mắt tỏ ra kỳ dị, có lẽ gần đây cũng nghe danh tân thống lĩnh Cửu U vệ như sấm đánh bên tai.

- Ra là Lưu sơn chủ.

Mục Trần khách sáo ôm quyền chào lại, rồi nhanh chóng quay lại việc chính:

- Ta sẽ giải quyết nhanh một gã Chí Tôn tam phẩm, đám còn lại các vị vui lòng giúp cho.

- Đa tạ Mục Trần thống lĩnh!

Lưu Sư mừng rỡ, hắn nghe hiểu lập tức Mục Trần không có ý tranh đoạt thành trì này, như thế nghĩa là Sư Hổ sơn được tự do thu hoạch.

Mục Trần mỉm cười, ánh mắt trở lại sắc lạnh, vung tay lên, chiến ý ngập trời bùng lên, lập tức tấn công gã Chí Tôn tam phẩm vừa bị thương khi nãy.

Quân đoàn Cửu U vệ xuất hiện đã làm cho gã kia sợ hãi, chiến ý tràn ngập càng khiến hắn chột dạ.

Hơn nữa nếu Cửu U vệ đã xuất hiện chỗ này, vậy thì Cửu U cung chủ hẳn là cũng chẳng xa?

Nghĩ vậy, gã Chí Tôn tam phẩm lập tức quaty đầu bỏ chạy. Thủ lĩnh cong đuôi trốn mất, đám lính lác cũng mất đi chiến ý, tán loạn bỏ trốn.

Còn cường giả Sư Hổ sơn ngược lại sĩ khí tăng cao, mạnh mẽ truy đuổi, nhanh chóng chuyển bại thành thắng.

Mục Trần cười nhạt, hắn lớn tiếng thông cáo cho Lưu Sư và Phương Lôi:

- Hai vị, Cửu U cung đang kéo quân đến mục tiêu Lôi Ma tông, Sư Hổ sơn nếu đã chinh phạt xong nơi nay, có lẽ cũng nên đến Lôi Ma tông đi.

- Chiến sự gấp gáp, không có nhiều lời đàm đạo, ta đi trước!

Mục Trần ngắn gọi vài lời, liền suất lĩnh Cửu U vệ kéo đi, để lại sự sợ hãi tột cùng cho lính tráng Địa Hỏa thành.

- Gã trẻ tuổi lợi hại thật, mới đến Đại La Thiên vực chưa bao lâu mà đã có thể thống lĩnh Cửu U vệ thuần thục như vậy.

Lưu Sư nhìn theo đoàn quân đen ngòm mà hùng dũng kia, bất giác tán thưởng.

- Đúng là rất đáng sợ. Hắn bây giờ đã càng lợi hại hơn lần trước gặp mặt.

Phương Lôi thở than. Trước kia hội ngộ ở Đại La Kim Đài, hắn còn có lòng tin giao chiến với Mục Trần, thế nhưng lúc này gặp lại, hắn đã thấy đối phương có một khoảng cách không nhỏ với mình, bản thân đã không thể nào là đối thủ của Mục Trần, tốc độ tiến bộ của tên kia thật đáng khiếp kinh.

- Cứ thế này, e rằng Đại La Thiên vực sắp tới sẽ nhanh chóng có Thập Vương a...

Lưu Sư tỏ ra hâm mộ, rồi hô lớn ra lệnh:

- Nào, công chiếm Địa Hỏa thành! Sau đó kéo quân đến Lôi Ma tông. Hội chiến lớn thế này, tuyệt đối ta không được bỏ lỡ.

Hắn nhanh chóng lao xuống, đám cường giả Sư Hổ sơn cũng mặc sức tung hoành.

Tuy rằng mục tiêu là hướng thẳng đến Lôi Ma tông, nhưng Cửu U không lỗ mãng đơn đao phó hội, mà từ tốn xâm chiếm Lôi Hỏa bình nguyên, phái Mục Trần suất lĩnh Cửu U vệ hoành tảo khắp nơi. Với thực lực Mục Trần và quân lực Cửu U vệ, căn bản chỉ là càn quét.

Mỗi bước chân Cửu U vệ hành quân, những quân đoàn ngoan cố chống cự của Bách Chiến vực đều tan tác. Mà những thành trì bị quét ngang đó, Mục Trần chẳng hề cướp bóc chiếm lĩnh, hoàn toàn giao cho những thế lực đã cầm cự khổ chiến trước đó.

Hành động này có vẻ không công, nhưng chỉ một ngày đã tạo nên tiếng thơm cho Cửu U cung. Do vậy yêu cầu hội chiến của Cửu U cung, bọn họ chẳng ai từ chối.

Đến ngày thứ hai, Cửu U vệ chân chính hướng về Lôi Ma tông, lúc này đã có thêm mười mấy thế lực kéo đến hội quân, gia tăng thanh thế, hành quân tới Lôi Ma tông, tạo thành cục diện bao vây.

Các quân đoàn rầm rộ kéo đi giữa trời, chiến ý tràn ngập.

Rốt cuộc, Mục Trần và Cửu U vệ đã chân chính xâm phạm lãnh thổ Lôi Ma tông.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 721: Lôi Ma Tông

Đại quân Đại La Thiên vực hùng hổ xâm lấn lãnh thổ Lôi Ma tông, nhưng lại không hề gặp bất kỳ phản kích nào, mà thậm chí những thành trì trên đường hành quân hoàn toàn bỏ ngỏ phòng ngự.

Tình hình bất thường, khiến cho Cửu U lẫn Mục Trần đều ngạc nhiên. Nhưng rồi họ cũng nhận ra, Lôi Ma tông không phải là sợ hãi lui quân, chính là tập trung lực lượng, tạo thanh thế lớn rồi phản kích sấm sét.

- Xem ra bọn kia định quyết chiến ở Lôi Ma sơn.

Cửu U cười nhạt, đôi mắt chẳng có gì lo lắng. Nàng trực tiếp ra lệnh hành quân thẳng tắp.

Sau nửa ngày, tốc độ hành quân chậm lại, vì bình nguyên đã biến mất, không trung trước mặt trở nên u ám, những ngọn núi sừng sững chọc trời vươn lên, không hề có bóng dáng cây cối, chỉ vang vọng không ngừng những tiếng sét rền rĩ.

Sấm rền không phải từ trên không vọng xuống, mà ngược lại phát ra từ nền đất sâu hun hút, những tiếng ầm ầm kéo theo rung chuyển nhè nhẹ.

Ngọn núi lớn hắc ám như gã khổng lồ sừng sững chắn ngang đường hành quân, sơn thể vững chãi như không thể phá vỡ.

"Véo ! Véo!"

Cửu U vệ chỉnh tề hàng ngũ, những quân đoàn tháp tùng phía sau lần lượt tiến lên, tạo thành thế trận cánh quạt vây kín ngọn núi phía trước.

Tất cả đều là những thế lực phụ thuộc Đại La Thiên vực.

Mục Trần dẫn đầu Cửu U vệ, nheo mắt quan sát lôi sơn. Dù có lôi đình lực cuồng bạo che khuất, nhưng cảm ứng vẫn báo cho hắn rất nhiều dao động linh lực mạnh mẽ đang tồn tại trong đó.

Nói gì thì nói, ngọn núi này chính là tổng bộ Lôi Ma tông.

Cửu U ngước lên nhìn, giọng nói lạnh lùng vang khắp vùng:

- Đã trốn tới đây, còn chui rúc để làm gì?

- Ha ha, không hổ là Cửu U vương, quả nhiên nữ trung hào kiệt.

Một tiếng vang đáp lời như sấm sét vang rền, ầm ầm vọng khắp. Trên Lôi Ma sơn bộc phát lôi điện rực rỡ.

Lôi đình chói mắt chớp giật, mấy bóng người thình lình hiện ra giữa trời, dao động linh lực áp chế khi nãy tận tình bộc phát, khiến cho khiến thế của đại quân cũng bị lấn át.

Phía bên đó, có khoảng gần nửa số quân có dao động linh lực khác với Lôi Ma tông, hẳn nhiên không phải lính tráng bổn tông. Xem ra Lôi Ma tông cũng dùng mưu hội quân như Cửu U.

Cửu U mượn sức các thế lực phụ thuộc để bao vây, Lôi Ma tông cũng lôi kéo các quân đoàn để chính diện phản kích trí mạng cho Cửu U cung.

Chiến trường tây nam lúc này có lẽ tám phần quân lực hiện có của hai phe đã tụ họp ở mặt trận này. Quy mô cuộc chiến này đã đủ để xem là đại chiến.

Mục Trần nhìn ra chỗ lôi đình cuồng bạo nhất, một người cao lớn đang hiện diện ở đó.

Người đó giáp trụ chỉnh tề, thân hình khôi vĩ, hai tay khoanh trước ngực, lôi điện lẹt xẹt tỏa ra quanh chiến giáp, áp lực cực kỳ hung mãnh

tràn ngập thiên địa.

Khí thế như vậy ở Lôi Ma tông, ngoài tông chủ Tần Thiên Cương thì còn kẻ nào khác đây?

Đại quân Đại La Thiên vực nhìn thấy bóng dáng lôi thần đó, cũng khẽ xôn xao. Tiếng tăm Tần Thiên Cương cũng không phải nhỏ, nếu xét kỹ thì thậm chí còn cao hơn Cửu U cung chủ. Dù sao nhiều năm rồi Cửu U chỉ mới trở lại gần đây.

- Nghe nói đã lâu dung nhan Cửu U vương xinh đẹp động lòng người, hôm nay gặp mặt đúng là danh bất hư truyền. Giao chiến đánh đấm dù sao cũng nên là chuyện của nam nhi, ngươi xinh đẹp như vậy, thật là khiến ta không hạ thủ được nha.

Tần Thiên Cương cười khanh khách đối thoại Cửu U.

Cửu U cười nhạt, chậm rãi tiến lên, mỗi bước của nàng, tiếng hót lảnh lót từ đây vọng khắp thiên địa, không gian sau lưng nàng mơ hồ hình thành một con khổng tước to lớn hắc ám.

Tiếng hót lanh lảnh kia đã trực tiếp áp đảo ngược lại lôi đình của Tần Thiên Cương.

- Cửu U Minh Tước?

Rất nhiều kẻ nhận diện được khổng tước kia, thần sắc biến đổi. Người ta hầu như chỉ nghe nói Cửu U là tộc điểu Cửu U Tước, cũng không nhiều người biết nàng đã tiến hóa thành công, mang lấy thân thể thần thú.

Tần Thiên Cương tròn mắt nhìn khổng tước hắc ám, thần sắc cũng trở nên nghiêm túc. Cửu U vương tuy chỉ là Chí Tôn tứ phẩm, nhưng với thân thể thần thú, cường giả Chí Tôn ngũ phẩm cũng phải e dè cẩn trọng đối đầu. Sinh mệnh lực của thần thú viễn siêu nhân loại, nếu phải tử chiến, thì thật sự khó mà cầm cự lâu được.

- Cửu U vương, ngươi thật sự định sống mái với Lôi Ma tông ta sao? Ngươi cũng biết sinh tử chiến cũng chẳng ích lợi gì cho ngươi, dù rằng song phương đã khai chiến, nhưng cũng còn nhiều kho tàng đâu kém gì Lôi Ma tông ta chứ.

Tần Thiên Cương tỏ vẻ dè dặt.

- Sao vậy? Sợ rồi á? Nếu không dám đánh cũng dễ thôi, quỳ xuống hai tay dâng Lôi Ma sơn cho ta, các ngươi có thể bình an cuốn gói đi.

Cửu U trào phúng.

Tần Thiên Cương trừng mắt lạnh lùng:

- Bản tông chủ có ý tốt đưa thang cho ngươi xuống đài, ngươi lại không biết thức thời, ngươi nghĩ Lôi Ma tông là quả hồng mềm sao chứ?

- Hồng có mềm hay không, bóp cái là biết ngay ma.

Cửu U thản nhiên đốp chát.

- Xem ra chủ đích của ngươi chính là đến Lôi Ma tông gây sự. Vậy cũng tốt, ta nhân dịp này diệt luôn chủ lực Cửu U cung, có thể khiến cho danh vọng Lôi Ma tông ta đại trướng!

Tần Thiên Cương cười khằng khặc, gương mặt đằng đằng sát khí. Nếu có thể diệt Cửu U cung, thanh thế tiếng tăm Lôi Ma tông sẽ lên cao như diều gặp gió, lúc ấy sẽ sánh ngang với Vạn Kiếm Cốc, Ma Thi Tông và Đại Bi Thiên trở thành tứ đại gia Bách Chiến vực.

Chính vì ôm mộng như thế, cả ngày hôm qua hắn mới tìm mọi cách dụ dỗ gom góp thu nạp những thế lực đang thua tan tác xiểng liểng, tập trung hết tại Lôi Ma sơn, tận dụng địa lợi mà triển khai một hồi quyết chiến với Cửu U cung.

- Chỉ e ngươi vô phúc hưởng mà thôi. Chuẩn bị lâu như vậy, trận quyết đấu này ngươi muốn chơi sao, ta chiều.

Cửu U ngữ khí bình thản, thách thức Tần Thiên Cương.

- Thế ư?

Tần Thiên Cương cười khẩy, ánh mắt nhìn ra phía sau Cửu U:

- Gần đây ta cũng nghe mấy chuyện nháo nhào ở Đại La Thiên vực các ngươi, hẳn là do tên tiểu tử tân thống lĩnh Cửu U cung kia phải không?

- Hô hô, tại hạ Mục Trần, tham kiến Tần tông chủ.

Mục Trần ôm quyền mỉm cười ra vẻ cung kính.

- Danh vọng Cửu U vệ các ngươi gần đây tăng cũng khá nhanh đấy. Trước đây ai ai cũng bảo rằng Cửu U vệ là một đám phế vật, bản tông chủ cũng rất hiếu kỳ, chuyện mà ta nghe được về các ngươi chẳng biết là thật hay giả.

Tần Thiên Cương tủm tỉm cười, phun ra từng chữ một châm chọc Mục Trần.

- Vậy Tần tông chủ muốn sao nhỉ?

Mục Trần cười nói.

Tần Thiên Cương hờ hững phất tay.

"Ầm ầm."

Trong ánh lôi điện xám xịt vang rền sấm nổ, đột nhiên xuất hiện một đội quân thiết giáp màu tro yên ắng chỉnh tề phía sau Tần Thiên Cương.

Cánh quân đó vừa xuất hiện, lập tức không khí trở nên cuồng bạo, như một con dã thú vừa ra khỏi hang, ánh mắt dữ tợn chuẩn bị săn mồi.

- Đó là Lôi Ma chúng, một quân đoàn cũng có tiếng.

Đường Băng ở ngay sau Mục Trần, nghiêm giọng cho biết.

Mục Trần gật đầu, trên đường hành quân hắn cũng tóm được không ít kẻ hiểu biết về Lôi Ma tông tra hỏi, đương nhiên cũng rõ cánh quân Lôi Ma chúng này. Quân đoàn kia được Lôi Ma tông tuyển lựa đào tạo, do đó chiến lực cũng không kém gì Cửu U vệ.

Mục Trần quan sát đối phương, chợt trừng mắt. Hắn nhìn thấy một người từ trong quân đoàn chậm rãi tiến ra.

Gã đó cũng thiết giáp xám tro, dáng vẻ huênh hoang bất kham, tóc xõa ra, gương mặt khá anh tuấn, chỉ có đôi môi mỏng như dao cạo.

- Hà hà, tại hạ trưởng lão Lôi Ma tông, Tần Lăng.

Gã đó tiến ra, chào hỏi đối thủ Mục Trần, mỉm cười hiền lành.

Nhưng nghe thấy cái tên đó, Mục Trần cũng sững người. Thông tin thu thập được đương nhiên cũng có tên Tần Lăng này. Hắn là một trong hai vị trưởng lão mạnh nhất Lôi Ma tông, thực lực đạt tới Chí Tôn tam phẩm, đồng thời là thống lĩnh Lôi Ma chúng. Dưới sự chỉ huy của hắn, không biết bao nhiêu thành thị thậm chí là vài thế lực phụ thuộc đã thành tro tàn, được xem là kẻ cùng hung cực ác.

- Danh như sấm bên tai.

Mục Trần cười cười đáp lại chào hỏi.

- Hà hà, gần đây cũng nghe không ít sự tích sử thi uy phong của Mục thống lĩnh, Lôi Ma chúng vẫn chưa hề tiêu diệt được một đối thủ tầm cỡ như vậy đâu, xem ra lần này phải nắm lấy cơ hội.

Tần Lăng cười ôn hòa mà xảo trá.

- Ta chỉ sợ sau này người ta sẽ không tìm thấy Lôi Ma chúng ở Bách Chiến vực nữa.

Mục Trần cũng "thật thà" mỉm cười.

Lời nói hai người nghe có vẻ khách khí chân thành, tuy nhiên ý nghĩa bên trong rõ ràng là tử địch, sát khí nồng đậm. Điều đó càng làm cho những thế lực xung quanh tập trung hơn. Trận chiến hôm nay nhất định phải nổ ra, không thể tránh được.

- Cửu U vương, hôm nay cho ta xem thử Cửu U Minh Tước nhà ngươi lợi hại như thế nào!

Tần Thiên Cương cười vang như sấm, rồi lao thẳng lên chín tầng mây.

- Tần Lăng, diệt Cửu U vệ!

- Cẩn tuân mệnh lệnh tông chủ !

Tần Lăng cung kính ôm quyền, đôi mắt sắc lẹm nhìn Mục Trần như lão miêu nhìn chuột.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 722: Lôi Ma Chiến Ý

"ầm ầm."

Sấm rền thiên địa, Tần Thiên Cương lao lên trời như một tia sét, chớp mắt đã lên tới tầng mây thứ chín, dao động linh lực cường bạo vô cùng bập bềnh.

Cửu U ngẩng lên nhìn trời, nàng khẽ nói với Mục Trần:

- Ta đối phó Tần Thiên Cương, Lôi Ma chúng ngươi xử đi.

Chiến trường này, có thể đưa lên bàn cân chỉ có thể là Cửu U vệ, binh lính các thế lực còn lại đều kém xa Lôi Ma chúng.

- Cứ giao cho ta.

Mục Trần vâng lệnh gật đầu, tuy Tần Lăng thực lực Chí Tôn tam phẩm, nhưng hắn cũng vừa đột phá Chí Tôn nhị phẩm, mà hắn nắm vững chiến ý, tự tin không yếu hơn đối phương.

- Ta sẽ nhanh chóng giải quyết tên kia.

Cửu U căn dặn thêm một câu, rồi sau một tiếng hót lảnh lót, hắc tước to lớn vỗ cánh đưa nàng lên trời cao trong khung cảnh lốc xoáy cuồng phong.

Tần Thiên Cương đứng trên tầng trời, độ cao cách mặt đất cả mấy vạn trượng, gió lạnh thấu xương. Cũng chỉ có cường giả thực lực như họ mới dám kịch chiến ở đây.

Khoanh tay trước ngực, nhìn con Minh Tước vỗ cánh phần phật trước mặt, ánh mắt hơi nao nao, nhưng rồi trở nên sắc lẹm như mãng xà kèm theo lôi điện xám tro khóa chặt bóng hình xinh đẹp của người con gái đối diện.

Lôi điện lẹt xẹt, Tần Thiên Cương như to lớn thêm vài phần. Thông thường mà nói, cường giả tu luyện lôi linh lực, thân thể đều cường tráng nở nang hơn bình thường, và Tần Thiên Cương hiển nhiên cũng giống như Mục Trần, chuyên tu cơ thể. (LTC: thế sao cậu Trần cứ cao cao gầy gầy là thế nào nhở?? khó hiểu vãi...)

- Cửu U cung dám dòm ngó Lôi Ma tông, quả nhiên là mắt mù.

Tần Thiên Cương cười khẩy khiêu khích.

Cửu U chẳng hề đấu võ mồm vô nghĩa, chân hơi bước tới, minh tước thét lên, hai cánh vỗ phành phạch, linh lực hùng hậu quét ra, hóa thành một đám lông chim đen thui, bắn như mưa tới Tần Thiên Cương.

- Chuyện nhỏ.

Tần Thiên Cương siết tay vận công, lôi điện xám tro bùng nổ, tạo thành một hộ tráo lôi đình, bảo vệ hắn bên trong. Cơn mưa lông chim chạm vào lôi tráo, lập tức bị điện giật tan nát vỡ ra thành những đốm sáng tiêu tan.

- Thế à?

Cửu U mỉa mai, chỉ tay vào không gia, đột nhiên trong cơn mưa lông (LTC: cái này thật sự là bó tay, lông 羽 cũng là vũ, mà mưa 雨 cũng là vũ) xuất hiện tử hỏa bùng cháy, những cái lông đặc biệt mang theo hỏa diễm lao vào lôi tráo. Lần này, tử hỏa khiến cho lôi điện bắt lửa, nhanh chóng đốt sạch lôi tráo thành tro tàn. Lông chim như phi đao bay đến, bắn vào thân thể máu thịt của Tần Thiên Cương.

Thế công đột nhiên trở nên lợi hại sắc bén khiến cho Tần Thiên Cương giật mình biến sắc, nhưng dù gì cũng là cường giả Chí Tôn ngũ phẩm, lập tức lật tay chưởng ra, lôi điện bạo phát.

"Đùng!"

Lôi chưởng ngạnh đấu tử hỏa vũ, lực xung phá bùng lên, Tần Thiên Cương lắc mình đã xuất hiện phía sau trăm trượng, hắn kinh hãi nhìn lòng bàn tay cháy đen, sắc mặt âm trầm.

- Chỉ bằng cái linh lực lôi đình tầm thường đó mà đòi chắn Bất Tử Hỏa?

Cửu U nhếch môi cười nhạo.

"Hừm"

Tần Thiên Cương trở nên cau có, lôi điện xám tro dâng lên như biển cả, chỉ chốc lát đã làm cho cả tầng mây đen thui phủ đầy lôi vân, áp lực đáng sợ khiến cho vô số người ở bên dưới mấy vạn trượng cũng run rẩy rõ ràng.

Chí Tôn ngũ phẩm nổi trận lôi đình, uy lực thực sự đáng kinh.

Cửu U xoay tay, linh lực hắc ám từ trong cơ thể cũng dâng tràn, cơn sóng đen cuồn cuộn mang theo tử hỏa, khiến không gian bồng bềnh biến dạng.

Hai luồng năng lượng đáng sợ hùng bá tự phương, khí thế đối chọi như thiên thạch đụng nhau.

Bốn con mắt lạnh lẽo đan vào nhau, tiếp sau đó, hai bóng người lao ra như chớp, linh lực cuồn cuộn như sóng thần đập vào nhau.

"Bùm!"

Trên chín tầng mây, kình lực kinh người tung hoành, phong bạo lăng lệ, gió buốt thấu xương cũng bị đánh tan, phạm vi mấy vạn trượng đều bị linh lực của hai người tràn ngập. (LTC: chạm đất luôn rồi...)

Trận chiến này, nhất định kinh tâm động phách.

Bên dưới, vô số cặp mắt dõi lên chín tầng trời, chép miệng nuốt nước miếng. Nhưng cũng có vài người dời ánh mắt nhìn xuống dưới này, Cửu U vàTần Thiên Cương đều có thực lực mạnh mẽ, khó có thể nhanh chóng phân thắng bại.

Do đó giao tranh ở dưới này có vẻ quan trọng hơn, thắng bại mặt trận này sẽ ảnh hưởng nhiều đến tâm lý Cửu U cũng như Tần Thiên Cương. Đối chiến cường giả cấp độ cao, một khi phân tâm thì chắc chắn là sơ hở trí mạng.

Rất nhiều ánh mắt lúc này đã dõi nhìn đến hai gã thống lĩnh Cửu U vệ và Lôi Ma chúng.

Tần Lăng nhoẻn miệng cười đối thị Mục Trần:

- Tông chủ đã hạ lệnh, hôm nay thật sự không thể nào tha cho các ngươi được.

Hắn có lòng tin không nhỏ, chính vì quân số Lôi Ma chúng đông hơn Cửu U vệ, về phương diện thống lĩnh, bản thân Chí Tôn tam phẩm, coi như là hoàn toàn áp đảo Mục Trần.

Nhiều năm suất lĩnh Lôi Ma chúng, cứ nhìn vào chiến tích lẫy lừng của hắn cũng đủ ngạo thị một gã thống lĩnh mới toanh của Đại La Thiên vực.

- Ta chỉ lo kết quả cuối cùng sẽ khiến Tần Lăng thống lĩnh phải thất vọng.

Thế nhưng, Mục Trần lại mỉm cười khích bác.

- Ha ha, quyết đoán!

Tần Lăng ra vẻ tán thưởng, khóe môi cười lạnh lẽo:

- Có như thế mới thú vị, mong rằng ngươi không quá kém cỏi, kẻ mà chỉ biết khua môi múa mép là ta ghét nhất!

"Đùng!"

Dứt lời, Tần Lăng bắn người lên, phía sau hắn sấm sét rung trời, Lôi Ma chúng như một đoàn tia sét bắn lên cao.

Mục Trần thấy vậy, cũng giơ tay lên.

- Mục Trần, cẩn thận một chút.

Đường Băng khẽ nói. Tần Lăng đã có thực lực Chí Tôn tam phẩm, cao hơn bất kỳ kẻ nào trong tứ đại thống lĩnh Đại La Thiên vực. Mặc dù quân đoàn giao chiến, thực lực cá nhân không phải quan trọng nhất, nhưng cũng có ảnh hưởng không nhỏ.

- Ở đây giao cho ngươi.

Mục Trần gật đầu. Chiến trường lúc này phân ra ba vòng chiến, Cửu U và Tần Thiên Cương quần thảo chín tầng mây, Cửu U vệ vs Lôi Ma chúng, còn lại là đám quân lính tạp nham lẫn lộn của nhiều thế lực gom lại hỗn chiến, đều có chiến cục giằng co.

- Yên tâm, bọn họ tuyệt đối không thể quấy nhiễu các ngươi.

Đường Băng, dáng vẻ thong dong. Trước đó nàng đã liên hệ với các thủ lĩnh những thế lực phụ thuộc Đại La Thiên vực, khi mà hỗn chiến nổ ra, nàng sẽ là đốc soái tạm thời của loạn quân.

Mục Trần thấy vẻ thong dong của nàng, không nói gì nữa, tay phất xuống, ánh mắt trở nên sắc bén.

- Cửu U vệ, lên!

"Hây!"

Tiếng hô ứng như sấm đồng thanh vang vọng, Cửu U vệ khởi binh hóa thành đám mây đen bay lên cao, đối diện Lôi Ma chúng. Chiến ý hùng hậu của đôi bên tràn ngập.

Mục Trần lắc mình xuất hiện phía trên không trung Cửu U vệ, chiến ý hắc ám như biển lớn vây quanh thân thể hắn.

Tần Lăng hờ hững nhìn Mục Trần, tay khẽ nâng lên, thản nhiên cất lời.

- Lôi Ma chiến ý!

Phía sau, Lôi Ma chúng trong giáp phục xám tro, mang theo đôi mắt hung bạo và tiếng sấm rền gầm gừ vang vọng.

"Đùng!"

Lôi đình lóe lên, chiến ý xám tro như lôi xà uốn lượn, vần vũ xung quanh Tần Lăng, cảnh tượng cực độ đồ sộ.

- Ta cũng muốn xem thử, Cửu U thống lĩnh danh nổi như cồn gần đây của Đại La Thiên vực có cái chỗ nào hay ho!

Tần Lăng cười, hai ngón tay chỉ ra, hướng tới Mục Trần.

"Uỳnh!"

Chiến ý lôi điện khổng lồ trăm trượng như nộ long lao đi, hào quang rực rỡ làm cho ánh mắt mọi người phải nhìn tới. (LTC: chiến trường không lo đánh mà tối ngày cứ ngó hoài, đúng là khán giả.)

Chiến ý lôi điện hoành không, lóe lên đã lập tức xuất hiện ở chỗ Cửu U vệ. Chỉ tiếc là khi nó sắp đánh trúng mục tiêu, đã bị chắn lại bởi một hộ thuẫn hình thành từ lông chim.

"Bùm!"

Điện quang bắn vào, dao động cuồng bạo tàn phá, thế nhưng vũ tráo có vẻ yếu ớt kia lại chẳng hề hư hoại, cho đến khi sức mạnh lôi điện đã tan hết mới từ tốn hóa giải.

Màn vừa rồi làm cho cường giả hai phe nghiêm mặt. Xem quy mô rõ ràng Lôi Ma chúng chiếm ưu thế, chiến ý cũng có vẻ cuồng bạo hơn.

Vậy mà công kích của họ lại để cho Cửu U vệ dễ dàng ngăn cản.

- Lợi hại, đã nghe đồn Mục Trần thống lĩnh dùng 1000 Cửu U vệ chiến thắng 5000 Huyết Ưng vệ, hôm nay được thấy, quả không hổ danh.

- Xem ra Mục Trần thống lĩnh rất am tường chiến ý, siêu hơn các thống lĩnh khác nhiều.

". . ."

Đám đông cường giả Đại La Thiên vực sợ hãi mà hoan hỉ, thả được hòn đá đè nặng ra khohỉ tâm. Họ cũng đang lo nếu Mục Trần chiến bại, sẽ khiến Cửu U vương phân tâm, thất thủ. Khi đó dĩ nhiên đại quân của họ sẽ tan tác rồi bị đồ sát.

Trên bầu trời, Mục Trần bình tĩnh lôi điện tan biến, đôi mắt liếc sang Tần Lăng, thần sắc bén như dao hiện ra.

- Hôm nay ta sẽ cho ngươi xem, cuối cùng là ai diệt được ai!

Hai tay kết ấn, Cửu U chiến ý dũng mãnh tăng thêm cường độ, nhất thời làm cho thiên không u ám, ngay cả tiếng sấm rầm rầm cũng bị lấn át không ít.

Dáng vẻ thong dong thư thái lúc này đã được thay thế bằng một bộ mặt dữ tợn.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 723: Quấy Nhiễu

Cửu U chiến ý hùng hậu gào thét, cường độ hoàn toàn chẳng kém gì Lôi Ma chiến ý đang chiến ưu thế quân số. Chiến ý như biển lớn dâng tràn quanh người Mục Trần, như một vùng biển đen từ không gian hư vô trào ra che phủ thiên địa.

Đứng trước chiến ý hùng mạnh như thế, Chí Tôn tam phẩm cũng không dám đối đầu.

Tần Lăng nhìn Cửu U chiến ý cũng tròn mắt kinh ngạc. Tin tức tình báo cũng cho hắn biết, gã tiểu tử Mục Trần kia cực kỳ am hiểu chiến ý, thao túng tinh diệu, nhưng không thể ngờ hắn lại có thể kích phát Cửu U chiến ý đến mức độ này.

Tần Lăng hừ một tiếng, Lôi Ma chiến ý ngưng tụ thành lôi vân xám tro chồng chồng lên nhau, sấm rền cuồng bạo, thanh thế cũng rất hãi người.

- Đừng có đem Lôi Ma chúng của ta so với đám phế vật Huyết Ưng vệ của Đại La Thiên vực các ngươi!

Tần Lăng cười gằn, ánh mắt lạnh lùng, hai tay giơ lên, chiết ý gầm lên kinh thiên, lôi điện xám tro điên cuồng hội tụ, trực tiếp lao vào lôi vân trùng điệp hóa thành một thanh lôi mâu.

Lôi mâu lẹt xẹt điện quang, như đám mãng xà lượn quanh, những tiếng nổ lách tách đáng sợ vang rõ ràng trong thiên địa.

Tần Lăng chẳng hề có ý thăm dò thực hư, vừa đánh là vận dụng chiến lực cực mạnh, muốn nhanh chóng chiếm thượng phong, thuận thế đánh

tan Cửu U vệ.

- Lôi Ma Mâu!

Tần Lăng vung tay ném tới, Lôi Ma Mâu màu xám tro bắn đi, không gian vỡ nát, xuyên phá bầu trời hướng tới phía trên Cửu U vệ.

- Cửu U Vũ!

Mục Trần thay đổi ấn pháp, chiến ý cuồn cuộn hóa thành một cái lông chim hắc ám to lớn lao ra, mạnh mẽ đối chiến với lôi mâu.

(LTC: oạc, tới giờ bị nghèo nữa rồi, cả chủ cả tớ cả quân đoàn kéo đi đánh người khác mà toàn xài lông... hãi cả lông chim)

"Đùng!"

Tiếng nổ vang, kình lực lại tạo phong bạo, thế nhưng chẳng làm cho hai mảnh hải dương chiến ý suy suyễn chút nào.

Một chiêu không công, Tần Lăng cũng chẳng biến sắc, ấn pháp múa như chớp, chiến ý cuồn cuộn, lớp lớp lôi mâu hiện ra, chỉ chốc lát đã dày đặc không trung.

Khung cảnh làm cho nhiều cường giả lạnh tê tái da đầu. Công kích ở cường độ dữ dội như thế, một Chí Tôn tam phẩm cũng khó mà thi triển, gánh nặng linh lực quá lớn, thế nhưng trong tay Tần Lăng lại dễ dàng mượn chỗ đáng sợ của chiến ý thao túng ra. Lúc này đối chiến không chỉ là một người, mà là đội quân mấy ngàn cao thủ tinh nhuệ được chỉ đạo bởi một Chí Tôn tam phẩm.

- Đi.

Tần Lăng phất tay tới, lôi mâu phủ thiên không bắn đi, cảm giác búng tay là núi rung đất lở thật có khí độ phi phàm.

Dầu vậy, cuồng oanh mãnh tạc của đối phương chẳng làm Mục Trần e sợ. Quân số Lôi Ma chúng áp đảo, nhưng tri thức và trình độ khống chế chiến ý của hắn lại cao hơn, Tần Lăng muốn dùng chiến ý để nghiền nát địch thủ là ý tưởng hoàn toàn sai lầm.

Mục Trần lập tức thao túng Cửu U chiến ý, ba đào đại lãng nặng nề ùn ùn lao ra, chiến ý hùng mạnh đánh vào cơn mưa lôi mâu.

"Bang bang"

Những tiếng nổ cự đại vang trên bầu trời, làm cho không gian nơi đó biến dạng điên cuồng.

Bên dưới, cường giả khán giả ngửa cổ quan chiến, hai bên giao tranh căn bản chẳng có kỹ xảo gì đáng nói, hoàn toàn là cậy mạnh đập lộn.

Nhưng ai cũng thấy, thế công cuồng bạo của Tần Lăng chẳng hề chiếm được chút ưu thế, hoàn toàn bị Mục Trần nhanh chóng cản lại, chẳng tiến được chút nào.

Diễn biến làm cho nhiều người than thầm, mấy năm nay tiếng tăm Lôi Ma chúng cực thịnh, không biết bao nhiêu thế lực đã bị họ giày đạp, vậy mà lúc này hung uy hoàn toàn bị ngăn cản.

Có vẻ như Cửu U vệ tuy không tiêu diệt được Lôi Ma chúng, ít nhất cũng có thể cầm cự triền đấu, gã tân thống lĩnh kia thật có tài.

"ầm ầm!"

Trên bầu trời, linh lực cuồng bạo tung hoành cả mười mấy phút, rồi mới từ từ ổn định. Tần Lăng cũng dừng thế công vô nghĩa, hắn biết có tiếp tục cũng chỉ dây dưa mất thời gian mà thôi.

Đấu chiến ý, chính yếu là thủ đoạn sấm sét, dùng quân số khổng lồ giành chiến thắng. Nếu có thể bao vây, tự nhiên có thể vây chết kẻ địch. Nhưng hai đội quân muốn phân thắng bại, vậy phải thi triển thủ đoạn mạnh nhất, phá tan chiến ý đối phương mới có thể thắng lợi.

Vậy mà Cửu U chiến ý chẳng hề kém cạnh Lôi Ma chúng, cứ triều đấu như vậy chỉ mất thời giờ vô vị, kết quả như thế không chỉ Tần Thiên Cương, chính Tần Lăng cũng không muốn.

Tần Lăng mắt lóe dị quang, đôi môi mỏng như dao cạo có vẻ sắc nhọn.

- Sao vậy? Không chơi nữa hả?

Tần Lăng dừng thế công, Mục Trần cười nói trêu ghẹo.

Tần Lăng lạnh lẽo nhìn hắn:

- Tiểu tử, tuy không thể không thừa nhận ngươi có thiên phú rất cao về chiến ý, có điều ta nói... ngươi vẫn còn ngu dốt lắm.

Khóe miệng dao cạo nhấc lên một nụ cười quái gở.

Mục Trần khẽ cau mày, trong lòng bất giác bất an.

Lúc này, Tần Lăng nắm tay lại, một tảng đá lóe điện quang xuất hiện trong tay hắn, tảng đá đó bị hắn bóp vỡ nát.

"Đùng!"

Lôi điện xám tro ào ào đổ ra, điện quang tràn ngập nhưng không mang đến sát thương nào cả, còn sắc mặt Mục Trần lại kinh biến.

Vì hắn phát hiện, lôi điện kia như một trường lực khổng lồ, và trong phiến trường lực đó, chiến ý đang ngưng tụ quanh hắn đã nhanh chóng biến mất.

- Sao lại thế này?

Mục Trần lo lắng nhìn Tần Lăng, rồi lại phát hiện Lôi Ma chiến ý cũng tan mất. Rõ ràng trong trường lực này, tất cả đều bị ảnh hưởng.

Hắn muốn làm gì?

- Ha ha, phát iện bản thân không thể sử dụng chiến ý nữa rồi à? Đây là Lôi Ma Tinh, kết hợp với Lôi Ma Sơn có thể tạo thành lôi trường lực, sẽ làm nhiễu chiến ý. Do đó lúc này tất cả chúng ta không ai có thể điều động chiến ý.

Tần Lăng ngạo nghễ cười nhạo Mục Trần, phủi tay lạch bạch.

Mục Trần cau mày, vội khép hờ hai mắt cảm ứng chiến ý. Đúng là có gì đó đang làm nhiễu cảm ứng của hắn, với thực lực hiện tại hắn không thể miễn nhiễm được.

Những chiến sĩ Cửu U vệ cũng bất ngờ mà xôn xao. Không có chiến ý, mối liên hệ với Mục Trần cũng mất, chiến lực Cửu U vệ đã bị phế đi bảy tám phần. Mục Trần chính là linh hồn của Cửu U vệ, có hắn thao túng chiến ý, thì quân đoàn mới hùng mạnh. Mất đi chiến ý, e rằng toàn quân sẽ tan tác.

- Sao thế nhỉ?

Bên dưới, cường khán giả cũng phát hiện ra bất ổn, ai nấy nghi hoặc lầm rầm. Tần Lăng đang làm cái gì? Như thế chẳng phải cũng vô ích sao, Lôi Ma chiến ý cũng đâu thể phát động công kích ?

- Hiện tại ngươi mất đi Cửu U vệ, và ta cũng mất đi Lôi Ma chúng.

Tần Lăng cười tủm tỉm nhìn Mục Trần, rồi chỉ chỉ vào Mục Trần, và trỏ ngón cái vào người mình:

- Lúc này, chỉ còn có ta và ngươi.

Ngay lập tức mọi người vỡ lẽ. Ý của Tần Lăng rất rõ ràng, mất đi Cửu U vệ, Mục Trần chỉ là một Chí Tôn nhị phẩm, còn Tần Lăng lại là cường giả Chí Tôn tam phẩm thành danh đã lâu!

Có Cửu U chiến ý, Mục Trần dễ dàng kháng cự với Tần Lăng và Lôi Ma chúng, nhưng Cửu U chiến ý bị tước đoạt, thực lực Mục Trần sẽ chỉ còn là chính mình.

Hai bên đang cân tài cân sức, khi chiến ý mất đi, đột nhiên lại có khoảng cách lớn.

Đó mới là mưu tính của Tần Lăng!

- Đê tiện!

Đường Băng nghiến răng quát lên nóng giận, lạnh lùng hạ lệnh:

- Ra tay! Diệt trừ Lôi Ma tông!

Bao nhiêu thế lực Đại La Thiên vực đã sẵn sàng đợi lệnh, lập tức xông lên, linh lực bùng phát tận trời, tiếng chém giết vang lên, ào ào xông qua, hướng tới Lôi Ma Sơn giết địch.

- Chặn chúng lại!

Đám thế lực Bách Chiến vực cũng chẳng kém, lập tức đón đầu. Lúc này chiến cục cân bằng, hiện tại Tần Lăng đã vây khốn Mục Trần, chỉ cần bọn họ ngăn cản được đối phương, vậy thì trận chiến này thắng lợi sẽ thuộc về họ.

Lúc này nhất định không được lui bước!

Ba quân lao vào nhau, nhất thời thiên địa rung chuyển.

"Ầm ầm"

Song phương giao chiến, tạo nên động tĩnh lớn, vô số cường giả mở màn chém giết, linh lực phát tán làm cho đại địa rung lên không ngừng, những đỉnh núi vỡ ra, đá lăn xuống sườn núi, có chỗ còn bị linh lực công kích phá nát tan, nơi nơi lại biến thành khe nứt như vực sâu....

Trên bầu trời, Tần Lăng khoanh tay đứng nhìn, mặc cho đại chiến bùng nổ, ánh mắt lạnh lẽo khóa chặt Mục Trần, nhếch mép cười gằn.

- Bây giờ xem ngươi làm thế nào.

Mục Trần cũng nhìn lại Tần Lăng, chân mày đang nhíu lại bỗng nhiên giãn ra, cười cười gật gù:

- Không dùng được chiến ý à, thật ra thì cái ý tưởng này cũng vừa hợp với ta.

Tần Lăng trợn mắt, rồi trở nên dữ tợn.

Lại còn tiếp tục múa mép? Một kẻ thật đáng ghét.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 724: Nhị Phẩm Vs Tam Phẩm

Trường lực kim lôi tràn ngập bầu trời, phủ lấy 2 quân đoàn hùng mạnh, gương mặt non trẻ của Mục Trần nhìn trường lực lại bình tĩnh ngoài dự kiến của Tần Lăng.

- Làm nhiễu chiến ý thì sao...

Mục Trần mỉm cười, mắt lạnh lẽo nhìn Tần Lăng, cái mưu mô của con người kia hóa ra lại rất hợp ý của hắn.

Nhờ có sự tham thấu chiến ý, do vậy so đấu chiến ý ban nãy Cửu U vệ nắm được chút thượng phong, thế nhưng căn cơ Cửu U vệ vốn bạc nhược, Lôi Ma chúng lại không phải hạng lang bạt ô hợp, nếu chỉ nhờ vào Cửu U chiến ý, thật ra Mục Trần cũng chẳng có cách nào để chiến thắng, giỏi lắm cũng chỉ là triền đấu cầm chân nhau mà thôi.

Thế nhưng khi đôi bên mất chiến ý, cuộc chiến lại trở nên đơn giản. Đối với người khác, đương nhiên Mục Trần chỉ có thực lực Chí Tôn nhị phẩm, tình huống đã có thể nói là nguy ngập vô cùng khi phải đối đầu Tần Lăng đã Chí Tôn tam phẩm.

Nhưng đối với bản thân hắn, lúc này đây mới nhen nhóm một cơ hội chiến thắng.

Tần Lăng có Lôi Ma chúng hậu thuẫn, Mục Trần đau đầu chẳng tìm ra cách tiếp cận. Thế nhưng mà mất đi cái mai rùa Lôi Ma chúng, độ nguy hiểm của Tần Lăng đối với hắn đã giảm đi rất nhiều.

- Xem ra ngươi lại thật sự trấn định.

Tần Lăng đứng khoanh tay giữa trời, lôi điện xám tro lẹt xẹt bắn ra, không gian dao động sau lưng như đang ẩn hiện một mảnh hải dương linh lực, uy áp bao phủ.

- Lôi Ma Thể!

Tần Lăng gằn giọng, tay kết ấn, thân hình đang nhanh chóng phình to lên, làn da chuyển màu tối tăm như thép đúc, gân xanh nổi lên cuồn cuộn, nhìn như một tên khổng lồ điện.

Sức mạnh cường hãn vô song bộc phát, có vẻ như Lôi Ma Thể mà Tần Lăng tu luyện cũng là một bộ thần thuật luyện thể thuộc tính lôi khá lợi hại.

- Ta có thể cảm thấy một chút lôi đình lực trong cơ thể ngươi, hẳn là cũng có tu luyện vài thần thuật thuộc tính lôi, bất quá... chỉ là múa rìa trước cửa Lỗ Ban.

Giọng nói Tần Lăng ầm ầm cuồng bạo, tiếng sấm mang theo chấn cho lỗ tai người nghe nhức nhối.

- Lôi Ma Thể?

Mục Trần tròn mắt kinh ngạc nhìn thân hình Tần Lăng, nhếch mép cười:

- Ta thật sự muốn xem thử, hai chúng ta ai là kẻ múa rìa qua mắt thợ!

Mục Trần hai tay hợp lại, lôi điện rực rỡ từ trong người bộc phát, nháy mắt đã dốc tận cực hạn Lôi Thần Thể, lôi hóa thân thể.

Mặc dù thể hình lại không phình to khổng lồ như Tần Lăng, nhưng tiếng sấm rền rĩ lại lấn át lôi uy của Tần Lăng.

- Hử?

Tần Lăng nhìn Mục Trần đang lôi hóa, ánh mắt nghiêm trọng. Hắn cảm thấy một ít lôi đình lực trong cơ thể Mục Trần, nhưng không ngờ sau khi thôi động, lại bộc phát lôi đình dữ dội thế này.

Dù vậy vẫn chưa đến mức làm cho Tần Lăng phải kiêng kị, hắn cười khẩy, thân hình quỷ mị xuất hiện trước mặt Mục Trần, lôi chưởng hung hãn vỗ xuống đỉnh đầu đối phương.

Sấm nổ chớp giật.

"Đùng!"

Hắn nhanh, nhưng Mục Trần còn nhanh hơn, lôi chưởng còn chưa ập xuống, lôi quyền đã hung hăng đáp trả, sức mạnh bá đạo dồn nén trong nắm đấm, bộc phát đập mạnh vào chưởng của Tần Lăng.

"Bốp!"

Tần Lăng cũng không đơn giản, kinh nghiệm lão luyện, chưởng mất công hiệu, lôi cước liên miên tàn ảnh không ngừng đá vào ngực Mục Trần.

Mục Trần chẳng hề biến sắc, cước kình cũng nhanh như chớp đối chọi.

"Chát! Chát! Chát!"

Tốc độ ra chân của hai người nhanh đến hoa mắt, người ta chỉ có thể thấy sấm chớp lóe lên, âm thanh ầm ầm vang vọng.

Chỉ vài cái chớp mắt mà hai người đã giao đấu trăm hiệp, hoàn toàn bằng sức mạnh cơ thể, mỗi lần đối chiến như sắt thép phang vào nhau, đánh loạn xà ngầu làm cho người ta run rẩy.

"Đùng!"

Lôi điện xé toang khung trời, hai bóng người lướt qua nhau, quyền cước như chớp, sau một tiếng nổ lớn, cả hai vị chấn văng ngược tác nhau ra xa.

Mục Trần bị đẩy lui cả trăm bộ, loạng choạng ổn định thăng bằng, cánh tay run rẩy, tay áo đã tan nát từ lúc nào.

Tần Lăng chỉ lui hơn mười bộ, dù chiến lực ngang ngửa nhưng thực lực Chí Tôn tam phẩm vẫn chiếm ưu thế không ít khi giao chiến chính diện.

Tần Lăng xoa xoa nắm đấm, bóp tay rốp rốp, lạnh lẽo nhìn Mục Trần, ánh mắt cực kỳ kinh ngạc. Không ngờ tên tiểu tử kia lại có khả năng ngạnh đấu sức mạnh đến thế này.

Lôi Ma Thể này Tần Lăng đã luyện trong Lôi Ma Uyên suốt 10 năm, mới tạo ra được thành tự thế này. Không ngờ cơ thể mà đối phương rèn luyện so ra cũng chẳng kém hơn chút nào.

Kết quả như vậy thật sự đáng ghét.

Khởi động cái bẫy loại bỏ chiến ý, hắn không muốn lại có một kết quả ngang cơ lần nữa!

Đôi mắt thù hằn hiện rõ trên gương mặt Tần Lăng, bất chợt hắn mạnh mẽ kết ấn, lôi vân trùng trùng ào ạt hội tụ quanh hắn, chốc lát hình thành một cái bóng lôi điện khổng lồ bao bọc lấy hắn.

- Lôi Ma pháp thân!

Tần Lăng quát lên, cái bóng khổng lồ hình thành, hai bàn tay to lớn đập vào nhau, rồi dũng mãnh kéo ra, một cái roi điện xám tro khổng lồ dài cả nghìn trượng lao vút đi tấn công Mục Trần.

- Lôi Ma Tiên!

Mục Trần lắc mình, lôi tiên bắn tới xuyên thủng thân thể hắn.

Một kích đắc thủ, Tần Lăng lại không tỏ ra vui vẻ, mà ngược lại nhíu mày khó chịu, vì rõ ràng thân ảnh Mục Trần đang từ từ tan đi, chỉ là một tàn ảnh.

"Rầm!"

Tần Lăng mắt lóe sáng, lôi tiên vung lên quất ra sau, vẽ một đường cong đáng sợ cùng tiếng chan chát đặc thù của roi.

Không gian phía sau hắn đột nhiên bị xé ra, long ảnh xuất hiện, cùng với sát khí ngập trời. Đại Tu Di Ma Trụ phủ cái bóng lớn hung hăng đập xuống thân ảnh khổng lồ.

"Vút!"

Roi điện với tốc độ nhanh bất thường đã đánh tới trước, quấn lấy Đại Tu Di Ma Trụ, lôi điện xám tro nổ bùm bùm phá hoại thân trụ, có vẻ như muốn phá hủy luyện hóa ma trụ.

Thế nhưng hung sát khí của Đại Tu Di Ma Trụ bạo phát, hoàn toàn kháng cự lôi điện phá hoại.

- Hung khí không tồi, ta lấy!

Tần Lăng liếm môi khoái trá, sức mạnh bất ngờ bộc phát, ngọn roi điện quấn lấy Đại Tu Di Ma Trụ kéo nó bay về, Mục Trần vận Lôi Thần Thể cực hạn cũng không thể trụ lại nổi, bởi vì lúc này Tần Lăng đã dùng tới Chí Tôn pháp thân.

- Muốn nuốt bảo bối của ta, coi chừng nghẹn chết!

Kim quang sáng chói từ đôi mắt Mục Trần chiếu rọi, chỉ nháy mắt pháp thân rực rỡ như vàng ròng xuất hiện giữa trời, vầng liệt nhật tỏa sáng sau đầu, uy áp thập túc.

Đại Nhật Bất Diệt thân!

Đại Nhật Bất Diệt thân giơ bàn tay khổng lồ chụp lấy Đại Tu Di Ma Trụ, sức mạnh khủng bố hoàn toàn hủy đi lực kéo, mặc cho Lôi Ma pháp thân cố sức thế nào cũng không làm cho ma trụ nhích thêm một phân.

- Thích lắm à? Vậy cho ngươi!

Mục Trần cười gằn, nhất thời sát khí ma trụ bùng phát, chấn cho Lôi Ma pháp thân cũng phải rời tay. Đại Nhật Bất Diệt thân tiến tới, kim quang càng thêm rực rỡ, làm cho thiên không cũng run rẩy.

"Ầm!"

Kim quang như nước trào ra, phủ lên Đại Tu Di Ma Trụ hắc ám, làm cho nó cũng trở thành một màu hoàng kim. Hoàng kim ma trụ được sức mạnh xé trời phá núi của Đại Nhật Bất Diệt thân vung lên, lôi vân trùng điệp bị đánh dạt đi, hung hãn đập vào đầu Lôi Ma pháp thân.

- Lôi Ma Thác Nhạc Thủ!

Sức mạnh áp đảo bất ngờ từ trên cao ập xuống khiến cho Tần Lăng biến sắc, hắn không tưởng tượng được vì sao Mục Trần lại có sức mạnh dời non lấp biển như thế. Không hề khinh thường, không hề chậm trễ, Lôi Ma pháp thân giơ cao hai tay, lôi điện xám tro ngưng tụ, tạo thành một lôi thủ to lớn chống đỡ không gian, hùng vĩ như núi lớn.

"Bang!"

Hoàng kim ma trụ vẫn hung hăng đập xuống, một âm thanh vang rền làm tất cả mọi người hết hồn.

Kình lực cuồng bạo tung hoành không trung.

Động tĩnh làm cho chiến trường hỗn loạn bên kia cũng tạm dừng, mọi chiến sĩ cường giả đều lui trở về trận địa của mình, kinh nghi hãi hùng nhìn qua bên này.

Nơi đó, hoàng kim ma trụ đang từ tốn đè xuống, bàn tay lôi điện khổng lồ như quả núi kia lại đang chậm chạp bị ấn xuống.

Tư thái bị đè nghiến chậm chạp, nhưng lại không cản được.

Tần Lăng sắc mặt trở nên khó coi.

"Rắc."

Đột nhiên một âm thanh gãy vỡ vang lên, vô số cường giả tròn mắt nhìn thấy lôi thủ xuất hiện những đốm sáng kim sắc, rồi càng lúc càng rực rỡ.

"ầm ầm!"

Kim quang bùng phát, lôi thủ to lớn nổ tung.

Ai nấy hết hồn hít hà.

Không ai ngờ được, Tần Lăng sau khi đã thi triển lại bị một Chí Tôn nhị phẩm hung hăng áp đảo đè bẹp.

Cảnh tượng này cũng hoàn toàn vượt ra khỏi kịch bản mà Tần Lăng đã tưởng tượng ra.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 725: Lôi Ma Kiếp

Hoàng kim ma trụ chấn vỡ lôi thủ, thuận đà đập vào hai cánh tay khổng lồ đang bắt chéo chống đỡ của Lôi Ma pháp thân.

"Bang!"

Lôi Ma pháp thân từ không trung rơi xuống, hai chân cắm vào hai ngọn núi khiến nó sụp đổ, thân hình cao nghìn trượng lún sâu vào lòng đất đến ngang hông.

Mọi người trố mắt nhìn đến mức con mắt sắp lồi ra ngoài.

Trên bầu trời, Đại Nhật Bất Diệt thân vững vàng giữa không, đôi mắt hoàng kim uy nghiêm nhìn xuống, giọng nói ầm ầm như sấm chế nhạo vang lên.

- Xem ra ta không phải kẻ múa rìa trước cửa Lỗ Ban nhỉ.

Trong Lôi Ma pháp thân, Tần Lăng mặt xanh mày xám thở hổn hển. Hắn không ngờ pháp thân của đối thủ cường đại đến vậy, lúc nãy va chạm, sức mạnh áp đảo làm cho hắn bất giác tim đập chân run.

Chí Tôn pháp thân tất nhiên bất phàm, thế nhưng với kiến thức của Tần Lăng cũng không thể nào biết được lai lịch của Đại Nhật Bất Diệt thân.

- Ngươi đắc chí vẫn còn sớm.

Tần Lăng vẫn chưa dễ dàng nhận thua, hắn cười khẩy, Lôi Ma pháp thân đập tay xuống mặt đất, làm cho núi non rung chuyển, đá lớn vỡ ra,

Lôi Ma pháp thân lại bay lên không trung.

Hai pháp thân khổng lồ lần nữa đối đầu.

Đỉnh đầu Lôi Ma pháp thân, Tần Lăng mặt mày u ám xuất hiện, hai mắt nhìn chằm chằm vào pho tượng hoàng kim, tức tối nghiến răng.

- Hắn tu luyện Chí Tôn pháp thân gì? Thực lực chỉ nhị phẩm, lại có thể khiến Lôi Ma pháp thân của ta cố sức cũng khó có thể đối kháng được.

- Tần Lăng, một tên Chí Tôn nhị phẩm mà cũng không giải quyết nổi hay sao?

Thình lình một tiếng nói từ trên thiên không cao vút vọng xuống.

Tiếng quát mơ hồ nổi giận, chính là Tần Thiên Cương. Hắn nhiên hắn đã nhìn thấy cục diện trận đánh.

Rõ ràng cục diện này không thể làm cho hắn hài lòng.

Bị Tần Thiên Cương trách mắng, Tần Lăng lo sợ biến sắc, nhìn Mục Trần hồi lâu, hắn hít thở sâu lấy lại bình tĩnh.

Thấy vẻ mặt khác lạ của đối phương, Mục Trần cũng hiện ra ở đỉnh đầu pháp thân, ánh mắt tập trung.

- Mục Trần, ngươi bằng thực lực Chí Tôn nhị phẩm có thể ép ta đến mức này, đúng là lợi hại, khó trách gần đây danh vọng đại tăng ở Đại La Thiên vực.

Tần Lăng bỗng dưng lại tán thưởng Mục Trần.

- Bất quá... trận chiến hôm nay, ngươi thua chắc!

Tần Lăng cười khằng khặc, gương mặt tỏ ra chắc ăn vô cùng:

- Chính vì sự ngu xuẩn của các ngươi, dám đến địa bàn của chúng ta mà khai chiến. Địa lợi nơi này nằm trong tay chúng ta!

Mục Trần trợn mắt.

Tần Lăng kết ấn như chớp, hai tay đột ngột vỗ xuống, tiếng quát lầm rầm vang trong trời đất.

- Lôi Ma địa, Lôi Kiếp Diệt Thế!

Mục Trần lập tức căng thẳng, cảnh giác đề thăng. Từ ban đầu hắn chưa hề coi thường Tần Lăng, đặc biệt đúng như lời gã nói, chiến trường nơi này là địa bàn của địch.

"Đùng! Đùng!"

Nhưng tiếng sấm bí ẩn vang vọng, mọi người kinh giác ngẩng lên nhìn, dáo dác tìm kiếm ngọn nguồn tiếng sấm.

Thế nhưng mặt đất lại rung chuyển, càng lúc càng dữ dội.

Mục Trần cũng nhìn quanh quất trên trời, nhưng lát sau, sắc mặt hắn thay đổi, rồi lại cúi nhìn mắt đất. Vì hắn phát hiện, tiếng sấm rền rĩ kia phát ra từ sâu trong lòng đất.

- Cẩn thận!

Hắn quát lớn cảnh báo những thế lực phụ thuộc Đại La Thiên vực phái dưới.

"Bùm!"

Thế nhưng đã trễ, mặt đất đột nhiên vỡ ra, vô số những cột sét từ trong lòng đất bắn lên, lôi điện xám tro hung dữ như rồng xám giương nanh múa vuốt lao lên trời.

"Bùm bùm bùm"

Chỉ nháy mắt chiến trường trài ngập lôi trụ xám ngoét, cách ngàn dặm cũng có thể thấy rõ.

Cảnh tượng cực kỳ hãi hùng.

Tần Lăng vững vàng đứng trên đầu Lôi Ma pháp thân, có lôi trụ kinh thiên làm nền, Lôi Ma pháp thân đầy ma quái với đôi mắt lạnh lẽo u ám.

Hắn lại kết ấn, Lôi Ma pháp thân cũng chụp hai tay lại.

"ầm ầm!"

Lôi điện xám tro từ lòng đất vươn lên, điên cuồng hội tụ về bàn tay khổng lồ của Lôi Ma pháp thân.

"xẹt xẹt xẹt!"

Lôi điện tung hoành, tiếng xẹt xẹt làm cho vô số cường giả biến sắc, vì từ nơi đó toát ra năng lượng hủy diệt.

Năng lượng này đủ để nhất kích tất sát một cường giả Chí Tôn tam phẩm!

Đây mới tuyệt đối là sát chiêu!

Trên chín tầng trời, hai bóng người lướt qua lướt lại, Cửu U hiện thân, gương mặt biến sắc, nhìn xuống bên dưới, rồi sắc mặt chuyển sang lạnh lẽo.

- Ha ha, Cửu U vương, bây giờ có còn nghĩ ta và Lôi Ma tông là quả hồng mềm nữa hay chăng? Ta sẽ cho ngươi phải trả giá vì cuồng vọng!

Tần Thiên Cương đắc ý cười to.

- Ngươi đúng là chán sống.

Sát khí kinh người bộc phát, giọng lưỡi Cửu U cũng triệt để lạnh như băng.

- Hừ, cho dù có thần thú lực, ngươi cũng chỉ là Chí Tôn tứ phẩm, coi như ngang hàng với ta, hiện tại ngươi chẳng đủ sức đâu, trố mắt ra mà xem quân đội với gã thống lĩnh của ngươi bị sét đánh thành tro đi!

Tần Thiên Cương cười khẩy.

Cửu U hít một hơi sâu, đôi mắt càng thêm nguy hiểm, câu trả lời lạnh lùng làm cho tiếng cười của Tần Thiên Cương cũng im bặt.

- Ai nói cho ngươi ta chỉ là Chí Tôn tứ phẩm?

Một tia hào quang lạ lùng từ trong đôi mắt Cửu U bắn ra, cuồng phong bạo khởi, hình bóng Cửu U Minh Tước lại phình to ra.

Đôi vai khẽ run, đôi cánh tuyệt đẹp giang ra, phất phới vỗ phành phạch, tạo hình khiến Cửu U cứ như ma nữ hàng lâm.

- Chí Tôn ngũ phẩm?

Tần Thiên Cương biến sắc. Hắn không thể ngờ được, từ đầu Cửu U đã cố ý áp chế thực lực, chưa hề đánh hết sức.

Cùng là ngũ phẩm, nhưng với thân thể thần thú, đương nhiên lúc này hắn đã không còn là đối thủ.

- Cho dù ngươi cũng là Chí Tôn ngũ phẩm, bây giờ cũng đừng mong cứu được bọn người kia!

Tần Thiên Cương tỏ ra điên cuồng, pháp thân to lớn mấy ngàn trượng bắn ra lôi điện xuất hiện.

Rõ ràng cũng là Lôi Ma pháp thân, có điều pháp thân của hắn lại mạnh mẽ hung hãn hơn Tần Lăng rất nhiều.

Tần Thiên Cương thấy rõ Cửu U rất quan tâm gã thống lĩnh Mục Trần kia, đến mức không tiếc bộc lộ thực lực. Công kích Tần Lăng đã phát động, chỉ cần cản Cửu U một chút, gã kia sẽ chết chắc.

Đương nhiên việc này hắn có thể làm được.

- Dù cho ngươi có bản lĩnh gì, ta cũng phải khiến ngươi bất lực nhìn tên tiểu tử kia ra tro!

Tần Thiên Cương cười điên cuồng, bàn tay pháp thân hung hăng đánh tới.

Cửu U cười lạnh, liếc xuống dưới, nghiến răng. Mục Trần... cố gắng một chút, ta đến ngay.

Đôi cánh vừa vỗ, thế công liên miên như mưa quét tới.

Bên dưới, Tần Lăng dường như cũng phát hiện động tĩnh trên chín tầng mây, mỉm cười châm chọc Mục Trần:

- Ngươi đừng mong có ai cứu được. Chết chắc rồi!

Tần Lăng lạnh lùng gằn từng tiếng, ấn pháp hợp lại.

- Lôi Ma thuật, Lôi Ma Kiếp!

"ầm ầm!"

Sấm rền thiên địa, một khối lôi cầu xuất hiện trong đôi tay khổng lồ của Lôi Ma pháp thân, linh lục trở nên cực kỳ cuồng bạo.

Năng lượng hủy diệt làm cho vô số cường giả lạnh gáy.

- Chết đi!

Tần Lăng sắc mặt tái đi, ngón tay chỉ tới Mục Trần, ánh mắt ác độc.

Lôi cầu mang theo sấm rền kinh thiên động địa, lao đi như một khỏa vẫn thạch với cái đuôi xám xịt bắn thẳng tới Mục Trần.

Tốc độ này không thể tránh né.

Đường Băng nhìn thấy cảnh đó, sắc mặt cũng tái đi.

"ầm ầm."

Lôi đình cuồng nộ, dữ tợn xông tới khiến cho da dẻ Mục Trần đau nhức từng cơn, nhưng hắn cũng không tránh, ngẩng lên nhìn trời, vì hắn cảm giác được khí tức Cửu U hơi rối loạn.

Chính là vì lo cho hắn sao?

Mục Trần nắm chặt tay lại, môi nhếch lên, rồi hai mắt nhắm chặt.

"Yên tâm đi, Cửu U. Ta sẽ không bước sau ngươi đâu."

Mục Trần ngồi xếp bằng trên đầu Đại Nhật Bất Diệt thân, tinh thần bơi vào giữa trán pháp thân. Nơi đó chính là chỗ chứa Đại Nhật Tinh đang bị một luồng năng lượng hùng mạnh giam giữ.

"Rắc!"

Dường như nhận thấy Mục Trần đang cần tới nó, Đại Nhật Tinh xuất hiện một vết nứt, kim quang từ vết nứt đó điên cuồng trào ra.

"Uỳnh!"

Đại Nhật Tinh hoàn toàn vỡ nát.

Kim quang chói mắt xé toang không trung, giữa trán Đại Nhật Bất Diệt thân chiếu rọi làm cho kẻ khác lông tóc dựng ngược.

Hai mắt Mục Trần bật mở!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 726: Chiến Thắng

Mục Trần mở mắt, hai luồng kim quang bắn ra, tất cả bóng tối đều lui đi.

Giữa trán Đại Nhật Bất Diệt thân, lại có hào quang kim sắc rực rỡ, như một vầng liệt nhật tỏa ra dao động làm người ta khiếp vía, làm vô số người chấn động.

Mục Trần ngồi xếp bằng trên đầu pháp thân, ngẩng lên nhìn khối cầu điện ầm ầm bắn tới, cái bóng to lớn bao phủ toàn bộ Đại Nhật Bất Diệt thân.

Lôi cầu chưa nổ, sức ép khủng khiếp đã khiến cho tầng đất bên dưới bắt đầu sụt lún.

Công kích được Tần Lăng hội tụ địa lợi phát động đúng là rất khủng bố. Đừng nói đến Chí Tôn nhị phẩm, kể cả tam phẩm cũng cầm chắc thất bại.

Chỉ đáng tiếc, đối thủ mà hắn đối mặt lần này không bình thường.

"Phù"

Mục Trần phun ra một hơi, tay kết ấn, giữa trán Đại Nhật Bất Diệt thân kim quang sáng lóa, bàn tay khổng lồ lúc này nắm chặt lại.

Hào quang đặc sệt như chất lỏng từ trên trán chảy xuống, hội tụ lại ở nắm đấm, tạo thành một tầng tinh thể kim sắc.

Lớp tinh thể kim cang bọc lấy nắm đấm Đại Nhật Bất Diệt thân, bề ngoài như được vẽ những ký hiệu thần dị nguyên thủy nhất, mơ hồ ẩn hiện, dao độgn khó hình dung lặng lẽ bồng bềnh.

- Chí Tôn thần thông, Nhất Dương Lực!

Đôi mắt đen bắn ra vẻ băng lãnh, Đại Nhật Bất Diệt thân bước chân lên trời, nắm tay phủ tinh thể kim cang đấm thẳng vào lôi cầu.

Nắm đấm kim cương xuyên thủng không trung, nháy mắt xuất hiện ở ngay lôi cầu, chẳng hề chần chừ tung quyền oanh sát.

Hai sức mạnh ngạnh đấu, nhưng không vang lên tiếng nổ kinh thiên như người ta dự đoán, mọi người trời mắt nhìn thấy nắm đấm kim cang trực tiếp xuyên thủng lôi cầu.

Chẳng thể cản nổi, dễ dàng như đấm thủng đậu hủ.

Kim cang quyền như tay thần vô địch, đáng sợ vô cùng.

"Xẹt xẹt!"

Những luồng hào quang bao phủ trời đất, cực kỳ cuồng bạo bắn ra từ lôi cầu, rồi nó nhanh chóng tan biến đi.

Chỉ chốc lát, lôi câu thế như hủy thiên diệt địa, trong ánh mắt kinh hãi của mọi người nhanh chóng tan đi.

Gió thổi hững hờ xuyên qua chiến trường, cả một vùng lặng ngắt như tờ.

"Phịt phẹt phẹt."

Trên bầu trời, Tần Lăng mặt trắng bệch, bất giác phun máu, thân hình lắc lư sắp té, hoảng sợ trước khung cảnh này.

Hắn không tưởng tượng được tại sao thế công cường đại của hắn lại để Mục Trần ngăn chặn dễ dàng như thế!

Gã kia thực lực chỉ mới Chí Tôn nhị phẩm thôi mà!

Đỉnh đầu Đại Nhật Bất Diệt thân, Mục Trần cũng đang chăm chú nhìn vào đầu quyền chấn nát lôi cầu, ánh mắt cũng chấn động không kém. Uy lực thần thông Đại Nhật Bất Diệt thân hoàn toàn vượt xa dự đoán.

- Không hổ là Đại Nhật Bất Diệt thân...

Mục Trần cảm thán một tiếng. Như Mạn Đà La nói, Đại Nhật Bất Diệt thân có thể được xếp vào top 30 danh hào Chí Tôn pháp thân, trước đây hắn cũng nghi ngờ không ít, nhưng hôm nay chân chính mục sở thị sức mạnh đã được khai phá của nó, hắn đã nhận thấy vẻ kiệt xuất kinh người của pháp thân này.

Quét mắt sang Tần Lăng mặt mày tái nhợt, đôi mắt đen lóe lên vẻ hung tàn, tay lại kết ấn. Kim cang chưởng tung ra, trực tiếp xuất hiện ở phía trước Lôi Ma pháp thân, nện vào ngực.

"Bùm!"

Không khí nổ tung, một vòng xung kích bùng ra.

Tần Lăng mặt xanh mày xám, nghiến răng không chậm trễ thúc giục Lôi Ma pháp thân tạo thành một tấm chắn dày đặc lôi điện, tạo thành Lôi Đình Thuẫn.

"Bùm!"

Thế nhưng kim cang chưởng vẫn có uy lực rất khủng bố, dễ dàng xuyên qua lôi hải, cứ như thể chẳng có thứ gì ở đây ngăn cản được nó.

Chân chính vô địch.

Sắc mặt Tần Lăng hoàn toàn tái mét, hắn chẳng kịp lui đi đã bị kim chưởng đánh trúng Lôi Ma pháp thân.

"Uỳnh!"

Kim quang bùng nổ, Lôi Ma pháp thân chấn động rung rinh, văng tít ra xa, va vào một ngọn núi nguy nga làm cho nó vỡ nát.

Một vệt dài mấy vạn trượng hiện ra trên đất.

Cuối vệt dài kia, bụi mù tràn ngập, Lôi Ma pháp thân toàn thân nứt nẻ, rồi đến khi cực hạn, nó hoàn toàn nổ tung thành vô số đốm sáng đầy trời.

"phèo phèo."

Một bóng người từ giữa ngực Lôi Ma pháp thân bắn ra, máu phun xối xả, cả người cắm vào một ngọn núi, khảm sâu vào trong đó.

"Ố ồ."

Khán giả trố mắt nhìn cảnh này, chấn động xôn xao. Cả cường giả Đại La Thiên vực lẫn Bách Chiến vực đều hết hồn khó tin.

Tần Lăng đã bị đánh bại!

Đánh bại ngay cả khi Tần Lăng đã dùng tới sức mạnh địa lợi.

- Người kia...

Những cái nhìn kinh sợ hướng lên đỉnh đầu pháp thân hoàng kim, bất giác nuốt nước bọt. Hắn đã làm thế nào a?

Cường giả Đại La Thiên vực mặt mày ngơ ngác, lúc này chân chính tỏ ra kính sợ Mục Trần. Người kia so sánh thâm niên thế lực đương nhiên không bì kịp bọn họ, nhưng năng lực của hắn như thế dĩ nhiên không lâu nữa sẽ trở thành nhân vật quyền thế, sờ tới là phỏng, nói chung là hot ở Đại La Thiên vực. Thậm chí xét trong thế hệ trẻ Bắc Giới này, có lẽ cũng chiếm một địa vị nhất định.

Mục Trần cười nhạt, bất chợt Đại Nhật Bất Diệt thân cũng tan đi, sắc mặt hắn tái mét, rõ ràng là tiêu hao linh lực cực lớn.

Tay hắn vươn ra, nắm lại, tòa núi vỡ tung, một thân thể thê thảm bị hắn cách không bắt gọn. Tần Lăng máu me bê bết, dao động linh lực hỗn loạn, hắn nhiên đã trọng thương cực nặng, không còn sức phản kháng.

Mục Trần bắt được thủ lĩnh của địch, lập tức lớn giọng thông cáo lên tầng trời tít trên cao:

- Tần tông chủ, xem ra vị Tần trưởng lão của ngươi đã phụ kỳ vọng rồi.

Giọng nói hùng hồn vang lên trời, Tần Thiên Cương bất giác tỏ ra hỗn loạn một chút. Hắn nhiên hắn cũng nhìn thấy Tần Lăng bị Mục Trần tóm cổ, nổi giận quát:

- Tiểu súc sinh, thả người của ta ra!

- Ngươi còn năng lực lo cho kẻ khác sao?

Đáp lời hắn là giọng nói lạnh băng của Cửu U, cánh chim sau lưng vỗ phần phật, đôi cánh để lại tàn ảnh sắc bén như thần khí, xuyên phá không gian, quét tới Tần Thiên Cương.

"Bùm! Bùm!"

Tần Thiên Cương cũng dốc toàn lực chống chọi, nhưng thực lực Cửu U rõ ràng vượt xa hắn, lại còn việc Mục Trần thắng lợi, khiến nàng ta chẳng còn lo phiền nào cả, thế công cuồng mãnh khiến Tần Thiên Cương khốn đốn vô cùng.

Sĩ khí bên phe Bách Chiến vực ở chiến trường hỗn loạn bên dưới thì nhanh chóng tàn lụi, họ đã nhìn thấy rõ tình hình hiện tại, cực kỳ bất lợi.

Tần Lăng đã bị Mục Trần bắt gọn, Tần Thiên Cương lại liên tiếp bại, không địch nổi Cửu U vương.

Sĩ khí đại giảm, các thế lực Bách Chiến vực chẳng còn ham chiến, bắt đầu có những kẻ bỏ chạy, tạo thành một phản ứng dây chuyền, trong chốc lát toàn bộ đều co giò cúp đuôi trốn chạy tan tác.

Các thế lực Đại La Thiên vực lại chẳng hề buông tha, nhân đó bắt đầu truy kích mạnh mẽ, tạo thành một tràng chém giết tàn sát.

Chiến quả đến lúc này đã rõ ràng.

- Khốn nạn!

Chín tầng trời, Tần Thiên Cương nổi giận hằn học, hắn vội vã đỡ một chưởng của Cửu U, cánh tay run rẩy rồi văng đi 1000 trượng. Hắn nghiến răng, bất ngờ cấp tốc thụp xuống, chỉ vừa lóe lên đã xuất hiện phía trên Mục Trần.

Mục Trần nhìn thấy Tần Thiên Cương đổi mục tiêu tấn công mình, hắn vung chưởng vào không trung, người ta chỉ nhìn thấy Tần Lăng thê thảm bất động đằng kia lại tóe máu văng đi.

Tần Thiên Cương cực kỳ oán hận nhìn Mục Trần, rồi nhìn sang Tần Lăng đang bay như diều đứt dây, nghiến răng lao tới, chụp lấy bả vai thuộc hạ, nhanh chóng rút lui.

"Hừ!"

Một tiếng hậm hực từ trời cao giáng xuống, đôi cánh hắc ám mang đầy tử hỏa nhanh như chớp chém vào lưng Tần Thiên Cương.

"Xoẹt"

Để lại một vết máu dữ dội, máu tươi rỉ rả.

Tần Thiên Cương run lên vì đau đớn, nhưng hắn chẳng hề có tâm ở lại sống mái một phen, chỉ ôm lấy Tần Lăng chui lủi trốn đi, để lại tiếng gầm gừ ai oán.

- Cửu U, Mục Trần! Các ngươi cứ chờ đó, Lôi Ma Tông nhất định trả thù!

Tiếng gầm đe dọa vang vọng, Tần Thiên Cương đã vội vã biến mất nơi chân trời.

Mục Trần nhìn kẻ địch bỏ chạy, thở phào một hơi. Thực lực gã tông chủ kia nếu dốc tất cả liều mạng, tất nhiên cũng sẽ làm cho quân ta tổn thất nặng nề.

Hiện tại có thể đánh bọn chúng bỏ chạy là tốt nhất, cái mà hắn cần lúc này cũng chỉ là cứ địa Lôi Ma Tông, chứ chưa phải mạng của Tần Thiên Cương.

Cửu U từ trên trời cao hạ xuống, bóng dáng thanh mảnh xinh đẹp xuất hiện cạnh hắn.

- Không sao chứ?

Cửu U tròn mắt long lanh nhìn hắn, hỏi thăm.

Mục Trần lắc đầu cười, nhìn xuống vùng đất đổ nát hoang tàn, rồi nhìn lên Lôi Ma sơn nguy nga hùng vĩ, bất giác nhếch mép cười to.

Lôi Ma Tông đã thuộc về họ.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 727: Tâm Ma Lôi Liên

Tàn dư chiến hỏa vẫn còn trải khắp chiến trường, lúc này khí thế Đại La Thiên vực đại thịnh, càn quét như mãnh hổ hạ san, chẳng thể cản nổi. Bên phía Bách Chiến vực vì lý do Tần Thiên Cương và Tần Lăng bại trận, sĩ khí tan nát, chiến ý mất sạch, binh bại như núi đổ.

Trận chiến đã có kết quả rõ ràng.

Mục Trần và Cửu U đứng giữa trời, không ra tay nữa, để phần dọn dẹp kết thúc chiến trường cho lâu la và các thế lực bên dưới. Họ sẽ trực tiếp thống lĩnh Cửu U vệ tiếp quản Lôi Ma sơn.

Đó là chiến lợi phẩm.

Cửu U cung chiếm lĩnh căn cứ, những thế lực khác không ai dám phản đối. Ai nấy đều rõ, mục tiêu từ ban đầu của Cửu U cung chính là Lôi Ma Tông, và trận chiến này mấu chốt chiến thắng chính là ở Cửu U cung.

Kẻ sở hữu lực lượng mạnh nhất, dĩ nhiên phải chiến lấy chiến quả cao nhất, đây là điều hiển nhiên ở Thiên La đại lục.

Sau khi tiếp quản Lôi Ma sơn, Cửu U liền dẫn theo Mục Trần, Đường Băng, Đường Nhu đến thẳng bảo khố. Thông thường một thế lực sẽ cất giữ những gì mà tông phái gom góp được ở chỗ này, Chí Tôn linh dịch cũng thường lưu trữ ở đây.

Đến bảo khố, không ngoài dự kiến có linh trận bảo hộ, bất quá linh trận cấp bậc tông phái này cũng khó mà cản nổi bước chân Cửu U, nàng chỉ vung tay lên, cánh cổng sắt nặng nề to lớn đã bị mở toang.

Năng lượng tinh khiết như hồng thủy tuôn ra, khiến cho không khí cũng trở nên cô đặc.

Cửu U dẫn đầu tiến vào, Mục Trần theo sát, hắn nhìn thấy khắp nơi trong bảo khố, những dòng linh lực trong suốt như nước uốn lượn như cự mãng, dao động linh lực tinh khiết tỏa ra.

Hẳn nhiên đó là Chí Tôn linh dịch ngưng tụ thành.

Thông thường một tông phái thế lực nào đó cũng ít có ai đem theo Chí Tôn linh dịch trong Càn Khôn Xuyến, mà dùng vài linh trận đặc biệt để gửi đi lấy ra khi cần, như thế có thể duy trì trạng thái tinh khiết nhất của Chí Tôn linh dịch. Do vậy hắn và Cửu U chẳng lo lắng Tần Thiên Cương bỏ chạy đem theo hết toàn bộ Chí Tôn linh dịch trong Lôi Ma tông.

Vả lại từ ban đầu, dĩ nhiên Tần Thiên Cương cũng không mong muốn trận chiến này hắn sẽ bại, do đó cũng chẳng cần phải chuẩn bị như thế.

- Có lẽ phần lớn Chí Tôn linh dịch đều được bảo tồn đầy đủ.

Mục Trần cười nói, cái bộ dáng này cho dù Lôi Ma Tông có kẻ nào cẩn thận lấy đi một ít Chí Tôn linh dịch, thì phần lớn vẫn còn để lại.

Đường Băng bên cạnh thường lãnh đạm, lúc này tiến vào bảo khố, nhất thời mặt đỏ bừng, hai mắt sáng rỡ nhìn những con rắn Chí Tôn linh dịch bơi lượn.

Cửu U thấy nàng ta như vậy, mỉm cười vỗ vai nàng:

- Tiểu Băng nhi, tính toán một cút đi, sau này chúng ta không cần kiêng khem khổ sở mà sống nữa đâu.

Mục Trần cũng lần đầu tiên nhìn thấy Đường Băng xưa nay lãnh đạm lại lộ cái vẻ hám tiền hám của này, nhất thời trêu:

- Những thế lực khác cũng ra sức không ít, hay là chia cho họ chút đi?

- Không được!

Đường Băng trừng mắt hung tợn:

- Cửu U cung phải thắt lưng buộc bụng mà sống, nào có dư Chí Tôn linh dịch đem cho bọn họ! Ngươi muốn chia cho họ, không bằng đem ta đi chia luôn đi!

Mục Trần cười sằng sặc, cảm thấy cô nàng Đường Băng lúc này đáng yêu cực kỳ.

Đường Băng thấy cái vẻ mặt trêu chọc cười cợt của hắn, lúc này mới rõ bị người ta dìm hàng, nhất thời đỏ mặt, xấu hổ.

- Ngươi dám chọc ghẹo tiểu Băng nhi, coi chừng Cửu U vệ tạo phản đó.

Cửu U trợn mắt mắng Mục Trần vài tiếng, vươn tay ôm eo Đường Băng, cười nói:

- Ngươi cứ yên tâm, hắn có đem ngươi đi chia, trong lòng cũng tiếc lắm.

- Cửu U tỷ!

Đường Băng nghe nàng nói thế, mặt càng thêm đỏ gay đỏ gắt.

Mục Trần cười sặc thêm vài tiếng, không dám tiếp tục cái chủ đề nhạy cảm đó, vội quay nhìn vòng vòng bảo khố, lát sau hắn cất bước đi sâu vào trong, dừng lại ở một góc, mắt chăm chú vào một thạch đài. Trên đó có vài hộp ngọc trong suốt, bên trong chứa mấy quyển lục lấp lánh lôi quang.

Mục Trần vung tay càn quét sạch sẽ những màn chắn linh lực còn tồn tại trên hộp ngọc, vươn tay chụp lấy, mấy quyển trục điện xẹt bay vào tay.

Đảo mắt nhìn qua, ba chữ hiện rõ trên quyển trục như được khắc bằng lôi điện.

Lôi Ma Thể.

Rõ ràng chính là tu luyện pháp Lôi Ma Thể của Tần Lăng, một thần thuật luyện thể thuộc tính lôi đình.

Mục Trần nheo mắt nhìn quyển trục Lôi Ma Thể, rồi lắc đầu. Hắn nhận thấy cũng là thần thuật luyện thể thuộc tính lôi, nhưng Lôi Ma Thể chẳng thể nào huyền ảo như Lôi Thần Thể.

Còn nữa Lôi Thần Thể càng xuống trình độ sâu hơn, thì càng tạo một căn cơ vững chắc để tu luyện thần thuật luyện thể khác cường đại hơn, điểm này Lôi Ma Thể thua xa.

Mục Trần cất nó vào Càn Khôn Xuyến, rồi nhìn mấy quyển trục khác, tất cả đều là thần thuật thuộc tính lôi, nhưng chẳng có cái nào vừa mắt.

Tra duyệt một hồi, hắn thất vọng lắc đầu, định quay ra, ánh mắt đột nhiên lóe lên liếc nhìn thạch đài bên cạnh, có một thẻ tre màu xám, mơ hồ có hoa văn lôi điện, có điều bề ngoài chán ngắt xám xịt, chẳng có gì kỳ lạ.

Thế nhưng trực giác mách bảo, Mục Trần đưa tay hút lấy nó, nắm chặt, đưa linh lực vào trong tra xét.

Tâm Ma Lôi Liên, lấy U Minh Tâm Ma Lôi làm tài liệu, phối hợp phương pháp ngưng luyện tạo thành Lôi Liên.

Lát sau, Mục Trần mở choàng mắt kinh dị. Thần thuật ghi chép trong thẻ tre này không hề tầm thường, là một phương pháp luyện chế gọi là Tâm Ma Lôi Liên.

Tâm Ma Lôi Liên giống như một loại thần khí có thể kích nổ, chỉ có điều nó phải lấy U Minh Tâm Ma Lôi làm tài liệu luyện chế. Dĩ nhiên yêu cầu luyện chế khắc nghiệt thì uy lực cũng cực kỳ cường đại. Lúc nó nổ, thì cho dù Chí Tôn ngũ phẩm, đều chỉ có tạm lánh mủi nhọn.

Này còn chính là một viên uy lực, nếu có thể rất nhiều lượng luyện chế đi ra, mấy chục khỏa ra bên ngoài, chỉ sợ ngay cả Chí Tôn ngũ phẩm cũng phải tìm đường trốn cho nhanh.

- Không ngờ Lôi Ma Tông lại có bảo bối thế này.

Mục Trần cực kỳ kinh ngạc, nếu đúng như những gì ghi chép ở đây, thì Lôi Ma Tông đang nắm giữ một khí cụ diệt chủng a. Nhưng sao chẳng hề thấy bọn chúng dùng đến nhỉ?

Gió thổi tới, Cửu U đến cạnh, cầm lấy thẻ tre trong tay Mục Trần, nhanh chóng giải đáp thắc mắc cho hắn.

- Là Tâm Ma Lôi Liên...

Chỉ có điều Cửu U khi biết được hung khí này, gương mặt lại biến sắc nhíu mày:

- Chỉ sợ không phải Tần Thiên Cương không muốn dùng, mà vì chúng không thể luyện chế ra...

- Không luyện chế ra được?

Mục Trần ngẩn người. Lôi Ma sơn này có Lôi Ma Uyên, vực sâu sinh ra Đại Địa Ma Lôi, đó chính là hạt giống sinh ra U Minh Tâm Ma Lôi. Chẳng lẽ bao nhiêu năm nay Lôi Ma Tông không tìm ra được U Minh Tâm Ma Lôi sao?

- Đừng tưởng rằng U Minh Tâm Ma Lôi bình thường.

Cửu U nhẹ nhàng lắc đầu:

- Nó là một loại lôi đình thần dị có thể sánh ngang Bất Tử Hỏa, uy lực của nó mạnh mẽ vượt xa Hắc Ma Thần Lôi. Do vậy Lôi Ma Tông tìm không được, cũng không phải chuyện gì đáng ngạc nhiên.

Mục Trần chép miệng. Hắn biết U Minh Tâm Ma Lôi hiếm lạ, nhưng vẫn không ngờ, có thể hiếm lạ đến trình độ này...

- Hiện tại chúng ta chiếm cứ Lôi Ma Tông, sẽ có một đoạn thời gian nghỉ ngơi chỉnh đốn, để chúng ta đến Lôi Ma Uyên xem thử.

Cửu U đảo mắt trầm ngâm.

Mục Trần gật đầu, bọn họ lần này tấn công Lôi Ma Tông, ngoài Chí Tôn linh dịch sung túc, nguyên nhân chính yếu đương nhiên là Lôi Ma Uyên.

Cả hai ra ngoài, Đường Băng đỏ mặt, mắt hưng phấn đón hai người. Kết quả nghiệm thu tính toán làm cho nàng rất phấn khích.

- Cửu U tỷ, thống kê sơ bộ Chí Tôn linh dịch có khoảng 13v, còn có không ít thần khí, thần thuật v.v... Nếu tất cả đổi sang Chí Tôn linh dịch, chắc cũng phải 6-7v nữa.

Đường Băng hồi báo, Mục Trần cũng chép miệng kinh thán. Doanh thu Cửu U cung một năm cũng bất quá 1v Chí Tôn linh dịch, vậy mà bảo khố Lôi Ma Tông lại chứa đến 13v, cái này có thể nói là một bước đổi đời, một ngày lên hương.

Cửu U cũng khẽ cười:

- Đúng là giải khát khẩn cấp.

Cửu U cung chi dùng xa xỉ, hầu như nhờ có Mục Trần cho Chí Tôn linh dịch cầm cự. Lúc này có khoản tài chính sung túc này, nháy mắt khiến cho tài lực Cửu U cung trở nên bạo hơn nhiều.

- Mấy thứ này, ngươi phái người thu hoạch cẩn mật, thời gian tới chúng ta đóng trại ở đây.

Cửu U nói.

- Dạ!

Đường Băng vui vẻ đáp.

Cửu U gõ đầu Đường Băng một cái, rồi cùng với Mục Trần ra khỏi bảo khố, bàn tính sơ sơ gì đó, rồi cả hai đi sâu vào Lôi Ma Tông. Họ đều nhận thấy rõ, sâu trong đó có những dao động lôi đình cực kỳ cuồng bạo.

Vùng sâu trong Lôi Ma Tông.

Mục Trần và Cửu U xuất hiện giữa trời, cả hai nhìn xuống, dưới ngọn núi lớn là một vực thẳm chừng nghìn trượng, tối tăm không thấy đáy, tiếng sấm ầm ầm từ vực sâu truyền ra khiến cho đất đai rung chuyển.

Lôi đình lực kỳ lạ rung động truyền ra.

Đó chính là mục tiêu của họ, Lôi Ma Uyên!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 728: Lôi Ma Uyên

Lôi Ma Uyên.

Mục Trần và Cửu U đứng trên không, nhìn xuống vực sâu thăm thẳm không thấy đáy, như con ma long cuộn mình trong lòng đất, khiến người ta lạnh run.

"Ầm ầm."

Tiếng sấm rền không ngớt vọng lên từ vực thẳm, khiến cho mặt đất cũng rung chuyển nhè nhẹ.

Cửu U nghiêm túc nhìn xuống, trầm giọng:

- Đó là Lôi Ma Uyên, dưới đó sinh ra Đại Địa Ma Lôi, loại lôi đình này khá kỳ lạ, dù là sét nhưng lại nối liền với lòng đất, khi nó xuất động dễ dàng làm cho đất văng đá nẻ, phá hoại kinh khủng như động đất vậy.

Mục Trần gật gù, hắn tu luyện Lôi Thần Thể, trước kia cũng khổ tu trong Lôi vực Bắc Thương linh viện, rất quen thuộc với sức mạnh lôi đình, do đó dễ dàng nhận thấy sự đáng sợ của lôi đình hội tụ trong Lôi Ma Uyên bên dưới.

Đại Địa Ma Lôi dù rất hung tợn, nhưng so với Bất Tử Hỏa vẫn kém một bậc, nếu dùng nó dung hợp vào linh lực, sẽ khiến cho Đại Địa Ma Lôi bị Bất Tử Hỏa đốt cháy thành tro.

Do đó, hắn cần phải tìm loại lôi đình ngang tầm với Bất Tử Hỏa, và Đại Địa Ma Lôi hắn nhiên không đạt tới trình độ đó.

Mục tiêu của Mục Trần chính là loại sét khó tìm hơn, lợi hại hơn cả Đại Địa Ma Lôi, U Minh Tâm Ma Lôi!

- Bất quá U Minh Tâm Ma Lôi lợi hại như thế, cho dù tìm được cũng không đơn giản mà dung hợp được.

Mục Trần trầm ngâm suy tính. Ngày trước hắn dung hợp Bất Tử Hỏa mà hao hết tinh lực, bây giờ muốn dung hợp thêm U Minh Tâm Ma Lôi, tuyệt đối là khó càng thêm khó, nguy hiểm vô song.

- Nhưng nếu dung hợp thành công, linh lực của ngươi sẽ có hai thuộc tính lôi hỏa, uy lực cũng hơn xa linh lực bình thường.

Cửu U cười nói.

- Đương nhiên, sức mạnh chân chính cũng không phải càng nhiều thuộc tính thì càng mạnh. Ví dụ như Viêm Đế, nếu xét về khống hỏa mà nói, e rằng Đại Thiên thế giới căn bản không ai dám so. Đó mới chân chính là Hỏa Đế, vạn hỏa thiên địa trong tay hắn đều dễ dàng sử dụng.

- Vậy tức là chuyên chú sẽ lợi hại hơn?

Mục Trần trầm ngâm hỏi lại. Viêm Đế tu luyện hỏa đạo đến cực hạn, đến mức đó rồi, những sức mạnh khác cũng khó làm hắn động tâm.

- Cũng không hẳn, thiên địa huyền ảo vô song, không có con đường nào là siêu đẳng tuyệt cường. Nghe nói Võ Tổ kia, linh lực của hắn có nhiều đặc tính, không chỉ tinh thông lôi, hỏa mà năm xưa xâm nhập Băng linh tộc, lại thi triển ra hàn băng uy mãnh, ngay cả chủng tộc viễn cổ như Băng linh tộc lấy băng làm đồ ăn hằng ngày cũng không cản nổi.

Cửu U lắc đầu, lại nói.

- Võ Tổ? Linh lực của hắn lại có nhiều đặc tính đến thế?

Mục Trần giật mình, nhớ tới lần hội ngộ Lâm Tĩnh ở Thương Chi đại lục, Võ Tổ kia hắn chính là phụ thân của nàng?

- Nghe đồn chính vì sự đặc biệt ở hạ vị diện của hắn. Đại Thiên thế giới có vô số vị diện giao hội, một số hạ vị diện cũng có chỗ độc đáo, vài nơi có thuật tu luyện đặc biệt, đem vào Đại Thiên thế giới cũng không tầm thường.

Cửu U mỉm cười, nói tiếp:

- Do đó thời buổi này không có một con đường duy nhất cực mạnh nào cả, chỉ có con đường tu luyện thích hợp nhất mà thôi. Chính ngươi cũng phải tìm ra con đường cho mình, tương lai mới có thể ganh đua cao thấp với ngàn vạn Chí Tôn trên đời.

Mục Trần gật gù, hắn méo miệng cười khổ:

- Nhưng mà mấy chuyện đó còn xa lắm, U Minh Tâm Ma Lôi chúng ta còn chưa tìm ra được nữa đó.

Mục Trần thấp thỏm lo âu nhìn xuống Lôi Ma Uyên. Vốn mang kỳ vọng rất lớn, thế nhưng khi phát hiện Lôi Ma Tông bao nhiêu năm đồn trú ở đây vẫn không tìm ra được U Minh Tâm Ma Lôi, nhất thời hy vọng tan như bong bóng.

Không thể nào Lôi Ma Tông hao tổn tâm cơ vẫn công cốc, còn hắn chỉ tạt ngang mà có thể chạm tới U Minh Tâm Ma Lôi.

- Dù ra sao cũng cứ thử xem.

Cửu U nói.

Mục Trần gật đầu, hai người nhìn nhau, nhanh chóng hạ xuống Lôi Ma Uyên, biến mất trong bóng tối.

"Ầm ầm."

Sấm rền không ngừng vọng lên từ lòng đất, hai người hạ xuống nhẹ nhàng, phút chốc đã xuống độ sâu vạn trượng, tốc độ của họ dần chậm lại, vì đã nhận thấy sự cuồng bạo của lôi đình trong độ sâu này quá lớn.

Mục Trần và Cửu U đứng thẳng, hắn búng tay ném ra một khối cầu ánh sáng, rơi xuống rồi bùng phát, chiếu rọi khung cảnh Lôi Ma Uyên rõ ràng.

Bóng tối biến mất, cảnh tượng cũng hiện ra trong mắt hai người, lúc này sắc mặt càng thêm nghiêm trọng. Trên vách vực sâu, đầy rẫy những cái lỗ đen to chừng 1 trượng, lôi điện xám tro như đám rắn con chui qua chui lại, vọng những âm thanh hung tợn đáng sợ chấn động nền đất.

Đám lôi điện xám tro kia đúng là Đại Địa Ma Lôi.

"Ầm ầm ầm!"

Đại Địa Ma Lôi có mặt khắp nơi dưới vực, dao động cuồng bạo làm không gian vặn vẹo, lúc ánh sáng bùng phát, chúng dường như sinh vật có linh tính cảm ứng được kẻ xâm nhập, lôi điện từ những lỗ đen bắn ra, hướng thẳng tới công kích Mục Trần và Cửu U.

Hai người chẳng hề bối rối, Cửu U phất tay tạo thành một hỏa tráo bảo vệ cả hai, mặc cho Đại Địa Ma Lôi xông tới, hoàn toàn thất thế trước Bất Tử Hỏa.

- Nhìn bên dưới.

Cửu U không quan tâm đến Đại Địa Ma Lôi, nàng chỉ tay bảo Mục Trần nhìn xuống dưới, gương mặt nghiêm túc.

Mục Trần cúi đầu nhìn theo, bắn ra một khỏa quang cầu xuống dưới đáy vực tăm tối. Lát sau quang cầu nổ tung thành những đốm sáng li ti chiếu rõ dưới kia.

"Oạc."

Mục Trần nhìn thấy rõ ràng, nhất thời run rẩy. Sâu dưới kia, lôi điện xám tro dày đặc hình thành một biển sét, màu sắc tăm tối như lối đi vào thế giới hắc ám, làm hắn lạnh cả da đầu.

Lôi hải kia hoàn toàn đều do Đại Địa Ma Lôi ngưng tụ thành.

- Khó trách Lôi Ma Tông tìm kiếm bao năm vẫn không thể thấy được U Minh Tâm Ma Lôi.

Mục Trần thở dài. Ai mà ngờ sâu dưới Lôi Ma Uyên lại có Đại Địa Ma Lôi hùng hậu dữ dội đến thế, cho dù Tần Thiên Cương với thực lực Chí Tôn ngũ phẩm cũng đừng mong chạy bừa trong này.

Cửu U gật đầu, nhíu mày:

- Xem ra muốn tìm U Minh Tâm Ma Lôi, phải xâm nhập vào Đại Địa Ma Lôi hải này.

Mục Trần thở dài, hắn không vội xông vào, quét mắt quan sát Lôi Ma Uyên, vẻ mặt trầm ngâm.

- Cửu U, ta muốn dẫn Cửu U vệ xuống đây huấn luyện.

Bất giác hắn đề nghị.

- Hử? Lôi Ma Uyên tràn ngập Đại Địa Ma Lôi, bản thân ta và ngươi thì không hề gì, nhưng Cửu U vệ thì nguy hiểm không nhỏ.

Cửu U chấn kinh

- Ta muốn truyền thụ Lôi Thần Thể cho bọn họ. Lôi Ma Uyên là lôi địa tuyệt hỏa để tu luyện Lôi Thần Thể, nếu Cửu U vệ có thể thành công luyện được Lôi Thần Thể, khi đó chiến ý ngưng tụ sẽ vượt xa hiện tại.

Lôi Thần Thể đương nhiên rất ích lợi cho việc rèn luyện thân thể, có điều lúc này thực lực Mục Trần tăng cao, Lôi Thần Thể đã còn rất ít ích lợi cho hắn. Nếu hắn có thể khiến Cửu U vệ thành công luyện được, thì tất nhiên chiến lực tổng thể sẽ tăng rất cao. Khi đó hắn tin chỉ với 1000 Cửu U vệ, trong Đại La Thiên vực ngoài quân đoàn thần bí Đại La Thiên quân thì đều hoàn toàn xếp cờ dưới chân Cửu U vệ.

Hơn nữa, về lâu về dài, một ngày kia hắn cần đến Lạc Thần tộc, dĩ nhiên không nên một mình đến đó, cần phải có lực lượng hùng hậu.

Cửu U vệ hẳn nhiên là một lựa chọn không tồi, dù rằng bọn họ còn chưa đạt tới thành tựu như vậy, nhưng tiềm lực thì hoàn toàn dư thừa.

- Cũng được.

Cửu U suy tư một chút rồi cũng gật đầu, nàng hiểu ra ý tưởng sâu xa của hắn. Nói một cách nào đó, Cửu U vệ là lính của nàng, nhưng việc này nàng chẳng có gì phản đối, vì rõ ràng quan hệ của hai người đặc biệt hơn mấy thứ này nhiều.

Đã quyết định, hắn không chần chừ, lập tức bay lên rời khỏi Lôi Ma Uyên, nhanh chóng triệu tập Cửu U vệ, dẫn tất cả xuống Lôi Ma Uyên.

Thực lực Cửu U vệ đương nhiên không dễ dàng xuống dưới như Cửu U và Mục Trần, họ chỉ đến được độ sâu 3000 trượng thì không xuống tiếp được nữa.

Mục Trần dặn dò một hồi, vung tay ném ra những thẻ ngọc, đưa vào tay mỗi chiến sĩ Cửu U vệ.

- Đây là tu luyện pháp Lôi Thần Thể của ta, từ hôm nay các ngươi sẽ tu luyện ở đây.

Mục Trần nói chuyện cách thản nhiên, nhưng đám Khâu Sơn thì sửng sốt. Lát sau vẻ mặt cảm kích không nói nên lời hiện rõ trên mặt. Họ biết rõ giá trị Lôi Thần Thể cao như thế nào, đây chính là thần thuật luyện thể (?), ở những thế lực khác đương nhiên rất khó mà chạm tới, không ngờ Mục Trần lại dễ dàng truyền thụ cho họ.

- Đa tạ thống lĩnh!

Cả đám khụy một gối, tay cầm chắc thẻ ngọc, thần sắc cung kính và trung thành. Họ không nịnh hót gì thêm, trong lòng giữ một sự cảm kích không phai.

Kẻ sĩ chết vì tri kỷ. Có thống lĩnh hào phóng thế này, họ cũng có thể chết vì hắn.

Mục Trần gật gù, không nói nhiều, phất tay rồi nhanh chóng hạ xuống sâu torng Lôi Ma Uyên.

Điều hắn muốn đã đạt được, Lôi Thần Thể mua chuộc hoàn toàn lòng trung thành của Cửu U vệ, tính ra giao dịch này hắn lời to.

Sắp xếp Cửu U vệ ổn thỏa, hắn yên lòng xuống Lôi Ma Uyên tìm U Minh Tâm Ma Lôi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 729: Tìm Kiếm

Lôi Ma Uyên, phía trên lôi hải tối tăm.

Mục Trần và Cửu U thần sắc trịnh trọng nhìn xuống lôi hải, dù nó khá yên tĩnh, nhưng cả hai đều thấy rõ hiểm nguy cuồng bạo chôn giấu sâu trong đó.

- Cùng vào xem thử.

Cửu U lên tiếng. Khu vực thế này đương nhiên nàng không để Mục Trần cô thân mạo hiểm.

Mục Trần không phản đối, cả hai nhanh chóng lao vút vào trong lôi hải, được Bất Tử Hỏa tráo bảo vệ.

"Tùm tùm."(?)

Trên lôi hải như vang lên tiếng nước, hai người trước sau nhảy vào, biến mất trong tối tăm, nhìn qua như bị một cái miệng hắc ám nuốt vào.

"Ầm ầm ầm!"

Nhất thời sấm rền kịch liệt chấn động, thủ đoạn lợi hại nhất của Đại Địa Ma Lôi chính là sóng chấn động, đủ để phá nát mặt đất.

Cả hai tuy đều có phòng bị, nhưng tầng phòng ngự đó cũng bị sóng chấn động làm lung lay.

Mục Trần trợn mắt cố nhìn, nhưng màu tối đen tràn ngập đôi mắt, lại vì Đại Địa Ma Lôi ngăn cách, cảm ứng cực kỳ kém. Muốn ở cái nơi như

thế này tìm kiếm U Minh Tâm Ma Lôi, hiển nhiên giống như mò kim đáy biển.

Nhưng đã tới đây, có khó khăn gian nan thế nào cũng phải thử.

Giữ tín niệm đó, cả hai bắt đầu lặn sâu hơn vào lôi hải. Theo lý mà nói, U Minh Tâm Ma Lôi cao cấp hơn Đại Địa Ma Lôi, nơi hình thành chắc chắn phải là chỗ hội tụ Đại Địa Ma Lôi nhiều nhất.

"Ầm ầm!"

Sấm rền cuồng bạo liên tục trong lôi hãi như giữa cuồng phong bão táp, hai người nhanh chóng xuyên qua lôi hải, hào quang linh lực của hai người là ánh sáng duy nhất trong vùng biển tối đen này.

Càng xâm nhập, họ càng nhận thấy sóng chấn động càng thêm mãnh liệt, khiến tốc độ họ càng ngày càng bị hạn chế.

Dù vậy đến lúc này họ cũng chẳng nhận thấy được dao động nào của U Minh Tâm Ma Lôi.

Hai người nhìn nhau, vẻ mặt than thở nhìn thấy rõ ràng. Quả nhiên giống như dự đoán, tìm kiếm U Minh Tâm Ma Lôi trong lôi hải này là chuyện vô cùng khó khăn, khó trách bao nhiêu năm trôi qua Lôi Ma Tông vẫn không thể thành công.

- Lôi Ma Uyên đi sâu xuống lòng đất, càng sâu thì lôi đình càng cuồng bạo, e rằng xuống thêm nữa chúng ta cũng không chịu nổi.

Cửu U nghiêm túc đặt vấn đề.

Mục Trần gật gù. Hắn đã hiểu cái biện pháp ngu xuẩn này có làm hai năm nữa cũng không thể tìm ra U Minh Tâm Ma Lôi.

Nhưng ngoài cách này thì còn cách nào nữa chứ?

- Đại Địa Ma Lôi ở đây quấy nhiễu cảm ứng của chúng ta, khiến không thể dò xét, trừ phi ngăn cách được Đại Địa Ma Lôi, chúng ta sẽ tiện bề tìm kiếm hơn.

Cửu U chỉ buột miệng nói ra, Đại Địa Ma Lôi cuồng bạo vô cùng, tràn ngập tính công kích, cực kỳ bài xích những vật thể xâm nhập. Muốn ngăn cách được nó, với thực lực của nàng vẫn không có khả năng.

Mục Trần nghe vậy thì nhíu mày. Đúng như Cửu U nói, muốn tìm U Minh Tâm Ma Lôi, vậy chỉ có một biện pháp, dùng chính Đại Địa Ma Lôi làm vật dẫn. Nhưng lôi đình hung bạo này có cam nguyện cho họ sử dụng? Điều này căn bản không nghĩ cũng biết đáp án.

Thấy hắn trầm tư, Cửu U không quấy rầy, nàng cũng chẳng có cách gì khác.

Mục Trần chợt nói:

- Ta dùng Lôi Thần Thể thử xem.

Dứt lời, linh lực hộ tráo tan đi, Đại Địa Ma Lôi đánh tới, thân thể hắn nhanh chóng lôi hóa, lôi điện rực rỡ chạy trên da.

"Bùm! Bùm!"

Nhưng dự tính của Mục Trần thành ra công cốc, Đại Địa Ma Lôi chẳng hề ôn hòa hơn vì cơ thể toát ra lôi đình của hắn, lôi đình cuồng nộ hung hăng đánh vào người hắn, chấn động mạnh đến nỗi thân thể mạnh mẽ của Mục Trần cũng run lên bần bật, khí huyết không thông.

Cửu U thấy vậy, vội dùng Bất Tử Hỏa tráo bảo vệ Mục Trần:

- Không được, tuy ngươi có Lôi Thần Thể, nhưng cái đó đâu có nghĩa là ngươi miễn dịch với tất cả lôi điện.

Thế gian đủ loại lôi đình, mỗi thứ đều có thuộc tính khác nhau, hẳn nhiên chỉ bằng Lôi Thần Thể, Mục Trần không thể nào miễn dịch hoàn

toàn trước sự tổn thương của lôi đình lực.

Mục Trần méo mặt, vốn nghĩ Lôi Thần Thể ít nhất cũng có thể giảm bớt tính công kích của Đại Địa Ma Lôi, nhưng xem ra chỉ là suy tưởng ngu ngốc.

- Lôi Thần Thể cũng vô dụng.

Mục Trần cau mày lẩm bẩm, bất giác tri thức lóe lên, hắn nhớ tới một loại thần thuật hắn đã tu luyện thành, nhưng ít khi sử dụng....

Ngự Lôi thuật.

Đây chính là thần thuật mà Bắc Minh Long Côn truyền thụ cho hắn. Thần thuật này rất kỳ lạ, có thể liên kết với lôi đình trong thiên địa, nối trời dẫn lôi. Có điều trong chiến đấu thần thuật này chịu hạn chế của môi trường rất nhiều, nên ít khi hắn có khả năng thi triển. Lúc này đúng là vừa hợp với hoàn cảnh.

- Ta thử lại nào...

Mục Trần hưng phấn, ngồi xuống, mắt nhắm lại, tay kết ấn, ngưng định như lão tăng ngồi thiền.

Mục Trần tịnh tâm lại, ý niệm tỏa ra, cẩn thận tiếp xúc với Đại Địa Ma Lôi.

Dao động kỳ dị lan theo ý niệm của hắn phát ra, chính là Ngự Lôi thuật.

Dao động bắn ra xung quanh thành một vòng tròn, cảnh tượng kỳ diệu xuết hiện, Đại Địa Ma Lôi đang vờn quanh hung hãn đang từ từ an tĩnh lại.

Cửu U tròn mắt kinh ngạc.

"Hắn thật sự thành công?"

Mục Trần chậm rãi mở mắt, vẻ mặt cực kỳ vui mừng. Ngự Lôi thuật thần dị vượt cả dự kiến, mặc dù chưa thể khống chế toàn bộ Đại Địa Ma Lôi, nhưng hắn đã có thể liên kết được, ít nhất là không còn bài xích và công kích hắn nữa/

Tiếp theo, có Đại Địa Ma Lôi dẫn đường, hắn có thể dễ dàng tìm tòi trong lôi hải đáng sợ này.

Mục Trần lại nhắm mắt, ý niệm bám vào từng đạo Đại Địa Ma Lôi, nhanh chóng lây lan ra.

Cửu U đứng hộ pháp cạnh Mục Trần. Ý niệm lan đi không thấy được, nhưng nàng cảm ứng được cái gì đó xẹt qua không gian, quét nhanh đi trong lôi hải.

Ý niệm lướt qua, sấm rền không ngớt, có Ngự Lôi thuật, Đại Địa Ma Lôi chẳng hề công kích ý niệm Mục Trần. Bằng không với cái ý niệm bạc nhược này, lôi đình cuồng bạo đã đánh cho tan nát.

Vô số hình ảnh liên tiếp chạy về trong trí óc Mục Trần, nhưng vẫn là một mảnh tối tăm, không có gì khác thường. Dầu vậy hắn cũng không nóng vội, vận dụng tâm niệm tiếp tục tìm kiếm.

Thời gian tìm kiếm thong thả trôi đi.

Kiểu tìm kiếm này buồn tẻ dễ chán nản, Mục Trần không dám lơ là, hắn cẩn thận thăm dò từng dao động nhỏ, tìm kiếm mục tiêu đang nằm đâu đó trong lôi hải.

Thế nhưng vẫn không có kết quả.

Một ngày... hai ngày... bốn ngày...

Chớp mắt đã bốn ngày, hắn ngồi yên như cục đá không nhúc nhích, mắt nhắm nghiền chưa hề mở ra.

Cửu U hộ pháp bên cạnh cũng bốn ngày, thời gian càng trôi càng làm cho nàng nóng ruột. Chẳng lẽ như thế này cũng không thể mau chóng tìm ra được tung tích U Minh Tâm Ma Lôi?

Nghiêng nghiêng nhìn hắn, gương mặt trẻ trung đã ít đi nhiều sự non nớt, tăng thêm nhiều nét kiên nghị, quật cường cố chấp.

Cửu U nhẹ nhàng thở dài.

Tiếng thở dài ta thán của nàng lọt vào tai hắn, khiến cho hắn run lên, gương mặt đột ngột bừng lên vui mừng điên dại.

Ý niệm vươn ra, cuối cùng đã nhận thấy vài dao động khác lạ. Ở cái hướng đó, ngay cả Đại Địa Ma Lôi cũng không dám tối gần, giống như đang e sợ.

"Ầm ầm!"

Bên đó phát ra tiếng sấm như quỷ thét gào, vang lên trong lòng Mục Trần làm hắn run rẩy, sắc mặt tái mét, toàn bộ ý niệm tan vỡ.

Dù vậy khi tia ý niệm cuối cùng tan vỡ, hắn đã nhìn thấy trong bóng tối vô tận, có một tảng đá hoang phế ẩn hiện.

Mục Trần bật mở hai mắt, mồ hôi túa ra đầy trán, hắn ngã nhào tới trước, tay ôm lồng ngực, tạp niệm như suối tràn ra trong đầu, linh lực cơ thể cũng có dấu hiệu mất khống chế.

Một bàn tay mát lạnh đặt lên lưng hắn, linh lực ấm áp dũng mãnh đổ vào, áp chế linh lực mất khống chế trong cơ thể hắn.

- Sao rồi?

Cửu U khẩn trương hỏi.

Mục Trần hổn hển thở dốc, hắn quay lại nhìn nàng, nhếch miệng cười vui sướng.

- Tìm được rồi!

Chương 730: Vô Thượng Tâm Ma Kinh

- Tìm được rồi?

Cửu U nghe hắn nói cũng mừng vui ra mặt, lại thêm chút khó tin. Dù sao Lôi Ma Tông cư trú bao nhiêu năm cũng không tìm được, vậy mà Mục Trần chỉ có bốn ngày đã phát hiện dao động của U Minh Tâm Ma Lôi.

- Hẳn là không sai.

Mục Trần hưng phấn gật đầu, cúi xuống nhìn bàn tay của mình, sắc mặt nghiêm túc khẳng định:

- U Minh Tâm Ma Lôi thật đúng là bá đạo, chỉ là lôi âm, đã khiến cho tâm thần của ta suýt mất.

- U Minh Tâm Ma Lôi là một loại lôi đình quỷ dị trong thiên địa, nó không phải cương mãnh cuồng bạo như lôi đình thông thường, phương thức công kích của nó cũng không phải lôi đình, mà là lôi âm.

Cửu U nói.

- Lôi âm?

Mục Trần híp mắt.

- U Minh Tâm Ma Lôi hoàn toàn bỏ qua mọi tầng phòng ngự, nó sinh ra từ tâm, trực tiếp xuất hiện trong tâm linh con người, lôi âm khiến cho lòng người sinh tạp niệm, tâm ma vận hành, ngay cả linh lực bản thân

cũng mất không chế, không chừng còn có thể bị linh lực phản phệ mà chết.

Cửu U nghiêm mặt, hiển nhiên rất kiêng dè U Minh Tâm Ma Lôi.

Thủ đoạn công kích này thật khiến cho người ta khó lòng phòng bị.

Mục Trần chấn kinh, nói như vậy đối mặt U Minh Tâm Ma Lôi âm, bất kể cơ thể luyện rắn chắc đến mức nào cũng không thể trụ nổi, công kích quỷ dị thế này khó trách sánh ngang được Bất Tử Hỏa.

Nhưng như thế, hắn càng thêm hứng thú với U Minh Tâm Ma Lôi.

- Đi thôi, ta cũng muốn xem thử U Minh Tâm Ma Lôi tiếng tăm vang dội kia.

Cửu U thản nhiên cười nói, dễ dàng nhìn thấy nàng cũng có hứng thú rất lớn với U Minh Tâm Ma Lôi.

Mục Trần gật đầu, nhưng chợt vươn tay ra túm lấy Cửu U.

Cửu U nghi hoặc quay lại, gương mặt đầy thâm ý mỉm cười:

- Gì đấy? Mục tiểu Trần, định sờ soạng tỷ tỷ đấy à?

Mục Trần miệng giật giật, trợn mắt nói:

- Cái chỗ đó Đại Địa Ma Lôi cực kỳ cuồng bạo, nếu ngươi cứ xông bừa vào ắt sẽ bị công kích thảm thương, còn ta có thể dùng Ngự Lôi thuật để tránh chúng đi.

- Vậy á? Thế thì ta tin ngươi, nghĩ ngươi cũng chẳng có lá gan đó.

Cửu U phì cười, nhẹ nhàng nắm tay hắn.

Mục Trần cầm lấy bàn tay mềm mại tinh xảo kia, nắm chặt lại, kéo nàng về ôm vào lòng, đưa tay vòng qua cái eo thon, ngửi làn hương thơm nức đến nao lòng.

Bị kéo vào lòng hắn, Cửu U nhất thời trở tay không kịp, nhưng nàng còn chưa kịp giãy ra, hắn đã thủ thỉ bên tai:

- Đừng động đậy!

Hắn nói như ra lệnh, linh lực trào ra bao phủ cả hai, hắn nhón chân lao đi như tia chớp vào lôi hải tăm tối.

Đại Địa Ma Lôi cuồng bạo xẹt qua hai bên, cảm nhận sức nóng tỏa ra từ cơ thể người nam áp sát vào người, định lực Cửu U cũng không khỏi nóng người, đưa mắt oán hận liếc hắn.

Nhận thấy ánh mắt bẽn lẽn của nàng, hắn cười gượng một tiếng rồi tăng tốc.

Tia chớp xẹt qua lôi hải tối tăm, Đại Địa Ma Lôi tự động tản ra, tạo thành một lối đi thuận lợi. Có đặc tính thần dị của Ngự Lôi thuật, Mục Trần di chuyển trong lôi hải cứ như cá bơi giữa đại dương.

Dù thuận lợi như vậy, nhưng đến khi ý niệm cảm giác được khu vực kia, đã là nửa ngày sau.

Tia chớp xuyên qua lôi hải cũng từ từ chậm lại, ánh sáng tan đi, hiện rõ ra hai người.

Cửu U vỗ lên ngực hắn, đẩy hắn ra sau rồi nhanh nhẹn thoát thân.

- Sao ngươi có thể vắt chanh bỏ vỏ như thế.

Mục Trần lòng đầy căm phẫn.

Cửu U vừa bực mình vừa buồn cười trừng mắt với hắn, chẳng thèm quan tâm, nhìn ra đằng trước, gương mặt trở lại nghiêm túc.

Mục Trần cũng bỏ qua thái độ cười giỡn, nheo mắt nhìn khu vực tăm tối đó. Đó là một vùng chân không, chẳng có gì cả, kể cả Đại Địa Ma Lôi cũng không dám tới gần.

Nó như một lối đi vào thế giới tử vong, khiến tim hắn đập thình thịch.

- Ta cảm ứng được U Minh Tâm Ma Lôi ở chỗ này.

Mục Trần khẽ nói, dù rằng chỗ này im ắng vô cùng, nhưng chẳng hiểu sao hắn không thể bình tĩnh, trạng thái cơ thể lúc nào cũng căng thẳng. Đó chính là dấu hiệu của cơ thể tự động nhận thấy nguy cơ khủng khiếp mà đưa vào trạng thái phòng bị.

Cửu U gật đầu, rồi cùng hắn từ tốn bước tới.

Không có âm thanh nào cả, hai người cẩn trọng dò từng bước. Vài phút sau, Cửu U đột nhiên trợn trùng, nàng chưa kịp nói gì thì lôi âm như quỷ khóc đã bất chợp vang lên trong lòng hai người.

Hai người khựng cứng cả người, đặc biệt là Mục Trần, mặt hắn lên vẻ đau đớn, gân nổi đầu mặt dữ tợn.

Lôi âm quỷ dị vang lên từ sâu trong tâm linh, lôi âm vọng lên làm cho linh lực trong người hắn vùng lên như ngựa chứng. Cũng còn may căn cơ thâm hậu, nếu không lúc này đã mất không chế linh lực. Dù vậy hiện tại hắn cũng không thể cử động được, hoàn toàn bó tay.

Mục Trần đang hết sức cố gắng chống cự lôi âm trong lòng, thì Cửu U đang sững người đã trở lại bình tĩnh, tử hỏa bừng cháy, bọc lấy nàng.

Bàn tay có tử hỏa phừng phừng nắm lấy tay Mục Trần, tử hỏa lan sang chui vào cơ thể hắn, nhanh chóng ngăn cách lôi âm ảnh hưởng.

Mục Trần cũng dần dần phục hồi trạng thái.

Cửu U nghiếng qua, mỉm cười:

- Dùng Bất Tử Hỏa phòng ngự.

Mục Trần gật đầu, Chí Tôn hải nổi sóng, linh lực khởi động, Bất Tử Hỏa tràn ra, dù không hùng hậu như Cửu U, nhưng cũng đủ bảo vệ tâm

linh.

Hai người lại đi tới, gần như không dừng bước. Lôi âm liên tiếp vang lên trong tâm linh họ, nhưng đã có Bất Tử Hỏa phòng ngự, bước đi có chậm chạp nhưng thong thả chắc chắn.

Mục Trần lặng lẽ đếm thầm, khi hắn đếm đến tiếng lôi âm thứ 1000, thì cảm thấy Cửu U ngừng lại. Hắn cũng dừng bước, gương mặt tái mét nhìn ra phía trước, hai mắt trợn tròn.

Đằng trước là một vùng cực kỳ u ám, lại có hào quang ẩn hiện, giống như là hào quang u tối.

Bên trong đó dường như không tồn tại gì cả, nhưng Mục Trần lại cảm thấy tim đập thình thịch. Tất nhiên nơi đó có cái gì đó tồn tại!

Chỉ là mắt hắn dường như không thể thấy được!

- U Minh Tâm Ma Lôi vô hình vô chất... nó đang ở ngay trước mắt ngươi.

Cửu U khẽ nói, nàng cũng đang rất căng thẳng, Bất Tử Hỏa phừng cháy, nhìn vào chỗ u tối kia, âm thanh trở nên lạnh lẽo.

Mục Trần càng thêm trợn mắt, ngó trân trân vào chỗ đó, tử hỏa hiện ra trong mắt. Không gian u ám bên đó dường như méo mó, mơ hồ nhìn thấy một con cự mãng vô hình đang nằm đó, đôi mắt rắt không chút tình cảm lạnh lẽo khóe chặt lấy hắn.

"Xè xè."

Cái lưỡi rắn thò ra thụt vào, thanh âm khác thường như khúc thôi miên của tử thần.

Đây là U Minh Tâm Ma Lôi?!

Mục Trần hít hà một hơi, không ngờ U Minh Tâm Ma Lôi đã biến thành xà tinh, không thể coi thường được. Chẳng biết hắn và Cửu U liên thủ có thu phục nổi hay không.

- Hử?

Chính lúc đó, ánh mắt hắn đột nhiên hướng lên lưng lôi mãng vô hình, hào quang xám biến động, một khối bia đá hoang tàn ẩn hiện.

- Đó là cái gì?

Mục Trần khẽ hỏi Cửu U.

Cửu U nheo mắt nhìn qua, tập trung tinh thần, chỉ thấy trên bia đá có vài văn tự lấp lánh thỉnh thoảng hiện ra.

- Vô... Tâm... Kinh?

Cửu U cẩn thận đọc từng chữ, lát sau, nàng chấn động lẩm bẩm:

- Hình như là... Vô Thượng Tâm Ma Kinh?!

- Vô Thượng Tâm Ma Kinh?

Mục Trần ngẩn ra, danh xưng thật khí phách, cơ mà nó là cái đách gì?

- Thời viễn cổ, từng có một hung ma siêu cấp, người ta gọi là Tâm Ma Lôi Đế. Năm xưa hắn tung hoành Đại Thiên thế giới, hung uy hiển hách, về sau trong đại kiếp nạn cũng đã tàn sát không ít cường giả tộc ngoại vực, nhưng đồng thời hắn cũng mất tích từ đó. Không ngờ hôm nay lại có thể nhìn thấy Vô Thượng Tâm Ma Kinh ở đây.

Cửu U kinh nghi lẩm bẩm.

- Khó trách ở đây lại xuất hiện U Minh Tâm Ma Lôi. Năm xưa loại lôi điện này chính là sở trường của Tâm Ma Lôi Đế.

- Hả? Chẳng lẽ đây là nơi Tâm Ma Lôi Đế hi sinh?

Mục Trần kinh nghi thất thanh.

- Cái này ta không biết.

Cửu U lắc đầu, nàng nhìn chằm chằm vào tấm đá hoang phế kia, chữ khắc Vô Thượng Tâm Ma Kinh dường như cũng không đầy đủ.

- Để giải quyết xong con U Minh Tâm Ma Lôi mãng này đã rồi tính.

Cửu U nắm tay lại.

Mục Trần gật đầu, nhìn sang con lôi mãng vô hình, ánh mắt trở nên ác liệt. Hao tổn tâm cơ tới đây, hôm nay bất cứ giá nào cũng phải bắt cho được U Minh Tâm Ma Lôi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 731: Trấn Ma

Không gian u tối, cự mãng vô hình im lặng chiếm đóng, đôi mắt rắn vô tình lạnh lẽo làm người ta lạnh sống lưng, so với những loại lôi đình cuồng bạo khác, U Minh Tâm Ma Lôi cực kỳ quỷ dị và uy nghiêm đáng sợ.

Mục Trần và Cửu U đều nghiêm túc kiêng dè nhìn chằm chằm lôi mãng vô hình, cảm ứng cho thấy nguy hiểm cực độ.

- Thực lực của nó e rằng không kém gì Chí Tôn ngũ phẩm, cũng may nó không có linh trí, thành ra chúng ta còn cơ hội.

Cửu U khẽ nói.

Mục Trần gật đầu. Lôi mãng vô hình có vẻ đáng sợ nhưng đôi mắt rắn không linh động, chỉ có vẻ vô tình bản năng của nó. Dù vậy nếu xét độ nguy hiểm, tông chủ Lôi Ma Tông Tần Thiên Cương cũng bì không kịp.

Hắn hít thở sâu, đè nén cảm giác sợ hãi. Sinh vật thần dị do lôi đình tiến hóa thành trước đây hắn cũng từng chạm trán ở Bắc Thương linh viện, sức mạnh của Lôi Linh khi đó còn đáng sợ hơn lôi mãng này. Con quái kia ngay cả Bắc Minh Long Côn đã Chí Tôn cửu phẩm cũng khó giải quyết.

Lôi mãng vô hình này được hình thành từ U Minh Tâm Ma Lôi, xét cấp bậc phẩm chất thì còn cao hơn Lôi Linh không ít, nhưng xét nhiều khía cạnh khác thực lực của nó vẫn không bằng, nếu không thì Mục Trần và Cửu U lúc này chỉ có xách dép bỏ chạy.

- Chúng ta phải đánh tan được hình thể của nó, mới có thể thu phục được nó. Ta ra tay trước, ngươi tự lo đi.

Cửu U nhẹ nhàng nói.

Giao chiến cấp độ này, đương nhiên Cửu U là chủ lực. Chí Tôn nhị phẩm như Mục Trần chẳng giúp được bao nhiêu.

- Cẩn thận đó.

Mục Trần cũng không trẻ trâu, cứ xông bừa vào chỉ tổ vướng chân nàng mà thôi.

Cửu U không nói gì thêm, bước chân lướt tới, tử hỏa hừng hực phụt ra từ cơ thể, khiến cho nhiệt độ trong không gian này nóng lên.

Đôi cánh đen tuyệt đẹp vươn ra sau lưng Cửu U, tay nắm chặt, những chiếc lông vũ cuồn cuộn xuất hiện, hóa thành một thanh vũ thương đang bốc cháy tử hỏa.

Lôi mãng vô hình kia cũng nhận thấy uy hiếp từ Cửu U, đôi mắt rắn liền tập trung vào nàng.

Đôi cánh giang ra, vút một tiếng lao tới phía trên lôi mãng, thương ảnh vun vút đâm liên miên như mưa, mỗi đầu thương đều có tử hỏa bừng cháy, lực sát thương kinh người.

"Griiiiiittttt!"

Lôi mãng vô hình rít lên dữ tợn, miệng rắn há to, nhưng tiếng rít của nó không giống loài rắn bình thường, mà là lôi âm như quỷ khóc ma gào.

Lôi âm bắn đi, chạm vào thương ảnh liên miên, phá tan hết thảy.

Cửu U run lên, hiển nhiên lôi âm cũng đã tác động vào cơ thể của nàng, nhưng bản thân nàng có Bất Tử Hỏa bảo hộ, do vậy vẫn thừa sức chống cự.

"Vèo!"

Cái đuôi to lớn từ trên trời quật xuống, nhanh như chớp bổ xuống đầu Cửu U.

Hai cánh chim to lớn vươn ra phía trước, chắn đòn tấn công, tạo thành chiếc thuẫn lớn.

"Bốp!"

Đuôi rắn đập vào cánh chim, sức mạnh khổng lồ bùng nổ cùng lôi âm, nháy mắt đánh Cửu U văng xa tít, nàng chật vật đập cánh giữ thăng bằng.

"Griiiiiittttt!"

Lôi mãng vô hình lúc này đã ghi nhận Cửu U là kẻ xâm phạm lãnh địa, bắt đầu công kích điên cuồng, lôi âm quỷ khóc rợn người không ngừng bắn tới.

Đối mặt công kích liên tiếp của nó, Cửu U nhất thời phải phòng thủ bị động, có vẻ như bị áp đảo khá nhiều.

Đang đứng quan chiến, Mục Trần sắc mặt xanh mét, không ngờ lôi mãng vô hình lợi hại đến thế, cả Cửu U cũng nhất thời lép vế.

- Phải mau chóng giải quyết được nó, bằng không Cửu U không thể chống cự lâu được.

Mục Trần trừng mắt, lôi mãng do U Minh Tâm Ma Lôi biến thành, chỗ này lôi đình lực vô cùng vô tận, thời gian càng dài thì chịu khổ chắc chắn là Cửu U.

Nhưng lúc này hắn đâu thể ra tay bừa bãi, chẳng may bị lôi mãng chú ý, tấn công điên cuồng thì hắn càng chết dở.

Mục Trần cau mày, thầm quan sát rồi tới gần vòng chiến, cảm ứng được phạm vi công kích của lôi mãng, lát sau hắn cau mày, bay tới một khoảng chân không, rồi bước một bước nhỏ.

"Gréééé!"

Chỉ một bước nhỏ, lôi âm quỷ khóc lại vang lên trong tâm linh hắn, khiến cho bước chân khựng lại, gân tay gân chân gân mặt nổi đầy, cơ thể như nứt toác.

Tử hỏa phừng cháy trong mắt Mục Trần, có Bất Tử Hỏa, hắn có thể chống chịu được một luồng lôi âm, thế nhưng còn chưa kịp thở, lôi âm thứ hai đã vang tới.

Chính là vì hắn đã bước vào phạm vi công kích của lôi âm, do đó bị công kích liên miên.

Mục Trần nhắm mắt lại, cần phải tìm biện pháp đối phó U Minh Tâm Ma Lôi, chứ nếu không lại chẳng giúp gì được cho Cửu U.

Lôi Thần Thể!

Thân thể hắn lôi hóa rực rỡ, nhưng vốn chẳng ích gì, Lôi Thần Thể chẳng hề có tác dụng phòng ngự trước U Minh Tâm Ma Lôi.

Ngự Lôi thuật!

Hiệu quả Ngự Lôi thuật cũng chẳng hơn được mấy. U Minh Tâm Ma Lôi vượt hẳn Đại Địa Ma Lôi về cả cấp bậc, quỷ dị bá đạo. Lôi đình bậc này với Ngự Lôi thuật của hắn còn lâu lắm mới có thể khống chế.

Thử từng bản lĩnh đều chẳng có tác dụng, mà chiến đấu giữa Cửu U với lôi mãng thì càng lúc càng kịch liệt, ảnh hưởng đến chỗ hắn cũng càng mạnh hơn.

Mục Trần ngồi xếp bằng giữa không gian, sắc mặt tái nhợt, lôi âm dồn dập trong cơ thể, bắt đầu có dấu hiệu không chịu nổi.

- Không được, không được đầu hàng!

Mục Trần nghiến răng. Cửu U đang khổ chiến, nếu hắn dễ dàng buông bỏ, chẳng phải là khiến nàng thất vọng hay sao.

Mục Trần hít sâu một hơi, vận chuyển linh lực, vận dụng Bất Tử Hỏa kiệt lực chống cự, ánh mắt điên cuồng lóe lên.

Lôi mãng vô hình có thực lực rất mạnh, Cửu U muốn đánh tan hình hài của nó e rằng khả năng thành công cực thấp.

Đánh không tan được, muốn đối phó nó, vậy chỉ còn một cách.

Phong ấn!

Mục Trần vừa nghĩ tới, lập tức nhớ đến trang Bất Hủ Đồ Lục. Cái thứ này ngay cả nhân vật có thực lực khủng bố như Mạn Đà La cũng còn phải mượn xài cơ mà.

Nghĩ vậy, hắn đương nhiên quyết đoán, nhanh chóng tay kết ấn.

"Rọet."

Chí Tôn Hải, u quang từ hải dương bắn ra, không gian biến dạng, xuất hiện trước mặt Mục Trần, hắn chỉ tay vào đó.

Hào quang tử sắc thần bí từ trang Bất Hủ Đồ Lục tuôn ra, đóa hoa xinh đẹp đến mức gần như diêm dúa chầm chậm bay lên.

Mục Trần hít sâu một hơi, linh lực trong người trực tiếp ào ạt đổ vào đóa hoa Mandala xinh đẹp kia.

Hoa Mandala nhanh chóng nở rộ, trên cánh hoa đầy những hoa văn cổ xưa thần bí.

Trong lúc đó, chiến huống bên kia càng thêm kịch liệt, quỷ khóc chói tai càng cuồng bạo hơn trước.

"Bùm! Bùm!"

Lôi âm lướt qua, không gian cũng muốn nổ tung, tử hỏa hừng hực từ cơ thể Cửu U cũng bị dồn ép lui trở vào, thân hình nàng văng ra mấy nghìn trượng.

- Đáng chết!

Cửu U nghiến răng tức tối mắng to, nàng không ngờ lôi mãng vô hình lại mạnh đến thế này, nó lại chiếm địa lợi, ở trong này cứ như hổ thêm cánh.

Giao đấu nãy giờ, Cửu U nhận thấy một mình nàng khó mà trấn áp được U Minh Tâm Ma Lôi.

- Xem ra đành phải tạm lui, về Đại La Thiên vực tìm cường lực giúp đỡ.

Cửu U nghĩe vậy, chỉ có điều nàng không có nhiều cường giả có quan hệ tốt, Thiên Thứu hoàng lúc này lại phải tọa trấn chỉ huy chinh phạt, đâu có thời giờ rãnh rỗi đi giúp nàng.

- Cửu U, lui!

Chính lúc đó, một tiếng quát vang lên, chính là giọng của Mục Trần.

Nghe thấy hắn, lòng nàng bỗng dưng nao nao, chẳng biết vì sao chiến đấu cấp độ này hắn lại xông lên, nhưng từ lòng tin với hắn, nàng vẫn đập cánh lui trước.

Cùng lúc đó, một đóa hoa Mandala to lớn với hào quang tử sắc vụt qua không gian, tiến tới chiến cứ phía trên lôi mãng vô hình.

Hoa Mandala chậm rãi nghiêng xuống, tâm hoa nhắm thẳng vào nó.

Con lôi mãng vô hình đột nhiên gào lên chói tai, lôi âm cuồng nộ bắn tới hoa Mandala.

"Bùm!"

Nhưng khi lôi âm chạm tới đóa hoa, thì nó lập tức tan rã.

"Chíu!"

Hoa nở rộ, hào quang tím ngắt bắn xuống, phủ lấy trọn vẹn lôi mãng vô hình, sức mạnh kỳ dị bộc phát, nó đang từ từ bị hút vào hoa Mandala.

"Bùm bùm"

Giờ khắc này, lôi mãng vô hình tỏ ra hoảng sợ, giãy giụa điên cuồng, lôi âm bùng nổ, đánh cho không gian biến dạng dữ dội.

Nó thí mạng chống cự, hào quang màu tím đang phủ xuống bất ngờ cũng bị nứt.

Mục Trần biến sắc, đây chính là bản lĩnh tối thượng của hắn, nếu ngay cả phong ấn Bất Hủ Đồ Lục cũng không tác dụng, thì hắn chỉ có thể buông bỏ chạy trốn.

Linh lực của hắn hiện tại chỉ có thể phát huy tác dụng hoa Mandala đến mức này mà thôi.

- Chết tiệt!

Mục Trần nghiến răng thầm rủa, lúc hắn sắp kiệt lực thì một bàn tay đặt ra sau lưng hắn, Cửu U cất giọng thanh thúy:

- Dùng linh lực của ta!

Cùng lúc đó, thân thể Mục Trần run lên, hắn nhận thấy linh lực cực kỳ dồi dào như hồng thủy tràn vào cơ thể.

Tứ chi bách hài, linh lực tràn đầy sung mãn!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 732: Tấm Đá Vỡ

Linh lực hùng hậu mênh mông điên cuồng dũng mãnh chui vào cơ thể Mục Trần, làm cho toàn bộ kinh mạch của hắn lập tức tràn đầy. Linh lực Cửu U dĩ nhiên vượt xa bản thân hắn.

Đương nhiên, cái cách quán chú linh lực trực tiếp vào cơ thể người khác là chuyện rất khó xảy ra, bất luận thân thể cường hãn bao nhiêu, thì bên trong cơ thể vẫn là điểm yếu chết người. Để linh lực của người khác tiến vào cơ thể mình, chỉ cần người đó có dị tâm, một thoáng ý niệm cũng đủ khiến cho bản thân đứt sạch kinh mạch.

Nhưng với mối quan hệ của Mục Trần và Cửu U, hẳn nhiên cái vấn đề này không lớn. Một câu vinh cùng vinh nhục cùng nhục đủ để họ tín nhiệm tuyệt đối lẫn nhau.

Linh lực hùng hậu của Cửu U đổ vào người hắn, căn bản hắn chẳng hề có suy nghĩ ngăn cản, mà càng nhanh chóng thôi động nó truyền ra ngoài, đổ vào đóa hoa Mandala lung linh diễm lệ.

Có nguồn năng lượng mới dồi dào hơn, hoa Mandala như được thần trợ, bông hoa xinh đẹp càng nở rộ hơn, phình to hơn, đóa hoa thần bí càng thêm xinh đẹp, hào quang màu tím phủ xuống sáng rực rỡ hơn, những vết nứt bị lôi mãng vô hình vùng vẫy tạo thành nhanh chóng được tu bổ.

"Đùng! Đùng!"

Lôi mãng tiếp tục giãy giụa, nhưng lúc này nó chẳng thể làm gì ánh sáng tím mỏng manh kia, thân hình của nó chầm chậm bị kéo về đóa

hoa, thong thả nhưng chắc chắn không chút trì hoãn.

Mục Trần nhìn con lôi mãng đang bị kéo càng lúc càng gần đóa hoa, hắn thở phào một hơi. Ấn pháp thay đổi, lôi mãng bị hút vào tâm hoa, đóa hoa khép lại, hoa văn thần bí dán vào thân hình lôi mãng.

Hoa văn như khắc vào cơ thể nó, làm cho nó đau đớn rít lên, thân hình như bị hòa tan đi, cuộn tròn lại, cuối cùng tại thành một cái trứng sét nằm lặng im trong tâm hoa Mandala.

Cạnh quả trứng, tấm đá vỡ cũng yên lặng đứng đó.

- Thứ này thật đúng là lợi hại.

Cửu U ta thán, giao chiến mộ hồi với lôi mãng vô hình, đương nhiên đã thể nghiệm nó lợi hại thế nào, vậy mà lúc này đã ngoan ngoãn trở lại nguyên hình trước đóa hoa Mandala thần bí.

- Hoa Mandala có năng lực phong ấn, U Minh Tâm Ma Lôi không có chân thân, đương nhiên e ngại năng lục này nhất, do đó mới thuận lợi đến thế.

Mục Trần mỉm cười, ngoắc tay, đóa hoa Mandala bay xuống, lơ lửng trước mặt. Hắn thoáng nhìn quả trứng U Minh Tâm Ma Lôi, rồi nhìn qua tấm đá vỡ kia.

Cửu U có đề cập khi nãy, trên tấm đá này có khắc Vô Thượng Tâm Ma Kinh, dù chưa hề nghe qua danh xưng này, nhưng nó có thể khiến Cửu U kinh sợ, tất nhiên không phải vật tầm thường.

Mục Trần vung tay hút lấy tấm đá vỡ, nhìn qua có vẻ cũ kĩ năm tháng, bề mặt hằn sâu những dấu vết thời gian, những ký tự thượng cổ như ẩn như hiện, toát ra uy áp khó tả.

Mục Trần nhìn lên đỉnh tấm đá, những văn tự đã sứt mẻ nhiều, nhưng cũng có thể đọc được, đúng là Vô Thượng Tâm Ma Kinh. Có điều tấm đá đã vỡ, có lẽ ma kinh cũng không đầy đủ.

- Vô Thượng Tâm Ma Kinh rất lợi hại sao?

Mục Trần hỏi Cửu U.

- Biết Lôi Thần cung không?

Mục Trần ngẩn ra, chợt gật đầu. Bây giờ hắn cũng không phải là "con gà" trong Đại Thiên thế giới nữa, Lôi Thần cung này là một thế lực siêu cấp lừng lẫy Đại Thiên thế giới.

- Lôi Thần cung là truyền thừa của Lôi cung thời viễn cổ. Tâm Ma Lôi Đế năm xưa chính là người của Lôi cung. Vô Thượng Tâm Ma Kinh hiện tại chính là thần thông trấn cung của Lôi Thần cung.

Cửu U nói chắc như bắp.

- Trấn cung? Thần thông?

Mục Trần nghe ra hai từ mấu chốt, tim đập thình thịch. Không ngờ là thần thông, chứ chẳng phải là thần thuật!

Đại Thiên thế giới, trên thần thuật, huyền ảo thần bí hơn chính là thần thông. Chỉ có điều mấy tuyệt chiêu này đối với Chí Tôn tầm thường thì quá xa với, quá cường đại.

Mỗi khi thần thông xuất thế, sẽ khiến vô số cường giả Chí Tôn tranh đoạt. Vô Thượng Tâm Ma Kinh lại chính là thần thông trấn cung Lôi Thần cung, như thế đủ thấy nó kinh khủng thế nào.

- Vô Thượng Tâm Ma Kinh, chính trong Lôi Thần cung cũng không mấy ai đủ tư cách tu luyện. Chỉ đáng tiếc Vô Thượng Tâm Ma Kinh này không đầy đủ. Theo ta phỏng đoán, bản không đầy đủ này có lẽ cấp bậc ngang ngửa thần thuật chuẩn đại viên mãn.

Cửu U tỏ vẻ tiếc nuối.

- Chuẩn đại viên mãn? Vậy là đủ rồi, ta thích thứ này.

Mục Trần nhe răng cười.

Nếu Vô Thượng Tâm Ma Kinh hoàn chỉnh, e rằng thực lực hiện tại hắn chẳng thể nào tu luyện thành công, cho nên không hoàn chỉnh là vừa đủ.

Cửu U bất đắc dĩ trừng mắt, cái vẻ khôn lỏi của hắn thật vừa đáng giận vừa tức cười.

- Theo ta được biết, Vô Thượng Tâm Ma Kinh này đáng sợ nhất chính là khi luyện thành, sẽ tiến vào trạng thái Tâm Ma.

Cửu U nghiêm mặt nhìn tấm đá, khẽ nói.

- Trạng thái Tâm Ma?

Mục Trần sửng sốt.

- Đó là một trạng thái rất đáng sợ, một khi tiến vào trạng thái này, mọi tác động bên ngoài đều bị ngăn cách, khi đó người ấy sẽ ở trạng thái khống chế tuyệt đối. Mỗi tia linh lực, mỗi thớ cơ bắp trong thân thể đều sẽ bị vận dụng cực hạn. Nói dễ hiểu là khi hắn tiến vào trạng thái đó, sẽ trở thành một cỗ máy chiến đấu chân chính, chiến lực tăng vọt.

Cửu U chậm rãi nói.

- Lôi Thần cung chủ nghe nói là đã nửa bước tiến vào cảnh giới Thiên Chí Tôn, khi hắn dùng trạng thái cực hạn Tâm Ma, thì hoàn toàn đủ sức đập thẳng tay với siêu cường giả Thiên Chí Tôn.

Mục Trần lại hít hà một hơi. Cái cảnh giới đó hiện tại với hắn còn xa tít mù, nhưng hắn cũng cảm nhận được nửa bước chân kia là khoảng cách lớn đến thế nào. Lôi Thần cung chủ vẫn có thể dựa vào trạng thái Tâm Ma mà chiến một trận với Thiên Chí Tôn, như thế cũng cho thấy Vô Thượng Tâm Ma Kinh khủng bố ra sao, khó trách là thần thông trấn cung Lôi Thần cung.

- Vậy thì chuyến này giàu to rồi.

Mục Trần thèm thuồng nhỏ dãi, không ngờ thu hoạch trận này lại to như thế, không chỉ U Minh Tâm Ma Lôi, mà còn được tàn quyển thần thông rất đáng sợ.

- Nhưng muốn tu luyện Vô Thượng Tâm Ma Kinh, thì trước hết phải có U Minh Tâm Ma Lôi. Muốn luyện nó, thì trước hết hãy dung hợp cho được U Minh Tâm Ma Lôi đi đã.

Cửu U tát thêm một gáo nước lạnh:

- Ngươi chớ có mơ dung hợp U Minh Tâm Ma Lôi dễ dàng, trước kia dung hợp Bất Tử Hỏa còn may có huyết mạch tương liên với ta, do đó không bị Bất Tử Hỏa đốt cho sống dở chết dở, uy lực của nó cũng chưa có phát huy hết. Cái U Minh Tâm Ma Lôi này chắc chắn chẳng hề khách khí với ngươi.

Mục Trần cau mày cười cười:

- Mất bao nhiêu khí lực mới thu phục được U Minh Tâm Ma Lôi, kệ xác nó khó chơi thế nào, ta cũng xử lý nhanh gọn lẹ cho xem!

- Có quyết đoán.

Cửu U trề môi tán thưởng, ánh mắt hiển nhiên là đang hả hê chờ đợi cái cảnh Mục Trần sứt đầu mẻ trán ra sao.

Mục Trần trừng mắt trước cái vẻ nguy hiểm của Cửu U, sắc mặt trở nên nghiêm trọng. Luyện hóa U Minh Tâm Ma Lôi chẳng phải chuyện đùa, nhưng hiển nhiên không có lý gì phải bỏ qua.

"Phù"

Mục Trần hít sâu một hơi, lắc mình nhảy vào hoa tâm, ngồi xuống. Cái trứng to bằng cái đầu nằm trong tay hắn.

Là một quả trứng hình thành từ sét, nhưng vẫn vô hình như trước. Mục Trần cầm lấy nó, hắn liền nhận thấy lôi âm dữ tợn xuyên qua phong ấn làm cho linh lực của hắn nhộn nhạo.

-Bị phong ấn còn hung dữ vậy.

Mục Trần nhăn mặt, nhìn sang Cửu U, đau khổ gật đầu.

Cửu U lui lại một đoạn, ánh mắt vẫn không rời hắn. Nàng chuẩn bị hộ pháp cho hắn, chỉ cần khi luyện hóa có chuyện gì xảy ra, nàng sẽ xông vào, dù phải xóa sổ U Minh Tâm Ma Lôi cũng không chần chừ.

- Cẩn thận đó.

Cửu U nhắc nhở.

Mục Trần gật đầu, hai mắt nhắm lại, hai tay giao nhau, như cầm lấy nhật nguyệt. Trong lòng bàn tay lơ lửng quả trứng vô hình.

Một luồng khí phun ra từ trong miệng Mục Trần, hai tay khép lại, chụp mạnh vào quả trứng, một chấn động mạnh làm cho quả trứng nứt nẻ.

"Bùm!"

Trứng sét nổ tung, lôi điện vô hình bắn ra, tạo thành cơn bão sét nhỏ cuồn cuộn xông vào cơ thể hắn.

Chí Tôn Hải.

Sóng nước ngợp trời, linh lực tím rịm tung hoành, tử hỏa tô điểm cho mặt biển thêm lung linh.

Thần Phách xuất hiện, đứng trên sóng biển, ngẩng lên nhìn bầu trời đang mở ra một thông đạo. Cơn bão sét giáng xuống, như muốn xé rách Chí Tôn Hải.

"Phừng phừng!"

Bị uy hiếp, tử hỏa bốc cháy phừng phừng, Thần Phách bọc trong đám tử hỏa dày đặc, nghênh ngang chờ đón lôi đình vô hình lai phạm.

Hai tay nắm chặt lại.

Ở đây là địa bàn của ta, dù ngươi là rồng hay là hổ thì cũng phải ngoan ngoãn nằm sấp xuống cho ta.

Tử hỏa rợp trời, tạo thành thế giằng co với lôi đình hung bạo.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 733: Tay Phải Bất Tử, Tay Trái Tâm Ma

Bầu trời Chí Tôn Hải rách toạc, bão sét ầm ầm hạ xuống, lôi âm quỷ khóc vang vọng khắp Chí Tôn Hải, làm cho mặt biển dậy sóng ngập trời.

Cảnh tượng như tận thế.

Mục Trần mặt nghiêm mày trọng, vô số lôi đình bắn xuống như thiên thạch xâm phạm Chí Tôn Hải.

"Uỳnh! Uỳnh!"

Hồng thủy linh lực dâng cao, những chỗ U Minh Tâm Ma Lôi đánh xuống, linh lực bị hòa tan thành vô hình. Tử hỏa phừng phừng cháy lên cũng bị lôi vô sắc hủy phá tan rã.

Chí Tôn Hải vốn ngập tràn màu tím, lúc này xuất hiện nhiều vùng có màu sắc khác thường.

Chính là do U Minh Tâm Ma Lôi phá hủy.

Xem tình hình này, U Minh Tâm Ma Lôi và Bất Tử Hỏa khá bất hòa. Nhưng ngẫm lại, một lôi một hỏa chẳng thứ nào là tầm thường, lại là hai vật chất bất đồng, bây giờ bị gom chung vào một chỗ, đương nhiên không thể hòa thuận.

Mục Trần thở dài, hắn vốn đã dự cảm được phiền toái tiếp theo.

"Bùm! Bùm!"

Trên bầu trời, U Minh Tâm Ma Lôi không ngừng giáng xuống, thế công hung mãnh vô song, Chí Tôn Hải mênh mông đang bị xâm lấn bởi

sắc màu vô hình.

U Minh Tâm Ma Lôi đột ngột công kích cuồng bạo, Bất Tử Hỏa liên tiếp bại lui, linh lực tím rịm thi nhau biến mất.

Hai loại năng lượng không ngừng giao hội ăn mòn lẫn nhau trong Chí Tôn Hải, qua đó dần dung nhập vào linh lực trong Chí Tôn Hải. Chúng nó muốn áp đảo lẫn nhau, thì phải xem loại nào dung hợp vào linh lực tốt hơn, như thế mới chiếm được thượng phong.

Và thực ra đó chính là tình huống Mục Trần mong đợi.

Hắn đang đợi U Minh Tâm Ma Lôi dần dần dung hợp vào linh lực, đến khi đó hắn sẽ ra tay cân bằng cả hai, nắm giữ cả hai.

VIệc đó kéo dài hết 10 ngày.

U Minh Tâm Ma Lôi không ngừng bành trướng lãnh thổ linh lực của nó trong Chí Tôn Hải, lúc này đã trọn một phân nửa, chân chính kháng cự với Bất Tử Hỏa.

Và lúc này, sự khuếch trương của U Minh Tâm Ma Lôi đã chậm lại, Bất Tử Hỏa cũng không phải đơn giản, đã chống cự thế công cuồng bạo của lôi đình ban đầu.

Nó đã ổn định tiền tuyến, sẽ không để cho U Minh Tâm Ma Lôi lấn tới nữa.

Thần Phách đứng giữa không, nhìn xuống Chí Tôn Hải. Vốn trước kia một màu tím nguyên thủy, lúc này nửa tím nửa vô hình phân ra hai bên.

Đường giao hội của hai màu sắc khác nhau đang đại chiến tàn khốc, tử hỏa và lôi vô sắc hung hăng đối chiến, bộc phát tiếng vang chói tai.

Mục Trần nhìn Chí Tôn Hải, mày nhăn lại. Hai năng lượng đang chiếm phân nửa Chí Tôn Hải, linh lực của hắn cũng bị chia thành hai

phần. Từ lúc này, nếu hắn vận dung linh lực Bất Tử Hỏa, thì linh lực U Minh Tâm Ma Lôi sẽ không nghe theo hắn sai bảo.

Làm như vậy không chỉ không làm cho thực lực tăng lên, mà càng làm cho linh lự suy yếu.

Mặt khác, lúc này hai nguồn linh lực cuồng bạo đang giằng co, hắn gia nhập vòng đấu điều khiển, không chừng sẽ mất khống chế. Khi đó hắn sẽ chân chính được nếm thử linh lực phản phệ.

Nhưng nều cường hoành dung hợp hai loại năng lượng, Mục Trần dám khẳng định, kết quả cuối cùng Chí Tôn Hải sẽ nổ tung. Hiện tại hắn hoàn toàn không đủ khả năng làm như vậy.

- Hiện tại không dung hợp được, vậy chia ra mà khống chế.

Mục Trần cũng chẳng phải kẻ vô năng, nhanh chóng nghĩ ra biện pháp, mặt trầm ngâm lẩm bẩm:

- Như vậy, sẽ làm cho Bất Tử Hỏa và U Minh Tâm Ma Lôi có thể ngồi lại bàn bạc thỏa hiệp với nhau.

Hắn phải làm cho hai luồng năng lượng này không còn công kích nhau nữa, nếu không lúc nào hắn cũng phải đề phòng từng giây từng phút.

Mà hiển nhiên không phải lúc nào cũng làm tốt được, Bất Tử Hỏa và U Minh Tâm Ma Lôi đâu có đơn giản, bình thường mà gặp nhau tất nhiên phải kẻ chết kẻ bị thương, cũng như một núi không thể hai hổ.

- Một núi hai hổ sao?

Mục Trần nheo mắt. Muốn để cho một núi hai hổ cùng sống, thật ra cũng không phải không có cách, hắn chỉ cần tạo ra cái chuồng để giam cầm hai con hổ này, khiến chúng nó cân bằng lại.

Mà hiện giờ, hắn có năng lực gì giam hai con hổ này?

Trang Bất Hủ Đồ Lục có phong ấn lợi hại, nhưng hiển nhiên không thích hợp cho tình hình này, vậy thì cần xài cái gì?

Mục Trần lăng không mà đứng, trầm tư. Hắn đã đâm lao phải theo lao, giải quyết được chuyện này thì có thể thao khống hai luồng linh lực cường hãn bất đồng. Nhưng nếu không ổn, thì hắn chẳng thể nào giao đấu với người ta.

"Ầm ầm ầm."

Mục Trần trầm tư, Bất Tử Hỏa và U Minh Tâm Ma Lôi vẫn không ngừng giao đấu, tiêu hao linh lực Mục Trần vất vả tu luyện được.

Nhìn tử hỏa và lôi vô sắc, Mục Trần nhíu mày. Muốn trấn áp, hắn quên mất cái món này.

Mục Trần mỉm cười, tay kết ấn, tiếng vù vù vang lên, một tòa Phù Đồ tháp, chậm rãi xuất hiện ở tại trên bầu trời.

Đại Phù Đồ tháp.

Đây là vật mà Đại Phù Đồ quyết luyện ra, là vật duy nhất mẫu thân để lại cho hắn. Mục Trần chẳng hề nghi ngờ sức mạnh của nó, chỉ có điều hiện tại hắn không đủ sức phát huy hết uy năng của nó mà thôi.

Nhưng dùng để trấn áp hai con hổ này trong Chí Tôn Hải, có lẽ không khó.

Mục Trần nhìn Phù Đồ tháp thần bí, búng tay ra. Tháp ầm ầm hạ xuống, mang theo cái bóng khổng lồ hạ xuống ranh giới giữa hai nguồn linh lực.

Chính lúc đó, hào quang tối tăm chạy dọc ranh giới, phân tách hai luồng năng lượng trong nháy mắt.

Chỉ phút chốc sau, sóng lớn ngập trời đang đấu đá nhau liền yên tĩnh trở lại.

Cuồng bạo hoàn toàn bị Đại Phù Đồ tháp đè xuống.

Mục Trần nhìn thấy, vừa mừng vừa sợ. Đại Phù Đồ tháp lại có thể trấn áp hiệu quả đến thế, dễ dàng giải quyết vấn đề lớn nhất.

Chí Tôn Hải mênh mông, Đại Phù Đồ tháp lẳng lặng đứng giữa biển, tia u ám kéo dài phân tách hai nguồn linh lực như vẽ sông ngăn nước.

Sau này tu luyện, Mục Trần chỉ cần đưa linh lực luyện được vào Đại Phù Đồ tháp, thì nó sẽ tự động chia đều ra cho hai nguồn linh lực, giữ vững thế cân bằng.

Mục Trần thở phào. Dung hợp U Minh Tâm Ma Lôi thuận lợi hơn hắn dự kiến, nếu không phải vừa may hắn có Đại Phù Đồ tháp, hắn muốn làm được chẳng biết cần thời gian dài bao nhiêu.

Thần Phách nhìn xuống Chí Tôn Hải yên tĩnh, hài lòng cười, rồi từ từ tan đi.

Sâu trong lôi hải tăm tối, Cửu U yên lặng ngồi không xa Mục Trần, đôi mắt luôn quan sát hắn, khá lo lắng vào bồn chồn.

Hắn đã giữ trạng thái kia suốt 10 ngày mà vẫn chưa có dấu hiệu kết thúc.

Lúc đầu, U Minh Tâm Ma Lôi bao phủ hắn hoàn toàn biến mất, mà chẳng phải là tan biến, thực tế là chui hết vào cơ thể Mục Trần.

Do đó bề ngoài hắn có vẻ yên tĩnh, nhưng Cửu U biết trong Chí Tôn Hải của hắn đang hỗn loạn. Nhưng cái vụ này nàng không gấp được, chỉ đành trông chờ vào bản thân Mục Trần.

Cửu U mím môi, tự nhủ không nên khẩn trương, nhưng chỉ tĩnh tọa được nửa ngày, nàng không nhẫn nại được nữa, bật dậy.

Nhưng ngay lúc đó, đôi mắt nhắm chặt 10 ngày qua của Mục Trần khẽ rung rinh rồi mở ra.

Cửu U vừa mừng vừa lo vội đi tới, cẩn thận hỏi:

- Thế nào?

Mục Trần lúc này chẳng nhìn ra được đã thành công hay thất bại.

Mục Trần ngẩng lên nhìn Cửu U mỉm cười đầy tự tin. Bật dậy, hai tay nắm chặt.

Bàn tay phải, linh lực tử hỏa bùng lên, bàn tay trái, linh lực trong suốt, như có lôi âm vô hình lặng lẽ vang vọng.

Tay phải Bất Tử, tay trái Tâm Ma!

Hai loại linh lực bất đồng cùng xuất hiện, cảnh tượng này ngay cả Cửu U cũng nổi lên dị sắc.

Hắn thật đúng là lợi hại.

Chương 734: Rèn Luyện Cửu U Vệ

Tử hỏa và lôi vô sắc xuất hiện trên hai tay, mắt nhìn hai luồng năng lượng bất đồng này mà sung sướng vô cùng.

Hắn lại dung hợp thành công U Minh Tâm Ma Lôi!

Cửu U cũng tỏ ra kinh hãi nhìn hắn, cười nói:

- Chúc mừng, không ngờ thật đúng là thành công .

Lúc đầu nàng hiển nhiên cũng chỉ nghĩ là thử xem, nàng cũng biết rõ hai loại linh lự thuộc tính bất đồng cùng tồn tại trong Chí Tôn Hải là chuyện cực khó. Nhưng kết quả lại làm cho nàng vui mừng vô cùng, gã này luôn làm cho người ta phải nhìn hắn với cặp mắt khác trước.

- May mắn.

Mục Trần cười nói. Hắn nói cũng không sai, nếu không may mắn có Đại Phù Đồ tháp, thì chẳng biết khi nào mới phân cách thành công hai luồng linh lực cuồng bạo kia.

- Bất quá hiện tại ngươi còn chưa có cách dung hợp hoàn toàn hai luồng năng lượng này.

Nhãn lực Cửu U đương nhiên cao siêu hơn Mục Trần, liếc mắt đã nhìn ra vẻ bất hòa của hai loai linh lực, hoàn toàn chẳng phải cái trạng thái dung hợp hoàn mỹ.

Mục Trần bất đắc dĩ gật đầu, hắn tự nhiên cũng hiểu một khi hai loại linh lực dung hợp hoàn mỹ, uy lực đương nhiên sẽ bay lên một tầng mới.

Nhưng cái khả năng đó đối với hắn bây giờ còn quá miễn cưỡng.

- Không sao, hiện tại với ngươi như thế này là quá đủ.

Cửu U mỉm cười.

Mục Trần dung hợp U Minh Tâm Ma Lôi, mục đích chính là để thi triển ra Cửu Long Cửu Tượng thuật. Lúc này hai loại năng lượng đã đủ, do đó bộ thần thuật cấp bậc chuẩn đại viên mãn đây sẽ tỏa sáng trong tay Mục Trần.

Mục Trần gật gù. Cửu U nói đúng. Dung hợp được U Minh Tâm Ma Lôi đã là thu hoạch cực lớn, không nên có lòng tham quá nhiều. Hắn tin về sau khi thực lực tăng lên, đến lúc nào đó hắn sẽ có thể dễ dàng dung hợp hoàn mỹ hai loại linh lực.

- Còn nữa, ngươi đã có tư cách tu luyện cái này.

Cửu U chỉ qua tấm đá vỡ, ánh mắt mang theo chút hâm mộ.

Vô Thượng Tâm Ma Kinh nàng đã nghe nói tự lâu, dĩ nhiên khó tránh khỏi động lòng. Nhưng nàng khác với Mục Trần, Bất Tử Hỏa tạo thành từ chính huyết mạch của nàng, nếu tham vọng dung hợp U Minh Tâm Ma Lôi, kết quả chỉ có nổ tan xác.

Nhưng dù sao, nếu nàng có thể luyện Bất Tử Hỏa đến tận cùng, thì uy lực của nó chẳng hề kém cạnh gì Vô Thượng Tâm Ma Kinh.

Mục Trần nhìn sang tấm đá, gương mặt đầy hứng thú, nhưng không vội tìm hiểu nó, hỏi Củu U:

- Ta tu luyện bao lâu rồi?

- Chắc khoảng nửa tháng.

- Chúng ta biến mất nửa tháng, chinh phạt có vấn đề gì không?

Mục Trần trầm tư

- Yên tâm đi, chớ xem thường Đại La Thiên vực chúng ta. Bách Chiến vực có mạnh nhưng còn kém xa. Bản thân chúng ta vừa thâu tóm Lôi Ma Tông, chiến công không nhỏ, cho quân lực nghỉ ngơi cũng là hợp lý.

Cửu U cười nói.

Mục Trần gật đầu, hắn vung tay cất đi tấm đá:

- Đi nào, chúng ta đi xem Cửu U vệ mấy ngày qua tu luyện ra sao.

Nửa tháng trước, hắn đưa Lôi Thần Thể cho Cửu U vệ, chẳng biết với địa lợi nơi này, Cửu U vệ tu luyện được bao nhiêu người thành công?

Dứt lời, hắn đã đi trước.

Cửu U nhìn theo hắn, mỉm cười, vừa định xuất phát, đột nhiên mày nhíu lại, nhìn về bóng đêm thăm thẳm. Nàng mơ hồ nhận thấy dao động gì đó khác thường từ trong đó truyền ra, chỉ có điều nó quá nhỏ, Cửu U cũng chỉ thoáng phát hiện, đến khi cẩn thận cảm ứng thì hoàn toàn yên tĩnh. Nàng cũng đành lắc đầu rời đi.

Hai người đi khuất, lôi hải hắc ám lại trở nên tối tăm, nhưng sâu trong bóng tối, có cái gì đó gợn gạo một chút.

. . . . . .

Mục Trần và Cửu U tăng tốc tối đa, nửa ngày sau bề mặt lôi hải trong Lôi Ma Uyên bay ra hai bóng người, nhanh chóng lao lên trên.

"ầm ầm!"

Họ đi lên không bao xa, phía trên có sấm rền cuồng bạo, nhìn thấy rõ ràng trên vách vực sâu có Đại Địa Ma Lôi như bầy rắn đông đảo chạy ra.

Chỗ bị chúng nó oanh kích mãnh liệt, 1000 người đang ngồi yên vững như đá tảng, mặc cho Đại Địa Ma Lôi tấn công dữ dội. Một số

người bị đánh dữ quá cháy đen cả làn da, cố gắng chịu đựng sấm sét phá hoại cơ thể.

Chính là đám Cửu U vệ đang tu luyện Lôi Thần Thể.

Mục Trần và Cửu U nhìn cảnh tượng tráng lệ, ánh mắt vui mừng. Cửu U vệ có khoảng phân nửa luyện thành Lôi Thần Thể.

Đương nhiên, cái gọi là luyện thành chỉ là luyện được nhất văn lôi thể, hơn nữa đám đầu lĩnh như Khâu Sơn thực lực đã Chí Tôn cảnh, tiến triển còn thần tốc hơn, trên ngực đã có ba đường lôi văn.

Cửu U và Mục Trần xuất hiện, Khâu Sơn vội đứng dậy thi lễ, nhưng Cửu U phất tay cản lại.

- Tiến độ thế nào?

Mục Trần dò hỏi.

- Bẩm báo thống lĩnh, hiện giờ luyện được nhất văn có 513 người, nhị văn 98 người, còn tam văn chỉ có ba người chúng ta.

Khâu Sơn nhanh chóng trả lời.

Mục Trần gật gù. Tốc độ này cực kỳ đáng hài lòng, thực lực Cửu U vệ tu luyện Lôi Thần Thể còn nhanh hơn hắn khi xưa. Có Lôi Ma Uyên, điều này cũng nằm trong dự kiến.

Cứ theo cái đà này, chỉ cần một năm thì tất cả Cửu U vệ cũng có thể đạt được cửu văn, khi đó chiến lực quân đoàn sẽ khiến rất nhiều kẻ kinh hãi.

Nhưng chinh phạt chưa kết thúc, hắn dự cảm trận chiến càng về sau sẽ càng kịch liệt hơn nữa, nên hắn chỉ cần Cửu U vệ luyện thành nhất văn trước đã.

- Chúng ta còn có thể ở đây thêm nửa tháng nữa.

Cửu U thấy hắn trầm ngâm, cũng đoán được trong lòng hắn nghĩ gì, nói ngay.

- Nửa tháng tới ta sẽ ở đây.

Mục Trần lập tức nói.

- Được, vậy ta sẽ ra ngoài tọa trấn Lôi Ma Tông, tránh cho biến mất lâu quá rồi xảy ra sai sót.

Cửu U mỉm cười. Lôi Ma Tông tài nguyên phong phú, đương nhiên hấp dẫn người khác. Chỉ có Đường Băng thì không dễ dàng quản được hết, nàng cũng nên ra mặt.

Mục Trần gật đầu, Cửu U không ở lại lâu, lao đi như tên bắn rời khỏi Lôi Ma Uyên.

Mục Trần nhìn Cửu U rời đi, liền ngồi xuống, nhìn ngó xung quanh, âm thanh như sấm rền trong tai từng chiến sĩ Cửu U vệ:

- Tu luyện thân thể không có lối tắt, tất cả phải đổ mồ hôi. Tiếp theo ta sẽ khu động toàn bộ Đại Địa Ma Lôi công kích các ngươi, các ngươi có chịu nổi không?

- Được!

Toàn bộ Cửu U vệ đồng thanh trả lời, thần sắc kiên nghị.

Mục Trần nhìn thấy, vẻ mặt vui mừng rồi chuyển sang nghiêm nghị. Hắn nắm chặt tay, linh lực U Minh Tâm Ma Lôi bừng lên, phô thiên cái địa bắn ra bao phủ cả vùng.

"ầm ầm!"

Linh lực trong suốt tung hoành, Đại Địa Ma Lôi ẩn nấp trong vách đá như bị lùa ra ngoài, vốn dĩ thuộc tính cuồng bạo, nhưng lúc này nó run rẩy chẳng dám đụng chạm vào linh lực của Mục Trần.

U Minh Tâm Ma Lôi cao cấp hơn, do đó có tính uy hiếp làm cho Đại Địa Ma Lôi sợ hãi.

"ầm ầm!"

Cửu U vệ rung động nhìn cảnh quan, đám Đại Địa Ma Lôi hung tợn như mãnh hổ mà trong tay Mục Trần lại cứ như đám heo dê chuẩn bị mổ thịt, mặc tình bị xua đi.

Nhưng ngay sau đó họ phải tập trung tinh thần ngay lập tức, lôi điện xám tro tứ phương đánh tới, che mờ cả tầm nhìn, hung hăng đánh vào người họ.

Mục Trần cười nhạt. Muốn tu luyện thân thể, chỉ có chịu đựng thống khổ mới tăng lên được. Năm xưa hắn như thế, bây giờ Cửu U vệ cũng như vậy.

Nửa tháng tới, tất cả Cửu U vệ đều phải thành công có tối thiểu nhất văn. Có như thế chiến ý mới tăng trưởng vượt bậc!

Mục Trần thở phào, hơi trầm ngâm, vung tay lấy ra tấm đá vỡ. Cửu U vệ tu luyện Lôi Thần Thể, hắn cũng phải tranh thủ tìm hiểu xem cái gọi là Vô Thượng Tâm Ma Kinh lợi hại thế nào...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 735: Hạt Giống Tâm Ma

Thời gian lặng lẽ trôi qua theo tiếng sấm trong Lôi Ma Uyên.

"ầm ầm!"

Sấm rền không ngớt, 1000 người vẫn yên lăng ngồi xếp bằng đón chờ những tia sét như lôi mãng cắn xé.

Họ yên tĩnh như đá tảng, mặc cho Đại Địa Ma Lôi oanh kích, thân hình không chút nhúc nhích.

Tay kết ấn giống nhau, lôi điện hắc ám từ làn da chui vào cơ thể rèn luyện máu thịt xương khớp.

Cách họ vài trăm thước, Mục Trần cũng ngồi, hai mắt khép lại, một tay vươn ra, tấm đá vỡ nứt nẻ lơ lửng trong tay.

Mi mắt giật giật, rồi hắn mở mắt thất thần nhìn tấm đá mà kinh dị.

Ngoài việc giúp Cửu U vệ rèn luyện thân thể, thời gian khác hắn đều chui vào tìm hiểu Vô Thượng Tâm Ma Kinh.

Qua một ngày, hắn sơ bộ nắm bắt Vô Thượng Tâm Ma Kinh. Đúng như Cửu U dự đoán, đây là phần không hoàn chỉnh.

Còn nữa, trạng thái Tâm Ma cũng được ghi chép, nhưng nó phân ra là ba cảnh giới, chính là tiểu, đại và viên mãn.

Cửu U có nói, vị Lôi Thần cung chủ kia rõ ràng đã luyện tới viên mãn. Bằng không chỉ bằng thực lực bán Thiên Chí Tôn khó mà chống cự được Thiên Chí Tôn chân chính.

Trong bộ không hoàn chỉnh này, luyện tốt nhất cũng chỉ đạt được cảnh giới đại thừa. Muốn đạt được viên mãn thì phải cần bản hoàn chỉnh mới được.

Nhưng thục lực hiện tại, dù có được bản hoàn chỉnh cũng khó mà luyện thành, do đó hắn cũng không mấy tiếc nuối.

Chỉ hai cảnh giới này thôi, cũng đủ cho hắn phải khổ tu.

- Thật là biến thái...

Mục Trần lẩm bẩm thông tin quanh quẩn trong đầu, sắc mặt quái đản. Hắn đã nhận rõ được tu luyện trạng thái Tâm Ma nó biến thái như thế nào.

Trước hết phải luyện được hạt giống Tâm Ma, lấy U Minh Tâm Ma Lôi đánh vào tim vô số lần, mặc cho năng lượng này thẩm thấu vào tim, ngưng tụ trong đó cho đến khi hóa thành hạt giống Tâm Ma mới thôi.

Cái cách tu luyện này khác nào đi tìm chết. Nói gì thì nói tim cũng là cơ quan trọng yếu nhất của con người, chỉ cần bị thương sẽ trí mạng, ai lại để U Minh Tâm Ma Lôi bá đạo đánh liên hồi vào tim?

Lỡ như có sự cố, ầm một tiếng thì tim nổ người chết queo.

Cái kiểu tu luyện này, người ta có đoạt được Vô Thượng Tâm Ma Kinh cũng hãi hùng chẳng dám luyện.

Mục Trần chép miệng, do dự, nhưng rồi hắn kiên định quyết đoán.

Đã hứa với người ta sẽ là cường giả cái thế, thế giới này bao nhiêu thiên tài, kẻ chỉ dựa vào thiên phú thì làm sao đạt được như thế.

Cường giả chân chính không sợ cái gì cả.

Hắn, cũng không sợ cái gì cả.

Mục Trần cười tươi, ánh mắt trở nên lợi hại, nhắm lại, linh lực U Minh Tâm Ma Lôi chạy theo kinh mạch ào ào lao đi nhanh như chớp đập vào trái tim.

Lôi âm dữ tợn vang lên trong cơ thể, chấn ngũ quan rung rinh, máu huyết chạy loạn xạ.

"Phặc."

Mục Trần thổ máu, sắc mặt trắng bệch, gân nổi cuồn cuộn, nhìn rất quỷ dị. Hắn thở hổn hển, tay ôm ngực, cố nén chịu cái cảm giác "tan nát cõi lòng".

Lôi âm kia cứ như xé nát trái tim hắn.

- Thứ chết tiệt.

Đau đớn làm hắn mắng chửi vô tội vạ. Vô Thượng Tâm Ma Kinh quả không hổ cái chữ Ma của nó, đầy tà khí. Cái cách tu luyện tự mình hại mình thế này hắn lần đầu tiên thấy.

"Phù"

Thở một hồi, cơ thể ổn định lại, hắn tiếp tục dẫn đường U Minh Tâm Ma Lôi đánh vào tim.

"Phặc."

"Phặc."

"Phặc."

Lôi Ma Uyên tăm tối, gã trẻ tuổi phun máu liên hồi, nhưng hắn vận không dừng. Tình huống quái đản này làm cho vài chiến sĩ Cửu U vệ phân thần nhìn hắn mà ngoác mồm, chẳng nói nên lên, chỉ biết nhắm mắt lại tiếp tục tu luyện.

Nửa tháng trôi qua, cùng với tiếng sấm ầm ầm mỗi ngày.

Bất giác tu luyện suốt một tháng, chinh phạt của Đại La Thiên vực lúc này đã rất khốc liệt.

Đại La Thiên vực là thế lực đứng đầu Bắc giới, dĩ nhiên phải hùng mạnh hơn Bách Chiến vực. Chiến tranh nổ ra, Bách Chiến vực không ngoài dự kiến liên tiếp bại trận, dù rằng có lúc cũng phản công được, nhưng chẳng hề ảnh hưởng được chiến cục.

Nhưng Bách Chiến vực cũng chẳng phải trái hồng mềm, phòng tuyến càng bị dồn ép, lực lượng tụ hội cũng càng mạnh hơn, khiến cho thế tiến công của Đại La Thiên vực cũng phải giảm đi nhiều, không còn tàn sát nghiền nát như ban đầu nữa.

Tình hình này, Đại La Thiên vực điều chỉnh lực lượng, không còn phân tán đánh chiếm. Cán bộ cao cấp đang nhắm tới hạch tâm của Bách Chiến vực: Vạn Kiếm Cốc, Ma Thi Tông và Đại Bi Thiên.

Từ đầu cuộc chiến, ba thế lực cường đại nhất vẫn chưa hề xuất quân. Chỉ khi nào đánh bại được họ, thì Bách Chiến vực mới được xem là triệt để bại trận.

Do đó Đại La Thiên vực đang bắt đầu tập trung lực lượng, chuẩn bị bình định ba thế lực đó, làm vang uy danh Đại La Thiên vực ở Bắc giới.

Đại La Thiên vực toàn lực xâm chiếm, Bách Chiến vực cũng tập trung lực lượng, chuẩn bị quyết chiến.

Vì đó ở Bắc giới, vô số tình báo dõi mắt quan sát. Vị thế Đại La Thiên vực và Bách Chiến vực đều rất quan trọng ở Bắc giới, chiến quả của họ sẽ ảnh hưởng không nhỏ cục diện Bắc giới.

Quyết chiến chưa bắt đầu, mà mọi ánh mắt đã di chuyển đến xem

Bên ngoài ồn ào, Lôi Ma Uyên vẫn chỉ có sấm và sét, Mục Trần mỗi ngày run rẩy lẩy bẩy, chính là vì U Minh Tâm Ma Lôi đánh vào tim.

Nhưng lúc này tình trạng của hắn so với lúc đầu tốt hơn nhiều, chẳng còn hở chút là phun máu, đã bắt đầu thích ứng.

Mục Trần run rẩy, lát sau hắn mở mắt ra, thở dài xoa đầu mệt mỏi.

Thời gian qua ép hắn đến khổ.

Vô Thượng Tâm Ma Kinh đáng chết, thật không phải cho người tu luyện mà.

Nhưng cũng may ăn khổ nhiều cũng có hiệu quả, dù chưa luyện ra được hạt giống Tâm Ma, nhưng đã cảm thấy có năng lượng U Minh Tâm Ma Lôi ngưng tụ trong tim. Chỉ cần cố gắng thêm, hắn là có thể luyện được hạt giống Tâm Ma.

Mục Trần vỗ ngực bịch bịch, rồi nhìn lên Cửu U vệ, nhíu mày lại. Tất cả Cửu U vệ đều có lôi văn ẩn hiện trên ngực.

Lôi văn có nhiều có ít, đám lợi hại như Khâu Sơn cũng ẩn hiện dấu lôi văn thứ tư, tốc độ luyện khá là lợi hại.

Nhưng từ đây bọn họ sẽ luyện chậm đi rất nhiều, muốn tới cửu văn vẫn còn một con đường dài.

Còn lúc này như thế là đủ rồi.

Mục Trần đứng dậy, vung tay lên. Đại Địa Ma Lôi đang hào hứng oanh kích Cửu U vệ nhất thời bỏ chạy tán loạn, trốn vào vách đá.

Cửu U vệ lần lượt mở mắt, lôi điện ẩn hiện trong đôi mắt.

- Chúc mừng các ngươi. Tất cả đều thành công.

Mục Trần mỉm cười, nói.

Toàn quân Cửu U vệ sột soạt đứng dậy, rồi quỳ một gối chỉnh tề hô vang.

- Tạ ơn thống lĩnh!

Mục Trần khoát tay. Hắn cảm nhận biến hóa tổng thể của quân đoàn, trong lòng thầm vui sướng. Công sức hắn bỏ ra chẳng phí chút nào.

- Cũng đến lúc nên ra ngoài thôi.

Mục Trần ngẩng đầu, lẩm bẩm.

Chính lúc đó, giọng Cửu U đột ngột vang lên.

- Chuẩn bị xuất phát đi, trận quyết chiến cuối cùng Đại La Thiên vực vs Bách Chiến vực sắp bắt đầu.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 736: Tam Thiên Kiếm Thị

Lôi Ma Tông, đại điện.

- Hiện giờ Đại La Thiên vực đã công chiếm phân nửa lãnh thổ Bách Chiến vực.

Một quầng sáng rực rỡ bày ra giữa điện, Cửu U chỉ tay lên bản đồ Bách Chiến vực, rất nhiều thành thị trước kia thuộc về Bách Chiến vực lúc này đã đổi màu sang Đại La Thiên vực. Có thể thấy cuộc chiến diễn tiến trong một tháng qua kịch liệt nhanh chóng như thế nào.

Mục Trần nhìn lên bản đồ, mơ hồ ngửi thấy mùi huyết tinh nồng đậm. Mỗi tòa thành bị chiếm, e rằng phải đổi lại bằng vô số tàn sát chém giết, đây chính là chiến tranh, tàn khốc vô tình.

Chỗ này không phải là Bắc Thương linh viện.

- Cuộc chiến này, đến bây giờ mới chính thức bắt đầu.

Cửu U lãnh tĩnh nói.

Mục Trần, Đường Băng và những cường giả Cửu U cung gật gù nghiêm túc. Họ biết chính là vì ba thế lực hàng đầu lãnh đạo Bách Chiến vực vẫn chưa xuất binh, bằng không Đại La Thiên vực cũng khó mà chiếm đóng nhanh chóng nhiều thành thị đến thế.

- Hiện tại Vạn Kiếm Cốc, Ma Thi Tông và Đại Bi Thiên có hành động gì?

Mục Trần hỏi. Tiền tuyến đã bị ép đến thế này, ba thế lực đầu sỏ không thể nào tiếp tục chờ đợi, nếu không thì những thế lực khác ở Bách Chiến vực sẽ bất mãn với họ.

- Theo tình báo mới nhất, ba thế lực đó đã hội quân ở đó.

Cửu U chỉ tay lên một vị trí trên bản đồ, một thành trì mũi nhọn của Bách Chiến vực.

- Bách Chiến thành.

Mục Trần nhìn thành thị trên bản đồ. Nghe nói Bách Chiến thành là trọng thành có quy mô to lớn nhất Bách Chiến vực, do ba thế lự đầu sỏ cai trị, hiện tại có lẽ là phòng tuyến chắc chắn nhất Bách Chiến vực.

Đối mặt trọng thành này, lực lượng như Đại La Thiên vực cũng thấy khó giải quyết.

- Vạn Kiếm Cốc, Ma Thi Tông, Đại Bi Thiên và những thế lực khác toàn bộ đã hội họp ở đây, lực lượng này cũng khá khổng lồ đó.

Cửu U nghiêm mặt cảnh báo.

- Hơn nữa, Bách Chiến vực đã đưa chiến thiếp khiêu khích Đại La Thiên vực. Lúc này vô số kẻ ở Bắc giới đang chú ý đến trận quyết chiến này. Nếu chúng ta lui bước, chỉ cần tỏ ra yếu cơ một chút, thì sẽ khiến danh vọng Đại La Thiên vực hủy tận.

- Quyết chiến thiếp?

Mục Trần biến sắc. Bách Chiến vực lại có gan như vậy? Dám đưa thư khiêu chiến trước?

- Xem ra có Huyền Thiên điện ủng hộ ngầm, do đó mới khiến Bách Chiến vực to gan như vậy.

Cửu U cười khẩy.

Mục Trần gật đầu, trước khi mở cuộc chinh phạt, vực chủ đã từng cảnh báo Liễu Thiên Đạo đang chực chờ như hổ rình mồi, nên vực chủ cũng chưa vội ra mặt. Xét cho cùng, nếu như không có vị vực chủ là cường giả hàng đầu chưởng khống Đại La Thiên vực, bọn họ cũng chẳng có ưu thế gì hơn.

Khó trách Bách Chiến vực dám hạ chiến thư. Nếu họ có thể chiến thắng, đạp bằng Đại La Thiên vực, tiếng tăm sẽ tăng vọt.

Trận chiến này với Đại La Thiên vực cũng không dễ dàng.

- Tam Hoàng trả lời sao?

Mục Trần hỏi. Chinh phạt lần này do Tam Hoàng làm thống soái, quyết định toàn cục. Bách Chiến vực đã đưa chiến thư, họ chắc cũng có hành động.

- Tam Hoàng hạ lệnh tất cả cường giả Đại La Thiên vực kéo quân đến Bách Chiến thành, hiện giờ phạm vị ngàn dặm ngoài thành chiến sự đang diễn ra liên miên.

Cửu U nói.

Mục Trần gật đầu. Địa vị Đại La Thiên vực như thế, đương nhiên phải tiếp chiến. Chiến đấu sắp bùng nổ e rằng sẽ kịch liệt thảm thiết ngoài dự đoán.

Đây mới là hai còn quái vật lớn đối đầu, mọi trận đánh trước đó chỉ là đùa giỡn chơi chơi mà thôi.

- Chúng ta thì sao?

Mục Trần nhìn Cửu U. Đại La Thiên vực đã điều động tất cả cường giả, Cửu U cung dĩ nhiên không thể chỉ nghĩ cho bản thân.

- Khởi hành, đến Bách Chiến thành!

Cửu U đứng dậy, căn bản không chút do dự, vung tay lên, giọng nói băng lãnh vang trong đại điện. Là thần tử Đại La Thiên vực, cuộc chiến mấu chốt này đương nhiên họ không thể lui.

- Dạ!

Mọi người trong điện lập tức ôm quyền lĩnh mệnh.

Mục Trần ngẩng lên nhìn ra ngoài đại điện. Nơi xa xôi phía tây bắc, cả thiên không cũng vì chiến ý tràn ngập mà trở nên tăm tối đầy áp lực.

Thế nhưng máu trong người hắn đang sôi lên, hắn cần những trận chiến thế này, vì con đường cường giả cái thế không thể thiếu những hòn đá ma luyện như vậy.

Sẽ có ngày tên của hắn truyền khắp ngõ ngách Thiên La đại lục. Đến lúc đó hắn mới có tư cách hoàn thành lời hứa với người ta.

Lạc Li, chờ ta.

.....

Bách Chiến thành.

Tòa thành khổng lồ nguy nga hùng tráng. Thành trì này được xây dựng từ thời viễn cổ, đã từng kinh qua vô số trận chiến kinh thiên động địa nhưng hiện tại vẫn sừng sững giữa đất trời.

Và hôm nay, nó lại trầm mình trong cảnh khói lửa chiến tranh.

Linh trận khổng lồ vô cùng từ trên thiên không phủ xuống, như cái chén lớn úp lên thành trì, bao phủ hoàn toàn. Lúc này trong thành không ngừng có cường giả bay đi bay lại, dao động linh lực cường hãn hùng hậu.

Ngoài thành, không trung xa xa có vô số người đang đứng giữa trời, linh lực cường hãn làm cho không khí biến dạng.

Chiến tuyến lấy Bách Chiến thành là trung tâm, mở rồng ra cho đến cuối tầm mắt.

Tây nam Bách Chiến thành.

Một khu đất khá xa thành trì, thế nhưng chiến hỏa không ngừng. Thế lực đôi bên đang tàn sát tiêu diệt lẫn nhau.

Trên bình nguyên này, cuộc chiến khá ác liệt, quân đoàn đang chiến đấu cũng không tầm thường, là hai quân đội có chiến ý!

Phía bên trái là một cánh quân giáp vàng, áo choàng phất phới, nhìn như kim giáp, tay cầm trọng kích, chiến ý hùng hậu như vòi rồng hoành tảo thiên địa.

Trên kim giáp của họ có hoa văn lưu kim, chính là quân đoàn của một trong Cửu Vương Đại La Thiên vực, Lưu Kim vương, Kim Ngô vệ!

(LTC: Lưu kim 鎏金 - màu của những kim loại mạ vàng, không phải vàng khối nguyên chất)

Kim Ngô vệ ở Đại La Thiên vực danh tiếng không bì kịp những quân đoàn hùng mạnh như Tu La vệ, Liệt Sơn quân, Huyết Ưng vệ nhưng cũng không kém quá xa, chiến tích cũng rất huy hoàng.

Thế mà lúc này tình hình Kim Ngô vệ lại không mấy khả quan.

Vì đối thủ của họ, toàn thân trang phục xanh, trận hình trường kiếm nghiêng nghiêng, kiếm khí đáng sợ tung hoành, khiến cho không trung vỡ nát.

Vạn Kiếm Cốc, Tam Thiên Kiếm thị!

(LTC: thị 侍 - thị vệ, kẻ hầu)

Trận hình độc đáo đã cho biết danh xưng của họ, Tam Thiên Kiếm thị, là quân đoàn cường đại nhất Vạn Kiếm Cốc, xếp hạng trong Bách

Chiến vực cũng là số 1 số 2.

Xét theo danh tiếng, rõ ràng Tam Thiên Kiếm thị mạnh hơn Kim Ngô vệ.

"Xoẹt! Xoẹt!"

Kiếm khí đầy trời đánh tới, chiến ý như dòng lũ vàng của Kim Ngô vệ không ngừng suy yếu, đối mặt Tam Thiên Kiếm thị công kích chỉ cố gắng miễn cưỡng phòng thủ.

Trên bình nguyên còn có những trận giao tranh của các thế lực khác của hai bên, nhưng chính vì Tam Thiên Kiếm thị đang áp đảo Kim Ngô vệ, sĩ khí phe Bách Chiến vực tăng cao, Đại La Thiên vực lần lượt bại trận.

- Hố hố, Tiễn Long thống lĩnh, Kim Ngô vệ đã chịu hết nổi rồi, hay là bỏ chạy đi nhỉ, tránh để ta giết chóc vô vị quá chứ?

Tiếng cười khe khẽ mang đầy kiếm khí ập tới, một gã áo xanh đứng phía trên Tam Thiên Kiếm thị, lưng đeo một thanh trường kiếm xanh tím.

Hắn chính là thống lĩnh Tam Thiên Kiếm thị, Lâm Thanh Phong. Trong Bách Chiến vực, địa vị tên này cũng giống như địa vị Từ Thanh, Chu Nhạc ở Đại La Thiên vực.

Không trung trên cao Kim Ngô vệ, gã nam tử thân hình hùng tráng sắc mặt khó coi nhìn Lâm Thanh Phong, nghiến răng. Hắn không ngờ lại xui như vậy, hôm nay chỉ đi truy sát tàn binh, ai dè lại chạm trán Tam Thiên Kiếm thị. Danh tiếng Tam Thiên Kiếm thị lợi hại ra sao, nhìn khắp Đại La Thiên vực cũng chỉ có Từ Thanh thống lĩnh Tu La vệ hoặc Chu Nhạc thống lĩnh Liệt Sơn quân mới chống cự được.

Lúc này nếu không phải đối thủ Tam Thiên Kiếm thị vẫn chưa bao vây, nếu không Kim Ngô vệ đã thảm bại. Nhưng thực tế hiện tại cũng chỉ

miễn cưỡng cầm cự.

- Lâm Thanh Phong, ngươi chớ có đắc ý, Đại La Thiên vực sẽ nhanh chóng cử cường giả tới đây, đến lúc đó xem ngươi khóc ra sao!

Tiễn Long hầm hừ đe dọa.

- Hê hê, vậy ta phải cảm tạ ngươi nhắc nhở, thế thì ta sẽ tranh thủ giải quyết các ngươi nhanh một chút vậy.

Lâm Thanh Phong mỉm cười, ngón tay chỉ ra, kiếm chiến ý cuồn cuộn tới, kiếm khí linh lực hóa thành cự kiếm nghìn trượng xé rách không gian.

Tiễn Long nhìn thấy, biến sắc. Cảm giác nguy hiểm ập tới, hắn hét to:

- Lưu Kim thần thuẫn!

"Đùng!"

Lưu kim chiến ý bắn lên, tập hợp lại phía trên Kim Ngô vệ tạo thành cái thuẫn hoàng kim. Kim thuẫn còn dày hơn cả núi, chắc chắn đến mức người ta táp lưỡi.

"Vụt!"

Cự kiếm bình thản chém xuống, trảm lên kim thuẫn, kiếm khí bùng nổ.

"rắc."

Kiếm khí tung hoành càng làm cho Tiễn Long kinh hãi, kim thuẫn nứt ra nhanh chóng, bị cự kiếm chém ra làm đôi.

- Chết mịa!

Tiễn Long mặt mày trắng bệch, Kim Ngô vệ lần này nhất định tử thương thảm trọng.

Lâm Thanh Phong đắc ý nhìn cảnh tượng này, thế nhưng kiếm đang chém xuống, ánh mắt hắn đột nhiên trừng lên, ngó về phương xa, nơi đó đột ngột vang vọng một tiếng sấm cuồng bạo.

"Đùng!"

Lôi điện hắc ám như lôi long từ phương xa bắn tới như chớp, trực chỉ tấn công Lâm Thanh Phong.

Lâm Thanh Phong cau mày, cự kiếng đang chém xuống đổi thế quét ngang, đập vào hắc lôi long.

"Bùm!"

Kình lực khủng bố bắn ra, cường giả trong vùng kinh dị nhìn lên không trung.

- Kẻ nào cản ta?

Lâm Thanh Phong hùng hổ quát tháo, kiếm khí sắc bén cắt xé tầng mây, ánh mắt lợi hại nhìn không trung xa xa, hắc ám từ từ kéo tới.

Sấm động liên hồi.

Một tiếng cười trong vắt vọng lại, giao hòa với tiếng sấm, vang khắp trời mây.

- Đại La Thiên vực, Cửu U cung, Cửu U vệ!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 737: Quyết Chiến

Tiếng cười lanh lảnh vang cùng sấm động, lập tức khiến cho vô số cường giả trong vùng chút ý. Cường giả Đại La Thiên vực vốn sĩ khí sắp sụp đổ vì Kim Ngô vệ bị đánh tan tác, lúc này rung động không ngừng.

- Là Cửu U vệ!

- Cửu U cung đã kéo tới, thời gian trước chính họ đã đánh bại Lôi Ma cung. (?)

- Tốt rồi, giọng nói kia ắt phải là Mục Trần thống lĩnh, có hắn ở đây, chúng ta chẳng cần ngán Lâm Thanh Phong!

Đám đông hò reo, thần sắc các cường giả Đại La Thiên vực phấn chấn trở lại. Chỉ không tới nửa năm, mọi người đều biết rằng Cửu U vệ đang là quân đội nổi như cồn, đương nhiên cũng sẽ biết được sự tích về gã thống lĩnh đã hồi sinh Cửu U vệ, Mục Trần.

Trên bầu trời, Lâm Thanh Phong nheo mắt nhìn đằng xa, đám mây đen ùn ùn kéo tới, khiến cho không khí trở nên lạnh lẽo.

Quân đoàn hắc giáp áo choàng nhung, chiến ý hắc ám như lũ kéo đi, gào thét. Mơ hồ vang lên những tiếng sấm, quân đội chỉnh tề xếp trận giữa trời, khí thế uy nghiêm không ai dám coi thường.

- Hồ hồ, Cửu U vệ sao? Quả là gần đây cũng nghe nói nhiều đấy.

Lâm Thanh Phong thản nhiên cười.

- Đã sớm nghe nói Vạn Kiếm Cốc có Tam Thiên Kiếm thị bất phàm. Hôm nay diện kiến, lời đồn không sai.

Mục Trần xuất hiện, nhìn Lâm Thanh Phong đáp lời.

- Xem ra ngươi chính là thống lĩnh Cửu U vệ, Mục Trần? Nghe nói không chỉ lãnh quân đánh bại Huyết Ưng vệ phế vật của các ngươi, mà ngay cả Lôi Ma chúng cũng bại trong tay ngươi?

Lâm Thanh Phong nhìn chằm chằm Mục Trần.

Mục Trần mỉm cười, nhìn thoáng qua Kim Ngô vệ quân trận tạp loạn, cười nói:

- Lâm thống lĩnh, chiến loạn liên miên, ta thấy hay là ngươi dẫn quân đi trước đi?

- Hà hà, ra là muốn cứu người ư? Cũng được, chỉ có điều ngươi phải thế thân mình vào thôi.

Lâm Thanh Phong chép miệng trả lời, tay gõ gõ trường kiếm sau lưng.

Hắn cũng nghe đồn không ít chiến tích của Cửu U vệ, nhưng chẳng có cái gì áp lực với hắn cả. Bản thân là thống lĩnh đứng đầu Vạn Kiếm Cốc, nhìn khắp Bách Chiến vực, thống lĩnh ngang cấp cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Dù rằng hiện tại Tam Thiên Kiếm thị vẫn chưa đủ quân, nhưng hắn đủ tin ngạo thị mọi thống lĩnh khác.

- Lâm thống lĩnh nói đúng ý ta.

Mục Trần nghe thấy vậy, lại gật gù cười lớn. Hắn thừa biết danh tiếng Lâm Thanh Phong ở Bách Chiến vực, muốn cứu người khỏi tay gã kia nếu chỉ dùng mồm suông thì không có khả năng.

Và nói năng vô dụng, thì dùng nắm đấm vậy.

Đôi mắt đen của Mục Trần lóe lên, chẳng hề do dự. Cửu U vệ bên dưới gầm rú, chiến ý bùng phát, mang theo sấm rền kinh khủng.

Chiến ý Cửu U vệ hiện tại rõ ràng hung mãnh hơn một tháng trước rất nhiều.

Cửu U chiến ý bùng nổ, Lâm Thanh Phong chẳng chần chừ, hàng vạn hàng nghìn kiếm ngân vang, kiếm chiến ý gào thét xông lên, xoay tròn quanh thân hắn.

- Mục Trần thống lĩnh, muốn cứu người ư, tiếp một chiêu của ta xem nào!

Lâm Thanh Phong cười lớn, ánh mắt lại chẳng hề có chút thân thiện, tay kết ấn.

- Kiếm ý, Linh Kiếm Liên!

Kiếm khí hùng hậu hóa thành kiếm liên, đóa sen xoay tròn, cắt phá không gian.

Kiếm liên tuy an tĩnh (?) nhưng không ai có thể cảm giác được, sắc bén ẩn chứa trong an tĩnh kia (?). Lâm Thanh Phong không hề nương tay, vừa xuất chiêu là nhất kích tất sát.

Lâm Thanh Phong thản nhiên nhìn Mục Trần, búng tay điều khiển kiếm liên bắn ra, kéo một đoàn tàn ảnh, tốc độ như sấm đánh.

Kiếm liên lao tới, Mục Trần chẳng hề động dung, ấn pháp biến ảo. Cửu U chiến ý hùng hậu vận hành, hóa thành một quyền ấn hắc ám, lôi quang tối tăm lóe ra điên cuồng.

- Cửu U chiến ý, Cửu U Lôi Quyền!

Quyền đấm tới, hắc lôi quyền bắn đi, chẳng hề tránh né đánh vào kiếm liên.

"Đùng!"

Kiếm liên và lôi quyền va chạm, không gian vặn vẹo không chịu nổi, lực xung kích tung hoành tàn phá, nhưng chẳng làm cho hai quân đoàn lay chuyển.

Phía bên dưới, các thế lực lẻ tẻ run rẩy sợ hãi nhìn đối chiến trên trời. Mọi người đều thấy rõ thế công Tam Thiên Kiếm thị chẳng hề có tác dụng gì với Cửu U vệ.

- Cửu U vệ lúc này dường như còn mạnh hơn hồi giao chiến với Huyết Ưng vệ.

Có vài cường giả tinh ý nhìn thấy, rõ ràng Cửu U vệ tiến bộ và hùng mạnh hơn trước đây nhiều.

- Cửu U vệ lần này có thống lĩnh giỏi thật, năm xưa trong tay Tào Phong làm gì có khí thế này.

Đứng xa xa, Kim Ngô vệ và Tiễn Long đứng quan sát mà sắc mặt phức tạp. Lâm Thanh Phong đang phải giằng co với Mục Trần, ngày Mục Trần trở thành thống lĩnh Cửu U vệ, hắn cũng thầm cười nhạo, vì không cho rằng một gã trẻ măng có bao nhiêu năng lực. Thế nhưng hiện thực cho thấy rõ, nhãn lực của hắn quá thiển cận, trong tay gã trẻ tuổi kia, Cửu U vệ vốn quằn quại tồn tại ở Đại La Thiên vực, hôm nay lại tỏa sáng lung linh.

Đến lúc này đã có thể đối chiến sòng phẳng với Tam Thiên Kiếm thị, quân đoàn danh tiếng không hề nhỏ.

- Thống lĩnh, chúng ta có cần hỗ trợ họ không?

Có kẻ lên tiếng hỏi Tiễn Long.

Tiễn Long lắc đầu:

- Lâm Thanh Phong chả làm gì được Mục Trần, đánh chẳng vô.

Hắn dễ dàng nhìn thấy, Lâm Thanh Phong có lợi hại cũng khó mà đánh bại Mục Trần. Trừ phi huy động được toàn bộ Tam Thiên Kiếm thị mới có khả năng áp đảo được.

Đúng như Tiễn Long dự đoán, Lâm Thanh Phong cau mày nhìn Cửu U vệ, một lát sau cười nói:

- Tin đồn quả không sai, Mục Trần thống lĩnh không đơn giản đâu.

- Quá khen.

Mục Trần mỉm cười đáp lời.

- Mục Trần thống lĩnh đã ra mặt, ta đây cũng nên nể mặt một chút thôi, hôm nay chỉ dạy dỗ Kim Ngô vệ vài chiêu, bất quá mong rằng đến khi song phương chính thức giao chiến, Mục Trần thống lĩnh sẽ còn có thể lạnh lùng như vậy.

Lâm Thanh Phong mỉm cười, vung tay kéo đám quân nhanh chóng rời khỏi, hành động cực kỳ dứt khoát.

Nhìn theo quân đoàn đi xa, Mục Trần cũng cau mày. Lâm Thanh Phong không hổ là thống lĩnh đứng đầu Vạn Kiếm Cốc, chỉ giao đấu sơ bộ đã cho thấy hắn là một nhân vật khó dây dưa.

- Khó trách Vạn Kiếm Cốc lại trở thành một trong ba đầu sỏ Bách Chiến vực, đúng là chiến lực thâm sâu.

Mục Trần lẩm bẩm, trận quyết chiến sắp tới sẽ kinh thiên động địa lắm đây.

- Mục Trần thống lĩnh, đa tạ.

Tiễn Long suất lĩnh Kim Ngô vệ tiến đến, ôm quyền cảm tạ.

- Tiễn Long thống lĩnh khách khí rồi, mọi người đều là phần tử Đại La Thiên vực, đương nhiên phải hỗ trợ lẫn nhau.

Mục Trần ôm quyền trả lời, Lưu Kim vương ở Đại La Thiên vực địa vị cũng không thấp, lần này hỗ trợ một chút dù không khiến họ phải mang ơn nhưng cũng có thể khiến mối quan hệ giữa Lưu Kim điện và Cửu U cung tốt hơn nhiều.

Tiễn Long mỉm cười, hảo cảm đối với Mục Trần tăng lên không ít. Những gã trẻ tuổi tài năng hầu hết đều cao ngạo coi trời bằng vung, thế nhưng Mục Trần chẳng hề có mấy ngạo khí, khó trách Cửu U vương coi trọng như thế.

- Mục Trần thống lĩnh đã đến, có lẽ Cửu U vương cũng tới rồi? Ha ha, quyết chiến này trông chờ ở Cửu U vương.

Tiễn Long cười nói.

- Ừm, nàng ta đã đến chỗ của Tam Hoàng.

Mục Trần gật đầu xác nhận, Cửu U là một trong Cửu Vương, là lực lượng hàng đầu Đại La Thiên vực, quyết chiến đương nhiên không thiếu phần.

Tiễn Long gật đầu, định tán dóc một hồi, thì xa xa vang lên tiếng trống trận, chiến ý vô tân.

- Là Bách Chiến Cổ!

Tiễn Long nghiêm mặt, thần sắc trở nên khẩn trương.

- Sao vậy?

Mục Trần liền hỏi.

- Bách Chiến vực chuẩn bị xuất chiến! Mục Trần thống lĩnh, chúng ta tứcc tốc kéo đến đại bản doanh nào!

Mục Trần chấn kinh, Bách Chiến vực sao lại khẩn cấp khai chiến? Nhưng hắn không có nhiều thời gian suy nghĩ, vung tay lên cùng với Tiễn Long dẫn đầu hai quân đoàn kéo đi.

Tiếng trống ầm ầm khắp đất trời, hai quân đoàn lướt đi như chớp trên thiên không.

Hành quân tức tốc, nửa giờ sau cả hai chậm lại, đã xuất hiện gần Bách Chiến thành. Họ nhìn thấy hào quang không trung thành trì chầm chậm mở ra, vô số bóng người như đàn châu chấu bay ra, phủ kín bầu trời, đổ một cái bóng lớn lên thành trì.

Trận hình quân đội khủng bố như thế, nhưng đối diện cũng là biển người đông nghịt, vô số dao động linh lực hùng mạnh bộc phát, khiến cho thiên địa sôi lên.

Hai binh đoàn đông như kiến sắp đối đầu chính diện.

Không trung như muốn sụp đổ.

Mục Trần nhìn thấy cũng thở ra một hơi. Quyết chiến cỡ này thật khiến người ta kinh tâm động phách.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 738: Đầu Sỏ

Bách Chiến thành, dương quang mờ tới, đại quân hai phe tập hợp rợp trời, che kín cả thiên không. Linh lực bùng phát khiến không khí trong vòng cũng không chuyển động được.

Hai đại quái đang giằng co.

Chiến tranh cấp độ này một khi bắt đầu sẽ kinh thiên động địa, vô số cường giả lần lượt ngã xuống, máu nhuốm đỏ bầu trời, sự thảm thiết khiến người kinh sợ.

Mục Trần suất lĩnh Cửu U vệ cấp tốc hội quân vào phe Đại La Thiên vực. Ngảng lên nhìn không trung Bách Chiến thành người người phủ kín, sắc mặt hắn cũng cực kỳ nghiêm túc. Lúc này mới được mục sở thị sự hùng mạnh của Bách Chiến vực, dù rằng so với những thế lực hàng đầu Đại La Thiên vực vẫn còn khá chênh lệch, nhưng nếu đem vào Bắc Thương đại lục, có thể nói là một đường càn quét.

- Trận quyết chiến nếu bắt đầu, e rằng thiên hôn địa ám.

Mục Trần thì thào lẩm bẩm, nhai cho được khúc xương Bách Chiến vực, Đại La Thiên vực có lẽ cũng trả giá không ít.

- Trận quyết chiến này cũng không dễ nổ ra.

Đường Băng khẽ nói.

- Hả?

Mục Trần ngẩn người.

- Tuy Bách Chiến vực đã kéo toàn quân đến đây, nhưng bọn chúng chẳng có cái suy nghĩ ngọc đá cùng tan. Nếu không phải Huyền Thiên điện giật dây sau lưng, dĩ nhiên chúng cũng không dại gì chọc ghẹo Đại La Thiên vực.

Đường Băng mắt lóe lên, cười khúc khích:

- Bình thường, Đại La Thiên vực dù có phải trả giá một chút mà có thể nuốt chửng Bách Chiến vực thì cũng đáng, phục hồi cũng chẳng cần bao lâu, thậm chí còn trở nên mạnh hơn. Nhưng tình hình hiện tại thì không nên, Đại Thú Liệp chiến đã gần tới, nếu lúc này chúng ta động can qua, cũng không phải tin gì tốt lành.

- Hai phe đều không có ý sống mái với nhau, quyết chiến lần này e rằng khó mà bắt đầu.

Mục Trần thấy Đường Băng đoan chắc như vậy, bất giác sờ mũi:

- Vậy cái bộ dáng kia là sao đây? Chẳng lẽ Bách Chiến vực ăn no rửng mỡ chạy tới chọc phá Đại La Thiên vực chơi vậy à?

- Có lẽ đã thỏa thuận hiệp ước gì đó với Huyền Thiên điện. Nhưng mà dù không sống chết một phen, thì chuyện hôm nay cũng không dễ kết thúc, lúc này đã không ít nơi dòm ngó chuyện ở đây.

Đường Băng trầm ngâm, chợt cười nói.

Mục Trần gật đầu, bất chợt giữa trận tuyến Bách Chiến thành có ba bóng người bay ra, nhất thời nhìn thấy rõ sự kính sợ của vọ số cường giả Bách Chiến vực.

Một lão nhân áo xanh, lưng đeo kiếm hạp, thần sắc lạnh lùng, ánh mắt như có kiếm khí lưu chuyển, chẳng ai dám nhìn thẳng.

Đi đầu là một lão nhân áo đen ốm như da bọc xương, cứ như cái xác khô, cả người toát ra khí tức lạnh lẽo thiếu sức sống, khiến người khác cảm thấy khó chịu vô cùng.

Phía ngoài cùng bên phải là một gã trung niên đầu trọc, vẻ gầy yếu, một tay đưa ra trước, dáng vẻ cũng không gì đặc biệt, nhưng đôi mắt như ẩn chứa ngân hà, thần bí khó lường.

Ba người xuất hiện, sĩ khí Bách Chiến vực liền tăng vọt, những tiếng hò reo làm thiên địa rung chuyển.

- Đó chính là ba tên đầu sỏ Bách Chiến vực. Lão áo xanh là Vạn Kiếm cốc chủ, Tàng Kiếm lão, thực lực Chí Tôn thất phẩm. Lão khô đét kia Ma Thi tông chủ, Thi Sơn lão quỷ. Người còn lại là kẻ sáng lập Đại Bi Thiên, Ma Bi Chí Tôn, hắn đến từ một hạ vị diện, thực lực quỷ dị khó lường. Hắn là kẻ sâu khôn lường nhất trong ba tên.

Đường Băng lầm rầm chỉ mặt đọc tên.

Đường Băng nói xong, Mục Trần bất giác nhìn trung niên đầu trọc. Hạ vị diện so ra điều kiện thấp hơn Đại Thiên thế giới, nhưng một vị cường giả có thể phá vỡ trói buộc vị diện, tiến vào Đại Thiên thế giới thì cũng là nhân vật hàng đầu. Rõ ràng nhất chính là hai vị Viêm Đế, Võ Tổ...

Ma Bi Chí Tôn này cũng tương tự, xây dựng một thế lực. Người như vậy đương nhiên phải có bản lĩnh thần dị.

Mục Trần gật đầu, ba gã đầu sỏ này chẳng kém gì Tam Hoàng, thực lực mạnh như thế, hèn gì có thể chưởng quản Bách Chiến vực.

- Ha ha, Tam Hoàng lão hữu, còn chưa định ra mặt sao?

Tàng Kiếm lão cười lớn, thanh âm vọng vào tai mỗi người ở đây.

- Hà hà, sắp phải đao kiếm gặp mặt, cái chữ lão hữu này xem ra không thuận miệng cho lắm.

Một tiếng cười già cỗi mà quen thuộc vang lên, bên phía cường giả Đại La Thiên vực xuất hiện ba người, người lên tiếng dĩ nhiên là Thiên Thứu hoàng.

Tam Hoàng vừa hiện thân, Đại La Thiên vực cũng sĩ khí tăng cao, la hét ỏm tỏi.

- Khặc khặc, lần này cũng chỉ là Đại La Thiên vực chuyện bé xé ra to, Bách Chiến vực bất quá chỉ cướp đoạt vài thành thị vùng ven mà thôi, sao lại khiến Đại La Thiên vực hưng sư động chúng?

Thi Sơn lão quỷ cất giọng cười quỷ quái.

- Bất kỳ một việc gì gây tổn hại cho danh tiếng Đại La Thiên vực ta thì chẳng thể nào là chuyện nhỏ. Bách Chiến vực đã khiêu khích, tự nhiên phải lãnh hậu quả.

Linh Đồng hoàng thản nhiên trả lời.

Đầu sỏ hai phe đối thoại, tất cả mọi người đều im lặng theo dõi.

- Đại La Thiên vực danh tiếng to lớn, nhưng Bách Chiến vực chúng ta cũng đâu phải quả hồng mềm. Hơn nữa vực chủ của các ngươi không có mặt, chỉ bằng ba kẻ các ngươi cũng đâu đủ sức nuốt trôi chúng ta. Ta thấy các ngươi nên dẫn người trở về, gọi vực chủ ra tiếp chuyện đi.

Tàng Kiếm lão mỉm cười khiêu khích.

Thiên Thứu hoàng khẽ cau mày, ánh mắt lạnh lẽo.

- Xem ra ngươi rất muốn gặp ta?

Nhưng Thiên Thứu hoàng còn chưa lên tiếng, thì một giọng nói trầm trầm đột ngột vang lên, một luồng uy áp khủng khiếp bộc phát từ trên trời đổ xuống, gần như chốc lát đã phủ cả ngàn dặm.

Mọi người kinh thán phóng mắt nhìn lên, đột nhiên thấy trước mặt Tam Hoàng có hào quang rực rỡ, rồi hóa thành một vương tọa sặc sỡ. Một bóng người tĩnh tọa trong hào quang bao phủ, dáng vẻ không phải quá hùng vĩ dữ tợn, nhưng lại khiến toàn bộ cường giả kinh sợ chẳng dám lộng ngôn.

- Cung nghênh vực chủ!

Tam Hoàng thoáng kinh ngạc, rồi vội vàng cung kính thi lễ. Đằng sau, vô số cường giả Đại La Thiên vực quỳ rạp một chân, nhất tề hưởng ứng, âm vang rung trời.

So với phe Đại La Thiên vực kính sợ mà hưng phấn, phe Bách Chiến vực nhất thời tắt đèn, ai nấy kinh sợ rõ ràng. Họ biết rõ vị vực chủ thần bí của Đại La Thiên vực kia hoàn toàn vượt trội ba vị đầu sỏ phe mình.

Gương mặt Tàng Kiếm lão cứng đờ, ngay khi nhận thấy ánh mắt vô tình chăm chú vào bản thân, cả người bỗng dưng lạnh toát.

Thực lực Chí Tôn thất phẩm, so với Đại La chủ đã Địa Chỉ Tôn, thì cũng như tôm tép mà thôi.

- Ha ha, Đại La vực chủ nhiều năm không gặp, đúng là biệt lai vô dạng.

Nhưng bất ngờ một tiếng cười trầm trầm vang lên trên bầu trời, xua tan đi sợ hãi cho Tàng Kiếm lão.

Không gian trên cao Bách Chiến vực xé toạc ra, một trung niên áo xanh với khí chất phóng khoáng bước ra từ khe nứt không gian, đôi mắt rực rỡ như ngân hà khiến người ta say mê.

Hắn mỉm cười đứng đó, nhưng rõ ràng đang cân bằng lại uy áp tỏa ra từ Đại La vực chủ.

Tàng Kiếm lão nhìn thấy người này, thì mừng rỡ như thấy phao cứu sinh.

- Hắn chính Thiên Huyền điện chủ, Liễu Thiên Đạo!

Đường Băng nhìn gã kia, nghiêm trọng lên tiếng.

- Liễu Thiên Đạo?

Mục Trần hơi giật mình. Liễu Minh kia là con hắn? Nếu như hắn biết Liễu Minh vì mình mà bị đè dưới lòng đất, chẳng biết có nổi điên không chứ?

- Liễu Thiên Đạo, cuối cùng cũng mò ra à...

Đại La vực chủ vẫn sẵng giọng, hiển nhiên việc Liễu Thiên Đạo xuất hiện thình lình cũng nằm trong dự đoán.

Liễu Thiên Đạo mỉm cười, đôi mắt ngân hà nhìn chằm chằm vào dáng người rực rỡ kia, chân mày nhíu sát. Theo tin tức gần đây hắn nhận được, Đại La vực chủ thời gian trước bị trọng thương nghiêm trọng, do vậy mới bế quan thời gian dài. Theo lẽ thường mà nói, lúc này có lẽ là lúc hắn yếu nhất, vậy mà cũng dám mò ra sao?

Cũng có khả năng, Đại La vực chủ lúc này, có thể xem là miệng cọp gan thỏ?

Liễu Thiên Đạo mắt lóe hào quang, tay phất lên, linh lực điên cuồng tụ hội, mọi người kinh hãi nhìn thấy một tòa núi sặc sỡ hình thành từ linh lực thuần túy hiện ra giữa hư không.

Ngọn núi này nhìn như bình thường, nhưng nặng hơn ngàn vạn đỉnh núi gộp lại. Chí Tôn cửu phẩm cũng chẳng chịu nổi, vì nó hình thành từ linh lực cực độ thuần túy trong thiên địa.

Thiên địa pháp tương.

Là thủ đoạn chỉ có cường giả siêu cấp Địa Chí Tôn trở lên mới sử dụng được, búng tay múa chân có thể vận dụng linh lực thiên địa đến mức tận cùng.

- Đại La vực chủ, tặng ngươi cái này!

Liễu Thiên Đạo khẽ phất tay, tòa núi khổng lồ mang theo cái bóng lớn phủ xuống vô số cường giả Đại La Thiên vực. Muốn thử xem có phải Đại La vực chủ miệng cọp gan thỏ hay không, thế này là dễ nhất.

Nếu đúng như thế, thì hôm nay sẽ là ngày tận diệt Đại La Thiên vực. Sở dĩ giật dây cho Bách Chiến vực khiêu khích Đại La Thiên vực, đơn giản là muốn Đại La vực chủ lộ diện mà thôi...

"Ầm!"

Cái bóng phủ xuống, vô số cường giả Đại La Thiên vực mặt tái mét, thế công này bọn họ có muốn trốn cũng không cách nào, thực lực của họ so với Địa Chí Tôn vẫn kém quá xa.

Do đó vô số anh mắt dõi nhìn về bóng người sáng láng không hề nhúc nhích ngồi trên vương tọa kia.

Mục Trần cũng hết hồn lo lắng nhìn qua đó, hắn toát hết cả mồ hôi. Nếu tự nhiên mà bị xử cấp tốc như thế thì quả là khôi hài.

Lúc này, vị chủ tọa kia mới ngẩng lên một chút, dường như thở nhẹ, nhất thời thiên địa run rẩy, tòa núi lớn đang đè xuống bị một luồng linh lực cuồn vào, rồi thu hết vào mồm người đang ngồi trên vương tọa kia, biến mất hoàn toàn.

"Oác!"

Vô số ánh mắt trong thiên địa liền lồi ra.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 739: Đấu Cược

Mọi người trong vùng đều trợn mắt há mỏ nhìn kia vị đại nhân ngồi trên vương tọa, không ai ngờ được công kích đáng kinh của Liễu Thiên Đạo lại bị hắn há mồm hút hết ngay trong 1 nốt nhạc.

Mục Trần suýt nuốt phải lưỡi. Địa Chí Tôn so với đám Chí Tôn tầm thường thật chênh lệch quá lớn, thế công khi nãy của Liễu Thiên Đạo, nếu như Đại La vực chủ mà không cản lại, e rằng Đại La Thiên vực sẽ có vô số cường giả rụng nụ, tử thương thảm trọng. Trình độ cỡ này không thể bù đắp bằng số lượng được nữa, trừ phi là Chiến Trận sư có quân đội hùng mạnh.

Liễu Thiên Đạo nhìn thấy, hai mắt cũng hơi trừng lên, gương mặt tỏ ra nghiêm trọng. Dù lúc nãy không phải toàn lực công kích, nhưng rõ ràng mục tiêu đã đạt được.

Thoải mái tiếp công kích của hắn như vậy, dao động linh lực lại chẳng hề hỗn loạn, hẳn nhiên Đại La vực chủ chẳng hề ở trạng thái suy yếu chút nào.

- Sao lại như thế. . .

Liễu Thiên Đạo lạnh lẽo nhìn, tình báo của hắn chắc chắn không sai, Đại La vực chủ đang trong khoảng thời gian ám thương tái phát, sẽ khiến cho hắn cực kỳ yếu ớt, vậy mà hiện thực lại cho thấy thực lực vẫn như xưa.

- Có vẻ như Liễu tông chủ muốn đánh thử với bổn tọa?

Đại La vực chủ cất giọng khàn đục, âm thanh làm cho không khí uốn éo biến dạng.

- Ha ha, chỉ thử xem vài năm nay Đại La vực chủ có tiến bộ thế nào mà thôi.

Liễu Thiên Đạo xua tay cười xòa, rồi chợt nhìn lại chiến trường giằng co của đôi bên:

- Chiến tranh cấp độ thế kia, với thân phận Đại La vực chủ mà tham dự, có phải là khinh người quá không? Huyền Thiên điện ta có quan hệ không tệ với Bách Chiến vực, do đó nếu Đại La vực chủ ỷ yếu hiếp người, Huyền Thiên điện e rằng không thể khoanh tay đứng nhìn.

- Vậy bổn tọa xem thử, Huyền Thiên điện của ngươi có cái năng lực gì

Đại La vực chủ cười khẩy, chẳng hề xem việc Huyền Thiên điện muốn nhúng tay ra cái đinh gì.

Liễu Thiên Đạo cười cười, nhìn chằm chằm Đại La vực chủ:

- Đại La vực chủ sao lại nói thế, ngươi biết rõ nếu đối đầu, ta cũng sẽ ngăn ngươi lại, vậy thì làm sao có khả năng nhúng tay vào chiến trường bên dưới. Hơn nữa nếu như các ngươi muốn kẻ chết người bị thương với Bách Chiến vực, ta là kẻ muốn thấy nhất đó.

Hào quang quanh người Đại La vực chủ dường như chớp lên một cái, rồi cười nhạt:

- Ngươi chớ có vòng vo nhiều lời, muốn thế nào nói toạc móng heo ra đi.

Liễu Thiên Đạo cười nói:

- Đại La vực chủ thật cương trực, có điều ở đây ta đâu phải chủ nhà, tiếp đón khách khứa thế nào, nên hỏi ba vị đầu lĩnh Bách Chiến vực đi.

Tàng Kiếm lão lập tức ứng thanh, ra vẻ cung kính chắp tay với Đại La vực chủ:

- Cục diện hôm nay, nếu song phương ra tay vô tình, thật khiến tổn thất thảm trọng. Chi bằng ta lập một trận cược, giảm thiểu thương vong vô ích, vẫn có thể định thắng bại. Khi đó kẻ bại sẽ phải nộp 100v Chí Tôn linh dịch và ngàn tòa thành. Không biết Đại La vực chủ thấy sao?

- 100v Chí Tôn linh dịch? Ngàn tòa thành thị?

Giá đặt cược lão vừa nói ra, lập tức làm cho mọi người xôn xao, ngay cả Tam Hoàng cũng nhíu mày. 100v Chí Tôn linh dịch, Đại La Thiên vực cũng có, nhưng cái này cũng không nhỏ.

Ngàn tòa thành lại càng giá trị hơn nữa, với Đại La Thiên vực đương nhiên cũng rất chát.

Mục Trần đơ cả người. Hắn bình định Lôi Ma tông, chiếm được không ít chiến lợi phẩm, mà cũng không tới 20v Chí Tôn linh dịch. Vậy mà Bách Chiến vực cược một cái lại là 100v Chí Tôn linh dịch. Đặt cược thế này thật làm cho người ta hoảng hồn.

Tam Hoàng quay sang Đại La vực chủ, chờ đợi quyết định.

Đại La vực chủ lại tỏ ra khá trầm tĩnh, hờ hững nói:

- Đánh cược thế nào?

- Đơn giản! Đánh ba trận, phân làm ba cấp. Hoàng cấp đấu thủ lĩnh, vương cấp đấu vương cấp, thống lĩnh đấu thống lĩnh. Tức là các vị sẽ cử ra một vì hoàng giả, một vương giả và một thống lĩnh. Bên ta sẽ có một tông chủ hoặc cốc chủ, công với hai cấp bên dưới tương đương các vị. Ba trận thắng hai là kết thúc.

Tàng Kiếm lão mỉm cười.

- Phiến thế làm gì, ba vị Bách Chiến vực tự mình ra tay thôi, Tam Hoàng chúng ta đón tiếp, không phải dễ hơn sao? Hay là ngươi không đủ tự tin?

Thiên Thứu hoàng cười nhạt.

- Ha ha, vậy thì có ý nghĩa gì đâu. Lần này cũng nên cho bọn tiểu bối chút danh tiếng.

Tàng Kiếm lão cười tủm tỉm.

Thiên Thứu hoàng nhíu mày, rồi quay lại Đại La vực chủ. Cách này của địch nhiều khi có ẩn chứa vài nguy cơ.

Vực chủ dường như hơi dao động, ánh mắt quét nhìn khắp cường giả Đại La Thiên vực, rồi hắn cất giọng chắc nịch:

- Được, Đại La Thiên vực ta chấp nhận.

- Đại La vực chủ thật quyết đoán.

Tàng Kiếm lão cười tán thưởng.

- Đưa ba người của bọn ngươi ra đi, bổn tọa muốn xem thử có cái gì hay ho.

Đại La vực chủ thản nhiên nói.

Tàng Kiếm lão nghe vậy thì cười, hắn chẳng cần mời, thì đầu sỏ Đại Bi Thiên, Ma Bi Chí Tôn đã xông lên, mắt nhìn Đại La vực chủ, âm thanh hùng hồn:

- Hoàng giả Đại La Thiên vực ta sẽ lĩnh giáo.

Tàng Kiếm lão và Thi Sơn lão quỷ đều cười, không phản đối gì, có lẽ đã định trước.

- Quả nhiên sẽ do Ma Bi Chí Tôn ra tay.

Đường Băng nhìn gã đầu trọc, gương mặt cực kỳ nghiêm trọng. Trong ba tên đầu sỏ Bách Chiến vực, Ma Bi Chí Tôn ít danh tiếng nhất, nhưng cũng là người thâm sâu nhất.

Mục Trần gật đầu, Ma Bi Chí Tôn đúng là không đơn giản.

Tàng Kiếm lão vung tay lên, một bóng đen chậm rãi bước ra từ trong biển người.

Cùng với hắn là mùi xác chết thúi rùm khắp nơi, cái dáng mỏng manh đó còn bị quấn băng đen đầy người, như một cái xác ướp. Trên những dải băng đó còn mơ hồ xuất hiện những ký hiệu quái dị.

Khi người đó xuất hiện, lập tức trong vùng xôn xao.

- Đó là... Thi Linh vương của Ma Thi tông, chẳng phải hắn mất tích lâu rồi sao? Bây giờ lại xuất hiện ở đây....

Đường Băng kinh hãi.

- Thi Linh vương?

Mục Trần làm mặt ngu.

- Hắn là đại trưởng lão Ma Thi tông, nghe nói xưa kia thực lực gần với Thi Sơn lão quỷ, có điều vài năm trước bỗng mất tích, tưởng hắn tắt thở lâu rồi, ai dè còn bò dậy được.

Đường Băng nói.

Mục Trần cau mày. Thi Linh vương mang đến cho hắn cảm giác quái đản.

- Chẳng biết thống lĩnh Bách Chiến vực sẽ cử tên nào đây?

Mục Trần khẽ nói. So với hai người đã ra mặt, hắn hứng thú với kẻ thứ ba hơn, dù gì kẻ này cũng nằm trong phạm vi của hắn.

- Tất nhiên sẽ chọn ra kẻ mạnh nhất. Có ba người có khả năng: Lâm Thanh Phong của Vạn Kiếm cốc, Mặc Mặc của Ma Thi tông và Tần Bi của Đại Bi Thiên. Ba kẻ đó, Lâm Thanh Phong nổi tiếng nhất, Mặc Mặc âm hiểm độc ác nhất, Tần Bi là ít ai biết nhất.

Đường Băng nói.

Mục Trần nghe trả lời, nhẹ nhàng gật đầu.

- Ngươi cũng khỏi chờ mong làm gì mất công, trận thống lĩnh chiến kia tám phần là không gọi tới ngươi. Cũng chẳng phải đả kích, nhưng Từ Thanh và Chu Nhạc đâu phải giá áo túi cơm, ngươi cũng chỉ mới nổi, dù rằng danh tiếng lên nhanh nhưng đám kia vẫn đáng tin hơn ngươi nhiều. Ta nghĩ vực chủ sẽ chọn một trong hai gã kia.

Mục Trần gãi mũi, cười nói:

- Từ Thanh và Chu Nhạc đều có thực lực rất mạnh, bọn họ ra tay đương nhiên ta đâu có ý kiến, cũng đỡ bản thân khỏi phải liều mạng.

- Nghĩ thông là tốt, dù ta cũng biết ngươi không yếu hơn họ.

Đường Băng cười nhạt, an ủi.

Mục Trần nhún vai, ngẩng lên nhìn. Tàng Kiếm lão lại phất tay.

Phía sau có ba người đang đứng, trong đó Lâm Thanh Phong là người Mục Trần đã chạm trán, bên phải là cô nàng mặc đồ đen Mặc Mặc, bên trái là một người cũng đầu trọc, áo xanh, có lẽ là gã ít tiếng tăm Tần Bi.

Cánh tay Tàng Kiếm lão hạ xuống, Lâm Thanh Phong và Mặc Mặc liếc nhìn nhau, dường như bất mãn cùng tlui về, chỉ còn lại Tần Bi hai mắt khép hờ thần bí.

Hiển nhiên, thống lĩnh chiến, họ chọn Tần Bi.

- Không ngờ thật sự chọn hắn.

Đường Băng nhíu mày. Tam đại thế lực Bách Chiến vực, Đại Bi Thiên luôn ít danh ít tiếng nhất, nhưng cũng là khó đối phó nhất.

- Hà hà, Đại La vực chủ, Bách Chiến vực đã chọn người xong, chẳng biết quý vị ai sẽ xuất chiến?

Tàng Kiếm lão cười tủm tỉm.

Mọi ánh mắt đổ dồn về vương tọa, hào quang hơi lóe lên, giọng nói thản nhiên truyền gọi:

- Thụy hoàng.

Thụy hoàng uể oải vươn vai, nhìn Ma Bi Chí Tôn đằng, gật gù cười cười.

Đại La Thiên vực cũng chọn nhân vật nhìn không thấu như Thụy hoàng để đối phó Ma Bi Chí Tôn.

- Tu La vương.

Đại La vực chủ lại lên tiếng.

Không ai bất ngờ, vì Tu La vương thực lực mạnh nhất Cửu Vương.

Sau đó, Đại La vực chủ nhìn sang Từ Thanh và Chu Nhạc, hai người cũng trấn định, không hề tỏ ra thất thố.

Ngón tay Đại La vực chủ lướt qua hai người, đột nhiên hướng về phía Mục Trần đang nhắm mắt tỏ ra nguy hiểm.

- Mục Trần.

Quyết định vừa đưa ra này lập tức khiến mọi người kinh ngạc, ngay cả Cửu U cũng bất ngờ nhìn lại. Không ai đoán đuọc vực chủ lại gọi tên Mục Trần, kinh nghiệm chiến trường ít ỏi nhất.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 740: Chí Tôn Bát Phẩm

Lời Đại La vực chủ vừa dứt, bên phía Đại La Thiên vực nhất thời tĩnh lặng, rồi bất chợt những tiếng kinh ngạc bật lên từ trong miệng họ.

Kẻ nào cũng ngạc nhiên đưa mắt nhìn Mục Trần.

Từ Thanh và Chu Nhạc ngẩn người, cả hai liếc nhìn nhau, mặt giật giật, nhưng chẳng nói gì. Đại La vực chủ tự chọn người lên đài, họ dám cãi gì sao.

Nhưng không nói không có nghĩa là không hoài nghi, dù họ từng nhìn thấy Mục Trần giao chiến với Ngô Thiên, cũng biết hắn không đơn giản.

Nhưng Mục Trần đấu Ngô Thiên là quân đoàn chiến, dựa vào Cửu U chiến ý, còn lần này là khả năng tự thân thống lĩnh, khó mà nghĩ được tại sao lại như thế.

Ngay cả Mục Trần cũng hơi há miệng quái đản nhìn sang Đường Băng, sắc mặt cô nàng cũng khó nghĩ như hắn.

Nàng cũng hoàn toàn không nghĩ tới Mục Trần lại bị Đại La vực chủ chú ý mà chọn phải.

Nhưng toàn thế lực hoài nghi, cũng chẳng ai dám lên tiếng phản đối hay thắc mắc gì với vực chủ. Uy quyền vực chủ là tuyệt đối, chỉ có điều tinh thần mọi người không được tốt cho lắm.

Cửu U cũng nhìn Mục Trần mà cảm thấy quái đản, hơi do dự, rồi lấy hết can đảm tiến lên bẩm báo:

- Vực chủ, Mục Trần kinh nghiệm còn yếu, nếu để hắn lên đài, có phải mạo hiểm quá không?

Ba trận đấu này cực kỳ quan trọng, người được chọn cũng phải chịu áp lực lớn. Thắng thì tốt, nhưng lỡ như thua thì e rằng sẽ cực kỳ khó sống. Cửu U rất muốn Mục Trần tỏa sáng trong cuộc chiến này, nhưng không muốn hắn ở trong hoàn cảnh hiểm ác như thế.

Đại La vực chủ chỉ phất tay, cười nhẹ:

- Không sao, cứ để cho hắn.

Cửu U thấy vậy đành im luôn, chỉ có ánh mắt ngờ vực không hiểu tại sao vực chủ lại chú ý đến Mục Trần. Theo lý mà nói, thực lực Mục Trần hiện tại cũng quá tầm thường, đâu có tư cách thu hút được vực chủ.

Mọi người nghe vực chủ quyết định vậy, cũng không ai dám ý kiến thêm.

Do vậy, thống lĩnh chiến sẽ do Mục Trần lên đài.

Đại La Thiên vực, mọi người chỉ biết thở dài, đành hy vọng có thể thắng luôn hai trận đầu, thì trận đấu của gã Mục Trần kia chẳng còn quan trọng nữa.

Thấy người ta hoài nghi mình, Mục Trần cũng bất đắc dĩ, đâu phải hắn tự tiến cử, là do vực chủ tự nhiên điên điên lại gọi hắn lên đấu cơ mà.

- Hê hê, xem ra Đại La vực chủ đã chọn người xong.

Tàng Kiếm lão cười nói, nhìn qua Thụy hoàng đang ngái ngủ, ánh mắt kiêng dè thấy rõ. Trong Tam Hoàng, người này khó lường nhất.

Nhìn qua Tu La vương, đối phương chiến giáp áo choàng oai phong chẳng hề đổi sắc, đôi mắt bình tĩnh mà toát ra sát khí hung lệ.

Trong Cửu Vương, Tu La vương hoàn toàn xứng đáng là kẻ đứng đầu, là người có khả năng nhất được thăng cấp hoàng giả Đại La Thiên vực.

Tàng Kiếm lão nhìn lại Mục Trần, bất chợt giật mình. Chí Tôn nhị phẩm? Thống lĩnh Đại La Thiên vực từ khi nào lại yếu ớt đến vậy?

Nghi hoặc ẩn hiện trong mắt, Tàng Kiếm lão không hề biểu hiện ra ngoài:

- Đã chọn người xong, vậy thì xin mời Đại La vực chủ khai mạc trận quyết chiến này đi.

Đại La Thiên vực dường như đang liếc nhìn Thụy hoàng, gã thuộc hạ đang chậm chạp lê lết bước tới:

- Đánh trận lợi hại nhất trước đi.

Thụy hoàng lập tức bay lên trời, nhìn xuống Ma Bi Chí Tôn, nói:

- Sớm nghe danh Ma Bi Chí Tôn năm xưa phá vỡ giới hạn vị diện, là kỳ tài thiên bẩm, hôm nay rất vinh hạnh được lĩnh giáo.

Ma Bi Chí Tôn cười khằng khặc, thân hình hơi biến ảo rồi mất tích, sau đó ngưng tụ lại phía trước Thụy hoàng.

- Ta cũng đã nghe danh Mộng huynh đã lâu, Đại Mộng Thần Kinh có thể tu luyện trong giấc ngủ mà không ngủ, thần dị vô song, mong có thể chỉ giáo.

Ma Bi Chí Tôn đối đáp khách khí.

- Làm gì có...

Thụy hoàng cười, nhưng cái vẻ ngái ngủ lờ đờ hoàn toàn biến mất khỏi gương mặt, bất giác nó sáng lên đến hoa mắt.

Hắn vung tay, không trung xanh thẳm biến dạng, uy áp đáng sợ có thể đập vụn linh không khí bao trùm.

Chín tầng trời, mây mù tan tác, không gian xuất hiện những khe nứt ghê gớm, Thụy hoàng cong ngón tay vung trảo, khe nứt không gian xuất hiện ở đó như những con rắn nhỏ đen đúa. Người sáng suốt có thể biết được những con rắn nhỏ đó đáng sợ ra sao.

Đó là sức mạnh không gian.

- Nắm giữ không gian, Chí Tôn bát phẩm!

Trong vùng, các cường giả hít hà ta thán. Tùy tay sử dụng không gian lực, chỉ có Chí Tôn bát phẩm trở lên mới đủ sức. Hắn nhiên thực lực Thụy hoàng đã là Chí Tôn bát phẩm!

Thiên Thứu hoàng và Linh Đồng hoàng nhìn thấy, chỉ mỉm cười bất đắc dĩ. Thụy hoàng đã đi trước một bước, hai người bọn họ chỉ mới chạm tới cánh cửa Chí Tôn bát phẩm, nhưng chưa hề đặt chân vào, vẫn có chênh lệch lớn.

- Đúng là Thụy hoàng đại nhân a...

Đường Băng tán thưởng. Thực lực Tam Hoàng biểu hiện xưa nay luôn có vẻ là Chí Tôn thất phẩm, nhưng rõ ràng thông tin đó quá hạn chế.

Mục Trần gật gù, nhìn lên trời. Năng lượng toát ra từ người kia chân chính có thể hủy thiên diệt địa.

Thụy hoàng mỉm cười, búng tay một cái, những con rắn nhỏ kia biến mất không thấy.

Nhưng ngay sau đó, xung quanh Ma Bi Chí Tôn, không gian biến dạng, rách toạc ra, khe nứt không gian như mũi tên ập tới, quấn chặt thân thể Ma Bi Chí Tôn.

Công kích này không có linh lực kinh thiên động địa, nhưng hung hiểm tột cùng. Khe nứt không gian mang theo năng lượng đủ để siết chết tươi một vị Chí Tôn ngũ phẩm, cắt thành từng khúc. Công kích này căn bản không tránh được, tốc độ có nhanh cũng không thể bằng tốc độ xé toạc không gian.

Khe nứt không gian lan tới, Ma Bi Chí Tôn lại chẳng sợ hãi, tay đưa ra trước, hơi cười, rồi ngay sau đó không gian quanh người hắn cũng biến dạng, cũng xuất hiện những khe nứt không gian khác đối chọi.

Những âm thanh nhỏ vang lên, các khe nứt chạm vào nhau, rồi từ từ tiêu tán, không có dao động gì lớn.

- Nắm giữ không gian?

- Ma Bi Chí Tôn cũng bước là Chí Tôn bát phẩm!

Có người chấn động kinh hô, ai nấy đều nhìn thấy Ma Bi Chí Tôn cũng thi triển bản lĩnh giống hệt, lấy khe không gian hóa giải công kích khe không gian.

Hiển nhiên, Ma Bi Chí Tôn cũng có thực lực Chí Tôn bát phẩm!

- Người nầy, quả nhiên không hổ danh là cường giả phá vỡ giới hạn vị diện!

Đường Băng mày nhíu chặt, nói.

- Xem ra muốn phân ra thắng bại, phải có một trận ác đấu.

Mục Trần sắc mặt ngưng trọng, khó trách Ma Bi Chí Tôn được cử ra đối phó hoàng giả của phe mình. Chí Tôn bát phẩm, có lẽ trong ba đầu sỏ Bách Chiến vực, hắn phải là người mạnh nhất.

- Vậy mới thú vị chứ, bao nhiêu năm ngứa tay ngứa chân, hy vọng lần này đánh đấm không bị luýnh quýnh.

Thụy hoàng thấy vậy lại càng cười to sảng khoái, ánh mắt thôi buồn ngủ. Đối thủ này xứng đáng cho hắn phải xem trọng.

- Thỉnh Mộng huynh chỉ giáo.

Ma Bi cười nói đáp lời.

Thụy hoàng khép hờ hai mắt, không gian sau lưng bắt đầu biến dạng, trở thành một cái hố đen điên cuồng thu hút linh lực thiên địa.

Linh lực đổ về như điên, tạo hình thành một vật thể khổng lồ mấy ngàn trượng.

Hình dáng đó ngồi giữa trời, hào quang rực rỡ bao phủ, nhưng không phải ảo ảnh. Hào quang chuyển động độc nhất vô nhị hóa thành thực thể, nghiễm nhiên là một người khổng lồ chân chính.

Hơn nữa, trên thân gã khổng lồ đó tựa hồ có một con kim long to lớn quấn chặt, đầu rồng ngẩng cao, dáng vẻ như thôn thiên phệ địa.

Người khổng lồ kia xuất hiện, không trung rung chuyển, như không thể chịu nổi uy áp đó.

"GRào!"

Kim long gầm lên, tiếng vang rung trời, sóng âm kim sắc quét ra, nhất thời trời sụp đất nứt!

Phía bên dưới, Mục Trần nhìn người khổng lồ và kim long quấn trên thân, ánh mắt nhất thời trợn trừng lẩm bẩm.

- Đây là... Thiên Long pháp thân?

Thiên Long pháp thân, hạng 70 danh hào pháp thân!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 741: Thụy Hoàng Thâm Sâu Khó Dò

Chí Tôn pháp thân khổng lồ ngồi giữa trời, linh lực mênh mông vô bờ như biển lớn gào thét, sóng âm điên cuồng quét ra, cảnh tượng đồ sộ cực độ.

Trên thân nó, con kim long quấn chặt thân hình, há mồm to khủng khiếp rống rú gầm gừ, long uy tràn ngập.

Thiên Long pháp thân, pháp thân hạng 70!

Vô số cường giả kinh thán không thôi, tròn mắt nhìn thân ảnh khổng lồ. Thục lực Chí Tôn bát phẩm của Thụy hoàng gọi ra Chí Tôn pháp thân thực chất đến không ngờ. So ra Đại La Kim thân của Mục Trần đạt được còn xa mới sánh bằng.

Mục Trần hoảng hồn nhìn Thiên Long pháp thân, đây là pháp thân cường đại nhất mà hắn từng được thấy, đương nhiên nó khủng bố cũng một phần vì thực lực của Thụy hoàng mà ra. Dù sao ở trong tay cường giả cấp bậc này, dù là Chí Tôn pháp thân bình thường nhất cũng có sức mạnh hủy diệt đáng sợ.

- Nghe nói Thiên Long pháp thân cần phải bắt được một con Thiên Long để làm tài liệu tu luyện.

Làm cho Mục Trần kinh ngạc chính là tính chất của Thiên Long pháp thân. Muốn luyện thành Thiên Long pháp thân, cần phải bắt được Thiên Long dẫn xuất, hấp thu linh lực vào dung hợp vào cơ thể. Thiên Long lại là long tộc cấp cao, thực lực cường hãn vô song, thế lực cường đại, muốn

bắt được nó khó còn hơn lên trời. Vậy mà Thụy hoàng cũng có thể làm được, có lẽ đã gặp được đại cơ duyên.

Ma Bi Chí Tôn cũng tỏ ra nghiêm trọng nhìn vào cự ảnh khổng lồ, bất chợt tay kết ấn.

"Ầm!"

Ngay khi ấn pháp kết thành, linh lực cũng ào đến ngợp trời, kim quang rực rỡ hội tụ sau lưng Ma Bi Chí Tôn, hóa thành thực chất, pháp thân kim sắc không quy mô không kém gì Thiên Long pháp thân xuất hiện.

Pháp thân kia như được đúc từ vàng khối, cầm trong tay một cái bát bằng vàng, bề mặt có vô số những ký hiệu cổ xưa, chất lỏng kim sắc tràn đầy chảy ra từ cái bát.

- Đó là Đại Kim Cang pháp thân! Hạng 73!

Mọi ánh mắt chấn động nhìn pháp thân kim chúc, thân thể nó như từ kim cương biến thành, kiên cố làm kẻ khác không thể tưởng tượng được.

Hiển nhiên, Ma Bi Chí Tôn có pháp thân cũng chẳng hề kém cạnh.

Hai Chí Tôn pháp thân đứng sừng sững giữa thiên địa, thiên không cũng vì áp lực này mà trở nên u ám, mọi người nín thở tròn mắt nhìn.

Thụy hoàng chậm rãi bay lên, dừng lại trên đầu Thiên Long pháp thân, hai mắt nhìn Kim Cang pháp thân, không có nói gì vô nghĩa. Hắn biết giữa hai người hôm nay nhất định phải phân ra thắng bại.

Thực lực mạnh như họ, muốn phân ra thắng bại, nhất định phải vận dụng sát chiêu chân chính. Tình huống đó chẳng ai biết sẽ phát sinh chuyện gì.

"Ầm!"

Bất quá Thụy hoàng không phải người do dự chần chờ, mắt lóe lên, chân giậm xuống. Con Thiên Long quấn trên người pháp thân há to mồm hút dũng mãnh.

Không gian phía trước trực tiếp nổ tung, mảnh vỡ không gian bị Thiên Long hút vào miệng, tiếp theo linh lực kim sắc mang theo mảnh vỡ không gian tối tăm như lũ tràn bắn ra.

- Toái Không Long Tức!

"Véo!"

Dòng năng lượng kim sắc xuyên thấu không gian, chẳng đếm xỉa gì khoảng cách bao nhiêu, xuất hiện phía trước Đại Kim Cang pháp thân, năng lượng hội tụ mảnh vỡ không gian hoàn toàn đủ khả năng hủy phá mọi thứ cản đường.

- Đại Kim Cang chưởng!

Ma Bi Chí Tôn thần tình ngưng trọng, tâm thần vừa động, Đại Kim Cang pháp thân giơ chưởng đánh ra, cự chưởng đón gió tăng vọt, kim quang rực rỡ, giống như biến thành một tòa núi kim cương, trực tiếp ngạnh đấu với long tức.

"Đùng!"

Trời đất sau cú va chạm liền rung chuyển, long quyển phong mấy ngàn trượng thành hình, như yêu long tàn sát khắp nơi trời sụp đất nứt.

Kim sắc hồng lưu trùng kích kim cang sơn nhạc chưởng, không gian tần tầng đứt gãy, cự chưởng bị đẩy lui mấy trăm trượng. Bất quá kim sắc hồng lưu hội tụ từ mảnh vỡ không gian cũng đã bị cản lại.

Phong bạo vẫn tung hoành thiên địa, vô số người nhìn thấy mà hết hồn, đối chiến trình độ này thật sự là hơi bị kinh người.

Ma Bi Chí Tôn hai mắt lóe kim quang, nhìn hồng lưu trùng kích mà cực kỳ nghiêm trọng, rồi cơ thể hắn dần trầm tĩnh lại.

- Các hạ thật không hổ là đứng đầu Tam Hoàng.

Ma Bi Chí Tôn bình thản khen tăng, nhìn chằm chằm Thụy hoàng, hít sâu một hơi. Thực lực mạnh như bọn họ, nếu muốn phân thắng bại không phải thủ đoạn tầm thường có thể làm được, nếu đã vậy... không cần dè dặt nương tay nữa.

- Nếu ngươi đỡ được chiêu này của ta, trận đấu này ngươi thắng!

Ma Bi Chí Tôn hai mắt chậm rãi nhắm lại, chắp tay hành lễ. Cái bát vàng ăn xin trong tay pháp thân lơ lửng bay lên.

Bát vàng bành trướng, chớp mắt đã hơn trăm trượng. Hoa văn trên bề mặt lóe lên, chợt cái bát úp ngược xuống, miệng bát đúng chuẩn hướng tới Thụy hoàng và Thiên Long pháp thân. Bát vàng úp ngược, lốc xoáy không gian ngừng lại, thậm chí ngay cả không khí lưu động cũng dừng nốt, khí tức nguy hiểm lưu chuyển trong thiên địa.

Tất cả cường giả đều cảm thấy lạnh người.

Hiển nhiên, Ma Bi Chí Tôn không tính đấu dây dưa lâu lắc, trực tiếp xài chiêu cuối, để cho trận đấu này nhanh chóng phân thắng bại.

Mục Trần sắc mặt căng thẳng quan sát. Hắn cảm giác được trong kim bát tràn ngập dao động làm cho kẻ khác sợ hãi, đây tất nhiêu là tuyệt chiêu mạnh nhất của Ma Bi Chí Tôn.

- Hắn muốn làm gì?

Đường Băng nhịn không được hỏi.

Mục Trần mắt lóe lên, khẽ nói:

- Chỉ e là thi triển Chí Tôn thần thông...

Chí Tôn thần thông, chỉ có vài Chí Tôn pháp thân cường đại mới có được. Xem ra Đại Kim Cang pháp thân hiển nhiên có được năng lực này.

Chí Tôn bát phẩm dốc hết sức thi triển Chí Tôn thần thông, uy lực sẽ khủng bố cỡ nào? Mục Trần không thể tưởng tượng...

"Phù."

Trong thiên địa vô số ánh mắt chăm chú nhìn, Ma Bi Chí Tôn phun ra một hơi thở, rồi trừng mắt cuồng bạo.

Ấn pháp biến ảo, hắn hét to:

- Chí Tôn thần thông, Kim Cang Diệt Thiên Bát!

"Bùm!"

Kim bát to lớn rung lên, hoa văn bay ra, rồi nó điên cuồng rung động. Nháy mắt sau đó một luồng hồng lưu như hoàng kim từ trong bát thổi ra, thao thao bất tuyệt, một khi xuất hiện, không gian này trực tiếp bị ép vỡ nát, hóa thành vô số đạo hồng lưu hoàng kim phô thiên cái địa bắn tới Thụy hoàng.

Từng đạo hồng lưu hoàng kim đều mang đầy những hoa văn cổ xưa. Sức mạnh một đạo hồng lưu đủ để làm một gã Chí Tôn thất phẩm run rẩy. Với số lượng như thế này, Chí Tôn bát phẩm cũng căn bản không dám chống cự!

Đây là công kích tối cường dốc hết sức lực của Ma Bi Chí Tôn.

Hồng lưu kim sắc đầy trời quét qua, bất quá Thụy hoàng vẫn chẳng hề nhúc nhích đứng thẳng trên đầu Thiên Long pháp thân.

Thiên địa chỉ có Đại La vực chủ sắc mặt không đổi, còn Liễu Thiên Đạo bên kia cũng chỉ hơi nhíu mày...

"Ầm ầm!"

Kim sắc hồng lưu đổ xuống, hung bạo bắn tới.

Thụy hoàng bất chợt nở nụ cười thản nhiên, hai tay kết ấn, sâu trong đáy mắt lóe lên một tia kim sắc.

"Gràooo!"

Hoàng kim Thiên Long quấn quanh cơ thể pháp thân nhất thời gào thét, rồi há to mồm hung hăng hút. Sau đó vô số người trợn mắt há mỏ nhìn thấy, kim sắc hồng lưu mang theo sức mạnh đáng sợ bị hoàng kim Thiên Long hút sạch vào một.

Thiên địa tĩnh lặng như tờ. Không ai ngờ công kích cực mạnh của Ma Bi Chí Tôn lại bị Thụy hoàng dễ dàng hóa giải.

- Mạnh quá....

Đường Băng đưa tay che mỏ kinh hô.

Mục Trần biến sắc, nhìn chằm chằm Thụy hoàng. Chỉ chớp mắt khi nãy, hắn nhận thấy dao động linh lực quanh người kia có biến hóa nhỏ.

Thiên địa vang lên những tiếng rung động vô cùng. Phe Bách Chiến vực, Tàng Kiếm lão biến sắc, biến cố này thực sự ngoài dự đoán.

- Không thể nào?! Đều là Chí Tôn bát phẩm, sao hắn lại dễ dàng đỡ một kích toàn lực của Ma Bi?

Tàng Kiếm lão trầm giọng nói.

Đại Kim Cang pháp thân, Ma Bi Chí Tôn nhìn đối thủ đằng xa. Dao động linh lực nguy hiểm quanh Thụy hoàng lúc này hoàn toàn biến mất.

Nhưng cảm giác nguy hiểm dù biến mất, Ma Bi Chí Tôn lại cảm thấy áp lực chân chính ập tới, làm cho gương mặt hắn khó coi, nhìn Thụy hoàng thật sâu:

- Thì ra ta đã nhìn lầm...

Khiến hắn cảm ứng được áp lực như thế này, hiển nhiên, thực lực Thụy hoàng đã vượt xa bát phẩm!

Thụy hoàng đã chân chính là Chí Tôn cửu phẩm!

Thiên địa vô số người thất thanh. Thậm chí Thiên Thứu hoàng, Linh Đồng hoàng cũng hít hà kinh thán. Ai mà người được cái người ngái ngủ tối ngày kia lại sâu khôn lường như thế.

- Ta thua.

Ma Bi Chí Tôn rất rõ ràng, cục diện này hoàn toàn chẳng có cơ may thắng. Hắn giải tán Chí Tôn pháp thân, xoay người bay về trận doanh Bách Chiến vực.

Trận đầu, Đại La Thiên vực thuận lợi chiến thắng!

- Thắng chắc rồi!

Đại La Thiên vực tung hô rung trời, Đường Băng mỉm cười. Có trận thắng đầu tay, chỉ cần thắng thêm một trận nữa thì bên họ toàn thắng.

Trận đầu kết thúc, trận thứ hai bắt đầu.

Tu La vương đánh với Thi Linh vương!

Bất quá, lúc Đại La Thiên vực còn đang hoan hỉ chắc mẩm chiến thắng trong tay, trận đấu thứ hai kết thúc với tốc độ chóng vánh, và kết quả làm cho bên phe Đại La Thiên vực im bặt.

Mọi người tròn mắt không tin.

Chỉ ba hiệp, Tu La vương trọng thương mà bại!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 742: Thi Cốt Oa Oa

Ba hiệp, Tu La vương trọng thương mà bại!

Lúc Tu La vương trọng thương lui bước, thiên địa trở nên lắng trầm. Không chỉ cường giả Đại La Thiên vực trợn mắt há mồm, mà bên phía Bách Chiến vực cũng vô số kẻ kinh ngạc ra mặt.

Hiển nhiên, kết quả này ngoài dự đoán của họ.

Danh vọng Tu La vương không chỉ nổi tiếng Đại La Thiên vực, mà còn vang dội khắp Bách Chiến vực. Tuy rằng Thạch Linh Vương(?) có chút quỷ dị, nhưng đa số đều nghĩ rằng, trận chiến này phải thảm khốc ác liệt hơn trận đánh trước của Thụy hoàng và Ma Bi Chí Tôn nhiều...

Vậy mà kết quả lại làm cho người ta trợn mắt há mồm.

- Tại sao có thể như vậy...

Đường Băng mặt hơi trắng nhìn Tu La vương trọng thương rút lui, nhịn không được lẩm bẩm.

Mục Trần sắc mặt cũng khó coi nhìn lên trời, kẻ đang quấn băng đen đầy người lơ lửng trên cao, tỏa ra dao động âm hàn quỷ dị.

Lúc nãy Tu La vương và Thi Linh vương giao đấu, thực lực cả hai đều đã lộ ra.

Chí Tôn thất phẩm!

Cả Tu La vương lẫn Thi Linh vương, thực lực của hai người vậy mà đã ở cấp độ Chí Tôn thất phẩm, hiển nhiên họ chính là cường giả mạnh

nhất cấp Vương trong thế lực của mình. Thực lực này thậm chí đã có thể sánh với cường giả cấp Hoàng.

Cả hai đều là Chí Tôn thất phẩm, thông thường mà nói, chiến đấu phải giằng co ghê lắm, nếu không có thủ đoạn gì đặc biệt, thậm chí khả năng kết thúc là hòa.

Nhưng khi mọi người đều nghĩ như vậy, thì trong vòng chiến lại có biến cố.

Mọi người đều thấy, hai người vừa đánh mới 1-2 hiệp, Thi Linh vương đột nhiên lui lại, rồi tay áo phất phới, một xác ướp đen thui xuất hiện bên cạnh hắn.

Cái xác khô kia nhìn như bộ xương, thân thể phủ đầy phù văn quỷ dị màu đen, mơ hồ khuếch tán dao động lạnh lẽo làm người ta rùng mình.

Đó là bản lĩnh độc môn của Ma Thi tông, ma thi!

Cường giả Ma Thi tông có năng lực nuôi xác chết, điều khiển thi thể cường giả khác. dùng nó chiến đấu. Nói cách khác, cường giả Ma Thi tông am tường việc mượn sức ma thi, lấy nhiều đánh ít.

Mọi người cũng nhìn rõ, cái xác đen thui kia chính là ma thi bổn mạng của Thi Linh vương.

Vì khi Thi Linh vương triệu hồi con ma thi kia, cơ thể hắn đột nhiên vỡ ra, những dải băng đen rách toạc, cả phân nửa số máu thịt trên người tách ra bám vào cơ thể ma thi.

Cái cảnh tượng đó thật sự rùng rợn kinh khiếp, người đứng xem tè cả ra quần.

Sau khi máu thịt Thi Linh vương dung hợp với ma thi, hắn vung tay lên, con ma thi bổ mạng lập tức xông tới Tu La vương, rồi lập tức tự bạo.

Con ma thi kia sau khi hấp thu máu thịt Thi Linh vương, thực lực của riêng nó cũng có thể sánh với Chí Tôn thất phẩm, năng lực cỡ đó mà tự bạo, e rằng cường giả cỡ Thiên Thứu hoàng cũng trốn không kịp.

Ma thi tự bạo, Tu La vương bị bất ngờ chỉ có thể cố gắng hết sức phòng ngự, nhưng kết quả vẫn trọng thương bại trận.

Kết quả bất ngờ làm cho đám đông có nhiều người còn chưa định thần lại được, cả đám mặt nghệt ra ngu si, chẳng ngờ được Thi Linh vương điên cuồng tới vậy.

Ma thi bổn mạng và chân thân liên hệ mật thiết, tuy nhiên ma thi tự bạo, chân thân cũng không phải chết theo, nhưng trọng thương thì không tránh khỏi. Tu luyện ma thi bổn mạng cực khó, Thi Linh vương lại đem nó đi đánh bom cảm tử, dù có thắng nhưng xét lâu dài thì cái được không bù nổi cái mất.

Cũng vì đó đám cường giả Bách Chiến vực cũng phải mồm to như quả trứng gà khi chứng kiến đòn bộc phát điên cuồng như thế.

Thắng lợi này thật sự trả cái giá quá to.

Mục Trần hít hà một hơi, nhìn lại bóng dáng Thi Linh vương, những dải băng đen rơi lả tả xuống, máu me thấm ra ngoài, tí tách nhỏ xuống, linh lực dao động phập phù yếu ớt. Hẳn nhiên trọng thương cũng rất nặng.

- Cái tên điên này...

E rằng lúc này mọi người đều đã nhìn Thi Linh vương với con mắt khác.

"Véo."

Thiên Thứu hoàng lướt tới, đón lấy Tu La vương, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Thi Linh vương:

- Thủ đoạn thật độc ác, ngươi không sợ trả giá như vậy quá lớn sao?

Thi Linh vương thả dải băng trên mắt xuống, lộ ra hai con mắt lạnh lẽo vô tình, dường như hơi cười, tay run lên. Trên tay hắn, một khúc xương hình trẻ con được khắc từ khối đầu lâu, và nó đầy vết nứt.

- Thi cốt oa oa?

Thiên Thứu hoàng nhìn thấy vật ấy, sắc mặt liền thay đổi. Thi cốt oa oa là một vật tà dị, nghe nói có thể chịu thương trí mạng thay cho người mang nó. Thứ này muốn chế ra cũng cực kỳ tàn khốc, nên ít người có được. Thi Linh vương đem theo cái thứ tà dị kia, khó trách lại hung hãn cuồng đến như vậy, trọng thương cũng không có di chứng quá nhiều.

Linh Đồng hoàng, Cửu U này nọ cũng nhìn thấy khối thi cốt oa oa kia, sắc mặt liền khó coi. Thi Linh vương chuẩn bị chu đáo, khó trách Bách Chiến vực dám chủ động khiêu chiến theo hình thức này...

Nếu như Thụy hoàng không phải sâu quá khó dò, e rằng trận đầu cũng đã bại, và lúc này Đại La Thiên vực đã hoàn toàn thất thế.

- Ha ha, cục diện đảo ngược cho Bách Chiến vực chúng ta rồi.

Tàng Kiếm lão nhân cười híp cả mắt, làm cho đám cường giả Đại La Thiên vực căm giận tức tối.

Thiên Thứu hoàng lạnh lẽo nhìn lại, rồi đỡ lấy Tu La vương đã hôn mê vì trọng thương mang về, giao cho người khác chăm sóc, đưa ánh mắt nhìn lên vương tọa, thăm dò ý tứ Đại La vực chủ trước sau vẫn bất động như sơn.

- À, một thắng một bại...

Hào quang của Đại La vực chủ hơi rung chuyển, truyền ra tiếng cười nhạt, nhưng dường như còn ẩn chứa sự lạnh lẽo:

- Xem ra Bách Chiến vực chuẩn bị thật chu toàn.

- Ha ha, Đại La vực chủ nói sai rồi, Bách Chiến vực vốn không sánh kịp Đại La Thiên vực, họ chỉ dốc sức cược mạng một lần thôi mà.

Liễu Thiên Đạo mỉm cười lên tiếng.

Đã có Liễu Thiên Đạo, siêu cường giả Địa Chí Tôn áp trận, đám Bách Chiến vực cũng bớt nhiều sợ hãi với Đại La vực, lên tiếng cười nói:

- Đại La vực chủ, đã hai trận trôi qua, chúng ta bất phân thắng bại. Nếu như hôm nay Đại La Thiên vực chủ động rút lui, thì trận thứ ba này khỏi đấu cũng được.

Một thắng một bại, đánh cược quan trọng này sẽ quyết định bởi trận cuối cùng. Kẻ xuất chiến bên Bách Chiến vực, trong số các thống lĩnh hàng đầu vẫn là kẻ kém nhất. Nhưng thật sự ngay cả Lâm Thanh Phong kiệt ngạo bất quần cũng không tránh khỏi thán phục. Thậm chí nhiều kẻ còn quả quyết, năng lực Tần Bi so sánh trong giới trẻ tuổi Bắc giới tuyệt đối không tính là bình thường.

Trái lại phía Đại La Thiên vực, một thống lĩnh Chí Tôn nhị phẩm, dù danh tiếng cũng mới nổi, nhưng so với Tần Bi cũng cách biệt trời vực. Đối với trận thứ ba này, Bách Chiến vực tự tin thấy rõ. Dù sao chỉ cần Tần Bi không bại, thì về mặt danh tiếng bọn hắn cũng thắng. Đại La Thiên vực hưng sư động chúng kéo đến áp đảo Bách Chiến vực, nếu cứ kết thúc chiến tranh nhảm xẹt như thế này, thì ắt sẽ là trò cười cho Bắc giới.

Bên phía Đại La Thiên vực, cường giả ngó nhau chán nản, rồi hướng về người đang đứng đầu Cửu U vệ, vẻ mặt đầy tiếc rẻ.

Vốn nghĩ hai trận đầu thắng chắc, thì trận thứ ba này đấu cho vui, ai mà ngờ cục diện lại thành ra thế này.

Trận đấu vốn dĩ có hay không chẳng quan trọng, lại trở thành mấu chốt cuộc chiến..

Thế sự biến ảo, thật làm người ta lần không ra.

(dùng từ đao to búa lớn: "thế sự" @@ chiến sự là được rồi)

Nhìn thấy mấy cái ánh mắt hoài nghi chán nản đó, Mục Trần cũng chỉ nhún vai, nhìn lại Đại La vực chủ. Lúc này đây, hắn chiến hay bỏ, tất nhiên phải tùy ý vực chủ.

Mọi người cũng theo ánh mắt hắn mà chuyển dời sự chú ý, chờ đợi mệnh lệnh của Đại La vực chủ. Tình cảnh như vậy, Đại La vực chủ dường như hơi cười cười, mà tiếng cười kia lại có vẻ không có gì bất ngờ.

- Cái cục diện thế này thực ra không ngoài dự đoán của ta.

Đại La vực chủ cười khoái trá, làm cho cả đám cường giả Đại La Thiên vực chưng hửng tròn mắt. Ý gì đây? Đại La vực chủ đã sớm đoán rằng cục diện thế này sao? Vậy mà lão vẫn chọn Mục Trần để tham chiến trận mấu chốt quyết định này sao? Chẳng lẽ lão tin tưởng tên kia như vậy?

Đại La vực chủ đưa mắt nhìn tới Mục Trần, âm thanh mơ hồ:

- Trận đấu thứ ba này quan hệ đến danh vọng Đại La Thiên vực chúng ta, ngươi có nắm chắc hay không?

- Mục Trần sẽ dốc hết toàn lực.

Mục Trần ôm quyền kính cẩn đáp. Dù hắn nghi hoặc chẳng hiểu vì sao đại nhân vật như Đại La vực chủ lại chú ý quan tâm tới nhân vật tôm tép như hắn, nhưng chiến công đã đem tới tận cửa, dĩ nhiên không lý gì hắn lại từ chối.

- Tốt.

Đại La vực chủ cười nói:

- Trận cuối này ngươi lên đi.

Đám cường giả Đại La Thiên vực thở hắt ra, vực chủ đã không thay đổi chủ ý, vậy thì chỉ có thể le lói một chút hi vọng, mong rằng tên thống lĩnh Mục Trần mới toe này thật sự xứng đáng được vực chủ đề cử.

- Mục Trần, cố gắng lên!

Đường Băng nắm chặt bàn tay, hô hào cổ vũ cho hắn. Nàng cũng chẳng biết trận thứ ba này sẽ ra sao, nhưng bất luận thế nào cũng sẽ ủng hộ Mục Trần.

Mục Trần nhìn nàng gật đầu một cái, định xông lên vào trận, vừa lúc cảm thấy một đôi mắt đẹp đang khóa chặt lấy mình, khựng người nhìn hướng Cửu U, liền bắt gặp ánh mắt lo lắng của nàng.

Mục Trần mỉm cười, không nói gì thêm, lắc mình lao đi trước ánh mắt đủ loại cảm xúc của cường giả phe mình. Hắn đối diện trận địa Bách Chiến vực, ôm quyền cất tiếng thanh tao.

- Đại La Thiên vực, Cửu U cung, Mục Trần. Lãnh giáo!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 743: Long Tranh Hổ Đấu

Gã thiếu niên đứng giữa trời, giọng nói trong trẻo lay động, hấp dẫn ánh mắt của vô số cường giả Bách Chiến vực. Không ngoài dự đoán vang lên những tiếng xôn xao xáo động.

Bàn tán đầy những tiếng ngạc nhiên nghi ngờ rồi cười nhạo. Họ đều thấy rõ gã thiếu niên kia thực lực chỉ có Chí Tôn nhị phẩm, xét trong giới thống lĩnh ở Bách Chiến vực, cũng chỉ coi như vừa đủ tư cách, có thể nào so sánh được với thống lĩnh hàng đầu như Tần Bi, Lâm Thanh Phong kia được, chênh lệch quá lớn.

- Đại La Thiên vực hết người rồi sao? Phái thằng nhỏ đầu lông này ra chiến? Muốn thua thì nói thẳng ra không phải đơn giản hơn sao.

- Ha ha, nói chính xác.

"..."

Những tiếng cười nhạo vang lên, nhưng gã thiếu niên trên bầu trời vẫn bình tĩnh như thế, không vì những kẻ nhạo báng mình mà nổi giận.

- Hừ, lại là hắn!

Một chỗ kia trong đám Bách Chiến vực, Tần Thiên Cương u oán nhìn Mục Trần. Phía sau lão, Tần Lăng mặt xanh mét. Lôi Ma chúng của hắn bại dưới tay tên kia, tử thương thảm trọng, lúc này tái kiến đương nhiên là hai mắt đỏ ngầu.

- Tiểu tử không biết trời cao đất rộng, cho rằng ai cũng khiêu chiến Tần Bi được sao.

Tần Lăng nghiến răng, giọng mỉa mai. Mục Trần đánh bại được hắn chẳng qua thao khống chiến ý nhuần nhuyễn hơn mà thôi, nhưng đánh cược lần này không thể sử dụng quân lực, vậy mà cũng dám tiếp chiến, quá là cuồng vọng rồi. Thật chẳng biết Đại La vực chủ đang suy tính cái gì, trận đấu mấu chốt này lại đặt hy vọng vào tay gã tiểu tử này.

- Ta càng muốn xem, để lát nữa lĩnh ngộ sự lợi hại của Tần Bi rồi, sẽ thê thảm như thế nào.

Tần Lăng lạnh lẽo trù ếm Mục Trần, vẻ mặt rõ háo hức muốn thấy cảnh tên kia te tua như con chó chết.

Trong lúc bọn họ xì xào bàn tán, trước trận Bách Chiến vực, Tần Bi vận thanh y cũng chăm chú quan sát Mục Trần, vẻ mặt không hề tỏ ra khinh thường. Tên kia có thể từng bước tiến tới chỗ này, đương nhiên cũng chẳng phải một thằng lù đù nào đó. Mà cho dù Mục Trần đúng thật chỉ là kẻ có cái mã bề ngoài, thì hắn cũng toàn lực đối phó, bởi vì thận trọng chính là yếu tố đã giúp hắn phô diễn tài năng nhiều năm nay.

Sư tử vồ thỏ cũng dốc hết toàn lực.

- Tần Bi, trận cuối này trông cậy vào ngươi đó.

Tàng Kiếm lão nhân cất tiếng với Tần Bi.

Tần Bi gật đầu, không nói gì, đưa chân lướt tới, chớp lóe một cái đã xuất hiện đối diện Mục Trần, giọng bình thản vang lên.

- Bách Chiến vực, Đại Bi Thiên, Tần Bi.

Mục Trần nghiêm mặt nhìn qua gã nam tử thần sắc bình thản kia. Hắn còn chưa vận linh lực mà áp lực đã mơ hồ ập tới. Mục Trần biết, kẻ này so với Tần Lăng của Lôi Ma tông mạnh hơn không ít.

Thực lực Tần Bi hiển nhiên ít nhất cũng phải Chí Tôn tam phẩm.

- Chỉ với thực lực Chí Tôn nhị phẩm mà ngươi cũng được Đại La vực chủ chọn ra, có lẽ phải có chỗ hơn ngươi, thỉnh chỉ giáo.

Tần Bi chăm chú quan sát Mục Trần, thản nhiên cất tiếng. Bất chợt hắn không nhiều lời, chân giậm nhẹ, không gian sau lưng bắt đầu biến dạng, Chí Tôn Hải mênh mông ẩn hiện, dao động linh lực càn quét thiên địa.

Dao động cấp độ này đã vượt xa Chí Tôn tam phẩm đỉnh phong, thậm chí có lẽ Tần Bi hiện tại đã bước một chân vào cấp độ Chí Tôn tứ phẩm. Chỉ cần tu luyện thêm chút nữa, có thể sẽ đột phá trở thành Chí Tôn tứ phẩm chân chính!

Đại La Thiên vực, đám đông cường giả cảm nhận được dao động linh lực toát ra từ cơ thể Tần Bi, sắc mặt đều trở nên khó coi. Từ Thanh và Chu Nhạc thì nghiêm trọng ra mặt, thực lực cả hai đều là Chí Tôn tam phẩm, nhưng so với Tần Bi lại kém một chút. Trận này nếu đổi họ ra đánh, e rằng cũng lành ít dữ nhiều.

Hai người liếc nhau, than nhẹ một tiếng. Tần Bi quả nhiên không hổ danh là thống lĩnh im tiếng nhất Bách Chiến vực, nhưng lại có thực lực lợi hại nhất.

- Bán Chí Tôn tứ phẩm?

Mục Trần cũng trợn mắt, thực lực kẻ kia đúng là cường đại nhất trong số các thống lĩnh hắn từng gặp.

"Xẹt xẹt."

Lôi điện rực rỡ lóe ra ngoài thân, tay Mục Trần nắm lại, thân thể nhanh chóng lôi hóa, chín đường lôi văn hiện ra trên ngực.

Lôi Thần Thể cực hạn, Mục Trần trở nên lãnh khốc đáng sợ, chân giậm mạnh một cái, không gian méo mó, hắn bất chợt biến mất.

Mục Trần biến mất, ánh mắt Tần Bi thoáng rung lên, rồi mãnh liệt kết ấn, vồ tới không gian trùng điệp phía sau, linh lực hào hùng như sóng vỗ chuyển động.

"Rầm!"

Không gian nơi đó đột ngột rách ra, long ảnh lao đi như chớp, hóa thành Mục Trần, quyền kình hội tụ nhanh như sấm đánh, hung hãn đánh vào đầu Tần Bi.

Cùng lúc đó, ấn pháp của Tần Bi cũng lướt tới.

Quyền ấn va chạm.

"Đùng!"

Xung lực cuồng bạo tung hoành, Mục Trần chấn động, thân hình bắn ngược ra, chân giữa trời giậm giãy lập bập một hồi mới giữ được thăng bằng, nắm đấm tê dại một cảm giác khó tả.

Giương mắt nhìn Tần Bi, gã kia chỉ bị lui lại vài bước, hắn nhiên với Long Đằng Thuật phá không, công kích cũng không có mấy hiệu quả.

- Chí Tôn nhị phẩm lại có thể phá rách không gian trong cự ly ngắn, ngươi đúng là có bản lĩnh.

Tần Bi nhìn chằm chằm Mục Trần, thản nhiên tán thưởng.

Mục Trần mỉm cười, nhưng không hồi đáp.

- Ta đánh nhau với địch, không thích thăm dò, nên đừng trách ta không cho ngươi cơ hội biểu diễn.

Tần Bi thoáng cười nhạt, nụ cười lạnh lẽo. Hắn vung tay, trời không gió mà áo bào phất phới, đột nhiên tụ lại, rồi linh lực mênh mông bùng lên quét ra khắp trời.

Khẽ lắc mình xuất hiện trên cao, tay hắn xòe ra, từ xa làm động tác đè xuống Mục Trần. Chính lúc đó, lòng bàn tay hắn mơ hồ xuất hiện phù văn sáng rỡ hình thạch bi.

"Ầm!"

Linh lực tràn lan đổ xuống, theo bàn tay của Tần Bi xuất hiện thành chưởng kình khổng lồ, phù văn thạch bi bộc phát hào quang. Chưởng này như có thể trấn áp sơn hà.

- Đại Bi Thần Thủ!

Tần Bi quát khẽ, chưởng kình khổng lồ đã phủ bóng xuống Mục Trần, làm hắn không thể tránh né.

"Phù"

Mục Trần hít sâu một hơi, mắt lóe lên lạnh lẽo, sát khí ngập trời phóng xuất, thanh ma trụ khổng lồ lập tức xuất hiện, Mục Trần hai tay ôm chặt, làm một cú quật từ dưới lên trên, hung hăng nện vào cự chưởng.

"Đùng! Đùng!"

Lốc linh lực đáng sợ không ngừng bùng phát. Bị cự chưởng đè xuống, Mục Trần và Đại Tu Di Ma Trụ liên tiếp bị đẩy xuống mặt đất. Giao phong chính diện, dĩ nhiên Tần Bi với linh lực hùng hậu hơn áp đảo thượng phong.

"Đùng!"

Mục Trần rơi xuống một ngọn núi, cả núi vỡ nát, Đại Tu Di Ma Trụ cắm đất chống đỡ Thạch Bi Thần Thủ, thân thể Mục Trần chói sáng lôi điện, tiếng gầm nhẹ vang lên từ yết hầu, trên thân Đại Tu Di Ma Trụ, ma văn cổ xưa thình lình mấp máy, cỗ hung sát khí triệt để bộc phát.

"Ầm!"

Cột sáng hung sát đỏ tươi xuyên thủng Thạch Bi Thần Thủ, Đại Tu Di Ma Trụ xuyên qua Thạch Bi chưởng ấn, hung hãn chấn vỡ.

Chấn vỡ Thạch Bi Thần Thủ, Mục Trần chẳng tỏ ra sung sướng thoải mái gì, sắc mặt càng nghiêm trọng thêm nhìn lên trời. Lúc này bầu trời liên tiếp phủ xuống tới tấp Thạch Bi chưởng ấn, áp lực cường đại làm cho những ngọn núi xung quanh muốn sụp đổ.

Tần Bi ra tay đúng như hắn nói, chẳng chút nương tình, công kích cuồng bạo như thế này đủ để tốc sát bất kể một gã Chí Tôn tam phẩm nào.

Đại La Thiên vực, vô số cường giả hãi hùng trước thế công của Tần Bi. Từ Thanh và Chu Nhạc méo mặt. Họ biết nếu như chính mình phải đối diện công kích liên miên như thế, chắc chắn phải bại.

Nhưng không biết tên Mục Trần kia thì thế nào?

Đưa mắt nhìn xuống ngọn núi đã đổ, gã thiếu niên nắm chặt Đại Tu Di Ma Trụ đứng thẳng trên phiến đá lớn, gương mặt nghiêm trọng nhưng chẳng chút sợ hãi.

Đám cô nương Đường Băng và cường giả Cửu U cung thì siết tay lo lắng.

Phía Bách Chiến vực, thần thái đám cường giả thì sảng khoái ung dung. Với bọn hắn, xem ra trận cược này đã có kết quả, gã Mục Trần tiểu tử kia bị thế công liên miên của Tần Bi áp đảo hoàn toàn.

Thạch Bi chưởng ấn giăng đầy rớt xuống, trời long đất lở, nhưng đôi mắt Mục Trần vẫn chẳng chút e sợ, thậm chí còn nhắm lại, tay thì kết ấn.

Kim quang chói lóa xuyên qua từng mảng Thạch Bi chưởng ấn đang ầm ầm rơi xuống, hào quang tràn ngập, phủ cả thiên địa.

"Ầm! Ầm!"

Tiếng nổ vang rền, đất đai rung chuyển, cả ngọn núi tan tành, khe nứt rộng lớn lan đi đến cuối tầm mắt.

Bụi mù tràn ngập.

Trời đất trở nên yên tĩnh, sắc mặt cường giả Đại La Thiên vực căng như dây đàn, phe Bách Chiến vực lại có kẻ hả hê cười to sung sướng.

Nhưng tiếng cười của kẻ nào đó chỉ cất lên giây lát, thì trong bụi mù nghi ngút kia kim quang chiếu ra, sắc mặt bình thản của Tần Bi cũng hơi biến đổi.

Tay vung lên, hắn nổi cuồng phong quét sạch bụi mù. Lúc đó, hai mắt trợn tròn, hắn nhìn thấy trong đống đổ nát của ngọn núi, một cái bóng ngàn trượng đứng sừng sững, vầng liệt nhật lơ lửng sau gáy, áp lực khó hình dung lan tỏa.

Đỉnh đầu cự ảnh ngàn trượng kia, Mục Trần đứng thẳng, lông tóc chẳng rụng lấy một sợi, ngẩng lên nhìn đối thủ. Cả hai đối mắt nhìn nhau, màn khởi động đã xong, mắt tóe lửa làm cho không gian ở giữa hai người cũng dập dờn dao động.

Tranh phong này mới xứng với câu long tranh hổ đấu!

Chương 744: La Hán Pháp Thân

Kim quang rực rỡ tràn ngập, cự ảnh đứng trên tàn tích ngọn núi, vầng liệt nhật kim sắc lơ lửng sau gáy, như một pho tượng đột nhiên hiện thế, mang đến uy áp đáng sợ.

Cường giả trong khu vực vì sự xuất hiện của nó mà tròn mắt kinh ngạc, họ đều cảm nhận rõ uy áp cường đại tỏa ra từ cự ảnh nọ.

Áp lực này không đơn giản một gã Chí Tôn nhị phẩm có khả năng sở hữu.

Họ đã nhận ra pho tượng vàng khổng lồ kia chính là Chí Tôn pháp thân của Mục Trần tu luyện, chỉ có điều những người này chẳng ai biết được lai lịch của cái Chí Tôn pháp thân kia là gì.

Trong số danh hào 99 Chí Tôn pháp thân, dường như không có loại nào na ná như vậy, thế nhưng áp lực vô song đó lại vượt trội hơn những Chí Tôn pháp thân vô danh tầm thường.

- Chẳng lẽ là Chí Tôn pháp thân thần bí chưa từng có trên bảng sao?

Có cường giả xì xầm, đối với cường giả Chí Tôn, pháp thân cường đại thế này rất hấp dẫn.

Trên bầu trời, Tần Bi cũng nhíu mày quan sát pháp thân hoàng kim, tấm tắc:

- Quả nhiên có bản lĩnh.

Nhưng hắn cũng không suy nghĩ nhiều, Mục Trần là người được đích thân Đại La vực chủ chọn ra, thật sự một kẻ được tầm mắt siêu cường giả Địa Chí Tôn chú ý, kẻ ngu xuẩn cũng chẳng dám hoài nghi.

"Ầm!"

Tần Bi đang lầm bầm, Mục Trần đã thay đổi ấn pháp, kim quang vận hành, Đại Nhật Bất Diệt thân giậm chân lấy đà nhảy lên trời.

"Vù!"

Thân hình to lớn, nhưng tốc độ như sấm chớp, mọi người chỉ nhìn thấy một luồng sáng kim sắc bắn lên trời, ngay sau đó Đại Nhật Bất Diệt thân đã xuất hiện trên không đối diện Tần Bi.

"Đùng!"

Kim chưởng lập tức vỗ tới tấn công Tần Bi, cự chưởng chấn nát hư không, mang theo kim quang chói mắt và áp lực bài sơn đảo hải ập xuống.

Kình phong áp bức làm cho người ta hít thở khó khăn ập vào mặt, Tần Bi nghiêm trân chờ đợi, rồi chưởng kình đối chiến, Thạch Bi chưởng ấn gào thét xông lên.

"Đùng!"

Hai luồng cự chưởng ấn ngạnh đấu, nhưng lần này Thạch Bi chưởng ấn của Tần Bi chẳng còn thế áp đảo toàn diện như trước, mà thay vào đó vừa chạm phải công kích đã tan nát.

Xung kích bùng phát, Tần Bi rúng động, bị luồng xung lực đẩy xa cả trăm mét.

"Ồồồồ...."

Đám Bách Chiến vực lập tức kinh hộ, không ngờ Tần Bi mới vừa dồn ép đối thủ không kịp thở ngay sau đó bị áp đảo ngược lại dữ dội đến thế, lúc này nội tâm liền mất sạch vẻ khinh thị đối với Mục Trần. Gã thống lĩnh Chí Tôn nhị phẩm kia xem ra có bản lĩnh đặc biệt đây.

- Hay là gọi Chí Tôn pháp thân của ngươi ra đi, chứ bằng không uy phong vừa nãy tan tành đó nha.

Mục Trần đứng trên đầu Chí Tôn pháp thân, cười nói khiêu khích Tần Bi.

Tần Bi trừng mắt nhìn hắt, hít sâu một hơi, thản nhiên nói:

- Chiều ý ngươi vậy!

Hai tay hắn bắt đầu hợp lại, ấn pháp biến ảo như điện, tàn ảnh liên miên.

"Ầm!"

Linh lự bành trướng vô biên từ cơ thể Tần Bi, một thân ảnh to lớn khổng lồ cũng ngưng tụ phía sau hắn, ước chừng cũng ngàn trượng, sừng sững giữa trời. Pháp thân như một người mặc áo cà sa kim sắc, hai tay cầm ngang một thanh kim thiền trượng, khí thế uy mãnh xuất hiện.

- Đó là La Hán pháp thân, danh hào 99 Chí Tôn pháp thân hạng thứ 93!

Chí Tôn pháp thân của Tần Bi triệu hồi ra, vô số người kinh hô, nhưng cũng không ngạc nhiên gì mấy. Dù sao đây cũng là một trong số vài pháp thân cao cấp nhất của Đại Bi Thiên, những thành viên ưu tú nhất sẽ có tư cách tu luyện.

- La Hán pháp thân hạng 93 à?

Mục Trần liếc qua cái pháp thân khí thế uy mãnh kia, chỉ cười nhạt. Thật luận đẳng cấp pháp thân, e rằng ở chỗ này không ai có pháp thân

nào cao hơn Đại Nhật Bất Diệt thân của hắn.

Nếu như thực lực hai bên ngang nhau, hắn tự tin tuyệt đối dựa vào Đại Nhật Bất Diệt thân có thể càn quét tất cả khu vực này.

"Ầm!"

Tần Bi chẳng hề khách khí, La Hán pháp thân vừa gọi ra liền giậm chân lao tới, kim thiền trượng như hồng thủy vỗ bờ đâm liên hoàn tấn công Đại Nhật Bất Diệt thân.

Kim thiền trượng áp tới gần, Mục Trần lật tay, Đại Tu Di Ma Trụ liền xuất hiện trong bàn tay to lớn của Đại Nhật Bất Diệt thân, sát khí bạo tuôn, chẳng chút nhượng bộ nghênh đón công kích.

Tuy Tần Bi đã một bước vào Chí Tôn tứ phẩm, nhưng nếu phải so đấu Chí Tôn pháp thân, Mục Trần chẳng có gì phải sợ!

"Đùng!"

Hai tên khổng lồ va đụng giữa trời làm cho không gian rung chuyển, thiền trượng chiến ma trụ, nện vào nhau vang lên như sấm rền, lửa tóe ra như pháo hoa trên không trung.

Mọi người mỏi cổ quan sát kích đấu trên trời, hai bên chẳng hề nương tay, chiêu chiêu giao đấu hung mãnh tàn nhẫn, nếu bị đánh trúng ắt hẳn phải trọng thương.

Chỉ ngắn ngủn mấy phút đồng hồ, hai tên quái khổng lồ đã giao đấu cả trăm hiệp nhanh như điện, linh lực xung động làm cho không gian biến dạng.

Phía Đại La Thiên vực, phần lớn cường giả chấn kinh nhìn lên trời. Từ Thanh, Chu Nhạc này nọ thì càng kinh dị và phức tạp hơn.

Thực lự Mục Trần hôm nay so với lúc giao chiến cùng Ngô Thiên hẳn nhiên mạnh hơn không ít, thậm chí so với cường giả bán Chí Tôn tứ

phẩm như Tần Bi không hề kém cạnh, bọn họ tự cảm thấy không bằng.

Nhìn nhau miệng cười méo xệch, cả hai bất giác nhận thấy tên thiếu niên đến Đại La Thiên vực chưa tới một năm đã phát triển đến thế này, khó trách vực chủ đại nhân lại chú ý.

- Sau trận chiến này, chỉ e rằng cái danh đứng đầu tứ đại thống lĩnh của ta cũng nên dẹp bỏ đi rồi.

Từ Thanh cười cười, lại không tỏ ra ghen ghét ganh tị, chỉ có một chút không cam lòng. Có lẽ con đường tu luyện của hắn từ hôm nay phải gian nan hơn nữa mới được, bằng không để Mục Trần qua mặt quá nhiều thì thật là khó coi.

Chu Nhạc cũng gật gù:

- Mục Trần này đúng là lợi hại hơn gã Tào Phong nhiều

"Ầm!"

Giao chiến giữa thiên không vẫn chưa dừng lại, thế công cuồng bạo không ngớt.

Tần Bi đứng trên đỉnh đầu La Hán pháp thân, mơ hồ dung hợp làm một thể với pháp thân. Hai bên càng giao đấu, hắn càng cảm thấy kinh hãi, vì hắn nhận thấy Đại Nhật Bất Diệt thân của gã kia chẳng hề có dấu hiệu yếu đi chút nào, mà sức mạnh từ ma trụ nọ lại làm cho kim quang trên thiền trượng có phần nhạt đi dần dần.

- Chí Tôn pháp thân của hắn thật cổ quái!

Tần Bi nheo mắt, rồi trở nên ác liệt. Trận đấu này không thể tiếp tục như vậy được.

- Có lẽ cũng được...

Tần Bi mắt liếc ngang không gian này, bất chợt tay kết ấn.

La Hán pháp thân bất ngờ lui lại 1000 mét, hai tay đập vào nhau, tiếng ù ù vang lên như sấm:

- La Hán Kim Thiền trận!

"Ù ù ù!"

Hai mắt Mục Trần tập trung, ngẩng lên nhìn trời. Không gian chỗ hắn đứng đột ngột nổi sóng tạo gió, kim quang tràn ngập, rồi hình thành một lũ kim thiền trượng, xuất hiện tứ diện bát phương xung quanh vây chặt lấy hắn.

Kim sắc thiền trượng nhiều đến cả ngàn, thanh thế làm người ta sợ hãi cực độ. Dao động linh lực của nó cũng làm cho trời đất rung chuyển.

Biến cố bất ngờ làm cường giả hai bên kinh ngạc, ánh mắt nhìn Tần Bi hết sức bất ngờ. Không hổ danh tiếng thống lĩnh lợi hại nhất Bách Chiến vực, ai mà ngờ trong khi kích đấu ác liệt với Mục Trần như vậy, hắn còn có thể lén bày ra sát trận hung hãn thế này.

La Hán Kim Thiền trận này không phải là linh trận, nhưng Tần Bi đã bí mật ngưng tụ thành, thế công quy mô như vậy ắt sẽ quyết định chiến quả.

- Trận chiến kết thúc...

Tàng Kiếm lão nhân thấy vậy, đắc ý mỉm cười. Lão biết rõ La Hán Kim Thiền trận chính át chủ bài của Tần Bi, nếu để hắn bố trí thành công, thì đối thủ cỡ nào cũng tan nát.

Nhiều năm nay đã có bao nhiêu Chí Tôn pháp thân bị La Hán Kim Thiền trận đập cho nát bấy.

Mục Trần ngẩng lên, nhìn cả rừng kim thiền trượng giăng kín, cảm nhận dao động cuồng bạo, ánh mắt cũng tỏ ra nghiêm trọng. Tần Bi này quả nhiên không đơn giản.

"Ầm!"

Tần Bi chẳng hề do dự, trận thành hình, hắn liền vung tay điều khiển kim thiền trượng xuyên phá không trung, lao đi như những dải lụa kim sắc hướng tới tấn công Đại Nhật Bất Diệt thân khổng lồ.

"Véo!"

Thế công kinh thiên động địa ập tới, Mục Trần hít sâu một hơi, hai tay kết ấn. Giữa trán Đại Nhật Bất Diệt thân mơ hồ tỏa ra một vầng liệt nhật kim sắc.

- Chí Tôn thần thông, Nhất Dương chi lực!

Đôi mắt Đại Nhật Bất Diệt thân bắn ra kim quang như thực chất, hai tay hợp lại, kim quang phủ lấy phạm vi trăm trượng quanh nó.

Thế công kim thiền trận xông tới.

"Bùm bùm"

Công kích cả nghìn thiền trượng xông tới, chạm vào màn chắn kim sắc, lại lập tức nổ tan tành trong sự kinh hãi của tất cả mọi người.

Tiếng nổ lùng bùng không ngừng, tấm màn chắn kim sắc vô kiên bất tồi cứ vững chãi mặc cho cơn mưa thiền trượng gào thét công kích, cũng chẳng thể nào tới gần được cái bóng khổng lồ kia.

Tiếng nổ liên miên không ngừng, Chí Tôn pháp thân kim sắc yên lặng đứng vững giữa trời, mặc cho công kích hủy diệt thiên địa vẫn an nhiên bất động.

Tàng Kiếm lão nhân và đám đầu sỏ Bách Chiến vực đang cười tủm tỉm, lúc này mặt đơ như trái bơ.

Mọi người im lặng, chỉ còn lại tiếng nổ bùm bùm vang vọng chưa dứt.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 745: Huyết Tu La Thủ

"Đùng! Đùng!"

Thiên địa nín lặng, công kích như lũ đánh tới gã khổng lồ màu vàng, nhưng cách một đoạn trăm trượng thì toàn bộ đều vỡ nát.

Thế công tuy đáng sợ, nhưng căn bản không thể chạm tới được mục tiêu công kích.

Yên lặng một lúc lâu, có vài cường giả bắt đầu hít hà đầy rung cảm. Không ai ngờ được, sát chiêu được Tần Bi âm thầm chuẩn bị hồi lâu, lại bị Mục Trần dễ dàng hóa giải.

Lúc nãy họ còn cho rằng thế công kia khi đã phát, trận chiến ắt phải chấm dứt, vậy mà gã Mục Trần lại cho họ biết, cái gì mới gọi là thâm tàng bất lộ.

Phe Đại La Thiên vực, Cửu U, Liệt Sơn Vương này nọ đều thở phào. Thiên Thứu hoàng, Linh Đồng hoàng thậm chí cả Thụy hoàng đều tỏ ra kinh ngạc. Biểu hiện của Mục Trần có hơi vượt xa dự liệu của họ.

Người duy nhất vẫn bình tĩnh chỉ có Đại La vực chủ, hào quang quanh thân có hơi dao động, dường như cũng đang chăm chú quan sát chiến đấu trên trời.

Trái ngược, bên phía Bách Chiến vực thì sắc mặt Tàng Kiếm lão nhân khá khó coi. Vẻ mỉm cười đắc ý không còn, thay vào đó là ánh mắt nghiêm trọng. Mục Trần này bỗng dưng lại khó giải quyết.

"Bùm bùm"

Tiếng nổ trên trời bắt đầu giảm bớt nhiều, kim thiền trượng dày đặc đã mất đi gần hết, rồi dần dần nổ sạch không còn gì cả.

Trời đất chân chính trở lại an hòa.

Tần Bi đứng trên La Hán pháp thân, khuôn mặt khó chịu nhìn kim thân đối diện xa xa chẳng hề sứt mẻ gì, hít sâu một hơi cố gắng đè nén lo lắng, chậm rãi nói:

- Không hổ là lựa chọn của Đại La vực chủ, quả nhiên lợi hại.

Chữ "lợi hại" này cho thấy hắn đã bắt đầu đặt Mục Trần trở thành đối thủ ngang ngửa, không còn chút nào dám khinh thường.

Mục Trần nhìn lại, mỉm cười, nhưng ánh mắt càng thêm ác liệt, hai tay khép lại, lớn tiếng:

- Nhận mà không trả lễ thì thất kính, ngươi cũng tiếp một chiêu của ta xem nào!

"Ầm!"

Hai tay Đại Nhật Bất Diệt thân theo đó cũng đập vào nhau, giữa trán, vầng mặt trời càng thêm chói lóa, rồi như có một dòng chất lỏng bắn ra, chảy dọc theo thân hình khổng lồ, đổ vào Đại Tu Di Ma Trụ. Ma trụ đang ngập tràn sát khí bỗng chốc trở nên sáng chói, toàn thân ma trụ hóa thành kim sắc tinh thể, tăng thêm độ cứng rắn, khiến nó chắc chắn đến mức vô kiên bất tồi.

"Đùng!"

Bàn chân khổng lồ của pháp thân giậm mạnh, rồi nó phóng lên trời, nháy mắt đã xuất hiện phía trên Tần Bi, chẳng hề chậm lại, kim quang trùng điệp ập xuống.

"Bành!"

Kim quang ào qua, không gian nứt toác, như thủy tinh bị vỡ. Ma trụ nện xuống, linh lực Mục Trần vận lên cực hạn, sức mạnh nhất dương đã đẩy uy lực một đập này lên đỉnh phong.

Kim quang đầy tràn trong mắt Tần Bi, sắc mặt kịch biến, nghiến răng nuốt lấy một viên đan dược đã giấu sẵn trong miệng.

"Ầm!"

Linh lực hạo hãn bộc phát từ cơ thể Tần Bi, hai tay kết ấn nhanh như điện, la hét ầm trời:

- Linh Sơn Thủ Hộ!

Linh lực bùng lên, tạo hình thành một tòa núi mờ ảo bao bọc lấy La Hán pháp thân. Trên núi còn xuất hiện những tòa kim điện nguy nga, mang cảm giác rất thần bí.

Có điều kim sắc ma trụ lúc này chẳng hề ngán cái gì, ngang ngược đập xuống, sức mạnh long trời lở đất nện vào tòa núi.

"Bằm!"

Bầu trời chấn động, tòa núi kia nứt nẻ, hào quang sáng rực bắn ra từ những khe nứt, rồi ầm ầm sụp đổ, ma trụ xuyên qua khe nứt đè xuống.

"Bang! Bang!"

Tòa núi lớn lập tức nổ toang, nhưng phòng ngự của Tần Bi cũng khá lợi hại, ma trụ cứ đánh xuống được một chút, thì tinh thể kim sắc bọc lấy nó cũng bị vỡ đi một chút.

Mọi người hãi hùng khiếp vía quan sát giao tranh. Vốn nghĩ hai trận đầu mới là tâm điểm chú ý, thì trận thứ ba này sẽ trở nên nhàm chán khi so sánh với. Thế nhưng tình hình hiện tại, trận thứ ba này mới thật sự đáng xem.

Kim sắc ma trụ hung hăng phá núi, ý đồ rõ ràng là đập cho Tần Bi đang trốn trong đó phải văng ra trọng thương.

Công kích kéo đến lòng núi, Chí Tôn pháp thân lộ ra, Tần Bi vẫn đứng trên đầu nó.

- Tìm được ngươi rồi!

Mục Trần trở nên đanh ác, tinh thể kim sắc trên ma trụ đã tróc ra quá nửa, liền vận sức quật ma trụ vào Tần Bi.

Tần Bi ngẩng lên, tinh quang trong mắt đột nhiên chói lòa, ấn pháp biến đổi, thiền trượng trong tay La Hán pháp thân hung mãnh đâm lên, dũng cảm nghênh đón kim sắc ma trụ.

"Keng!"

Kim quang bộc phát, Mục Trần lại chấn kinh. Hắn cảm thấy rõ sức mạnh Tần Bi lúc này đã tăng lê.

Đại Tu Di Ma Trụ bị hãm lại, kim sắc thiền trượng rung chấn, khiến cho tinh thể bọc lấy ma trụ hoàn toàn bị chấn vỡ.

Đại Tu Di Ma Trụ bị đánh bật ra, nhưng Đại Nhật Bất Diệt thân giơ tay chụp lại thủ vững, Mục Trần đưa mắt nghiêm trọng nhìn Tần Bi.

Áo bào Tần Bi phất phới, đôi mắt đầy tinh quang tập trung vào Mục Trần, linh lực càng bộc phát dữ dội.

"Ầm!"

Tòa núi phòng ngự bằng linh lực kia đã vỡ, nhưng linh lực của Tần Bi lại dâng lên không ngớt, làm cho mọi người kinh hô thất thanh.

- Dao động linh lực cỡ này.... Tần Bi đã đột phá Chí Tôn tứ phẩm?

- Khí tức mặc dù khá hỗn loạn, nhưng chắc chắn đã mạnh hơn lúc nãy rất nhiều!

- Chẳng lẽ hắn vẫn ẩn giấu thực lực? Quả là kinh khủng!

"..."

Đám khán giả lại được dịp lên sân khấu diễn một tuồng phát hoảng.

- Khí tức của hắn hỗn loạn, linh lực lại đầy cuồng bạo, cái này không phải là do bản thân đột phá, mà là dùng đan dược tạm thời tăng lên.

Linh Đồng hoàng liếc mắt đã cáo ngay tình hình của Tần Bi.

Thiên Thứu hoàng nhíu mày, đám Bách Chiến vực chẳng từ thủ đoạn gì, chẳng lẽ không biết cưỡng chế đột phá thế này sẽ khiến để lại hậu họa, về lâu về dài có tốt gì chứ?

Trên bầu trời, Mục Trần nhíu mày nhìn đối thủ. Gã kia quá là khó xơi, ngay cả mãnh chiêu vừa nãy cũng đối phó được.

Tần Bi chậm rãi bay lên không, ánh mắt lợi hại khóa chặt Mục Trần:

- Bao năm nay, một kẻ Chí Tôn nhị phẩm có thể ép ta đến bước này, ngươi là kẻ duy nhất. Do đó, để bày tỏ sự tôn trọng với ngươi, ta sẽ dùng tuyệt kỹ mạnh nhất đánh bại ngươi

Tần Bi dứt lời, hai tay khép lại, rồi bỗng nhiên run lên, một làn máu chảy ra, rồi nhanh chóng phủ đỏ cả bàn tay, toát ra khí tức rất hung bạo.

Cường giả hai bên nhìn thấy cảnh này, nhất thời có người la lớn.

- Thần thuật đỉnh cấp của Đại Bi Thiên, Huyết Tu La thủ?

- Thần thuật này sau khi thi triển, hai tay sẽ bị phế cả tháng. Tần Bi quả nhiên muốn liều mạng.

- Mục Trần nguy hiểm rồi

Đám khán giả la hét ỏm tỏi, đôi tay Tần Bi càng thêm đỏ thắm, gương mặt rõ ràng rất đau đớn, huyết khí nồng liệt toát ra, làm cho thiên

không cũng bị nhuốm đỏ.

Mục Trần nghiêm mặt, cảm giác nguy hiểm ập tới từ cỗ huyết khí nọ.

- Muốn chơi hết một lần sao...

Mục Trần cau mày, đôi mắt đen láy cũng trở nên ác liệt. Bao năm qua hắn nếm trải cùng hung cực hiểm biết bao mà kể, không chỉ không dọa được hắn, mà càng kích thích hung tính tiềm ẩn trong người bộc phát.

Mục Trần hít sâu một hơi, hai tay thả lỏng, tay phải lặng lẽ bùng lên một ngọn tử hỏa, tay trái lại có vô hình lôi điện lẹt xẹt.

Hai luồng linh lực bất đồng cùng lúc xuất hiện.

Không gian sau lưng, Chí Tôn Hải mơ hồ ẩn hiện, bên trong tỏa ra áp lực làm cho bao kẻ phải khiếp sợ nhìn lại, những người có ánh mắt tinh anh càng thêm chấn động. Linh lực bên trong Chí Tôn Hải của gã kia toát ra hai loại khí tức bất đồng.

Linh lực của gã này lại dung hợp hai luồng sức mạnh thần dị khác biệt!

Khó trách hắn chỉ bằng thực lực Chí Tôn nhị phẩm lại có thể giao đấu chính diện với Tần Bi!

Có điều chẳng biết hắn có thể ngăn cản nổi tuyệt kỹ liều mạng của Tần Bi hay không.

Trên bầu trời, không trung chỗ Tần Bi đã đỏ thắm một màu, cả hai mắt hắn cũng đỏ ngầu. Sau một khắc (15 phút), hai tay hắn chậm rãi tách ra, phù văn dữ tợn làm chấn động người ta xuất hiện trong lòng bàn tay.

Tần Bi hít sâu một hớp không khí huyết tinh, ánh mắt càng thêm lăng lên, hai tay đánh ra đột ngột!

"Ầm!"

Huyết khí hội tụ điên cuồng, tạo thành một cái bóng Huyết Tu La to lớn, huyết chưởng khổng lồ ngàn trượng mang theo huyết tinh đáng sợ như thái sơn áp đỉnh ập tới.

Vô số người lúc này nín thở.

Huyết khí ập tới, Mục Trần mãnh liệt ngẩng đầu, hai tay nắm chặt, con ngươi đen kịt, một bên lập lòe tử hỏa, một bên chớp lóe lôi điện.

Chí Tôn Hải phía sau hắn vang lên tiếng rồng gầm rú chân trời.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 746: Liều Mạng

Huyết Tu La thủ từ trời đập xuống, như thế ngoại ác ma xâm lăng xóa sổ sinh linh đại địa, khí tức huyết tinh tràn ngập trời đất.

Vô số cường giả biến sắc nghiêm mặt quan sát công kích toàn lực của Tần Bi. Công kích cỡ này, dù là Chí Tôn tứ phẩm chân chính cũng phải chọn tránh cho an toàn.

Vậy thì một gã như Mục Trần kia làm sao mà cản?

Mọi người nhất thời dời mắt nhìn qua gã trẻ tuổi trên trời, bất giác thấy hắn cũng đang kết ấn.

"Gràooooo!"

Tiếng long ngâm rõ to từ Chí Tôn Hải của hắn vang ra, rồi cuộn sóng ngập trời trong đó.

"Tùm tùm!"

Tử hỏa long từ trong Chí Tôn Hải vọt lên, cùng lúc đó là một con lôi tượng trong suốt to lớn cũng phá nước lao lên.

Một rồng một voi xông ra ngoài, lơ lửng giữa trời, dao động linh lực cường hãn toát ra từ cơ thể chúng, nhất thời áp chế khí tức huyết tinh đi nhiều.

Vô số cường giả trợn mắt, không ngờ Mục Trần vẫn lợi hại khó đoán, ai nấy tiếp tục nín thở. Lẽ nào hắn đủ khả năng ngăn cản một kích liều mạng của Tần Bi?

"Roẹt!"

Hai con quái thú giữa trời bất ngờ lao vào nhau, tử hỏa lôi điện chuyển động, hào quang bùng lên, tạo thành một vòng sáng với long tượng cuộn tròn. Hai luồng linh lực thuộc tính bất đồng lại dung hợp, nhất thời khởi tạo cơn lốc đáng sợ.

Vòng sáng cực lớn lơ lửng giữa trời, dao động khiến đám khán giả mắt giựt giựt, nhưng bọn họ cũng nhìn thấy được, chiêu thức của Mục Trần khá lợi hại vẫn còn kém một chút hỏa hầu so với Huyết Tu La thủ của Tần Bi.

Đại La Thiên vực, vô số cường giả mặt mày lo lắng, cả chư vương cũng bất an. Mục Trần nếu chỉ có trình độ này, thì căn bản không ngăn được Tần Bi.

Đại La vực chủ vẫn bình thản như không, hào quang quanh thân bình ổn an hòa, dáng vẻ như chẳng đoái hoài đến nguy cơ Mục Trần bại trận.

Chỗ Bách Chiến vực, Liễu Thiên Đạo chắp tay sau đít, thoáng nhìn chiếc vòng sáng long tượng của Mục Trần, hai mắt nhíu lại, hàn quang lập lòe.

Lúc này Mục Trần ngửa đầu nhìn qua Long Tượng Hoàn trên đầu, hít sâu một hơi, bản thân hắn cũng đương nhiên biết chỉ dựa vào nhất Long Tượng Hoàn này thì không chống nổi.

Có điều nếu là khi trước thì Mục Trần thúc thủ vô sách, nhưng hôm nay hắn đã thành công dung hợp U Minh Tâm Ma Lôi, uy lực Cửu Long Cửu Tượng thuật sẽ được hắn phát huy triệt để.

Thở ra một hơi, hai mắt đen kịt lại trở nên lăng lệ, ấn pháp thay đổi.

"Ầm!"

Chí Tôn Hải lại dậy sóng, hào quang bắn ra mãnh liệt, hai vòng xoáy dần thành hình, tào hình ngay sau đó phóng lên trời.

"Gràoooo!"

Lại một tiếng long ngâm vang rền, trong hai cột sáng, thêm một con rồng và một con voi xông ra, hóa thành luồng sáng xâm nhập vào Long Tượng Hoàn.

"Bùm bùm"

Thêm một rồng một voi gia nhập, Long Tượng Hoàn khổng lồ lại bành trướng kích thước, dao động linh lực cũng càng thêm cuồng bạo.

Sắc mặt khán giả thêm một phen kịch biến.

Mặt mày Mục Trần tái mét, thi triển Cửu Long Cửu Tượng thuật đến cấp 2 thế này thật khiến hắn khó nhai. Có điều lúc này hắn phải cố gắng mà chịu.

- Lúc nãy chưa được, còn bây giờ thì sao nào?

Mục Trần không do dự nữa, phất tay đánh ra, Long Tượng Hoàn nhị giai dũng mãnh xông ra.

"Véo!"

Long Tượng Hoàn nhanh đến mức không cách nào hình dung, lóe lên đã xuyên phá không gian, đến khi ánh mắt mọi người bắt kịp tốc độ, thì nó đã xuất hiện bên dưới Huyết Tu La thủ đang đè xuống.

-Phá cho ta!

Tần Bi trừng mắt quát to, thôi động linh lực đến tận cùng, huyết tinh khí ầm ầm đổ xuống, ngạnh đấu với Long Tượng Hoàn!

"Ầm!"

Va chạm như hai viên vẫn thạch xé nát bầu trời, xung kích dữ dội phá nát tầng không, nghiến không gian vỡ vụn.

Phạm vi trùng kích lan cực rộng, cường giả xem trò vội giơ tay đỡ lấy, khẩn cấp tạo thành phòng ngự đủ màu sắc.

Ở giữa khu vực xung kích, Mục Trần và Tần Bi càng không dám coi thường chấn động, vội vã chui vào trong Chí Tôn pháp thân ẩn nấp.

Mục Trần chui tọt vào trong Đại Nhật Bất Diệt thân, nhờ có lực phòng ngự cường đại mà chống cự được những mảnh vỡ không gian. Dù vậy pháp thân cũng bị cắt xé hao tổn những vết thật sâu. Nhìn thế này, nếu như Mục Trần chưa luyện được Đại La Kim Thân cho pháp thân, e rằng xung kích này đã phá tan Chí Tôn pháp thân làm cho nó hư hỏng nặng nề.

Lực xung kích tung hoành, mọi người hoảng hồn nhìn không trung, Long Tượng Hoàn lại càng thêm rực sáng và cuồng bạo. Song long song tượng gào lên, chuyển động điên cuồng, tạo thành lưỡi cắt sắc bén nhất thiên địa.

Dưới lực sát thương kinh khủng của Long Tượng Hoàn, Huyết Tu La thủ phát ra một tiếng "rắc" rồi xuất iện vết nứt.

Tần Bi mặt biến sắc.

Vết nứt theo đó lan tràn cấp tốc, chỉ chớp mắt mà huyết chưởng khổng lồ đã phủ đầy vết nứt, rồi một phân thành hai, đứt ra!

"Xoẹt!"

Mọi người kinh hãi hô lên.

Long Tượng Hoàn cắt Huyết Tu La ra làm hai, dù rằng kình lực đã yếu đi nhiều, nhưng vẫn mang theo tốc độ kinh người lao tới La Hán pháp thân. Hiển nhiên, Mục Trần đang muốn thừa dịp công phá luôn Tần Bi.

Nhìn thấy hành động của Mục Trần, Tần Bi mặt tái mét nhưng không kinh hoảng, hắn cắn răng biến ấn. Hai mảnh Huyết Tu La thủ bất ngờ thu

nhỏ lại một chút, linh lực cũng hơi hỗn loạn nhưng không tan mất, tiếp tục xông lên lao đến tấn công Đại Nhật Bất Diệt thân.

Cả hai lúc này chẳng thèm phòng ngự, nhất quyết diệt sát đối phương!

Mọi người nhìn thấy mà mắt giật giật. Hai kẻ kia quả là tàn nhẫn.

"Đùng!"

Long Tượng Hoàn đánh trúng La Hán pháp thân trước, có điều ngay trước khi bị đánh trúng, La Hán pháp thân hơi nghiêng qua né tránh, hào quang cắt phá chỉ gọt đi một mảnh bả vai.

Cùng lúc đó, hai mảnh Huyết Tu La thủ nối nhau vỗ vào Đại Nhật Bất Diệt thân, nhất thời bắn tung tóe, tiếng kim khí vang chạm vang lên.

Hai Chí Tôn pháp thân đều bị đánh bay đi cả vạn mét, rồi lảo đảo giữ thăng bằng.

Mọi người phóng mắt nhìn lại, trên ngực Đại Nhật Bất Diệt thân xuất hiện hai dấu tay cực lớn. Công kích quả là kinh người, nhưng lực phòng ngự Đại Nhật Bất Diệt thân lại cường đại ngoài dự đoán.

Trái với La Hán pháp thân, một bên vai bị gọt mất, linh lực trào ra, thoáng có dấu hiện hỗn loạn, Chí Tôn pháp thân muốn tiêu tán.

Mục Trần xuất hiện trở lại trên đầu Đại Nhật Bất Diệt thân, khóe miệng có vết máu, hắn nhẹ nhàng xóa đi, mắt lạnh lùng tập trung La Hán pháp thân đã trọng thương.

Hai bên đánh nhau đến mức này đã sắp kiệt sức.

"Bành!"

Hung quang lóe sáng, Mục Trần giậm chân, Đại Nhật Bất Diệt thân thương tích đầy mình lại phóng lên, lao tới La Hán pháp thân, vung

quyền đánh xuống.

Tần Bi vội điều khiển La Hán pháp thân chống đỡ, nhưng pháp thân chỉ còn dùng được một tay, chẳng thể cản nổi công kích của địch thủ, bị hung quyền đánh gãy luôn tay còn lại, rồi quyền nối tiếp đâm xuyên vào lồng ngực pháp thân.

La Hán pháp thân đã không còn chịu nổi, "bùm" một tiếng vỡ nát, một bóng người te tua từ trong đó rơi xuống, máu phun như vòi, đâm liên tiếp xuyên vào lòng núi. Sức phá hoại kinh người chấn cho ngọn núi sụp đổ.

"Ầm ầm."

Đá lớn lăn xuống, trận doanh hai bên an tĩnh như đêm vắng, những cặp mắt lồi ra kinh hãi khó tin.

Mục Trần không chỉ chặn được công kích mạnh nhất của Tần Bi, mà còn triệt để đả bại!

La Hán pháp thân vỡ vụn, trận đánh này đã có kết quả!

Có điều kết quả như thế này không ai có thể nghĩ tới từ trước.

Trên bầu trời, Đại Nhật Bất Diệt thân cũng lắc lư muốn vỡ, nhưng vẫn tiêu tán một cách chậm rãi. Chủ nhân của nó lảo đảo hiện ra, sắc mặt tái đi, máu phun ra cũng dữ dội không kém.

Hiển nhiên, giao tranh với Tần Bi làm cho Mục Trần bị thương không nhẹ. Tên kia mạnh phi thường, cũng may liều mạng lần này hắn là kẻ đứng cười sau chót.

Chậm rãi chùi mép dính máu, thoáng nhìn trận doanh hai bên đang tịch mịch vô cùng, rồi hắn hướng về vương tọa đỉnh đỉnh trên cao phe Đại La Thiên vực, cung kính chắp tay, gian nan mỉm cười.

- Vực chủ đại nhân, may mắn không làm nhục mệnh.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 747: Bại Lộ

Đất đá hỗn loạn, trên không bóng thiếu niên đứng giữa trời, mặc dù dáng điệu khá khốn đốn sau trận đại chiến kinh động thiên địa, nhưng đôi mắt vẫn sáng ngời lợi hại, khiến cho cường giả hai phe cũng hơi nao nao trong lòng. Tận mắt nhìn thấy trận đánh hung mãnh của hắn, có lẽ chẳng còn ai khinh thường hắn nữa.

Đất yên trời tĩnh, mọi ánh mắt thất thần không rời khỏi hắn, dường như còn chưa có ai tỉnh lại được.

An tĩnh cả buổi, rồi vô số ánh mắt trở nên nóng cháy, cường giả Đại La Thiên vực tung hô vang rền.

Ai mà ngờ được, vốn là trận đấu được xem như có cho vui nhưng lại quyết định thắng bại đại chiến!

Chư vương thở phào trút được gánh nặng, gương mặt lãnh diễm của Cửu U cũng mỉm cườui, thoáng nhìn lại bóng người trên bầu trời xa, đôi mắt long lanh rung động. Một tên nhóc non choẹt chỉ vài năm đã phát triển kinh người như thế.

Từ Thanh, Chu Nhạc thì liếc nhìn nhau, thở dài. Ánh mắt lộ rõ vẻ khâm phục. Trước kia đánh bại Ngô Thiên, bọn họ cũng chỉ xem trọng hắn một chút, nhưng lúc này phải nói là tâm phục khẩu phục.

Họ biết rõ, nếu như bản thân mình tham chiến, e rằng sớm đã bại trận dưới tay Tần Bi, chứ nào có thể dưới áp lực cực lớn vẫn lật ngược chiến quả.

Cách đó không xa, chỗ Huyết Ưng Điện, Ngô Thiên mặt mày xanh mét, vẻ hậm hực tức tối. Hắn đã hiểu từ nay về sau khoảng cách giữa bản thân với Mục Trần sẽ càng ngày càng lớn hơn nữa.

Trận doanh Đại La Thiên vực, tiếng hoan hô to nhất không ai khác ngoài đám Cửu U cung. Lúc này ngay cả Đường Băng lạnh lùng cũng la hét đỏ mặt. Từ khi Cửu U cung thành lập đến này, lần đầu tiên cảm thụ được vinh quang to lớn như thế này.

- Ha ha, vực chủ vẫn có ánh mắt tinh anh như thế.

Thiên Thứu hoàng cười tủm tỉm. Mục Trần do Cửu U dẫn về, đương nhiên Thiên Thứu hoàng cũng được thơm lây.

- Cũng không tệ lắm.

Thụy hoàng ít nói cũng cười cười bình luận.

Đại La vực chủ trên vương tọa, hào quang hơi lưu chuyển, có tiếng cười vang ra:

- Kẻ này tiềm lực không nhỏ, Cửu U đã mang đến cho Đại La Thiên vực một nhân tài chân chính.

Dễ dàng nhận thấy sự hài lòng của hắn với Mục Trần.

Trong lúc Đại La Thiên vực hò reo um sùm, Bách Chiến vực sĩ khí sa sút, cường giả mặt tái mày xanh, không ngờ cục diện tất thắng lại bất ngờ bại trận.

Tàng Kiếm lão nhân, Thi Sơn lão quỷ đều khó coi ra mặt, ván bài mà bọn hắn tính toán chu toàn rồi chủ động đưa ra, thế nhưng lại không dự liệu được ván thứ ba ngoài tầm khống chế...

Thực lực Tần Bi lẽ ra thừa sức càn quét cấp thống lĩnh Đại La Thiên vực, ngay cả Từ Thanh, Chu Nhạc cũng không thể nào sánh bằng. Cơ mà

ai biết được tự dưng lại lòi ra một tên thống lĩnh Mục Trần mới toe mà 'bất hiện sơn bất lộ thủy' đến vậy.

Ván cược cả trăm vạn Chí Tôn linh dịch và hơn 1000 tòa thành, vốn liếng to lớn cỡ này chắc chắn Bách Chiến vực phải cực kỳ đau xót.

Đám đầu sỏ trừng mắt chiếu thẳng Mục Trần, bộ dáng cứ như muốn xé xác hắn ra.

- Ba trận đấu đã chấm dứt, Đại La Thiên vực ta thắng hai bại một, vậy thì 100v Chí Tôn linh dịch và 1000 thành thị, Bách Chiến vực mau chóng chuẩn bị cho tốt, chớ để bổn tọa thân chinh đến đòi nợ.

Đại La vực chủ cất giọng nhàn nhạt, làm cho đám cường giả Bách Chiến vực run lẩy bẩy.

Tàng Kiếm lão nhân và Thi Sơn lão quỷ nghiến răng, ánh mắt liếc nhìn Liễu Thiên Đạo. Lúc này tên kia lại tĩnh như nước, ánh mắt thâm thúy không hề để ý đến họ, chỉ nhìn chằm chằm vào Mục Trần.

Mục Trần bất giác cũng phát hiện ra, cảm thấy lạnh gáy, thân tâm càng thêm cảnh giác.

- Ha ha...

Liễu Thiên Đạo cất lên vài tiếng cười khan, hắn nói:

- Đã thua, đương nhiên phải thủ tín.

Tàng Kiếm lão nhân chỉ đành đau lòng gật đầu. Với tính cách của Đại La vực chủ, nếu còn không cam lòng chịu thua, e rằng Bách Chiến vực phải trả giá thê thảm.

- Vẫn là Liễu tông chủ có chữ tín.

Đại La vực chủ cười nhạt.

Liễu Thiên Đạo cười không đáp, ánh mắt lợi hại lại nhìn về Mục Trần, chậm rãi cất tiếng:

- Có điều bổn tông chủ bây giờ còn một chút việc, muốn hỏi thăm Mục Trần thống lĩnh một chút.

Yêu cầu đột ngột của hắn làm Mục Trần lạnh run trong bụng. Hắn ta đột nhiên làm khó, chẳng lẽ đã biết rõ chuyện tình của Liễu Minh?

Phía xa xa, Cửu U cũng biến sắc, ánh mắt thay đổi.

- Không biết Liễu tông chủ muốn muốn hỏi điều gì?

Tâm thần bất định, nhưng ngoài mặt Mục Trần vẫn gắng gượng bình tĩnh hồi đáp.

- Nửa năm trước, khuyển tử có vào Thương Chi đại lục, trong hội đấu giá đã từng dùng trả giá rất cao mua được một quyền thần thuật tên gọi Cửu Long Cửu Tượng thuật. Chỉ không may trên đường trở về thì không rõ tung tích, thậm chí hai vị trưởng lão một bên cạnh một âm thầm bảo hộ cũng không thấy trở về.

Liễu Thiên Đạo hờ hững kể ra, âm thanh bình thản lại làm cho không khí trong vùng đột nhiên giảm xuống.

Tàng Kiếm lão nhân kinh ngạc tròn mắt nhìn Liễu Thiên Đạo, cũng cảm thấy lời nói có gì đó bất ổn, mắt lóe sáng nhìn Mục Trần.

Mặc dù chẳng biết được Cửu Long Cửu Tượng thuật kia nó ra thế nào, nhưng trước đó thần thuật mà Mục Trần thi triển hình như có cái gì đó cũng tương đồng với cái tên này.

- Sau này ta dò xét được, phát hiện ra khuyển tử cùng với hai vị trưởng lão đã bị phong ấn dưới mặt đất, kẻ ra tay trấn áp thực lực hẳn phải đạt tới Địa Chí Tôn.

Liễu Thiên Đạo mặt không đổi sắc:

- Thế mà hôm nay, ta lại được mục kích Cửu Long Cửu Tượng thuật do ngươi thi triển ra, chẳng hay có thể giải thích giúp ta một chút không?

Mục Trần chấn kinh, Liễu Thiên Đạo quả nhiên lợi hại, vậy mà cũng phát hiện ra nơi Liễu Minh bị đè.

- Cửu Long Cửu Tượng thuật tuy hiếm thấy, nhưng cũng không có nghĩa là độc nhất vô nhị. Ta có được cũng là cơ duyên của ta... chẳng lẽ Liễu tông chủ cho rằng vị siêu cường giả Địa Chí Tôn kia do ta mời đến sao? Ta nào có năng lực lớn như thế.

Mục Trần ôn tồn nói. Đương nhiên không ngu dại gì mà thừa nhận, để Liễu Thiên Đạo nổi điên lên thì hắn trốn sao thoát.

- Vậy sao?

Liễu Thiên Đạo đưa cặp mắt không chút cảm tình nhìn Mục Trần, nở một nụ cười lạnh lẽo. Tay áo phất lên, không gian sau lưng đột nhiên rách ra, tạo thành một lối đi không gian. Ngay sau đó, linh quang bắn ra, hai bóng người đứng thẳng sau lưng Liễu Thiên Đạo.

Mục Trần đưa mắt nhìn, ngay khi thấy rõ mặt một người trong đó, sắc mặt lập tức khó coi, vì kẻ đó đương nhiên là người đã từng bị mẫu thân của Lâm Tĩnh trấn áp dưới mặt đất, Liễu Minh!

Hắn ta đã được cứu ra.

Bên cạnh Liễu Minh, gã nam tử áo trắng đứng chắp tay, gương mặt hao hao giống, chỉ có điều khí độ lại vượt xa.

- Minh nhi, nhìn xem thử có biết tên kia không?

Liễu Thiên Đạo thản nhiên nói.

Liễu Minh ngẩng lên, lập tức nhìn thấy Mục Trần, vẻ oán hận hằn lên trong mắt, giọng cười khằng khặc vang rền:

- Ha ha, tiểu tử thối, ngươi khiến ta đi tìm đỏ mắt a!

Mục Trần bỗng chốc thấy trời đất tối sầm.

Cường giả hai bên rốt cuộc hiểu ra, có vẻ như ngày trước Mục Trần đã từng ra tay với Liễu Minh, phong ấn tên kia, nhưng lại để dấu vết khiến cho hôm nay hết đường chối cãi.

Bách Chiến vực thì hả hê ra mặt, Đại La Thiên vực lại nghiêm trọng vô cùng. Việc này nếu không tốt e rằng sẽ trở mặt hoàn toàn với Thiên Huyền điện. Tính chất sự việc này nghiêm trọng hơn khai chiến với Bách Chiến vực rất nhiều.

- Vị Địa Chí Tôn mà ngươi mời kia thực là có bản lĩnh, một mình ta chẳng thể phá nổi phong ấn, chỉ đành ra giá cao mời một vị đại nhân hỗ trợ cứu khuyển tử. Chỉ đáng tiếc khi cứu về được, kinh mạch cũng tan nát gần hết, linh lực tiêu tán. Mặc dù linh dược cũng khôi phục được ít nhiều, nhưng thành tựu đời này cuối cùng chỉ có hạn.

Liễu Thiên Đạo cười nhạt, nhưng sát khí lại không hề che giấu.

- Ngươi là kẻ đã hại Liễu Minh bị phế linh lực?

Gã nam tử bên cạnh Liễu Minh bất ngờ lên tiếng, nhíu mày nhìn Mục Trần:

- Đã vậy thì linh lực của ngươi cũng nên phế đi.

Vừa dứt lời, người ta chỉ thấy thân ảnh của hắn rung chuyển, rồi như quỷ mị xuất hiện trước mặt Mục Trần. Trong tay hắn, chiếc quạt trắng hiện ra, nhanh như điện đâm tới giữa trán Mục Trần.

Gã áo trắng vừa ra tay, tốc độ kinh người, Mục Trần cũng vừa kết thúc đại chiến, linh lực hao tận, nhất thời chỉ có thể trơ mắt nhìn công kích của đối phương đánh tới mà không cách nào tránh né.

May thay lúc đó, hắn đang không biết làm cách nào thôi động linh lực, thì một cái bóng xinh đẹp xuất hiện trước mặt, ngón tay thon chỉ tới, mạnh mẽ ngạnh đấu ngọc phiến.

"Beng!"

Linh lực bùng phát, ngón tay cô gái kia run lên, gã áo trắng bị đẩy lui một đoạn, ngọc phiến rách ra một đường, mang theo một tia lửa đỏ rực bốc cháy.

- Liễu Minh có nói, đi cùng gã Mục Trần còn có một nữ nhân thực lực bất phàm, có lẽ là ngươi.

Gã áo trắng nhìn chằm chằm vào người chắn trước mặt Mục Trần, mỉm cười.

Cửu U bảo vệ trước mặt Mục Trần, ánh nhìn lạnh băng. Dù không nhìn thấy nhưng hắn biết hai bàn tay nàng đang siết chặt, biến cố sự tình vượt ra ngoài dự đoán của tất cả.

Liễu Thiên Đạo phất tay, gọi gã áo trắng quay về. Lão hờ hững nhìn Mục Trần và Cửu U, rồi đưa mắt nhìn lên vương tọa vẫn yên tĩnh của vị Đại La vực chủ không nói không rằng kia:

- Hai kẻ này phế con ta, thù này không đùa, ta hi vọng Đại La vực chủ có thể giao chúng cho ta. Đương nhiên ta sẽ báo đáp hậu hĩnh, Huyền Thiên điện sẽ trả bằng 200v Chí Tôn linh dịch, đồng thời hứa với ngươi, trong Đại Thú Liệp chiến sắp tới Huyền Thiên điện nhất định không ra tay với Đại La Thiên vực.

"Ồ ồ ồ. Ù ù ù."

Liễu Thiên Đạo dứt lời, không chỉ Bách Chiến vực kinh ngạc, mà Đại La Thiên vực cũng nhiều kẻ giật mình. Cái điều kiện thật sự quá hấp dẫn. Chưa nói tới 200v Chí Tôn linh dịch, chỉ riêng điều kiện không đụng chạm trong Đại Thú Liệp chiến cũng đủ cho đám cán bộ Đại La Thiên

vực phải cân nhắc. Đại Thú Liệp chiến là đại chiến tồn vong của thế lực, bớt đi một kình địch như Huyền Thiên điện, thật sự rất đáng quan tâm.

Điều kiện này e rằng Đại La vực chủ cũng không thể cự tuyệt. Mấu chốt chính là cái giá phải trả, Mục Trần và Cửu U, đối với rất nhiều người căn bản là không cần suy nghĩ!

Cửu U biến sắc, nàng không ngờ Liễu Thiên Đạo lại hận hai người như vậy, dám trả giá cực cao. Cửu U xưa nay tính toán rất lý trí, nàng cũng biết rõ hấp dẫn thế này bất kỳ thế lực nào cũng có thể nói là trí mạng.

Bàn tay lạnh lẽo nắm chặt Mục Trần, linh lực bọc lấy âm thanh truyền cho hắn:

- Biến cố xảy tới, toàn lực đào tẩu!

Mục Trần mặt u mày ám, dĩ nhiên Cửu U đã nghĩ tới tình huống xấu nhất. Trước lợi ích quá lớn, e rằng vị Đại La vực chủ thâm tàng bất lộ kia sẽ vứt bỏ hai người.

Dù hắn vừa lập đại công cho Đại La Thiên vực.

Có điều đây là Thiên La đại lục tàn khốc, chẳng phải là Bắc Thương linh viện hiền hòa yên ả, chẳng có vị viện trưởng Thái Thương kính yêu buông những lời đại loại như là: "bất luận thế nào ngươi cũng sẽ có linh viện làm chỗ dựa cuối cùng".

Không khí trong trời đất trở nên cô đặc, khiến cho người ta hít thở cũng khó khăn.

Liễu Thiên Đạo chỉ chằm chằm nhìn vào Đại La vực chủ, không hề quan tâm tới Mục Trần và Cửu U. Hắn cũng tin chắc rằng điều kiện mê người thế này, nếu Đại La vực chủ còn tỉnh táo sẽ không cự tuyệt. Cửu U vương nho nhỏ và gã thống lĩnh cỏn con, đối với cường giả như hắn và tên kia, căn bản là không đáng quan tâm!

Mọi ánh mặt trong vùng đều chú ý lên hào quang trên vương tọa, rốt cuộc nó hơi nhức nhích, âm thanh mơ hồ truyền ra:

- Ha ha, ra giá thật là hấp dẫn đó nha...

Mục Trần và Cửu U lại biến sắc, linh lực bắt đầu vận lên.

- Có điều....

Đại La vực chủ bất ngờ đổi giọng mỉa mai, ánh mắt bắn ra, lời nói làm cho vô số người tròn mắt kinh ngạc.

- Bổn tọa chẳng thèm!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 748: Chân Thân Đại La Vực Chủ

Đại La vực chủ cất giọng không khách sáo, trong vùng có hơi ồn ào bàn tán lập tức im bặt, vô số cường giả tròn mắt khó tin.

Mục Trần và Cửu U đang co giò chuẩn bị bỏ trốn cũng sửng sốt khựng người lại.

Thậm chí siêu cường giả Liễu Thiên Đạo cũng nhất thời thất thời, trơ mắt nhìn Đại La vực chủ, gương mặt rõ ràng muốn nói phải chẳng vừa nghe lầm?

Bách Chiến vực cũng đầy những khuôn mặt ngu như cái lu.

Đâu ai ngờ, Đại La vực chủ từ chối cái giá mà Huyền Thiên điện chấp nhận trả, để bảo vệ Cửu U vương và một gã thống lĩnh nho nhỏ tầm thường...

Đại La vực chủ lãnh khốc vô tình năm nào lại trở thành một chủ nhân siêu đại nghĩa? Ai nấy cảm thấy quái đản, cứ như có kẻ nào đó vừa làm trò cười trước mặt mình.

Sau lưng Đại La vực chủ, Thiên Thứu hoàng vốn đang lo sốt vó cũng chưng hửng, rồi thở phào. Ánh mắt nhìn lên chủ nhân đầy cảm kích. Theo phò tá vực chủ bao năm nay, gần như đã tự cho rằng hiểu hết tính cách vực chủ, dĩ nhiên cũng cho rằng vực chủ sẽ bỏ mặc Cửu U và Mục Trần, nào ngờ lại tỏ thái độ thế này.

Linh Đồng hoàng thì biến sắc một chút, nhưng không nói gì. Thụy hoàng thì nhướng mày hơi ngạc nhiên, rồi thoáng nhìn sang Mục Trần và Cửu U, ánh mắt ra chiều suy nghĩ.

- Đại La vực chủ, ngươi biết ngươi vừa nói gì chứ?

Liễu Thiên Đạo là siêu cường giả Địa Chí Tôn, thất thần qua đi liền hồi tỉnh, gương mặt hờ hững trở nên nổi giận, lạnh lùng hỏi lại.

- Bổn tọa mới nói cái gì, đâu tới lượt ngươi dạy.

Đại La vực chủ vẫn mỉa mai như thế:

- Bọn họ là người Đại La Thiên vực ta, đương nhiên bổn tọa phải bảo vệ.

- Ha ha, từ khi nào mà Đại La vực chủ lãnh khốc vô tình lại nói chuyện đại nghĩa như thế? Ngươi đang nhục mạ IQ của ta đấy à?

Liễu Thiên Đạo giận quá mà cười. Trong cái Thiên La đại lục mạnh được yếu thua này, chỉ cần nói lợi ích thì người ta có thể phản bội bất cứ thứ gì, huống chi là một cường giả cấp vương Chí Tôn ngũ phẩm và một tên thống lĩnh cỏn con Chí Tôn nhị phẩm đâu đáng để Đại La vực chủ chọn lựa như vậy, Liễu Thiên Đạo hẳn nhiên cảm thấy buồn cười.

- Gần đây ta thích làm người tốt, ngươi có ý kiến à?

Đại La vực chủ cười khẩy.

Liễu Thiên Đạo gân xanh nổi đầy mặt, hít một hơi, gằn giọng:

- Hai kẻ này dám cướp bảo bối mà con ta đấu giá được, còn dám mời cường giả Địa Chí Tôn phong ấn chúng nó, hại hắn bị phế sạch linh lực. Thù này Liễu Thiên Đạo ta không báo, thì mặt mũi nào còn đặt chân ở Bắc giới.

- Hừ, ăn nói lung tung, rõ ràng Liễu Minh muốn cướp bảo bối của chúng ta, ỷ có trưởng lão hộ tống, còn định ra tay sát thủ. Chúng ta đương nhiên phải tự vệ, chỉ hắn là gieo gió gặt bão.

Mục Trần thấy Đại La vực chủ kiên định bảo vệ mình cũng trở nên dũng cảm hơn, lập tức phản bác:

- Còn vị cường giả đã phong ấn hắn, ta nói cho ngươi biết, chính là chủ mẫu Võ cảnh. Huyền Thiên điện ngươi nếu có gan thì tới Võ cảnh mà đòi nợ!

Mục Trần nói ra, nhất thời làm cho mọi người trong vùng kinh hãi không thôi, cả Liễu Thiên Đạo lẫn Đại La vực chủ cũng chấn động, hào quang quanh người dậy sóng. Danh xưng chủ mẫu Võ cảnh thật sự cực kỳ có cân lượng.

Võ cảnh a, Đại Thiên thế giới không ai không biết. Đại La Thiên vực và Huyền Thiên điện ở Bắc giới này là thế lực tuyệt đỉnh, nhưng trước mặt Võ cảnh vẫn là bầy cừu trong nanh sói.

Có cho Liễu Thiên Đạo thêm 100 lá gan cũng không dám chạy tới Võ cảnh đòi công băng với chủ mẫu Võ cảnh Lăng Thanh Trúc.

Chính vì đó Mục Trần mới bạo gan nói rõ chuyện này.

Liễu Thiên Đạo sửng sốt nhìn Mục Trần, điềm nhiên nói:

- Tiểu tử ngươi còn dám nói càn. Ngươi là ai, mà dám nói rằng có thể mời được chủ mẫu Võ cảnh xuất động, thật là ngông cuồng!

Dù ngoài miệng nói cứng, nhưng trong ruột Liễu Thiên Đạo cũng quặn thắt một hồi. Vì hắn nhớ lại linh sơn trấn áp Liễu Minh kia, thực sự là bản thân hắn không phá giải nổi, đành phải xuất tài lực mời một vị đại nhân hợp lực mới cứu được con ra. Dĩ nhiên nhân vật mà hắn mời tới kia đáng sợ hơn Địa Chí Tôn rất nhiều.

Vậy thì rõ ràng, chủ mẫu Võ cảnh mới có năng lực như thế.

Liễu Thiên Đạo mắt lóe lên, vẻ hung tàn hiện rõ. Bây giờ dù cho có đúng là chủ mẫu Võ cảnh ra tay hay không, chỉ cần hai kẻ trước mặt bị giải quyết, thì mối hận trong lòng của hắn cũng đã xả được rồi.

Hắn không tin với năng lực thấp kém của Mục Trần mà có thể có mối liên hệ gì với vị chủ mẫu Võ cảnh thực lực khủng bố kia.

- Nếu Đại La vực chủ không chịu giao người, bổn tông chủ sẽ tự mình đến lấy vậy!

Liễu Thiên Đạo vừa lướt tới, thiên không tối sầm, tay hắn thò ra, bắn tới Mục Trần và Cửu U định thộp cổ.

"Ầm!"

Không gian quanh hai người trong khoảnh khắc nổ tung, rồi tạo thành lồng giam không gian như thực chất, giam hãm cả hai trong đó.

Lồng giam sáng lóa như kim loại, do linh lực thuần khiết tạo thành, không thể phá vỡ, độ cứng rắn vượt xa sức mạnh Mục Trần và Cửu U.

Bản lĩnh này chính là thứ nhận biết cường giả Địa Chí Tôn. Chỉ có những người đó mới thúc giục được linh lực thiên địa thuần khiết, búng tay cũng hơn xa thần thuật mà Mục Trần dốc sức thi triển.

Mục Trần và Cửu U biến sắc, lập tức vận linh lực đánh tới, thế nhưng công kích lên lồng giam linh lực kia cứ như muỗi đốt inox, chẳng hề làm cho nó rung lấy một cái.

Thủ đoạn của cường giả Địa Chí Tôn vượt xa sức chống cự của họ.

- Hừ, trước mặt bổn tọa mà đòi cướp người, ngay cả ngươi cũng không có được bản lĩnh đó đâu!

Âm thanh lạnh lùng của Đại La vực chủ vang vọng, dường như ngón tay búng ra, một luồng linh lực lao đi như ánh sáng, đánh mạnh vào lồng giam, khiến nó nhanh chóng nứt ra rồi "bùm" một tiếng nổ tung.

Hai người nhanh chóng tháo lui, trở về trận doanh Đại La Thiên vực. Cả hai kinh nghi chấn động, giao tranh của cường giả Địa Chí Tôn quả nhiên rất cường đại.

Liễu Thiên Đạo mặt lạnh như băng, hai tay giơ lên, linh lực giữa trời hội tụ điên cuồng.

Linh lực hỗn loạn như vậy vốn rất tạp nham, thế nhưng Liễu Thiên Đạo lại há mồm hút lấy, đưa nó vào trong cơ thể, rồi bất chợt phun ngược trở ra.

Luồng linh lực lấp lánh đủ màu như dải ngân hà bị hắn phun ra.

Linh lực ngưng tụ như thực chất, trong đó có vô số hạt linh lực nhuyễn như cát, được hắn hút vào cơ thể, chỉ chốc lát tinh luyện mà làm cho nó trở nên thuần khiết.

Chỉ bản lĩnh đó, một vị Chí Tôn cửu phẩm cũng không thể làm được, huống chi làm ngay tức thì như vậy.

Linh lực phun ra, bất thần hóa hình thành Tinh Tú Kiếm ngàn trượng. Thân kiếm dày đặc kiếm văn cổ xưa thần bí, kiếm khí lăng lệ bộc phát, nơi nơi lướt qua làm cho không gian hư vô rách một đường ngọt sớt.

- Bao nhiêu năm không giao đấu, bổn tọa xem hôm nay ngươi tiến được bao xa!

Liễu Thiên Đạo cười khẩy lạnh lùng, hay ngón tay chỉ tới:

- Thiên Đạo chi Kiếm!

"Roẹt!"

Cự kiếm như hội tụ từ ngàn vì tinh tú xuyên qua không gian, chém xuống Đại La vực chủ. Không gian bị nó lướt qua tạo thành một khe nứt rộng lớn đen ngòm.

Lực phá hoại đáng sợ làm cho tất cả cường giả lạnh gáy.

Trên vương tọa, Đại La vực chủ ngẩng nhìn Tinh Tú Kiếm chém xuống, mồm khẽ há ra, một luồng khí tức u ám bắn lên trời, rồi sau đó,

một nhánh gai đen quỷ dị xuất hiện, đâm ra tua tủa, lớn lên cực nhanh ngay giữa bầu trời.

"Ầm!"

Tinh Tú Kiếm chém vào đám gai góc, nhưng lại không dễ chém đứt nó. Những sợi gai uốn éo vươn ra, quấn chặt cự kiếm, khiến nó như chém vào bùn nhão, khựng lại, rồi không nhúc nhích được gì trong đám gai.

Đại La vực chủ lại búng ngón tay, những sợi gai góc vang lên những tiếng động sởn gai óc, đám gai như hóa thành một con Cự Xỉ Long cuộn tròn, quấn lấy Tinh Tú Kiếm, cắn nát làm cho kiếm vỡ tan.

Quỷ chiêu đáng sợ làm cho người ta kinh hãi.

Liễu Thiên Đạo thấy một kích của mình thất thủ dễ dàng, sắc mặt hơi trầm xuống, bước chân lướt tới, hai tay đánh ra. Chiêu thức nhìn thì thấy đơn giản, nhưng mọi người đều cảm nhận được không gian nơi đó đang bắt đầu run rẩy.

Song chưởng kình này của Liễu Thiên Đạo tuy nhẹ nhàng mà sức mạnh vẫn hơn xa công kích Tinh Tú Kiếm trước đó.

Đại La vực chủ vẫn bình thản như không, song chưởng đầy hào quang vững vàng nghênh tiếp.

Chưởng ấn trùng trùng điệp điệp xông lên đối chiến.

Không có tiếng nổ kinh thiên động địa, nhưng đám khán giả bên dưới tròn to cái mồm nhìn lên, không gian vạn trượng quanh hai người đã hóa thành cái lỗ đen không gian khổng lồ, rõ ràng không gian nơi đó đã bị công kích của hai người chấn tan nát.

Cả hai đều là siêu cường giả, sức thao khống năng lượng đạt tới đỉnh cao siêu đẳng, do vậy hoàn toàn khác với cái kiểu chiến đấu đầy thanh thế như đám loi nhoi Mục Trần. Thế nhưng uy áp phát ra dư sức khiến

mọi cường giả ở đây phải run sợ, chỉ cần có một chút sức mạnh mất khống chế lọt ra ngoài, đám nào xui xeo dính phải thì không chết cũng tàn phế.

"Đùng!"

Lỗ đen trống rỗng, hai người run lên, cả hai văng ngược ra.

Liễu Thiên Đạo nhảy lùi 13 bước.

Đại La vực chủ chỉ vẻn vẹn bước lui 5 bước. Có điều, sức bộc phát của linh lực quá mạnh đã làm cho hào quang bao phủ vực chủ bị đánh tan.

Ánh sáng tan đi, một cái bóng hiện rõ.

Mọi người háo hức nhìn lên, rồi cái mồm đang há to lại càng thêm rộng, hai con mắt đã tròn càng thêm trợn, vẻ khó tin kinh ngạc hiện rõ không phai.

Mục Trần thì cũng đang há hốc mồm, mặt ngu thấy rõ. Chỗ kia, có một bóng người nhỏ nhắn và xinh xắn.

Cô bé diện áo đen, tóc phủ ngang gối, gương mặt xinh đẹp, tuy không có thái độ gì nhưng cũng toát ra vẻ đáng yêu đẹp đẽ.

Và cái dáng người quen thuộc đó, đương nhiên đó là người đi theo Mục Trần khi trước, cô bé thần thần bí bí, Mạn Đà La!

Nàng ta lại là Đại La vực chủ!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 749: Giằng Co

Dư kình linh lực vẫn còn bập bùng trên bầu trời, nhưng ánh mắt tất cả cường giả đều đang kinh hãi tập trung vào bóng hình xinh xắn nhỏ nhắn kia. Ai mà ngờ được, Đại La vực chủ bị đánh bay hết hào quang, lại hóa thành cô bé xinh đẹp đáng yêu như thế.

Đường đường Đại La vực chủ uy danh hiển hách vang khắp Bắc giới lại là một tiểu cô nương?

Nhất thời, cả phe Đại La Thiên vực lẫn Bách Chiến vực đều nghệt mặt ra ngu ngốc.

- Nàng ta là Đại La vực chủ?

Cửu U, Đường Băng và cả một đám nhân vật Cửu U cung đã từng gặp mặt Mạn Đà La, nhất thời khó nghĩ không tin, có lẽ đả kích này thật sự không nhỏ.

Mục Trần thì đớ lưỡi không nói được gì, lát sau mới tỉnh táo lại, thoáng giật mình. Khó trách nàng ta lại trầm thụy tu luyện dưới đáy Đại La Kim Trì, khó trách nàng ta đi đứng tự như khắp Đại La Thiên chẳng lo lắng gì bị ai phát hiện, khó trách nàng ta có thực lực khủng bố như thế.

Thì ra nàng chính là Đại La vực chủ thần bí nọ!

- Khó trách nàng lại bảo vệ hai ta.

Cửu U liếc nhìn Mục Trần, giờ mới hiểu ra vì sao Đại La vực chủ nổi tiếng lãnh không vô tình lại bỏ qua điều kiện của Liễu Thiên Đạo, ra mặt

bảo vệ hai người. Cái nguyên nhân rõ ràng là vì mối quan hệ với Mục Trần.

Mục Trần cười méo mặt. Tính ra hắn và Mạn Đà La đâu có quan hệ gì thân thiết, chỉ là trợ giúp một chút, thành ra việc cô nàng dùng thực lực kinh khủng khiếp bảo vệ hắn, lúc này hắn thật sự cảm kích.

Trên bầu trời, chân thân bị phát hiện, Mạn Đà La cũng chẳng quan tâm. Kim nhãn hừ hững lướt qua, những tiếng xôn xao bàn tán chỗ trận doanh Đại La Thiên vực lập tức tắt ngúm.

Đâu có ai đủ gan lì nói nhiều trước cặp mắt hoàng kim kia chứ, vẻ hờ hững mà uy nghiêm thừa sức dọa cả bọn tim đập chân run. Ánh mắt đó quét qua, cũng khiến cho vô số kẻ tỉnh táo lại. Cô bé vẻ ngoài đáng yêu thế kia, nhưng vẫn là Đại La vực chủ, một tiếng nói của nàng cũng đủ quyết định số phận sinh tử của tất cả.

Thiên Thứu hoàng và Linh Đồng hoàng thì kinh nghi trộm liếc nhìn chủ nhân. Lần đầu tiên được nhìn thấy chân thân Mạn Đà La. Trong số Tam Hoàng, chỉ có Thụy hoàng thì phảng phất như không, dường như đã biết từ sớm.

- Không ngờ Đại La vực chủ danh vọng đỉnh đỉnh, chân thân lại mang dáng vẻ tiểu cô nương, ngươi đúng là thứ thích quái đản.

Liễu Thiên Đạo cười khẩy nhìn chằm chằm vào Mạn Đà La.

Thực lực mạnh đến cỡ bọn họ, muốn thay đổi vẻ ngoài cũng không thiếu gì cách, thành ra hắn cho rằng Mạn Đà La cố ý biến thành cái dáng vẻ này. Mà đúng là chỉ cần dùng tí não suy nghĩ cẩn thận, thì ai cũng biết, nếu Mạn Đà La thật sự chỉ có bằng đó tuổi, thực lực của nàng làm cách nào bước chân đến được Địa Chí Tôn?

Đối phương châm chọc là thế, Mạn Đà La vẫn lạnh lùng thản nhiên trả lời:

- Liễu Thiên Đạo, hôm nay cho dù ngươi dốc cả mạng, cũng không thể cướp người trong tay ta. Khuyên ngươi mau mau mà xéo đi, đừng làm chuyện vô ích.

Sau khi lộ rõ chân thân, giọng nói của nàng không còn già nua đục ngầu nữa, mà trở nên trong trẻo non nớt. Thế nhưng giọng nói thật của nàng trong tai những cường giả bên dưới bất giác trở nên càng quỷ dị và thần bí hơn.

Thân hình và tiếng nói của trẻ con, lại ở trong thân thể cường đại của một vị siêu cường giả lãnh khốc vô tình.

Liễu Thiên Đạo sa sầm nét mặt, dĩ nhiên hiểu Mạn Đà La nói không sai. Lúc nãy sơ bộ giao đấu vài chiêu, hắn đã cảm ứng được thực lực đối thủ hôm nay còn mạnh hơn hắn một chút, nếu như muốn động thủ thật sự, e rằng khó mà chiếm thượng phong.

- Vậy ra ngươi đã quyết trở mặt với Huyền Thiên điện ta?

Liễu Thiên Đạo âm trầm nói.

- Không phải đã trở mặt lâu rồi sao?

Mạn Đà La nhếch môi vặn lại mỉa mai.

- Ha ha, được được....

Liễu Thiên Đạo cười lớn, gật gù, mắt lạnh lẽo không rời khỏi Mạn Đà La:

- Lời nói Đại La vực chủ hôm nay bổn tông chủ nhớ kỹ, hi vọng Đại Thú Liệp chiến sắp đến, ngươi còn có thể ngang ngạnh như vậy.

Hắn dứt lời, Thiên Thứu hoàng hơi biến sắc. Đại Thú Liệp chiến kia thực sự quá tàn khốc, lần nào cũng có những thể lực đỉnh cấp bị thâu tóm, Đại La Thiên vực trước nay cũng gâu thù chuốc oán không ít, nếu thêm một Huyền Thiên điện, thì với họ cũng là một tin không hay.

Bị kẻ địch uy hiếp, Mạn Đà La vẫn hờ hững như vậy, làm cho Liễu Thiên Đạo cực kỳ tức máu.

Bên cạnh Liễu Thiên Đạo, gã trước đó xông lên đánh Mục Trần bị Cửu U chấn lui đột nhiên xuất hiện, đưa mắt nhìn Mục Trần, giọng bình thản:

- Xem ra ngươi hiện tại chính là đệ nhất giới trẻ Đại La Thiên vực đấy nhỉ.

Mục Trần nhíu mày nhìn gã, toát ra khí tức nguy hiểm mơ hồ. Người này tuyệt đối cực kỳ lợi hại.

- Ngươi là ai?

Mục Trần hỏi.

- Thiên Huyền điện, Liễu Viêm.

Gã áo trắng cười cười, đáp lời.

Cửu U trợn mắt:

- Là thiếu chủ Thiên Huyền điện, đại ca của Liễu Minh, khó trách có thực lực như vậy. Nghe nói trong giới trẻ Bắc giới, hắn cũng là người nổi bật, thực lực cường hãn hơn xa Liễu Minh.

Mục Trần cũng chấn kinh trong lòng, quả nhiên là nhân vật đáng gờm.

- Xem ra hôm nay không phế được ngươi, nhưng cũng không sao, đến Long Phượng Thiên, có lẽ ngươi sẽ đại diện Đại La Thiên vực tham gia, đến lúc đó chúng ta sẽ gặp lại.

Liễu Viêm cười cười, giọng cười như lưỡi dao cạo vào xương, rợn tóc gáy.

Mục Trần nheo mắt, Liễu Viêm có nhãn lực cực tốt, sau trận chiến vừa rồi, danh vọng Mục Trần chắc chắn sẽ tăng vọt tại Đại La Thiên vực, xem như thống lĩnh nổi tiếng nhất, kể cả Từ Thanh, Chu Nhạc cũng bị hắn bỏ xa. Lẽ dĩ nhiên Long Phượng Thiên sắp tới là cơ hội trăm năm có một, vị trí tham gia duy nhất đương nhiên không lọt khỏi tay hắn.

Và cái điệu này rõ ràng Liễu Viêm cũng sẽ tham gia, nếu vô tình chạm trán, thì không còn ai bảo vệ được hắn nữa.

Có điều, Liễu Viêm lại dám xem hắn là quả hồng mềm ư...

Mục Trần tươi cười chẳng chút sợ hãi đáp lời:

- Vậy đến lúc đó ta sẽ đợi ngươi, đừng hi vọng sẽ giống như ngươi tưởng tượng, kẻo thất thủ trở thành đá lót đường cho ta lại ê mặt.

- Ha ha!

Liễu Viêm cười lớn, ngọc phiến gõ gõ trong tay, khóe miệng nhếch lên khiêu khích ra vẻ miệt thị Mục Trần.

Hắn nhiên chiến tích của Mục Trần vừa rồi chẳng hề khiến hắn bận tâm, cũng không phải vì hắn cuồng vọng, mà vì bản thân hắn có thừa tư cách đó.

Và cũng vì, hắn là điện chủ tương lai của Huyền Thiên điện.

Liễu Thiên Đạo tỏ ra rất hài lòng với Liễu Viêm, ít nhất cũng lấy được thể diện đôi chút. Cũng phải chờ đến khi Long Phượng Thiên khai mạc, chỉ cần tên tiểu tử Mục Trần dám cả gan tham gia, thì chuyện phơi xương trắng là không phải nghi ngờ!

Tiểu tử kia lúc đó nếu sợ hãi không dám tới, thì Liễu Thiên Đạo hắn cũng thừa thủ đoạn khiến cho Đại La Thiên vực mất sạch mặt mũi.

- Đại La vực chủ, lần này xem như ngươi thắng, nhưng cứ mong rằng mình có thể cười cho đến lúc cuối cùng đi.

Liễu Thiên Đạo liếc nhìn Mạn Đà La, nhếch mép cười, nói một cách tùy tiện:

- À phải rồi, cách đây vài bữa ta cũng có nghe phong phanh ở U Minh cung, U Minh Thiên Tôn đã xuất quan, mà cái tên đó dường như còn khá cay cú cái lần mà ngươi đặt bẫy làm hắn bị thương đấy.

U Minh Thiên Tôn, danh xưng vừa thốt lên, gương mặt hờ hững của Mạn Đà La thoáng thay đổi một chút.

Mục Trần nhíu chặt lông mày, hôm nay hắn đã biết rất nhiều về các thế lực Bắc giới, dĩ nhiên phải rõ ràng U Minh cung cường hãn ra sao. Đó là một trong những thế lực đỉnh cấp có lịch sử lâu đời ở Bắc giới, đã trải qua ba bốn lần Đại Thú Liệp chiến mà vẫn tồn tại, chừng đó đủ cho thấy U Minh cung có thực lực đáng sợ ra sao.

U Minh Thiên Tôn, lại là chủ nhân U Minh cung, thực lực bí hiểm khó dò, không ngờ lại kết oán với Mạn Đà La. Thiên La đại lục này xem ra nguy cơ giăng đầy.

Liễu Thiên Đạo thấy Mạn Đà La hơi biến sắc như thế, thì sảng khoái cười to, không nói gì nữa, vung tay hóa thành luồng sáng dẫn Liễu Viêm, Liễu Minh chui vào không gian biến dị, biến mất.

Mạn Đà La nhìn theo Liễu Thiên Đạo, đôi mắt kim tinh phảng phất có hàn khí, khẽ hừ một tiếng. Đôi mắt xinh đẹp đó mang theo hàn ý chuyển sang đám đầu sỏ Bách Chiến vực.

Không còn Liễu Thiên Đạo tọa trấn, Tàng Kiếm lão nhân và đám kia đương nhiên nhìn thấy ánh mắt hoàng kim lập tức run sốt vó, cúi gằm không dám đối thị.

- Trong vòng 3 ngày, giao nộp 100v Chí Tôn linh dịch và ngàn tòa thành. Nếu dám trễ nãi, bổn tọa sẽ đích thân đến cửa đòi nợ, thanh trừ tông môn!

Mạn Đà La cất giọng đạm mạcc nhưng hung ác rõ ràng, khiến cho cường giả Bách Chiến vực dù đông như kiến cỏ vẫn phải run rẩy không ngừng.

Hết lời, Mạn Đà La xoay người đi, liếc nhìn Mục Trần một chút, thân ảnh xinh xắn hơi lay động rồi biến mất.

- Rút quân.

Chỉ để lại quân lệnh vang vọng.

Tam Hoàng lập tức y lệnh, vung tay điều động quân đội khổng lồ thoái binh, những tiếng phá gió hùng tráng mang theo quân khí uy mãnh hành quân trở về.

Tàng Kiếm lão nhân nhìn theo quân trận Đại La Thiên vực, sắc mặt tái mét, nghiến răng rủa:

- Tất cả là do tên tiểu tử đáng chém ngàn đao kia!

Trận cuối cùng nếu không có Mục Trần, thì Bách Chiến vực đâu có thê thảm thế này!

Thi Sơn lão nhân miệng run rẩy:

- Cứ để bọn họ đắc ý một thời gian, đến khi Long Phượng Thiên khai mạc, tên kia chết chắc.

Đám cường giả xung quanh mới bình tĩnh lại, cười khẩy gật gù. Hẳn nhiên trong lòng họ cũng đang nghĩ đến lúc Mục Trần chạm trán Liễu Viêm, kết cục e rằng đã định.

Một thiên tài, bi ai lớn nhất chính là gặp thiên tài siêu đẳng hơn.

Trong mắt họ, phía trước Mục Trần dĩ nhiên là Liễu Viêm.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 750: Huấn Luyện

Đại La Thiên vực chinh phạt Bách Chiến vực, cuối cùng giành được thắng lợi. Ngay khi chiến tranh kết thúc, những tin tức liên quan đến đại chiến lập tức lan nhanh kinh người, kéo đến từng thế lực trong phạm vi Bắc giới.

Theo đó, kết quả đại chiến cũng không ngoài dự đoán của phần lớn các thế lực, dẫu sao chiến lực chênh lệch giữa Đại La Thiên vực và Bách Chiến vực rất rõ ràng, nếu không có Huyền Thiên điện âm thầm chống lưng, e rằng Bách Chiến vực cũng không có gan khiêu khích Đại La Thiên vực.

Dù vậy vẫn có một số tin tức bất ngờ, như việc trận đánh cược thứ hai, Đại La Thiên vực bị Bách Chiến vực gác lại một điểm. Không ai ngờ được Ma Thi tông có Thi Linh vương hung hãn cường hoành như vậy, nháy mắt ra độc chiêu tự hủy ma thi bổn mạng, trong thương Tu La vương, giành chiến thắng quan trọng.

Cũng vì đó mà Đại La Thiên vực tạm rơi xuống hạ phong, vì một điều rõ ràng Tần Bi của Đại Bi Thiên có năng lực vượt xa những thống lĩnh hàng đầu của Đại La Thiên vực.

Những kẻ cho rằng trận thứ ba, Mục Trần chắc chắn thất bại, thế nhưng không ngờ cuối cùng chuyển bại thành thắng, khiến tất cả ngẩn ngơ.

Vị thống lĩnh trẻ tuổi thực lực chỉ mới Chí Tôn nhị phẩm lại trong thời khắc quyết định ngăn cơ sóng dữ, không chỉ không bại, mà còn chiến thắng, đánh bại Tần Bi đã bước một chân vào Chí Tôn tứ phẩm!

Trận đánh thay đổi cục diện, mang tới thắng lợi cho Đại La Thiên vực. Mặc dù có chút khôi hài, không ai nghĩ rằng nhiệm vụ gánh vác thể diện Đại La Thiên vực lại đặt lên vai một thống lĩnh bé nhỏ như vậy.

Mặt khác, liên quan đến trận đấu cuối, Mục Trần và thiếu điện chủ Huyền Thiên điện Liễu Viêm giằng co, tin tức truyền ra cũng mang tới không ít xôn xao.

Đương nhiên, dù cho Mục Trần danh vọng vừa tăng rất cao sau khi đánh bại Tần Bi, nhưng so sánh với Liễu Viêm một nhân vật nổi danh đã lâu trong giới trẻ Bắc giới, thực lực vẫn còn kém vài phần, chênh lệch quá lớn.

Nhưng dù thế nào, một gã trước đó Bắc giới chẳng biết là ai, đột nhiên thanh danh thước khởi, không ít thế lực đã bắt đầu chú ý vị tân thống lĩnh tiềm lực kinh người của Đại La Thiên vực, Mục Trần...

Cũng chưa biết gã thiên tài này có như phù dung sớm nở tối tàn hay không, nhưng ít ra lúc này đang là thì khoe sắc của hắn.

Ngôi sao mới này có thể tỏa sáng trong Bắc Giới hay không, còn phải nhìn xem hắn chuyển hóa tiềm lực trở thành thực lực như thế nào.

Và Long Phượng Thiên sắp đến chính là dịp trả lời tốt nhất cho câu hỏi trên. Nơi đó, Liễu Viêm chính là sự khảo nghiệm lớn cho hắn,

Tin tức hậu chiến tranh Đại La Thiên vực vs Bách Chiến vực lan ra, Mục Trần lại trở về Cửu U cung hưởng thụ hòa bình. Cửu U cung gần đây tiếp quản số lượng thành thị lớn mà trở nên bận rộn, nhưng cũng nhờ bà đại tổng quản Đường Băng, sự chu đáo tỉ mỉ của nàng giúp Mục Trần cũng như Cửu U không cần bận tâm.

Mặt khác, hậu chiến, Cửu U cung nhận thấy rõ danh vọng thế lực đã tăng đến mức chóng mặt trong Đại La Thiên vực, những lời gièm pha, những tin đồn khi trước hoàn toàn mất tích, chư vương nhìn họ cũng trở nên khách khí hơn, ngay cả Huyết Ưng Điện lâu nay căm ghét không

vừa mắt cũng trở nên khiêm nhu hơn, tận lực tránh chạm trán, không còn dám dùng ánh nhìn miệt thị như trước nữa.

Nguyên nhân dĩ nhiên chính vì biểu hiện hung mãnh của Cửu U vệ trong đại chiến vừa rồi, và phần lớn cũng còn do thái độ ra mặt bảo vệ Cửu U và Mục Trần của vị vực chủ đại nhân thần bí hôm đó.

Đại La vực chủ là chúa tể Đại La Thiên vực, lời của nàng là mệnh lệnh tuyệt đối, kiêu ngạo như Huyết Ưng Vương cũng nào dám vênh váo. Thái độ của vực chủ rõ ràng là chiếu cố đặc biệt cho Mục Trần với Cửu U, chỉ bấy nhiêu đó những kẻ bất mãn lập tức phải đổi thái độ với Mục Trần.

Hậu sơn Cửu U cung.

Mục Trần ngồi xếp bằng trên ngọn núi, mắt nhắm lại, sấm sét vô sắc lượn lờ quanh thân, loáng thoáng rít lên.

Tiếng sấm rất chói tai, mang theo dao động quỷ dị. Nếu có ai ở đây sẽ bị lôi âm phá hoại, làm cho tâm thần nổi loạn.

Lôi âm kia chính là U Minh Tâm Ma Lôi, Mục Trần đang dùng sức mạnh ma lôi để tu luyện Vô Thượng Tâm Ma Kinh kiếm được trong Lôi Ma Uyên.

Lôi âm rít lên trong một giờ, Mục Trần choàng tỉnh, tay đưa lên sờ quả tim. Bị U Minh Tâm Ma Lôi oanh kích nhiều lần, hắn nhận thấy Tâm Ma lực xâm nhập vào tim càng lúc càng nhiều, chỉ có điều hơi thất vọng là Tâm Ma chủng vẫn chưa luyện thành.

- Vô Thượng Tâm Ma Kinh quả nhiên không dễ tu luyện.

Mục Trần thở dài, nhưng cũng không sao. Nếu dễ tu luyện như vậy, thì Vô Thượng Tâm Ma Kinh cũng đâu có khủng được như thế.

Nhìn xuống Cửu U cung, lúc này đêm đã khuya, Cửu U cung vẫn tất bật như thế. Có hồi chiến tranh vừa rồi đã mang lại tài nguyên lớn, Cửu

U ra lệnh mở chiêu mộ thêm một doanh trại dự bị cho Cửu U vệ, quân số 4000. Đạo quân này dĩ nhiên chiến lực kém xa Cửu U vệ, còn phải bồi dưỡng nhiều.

Nhưng tổng quan mà nói, Cửu U cung lúc này đã trở nên thịnh vượng, không còn vẻ hoang tàn im ắng của một năm trước nữa.

Mọi thay đổi cũng nhờ có việc Cửu U trở về cũng như sự xuất hiện của Mục Trần. Bản thân mang lại thay đổi cho nơi này, hắn cũng tự cảm thấy hài lòng.

- Cái này là U Minh Tâm Ma Lôi của ngươi?

Đang vẩn vơ suy nghĩ về Cửu U cung, một giọng nói trong trẻo làm hắn giật mình tỉnh mộng. Mục Trần cả kinh, vội vã quay đầu lại, trên khối đá lớn phía sau, cô bé váy đen đang ngồi vắt chân, mắt tròn tỏ ra hơi ngạc nhiên.

Dáng vẻ đó, ngoài Mạn Đà La, đương kim Đại La vực chủ thì còn có ai khác sao.

Mục Trần nhìn thấy Mạn Đà La, vội vã đứng lên, bất giác thiếu tự nhiên, gương mặt hơi nhăn nhó. Trước đây đối xử với nàng khá tùy tiện, hôm nay lại khổ ải tỏ ra cung kính, thật quá xấu hổ.

- Cứ xem ta là cô bé Mạn Đà La đi. Hơn nữa ta thấy rõ, dù ta là vực chủ, nhưng trong lòng ngươi cũng chẳng có mấy cung kính, không cần phải cố gắng giả vờ như thế.

Mạn Đà La liếc nhìn hắn, tay chống cằm.

Mục Trần lúng túng cười trừ, hắn đương nhiên e ngại thực lực siêu cường của Đại La vực chủ, nhưng muốn hắn cung kính thật lòng thì thật sự khó. Bị Mạn Đà La nhìn thấu ý nghĩ trong lòng, hắn cũng gắng gượng cười tự nhiên:

- Lần này thật đa tạ.

Dĩ nhiên đang nói về chuyện Mạn Đà La đứng ra bảo vệ hắn và Cửu U. Hắn không ngu, việc đó rõ ràng Mạn Đà La đã đổi một giá lớn.

- Ngươi lập đại công cho Đại La Thiên vực, nếu mới đó mà đã vứt bỏ ngươi, dễ khiến những kẻ khác tâm tro ý lạnh.

Mạn Đà La lơ đãng.

Mục Trần vuốt mũi. Lời chính nghĩa như thế thoát ra từ miệng một siêu cường giả như nàng cũng thật buồn cười. Thực lực của nàng thì nói gì đến trung thành, thực sự tất cả cũng là sợ hãi nàng mà thôi, hắn không tin có ai đó thật sự trung thành.

- Thêm nữa ngươi giúp ta, tự nhiên ta sẽ trả lễ.

Mạn Đà La nói tiếp, dường như có dụng ý. Mục Trần bật cười, nhìn nàng đầy cảm tình. Hắn giúp nàng lần này có vẻ như có ích cho Đại La Thiên vực rất nhiều, cực kỳ trọng yếu.

- Ừm...

Mạn Đà La đột nhiên vung tay, một luồng sáng bắn tới Mục Trần. Hắn giơ tay đón lấy, nhìn vào lòng bàn tay, một bình ngọc trong suốt long lanh, dịch thể trong vắt lưu chuyển trong đó, toát ra dao động linh lực kinh người.

- Cái này...

Mục Trần ngạc nhiên ngẩng mặt lên.

- Trong đó là 20v Chí Tôn linh dịch. Chiến thắng Bách Chiến vực lần này cũng nhờ có ngươi, đây xem như phần thưởng.

Mạn Đà La khẽ nói.

Số lượng Chí Tôn linh dịch này làm cho hắn choáng váng, khổ chiến với thế lực hàng đầu như Lôi Ma Tông, đánh đuổi rồi vào vơ vét cả thế

lực mới tịch thu được có hơn 10v Chí Tôn linh dịch, mà không chia cho hắn chút nào, toàn bộ đều dùng để phát triển Cửu U cung vì nó cần thiết hơn.

Chí Tôn linh dịch là thứ không thể thiếu để tu luyện đối với cường giả Chí Tôn. Có nó, việc đề thăng thực lực, khai mở thần thông trở nên dễ dàng hơn nhiều. Hắn vốn nghèo kiết xác, mấy ngày nay chẳng dám nghĩ tới, nào ngờ lại có 20v Chí Tôn linh dịch rớt vô đầu, cảm xúc bất chợt hạnh phúc vô biên.

Mục Trần cầm chặt bình ngọc, tay run run sợ rơi mất, định khách khí vờ từ chối, nhưng cuối cùng thở hắt ra, cất ngay vào, trịnh trọng cung kính hướng tới Mạn Đà La:

- Đa tạ.

Mạn Đà La đứng dậy, gió đêm thổi tới, mái tóc chấm gối lất phất, dáng vẻ mỏng manh của tiểu cô nương giữa trời đêm, nàng cất tiếng:

- Ba tháng nữa, ngươi sẽ đại diện Đại La Thiên vực tham gia Long Phượng Thiên, Liễu Viêm tất nhiên sẽ chăm sóc kỹ tới ngươi. Trong ba tháng này, ta sẽ đích thân huấn luyện ngươi, nếu như không đạt đến trình độ làm cho ta hài lòng, thì đừng mong ta cho ngươi tư cách tham gia.

Giọng nói rất bình thản, nhưng rõ ràng rất uy nghiêm.

Nàng nhẹ nhàng rời đi, để lại gã thiếu niên cô đơn với vẻ mặt ngu ngốc đang cầm bình ngọc.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 751: Đại La Thiên Quân

Mạn Đà La nói huấn luyện hiển nhiên chẳng phải nói suông qua quýt, ngày hôm sau Mục Trần đến huấn luyện trường duyệt quân dự bị Cửu U vệ, lập tức nhìn thấy cô nàng áo đen bay đến, hạ xuống ngồi trên lưng một con sư tử đá, tay khoanh trước ngực, đưa mắt hờ hững nhìn hắn.

- Tham kiến vực chủ đại nhân!

Mạn Đà La đột nhiên xuất hiện, lập tức bao nhiêu thành viên cao cấp Cửu U cung lúng túng thi lễ, ngay cả Cửu U cũng khom người cung nghênh.

Mạn Đà La gật đầu, rồi nhìn sang Mục Trần, nói:

- Đi theo ta.

Mục Trần méo mặt, không ngờ được Mạn Đà La nói là làm liền như vậy.

Mạn Đà La đã đích thân xuất hiện, đương nhiên hắn chẳng dám bơ đi, liền đến thưa rõ mọi chuyện với Cửu U. Cung chủ sau khi nghe rằng vực chủ muốn tự mình huấn luyện Mục Trần, thì trong lòng kinh ngạc vô cùng. Ở Đại La Thiên vực cũng đã lâu, chưa bao giờ nghe nói vị đại nhân vực chủ khó tiếp cận này chú ý tới thuộc hạ, đừng nói tới việc bỏ thời gian huấn luyện...

Trước kia cũng không phải chưa có ai đại diện Đại La Thiên vực tham gia Long Phượng Thiên, nhưng rõ ràng khi đó Đại La vực chủ còn không ra mặt, chỉ có Tam Hoàng ban cho một chút tài nguyên tu luyện mà thôi.

So sánh như vậy đủ cho thấy vực chủ rất chú ý Mục Trần, thật khiến người ta không nghĩ được.

- Đừng thấy được ưu ái rồi ra vẻ, vực chủ đã chú ý bồi dưỡng, ngươi chớ có phụ lòng.

Cửu U nhìn thấy vẻ mặt sầu khổ của Mục Trần, liền hắng giọng nhắc nhở.

Được một vị siêu cường giả Địa Chí Tôn chỉ bảo đó là cơ duyên cực lớn bao người cầu còn không được, Mục Trần lại tỏ ra đau khổ như thế thật sự là thiên lý khó dung.

Mục Trần cười xòa, dĩ nhiên hắn biết được Mạn Đà La chỉ điểm là quý giá thế nào, chỉ có điều nhất thời bất ngờ nên không kịp quen với thân phận tôn quý của cô nàng mà thôi.

Mạn Đà La thì không nói gì, liếc nhìn hắn một chút, rồi xoay người bay đi. Mục Trần nói chuyện vài câu với mọi người rồi cũng bay theo, để lại vô số cặp mắt ganh tị vô cùng.

"Véo."

Không trung Đại La Thiên, một bàn chân nhỏ nhắn cất một bước liền đi cả ngàn trượng, phía sau Mục Trần bay như điên đuổi theo, nhưng dù cho tăng tốc thế nào cũng không thể bắt kịp.

Mạn Đà La có vẻ cũng nhận biết được điều này, tốc độ giảm xuống, bay song song với hắn. Phía xa xa, thỉnh thoảng có vài cường giả Đại La Thiên vực bay ngang qua, phát hiện ra hai người thì lập tức thi lễ rồi tránh mắt đi. Sau khi họ đi khuất rồi, mới tụ tập lại giương những cặp mắt khó hiểu kinh ngạc nhìn theo. Thật sự một thống lĩnh bé nhỏ được song hành cùng với vực chủ tôn quý là một chuyện cực kỳ chấn động.

- Chúng ta đi đâu?

Mục Trần giương mắt hỏi.

Mạn Đà La nhìn phía trước không rời, không trả lời mà hỏi lại:

- Tron Bắc giới này, thực lực Liễu Viêm được xếp vào ngũ cường giới trẻ. Ta đoán hắn lúc này cũng phải ở cấp độ Chí Tôn tứ phẩm.

Nói tới đó, nàng liếc nhìn hắn:

- Chớ có đem Tần Bi ra so với Liễu Viêm, tên kia chẳng qua là dùng đan dược tạm đột phá mà thôi, nếu so đấu chính diện, không quá mười hiệp sẽ bị Liễu Viêm kích bại.

Mục Trần trầm trọng ra mặt. Giao đấu với Tần Bi đã khó chơi cực kỳ, tung hết bản lĩnh cũng phải trọng thương mới hiểm hiểm đánh bại. Vậy mà Mạn Đà La nói rằng Tần Bi không đứng nổi trước mặt Liễu Viêm quá mười hiệp.

Dù trước kia đã đánh giá Liễu Viêm bất phàm, nhưng đâu ngờ tên kia mạnh đến như vậy.

Thiếu chủ Huyền Thiên điện đúng là danh bất hư truyền.

- Ngươi hiện tại đi đánh với Liễu Viêm, chết chắc chín phần.

Mạn Đà La chẳng hề cho Mục Trần một chút khích lệ, hắn cũng đành gượng cười. Dù không sợ hãi, nhưng cũng không có nghĩa là hắn ngông cuồng chẳng biết trời cao đất dày. Thực lực hiện tại chỉ là Chí Tôn nhị phẩm, đánh bại được Tần Bi cũng nhờ có Đại Nhật Bất Diệt thân và Cửu Long Cửu Tượng thuật. Hai thứ đó dù rất cường đại, nhưng cũng khó mà khỏa lấp hết khoảng cách đẳng cấp. Có thể vượt cấp đánh bại Tần Bi đã là chuyện khó tin, nếu còn ngu ngơ khiêu chiến cường giả cao cấp hơn nữa như Liễu Viêm, thì chỉ làm trò cười cho thiên hạ.

- Long Phượng Thiên, những người tham gia đều có danh vọng lớn trong giới trẻ Bắc giới, tuổi của họ đều lớn hơn ngươi, kêu ngươi ra đấu, thì ngươi cực kỳ bất lợi.

Mạn Đà La thản nhiên nói.

Mục Trần gật đầu, tranh đấu này chỉ tính thực lực, chẳng quản tuổi ngươi cao hay thấp, mọi người đều nhìn kết quả cuối cùng, chứ không xem quá trình ngươi đi lên thành công bao nhiêu bước.

- Trong ba tháng tới, thực lực của ngươi nhất định phải đạt Chí Tôn tam phẩm, bằng không dù ngươi có thêm bao nhiêu kỹ xảo, cũng không thể nào đi xa ở Long Phượng Thiên.

Mục Trần tím mặt. Mới đột phá Chí Tôn nhị phẩm chưa bao lâu, 3 tháng ngắn ngủi lại bắt hắn đột phá tam phẩm, thật sự có ép người quá cố không đây.

Nhưng Mạn Đà La nói không sai, linh lực hùng mạnh là yếu tố quan trọng nhất. Nếu không có linh lực đủ mạnh, thì Đại Nhật Bất Diệt thân cũng chỉ có vẻ bề ngoài mà thôi, chiến lực cũng yếu nhớt.

- Hình như không dễ lắm...

Mục Trần gãi đầu, thành thành thật thật nói.

- Có ta ở đây, có gì mà khó?

Mạn Đà La quay lại, gương mặt nhỏ nhắn mỉm cười. Nụ cười tươi rói trong mắt Mục Trần lại khiến hắn rùng mình.

Tốc độ Mạn Đà La chậm lại, Mục Trần nhìn phía trước, sơn mạch đen đúa trùng trùng điệp điệp bao la. Mạn Đà La dẫn hắn hạ xuống một ngọn núi đen hùng vĩ nhất trong sơn mạch.

Chân vừa chạm xuống đất núi, Mục Trần nhận thấy khí tức nóng bỏng từ bàn chân chảy vào trong người, cảm giác như giẫm lên dung nham nóng chảy.

Luồng năng lượng nóng cháy đó sau khi tiến vào cơ thể, lại hóa thành linh lực phân tán thâm nhập vào kinh mạch, bị luyện hóa trở thành một phần nguồn linh lực hùng hậu của hắn.

- Đây là nơi nào?

Mục Trần kinh ngạc hỏi.

Mạn Đà La không trả lời, cất bước đi lên đỉnh núi, rồi dừng lại. Mục Trần vội vàng chạy theo, lúc này mới nhìn thấy, đỉnh núi này có một chỗ lõm xuống rất to, hình dạng rõ ràng là miệng núi lửa.

Mục Trần đứng ở rìa miệng núi lửa, nhìn xuống bên dưới mà hít hà một hơi.

Lòng núi lửa rất sâu, nhưng có thể dễ dàng nhìn thấy dung nham đỏ rực lưu chuyển cuồn cuộn, phóng ra nhiệt độ cực nóng. Hít phải không khí bị thiêu đốt bên trên dung nham này, nội tạng trong cơ thể cứ như bị nó thiêu đốt.

Mục Trần nhíu mày, rõ ràng dung nham nơi này không tầm thường, vì khi hắn hít phải không khí nơi đây, rõ ràng linh lực của hắn trở nên nóng cháy hơn.

Dung nham tầm thường không thể nào khiến cho linh lực tạo ra phản ứng như thế.

Ngọn núi lửa này có vẻ không đơn giản.

Mục Trần đang miên man suy nghĩ, Mạn Đà La chụp cổ tay hắn, nhảy xuống miệng núi lửa, chớp mắt đã xuất hiện sâu trong lòng núi.

Cách bờ vực dung nham đỏ rục khoảng ngàn trượng, sóng nhiệt kinh khủng ập tới là cho Mục Trần đau đớn, vội vàng dùng linh lực hộ thể.

"Kịch!"

Ngay khi họ dừng lại, Mục Trần nghe thấy một âm thanh đồng loạt tứ phía vang lên, ngơ ngác nhìn quanh, hai mắt hắn tròn to.

Vách núi tứ phương có những hắc thạch đài rộng lớn, đứng trên đó là rất nhiều nhóm người mặc giáp đen, lúc này tất cả đều hướng tới chỗ hai người mà khụy một gối, thần sắc cực kỳ cung kính.

Mục Trần nhìn chằm chằm những người đó, lòng cực kỳ rung động. Hắn cảm thấy rõ ràng mỗi người đều có dao động linh lực cường đại, tất cả đều đã đột phá Chí Tôn cảnh!

- Họ chính là quân đội chính quy tinh nhuệ nhất Đại La Thiên vực chúng ta, Đại La Thiên quân.

Mạn Đà La thản nhiên nói.

Mục Trần hít một hơi không khí nóng hổi vào lồng ngực mà vẫn thấy lạnh gáy. Thì ra đây chính là bản doanh của quân đội thần bí cường đại nhất Đại La Thiên vực. Xét ra quân số không bằng Cửu U vệ, nhưng rõ ràng nếu hai quân giao tranh, chỉ một đòn chiến ý tịch quyển cũng đủ làm cho Cửu U vệ toàn quân hủy diệt.

Đại La Thiên quân này, mỗi người đều có thực lực Chí Tôn cảnh!

Đối mặt quân đội do cường giả Chí Tôn tập hợp, ngay cả Thiên Thứu hoàng, Linh Đồng hoàng cũng không dám coi thường.

"Vù!"

Từ những bình đài kia, bốn bóng người lao vút lên, xuất hiện chỉnh tề trước mặt Mạn Đà La, cung kính thi lễ:

- Tham kiến vực chủ!

Cả bốn cũng đều mặc giáp đen, dao động linh lực toát ra càng khiến cho Mục Trần chấn kinh rụng rời, e rằng tất cả đều đã đạt thực lực Chí Tôn ngũ phẩm.

Đại La Thiên vực không hổ danh là thế lực đỉnh cấp Bắc giới!

- Đại La Thiên quân có cả thảy năm vị thống lĩnh, bốn người ở đây, còn một người đang bế quan.

Mạn Đà La mỉm cười giới thiệu.

Mục Trần liếm môi gật đầu, thoáng lĩnh giáo thực lực của thế lực đỉnh cấp là thế nào.

- Ba tháng tiếp theo, đây sẽ là nơi ngươi tu luyện.

Mạn Đà La càng cười tươi hơn, rồi nàng chỉ xuống bên dưới, một khu vực đỏ rực đầy dung nham nóng chảy làm Mục Trần cảm thấy làn da tê rần khiếp hãi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 752: Linh Viêm Tủy

Dòng dung nham rực lửa điên cuồng lưu chuyển, nhiệt độ nóng bỏng thỉnh thoảng bắn lên xé toạc không gian trong lòng núi lửa.

Mục Trần nhìn chằm chằm vào biển dung nham rộng lớn kia mà phát lạnh. Rõ ràng nham tương tầm thường không kinh khủng thế này.

- Đại La Viêm Trì này nối liền với nguồn Linh Lực Hỏa Mạch sâu trong lòng đất, do đó dung nham nơi đây ẩn chứa rất nhiều linh lực hùng hậu, nhiệt độ cực nóng ở đây cũng do linh lực bị đốt cháy mà nên.

Mạn Đà La giải thích, Mục Trần mới gật gù rung động. Thì ra dung nham đốt cháy linh lực mênh mông khiến cho nơi này có nhiệt độ kinh người như thế.

- Không phải ngươi muốn ta phải nhảy vào dung nham đó tu luyện chớ?

Mục Trần chợt giật mình, bất ngờ hiểu ra, rụt cổ hỏi.

Mạn Đà La nhướng mày cong môi cười khẩy, gật đầu lập tức, làm cho Mục Trần bỗng chốc lạnh như hầm băng mặc dù đang ở trong núi lửa. Thực lực Chí Tôn nhị phẩm của hắn mà chui vào cái động dung nham này, thực sự là cực kỳ tra tấn.

- Ở nơi này dung nham được hòa quyện bởi linh lực, rất tốt để tẩy luyện kinh mạch. Ngươi chỉ cần luyện hóa dung nham, hiệu quả hấp thu linh lực tăng cao hơn bên ngoài cả chục lần. Nhìn bọn họ kìa, mỗi ngày đều nhẫn nại chịu nóng chịu phỏng ngồi ở đây tu luyện, chính vì thế mới trở thành đội quân mạnh mẽ nhất Đại La Thiên vực.

Mục Trần đưa mắt nhìn sang, mặc dù có không ít người đỏ kè cả mặt mũi tay chân vì nóng quá, có kẻ mồ hôi ràn rụa không ngừng, nhưng rõ ràng chẳng ai tỏ ra sợ hãi muốn rút lui.

Ánh mắt kiên định, Mục Trần chẳng thể nào tìm ra một chút do dự.

Gia nhập vào quân đội thần bí nhất Đại La Thiên vực, rõ ràng phải là nhân tài có bản lĩnh cùng với tính cách cứng cỏi, bằng không khó mà được vực chủ chọn ra.

Mục Trần cảm thán gật đầu, quân đội hùng mạnh như thế, nếu như sử dụng trong đại chiến vừa rồi với Bách Chiến vực, tuyệt đối đánh đâu thắng đó. Chỉ có điều thế lực như Bách Chiến vực còn chưa đủ số má khiến cho Đại La Thiên quân phải xuất động, đây rõ ràng là át chủ bài của Đại La Thiên vực.

- Bình thường, Đại La quân chúng ta đều tu luyện trên những bình đài nơi đây, chỉ một số ít anh tài nổi bật trong quân mới đủ tư cách tiến vào Đại La Viêm Trì, săn giết Linh Viêm Mãng.

Một trong bốn vị thống lĩnh Đại La Thiên quân đột nhiên lên tiếng. Mục Trần nhìn kỹ lại mới kinh ngạc, vì người kia rõ ràng là một nữ tử.

Nữ tử mặc hắc giáp, dáng hình đầy đặn thon thả, gương mặt tú lệ, thế nhưng mang theo nét băng lãnh của một đóa hoa tuyết không bao giờ nở. Vẻ lạnh lùng của nàng khác hẳn Đường Băng, cô nàng kia ngoài lạnh nhưng trong nóng, còn cô gái này thì cả trong ngoài đều cứ như đá.

- Nàng là tam thống lĩnh Đại La Thiên quân, Băng Tâm.

Mạn Đà La cười nhạt giới thiệu.

Mục Trần chắp tay cúi chào vị thống lĩnh xinh đẹp. Thực lực người ta nếu ra khỏi quân đội, đương nhiên sẽ ở cấp vương, vậy mà vẫn cam nguyện làm thống lĩnh trong này.

- Linh Viêm Mãng? Đó là con gì?

Mục Trần nghe đến cái tên là lạ, vội hỏi cho rõ.

Nghe hắn hỏi thế, Băng Tâm lại tỏ ra ngạc nhiên nhìn hắn, rồi hơi liếc sang Mạn Đà La, đợi khi chủ nhân khẽ gật đầu, nàng mới giải thích:

- Linh Viêm Mãng là sản vật đặc thù của Đại La Viêm Trì, nói cho cùng nó không phải là sinh vật gì, chỉ là do linh lực dung hòa với nham tương, tiến hóa thành một vật không có linh trí.

Băng Tâm đưa tay búng một phát, một luồng linh lực mãnh liệt bắn xuống hồ dung nham.

"Uỳnh!"

Dung nham dội lên một cột lửa lớn, từ bên dưới, một con cự mãng rực lửa dài trăm trượng xông lên, dáng vẻ cực kỳ dữ tợn. Dung nham từ trên thân nó nhễu xuống, tô điểm thêm vẻ hung tợn trong đôi mắt rắn đỏ tươi.

Con rắn vung đuôi quất lên, một cột lửa đỏ bắn lên trời, nhanh như chớp đánh tới chỗ nhóm người trên không.

Băng Tâm gơi tay ra, phất tay phá nát hỏa trụ, luồng linh lực xuyên phá ập xuống, trói chặt con hỏa mãng, kéo nó lên khỏi dung nham.

Con rắn lửa sau khi bị kéo lên một hồi, còn cách một đoạn nữa đến gần thì bàn tay Băng Tâm siết chặt lại, con rắn nổ tung, dung nham bắn ra tứ phía, một khối hào quang đỏ rực lơ lửng trước mặt Băng Tâm.

Khối năng lượng đỏ rực như dung nham chuyển động, nhưng toát ra dao động linh lực tinh khiết rõ ràng.

- Đây là Linh Viêm Tủy. Thứ này đối với tu luyện rất có ích, có điều khi hấp thu nó thì hơi khổ một chút.

Băng Tâm giới thiệu cặn kẽ.

- Cho ngươi mượn xem thử.

Băng Tâm búng tay đẩy Linh Viêm Tủy tới chỗ Mục Trần, hắn vội giơ tay nhận lấy, hơi do dự, rồi quẳng ngay vào trong miệng.

Linh Viêm Tủy vừa vào miệng, cảm giác cứ như vừa nuốt phải dung nham, chảy qua cổ họng, làm cho da mặt Mục Trần trở nên đỏ ké, mùi dung nham khét lẹt xộc lên mũi.

Vội huy động linh lực trong người xông tới bao bọc dung nham thuần khiết đó, vận chuyển Đại Phù Đồ quyết, khổ ai luyện hóa linh lực.

Luyện hóa lần này chỉ khoảng 10 phút, hắn chậm rãi mở mắt, thở hắt ra. Luồng khí vừa rời khỏi cơ thể gặp khí nóng trong núi lửa liền bốc cháy, khiến người khác thấy hắn đang phun lửa.

- Linh Viêm Tủy thật thần kỳ.

Mục Trần kinh hỉ ra mặt. Chỉ một khỏa Linh Viêm Tủy, mà linh lực tăng lên thấy rõ, quan trọng nhất là kinh mạch trở nên bền vững hơn.

Kết hợp tu luyện với Chí Tôn linh dịch, dĩ nhiên hiệu quả sẽ tăng lên cực cao.

- Đương nhiên thần kỳ, Linh Viêm Mãng này cực kỳ khó chơi, con rắn lúc nãy tuổi thọ cũng mới trăm năm, thực lực đã là Chí Tôn tam phẩm. Trong quân của ta cũng không nhiều người đủ tư cách vào Đại La Viêm Trì bắt nó luyện hóa.

Băng Tâm thản nhiên nói.

Mục Trần nghệt mặt ngu người, lúc này Băng Tâm nhẹ nhàng tiêu diệt con quái, hắn không ngờ nó lại có thực lực Chí Tôn tam phẩm.

- Ngươi nợ ta một khỏa Linh Viêm Tủy, ta chỉ nói cho ngươi mượn xem thử.

Băng Tâm nhìn hắn chằm chằm, cực kỳ nghiêm túc.

Mục Trần đơ người, ngu ngu gật gật. Hắn đâu có dè vị thống lĩnh thanh tú băng lãnh lại nhỏ nhen tới vậy.

- Vực chủ đại nhân đã dặn ngươi vào đây tu luyện, vậy có nghĩa là cho phép ngươi săn giết Linh Viêm Mãng. Có điều trong Đại La Thiên quân, chỉ có Chí Tôn tam phẩm trở lên mới đủ tư cách xông vào Đại La Viêm Trì, những người còn lại chỉ tu luyện phía trên này, thực lực Chí Tôn nhị phẩm của ngươi e rằng còn kém không ít.

Băng Tâm vẫn không khách khí với Mục Trần, chỉ ra những bình đài xung quanh, nàng sẵng giọng:

- Nếu ngươi muốn tu luyện, ta nghĩ nên ngồi trên này trước đã, chuyện bắt Linh Viêm Mãng ngươi bây giờ còn chưa làm nổi.

Những bình đài chung quanh, không ít binh lính đưa mắt hài hước nhìn hắn, rõ ràng biết tỏng tính cách Băng thống lĩnh, gã tiểu tử được vực chủ đại nhân dẫn tới e rằng bị nàng ta dội cho mấy thùng nước lạnh.

- Tuy ta là vực chủ, nhưng quyền quản trị Đại La Viêm Trì ta đều giao cho họ, nếu họ không muốn, ta cũng chẳng có cách nào.

Mạn Đà La cũng chẳng vớt vát gì cho hắn.

Có vẻ như cô nàng muốn Mục Trần dùng bản lãnh thực lực bản thân để đổi lấy tư cách tu luyện.

Mục Trần bị Băng Tâm bắt nạt đến méo mặt, chỉ thở ra, cúi nhìn xuống dung nham bên dưới, nheo mắt lại.

"Vù!"

Bất thình lình hắn lao xuống, vung chưởng đánh ra, linh lực bắn xuống chấn văng lên một cột dung nham. Trong tiếng rít gào, một con

Linh Viêm Mãng to không kém đã xuất hiện lao lên không tấn công Mục Trần.

Binh lính trên những bình đài chung quanh kinh ngạc, hẳn nhiên rất bất ngờ trước việc kẻ có thực lực như Mục Trần lại dám chủ động trêu chọc Linh Viêm Mãng cuồng bạo kia.

- Ngu mà lì.

Băng Tâm nhíu mày, cho rằng cái kiểu Mục Trần chẳng qua là mấy tên ngông cuồng thể hiện thái độ bất phục mà thôi.

Mạn Đà La khoanh tay mỉm cười quan sát.

"Ầm!"

Kim quang trong người Mục Trần bộc phát, một cái bóng khổng lồ thành hình, cự chưởng hung hăng đập xuống.

Lốc xoáy kinh người xuất hiện.

"Bùm!"

Cự chưởng vỗ xuống, thộp lấy con Linh Viêm Mãng, kình lực trùng trùng điệp điệp ập vào, một tiếng nổ giòn tan, Linh Viêm Mãng nát bấy thành dung nham văng tứ tung.

Đám binh lính đang nghiêm trận quan sát liền đổi sắc, tỏ ra kinh nghi nhìn Mục Trần. Không ngờ gã thiếu niên Chí Tôn nhị phẩm lại có chiến lực hảo hạng như vậy.

Cự chưởng giơ cao, khối cầu hào quang đỏ rực nhè nhẹ bay lên.

Mục Trần đứng trên đầu Đại Nhật Bất Diệt thân, giơ tay chụp lấy Linh Viêm Tủy, ngẩng lên nhìn gương mặt băng lãnh có chút thay đổi của Băng Tâm, hắn búng ngón tay đẩy Linh Viêm Tủy đến chỗ nàng.

- Băng Tâm thống lĩnh, ta hoàn trả.

Mục Trần đứng trên đầu Đại Nhật Bất Diệt thân, gương mặt tuấn tủ phảng phất toát ra ma lực khó cưỡng.

- Không biết ta đã đủ tư cách tu luyện ở Đại La Viêm Trì hay chưa?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 753: Chế Độ Địa Ngục

(Hell-mode: đại loại như độ khó - nghiện game quá rồi)

Trong lòng núi lửa nóng cháy, dung nham lưu chuyển, nhiệt độ đáng sợ tỏa ra. Trên những bình đài, binh lính Đại La Thiên quân kinh ngạc ra mặt nhìn xem gã trẻ tuổi vừa xuất hiện nơi này.

Thực lực Chí Tôn nhị phẩm, xét trong quân thì chẳng có gì nổi bật, thế nhưng đem một chiến sĩ đừng nói là nhị phẩm, mà tam phẩm đỉnh cấp cũng không thể nào nhẹ nhàng liệp sát một con Linh Viêm Mãng trăm năm tuổi như thế.

Gã trai được vực chủ dẫn tới này đúng là có điểm đặc biệt.

Đám đông mắt lóe sáng, những kẻ đùa cợt trước đó nay cũng giảm đi. Đại La Thiên quân là quân đội chính quy hùng mạnh nhất Đại La Thiên vực, mỗi chiến sĩ là tinh anh tuyển chọn cực kỳ khắt khe, ai nấy đều có niềm kiêu hãnh lớn trong tim, ngay cả vực chủ cũng không thể nào ép bọn họ phải chấp nhận đồng hành cùng một tên giá áo túi cơm.

Hiện tại thực lực Mục Trần bày ra đã làm cho họ biết nên dùng thái độ nào đối xử cho đúng.

- Ha ha, thực lực không tồi.

Một trong bốn vị thống lĩnh, gã nam tử thân hình như thiết tháp lóe một cái nhìn kinh dị với Mục Trần, lớn tiếng cười to.

Hắn chính là nhị thống lĩnh Đại La Thiên quân, Thiết Sơn. Thực lực Chí Tôn ngũ phẩm đỉnh phong. Lúc này hắn đã lên tiếng khen ngợi, cô

nàng Băng Tâm lạnh lùng cũng không nói gì được nữa, thực lực Mục Trần biểu hiện thực ra cũng khiến nàng rất kinh ngạc.

- Đám các ngươi đừng có mà coi thường, lần chinh phạt vừa rồi hắn là người đánh bại Tần Bi của Đại Bi Thiên.

Mạn Đà La nhàn nhã lên tiếng.

- Ồ?

Cả bốn vị thống lĩnh lúc này mới thất kinh. Tần Bi đương nhiên cũng nổi bật, không ngờ tên đó cũng bại trận trong tay tiểu tử này.

- Có lẽ Đại La Thiên vực chúng ta cũng đã có một gã thống lĩnh trẻ coi được.

Băng Tâm nhìn Mục Trần, lời nói của nàng có vẻ như rất coi thường cái gọi là "tứ đại thống lĩnh" Đại La Thiên vực.

Nhưng rõ ràng nàng có tư cách coi thường, thực lực đám người Từ Thanh bất quá chỉ là Chí Tôn tam phẩm, đâu có lọt vào được mắt xanh của nương nương thống lĩnh Chí Tôn ngũ phẩm Băng Tâm cơ chứ.

Đại La Thiên quân mới đúng là hạch tâm của Đại La Thiên vực.

Mạn Đà La nhìn sang Mục Trần:

- Ba tháng tới ngươi ở lại đây tu luyện. Sau đó nếu ngươi muốn rời khỏi, nhất định phải tự mình vượt qua Cửu Cửu Viêm Long trận mà ta đã bố trí trong Đại La Viêm Trì này. Nếu không vượt qua nổi, thì đừng mong rời khỏi. Long Phượng Thiên kia ta cũng tìm kẻ khác phái đi.

- Cửu Cửu Viêm Long trận?

Mục Trần sững sờ, mắt hớt hải nhìn sang bốn vị thống lĩnh, phát hiện bốn người kia cũng hơi kinh ngạc, rồi lại chuyển sang thương hại tội nghiệp nhìn hắn.

- Đó là cái gì?

Mục Trần thấy bất an vô cùng, chỉ cố gặng hỏi.

- Là cửa ải mà vực chủ đại nhân tự mình bố trí. Theo quy định thông thường, trong Đại La Thiên quân có chiến sĩ nào một mình vượt ải, thì lập tức sẽ được thăng chức thống lĩnh. Có điều ngươi xem, hiện tại cũng chỉ có 5 vị thống lĩnh mà thôi.

Băng Tâm chép miệng, vẻ mặt băng lãnh của nàng lúc này vừa cảm thán vừa tỏ ra hả hê khi thấy Mục Trần bị ép vào cái đề thi khó nhằn như vậy.

Mục Trần tim đập thình thịch, không ngờ lại là cửa ải thăng chức thống lĩnh Đại La Thiên quân, nếu vậy thì, e rằng Cửu Cửu Viêm Long trận kia cường giả Chí Tôn tứ phẩm cũng khó mà xông qua. Mạn Đà La lại đưa cho hắn bài tốt nghiệp này thì quả là nghiêm khắc quá đáng.

Nếu không phải thân phận đặc biệt của nàng, hắn sẽ nghi ngờ chẳng biết Mạn Đà La có phải đang chơi đểu hắn hay không.

- Sao thế? Không dám à?

Mạn Đà La nhếch môi khích bác:

- Dũng khí không có, thì nói thẳng cho mi biết, ngày sau gặp đối thủ ta khó mà tin ngươi có phần thắng gì.

Mục Trần giật mình, bất giác hiểu ý Mạn Đà La. Đại Thiên thế giới rộng lớn này, có lẽ còn nhiều thiên tài khác cũng có cơ duyên tuyệt đỉnh lấy được Đại Nhật Bất Diệt thân, nhưng Vạn Cổ Bất Hủ Thân chỉ có một. Muốn thành công, hắn đương nhiên phải đụng chạm với những đối thủ cạnh tranh khác.

Những đối thủ như thế, Mục Trần có thể dùng trí tưởng tượng cũng có thể hiểu được sự đáng sợ của họ, tuyệt đối vượt xa những kẻ mà hắn đã từng gặp, từng chiến đấu so tài.

Mục Trần khẽ gật đầu, thế giới này, muốn có sức mạnh cũng không dễ dàng, đương nhiên phải cần trả giá.

Người ngoài chỉ có thể thấy sự tỏa sáng chói lóa của một anh tài, nhưng mấy ai biết được vì một phút thăng hoa hắn cần phải gian khổ tôi luyện ra sao.

Bốn thống lĩnh thấy Mục Trần gật đầu chấp nhận cũng không khỏi kinh ngạc, ánh mắt nhìn cũng tốt hơn nhiều, xem ra dũng khí của gã tên Mục Trần này cũng đáng quý, không phải ai cũng có gan tùy ý chấp nhận xông qua Cửu Cửu Viêm Long trận.

Mạn Đà La hài lòng gật đầu, gương mặt nhỏ nhắn toát ra ý cười;

- Ta sẽ ngồi chờ tin tốt của ngươi, các vị thống lĩnh sẽ chỉ dẫn ngươi biết nên tu luyện ra sao cho tốt nhất.

Dứt lời, bóng dáng của nàng đột nhiên biến mất, tốc độ xuất quỷ nhập thần không chỉ Mục Trần mà cả mấy thống lĩnh này cũng cực kỳ hâm mộ. Trước mặt cường giả Địa Chí Tôn, bọn họ chẳng khác nào đám trẻ ranh.

Mạn Đà La rời khỏi, Mục Trần quay sang chào hỏi bốn vị thống lĩnh::

- Ba tháng tới làm phiền bốn vị thống lĩnh rồi.

Thiết Sơn cười lớn phất tay, thân hình hắn như thiết tháp, tuy tứ chi phát triển nhưng đầu óc không ngu si, từ đầu nhìn thấy ngữ khí vực chủ nói chuyện với gã thống lĩnh này không bình thường, nên cũng chẳng dại gì mà ra vẻ.

- Mọi vấn đề liên quan đến tu luyện ở Đại La Viêm Trì, ngươi hỏi Băng Tâm kỹ càng là được. Có chuyện gì khác thì cứ tới tìm ta.

Thiết Sơn mỉm cười, rồi chỉ còn Băng Tâm ở lại, ba người kia lần lượt trở về các bình đài đốc quân tu luyện.

Băng Tâm giương đôi mắt băng lãnh nhìn hắn, thản nhiên nói:

- Ta không cần biết ngươi và vực chủ quan hệ thân thích thế nào, nhưng nếu đại nhân đã quẳng ngươi vào đây, thì quân quy nghiêm khắc của Đại La Thiên quân sẽ tiếp đón ngươi.

Mục Trần mỉm cười, gật đầu.

- Ta bắt đầu tu luyện thế nào?

Hắn cũng không có ý đồ lân la làm quen kết thân với mỹ nhân băng lãnh, hỏi ngay vào việc chính.

- Vốn định cho ngươi tu luyện giống các chiến sĩ khác ở Viêm đài này, nhưng bản thân ngươi đã có năng lực tự mình đối phó Linh Viêm Mãng, vậy thì ta sẽ dẫn ngươi vào trong Đại La Viêm Trì. Ngươi chỉ cần săn giết Linh Viêm Mãng, thu hoạch Linh Viêm Tủy, đẩy nhanh tốc độ tu luyện.

Băng Tâm nói.

- Còn nữa, Đại La Viêm Trì có nhiệt độ cực cao, thực lực hiện tại ngươi chỉ nên xuống dưới 1000 trượng, sâu hơn áp lực lớn ngươi không chịu nổi, và Linh Viêm Mãng bên dưới đó cũng mạnh mẽ hơn nhiều, ngươi đối phó không được.

- Còn những con lợi hại hơn?

Mục Trần kinh ngạc, Đại La Viêm Trì thật chẳng phải đất lành.

- Con Linh Viêm Mãng lúc nãy ngươi giết bất quá chỉ trăm tuổi mà thôi, những con Linh Viêm Mãng tồn tại lâu hơn thực lực càng mạnh hơn, cứ nhìn thể hình của nó khắc biết. Linh Viêm Mãng lợi hại hơn đều ở sâu dưới đáy Đại La Viêm Trì, ngươi không xông vào thì chúng nó cũng chẳng xông lên tìm ngươi.

Băng Tâm tuy lạnh lùng, nhưng rõ ràng lo lắng dặn dò hắn rất kỹ lưỡng.

- Có phải Linh Viêm Mãng mạnh hơn thì Linh Viêm Tủy của nó càng tinh khiết và năng lượng nhiều hơn?

Mục Trần chép miệng thèm thuồng. Mới luyện được Linh Viêm Tủy trăm năm mà tác dụng đã quá tốt, nếu như được cái xịn hơn thì....

Băng Tâm trợn trừng hai mắt, nghĩ tên này tuổi trẻ lại điên cuồng. Ai mà không muốn Linh Viêm Tủy hơn trăm năm hay thậm chí là nghìn năm, nhưng cũng phải có bản lĩnh thì mới lấy được.

Mục Trần chỉ đành tằng hắng ho khan.

- Đi theo ta. Ngươi đã tự tin như vậy, thì ta dẫn ngươi đến "chỗ tốt".

Băng Tâm nhếch môi cười khẩy, dẫn trước lao xuống Đại La Viêm Trì. Mục Trần lập tức lao theo.

Hai tia sáng bắn xuống vực sâu rực lửa, nhiệt độ càng xuống thêm thì càng nóng rực, thân thể mạnh mẽ của Mục Trần cũng cảm thấy rất khó chịu, làm cho tâm thái bỗng dưng khiếp sợ. Còn chưa nhảy vào Đại La Viêm Trì nữa là. . .

Khi đi sát xuống tới dòng dung nham, Mục Trần mới nhận thấy được diện tích Đại La Viêm Trì mênh mông rộng lớn, nhìn xung quanh như cả một biển lửa trong lòng đất, địa hình xung quanh biển lửa rất phức tạp, những cửa động lớn chỗ này chỗ kia, thiên kỳ bách quái, cứ như một mê cung.

Mục Trần theo sát Băng Tâm, lướt qua những cửa động đó, khoảng 10 phút sau cả hai giảm tốc độ.

Mục Trần dừng lại, nhìn xuống dưới, hai mắt tròn to.

Trước mắt hắn vẫn là một biển lửa đỏ rực rộng lớn, nhưng trong lòng dung nham, những con Linh Viêm Mãng to lớn chuyển động không ngừng, để lại những dòng nham thạch xoáy tròn dữ dội

Những tiếng rít chói tai vang lên không ngừng.

Đếm sơ sơ cũng có đến vài trăm con.

Số lượng lúc nhúc đến mức Mục Trần thấy lạnh cả da đầu.

Băng Tâm mỉm cười rực rỡ, ánh mắt nhìn Mục Trần khoái trá, bàn tay đưa ra như dẫn đường:

- Chào mừng đến với Đại La Viêm Trì, địa ngục thức.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 754: Khổ Tu

Những con Linh Viêm Mãng dài thườn thượt bơi lượn trong dung nham nóng chảy, tiếng rít vọng lên không ngừng, làm người ta tê cả răng, lạnh cả xương sống.

Nhìn sơ qua trận địa này, can đảm như Mục Trần cũng biến sắc. Dù xét theo hình thể, rõ ràng đám Linh Viêm Mãng kia phần lớn còn chưa tới trăm tuổi, nhưng cả bầy xúm lại với nhau, thật chẳng dám coi thường.

Đừng nghĩ lúc nãy giết một con Linh Viêm Mãng trăm tuổi nhẹ nhàng mà lầm, lúc đó hắn vận dụng sức mạnh Đại Nhật Bất Diệt thân cũng rất đáng kể, chẳng phải phất tay mà được.

Bây giờ đối mặt bầy bầy Linh Viêm Mãng, cho hắn có thêm mười Đại Nhật Bất Diệt thân cũng là quá sức.

- Độ khó này có cao quá không thế?

Mục Trần méo mặt gượng hỏi. Hắn tuy tự tin nhưng không tự đại, hắn không tin rằng một mình sức của hắn có thể chiến đấu được với đám Linh Viêm Mãng đông đúc thế này.

Đám quái kinh khủng kia đâu phải bùn nhão.

- Như vực chủ đã nói, ngươi chỉ có ba tháng tu luyện ở đây, nếu thật sự muốn trong ba tháng vượt qua Cửu Cửu Viêm Long trận, vậy thì nhất định phải tu luyện theo phương pháp này.

Băng Tâm khoanh tay trước ngực, làm căng lên bộ ngực đầy đặn, giọng nói rõ ràng đang trêu tức Mục Trần.

- Đương nhiên, ta chỉ đề nghị, ngươi có quyền lựa chọn.

Mục Trần mặt mày khổ sở. Đã nói như vậy, hắn có cơ hội chọn lựa thật sao?

Băng Tâm thấy hắn như vậy, lúc này mới tươi cười:

- Được rồi, tiếp theo ngươi cứ tu luyện ở đây, có vấn đề gì lên kia tìm ta.

Nói xong nàng liền quay đít chuồn thẳng, ánh sáng lóe lên đã mất hút trên cao, để mặc Mục Trần đứng một mình giữa biển lửa nóng chảy.

Mục Trần cảm thấy trời đất như sụp đổ, nhưng rồi cũng bình tĩnh lại. Oán trời oán đất cũng chẳng phải thói quen của hắn, đã tới đây thì tu luyện gian khổ thế nào cũng phải cố gắng.

Hít một hơi khí tức nóng bỏng, luồng khí như hỏa diễm chui vào buồng phổi làm cơ thể hắn nóng rát, nhưng lại đề tỉnh tâm tình của hắn, khiến cho ánh mắt hắn trở nên lợi hại.

Nhìn chăm chú xuống vùng biển lửa đầy dung nham, hắn nhận thấy những bầy Linh Viêm Mãng đông đảo ở đây phân bố cũng không đều, có nơi thì rất đông đúc, có chỗ lại thưa thớt lác đác.

Thực lực Mục Trần hiện tại thừa sức đấu được 2-3 con Linh Viêm Mãng trăm tuổi không có vấn đề, nhưng nếu mà chúng kéo tới đông hơn, e rằng sẽ phải mệt mỏi đào tẩu lung tung. Hắn bây giờ còn chưa thích nghi với môi trường nơi này, có lẽ phải đi dần dần từng bước...

Nghĩ vậy, hắn không chần chừ, nhún chân lao đi, quỷ mị xuất hiện ở một khu vực dung nham khác, lơ lửng cách bề mặt dung nham khoảng 10 trượng, cẩn thận từng chút hạ xuống đặt chân lên dòng dung nham.

"Grééé"

Chân hắn vừa chạm xuống dung nham, lập tức trong khu vực gần đó có mười mấy con Linh Viêm Mãng phát hiện ra kẻ xâm nhập, dung nham vỡ ra, chúng nó lao tới nhanh như điện công kích Mục Trần, răng nanh nóng chảy như dung nham, sát thương thập túc.

Mục Trần không kinh hoảng, thân thể lôi hóa, chín đường lôi văn hiện trên ngực, tung quyền dũng mãnh như sấm sét, kình phong càn quét hung hăng đập vào bầy Linh Viêm Mãng đang lao tới.

"Bùm!"

Hình thể những con Linh Viêm Mãng nay kém xa con quái trăm tuổi mà hắn giết trước đó, có lẽ tuổi thọ cũng chỉ vài chục năm, do vậy công kích của chúng cũng chẳng có gì uy hiếp được Mục Trần. Lôi quang lướt qua, mười mấy con Linh Viêm Mãng nổ tung thành dung nham rơi xuống.

Mục Trần lật tay, hút lấy Linh Viêm Tủy rơi ra, thần sắc hắn trở nên nghiêm trọng. Đòn công kích vừa nãy tạo chấn động không nhỏ, dĩ nhiên sẽ gây chú ý. Bề mặt dung nham xung quanh vẽ nên những đường lửa uốn éo phóng tới hắn, bên dưới đó hẳn nhiên là những con Linh Viêm Mãng dữ tợn.

Không ít trong số đó có thể hình to lớn, ắt hẳn tu vi cũng đã trăm năm.

"Ầm!"

Dung nham dữ dội bắn lên cao, những tiếng rít vang vọng, những luồng sáng hòa trong dung nham xuyên phá không trung, bắn tới Mục Trần.

Lượng công kích nhiều như vậy, Mục Trần không dám lơ là, lập tức triệu hồi Đại Nhật Bất Diệt thân, chống cự công kích liên miên đánh tới.

"Xèo xèo"

Công kích của Linh Viêm Mãng khá cuồng bạo, nhưng cũng may Đại Nhật Bất Diệt thân của Mục Trần không chỉ tự thân phòng ngự kinh người, mà còn được rèn luyện Đại La Kim Thân, do đó hoàn toàn thừa sức chống đỡ, chỉ để lại một vệt cháy xém trên bề mặt thân thể.

Đại Nhật Bất Diệt thân lúc này mở đồ sát, cự chưởng vung lên đập xuống liên hồi, thộp cổ từng con Linh Viêm Mãng dữ tợn, bóp nát chúng nó.

"Ầm!"

Đại Nhật Bất Diệt thân tung hoành tàn sát, vùng dung nham nơi này bạo động dữ dội, nổi phong ba cuồn cuộn, càng thu hút thêm những tiếng rít chói tai không dứt.

Sau khi triệu hồi Đại Nhật Bất Diệt thân, những con Linh Viêm Mãng vài chục tuổi căn bản chớp mắt xuất hiện là chết ngay, chỉ có những con trên trăm tuổi thì còn chống đỡ được công kích một chút.

Dù đám Linh Viêm Mãng không có linh trí, nhưng ưu thế của chúng là số lượng đông đảo, lại có địa lợi, do đó công kích liên hồi của chúng nó bắn phá Đại Nhật Bất Diệt thân làm cho linh lực của Mục Trần tiêu hao cực lớn.

Hào quang phòng ngự quanh người pháp thân cũng mờ nhạt đi không ít.

"Ầm!"

Đại Nhật Bất Diệt thân vung hai tay chụp vào dòng dung nham, lôi một con Linh Viêm Mãng trăm tuổi ra khỏi đó, hung hăng xé nó ra làm đôi.

Linh Viêm Tủy đỏ rực văng ra, bị Mục Trần thu lấy.

Chỉ hai canh giờ, hắn đã giết được năm con Linh Viêm Mãng trăm tuổi, còn số Linh Viêm Mãng dưới trăm tuổi thì có cả mấy chục.

Mà hắn cũng trả giá không nhỏ, hào quang Đại Nhật Bất Diệt thân mờ nhạt cực độ, cũng do chiến đấu cường độ cao liên tục, so ra còn mệt mỏi hơn lúc chiến đấu với Tần Bi.

Mục Trần hoàn toàn không dám lơ là, căn bản là dốc tận lực chiến đấu, lỡ như để đám Linh Viêm Mãng rình mò nắm được sơ hở, ắt số phận thảm thương.

Đến lúc này, những con Linh Viêm Mãng kém cỏi công kích vô ích với Mục Trần đã không áp sát nữa, phần lớn công kích đều do đám Linh Viêm Mãng trăm tuổi bắn ra. Có thời điểm Mục Trần phải đối phó một lúc tám con Linh Viêm Mãng trăm tuổi bắn phá.

Chiến đấu cường độ cao liên tục như thế, hắn đã bắt đầu cảm thấy chịu không nổi.

Bên trong Đại Nhật Bất Diệt thân, Mục Trần mặt mày xanh xám, tiêu hao linh lực quá nhiều và nhanh chóng như thế này, e rằng nửa canh giờ nữa Chí Tôn Hải của hắn cũng phải cạn kiệt.

Bình thường mà nói, linh lực tiêu hao thế này thì nên nhanh chóng bỏ chiến, tìm chỗ yên tĩnh hồi phục. Nhưng Mục Trần rõ ràng không hề có ý lui chiến, đôi mắt đen cảm nhận rõ hoạt động trao đổi linh lực sung mãn trong cơ thể.

Không ngừng chiến đấu, không ngừng tiêu hao, linh lực mới trở nên sống động.

Càng gần đến cực hạn, thì hắn càng không thể lùi bước!

Mục Trần siết chặt tay, những khối Linh Viêm Tủy đỏ rực lơ lửng trước mặt đều bị hắn thu hết. Nhìn chằm chằm chiến lợi phẩm, hắn không do dự ném hết vào trong mồm.

Luyện hóa Linh Viêm Tủy sẽ khiến cho cơ thể đau đớn kịch liệt, thông thường muốn hấp thu người ta sẽ kiếm chỗ an tĩnh luyện hóa, còn

cái kiểu đang chiến mà luyện hóa như Mục Trần thì cực hiếm.

"Ầm!"

Linh Viêm Tủy vào trong người, gương mặt hắn chớp mắt đỏ bừng lên, như một con heo quay.

Linh lực nóng cháy như dung nham chảy trong kinh mạch điên cuồng, đau đớn kịch liệt làm cho mặt mũi Mục Trần nhăn nhó như khỉ, nhưng hắn vẫn nghiến răng, cắn môi chảy cả máu cố chịu đựng.

Vận chuyển Đại Phù Đồ quyết luyện hóa linh lực dung nham, hắn đồng thời điều khiển Đại Nhật Bất Diệt thân né tránh công kích ác liệt bên ngoài.

Máu chảy ra từ trong mồm, đôi mắt hắn đỏ lên như bốc cháy, mùi khét càng lúc càng nồng, nhưng bất ngờ khóe môi nhếch lên sung sướng.

Kiêu ngạo và cố chấp, hắn đã cảm thấy luồng linh lực mênh mông sinh ra trong cơ thể.

Mục Trần liên tục khổ chiến, trên một thạch đài xa xa, những ánh mắt lóe sáng đang quan sát Đại Nhật Bất Diệt thân khi mờ khi tỏ bên dưới.

Bốn vị thống lĩnh Đại La Thiên quân và một vài chiến sĩ cao cấp đang nhìn xuống Mục Trần, bất giác trề môi.

- Một tên ngu si lỗ mãng, cái điệu này lát nữa còn phải nhọc công ta xuống cứu hắn. Chẳng biết trời cao đất dày, lúc này rồi mà còn chưa chịu lui.

Băng Tâm tỏ ra không hài lòng. Vốn Mục Trần thừa sức xông ra khỏi vòng vây khi linh lực còn sung mãn, nhưng vẫn cố sống cố chết không lùi. Lát nữa càng có thêm nhiều Linh Viêm Mãng vây chặt lại, kết quả của hắn rõ ràng chỉ có một: chết vì kiệt sức, bị viêm mãng phân thây.

Ba vị thống lĩnh kia cũng gật gù đồng ý. Mục Trần kia cũng có vẻ ôn văn nho nhã, đâu phải hạng cục mịch lỗ mãng, sao hành sự lại bất cẩn như thế.

Băng Tâm thất vọng lắc đầu, khom người định bay xuống, nhưng thình lình một tiếng vang lớn ầm ầm từ bên dưới vọng lên.

Mọi người giật mình ngẩng lên, những cặp mắt trợn trừng kinh hãi.

Chí Tôn pháp thân kim sắc đang nhạt dần bên dưới bất ngờ bộc phát kim quang chói mắt.

Cỗ dao động linh lực kinh người từ thân hình khổng lồ bùng phát như núi lửa phun trào.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 755: Săn

- Đó là. . .

Trên thạch đài, không ít chiến sĩ Đại La Thiên quân kinh hồn nhín xuống, Chí Tôn pháp thân kim sắc đang mờ nhạt bỗng chốc bắn ra ánh sáng rực rỡ.

Mọi người một lần nữa cảm nhận được áp lực cường hãn hùng hồn toát ra từ Chí Tôn pháp thân kia.

- Linh lực của hắn đang khôi phục lại?

Có người thất thanh cất tiếng.

- Hắn dám luyện hóa Linh Viêm Tủy trong khi vẫn đang chiến đấu.

Thiết Sơn thống lĩnh kinh dị ra mặt, ngạc nhiên không kém.

- Cái gì?

Nghe hắn nói thế, cả ba vị thống lĩnh còn lại cũng giật mình, những chiến sĩ Đại La Thiên quân xung quanh càng thêm kinh ngạc. Họ cũng thừa biết Linh Viêm Tủy ra sao, dĩ nhiên biết rõ quá trình hấp thu nó cực kỳ khổ ải, bình thường tất cả đều tìm chỗ an tĩnh mà luyện hóa cho an toàn, chứ hành động to gan lớn mật này căn bản không dám nghĩ tới.

Dẫu sao ai mà chịu được cảm giác thống khổ trong cơ thể rồi còn phải duy trì chiến đấu cường độ cao cho được.

- Tên này thật to gan.

Có người thầm rủa, nhưng phần lớn đều thay đổi cái nhìn nể phục đối với kẻ bên dưới kia. Dũng khí của hắn thật đáng trọng, và mấu chốt là hắn thành công...

Băng Tâm đang căng thẳng muốn xông xuống giải cứu cũng chùng lại. Tên nhóc Mục Trần được vực chủ coi trọng như vậy, đúng là có điểm khác người.

Vốn dĩ nàng đang rất nghi ngờ chuyện sau 3 tháng Mục Trần sẽ đối đầu Cửu Cửu Viêm Long trận, thế nhưng chỉ sau vài giờ nhìn thấy hắn liều mạng tu luyện như thế, bất giác trong lòng lại nghĩ khác.

Phía bên dưới, trên biển dung nham, Mục Trần cũng đang mừng rớt nước mắt, vì hắn nhận thấy linh lực trong cơ thể đang hồi phục trở lại hùng hồn.

Độ hùng hậu của nó thậm chí còn mạnh hơn khi trước, hiển nhiên sau khi linh lực khô kiệt vì chiến đấu, cơ thể hồi phục đã làm cho độ chứa linh lực tăng trưởng.

Dù rằng khoảng cách đến đột phá Chí Tôn tam phẩm còn rất lớn, nhưng cảm giác tinh tiến này thật sự vượt xa so với tu luyện bình thường bên ngoài. Ngoài kia hắn tu luyện thời gian cũng dài mà chẳng thấy tăng trưởng bao nhiêu, trong khi ở đây chỉ mới vài canh giờ.

Càng xông vào hiểm nguy, tiềm lực kinh người càng bộc phát dữ dội, châm ngôn này thật không sai.

Đại La Viêm Trì nguy hiểm trùng trùng, nhưng lại là môi trường tu luyện cực kỳ tốt.

Hào khí trong lòng dâng cao, hai mắt Mục Trần càng thêm lợi hại. Hắn đã trải qua sinh tử chiến nhiều lần, Đại La Viêm Trì bé nhỏ này đâu có tư cách ngăn cản bước chân của hắn.

Mục Trần cười lớn, điều khiển Đại Nhật Bất Diệt thân tỏa ánh kim quang, bàn tay khổng lồ quét ngang, mang theo kình lực bạt núi vỗ nát hai con Linh Viêm Mãng, khiến chúng rít lên thê lương.

"Ầm!"

Đại Nhật Bất Diệt thân đặt chân xuống vùng dung nham đỏ rực, kim quang cuồng dã càn quét tứ phương, công kích còn hung mãnh hơn lúc trước, làm cho nham thạch tung tóe, bầy Linh Viêm Mãng chực chờ vây quanh khá nhiều nhất thời bị đánh gà bay chó chạy, vài con đã tan xác.

Có điều đám Linh Viêm Mãng này đầu óc không có, nên chẳng biết sợ hãi, bị kẻ xâm lược công kích dữ dội, bản năng giết chóc lại càng dâng cao, ào ào lao ra không ngớt.

Dung nham đỏ rực, một gã khổng lồ bằng vàng huơ tay loạn xạ, sức mạnh kinh hoàng càn quét dung nham, đập bể đầu những con Linh Viêm Mãng dữ tợn đang lao tới như thiêu thân.

Vùng dung nham này trước một tràng cảnh tàn sát trở nên chấn động dữ dội.

Chiến đấu kịch liệt đến nỗi những chiến sĩ Đại La Thiên quân dày dạn trận mạc cũng ngơ mặt ra đứng hình.

Dù Mục Trần có thể khôi phục linh lực bằng cách luyện hóa Linh Viêm Tủy thu được, nhưng chiến đấu kiểu này không thể nào kéo dài mãi được, vì linh lực thì khôi phục được, nhưng tinh lực con người cũng có hạn, khó mà khôi phục bằng ngoại vật.

Chiến đấu điên cuồng hết một ngày, giữa bầy Linh Viêm Mãng dày đặc càng ngày kéo tới càng đông, Đại Nhật Bất Diệt thân đột nhiên nhảy lên khỏi dung nham, cấp tốc lao ra khỏi vùng chiến sự, chớp lóe mấy cái đã lủi nhanh như quỷ, trốn vào một hang động rộng lớn.

Mục Trần trốn được vào động, lập tức giải thể pháp thân, ngồi xuống ngay ngắn, gương mặt trắng bệch, mệt mỏi hiện rõ trên mặt. Chiến đấu liên tục như vậy gần như hao sạch sức lực, nếu hắn không có ý chí cao kiên trì, e rằng lúc này đã ngất xỉu vì kiệt sức.

Có điều lúc này vừa rời khỏi trạng thái chiến đấu cũng không nên nghỉ ngơi liền, vì đây la thời điểm tu luyện tốt nhất.

Mục Trần vung tay lên, những khối Linh Viêm Tủy rực cháy lơ lửng trước mặt, hắn nắm khẽ bàn tay, lấy ra một bình ngọc. Búng ngón tay bật nắp bình, một dòng nước trong vắt bay ra, lượn lờ quấn lấy thân thể hắn, toát ra dao động linh lực tinh khiết.

Linh Viêm Tủy và Chí Tôn linh dịch, hai thứ tài liệu tuyệt vời.

Mục Trần xếp bằng, hai tay nhanh chóng kết ấn, đôi mắt mệt mỏi nhắm lại, tiến vào trạng thái tu luyện. Miệng của hắn khẽ há ra, hút lấy một viên Linh Viêm Tủy và một giọt Chí Tôn linh dịch.

Linh lực khô kiệt lại được thức tỉnh, đồng thời làm cho nó trở nên hùng hậu hơn, cô đặc hơn...

Tròn một tháng sau đó, Mục Trần tiếp tục cách thức tu luyện điên loạn như vậy.

Vùng dung nham đỏ rực ở đây ngày nào cũng ồn ào sôi động, kim quang bắn phá tứ tung, gã khổng lồ bằng vàng như một cỗ máy săn bắt rắn, tay quơ quào không biết mệt, chiến đấu không ngơi nghỉ với bầy Linh Viêm Mãng đông đảo.

Mỗi khi chiến đấu, hắn kiên trì đến khi tinh lực đến cực hạn mới kéo lê cái thân mệt mỏi chạy trốn khỏi vùng dung nham, trở lại hang động lớn tiếp tục tu luyện ở trạng thái tĩnh.

Kiểu tu luyện điên cuồng của Mục Trần làm cho những chiến sĩ Đại La Thiên quân cũng bị phân tâm, chép miệng lắc đầu.

Gã kia thật sự ngoài mặt cũng hiền, nhưng không ngờ cố chấp và ngang bướng ăn vào tận trong xương. Bọn họ tự vấn, nếu đổi lại bản thân, chẳng biết điên cuồng như vậy được mấy ngày.

Ngay cả Thiết Sơn, Băng Tâm và hai vị thống lĩnh kia cũng khiếp hãi trước biểu hiện của hắn, trong lòng cảm thán. Gã trai này được vực chủ đại nhân chú ý cũng có lý.

Nỗ lực cực lớn, thu hoạch khổ luyện một tháng qua của Mục Trần cũng không nhỏ. Linh lực của hắn đã cường hãn hơn rất nhiều, mặc dù chưa đột phát được, nhưng rõ ràng đã hùng hậu hơn gấp đôi, khả năng chiến đấu liên tục của hắn cũng tăng lên, sức bền được cải thiện.

Ngày đầu tiên, hắn chỉ có thể cố hết sức được hơn nửa ngày, thế nhưng hôm nay, hắn đã có thể đánh liên tục không nghỉ trong 2 ngày!

Hơn nữa, mỗi ngày đều chiến loạn, hắn cũng đã bắt đầu thích nghi với nhiệt độ cực nóng ở Đại La Viêm Trì. Không khí nóng bỏng nơi này không còn làm cho cơ thể hắn khô khốc khó chịu, mà ngược lại càng nóng cháy hăng hái đầy sung mãn.

Trong một tháng, không biết bao nhiêu Linh Viêm Mãng dưới trăm tuổi bị hắn tàn sát, thậm chí những con trên trăm tuổi bị giết cũng lên đến 3 con số.

Đến lúc này, vùng dung nham vốn là nơi trú ngụ của những bầy Linh Viêm Mãng, lúc này gần như bị Mục Trần tận diệt, đến nỗi số lượng chúng nó trong vùng trở nên thưa thớt, không còn đông đảo đáng sợ như trước nữa.

Linh Viêm Mãng tuy không có linh trí, nhưng rõ ràng cảm nhận được sự biến mất của đồng loại, biết được vùng nay đã không còn là mảnh đất lành cho chúng.

Số lượng chúng nó theo đó cũng giảm bớt. Đến lúc này, tu luyện "địa ngục thức" trở thành mò tìm Linh Viêm Mãng, một con cũng khó thấy.

Dung nham bắn lên, Mục Trần đứng yên trên khối đá lớn, đôi mắt sắc lẹm như ưng quét một vòng, nhưng không thấy bóng dáng một con mồi nào cả, làm hắn chán nản thở ra.

- Linh lực trong Chí Tôn Hải dường như sắp bão hòa với kiểu tăng trưởng này...

Mục Trần nhìn hai tay mình, cảm nhận dao động linh lực trong người. Hắn nhận thấy độ tăng trưởng linh lực lúc này trở nên đình trệ, mấy ngày nay luyện hóa Linh Viêm Tủy với Chí Tôn linh dịch cũng khó xuất hiện chút dấu hiệu nào.

Tình huống như vậy rõ ràng cơ thể đã bắt đầu bội thực với cách thức tu luyện này, khiến hắn mất đi hiệu quả thần tốc khi trước.

Mục Trần thở dài, liếm môi nhìn xuống biển dung nham. Có lẽ Linh Viêm Tủy trăm tuổi đã không còn đáp ứng được hắn nữa.

Muốn đột phá, hắn phải tìm Linh Viêm Tủy hùng mạnh hơn.

Ví như Linh Viêm Tủy 300 tuổi, 500 tuổi... chẳng hạn. Và thứ đó dĩ nhiên chỉ xuất hiện ở những độ sâu lớn hơn dưới kia.

Có điều dung nham trong Đại La Viêm Trì nóng đáng sợ, mấy vị thống lĩnh như Thiết Sơn, Băng Tâm cũng không dám khinh xuất xuống dưới quá sâu.

Nhưng đáng tiếc là, điều đó vẫn không cách nào ngăn cản Mục Trần.

Ngẩng lên nhìn phía trên, hắn cười cười. Cảm nhận được dao động hướng đó, có lẽ là mấy người thống lĩnh đang chú ý dưới đây. Hắn hít một hơi, rồi không chần chừ suy nghĩ nữa, lắc mình lao xuống dòng dung nham nóng chảy rực lửa.

"Tùm tùm"

Dung nham bắn lên tung tóe, bình đài trên cao, đám thống lĩnh nhìn nhau, chẳng biết nói gì trước sự việc Mục Trần hưng phấn lặn sâu xuống Đại La Viêm Trì.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 756: Thân Phận Đảo Ngược

Mục Trần vừa xông vào biển lửa dung nham nóng chảy, nhiệt đột thay đổi đột ngột tăng lên cực cao, khiến cho hắn dù đã mở Lôi Thần Thể cực hạn, cộng thêm linh lực hộ thân nhưng vẫn thấy da lông muốn cháy hết trọi.

Lao đi như ánh sáng, hắn xuyên qua phá vỡ dung nham nóng chảy, lặn sâu xuống biển lửa. Dù biết rõ xâm nhập sâu vào Đại La Viêm Trì là việc cấm kỵ và cực kỳ nguy hiểm, nhưng đời có câu, không vào hang hùm sao bắt được tiểu hổ. Vì mục tiêu đột phá Chí Tôn tam phẩm, nguy hiểm này hắn phải thử một lần.

Trong lòng dung nham, hắn có thể dễ dàng nhìn thấy đàn đàn Linh Viêm Mãng bơi lượn dạo chơi, Mục Trần chưa muốn chọc ghẹo bọn nó, nên cẩn thận tìm đường tránh đi, nhắm thẳng xuống dưới sâu.

Chỉ chốc lát vài chục hơi, hắn đã xuống đến độ sâu 1000 trượng của Đại La Viêm Trì. Ở nơi này, dung nham lại mang một chút màu tim tím, chính là vì nhiệt độ đã ở mức quá cao và cực kỳ đáng sợ.

Nhiệt độ cỡ đó, Lôi Thần Thể cực hạn cũng chịu không nổi.

Mục Trần hít một hơi, tập trung lại. Những luồng lửa tím từ trong cơ thể nhảy ra, hóa thành một bức màn tử hỏa bao phủ lấy hắn.

Nhiệt độ cực cao nháy mắt bị tách biệt.

Ngọn lửa tím kia dĩ nhiên chính là Bất Tử Hỏa, nhiệt độ dưới sâu Đại La Viêm Trì rất cao, nhưng vẫn không thể xuyên qua màn lửa bảo vệ do Bất Tử Hỏa tạo thành. Lúc trước Mục Trần vì muốn tu luyện nên chưa sử

dụng đến. Còn hiện tại cần đi săn những con Linh Viêm Mãng tuổi thọ cao hơn, lúc này lại cực kỳ thích hợp.

Mượn sự bảo vệ của Bất Tử Hỏa, tốc độ Mục Trần tăng lên, chỉ vài phút sau đã xuống tới 2000 trượng. Dung nham cuồng bạo có ẩn chứa linh lực ở nơi này ngưng tụ đến mức đáng sợ, thậm chí nó cô đặc lại, hình dạng giống như những khối băng lững lờ trôi riêng biệt trong dòng dung nham.

Và còn kỳ dị hơn nữa, xung quanh những khối "băng dung nham" kia, mơ hồ tạo thành một vùng chân không, khiến cho dung nham trong khối không bị thất thoát ra ngoài.

Mục Trần đặt chân xuống một khối đá magma, lập tức nhận thấy áp lực dung nham xung quanh biến mất. Dường như những khối đá magma này có thể triệt tiêu hoàn toàn áp lực cũng như nhiệt độ của tầng sâu Đại La Viêm Trì này.

- Quả là kỳ địa.

Mục Trần giậm mạnh bàn chân, khối magma không hề sứt mẻ, làm hắn phải tán thưởng. Đại Thiên thế giới thật sự quá nhiều điều kỳ bí.

- Có cái sao mà ta chẳng ngó thấy con Linh Viêm Mãng nào hết vậy?

Mục Trần đưa mắt nhìn quanh, lẩm bẩm. Có vẻ như xuống độ sâu này rồi, không như hắn tưởng tượng là có hàng đàn Linh Viêm Mãng dũng mãnh hung hăng cư ngụ, thật khác với bên trên vài nghìn trượng.

Hắn còn đang tư lự suy nghĩ, bất ngờ một khối đá magma lớn gần đó nổ tung, rồi cái đuôi rắn khổng lồ xé toang dung nham, hướng tới Mục Trần nện vào đầu hắn.

Công kích bất ngờ làm hắn giật mình biến sắc, vội nhún chân nhảy lùi ra ngoài.

"Ầm!"

Đuôi rắn đập mạnh vào khối đá, làm cho nó vỡ nát. Mục Trần cũng bị kình phong quét trúng, lảo đảo lùi ra cả mấy chục bước, giữ vững thăng bằng.

Trợn mắt nhìn lên, hắn thấy rõ một con Linh Viêm Mãng đang chễm chệ trên khối đá magma nổ tung khi trước, rõ ràng con quái này to hơn bất kỳ một con viêm mãng nào hắn từng thấy một tháng qua.

- Khá lắm, con quỷ này ít ra cũng được 400 tuổi đây!

Với sức mạnh của nó, có lẽ thực lực không kém Tần Bi bao nhiêu.

Con này khó chơi đây.

Con Linh Viêm Mãng hung tợn nhìn chằm chằm Mục Trần, bất thình lình nó há rộng cái mồm lớn, dòng dung nham đỏ rực từ trong mồm nó bắn ra xông tới nung chảy Mục Trần.

Sức mạnh công kích lần này vượt xa những con Linh Viêm Mãng hắn từng gặp, nên chẳng dám đưa thân máu thịt đón đỡ, lập tức triệu hồi Đại Nhật Bất Diệt thân.

"Đùng!"

Cự chưởng đập mạnh vào công kích, kình phong bắn ra, làm cho những khối đá magma nóng chảy bị chấn nát.

Mục Trần xuất hiện trên đầu pháp thân, hai tay kết ấn, Chí Tôn Hải xuất hiện, tiếng long tiếng tượng thi nhau vang rền.

Song long song tượng cùng lúc xuất quân, tạo thành hai luồng sáng, dưới sự chỉ đạo của hắn bắn ra một tiếng xuyên phá dung nham.

Mục Trần ra tay lập tức dùng hết khả năng Cửu Long Cửu Tượng thuật mà hắn có. Con Linh Viêm Mãng cực kỳ lợi hại, căn bản không cần phải thăm dò.

Linh Viêm Mãng rít lên, vảy rắn dựng ngược, có vẻ như nó nhận thấy công kích uy hiếp tính mạng.

"Ầm Ầm!"

Một lớp đỏ thẫm trào ra từ cơ thể Linh Viêm Mãng, như một lớp vảy mới mọc ra, phủ đầy thân thể nó, tạo thành một tầng phòng hộ rất chắc chắn.

Chỉ với chiêu này, rõ ràng thực lực con Linh Viêm Mãng kia có một bước tiến lớn so với những con Linh Viêm Mãng phía trên, vì rõ ràng bọn kia không có kỹ năng này.

Dù vậy, Mục Trần rất tự tin vào Cửu Long Cửu Tượng thuật. Tần Bi ngày trước cũng bại bởi chiêu này, cho nên con Linh Viêm Mãng không có trí khôn này sao có thể sống sót!

Long Tượng Hoàn bắn tới nó, tốc độ chuyển động nhanh như ánh sáng, lực cắt xé như có thể phá tan vạn vật, hợp với long tượng lực, khó có ai cản nổi.

Chớp mắt nó xuyên qua tầng phòng ngự của Linh Viêm Mãng, phá tan dễ như bỡn, làm con quái rít lên thê thảm.

Mục Trần định thần nhìn kỹ, con Linh Viêm Mãng hung tợn bị chặt đứt làm đôi, kết quả làm hắn cực kỳ hài lòng. Cửu Long Cửu Tượng thuật quả là sát chiêu, quản ngươi là cái gì cũng bị cắt nát.

"Ầm!"

Nhưng hắn còn đắc ý chưa xong, con Linh Viêm Mãng bị chặt làm đôi kia lại há to mồm, một cột dung nham rực lửa bắn thẳng tới Mục Trần.

"Đùng!"

Hắn điều khiển pháp thân bắt chéo tay trước người, dùng sức mạnh cường hãn cản lại công kích. Thế nhưng không ngờ công kích lần này lại khiến cho đôi tay hoàng kim rạn nứt.

Mục Trần méo mặt. Không ngờ con Linh Viêm Mãng lại hung hãn tới như vậy, đã bị chặt làm đôi còn ngoan cường tung sát chiêu.

- Linh Viêm Tủy của ngươi, ta đã muốn là phải được.

Mục Trần cười khẩy, hắn không tin lạnh một tiếng, hắn không tin đã bị chặt làm hai còn có thể lật trời đảo đất.

Đúng lúc hắn định ra tay sát thủ, Linh Viêm Mãng không xông lên, mà bất ngờ quay đầu bỏ chạy, khiến cho Mục Trần kinh ngạc. Không ngờ được con Linh Viêm Mãng 400 tuổi không chỉ mạnh hơn mà còn khác biệt lớn.

Mục Trần vội thúc pháp thân đuổi theo. Vất vả lắm mới bắt gặp một con Linh Viêm Mãng trân quý này, hắn đâu dễ để nó đào tẩu.

"Ầm!"

Nhưng chính lúc đó, cảm ứng khiến hắn lạnh gáy, nguy hiểm từ đâu ập thẳng vào đầu, hắn lập tức phản ứng khựng lại ngay lập tức.

"Bành!"

Sâu trong dòng dung nham nóng chảy, một cái bóng cũng đỏ rực lao ra với tốc độc cực kỳ mau lẹ, quấn lấy đoạn đuôi của con Linh Viêm Mãng bị chém đứt, rồi một mũi nhọn rực lửa hung hãn cắm phập vào phần đầu rắn.

Con Linh Viêm Mãng đau đớn giãy giụa, thế nhưng chỉ vài giây, thân thể to lớn của nó khô quắt lại, cứ như bị hút sạch sức sống.

Mục Trần tròn mắt ngoác mồm nhìn trâng tráo. Ở đằng kia, một con nửa rắn nửa bọ cạp đỏ rực uốn éo trên tảng đá magma.

Con quái này có thân trên như bò cạp, nhưng phần đuôi rõ ràng là đuôi rắn, ấy thế mà chót đuôi lại là mũi tiêm độc của bọ cạp. Ánh tím lóe lên, dao động chết người đáng sợ tỏa ra kinh khủng.

Dao động linh lực của con quái này thật sự mạnh hơn không biết bao nhiêu lần so với con Linh Viêm Mãng 400 tuổi vừa mới tử vì ẹo kia.

"Ực"

Mục Trần gian nan nuốt nước bọt, tay chân lạnh ngắt. Hắn đâu ngờ được trong lòng dung nham sâu thẳm này lại có một con quái xà hạt khủng bố thần bí thế này, hèn gì chỗ này kiếm đỏ mắt cũng mới thấy được 1 con Linh Viêm Mãng, căn bản là không thấy con khác!

Đôi mắt rực lửa nhưng lạnh lẽo của con xà hạt chuyển động, tập trung vào Mục Trần. Hắn nhìn thấy rõ, trong đôi mắt đó chẳng có chút trí khôn nào, chỉ đơn thuần là cuồng bạo và giết chóc.

Mục Trần hít hà một hơi, chớp mắt pháp thân tiêu biến, còn hắn thì nhanh như quỷ lủi đi bắn lên trên.

Con xà hạt kia thực lực quá khủng bố, căn bản hiện tại hắn không thể nào là đối thủ. Mục Trần biết, lúc này mà còn không chạy, thì hậu quả sẽ chẳng khác gì con Linh Viêm Mãng 400 tuổi kia.

Dù rất đau lòng vì mất một khỏa Linh Viêm Tủy 400 tuổi, ấy nhưng mà cái mạng vẫn quan trọng hơn.

Mục Trần bỏ chạy thục mạng, bắn người bay thẳng lên trên, nhưng các khối đá magma lơ lửng tạo thành chướng ngại lớn khiến cho hắn không thể tăng tốc theo hướng đi lên, đành phải gia tốc bay theo phương ngang, chạy trối chết.

Liều mạng bỏ chạy, hắn thoáng liếc lại phía sau, bất giác mồ hôi túa ra như tắm, vì hắn nhìn thấy rõ ràng con xà hạt bí ẩn xuyên qua dung

nham, phá tan những khối đá magma chướng ngại, hướng thẳng tới đuổi theo hắn.

Hẳn nhiên, nó đâu thể nào dễ dàng tha cho con mồi đã dâng tới tận ổ.

- Chết mịa!

Mục Trần mím môi chửi rủa, vốn là đi săn Linh Viêm Mãng, bỗng dưng lòi đâu ra mình lại thành con mồi.

Mục Trần đẩy tốc độ lên tối đa, nhưng phía sau, con xà hạt khủng bố vẫn bám theo không bỏ.

Sát khí lan tỏa trong lòng dung nham nóng chảy. Thân phận thợ săn bỗng chốc thay đổi thành con mồi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 757: Hỏa Mị Nhi

"Ầm!"

Biển lửa đỏ rực, dung nham bị xé toang bởi tốc độ cực cao, một cái bóng bọc trong tử hỏa bắn qua như sao xẹt.

Phía sau bóng người trong lửa tím đó, dung nham lại văng ra, một con xà hạt hung tợn rực lửa lao đi với tốc độ kinh hoàng đuổi sát.

Con xà hạt hình thể khổng lồ, tốc độ cũng nhanh như quỷ mị, khiến người ta lạnh mình.

Một đuổi một chạy, dĩ nhiên chính là con xà hạt thần bí nọ đang săn giết Mục Trần.

Sắc mặt hắn cực kỳ khó coi, đâu có ngờ lại xui xẻo đến độ này, vừa mới chui sâu xuống Đại La Viêm Trì, đã xâm phạm địa bàn của con xà hạt kinh hoàng này.

Cái điệu này đừng nói là đi săn được Linh Viêm Mãng, chỉ cần không bị con xà hạt săn là mừng lắm rồi.

- Chạy tiếp đã!

Mục Trần nghiến răng tăng tốc, hắn cảm nhận rõ áp lực lớn ập tới từ phía sau, con xà hạt khổng lồ này tuyệt đối vượt quá sức chống cự của hắn bây giờ.

Mục Trần tăng tốc, con xà hạt vẫn không vội, mà rít lên như vẻ khoái trá, như đã xem hắn là bữa trưa thịnh soạn vậy.

Thợ săn và con mồi xé toang vẻ ồn ào nhưng bình lặng của biển dung nham, thỉnh thoảng bắt gặp vài con Linh Viêm Mãng, thế nhưng đám rắn kia cảm nhận được sự hiện hữu của con xà hạt đuổi sát sau lưng Mục Trần, lập tức trốn sạch. Cảnh tượng càng làm cho lòng Mục Trần thêm lạnh, rõ ràng con xà hạt kia quá kinh khủng.

Sao hắn lại xui tận mạng đến mức chọc vào bá chủ vùng dung nham thế này...

Mục Trần muốn khóc không được, bất thình lình một tiếng động xé toang dung nham từ sau truyền tới, khiến lông tóc hắn càng dựng đứng.

Vội liếc mắt ra phía sau, một tia sáng rực lửa lóe lên, cái đuôi bọ cạp phóng tới, nhọn hoắt đầy chết chóc.

Mục Trần xoay người, Đại Tu Di Ma Trụ thình lình xuất hiện, vung tay xoay tròn, đập vào cái đuôi nọ.

"Keng!"

Một tiếng vang giòn giã, theo đó là kình lực vô song chấn Mục Trần suýt nữa rơi vũ khí, phun máu, cả người bị sức mạnh kinh khủng đó chấn bay đi cả đoạn dài.

- Con quái này sức mạnh nó ít nhất cũng phải Chí Tôn lục phẩm!

Mục Trần khiếp sợ ước lượng sức mạnh đối thủ, chỉ một đòn công kích tùy ý đã đánh cho hắn bị thương như vậy, thực sự chư vương Đại La Thiên vực cũng không có ai là đối thủ của nó.

Đỡ một đòn làm cho hắn biết ngay quái thú đáng sợ, lập tức bỏ hắn ý định liều mạng tìm đường sống trong cõi chết, mượn lực đẩy dữ dội mà điên cuồng lao đi chạy trối chết.

Xà hạt vẫn thong dong theo sát, mặc cho Mục Trần có tăng tốc ra sao cũng không thoát được.

Cứ thế, sắc mặt Mục Trần càng lúc càng khó coi, hắn đã nhận ra con xà hạt này đang chơi đùa với mình cứ như mèo vờn chuột, để bản thân tự kiệt sức rồi nó mới xơi.

Mục Trần đảo mắt không ngừng, hung quang thoáng hiện. Con xà hạt lợi hại, nhưng nói gì cũng không có trí khôn, nếu dốc toàn lực biết đâu lại có cơ hội trốn thoát.

Như vậy có lẽ sẽ phải trả giá không nhỏ, nhưng sự việc đã đến nước này, hắn còn hi vọng nào khác sao.

Mục Trần nghiến răng, muốn xông lên liều mạng một phen, thế nhưng đột ngột luồng lửa đỏ đang hung hăng xông tới bị cắt ra làm đôi, ngay sau đó một tia sáng trắng lướt qua trước mặt hắn.

Một bóng người bất ngờ xuất hiện làm cho Mục Trần sững sờ, định thần nhìn lại, hắn càng thêm sửng sốt.

Cái bóng trắng đó là một cô gái, áo quần thiếu vải lồ lộ những mảng da thịt trắng muốt, với mái tóc dài đỏ rực như lửa. Vóc người đầy đặn khêu gợi, dù rằng tình hình đang nước sôi lửa bỏng, nhưng cũng khiến hắn "khí huyết chạy loạn", "trên bảo dưới không chịu nghe".

Lại chẳng vừa, không chỉ thân hình nóng bỏng, nàng ta lại sở hữu gương mặt thanh tú mà hút hồn, đôi môi đỏ mọng trên gương mặt mỹ nhân thật sự khiến cho bất kỳ cô gái nào khác cũng phải ghen tỵ.

Sâu trong Đại La Viêm Trì lại bất ngờ xuất hiện mỹ nữ tuyệt sắc khiến cho đầu óc Mục Trần mụ mị hẳn đi, nhất thời chẳng hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Mục Trần đang ngu ngơ chú ý cô nàng đại mỹ nhân tóc đỏ, thì người ta cũng nhìn lại hắn, có vẻ như cũng mới phát hiện ra, đôi mắt xinh đẹp tròn to kinh ngạc, nhưng rồi nàng cau mày tập trung chú ý vào con xà hạt bí ẩn kia, gương mặt đổi khác một trời một vực.

- Chạy mau!

Mục Trần kinh hoảng vội vàng cảnh báo.

Nhưng tiếng hét vừa bay ra khỏi miệng, hắn luống cuống như muốn nuốt vào lại, vì con mắt của hắn nhìn thấy một sự việc còn đáng sợ hơn gấp bội. Phía sau cô nàng trắng muốt kia, dung nham bị xé toang, ba cái đầu rắn thò ra khỏi biển lửa, khí thế cực kỳ hung ác đang đuổi sát.

Rõ ràng là một con Linh Viêm Mãng ba đầu!

Và cũng rõ ràng, Linh Viêm Mãng ba đầu tỏa ra dao động linh lực chẳng hề kém cạnh con quái thú bí ẩn xà hạt đang dí sát đít hắn.

Lúc này Mục Trần mới hiểu ra, thì ra cô nàng đại mỹ nhân tóc đỏ kia cũng giống như hắn, lâm vào tình cảnh bị săn giết...

- Chết tía con rồi....

Mục Trần khóc không thành tiếng. Quả thật hôm nay xui không chỗ nào xui hơn được nữa. Một con xà hạt đã dốc sức bỏ trốn còn không xong, bây giờ lại lòi thêm một con Linh Viêm Mãng ba đầu kinh khủng không kém, quả thật bó tay chịu chết.

Nhưng cô nàng tóc đỏ kia lại không bi quan như Mục Trần, đôi mắt ma mị tập trung vào con xà hạt đang tiến sát Mục Trần, hơi trầm ngâm rồi đột nhiên lao tới trước mặt hắn.

Một mùi hương mê mẩn thoang thoảng, Mục Trần còn chưa kịp lâm vào ngây ngốc, thì cánh tay trắng nõn mượt mà vươn ra chụp lấy hông hắn, "véo" một tiếng cả hai biến mất.

Cả hai xuất hiện lại ở một chỗ cách đó chừng trăm trượng, cô nàng tóc đỏ phẩy tay một cái, dòng dung nham kém tới hội tụ thành khối cầu dung nham rực lửa, bọc lấy cả hai, chỉ để lại một khe nứt nhỏ để quan sát tình hình bên ngoài.

Trong cái chỗ nóng đỏ rực lửa mà chật hẹp này, Mục Trần chẳng dám cục cựa, bởi vì hai quả bòng mềm mại mê người đang dán sát vào thân thể hắn, sự kích thích làm cho hắn cứng đơ cả người.

Và cũng vì dao động linh lực hắn cảm nhận từ nàng, rõ ràng cô gái tóc đỏ kia chẳng phải loại người gì hiền lành.

Cũng may cô nàng này chẳng quan tâm gì đến suy nghĩ của Mục Trần, đôi mắt hoa đào chỉ chăm chú nhìn qua khe hở. Phía bên ngoài, sau khi hai người mất tích, con xà hạt và con Linh Viêm Mãng ba đầu bị mất con mồi, nhất thời khựng lại, bốn(?) cặp mắt hung hãn nhìn chằm chằm vào đối thủ.

- Sao lại thế?

Mục Trần nhìn thấy bên ngoài, không kềm được tò mò hỏi.

- Cái thứ dí sát mông ngươi kia gọi là Viêm Long Hạt, là bá chủ một vùng ở Đại La Viêm Trì này, chuyên săn giết nuốt sống Linh Viêm Mãng. Còn con quái ba đầu đằng đó là quân vương Linh Viêm Mãng, do đó hiển nhiên chúng là tử địch, đã chạm trán thì rõ ràng không chết không về.

Cô nàng tóc đỏ không rời mắt khỏi hai mục tiêu, lên tiếng giải thích:

- Xem ra hai ta cực kỳ may mắn, để chúng nó lưỡng bại câu thương đi, sau đó chui ra làm ngư ông đắc lợi. Ha ha ha, Linh Viêm Tủy của bọn này ta thèm lâu rồi, cuối cùng cũng có dịp được hưởng thụ.

Mục Trần nghe nàng nói chuyện thản nhiên mà lạnh hết cả người. Đại tỷ tỷ gan to quá rồi, lại còn đòi làm ngư ông đắc lợi...

- Chúng ta không bị phát hiện chứ?

Mục Trần lo lắng phập phồng, nếu lỡ hai con quái kia mà đổi mục tiêu săn mồi trước thì lành ít dữ nhiều.

- Tử địch trước mặt, bọn nó nào có hơi đâu mà quan tâm tới chúng ta.

Cô gái kia trả lời.

Mục Trần cũng hơi an tâm lại,, rồi bất ngờ cảm thấy gò bồng đảo mềm mại kia càng áp sát, nhất thời rụt người lại, lúng túng:

- Hay là chúng ta cứ ra ngoài trước?

- Chui ra khỏi đây là tụi nó phát hiện liền, tới đó thì mệt à?

Cô nàng trở nên cau có gắt gỏng, lúc này mới nhìn qua Mục Trần, nhíu mày hỏi:

- Ngươi là chiến sĩ Đại La Thiên quân? Sao trước giờ chưa thấy?

- Ta được vực chủ đại nhân dẫn tới chỗ này để tu luyện.

Mục Trần thành thật trả lời, có vẻ như cô gái này cũng là lính Đại La Thiên quân.

- Ngươi là...?

Mục Trần cẩn thận dò hỏi.

- Ta là Hỏa Mị Nhi.

Cô gái tỏ ra nghi hoặc trả lời, rồi hếch mặt nhướng mày khinh khỉnh tươi cười:

- Đồng thời, là đại thống lĩnh Đại La Thiên quân.

Bỗng chốc Mục Trần thấy như sấm nổ bên tay, đến mức tay chân không tự chủ run lẩy bẩy, há ngoác cả mồm. Khó ngờ được đại thống lĩnh Đại La Thiên quân lại là tuyệt phẩm giai nhân thế này.

- Tiểu đệ đệ cũng thành thực nhỉ, lần này cho ngươi sung sướng tí, ấy nhưng mà chuyện này nếu có người thứ ba biết được, đừng có trách tỷ tỷ

ra tay tàn ác nha.

Hỏa Mị Nhi cười mỉm chi nắn vuốt gương mặt Mục Trần, nhè nhẹ dặn dò mà làm cho Mục Trần mồ hôi túa ra như tắm.

Hỏa Mị Nhi vẻ ngoài hoạt bát sinh động, có vẻ như là người dễ gần, nhưng tận trong tâm can nói cho hắn biết rằng, cô nàng này thực sự nguy hiểm và đáng sợ hơn gấp mấy lần vị Băng Tâm thống lĩnh trên kia.

Hỏa Mị Nhi nói xong, chẳng màng Mục Trần ra sao, đôi mắt lại nhìn ra ngoài nơi hai con quái thú khổng lồ đang gầm gừ nhau, thân thể nàng lại càng dán sát hơn vào Mục Trần.

Mục Trần đau khổ nuốt nước miếng, bỗng thấy cả thân trên cứng khừ như khúc gỗ, không dám động đậy. Cánh tay của hắn "bị" đặt sát vào giữa thân thể nàng, làn da mềm mại mượt mà thật sự khiến người ta không nỡ cất tay đi.

Nhưng rõ ràng hắn không dám động đậy hay múa may gì, chỉ cố gắng chú ý động tĩnh bên ngoài, cố gắng thả lỏng thân thể tỏ ra bình thường nhất có thể.

Hỏa Mị Nhi bất ngờ khựng người lại khi tay Mục Trần chạm vào da mình, khẽ gầm gừ lườm Mục Trần, nhưng hắn lúc này đã nhìn ra ngoài, đôi mắt đen láy "thanh tịnh" khiến nàng không chấp nhất nữa, mặc cho thân thể vẫn dán sát vào người hắn.

Hoàn cảnh chật hẹp, nguy cơ bỗng nhiên tiêu tan, trái lại là một khung cảnh đầy sắc xuân mang hương vị nồng nàn.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 758: Trai Cò Cắn Nhau

"Ầm!"

Xung động linh lực cực kỳ cuồng mãnh bùng phát trong nơi rất sâu của Đại La Viêm Trì, phương viên vài ngàn trượng dung nham bị quét sạch, bất kỳ thứ gì tồn tại trong nó đề bị xé nát.

Chính vì hai con quái thú Viêm Long Hạt và Linh Viêm Mãng Vương ba đầu đã khai chiến.

Đúng như Hỏa Mị Nhi đã nói, rõ ràng Viêm Long Hạt và Linh Viêm Mãng ba đầu là thiên địch, hễ gặp mặt đương nhiên không chết không thôi, so với con mồi nhỏ bé như Mục Trần thì hẳn nhiên tiêu diệt tử địch vẫn quan trọng hơn.

Trong khu vực phong bạo càn quét, có một khối cầu dung nham không bị chấn tan, vững chắc lơ lững giữa xung động. Mục Trần thật sự kinh ngạc, hiển nhiên đại thống lĩnh Đại La Thiên quân cũng chẳng phải nhân vật tầm phào.

- Với thực lực của ngươi 1vs1 với chúng nó cũng không sợ chứ?

Mục Trần khẽ hỏi Hỏa Mị Nhi.

Cả Băng Tâm còn có thực lực Chí Tôn ngũ phẩm, đại thống lĩnh Hỏa Mị Nhi, kỳ thật cũng dễ đoán thực lực hung hãn ra sao.

- Cũng khó giải quyết, bọn này có một chiêu đặc biệt, nếu bị ép vào tử cục, chúng có thể kích nổ Linh Viêm Tủy trong cơ thể. Bởi vậy phải dùng thủ đoạn chớp nhoáng chế phục mới xong. Ta đâu có muốn hao

tâm tổn sức cuối cùng lưỡng bại câu thương mà không xơ múi gì được chứ.

Hỏa Mị Nhi mỉm cười khá gian xảo.

Mục Trần mới hiểu ra, hèn gì lúc nãy Hỏa Mị Nhi còn chạy trối chết khi bị con Linh Viêm Mãng Vương đuổi bắt.

- Chúng nó đánh bao giờ mới xong?

Mục Trần nhìn trân trân bên ngoài, linh lực cuồn cuộn thét gào, hai cái bóng khổng lồ quấn lấy nhau, những tiếng gầm phẫn nộ kinh hoàng làm cho vùng không gian này sôi lên sùng sục.

- Cũng phải một hồi nữa kia, bọn quái cỡ này linh lực kinh khủng vô cùng, thực lực chúng nó lại cách biệt không bao nhiêu, đâu dễ mà phân thắng bại.

Hỏa Mị Nhi thong dong trả lời.

Mục Trần gật đầu, không nói gì nữa, an tĩnh ngồi xem hai con quái thú to lớn đánh nhau đổ máu.

Đúng như Hỏa Mị Nhi đã nói, trận chiến này kéo dài khá lâu, linh lực cuồng bạo tàn phá cả nửa canh giờ mới có dấu hiện suy yếu.

Hai người lập tức nhận thấy, Mục Trần hít một hơi sâu.

Hai con quái thú vẫn vờn nhau trong dung nham, lúc này thân thể chi chít những vết thương. Ba cái đầu của con Linh Viêm Mãng Vương đã bị xé nát hết hai, Viêm Long Hạt thì mình mẩy rách toác những vết thương khổng lồ cực nặng.

Khí thế chúng nó lúc này đã yếu đi nhiều, nhưng mắt vẫn đỏ ngầu hung tàn, cảnh giác dè chừng lẫn nhau.

Dù không có linh trí, nhưng bản năng sinh tồn nói cho chúng biết, có đánh nhau thêm nữa thì kết quả sẽ không có gì tốt.

Và rõ ràng chúng nó có vẻ như muốn rút lui.

- Chúng nó định bỏ đi kìa!

Mục Trần hốt hoảng la lên. Nếu như để chúng bỏ chạy, thì chẳng hóa ra chui rúc ngồi đợi nửa ngày thành ra công cốc hay sao.

Hỏa Mị Nhi hơi cau mày, đột nhiên ngón tay nàng chỉ tới.

"véo!"

Một tia linh lực bắn ra từ đầu ngón tay, thanh mảnh mà hùng tráng, quấn lấy dung nham, cuồn cuộn kéo từ phía sau Linh Viêm Mãng nhanh như chớp lướt qua đập vào con Viêm Long Hạt.

"Đùng!"

Dòng dung nham đập vào thân thể Long Hạt, nổ tung, dung nham nóng chảy công kích vào vết thương làm nó đau đớn rống lên, hung tàn xông tới tấn công Linh Viêm Mãng.

Nó cũng không thông minh lắm, dĩ nhiên sẽ cho rằng công kích kia do con Linh Viêm Mãng phát động.

Linh Viêm Mãng nhìn thấy đối thủ lại liều mạng, cũng phẫn nộ gào thét, nhưng tiếng gầm cảnh cáo chẳng ích lợi gì, liền hung hăng đón tiếp cú xông tới của tử địch.

Hai con quái thú khổng lồ lại đổ máu.

Mục Trần thấy vậy, lập tức bội phục tán thưởng Hỏa Mị Nhi:

- Hay cho một chiêu gắp lửa bỏ tay người.

Hỏa Mị Nhi đắc ý mỉm cười cực kỳ đáng yêu động lòng người, thế nhưng Mục Trần lại nhận thấy rõ ràng, trong nụ cười đó là một bông hồng đầy gai nhọn.

Đại thống lĩnh Đại La Thiên quân, há lại đơn giản sao.

- Ngươi tên gì?

Đang chăm chú quan sát vòng chiến quái thú bên ngoài, Hỏa Mị Nhi thuận miệng hỏi.

- Cửu U cung, Mục Trần.

Mục Trần cười cười trả lời.

- Hả? Chẳng lẽ ngươi là gã tân thống lĩnh được Cửu U dẫn về?

Hỏa Mị Nhi bất chợt giật mình, tròn mắt nhìn hắn, trong đôi mắt có vẻ gì đó đặc biệt.

Mục Trần gật đầu, hỏi lại:

- Ngươi có quen biết Cửu U?

- Hí hí, phải nói ta và nàng ta là hảo tỷ muội cơ, ngày xưa còn cùng lúc gia nhập Đại La Thiên vực đó.

Hỏa Mị Nhi cười khanh khách, ánh mắt lướt lên xuống Mục Trần, cả người càng dán sát vào hắn, cười mỉm chi:

- Nói nhỏ cho tỷ tỷ nghe cái nào, quan hệ của ngươi và nàng ta là thế nào?

Mục Trần cười khan suýt sặc, mắt bỗng đảo quanh. Hắn cũng không tin lời Hỏa Mị Nhi vừa nói cho lắm. Nếu thực sự nàng ta và Cửu U là hảo tỷ muội, sao chẳng bao giờ nghe Cửu U nhắc tới, mà nghe kiểu Hỏa Mị Nhi nói chuyện, hắn cảm thấy có gì đó không ổn.

- Tên nhóc này thật là cảnh giác a...

Hỏa Mị Nhi rờ khuôn mặt Mục Trần, chu môi đanh đá, nhưng lại không nói thêm gì, nhìn ra ngoài:

- Lát nữa bọn kia lưỡng bại câu thương, ta chỉ có thể nhất kích tất sát một con thôi, nếu ngươi muốn chiếm Linh Viêm Tủy, thì tự mình ra tay đi, phải nhớ cấp tốc giết chết nó.

Mục Trần giật mình nhíu mày. Linh Viêm Mãng ba đầu và cả Viêm Long Hạt, thực lực đều vượt xa hắn. Dù cho bọn nó có trọng thương gần chết cũng chưa chắc hắn có thể húp được tí cháo gì, đừng nói đến chuyện cấp tốc giây sát.

Chuyện này đúng là khó khăn, nhưng hắn chẳng ta thán gì, vì rõ ràng Hỏa Mị Nhi không hề có ý sẽ giúp đỡ hắn, có lẽ vì liên quan đến Cửu U chăng.

Giữa Hỏa Mị Nhi và Cửu U chắc chắn có vấn đề.

Mục Trần cũng không có mấy hứng thú quan tâm đến vấn đề giữa hai bà cô hung dữ này, vẻ ngoài tỏ ra hiền hòa, nhưng ai tiếp xúc hắn lâu ngày ắt sẽ hiểu hắn kiêu hãnh ra sao, đương nhiên sẽ không mở miệng cầu xin khi mà Hỏa Mị Nhi tỏ ra không có ý muốn giúp hắn.

Đối lại lời nói của nàng, hắn chỉ gật đầu ậm ừ.

Hỏa Mị Nhi tuy vẫn quan sát chiến đấu bên ngoài, nhưng khóe mắt khẽ liếc Mục Trần, hơi nhíu mày, rồi im lặng tính toán thời gian, hai mắt chớp chớp.

Quan hệ của nàng và Cửu U năm xưa quả thật rất sâu, chỉ có điều năm đó Đại La Thiên vực muốn tạo thêm một thế lực vương cấp, nàng và Cửu U là hai người được lựa chọn, sau đó Cửu U trở thành Cửu U vương, còn nàng thì được đưa vào Đại La Thiên quân, rồi từng bước trở thành đại thống lĩnh.

Nhưng khi nàng chưởng khống cả Đại La Thiên quân, thì Cửu U lại biến mất, làm cho niềm kiêu hãnh của nàng giống như đánh vào bị bông. So kè bao năm, bỗng nhiên mất đi ý nghĩa, cảm giác đó cực kỳ phức tạp.

Cửu U hôm nay trở về, làm cho ngọn lửa cạnh tranh trong nàng lại bừng lên, nhất định phải để Cửu U công nhân nàng mới là người mạnh hơn.

Mối quan hệ cạnh tranh đó khiến cho nàng khi nghe thấy Mục Trần lại chính là gã thống lĩnh Cửu U cung được đồn đãi gần đây, nhất thời muốn làm khó dễ một chút.

Mà nàng cũng không quá đáng, chỉ cần hắn tỏ ra lòn cúi một chút, nàng sẽ không ngại mà ra tay giúp đỡ, nào dè hắn chỉ cười ngu ngốc một cái, rõ ràng là trong lòng rất ương ngạnh.

- Cứ cho ngươi tự đại một chút đi.

Hỏa Mị Nhi hếch môi bí ẩn. Nàng cho rằng cái ngạo khí của hắn chẳng qua là thể hiện vô vị, không hiểu tình thế, không biết nín chịu, chung quy là còn non lắm. Nàng cũng không hiểu sao Cửu U lại ưng mắt gã này, còn dẫn về làm thống lĩnh Đại La Thiên vực.

Chẳng lẽ lại thêm một tên phế vật Tào Phong nữa à?

Hỏa Mị Nhi chớp mắt nghĩ thầm. Nếu cũng giống như vậy, thây kệ hắn, cho hắn chết cháy trong này đi cho rồi, để không sau này lại làm Cửu U mất mặt.

Hỏa Mị Nhi suy nghĩ miên man, Mục Trần thì căng thẳng chăm chú động tĩnh bên ngoài, tính toán kế hoạch ứng phó làm cách nào để thành công.

Chém chết một con Viêm Long Hạt hay Linh Viêm Mãng ba đầu đã trọng thương đối với Hỏa Mị Nhi thì rất nhẹ nhàng, nhưng với hắn còn khó hơn lên trời.

Đám to đầu kia mà nổi điên phản đòn một cú cũng đủ làm hắn không thấy nổi ngày mai.

"Gréééééééé"

Một tiếng rít thê lương vang lên, hai con quái khổng lồ sau một đòn xông pha hung hãn, máu me đầm đìa, vết thương chi chít khắp thân, lúc này đã trở nên yếu ớt cực kỳ, dao động linh lực cũng giảm sút nặng nề.

Những cặp mắt nhìn nhau đã mất đi hung quang, chiến lực gần như mất sạch, không còn khả năng cắn xé nhau nữa, lê lết quay đầu không rủ nhau cùng đào thoát.

- Xông ra!

Ngay lập tức, Hỏa Mị Nhi quát to lạnh lùng, khối cầu dung nham vỡ toang, nàng lao đi nhanh như chớp hướng tới con Linh Viêm Mãng ba đầu đang lê lết.

Mục Trần cũng nghiến răng xông lên, chẳng chút do dự phóng tới Viêm Long Hạt đã trọng thương.

Bất kể thế nào, lúc này không được lùi bước!

Có được Linh Viêm Tủy của con Viêm Long Hạt này, hắn là có thể đột phá lên Chí Tôn tam phẩm!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 759: Quyết Đoán

"Véo!"

Hỏa Mị Nhi vừa xông ra, Mục Trần cũng tức khắc phóng thẳng tới con Viêm Long Hạt đang thục mạng bỏ trốn, linh lực vận chuyển trong cơ thể bùng phát. Thực lực hắn thua xa Hỏa Mị Nhi, dù cho Viêm Long Hạt đã trọng thương gần chết, thực lực thê thảm, nhưng đối với hắn chỉ cần một tợp cũng xong đời, vẫn là một con quái khổng lồ khó xơi.

Mục Trần tăng tốc cực nhanh, hơn nữa Viêm Long Hạt đã trọng thương nên tốc độ đã giảm đi kinh khủng, chỉ chớp mắt đã bị bắt kịp.

"Gréééééccc!"

Viêm Long Hạt phẫn nộ gào thét, đôi mắt hoảng sợ đã trở lại hung tàn, có lẽ đã nhớ ra lý do vì sao bản thân phải chiến đấu sống chết với tử địch, âu cũng là do "con mồi" này dẫn dụ mình tới đây.

Nhưng phẫn nộ thì phẫn nộ, Viêm Long Hạt cũng biết rõ trạng thái của nó lúc này, nên chỉ gầm lên hù dọa rồi quay đầu chuồn thẳng, chẳng dám đứng lại tấn công Mục Trần.

Mục Trần nghỉ ngơi cả buổi, lúc này mạnh khỏe bám riết như giòi trong xương. Mắt lóe sáng, hai tay hắn ôm ra trước, ngay sau đó Đại Tu Di Ma Trụ chớp nhoáng xuất hiện, cái bóng to lớn không hề nương tay đổ ập xuống Viêm Long Hạt.

"Ầm!"

Một luồng dung nham đỏ rực bắn ra từ cái miệng bò cạp của Viêm Long Hạt, chiếu thẳng vào ma trụ, xung động cuồng bạo bùng nổ.

Đại Tu Di Ma Trụ bị đánh bật đi, Mục Trần cũng bị đẩy lui hơn một ngàn trượng, hoảng hồn ra mặt. Tự thân động thủ mới thấy rõ được thực lực con Viêm Long Hạt khủng bố bao nhiêu, cũng may nó đã trọng thương mà còn như thế, lúc khỏe mạnh thì một đòn đã trọng thương Mục Trần.

"Gréééééccc!"

Một đòn đắc thủ, Viêm Long Hạt hung tàn gầm lên, nhìn chằm chằm Mục Trần, nhưng vẫn quyết định bỏ chạy. Nó không vì đánh giá Mục Trần là con giun con dế mà ngừng lại ở hiểm địa này.

Mục Trần nhìn theo con Viêm Long Hạt đang chạy thục mạng, nghiến răng thoáng do dự, rồi trở nên hung ác.

"Vù!"

Chân giậm liên hồi, hắn cất bước liên hoàn đuổi theo con mồi.

"Gréééééccc!"

Cảm nhận con giun kia đuổi theo, Viêm Long Hạt nổi khùng dừng lại, hung tính bộc phát, nó há to cái miệng rộng, dung nham cuộn tròn trong cơ thể nó, hung hăng quay trở lại cắn xé Mục Trần.

Mục Trần nhìn vào dòng dung nham rực lửa trong miệng quái thú, ánh mắt lóe lên, không những không tránh né, mà còn bay thẳng vào miệng Viêm Long Hạt.

Chính lúc đó, xa xa phía bên kia, Linh Viêm Mãng ba đầu rít lên thê thảm, một đòn hỏa đao lóe lên, cắt ngang cái đầu cuối cùng của nó.

Dung nham từ cái đầu bị cắt bắn lên tung tóe, tiếng gào thét im bặt.

Hỏa Mị Nhi đắc ý đứng giữa dòng dung nham, phất tay đánh nát cái đầu rắn, một khối cầu lửa hào quang đỏ thẫm hạ xuống trong lòng bàn tay nàng.

Đó là Linh Viêm Tủy, dòng dung nham lưu chuyển hùng hồn, ẩn chứa linh lực hỏa diễm cực kỳ tinh khiết và nồng cháy.

Hỏa Mị Nhi xoay tay cất đi khối Linh Viêm Tủy, đưa mắt nhìn về phía này, cảnh tượng cuối cùng nàng thấy là Mục Trần bị con quái khổng lồ há mồm nuốt mất.

Cảnh tượng đó làm cho Hỏa Mị Nhi giật mình tròn mắt, bỗng nhiên thấy lo lắng. Dù rằng quan hệ với Cửu U khá phức tạp, nhưng rõ ràng không có ân oán, thậm chí vì cái chuyện cạnh tranh đó lại nảy sinh cảm tình. Nếu vì mình mà gã thống lĩnh Mục Trần táng mạng ở đây, e rằng Cửu U sẽ không tha cho nàng.

Trước đó tỏ ra lạnh lùng cũng chỉ muốn xem thử tân thống lĩnh Cửu U cung có bản lĩnh thế nào, đâu ngờ tên đần kia kém cỏi như vậy, mới quay qua quay lại đã bị con quái kia tọng vào miệng!

- Cái thằng ngu này!

Hỏa Mị Nhi nổi cáu nghiến răng, lắc mình lao đi cấp tốc hướng tới Viêm Long Hạt. Cánh tay toát ra dao động linh lực ngưng tụ dữ dội.

Bất thình lình, ngay lúc hỏa đao sắp chém ra, con Viêm Long Hạt bỗng nhiên run rẩy, nó gầm lên khô khốc mà tắc nghẽn, nghe như thống khổ đau đớn nhưng không nấc lên được thành tiếng.

Hỏa Mị Nhi khựng lại, hai mắt tập trung nhìn vào cổ họng con Viêm Long Hạt, một luồng ánh sáng kim sắc bùng phát, dao động linh lực cuồng bạo kinh hoàng nổ toang.

Dung nham có vẻ như là huyết dịch trong cơ thể Viêm Long Hạt chảy ra, những chiếc vảy rắn trên thân vỡ ra rớt xuống lả tả.

Một luồng sức mạnh cuồng bạo trong cơ thể đang phá nát nó ra.

Nếu như lúc bình thường, sức mạnh cỡ này chẳng thể nào phá được bên trong cơ thể nó, nhưng hiện tại đã trọng thương, trong ngoài đủ loại vết thương thi nhau rỉ máu, nó chỉ có thể điên cuồng gào thét, dung nham huyết dịch vẫn không ngừng trào ra.

Hỏa Mị Nhi cực kỳ kinh ngạc nhìn nó, nàng đã hiểu ngọn nguồn sự việc, chân mày giật giật, ánh mắt nghiêm trọng.

- Gã này thật man rợ hung ác.

Hỏa Mị Nhi dù sao cũng là đại thống lĩnh Đại La Thiên quân, thoáng chốc liền hiểu ngay ý định của Mục Trần. Hắn biết nếu sơ ý sẽ không thể nào giết được Viêm Long Hạt, mà nếu dồn ép nó quá và tử cảnh, thì càng khiến quái thú dễ nổi điên tự bạo Linh Viêm Tủy, không bắt được gà còn mất nắm thóc, do vậy dụng mưu chui vào cơ thể nó, cho nó đắc ý mà lơ là phòng ngự, bất thình lình phát động công kích trí mạng từ bên trong tiêu diệt.

Thủ đoạn như vậy cũng cực kỳ hữu hiệu nhưng cũng hung hiểm vô song. Trong cơ thể Viêm Long Hạt chẳng khác nào lò luyện đan, bình thường mà xông đại vào chỉ có làm thức ăn cho nó, ngay cả Hỏa Mị Nhi cũng dám chắc không đủ bản lĩnh làm như thế.

Cũng may lúc này con Viêm Long Hạt đã bị trọng thương, thực lực còn lại không đủ một thành, Mục Trần chính là lợi dụng điều này để xông vào công phá từ bên trong ra ngoài.

Cách này nói thì đơn giản, nhưng rõ ràng cần phải tàn nhẫn và quyết đoán, người tầm thường không thể nào không đắn đo.

Hỏa Mị Nhi ánh mắt hung lệ cũng chính vì lẽ đó.

Thực lực Mục Trần chẳng đủ cho nàng quan tâm, nhưng sự quyết đoán của hắn làm cho nàng phải chú ý. Nàng đã hiểu vì sao Cửu U lại

dẫn về một tên trẻ tuổi như thế để thống lĩnh Cửu U vệ.

"Ầm!"

Kim quang xuyên qua cổ họng Viêm Long Hạt, dung nham phun ra như suối, Viêm Long Hạt rống lên tiếng thét cuối cùng, rồi yếu ớt đổ xuống.

"Bùm!"

Cái đầu Viêm Long Hạt nổ tung, một cái bóng khổng lồ xuất hiện, đương nhiên đó là Đại Nhật Bất Diệt thân.

Chỉ có điều lúc này Đại Nhật Bất Diệt thân đỏ rực, như khối vàng vừa trải qua nung luyện, thậm chí có dấu hiệu bị tan chảy.

Kim quang Đại Nhật Bất Diệt thân mờ dần, rồi tiêu tán, bóng người trong đó hiện rõ ra.

"Phụt."

Hắn vừa xuất hiện, mồm liền phun máu, quần áo gần như ra tro, thân thể đỏ lên như tôm luộc, có chỗ thịt bị chảy ra lộ cả xương trắng.

Dù có Đại Nhật Bất Diệt thân bảo hộ, Mục Trần ở trong miệng Viêm Long Hạt cũng te tua tàn tạ, cũng may là trước khi bị nung chảy hoàn toàn, hắn đã đánh chết được con Viêm Long Hạt.

Mục Trần gian nan chùi máu mỏ, rồi phất tay đánh nát thi thể Viêm Long Hạt, khỏa hỏa cầu lấp lánh chẳng kém Linh Viêm Tủy của Hỏa Mị Nhi xuất hiện trước mặt.

Dòng dung nham lượn lờ trong hỏa cầu, linh lực tinh khiết và hung bạo làm cho hắn liếm môi thèm thuồng.

Linh Viêm Tủy trước mặt này rõ ràng hơn xa những thứ hắn đã từng nếm được một tháng trước.

Mục Trần nắm tay lại vui mừng, có khối Linh Viêm Tủy này, hắn sẽ đủ cơ hội đột phá Chí Tôn tam phẩm.

- Chà chà, gan cũng to đấy hỉ.

Tiếng vỗ tay lốp bốp vang lên, Hỏa Mị Nhi mỉm cười lướt đến, cái đầu nghiêng nghiêng khen Mục Trần.

- Cũng may, không chết được.

Mục Trần trừng mắt tức giận, nhưng không có ý oán trách. Hắn và Hỏa Mị Nhi nào có thân tình gì, người ta đâu có trách nhiệm giúp hắn.

- Hí hí, giận à?

Hỏa Mị Nhi cười tủm tỉm, bàn tay trắng nõn không khách khí đập vào ngực trần trụi lông của hắn, cười duyên:

- Đúng là đã xem thường ngươi, Cửu U lần này dẫn về một kẻ cũng coi được.

Hỏa Mị Nhi quyến rũ xinh đẹp, lại phong tình táo bạo làm cho Mục Trần đỏ mặt, chẳng dám dây dưa, nhưng cái vẻ giảo hoạt chọc tức thế kia làm hắn nổi máu, nhếch mép vươn tay vòng qua cái eo thon gọn.

"Xoẹt xoẹt".

Tay hắn còn chưa ôm được vòng eo gợi cảm, thì mái tóc rực lửa của Hỏa Mị Nhi bất ngờ quấn lấy tay hắn, nàng tiến sát lại, bàn tay xoa xoa lên ngực hắn, dáng vẻ như hồ ly tinh cười cười gợi mở.

- Tiểu tử, muốn lợi dụng tỷ tỷ à, còn xanh lắm, chừng nào đặt chân tới Chí Tôn lục phẩm rồi hẵng mơ tưởng!

Hỏa Mị Nhi cười duyên bước đi, để lại tiếng khanh khách như chuông bạc, nhanh chóng biến mất trong dòng dung nham.

- Chí Tôn lục phẩm à, ngươi chờ đó cho ta!

Mục Trần nhìn theo bóng dáng Hỏa Mị Nhi, mím môi lẩm bẩm. Chờ đến ngày đó, hắn nhất định phải đè con hồ ly kia xuống vỗ cho nát mông!

Có điều mơ ước này cũng còn lâu, Mục Trần cũng vội cất ngay cái mộng tưởng đó, tay cầm khối Linh Viêm Tủy. Lúc này hắn cần phải mau chóng đột phá Chí Tôn tam phẩm đã!

Chứ nếu không bị Mạn Đà La tước bỏ tư cách tham gia Long Phượng Thiên thì mất mặt quá rồi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 760: Hoàn Thành Tu Luyện

Sau khi tách khỏi Hỏa Mị Nhi, Mục Trần vội vã trở về vùng dung nham phía trên, cả tháng nay hắn tàn sát tứ phương nên khu vực này Linh Viêm Mãng trở nên vắng vẻ, cực kỳ phù hợp cho thời gian bế quan sắp tới.

Mục Trần hạ xuống cửa động rộng rãi, rồi chui sâu vào trong, ngồi xuống, hai mắt khép hờ tiến vào trạng thái tu luyện.

Hắn không luyện hóa ngay Linh Viêm Tủy của Viêm Long Hạt, mà bình ổn trạng thái, điều chỉnh trở lại.

Hắn nhận thấy được độ sung mãn ẩn chứa trong khỏa Linh Viêm Tủy kia, hùng hậu và cực kỳ nóng cháy, luyện hóa nó cũng không hề đơn giản chút nào, phải chuẩn bị kỹ lưỡng.

Cần phải điều chỉnh trạng thái đến đỉnh phong tốt nhất.

Chỉ việc điều chỉnh trạng thái đó đã ngốn hết mười ngày, hắn hoàn toàn bất động như tượng đá, không vội vàng, từ tốn chìm vào Chí Tôn Hải, bồng bềnh theo sóng linh lực.

Đến ngày thứ mười, Mục Trần mở mắt, linh quang lấp lánh, làn da óng ánh phát sáng.

Đó chính là biểu hiện cho thấy linh lực trong cơ thể đã đạt mức bão hòa.

Mười ngày chuyên tâm điều chỉnh, Mục Trần đã cảm nhận được sự bão hòa rõ ràng. Linh lực của một cường giả Chí Tôn quá mức bao la,

chỉ có không gian như Chí Tôn Hải mới chứa nổi, nhưng rõ ràng nó cũng không phải vô cùng vô tận, mà sẽ được mở rộng theo thực lực tu luyện giả.

Do đó, Mục Trần muốn đột phá, chỉ có thể trùng kích vào Chí Tôn tam phẩm.

- Đến lúc rồi.

Mục Trần nắm chặt tay quyết tâm, cảm nhận linh lực dâng tràn trong cơ thể như sóng biển cuộn trào, sung sướng thở ra một hơi. Khoái cảm sức mạnh ngập tràn thật khiến hắn thích thú.

Búng ngón tay, hối cầu đỏ rực to cả trượng xuất hiện, dung nham nóng chảy lưu chuyển bên trong, linh lực cực độ tinh khiết khiến cho không gian sơn động trở nên lờ mờ.

Mục Trần lại vung tay lên, một dòng nước trong suốt chảy ra như suối, lơ lửng giữa không, tiếng nước róc rách vui tai.

Đó đương nhiên chính là Chí Tôn linh dịch, số lượng có hơn cả vạn. Linh Viêm Tủy cực kỳ bá đạo, cần phải có Chí Tôn linh dịch trung hòa hỗ trợ nó, đem lại lợi ích hoàn mỹ nhất.

Mục Trần ngước mắt ngắm nhìn hai thứ bảo bối đắt tiền xa xỉ, chép miệng tiếc rẻ. Con đường tu luyện linh lực, không chỉ cần có thiên phú, mà quan trọng nữa phải có tài nguyên dồi dào. Cứ như hôm nay đột phá nếu không có đủ Chí Tôn linh dịch, thì lắm kẻ phải tán tu vì lực bất tòng tâm.

Khó trách phần lớn thiên tài trẻ tuổi đầu có gia cảnh hùng hậu làm căn cơ, tu luyện từ nhỏ khiến cho thành tựu vượt xa những kẻ tầm thường.

Mục Trần hít một hơi, hai mắt lại nhắm, tinh thần điều khiển Linh Viêm Tủy bay lên trên đỉnh đầu, dòng dung nham rực lửa bên trong chảy

xuống, trút vào đầu hắn.

"Xèo xèo."

Dung nham nóng rực chảy lên đầu, vang lên những tiếng cháy khét, làm cho gương mặt hắn méo mó nhăn nhó khó chịu.

Dung nham chảy xuống thân, bao phủ một tầng lên người hắn, chỉ chốc lát cả nửa thân bên đã bọc trong dung nham.

Cùng lúc đó, dòng Chí Tôn linh dịch trong suốt bọc lấy nửa bên kai thân thể.

Mục Trần yên tịnh ngồi trên tảng đá, thân thể nửa bọc trong dung nham đỏ rực, nửa lại được tẩy rửa trong dịch thể torng suốt, hai luồng năng lượng lưu chuyển mang lại vẻ kỳ bí huyền ảo.

Cùng với vẻ ngoài kỳ bí đó, trong cơ thể Mục Trần cũng có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Trong cơ thể cả một vùng đỏ rực như lòng núi lửa, dung nham đúng là thấm qua da chui tận vào trong, như hỏa triều quay chín một góc nội thể.

Dòng linh dịch nóng chảy đi qua, máu thịt như bị đun chảy, sự đau đớn thống khổ rõ ràng làm kich mạch của hắn co quắp lại.

Linh Viêm Tủy của Viêm Long Hạt quả nhiên bá đạo hơn xa những con Linh Viêm Mãng trăm tuổi!

Cũng may hắn đã chuẩn bị kỹ, phía bên này cơ thể, dòng dung dịch ôn hòa mát lạnh từ Chí Tôn linh dịch theo sau đổ lên cơ thể, chạm vào những nơi bị linh dịch nóng chảy hun cháy.

Hai luồng năng lượng đối nghịch va chạm, vốn dĩ như loại tương khắc phải triệt tiêu lẫn nhau, thế nhưng kỳ lạ là Chí Tôn linh dịch với

thuộc tính ôn hòa, hòa vào trong dòng linh dịch nóng bỏng, phân tách chúng ra.

Mục Trần nắm lấy thời cơ, lập tức vận chuyển Đại Phù Đồ quyết, thôi động linh lực bản thân chạy theo kinh mạch, không ngừng luyện hóa, rồi đổ tất cả vào Chí Tôn Hải.

Trong Chí Tôn Hải, bầu trời như bị xé toang, dung nham nóng chảy đổ xuống như thác, ùn ùn tràn ngập mặt biển, khiến cho nó từ từ dâng lên..

Mục Trần tu luyện bắt đầu đi vào quỹ đạo.

Mục Trần tu luyện lần này, yên tĩnh kéo dài hết một tháng.

Trên những thạch đài trên cao Đại La Viêm Trì, vô số chiến sĩ đang tĩnh tâm tu luyện, an ổn điều khí, hấp thu linh lực nóng bỏng trong không khí, mượn dùng linh lực của nó rèn giũa kinh mạch.

Trên một thạch đài, Hỏa Mị Nhi bất ngờ xuất hiện ở đây, phía sau nàng là bốn vị thống lĩnh cũng có mặt.

- Gã kia còn tu luyện chưa xong?

Hỏa Mị Nhi cong người lại, uốn éo phô bày những đường cong chết người, giọng nói mông lung dụ người lảnh lót.

Nàng kiều diễm hấp dẫn là thế, nhưng nhìn quanh chỉ duy nhất Băng Thanh hai mắt không chớp lướt trên những đường cong chết người đó, còn lại ba vị nam thống lĩnh đều cụp mắt xuống, những chiến sĩ ngồi tu luyện thì còn đỡ, nhắm mắt tu luyện, không ai dám to gan nhìn lên, hẳn nhiên vị đại thống lĩnh này có địa vị rất đáng kinh sợ trong Đại La Thiên quân.

Băng Thanh lạnh lùng gật đầu:

- Chắc là đang cố đột phá Chí Tôn tam phẩm, cũng chẳng biết hắn có thể thành công hay không.

- Cũng khá là nóng vội nhỉ.

Một gã thống lĩnh lên tiếng, lắc đầu, Mục Trần vào đây tu luyện mới hai tháng, muốn đột phá thì đúng là quá khả năng.

- Hắn lụm được một viên Linh Viêm Tủy của Viêm Long Hạt, nếu có thể thuận lợi hấp thu, thành công đột phá cũng không ngoài dự đoán.

Hỏa Mị Nhi cười khanh khách.

Cả bốn vị thống lĩnh đều giật mình động dung, ai ai cũng biết rõ Viêm Long Hạt kinh khủng ra sao, ngay cả bọn họ cũng chưa hề bắt được con nào, sao Mục Trần có thể làm được?

- Hôm trước tỷ tỷ nói xử được con Linh Viêm Mãng Vương, chẳng lẽ là con Viêm Long Hạt đã huyết chiến với nó?

Băng Thanh khẽ nhíu máy, nhớ lại lời tâm sự của Hỏa Mị Nhi sau khi trở về.

- Ừm, đúng thế. Mục Trần lấy được khỏa Linh Viêm Tủy chính là của con Viêm Long Hạt kia.

Hỏa Mị Nhi gật đầu xác nhận.

- Tỷ tỷ giúp hắn như vậy, dường như cũng không hay cho lắm. Vực chủ đại nhân đã nói, tu luyện ở đây chỉ có thể tự lực cánh sinh.

Băng Thanh cau mày.

- Ta đâu có giúp hắn, là hắn tự xử đấy chứ.

Hỏa Mị Nhi cười khì, chu mỏ phụng phịu

Nghe nàng nói thế, Băng Thanh mới sửng sốt. Thân thiết với Hỏa Mị Nhi lâu nay, nàng ta chẳng khi nào nói dóc, nhưng Mục Trần với thực lực Chí Tôn nhị phẩm, cho dù Viêm Long Hạt có trọng thương, cũng tuyệt đối không phải thú quái thú hắn có thể đối phó được.

- Vực chủ muốn hắn vượt qua Cửu Cửu Viêm Long trận phải không?

Hỏa Mị Nhi đảo mắt hỏi chuyện khác.

Băng Thanh gật đầu, hỏi lại:

- Tỷ tỷ nghĩ hắn có thể vượt qua không?

- Khó!

Hỏa Mị Nhi quả quyết, nàng trầm ngâm:

- Cửu Cửu Viêm Long Trận rõ ràng là ải cho chúng ta thăng cấp thống lĩnh Đại La Thiên quân, cho dù Chí Tôn tứ phẩm, nếu không thông hiểu kỳ pháp, cũng không cách nào qua ải. Hắn có đột phá đi nữa, Chí Tôn tam phẩm làm sao mà vượt ải.

- Bất quá...

Bất chợt Hỏa Mị Nhi nhớ tới sự quyết đoán của hắn khi đối phó Viêm Long Hạt, nhất thời mím môi:

- Cái tên kia cũng không xem thường được, hắn vượt ải Cửu Cửu Viêm Long Trận, còn phải xem bản lãnh của hắn.

Đám thống lĩnh càng thêm kinh ngạc, bọn họ không ai đánh giá cao Mục Trần, vậy mà Hỏa Mị Nhi lại tỏ ra không chắc chắn lắm.

- Dù sao tới lúc đó ngồi xem thôi, thời hạn ba tháng của hắn cũng chỉ còn hơn nửa tháng.

Hỏa Mị Nhi khúc khích cười, liếc nhìn xuống biển lửa hừng hực bên dưới, mắt lóe lên kỳ lạ.

Thời gian lặng lẽ trôi qua thêm mười ngày.

Thời hạn ba tháng chỉ còn lại 5 ngày cuối cùng.

Chiến sĩ Đại La Thiên quân lúc này đều tạm dừng tu luyện, hàng ngũ chỉnh tề nghiêm trận. Đối với việc một kẻ ngoài quân mới đến lại có cơ hội vượt ải Cửu Cửu Viêm Long Trận, bọn họ cũng háo hức muốn biết kết quả thế nào.

Nhưng đến hôm nay, có khi nào tiểu tử tên gọi Mục Trần kia sợ quá rồi bỏ trốn không nhỉ?

Có lời bàn tán châm chọc, làm cho mọi người bật cười vui vẻ.

Thời gian lại trôi, chớp mắt qua thêm 3 ngày.

Hỏa Mị Nhi đang an tĩnh nhắm mắt trên một tảng đá to, bất thần trừng mắt, ngẩng lên bầu trời, từ miệng núi lửa trên cao, có vài tia sáng đang bay xuống.

Người đi đầu dáng vẻ nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng mang theo uy áp khủng bố. Trong Đại La Thiên vực này, ngoại trừ vực chủ thì không còn ai khác.

Theo sau Mạn Đà La, không chỉ có Cửu U cũng đến, mà ngay cả Tam Hoảng Cửu Vương đều tề tựu đông đủ, làm cho toàn bộ chiến sĩ Đại La Thiên quân kinh ngạc tròn mắt.

- Tên nhóc này cũng con ông cháu cha ghê nhỉ...

Hỏa Mị Nhi mỉm cười khúc khích lẩm bẩm, bất chợt nàng quay mặt nhìn xuống dòng dung nham bên dưới, một vòng xoáy đỏ rực đang khuấy đảo dung nham.

"Ầm!"

Một cột dung nham bắn lên cao, theo sau đó, một bóng người đứng trên dòng lửa đỏ xuất hiện trước mắt mọi người.

Gương mặt tuấn tú, ánh mắt thong dong, Mục Trần ngay giờ phút này cũng vừa mới hoàn thành tu luyện.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 761: Cửu Cửu Viêm Long Trận

Mục Trần xuất hiện, lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người tại Đại La Viêm Trì.

Doao động linh lực của hắn lúc này cường đại hơn, đôi mắt lấp lánh ánh sao, huơ chân múa tay cũng tản mát sức mạnh kinh người.

Hắn hiện tại mạnh mẽ hơn rất nhiều so với 3 tháng trước.

Chí Tôn phân cửu phẩm, mỗi một phẩm đều có khoảng cách rất lớn. Người bình thường muốn đột phá một phẩm phải trải qua thời gian khổ tu rất dài, thế nhưng Mục Trần có thể trong 3 tháng ngắn ngủi hoàn thành đột phá, dù nói rằng có năng lượng thần dị ở Đại La Viêm Trì phụ trợ, nhưng năng lực như thế vẫn khiến người ta tấm tắc thán phục.

- Quả nhiên thành công.

Băng Thanh chép miệng kinh nghi, hắn nhiên cảm thấy khó nghĩ khi Mục Trần thật sự có thể đột phá tam phẩm chỉ trong ba tháng.

Đại La Viêm Trì cực kỳ thuận lợi, nhưng không phải lợi ích cao đến như thế chứ...

Trên bầu trời, Cửu U nhìn thấy hắn, nụ cười kiêu sa nở trên môi, cũng không thấy kinh ngạc là bao. Dù gì biết hắn nhiều năm, cũng đã nhìn thấy hắn nhiều lần tạo kỳ tích khó tin.

Mạn Đà La cũng tỏ ra không hề chấn động, khẽ vung tay, lập tức toàn bộ chiến sĩ Đại La Thiên quân tập trung trên bình đài lớn nhất. Ai nấy đều cung kính quỳ một gối hành lễ.

- Tham kiến vực chủ.

Hỏa Mị Nhi lên tiếng trịnh trọng.

Mạn Đà La phất phất tay, dù dáng vẻ chỉ là cô bé nhỏ, nhưng khí phách bất phàm, không ai dám tỏ ra bất kích. Siêu cường giả Địa Chí Tôn, phất tay cũng đủ làm cho mọi Chí Tôn tầm thường run như cầy sấy.

- Hì hì, Cửu U à, lần này ngươi đem về một chồi non cũng khá.

Hỏa Mị Nhi tủm tỉm mỉm cười nói chuyện với Cửu U:

- Ta cũng hứng thú với tên nhãi Mục Trần này đó, hay là ngươi nhường hắn cho ta đi, để hắn gia nhập Đại La Thiên quân, điều kiện gì ta cũng chìu.

Cửu U nhìn Hỏa Mị Nhi, dáng vẻ khá hoài niệm, nhưng khi nghe cô nàng đùa cợt như vậy, vẻ mặt lập tức lạnh đi, còn chưa kịp trả lời, cô nàng tinh quái kia đã tiến sát lại bên cạnh thỏ thẻ:

- Xem ra ngươi không nỡ bỏ rồi a, hắn cũng không tệ nhỉ...

Cửu U liếc nàng ta, chẳng nói gì.

Mạn Đà La nhìn tới Mục Trần, gật gù:

- Ba tháng đã hết, nếu ngươi còn muốn đại diện Đại La Thiên vực ta tham gia Long Phượng Thiên, vậy thì phải vượt ải Cửu Cửu Viêm Long trận.

Nghe nói đến Cửu Cửu Viêm Long trận, Cửu U cau mày một chút, lo lắng ra mặt. Có lẽ cái tên này không lạ với nàng, và cũng rõ ràng hung hiểm trong đó.

- Cửu Cửu Viêm Long trận uy lực mạnh mẽ, Chí Tôn tứ phẩm không nắm kỳ pháp cũng khó xông qua, ngươi có dám không?

Mạn Đà La khích tướng Mục Trần.

Dưới sự chú ý của mọi người, Mục Trần cũng ngẩng lên, gương mặt tuấn tú mang theo nụ cười sáng lạn, hai tay đánh vào nhau, bình tĩnh đáp lời:

- Thỉnh vực chủ bày trận.

Hắn mỉm cười thong dong, dù biết đại trận hung hiểm nhưng vẫn không hề sợ hãi. Tâm tính thế này khiến cho không ít cườn giả Đại La Thiên vực thầm khen.

Chỉ một thời gian ngắn lại có thể nổi danh ở Đại La Thiên vực, hắn đúng là có chỗ hơn người.

Đương nhiên, cũng có không ít người tỏ ra dè bỉu, đa số nằm trong các chiến sĩ Đại La Thiên quân, ngay cả thống lĩnh như Băng Tâm cũng vậy, Họ cũng không phải coi thường Mục Trần, mà vì chính họ hiểu rõ Cửu Cửu Viêm Long trận hơn ai hết.

Nhớ ngày trước xông trận, đã trải qua không biết mấy lần thất bại, mới có thể hiểm hiểm vượt ải. Và rõ ràng thực lực của họ khi đó đều mạnh mẽ hơn Mục Trần hiện tại rất nhiều.

Bọn họ đã kinh qua nhiều lần thất bại, đúc kết mới có được thành công, vậy mà Mục Trần nghĩ rằng một lần xông ải có thể qua hay sao? Suy nghĩ thật nông cạn.

Mạn Đà La thì không quan tâm lắm, thái độ của Mục Trần như thế, cô nàng chỉ gật đầu:

- Ngươi đã không có ý định từ bỏ, vậy thì nếu ngươi có thể vượt ải Cửu Cửu Viêm Long trận, ta sẽ lập tức tấn thăng cho ngươi làm lục thống lĩnh Đại La Thiên quân.

Dứt lời, lập tức mọi người ồ lên kinh ngạc, nhất là các chiến sĩ Đại La Thiên quân. Họ chính là quân đội chính quy hùng mạnh nhất do chính vực chủ chỉ huy, là át chủ bài, là lực lượng nòng cốt, ngay cả Cửu Vương

cũng không có tư cách đả động tới, thế nhưng lúc này vực chủ lại ban một lời hứa cho kẻ kia có thể trở thành lục thống lĩnh.

Cửu Vương cũng chớp mắt hâm một, lòng nhủ thầm, chẳng hiểu vì sao vực chủ lại chu đáo với hắn như thế, mấy tháng trước đắc tội với Huyền Thiên điện, hôm nay lại còn bồi dưỡng hắn trở thanh thống lĩnh Đại La Thiên quân...

Hỏa Mị Nhi cũng khá kinh ngạc, nhưng chẳng hề lên tiếng chất vấn. Mục Trần nếu đủ khả năng vượt Cửu Cửu Viêm Long trận, miễn cưỡng cũng đủ năng lực trở thành thống lĩnh Đại La Thiên quân.

Cửu U cũng không nói gì, vì dù Mục Trần trở thành thống lĩnh Đại La Thiên quân, cũng vẫn hoàn toàn được phép kiêm nhiệm chỉ huy Cửu U vệ, do vậy càng thêm hy vọng hắn sẽ thành công.

Mạn Đà La nói xong, cô nàng phất tay, mọi người cảm nhận được dao động linh lực kinh khủng dâng lên từ nơi sâu trong Đại La Viêm Trì, biển dung nham nóng rực đang cấp tốc dâng lên cao.

"Đùng đùng đùng."

Dung nham cuồn cuộn, như sóng lớn vạn trượng từ vực sâu vạn nhẫn, hung lực cuồng bạo lại cho cả tòa núi lửa cũng rung chuyển.

"Uỳnh! Uỳnh!"

Những cột lửa kinh hoàng bắn lên ngút trời, như những dòng sông nham thạch to lớn.

Những dòng dung nham lao lên, rồi phân nhánh, tạo thành một biển dung nham giữa trời. Trong hải vực dung nham, những phù văn rực lửa không ngừng xuất hiện.

"Gràoooooo!"

Phù văn hội tụ, mơ hồ vang lên những tiếng gầm cuồng bạo, xích quang lóe sáng, chín con rồng khổng lồ xuất hiện trong biển dung nham.

Chín con cự long đỏ rực, chiếm cứ chín vùng dung nham trong hải vực, lửa cháy ngùn ngụt tỏa ra từ thân thể chúng mang theo uy áp kinh người, làm cho không ít kẻ biến sắc.

Họ nhận thấy rõ chín con cự long kia cực kỳ mạnh mẽ, và mấu chốt chính là bọn nó toát ra khí tức không phải đơn thuần do linh lực tạo thành, mà còn có uy áp Long tộc chân chính.

- Chín con Nham Tương Long này không hoàn toàn là hư ảnh, mà là hóa thân của thượng cổ Viêm Long, vì lý do nào đó tinh huyết của chúng tồn tại sâu trong Đại La Viêm Trì rồi hình thành, chỉ cần còn dung nham ở chốn này, chúng sẽ vĩnh viễn bất diệt.

Mạn Đà La nhẹ nhàng cất tiếng.

Mục Trần trừng mắt, những con cự long kia toát ra dao động kinh thiên, Chí Tôn tứ phẩm cũng không dám đối đầu, khó trách ải này lại dành cho việc tuyển chọn thống lĩnh Đại La Thiên quân.

- Đại trận đã bày, nếu đã chuẩn bị chu đáo thì cứ tiến vào. Có điều khi đã vào trận, chỉ có thể dựa vào sức lực chính mình, dù ngươi lâm vào hiểm cảnh cũng không có bất cứ ai giúp đỡ. Nhiều năm nay, không ít cường giả là chiến sĩ Đại La Thiên quân đã bỏ mạng khi vượt ải.

Mạn Đà La mỉm cười thản nhiên:

- Cho nên, bây giờ ngươi đổi ý còn kịp.

Mục Trần hít một hơi kềm chế sợ hãi, Cửu Cửu Viêm Long trận quả nhiên kinh khủng đáng sợ, nhưng không thử thì khó bắt được hắn lui bước.

Ánh mắt bình tĩnh trở lại, hắn không trả lời, lao đi như tia chớp xông vào đại trận dung nham trùng trùng giữa không trung lòng núi lửa.

Càng đến gần, khí tức nóng rát ập vào mặt, cứ như chuẩn bị bước chân vào một cái lò thiêu sống. Nhiệt độ cỡ này, vàng đá cũng phải tan chảy, rõ ràng trong đại trận sẽ càng hung hiểm hơn nữa.

Dầu vậy Mục Trần vẫn không giảm tốc độ, linh lực tuôn ra, hắn tăng tốc lao nhanh vào trong biển lửa.

"Ầm!"

Ngay khi xâm nhập đại trận, nhiệt độ kinh khủng ập tới, dung nham cuộn trào như Thái Sơn áp đỉnh, khí thế muốn nghiền nát hắn ra cám.

Công kích bất ngờ không làm cho hắn bối rối, chân giậm mạnh giữa không, kim quang lóe sáng, triệu hồi Đại Nhật Bất Diệt thân.

"Bùm!"

Dung nham ác liệt trùng kích vào Đại Nhật Bất Diệt thân, chảy xuống thân hình khổng lồ, nhiệt độ cực cao làm cho kim pháp thân sáng rực lên.

Mục Trần xuất hiện trên đỉnh đầu pháp thân, ngạo nghễ nhìn vào biển lửa mênh mộng, ánh mắt sắc bén lăng lệ. Hắn nhìn quanh tám hướng đại trận, tám cặp long nhãn rực lửa đang yên lặng nhìn hắn, dao động linh lực càng lúc càng thêm cuồng bạo.

- Cửu Cửu Viêm Long trận ư? Để ta lĩnh giáo xem thử ngươi hung hiểm thế nào!

Mục Trần hít bào ngụm khí nóng như lửa, mắt sắc như dao, ngay sau đó chân giậm mạnh, Đại Nhật Bất Diệt thân phóng lên cao, bàn tay khổng lồ nắm chặt, Đại Tu Di Ma Trụ xuất hiện, cái bóng khổng lồ mang theo sức mạnh khủng bố quét xuống, hướng tới công kích một con viêm long.

Đại trận lợi hại thế này, Mục Trần không nghĩ mình có thể yên lặng xem kỳ biến, đương nhiên chỉ có thể tiên hạ thủ vi cường.

Và cách thức đó làm cho không ít cường giả bên ngoài tỏ ra giật mình.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 762: Nhiên Thiên Phù

"Ầm!"

Đại Tu Di Ma Trụ với hung sát khí ngập tràn quất xuống, cái bóng khổng lồ theo sau là linh lực cuồn cuộn như thác, hướng tới một con viêm long dung nham.

Mục Trần vừa ra tay là dốc sức đánh hết mình, hắn cảm nhận rõ ràng nguy hiểm rợn người toát ra từ cái Cửu Cửu Viêm Long Trận này, năng lực của đại trận tuyệt đối vượt xa những suy tính của hắn, nếu như còn chủ quan thăm dò e rằng chỉ có rước nhục mà thôi.

Bị một cây gậy từ phía trên bổ xuống, phủ bóng khắp người, nhưng con viêm long rõ ràng không hề tỏ ra muốn tránh né, đôi mắt rực lửa dường như lóe sáng, nó há to cái mồm hung hãn, xích quang bừng sáng, tạo thành một tấm Long Lân Thuẫn to cả trăm trượng.

Long Lân Thuẫn tỏa hào quang chói mắt, nhìn thì có vẻ không dày, nhưng dao động toát ra phẩm chất vô kiên bất tồi, lơ lửng giữa trời, mặc tình đón nhận cú đập trời giáng của ma trụ.

"Bang!"

Cú vỗ làm vang lên một tiếng chói tai như chuông đồng, kình lực bắn ra xung quanh, tạo thành cuồng phong thét gào.

Sắc mặt Mục Trần sau đòn công kích cũng khó coi thấy rõ, vì phản lực dội lại từ Long Lân Thuẫn cực kỳ khủng bố, chấn bay Đại Tu Di Ma Trụ.

Chỉ là một con Viêm Long thôi mà đã khó chơi thế này, nếu chín con cùng xuất hiện, hắn làm sao mà đối phó...?

"Gràoooooooo!"

Ý nghĩ vừa xẹt qua ngang đầu, những tiếng gầm đáng sợ như cho hắn đáp án, làm hắn kinh nghi trợn trừng nhìn quanh. Trong biển dung nham rực lửa, chín con rồng đầy dung nham đã lao tới, những cặp mắt đỏ rực hung hãn khóa chặt vào hắn, vảy rồng nóng chảy trên thân dựng ngược, sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào.

"Uỳnh uỳnh!"

Thân hình khổng lồ của chín con viêm long run lên, xích quang ngập tràn, long lân dựng đứng trên thân bắn xuống ào ào như mưa rào mùa hạ, tập trung vào Mục Trần.

Mỗi chiếc vảy rồng bóng loáng và sắc nhọn lợi hại, không gian bị nó cắt qua để lại một hư ảnh mờ ảo, sắc mặt Mục Trần càng thêm khó coi run rẩy.

Hít một hơi, đôi mắt đen lóe lên, kim ảnh to lớn xuát hiện ngoài thân thể hắn, che chở bảo vệ, thế gian vạn pháp cũng khó mà lay động.

"Beng beng kang kang kanh kanh banh kanh cua"

Long lân lao tới tấn công pháp thân, nhưng khi sắp chạm vào mục tiêu, còn cách khoảng 1 trượng thì cái bị nổ, cái bị bật văng đi, rơi rớt xuống dưới, kình lực còn lại đánh vào pháp thân kim sắc, nhưng rõ ràng chẳng mấy uy hiếp tới pháp thân đã được rèn luyện qua Đại La Kim Thân.

- Chí Tôn pháp thân của hắn thật đặc biệt.

Chiến sĩ Đại La Thiên quân không ít người nhìn ra sự mạnh mẽ của Đại Nhật Bất Diệt thân.

- Uy lực Cửu Cửu Viêm Long Trận nào chỉ có thế, mọi chuyện chỉ mới bắt đầu thôi, tiếp theo mới đáng xem.

Băng Thanh tay khoanh trước ngực, mặt vẫn tỉnh như không. Mục Trần cũng không phải hạng ngu xuẩn, đã dám xông trận tất nhiên phải có thứ để tự tin, do vậy vài màn dạo đầu hắn vượt qua được thì cũng không có gì đáng nói.

Và rõ ràng, Cửu Cửu Viêm Long Trận cũng không chỉ có nhiêu đó mà thôi.

Mọi người ở đây đều chú ý theo dõi vùng hải vực dung nham kia, pháp thân kim sắc khổng lồ vẫn yên tĩnh vững như bàn thạch, khí thế ngút ngàn.

"Gràoooooooo!"

Tiếng long ngâm hùng hồn dữ tợn vang rền, mang theo long uy hùng tráng. Chín con rồng vẫn ở đó, xích quang chạy khắp thân rồng, vô số long lân bắn đi làm cho thân thể chúng trơn mượt, nhưng ngay lúc này một bộ vảy khác từ trong cơ thể mọc ra, trở lại vẻ uy nghi vốn có, hai mắt rồng hung tợn lập lòe, cái miệng rộng cùng lúc há to.

"ruỳnh!"

Hải vực dung nham cuồn cuộn sôi trào, trong nham tương bắn ra chín cột dung nham nham to lớn, những tia hồng quang xoắn theo cột lửa leo lên, tập trung vào chín miếng phù văn cổ hừng hực bốc cháy.

Phù văn kia đỏ một cây như lửa cháy, dung nham hừng hực, ngay khi nó xuất hiện, nhiệt độ khủng bố càng tăng thêm, không gian đỏ ngầu, như vạn hỏa phần thiên, thanh thế át trời mây.

- Đó là Cửu Long Nhiên Thiên phù.

Băng Thanh trừng mắt nghiêm túc, hắn nhiên sát chiêu của Cửu Cửu Viêm Long Trận này nàng không lạ gì, ngày xưa xông pha phá trận, đã

gặp nó không biết bao nhiêu lần, cũng thất bại trở ra tốn không ít thời gian.

"Ầm!"

Chín mảnh Nhiên Thiên phù xuất hiện, hỏa diễm bốc cao, rồi hóa thành chín luồng xích quang, xẹt qua không gian như lưu tinh, xoáy vòng quanh Mục Trần cách phạm vi nghìn trượng, nhiệt độ kinh khủng như đang bắt đầu phá vỡ không gian bên trong.

Mục Trần cũng nghiêm túc cực kỳ, nhiệt độ đáng sợ đang cuốn tới, rõ ràng làm cho bề mặt Đại La Kim Thân của Đại Nhật Bất Diệt thân cũng nhạt dần đi.

- Không thể để cho mấy cái phù văn kia bay lòng vòng như thế này hoài được.

Mục Trần cau mày, chín đạo phù văn cổ xoắn lấy hắn vào giữa, làm cho nhiệt độ càng lúc càng kinh khủng, nếu cứ kéo dài e rằng Đại Nhật Bất Diệt thân cũng bị nung chín.

Cửu Cửu Viêm Long Trận cũng chẳng hiền lành gì.

Mục Trần nhếch môi, đứng trên đỉnh đầu Đại Nhật Bất Diệt thân, hai tay vươn ra, bàn tay xoay tròn, một bên xuất hiện tử hỏa bập bùng, một bên vô sắc lôi điện lập lòe.

- Cái gì thế, hai luồng linh lực thuộc tính bất đồng?

Mục Trần vừa ra tay, cả đám cường giả trong vùng kinh ngạc thất thanh, với nhãn lực của họ hẳn nhiên dễ dàng nhìn ra tính chất của hai nguồn linh lực hắn đang thi triển, và rõ ràng đều là sức mạnh thần dị cực kỳ cường đại của hai loại vật chất cường thịnh nào đó.

"Ầm!"

Chín khỏa phù văn rung lên, hóa thành chín khối cầu hỏa thiên thạch hướng tới Mục Trần.

Nhiệt độ nóng chảy cuốn tới, làm cho thể tích Đại Nhật Bất Diệt thân không ngừng co lại. Năng lượng phù văn quá mạnh, e rằng nếu hứng phải công kích này, Đại Nhật Bất Diệt thân cũng tức khắc tan vỡ.

Phải nhanh chóng giảm uy lực của chúng.

Mục Trần giậm chân phóng lên cao, hai tay múa may dạt qua dạt lại như bài sơn đảo hải, hai luồng năng lượng gào thét tuôn ra, một chứa tử hỏa, một mang theo lôi âm vang vọng. Hiện tại hắn vẫn chưa có cách nào dung hợp hoàn mỹ hai loại thuộc tính năng lượng này, nhưng dù tách biệt chúng vẫn mang uy lực vượt xa cường giả Chí Tôn tam phẩm tầm thường.

Hai luồng năng lượng bắn ra, mạnh mẽ va chạm với hai khỏa hỏa thiên thạch do phù văn hóa thành.

"Ầm!"

Không gian nơi đó rung chuyển, hải vực dung nham cũng bạt đi ít nhiều.

Nhiều cường giả nheo mắt quan sát vị trí va chạm, dung nham dạt ra, hai khỏa vẫn thạch hoàn toàn bị chấn nát.

- Thực lực Chí Tôn tam phẩm cũng đủ sức đánh nát Nhiên Thiên phù?

Vài người giật mình, năng lượng Cửu Long Nhiên Thiên phù có chín đạo, mỗi đạo đều khiến cường giả Chí Tôn tam phẩm phải bó tay, vậy mà lúc này chín đạo tề tựu, dốc toàn lực cũng chẳng lay động được nó, ai mà ngờ Mục Trần nháy mắt đã chấn nổ hết hai.

- Linh lực của hắn có dung hợp hai nguồn kỳ lực thiên địa.

Hỏa Mị Nhi nháy mắt liếc ngang đã nhận ra nguồn gốc sự lợi hại trong linh lực của Mục Trần.

- Cơ mà chỉ đánh được có hai đạo Nhiên Thiên phù vẫn cón chưa ổn.

Trong đại trận, làm như biết suy nghĩ trong lòng mọi người, hắn nhìn dung nham đang trút xuống trên cao, tay kết ấn như chớp, thiên địa lại phát động dao động khác lạ.

Cửu U, Hỏa Mị Nhi và cả chư vương đều giật mình, hiển nhiên là phát hiện ra.

- Đó là....?

Băng Thanh và mấy thống lĩnh khác kinh ngạc ra mặt, không gian trên đầu Mục Trần biến dạng dữ dội, ba đóa hắc liên từ hư vô hiện ra, thình lình và đột ngột, dao động tản mát cũng tuyệt đối hơn hắn những kỹ năng tầm thường.

- Linh trận!

Có người khác cũng phát giác kêu lên, trận văn phức tạp và dao động đặc biệt đúng là của linh trận mới có.

- Hắn còn là một Linh Trận sư?

Băng Thanh kinh ngạc tròn mắt, cái này quả là ngoài dự đoán, dẫu sao họ đều chưa bao giờ nhìn thấy Mục Trần thi triển linh trận.

Linh trận với ba đóa hắc liên, dĩ nhiên chính là Yêu Liên Đồ trận, hình thái tam liên. Thực lực Mục Trần hôm nay cùng với thành tựu về mặt linh trận, muốn bố trí Yêu Liên Đồ trận hiển nhiên cường đại hơn xưa nhiều.

"Véo véo véo"

Tam liên bắn ra, ba luồng u quang hung hãn chặn đánh ba đạo Nhiên Thiên phù, linh lực bùng nổ, chấn nát chúng ra.

Thế nhưng công kích trùng điệp của Nhiên Thiên phù vẫn còn lại đến 4, nhanh như chớp giật kéo đến trong phạm vi trăm trượng xung quanh bao vây hắn, không gian biến dạng kịch liệt như bị thiêu đốt.

Bây giờ có muốn chặn cũng không còn kịp nữa.

Mọi người căng mắt quan sát, lúc này hắn sẽ làm gì?

Mục Trần chỉ thở ra một hơi, chắp tay trước ngực, Đại Nhật Bất Diệt thân cũng bắt chước hành động như thế, vẻ mặt Mục Trần trở nên cương liệt.

Chặn không kịp nữa, vậy thì tới luôn, Đại Nhật Bất Diệt thân của ta cũng không yếu đến vậy!

Kim quang rực rỡ bộc phát từ giữa trán pháp thân, vầng liệt nhật xuất hiện, tỏa ra một dòng chất lỏng kim sắc bao phủ Đại Nhật Bất Diệt thân.

Bốn viên thiên thạch Nhiên Thiên phù ầm ầm lao tới, hung hăng nện vào thân hình khổng lồ của Đại Nhật Bất Diệt thân.

"Đùng đùng!"

Không gian rung chuyển, những vết rạn nứt lan ra như mạng nhện, xích quang càn quét thiên địa.

Mọi người đều căng mắt chú ý.

- Năm (?) viên Nhiên Thiên phù, dư sức trọng thương một gã Chí Tôn tứ phẩm!

Đại La Thiên quân có người lên tiếng, ai nấy cũng thở ra, biểu hiện của Mục Trần cũng rất khá, nhưng đâu dễ chịu nổi Cửu Long Nhiên Thiên phù, nói dễ hơn làm.

- Không đúng...

Bất chợt có người thất thanh.

Mọi ánh mắt đều nhìn đến vị trí trung tâm bão lửa, thân hình khổng lồ đầy kim quang vẫn sừng sững giữa không, vầng liệt nhật sau gáy tỏa ánh sáng tứ phía, tư thái cực kỳ rung động làm cho bao cường giả phải im lặng

Vì gã khổng lồ đó hoàn toàn không sứt mẻ tí nào!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 763: Tinh Huyết Thượng Cổ Viêm Long

Kim quang rực rỡ giữa không, phá tan bầu không khí nóng bỏng, tư thái uy mãnh làm cho không ít cường giả trong lúc này có điểm biến hóa, nhãn thần nghiêm túc.

Dù năm (?) viên Nhiên Thiên phù cũng không thể gây ra tổn thương gì đối với pháp thân của Mục Trần.

Công kích hung mãnh cỡ đó, Chí Tôn tứ phẩm cũng phải hết sức mà né!

- Sao lại như vậy?

Mấy thống lĩnh cũng kinh ngạc ra mặt, bản thân họ đã từng thể nghiệm uy lực của Nhiên Thiên phù, không thể nào nghĩ được một tiểu tử Chí Tôn tam phẩm có đủ khả năng chống cự nổi công kích dữ dội đó.

- Há há, ta đã nói từ đầu rồi, tiêu tử này đâu có đơn giản.

Hỏa Mị Nhi mỉm cười đắc ý, nhưng rõ ràng đôi mắt lung linh cũng khá kinh ngạc. Nàng kinh ngạc vì cảm nhận thấy dường như pháp thân của Mục Trần cường hãn có phần hơi quá đáng.

Mục Trần lại leo lên đầu Đại Nhật Bất Diệt thân, chân giậm mạnh xuống, vầng liệt nhật rực rỡ từ giữa trán chảy xuống thân hình khổng lồ.

"Ầm!"

Đại Nhật Bất Diệt thân lao ra, cực tốc như điện quang hỏa thạch, chớp mắt đã xuất hiện ngay vị trí một con cự long, kim chưởng như sấm

sét nện vào đầu rồng, kình lực kim sắc bộc phá.

"Đùng!"

Ánh sáng chói lòa, con cự long dung nham chẳng kịp kêu một tiếng nổ tung, dung nham bắn đầy không trung..

Thần thông Đại Nhật Bất Diệt thân, nhất dương lực ra tay cực tốc liệp sát một đầu Viêm Long.

Tình huống bất ngờ làm cho nhiều cường giả trầm trồ, sự quả quyết và ra tay hung mãnh như vậy, rõ ràng Mục Trần cũng nghĩ rằng không nên để chín con cự long mặc sức tung hoành, vì cho dù pháp thân có cường hoành, cũng khó mà kiên trì mãi được.

"Vèo!"

Giết xong một con, Mục Trần chẳng hề dừng lại, lắc mình xông tới vị trí một con cự long khác.

"Gràoooooooo!"

Nhưng lúc này đám Viêm Long cũng không mặc tình cho hắn tung hoành, gầm lên giận dữ đe dọa, long trảo rực lửa dung nham cào tới vồ lấy pháp thân khổng lồ.

Long trảo phá không, tám đòn công kích đáng sợ phủ kín xung quanh Mục Trần, khiến hắn không tránh né được, nhưng hắn vẫn bình tĩnh thay đổi ấn pháp, giữa trán Đại Nhật Bất Diệt thân, vầng liệt nhật lại tỏa hào quang thêm rực rỡ.

Hiển nhiên, lúc này hắn vận chuyển sức mạnh nhất dương lực lên cực hạn.

Đại Nhật Bất Diệt thân ngạo nghễ giữa trận, tay khổng lồ nắm chặt, Đại Tu Di Ma Trụ xuất hiện, kim quang hòa quyện vào hung sát khí, ảnh

côn liên miên, hung bạo xuất động, liên tiếp tấn công vào tám cái long trảo ập tới.

"Ầm! Ầm!"

Sức mạnh hung bạo tàn phá tứ tung, mọi người nhếch mép nhìn lên không, Mục Trần và tám con Viêm Long quấn lấy nhau, công kích ác liệt, hoàn toàn từ bỏ phòng thủ.

Và trả giá là đương nhiên, chỉ mới qua chiêu mười hiệp, thân hình khổng lồ của Đại Nhật Bất Diệt thân đầy những vết ngấn của long trảo, nhưng mỗi khi dòng kim quang từ mi tâm quét ngang, thì dấu vết lại biến mất, thể trạng phục hồi lại như mới, rõ ràng lực phòng ngự tự thân của nó lúc này đã vượt quá sức tưởng tượng, gia trì thêm Đại La Kim Thân, Mục Trần hoàn toàn an tâm liều mạng cận chiến.

Trên bầu trời, Chí Tôn pháp thân khổng lồ quần đấu cùng tám con viêm long, như sư tử giữa bầy lang sói, lối đánh hung hãn bất kể sống chết làm cho nhiều cường giả ở đây cũng tim đập thình thịch. Tên tiểu tử trẻ tuổi nhưng rõ ràng hung ác chẳng kém gì người khác.

Cuồng chiến cũng không lâu, chỉ mười phút sau, bốn con viêm long nữa bị Đại Tu Di Ma Trụ đập cho vỡ nát. Chí Tôn pháp thân của Mục Trần cũng đầy những vết xước đỏ thẫm dung nham khắp thân, với năng lực chữa trị cực tốt của nó cũng khó mà cấp tốc chữa trị ngay được.

Trên bầu trời lúc này chỉ còn lại ba (?) con viêm long dung nham.

- Lợi hại a.

Không ít cường giả tấm tắc.

Hỏa Mị Nhi, Băng Thanh và mấy thống lĩnh lại lắc đầu cười thầm.

- Nếu hắn tiếp tục như vậy, thì chuẩn bị lôi xác hán ra là vừa.

Mạn Đà La chỉ nhàn nhạt bình luận.

Cửu U giật mình khẽ biến sắc, nàng cũng không nghe nhiều về cái Cửu Cửu Viêm Long Trận này, nên không rõ lắm ý tứ của vực chủ.

Mạn Đà La chẳng giải thích gì. Bên trong đại trận, dung nham cuồn cuộn bất thình lình chuyến biến dữ dội, những cột dung nham bừng lên, tiếng long ngâm lại vang rền, những long trảo sắc bén lại thò ra, rồi sáu cái đồng rồi lao ra từ trong biển lửa.

Cửu long lại hiện, khí tức thập túc, xem ra màn khổ chiến vừa rồi của Mục Trần hoàn toàn vô dụng!

Không chỉ Mục Trần phát hoảng, những cường giả không rõ ràng lắm về Cửu Cửu Viêm Long Trận cũng tròn mắt kinh ngạc.

Bao nhiêu cường giả nghi hoặc không giải thích nổi, nhưng xem như đã được biết qua sự khủng bố của Cửu Cửu Viêm Long Trận, khó trách được đem làm tiêu chí chọn thống lĩnh cho Đại La Thiên quân.

- Chỉ biết hung hăng cuồng chiến với đám rồng đó thì chẳng cách nào phá được trận.

Hỏa Mị Nhi lẩm bẩm.

Trong nham tương, Mục Trần cau mày nhăn nhó. Cửu Cửu Viêm Long Trận chẳng hề đơn giản, bầy Viêm Long kinh khủng này, xem ra đánh nát chúng nó cũng không phá được trận, có đánh bao nhiêu lần thì cũng tái sinh bấy nhiêu lần.

Mà làm như vậy, chẳng qua chỉ tự tiêu hao linh lực của mình mà thôi.

- Sao lại như vậy?

Mục Trần nhìn quanh biển lửa hùng hậu, đột nhiên nhớ tới một câu mà Mạn Đà La vô tình nói trước khi hắn xông trận.

"Chỉ cần còn dung nham ở chốn này, chúng sẽ vĩnh viễn bất diệt."

Vốn dĩ Mục Trần không chú ý lắm, nhưng sự tình vừa rồi rõ ràng Mạn Đà La không nói phét. Chẳng lẽ phải dập tắt toàn bộ dung nham ở đây sao? Cái chuyện đó rõ ràng là không thể, đại trận này nối liền với hỏa mạch dưới lòng đất, phá bằng niềm tin à?

Mục Trần nhìn trân trân vào hải vực dung nham cuồn cuộn, ánh mắt đột nhiên lóe lên. Trước đó, hắn đã mơ hồ cảm nhận đường sâu trong đại trận, dường như có những dao động đặc biệt khác lạ.

"Vù!"

Mục Trần đột nhiên nhún mình, thân hình lao thẳng xuống dòng dung nham trong đại trận.

"Gràoooooooo!"

Chín con Viêm Long gầm rú, lao tới cản đường. Đại Nhật Bất Diệt thân lại phát sáng rực rỡ, Đại Tu Di Ma Trụ càn quét mở đường, hoàn toàn đánh lui bọn nó.

"Bụp bụp"

Mục Trần chui tọt vào dòng dung nham, làm cho rất nhiều người kinh ngạc ra mặt, thế nhưng Mạn Đà La, Hỏa Mị Nhi và cá thống lĩnh lại có ánh mắt khác.

Mục Trần sau khi xông vào dung nham, cấp tốc lặn sâu xuống, tử viêm bọc bên ngoài hộ thể, cảm ứng của hắn từ từ lan ra, chỉ chốc lát sau hắn cứng người, mắt nhìn xuống dưới.

Sâu trong dung nham, có chín khối cầu đỏ rực lơ lửng, bên trong mỗi khối cầu một dòng tinh huyết lưu chuyển, tựa như một con Viêm Long đang ẩn mình trong đó, toát ra dao động kinh người.

Hơn nữa, còn có một chiếc vảy rồng hừng hực cháy, khí tức kinh khủng làm cho Mục Trần sợ hãi.

- Tinh huyết thượng cổ Viêm Long!

Mục Trần nhìn vào chín giọt máu đỏ rực, rốt cục hiểu ra. Thì ra dung nham cuồn cuộn không ngừng tái sinh cự long là nhờ có thứ này, nếu không phá nát nó, hắn không thể phá trận đi ra.

Nhưng dù cho đã tìm ra được nguồn, muốn phá nó cũng không phải đơn giản. Dù chỉ là vài giọt máu, nhưng mơ hồ nhận thấy rõ sự đáng sợ của loại tinh huyết nhất đẳng này, e rằng ngày xưa nó phải lừng lẫy thiên hạ.

Có điều dù không dễ cũng phải ra tay.

Mục Trần hít một hơi, mắt nhắm lại.

Phía bên ngoài, Mạn Đà La vung tay tạo thành một màn chiếu linh lực, hình ảnh phản chiếu tình hình sâu bên dưới dung nham, Mục Trần đang phân vân trước chín giọt tinh huyết thượng cổ Viêm Long.

- Cuối cùng đã tìm được rồi sao.

Mạn Đà La mỉm cười:

- Chỉ có điều tinh huyết còn có vảy rồng chân chính của thượng cổ Viêm Long bảo vệ, muốn xuyên phá nó cũng chẳng dễ dàng gì.

Cửu U lo lắng ra mặt. Thượng cổ Viêm Long đứng đầu Thần Thú bảng, vả lại con Viêm Long này khi còn tồn tại nhất định phải đạt tới một cấp độ cực kỳ kinh khủng, nếu không chín giọt máu và chín cái vảy không thể nào có uy năng vô biên đến mức này.

- Yên tâm đi, chỉ cần hắn lấy được một giọt tinh huyết thượng cổ Viêm Long là vượt ải, và đó cũng là phần thưởng cho hắn.

Mạn Đà La cười nói:

- Phá vỡ toàn bộ tầng phòng ngự của long lân, các ngươi bây giờ cũng không làm được. Hỏa Mị Nhi trở thành đại thống lĩnh cũng chỉ lấy được bốn giọt tinh huyết thượng cổ Viêm Long mà thôi. Hử?

Mạn Đà La còn đang nói đột nhiệt giật mình. Trên màn hình, Mục Trần vừa mở mắt, hai con mắt lúc này tối đen hoàn toàn, cực kỳ quỷ dị.

Hơn nữa, dao động tản mát từ cơ thể hắn rõ ràng cũng quỷ dị không kém.

Cửu U nhìn thấy cảnh này, nhất thời phát hoảng.

- Đây là... Vô Thượng Tâm Ma Kinh, trạng thái Tâm Ma?

Chương 764: Trạng Thái Tiểu Tâm Ma

Mục Trần nghiêm trang đứng giữa dòng nham thạch, hai con mắt tối đen như hắc động, nhìn xấu như quỷ, tóc của hắn lúc này cũng dài ra lôi thôi, rối tung.

Biến hóa kỳ lạ của hắn thu hút chú ý của tất cả cường giả, ngay cả Mạn Đà La cũng nghi hoặc, hiển nhiên chưa bao giờ biết bản lĩnh này của Mục Trần.

- Dao động linh lực của hắn cũng không mạnh lên.

Phía sau Mạn Đà La sau lưng, Thiên Thứu hoàng nhíu mày tự vấn. Mục Trần đúng là không vì biến hóa này mà trở nên mạnh hơn, thậm chí liếc qua cũng thấy hắn còn trở nên yếu đi.

Nhưng chẳng hiểu vì sao lại cảm thấy hắn nguy hiểm hơn trước nhiều. Biến cố này thật sự làm cho những đại gia kiến thức sâu rộng như Thiên Thứu hoàng cũng bị mê hoặc.

Ở đây chỉ có Cửu U là biết rõ, vì Vô Thượng Tâm Ma Kinh kia cả hai cùng nhau kiếm được, chỉ có điều nàng kinh ngạc là Mục Trần chỉ trong vài tháng ngắn ngủi lại có thể mày mò ra được phương pháp tu luyện Vô Thượng Tâm Ma Kinh chân chính.

Mà biểu hiện của hắn, rõ ràng là đã sơ thành.

Thiên phú như thế, thông minh như thế, Cửu U cũng phải thầm tán thưởng trong lòng. Hắn thật sự có tư chất vô hạn.

Bên trong dung nham, Mục Trần hai mắt tịch mịch như lỗ đen, yên lặng nhìn vào những khối cầu tinh huyết thượng cổ Viêm Long. Hắn bình tĩnh một cách kỳ lạ, cứ như trời đất sụp xuống cũng không làm hắn động dung.

Cái sự bình tĩnh lạnh lùng này đại diện cho lý trí tuyệt đối, không vì bất kỳ cái gì tác động mà thay đổi.

Đây chính là trạng thái Tâm Ma!

Mục Trần sờ tay lên ngực, một khối châu thể nhỏ như hạt đậu chậm rãi thành hình.

Tâm Ma chủng!

Mấy tháng được U Minh Tâm Ma Lôi liên tiếp đánh vào tim, năng lượng của nó đã có thể tinh luyện thành Tâm Ma chủng!

Thứ này không khiến thực lực Mục Trần đề thăng, mà khiến hắn có được trạng thái lý trí tuyệt đối, giúp cho hắn phô bày thực lực ở cấp độ cực kỳ hoàn mỹ.

Với trạng thái này, không gì có thể quấy nhiễu tinh thần của hắn, khi đối mặt hiểm cảnh tử địa, còn có thể tìm ra được một tia sinh cơ từ mặt hồ tinh thần tĩnh lặng.

Mục Trần hiện tại vẫn chỉ mới ngưng luyện sơ bộ được hình thái Tâm Ma chủng, chỉ có thể xem như mới chạm tới cảnh giới tầng thứ nhất của trạng thái Tâm Ma, tiểu Tâm Ma. Một ngày mà hắn có thể đạt đến trình độ đại Tâm Ma, chẳng biết uy năng sẽ nâng lên như thế nào. Khó trách Lôi Thần cung chủ với trình độ đại viên mãn có thể chiến đấu với Thiên Chí Tôn.

Mục Trần duỗi tay ra, rồi nắm chặt lại, cảm giác khống chế tinh diệu từng chi tiết sức mạnh làm cho hắn mê say vô cùng.

"Ầm!"

Dung nham rung chuyển truyền đến dao động cuồng bạo, chín con rồng lao tới, định tấn công Đại Nhật Bất Diệt thân, đuổi Mục Trần ra khỏi vùng lãnh địa trí mạng của chúng.

- Các ngươi thấy sợ rồi sao?

Gương mặt lạnh lùng của Mục Trần khẽ động, năm ngón tay vươn tới chín giọt máu Viêm Long.

"Gràoooooooo!"

Bất ngờ những giọt tinh huyết kia phát ra tiếng gầm dữ dội, cuồn cuộn bên trong như có chín con rồng nhỏ đang phẫn nộ. Chín cái vảy bảo vệ bên ngoài bắn ra xích quang.

"Ầm ầm ầm."

Dòng dung nham ở bên phía đó lưu động mãnh liệt, dường như đang tụ lại thành Viêm Long.

Phía ngoài trận, mọi người chăm chú quan sát, ai nấy đều muốn biết xem Chí Tôn tam phẩm như Mục Trần có đủ năng lực phá vỡ phòng ngự long lân để cướp lấy tinh huyết hay không?

Năm ngón tay của Mục Trần búng ra.

Không gian chuyển động lan đi như sóng, như có vật gì đó vô hình đang chạy trong không gian, lôi âm rít lên dữ dội.

Dung nham bị sức mạnh vô hình xé toạc, nhanh như chớp đã lan tới đám tinh huyết Viêm Long.

Long lân đang bảo vệ tinh huyết cũng vang lên những tiếng ù ù kỳ lạ, hào quang đỏ thẫm bộc phát, một đạo long văn xuất hiện, tạo thành lớp phòng thủ cường đại, bảo vệ tinh huyết.

"Roẹt!"

Lôi âm vô sắc vô hình ập tới, chớp mắt oanh kích vào màn hào quang có long văn kia.

"Bùm!"

Lôi âm va chạm vào, nhưng kinh ngạc là màn phòng thủ của long lân không hề rung động, còn tinh huyết thượng cổ Viêm Long lại kịch liệt nổi sóng, vang lên những tiếng gào thét đau đớn.

Chúng nó dường như bị tổn thương, nhưng rõ ràng màn chắn phòng ngự của long lân vẫn hoàn mỹ vô khuyết, chẳng hề có dấu hiệu bị phá vỡ.

Mục Trần lẳng lặng nhìn vào những giọt tinh huyết đang run rẩy, ngón tay lại búng ra.

Lôi âm lại rít lên xông tới.

"Bùm!"

Chín giọt tinh huyết Viêm Long không thể cầm cự được, bị đánh văng ra, va vào lớp chắn phòng ngự phía sau, phá vỡ nó rồi văng ra ngoài khỏi sự bộ của long lân.

"Véo!"

Vị trí Mục Trần đứng khi nãy chỉ còn lại tàn ảnh, còn chân thân của hắn đã lao đến vị trí chín giọt tinh huyết bị bắn văng đi, giơ tay hút lấy tất cả.

"Gràoooooooo!"

Chín giọt tinh huyết vẫn không cam chịu, gào lên như muốn tr61n thoát, thế nhưng hai luồng linh lực hùng mạnh trào ra từ cơ thể Mục Trần, một cháy bừng tử hỏa, một lẹt xẹt lôi điện vô hình.

Hai luồng linh lực có thuộc tính sức mạnh khác nhau nhưng lại cân bằng một cách kỳ diệu, hỗ trợ nhau tạo thành một khối cầu hào quang giam khốn chín giọt tinh huyết vào trong.

Khống chế sức mạnh hoàn mỹ như thế, trạng thái bình thường đương nhiên Mục Trần còn kém xa mới đủ khả năng làm được.

"Xẹt xẹt"

Tinh huyết bị đoạt mất, chín mảnh long lân phát sáng dữ dội, bắn ra mãnh liệt, nhanh như điện công kích Mục Trần.

Công kích cực nhanh, căn bản hắn không thể né tránh.

"Ầm ầm."

Bất ngờ dung nham bị phá tan, một bàn tay khổng lồ kim sắc thò vào, chụp lấy Mục Trần.

"Bùm bùm"

Long lân bắn trúng bàn tay đó, nháy mắt làm nó vỡ nát, nhưng cùng lúc đó một bóng người bay vút lên, vài cái chớp mắt đã ra khỏi bề mặt dung nham.

Hải vực dung nham lúc này cực kỳ hỗn độn, chín con Viêm Long đang chảy ra như sắp bị diệt, có lẽ vì tinh huyết đã bị cướp mất, không còn chủ thể khống chế tạo hình cho chúng nó.

Cửu Cửu Viêm Long trận đã mất đi sức mạnh hạch tâm, rõ ràng là đã bị phá, sắp tan nát.

Mục Trần đứng giữa không trung, mái tóc dài phất phới cùng đôi mắt tịch mịch lẳng lặng nhìn ra ngoài, không chút động dung.

- Sao lại như thế...

Nhiều cường giả vẫn còn đang kinh ngạc, đặc biệt là năm vị thống lĩnh Đại La Thiên quân đều trừng mắt hoảng hồn khó tin.

Mục Trần cướp sạch toàn bộ 9 giọt tinh huyết? Hỏa Mị Nhi ngày trước tấn thăng đại thống lĩnh cũng chỉ cướp được 4 giọt mà thôi. Chẳng lẽ Mục Trần còn mạnh hơn Hỏa Mị Nhi ngày trước?

Hiển nhiên không thể nào!

- Thứ đó là....

Mạn Đà La nheo mắt nhìn Mục Trần, dò hỏi:

- U Minh Tâm Ma Lôi sao? Khó trách hoàn toàn bỏ qua phòng ngự long lân, tấn công trực tiếp vào khí tức Viêm Long trong tinh huyết.

- U Minh Tâm Ma Lôi?

Đám cường giả phía sau nghe nói liền thất thanh. U Minh Tâm Ma Lôi nổi tiếng có thể xuyên qua phòng ngự vật lý, tạo thành thương tổn trong tâm linh, phương thức công kích cực kỳ quái đản. Không ngờ được, Mục Trần lại có thể dùng nó khắc chế tinh huyết thượng cổ Viêm Long.

- Tinh huyết thượng cổ Viêm Long vẫn còn sót lại ý chí của chân thân, những tàn linh này cực kỳ e ngại lôi âm, không ngờ lần này hắn lạ may mắn vừa hợp như thế.

Mạn Đà La thản nhiên nói.

Mọi người cũng thở dài, đúng là may mắn, chứ bằng không thì bọn mang tiếng cường giả này chắc phải lao đầu vào biển dung nham tự tận cho khỏi xấu hổ. Chuyện mà họ cố gắng hết sức làm cũng không xong, một gã Chí Tôn tam phẩm lại hoàn thành một cách hoàn mỹ, thật là bẽ mặt.

- Vậy lần này tính sao?

Cửu U hỏi.

Mạn Đà La cười nhạt:

- Đương nhiên là thắng, thế gian nào có chuyện như vậy mà gọi là gian lận? Chỉ cần chiến thắng, thủ đoạn gì mà không được, đó cũng là bản lĩnh đó chứ. Trong một thời gian ngắn mà hắn có thể tìm ra cách phá trận, lại khống chế U Minh Tâm Ma Lôi tốt như vậy, đâu phải chỉ có trùng hợp.

"Ầm ầm."

Mạn Đà La dứt lời đại trận dung nham lập tức tan vỡ, rơi xuống Đại La Viêm Trì nóng bỏng.

Trên bầu trời, Mục Trần bỗng nhiên run lên, đôi mắt tịch mịch trở lại bình thường, tóc dài cũng ngắn trở lại, hoàn toàn khôi phục vẻ ngoài của chính hắn trước đó.

Trạng thái Tâm Ma kết thúc, ánh mắt trở nên sinh động trở lại, mang theo vẻ mặt vui mừng.

- Từ giờ trở đi, ngươi chính là lục thống lĩnh Đại La Thiên quân.

Mạn Đà La vẫn bình thản nói tiếp.

Dưới bình đài, toàn bộ chiến sĩ Đại La Thiên quân lập tức ôm quyền cung kích, nhất tề hô vang.

- Tham kiến lục thống lĩnh!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 765: Long Phượng Lục

Mục Trần rung động nhìn xuống cảnh tượng quân đội tinh nhuệc cung kính cúi chào. Đại La Thiên quân, quân đội hùng mạnh nhất Đại La Thiên vực.

Cửu U vệ có tiềm lực rất tốt, nhưng thực lực cũng còn lâu mới sánh được. Hiện tại nếu hai quân đánh nhau, e rằng vài phút là đủ cho Cửu U vệ toàn quân nằm sải lai trên đất. Nói gì thì nói, rõ ràng chiến sĩ Đại La Thiên quân ít nhất cũng phải là cường giả Chí Tôn cảnh.

Uy lực quân đội này, e rằng trong vực chỉ có Tam Hoàng mới chống cự được, chư Vương cũng khó là đối thủ.

Đại La Thiên quân lợi hại như thế, trở thành thống lĩnh của họ đương nhiên không dễ. Dù cho hôm nay hắn đã phá trận, nhưng bản thân hiểu, trong lòng nhiều chiến sĩ dưới kia cũng chưa tâm phục khẩu phục, bởi vì thực lực của hắn bất quá cũng thuộc dạng đại trà, chênh lệch đến 2 phẩm so với các thống lĩnh khác.

Nhưng hắn cũng không thấy khó chịu, dù rằng còn thua kém, nhưng hắn có thời gian, một ngày kia từ trên xuống dưới trong Đại La Thiên quân sẽ chẳng còn ai dám coi thường hắn.

Mục Trần hạ xuống một bình đài, hướng về phía vực chủ Mạn Đà La, lòng bàn tay là một cái bình ngọc lập lòe linh lực hai màu tím và vô sắc, bên trong bọc lấy chín giọt máu đỏ và rực lửa như dung nham.

Đó là tinh huyết thượng cổ Viêm Long.

- Tất cả đều thuộc về ta?

Mục Trần lên tiếng hỏi Mạn Đà La.

Đối với tinh huyết thượng cổ Viêm Long, Mục Trần đương nhiêm là thèm thuồng. Thượng cổ Viêm Long là thần thú xếp hạng cực cao, thực lực có lẽ cũng chẳng yếu hơn Bắc Minh Long Côn.

Nhớ năm xưa Mục Trần tốn bao nhiêu công sức ở Bắc Thương linh viện mới kiếm được một giọt tinh huyết Bắc Minh Long Côn cho Cửu U, hôm nay phá một trận tự nhiên có được đến chín giọt, đương nhiên là phải vui mừng.

Mạn Đà La gật đầu xác nhận. tinh huyết thượng cổ Viêm Long tuy có quý, nhưng với nàng thì thật ra chẳng là gì.

- Ngươi đã vượt ải Cửu Cửu Viêm Long trận, vậy thì tư cách đại diện Đại La Thiên vực chúng ta tham gia Long Phượng Thiên chắc chắn thuộc về ngươi.

Mạn Đà La lườm Mục Trần:

- Long Phượng Thiên là một sự kiện hệ trọng của thế hệ trẻ Bắc giới, mỗi người tham gia đều có thiên phú trác tuyệt, bối cảnh gia thế đều thuộc loại cường đại vô song.

Mục Trần gật đầu, hắn tự nhiên biết rõ đám thiên chi kiêu tử kia sẽ được các thế lực hàng đầu bồi dưỡng ra sao, chỉ cần nhìn Liễu Viêm của Huyền Thiên điện cũng đủ làm cho hắn phải cẩn trọng.

- Trong Long Phượng Thiên có cấm chế, bọn ta không ai vào được, chỉ có thể tự lực cánh sinh. Đến lúc đó dù có bị người ta chém chết, thì bọn ta cũng chẳng lôi xác ngươi ra được.

- Đại La Thiên vực chúng ta ngày trước đã từng có ai tham gia Long Phượng Thiên không?

Mục Trần suy nghĩ một chút, cất tiếng hỏi.

- Có, nhưng tham gia chưa được bao lâu đã bị người của U Minh cung giết mất.

Mạn Đà La thoáng khó chịu, chuyện này năm xưa khiến cho Đại La Thiên vực bị cười chê không ít.

- Từ trước tới nay, trong giới trẻ tuổi Đại La Thiên vực và những thế lực cấp cao cũng có nhiều chênh lệch. Ha ha, vực chủ xưa nay không quan tâm vấn đề này cho lắm.

Thiên Thứu hoàng mỉm cười giải đáp cho hắn.

- Ai rảnh rỗi mà ngồi chờ cái đám "thiên tài trẻ tuổi" kia lớn lên chứ. Thiên chi kiêu tử cái gì, ta quơ tay ra là bắt cả rổ, bồi dưỡng gì cơ chứ? Chỉ cần có ta tồn tại, Đại La Thiên vực vĩnh viễn trường tồn, nếu không có ta ở đây, bao nhiêu thiên chi kiêu tử cũng chẳng có chỗ mà dùng.

Mạn Đà La trừng mắt nhìn Thiên Thứu hoàng, khẽ mắng.

Mục Trần nghe mà đơ cả lưỡi. Mạn Đà La bề ngoài thì nói vậy, nhưng có lẽ cũng nghĩ khác. Nhiều năm nay không thể nào cô nàng không chú ý bồi dưỡng lớp trẻ, nhưng có vẻ chưa có được người nào làm cho nàng ta hài lòng.

Nhưng nàng ta nói hoàn toàn chính xác, Đại La Thiên vực có thể sừng sững giữa Bắc giới là một trong những thế lực cực đại, nguyên nhân rõ ràng vì có nàng là siêu cường giả Địa Chí Tôn. Nàng còn tồn tại, không ai dám dòm ngó Đại La Thiên vực. Nàng mất đi, thì có bao nhiêu thiên tài trẻ tuổi cũng không thể chống đỡ sự xâu xé của bao nhiêu thế lực khác.

- Ha ha, Long Phượng Thiên lần này cũng mong Mục Trần biểu hiện cho ra vẻ một chút, để Bắc giới phải biết, Đại La Thiên vực chúng ta cũng có những người trẻ tuổi khó lường.

Thiên Thứu hoàng khoái trá cười nói.

Mục Trần nhẹ nhàng gật đầu, nói:

- Ta sẽ dốc hết toàn lực

Tham gia Long Phượng Thiên đều là thiên chi kiêu tử của các đại thế lực, nhưng hắn cũng đâu cần phải sợ, bản thân Mục Trần hắn cũng chẳng phải là người đơn giản.

Ngay cả tự tin cũng không có, thì làm sao hắn có thể tiến lên đến bước này.

- Đạt thành tích đương nhiên là tốt nhất, nhưng mà đừng để mấy tên vô danh giết chết một cách nhảm nhí là được, bằng không tiếng tăm ngươi gầy dựng cả năm nay sẽ hoàn toàn vào tay người ta đó. Đến lúc đó lại liên lụy Đại La Thiên vực mất mặt.

Mạn Đà La bồi thêm một câu khích tướng.

Mục Trần nhịn không được, nghiến răng bật lại:

- Có ai làm vực chủ như ngươi không...

Đám cường giả có mặt ở đó nghe hắn trả lời mà lạnh mình. Đại La Thiên vực, Mạn Đà La là kẻ thống trị độc tài, ai có gan xàm ngôn loạn ngữ trước mặt nàng? Cho dù hiện tại lộ bản thể là một tiêu cô nương kiều mị đáng yêu, nhưng có ai dám không kính sợ? Họ thấy Mục Trần đối đáp chát gừng với Mạn Đà La, nhất thời cả đám im thin thít.

Trong khi một bầy cường giả hoa mắt chóng mặt, Mạn Đà La lại không hề tức giận, mà chỉ hếch miệng khinh khỉnh, tay chắp sau lưng, quay người khoan thai cất bước, giọng nói lảnh lót để lại.

- Đi theo ta mau, chỉ còn lại 5 ngày, Long Phượng Thiên sẽ khai mạc, ta cho ngươi một thứ, miễn trách vực chủ ta không quan tâm thuộc hạ.

Mục Trần cũng giật mình, cúi chào Cửu U rồi nhanh chóng đi theo.

Hai người rời đi, Tam Hoàng nhìn nhau, chẳng biết mô tê quan hệ giữa tên tiểu tử kia với vực chủ thế nào, cách nói chuyện chẳng có gì giống như quan hệ chủ-bộc. Nếu như khi trước, kẻ nào ăn nói như Mục Trần thế này, e rằng chớp mắt một cái đã nát ra thành cám rồi.

Cửu U cũng chỉ cười cười nhún vai, Mạn Đà La quan tâm Mục Trần dĩ nhiên nàng là người vui mừng nhất. Nàng dẫn hắn đến Đại La Thiên vực, chính yếu là để cho hắn có điều kiện tu luyện hoàn mỹ hơn,. Dù nàng cũng rất tò mò không rõ vì sao Mục Trần lại có mối quan hệ vi diệu với Mạn Đà La như thế, nhưng xét cho cùng cũng không phải xấu.

. . .

Mục Trần bay theo Mạn Đà La, xuyên qua Đại La Thiên, rồi hạ xuống một ngọn núi ở trung tâm. Trên đỉnh núi, có một tòa nhà cổ kính để biển "Tàng Kinh Lâu".

Mục Trần đi đến trước cổng Tàng Kinh lâu, mắt quét nhìn, bất chợt giật mình căng thẳng, vì nơi này toát ra dao động cực kỳ nguy hiểm.

- Đây là Tàng Kinh Các của Đại La Thiên vực, bao năm chinh chiến cướp đoạt các tông phái, chủng tộc, những thần thuật, linh trận, truyền thừa này nọ đều đưa về đây. Đây là trọng địa Đại La Thiên vực. Mặt khác nơi này còn là chỗ bế quan của tiểu Mộng.

Mạn Đà La tùy ý cất lời.

- Tiểu Mộng?

Mục Trần ngẩn người, bất chợt hiểu ra. Danh từ mỹ miều trong miệng nàng ta hình như là Thụy hoàng, nhất thời run rẩy nín cười. Đường đường là vị đứng đầu Tam Hoàng, Mạn Đà La lại dùng cách xưng hô cu-te đến như vậy.

- Thì ra là nơi Thụy hoàng trấn thủ.

Mục Trần thả lỏng, lúc này mới hiểu cảm giác nguy hiểm kia là gì. Trọng địa có cường giả cấp độ đó trấn thủ, e rằng người thường chẳng ai dám tới gần.

- Hôm nay ngươi đột phá, nhưng vẫn mới chỉ là Chí Tôn tam phẩm, đem so với đám thiên chi kiêu tử kia vẫn chẳng là cái đinh gì. Liễu Viêm Huyền Thiên điện đã Chí Tôn tứ phẩm từ lâu, còn mạnh hơn Tần Bi nhiều.

Mạn Đà La thản nhiên chê bai Mục Trần.

- Mà ngươi còn cả gan phế tên Liễu Minh, lẽ đương nhiên Liễu Viêm sẽ không nhiều lời với ngươi, trong Long Phượng Thiên không cần nói cũng chắc chắn chủ động tìm ngươi gây chiến.

Mục Trần gật đầu, Liễu Viêm đúng là rất lợi hại, vượt xa Tần Bi.

Mạn Đà La phất tay, cánh cổng Tàng Kinh Các chầm chậm mở ra, dao động kinh người từ bên trong phả ra ngoài, thế nhưng đến trước mặt Mạn Đà La cũng không làm lay động được góc quần của cô nàng.

Mạn Đà La bước vào, Mục Trần nhanh chóng nối gót vào trong. Một khung cảnh ngũ quang thập sắc tràn ngập vào mắt, những bệ đá chồng chồng lên nhau, đầy dẫy những lỗ hõm vào. Bên trong những lỗ hõm đó, là những quyển trục đang lơ lửng.

Chúng nó toát ra dao động linh lực mạnh mẽ, xem ra không có thứ nào trong này là tầm thường.

Kho tàng rực rỡ làm cho Mục Trần há mồm không ngậm lại được, chép miệng liên hồi. Đây mới chính là nội lực của một thế lực hùng mạnh hàng đầu cấp đại lục. Không biết đã bao nhiêu thế lực tông phái to nhỏ xui xẻo bị giày xéo dưới chân họ.

Mạn Đà La không để hắn lựa chọn tùy ý, mà giơ tay ra, một tia sáng bắn tới chui vào bàn tay nàng. Nàng cầm lấy nó rồi ném cho cho Mục

Trần.

- Đã tham gia Long Phượng Thiên, ngươi phải biết người biết ta. Mảnh đồ lục này ghi chép lại những anh tài trẻ nổi bật hiện nay của Bắc giới, nên xem để có chuẩn bị chu đáo phòng khi giáp mặt.

Mục Trần mắt sáng rỡ, lập tức nhận lấy thứ kia. Hào quang tan đi, lộ ra quyển trục bằng đồng, hai bên có long phụng vần vũ, mơ hồ vang lên tiếng long ngâm phụng khiếu lảnh lót.

Chầm chậm mở ra, kim quang chói lòa, khắc vào trong mắt hắn là ba chữ rồng bay phượng múa.

"Long Phượng Lục"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 766: Mạn Đà La Diệt Thiên Quang

Quyển đồng trục mở ra, những dòng chữ sinh động cổ kính du động trong mắt Mục Trần.

- Long Phượng Lục. thứ chín, Xà Thần Điện, Xích Huyết. Bản thể là Xích Huyết Thần Mãng, huyết mạch thần thú, bản tính hung tàn thị huyết, từng đồ sát trăm trăm thành thị.

- Long Phượng Lục, thứ bảy, Cự Linh tộc, Đinh Tuyên. Thần lực bẩm sinh, có thể khiêng núi lớn, từng khiêu chiến tứ phương, năng chinh bách chiến, đánh bại trăm vị Chí Tôn.

- Long Phượng Lục, thứ năm, Yêu môn, Hồng Ngư. Xinh đẹp rạng ngời, vẻ đẹp nổi tiếng Bắc giới, vô số thiên chi kiêu tử si mê vọng tưởng, từng khiến một vị thế tử tông phái hàng đầu phản tông bỏ đi.

Mục Trần đọc mà tròn mắt. Cô nàng Hồng Ngư của Yêu môn này đẹp tới cỡ nào mà ghê vậy, còn khiến người ta phải tông.

- Lợi hại.

Mục Trần chép miệng, cũng không thấy ghi chép chiến tích gì của nữ tử Hồng Ngư, nhưng hắn không ngu mà cho rằng cô nàng này được xếp thứ 5 chỉ vì đẹp mà thôi.

- Liễu Viêm đâu nhỉ?

Bất giác nghĩ tới đốit hủ chính, hắn xét thực lực thiên phú của gã kia không thể nào không có tên trong bảng này. Và cũng đúng như vậy, vị trí thứ tư chính là của hắn.

- Long Phượng Lục, thứ tư, Huyền Thiên điện, Liễu Viêm. Sở tu Vạn Viêm pháp thân, bá đạo tuyệt luân. Thiên hỏa quét tới, vạn vật ra tro. Từng giao đấu với một vị Chí Tôn ngũ phẩm, toàn mạng trở về.

- Vạn Viêm pháp thân...

Mục Trần trừng mắt chú ý vào cái tên này. Vạn Viêm pháp thân có vẻ cùng loại với Thiên Viêm pháp thân, dù chỉ khác một chữ, nhưng chẳng biết mạnh hơn bao nhiêu lần. Trong bảng xếp hạng 99 pháp thân nổi tiếng, Vạn Viêm pháp thân xếp ở hạng 69. Pháp thân này muốn tu luyện, phải tiếp nhận vài trăm loại hỏa diễm kỳ bí trong thiên địa, tiến hành nung khô linh lực bản thân, ngưng luyện Vạn Viêm pháp thân. Pháp thân luyện thành cực kỳ bá đạo.

Liễu Viêm đương nhiên cường hãn hơn Liễu Minh rất nhiều. Điều đáng kinh ngạc nhất là tên quỷ kia lại từng giao đấu với Chí Tôn ngũ phẩm, và kết quả vẫn còn nguyên vẹn trở về.

Xem ra khiêu chiến vượt cấp không chỉ có mỗi mình hắn làm được, những tên thiên chi kiêu tử cũng có rất nhiều bản lĩnh đồng dạng.

- Đích thị một tên khó giải quyết.

Mục Trần thì thào lẩm bẩm. Long Phượng Thiên kia hắn muốn ở lâu một chút, xem ra phải để tâm nhiều hơn rồi. Có những kẻ địch luôn âm thần theo dõi, hắn không được chủ quan chút nào.

Nghĩ như vậy, hắn đưa mắt nhìn tiếp lên trên. Danh sách Long Phượng Lục này cực kỳ hứng thú, tên Liễu Viêm mạnh thế kia mà chỉ đáng xếp thứ 4, vậy thì ba hạng đầu là loại người gì đây?

- Long Phượng Lục, thứ ba, Vạn Thánh sơn, Tô Bích Nguyệt. Thánh khiết kiêu nữ, mỹ danh sánh ngang Yêu Môn Hồng Ngư, hành tẩu Bắc giới ít khi ra tay, nhưng mỗi lần chiến đấu chỉ trong mười hiệp khiến đối thủ tất bại. Từng giao đấu cùng Yêu Môn Hồng Ngư, giành một trận thắng nhẹ.

- Mười hiệp tất thắng?

Mục Trần kinh hoàng, cái trình độ Long Phượng Lục này quả nhiên quá cao, mỗi kẻ để vượt xa thường nhân. Cái lời nguyền 10 hiệp tất thắng này ngẫm lại ai nghe cũng phải run sợ.

- Long Phượng Lục, thứ hai, U Minh cung, U Minh hoàng tử. U Minh cung sử dụng Luyện Cổ chi pháp để bồi dưỡng thiên tài, trong vạn thiên tài chỉ chọn ra một, trở thành U Minh hoàng tử.

Mục Trần nhìn trân trân không rời mắt được khỏi những dòng chữ kim sắc, trong lòng lạnh như hầm băng. Trong này chẳng ghi chép một chiến tích nào của U Minh hoàng tử, nhưng chỉ vài câu giới thiệu sơ khởi cũng làm tim hắn đập thình thịch bất an.

Luyện Cô chi pháp bồi dưỡng thiên tài, cách này chỉ có chữ tàn khốc mới hình dung nổi. U Minh hoàng tử kia có thể từ trong vạn thiên tài bước ra, kinh nghiệm đó chẳng khác nào tu la địa ngục, giết để mà sống, giết để mà tồn tại.

Mấy tháng trước, rõ ràng Liễu Thiên Đạo từng nhắc tới cái danh xưng U Minh cung. Đây là một thế lực hàng đầu lâu năm ở Bắc giới, mà mối quan hệ với Đại La Thiên vực dường như chẳng mấy tốt đẹp.

Mục Trần nhìn chằm chằm vào cái tên U Minh hoàng tử, yên lặng xếp hắn vào danh sách kẻ địch nguy hiểm. Dù chưa bao giờ giáp mặt kẻ kia, nhưng nếu quan hệ hai phe vốn không tốt, đương nhiên hắn không mơ mộng có mối giao hảo tốt lành.

- Hạng nhất thì sao nhỉ?

Mục Trần chầm chậm run run nhìn lên. U Minh hoàng tử như thế ma cũng chỉ xếp thứ hai, vậy thì đứng đầu Long Phượng Lục này là thần thánh phương nào?

- Long Phượng Lục, thứ nhất, Thần các, Phương Nghị.

Một dòng ký tự đông giản, chẳng có giới thiệu gì thêm, nhưng rõ ràng làm cho Mục Trần càng thêm sợ sệt. Rõ ràng đệ nhất Long Phượng Lục chỉ có thể hình dung bằng hai chữ khủng bố.

- Thần các chính là thế lực đỉnh cấp có nội lực lâu đời nhất Bắc giới, đã qua năm lần Đại Thú Liệp chiến mà vẫn sừng sững bền vững. Phương Nghị thuộc hàng tuyệt đại thiên kiêu, là người được tập trung bồi dưỡng cao nhất những năm gần đây của Thần các, được tôn làm kẻ kế tục, là chưởng khống giả tiếp theo của Thần các.

Mạn Đà La rành rọt từng chữ nói thêm cho Mục Trần biết.

Mục Trần nuốt nước bọt. Một kẻ được thế lực lâu đời như Thần các tập trung bồi dưỡng, Phương Nghị chắc chắn rất khủng bố.

- Bắc giới thật là tàng long ngọa hổ.

Mục Trần thở dài ngao ngán. Bước ra Đại Thiên thế giới, hắn mới thấy được trời cao đất dày. Nhưng cũng nhờ đó, con đường cường giả của hắ mới đặc sắc, có trắc trở khi gian nan tiến lên phía trước, mới có thể nhận lấy sức mạnh ngạo thị quần hùng.

- Ngươi chịu công nhận những kẻ tham gia Long Phượng Thiên đều là nhân vật lợi hại rồi a? Đừng nghĩ rằng trước thắng được vài thằng ma cà bông là đủ để kiêu ngạo.

Mạn Đà La mở lời dạy dỗ, có điều giọng điệu từng trải hoành thu lại chẳng chút nào hợp với âm thanh trong trẻo non nớt của bộ dáng cô bé gái nhỏ kia.

- Ai nói ta tâm cao khí ngạo?

Mục Trần liếc sang. Hắn tự tin, nhưng đâu tự cho rằng mình vô địch thiên hạ.

- Có thì sao, vấn đề là có còn đủ can đảm tham gia hay không?

Mạn Đà La hếch môi khiêu khích

Mục Trần nhìn chằm chằm vào Long Phượng Lục trong tay, mỉm cười cất đi:

- Đến khi Long Phượng Thiên kết thúc, mười hạng đầu này nhất định phải có ta.

Bảng xếp hạng thiên chi kiêu tử này, hoàn toàn chính xác là kiêu long trong loài rồng. Nếu như có thể giao đấu với họ, thì đó cũng là cơ hội ma luyện khó có cho hắn. Đối đầu siêu cấp như vậy, hắn trước nay chưa bao giờ sợ hãi.

Ngày trước mới đặt chân tới Bắc Thương linh viện, Trầm Thương Sinh, Lý Huyền Thông này nọ cũng là những người thuộc dạng hắn không thể chạm tới. Thế nhưng khi rời khỏi Bắc Thương linh viện, hắn lại là người ở đỉnh cao nhất.

Có lẽ vì xuất thân của hắn không cao quý như đám thiên chi kiêu tử kia, nhưng đâu có nghĩa là hắn sẽ yếu hơn tất cả. Hắn có mục tiêu lớn lao cho mình, hắn đã hứa với cha, sẽ tự mình dẫn mẹ về nhà.

Hắn đã hứa với người con gái thương nhớ, hắn sẽ trở thành cường giả cái thế, vì nàng ngăn mọi cơn sóng dữ.

Trên con đường này, hắn không sợ hãi, vì tầm mắt của hắn luôn nhìn ra phía xa.

Mạn Đà La nhìn nụ cười mỉm trên mặt hắn, đôi mắt cũng hơi lung linh. Chợt nàng vỗ tay nhè nhẹ:

- Không tồi, coi như cũng có khí độ, tuy nhiên ngoài mạnh trong phải cứng, chứ bằng không chỉ rước lấy nhục, uổng phí Vạn Cổ Bất Hủ thân.

- Cái gì cho ta đâu?

Mục Trần quay ngoắt vươn tay hỏi chuyện chính. Địa vị Mạn Đà La cho hắn thứ gì chắc chắn không thể tầm thường.

Bây giờ đã biết những kẻ tham gia Long Phượng Thiên đều biến thái, Mục Trần không thể nào không tìm thêm kiếm lận vào lưng. Dù tự tin, nhưng rõ ràng top 10 người này là những kình địch siêu cấp.

Mạn Đà La liếc hắn, rồi quay lưng đi sâu vào Tàng Kinh Các. Mục Trần cất bước theo sát.

Đi ngang qua những dãy những quyển trục lơ lửng trên các bệ đá, chúng toát ra sức mạnh dữ dội, nhưng Mạn Đà La chẳng hề dừng bước. Lát sau đến khi Tàng Kinh Các xuất hiện bức vách tận cùng, nàng mới dừng chân.

Mục Trần ngẩng lên, đằng kia có một tượng đá hình thái không rõ ràng, màu sắc u ám, một tay kết ấn, không không hướng ra trước. Trong lòng bàn tay nó đang có một vật lơ lửng kỳ dị, một đóa hoa.

Đóa hoa bí ẩn màu tím, cánh hoa rất đẹp, tản ra những tia sáng yêu dị cùng với dao động kỳ bí, khiến cho Mục Trần thảng thốt, tâm thần như bị nó hút lấy.

"Ầm ầm."

U Minh Tâm Ma Lôi đột ngột nổ vang trong tim Mục Trần, cảnh tỉnh hắn, làm hắn giật mình bước lui, sợ hãi nhìn chằm chằm đóa hoa tím quỷ quái kia. Thứ đó đã làm cho hắn bị mê muội trong giây lát.

Mạn Đà La phất tay, đóa hoa tim bồng bềnh hạ xuống, nàng nhìn nó một chút rồi búng tay chuyển nó sang cho Mục Trần.

Mục Trần cẩn thận đón nhận, săm soi nhìn kỹ, hắn thấy trên cánh hoa có những văn tự cổ xưa.

- Đây là một bộ thần thuật viễn cổ, gọi là Mạn Đà La Diệt Thiên Quang. Khi nó thi triển, thiên địa hôn ám, một vùng không gian bị nó

thắt lại, uy lực chân chính xứng với chữ hủy thiên diệt địa.

Mạn Đà La thản nhiên nói:

- Bất quá muốn luyện thành, phải dùng năng lượng thượng cổ thần hoa Mandala.

Mục Trần sững sờ, hoa Mandala thượng cổ là loài cây thần kỳ, linh trí cực cao, mỗi đóa Mandala đều sánh ngang những cường giả siêu cấp, hắn làm sao mà lấy được năng lượng đó?

Mạn Đà La dường như nhìn thấy nghi vấn của hắn, vươn tay ra, chỉ chỉ vào bụng Mục Trần. Đó là vị trí chứa đựng Chí Tôn Hải của hắn, bên trong kia là tờ giấy than thần bí nọ...

Mục Trần giật mình, mặt mừng rơn. Mảnh giấy Bất Hủ Đồ Lục kia chính là phong ấn thần văn của đóa thần hoa Mandala. Nói vậy cũng giống như Mạn Đà La Diệt Thiên Quang này chính là dành riêng cho hắn rồi!

Người khác không thể luyện được, nhưng hắn lại hoàn mỹ có được!

Hắn rống lên tiếng cười đắc chí vui mừng, Mạn Đà La cho một món quà phải nói là vô cùng thích hợp!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 767: Lên Đường

Mấy ngày sau đó, Mục Trần gấp rút bế quan trong Cửu U cung, mục đích đương nhiên là nghiên cứu nội dung Mạn Đà La Diệt Thiên Quang.

Dần dần hắn cảm nhận được sự huyền ảo khó lường của bộ thần thuật cổ xưa này. Dù Mạn Đà La không nói rõ cấp bậc bộ thần thuật này như thế nào, nhưng hắn cũng có thể lờ mờ phỏng đoán ít nhất đạt đến đại viên mãn.

Vậy thì đây chính là thần thuật mạnh nhất mà hắn có được. Ngay cả Cửu Long Cửu Tượng thuật cũng chỉ mới đạt tới cấp độ chuẩn đại viên mãn mà thôi.

Lẽ dĩ nhiên, thần thuật đẳng cấp càng cao thì càng khó tu luyện. "Mạn Đà La Diệt Thiên Quang khó đến mức hắn cứ phải ngồi tặc lưỡi suy tư.

Mấy ngày trôi qua, dù được Mạn Đà La gợi ý chỉ điểm, nhưng hắn chỉ có thể nắm bắt được sơ khởi bên ngoài. Cũng may hắn còn có thần văn hoa Mandala, giúp cho hắn có lòng tin lớn khi tu luyện thần thuật này, chuyện thành công chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Hắn cũng rất háo hức mong chờ giây phút được thử nghiệm uy lực chân chính của Mạn Đà La Diệt Thiên Quang sau khi tu luyện thành công.

Trong những ngày này, hắn cũng đồng thời dành chút thời gian nghiên cứu linh trận, dù rằng đến lúc này khi giao chiến hắn ít khi sử

dung linh trận, nhưng đây cũng là một thế mạnh của hắn, mà rõ ràng là thiên phú linh trận của hắn còn cao hơn tu luyện linh lực.

Nói gì thì mẫu thân chân chính là Linh Trận đại tông sư, chắc chắn ngay cả Mạn Đà La cũng chẳng dám đối địch.

Nhiều khi hắn còn nghĩ, nếu như người ta biết Mục Trần hắn có mẫu thân với thực lực sánh ngang siêu siêu cấp cường giả Thiên Chí Tôn, có lẽ người ta sẽ không ai dám trêu ghẹo đến hắn nữa nha.

Nhưng mà ý nghĩ đó cũng nhanh chóng vụt tắt, chưa nói tới mẫu thân có lẽ hiện tại cũng đang lâm vào khốn cảnh, mà với tính cách của hắn cũng khó làm cái chuyện cáo mượn oai hùm như thế.

Hắn thở dài ta thán, xem ra cái kiểu "cường nhị đại" cũng không phải nói khơi khơi là làm được, tự lực cánh sinh mới đáng tin. Thời gian rãnh rỗi, Mục Trần tranh thủ vào Tàng Kinh Các, tìm vài linh trận tu luyện. Hắn cảm thấy Long Phượng Thiên là một hồi tranh đấu long trời lở đất, thêm một chiêu thì mạng sống tăng thêm một thành.

Đám mãnh nhân top 10 Long Phượng Lục kia, Mục Trần đương nhiên phải cảnh giác, không thể nào coi thường.

Mạn Đà La thấy hắn như vậy cũng cho phép hoàn toàn, để hắn có thể tự do ra vào Tàng Kinh Các, thậm chí còn có thể ở lại đó tu luyện. Ưu tiên như thế thật sự đến chư vương cũng tỏ ra ghen tị thèm thuồng. Tàng Kinh Các là bảo tàng khổng lồ của thế lực, ngay cả họ cũng đâu có tư cách tự tiện tiến vào.

Nhưng có thèm thì cũng thế, chẳng ai dám nói nửa lời, có mù cũng nhìn ra được mối quan hệ giữa Mục Trần và vực chủ thật sự không bình thường. Có chỗ dựa to như thế, trong Đại La Thiên vực này thực sự không ai dám ho he bàn tán bêu rếu gì về Mục Trần. Ngay cả Huyết Ưng vương cũng không dám giở thủ đoạn gì ngáng đường hắn nữa, lỡ như để vực chủ khó chịu, thì cái ghế của hắn, thậm chí là cái đầu cũng không giữ được.

Vài ngày nhanh chóng trôi qua, ngày thứ năm.

Cửu U cung hôm nay rất náo nhiệt, đoàn đoàn các lộ nhân mã tứ phương trong Đại La Thiên đều tề tựu đến đây, Mục Trần liên tiếp phải chào hỏi những nhân vật quan trọng.

- Chuẩn bị xong xuôi thì mau chóng đi đi, bọn ta không tiễn. Long Phượng Thiên sẽ khai mạc ở một vùng phía tây bắc Bắc giới, Long Phượng sơn mạch, tự mình đi tới đó đi.

Mạn Đà La phất phất tay ra vẻ không hài lòng lắm với cái điệu rề ra của hắn, nhàn nhạt ra lệnh.

- Ta đi một mình?

Mục Trần tròn mắt ngẩn ngơ. Dù hắn đến Bắc giới cũng được gần năm, nhưng phần lớn thời gian chẳng rời khỏi Đại La Thiên vực, vốn nghĩ sẽ có phái đoàn hộ tống hắn, nói gì cũng là đại diện của một thế lực siêu cấp đại lục, cũng nên có thanh thế chấn nhiếp mấy đám cắc ké cướp đường chứ.

- Đâu phải trẻ lên ba, không lẽ phải tìm người bồng ngươi đi sao? Nếu như không đủ bản lĩnh tự mình đi tới Long Phượng sơn mạch, vậy thôi thì ở nhà đi, khỏi đi làm chi cho mất mặt.

Mạn Đà La hất mặt khinh rẻ

Mục Trần tức đến nóng mắt, nếu như tiểu cô nương kia không phải có năng lực búng tay cho hắn ra tro thì e rằng phải tự tay "dạy dỗ" cô nàng một phen.

- Vực chủ không nói đùa với ngươi đâu. Long Phượng Thiên chỉ những ai tham gia mới có tư cách tiến vào, những người thực lực hùng mạnh càng không thể vào, do đó mọi thế lực đều cử người tự mình mà đi, không có cường giả hộ tống.

Cửu U bên cạnh cười nói:

- Hành trình Long Phượng Thiên, dù gặp tình huống thế nào ngươi cũng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Mục Trần thở ra, lần này đúng là tự mình bươn chải.

- Cầm lấy này.

Mạn Đà La đột nhiên ném ra, một tia hào quang bay vào trong tay Mục Trần. Đó là một mảnh cổ ngọc với dao động kỳ dị.

- Nếu lâm vào tử cảnh, thì bóp nát nó đi.

Mạn Đà La chẳng giải thích dài dòng.

Mục Trần giật mình, nhớ lại Cửu U có nói Long Phượng Thiên có cấm chế, thực lực cấp độ Mạn Đà La rất khó tiến vào, sẽ gây ra phiền phức lớn. Cổ ngọc mà cô nàng đưa cho hắn, có lẽ khi bóp nát, nàng ta sẽ cảm nhận dao động mà xé rách không gian xâm nhập.

Có điều e rằng một khi làm như vậy sẽ trả giá không nhỏ.

Mục Trần cảm thấy hơi cảm động, tay cầm chặt cổ ngọc, không nói gì, cất vào. Long Phương Thiên này thật sự hắn phải từng giây phút cẩn thận.

- Ha ha, Mục Trần à, dù rằng bọn ta không đến Long Phượng sơn mạch, nhưng sẽ luôn chú ý mọi động tĩnh ở Long Phượng Thiên. Tất cả mọi người Đại La Thiên vực đều sẽ đợi ngươi xông qua ải.

Thiên Thứu hoàng đến bên cạnh cười nói.

- Danh tiếng Đại La Thiên vực chúng ta, lần này sẽ đặt trên vai ngươi.

Thụy hoàng cũng lên tiếng

Mục Trần cung kính chào Tam Hoàng:

- Tam Hoàng đại nhân xin yên tâm, ta sẽ dốc hết khả năng!

Dứt lời, hắn không nấn ná nữa, lắc mình định bay lên trời.

- Nếu lần này ngươi thuận lợi trở về, vị trí Thập Vương Đại La Thiên vực sẽ dành cho ngươi.

Mạn Đà La lại bất ngờ lên tiếng.

- Ha ha, vậy đa tạ vực chủ đại nhân, vị trí đó thật thích hợp cho ta!

Mục Trần cười lớn, thân hình hóa thành tia sáng xuyên qua chân trời, chớp mắt đã biến mất.

Mọi người cảm thán thở dài nhìn theo.

- Vực chủ, Long Phượng Thiên lần này sẽ có tranh đấu kịch liệt nhất. Những thế lực kia đều phái đi những kẻ tuyệt đại thiên kiêu của họ.

Linh Đồng hoàng quay sang nói chuyện với Mạn Đà La:

- Xưa nay Đại La Thiên vực chúng ta đều lép vế ở Long Phượng Thiên, Mục Trần tuy rằng không đơn giản, nhưng chỉ sợ...

Vài cường giả cũng gật gù tán thành. Đại La Thiên vực ngày trước cũng từng cử đi những thiên tài trẻ tuổi tham gia Long Phượng Thiên, nhưng lần trước vừa vào đó, đã bị kẻ đến từ U Minh cung giết chết. Lần đó khiến cho danh tiếng Đại La Thiên vực giảm sút vô cùng, đến nỗi vài kỳ Long Phượng Thiên đều bỏ qua. Lần này Mạn Đà La phái Mục Trần cũng khá bản lĩnh, nhưng mấy kẻ tham gia của các thế lực khác đều vượt xa Mục Trần, e rằng hắn sẽ mau chóng thất thủ, danh tiếng Đại La Thiên vực lại chịu đả kích.

- Nhiều năm làm con rùa rụt cổ, phải ló mặt ra một chút chứ. Ta biết các ngươi không tin tưởng hắn lắm, nhưng ta tin là được rồi. Kết quả thế nào, cứ chờ mà xem.

Mạn Đà La cười nhạt, chẳng mấy quan tâm.

Vực chủ đã lên tiếng, Linh Đồng hoàng cũng không dám căn vặn gì, chỉ đành gật đầu. Hắn cũng không phải nhắm vào đả kích Mục Trần, chẳng qua nói lời thật lòng, Mục Trần so với những kẻ kia quả thật chênh lệch quá lớn.

Thế nhưng vực chủ đã tin cậy, thì hắn cũng phải tin theo. Hy vọng lần này không mất mặt quá như lần trước, lúc đi là người, lúc về cả cái bóng cũng không có...

Đám đông nhìn lên trời, nao nao tưởng tượng. Vùng tây bắc kia, thời gian tới sẽ là tâm điểm chú ý của mọi thế lực trên Bắc giới.

Vô số thiên chi kiêu tử tranh hùng tại đó, có người sẽ nổi lên, có kẻ sẽ vĩnh viễn chìm xuống.

Bất kể thế nào, ngay khi Long Phượng Thiên chấm dứt, Long Phượng Lục sẽ có sự thay đổi lớn.

Chương 768: Thâm Sơn Tao Ngộ

Long Phượng sơn mạch, một địa vực nổi tiếp khắp Bắc giới. Sở dĩ danh tiếng như cồn, chính vì Long Phượng Thiên ẩn chứa trong nó.

Tục truyền thời viễn cổ, từng có một con Chân Long và Chân Phượng khai chiến với nhau, phạm vi mấy chục dặm đều bị san thành bình địa, cả vòm trời cũng bị chấn nát.

Trong Long tộc và Phượng tộc, Chân Long và Chân Phượng chính là cường giả tối cường của tộc, thực lực đáng sợ cấp bậc Thiên Chí Tôn.

Trận đại chiến kinh thiên khiến cho hai sinh vật khủng bố cùng ngã xuống, vùng đất làm nấm mồ cho chúng trở thành Long Phượng Thiên, nơi rải đầy tinh huyết của cả hai, rồi trở nên cực kỳ thần dị. Những bảo vật thuốc quý khó tìm sinh trưởng đầy khắp Long Phượng Thiên.

Nếu như có thể chiếm được tinh huyết Chân Long hoặc Chân Phượng, luyện hóa nó, thì sẽ có được cơ hội tu luyện Chân Long thể và Chân Phượng thể, tăng cường sức mạnh thân thể, trở nên cường tráng hùng mạnh như Long tộc, Phượng tộc chân chính.

Và mấu chốt chính là tinh huyết của chúng khiến người ta mang lấy sinh mệnh lực cường đại. Thần thú vốn dĩ đáng sợ vì chúng có sinh mệnh lực mà con người không cách nào hình dung được. Nếu con người cũng có được nó, thì con đường tu luyện rộng mở thênh thang.

Ngoài ra, nghe đồn Long Phượng Thiên còn ẩn chứa truyền thừa của Chân Long, Chân Phượng. Bất cứ ai nhận được nó, thì có thể nói "nhất bộ đăng thiên".

Thế nhưng bao năm nay, Long Phượng Thiên nhiều lần khai mạc, nhưng truyền thừa Chân Long, Chân Phượng vẫn là ẩn số chưa ai giải được, cuối cùng người ta nói rằng đó chỉ là tin đồn vịt gà mà thôi.

Nhưng dù vậy, mỗi lần Long Phượng Thiên mở ra, không chỉ các thế lực Bắc giới, mà những thế lực bên ngoài với nội lực siêu cấp cũng thèm thuồng phái người đến đây.

Cho nên dần dà Long Phượng Thiên trở thành thước đo cân lượng của thế hệ trẻ trong Bắc giới. Long Phượng Lục vì đó mà sinh ra.

Dù chuyện gì xảy ra, mỗi khi Long Phượng Thiên khai màn, đều trở thành sự kiện trọng đại được chú ý vô cùng nơi Bắc giới...

Mục Trần rời khỏi Đại La Thiên vực, đẩy tốc độ tối đa hướng về Long Phượng sơn mạch. Chặng đường khá xa xôi, dọc đường không biết phải vượt qua lãnh địa của bao nhiêu thế lực cường đại.

Nhưng tổng thể mà nói đường đi cũng suôn sẽ, hắn bay tốc độ cao như thế chỉ hai ngày ngắn ngủi đã gần đến vùng phương Bắc của Bắc giới.

Càng đến gần, hắn càng nhận ra có nhiều dao động đặc biệt cũng hướng về một mục tiêu như hắn, rõ ràng chính là những người tham gia Long Phượng Thiên.

Những người đó cũng đều trẻ tuổi, thực lực cũng tốt, bất quá chẳng đáng kinh ngạc cho lắm. Họ vốn dĩ cũng chỉ ngang ngửa Từ Thanh, Chu Nhạc mà thôi.

Mục Trần không chủ động đến kết bạn với họ, mà còn tránh đi, chọn con dường thâm sơn mà hành tẩu. Hành trình này thỉnh thoảng cũng gặp trắc trở khi vài ngọn núi lớn có linh thú cường đại án ngữ, nhưng phần lớn thời gian cũng an tĩnh, đủ cho hắn có thể tận dụng nghiên cứu Mạn Đà La Diệt Thiên Quang .

...

Bóng đêm phủ xuống rừng rú, thỉnh thoảng có vài tiếng gầm gừ của dị thú săn đêm, vang đi xa xăm mông lung.

Một đống lửa bập bùng giữa rừng vắng soi bóng gã du hành cô độc, đang yên lặng ngồi xếp bằng, mắt nhắm lại. Trong lòng bàn tay hắn, đóa hoa tím yêu dị xoay tròn chầm chậm.

Ánh sáng tím lập lòe làn tỏa, dường như có những văn tự cổ xưa chui ra, theo bàn tay thấm vào trng người, tạo thành những đường gân tím kỳ ảo trên cánh tay hắn

Gã du hành kia còn ai khác ngoài Mục Trần, hai ngày nay hành tẩu trong thâm sơn, hắn tranh thủ thời gian nghiên cứu cũng có chút thu hoạch.

Ánh tím cuộn tròn khoảng một canh giờ, rồi tan mất, hắn cũng mở mắt ra, nhìn đóa hoa tím trong tay, rồi nhẹ nhàng cất đi.

- Quả nhiên rất huyền ảo, dù ta có thể tìm hiểu thần văn hoa Mandala, nhưng vẫn chỉ mới sơ sơ bên ngoài.

Mục Trần ta thán, Mạn Đà La Diệt Thiên Quang không hổ là thần thuật đại viên mãn, độ khó tu luyện nó thật sự rất đau đầu.

Mục Trần thở ra, tịnh tâm định tiến vào trạng thái tu luyện.

"Hử?"

Bất ngờ thần sắc biến đổi, hắn vung tay dập tắt đống lửa trước mặt, nhưng con báo đen giữa đêm nhẹ nhàng lướt đi nơi khác, xuyên qua rừng rậm tối tăm.

Xuyên qua cây cối, lát sau hắn hạ xuống một nhánh đại thụ, đưa bàn tay khẽ gạt tán lá nhìn lại.

Lúc đó, đôi mắt hắn sững sờ một lúc.

Bên kia là một hồ nước yên tịnh, bóng trăng treo trên đầu, nghiêng xuống ánh lên những tia sáng bạc cùng mặt nước lăn tăn. Dĩ nhiên hắn không sững sờ vì cảnh sắc thơ mộng này.

Mà vì trong hồ nước kia có một cái bóng trắng muốt mượt mà đang tao nhã tắm táp. Góc nhìn của hắn chỉ có thể nhìn thấy nửa mặt người con gái, nhưng một kẻ được diện kiến lắm mỹ nhân tuyệt sắc như hắn cũng phải cảm thấy kinh diễm.

Chân mày nhọn như ngọn núi xa xa, chiếc mũi tinh xảo ngạo nghễ cùng với cái miệng hồng nhuận nhỏ nhắn, đôi mắt to tròn như đá mặt trời, da thịt lóng lánh phát quang như ngọc ngà.

Mục Trần không nhịn được nhìn xuống, một cái cổ trắng muốt thanh cao như thiên nga, đặt trên cặp xương quai tinh xảo và gợi cảm. Xuống dưới chút nữa, thân thể nàng đã chìm trong nước hồ, nhưng vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy đường cong sung mãn đầy sức sống và gợi tình.

Cô gái kia nếu xét về chuẩn xinh đẹp, chắc chắn phải nằm trong top 3 giai nhân tuyệt vời nhất mà hắn từng gặp. Hắn nghĩ, có lẽ nữ quái Hồng Ngư của Yêu môn nổi tiếng Bắc giới cũng chưa chắc hơn được nàng.

"Rầm rầm."

Lúc hắn còn đang mê mẩn nhìn ngó cô gái nhỏ kia, đột nhiên mặt hồ sau lưng cô bé bắn lên một cột nước lớn, một con cự mãng bảy màu xuất hiện, lao thẳng đến chỗ cô bé.

Mục Trần giật mình biến sắc, như một phản xạ xông ra, nhưng ngay sau đó hắn khựng lại.

Vì hắn nhìn thấy nàng cười, tiếng cười như hạt trân châu rơi xuống khay bạc, thanh thúy và trong vắt. Cánh tay thon thả vươn ra, múa may

gì đó, con cự mãng bảy màu nhanh chóng thu nhỏ lại, chỉ còn khoảng bàn tay, quấn theo cánh tay nàng rồi trèo lên vai xinh.

Thì ra quái xà bảy màu là thú cưng của nàng ta nuôi.

Mục Trần thở phào, định lặng lẽ rút lui, nhưng bất chợt đôi mắt đen sáng ngời như ánh mặt trời chiếu thẳng vào hắn.

- Bị phát hiện...

Mục Trần thất kinh, nháy mắt lui gấp.

Cô bé kia bề ngoài hấp dẫn gợi cảm, nhưng rõ ràng cô nàng ta không hề đơn giản, tốt hơn không nên trêu vào.

"Véo!"

Mục Trần tăng tốc cực nhanh, nháy mắt đã bay đi cả nghìn trượng. Thế nhưng bất ngờ hắn cứng người, hạ xuống một nhánh cây to, mắt chăm chăm nhìn ra trước. Trên một cành cây phía trước, rõ ràng có bóng người thanh niên mặc đồ đen đang dựa lưa vào thân cây, tủm tỉm cười hắn.

Gã thanh niên với gương mặt thanh tú, nụ cười ấm áp, nhưng chẳng hiểu sao khi mới thoáng thấy hắn ta, Mục Trần cảm thấy căng thẳng tột độ. Từ người gã kia toát ra khí vị gì đó cực kỳ nguy hiểm.

- Vị bằng hữu này... ngươi như vậy mà còn chạy, thì ta sẽ bị đánh đó.

Gã áo đen gãi đầu, bất đắc dĩ nói với Mục Trần, rồi hắn cất bước.

Mục Trần trừng mắt, lại cấp tốc bay lui.

"Vù!"

Nhưng hắn cũng nhanh chóng dừng lại, vì gã thanh niên kia như quỷ mị xuất hiện trước mặt hắn một khoảng. Gã kia đến gần, nhẹ nhàng đặt tay lên vai hắn, linh lực trong cơ thể lập tức ngưng chuyển động.

Mục Trần chấn động, thực lực gã thanh niên này khủng bố đến vậy sao, chắc chắn tuyệt đối hắn không trẻ như vẻ ngoài như vậy.

Gã áo đen thộp lấy vai Mục Trần, lắc mình một cái. Mục Trần cảm thấy hoa mắt, định thần lại thì đã thấy cả hai trở lại hồ nước.

Mục Trần run rẩy bước lui, định lên tiếng giải thích, thì cô bé kia đã quần áo chỉnh tề một màu trắng muốt trong sáng cất bước chân trần tiến đến gần hắn.

Mục Trần lúc này được chân chính chiêm ngưỡng dung nhan. Cô nàng này có thể nói chỉ là thiếu nữ, tuổi tác cũng không lớn, chân mày lại toát ra cảm giác rất mê hoặc, phối hợp với tuổi tác tạo ra sự hấp dẫn vô cùng.

Cô nàng bước tới, gã thanh niên thực lực khủng bố kia lại nở nụ cười ngu ngốc như nịnh nọt, chẳng khác nào nô bộc với nữ chủ nhân, vui vẻ nhưng ra vẻ sầu khổ lên tiếng:

- Tỷ, ta mới đi lòng vòng quanh đây đuổi linh thú, đâu dè tên tiêu tử này lại thừa cơ chui vào, cũng không phải là thủ hộ bất lực đâu!

Mục Trần tròn mắt. Cô nàng thiếu nữ trẻ trung như thế, mà gã thanh niên thực lực kinh khủng kia gọi là tỷ tỷ? Nhưng rõ ràng dao động linh lực của cô bé đâu có mạnh hơn hắn bao nhiêu.

Đôi mắt câu hồn đoạt phách của nàng liếc nhìn gã thanh niên, rồi nàng đi tới chỗ Mục Trần. Con rắn bảy màu kia cũng bò lên vai, lưỡi rắn thò ra thụt vào.

- Chuyện này...

Mục Trần tằng hắng, định mở lời phân bua, nhưng cô nàng nọ lại xòe tay ra, giọng lảnh lót cất lên trong màn đêm làm Mục Trần hóa đá tại chỗ.

- Ngươi có mùi tinh huyết thượng cổ Viêm Long, bồi thường cho ta năm giọt.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 769: Thiếu Nữ Và Thanh Niên -

Thiếu nữ yêu cầu một cách nhẹ nhàng nhưng rõ ràng rất quá đáng, khiến cho Mục Trần tròn mắt kinh ngạc nhìn mãi bàn tay trắng nõn đang xỏe ra kia, đến một lúc sau mới hồi tỉnh lại, cười khan:

- Ta không có!

Đùa chứ, tinh huyết thượng cổ Viêm Long hắn phải tốn bao nhiêu là công sức ở Cửu Cửu Viêm Long trận mới chiếm được 9 giọt, sau đó còn gửi cho Cửu U 4 giọt để hỗ trợ nàng tu luyện. Trong tay hắn lúc này cũng chỉ có vừa đủ 5 giọt, bà cô tiểu nãi nãi này lại muốn một họng tọng hết hay sao...

- Không có á?

Thiếu nữ khẽ cười, đôi mắt sáng trong rực rỡ, vẻ đẹp kiều mị kinh người làm cho ánh trăng cũng bị lu mờ.

Mục Trần nhìn đăm đăm vào gương mặt kiều mị kia, thất thần hốt hoảng. Bất giác có một mệnh lệnh nào đó trong lòng khiến hắn không tự chủ lấy tinh huyết thượng cổ Viêm Long định đem ra.

"Ầm ầm!"

Thình lình lôi âm vang vọng, hắn lập tức thanh tỉnh, giật mình. Cái nụ cười yêu dị kia đúng là cực kỳ mê hoặc.

"Vù!"

Mục Trần tỉnh lại, lập tức bỏ chạy, tàn ảnh liên miên giữa không, hắn nhanh chóng lủi vào rừng rậm.

- Tiểu Lâm.

Thiếu nữ cũng kinh ngạc khi khả năng mê hoặc của nàng không tác dụng với Mục Trần, sắc mặt khó coi, nàng chỉ chỉ theo hắn rồi quay lại gọi gã thanh niên.

Gã kia thở dài, bất đắc dĩ gật đầu rồi bất ngờ biến mất tại chỗ.

Mục Trần biến mất vào rừng cũng khoảng vài giây, đến khi gã thanh niên kia xuất hiện trở lại, hắn đã xách theo Mục Trần.

- Bằng hữu à, ngươi đừng có chạy nữa, chọc giận tỷ của ta thì phiền thêm đó.

Gã áo đen chán nản nhún vai nhắc nhở Mục Trần..

Mục Trần không thể rời mắt khỏi gã, người lạnh hết cả xương. Thực lực tên này quá kinh khủng, hoàn toàn không cùng một cấp độ so sánh.

Đã trốn không thoát, hắn đành quay sang cô gái kia, giơ tay phân bua:

- Ta xin lỗi, vừa nãy chỉ vì nghe có dị động nên mới chạy tới đây, ta không cố ý!

- Ta biết!

Cô gái nhỏ mỉm cười nựng nịu con rắn nhỏ trên vai:

- Bằng không ta đâu chỉ đòi ngươi trả tinh huyết thượng cổ Viêm Long....

- Dựa vào cái gì?

Mục Trần nghiến răng tức giận. Chẳng lẽ vô tình thoáng nhìn phải bồi thường 5 giọt tinh huyết thượng cổ Viêm Long, cắt cổ à!

- Bằng vào cái ngươi chạy không thoát.

Cô nàng mỉm cười trả lời.

Mục Trần mặt méo mó, suy sụp. Hắn cũng biết rõ tình cảnh, vung tay lên ném bình ngọc ra cho cô gái.

Nàng tay không đón lấy, mà con rắn nhỏ trên vai lại lao ra như điện, vẫy đuôi đập nát bình ngọc, hố mồm nuốt sạch 5 giọt tinh huyết.

Mục Trần ngạc nhiên trừng mắt, quái dị nhìn con rắn nhỏ kia. Xem ra hắn có mắt như mù, con rắn bảy màu kia mới thật sự kinh khủng, tinh huyết thượng cổ Viêm Long ẩn chứa năng lượng và ý chí thượng cổ Viêm Long cực mạnh, nó lại nuốt dễ dàng như thế, cái bộ dáng vui vẻ dường như rất thích thú.

- Tiểu Thải tuy không phải là thần thú của Đại Thiên thế giới này, nhưng khi nó thức tỉnh cũng chẳng yếu hơn đám thần thú đứng đầu danh sách đâu nha.

Cô gái vuốt ve con rắn nhỏ với thân thể bảy màu bóng lưỡng.

Mục Trần kinh ngạc. Con rắn bảy màu kia không phải linh thú Đại Thiên thế giới? Vậy chẳng lẽ đến từ hạ vị diện? Vậy thì hai người trước mặt này cũng vậy sao?

Nuốt hết 5 giọt tinh huyết thượng cổ Viêm Long, con rắn dường như muốn luyện hóa năng lượng đó, nên nhanh chóng chui vào tay áo cô gái nằm ngủ. Cô nàng thấy vậy thì mỉm cười, nụ cười tỏa nắng.

- Xem ra tinh huyết thượng cổ Viêm Long rất có ích cho tiểu Thải nha, phải đa tạ ngươi rồi.

Thiếu nữ cười mỉm nhìn hắn.

Mục Trần tức anh ách trong bụng, nhưng không dam nói. Nửa đêm vô duyên vô cớ cướp đoạt bảo vật của ta, hỏi sao hắn không đau lòng,

tức giận hậm hực:

- Bây giờ ta đi được rồi chứ?

Hai người này thần bí quá mức, e rằng không phải hạng cắc ké lôm côm, hắn cũng không muốn dính dáng quá sâu, hành tẩu giang hồ cần phải thận trọng một chút.

- Ha ha, bằng hữu đừng nóng, mọi người gặp nhau xem như có duyên, ngươi đãi tiểu Thải món đồ kia, thì để ta mời lại ngươi.

Gã áo đen cười tủm tỉm choàng vai Mục Trần, bộ dáng như quen thân lắm.

Hắn nghe mà muốn hộc máu. Cái gì mà mời con rắn kia ăn chứ? Các ngươi không ép ta làm sao ta phải đem tinh huyết thượng cổ Viêm Long quý báu lãng phí cho nó!

Thứ đó hắn đang chuyển bị để rèn thân luyện thể đó!

- Không cần.

Mục Trần cự tuyệt, nhưng cái sự nhiệt tình thực sự vượt ngoài sức tưởng tượng của gã thanh niên kia nắm vai hắn kéo lại chẳng cho hắn cơ hội bỏ chạy. Dưới vầng trăng sáng, ngọn lửa bốc cao, thịt nướng vàng nhỏ những giọt mỡ óng ánh xoay tròn trên lửa.

- Nào, ăn thôi!

Mục Trần chẳng kịp từ chối, gã kia đã nhét xiên thịt vào tay, rồi mặc cho Mục Trần đơ mặt, hắn nhai thịt như sói đói lâu ngày, tốc độ bão táp mưa sa làm cho Mục Trần ngẩn ra hồi lâu, cứ như gặp phải một con thú quý hiếm giữa đêm đen.

Mục Trần thở dài buồn bã than trời, hắn cũng chẳng biết làm sao, thực lực đối phương vượt trội hơn hắn, chẳng có thủ đoạn nào có thể bù đắp lại được, hắn đành im lặng thin thít nhai từng mẩu thịt.

Hai nam tử ngồi ăn, cô gái chỉ ngồi cạnh bên chống cằm, đôi mắt rực rỡ im lặng quan sát.

Trăng sáng vằng vặc, đống lửa nướng thịt nhanh chóng chỉ còn lại đống xương bừa bộn.

Mục Trần dựa vào gốc cây, vuốt ve cái bụng no căng. Đã lâu lắm rồi không ăn uống thịnh soạn như vậy, khi người ta tu luyện đến trình độ cao thâm rồi, tích cốc là chuyện rất dễ dàng.

- Ha ha, bằng hữu thật là thoải mái, tại hạ Cổ Lâm, đây là tỷ tỷ ta...

Gã áo đen chùi miệng, tỏ vẻ thỏa mãn cười nói với Mục Trần.

- Thải Tiêu.

Thiếu nữ liếc Cổ Lâm, tự giới thiệu.

Mục Trần trợn mắt, lấy tên giả cũng không chú ý một chút sao, thở dài đáp lại:

- Tại hạ Mục Trần, chuẩn bị đến Long Phượng Thiên.

- Long Phượng Thiên? Gần đây đi đâu cũng nghe nói cái vụ này nha.

Cổ Lâm gãi đầu, tỏ vẻ tò mò.

- Các ngươi không phải người ở Bắc giới?

Mục Trần tròn mắt kinh ngạc, nếu đã đến Bắc giới không thể nào không biết Long Phượng Thiên.

- Đúng, bọn ta không phải người ở Thiên La đại lục, tới đây có chút chuyện.

Cổ Lâm cười nói.

Mục Trần giật mình gật đầu, hắn nhìn Cổ Lâm hồi lâu, không kềm được hỏi:

- Ngươi tu luyện đã bao nhiêu năm?

Cổ Lâm tỏ ra không lớn tuổi, nhưng thực lực lại rất mạnh, khiến bản thân hắn cảm thấy bị đả kích. Nếu đúng tên này tuổi trẻ như vẻ ngoài của gã, thì hắn treo cổ chết đi cho rồi.

Cổ Lâm nghe vậy, chỉ cười cười, nói bâng quơ:

- Ngươi đừng tự so với ta, thời gian ta tu luyện chắc chắn lâu hơn.

Mục Trần thở phào, nếu như gã cũng trẻ như vẻ ngoài, thì thật sự từ yêu nghiệt cũng chưa đủ miêu tả được.

Mục Trần lại nhìn sang cô bé xinh đẹp kia, mắt tỏ ra quái đản. Nàng ta là tỷ tỷ của Cổ Lâm, mà Cổ Lâm... vậy tuổi của nàng ta...

Mục Trần bỗng dưng nổi da gà.

Như hiểu rõ suy nghĩ trong ánh mắt của hắn, Thải Tiêu trừng mắt, hàng chân mày dựng đứng, nghiến răng:

- Ta không phải bà bà lão yêu!

Cổ Lâm thì cười nắc nẻ không thôi, nói nhỏ với Mục Trần:

- Tỷ của ta thể chất khá đặc biệt, thường hay ngủ say, do đó tuổi của nàng ta đúng như vẻ ngoài.

Mục Trần mới vỡ lẽ, mặc dù cũng còn tò mò cái "thể chất đặc biệt" của nàng ta là gì, nhưng cũng không dám hỏi.

Thải Tiêu nhìn hắn chằm chằm, bỗng nhiên hỏi:

- Nghe nói Long Phượng Thiên có tinh huyết Chân Long?

Mục Trần nghe vậy, hiểu ra bọn họ thực sự chẳng biết tí gì về Long Phượng Thiên, mới tận tình kể ra những sự tích và thông tin sơ sơ về Long Phượng Thiên.

- Thật có tinh huyết Chân Long ư...

Mục Trần kể xong, hai mắt Thải Tiêu lóe sáng.

Cổ Lâm thì tim đập thình thịch, vội ngăn lại::

- Tỷ, nhiệm vụ chúng ta ra ngoài lần này không phải Long Phượng Thiên kia nha, việc lão gia giao cho còn chưa làm xong đó.

- Nhiệm vụ đó mình ngươi đi làm là được, ta sẽ đến Long Phượng Thiên, nếu có thể đoạt được tinh huyết Chân Long, tiểu Thải có lẽ sẽ tiến hóa hoàn toàn, ta không cần thỉnh thoảng phải ngủ vùi vậy nữa.

Thải Tiêu chẳng thèm quan tâm.

- Á?

Cổ Lâm phát hoảng:

- Tỷ muốn đi một mình? Không được, cha nói ngươi không được đi một mình, nếu để cha biết...

- Ngươi không nói cha làm sao biết? Mà ngươi biết kết quả một khi dám phản bội ta chứ?

Thải Tiêu cười khẩy nhìn hắn, dứ dứ cái nắm đấm

- Tỷ, đừng như vậy!

Cổ Lâm rên rỉ, rồi hắn trừng mắt dọa Mục Trần. Sớm biết như vậy mời thằng này ngồi ăn làm gì.

Mục Trần mặt cúi gằm, giả lơ không thấy, sờ sờ cái mũi đứng dậy đính cáo từ, tự thấy nên tránh xa hai kẻ này một chút thì hơn.

- Này!

Nhưng còn chưa kịp mở miệng, Thải Tiêu phóng ánh mắt yêu mị tới hắn, duyên dáng mỉm cười:

- Lại phải phiền ngươi một chút, dẫn ta đến tham gia Long Phượng Thiên nhá.

Mục Trần cứng đờ cả người, nhìn qua cặp mắt tóe lửa của Cổ Lâm, rốt cục hiểu được cái cảm giác cục đá trên trời rớt vào chân nó như thế nào.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 770: Đồng Hành

Trăng sáng, ánh mắt long lanh như biết nói nhìn thẳng Mục Trần, hắn đơ cả người không ngờ tự dưng lại chuốc họa vào thân.

Nếu bình thường mà nói, được đồng hành cùng một thiếu nữ xinh đẹp thế này cầu còn không được, nhưng sự thần bí của hai nhân vật này làm Mục Trần cảm thấy không nên tạo dựng mối liên hệ quá sâu.

Hắn còn chưa kịp mở miệng, Cổ Lâm đã phản đối:

- Không được!

Nếu như cha mẹ biết được hắn dám để Thải Tiêu một mình tham gia cái Long Phượng Thiên kia, lại còn đi cùng một nam tử xa lạ, chắc cũng lột da hắn ra.

Mục Trần nghe Cổ Lâm phản đối mà mừng rơn ra mặt, đầu gật lia lịa:

- Thứ lỗi vậy, chúng ta vốn không quen không biết, đi cùng các ngươi không chỉ các ngươi khúc mắc, mà ta cũng không an tâm.

Cổ Lâm nghe vậy, nhìn sang hắn, coi như như tên này cũng thức thời.

Thải Tiêu gập chân ngồi xuống, cằm gác lên đầu gối, đôi mắt tinh ranh quét ngang Cổ Lâm và Mục Trần:

- Phản đối vô hiệu, ta đã quyết, cho dù ngươi không muốn dẫn ta đi, ta cũng không tha cho ngươi. Vả lại người tham gia Long Phượng Thiên đông như thế, không lo không tìm thấy một tên dẫn đường.

Mục Trần nhún vai không quan tâm, chỉ cần không đi chung với hắn, nàng tìm ai cũng chẳng sao. Còn Cổ Lâm thì tái mặt, ngồi xuống cầu xin:

- Tỷ, ngươi làm vậy sẽ có người chết đó!

Giọng nói hắn nghe thảm thương cực kỳ, làm cho Mục Trần bất giác cũng suýt phì cười. Gã này thực tuy khủng bố, nhưng có vẻ lại rất e sợ bị cô bé này ăn thịt.

Thải Tiêu mỉm cười mỉm:

- Giờ ngươi có hai lựa chọn, bắt hắn dẫn đường cho ta, hoặc ta tự đi tìm kẻ dẫn đường.

Cổ Lâm run rẩy nhăn mặt, hắn hiểu rõ tính cách cô nàng, đã thích thì có nói gì cũng mặc, có van xin gãy lưỡi cũng chẳng tác dụng gì.

- Ta đi trước.

Mục Trần nghe mùi thuốc súng lại sắp nổ, vội cười khan định quay đầu bỏ trốn, nhưng chưa kịp di chuyển thì bàn tay nọ lại đặt trên vai hắn.

Mục Trần quay lại, nhìn Cổ Lâm với bộ mặt nước mắt ngắn dài, run rẩy nói:

- Đại ca, nể tình ta cống hiến 5 giọt tinh huyết thượng cổ Viêm Long, xin đừng hại ta.

Hắn thành thật vô cùng, thiếu nữ kia với sắc đẹp tuyệt đối sánh ngang Lạc Li, có điều khí chất mỗi người mỗi khác. Mà bình thường con gái xinh đẹp cỡ này tuyệt đối là hồng nhan họa thủy, bất cứ nam tử nào ở gần đều phải gánh nguy hiểm tột cùng, ai mà biết được bao nhiêu phiền toái sẽ tìm tới cửa.

- Hai cái nạn nên chọn cái nhẹ.

Cổ Lâm vỗ vai Mục Trần ra chiều cảm thông, vẻ mặt xót xa.

Mục Trần suýt nữa ngất xỉu, rên rỉ:

- Ngươi an tâm sao?

Giao một người con gái như hoa như ngọc vào tay một người xa lạ, Mục Trần không hiểu gã này đang nghĩ gì, mà rõ ràng dao động của Thải Tiêu không cường hãn như Cổ Lâm.

- Yên tâm đi, ở cái Đại Thiên thế giới này người đủ bản lĩnh gây khó dễ cho tỷ còn chưa sinh ra đâu, kẻ nào dám coi thường nàng, chỉ có ăn hành mệt nghỉ.

Cổ Lâm mỉm cười thần bí.

Mục Trần giật mình, khó hiểu liếc sang Thải Tiêu.

- Huynh đệ à, lần này giúp ta một chút đi, tuy chúng ta quen biết chưa lâu, nhưng ta thấy so với những kẻ ta chưa biết kia thì còn đáng tin hơn. Một người bị bọn ta cướp mất 5 giọt tinh huyết trân quý vẫn có thể bình thường ngồi ăn chung mâm, lại còn tâm sự với chúng ta như vậy cũng không tầm thường.

Cổ Lâm trấn an hắn.

- Mà quan trọng nhất, là tỷ của ta rất nhạy cảm, nàng ta không căm ghét ngươi, thì ngươi không có vấn đề gì.

Cổ Lâm chỉ trỏ bí ẩn sang Thải Tiêu.

Mục Trần bĩu môi, cái lý do cuối cùng này chuối cả nải.

- Ta có thể cự tuyệt không?

Mục Trần day day cái trán cảm thấy khó nghĩ.

Thải Tiêu mỉm cười:

- Vậy thì, bọn ta sẽ nhốt ngươi ở đây, đến khi Long Phượng Thiên kết thúc rồi thả ra.

- Được, ta chấp nhận.

Mục Trần gật đầu cái rụp, nhanh gọn vô cùng. Hảo hán không chấp thiệt thòi trước mặt, hắn tin chắc thực lực hai người này thừa sức làm việc đó.

- Cũng khôn...

Thải Tiêu cười khì gian xảo, toát ra vẻ phong tình yêu mị, khiến cho người ta dễ dàng lâm vào mê say. Cũng may Mục Trần có U Minh Tâm Ma Lôi, nên không đến nỗi thất thố.

- Yên tâm đi, hai ta đi chung với ngươi không có gì bất lợi cả. Mặc dù thể chất của ta có vài nguyên nhân nên thực lực bị giới hạn, nhưng chắc chắn không liên lụy tới ngươi. Mà ngươi nói lúc nãy đó, những kẻ tham gia Long Phượng Thiên đều thực lực bất phàm, thiên tài trẻ tuổi của Bắc giới, không chừng ngươi còn phải cầu xin ta giúp một tay đó.

Nàng phủi tay, ánh mắt gian xảo:

- Nói tóm lại, ngươi dẫn đường cho ta thì lợi nhiều hơn hại, ngươi không có lý do gì để từ chối.

Mục Trần á khẩu không trả lời được, Cổ Lâm bên cạnh thì tỏ ra đồng cảm vỗ vai:

- Thấy chưa, ta đã nói ngươi đấu không lại tỷ đâu, cứ cam chịu số phận vậy.

Mục Trần liếc hắn, biết rõ vấn đề này đã không thể thay đổi, không còn gì nói được nữa, mới hỏi:

- Khi nào thì đi?

- Đêm nay nghỉ ngơi đi, sáng mai xuất phát.

Cổ Lâm vội lên tiếng, hắn đương nhiên sợ Thải Tiêu hăng máu đòi đi ngay trong đêm.

Thải Tiêu không phản đối, gật đầu nhảy tót lên một nhánh cây, tìm tán lá rậm rạp nằm ngủ.

Cổ Lâm thấy vậy, quay sang Mục Trần ôm quyền khách sáo:

- Mục Trần huynh đệ, lần này phiền ngươi rồi, ân tình này ta sẽ nhớ kỹ, sau này có cần gì cứ lên tiếng.

Mục Trần nhún vai:

- Tình hỉnh yếu hơn người, ta vẫn khăng khăng cự tuyệt thì cũng không thức thời rồi.

Thông thường mà nói, cường giả hùng mạnh như Cổ Lâm vậy, sẽ không cho Mục Trần lựa chọn cái gì. Thực lực ở trình độ đó không cho phép hắn có ý kiến, thế nhưng hai người họ lại không ức hiếp hắn, kỳ thật cũng làm cho hắn cảm thấy khá tốt.

- Ha ha, dù ngươi không chấp nhận, bọn ta cũng không làm gì ngươi cả, bằng không để mẹ ta biết, ta sống cũng chẳng yên.

Cổ Lâm cười nói.

Mục Trần cười lớn, bỗng dưng thấy tinh thần sảng khoái hẳn ra. Lửa đêm bốc cao, hai người chuyện trò rôm rả. Phía trên nhành cây cao, cô gái nhỏ lắng nghe từng tràng cười thoải mái của hai nam tử, đôi mắt nhắm nghiền, vành môi khẽ cười duyên dáng.

- A... Mục Trần ư....

Sáng hôm sau.

Rừng rậm trong sơn mạch, Mục Trần khẽ liếc cô gái Thải Tiêu xinh đẹp, thở dài. Hắn lại nhìn ra phía trước, Cổ Lâm nhún vai bất đắc dĩ.

Cả hai chẳng ai có biện pháp khác.

- Mục Trần huynh đệ, tỷ ta trông cậy vào huynh, nếu vô tình gặp phải mấy thằng đui mù thì cứ ra tay thoải mái, có hậu quả gì ta gánh cho.

Cổ Lâm mỉm cười trấn an dặn dò Mục Trần.

Gã áo đen cũng thanh tú điển trai, khi nói chuyện có khí độ anh hùng, cặp tỷ đệ này chắc chắn xuất thân bất phàm.

Mục Trần cười cười gật đầu:

- Đến lúc rồi, chúng ta cũng khởi hành thôi, Cổ huynh nhiệm vụ bận rộn, vậy thì hoàn thành xong cứ đến bên ngoài Long Phượng Thiên chờ nàng ta.

- Cáo từ.

Cả hai chào nhau, Mục Trần nhìn Thải Tiêu, rồi xoay người đi trước.

Cổ Lâm nhìn theo Mục Trần, rồi đổi nét mặt đau khổ quay sang Thải Tiêu:

- Tỷ, ngươi phải kiềm chế đó nha, nếu để cha mẹ biết chuyện, ta phải xong đời rồi.

- Ngoan, giúp tỷ tỷ một chút, ngươi không thiệt thòi đâu. Ta đi đây.

Thải Tiêu vuốt ve hắn, cười khúc khích.

Nàng di chuyển thong thả, Cổ Lâm lại định nói thêm gì đó, nàng tăng tốc đuổi theo Mục Trần, biến mất.

Cổ Lâm chỉ còn biết thở dài.

- Thiếu chủ, để cho đại tiểu thư một mình đi theo người nọ sao?

Phía sau Cổ Lâm, không gian đột nhiên uốn khúc, một hắc ảnh quỷ dị xuất hiện, âm thanh khàn khàn già nua.

Cổ Lâm gật đầu, rồi gãi đầu, chẳng biết làm sao. Tinh huyết Chân Long đúng là quý giá, nhưng mà tỷ tỷ bảo bối của hắn từ nhỏ đến giờ có bảo vật trân quý gì chưa thấy qua, lẽ ra đâu có quá quan tâm tới tinh huyết Chân Long chứ? Sao tự nhiên lại muốn đi Long Phượng Thiên?

- Yên tâm đi, tỷ tỷ dù bị phong ấn thực lực, nhưng đám trẻ Bắc giới này còn chưa có ai đủ khả năng tổn thương nàng. Còn những tên già "siêu cường giả" kia nếu đui mù dám động tới nàng, thì coi như bọn chúng xiu xẻo. Trên người tỷ tỷ còn có linh hồn ấn ký của phụ thân nữa mà.

- Đi thôi, chúng ta cũng nên làm cho xong việc

Cổ Lâm phất tay, không gian trước mặt biến dạng, thân hình của hắn biến mất, hắc ảnh kia cũng theo sau mất tích.

Khu rừng trở lại vẻ yên tĩnh vốn có.

Mục Trần bay nhanh cực tốc xuyên qua không trung, vài phút đã bay khỏi vùng núi này, liếc mắt nhìn lại phía sau cô nàng đủng đỉnh bay tới.

Quả nhiên không thể thoát khỏi được.

Mục Trần thở dài, giảm tốc độ.

- Không lẽ ngươi ngây thơ nghĩ rằng tốc độ đó sẽ bỏ rơi ta được sao?

Thải Tiêu sóng vai song song với Mục Trần, nghiêng đầu trêu tức.

Mục Trần méo mặt, sờ mũi:

- Ta thương lượng chuyện này chút nhé?

- Nói!

- Đeo cái khăn che mặt được không? Ngươi cứ cười loạn với người ta như thế, dễ xảy ra chuyện lắm.

Mục Trần thành thật đề nghị.

Thiếu nữ xinh đẹp trừng mắt nhìn hắn, hoàn toàn không coi đề nghị đó ra gì, cất một bước lập tức lao vút đi xa lắc, để lại giọng nói lảnh lót.

- Miễn!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 771: Long Phượng Các

Long Phượng sơn mạch.

Địa vực cổ xưa này từ khi hình thành Bắc giới đã cực kỳ nổi tiếng, đến khi Long Phượng Thiên bị phát hiện ra, thì càng trở thành khu vực nhộn nhịp và sầm uất nhất nhì Bắc giới.

Thời gian này lại chính là thời điểm Long Phượng Thiên chuẩn bị khai mạc, do đó người người càng đổ xô về, phương viên vài chục dặm vang lên liên hồi những tiếng xé gió, chẳng bao giờ thấy ngừng, như đàn châu chấu hướng tới Long Phượng sơn mạch.

Long Phượng Thiên tiếng tăm vang dội Bắc giới, bất kỳ cường giả trẻ tuổi nào cũng không bỏ qua thời cơ nổi danh này. Và đương nhiên, hấp dẫn nhất chính là kho tàng bên trong Long Phượng Thiên.

Khi Mục Trần đến được Long Phượng sơn mạch, nhìn thấy đoàn người hùng hậu đổ xô về, hắn kinh ngạc vô cùng.

Tất cả mọi người đều không ai tầm thường, đến từ các thế lực khắp nơi, rõ ràng họ đều là thành viên trẻ tuổi ưu tú nhất trong thế lực, vậy mà ở đây cứ nhiều như bắp cải ngoài chợ.

Mục Trần nhớ lại thời kỳ tranh đấu với những thiên tài ở Bắc Thương đại lục, cũng nhìn thấy rất nhiều người xuất chúng, nhưng rõ ràng về chất lượng hay số lượng, hoàn toàn lép vế trước Bắc giới này.

Đại Thiên thế giới chân chính là nơi quần hùng tụ hội.

Bắc giới thực sự rộng lớn, Đại La Thiên vực cũng chỉ là một góc nhỏ. Thế nhưng mà đây vẫn chỉ là một phần của Thiên La đại lục, quả xứng danh một trong mười đại lục siêu cấp.

- Chúng ta đến Long Phượng cổ thành, đó là nơi gần với địa điểm Long Phượng Thiên khai mạc.

Mục Trần chỉ về một hướng kia, mơ hồ nhìn thấy một tòa thành to lớn vô cùng.

Thải Tiêu tò mò nhìn quanh, rồi tỏ vẻ thờ ơ gật đầu.

Mục Trần dẫn đường, lát sau hắn chấn động dừng lại. Phía trước, ngọn núi nguy nga dường như có một sức mạnh cường đại trấn áp không gian, mơ hồ trên không còn có thể thấy một bàn tay khổng lồ.

Trên ngọn núi đó, tòa thành cổ kính nguy nga khổng lồ, mang đầu dấu tích năm tháng, khí tức từ thời hồng hoang tràn ngập.

Ngoài thành còn có những tháp đá cao vạn trượng, mơ hồ toát ra những dao động linh lực kỳ lạ. Thứ dao động này chẳng lạ lẫm gì với hắn, vì đó chính là linh trận.

Thời viễn cổ, đây hắn là một đại trận cực mạnh, nhưng năm tháng trôi đi, linh trận ngạo thị quần hùng năm nào cũng bị mai một.

Trên bầu trời ào ào vô số dỏng người đông đúc đổ về thành thị, nhưng chẳng hề làm cho nó rung chuyển chút nào, thực sự là một tòa thành bền vững.

Mục Trần và Thải Tiêu lướt vào thành, hạ xuống một tảng đá lớn. Họ vừa xuất hiện, lập tức thu hút nhiều ánh mắt nóng rực sáng rỡ.

Dĩ nhiên, tầm mắt của họ hoàn toàn hướng về cô gái Thải Tiêu xinh đẹp bên cạnh hắn.

Thải Tiêu dường như đã quen với cái kiểu bị chú ý như thế, hoàn toàn tự nhiên như không. Trái lại Mục Trần thì tim đập thình thịch, vì mấy ánh mắt kia không ngoài dự đoán nhìn nàng rồi quay sang chiếu vào hắn, địch ý rõ ràng.

- Đúng là họa thủy...

Hắn chỉ còn biết than thở.

Thải Tiêu cáu giận, chân mày dựng đứng vẫn mang vẻ phong tình vạn chủng làm cho cả Mục Trần cũng tim đập chân run, huống chi đám người xung quanh, chỉ nghệt ra ngây dại si mê.

Mục Trần hốt hoảng vội dẫn nàng đi mất.

Có Thải Tiêu đi cùng dĩ nhiên bị chú ý không cần thiết, nhưng bù lại dò la tin tức cực dễ dàng, nàng chỉ cần mỉm cười với gã nào đó, là hắn tự động tuôn ra hết mọi thứ hắn biết.

- Đi thôi, đến Long Phượng Các xem thử

Mục Trần nhìn trân trân một gã xui xẻo bị dính phải nụ cười chết người của Thải Tiêu, im lặng nghe nàng lôi kéo.

Mọi thông tin đầy đủ và mới nhất của Long Phượng Thiên đều xuất phát từ Long Phượng Các.

Hai người đi xuyên qua cổ thành, đến mạt bắc thì dừng lại trước một lầu các hoàng kim sừng sững ngút trời.

Tạo hình tòa lầu cực kỳ đẹp và rực rỡ, long phượng hòa minh, long uy phượng khí thập túc, cực kỳ rõ ràng và thu hút.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, những người tập trung đến nơi này mạnh mẽ hơn ở những nơi khác trong thành, có lẽ đám tinh anh Bắc giới đều tề tựu ở đây. Những kẻ thực lực tự cảm thấy kém cỏi cũng chẳng ai can đảm bước chân vào, tránh rước lấy nhục.

Mục Trần chỉ thoáng ngừng lại, rồi hắn nhanh chóng đi đến Long Phượng Các.

Vào trong Long Phượng Các, tầm mắt trở nên thoáng đãng, âm thanh ồn ào vẫn vang lên rôm rả. Mục Trần giương mắt quan sát, lầu các phân ra mấy tầng, người đứng lớp lớp trên các tầng lầu, dao động linh lực cường hãn. Thậm chí ở những tầng cao còn có uy áp kinh người tràn ngập chấn nhiếp mọi người.

Hai người đặt chân vào Long Phượng Các, tiếng ồn ào nhanh chóng lặng bớt, những cặp mắt kinh diễm phóng tới cô nàng xinh đẹp.

Mục Trần tỏ ra bình tĩnh, tìm một góc nào đó ngồi xuống. Thông tin bên ngoài cho hay, trong Long Phượng Các này có người chuyên trách công bố thông tin về Long Phượng Thiên, chỉ cần ngồi chờ là được.

Nhưng hắn muốn an tĩnh thu thập thông tin đâu có dễ vậy, Thải Tiêu như dĩa mật hút ruồi, e rằng lúc này đã có nhiều kẻ bắt đầu tìm hiểu thân phận của hai người.

Đúng như dự đoán, lát sau một ánh mắt lạnh lẽo quen thuộc từ tầng tít trên cao phóng xuống tập trung vào hắn.

Liễu Viêm ngồi trên cao, bình thản nhìn xuống Mục Trần, rồi cũng ghé mắt sang Thải Tiêu chăm chú.

Quanh Liễu Viêm lúc này cũng khá đông đúc, những kẻ này đều không phải hạng vô danh trong giới trẻ Bắc giới.

Lúc này trung tâm của đám đông là hai người, trong đó có Liễu Viêm, nhưng rõ ràng hắn không được chú ý bằng người kia, một bóng dáng mảnh khảnh tiếu mỹ thu hút rất nhiều sự chú ý trong Long Phượng Các.

Cô gái xinh đẹp kia diện một bộ đồ đỏ rực, làn da như tuyết trắng, áo quần lả lướt, bó lấy những đường cong đầy đặn hấp dẫn.

Dung nhan xinh đẹp, mi dài cong vút, mắt phượng long lanh, quyến rũ đoạt hồn. Sóng mắt chuyển động làm người ta ngây ngất, không biết bao nhiêu cường giả trẻ tuổi vẻ ngoài nghiêm chỉnh nhưng trong lòng như lửa đốt chằm chặp nhìn nàng.

Yêu nữ này, có một mị lực khó cưỡng khiến ai cũng muốn chiếm làm của riêng.

- Ha ha, tiểu muội muội thật xinh đẹp.

Cô gái nọ cũng chú ý tới Thải Tiêu, thoáng nhìn qua Mục Trần, che miệng cười khẽ:

- Nhưng mà vị tiểu ca ca này thật lạ, chẳng lẽ Bắc giới từ lúc nào xuất hiện một trang nam tử tuấn kiệt trẻ tuổi như thế mà ta lại không biết sao?

- Hắn là tân thống lĩnh Đại La Thiên vực gần đây khá nổi tiếng. Ha ha, Liễu Minh nhà ta từng bị phế bởi tay hắn.

Liễu Viêm lên tiếng, cười nhạt:

- Vốn dĩ ta có hảo tâm nhắc hắn chớ dại bước chân đến Long Phượng Thiên, nhưng hôm nay xem ra hắn không hề để tâm tới lời ta nhắc nhở.

Những kẻ nổi bật xung quanh nghe Liễu Viêm nói thế, nhất thời rõ ràng mối quan hệ chẳng mấy tốt đẹp giữa hai người. Vài kẻ có giao tình với hắn còn cười khẩy, đưa mắt tội nghiệp nhìn xuống dưới.

- Vậy ra là thiên tài của Đại La Thiên vực ư, vậy là nơi đó hôm nay cũng có một người mới khá lợi hại.

Cô gái áo đỏ kia mỉm cười tấm tắc nhìn Mục Trần.

- Ha ha, Đại La Thiên vực dù là thế lực hàng đầu Thiên La đại lục, nhưng vẫn khá kém cỏi trong cái khoản bồi dưỡng lớp trẻ. Bao năm rồi Long Phượng Thiên đều bỏ qua, năm nay lại nghĩ tới, chẳng lẽ không sợ mất mặt như lần trước sao?

Một gã nào đó cười khẩy lên tiếng, giọng điệu khinh miệt thấy rõ.

Chẳng những không nói nhỏ, hắn còn cố tình dùng linh lực khuếch đại âm thanh, vang xuống tận tầng dưới cùng, cho tất cả mọi người trong Long Phượng Các đều có thể nghe thấy.

Dưới kia, Mục Trần khựng người, nhưng không nổi giận, gương mặt tuấn tú vẫn bình tĩnh.

Liễu Viêm nếm chén trà, chẳng thèm ngó qua Mục Trần, nở nụ cười nhạt, nhìn gã vừa nói, gật đầu ra hiệu.

Có lời sai bảo, gã kia nhếch miệng cười, nhún chân nhảy xuống, như một tòa thiết tháp nện xuống mặt sàn trước mặt Mục Trần, giơ tay định thộp cổ hắn.

- Liễu Viêm đại ca mời ngươi lên kia ngồi chơi, tiểu tử mau theo ta,

Tay hắn chạm vào vai Mục Trần, định dùng sức lôi lên không, nhưng cả hai lại đứng yên như tượng đá, chẳng chút nhúc nhích.

Mục Trần không nhúc nhích, nhưng giọng nói lạnh lùng vang khắp Long Phượng Các.

- Muốn ra tay thì tự mình tới đi, bảo đám cắc ké quèn này ra mặt, không sợ mất thể diện thiếu điện chủ Huyền Thiên điện hay sao?

Chương 772: Thủ Đoạn Chớp Nhoáng

Câu nói lạnh lẽo đầy chiến ý khiêu khích vang lên trong Long Phượng Các lập tức khiến cho cả tòa lầu cao đang ồn ào huyên náo trở nên tịch mịch trong chớp mắt, nhiều cặp mắt trở nên suy tư cân nhắc.

Vài kẻ nhìn lên tầng cao, tên tuổi Liễu Viêm trong thế hệ trẻ Bắc giới nổi tiếng rõ ràng, Long Phượng lục hạng 4, đủ cho thấy hắn cao như thế nào.

Những kẻ đặt chân vào Long Phượng Các này cũng đều là tinh anh trong thiên tài Bắc giới, nhưng rõ ràng khi đối mặt Liễu Viêm, bọn họ cũng không khỏi kiêng dè.

Nhân vật như vậy tuyệt đối có số má ở Long Phượng Thiên, nào ai dám coi thường, do vậy lúc này nghe thấy có người thậm chí dám thách thức Liễu Viêm, thần sắc mọi người không khỏi trở nên thú vị.

Trên tầng cao kia, Liễu Viêm cũng chẳng tỏ ra chấn động, tư thái cao ngạo cười nhạt. Ở nơi này, thân phận của hắn không phải thứ vô danh như Mục Trần có thể sánh được.

Nếu chỉ vì mấy lời nói của gã kia mà nổi giận phản ứng, chẳng phải làm mất giá thân phận của hắn sao.

Xung quanh Liễu Viêm, vài cường giả có giao tình với hắn thì cười thầm, ánh mắt bất thiện chiếu xuống dưới.

Cô gái đồ đỏ kia cũng tỏ ra hứng thú cười khẽ.

Trong lúc mọi người tỏ ra thích thú quan sát sự việc, thì gã trai trẻ đang túm vai Mục Trần lại có sắc mặt khó coi. Tên nhãi thực lực chỉ mới Chí Tôn tam phẩm này lại dám xem hắn như vô hình.

Nhưng coi như hắn cũng khôn ngoan, không nổi cáu la lối, chỉ lui lại vài bước, ôm quyền cười nhạt:

- Tại hạ Lữ Dương Tuyết Long sơn, vị bằng hữu kia chẳng hay danh tánh?

Tuyết Long sơn, cũng là một thế lực lớn ở Bắc giới, thực lực cũng không xê xích với Bách Chiến vực. Lữ Dương lại là tuyệt đỉnh thiên tài trẻ tuổi của Tuyết Long sơn, có lẽ thực lực cũng hùng mạnh không kém gì Tần Bi.

Tuy Lữ Dương kém hơn Liễu Viêm khá nhiều, nhưng trong Long Phượng Các coi như cũng có cân lượng, không ít người đều biết danh tiếng của hắn.

Mục Trần xoay lưng về phía Lữ Dương, gương mặt lạnh lẽo. Hắn không nghĩ tới việc lại gặp Liễu Viêm ở nơi này, cũng không nghĩ rằng gã kia lại có tính cách hèn mọn như vậy, còn chưa kịp đặt mông ấm chỗ đã ra tay với hắn.

Bất quá tên kia cũng có ngạo khí, chẳng thèm tự mình ra tay với hắn, quá nửa lý do là nghĩ rằng hắn không đủ tư cách, nên chỉ ám chỉ gì đó, rồi đám bằng hữu heo chó lại xông xáo nhảy ra.

Thải Tiêu ngồi cạnh Mục Trần, hai tay chống cằm nhìn cảnh tượng này, mỉm cười chọc ghẹo:

- Ngươi đó, xem ra cái chữ "họa thủy" thuộc về ngươi xứng hơn ta nhiều, người ta kéo tới cửa rồi nha.

Mục Trần tỏ ra chẳng quan tâm, cũng không thèm quay lại nhìn Lữ Dương. Đại La Thiên vực dù sao cũng là thế lực đỉnh cấp Bắc giới, lúc

bình thường giáp mặt Tuyết Long sơn, e rằng mấy kẻ kia đánh rắm cũng chẳng dám. Hiện tại nếu cương ngạnh đối đầu với nhân vật cấp bậc này, thực sự chỉ làm giảm đi danh vọng Đại La Thiên vực.

Liễu Viêm cao ngạo, nhưng ngạo khí trong lòng Mục Trần còn cao hơn nhiều.

Lữ Dương báo danh cả buổi, Mục Trần cũng phớt ăng lê cả ngày, làm hắn khóe mắt giật giật muốn khóc. Một thằng nhãi Chí Tôn tam phẩm mà dám bơ hắn như vậy, tưởng ở đây là địa bàn Đại La Thiên vực à?

- Xem ra bằng hữu chê Tuyết Long sơn ta không đủ cân lượng ư... Ha ha, đúng là dùng thực lực Đại La Thiên vực có tư cách đó. Ấy nhưng mà, ngươi nghĩ rằng mình có tư cách hay sao?

Lữ Dương cười khẩy xóc xỉa.

"Ầm!"

Dứt lời, linh lực hùng hậu như phong bạo bộc phát, cường hãn đến mức nhiều cường giả đang hiện diện ở Long Phượng Các phải kinh nghi.

Thực lực Lữ Dương có lẽ đã mơ hồ chạm tới cấp độ Chí Tôn tứ phẩm, dù không phải đỉnh cấp trong lớp trẻ thì cũng có máu mặt.

"Đùng!"

Lữ Dương mặt lạnh như hầm băng, chân giậm mạnh xuống sàn bắn ra, linh lực hội tụ trong tay, chẳng chút nào lưu tình vồ tới Mục Trần.

Hắn định dùng thực lực chân chính để cho tiểu tử Đại La Thiên vực hiểu rõ, ở cái vùng đất này, thứ tôn nghiêm thế lực kia rất nực cười.

Nơi đây chẳng ai quan tâm ngươi tới từ chân trời nào, thực lực kém cỏi thì khôn hồn mà cút khỏi Long Phượng Các!

- Tuyết Long chưởng!

Hắn quát lên, hàn khí băng hà tỏa ra, một con tuyết long hung hãn lao đi mang theo hoa tuyết phủ kín khu vực Mục Trần đang ngồi.

Long Phượng Các, đám khán giả các tầng đều trừng mắt nghiêm mặt. Lữ Dương đúng là lòng dạ ác độc, ra tay ở đây mà dùng tới sát chiêu. Tuyết Long chưởng ngưng tụ hàn khí Tuyết Long sơn, kẻ nào bị đánh trúng, linh lực cơ thể sẽ bị đóng băng, dù có trục hàn kình ra khỏi cơ thể cũng khiến kinh mạch bị tổn thương. Mà như vậy, rõ ràng gã trẻ tuổi Đại La Thiên vực kia không cần tham gia Long Phượng Thiên nữa rồi...

Long sơn tuyết vũ ập tới sau lưng, nhưng Mục Trần vẫn chẳng có dấu hiệu nhúc nhích, thế nhưng trong mắt cô nàng Thải Tiêu đang đối diện hắn thì lại tròn lên kinh ngạc.

Vì cái nàng nhìn thấy không ai thấy, đôi mắt đen láy của Mục Trần, tròng đen đang lan ra tròng trắn, trở nên quỷ dị đáng sợ, gương mặt hắn bỗng dưng trở nên lãnh khốc vô tình, chẳng còn vẻ hoạt bát vui tươi khi trước.

Hơn nữa, khi nãy linh lực Mục Trần có dao động bành trướng, thì lúc này, dao động lại trở nên nội liễm.

Cũng không phải hắn cố tình giảm dao động linh lực xuống, mà sự khống chế linh lực của hắn đã trở nên hoàn mỹ.

Mục Trần đưa tay cầm chén trà trước mặt, khẽ hớp một hơi. Lúc này hàn khí đã áp sát, thậm chí tóc tai của hắn cũng ngưng tụ sương băng.

Vô số khán giả đứng nhìn kinh giác, Mục Trần vẫn trấn định như không, chẳng lẽ mất cảm cảm giác, hắn không biết sát cơ đã đến sau lưng sao?

Mà dao động linh lực của hắn lại trở nên bình thản, chẳng có chút dấu hiệu tỏ ra sắp phòng ngự.

- Tên kia làm gì vậy? Muốn chết sao?

Ai đó nghi hoặc lẩm bẩm.

Không chỉ những khán giả bên dưới, hành động của hắn cũng làm vài góc tối trên tầng cao có những cặp mắt chú ý cùng âm thanh kinh ngạc.

- Đã muốn chết, vậy thì ta thành toàn cho ngươi!

Thế công như sấm đánh lao tới, Lữ Dương nhếch môi lạnh lẽo, cho dù lúc này Mục Trần hối hận muốn toàn lực phòng ngự, cũng không còn kịp nữa.

Cường giả trẻ tuổi Đại La Thiên vực gì chứ, chỉ là một tên ngu xuẩn, lần này lại được dịp xấu mặt ê chề.

"Ầm!"

Chính lúc đó, không gian trước mặt Lữ Dương biến dạng, lôi âm chấn động linh hồn theo một phương thức bất ngờ quái đản hoàn toàn xuyên qua phòng ngự linh lực của hắn, đánh vào trong tâm linh, nổ lớn sâu trong lòng.

Lôi Âm đột ngột xuất hiện, Lữ Dương căn bản không hề có chuẩn bị, linh lực trong cơ thể bất ngờ mất khống chế, chuyển động lung tung loạn xạ, thần trí bỗng trở nên hoảng loạn.

"Phụt"

Hắn bất ngờ phun một họng máu, Tuyết Long chưởng vỡ nát, thành một đống tuyết rơi xuống sàn, bản thân hắn thất khiếu chảy máu.

Lúc này Mục Trần mới quay người lại, chân lướt tới nhanh như điện xuất hiện sát mặt Lữ Dương, bàn tay vỗ lên ngực hắn.

"Bùm!"

Linh lực hùng hậu bùng nổ, Lữ Dương văng đi như diều đứt dây, chấn nát cửa sổ, bay khỏi Long Phượng Các.

Bất thần mọi tiếng nói trong Long Phượng Các trở nên im lặng.

Những ánh mắt khán giả khiếp sợ dõi nhìn kẻ bên dưới, cảnh tượng trước mắt cực kỳ quái dị, Mục Trần hình như chẳng làm gì cả, mà thế công của Lữ Dương lại tự phá, thất khiếu chảy máu.

- Hắn đã làm gì vậy?

Nhiều cường giả hoảng sợ ra mặt, trở nên nghiêm túc nhìn lại. Chỉ trong một hiệp đánh bại hoàn toàn Lữ Dương, một gã cũng có máu mặt trong Long Phượng Các này.

Xem ra gã trẻ tuổi Đại La Thiên vực này cũng không nên dây vào.

Ai nấy nhìn nhau, rõ ràng sự kiêng dè đối với kẻ mới đến kia đã tăng thêm một phần.

Trên tầng cao lúc này cũng an tĩnh, Liễu Viêm sắc mặt âm trầm khó coi, cô gái áo đỏ kia thì mắt sáng long lanh, đăm chiêu suy nghĩ. Vài ánh mắt từ các tầng cao hơn rõ ràng cũng có kinh ngạc.

- Thú vị...

Có ai đó buông lời bình luận từ góc khuất.

Đôi mắt tối đen của Mục Trần lúc này đã khôi phục trạng thái bình thường, ngẩng lên nhìn trên tầng cao, ánh mắt rọi thẳng vào Liễu Viêm, giọng nói nhàn nhạt lớn tiếng.

- Bây giờ tự mình vác xác xuống được chưa?

Chén trà trong tay Liễu Viêm vỡ tan thành bụi, mặt không biến sắc phủi tay, chậm rãi đứng dậy.

Chỉ một hành động đó, Long Phượng Các bỗng dưng trở nên đầy áp lực.

Đệ tứ Long Phượng lục, lại muốn tự thân động thủ?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 773: Tô Bích Nguyệt Và Hồng Ngư

Trên tầng cao Long Phượng các, Liễu Viêm đứng dậy, thân hình không mấy cao lớn nhưng lại khiến bầu không khí như bị núi cao đè xuống.

Áp lực vô hình lan tỏa.

Đệ tứ Long Phượng Lục, Liễu Viêm có danh tiếng tại Bắc giới hiển nhiên vượt xa Mục Trần, trong mắt nhiều người, cả hai chẳng thuộc cùng một đẳng cấp.

Dù rằng khi này Mục Trần nhanh chóng đánh bại Lữ Dương, nhưng vẫn không ai cho rằng hắn có thể là đối thủ của Liễu Viêm.

Liễu Viêm đứng trên cao, hờ hững nhìn xuống, ánh mắt lạnh lẽo đẩy áp lực tác động đến chỗ đối phương.

Không khí quang người Mục Trần trở nên cô đặc, uy áp linh lực ép hắn muốn sụp xuống.

Thực lực Liễu Viêm, nếu là một gã Chí Tôn tam phẩm bình thường, có lẽ sẽ khốn đốn vô cùng, nhưng hiển nhiên Mục Trần không thuộc về đám kia.

Lôi điện lẹt xẹt, mơ hồ mang thêm lôi âm từ trong cơ thể vang ra, uy áp linh lực như thái sơn áp đỉnh không hề khiến hắn chịu áp lực nào cả.

Ánh mắt hai người hình viên đạn bắn nhau tóe lửa giữa không, hàn ý lạnh toát làm cho nhiệt độ Long Phượng các bất chợt hạ xuống.

- So với lần trước gặp ngươi đúng là có tiến bộ đôi chút, khó trách có gan sửng cồ với ta như vậy!

Liễu Viêm lạnh lẽo nhếch môi đầy sát ý, ánh mắt trở nên ác độc hung hãn, vươn chỉ đánh ra.

- Nhưng với cái thực lực Chí Tôn tam phẩm của ngươi vẫn chưa đủ tư cách càn rỡ trước mặt ta.

"Ầm!"

Chỉ kình xuất hiện, không gian rung chấn, rồi hư ảnh ngón tay đỏ rực hiện ra như lửa.

- Viêm Ma Chỉ.

Liễu Viêm quát to, hỏa chỉ ngưng luyện, thiêu đốt hỏa diễm đỏ rực, nhiệt độ cao khiến Long Phượng Các trở nên hanh khô.

"Ầm!"

Hỏa chỉ thành hình, xuyên phá không gian lao xuống muốn đè bẹp Mục Trần.

Đám cường giả đang ở gần xung quanh Mục Trần nơi tầng dưới lập tức bắn người lao đi, e ngại công kích cường hãn của Liễu Viêm vạ lây tới mình, chỉ còn lại một người duy nhất không hề nhúc nhích, chính là Thải Tiêu.

Nàng chỉ cười tủm tỉm trước cuộc ẩu đả đang diễn ra, cũng không tỏ ra chuẩn bị giúp đỡ, đôi mắt long lanh cực kỳ hứng thú.

"Ầm ầm!"

Mục Trần nhìn lên, đôi mắt cực kỳ bình tĩnh, hai tay nắm chặt. Hai luồng năng lượng bất đồng từ hai nắm đấm bốc cao.

"Grrràoooooooo!"

Long ngâm tượng khiếu vang lên cùng lúc, hai luồng ánh sáng bắn ra mãnh liệt, tạo hình long tượng. Rồng voi quấn lấy nhau, tạo thành Long Tượng quang bàn gầm rú, lao lên đối đầu trực diện với hỏa chỉ.

"Bùm!"

Tiếng nổ giòn tan, linh lực xung kích dữ dội, không gian rung chuyển, Long Tượng quang bàn bắn ra những tia sát cùng vỡ nát với hỏa chỉ.

Kình lực lan ra tới chỗ hai người, đều bị cả hai phất tay hóa giải.

Rung chấn linh lực tan đi, ánh mắt Liễu Viêm càng ác liệt hơn, dù chiêu lúc nãy chỉ ra tay tùy tiện, nhưng công kích cỡ đó đủ sức áp đảo bất kể một Chí Tôn tam phẩm nào, vậy mà Mục Trần cũng tùy tiện hóa giải, kết quả này làm hắn rất khó chịu.

Mọi người nhận thấy rõ, sát ý càng nồng và dao động càng dữ dội hơn toát ra từ Liễu Viêm, sắc mặt biến đổi.

Phía trên kia, cô gái xinh đẹp váy đỏ cũng chớp chớp mắt, có điều cũng chỉ thờ ơ xem tiếp. Quan hệ của nàng và Liễu Viêm đâu phải mật thiết, tuy gã Mục Trần kia thực lực cũng chỉ mới Chí Tôn tam phẩm, nàng vốn suy tính cẩn trọng, nên không coi thường những kẻ thực lực sâu cạn không rõ này, tốt nhất không nên chọc ngoáy lung tung.

Mục Trần ngẩng lên nhìn Liễu Viêm, đánh nhau ở đây cũng không phải là khôn ngoan, nhưng nếu tên khốn Liễu Viêm muốn chơi thật, hắn cũng không phải trái hồng mềm mà dễ nắn vuốt đến thế.

- Nếu không muốn bị đá khỏi Long Phượng các, thì tốt nhất nên tự thân mà cút khỏi đi.

Liễu Viêm hằn học nhìn xuống, thản nhiên đe dọa.

Mục Trần cười khẩy đáp lời:

- Vậy phiền thiếu điện chủ Liễu Viêm nhấc chân lên vậy.

- Ngu xuẩn!

Liễu Viêm nổi cáu, hắn lắc mình lao xuống, linh lực bão táp từ cơ thể tuôn ra, lao đi như ánh sáng hướng xuống Mục Trần.

Hắn ra tay thật!

Mục Trần trừng mắt, không gian sau lưng bồng bềnh, Chí Tôn Hải mơ hồ xuất hiện, linh lực gào thét, trong lòng bàn tay ngưng tụ hay cỗ linh lực khác biệt nhau, vang lên những tiếng long ngâm tượng khiếu.

Thân thể Mục Trần cũng lôi hóa, ánh chớp lập lòe, chân đạp mạnh xuống sàn lao lên không, mạnh mẽ đối chiến chính diện với Liễu Viêm.

Long Phượng các, khán giả cường giả chấn kinh quan sát diễn biến. Chẳng lẽ Long Phượng Thiên còn chưa khai mạc, ở đây đã có một trận đại chiến cực hạn sao?

Ngay khi hai tên hung hăng chuẩn bị lao đầu vào nhau, thì một giọng nói êm dịu nhẹ nhàng vang lên trong Long Phượng các.

- Hai vị, Long Phượng các không thích hợp để giao chiến, kính xin nhường nhịn một chút.

Giọng nói dịu dàng đó đi kèm với một tia sáng trắng trên cao giáng xuống, ngăn cách Mục Trần và Liễu Viêm, làm cả hai khựng lại.

Dù rằng sức mạnh đó thật sự không đủ khả năng chặn đứng công kích của hai người, nhưng khi nghe được giọng nói nọ, ánh mắt Liễu Viêm rõ ràng đổi khác, hắn bật ngược trở lại nhanh chóng về vị trí cũ.

Mục Trần theo đó cũng từ từ hạ xuống, dao động linh lực biến mất, đưa mắt nhìn lên lầu cao bên trái, nơi đó đang hiện diện một cô gái yêu kiều trong bộ dáng trắng muốt duyên dáng.

Dung nhan xinh đẹp, không hề kém gì cô nàng váy đỏ trên kia, giữa trán thanh cao có một nốt ruồi son đỏ thắm, khiến cho khí chất nàng ta toát ra vẻ gì đó rất thánh khiết.

Lúc nàng lên tiếng, Mục Trần nhận thấy rõ trong những kẻ đang xôn xao kia, phần lớn đều bày tỏ sự hâm mộ rất lớn.

- Hai vị, Long Phượng các sắp công bố thông tin Long Phượng Thiên lần này, mong hãy tạm gác xích mích nhé.

Cô gái kia mỉm cười, dịu dàng lên tiếng nói nữa.

- Ha ha, tưởng ai té ra là tiên tử Tô Bích Nguyệt. Tiên tử đã mở lời, vậy thì cũng đành tạm tha cho hắn vậy.

Liễu Viêm liếc nhìn cô gái kia, bỗng dưng đổi sang nụ cười tao nhã đàm đạo.

Phía bên dưới, Mục Trần nghe thấy thái độ của hắn như vậy, chỉ cười nhạt. Nghe tiếng cười của Mục Trần, Liễu Viêm trừng mắt lạnh lẽo, nhưng không ra tay nữa, chỉ có sát ý trong lòng dành cho Mục Trần tăng thêm vài phần.

Mục Trần cũng chẳng quan tâm Liễu Viêm nghĩ gì, thật sự rõ ràng Liễu Viêm cũng đang kiếm cớ xuống thang mà thôi, Long Phượng các tàng long ngọa hổ, không dưới mười mấy khí tức làm cho Mục Trần cảm thấy cực kỳ nguy hiểm, lẽ nào Liễu Viêm không nhận thấy chứ.

Nếu như ác chiến với nhau ngay tại đây, đương nhiên kẻ chết người bị thương, lúc đó cũng không biết được có bị kẻ khác đục nước béo cò hay không. Bởi vì sau khi vào Long Phượng Thiên rồi, dù là bạn bè vẫn là đối thủ cạnh tranh, đặc biệt những đối thủ có khá năng cạnh tranh cao như Liễu Viêm, bất cứ ai có cơ hội cũng không bỏ qua chuyện loại bỏ hắn từ sớm.

Chỉ có một việc bất ngờ là cô gái kia không ngờ lại là đệ tam Long Phượng Lục, Vạn Thánh sơn, thánh nữ Tô Bích Nguyệt. Hèn gì có thực lực kinh người đến thế.

- Hi hi, Tô tỷ tỷ, vờ tuồng hay đang tới hồi gay cấn lại đi cản trở, ngươi thật biết cách làm người khác mất hứng đó.

Giọng cười kiều mị khuynh thành vang lên, cô gái váy đỏ kia liếc nhìn Tô Bích Nguyệt, chân mày cong cong với một đôi mắt có vẻ hơi khó chịu.

- Nói về kịch hay, Long Phượng Thiên còn nhiều, đến lúc đó Hồng Ngư muội muội có thể thưởng thức thỏa thích.

Tô Bích Nguyệt cười thanh đạm đáp lời.

- Vậy cũng được, có điều tỷ tỷ cũng nên cẩn thận, không thể nào dùng tiểu xảo như lần trước để thắng đâu nha...

Hồng Ngư cất tiếng đầy hàm ý.

- Hy vọng là vậy.

Tô Bích Nguyệt gật đầu không nói rõ.

Hai thiên kiều mỹ nhân đối đáp, Long Phượng các lập tức yên ắng đi nhiều, ai cũng rõ sự đối chọi của hai người này, dù sao ân oán của Tô Bích Nguyệt vs Hồng Ngư cũng khá rình rang ở Bắc giới. Yêu tinh cắn lộn, đương nhiên phải hấp dẫn hơn tinh tinh đánh nhau rồi.

Mục Trần thì chẳng hứng thú lắm, thấy Liễu Viêm đã không muốn đánh nữa, thì quay đầu đi về chỗ ngồi.

- Vị bằng hữu Đại La Thiên vực xin chờ đã, nếu có hứng thú, không biết có thể đặt chân lên lầu cao đàm đạo.

Đúng lúc đó, Tô Bích Nguyệt đột nhiên gọi giật hắn lại, dịu dàng lên tiếng mời gọi.

Có vẻ như nàng cũng có hứng với hắn thì phải.

- Hí hí, anh trai đẹp à, hay là qua chỗ tỷ tỷ đây ngồi chơi đi nhé?

Hồng Ngư cũng chẳng vừa, ném ánh mắt kiều mị câu dẫn tới chỗ hắn, ai nhìn vào mắt cũng bỗng thấy xương cốt mềm nhũn ra.

Lập tức vô số ánh mắt ở Long Phượng các hướng thẳng về hắn, nhọn như mũi tên bắn tới đầy ghen tị.

Mục Trần khựng lại sững sờ, mặt giật giật. Hai con yêu tinh đánh nhau sao lại lôi hắn vào làm gì, thế này chẳng phải đem hắn trở thành mục tiêu truy nã của tất cả hay sao...

Mà lúc này hắn nhận lời bên nào, cũng sẽ đắc tội làm cho bên kia khó chịu.

Mục Trần thà gây chiến với Liễu Viêm, còn hơn là đám nữ nhi xinh đẹp quá đáng này. Cái độ nguy hiểm của các nàng thực sự không cân đong đo đếm được.

Lúc hắn còn đang đau đầu chẳng biết làm sao, cô nàng Thải Tiêu lại mỉm cười, một nụ cười bất thình lình làm cho mọi ánh sáng trong Long Phượng các lu mờ, ngay cả hai cô nàng thiên kiều bá mị Tô Bích Nguyệt vs Hồng Ngư cũng phải thảng thốt nhìn qua.

Giọng nói thánh thót như trân châu rơi trên khay bạc lanh lảnh lan ra.

- Hai vị tỷ tỷ, các vị muốn cướp người của ta sao?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 774: Long Phượng Trì

Thải Tiêu cất giọng oanh vàng, nhất thời những ánh mắt hình viên đạn ở Long Phượng Các đều chiếu thẳng vào Mục Trần, cứ như muốn xiên thủng hắn vậy.

Ba vị tuyệt đại thiên kiêu lại lên tiếng giành giật một gã trai trẻ, cái "diễm phúc" này thật sự khiến người ta không khỏi đố kỵ.

Mục Trần cũng run rẩy lạnh người, trợn mắt không biết nói gì với Thải Tiêu, quay lên ôm quyền cười nói đáp lời Tô Bích Nguyệt vs Hồng Ngư:

- Đa tạ hai vị đã có thịnh tình, nhưng ta hơi ngại độ cao, lỡ như lên đó lại có kẻ khó chịu trong lòng.

Hắn cũng khôn khéo đá cái lý do cho kẻ địch của mình, giọng giễu cợt càng khiến cho người ta biết ngay là ai.

Tô Bích Nguyệt vs Hồng Ngư thấy hắn từ chối với lý do như thế, chỉ cười khẽ một tiếng rồi không lôi kéo nữa, đều trở về vị trí của mình. Cả hai đều là những nữ nhi tinh tế nhạy cảm, đều nhận thấy mùi vị nguy hiểm nhàn nhạt toát ra từ cô gái dưới kia.

Sự nguy hiểm này khiến họ hơi kinh nghi, thực lực của hai người trong giới trẻ Bắc giới khó có ai khiến họ có cảm giác đó, vậy mà cô nàng kia lại khiến họ cảm thấy trong lòng hồi hộp, cô ta là thần thánh phương nào?

Nhị nữ mắt chớp chớp, ra chiều đăm chiêu.

Mục Trần cũng đi về ghế ngồi, trợn mắt làm dữ vói cô nàng đang mỉm cười tíu tít với chén trà trong tay:

- Ngươi muốn hại chết ta sao?

Thải Tiêu chống cằm, cười đáp:

- Hai vị tiên tử xinh đẹp trên kia rất nguy hiểm, không thấy ta vừa giải cứu ngươi hay sao, tránh cho ngươi bị sắc dục phân tâm.

- Nguy hiểm nhất chính là ngươi.

Mục Trần cáu kỉnh, lời hắn nói cũng không phải giả, Tô Bích Nguyệt vs Hồng Ngư đương nhiên khó gần, nhưng cô nương trước mặt đây mới chân chính là hiểm họa.

- Cái đồ không biết lòng người tốt.

Thải Tiêu lắc đầu than thở, lướt mắt nhìn lên tầng trên cao Long Phượng Các

- Giới trẻ Bắc giới cũng có vài người coi được đấy chử.

Mục Trần cũng trừng mắt nghiêm túc lại, liếc lên. Ngoài Tô Bích Nguyệt. Hồng Ngư, Liễu Viêm, hắn cũng nhận ra nhiều dao động linh lực mơ hồ, một cảm giác lạnh lẽo như hầm băng vạn năm lan tỏa.

Tia cảm ứng linh lực của hắn vừa len lỏi leo lên tầng trên, dường như người nơi góc khuất phát hiện, lập tức một cỗ kh1i tức u lãnh như độc xà cắn tới.

Mục Trần không ngờ kẻ kia lại hung hãn như thế, chỉ dò xét mà bị công kích, hắn nhíu mày rút lại cảm ứng, nhưng theo tia linh lực trở về, hắn cũng nhận thấy hàn khí bám chặt vào đó.

Tử hỏa bừng lên trong mắt, Mục Trần đốt sạch hàn khí, thu lại cảm ứng vào trong cơ thể.

- Hàn khí bá đạo thật.

Mục Trần không rời mắt khỏi tầng cao, lẩm bẩm nghiêm trọng. Chỉ thoáng giao phong ngầm, hắn đã có thể đoán được chủ nhân khí tức kia.

E rằng chín phần mười là đệ nhị Long Phượng Lục, U Minh cung, U Minh hoàng tử.

- Đệ nhất Phương Nghị không thấy xuất hiện ở đây nhỉ?

Mục Trần nghĩ trong đầu, không cảm ứng được dao động nào mạnh hơn U Minh hoàng tử, vậy thì chỉ có hai nguyên nhân. Một là Phương Nghị không có mặt ở đây, hai là có nhưng khống chế dao động linh lực cực kỳ hoàn mỹ, trình độ của hắn không cảm nhận được.

Nếu thật như vậy, thì Phương Nghị đúng là kinh khủng.

Mục Trần nghiêm túc hắn lên, cường giả Long Phượng Lục không thể đánh giá thấp, mà cái xếp hạng này cũng không tin được, những kẻ xếp hạng dưới Liễu Viêm không chừng còn khó giải quyết hơn.

Long Phượng Thiên lần này, muốn tỏa sáng, hắn cũng không tự tin mình có cơ hội.

Không khí Long Phượng Các trở lại an bình, những ánh mắt nhìn sang Mục Trần cũng bớt khinh thị mà thêm kiêng kỵ, có lẽ màn ẩu đả chớp nhoáng với Liễu Viêm khi nãy đủ để minh chứng.

Không bị khinh thị nhiều nữa, Mục Trần cũng thoải mái hơn. Tuy giao đấu với Liễu Viêm lộ ra một chút thực lực, nhưng cũng có tác dụng tốt là tránh được mấy giao tranh kém tầm không cần thiết.

Mục Trần đang đánh giá sơ bộ trình độ chung của cường giả tham gia Long Phượng Thiên trong này, thì đột nhiên Long Phượng Các vang lên một tiếng chuông lớn, phá vỡ bầu không khí yên lặng.

Những ánh mắt đang ngóng chờ lập tức nhìn lên tầng cao nhất, một bóng người già cỗi đang bước ra, ánh mắt họ trở nên nóng rực.

- Ha ha, Long Phượng Thiên lần này náo nhiệt hơn nhỉ...

Lão nhân già khú kia nhìn xuống đám trẻ tuổi sung mãn mạnh mẽ bên dưới, mỉm cười lớn tiếng:

- Chư vị, lão phu là Long Phượng Các chủ, Mộ Cầu.

- Tham kiến Mộ các chủ.

Long Phượng Các là nơi tập trung tinh anh Long Phượng Thiên, nhưng đương nhiên phải khách khí thi lễ. Mộ Cầu cũng không tầm thường ở Bắc giới, Long Phượng Các vì nhân số ít ỏi, cũng chỉ miễn cưỡng xếp vào hàng thế lực hạng 1, nhưng có một sự thật thời gian tồn tại cũng họ ở Bắc giới này, số thế lực sánh ngang cũng chỉ có vài đầu ngón tay mà thôi.

Long Phượng Các luôn cố thủ ở Long Phượng cổ thành, không mở rộng lãnh thổ bên ngoài, ít khi gây hiềm khích, cũng ít có ai muốn đắc tội với họ.

- Mộ lão tiên sinh, tình hình Long Phượng Thiên lần này như thế nào, xin vui lòng chỉ giáo.

Tô Bích Nguyệt dịu dàng lên tiếng trước.

Có người nói cường giả Long Phượng Các tu luyện công pháp lấy được từ Long Phượng Thiên, do đó họ có thể thám tra sơ bộ kha khá những biến hóa trong Long Phượng Thiên. Mỗi lần trước khi khai mạc, họ đều công bố vài thông tin đáng giá.

- Ha ha, đó là điều tất nhiên.

Mộ Cầu ôn hòa cười nói:

- Chư vị tham gia Long Phượng Thiên, đương nhiên vì tinh huyết Chân Long Chân Phượng, chỉ có điều trong đó thay đổi thường xuyên, mỗi lần nó mở ra đều khác hoàn toàn với tình hình trước kia.

- Tin tức lần này lão phu có được không tốt lắm, đó chính là Long Phượng Trì lần này chỉ xuất 5 cái.

- Cái gì? Chỉ có 5 Long Phượng Trì?

Lão dứt lời, lập tức Long Phượng Các xôn xao, không ít cường giả biến sắc khó coi.

- Long Phượng Trì là cái gì?

Thải Tiêu thắc mắc hỏi Mục Trần.

- Người ta nói thời viễn cổ, Chân Long Chân Phượng vẫn lạc, xương cốt rải đầy Long Phượng Thiên, có một số thi cốt Chân Long và Chân Phượng va chạm vào nhau, tao thành Long Phượng Trì một cách kỳ lạ. Long Phượng Thiên kia cũng có vô số linh thú tồn tại, ít nhiều đều có di truyền tinh huyết Chân Long và Chân Phượng, một khi dùng tinh huyết linh thú vào tắm trong Long Phượng Trì, dùng năng lượng Chân Long và Chân Phượng cốt thúc đẩy, sẽ luyện được Ngụy Long Thể và Ngụy Phượng Thể.

Mục Trần giải thích.

- Ngụy Long Thể, Ngụy Phượng Thể?

Thải Tiêu chớp mắt.

- Ừm, nơi tinh túy nhất của Long Phượng Thiên là Long Phượng đài, người muốn bước lên đó phải có Ngụy Long Thể và Ngụy Phượng Thể. Nói cách khác, muốn tìm được bảo tàng chân chính, thì kẻ tham gia phải thông qua Long Phượng Trì, đò là con đường duy nhất.

Mục Trần giải thích cặn kẽ hơn.

- Nghe nói lần trước có đến 9 cái Long Phượng Trì, vậy mà lần này chỉ còn lại có 5.

Mục Trần thở dài, thế sự đã nóng lại còn chất thêm củi, xem ra lần tranh đoạt Long Phượng Thiên tới đây sẽ càng tàn khốc hơn.

Thải Tiêu gật đầu.

Mộ Cầu lão nhân phất tay giữ cho không khí ồn ào lắng xuống, rồi vung lên lần nữa, linh lực tràn ra, tạo thành một mảnh địa đồ mơ hồ, loáng thoáng nhìn thấy 5 chấm sáng rực.

- Đây là vị trí mà chúng ta phát hiện ra 5 cái Long Phượng Trì kia.

Mộ Cầu lão nhân dứt lời, mọi người đều tập trung ghi nhớ vị trí phương hướng của mấy chấm sáng kia.

Mục Trần cũng làm y như vậy, dù cho bản đồ có mờ, vẫn có hơn không.

Thải Tiêu đăm chiêu, đột nhiên thắc mắc:

- Họ làm cách nào phát hiện được vị trí Long Phượng Trì?

Mục Trần ngẩn người, khẽ nhíu mày trả lời:

- Nhân thủ Long Phượng Các tu luyện công pháp có nguồn gốc từ Long Phượng Thiên, nên họ có thể tham thấu dò xét một chút.

- Nói vậy thì cũng chưa chắc Long Phượng Trì chỉ có năm? Vả lại nếu ta đoán không sai, Long Phượng Trì kia cũng có chỗ mạnh chỗ yếu...

Thải Tiêu mỉm cười.

Mục Trần ngạc nhiên, nhìn lại địa đồ gật gù:

- Ngươi nói không sai, có điều Long Phượng Thiên hung hiểm trùng trùng, trong đó có rất nhiều thần thú thực lực kinh khủng nhờ được hấp

thu tinh huyết Chân Long Chân Phượng, dù linh trí khá thấp nhưng cũng chớ nên chạy lung tung. Căn bản không có ai đi do thám mấy thứ đó đâu.

Thải Tiêu vuốt nhẹ mái tóc, gương mặt yêu mị mê hoặc nhìn Mục Trần:

- Ta có cách tìm được Long Phượng Trì mạnh hơn, ngươi có tin không?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 775: Gã Áo Trắng

Thải Tiêu nói chuyện nhẹ nhàng, lại làm cho hắn nghe như sét đánh ngang tai, tim giật nảy mấy cái. Khả năng của hắn cũng cảm thấy lỗ tai lùng bùng, hai mắt kinh ngạc không tin nổi nhìn chòng chọc cô nàng, lát lâu sau mới run rẩy hỏi lại:

- Có thể sao chớ?

Long Phượng Trì mà dễ tìm như lời cô nàng nói, thì đâu thể nào bao nhiêu người đều tranh đua giành giật sống chết mà cũng chỉ có vài người lấy được như thế.

- Bọn họ có thể phát hiện ra vị trí Long Phượng Trì, sao ta lại không thể?

Thải Tiêu mỉm cười, phong thái cao siêu khiến Mục Trần sững sờ. Hắn cũng cảm thấy cô nàng thần bí này cũng khá lợi hại.

- Nhưng như thế chắc là nguy hiểm lắm?

Mục Trần trầm ngâm hỏi.

- Thế giới này, muốn giành được thứ chưa bao giờ có, phải làm những việc chưa bao giờ làm. Ta thấy ngươi cũng đâu phải loại người nằm chờ sung rụng chứ?

Thải Tiêu nheo mắt nhìn hắn.

- Ta chỉ không muốn phí công vô ích. Cơ mà đề nghị của ngươi rất hấp dẫn, nếu ngươi muốn thử thì ta theo.

Mục Trần cười nhạt đáp lời.

Thải Tiêu đập tay cái bộp, cười mỉm chi:

- Quyết định vậy đi, nhưng để tìm dễ dàng hơn, trước hết chúng ta phải thấy được một cái Long Phượng Trì nó ra sao đã, mục tiêu đầu tiên khi vào Long Phượng Thiên, chiếm trước một cái Long Phượng Trì.

- Nếu đã cướp một cái Long Phượng Trì, vậy thì còn đi tìm cái khác làm gì nữa?

Mục Trần cau mày khó hiểu.

- Đồ ngu, Long Phượng Trì có mạnh có yếu, luyện Ngụy Long thể, Ngụy Phượng thể cũng theo đó mà mạnh yếu khác nhau. Có thể tăng chất lượng tu luyện Long Phượng Trì thêm một chút, thì càng có lợi cho hành trình sau đó.

Thải Tiêu chậm rãi phân tích, bộ dáng không giống như một người chẳng biết gì về Long Phượng Thiên.

Mục Trần trầm tư, cũng không thể phản bác Thải Tiêu, nhưng cũng chỉ trề môi chẳng nói gì, xem ra chỉ đành giành trước một cái Long Phượng Trì, phen ác đấu có lẽ sẽ ác liệt, lần này cũng chỉ phát hiện được 5 cái mà thôi, tranh đoạt cực kỳ khó lường.

Mục Trần và Thải Tiêu tỉ tê bàn tính, Long Phượng Các cũng ồn ào râm ran, có lẽ số lượng Long Phượng Trì lần này làm mọi người rất kích động.

Mộ Cầu thấy vậy cũng chỉ biết lắc đầu:

- Theo suy đoán của chúng ta, ngày mai Long Phượng Thiên sẽ khai mạc, là thời cơ tốt nhất để xông vào. Nơi đó nguy cơ trùng điệp, dị thú sinh sống tuy linh trí thấp nhưng có năng lượng Chân Long Chân Phượng truyền thừa khiến thực lực cường hãn vô song, mong rằng mọi người chuẩn bị chu đáo.

Dứt lời, lão Mộ Cầu cũng chầm chậm xoay người đi mất, để lại bầu không khí phiền não phủ khắp Long Phượng Các.

- Đi nào, chúng ta không cần phải ở lại đây nữa, ngày mai Long Phượng Thiên mở rồi.

Mục Trần cũng đứng dậy.

Thải Tiêu gật đầu tán thành, cả hai rời khỏi Long Phượng Các.

Lúc họ rời khỏi cũng khiến nhiều người chú ý, Tô Bích Nguyệt và Hồng Ngư mắt chớp chớp. Mục Trần kia tuy chỉ có thực lực Chí Tôn tam phẩm, nhưng chiến lực lại hơn hẳn, dĩ nhiên các nàng phải thận trọng.

Long Phượng Thiên lần này lại thêm một con ngựa ô rồi.

Liễu Viêm cũng mặt lạnh nhìn theo Mục Trần, sâu trong đáy mắt là sát khí lạnh lẽo, tự nhủ trong lòng:

- Cứ để ngươi đắc ý thêm một ngày, vào trong kia rồi, ta sẽ cho ngươi biết thế nào gọi là sống không bằng chết....

Trong lúc hai người kia rời khỏi, không ai biết, ở một góc khuất trên tầng cao, có một cái bóng khẽ nhúc nhích rồi biến mất tăm.

Hai người rời khỏi Long Phượng Các, hướng về phía tây Long Phượng cổ thành, tìm nhà trọ thuê nghỉ lại một đêm. Đang đi trên con đường vắng vẻ dọc phố cổ, đột nhiên Thải Tiêu khựng lại, đôi mắt híp nhỏ như con mèo tinh ranh.

- Theo lâu như vậy, còn chưa ra mặt sao?

Thải Tiêu cất tiếng, Mục Trần lập tức lôi hóa thân thể, tay siết lại, Đại Tu Di Ma Trụ hiện ra, không chần chừ đập vào khoảng không phía sau.

Một bàn tay thon thả vươn ra từ hư không vỗ nhẹ vào Đại Tu Di Ma Trụ, rung chấn bồng bềnh.

"Đùng"

Đất đá văng ra, Đại Tu Di Ma Trụ bị đẩy lui, Mục Trần cũng bị chấn động mạnh, con đường lát đá bị những bước chân của hắn giậm nát thành cám, hai mắt nghiêm trọng lướt nhìn nơi không gian đang dao động. Một gã áo trắng chầm chậm xuất hiện.

Gã kia có mái tóc đen dài, mày sắc như kiếm mắt sáng như sao, gương mặt anh tuấn vô song, dao động linh lực cực kỳ bí hiểm.

- Ha ha, lợi hại thật, không ngở Hư Không Ẩn Độn Thuật của ta cũng không che giấu được cảm ứng của các ngươi, giới trẻ Bắc giới từ khi nào lại có người lợi hại đến vậy?

Gã áo trắng mỉm cười, ánh mắt tập trung vào Thải Tiêu, ôn hòa chào hỏi.

Phong thái thư sinh công tử của hắn có thể làm bất kỳ cô gái nào cũng phải vô cớ si mê, nhưng Thải Tiêu chỉ liếc nhạt một phát:

- Chỉ là Hư Không Ẩn Độn Thuật mà thôi, ngươi nghĩ nó xuất sắc lắm sao?

- Các hạ là người phương nào? Tại sao theo dõi chúng ta?

Mục Trần cau mày hằn học.

- Thật có lỗi, vì vô tình nghe hai vị đàm đạo, nên ta thấy cũng rất hứng thú.

Hắn trả lời.

Mục Trần trừng mắt, hắn và Thải Tiêu bàn tính đều dùng linh lực truyền âm, tên này lại nói "vô tình nghe thấy"? Bản lĩnh này coi bộ khá lợi hại.

- Hứng thú thì tự mà đi lấy, bọn ta không thiếu người.

Thải Tiêu chẹn họng ngay lập tức, lời nói chẳng chút ấm áp nể mặt. Có vẻ như đối với loại người chủ động mò tới thế này, nàng không cảm thấy tốt cho lắm.

Gã kia hẳn nhiên không ngờ Thải Tiêu cự tuyệt dữ dội và dứt khoát đến vậy, nhíu mày:

- Ta nghĩ có ta hỗ trợ, khả năng thành công sẽ cao hơn, mà đến lúc đó cũng khó có ai dám quấy nhiễu chúng ta.

- Khẩu vị của ngươi cũng không nhỏ đâu nhỉ, đi đi, chuyện ngươi nghe lén ta không tính toán với ngươi.

Thải Tiêu phất tay chẳng quan tâm.

- Chẳng lẽ không thấy lo lắng chút nào hay sao? Thêm bằng hữu vẫn tốt hơn thêm đối địch.

Gã áo trắng bắn ánh nhìn thâm thúy khẽ nói.

- Uy hiếp ta á?

Thải Tiêu cười to, kiểu cười yêu mị thật sự làm cho người ta tim nhảy khỏi lồng ngực.

Tên kia không trả lời, nhìn chằm chằm Thải Tiêu, chớp mắt một cái, rồi đột nhiên gương mặt sựng lại, sau đó hoàn toàn tiêu biến đi mất.

"Véo!"

Thình lình ngay lúc đó, Thải Tiêu cũng biến mất, rồi xuất hiện lại cách đó vài trăm trượng, ngón tay điểm vào hư không.

"Roẹt!"

Không gian mơ hồ dao động, một cỗ sức mạnh cuồng bạo bộc phát, chấn nát con đường lát đá.

Thải Tiêu vừa ra tay lập tức lui lại, trở về chỗ cũ, nhìn con đường yên tĩnh đằng kia, nhíu mày tỏ ra khá kinh ngạc:

- Tên này cũng khá hay đây, đáng tiếc phong ấn của ta hơi bị nhiều, chứ không thì khóa hắn luôn trong không gian, muốn chui ra không được chui vô không xong.

Vậy ra màn so tài chớp nhoáng vừa rồi này cũng không bán hành nhiều lắm.

Mục Trần suy nghĩ, khẽ nói:

- Nếu như ta đoán không sai, tên kia hắn là đệ nhất Long Phượng Lục, Thần Các, Phương Nghị.

- Ồ, vậy là cũng coi như ngươi đắc tội hết top 5 rồi nhỉ?

Thải Tiêu tròn mắt cười khẽ, vẻ hài hước hiện rõ trên mặt.

Mục Trần ngứa ngáy khó chịu nghiến răng:

- Lần này ngươi ra tay mà...

- Tên kia mưu mô xảo quyệt, không thích cho hắn đi chung.

Thải Tiêu ra vẻ như giải thích hành động của mình, tỏ ra bất cần, cũng chẳng quan tâm hay kiêng dè gì đối với đệ nhật Long Phượng Lục.

- Tùy ngươi thôi.

Mục Trần gật gù. Gã kia làm cho hắn cảm thấy rất áp lực, hắn cũng không muốn hợp tác, dù đắc tội với kẻ như thế cũng thật là phiền phức, nhưng Mục Trần có đời nào sợ phiền phức đâu.

Mục Trần cũng tỏ thái độ không cần, làm cho Thải Tiêu cảm thấy tò mò:

- Ta còn tưởng ngươi không nỡ chứ, kết giao một kẻ như thế, Liễu Viêm đâu dám động tới ngươi nữa.

- Muốn đụng chạm gì thì cứ tới trước mặt ta nói chuyện, ta đâu có ngán. Vả lại, ta kết giao bằng hữu chưa bao giờ vì mục đích dùng họ làm vũ khí của mình. Nói lại một chút, không phải còn có ngươi đó sao, Phương Nghị lợi hại đến thế, mà ngươi cũng chả kém chút nào.

Hắn cười tủm tỉm liếc xéo cô nàng

- Vừa mới định khen ngươi một câu...

Thải Tiêu nghiến răng trừng mắt, bước chân đi tiếp, Mục Trần mỉm cười bước theo.

Sau khi cả hai đi mất, trên đỉnh một tòa lầu đằng xa, không giao biến dạng, gã áo trắng kia lại xuất hiện, nhìn theo hướng hai người đã đi khuất, nhìn lại tay mình, ngón tay ứa máu.

Ánh mắt khó tin, hắn cười nhạt, vung tay biến mất.

- Cô gái kia là ai... Long Phượng Thiên thật là hứng thú.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 776: Biển Trùng

Ngày hôm sau, khi ánh dương đầu tiên xé toang màn đêm tăm tối, chiếu xuống Long Phượng sơn mạch, không khí mơ hồ như sôi lên.

Những tiếng xé gió từ bên ngoài vang vọng, những đoàn người như châu chấu nườm nượp đổ về Long Phượng cổ thành.

Đương nhiên chính vì tin tức Long Phượng Thiên hôm nay sẽ mở ra, chỉ qua một đêm đã lan đến tất cả những người cần nghe tin.

Mục Trần và Thải Tiêu đứng trên nóc một tòa lầu cao, nhìn biển người kéo tới như mây đen đặc mà run rẩy. Long Phượng Thiên thật quá hấp dẫn, e rằng trong toàn bộ Bắc giới, những kẻ trẻ tuổi có thực lực đều tập hợp ở đây, quy mô này không thể không tặc lưỡi.

Ánh bình minh ló dạng chân trời, mọi người háo hức nhìn nơi xa xa một địa điểm trên không trung của sơn mạch, không gian vẫn đang gợn sóng không ngừng, khuếch tán khí tức mênh mang mơ hồ.

Nơi đó dường như là lối vào Long Phượng Thiên.

Thời gian chậm chạp trôi qua, đến khi mặt trời lên cao, khu vực này đã đông đúc khủng bố, dao động linh lực tràn ngập làm cho không gian trở nên vặn vẹo không ngừng.

Đột nhiên linh lực thiên địa như sôi trào, trở nên cuồng bạo, hội tụ trên kia, hóa thành sóng lớn lưu chuyển.

Không gian càng lúc càng biến dạng rõ rệt.

Vô số người tim đập thình thịch ngóng trông diễn biến.

Một tia sáng cực lớn chậm chạp hiện ra, rồi chầm chậm xé toang không gian kia ra làm đôi.

Hào quang rực rỡ bừng lên, một tiếng long ngâm phượng minh vọng ra từ viễn cổ, quanh quẩn vùng trời.

Loại âm thanh như thế này Mục Trần trước nay chưa bao giờ nghe thấy, nó như hàm chứa uy nghiêm siêu việt làm cho người ta cực kỳ rung động.

- Long Phượng Thiên đã mở!

Những tiếng la hét cuồng hỉ, không gian sôi trào dẫn tới không khí bùng nổ nóng rực.

Vô số người trong nháy mắt đó ào ào lao đi, bóng người lớp lớp phá không, như đàn ong chui vào không gian vừa mở ra kia.

Mục Trần nhìn cảnh tượng bạo động kia, thở ra một tiếng, quay sang Thải Tiêu:

- Chúng ta cũng khởi hành thôi.

Thải Tiêu gật đầu.

Hai người lắc mình lao đi, hòa vào dòng người đông đúc, xông vào không gian đang vang tiếng rống cổ xưa.

Lúc xông vào cổng Long Phượng Thiên, Thải Tiêu đột nhiên đưa tay ra nắm lấy bàn tay Mục Trần, làn da mát lạnh làm cho hắn nao nao, nhưng chưa kịp kinh ngạc, dao động không gian đã trở nên hỗn loạn.

Cảm giác không giác hỗn loạn đó chỉ mơ hồ chốc lát rồi biến mất, Mục Trần ngay sau đó nhận thấy bản thân đang đứng trên đất khô, cảnh tượng mơ hồ xung quanh cũng rõ ràng.

Hắn cố mở to hai mắt, ngơ ngẩn nhìn quanh. Những dãy núi chập chùng lúc này đã biến mất, thay vào đó là một thảo nguyên đỏ sậm.

Hắn đang đứng trên một ngọn đồi giữa thảo nguyên đó

Làn gió nhẹ mang hương vị xa xưa thổi tới, thảo nguyên đỏ chuyển động như biển máu cuồn cuộn, làm người ta cảm thấy sởn gai ốc sợ hãi.

Không gian trên cao thảo nguyên không ngừng vang lên những tiếng động kỳ lạ, những bóng người thi nhau xuất hiện, rõ ràng là những kẻ tham gia Long Phượng Thiên.

Xem ra, khi xông qua khe nứt không gian, bất cứ ai cũng bị không gian hỗn loạn truyền tống đến bất cứ đâu trong Long Phượng Thiên, có lẽ cô nàng Thải Tiêu biết được mới nắm tay hắn, không để cả hai bị tách ra.

Vô số người thi nhau xuất hiện, thảo nguyên an tĩnh trở nên huyên náo, những ánh mắt thận trong đánh giá vùng đất lạ lẫm, có vài kẻ lo sợ hoặc háo hức gì đó phóng mình lao đi về phương xa.

Mục Trần thoáng nhìn xuống thảo nguyên đỏ, nhíu mày bất an.

"Véo"

Một tiếng động làm trái tim hắn giật thót, trên vùng thảo nguyên đỏ kia, đột ngột một nhánh cỏ đỏ như máu bắn lên không, rồi tan vỡ thành một đống sương đỏ chặn đường vài chục kẻ đang bay đi, khiến bọn họ chui tọt vào trong.

"Ầm!"

Đám cường giả kia lập tức phản ứng, linh lực bùng nổ, định phá tan đám sương quái dị kia, thế nhưng khi linh lực chạm vào màn sương lại không hề có tác dụng gì, mà đám sương kéo qua đám người, chỉ nghe được vài tiếng la thảm thiết, tất cả đều trở thành những khúc xương trắng lả tả rơi xuống.

Những tiếng ồn ào trên thảo nguyên chợt lặng ngắt, vô số cường giả mặt mày sợ sệt.

- Đó là cái gì?

Ai đó thảng thốt thất thanh.

Mục Trần chăm chú nhìn làn sương đỏ, hai mắt co lại rồi trợn trừng. Hắn phát hiện ra, đám sương kia không phải thật sự là sương, mà do hằng hà sa số những con quái trùng li ti đỏ sậm tập hợp thành.

Đám quái trùng kia to nhất cũng chỉ bằng ngón tay, nhưng số lượng thì đông kinh khủng, và rõ ràng chúng có thể ăn được linh lực

Mục Trần nghĩ ngợi gì đó, đột nhiên vung tay lên, một luồng công kích linh lực lướt qua thảo nguyên, lập tức trên đường nó đi qua, những gốc cây cỏ tử dưới đất bật lên cao, hóa thành đám quái trùng dày đặc.

Nhìn thấy cảnh này, Mục Trần lạnh toát sống lưng. Đằng kia chẳng phải thảo nguyên gì, chỉ là một màn ngụy trang của cả một đế chế huyết trùng rộng lớn như biển!

- Đi mau!

Mục Trần chụp lấy cổ tay Thải Tiêu, từ mặt đất bay thẳng lên trời cao. Long Phượng Thiên này nguy hiểm vượt xa dự liệu của hắn, không cẩn thận là hóa thành bộ xương lúc nào không hay.

Mục Trần bay lên, những cường giả trẻ tuổi cũng nhao nhao bỏ chạy. Họ đều đã rõ bản thân xui xẻo khi bị truyền tống tới vùng đất tử vong này.

"Vù vù!"

Vô số người thi nhau bỏ chạy lập tức làm dẫn động bầy quái trùng đông như biển, toàn bộ vùng thảo nguyên đỏ đột nhiên sống dậy, tạo thành những cơn lốc đỏ dữ dội cuốn tới đoàn người đông đúc.

Một cơn lũ đỏ kéo tới đuổi theo Mục Trần, tư thái hung hãn muốn ăn tươi nuốt sống làm hắn biến sắc, vung tay quét vài đòn linh lực tấn công.

"Bùm!"

Linh lực hùng hồn công kích, nhưng phần lớn bị quái trùng nuốt sạch, chỉ có điều trong số những con quái trùng sau khi cắn nuốt linh lực, thân thể bỗng nhiên bốc cháy với ngọn lửa tím.

Mục Trần cũng chớp mắt nhìn thấy.

- Linh lực của ngươi có dung hợp một loại hỏa diễm khá tốt, dùng tới nó đi, dù chung ăn được linh lực nhưng coi bộ rất sợ lửa.

Thải Tiêu nhắc ngay.

Mục Trần gật đầu, lập tức thân thể bọc trong ngọn tử hỏa, hình thành một vòng bảo hộ lớn phủ lấy hai người.

Có Bất Tử Hỏa bảo vệ, Mục Trần xông xáo lao đi, xuyên qua bầy trùng trước mặt, đám quái trùng vừa chạm phải tử hỏa liền bị thiêu rụi thành tro, vang lên những tiếng xèo xèo không ngớt.

Mục Trần càng được đà tăng tốc, phía sau hắn không ngừng có những tiếng la thảm, chẳng biết bao nhiêu cường giả bị biển huyết trùng tóm lấy, nhanh chóng trở thành những khối xương trắng rơi xuống đất. Nhưng hắn đâu có tâm tình nào đi giải cứu họ, cho dù có tử hỏa bảo vệ, nếu cứ tiêu hao linh lực với bầy trùng vô cùng vô tận thì cũng đến lúc bị tiêu hao sạch mà chết.

Bay một hồi chừng mười phút, hắn đã rời khỏi thảo nguyên đẫm máu kia, hạ xuống một ngọn núi trọc. Đứng yên lặng người nhìn vùng thảo nguyên xa xa, hắn run rẩy cảm thán, cả một vùng trời nhuốm đỏ bao nhiêu tinh huyết cường giả, khung cảnh chết chóc như một trận đại họa.

Ngoài hai người họ ra, cũng có vài kẻ chật vật trốn thoát, bọn họ cũng giống như Mục Trần, linh lực hàm chứa dung hợp năng lực hỏa diễm, có

thứ này nên đủ sức thoát khỏi đế chế huyết trùng tanh tưởi kia.

- Thật sự là xương chất đầy đồng.

Mục Trần nghệt mặt ra, lúc nãy hắn ước chừng cường giả xuất hiện ở thảo nguyên kia cũng phải hơn nghìn người, vậy mà lúc này trốn thoát ra được chưa tới trăm người, tì lệ tử vong thật sự đáng kinh hãi.

Độ nguy hiểm trong Long Phượng Thiên, hắn vẫn đánh giá chưa tới.

Mục Trần thở dài, bình tĩnh trở lại, rồi hắn vận dụng linh lực tạo thành một mảnh địa đồ trước mặt, chính là bản đồ mà hắn đã khắc ghi lúc ở Long Phượng Các.

Bản đồ này cũng khá mơ hồ, hai người cũng phải ngồi xem xét định vị cả buổi trời mới biết được bản thân đang ở chỗ nào.

- Hắn là đang ở điểm này/

Thải Tiêu chỉ vào một điểm bên góc trái bản đồ, rồi chỉ lên đốm sáng gần với họ nhất:

- Long Phượng Trì gần nhất ở đây, đến đó trước.

Nàng phải tìm ra một cái Long Phượng Trì, rồi thăm dò dao động năng lượng của nó, mới có thể tìm những vị trí Long Phượng Trì khác.

Mục Trần cũng tán thành, hai người cũng nhanh chóng khởi hành. Dù lần đầu vào Long Phượng Thiên, nhưng hắn có thể cam đoan ở chỗ Long Phượng Trì kia, nguy hiểm trùng trùng e rằng còn đáng sợ hơn Huyết Trùng thảo nguyên khi nãy.

Nhưng sự đáng sợ của nó cũng không thể nào khiến hắn chùn bước.

Mục Trần và Thải Tiêu nhắm chuẩn phương hướng, lập tức mở tốc độ cao nhất hướng tới mục tiêu.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 777: Bạch Cốt Sơn

"Véo"

Bầu trời mờ ảo, hai bóng người bay đi như chớp, xuyên qua không gian một cách vô thanh vô tức

Chỉ nháy mắt mà hai bóng sáng kia đã lướt đi vạn trượng, thế nhưng đột ngột họ dừng lại, lóe lên cái nữa đã hạ xuống một ngọn núi, nấp sau những tảng đá.

Ngay sau đó, trời đất rung chuyển, không gian chấn động, cả trăm con dị thú thể hình khổng lồ bay trên bầu trời, gầm rú khát máu và hung hãn.

Mục Trần và Thải Tiêu im lặng ẩn mình, nhìn qua bầy dị thú bay thành đàn kia mà lẩm bẩm lắc đầu. Long Phượng Thiên lại có số lượng dị thú quá đông đúc, dù linh trí cực kỳ thấp, nhưng tinh huyết Chân Long Chân Phượng để lại cho chúng sức mạnh cực kỳ hãi hùng.

Một khi bị chúng nó vây công, có muốn thoát thân e rằng cũng sứt đầu mẻ trán, thành ra lựa chọn khôn ngoan nhất vẫn là tránh voi chẳng xấu mặt nào.

- Quãng đưởng đến Long Phượng Trì kia có lẽ không còn xa lắm.

Thải Tiêu ước lượng khoảng cách, lên tiếng.

Mục Trần cũng đồng ý, hắn cũng nhận thấy vùng trời phía xa kia tồn tại dao động kỳ dị, tràn ngập uy áp cường đại, dù vẫn còn rất xa cũng khiến cho linh lực trong cơ thể của hắn bị kềm hãm.

- Không biết con trâu điên nào trong top 10 quan tâm chỗ Long Phượng Trì này ta?

Mục Trần lẩm bẩm, Long Phượng Thiên người ta chỉ mới phát hiện ra 5 vị trí Long Phượng Trì, nhưng đám top Long Phượng Lục lại khủng bố vô cùng, do đó số lượng Long Phượng Trì thế này hẳn nhiên sẽ dẫn đến cuộc tranh đoạt thảm khốc.

Và kẻ cuối cùng có thể chiếm giữ Long Phượng Trì, ắt hẳn phải là tinh anh nổi bật.

Đợi bầy dị thú bay mất hút, hai người mới lại bay lên bầu trời. Nửa canh giờ sau, hành trình của họ đón tiếp liên tục vài chục đàn thú, dù cố gắng tránh hết mức có thể, nhưng có một vài đàn với loài dị thú cảm ứng cực kỳ tinh nhạy, bắt buộc phải dốc sức ra tay diệt gọn, ảnh hưởng tốc độ phi hành rất nhiều.

Mật độ xuất hiện dày đặc của dị thú khiến cho Mục Trần lại an lòng, xem ra đã đi đúng hướng Long Phượng Trì, nếu không sẽ chẳng có những bầy dị thú tập trung đông như thế này.

Theo thông tin cho biết, càng gần Long Phượng Trì, những cư địa của dị thú càng cường đại, không thể coi thường.

Cẩn thận di chuyển, chặng đường tiếp theo chỉ mấy lần giật mình nhưng không quá kinh hiểm, hai người xuyên qua một vùng núi, hạ xuống một đỉnh cô phong, nhìn ra phía trước mà trợn mắt không tin.

Một vùng đất đổ nát hoang tàn, những vực sâu chen chằng chịt, cứ như nơi này đã từng trải qua một trận đại chiến kinh động thiên địa.

Giữa vùng đất hoang phế đó, một toàn núi sừng sững vút trên mây, có màu xám trắng nhàn nhạt. Nhìn kỹ lại, bất kỳ ai cũng phải giật mình, rõ ràng là một tòa núi được dựng nên bằng xương trắng!

Những bộ xương kia cũng cực kỳ khổng lồ, chất đống thành một chỗ, tạo thành Bạch Cốt sơn chót vót!

Trên ngọn cốt sơn dường như có những hoa văn cổ xưa, hào quang rung động, như có sự sống ẩn chứa trong nó, uy áp đáng sợ toát ra từ ngọn núi làm người ta run lẩy bẩy.

- Long Phượng Trì có lẽ ở trên đỉnh núi này.

Mục Trần nhìn lên đỉnh núi lượn lờ mây, uy áp nơi đó là dữ dội nhất.

Thải Tiêu nhìn quanh vùng đất hoang toàn, thản nhiên nói:

- Cũng không ít kẻ đã tới đây.

Mục Trần gật gù, mảnh đất bao la chẳng hề che giấu những dao động linh lực đủ loại, số lượng cũng không ít. Rõ ràng những kẻ tìm đến được chỗ Long Phượng Thiên này đều có năng lực.

- Cứ chờ chút xem đã, Long Phượng Trì dù ở ngay trước mặt, nhưng muốn mó tay vào cũng không phải đơn giản.

Mục Trần không vì kho báu trước mặt mà mất tỉnh táo, hắn luôn biết rõ báu vật trân quý luôn luôn có hiểm nguy rình rập.

Long Phượng Thiên nguy cơ tứ bề, đường đi đã không dễ dàng, huống chi ở ngay cấm địa Long Phượng Trì.

Thải Tiêu thấy hắn như vậy cũng không bất ngờ, đi cùng vài ngày cũng thừa biết hắn có tâm trí và định lực cao hơn người thường.

Có điều không phải cao thủ nào đến đây cũng vững vàng tâm trí như hắn.

Hai người xuất hiện không lâu, không trung vùng này liên tiếp xuất hiện khá đông cường giả, dao động linh lực rõ ràng khá mạnh mẽ.

Một nhóm người khoảng trăm mạng, có lẽ cũng đánh giá mức độ nguy hiểm của Bạch Cốt sơn khá cao nên không đơn độc xông vào, kết thành một đội lớn hỗ trợ nhau cùng thám bảo, khi gặp nguy hiểm cũng dễ ứng phó hơn.

Trăm bóng người nhanh chóng nhanh chóng lao tới Bạch Cốt sơn, rồi tách ra thành từng nhóm nhỏ lao lên đỉnh núi.

Mục Trần yên lặng quan sát, hai mắt chợt trừng lên, một tiếng rít vang vọng, sau đó là một luồng khí nóng phun ra từ Bạch Cốt sơn.

"Grrraaaaaoooo!"

Tòa Bạch Cốt sơn đột nhiên rung chuyển, rồi tách ra tạo thành những miệng hang to lớn, những cái bóng trắng từ trong đó lao ra dữ dội.

Mười mấy vị cường giả trẻ tuổi đang đi đầu lập tức bị chúng nó bao vây, trảo kình phá không công kích.

Đám cường giả kia lập tức vận linh lực, hình thành mấy lớp phòng ngự.

"Xoẹt!"

Nhưng hiệu quả phòng ngự lại không thể giữ mạng, móng vuốt phủ kín vảy đen xé toạc mọi lớp bảo hộ, vô tình cắt nát thân thể, máu tươi tung tóe, đám cường giả đi đầu lập tức bị phanh thây mà không kịp kêu la một tiếng.

"Aaaaa!"

Những tiếng la đó của mấy kẻ khác đi sau, cả đội ngũ hoảng sợ vội vàng bay ngược xuống, nhưng chỉ vài giây sau đã một nửa nhân số bị xé xác.

- Quái thú thật kinh khủng.

Mục Trần hết hồn, ánh mắt tập trung nhìn rõ mấy cái bóng trắng kia. Đám quái đó là những con thú như vượn toàn thân màu trắng, thân cao vài trượng, móng vuốt lại có màu đen do lớp vảy sắc lẹm li ti tạo thành, ánh sáng phản chiếu ánh mặt trời lóe lên làm người ta lạnh gáy.

Sau lưng chúng là một đôi cốt dực to lớn, tạo cho chúng tốc độ cực kỳ đáng sợ.

- Tinh huyết Chân Long Chân Phượng chỉ làm cho không gian này loạn hết.

Thải Tiêu cau có. Có lẽ năm xưa không gian này cũng không đặc biệt lắm, nhưng vì Chân Long Chân Phượng ngã xuống, tạo thành điều kiện môi trường đặc biệt, sinh ra những sinh vật linh trí thấp mà lại có sức mạnh kinh hoàng này.

Mục Trần cũng gật gù, xét dao động thì thực lực của bọn quái kia cũng chỉ là Chí Tôn nhất phẩm, nhị phẩm. Có điều quân số của chúng nó thì đông quá, bất thình lình nhảy xổ ra như thế cũng đủ làm người ta đứng tim mà chết.

- Hơn nữa...

Mục Trần thoáng nhìn lên trên, cảm nhận được vài dao động mập mờ còn cuồng bạo hơn.

Bạch Cốt sơn không dễ trèo cao.

Trên bầu trời, máu tanh nồng không trung, đám khỉ trắng giết xong đám người xông loạn, lại loay hoay bay lòng vòng một hồi trở về hang động Bạch Cốt sơn, ngọn núi rung chuyển, xương trắng khỏa lấp cửa động, hoàn toàn giấu biệt lối vào hang của chúng.

Đám cường giả trẻ hoảng hồn chạy như vịt lúc này mới định thần lại, ánh mắt kinh hoảng, cảnh tượng vừa diễn ra làm chúng nó suýt tè ra quần.

Nhiều kẻ đang tiềm phục nơi này cũng biến sắc, nhất thời càng không dám vong động, ánh mắt suy tính.

Nhưng sự yên tĩnh này cũng không kéo dài lâu, ai nấy cũng rõ thời gian càng trôi sẽ càng có nhiều người tới được nơi này, cơ hội giành được Long Phượng Trì sẽ càng thấp.

- Chư vị, cứ chờ mãi cũng không phải là cách, bầy khỉ trắng kia khá lợi hại, nhưng nếu chúng ta cùng xông lên, chúng nhất định không thể nào cản nổi.

Có ai đó lên tiếng, âm thanh được linh lực khuếch đại vang khắp không trung.

- Được, cùng lên!

Lập tức có nhiều tiếng hô ứng đáp lời, dù sao thì cũng không ai một thân một mình xông lên được, nếu tất cả cùng liên kết lại hắn là đủ chống cự được bầy khỉ trắng.

"Ầm! Ầm!"

Lập tức vô số tia sắng bắn lên trời, dao động linh lực hùng hồn mạnh mẽ.

- Chuẩn bị cùng ra tay nào.

Mục Trần nhìn thấy cảnh này, hắn mỉm cười. Chờ cả buổi trời chính là đợi đám cường giả này xông ra, sau khi họ phá được trận hình của đám khỉ, hắn có thể lợi dụng khe hở xông lên đỉnh Bạch Cốt sơn.

- Muốn làm ngư ông đắc lợi cũng đâu có mình ngươi.

Thải Tiêu mỉa mai cười nói.

Cường giả nơi này đông đúc, đương nhiên cũng có nhân vật lợi hại âm thầm quan sát, hắn nhiên không ra mặt cũng vì ý nghĩ giống như Mục

Trần.

- Vậy phải xem ai nấp kỹ hơn ai.

Mục Trần mỉm cười, chiến ý dâng cao. Long Phượng Trì này hắn đã chấm rồi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 778: Lên Đỉnh

"Véo!"

Những tiếng gió vang khắp vùng này, cả nghìn người xuyên qua không trung, linh lực hùng hậu đủ màu sắc mạnh mẽ, trận hình cực kỳ hoành tráng.

"Grrraaaaaoooo!"

Lập tức khiến cho những sinh vật ở Bạch Cốt sơn nhận thấy nguy hiểm, chúng nó gầm thét hung bạo khát máu.

Hai đội hình lớn lao vào nhau, tạo thành những đợt xung kích công phá lẫn nhau.

Linh lực bùng nổ tứ phía, bầy khỉ trắng liên tiếp rơi lả tả xuống, quân số không ngừng giảm đi, nhưng số lượng của chúng cũng quá đông, hết con này lại đến con khác thay nhau xông tới, khiến cho đám cường giả đang công phá Bạch Cốt sơn xuất hiện thương vong.

Vùng trời bỗng nhiên đỏ sẫm đầy huyết tinh, trở thành một chiếc cối xay thịt đáng sợ máu me.

Dù bầy bạch viên có quân số áp đảo, nhưng linh trí lại thấp, lúc đầu còn tay bo cân bằng với đạo quân cường giả trẻ tuổi kia, càng về sau lại càng thất thế, lần lượt bị đẩy lùi.

"Bùm!"

Mục Trần vung Đại Tu Di Ma Trụ múa vòng vòng, đập cho vài cái đầu khỉ văng óc rớt não. Hắn dừng lại một nhịp, nheo mắt nhìn vào trong cái hang của bầu bạch viên lao ra.

Quân đoàn cường giả tấn công dũng mãnh, khiến cho lớp phòng ngự của bầy bạch viên thoáng lộ ra những khe hở đội hình.

Mục Trần liếc sang bên cạnh, Thải Tiêu vốn lúc đầu chém giết bên cạnh mình, lúc này chẳng thấy đâu, nhưng hắn lại không lo chút nào, thực lực bà cô trẻ này thật sự vượt khỏi suy đoán của hắn, trong Long Phượng Thiên này có lẽ chẳng ai làm cho nàng bị thương nổi.

- Có lẽ đến lúc rồi.

Nhìn lên chiến trường hỗn loạn, ánh mắt trở nên hung lệ ác độc, đột nhiên hắn biến mất, rồi cách ngoài phạm vi chiến trường vài trăm trượng, không gian uốn khúc, hiện ra bóng dáng một con rồng, Long Ảnh lao đi vun vút, xuyên qua những lớp xương trắng, lao lên Bạch Cốt sơn.

Cùng lúc đó, vài vị trí khác trong chiến trường loạn đả cũng xuất hiện vài dao động hùng mạnh nổi bật, thi triển bản lĩnh vượt qua phòng tuyến quân đoàn bạch viên đang chiến đấu.

Thực lực bọn họ cũng mạnh, rõ ràng cũng canh chuẩn thời cơ để thoát ra khỏi dây dưa. Đúng như Thải Tiêu đã nói, không chỉ có hắn muốn làm ngư ông đắc lợi.

Mục Trần cũng chẳng quan tâm tới đám người kia, hắn xông lên Bạch Cốt sơn, lắc mình lao vào trong, nhanh như chớp hướng lên đỉnh núi.

Dù vẫn dùng tốc độ tối đa để di chuyển, nhưng hắn vẫn luôn cảnh giác cao độ, linh lực vận chuyển liên tục. Hắn biết rõ muốn lên đỉnh Long Phượng Trì kia không hề đơn giản.

"Đông!"

Bãi xương trắng hếu trước mặt đột nhiên nổ vang, tạo ra một cửa động to lớn, một bộ lân trảo thò ra, kèm theo trảo kình kinh hoàng vồ tới Mục Trần.

Mục Trần trừng mắt, Đại Tu Di Ma Trụ mang theo sức mạnh hung hãn đối đầu chính diện với lân trảo.

"Kình!"

Lực xung kích dữ dội như cuồng phong quét sạch bãi xương, chấn cho những khúc xương tan nát vỡ vụt, Mục Trần cũng bị đẩy lùi một đoạn.

Mục Trần đứng giữa trời nhìn xuống, dưới bãi tha ma xương trắng, một cột sáng đỏ tươi bắn lên trời, sau đó là một con quái thú khổng lồ chui ra.

Con quái này hình dáng giống hệt bầy bạch viên, có điều da lông của nó lại màu đỏ, đúng thẳng lên càng thêm hùng vĩ hung tợn. Thân thể nó phủ đầy vảy rồng, ánh mặt trời phản chiếu lấp lánh sáng choang.

Một con Ma Viên với huyết mạch Chân Long.

Dao động linh lực nó tản mát ra làm Mục Trần kinh hãi, con cự quái này một cường giả Chí Tôn tứ phẩm chạm trán cũng phải phí một hồi công phu.

Hẳn nhiên, đám loi nhoi nấp phía sau kia cũng cảm ứng được sức mạnh nguy hiểm của quái thú, để cố ý đi sau để cho Mục Trần đi trước mở đường.

"Grrraaaaaoooo!"

Hai mắt hung bạo đỏ ngầu của Ma Viên khóa chặt Mục Trần, gầm lên dữ tợn, phun nước bọt như mưa, rồi cánh tay vượn vươn dài chụp vào đống xương trong núi, lôi ra một cây côn lớn bằng xương còn cao hơn chính nó, "vút" một tiếng đã lập tức tấn công.

Tốc độ ra đòn của con Ma Viên nhanh kinh khủng, Cốt Bổng lướt đi trong không trung với vô số tàn ảnh, cấp tập phủ kín mọi đường lui của Mục Trần, thậm chí còn khiến không gian biến dạng.

Mục Trần vận linh lực, Chí Tôn Hải xuất hiện phía sau, linh lực càng thêm hùng hồn, la hét vung Đại Tu Di Ma Trụ đáp trả.

"Bang! Bum! Boong!"

Song côn đối đầu, kình lực đáng kinh sợ bắn ra liên hồi như chớp, phá nát cả một vùng đồi núi.

Mục Trần giao chiến cùng Ma Viên, những con đường khác leo lên Bạch Cốt sơn cũng vang lên những tiếng động trời rung đất chuyển, dao động linh lực hung mãnh bắn phá khắp nơi, có lẽ những cường giả tìm đường khác cũng đã gặp dị thú cản trở.

"Đùng!"

Sau một đòn chính diện nữa, Mục Trần cũng như Ma Viên đều bị chấn lui, hắn nhìn con Ma Viên, trong lòng khó chịu nhíu mày.

Cự quái linh trí thấp, thành ra thương tổn cỡ này chẳng làm cho Ma Viên sợ hãi, chỉ thêm hung hãn, công kích điên cuồng đến làm cho Mục Trần kinh tâm động phách. Đổi lại một tên Chí Tôn tam phẩm khác có lẽ đã tìm đường bỏ trốn tránh đối đầu cho xong, hoặc là sẽ bị Ma Viên tung loạn bổng đập thành đống thịt nát nhừ mất rồi.

Bị nó quấn lấy thế này càng làm Mục Trần đau đầu, hắn đâu muốn tốn hết khí lực chỗ này.

"Kang!"

Đại Tu Di Ma Trụ lại tiếp một đòn Cốt Bổng, Mục Trần mượn lực bay lên cao, lạnh lùng nhìn con Ma Viên hung hăng đuổi theo, ánh mắt trở nên đen tuyền như vòng xoáy không gian.

"Ầm! Ầm!"

Lôi âm bất ngờ vang lên trong lòng Ma Viên, lập tức khiến nó bị khựng lại, linh lực trong cơ thể mất khống chế, trở nên cuồng bạo, làm nó giãy giụa đau đớny.

U Minh Tâm Ma Lôi không ngờ lại khắc chế tốt những loài dị thú sức mạnh tuyệt đỉnh mà linh trí cực thấp như vậy.

Nhưng con Ma Viên cũng chẳng vừa, nó gầm lên dữ dội, buông côn đấm liên hồi vào ngực, vang lên những tiếng như trống cái "thùm thùm", sóng âm truyền vào trong cơ thể, áp chế hiệu quả của lôi âm.

Chỉ tiếc là hành động của nó hơi chậm, ngay khi nó phải phân tâm khống chế lôi âm trong người, thì Mục Trần đã ra tay nhanh như chợp, xuất hiện ngay trước đầu nó, ngón tay vươn thẳng ra, lôi điện kéo dài từ ngón tay thành lôi thương, cực kỳ chính xác và nhanh chóng cắm vào mắt Ma Viên.

"Phụp!"

Một con mắt nổ tung, máu bắn tung tóe, Ma Viên thậm chí bị chấn nứt cả nửa bên mặt.

"Grrraaaaaoooo!"

Cơn đau bất thần kịch liệt làm nó nổi điên, nhưng còn chưa kịp cuồng mãnh công kích, Đại Tu Di Ma Trụ đã vỗ tới, nện liên tu bất tận vào cái đầu cứng như thép nguội của nó.

Đòn công kích này hắn dốc tận sức mạnh, bổng kình theo Đại Tu Di Ma Trụ xé nát cả không gian, cái đầu của Ma Viên có cứng hơn nữa trong lúc này cũng chỉ như quả dưa hấu, bụp bụp vào tiếng rồi nát như tương.

"Ầm!"

Con Ma Viên nát đầu đổ gục xuống, sức nặng quá lớn làm rung chuyển cả một vùng núi.

Mục Trần từ tốn hạ xuống, máu còn rỉ rả trên thanh Đại Tu Di Ma Trụ, nhìn lại con Ma Viên đang mất dần sức sống mà thở phào. Dù U Minh Tâm Ma Lôi không hiệu quả triệt để, nhưng đòn tấn công bất ngờ này làm quái thú phải phân tâm tạo thời cơ chiến thắng, bằng không thì cũng phải phí cả một thời gian lâu nữa mới xong.

Đưa mắt quan sát vài hướng khác trên Bạch Cốt sơn, dao động kình lực lan tỏa tận đây cũng khá khủng khiếp, hắn nhiên vẫn đang đại chiến cực kỳ gay cấp.

Mục Trần mắt lóe sáng, một tay nhấc cái xác Ma Viên khổng lồ lao đi thẳng lên đỉnh núi, tìm kiếm Long Phượng Trì.

Chặng đường kế tiếp của hắn khá nhàn nhã, không bị thứ gì cản trở, có lẽ những con dị thú khác đã bị hấp dẫn bởi những cường giả khác cũng đang lên đỉnh Bạch Cốt sơn.

Đẩy nhanh tốc độ, chỉ vài phút hắn đã xuyên qua tầng mây, xuất hiện trên đỉnh.

Vững vàng giữa trời, hắn nhìn ra trước mặt, hay mắt sáng lên.

Giữa đỉnh núi xương chất đầy đống, có hai khúc xương đặc biệt to lớn, nhìn cứ như hai khối đá vạn tấn, nhưng rõ ràng không phải của chung một chủ nhân, toát ra hai luồng uy áp khủng bố, khiến không gian quanh đó đặc quánh lại.

Hai khúc xương nằm sát vào nhau, tạo thành một cái ao chừng trăm trượng, lập lòe những văn tự cổ, như có một sinh thể cường đại nào đó đang hít thở.

Một loại năng lượng kỳ dị khó miêu tả toát ra từ cốt trì rỗng tuếch kia.

Hiển nhiên, cốt trì màu chính là mục tiêu hàng đầu của mọi cường giả tham gia Long Phượng Thiên, Long Phượng Trì!

Mục Trần hai mắt sáng rực, vừa định liều mạng xông vào, thì thần sắc khẽ biến. Ba (?) hướng khác, đột nhiên có hai dao động linh lực cực mạnh bắn lên trời.

Chủ nhân của hai sức mạnh kia lao thẳng lên núi, một trái một phải hình thành thế gọng kìm kẹp Mục Trần vào giữa, cứ như đang nhằm vào hắn.

Khi Mục Trần cảm ứng rõ ràng hai luồng sức mạnh nọ, sắc mặt hắn trở nên lạnh như băng, vì một trong hai dao động nọ chẳng xa lạ gì.

Phía bên trái, bóng người hiện rõ, chính là Liễu Viêm. Hắn hờ hững nhìn đến Mục Trần, tiện tay vứt bỏ xác con dị thú khổng lồ đang xách theo.

- Ta nói rồi, ngươi không trốn khỏi bàn tay ta được.

Liễu Viêm xoa tay đắc ý, giọng nói chẳng hề đếm xỉa đến đối phương, cứ như trước mặt hắn là con mồi đã hoàn toàn nằm trong hàm thép của báo săn.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 779: Hai Đại Cường Giả

Liễu Viêm đằng không giữa trời, con dị thú khổng lồ chỉ còn lại cái xác bị ném xuống đất, làm mắt đất núi ầm ầm rung chuyển, hai mắt hắn chỉ chằm chằm nhìn Mục Trần, ánh mắt như đang nhìn một con giun con dế dưới đế giày.

Mục Trần cũng nhìn lại Liễu Viêm, chân mày nhíu lại. Không phải chớ, mới vào chưa lâu lại gặp tên quái khùng này, trùng hợp vậy sao?

- Đương nhiên không phải trùng hợp.

Liễu Viêm có vẻ đoán được suy nghĩ của Mục Trần, mỉm cười:

- Lúc ngươi đấu với ta ở Long Phượng các, ta đã ngầm gieo lại một tia linh ấn đặc thù, đại khái có thể cảm ứng phương vị của ngươi.

Mục Trần ngẩn ra, sắc mặt trầm xuống, thân thể đột nhiên cháy lên những luồng tử hỏa, cuối cùng tìm được một dao động nhỏ tí nhè nhẹ tản mát từ trên tóc mình.

"Phừng."

Tử hỏa nhẹ nhàng đốt cháy sợi tóc, dao động kia lập tức biến mất.

Mục Trần lạnh lẽo nhìn đối phương, không ngờ một người cẩn thận như mình lại bị tên gian xảo này chơi xỏ, vậy mà bản thân chẳng hề hay biết, tên Liễu Viêm này cũng độc đáo thật.

Cũng may hắn nói ra, giải quyết sớm con dao kề trên cổ này, bằng không đến lúc đi tìm được vị trí Long Phượng Trì mạnh hơn với Thải

Tiêu mà bị tên này cảm ứng được thì còn phiền phức hơn.

- Xem ra ngươi rất tự tin nuốt trôi ta?

Mục Trần nhếch mép khiêu khích.

- Yên tâm đi, ta không xem thường ngươi, vì đảm bảo ngươi vĩnh viễn sẽ phơi xương ở Long Phượng Thiên này, ta còn không kể mặt mũi nhờ người ta giúp cho một tay nữa kìa.

Liễu Viêm cười lớn, hai bàn tay vỗ lốp bốp.

"Ầm!"

Thêm một tia sáng bắn lên đỉnh Bạch Cốt sơn, hào quang tan đi, lộ ra thân ảnh với mái tóc dài màu đỏ, đôi mắt như mắt rắn đầy hung lệ.

Kẻ kia vừa xuất hiện, khí tức khát máu tỏa khắp bầu trời đỉnh núi.

Mục Trần nhìn chằm chằm vào kẻ mới đến, hắn nhiên cũng nhận ra sự nguy hiểm khó cản của hắn ta, tên này hắn cũng không phải hạng vô danh.

- Khè khè... Liễu Viêm chỉ vì một gã Chí Tôn tam phẩm, vậy mà cũng dâng mỹ nhân mời ta đến, ngươi nhát gan đến vậy rồi sao?

Gã tóc đỏ quái dị cất tiếng cười như rắn kêu, nhìn không rời mắt khỏi Mục Trần.

- Sư tử vồ thỏ, cũng dốc hết toàn lực, ta làm việc xưa nay thích cẩn thận chắc ăn.

Liễu Viêm quay sang Mục Trần mỉm cười giới thiệu:

- Hắn là người Xà Thần điện, Xích Huyết, đương kim đệ cửu Long Phượng Lục. Hai cường giả top 10 Long Phượng Lục tiếp đãi, ta nghĩ như vậy đủ trọng vọng cho ngươi rồi chứ.

- Xà Thần điện, Xích Huyết?

Mục Trần giật mình nhìn kẻ mới đến, hèn gì mùi máu tanh nồng như vậy, ra là kẻ đã từng tàn sát trăm thành thị, hung danh vang dội.

Kẻ đó xuất hiện ngoài dự kiến Mục Trần hoàn toàn, hắn không người một kẻ có ưu thế lớn như Liễu Viêm lại cẩn thận đến mức mời hỗ trợ hùng mạnh đến vậy, tên này làm việc xem ra cao minh hơn đệ đệ của hắn nhiều.

- Đúng là ta quá vinh hạnh rồi.

Mục Trần thoáng nhìn lại gã thanh niên tuấn tú hình thành thế gọng kìm khi xông lên đỉnh núi cùng lúc với Liễu Viêm, miệng mỉm cười, chẳng hề bối rối hay hoảng sợ như Liễu Viêm tưởng tượng.

- Coi bộ ngươi chưa rõ tình cảnh của mình đâu nhỉ...

Liễu Viêm hơi cau có một chút, nhưng câu nói còn chưa thốt ra hết thì hai mắt trừng lớn. Chẳng biết từ khi nào, thi thể con Ma Viên trên tay Mục Trần lại xuất hiện một cô nương xinh đẹp.

Cô nàng dịu dàng thanh tao ngồi trên xác con Ma Viên, tay chống cằm, mắt biếng nhác nhìn hắn.

Liễu Viêm và Xích Huyết bỗng nhiên thấy hơi run, vì rõ ràng họ chẳng phát hiện ra cô gái kia xuất hiện từ lúc nào và như thế nào, đương nhiên phải khiến họ cảnh giác.

- Âyda bất kính quá, ta quên nói ta cũng có hỗ trợ.

Mục Trần mỉm cười châm chọc Liễu Viêm.

Liễu Viêm trừng mắt lạnh lùng, rồi nhìn lại Thải Tiêu. Hôm qua ở Long Phượng các hắn không nhận thấy cô nàng này lợi hại thế nào, nhưng lần này hắn thực sự thấy rất nguy hiểm.

Cảm giác này đương nhiên không phải ảo giác, hắn không thể nào coi thường bỏ qua. Xưa nay hắn có thể chiến thắng mọi đối thủ cũng phải dựa vào cảm ứng nhạy bén này, luôn luôn phải phòng ngừa tình huống xấu nhất.

Ví như lần này đối phó Mục Trần, thực lực của hắn thừa sức áp đảo diệt sát con mồi, nhưng vẫn kéo thêm một đối trọng hỗ trợ, mục tiêu bóp nát tất cả những yếu tố không xác định có thể xảy ra.

Chỉ có điều chuẩn bị của hắn lần này lại có việc vượt khỏi tầm khống chế, khiến kế hoạch mất đi sự hoàn mỹ.

- Vị cô nương kia, đây là ân oán giữa chúng ta và hắn, vui lòng cứ khoanh tay đứng nhìn, Huyền Thiên điện sẽ nhớ rõ ân tình này.

Liễu Viêm ôm quyền trầm giọng khách khí, rõ ràng là nhượng bộ.

Bất quá nghe hắn nói vậy, Thải Tiêu nhếch môi khinh bỉ:

-Ân tình của Huyền Thiên điện to lắm sao?

Liễu Viêm nét mặt sa sầm.

Thải Tiêu không thèm nói tiếp với hắn, quay sang Mục Trần mà hỏi:

- Tiếp theo làm gì đây?

- Giúp ta cản con rắn bị kia được chứ?

Mục Trần chỉ sang Xích Huyết, với thực lực của hắn hôm nay, Xích Huyết và Liễu Viêm mà liên thủ, hắn e rằng mình chẳng có chút phần thắng, dù tự tin nhưng không tự đại.

Thực lực hiện tại cũng mới Chí Tôn tam phẩm, Liễu Viêm và Xích Huyết đều chân chính là Chí Tôn tứ phẩm!

- Không định thỉnh ta giải quyết hết luôn sao?

Thải Tiêu cười khúc khích trêu chọc.

- Có vài việc nên tự tay làm lấy, dù ta cũng không phải loại cự tuyệt ăn cơm chùa, đặc biệt là bữa cơm thịnh soạn của người đẹp.

Mục Trần cười khẩy.

- Cốt khí cũng được, đã vậy con rắn bự cứ an tâm giao cho ta.

Thải Tiêu đứng thẳng lên, khúc khích cười nói xỉa xói, ánh mắt tỏ ra tán thưởng sự tự tin trong lời nói của Mục Trần. Loại tự tin như hắn không phải nhờ một thứ nào đó, cũng không phải vì có nàng để dựa hơi, mà tin tưởng vào chính bản thân mình.

Chí Tôn tam phẩm, đối mặt Liễu Viêm Chí Tôn tứ phẩm vẫn thong dong tự tin, khí phách này cũng không nhiều người có nổi.

- Láo toét!

Liễu Viêm nghe vậy càng cười khẩy, ánh mắt thêm lãnh khốc. Hắn rất e ngại cô nương thần bí kia, nhưng Mục Trần thì không đủ cân lượng, vốn còn đang suy tính làm cách nào đối phó cô nàng xuất quỷ nhập thần nọ, ai dè Mục Trần lại ngu xuẩn vác xác tới trước mặt.

Còn phía bên kia, Xích Huyết tập trung đôi mắt đỏ hằn lên hình bóng Thải Tiêu. Bản thể của hắn chính là Xích Huyết Thần Mãng, huyết mạch Thần Thú, chiến lực của hắn hung hãn hơn hẳn cường giả cùng cấp, vậy mà vẫn cảm thấy cô nàng xinh xắn trước mặt nguy hiểm toát ra từ tận xương tủy.

Sắc mặt thay đổi, Xích Huyết trở nên hung lệ hẳn ra, nở một nụ cười dữ tợn đầy khao khát của thợ săn với con mồi:

- Con quỷ nhỏ khẩu khí lại không nhỏ, để xem khi ta bắt được ngươi, thì da thịt mịn màng mềm oặt kia có chịu nổi sự giày vò của ta hay không.

Xích Huyết nói chuyện mà ánh mắt không ngừng lướt trên thân hình nõn nà của Thải Tiêu, vẻ dâm tặc hiện rõ ràng trên mặt. Xà tính của hắn vốn đến từ huyết mạch nên dâm đãng số dzách, mà cô nàng Thải Tiêu tuyệt sắc lại tươi ngon mọng nước như thế, nếu không phải e ngại sự thần bí của nàng e rằng hắn đã xông thẳng vào mà cưỡng đoạt.

Ngôn ngữ ô uế của hắn, Thải Tiêu chỉ cười khúc khích, tiếng cười càng làm cho hắn ngứa ruột ngứa gan, tà hỏa bốc thẳng lên đầu.

- Huyết mạch trong cái thây rắn thối này cũng có chút tác dụng, mặc dù tính ra kém xa tinh huyết Chân Long, nhưng để Tiểu Thải đổi khẩu vị chút cũng hay.

Thải Tiêu đột nhiên quay sang Mục Trần, ngón tay chỉ chỉ Xích Huyết cười khúc khích, rồi bất ngờ lắc mình đã lập tức hiện ra ngay trước mặt đối phương, vươn ngón tay ra.

Không gian trước ngón tay nàng thoáng bồng bềnh.

Xích Huyết đột nhiên thấy cơ thể căng thẳng tột độ, gấp gáp lùi lại, tạo thành vô số tàn ảnh.

"Khè..."

Nhưng tốc độ nhanh như thế vẫn không bì kịp Thải Tiêu, tàn ảnh vừa hiện đã bị phá nát, bóng người chật vật văng đi, tay hắn vịn vai, máu chảy ròng ròng, tầng phòng ngự của hắn hoàn toàn chẳng có tác dụng.

Hơn nữa, dù hắn tập trung hết sức linh lực để cầm máu cũng không thể nào khóa miệng vết thương, nó cũng không phải là độc, có vẻ như là một loại năng lượng bí hiểm nào đó đang ăn mòn linh lực của hắn.

- Không thể nào!

Xích Huyết kinh hãi ra mặt, không ngờ chỉ với một chiêu hắn đã chịu thương nghiêm trọng dưới tay cô gái xinh đẹp khó lường kia.

Thải Tiêu đằng không bước đi, nhẹ nhàng tiến đến gần hắn. Vẻ dâm ô trên mặt Xích Huyết lúc này chỉ còn lại kinh hãi.

Bây giờ hắn mới nhận thấy được đối thủ của mình đáng sợ đến mức độ nào.

Vòng chiến bên này, Mục Trần cũng bay lên không, đối diện Liễu Viêm, Đại Tu Di Ma Trụ trong tay chỉ thẳng mặt đối thủ, mỉm cười thách thức.

- Liễu Viêm thiếu điện chủ, tới phiên ngươi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 780: Chiến Liễu Viêm

Không trung đỉnh Bạch Cốt sơn, Liễu Viêm chắp tay giữa trời, ánh mắt sắc bén chăm chú vào Mục Trần, ra vẻ hờ hững.

- Quả là kẻ ngu xuẩn...

Hắn tự lẩm bẩm nhưng lại lớn tiếng đủ cho đối phương nghe thấy, khóe miệng nhếch lên, hắn quay lại nhìn thẳng mặt cười gằn:

- Và ta sẽ không cho ngươi cơ hội được hối hận. Do vậy, hãy mang nỗi hối hận của ngươi xuống địa ngục đi.

Liễu Viêm cười khằng khặc lạnh lùng, chân bước ra, linh lực hùng hậu như biển cả dâng cao, đỏ rực che phủ cả bầu trời, từ xa nhìn lại như một mảng trời bốc cháy.

Thực lực Liễu Viêm đã vượt xa Chí Tôn tứ phẩm bình thường, đã vào đến cấp độ đỉnh phong tứ phẩm, Tần Bi của Đại Bi Thiên ngày trước đương nhiên kém hắn rất nhiều.

Thực lực áp đảo như thế, đối với những tên Chí Tôn tam phẩm tầm thường khác hắn chỉ xem như con giun con dế, làm gì có năng lực trả đòn.

Mục Trần thoáng quan sát linh lực đỏ như lửa kia, ánh mắt nheo lại khá nghiêm trọng. Đối thủ tầm cỡ Liễu Viêm đương nhiên hắn không dám coi thường.

Vài tháng trước nếu giao đấu, Mục Trần tự biết tỷ lệ chiến thắng gần như bằng không, do vậy lúc đó hắn vẫn một mực nín chịu sự khiêu khích

của đối phương.

Hôm nay thì khác, nhịn là sẽ nhục. Ba tháng đã có đột phá, tuy rằng tam phẩm vẫn còn cách biệt lớn với Liễu Viêm, nhưng với hắn khoảng cách đó cũng không khó bù đắp như trước nữa.

Đại Tu Di Ma Trụ bồng bềnh lơ lửng bên phải Mục Trần, hung sát khí hừng hực tuôn tràn. Hai mắt tập trung không rời Liễu Viêm, đột ngột tay chụp ra trước, điều khiển Đại Tu Di Ma Trụ quật về phía kẻ địch một đòn tối thượng.

Liễu Viêm lạnh lùng liếc Đại Tu Di Ma Trụ, tay siết lại, một thanh trường thương rực lửa hiện ra, ánh lửa bập bùng.

"Bang!"

Hỏa thương đâm thẳng, mũi thương bén nhọn mỏng manh lại khiến cho ma trụ dừng cấp tốc, mà thân thương chẳng hề bị cong.

Liễu Viêm ra tay đã cho thấy tại sao hắn được xếp vào hàng đệ tứ Long Phượng Lục.

"Ooong!"

Hỏa thương rung lên, mang theo kình lực chấn lui Đại Tu Di Ma Trụ, sau đó liên hoàn tiếp một thương đâm tới.

"Ầm!"

Dung nham nóng chảy bắn ra, cuồng bạo và nóng rực làm nhiệt độ trong khu vực tăng cao.

Dung nham như viêm long gào thét, hùng hổ cắn xé lao tới Mục Trần.

Nhiệt kình cuồn cuộn, dao động phá tan bầu trời. Mục Trần nghiêm trận chờ đợi, Chí Tôn Hải mơ hồ ẩn hiện, ma trụ được bơm đầy linh lực quật xuống.

Ma trụ đập vào công kích dung nham, bất thình lình dung nham được tăng cường, bắn ra như mưa lửa.

Đại Tu Di Ma Trụ bị đẩy lùi, thân trụ đỏ rực, bị dung nham dính trên đó đốt cháy như muốn nung chảy ra, cuối cùng lại bị hung sát khí của ma trụ hóa giải.

Mục Trần hai tay run bần bật, chân mày nhíu chặt. Liễu Viêm không hổ danh đệ tứ Long Phượng Lục, chân chính giao chiến, rõ ràng tên kia vẫn cao tay hơn nhiều.

- Nếu ngươi chỉ có thế này thì thật khiến ta thất vọng vô cùng.

Liễu Viêm cười khẩy, đột nhiên kết ấn, linh lực đổ dồn lại như biển lửa, hóa thành hỏa chưởng, từ trên cao hướng xuống Mục Trần mà đè.

- Viêm Ma chưởng!

Hỏa diễm chưởng ấn từ trên cao giáng xuống, lòng bàn tay phủ đầy hắc văn, mơ hồ toát lên lực phá hoại cực kỳ bá đạo.

Liễu Viêm dù mồm mép khích bác nhưng ra tay rất tàn nhẫn, không cho Mục Trần có cơ hội hít thở, tốc chiến tốc quyết giết hắn không kịp trở tay.

Mục Trần thấy Liễu Viêm gia tăng thế công càng lúc càng ác liệt, đôi mắt hắn hóa đen tối tăm, tóc tai dài ra. Trạng thái này hắn đã thành thục thoải mái khởi động, ánh mắt tĩnh như mặt nước không ai dám coi thường.

Hiển nhiên, hắn đã tiến vào trạng thái Tâm Ma.

Trạng thái này giúp hắn có thể vận dụng linh lực hoàn mỹ nhất trong khi trạng thái bình thường khó có thể đạt tới.

Mục Trần nhín chân nhảy lên đỉnh ma trụ, hai tay vận hai luồng linh lực bất đồng, kết ấn nhanh như chớp.

"Graooooo!"

Long ngâm tượng khiếu lập tức vang lên, hai cột sáng từ Chí Tôn Hải lao ra, xoắn vào nhau, tạo thành hóa thành Long Tượng quang luân bay lên đốn hạ Viêm Ma chưởng.

"Đùng!"

Lửa nổ bùng trên cao, như một hồi pháo hoa tuyệt đẹp mà cực kỳ nguy hiểm.

Lửa cháy ngập trời, một bóng người lướt đi, chớp mắt đã đến trước mặt Liễu Viêm, tóc đen lất phất, tay phải mang theo lôi điện vô sắc nhắm thẳng đối thủ.

"Ầm!"

Lôi điện chớp lên, thân hình Liễu Viêm chấn động, lôi âm văng vẳng gầm rú trong tâm linh, làm cho linh lực trong cơ thể chuyển động hỗn loạn.

- Cái này là... U Minh Tâm Ma Lôi?

Liễu Viêm biến sắc, cũng không hổ danh thiếu điện chủ Huyền Thiên điện, kiến thức khá rộng rãi, lập tức nhận ra chiêu thức của Mục Trần.

"Ầm!"

Đôi mắt Mục Trần vẫn bình tĩnh không hề thay đổi, tay phải vừa đánh U Minh Tâm Ma Lôi vào ngực Liễu Viêm, tay trái lập tức bốc lên ngọn tử hỏa, lại nhanh như chớp vỗ vào ngực Liễu Viêm.

Công kích hoàn mỹ liên tục khiến Liễu Viêm chật vật lui bước. Linh lực trong người bị U Minh Tâm Ma Lôi làm cho hỗn loạn, Mục Trần chớp thời cơ toàn lực tấn công.

Liễu Viêm chỉ biết chéo tay trước người, cố vận linh lực bảo vệ cơ thể, ngăn cản tử hỏa công kích, trả giá là hai ống tay áo bị chấn vỡ tan nát, cánh tay bị cháy đen. Dù thương thế không nặng nhìn bề ngoài có vẻ rất khốn đốn.

Liễu Viêm lui liên tiếp vài trăm trượng, lôi âm trong cơ thể cũng bị hắn chế ngự, nhìn thấy hai cánh tay đen thui, gương mặt hắn xanh mét.

Mục Trần vs Liễu Viêm, đỉnh Bạch Cốt sơn vang lên những tiếng phá gió, cường (khán) giả bên dưới đã phá xong tuyến phòng ngự Bạch Viên nên leo lên núi.

Vừa đến nơi đã thấy ngay trận giao tranh ác liệt giữa Mục Trần vs Liễu Viêm, sắc mặt biến hóa, ánh mắt kiêng dè không dám tới gần.

Liễu Viêm đệ tứ Long Phượng Lục, áp lực như đó là quá đủ lớn.

Và đương nhiên tốt nhất phải tọa sơn quan hổ đấu, vốn dĩ trận đấu này cũng sẽ không quá lâu, vì Mục Trần kia đâu có cùng đẳng cấp với Liễu Viêm.

Nhưng trước mắt họ, sau khi quan sát kỹ lại, mới thấy Liễu Viêm bề ngoài lem luốc, nhất thời hai mắt trừng lên chấn động, kinh nghi không dám coi thường Mục Trần nữa.

Liễu Viêm mặt tái xanh nhìn Mục Trần, nhưng gương mặt kẻ kia sau khi đã vận dụng trạng thái Tâm Ma cứ như khúc gỗ, chẳng quan tâm gì đến, mà lập tức lắc mình lao tới, lôi điện vô sắc lại hiện trên tay phải.

Liễu Viêm giật mình, tập trung tư tưởng, chuẩn bị chế ngự U Minh Tâm Ma Lôi.

"Graoooooooooo!"

Tinh thần đang tập trung, Mục Trần lại kết ấn, bốn luồng ánh sáng từ Chí Tôn Hải bay ra, hóa thành 2 cặp long tượng.

- Cửu Long Cửu Tượng thuật!

2 cặp song long tượng gầm rú liên hồi, quấn lấy nhau tạo thành một Long Tượng quang luân cực lớn.

"Véo!"

Long Tượng quang luân xoáy gấp, nháy mắt một cái đã áp tới Liễu Viêm, hung hăng cắt phá tấn công.

Liễu Viêm nổi cáu, Mục Trần bất ngờ biến chiêu làm hắn không kịp trở tay, định bụng lùi lại.

Mục Trần bên này, tay lại nâng lên.

"Ầm!"

Chính lúc này, lôi âm mà Liễu Viêm dự đoán vang lên trong tâm, nhất thời làm cho hắn khựng lại chốc lát, dù chỉ một khoảnh khắc chậm lại đó, đã là một thời điểm chí mạng.

Đám khán giả leo lên đỉnh Bạch Cốt sơn trừng mắt, run sợ trước sự sắc bén của Long Tượng quang luân. Nếu bị công kích này tác động, kể cả Liễu Viêm e rằng cũng trọng thương.

"Đùng!"

Dao động linh lực cuồng bạo bộc phát, linh lực như hỏa diễm cuồn cuộn, thu hút chú ý của mọi người.

Đôi mắt tịch mịch của Mục Trần cũng nhìn qua khu vực linh lực bùng nổ, chân mày hơi giật giật.

Hỏa linh lực tan đi, khán giả tròn mắt.

Một cái bóng khổng lồ xuất hiện, thân thể bốc cháy những loại hỏa diễm bất đồng, nhìn như Hỏa Thần hàng lâm.

Nhiệt độ trong vùng trở nên nóng rực, không khí như bị hun cháy.

Mục Trần nhìn chăm chú cự ảnh kia, lẩm bẩm:

- Vạn Viêm pháp thân...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 781: Phần Thiên Vũ

Không trung đỉnh núi Bạch Cốt sơn, một thân hình hùng vĩ bốc lửa như Hỏa Thần, những luồng hỏa diễm đủ màu sắc phừng cháy, nhiệt độ cao kinh khủng nung nóng cả vùng trời.

Mục Trần nheo mắt nhìn đối phương, gương mặt không chút gợn sóng cũng giật giật. Mặc dù đang ở trạng thái Tâm Ma, nhưng Mục Trần vẫn nhận thấy rõ nguy hiểm dày đặc toát ra từ bên kia.

- Vạn Viêm pháp thân, đúng là danh bất hư truyền.

Đám khán giả được một phen mặt mũi mùi đủ loại thể hiện kinh ngạc kính sợ ta thán. Vạn Viêm pháp thân xếp hạng khá cao trong bảng 99, độ khó tu luyện cũng cao, cần phải đổ tiền của rất lớn. Chí Tôn pháp thân này, cường giả nghèo khó tầm thường nhặt được pháp quyết cũng e rằng vô phương luyện thành.

Liễu Viêm cũng may là thiếu điện chủ Huyền Thiên điện, chứ không thì bản thân hắn cũng không thể nào luyện được Vạn Viêm pháp thân.

Đỉnh đầu Thiên Viêm pháp thân(?), Liễu Viêm hiện ra, ánh mắt u ám nhìn Mục Trần, sát khí không che giấu.

Thật không ngờ hắn mà cũng bị Mục Trần ép phải dùng đến Chí Tôn pháp thân!

- Tên khốn xảo trá.

Liễu Viêm nghiến răng nguyền rủa, ánh mắt căm hận. Lúc nãy Mục Trần dùng U Minh Tâm Ma Lôi khiến hắn trở tay không kịp, bị nắm lấy

sơ hở, đẩy lùi hắn, rồi phải dùng pháp thân để phòng ngự.

Càng phẫn nộ, hắn càng đề phòng, vẻ khinh thường lúc này tạm thời gác bỏ.

Đứng trên đỉnh đầu Thiên Viêm pháp thân, Liễu Viêm hít thở, gương mặt điều hòa trở lại, ánh mắt trở lại hờ hững.

Mục Trần thấy vậy càng nhíu mày. Liễu Viêm tỉnh táo lại, hắn nhiên sẽ không còn sơ hở kiểu như lúc nãy nữa, U Minh Tâm Ma Lôi lại bị hắn đề phòng, không dễ để tìm thời cơ áp đảo hắn nữa.

- Muốn thắng ta thì lấy bản lĩnh chân chính ra đi, mánh khóe như lúc nãy chỉ tổ làm xấu mặt nhà ngươi thôi!

Liễu Viêm lạnh lẽo tập trung ánh mắt sắc lẹm vào Mục Trần, không do dự khép tay lại, Thiên Viêm pháp thân cháy phừng lên đủ màu hỏa diễm.

Hai tay khổng lồ kết ấn, hỏa diễm thi nhau bắn ra, họp thành một con Hỏa Chu Tước cực kỳ đẹp mắt với nhiều màu sắc hợp thành.

- Vạn Hỏa Linh!

Liễu Viêm quát to, Hỏa Chu Tước vỗ cánh lướt đi, mang theo một vệt lửa đủ màu rất đẹp, cùng với đó là sự nguy hiểm tột cùng.

Hỏa Chu Tước ập tới Mục Trần, hắn cũng kết ấn, kim cự ảnh hiện ra giữa trời.

Giữa trán, nắng vàng chầm chậm tỏa sáng, kim chưởng vươn cao, hung hăng đấm vào Hỏa Chu Tước.

"Ầm!"

Một vụ nổ nữa xuất hiện giữa trời, rực rỡ như màn bắn pháo hoa, không gian bị rung chấn biến dạng, kình lực lan ra xung quanh, đám

khán giả dưới đỉnh Bạch Cốt sơn co vòi run cẳng tìm chỗ trốn.

- Đó là Chí Tôn pháp thân của hắn ư?

Liễu Viêm trừng mắt nhìn cự ảnh kim quang sáng chói, sắc mặt biến đổi. Từ cái thứ kia, hắn nhận thấy áp lực mơ hồ khó hiểu.

Áp lực này thật khó tin, Vạn Viêm pháp thân hắn khổ sở tu luyện, xếp hạng 69, một thứ hạng chẳng hề tầm thường, vậy mà thứ pháp thân kia lại tỏa ra uy áp làm hắn thấy bị áp lực?

Chẳng lẽ Chí Tôn pháp thân kia lại nằm trong top 30 tuyệt đỉnh siêu cấp hay sao?

Liễu Viêm nhìn vầng mặt trời lơ lửng sau đầu Đại Nhật Bất Diệt thân, không thể nào nhận biết được pháp thân này là gì.

- Không lẽ là một loại pháp thân thần bí chưa được người ta xếp hạng?

Liễu Viêm nhíu mày, không có đáp án, hắn chỉ đành tập trung lại trận đấu. Mục Trần với Chí Tôn pháp thân thần bí, nhưng càng mạnh thì pháp thân càng cần nhiều linh lực duy trì. Không có lý do gì thực lực Chí Tôn tứ phẩm như hắn mà Vạn Viêm pháp thân không thể nghiền nát một tên Chí Tôn tam phẩm!

"Ầm!"

Kim quang bừng sáng, Đại Nhật Bất Diệt thân lao tới ôm Đại Tu Di Ma Trụ, thanh ma trụ vốn tăm tối hung ác, lúc này rực sáng như được phủ vàng, khí thế quét ngang dũng mãnh.

"Hừ!"

Mục Trần tấn công trước, Liễu Viêm cáu giận, Vạn Viêm pháp thân lập tức hợp hai tay lại, rồi giang rộng ra, một thanh hỏa thương to lớn hình thành. Hỏa thương rung động, thương ảnh liên miên đối chiến.

"Bang bang!"

Hai tên quái khổng lồ giao chiến, động tĩnh làm thiên địa rung chuyển, đỉnh Bạch Cốt sơn cũng bị ảnh hưởng, run rẩy không ngừng, bề mặt đỉnh núi nút nẻ. Không rung chấn toái, tạo thành cuồng phong gạo thét, phạm vi vạn mét trên đỉnh núi không ai dám bước vào.

Đám khán giả trợn mắt há mồm xem chiến đấu, không thể tin Mục Trần lại có thể chiến kịch liệt với Liễu Viêm như thế.

Thế hệ trẻ Bắc giới, Liễu Viêm tiếng tăm vang dội, Long Phượng Lục được xếp thứ 4. Còn Mục Trần thì sao? Gần như là vô danh, dù rằng xuất thân Đại La Thiên vực cũng tăng cho hắn chút cân lượng, nhưng so với Liễu Viêm thì hiển nhiên chênh lệch rất lớn

Vậy mà lúc này trước mặt họ, gã thiếu niên vô danh lại chiến với Liễu Viêm đến phong vân biến sắc, nhật nguyệt hôn ám, vật chuyển sao dời. Dù chưa chiếm được chút thượng phong nào, nhưng rõ ràng rất khác biệt với bất cứ ai ở đây

"Ầm!"

Hoàng kim ma trụ quật vào hỏa thương, không gian rạn nứt, luồng kình lực bắn ra.

Hai gã khổng lồ bị chấn lui, Liễu Viêm hơi nhỉnh hơn một chút, nhưng sắc mặt hắn cũng chẳng thoải mái gì, vì đương nhiên kết quả hắn nghĩ không phải thế này.

Sức mạnh mà pháp thân của Mục Trần có hoàn toàn vượt ngoài dự tính của hắn.

- Chí Tôn pháp thân này không đơn giản.

Liễu Viêm biến sắc, liếc nhìn Mục Trần, ngồi xuống trên đầu Thiên Viêm pháp thân (?), hai tay kết ấn nhanh như điện khiến người ta đầu váng mắt hoa.

"Phừng."

Ấn pháp kết thành, luồng hỏa diễm quanh Vạn Viêm pháp thân cháy phừng lên, hội tụ trên đầu Liễu Viêm.

Nhiệt độ nóng cháy không thể hình dung lan tỏa khắp trời.

Khán giả đứng xa xa cũng biến sắc, vì họ thấy nhiệt độ linh lực trong người mình cũng đang nóng lên, cứ như bị đốt.

Biến sắc hoảng hồn, bọn chúng lại lui đi thêm một đoạn dài. Có vẻ như Liễu Viêm đã hết kiên nhẫn, chuẩn bị thi triển sát chiêu.

Hắn muốn chấm dứt trận ác chiến này nhanh chóng.

Mục Trần chăm chú quan sát ngọn lửa đủ màu rực rỡ trên kia, sắc mặt cũng nghiêm trọng.

- Bất kể Chí Tôn pháp thân của ngươi là cái gì, ta cũng có thể đốt ra tro!

Liễu Viêm cười gằn dữ tợn, hai tay vỗ cái bép. Ngọn lửa đủ màu sắc chuyển động, tạo thành một cái đỉnh lò khổng lồ vài ngàn trượng.

Một cái lò nung đẹp một cách đặc biệt, dao động đáng sợ lan tỏa.

Liễu Viêm không rời mắt khỏi Mục Trần, vung tay lên, bất ngờ hỏa đỉnh biến mất.

Ngay lúc đó, Mục Trần nhận thấy xung quanh mình dường như tối đi, hắn liền hiểu ra, chính là cái đỉnh kia đã bắt được hắn.

Liễu Viêm cười sằng sặc nhìn thấy Mục Trần và Đại Nhật Bất Diệt thân bị bỏ vào lò, nhe răng dữ tợn, quát to kết ấn.

- Vạn Hỏa Dong Lô, Phần Thiên Vũ!

"Ầm!"

Liễu Viêm quát lên, trong lò lửa, từng tia lửa đủ loại màu sắc thi nhau bừng cháy, tạo thành một vùng biển lửa rất đẹp mắt.

Trong biển lửa ngợp trời hình thành một ngọn hỏa lốc, tạo thành một tia lửa nhè nhẹ. Đó chính là Tinh Túy Kỳ Hỏa, chỉ một tia nhỏ cũng đủ đốt sạch một dãy núi.

Hỏa diễm hội tụ dung luyện, cuối cùng tạo thành một cái lông lửa rực rỡ chừng một trượng.

Trên cái lông in dấu những hoa văn hình ngọn lửa khác nhau, yên tịnh lơ lững, nhìn như hiền hòa, nhưng nhiệt độ khủng bố khiến không gian như muốn nát vụn.

Một cái lông nho nhỏ lại chứa sức mạnh đủ để khiến Mục Trần trong trạng thái Tâm Ma phải căng thẳng, vì đã cảm nhận được uy hiếp trí mạng.

Liễu Viêm đúng là cực kỳ khó nhằn!

- Tiếp theo, ta sẽ khiến ngươi trơ mắt nhìn xem Chí Tôn pháp thân của mình hóa thành tro tàn!

Liễu Viêm cười đắc ý, gương mặt càng lúc càng dữ tợn.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 782: Thiên Dương Hoàng Kim Ấn

Biển lửa sặc sỡ cháy phừng phừng trong lò luyện, khiến cho nhiệt độ cực cao trong lò không chút nào giảm xuống. Nếu như Mục Trần không ở trong trạng thái Tâm Ma, e rằng linh lực của hắn đã mất khống chế.

Lúc này hắn không có tâm tư nào chú ý đến nhiệt độ xung quanh, tâm thần đều tập trung vào Hỏa Vũ (lông lửa) rực rỡ nhiều màu sắc lượn lờ trong biển lửa đủ sắc màu.

Hỏa Vũ chỉ to chừng một trượng, quang phổ giao thoa luân chuyển liên hồi, lấp lánh cực đẹp, nhưng lại mang theo cảm giác nguy hiểm trí mạng tột độ.

Hẳn nhiên đây chính là sát chiêu chân chính của Liễu Viêm.

Hỏa Vũ bé nhỏ nhưng rõ ràng ẩn chứa đủ sức mạnh giết chết một vị Chí Tôn tứ phẩm!

Đại Nhật Bất Diệt thân không ngừng tỏa ra kim quang chói mắt ngăn trở nhiệt độ khủng bố thâm nhập hủy hoại nó. Mục Trần đứng trên đầu, ánh mắt lập lòe, vẻ mặt trở nên rất nghiêm túc.

Công kích của Liễu Viêm hùng mạnh ngoài dự liệu của hắn, những ý tưởng đối kháng liên tục lóe lên, thế nhưng với thực lực nhất dương của Đại Nhật Bất Diệt thân, hắn nhận thấy không đủ sức chống cự.

Mục Trần nhíu mày, đột nhiên ngồi xuống, kim quang lóe lên, thân hình chìm vào trong pháp thân, tay áo vũ động, linh lực trào ra như lũ cuốn, dao động cực kỳ tinh khiết, không ngờ những thứ đó chính là Chí Tôn linh dịch.

Mục Trần nhìn vào số linh dịch, số lượng rất nhiều, ước chừng 20v. Đây chính là số linh dịch mà Mạn Đà La cho hắn cầm theo làm kinh phí đi đường, bây giờ chính là lúc sử dụng tới.

- Chắc là đủ...

Mục Trần ngắm nhìn số linh dịch, dù đang trong trạng thái Tâm Ma, nhưng khóe miệng hắn vẫn giật giật, một lần xài hết 20v Chí Tôn linh dịch đúng là rất đau lòng. >'O'<

Nhưng lúc này đã không còn chấp nhặt những vấn đề đó nữa.

Mục Trần kết ấn, giữa ngực pháp thân một tia kim quang hình tròn bay ra, dường nhưng ngưng tụ thành một mầm mống kim sắc.

Mục Trần búng ngón tay, 20v Chí Tôn linh dịch lập tức ào ào đổ vào mầm mống đó.

Chỉ một vật thể nhỏ như hạt giống, nhưng lại có sức chứa không tưởng. hoàn toàn nuốt trọng số Chí Tôn linh dịch khổng lồ kia.

Linh lực tràn vào không ngớt, khỏa hạt giống trở nên sáng hơn, như hình thành một khối cầu kim sắc chuẩn bị chui ra.

Mục Trần nấp vào pháp thân, Hỏa Vũ đã ngưng tụ hoàn toàn. Ngoài đỉnh, Liễu Viêm thở phào, sau đó khóe miệng nhếch lên lạnh lẽo nguy hiểm.

- Tưởng trốn trong cái pháp thân cùi mía kia là sống được sao?

Liễu Viêm mỉa mai cười cợt, ngón tay chỉ ra.

Khán giả Bạch Cốt sơn tròn mắt trợn trừng, họ cảm thấy trong cái lò kia tỏa ra sức mạnh cực kỳ đáng sợ.

- Bị năng lượng này công kích, Chí Tôn tứ phẩm có lẽ cũng khó mà trốn được.

- Có thể khiến Liễu Viêm phải vận dụng Chí Tôn thần thông, Mục Trần kia coi như cũng khá, nhưng cuối cùng cũng dừng bước ở đây thôi.

Ai đó tấm tắc tiếc nuối, xem ra cũng nhận biết thế công Liễu Viêm khủng bố ra sao. Nghe nói mấy năm rồi có một vị Chí Tôn tứ phẩm đã bị chiêu thức này đốt thành tro.

Không ít người phụ họa gật đầu, ra vẻ thương cảm. Mục Trần tuổi còn trẻ, cũng là thiên tài khó gặp, nếu như để hắn tu luyện thêm vài năm có lẽ đủ trở thành tuyệt đỉnh thiên tài Bắc giới, nói không chừng lúc đó có thể đối chiến đệ nhất Phương Nghị không chừng.

Chỉ đáng tiếc, thế giới này thiên tài là cái thứ dễ chết yểu nhất.

Khán giả thi nhau mà tiếc rẻ, cái đỉnh khổng lồ rung lên ù ù, nhiệt độ cực cao tỏa ra làm không gian sắp nát.

Mọi người nhìn thấy Hỏa Vũ sặc sỡ bay xẹt qua, hướng thẳng tới Chí Tôn pháp thân rực rỡ kim quang.

Tốc độ bay càng lúc càng nhanh, cuối cùng hóa thành một viên sao băng phá nát không gian.

Kim quang của Đại Nhật Bất Diệt thân trở nên nhạt đi nhanh chóng, kim thân cũng xuất hiện dấu hiệu bị tan rã.

Sao băng nhanh chóng áp sát.

Bất ngờ lúc đó, Mục Trần đang trốn trong pháp thân đột ngột chậm rãi mở mắt.

"Rắc!"

Trên ngực Đại Nhật Bất Diệt thân, hạt giống kim sắc nứt ra một vết nhỏ.

"Chíu chíu"

Kim quang chói mắt bắn ra, hạt giống lập tức vỡ nát, kim quang tràn ngập bên trong Đại Nhật Bất Diệt thân.

Một vầng liệt nhật xuất hiện, nở rộ ánh sáng, cùng với vầng liệt nhật giữa trán, nhất thời phối hợp cùng nhau tỏa sáng.

Hai vầng mặt trời chói mắt xuất hiện, sự tan rã trên thân thể Đại Nhật Bất Diệt thân nhanh chóng bị cản lại, màu lưu kim càng thêm thâm thúy, mơ hồ có vài tia ánh tím.

Phía bên ngoài, Liễu Viêm bỗng nhiên rùng mình, hắn đã nhận thấy Đại Nhật Bất Diệt thân có biến hóa.

- Chuẩn bị liều chết hay sao?

Liễu Viêm cười khẩy, hắn nhiên nghĩ rằng sự biến hóa của Đại Nhật Bất Diệt thân chẳng qua chỉ là hồi quang phản chiếu, thế công của hắn, với thực lực Mục Trần, dù có thủ đoạn gì cũng không tránh khỏi cái chết.

Bên trong đỉnh, Mục Trần lại nhảy lên đầu pháp thân, chăm chú nhìn Hỏa Vũ. Nhiệt độ hủy diệt dường như vượt quá sức chứa đựng của không gian này.

Thế nhưng lúc này Mục Trần không còn chút gì biến sắc trên khuôn mặt, hai tay khép lại kết ấn, tiếng thì thào nhè nhẹ vang lên.

- Cửu Dương thần thông, Thiên Dương Hoàng Kim ấn!

Đại Nhật Bất Diệt thân cũng đập hai bàn tay khổng lồ kết ấn, kim quang hội tụ, hình thành một kim ấn. Kim ấn như sự giao thoa của hai mặt trời, lúc này cả hai mặt trời đều ánh lên những hoa văn thần bí cổ đại, như thời sơ khai ban đầu hình thành thế giới, lúc mặt trời vừa hình thành.

Thiên Dương Hoàng Kim ấn là chiêu số tiếp theo của Cửu Dương thần thông, điều kiện thi triên chính là phải có Nhị Dương lực, trước kia

Mục Trần không cách nào làm được, nhưng hiện tại Cửu Dương thần thông tinh tiến một bước, hắn rốt cục có thể thi triển được.

"Ầm!"

Kim ấn như khắc trong tay Đại Nhật Bất Diệt thân, theo chưởng kình hung hãn và kim quang rực rỡ không hề lùi bước trùng trùng công kích Hỏa Vũ.

Sát na va chạm, không gian trong thiên địa bỗng chốc im lặng.

Cái yên lặng trong thoáng chốc lập tức bị thay thế bằng một luồng sáng cực kỳ dữ dội khiến cho cường giả mọi người phải đau mắt hột nhắm lại theo phản xạ.

Cả trời đất lúc này hoàn toàn phủ trong kim quang.

Dư kình chấn động rung chuyển hỏa đỉnh, khó tưởng tượng được nó đã phải chịu lực công phá đáng sợ đến mức nào.

"Bang! Bang!"

Những âm thanh dồn dập ầm ĩ, khán giả tròn mắt nhìn thấy hỏa đỉnh bị rạn nứt.

- Cái đỉnh kia sắp tiêu rồi!

Có ai đó thốt lên, mọi người lập tức nhảy lùi lại.

"Ầm!"

Ngay khi bọn họ nhảy lùi, hỏa đỉnh liền nổ tung, kim quang chói lóa tỏa ra sau màn mưa lửa điên cuồng, khoảng cách nghìn dặm cũng bị lực xung kích ảnh hưởng.

Đám khán giả Bạch Cốt sơn vừa tránh lui cũng không thoát, kẻ nào kẻ nấy máu phun đầy đất, văng tứ tán nện vào những ngọn núi, chấn chúng nó sụp đổ.

Trời đất lúc này một mảnh hỗn độn.

Lực xung kích tàn phá chừng vài phút mới tan đi, trong những đống đổ nát, đám khán giả lồm cồm bò ra, hoảng hốt nhìn lên đỉnh Bạch Cốt sơn.

Bọn họ đang rất muốn biết sau đòn giao phong kinh hoàng, ai là kẻ thắng cuộc.

Và lúc họ nhìn lên đó, hai mắt lại trợn tròn, hít hà một hơi kinh hãi.

Không trung đỉnh núi, hai pháp thân khổng lồ đối đầu, thân hình tan nát, có vẻ như sắp tiêu tùng. Trên đầu chúng nó, hai cường giả đối thị cũng tỏa ra dao động linh lực yếu ớt cực độ.

Hai người nhìn nhau, gương mặt đỏ bừng, khóe miệng ứa máu, rồi sau đó bọn họ chùi mép xóa đi.

"Bùm!"

Hai Chí Tôn pháp thân đến cực hạn chịu đựng, nổ bùm giữa trời quang.

Giao chiến kinh thiên lại kết thúc bằng kết quả lưỡng bại câu thương!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 783: Giành Ăn

Hai pháp thân khổng lồ nổ bùm giữa trời, Mục Trần và Liễu Viêm cũng bị ảnh hưởng, lảo đảo văng đi, dáng vẻ khá thê thảm.

Mục Trần cố gượng lại, chậm rãi chùi máu mỏ, mái tóc đen dài cũng ngắn lại, đôi mắt đen tuyền trở về trạng thái bình thường, chấn thương đã khiến hắn không thể duy trì trạng thái Tâm Ma.

Hắn vẫn bình tĩnh chăm chú nhìn Liễu Viêm, trong lòng chấn động. Thực lực tên kia thật đáng nể, ban đầu hắn nghĩ chỉ cần mượn sức mạnh 20v Chí Tôn linh dịch thúc hóa luyện ra Nhị Dương lực trong Cửu Dương thần thông thì thừa sức nghiền nát Liễu Viêm, không ngờ tên kia lại không đơn giản, chống cự được với Thiên Dương Hoàng Kim Ấn của Nhị Dương lực.

Hắn chấn động nhưng không biết nội tâm Liễu Viêm lại đang dậy sóng vô cùng, run rẩy không ngừng, ánh mắt khó tin khiếp sợ, hoảng hốt.

Kết quả thế này đương nhiên không nằm trong dự tính của Liễu Viêm.

Trước nay chiến đấu với kẻ khác, kể cả đối mặt cường giả ngang cấp Chí Tôn tứ phẩm, một khi đã thi triển Phần Thiên Vũ, thì trận đấu y như rằng đã kết thúc.

Do đó lần này ra chiêu, hắn cũng chắc mẩm Mục Trần đã xong đời.

Thế nhưng kết quả lại khác. Ngay thời khắc sinh tử, Mục Trần phản công với sức mạnh dời non lấp biển, cũng may hắn thúc giục cạn lực

Phần Thiên Vũ mới hiểm hiểm cản được, nếu như lúc đó chỉ cần chùn tay một thoáng, thì kết quả còn thê thảm hơn.

- Không thể nào?

Liễu Viêm tái mặt lẩm bẩm, miệng run run vì không tin được, ánh mắt hốt hoảng nhìn Mục Trần, lát sau chuyển sang sát khí dày đặc.

Mục Trần thể hiện ra sự nguy hiểm rất lớn, tên kia tuổi nhỏ hơn hắn mà có thực lực cao như vậy, nếu để phát triển thêm nữa, e rằng sẽ vượt qua hắn, lúc đó thì nguy.

Bây giờ đã rõ, lý do tại sao Đại La Thiên vực năm nay để cho một tên Chí Tôn tam phẩm tham gia Long Phượng Thiên. Thực lực tên kia, ngay cả Chí Tôn tứ phẩm cũng khó xơi nổi.

- Bây giờ còn muốn giết ta sao?

Mục Trần nhận thấy sát khí của Liễu Viêm, cười khẩy:

- Ngươi còn sức sao chứ?

Dù bản thân đã trọng thương, nhưng rõ ràng đối thủ cũng đã hết pin.

Liễu Viêm mắt tóe lửa, bàn tay siết chặt gắng gượng đứng lên.

"Bùm!"

Ngay lúc đó, đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn, cái bóng khổng lồ từ trên cao rơi xuống, cắm vào đỉnh núi Bạch Cốt sơn.

Liễu Viêm hoảng hồn định thần nhìn lại, gương mặt càng thêm kinh hãi.

Thứ hình thể khổng lồ kia là một con mãng xà màu đỏ máu, toàn thân tỏa ra sát khí hung hãn dữ tợn.

Chỉ có điều nhìn kỹ lại con mãng xà vảy rớt tứ tung, máu thịt bầy hầy tuôn như suối, nhuộm đỏ cả đỉnh núi trắng, hoàn toàn không còn sự sống nào tồn tại trong nó.

Đám khán giả Bạch Cốt sơn nhìn thấy cũng hít hà cảm thán, bất giác run rẩy sợ hãi. Vì họ đã nhận ra con huyết xà kia, chính là đệ cửu Long Phượng Lục, Xích Huyết Thần Mãng!

Hay hắn có một danh xưng khác, chính là Xích Huyết của Xà Thần điện!

Xích Huyết đã chết? !

Tình cảnh lúc này không chỉ làm Liễu Viêm rét run, mà khán giả Bạch Cốt sơn cũng lạnh hết cả sống lưng. Xích Huyết dù chỉ hạng 9 Long Phượng Lục, nhưng chiến lực của gã kia ngay đến Liễu Viêm cũng phải cẩn thận. Có thể Liễu Viêm đánh bại được Xích Huyết, nhưng giết chết thì lại chuyện khó khăn không dám nói tới.

Cường giả cấp độ này nếu liều mạng sống mái, không lưỡng bại câu thương thì cũng để lại trọng thương cực nặng.

Mục Trần cũng sững sờ nhìn xác con rắn khổng lồ, chưa kịp mở miệng nói gì, thì đã nhìn thấy cô gái xinh đẹp đứng trên xác rắn.

Thải Tiêu vươn đôi chân trần ngọc ngà dài miên man trắng nõn hấp dẫn khêu gợi vô song giẫm lên đầu rắn, tao nhã ngồi xuống, tay ngọc ngà vỗ vỗ nhẹ nhàng, một con rắn nhỏ bảy màu xuất hiện, đớp vào đầu con rắn bự.

"Xì xì xì."

Xác rắn khổng lồ cấp tốc khô quắt đi, chỉ vài cái chớp mắt đã trở thành bộ da rắn bị sấy khô.

Khán giả trợn mắt há mồm không tin vào mắt mình.

Rắn nhỏ bảy màu làm như ăn no, thè lưỡi sướng khoái nhìn Thải Tiêu. Nàng vuốt ve cái đầu nó, để nó chầm chậm trườn vào ống tay áo.

Thải Tiêu lúc này mới biếng nhác ngáp dài đứng dậy, những đường cong nổi bật theo từng động tác khêu gợi mê người, nhưng không ai dám loạn nhìn, họ đều đã thấy rõ nhân vật khủng bố nhất chính là cô nương xinh đẹp kia.

- Đánh xong rồi hở?

Thải Tiêu ngẩng lên, thoáng nhìn Mục Trần và Liễu Viêm, mỉm cười:

- Vốn ta cũng không muốn giết, nhưng mà cái mồm thối tha của hắn ăn nói bậy bạ, lỡ tay giận quá mất khôn...

Mục Trần cũng suýt té ngửa, gượng cười một tiếng. Xích Huyết đúng là xui tận mạng, bình thường mồm miệng dâm ô quen thói, lại gặp ngay bà cô hung hăng càn quấy này, đúng là tự tìm đường chết.

- Ngươi còn chưa giải quyết xong hắn kìa?

Thải Tiêu hất hàm hướng về Liễu Viêm, động tác tùy tiện của nàng làm cho Liễu Viêm hoảng hồn nhảy lùi lại, dáng vẻ cực kỳ căng thẳng, đề cao cảnh giác.

- Vậy ta làm luôn nha?

Thải Tiêu cười khúc khích hỏi Mục Trần.

"Vù!"

Hỏi mà chẳng đợi trả lời, Liễu Viêm lập tức bỏ chạy, chớp mắt đã ra khỏi phạm vi Bạch Cốt sơn, hành động dứt khoát đến mức Mục Trần cũng sững sờ ngạc nhiên. Nhếch miệng cười thầm, hắn tự nhủ, cái tên kia vậy mà cũng sợ chết một cây.

Dù rất muốn phơi xác Liễu Viêm tại chỗ luôn, nhưng trạng thái hiện tại còn làm gì được đây, đành mặc tình cho Liễu Viêm bỏ chạy.

- Mục Trần, ngươi đợi đấy, chuyện còn chưa kết thúc đâu!

Liễu Viêm chạy được một đoạn xa, mới dám lên tiếng vọng lại một câu đe dọa, rồi tăng tốc bay mất.

Mục Trần chẳng quan tâm, chỉ chú ý đến những cường giả đang làm khán giả ở bên ngoài Bạch Cốt sơn. Đám người kia nhìn thấy ánh mắt hắn, bất giác lui bước nấp vào những tảng đá ra vẻ rất ngại ngùng.

Chính mắt nhìn thấy màn giao đấu khủng bố giữa Mục Trần vs Liễu Viêm, đương nhiên không ai coi thường thực lực Chí Tôn tam phẩm của hắn.

- Các vị, còn ai có ý định tranh cướp Long Phượng Trì nơi này với chúng ta không?

Mục Trần thản nhiên lên tiếng.

Đám cường giả chưng hửng lầm rầm, rồi đành cắn răng từ bỏ. Dù lúc này Mục Trần vừa chiến sức cùng lực kiệt với Liễu Viêm, nhưng bên cạnh hắn lại có vị cô nương thần bí hung mãnh kia, dễ dàng xé xác Xích Huyết, ai đủ can đảm xông lên đây chứ?

Dù có tiếc cách mấy nhưng họ cũng biết phải có mạng mới hưởng được Long Phượng Trì.

Mục Trần thấy đám rùa rụt đầu kia co vòi lại cũng thở phào. Đám người đến được đỉnh núi này cũng đâu đơn giản, nếu liều mạng xông lên thì cũng phiền phức lắm, có thể chấn nhiếp bọn họ là hay nhất.

- Khởi động Long Phượng Trì đi.

Thải Tiêu vỗ vai hắn, khẽ nói.

Mục Trần gật gù, đưa tay hút lấy con Ma Viên chèm bẹp dưới mặt đất núi, đưa tay làm đao chém vào cổ nó, một dòng tinh huyết chảy ra như suối, đổ vào Long Phượng Cốt Trì.

"Rào rào."

Máu đỏ nhanh chóng chảy vào Long Phượng Trì, một phút sau đã ngập lên nửa ao, mùi máu nồng nặc tanh tưởi khó ngửi.

Cùng lúc đó, Long Phượng Trì hơi rung động, những hoa văn cổ xưa tồn tại trong cốt trì xuất hiện.

Long ngâm phượng khiếu rền rĩ vang dội.

"Ục ục ục."

Huyết trì lúc này như sôi lên, bong bóng nổ lóc bóc, mơ hồ trong Long Phượng Trì xuất hiện hình bóng long phượng bay lượn.

Cái hồ máu sền sệt nhanh chóng an tịnh trở lại, nước trở nên trong suốt, tạp chất tan đi, mùi máu tanh cũng hoàn toàn biến mất.

Chỉ chốc lát, huyết trì máu tanh được hóa thành tiên trì nồng đậm tiên khí, năng lượng thần bí phát ra.

- Ngươi vào coi thử.

Thải Tiêu đứng trên bờ Long Phượng Trì, mỉm cười với Mục Trần.

- Ngươi không cùng vào sao?

Mục Trần giật mình, Long Phượng Trì đã thành hình, chỉ cần vào trong đó thì sẽ nhận được hiệu quả.

- Ta cần tinh huyết Chân Long, nhưng cái hồ này tinh huyết Chân Long quá kém. Con trai lớn rồi chớ có lề mề, mau lên.

Thải Tiêu cau có phất tay hối thúc

- Đa tạ.

Mục Trần cảm kích ôm quyền, không nói nữa, định nhảy vào Long Phượng Trì.

"Đùng!"

Bất quá ngay lúc đó, một đống xương trắng trên đỉnh Bạch Cốt sơn đột nhiên nổ tung, một cái bóng mơ hồ lướt đi trong đám xương rơi lả tả, giành trước một bước nhảy vào Long Phượng Trì.

Mục Trần biến sắc, sát khí bỗng nhiên đại thịnh.

Có người dám lợi dụng thời cơ giành miếng ăn ngay trên miệng hắn!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 784: U Minh Hoàng Tử

"Vù!"

Cái bóng đen bất thình lình vượt qua Mục Trần lao tới Long Phượng Trì, biến cố bất ngờ làm Mục Trần giật mình hoảng hốt, nhưng cũng không phản ứng chậm, lôi điện vô sắc lóe lên, U Minh Tâm Ma Lôi lập tức vang lên.

Mục Trần trải qua bao phen sinh tử, kinh nghiệm ứng chiến đã ăn vào trong xương, phản ứng nhanh nhạy khiến hắn lựa chọn công kích tối ưu nhất cho việc quấy rối kẻ địch.

"Ầm!"

Tiếng sét kinh quái vang trong lòng, cái bóng đen kia bỗng dưng tỏa ra một luồng hắc ám, nuốt sạch lôi âm.

Nhưng cũng lúc đó, hắn phải khựng lại một chút.

Chỉ một thoáng khựng lại, hắn đã mất đi cơ hội, Thải Tiêu lập tức biến mất, xuất hiện lại đã chặn đường hắn, ngón tay vươn ra nhanh như điện.

Tia sáng trắng lóng lánh bắn ra từ đầu ngón tay, không gian bồng bềnh hư toái.

Thải Tiêu tấn công, bóng đen kia không thể nào làm ngơ, chỉ kình vươn ra đối chiến, hắc ám vs thánh quang, khí tức âm hàn lạnh lẽo.

"Bủm!"

Hai luồng chỉ kình đối chiến, Long Phượng Trì lập tức nổi sóng, Thải Tiêu run người lui sau một bước.

Còn bóng đen kia văng ngược ra, chân giậm loạn xạ trên trời giữ thăng bằng, hắc ám quanh thân tan mất, lộ rõ bản thể.

Khán giả Bạch Cốt sơn lập tức chú ý đến người vưa xuất hiện, nhất thời kinh hô.

- Kẻ đó là... U Minh hoàng tử!

Nghe những tiếng la của khán giả Bạch Cốt sơn, Mục Trần cũng trừng mắt, tập trung ánh nhìn vào kẻ kia. Gã áo đen đứng giữa không, mái tóc dài cũng màu đen trong bộ áo choàng đen, gương mặt anh tuấn nhưng lạnh lẽo, mắt sắc lẹm như dao, lợi hại như có thể khoét thủng tâm can người khác.

Lơ lửng giữa trời hắn hờ hững nhìn Thải Tiêu, thần sắc không có gì kinh hoàng, mà bình tĩnh lạ lùng, khí độ thậm chí cao hơn Liễu Viêm không chỉ một bậc.

- Thì ra là đệ nhị Long Phượng Lục, U Minh hoàng tử. Thân phận các hạ như vậy sao lại hành động như bọn đạo chích?

Mục Trần nhíu mày thản nhiên hỏi.

- Dùng cách đơn giản nhất để lấy kết quả tốt nhất, tại sao lại không chứ?

U Minh hoàng tử chỉ cười cười, ánh mắt dao bén quét qua Mục Trần:

- Tên Liễu Viêm cũng đâu có đơn giản, thành ra hai đứa các ngươi đánh nhau lưỡng bại câu thương, tội gì mà ta không thích.

- Chỉ đáng tiếc mưu kế ngư ông đắc lợi của ngươi cuối cùng vẫn thất bại.

Mục Trần cười mỉa mai, nhưng ánh mắt vẫn đề phòng. U Minh hoàng tử này toát ra một cảm giác lạnh lẽo đáng sợ như độc xà trong bóng đêm, kẻ này mà ra tay chắc chắn sẽ là nhất kích tất sát, đưa người ta vào chỗ chết.

- Đúng là hơi đáng tiếc.

U Minh hoàng tử cũng gật đầu không phủ nhận, hắn dùng kỹ thuật đặc biệt ẩn nấp cả buổi trời trên đỉnh núi, đợi cho Mục Trần và Liễu Viêm đánh kẻ chết người bị thương, sau đó thuận lợi chui ra nuốt gọn cả hai, thế mà không ngờ lại lòi ra thêm cô nàng Thải Tiêu cực kỳ lợi hại, phá vỡ kế hoạch định sẵn.

Hắn nhìn sang Thải Tiêu, chậm rãi nói:

- Ngươi là người phương nào? Bắc giới không nhân vật nào như ngươi cả.

Thải Tiêu chẳng muốn trả lời, ngón tay chỉ chỉ hướng ra ngoài Bạch Cốt sơn:

- Bây giờ ngươi mà không đi, lát nữa đi không được đâu đó nha.

U Minh hoàng tử trừng mắt nhìn nàng, phảng phất có vài tia âm u, không gian quanh thân hắn hơi dao động.

Thải Tiêu nhìn thấy, mày liễu khẽ nhíu.

Đám khán giả Bạch Cốt sơn lục tục kéo lên quay trở lại, nếu U Minh hoàng tử khai chiến với cô nàng kia, không chừng họ sẽ có cơ hội...

Thiếu nữ kia khá lợi hại, nhưng U Minh hoàng tử cũng là kẻ khó xơi, nếu giao đấu ắt phải long trời lở đất dữ dội ác liệt hơn xa trận Mục Trần vs Liễu Viêm.

Không khí căng thẳng bao phủ đỉnh Bạch Cốt sơn, lúc mọi người nghĩ rằng trận đại chiến sắp sửa bắt đầu, thì dao động mập mờ quanh

người U Minh hoàng tử đột nhiên mất đi, rồi hắn nhanh chóng quay lui.

U Minh hoàng tử cũng không quá chú trọng Long Phượng Trì nơi này, hắn biết nếu tranh giành với cô nàng kia rất khó, bản thân hắn cũng không nắm chắc.

Mục Trần thì chẳng đáng gì, dù trận giao đấu với Liễu Viêm cũng khá kinh diễm, nhưng đối với nhân vật cấp độ như U Minh hoàng tử vẫn chưa đáng phải e ngại.

Hiện tại không nắm chắc khả năng cướp được Long Phượng Trì, thì không cần dây dưa mất thì giờ, trong này thời gian rất quý, mà Long Phượng Thiên đâu phải chỉ địa điểm này có Long Phượng Trì mà thôi.

U Minh hoàng tử quyết đoán rút lui làm cho khán giả kinh ngạc, nhưng bọn kia có nghĩ cái đếch gì cũng chẳng cần hắn phải quan tâm.

Khi bỏ đi, ánh mắt dao cạo vẫn quét ngang Mục Trần, sát khí rõ ràng. Thế nhưng Mục Trần cũng chẳng thấy gì thú vị ngạc nhiên, Đại La Thiên vực và U Minh cung có quan hệ vốn cực kém. Năm xưa Long Phượng Thiên lần đó vị thiên tài của Đại La Thiên vực cử đi vừa ló đầu ra đã bị thiên tài của U Minh cung chém chết tại chỗ, thể diện mất sạch, thành ra quan hệ trở nên thù địch ác chiến.

Hôm nay dù không có sự việc này xảy ra, vô tình gặp mặt ở đâu đó, có cơ hội thì chắc chắn gã kia chẳng ngần ngại gì mà không hạ thủ.

- Lại thêm một kẻ phiền phức.

Mục Trần lẩm bẩm, mới tiễn thằng Liễu Viêm ôm đầu máu bỏ chạy, thì lại lòi ra tên U Minh hoàng tử suýt nữa cướp được thành quả của mình, còn gã Phương Nghị chạm trán ở Long Phượng cổ thành, căn bản top 5 Long Phượng Lục hắn đã đắc tội gần hết.

Bất đắc dĩ nhún vai, dù sao muốn giành cơ duyên khó tránh khỏi đối địch, chuyện thường thôi.

Mục Trần nhìn theo U Minh hoàng tử, rồi quét mắt liếc đám khán giả Bạch Cốt sơn. Bọn người kia lúc nãy còn rục rịch định ăn hớt khi U Minh hoàng tử xuất hiện, lúc này tình huống như vậy cũng đành hậm hực nhao nhao lùi lại.

Mục Trần cũng không để ý lắm cái đám người đợi cháy nhà đi hôi của, quay sang Thải Tiêu, mỉm cười gật đầu, rồi lắc mình nhảy vào Long Phượng Trì đang bốc lên tiên khí nồng đậm.

Thân hình nhanh chóng chìm vào nước ao, từng đợt sương trắng bắn lên trời, phủ trọn đỉnh núi Bạch Cốt sơn.

Trong làn sương, mơ hồ xuất hiện long ảnh, phượng ảnh kèm theo tiếng long ngâm phượng khiếu âm vang.

Mùi hương kỳ dị tỏa khắp Bạch Cốt sơn, người nào ngửi được cũng cảm thấy linh lực trong cơ thể xao động, dung hòa cùng với mùi hương đó.

Không ít cường giả háo hức muốn xông lên, nhưng lý trí tỉnh táo cho họ biết lúc này mà liều mạng bước tới thì ắt hản sẽ mất đầu với cô nàng xinh đẹp hung dữ nọ.

Không nên hoài nghi tính hiếu sát của kẻ đã thẳng tay giết chết Xích Huyết.

Mọi người chỉ đành bất lực thèm thuồng nhìn lên đỉnh Bạch Cốt sơn, bên trong Long Phượng Trì, Mục Trần lặn xuống đáy, nước ao tinh khiết do tinh huyết Ma Viên biến thành khiến cho cơ thể hắn mát lạnh, chạm vào những vết thương, nhanh chóng chữa khỏi, linh lực tiêu hao cũng nhanh chóng hồi phục.

Đáy Long Phượng Trì, hai khúc xương Chân Long Chân Phượng trắng hếu với những hoa văn lập lỏe, đám hoa văn tách khỏi khúc xương, bơi đi như cá, rồi chạy vào cơ thể Mục Trần.

Hoa văn cổ hàm chứa những vệt máu màu ám kim, cùng với sinh mệnh lực kinh người của Chân Long Chân Phượng!

Hoa văn phủ lấy thân thể hắn, kim quang bừng sáng.

Trên bờ Long Phượng Trì, Thải Tiêu nhìn thấy đáy ao phát sáng, thích thú gật gù. Quả nhiên Long Phượng Trì có chứa tinh huyết Chân Long Chân Phượng.

- Bất quá chất lượng tinh huyết kém quá.

Thải Tiêu lật tay, một đạo hoa văn cổ bị nàng triệu gọi bay lên, lơ lửng trước mặt, ấn pháp nàng múa như điện, một cái la bàn to chừng bàn tay xuất hiện.

Nàng điều khiển hoa văn cổ chui vào trong la bàn óng ánh.

La bàn khẽ rung, mũi tên chỉ vào Long Phượng Trì ngay trước mặt, một tia sáng trắng tỏa ra, có vẻ như đang đo đạc nồng độ Long Phượng Trì.

- Cũng có ích.

Thải Tiêu mỉm cười, la bàn này được chế tạo từ vảy Chân Long, có tác dụng cảm ứng huyết mạch đồng dạng trong bất kỳ không gian nào, dù xa xôi cách trở cũng do thám được.

- Để xem nơi nào trong Long Phượng Thiên này hội tụ nhiều tinh huyết Chân Long Chân Phượng nhất đây ha.

Thải Tiêu lại biến ấn, tay vuốt ve la bàn, chiếc kim trên la bàn xoay vù vù. Vài phút sau, chuyển động yếu dần đi, chiếc kim chỉ về hướng tây bắc.

Một luồng sáng mãnh liệt chói mắt hiện ra từ la bàn, độ sáng của nó vượt hẳn Long Phượng Trì nơi này rất nhiều lần!

- Tìm được rồi.

Thải Tiêu mừng rỡ, cười tươi hớn hở, nụ cười kinh diễm đẹp đến mức làm người ta thất thần mê say.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 785: Ngụy Long Thế

Làn sương trắng phủ trên đỉnh Bạch Cốt sơn cùng với hương thơm hấp dẫn và những tiếng long ngâm phượng khiếu rền rĩ bầu trời.

Mọi người quanh núi đầu có thể nhận thấy sinh mệnh lực khổng lồ đang ngưng tụ trên đỉnh.

Tinh huyết Chân Long Chân Phượng để lại được kích phát trong Long Phượng Trì, dung nhập vào huyết mạch của ai đó, tạo lợi thế tu luyện cho kẻ may mắn đó rất nhiều.

Cơ duyên này người bình thường không cách nào hưởng được.

Khán giả Bạch Cốt sơn, tuy biết không có khả năng sử dụng được Long Phượng Trì nhưng vẫn không ít người ở lại, có vẻ tiếc nuối không cam.

Nhưng cam hay không cũng vậy thôi, họ cũng chẳng có gan đi cướp, chỉ biết trơ mắt ếch nhìn kẻ kia hửng thụ.

Thời gian lặng lẽ tr6i qua, đỉnh Bạch Cốt sơn sương mù càng đậm, nửa canh giờ sau, đột nhiên một tiếng gầm kinh thiên vang vọng.

"Graoooooo!"

Long ngâm phượng khiếu, mọi người chấn kinh nhìn lên, một cột sáng kim sắc từ đỉnh núi bắn lên trời, người ta dễ dàng nhìn thấy dù cách cả ngàn dặm.

Cột sáng kim sắc có những hoa văn Long Phượng xoay tròn, dù Chân Long Chân Phượng chết đã lâu, uy áp siêu thần thú vẫn hung mãnh không ngờ.

Những hoa văn long phượng kia xoay tròn, nhưng lại có vẻ như không dung hòa với nhau mà bắt đầu cắn nuốt lẫn nhau, khung cảnh như thời viễn cổ nơi Chân Long Chân Phượng sinh tử chiến.

Ngay cả khi đã chết, tinh huyết của chúng cũng không thể nào hòa hợp.

Long văn Phượng văn đấu đá, hầu lâu sau số lượng Long văn chiếm ưu thế, nuốt sạch Phượng văn.

Khi đạo Phượng văn cuối cùng bị nuốt mất, cột sáng kim sắc từ trên cao thu lại, trở về nguồn phát sáng.

Chính là đáy Long Phượng Trì, nhưng cái ao lúc này khô quắt chẳng còn một giọt nước, năng lượng dường như đã bị hấp thu sạch sẽ, một người đang ngồi dưới đó.

Kẻ kia thân phát kim quang, quần áo như đúc bằng vàng rất chói lóa, long văn sau khi chạm vào làn da, lập tức chui vào trong cơ thể.

Hai mắt hắn run lên rồi mở ra.

"Graoooooo!"

Đôi mắt đen lúc này chuyển sang vàng khè, sâu trong ánh mắt dường như có cự long vần vũ, huyền diệu vô cùng, áp lực cường đại từ chỗ Mục Trần khuếch tán ra, Long Phượng Trì kiên cố cũng văng ra những mảnh xương vỡ vụn.

Kim quang chói lóa một hồi rồi biến mất, Mục Trần lắc mình nhảy ra khỏi Long Phượng Trì, trầm tư cảm nhận sức mạnh đang bành trướng trong cơ thể.

Sức mạnh này chạy ra khắp tứ chi, như mãnh thú xổng chuồng, đầy tính phá hoại, so với cửu văn Lôi thể của hắn còn hùng mạnh hơn!

Mục Trần nắm chặt bàn tay, cảm thấy máu huyết sục sôi, như phá tan sự ràng buộc cơ thể, chuẩn bị bùng nổ.

Kim quang lại sáng lên trên làn da, long văn chui ra khỏi người lượn lờ trong tiếng long ngâm oai hùng.

- Long văn sao? Vậy ta lấy được Ngụy Long thể.

Long Phượng Trì do hài cốt Chân Long Chân Phượng hình thành, chứa đựng tinh huyết hai thần thú, nhưng khi có ai đó hấp thu, sẽ xảy ra hiện tượng mạnh nuốt yếu, cũng thể hiện ra Long Phượng Trì nơi đó tinh huyết Chân Long nhiều hơn hay Chân Phượng đậm đặc hơn.

Nhìn thấy long văn này, rõ ràng không cần nói cũng biết Long Phượng Trì nơi đây có tinh huyết Chân Long nhiều hơn, bằng không khó có thể nào nuốt sạch Phượng văn.

- Nhưng chỉ có 32 Long văn.

Mục Trần lẩm bẩm đếm Long văn, cau mày. Theo thông tin hắn đọc được, Ngụy Long thể mạnh nhất sẽ có 99 Long văn, còn Ngụy Long thể hắn nhận được chỉ có 32, vậy thì tinh huyết ở Long Phượng Trì này cũng khá kém.

Mục Trần chép miệng lắc đầu, rồi cảm thấy mình cũng quá tham. Ngụy Long thể dù chỉ có 32 Long văn, mà đã có thể cường đại như vậy, sức mạnh của nó hơn xa Lôi Thần Thể cực hạn.

Mà Long Phượng Thiên có thể bây giờ mới bắt đầu(?), hắn còn cơ hội tìm được nhiều tinh huyết Chân Long hơn nữa, bổ sung Ngụy Long thể càng thêm mạnh mẽ, nói không chừng khi lấy được đủ 99 long văn, có thể tiến hóa Ngụy Long thể trở thành Chân Long thể!

Long văn tan đi, nếu hiện tại lại đấu với Liễu Viêm, chắc là tình hình lưỡng bại câu thương sẽ không xảy ra nữa rồi, tuy tu vi linh lực không tăng lên, nhưng chiến lực đã khác hẳn.

- Ngụy Long thể đây sao?

Thải Tiêu nhìn ngó trên dưới đánh giá Mục Trần, vẻ mặt kinh ngạc mỉm cười:

- Coi bộ cũng khác ngộ, nhưng cũng không dữ dằn lắm, nếu chân chính luyện được Chân Long thể có lẽ khá mạnh đây.

Nhãn lực của nàng cực tốt, liếc mắt đã biết khí huyết Mục Trần đã cường thịnh, hẳn nhiên vì sinh mệnh lực Chân Long đã dung hòa vào tinh huyết Mục Trần.

Dù rằng chừng đó tinh huyết không mang lại sức sống siêu đẳng như một con siêu thần thú thật sự, nhưng ít nhất cũng mạnh hơn xưa nhiều.

Dù sao tiêu chuẩn Thải Tiêu khá cao, được nàng đánh giá "khá mạnh" thì Chân Long thể đương nhiên không tầm thường.

Mục Trần cười cười, nhìn ra ngoài đỉnh núi:

- Ngươi tìm ra vị trí Long Phượng Trì khác chưa?

Giọng nói khá gấp gáp, vì sau khi nhận được điều kỳ diệu của Long Phượng Trì, hắn rất háo hức, lại cũng đúng như Thải Tiêu nói, Ngụy Long thể hiện tại của hắn khá kém, nếu gom đủ tinh huyết Chân Long, hắn có thể luyện được ngụy thể hoàn mỹ.

Hôm nay có lẽ bốn vị trí Long Phượng Trì còn lại cũng đang tranh chấp kịch liệt, hắn muốn giành thêm tinh huyết Chân Long đương nhiên chỉ có thể đến những vị trí Long Phượng Trì mà người ta không dò ra được.

Việc đó chỉ có thể dựa vào Thải Tiêu.

Mục Trần háo hức mong chờ như thế, Thải Tiêu cười tinh quái, nàng kết ấn triệu hồi la bàn.

- Long Phượng Trì ta đúng là tìm được một chỗ...

Thải Tiêu nói thế, Mục Trần lập tức vui mừng.

- Bất quá, tình hình lại vượt qua dự đoán...

Thải Tiêu lại cất một câu khó hiểu.

- Sao? Long Phượng Trì kia còn yếu hơn sao?

Mục Trần giật mình, vẻ mặt thất vọng.

- Hoàn toàn ngược lại, ta tìm được một địa điểm, nếu đoán không sai, thì Long Phượng Trì kia được hình thành từ hai bộ xương đầu Chân Long Chân Phượng.

Thải Tiêu nhấn mạnh từng chữ, vẻ mặt nghiêm trọng

Mục Trần ngẩn người, hít hà một hơi sợ hãi. Hắn đương nhiên biết, với thần thú mà nói, xương đầu và trái tim là hai thứ quan trọng nhất, do vậy xương đầu Chân Long Chân Phượng đương nhiên phải có lương tinh huyết vượt xa những khúc xương bình thường.

Chỉ là hai khúc xương bình thường còn vơ vét được 32 Long văn, xương đầu Chân Long Chân Phượng thì số lượng là bao nhiêu chứ?

E rằng khỏi cần lên Long Phượng đài cũng luyện thành Chân Long thể a!

Hấp dẫn như thế, đương nhiên Mục Trần không thể nào bỏ qua, hắn quay sang hỏi Thải Tiêu:

- Nguy hiểm lắm sao?

Thải Tiêu mỉm cười khẽ nói:

- Tương đối nguy hiểm, quái thú bảo vệ nơi đó chắc hẳn phải mạnh mẽ hơn xa Ma Viên, xông bừa vào đó e rằng mạng nhỏ khó giữ.

Mục Trần thất kinh, thực lực như Thải Tiêu còn đánh giá nơi đó nguy hiểm thì biết làm sao.

- Ngươi tính thế nào?

Mục Trần nhíu mày hỏi.

Thải Tiêu vuốt ve con rắn nhỏ trên tay, mỉm cười:

- Đương nhiên là phải đi, chỗ đó có thứ mà tiểu Thải cần.

Nói tới đ1o, nàng nhìn hắn:

- Bất quá ngươi khỏi cần đi theo, bốn vị trí Long Phượng Trì kia nhiều khả năng vẫn còn đang tranh đoạt, nếu nhanh chân chạy qua đó không chừng có thể cướp thêm một cái.

- Xem ra cực kỳ nguy hiểm.

Mục Trần nhún vai, Thải Tiêu mà còn có vẻ ngại thì không cần nói cũng biết việc hắn chọn lựa đi tranh cướp bốn cái Long Phượng Trì kia còn khôn ngoan hơn.

Nhưng mà để nàng một mình xông pha hiểm nguy, còn hắn sau khi được lợi thì bỏ đi một mình, hẳn nhiên là hắn không làm được

Mục Trần ngẩng mặt lên, mỉm cười tỏa nắng, lắc đầu.

- Ta hộ tống ngươi đi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 786: Long Phượng Thần Quả

Bầu trời mông lung mang hương vị cổ xưa, làn mây trắng cũng bị ảnh hưởng của khí vị cổ xưa đó mà trở nên nặng nề, như một bức tranh sơn thủy hữu tình.

Hai luồng sáng xuyên qua bầu trời, làm cho đám mây trắng nặng nề rách ra hai đường thẳng, chỉ chớp mắt sau hai bóng người vừa bay qua đã biến mất nơi chân trời, tốc độ khủng khiếp khiến vài kẻ liều mạng xông pha vào Long Phượng Thiên tìm kiếm linh chi diệu dược, bảo vật kho tàng phải chú ý.

Những kẻ đó nhận ra hai cường giả vừa đi qua toát ra khí tức cường hoành hùng mạnh, do đó không ai dại gì chọc phá cản lối họ làm chi.

Hai người kia không ai khác chính là Mục Trần và Thải Tiêu.

Mục tiêu của họ lúc này không phải là vị trí bốn chỗ Long Phượng Trì còn lại trên bản đồ, mà là Long Phượng Trì siêu cấp do Thải Tiêu do thám được, cực kỳ nguy hiểm, và Mục Trần vẫn quyết định đi theo.

- Còn xa lắm không?

Mục Trần bay tới gần Thải Tiêu, dùng linh lực truyền âm hỏi. Cả hai đã bay hết tốc lực nửa ngày, quãng đường đi được cũng đã rất xa rồi.

- Hai canh giờ nữa.

Thải Tiêu trả lời.

Mục Trần tặc lưỡi, hắn nhận thấy mình đến một khu vực cực kỳ vắng vẻ trong Long Phượng Thiên, là một vùng rừng rậm nguyên thủy, có vẻ như chưa hề có ai đặt chân tới. Khí tức của dị thú nơi này càng lúc càng đông đúc, thực lực càng hung mãnh cuồng bạo.

Thải Tiêu đột nhiên vươn tay ra nắm lấy cổ tay Mục Trần, bàn tay mềm mại mát lạnh phát ra hào quang nhàn nhạt bao phủ lấy hai người.

- Chặng tiếp theo có lẽ sẽ gặp không ít dị thú cảm ứng cực mạnh, ngươi cố gắng khống chế linh lực, nhưng có lẽ cũng sẽ bị phát hiện, để ta giúp ngươi một tay.

Thải Tiêu mỉm cười giải thích.

Mục Trần gật đầu, ở cái chỗ nguyên sơ này, cái gì tránh được thì tránh, bị cả đàn dị thú bu vào xâu xé, dù có thoát nạn cũng trễ nãi công việc, tốn công tốn sức vô ích.

"Véo!"

Hào quang phủ lấy hai người, tốc độ tăng cao, lao đi như ánh sáng.

Hai giờ tiếp theo, Mục Trần mục sở thị quãng đường hung hiểm gian nan nếu như hắn đi một mình trong Long Phượng Thiên này, mảng rừng vô tận rộng mênh mông, dị thú đi thành từng bầy, có nhiều loài to lớn khổng lồ như núi, hình thể khí thế hung ác cực độ.

Trên chặng đường đó, hắn còn cảm ứng được không ít dao động lan rộng trên bầu trời, đó chính là khả năng cảm ứng kinh người của vài loài dị thú bí ẩn. Cách dò xét của chúng nó cũng cực kỳ quái lạ khó tránh, nếu không có màn hào quang kỳ lạ của Thải Tiêu, chỉ bằng khả năng khống chế linh lực của bản thân Mục Trần thì khó mà thoát thân được.

Vùng đất cổ này quả là hiểm địa.

Con đường dị thú trùng trùng này tuy vậy cũng chỉ hữu kinh vô hiểm, lát sau Thải Tiêu giảm tốc độ, có lẽ đã đến khu vực trung tâm khu rừng

nguyên sinh, nơi này trái lại vắng vẻ vô cùng.

Thế nhưng Mục Trần lại càng cảnh giác hơn, vì hắn nhận thấy mơ hồ lan tỏa trong không trung một uy áp cổ xưa đáng sợ.

Uy áp này làm cho không khí lưu động chậm chạp, linh lực cũng trở nên nặng nề. Địa vực này có vẻ như khác xa những vùng hắn đã đi qua, núi rừng cũng nhỏ hơn, có lẽ vì uy áp kia.

- Xem ra không tìm nhầm chỗ...

Thải Tiêu mỉm cười quan sát chung quanh, uy áp cổ xưa thuần khiết thế này, đây chính xác là vị trí của một Long Phượng Trì siêu cấp.

- Có điều chỗ này hình như không có dị thú bén mảng tới.

Mục Trần nhíu chặt lông mày, hắn hoàn toàn không hề cảm ứng được một khí tức nào cả, sự yên tĩnh đến quái lạ của vùng này làm cho nó giống như vùng đất chết.

- Bởi vì không con dị thú nào dám mò tới. Đi nào, Long Phượng Trì có lẽ ở trung tâm, cẩn trọng một chút, nơi này không an lành gì đâu.

Thải Tiêu tỏ ra không ngạc nhiên gì

Mục Trần gật đầu, hai người chầm chậm lướt trong không trung, cảnh giác đề thăng, dao động linh lực bắt đầu vận lên, sẵn sàng ứng phó bất kỳ tình huống nào.

Chỉ có điều là khi hắn đến được khu vực trung tâm, lại chẳng gặp phải trở ngại gì. Sau khi vượt qua đỉnh núi đơn độc, tầm mắt trở nên trống trải, lúc này cả hai mới trợn mắt.

Trước mặt là một vùng đất đổ nát, một cái hố tử thần sâu vài vạn trượng im ắng, vẻ tối tăm không thấy đáy, như miệng của một con ác ma nhìn mà sởn tóc.

Đương nhiên, khiến cho cả hai chấn động không phải là cái hố sâu đen như mực kia, mà chính là hai vật khổng lồ đang lơ lửng trên miệng hố.

Cả hai vật thể đều màu trắng hếu, nhưng hòa vào trong đó còn có một ít màu sắc ám kim, mơ hồ toát ra khí tức rất dữ tợn.

Chính là hai khối xương đầu Long Phượng!

Hai khối đầu lâu còn to hơn cả núi cao, sự tranh đấu của chúng vẫn không ngừng nghỉ, dù đã phong hóa vạn năm, mức độ thảm liệt tranh chiến vẫn xuyên thời đại truyền về hiện thế.

Mục Trần hít hà, chấn động lẩm bẩm:

- Quả nhiên là đầu Chân Long Chân Phượng...

Bạch Cốt sơn mà hắn đi lúc trước, do hai khối xương Chân Long Chân Phượng hình thành, so với cảnh tượng nơi này thật đúng là đom đóm so với trăng rằm.

Dù còn cách xa vị trí hai khỏa đầu lâu Long Phượng, vậy mà bá khí không gì sánh nổi vẫn cuốn tới làm cho Mục Trần hít thở cũng khó khăn.

Thải Tiêu đưa mắt nhìn hai khối đầu lâu, chợt lắc mình lao đi. Mục Trần giật mình đuổi theo.

Hai người nhanh chóng đến gần miệng hố tăm tối, mà có đến gần mới thấy mãn nhãn.

Khí tức Long Phượng tranh đấu thảm liệt ập vào mặt, có lẽ thời viễn cổ kia, đại chiến Chân Long vs Chân Phượng là cực kỳ kinh khủng.

Hai sinh vật cường hoành có thực lực sánh ngang Thiên Chí Tôn.

- Long Phượng Trì đâu?

Mục Trần sực nhớ, quét mắt tìm kiếm.

Thải Tiêu chỉ tay ra, ngay chỗ hai cái mồm long phượng cắn xé nhau, một cái ao ẩn hiện giữa không. Ao nước lúc này không trống rỗng, mà tràn ngập dòng nước kim sắc. Nước ao lăn tăn, bốc lên hoa văn long phượng kèm theo tiếng long ngâm phượng minh.

Hương thơm lạ lùng từ ao nước bay ra, nhất thời Mục Trần ngửi được, máu huyết sục sôi, Ngụy Long thể của hắn bất thình lình mất khống chế tự động vận hành.

Mục Trần hít thở điều khí, bình ổn dao động trong cơ thể. Thật không ngờ Long Phượng Trì nơi này lại hấp dẫn Ngụy Long thể vừa luyện thành của hắn đến như vậy.

So với chỗ Long Phượng Trì trước đó, quả nhiên không đáng nhắc tới.

- Long Phượng Trì này cũng không phải là vật tốt nhất.

Thải Tiêu đột nhiên nói ra, nhìn ra phía sau Long Phượng Trì, ngay vị trí hai hàm răng long phượng đan vào nhau.

Mục Trần cũng nhìn theo, nheo mắt tập trung. Nơi đó kim quang lấp lánh, có một cây con kim sắc vươn ra từ thủ cốt Chân Long Chân Phượng. Cây con đó có vẻ nhỏ bé nhưng lại toát ra vẻ cứng cáp chắc chắn vô cùng.

Trên cây kia có ba khối cầu kim quang, có thể nhìn thấy đó chính là ba quả cây rực rỡ, mang âm hưởng long phượng hòa minh.

Trong ba quả này, có hai quả đã chín, còn quả thứ ba dường như mới kết trái chưa lâu, có vẻ còn non lắm, dao động thần kỳ cũng không sánh bằng hai quả kia.

Dù vậy, ba khỏa Long Phượng quả này chân chính là tuyệt phẩm bảo vật!

Mục Trần hai mắt đỏ rực nhìn chăm chăm Long Phượng quả, hắn có thể cảm giác được đây chính là bảo bối trân quý nhất nơi này, chứa đựng tinh hoa Chân Long Chân Phượng nồng đậm nhất.

Đúng là khi so với chúng nó, siêu cấp Long Phượng Trì kia cũng phải thua kém.

- Đó là Long Phượng Thần Quả, hình thành dựa trên tinh huyết dung hợp hoàn mỹ giữa Chân Long Chân Phượng.

Thải Tiêu mỉm cười, bảo vật quý giá như thế, đến cả nàng cũng còn cảm thấy run rẩy.

Mục Trần liếm mép, định xông lên, đột nhiên trừng mắt nhìn vào trong Long Phượng Trì. Ao nước gợn sóng, đột nhiên một cột nước bắn lên, rồi một bóng người kim sắc phá nước lao ra, giơ một chưởng ngay lập tức tấn công Mục Trần.

Chưởng kình hùng mạnh như có long ảnh hiện ra, sức mạnh trấn áp thiên địa.

Áp lực khủng bố như Thái Sơn áp đỉnh, Mục Trần biến sắc, nhưng hắn chưa kịp ra tay, Thải Tiêu đã nhanh tay tung chưởng, đối chọi với kim chưởng ấn kia.

"Đùng!"

Hai chưởng một lớn một nhỏ đối kháng, không gian vỡ ra, rung chấn dữ dội.

Thải Tiêu hơi run người, bị đẩy lùi một đoạn.

Diễn biến bất ngờ làm Mục Trần tròn mắt rùng mình, lần đầu tiên hắn thấy Thải Tiêu bị người ta áp đảo, xem ra lần này đụng phải ông kẹ rồi

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 787: Kim Giáp Thủ Hộ Giả

Dư kình dữ dội tàn phá không gian, lơ lửng phía trên Long Phượng Trì, một bóng hình kim sắc hiên ngang canh giữ, ánh kim quang lập lòe tỏa ra uy áp cường hãn.

Sinh vật đó có hình như con người, im lặng trong bộ giáp trụ kim sắc hình thành từ vảy rồng, cứng cáp đến khó phá hủy được. Trong tay nắm chặt kim thương uy mãnh, cánh tay nổi gân như rồng xanh, bàn tay to bè còn có móng tay dài sắc nhọn, khí thế hung ác như bò sát, bén như trủy thủ, lóe lên ánh lạnh lẽo đáng sợ.

Nó yên lặng đứng đó, đôi mắt kim sắc hờ hững không chút tình cảm.

Mục Trần nghiêm mặt cảnh giác nhìn nó, hỏi thăm Thải Tiêu bên cạnh:

- Không sao chứ?

Hắn rất chấn động, biết rõ Thải Tiêu mạnh mẽ cường hãn, vậy mà lần đầu tiên thấy có một kẻ đủ sức tay bo với nàng, thậm chí còn có vẻ trên cơ.

Thải Tiêu lắc đầu, ánh mắt cũng nhìn chằm chằm vào bộ kim giáp, nghiêm túc nhận xét:

- Xem ra nó chính là thủ hộ giả của nơi này, cẩn thận đấy, nó mạnh lắm.

Mục Trần gật đầu, mạnh như Thải Tiêu mà còn bị nó áp đảo, nếu như là hắn thì e là khó mà cương nổi.

- Kẻ xâm phạm mau rời khỏi, bằng không, Chết!

Nhân ảnh trong bộ kim giáp đột nhiên trừng mắt nhìn hai người, cất giọng nói chát chúa ồm ồm, tuy khó nghe nhưng sát ý nồng đậm, làm cho Mục Trần hơi run sợ.

- Nó có trí khôn?

Mục Trần và Thải Tiêu cùng thốt lên, nhất thời cả hai đều kinh ngạc. Long Phượng Thiên tuy dị thú hung hãn đông đúc, nhưng chẳng có mấy trí óc, huống gì là nói tiếng người.

Hiển nhiên, Kim Giáp Thủ Hộ Giả này khá là không tầm thường. Đã có trí khôn, chiến lực của nó sẽ tăng vọt, chính là chỗ đau đầu nhất của Mục Trần.

- Cút đi!

Kim Giáp Thủ Hộ Giả chỉ thẳng kim thương vào mặt hai người, sát khí dâng cao, như bốc thành lốc xoáy, làm cho người ta cực kỳ sợ hãi.

Mục Trần nhìn Thải Tiêu, hai người cau mày. Vất vả bôn ba tới tận đây, báu vật đã ở trước mặt, có thể rời bỏ được sao.

- Một con quái thú hình người mà thôi, còn dám lớn lối.

Thải Tiêu phát cáu, trừng mắt nhìn nó, phất tay một cái, tia linh lực công kích bắn đi dữ dội

"Đùng!"

Kim Giáp Thủ Hộ Giả Kim càng tăng sát ý, nó chẳng nói gì, sải bước không gian, thân hình bắn đi như tia sáng kim sắc hướng tới Thải Tiêu.

"Hừ."

Thải Tiêu gầm gừ, lật tay lấy ra một thanh trường kiếm bảy màu, không hề chần chừ lao lên, kiếm khí bay múa bảy sắc cầu vòng sến lụa

xinh đẹp.

Hai bóng người giao nhau giữa trời, thương kiếm chém nhau chen chét, kình lực bắn phá tứ tung tán loạn, xé nét mấy tầng mây.

Đối chiến cực kỳ kịch liệt.

Mục Trần mụ mặt đứng xem giao chiến kịch liệt, nhất thời không biết được ai hơn ai kém. Kim Giáp Thủ Hộ Giả sát khí kinh khủng, cứ như một cỗ máy chém giết, tình hình này mà kéo dài, kết quả thật khó nói.

"Chíu!"

Mũi thương đâm vào mũi kiếm, thân kiếm cũng như thân thương cong oằn lên, lực đàn hồi cực tốt khiến cho thương kiếm bắn ra một phản lực cực mạnh, chấn văng cả hai.

Hai người bị lực phản chấn đánh văng ra ngoài, lún vào trong hai khối núi phía ngoài, đất đá văng vỡ lung tung rơi xuống.

Thải Tiêu cuồng nộ quét linh lực quanh người, chấn tan nát đất đá thành bụi, tay nắm chặt trường kiếm, ánh mắt lăng lệ ác liệt, không ngờ con quái Kim Giáp này khó xơi đến vậy.

Theo nàng suy đoán, thực lực của nó khoảng Chí Tôn ngũ phẩm, so với nàng khi vận dụng thực lực cũng không khác nhiều, nhưng nó có thêm bộ kim giáp long lân này, lực phòng ngự lại cường hãn gấp bội.

Thải Tiêu nghiến răng, nếu không phải vì thể chất của nàng đặc biệt bị phụ thân thiết đặt nhiều phong ấn, bình thường muốn diệt con Kim Giáp Thủ Hộ Giả này chỉ là chuyện trở bàn tay.

Chỉ đáng tiếc...

"Uỳnh!"

Ngọn núi phía xa, đất đá bị đánh văng lên, nhân ảnh kim giáp cất bước nặng nề trầm hùng làm rung chuyển đất đá, cặp mắt vô tình tập trung vào Thải Tiêu, Long Lân Giáp trên người nó hiện ra những đường long văn kim sắc, hào quang sau lưng hội tụ, hình thành một cặp cánh phượng.

Đôi cánh vỗ xuống, mặt đất vỡ ra, nứt nẻ.

Mục Trần và Thải Tiêu cùng biến sắc, vì họ nhận thấy sức mạnh của Kim Giáp Thủ Hộ Giả tăng lên đột biến.

- Chân Long văn và Chân Phượng dực...

Mục Trần nhìn chằm chằm vào hai thứ mới xuất hiện, ánh mắt khó tin. Chân Long Chân Phượng có sức mạnh chủng loài của riêng chúng nó, sao lại có thể xuất hiện trên cùng một cơ thể, chẳng phải vốn là hai loại sức mạnh không thể tương dung hay sao?

- Nó là sinh vật hấp thu tinh huyết Chân Long Chân Phượng rồi sản sinh ra, do đó cũng không lạ khi có được sức mạnh cả hai loài.

Thải Tiêu nghiêm mặt nói.

- Vậy làm sao bây giờ?

Mục Trần liền vội hỏi, cái kiểu này là Thải Tiêu làm nó điên lên chuẩn bị ra chiêu cuối, dao động linh lực của nó rất đáng sợ.

- Giúp ta cản nó một lát, ta cần một chút thời gian, được chứ?

Thải Tiêu nhíu chặt chân mày, đưa mắt nhìn Mục Trần.

Bị ánh mắt nàng nhìn thẳng, Mục Trần cũng cảm thấy máu chạy loạn lên một hồi, nhưng mặt hắn lại biến đổi đủ kiểu.

Hắn thấy rõ con Kim Giáp Thủ Hộ Giả kia hung hãn ra sao, Liễu Viêm hoàn toàn không thể so sánh với quái vật loại này. Đối thủ cấp độ

này quá mạnh, hắn có thể ngăn cản nổi hay không.

Nhìn vào đôi mắt sáng long lanh như bảo thạch của Thải Tiêu, hắn hít sâu một hơi, dường như cái nhìn của nàng làm bất kỳ một tên nam tử nào cũng không thể từ chối.

Lúc này hắn đương nhiên phải tỏ ra mình là nam tử, không được lùi bước.

Nhìn chăm chú Thải Tiêu, hắn khẽ gật đầu.

Thải Tiêu thấy thế, vui vẻ mỉm cười, nụ cười quốc tiếu khuynh thành làm bất kỳ ai cũng rung động. Sau đó nàng nhắm mắt lại, phù văn bảy màu xuất hiện. Dĩ nhiên nàng cũng đã vận dung đến vài bản lĩnh còn ẩn giấu để giải quyết Kim Giáp Thủ Hộ Giả.

Thất Thải phù văn lượn lờ quanh người, đất đai trong vùng hơi rung chuyển.

"Đùng!"

Nhưng đúng lúc Thải Tiêu tập trung sức mạnh, Kim Giáp Thủ Hộ Giả nhún mình phóng lên, tốc độ cực nhanh, cánh phượng phần phật, cát đá bị cuốn theo chiều gió.

Mục Trần biến sắc nhìn con quái oai phong lẫm liệt mà biến sắc. Kim Giáp Thủ Hộ Giả này đúng là không ngoan, nó đã nhận ra Thải Tiêu đang tập trung nguy hiểm, không cho nàng có thời gian vận sức mang tới uy hiếp.

Có điều Thải Tiêu lúc này không hề quan tâm tới nó, đôi mắt hoàn toàn nhắm lại trước vẻ hùng hổ xông tới.

- Chết tiệt....

Mục Trần méo mặt nghiến răng, ánh mắt trở nên lạnh lùng, thân hình lóe lên, đứng chắn trước mặt Thải Tiêu, linh lực dũng mãnh bùng phát,

Đại Nhật Bất Diệt thân triệu hồi ngay lập tức, Đại Tu Di Ma Trụ cũng lôi ra, sát khí thập túc.

"Ầm!"

Đại Nhật Bất Diệt thân chụp lấy Đại Tu Di Ma Trụ, kim quang bộc phát, sức mạnh đáng nể hung hăng đập tới Kim Giáp Thủ Hộ Giả.

Mặt đất bị sức ép làm vỡ nát đá văng tứ tung, nhưng cái bóng kim sắc không hề khựng lại, đôi cánh phượng rộng mở như đao, hiên ngang trảm vào Đại Tu Di Ma Trụ đang nện xuống.

"Bang!"

Kình lực chấn văng tất cả, Đại Tu Di Ma Trụ bị đánh bật đi, sức mạnh Kim Giáp Thủ Hộ Giả hoàn toàn vượt trội Đại Nhật Bất Diệt thân.

Mục Trần tái mặt, nhưng sát khí lại bừng lên, Đại Nhật Bất Diệt thân lập tức tung quyền tấn công Kim Giáp Thủ Hộ Giả.

Kim Giáp Thủ Hộ Giả Kim chẳng hề biến sắc, chiến thương vung lên, đâm ra những vết nứt rõ ràng trên nắm đấm của Đại Nhật Bất Diệt thân.

Đối đầu hai đòn công kích lăng lệ, nó hoàn toàn chẳng hề bị chậm lại, đôi mắt kim sắc không chút biểu tình vẫn tập trung nhìn Thải Tiêu, không hề xem sự ngăn cản của Mục Trần ra cái đinh gì.

Mục Trần đứng trên đầu Đại Nhật Bất Diệt thân, nhìn thấy con quái hiên ngang qua mặt hắn, nhất thời nghiến răng hung ác, hắn quyết định không buông tha nó dễ dàng như vậy.

Mục Trần kết ấn, giữa trán và giữa ngực Đại Nhật Bất Diệt thân dâng lên hai vầng liệt nhật sáng chói, rồi sau đó chui tọt vào cơ thể Mục Trần.

- Cửu Dương thần thông, song dương lực!

Kim quang chảy trên thân thể Mục Trần gần như hóa thành thể lỏng, phủ lấy cả người.

Kim quang tràn ngập, Mục Trần giậm mạnh, trong tiếng long ngâm cùng với long văn kim sắc chui ra khỏi làn da, quấn quanh thân thể.

- Ngụy Long thể!

Hai loại sức mạnh cường đại tăng cường thân thể, thanh thế tăng cao, long văn lượn lờ, hắn mãnh liệt lướt tới như chiến thần xuất trận.

Rốt cuộc cảm nhận uy áp này, Kim Giáp Thủ Hộ Giả đang lao tới cũng khựng lại, ánh mắt vô tình lần đầu tiên chú ý đến kẻ bên này.

Hiển nhiên chính vì nó đã cảm nhận được một chút nguy hiểm.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 788: Nhất Chỉ Thôn Thiên

Kim Giáp Thủ Hộ Giả khựng người lại, đôi mắt kim sắc lần đầu tiên chú ý đến Mục Trần.

Sức mạnh đề thăng đến cấp độ này đã khiến nó chú ý.

Hai bàn tay phủ đầy long lân siết chặt lại, phát ra những tiếng kêu ken két, sức mạnh cường hãn tỏa ra xung quanh nắm đấm, như thế phá núi chấn không.

Cặp mắt kim sắc tập trung vào thân ảnh kim sắc kia, ánh mắt không chút biểu cảm.

"Ầm!"

Thân ảnh kim sắc đáp xuống, Mục Trần cũng bắn ánh mắt vô tình hờ hững nhìn lại Kim Giáp Thủ Hộ Giả, hai cái ánh mắt vô tình nọ đủ khiến cho người nào tâm chí không kiên định phải sụp đổ.

Nhưng hắn không phải cái loại người đó, hắn trân trân nhìn Kim Giáp Thủ Hộ Giả, đôi mắt đen láy không sợ hãi, mà lăng lệ ác liệt sắc bén như đao.

"Graaaaaoooooo!"

Chí Tôn Hải xuất hiện, long ngâm vọng lên, song long song tượng lập tức xuất hiện, nhanh chóng hình thành Long Tượng quang luân.

- Chém nó cho ta!

Mục Trần quát tháo ầm ĩ, sức mạnh tụ lại trong tay, Long Tượng quang luân xoay tròn giữa hai bàn tay, không gian nứt nẻ.

"Vù!"

Bất thình lình Long Tượng quang luân lao đi như tia sáng mặt trời, ngay lập tức bổ xuống đầu Kim Giáp Thủ Hộ Giả, hào quang sắc bén cắt phá lung tung làm mặt đất nứt ra những đường rãnh sâu...

"Graaaaooo!"

Kim Giáp Thủ Hộ Giả nhìn thấy Long Tượng quang luân bổ tới, cổ họng cũng gầm lên tiếng rống dã thú, hai bàn tay nắm chặt, hào quang sáng lên, quyền phong dữ dội mang theo sức mạnh khủng bố như núi lửa phun trào ầm ầm đối chiến Long Tượng quang luân.

"Đùng!"

Ngay lúc va chạm, hào quang bắn lên cao, ngay cả ánh sáng ban ngày cũng nhạt đi vì cường độ sáng quá chói mắt, gần như bao phủ phạm vi mấy vạn trượng.

"Ầm ầm ầm"

Mặt đất dưới chân Kim Giáp Thủ Hộ Giả đổ sụp. Nó và Mục Trần đều quắc mắt lạnh lẽo, so kè xem mắt ai bị lác hơn, à không hung ác hơn.

"Ầm!"

Vầng sáng chói mắt ở vị trí hai tuyệt kỹ đụng độ từ từ rơi xuống, nổ tung, kình lực xung kích khiến cho cả Mục Trần lẫn Kim Giáp Thủ Hộ Giả chấn động, bị hất văng đi.

"Bùm bùm chéo!"

Hai bóng người tơi tả văng đi, tiện đường đâm thủng vai ngọn núi lớn, làm cho núi đồi đổ sụp, thiên địa vang lên những tiếng nổ ầm ầm

không ngớt.

Ánh kim quang rực rỡ tan mất, thay vào đó là khói bụi mịt mù.

Bụi mù bốc cao, chỗ ngọn núi xa tít mù đằng kia, bóng người tả tơi hất đá tảng bò lên, Mục Trần mặt mày lấm lem, sắc mặt cũng tái đi, trên cánh tay phải máu chảy ra từ vết thương len xuống ngón tay, nhỏ tí tách vào đá, nhuộm đỏ cả một bãi đá vụn.

Hiển nhiên, cái kiểu ngạnh bính trực tiếp không hề nhẹ nhàng chút nào.

Mục Trần chậm rãi chùi máu mỏ, ánh mắt trở nên kinh động vô cùng. Tự thân ăn một đấm của Kim Giáp Thủ Hộ Giả mới biết rõ ràng nó khủng bố ra sao.

Nếu như lúc này chưa có được Ngụy Long thể, e rằng lúc này một tay hắn đã bị phế.

- Thật là khó quá mà.

Mục Trần nhăn nhó, hắn vừa nói xong, phía xa tít bên này, nơi ngọn núi hoang tàn sụp đổ, những tảng đá to lổn ngổn bất ngờ nổ bùm thành cám.

Bóng hình kim giáp lại xuất hiện, chiến thương vững vàng trong tay, kim quang vẫn sáng ngời như cũ, ánh mắt kim sắc vẫn hờ hững lạnh lùng y nguyên tập trung vào Mục Trần.

Trên bàn tay phủ long lân của nó có vài mảnh long lân bị nút ra, cho thấy được công kích khi nãy của Mục Trần cũng không hoàn toàn vô dụng.

Mục Trần nhìn thấy nó lại rùng mình, công kích lúc nãy của hắn xem như là thủ đoạn mạnh nhất rồi, vậy mà chỉ làm nó nứt vài miếng vảy, thật sự làm quá kém không như mong đợi.

- Con mẹ nó...

Mục Trần mím môi rủa. So với Liễu Viêm, con quái Kim Giáp Thủ Hộ Giả này quá khó nhằn.

"Ầm!"

Kim Giáp Thủ Hộ Giả bất ngờ bắn người đi, lướt trên mặt đất, những tảng đá ngổn ngang chắn đường bị ngọn kim thương chỉ thẳng của nó phá nát.

Lúc này nó mới bắt đầu sử thương hướng tới Mục Trần, không còn thái độ khinh miệt đối với một con tép riu yếu ớt không tư cách ngó ngàng lúc trước nữa. Đòn công kích vừa rồi đã khiến nó phải xử thằng này cho phải phép.

Xem như có tư cách làm kẻ địch đủ nguy hiểm

Nhưng Mục Trần thì rõ ràng không hề mong muốn nó đối xử đặc biệt với mình như vậy, nên lập tức giậm chân nhún mình nhanh như điện bỏ chạy.

Cái lúc này mà còn đối đầu trực diện với nó, rõ ràng chỉ có lỗ.

"Ầm!"

Có điều con Kim Giáp Thủ Hộ Giả không tỏ ra bỏ qua cho hắn, vẫn hùng hổ đâm thương xông tới, bất cứ thứ gì ngáng đường trước mặt đều bị nó đâm nát thành cám.

Kim quang trên người nó trở nên sáng hơn, tốc độ tăng lên, tàn ảnh hiện ra liên miên.

Mục Trần nhìn thấy mà biến sắc, nhưng hắn còn chưa kịp gia tốc, không gian trước mặt đã rách toác, kim thương không hề ngưng trệ hung mãnh đâm tới cổ hắn.

Tốc độ và quỹ đạo thương cực kỳ hoàn mỹ, nhất thời Mục Trần chỉ biết trơ mắt nhìn mũi thương hướng thẳng tới cổ mình mà không biết làm sao tránh né.

Hoảng sợ dâng lên trong trí óc, hắn cắn răng được tay chụp lấy mũi thương, trong sát na hắn chỉ phản xa được như thế, dù biết rằng trả giá rất lớn như coi bộ vẫn tốt hơn bị xiên cổ họng.

Nhưng ngay khi bàn tay Mục Trần sắp chạm vào mũi thương, không gian đột nhiên biến dạng quỷ dị, một mũi kiếm thình lình từ đâu đó phá không chui ra, tàn ảnh bảy màu hoa lệ chính xác vô cùng hôn ngay mũi thương.

Một tiếng choang vang lên, ánh sáng lấp lánh bảy màu rực rỡ chiến trường, kim thương run rẩy, Kim Giáp Thủ Hộ Giả chấn động bị hất văng đi.

Nó lui một lô một lốc cả trăm bước mới đứng lại được, ánh mắt kim sắc chòng chọc nhìn ra không gian trước mặt Mục Trần, nơi có người con gái xinh đẹp vừa xuất hiện.

Mục Trần cũng ngơ ngác nhìn lên bóng lưng xinh đẹp kia, Thải Tiêu vẫn là Thải Tiêu, bất quá lúc mái tóc đen của nàng lại hóa thành một dải lụa bảy màu cực kỳ lấp lánh.

Những sợi tóc sặc sỡ tung bay như cầu cồng trên mặt đất, mang theo sự thần bí khó lý giải.

Thải Tiêu nghiêng đầu nhìn ra sau, đôi mắt xinh đẹp cũng lấp lánh bảy sắc cầu vồng, nhìn Mục Trần, dáng vẻ yêu mị càng thêm hút hồn.

- Cũng không tệ...

Nàng khẽ nói, giọng nói thanh thúy mang chút tán thưởng. Mục Trần có thể cản địch đến mức độ này thật sự cũng vượt hơn dự đoán của nàng một chút.

Mục Trần cười méo xệch, ngồi phịch xuống đất, cực kỳ thư giãn, lúc này cơn đau và sự sợ hãi lại trở về, làm hắn run run cả người:

- Tới ngươi đó....

Liều mạng vài phát với Kim Giáp Thủ Hộ Giả mà làm cho máu huyết trong người phải chạy ngược, lúc nãy Thải Tiêu mà không kịp thời ra tay, có lẽ giờ này hắn đã bị xiên quay trên bếp lò mất rồi.

Chí Tôn ngũ phẩm, Liễu Viêm chỉ có Chí Tôn tứ phẩm vẫn cách biệt quá lớn.

- Cứ giao hết cho ta.

Thải Tiêu mỉm cười gật gù, rồi nàng quay đầu tập trung đôi mắt bảy màu về phía kẻ địch, dường như đôi mắt yêu mị đó hơi hội tụ ánh sáng, rồi thình lình một tia sáng bảy màu từ cơ thể nàng bộc phát ra.

"Graaaaoooo!"

Kim Giáp Thủ Hộ Giả gầm lên như dã thú, trực giác của nó cho biết Thải Tiêu bây giờ nguy hiểm hơn rất nhiều lần.

Kim Giáp Thủ Hộ Giả Kim dường như có hơi sợ hãi, chớp mắt nó phóng tới, chiến thương bắn đi như một tia sáng mang theo uy áp khó hình dung càn quét thiên địa.

Kim quang như có ảnh Chân Long Chân Phượng bay lên trời, uy thế phủ khắp thiên địa.

Kim Giáp Thủ Hộ Giả đã dốc tận sức lực.

Mục Trần lùi ra xa xa, tập trung run rẩy. Công kích hung mãnh tuyệt luân như vậy Thải Tiêu có chặn được không?

Mục Trần nao nao quan chiến, Thải Tiêu tóc gió tung bay, ngón tay chỉ ra, một tia sáng trắng nõn như ngà voi cùng với dao động linh lực

nguy hiểm tột độ phát ra.

Thải Tiêu bước liền vài bước, ngón tay chạm vào kim thương lao đến với khí thế kinh thiên động địa.

Ngay lúc đó, bờ môi hé mở, nàng thì thào mà giọng vang vọng trời đất như sấm rền thiên không.

- Nhất Chỉ Thôn Thiên!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 789: Long Phượng Kim Giáp

Ngón tay nhỏ bé ngọc ngà chính diện nghênh chiến với thanh kim thương hung mãnh mang theo ảnh Chân Long Chân Phượng lao vun vút tới.

Ngay khoảnh khắc va chạm, trời đất như an tĩnh lại.

Mục Trần căng mắt nhìn chỗ tiếp xúc, va chạm đáng sợ như thế không hề có một tiếng nổ đùng đùng vang trời, chỉ thấy đầu ngón tay ngọc ngà của Thải Tiêu, một vòng cầu hắc ám bành trướng ra.

Khối cầu hắc ám đen như hồ mực nhanh chóng bành trướng, chớp mắt đã thành một cái hố đen to chừng trăm trượng!

Hố đen như đang hút hết thảy mọi thứ không gian vào trong nó, bất kỳ vật chất gì chui vào đó cũng sẽ bị bóng đen hóa tan thành hư vô.

"Graaaaooo!"

Chân Long Chân Phượng gào thét, kim thương tăng cao chiến ý, như muốn xuyên phá lỗ đen không gian. Thế nhưng mọi công kích của nó chỉ có vào không có ra, hoàn toàn bị hút hết tất cả, không cách nào thoát khỏi lực hút kinh hoàng.

Kim giáp Thủ Hộ Giả cũng phẫn nộ gầm lên, kim quang chói sáng, dốc sức làm thêm một lần nữa nhưng cũng chỉ tốn công vô ích. Thải Tiêu lúc này dường như đã có thực lực hoàn toàn vượt trội.

Cái hố đen từ ngón tay Thải Tiêu bắt đầu xoáy mạnh, kim thương cuối cùng bị hút mất, hoàn toàn không còn dấu tích gì nữa.

"Roẹt"

Sau khi hút mất kim thương, hố đen đột nhiên thu nhỏ lại thành một điểm đen, rồi bất thình lình bán ra, nhanh như điện chui vào giữa trán Kim giáp Thủ Hộ Giả.

Không hề có một tiếng động, Kim giáp Thủ Hộ Giả khựng người lại, kim quang trên thân thể nó lúc này vụt tắt như mất điện.

Cánh tay phủ long lân vừa giơ lên định tấn công của nó lúc này chẳng thể nào vỗ xuo16gn nữa, cả người ngã rạp xuống mặt đất, dao động linh lực cường hãn hoàn toàn không còn dấu hiệu gì.

Mục Trần kinh ngạc vô cùng, tuyệt kỹ này của Thải Tiêu quả là kinh diễm.

Thải Tiêu nhìn thấy Kim giáp Thủ Hộ Giả đã ngã xuống, hào quang tan mất, những sợi tóc lấp lánh của nàng trở lại màu đen tuyền mềm mại, đôi mắt bảy màu cũng trở lại bình thường.

Bất thình lình cả người nàng run lên, ngã ra phía sau.

Một bàn tay nhanh chóng đặt vào lưng đỡ lấy nàng, rồi thuận thế ôm luôn cái eo thon gọn mảnh mai, Mục Trần phát hiện Thải Tiêu mặt mày tái mét, dường như dốc sức tốc sát Kim giáp Thủ Hộ Giả bằng công kích vừa nãy cực kỳ hao tổn sức lực.

- Không sao chứ?

Mục Trần lo lắng hỏi.

Thải Tiêu khẽ lắc đầu, gượng đứng dậy. Mục Trần cũng lập tức buông tay, không lưu luyến cảm xúc mềm mại sảng khoái làm lòng người rục rịch kia.

- Không sao, cuối cùng cũng xử được nó.

Thải Tiêu thoáng nhìn khối kim giáp im ắng trên mặt đất, thở phào nhẹ nhõm. Nếu như tuyệt kỹ lúc nãy mà không giải quyết được, thì hôm nay có lẽ phải rút lui rồi.

Mục Trần tiến lên trước, cẩn trọng sờ soạng gõ gõ thử xem con Kim giáp Thủ Hộ Giả có còn nhúc nhích hay không, bỗng hắn giật mình sửng sốt, cầm bộ giáp trên tay, bên trong hoàn toàn chẳng có thứ gì, cứ như thể Thủ Hộ Giả hoàn toàn tan biến vậy.

- Thân thể nó bị Thôn Thiên Chỉ của ta ăn mất.

Thải Tiêu giải đáp.

Mục Trần nghe mà lạnh gáy, cái tuyệt kỹ này bá đạo quá, mà lai lịch của Thải Tiêu càng khó lường thần bí hơn, lại có thể học được kỹ năng mạnh mẽ như vậy.

- Bộ giáp này cũng không tầm thường đâu nha.

Thải Tiêu nắm tay lại, bộ kim giáp bay đến trước mặt nàng. Bộ giáp này đúc từ vảy rồng của Chân Long, độ cứng cáp của nó khó mà hình dung, mặt sau bộ giáp còn có hoa văn nhìn như đôi cánh.

- Bộ kim giáp này dung hợp sức mạnh Chân Long Chân Phượng a....

Mục Trần cũng góp lời, khí tức Chân Long Chân Phượng mà Thủ Hộ Giả thi triển khi nãy thì ra là từ bộ giáp này mà ra.

- Bảo bối.

Mục Trần cảm thán. Long Phượng Kim giáp có lực phòng ngự cường đại của Chân Long, có tốc độ chớp nhoáng của Chân Phượng, cho dù là thần khí thượng đẳng cũng không bì kịp. Thứ này đem ra ngoài ắt sẽ khiến người ta chém giết tranh đoạt.

- Ngươi còn chưa nhìn ra bộ sự lợi hại thật sự của Long Phượng Kim giáp này ư...

Thải Tiêu mỉm cười.

Mục Trần khẽ giật mình.

- Sức mạnh Chân Long và Chân Phượng như nước với lửa, ngươi luyện Ngụy Long thể hoàn toàn hiểu rõ điều đó, cho dù ở Long Phượng Trì có tinh huyết cả hai, nhưng chúng sẽ đấu đá lẫn nhau, cho đến khi một bên chiến thắng thì ngươi mới hấp thu được.

Thải Tiêu chỉ vào bộ Long Phượng Kim giáp, nói:

- Nhưng thứ nay thì khác, nó hoàn toàn có thể dung hợp được hai loại sức mạnh đó với nhau, ta nghĩ Thủ Hộ Giả khi nãy có thể thi triển cả hai sở trường Chân Long và Chân Phượng cũng chẳng phải vì bản thân nó cao siêu gì, mà chính nhờ vào bộ giáp này mà thôi.

- Ý của ngươi là...?

Mục Trần mặt kinh ngạc, ánh mắt trở nên nóng rực.

- Không sai, nếu như ngươi mặc bộ Long Phượng Kim giáp này vào, không chừng có thể hấp thu cả tinh huyết Chân Long lẫn Chân Phượng. Đến lúc đó ngươi còn có thể luyện ra được đồng thời Chân Long thể và Chân Phượng thể. Ha ha, có lẽ nên gọi là Long Phượng thể cho nó ngắn gọn đi.

Thải Tiêu cười tủm tỉm.

- Long Phượng thể!

Mục Trần chép miệng, quả thật rất ham muốn. Long Phượng Thiên bao nhiêu năm nay còn chưa có thiên tài trác tuyệt nào luyện được Chân Long thể hay Chân Phượng thể, càng chưa hề nghe nói qua chuyện hợp nhất cùng đạt được cả hai, cái ý nghĩ đó thật quá hoang đường.

Thế nhưng cái chuyện bất ngờ vô lý đó lại hiển hiện ngay trước mắt, hỏi làm sao Mục Trần không động lòng cho được.

Mục Trần thở dài, thoáng nhìn Long Phượng Kim giáp, rồi lại nhìn Thải Tiêu, nói:

- Kim giáp Thủ Hộ Giả là do ngươi giải quyết hết ....

Hắn cũng không ngu muội đến mức váng đầu, Thải Tiêu nếu không giải quyết con quái kia, thậm chí hắn còn không đứng được ở đây.

- Cầm đi đi, cái gì mà nhiều lời thế. Lúc nãy nếu ngươi không bán cái mạng chặn nó lại, ta cũng đâu có thời gian để giải quyết nó. Vả lại Long Phượng Kim giáp tuy hiếm có vô song, nhưng cũng chưa đến trình độ ta thích.

Thải Tiêu cong tay ném bộ giáp đến cho Mục Trần, tay phất phất như vừa ném thứ gì đó tùy tiện đem cho.

- Quả là con đại gia có khác.

Dù Thải Tiêu nói như vậy, Mục Trần vẫn cảm thán trong lòng, nhưng cũng không tỏ ra sỉ diện hão, đưa tay nhận lấy Long Phượng Kim giáp, chân thành gật đầu cảm tạ Thải Tiêu:

- Lần này đa tạ, sau này nếu có cần gì cứ việc sai bảo ta.

- Khẩu khí cũng lớn quá ha....

Thải Tiêu cười mỉa Mục Trần. Bản thân này nếu mà cần cái gì, thực lực như Mục Trần có thể giúp được hay sao.

- Bây giờ thì chưa, nhưng sau này ai biết được?

Mục Trần cũng chẳng chấp nhặt, tay vuốt ve Long Phượng Kim giáp, mỉm cười sung sướng. Nụ cười bình thản và tự tin lại làm cho Thải Tiêu tấm tắc, nàng nhận thấy đó cũng chẳng phải tự đại, mà là lòng tin nhất quán vào bản thân.

Ai mà biết được, con ưng non ngày sau có thể ngạo thị thiên không?

Thải Tiêu nhìn Mục Trần một hồi, tự nhiên cười nói, nàng gật đầu:

- Được rồi, lấy Long Phượng Kim giáp mua một tên cường giả siêu cấp tương lai cũng coi như là có lời đi.

Mục Trần nghe thấy, bỗng dưng xấu hổ cười cười. Cái kiểu hứa hẹn buôn nước bọt như vậy, nếu là người khác e rằng chẳng ai tin hắn được.

- Nhận rồi thì cũng nên hưởng thụ chiến lợi phẩm đi.

Thải Tiêu hất mặt hướng về tòa Long Phượng Trì siêu cấp với làn nước kim sắc óng ánh trên cao, cùng với ba quả cây Long Phượng hào quang rực rỡ ngập trời.

Thải Tiêu và Mục Trần cùng nhau bay lên chỗ cây con, đưa tay định hái.

"Xoẹt!"

Bất thình lình ngay lúc đó không gian quanh cây con dao động, rồi hóa thành lưỡi đao quét ngang, ba quả cây rơi xuống, chui vào không gian biến dạng hoàn toàn mất tích.

Biến cố thình lình làm cả hai giật mình nổi nóng.

- Cái gì mà thiên tài Long Phượng Lục chứ, toàn là phường trộm cắp chui lủi?

Thải Tiêu cười khẩy.

Dứt tiếng cười nàng đã biến mất, rồi một chỗ kia trên không nàng xuất hiện, chưởng kình hùng hập đập vỡ không gian.

"Đùng!"

Trong không gian phá toái cũng có một bàn tay vươn ra đối chiến với Thải Tiêu, kình lực chấn Thải Tiêu cũng run lên.

Sau khi kịch chiến với Thủ Hộ Giả, nàng cũng bị suy nhược đôi chút.

Nhưng muốn cướp đồ ăn trước miệng nào đâu có dễ, nàng lập tức kết ấn, hào quang bảy màu hiện ra, bàn tay cắt ngang không gian.

Không gian vỡ nát, bắn ra vài giọt máu, có cái gì đó xẹt qua không gian, với tốc độ kinh ngươi lao đi vun vút, tốc độ nhanh đến mức Thải Tiêu cũng nghệt mặt ra không biết làm gì.

Thải Tiêu nhìn theo bóng người kia đi mất, sắc mặt khó coi vô cùng. Nàng hạ xuống trở lại, xỏe bàn tay ra, trong tay là hai quả cây lóng lánh rực rỡ.

- Bị hắn cướp mất một quả.

Thải Tiêu hậm hực có vẻ tức tối, dù đoạt lại được 2 quả nhưng vẫn khó chịu vô cùng.

Mục Trần thở phào nhin hai quả cây, cũng may đoạt lại được hai quả chín, quả bị cướp lại là quả non kết trái chưa lâu.

Nhìn lại phương hướng kẻ trộm vừa đào tẩu, dù kẻ kia không lộ mặt nhưng hắn cũng biết được thân phận kẻ đó là ai.

Biết được hành tung của hai người, lại có thể im ắng theo sau, lại còn có khả năng cướp được đồ vật trong tay Thải Tiêu, thì Long Phượng Thiên này ngoại trừ tên đệ nhất Long Phượng Lục, có lẽ không còn kẻ thứ hai.

- Thần các, Phương Nghị...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 790: Luyện Hóa

Sau trận đại chiến dữ dội, không gian khu vực này cũng đã trở nên an tĩnh lại, chỉ có điều sắc mặt Thải Tiêu lúc này cũng không dễ chịu gì cho lắm, mặc dù Phương Nghị chỉ cướp được một quả non, nhưng đối với nàng mà nói, cái hành động ám muội của hắn chỉ khiến nàng muốn đuổi theo tận chân trời góc bể đập cho một trận vương vãi răng hàm mà thôi.

- Tên kia thật gian xảo.

Mục Trần buông một câu mắng nhiếc, tư tưởng cảnh giác đối với Phương Nghị càng cao hơn. Có thể cướp đồ ngay trước mũi hắn và Thải Tiêu, năng lực gã Phương Nghị kia thật biến thái.

Mà cả hai cũng không biết hắn tới đây từ lúc nào và như thế nào, với sự cẩn thận của Thải Tiêu, đương nhiên hành trình này luôn cẩn thận tra xét trước sau, vậy mà vẫn không phát hiện được Phương Nghị bí mật đi theo. Xem ra lần đầu tiên bị Thải Tiêu phát hiện khi còn ở Long Phượng cổ thành, tên kia đã đổi cách tiếp cận.

Mà tên này cũng thật biết chờ thời cơ, lúc Thải Tiêu và Kim Giáp Thủ Hộ Giả đang giao chiến, hắn không liều mạng xông ra cướp đồ, mà đội đến khi Thải Tiêu dốc tuyệt kỹ tất sát, thể trạng yếu đi thì mới bất ngờ ra tay.

Chỉ đáng tiếc hắn vẫn đánh giá chưa hết thực lực Thải Tiêu, thành ra cuối cùng vẫn bị Thải Tiêu dí theo hung hãn cướp lại hai quả.

Lúc này hành tung của hắn đã bại lộ, có lẽ chặng đường tiếp theo sẽ không dám lò mò theo nữa, chứ bằng không để Thải Tiêu phát hiện

được, cơn tam bành của nàng e rằng không dễ tiêu.

- Ta sẽ không bỏ qua cho hắn.

Thải Tiêu cau mày tức tối, giọng nói lạnh lùng như băng. Nàng cũng thuộc dạng thù dai đặc biệt với những tên có hành vi đạo tặc này.

Mục Trần cười cười, trong lòng thương thay cho Phương Nghị. Bị Thải Tiêu nhắm vào, cho dù là đương kim đệ nhất Long Phượng Lục cũng chẳng dễ chịu gì.

- Ngươi luyện hóa Long Phượng Kim Giáp trước đi, lần này cho hắn thêm mười lá gan nữa cũng không dám trở về đây ngay đâu.

Thải Tiêu dằn cơn tức giận, nói với Mục Trần.

Mục Trần gật đầu, lắc mình bay đến một khối đá gần Long Phượng Trì, ngồi xuống, hai tay cầm chặt Long Phượng Kim Giáp.

Bộ kim giáp cực kỳ tinh xảo, phù văn kim sắc chạy dọc theo từng lớp long lân, và đặc biệt đáng kính ngạc là thứ này không phải do con người chế tạo, hoàn toàn do vảy Chân Long kết hợp với lông Chân Phượng, dung hợp vào tinh huyết cả hai, được thiên địa linh khí hình thành thần vật này.

Mục Trần nắm tay lại, linh lực tử hỏa hiện ra, bọc lấy Long Phượng Kim Giáp. Nhiệt độ cực cao làm khu vực này nhanh chóng nóng lên.

Tử hỏa nung Long Phượng Kim Giáp, Mục Trần cắn đầu lưỡi, phun một ngụm máu vào kim giáp, phát ra những tiếng xèo xèo.

Kim quang trên giáp dao động, như có tiếng long ngâm phượng hót, muốn ngăn cản sự xâm nhập của tinh huyết ngoại lai.

Bất quá Mục Trần không vội, từ tốn khống chế tử hỏa không ngừng hung nóng Long Phượng Kim Giáp. Thời gian dần trôi, kim giáp dần

xuất hiện dòng chất lỏng kim sắc, đó chính là long lân bị nung bắt đầu chảy ra.

Nhưng dòng chất lỏng kim sắc này chỉ là lớp phòng ngự ngoài cùng của bộ giáp mà thôi, đối với Mục Trần cũng đã đổ mồ hôi, dù vậy cũng đã đủ. Hắn tập trung điều khiển tinh huyết di chuyển vào dung hòa với chất lỏng kim sắc, sau đó từng chút một phủ lên Long Phượng Kim Giáp.

Cả hai dung hợp lại, tinh huyết của Mục Trần trở thành một huyết ấn trên kim giáp, tạo mối liên hệ mật thiết giữa hắn và giáp.

Vốn dĩ luyện hóa một món thần khí không dễ dàng, nhưng bộ Long Phượng Kim Giáp vốn vô chủ, nên chẳng hề kháng cự lại người tìm ra nó, thêm nữa Mục Trần vừa luyện được Ngụy Long thể, có một chút khí tức Chân Long, nên bộ giáp cũng dễ chấp nhận ấn ký của hắn.

Mỗi thứ một chút, gộp lại thành một con đường thuận lợi.

Ấn ký vừa hình thành, Mục Trần lập tức nhận thấy mối liên hệ với Long Phượng Kim Giáp, môi nở nụ cười, sự thuận lợi này hoàn toàn vượt ngoài dự đoán của hắn.

Nhẹ vung tay, kim giáp hóa thành kim quang bắn tới, chảy trên người như chất lỏng, rồi chớp mắt sau một Mục Trần uy vũ trong bộ kim giáp rực rỡ hiên ngang trên tảng đá.

Mục Trần nhìn bộ kim giáp, vuốt ve. Long lân lấp lánh chắc chắn vô cùng, phòng ngự mạnh mẽ như có thể chịu được bất kỳ công kích gì.

Mục Trần cảm nhận độ cứng cáp của kim giáp mà đắc ý, lúc này nếu tiếp tục tái đấu Liễu Viêm, cho dù tên kia có thi triển lại chiêu Phần Thiên Vũ cũng khó mà trọng thương Mục Trần được nữa.

- Thật là tuyệ thế bảo bối.

Mục Trần tấm tắc, lực phòng ngự của Long Phượng Kim Giáp mạnh hơn Lôi Thần Thể không ít. Bây giờ hắn có cả cơ thể tráng kiện lẫn giáp trụ chắc chắn.

Thoáng nghĩ một cái, Long Phượng Kim Giáp lập tức sáng lên, rồi ẩn dưới làn da. Chỉ cần hắn muốn, là kim giáp lập tức có thể được triệu hồi ra.

Luyện hóa xong xuôi Long Phượng Kim Giáp, Mục Trần đứng dậy, mắt nóng rực nhìn vào Long Phượng Trì lấp lánh ánh kim. Tinh huyết trong cái ao này đương nhiên vượt trội cái ao trước đó hắn đã tắm.

Hắn cũng háo hức muốn thử xem tính chất đặc thù của Long Phượng Kim Giáp có thật sự dung hợp được tinh huyết Chân Long và Chân Phượng, để rồi sẽ luyện hóa ra Long Phượng thể mà không ai hình dung được.

Mục Trần hít một hơi, nhìn Thải Tiêu gật đầu, rồi không do dự nữa, lắc mình nhảy ùm vào ao nước kim sắc.

"Tủm tủm."

Nước ao bắn tung tóe, mỗi giọt nước như nặng nghìn cân, khi rơi xuống làm cho bên trong Long Phượng Trì nước nổi sóng lớn.

Lúc Mục Trần nhảy vào ao, hắn cũng nhận thấy cơ thể mình bị trì nặng xuống, nước ao ép lấy da thịt, làm cho hắn cảm thấy đau đớn.

- Không hổ là Long Phượng Trì siêu cấp.

Nhưng mọi thứ không làm hắn kinh hoảng, mà còn kinh hỉ, vì rõ ràng độ đậm đặc của tinh huyết Chân Long Chân Phượng trong ao hoàn toàn không bị nhiễm một chút huyết dị thú nào khác, do đó chẳng cần phải luyện hóa. Độ thuần khiến của nó so với tinh huyết Long Phượng mà hắn luyện hóa từ tinh huyết Ma Viên không chỉ cao hơn vài lần.

Mục Trần dần chìm xuống đáy ao, gần như chịu đựng toàn bộ sức nặng của cả Long Phượng Trì, áp lực cực lớn làm cho da hắn nứt ra.

Nếu chưa từng tu luyện Ngụy Long thể, có lẽ lúc này hắn đã da tróc thịt bong.

Áp lực càng ngày càng tăng, Mục Trần vươn tay ra, múa may kết ấn, lực hút bắt đầu từ cơ thể toát ra.

"Vù vù."

Xoáy nước hình thành ở đáy ao, những dòng nước kim sắc gào thét quanh người, từng giọt chất lỏng màu ám kim ngưng tụ, chảy vào da Mục Trần.

Những giọt nước ám kim chạm vào da hắn, lập tức chui vào, làm cho cả người hắn sáng lên cùng với tiếng long ngâm phượng hót.

Làn da cũng xuất hiện hoa văn long phượng, nhưng khi hiện ra, chúng liền bắt đầu cắn nuốt lẫn nhau, dáng vẻ cứ như khi nào nuốt trọn đối phương mới ngừng lại.

- Quả nhiên lại bắt đầu đối chọi.

Mục Trần nhận rõ tình hình, hít một hơi, kim quang bộc phát, Long Phượng Kim Giáp liền hiện ra trên người.

Kim giáp xuất hiện, trên ngực Mục Trần một long ảnh kim sắc ẩn hiện, sau lưng phượng ảnh cũng xòe cánh.

Long Phượng ảnh hiện ra, Long Phượng Trì như có chuyển động, dòng nước kim sắc phân ra làm hai, chảy về trước sau không ngừng đổ vào Long Phượng ảnh.

Long Phượng gầm thét, hóa thành hai tia kim quang bắn ra, dung hợp trên đầu Mục Trần, nối với nhau tạo thành một vòng Long Phượng thần luân.

Hai dòng nước kim sắc tách ra lao đến, chảy vào Long Phượng thần luân, kim quang ngập tràn chói mắt.

Nhưng dù chói cỡ nào Mục Trần cũng căng mắt chăm chú nhìn không rời Long Phượng thần luân.

Càng nhiều tinh huyết Long Phượng đổ vào, bên dưới thần luân mơ hồ có kim quang lấp lánh.

Một lát sau kim quang ở vị trí đó chói sáng cực điểm, hai mắt Mục Trần trợn trừng, vì hắn nhìn thấy giọt máu ám kim sắc vừa thành hình.

Bên trong giọt máu, có thể nhìn thấy Chân Long Chân Phượng thu nhỏ đang vần vũ hòa minh, dao động khó hiểu không thể hình dung từ đó tản ra.

Mục Trần hít hà một hơi. Giọt máu này ngưng tụ đồng thời năng lượng Chân Long và Chân Phượng, quả nhiên Long Phượng Kim Giáp có năng lực thần kỳ!

Giọt máu ám kim sắc rung động, rơi xuống phía dưới, rớt vào giữa trán hắn, rồi nhanh chóng thấm vào.

Một tiếng nổ rền vang trong trí não, tiếng long ngâm phượng hót vang vọng từ xa xưa nổi lên!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 791: Long Phượng Thể

Tiếng long ngâm phượng hót lảnh lót như vọng lại từ thời viễn cổ, xuyên qua thời không, tụ lại trong não Mục Trần, bỗng dưng hắn cảm thấy máu huyết sục sôi.

Kim quang chói sáng từ giữa trán lan ra, nháy mắt đã lan khắp mọi ngõ ngách trong cơ thể Mục Trần. Kim quang khi xâm nhập vào máu thịt, một cảm giác nóng phỏng hầm hập bốc lên.

Nóng bỏng đến mức mặt mày Mục Trần nhăn nhó méo mó, run rẩy không ngừng, dưới da máu rỉ ra.

Một giọt tinh huyết Long Phượng mà bá đạo trên từng hạt gạo, cứ như nó muốn đốt cháy sạch sẽ máu thịt trong người.

Cái tình trạng này Mục Trần đương nhiên không thích chút nào, cái hắn cần là dung hợp tinh huyết, chứ không phải để cho tinh huyết thui hắn thành than, nếu cứ để giọt tinh huyết này phản khách vi chủ, thì hắn chẳng biết sẽ ra cái dạng gì.

- Vào người của ta mà còn ngang ngược, còn không mau ngoan ngoãn nghe lời!

Mục Trần nghiến răng gồng mình, linh lực vận chuyển tối đa, giảm tốc độ sôi sục của máu huyết bản thân.

Lúc này không thể nào dừng lại, dù cho tinh huyết Long Phượng bá đạo thế nào, hắn cũng không để nó đốt sạch cơ thể của mình.

Hào quang kim sắc thấm vào máu thịt, làm cho nó như được dát vàng, nhưng Mục Trần lúc này đã bắt đầu phản công, áp chế hào quang kim sắc nọ.

Hai bên giằng co trong máu thịt, mỗi tấc thịt giọt máu đều có sự rung động lớn, đau đốn dữ dội làm Mục Trần gào rú thê lương. Đau nhức loại này cứ như lột da xẻ thịt, khó ai mà chịu nổi.

Nhưng đến lúc này hắn đã không còn đường lui.

Muốn luyện ra Long Phượng thể, hắn nhiên phải trả giá lớn.

Lúc này nếu người khác nhìn thân thể Mục Trần, sẽ thấy làn da hắn có hai màu đỏ máu và hoàng kim. Hai màu sắc tiếp xúc với nhau, cứ như đang bào mòn lẫn nhau, gương mặt Mục Trần nhăn nhó như con khỉ gió.

Cũng may tinh huyết Long Phượng dù bá đạo nhưng cũng chỉ có 1 giọt, nên đau khổ hồi lâu, kim quang cũng biến mất. Chính lúc Mục Trần vừa định thở phào, thì trên đỉnh đầu của hắn, dưới Long Phượng thần luân lại lần nữa có một giọt tinh huyết Long Phượng xuất hiện, rơi xuống giữa trán.

- Chết mẹ...

Mục Trần chỉ kịp rủa một câu, thi lập tức phải trở lại trạng thái chiến đấu kịch liệt trong cơ thể. Hắn lúc này chỉ đành tập trung để khống chế cục diện phức tạp này.

Thời gian tiếp theo, Mục Trần được tận hưởng đầy đủ cảm giác chết đi sống lại, máu thịt như bị cắt ra mấy trăm phần, mỗi lần cứ như bị con dao mổ thịt xâu xé từng bộ phận.

Hắn cũng không biết tình trạng của mình kéo dài trong bao lâu, chỉ biết đến một lúc nọ hoàn toàn mất đi cảm giác, chỉ còn ý niệm cố gắng trụ vững tinh thần, để bản thân không bị xóa sổ tư duy.

Đang trong lúc ý thức mơ hồ, hắn cũng không biết trong cơ thể mình bất chợt xuất hiện một tia máu ám kim sắc. Tia máu đó lan ra trong cơ bắp, cốt cách, chậm rãi nhúc nhích, mang theo sinh mệnh lực khủng bố.

Làn da bên ngoài của hắn cũng có hào quang ám kim, dường như có những chiếc vảy ám kim đang mọc lên.

Cả người như đang phát sinh biến hóa nnghiêng trời lệch đất.

Bên trong Long Phượng Trì, nước ao kim sắc giảm đi trông thấy, hào quang sáng chói cũng mờ đi nhiều, hắn nhiên bởi vì năng lượng tinh huyết Long Phượng chứa đựng trong đó đã bị Mục Trần hấp thu quá nhiều.

Thải Tiêu đứng bên trên Long Phượng Trì nhìn xuống, thấy mặt nước không ngừng hạ thấp, ngay cả thân ảnh Mục Trần ngồi dưới đáy ao cũng mơ hồ thấy được.

Nhưng xem ra Mục Trần tu luyện vẫn chưa xong.

- Coi bộ tinh huyết trong cái Long Phượng Trì này cũng không đủ để luyện ra được Long Phượng thể.

Thải Tiêu trầm ngâm nhẩm tính, bất ngờ lật tay lấy ra quả Long Phượng, kim quang sáng chói như mặt trời nhỏ, năng lượng thập túc.

Tu luyện Long Phượng thể cần có tinh huyết Long Phượng, nhưng xem ra nhiều hơn số lượng Thải Tiêu dự kiến. Nếu cứ để như vậy, thì lần tu luyện này của Mục Trần vẫn không đạt được độ hoàn mỹ nhất, một khi tinh huyết Long Phượng cạn kiệt, tu luyện sẽ ngừng lại, mất đi cơ hội này chẳng biết lần sau là lúc nào và có thể đạt được như vậy nữa hay không.

Do vậy lúc này Thải Tiêu quyết đoán dùng một khỏa Long Phượng quả.

- Haiz, thật tiện cho tên này mà.

Thải Tiêu thở dài nhìn xuống, hếch môi nũng nịu, rồi ném Long Phượng quả thẳng vào Long Phượng thần luân trên đầu Mục Trần.

Long Phượng quả vừa lọt vào, lập tức có kim quang mãnh liệt bắn ra, một cột sáng kim sắc trăm trượng bắn thẳng lên trời, phạm vi nghìn dặm cũng có thể thấy rõ ràng.

Trong cột sáng đó còn vang lên tiếng long ngâm phượng hót cổ xưa vang vọng, thậm chí còn có ảnh Chân Long Chân Phượng vần vũ giữa trời.

Dưới chân cột sáng, Mục Trần vẫn yên lặng ngồi đó, tinh huyết Long Phượng màu ám kim chảy xuôi như dòng suối nhỏ lượn lờ quanh người hắn.

Tinh huyết Long Phượng chạm vào da thịt, như đốt cháy da thịt hắn, phát ra những tiếng xèo xèo, cứ như thể tinh huyết Long Phượng không phải máu đơn thuần, mà là dung nham đủ sức hòa tan kim thiết.

Mục Trần bị tinh huyết Long Phượng nung cháy nên run rẩy không ngừng, gầm gừ thống khổ, hai đấm nện điên cuồng xuống mặt đất (?), đánh nứt cả đáy ao.

Thải Tiêu chăm chú nhìn hắn, bàn tay cũng nắm lại, sẵn sàng bất cứ lúc nào cũng có thể cưỡng ép lôi hắn ro khỏi trạng thái tu luyện thất thường này.

Tình hình hiện tại nếu Mục Trần không kiên trì nổi, thì có thể lắm cả người hắn sẽ bị tinh huyết Long Phượng nung tan chảy

Cả hai đều đánh giá thấp sự bá đạo của tinh huyết Long Phượng.

- Cố lên nào..

Thải Tiêu lẩm bẩm, nếu như lỗ mãng kéo hắn ra khỏi trạng thái tu luyện thì thật uổng phí công sức từ đầu đến giờ, lại mất không một khỏa Long Phượng quả.

Hạ sách này nếu không đến lúc vạn bất đắc dĩ, tuyệt không thể dùng.

Cột sáng kim sắc bắn lên trời, kim quang chói mắt suốt mấy canh giờ vẫn không hề giảm đi, chỉ có tiếng ầm ầm nện xuống đất thì dần an tĩnh lại, sự run rẩy kịch liệt của Mục Trần cũng thôi không còn nữa.

Thải Tiêu thấy Mục Trần không có động tĩnh gì, nhất thời biến sắc, nàng không cảm nhận được hơi thở của Mục Trần nữa, dường như đã rất yếu.

- Thất bại?

Thải Tiêu nghiến răng, lắc mình một cái đã xuống tới đáy ao, bàn tay ngọc ngà định chụp vào vai Mục Trần lôi hắn lên.

- Không... không cần....

Thình lình một tiếng rên khe khẽ làm cho nàng khựng lại.

Nàng chăm chú nhìn vào cột sáng, cuối cùng đành rụt tay lại. Mục Trần kiên trì cũng vượt ngoài dự liệu của nàng.

Kim quang vẫn sáng chói, nhưng theo thời gian cũng dần yếu bớt, cột sáng trăm trượng dần thu nhỏ lại, sau đó tan mất.

Cột sáng biến mất, tình trạng đáy ao trở nên rõ ràng, Thải Tiêu nhìn thấy bóng người bọc trong một lớp tinh thể kim sắc, cứ như con ruồi muỗi nào đó bị kẹt trong hổ phách, gương mặt nhăn nhó cứng ngắc, sinh cơ hầu như không nhận thấy.

Thải Tiêu chăm chú nhìn hắn, nàng không hề phát giác hơi thở nào của Mục Trần, nên cũng không biết tình huống này là thất bại hay đã thành công.

"Rốp!"

Thình lình, lớp tinh thể nứt ra một vệt nhỏ, sau đó nhanh chóng lan khắp tinh thể.

Đôi mắt nhắm chặt của Mục Trần cũng run lên, chớp chớp chậm rãi mở ra.

"Ầm!"

Kim quang chói mắt bắn ra mãnh liệt cùng tiếng nổ lớn, tinh thể kim sắc văng miểng tứ tung, sau đó bốc hơi.

Một thân ảnh phóng lên trời, ngửa mặt gầm thét, như tiếng long ngâm phượng hót rung động. Sau lưng hắn, ảnh long phượng ẩn hiện, áp lực khủng bố tràn ngập thiên địa.

Bóng người hoàng kim đứng giữa trời, Long Phượng hòa minh, như thần linh giáng phàm, bá khí tuyệt luân.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 792: Tám Tòa Long Phượng Trì - Đại Chúa Tể

Kim quang rực rỡ tràn ngập bầu trời, ngay cả mây trời cũng bị nhuộm vàng một màu, khí thế hùng hậu.

Trên bầu trời, bóng người hoàng kim sừng sững hiên ngang, kim quang từ cơ thể hắn tỏa ra, Long Phượng ảnh múa lượn mang theo tiếng long ngâm phượng hót kinh thiên động địa, sau đó chui vào cơ thể hắn biến mất.

Mục Trần cúi xuống nhìn hai nắm đấm, sức mạnh cơ thể như đang gào thét trong nắm đấm cương mãnh, cảm nhận sức mạnh hung bạo đến cực độ một khi bạo phát sẽ long trời lở đất.

Sức mạnh cơ thể cường đại thế này trước nay hắn chưa bao giờ trải qua, ngay cả cửu văn lôi thể cũng không thể so sánh được, khoảng cách chênh lệch như trời cao với vực thẳm, đồng thời còn mang cho hắn sinh mệnh lực chưa từng có.

Khổ ải trải qua khi trước quả thật đáng giá.

Mục Trần nhếch miệng cười, lắc mình hạ cánh xuống cạnh bờ Long Phượng Trì, vẻ mặt chân thành ngắm nhìn Thải Tiêu:

- Đa tạ.

Dù hắn ở trong trạng thái tu luyện, nhưng vẫn nhận ra được năng lượng tinh huyết Long Phượng bỗng nhiên trở nên hùng hậu bất chợt, dễ dàng đoán ra đó không phải do Long Phượng Trì có biến động, mà chính là nguồn năng lượng quý hiếm vô cùng của Long Phượng Quả.

Nếu không có quả cây đó dùng đúng lúc, thì lần tu luyện này của hắn sẽ phải ngừng lại, Long Phượng Thể không cách nào tu luyện ra được, còn lãng phí Long Phượng Trì siêu cấp, có thể nói tổn thất rất lớn.

Do vậy hắn càng thêm cảm kích Thải Tiêu. Hai người hợp tác với nhau mà từ đầu đến giờ xem ra chỉ có hắn được lợi.

Thải Tiêu tỏ ra quảng đại, nhìn khắp người hắn đánh giá, đưa tay nhéo da thịt Mục Trần, cười tủm tỉm:

- Không hổ là Long Phượng Thể, cũng coi được.

Nàng có kiến thức rộng rãi, nhãn lực cao minh, đương nhiên thấy được sinh mệnh lực cực lớn của hắn. Với sinh mệnh lực cao như thế này, nếu không bị thương ở mức độ hủy diệt, thì hắn cũng có thể nhanh chóng hồi phục.

Mục Trần gật đầu cảm thán, Long Phượng Thể* mạnh mẽ thế này làm hắn rất thích thú, nếu hiện tại chạm trán Liễu Viêm lần nữa, thì thắng bại sẽ rõ ràng.

Thực lực Chí Tôn tam phẩm, cộng thêm Đại Nhật Bất Diệt thân và Long Phượng Thể, dưới Chí Tôn ngũ phẩm hắn nghĩ rằng hiếm có ai tay bo nổi với hắn.

- Sức mạnh của ngươi xem ra cũng khá.

Thải Tiêu khen một tiếng. Lần tu luyện này nếu là người khác, dù có thêm Long Phượng Quả cũng không thể nào luyện ra được Long Phượng Thể, vì nàng thấy thể chất này cực kỳ bá đạo, người có tố chất thân thể không đủ khỏe thì không thể nào chịu nổi năng lượng tinh huyết Long Phượng truyền thừa, khi đó không chỉ máu thịt của mình bị đốt cháy, mà cả cơ thể cũng sẽ bị hủy hoại.

Mục Trần mỉm cười, hắn luyện Lôi Thần Thể đến lúc này đã không còn là thủ pháp cao siêu gì nữa, nhưng nó có cái hay là rèn luyện thân

thể cả trong cả ngoài, để cho cơ thể cường tráng khỏe mạnh khó tin, tạo khí lực cơ thể tốt, làm nền tảng tuyệt vời cho những công pháp luyện thể sau này.

- Nhưng dù ngươi đã luyện được Long Phượng Thể, chỉ với những kỹ năng tầm thường thì không thể nào thi triển hết uy lực của nó.

Thải Tiêu chợt trầm ngâm lên tiếng.

- Hả?

Mục Trần ngẩn ngơ ngạc nhiên.

- Dù gì ngươi cũng là người, đâu biết tiềm năng của Long Phượng Thể lớn thế nào. Nếu muốn tu luyện nó đến cực hạn, ngươi phải dựa vào phương pháp tu luyện Chân Long Chân Phượng.

Thải Tiêu nói.

- Tu luyện Chân Long Chân Phượng?

Mục Trần nhíu mày. Chân Long và Chân Phượng là hai sinh vật đỉnh cấp đứng đầu Long tộc cũng như Phượng tộc. Tu luyện pháp của họ đương nhiên là bảo vật trấn tộc, có thể xem như cấm vật. Nghĩ một chút, bất kỳ thế lực nào trên Đại Thiên thế giới cũng muốn có nó, nhưng rõ ràng chẳng ai đủ can đảm xông pha chém giết cướp đoạt nó cả.

- Cần gì phải chém giết, Long Phượng Thiên này không phải có rồi sao?

Thải Tiêu trừng mắt mắng Mục Trần.

Mục Trần hiểu ra:

- Ngươi nói đến truyền thừa của Chân Long Chân Phượng?

Bất chợt hắn trề môi. Long Phượng Thiên có đã bao nhiêu năm, nhưng chưa hề có ai nhìn thấy hay nhận được truyền thừa Chân Long

Chân Phượng, hiển nhiên không đơn giản gì.

Hắn có tự tin cũng không mạnh miệng tuyên bố sẽ chiếm được truyền thừa. Chưa nói đến đám thiên tài quái tài tham gia Long Phượng Thiên cũng nhắm vào đó. Nào là Phương Nghị, U Minh hoàng tử, Tô Bích Nguyệt này nọ, nói không chừng có đủ năng lực giao đấu với Thải Tiêu, muốn tỏa sáng trước mặt họ thì nói dễ hơn làm.

- Sao chứ, sợ à?

Thải Tiêu mỉa mai.

- Cũng không đến nỗi là sợ, có điều không dễ ăn.

Mục Trần nhe răng cười, nhìn lên trời cao xa xăm, bất chợt chiến ý bừng lên trong mắt như ngọn lửa hừng hực.

- Nhưng mà... ta cũng rất muốn thử xem một phen, giữa những anh tài lãng tử hào hoa mưa gió Bắc giới này, có kẻ nào để ta phải sợ.

Thải Tiêu nhìn ánh mắt hắn, nàng thấy được dã tâm của hắn, sự truy cầu con đường tối cường, một cách kiên định vô cùng.

Điều này thậm chí khiến nàng bất giác tin tưởng rằng, không lâu nữa, tên thiếu niên này thật sự có thể đứng trên đỉnh thiên địa, nhìn xuống thế gian.

- Đi nào, có tán phét hay không thì lên Long Phượng Đài ắt sẽ rõ ràng ngay thôi"

Thải Tiêu bần thần một lát rồi nhoẻn miệng cười, lẩm bẩm:

- Hắn thật thú vị.

Long Phượng Quả và Long Phượng Trì đều đã dùng sạch sẽ, cả hai không ai dừng lại, điều chỉnh trạng thái một chút liền khởi hành ngay.

Tính thời gian, họ vào Long Phượng Thiên cũng đã hơn một ngày, có điều Long Phượng Thiên không có ngày đêm, nên cũng không dễ nhận biết thời gian.

Một ngày cũng không tính là ngắn, theo hắn suy đoán, 5 vị trí Long Phượng Trì e rằng đã tranh nhau hết sạch, chỉ không biết 4 cái Long Phượng Trì kia là mấy đại ca nào cướp được?

Long Phượng Trì đã tranh giành hết, lúc này không ít cường giả thiên tài cũng sẽ hướng về Long Phượng Đài, đó chính là nơi mà người ta đồn rằng có truyền thừa Long Phượng.

Mục tiêu của Mục Trần dĩ nhiên cũng là nơi đó.

Hành trình tiếp theo cả hai chẳng chút dừng lại hay nghỉ ngơi, mở tốc độ tối đa vượt trùng trùng núi non, chỉ 2-3 canh giờ đã rời khỏi nơi hẻo lánh này.

Dọc đường Mục Trần nhìn thấy không ít cường giả kết lại thành những tổ đội lớn. Bọn người này không đi tranh giành Long Phượng Trì, mà chuyên núp lùm rồi chặn cướp những cường giả lẻ tẻ đi lạc.

Dù sao ở Long Phượng Thiên cũng chỉ có vài ba người đủ tư cách tranh đoạt Long Phượng Trì, mà không gian này lại có không ít kỳ trân dị bảo, thảo dược linh chi, đây cũng chính là mục tiêu của phần lớn những người tham gia Long Phượng Thiên.

Đám tổ đội kia cũng nhận ra cảm ứng được hai người, nên cũng giở trò chặn đường cướp bóc, kết quả là tự rước họa vào thân. Cũng nhờ đó, Mục Trần có cơ hội moi được khá nhiều thông tin về tình hình Long Phượng Thiên hiện tại.

Những tin tức đó, Mục Trần nghe xong liền thất kinh.

Long Phượng Thiên lần này, tính cả Long Phượng Trì bị hắn cướp lúc đầu, có cả thảy đến 8 vị trí có Long Phượng Trì!

Thông tin ban đầu chỉ thăm dò được 5 vị trí, vậy là trong một ngày qua lại có đến 3 vị trí mà đám may mắn nào đó phát hiện được Long Phượng Trì!

Người cướp được Long Phượng Trì cũng làm hắn kinh ngạc. Chi tiết hắn cướp được một, Vạn Thánh sơn Tô Bích Nguyệt và Yêu Môn Hồng Ngư, còn có Cự Tích linh tộc Đinh Tuyên mỗi người cũng cướp được một.

4 cái còn lại, tên U Minh hoàng tử chiếm hết hai. Gã Phương Nghị cướp Long Phượng quả của Thải Tiêu vậy mà cũng lẹ chân cướp được một, cái cuối cùng thuộc về Liễu Viêm.

- Bọn người kia cũng thật là lợi hại, vậy là họ cũng đã luyện ra được Ngụy Long thể hoặc Ngụy Phượng Thể, chẳng biết được mấy văn.

Phân tích thông tin, hắn cảm thán một hồi, đám thiên tài tham gia Long Phượng Thiên đúng là thiên chi kiêu tử.

- Bọn người kia thì có lẽ Phương Nghị và U Minh hoàng tử khó giải quyết nhất.

Thải Tiêu cũng nói.

Mục Trần gật gù. Phương Nghị dù chỉ cướp được một Long Phượng Trì, nhưng hắn còn có Long Phượng Quả tuy còn non, nhưng nếu luyện hóa thành công thì tinh huyết Long Phượng nhận được cũng hơn hắn một cái Long Phượng Trì. U Minh hoàng tử thì thậm chí cướp được 2 cái, Ngụy Long thể cũng sẽ không yếu.

- Long Phượng Đài xem ra sẽ náo nhiệt lắm đây.

Thải Tiêu hứng chí cười nói:

- Long Phượng Thiên cũng có không ít dị vật hiếm lạ, nếu ai đó có được cơ duyên lớn ắt cũng kiếm được không ít thứ chưa đựng tinh huyết

Long Phượng, khả năng họ cũng luyện ra được Ngụy Long thể, Ngụy Phượng Thể. Những kẻ đó cũng sẽ có tư cách trèo lên Long Phượng Đài.

Mục Trần gật đầu, hít một hơi rồi nhìn xa xăm, hắn như nhìn thấy một thạch đài cổ kính nguy nga.

Tất cả thiên chi kiêu tử Long Phượng Thiên này cuối cùng sẽ hội tụ ở đó, phân ra thắng bại.

Chiến trường này thật khiến người ta chiến ý ngút cao, nhiệt huyết sôi trào.

Nhưng cho dù thế nào, thì bất kể Ngụy Long thể hay Ngụy Phượng Thể, rồi cũng sẽ phải khuất phục dưới chân Long Phượng Thể chân chính.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 793: Cường Giả Tụ Hội - Đại Chúa Tể

Long Phượng vực, chính là vùng đất trung tâm của Long Phượng Thiên, là khu vực trọng yếu nhất, vì Long Phượng Đài được đồn rằng có truyền thừa Long Phượng tọa lạc nơi này.

Khu vực này hoàn toàn không giống những nơi khác, không hề có những bầy dị thú bay nhảy hàng đàn, vì nơi này chính thị là địa điểm năm xưa Chân Long Chân Phượng cùng nhau vẫn lạc.

Uy áp còn tồn tại hàng vạn năm cho đến ngày nay, những dị thú dù có hấp thu tinh huyết Long Phượng cũng chẳng dám mò tới gần.

Do vậy khu vực này thường xuyên ở trong trạng thái tĩnh mịch yên ắng, ngay cả gió thổi cỏ lay cũng có thể nghe được rõ ràng, giống như một vùng đất chết.

Nhưng vẻ tĩnh mịch thường ngày đó hôm nay đã không còn nữa, nơi này đã trở nên cực kỳ huyên náo và nhộn nhịp, vô số người tứ phương tám hương đổ về cả đoàn như trẩy hội, khắp trên trời lẫn dưới đất.

Đó hẳn nhiên chính là vô số cường giả hướng tới Long Phượng Đài. Họ lăn lộn trong Long Phượng Thiên này nguy hiểm trùng trùng nhưng cũng có thu hoạch lớn, hôm nay tất cả đều hướng về đây rõ ràng để xem tranh đoạt kinh thiên động địa vậy.

Thời gian dần trôi, số lượng cường giả hội tụ càng tăng chóng mặt, tiếng huyên náo chợ búa vang lên tận trời cao, ngay cả tầng mây dường như cũng bị âm thanh chấn tan đi.

Phía xa xa nơi chân trời, đột nhiên có một luồng dao động linh lực cường hãn tỏa ra thu hút sự chú ý và vẻ mặt kinh ngạc của nhiều người. Kẻ đó có tốc độ cực cao, chớp mắt xuyên qua bầu trời, rồi hạ xuống một đỉnh núi đơn.

"Đùng!"

Hắn xuất hiện khá ồn ào, chân giẫm lên đỉnh núi làm cả tòa núi nứt ra, chỉ chớp mắt đã khiến chân núi lên đỉnh núi lung lay sắp đổ.

Hào quang tan đi, lộ ra một thân ảnh cực cao lớn chừng 5-6 trượng, trên người mặc trọng giáp, tay xách búa to, khí thế dũng mãnh, như một tên to con hoang dã uy phong vô cùng.

- Đó là Đinh Tuyên của* Cự Linh Tộc!

Người này lộ diện, lập tức có kẻ nhận ra. Hắn nhiên hắn không phải hạng vô danh, cũng là nhân vật tiếng tăm ở Bắc giới.

- Có lời đồn Đinh Tuyên cũng lấy được một Long Phượng Trì, luyện thành Ngụy Long thể. Cự Linh Tộc vốn là chuyên gia cận chiến, hắn lại được phụ thể như vậy chẳng khác nào hổ thêm cánh, xem ra thứ hạng của hắn ở Long Phượng Lục lúc này sẽ tăng thêm rồi.

Đột nhiên từ nơi xa xăm lại vang lên những tiếng xé gió mang theo linh lực chấn động kinh hồn.

Hai tia sáng trước sau bắn tới, xoắn vào nhau, ầm ầm va chạm.

Kình lực chấn tung, hai bóng người dội người ra, rồi mỗi người hạ xuống một đỉnh núi khác nhau.

- Hi hi, Tô tỷ tỷ đúng là thực lực tinh tiến không ít, khiến tiểu muôi đây hâm mộ không thôi.

Một giọng cười yêu mị vang lên, rõ ràng là cô nàng xinh đẹp Hồng Ngư trong bộ váy đỏ, vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành của nàng làm

cho nhiều kẻ ở đây phải thẫn thờ đăm chiêu.

- Hồng Ngư muội muội cũng đâu có tệ, Yêu Thần quyết có lẽ cũng luyện đến đại thành rồi nhỉ?

Đỉnh núi bên kia, cô gái trong trang phục trắng toát với dung nhan tuyệt sắc cùng khí chất thánh khiết cũng hiện ra rõ ràng, chính là Tô Bích Nguyệt của Vạn Thánh sơn.

Hai đại mỹ nhân lộ diện, lập tức mọi sự chú ý trong vùng đều hướng về 2 cô nàng này. Hai người không phải có thực lực mạnh nhất Bắc giới trẻ, nhưng vẻ xinh đẹp thì vô song khỏi phải bàn, do đó sức hút của hai nàng thậm chí còn cao hơn đệ nhất Long Phượng Lục Phương Nghị.

- Ta chẳng biết Ngụy Phượng thể của Tô tỷ tỷ đã luyện thành hay chưa vậy.

Hồng Ngư cười khúc khích quyến rũ, làm cho tà hỏa trong lòng mấy con dê cụ dưới kia cháy tán loạn.

Tô Bích Nguyệt chẳng trả lời thẳng:

- Hồng Ngư muội muội nếu muốn thì cứ việc ra tay thử xem...

- Ta cũng muốn lắm đó, chỉ có điều động thủ bây giờ chỉ tạo lợi thế cho kẻ khác. Ta thì không có gì, chỉ e ngại cái danh "thánh nữ bất bại" bị ô uế mà thôi.

Hồng Ngư cười tủm tỉm xỉa xói.

Hai nương tử kiều diễm hẳn nhiên chẳng ai vừa lòng ai, dù ngoài miệng thì tỷ muội nghe có vẻ thân thiết, nhưng dao găm luôn thủ sẵn sau lưng.

Tô Bích Nguyệt chỉ lắc đầu, có dây dưa với cô nàng này cũng chẳng ích gì, quét mắt quan sát chung quanh, hơi chú ý Đinh Tuyên một chút.

Sau khi Hồng Ngư và Tô Bích Nguyệt xuất hiện, khu vực này lại càng thêm náo nhiệt. Thời gian sau đó cũng có không ít cường giả mạnh mẽ nổi bật xuất hiện, thân thể tỏa ra uy áp của tinh huyết Chân Long Chân Phượng.

Hẳn nhiên họ là những người may mắn chiếm được những dị vật bảo dược mang tinh huyết Long Phượng, nên hoàn toàn có tư cách đăng đỉnh Long Phượng Đài.

Trong số họ, Liễu Viêm là kẻ làm người ta chú ý nhất, nhưng khi hắn đến, chỉ chọn một ngọn núi trống vắng hạ xuống, tỏa ra sát khí hung ác gào thét, làm bao kẻ lân la định lại gần sợ hãi rút lui.

Hành động này của hắn làm không ít người xì xào bàn tán.

- Có người nói Liễu Viêm lần đó tranh một Long Phượng Trì, bị thua Mục Trần của Đại La Thiên vực...

- Mục Trần? Chẳng lẽ là gã tiểu tử thực lực đó chẳng qua chỉ là Chí Tôn tam phẩm?

- Chính là hắn, ngươi chớ có nghĩ thực lực của hắn gói gọn trong Chí Tôn tam phẩm. Lần đó Mục Trần vs Liễu Viêm ta cũng chứng kiến, tuyệt đối không tầm thường. Thậm chí Liễu Viêm thi triển Chí Tôn thần thông cũng không áp đảo được.

- Quả nhiên xem hổ không chỉ nhìn lông được, khó trách năm nay Đại La Thiên vực phái hắn đi.

Nghe được những tiếng bàn tán nọ vang lên khắp trời, mặt mày Liễu Viêm càng khó coi hơn, sát khí cũng dữ tợn hơn.

Tô Bích Nguyệt và Hồng Ngư cũng cảm thấy khó chịu liếc sang Liễu Viêm. Hai người đương nhiên có nghe về thông tin này, lúc đầu cũng cảm thấy khó tin, dẫu sao tiếng tăm Liễu Viêm thuộc hàng top đầu, so

với Mục Trần hầu như vô danh, nếu như ngạnh đấu kết quả gần như khỏi nói cũng biết.

Nhưng thực tế lại hoàn toàn trái ngược, Liễu Viêm vốn dĩ tất thắng, vậy mà tranh Long Phượng Trì vẫn thất bại...

- Mục Trần lại lợi hại như vậy sao

Hai cô nàng không hẹn mà cùng nghĩ như nhau. Hôm trước ở Long Phượng Các hắn cũng chỉ thể hiện đáng kinh ngạc, chứ đâu nghĩ thực lực Chí Tôn tam phẩm không chỉ có dũng khí mà còn đủ sức mạnh đối địch.

Hồng Ngư và Tô Bích Nguyệt đang đăm chiêu, đột nhiên giật mình kinh giác nhìn ra hai ngọn núi đằng xa, không gian đang biến dạng.

Hai bóng người xuất hiện đột ngột, không hề báo trước, lặng lẽ mà đến một cách quỷ dị làm cho những cường giả kinh ngạc phát hiện ra thoáng rùng mình.

- Đó là..

Nhiều kẻ nheo mắt nhìn cho rõ, rồi ai nấy lè lưỡi biến sắc, rõ ràng rất kiêng dè.

- Chính là U Minh hoàng tử và Phương Nghị!

- Họ cũng đã đến!

So với hai đại cường giả này, đám "cường giả" khác chẳng qua chỉ là cóc nhái.

Hai người bị vô số kẻ khác chú ý, họ vẫn thản nhiên đứng khoanh tay trên núi, một áo đen một áo trắng trở thành nhân vật đáng chú ý nhất trong thiên địa, bất luận hào quang cường giả nào khác cũng phai nhạt.

Trong Bắc giới trẻ, hai người này chính là bức màn chắn đối với bất kỳ một thiên tài nào, chưa ai vượt qua họ.

Thiên địa vì sự xuất hiện của họ mà trở nên yên ắng một chút, cảm giác như đang chịu áp lực của họ.

Cũng may áp lực đó không kéo dài quá lâu, lát sau có tiếng xé gió gấp gáp vang lên làm người ta tiếp tục chú ý.

Trong hai bóng người vừa xuất hiện, có một người chưa tới mà âm thanh đã ầm ầm hét lên giữa trời quang.

- Bọn chuột bọ trộm cắp, còn dám lộ diện ở đây, khi dễ ta không bắt được ngươi sao?

Cùng với tiếng la hét đó, một ngón tay chỉ tới, tia linh lực bảy màu bắn ra như điện.

Mọi người thất thần nhìn lại mục tiêu của đòn công kích kia, nhất thời kinh hãi ngạc nhiên, vì đó chính là đệ nhất Long Phượng Lục Phương Nghị!

Người tới là thần thánh phương nào, lại hung mãnh đến độ lập tức ra tay tấn công Phương Nghị!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 794: Long Phượng Đài Xuất Hiện - Đại Chúa Tể

"Ầm!"

Trong vẻ chấn động kinh hãi của tất cả mọi người, tia linh lực bảy màu như sét giật lao thẳng tới đỉnh núi Phương Nghị đang đứng.

Công kích bất ngờ đương nhiên làm tất cả chú ý, ngay cả Tô Bích Nguyệt, Hồng Ngư cũng phải kinh ngạc, không biết là ai lại to gan ra tay quyết đoán như vậy.

Người kia là đương kim đệ nhất Long Phượng Lục đó nha!

Tất cả mọi người đang mắt tròn mắt dẹt, đang nghĩ trong đầu lại là một kẻ không tự lượng sức, thì lúc này hắn hành động làm cho người ta bất ngờ, thay vì phất tay cản đòn công kích, hắn lắc mình để lại vô số tàn ảnh, tìm cách tránh né công kích nọ.

Luồng linh lực bảy màu bắn trúng ngọn núi làm nó sụp xuống, đất đá vương vãi, cả tỏa núi bị san thành bình địa.

Giữa trời quang, hai người kia đã dừng lại, hiện rõ trước ánh mắt kinh ngạc của rất nhiều người.

- Đó chính là Mục Trần của Đại La Thiên vực?

- Bọn kia thật to gan, dám chủ động tấn công, muốn chết rồi à?

- Chọc giận Phương Nghị có muốn chết cũng khó nha...

Nhiều kẻ thất thanh, ánh mắt cũng quái dị nhìn Mục Trần. Cướp được một cài Long Phượng Trì trước mũi Liễu Viêm đã khiến hắn tiếng tăm

vang dội, nhưng mà lần này là hắn dám công nhiên đối chọi với Phương Nghị, cái sự tình này sao mà dại dột quá đi mà.

Liễu Viêm cũng rất lợi hại, nhưng so với cái bức tường to lớn Phương Nghị, thì vẫn còn kém một bậc!

Dường như mọi người đã hoàn toàn bỏ qua cô gái xinh đẹp tuyệt sắc bên cạnh Mục Trần.

Mục Trần thấy người ta chú ý tới mình, chỉ nhướng mày mỉm cười, bất giác hắn cảm ứng được một cái nhìn đầy sát khí hướng tới hắn.

Đưa mắt nhìn về phía đó, còn ai khác ngoài Liễu Viêm căm hận hắn đến vậy.

Mục Trần khinh khỉnh nhìn Liễu Viêm, ánh mắt cũng lạnh băng. Trận trước khổ chiến kết quả lưỡng bại câu thương, nhưng hôm nay tái chiến, tin chắc gã kia sẽ bị đánh bại.

Hai người chiến bằng mắt giữa không trung, sát khí tràn ra không gian, hắn nhiên chẳng ai ngại gì mà che giấu địch ý sát cơ trong lòng.

Mục Trần và Liễu Viêm gầm ghè nhau, thì phía bên ngọn núi vừa đổ sụp, bóng người áo trắng lại hiện ra, mái tóc đen của Phương Nghị lất phất thoát tục, ánh mắt nhìn Thải Tiêu, ôm quyền cười nói:

- Vị cô nương này, chuyện trước đó đúng là ta có quá đáng, nhưng mà Long Phượng quả chính là kỳ bảo Long Phượng Thiên, đương nhiên nếu có sẽ dễ dàng luyện ra Chân Long thể hoặc Chân Phượng thể. Ba khỏa Long Phượng quả, ta chỉ cướp được một quả còn non, trong khi hai quả chín lại thuộc về các ngươi.

Mục Trần nghe hắn nói vậy, nhất thời nét mặt sa sầm. Gã này cơ mưu cao thâm, trước mặt tất cả mọi người lại nói ra thông tin về Long Phượng quả, rõ ràng là tạo bất lợi cho hắn.

Đúng như Mục Trần vừa nghĩ, ngay khi Phương Nghị dứt lời, vô số ánh mắt trở nên nóng cháy, những âm thanh xì xào lập tức hướng về hai người.

- Bọn họ có được 2 khỏa Long Phượng quả?

- Cái này là kỳ trân dị bảo giúp người ta luyện ra Chân Long thể hoặc Chân Phượng thể đó a!

Lúc này thậm chí những cường giả như Tô Bích Nguyệt, Hồng Ngư cũng trở nên trừng mắt

Mục Trần nhìn thấy vô số ánh mắt nhằm vào mình, chân mày nhíu chặt, nhìn qua Thải Tiêu lại không thấy nàng biểu lộ gì, ánh mắt hờ hững không rời khỏi Phương Nghị. Nàng không nói gì, chỉ tiến lên một chút, thân hình biến mất.

Ngay lúc đó, Phương Nghị nheo mắt, tay liền kết ấn vỗ tới không gian trước mặt.

- Hư Không Đại Thủ Ấn!

Tiếng quát vang lên, không gian trước mặt biến dạng, mơ hồ tạo thành thủ ấn vô sắc, nhưng sức mạnh đáng sợ tỏa ra làm người ta sợ hãi.

Ngay khi thủ ấn vô sắc xé toang hư không, cô gái xinh xắn hiện ra, ngón tay chỉ tới, điểm vào Hư Không Đại Thủ Ấn.

- Phá!

Thiếu nữ hét to, ngón tay bắn ra một tia sáng trắng, không gian dập dờn vang lên một tiếng "phụp" đơn giản, Hư Không Đại Thủ Ấn đã bị một đòn xuyên thủng.

Chỉ kình xuyên phá Hư Không Đại Thủ Ấn, sau đó vẫn còn lực tiếp tục hướng tới mi tâm Phương Nghị, rồi nhẹ nhàng xuyên qua.

Ngay khi người ta giật mình bất ngờ, thì "Phương Nghị" trở nên mờ ảo, không hề đổ máu, rồi biến mất. Đó chỉ là tàn ảnh.

Cách đó vài trăm trượng, chân thân Phương Nghị cũng hiện ra.

Ngay lúc này, toàn khu vực trở nên an tĩnh vô cùng, ánh mắt mọi người nhìn Mục Trần và Thải Tiêu đã hoàn toàn khác, nhất thời ai nấy trở nên sợ hãi.

Họ đã minh bạch, cô gái đi cạnh Mục Trần không chỉ dung nhan tuyệt sắc, mà thực lực càng kinh hãi đáng sợ hơn!

Ngay cả nhân vật hùng mạnh như Phương Nghị cũng chịu kém vài phần.

Cô gái đó là thần thánh phương nào!

Mọi người run rẩy nhìn nhau, lúc này chẳng ai còn nghĩ đến chuyện cướp báu vật.

Mục Trần thấy vậy thì thở phào, Thải Tiêu thật siêu đẳng, Phương Nghị dùng Long Phượng quả trong tay nàng làm mồi dụ cho bọn người kia đỏ mắt, khiến hai người tứ bề thọ địch, nào dè Thải Tiêu càng ác chiến thi triển thực lực kinh hoàng, lập tức chấn nhiếp đám nhát gan kia ngay.

Trên vài ngọn núi, Hồng Ngư, Tô Bích Nguyệt, Đinh Tuyên này nọ đều đưa ánh mắt quái dị nhìn Thải Tiêu, trong lòng cũng rất chấn động. Không ngờ được cô nàng yếu đuối kia vậy mà có thực lực khủng bố đánh ngang tay Phương Nghị. Giới trẻ Bắc giới từ khi nào lòi ra một thiên tài yêu nghiệt khủng bố bực này?

Thải Tiêu hiên ngang giữa trời, sắc mặt khó chịu nhìn Phương Nghị:

- Hôm nay ngươi có giở trò gì, ta cũng không tha cho ngươi!

Người khác ở đây mà nói như vậy, e rằng mọi người cho hắn bị điên. Thế nhưng thực lực Thải Tiêu siêu cường như thế, mọi người đương nhiên không dám cười nhạo, trong lòng thì chấn kinh. Vốn dĩ ai nấy đều cho rằng Long Phượng Thiên năm nay chắc chắn Phương Nghị hùng mạnh nhất, ai ngờ tự nhiên trên trời rớt xuống cô nàng chẳng chút nào kém cạnh.

Long Phượng Thiên lần này chính thức có thêm một hồi long tranh hổ đấu rồi.

Phương Nghị nghe Thải Tiêu hăm dọa, trừng mắt lên, nhưng chỉ nhẹ nhàng cười nói:

- Không biết cô nương đến từ phương trời nào, trong giới trẻ Bắc giới này có lẽ không tồn tại nhân vật như cô nương.

Thải Tiêu chẳng tỏ ra điều gì, hoàn toàn chẳng quan tâm đến câu hỏi của hắn, lắc mình trở về cạnh Mục Trần.

Phương Nghị thấy vậy cũng đành cười trừ, không hỏi gì nữa, một tay thả xuống bối sau lưng, ánh mắt lóe lên chẳng biết đang nghĩ gì.

Hào khí thiên địa trở nên tĩnh lặng quỷ dị, ai nấy đều rõ ràng những cường giả đỉnh cao đang ngầm so kè, nhưng chắc chắn không chính thức khai chiến ở đây, vì tất cả đều đang đợi Long Phượng đài xuất hiện...

Khi họ lên đến kia Long Phượng đài, đó chính là lúc cuộc chiến kinh thiên sẽ bùng nổ.

Mục Trần cũng cảm nhận được không khí đặc dị này, hắn nhắm mắt yên lặng vận chuyển linh lực, sự yên tĩnh này chẳng qua là khoảng lặng trước cơn giông mà thôi.

Nơi này cường giả tụ tập, Thải Tiêu xinh đẹp mạnh mẽ, Phương Nghị thâm trầm khó lường, còn có U Minh hoàng tử âm lãnh yên lặng như độc xà.

Lại còn thánh nữ bất bại Tô Bích Nguyệt, đệ nhất mỹ nhân Hồng Ngư, Đinh Tuyên của Cự linh tộc, và gã gã trai trẻ đằng đằng sát khí luôn nhìn thẳng vào hắn, Liễu Viêm.

Tất cả đều là nhân vật tuyệt cường, ngoài ra còn có bao nhiêu kẻ thực lực kinh người còn đang ẩn giấu dưới kia mà chẳng ai biết rõ.

Long Phượng đài năm nay sẽ không thiếu những trận chiến thảm thiết.

Hào khí nặng nề, cả nửa canh giờ sau, Mục Trần đột nhiên mở mắt ra. Cùng lúc đó Phương Nghị, U Minh hoàng tử này nọ cũng nhìn lên trời.

Không gian đó chẳng biết từ lúc nào đã bắt đầu biến dạng, mơ hồ toát ra cỗ khí tức cực kỳ cổ xưa.

"Graoooooo!"

Một tiếng long ngâm phượng hót xa xưa vọng lên, vô số người chú ý, một bình đài cổ kính to lớn chậm rãi hiện ra.

Bình đài cô xưa này có hình Chân Long Chân Phượng khổng lồ giao nhau, long phượng hòa minh quấn lấy nhau, tạo thành một chiến đài hoàng kim!

Mọi người lúc này đỏ mắt, Long Phượng đài rốt cục xuất hiện!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 795: Thượng Đài

Chiến đài hoàng kim khổng lồ ầm ầm xuất hiện giữa trời quang, diện tích cực kỳ to lớn, nhìn không thấy đâu là tận cùng.

Phía trên Long Phượng đài bị khuất trong tầng mây, chỉ thấy ánh kim quang lấp lánh, áp lực từ trời cao giáng xuống làm nhiều cường giả hít thở không thông.

Uy áp đó thật sự quá mức cường đại.

Dù uy áp rất lớn nhưng cũng không ngăn được những ánh mắt nóng bỏng hăm hở nhìn lên Long Phượng đài đầy tham lam. Nơi đó trong tin đồn có truyền thừa của Chân Long Chân Phượng, lực hấp dẫn của nó đương nhiên làm cho bất kỳ cường giả Chí Tôn nào cũng cảm thấy điên cuồng.

- Đó là Long Phượng đài?

Mục Trần cũng đang ngẩng nhìn kim đài, hắn nhận thấy máu huyết trong người đang chảy nhanh hơn bao giờ hết, như thôi thúc hắn tiến lên đài để tìm kiếm một thứ cùng nguồn gốc mà thậm chí còn hoàn mỹ hơn.

- Long Phượng đài đã xuất hiện!

Ai đó trong trời đất la lớn, rồi đột ngột vô số những tia sáng từ dưới đất bắn lên trời, hăm hở lao đi lên đài.

Trong số những kẻ đó, có không ít những kẻ không có một chút tinh huyết Long Phượng nào, chẳng hề kiếm được bảo vật để luyện ngụy thể,

nhưng Long Phượng đài đã ở ngay trước mặt, thì đương nhiên cũng phải hên xui thử một lần.

Mục Trần thì yên lặng nhìn xem bọn họ đổ xô lên trời, chẳng hành động gì.

Như một quân cờ domino đã ngã, lập tức những người khác cũng thi nhau đằng không lên trời, thậm chí lúc này nếu ai còn lại dưới đất, sẽ thấy kim quang rực rỡ chói sáng của Long Phượng đài hoàn toàn bị cái bóng khổng lồ của đoàn người che lấp mất.

Tốc độ bọn họ cực nhanh, chớp mắt vài cái đã đến sát Long Phượng đài. Bất chợt khi khoảng cách còn ngàn trượng, nháy mắt đó kim quang từ Long Phượng đài bùng nổ.

"Bùm bùm!"

Kim quang lướt qua, vô số người bị bắn trúng lập tức phun máu, như chim gãy cánh rụng xuống đầy trời.

Không ít người bị bắn mạnh đến mức cắm sâu vào mặt đất bên dưới, tạo thành những cái hố sâu hun hút. Nếu ai có sức chịu đựng tốt hoặc tu luyện thân thể chịu đòn cao, thì xem như còn giữ được mạng, nhưng có lẽ nội tạng cũng bị trọng thương.

Kim quang dọn dẹp một hồi, bầu trời trở nên trống trơn, nhưng không phải tất cả đều bị càn quét hết, trong số đó còn lại một vài người bị kim quang quét qua nhưng vẫn an nhiên bay lên trời. Thân thể họ lờ mờ có thể nhìn thấy Long Phượng quang, hẳn nhiên họ đều luyện được ngụy thể, có một chút tinh huyết Long Phượng.

- Chúng ta cũng lên thôi

Mục Trần thấy vậy, mới nói với Thải Tiêu một tiếng, sau đó dẫn trước bay lên trời, như tia sáng hướng thẳng vè Long Phượng đài.

Cùng lúc đó, ở những ngọn núi kia, Phương Nghị, U Minh hoàng tử, Tô Bích Nguyệt... cũng bắt đầu hành động, chẳng hề chần chừ bay lên Long Phượng đài.

Cả một vùng đất đầy những tiếng rên la đau đớn, đám cường giả tiếc nuối nhìn những nhân vật bất phàm bay lên, chỉ đành than khổ. Họ thật sự không có chút cơ hội mơ tới tư cách đặt chân lên Long Phượng đài, chỉ có một chút an ủi chính là Long Phượng đài kia đương nhiên sẽ có một hồi tranh đấu khốc liệt.

Đó sẽ là tranh đấu cao cấp nhất của giới trẻ Bắc giới!

Mục Trần xông lên gần đến Long Phượng đài, kim quang lập tức bắn tới, uy áp nặng nề phủ xuống người hắn, không khí như ngừng trôi, tạo thành một bức tường vô hình.

Nhưng áp lực đó chỉ khiến hắn cảm thấy chứ không ngăn cản chút nào, kim quang bắn ra từ người hắn, lập tức xóa tan cảm giác bị ngăn trở, giống như cá gặp nước, tốc độ tăng lên, lóe sáng một phát liền xuất hiện trên Long Phượng đài rộng lớn.

Mục Trần đặt chân xuống bình đài, cảm giác lạnh buốt vững chắc, hắn giương mắt nhìn, mặt sàn có vẻ như từ long lân hóa thành, vô kiên bất tồi.

Nhìn lên cao một chút, trên bình đài là một mái vòm hình những đôi cánh lớn trùng trùng xếp cạnh nhau như đang giang ra đón lấy bầu trời. Mỗi tầng cánh kim sắc đều có một bình đài kéo dài lên tận tít trên cao, hút tầm mắt.

Lúc này mọi người lục tục xuất hiện hạ xuống Long Phượng đài, bọn họ ngay khi hiện thân liền tỏ ra phòng bị cảnh giác, không ai đến quá gần với người khác.

Chỉ có Thải Tiêu xuất hiện là đến gần Mục Trần lập tức, ánh mắt lạnh lẽo hắn học luôn chú ý Phương Nghị. Hắn nhiên gã kia đã bị cô nàng đại

tiểu thư căm ghét cực độ.

Phương Nghị hắn nhiên cũng biết Thải Tiêu đang nhắm vào mình, nhưng hắn chẳng quan tâm, chỉ cẩn thận cảnh giác. Thải Tiêu thần bí nên hắn cũng kha kiêng dè, bị nàng nhắm làm mục tiêu cũng rất ư phiền phức.

Long Phượng đài xuất hiện chừng hơn chục người, ai nấy đều có dao động linh lực cường đại, thực lực phần lớn đều là Chí Tôn tứ phẩm!

Những người này chân chính là đại thiên tài Bắc giới.

Mặc dù có người xuất hiện, nhưng Long Phượng đài mênh mông vẫn hoàn toàn yên tĩnh, chẳng ai nói năng gì, nhưng rõ ràng có một làn sóng ngầm đang lan rộng.

Mục Trần vẫn bình tĩnh như thế, nơi này thiên tài tụ hội, mỗi người đều bất phàm, nhưng hắn và Thải Tiêu liên thủ thì cũng chẳng sợ bất kỳ ai trên này.

Vả lại đã tận mắt chứng kiến khả năng của Thải Tiêu, có lẽ cũng không mấy người dại gì lại chủ động ra tay với họ.

Yên tĩnh vẫn tiếp diễn, khoảng chừng vài phút sau, bề mặt long lân dưới chân đột nhiên sáng lên, thình lình hóa thành một mặt kính hoàng kim cực kỳ to lớn.

Tất cả đều đang giẫm lên mặt kính đó.

Bề mặt Hoàng Kim kính có hào quang kim sắc chảy như dòng nước, hội tụ lại dưới chân mỗi người, rồi bất chợt quấn lên giữ chặt đôi chân của họ. Nháy mắt đó, mọi người đều nhận thấy giống như có một dao động dò xét lướt qua.

"Roẹt!"

Bất ngờ cơ thể của họ bắt đầu tỏa sáng, những chùm sáng mạnh yếu khác nhau, đồng thời mang theo những tiếng rồng gầm phượng hót.

- Nó thẩm tra tinh huyết!

Mọi người bắt đầu đoán ra, Long Phượng đài dường như đang dò xét tinh huyết trong cơ thể họ xem ai mạnh ai yếu, rồi không chừng đó chính là tỷ lệ nhận được truyền thừa Long Phượng.

Mọi người tỏ ra rất quan tâm đến hào quang của người khác.

"Ầm"

Một cột sáng kim sắc bất ngờ bắn lên trời, rộng khoảng mười trượng, hào quang rõ ràng vượt xa tất cả.

Mọi người lập tức nhìn qua, Đinh Tuyên với thân hình hùng tráng cười lớn, tiếng cường oai hùng như sấm, tinh huyết Long Phượng mà hắn luyện hóa được khá đặc biệt.

"Ầm!"

Nhưng hắn còn chưa cười xong, một cột sáng khác lại bắn lên trời cùng tiếng long ngâm dữ dội, Liễu Viêm mặt không đổi sắc hờ hững nhìn Mục Trần.

Long Phượng đài không ít cường giả biến sắc, xem ra Liễu Viêm và Đinh Tuyên đều vượt xa bọn họ.

"Grecccccc!"

Hai tiếng phượng hót lảnh lót, Tô Bích Nguyệt và Hồng Ngư cũng có những cột sáng kim quang rực rỡ có thêm hào quang hình cánh phượng giang rộng, độ cường hoành chỉ mạnh hơn chứ không yếu so với Liễu Viêm và Đinh Tuyên.

Hai nàng luyện ra được Ngụy Phượng thể.

Mọi ánh mắt nhìn về phía Phương Nghị và U Minh hoàng tử, kim quang vẫn còn đang hội tụ, sau đó bùng phát cực kỳ kinh người, trọn vẹn cả trăm trượng!

"Ầm!"

Cột sáng bắn lên càng cao hơn, lên đến 200 trượng vừa to vừa bự, làm cho đám thiên tài sắc mặt khó coi.

- Dao động này e rằng hai người đã luyện ra được Chân Long thể.

Có thằng ngu nào đó xen mồm nói phét. Có lẽ năm nay trận chiến tranh cường cuối cùng sẽ do Phương Nghị vs U Minh hoàng tử.

- Không đúng, sao Mục Trần kia còn chưa phát sáng?

Bỗng có người chú ý Mục Trần, vì hiện tại không có kim quang xuất hiện dưới chân hắn, làm cho người ta ngạc nhiên vô cùng, chẳng lẽ hắn không luyện hóa được tinh huyết Long Phượng? Vậy làm sao hắn có thể đặt chân lên đài?

Nhiều người nghi hoặc nhìn hắn, hắn chỉ nhìn vào dòng kim sắc lưu động dưới chân, đang cảm nhận một dao động lan tỏa từ trong cơ thể, đang làm cho máu huyết của mình sục sôi lên.

Nhiệt trong máu không ngừng tăng cao, cuối cùng nó đã nóng hết mức.

Mục Trần ngửa mặt lên nhắm mắt lại, hai tay giang ra.

Một cột sáng mãnh liệt bắn lên trời, tuy chỉ có trăm trượng, nhưng màu sắc lại bí ẩn bất đồng, một màu ám kim kỳ lạ mà tinh túy, mang theo uy áp vô tận.

"Bụp bụp bụp"

Ngay lúc đó, những cột sáng của tất cả mọi người còn lại trên Long Phượng đài bất ngờ tan vỡ, hóa thành vô số những đốm sáng li ti.

Toàn bộ Long Phượng đài chỉ còn cột sáng ám kim của Mục Trần, sừng sững và rực rỡ.

Cảnh tượng cứ như thần tử gặp quân vương, cúi đầu khuất phục, cho thấy sự khác biệt đẳng cấp của những cột sáng hoàng kim và cột sáng ám kim.

Lúc này mọi người cực kỳ chấn động.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 796: Tranh Đoạt Bắt Đầu

Cột sáng ám kim giữa trời quang như xuyên phá tầng mây nặng nề, cả Long Phượng đài bị ánh sáng của nó làm cho chói lóa.

Mọi người kinh ngạc nhìn cột sáng khác thường kia, sắc mặt biến ảo đủ loại.

Họ chẳng hiểu vì sao kết quả tham trắc của Mục Trần lại cho ra cột sáng đặc biệt này, có nghĩa là gì đây? Không lẽ là tinh huyết Long Phượng của hắn hoàn toàn vượt trội hơn tất cả mọi người sao?

Xét theo tình trang trước đó, Phương Nghị và U Minh hoàng tử gần như đã luyện ra Chân Long thể, kết quả cực kỳ khiếp hãi, nhưng ai mà ngờ Mục Trần lại có kết quả còn đáng sợ hơn.

Cái tên này, tinh huyết Long Phượng trong người hắn nhiều đến mức nào? Làm sao hắn có được nhiều tinh huyết như vậy?

Không chỉ làm cho vô số cường giả khiếp sợ, thậm chí ngay cả đám cường giả trên Long Phượng đài cũng nhìn nhau không tưởng tượng được.

Phương Nghị và U Minh hoàng tử đều nhíu mày, ánh mắt đan vào nhau, rồi lập tức nhìn ra chỗ khác.

Tô Bích Nguyệt, Hồng Ngư, Đinh Tuyên thì sắc mặt nghiêm trọng, lúc này đã nhận định Mục Trần là đối thủ nguy hiểm.

Liễu Viêm từ nãy giờ luôn khó chịu thì bây giờ càng thêm khó coi, sát khí càng rõ ràng hơn.

Cột sáng ám kim chiếu rọi vô số con mắt chăm chú, hồi lâu mới yếu đi rồi chui trở lại vào trong người Mục Trần.

Mục Trần chậm rãi mở mắt, thoáng nhìn qua mấy kẻ im lặng trên Long Phượng đài, linh lực lập tức vận chuyển.

Chuyện bại lộ nồng độ tinh huyết Long Phượng trong cơ thể thế này hoan toàn vượt ngoài dự liệu của hắn. Nếu có thể được, hắn cam tâm để cho người ta không biết gì cả, bớt đi sự chú ý, tránh trở thành mục tiêu chung.

Chính vì như thế này, hắn sẽ trở thành người có tỉ lệ cao nhất nhận được Long Phượng truyền thừa.

Do vậy ắt sẽ có khối kẻ ghen ghét, hắn đương nhiên phải cảnh giác đề phòng. Còn nhớ lúc nãy, khi hắn chưa tỏa sáng, mọi ánh mắt lúc đó đều đổ dồn về Phương Nghị và U Minh hoàng tử.

Cũng may hắn còn có Thải Tiêu đi cùng, mới khiến cho đám người kia không có hành động gì ngu xuẩn.

Hào quang tan đi, Long Phượng đài trở lại không khí an tĩnh quỷ dị, cường giả âm thầm quan sát, chưa ai có hành động gì.

Mục Trần ngẩng lên nhìn những bình đài xếp chồng chồng có hình cánh phượng kia, Long Phượng truyền thừa hắn xuất hiện ở nơi cao nhất của Long Phượng đài, nói vậy nhất định phải lên đỉnh.

Người nào lên tới đỉnh trước có thể sẽ là người đầu tiên giành được truyền thừa, nhưng có vẻ nhưng không ai chủ động phá thế giằng co, tránh bị trở thành mục tiêu chung của người khác.

Nhưng hắn biết tình trạng này cũng không kéo dài lâu.

Người phá vỡ thế giằng co, quả xứng là đệ nhất Long Phượng Lục, Phương Nghị bước lên cất tiếc, liếc mắt nhìn Mục Trần và Thải Tiêu:

- Mọi người đã không ai muốn ra tay trước, vậy thì để ta đi trước vậy.

Tài cao thì gan lớn, hắn cũng không ngại kẻ khác ra tay ám toán, chẳng hề quan tâm tới kẻ nào, hắn giậm chân lướt đi trên không, tàn ảnh liên miên.

"Ầm!"

Ngay lúc đó U Minh hoàng tử cũng hóa thành một bóng đen âm u nhanh như điện hướng lên những tầng đá kia.

Hai người hành động làm Long Phượng đài mất thế an tĩnh, linh lực mọi người bùng nổ, thi nhau bay lên.

Mục Trần và Thải Tiêu ra hiệu với nhau, cùng bay lên.

Trong Thiên Địa, vô số ánh mắt nhìn những luồng sáng bắn lên trời, nhất thời hò reo sôi sục, vì họ biết lúc này tranh đấu Long Phượng đài đã triệt để bắt đầu.

Chỉ không biết cuối cùng ai sẽ là người có thể lên tới đỉnh. Bất kể thế nào, Long Phượng Lục Bắc giới sẽ xuất hiện thay đổi không nhỏ.

Mục Trần tăng tốc tối đa, lao đi vun vút lướt qua các tầng bình đài, ngẩng lên phía trên, linh lực truyền âm cho Thải Tiêu:

- Càng lên cao, số Long Phượng đài sẽ càng ít, mà Long Phượng đài là con đường phải đi qua nếu muốn lên đỉnh, cho nên lúc đó chúng ta mỗi người tự chiếm lấy một đài.

Theo tin tức Mục Trần nhận được, số lượng Long Phượng đài tầng dưới rất nhiều, dư sức chứa tất cả mọi người nên căn bản chẳng hề tranh đấu mà đi lên. Càng đến gần đỉnh, Long Phượng đài sẽ càng ít đi, lúc đó người thì nhiều đài thì ít, cho nên sẽ xảy ra tranh đoạt thảm thiết.

Thải Tiêu nghe vậy, gật đầu khẽ nói:

- Vậy đến lúc đó ngươi tự lo lấy.

Gần trăm(?) tia sáng như sao chổi xông lên trời, xuyên qua những hoàng kim chiến đài, cảnh tượng rất đặc sắc, nhưng ai cũng rõ nắm đấm của mọi người lúc này đã siết chặt lại, vì họ đã cảm thấy dao động linh lực của những người xung quanh bắt đầu vào trạng thái cuồng bạo.

- Long Phượng đài giảm số lượng rồi!

Đột nhiên có người la lên, vô số người (?) nhìn lại, quả nhiên thấy chín tầng mây, số lượng Long Phượng đài đã giảm đi rất nhiều, hẳn nhiên không đủ cho tất cả mọi người tiếp tục đi lên.

"Ầm!"

Cả trăm người bay lên, lúc này phân ra mấy tốp, nhóm đi trước nhất nhanh như điện chiếm lấy một Long Phượng đài cho riêng mình.

Đến được đây đều là cường giả thiên tài, không ai đơn giản, đương nhiên không có chuyện chấp nhận đến trước ăn trước phía sau phải nhường. Lập tức hung quang cường thịnh, bọn họ vận linh lực hùng hổ xông tới những Long Phượng đài đã có chủ.

"Bùm bùm"

Mấy tòa Long Phượng đài bùng nổ chiến đấu, gần như chỉ một khoảnh khắc mà chiến hỏa nổi lên dữ dội, không khí hòa hoãn lúc trước thoắt biến thành sát phạt ngợp trời.

Mục Trần và Thải Tiêu đều đi ở tốp đầu, nên nhanh chóng chiếm lấy một Long Phượng đài.

Ngay khi Mục Trần đặt chân lên đài, dao động linh lực cuồng bạo liền ập tới sau lưng, kèm theo một tiếng quát rõ to:

- Cút ngay cho ta!

Mục Trần chẳng hề biến sắc, trên da có kim quang lưu chuyển, mơ hồ hóa thành một lớp vảy rồng kim sắc, hắn đánh chưởng ngược về sau.

"Ầm!"

Quyền chưởng đập vào nhau, kình lực xung kích bung ra, Mục Trần vẫn vững vàng tại chỗ, còn người kia bị chấn văng lùi lại.

Đó là một gã nam tử áo đen sắc mặt nghiêm trọng u ám nhìn hắn, Mục Trần chưa gặp qua bao giờ, đánh giá dao động linh lực, thực lực của hắn cũng là Chí Tôn tứ phẩm, nhưng so với Liễu Viêm đúng là còn kém xa.

- Tại hạ Trần Phàm, Quỷ Ảnh tông, xin mượn đường này.

Gã đó sắc mặt lạnh lùng nhìn Mục Trần, nhưng ánh mắt đầy hung quang. Hắn biết Mục Trần cũng không đơn giản, nhưng hắn nhiên không đủ cân lượng để hắn phải tránh né. Lúc này Thải Tiêu và hắn lại đi riêng, nên định thừa cơ xông qua Mục Trần.

Mục Trần chỉ liếc xéo một phát, quay lưng bỏ đi.

- Muốn chết!

Trần Phàm thẹn quá hóa giận, Mục Trần dù bất phàm nhưng chẳng lẽ tự cho mình giống như Phương Nghị hay sao? Dám không đếm xỉa đến hắn!

"Ầm!"

Linh lực hùng hậu bùng lên, một bóng đen ngưng tụ thành hình, hắc ảnh mang theo hung sát khí, dáng vẻ như tu la. Trần Phàm hoàn toàn ra tay bằng sát chiêu, lập tức triệu hồi Chí Tôn pháp thân.

- Quỷ Ảnh pháp thân, Vạn Ảnh Chi Ma!

Cái bóng khổng lồ với đôi mắt đỏ ngầu xuất hiện, lập tức tung chưởng, lòng bàn tay tỏa ra hắc ám như u hồn cùng với tiếng rít chói tai, dao động đáng sợ hung hãn.

- Đó là Trần Phàm Quỷ Ảnh tông, hắn tìm tới Mục Trần rồi!

- Trần Phàm vậy mà cũng là kẻ hung ác, Quỷ Ảnh pháp thân nghe nói ngoan độc cực độ, mỗi khi giết một người sẽ nuốt Thần Phách kẻ đó trở thành năng lượng U Hồn nuôi pháp thân.

Trong Thiên Địa hiển nhiên có không ít cường giả chú ý Mục Trần, nên khi hắn bị công kích, lập tức khiến nhiều người kinh ngạc.

Đương nhiên, không chỉ có bọn họ chú ý Mục Trần, những bình đài khác cũng có nhiều người nhìn tới, mặc cho những bình đài khác đang bùng nổ giao tranh, nhưng chỗ bọn họ chẳng ai dám đặt chân tới.

Họ là những cường giả hàng đầu Long Phượng Lục: Phương Nghị, U Minh hoàng tử, Tô Bích Nguyệt, Hồng Ngư...

Chú ý theo dõi trận chiến của Mục Trần, hắn nhiên cũng muốn xem thử cái tên có nồng độ tinh huyết Long Phượng cao nhất kia có xứng hay không.

"Gréééééééé!"

U hồn rít lên, hắc chưởng vồ tới Mục Trần.

Mục Trần dừng bước, hắn ngẩng lên chẳng hề biến sắc nhìn vòm trời tối đi vì hắc ám, bàn tay nắm chặt lại.

Kim quang chói lóa bừng sáng trong cơ thể bắn ra, chớp mắt như một vầng liệt nhật thăng thiên, làm cho mọi người hơi nheo mắt lại.

Ngay khoảnh khắc đó, vẫn có người nhìn thấy sau lưng Mục Trần giang ra đôi cánh phượng to lớn, đôi cánh quét ngang như đao kình sắc bén nhất cắt xé không gian.

Kim quang chói mắt lóe lên rồi tắt lịm.

Mục Trần trở lại bình thường, hắn quay người bước đi. Phía sau lưng, Quỷ Ảnh pháp thân chẳng biết từ khi nào đã bất động dừng lại, một vệt sáng màu vàng kéo dài từ bàn tay hắc ám lan đến trên người, kéo dài đến đỉnh đầu.

"Bùm!"

Vết cắt kim quang đó sáng lên rực rỡ, Quỷ Ảnh pháp thân nổ tung ngay tức khắc, một bóng người từ bên trong đó văng ra, mồm miệng máu me, hoàn toàn mất tri giác rơi xuống mặt đất, nện sâu vào hòn núi, chấn nó sụp đổ.

Vô số ánh mắt kinh ngạc nhìn cảnh tượng này, lát hồi sau kẻ hít người hà lạnh sống lưng, đưa mắt nhìn kẻ đang chầm chậm bước đi trên bình đài, thần sắc chấn động.

Chỉ một chiêu đã đánh bại một vị Chí Tôn tứ phẩm!

Mục Trần so với lần giao đấu Liễu Viêm trước kia, dường như đã càng thêm cường đại!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 797: Duệ Khí Tận Hiện

Lúc dao động linh lực ở vị trí Mục Trần tan đi, mọi vật trở nên an tĩnh, mọi ánh mắt đều nhìn về phía hắn.

Những ánh mắt đó đầy kinh ngạc và không tin, cách hắn một kích tất bại vị Chí Tôn tứ phẩm thật sự làm người ta rung động.

Tô Bích Nguyệt và Hồng Ngư đều khẽ chớp mắt, gương mặt tỏ ra khá kinh dị. Hai nàng trước đó có nghe nói về kết quả lưỡng bại câu thương trong trận Mục Trần vs Liễu Viêm, nhưng không chính mắt thấy cũng không tin, lại vì Mục Trần đi cùng cô nương Thải Tiêu có thực lực quá hung mãnh, không khỏi hoài nghi kết quả giao đấu với Liễu Viêm như vậy có hay không do cô nàng kia nhúng tay vào.

Thế nhưng đến lúc tận mắt thấy hắn triển lộ thực lực, rốt cục không thể không thừa nhận gã trai chỉ mới Chí Tôn tam phẩm kia không đơn giản như các nàng nghĩ.

Khó trách dám tranh phong với Liễu Viêm, thì ra thực lực của hắn lại hung mãnh như thế.

Phương Nghị và U Minh hoàng tử thì sắc mặt bình tĩnh hơn, chỉ có điều lúc kim quang chói sáng từ cơ thể Mục Trần phát ra, họ có hơi nheo mắt một chút

Lúc đó họ cảm thấy một áp lực tỏa ra từ hắn, không phải bởi thực lực tạo uy áp, mà do tinh huyết Long Phượng nguyên thủy hơn đã tạo ra thứ đó

Vậy thì chính xác Mục Trần có được nồng dộ tinh huyết Long Phượng cao hơn cả hai.

Phương Nghị thì chẳng hề bất ngờ, vì hắn đã có mặt lúc Mục Trần và Thải Tiêu tìm thấy vị trí Long Phượng Trì siêu cấp lợi hại, lại còn giành được hai khỏa Long Phượng quả đã chín, kết hợp hai thứ lại đủ để bất kỳ ai cũng có thể luyện ra Chân Long thể hoặc Chân Phượng thể.

Phương Nghị đan tay vào nhau, ánh mắt hơi nhắm lại gật gù. Thực lực Mục Trần đúng là không tệ, nhưng vẫn còn xa lắm mới đến độ hắn phải kiêng dè. Chỉ có cô nàng đi cùng với hắn mới thực sự đau đầu...

Mục Trần chỉ yên lặng đứng trên Long Phượng đài, ánh mắt quét ngang, lập tức những cường giả chưa chiếm được chỗ nào lập tức nhìn đi chỗ khác, chẳng còn ai dại dột chọn hắn để vượt ải.

Lúc nãy Mục Trần phô bày thực lực kinh người như thế, kẻ nào còn xem hắn chỉ là một tên Chí Tôn tam phẩm bình thường thì đúng là ngu hết chỗ nói.

Hắn có thể thuận lợi đến được đây, hắn nhiên không chỉ dựa vào cô gái xinh đẹp quá trớn kia, thực lực bản thân cũng không thể coi thường.

Bọn họ không thể không tìm kiếm mục tiêu khác.

Mục Trần đứng giữa Long Phượng đài, hắn nhìn những Long Phượng đài khác đang nổ ra đại chiến, linh lực bùng phát cùng với Chí Tôn pháp thân to lớn khổng lồ đang giao tranh.

Hiển nhiên để có thể chiếm được Long Phượng đài hòng tiếp tục đăng đỉnh, mọi cường giả đều đỏ mắt tranh đoạt tới cùng.

Cũng may còn đòn dọa nạt chấn nhiếp vừa rồi, nên không còn ai đui mù xông lên bắt nạt hắn, đỡ phiền phức.

Mục Trần đảo mắt một lượt, chuyển hướng nhìn sang những bình đài an tĩnh khác, mơ hồ thấy được những bóng người an tĩnh đứng đó.

Vị trí đó không có ai dám mạo muội kéo tới, vì mọi người biết họ là những thiên tài đỉnh cấp Bắc giới.

Những người này mới có tư cách đoạt lấy Long Phượng đài để tiếp tục đăng đỉnh.

Trong số đó, hắn cũng thấy Liễu Viêm, gã kia sắc mặt lạnh lẽo không rời khỏi hắn, sắc bén như mũi tên muốn đâm thủng người hắn.

Ân oán của hai người đương nhiên không thể hòa giải, chỉ cần nhìn sát khí của Liễu Viêm là biết rõ. Có điều Mục Trần đã luyện được Long Phượng thể, thực lực tăng cường, muốn chiến một trận nữa, thì hắn sẽ cho Liễu Viêm trắng mắt ra, đừng mơ đến kết cục lưỡng bại câu thương như lần trước.

Đối diện với ánh mắt giết người của Liễu Viêm, Mục Trần chỉ hờ hững khinh khỉnh liếc chỗ khác, hướng ánh nhìn về phía Phương Nghị và U Minh hoàng tử.

So với Liễu Viêm, hiển nhiên hai người này càng nên cẩn trọng hơn. Đây là hai kẻ có thể bình an thoát khỏi tay Thải Tiêu, thực lực sâu khôn lường.

Nếu muốn đăng đỉnh Long Phượng đài, cướp lấy Long Phượng truyền thừa, thì hai kẻ đó đương nhiên là hai ngọn núi lớn phải vượt qua.

Trong lúc đó, những trận giao tranh kia đã trở nên ác liệt hơn, độ thảm thiết cũng tăng cao.

Kết quả nhanh chóng xuất hiện, liên tiếp có nhiều người bị đánh bại trọng thương rơi xuống đất từ tít trên trời cao.

Dao động linh lực theo đó cũng yếu dần đi.

Mục Trần đưa mắt quan sát, thấy có 32 tòa Long Phượng đài lơ lửng giữa trời, tất cả đều có chủ nhân.

- Chỉ còn lại 32 người sao?

Mục Trần chép miệng tặc lưỡi. Đủ tư cách leo lên Long Phượng đài có cả trăm thiên tài, vậy mà lúc này hơn phân nửa đã bị bỏ lại.

Mục Trần ngẩng lên nhìn không trung xa xôi, nơi kim quang tràn ngập, mơ hồ nhìn thấy 16 tòa Long Phượng đài lơ lửng. Rõ ràng chỗ đó chỉ còn lại 16 người có thể đứng.

Long Phượng đài mỗi tầng đều bỏ rớt một nửa, tỉ lệ này thật là tàn khốc.

Trong lúc hắn đang cảm thán, những tòa Long Phượng đài ở tầng này đột nhiên tỏa hào quang, vô số vảy rồng lông phượng rung động, dường như có dòng chất lỏng chảy ra từ Long Phượng đài, theo đôi chân đưa vào cơ thể.

- Là tinh huyết Long Phượng?

Cảm nhận năng lượng quen thuộc, Mục Trần trợn mắt giật mình. xem ra đây chính là phần thưởng dành cho top 32 đây mà.

Tinh huyết Long Phượng nơi này khá tinh khiết, với những cường giả khác đương nhiên là của báu trời cho, nhưng với Mục Trần đã từng dùng một khòa Long Phượng quả chín thì chẳng qua như thêu hoa trên gấm.

Kim quang rực sáng trong ánh mắt của bao người hâm một, bọc lấy 32 người trên cao, hồi lâu sau kim quang đột ngột đẩy tất cả xông thẳng lên trời xanh.

Tốc độ kim quang cực nhanh, xuyên thủng hư không, ngay khi 32 con người xuất hiện ở tầng trời cao hơn, kim quang liền tan mất, để họ lơ lửng giữa trời.

Trước mặt 32 con người, là 16 tòa hoàng kim Long Phượng đài.

Chỉ có 16 vị trí, không ai nói nhiều, Phương Nghị, U Minh hoàng tử và các top Long Phượng Lục ung dung trực tiếp lạnh lùng giành lấy một vị trí cho mình.

Mục Trần cũng lắc mình đứng chắn một tòa Long Phượng đài, cảm nhận những ánh mắt đang phóng tới mình, ôm quyền lên tiếng

- Có vị bằng hữu muốn chỉ giáo?

Trên bầu trời, mười mấy người đang ở gần hắn mắt lóe lên, rồi một gã áo xám bay tới, hạ xuống chỗ Mục Trần đang đứng, đao khí sắc bén lan ra, khiến cho không gian bị cắt xé nhiều chỗ.

- Dư Lộ, Phách Đao tông, mong chỉ giáo!

Vài tiếng đơn giản thốt ra, hắn lập tức hành động, đao khí bá đạo ác liệt tung hoành.

Vị cường giả đến từ Phách Đao tông cũng có thực lực xêm xêm Trần Phàm Quỷ Ảnh tông, do đó phần lớn cường giả nhìn thấy hắn ta xông xáo đã biết chênh lệch thực lực hai bên, múa may một hồi hoa chiêu cho đẹp rồi hắn cũng rút lui, ôm quyền không tiếp tục, kết thúc trận khiêu chiến tẻ nhạt này.

Một trận thắng nhảm của Mục Trần.

Thời gian càng trôi đi, Mục Trần càng như thanh bảo kiếm dần tuốt ra khỏi vỏ, sắc bén dần hiện ra rõ ràng, đánh bại Dư Lộ tiến vào top 16, rồi sau đó còn dễ dàng đánh bại một cường giả đến từ một thế lực siêu đỉnh cấp khác, trong ánh mắt thán phục của mọi người tiến vào top 8!

Kết thúc tranh đấu top 8, Mục Trần thở phào, nhìn lên tầng trên Long Phượng đài, nơi đó có bốn tòa Long Phượng Trì nguy nga!

Tay nắm lại, hắn cảm thấy từ đây cường giả sẽ càng mạnh hơn, không ai là cái đèn cạn dầu.

Nhưng đã vất vả tới đây, thì phải lên đỉnh Long Phượng đài tham quan một chuyến. Dù đằng trước có là đối thủ lợi hại như Phương Nghị, U Minh hoàng tử cũng chẳng làm cho Mục Trần sợ hãi.

- Để ta xem thử ai có thể cản bước ta được!

Mục Trần nhếch mép cười, chiến ý bừng lên trong mắt như lửa cháy.

Trên Long Phượng đài, kim quang lại sáng lên, Mục Trần giang tay tận hưởng cảm giác sung sướng khi tinh huyết Long Phượng tinh khiết dũng mãnh đổ vào cơ thể, hòa tan vào máu thịt, mang lại sức mạnh hùng hậu, lan khắp tứ chi bách huyệt.

Kim quang tan đi, Mục Trần mở mắt, sắc thái ác liệt lăng lệ tỏa ra.

Tám người đứng giữa trời, dao động linh lực từ bọn họ tuôn ra bao phủ cả thiên đia. Ở phía dưới kia, vô số người nín thở nhìn tràng cảnh này.

Bọn họ biết, chờ cả nửa ngày, Long Phượng đài đã bước vào tranh đoạt thảm thiết nhất, hoành tráng nhất!

Bát cường chi chiến!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 798: Một Nén Nhang

Trên bầu trời xa, tám người lơ lửng giữa không, tuy đều đứng yên không nói, nhưng linh lực tỏa ra như bão tố càn quét thiên địa, đến những đám mây nặng nề cũng bị chấn nát.

Vô số người đều đang nín thở theo dõi, áp lực những người kia tỏa ra làm cho họ không thở nổi.

Tám người trên cao chính là tám người đứng trên đỉnh của giới trẻ Bắc giới, thực lực bọn họ đặt ở trong các thế lực siêu cấp cũng là tinh nhuệ của tinh nhuệ, tiềm năng vô hạn.

Hôm nay, những thiên chi kiêu tử này sẽ đại diện thế lực của mình đối chọi với nhau, trận đấu đó không khác gì hai viên sao chổi chọi vào nhau, kinh thiên mà động địa.

- Không biết lần này ai sẽ là người đăng đỉnh.

- Hẳn là Phương Nghị hoặc là U Minh hoàng tử... hai người này đã giữ thứ hạng 1,2 Long Phượng Lục nhiều năm rồi, những người còn lại chưa từng làm lung lay được vị trí của họ.

- Cũng không chắc, thiếu nữ thần bí kia đâu có đơn giản, Phương Nghị còn tỏ ra kiêng dè nàng ta.

- Những người còn lại cũng đâu phải không có cơ hội. Tô Bích Nguyệt, Hồng Ngư đâu đơn giản gì, nếu ai khinh thường, chuyện lật thuyền trong mương không phải không có.

- Cục diện này khá khó đoán, dù sao không ai hoàn toàn vượt trội đến mức không xem người khác ra gì

...

Không khí cô đặc cũng không cách nào ngăn được những tiếng bàn luận xôn xao, cường giả đến được đây dù sao cũng chẳng phải là người thường, cũng có cái này cái nọ, nhãn lực cũng khá tốt, phân tích cũng có đạo lý.

Mục Trần cảm nhận không kh1i căng thẳng, ánh mắt lóe lên.

Bảy cường giả trước mặt cũng không lạ gì, ngoài Thải Tiêu thì sáu người còn lại đều là nhân vật lẫy lừng Long Phượng Lục. Lạ nhất thì chỉ có Đinh Tuyên của Cự linh tộc, số còn lại ít nhiều đều có gặp rồi.

Với Đinh Tuyên hắn không ân oán, Tô Bích Nguyệt, Hồng Ngư thì cũng chưa đến mức là bằng hữu, nhưng cũng không nợ nần gì. Ba kẻ còn lại thì không còn gì để nói.

Liễu Viêm thì chắc là không chết không thôi, Phương Nghị và U Minh hoàng tử có lẽ vì xích mích với Thải Tiêu hôm trước nên cũng xem như kẻ địch, cũng không rõ sâu cạn thế nào.

Cục diện này hắn cũng khó có thể ra tay.

Hắn đang phân vân, thì liền cảm nhận được sát khí lăng lệ sắc như dao phóng tới, địch ý thập túc.

Mục Trần không lạ lẫm gì, Liễu Viêm nhìn hắn chòng chọc, bỗng nhiên nhếch môi cười.

Liễu Viêm nắm chặt tay, một thanh trường thương hiện ra, mũi thương chỉ thẳng Mục Trần:

- Lần trước để ngươi may mắn thoát nạn, lần này không còn cơ hội đó nữa.

- Chạy như vịt đi đẻ, cũng đâu phải là ta đâu nà.

Mục Trần mỉm cười.

Liễu Viêm nghe vậy cũng không nổi giận, chỉ bình tĩnh nói:

- Nếu không có nàng ta, ngươi cho rằng ta sẽ cho ngươi sống sao?

Nàng ta mà hắn nói đương nhiên là Thải Tiêu. Trận chiến trước đó thật ra Liễu Viêm cũng không phải đã hoàn toàn kiệt sức, chỉ vì Xích Huyết bị Thải Tiêu giết chết làm cho hắn kinh hoảng, nên đành uất ức bỏ đi. Hắn tin rằng lúc đó Mục Trần đã sơn cùng thủy tận, tiếp tục đấu nữa đương nhiên phải bỏ mạng.

Cục diện hiện tại, nếu hắn khiêu chiến Mục Trần, Thải Tiêu cũng khó mà trợ giúp, vì đương nhiên những người khác sẽ không để họ hợp lại áp đảo mọi người.

Mục Trần cười nói:

- Xem ra ngươi định đấu với ta nhỉ?

Liễu Viêm cười nhạt, bỗng tỏ ra khách khí lên tiếng với những người khác:

- Ta muốn đánh trận đầu, chư vị có lẽ không ai có ý kiến chớ?

- Hì hì, tay chân là của ngươi, muốn đánh ai thì người khác cản làm gì. Nhưng mà vị bằng hữu Đại La Thiên vực đây cũng không phải quả nho quả chuối đâu nha, Liễu Viêm ngươi coi chừng cục sắt cứng làm đau chân đấy.

Hồng Ngư nũng nịu cười nói, ngữ khí yêu tinh của con bé Yêu Môn này thật sự không thiên vị ai, mà vừa đưa vừa đẩy như thế thật làm cho người ta ngứa lòng, có lẽ nàng mà dụ ngọt thằng nào thì thằng đó có chết cũng phải giết địch thủ giúp nàng.

Những người khác không ai lên tiếng, hiển nhiên vui vẻ chấp nhận chuyện Liễu Viêm vs Mục Trần. Họ cũng rõ ràng thế giằng co này không thể nào tiếp tục mãi được, để Liễu Viêm xung phong càng tốt cho họ.

Mọi người tỏ thái độ như thế, duy chỉ có Thải Tiêu lạnh lùng bước lên.

Một bước của nàng lập tức thu hút sự chú ý của mọi người. Là nhân vật thần bí nhất, đương nhiên ai nấy đều kiêng dè Thải Tiêu.

Liễu Viêm cũng giật mình lùi lại. Nếu như Thải Tiêu ra tay giúp Mục Trần, thật sự cục diện rất bất lợi cho hắn.

- Ha ha, vị cô nương kia, thời điểm thế này đừng chen chân vào chứ...

Bất quá Phương Nghị mỉm cười lên tiếng, tỏ ra ôn hòa.

- Ta muốn thi ta đánh, ngươi ý kiến gì?

Thải Tiêu cười khẩy.

Phương Nghị cười nói:

- Vậy đành phải cản cô lại rồi, dù sao quy tắc trò chơi cũng đừng nên phá hỏng.

Chậm rại tiến lên, áo bào phất phới, không gian quanh người đột nhiên vặn vẹo, từng làn gợn sóng ẩn hiện, uy áp linh lực kinh người tràn ngập.

Tô Bích Nguyệt, Hồng Ngư cảm nhận uy áp đó của Phương Nghị, nhất thời rùng mình. Xét theo dao động này, Phương Nghị đã cao hơn một bậc.

- Chỉ bằng ngươi?

Thải Tiêu liếc xéo Phương Nghị, ngón tay lại chỉ ra, một tia sáng óng ánh hội tụ trên đầu ngón tay, áp lực kinh khủng khiến Phương Nghị cũng

tỏ ra hồi hộp.

Phương Nghị đang căng thẳng, đột nhiên hướng phía sau Thải Tiêu, U Minh hoàng tử cất bước, cùng với Phương Nghị tạo thành gọng kìm bao vây Thải Tiêu.

- Nếu thêm ta nữa, không biết đã đủ chưa?

Hắn hờ hững lên tiếng, hắc ám lượn lờ quanh người, như nuốt chửng ánh sáng trời đất, giọng nói khàn đặc nghe sởn gai óc.

Trong thiên địa vô số người phải sợ hãi, há mồm nhìn diễn biến vừa xảy ra, ngay cả Tô Bích Nguyệt, Hồng Ngư cũng ngạc nhiên, không ngờ đệ nhất đệ nhị Long Phượng Lục vậy mà cũng một phe bao vây một cô gái!

Xưa nay Phương Nghị và U Minh hoàng tử làm gì có giao tình!

Thiên địa trở nên ồn ào, nếu như chuyện này truyền ra ngoài không biết Bắc giới chấn động ra sao. Phương Nghị và U Minh hoàng tử trong giới trẻ chính là hai ngọn núi lớn nhất, bây giờ lại bao vây một người, mà người đó lại là một cô gái tuổi cũng trẻ măng!

Mục Trần thấy vậy cũng biến sắc. Không ngờ Thải Tiêu định giúp hắn thì cả Phương Nghị lẫn U Minh hoàng tử liên kết chế ngự nàng.

- Hai thằng đàn ông đối phó một cô gái nhỏ, xem ra cái Long Phượng Lục cũng chỉ là trò hề.

Mục Trần lạnh lùng cười nói. Hăn biết Thải Tiêu thần bí, như nàng nói bản thân nàng chịu nhiều phong ấn nên thực lực phát huy có hạn, nếu như chiến 1vs1 thì nàng không sợ Phương Nghị hay U Minh hoàng tử, thế nhưng khi hai người liên kết lại là chuyện khác, e rằng nàng cũng chẳng có lợi thế gì.

U Minh hoàng tử hững hờ liếc Mục Trần, khàn khàn lên tiếng:

- Chuyện này ngươi không có tư cách chõ mõm vào, thành thành thật thật mà đấu với Liễu Viêm đi. Nàng ta vì ngươi mới lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, nếu thấy bản thân có cốt khí, thì dùng năng lực phá giải cục diện cho nàng ta mau mau lên, bằng không thì....

Hắn ngừng lại một chút, ánh mắt khinh miệt:

- Mà thôi, ngươi không có tư cách nói chuyện với ta.

- Vậy sao?

Đôi mắt Mục Trần như có ánh hắc ám hội tụ, xách mé ngược lại.

Thiên địa trở nên yên tĩnh, không ai ngờ cục diện lại diễn biến ra thế này. Tô Bích Nguyệt, Hồng Ngư sáng suốt đứng ngoài ân oán của bọn người kia. Vả lại theo lập trường bản thân, đương nhiên thích thú xem bọn họ trai cò cắn nhau.

Thải Tiêu nghiêng nhìn, tóc đen phất phới, ánh mắt liếc U Minh hoàng tử rồi ngó Phương Nghị, chợt mỉm cười. Nụ cười của nàng thậm chí khiến cho hai vị tuyệt đại mỹ nhân Tô Bích Nguyệt và Hồng Ngư cũng tim đập thình thịch.

Thải Tiêu quay sang Mục Trần, cười nói:

- Ta đối phó hai tên này cũng hơi phiền một chút, có điều từ giờ họ cũng không làm khó ngươi được. Ta cho ngươi một nén nhang, giải quyết thằng Liễu Viêm kia, rồi sau đó...

Nàng lúc lắc ngón tay óng ánh, hết chỉ U Minh hoàng tử, rồi lại trỏ sang Phương Nghị, giọng lảnh lót vang trong thiên địa.

- Ngươi chặn một tên, ta giết một tên. Được chứ?

Cả vùng yên tĩnh, mọi ánh mắt kinh ngạc nhìn cả hai người. Không hiểu vì sao họ lại tự tin như vậy, chưa nói tới Liễu Viêm khó giải quyết,

dù Mục Trần có đủ sức đánh bại Liễu Viêm, với thực lực của hắn muốn cản U Minh hoàng tử cũng không phải chuyện dễ dàng.

Và càng kinh ngạc hơn, khi Mục Trần cũng mỉm cười đáp lời Thải Tiêu.

- Một nén nhang là đủ rồi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 799: Tái Chiến Liễu Viêm

Mục Trần tự tin buông những lời đó, hắn lắc mình hạ xuống vị trí một Long Phượng đài, ánh mắt ác liệt khiêu khích bắn tới Liễu Viêm.

- Ngông cuồng!

Liễu Viêm thẹn quá hóa giận, không ngờ Mục Trần cuồng đến mức này. Một nén nhang là đủ đánh bại hắn, chẳng lẽ đã quên mất lần trước giao đấu chỉ nhờ may mắn mới lưỡng bại câu thương hay sao?

- Lần này ngươi nhất định phải chết!

Liễu Viêm cười lành lạnh, thân hình chớp lóe đã hạ xuống Long Phượng đài kia, đứng đối diện Mục Trần, ánh mắt như đao kình đối chọi, sát khí tăng cực độ. Hắn đương nhiên hiểu rõ đây là thời gian tốt nhất để giết chết Mục Trần, cô gái thần bí kia đã bị Phương Nghị và U Minh hoàng tử kềm chế, không thể trợ giúp hắn được.

"Ầm!"

Linh lực mênh mông hùng hậu bùng lên thị uy, một màu đỏ rực như lửa bập bùng sau lưng Liễu Viêm, nhiệt độ thiên địa nhanh chóng tăng cao.

- Vạn Viêm pháp thân!

Không hề thăm dò, Liễu Viêm kết ấn triệu hồi ngay cự nhân rực lửa khổng lồ trên Long Phượng đài.

Chiêu đầu tiên của hắn không ngờ là sử dụng Chí Tôn pháp thân!

Xem ra trận kịch chiến lần trước đã khiến hắn không thể coi thường Mục Trần nữa. Nếu như còn chút sơ sẩy, e rằng hôm nay sẽ mất mặt vô cùng.

Đám khán giả thấy cảnh này, thì chép miệng tặc lưỡi. Liễu Viêm miệng lưỡi thì coi thường, nhưng hành động lại chẳng hề khinh thị Mục Trần.

- Để lại cái mạng của ngươi ở đây nhé!

Liễu Viêm xuất hiện trên đầu Vạn Viêm pháp thân, hắn nhè nhẹ gằn giọng, đột nhiên chưởng ấn đánh tới, cự chưởng rực lửa của Vạn Viêm pháp thân vỗ ầm ầm hướng tới tấn công Mục Trần.

Nhiệt kình ập tới cuồn cuộn, không khí cũng như bị bốc cháy, thực lực Liễu Viêm cực mạnh, nếu không hắn cũng chẳng được xếp hạng 4 Long Phượng Lục. Hôm nay toàn lực ra tay, uy thế dù Chí Tôn tứ phẩm nhìn thấy cũng phải chọn đường tránh né.

Bất quá Liễu Viêm đại nộ xuất chiêu, Mục Trần lại không tỏ ra muốn tránh, hắn bình tĩnh nhìn hỏa chưởng khổng lồ, năm ngón tay siết lại, sắc màu ám kim lập lòe dưới da, cánh tay lại mọc ra vô số những chiếc vảy ám kim.

Sức mạnh hung mãnh đủ sức phá núi, cường hãn như mãnh thú gào thét trong cơ thể, đó chính là sức mạnh của Long Phượng thể.

"Ầm!"

Kim quang chói sáng, Mục Trần tung chưởng, dường như có một vầng kim nhật từ lòng bàn tay bắn ra, lao thẳng tới đón đầu hỏa chưởng.

"Bùm!"

Một vụ nổ kình lực cực lớn, Mục Trần bị áp lực đè xuống, chân lún vào đất một chút. Nhưng tất cả mọi người đều trợn mắt ra nhìn, vì vừa

rồi Mục Trần chỉ dùng một tay để ngạnh đấu hỏa chưởng của Liễu VIêm, hoàn toàn phá nó nát tan.

- Cút!

Mục Trần cười khẩy. Luyện thành Long Phượng thể, chiến lực của hắn một ngày trước đâu thể so được. Ít nhất với công kích như vừa rồi, Liễu Viêm chẳng thể nào đánh bại hắn.

"Ầm!"

Kim quang lại phát sáng, hỏa chưởng bị đánh bật, bàn tay Mục Trần đỏ bừng với nhiệt độ cực cao. Hẳn nhiên nếu không có sức chịu đựng cường hoành của Long Phượng thể, hắn cũng không lỗ mãng chính diện đối đầu với Vạn Viêm pháp thân.

Dưới đất khán giả lại được dịp chỏ mõ vào bù lu bù loa tá lả lên, gương mặt vô số cường giả tỏ ra đủ mọi sắc thái, Mục Trần một quyền đẩy lùi Vạn Viêm pháp thân, bọn họ thực sự chấn động.

- Quả nhiên có chút môn đạo.

Tô Bích Nguyệt, Hồng Ngư, Đinh Tuyên cũng tỏ ra nghiêm trọng. Mục Trần kia hoàn toàn không nên coi thường, khó trách trước đó lại phát ra những lời ngông cuồng như thế.

Phía khác trên bầu trời, ba người đứng yên bất động, nhưng khí tức đang khóa chặt hành động của nhau, bất cứ ai có hành động gì sẽ phải chịu công kích liên miên.

Dĩ nhiên đó chính là Thải Tiêu, Phương Nghị và U Minh hoàng tử.

Ba người đều bất động, cả hô hấp cũng khó cảm thấy, mặc dù đang kềm chế lẫn nhau nhưng ý thức vẫn chú ý trận giao tranh của Mục Trần vs Liễu Viêm.

Do đó khi Phương Nghị và U Minh hoàng tử thấy Mục Trần một tay đánh lùi Vạn Viêm pháp thân, nhất thời cũng giật mình chột dạ, ánh mắt biến đổi. Còn Thải Tiêu khẽ mỉm cười, rất hài lòng với màn thể hiện của hắn.

Liễu Viêm đứng trên đầu Vạn Viêm pháp thân, sắc mặt khó coi nhìn xuống Mục Trần đang chậm rãi rút hai chân đang cắm vào mặt đất, tay siết lại tức tối.

Đương sự dĩ nhiên nhận biết được, Mục Trần hôm nay đã mạnh hơn ngày hôm qua.

- Ngươi nghĩ rằng một ngày qua ta cũng không nhận được gì sao?

Liễu Viêm trừng mắt, tay kết ấn như điện, cùng lúc đó Vạn Viêm pháp thân cũng kết ấn y như vậy, vô số những luồng linh lực đỏ rực gào thét thuôn ra, hình thành một cái đỉnh cực đại trước mặt.

Mục Trần nhìn cái đỉnh này, khẽ nhíu mày, hắn cũng chẳng lạ gì, chiêu này lần trước Liễu Viêm đã dùng rồi.

- Vạn Hỏa Dong Lô, Phần Thiên Vũ!

(LTC: phần thiên vũ => lấy lông đốt trời)

Đúng như Mục Trần dự đoán, Liễu Viêm quát lên, trong đỉnh lập tức bùng cháy những luồng hỏa diễm đủ màu sắc, tạo ra một cái lông lửa tùm lum màu, mang theo sức mạnh hủy diệt.

- Vẫn xài lại chiêu cũ sao?

Mục Trần cười khẩy.

Liễu Viêm trừng mắt liếc Mục Trần, miệng nhếch lên một nụ cười đắc ý mỉa mai, nhưng hắn không chơi võ mồm, ấn pháp lại thay đổi.

"Véo véo véo"

Vạn Hỏa Vũ đột nhiên từ trong đỉnh bay vèo ra, nhưng bất ngờ là nó không công kích Mục Trần, lại hướng thẳng về phía Liễu Viêm.

Lông đủ màu bay tới, Liễu Viêm há to mồm, nuột trọng cả một cái lông vào trong bụng. (ọe)

Cảnh tượng này, Mục Trần nhìn cũng kinh hãi.

"Ầm!"

Cái lông sau khi bị Liễu Viêm nuốt chửng, cả người hắn đỏ rực lên, hai mắt chuyển sang màu đỏ tươi, làn da trở nên hong khô, cứ như thể nước và máu trong người hắn lúc này đã bị đốt sạch.

"Crak."

Một vết nứt xuất hiện trên da, rồi sau đó vô số vết nứt thi nhau hiện lên, Liễu Viêm lúc này như một bức tượng gốm hình người sắp bị vỡ, nhưng lại khiến cho người ta lạnh gáy.

- Liễu Viêm điên rồi, lại dám nuốt thứ mang năng lượng hủy diệt vào trong người, hắn không sợ nổ chết bản thân sao?

Các "thánh khán giả" lại được phen bàn tán.

Thế nhưng cường giả như Tô Bích Nguyệt, Hồng Ngư thì tỏ ra có chiều đăm chiêu.

- Ha ha, coi thường một vị cao thủ Long Phượng Lục không phải là chuyện khôn ngoan.

Phương Nghị cười nhạt.

Thải Tiêu lạnh lùng liếc hắn, gương mặt cũng chăm chú, có lẽ nàng cũng đã nhìn thấy sự lợi hại trong chiêu này của Liễu Viêm.

Ngay lúc đó, Liễu Viêm hợp hai tay lại, rồi lại múa ấn pháp, kim quang từ trong cơ thể bắn ra, theo đó là tiếng long ngâm rền rĩ.

Hào quang chói sáng, long văn xoay quanh thân thể Liễu Viêm, rồi từ từ di chuyển xuống, thân thể Liễu Viêm từ màu đỏ hóa thành vàng ròng.

Những vết nứt trên da lúc này cũng nhanh chóng khép lại, những vết thương đã được chữa trị.

- Đó là... Ngụy Long thể!

- Ra là vậy, hắn dùng Ngụy Long thể bảo vệ nội tạng, chống lại sức hủy diệt của chùm lông lửa kia, nhờ đó mà sử dụng luôn sức mạnh đó.

- Long văn kia ta đếm cũng được 70 cái, tinh huyết Long Phượng của Liễu Viêm cũng khá nhiều a!

- Mục Trần kia xui rồi!

Thánh khán giả tiếp tục bàn tán về cái hoàng kim thể của Liễu Viêm. Khi nguy cơ nổ banh xác đã không còn, người ta mới hiểu tại sao Liễu Viêm lại điên cuồng nuốt thứ đó vào trong người.

Mục Trần nhìn chiến tướng hoàng kim trên bầu trời kia, mắt trừng lên. Liễu Viêm đúng là xuất sắc, lại có thể dùng cách này.

Liễu Viêm oai vệ đứng trên trời, nhìn xuống Mục Trần, sát khí gần như hóa thực thành lưỡi dao, khóe miệng nhếch một nụ cười khinh miệt dữ tợn.

- Ta đã nói trước, hôm qua ngươi thoát nạn giữ được mạng chỉ là may mắn mà thôi!

Liễu Viêm cười lớn, tiếng cười văng vẳng bầu trời, rồi hắn bất thình lình ra tay, không cho Mục Trần thời gian chuẩn bị.

- Vận khí có tốt, trước thực lực áp đảo tuyệt đối, ngươi chỉ là con giun con dế bất lực!

Liễu Viêm hung tợn vươn ngón tay ra, đầu ngón tay hội tụ hỏa lực đủ màu sắc, rồi tất cả chuyển đổi trở thành màu hoàng kim lóng lánh, trong ngọn lửa dường như còn có tiếng long ngâm rền rĩ.

Dao động linh lực ác liệt kinh người bộc phát.

Tô Bích Nguyệt, Hồng Ngư, Đinh Tuyên cảm nhận được dao động kia, sắc mặt đại biến thất kinh.

- Vạn Viêm thần thuật, Thiên Long Viêm Chỉ!

Liễu Viêm hét to, hoàng kim hỏa chói sáng bắn ra từ ngón tay, tia sáng mang theo tiếng gầm của Thiên Long xuyên phá không gian, làm cho nó vỡ nát.

Chỉ kình toàn lực của Liễu Viêm dường như khiến trời đất không thể chịu nổi, bắt đầu đổ vỡ!

Mọi người trừng mắt, thở dài than nhẹ, công k1ich như thế...

Mục Trần chết chắc!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 800: Long Phượng Thể Ra Oai

Tia kim hỏa như cự long giương nanh múa vuốt thiên tế, mang thanh thế hủy diệt ầm ầm bắn xuống.

Mục tiêu của tia sáng hủy diệt nọ chính là bóng dáng cao cao gầy gầy đang ngẩng đầu nghênh đón nó, chẳng có tí hành động gì, cứ như thể đã quá sợ hãi trước công kích cuồng mãnh mà chôn chân chết đứng không chạy nổi.

- Đáng tiếc...

"Thánh khán giả" thở dài tiếc thay cho một Mục Trần thiên phú kinh người, nếu cho hắn thêm thời gian tu luyện, có lẽ Bắc giới thiên tài kiệt xuất nhất nếu không phải là hắn thì không ai hơn được. Thiên tài là thứ dễ chết yểu nhất, đặc biệt là thiên tài với thiên phú kinh tài tuyệt diễm.

"Ầm!"

Còn với đám cường giả trên không, Tô Bích Nguyệt, Hồng Ngư trừng mắt quan sát, tia hỏa chỉ kình ầm ầm bắn xuống, một khoảnh khắc dường như rung chấn thiên địa.

Trên Long Phượng đài, mặt đài bằng long lân cũng bị kim hỏa nung chảy ra, tạo thành những dòng chất lỏng sền sệt, cả tòa Long Phượng đài đang nhanh chóng tan chảy.

Lực phá hoại khiến cho những cường giả cũng kinh hãi mắt giật giật. Một kích toàn lực của Liễu Viêm khủng bố đến như vậy, đệ tứ Long Phượng Lục đúng là không ngoa.

Tô Bích Nguyệt, Hồng Ngư, Đinh Tuyên cũng là cao thủ top đầu Long Phượng Lục mà thần sắc cực kỳ nghiêm trọng. Nếu bọn họ phải nghênh đấu chiêu này của Liễu Viêm, dù có toàn mạng cũng tất phải trọng thương.

Còn Mục Trần kia, e rằng cả tro cũng không còn lại.

Phương Nghị, U Minh hoàng tử, Thải Tiêu vẫn kềm chế khí tức của nhau, nhìn xuống Long Phượng đài đang tan chảy, sáu con mắt híp lại. Phương Nghị và U Minh hoàng tử thì hờ hững lạnh nhạt, chỉ có Thải Tiêu hơi nhíu mày thoáng lo lắng.

Phương Nghị và U Minh hoàng tử đều là ngươi khôn khéo, dù thấy Thải Tiêu lo lắng nhưng cũng chỉ mỉm cười chứ không nói gì. Vốn dĩ họ không coi trọng Mục Trần, tên kia chết sống cũng chả vấn đề chi, nhưng nếu Mục Trần mà chết có thể Thải Tiêu sẽ dao động tinh thần, những sơ hở nhỏ cũng đủ khiến nàng bị áp đảo.

Phương Nghị bề ngoài vẫn thả lỏng, nhưng linh lực trong cơ thể lại lặng lẽ lưu động, như con thú săn mồi sẵn sàng vào phom, chuẩn bị bộc phát sức mạnh hủy diệt.

Long Phượng đài, Liễu Viêm đứng trên đầu Vạn Viêm pháp thân, sắc mặt trắng xám, dĩ nhiên là vì thế công vừa nãy khiến hắn hao tổn sức lực không ít, thế nhưng ánh mắt hắn vẫn hung tàn như dã lang, không hề rời khỏi chiến đài đang tan chảy.

Chiêu này là át chủ bài hung mãnh nhất, Chí Tôn tứ phẩm cam đoan không ai cản nổi, huống gì Mục Trần chỉ mới tam phẩm. Tên kia dù có thủ đoạn liên miên, cũng không thể nào thoát chết.

- Không biết sống chết, táng thân nơi này cũng đáng lắm.

Liễu Viêm cười khẽ, nhưng tiếng cười còn chưa dứt, hai mắt đã trừng lên, khó tin nhìn xuống bên dưới.

Tô Bích Nguyệt, Hồng Ngư... cũng cảm ứng được, ánh mắt chấn kinh nhìn chòng chọc Long Phượng đài đang tan chảy với hỏa diễm hừng hực.

Trong biển lửa kim sắc với nhiệt độ kinh khủng lại vang lên tiếng chân nặng nề, đôi chân ấy nặng như núi, mỗi bước đều làm cho Long Phượng đài rung chuyển.

Cường giả tít dưới đất cũng phát hiện ra có vấn đề, lúc này bất chợt lại hết dám ho he nói chuyện, cả đám kinh hãi nhìn lên tít cái biển lửa kim sắc.

Một cột lốc xoáy quét ngang, phá tan biển lửa, một thân hình to lớn yên lặng uy phong.

Người đó thân mặc kim giáp, bộ giáp sáng loáng như làm từ vảy rồng, hình dáng cực kỳ hung tợn. Trên bộ giáp có hình rồng ẩn hiện, phát ra uy áp dữ dội.

Sau lưng người mặc long giáp đó còn có một đôi cánh phượng uy vũ, đang vỗ nhè nhẹ, tạo ra những làn gió không mạnh nhưng hung hãn tàn phá thiên địa.

Đứng giữa Long Phượng đài đang tan chảy, bộ giáp vì bị nung nóng mà trở nên đỏ rực, không ngừng bốc khói, nhưng kẻ mặc giáp lại chẳng tỏ ra nóng bức, chỉ có một đôi mắt lăng lệ lạnh lẽo nhìn chòng chọc đối thủ.

Đó là Mục Trần!

Hắn vậy mà ngang nhiên đỡ chính diện một kích toàn lực của Liễu Viêm!

Ai nấy tròn mắt kinh ngạc khó tin.

- Không thể nào?!

Liễu Viêm kinh hãi ra mặt, nhất thời phẫn nộ gầm lên, trong lòng cực kỳ chấn động. Hắn không thể nào tưởng tượng được vì sao một kích đáng sợ của hắn nhưng Mục Trần vẫn an nhiên đứng vững như vậy.

Tô Bích Nguyệt, Hồng Ngư cũng khẽ hít hà một hơi, ánh mắt nhìn Mục Trần không còn tí ti coi thường nào nữa, thay vào đó là cảm giác cực kỳ nguy hiểm, rõ ràng là một kẻ có thể uy hiếp được hai người.

Thải Tiêu nhìn thấy hắn, khóe miệng lại cong vút lên đắc ý, còn Phương Nghị và U Minh hoàng tử thì ánh mắt hơi rung rinh.

Mục Trần trong bộ long giáp bước đi nặng nề, nếu nhìn kỹ lại giữa những lớp vảy giáp rồng kia, vẫn có những dấu máu chảy ra. Thật sự dù có Long Phượng kim giáp, hắn vẫn không thể nào an nhiên vô sự.

Nhưng hiện tại đôi mắt hắn đã trở nên hung tợn đanh ác, hoàn toàn không quan tâm đến thương thế nhức nhối trên thân, ánh mắt lúc này chẳng khác nào đại bàng đang chòng chọc nhìn bồ câu, gằn giọng cất tiếng:

- Tiếp theo, đến lượt ta.

Liễu Viêm trợn mắt, linh lực bất giác tuôn ra, đỏ rực một vùng trời.

"Bùm!"

Mục Trần giậm chân nhảy lên, Long Phượng đài cứng rắn nứt ra, kim quang lóe sáng, thân hình lao thẳng lên bầu trời.

Hắn lập tức xuất hiện trước mặt Vạn Viêm pháp thân, gầm lên một tiếng lớn, theo đó long ngâm phượng hót văng vẳng vọng theo.

Hào quang kim sắc bộc phát, trước ngực ảnh Chân Long thoáng hiện, đôi cánh phượng sau lưng vỗ mạnh, Chân Phượng cùng lúc hiện ra cất tiếng hót vang.

Long Phượng hòa minh, bất thần uy áp cổ xưa ngập tràn vùng trời, Long Phượng kim đài rung lên chấn động, như đang hưởng ứng tiếng gọi của Long Phượng.

- Đó là cái gì?

Khá giả há mỏ nhìn ảnh Long Phượng xuất hiện, uy áp cổ đại này không phải thành viên Long tộc Phượng tộc hiện tại sở hữu được, đó chính là uy áp Chân Long Chân Phượng viễn cổ!

- Long Phượng thể?

Tô Bích Nguyệt chu miệng khiếp sợ, nuốt nước bọt, ánh mắt tinh tế cũng tỏ ra khó tin.

Hồng Ngư, Đinh Tuyên cũng chấn động, hoảng sợ.

Long Phượng thể? Là thể chất cường đại huyền thoại do tinh huyết Chân Long Chân Phượng dung hòa vào nhau tạo thành sao? Không thể nào? Tinh huyết Long Phượng như nước với lửa bất dung hòa, nếu tồn tại nhất thể, tất phải nổ xác chết tươi!

Điều này đừng nói là Chí Tôn tầm thường bọn hắn, dù là siêu cường giả Địa Chí Tôn cũng không làm được đâu đấy!

Theo lẽ thường đương nhiên là thế, vậy mà không ngờ Mục Trần có thể tạo thành kỳ tích, chính là nhờ tinh huyết Long Phượng cùng tồn tại, ngưng luyện thành Long Phượng kim giáp. Có thần khí này hắn mới dung hợp được tinh huyết Long Phượng, tạo thành Long Phượng thể độc nhất vô nhị.

Long Phượng Thiên tồn tại nhiều năm như vậy, dù có truyền thuyết về Long Phượng thể nhưng đến nay vẫn chưa hề có ai thật sự luyện thành, đến hôm nay họ lại chứng kiến cảnh tượng Long Phượng hòa minh, khó tránh khỏi biến sắc kinh sợ.

Ngay cả Phương Nghị và U Minh hoàng tử cũng mất đi vẻ hờ hững, sắc mặt biến hóa. Họ nhìn Mục Trần không chớp mắt, mơ hồ cảm thấy có nguy cơ.

Gã này có thể khiêu chiến địa vị của họ.

"Ầm!"

Người ta kinh hãi nhìn hắn, nhưng Mục Trần như mù chẳng thấy, hắn chỉ tập trung vào gương mặt hoảng sợ của Liễu Viêm, miệng cười gằn dữ tợn, tay nắm chặt tung một quyền đơn giản.

Quyền phong đơn giản, nhưng ẩn chứa kim quang vô tận, cùng với ảnh Chân Long Chân Phượng gầm thét, tạo hình kim ấn đánh tới Vạn Viêm pháp thân.

Một quyền này đơn giản nhưng gom tận linh lực trong cơ thể Mục Trần đánh ra, cộng với sức mạnh Long Phượng thể, mượn thêm sức Long Phượng kim giáp, tất cả cùng bộc phát.

Nhất quyền, phong vân biến sắc!

Mạn thiên lôi minh tạc hưởng!

(Một quyền mây trời đổi sắc, sấm nổ rùm trời)

Sắc mặt Liễu Viêm cực kỳ khó coi, tay vội vã kết ấn, Vạn Viêm pháp thân cũng dốc hết toàn lực, vung nắm đấm to lớn mang theo hỏa kình dữ dội tấn công.

"Ầm!"

Hai quyền một khổng lồ một bé tí ti chạm nhau giữa trời, ầm ầm đối chiến!

Kình lực đẩy dạt tầng mây, hai tòa Long Phượng đài gần nhất cũng bị chấn động vỡ nát.

Kim quang tỏa sáng, khán giả nheo mắt không chớp, rồi trợn trừng lên.

Họ thấy sau khi va chạm, ảnh Long Phượng men theo quyền ấn, leo lên nắm đấm khổng lồ của Vạn Viêm pháp thân. Còn pháp thân khổng lồ nứt ra, trong một tiếng "ầm" dữ dội hoàn toàn nổ tung.

Vạn Viêm pháp thân to lớn khổng lồ bị một quyền tí ti của Mục Trần hung mãnh đánh nát!

Khán giả chấn động, trận chiến đã kết thúc.

Có điều kết quả hoàn toàn ngoài dự liệu của mọi người.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 801: Bại Liễu Viêm

"Ầm!"

Vạn Viêm pháp thân nổ tung, tiêu tán thành những mảnh vỡ lấp lánh, một bóng người te tua tơi tả văng ra.

Người đó máu me be bết, dao động linh lực lúc này yếu ớt vô cùng, hẳn nhiên đã trọng thương.

- Liễu Viêm đã bại!

Khán giả kinh hô, giao chiến đến thế này thì kết quả đã rõ ràng, Liễu Viêm trọng thương mất chiến lực, căn bản không còn sức chống với Mục Trần được nữa.

Mục Trần vẫn giữ tư thế tung nắm đấm, đầu cúi xuống nhìn Liễu Viêm văng đi, ánh mắt đột nhiên khởi sát ý, bất ngờ lướt tới hướng thẳng Liễu Viêm.

Sát khí bốc cao làm mọi người cả kinh, hẳn nhiên là hiểu Mục Trần muốn nhổ cỏ tận gốc. Người này ác độc làm khán giả cũng rùng mình. Mục Trần kia tuổi trẻ mà thủ đoạn thế này thật đáng sợ.

Liễu Viêm nhìn thấy Mục Trần mãnh liệt lao tới, sắc mặt kịch biến, cố gắn giọng đe dọa:

- Tiểu tử, ngươi dám giết ta, Huyền Thiên điện sẽ khiến ngươi chết không có chỗ chôn!

Chiến lực của hắn đã suy kiệt hết mức, nếu ăn thêm một đòn nữa thì e rằng khó mà giữ mạng.

Dù hắn quát lên, nhưng Mục Trần chẳng hề đếm xỉa, xuất hiện sát người Liễu Viêm, bàn tay trong bộ long giáp hung hãn vỗ tới liên hồi, linh lực trút ra công kích mưa sa nước chảy.

Công kích đầy sát tính của Mục Trần khiến Liễu Viêm hoảng sợ, tên kia tàn nhẫn ngoài dự tính.

- Muốn giết ta cũng không dễ dàng như vậy!

Liễu Viêm dù sao không không phải là đệ đệ Liễu Minh của hắn, nguy cơ lâm đầu vẫn không thất kinh, phẫn nộ gầm lên, thân thể nứt ra, dao động linh lực cuồng bạo dữ dội muốn bộc phát từ trong cơ thể.

Mục Trần trừng mắt, nhất thời giật mình. Tên kia muốn tự nổ cơ thể!

Mục Trần cấp tốc lùi lại, ngay lúc đó, thân thể Liễu Viêm bộc phát một tiếng nổ kinh thiên, kình lực tàn phá tứ tung, không gian méo mó biến dạng, nứt nẻ như sắp sửa sụp đổ.

Lực xung kích đập vào người Mục Trần khiến hắn ói máu rên rỉ, may là có Long Phượng Kim Giáp trên người, do đó cũng không đến mức trọng thương, nhưng vẫn bị đánh bay xa cả ngàn trượng.

Trong cơn bão lửa linh lực, một tia sáng bắn ngang bầu trời, không gian uốn éo rồi biến mất không thấy đâu. Đó là Thần Phách của Liễu Viêm, hắn ta tự cho nổ cơ thể, để Thần Phách thừa cơ trốn đi.

Mục Trần thấy vậy chỉ biết nhíu mày, không ra tay. Liễu Viêm đã mất cơ thể, Thần Phách cũng trọng thương, dù thoát nạn không mất mạng thì cũng chỉ còn là phế nhân, sau này không còn uy hiếp gì nữa.

Bão lửa trên trời dần lắng xuống, nhưng cơn bão trong lòng khán giả thì vẫn còn y nguyên.

Chiến sĩ trong bộ kim giáp chỉ đứng yên giữa trời, nhưng hung khí của hắn đã làm người ta rung động sợ hãi. Khí thế này ngay cả cường giả như Tô Bích Nguyệt, Hồng Ngư cũng tỏ ra nghiêm chỉnh.

Chỉ chớp mắt vài cái đã đánh bại được Liễu Viêm, khiến hắn phải tự nổ cơ thể bỏ chạy Thần Phách, e rằng ở đây không ai không kiêng dè hắn.

Kim quang sáng lên trên cơ thể Mục Trần, Long Phượng Kim Giáp nhanh chóng lặn vào trong da, khiến hắn trở lại bình thường.

Mục Trần hiện ra rõ ràng, khán giả cũng giật mình thất kinh.

Cơ thể hắn bị phủ một lớp mài do máu khô lại, thậm chí còn nhìn thấy nhiều chỗ bị thương.

Hẳn nhiên cú tự bạo cuối cùng của Liễu Viêm đã khiến hắn chịu một chút thương thế.

Mục Trần khẽ lắc mình, lớp mài vỡ ra rơi xuống, nhưng vết thương sâu thấy xương nhanh chóng hồi phục, tốc độ cực kỳ kinh khủng, chỉ ngắn ngủn vài giây, cơ thể hắn đã trở lại bình thường. Tình huống bất ngờ diễn ra khiến tất cả mọi người trừng mắt há mồm.

Mục Trần cực kỳ hài lòng với khả năng hồi phục này, tinh huyết Long Phượng dung hòa vào cơ thể đã mang đến sinh mệnh lực thần thú cho hắn, chỉ cần không phải là những thương thế hủy diệt, căn bản hắn có thể nhanh chóng hồi phục.

Cảm nhận cơ thể như mới ban đầu, hắn đưa mắt nhìn lên.

Ánh mắt như tuyệt thế hung thú, hung ác đáng sợ, cùng với thanh thế vừa đánh bại Liễu Viêm, khiến cho khí thế của hắn lúc này cực thịnh.

Ngay cả Tô Bích Nguyệt, Hồng Ngư, Đinh Tuyên cũng kiêng nể ra mặt, lặng lẽ nhìn đi nơi khác, không dám đối mặt với hắn, e lỡ như vô ý tỏ ra đối địch lại mệt thân.

Gã này cực kỳ không nên trêu ghẹo

Thiên địa cũng yên tĩnh lắng đọng, khán giả bị khí thế của Mục Trần chấn nhiếp, đến lúc này thì đương nhiên không còn kẻ nào dám buông lời coi thường với Mục Trần.

Mục Trần đảo mắt qua bầu trời, tập trung vào chỗ ba người đang kềm chế nhau, phạm vi mấy ngàn trượng quanh họ tạo thành một trường khí khiến không ai dám tới gần... (trên này còn ai nữa đâu)

Ngay khi ánh mắt hung lệ của hắn chiếu tới, trường khí bỗng nhiên rung động.

Lúc này, mọi ánh mắt trong trời đất đều cùng nhìn về không trung nơi đó. Dù rằng trận Mục Trần vs Liễu Viêm khi nãy cũng kịch liệt, nhưng chiến trường chính thức là chỗ này.

Mục Trần và Liễu Viêm đều mạnh, nhưng so với Thải Tiêu, Phương Nghị, U Minh hoàng tử thì vẫn còn kém vài phần.

Mục Trần dù vừa đánh bại Liễu Viêm, nhưng muốn nhúng tay vào thế giằng co của ba vị đại cường giả, nhất định phải đối mặt với kẻ còn mạnh hơn Liễu Viêm, chính là U Minh hoàng tử.

Đó là đương kim đệ nhị Long Phượng Lục.

Liễu Viêm ngạo khí ngút trời, nhưng cũng chẳng dám nhìn thẳng U Minh hoàng tử, do đó chưa hẳn Mục Trần đủ tư cách đối nghịch với nhân vật hung ác này.

Phương Nghị và U Minh hoàng tử đều nhíu mày, cục diện trở thành như vậy quả là ngoài dự đoán.

- Xem ra khiến các ngươi thất vọng nhiều rồi nhỉ.

Thải Tiêu thản nhiên cười nói, ánh mắt yêu mị đột nhiên trở nên nguy hiểm.

Phương Nghị mỉm cười, nhưng cả người căng thẳng, hắn cảm nhận rõ sát khí lạnh lẽo của Thải Tiêu, hắn nhiên nàng ta đã chuẩn bị hành động.

- Nếu ngươi định để hắn cản đường U Minh hoàng tử, e rằng hắn sẽ chết sớm đấy.

Phương Nghị vẫn dùng giọng điệu hòa nhã không vội vàng.

Thải Tiêu nhếch mép cười mỉa:

- Đừng lo, trước đó ta sẽ cho ngươi đi chết.

Phương Nghị nhắm mắt thở dài, nội tâm hắn lên một vẻ lạnh lẽo, nghiêng nhìn qua nháy mắt ra hiệu với U Minh hoàng tử.

Tên kia hơi trầm ngâm, nói gọn lỏn:

- Phân nửa truyền thừa.

Dù nói ngắn, nhưng ai cũng hiểu đó chính là phân nửa Long Phượng truyền thừa.

- Được.

Phương Nghị cũng nhanh chóng đáp ứng điều kiện, vì hắn cần có U Minh hoàng tử để đối phó cô nàng khó chơi Thải Tiêu này.

- Đừng nương tay, mau giết hắn, nàng ta rất khó chịu.

Phương Nghị tập trung ánh mắt vào Thải Tiêu, chậm rãi nói.

U Minh hoàng tử gật đầu, hắn cũng từng giao đấu với Thải Tiêu sơ sơ, dĩ nhiên là biết cô nàng thần bí kia rất đáng sợ, không chắc được bao nhiêu phần thắng, nên phải nhanh chóng giải quyết Mục Trần, rồi lại hợp tác với Phương Nghị đánh chết Thải Tiêu.

U Minh hoàng tử giương đôi mắt tịch mịch sang Mục Trần đầy hờ hững.

- Ha ha, cũng lớn lối đấy nhỉ.

Thải Tiêu đột nhiên mỉm cười dịu dàng, nhưng ánh mắt sắc lạnh không hề giảm, nàng nhìn thẳng Phương Nghị, rồi bâng quơ nhìn sang Mục Trần, hỏi to:

- Cản hắn một hồi được chứ?

Mục Trần cũng đang căng thẳng đối diện U Minh hoàng tử, từ người hắn ta toát ra vẻ nguy hiểm vô song, nhưng vẫn gật đầu nhẹ nhàng.

- Ta sẽ khiến hắn không thể quấy rầy vòng chiến của ngươi

Mục Trần nói khẽ.

Thải Tiêu nhìn hắn, khẽ gật đầu. Nàng biết rõ (1) thực lực Mục Trần, cho nên cũng không rõ (2) Mục Trần có khả năng ngăn cản U Minh hoàng tử hay không, nhưng cục diện thế này không làm như vậy cả hai ngươi không thể phá cục thoát ra.

Do vậy nàng chỉ còn cách tin cây Mục Trần.

- Cản ta sao?

U Minh hoàng tử lơ lửng giữa trời, đôi mắt hờ hững chẳng chút cảm tình nhìn thẳng Mục Trần, gương mặt tái xám dường như hơi mỉm cười, có vẻ như đang giễu cợt sự tự tin của Mục Trần.

- Kết cục của Liễu Viêm, ngươi sẽ đi theo vết xe đổ đó..

Hắn cười gằn, hai tay xoay tròn, linh lực hắc ám ngưng tụ lại, hình thành hố đen không gian, lập tức quanh người hắn nổi gió dữ dội, uy áp linh lực như bài sơn đảo hải, rồi bất thình lình bộc phát.

Uy áp linh lực mà người ta cảm nhận được từ U Minh hoàng tử, nhất thời kể cả Tô Bích Nguyệt, Hồng Ngư cũng biến sắc thất thanh:

- Chí Tôn ngũ phẩm?

Mục Trần giật mình chấn kinh, U Minh hoàng tử không ngờ đã đột phá cấp độ Chí Tôn ngũ phẩm?

Mà như vậy, xem ra thắng bại khó tính rồi!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 802: U Minh Hoàng Tử

U Minh hoàng tử hiên ngang giữa trời, uy áp kinh khủng như hồng thủy từ cơ thể gào thét ào ra, khiến không gian rung chuyển.

Tất cả mọi người đều biến sắc vì uy áp linh lực kia, kể cả Mục Trần.

Uy áp hoàn toàn vượt qua Chí Tôn tứ phẩm bình thường, mơ hồ đúng là đạt đến Chí Tôn ngũ phẩm!

U Minh hoàng tử chẳng lẽ đột phá Chí Tôn ngũ phẩm rồi sao?

Khán giả rung rinh. Chí Tôn ngũ phẩm a, trong bất kỳ thế lực siêu cấp này ở lục địa này cũng tuyệt đối là cán bộ tinh nhuệ cao cấp, huống gì trong giới trẻ càng làm cho người ta thấy cao không chạm tới được.

Nhiều ánh mắt tỏ vẻ thương hại Mục Trần, chiến với Liễu Viêm thì còn có cơ hội, chớ U Minh hoàng tử đã lên đến ngũ phẩm, thì phần thắng của hắn gần như đã về không.

Mục Trần sắc mặt khó khăn nhìn U Minh hoàng tử, thần tình chấn động. Chí Tôn ngũ phẩm, đối với Đại La Thiên vực của hắn thì đã là cường giả cấp Vương!

Liễu Viêm có lẽ là cường giả nổi bật trong giới Chí Tôn tứ phẩm, nhưng so với U Minh hoàng tử đúng là kém không chỉ vài bậc.

- Đệ nhị Long Phượng Lục lại vượt trội đệ tam như vậy sao?

Mục Trần bất giác nắm chặt bàn tay, ánh mắt nao nao, cảm giác như cơ thể hơi đau đớn vì uy hiếp cường đại.

Chí Tôn ngũ phẩm chỉ cao hơn tứ phẩm một phẩm giai, nhưng cách biệt không chỉ là thực lực một phẩm cấp.

Trong Chí Tôn, tứ phẩm trở xuống chỉ hơn thua nhau về độ hùng hậu của linh lực, nhưng khi đã tấn thăng lên ngũ phẩm, phẩm chất sẽ hoàn toàn khác, vì Chí Tôn ngũ phẩm có năng lực xuyên qua không gian.

Năng lực cường đại này là chiếc bùa bảo mệnh cực tốt, cũng là một công cụ siêu cấp để mai phục đánh úp kẻ thù. Chí Tôn tứ phẩm vs Chí Tôn ngũ phẩm, cơ bản chỉ có cục diện giơ mặt chịu táng.

Do vậy đó chính là lý do vì sao khi biết U Minh hoàng tử có thực lực Chí Tôn ngũ phẩm, đám khán giả lại tỏ ra thương hại Mục Trần đến vậy.

Dù Mục Trần có nhiều bản lĩnh cũng tuyệt đối không thắng được U Minh hoàng tử.

- Ngươi còn muốn đánh nữa không?

U Minh hoàng tử cười nhạt khinh thị.

Mục Trần chỉ cười khẽ, tuy không trả lời nhưng đôi mắt đen không có mảy may sợ hãi. U Minh hoàng tử đúng là có thực lực cường hoành áp đảo, nhưng muốn hắn không chiến phải lui, không phải nói chứ U Minh hoàng tử còn xa chưa đủ tư cách.

U Minh hoàng tử nhìn thấy ánh mắt Mục Trần, đã biết hắn không chấn động, không từ bỏ, bèn cười nhạt:

- Xem ra lại một lần nữa thiên tài của Đại La Thiên vực các ngươi phải vẫn lạc ở Long Phượng Thiên rồi.

Mục Trần nheo mắt, định đáp lời nhưng chợt trừng mắt, vì hắn thấy không gian quanh U Minh hoàng tử đột ngột uốn éo, rồi không thấy đâu nữa.

"Ầm!"

Không gian sau lưng Mục Trần biến dạng quái lạ, rồi chưởng ấn mang theo linh lực cường hãn quỷ dị vỗ tới tập kích.

Công kích bất ngờ khiến Mục Trần biến sắc, nhưng vì đã đề cao cảnh giác, sẵn sàng bất cứ lúc nào, nên hắn nhanh chóng kết ấn, thân hình hóa thành một long ảnh mơ hồ, không gian cũng vặn vẹo rồi hắn biến mất.

Chưởng ấn đánh tới nhưng lại trúng vào hư không, U Minh hoàng tử hiện ra, nhìn thấy chưởng ấn thất bại, sắc mặt hắn cũng kinh ngạc khẽ nói:

- Không ngờ chỉ là Chí Tôn tam phẩm cũng có khả năng du hành không gian... chỉ đáng tiếc trò vặt vãnh dựa vào thân pháp của ngươi còn quá kém cỏi.

Dứt lời, hắn lại biến mất, chỉ còn lại không gian rung động.

Cách đó ngàn trượng, không gian phập phồng, long ảnh hiện ra. Nhưng Mục Trần vừa hiện thân, sắc mặt lại đại biến.

Không gian trước mặt lại dao động, chưởng ấn như giòi trong xương bám riết không rời, sức mạnh mãnh liệt ập tới

Lần này Mục Trần rốt cuộc không tránh né kịp.

Chưởng kình hùng hậu khiến người ta hít thở khó khăn, kim quang sáng lên trên cơ thể Mục Trần, bộ Long Phượng Kim Giáp trồi lên khỏi da, vảy rồng kết lại thành lớp giáp chắc chắn.

Hắn cấp tốc đề thăng sức mạnh lên cực hạn, hai chưởng hợp lại tung ra, ngạnh đấu đón đỡ chưởng ấn của U Minh hoàng tử.

"Đùng!"

Hai bên đấu nhau, một tiếng nổ như kình lôi vang rền, làn sóng chấn động làm không gian vạn trượng xung quanh nổi lên như sóng lớn.

Kình lực lan đi, Mục Trần run lên, bị đánh bật văng đi cả ngàn trượng, phun máu.

Đôi cánh tay cực kỳ đau đớn, gần như xương cốt bị chấn gãy nát hết cả. Mục Trần sắc mặt nghiêm trọng, U Minh hoàng tử quá ư cường hãn, lúc nãy ngạnh đấu nếu không có phòng ngự của Long Phượng Kim Giáp cùng với sức mạnh dữ dội của Long Phượng thể, e rằng lúc này cả hai tay đã đứt lìa nát như tương.

Phía bên kia U Minh hoàng tử cũng hơi chấn động, lui đi một đoạn, ánh mắt hờ hững bỗng nhiên nao nao. Hắn không ngờ một đòn chính diện lại không thể phế luôn Mục Trần.

- Khó trách Liễu Viêm lại bại, bản lĩnh của ngươi cũng không nhỏ.

U Minh hoàng tử chậm rãi nói. Đòn lúc nãy, nếu là một gã Chí Tôn tứ phẩm bất kỳ nào đó chắc chắn sẽ trọng thương, vậy mà Mục Trần chỉ bị lấy đi tí máu mà thôi.

Mục Trần lạnh lùng nhìn U Minh hoàng tử, chùi máu mỏ, không vì đối thủ áp đảo toàn diện mà sợ hãi, ngược lại chiến ý càng tăng.

Tay kết ấn, kim quang sáng lên, cự ảnh kim sắc xuất hiện giữa trời, linh lực cuồn cuộn.

Mục Trần đứng trên đầu Đại Nhật Bất Diệt thân, Đại Tu Di Ma Trụ cũng xuất hiện nằm trong tay pháp thân.

U Minh hoàng tử nhíu mày nhìn pháp thân quái lạ vừa xuất hiện, hắn không cách nào nhận biết được Chí Tôn pháp thân này là cái gì, nhưng rõ ràng cảm nhận được nó là một pháp thân bất phàm.

- Dù ngươi có cố gắng thế nào cũng không thể thay đổi kết cục được.

U Minh hoàng tử cũng không vì pháp thân đặc biệt kia mà tỏ ra coi trọng Mục Trần, hắc ám ngưng tụ trong tay, một thanh trường kích tối đen từ trong hắc ám kéo dài ra rồi thành hình.

Trường kích toát ra dao động linh lực lạnh lẽo và u ám, khiến cho linh khí thiên địa dường như bị đông cứng lại.

- Đó là thần khí thượng phẩm của U Minh cung, Minh Thần Kích!

Khán giả được một phen chứng tỏ hiểu biết sâu rộng của mình.

- U Minh hoàng tử xem ra không cho Mục Trần một cơ hội sống sót, Minh Thần Kích mà hắn cũng lấy ra.

Có người than thở. U Minh hoàng tử nếu như khinh thường miệt thị, thì có lẽ Mục Trần còn có cơ may sống sót, nhưng có lẽ kẻ tàn ác kinh qua bao trận thảm sát kia sẽ không làm chuyện ngu xuẩn thả hổ về rừng.

Sư tử bắt thỏ cũng dùng hết sức, U Minh hoàng tử là nhân tài xuất sắc nhất U Minh cung, đương nhiên có khinh thị cũng không thể nào ngu xuẩn như vậy.

- Ngươi còn chưa chính thức đột phá Chí Tôn ngũ phẩm.

Mục Trần chợt chậm rãi lên tiếng.

Một đòn chính diện đã giúp Mục Trần cảm ứng được rõ ràng sức mạnh của U Minh hoàng tử, có lẽ chỉ mới tới bình cảnh.

Nhưng dù vậy thực lực U Minh hoàng tử vẫn vượt xa Liễu Viêm.

U Minh hoàng tử thấy Mục Trần phát hiện thực lực của mình, cũng khá kinh ngạc, nhưng chỉ cười nhạt:

- Con kiến sẽ quan tâm kẻ nghiền chết nó là sói hay là hổ sao?

Mục Trần cười nhạt đáp lời, chân giậm mạnh, giữa trán và lồng ngực Đại Nhật Bất Diệt thân, hai vầng liệt nhật từ từ bay lên.

- Chí Tôn thần thông, song dương lực!

Mục Trần hét to, hai khỏa mặt trời rực cháy phát ra năng lượng cường đại đủ để nghiền nát cả sơn mạch.

- Ha ha, khá là thú vị.

U Minh hoàng tử thấy khí thế Mục Trần tăng lên, thần sắc càng khoái trá, cười nói:

- Định liều mạng sao? Phí công vô ích.

- Phí hay không phí, bây giờ ngươi nói đã quá muộn rồi!

Mục Trần quát lên, kim quang bùng phát, Đại Nhật Bất Diệt thân cầm lấy Đại Tu Di Ma Trụ được phủ một lớp hoàng kim chói lóa, vung lên hủy phá thiên không, uy vũ nện xuống cùng với sức mạnh hủy thiên diệt địa tấn công U Minh hoàng tử.

Cường địch cấp độ này, Mục Trần đương nhiên phải dốc tận lực.

Khán giả nhìn thấy thế công uy mãnh của Mục Trần, nhất thời trừng mắt. Dũng khí hiên ngang của hắn ta làm cho nhiều người phải kinh ngạc và thán phục.

Có điều chênh lệch ở mức độ này, thì dũng khí sẽ có bao nhiêu tác dụng đây?

Tất cả vẫn là thực lực vi tôn!

Trận đánh này so với trận trước, chắc chắn sẽ càng thêm thảm thiết!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 803: Hai Chiến Trường

Ads "Ầm!"

Đại Tu Di Ma Trụ phủ hoàng kim huy vũ giữa trời, hình thể khổng lồ mang theo sức mạnh to lớn nhanh như sét đánh tấn công U Minh hoàng tử.

Không gian dưới đòn công của ma trụ như vỡ ra, cho thấy sức mạnh song dương lực hung hãn đến cỡ nào.

Công kích toàn lực của Mục Trần vẫn không làm cho gương mặt tái xám của U Minh hoàng tử có chút biến hóa nào, hắn chỉ khẽ giơ cao Minh Thần Kích, vẻ âm lãnh hiện lên trong mắt.

Hắn rốt cuộc đã ra tay.

"Vù!"

Mọi người có thể nhìn thấy một tia hắc ám không mấy nổi bật xuyên qua không trung, sau đó vang lên một tiếng kim loại va chạm chói tai, Đại Tu Di Ma Trụ hiên ngang quật xuống đã khựng lại, sức mạnh khổng lồ dường như không hề có tác dụng.

Một thanh hắc kích vững vàng chế ngự Đại Tu Di Ma Trụ. So sánh thể tích, dễ lắm người ta sẽ nghĩ một khi ma trụ đánh xuống, hắc kích sẽ gãy nát làm nhiều khúc, thế nhưng thực tế ma trụ khổng lồ hoàn toàn không làm gì được thanh kích nhỏ nhắn kia.

Khán giả tặc lưỡi, thực lực đệ nhị Long Phượng Lục đây sao? Quả là khủng bố, chỉ thế này thôi đã vượt xa Liễu Viêm không biết mấy cấp

bậc.

Mục Trần trong Long Phượng Thiên lần này có thể xem là một con ngựa ô bất ngờ xông lên, đến lúc này gặp chướng ngại kinh khủng rồi, không biết hắn có thể tiếp tục đi tới nữa hay không.

Mục Trần đứng trên đầu pháp thân, nghiêm trọng nhìn U Minh hoàng tử vừa dùng hắc kích chặn đứng ma trụ, hít sâu một hơi, ánh mắt thêm cuồng bạo.

Hắn biết trận chiến này e rằng không nhẹ nhàng.

Cùng lúc Mục Trần khai chiến với U Minh hoàng tử, không trung phía xa xa kia, không khí ngưng đọng, không có linh lực cuồng bạo, nhưng vẫn cực kỳ thu hút sự chú ý.

Dù Mục Trần vs U Minh hoàng tử rất kịch liệt, nhưng trận chiến quyết định sẽ là phía bên này, cũng là hai nhân vật lợi hại nhất Long Phượng Thiên

Phương Nghị, đệ nhất Long Phượng Lục, trong giới trẻ Bắc giới chính là đỉnh cấp tiếng tăm, đến nỗi khi so với ai thì hào quang của người kia cũng sẽ vụt tắt. Ai cũng rõ ràng, về sau này hắn là các chủ kế nhiệm của Thần các, là đại nhân vật của một thế lực cực hạn của Bắc giới.

Thải Tiêu, cô nương thần bí khó lường, con đường đến đây có thể nói là càn quét đi thẳng. U Minh hoàng tử và Phương Nghị tài cao gan lớn tới đâu cũng không thể chiếm thượng phong khi đấu với nàng.

Trận đấu của hai người sẽ quyết định chủ sở hữu chân chính của Long Phượng truyền thừa.

Thải Tiêu bước đi trên không, đôi mắt xinh đẹp yêu mị không rời khỏi Phương Nghị, đầu ngón tay ngọc ngà trắng nõn lóe lên những ánh sáng bảy màu.

Phương Nghị mặc dù thần sắc thong dong, nhưng rõ ràng sâu trong ánh mắt vẫn cực kỳ nghiêm túc. Đối chiến với cô nàng thần bí Thải Tiêu hắn không có mấy phần chắc thắng, nhưng nói gì thì lúc này cũng không còn đường lùi.

Hai tay Phương Nghị nắm lại, linh lực mãnh liệt tuôn ra, không gian sau lưng uốn éo biến dạng.

- Để tại hạ lĩnh giáo tài năng cô nương vậy.

Phương Nghị mỉm cười, ngón tay chỉ ra, linh lực gào thét bạo động, hóa thành những thanh cự kiếm ánh tím, kiếm khí sắc bén cắt phá không gian.

Số lượng kiếm khí dữ dội này khiến cường giả nhìn thấy mà run rẩy, chỉ một thanh kiếm khí cũng đủ làm Chí Tôn tứ phẩm phải khốn đốn đối phó, huống gì rất nhiều như thế này.

Phương Nghị đối mặt với cường địch như Thải Tiêu, nếu còn giữ sức đương nhiên chỉ rước lấy nhục mà thôi.

"Véo véo véo"

Phương Nghị chỉ tay tới trước, kiếm ảnh đầy trời ngân lên cộng hưởng, sóng âm vang ra cả ngàn dặm, mọi người nhìn thấy những luồng kiếm quang sắc tím lao đi trên bầu trời, như một cơn mưa tím đầy lãnh mạn phủ kín Thải Tiêu.

Kiếm trận như vậy khiến cho người ta thật kinh hãi.

Nhưng thế công vạn kiếm tề phát ập đến, Thải Tiêu chỉ khẽ đưa ngón tay rạch ngang một đường trước mặt, không gian phía trước lập tức bị xé toạc thành một vệt nứt không gian.

Ảnh Tử Kiếm ào ào kéo đến, hoàn toàn chui tọt vào khe nứt không gian kia mà không hề thấy trở ra, hoàn toàn chẳng thương hại gì được Thải Tiêu.

Khán giả thấy công kích của Phương Nghị hoàn toàn bị Thải Tiêu hóa giải dễ dàng, nhất thời trừng mắt. Cô nàng kia quá lợi hại, khó trách Phương Nghị lại kiêng dè như thế.

- Bản lĩnh nhỏ mọn thế này đem ra chỉ xấu hổ...

Thải Tiêu cười khẽ, nhẹ nhàng cất bước, không gian lay động hoàn toàn biến mất.

Nàng muốn ra tay.

Thải Tiêu biến mất, Phương Nghị cũng tập trung, không gian dao động rồi hắn cũng biến mất.

Khán giả thấy hai đấu sĩ biến mất tăm, vô số con mắt trừng lớn lên tìm kiếm. Tốc độ ma quỷ thế này thật sự khiến cho người ta khó lòng xem được chuyện gì đang xảy ra, Chí Tôn ngũ phẩm đúng là mạnh hơn Chí Tôn tứ phẩm quá nhiều.

"Bùm!"

Không trung cách đó ngàn trượng đột nhiên vang lên tiếng nổ lớn, không gian biến dạng, hai người đột nhiên xuất hiện, quyền chưởng ngạnh chiến.

Kình lực bùng nổ, cả hai bật ra, Phương Nghị lùi xa hơn một tí...

Cố gắng giữ thăng bằng, Phương Nghị nhíu mày, tay nắm chặt, thanh trường kiếm ánh tím xuất hiện, kiếm khí xé rách không gian, hắn nhiên cũng là một thanh thần khí thượng đẳng.

Chẳng hề chần chừ, Phương Nghị thôi động linh lực, lại tiếp tục biến mất, chỉ có kiếm khí ác liệt bắn phá tứ tung.

Thải Tiêu vs Phương Nghị không quá ồn ào kinh khiếp, mà lại kỳ dị yên tĩnh, hai người như dùng thân pháp thuấn di giữa các không gian, tốc

độ đến những con mắt cũng bó mắt chịu thua không cách nào xem được, chỉ biết há mồm rên rỉ thán phục.

Trên bầu trời, Tô Bích Nguyệt, Hồng Ngư, Đinh Tuyên dáo dác nhìn hai chiến trường đang diễn ra ác liệt, nhất thời lắc đầu than thầm. Long Phượng Thiên năm nay cơ bản là sân khấu của đám người kia, còn họ thật sự chỉ là đến vui cho đủ số mà thôi.

- Không biết ai trong số họ sẽ là người chiến thắng.

Đinh Tuyên lẩm bẩm. Hắn vốn rất hiếu chiến, nhưng chiến đấu cấp độ này đương nhiên không dại gì mà dính vào, chỉ có nước no đòn ôm đầu máu.

- Thải Tiêu vs Phương Nghị thật sự nhìn không thấy, chẳng biết được. Mục Trần vs U Minh hoàng tử thì rõ ràng U Minh hoàng tử hoàn toàn chiếm thượng phong, có điều mục tiêu chính của Mục Trần là kéo dài thời gian ngăn cản U Minh hoàng tử, mà như vậy thì hắn có thể làm được, chỉ không biết U Minh hoàng tử có cho hắn toại nguyện hay không.

Tô Bích Nguyệt phân tích, nàng cũng là thiên tài kiệt xuất của Bắc giới, dĩ nhiên dễ dàng nhìn ra cục diện.

- Một khi U Minh hoàng tử đánh bại được Mục Trần, hắn sẽ quay sang liên thủ với Phương Nghị, Thải Tiêu kia có lẽ cũng thúc thủ vô sách thôi.

Hồng Ngư nghe vậy, chỉ cười khúc khích:

- Vậy ra Tô tỷ tỷ nói rằng phe U Minh hoàng tử sẽ thắng à? Ta lại thấy Mục Trần không dễ giải quyết như vậy đâu.

- Mục Trần đương nhiên bất phàm, nhưng U Minh hoàng tử là kẻ tầm thường hay sao.

Tô Bích Nguyệt mỉm cười đáp trả, tự tin lời nói của mình không thiên vị ai, chỉ dựa vào hiểu biết mà luận bàn.

- Thế à? Vậy thì chúng ta cứ đứng đây căng mắt ra mà xem đi.

Hồng Ngư mỉm cười không tiếp tục, thật ra chuyện này nàng cũng không rõ, nhưng thói quen đối chọi với Tô Bích Nguyệt làm nàng buột miệng phản bác mà thôi.

Trong lúc đó, chiến trường hai nơi càng lúc càng nóng lên, linh lực trùng kích làm cho mây mù trong phạm vi vạn trượng đều bị chấn vỡ tan, hóa thành nhiều đám mây vỡ, bay lững lờ trên bầu trời.

"Ầm!"

Đại Tu Di Ma Trụ vẫn hung mãnh không ngừng múa may, nhưng cho dù dữ dội thế nào vẫn không thể lay chuyển trường kích trong tay U Minh hoàng tử.

Hai người giao tranh, Mục Trần chủ động tấn công cuồng mãnh, nhưng mọi người có thể thấy rõ người yếu thế là hắn. Nhưng dù vậy Mục Trần vẫn không nao núng, nếu không phải nhờ có Đại Nhật Bất Diệt thân và Long Phượng thể thì hắn căn bản không thể nào đối chiến chính diện như thế này được.

Vả lại tình huống này hắn đương nhiên muốn chủ động tấn công, cam nguyện dốc sức dù không ích lợi gì, vì nhiệm vụ của hắn không phải là đánh bại U Minh hoàng tử, hắn chỉ muốn kéo dài thời gian cho Thải Tiêu.

Phương Nghị hy vọng U Minh hoàng tử nhanh chóng đánh bại Mục Trần, rồi cả hai liên thủ chế ngự Thải Tiêu, còn Mục Trần lại đang mong ngóng Thải Tiêu nhanh chóng đánh bại Phương Nghị...

Chỉ cần một trận đấu kết thúc, vậy thì thắng bại sẽ rõ ràng cho cả hai vòng chiến.

Kịch chiến tiếp diễn, ánh mắt các đấu sĩ trở nên hung mãnh, vì họ biết đã đến lúc cần phải có kết quả.

Thải Tiêu và U Minh hoàng tử gần như cùng lúc đẩy mạnh khí thế, tăng cường sức mạnh.

Nhận thấy đối thủ gia thêm kình, Mục Trần và Phương Nghị trở nên căng thẳng.

- Họ định kết thúc!

Tô Bích Nguyệt, Hồng Ngư biến sắc, cũng trở nên căng thẳng theo dõi.

Hai vòng chiến đúng là cùng lúc phân định thắng bại!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 804: Đại Tiệc Thần Thông

Ads Thải Tiêu và U Minh hoàng tử cùng một lúc gia tăng công kích, nhất thời không khí như ngừng lại, gió ngừng thổi, thời gian ngừng trôi, mọi người ngừng thở vì run sợ sát khí kinh hoàng do hai người tạo ra.

Khán giả tròn mắt trừng mắt nheo mắt đủ các kiểu, ngay cả đám Tô Bích Nguyệt, Hồng Ngư cũng mặt nghiêm mày trọng, phát động linh lực phòng hộ, tránh bị văng miểng.

Thải Tiêu đứng giữa trời, mái tóc bay phất phới, đôi mắt yêu mị lãnh khốc vô tình, như có thể đóng băng trời đất.

Khí tức nguy hiểm không tả xiết toát ra từ cơ thể nàng.

Nàng cũng có cảm ứng tình hình chiến sự bên phía Mục Trần, thay đổi chiến thuật của U Minh hoàng tử cũng giống như suy nghĩ của nàng, phải nhanh chóng đánh bại đối thủ của mình.

Nhưng nàng cũng không vì chuyện đó mà phân tâm, vì nàng biết rõ mình đang ở một canh bạc, cũng như Phương Nghị đang đánh bạc vào cửa U Minh hoàng tử sẽ giết được Mục Trần nhanh hơn, rồi sau đó hai người liên thủ chế phục nàng. Còn chính nàng lại đánh bạc vào việc Mục Trần đủ sức ngăn cản U Minh hoàng tử cho đến khi Phương Nghị ngã xuống.

Việc này cần làm hiện tại chính là nhanh chóng giải quyết triệt để Phương Nghị, đó mới là đối sách khôn ngoan để giúp Mục Trần.

- Xem ra chúng ta đều nghĩ đến cùng một việc.

Phương Nghị nhìn nhìn nàng, cơ thể trở nên căng thẳng, cảm giác nguy hiểm tột độ từ Thải Tiêu toát ra khiến cảm thấy khó chịu vô cùng, sắc mặt cực kỳ nghiêm trọng.

- Có điều kết quả của ta và ngươi sẽ khác nhau.

Thải Tiêu lạnh nhạt đáp lời, những lời lẽ băng lãnh làm cho không khí cũng giảm nhiệt độ.

- Thế sao?

Phương Nghị chỉ cười, hắn cũng là kẻ ngang tàng khí phách, dù đối diện với Thải Tiêu trong trạng thái cực độ nguy hiểm, hắn vẫn không tỏ ra nao núng, tư thái ung dung không hổ là đệ nhất Long Phượng Lục. Chỉ nhìn về khí khái, đúng là hắn xứng đáng với địa vị cao nhất giới trẻ Bắc giới.

- Chỉ sợ người sắp không chịu nổi lại là người khác.

- Vậy ư?

Thải Tiêu dùng lại điệu cười vừa nãy của hắn, rồi bất ngờ tay kết ấn, ấn pháp liên miên đến hoa cả mắt.

Không gian xung quanh cũng biến động dữ dội, nhìn như một cơn bão đang hình thành, một dòng ánh sáng bảy màu từ trong cơ thể Thải Tiêu tuôn ra ngoài, nháy mắt phủ lấp lánh cả một vùng trời, nhưng nó mang theo sự nguy hiểm trí mạng trong vẻ đẹp long lanh kia.

Hào quang bảy màu bất chợt hội tụ lại ở đầu ngón tay Thải Tiêu, linh lực thiên địa cũng theo đó mà tập trung lại, một vùng xoáy nhỏ xuất hiện trong lòng bàn tay của nàng.

Nó nhanh chóng lớn lên, nháy mắt đã to cả trăm trượng, như một cái hố đen nhưng không phải màu đen, mà lại có bảy sắc cầu vồng, quỷ dị kỳ bí.

Không gian xung quanh lốc xoáy đó gãy gập từng đoạn, rồi thi nhau vỡ nát, bị hút vào luồng xoáy.

Lực phá hoại của tuyệt kỹ này làm khán giả run sợ, bất giác lui về sau một chút.

Bất kỳ ai cũng thấy sát chiêu này của nàng cực kỳ khủng bố.

Đôi mắt Thải Tiêu cũng hóa thành bảy màu, đẹp mê ly, nhưng lúc này nó chỉ có sát khí đáng sợ.

- Thất Thải Thôn Thiên thuật, Thôn Diệt Thương Khung!

Giọng nói lảnh lót bay bổng phát ra, Phương Nghị nhất thời căng thẳng tột độ, không gian quanh người phập phồng bồng bềnh, nhanh chóng biến mất, hoàn toàn mất dấu cả dao động linh lực, cứ như đã tan vào hư không.

Thế nhưng Thải Tiêu chẳng hề mảy may biến sắc, đột ngột luồng xoáy của nàng cũng biến mất không thấy dấu vết.

Ngay lúc đó cách vị trí cũ ngàn trượng, bầu trời đột nhiên vỡ nát, không gian tan rã chợt nhìn thấy một cái bóng mơ hồ lướt đi.

Ngay sau đó không gian trên đầu hắn cũng vỡ vụn, lốc xoáy bảy màu phá không chui ra, một cột sáng bảy màu từ trong luồng xoáy bắn tới phủ lấy Phương Nghị.

Bị luồng sáng quỷ dị đó chiếu lên người, Phương Nghị lập tức mất tốc độ, hắn phát hiện không gian quanh người đã bị kềm hãi, ép chặt lại, khiến hắn không thể nào xé không gian trốn đi.

Không những thế, luồng xoáy kia còn tỏa ra một lực hút kinh khủng, kéo hắn đến gần, thậm chí cả linh lực trong người cũng bị hút ra ngoài!

- Lực thôn phệ kinh khủng quá!

Phương Nghị nhất thời biến sắc, lốc xoáy như giòi trong xương không cách nào chạy thoát được, khi bị nó phủ lấy, e rằng nếu không nuốt chửng mục tiêu nó sẽ không dừng lại.

Phương Nghị ngẩng nhìn vòng xoáy, hắn cảm thấy cực kỳ uy hiếp đến tính mạng, nếu như bị hút vào trong đó, hắn cũng không tin mình còn cơ hội sống sót.

Hoàn toàn không hề coi thường Thải Tiêu một chút nào, nhưng tuyệt kỹ của cô nàng vẫn luôn làm hắn hồi hộp lo sợ, cô gái thần bí kia lai lịch ra sao?

Ý nghĩ đó chỉ thoáng qua trong đầu hắn, lập tức tập trung lại. Thời điểm này còn tâm tư nghĩ đến chuyện khác được sao, hắn phải chống cự được công kích này của nàng, kém nhất cũng phải kéo dài thời gian đến khi U Minh hoàng tử giết chết được Mục Trần!

"Ầm!"

Phương Nghị mắt sáng rực, hai tay của hắn cũng lập tức kết ấn, ánh sáng lóe lên, dao động huyền ảo tỏa ra.

- Thông Thiên thần thuật, Thông Thiên Thần Liên!

Hắn khẽ gầm lên, ánh sáng hội tụ dưới chân tạo thành một đài sen mười trượng. Đài sen màu xanh, cánh sen ẩn chứa đầy những hoa văn cổ đại, từ đó toát ra dao động huyền ảo bí ẩn và cực kỳ cường đại.

Hiển nhiên, Phương Nghị đã sử dụng đến tuyệt kỹ phòng ngự cao nhất của hắn.

Đài sen xuất hiện, cánh sen bay lên tạo thành một lớp hào quang phủ lấy Phương Nghị. Tầng phòng ngự này cứ như trời đất có sụp, hoa sen cũng không suy suyễn gì.

Ngay lúc đó, tốc độ thân thể Phương Nghị bị kéo về phía lốc xoáy cũng chậm lại rồi mất đi, năng lượng thần dị từ hoa sen đã triệt tiêu lực

thôn phệ của luồng xoáy bảy màu.

Hai luồng năng lượng đối chọi lẫn nhau, phá nát không gian.

Thải Tiêu hơi nhướng mày, Phương Nghị kia cũng có mấy trò được ra mặt, tên này cũng không phải thằng lông bông chỉ có tiếng mà không có miếng.

Nhưng thế thì sao, cản nàng được ư?

Thải Tiêu phất tay, tốc độ xoáy càng tăng lên, lực thôn phệ trở nên mãnh liệt, Phương Nghị dù được bảo hộ trong hào quang thanh liên cũng không tránh khỏi bị hút đi từ từ.

Tốc độ tuy chậm, nhưng lúc này Phương Nghị có giở hết cách ra cũng không thể thoát được, xem ra lần này hắn nhất định sẽ bị Thất Thải luồng xoáy kia bắt nhốt, mà đã vào trong đó, e rằng mạng sống khó giữ.

Khán giả thấy cảnh này cũng bất ngờ, mạnh như Phương Nghị vẫn không phải là đối thủ của cô gái thần bí.

- Cứ như vậy thì Phương Nghị sẽ thua rồi.

Đinh Tuyên hoảng sợ nhận xét vòng chiến đáng kinh hãi.

Tô Bích Nguyệt và Hồng Ngư đều gật đầu trong vô thức, hai người sực nhớ nhìn qua vòng chiến bên này.

- Nhưng Phương Nghị vẫn còn cầm cự được một lát, nếu U Minh hoàng tử trong lúc đó có thể nhanh chóng đánh bại Mục Trần, thế thì ván cờ lật ngược rồi.

Suy nghĩ này cũng giống nhiều khán giả, do đó rất nhiều người cũng quay sang theo dõi chiến đấu điên cuồng bên này.

Thải Tiêu và Phương Nghị một kéo một giằng co trốn thoát, hai người đều biết, thời khắc kết thúc của trận giao đấu còn lại sẽ quyết định

thành bại toàn cục.

Mục Trần và U Minh hoàng tử đang đối diện nhau xa xa, hai tia nhìn hờ hững chọi vào nhau, dao động linh lực quanh thân U Minh hoàng tử tăng lên:

- Cũng đến lúc kết thúc rồi.

Hắn nhận ra tình hình bất ổn của Phương Nghị, nhận thấy nên giải quyết triệt để Mục Trần.

Hai tay chắp trước ngực, mắt nhắm lại, U Minh hoàng tử khẽ mấp máy môi, dường như có những âm thanh cổ vọng lại torng thiên địa.

Những âm thanh này như đến từ lòng đất âm u, mang theo cái lạnh vô tận, khiến cho nhiệt độ không khí cấp tốc giảm xuống, thậm chí còn xuất hiện tuyết rơi lả tả. Chỉ có điều tuyết này màu đen, và lạnh đến mức đông cứng cả không khí.

Hắc tuyết vô tận nổi lên, hội tụ phía sau U Minh hoàng tử, rồi nó bỗng dưng bốc cháy, trở thành những ngọn lửa đen, giống như chất lỏng chảy quanh người hắn.

Cảnh tượng quỷ dị làm khán giả hít hà run sợ, họ phát giác ra những chỗ mà hắc hỏa kia lướt qua, linh khí thiên địa đông cứng lại.

U Minh hoàng tử ngẩng lên, đôi mắt u ám hờ hững nhìn Mục Trần, rồi sau đó hắn chỉ tay tới, những luồng hỏa diễm đen đúa như lâu la vâng lên hắn xông lên, cuồng bạo như con hắc hỏa long trở mình dậy đi săn mồi.

U Minh hoàng tử cất giọng khàn đặc hờ hững, vô tình âm tàn.

- Minh Thần Quyết, Minh Thần Diệt Thế Diễm!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 805: Quyết Đấu Cuối Cùng

Ads Tiếng quát dữ tợn cùng với sát khí lạnh lẽo toát ra, hắc hỏa diễm trên không trung ào ào bay tới, nơi nơi chúng nó lướt qua, không khí, linh lực đều bị đóng băng thành những khối tinh thạch li ti, hòa vào dòng hỏa diễm, làm nó càng cháy bùng lên dữ dội.

Khán giả tê tái nhìn khung cảnh hắc hỏa càn quét bầu trời, dường như mọi thứ ngăn trở dòng hỏa diễm kia đều bị nó thiêu cháy, cắn nuốt rồi trở thành một phần của nó.

- Đó chính là thần thuật cực hạn của U Minh cung, cấp bậc đại viên mãn. Nghe nói thần thuật này một khi tu luyện đại thành, bất kỳ thứ gì trong phạm vi ngàn dặm đều sẽ bị hắc diễm hòa tan thành nguyên lực cho chính nó.

- Nghe nói năm xưa U Minh cung chủ từng một lần thi triển, hắc diễm lướt qua đã trực tiếp phế bỏ một tông môn, hòa tan sạch sẽ mọi thứ...

- U Minh hoàng tử mặc dù khả năng thi triển chiêu này còn kém hỏa hầu, nhưng sức mạnh này tuyệt đối người cùng cấp độ không thể ngăn cản.

Không ít khán giả nhãn lực cao minh, lập tức xúm lại bàn tán xôn xao. U Minh hoàng tử lại thi triển đòn sát thủ này, thật sự rất bất ngờ.

Sau khi kinh ngạc, họ lại nhìn sang Mục Trần với vẻ tội nghiệp thương hại. Công kích cỡ này thì cường giả như Liễu Viêm, Tô Bích Nguyệt, Hồng Ngư này nọ cũng tất tử vô nghi.

- Mục Trần xem ra sắp thua rồi.

Kẻ nào đó lắc đầu ngao ngán, tình hình này hắc diễm mà lướt tới, e rằng Mục Trần cả tro cũng không còn. Phương Nghị phía bên kia còn giãy giụa được một hồi, chứ còn bên này thì một phát là xong đời.

Mà U Minh hoàng tử sau khi giết Mục Trần, sẽ hướng sang hỗ trợ Phương Nghị, vậy thì 2 trận quyết đấu sẽ nhanh chóng có kết quả.

Chiến trường giằng co hung hiểm bên kia, Thải Tiêu và Phương Nghị cũng nhận thấy diễn biến phía bên này, nhất thời cả hai đều thay đổi sắc mặt.

Chỉ có khác Phương Nghị mặt hớn mày hở, còn Thải Tiêu mặt sầu u ám, rõ ràng nhận thấy sát chiêu của U Minh hoàng tử hung mãnh bá đạo ra sao.

Công kích cấp độ đó dù là chính hai người họ cũng phiền phức chống cự, huống chi Mục Trần với thực lực Chí Tôn tam phẩm. Dù khi nãy có đánh Liễu Viêm sống dở chết dở khiến người ta không dám coi thường, nhưng U Minh hoàng tử lại còn cường hãn siêu cấp nhiều lần hơn Liễu Viêm a...

Phương Nghị đứng trên thanh liên, nhìn sang Thải Tiêu cười nhạt:

- Coi bộ kết quả không như ngươi nghĩ rồi.

Trong lúc nói chuyện, hắn vẫn thôi động năng lực liên hoa kháng cự lực hút của vòng xoáy, định dùng miệng lưỡi làm Thải Tiêu phân tâm, tranh thủ thêm chút thời gian.

Chỉ không may là tính toán đó hoàn toàn vô dụng, Thải Tiêu vẫn lạnh lùng tập trung vào hắn, luồng xoáy bảy màu càng phát ra lực hút khủng khiếp hơn, làm cho Phương Nghị căng mình lên, tiêu hao linh lực thôi động kháng cự.

Ép được Phương Nghị ngậm miệng, Thải Tiêu hướng mắt nhìn tới chỗ Mục Trần, khẽ mím môi. Lúc này bản thân nàng cũng không thể nào giúp đỡ gì cho hắn được.

Mọi thứ đều phải tự lực cánh sinh.

- Mục Trần... nhất định phải cố gắng...

Thải Tiêu nhủ thầm trong lòng. Mục Trần nếu chiến bại, thì ưu thế của nàng cũng mất đi, do đó nàng chỉ có thể tin cậy vào hắn mà thôi.

Và nàng cũng mong rằng, khi hắn đối mặt với đối thủ cường đại như U Minh hoàng tử, khó khăn uy hiếp sẽ có thể tạo ra kỳ tích.

Mục Trần vững vàng đứng trên Đại Nhật Bất Diệt thân, hắn lúc này lại không hề tỏ ra bi quan hay tuyệt vọng, mà ánh mắt ngược lại càng sáng lên.

Hắc diễm như hồng thủy đen ngòm lao tới, hoàn toàn không có thứ gì trong không gian này ngăn cản nó được.

Mục Trần cũng cảm ứng được sự đáng sợ trong đó, U Minh hoàng tử quả nhiên khó giải quyết, thực lực vượt xa Liễu Viêm.

Nhưng muốn nghiền nát Mục Trần thì cũng không dễ dàng như hắn tưởng!

Mục Trần nhếch môi, sắc mặt nghiêm túc, tay khép lại, biến ảo ra vô số những ấn pháp cổ kỳ dị, mơ hồ có phạn âm vang trong không trung.

Dũng khí phản kích trong tuyệt cảnh của hắn làm người ta kinh nghi rung động, thật sự đáng khen, nhưng kết quả thì e rằng dũng khí chẳng đủ đổi thay.

Nếu hắn không có cách nào tạo ra kỳ tích kinh người, thì kết quả tuyệt vọng kia sẽ không thể thay đổi.

Phạn âm vọng khắp trời, Mục Trần nhắm chặt hai mắt, hào quang ám tử sắc bắt đầu tỏa ra, hình thành một đóa hoa thần bí màu tím.

Những cánh hoa dần dần theo thời gian tụ lại dưới chân hắn, trở thành một đài hoa lạ lẫm bí ẩn.

Đóa hoa to chừng trăm trượng, mang một màu ám tử, cánh hoa xinh đẹp và thần bí có vô số hoa văn ẩn hiện, phạn âm tường hòa cùng khung cảnh lạ lẫm.

Mục Trần sắc mặt nghiêm túc vô cùng, hắn có thể cảm giác được trong Chí Tôn Hải nhanh chóng bị rút linh lực, ngay cả máu trong người cũng rung động, linh lực toàn cơ thể như đang ào ào đổ vào đóa hoa thần bí kia.

Mục Trần vương hai ngón tay kết thành ấn, đóa hoa dưới chân nở rộ, tâm hoa nhắm về hắc diễm ngập trời đang càn quét xông tới.

Mục Trần lúc này mặt xám ngoét vì linh lực bị hút đi quá nhanh, nhưng rõ ràng hắn không có ý ngưng lại, chỉ có ánh mắt vẫn sáng quắc.

- Muốn nghiền nát ta cũng không dễ đến thế.

Tuyệt kỹ này chính là thứ mà hắn đã lấy được từ kho tàng mà Mạn Đà La cho, chính là quyển thần thuật viễn cổ. Từ ngày có được nó hắn chưa bao giờ ngừng tu luyện, mặc dù chưa thành công, nhưng cũng đã có lĩnh ngộ.

Thời khắc mấu chốt này chính là lúc hắn cần phải thi triển.

Hoa văn trên cánh hoa thượng cổ càng lúc càng sáng, rồi như phục sinh sống dậy, ngọ nguật bò tới tâm hoa.

Ngay tâm hoa, hào quang màu tím càng ngày càng thâm thúy và nồng đậm.

Trời đất chẳng biết từ khi nào trở nên mờ ảo, nhìn kỹ lại thì do chính độ sáng quá mức của đóa thần hoa làm cho ánh sáng ban ngày trở nên kém hơn, cứ như thể mọi ánh sáng đã bị đóa hoa kia hút hết.

Khán giả chấn kinh quan sát cảnh này, họ cũng nhận ra dao động bất bình thường, tuyệt kỹ Mục Trần vừa thi triển chẳng hiểu sao lại khiến họ hơi run rẩy.

Trời đất u ám, không gian cũng bị rung chuyển, sắc mặt Mục Trần càng lúc càng xám ngoét nhưng ánh mắt lại càng thêm ác liệt, chớp mắt hắn chỉ tay ra.

- Đi nào, Mạn Đà La Diệt Thiên Quang!

Khi Mục Trần cất tiếng, trời đất u ám trở nên hoàn toàn tối thui, chỉ còn có đóa hoa thượng cổ kia là nguồn sáng duy nhất, mọi người nhìn thấy nó rung động mạnh, luồng sáng như núi lửa nhẹ nhàng phun ra.

Luồng sáng tím không mang theo thanh thế hủy thiên diệt địa, nhưng khi nó xuyên qua không trung, mọi người như nghe thấy tiếng không gian vỡ ra.

Chỗ nào chùm sáng lướt qua, cứ như thể bất cứ sức sống nào cũng bị tiêu diệt, sự bá đạo làm người ta thấy lạnh cả mình.

U Minh hoàng tử đã không còn giữ được gương mặt hờ hững kia nữa, lúc này kinh nghi, nhưng rồi hóa thành tàn nhẫn, hắn không cho phép bất kỳ biến cố nào xảy ra.

Hắn nhất định giải quyết triệt để Mục Trần!

U Minh hoàng tử hai tay kết ấn, tốc độ hắc diễm càng thêm hung mãnh, nghiền nát không gian, lao tới như con hắc long dữ tợn từ vùng đất hắc ám xông lên ngạnh đấu cùng thiên quang tím rịm.

"Ầm!"

Ngay lúc va chạm, hào quang chói sáng bắn lên trời, bầu trời u ám lập tức trở ne6nc hói lóa, làm cho khán giả bất thần nhắt tịt mắt lại.

Rồi kình lực cuồng bạo như núi lửa bắn ra, phạm vi vài vạn trượng không gian rung chuyển dữ dội.

Những tòa Long Phượng đài hoàng kim lơ lửng trên trời hầu như bị chấn vỡ toàn bộ.

Tô Bích Nguyệt, Hồng Ngư, Đinh Tuyên cũng bị dư chấn bắn văng đi, linh lực tuôn ra phòng ngự, chống cự dư kình.

Kình lực đáng sợ tung hoành, rồi hào quang dần dần yếu đi, mọi ánh mắt lập tức hướng lên bầu trời.

Ai cũng muốn biết sau cú va chạm kinh khủng đó, kẻ nào sẽ còn đứng được trên trời...

Là U Minh hoàng tử bá đạo tuyệt luân nghiền nát hết thảy, hay là Mục Trần phản kích từ tuyệt cảnh có thể trở mình sống dậy?

Hào quang trên trời tan đi hoàn toàn, cảnh tượng không trung trở nên rõ ràng, khi đó nhất thời mọi người dưới đất hít hà la hét than thở liên hồi.

Trên bầu trời, đóa thần hoa chẳng biết từ lúc nào đã khép lại, rồi dần tan biến thành những đốm sáng li ti, bóng người cao gầy lại xuất hiện trước mắt tất cả.

Sắc mặt xám ngoét nhưng hắn không hề tỏ ra uể oải!

Đó là Mục Trần!

Những tiếng xôn xao khó tin vang khắp trời, như núi lửa bùng phát, vô số người há mồm trợn mắt.

Mục Trần thật sự chống đỡ được nhất kích tất sát của U Minh hoàng tử?

Hắn thật sự làm được!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 806: Thắng!

Bầu trời lấp lánh với những đốm sáng li ti rơi rụng, toàn bộ mọi người đều yên tĩnh ngơ ngác nhìn lên trời.

Ánh mắt của họ cực kỳ rung động khó tin, kết quả trận đấu thế này đương nhiên không ai nghĩ tới.

U Minh hoàng tử đó nha!

Cuồng nhân siêu cấp đệ nhị Long Phượng Lục, trong giới trẻ Bắc giới ngoài Phương Nghị ra căn bản bất kỳ thiên tài tuyệt đỉnh nào cũng phải ngẩng lên mà nhìn. Mạnh như Liễu Viêm, Tô Bích Nguyệt cũng phải kiêng dè ra mặt khi đối diện U Minh hoàng tử.

Giao đấu khi nãy, đừng nói là Mục Trần chỉ mới Chí Tôn tam phẩm, có lẽ Liễu Viêm, Tô Bích Nguyệt cũng không thể tiếp nổi sát chiêu đó!

Nhưng mà, hiện thực thật kích thích, đúng là kỳ tích

Sự yên tĩnh trong chốc lát nhanh chóng bị thay thế bởi những tiếng ồn ào xôn xao.

Trên bầu trời, Tô Bích Nguyệt, Hồng Ngư nhìn nhau, thở dài cười trừ.

- Mục Trần... thật sự là lợi hại.

Đinh Tuyên bất thần lên tiếng, hiếu chiến như hắn cũng không thể không công nhân Mục Trần trình diễn thứ bản lĩnh cực kỳ kinh diễm, đối

diện với sát chiêu hung mãnh của U Minh hoàng tử, cho dù bản thân hắn có giữ được mạng, cũng phải trọng thương cực nặng.

- Liễu Viêm bị hắn đánh bại cũng không oan.

Tô Bích Nguyệt, Hồng Ngư gật gù tán thành. Trước đó hai người còn một chút nghĩ rằng Liễu Viêm thua vì có một nguyên nhân khinh địch nào đó, nhưng lúc này đã rõ ràng, Mục Trần có chiến lực rất đáng sợ, đủ để đánh bại Liễu Viêm.

- Xem ra sau lần Long Phượng Thiên này, tiếng tăm Mục Trần sẽ vang khắp toàn bộ Bắc giới rồi...

Mục Trần trên bầu trời chẳng hề nhúc nhích, sắc mặt tím tái, hắn nhiên vì tuyệt kỹ Mạn Đà La Diệt Thiên Quang cực kỳ hao tổn sức lực.

Nhưng dù cho Mạn Đà La Diệt Thiên Quang đã thành công chặn đứng sát chiêu của U Minh hoàng tử, hắn vẫn không hề thả lỏng, ánh mắt nhìn vào thiên không xa xa, nơi U Minh hoàng tử đang lơ lửng giữa trời, sắc mặt hờ hững của hắn lúc này đặc biệt u ám.

Ra đòn thất thủ, kẻ tâm cơ như hắn đang nổi giận cực kỳ.

Hắn không cách nào tin được tuyệt kỹ tất sát tuyệt đối của mình lại bị một tên Chí Tôn tam phẩm chính diện cản được!

Cho dù là Liễu Viêm, Tô Bích Nguyệt cũng không thể làm được!

- Ha ha, coi bộ ta thật sự nhìn lầm ngươi...

Đôi mắt lạnh lẽo của hắn nhìn như muốn xuyên thủng thân thể Mục Trần, giọng điệu đầy tức giận.

- Có điều phản kích vừa nãy chắc cũng đã tiêu hao sạch linh lực trong cơ thể ngươi rồi nhỉ? Vậy tiếp theo làm sao đây?

Ngữ khí đầy khiêu khích và khinh miệt, U Minh hoàng tử toát ra sát ý rõ ràng, làm cho nhiệt độ không khí lạnh đi.

- U Minh!

Bất thần một tiếng quát chói tai vang lên làm U Minh hoàng tử biến sắc, ngẩng lên nhìn qua. Phía xa xa bên kia, lực hút của luồng xoáy bảy màu tăng vọt, khiến cho liên hoa dưới chân Phương Nghị nứt ra.

Phương Nghị cực kỳ nghiêm trọng, linh lực không ngừng tuôn ra gia cố cho hoa sen, cố gắng phòng ngự.

Nhưng rõ ràng trong lòng hắn đang than khổ cực kỳ, U Minh hoàng tử vừa rồi ra sát chiêu với Mục Trần, cứ nghĩ tên kia sẽ chết ngay tức khắc, chứ đâu ngờ lại cản được, đương nhiên cũng làm hắn kinh ngạc chấn động không ít, thành ra bị phân tâm mà nhất thời sơ sót hư hỏng phòng ngự.

Thải Tiêu lại cực kỳ tập trung, sơ hở nhỏ đó của Phương Nghị dễ dàng bị nắm lấy, lập tức gia tăng lực hút, chất nứt liên hoa, làm cho năng lượng liên hoa hỗn loạn, Phương Nghị lúc này dù có cố sức cứu vãn cũng đã lâm vào thế khó.

Quyết đấu cấp độ này một khi đã bị nắm thóp, thì khó mà trở mình được.

Lực hút của luồng xoáy gia tăng, linh lực của Phương Nghị bị hút đi mãnh liệt, liên hoa nứt ra, hắn nhiên không thể chống đỡ được bao lâu nữa.

Nguy cơ như thế này, ung dung như Phương Nghị cũng không thể nào không cầu cứu U Minh hoàng tử, vì nếu như tên kia không giải quyết được Mục Trần ngay, hắn sẽ là kẻ chết trước.

Nghe Phương Nghị quát, U Minh hoàng tử sắc mặt biến ảo, nghiến răng bật người, biến mất trong không trung.

Ngay khi hắn biến mất, Mục Trần lập tức vũ động đôi cánh phượng, vút một tiếng đã bay xa mấy ngàn trượng.

Ngay khi biến mất, U Minh hoàng tử cũng lập tức hiện ra ở vị trí Mục Trần vừa đi khỏi, mặt tái mét vì giận nhìn chằm chằm đối phương đã bỏ chạy từ khi nào.

Hẳn nhiên tên kia đã cảnh giác cao độ.

- Coi bộ lần này ngươi thua rồi.

Mục Trần cười khẩy nhìn gương mặt tái đi của U Minh hoàng tử, mỉm cười trêu chọc.

- Sao chứ? Bây giờ thì chỉ biết trốn chui trốn lủi như chuột vậy à?

U Minh hoàng tử cười sằng sặc, nhưng tiếng cười còn chưa dứt, hắn đã biến mất.

Mục Trần lại lập tức bay đi xa tít, để lại giọng cười nhạt:thân hình lại lần nữa viễn độn, hắn cười nhạt nói:

- Cần gì khích bác rẻ tiền như thế.

Mục Trần đương nhiên biết U Minh hoàng tử muốn hắn ngạnh đấu một trận nữa, nhưng hắn đâu có ngu, trải qua hai trận khổ chiến, linh lực của hắn đã cạn kiệt, lúc này mà đấu cứng chẳng khác nào đập đầu vào đá

Bây giờ chỉ cần câu thời gian với U Minh hoàng tử, thắng lợi sẽ ở trong tầm tay, vì hắn đã thấy hai tên cường giả cao ngạo ung dung kia đã bắt đầu nóng nảy và trở nên hấp tấp.

U Minh hoàng tử đã không còn tỉnh táo, Mục Trần lại càng dễ chạy thoát khỏi sự truy sát.

Trên bầu trời, hai cái bóng cứ chớp lóe đuổi nhau, tuy cũng có lúc áp sát nhưng Mục Trần lại không để U Minh hoàng tử có cơ hội chạm vào

mình.

Đuổi bắt một hồi, mọi người đương nhiên nhận thấy sát khi của U Minh hoàng tử đã tăng cao cực đồ, ánh mắt hung hãn chỉ căm hận không thộp cổ được Mục Trần mà cắn xé cho hả dạ.

Chớp lóe lên lần nữa, U Minh hoàng tử đột ngột dừng lại, ánh mắt hung lệ nhìn Mục Trần bỗng dưng tỏ ra căng thẳng.

U Minh hoàng tử bất ngờ nén giận, không ra tay nữa, hít một hơi sâu, ánh mắt dường như đã hoàn toàn bỏ mất sự tức giận. Hắn đâu phải người thường, biết rõ trạng thái nóng nảy chiến đấu sẽ chẳng bao giờ bắt được con mồi.

Ánh mắt U Minh hoàng tử trở lại hờ hững, Mục Trần khẽ rùng mình. Quả nhiên khó chơi, nhanh vậy đã tĩnh tâm lại, khi mà hắn tỉnh táo, thì hắn cực kỳ nguy hiểm.

U Minh hoàng tử lạnh lùng nhìn Mục Trần, đột nhiên kết ấn, hắc ám trong người tuôn ra, tạo thành hai cái bóng mơ hồ hai bên.

Rồi bản thể cũng dần trở nên mơ hồ, giống hệt hai bóng đen kia

"Vù!"

Ba cái bóng đột nhiên biến mất.

Mục Trần biến sắc, cánh phượng vỗ ngay, vội vàng lùi gấp. Hắn cảm thấy nguy hiểm trí mạng đang âm thầm cuốn tới.

Ngay lúc đó, không gian quanh người đột nhiên biến dạng, ba hướng bao vây, rồi ba bóng đen cùng lúc hiện ra, phong tỏa hoàn toàn mọi đường lui.

- Ngươi trốn nữa thử xem?

Cả ba bóng đen cùng lên tiếng, rồi chưởng kình mang theo sát khí ngập trời bao phủ lấy Mục Trần. Lần này nếu bị đánh trúng, dù Mục Trần có Long Phượng thể cũng phải trọng thương.

Mục Trần đối diện đòn tập kích, không tránh né nữa, ánh mắt lóe lên vẻ điên cuồng.

"Ầm!"

Bất ngờ, một tiếng nổ vang lên, nhưng không phải ở vòng chiến chỗ Mục Trần. Mọi ánh mắt đổ dồn về phía bên kia, đóa liên hoa dưới chân Phương Nghị vợ nát vì không chịu nổi lực hút quá mạnh mẽ.

Hoa sen vừa tan biến, thân thể Phương Nghị lập tức bị kéo vụt đi về phía luồng xoáy.

Thải Tiêu lạnh lùng nhìn Phương Nghị như diều đứt dây bay đi, chỉ cần hắn lọt vào vòng xoáy, thì hắn sẽ chết không còn chỗ chôn, ngay cả Thần Phách cũng đừng hòng trốn ra được!

Phương Nghị cố gắng giãy giụa, nhưng tốn công vô ích, lúc này thậm chí triệu hồi Chí Tôn pháp thân cũng không có tác dụng, lực hút kia quá bá đạo.

Phương Nghị biến sắc, không còn vẻ ung dung thanh cao kia nữa, sự nguy hiểm lớn của luồng xoáy làm cho hắn lạnh cả người.

- Chết tiệt!

Phương Nghị phẫn uất hét lên, nghiến răng lấy ra một ngọc bội đỏ thẫm, cấp tốc bóp nát.

"Bụp!"

Cổ ngọc vỡ tan, không gian quanh thân Phương Nghị biến dạng, tạo thành một thông đạo không gian, nuốt hắn vào trong rồi không thấy gì nữa.

- Nỗi nhục hôm nay, Phương Nghị ta nhớ kỹ trong lòng, ngày sau chắc chắn trả đủ!

Phương Nghị chạy trốn, để lại tiếng nói đầy phẫn nộ vang trong thiên địa.

Khán giả há mồm kinh ngạc, rồi hít hà một hơi

Phương Nghị, vậy mà lại chạy trốn!

Cổ ngọc mà hắn bóp nát khi nãy chính là bảo bối hộ thân của Thần Các cho hắn, có thể xuyên không gian đào thoát. Phương Nghị bây giờ có lẽ đã rời xa khỏi Long Phượng Thiên, hoàn toàn từ bỏ tranh đoạt Long Phượng truyền thừa.

Thải Tiêu tròn mắt nhìn thông đạo không gian Phương Nghị vừa trốn đi, thoắt cái nàng biến mất.

Bầu trời bên kia, ba bóng đen cùng chưởng ấn hùng hậu đánh tới, thề sát tận giết tuyệt Mục Trần. Ánh mắt hắn cũng trở nên điên cuồng định kháng cự, nhưng rồi bỗng trở nên bình tĩnh, nhoẻn miệng cười mỉa mai U Minh hoàng tử.

- Xin lỗi ku, anh thắng rồi.

U Minh hoàng tử nghe Mục Trần nói vậy, nhất thời cả kinh, ánh mắt hung ác càng dữ tợn hơn. Dù có chuyện gì xảy ra, cũng không thể tha cho kẻ này!

"Ầm!"

Sát khí càng tăng, chưởng ấn nhanh như chớp đã ào ào ập tới đầu Mục Trần.

Nhưng trước khi đánh trúng mục tiêu, một bàn tay mát lạnh quỷ dị xuất hiện ngay sau lưng hắn, giọng nói lạnh thấu xương như dao khứa vào tai, làm cho hắn hoàn toàn khựng lại.

- Nhúc nhích thử coi, ngươi chết chắc.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 807: Truyền Thừa Vào Tay

Trên bầu trời, linh lực cuồn cuộn, giọng nói lạnh sắc như dao làm tất cả mọi người đều cứng lại.

Ai nấy nhìn lên trời, trừng mắt thấy Mục Trần hiên ngang giữa trời, ba cái bóng sát khí ngập tràn, chưởng ấn sắc bén đã tới người hắn, chưởng kình này thừa sức làm trọng thương Mục Trần.

Nhưng một thiếu nữ tóc đen bất ngờ xuất hiện, bàn tay ngọc ngà trước đó đã đặt vào lưng một cái bóng đen.

Linh lực đáng sợ trong tay làm cho cái bóng đó khựng lại, chưởng ấn sắp ra tay cũng dừng lại, vì hắn biết rõ nếu một chưởng đánh ra, thì công kích sau lưng sẽ làm hắn bỏ mạng.

Không khí trên trời như đặc lại, không ai chủ động phá thế giằng co.

U Minh hoàng tử mắt lóe lên hung ác, nhưng rồi lại tỏ ra kiêng kỵ, những suy nghĩ tới lui trong đầu làm cho mặt mày hắn nhăn nhúm.

Đôi mắt U Minh hoàng tử nhìn Mục Trần cực kỳ căm phẫn uất ức, chỉ cần thêm một giây thôi thì hắn đã có thể diệt sát kẻ kia, không ngờ Thải Tiêu lại nhanh hơn!

Nàng có thể xuất hiện sau lưng hắn, hiển nhiên Phương Nghị đã bại, cũng có nghĩa là kế hoạch của hai người hoàn toàn đổ bể.

Mục Trần chỉ mỉm cười, chưởng kình sát người nhưng không sợ hãi, đôi cánh phượng cũng thu lại, chui vào lưng.

- Các ngươi thua rồi.

Mục Trần lặp lại lời nói.

- Ngươi muốn chết ?

U Minh hoàng tử hằn học nói, cái mạng của Mục Trần coi như đã nằm trong tay hắn, thế mà vẫn không hề tỏ ra lo lắng.

- Ngươi không đủ can đảm đổi mạng với ta.

Mục Trần ung dung đáp lời, miệng cười giễu cợt.

U Minh hoàng tử trong lòng giật mình, đúng là dù Mục Trần đã xem như rơi vào tay hắn, nhưng khí thế Mục Trần lại không hề sợ hãi chút nào, ngược lại càng làm cho U Minh hoàng tử hoảng hốt.

Dù không muốn thừa nhận, nhưng rõ ràng Mục Trần nói đúng, hắn không ngu đến mức đổi mạng với Mục Trần.

U Minh hoàng tử hít một hơi, nghiêng qua nói với Thải Tiêu sau lưng:

- Chúng ta cùng thu tay lại, ta không muốn phải tử chiến với ngươi, rõ ràng không ai có lợi.

Thải Tiêu liếc sang Mục Trần, hắn khẽ gật đầu. Mục tiêu chính là Long Phượng truyền thừa, đúng là không nên ép hổ nhảy tường, dẫu sao thỏ nổi nóng còn cắn người, huống chi U Minh hoàng tử lại không phải là thỏ, mà là một con sói dữ lúc nào cũng có thể săn người.

U Minh hoàng tử và Thải Tiêu đều là nhân vật bất phàm, đương nhiên không dùng thủ đoạn thất tín, cả hai cùng tản linh lực, rụt tay lại.

U Minh hoàng tử chớp lóe lướt đi ngàn trượng, đề phòng nhìn chằm chằm Thải Tiêu và Mục Trần.

Mục Trần thở phào, linh lực trong người đã cạn, đấu tiếp e rằng hắn sẽ lâm hiểm cảnh, cũng may Thải Tiêu đã kịp thời đánh bại Phương Nghị trước.

- Lợi hại.

Mục Trần lên tiếng tán thưởng Thải Tiêu, dù hắn chưa từng giao đấu với Phương Nghị, nhưng gã kia chính là đương kim vô địch là Long Phượng Lục, danh tiếng còn cao hơn U Minh hoàng tử một bậc. Bản thân thì đã lãnh giáo bản lĩnh U Minh hoàng tử, do vậy việc Thải Tiêu cường hoành đánh bại Phương Nghị, hắn đương nhiên phải thán phục.

Thải Tiêu mỉm cười dịu dàng mà yêu mị, hoàn toàn không còn vẻ sắc lạnh trước đó, làm cho khán giả dưới đất nao nao nhìn lên, nhưng không ai dám bất kính, vì thực lực nàng vừa trình diễn đã chấn nhiếp họ không ít.

- Ngươi cũng không tồi, ta không nhìn lầm.

Thải Tiêu cũng khen lại hắn một câu, ánh mắt thích thú cười khúc khích. Trận chiến lúc nãy nếu không có Mục Trần dốc hết bản lĩnh cản đường U Minh hoàng tử, e rằng nàng cũng khó mà đánh bại được Phương Nghị.

- Suýt nữa là bẹp dí rồi.

Mục Trần cười cười.

Mục Trần biết rõ thực lực của hắn hiện tại và U Minh hoàng tử nếu tranh đấu chính diện thì chỉ cầm cự được một lúc, nếu dốc hết tất cả, e rằng khó thắng.

Dù gì thì bản thân cũng mới là Chí Tôn tam phẩm, U Minh hoàng tử đã nửa bước tiến vào Chí Tôn ngũ phẩm, thực lực đó ngang ngửa nhiều cường giả cấp vương ở Đại La Thiên vực.

Cho dù hắn có nhiều tuyệt kỹ thần thánh, nhưng không thể nào áp đảo nghiền nát như đánh Liễu Viêm được.

- Chí Tôn tam phẩm mà còn làm được như vậy đã khiến người ta quá kinh ngạc rồi, ta nghĩ nếu ngươi và hắn đồng cấp, e rằng còn xa lắm hắn mới đánh nổi ngươi.

Thải Tiêu cười nói.

Mục Trần không thể không thừa nhận được nghe giọng nói thiên kiều bá mị kia khen nức nở làm cho bản thân cảm thấy hãnh diện thích thú vô cùng, cảm giác cứ lâng lâng bay bổng.

Thải Tiêu nhìn ra xa, hất hàm với U Minh hoàng tử:

- Ngươi còn không đi?

U Minh hoàng tử biến sắc, u ám nhìn hai người, tập trung vào Mục Trần:

- Chuyện hôm nay U Minh cung sẽ nhớ kỹ, lần sau gặp lại ngươi đừng mong núp váy đàn bà.

Mục Trần chỉ cười nói:

- Lần sau gặp lại, có thể ngươi nên cẩn thận một chút.

Hôm nay đúng là khổ chiến, nhưng hắn có lòng tin sẽ nhanh chóng bắt kịp sức mạnh của đối thủ, nếu như tái đấu, U Minh hoàng tử sẽ không còn thong dong thoải mái như hôm nay nữa. Mục Trần sẽ cho tên kia biết, cái gì gọi là "kẻ sĩ không gặp ba ngày phải nhìn với con mắt khác xưa".

- Khoác lác không ngượng mồm.

U Minh hoàng tử khinh bỉ cười nhạt, bản thân là nhân vật bất phàm, hắn không bao giờ chấp nhận yếu hơn người khác. Mục Trần buông lời

bảo rằng sẽ vượt qua hắn, thực sự chẳng khác nào chuyện cười rẻ tiền. Không có Thải Tiêu mà xem, Mục Trần đã chết mấy kiếp.

U Minh hoàng tử không muốn ở lại nơi đáng giận này nữa, khẽ lắc mình bay đi mất tích ở chân trời.

Hắn biết Long Phượng truyền thừa đã không lấy được nữa, Thải Tiêu dĩ nhiên sẽ không cho hắn cơ hội, chỗ này đã trở nên nguy hiểm.

Ân oán lần này tạm gác lai tính sổ sau

- Sau này ngươi phiền phức đấy.

Thải Tiêu chép miệng lên tiếng.

Mục Trần ngẩn ngơ.

- Ta đâu thể nào ở lại Bắc giới với ngươi, sau hành trình Long Phượng Thiên này ta sẽ đi khỏi, còn ngươi vẫn là nhân thủ Đại La Thiên vực, sẽ còn tái chiến Phương Nghị và U Minh hoàng tử, khi đó...

Thải Tiêu châm chọc.

Mục Trần nhướng mày. Cùng lúc đắc tội hai gã hạng nhất nhì Long Phượng Lục đúng là không tốt lành gì, nhưng mấy năm nay lăn lộn xông pha, hắn đắc tội cũng đâu có ít cao thủ, cuối cùng tất cả đều là đá mài cho ma tính của hắn bước lên tầng cao hơn.

Mỗi khi đối diện với uy hiếp, hắn càng mong chờ hơn, vì chính áp lực sẽ khiến hắn mạnh lên!

- Nếu lo lắng, hay là đi theo ta luôn đi, ta sẽ dẫn ngươi tới một nơi còn thích hợp hơn cả Đại La Thiên vực, đảm bảo điều kiện tu luyện ưu ái cao hơn nhiều.

Thải Tiêu cười tủm tỉm.

Thực lực Thải Tiêu đủ cho thấy nàng xuất thân bất phàm, Mục Trần phỏng đoán có lẽ Bắc giới này không nơi nào sánh được, nếu đi theo nàng ta đương nhiên điều kiện tu luyện sẽ càng tốt hơn, có lẽ là nơi nhiều cường giả cũng rất khát khao đến.

Nhưng Mục Trần mỉm cười lắc đầu từ chối, hắn không có thói quen sống trong ô dù che chở, càng thích xông xáo trên con đường cường giả của mình. Cường giả chân chính cũng đâu thể sinh ra từ sự che chở và tư nguyên của một thế lực cường đại đâu chứ.

- Đừng lo cho ta, về sau ta sẽ giúp ngươi giải quyết triệt để bọn họ.

Thải Tiêu thấy hắn cự tuyệt, trong lòng có hơi bất mãn, nhưng câu sau hắn nói với ngôn ngữ mạnh mẽ như vậy cũng ngạc nhiên. Nàng biết Phương Nghị rất lợi hại, chính nàng ra tay cũng phải mưu tính lắm mới ép tên kia vào chân tường, Mục Trần muốn giải quyết gọn cả hai, nó giống như truyện kể đêm khuya vậy, tha hồ mà tưởng tượng.

Thải Tiêu không chế giễu hắn, ánh mắt quan sát một hồi, nàng cười:

- Được rồi, hy vọng lần sau tái kiến ngươi sẽ khiến ta bất ngờ.

Mục Trần cười gật đầu.

Thải Tiêu nhìn xuống những ánh mắt kinh sợ của bầy khán giả bên dưới, rồi đột nhiên quay sang chỗ Tô Bích Nguyệt, Hồng Ngư, Đinh Tuyên, thản nhiên nói:

- Các ngươi có ý kiến gì chuyện chúng ta lấy Long Phượng truyền thừa hay không?

Thải Tiêu lên tiếng, ba người giật mình, rồi thở dài. Phương Nghị và U Minh hoàng tử còn bị đánh lui, thì họ dám nói gì đây chứ, cả ba tiếc nuối lắc đầu.

- Vậy đa tạ.

Thải Tiêu mỉm cười vui vẻ, nụ cười mỹ lệ đến mức tuyệt đại mỹ nhân như Tô Bích Nguyệt và Hồng Ngư bực cũng xao xuyến.

Mục Trần ngẩng lên nhìn đỉnh Long Phượng Đài, nơi kim quang chói mắt ẩn chứa huyền diệu trong đó, lòng cực kỳ kích động.

Long Phượng truyền thừa cuối cùng đã thuộc về sở hữu của họ!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 808: Long Phượng Thang

Trên không trung, linh lực bạo động đã im ắng trở lại, những trận đại chiến kinh thiên động địa cũng đã kết thúc, chỉ còn hai người lơ lửng giữa trời, lúc này trở thành tiêu điểm chú ý.

Mục Trần ngẩng mặt nhìn lên đỉnh Long Phượng đài, nơi có ánh sáng chói lóa cùng tiếng long ngâm phượng hót mơ hồ.

Đó là chỗ nhân Long Phượng truyền thừa.

Long Phượng đài dường như cũng nhận thấy số người tranh đoạt đã giảm đi, một luồng sóng hoàng kim từ trên đỉnh đổ xuống, sau đó hình thành một cái thang.

Nấc thang cuối cùng chính là Long Phượng truyền thừa.

- Đi lấy chiến lợi phẩm nào.

Thải Tiêu nhìn cầu thang chói lóa, miệng mỉm cười. Trải qua huyết chiến hung hung hiểm hiểm, đương nhiên phải đến lúc hưởng thụ thành quả.

Mục Trần gật đầu, hai người lắc mình xuất hiện ở chân cầu thang, thong dong cất bước.

Phía sau, Tô Bích Nguyệt, Hồng Ngư, Đinh Tuyên cũng cất bước đi theo, tuy rằng không có tư cách lên tầng cao nhất nhận truyền thừa, nhưng ở bên dưới cũng có những thứ cực tốt.

Đoàn người leo thang, cuối cùng dừng lại, Mục Trần nhìn thấy trên nơi cao nhất này có một tế đàn hoàng kim.

Tế đàn có hình Long Phượng, giao hòa cùng nhau, khí tức cổ xưa tràn ngập như thuở hồng hoang man dại, luồng uy áp mãnh liệt đến mức Thải Tiêu cũng hơi biến sắc.

Uy áp này khiến cho không gian cô đặc lại.

Cách đỉnh tế đàn kia, chỉ còn vẻn vẹn mười bậc thang, thế nhưng mười bước này lại cực kỳ khó leo, vì uy áp khủng bố, gần ép nát cơ thể bất kỳ ai muốn tùy tiện đi lên.

- Uy áp chỗ này....

Thải Tiêu nghiêm nghị cau mày, nàng nhận thấy uy áp Long Phượng nơi đây cực kỳ khủng bố, khiến nàng nhận thấy rằng, chỉ cần tiến thêm một bước nữa, sẽ bị nó hất văng.

Uy áp ở đây còn dữ dội hơn so với uy áp ở chỗ Long Phượng Trì siêu cấp hôm trước.

- Nghe nói năm xưa Chân Long Chân Phượng vẫn lạc, trái tim của chúng rơi xuống chỗ này, hóa thành Long Phượng đài, đồng thời phong ấn truyền thừa. Do vậy đây chính là nơi có uy áp Long Phượng manh nhất Long Phượng Thiên.

- Mười bậc thang cuối cùng kia hẳn là khảo nghiệm cuối cùng của Long Phượng truyền thừa, được gọi là Long Phượng Thê, chỉ có người nào thành công bước qua, mới có thể nhận được truyền thừa cuối cùng.

Mục Trần cũng nghiến răng giải thích, hắ cũng nhận thấy rõ uy áp, nếu hắn không luyện được Long Phượng thể, e rằng đã chịu không nổi.

- Long Phượng Thiên nhiều năm nay không thiếu cường giả đến được chỗ này, nhưng nghe nói người xuất sắc nhất cũng chỉ gần như bước lên được bậc thang thứ 9 mà thôi.

- Ồ?

Thải Tiêu nhướng mày ngạc nhiên.Long Phượng Thiên không ngờ lợi hại như vậy, bao nhiêu năm hình thành mà vẫn không ai đủ sức bước lên bậc thang cuối cùng?

- Ngươi thấy thế nào?

Thải Tiêu nhìn Mục Trần, hỏi.

Mục Trần ngẩng lên, bậc thang cuối cùng của Long Phượng thang có ánh sáng ngập tràn cùng uy áp cường đại, cũng chính là nơi hàm chứa Long Phượng truyền thừa.

- Muốn ta bỏ qua, đâu có dễ vậy.

Ánh mắt lăng lệ, Mục Trần khẳng định chắc nịch, không do dự cất bước đi lên Long Phượng thang.

"Ầm!"

Ngay khi bước chân Mục Trần đặt xuống, mơ hồ như có tiếng long ngâm như sấm rền vang lên, sau đó uy áp khủng bố như bài sơn đảo hải ập tới.

Mục Trần cảm thấy cơ thể mình nặng như núi.

Hắn nghiến răng, run rẩy bước tiếp.

Mục Trần lảo đảo lắc lư, hẳn nhiên áp lực rất lớn, mỗi bước mồ hôi tuôn như suối, cơ bắp nhức nhối kịch liệt.

Phía sau, Thải Tiêu cũng bước tới, dù không gian khổ như Mục Trần nhưng rõ ràng bước chân cũng rất nặng, hiển nhiên cũng chịu áp lực tương đương.

Sau đó nữa, Tô Bích Nguyệt, Hồng Ngư, Đinh Tuyên thì còn gian nan hơn, khó có thể leo lên.

Mọi ánh mắt đều nhìn lên 5 người đang chậm chạp đi lên, bọn họ muốn biết Long Phượng Thiên năm nay, những người kia có thể bước lên được mấy bậc thang?

Bước chân Mục Trần lảo đảo như sắp ngã, mỗi bước hắn cảm thấy như xé da toác thịt, máu chảy ra đầy lưng.

Dưới Long Phượng uy áp, thậm chí ngay cả Long Phượng thể cũng khó chịu nổi.

Thải Tiêu bước sau Mục Trần, trên trán bóng loáng đầy mồ hôi, thực lực mạnh mẽ của nàng cũng không thoát khỏi uy áp quá khủng bố này.

- Ngươi còn muốn tiếp tục?

Thải Tiêu mím môi nhìn cái lưng chảy máu của Mục Trần.

Mục Trần không nói gì, chỉ gật đầu lia lịa, ánh mắt không hề nản chí, lát sau lại giơ chân bước tới một bước.

"Phụt"

Một bên vai tóe máu bắn ra như vòi nước, chảy xuống theo cánh tay, lưng, bụng, rơi xuống bậc thang, để lại một dấu chân máu trên nấc thang hoàng kim.

Máu chảy ra từ cơ thể Mục Trần ngày càng nhiều, gương mặt hắn cũng tóe máu, gần như che mờ tầm mắt, nhưng bước chân vẫn kiên định nặng nề không dừng lại.

Thêm một bước nữa, hắn dừng lại tại bậc thứ 8.

Lúc này hắn như một huyết nhân, toàn thân đầy là máu, áp lực khủng bố ập tới như ép cơ thể hắn muốn phát nổ. Trong máu thịt lóe lên những hào quang ám kim, chính là tinh huyết Long Phượng với khả năng sinh mệnh siêu việt đang phục hồi cho cơ thể hắn.

Nếu không có sự bảo vệ của tinh huyết Long Phượng, có lẽ hắn lúc này đã nổ nát thành đống thịt. Lúc này áp lực đã khiến Mục Trần mắt mờ tai điếc, chỉ còn cảm nhận được uy áp nặng nề xung quanh ập tới.

Mục Trần chao đảo đứng không vững, Thải Tiêu cũng đã bước lên bậc thứ tám, mồ hôi đổ trên chiếc cổ ngọc ngà, men theo đường cong tinh tế.

Gương mặt hơi tái đi, ngực thở phập phồng, gương mặt nghiêm trọng, nhìn sang Mục Trần với vẻ lo lắng.

Đến lúc này nàng mới rõ vì sao bao nhiêu năm rồi vẫn không có ai vượt qua được bậc thang cuối cùng, ngay chính bản thân nàng có lẽ cũng chỉ đủ sức bước đến bậc thang thứ chín, nếu cứ cố sức mà đi tiếp, e rằng cơ thể sẽ nát tan.

Ngay phía sau, Tô Bích Nguyệt, Hồng Ngư, Đinh Tuyên đều dừng lại ở bậc sáu, không đi lên nữa, vì họ biết rõ sức của mình đến đây là cực hạn, cơ thể đã không chịu nổi.

Ba người ngồi xuống, nhìn lên hai người phía trên, đặc biệt khi thấy Mục Trần toàn thân máu me, bất giác cảm thấy bội phục.

Mục Trần chỉ là Chí Tôn tam phẩm, vậy mà cũng có thể leo đến tám bậc, áp lực tưởng tượng cũng biết nó dữ dội thế nào, nếu nghị lực kém cỏi e rằng sẽ suy sụp mất.

Mục Trần có thể lấy thực lực Chí Tôn tam phẩm đánh bại Liễu Viêm, cầm cự thành công trước U Minh hoàng tử, chiến tích dữ dội như vậy lúc đầu họ còn chưa hiểu làm thế nào hắn làm được, nhưng bây giờ thì đã biết vì sao hắn có thể tạo nên kỳ tích.

Kỳ tích không phải trên trời rơi xuống, mà chính là nghị lực bản thân đã tạo ra nó.

Tô Bích Nguyệt, Hồng Ngư nhìn nhau, sắc mặt phức tạp.

Thải Tiêu vuốt giọt mồ hôi đọng lại trên cằm, nhìn Mục Trần với cái thân bê bết máu, đau lòng lên tiếng:

- Không cần đi nữa.

- Ngươi lên đi.

Máu trên người khô lại đóng thành lớp vảy cứng bọc lấy gương mặt Mục Trần, giọng nói khó khăn cất lên, cổ họng hắn đã bị uy áp Long Phượng làm tổn thương.

Thải Tiêu gật đầu, nghiến răng bước tiếp, linh lực hùng hậu gia cố bước chân, chống cự lại uy áp. Đôi chân run run của nàng đặt lên bậc thang thứ chín.

Khán giả xôn xao, bao nhiêu năm Long Phượng Thiên xuất hiện, cũng chỉ mới có một vị thiên tài tuyệt thế năm xưa đứng ở bậc thang thứ chín, lần này đây đã xuất hiện người thứ hai.

Mục Trần gian nan nhìn lên, mơ hồ thấy đỉnh Long Phượng đài sáng chói kim quang, như bảo tọa của Chân Long Chân Phượng, từ trên cao phủ xuống uy áp vô tận.

Áp lực đủ để khiến bất kỳ ai phải quy phục.

Năm ngón tay hắn bất giác nắm lại, ngọn núi lớn trước mặt này đúng là khó vượt qua nổi, Long Phượng uy áp đáng sợ này, cho dù thân thể cường hóa mạnh mẽ của hắn cũng không chịu nổi.

Mục Trần mơ hồ nhận thấy, nếu hắn bước chân lên bậc thứ chín, thì thân thể sẽ nát tan, mà bước lên bậc thứ mười, e rằng hắn sẽ hóa thành bụi.

Bây giờ... bỏ cuộc sao?

Ánh mắt Mục Trần trở nên mê muội, trong bóng tối dường như xuất hiện một cô gái cực kỳ xinh đẹp, mái tóc bạc lấp lánh như ngân hà, đôi

mắt lưu ly lóng lánh dịu hiền nhìn hắn.

Lạc Li.

Cô gái đã từng khiến hắn phải trốn chui trốn nhủi, nàng bây giờ đã về lại Lạc Thần tộc, chấp nhận tránh nhiệm gánh vác chủng tộc mình, áp lực nàng nhận lấy không yếu hơn hắn chút nào.

Còn hắn, đã từng hứa với nàng, sẽ trở thành cường giả cái thế...

Đôi mắt mê muội đột nhiên mở trừng, hắn không còn chút do dự nào nữa, con đường cường giả vốn dĩ phải đổi bằng máu và mồ hôi, nếu chỉ đơn giản là một lời bỏ cuộc, thì làm sao thực hiện lời hứa với nàng!

- Aaaaaaaaa

Một tiếng la thất thần vang lên, Tô Bích Nguyệt và Hồng Ngư tay che miệng, mắt kinh ngạc nhìn phía trên, gã nam tử đã lắc lư sắp ngã, đột nhiên trở nên vững vàng hét to, mãnh liệt cất bước đi tới!

Một bước, leo lên bậc thứ 9!

Thải Tiêu cũng trợn mắt nhìn lại, vẻ mặt kinh hãi khi thấy cơ thể Mục Trần ứa máu dữ dội.

Cơn đau kinh khủng trong da thịt gần như chôn vùi ý thức của Mục Trần, nhưng hắn vẫn gào thét như kẻ điên bước tiếp!

Thải Tiêu khiếp sợ.

Khán giả hít hà, ai nấy đều biết Mục Trần muốn làm gì.

Mục Trần cất bước, thêm một bước nữa!

Bậc thứ mười!

Mục Trần đứng vững vàng trên đỉnh Long Phượng thang. Bất ngờ, Thải Tiêu sắc mặt kịch biến, thân thể của hắn vỡ vụn!

Máu văng tứ tán!

Cơ thể nổ tung!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 809: Long Phượng Huyết Dục

"Ầm!"

Máu thịt bắn tung tóe trên đỉnh Long Phượng, nhất thời mọi người đều sững sờ pha lẫn hốt hoảng.

Không ai ngờ Mục Trần lại liều mạng đến vậy, không chỉ lên bậc 9, mà còn cố gắng thêm một bước xông lên bậc cuối cùng!

Chỉ đáng tiếc khi hắn đặt chân lên nơi cao nhất lại không đủ khả năng chịu đựng nổi Long Phượng uy áp khủng bố, khiến cho cơ thể nổ văng.

Khán giả nuốt nước miếng, thở dài. Bậc thang thứ mười quả là không ai qua được, căn bản chẳng thể nào nhận được truyền thừa.

Phía trên cao, Thải Tiêu sững sờ mặt tái mét, máu văng khắp nơi trước mặt nàng, thất thần nhìn thân thể nát bét sắp tiêu tan kia, trong lòng bỗng dưng sa sút. Nàng không ngờ Mục Trần lại hành động lỗ mãng như vậy!

Hắn không biết bậc thang cuối cùng này đối với hắn là tử địa hay sao? Đó cũng không hắn là vấn đề thực lực, mà thực sự với cảm nhận của nàng, đó là bước chân tử vong cho bất kỳ ai đặt vào.

Có lẽ chính vì thế mà năm xưa vị thiên tài kinh thế ấy chỉ đặt chân đến bậc thứ chín mà quyết định không đi tiếp!

Bậc thứ mười này, mang theo lòng kiêu hãnh của Chân Long Chân Phượng, là lĩnh vực của chúng, là nơi con người không được phép đặt chân.

Thải Tiêu biến sắc mím môi, đưa tay ra cố gắng định truyền linh lực cứu Mục Trần, nhưng ngay lúc đó, bất ngờ nàng nhìn thấy thân thể máu me chuẩn bị đổ xuống kia khựng lại, rồi quỳ một chân trên đất, hét lớn.

- Aaaaaaaaaaaaa!

Tiếng la hét thê thảm đầy thống khổ, làm cho người bình tĩnh nhất cũng biến sắc. Cả thân thể máu thịt bầy hầy, xương lồ lộ đủ chỗ, cả người đã nổ hết phân nửa, nếu không có tinh huyết Long Phượng với sinh mệnh lực siêu đẳng, e rằng hắn đã táng mạng.

Ngay cả thời điểm này, hắn vẫn không tuyệt vọng buông xuôi!

Tiếng thét gào vang khắp trời, đọng lại trong tai tất cả mọi người, ai nấy rung động nhìn lên đỉnh Long Phượng thang, thân xác nổ nát nửa người chìm ngập trong máu nhưng vẫn thét lên tiếng thét cầu sinh. Đừng nói cường giả bình thường, ngay cả Thải Tiêu, Tô Bích Nguyệt, Hồng Ngư cũng rung động cực kỳ.

Ý chí cực đại của Mục Trần làm cho các nàng phải run sợ.

- Thật là một kẻ cuồng mãnh!

Đinh Tuyên cũng hết hồn thốt lên, đứng thẳng người dậy. Mục Trần lúc này càng hiên ngang uy vũ hơn cả lúc đối đầu U Minh hoàng tử, thật sự khiến người ta kính trọng.

Tiếng gào làm mọi cường giả chú ý, đột nhiên đỉnh Long Phượng đài vang lên thêm một tiếng long ngâm phượng hót hòa với tiếng gào đó.

Ai nấy kinh ngạc, một cột sáng chói lọi trên đỉnh Long Phượng thang bắn thẳng lên bầu trời, chân cột sáng chính là thân thể hư nát của Mục Trần đang quỳ một gối.

Bên trong cột sáng kim sắc có những thứ vật chất sền sệt như chất lỏng, nếu quan sát kỹ thì đó chính là tinh huyết Long Phượng màu ám kim, độ tinh khiết của nó khiến cho vô số người kinh hãi.

Tinh huyết Long Phượng ào ào đổ xuống như mưa, gột rửa thân thể hư hoại của Mục Trần, những lớp chất lỏng ám kim bao bọc, bổ khuyết những phần thân thể đã nổ nát.

Những chỗ đó, da thịt mọc ra với tốc độ kinh hồn.

Từ xa nhìn lại, Mục Trần trông như kim la hán, uy áp cổ đại toát ra từ cơ thể hắn, mang theo khí tức có nguồn gốc từ Chân Long Chân Phượng!

- Đó là... Long Phượng huyết dục!

Khán giả lại thêm một phen được chứng tỏ khả năng hiểu biết siêu việt, vẻ mặt cực kỳ hâm mộ khi nhận thấy độ tinh khiết vô cùng của tinh huyết Long Phượng trong cột sáng!

Cho dù tắm cả trăm cái Long Phượng Trì cũng không thể sánh bằng!

- Tiểu tử này thật tốt số quá!

Có ai đó ghen tị thốt lên. Long Phượng huyết dục a, cho dù là thân còm trơ xương sau khi được tẩy rửa cũng có thể thay da đổi thịt, huống hồ Mục Trần này vốn thân thể cường hãn, trải qua lần tẩy trần này, có lẽ chỉ cần dùng sức mạnh cơ thể cũng thừa sức áp đảo cường giả cùng cấp.

Nhưng dù rất ganh tị, họ cũng biết rõ đó chính là kết quả của nghị lực bất phàm và cơ duyên lớn mới có được. Bọn họ căn bản không dám mạo hiểm cửu tử nhất sinh, chẳng thể nào ép bản thân mình đặt chân lên nấc thang nguy hiểm đó.

- Thì ra bậc thang cuối cùng chính là một khảo nghiệm nữa.

Tô Bích Nguyệt, Hồng Ngư sắc mặt phức tạp, hai nàng đều nhận thấy rõ, cảm ứng cho biết nấc thang kia hễ bất kỳ ai bước lên cũng chết, chính vì lý do đó mà bao nhiêu năm nay không ai dám bước lên, nhưng chính sự điên cuồng của Mục Trần lại phá vỡ lời nguyền.

Nấc thang cao nhất, sự khảo nghiệm không phải là thực lực, mà chính là lòng can đảm và nghị lực siêu phàm!

Thải Tiêu thì thở phào mừng rỡ, vui vẻ ngắm nhìn đồng bạn được bao phủ trong kim quang chói lóa. Hắn cũng không nhiều tuổi, nhưng kiên nghị và cố gắng thật sự khiến nàng phải động lòng.

Ngắm hắn một hồi, nàng bỗng cảm thấy người trước mắt, về sau này sẽ vang danh Đại Thiên thế giới.

Cột sáng ám kim bao phủ Mục Trần, không ít tinh huyết Long Phượng vương vãi văng ra ngoài, lan đến chỗ Thải Tiêu, Tô Bích Nguyệt... Hiệu quả của người khác đương nhiên không sánh bằng Mục Trần, nhưng luyện hóa thứ này lợi ích cũng cực cao, ai nấy ngồi xuống dốc toàn lực hấp thu tinh huyết Long Phượng văng tới.

Cột sáng ám kim vang lên tiếng long ngâm rền rĩ khắp trời, kéo dài khoảng 10 phút sau rồi tiêu tán.

Mọi ánh mắt đều chú ý đỉnh Long Phượng đài.

Hào quang ám kim trôi đi, chui hết vào bóng người cao gầy, lưu chuyển trong làn da. Những chỗ thân thể bị nát vì vụ nổ trước đó lúc này đã hoàn toàn lành lặn, kim quang lấp lánh toát ra uy áp cường hãn.

Sau lưng hắn dường như có hoa văn đôi cánh phượng kim sắc, nhìn như vật thể sống đang múa lượn sống động, như có thể giang ra bất cứ lúc nào, đưa Mục Trần chinh phục bầu trời.

Còn trước ngực hắn, long văn kim sắc hiện rõ, uy áp cự long uy mãnh mà nghiêm nghị.

Mục Trần mở mắt, đôi mắt đen lúc này hóa thành hoàng kim, khí tức uy nghiêm, khiến người ta hít thở khó khăn.

Đôi mắt kim sắc lấp lánh một hồi rồi tan đi, để lại đôi mắt đen mờ mịt nhìn xuống cơ thể, tay nắm chặt lại, cảm nhận sức mạnh đang dâng tràn.

Trong người hắn lúc này như đang ẩn chứa một con Chân Long và một con Chân Phượng.

Tay sợ lên ngực, chạm vào long văn, mí mắt giật giật. Hắn cảm nhận thấy long văn và phụng văn dường như có một sinh mệnh lực riêng biệt.

Dường như không chỉ là hoa văn đơn thuần, mà chính là sinh vật.

Xem như kiếp nạn lần này hắn đã vượt ải thành công, có thể cảm nhận thấy sinh mệnh lực trong người đã sung mãn hơn không chỉ gấp mười.

Những nội thương khi đại chiến với Liễu Viêm, U Minh hoàng tử trước đó hoàn toàn đã được chữa lành, sức khôi phục kinh người làm cho chính hắn cũng nao nao.

Lần này đánh bạc đã thắng.

Kim quang tiêu tán, tến đàn trên Long Phượng đài đột nhiên bắn ra những tia sáng nhỏ, trong đó có chứa vảy rồng lông phượng, trên bề mặt chúng có những văn tự cổ thoáng hiện.

- Đó là những vật truyền thừa của Chân Long Chân Phượng!

Ngay khi vảy rồng lông phượng bay ra, khán giả lại xôn xao, bao nhiêu là ánh mắt đỏ lên tham lam. Có được vật truyền thừa từ Chân Long Chân Phượng, dù chỉ một món cũng cực kỳ thuận lợi cho việc tu luyện của họ.

Vô số vảy rồng lông phượng vần vũ trên Long Phượng đài, bao trọn lấy cả Long Phượng thang. Thải Tiêu, Tô Bích Nguyệt... cũng nhận được truyền thừa, người nào ở bậc cao hơn, đương nhiên vật nhận được sẽ quý giá hơn.

Chỉ cần nhìn độ sáng kim quang của những mảnh vảy rồng lông phượng là biết được, càng ở tầng cao, chúng nó càng ít đi, nhưng hào quang lại càng mạnh hơn.

Tô Bích Nguyệt, Hồng Ngư mừng rỡ nhìn những vật thể xoay quanh, kích động định đoạt lấy.

Mục Trần cũng ngẩng lên nhìn, phía trên đỉnh Long Phượng đài này số lượng kim quang không nhiều, so với bên dưới thì ít đến thảm thương, chỉ chừng mười mấy thứ bay lượn vòng vèo.

Bên trong mơ mồ có thể thấy được long lân, long cốt, phượng vũ này nọ, toát ra dao động cổ xưa.

Mục Trần cảm giác được, những vật truyền thừa này hắn chỉ có thể chọn lấy một thứ

Mục Trần nhíu mày trầm tư cả buổi, hai mắt khép lại. Đã khó lựa chọn, vậy thì hên xui đi.

Mục Trần giang tay ra, tâm linh trôi qua thân thể, kim quang nhàn nhạt tỏa sáng Long Phượng thể.

Trên ngực, sau lưng, Chân Long văn và Chân Phượng văn rung động nhẹ nhàng, rồi cùng bắn đến một vật phía bên phải.

Hai tia sáng bắn đến chộp lấy khối cầu ánh sáng, rồi từ từ kéo về.

Mục Trần mở mắt ra, khối cầu ánh sáng lơ lửng trước mặt, hắn đưa tay ra, vật thể nọ rớt vào tay, hào quang biến mất.

Nó là một khối xương ám kim, với những đường vân kì lạ, toát ra những văn tự xưa cổ nhất thiên địa cùng với dao động thần bí khó lường.

Mục Trần cầm lấy khối xương, cảm giác huyết nhục cơ thể đang sôi lên, làm cho hắn rùng mình. Hắn nhiên khối xương này có quan hệ mật thiết tới Long Phượng thể.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 810: Long Phượng Chân Kinh

Khối xương cổ hoàng kim thần bí yên lặng nằm trong tay Mục Trần, văn tự lấp lánh kỳ ảo khó hiểu mang đến cảm giác kỳ dị.

Mục Trần cẩn thận xem xét khối xương hoàng kim, thần sắc đăm chiêu suy nghĩ. Thứ này hẳn là có quan hệ mật thiết với Long Phượng thể, bằng không sẽ không thể nào sinh ra cảm ứng đặc biệt đến vậy.

Mục Trần vuốt ve khối xương, thử đưa linh lực vào trong thăm dò, nhưng thất bại. Bên trong khối xương có một sức mạnh kháng cự lại tác động từ bên ngoài.

Mục Trần chớp mắt suy nghĩ, muốn giải đáp bí mật trong khối xương này, thì phải có năng lượng cùng loại với nó...

Năng lượng cùng loại?

Mục Trần trừng mắt rồi cười nhạt, hắn dùng móng tay bấm vào lòng bàn tay, làm cho máu tươi chảy ra, rơi xuống khối xương.

Ngay khi giọt máu phủ lên khúc xương, những văn tự trên đó như hồi sinh bắt đầu ngọ nguậy, rồi hóa thành một tia sáng hoàng kim bắn thẳng vào đầu Mục Trần.

"Ầm!"

Mục Trần chấn động, trong đầu vang lên tiếng động như núi lửa phun trào, khiến cho máu huyết sục sôi.

Mục Trần cảm thấy trời đất quay cuồng, ánh mắt tối thui, nhưng ngay sau đó là một khu vực sáng choang màu hoàng kim, rộng mênh mông như biển lớn.

Trên mặt nước, sóng lớn cuồn cuộn, hội tụ lại với nhau trở nên càng to lớn hơn.

Mục Trần trừng mắt nhìn, nhận thấy trên đầu ngọn sóng có một người đang ngồi xếp bằng, kim quang sáng loáng làm hắn không nhìn rõ bộ dáng ra sao, nhưng áp lực toát ra thật sự rất lớn.

Người thần bí đang yên lặng cưỡi sóng, đột nhiên gầm lên một tiếng kỳ dị như long ngâm, lại giống như phượng hót, lại có vẻ như tiếng long phượng hòa minh, hoàn mỹ và cường đại.

Kim quang từ cơ thể người đó bắn ra, giữa trời xuất hiện hai con Chân Long Chân Phượng khổng lồ bay lượn.

Mục Trần nín thở nhìn chăm chú vào người thần bí có long phượng vây quanh, tinh thần chấn động. Người kia, có vẻ như cũng đã luyện thành Long Phượng thể!

Hơn nữa Long Phượng thể mà người đó tu luyện có thể nói là đại thành, đem long văn phượng văn hóa hư thành thật, cảnh giới cực cao!

Dù rằng ảnh Chân Long ảnh Chân Phượng này cũng không thể nào có chiến lực khủng bố của bản thể thật sự, nhưng sức mạnh hủy diệt vẫn không thể bàn cãi, phối hợp với người điều khiển, thì e rằng Chân Long Chân Phượng thực thể cũng phải tìm đường mà tránh.

- Long Phượng thể thật mạnh mẽ!

Mục Trần thấy máu nóng lên, dù rằng bản thân chỉ mới vừa luyện thành hình thái ban đầu của Long Phượng thể, nhưng có khải tượng này giúp hắn tin tưởng, một ngày kia hắn sẽ đạt được cảnh giới như vị cường giả thần bí này.

Mục Trần vẫn đang say sưa ngắm nhìn Long Phượng, bóng người thần bí kia đột nhiên đứng dậy, vung tay, làm ảnh long ảnh phượng gào lên rồi lao vào nhau.

Luồng sáng chói mắt bộc phát làm Mục Trần sững sờ, rồi chuyển sang kinh động vô cùng. Chân Long Chân Phượng đã biến mất, chỉ còn lại một sinh vật thần bí khổng lồ vô cùng.

Nó có thân thể cự long, với những chiếc vảy rồng khổng lồ màu ám kim bao phủ, đôi cánh phượng trên lưng giang rộng cả vạn trượng, che khuất hết bầu trời.

Sinh vật thần bí nửa rồng nửa phượng lơ lửng giữa trời, uy nghi hoàn mỹ, khiến người ta sợ hãi.

- Đây là...

Mục Trần thần sắc kinh hãi, thì thào lẩm bẩm:

- Long Hoàng trong truyền thuyết?

Có một truyền thuyết từ thời viễn cổ, Long tộc và Phượng tộc là hai thú tộc thần thú đỉnh cấp, không hề phục tùng lẫn nhau, luôn luôn gây ra những cuộc đại chiến kinh thiên, nhưng trong đó cũng có những thời kỳ họ hòa bình liên hợp với nhau, và người lãnh đạo cả hai tộc hợp nhất khi đó, chính là một con Long Hoàng!

Chỉ có sinh vật siêu thần bí đó mới đủ sức đứng trên hai tộc cao ngạo siêu đẳng, khiến bọn họ cúi đầu xưng thần.

Chỉ có điều tỉ lệ Long Hoàng sinh ra cực kỳ thấp, mấy vạn năm nay chưa hề nghe đến một thông tin nào về Long Hoàng, do đó người ta ít biết đến, ngay cả chính hắn cũng chỉ ngẫu nhiên nghe Cửu U kể chuyện mới biết.

Thế nhưng hiện tại một con Long Hoàng huyền thoại đang sừng sững trước mắt hắn.

- Long Phượng thể thật đáng sợ.

Mục Trần chết lặng, không ngờ Long Phượng thể đại thành cực hạn, không chỉ hóa thực ảnh Chân Long Chân Phượng, mà còn có thể dung hợp trở thành Long Hoàng!

Tuyệt kỹ cường đại như vậy, thật sự người ta khó có thể tưởng tượng nổi.

Phải một lúc lâu sau, hắn mới hồi thần lại, giữ bình tĩnh trong lòng. Long Phượng thể huyền ảo vô cùng, hắn cũng nhận thấy rõ, muốn luyện đến cảnh giới như vị cường giả thần bí kia sẽ khó khăn cực độ.

Long Hoàng dần dần phai nhạt đi, rồi tiêu tan biến mất, vị cường giả thần bí cười sóng búng ngón tay, những văn tự kim sắc cổ xưa bay đến trước mặt Mục Trần.

Mục Trần chăm chú nhìn, phía trên đám văn tự cổ có 4 chữ lớn bay múa như rồng phượng, toát ra phong thái uy nghi vô tận.

- Long Phượng chân kinh!

Bốn chữ vàng lập tức bắn vào trong não Mục Trần, rồi cả vùng biển hoàng kim cũng tan biến cùng với vị cường giả bí ẩn.

Chính lúc sắp tan đi, Mục Trần dường như cảm thấy ánh mắt của người đó chiếu tới hắn, như muốn xuyên thủng cả linh hồn.

Mục Trần còn chưa kịp giật mình, thì tầm mắt đã trở nên rõ ràng, hắn vẫn còn đứng trên Long Phượng đài, trong tay không còn khối xương hoàng kim nữa, nó đã hoàn toàn trở thành tro bụi, bị gió cuốn đi.

Hắn dù đã luyện thành Long Phượng thể, nhưng chỉ mới ở mức độ sơ thành, lúc này có phương pháp của bộ Long Phượng chân kinh kia, hắn thật may mắn.

- Coi bộ ngươi thu hoạch không nhỏ ha.

Đột nhiên một tiếng cười khúc khích làm hắn tỉnh giấc, Thải Tiêu đã bước tới, uy áp trên tế đàn lúc này đã hoàn toàn biến mất, có lẽ vì Mục Trần thành công vượt qua khảo nghiệm đỉnh cao.

Mục Trần cười gật đầu:

- Lần này đa tạ ngươi rồi.

Ngữ khí rất chân thành, vì hắn biết rõ hành trình Long Phượng Thiên này không có sự giúp đỡ của Thải Tiêu, thì hắn khó mà đứng được ở chỗ này, thực lực hiện tại không cách gì đối chọi được với Phương Nghị và U Minh hoàng tử.

Chuyện gặp Thải Tiêu giữa đường làm hắn cảm thấy thật may mắn, và càng may mắn hơn khi hắn không thể từ chối không cho nàng đi cùng.

Thải Tiêu sảng khoái cười nói:

- Có qua có lại mà thôi, không có ngươi thì ta cũng đau đầu không ít, nên tính ra ngươi cũng không phải là ăn cơm chùa.

Mục Trần mỉm cười, định nói chuyện tiếp, thì đột nhiên không trung Long Phượng đài xuất hiện một vòng xoáy không gian thật lớn.

Đó chính là thông đạo rời khỏi Long Phượng Thiên.

- Long Phượng Thiên đã sắp kết thúc.

Thải Tiêu nhìn lên bầu trời, khẽ lẩm bẩm, tỏ ra chưa thỏa mãn. Nàng vỗ vai Mục Trần, mỉm cười.

- Lần này... hợp tác vui vẻ.

Mục Trần cũng cười đáp lại:

- Hợp tác vui vẻ.

Vòng xoáy không gian xuất hiện, khán giả cũng nhận biết tình hình, lập tức động thân bay lên trời, như đàn châu chấu chui vào trong thông đạo.

Mục Trần cũng không ở lại lâu, sau một hồi cảm khái hành trình vừa đi qua, nhìn khắp vùng đất dữ này một lần, rồi cùng với Thải Tiêu nhanh chóng bay vào luồng xoáy.

Vừa chui vào luồng xoáy, chỉ vài cái chớp mắt không gian đã thay đổi cực lớn. Vùng đất mãng hoang xa xưa đã hoàn toàn bị thay thế bởi vẻ thanh bình yên tịnh thoải mái của thời đại ngày nay.

Mục Trần và tất cả mọi người đều xuất hiện trở lại Long Phượng sơn mạch, vòng xoáy không gian vẫn liên tục nhả vô số cường giả ra khỏi Long Phượng Thiên.

Lúc này cả vùng núi trở nên nhộn nhịp và ồn ào.

Mục Trần và Thải Tiêu đứng trên trời, vô số người lướt qua họ đều tránh sang một bên, ánh mắt kiêng dè kính sợ.

Long Phượng Thiên kia, Mục Trần và Thải Tiêu dùng chính thực lực của mình để chiến thắng những thiên tài kiệt ngạo bất quần.

Mục Trần nhìn ra tứ phía, định bụng mau chóng rời khỏi chỗ này, đột nhiên hắn không đi được, vì một luồng uy áp linh lực khủng bố ngập tràn ép chặt thân thể.

Rõ ràng uy áp linh lực này hướng về phía hắn!

Một giọng nói phẫn nộ đầy sát ý vang khắp vùng sơn mạch, làm cho tất cả cường giả biến sắc.

- Tiểu nghiệt chủng, dám hủy thân thể con ta, đả thương Thần Phách của nó, hôm nay bổn tọa sẽ khiến ngươi chết không có chỗ chôn!

Mục Trần biến sắc, đó chính là giọng nói của Huyền Thiên điện chủ, Liễu Thiên Đạo!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 811: Ba Vị Lãnh Chủ

Tiếng quát lôi đình phẫn nộ vang rền thiên địa, nháy mắt phong ba nổi lên đáng sợ, mọi cườn giả đều biến sắc kinh nghi.

Uy áp khủng khiếp phủ vây trời đất, làm cho linh lực trong cơ thể tất cả cường giả trở nên đình trệ tắc nghẽn.

Mục Trần sắc mặt khó coi, uy áp khủng khiếp kia rõ ràng hướng tới chỗ hắn, không gian xung quanh bị uy áp kia ép cho đặc quẹo như kẹo.

Uy áp này không hề yếu hơn Long Phượng uy áp trên đỉnh Long Phượng đài chút nào!

Thân thể trở nên rực rỡ ánh kim, hắn mím môi thôi động Long Phượng Thể chống cự áp lực cường đại, ánh mắt găm vào bầu trời xa xăm.

Không gian bên đó đang biến dạng, rồi một bóng người lóe ra khỏi khoảng không, thân áo bào xanh khí phách tuyệt luân, uy nghiêm thập túc, chỉ có ánh mắt lạnh lẽo làm người ta run rẩy.

Hắn chỉ đứng đó buông thõng hai tay, nhưng khí chất phủ khắp thiên địa là chúng cường giả bất giác không chống lại được, khiến cho những cái lưng không thể đứng thẳng.

Chính vì đó là uy áp của một vị cường giả siêu cấp.

- Người đó là... Huyền Thiên điện chủ, Liễu Thiên Đạo?!

- Trời ạ, sao nhân vật siêu cấp này lại xuất hiện ở đây?

- Lẽ nào lão ta muốn đích thân xử Mục Trần?

Những tiếng xôn xao lại vang lên, không ai ngờ tới nhân vật cấp lãnh chủ như Liễu Thiên Đạo lại xuất hiện ngay lúc này!

Rồi những ánh mắt thương hại chĩa sang Mục Trần. Khiến một vị siêu cường giả Địa Chí Tôn ra tay với mình, hắn căn bản không có cơ hội trở về.

Uy áp kinh khủng làm Mục Trần co quắp lại, mồ hôi túa ra, nhưng hắn không hề tỏ ra sợ hãi, ngẩng đầu nhìn thẳng Liễu Thiên Đạo, cao giọng cất tiếng:

- Liễu điện chủ, trong Long Phượng Thiên mọi việc phải tự gánh lấy, quy tắc này không lẽ ngươi bất phân bối phận lại hung hăng tìm ta báo thù cho Liễu Viêm?

- Quy tắc?

Liễu Thiên Đạo nhíu mày hừ giọng, ánh mắt càng thêm lạnh lẽo:

- Ngươi không biết rằng, quy tắc của cái Bắc giới này, là do những người như ta định ra hay sao, nói chuyện thật nực cười.

Mục Trần sa sầm nét mặt, không ngờ Liễu Thiên Đạo lại trơ tráo như vậy, hôm nay hắn có bản lĩnh cỡ nào cũng khó mà thoát chết.

- Ha ha ha, bá chủ một vùng Bắc giới mà thôi, khẩu khí lại to lớn đến vậy sao.

Mục Trần đang đau khổ nghĩ cách thoát thân, thì một giọng nói lảnh lót lại vang lên trêu chọc Liễu Thiên Đạo, chính là Thải Tiêu.

Ánh mắt long lanh của nàng chẳng hề tỏ ra kinh sợ khi nhìn Liễu Thiên Đạo, thậm chí còn mang theo vẻ mỉa mai đầy trào phúng.

Vô số khán giả sững sờ, lần đầu tiên họ thấy một người đối mặt siêu cường giả Địa Chí Tôn mà vẫn lớn lối như thế.

- Tiểu bối vô tri!

Liễu Thiên Đạo trừng mắt nhìn Thải Tiêu, lão đưa tay ra, rồi nắm chặt lại.

"Ầm!"

Không gian phía trước sụp xuống, một bàn tay khổng lồ hình thành từ hư vô, linh quang rực rỡ như bảo thạch, đó là dấu hiệu của việc linh lực ngưng tụ đến một mức độ kinh khủng.

Dĩ nhiên, linh lực ngưng luyện đến mức độ đó, uy lực của nó cũng ở mức kinh khủng.

Bàn tay linh lực nhanh như chớp từ thiên không xuyên phá bâu trời, ập tới trên đầu hai người. Mục Trần biến sắc, hào quang kim sắc bắn lên trời, long văn phượng văn bắt đầu bùng cháy, kéo Thải Tiêu lùi lại.

Dù rằng chẳng biết có tác dụng gì hay không, nhưng bắt hắn đứng chờ chết thì thật sự quá tàn nhẫn!

"Ầm!"

Nhưng đúng là thực lực quá cách biệt, hắn có lui cỡ nào cũng không tránh né được, đang nghiến răng chuẩn bị hứng trọn đòn công kích hủy diệt, thì đột nhiên không gian gần đó bị xé toang ra, một cái bóng nhỏ nhắn lướt tới vỗ lên không trung, chấn nát chưởng ấn khổng lồ.

Kình lực cuồn cuộn, Mục Trần kinh giác giật mình, nhìn về phía người vừa xuất hiện, liền gặp ngay gương mặt xinh xắn quen thuộc, dao động kinh khủng toát ra từ cơ thể cô nàng khiến không gian như muốn thoát phá.

- Mạn Đà La!

Nhìn thấy nàng, Mục Trần sửng sốt vui mừng reo lên, như người chết đuối vớ được cọc, nhất thời cứu binh đến kịp, bằng không vừa nãy hắn đã táng mạng mất rồi.

Khán giả lại kinh hô khắp đất, mặc dù cho hình dáng Mạn Đà La cực kỳ xa lạ với tất cả mọi người, nhưng dao động linh lực đáng sợ này cũng đã báo cho người ta biết thân phận và thực lực của nàng.

Dám chống lại Liễu Thiên Đạo, lại còn che chở Mục Trần, ngoài Đại La vực chủ ra thì còn ai khác sao!

Binh thường siêu cường giả Địa Chí Tôn là lãnh tụ hàng đầu Bắc giới, căn bản cường giả tầm thường khó mà gặp mặt, nhưng hiện tại lại đồng thời xuất hiện hai vị lãnh chủ siêu cấp.

Tình huống như thế hỏi sao đám khán giả không rung động cho được.

Trên bầu trời, Mạn Đà La diện một bộ quần áo màu đen, vải ren viền tử kim (tím ánh vàng), phục trang hết sức tôn quý. Nàng quay ngoắt lại nhìn Mục Trần, mắng cho một chập:

- Không biết tôn ti, gọi là vực chủ đại nhân!

Mắng xong, gương mặt xinh xắn của nàng lại nở một nụ cười hài lòng.

- Nói chung cũng được, không làm mất mặt Đại La Thiên vực ta.

Ngữ khí của nàng, xem ra đã biết rõ những chiến tích của hắn khi hành tẩu Long Phượng Thiên.

- Suýt nữa bỏ xác lại rồi.

Mục Trần hơi cáu, nếu Mạn Đà La đến chậm vài giây, e rằng ngay cả xác khô của hắn cũng không còn, cái đòn công kích lúc nãy của Liễu Thiên Đạo, hắn thật sự tuyệt vọng chống cự, không tin rằng bản thân có sức chịu nổi.

- Yên tâm, muốn giết người của Đại La Thiên vực ta, với sức của hắn còn chưa đủ.

Mạn Đà La cười nhạt, giọng nói trong trẻo lảnh lót nhưng mang theo khí phách cường đại vô cùng.

"Hừ!"

Liễu Thiên Đạo nổi nóng, nhìn chằm chằm Mạn Đà La, lạnh lẽo nói:

- Đại La vực chủ, hai con ta đều bị tên này phế đi, việc này Huyền Thiên điện tuyệt đối không bỏ qua!

- Nếu ngươi muốn che chở tiểu tử này, thì Đại Thú Liệp chiến đừng trách Huyền Thiên điện dốc lực tận diệt Đại La Thiên vực!

Mạn Đà La trừng mắt đối đáp:

- Đại La Thiên vực ta sừng sững đứng giữa trời đất bao năm nay, đâu có dựa vào ưu ái lưu tình của ai? Huyền Thiên điện muốn khai chiến, bất kể khi nào, Đại La Thiên vực phụng bồi tới cùng.

Khán giả nghe hai vị đại nhân vật nói chuyện, khẩu khí sặc mùi thuốc súng, có vẻ như chiến tranh có thể nổ ra bất cứ lúc nào. Đại La vực chủ dù mang hình hài tiểu cô nương xinh xắn đáng yêu, nhưng ngữ khí cường ngạnh quyết đoán thừa sức nuốt trời phá đất.

Ai nấy đều rõ, hai thế lực siêu cấp khi khai chiến sẽ trả giá thế nào, một bên thua trận ắt hẳn sẽ bị bên chiến thắng thôn tính tiêu diệt, vậy mà Đại La vực chủ kia lại hoàn toàn không xem ra gì.

Liễu Thiên Đạo hậm hực nghiêm mặt, sát khí bắt đầu dâng cao.

- Liễu Thiên Đạo, hư trương thanh thế làm gì, với sức của ngươi có thể cướp người trong tay ta sao chứ.

Mạn Đà La lại chẳng hề xem sát khí của lão ra gì.

Liễu Thiên Đạo đột nhiên cười gằn:

- Một mình ta ngươi không ngán, nhưng thêm một người nữa thì sao?

Nghe hắn nói vậy, Mạn Đà La nhất thời nghiêm trọng, rồi hơi nghiêng đầu nhìn về một phía. Bên đó, biển máu ngưng tụ, ào ào cuốn tới, chỉ vài hơi đã xuất hiện trong vùng này.

Khán giả kinh hãi nhìn qua.

Người kia vận một bộ đồ đỏ, tuổi trung niên, mặt khá nhiều nếp nhăn, môi mỏng lạnh lẽo, con ngươi tam giác lạ lùng đầy sát khí nguy hiểm của loài thú săn mồi.

Hắn xuất hiện, không khí mang thêm một mùi vị rất lạ.

- Đó là..Xà Thần điện chủ Vạn Độc Xà Tôn!

Mọi người kinh hãi nhận ra cường giả vừa đến.

- Vạn Độc Xà Tôn?

Mục Trần cũng giật mình. Người này chính là Xà Thần điện chủ, Vạn Độc Xà Tôn, và Xích Huyết của Xà Thần điện đã bỏ mạng dưới tay Thải Tiêu ở Long Phượng Thiên.

Mạn Đà La nhìn thấy Vạn Độc Xà Tôn, mày cũng cau lại. Đối đầu Liễu Thiên Đạo nàng không ngán, nhưng hai cường giả Địa Chí Tôn liên thủ, khá phiền phức..

- Vạn Độc Xà Tôn cũng muốn trở mặt khai chiến Đại La Thiên vực ta?

Mạn Đà La lạnh lùng hất hàm.

"Khè khè...."

Vạn Độc Xà Tôn hơi cười, tiếng cười như rắn kêu, đưa ngón tay quái dị chỉ tới Thải Tiêu đứng cạnh Mục Trần, giọng nói bén ngón:

- Ta ngửi được mùi máu của Xích Huyết trên người nàng ta, xem ra nó đã bị luyện hóa huyết mạch...

- Đại La vực chủ, giao nàng cho ta, ta sẽ khoanh tay đứng nhìn.

Vạn Độc Xà Tôn liếm môi, chiếc lưỡi như lưỡi rắn thụt thò ghê tởm. Những quái thú họ rắn khi chuyển thành hình người thường có tính dâm, nhưng với cường giả cấp độ cao như hắn thì vốn đã áp chế được thói xấu đó, vậy nhưng không ngờ khi nhìn thấy Thải Tiêu, bỗng dưng cảm giác dục vọng hoàn toàn thoát khỏi chế ngự. Hắn cảm thấy như nếu chiếm được thiếu nữ kia, sẽ mang lại lợi ích lớn cho việc tu luyện của hắn, không chừng có thể tinh tiến thêm một bước!

Mục Trần thấy Vạn Độc Xà Tôn đúng là săn tìm Thải Tiêu, trong lòng run run định lên tiếng, nhưng Thải Tiêu đã ngăn lại, gương mặt mang theo một nụ cười mị hoặc, nàng tiến lên tủm tỉm cười nói với Vạn Độc Xà Tôn, ngón tay xinh xắn nghịc lọn tóc một cách khiêu khích.

- Muốn bắt ta, ngươi tới đây thử xem...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 812: Đế Diễm

Thiếu nữ đứng giữa trời, gương mặt tuyệt mỹ đầy vẻ trào phúng, giọng nói lảnh lót lạnh lùng vang trong trời đất, khiến cho vố số người kinh ngạc. Họ không thể nào hình dung vì cái gì mà vẫn có thể bình tĩnh trấn định như thế khi đối diện một vị siêu cường giả như Vạn Độc Xà Tôn.

Nàng không biết hắn ta có thực lực Địa Chí Tôn hay sao?!

Kinh ngạc không chỉ có khán giả, thậm chí bản thân Vạn Độc Xà Tôn cũng sững sờ chốc lát, rồi sau đó là nụ cười quái đản xuất hiện trên môi hắn, tiếng rít lạnh người vang lên cùng lời nói:

- Ngươi dám nói chuyện như vậy với bản tôn, khè khè, thật là thú vị, bản tôn bây giờ càng lúc càng thích ngươi rồi!

Nói xong, lão như không kềm chế được, lắc mình, không gian vỡ vụn, như quỷ mị xuất hiện ngay trước mặt Thải Tiêu, vươn bàn tay nhợt nhạt tới chụp cổ nàng.

Tốc độ không nhanh không chậm, nhưng khi lão ra tay, không gian quanh người Thải Tiêu hoàn toàn cô đặc, đảm bảo nàng không cách nào nhúc nhích, thậm chí linh lực trong cơ thể cũng bị phong bế.

Mục Trần vừa nhìn thấy mặt mày liền biến sắc định hành động, nhưng lại nhìn thấy cái miệng xinh xắn của Thải Tiêu vẫn vẽ nên một đường cong khinh miệt, làm cho hắn nghi hoặc mà hành động chậm một bước.

Cục diện này nàng còn trò phép gì sao?

Thải Tiêu vẫn bình tĩnh, lạnh lùng nhìn bàn tay Vạn Độc Xà Tôn vươn tới. Chính ngay lúc kẻ kia sắp bắt được nàng, thì bàn tay nàng lật ra, một khối ngọc bài đỏ rực xuất hiện.

Hoa văn trên ngọc bài có hình thù như vô số ngọn lửa, Thải Tiêu nắm chặt bàn tay lại, bóp nát ngọc bài.

"Phừng!"

Ngay lập tức, một luồng hỏa diễm hừng hực lao ra, bao phủ lấy toàn thân Thải Tiêu, lửa cháy ngập tràn làm cho khán giả trợn mắt.

Ngọn lửa bao bọc Thải Tiêu kia cực kỳ lạ mắt, nó không có màu sắc cố định, mà rực rỡ muôn màu. Có vẻ như hỏa diễm này không đơn thuần chỉ là một ngọn lửa duy nhất.

Và kinh người nhất là ngọn lửa này lại như dòng nước uốn lượn quanh thân Thải Tiêu, tính chất bất đồng lại cùng tồn tại trên cùng một vật chất đặc biệt khiến người ta trợn mắt há mồm.

Ngọn lửa chảy như nước đó có màu sắc rất thuần khiết, cùng với dao động hủy diệt vạn vật đáng sợ.

Mục Trần không phải chưa bao giờ nhìn thấy một loại hỏa diễm nhiều thuộc tính. Liễu Viêm tu luyện Vạn Viêm pháp thân cũng có năng lực tương tự, nhưng thực sự mà nói, loại hỏa diễm đó mà đem so với hỏa diễm kinh khủng trước mặt, chỉ là thứ cặn bã.

- Ngọn lửa này...

Mạn Đà La cũng tròn mắt nghiêm trọng, gương mặt chăm chú nhìn vào ngọn lửa xinh đẹp thuần khiết kia. Thực lực cấp bậc của nàng cũng còn cảm thấy cực kỳ nguy hiểm.

Thân là đương sự, đối mặt trực tiếp với hỏa diễm, Vạn Độc Xà Tôn càng biến sắc dữ dội. Lão cũng là siêu cường giả Địa Chí Tôn, cảm ứng của cường giả cấp bậc này cao thâm khó liệu, nên ngay khi nhận thấy sự

tồn tại của ngọn lửa kia, trong lòng đã thấy lạnh người, lập tức quyết đoán giật lùi lại.

Lão biến mất trong không gian, xuyên qua bầu trời, thân pháp quỷ dị khó nắm bắt mà truy kích.

Nhưng Thải Tiêu vẫn không hề vội vàng, đợi khi nhận thấy Vạn Độc Xà Tôn xuất hiện, nàng chỉ ngón tay tới lão một cách nhẹ nhàng.

"Chíu!"

Ngọn lửa quanh thân nàng cuồn cuộn bay tới, trong sự kinh ngạc của khán giả, nó cũng xuyên phá không gian, lao thẳng tới Vạn Độc Xà Tôn, khiến lão la hét thất thanh, vì đã lập tức bị ngọn lửa vây khốn.

Khán giả hít hà sợ hãi. Ngọn lửa kia thật kinh dị, hoàn toàn không bị trở ngại khoảng cách không gian, chưa kịp nghe tiếng đã thấy nó bao vây Vạn Độc Xà Tôn.

Tốc độ này cực kỳ khó chịu.

- Ngươi....

Vạn Độc Xà Tôn kinh sợ la hét, lão phất tay đánh ra dòng linh lực hùng hậu càn quét. Linh lực đó dù chỉ là một chút cũng đủ phá hủy đất trời, thế nhưng cả một dòng linh lực lao vào ngọn lửa xinh đẹp, lại nháy mắt bị thiêu đốt sạch trơn.

- Cái gì?

Vạn Độc Xà Tôn chấn kinh hoảng hốt, hoàn toàn không còn vẻ uy nghiêm của cường giả siêu cấp, mặt mày sợ sệt. Hắn nhiên hắn không tưởng tượng ra được vì sao một cô bé thực lực yếu đuối kia lại có bản lĩnh đáng sợ như vậy!

"Ầm!"

Vạn Độc Xà Tôn hoảng sợ không ngớt, không dám lơ là, tay kết ấn, một làn sương máu trong cơ thể bắn ra, tạo thành một tầng phòng ngự toàn thân.

Làn sương màu máu xuất hiện, linh khí thiên địa liền bị nó ăn mòn, không gian bị hòa tan. Đây chính là tuyệt độc kiêu hãnh của Vạn Độc Xà Tôn, làn khói độc này ngay cả Địa Chí Tôn cũng còn phải kiêng dè.

Sương máu càn quét ăn mòn tất cả, tạo hình thành huyết long gào thét, xông tới tấn công hỏa diễm lạ lùng.

"Xèoooooo."

Thế nhưng khí thế hung hãn là vậy, nhưng con huyết long còn chưa kịp tỏ hung uy đã bị ngọn lửa bá đạo đốt cháy không còn lại chút hơi nào cả.

Ngọn lửa xinh đẹp lập tới lan tới, đốt lên thân thể Vạn Độc Xà Tôn.

Vạn Độc Xà Tôn lúc này kinh hoảng tột độ, hắn cảm thấy cơ thể mình nếu bị đốt trong hỏa diễm kia, thì không chết cũng trọng thương.

Nhưng dù đã dùng đến tuyệt kỹ đáng tự hào của bản thân vẫn không thể ngăn cản nổi, cái ngọn lửa đó có vẻ như thừa sức đốt cháy mọi thứ không chừa thứ gì cả.

- Đáng chết!

Vạn Độc Xà Tôn hoảng sợ ra mặt, nhưng dù sao cũng là siêu cường giả Địa Chí Tôn, lão múa may kết ấn, thân thể đột nhiên nổ một tiếng, máu văng tè le, cái đuôi lộng lẫy với những chiếc vảy xinh đẹp bị ném vào trong lửa, còn bản thân lão thì biến mất không thấy.

Sau đó một lát, khoảng cách vài vàn trượng xa tít mù khơi, một bóng người thê thảm hiện ra, chính là Vạn Độc Xà Tôn. Lúc này lão chỉ còn nửa thân trên, bên dưới máu tươi rỉ rả không ngừng.

Khán giả tròn mắt há mồm, không ngờ Vạn Độc Xà Tôn lại te tua đến như vậy. Riêng Mạn Đà La và Liễu Thiên Đạo thì sắc mặt lại cực kỳ nghiêm trọng. Luận thực lực, dù răng Vạn Độc Xà Tôn bước chân vào cấp bậc Địa Chí Tôn sau hai người khá lâu, nhưng dù gì cũng là Địa Chí Tôn, chính họ muốn đánh bại lão ta cũng phải phí một tay công phu mới chiếm thế thượng phong được, vậy mà lúc này lão ta bị một cô bé thực lực không đáng để vào mắt đánh tơi tả đến mức phải cắt đuôi bỏ trốn khỏi chết!

- Nàng ta là thần thánh phương nào?

Khán giả rung động nhìn về Thải Tiêu mà nghi vấn, Mục Trần cũng khiếp hãi không rời mắt khỏi nàng. Hắn cũng biết chắc chắn Thải Tiêu có lai lịch bất phàm, nhưng không thể đoán ra nàng lại có thủ đoạn hùng mạnh như vậy!

- Ngươi... ngươi là ai?

Vạn Độc Xà Tôn ở cách mấy vạn trượng, giọng điệu sợ hãi, mặt mày tái mét nhìn Thải Tiêu, ánh mắt điên cuồng, nhưng cố gắng đè nén sát khí trong lòng, phẫn nộ quát to.

Vạn Độc Xà Tôn không khỏi kinh hãi, hỏa diễm kia chắc chắn không phải của bản thân nàng, do vậy điều đáng sợ nhất chính là chủ nhân của hỏa diễm đó.

Chỉ là một khối ngọc bài còn làm cho lão chết đi sống lại như vậy, bản thể mà xuất hiện thì còn hùng mạnh đến mức độ nào?

Chẳng lẽ là Thiên Chí Tôn?!

Điều này chỉ nghĩ thôi đã làm cho Vạn Độc Xà Tôn lạnh hết cả vảy.

- Không phải ngươi muốn bắt ta về sao?

Thải Tiêu cười khúc khích nhìn Vạn Độc Xà Tôn, cất giọng mỉa mai. Nàng ngoắc tay gọi luồng hỏa diễm bay trở về, ngưng tụ vần vũ phía trên

đầu, hóa thành hỏa văn. Hỏa văn lại có hình dạng của một lò luyện đan, trên lò luyện đan còn có một bóng người.

Người đó đứng chắp tay, tóc đen phất phới, sau lưng vác một cây thước to bản màu đen. Dù chỉ là một cái bóng, nhưng mơ hồ cả thiên địa đều phủ phục dưới chân hắn.

Đó là một thứ uy nghiêm phủ khắp thiên địa.

Đối với hỏa văn nọ, rất nhiều khán giả ở đây chẳng biết là cái gì, nhưng Vạn Độc Xà Tôn nhìn thấy hỏa văn đó, hai mắt trợn trừng càng thêm kinh hãi, hắn run run lắp bắp:

- Hỏa diễm đồ văn... ngươi là người Vô Tận Hỏa Vực? Viêm Đế là gì của ngươi?

Sợ hãi tăng lên cực độ, hắn không cách nào nghĩ được lại có thể chạm mặt một người của Vô Tận Hỏa Vực, thế lực uy danh hiển hách vang vọng khắp Đại Thiên thế giới!

- Ra là vậy, ngọn lửa kia hắn là Đế Diễm huyền thoại, khó trách nó khủng bố đến thế!

Mạn Đà La cũng sáng mắt lên, kỳ dị nhìn ngắm Thải Tiêu.

- Đế Diễm?

Mục Trần nghe nói mà giật mình.

- Đó là hỏa diễm của người sáng lập Vô Tận Hỏa Vực, Viêm Đế. Nghe nói ngọn lửa đó do Viêm Đế dung luyện dị hỏa thiên địa hạ vị diện sinh ra, có thể nói là đế vương vạn hỏa, chính trong Đại Thiên thế giới này không có ngọn lửa nào so sánh được.

Mạn Đà La ngưng lại một hơi, cười cười nói tiếp:

- Nàng ta lại có thể sử dụng ngọn lửa này, xem ra quan hệ với Viêm Đế không đơn giản, ha ha ha, lần này Vạn Độc Xà Tôn cắn phải cục sắt rồi.

Thải Tiêu đứng giữa trời, chẳng đếm xỉa gì đến vô số những ánh mắt kinh hãi, chỉ mỉm cười với Vạn Độc Xà Tôn, gương mặt đầy châm chọc, cất lời vàng ngọc càng khiến Vạn Độc Xà Tôn lạnh toát từ đầu cho đến khúc thân đã mất đi cái đuôi.

- Viêm Đế hả... vừa hay ta gọi lão ấy là tía, ngươi muốn bắt ta đi, có hay không nên hỏi ông ấy một tiếng nhể?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 813: Uy Nghi Viêm Đế

Thải Tiêu mỉm cười mỉa mai, tư thái ung dung khiêu khích, nhưng làm cho toàn vùng đất trở nên tĩnh mịch không một tiếng chim kêu vượn hú. Toàn bộ khán giả nín thin im bặt không thốt nên lời.

Cô nàng Thải Tiêu xinh đẹp kia lại là ái nữ của chủ nhân Vô Tận Hỏa Vực, Viêm Đế?

"Ọc ọc"

Nhiều kẻ suýt chết ngạt vì sốc nước bọt, hoảng sợ kinh hoàng. Vô Tận Hỏa Vực, thế lực được xem như một con quái thú khổng lồ án ngữ Đại Thiên thế giới. Đừng nói là Bắc giới này, e rằng khắp Thiên La đại lục cũng chẳng có thế lực nào dám động chạm trêu chọc gì những người đến từ Vô Tận Hỏa Vực.

Người sáng lập ra nó, Viêm Đế, chân chính là cường giả cự phách Đại Thiên thế giới. Mặc dù so thời gian lịch sử, Vô Tận Hỏa Vực hình thành và tồn tại ngắn hơn rất nhiều chủng tộc lâu đời, nhưng ai cũng biết nếu xếp hạng những thế lực siêu cấp không nên đụng vào, thì ắt hẳn Vô Tận Hỏa Vực phải nằm trong top đầu.

Đó chính là vì uy danh Viêm Đế, hắn ta đứng giữa những siêu cường giả Thiên Chí Tôn đứng đầu thế giới, vẫn luôn luôn là người nổi bật.

Do đó khi người ta nghe Thải Tiêu nói rằng phụ thân của mình chính là Viêm Đế huyền thoại, thì lòng cực kỳ rung động, tay chân bủn rủn, sau đó ánh mắt trở nên thương hại cho Vạn Độc Xà Tôn.

Vạn Độc Xà Tôn đương nhiên là bá chủ một phương nơi Bắc giới này, thực lực Địa Chí Tôn vượt trội nổi bật và cao ngất so với rất nhiều người, địa vị không thể chạm tới trêu chọc, nhưng so với Viêm Đế, chẳng khác nào đom đóm mà so với đèn pha sân khấu.

Khán giả cảm thấy Vạn Độc Xà Tôn đúng là tội nghiệp, đúng là xui xẻo tận mạng. Lân la mò tới cửa ra Long Phượng Thiên để báo thù, lại chọc ngay đúng ái nữ Viêm Đế..

Khơi lên ngọn lửa căm giận của Vô Tận Hỏa Vực, cho thêm mười cái Xà Thần điện cũng không đủ cho người ta đốt trụi.

Vạn Độc Xà Tôn lúc này mặt đang tái xám vì mất máu, lại càng thêm tái xanh vì sợ hãi, rồi trắng bệch ra như rắn chết, đơ cả hai mắt không rời khỏi được hỏa văn lung linh kia. Chỉ có những người như lão mới rõ ràng được một vị Thiên Chí Tôn có nghĩa là gì.

Chân chính chí cao vô thượng.

Thải Tiêu lạnh lùng nhìn Vạn Độc Xà Tôn, hỏi tiếp:

- Lúc nãy ta thấy ngươi dường như rất ham muốn có ta thì phải? Nếu thấy muốn cưới hỏi gì đó, hay là ta mời cha ta tới bàn chuyện tương lai... nhỉ?

Vạn Độc Xà Tôn run lẩy bẩy, cố nặn ra một nụ cười hòa nhã thân thiện:

- Lúc nãy ta nhất thời lỗ mãng, trái lại ta không có ý muốn đắc tội đế nữ.

Vạn Độc Xà Tôn lúc này cung cung kính kính, chẳng còn chút sát khí, phong thái trở nên khiêm nhường nhún mình, có lẽ bị bối cảnh thế lực sau lưng Thải Tiêu chấn kinh không ít. Dù sao thực lực của lão còn chưa phải đứng đầu Bắc giới nho nhỏ của Thiên La đại lục này, làm sao so sánh được với Vô Tận Hỏa Vực cường giả như cát bờ biển.

- Vậy cái thù cắt đuôi của ngươi cũng bỏ qua luôn sao?

Thải Tiêu thản nhiên chọc vào nỗi đau của người khác.

Vạn Độc Xà Tôn tằng hắng một tiếng, đương nhiên không dám nổi giận. Nóng đầu thì sao đây? Có can đảm giết Thải Tiêu sao? Ở đây bao nhiêu người như vậy, chỉ cần phong thanh bay tới, thì gầm trời này sẽ không còn chỗ cho hắn trước sự truy sát của Vô Tận Hỏa Vực.

- Kỹ không bằng người, cáo từ!

Vạn Độc Xà Tôn hôm nay mất sạch thể diện, không còn chút tâm tư nào muốn ở lại chỗ này, mà hắn cũng sợ chọc giận Thải Tiêu, khiến nàng thật sự triệu hồi Viêm Đế. Cường giả cấp độ ấy, cho dù Vô Tận Hỏa Vực xa tít mù khơi nhưng chỉ cần có cảm ứng, Viêm Đế vẫn thừa sức đẩy linh ảnh của mình xuyên qua trùng trùng không gian đến đây tiếp ứng.

Vạn Độc Xà Tôn nghiến răng kèn kẹt, lê lết nửa cái thân rắn nát bét xuyên qua không gian bỏ trốn, cực kỳ thê thảm.

Thù cảu Xích Huyết hắn nhiên đã sớm quăng đi rồi, mà thật sự cái tên kia nếu không bị giết, lúc này cũng bị Vạn Độc Xà Tôn tát chết. Khùng khùng điên điên hay sao lại chọc vào cái lò lửa kinh khủng kia, đúng là nuôi ong tay áo.

Khán giả to mồm nhìn Vạn Độc Xà Tôn bỏ trốn, nhất thời cũng khó chấp nhận thực tế một vị cường giả siêu cấp lại te tua đến như vậy.

- Vô Tận Hỏa Vực đáng sợ... Viêm Đế đáng sợ.

Mục Trần cũng chấn động lắp bắp. Địa Chí Tôn với hắn là cao xa vời vợi, nhưng khi nghe đến tiếng Vô Tận Hỏa Vực, lại chẳng khác này chuột nhắt gặp mèo già, thực sự Vô Tận Hỏa Vực là một thế lực siêu cấp, Viêm Đế là cường giả đỉnh cao khiến ai ai cũng kinh hoảng.

- Viêm Đế đúng thật là nhân vật phi phàm.

Ngay cả Mạn Đà La cũng nhẹ nhàng đồng tình, kiêu hãnh như nàng cũng không thể không công nhận tài năng lỗi lạc của Viêm Đế, chư hùng Đại Thiên thế giới cũng vẫn không ngăn được uy danh Viêm Đế vọng khắp đất trời.

Phía khung trời bên kia, Liễu Thiên Đạo quan sát tình huống, sắc mặt cũng khó coi. Vốn dĩ hy vọng liên kết với Vạn Độc Xà Tôn sẽ ép được Mạn Đà La phải nộp người, nào dè lại lòi ra một cô ái nữ Viêm Đế, hung mãnh cắt đuôi Vạn Độc Xà Tôn đuổi chạy về bán sống bán chết, làm hắn phải ở trong hoàn cảnh khó xử này.

- Liễu Thiên Đạo, viện binh của ngươi xem ra vô dụng rồi.

Mạn Đà La cười tủm tỉm, giọng con nít trong trẻo đầy hài hước.

Liễu Thiên Đạo mặt u mày ám, vừa đúng lúc cảm ứng được ánh mắt Thải Tiêu nhìn qua, nhất thời nhăn nhó khó coi, run rẩy như cầy sấy.

Cái bộ này xem ra ái nữ Viêm Đế có quan hệ không tệ với Mục Trần, cố đấm ăn xôi ra tay ở đây e rằng khó tránh khỏi dây mơ rễ má rắc rối nảy sinh sau này.

Dù cho Huyền Thiên điện có binh lực cao hơn Xà Thần điện, thực lực bản thân cụng hơn hắn Vạn Độc Xà Tôn, nhưng đem so với Vô Tận Hỏa Vực, hắn nhiên là không so sánh được.

Trận này thật sự tiến thoái lưỡng nan.

- Đại La vực chủ, ngươi chớ đắc ý vội, nghe nói lần này đi Long Phượng Thiên, các ngươi đắc tội hết những người không nên đắc tội. U Minh cung, Thần Các tin chắc cũng không bỏ qua, đợi đến khi Đại Thú Liệp chiến bắt đầu, e rằng Đại La Thiên vực lần này sẽ bị đuổi tận giết tuyệt.

Liễu Thiên Đạo cố cười sằng sặc, lên giọng đe dọa Mạn Đà La.

- Bọn kia nếu nghĩ Đại La Thiên vực dễ xơi thì cứ tới thử là biết. Cơ mà nếu xui xẻo Đại La Thiên vực bị diệt, ta cam đoan ngươi đừng lo, nhất định sẽ kéo theo Huyền Thiên điện làm cái đệm lưng.

Mạn Đà La lạnh lùng đáp trả.

- Vậy sao?

Liễu Thiên Đạo cười khẩy khinh thường, phất tay:

- Ta đây cũng muốn xem thử, Đại Thú Liệp chiến lần này, Đại La Thiên vực có còn sống sót được hay không...

Đe dọa một hồi, Liễu Thiên Đạo biết rõ hôm nay đã không thể ra tay được, ánh mắt lạnh như đao liếc Mục Trần, sát ý làn cho hắn đau nhức cả người.

Nhưng Mục Trần vẫn bình tĩnh chẳng hề tỏ ra sợ hãi, làm cho Liễu Thiên Đạo càng thêm tức tối, lắc mình vận chuyển không gian, biến mất không tăm tích.

Liễu Thiên Đạo rời đi, áp lực khiến người ta hít thở không thông cũng triệt để biến mất, khán giả trút được gánh nặng thở dài.

Mạn Đà La vẫn nhìn theo chỗ Liễu Thiên Đạo biến mất, mày nhíu lại.

- Ta gây phiền phức sao?

Mục Trần lân la tới gần, nhỏ giọng hỏi. Liễu Thiên Đạo nói đương nhiên không thể tin hoàn toàn, nhưng rõ ràng Đại Thú Liệp chiến rất tàn khốc, chiến tranh cấp độ đó ngay cả Đại La Thiên vực cũng không chắc có thể tồn tại hay không.

- Chiến tranh quy mô như thế không phải mấy chuyện linh tinh lẻ tẻ ở Long Phượng Thiên có thể ảnh hưởng gì.

Mạn Đà La lắc đầu, ngữ khí của nàng rất rõ ràng, lập trường các thế lực ra sao vốn dĩ đã định sẵn, chẳng chờ đến lúc xảy ra chuyện ở Long Phượng Thiên mới thay đổi.

- Nhưng phiền phức đúng là có, dù sao mỗi khi Đại Thú Liệp chiến diễn ra, đều có những thế lực đỉnh cấp bị xóa sổ.

Mạn Đà La cười nhạt, mắt chuyển động lanh lợi:

- Nhưng Đại La Thiên vực ta không bao giờ là con cừu non mặc ai muốn xé thì xé muốn ăn thì ăn. Kẻ nào muốn cắn một cái, thì chuẩn bị tinh thần bị cắn lại đến chết mới thôi.

Mục Trần gật gù. Hắn lúc này đã cảm nhận rõ sự tàn khốc của Đại Thiên thế giới, thế lực hùng mạnh như Đại La Thiên vực vẫn có rất nhiều người thèm muốn thâu tóm.

Gần đó, Thải Tiêu nhìn sang mỉm cười với Mạn Đà La mỉm cười, khoanh tay kính trọng. Mạn Đà La cũng gật đầu chào, Đại La vực chủ lạnh lùng thường ngày cũng tỏ ra khách khí với vị ái nữ Viêm Đế.

- Tiếp theo ta sẽ rời khỏi đây... hợp tác vui vẻ.

Thải Tiêu mỉm cười với Mục Trần, vươn tay ra bắt.

Thải Tiêu không thuộc về thế lực nào ở Bắc giới, nên chuyện nàng rời khỏi là đương nhiên. Vài ngày đi cùng, hắn cũng có hảo cảm không ít với nàng, đương nhiên thích thú kết giao bằng hữu như vậy.

- Hợp tác vui vẻ, lần này đa tạ nhiều.

Mục Trần bắt tay, vui vẻ nói chuyện. Thải Tiêu không chỉ giúp hắn rất nhiều thứ ở Long Phượng Thiên, mà mới lúc nãy còn ra mặt giúp hắn giải quyết khốn cục, hắn nhiên làm hắn rất cảm kích.

Thải Tiêu bắt tay, mỉm cười:

- Đã biết thân phận của ta, nếu ta lại mời ngươi đến Vô Tận Hỏa Vực, ngươi thấy thế nào?

Mạn Đà La đứng cạnh mắt chớp chớp nhìn Mục Trần, không nói gì.

Mục Trần giật mình, mỉm cười lắc đầu. Tình huống vừa nãy làm hắn nhớ tới Lâm Tĩnh gặp mặt tại Thương Chi đại lục. Tiểu công chúa Võ Cảnh, địa vị chẳng hề thấp hơn Thải Tiêu, cô bé cũng mời hắn, nhưng rồi hắn cũng từ chối, lý do cũng không khác gì lần này.

Cái hắn cần không phải là ô dù che chở.

Mục Trần từ chối, Thải Tiêu cũng không tỏ ra không vui, gương mặt lại có vẻ tán thưởng, mỉm cười với hắn:

- Ta hiểu, ta rất chờ mong ngày chúng ta hội ngộ, chẳng biết khi đó ngươi sẽ có cấp độ gì.

Dứt lời, nàng vẫy tay tạm biệt rồi ung dung xoay người bay mất, để lại tia sáng chớp nhoáng phía chân trời.

Mục Trần nhìn theo, tay siết lại. Lần sau tái kiến, ta sẽ không dựa vào sự hỗ trợ của nàng nữa. Sau hôm nay hắn sẽ lại bắt đầu tu luyện.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 814: Phong Vương Tế

Thải Tiêu rời đi, ánh mắt khán giã vẫn chưa thỏa mãn nhìn theo, dù cho mọi việc đã trở lại bình hòa an ổn, cuối cùng bọn họ cũng đành ôm một bụng rung động với bao nhiêu sự tích bản thân chứng kiến từ Long Phượng Thiên ra tới bên ngoài, đây sẽ là chuyện đồn rùm bem như bão nổi khắp Bắc giới.

Mục Trần không danh không tiếng, sau hôm nay sẽ là thiên tài trẻ tuổi nổi cộm trong Bắc giới được nhiều người chú ý nhất.

Mục Trần thở phào, hành trình Long Phượng Thiên cuối cùng đã kết thúc.

- Vô Tận Hỏa Vực mời ngươi, vậy cũng từ chối được?

Mạn Đà La tỏ ra hơi ngạc nhiên cất tiếng hỏi. Nói gì thì nói Vô Tận Hỏa Vực đương nhiên Đại La Thiên vực không thể nào sánh bằng.

- Nói cho ngươi biết một chuyện, trước khi đặt chân vào Đại La Thiên vực, ta còn từ chối lời mời đến Võ Cảnh nữa kia, có giật mình hai lần không đấy?

Mục Trần cười khúc khích ra vẻ tự hào.

Mạn Đà La tròn mắt kinh ngạc, một tên Chí Tôn tam phẩm nào đó mà nói mấy chuyện này với nàng, ắt hẳn đã bị ăn vả rớt sạch cả răng. Nhưng khi lời này nói ra từ miệng Mục Trần, nàng dù khó tin lại không thể không tin. Bất luận Vô Tận Hỏa Vực hay Võ Cảnh, có mấy nhân vật tầm thường được họ để mắt tới cơ chứ, huống hồ thực lực Mục Trần tính ra cũng kém cỏi tầm thường.

- Vô Tận Hỏa Vực và Võ Cảnh đều là thế lực khổng lồ, dựa vào danh tiếng của họ, con đường ta tu luyện có thể thuận lợi nhiều, nhưng đó không phải thứ ta muốn.

Mục Trần thấy Mạn Đà La thật sự kinh ngạc, hắn mỉm cười.

Mạn Đà La nói thế, thoáng trầm ngâm, ánh mắt nhìn hắn lúc này tỏ ra hứng thú. Một kẻ có tư tưởng an hưởng thái bình, cho dù thiên phú siêu tuyệt, thành tựu cũng chỉ có hạn. Mục Trần lại có cái dũng tự mình bước trên con đường chông gai, đó mới là tâm tính của cường giả chân chính.

- Bây giờ ta miễn cưỡng công nhận, ngươi xứng đáng trở thành chủ nhân của Đại Nhật Bất Diệt thân.

Mạn Đà La tấm tắc.

Mục Trần nhếch mép cười. Khiến Mạn Đà La mở miệng khen như thế, đúng là khiến tiểu nhân như hắn cảm thấy hãnh diện khoái trá.

- Đi nào, cùng ta trở về Đại La Thiên vực, lần này màn trình diễn của ngươi rất khá, giành lấy không ít thể diện cho chúng, Cửu U còn đang đợi ngươi về mở tiệc ăn mừng đấy.

Mạn Đà La cười, chợt nàng nói tiếp:

- Lần này trở về, lễ Phong Vương của Đại La Thiên vực sẽ cử hành, ngươi cần phải xông pha trở thành cường giả Vương cấp thứ mười của Đại La Thiên vực chúng ta.

Mục Trần sững sờ kinh ngạc, trong lòng cảm thấy phức tạp. Khi đặt chân vào Đại La Thiên vực, hắn còn nhìn chư vương với cảm giác thấp bé không với tới họ, thế mà thoắt cái đã có cơ hội đứng ngang hàng với họ. Mặc dù hắn không mấy thích thú với địa vị Vương giả kia, nhưng đây chính là thành quả hắn vượt bao chặng đường gian khó cả năm qua.

- Nhưng thực lực của ta chỉ mới có Chí Tôn tam phẩm, Phong Vương... hay là vội vàng quá?

Mục Trần cũng không hứng chí mừng vui sớm, mà còn vì đề nghị này của Mạn Đà La trở nên lo lắng.

Mạn Đà La nhướng mày, tính cách của hắn nàng cũng rõ, nên phản ứng như vậy cũng không ngoài dự liệu, chỉ nói:

- Phong Vương là vấn đề quan trọng của Đại La Thiên vực ta. Lãnh thổ thế lực mênh mông, thế lực dưới trướng đông đảo, chỉ tính số thành chủ đã hơn cả ngàn, đa số đều chiến công hiển hách, thành tích vang dội, đóng góp công lao lớn xây dựng Đại La Thiên vực. Theo lý mà nói, tân Vương đều chọn ra từ một trong số họ, do vậy nói cho kỹ thì vị trí Thập Vương đó có rất nhiều người muốn giành.

Mục Trần tỏ ra không màng:

- Nếu vậy thì ta cũng nên nhường rồi a.

Bản thân hắn cảm thấy vị trí Thập Vương đối với hắn không tốt đẹp gì, chẳng qua chỉ tăng thêm chút danh vọng cho Cửu U cung, ý nghĩa không nhiều lắm.

- Không được!

Mạn Đà La thẳng thừng bác bỏ.

Mục Trần giật mình rụt cổ, còn tưởng Mạn Đà La nổi giận, nói gì thì nói nàng ta cũng là chúa tể có một không hai của Đại La Thiên vực.

- Lần này Đại La Thiên vực chúng ta nếu không có ngươi, thì danh vọng đủ để phong Vương có hai người. Một là thành chủ thành thị lớn nhất Đại La Thiên vực, Thiên La thành, Tần Chung.

- Thiên La thành, Tần Chung?

Mục Trần lẩm bẩm, cái tên này hắn cũng từng nghe qua, Cửu U có kể về Tần Chung ở Đại La Thiên vực danh vọng địa vị gần sánh với Cửu

vương, chỉ có điều thực lực chưa đột phá đến Chí Tôn ngũ phẩm nên chưa thể Phong Vương.

- Người còn lại, là Âm Quỷ tông chủ, Khâu Thái Âm...

- Khâu Thái Âm?

Mục Trần nhíu mày, đây cũng là một nhân vật danh vọng lừng lẫy của Đại La Thiên vực, công lao mở mang bờ cõi cũng không nhỏ.

- Hai người đó đều thích hợp hơn so với ta.

Mục Trần thành thật nói. Dù hắn đã đến Đại La Thiên vực được một năm, danh vọng tăng cao nhanh chóng, nhưng xét về thâm niên vẫn còn kém xa hai vị kia, nếu phong Vương cho hắn, sẽ khiến người ta dị nghị không ít.

- Tần Chung tận tâm tận lực với Đại La Thiên vực, trung thành tuyệt đối. Nếu chỉ phong Vương cho hắn, ta hoàn toàn đồng ý. Thế nhưng Khâu Thái Âm năng lực không kém, lại có dã tâm lớn, theo một số tin tức tình báo của ta, hắn dường như có qua lại bí mật với Huyền Thiên điện.

Mạn Đà La nói tiếp, ánh mắt dường như tỏa ra ánh kiếm sắc lẹm.

Mục Trần giật mình, tin tức như thế này, với tư cách thống lĩnh nhỏ nhoi như hắn đương nhiên ở Đại La Thiên vực không thể biết được.

- Nhưng dù sao cũng chưa phải là tin chính xác, nhiều năm nay chiến công của Khâu Thái Âm cũng không ít, nếu ta bất phân phải trái ra tay với hắn, khó tránh khỏi những kẻ khác sẽ cảm thấy bất mãn.

Mạn Đà La thản nhiên nói.

- Nếu dư dả thời gian, ta dĩ nhiên sẽ từ từ điều tra, nhưng lúc này không có nhiều thời gian lắm.

Mục Trần cau mày nói:

- Là vì... Đại Thú Liệp chiến?

Mạn Đà La gật đầu:

- Trước khi Đại Thú Liệp chiến bắt đầu, Thập Vương phải tập hợp đầy đủ binh lực, tuyệt đối không cho phép một nhân vật nào nảy sinh hai lòng, do vậy đương nhiên Vương giả thứ mười không thể nào dùng người mà ta nghi ngờ.

- Ý của ngươi là?

Mục Trần trầm ngâm nói.

- Phong Vương tế sắp tới, Khâu Thái Âm tất nhiên sẽ thỉnh cầu Phong Vương, ta sẽ bảo Tần Chung ngăn cản hắn, nếu thuận lợi thì mọi thứ diễn ra bình thường. Nhưng nếu Tần Chung thất bại... thì ngươi phải đứng ra cướp lấy địa vị Thập Vương!

Mạn Đà La quắc mắt nghiêm giọng.

Mục Trần đau khổ nhăn mặt:

- Ta biết ngay đâu có chuyện dễ dàng!

Dù hắn chưa từng gặp mặt Khâu Thái Âm, nhưng để có danh vọng cao như thế ở Đại La Thiên vực, đương nhiên không thể nào là kẻ năng lực kém cỏi. Mục Trần phỏng đoán, thực lực người kia hẳn là không yếu hơn U Minh hoàng tử.

Giao đấu này bản thân hắn không chắc có thể thắng được.

- Yên tâm, nếu hoàn thành nhiệm vụ, điều kiện gì ngươi cứ việc đòi hỏi, ta sẽ đáp ứng.

Mạn Đà La mỉm cười dụ khị.

- Thật ư?

Mục Trần bất ngờ sáng mắt lên.

Mạn Đà La gật đầu, nhưng khi thấy nụ cười gian xảo của hắn, bỗng cảm thấy mình như mắc lỡm.

Mục Trần thấy nàng cam đoan, chẳng chút khách khí, lập tức lấy ra một thẻ ngọc đưa cho nàng:

- Nếu ta hoàn thành nhiệm vụ, ngươi hãy ban cho ta những thứ này.

Mạn Đà La nghi hoặc cầm xem, thoáng lướt qua danh sách, nhất thời đứng hình đơ mặt.

Tinh huyết Viễn Cổ Cửu Đầu Xà - 10 giọt.

Tinh huyết Thôn Thiên Tước - 10 giọt.

Tinh huyết Hư Không Thú - 10 giọt.

. . .

Trên đó ghi chép đến mười loại tinh huyết thần thú, đều là những loại thần thú hung danh vọng khắp Đại Thiên thế giới, đương nhiên tinh huyết của chúng hiếm có cực kỳ và cũng đắt đỏ vô song,

- Ngươi cần nhiều tinh huyết thần thú như vậy, để làm gì?

Mạn Đà La mím môi hỏi lại. Số lượng tinh huyết thần thú quý hiếm cả trăm giọt như thế, dù bảo khố Đại La Thiên vực có lớn, nhất thời cũng khó mà thu gom được.

- Đều có việc dùng cả.

Mục Trần nhún vai. Mười loại tinh huyết thần thú này đều là nguyên liệu cần thiết để hắn tu luyện Long Phượng chân kinh. Lúc hắn nhận được thông tin tu luyện pháp này, nhất thời bản thân cảm thấy tương lai

mờ mịt, vì năng lực của hắn nào có thể thu mua những thứ này cơ chứ. May thay Mạn Đà La lại lỡ lời hứa với hắn, thành ra hắn như vớ được cái phao cứu sinh.

- Sao đây? Kiếm được không?

Mục Trần hí hửng nhìn Mạn Đà La.

Mạn Đà La tỏ ra cau có:

- Ngươi đã có chủ ý mưu tính từ trước?

Với tâm cơ như Mục Trần, e rằng khi nàng vừa mới nói ba chữ Phong Vương tế thì hắn đã tìm cách đặt bẫy nàng rồi, lại còn vờ vịt khó khăn

Mục Trần xấu hổ mỉm cười.

- Chỉ cần ngươi giành được địa vị Thập Vương, ta sẽ cho ngươi được lợi một chút. Những thứ này Đại La Thiên vực không có sẵn, nhưng ta sẽ cho người đến những hội đấu giá Bắc giới thu mua cho ngươi. Nhưng.... thất bại cũng đừng có trách ta nặng tay trừng phạt.

Mạn Đà La cũng tỏ ra nguy hiểm không kém.

Dứt lời, nàng lập tức biến mất bỏ đi.

Mục Trần bị một đòn hồi mã thương của Mạn Đà La nhất thời làm cho lạnh gáy rùng mình. Thật là không cho người ta nghỉ ngơi, cái gì mà vừa chấm dứt Long Phượng Thiên, lại bày ra cái Phong Vương tế...

- Hiazza, Mong là thành chủ Tần Chung có thể giải quyết được Khâu Thái Âm.

Mục Trần thở dài, nhanh chóng mở tốc độ trở về

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 815: Tin Tức Lạc Li

Ads Lúc Mục Trần trở lại Đại La Thiên vực, không ngoài dự đoán là một màn chào đón tiệc tùng linh đình thâu đêm suốt sáng. Toàn cõi Đại La Thiên vực đều được sử dụng một tuyệt kỹ đặc biệt xem ti vi từ xa theo dõi hành trình và chiến tích của hắn ở Long Phượng Thiên.

Chiến tích lần này đã khiến Đại La Thiên vực nở mày nở mặt.

Nhiều năm nay Đại La Thiên vực dù là thế lực đỉnh cấp hàng đầu Bắc giới, nhưng nếu chỉ xét riêng giới trẻ lại kém cỏi vô cùng. Đặc biệt năm xưa gã thiên tài được cử đi tham dự vừa đặt chân vào Long Phượng Thiên đã bị cường giả thiên tài U Minh cung chém phăng cái đầu, khiến cho bao nhiêu năm sau đó chẳng dám hó hé, hoàn toàn vắng mặt không hề tham dự Long Phượng Thiên.

Lúc Mạn Đà La tuyên bố cử Mục Trần đại diện Đại La Thiên vực trở lại tham gia Long Phượng Thiên, cường giả Đại La Thiên vực bề ngoài thì không dám nói gì, nhưng trong lòng khó tránh khỏi cảm thấy không ổn.

Dù rằng thực lực Mục Trần khi đó cũng cho thấy hắn đủ tiềm lực, nhưng so với những đại thiên tài đỉnh cấp Long Phượng Lục, vẫn có chênh lệch không nhỏ.

Do vậy chỉ có một số ít người cho rằng Mục Trần tham gia Long Phượng Thiên sẽ thành công trở về, thậm chí nhiều kẻ ác mồm còn nói, chẳng qua thêm một lần xấu mặt nữa mà thôi, chẳng có gì lớn.

Nhưng ai nói gì thì nói, Mục Trần cuối cùng vẫn đơn thương độc mã giết thẳng vào Long Phượng Thiên.

Cuối cùng mang lại tin tức chấn động toàn cõi Đại La Thiên vực.

Mục Trần đánh bại Liễu Viêm, đấu ngang tay U Minh hoàng tử, là người thành công leo lên nấc thang cuối cùng trên tế đàn Long Phượng đài, nhận được truyền thừa quý giá nhất, danh vọng theo đó cũng leo thang trong giới trẻ thiên tài hiển hách.

Đại La Thiên vực sôi sục.

Những cán bộ cao cấp trước đó còn nghi ngờ thì lúc này hoàn toàn câm nín, khó tin nhưng không thể không thừa nhận gã trai trẻ không được mất tin tưởng của họ kia lúc này đã rực sáng như sao chổi.

Có lẽ không lâu nữa, hắn sẽ là nhân vật hiển hách Bắc giới.

Tiệc tùng linh đình, Cửu U cung là hưng phấn nhất. Mục Trần được Cửu U dẫn về, trở thành thống lĩnh Cửu U vệ, hắn tỏa sáng, đương nhiên người trong cung trước nay bị dè bỉu khinh miệt thì bây giờ sảng khoái nhất, ra đường vênh váo hãnh diện.

Từ đây Đại La Thiên vực sẽ không còn kẻ nào dám coi thường Cửu U cung nữa.

Tiệc tùng suốt hai ngày, sự hưng phấn của Đại La Thiên vực mới dần dần giảm đi, Mục Trần cũng tạm biệt những cái bắt tay chúc mừng chào hỏi của bao nhiêu là người, trốn về Cửu U cung nghỉ ngơi. Với hắn, đối phó mấy cái vụ tiệc tùng này còn khó hơn đánh đánh giết giết sống mái với nhau trong Long Phượng Thiên.

Cửu U cung, trăng sáng vằng vặc, trong trẻo và lạnh lẽo.

Mục Trần nằm trên mái Cửu U cung, tay gối trên đầu, biếng nhác ngắm trăng, gió mát lưa thưa thư giãn.

Mùi máu và lửa Long Phượng Thiên lúc này đã tan đi không ít trong lòng.

Mục Trần ngắm trăng mà dường như nhìn thấy mái tóc ngân hà lóng lánh của nàng, dung nhan thanh mỹ như được khắc sâu vào lòng hắn, làm hắn nhớ nhung không thôi.

Lạc Li.

- Nàng sống ở Lạc Thần tộc ra sao...

Mục Trần lẩm bẩm. Từ khi chia tay, hắn xông xáo lăn lộn vào Đại Thiên thế giới, trải qua huyết chiến sinh tử tàn khốc, tất cả chỉ vì lời hứa với nàng, trở thành cái gọi là cường giả cái thế, để trở thành hiệp sĩ bảo vệ nàng, như ngày xưa trong Linh Lộ vậy.

Còn mẫu thân nữa, hai người nữ quan trọng nhất cuộc đời hắn, hắn sẽ từng bước tiến lên phía trước, bất kể con đường cường giả khó khăn gian nguy bực nào, hắn cũng không lùi bước.

Bởi vì, muốn bảo vệ phải có sức mạnh.

Mục Trần hai mắt nhắm lại, bàn tay chậm rãi nắm chặt.

- Ngươi nhàn nhã quá nhỉ.

Một đạo tiếng cười lanh lảnh vang lên, Mục Trần giật mình thấy Cửu U cười mỉm chi đứng bên cạnh từ lúc nào, ánh trăng chiếu rọi những đường cong mê người.

Mục Trần thờ dài biếng nhác ừ hử trả lời.

- Có hai tin tức, ta biết chắc ngươi sẽ rất quan tâm.

Cửu U nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh hắn, dáng người có lồi có lõm làm cho hắn máu huyết chạy ngược, hương thơm làm hắn động tà tâm.

- Tin thứ nhất, những thông tin về Tần Chung và Khâu Thái Âm ta đều đã thu thập cho ngươi kỹ càng.

Cửu U cười nói, quan hệ hai người không cạn, nên đương nhiên biết được thông tin Mạn Đà La muốn Mục Trần giành vị trí Thập Vương.

Mục Trần chỉ biếng nhác nhướng mày, hắn nhiên không mấy quan tâm.

Cửu U thấy vậy cũng không tỏ ra khó chịu, mà cười khúc khích:

- Tin tức thứ hai... hình như là truyền từ Tây Thiên giới mà tới....

- Tây Thiên giới?

Mục Trần giật bắn người bật dậy, tròn mắt nhìn Cửu U bí hiểm, hắn đương nhiên biết Lạc Thần tộc tọa lạc ở Tây Thiên giới!

Cửu U lại nói với hắn tin tức này, hắn nhiên sẽ có liên quan đến Lạc Li.

- Tây Thiên giới cách Thiên La đại lục rất xa xôi diệu vợi, nếu không phải có phương pháp đặc biệt thì những thông tin này chẳng khi nào có được. Ta cũng phải trả một món kha khá mới mua được nó. Sao rồi? Tò mò phởi hơm....

Cửu U mỉm cười chọc tức hắn.

Mục Trần cười khì.

Cửu U trầm ngâm:

- Tin tức thế này, từ khi Lạc Li trở về Lạc Thần tộc, Huyết Thần tộc lại tăng cường chiến tranh, giao tranh nổ ra giữa hai tộc cũng trở nên khốc liệt hơn, máu chảy đầy đồng, tử thương vô số.

- Cô bạn gái bé bỏng của ngươi cũng không tệ, sau khi trở về không an ổn làm nữ vương ở Hoàng tộc, mà tự mình lĩnh ấn soái một quân đoàn tinh nhuệ, trấn thủ biên cảnh, nhiều lần giao chiến với Huyết Thần tộc.

Cửu U trịnh trọng nói, không giấu vẻ tán thưởng.

Mục Trần nghe mà biến sắc. Lạc Thần tộc và Huyết Thần tộc, chiến lực tổng thể chỉ có thể hơn chứ không thể kém Đại La Thiên vực, chiến tranh cấp độ đó đương nhiên cường giả đông đúc, Chí Tôn cũng không là cái gì, Lạc Li tự mình dẫn quân, đương nhiên là xông vào nơi nguy hiểm nhất.

- Hành động này của nàng ta cực kỳ sáng suốt và khôn ngoan.

Cửu U liếc mắt đã biết Mục Trần nghĩ gì, thản nhiên nói tiếp:

- Nghe nói Hoàng tộc Lạc Thần tộc cũng khá bừa bộn, nếu không có Lạc Thiên Thần tọa trấn, đã sớm thành đống tro tàn. Dù cho thân phận Lạc Li cao quý, nhưng tuổi vẫn còn trẻ, tự dẫn quân nghênh địch không chỉ ma luyện chính mình, tăng cường sĩ khí quân đội, mà còn chiến thắng địa vị trong Lạc Thần tộc, khiến cho tộc nhân cũng như nguyên lão ủng hộ.

- Quân đoàn tinh nhuệ của nàng không ngừng chặn đứng đường tiến công của Huyết Thần tộc, làm cho sự ủng hộ dành cho nàng ngày càng lớn, đặc biệt là cường giả trẻ tuổi Lạc Thần tộc lúc này gần như hoàn toàn tin cậy, thề sống thề chết đi theo nàng. Vốn lại còn được Lạc Thiên Thần nâng đỡ, có lẽ không lâu nữa nàng sẽ chính thức trở thành nữ hoàng tân nhiệm Lạc Thần tộc.

- Ngày đó, có lẽ Lạc Thần tộc sẽ được chính tay nàng vực dậy.

Cửu U thở một hơi sau khi nói quá nhiều, rồi nói tiếp:

- Gánh của nàng không dễ, nhưng cũng không tồi.

Mục Trần nghe Cửu U kể hết, ánh mắt kinh ngạc vui mừng cũng tan đi, ngẩng lên nhìn trăng sáng, hít một hơi dài, hai mắt nhắm lại.

Tai như nghe được tiếng chém giết vọng khắp đất trời, những đoàn người giữa trời như sóng lớn ầm ầm va vào nhau, cuốn lấy, linh lực bùng phát.

Vùng trời rung chuyển.

Trên một ngọn núi kia ở chiến trường, thiếu nữ tay cầm trường kiếm, mùi máu tanh bốc lên làm mái tóc ngân hà phất phới, đôi mắt lưu ly phản chiếu cảnh tượng núi thây biển máu, phảng phất một vẻ cô độc.

Mục Trần mở mắt, cảnh hắn tưởng tượng làm trong lòng đau nhói. Thì ra hắn xông pha Đại Thiên thế giới, Lạc Li trở về Lạc Thần tộc cũng không hề an ổn, nơi đó thậm chí còn hung hiểm và dữ dội hơn xa những gì hắn trải qua.

Hắn một mình trải những cuộc đấu sinh tử, Lạc Li lại đang gánh vác cả quân đoàn khổng lồ, mở những trận huyết chiến kinh thiên động địa chống lại Huyết Thần tộc.

Có lẽ vì nàng biết hắn sẽ cố gắng vươn lên trên con đường cường giả, nên bản thân nàng cũng cố gắng, để hắn có thể giảm nhẹ áp lực.

Nàng không phải là một cô gái thích ở yên chờ đợi, nhìn Mục Trần một mình xông pha con đường kia mà thân đầy thương tích.

Nhưng nàng làm như vậy, lại khiến hắn đau lòng.

- Ta vẫn chưa đủ mạnh...

Mục Trần lẩm bẩm. Vốn còn nghĩ mình xông pha cố gắng thật giỏi giang, nhưng lại chẳng biết nơi phương trời xa kia còn có người con gái nỗ lực gấp chục lần.

- Yên tâm đi, Lạc Li! Lời hứa của ta, ta nhất định hoàn thành.

Mục Trần nắm tay lại, ánh mắt lăng lệ bừng cháy, vẻ biếng nhác biến mất, hắn phải nhanh chóng mạnh hơn nữa.

Cửu U thấy hắn đột nhiên biểu hiện khí thế, mỉm cười nhủ thầm:

- Mục Trần, rồi sẽ có ngày ngươi trở thành cường giả cái thế, ta vẫn luôn tin như vậy.

- Nói thông tin hai thằng kia đi, ta bây giờ có hứng rồi này.

Mục Trần mỉm cười. Muốn Mạn Đà La đem số tinh huyết kia cho hắn, đương nhiên phải chiến thắng cái vị trí Thập Vương này rồi.

Vì nàng cũng đang nỗ lực.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 816: Đoạt Vương

Mười ngày sau đó, Mục Trần chẳng hề rời khỏi Cửu U cung, hoàn toàn tách biệt với bên ngoài, hắn chui vào phòng bế quan khổ tu.

Sau khi nghe những chuyện về Lạc Li, sự cố gắng của hắn chẳng bằng một góc người ta.

Lúc này chẳng phải thời gian có thể thoải mái xả hơi, hắn còn chặng đường rất xa để bước tới.

Cần phải nhanh chóng trở nên mạnh hơn nữa!

Lúc này ở ngoài Bắc giới, những tin đồn bắt đầu lan truyền về huyền thoại của hắn. Long Phượng Thiên bao nhiêu năm xuất hiện, lần đầu tiên đã có người đặt chân lên bậc thang cuối cùng, thật sự là một điều đáng kinh ngạc.

Và khi người ta biết được thực lực Mục Trần chỉ mới là Chí Tôn tam phẩm, chẳng những vậy còn đánh bại Liễu Viêm, giằng co chặn đường U Minh hoàng tử, chiến tích kinh người được người ta tô vẽ càng thêm hoành tráng.

Sau khi Long Phượng Thiên kết thúc, Long Phượng Lục cũng đều có thay đổi không nhỏ, lần này cũng vậy, không nghi ngờ gì Mục Trần là cái tên mới gây chú ý nhất.

Qua tay những cường giả đánh giá thay đổi Long Phượng Lục, Mục Trần vượt qua Liễu Viêm vốn xếp hạng 3 (???), lực áp Tô Bích Nguyệt, Hồng Ngư....

Phía trên Mục Trần, U Minh hoàng tử và Phương Nghị vẫn không thay đổi gì, hai người này vẫn là kẻ có thực lực áp đảo quần hùng, dù cho lần này Mục Trần tỏa sáng cũng chỉ xem như chặn được U Minh hoàng tử mà thôi.

Còn về phần cô nàng thần bí Thải Tiêu, thì trở nên một truyền kỳ thần thoại, đã rời khỏi Bắc giới, vì nàng không thuộc về nơi này, do đó tên của nàng không được đưa vào Long Phượng Lục, nhưng tất cả những ai tham gia Long Phượng Thiên đương nhiên không thể nào quên được thiếu nữ dung nhan kiều mị kia chẳng khác nào nữ vương tại thượng, thiên tài Phương Nghị, U Minh hoàng tử cũng bì không kịp.

Chuyện Thải Tiêu lộ thân phận ở Long Phượng sơn mạch hôm đó, khiến cho những thế lực siêu cấp Bắc giới cũng chấn động vô cùng. Thận phận ái nữ Viêm Đế, ngay như Thần các sức mạnh hùng hậu cũng không dám tranh phong, ở cấp độ của họ mới thấy rõ được Vô Tận Hỏa Vực, Viêm Đế la những danh từ đáng sợ như thế nào.

Có lẽ lúc này Thần các và U Minh cung đều tự cảm thấy may mắn, may là Thải Tiêu chiến thắng Phương Nghị, U Minh hoàng tử, chứ nếu ngược lại bọn họ làm cho nàng bị thương, khiến Vô Tận Hỏa Vực nổi giận, như vậy thì cực kỳ không ổn.

Cái cảm giác đó thật rất uất ức, nghĩ lại tung hoành khắp Bắc giới chẳng kiêng nể ai, vậy mà bây giờ đến một cô bé cũng sợ làm cho nàng bị thương.

Nhưng cũng chẳng trách được, Vô Tận Hỏa Vực quá mức siêu cấp, quá mức đáng sợ

Trong lúc này, Đại La Thiên vực lại không bàn tán nhiều về Long Phượng Thiên hay Long Phượng Lục, vì nội bộ đang dậy sóng bởi một sự kiện trọng đại càng hấp dẫn hơn.

Chính là Phong Vương Tế.

Đối với cường giả Đại La Thiên vực mà nói, sự kiện này hấp dẫn hơn xa Long Phượng Thiên, vì nó có liên hệ lợi ích trực tiếp với chính họ.

Đại La Thiên vực lãnh thổ bao la, cường giả như mây, nhưng thực ra phân cấp rất chặt chẽ. vực chủ lãnh đạo tối cao, dưới trướng chia thành Tam Hoàng Cửu Vương, thống lĩnh vô số, thành chủ và thế lực phụ thuộc đông đúc. Thân phận nhảy lên một bậc, thì địa vị và tài nguyên sẽ ở một tầm cao mới.

Tam Hoàng thực lực siêu tuyệt, ít nhất phải là Chí Tôn thất phẩm mới có thể xưng Hoàng, khắp Đại La Thiên vực cũng ít có ai đủ tư cách.

Ngay cả xưng Vương cũng không nhiều cường giả Đại La Thiên vực đủ tư cách. Vì một khi trở thành Vương, sẽ được quyền tổ chức quân đội, không chỉ hằng năm nhận được lượng lớn Chí Tôn linh dịch làm bổng lộc, mà còn được quyền chiếm thành thị, mở mang bờ cõi, chiến lợi phẩm thu được cũng nhiều hơn thành chủ và các thế lực phụ thuộc. Do vậy Đại La Thiên vực này có rất nhiều người muốn vươn tới thân phận vương giả đó.

Nhưng theo quy định, muốn phong Vương thực lực phải đạt đến Chí Tôn ngũ phẩm. Xưa nay chỉ có Cửu U là ngoại lệ, bởi vì mối quan hệ thần bí với tộc điểu Cửu U Tước hùng mạnh, đây là một chủng tộc thần thú lâu đời, chính như Mạn Đà La cũng cẩn thận đối đãi, phá lệ ban Vương.

Chưa hề có cường giả nào khác nhận được đặc ân này, duy chỉ mình nàng mà thôi.

Phong Vương Tế chính là thời điểm một ai đó sẽ nhận được tước vị cao trọng này, do đó nó đương nhiên là một trong những sự kiện trọng đại nhất tại Đại La Thiên vực.

Ngày hôm nay ở Đại La Thiên vực chính là ngày náo nhiệt nhất, những đoàn người ngợp trời bay về trung tâm Đại La Thiên.

Thủ vệ Đại La Thiên những ngày này cũng cẩn mật sâm nghiêm hơn hẳn, quân đội Cửu Vương cũng hiệp trợ bảo an, tránh những chuyện ngoài dự kiến xảy ra rối loạn, làm mất thể diện Đại La Thiên vực.

Hẳn nhiên ngày hôm nay, bất kỳ ai torng Đại La Thiên vực cũng đều muốn biết vị trí Thập Vương sẽ thuộc về tay của vị cường giả kinh thế nào.

Trong khi đó, Cửu U cung.

Hai người con gái xinh đẹp đang đứng chờ ở cửa tu luyện thất, một người chính là Cửu U với thân hình thanh lệ gợi cảm, phía sau nàng chính là cô gái với gương mặt lạnh lẽo, bộ đồ bó sát người, Đường Băng.

Đường Băng cau mày khó chịu:

- Phong Vương Tế sắp bắt đầu rồi, giờ này còn chưa chịu ra.

Cửu U thì không vội vàng gì, chỉ cười:

- Mọi chuyện phải chuẩn bị chu toàn, muốn cướp danh vị Vương giả cũng không dễ dàng gì.

- Hừ, cái tên này bế quan, ta vất vả lắm mới gom được hơn 20v Chí Tôn linh dịch cho hắn, hắn mà thất bại, ta thề sẽ đòi lại cho bằng hết, không cho thiếu một chút nào.

Đường Băng tỏ ra khá cáu gắt, nàng là đại tổng quản Cửu U cung, tài chính Chí Tôn linh dịch đều do nàng quản lý, lần này Mục Trần bế quan, Cửu U lại ra lệnh cấp cho hắn hơn 20v Chí Tôn linh dịch, xem như nàng phải vơ vét rất nhiều trong kho mới có đủ.

- Ngươi đúng là con ma xó giữ của, cứ an tâm đi, đầu tư cho hắn là đúng đắn.

Cửu U mắng yêu một tiếng, đưa tay nựng má Đường Băng, chọc ghẹo.

- Hay là cũng lấy ngươi đầu tư cho hắn, lúc đó doanh thu càng phong phú.

- Tỷ tỷ!

Đường Băng đỏ lựng cả mặt, vẻ xấu hổ hoàn toàn xóa đi gương mặt lạnh lùng vốn có. Ngày thường ở Cửu U cung nàng luôn ra vẻ là công nương đại tổng quản khó tính khó gần, uy nghiêm nguyên tắc, thế nhưng trước mặt Cửu U cung chủ thì vẫn chỉ là cô bé gái hay xấu hổ mà thôi.

- Ai muốn đầu tư cho ta?

Đột nhiên cánh cửa phòng tu luyện bật mở, một tiếng cười sang sảng vang lên, Mục Trần cất bước ra ngoài, ngắm nhìn hai cô gái xinh đẹp.

Đường Băng thấy hắn xuất hiện ngay lúc này, gương mặt xinh đẹp càng đỏ bừng lên, mắt lướt qua, chân mày dựng thẳng:

- Ngươi còn chưa đột phá?

Hiện tại, dao động linh lực Mục Trần tỏ ra ngưng tụ hơn, nhưng vẫn còn ở cấp độ Chí Tôn tam phẩm, không như Đường Băng dự đoán đã đột phá đến Chí Tôn tứ phẩm.

Mục Trần nghe vậy, mặt mếu máo cười nói:

- Ngươi nghĩ ta là cái gì đây? Đóng cửa bế quan vài ngày là đột phá liền sao?

Đường Băng càng nổi cáu, mặt đỏ gay:

- Bao nhiêu Chí Tôn linh dịch như vậy, chẳng lẽ lãng phí.

Mục Trần trợn mắt.

Cửu U thì lướt nhìn toàn thân hắn, nhãn lực đương nhiên cao minh hơn Đường Băng nhiều, dĩ nhiên cảm giác được linh lực của hắn đang ở mức độ tràn đầy, mà dường như còn cố tình đè nén xuống.

- Xem ra lần này bế quan thu hoạch không tệ.

Cửu U khẽ cười nói.

Mục Trần cũng chỉ cười cười, không trả lời, duỗi lưng nhún chân nhìn bầu trời Cửu U cung. Hắn cảm thấy vô số những dao động linh lực cường đại đang di chuyển.

- Không hổ là sự kiện trọng đại của Đại La Thiên vực.

Mục Trần sảng khoái nhận xét, từ ngày đặt chân vào Đại La Thiên vực, lần đầu tiên hắn thấy đông đúc đến như vậy.

- Chuẩn bị xong chưa?

Cửu U cười nhìn Mục Trần.

Mục Trần hít sâu một hơi, nhẹ nhàng gật đầu. Phong Vương Tế, bất kể Thiên La thành chủ Tần Chung, hay Quỷ Âm tông chủ Khâu Thái Âm đều có thực lực không thua gì U Minh hoàng tử.

Hắn muốn cướp đoạt tư cách phong Vương, tất nhiên phải trải qua trận đánh thảm khốc.

Nhưng thế nào cũng không làm cho hắn lui bước được.

Mục Trần ngẩng lên, hồi tưởng gương mặt người con gái xa cách, bàn tay nắm lại, nhẹ nhàng bước đi.

- Đi nào.

Vương giả thứ mười của Đại La Thiên vực, hắn nhất định phải có.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 817: Song Hùng Hội Ngộ

Đại La quảng trường quanh năm đều ở trạng thái vắng vẻ cấm vào, chỉ đến khi có những sự kiện trọng đại được tổ chức, nó mới trở nên náo nhiệt. Phong Vương Tế hôm nay đã khiến nó trở nên rộn ràng rình rang.

Quảng trường rộng lớn bao la tít tầm mắt hôm nay tràn ngập biển người đông nghẹt, âm thanh huyên náo sôi sục tụ lại thành sóng âm bay thẳng lên trời, khuếch tán ra, khiến toàn bộ Đại La Thiên đều nghe rõ ràng.

Ở đây không những là khu vực náo nhiệt nhất Đại La Thiên, mà e rằng là vùng đông đúc nhất cả Đại La Thiên vực.

Trung tâm quảng trường có một bình đài to lớn, nó có một tên gọi chỉ rõ nhiệm vụ của nó ở đây, chính là Phong Vương đài.

Mỗi lần Đại La Thiên vực phong chức tân vương, đều được cử hành ở chỗ này.

Tiếng huyên náo không ngớt, phía bên ngoài vẫn có rất đông những đoàn người không ngừng kéo tới, hạ xuống hòa vào biển người trong quảng trường.

Mặt tiền quảng trường có vài vị trí khá cao được đặt sẵn chỗ ngồi, phân cấp rõ ràng. Nơi cao nhất thì chỗ ngồi màu vàng óng ánh, nắng chiếu vào ánh lên kim quang chói mắt, tỏa ra uy nghiêm khác thường.

Mục Trần đi cùng Cửu U xuất hiện ở quảng trường, lập tức tạo sự chú ý của vô số người. Cửu U cung nay đã khác xưa, thế lực vương cấp yếu nhất nay đã vùng lên, do vậy nhận được sự kính trọng của nhiều người.

Vài ánh mắt to gan lả lướt trên người Cửu U, sau đó nhìn sang dò xét Mục Trần, kẻ mà thời gian gần đây danh nổi như cồn ở Bắc giới.

Chiến tích Long Phượng Thiên của hắn làm các cường giả tận tụy lâu năm của Đại La Thiên vực cũng thầm khiếp sợ. Họ biết rõ, Mục Trần đến đây cũng mới khoảng một năm mà thôi.

Nếu cho hắn thêm thời gian nữa, thì có lẽ sẽ trở thành một nhân vật nặng ký của Đại La Thiên vực.

Cửu U và Mục Trần cùng nhau hướng tới khu vực dành riêng cho Cửu U cung, hạ xuống đứng đợi Phong Vương Tế chính thức bắt đầu.

Mục Trần đứng cạnh Cửu U, đưa mắt quan sát quảng trường. Lúc này đây, Bát Vương đều đã tề tựu, trận hình này cho thấy họ rất coi trọng Phong Vương Tế.

Lúc đó, Bát Vương cũng đang nhìn hắn. Tu La vương, Liệt Sơn vương tỏ ra tán thưởng chúc mừng. Màn trình diễn của Mục Trần tại Long Phượng Thiên không chỉ làm cường giả trẻ tuổi Bắc giới kinh ngạc, mà ngay chư vương cũng thán phục không ít.

Huyết Ưng vương ở gần đoàn Cửu U cung nhất thì tỏ ra hậm hực, nghiến răng tức tối. Nhớ ngày trước mới đặt chân vào Đại La Thiên vực, tên kia chẳng qua là con kiến muốn dẫm chết lúc nào cũng được, vậy mà cũng làm cho Huyết Ưng điện xấu mặt cho được.

Thế nhưng chỉ qua một năm hắn đã phát triển kinh khủng, dù Huyết Ưng vương vẫn tin rằng bản thân thừa sức áp đảo Mục Trần, nhưng không thể không nói phải có một cái giá nhất định, vì hắn bây giờ đã khác trước nhiều.

Thân phận thay đổi, làm cho Huyết Ưng vương cực kỳ khó chịu. Nhưng cảm giác là vậy, hắn cũng không dám ngáng đường Mục Trần, vì ai ai cũng biết vực chủ đại nhân và Mục Trần có mối quan hệ dường như

rất sâu. Có vực chủ làm ô dù, đừng nói là Huyết Ưng vương, ngay cả Linh Đồng hoàng cũng không dám làm gì.

Do vậy hắn chỉ biết cắn răng nuốt cục tức vào bụng.

"Vù!"

Đúng lúc đó, không trung vang lên một tiếng gió rít, dao động linh lực cường đại ập tới thu hút ánh mắt mọi người.

- Tần Chung thành chủ tới rồi kìa!

- Khà khà, ta biết ngay hắn đâu có bỏ qua...

- Chẳng biết lần này hắn có được phong Vương không đây?

Lúc đó, đánh khán giả linh tinh bắt đầu phán, vang ầm ầm cả Đại La quảng trường rộng lớn.

- Thiên La thành chủ Tần Chung tới rồi à?

Mục Trần cũng nheo mắt quan sát người vừa đến.

Người kia bay đến trung tâm quảng trường, rồi mới từ từ hạ xuống, ôm quyền chào hỏi mọi ngừi.

Đó là một nam tử trung niên lưng hùm vai gấu, thần thái uy nghi, gương mặt mang theo nụ cười cởi mở thân thiện, dễ khiến người ta sinh hảo cảm.

Dao động linh lực của người này như ẩn như hiện, Mục Trần phỏng đoán Tần Chung có thực lực không kém hơn U Minh hoàng tử.

- Gã kia bao nhiêu năm rồi vẫn không tiến bộ bao nhiêu>

Cửu U lẩm bẩm đánh giá.

Mục Trần tròn mắt kinh ngạc liếc nhìn Cửu U, ngữ khí như thế có vẻ như nàng có giao tình với Tần Chung.

Hắn còn chưa kịp hỏi ra sao, thì Tần Chung đã tiến đến khu vực Cửu U cung, cười to sảng khoái:

- Khà khà, tiểu Cửu U, đã lâu không gặp, ngươi mất tích lâu như vậy còn tưởng đã tiến hóa thất bại đó chớ.

- Bao nhiêu năm rồi mà còn chưa đột phá Chí Tôn ngũ phẩm, tốc độ tu luyện của ngươi như vậy, mà cũng mặt dày đến xin Phong Vương Tế?

Cửu U biếng nhác trả lời, chẳng nể mặt hắn ta chút nào.

Tần Chung sượng mặt, xấu hổ:

- Nói gì thì năm xưa cũng coi như giúp đỡ ngươi, đừng có đả kích ta như vậy chớ.

Mục Trần đứng bên cạnh phì cười, Tần Chung này khá là thú vị đây.

Tần Chung nghe tiếng cười của hắn, liền nhìn qua, nheo mắt:

- Ta nghĩ ngươi có lẽ là người trong tin đồn truyền kỳ Bắc giới gần đây, Mục Trần? Đúng là hậu sinh khả uý, tuổi trẻ đã có thành tựu thế này.

- Tần thành chủ quá khen.

Mục Trần mỉm cười đáp lại, giao tiếp sơ sơ với Tần Chung càng thêm hảo cảm, vì rõ ràng gương mặt cởi mở không phải giả tạo bề ngoài, chỉ cần xem ánh mắt của những người khác trong quảng trường sẽ thấy rõ ràng Tần Chung có những mối quan hệ rất tốt với các cường giả Đại La Thiên vực.

- Đừng ỷ già mà lên mặt, phong Vương lần này coi chừng ngươi chẳng có phần đâu.

Cửu U cười nhạt khinh khỉnh.

Tần Chung giật mình, suy nghĩ một chốc, nhìn sang Mục Trần, cười cười:

- Không sao, thất bại nhiều rồi, thêm lần nữa cũng chẳng ảnh hưởng gì, nhưng nếu đã đánh, ta sẽ dốc tận lực đấy. Dù sao thì cũng muốn xem thử cường giả đệ tam Long Phượng Lục có bao nhiêu lợi hại.

Mục Trần định tiếp tục tám chuyện, đột nhiên trợn mắt. Tần Chung và Cửu U cũng ngẩng lên nhìn trời, chân trời xanh thẳm đột nhiên bốc lên một đám khói đen ào ào lao tới, rồi một cột khói giáng xuống như vẫn thạch, mang theo ý niệm lạnh lẽo.

Khán giả nhìn đám khói đen cuốn tới, hắc phong bạo đáp xuống quảng trường, sau đó khói tan đi, lộ ra một lão nhân hắc bào.

Người kia vẫn chưa chạm chân xuống quảng trường, lơ lửng giữa không, gương mặt khá ánh tuấn, nhưng ánh mắt đặc biệt gian xảo, môi mỏng như dao cạo, làm cho người ta thấy lạnh cả người.

Người kia mỉm cười nhìn mọi người, rồi ôm quyền cất tiếng chào hỏi:

- Quỷ Âm tông Khâu Thái Âm, tham kiến chư vị.

Quảng trường vang lên những tiếng đáp lời phụ họa, Khâu Thái Âm ở Đại La Thiên vực cũng là cường giả thâm niên lâu năm, danh vọng rất cao. Nhiều năm gần đây được xem là đệ nhất dưới cấp Vương, do vậy chuyện lần này đến tham dự Phong Vương Tế là điều đương nhiên.

Khâu Thái Âm từ tốn chào hỏi hạ xuống quảng trường, không ít người bu vào đàm đạo, hô gọi bằng hữu, cho thấy thanh thế khá lớn.

Tần Chung hờ hững nhìn Khâu Thái Âm, tay đan vào nhau, vẻ mặt bình thản, nhưng Mục Trần có thể nhận thấy linh lực trong người hắn đang sôi lên.

Thật là một cuộc song hùng hội ngộ.

- Hắn chính là Quỷ Âm tông chủ, Khâu Thái Âm sao?

Mục Trần cũng nhìn sang đánh giá Khâu Thái Âm, một cảm giác nguy hiểm mơ hồ làm hắn nhíu mày.

Khâu Thái Âm có danh vọng lớn ở Đại La Thiên vực đúng là khổng phải tầm thường, Phong Vương Tế lần này muốn ngăn cản hắn xưng vương cũng chẳng đơn giản.

"Boong!"

Một tiếng chuông ngân vang rền, khán giả giật mình ngẩng lên nhìn vị trí Hoàng Kim Tọa, không gian nơi đó hơi biến dạng, rồi một bóng người nhỏ nhắn xuất hiện.

Bên cạnh Hoàng Kim Tọa, Tam Hoàng cũng hiện thân, ánh mắt cao cao tại thượng nhìn xuống khán giả Đại La Thiên vực.

- Cung nghênh vực chủ!

Lập tức toàn bộ khán giả nhất tề ôm quyền cung kính vái chào.

Mạn Đà La khẽ phất tay miễn lễ, rồi đưa ánh mắt hoàng kim quét nhìn Tần Chung và Khâu Thái Âm, rồi nhìn tới Mục Trần, giọng nói trẻ trung nhưng đậm chất uy nghi vang rền.

- Phong Vương Tế lần này, đủ tư cách phong Vương có tổng cộng ba người.

Nhất thời cả vùng quảng trường chỉ còn nghe giọng nói của nàng, mọi âm thanh khác đều im bặt, vì rõ ràng chỉ có những ai được Mạn Đà La cho phép, mới có tư cách tranh Thập Vương!

- Thiên La thành chủ, Tần Chung.

- Quỷ Âm tông chủ, Khâu Thái Âm.

Đại La quảng trường khẽ có vài tiếng thở dài tiếc nuối, nhưng không ai dị nghị gì, vì hai người này chính là cường giả lâu năm có thực lực và danh vọng xứng đáng phong Vương.

Đang lúc cả bọn tiếc nuối, Mạn Đà La dừng lại một chút, rồi nói tiếp.

- Cửu U cung, Mục Trần.

Chương 818: Tần Chung Vs Khâu Thái Âm

Người cuối cùng trong danh sách ứng thí Thập Vương được Mạn Đà La xướng tên, cả quảng trường bỗng dưng lặng ngắt, ai nấy kinh ngạc hết nhìn vực chủ, lại phóng mắt qua Mục Trần.

- Mục Trần? Là tân thống lĩnh Cửu U cung sao?

- Hắn mà cũng có tư cách được Phong Vương? Sao lại tùy tiện thế nhỉ? Hắn đến Đại La Thiên vực chúng ta mới khoảng một năm thôi.

- Cho dù chuyện Long Phượng Thiên làm chúng ta nở mày nở mặt, nhưng thực tế Phong Vương tế hoàn toàn khác Long Phượng Thiên, mà vốn dĩ Mục Trần đạt được thành tựu ở Long Phượng Thiên chẳng qua được ái nữ Viêm Đế tương trợ ma nói

- Ta nghe nói có cái chuyện này...

Mọi tiếng xôn xao vang ra, rõ ràng không giấu sự ghen ghét ganh tị. Mục Trần đến Đại La Thiên vực thời gian quá ngắn, nhưng bước tiến của hắn lại quá nhanh, người ta phải dốc sức bao nhiêu năm mới đạt được thành tựu, thì một năm thôi hắn đã nhận được đủ thứ.

Khác biệt như thế đương nhiên làm cho người ta cảm thấy bất công, khó trách họ đâm chọt như thế.

Khâu Thái Âm chỉ cười nhạt liếc nhìn Mục Trần, hắn thấy không vấn đề gì, vì có tư cách và thật sự được phong Vương là hai chuyện hoàn toàn khác biệt, lần này hắn đã nắm chắc trong tay, Tần Chung thì còn có thể gây khó khăn một chút, chứ cỡ như Mục Trần dù thiên phú khá tốt, nhưng thực lực cũng chẳng bao nhiêu để phải bận lòng.

Thập Vương, mười phần hết chín đã nằm trong tay!

Mục Trần thấy người ta nghi ngờ mình cũng chẳng quan tâm, hai mắt nhắm lại, thần thái thong dong. Chỉ có đám Đường Băng, Đường Nhu với nhân sự Cửu U cung thì tỏ ra bực tức nổi giận, nhưng Cửu U ở đây chưa lên tiếng nên không ai dám nói gì.

Mạn Đà La cũng chẳng hề bận tâm đến khán giả nghĩ gì nói gì, khẽ đưa tay lên áp chế những tiếng ồn ào trong thiên địa.

Nàng là độc tôn của Đại La Thiên vự, là chúa tể cai trị tất cả, mọi thứ nàng nói ra đều là ý chỉ thiên lệnh, không ai có thể thay đổi hay thậm chí là ý kiến ý cò gì hết.

- Mọi người đã đông đủ, vậy thì Phong Vương tế lần này sẽ chính thức bắt đầu.

Nàng phất tay, cất giọng lanh lảnh mà uy nghiêm, khiến cho cả vùng đất rung chuyển.

"Boong!"

Tiếng chuông lại ngân lên, mọi người cường giả đều hai mắt nóng rực, vì họ biết rõ, Phong Vương chiến lần này tất nhiên sẽ dị thường kịch liệt.

Khâu Thái Âm mỉm cười, lắc mình bay lên Phong Vương đài, tay bối sưng lưng, ánh mắt hoàn toàn không ngó tới Mục Trần, hướng đến Tần Chung hơi cúi đầu chào hỏi:

- Tần huynh, mong chỉ giáo.

Tần Chung liếc nhìn Mục Trần, hắn chỉ mỉm cười đáp lại, cả hai nhún người cùng nhau nhảy lên Phong Vương đài, đứng song song với Khâu Thái Âm,

Thế giằng co bắt đầu tỏa ra từ linh lực của ba người, áp lực ngập tràn Phong Vương đài, làm sắc mặt khán giả dần nghiêm trọng.

Tần Chung với ánh mắt lăng lệ không rời khỏi Khâu Thái Âm, tay nắm chặt. Gã kia trong số những cường giả thâm niên của Đại La Thiên vực có danh vọng rất cao, danh hiệu đệ nhất dưới Vương giả cũng không phải tự nhiên mà có.

Phong Vương chiến e rằng không dễ dàng.

"Ầm!"

Linh lực hùng hậu như phong bạo trong cơ thể Tần Chung tán ra, hai bàn tay sáng lên lung linh, như hóa thành bạch ngọc, mang theo sức mạnh kinh người.

- Ngọc Đỉnh Thủ!

Tần Chung quát lên, bàn tay rực rỡ như ngọc có một dấu ấn ngọc đỉnh hiện ra, chưởng ấn gào thét tấn công, chưởng ấn cũng có hoa văn ngọc đỉnh, sức mạnh bạt cả tam sơn ngũ nhạc.

- Ha ha, đã nghe tiếng Ngọc Đỉnh thần thuật của Tần huynh rất cao minh, hôm nay được dịp chỉ giáo thật là vinh hạnh.

Khâu Thái Âm không vội vã, mỉm cười nhẹ nhàng, tay quay một vòng, từng lọn khói đen vần vũ hiện ra, mang theo linh lực âm hàn đáng sợ.

Làn khói đặc đen đúa như vật thể sống nhúc nhích, rồi tạo hình thành một con Hắc Yên Mãng, lao tới đối đầu ngọc chưởng.

"Đùng!"

Vụ nổ linh lực hoành tráng làm không gian biến dạng.

Tần Chung nheo mắt, tay kết ấn, hào quang óng ánh từ cơ thể bắn lên trời, cả người đều hóa thành bạch ngọc.

- Đây là...

Mục Trần kinh ngạc nhìn Tần Chung, hắn cảm thấy Tần Chung lúc này cường đại một cách đặc biệt.

- Ngọc Đỉnh thần thể, Tần Chung lấy được từ trong một di tích cổ, ngày trước hắn tranh chức Thiên La thành chủ chính là nhờ thứ này..

Cửu U giải thích.

Tần Chung đột nhiên biến mất, khi xuất hiện đã bất ngờ ngay sau lưng Khâu Thái Âm, nắm đấm hung mãnh thừa sức đập vỡ núi cao nhanh như chớp đánh tới.

Bị Tần Chung tập kích như thế, có vẻ như Khâu Thái Âm cũng không kịp phản ứng, mặc cho Tần Chung đánh tới một quyền.

Thế nhưng nắm đấm của Tần Chung dễ dàng xuyên thủng lồng ngực Khâu Thái Âm, Tần Chung lại biến sắc, vì thân thể Khâu Thái Âm giống như làn sương mù.

Tần Chung cảm thấy không ổn, muốn rút quyền lại.

- Ha ha, Tần huynh, có đi mà không có lại thì thất lễ, ngươi hãy nếm thử Vụ Quỷ Thể của ta chứ?

Khâu Thái Âm mỉm cười quỷ dị, sương mù giữa ngực hắn trở nên ngưng tụ, hàn khí đóng băng cánh tay của Tần Chung, rồi lan theo cánh tay đến cơ thể, ý đồ kết băng toàn thân.

Khí lạnh âm hàn xâm nhập nội thể, linh lực Tần Chung dường như cũng bị đóng lại, hắn biến sắc, rồi gầm lên, linh lực ào ạt tuôn ra.

"Ầm!"

Linh lực mênh mông tạo thành uy áp linh lực cường đại, khiến cho người ta kinh hãi la lên, ai nấy đều cảm thấy dao động của Tần Chung đã vượt qua linh lực của một Chí Tôn tứ phẩm, một bước đặt chân vào cấp độ Chí Tôn ngũ phẩm.

- Xem ra Tần Chung mấy năm nay cũng có tiến bộ, nếu cho hắn thêm chút thời gian nữa, đột phá Chí Tôn ngũ phẩm cũng sắp rồi.

Có người nhận xét, Tần Chung đã Chí Tôn tứ phẩm nhiều năm, đến hôm nay thật sự đã có tinh tiến.

Mục Trần cũng kinh ngạc, Tần Chung có bài tẩy, thực lực cỡ này cũng ngang ngửa U Minh hoàng tử.

Trên Phong Vương đài, linh lực bùng phát, hàn băng đen đúa trên cánh tay Tần Chung vỡ nát, hắn nhảy lùi ra, linh lực trong cơ thể hóa giải hoàn toàn hàn khí xâm nhập.

- Thì ra Tần thành chủ đã đặt một chân vào Chí Tôn ngũ phẩm, thật là tin đáng vui mừng a.

Khói đen bồng bềnh, Khâu Thái Âm từ tốn xoay người lại, mỉm cười nguy hiểm.

Tần Chung bình tĩnh, linh lực như biển lớn vỗ bờ quanh thân, chân nhúc tay nhích cũng mang theo sức mạnh chấn vỡ đại sơn.

Hắn chăm chú nhìn Khâu Thái Âm, dù hôm nay đã có một bước tiến vào Chí Tôn ngũ phẩm, nhưng chẳng hiểu sao hắn vẫn cảm thấy áp lực nguy hiểm toát ra từ đối thủ.

Xem ra nhất định phải dốc hết toàn lực rồi.

Tần Chung hít sâu một hơi, tay kết ấn như điện, hào quang rực rỡ chói lóa ngưng tụ thành một cự ảnh.

Bóng dáng khổng lồ như được tạc từ bạch ngọc, một hoa văn đại đỉnh cổ xưa giữa ngực thân ảnh khổng lồ, sức mạnh cường đại toát ra làm cho người ta thấy vô cùng áp lực.

- Đó là Ngọc Đỉnh pháp thân mà Tần Chung tu luyện!

Cự ảnh xuất hiện, lập tức có người thông báo danh tiếng của nó, xem ra cũng không lạ lẫm gì.

Tần Chung đứng trên đầu pháp thân, nhìn xuống Khâu Thái Âm.

- Vậy cuối cùng là triệu hồi Ngọc Đỉnh pháp thân phải hơm.

Khâu Thái Âm nhìn pháp thân rực rỡ chói mắt, chỉ cười nhạt hất hàm.

- Xem ra hôm nay muốn vượt qua Tần huynh, ta không thể nào nương tay được a.

Khâu Thái Âm cười, vung tay lên, khói đen như đám cháy bốc cao, lên tận trời, rồi ngưng tụ thành một cự ảnh đen thui như đám khói.

Những luồng khói bao lòng vòng quanh thân nó như hắc long, khí âm hàn làm thiên địa hạ nhiệt kinh khủng.

- Đó là Thái Âm Pháp Thân của Khâu Thái Âm!

Có người sợ hãi thán phục lên tiếng.

Mục Trần nhìn hai cự ảnh to lớn kia, hai Chí Tôn pháp thân này xếp hạng cũng bét bét trong 99 danh hào pháp thân, nhưng nói chung là cả Tần Chung lẫn Khâu Thái Âm đều luyện pháp thân đến trình độ thuần thục chuyên sâu đẳng cấp khác biệt.

- Trận này khó phân thắng bại.

Khâu Thái Âm đứng trên đầu Thái Âm pháp thân, mỉm cười quái đản.

- Khó phân thắng bại sao? Cũng không hẳn vậy đâu...

Khâu Thái Âm giang tay ra, ánh mắt trở nên lăng lệ, linh lực cường thịnh cực độ, những luồng khói hắc long quanh pháp thân đột nhiên xoay vần tăng tốc.

Trời đang sáng sủa trong vắt, đột nhiên trở nên tối đen, khói đen che phủ bầu trời, cùng với linh lực cường đại và uy áp dữ dội phủ hết đất trời.

Uy áp đó làm cho Tần Chung biến sắc.

Mục Trần và Cửu U cũng trợn trừng hai mắt, nhất thời hít một hơi dài. Uy áp linh lực này đã đạt đến cấp độ Chí Tôn ngũ phẩm chân chính!

Khâu Thái Âm đã đột phá thành công, đi trước một bước vào Chí Tôn ngũ phẩm!

Chương 819: Chí Tôn Ngũ Phẩm

Linh lực hùng hậu mênh mông phủ khắp đất trời, uy áp cường đại khuếch tán làm không khí rung chuyển không ngừng, thân hình khói đen khổng lồ sừng sững trên đài như ma thần hàng lâm, làm cho người ta sợ hãi rung động.

Quảng trường lúc này, chính vì uy áp của Khâu Thái Âm mà khán giả biến sắc, mọi người đều cảm ứng rõ dao động linh lực vượt qua Chí Tôn tứ phẩm, chân chính đạt cấp độ ngũ phẩm!

So với Tần Chung chỉ mới đặt một chân vào cảnh giới, rõ ràng cường hãn hơn hẳn!

Khán giả thầm kinh hãi, thì ra Khâu Thái Âm đã đột phá thành công, khó trách nói rằng cái thế phải được với địa vị Thập Vương.

Mục Trần và Cửu U đều nghiêm sắc mặt, Khâu Thái Âm đã chân chính là Chí Tôn ngũ phẩm, vậy thì chuyện này phiền phức lớn.

Điều này cho thấy rõ Khâu Thái Âm đã chính thức có tư cách được phong Vương!

Hơn nữa, Chí Tôn ngũ phẩm, thực lực hoàn toàn đủ sức tung hoành càn quét mọi cường giả dưới cửu vương.

Mạn Đà La cũng khẽ rung rinh đôi mắt hoàng kim, nhưng thân phận cao cao tại thượng của nàng thì cũng không mấy bận tâm.

Với nàng, Khâu Thái Âm là tứ phẩm hay ngũ phẩm cũng chẳng khác gì nhau, nếu không phải ngại chuyện quân tâm dao động trước khi Đại

Thú Liệp chiến bắt đầu, có lẽ đã sớm nghiến chết con kiến kia rồi. Đối với một vị siêu cường giả Địa Chí Tôn, cái gọi là quy tắc, chính là tùy theo ý muốn của họ mà thôi.

Nhưng lúc này nàng không làm vậy, ánh mắt chỉ lạnh nhạt quan sát.

Trên Phong Vương đài, Tần Chung cũng biến sắc, Khâu Thái Âm tỏa ra áp lực cường đại làm cho hắn rất khó chịu.

Dù bản thân cũng đã chạm tới Chí Tôn ngũ phẩm, nhưng vẫn chưa chính thức đột phá, còn một khoảng cách không nhỏ nữa. Nếu như tuyệt kỹ hai bên ngang nhau, một bước cấp độ này chẳng khác gì trời sập.

- Nhận thua đi, ngươi không có cơ hội nào đâu.

Khâu Thái Âm khoanh tay trước ngực, cười nhạt.

Tần Chung méo mặt, hít một hơi, ánh mắt sắc bén trở lại, chẳng có dấu hiệu sẽ từ bỏ. Dù có bao nhiêu phần chắc thua, nhưng hắn sẽ không cam chịu rút lui dễ dàng.

Tần Chung nhìn Khâu Thái Âm liếc, sắc mặt trở nên nghiêm trọng, hai tay chậm rãi khép lại, hào quang rực rỡ, Ngọc Đỉnh pháp thân cũng sáng lên lấp lánh.

Khán giả tròn mắt, xem ra Tần Chung định dốc sức chơi tuyệt chiêu cuối.

- Ngu mà lì.

Khâu Thái Âm nhắm mắt thở dài lắc đầu, lẩm bẩm tự nói tự nghe tự kỷ.

"Ầm!"

Hào quang rực rỡ phủ cả nửa góc trời, ngưng tụ không trung phía trên Tần Chung, hóa hình thành một cái cổ đỉnh bạch ngọc khổng lồ.

Cổ đỉnh có đầy những hoa văn đường nét trang trí cổ xưa, hoa văn sáng lên, như cái ống thông gió hít ra hít vào khí trời thiên địa.

Áp lực cường đại cũng toát ra.

Khán giả nghiêm mặt, dù rằng Tần Chung chưa chân chính là Chí Tôn ngũ phẩm, nhưng thực lực cũng không thể coi thường, một chiêu tuyệt kỹ cuối cùng cũng rất lợi hại.

- Ngọc Đỉnh thần thuật, Thiên Đỉnh Hóa Tinh Hà!

Hai mắt Tần Chung bắn ra ánh ngọc, hét to lên như nổ đỉnh, ấn pháp biến ảo liên hồi, linh lực dâng lên, dũng mãnh đổ vào cự đỉnh ngàn trượng.

Cự đỉnh bay lên trời, như một luồng sáng xanh ngọc càn quét thiên không, phá vỡ không gian , tạo ra những điểm sáng chói mắt trên bầu trời, rực rỡ như tinh hà (dải ngân hà/galaxy).

Khán giả hít hà nhìn đòn thế này, đây là thế công mạnh nhất dốc hết sức của Tần Chung, hoàn toàn đủ sức đánh chết cấp tốc những cường giả cùng cấp độ.

Thế nhưng, dải tinh hà ngọc ngà xanh biếc kéo tới, Khâu Thái Âm vẫn chẳng mấy lo lắng, ánh mắt toát ra vẻ thong dong ngẩng nhìn.

- Để cho ngươi biết, sơ thành và chân chính Chí Tôn ngũ phẩm chênh lệch thế nào.

Khâu Thái Âm hờ hững cười, chầm chậm nâng cao tay phải, cánh tay hắn nhanh chóng hóa thành màu đen, ngay cả đầu ngón tay cũng có những luồng chất lỏng đen đúa sền sệt nhỏ xuống.

Thái Âm pháp thân cũng rung động, những luồng hắc ám từ cơ thể pháp thân lao ra, hội tụ lại trên đầu ngón tay của Khâu Thái Âm.

"Xẹt xẹt."

Chùm tia hắc ám ngưng tụ, hình thành vầng hắc loan nguyệt to chừng trăm trượng ở đầu ngón tay Khâu Thái Âm. Khí tức âm hàn phát ra khiến không gian bị đóng băng.

Lũ lũ chất dịch hắc loan nguyệt rơi xuống, ăn mòn không gian, biến mất không thấy đâu, cho thấy lực ăn mòn rất dữ dội.

- Thái Âm thần thuật, Thái Âm Nguyệt!

Khâu Thái Âm hờ hững khẽ nói, hắn búng ngón tay, hắc loan nguyệt liền xuyên không gian, lao tới đập vào ngọc đỉnh xanh biếc!

"Bùm!"

Tiếng nổ như cơn hồng thủy đập vào nhau, không gian rúng động.

Khán giả ngẩng cổ mỏi mắt nhìn, không gian vặn vẹo kịch liệt, hai đòn công kích phóng thích năng lượng triệt tiêu đối phương.

Nhanh chóng thấy được đòn thế của Khâu Thái Âm mạnh mẽ hơn chiếm được thượng phong, người ta có thể thấy trong luồng sáng xanh ngọc, đã bị hắc hàn băng len lỏi vào trong.

Sắc mặt Tần Chung dần tái nhợt.

- Ta đã nói ngươi không phải là đối thủ của ta.

Khâu Thái Âm cười nhạt lạnh lùng, ấn pháp biến đổi.

"Ầm!"

Hắc loan nguyệt tăng mạnh hàn khí, xuyên qua bầu trời, để lại ngọc đỉnh xanh biếc thủng một lỗ to, vỡ tan thành vô số đốm sáng, nổ tung giữa trời.

Ngọc đỉnh bị phá, Tần Chung mặt trắng bệch, mất sức phun máu.

Khâu Thái Âm lạnh lùng biến mất, Thái Âm pháp thân của hắn đột nhiên lôi ra một thanh hắc trường mâu từ trong cơ thể, cong người phóng vút đi.

Hắc mâu phóng tới Ngọc Đỉnh pháp thân, nhanh như chớp cắm phập vào đối phương. Bên trong Ngọc Đỉnh pháp thân, hắc hàn khí xâm nhập, lan từ trong ra ngoài, làm cho pháp thân xanh ngọc nhanh chóng hóa đen, đóng băng.

Tần Chung kịch biến.

- Tự lo cho mình trước đã!

Giọng cảnh báo lạnh như băng vang lên, Khâu Thái Âm xuất hiện trước mắt Tần Chung, ánh mắt lăng lệ, cước kình ác liệt mang theo tàn ảnh liên miên như điện đóng dấu vô số lên ngực Tần Chung.

Trúng phải trọng cước, Tần Chung phun máu liên tục, như quả sung rụng thẳng từ bầu trời, để lại một vệt nứt dài cả ngàn mét trên Phong Vương đài.

"Bùm"

Tần Chung trúng đòn, Ngọc Đỉnh pháp thân cũng vỡ nát tan.

Cả khu vực an tĩnh, khán giả kinh động trước trận chiến chóng vánh này. Không ai ngờ Tần Chung lại bại cấp tốc mà thê thảm tới vậy.

Chư vương cũng trừng mắt, thực lực Khâu Thái Âm đúng là không thể coi thường.

Mục Trần và Cửu U đều nhăn mày, Tần Chung không phải đối thủ của Khâu Thái Âm.

Thái Âm pháp thân nhạt đi rồi biến mất, Khâu Thái Âm khoanh tay trước ngực, chậm rãi hạ xuống Phong Vương đài.

Hờ hững nhìn đối thủ. Ăn trọng cước của hắn, thêm hàn kình thâm nhập, đừng nói đứng dậy, ngay cả cục cựa Tần Chung cũng không còn sức nữa là.

Kết quả trận đấu hiển nhiên đã rõ ràng.

Đánh bại Tần Chung, Khâu Thái Âm nhìn lên chỗ Mạn Đà La đang ngồi, cúi mình cung kính, lễ phép thưa chuyện:

- Vực chủ đại nhân, Phong Vương chiến đã có kết quả rồi chứ?

Lời vừa dứt, khán giả nhìn qua Mục Trần, hắn là người thứ ba được ban cho tư cách phong Vương giả.

Vậy mà Khâu Thái Âm hoàn toàn bỏ qua không thèm đếm xỉa tới hắn.

Khâu Thái Âm cũng không cho rằng Mục Trần có thể ngăn cản hắn được phong Vương giả.

Người ta nghi hoặc là thế, Mục Trần vẫn bình tĩnh không đổi sắc, miệng khẽ mấp máy.

- Mục Trần... hay là tính toán lại một chút.

Sau lưng hắn, Đường Băng hơi chần chứ lên tiếng. Khâu Thái Âm trình diễn thực lực siêu tuyệt, nàng cũng không khỏi lo lắng cho Mục Trần.

Khâu Thái Âm chân chính là cường giả Chí Tôn ngũ phẩm, trừ phi Cửu U đối đầu, chứ không thì Cửu U cung khó có ai là đối thủ của hắn.

- 20v Chí Tôn linh dịch đã đầu tư cho ngươi, coi như quà tài trợ đi.

Đường Băng nói tiếp.

Mục Trần chưng hửng nhướng mày, cảm thấy khó tiêu với thói hám tiền của cô nàng...

Cửu U cũng cau mày nói với hắn:

- Tần Chung cũng không phải đối thủ của hắn, nếu ngươi lên, e rằng phần thắng cũng không lớn.

Nàng khá hiểu tính cách của hắn, nhưng Khâu Thái Âm không thuộc hạng đối thủ mà Mục Trần với thực lực Chí Tôn tam phẩm có thể đối phó.

Toàn trường yên tĩnh, mọi ánh mắt đều nhìn Mục Trần, thậm chí cả Mạn Đà La cũng quan sát hắn.

Dường như mọi người đang chờ ý kiến của Mục Trần.

Hắn hít một hơi, chợt mỉm cười, không hề sợ hãi.

Thấy hắn cười, Cửu U và Đường Băng đều biết hắn định làm gì.

Mục Trần nhún chân, thân hình thoắt cái đã lên Phong Vương đài, hướng tới Khâu Thái Âm ôm quyền mỉm cười, giọng bình thản vang lên.

- Cửu U cung Mục Trần, thỉnh Khâu tông chủ chỉ giáo.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 820: Lên Đài Đoạt Vương

Giọng nói trẻ trung vang trên Phong Vương đài, không khí an tĩnh trở lại ồn ào, không ít ánh mắt kinh dị nhìn hắn, không ngờ Mục Trần sau khi chứng kiến thực lực áp đảo của Khâu Thái Âm vẫn còn dũng khí ứng chiến.

- Mục Trần này coi như dũng cảm, khó trách tuổi trẻ thành tựu lớn...

- Nhưng dù sao vẫn là tuổi trẻ bồng bột, cương ngạnh có ích gì, chỉ làm bị bông cho người ta tẩm quất, xấu hổ mất mặt mà thôi.

- Thất bại thì cũng có sao, tuổi hắn bao nhiêu chứ, còn Khâu Thái Âm thì tuổi gì rồi? Cho hắn thêm vài năm nữa coi, e rằng Khâu Thái Âm cũng không có tư cách giao đấu.

- Tương lai là chuyện tương lai, ai nói trước được chứ...

Khán giả tung chém gió thần công, tuy cũng khá khâm phục độ dũng cảm của Mục Trần, nhưng phần lớn đều cho rằng Mục Trần lỗ mãng nông nổi, tính cách nóng nảy như thế chẳng qua chỉ được cái dũng nhất thời.

Trên Phong Vương đài, Khâu Thái Âm cũng hờ hững nhìn Mục Trần, nhoẻn miệng cười, chẳng biết sao nụ cười trên môi hắn thật sự giống như nụ cười của dã thú chuẩn bị xơi tái con mồi.

- Mục thống lĩnh thật có dũng khí.

Mục Trần mỉm cười, cũng chẳng vừa đáp lại nụ cười dao găm của Khâu Thái Âm:

- Nếu dũng khí cũng không có, thì ta đâu có được như thế này.

Khâu Thái Âm không bình luận gì, hai tay giấu trong tay áo, ung dung nhìn Mục Trần. Luận địa vị, trong Đại La Thiên vực hiện tại Mục Trần và Khâu Thái Âm là ngang cấp, nhưng Khâu Thái Âm lại ra dáng tiền bối, hẳn nhiên trong lòng chẳng hề xem Mục Trần ra gì.

- Mục thống lĩnh có dũng khí như vậy, dĩ nhiên ta không thể từ chối. Nhưng quyền cước không có mắt, lúc đó ta sẽ chẳng khách khí đâu.

Khâu Thái Âm chậm rãi nói.

Mục Trần cười, không quan tâm, quay người đi tới chỗ Tần Chung đã trọng thương. Tần thành chủ máu me bê bết, hắc băng lan tỏa ngoài cơ thể, chính vì bên trong cũng đã bị hàn khí xâm nhiễm nội thể.

Phát giác Mục Trần tới gần, Tần Chung mỉm cười cay đắng, nhưng không nói nổi tiếng nào. Mục Trần chỉ nhẹ nhàng đặt tay lên ngực hắn.

- Ngươi...?

Tần Chung giật mình rên rỉ, nhưng ngay sau đó hắn nhận thấy linh lực của Mục Trần đang len lỏi vào cơ thể, giúp hắn giải trừ hàn khí bá đạo kia. Tần Chung biến sắc nói ngay:

- Mau dừng tay, hàn khí này cực kỳ bá đạo, nếu bị nó lây nhiễm thì rất phiền phức.

Khâu Thái Âm nhìn thấy cũng mỉm cười, linh lực hắn tu luyện vốn dung hợp một thứ gọi là Thái Âm tinh thể, mang theo hàn khí đặc biệt, cường giả ngang cấp mà bị linh lực này xâm nhiễm cơ thể, muốn giải trừ cũng phải chuyên tâm tĩnh dưỡng, phiền phức vô cùng, Mục Trần chỉ mới Chí Tôn tam phẩm, nếu bị nó dính vào, thì căn bản là mất sạch chiến lực, khỏi đấu tốn công.

Hắn cất tiếng mia mai:

- Người thì tốt nhưng chỉ tiếc không biết trời cao đất dày...

Mục Trần chỉ cười không nói gì, đột nhiên trên tay hắn bùng lên một ngọn lửa sắc tím, theo bàn tay chui vào trong cơ thể Tần Chung.

"Xèo xèo!"

Những làn sương trắng tỏa ra, khói bốc lên đầu Tần Chung, hắn ngỡ ngàng nhận thấy hàn khí trong cơ thể đang nhanh chóng biến mất.

- Đây là... Bất Tử Hỏa?

Tần Chung chấn động thốt lên. Thì ra linh lực của Mục Trần dung hợp Bất Tử Hỏa, hèn gì chẳng tỏ ra ngại ngùng với hàn khí hắc băng kia.

Mục Trần gật đầu, rồi thu tay lại.

Khán giả Phong Vương đài lại tiếp tục chém gió thần công, những ánh mắt kỳ quái khó hiểu nhìn Mục Trần, xem như mới lên đài mà biểu hiện cũng khá thú vị.

- Đa tạ.

Tần Chung chậm rãi đứng dậy, ôm quyền cảm kích, rồi đưa ánh mắt khó coi nhìn sang Khâu Thái Âm, khẽ nói nhỏ:

- Ngươi cẩn trọng một chút, hắn không vừa đâu.

Khỏi nói Mục Trần cũng biết rõ Khâu Thái Âm lợi hại, ngay cả U Minh hoàng tử cũng chẳng bì kịp, muốn thắng mà nói thật sự không dễ.

Nhưng khó khăn thì sao, không thể nào làm hắn lui bước được. Tần Chung đã thất bại, nếu hắn cũng rút lui, thì Khâu Thái Âm hiển nhiên sẽ là Thập Vương, cũng có nghĩa là nhiệm vụ của hắn thất bại. Thất bại đồng nghĩa với cả đống tinh huyết thần thú kia chẳng biết năm tháng nào mới gom được, vậy thì bao giờ mới bắt đầu tu luyện Long Phượng chân kinh đây chứ...

Mà như vậy, con đường cường giả cái thế của hắn sẽ càng thêm gập ghềnh.

Cục diện này, hắn bắt buộc phải đánh.

Tần Chung thấy Mục Trần vẻ mặt quyết tâm như thế, không nói gì thêm, vỗ vai hắn rồi lướt khỏi Phong Vương đài.

- Mục thống lĩnh cũng khá bản lĩnh, khó trách phong sinh thủy khởi nơi Long Phượng Thiên.

Khâu Thái Âm ra vẻ "tán thưởng" Mục Trần.

Mục Trần mỉm cười không đáp, ánh mắt lóe lên.

- Với người trẻ ta cũng rất quý trọng, nhưng ta chưa bao giờ nương tay với đối thủ của mình. Vì ngươi đã lên đây khiêu chiến ta, nên cần phải trả giá cho hành vi của mình.

Khâu Thái Âm trừng mắt dữ tợn, chỉ tay tới Mục Trần:

- Lên Phong Vương đài, bất luận sinh tử không ai cứu người.

"Ầm!"

Linh lực hùng hậu của Chí Tôn ngũ phẩm lại bộc phát, uy áp cường đại như sóng lớn vỗ bờ ập tới Mục Trần.

Uy áp cường đại bao phủ, nếu là Chí Tôn tam phẩm bình thường khác, bị uy áp này ập vào e rằng đã nằm mọp xuống đất, nói gì đến chiến đấu, nhưng Mục Trần lại chẳng hề e ngại.

Mục Trần nhắm mắt lại, mái tóc đen đột nhiên dài ra, bù xù lõa xõa như thằng điên ngoài chợ, rồi hắn mở mắt, đôi mắt quỷ dị người khác hết hồn như gặp quỷ, vì tròng trắng đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại một màu đen tối u ám đáng sợ.

Trạng thái tiểu Tâm Ma!

Mục Trần nắm chặt tay, linh lực xuất hiện tử hỏa và vô sắc lôi ở hai nắm tay, hai luồng linh lực có thuộc tính bất đồng lúc này hắn thi triển rất hoàn mỹ nhờ có trạng thái tiểu Tâm Ma.

Uy áp ập tới nháy mắt bị phá tan sạch sẽ.

Đôi mắt đen như quỷ vô hỉ vô bi nhìn chằm chằm Khâu Thái Âm. Ở trong trạng thái này, hắn có lý trí tỉnh táo tuyệt đối, không vì bất cứ thứ gì tác động mà ảnh hưởng nội tâm.

Bị cặp mắt quỷ của Mục Trần chiếu vào người, Khâu Thái Âm nhíu mày khó chịu, trong lòng dâng lên một chút cảnh giác. Kinh nghiệm chinh chiến cho hắn biết trạng thái này của đối thủ rất khó lường.

- Chí Tôn tam phẩm, không tin ngươi đủ sức lật trời.

Khâu Thái Âm nhủ thầm, không do dự nữa, búng tay bắn ra một luồng linh lực đen đúa lao đi như cự mãng, hàn khí lạnh toát tràn ngập.

Mục Trần lùi gấp, tay trái phất tới đánh ra đòn tử hỏa đối đầu, còn tay trái hướng tới Khâu Thái Âm, khẽ nắm lại, vô sắc lôi lóe lên.

Khâu Thái Âm nhìn hành động tay phải của Mục Trần, nheo mắt, nhưng chưa kịp phản ứng bất ngờ bị một tiếng rít như sấm sét trong lòng vang lên dọa cho hốt hoảng.

"Đùng!"

Sấm sét vang rền, Khâu Thái Âm chấn động, linh lực trong người hỗn loạn.

Mục Trần lập tức chớp thời cơ phóng tới, lướt qua vụ nổ do va chạm của hai đòn linh lực ngạnh đấu, tay nắm lại, triệu hồi Đại Tu Di Ma Trụ, ôm lấy liền lập tức nhắm thẳng đầu đối phương nện xuống.

Khâu Thái Âm trừng mắt, thân hình rung động, linh lực tạo ra một sóng âm nhanh chóng áp chế lôi âm trong cơ thể, rồi lật tay đánh một

chưởng lạnh lẽo.

"Boong!"

Chưởng kình lạnh toát vỗ liên tiếp vào Đại Tu Di Ma Trụ, không gian chấn động, mặt đất bật nát, Đại Tu Di Ma Trụ đã bị đánh bay, Mục Trần cũng văng ngược đi.

Mục Trần cắm chân xuống đất kéo đi cả một đường dài, gương mặt không hề tỏ ra cảm xúc gì cả.

- Thực lực kém cỏi, thủ đoạn lại không ít, xem ra ngươi nhờ mấy trò mèo này mới nhảy nhót vùng vẫy giữa đám trẻ, nhưng ta cho ngươi biết, với những cường giả năng chinh thiện chiến như ta, thủ đoạn chỉ là trò đùa, chỉ có thực lực chân chính mới là sức mạnh thật sự!

Khâu Thái Âm lạnh lẽo nổi đóa, không cẩn thận suýt bị Mục Trần vỗ cho một gậy, lửa giận bắt đầu bùng lên trong tâm trí. Một tên tiểu tử Chí Tôn tam phẩm, trước mặt hắn căn bản chẳng là cái đinh gì.

Khâu Thái Âm dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chú Mục Trần, đột nhiên chậm rãi lơ lửng lên không, linh lực hắc ám trong cơ thể tuôn ra ào ạt, tạo thành những luồng sóng.

- Thái Âm Băng Lao!

Khâu Thái Âm đổi ấn pháp, đưa tay hướng Mục Trần bóp lại, mặt đất lập tức vỡ ra, linh lực hắc ám bay lên, hình thành một cái lồng hắc băng nhốt chặt Mục Trần.

- Đóng băng!

Khâu Thái Âm cười khẩy, tay siết lại, chuồng băng nhanh chóng thu nhỏ, hàn khí lao tới hòng ăn mòn Mục Trần. Hàn khí bá đạo này e rằng Chí Tôn tứ phẩm cũng bị đóng băng.

Khán giả tiếc nuối lắc đầu, Chí Tôn tam phẩm so đấu ngũ phẩm đúng là quá chênh lệch, bây giờ Mục Trần có thủ đoạn gì cũng bó phép.

Trong băng lao, đôi mắt quỷ của Mục Trần vẫn không có gì thay đổi, tử hỏa bùng lên nhưng cũng chỉ ngăn cản hàn khí một chút. Bất Tử Hỏa tuy nhiên cường hoành hung mãnh, nhưng linh lực bản thân lại kém người quá xa.

Chí Tôn tam phẩm không đủ để hắn chống lại Chí Tôn ngũ phẩm.

- Chí Tôn tam phẩm không đủ ư...

Mục Trần lẩm bẩm, hai mắt hắn đột nhiên nhắm lại trong sự kinh ngạc của đám đông khán giả, hai tay chắp trước ngực.

Chí Tôn tam phẩm không đủ... vậy thì đột phá!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 821: Đột Phá

Hắc băng lao lạnh lẽo làm đông cứng linh lực của kẻ bị giam, lúc này Mục Trần hoàn toàn đứng yên, chắp tay trước ngực.

Cơ thể vang lên những tiếng ù ù lạ lùng, linh lực hùng hậu tuôn ra như nước tràn bờ, chảy khắp tứ chi bách huyệt.

Uy áp linh lực từ cơ thể hắn bắt đầu vươn ra, chồng chồng lên nhau, sức mạnh tăng dần đều quét ngang.

Mục Trần trong hành trình Long Phượng Thiên gặp rất nhiều cơ duyên, linh lực đã tràn đầy sung mãn ở cấp Chí Tôn tam phẩm đỉnh phong, Mục Trần lúc đó cũng chưa lựa chọn đột phá, vì hắn thấy bản thân thăng tiến quá nhanh. Nhiều lúc thăng cấp nhanh như vậy sẽ làm căn cơ bất ổn.

Do vậy trong Long Phượng Thiên, dù đã luyện hóa rất nhiều tinh huyết Long Phượng, hắn vẫn không thử đột phá Chí Tôn tứ phẩm. Mặc cho nếu thành công, lúc đối mặt U Minh hoàng tử thì gã kia đâu thể ung dung thoải mái đến vậy.

Cho đến khi hắn trở lại Đại La Thiên vực, mới bế quan nửa tháng, khống chế chắc chắn những sức mạnh tăng trưởng nhận được ở Long Phượng Thiên, giúp cho linh lực lúc này ở mức đầy tràn chực chờ bùng phát.

Hiện tại, chỉ cần dẫn động sơ sơ linh lực thì nó sẽ tự động dâng tràn ngập, thuận nước đẩy thuyền đột phá.

Khán giả nhìn chăm chú vào hắc băng lao, không ít người tiếc nuối lắc đầu, hắn nhiên nghĩ rằng Mục Trần sắp bị đánh bại.

Một vị Chí Tôn ngũ phẩm, hoàn toàn vượt xa cấp độ mà một Chí Tôn tam phẩm có thể đối đầu.

- Cửu U tỷ tỷ, Mục Trần hắn...

Đường Băng lo lắng, thì thào hỏi.

Cửu U cau mày, cũng nhìn chăm chú vào băng lao, dường như phát hiện được dao động bất thường, nên không trả lời.

An tọa trên Hoàng Kim đài, Mạn Đà La mắt lóe sáng, miệng mỉm cười dã man.

- Nên kết thúc đi, đánh đấm chán phèo.

Khâu Thái Âm thì đang đắc ý cười cợt, khoảng cách thực lực giữa hắn và Mục Trần quá lớn, dù cho tên nhãi kia có thủ đoạn đê hèn bao nhiêu đi nữa, cũng không thể bù đắp khoảng cách thực lực khổng lồ như thế này được.

Nhưng có thể trên đài áp đảo giày vò một trong ba gã thiên tài tiếng tăm nhất tuổi trẻ Bắc giới, cảm giác đó cũng thật sướng khoái. Cái gì mà thiên tài kinh thế diễm tuyệt cơ chứ, trước mặt hắn chẳng phải tùy ý nắn bóp sao.

Khâu Thái Âm cười gằn, xòe tay ra, rồi nắm lại.

"Bùm"

Chính lúc Khâu Thái Âm định bóp hủy băng lao, một cỗ năng lượng nóng rực bùng nổ.

Trong linh lực đó ẩn chứa tử hỏa và vô sắc lôi, bất luận lửa hay điện đều chí cương chí dương, cuồng bạo bá đạo, song trùng công kích, làm

cho hắc băng lao bỗng chốc hòa tan rồi bốc hơi trong nháy mắt.

- Cái gì?

Khâu Thái Âm biến sắc.

Khán giả cũng kinh ngạc trước biến cố.

Cột sáng linh lực khổng lồ bắn lên trời, rồi nhanh chóng thu nhỏ lại, tiêu tan. Bóng người cao gầy trẻ trung hiện ra giữa không.

Mọi ánh mắt đều chú ý tới.

Vẫn là Mục Trần với mái tóc đen và đôi mắt quỷ đen thui, nhưng dao động linh lực của hắn lúc này đã mạnh mẽ hơn rất nhiều lần!

Dao động đó làm người ta kinh hô:

- Hắn đột phá?

Khán giả kinh mắt ngạc mũi, thốt lên thán phục, không ai ngờ được Mục Trần lại chọn thời điểm mấu chốt này để đột phá, một năm tư lịch mà hắn có thành tựu thế này quả nhiên hơn hắn người bình thường.

- Nhưng dù có đột phá, hắn cũng chỉ là Chí Tôn tứ phẩm, so với Khâu Thái Âm vẫn chênh lệch lớn như vậy.

Khán giả lắc đầu, không cho rằng Mục Trần sau khi đột phá có thể cự nổi Khâu Thái Âm, cũng chỉ kéo dài thêm một chút thời gian mà thôi.

Khán giả bàn luận, Khâu Thái Âm sắc mặt khó chịu nhìn Mục Trần, biến cố này ngoài dự đoán.

- Mục thống lĩnh thật không hổ là thiếu niên anh tài, hiểm cảnh như vậy mà cũng đột phá được, nhưng Chí Tôn tứ phẩm cũng chẳng có nghĩa lý gì, hay là trận đấu này chấm dứt đi vậy, đánh tiếp ta sợ tay chân không có mắt.

Mục Trần nghe vậy, giả vờ ngu ngơ:

- Vậy tính là ai thắng?

Khâu Thái Âm khó chịu ra mặt, nhếch miệng mỉa mai:

- Mục thống lĩnh đã muốn so tài cao thấp, xem ra ta đành phụng bồi tới bến vậy.

Dứt lời, sát khí dâng lên trong mắt. Lời nói trước đó cũng xem như để lại chút mặt mũi cho Mục Trần, nhưng tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng còn hống hách trả lời như thế....

Khâu Thái Âm nắm chặt bàn tay, vung lên, linh lực ào ào tuôn ra, hóa thành cự kiếm, xuyên qua bầu trời chém tới Mục Trần.

Mục Trần chớp mắt, không tránh né, hai tay chắp lại. Tử hỏa và U Minh Tâm Ma Lôi dung hợp, tạo thành một luồng công kích hai thuộc tính hung mãnh đánh tới cự kiếm hắc ám.

Hai bên ngạnh đấu, nhưng Khâu Thái Âm không còn dễ dàng áp đảo như trước đó nữa, mà phải mất một hồi giằng co, cự kiếm mới chặt đứt được linh lực dung hợp của Mục Trần, mà trên thân cự kiếm cũng nứt nẻ không ít.

Sau khi đột phá Chí Tôn tứ phẩm, Mục Trần dung hợp linh lực Bất Tử Hỏa với U Minh Tâm Ma Lôi càng thêm hoàn mỹ, kéo gần khoảng cách chiến lực với Khâu Thái Âm.

Khâu Thái Âm sắc mặt càng thêm khó chịu.

Mục Trần thì vẫn bình tĩnh, từ khi sử dụng trạng thái tiểu Tâm Ma, hắn tuyệt đối tỉnh táo, chính là trạng thái chiến đấu hoàn mỹ nhất, tăng phúc cho chiến lực của hắn, sử dụng hiệu quả cực hạn mỗi luồng linh lực, không tiêu hao vô ích.

- Mục thống lĩnh thật có cân lượng, hôm nay ta cũng muốn lãnh giáo xem thử ngươi có bao nhiêu thủ đoạn.

Khâu Thái Âm phát cáu, chân giậm mạnh, linh lực hùng hậu bay lên trời, cự ảnh đầy khói đen lại hiện ra, mang theo hàn khí ngập trời.

Đó là Thái Âm pháp thân.

Lúc này Khâu Thái Âm đã nhận thấy muốn giải quyết Mục Trần, nếu chỉ dùng linh lực bình thường không thể nào áp đảo được nữa, nên phải dùng thực lực chân chính

Hắn sẽ cho Mục Trần biết rõ, dù đã thành công đột phá Chí Tôn tứ phẩm, vẫn không thể nào thay đổi kết quả trận đấu.

Khâu Thái Âm đứng trên đầu Thái Âm pháp thân, mắt sắc như dao nhìn Mục Trần, ngón tay chỉ tới, linh lực hắc yên hội tụ dữ dội, lại hình thành hắc loan nguyệt.

Khán giả rùng mình, Tần Chung trước đó thua chiêu này của Khâu Thái Âm, nên cũng rõ uy lực mạnh mẽ ra sao.

Đôi mắt Mục Trần chấn động (trạng thái TM?), hắn vung tay lên, kim quang bắt đầu tỏa sáng từ dưới chân rồi bắn xuống dưới, tạo hình thành cự ảnh kim sắc, sau đầu của nó là vầng liệt nhật lơ lửng.

Triệu hồi Đại Nhật Bất Diệt thân, linh khí thiên địa bạo động, hào quang kim sắc tràn ngập, đối chọi không cho hàn khí của Thái Âm pháp thân lan tràn sang bên này.

Khán giả cũng thấy Chí Tôn pháp thân của Mục Trần lợi hại lợi hại, mặc dù đối diện pháp thân của cường giả Chí Tôn ngũ phẩm cũng không hề thua khí thế.

Khâu Thái Âm nhìn Đại Nhật Bất Diệt thân, trừng mắt lên, cũng phát hiện pháp thân kia bất phàm, trong lòng tức tối. Nhưng hắn nghĩ rằng,

Chí Tôn pháp thân càng bất phàm, thì càng cần nhiều linh lực của cường giả để duy trì.

Một cái pháp thân của cường giả Chí Tôn cửu phẩm, dù thuộc hạng bèo bọt thế nào cũng đương nhiên hùng mạnh hơn hẳn một gã Chí Tôn nhất phẩm tu luyện pháp thân trong top 10.

- Ngươi đã tự cao đến vậy...

Khâu Thái Âm nhếch mép mỉa mai, đột nhiên cả bàn tay mở ra, nắm ngón tay chỉ thẳng, lập tức linh lực từ Thái Âm pháp thân ào ạt tuôn ra, ngưng tụ trên nhửng đầu ngón tay, rồi khán giả la hét thất thanh, vì năm luồng hắc loan nguyệt đã xuất hiện

Chỉ một đòn hắc loan nguyệt đã làm Tần Chung bại trận thê thảm, lúc này lại dùng đến 5 chiêu cuồng mãnh này, uy lực của nó e rằng Mục Trần có là Chí Tôn tứ phẩm cũng không cách nào chịu nổi!

Khâu Thái Âm quả nhiên không cho Mục Trần cơ hội trở mình, chân chính muốn đè bẹp Mục Trần trước mặt tất cả mọi người!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 822: Kịch Chiến Khâu Thái Âm

Linh khí thiên địa chấn động kịch liệt, 5 hắc loan nguyệt ngưng tụ trên ngón tay Khâu Thái Âm, những chất dịch loan nguyệt toát ra khí tức ăn mòn cực mạnh.

Khán giả sắc mặt nghiêm trọng, họ đều nhận ra sát khí trong đòn này của Khâu Thái Âm, gã đó không còn muốn dây dưa lâu lắc với Mục Trần, muốn dùng thế công hung mãnh nhất chấm dứt nhanh chóng trận chiến nhàm chán này.

Cửu Vương cũng hơi nghiêm mặt, dù Khâu Thái Âm mới đột phá Chí Tôn ngũ phẩm chưa lâu, nhưng công kích cỡ này đã khiến họ phải thận trong đối đầu.

- Đi!

Khâu Thái Âm khẽ quát, tay phất lên, năm luồng hắc loan nguyệt bắn đi, thoắt cái đã biến mất trong không gian, hiện ra đã ở sát Mục Trần, như cá bơi lúc lắc linh hoạt.

Khâu Thái Âm cười khẩy nhìn Mục Trần, đã ra tay hắn phải triệt để tiêu diệt Mục Trần không còn một mảnh giáp, năm ngón tay vươn ra đột nhiên nắm lại.

- Ngũ Nguyệt Quy Nhất!

Hắc loan nguyệt đột nhiên đang lao thẳng tới lại chuyển hướng đụng vào nhau, rồi lập tức dung hợp, nhất thời làm cho thế công vốn kinh khủng càng thêm khủng bố, không gian bầu trời bị xé toạc.

Khán giả biến sắc cảm nhận tất sát ý của Khâu Thái Âm.

Mục Trần đứng yên trên đầu Đại Nhật Bất Diệt thân, mắt quỷ nhìn công kích, hai tay hợp lại, ấn pháp múa như điên.

Giữa trán và lồng ngực pháp thân sáng lên, hai vầng liệt nhật bay ra.

Kim quang tràn ngập, dũng mãnh chui vào cơ thể Mục Trần, khiến cho toàn thân hắn như được dát vàng.

Cửu Dương thần thông, song dương lực!

Mắt quỷ Mục Trần như mơ hồ có ánh vàng, ấn pháp lại thay đổi, hắn quát lên:

- Cửu Dương thần thông, Thiên Dương Hoàng Kim Ấn!

"Bùm chéo chéo"

Hoàng kim ấn cổ xưa hình thành trong tay Mục Trần, rồi bắn đi như một tia sáng vàng, lao đầu vào hắc loan nguyệt hợp nhất.

Mục Trần vừa thi triển sát chiêu, nhưng vẫn chưa thôi. Hắn biết rõ nhất kích tất sát của cường giả Chí Tôn ngũ phẩm không dễ đối phó đến vậy.

"Graooooo!"

Chân giậm mạnh, long lực gào thét trong cơ thể, sau đó là long ngâm tượng khiếu vang rền, không gian rung chuyển.

"Chíu chíu"

Bốn cột sáng mãnh liệt bắn ra, hóa thanh song long song tượng, toát ra linh lực cuồng bạo.

- Cửu Long Cửu Tượng thuật!

Song long hừng hực tử hỏa, song tượng lập lòe vô sắc lôi, thuộc tính bất đồng cường bạo vô song.

"Bùm"

Song long song tượng lao vào nhau, lực xung kích bắn ra, rồi hình thành Long Tượng quang luân, cuối cùng bắn đi như điện.

Trước có Thiên Dương Hoàng Kim ấn, sau có Long Tượng quang luân, hai công kích cường đại được thi triển tối đa, thanh thế làm cho khán giả run rẩy trong lòng, dù rằng Mục Trần vừa mới đột phá đến Chí Tôn tứ phẩm, nhưng thế công này rất nhiều cường giả Chí Tôn tứ phẩm đang đứng xem tự nhận không đỡ nổi.

Nhưng như thế có đủ cản bước sát chiêu của Khâu Thái Âm không?

Giữa trời quang, ba đòn tấn công xé rách không gian, ầm ầm như thiên thạch lao vào nhau.

"Đùng!"

Va chạm làm nổi lên một cơn bão linh lực khổng lồ, như sóng lớn vạn trượng càn quét tứ phương, không gian vỡ nát vì không chịu nổi sức công phá.

Nửa trời hắc ám, nửa trời sáng choang, đang điên cuồng triệt tiêu lẫn nhau.

Khâu Thái Âm hờ hững nhìn công kích so kè, ánh mắt càng lúc càng lạnh, quát lên:

- Nát cho ta!

Loan nguyệt khổng lồ đột nhiên rung lên, hàn lực tăng cường, vụt một tiếng xé toang bầu trời, nghiền nát hoàng kim quang ấn.

Hắc loan nguyệt khổng lồ hung tợn sau khi xé toang hoàng kim quang ấn, không hề dừng lại, tiếp tục xông tới Long Tượng quang luân, so kè từng tấc không trung.

Long Tượng quang luân cũng nổ tung, nhưng lúc này hắc loan nguyệt cũng đã nhạt màu đi nhiều, thậm chí còn có vết nứt.

- Năng lượng còn lại đủ xử đẹp ngươi rồi.

Khâu Thái Âm cười khẩy, dù bị hai công kích liên tiếp của Mục Trần tiêu hao linh lực khá lớn, nhưng vẫn còn đủ giết người.

Mục Trần vẫn đưa mắt quỷ chăm chăm nhìn khối hắc loan nguyệt, lại hành động lạ lùng, hắn không tránh né, mà lại giậm chân bắn tới, chân thân lao thẳng vào công kích!

"Wooow"

Quanh Long Phượng đài, khán giả ồ lên kinh ngạc.

- Chán sống?

Khâu Thái Âm trừng mắt lạnh lẽo.

Hào quang kim sắc từ cơ thể Mục Trần bộc phát, trên thân xuất hiện ảnh Long Phượng to lớn, một bộ chiến giáp kim sắc bọc lấy thân thể.

Đấm ra một quyền, hung hăng công kích hắc loan nguyệt.

Kình lực bùng nổ.

Mục Trần bị hất văng ngược trở về.

Nhưng ngay lúc đó, người ta cũng thấy nơi đầu quyền Mục Trần chạm vào, hắc loan nguyệt nứt ra nhiều hơn, rồi "bùm" một tiếng vỡ tan.

Nhất kích tất sát của Khâu Thái Âm đã bị Mục Trần hóa giải!

Mục Trần lộn vòng bay ngược về, Đại Nhật Bất Diệt thân đưa tay chụp lấy, phản lực kinh khủng làm Đại Nhật Bất Diệt thân cũng bị đẩy lùi một đoạn, bàn tay rạn nứt.

Mục Trần an toàn đáp xuống tay Đại Nhật Bất Diệt thân, chiến giáp hoàng kim từ từ lặn mất, mọi người nhìn thấy cơ thể hắn bê bết máu.

Mục Trần nhìn bàn tay máu me của mình đang run run chết lặng. Lúc nãy nếu không phải hắn có Long Phượng Kim giáp và Long Phượng thể, thì e rằng loan nguyệt kia đã có thể xé xác hắn ra thành trăm mảnh.

Nhất kích toàn lực của một gã Chí Tôn ngũ phẩm không thể nào coi thường, dù chỉ là năng lượng còn lại sau khi bị hai trọng kích tiêu hao phần lớn sức mạnh, vẫn thừa sức giết chết một gã Chí Tôn tứ phẩm.

Nhưng Khâu Thái Âm đã không đánh giá hết được bản lĩnh của Mục Trần.

Khán giả lại một phen ồn ào, nhiều kẻ tỏ ra thán phục sợ hãi khi Mục Trần chỉ bị vài vết thương nhỏ sau khi đón đỡ một đòn hung mãnh của Khâu Thái Âm.

Khâu Thái Âm cũng sững sờ mà lạnh lùng nhìn đối phương, thần sắc bình tĩnh đã nổi sóng, phẫn nộ càng tăng lên.

Mục Trần ba lần bốn lượt khiến hắn ê mặt vì không làm gì được một gã mới vừa đột phá Chí Tôn tứ phẩm, thật sự là đáng giận.

Lúc này, Khâu Thái Âm đã xem Mục Trần trở thành đối thủ uy hiếp, nếu như còn khinh thị, chẳng biết lúc nào sẽ lật thuyền trong mương, hắn tuyệt đối không cho phép chuyện đó xảy ra.

Khâu Thái Âm hít một hơi lạnh lẽo, ánh mắt tức giận thu liễm, chỉ còn vẻ lạnh lùng dày đặc.

Mục Trần thấy Khâu Thái Âm biến hóa như vậy, mày cũng nhíu lại. Đối thủ trong trạng thái như thế càng thêm khó chơi.

Khâu Thái Âm giậm chân, trên tay Thái Âm pháp thân bỗng nhiên xuất hiện một thứ vũ khí màu đen hình tròn như trăng, lưỡi trăng cực kỳ sắc bén toát ra hàn khí lạnh lẽo.

Thái Âm pháp thân hung hãn xông tới, hàn khí ngập trời, thế công cuồng mãnh. Khâu Thái Âm dung hợp linh lực bản thân vào Thái Âm pháp thân, cùng lúc phát công long trời lở đất.

Mục Trần cũng kết ấn, triệu hồi Đại Tu Di Ma Trụ ra chơi, Đại Nhật Bất Diệt thân đưa tay chụp lấy, ầm ầm xông tới.

"Bành!"

Hai tên khổng lồ vung vũ khí đối chiến, nhất thời làm cho không gian chấn động, phong khởi vân dũng, bão tố nổi dậy, mây trời bị phá tan nát, rung rinh theo từng đòn giao chiến.

Khán giả tròn mắt nhìn hai Chí Tôn pháp thân quần thảo giữa bầu trời.

- Cửu U tỷ tỷ, tình hình Mục Trần dường như không ổn.

Đường Băng nhìn lên trời, lo lắng lên tiếng. Hai pháp thân giao chiến, rõ ràng Thái Âm pháp thân đang chiếm thượng phong.

Cửu U cũng nghiêm nghị gật đầu. Khâu Thái Âm dù sao cũng không đơn giản, ban đầu còn khinh thị, nhưng thất thủ nhiều lần khiến hắn đã thật sự dốc sức mà đánh.

Hắn không còn so chiêu với Mục Trần nữa, mà dùng thứ mang lại ưu thế lớn cho hắn, linh lực bản thân và sức mạnh Chí Tôn pháp thân.

Thực lực Chí Tôn ngũ phẩm, so đấu hùng mạnh cường hoành và sức kéo dài trận đấu, bất kể thứ nào cũng vượt trội Mục Trần!

Nếu cứ tiếp tục đấu như thế này, Mục Trần sẽ thất bại.

Nhìn thấu điều này hẳn nhiên không chỉ có Cửu U, chư vương cũng lắc đầu, tiết tấu trận đấu đã hoàn toàn nằm trong tay Khâu Thái Âm, nếu không phải Mục Trần tu luyện Chí Tôn pháp thân bất phàm, thì lúc này đã bại trận từ sớm. Nhưng chẳng chóng thì chày cũng sẽ khó tránh khỏi thảm bại.

Hoàng Kim tọa, Mạn Đà La nhăn mày suy nghĩ. Mục Trần cũng chẳng ngăn cản được Khâu Thái Âm nhận phong Vương sao...

Mục Trần ngẩng lên nhìn Thái Âm pháp thân, Khâu Thái Âm khẽ cười gằn.

Hiển nhiên, bất lợi của Mục Trần ai ai cũng đã nhìn ra.

Mục Trần hít một hơi không khí lạnh lẽo, hai mắt chậm rãi nhắm lại, rồi thân hình chìm vào bên trong Đại Nhật Bất Diệt thân.

"Muốn giải quyết ta đơn giản vậy sao, ngươi nghĩ lại đi..."

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 823: Át Chủ Bài

Đối chiến dữ dội của hai pháp thân khổng lồ vẫn tiếp diễn giữa trời, nguyệt nhận sắc bén chém vào ma trụ, bộc phát kình lực làm không gian chấn động.

Mục Trần lúc này đã lặn vào trong pháp thân, có vẻ như đang trốn tránh.

- Tưởng mình là con rùa đen sao, rút cổ vào mai là sống được à?

Khâu Thái Âm mỉa mai giễu cợt, trước đó mấy lần làm hắn xấu mặt, bây giờ lại như vậy đương nhiên hắn cực kỳ hả hê.

Bất kỳ ai cũng có thể thấy rõ Khâu Thái Âm đã hoàn toàn khống chế chiến cuộc, kết ảu trận đấu này chỉ là vấn đề thời gian.

Khâu Thái Âm cười khẩy, linh lực vẫn bùng nổ, Thái Âm pháp thân càng tăng cường hàn khí, thế công tới Đại Nhật Bất Diệt thân càng lúc càng ác liệt.

Kim quang của Đại Nhật Bất Diệt thân càng lúc càng hỗn loạn, đối diện công kích của Thái Âm pháp thân cũng khó mà cầm cự lâu được.

Khán giả tiếc nuối nhìn Đại Nhật Bất Diệt thân liên tiếp bại lui, nhưng không ai lên tiếng mỉa mai, vì mọi người thấy rõ Mục Trần chỉ vừa đột phá Chí Tôn tứ phẩm đã có thể cầm cự ép Khâu Thái Âm phải dùng đến chiến thuật chắc ăn nhất này, thật sự đáng khâm phục.

Dù sao ngay cả Tần Chung đã chạm một chân vào ngũ phẩm cũng còn chưa đủ cho Khâu Thái Âm nghiêm túc đánh đấm.

Nhưng lúc đó, chư vương lại có thái độ khác, dường như họ nhíu mày nghi hoặc trước tư thế "liên tiếp bại lui" của Đại Nhật Bất Diệt thân.

Họ nhận thấy dao động linh lực của Đại Nhật Bất Diệt thân dường như biến mất, cảm giác như linh lực Mục Trần đã sắp cạn kiệt, không thể duy trì Chí Tôn pháp thân.

Tình huống này nếu người khác có thể sẽ nghĩ vì Khâu Thái Âm tấn công quá gấp, làm cho hắn chịu không nổi, nhưng bọn họ cũng chứng kiến thực lực Mục Trần, hiểu được gã này tuy trẻ tuổi như bản lĩnh thủ đoạn vô biên, thừa sức làm cho những cường giả còn mạnh hơn hắn phải kiêng dè.

Cho nên họ mới nghi hoặc chẳng hiểu tại sao pháp thân Mục Trần lại có vẻ sắp sụp đổ.

Chỉ có Mạn Đà La và Tam Hoàng mắt hơi lóe sáng, ánh nhìn tới Đại Nhật Bất Diệt thân cũng hơi trầm tư.

Họ mơ hồ nhận ra dao động khác lạ, nhưng lại được linh lực Đại Nhật Bất Diệt thân che giấu, nhất thời cũng khó nhận biết rõ là cái gì.

Nhưng chắc chắn không như người ta nghĩ Mục Trần yếu thế sắp lụn bại, có lẽ đang mưu đồ gì đó.

Cái trò này làm Mạn Đà La và Tam Hoàng thêm tò mò, cũng muốn biết cục diện bất lợi này Mục Trần sẽ làm gì để thay đổi.

Kình lực càng lúc càng cuồng bạo, Khâu Thái Âm cũng sợ đêm dài lắm mộng, càng đánh càng gia thêm kình, nguyệt nhận sắc bén múa như chớp liên tiếp cắt phá thân thể Đại Nhật Bất Diệt thân, khiến cho nó nứt ra trông thấy.

- Trận đấu này cũng nên kết thúc rồi!

Khâu Thái Âm lạnh lẽo nhìn pháp thân đối thủ, sát ý bùng phát, tay kết ấn, linh lực lại đổ thêm vào Thái Âm pháp thân.

Hắc ám quanh thân Thái Âm pháp thân càng thêm cường thịnh, nó gầm lên, linh lực hội tụ nơi nắm đấm, khiến đầu quyền càng lúc càng to ra, thành một băng quyền khổng lồ.

- Thái Âm quyền!

Khâu Thái Âm hét to, băng quyền lập tức xuyên phá không trung, băng kình làm cho không khí kết thành những mảnh băng vụn hắc ám lạnh lẽo làm cho người ta run sợ.

Quyền này Khâu Thái Âm gần như đã thúc giục cực hạn sức mạnh Chí Tôn ngũ phẩm của mình, thừa sức chấn nát bầu trời.

Khán giả rùng mình nhận ra quyền phong hung hãn.

Đại Nhật Bất Diệt thân không cách nào tránh né, lập tức bị băng quyền nhanh như điện đấm thẳng vào giữa ngực.

"Ầm!"

Thân hình khổng lồ của Đại Nhật Bất Diệt thân nứt ra, hắc băng lan tràn theo vết rạn, kéo dài phủ hết thân thể.

- Hết rồi.

Khán giả thở dài, nhận lấy trọng kích của Khâu Thái Âm, Chí Tôn pháp thân kia không thể chịu nổi, thì Mục Trần càng khó trở mình.

Trận chiến đấu này, kết quả đã có.

"Bùm"

Đại Nhật Bất Diệt thân mãnh liệt nổ tung, đương nhiên vì không thể chịu nổi quyền kình bá đạo.

Nhìn pháp thân đối thủ sáng bừng kim quang rồi nổ tung, Khâu Thái Âm nở nụ cười đắc thắng. Bây giờ Mục Trần có chạy lên trời cũng khó thoát.

Trận chiến này cuối cùng kẻ thắng vẫn là hắn, Thập Vương của Đại La Thiên vực đã không thoát khỏi tay!

- Ha ha!

Đến lúc này Khâu Thái Âm cũng không khỏi vui mừng cười lớn, vang vọng mang theo sự khoái trá mà ai cũng nhìn ra được.

Khâu Thái Âm đắc ý như vậy cũng không ai lên tiếng nói gì, dù sao sau này hắn cũng sẽ là Thập Vương, ở Đại La Thiên vực này sẽ chỉ có bốn người trên hắn mà thôi.

Kim quang sáng ngập trời, Khâu Thái Âm cười to, nhưng ánh mắt chư vương lại tập trung vào nơi hào quang chưa tắt, gương mặt kinh ngạc.

Mạn Đà La mắt lóe thần quang, Tam Hoàng thoáng ngạc nhiên.

Ngay lúc đó, giọng nói trẻ trung vang trong thiên địa.

- Bây giờ mà đắc ý, có sớm quá không thế?

Giọng nói không lớn lắm nhưng làm cho những âm thanh thở dài tiếc hận lập tức im bặt, rồi chuyển sang xôn xao bàn tán.

- Mục Trần lại chưa thua?

Khán giả khó tin hiện rõ trên mặt.

Khâu Thái Âm cũng tắt luôn tiếng cười, tái mặt nhìn qua chỗ kia, điềm nhiên nói:

- Còn dám lớn lối, nghĩ rằng ta không dám giết ngươi sao?

Sát ý trở lại với Khâu Thái Âm, hắn vung tay quét một luồng gió lớn xóa tan kim quang rực rỡ bên kia.

Nhờ đó, tình hình trong đám kim quang mù mịt trở lại rõ ràng, lập tức khán giả im thin thít, miệng mồm há to như cái bô.

- Cái đó là...

Khâu Thái Âm tròn mắt nhìn, chỉ thấy Mục Trần mặt mày nhợt nhạt đứng giữa trời, bốn đóa hoa sen cực lớn đang xoay tròn xung quanh.

Bốn đóa sen không toát ra chút dao động linh lực nào, mà cánh sen lại mang theo những hoa văn tối nghĩa cổ xưa, lập lòe toát ra dao động hãi hùng khiếp vía.

-... Linh trận?

Tu La vương hét lên. Bốn đóa hắc liên bề ngoai yên tĩnh, nhưng họ lại nhận thấy dao động bất thường.

Đó là dao động linh trận!

Và còn là linh trận cấp bậc không hề thấp!

Bốn đóa hắc liên kia khiến cho chính họ cũng cảm thấy hồi hộp.

"É...."

Khán giả hú hét đủ kiểu, tròn mắt hoảng sợ, cái chiêu này của Mục Trần thật là chấn kinh.

Không ai ngờ Mục Trần có thực lực kinh người như vậy còn là một Linh Trận sư thành tựu không thấp!

Và lúc này người ta mới vỡ lẽ, trước đó Mục Trần lủi vào Chí Tôn pháp thân không phải là trốn tránh, thật sự mục đích là mượn Chí Tôn pháp thân bảo vệ, âm thầm bố trí linh trận.

- Dao động của bốn đóa hắc liên kia không tầm thường, linh trận cường đại như thế này, ắt phải là Linh Trận đại sư Địa phẩm mới có thể bố trí được!

Ai đó chấn động la hét.

Linh Trận đại sư Địa phẩm, ngay cả Chí Tôn ngũ phẩm cũng không dám đối đầu!

- Không thể nào!

Khâu Thái Âm xanh mặt, nổi giận. Hắn không thể ngờ được phần thắng đã nắm chắc trong tay lại bỗng nhiên vụt mất.

- Ta không tin ngươi còn là một vị Linh Trận đại sư Địa phẩm, cái vẻ hào nhoáng bên ngoài này không thể hù dọa được ta.

Khâu Thái Âm phẫn nộ quát lên, gương mặt nhăn nhó.

Mục Trần hờ hững nhìn hắn, không trả lời làm gì, mệt mỏi chỉ tay ra, khẽ cất tiếng.

- Yêu Liên Đồ trận hoàn mỹ, khởi động

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 824: Thắng Hiểm

Bốn đóa hắc liên tỏa hào quang hắc ám, vô thanh vô tức tản ra dao động làm người ta chấn kinh.

Bất kỳ ai cũng cảm thấy chúng nó rất đáng sợ.

Đây chân chính là sát chiêu cuối của Mục Trần.

Yêu Liên Đồ trận hoàn mỹ, chính là trận thái tứ liên. Xưa nay vì Mục Trần bị hạn chế bởi thực lực, không luyễn ra được, nhưng hôm nay đột phá đề thăng, thành tựu linh trận ngày càng cao.

Dù từ khi đặt chân vào Đại La Thiên vực, hắn ít khi tỏ ra mình là một Linh Trận sư nhưng chưa bao giờ lười biếng tu luyện linh trận, thực lực hắn từng bước tinh tiến, hắn cũng càng có nhiều thành tựu linh trận.

Điều này hắn che giấu rất kỹ, kể cả Cửu U, Mạn Đà La cũng không biết từ khi nào thành tựu linh trận của hắn đã trở nên kinh người thế này.

Yêu Liên Đồ trận hoàn mỹ thuộc cấp độ linh trận Địa phẩm, uy lực cường đại đến mức Chí Tôn ngũ phẩm cũng phải lo tìm đường tránh né. Thậm chí linh trận Địa phẩm cao cấp, cũng thừa sức giết chết Chí Tôn lục phẩm!

Linh Trận đại sư phân ra ba cấp Thiên-Địa-Nhân, vốn dĩ Mục Trần có thể xem như Linh Trận sư Nhân phẩm cao cấp. đẳng cấp đó muốn bố trí thành công Yêu Liên Đồ trận hoàn mỹ thì xác suất thành công cực thấp, nhưng nhờ hắn đột phá lên Chí Tôn tứ phẩm, linh lực trở nên hùng hậu hơn, tu vi Linh Trận sư cũng tăng theo.

Lại có thêm trạng thái tiểu Tâm Ma, hắn đã có thể thành công bày linh trận Địa phẩm Yêu Liên Đồ trận hoàn mỹ thành công!

Khán giả há mồm đủ sức đớp cả quả trứng ngỗng, ngay cả chư vương cũng kinh ngạc cực kỳ.

Họ không phải không biết thân phận Linh trận sư của Mục Trần, vì trước kia họ cũng đã tận mắt thấy hán bố trí linh trận, nhưng thành tựu của hắn khi đó cũng không đáng sợ.

Nhưng hiện tại bốn đóa hắc liên kia toát ra sức mạnh khiến họ cũng thấy nguy hiểm, do đó thần sắc trở nên nghiêm trọng.

Mục Trần thực lực Chí Tôn tứ phẩm không đủ để họ xem vào đâu, nhưng thêm cái thân phận Linh Trận đại sư Địa phẩm, thì chư vương không dám coi thường.

- Không thể nào!

Khâu Thái Âm nổi giận không tin.

"Roẹt!"

Mục Trần chỉ tay ra trước, bốn đóa hắc liên tách ra, nghiêng xuống, tâm hoa chỉ thẳng Thái Âm pháp thân, hào quang hắc ám hội tụ lại, lần lượt chúng nó rung lên, bốn luồng sáng đen như mực mãnh liệt bắn ra.

Luồng công kích hắc ám tràn ngập hoa văn cổ thần bí khó lường.

Xuyên qua không gian chẳng hề dữ dội, nhưng để lại bốn cái đuôi đen tối lâu không tan.

- Thái Âm thuẫn!

Khâu Thái Âm lông tóc dựng ngược, tái mặt kết ấn, linh lực tuôn ra. Thái Âm pháp thân bắt đầu biến đổi, phù văn hắc ám lập lòe, tạo thành một chiếc băng thuẫn to lớn màu đen chắn trước mặt.

Bốn luồng công kích bắn tới, hung hãn nện vào hắc băng thuẫn.

Không có tiếng nổ lớn, mọi người chỉ thấy hắc băng thuẫn rắn chắc lại không thể ngăn nổi một chút nào.

Giống như tuyết gặp lò lửa dung nham, dễ dàng bị xuyên thủng.

Khâu Thái Âm kinh hãi nhìn băng thuẫn của mình bị bốn tia hắc ám xuyên phá, chưa kịp phản ứng gì thêm, bốn tia hắc ám đã bắn vào Thái Âm pháp thân.

Đầu này chạm vào ngực pháp thân, nhanh chóng ló đầu kia ra sau lưng, từ vị trí bị xuyên phá, những hoa văn hắc ám kỳ dị lan tràn khắp thân thể Thái Âm pháp thân.

Khi những hoa văn đen kia lan ra, sắc mặt Khâu Thái Âm kịch biến, linh lực của Thái Âm pháp thân đang cấp tốc tiêu tán.

Không thể nào ngăn cản, mọi hành động đều không có tác dụng.

- Cái gì thế này?

Khâu Thái Âm gầm lên phẫn nộ, nhưng chỉ ngắn ngủi vài giây, hàn khí của Thái Âm pháp thân dần tan đi, thân hình to lớn trở nên trong suốt, nhạt màu sắp vỡ.

Sắc mặt Khâu Thái Âm càng lúc càng khó coi, Chí Tôn pháp thân tương liên với bản thể, do vậy nếu linh lực Chí Tôn pháp thân tiêu tan, cũng sẽ làm hắn trọng thương rất nặng.

Cảm giác suy yếu lan tỏa trong người Khâu Thái Âm, không ngờ linh trận của thằng Mục Trần kia lại lợi hại như vậy, thứ này dường như không có lực phá hoại trực tiếp, nhưng lại có tác dụng quái lạ đốt sạch linh lực, càng thêm chí mạng.

"Bang!"

Thái Âm pháp thân càng lúc càng mỏng đi, rồi nổ một tiếng vang to khắp đất trời.

Chí Tôn pháp thân vỡ nát, Khâu Thái Âm chấn động, phun máu, linh lực bản thân trở nên cực kỳ yếu ớt.

Trên bầu trời, Mục Trần lạnh lẽo nhìn Khâu Thái Âm mặt trắng bệch, tay biến ấn, hắc liên lại chuyển động, tim sen tập trung vào Khâu Thái Âm, hắc ám hội tụ.

Khâu Thái Âm kinh hãi ra mặt, công kích quái đản này Mục Trần lại còn có thể thi triển lần nữa, Chí Tôn pháp thân đã bị phá, nếu bản thể bị đánh trúng không chừng trọng thương hoặc táng mạng, vội quát lên:

- Mục Trần, ngươi muốn đuổi tận giết tuyệt?

Mục Trần chẳng quan tâm, hắc ám vẫn hội tụ nơi tim sen càng lúc càng nhiều.

- Khốn nạn, ta thua!

Khâu Thái Âm thấy Mục Trần sát khí thập túc, lòng kinh hoảng quát to.

Khâu Thái Âm bất ngờ nhận thua, khán giả lập tức xôn xao, ai nấy nhìn nhau lắc đầu. KHông ai ngờ Khâu Thái Âm đang thắng chắc lại phải chủ động nhận thua.

Mục Trần nghe Khâu Thái Âm nhận thua, cười nhạt, mái tóc ngắn lại nguyên hình, đôi mắt quỷ cũng trở lại bình thường.

- Vậy ta phải đa tạ Khâu tông chủ rồi.

Mục Trần cười cợt trêu tức, bốn đóa hắc liên sau đó tiêu tán, sắc mặt Mục Trần cũng xám ngoét, ai nấy đều thấy được hắn lúc này đã cạn pin.

Cái tư thái muốn liệp sát Khâu Thái Âm khi nãy cũng chỉ là cố sức hù dọa mà thôi!

Khán giả cười to cổ quái, đưa ánh mắt thương cảm tội nghiệp nhìn Khâu Thái Âm đang giận run người. Hắn bị Mục Trần dụ khị bêu xấu.

Hiện tại dù bị thương yếu đi, nhưng Khâu Thái Âm vẫn còn sức tái chiến, hoàn toàn trái ngược Mục Trần, nếu đánh thêm 1 hiệp nữa thôi, chắc chắn Mục Trần không thua thì te tua.

Dù gì cũng chỉ mới vừa đột phá Chí Tôn tứ phẩm, linh lực còn chưa ổn định, đương nhiên khả năng tác chiến bền bỉ không cao, không thể bì kịp Khâu Thái Âm.

Nhưng ai ngờ hắn lại ép Khâu Thái Âm sợ tới mức chủ động nhận thua.

Khán giả nhìn nhau lẩm bẩm, Mục Trần kia thật là gian xảo!

Những tiếng cười rúc rích vang khắp đấu trường, làm cho Khâu Thái Âm càng thêm ê mặt tức điên. Chuyện hôm nay sẽ còn bị nhắc lại nhiều lần, danh vọng của hắn về sau phải làm thế nào đây....

- Thằng nhãi con đáng chết!

Khâu Thái Âm hai mắt đỏ bừng, phẫn nộ làm hắn mất tỉnh táo, gào lên một tiếng, lật tay lấy ra một thẻ ngọc màu trắng sữa, bên trên khắc những phù văn phúc tạp, toát ra dao động linh lực cuồng bạo.

"Véo!"

Khâu Thái Âm đỏ mắt dữ tợn, vung tay ném thẻ ngọc đi, đột nhiên thẻ ngọc nổ ầm ầm, hóa thành hùng sư dữ tợn giương nanh múa vuốt hướng tới Mục Trần săn giết.

Dao động linh lực hung bạo này làm cho cả chư vương cũng thất kinh biến sắc.

- Huyền Thiên Sư ấn?

Tam Hoàng trừng mắt nổi giận. Huyền Thiên Sư ấn chính là tuyệt học Huyền Thiên điện, chỉ có những thành viên cao cấp mới đủ tư cách nhận được.

Hùng sư linh lực lao đi vun vút trên không trung, áp sát Mục Trần. Trước hùng sư hung mãnh, hắn chỉ còn là con mồi sợ hãi run rẩy vô lực nhắm mắt chờ chết!

Và lúc này chẳng còn sức chạy trốn, hắn hoảng hốt nhìn hùng sư há mồm chuẩn bị tợp một phát xong đời.

"Bùm!"

Đột ngột hùng sư nổ tung, biến mất, cả vùng trời sau đó an tĩnh.

Mục Trần cảm thấy áp lực hùng sư đã hoàn toàn tan biến, thở phào nhẹ nhõm. Trước mặt hắn là bóng lưng xinh xắn nhỏ nhắn mà uy nghi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 825: Phong Vương

Trước mặt Mục Trần, bóng lưng nhỏ nhắn từ tốn hiện rõ, gương mặt Mục Trần khi nhìn thấy người con gái kia lập tức giãn ra, mỉm cười thầm kêu may mắn.

Mạn Đà La chắn trước người hắn, ánh mắt hoàng kim lạnh lẽo mà hờ hững nhìn con hùng sư linh lực đang xông đến cắn xé, chợt vươn tay ra vỗ vào hùng sư.

"Bùm!"

Chỉ một cú đập tùy tiện, con hùng sư mà Chí Tôn ngũ phẩm cũng cảm thấy phiền phức lập tức nổ tung.

Mạn Đà La chẳng chút biểu tình, ngón tay cong lại thành trảo, những đốm sáng li ti vỡ ra từ hùng sư lập tức hội tụ lại trong tay nàng thành một khối cầu, luồng linh lực cuồng bạo lúc này ngoan ngoãn như cừu non.

Vuốt ve khối cầu linh lực, ánh mắt nàng nhìn tới Khâu Thái Âm mặt mày trắng bệch, thản nhiên hỏi:

- Huyền Thiên Sư ấn? Vật của Huyền Thiên điện sao ngươi lại có?

Mọi tiếng nói lúc này đều yên lặng, ai nấy kinh nghi nhìn Khâu Thái Âm. Hiện nay Đại La Thiên vực và Huyền Thiên điện đã xem như trở mặt hoàn toàn, là tử địch, thế nhưng Khâu Thái Âm lại giữ một vật mà chỉ có những cán bộ cao cấp Huyền Thiên điện mới có, sao có thể khiến người ta không nghi ngờ?

Khâu Thái Âm run rẩy, lúc này hắn hối hận vô cùng, không nghĩ tới chuyện bản thân bị Mục Trần làm cho tức giận đến mức mất bình tĩnh ném ra vật kia.

- Vực chủ... vực chủ đại nhân, Huyền Thiên Sư ấn thuộc hạ cướp được trong một lần nhận nhiệm vụ tiêu diệt cường giả Huyền Thiên điện ạ.

Khâu Thái Âm vẫn cố chối.

- Vậy sao?

Mạn Đà La nhìn Khâu Thái Âm, ánh mắt của nàng làm hắn càng rét lạnh.

- Muốn sử dụng Huyền Thiên Sư ấn cần có phương pháp, phap môn đó chỉ những trưởng lão Huyền Thiên điện mới có bản ghi chép. Nếu ngươi nói đúng, vậy là ngươi đã tiêu diệt một gã trưởng lão Huyền Thiên điện?

Mạn Đà La nhẹ nhàng truy vấn, nhưng âm thanh mang theo hàn ý lạnh thấu xương:

- Chẳng biết vị trưởng lão Huyền Thiên điện nào đã bị ngươi giết? Công lao to lớn như thế sao lại không báo? Nếu đúng như vậy, dù hôm nay ngươi đã thua, ta cũng sẽ phá lệ phong ngươi làm Thập Nhất Vương.

Khâu Thái Âm run lên bần bật, toát mồ hôi ướt đẫm cả áo, bị ánh mắt soi mói của Mạn Đà La nhìn thẳng, hắn thật sự sợ hãi.

Áp lực kinh khủng làm tâm trí Khâu Thái Âm trở nên hỗn loạn.

"Ầm!"

Bất ngờ hắn gào lên, linh lực bùng phát, thân hình lao vút đi như điện xẹt hướng ra khỏi Đại La Thiên bỏ trốn.

` Mạn Đà La lạnh lùng nhìn theo Khâu Thái Âm bấn loạn đào vong, tay chỉ vung lên, không gian bên kia lập tức đặc lại, Khâu Thái Âm như con muỗi trong hổ phách bị khóa chặt lại, không nhúc nhích nổi.

Mạn Đà La giựt mạnh tay lại, Khâu Thái Âm lập tức bị kéo về Phong Vương đài, nện xuống mặt đài lún sâu vào đất, không thể nhúc nhích.

- Dẫn đi, xem ra Huyền Thiên điện cũng sắp xếp cài vào Đại La Thiên vực không ít kẻ chán sống, ta nghĩ có lẽ hắn cũng biết không ít.

Lập tức có đội binh lính chấp pháp tích tắc xuất hiện, cùm đầu Khâu Thái Âm rồi nhanh chóng bắt đi.

Khán giả thấy Khâu Thái Âm đã bị bắt, nhìn lên trời chạm phải gương mặt lạnh như băng của Mạn Đà La, nhất thời không ai dám ho he, vì chẳng biết cơn giận của vực chủ lúc này đã lên đến mức nào.

Mạn Đà La nhìn xuống, cất tiếng nhàn nhạt vang vọng:

- Đại Thú Liệp chiến sắp bắt đầu, các ngươi đều biết rõ đây là sự kiện gì. Mặc dù Đại La Thiên vực là một trong những thế lực siêu hạng Bắc giới, nhưng vẫn có khả năng sẽ bị kẻ khác xé xác nhai xương, đến khi đó, các ngươi cũng hoàn toàn mất đi sự bảo hộ cũng như không còn địa vị gì cả.

Khán giả rùng mình, nơi chiến tranh khốc liệt như Bắc giới này, nếu không được thế lực lớn che chở, một mình tu luyện thì cực kỳ nguy hiểm.

- Do đó nếu không muốn mất đi bảo hộ, để rồi trở thành con mồi cho kẻ khác, thì hãy bày tỏ sự trung thành của các ngươi. Tất cả những ai trung thành với Đại La Thiên vực, bổn tọa đương nhiên không bạc đãi kẻ đó.

- Cẩn tuân vực chủ dạy bảo.

Ai nấy cúi rạp cung kính, thanh âm trịnh trọng. Họ có thể đứng vững ở Bắc giới này, những tài nguyên tu luyện của họ căn bản đều là do vị siêu cường giả Địa Chí Tôn Mạn Đà La kia bảo hộ.

Mục Trần yên lặng, trong lòng khẽ cảm thán vì lực chấn nhiếp của siêu cường giả Địa Chí Tôn. Chỉ có cường giả đến cấp độ này mới đủ sức một phương che trời, sừng sững bảo tồn thế lực.

Mạn Đà La nhìn qua Mục Trần, nói:

- Phong Vương Tế đã có kết quả, ta tuyên bố bắt đầu từ hôm nay, Mục Trần sẽ là Thập Vương của Đại La Thiên vực chúng ta.

Ánh mắt khán giả ái mộ nhìn Mục Trần, tuổi trẻ như thế mà cũng có thể trở thành Vương giả Đại La Thiên vực, thành tựu này thật là chói mắt bất phàm.

Chư vương cũng cũng cảm thán gật gù. Huyết Ưng vương nhìn Mục Trần lại ánh lêm một vẻ kiêng kị và bực bội, hắn nhiên không ngờ được Mục Trần lại nhanh chóng thăng tiến như vậy. Nếu biết ngày hôm nay đến sớm vậy, năm ngoái đã chẳng chuốc phiền toái với hắn làm gì.

Đối đầu một gã tiềm năng vượt trội như thế cũng rất là ngu a.

- Bây giờ ngươi đã là Vương giả, có tư cách và trách nhiệm xây dựng thế lực.

Mạn Đà La quay sang nói với Mục Trần. Khi trở thành Vương giả Đại La Thiên vực, không chỉ nhận được bổng lộc tài nguyên vượt trội, mà còn có thể bắt đầu xây dựng thế lực dưới trướng tương đương với Cửu Vương hiện tại.

Khán giả đều nhìn Mục Trần, đặc biệt là đám người Cửu U cung, ánh mắt bất định mà không cam.

Nếu như Mục Trần thành lập thế lực, thế thì cũng có nghĩa là rời khỏi Cửu U cung, không còn thân phận thống lĩnh Cửu U vệ, và khi đó thế

lực mới hắn xây dựng chưa chắc sẽ hòa hảo cũng như không còn là "người một nhà" được nữa.

Mục Trần ở Cửu U cung mới một năm, nhưng trên dưới trong cung đều biết rõ nhờ có những tranh chiến sinh tử của hắn, địa vị Cửu U cung mới trở lại hoành tráng như hôm nay.

- Ha ha, Mục Trần thật là lợi hại, nhanh vậy đã được phong Vương rồi.

Đường Nhu thì hồn nhiên vô tư, lúc này thích thú cao hứng vui cười hớn hở.

Đường Băng trừng mắt dọa cô em gái vô tâm, rồi khoanh tay trước ngực, dáng vẻ tức giận, đưa mắt nhìn nơi khác không ngó tới Mục Trần nữa. Dù rằng Cửu U cung có mất đi Mục Trần cũng không có nghĩa sẽ lụn bại trở về ngày trước, nhưng sẽ càng khó tranh cường với người ta. Cũng không trách hắn được, dù sao địa vị Vương giả và thống lĩnh cách nhau như trời vực.

Cửu U chỉ lạnh nhạt không tỏ vẻ lo lắng hay bực bội, ánh mắt nhìn Mục Trần lại có ý cười. Quan hệ của nàng và Mục Trần cực kỳ sâu sắc, huyết mạch tương liên làm cho hai người gần như nhất thể, nên chẳng bận lòng chuyện Mục Trần có tự xây dựng thế lực ra sao.

Mục Trần nghe Mạn Đà La nói vậy, nhất thời giật mình, lại cảm ứng những ánh mắt từ phía đám người Cửu U cung nhìn mình khác lạ, hắn cười nói:

- Ta không nhất thiết phải xây dựng thế lực riêng đúng không, hay là cứ để ta ở lại Cửu U cung đi, được chứ?

Làm thống lĩnh ở Cửu U cung một năm, hắn cũng thấy được chuyện xây dựng thế lực nó khó khăn phức tạp và tốn thời gian thế nào, nếu như hắn phải tập trung cho những chuyện đó, đương nhiên sẽ ảnh hưởng đến

việc tu luyện, do vậy hắn cũng không muốn vì hư vinh làm chủ một thế lực mà chôn vùi tiền đồ thực lực của mình.

Vả lại trong Cửu U cung, gần như Cửu U cho hắn toàn quyền, muốn làm gì cũng được, do vậy hắn thấy không cần thiết phải rời đi.

Mục Trần thấy điều này rất bình thường, nhưng tuyên bố đó của hắn lại làm khán giả kinh ngạc không thôi. Bao nhiêu năm rồi, lần đầu tiên thấy có người không thích xây dựng thế lực, xây dựng quân đội phục tùng bản thân, tạo ra sản nghiệp của riêng mình.

Cửu U cung cũng há mồm cả đám, rồi sau đó cả bọn hò reo vang dậy, đứa mừng đứa khóc đứa hò hét kích động trước câu trả lời của Mục Trần. Họ không ngờ Mục Trần lại từ bỏ quyền xây dựng thế lực, ở lại thống lĩnh Cửu U Vệ.

Đường Băng sửng sốt, trợn mắt nhìn lên Mục Trần, rồi nhếch mép nghĩ thầm:

- Quả là một kẻ ngu....

Lòng thì nói vậy, nhưng ánh mắt mừng rỡ không giấu được ai. Coi như hắn có lương tâm, không phí đi bao nhiêu Chí Tôn linh dịch mà nàng đã đầu tư cho hắn.

Cửu U dịu dàng mỉm cười, cũng không ngạc nhiên lắm khi hắn quyết định như vậy, nụ cười càng thêm đằm thắm.

Mạn Đà La cũng ngạc nhiên, nhưng chỉ cười:

- Tùy ngươi vậy, nếu ngươi không muốn xây dựng thế lực riêng, vậy thì bổng lộc hằng năm sẽ gộp vào cho Cửu U cung, tùy ý ngươi sử dụng.

Mục Trần gật đầu, rồi hắn ghé sát vào Mạn Đà La, khẽ thì thầm:

- So với những thứ này, ta quan tâm tới phần thưởng nhiệm vụ hơn đó nha... hé hé hé.

Hắn cười ma mãnh, xoa xoa tay ra vẻ tham lam. Hiện tại đương nhiên hắn mong chờ nhất là những tinh huyết thần thú kia để bắt đầu tu luyện Long Phượng chân kinh.

Mạn Đà La chưng hửng nhìn vẻ mặt tham lam của hắn, chỉ đành lắc đầu tặc lưỡi.

- Yên tâm đi, không thiếu đâu.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 826: Chuẩn Bị Chiến Tranh

Phong Vương tế hoành tráng kết thúc, nhiều khán giả Đại La Thiên vực vẫn còn bàn tán mãi chưa thôi, không ai ngờ được một gã Chí Tôn tam phẩm lẽ ra còn chưa đủ tư cách, cuối cùng lại là người được phong Vương.

Chiến lực mà Mục Trần trình diễn ở trận chiến Phong Vương đài đủ để mọi cường giả Đại La Thiên vực cảm thấy chấn động.

Thực lực Chí Tôn tứ phẩm, thân phận Linh Trận đại sư Địa phẩm, có thể sánh ngang cường giả Chí Tôn ngũ phẩm, đương nhiên ở Đại La Thiên vực này phải là người xuất chúng.

Do vậy việc hắn trở thành Thập Vương dù nhiều người ganh tị nhưng không dám bất mãn, dù sao thực lực vi tôn, và hắn hôm nay đã đủ thực lực để nhận sự tôn trọng và kính nể của phần đông cường giả Đại La Thiên vực.

Hắn đã không còn là một gã chân ướt chân ráo mới đột phá Chí Tôn đến Đại La Thiên vực của năm ngoái nữa.

Còn nữa, cả Cửu U phía sau hắn cũng không ai dám khinh thị như xưa. Trước kia Cửu U cung là thế lực kém nhất trong Cửu Vương, thường xuyên bị coi thường, nhưng một năm trở lại đây họ vùng lên mạnh mẽ, danh vọng tăng cao, và đặt biệt từ hôm nay Cửu U cung lại là thế lực duy nhất ở Đại La Thiên vực có song vương cùng chấp chưởng!

Do đó bổng lộc hằng năm Cửu U cung nhận được sẽ nhiều gấp đôi những thế lực khác, tương lai lớn mạnh trước mắt cực kỳ sáng lạn.

Có lẽ tương lai gần sắp tới, vị trí thế lực hùng mạnh nhất dưới trướng Đại La Thiên vực sẽ có thay đổi lớn, do đó lúc này ai dám đắc tội Mục Trần hoặc Cửu U cung đều là những kẻ ngu xuẩn.

Phong Vương tế, ngoài việc Mục Trần được phong Vương giả, thì Thiên La thành chủ Tần Chung cũng nhận được phần thưởng không nhỏ. Mặc dù đã bị đánh bại nên không được phong Vương, nhưng công lao chinh chiến lâu năm mở mang bờ cõi Đại La Thiên vực được Mạn Đà La ghi nhận, ban cho lời hứa sẽ giúp hắn đột phá thành công Chí Tôn ngũ phẩm, nếu như trong Đại Thú Liệp chiến gia tăng quân công, giành thêm danh vọng, thì sau đó cũng sẽ được phong làm vị Vương giả thứ 11.

Ân huệ này làm cho Tần Chung mừng rỡ vô cùng, còn người khác lại ganh tị vô song, nhưng qua đó cũng minh bạch một điều, Mạn Đà La sẽ luận quân công ban thưởng hậu hĩnh sau trận đại chiến sắp tới, khiến cho không chỉ những thế lực bên dưới, mà chư vương cũng rầm rộ chuẩn bị lực lượng, sẵn sàng chinh chiến.

Mục Trần tặc lưỡi, Mạn Đà La ra tay thật là nhuần nhuyễn, quả có phong phạm của vị chúa tể duy nhất Đại La Thiên vực.

Phong Vương tế kết thúc, Mục Trần tĩnh dưỡng ở Cửu U cung, củng cố nền tảng cho tu vi Chí Tôn tứ phẩm vừa đột phá. Ngoài ra hắn cũng dành thời gian huấn luyện Cửu U vệ, sẵn sàng cho Đại Thú Liệp chiến, hắn cũng nên chuẩn bị chu đáo.

Dù Đại La Thiên vực được xem là thế lực siêu cấp, nhưng rõ ràng những lần Đại Thú Liệp chiến qua đi, không ít những thế lực đồng dạng đã tiêu vong, bị những thế lực khác xâu xé, cường giả dưới trướng chỉ có thể bỏ trốn hoặc đầu hàng, và sau thất bại đó, người ta chỉ còn nhớ đến họ qua những câu chuyện trào phúng mỉa mai, chẳng còn ai kể đến sự hùng mạnh ngày nào.

Do đó Đại Thú Liệp chiến liên quan trực tiếp đến vận mệnh của tất cả mọi người, nếu không muốn cảnh nhà cửa đìu hiu quạnh quẽ, phố phường tang thương đau buồn, họ phải dốc hết toàn lực ủng hộ theo chân

các quân đoàn Đại La Thiên vực vượt muôn trùng sóng gió, sống còn trong đại chiến.

Thời gian nan, mọi thế lực lớn nhỏ trong Đại La Thiên vực đều ráo riết chuẩn bị cho chiến tranh, phòng bị nghiêm mật.

Cửu U cung đương nhiên không ngoại lệ. Hôm nay Mục Trần đã là Vương giả, nhưng Cửu U vệ vẫn do hắn chấp chưởng. Một năm nay quân đoàn phát triển mạnh mẽ, quy mô tăng hơn vài lần, Cửu U cung cũng nhận được nhiều tài nguyên hơn, do vậy có thể nói ngày hôm nay Cửu U vệ chân chính trở thành một quân đoàn binh hùng tướng mạnh, thực lực vượt xa năm trước.

Mục Trần dự cảm, trong Đại Thú Liệp chiến sắp tới hắn phải vận dụng rất nhiều sức mạnh của quân đoàn, do đó không được lơi lỏng luyện tập, càng phải nhanh chóng kết hợp nhuần nhuyễn với quân đoàn.

Huấn luyện trường Cửu U cung.

Chiến sĩ Cửu U vệ vận hắc giáp chỉnh tề, đông đúc như lúa đồng, thẳng hàng như gieo mạ, yên lặng như đá, chiến ý mãnh liệt bộc phát hội tụ trên không.

Chiến ý rộng lớn như một vùng biển đen, âm thanh gào rú khiến không gian hơi rung chuyển.

Trên một con sư tử đá đằng trươc Cửu U vệ, Mục Trần ngồi xếp bằng, tay kết ấn, mắt lim dim, linh lực trong cơ thể tuôn ra xông vào Cửu U chiến ý trên cao.

Linh lực bơi lội trong chiến ý, muốn điều khiển Cửu U chiến ý, trước hết không để cho chiến ý bài xích linh lực của hắn.

Ngày trước Mục Trần có độ phù hợp cao với Cửu U vệ, nhưng nhiều sự kiện diễn ra, cộng thêm quy mô quân đoàn khuếch trương, độ phù hợp

của hắn với quân đoàn đã giảm đi đáng kể, do đó phải dành nhiều thời gian tăng độ phù hợp với quân đoàn Cửu U vệ mới.

Mục Trần chăm chỉ luyện độ phù hợp, hai canh giờ sau hắn mở mắt. Trên không trung, chiến ý nặng như mây đen, mơ hồ có tiếng rít, rồi tiếng sấm sét chấn nhiếp nhân tâm.

Thực lực một chiến sĩ Cửu U vệ có lẽ không đủ khiến người ta kinh sợ, nhưng chiến ý của cả quân đoàn Cửu U vệ hội tụ lại, thật sự chính Mục Trần cũng cảm thấy một chút áp lực.

Mục Trần phỏng đoán, với thực lực Chí Tôn tứ phẩm hiện tại, nếu có thêm Cửu U chiến ý, thì dù phải đối phó cường giả Chí Tôn ngũ phẩm lâu năm cũng dễ dàng áp đảo.

- Cửu U vệ mạnh mẽ, nhưng so với Đại La Thiên quân thì không chỉ kém một bậc.

Mục Trần lẩm bẩm cảm thán. Thực lực Cửu U vệ không ngừng được nâng cao, nhưng quả thật so với quân đội chủ lực Đại La Thiên vực thì đúng là chênh lệch quá lớn.

Nhưng hắn cũng rõ ràng, Đại La Thiên quân thực lực quá mạnh, bản thân hắn muốn lãnh quân cũng không dễ dàng gì, có lẽ ngay cả đại thống lĩnh Hỏa Mị Nhi cũng khó mà thống lãnh toàn quân chinh chiến.

Quân số Đại La Thiên quân chỉ khoảng ngàn người, nhưng ai nấy đều thực lực Chí Tôn cảnh trở lên, chiến ý khủng khiếp đó nếu khống chế hoàn mỹ, e rằng khắp Đại La Thiên vực chỉ có Mạn Đà La, họa hoằn lắm thì Tam Hoàng mới xử lý nổi.

- Đại Thú Liệp chiến chính là lúc dùng quân vậy.

Mục Trần trầm ngâm. Đại Thú Liệp chiến, sức mạnh cá nhân sẽ không ảnh hưởng nhiều đến toàn cục, trừ phi mạnh cỡ như Tam Hoàng

trở lên mới có thể chi phối chiến cuộc. Còn cấp độ như hắn nên vận dụng sức mạnh quân đội để góp phần tác động chiến quả.

- Đại Thú Liệp chiến này cũng không nhẹ nhàng nha.

Mục Trần lơ đãng nhìn bầu trời Cửu U cung, thở dài. Đại Thú Liệp chiến sắp đến, hắn nhận thấy rõ hào khí Đại La Thiên vực ngày càng dâng cao, quân đội chư vương cũng chăm chỉ huấn luyện, không khí hùng tráng dù cách xa bao nhiêu cũng nhận thấy rõ, ngay cả Cửu U gần đây cũng bế quan khổ tu, bao nhiêu sự tình trong cung đều do hắn chưởng quản, cũng may có đại quản gia Đường Băng giúp đỡ, bằng không có lẽ hắn đã trốn đi mất biệt.

Nhưng Đại Thú Liệp chiến rất tàn khốc, Đại La Thiên vực cũng không ai dám chắc sau trận đại chiến này, Bắc giới sẽ còn tồn tại một thế lực mang tên Đại La Thiên vực hay không.

Nghĩ đến đó mà lòng Mục Trần trở nên nặng nề. Dù chỉ đến đây mới 1 năm, nhưng trong lòng cảm thấy quyến luyến, vì đây chính là mái nhà đầu tiên khi hắn bôn ba lăn lộn ở Đại Thiên thế giới, chính nơi này đã giúp cho thực lực của hắn thăng tiến phi mã, đương nhiên lòng biết ơn hắn không thể không có.

Huống chi Đại La vực chủ chính là Mạn Đà La, tiểu nữ chúa bề ngoài bé bỏng đáng yêu lại cưng chiều hắn như thế, không khó để hắn có hảo cảm. Cả năm nay nàng cũng giúp hắn không ít, mà lại không xem hắn như một thuộc hạ bình thường, do giao tình giữa hai người có vẻ như đã vượt qua thân phận chủ bộc.

Nếu lần này Đại La Thiên vực bị người ta xâu xé, hắn cũng khó mà chấp nhận được.

- Xem ra ta cũng phải tận khả năng góp chút sức lực.

Mục Trần thở ra, quan hệ của hắn với Huyền Thiên điện cực kỳ xấu, nếu không có Đại La Thiên vực che chở, đương nhiên hắn khó sống dưới

sự truy sát của Liễu Thiên Đạo.

Mục Trần chán nản lắc đầu, vung tay định tiếp tục huấn luyện Cửu U vệ.

"Véo"

Nhưng tay vừa đưa lên, không gian trước mặt nổi sóng, bóng người nhỏ nhắn bước ra từ không gian đó, vung tay ném mười bình ngọc tới chỗ hắn.

Nàng cất tiếng mệt mỏi hậm hực.

- Cầm lấy này, của nợ nhà người đó.

- Tên đáng chết, để kiếm đủ số này cho ngươi, làm ta phải chạy khắp các hội đấu giá rình rang nhất Bắc giới này.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 827: Linh Thần Dịch

Mười bình ngọc bay vèo tới, Mục Trần luống cuống chụp lấy, nhìn những màu sắc bất đồng ẩn chứa năng lượng tinh huyết tinh khiết và cường đại vô song, hai mắt hắn đờ đẫn một hồi mới tỉnh táo lại.

Mạn Đà La đứng trước mặt, dáng vẻ bôn ba mệt mỏi như đã trải qua chuyến đi thần tốc mà xa xôi tỉ dặm, vẻ mặt tức giận hờn dỗi nhìn hắn.

- Tất cả đều là tinh huyết thần thú? Ngươi đến phòng đấu giá mua được?

Mục Trần cầm mười bình ngọc, giọng run run lẩm bâm như không tin.

- Chứ chả lẽ ngươi muốn ta đi khắp thế giới tìm mấy thần thú đó, rồi một đường chém chết hay sao? Ngươi nghĩ chúng là chó hoang mèo bệnh bên đường à? Một đạp chết một đám?

Mạn Đà La trừng mắt::

- Muốn mua tinh huyết đám thần thú này, lẽ ra phải bỏ một lượng lớn Chí Tôn linh dịch, nhưng cũng may bọn chủ hội đấu giá kia nể mặt ta là Đại La vực chủ, nên mới quy ra kim tệ bán cho ta. Nếu là kẻ khác á, có gom đủ Chí Tôn linh dịch cũng chưa chắc mua được.

Mục Trần gật đầu lia lịa, hắn đương nhiên biết mua sắm mấy thứ tinh huyết thần thú này không đơn giản chút nào. Những thần thú này đều xếp hạng cao trên Vạn Thú Lục, vốn dĩ tinh huyết rất đắt đỏ và hiếm có, khó mà gom cho đủ số.

Rõ ràng những hội đấu giá kia bán cho Mạn Đà La hoàn toàn vì tiếng tăm mặt mũi của nàng, nếu là hắn tự minh đi, cam đoan tay trắng về nhà.

- Vô cùng đa tạ.

Mục Trần cảm kích chân thành cảm tạ, lợi dụng việc hoàn thành nhiệm vụ lại bắt chẹt vực chủ đi thu mua tinh huyết thần thú giúp cho hắn, lẽ ra với tư cách là một thành viên nội vực, hắn phải biết lo lấy mà làm việc cho Mạn Đà La, chẳng có tư cách ra điều kiện với nàng.

Thế nhưng Mạn Đà La lại không trách móc hắn, đã vậy còn phá lệ phí công đi mua những thứ này cho hắn, một chuyện xưa nay chưa bao giờ có.

Việc làm này của nàng đương nhiên hắn phải cảm kích và xúc động.

Mạn Đà La mấy ngày bôn ba cũng mệt mỏi khó chịu, nhưng khi hắn tỏ ra hỉ hả cảm tạ nàng như thế, bất giác trong lòng hơi mất tự nhiên. Bình thường khắp Đại La Thiên vực có ai mà không kính sợ, nào có cái vẻ xuề xòa bên ngoài như một bằng hữu thân thiết.

Cảm giác này vừa lạ vừa vui, có lẽ chính vì thế nàng mới bỏ qua những điều mạo phạm của Mục Trần.

Nhưng con người đầy kiêu ngạo như nàng hiển nhiên không để lộ cảm xúc, gương mặt vẫn căng như dây đàn, cất giọng lẫm nhiên:

- Ta thân là vực chủ, đã nói được tự nhiên sẽ làm được, ngươi đã giúp ta nhổ cái ung nhọt Khâu Thái Âm, đây chính là phần thưởng xứng đáng cho ngươi.

Mục Trần mỉm cười, hỏi nhỏ::

- Khâu Thái Âm xử lý như thế nào?

Mạn Đà La chợt thâm trầm:

- Quả nhiên không ngoài sở liệu, Huyền Thiên điện cài đặt không ít nội gián vào Đại La Thiên vực, cũng may bắt tận mặt Khâu Thái Âm, khiến hắn phải khai ra một vài tên, tra xét thêm một chút, loại bỏ những kẻ đáng nghi là xong.

Mục Trần gật đầu, chuyện thế này hắn cũng không rành, nhưng với năng lực Mạn Đà La đương nhiên rất chuyên nghiệp

- Đại Thú Liệp chiến có lẽ còn khoảng hai tháng, hôm nay ta cũng đã là thành viên cao cấp, có thể cho ta biết thêm nhiều điều về được chứ? Nếu có thể, ta cũng muốn góp sức.

Mục Trần lắp bắp hỏi Mạn Đà La.

- Thật sự Đại Thú Liệp chiến với ta như sấm bên tai, nhưng mọi thông tin xung quanh ta chẳng biết gì rõ ràng cả.

Mạn Đà La liếc nhìn Mục Trần, hừ mũi ngồi xuống:

- Thật ra cũng chả có gì để nói, đây là cuộc chiến có thể gói gọn trong 6 chữ "không thì sống, ngu thì chết". Bắc giới mặc dù những thế lực cực hạn siêu cấp như rừng, nhưng chẳng qua cục diện vẫn là một bầy sói cùng tồn tại với nhau, chưa hề có một con hổ làm chúa tể sơn lâm.

- Vậy tức là Đại Thú Liệp chiến chính là để sói biến thành hổ?

Mục Trần lập tức có nhận định.

- Thế giới này, thứ không thiếu nhất chính là dã tâm. Thống nhất được Bắc giới, kẻ đó mới có thể an tâm xưng bá tranh hùng ở Thiên La đại lục, làm bàn đạp trở thành bá chủ một đại lục của Đại Thiên thế giới.

- Đây chính là quy tắc của Bắc giới, không ai dám phá vỡ quy tắc, vì khi đó sẽ là kẻ địch của mọi thế lực khác.

- Đại Thú Liệp chiến qua bao nhiêu lần đến nay vẫn chưa xuất hiện mãnh hổ, nhưng ta thấy lần này rất có khả năng xuất hiện.

Nói đến đó, ánh mắt Mạn Đà La lóe lên.

Mục Trần giật mình, chợt hỏi:

- Làm sao biết?

- Ngươi biết địa điểm diễn ra Đại Thú Liệp chiến không?

Mạn Đà La hỏi lại.

Mục Trần gật đầu:

- Vẫn Lạc chiến trường?

Vẫn Lạc chiến trường là một vùng cấm địa Bắc giới, nơi mà thời viễn cổ xa xưa khi bị ngoại vực tộc xâm chiếm, chúng nó gây nên một trận chiến kinh thiên hủy diệt.

Năm đó vô số cường giả siêu siêu cấp đã vẫn lạc, do vậy hậu nhân đặt tên cho nơi đó là Vẫn Lạc chiến trường, cái tên cũng nói lên sự tàn khốc thê thảm của năm xưa.

Vẫn Lạc chiến trường rất nổi tiếng ở Bắc giới, vì nơi đó có rất nhiều truyền thừa, ngay cả truyền thừa của siêu cường giả Địa Chí Tôn cũng không ít, từng khiến vô số người chen chúc đổ tới.

Nhưng những kẻ đến Vẫn Lạc chiến trường tầm bảo chưa có ai sống còn rời khỏi, vì ngày xưa số cường giả vẫn lạc quá nhiều, khiến cho linh lực nơi đó như núi lửa chực chờ phun trào, tạo thành phong bạo dữ dội, ngay cả siêu cường giả Địa Chí Tôn cũng phải e ngại.

Do càng ngày càng có nhiều kẻ một đi không trở lại, Vẫn Lạc chiến trường trở thành cấm địa hung danh vang dội Bắc giới.

- Đúng, chính là Vẫn Lạc chiến trường. Thời kỳ thượng cổ có vài siêu cường giả Địa Chí Tôn vẫn lạc tại đó. Mục tiêu cuối cùng của Đại Thú Liệp chiến chính là nơi vẫn lạc của Địa Chí Tôn.

Mục Trần trừng mắt.

- Biết Linh Thần Dịch không?

Mạn Đà La hỏi nữa.

Mục Trần mờ mịt lắc đầu.

- Khi một vị Địa Chí Tôn vẫn lạc, Chí Tôn Hải của hắn sẽ bị phong hóa theo thời gian, đến một lúc nào đó sẽ ngưng luyện tự nhiên thành Linh Thần Dịch, chính là tinh túy của Địa Chí Tôn.

Mạn Đà La cũng khẽ liếm môi, có vẻ nàng cũng thèm thuồng cái thứ gọi là Linh Thần Dịch kia.

- Linh Thần Dịch đối với Địa Chí Tôn như ta có lợi ích rất lớn, nhưng vì phong bạo linh lực mà Vẫn Lạc chiến trường trở nên quá đáng sợ, duy chỉ có vài thời điểm đặc biệt, phong bạo yếu đi, đó chính là lúc thích hợp để bắt đầu Đại Thú Liệp chiến.

- Thần các đã vượt qua 5 lần Đại Thú Liệp chiến nhưng vẫn tồn tại, các chủ có thể xem như người có khả năng cao nhất tranh đoạt Linh Thần Dịch. Theo ta biết, hắn đã đạt đến cấp độ hạ vị Địa Chí Tôn đỉnh phong, thậm chí có thể đã chạm tới thượng vị Địa Chí Tôn. Nếu lần này để hắn cướp được Linh Thần Dịch, rất có thể hắn sẽ đột phá thành công, trở thành cường giả thượng vị Địa Chí Tôn.

- Ngoài hắn ra, U Minh cung chủ cũng có khả năng...

Mạn Đà La nghiêm trọng nói:

- Một khi có kẻ nào đạt được thực lực thượng vị Địa Chí Tôn, Bắc giới gần như không ai cản nổi, kẻ đó chân chính sẽ là mãnh hổ thống nhất Bắc giới.

- Thượng vị Địa Chí Tôn?

Mục Trần nhíu mày, cấp độ đó với hắn còn quá xa vời.

Mạn Đà La thở dài giải thích:

- Địa Chí Tôn tự nhiên cũng phân chia cảnh giới, chính là hạ vị - thượng vị - đại viên mãn.

- Cách biệt giữa mỗi cảnh giới đều mênh mông vô tận. Bắc giới ngày nay rất nhiều thế lực cực hạn, chủ của nó đều là những cường giả hạ vị Địa Chí Tôn. Nếu như gã Thần các chủ kia mà đột phá thành công, thì phiền phức lớn.

Mục Trần nghiêm mặt, thì ra Địa Chí Tôn lại phân chia như vậy, cảnh giới lại chênh lệch đáng sợ như thế.

Mạn Đà La kể như vậy, hắn cũng thấy rõ Linh Thần Dịch hấp dẫn ra sao với Địa Chí Tôn.

Đại Thú Liệp chiến, xem ra nguyên nhân chính là Linh Thần Dịch.

- Chẳng biết gia gia của nàng là Địa Chí Tôn cấp độ nào?

Mục Trần đột nhiên nghĩ đến Lạc Thiên Thần, mơ hồ đoán được lão ta còn mạnh hơn cả Mạn Đà La.

- Đại Thú Liệp chiến lần này e rằng sẽ là lần kinh tâm động phách nhất đây...

Mạn Đà La mỉm cười nhìn trời, ánh mắt ngập tràn chiến ý.

- Để xem thử, lần này ai mới là kẻ có thể đột phá...

---------- Kinh tâm động phách ư? Tại sao? Đơn giản là vì lần này có thằng Trần tham gia....

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 828: Thần Huyết Luyện Thể

Mục Trần run rẩy nhìn vị vực chủ đại nhân đang hừng hực lửa chiến.

Không ngờ cô nàng loli này cũng thừa điên cuồng, thế lực khác lo chết lo sống tìm đường tồn tại sau Đại Thú Liệp chiến, còn đối với nàng lại có vẻ như mong chờ hồi chiến tranh đến mau chóng.

Nhưng mấy thế lực cực hạn khác nào phải cừu non dễ xơi, toàn bộ đều là những kẻ hùng mạnh khiến cả Bắc giới run rẩy chỉ bằng một cú giậm chân.

Đại Thú Liệp chiến chưa nổ ra, hắn đã mơ hồ ngửi được mùi máu, chẳng biết lần này sẽ có thế lực nào trong số những bá chủ hùng cứ một phương bị kẻ khác xâu xé xơi tái.

Nhưng bất kể là ai, kết quả đó sẽ làm Bắc giới rung chuyển mạnh, lãnh thổ cũng như kho báu đó chính là thứ bất kỳ ai cũng thèm thuồng.

Chiến ý hừng hực trong mắt Mạn Đà La dần dịu đi, ánh mắt nhìn sang Mục Trần mỉm cười:

- Ngươi biết Thượng cổ Thiên Cung không?

Ngay khi nghe đến cái tên đó, Mục Trần giật mình chấn động, kinh hỉ nhìn Mạn Đà La, tim đập bắt đầu gia tốc.

Hắn đi cùng Cửu U đến Thiên La đại lục, mục đích ban đầu chẳng phải chính là Thượng cổ Thiên Cung kia sao?

Thượng cổ Thiên Cung, nơi có manh mối lấy được những trang khác của bộ Bất Hủ Đồ Lục, giúp cho Đại Nhật Bất Diệt thân tiến hóa!

- Coi bộ ngươi đến Thiên La đại lục cũng chính vì Thượng cổ Thiên Cung. Không cần phải ngạc nhiên vì sao ta biết, ngươi đã có được Đại Nhật Bất Diệt thân, hắn cũng phải biết vài thông tin có liên quan, mà Thượng cổ Thiên Cung kia lại chứa vật ngươi rất muốn có.

Mạn Đà La cười nhạt

Mục Trần lập tức trở nên cuồng nhiệt, hít thở gấp gáp. Cả năm này hắn rất muốn thu thập thông tin Thượng cổ Thiên Cung, nhưng rốt cuộc chẳng biết gì cả. Việc hôm nay cho thấy hắn đến Thiên La đại lục là hoàn toàn chính xác.

- Ngươi biết Thượng cổ Thiên Cung ở đâu?

Mục Trần nhìn Mạn Đà La, run run hỏi nhỏ.

Mạn Đà La hồng nhếch mép cười:

- Thượng cổ Thiên Cung đúng là ở Thiên La đại lục, nhưng không ai biết rõ ràng nó ở đâu cả. Ta đoán hắn là nằm trong một không gian độc lập, bị cường giả hùng mạnh dùng thực lực phong ấn chặt rồi.

- Ngay cả Địa Chí Tôn như các ngươi cũng không thám tra ra được?

Mục Trần kinh ngạc.

Mạn Đà La càng cười nhiều hơn:

- Thượng cổ Thiên Cung ở thời kỳ xa xưa cũng là một thế lực lừng lẫy, chủ nhân của nó cũng là cường giả đỉnh cấp, những phong ấn của hắn bố trí, Địa Chí Tôn có khả năng dò xét được hay sao?

Mục Trần lúng túng, cảm thán vô cùng. Đúng là núi cao vẫn có núi cao hơn.

- Dù không biết rõ Thượng cổ Thiên Cung tồn tại nơi nao, nhưng Vẫn Lạc chiến trường kia đã từng có một vị siêu cường giả của Thượng cổ Thiên Cung ngã xuống tại đó, có lẽ sẽ có chút manh mối chăng.

Mục Trần mừng rơn, dù rằng có thể tin tức kia cũng mơ hồ chẳng rõ ràng, nhưng ít ra vẫn tốt hơn thấy bói xem voi, mục tiêu chính của hắn vẫn là tìm kiếm những trang Bất Hủ Đồ Lục ở Thiên La đại lục này.

Mục Trần biết rõ, con đường cường giả cái thế của hắn sẽ dễ dàng hơn khi hắn tìm được đủ bộ Bất Hủ Đồ Lục.

Để một ngày kia hắn sẽ tiến hóa hoàn toàn Đại Nhật Bất Diệt thân trở thành Vạn Cổ Bất Hủ thân, trở thành cường giả danh chấn tứ phương Đại Thiên thế giới.

Đến lúc đó, Lạc Thần tộc hay là tộc nhân thần bí của mẫu thân, hắn sẽ không cần phải kiêng kỵ nữa!

- Xem ra Vẫn Lạc chiến trường cũng nên đi một chuyến.

Mục Trần lẩm bẩm. Dù cho có lấy được thông tin Thượng cổ Thiên Cung hay không, hắn cũng phải thử xem một lần.

Vẫn còn đến 2 tháng nữa, Mục Trần tranh thủ huấn luyện Cửu U Vệ đồng thời tranh thủ thời gian tu luyện. Đại Thú Liệp chiến là đại chiến quy mô toàn Bắc giới, mọi thế lực cực hạn đều tham chiến, chắc chắn sẽ rất kinh khủng.

Dù rằng thân phận Mục Trần hôm nay ở Đại La Thiên vực đã là cán bộ cao cấp, nhưng thực lực của hắn hiện tại thì khó mà làm nên cơm cháo gì lớn trong màn đại chiến thế này.

Một khi chiến tranh nổ ra, Mạn Đà La cũng không thể nào chăm lo hết tất cả mọi người, hắn nhất định trước khí Đại Thú Liệp chiến khai màn, tận khả năng tăng cường củng cố thực lực.

Mới đột phá Chí Tôn tứ phẩm, linh lực cơ thể còn phiêu phù, không thích hợp để tiếp tục tăng cấp, hắn cần phải củng cố nền tảng linh lực tứ phẩm trước. Do vậy muốn tăng thực lực phải tính đến vấn đề khác.

Ví dụ như, tu luyện Long Phượng Chân Kinh.

Một nơi bí mật nào đó ở Cửu U cung.

Một hồ đá trống không, Mục Trần yên lặng ngồi xếp bằng bên bờ hồ, nhìn vào trong hồ đá, búng tay lấy ra 10 bình ngọc. Hoa văn trên bình ngọc khá đơn giản, là một loại phong ấn để bảo tồn tinh huyết thần thú, tránh bị thất thoát linh lực cuồng bạo, dẫn đến nổ tung mất.

Mục Trần tập trung, dù rằng đã có được thể chất huyền thoại Long Phượng thể, nhưng hắn biết thành tựu bản thân chỉ ở mức sơ giai, nhiều lắm là tăng cường sức mạnh cơ thể thêm một tí, muốn có được sức mạnh như Chân Long Chân Phượng thực thụ phải trả qua tôi luyện khó khăn gian nan nhiều.

Và đây chính là bước đầu tiên.

Mục Trần lột sạch áo quần, lộ ra thân hình không mấy cường tráng nhưng ẩn chứa sức mạnh kinh khủng, giữa ngực vào sau lưng là hoa văn Chân Long Chân Phượng hiện rõ.

Mục Trần nhìn qua Long văn và Chân Phượng, đưa tay sờ nhẹ. Đồ văn phức tạp như một sinh vật còn sống.

Theo ghi chép trên Long Phượng Chân Kinh, Long Phượng thể phân ra 3 giai.

Nhất giai Kích Hoạt Chân Linh

Nhị giai Hóa Hình

Tam giai Long Phượng Hiện Thế.

Đồ văn trên ngực và lưng Mục Trần có lẽ chính là Long linh và Phượng linh của Chân Long Chân Phượng.

Giai đoạn thứ nhất này cần rất nhiều năng lượng tinh huyết thần thú để kích hoạt chân linh long phượng, tạo cho Mục Trần sức mạnh cường đại.

Một khi chân linh hoàn thành kích hoạt, thì sẽ đến Hóa Hình. Lúc đó long phượng văn có thể thoát khỏi cơ thể, thiên biến vạn huyễn, bắt đầu phô bày sức mạnh chân chính của Chân Long Chân Phượng.

Còn giai đoạn Long Phượng Hiện Thế... nói thiệt là chỉ cần đọc chữ cũng biết nó có ý gì rồi.

Mục Trần thở ra một hơi, ánh mắt chằm chằm nhìn đồ văn, rồi búng ngón tay bắn một tia linh lực phá nát một bình ngọc.

Bình ngọc vỡ ra, những giọt máu rơi xuống. Càng rơi, những tiếng động dữ dội càng vang lên rõ rệt như sóng lớn vỗ bờ.

Giọt máu cuối cùng rơi xuống hồ đá rỗng, ngay sau đó hình thành một huyết trì đầy ắp đỏ au.

Linh lực cuồng bạo cùng với huyết tinh nồng nặc cả vùng, sự bá đạo của nó nhanh chóng ăn mòn hồ đá, nhưng cũng may Mục Trần chuẩn bị chu đáo, dùng chất liệu đặc biệt dựng thành hồ, nên không bị tinh huyết hủy mất.

- Tinh huyết Viễn Cổ Cửu Đầu Xà...

Mục Trần cảm thán lẩm bẩm. Chỉ là mười giọt tinh huyết đã có thể hóa thành ao máu, Cửu Đầu Xà thật không hổ danh thứ hạng của nó trên Thần Thú bảng.

Tinh huyết thần thú không hề được luyện hóa tinh chế gì cả sẽ rất bá đạo và hung hãn. Đó cũng chính là điều mà Mục Trần cần, tinh huyết nguyên thủy nhất sẽ kích hoạt được Long linh Phượng linh.

Và quá trình đó đương nhiên là đau khổ.

Mục Trần nhìn vào huyết trì cuồn cuộn, tay nắm lại, không do dự lột sạch quần áo nhảy vào huyết trì.

Huyết trì bồng bềnh bắn lên, Mục Trần xếp bằng dưới hồ kết ấn, những dòng máu đỏ hình thành xoáy nước, tâm xoáy chính là vị trí hắn đang ngồi.

Những tiếng xoáy nước rít lên dữ dội, tinh huyết cuồn cuộn thành một con rắn chín đầu nho nhỏ, lao vào cắn xé thân thể hắn

Mục Trần run lên kịch liệt, đau đớn vô cùng như bị... kiến cắn, làm cho mặt hắn trắng bệch ra.

Nhưng đau đớn dữ dội như thế cũng không làm hắn mất tỉnh táo, ngược lại còn hít sâu một hơi, múa ấn pháp theo bài múa đã chép trong Long Phượng Chân Kinh.

Ngay lúc đó, long văn trên ngực, phượng văn trên lưng cùng lúc sống dậy, những đốm sáng bay ra cùng với thanh âm long ngâm phượng khiếu, khiến cho con Cửu Đầu Huyết Xà bị chấn nát, chảy vào da Mục Trần, chui vào long phượng đồ văn.

Tinh huyết Viễn Cổ Cửu Đầu Xà bá đạo tuyệt luân, nhưng đối diện Chân Long Chân Phượng vẫn còn kém một bậc.

Dù vậy Mục Trần vẫn biết thần huyết luyện thể cũng chỉ mới bắt đầu.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 829: Thần Thú Hình Người

"Rầm rầm."

Huyết trì sóng gió triền miên, liên tiếp những con Cửu Đầu Huyết Xà be bé thành hình, lao tới cắn xé Mục Trần, rồi sau đó bị những tiếng long ngâm phượng khiếu vang ra từ hoa văn trên người hắn phá tan nát, hấp thu sức mạnh.

Tinh huyết Cửu Đầu Xà liên tiếp bị hấp thụ, long phượng văn càng thêm sáng ngời, rồi một cơn đau kịch liệt bắt đầu bùng phát trong cơ thể Mục Trần.

Cơn đau làm Mục Trần mặt trắng như tờ giấy, đó chính là tinh huyết Cửu Đầu Xà đang quậy phá sau khi vào trong cơ thể hắn, nó cực kỳ thô bạo, nhưng Mục Trần không ngăn cản nó, mặc tình cho nó tung hoành để Long Phượng linh dễ dàng được kích hoạt.

- Ái da đau quá má ơi!

Mục Trần rên rỉ như điên, hắn cũng sợ tinh huyết Cửu Đầu Xà quậy trong người sẽ làm cho cơ thể hắn loạn xà ngầu lên. Đến lúc này hắn mới thấy tu luyện Long Phượng chân kinh khó khăn như thế nào.

Mới chỉ luyện một loại tinh huyết thần thú đầu tiên thôi mà... cỡ này còn chịu không nổi, chín loại kia làm sao mà chịu được đây?

Mục Trần cau mày, mắt lóe lên, suy nghĩ phương pháp đối phó, bất quá nhanh chóng mắt hắn lại lóe lên, miệng nhếch lên cười nhạt.

- Tinh huyết Cửu Đầu Xà, mày dữ lắm à... cho mày biết trong người tao có thứ còn dữ hơn à nha!

Mục Trần khép hờ con mắt, tinh thần điều động, hào quang ám kim tỏa ra từ trong huyết mạch, một tia sáng chớp lên theo tiếng long ngâm phượng khiếu.

Chính là tinh huyết Long Phượng!

Mục Trần từng hấp thu một lượng rất lớn tinh huyết Long Phượng, lại còn luyện được Long Phượng thể, do đó trong cơ thể cũng đương nhiên có khí tức Chân Long Chân Phượng.

Viễn Cổ Cửu Đầu Xà đúng là xếp hạng rất cao trên Thần Thú bảng, nhưng so với Chân Long Chân Phượng xếp hàng top siêu thần thú thì đương nhiên chẳng bằng cái đinh gì.

Hào quang tỏa ra, tinh huyết Cửu Đầu Xà đang tung hoành ngang dọc bỗng chạy tán loạn như bại binh gặp nạn, sau cùng bị dồn hết vào ngực và lưng Mục Trần, rồi bị nuốt sạch.

Đã có tinh huyết Long Phượng trấn thủ, tình hình cơ thể Mục Trần nhanh chóng chuyển biến tốt, hắn an tâm hấp thu tinh huyết Cửu Đầu Xà.

Và hắn hấp thu chút xíu đó, tốn hết bốn ngày trời.

Bốn ngày qua, hắn mơ hồ nhận biết được trên ngực và lưng đang có cái chi đó cùng nhau hồi sinh.

Hoàng hôn ngày thứ tư kéo đến, huyết trì trở nên khô cạn, Mục Trần búng tay phá vỡ cùng lúc hai bình máu, khiến cho hồ đá lại đầy tràn tinh huyết, che phủ hoàn toàn hắn trong đó.

Mọi chuyện lại tiếp tục như trước, Mục Trần ngồi dưới đáy hồ, không nhúc nhích, long phượng văn bay ra, gầm thét hò hét. Đồ văn càng hấp thu nhiều tinh huyết, nó càng trở nên sáng ngời, trở nên sống động hơn.

Huyết quang sáng lên, dần dần phủ quanh người hắn.

Nửa tháng sau đó, hắn không hề rời khỏi hồ đá, càng ngày càng có nhiều tinh huyết thần thú đổ vào, khí tức huyết tinh tạo thành huyết quang bắn đầu trời, làm cho Cửu U cung kinh động một hồi.

Kinh động đến mức Cửu U đang bế quan cũng vội vã xuất quan, nhanh chóng chạy đến hồ đá xem thử. Nhưng xem xét một hồi thấy hắn không có vấn đề gì xảy ra, thì ra lệnh phong tỏa khu vực này, cấm ngặt tất cả mọi người ra vào.

- Hắn lỗ mãng quá rồi.

Cửu U chép miệng trách móc. Động tĩnh lớn như vậy mà tu luyện lại không cắt cử nhân sự thủ hộ, lỡ như có gián điệp xông vào cắt cổ thì đúng là thành một cái hồ đầy máu nha.

Nhưng trách thì trách, Cửu U vẫn ngưng tu luyện của bản thân, tự mình thủ hộ ở bờ hồ.

- Đống tinh huyết này...

Cửu U ngồi xuống, cảm nhận được sự hung bạo trong huyết trì, nhất thời biến sắc kinh ngạc.

- Hắn tu luyện cái gì vậy, tại sao phải cần sử dụng tinh huyết thần thú?

Cửu U chấn động lẩm bẩm, sắc mặt nghiêm trọng. Đúng là tinh huyết thần thú là tuyệt phẩm tôi luyện thân thể, nhưng chúng nó bá đạo tuyệt luân, nào có dễ hấp thu, huống hồ Mục Trần lại đi hấp thu cùng lúc cả một đống tinh huyết thần thú, nếu như chúng sinh ra đề kháng thì phiền phức nha.

Nhưng mới lo lắng chưa bao nhiêu, nàng lại nghe tiếng long ngâm phượng khiếu vang rền, thì càng thêm chấn kinh.

- Là uy áp Chân Long Phượng!

Thân là Cửu U tước, đặc biệt đã tiến hóa trở thành Cửu U Minh Tước, chủng tộc thần thú kiêu ngạo của nàng chảy trong mình huyết mạch Bất Tử Điểu, cũng là một nhánh của Phượng Hoàng tộc, xem như là tộc điểu cao cấp nhất của Phượng Hoàng nhất tộc, chỉ có điều là cực kỳ hiếm nên tiếng tăm không vang dội như Chân Phượng mà thôi.

Do đó khi Cửu U phát hiện uy áp Chân Phượng trong người Mục Trần, gương mặt trở nên kỳ lạ. Cơ thể hắn giống như cái nồi lẩu thập cẩm, cái chi cũng có trong nớ.

Cửu U bất đắc dĩ lắc đầu, lúc này không nên nghĩ lung tung, tĩnh tâm đợi Mục Trần tu luyện xong.

Nàng đợi một phát, là hết một tháng.

Cửu U cung cả tháng nay phủ một màu đỏ máu tanh, nhìn từ xa như sắc đỏ trời chiều. Nhưng khung cảnh quỷ dị đó chẳng làm Cửu U phân tâm ngắm cảnh, mà tinh thần đang lo lắng nhìn vào trong hồ đá, nơi đang vang lên đủ loại âm thành gầm rú gào rít.

Huyết trì sóng gió, dưới đáy là Mục Trần ngồi xếp bằng, những huyết ảnh thần thú hình thành xung quanh, gào thét xông tới cấu xé hắn.

Đó là mô phỏng hình thể của những thần thú có tinh huyết bị luyện hóa trong hồ, lưu giữ ý chí độc lập của chúng, không mặc tình cho người ta hấp thu. Vốn dĩ Long Phượng uy của Mục Trần có thể trấn áp, nhưng càng hấp thu nhiều tinh huyết, chúng bắt đầu nổi loạn chống lại Long Phượng uy, vì chúng biết nếu không kháng cự, thì ý chí cuồng mãnh của bản thể khi còn sống sẽ hoàn toàn bị xóa sổ.

Không thể không nói, ý chí thần thú cực kỳ khó đánh bại, chúng điên cuồng liên tục chống cự Mục Trần, làm cho Long Phượng uy cũng trở nên thất thế, nên hắn chưa thể nào hoàn thành bước cuối cùng tu luyện.

- Đã tu cả tháng nay, còn một bước cuối nữa, chẳng lẽ ta để các ngươi phá hỏng chuyện tốt sao...

Mục Trần tay đập vào nhau, hít hà mấy hơi, lòng nổi hung ác. Muốn cắn ta, vậy thì cho cắn gãy răng cho đã!

Ý niệm như thế, hào quang quanh người vụt tắt, lập tức mười loại thú ảnh dữ tợn gầm lên hung hăng ào ào xông vào cơ thể.

Huyết quang lan khắp người hắn.

- Tinh huyết thần thú phản phệ?

Cửu U thấy vậy, sắc mặt biến đổi. Nàng đã biết khi hấp thu một lần nhiều tinh huyết thần thú như vậy sẽ có vấn đề.

"Grrràoooooooooooooo!"

Mục Trần lòng nổi hung ác, thúc giục năng lượng tinh huyết Long Phượng và cả Long Phượng thể tối đa.

Hào quang ám kim uy nghiêm xông pha máu thịt, chẳng chút nhẹ tay áp đảo huyết quang.

Hai loại hào quang tranh bá trong cơ thể Mục Trần, nhưng đây chính là cơ thể của hắn, là chiến trường của hắn, do vậy năng lực Long Phượng thể và tinh huyết Long Phượng bạo phát tối đa, làm cho huyết quang của 10 loại thần thú liên tiếp bại trận.

Đương nhiên, chiến trường là cơ thể hắn, chiến trường bị tàn phá làm cơ thể hắn cũng tang hoang, nếu không có Long Phượng thể e rằng lúc này thân thể máu thịt đã bầy hầy tan nát.

- Nuốt sạch cho ta!

Mục Trần nhăn nhó méo mặt, nhưng ánh mắt không do dự, kim quang đột nhiên bùng nổ.

Cùng với tiếng long ngâm phượng khiếu uy nghiêm, khí thế như đại vương quét sạch nghịch tặc, huyết quang lập tức tan tành.

Toàn bộ huyết quang bị đánh tan thành mảnh nhỏ đều bị Long Phượng văn hấp thu sạch sẽ.

Mục Trần đột nhiên mở mắt, hắn cảm thấy cơ bắp ở lưng và ngực rung động, có cái gì đó bị nghiền nát, rồi cảm giác như có cái trứng đang rung động sắp nở.

"Grrràoooooooooooooo!"

Mục Trần bay thẳng lên trời gầm thét như long phượng, kim quang từ cơ thể bắn ra xé toạc tầng mây.

Cửu U ngẩng đầu nhìn theo, mơ hồ nhận thấy áp lực bao phủ. Đó không phải uy áp linh lực, mà chính là áp lực của những thần thú ngang cấp đối đầu, làm cho nàng cảm thấy hưng phấn.

Cảm giác của nàng cho biết Mục Trần lúc này giống như một con thần thú trong lốt người!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 830: Vẫn Lạc Nguyên Đan

Kim quang tan dần, áp lực toát ra từ Mục Trần cũng theo đó biến mất, hắn cúi nhìn vào ngực, bất giác sững sờ.

Một con rồng lượn tới lượn lui trên da, nhìn rất sống động như sinh vật, cứ như thể Chân Long thật sự đang tồn tại trong người hắn.

Mục Trần cực kỳ ngạc nhiên, không ngờ long văn được kích hoạt lại có bộ dáng này, mà hắn nhận thấy con tiểu long này mang theo sức mạnh rất khủng bố.

Mắt lóe lóe, tinh thần tập trung hắn nhanh chóng hòa vào ý chí tiểu long, bò lên nắm đấm, hắn vung quyền.

"Graoooo!"

Quyền kình mang theo long ngâm rõ to, không gian trước mặt bị quyền của hắn đánh nát tan.

Mục Trần nhìn thấy quyền của mình hung mãnh như thế, chu mỏ há mồm. Chỉ một quyền tùy tiện thử sức tiểu long, không ngờ lại có lực phá hoại nghịch thiên đến như vậy.

Chân Linh sau khi kích hoạt quả nhiên có khác.

Cửu U cũng nhanh chóng bay lên đứng cạnh Mục Trần, kinh ngạc nhìn con tiểu long uốn lượn trên ngực Mục Trần. Cũng là thần thú, dĩ nhiên nàng có thể cảm nhận được uy nghiêm của tiểu long kia.

Đó là huyết mạch Chân Long chính thống nhất.

Mục Trần cảm ứng tiểu long uốn lượn trên ngực, nghĩ nghĩ gì đó, rồi nói với Cửu U:

- Đánh ta một cái.

Cửu U nghi hoặc nhìn Mục Trần, không trả lời, búng ta bắn ra một luồng linh lực ác liệt nhanh như điện đập vào ngực hắn.

Cửu U công kích, Mục Trần lại không tỏ ra phòng ngự, linh lực hoàn toàn thu vào trong, mặc tình cho công kích đánh thẳng vào thân thể.

Nhưng ngay khi đòn công kích chạm đến Mục Trần, tiểu long trên ngực đột nhiên gầm lên, rồi há mồm nuốt luôn đòn công kích đó.

Sau khi nuốt xong đòn công kích, nó trở lại bình thường, làm con tiểu long bơi lội dưới da Mục Trần.

Cửu U kinh ngạc ra mặt.

Mục Trần thì khoái chí cười nhếch mép. Long linh không chỉ mang lại sức mạnh to lớn, mà còn có năng lực hộ chủ, lực phòng ngự siêu cấp của nó có lẽ chẳng kém gì Long Phượng Kim Giáp, nếu vậy một khi mặc thêm giáp, cộng thêm sức mạnh cường hãn vốn có của thân thể, phòng ngự ba lớp như thế này e rằng Chí Tôn ngũ phẩm muốn đả thương hắn cũng đau đầu lắm đây.

Nếu như tháng trước đấu với Khâu Thái Âm mà có được long linh này, căn bản hắn chẳng cần phải trốn vào Chí Tôn pháp thân âm thầm bố trí linh trận cường đại.

- Ngươi rốt cục là tu luyện cái gì đây?

Cửu U thất thần hỏi. Mục Trần lúc này thậm chí còn cứng hơn thần thú như nàng.

Mục Trần cười khẽ, chẳng giấu giếm gì nói hết cho Cửu U.

Nghe hắn nói xong, Cửu U cũng lặng thinh một hồi, nhìn tiểu long du động trên ngực Mục Trần:

- Sau này nếu có xui xẻo chạm trán long tộc hay phượng tộc thì chớ dại để chúng nó phát hiện ra ngươi có Long linh Phượng linh...

- Tại sao?

- Long tộc và Phượng tộc là hai chủng tộc thần thú cực mạnh, thực lực tương đương những thần tộc viễn cổ ẩn giấu sâu xa, Chân Long và Chân Phượng lại là thủ lĩnh siêu cấp của chúng nó, bây giờ ngươi lại luyện hóa vào trong người linh thể của chúng, vậy thì tưởng tượng xem chúng sẽ cắt ngươi ra làm bao nhiêu mảnh để thu hồi đây?

Cửu U dặn dò.

Mục Trần biến sắc, hắn nhiên không nghĩ tới chuyện Long tộc Phượng tộc sẽ khó chịu như thế. Cũng may linh thể trong người hắn vẫn còn nhỏ yếu, có lẽ chưa đủ khiến cho họ có thể chú ý. Đến khi linh thể được nuôi dưỡng lớn lên rồi, thì khi đó hắn cũng đâu cần phải sợ hãi người ta chơi đùa.

- Ta sẽ chú ý.

Mục Trần gật đầu.

Cửu U định nói gì nữa, đột nhiên một tiếng chuông vang vọng dữ dội từ trung tâm Đại La Thiên vang ra, khắp cả Đại La Thiên vực đâu đâu cũng nghe được tiếng chuông dồn dập đầy hùng tráng kia.

Mục Trần và Cửu U nhất thời khựng người, ánh mắt nhìn về trung tâm Đại La Thiên. Tiếng chuông đó chính là chuông triệu tập hội nghị chư vương, vào thời điểm này, ắt hẳn là điềm báo cho đại chiến sắp đến.

- Chiến tranh sắp nổ ra a.

Đại La Thiên, chủ điện.

Không khí trịnh trọng nghiêm cẩn, Đại La vực chủ, Tam Hoàng, Thập Vương và thủ lĩnh những thế lực phụ thuộc đều tề tựu đông đủ. Đây là tất cả những cán bộ cao cấp nhất của Đại La Thiên vực, cho thấy vực chủ cực kỳ coi trọng Đại Thú Liệp chiến sắp nổ ra, quyết dốc toàn lực.

Mục Trần có một vị trí trang trọng và chỗ ngồi khá ưu ái, bên cạnh Cửu U, dọc theo một dãy chư vương. Trên cao hơn là Tam Hoàng bao quát toàn trường, và đỉnh cấp chính là Mạn Đà La.

Ngày trước tham dự hội nghị chư vương, hắn chỉ có thể lẽo đẽo đi theo, hiếm lắm mới được cho phép vào cùng với Cửu U, nhưng cũng chỉ đứng hầu tháp tùng phía sau. Hôm nay chân chính trở thành Vương giả Đại La Thiên vực, hắn đã được cấp cho một cái ghế để ngồi khá oai phong.

Đại điện hào khí trầm hùng, Mạn Đà La nhìn khắp mọi người, cất giọng lanh lảnh:

- Bảy ngày sau, Vẫn Lạc chiến trường sẽ có thể đi vào, phong bạo linh lực trở nên yếu nhất, và đó cũng chính là thời điểm bắt đầu Đại Thú Liệp chiến.

Mọi người đều đã chuẩn bị chu đáo, nhưng nghe tới thời điểm cụ thể nhất thời rùng mình. Đại Thú Liệp chiến là hồi chiến tranh cực kỳ tàn khốc, ngay cả Đại La Thiên vực là thế lực đỉnh siêu cấp Bắc giới cũng không thể nào coi như không quan trọng.

Mạn Đà La vung tay, linh lực vận hành, tạo thành một bản đồ sáng rỡ khổng lồ giữa đại điện. Nhìn địa hình của bản đồ này, chắc chắn chính là bản đồ Vẫn Lạc chiến trường. Có điều khu vực này phần lớn bị bao phủ trong tăm tối và phong bạo, cũng không ai biết có chính xác hay không.

- Vẫn Lạc chiến trường cũng vì luôn có phong bạo linh lực dữ dội, do vậy mỗi khi có thể vào được, thì địa hình của nó đều thay đổi rất lớn, do vậy bản đồ cũ mà chúng ta dùng trước kia hầu như không có nhiều tác dụng. Sau khi đặt chân vào nơi đó, các ngươi nên tự mình dò xét.

- Đại quân sẽ tiến vào theo lối tây bắc Vẫn Lạc chiến trường, sau đó chia ra, tự mình lãnh quân đi tìm các di tích, truy tìm Vẫn Lạc nguyên đan.

- Vẫn Lạc nguyên đan?

Mục Trần ngẩn người, hẳn nhiên chẳng biết đó là cái quái gì.

- Vì môi trường đặc thù của Vẫn Lạc chiến trường, những cường giả đã chết trong đó, Chí Tôn Hải trải qua phong hóa năm tháng sẽ ngưng luyện thành Vẫn Lạc nguyên đan. Nó rất có ích cho tu luyện, hơn nữa còn là vật phá giải bí tàng của Địa Chí Tôn.

Cửu U khẽ giải thích nghi hoặc của hắn.

- Bí tàng Địa Chí Tôn chính là nơi Địa Chí Tôn vẫn lạc. Nhưng cường giả cấp độ này vì sao chết vẫn giấu chỗ cũng chẳng rõ, hơn nữa nơi đó còn tự sinh ra trận pháp bảo hộ, lại có liên kết với môi trường chiến trường, khiếu cường giả Địa Chí Tôn cũng khó phá hoại được, biện pháp duy nhất chính là Vẫn Lạc nguyên đan, vì nguyên đan này có cùng năng lượng tương đồng với chiến trường.

- Do vậy tranh đoạt Vẫn Lạc nguyên đan chính là bước đầu tiên tham chiến, và cũng cực kỳ quan trọng, vì tất cả mọi thế lực đều vì nó mà ra tay.

- Để có thể nhanh nhất cướp được nhiều Vẫn Lạc nguyên đan, chúng ta cũng nên chia ra thành những quân đoàn nhỏ, nếu không đợi cả đại quân càn quét đến nơi, e rằng chẳng còn gì để nhặt.

Mục Trần day day trán, méo mặt. Đại Thú Liệp chiến này phức tạp quá, lại còn cái Vẫn Lạc nguyên đan quan trọng như thế, có lẽ lúc đó sẽ tranh đoạt thảm thiết lắm đấy.

- Sau khi tiến vào Vẫn Lạc chiến trường, ta và Tam Hoàng sẽ dẫn quân đi trước tìm bí tàng Địa Chí Tôn, nhiệm vụ thu gom Vẫn Lạc

nguyên đan se giao cho tất cả các ngươi.

Mạn Đà La trầm giọng ra lệnh cho Thập Vương.

- Ngày thường ta mặc kệ các ngươi tranh đoạt tài nguyên, xích mích choảng nhau vỡ đầu chảy máu thế nào, hôm nay chiến tranh tất cả phải gác lại ân oán tư thù, hỗ trợ lẫn nhau. Nếu chỉ dựa vào sức riêng của một thế lực các ngươi, ta chắc chắn không thể đủ sức đem số Vẫn Lạc nguyên đan cướp được đến nơi hội quân, và chúng ta cũng không có cách nào phá giải bí tàng, dẫn đến thất bại. Đến lúc đó, hãy sẵn sàng mà nhận cơn thịnh nộ của ta đi.

- Tranh đoạt Vẫn Lạc nguyên đan chỉ có thể dựa vào các ngươi, vì trong khi đó ta và Tam Hoàng sẽ ghìm chân cao tầng các thế lực khác, không cho bọn chúng ra tay thu thập các ngươi.

Chư vương thấy ánh mắt uy nghiêm của Mạn Đà La nhìn xuống, nhất thời cung kính cúi đầu.

Mạn Đà La vugn tay lên, mười luồng sáng bắn đến trước mặt Thập Vương, hiện rõ ra là mười chiếc gương đồng.

- Đây là Linh Tê Kính, nếu gặp nguy hiểm trí mạng diệt vong, hãy nhỏ máu vào đó, những kẻ khác có thể cảm ứng được mà chi viện cho các ngươi. Đến khi ta tìm được địa điểm hội quân, cũng sẽ dùng Linh Tê Kính thông báo cho các ngươi.

Chư vương liền vâng dạ lễ phép, nhanh chóng cất Linh Tê Kính vào người.

Dặn dò kỹ càng, Mạn Đà La đứng dậy, khí tức uy nghi làm cho người người bên dưới không ai dám ngó thẳng.

- Như vậy, để Đại La Thiên vực chúng ta sau Đại Thú Liệp chiến này vẫn có thể vững vàng sừng sững tọa lạc Bắc giới... Chư vị, chiến nào!

Trong đại điện, tất cả cường giả đồng loạt đứng dậy, hô vang cuồng nhiệt đầy chiến ý.

- Chiến!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 831: Đại Thú Liệp Chiến Bắt Đầu!

Đại Thú Liệp chiến tiến cận kề, toàn bộ Bắc giới trở nên áp lực vô cùng, mây đen phủ đầy, cuồn cuộn kéo tới, mọi cường giả đều cảm nhận khí tức tàn sát ngút trời.

Toàn bộ các thế lực đều run rẩy trước bầu không khí đó, thậm chí mạnh như những thế lực cao cấp mà nội tình hơi mỏng dính một tí thì tâm thần bất định, vì xưa nay Đại Thú Liệp chiến kết thúc không ít thế lực cao cấp đỉnh cấp bị thôn tính xâu xé, thậm chí kẻ sáng lập thế lực cũng không trốn thoát khỏi Vẫn Lạc chiến trường, cuối cùng vẫn lạc luôn ở trong đó.

Sự tàn khốc này ngay cả siêu cường giả Địa Chí Tôn cũng không cách nào chỉ lo cho mình.

Địa vực nào cũng có quy tắc của nó, Bắc giới là như thế. Dù biết rằng Đại Thú Liệp chiến hung hiểm vô song, nhưng kỳ lạ chẳng có thế lực nào lại phản đối hay từ bỏ không tham dự.

Chính vì nơi Vẫn Lạc chiến trường kia có thứ mà các vị chủ tể các thế lực không thể kháng cự nổi sự hấp dẫn, Linh Thần dịch.

Dù trong mắt người thường, họ là cường giả lật tay hủy núi, úp tay tát biển, nhưng có lên núi cao mới thấy được núi cao hơn. Bọn họ biết trong Địa Chí Tôn cũng có này có nọ, càng thèm khát sức mạnh cường đại hơn nữa.

Nhưng ở cấp độ Địa Chí Tôn muốn tăng thêm thực lực một chút, thì càng khó như lên trời. Linh Thần dịch kia lại có thể giúp họ nhất bộ đăng

thiên, là cái thang cho họ lên tầm cao mới.

Nhiều năm nay, thậm chí những cường giả Địa Chí Tôn kéo đến bắc giới xây dựng thế lực, tạo địa bàn, mở rộng lãnh thổ, e rằng mục đích chính cũng chỉ là Linh Thần dịch trong Vẫn Lạc chiến trường.

Mỗi khi chiến trường bắt đầu, luôn luôn là hồi chiến tranh thảm thiết.

Vì cuộc chiến này, siêu cường giả Địa Chí Tôn cũng không chừng phải chết.

Hồi chiến tranh hủy thiên diệt địa kia ngẫm lại khiến người ta sợ hãi.

Bắc giới, vùng tây bắc, Đại La Thiên, Cửu U cung.

Mục Trần và Cửu U đứng trước cung điện, quảng trường trước mặt phủ kín quân binh giáp đen, nhuộm tối cả một vùng.

Quân ý nghiêm cẩn, chiến ý hừng hực, linh lực dường như hòa vào một thể, bá đạo cường hoành.

Quảng trường đông đúc nhưng yên tĩnh, mọi ánh mắt đều chú ý đến hai người đứng trước điện.

Mục Trần nhắm mắt đứng im không nói gì, chiến phục màu đen tôn lên thân hình cao ngất, phong thái ung dung. Một năm tôi luyện, gã "thiếu nhi" cũng bớt đi vài phần non nớt, bắt đầu toát ra khí chất bình tĩnh.

Cửu U xinh đẹp trong bộ hắc giáp gợi cảm, bó sát những đường cong mê người, chỗ nào hở được thì tận dụng hết sức hở, đôi chân thon khoe tối đa, làm cho đám lính lác ở dưới gân máu nổi đầy mặt, mị lực vô song làm người ta muốn đè nàng xuống mà chinh phục.

Phía sau hai người là đám tùy tùng nô bộc Cửu U cung không tham chiến, Đường Băng và Đường Nhu đứng đầu đám linh tinh đó.

"Boong!"

Yên tĩnh bị phá vỡ bởi tiếng chuông mang đầy chiến ý từ trung tâm Đại La Thiên,

Chiến khí mãnh liệt bốc cao khắp nơi Đại La Thiên vực, những tiếng xé gió dồn dập vang lên, từng đoàn người đông đúc lúc nhúc bay lên trời, phủ kín thiên không.

Chiến kỳ phấp phới, từng quân đoàn hùng tráng hô vang khẩu hiệu!

- Đại quân Đại La Thiên vực nghe hiệu lệnh, xuất binh!

Thanh âm Mạn Đà La cũng bất chợt vang trong không trung mang theo uy nghiêm vô tận.

"Ầm!"

Bầu trời suýt nữa đổ sụp, những quân đoàn ùn ùn kéo đi như bầy kiến rời hang săn mồi.

Cửu U quay lại nhìn Đường Băng:

- Cửu U cung giao cho các ngươi.

- Cửu U tỷ tỷ, mọi người bảo trọng, chúng ta ở lại chờ tin khải hoàn.

Đường Băng và Đường Nhu bịn rịn chia tay. Hai người cũng biết sự khốc liệt của Đại Thú Liệp chiến lớn đến thế nào, Đại La Thiên vực hùng mạnh cũng có nguy hiểm diệt vong, không ai dám khẳng định chiến tranh kết thúc thì có bao nhiêu quân đoàn trở về được Đại La Thiên vực, hay tất cả đều bị kẻ khác chém giết xâu xé.

Mục Trần và Cửu U nhìn nhau, khẽ gật. Mục Trần bước lên vung tay, mắt lăng lệ ác liệt.

- Cửu U vệ nghe lệnh, xuất phát!

Mục Trần và Cửu U bay đi trước, binh đoàn Cửu U vệ theo đó xông lên trời như đám mây đen.

Đại quân rời khỏi Đại La Thiên vực, khiến cho vô số cường giả Đại La Thiên vực đưa mắt nhìn theo, ánh mắt phức tạp, trong lòng chúc phúc. Dù sao ai nấy đều sống trong nội vực, gốc đại thụ này mà đổ, cũng chẳng tốt lành gì cho họ.

Đại quân di chuyển, dọc đường có những cánh quân nhỏ hơn thỉnh thoảng bay lên hòa vào dòng người. Đó chính là quân đội của các thế lực phụ thuộc Đại La Thiên vực, gia tăng thêm thanh thế và quân số, chiến ý trùng thiên, làm vô số cường giả hoảng sợ nhìn lên vùng trời tràn ngập chiến ý, không dám tùy tiện vận dụng linh lực, sợ lỡ như khí tức bộc phát khiến cho đại quân lao xuống như lũ cuốn.

Đối mặt đại quân khổng lồ này, dưới Địa Chí Tôn căn bản không dám cản đường.

Trong lúc đó, ở những khu vực khác của Bắc giới, cũng có những đạo đại quân khác như bầy ong lớn phủ kín bầu trời, chiến ý như cuồng phong phá thiên tế.

Toàn Bắc giới lúc này đều chuyển mình, cảnh tượng quân đoàn ùn ùn kéo đi thật giống như ngày diệt thế đến gần. (?)

Những thế lực vì quá nhỏ yếu mà may mắn không tham gia Đại Thú Liệp chiến, thì hâm mộ nhìn lên trời, may mắn tránh được đại chiến hủy diệt, cũng thầm cảm ơn trời đất vì bản thân yếu đuối, không đủ tư cách cho người ta hủy diệt.

Nhưng may mắn hay hâm mộ, thì Đại Thú Liệp chiến kinh khủng nhất chính thời khắc này đã nổ ra. (liên quan voãi)

Trận chiến này, chắc chắn máu nhuộm trời xanh

Bắc giới, cực tây địa vực.

So với những vùng phồn hoa đô thị khác, nơi đây hoang vu lạnh lẽo vô cùng, thỉnh thoảng vang lên những tiếng thú rống kình thiên.

Không khí nơi này cũng mông lung vô định, khí tức âm lãnh lạ lùng, linh khí cũng mang hơi hướng âm tà ngụy dị.

Phía xa xa như nghe tiếng chém giết dữ dội, nhưng khi nhìn kỹ vẫn chỉ thấy một vùng vắng vẻ hoang tàn quỷ dị

Một khe nứt khổng lồ dữ tợn, sâu đến mấy chục vạn trượng.

Chiều rộng vực sâu chừng vạn trượng, nheo mắt cũng không thấy đáy, đen thui một màu như vùng u minh cô tịch, cuồng phong gào thét như ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Đáy khe nứt bị không khí mù mịt che giấu, vang lên những tiếng gầm gừ thê lương, lại nghe như đang có đại quân giao tranh chém giết.

Đây chính là Vẫn Lạc chiến trường, là cấm địa Bắc giới, rất nhiều cường giả tham lam đi tìm bí tàng đã một đi không về.

Nhưng hôm nay nó lại chính là vùng đất được toàn bộ Bắc giới chú ý.

Trong không gian cô tịch vang lên những tiếng xé gió, xa xa những đoàn châu chấu ào ào bay đến phủ đầy trời đất.

Đó chính là toàn bộ những tinh anh Bắc giới kéo đến Vẫn Lạc chiến trường!

Chiến ý hùng tráng tức khắc thanh trừ gió lạnh thổi ra từ Vẫn Lạc chiến trường.

Một chỗ nọ, quân đội Đại La Thiên vực đã chiếm đóng một vùng khổng lồ trải dài nghìn dặm, những thế lực ít ỏi khác nhìn thấy thì bỏ chạy tứ tán, không dám trêu chọc.

Trên một tòa núi, Mục Trần đứng thẳng, trước mặt hắn là Mạn Đà La, Tam Hoàng và chư Vương. Lúc này mọi người đều hướng mắt về phía trước.

Khe nứt như vết sẹo của đất, hắc phong bạo yếu đi trông thấy, bức màn che chắn Vẫn Lạc chiến trường đang nhanh chóng bị kéo ra.

Cả vùng trời đất bao la, vô số cường giả quan sát hắc phong bạo tiêu tán, cũng chính là lúc Đại Thú Liệp chiến chính thức mở màn!

Và giờ phút đó tới cực nhanh.

Chỉ 10 phút sau, hắc phong bạo triệt để tan mất.

Ngay lúc đó, Mục Trần nghe như chiến ý gào thét.

Mạn Đà La đứng trước, giơ tay bé bỏng, vung xuống.

- Khai chiến!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 832: Mở Màn Đại Chiến

Khi hắc phong bạo như bức màn che trời biến mất, cả vùng đất sôi trào lên, vô số đội quân rầm rộ kéo vào Vẫn Lạc chiến trường.

Đại quân Đại La Thiên vực cũng theo hiệu lệnh Mạn Đà La khởi hành, như con cự long vạn trượng hướng tới khe nứt, tiến vào Vẫn Lạc chiến trường.

Lúc mọi người tiến vào chiến trường, ai nấy đều cảm thấy vẻ lạnh lẽo bao phủ, cực kỳ quái dị, linh lực hùng hậu của cường giả Chí Tôn cũng không ngăn được nó, khiến cho đại quân nhiều chỗ hỗn loạn một chút. Chư vương nhanh chóng trấn an, ổn định đội hình.

Mục Trần đi trước Cửu U vệ, sắc mặt nghiêm trọng nhìn vùng đất tăm tối kia, linh lực dường như bị nhiễu rất nhiều khi hiện diện ở đây, hàn khí kia lại như giòi trong xương quấn mãi không buông, mặc dù không tạo thành tổn thương trực tiếp, nhưng lại khiến người ta khó an lòng.

- Cẩn thận chút, Vẫn Lạc chiến trường đã bao nhiêu cường giả gục ngã, do vậy linh khí ở đây có ẩn chứ ý niệm tử vong của đám chết toi kia, rất ư phiền phức, vô hình vô chất, nhưng đến khi nó đậm đặc ở một mức độ sẽ xâm nhập vào cơ thể ăn mòn linh lực, làm cho chiến lực hao tổn.

Cửu U nhắc nhở.

- Muốn giải quyết thứ này, nhất định phải có năng lượng chí dương.

- Chí dương năng lượng?

Mục Trần thoáng giật mình, linh lực của hắn luyện hóa Bất Tử Hỏa và U Minh Tâm Ma Lôi, hai loại năng lượng này về trình độ nào đó mà nói đúng là khắc tinh của mấy năng lượng cổ quái kia.

Nghĩ vậy, hắn liền vận dụng tử hỏa, nhiệt độ bùng lên, cảm giác âm lãnh biết mất, thay vào đó là sự thoải mái vô cùng.

- Không hổ là cấm địa a.

Mục Trần cảm thán, Vẫn Lạc chiến trường quả xứng với danh hiệu cấm địa Bắc giới, mới đặt chân vào đã gặp phiền phức lớn như vậy.

Hắn bắt đầu dò xét đánh giá Vẫn Lạc chiến trường, chỗ đại quân đáp xuống là một bình nguyên đỏ rực, mơ hồ như nơi đây đã từng nhuộm đẫm máu tươi vô số chiến sĩ, những khe nứt rộng lớn như vết thương trên mặt đất giao cắt nhau kéo dài.

Khó có thể tưởng tượng ngày xưa nơi này đã xảy ra trận đại chiến kinh thiên đến thế nào.

- Đúng rồi, sao không thấy xương cốt của tà tộc ngoại vực?

Mục Trần mơ hồ nhìn thấy những chỗ xương trắng ngẫu nhiên lộ ra trên đất, cảm giác như thiếu gì đó, rồi giật mình nhớ ra hắn không thấy bất cứ khúc xương nào của đám người gọi là tà tộc ngoại vực.

Chuyện này rất không hợp lý, chiến tranh khốc liệt như vậy không lẽ nào chỉ có thi cốt của người Đại Thiên thế giới.

- Tà tộc rất quỷ dị, khi chúng chết, cơ thể tan thành thi khí, cực kỳ nguy hiểm, khuếch tán ra sẽ làm ô nhiễm linh khí, khiến cho người ta không thể nào hấp thu luyện hóa được.

Cửu U chỉ vào vùng đất:

- Vẫn Lạc chiến trường này cũng từng bị ô nhiễm rất nặng, sau khi đại chiến kết thúc, rất nhiều cường giả dùng những bản lĩnh đại thần

thông tẩy luyện, cũng phải qua vài ngàn năm mới khôi phục lại.

Ô nhiễm linh lực?

Mục Trần biến sắc, đôi mắt hoảng sợ nghiêm trọng. Đại Thiên thế giới là mục tiêu hướng tới của vô số hạ vị diện chính vì nồng độ linh lực cực cao, Tà tộc ngoại vực lại kinh khủng như vậy, thủ đoạn thật độc ác, ý định muốn xóa bỏ căn nguyên tu luyện giả Đại Thiên thế giới.

Mục Trần đang tưởng tượng, nếu Đại Thiên thế giới mất đi phần lớn những vùng đất có linh lực, thế thì sẽ nguy hiểm đến mức độ nào.

Không còn linh lực, Đại Thiên thế giới sẽ không còn là đối thủ của Tà tộc ngoại vực, lúc đó toàn thế giới sẽ bị thống trị, cường giả thế giới cũng mất sạch năng lực, mặc tình cho người ta chém giết.

- Tà tộc ngoại vực thật sự là độc ác.

Mục Trần lầm bầm. Khó trách tu luyện giả Đại Thiên thế giới đều xem Tà tộc ngoại vực là kẻ địch, thời viễn cổ hoàn toàn xóa bỏ ân oán riêng tư, liên thủ chống lại Tà tộc ngoại vực.

- Đại chiến viễn cổ tuy rằng cuối cùng chúng ta thắng, nhưng theo những quyển sách cổ có trong tộc ta, thật ra cũng không tính là thắng.

Cửu U thở dài.

- Không tính thắng?

Mục Trần trợn mắt.

- Đại Thiên thế giới hiện tại so với viễn cổ chỉ còn lại một nửa.

Cửu U trầm tư.

Mục Trần càng trợn mắt dữ hơn, hoảng sợ vô cùng, gian nan nói:

- Còn một nửa kia...

- Bị Tà tộc ngoại vực chiếm cứ, dù năm xưa đã đánh lui được xâm lược, nhưng Đại Thiên thế giới tổn thất thảm trọng, không còn đủ lực lượng thu hồi những vùng đất mất đi, chỉ đành thủ vệ những đại lục còn lại.

Cửu U nói.

Mục Trần trầm tư, khó giấu chấn động trong lòng. Tà tộc ngoại vực có vẻ như không có hành động gì hay xuất hiện ở bất cứ đâu, nhưng luôn là tảng đá lớn trong lòng mọi cường giả Đại Thiên thế giới, chặn ngang họng.

- Ngươi cũng chớ lo quá, dù rằng thời xa xưa Đại Thiên thế giới mất đi vô số cường giả, nhưng ngày nay vẫn là nơi quần hùng tụ hội, không thiếu những bá chủ trấn giữ một phương. Những đại nhân vật như Võ Tổ phụ thân của Lâm Tĩnh, Viêm Đế của Vô Tận Hỏa Vực, Thủ Mộ giả huyền thoại của Vạn Mộ Địa, rồi còn Thanh Sam Kiếm Thánh của Kiếm vực này nọ...

Cửu U mỉm cười:

- Những đại nhân vật đó nếu trở ngược về thời viễn cổ cũng là cường giả đỉnh cao nhất, không coi thường được. Nếu Tà tộc ngoại vực có rục rịch gì, họ chắc chắn không ngồi yên.

Mục Trần gật gù, những cái tên hiển hách tuôn ra từ cái miệng xinh xắn nhỏ nhắn của Cửu U làm cho hắn cảm thấy hưng phấn vô cùng, con đường cường giả, cũng đến thế mà thôi.

Mong rằng một ngày kia chính hắn cũng sẽ đứng trên đỉnh Đại Thiên thế giới, khi đó hắn sẽ chẳng sợ bất cứ thứ gì ngăn trước mặt mình.

Mục Trần bình tĩnh lại, cấp độ kia chính là mục đích truy cầu, là lòng tin sẽ đạt được, nhưng cái cần nhất chính là thời gian.

Hiện tại hắn cần phải nắm lấy mọi cơ hội để biến bản thân cường ngạnh hơn nữa!

Bình nguyên đỏ thẫm, cao tầng Đại La Thiên vực tập hợp trên một ngọn đồi, Mạn Đà La đứng trên cao nhất, dáng vẻ cô bé nhỏ nhắn lanh lợi nhưng lại toát ra uy áp khiến cường giả mạnh mẽ như Tam Hoàng cũng phải cúi đầu cung kính.

- Chúng ta đã tiến vào Vẫn Lạc chiến trường, ta có thể đủ cảm giác được, vô số quân đội khác cũng đã tràn vào, Vẫn Lạc chiến trường đã thật sự là chiến trường như tên gọi rồi.

Mạn Đà La nhàn nhạt cất tiếng.

- Tiếp theo chúng ta tiến hành như kế hoạch, ta và Tam Hoàng đi thám tra phương vị bí tàng Địa Chí Tôn, việc tranh đoạt Vẫn Lạc nguyên đan sẽ dựa vào các ngươi.

Mạn Đà La nhìn mọi người sâu lắng:

- Hi vọng các ngươi sẽ không để ta thất vọng.

- Chúng tôi tất dốc hết toàn lực!

Chư vương nghiêm nghị nói.

Mạn Đà La gật đầu, nàng vung tay lên, lập tức có những tia sáng bay tới chư vương.

Mục Trần chụp lấy, thì thấy đó là một tấm thẻ ngọc, trên đó vẽ một bức địa đồ giản lược, nhìn qua bên cạnh thì thấy địa đồ mỗi người nhận được đều khác nhau.

- Bản đồ trong tay các ngươi là những tòa di tích khác nhau, đó là số thông tin ít ỏi mà chúng ta nắm được, những thông tin nhiều hơn các ngươi phải tự đi tìm rồi.

- Dạ!

Chư vương gật đầu đáp.

Mạn Đà La không nói nhiều nữa, quét mắt nhìn chư vương, dừng lại Mục Trần một chút, khẽ gật đầu ý bảo hắn phải cẩn trọng lo cho mình.

Mạn Đà La hành động kín đáo, không để vương giả khác nhận ra, dù sao lúc này cũng không nên tỏ ra phân biệt đối xử rõ ràng quá.

- Mọi người đã rõ, vậy mau xuất quân đi nha.

Mạn Đà La hít một hơi uy nghiêm nói.

Chư vương gật đầu, nhanh trở về vị trí quân đội chính mình đang chờ đợi. Những tiếng quân lệnh truyền ra, đại quân rục rịch chia nhau hướng về những phương khác nhau, ùn ùn kéo đi.

Mục Trần và Cửu U không tách nhau ra, vì nếu tách ra thì cũng có nghĩa là Cửu U vệ phải chia quân, chuyện đó chẳng tốt chút nào. Dù sao đơn thương độc mã ở Vẫn Lạc chiến trường khó có khả năng gì tốt.

Hai người đi cùng nhau, phất tay dẫn bầy đàn Cửu U vệ ùn ùn kéo đi, thanh thế thật là đồ sộ.

Từng cánh quân di chuyển quy mô đại quân mênh mông nhanh chóng biến mất, chỉ còn lại Mạn Đà La đứng trên đồi nhỏ quan sát, tay siết chặt.

Đại Thú Liệp chiến, cuối cùng đã triệt để mở màn.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 833: Di Tích Cấp Ba

Cả vùng đất tăm tù mù mịt, khe nứt giăng khắp chốn, những vết tích hung tợn làm cho người ta nhìn xuống đất cũng giật mình.

Khí tức lạnh lẽo áp lực tràn ngập mọi ngóc ngách.

Những tiếng xé gió phá vỡ không gian cô tịch, một cánh quân quy mô chừng vài nghìn người đang lướt đi trong không trung.

Toàn quân đều giáp đen, hành quân toát ra khí thế linh lực nhất thể, chiến ý nghiêm trang bồng bềnh, xua tan đi cái lạnh lẽo trong không khí.

Phía trước cánh quân đó, hai bóng người không nhanh không chậm tiến về phía trước, là Mục Trần và Cửu U.

- Địa đồ vực chủ đưa chúng ta ghi rõ di tích có lẽ ở hướng tây bắc, khả năng chỉ nửa ngày là tới.

Cửu U nhìn tứ phía, nghiêng qua Mục Trần cười nói.

- Dù chưa nhìn thấy di tích đó, nhưng ta đoán khoảng cấp ba.

- Di tích cấp ba?

Mục Trần hơi ngạc nhiên.

- Đây là sự đánh giá phân cấp di tích trong Đại Thú Liệp chiến từ xưa tới nay. Trừ vài di tích có phần nhỏ quá không đáng đánh giá thì những chỗ còn lại được phân thành ba cấp. Cấp 3 là thấp nhất, cấp 1 cao nhất.

Cửu U giải thích:

- Di tích cấp một chính là bí tàng Địa Chí Tôn rồi, nhưng bí tàng này vẫn còn nằm đâu đó trong Vẫn Lạc chiến trường, có trận pháp bảo hộ, không chỉ được giấu kín mà muốn mở nó ra cũng phiền phức lắm.

- Di tích mà chúng ta sắp tới đây có lẽ là cấp ba, không cao không thấp, xem như đáng ra tay.

Mục Trần gật đầu:

- Di tích cấp ba này có bị người khác chú ý không?

Cửu U nhíu mày:

- Có lẽ vẫn có, Vẫn Lạc chiến trường mỗi khi mở ra, địa hình đều có thay đổi cực lớn vì hắc phong bạo, do vậy địa đồ cũ lúc trước không dùng được. Ngươi thấy địa đồ hiện tại hai ta có đều rất đơn giản, phạm vi cũng đại khái, cho thấy di tích này không ở quá sâu trong Vẫn Lạc chiến trường (?), cũng có nghĩa là sẽ có người khác phát hiện ra.

- Chỗ tốt duy nhất là chúng ta có thể chiếm tiên cơ, xem thử có thể nhanh chóng đoạt cứ điểm di tích cấp ba này trước, tinh luyện ra Vẫn Lạc nguyên đan, nhanh chóng rời khỏi.

Mục Trần nghe vậy nhún vai. Xem ra đã không còn gì để nói được rồi, hôm nay nhiều quân đoàn xông vào Vẫn Lạc chiến trường, có thể có vài tên may mắn nào đó tìm được di tích này trước.

Mục Trần nhún mình tăng tốc, Cửu U vệ theo đó cũng gia tốc, quân đoàn ùn ùn kéo đi.

Mục Trần dẫn quân kéo tới địa điểm ghi rõ trên bản đồ, rốt cục phát hiện được Đại Thú Liệp chiến đã mở màn, chỉ nửa ngày di chuyển mà đã gặp được vài chục quân đoàn nhân mã khác nhau. Thậm chí nhiều quân đoàn còn chưa tìm được di tích đã bắt đầu khai chiến vì ân oán riêng tư, linh lực cuồng bạo phá tan cả cả vùng đất rộng.

Đoàn quân của Mục Trần quy mô không nhỏ, dĩ nhiên đi qua khiến cho nhiều kẻ kiêng dè phòng bị, nhưng nói chung là chẳng gặp cái gì ngăn cản.

Chiến ý lăng lệ của Cửu U vệ tràn ngập khiến nhiều quân đoàn khác hiểu rõ, quân đội chính quy kia không phải là quân ô hợp của những thế lực tầm thường tùy tiện xây dựng nên.

Bắc giới này muốn có quân đoàn hung mạnh như thế cần phải có tài nguyên lớn, xem ra quân đen thui kia không phải thứ thế lực tạp nham bồi dưỡng được, nên không tên nào ngu xuẩn bọ ngựa đấu xe.

Suốt đường thuận lợi, nửa ngày sau, tốc độ của họ rốt cuộc dần chậm lại.

Khu vực này cực kỳ hoang vu, mặt đất màu xám đen, làm cho áp lực càng thêm nặng, hơn nữa sau khi đến đây Mục Trần nhận thấy hàn khí càng thêm dữ dội.

- Có lẽ tới rồi.

Cửu U và Mục Trần nhìn nhau, ra hiệu cho Cửu U vệ phía sau giảm tốc, những ánh mắt lợi hại dò xét xung quanh.

Mục Trần và Cửu U lắc mình lướt đi đến một đỉnh núi, tầm mắt phía trước trở nên rõ ràng. Nơi đây là một vùng đầm lầy màu đen, không trung có sương mù lạnh lẽo, sâu trong sương mơ hồ có hình dáng một tòa điện cổ, khí tức u ám tạo thành những vòng xoáy đen ngòm.

- Khí tức hắc ám kia chính là vẫn lạc nguyên khí, dùng chúng nó để luyện ra Vẫn Lạc nguyên đan!

Cửu U nhìn những luồng xoáy đen kia, ánh mắt sáng lên mỉm cười:

- Nồng độ vẫn lạc nguyên khí ở đây có thể đủ luyện ra 100 viên Vẫn Lạc nguyên đan, miễn cưỡng xem như di tích cấp 3 vậy.

Mục Trần tò mò quan sát, những luồng xoáy kia tràn ngập linh lực, chỉ đặc biệt lạnh lẽo.

Dung hợp vô số những ý niệm tử vong của những cường giả ngã xuống, sinh ra năng lượng kỳ quái này, lại là nguyên liệu chủ yếu tinh luyện Vẫn Lạc nguyên đan

Mục Trần giơ tay lên khẽ vung, đi trước hạ xuống đỉnh núi. Sau lưng hắn, Cửu U vệ như thủy triều gào thét mà xuống, vững vàng hạ xuống cạnh đầm lầy.

Ngay lúc đó, Cửu U và Mục Trần phát giác ra nguy hiểm.

Khu vực gần đó xuất hiện không ít dao động linh lực, mục tiêu rõ ràng hướng tới nơi này.

Không ngoài dự kiến, di tích cấp ba này cũng có người khác chú ý.

- Xem ra cái di tích này không dễ lấy như vậy.

Mục Trần nhún vai cười nói với Cửu U.

- Hừ, dám hớt tay trên Cửu U cung, ta xem thử kẻ nào có gan đó.

Cửu U hậm hực, gương mặt lạnh lẽo hơi tức giận.

Mục Trần cười cười, không vội vã, đứng yên ở vị trí cũ, không định xông lên trước cướp đoạt vẫn lạc nguyên khí. Tinh luyện Vẫn Lạc nguyên đan cần có thời gian, không dẹp bỏ chướng ngại trước, thì tinh luyện làm sao tránh được phiền phức.

Đằng sau, Cửu U vệ cũng nhận thấy có kẻ địch, nhiều con mắt Cửu U chiến sĩ đều lóe hung quang.

Vài phút sau, những tiếng xé gió vang lên, xa xa xuất hiện rất nhiều bóng người.

Những đội quân kia từ nhiều thế lực khác nhau, nhìn sơ sơ cũng có quy mô không nhỏ, trong đó có nhiều dao động linh lực không thể coi thường.

Nhưng Mục Trần chỉ liếc nhìn, chẳng mấy quan tâm

- Ha ha, coi như may mắn, mới đi đã tìm được một di tích cấp ba!

- Hình như có người tới trước rồi.

- Quân đội mạnh ghê... hình như là Cửu U vệ Đại La Thiên vực?

- Ái da xui rồi, gặp cục sắt...

Mấy thánh khán giả vừa xuất hiện liền bô lô ba la đủ thứ chuyện trên trời dưới đất cái gì cũng biết.

Nếu như ở Bắc giới bình thường, họ đương nhiên tìm đường trốn cho mau, nhưng lúc này ở Vẫn Lạc chiến trường hỗn chiến tứ tung, uy thế của mấy thế lực đỉnh cấp cũng không nhiều lắm, nên bọn người này cũng chẳng mấy sợ hãi.

Mục Trần hờ hững nhìn những quân đoàn kia, âm thanh ầm ầm vang trong linh lực:

- Tại hạ Mục Trần Đại La Thiên vực, di tích này Đại La Thiên vực đã tìm ra trước, mong chư vị nể mặt đừng quấy nhiễu.

- Mục Trần? Hắn chính là cái đệ tam Long Phượng Lục, Mục Trần?!

- Hả? Chính là con ngựa ô tỏa sáng long lanh Long Phượng Thiên, Mục Trần?

Mục Trần vừa xưng tên, lập tức khán giả la ó đủ kiểu như fan cuồng K-pop gặp ộppa.

Nhiều đám nhìn nhau tỏ ra muốn bỏ trốn. Tiếng tăm Đại La Thiên vực và Mục Trần cũng không nhỏ, lại có Cửu U vệ binh hùng tướng

mạnh, muốn ăn trước miệng cọp đúng là ngu không ai bằng.

Mục Trần thấy đám kia muốn chạy, thần sắc tỏ ra thoải mái. Không đánh mà giải quyết được đám ruồi nhặng là tốt nhất. Thế nhưng đời đâu như mơ, một tiếng cười sang sảng vang lên đánh tan giấc mộng đẹp của hắn, đầy vẻ mìa mai coi thường.

- Ha ha, một tên nhóc đầu ba chỏm mà thôi, lại dám lớn lối thế ư? Đại La Thiên vực hay ho lắm sao? Có qua khỏi con trăng này hay không còn chưa biết chừng. Ở đây mà còn khoác bộ da hổ đó kiêu ngạo, ai sợ chứ Long Xà tông bọn ta sợ cái chó gì!

Tiếng cười từ xa vọng lại, một binh đoàn hùng hậu ào ào kéo tới, nháy mắt đã tới khu vực này.

Mục Trần nhìn lên, sắc mặt u ám.

Chương 834: Long Xà Tông

Tiếng cười như sấm vang trong vùng, một đoàn binh sĩ hùng hậu từ xa kéo tới, nhanh chóng chiếm cứ một vùng cạnh đầm lầy.

Chiến sĩ của quân đoàn này cũng quân phục chỉnh tề, một dải giáp xám tro hung mãnh thiện chiến, quân số chẳng kém gì Cửu U vệ. Trên giáp ngực in rõ hoa văn một con rắn nhe nanh rất dữ tợn.

Dẫn đầu quân đoàn kia là hai gã thủ lĩnh thân hình hùng vĩ, một gã mặt trắng mày râu nhẵn nhụi, gã còn lại to cao cứng cáp, khí thế bức người.

- Bọn này là ai?

Mục Trần khẽ hỏi Cửu U

- Lục Ngô và Lục Khuê, Long Xà tông chủ. Thế lực này tính ra ngang ngửa với chúng ta, lại có mối quan hệ với Thần các, do vậy cũng không e ngại Đại La Thiên vực lắm, có những hành trình chạm trán các thế lực của chúng ta cũng đánh mấy trận ra trò.

- Tại hạ Lục Ngô. Khà khà, vị kia hẳn là Cửu U cung chủ, cửu vương Cửu U?

Gã mặt trắng cung kính khách khí chào hỏi Cửu U, ra vẻ khá hiền hòa.

Cửu U khinh khỉnh đáp lời:

- Long Xà tông gần đây gan cũng to nhỉ, vật trước mặt Đại La Thiên vực ta mà cũng dám lên tiếng tranh đoạt, ngươi nghĩ ôm chân Thần các thì ta không làm gì được ngươi sao?

Lục Ngô càng cười to:

- Cửu U cung chủ quá lời rồi, nếu là ngày thường chạm trán, có lẽ ta cũng biết thân biết phận mà tránh đường thôi, nhưng hôm nay Đại Thú Liệp chiến đã bắt đầu, bọn ta lại phụng mệnh Thần các làm việc, e rằng cái uy của Đại La Thiên vực cũng không dọa được bổn tông chủ rồi.

- Hừ, bọn tôm tép các ngươi, Cửu U cung bọn ta cũng thừa sức dẫm chết.

Cửu U đe dọa.

- Hố hố, nghe như có bão đâu đây nhể...

Lục Khuê đứng cạnh cũng cười gằn dữ tợn, khoanh tay đứng mỉa mai:

- Ta nhớ không lầm, Cửu U vệ là đám rùa rụt đầu, bị người ta cưỡi cổ bao nhiêu năm cũng không dám ngóc lên, thế mà hôm nay cũng ráng kéo ra đây, tính làm chuyện mất mặt nữa sao?

Chiến sĩ Cửu U vệ bị khích bác, nhất thời nóng máu, mắt đỏ quạch hò hét chửi rủa, gươm giáo sáng choang chỉ trỏ muốn đánh, khí thế hùng hổ như sắp ăn tươi nuốt sống Lục Khuê, chiến ý dâng cao.

Bất ngờ đối phương khởi phát chiến ý, làm cho Lục Khuê tắt mất nụ cười châm chọc, bất giác vận linh lực hộ thân. Rõ ràng một binh đoàn có thể vận khởi chiến ý phải là một binh đoàn có huấn luyện nghiêm chỉnh bài bản, hoàn toàn khác xa những đám quân ô hợp.

- Ta nghe nói Long Xà tông có Long vệ và Xà vệ hùng dũng thiện chiến, nếu ta đoán không lầm, cánh quân sau lưng ngươi chính là Xà vệ danh tiếng lẫy lừng rồi nhỉ?

Mục Trần im lặng nãy chừ cũng bất ngờ lên tiếng.

Những chiến sĩ quân đội kia nghe được tâng bốc, liền tỏ ra lẫm liệt hiên ngang, ưỡn ngực miệng cười toe toét.

- Nhãi ranh coi như cũng có mắt nhìn...

Lục Khuê khinh miệt nhếch mép cười:

- Ngươi chính là kẻ gần đây khiến cả Bắc giới xôn xao, Mục Trần phải không? Tuổi trẻ có thành tựu như vậy xem như bất phàm, nhưng chiến tranh không phải là chuyện trẻ con đánh trận cờ lau ngoài ruộng, về nhà luyện thêm mười năm nữa rồi ra đây nói chuyện nhé.

- Được tâng bốc một chút mà tự đề cao bản thân quá vậy...

Mục Trần cười khẽ châm chọc.

Lục Khuê nghe mà giận run người, mắt híp lại dữ tợn, uy áp bộc phát.

Mục Trần nhướng mày cảm nhận uy áp. Lục Khuê người ngợm thô kệch, không phải hạng túc trí đa mưu, nhưng man lực có thừa, uy áp linh lực cũng chân chính là cường giả Chí Tôn ngũ phẩm.

- Hừ, lại còn ra oai trước mặt ta?

Quân địch có Chí Tôn ngũ phẩm, Cửu U cũng không chịu lép vế, tử hỏa bừng cháy, khí thế thay đổi, uy áp tỏa ra đẩy lùi hoàn toàn Lục Khuê.

- Ha ha, Cửu U cung chủ chớ để ý, nếu người thấy Chí Tôn ngũ phẩm của tam đệ ta không đáng nhắc tới, thì có lẽ bản thân ta đủ sức chiều chuộng nàng vậy.

Gã Lục Ngô mặt trắng cười khanh khách, âm thầm vận linh lực mênh mông, khí thế dâng cao còn hung mãnh hơn cả Cửu U.

Lục Ngô đã chân chính là Chí Tôn lục phẩm!

Cửu U giật mình nghiêm trọng, thầm đánh giá Lục Ngô, không ngờ được đối phương lại có thực lực mạnh như thế.

Không hổ là thế lực nhất lưu dưới Thần các, tông chủ cũng có thực lực mạnh mẽ đến vậy, thậm chí còn cao hơn Cửu U một bậc.

Và Long Xà tông lại có đến ba gã tông chủ, Lục Ngô cũng chỉ mới là nhị tông chủ.

Cung đã lên dây, hai đạo binh mã hùng hậu tuốt gươm giương kích, thống lĩnh ra trận tiền chuẩn bị so găng. Uy thế Đại La Thiên vực dù có lớn nhưng cũng khó giúp cho Cửu U vệ áp đảo kẻ địch, muốn tranh cho được di tích cấp 3 kia, ắt phải dùng tới nắm đấm nói chuyện.

Mục Trần thầm tính toán, thủ lĩnh đối phương bề ngoài mạnh hơn quân mình, quân số hai phe lại ngang ngửa, Cửu U vệ không thể dùng chiến thuật biển người áp đảo, trận đại chiến này chưa biết phải đánh thế nào.

- Ngươi hống hách như vậy, xem ra muốn chiến một trận tay đôi với ta.

Cửu U thấy rõ Mục Trần đang khó xử, lập tức quyết định đứng ra chiến tướng, xông lên trước buông lời khiêu chiến Lục Ngô. Tử hỏa hội tụ sau lưng nàng, tạo thành một đôi cánh tím rực rỡ bừng cháy.

Nàng bay lên trước, âm thanh trong vắt như tiếng hót minh tước vang trong không trung, dao động linh lực hung mãnh báo cho thiên hạ biết thần thú đang nổi giận, sắp sửa hiển lộ hung uy, át chế cả khí thế Chí Tôn lục phẩm của Lục Ngô.

- Cửu U Minh Tước?

Lục Ngô giật mình hơi chột dạ, gương mặt tỏ ra e ngại vô cùng. Hắn đương nhiên biết rõ khi chiến đấu với những kẻ địch vốn là hóa thân thần

thú thì về mặt sức mạnh lẫn sinh mệnh, con người đơn thuần sẽ lép vế như thế nào.

Lục Ngô nhoẻn miệng cười:

- Cửu U cung chủ, thật không ngờ lại chính là Cửu U Minh Tước, chiến lực thật phi phàm, hai ta so đấu có lẽ còn lâu mới phân ra thắng bại...

Cửu U nghe trong lời hắn có vẻ nhát gan, hậm hực mắng thẳng vào mặt:

- Không dám đánh thì quay đầu cút thẳng.

Lục Ngô nổi cáu trừng mắt:

- Cần gì phải lên mặt, ta nào có thời gian đùa giỡn với ngươi, thân đang trong trận chiến sinh tồn, sức mạnh quân đội mới là chính yếu. Ta thấy Cửu U Vệ các người cũng là quân chính quy tinh nhuệ của Đại La Thiên vực, hôm nay cũng muốn xem thử chiến với Xà vệ của ta, rốt cuộc ai sẽ còn tồn tại?

- Khà khà, chỉ sợ tên nhóc miệng hôi sữa kia đang sợ vãi tè mất rồi.

Lục Khuê cười to đắc ý, buông lời giễu cợt, cả binh đoàn Xà vệ cũng phụ họa cười theo sỉ nhục Mục Trần. Hắn thấy rõ Cửu U vệ không chỉ có Cửu U lãnh quân, gã Mục Trần kia cũng thống lĩnh điều binh.

Hắn dù là một gã võ biền cơ bắp cuồn cuộn, nhưng cũng là chiến tướng giàu kinh nghiệm, có thể nhìn ra được thống lĩnh đối phương, hiểu rõ câu "bắt giặc phải bắt tướng", trước tiên sỉ nhục đối phương làm giảm sĩ khí địch.

Lục Khuê lãnh đạo Xà vệ tung hoành nhiều năm trên lãnh địa Bắc giới cũng có không ít chiến tích lừng lẫy, so với Mục Trần chỉ mới vẻn vẹn chiến một lần với Bách Chiến vực thì oai phong hơn nhiều.

Vốn dĩ hắn nghĩ với khả năng như thế, Cửu U vệ sẽ không sánh nổi Xà vệ, quân chiến sẽ giành thắng lợi nhanh chóng, nhưng khi nghe hắn khích bác, chẳng những không sợ hãi, Cửu U còn mỉm cười nguy hiểm.

Mục Trần cũng thở ra cười khẽ một tiếng, quay lại nhìn quân đoàn Cửu U vệ, lớn tiếng hỏi:

- Có kẻ khiêu chiến Cửu U vệ, các ngươi nói ta phải làm sao bây giờ?

"Sát!"

Mấy nghìn chiến sĩ Cửu U vệ đồng thanh hô vang, gương mặt hung ác, khí thế sát phạt ngút trời, hoàn toàn chẳng giống mấy đạo binh tôm tướng tép mới ra trận lần đầu, làm cho Lục Khuê cũng giật mình thoáng nghĩ chẳng biết bản thân có sai lầm hay không.

Bỗng dưng trong lòng sinh ra cảm giác bất an, sĩ khí Cửu U vệ không giảm mà còn tăng cao.

Tung hoành bao năm, Lục Khuê cũng không tin cái đám quân ô hợp được huấn luyện chẳng bao lâu lại có thể đánh bại Xà vệ nam chinh bắc chiến của hắn.

Khí thế là vậy, hùng hổ là vậy, nhưng để Cửu U vệ tan tác không còn manh giáp dưới tay hắn thế nào!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 835: Sơ Chiến Xà Vệ

Cạnh vùng đầm lầy hắc ám đầy sương mù mờ mịt, hai cánh quân hùng mạnh đại diện cho hai thế lực lớn đối đầu, không khí căng như dây đàn, giương cung bạt kiếm sẵn sàng khai chiến bất cứ lúc nào.

Lục Ngô sau khi thấy khí thế Cửu U vệ bỗng dưng tăng cao, nhất thời cũng lo ngại, hắn vồn vã lên tiếng mỉm cười với Cửu U:

- Cửu U cung chủ, đao kiếm không có mắt, ra tay chẳng lưu tình, nếu như Cửu U vệ và Xà vệ giao tranh, e rằng khó tránh khỏi thương vong cho cả đôi bên, chi bằng cả hai cùng lùi lại một chút, cùng nhau hưởng thụ cái di tích cấp ba này, đồng thời cũng mang lại hòa khí, ngài thấy thế nào?

Cửu U thản nhiên trả lời:

- Lục tông chủ nghĩ nhiều rồi, Cửu U cung ta không có chữ nhượng bộ trong từ điển, chỉ có TỬ CHIẾN mà thôi.

Cửu U biết rõ mấy gã tông chủ bang chủ này nọ đều là hạng kiêu hùng xảo trá, nào đâu có chuyện dễ dàng chia sẻ tài nguyên cướp đoạt, chẳng qua chỉ muốn dò xét chiến tâm cũng như chiến lực thật sự của Cửu U vệ mà thôi.

Dám chắc nếu chấp nhận lời đề nghị của hắn, khi đó sẽ ăn ngay một đòn tập kích bất ngờ.

Thấy Cửu U cứng rắn như thế, Lục Ngô chỉ cười khẽ, nhàn nhạt ra lệnh cho tam đệ của hắn:

- Lục Khuê, Cửu U cung chủ kiên cường như vậy, thôi thì ta cũng đừng nên khách khí nữa...

- Hà hà, ta đâu có ý định đó cơ chứ.

Lục Khuê cười khằng khặc, quay lại gầm lên:

- Xà vệ!

"Ha!"

Binh đoàn Xà vệ lập tức ứng thanh, vang rền hùng hồn giữa trời, chiến ý bốc cao.

Chiến ý hung hãn như độc xà uốn lượn quanh quân đoàn, Long Xà tông dám ngang nhiên khiêu chiến đương nhiên phải có đủ thực lực, không chỉ Lục Khuê là Chí Tôn ngũ phẩm, mà chiến ý quân đoàn cũng rất đáng gờm.

- Ha ha! Tiểu tử đã cảm thấy hối hận hay chưa?

Lục Khuê cười lớn mỉa mai, thanh thế Xà vệ nhiếp người, chỉ khí thế cũng đã thắng được 8 phần, dễ khiến Lục Khuê sinh ra tự đắc.

"Không tồi, có điều cũng chỉ thế mà thôi..."

Mục Trần nhủ thầm trong bụng, chiến ý Xà vệ đúng là vượt ngoài dự đoán của hắn, dữ dội mà tinh luyện, Lục Khuê lại thao khống rất nhuần nhuyễn, tùy ý bày binh bố trận rất bài bản.

Bản thân hắn ngày trước khi mới đặt chân vào Đại La Thiên vực chưa lâu, nhờ có quyển bí pháp Chiến Trận Tâm được Mạn Đà La tặng cho, hắn vận dụng chiến ý còn linh hoạt hơn hắn, chỉ với 1000 Cửu U vệ vẫn thừa sức chiến thắng 5000 Huyết Ưng vệ.

Mỉm cười nguy hiểm, ánh mắt trở nên đanh ác, Mục Trần phất tay hiệu lệnh, chiến sĩ Cửu U vệ phía sau lập tức di chuyển trận hình, chiến ý

ngút trời còn mang theo tiếng sấm rền vang khắp khung trời.

Quân số tương đương, nhưng lúc này khí thế Cửu U vệ bộc phát lại vượt xa Xà vệ, khiến phong vân biến sắc, trời mây u ám.

Chiến sĩ Cửu U vệ ai nấy hùng hùng hổ hổ, lăm le chực chờ như bầy sói săn mồi, chiến ý cao vút quyện vào nhau tạo hình thành một con Cửu U Tước khổng lồ dữ tợn với chiến giáp hung mãnh.

Lục Khuê thất thần nhìn thấy quân khí địch thủ hoàn toàn vượt trội quân mình, nhất thời cảm thấy căm phẫn.

Thân là chiến tướng thân kinh bách chiến, chẳng lẽ bày trận thôi mà còn kém một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch?

"Bày trận cho đẹp, vốn chẳng chịu nổi một đòn"

Hắn nhủ thầm, tự cho rằng quân địch chỉ hư trương thanh thế, thực lực một đạo quân cách đây không lâu còn bị đồn đãi là phế vật bị ức hiếp cũng không dám ngóc đầu lên, đâu thể nào chỉ trong thời gian ngắn lại trở thành tinh binh mãnh tướng?

- Hổ Mang trận!

Quân lệnh vừa ban, Xà vệ lập tức biến trận, vài trăm quân tách ra bay lên không, gộp lại thành khoảng 8-9 toán quân, mỗi toán quân chừng trăm người. Chiến ý hội tụ trước mặt những đạo quân kia, tạo hình thành những luồng xoắn ốc với mũi nhọn sắc bén như tên, kình lực toát ra mạnh mẽ, bất kỳ một gã Chí Tôn nhất phẩm nào trúng tiễn ắt cũng phải bị thương. Ngay khi thành hình, cả nghìn mũi tên hình xoắn ốc lao đi vun vút như cơn mưa tiễn che kín một khoảng trời, liên miên bắn tới công kích Cửu U vệ.

Mục Trần bình thản trước tiễn vũ của đối phương, nhàn nhạt cất giọng mỉa mai:

- Tam tông chủ chỉ có thể điều khiển chiến ý như vậy thôi sao?

- Hỗn xược, còn sống thì hãy nói chuyện với ta!

Lục Khuê cười gằn.

- Thuẫn Tước!

Cửu U vệ nghe lệnh lập tức dồn lên, từng chiến sĩ đứng trên vai nhau, tạo thành một bức tường giáp mười mấy tầng, dày đến mấy lớp. Chiến ý quyện vào nhau tạo thành những chiếc thuẫn to lớn vững chắc.

"Bùm bùm bùm bùm"

Tiễn vũ trùng kích vào thuẫn tường, những đợt sóng chiến ý nổ liên hồi, làm rung chuyển cả vùng không trung.

Cơn mưa tên bắn liên hồi kín mật, khiến cho những bức tường thuẫn chiến ý rung động liên hồi, có vẻ như chống đỡ không nổi.

Sau hai đợt tiễn vũ trùng kích, thuẫn tường đã xuất hiện nhiều vết nứt chằng chịt, tuyến phòng ngự đã thực sự sắp vỡ.

- Nhãi ranh mà tưởng mình hiệp sĩ, lợi hại lắm sao, dám đỡ đòn công kích của quân ta, thật chán sống mà!

Lục Khuê đắc chí cười khẩy, phòng ngự Cửu U vệ bị nghiền nát, thì hắn sẽ ngay lập tức xua quân lên tàn sát.

Nhưng Mục Trần lại không có vẻ gì lo lắng lắm, miệng mỉm cười nhẹ nhàng, cũng chẳng có hành động gì gia cố thuẫn tường.

"Choang!"

Một điểm phòng ngự của thuẫn tường vỡ ra, kéo theo một phản ứng dây chuyền, khiến toàn bộ những chiếc khiên chiến ý thi nhau tan nát.

- Thiết Xà trận, sát!

Lục Khuê lập tức nắm bắt thời cơ, nhanh chóng biến trận, quân đoàn gom lại thống nhất, chiến ý toát ra tạo hình như một thanh thiết thương, hùng hổ xông thẳng tới, quyết tàn sát Cửu U vệ ngay khi phe địch rối loạn.

Chỉ có điều lần này Lục Khuê tính sai hoàn toàn, trước mặt hắn không phải là những đám quân uể oải khi bị phá tan phòng ngự, nghênh đón hắn là những mũi vũ tiễn sắc nhọn lao vun vút từ phía sau thuẫn tường vừa tan nát kia, sức mạnh công phá cực kỳ kinh khủng, ước chừng cũng ngang ngửa một đòn công kích của Chí Tôn ngũ phẩm.

"Phụp phụp phụp!"

Xà vệ vừa bày trận xông lên không kịp né tránh, lãnh trọn rất nhiều mũi tên chiến ý dữ dội, rơi rụng lả tả. Lục Khuê không hổ là cường giả Chí Tôn ngũ phẩm, lập tức vận linh lực đối phó.

- Kim Lân thuẫn!

Một tấm chắn to lớn xuất hiện phía trước Xà vệ, như tạo thành từ vảy rắn tinh xảo, lực phòng ngự khá mạnh mẽ, hoàn toàn chặn đứng vũ tiễn không sót một mũi tên nào.

Cũng may hắn là chiến tướng lão luyện, gặp biến không hoảng, nhanh chóng kịp thời giảm đi thương vong quân đoàn, dù vậy chiến sĩ Xà vệ bị bắn trúng rơi xuống cũng vài chục gần cả trăm.

Thì ra Mục Trần cố ý để cho thuẫn tường bị phá, Cửu U vệ sau khi hội tụ chiến ý dựng thuẫn tường đã lùi ra sau, thay đổi trận pháp, lợi dụng thuẫn tường che mắt tạo thành thế trận vũ tiễn, chiến ý ngưng tụ thành những mũi tên lông chim với sức mạnh phi phàm, xuất kỳ bất ý tấn công ngay lúc quân địch đắc ý mà lơ là phòng ngự.

Với khả năng thao khống chiến ý của Mục Trần hiện tại, việc duy trì lực phòng ngự của thuẫn tường ngay cả khi không có chiến ý bổ sung của quân đoàn trong một thoáng chốc không phải là vấn đề lớn.

Chiến ý của Xà vệ dưới tay Lục Khuê cuồng mãnh hoang dã, thì chiến ý Cửu U vệ trong tay Mục Trần lại tinh chuẩn xảo diệu, thanh thoát và thuần thục.

Lục Khuê sau một thoáng thất thần vì lãnh đòn bất ngờ, sắc mặt trở nên nghiêm túc, nụ cười đắc chí đã biến mất, nhìn lại binh lính cũng đang sững sờ vì trúng đòn đau, hắn lúc này đã rõ bản thân sai lầm như thế nào. Khinh địch là đại kỵ của binh gia.

Nhưng quả thật khó tin, chiến tướng như hắn phải trải qua bao năm nếm mật nằm gai, sóng gió sa trường cùng với binh lính chiến sĩ, mới có thể tùy tay điều binh khiển tướng công thủ nhuần nhuyễn, nhưng Mục Trần chỉ là một gã non trẻ, sao lại có thành tựu tương đương với hắn đây?

Lục Khuê âm thầm tính toán, cơn giận bắt đầu bùng lên vì ganh tị. Đối phương chỉ là một gã thanh niên trẻ tuổi, vốn dĩ chẳng đáng làm đối thủ, nhưng lúc này trở nên tâm phúc đại họa. Nếu không giết hắn ngay lúc này, ngày mai rất có thể hắn sẽ thống lĩnh quân đoàn còn hùng mạnh hơn, lúc đó muốn giết hắn e rằng lên trời còn dễ hơn.

- Coi bộ ngươi muốn giết ta lắm nhỉ?

Cứ như đọc được suy nghĩ của Lục Khuê, Mục Trần nhếch mép cười nhạt, nụ cười mỉa mai nhưng cũng không kém phần hiếu sát.

- Nhưng ngươi đã thấy rồi đó, cứ tưởng thân chinh bách chiến, bây giờ để ta dạy ngươi như thế nào gọi là thao khống chiến ý quân đoàn!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 836: Quân Hồn Đại Tướng

Trận chiến giữa hai quân đoàn vừa mới bắt đầu, Xà vệ tưởng chừng chiếm ưu thế áp đảo lại bị giội một gáo nước lạnh, Lục Khuê lại bị Mục Trần châm chọc dạy dỗ, nhất thời sát khí càng tăng cao, mặt đỏ như gấc, cơn thịnh nộ chỉ chực chờ trào ra. Đường đường là tam tông chủ Long Xà tông, hắn đương nhiên có uy nghiêm và kiêu hãnh của chính mình, lại bị một tên oắt con sỉ nhục giữa ba quân bằng chính sở trường điều binh khiển tướng của mình, hỏi sao hắn không nổi điên cho được.

Thao lược quân sự, thậm chí hắn còn tự tin vượt xa nhị huynh Lục Ngô, do vậy Xà vệ mới nằm dưới sự thống lĩnh của hắn, cho dù thực lực bản thân Lục Ngô vẫn mạnh hơn hắn một bậc.

Lời nói của gã Mục Trần nói không ngoa chính là trẻ tuổi cuồng vọng.

Thế nhưng Lục Khuê đâu biết rằng, Mục Trần dám xuất khẩu cuồng ngôn như thế, bởi vì hắn có cẩm nang bí kíp đã nghiên cứu một thời gian. Khả năng thao binh khống trận chiến ý của Lục Khuê đúng là vượt trội, nhưng còn lâu mới đến mức bất phàm, chứ chưa nói đến tiềm năng trở thành Chiến Trận Sư. Chính trong cách sử dụng chiến ý cũng đã cho thấy như vậy.

"Chiến trận pháp, dĩ lực thống ngự chi hạ đạo, dụng tâm thống ngự chi thượng đạo"

Rõ ràng cách thức vận dụng một thượng một hạ như thế đã cho thấy khoảng cách trình độ hai bên như thế nào.

Quân lực ngang nhau, thực lực thống lĩnh gần tương đương, khả năng thao khống chiến ý sẽ quyết định chiến quả.

Mục Trần giang tay ra, Cửu U vệ nhanh chóng tạo thành trận thế, quân khí chiến ý bất phàm trở nên cực kỳ đáng sợ, hóa thành từng luồng năng lượng chiến ý ào ào bốc lên chảy vào lòng bàn tay Mục Trần, ngoan ngoãn vâng phục như chiến mã trong dây cương của hắn.

Chiến ý mang theo chiến tâm và sát tâm của từng chiến sĩ Cửu U vệ, nhưng không hề làm cho Mục Trần bị cảm nhiễm, không trở nên điên cuồng, mà thậm chí hắn còn dùng ý niệm của mình để thuần phục nó như đế vương lấy mãnh hổ làm thú nuôi, phủ phục dưới chân.

- Kiếm Tước, Kích Tước, lập trận!

Cửu U vệ chuyển động, quân trận thay đổi, những luồng chiến ý đổ vào những toán quân, hòa quyện vào từng chiến sĩ, bao bọc lấy, tạo hình thành vô số hắc kích hắc kiếm trùng trùng điệp điệp, hung tợn sẵn sàng lấy đi sinh mạng kẻ địch.

Quân khí hùng hậu cùng với áp lực vô hình bao phủ chiến trường.

Chỉnh thể quân đội hùng hậu, quân số đông đảo, lại được Mục Trần với thực lực Chí Tôn tứ phẩm thao khống chiến ý, thì cường giả Chí Tôn lục phẩm cũng phải tìm đường mà trốn cho mau.

Bị địch quân uy hiếp, chính bản thân Lục Khuê cũng cảm thấy run rẩy, nhưng trong tay hắn cũng có một quân đoàn sức mạnh tương đương, đồng thời cũng tự tin vào tài cầm quân của bản thân, hắn nhanh chóng áp chế nỗi sợ hãi, biến nó thành thù hận và chiến tâm.

- Thiết Lân trận nghênh địch!

Mệnh lệnh ban ra, Xà vệ cũng là quân đội trải trăm trận, chiến sĩ tinh nhuệ tiến lên dàn thành một trận cự thuẫn vững chắc, chờ đợi quân địch tấn công,

"Sát!"

Cửu U vệ hô vang, dũng mãnh xông tới công phá phòng tuyến quân địch vừa hình thành, quân uy làm khiếp sợ bất cứ kẻ nào đứng trước mặt.

"Vù vù vù"

Kiếm kích hắc ám mang theo lực sáng thương đáng ngại, cùng với quân trận xung phong hung hãn tấn công Xà vệ, khí thế dời non lấp biển.

- Ô Xà thổ tín!

Ngay khi những cú chém của chiến sĩ Cửu U vệ đầu tiên còn chưa chạm vào trận hình phòng ngự Xà vệ, bất ngờ Lục Khuê lại hét vang một quân lệnh lạ kỳ.

"Grecccc"

Ngay lúc đó, từ phía sau thuẫn trận, vô số bóng giáp xám tro ùn ùn bay lên, vượt qua trận hình phòng ngự, hét vang như rắn dữ, hung hãn tấn công quân địch vừa áp sát.

Những chiến sĩ Cửu U vệ đầu tiên bị tập kích bất ngờ, nhất thời chống đỡ yếu ớt, Kiếm Tước trận bị chém cho tơi tả đến vỡ trận.

- Ha ha ha, binh bất yếm trá, ngươi tưởng rằng chỉ mỗi mình ngươi biết dụng kế hay sao?

Lục Khuê cười lớn châm chọc, xả mối hận bị Mục Trần tập kích ban nãy.

- Kích xạ!

Mục Trần cũng lập tức ra quân lệnh, Kiếm Tước lập tức hạ độ cao bay thấp xuống mặt đất, né tránh không nghênh chiến với các đội Ô Xà. Ngay khi họ hạ xuống, vô số những luồng kích chiến ý thi nhau phóng

tới ở cự ly gần, vì Kích Tước trận của Cửu U vệ đã kéo đến sát phía sau Kiếm Tước trận.

- Trò trẻ con, Thiết Lân bảo vệ Ô Xà!

Lục Khuê cũng chẳng chịu thiệt lần hai, thuẫn trận Thiết Lân lập tức được hắn điều động xông lên phía trước đội biệt kích Ô Xà, mục đích rõ ràng là dùng thuẫn chiến ý phòng ngự, đồng thời đội Ô Xà cũng phối hợp nhịp nhàng, lùi quân ra sau, len lỏi vào giữa những chiến sĩ Thiết Lân, giữ an toàn cho chính mình.

Chiến thuật quả cao minh, chỉ có điều, Lục Khuê hoàn toàn đánh giá sai sức mạnh chiến ý Cửu U vệ.

"Choang choang choang!"

"Phụp phụp phụp!"

Hắc kích hoàn toàn loại bỏ lực phòng ngự của Thiết Lân thuẫn, sau khi phá vỡ hàng rào thuẫn chiến ý, vẫn còn dư sức mạnh cắm vào thân thể máu thịt của Xà vệ.

- Cái gì?

Lục Khuê thất kinh không tin vào mắt mình.

Cho dù lực phòng ngự của một binh sĩ Xà vệ cũng không cao, nhưng khi đã hòa vào chiến ý quân đoàn, thì mỗi chiến sĩ cũng có lực phòng ngự của toàn quân đoàn, ít nhất cũng ngạnh kháng một đòn ra trò của cường giả Chí Tôn lục phẩm.

Sức mạnh của Cửu U vệ kia quá lắm cũng chỉ ngang cơ với Xà vệ, theo lý nếu không dùng đến sát chiêu đặc biệt cường đại thì không thể nào tạo thành tổn thương quá lớn, huống gì hoàn toàn bỏ qua phòng ngự tập trung số đông Xà vệ như thế.

Lục Khuê thân là cường giả Chí Tôn ngũ phẩm, là chiến tướng dày dạn kinh nghiệm, nhưng hắn đâu thể ngờ tới bí mật sức mạnh của quân đoàn Cửu U vệ.

Sau khi xâm lăng Bách Chiến vực, địa bàn Lôi Ma Tông hắn nhiên đã thuộc về Cửu U cung, Mục Trần tận dụng Lôi Ma Uyên để huấn luyện lôi thể cho Cửu U vệ, chính vì thế khả năng kháng lôi cũng như sự hòa hợp với năng lượng lôi điện của từng chiến sĩ cực tốt. Dưới sự thống lĩnh của Mục Trần, hắn đâu thể nào bỏ qua cơ hội phụ gia thêm sức mạnh quỷ dị U Minh Tâm Ma Lôi vào chiến ý Cửu U vệ, mặc dù tính chất quỷ dị của nó không phải là vô địch không có cách nào ngăn cản, nhưng khi đối phương còn chưa biết gì về thứ này, thì nó là vũ khí bí mật mang lại sát thương lớn nhất.

- Tà ma ngoại đạo dám giở trờ huyền hư!

Không biết thì dễ nỗi điên, Lục Khuê lúc này phẫn nộ gào thét, đối đầu một gã choai choai mới nổi lại bị đánh cho khốn đốn thế này, hơn nữa gã kia lại thống lĩnh một cái quân đoàn mà trước đây được phong cho danh hiệu "phế điểu" của Đại La Thiên vực thì còn gì nhục nhã cho bằng.

- Triền Xà chiến thể!.

Chiến ý Xà vệ cuồn cuộn dâng lên, quấn lấy từng chiến binh như lũ rắn xoắn chặt vào từng thớ thịt, khiến cho hình thể mỗi chiến sĩ Xà vệ đều to lớn thêm vài phần.

Gia tăng sức mạnh cho quân sĩ, đồng thời trạng thái cũng bắt đầu trở nên hung bạo, Xà vệ rít lên như rắn, khí thế hừng hực như mãng xà sắp sửa xé xác con mồi.

Chiến thể cuồng bạo, tăng cường rất lớn sức sát thương, đồng thời khiến quân sĩ không còn sợ hãi, hung hãn giết địch, nhưng tiêu hao chiến ý và sức lực rất lớn, nếu sau khi trạng thái chiến thể kết thúc mà không tiêu diệt được kẻ địch, thì sức mạnh quân sĩ suy yếu, vị trí thợ săn con

mồi sẽ đảo ngược hoàn toàn. Có thể nói đây là con dao hai lưỡi, nếu không đến lúc tối hậu tuyệt đối không nên dùng tới.

Mặc dù nguy hiểm là vậy, Lục Khuê vẫn không tin rằng quân đoàn Cửu U vệ trước mặt đây có thể trụ vững cho đến khi chiến thể kết thúc.

- Để xem trò quỷ của ngươi có còn tác dụng hay không.... Sát!

"Hooraaooooor!"

Xà vệ thét lên điên cuồng, quân đoàn hùng hậu xông lên tung hoành, khí thế dữ tợn, sát khí ngút trời.

- Kích xạ!

Cũng hơi bất ngờ khi Lục Khuê dùng đến cách này giao chiến, Mục Trần cũng chưa bao giờ gặp phải đối thủ có thể kích phát chiến thể cho quân sĩ thế này, nhất thời chẳng biết phải đối phó thế nào, liền ra lệnh công kích thăm dò.

Chiến ý hội tụ, tạo thành những mũi kích trong tay chiến sĩ Cửu U vệ, rồi bắn ra như mưa. Những luồng kích xạ mang theo lôi điện vô sắc ào ào tấn công Xà vệ đang hung hãn xông lên.

"Păng păng"

Thật bất ngờ, toàn bộ kích xạ trước đó xuyên qua phòng ngự Thiết Lân trận thì lúc này hoàn toàn bị dội đi, toàn bộ văng ra rồi tiêu tan đi mất.

Cửu U vệ nhìn thấy công kích hoàn toàn vô dụng, nhất thời giật mình, sĩ khí đại giảm, trận thế có dấu hiệu rối loạn.

"Graooooo"

Xà vệ hung hãn xông tới cực nhanh, tận dụng thời cơ Cửu U vệ còn đang hoang mang mà chém giết không nương tay. Cửu U vệ lúc này chỉ

biết chống đỡ yếu ớt, vừa đánh vừa lui.

"Bang" "Bang"

Bỗng nhiên quân trận Xà vệ thoáng hỗn loạn, theo sau đó là kim quang chói mắt, vài chỗ trong trận quân Xà vệ bị đánh văng lên văng xuống, nhưng vẫn không làm cho Xà vệ lui lại chút nào.

Thì ra Mục Trần sau khi ra lệnh thử công kích cũng đã triệu hồi Đại Nhật Bất Diệt thân, xách Đại Tu Di Ma Trụ xông thẳng vào địch quân giải vây cho Cửu U vệ.

- Khâu Sơn, Bắc Mặc, Lan Hải! Dẫn quân lui về, ổn định quân trận!

Mục Trần tiếp ứng, đồng thời lệnh cho ba gã quân trưởng Cửu U vệ đoạn hậu lui binh, tạm thời né tránh đợt công kích hung mãnh đầu tiên của địch, tổ chức lại thế trận.

"Véo"

Thình lình một bóng sáng lóe lên, kình phong sắc bén tấn công Mục Trần.

"Choang"

Mục Trần phản ứng vung ma trụ đỡ đòn, nhưng công kích quá mạnh khiến cho đôi tay khổng lồ của pháp thân cũng run rẩy.

- Chí Tôn tứ phẩm, vọng tưởng có thể càn quét Xà vệ của ta sao? Không biết lượng sức!

Chiến tướng phe địch đã xông trận, Lục Khuê cũng không chần chừ áp trận. Luận thực lực cá nhân, hắn đương nhiên tự tin cao hơn Mục Trần một bậc, chỉ cần không cho Mục Trần đánh loạn, chẳng sớm thì muộn Cửu U vệ sẽ bị Xà vệ nuốt sạch.

"Vù"

Chẳng buồn đối đầu với Lục Khuê, Mục Trần bất ngờ vòng qua, tiếp tục xông tới tập trung tấn công Xà vệ.

- Ngu xuẩn có thừa, để xem ngươi giết Xà vệ của ta trước, hay ta băm vằm Cửu U vệ của ngươi trước.

Lục Khuê cười khẩy, hắn tin rằng với biển người Xà vệ cũng thừa sức nghiến chết Mục Trần, còn hắn nếu xông vào Cửu U vệ chẳng khác nào sói vào bầy dê, mặc sức chém giết.

Nói là làm, hắn bỏ mặc Mục Trần, lập tức hướng tới quân đoàn Cửu U vệ vừa rút lui một đoạn trùng tổ lại trận hình.

"Véo"

Bất chợt kình phong lại đến từ phía sau, Lục Khuê phát giác liền múa đao xoay người, chém mạnh vào thứ gì đó đang bay tới.

"Bang"

Ám toán bất ngờ từ phía sau đương nhiên chính là Mục Trần, hắn ném Đại Tu Di Ma Trụ vào thẳng Lục Khuê, có vẻ như đây mới là mục đích của hắn khi vòng ra phía sau.

- Đánh lén hèn hạ! Đã vậy ta giết ngươi trước, để xem bọn gà con mất chủ kia sẽ làm được gì.

Lục Khuê nổi giận, hai mắt tóe lửa gầm gừ với Mục Trần.

Lúc này tình thế Mục Trần khá nguy hiểm, trước sau đều có giặc, mặc dù Xà vệ không có thống lĩnh điều quân nên khó tạo thành sát thương trí mạng cho hắn, nhưng biển người đông đảo cũng khiến hắn khó khăn không ít, còn phía sau lại là Lục Khuê với sức mạnh Chí Tôn ngũ phẩm, lúc nào cũng có thể đưa hắn vào chỗ chết. Khôn ngoan nhất lúc này chỉ có thể bỏ chiến bảo toàn mạng sống, chạy trốn. Nhưng làm vậy cũng đồng nghĩa bỏ mặc Cửu U vệ cho người ta chém giết, danh vọng của hắn cũng sẽ tiêu tan như bong bóng.

Thế nhưng hành động tiếp theo của hắn lại hoàn toàn đi ngược lại mọi suy nghĩ.

Hắn giải thể pháp thân, lơ lửng giữa không, hai mắt nhắm lại, tay giang ngang.

- Sợ quá đầu hàng rồi sao!

Lục Khuê mỉa mai, cho dù Mục Trần có đầu hàng, hắn cũng phải chém chết tên nhãi ranh này vì đã làm hắn mất mặt, lại còn khiến Xà vệ phải dùng đến chiến thể, sau trận này phải nghỉ ngơi vài ngày hồi phục quân lực, chậm trễ việc quân.

"Graaoooo"

Trả lời hắn là tiếng long ngâm tượng khiếu, rồi ngay sau đó thình lình xuất hiện ảo ảnh song long song tượng khổng lồ bên cạnh Mục Trần. Lục Khuê thất kinh dừng lại.

Khí tức nguy hiểm nhàn nhạt xuất hiện giữa trời, toát ra hai luồng sức mạnh lôi hỏa bất đồng.

Xà vệ nhất thời cũng khựng lại, dù cho chiến thể tăng cường lực phòng ngự, nhưng cường giả Chí Tôn ngũ phẩm như Lục Khuê còn cảm thấy nguy hiểm, thì đương nhiên Xà vệ cũng phải cẩn thận đối phó, không thể lơ là phòng bị xông lên làm mồi cho địch.

Mục Trần mở mắt, đôi mắt trở nên đen tối quỷ dị, mất đi tròng trắng, hắn đã tiến vào trạng thái tiểu Tâm Ma.

- Đi!

Hắn quát lên, song tượng hùng hổ lao tới Lục Khuê, song long lại hướng thẳng đến Xà vệ, sức mạnh công kích phân ra làm đôi.

- Giả thần giả quỷ, vốn chỉ là tên nhãi ngu ngốc mà thôi...

Lực công kích của song long song tượng đã giảm đi một nửa, Lục Khuê chẳng còn thấy e ngại gì, nếu như Mục Trần dồn toàn bộ công kích kia vào hắn thì mới đáng lo, còn thế này chẳng đủ gãi ngứa.

Lục Khuê chẳng chần chừ lao thẳng vào song tượng, đao quang múa lên, chém dữ dội, hoàn toàn chặn đứng thế tấn công của song tượng.

- Nổ!

Bất ngờ Mục Trần quát to, cùng lúc song tượng và song long đều nổ tung, khói lửa mịt mù bầu trời, khiến cho người ta không biết được chuyện gì đang diễn ra.

"Soạt"

Gạt đi làn khói che mất tầm nhìn, Lục Khuê càng thêm nổi giận vì những mánh khóe vặt vãnh của Mục Trần, hận không thể ngay lập tức chém hắn ra tám khúc.

Phía bên Xà vệ, song long cũng nổ tung, nhưng chiến sĩ Xà vệ cũng không suy suyển gì cả, nhanh chóng ổn định quân trận, lấy lại tầm nhìn.

Mục Trần vốn ở giữa Xà vệ và Lục Khuê, lúc này đã trở về chỗ Cửu U vệ từ khi nào, đôi mắt vẫn tối tăm một màu, trạng thái tiểu Tâm Ma vẫn chưa giải thể.

- Chui lủi như chuột, để xem lần này ngươi có thể trốn đi đâu? Nếu còn chạy nữa, ta sẽ băm vằm đánh lính đằng sau ngươi trước rồi mới đi tìm ngươi xẻo thịt!

Lục Khuê cáu lên gầm gừ, Mục Trần hết đánh lén lại đến tránh né, hoàn toàn không có chút phong phạm đại tướng, làm cho chiến tướng vốn đã quen dùng sức trâu như hắn cảm thấy bất mãn.

"Sát"

Xà vệ quát lên, theo chân Lục Khuê tổng tấn công Cửu U vệ.

- Các ngươi chết chắc rồi!

Mục Trần cười mỉa, bất ngờ chiến ý Cửu U vệ lại bùng phát còn mạnh mẽ hơn trước, cô đặc hơn trước, tất cả chiến ý đều đổ dồn về không trung ngay trên đầu quân đoàn, hình thành ảo ảnh một con tử tước khổng lồ, mang dáng dấp giống như chân thân Cửu U Minh Tước, nhưng lại có đôi cánh sét với lôi quang lập lòe ánh tím.

Ngay khi tử tước hình thành, Lục Khuê và Xà vệ lập tức dừng lại, vẻ mặt hoảng sợ vô cùng.

- Không thể nào!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 837: Chiến Ý Chi Linh

- Ọt ọt!

- Cửu U Chiến Ý bàng bạc kịch liệt sôi trào, chiến ý cuồng bạo tựa bão tố gào thét, cả một vùng không gian hỗn loạn, sau đó bắt đầu ngưng thực, tựa như sóng biển, cất cao tầng tầng lớp lớp, cuối cùng hình thành một bức tường sóng mà treo ngang phía chân trời.

- Ngay thời điểm Cửu U chiến ý sôi trào, tất cả mọi người cảm giác được một cỗ chấn động kỳ lạ từ đó phát ra.

- Chấn động này cực kỳ mịt mờ, nhưng ai cũng không thể bỏ qua, loại chấn động này, chỉ cần cảm thụ thoáng qua, trong cơ thể liền có chút cảm giác nhiệt huyết sôi trào, thậm chí trong đầu cũng quanh quẩn tiếng chém giết vang vọng.

- Những cường giả đang đứng xem thần sắc kinh nghi, ánh mắt biến ảo, một lát sau, một ít người đối với chiến ý có chỗ hiểu biết dường như đã nhớ ra cái gì đó, sắc mặt lập tức kịch biến, ánh mắt kinh hãi nhìn qua Cửu U chiến ý giống như là sóng lớn kia.

- "Chấn động thế này. . . Chẳng lẽ là?"

- Sắc mặt Lục Khuê tái nhợt, hắn mang vẻ mặt khó tin nhìn chằm chằm vào bức màn sóng lớn tối tăm đằng kìa, sâu bên trong hắn, cái loại chấn động kì lạ này làm cho tiếng nói của hắn trở nên khô khốc.

- "Chiến Ý Chi Linh? !"

- Một tiếng kinh hô vang lên không biết từ đâu, tất cả nhân mã nhịn không được hít một hơi, ánh mắt mang theo một tia chấn động, bốn chữ này mang đến cho bọn hắn sự rung chuyển tuyệt đối.

- Chiến Ý Chi Linh?

- Đây chính là cảnh giới mà chỉ xuất hiện khi một người có được cảm ngộ cực cao đối với chiến ý, một khi chiến ý đã ngưng luyện thành Chiến Ý Chi Linh, đây mới chính là cảnh giới chiến ý thực sự.

- Chỉ có điều muốn ngưng luyện Chiến Ý Chi Linh, thật sự là quá mức khó khăn, nghe nói chính là phải mở ra cánh cửa trở thành Chiến Trận Sư. Từ loại nào góc độ nào đó mà nói, chỉ khi đem chiến ý ngưng luyện ra Chiến Ý Chi Linh, như vậy hắn mới có được tư cách cơ bản nhất mà trở thành Chiến Trận Sư.

- Mà số người có thể đem chiến ý cảm ngộ đến bước này, thật sự quá mức rất thưa thớt, mặc dù Lục Khuê tại phương diện chiến ý có chút thiên phú, nhưng hắn vẫn chưa đủ khả năng ngưng luyện ra Chiến Ý Chi Linh.

- Cho nên, khi nghe thấy Mục Trần ngưng luyện được Chiến Ý Chi Linh, hắn cảm thấy có một sự rung động mãnh liệt.

- "Không có khả năng! Chiến Ý Chi Linh không ngưng luyện ra dễ dàng như vậy! Ngươi chỉ cố làm ra vẻ mà thôi!" Lục Khuê quát lớn, khuôn mặt dữ tợn. Tuy nói chấn động này hoàn toàn giống Chiến Ý Chi Linh, nhưng hắn vẫn khó mà tin được, thứ mà hắn không thể làm, thế mà cái gã trông như một tiểu tử mới ra đời như Mục Trần lại có thể làm được!

- Nghe tiếng quát của Lục Khuê, một vài người cũng âm thầm gật đầu, trong ánh mắt phảng phất hương vị kinh nghi, dù sao ngưng luyện Chiến Ý Chi Linh, không phải là người nào cũng có thể làm được.

- Một thống soái có thể khống chế mấy ngàn quân đội, đối với nhiều thế lực mà nói, cũng không tính là cái gì dữ dằn, dù sao chỉ cần đối với với chiến ý có một ít thiên phú, trải qua huấn luyện cũng có thể miễn cưỡng làm được, nhưng nếu như là một thống soái có thể ngưng luyện ra Chiến Ý Chi Linh, vậy thì tuyệt đối sẽ khiến phần đông những đính tiêm thế lực đều kinh tâm động phách.

- Bởi vì thống soái tầm thường, chỉ có thể phát huy ra không đến một nửa thực lực của một chi quân đội, nhưng nếu có thể ngưng luyện ra Chiến Ý Chi Linh, thống soái này có thể làm cho cả chi quân đội bộc phát ra toàn bộ thực lực, thậm chí mạnh hơn toàn bộ lực lượng của chi quân đội đó.

- Một khi đã ngưng luyện ra Chiến Ý Chi Linh, chính là nói Mục Trần đã có được tư cách trở thành Chiến Trận Sư, mà một khi hắn thật sự trở thành một vị Chiến Trận Sư, những đính tiêm thế lực tại Bắc Giới này, tất nhiên sẽ tranh nhau mua chuộc hắn, bởi vì ai cũng tinh tường, một chi quân đội cường đại, nếu như được một vị Chiến Trận Sư khống chế, cái lực lượng đó sẽ trở nên kinh khủng thế nào.

- Mà bây giờ, thiếu niên trước mắt này, dĩ nhiên là đã biểu lộ ra tư cách này, vậy làm sao có thể khiến cho lòng người bình tĩnh?

- Đối với cái kia những ánh mắt kinh ngạc kia, Mục Trần vẫn bình tĩnh, hắn nhìn qua Lục Khuê đang vạn phần kinh ngạc và kích động, khóe miệng nhấc lên một nụ cười mỉa mai.

- Không có bất kỳ phản bác nào, hắn chỉ hít sâu một hơi, ấn pháp đột nhiên biến đổi.

- Ùng ục ục!

- Chiến ý bàng bạc Cửu U vệ đằng sau càng phát sôi trào, một đạo cột sáng Cửu U cực đại, mãnh liệt bạo xông ra, bên trong cột sáng, tất cả mọi người nhìn thấy, một đôi cánh chim ước chừng trăm trượng đang mở rộng ra.

- Cánh chim cực lớn vẫy nhẹ một cái, cột sáng vỡ vụn, một hình ảnh Cửu U tước cực lớn màu đen liền xuất hiện ở trong hải dương chiến ý.

- Cửu U tước toàn thân là sương mù màu đen, sương khói kia cũng không thực chất, mà là chiến ý sôi trào biến thành, hơn nữa, tại nó bên trên thân thể cao lớn, loáng thoáng còn có thể nhìn thấy từng đạo chiến văn phức tạp mà tối nghĩa, đó là do chiến ý ngưng luyện đến một trình độ nào đó, phía sau sẽ xuất hiện những vật kì dị.

- Tất cả mọi người là trợn mắt há mồm nhìn qua thân ảnh Cửu U tước tối tăm đó, cuối cùng thần sắc trên mặt rốt cục sụp đổ, vẻ kinh ngạc tràn ngập, một khắc trước, bọn hắn đã vô pháp lừa mình dối người, bởi vì thân ảnh Cửu U tước tràn ngập chiến văn kia, đích xác là Chiến Ý Chi Linh chân chính!

- Đó là Chiến Ý Chi Linh thuộc về Cửu U vệ!

- Ai cũng không ngờ tới, Mục Trần vậy mà thật có thể đủ đem Cửu U vệ Chiến Ý Chi Linh ngưng luyện ra!

- Phía bên dưới, những con mắt của các chiến sĩ Cửu U vệ đều trở nên cực đoan rực lửa, bọn hắn nhìn trên bầu trời một cách sùng bái vô cùng đối với đạo thân ảnh kia, Cửu U tước Chiến Ý Chi Linh đang tung cánh trên bầu trời kia, chính là do ý chí của bọn hắn biến thành, mà chỉ có Mục Trần, mới có loại năng lực này, đem ý chí của bọn hắn thực chất hóa, làm cho bọn hắn vốn là những chiến sĩ bình thường, vào lúc này có thể khinh thường quần hùng!

- "Cửu U vệ tất thắng!"

- Tiếng hô như sấm rền bạo vang, lay động nhân tâm, vang vọng giữa không gian, thậm chí đất dưới chân cũng không tránh được một tràng run rẩy.

- "Dĩ nhiên đúng là Chiến Ý Chi Linh. . ."

- Trên không trung, Cửu U cùng với Lục Ngô cũng cực kỳ chấn động khi nhìn thấy cảnh này, Cửu U biết rõ Mục Trần bản thân có thiên phú Chiến Trận Sư, nhưng nàng cũng không ngờ vào lúc này, Mục Trần lại có thể ngưng luyện ra Cửu U Chiến Ý Chi Linh!

- So với chấn động của Cửu U, nội tâm Lục Ngô càng là dời sông lấp biển, đồng tử hắn gắt gao chăm chú vào Mục Trần. Trong mắt xẹt ngang một mảnh hoảng sợ, thân là Long Xà Tông tông chủ, hắn phi thường tinh tường một thống soái có thể ngưng luyện ra Chiến Ý Chi Linh sẽ có biết bao nhiêu tác dụng trong một cuộc chiến nhất là trong thời điểm Đại Thú Liệp Chiến hiện tại.

- "Làm sao có thể? !"

- Sắc mặt Lục Khuê trắng bệch, thất thần nhìn sang, lúc Chiến Ý Chi Linh kia ngưng luyện ra, hắn đã biết rằng hắn đã thua triệt để.

- Một chi quân đội có được Chiến Ý Chi Linh được Mục Trần khống chế, tuyệt đối không phải là thứ mà hắn có thể ngăn cản!

- Chiến Ý Chi Linh, đem sẽ làm cho chi lực lượng Cửu U vệ này đạt tới một loại trình độ phi thường kinh người!

- Ánh mắt Mục Trần hờ hững nhìn qua Lục Khuê đang trong trạng thái thất thần, thân hình hắn khẽ động, trực tiếp xuất hiện ở trên đỉnh đầu Chiến Ý Chi Linh, đầu ngón tay thon dài điểm về hướng Lục Khuê đằng xa.

- Chiến ý Cửu U tước lập tức vang lên tiếng hót. Chiến ý hùng hồn phóng lên trời, mặc dù ở ngoài ngàn dặm, cũng có thể cảm ứng rõ ràng.

- Cánh chim Cửu U tước thiêu đốt lên chiến ý, mãnh liệt quét ngang, chân trời phảng phất như bị xé rách bởi một vòng ánh sáng, vòng sáng cấp tốc tiến đến, xuyên thấu hư không, trực tiếp xuất hiện trên không trung nơi đứng Xà Vệ, như một lưỡi đao sắc bén, ầm ầm chém xuống.

- Đại địa trực tiếp bị xé nứt ra.

- Sắc mặt Lục Khuê kịch biến, tóc gáy toàn thân bị dựng ngược lên, hắn cảm ứng được nguy cơ trí mạng, hắn liền lên tiếng bạo rống, chiến ý Xà Vệ điên cuồng khởi động, hóa thành vô số cột sáng chiến ý, phô thiên cái địa phóng tới vòng ánh sáng kia của Mục Trần với ý đồ cản lại.

- Phanh! Phanh! Phanh!

- Bất quá hắn cũng chỉ là phí công ngăn trở, ánh sáng lướt qua, những chiến ý Xà Vệ kia trực tiếp bị chấn vỡ một cách dễ dàng, một đường tiến đến như chẻ tre, trước vô số ánh mắt kinh ngạc, hung hăng chém thẳng vào người Lục Khuê.

- Phốc!

- Một ngụm máu tươi từ trong miệng Lục Khuê phun ra, lồng ngực của hắn sụp xuống, thân hình mãnh liệt bắn vào trong ao đầm bên dưới, để lại một cái hố thật sâu ước chừng trăm trượng, nhất thời, đầm lầy cũng không kịp lấp lại khoảng trống mà mang thân hình Lục Khuê che giấu.

- Phốc!

- Xà Vệ bên dưới đồng dạng cũng gặp phải trọng kích, vô số quân lính phun máu tươi ngất xỉu, chiến ý đã phóng lên trời cũng tiêu tán sạch sẽ.

- Xem bộ dáng này, dù là có trở về dưỡng thương, lực lượng Xà Vệ cũng sẽ giảm bớt đi nhiều!

- Giữa phiến thiên địa, trước cảnh chỉ cần một chiêu lập tức đánh tan tác Xà Vệ, những đội ngũ quanh đó thần sắc đều ngốc trệ, một lát sau mới hồi phục tinh thần, những người đó quay sang nhìn nhau, đều là nhận thấy sự rung động nồng đậm cùng với kiêng kị e dè trong mắt đối phương.

- Xà Vệ chiến ý nguyên bản là không yếu hơn so với Cửu U vệ chiến ý, nhưng mà một khi Chiến Ý Chi Linh ngưng tụ ra, thắng lợi một cách áp đảo chính là điều tất yếu.

- Bởi vậy có thể thấy được, giữa hai thống lĩnh này, đến tột cùng chênh lệch cực lớn cỡ nào.

- Trên không trung, Lục Ngô nhìn qua Xà Vệ cùng với Lục Khuê thảm bại trong chớp mắt, thân thể nhịn không được mà run lên, ngay sau đó, hắn nhìn chằm chằm vào Mục Trần, trong mắt liền là có thêm ngập trời sát ý bừng lên.

- Mục Trần này thật sự là đáng sợ, chỉ với tuổi như thế, có thể đem chiến ý thao túng đến bước này, nếu như hắn thật sự trở thành Chiến Trận Sư, vậy sẽ là uy hiếp đáng sợ cỡ nào?!

- Đến lúc đó, chỉ sợ toàn bộ Long Xà Tông sẽ bởi vì 1 tay của Mục Trần hắn mà biến mất chỉ trong khoảnh khắc !

- Hậu hoạn cỡ này, tuyệt đối không thể lưu lại!

- Kẻ này, phải chết!

- Sát ý khởi động, Lục Ngô cơ hồ là không do dự, thân hình như điện mãnh liệt bắn ra, trực chỉ Mục Trần.

- "Ngươi dám!" Cửu U lập tức quát lạnh lên tiếng, ngọc thủ nắm chặt, một thanh Hắc Vũ trường kiếm xuất hiện, hóa thành một đạo ánh sáng, hướng về phía sau lưng Lục Ngô bắn mạnh tới.

- Nhưng kì lạ là đối với sát chiêu của Cửu U, Lục Ngô lại nghiến răng, hắn không hề quan tâm, thoắt cái đã xuất hiện phía trên Mục Trần, Linh lực khủng bố gào thét, một chưởng tuyệt sát chụp xuống,

- Cơ hồ tất cả Linh lực mà hắn có được, tất cả đều hướng về phía Mục Trần mà tiến đến.

- Khuôn mặt Cửu U cũng nhịn không được mà kịch biến, nàng không nghĩ tới, Lục Ngô cho dù có phải bị trọng thương, cũng muốn muốn đem giết chết Mục Trần cho bằng được!

- Hiển nhiên, hắn đã nhận ra, nếu để cho Mục Trần tùy ý phát triển về sau sẽ mang đến uy hiếp kinh khủng bực nào!

- "Mục Trần, coi chừng!"

- Lúc tiếng quát của Cửu U truyền vào trong tai Mục Trần, hắn ngẩng đầu, trong mắt hắn hiện lên chưởng phong lăng lệ ác liệt của Lục Ngô đang hướng thẳng về phía hắn, thân thể của hắn cũng trở nên căng cứng.

- Giờ khắc này, hắn giống miếng mồi ngon của con báo săn mồi!

- Hung quang trong mắt hắn bắn ra, ngươi đã muốn giết ta, vậy ngươi cũng phải trả một cái huyết giá cực lớn!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 838: Dùng Mạng Đổi Mạng

Dịch lần 1: Lãng Khách Vô Danh

Biên lại: thần nhân Ox Trong Mộng Của Mọi Cô Gái =))

- OÀ..ÀNH!

- Chưởng lực mang theo mênh mông bàng bạc linh lực tựa một tòa núi lớn từ trên trời giáng xuống, bao phủ cả Mục Trần, thế công lôi đình khủng bố, đủ để cho một ngũ phẩm chí tôn cường giả sợ đến vãi cả linh hồn.

- Sát tâm của Lục Ngô đối với Mục Trần tại thời khắc này đã là dâng tràn lên tới đỉnh điểm, không thì hắn đã không 1 mực bỏ qua đòn công kích của Cửu U đang dí sát đít.

- Chưởng ấn mang theo Linh lực kinh thiên chiếu rọi trong con ngươi Mục Trần, phản xạ ra hung quang nồng nặc, quay mắt về đòn sát thủ của Lục Ngô, Mục Trần mặc dù kinh nghi, nhưng trên mặt lại không biểu hiện chút nào gọi là vẻ sợ hãi, bởi vì lúc này hắn đang được tá trợ bởi Cửu U chiến ý lực lượng, thực lực bản thân đã đến một trình độ tương đối đáng sợ.

- Nương theo lực lượng này, nếu bình thường có thể nói hắn chưa phải là đối thủ Lục Ngô, nhưng hiện tại thì đúng là chưa biết mèo nào cắn mỉu nào.

- "Li!"

- Hai tay Mục Trần nhanh chóng kết ấn, lập tức Cửu U chiến ý chi linh ngửa đầu lên trời hót vang, chiến văn phức tạp quấn quanh thân thể hắn liền chuyển động, từ từ lan tràn khắp thân thể hắn.

- Ngắn ngủn chỉ trong mấy tức thời gian, làn da bên ngoài Mục Trần đã được bao trùm bởi chiến văn

- OÀ..ÀNH!

- Tinh quang từ trong đôi mắt Mục Trần bắn ra, hắn ngửa mặt lên trời thét dài, trong tiếng gió gào thét, bàng bạc chiến ý mênh mông tràn ngập, chiến ý cuồn cuộn tạo thành giữa không gian, mắt thường có thể dễ dàng nhận thấy chiến ý bắt đầu ngưng tụ lại thành thực thể.

- Hai mắt Mục Trần nóng hổi, lúc này trong cơ thể hắn dường như có vô số hung thú đang gầm thét, âm thanh hủy thiên diệt địa, sức mạnh kia hiện đã vượt xa bản thân hắn, đó là Cửu U vệ chiến ý.

- Nếu là thống soái bình thường khống chế chiến ý, thì chỉ có thể xem chiến ý như một thanh thần khí để điều khiển, căn bản không được như Mục Trần hắn mang đi nạp vào thể nội, bởi vì chiến ý cực kỳ cuồng bạo, dung hợp từ vô số ý chí của các chiến sĩ, nếu chỉ đơn giản hấp vào thể nội mà nói, chỉ cần một cái sơ sẩy, ngay khoảnh khắc không khống chế được, cơ thể sẽ ngay lập tức nổ tung.

- Chỉ khi chiến ý ngưng tụ ra được Chiến Linh, khi đó trình độ khống chế chiến ý đã đạt tới trình độ tỉ mỉ để sử dụng dễ dàng, được như vậy mới có thể hấp thu vào thể nội, nhất thời đem chuyển hóa thành lực lượng bản thân.

- Đương nhiên, Mục Trần hắn hiện tại cũng chưa hoàn mỹ đạt đến bước này, bởi thế nên lúc đem chiến ý rót vào thân thể, cơ thể của hắn cũng chấn động, nếu hắn không tu luyện Long Phượng thể đã đạt mức thượng thừa, chỉ cần chiến ý trong cơ thể trào ngược lên cũng khiến hắn điêu đứng.

- "Muốn giết ta ư, không có dễ dàng như vậy !"

- Mục Trần gầm nhẹ một tiếng. Một chưởng đập ngang, một chưởng này không có bất kỳ cái gì gọi là hoa mỹ, hắn đã dung nhập vào đó lực lượng tự thân cùng với chiến ý mênh mông, một chưởng uy thế, đúng là trực tiếp đập nát không gian.

- Lục Ngô nhìn thấy thanh thế Mục Trần như vậy thì sắc mặt cũng biến đổi, nhưng ngay sau đó, sắc mặt của hắn đột nhiên cứng ngắc, bởi vì hắn phát hiện chưởng phong Mục Trần không hề dùng đẻ chống cự công kích, mà là trực tiếp đánh tới lồng ngực hắn.

- Biến hóa này lập tức khiến Lục Ngô sợ đến mí mắt co giật, hắn như thế nào cũng không nghĩ tới, đối mặt tất sát thế công như thế, Mục Trần hắn lại hoàn toàn không phòng ngự, ngược lại là muốn đồng quy vu tận!

- "Ngươi muốn chết !"

- Chỉ là Lục Ngô hắn không phải người ăn chay, đối mặt với Mục Trần trước mắt cùng với thế công của Cửu U liên thủ phía sau, hắn cũng minh bạch chính mình không có khả năng toàn thân trở ra, hung tàn quang mang trong mắt nhấp nháy, không chút do dự, hắn hướng chưởng phong nghiền nát không gian, nhanh như sét đánh vào ngay lồng ngực Mục Trần.

- Khi chưởng phong của hắn sắp chạm vào thân thể Mục Trần, kim quang trên thân thể Mục Trần tách ra, Hoàng kim Long Phượng giáp hiện ra, cùng lúc đó, ở tại lồng ngực, Long ảnh ẩn hiện di động phát ra tiếng rít gào trầm thấp, kim quang hóa thành tầng tầng long lân, bao trùm khắp thân hình Mục Trần.

- Tất cả phòng ngự, trong khoảnh khắc đó đều bộc phát, cùng lúc đó, một chưởng ẩn chứa cuồng bạo chiến ý của Mục Trần cũng đánh vào lồng ngực Lục Ngô.

- Bành !

- Linh lực cuồng bạo như làn sóng nhộn nhạo, không gian do ảnh hưởng chưởng phong mà khuếch tán, đứt gãy, tạo ra vô số vết nứt, thân hình Mục Trần chấn động mạnh, trực tiếp bắn ngược lại, kim thân của hắn cắm mạnh xuống đất, núi non, đất cát phạm vi ngàn trượng đều sụp đổ xuống, tạo nên một vết rách to lớn, nứt thành một khe vực, thiên địa nứt toạc ra.

- Mục Trần vì 1 chưởng kia mà bị cắm sâu vào lòng đất, Lục Ngô cũng không khá hơn chút nào, một chưởng kia của Mục Trần, về độ hung hãn so với hắn cũng là 8 lạng so nữa cân, dính một chưởng này, lồng ngực Lục Ngô lún sâu hơn phân nửa, từng ngụm máu tươi xen lẫn nội tạng bị chấn nát phun ra, thân thể như đạn pháo bắn đi.

- Xùy~~ !

- Trong khi thân hình Lục Ngô bắn ngược lại, đột nhiên một thanh vũ kiếm màu đen từ phía sau xuyên thấu từ sau lưng ngược lên đằng trước ngực của hắn, trên thân kiếm, một ngọn lửa màu tím cháy hừng hực.

- Ah !

- Tiếng kêu thảm thiết thê lương từ trong miệng Lục Ngô vang ra, diện mục dữ tợn, hắn nghiêng đầu, hắn bắt gặp khuôn mặt băng hàn của Cửu U sau lưng hắn, nàng không ngừng thúc dục bất tử hỏa, thiêu đốt nhục thể như sắt như đồng của hắn.

- "Muốn đổi mệnh sao, đem tánh mạng ngươi lưu lại đây đi!" đôi mắt đẹp Cửu U ngút lên lửa giận, nàng nói bằng một giọng lạnh tanh.

- Lục Ngô toàn thân run rẩy, trong mắt tràn ngập nỗi sợ hãi, bởi vì hắn biết rõ, nếu Cửu U tiếp tục sử dụng bất tử hỏa thiêu đốt thế này... chỉ sợ hắn hôm nay sẽ là thập tử vô sinh.

- "Ta liều mạng già này với các ngươi (Vãi cả liều mạng)!"

- Lục Ngô gào thét một tiếng! hai tay kết ấn, thân thể của hắn bành trướng khủng khiếp, một cỗ sóng linh lực kinh khủng phát ra.

- Cửu U thấy thế, khuôn mặt biến đổi, lập tức rút kiếm lùi lại.

- OÀ..ÀNH!

- Thân hình Lục Ngô lúc này muốn nổ tung lên, bàng bạc linh lực màu xám đen tựa như pháo hoa bắn tung tóe, ánh sáng rọi khắp trời đất tựa như mừng ngày chàng ế kiếm được vợ ngoan. Pháo hoa xinh đẹp dễ khiến người ta say đắm, nhưng thực tình chẳng ai say đắm nổi khi lực phá hoại của nó khiến các cường giả chạy như vịt, kiếm gốc cây mà nấp để mong tai qua nạn khỏi.

- Cửu U tuy lui lại nhanh chóng nhưng vẫn chịu chấn kích, cái miệng nhỏ nhắn phơn phớt hồng nhuận có một tia máu hiện lên.

- Các đội ngũ đang có mặt ở xung quanh đều sợ đến nỗi mặt không còn chút máu, hiển nhiên ai cũng không nghĩ tới, Lục Ngô lại bị bức đến nổi phải tự bạo... Đây chính là một gã lục phẩm chí tôn hàng thật giá thật a!

- Ngắn ngủn mấy phút đồng hồ trước đó, Lục Ngô hắn còn là Lã Vọng buông cần, nhưng chỉ mấy phút đồng hồ sau, hắn đã tự bạo. Cục diện biến ảo cực nhanh, khiến cho ai ai cũng phải trợn mắt há hốc mồm.

- Cửu U lơ lửng trên bầu trời, đôi mắt đẹp của nàng nhìn qua cơn cuồng phong linh lực như bão táp phá hoại, ánh mắt đột nhiên ngưng tụ, chỉ thấy một cái quầng trăng mờ ảo đột nhiên xẹt qua không gian, nhanh chóng vọt vào đầm lầy phía dưới, chui vào hố sâu đang có Lục Khuê bị đánh rớt khi nãy, quầng trăng mờ đó xoáy lên một đạo thân ảnh không biết sống chết, cả hai chật vật phóng lên, ngắn ngủn mấy hơi thở, liền đã biến mất ở chân trời.

- Đạo quầng trăng mờ ảo kia, tự nhiên chính là thần phách Lục Ngô. Tá trợ sức mạnh tự bạo còn sót lại, hắn đem Lục Khuê cứu đi, bất quá

Xà Vệ hắn lại bất lực, chỉ có thể mang theo Lục Khuê bỏ chạy.

- Mà Xà Vệ phía dưới nhìn thấy Lục Ngô vứt bỏ bọn hắn mà chạy, sĩ khí hoàn toàn biến mất, sau đó nhao nhao tứ tán mà chạy, chiến ý tán loạn chẳng còn lấy một điểm.

- Những chiến sĩ này, khi tập hợp thành 1 chi quân đội, thì có thể bộc phát ra lực lượng cường đại. Chỉ khi bọn hắn mất đi chiến ý, nháy mắt bị đánh hồi trở lại nguyên hình, với nguy cơ vẫn lạc trên chiến trường, bọn hắn cũng đã bị ảnh hưởng, cho nên đối với việc bọn họ chạy thục mạng, Cửu U chỉ nhìn thoáng qua liền thu hồi ánh mắt, cũng không có phí tâm tư đi chặn giết.

- Thân hình nàng khẽ động, nhìn về địa phương Mục Trần bị đánh rơi, đôi mắt đẹp xẹt qua một tia lo lắng, dù sao Lục Ngô liều chết như thế, uy lực một chưởng đó đủ để miểu sát ngũ phẩm chí tôn cường giả.

- XÍU...UU! !

- Bất quá ngay lúc Cửu U chuẩn bị đi dò xét Mục Trần một chút, một vệt sáng từ trong hố sâu mãnh liệt bắn lên, cuối cùng lảo đảo dừng lại trên bầu trời.

- Đạo thân ảnh kia vừa xuất hiện… dân tình liền xôn xao.

- Trên bầu trời, quần áo Mục Trần đã rách nát, khóe miệng hắn tràn đầy vết máu. Thậm chí ngay cả trên thân thể máu tươi cũng tràn ngập, vết thương dữ tợn theo bộ ngực hắn lan tràn ra, nhìn thấy mà giật mình.

- Hí.

- Bọn hắn nhìn thấy Mục Trần chịu thương thế như vậy, không nhịn được hít vào một luồng lương khí, nhưng càng làm cho bọn họ khiếp sợ là bản thân Mục Trần tựa hồ phải nhận thương thế lớn hơn thế nữa, làm sao hắn có thể đơn giản sống được khi đã nhận một chưởng toàn lực của một cường giả lục phẩm chí tôn.

- "Không sao chứ?" Cửu U nhanh chóng lướt đến bên Mục Trần, nàng nhìn qua một thân đầy vết thương đáng sợ của Mục Trần, đầu lông mày cũng là không nhịn được nhảy lên, nói.

- "Muốn cùng ta dốc sức liều mạng sao? hắn vẫn còn non lắm."

- Mục Trần bôi vết máu ở khóe miệng, nhếch miệng cười cười, hắn đem quần áo vỡ vụn xé đi, tại những vết thương toang hoác đó, huyết nhục bên trong ẩn ẩn có thể thấy được kim quang lập lòe, dùng mắt thường cũng có thể thấy thương thế hắn đang hồi phục.

- Cửu U nhìn thấy một màn này, mới như trút được gánh nặng, nàng quên Mục Trần có sức mạnh thần thú biến thái, khó trách hắn vừa rồi dám cùng Lục Ngô lấy mạng đổi mạng, nguyên lai là cậy bản thân da dày thịt béo.

- Lục Ngô có lẽ nằm mộng cũng nghĩ không ra rằng hắn liều mạng dốc hết sức, liều cả mạng già với Mục Trần, thế mà Mục Trần hắn chẳng qua chỉ là chịu đấm ăn xôi.

- Mục Trần cúi đầu, chỉ thấy du động chân long chi linh ẩn dưới làn chỗ da lồng ngực cũng ảm đạm một ít, hiển nhiên vừa rồi việc ngạnh tiếp một chưởng Lục Ngô cũng không phải là chuyện đơn giản, nếu như không phải tá trợ Long Phượng kim giáp, cùng với Chân Long Chi Linh, thêm vào chiến ý bảo vệ, chỉ sợ một chưởng kia của Lục Ngô đã đủ để lấy mạng hắn.

- Lục phẩm chí tôn, cũng không phải là thứ dễ dàng đối phó, nếu không phải mượn nhờ Cửu U vệ chiến ý, bây giờ Mục Trần hắn nếu gặp phải cường giả đẳng cấp thế này, hắn vẫn là chỉ có thể chọn phương án tạm thời tránh mũi nhọn.

- Thương thế trên thân thể Mục Trần nhanh chóng khôi phục chỉ sau vài tức hơi thở, hắn liếc nhìn Cửu U, sau đó ánh mắt hai người không hẹn mà tập trung về các lộ nhân mã quanh vùng đang tọa quan sơn hổ đấu đang ôm mộng đục nước véo cò.

- Những đội ngũ bắt gặp ánh mắt muốn ăn thịt, giết người của đôi trai tài gái sắc này liền cảm nhận được một luồng điện chạy dọc sống lưng, tuy nhìn sơ qua thì Cửu U và Mục Trần giờ đã như nỏ mạnh hết đà, nhưng ngẫm thật kĩ, Mục Trần hắn thủ đoạn vô biên, ai dám chắc hắn không còn hậu chiêu liều mạng nào, Cửu U thì khỏi phải nói, nàng chỉ đánh cầm chừng với Lục Ngô, hiện tại vẫn còn đang vô cùng sung sức.

- Với cục diện này, ai khôn cũng biết rằng phải chờ thằng ngu nào đấy lên tỉ thí với hai đứa bất tử này trước.

- Các lộ nhân mã liếc nhau, nhưng cuối cùng chả thằng ngu nào dám lên trước, cuối cùng đành tiếc hận, cả đám rủ nhau bỏ đi.

- Mục Trần cùng Cửu U nhìn thấy những lộ nhân mã này rút đi, hai người cũng nhẹ thở một hơi, tuy những người này thực lực không bì kịp Long Xà Tông, nhưng hiện tại song quyền nan địch tứ thủ. nếu phải đánh thêm, chỉ sợ dù có thắng cũng sẽ vô cùng mệt mỏi, chưa kể không biết chừng còn có chim sẻ đứng sau.

- Hai người đợi đến khi nhân mã rút lui sạch sẽ, lúc này mới hướng ánh mắt nóng bỏng nhìn về chỗ sâu bên trong đầm lầy, bên trong di tích đại điện như ẩn như hiện, di tích này đã hoàn toàn thuộc về bọn hắn, giờ thì còn chờ đợi gì nữa mà không đi lấy tiền về túi đây?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 839: Tinh Luyện Vẫn Lạc Nguyên Đan

- Khi lộ nhân mã cuối cùng đã rút đi hết, Mục Trần cùng Cửu U cũng từ từ hạ xuống, lơ lửng trên khu vực đầm lầy.

- Trong đầm lầy hắc ám kia bốc lên một làn sương mù màu đen, mùi hôi thối nhàn nhạt, hiển nhiên là có kịch độc, hơn nữ, sâu trong đầm lầy, thỉnh thoảng xẹt qua vài cái thân ảnh hắc ám cổ quái, hương vị nguy hiểm tràn ngập.

- Mục Trần cùng Cửu U liếc nhau, 2 bàn tay vung lên, lập tức Cửu U vệ lướt đến, chỉnh tề đáp xuống biên giới đầm lầy.

- "Các ngươi trấn giữ vị trí bên ngoài, không cho bất luận kẻ nào quấy rầy chúng ta." Mục Trần phân phó, nơi địa phương thế này không phải là nơi có càng nhiều người càng tốt, cho nên đem Cửu U vệ đặt ở bên ngoài đầm lầy để trấn thủ mới thích đáng nhất.

- "Vâng!"

- Mấy ngàn Cửu U vệ đồng loạt hét to, thanh âm như sấm, trời đất tại khu vực này cũng vì thế mà thoáng run rẩy một chút..

- "Đi!"

- Mục Trần cùng Cửu U nhìn nhau gật đầu, thân hình là hóa thành lưu quang mãnh liệt bắn đi, xé rách làn khói độc màu đen kia, hướng về phía sâu trong di tích xẹt nhanh tựa tia chớp mà tiến.

- Linh lực bàng bạc nhộn nhạo quanh thân hai người, Tử sắc Hỏa Viêm bốc cao, đốt cháy sạch sẽ từng mảng sương độc, sương độc trong

ao tuy có vẻ hung hiểm, nhưng đối với Bất Tử hỏa đang hộ thân hai người mà nói, hiển nhiên cũng không lộ ra tính chất uy hiếp jì đáng kể.

- Hưu!

- Tốc độ hai người thi triển đến mức tận cùng, trước đó tuy đã dọa cho các lộ nhân mã kia kia rút lui, nhưng không thể đảm bảo là còn những thế lực khác phát hiện di tích này, nếu không muốn chẳng may xảy ra biến cố không đáng có, vậy thì phải mau chóng ra tay đề luyện Vẫn Lạc Nguyên Đan từ cái tòa Tam cấp di tích này.

- Phanh!

- Trong lúc hai người đang một đường nhanh chóng xâm nhập vào sâu bên trong đầm lầy, từ trong nước bùn đột nhiên có một thân ảnh mang theo luồng khí âm lãnh mãnh liệt bắn tới, tanh hôi vô cùng, hướng thẳng về phía 2 người mà cắn tới.

- Khuôn mặt Cửu U thần sắc bất động, khẽ phất tay, một đạo Linh lực Hắc Vũ cháy thành một ngọn lửa tím bắn tới, bắn thẳng về cái thân ảnh khí âm lãnh kia. Tử Viêm liền bốc lên, trong giây lát đem thân ảnh đó thiêu đốt sạch sẽ.

- Dưới ánh sáng âm u tờ mờ, sau khi bị đốt cháy, Mục Trần có thể nhìn rõ ràng, đó là một đầu độc ngạc lớn chừng một trượng. Đầu độc ngạc này cực kỳ xấu xí, nước bọt tanh hôi từ trong cái miệng đầy răng chảy ra, quanh thân tràn ngập cuồng bạo Linh lực, hiển nhiên là một đầu hung vật.

- Cửu U tiện tay đốt chết đầu độc ngạc màu đen kia, khuôn mặt đẹp không hề biểu thị sự vui mừng, lông mày nàng nhăn lại, Mục Trần đứng kế đó cũng biến sắc nhăn mặt khó coi.

- Bởi vì lúc này mặt đầm lầy đột nhiên chấn động, trong nước bùn hiện lên vô số ánh mắt âm u lập loè, nhìn kỹ lại, đó là vô số độc ngạc

màu đen đang ló đầu ra, mắt lộ huyết sắc, nhìn chăm chăm vào Mục Trần hai người.

- Số lượng độc ngạc này nhiều không kể xiết, tuy nói đối với bọn Mục Trần hai người thì không khó khăn bao nhiêu, nhưng giải quyết hết đám này, cũng là trì hoãn không ít thời gian để tinh luyện Vẫn Lạc Nguyên Đan.

- "Làm sao bây giờ?" Mục Trần nhìn về phía Cửu U, bộ dáng tự hồ chỉ có cách cưỡng ép giết vào.

- Cửu U chút trầm ngâm, đột nhiên chân ngọc khẽ giậm, Linh lực bàng bạc sau lưng hóa thành Cửu U Minh Tước vô cùng khổng lồ, một cỗ Thần Thú uy áp cường đại tràn ngập.

- Tê tê!

- Những độc ngạc kia cảm nhận được Thần Thú uy áp của Cửu U Minh Tước, lập tức rối loạn, bắt đầu liên tục lui về phía sau. Tuy nói linh trí của bọn nó không cao, nhưng chúng cảm giác được cái uy áp này đối với chúng mà nói, chính là khó mà có thể với tới.

- Mục Trần thấy thế, ánh mắt sáng lên, hắn sải bước ra, lồng ngực và phía sau lưng, kim quang của Chân Long Chân Phượng chi linh tách ra, một cỗ cường hoành uy áp cũng bắt đầu tràn ngập ra.

- Uy áp của hắn vừa hiện, những con độc ngạc kia lập tức lâm vào hoảng sợ, điên cuồng lui lại. Uy áp từ Chân Long Chân Phượng chi linh, từ trình độ nào đó mà nói, so với Cửu U Minh Tước chính là còn mạnh hơn nữa, dù sao, ở trên Thần Thú bảng, xếp hạng của Cửu U Minh Tước vẫn còn nằm dưới Chân Long Chân Phượng một hạng, trừ phi Cửu U Minh Tước tiến hóa lần nữa, trở thành Bất Tử Điểu trong truyền thuyết, vậy mới có thể đè ép Chân Phượng Chân Long.

- Ngắn ngủn chỉ mười tức thời gian, tất cả độc ngạc đều đã rút lui sạch sẽ.

- Mục Trần cười tủm tỉm, hắn xoay người nhìn về phía Cửu U cười nói: "Như thế nào?"

- Cửu U tức giận nhìn thoáng qua Mục Trần đang đắc ý, bất quá nàng không thừa nhận cũng không được, Mục Trần mang Chân Long Chân Phượng chi linh, Uy áp Thần Thú đúng là có dấu hiệu siêu việt nàng.

- Sự việc này khiến Cửu U thoáng có chút cảm giác phức tạp, không biết từ lúc nào, thiếu niên cực kỳ nhỏ yếu còn phải cậy nhờ nàng bảo vệ, dần dần đã đuổi kịp cước bộ của nàng, cuối cùng tạo nên hào quang của riêng hắn.

- Sự việc này làm cho Cửu U vui mừng, đồng thời cũng mang lại cho nàng một ít phiền muộn khó hiểu, có lẽ không cần quá lâu, nàng không thể mang giọng điệu kẻ đi trước để giáo huấn hắn giống như trước.

- Xem ra, tiến trình tu luyện của nàng cũng cần phải thúc đẩy tiến trình lên nhiều rồi.

- "Đợi ta có thể triệt để kích hoạt huyết mạch Bất Tử Điểu, Chân Long Chân Phượng chi linh của ngươi chính là xa xa không bằng a." Nội tâm biến ảo trong đầu Cửu U, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận nhẹ nhàng nhếch lên, có ý tứ chẳng thèm ngó đến.

- Mục Trần cười cười, hắn biết rõ Cửu U tâm cao khí ngạo, ngoài miệng sẽ không chịu thua, cho nên cũng không có khiêu khích nàng quá nhiều, hắn phất tay, thân hình tiếp tục bạo lướt mà tiến vào sâu bên trong di tích.

- Một đường tiến vào, 2 người bọn hắn đã phát hiện ra trong ao đầm đến tột cùng ẩn giấu bao nhiêu hung vật, may mà hai người bọn hắn có được Thần Thú uy áp, lúc này mới có thể dùng thời gian ngắn nhất, trả giá nhỏ nhất đặng vượt qua trùng trùng điệp điệp hung vật ngăn trở.

- Ước chừng 10 phút sau, tốc độ hai người Mục Trần bắt đầu chậm lại, bởi vì ở chỗ địa phương sâu nhất, bên trong làn khói độc bao phủ,

bọn hắn đã là có thể nhìn thấy tòa hình dáng của tòa đại điện cổ xưa.

- Hưu!

- Hai đạo quang ảnh xông tới, khói độc tràn ngập trong lúc đó liền biến mất sạch sẽ, từ trạng thái bị che giấu,trước ánh mắt hai người bọn hắn, tòa đại điện cũng nhanh chóng hiện ra..

- Tầm mắt của bọn hắn chiếu thẳng về trước, sau sững sờ nhìn xuống, chỉ thấy được ở phía trước đằng kia, chính là từng mảnh chi địa bao la phế tích, bên trong phế tích, có thể nhìn thấy từng tòa cung điện đứng vững vàn mặc dù bị tàn phá, một không khí cổ xưa tang thương tràn ngập, xuyên thấu thời không từ thời kỳ viễn cổ đặng truyền đến, làm cho hô hấp của bọn Mục Trần hai người nhất thời có chút ngừng lại.

- "Chuẩn bị động thủ đi."

- Cửu U phục hồi tinh thần lại rất nhanh, nàng nhìn về phía Mục Trần, nói: "Chia nhau hành động, càng nhanh càng tốt, có vấn đề gì không?"

- Mục Trần cười, gật đầu nhìn Cửu U, việc tinh luyện Vẫn Lạc Nguyên Đan cũng không cần yêu cầu quá mức phức tạp, trên cơ bản chỉ cần thực lực đạt đến ngoài Tam phẩm Chí Tôn là đã có thể làm được, chỉ là hiệu suất có phần chênh lệch một chút.

- Cửu U thấy thế cũng không chậm chạp, thân hình khẽ động, trực tiếp là vọt vào đại điện của một tòa phế tích.

- Mục Trần cũng không chần chờ cái gì, quay đầu tìm một tòa đại điện bị tàn phá khác, lướt nhanh vào, ở trong đại điện, trên mặt đất rải rác những bộ hài cốt hiện ra các loại tư thái, chắc chắn trước khi chết đều là đã trải qua một trận đại chiến..

- Mặc dù là đã trải qua ngàn vạn năm tuế nguyệt, nhưng toàn bộ trong đại điện tràn ngập một loại hương vị thảm thiết

- Sắc mặt Mục Trần nghiêm túc và trang trọng nhìn cảnh tượng này, sau đó hắn đối với những hài cốt kia khom người thi lễ một cái, bất kể như thế nào, những người này đều là vì toàn bộ Đại Thiên Thế Giới mà trải qua một hồi chiến đấu ở trong Viễn Cổ đại chiến

- "Đắc tội!"

- Mục Trần nói khẽ, thân hình hắn là xuất hiện phía trên một cột đá bên trong đại điện, hai tay kết ấn, Linh lực bàng bạc từ lòng bàn tay hắn bắt đầu hình thành vòng xoáy cực lớn, chi lực phun ra nuốt vào, dần dần tràn ngập mà đi ra.

- Đá vụn trong đại điện đá vụn bắt đầu nát ra thành bột, bên trong những hài cốt kia, có thêm một cỗ chi khí tối tăm thẩm thấu ra, dần dần hóa thành từng đạo hắc quang, cuối cùng bị hút vào vòng xoáy linh lực cực lớn bên trong bàn tay Mục Trần.

- Những chi khí tối tăm này chính là vẫn lạc nguyên khí, chính là sau khi những cường giả này vẫn lạc, Chí Tôn Hải trong cơ thể cùng lực lượng đặc biệt của Vẫn Lạc Chiến Trường, cuối cùng hình thành kỳ dị chi khí.

- Tối tăm chi khí nhanh chóng ngưng tụ trong vòng xoáy linh lực, khi chi khí tối tăm kia ngưng luyện tới cực điểm, đột nhiên một vòng ánh sáng âm u trực tiếp là theo vòng xoáy linh lực phóng lên trời.

- Bàn tay Mục Trần cách không khẽ hấp, một vòng ánh sáng âm u bị hút xuống, lơ lửng trước mặt của hắn, hắn quan sát, chỉ thấy được một khỏa châu lớn ước chừng hạt long nhãn, toàn thân mượt mà, tối tăm giống như là lỗ đen, Linh Đan quay tròn ở trước mặt, mặt ngoài Linh Đan, một cỗ chấn động giống vẫn lạc nguyên khí ẩn ẩn phát ra.

- Hiển nhiên, đây chính là Vẫn Lạc Nguyên Đan, cũng chính là tài nguyên trọng yếu nhất trong Vẫn Lạc Chiến Trường.

- Tay áo Mục Trần vung lên, trực tiếp thu hồi khỏa Vẫn Lạc Nguyên Đannày, sau đó vận chuyển Linh lực, hút vào những vẫn lạc nguyên khí còn sót lại trong đại điện.

- Những nguyên khí còn sót lại được Mục Trần tinh luyện ra năm khỏa Vẫn Lạc Nguyên Đan, khi cái khỏa thứ 5 được đề luyện xong, những cái bạch cốt kia liền bạo nổ hóa thành cốt phấn phiêu tán, nguyên nhân là bởi vì linh lực đều đã được luyện hóa.

- Mục Trần thấy thế, nhẹ nhàng thở dài, tay áo vung lên, những cốt phấn kia liền được gom lại, cuối cùng được Mục Trần sử dụng Linh lực ngưng luyện thành từng đạo bài vị vô danh, chỉnh tề cắm xuống mặt đất.

- Làm xong những việc này, Mục Trần lần nữa khom người thi lễ, lúc này mới ly khai tòa đại điện, nhanh chóng tiến về những tòa đại điện kia.

- Chừng nửa canh giờ kế tiếp, Mục Trần tổng cộng bước vào mười tám tòa đại điện,thành quả của hắn là năm mươi ba khỏa vẫn lạc Nguyên Đan, thu hoạch này có thể xem như là xa xỉ rồi.

- Sâu trong di tích, Mục Trần tiến nhập tòa đại điện cuối cùng, theo lệ cũ, hắn thi lễ một cái, vừa chuẩn bị tiếp tục tinh luyện Vẫn Lạc Nguyên Đan, thần sắc của hắn liền mãnh liệt biến đổi, Linh lực quanh thân tuôn ra ào ạt.

- Ánh mắt của hắn gắt gao nhìn sâu vào trong tòa đại điện này, ở chỗ này, khác với những đại điện trước đó, nơi này không có quá nhiều hài cốt, trong không gian tĩnh lặng lại có một cái bồ đoàn, trên đó hiện hữu một đạo thân ảnh áo bào xám, cô tịch ngồi xếp bằng, giống như Vĩnh Hằng.

- Mục Trần nhìn qua thân ảnh áo bào xám kia, đồng tử nhưng mãnh liệt co rụt lại, ở chỗ này, thế mà có người sống tồn tại?!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 840: Bóng Người Áo Bào Xám

- Sâu trong đại điện của phế tích bị tàn phá, một bóng người áo bào xám lẳng lặng ngồi xếp bằng, bất động mà tỏa ra khí tức cổ quái, ngay khi Mục Trần nhìn thấy cái thân ảnh này, đồng tử đột nhiên co rút nhanh.

- Bởi vì hắn phát hiện, bóng người áo bào xám đó không như những hài cốt đã gặp trước đó, cái thân ảnh trong áo bào xám đó sở hữu một khuôn mặt khô héo, thân thể tuy còn chút da héo weo, nhưng thân thể này của hắn, Mục Trần không cảm thụ được một chút sinh khí nào.

- Mục Trần nhìn chằm chằm vào bóng người áo bào xám kia, tuy hắn ẩn ẩn phát giác trong cái thân ảnh này tựa hồ ẩn chứa không ít vẫn lạc nguyên khí trong cơ thể, nhưng bên cạnh đó, hắn cũng cảm nhận được một cỗ cảm giác nguy hiểm.

- Một người sau khi vẫn lạc, trải qua ngàn vạn niên tuế nguyệt vậy mà vẫn còn bảo tồn hình thể, cái này đúng nghĩa là một sự kiện không bình thường.

- Ánh mắt Mục Trần lập loè, hắn cũng không tiến vào đại điện sâu hơn, mà là cẩn thận bắt đầu chậm rãi lui về sau, cái Vẫn Lạc Chiến Trường này khắp nơi tràn đầy nguy cơ trí mạng, nếu không chú ý cẩn thận một ít, chỉ sợ hắn sẽ góp phần làm cho nơi đây nhiều hơn 1 cỗ bạch cốt, Mục Trần hắn đương nhiên không nguyện ý vì một vài khỏa Vẫn Lạc Nguyên Đan, mà đem mạng nhỏ ném ra sau đầu, hắn vẫn còn là một thân đồng tử a, Lạc Li vẫn đang đợi hắn trở về a.

- Sàn sạt.

- Mục Trần lặng lẽ bước chân xẹt qua mặt đất, nhưng ngay lúc Mục Trần sắp rời khỏi đại điện, bóng người áo bào xám kia đột nhiên run lên, khuôn mặt khô héo ngẩng lên, sâu trong mắt là một cặp đồng tử hắc ám, lóe ra những tia hào quang đen đỏ quỷ dị.

- Phanh!

- Mục Trần biến sắc, không chút do dự, như gắn thêm động cơ phản lực, hắn dùng hết tốc độ bay ra ngoài, ma sát không khí nóng đến mức cháy hết một mảng trường bào.

- Bàn tay khô héo trắng hếu chỉ còn xương của thân ảnh áo bào xám đó giơ lên, năm khúc xương đầu ngón tay cong lại, hào quang hắc ám tại lòng bàn tay hắn ngưng tụ, như là một lỗ đen bá đạo, phát ra một lực hút cực kì khủng bố

- Thân hình đang vọt như đạn pháo của Mục Trần liền khựng lại. Lực hút đáng sợ này làm cho hắn không cách nào vọt thêm 1 phân nào, đôi giày hắn đang mang cũng bị hút đi, (hắn phải dùng tay jữ lại cái lưng quần), kế đó thân hình hắn đơ lại, mặt hắn bơ ra, lơ ngơ như bò đeo nơ, hắn không thể lướt tới nữa, đổi lại, hắn bị hút ngược trở về.

- Sắc mặt hắn đại biến như trẻ con gặp rắn lục đuôi đỏ, hắn không nghĩ tới gã áo bào xám kia quá mức khủng bố như vậy, chỉ dùng 1 tay xuất công phu, so với sự cường hãn của hắn, Lục Ngô có gắn tên lửa vào đít cũng bị bỏ xa mười vạn tám ngàn dặm.

- Mục Trần bị hút vào đại điện một cách nhanh chóng, không bằng thời gian nước sôi làm chín 1 gói mì Chíp Chíp (1 phút 30 giây), bàn chân không giày của hắn cơ hồ chạm vào cái đốt xương đầu ngón tay của đạo nhân ảnh đó, va chạm làm khúc xương đó rụng ra rơi xuống đất, phát ra tiếng lộp cộp. Méo miệng quay đầu lại, hắn bắt gặp đôi mắt toàn màu đen đang phóng ra từng tia sáng đỏ pha đen hắc ám của gã áo bào xám đó, sắc thái chứa đầy sự hủy diệt và cuồng bạo, quả thực không giống mắt mà người thường nên có.

- "Không phải là người?" Mục Trần liền rùng mình, chẳng lẽ cái lão áo bào xám này chính là thứ mà giang hồ đồn đại là Ngoại Vực chi tộc hay sao, quả thực 10 phần giống 9 rồi đa.

- Ánh mắt hắn lập loè. Hắn nghiến răng nghĩ đến việc bỏ lại thân trai tân của hắn tại đây, hắn nhớ tới Lạc Li, sức mạnh tình yêu bộc phát, hắn cắn răng mạnh một cái rồi xuýt xoa vì cắn phải lưỡi, kim quang sau lưng bộc phát, Chân Phượng chi linh thúc dục, kim quang ngưng thực rồi hóa thành một đôi Phượng cánh cực lớn mở rộng, lông chim bay tung tóe, một cái lông wẹt mũi làm hắn ắt xì 1 cái, đạo thân ảnh áo bào xám kia đồng dạng cũng ắt xì, linh lực hỗn loạn nhộn nhạo, những cái xương lỏng lẽo rơi rụng lả tả, tạo nên 1 tràng âm thanh khá vui tai.

- Lợi dụng lúc cái thây kia đang lúi húi nhặt lại xương, hắn vỗ mạnh đôi cánh phượng, cuồng phong bạo khởi, cát đất bay mù mịt, bụi mù tứ tung, mặc dù hắn nước mắt nước mũi tèm lem, nhưng hắn cuối cùng cũng ổn định lại thân hình, hắn vỗ mạnh đôi cánh phượng lần nữa, chớp mắt mà xuất hiện bên trên một cây cột đá. Ở trên đó, hắn nắm chặt bàn tay, Đại Tu Di Ma Trụ hiện ra, bóng mờ cực lớn mang theo Hung Sát Chi Khí, hắn nhắm thẳng cái bóng áo xám đang lui cui mò mẫm nhặt xương trong bụi mù ở dưới mà đập thẳng tay không thương tiếc gì người già trẻ nhỏ.

- Bất quá, đối với công kích cuồng mãnh của Mục Trần, bóng người áo xám kia chỉ ngước lên, miệng lầm rầm dường như chửi rủa hắn chơi không đẹp, bàn tay đã kịp gắn lại xương giơ lên, phẩy nhẹ như đuổi ruồi, một đạo kim thiết thanh âm vang vọng đến điếc tai. Phế tích đại điện lập tức sụp đổ xuống.

- Thân hình Mục Trần bị đẩy lui, bắn thẳng ra ngoài, khi dừng lại được, sắc mặt hắn ngưng trọng nhìn qua cái đống gạch đá mà 1 khắc trước đó còn là 1 cái đại điện, hắn nhìn thấy cái thây khô kia như trước không hề suy suyễn mà đứng đó, xương xẩu đầy đủ, hiển nhiên cú đập trời giáng của Mục Trần hắn không làm cho cái thây đó mất đi khúc

xương nào, ngược lại cái thây đó còn đủ thời gian gắn lại những cái xương đã rơi rụng trước đó.

- Ánh mắt quỷ dị lóe đen lóe đỏ của cái thây chiếu tướng Mục Trần, linh lực cuồng bạo hủy thiên diệt địa lại lần nữa ngưng tụ, nhằm thẳng phía Mục Trần mà chuẩn bị bắn. Chú voi con của Mục Trần teo lại, mồ hôi lạnh rơi xuống, hắn có cảm giác như là một tên tử tù đang dựa cột chờ lệnh.

- Đối diện nỗi sợ hãi đó, cánh Phượng hắn rung mạnh lên, thân hình lập tức biến mất tại chỗ như là dịch chuyển tức thời của Songoku.

- Xùy!

- Sát na ngay lúc Mục Trần biến mất, một cái ngón tay xương xẩu mang theo hào quang hắc ám liền xuất hiện và cắm sâu xuống mặt đất mà Mục Trần hắn vừa đứng, cái thây khô áo xám kia cũng từ từ xuất hiện trên bầu trời.

- Từ trăm trượng bên ngoài, Mục Trần hắn sắc mặt khó coi, tốc độ của cái thây khô này thật sự là quá là nhanh, nếu như không phải hắn vì tình yêu mà toàn lực thi triển Chân Phượng chi linh, tốc độ phóng đại, chỉ sợ sớm đã trở thành một cái thây không nhắm mắt vì lúc chết vẫn còn là trai tân.

- Hiện tại, hắn cảm giác được thế công của cái thây khô kia càng ngày càng điên cuồng, một khi bị đuổi kịp, hắn đương nhiên không có khả năng chống lại, hiện tại Cửu U vệ không có ở đây, lợi thế sân nhà đã mất, không thể thi triển chiến ý, hắn hiển nhiên không có khả năng đóng vai thanh niên cứng với cường giả bậc này.

- Bá!

- Trong đầu hắn vừa nghĩ cách chạy thế nào cho đẹp, không gian đằng trước hắn lại chấn động, cái thây khô đó xông ra, thế công hung hãn đánh sát đít, hắn chật vật lui về sau không ngừng.

- Phanh!

- Thân hình hắn chấn mạnh vào một cái cột đá, cột đá liền biến thành bột phấn, bột phấn tràn ngập không gian, ngay lúc hắn còn ho sặc sụa vì bụi, cái thây khô đã xuất hiện ngay sát na trước mắt, chưởng kình hắc ám chụp thẳng xuống đỉnh đầu Mục Trần, cơ hồ muốn chộp vỡ đầu hắn đặng moi xem não của hắn màu gì..

- Sắc mặt Mục Trần kịch biến, vội vàng thúc dục Đại Nhật Bất Diệt Thân hòng bảo vệ thân thể ngọc ngà của hắn.

- Bành!

- Bất quá ngay lúc ấn pháp hắn sắp hình thành, một thanh Tử Viêm Hắc Vũ kiếm mãnh liệt bắn đến.

- Cái thây khô đó trở tay đánh ra, quang mang đen đỏ khởi động, đem cái Hắc Vũ kiếm kia đập thành phấn vụn, lúc Hắc Vũ kiếm nát bấy, Tử Viêm lại lượn lờ quấn lên bàn tay hắn, nhiệt độ khủng bố tràn ngập đi ra, làm cho cánh tay của cái thây khô đó nhanh chóng cháy đen.

- Cái thây khô đó liền lui về sau, mặt ngoài đột nhiên có quang mang đen đỏ quỷ dị dũng mãnh phóng ra, hào quang như ăn mòn ra, Tử Viêm dường như có dấu hiệu bị dập tắt.

- Mục Trần lấy tay wẹt máu mỏ, bên cạnh hắn, hân ảnh Cửu U hiện r, khuôn mặt nàng ngưng trọng nhìn qua cái thây khô toàn xương kia, nói: "Đó là cái quái gì thế?"

- "Không biết, chắc ta đang rơi vào số con rệp, tự nhiên mà gặp."Mục Trần cười khổ lắc đầu.

- Hống!

- Sau khi đã dập cho lửa tắt, cái thây khô kia liền nhìn về phía bọn Mục Trần, cổ họng phát ra tiếng gầm gừ ư ử, ánh mắt đỏ thẩm lộ ra vẻ

cực kỳ dữ tợn, tràn đầy chấn động hủy diệt như có ý nói: ta sẽ ăn thịt cả 2 ngươi.

- Hắn nhìn thẳng hai người bọn Mục Trần, tựa hồ muốn lần nữa xông lên xé xác hai đứa nhãi con này đi ngâm rượu, thế mà thân hình hắn đột nhiên khựng lại, hào quang đỏ đen trong mắt giảm yếu một chút, trên khuôn mặt khô héo, ẩn ẩn hiện ra một tia giãy dụa.

- Bất quá, vẻ giãy dụa này vừa hiện lên liền là bị vẻ dữ tợn cùng sự quỷ dị thay thế, đôi đồng tử trong hốc mắt đen thui vô hồn kia dần biến thành hình tam giác, nhìn cứ như một con rắn độc hình người.

- Cửu U nhìn thấy đồng tử hắn biến hóa thế, khuôn mặt lập tức kịch biến, thất thanh hô: "Tà khí xâm nhập?"

- "Tà khí xâm nhập?"Mục Trần khẽ giật mình.

- "Cơ thể hắn bị lực lượng Ngoại Vực tộc xâm nhập, cho nên thân thể mới có thể bảo trì ngàn vạn năm chỉ bị khô đi mà không bị hủy. Nhưng ý chí của hắn cũng bị tà khí xâm chiếm rồi, hắn bây giờ tràn đầy suy nghĩ hủy diệt."

- Cửu U khuôn mặt ngưng trọng:"Đi mau, cái thây khô này khi còn sống thực lực chắc đã đạt đến Cửu phẩm Chí Tôn. Mặc dù hôm nay nguyên khí đại thương, nhưng cũng có thể so với Bát phẩm Chí Tôn, hai người chúng ta không đối phó được đâu!"

- Mục Trần nghe vậy cũng chỉ có thể gật đầu, tuy nói nếu như có thể đạt được vẫn lạc nguyên khí trong cơ thể hắn, liền có thể tinh luyện ra không ít Vẫn Lạc Nguyên Đan, nhưng đương nhiên hiện tại cả hai bọn hắn đều không có phước phần này.

- Thân hình hai người cơ hồ là cùng lúc lùi lại, nhưng vẫn căng cứng như trước, linh lực quanh thân cuồn cuộn, sự cảnh giác đề phòng đối với cái thây khô kia được nâng lên tối đa..

- Hống!

- Đôi đồng tử tam giác phóng quang mang đen đỏ khóa chặt lấy đôi trai xinh gái tú, hắn gầm thét điên dại như lão già bắt gặp vợ trẻ cặp bồ. Song chưởng xương xẩu thò ra, một luồng khí đỏ đen lẫn lộn cuồn cuộn khởi động, hóa thành hai cái bàn tay khổng lồ nữa đen nữa đỏ, nhanh chóng xuyên thấu không gian, hướng thẳng về phía 2 người mà chộp tới.

- Đối diện với thế công mang theo luồng lực lượng âm tà cực hạn này, hai người bọn Mục Trần cũng không dám đơn giản tiếp xúc, chỉ có thể cấp tốc nắm tay nhau mà lùi về sau.

- Oanh! Oanh!

- Công kích của cái thây khô kia đi đến đâu, từng tòa phế tích đại điện sụp đổ đến đó, theo sau thế công mãnh liệt đó là thân ảnh của cái thây khô đầy xương xẩu kia, bụi mù tràn ngập, đất cát tứ lung tung, thân ảnh của đôi trai xinh gái tú vì thế mà như được trét lên 1 đống bột trắng toát, nom xa như 2 con tinh tinh tuyết lông trắng đang chật vật chạy trốn, hai thân ảnh chật vật chạy trốn, công kích thì ngày càng dồn dập, liên miên bất tận, tựa hồ mỗi lúc lại còn mạnh lên, báo hại Mục Trần và Cửu U vừa trốn vừa rủa, đầu xịt khói, 4 mắt long sòng sọc, 2 cái mồm liên tục há ra đớp không khí.

- Cơ hồ sức lực của cái thây khô kia càng lúc càng tiếp cận đến mức độ như khi còn sống.

- Phát hiện này làm cho Mục Trần cùng Cửu U dần bước đến vạch tuyệt vọng, thiếu điều cắn lưỡi tự sát. Cái thây khô đó nếu như khôi phục đến Cửu phẩm Chí Tôn, chỉ sợ ước mơ chạy trốn để về với ngôi nhà và những đứa trẻ là vô cùng xa vời.

- "Ngươi đi trước!" Cửu U khẽ cắn hàm răng ngà, nhìn về Mục Trần quát khẽ.

- Mục Trần nhướng mày, hắn trực tiếp một chưởng đẩy Cửu U ra ngoài, tiếp đó khởi động linh lực, hắn phóng vụt đi: "Ta có Chân Phượng chi dực, ngươi đi trước đi."

- Cửu U lại không để ý tới cái gì Mục Trần nói, quay người vọt lên, bởi vì nàng biết rõ, một khi nàng lui, dùng thực lực Mục Trần bây giờ, làm sao có thể chống đỡ cái thây khô kia được quá 3 hiệp???

- Mục Trần bất đắc dĩ cười, chỉ có thể toàn lực hiệp trợ Cửu U ra tay, hắn hiển nhiên là không thể nào bỏ trốn trước để lại một mình Cửu U xinh đẹp như tiên này, thế chẳng phải là vùi hoa dập liễu sao?

- Bất quá hai người liên thủ, cũng là khó có thể chống lại cái thây khô đó, ngược lại là bị hắn áp chế khiến liên tiếp bại lui, nếu như không phải hai người đều có chút thủ đoạn, chỉ sợ sớm là bị thua triệt để.

- Bất quá dù là miễn cưỡng chống đỡ, nhưng chuyện cả hai bị đánh bại là chuyện một sớm một chiều

- "Đợi tí nữa ta toàn lực bức lui hắn, ngươi liền dẫn ta phóng đi." Cửu U cắn chặt răng ngà, khuôn mặt nghiêm nghị nói.

- Sắc mặt Mục Trần khẽ biến, xem ra Cửu U muốn thi triển thủ đoạn đặc biệt tất nhiên đối với nàng về sau sẽ có ảnh hưởng không nhỏ, nhẹ thì tàn phai nhan sắc ế chồng, nặng thì … cái này hắn không dám nghĩ đến a, nhưng hiện tại đã đến mức này, tựa hồ cũng không có biện pháp khác, lúc này hắn chỉ có thể gật đầu đáp ứng

- Cửu U hít sâu một hơi, sâu trong đôi mắt đẹp liền là có thêm Tử Viêm bắt đầu bốc cháy lên.

- Ông ông!

- Ngay lúc Cửu U chuẩn bị thi triển phương thức lưỡng bại câu thương nhằm mục đích bức lui cái thây khô đó, đột nhiên bên trong cái phiến di tích kia vang lên những thanh âm vù vù cổ xưa, thần sắc Mục

Trần khẽ động, sau đó hắn là kinh ngạc nhìn thấy bên trong những phế tích hắn đã đi qua đột nhiên bắn ra vô số đạo bạch quang, sau đó đứng lại ở lưng chừng trời, nhìn kỹ lại, dĩ nhiên là những cái bài vị vô danh.

- Những cái bài vị này, chính là những cái bài vị mà Mục Trần đã lập để tế những cường giả vô danh đã vẫn lạc

- "Đây là?"

- Cửu U cũng là bởi vì màn này mà kinh ngạc không nhỏ.

- Hưu hưu!

- Những cái đạo bài vị vô danh đó quét ngang qua, tạo thành một cơn cuồng phong bao vây lấy cái thây khô kia, từng đạo bạch quang phóng ra, chiếu rọi lên trên thân mình của cái thây khô đó.

- Xuy xuy!

- Những đạo bạch quang kia tựa hồ tạo thành tổn thương không nhỏ đối với cái thây khô, dưới ánh sáng của những tia bạch quang, những luồng khí đen đỏ hai màu bắt đầu hòa tan, mà cái thây khô kia cũng phát ra những tiếng gầm gừ thê lương.

- Mục Trần cùng Cửu U kinh ngạc nhìn lên, ai cũng không nghĩ tới, hành động tùy ý của Mục Trần khi trước, vậy mà lại tạo thành cái kết quả không tưởng tượng được này.

- Linh khí 2 màu đen đỏ trên cái thây khô càng lúc càng mỏng đi, ước chừng sau mấy phút đồng hồ, rốt cục triệt triệt để để từ từ tiêu tán, nét dữ tợn trên khuôn mặt khô héo cũng biến mất không thấy gì nữa, mà chuyển thành một vẻ mặt thoải mái như được giải thoát.

- Theo thời gian trôi qua, khuôn mặt của cái thây khô kia dần khôi phục lại vẻ mặt bình thường bình thản, trên cái trán, mơ hồ có một đạo giống như là đường vân cung điện cổ xưa hiện ra.

- Cửu U với ánh mắt nhạy cảm liền nhìn thấy đường vân cổ xửa kia, thân thể mềm mại chấn động, nhịn không được kinh hô nghẹn ngào 4 chữ: "Viễn Cổ Thiên Cung? !"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 841: Tiêu Thanh Vân

- "Thượng Cổ Thiên Cung?"

- Lúc 4 chữ này phát ra từ miệng Cửu U, Mục Trần cảm giác như sét đánh ngang tai, hắn đưa ánh mắt kinh ngạc nhìn về cái thân ảnh áo bào xám kia, trí tưởng tượng của hắn dù có phong phú thế nào đi nữa cũng không thể nghĩ rằng cái thây khô quỷ dị kia chính là người có liên quan đến thứ mà hắn đang thèm khát - Viễn Cổ Thiên Cung chi nhân? !

- Đã 1 khoảng thời gian không ngắn từ khi hắn bước chân vào Thiên La Đại Lục này, đây là lần đầu tiên hắn xác nhận được rằng cái Thiên Cung thần bí này tồn tại.

- "Hắn là người của Viễn Cổ Thiên Cung? Có nhìn nhầm không?" Mục Trần nhìn chằm chằm vào bóng người áo bào xám kia, có chút khó tin, hiển nhiên hắn trong lúc nhất thời khó mà tin được, chỉ sau một thời gian ngắn ngủi sau khi tiến vào Vẫn Lạc Chiến Trường, hắn đã gặp được tin tức trong mơ của mình.

- "Không thể sai, Linh Văn chỗ mi tâm hắn, đúng là chỉ có người thuộc Viễn Cổ Thiên Cung mới có, đó là bởi vì tu luyện thần quyết độc môn của Viễn Cổ Thiên Cung, không phải ngoại vật khắc lên mà có." Cửu U chém đinh chặt sắt quyết đoán, nàng đến từ Cửu U tước nhất tộc, biết được rất nhiều bí mật từ thời Viễn Cổ, cho nên đối với Viễn Cổ Thiên Cung có chút hiểu biết.

- Mục Trần thở dài một hơi như trút được gánh nặng, ánh mắt của hắn hướng về thân thể của người áo bào xám kia, vẻ dữ tợn cùng với quang

mang đen đỏ trong mắt của cái thây khô đó đều đã tiêu tán hết, khuôn mặt khô héo bắt đầu lộ ra nét nhu hòa.

- Phanh! Phanh!

- Lúc những quang mang đen đỏ đan xen của cái thây khô đó biến mất hết, những bài vị bạch ngọc vô danh đang vờn quanh kia cũng bạo vỡ, cuối cùng hóa thành quang điểm, từ từ tiêu tán, lúc này, mơ hồ phảng phất có thể nhìn thấy vô số thân ảnh như ẩn như hiện, những thân ảnh không rõ bộ dáng. Những hư ảnh này xoay người lại, khom người đối với Mục Trần, tỏ vẻ như là cảm tạ việc an trí hài cốt của bọn hắn.

- Sau khi hành lễ, những thân ảnh đó liều tiêu thất, triệt để biến mất tại trên thế giới này.

- Mục Trần nhẹ nhàng thở dài, sắc mặt phức tạp, ôm quyền hành lễ về hướng những thân ảnh đã biến mất trước đó, xem như cảm tạ bọn hắn vào thời khắc cuối cùng đã ra tay giúp hắn một lần, việc Mục Trần an trí hài cốt của bọn hắn trước đó, chính là xuất phát từ sự thương cảm cùng tôn trọng.

- "Xem ra đúng là ngươi đã đánh bậy đánh bạ mà nên việc rồi."

- Cửu U sau khi biết được đầu đuôi ngọn nguồn, nàng nhịn không được mà thở dài một hơi, nàng nói với một giọng vô cùng cảm khái: "May mắn mà có ngươi gom lại những bộ hài cốt đã mục nát của bọn hắn, lúc này mới lưu lại một tia ý chí cuối cùng của hắn, bọn hắn hắn là cảm ứng được tà khí, lúc này mới kích hoạt lên tia ý chí cuối cùng kia, sau đó liên thủ đem tà khí trên thân thể của cái thây khô này khu trục đi."

- Mục Trần cười khổ một tiếng, hắn hiển nhiên không nghĩ tới, một việc tưởng chừng như tùy ý như vậy, thế mà lưu lại nhân quả như vậy, nếu như không phải lúc nãy có những tia ý chí cuối cùng của những cường giả vẫn lạc kia, chỉ sợ hắn cùng Cửu U dù có bỏ chạy được cũng mang trọng thương không nhẹ.

- "Hắn hiện tại như thế nào đây? Coi như người sống sao?" Mục Trần chuyển hướng ánh mắt về đạo thân ảnh áo bào xám kia,n ếu quả thật chính là người của Viễn Cổ Thiên Cung, như vậy hắn tất sẽ biết không ít tin tức chuẩn xác về Viễn Cổ Thiên Cung.

- "Ha ha. Ngàn vạn năm trước, khi ta vẫn lạc, tà khí đã nhập vào cơ thể, phong ấn ý chí của ta, tuy nhờ tà khí đó mà thân thể ta được bảo tồn, nhưng đây cũng không khác chi là 1 thể xác tưởng tượng, nay tà khí đã tiêu tán, thân thể có lẽ sẽ nhanh chóng hóa thành tro tàn rồi." Một đạo thanh âm khàn khàn vang lên, sâu trong thanh âm đó, ẩn ẩn có tư vị của sự giải thoát.

- Mục Trần cùng Cửu U kinh ngạc, bọn hắn phát hiện đôi mắt của người áo bào xám kia đương có thần thái ngưng tụ, chỉ có điều ai cũng đều có thể nhận ra, đó chỉ là hồi quang phản chiếu mà thôi.

- Thần trí của người áo xám dường như đã được khôi phục, hắn nhìn về phía hai người, khom người thật sâu xá một cái, nói: "Đa tạ hai vị giúp ta giải thoát khỏi nỗi khổ bị tà khí xâm nhập."

- Mục Trần cùng Cửu U vội vàng đáp lễ: "Tiền bối khách khí rồi, tiền bối chính là là vì thủ hộ Đại Thiên Thế Giới mà vẫn lạc, chúng ta là hậu bối chi nhân, xem như là đã mang ơn sâu sắc, những việc làm thế này, đều là nghĩa bất dung từ."

- Người áo bào xám nhu hòa cười cười, hắn nhìn về phía hai người, nói: "Thân thể ta hiện giờ sẽ kiên trì không lâu nữa, đại ân này đối với ta có lẽ vô lực báo đáp, nếu là các ngươi muốn biết cái gì, cứ việc hỏi, cái gì ta biết tuyệt không giấu diếm."

- Hắn hiển nhiên cũng nhìn ra, hai người bọn hắn đối với 4 chữ Viễn Cổ Thiên Cung cực kì cảm thấy hứng thú.

- Mục Trần nghe vậy thì là sắc mặt hiện vẻ kinh hỉ, ôm quyền nói: "Tiền bối chính là người của Viễn Cổ Thiên Cung?"

- "Ta chính là thủ tịch đệ tử của Tứ Điện Chủ trong Viễn Cổ Thiên Cung, tên ta là Tiêu Thanh Vân." Người áo bào xám mỉm cười, lúc hắn nhắc đến Viễn Cổ Thiên Cung, khuôn mặt khô héo xẹt qua niềm tự hào thật sâu, hiển nhiên thân phận này của hắn vẫn làm hắn kiêu ngạo.

- "Tứ Điện Chủ?" Mục Trần cùng Cửu U hai mặt nhìn nhau, đối với thông tin này thì cảm thấy cực kỳ lạ lẫm.

- "Năm đó Viễn Cổ Thiên Cung ta có Thất Điện, Thất Điện mỗi điện đều có một chủ, trên bảy vị Điện Chủ chính là Thiên Cung chi chủ."

- Tiêu Thanh Vân nhìn vẻ mơ hồ trên mặt 2 người, lông mày nhẹ nhàng cau lại, trong mắt xẹt qua một vòng ưu sầu, hắn do dự hỏi: "Không biết hôm nay trên Đại Thiên Thế Giới, Viễn Cổ Thiên Cung chúng ta liệu. . ."

- Mục Trần cười khổ một tiếng, nói: "Tiền bối, Đại Thiên Thế Giới ngày nay đã không còn Viễn Cổ Thiên Cung rồi."

- Thần sắc Tiêu Thanh Vân trầm mặc một hồi, tinh khí thần phảng phất đều tiêu tán đi, hắn thì thào tự nói: "Thậm chí ngay cả Viễn Cổ Thiên Cung cũng không thể sống qua trận Thiên Địa đại kiếp kia. . ."

- "Tiền bối, nghe nói hôm nay Viễn Cổ Thiên Cung đang ẩn nấp sâu bên trong không gian của Thiên La Đại Lục, thường nhân căn bản không cách nào tìm được, bất quá Viễn Cổ Thiên Cung có một thứ ta nhất định phải có, cho nên ta muốn đi vào trong đó, không biết tiền bối có thể giúp ta?" Mục Trần hỏi thăm cẩn thận từng chút, mắt nhìn về phía Tiêu Thanh Vân tràn đầy chờ mong.

- Tiêu Thanh Vân nghe vậy cũng ngẩn người, hắn cười khổ nói: "Thật có lỗi, đem cả Viễn Cổ Thiên Cung che dấu đi chắc chỉ có bản lĩnh của cung chủ tạo ra, thần thông của ngài Thông Thiên Triệt Địa, nếu là có ý che dấu, ta có lẽ cũng không biết như thế nào tìm Viễn Cổ Thiên Cung."

- Mục Trần nghe nói thế, tâm hắn lập tức trở nên lạnh lẽo, hắn vốn nghĩ là Tiêu Thanh Vân có thể cho hắn một ít tình báo chuẩn xác, nhưng không ngờ tới, thứ hắn muốn biết Tiêu Thanh Vân cũng không biết.

- Tiêu Thanh Vân nhìn thấy vẻ mặt Mục Trần tràn đầy kinh ngạc và thất vọng, hắn ho khan một tiếng, nói: "Bất quá ngươi cũng không cần phải bi quan, ta tuy nhiên không biết Viễn Cổ Thiên Cung giờ đang ở chỗ nào, nhưng sư phụ của ta, Tứ Điện Chủ có lẽ biết được."

- "Tứ Điện Chủ?"Mục Trần thấy nhức óc đau đầu, Viễn Cổ nhân vật như thế này, hiện tại chỉ sợ sớm đã vẫn lạc, hắn muốn đi tìm, còn không bằng trực tiếp mò khắp Thiên La Đại Lục để tìm Viễn Cổ Thiên Cung thì có lí hơn.

- "Tứ Điện Chủ có lẽ cũng vẫn lạc trên phiến chiến trường này, dùng năng lực của ngày, cho dù là vẫn lạc, có lẽ cũng sẽ có một phần tâm trí lưu lại, nếu như các ngươi có thể tìm được, có lẽ có thể đạt được tin tức của Viễn Cổ Thiên Cung." Tiêu Thanh Vân khẽ thở dài.

- Mục Trần khẽ giật mình, cùng Cửu U liếc nhau một cái, vị Viễn Cổ Thiên Cung Tứ Điện Chủ kia chỉ sợ cũng hắn là ở vào Địa Chí Tôn thực lực, nói như vậy, ý chí của hắn có lẽ sẽ bên trong một tòa Địa Chí Tôn bí tàng, có thể tại Vẫn Lạc Chiến Trường này tìm được đại trận ẩn giấu Địa Chí Tôn bí tàng, cho dù là Mạn Đồ La cũng không có tuyệt đối nắm chắc, với chút thực lực của bọn hắn, lại làm sao có thể làm được?

- Tiêu Thanh Vân cười, thò tay trong ngực áo lục lọi, rồi lấy ra một cái la bàn, la trên bàn phảng phất có từng đạo quang văn kỳ dị ẩn hiện.

- "Tuy cái xác hày đã không hồn vô số năm, nhưng ta vẫn nhận thức được biến hóa của phiến chiến trường này, cái Linh La Bàn này của ta chính là Viễn Cổ Thiên Cung chi vật, có thể chỉ ra địa điểm mà ngươi cần phải đến, Linh La Bàn này vốn là Điện Chủ chi vật, bên trong được lưu lại một tia ấn ký của Điện Chủ, cho nên khi các ngươi đến được nơi Điện Chủ vẫn lạc, nó sẽ cho các ngươi một ít chỉ dẫn."

- Mục Trần tiếp nhận la bàn, tim đập liên hồi, bởi vì hắn rất rõ ràng, cái mà Tiêu Thanh Vân gọi là địa điểm ngươi cần phải đến chính là nơi nào, đó chính là nơi mà chứa thứ bọn hắn hiện tại cần có nhất: vẫn lạc nguyên khí!

- Nói cách khác, chỉ cần đã có được la bàn này, bọn hắn là có thể biết được phương hướng của những di tích kia, đối với nhiệm vụ cướp đoạt vẫn lạc nguyên khí và tinh luyện Vẫn Lạc Nguyên Đan của bọn hắn, chính là một trợ giúp vô cùng lớn lao.

- Huống chi, cái này la bàn này còn dẫn bọn hắn đến nơi vị Tứ Điện Chủ đã vẫn lạc, đây chính là Địa Chí Tôn bí tàng hàng thật giá thật, nếu như tìm được, tất nhiên có thể làm cho Đại La Thiên Vực bọn hắn chiếm trước tiên cơ!

- Mục Trần nhìn Cửu U, trong mắt có thêm một tia kinh hỉ, Tiêu Thanh Vân đúng là đã đưa cho bọn hắn một phần đại lễ!

- "Đây chính là điểm trợ giúp cuối cùng mà ta đủ khả năng cho các ngươi."Tiêu Thanh Vân hướng về phía hai người cười cười, thân thể của hắn dần tản ra hào quang, toàn bộ thân thể dần dần sụp đổ, hiển nhiên hắn đã tới cực hạn.

- Sắc mặt Mục Trần cùng Cửu U nghiêm túc và trang trọng hướng về Tiêu Thanh Vân mà ôm quyền hành lễ, đối với vị cường giã đã vì thủ hộ Đại Thiên Thế Giới mà vẫn lạc, bọn hắn phát ra sự tôn kính từ tận sâu bên trong nội tâm.

- "Lúc ý chí ta triệt để tiêu tán, thân thể ta cũng chính là lưu lại dành cho các ngươi một phần lễ vật a."

- Tiêu Thanh Vân mỉm cười, chỉ thấy được bàng bạc vẫn lạc nguyên khí từ trong cơ thể hắn phô thiên cái địa tuôn ra, hóa thành từng khỏa Vẫn Lạc Nguyên Đan rơi xuống, như một đạo nước lũ, lơ lửng quanh thân Mục Trần cùng Cửu U.

- Mục Trần hai người kinh hỉ nhìn qua đạo nước lũ kia, số lượng Vẫn Lạc Nguyên Đan trong đó đúng là đạt đến hơn hai trăm khỏa, đây cơ hồ xem như còn nhiều hơn tổng thể của cả tòa Tam cấp di tích cộng lại.

- Khi đạo vẫn lạc nguyên khí cuối cùng ngưng tụ thành Vẫn Lạc Nguyên Đan, thân ảnh Tiêu Thanh Vân triệt để hóa thành quang điểm mà từ từ tiêu tán, vương lại một tràng thanh âm thanh thản quanh quẩn kéo dài bên tai Mục Trần cùng Cửu U.

- "Đa tạ hai vị đã làm cho ta tỉnh táo lại vào thời khắc cuối cùng, chỉ là thiên địa vô thường, đại kiếp cũng chưa kết thúc, tương lai sắp đến, có lẽ đến phiên các ngươi tới thủ hộ phiến thiên địa này rồi."

- "Hi vọng thiên địa của chúng ta mãi trường tồn."

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 842: Cầu Cứu

Dịch giả :Kiet Nguyen

-Thanh âm Tiêu Thanh Vân vừa dứt,không gian cũng trở nên yên tĩnh,chỉ còn lại hai người Mục Trần và Cửu U cùng với Vẫn Lạc Nguyên Đan vẫn đang lơ lửng trên không trung.

-Vị tiền bối này chính là thủ tịch đệ tử dưới trướng của Tứ Điện chủ của Viễn Cổ Thiên Cung,đã vĩnh viễn biến mất khỏi thế gian,không còn lưu lại chút dấu vết nào nữa.

-Mục Trần nhìn vào vị trí Tiêu Thanh Vân biến mất,nội tâm cũng có chút trầm mặc,theo như lời tiền bối nói,hắn mơ hồ cũng hình dung được trận chiến thời Viễn Cổ là ác liệt đến mức độ nào,thậm chí con quái vật khổng lồ như Viễn Cổ Thiên Cung,cùng với bảy vị điện chủ đều là cấp độ Địa Chí Tôn,thậm chí Cung chủ còn là tồn tại đỉnh cao Thiên Chí Tôn cũng đều bị diệt vong…thật sự..Ngoại Vực Tà tộc đến tột cùng khủng bố đáng sợ đến mức độ nào.

-Bên cạnh Cửu U nhìn thấy tâm trạng có chút ngưng trọng của Mục Trần cũng cười cười nói :” Không cần phải suy nghĩ nhiều làm gì,Ngoại Vực Tà tộc mặc dù lợi hại,nhưng Đại Thiên Thế giới không kém những vị cường giả quái thai thực lực khủng bố,một khi có chuyện gì xảy ra,những người đó sẽ không nhắm mắt làm ngơ đâu.”

-Mục Trần gật đầu,thực lực bây giờ của hắn,có nghĩ nhiều thì cũng vô ích mà thôi,căn bản không giúp gì được.

-“Đi thôi,tòa Tam cấp di tích này,hiện đã không còn một tia Vẫn lạc nguyên khí nào nữa rồi.”

-Cửu U giơ bàn tay thon ngọc,đem toàn bộ Vẫn Lạc Nguyên Đan thu hồi,trên khuôn mặt lãnh diễm xinh đẹp hiện rõ tia vui mừng:”Không ngờ chúng ta có thể thu được hơn ba trăm khỏa Vẫn Lạc Nguyên Đan,hơn xa số lượng một tòa tam cấp di tích có được.”

-Mục Trần cũng gật đầu đồng ý,thông thường mà nói một tòa di tích tam cấp chỉ có thể thu được khoảng 100 khỏa mà thôi,bất quá phải công nhận vận khí của bọn hắn không tệ,phần lớn là do Tiêu Thanh Vân đã đạt thực lực Cửu Phẩm Chí Tôn mặc dù trải qua thời gian dài nhưng linh lực vẫn vô cùng hùng hậu,cho nên mới thu được số Vẫn Lạc Nguyên Đan nhiều như vậy.

-Đương nhiên,may mắn nhất chính là có được Tầm Linh Bàn,so với mấy trăm khỏa Vẫn Lạc Nguyên Đan thì đắt giá hơn nhiều.

-Mục Trần tay cầm Tầm Linh Bàn,không giấu được sự vui mừng mà mở miệng cười tủm tỉm,chỉ cần có thứ này trong tay,bọn hắn sẽ dễ dàng kiếm dược các tòa di tích khác,đối với việc tranh đoạt Vẫn Lạc Nguyên Đan thì đây chính là Thần Khí.

-“Đi nào!”

-Hai người lần nữa nhìn lại phiến di tích,sau đó quay đầu trực tiếp bay thẳng ra bên ngoài.

-Bên ngoài khu đầm lầy,Cửu U vệ ánh mắt cảnh giác,nhìn về bốn phía xung quanh,tay nắm chặt trường thương,thân thể căng cứng luôn trong trạng thái sẵn sàng chiến đầu.

-Ở một ngọn núi phía xa,lấp lóe thân ảnh Cửu U vệ ,nhiệm vụ chính là trinh sát,không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn có người đến quấy rối Mục Trần và Cửu U tinh luyện Vẫn Lạc Nguyên Đan.

-Hưu!

-Đột nhiên lưỡng đạo lưu quang từ trong đầm lầy xuất hiện,Cửu U chiến sĩ giữa không trung thấy thế,liền dũng mạnh tiến lại gần,sắc mặt vui mừng,khom mình hành lễ.

-“Có thế lực nào đến quấy rầy không?”Mục Trần nhìn về phía Khâu Sơn,tên này chính là một trong bốn vị đội trưởng của Cửu U vệ,thực lực cũng thuộc dạng đứng đầu,nhờ vào Cửu U Cung cung cấp cho tài nguyên hỗ trợ tu luyện,khiến hắn nhanh chóng tiến vào Nhị Phẩm Chí Tôn cấp độ,nhiệm vụ thao luyện Cửu U Vệ.

-Thân hình cường tráng như thiết tháp,Khâu Sơn vội vàng ôm quyền trả lời:”Bẩm thống lĩnh,vừa rồi cũng có một số thế lực tiếp cận,nhưng đều bị chúng ta đánh chạy hết rồi.”

-Mục Trần thỏa mãn gật đầu,mặc dù không có hắn cùng Cửu U tọa trấn,nhưng thực lực của Cửu U vệ so với ngày trước thì cường hãn hơn nhiều,các thế lực bình thường không có khả năng trêu chọc vào.

-“Bẩm Cung chủ,Thống Lĩnh,kế tiếp chúng ta nên đi theo hướng nào đây?”Khâu Sơn nhìn về phía Mục Trần,ánh mắt tràn đầy chiến ý cuồng nhiệt,bọn hắn nhờ vào tài lực Cửu U Cung cung cấp,thực lực cũng nhanh chóng phát triển,theo đạo Nuôi Binh ngàn ngày dùng trong một giờ,mà hôm nay Đại Thú Liệp Chiến là sân khấu để cho bọn hắn trình diễn.

-Mục Trần cười cười,Mạn Đà La cấp cho hắn địa đồ,nhưng đến được đây đã là cực hạn rồi,dựa theo ý định ban đầu,thì mình cũng đã đạt được yêu cầu đề ra rồi,cho nên hiện tại chính là đi dò xét ở nơi khác xem có thể hay không đạt được thêm phần vận khí tốt nữa.

-“Đây cũng chính là lúc,đem thứ đồ chơi này ra sử dụng rồi.”Mục Trần mỉm cười,tiện tay đem Tầm Linh Bàn ra ngoài,sau đó quán chú linh lực vào trong đó,lập tức mặt ngoài của La bàn liền hiện lên Linh Văn,hào quang tách ra,xuất hiện một quang đồ,vòng tròn ánh sáng không ngừng khuếch tán ra.

-Mục Trần và Cửu U đều khẩn trương nhìn vào trên quang đồ,thứ này chính là Tiêu Thanh Vân để lại,trải qua ngàn vạn năm rồi nên không biết còn có bao nhiêu tác dụng,nếu như nó bị hư tổn,thì thật khiến cho người khác không vui à nha.

-Bên cạnh Khâu Sơn nhìn sắc mặt hai người này,cũng hoàn toàn mù mịt,không biết chuyện gì sắp xảy ra.

-Thời gian dần dần trôi qua,nhưng quang hoàn trên la bàn vẫn không ngừng khuếch tán,cũng không thấy có bất kỳ dị tượng nào xuất hiện,khiến cho Mục Trần và Cửu U sắc mặt cũng có chút khó coi.

-Bất quá,ngay khi tưởng chừng như thất bại,thì đột nhiên la bàn chấn động mạnh,màn sáng phía trên hiện lên một điểm chấm đỏ,không ngừng lóe sáng.

-“Ây da,có động tĩnh rồi!”Mục Trần ánh mắt tinh quang chợt lóe.

-Mục Trần vừa dứt lời,ở phương vị khác liền xuất hiện thêm một điểm nhỏ màu đỏ,màu sắc càng đậm hơn điểm trước,hiển nhiên cấp độ càng cao hơn.

-Trong mấy giây ngắn ngủi,Tầm Linh Bàn liền xuất hiện hai tòa di tích ẩn chứ vẫn lạc nguyên khí.

-Loại tốc độ tìm kiếm này,nếu như để cho người khác biết được,bảo đảm thèm đến nhỏ dãi,đây có thể được xem như là một món Thần khí,nhiệm vụ tìm kiếm Vẫn Lạc Nguyên đan lần này,xem ra quá dễ dàng rồi.

-“Đi nào!”

-Mục Trần cùng Cửu U trên mặt tràn đầy sợ hãi lẫn vui mừng,hai người không chút do dự,liền chỉnh đốn đội hình Cửu U vệ,sau đó lập tức như phô thiên cái địa hóa thành lưu quang bay khỏi khu đầm lầy,dựa theo phương hướng mà La bàn chỉ điểm,thẳng tiến mà bay tới.

-Cửu U vệ xuất động,ven đường gặp phải không ít thế lực,liền dọa cho chúng chạy tan tác,Cửu U vệ chiến ý ngút trời chấn nhiếp vô số thế lực.

-Mà ngay cả các thế lực mạnh khác,cũng không dám chính diện mà đối kháng với Cửu U Cung,khôn ngoan chọn lựa tránh đi là tốt nhất,cho dù Cửu U Cung không đáng sợ nhưng sau lưng chính là Đại La Thiên Vực,hàng thật giá thật là đỉnh tiêm thế lực hùng bá một phương,rất nhiều thế lực nảy sinh lòng kiêng kị mà tránh né.

-Lần xuất động này,thuận lợi vượt ngoài dự định,mặc dù vẫn có một chút trở ngại nho nhỏ,nhưng nhìn chung vẫn không ảnh hưởng đến tốc độ di chuyển của mình.

-Cho nên,sau hai canh giờ,bọn hắn đã đến được vị trí tòa di tích thứ nhất hiện trên quang điểm La bàn.

-Chỉ có điều khiến cho bọn hắn có chút hơi thất vọng,tòa di dích này tìm được so với tòa tam cấp mới có được thì không thể sánh bằng.

-Bất quá mặc dù thất vọng,nhưng mà không có gà cồ thì lấy chim sẻ ăn lót dạ cũng được,so với người khác chạy loạn khắp nơi tìm kiếm thì tốt hơn rất nhiều,cho nên Mục Trần lấy khí thế giống như là phong quyển tàn vân đem vẫn lạc nguyên khí nhanh chóng tinh luyện,vỏn vẹn cũng được hơn 50 khỏa nguyên đan.

-Sau khi thu xong,bọn người Mục Trần không nghỉ ngơi nhanh chóng tiến tới tòa di tích thứ hai trên Tầm Linh Bàn,mà tòa di tích này không khiến cho Mục Trần thất vọng,trình độ cũng sánh ngang với một tòa di tích Tam cấp.

-Chỉ có điều,trên đời làm gì có chuyện dễ dàng mà đạt được thành quả chứ…Lần này rốt cuộc cũng gặp phải chút khó khăn rồi,chính là Thiết Huyết Chiến Tông,trong Bắc giới cũng được xem là một thế lực nhất lưu,tông phái này đặc thù cực kỳ hiếu chiến,ưa thích chinh

phạt,được coi như là thế lực cực kỳ kiêng kị đối với nhiều thế lực của Bắc giới.

-Thời điểm Mục Trần nhìn thấy bọn người Thiết Huyết Quân đoàn,chính là biết rõ cuộc chiến này không thể nào tránh khỏi,không chút do dự liền đem Cửu U vệ ngưng tụ thành Chiến ý Chi Linh,ý định nhanh chóng đem quân đoàn Thiết Huyết đánh thành chó nhà có tang,ai mà ngờ..bọn này vừa thấy liền nhanh chóng thoái lui,sau đó xa xa còn vang vọng âm thanh hùng hùng hổ hổ truyền đến.

-“Móa,sáng giờ chưa thu hoạch được gì lại gặp ngay thằng Linh Trận Sự dùng Chiến ý Chi Linh biến thái…”

-Mục Trần nghe thấy tiếng mắng từ xa xa vọng tới,lại nhìn thấy Thiết Huyết quân đoàn nhanh chóng thoái lui,vẻ mặt cũng có chút dở khóc dở cười,bất quá miễn cho chính diện giao phong với Thiết Huyết Chiến Tông thì cầu còn không được,đỡ phải tốn thời gian,mà qua chuyện này Mục Trần cũng xác định được lời đồn quả nhiên độ chính xác không phải là tuyệt đối,đối diện với kẻ địch lớn mạnh hơn mình,thì cho dù hiếu chiến đến mấy cũng chọn cách tẩu vi thượng sách là trên hết.

-Mà khi Thiết Huyết chiến tông bỏ đi,tòa di tích này lại lần nữa rơi vào tay bọn người Mục Trần.

-Tòa di tích Tâm cấp lần này,cũng dâng tặng cho bọn họ thêm 200 khỏa Vẫn Lạc Nguyên Đan,tính tới thời điểm này,thì trong tay bọn người Mục Trần thu hoạch được 600 khỏa Vẫn Lạc Nguyên Đan rồi.

-Loại chiến tích này,dựa theo lời Cửu U nhận định,chính là tuyệt đối vang dội,dù sao chỉ trong thời gian ngắn không thể nào tìm được 3 tòa di tích như vậy,đây chính là sự tình hiếm có từ trước đến nay,trừ khi thế lực khác muốn được như thế,đồng dạng cũng phải có thủ đoạn có thể dò xét được vẫn lạc nguyên khí.

-Hưu..!

-Ngay khi hoàn tất thu hoạch xong tòa di tích này,Mục Trần cùng Cửu U lệnh cho Cửu U vệ nghỉ ngơi một chút để hồi phục,mà hai người lần nữa lấy ra Tầm Linh Bàn tiếp tục dò xét.

-Bất quá ngay khi bọn hắn có ý định tìm kiếm thêm một di tích khác,Cửu U cùng Mục Trần sắc mặt đột nhiên biến đổi,bàn tay khẽ nắm chặt,nhìn vào dị động của khối Thanh Sắc gương đồng hiện ra trong tay,đây chính là tín vật mà Mạn Đà La giao cho chư Vương lúc Đại Thú Liệp Chiến chuẩn bị bắt đầu.

-Mà lúc này,trên gương đồng,hiện lên một Huyết Hồng quang điểm lóe lên dồn dập,đó chính là dấu hiệu cầu cứu cực kỳ nguy cấp.!

-Mục Trần và Cửu U nhìn thấy hiện trạng này,sắc mặt cũng trở nên cực kỳ ngưng trọng.

-Vậy là trong Đại La Thiên Vực,đã có một chi đội do Vương cấp thống lĩnh đã lâm vào tình thế tuyệt cảnh,phải sử dụng gương đồng phát tín hiệu báo động đỏ cầu cứu nguy cấp rồi!

-Đại Thú Liệp Chiến này…quả nhiên là hung hiểm vạn phần mà.!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 843: Ngàn Dặm Cứu Viện

Dịch giả :Kiet Nguyen

-“Bây giờ chúng ta nên làm gì?”

-Cửu U đôi mắt xinh đẹp ngưng trọng nhìn về phía sắc mặt đang chút khó coi của Mục Trần,hiển nhiên hai người đều bất ngờ nhận được tín hiệu cầu cứu khiến nội tâm có chút không được bình tĩnh.

-Đại La Thiên Vực,dưới trướng có Thập Vương,nhưng cũng chỉ có 9 chi quân đội,được xem là lực lượng nồng cốt nhất,nếu như bị tổn thất một chi đội nào,tất nhiên sẽ khiến cho nội tình Đại La Thiên Vực bị hao tổn,mà trước mắt chính là Đại Thú Liệp Chiến tàn khốc vô cùng,muốn sống sót vượt qua,đương nhiên phải cố gắng không để hao tổn một đạo lực lượng nào.

-Cho nên,ngay khi Mục Trần và Cửu U nhìn thấy Đại Thú Liệp Chiến chỉ vừa mới bắt đầu đã có một chi đội Vương cấp lâm vào tình thế tuyệt cảnh,trong lòng cũng nảy sinh một tia khiếp sợ.

-Mục Trần rõ ràng,chư Vương đều có ngạo khí của mình,đều là lãnh đạo cao tầng trong Đại La Thiên Vực,đặt trong Bắc giới đại lục cũng được tính là cường giả nổi bật,hơn nữa dưới trướng còn có quân đội hùng mạnh,cho nên có thể bức cho bọn chúng lâm vào cùng đường phải phát tín hiệu cầu cứu thì e rằng lần này cửu tử nhất sinh rồi.

-“Không biết đến tột cùng là vị Vương nào đang cầu cứu..?Còn nữa,rút cục là bọn hắn đã đụng phải thế lực khủng bố nào,lại bị bức đến tình trạng như vậy.”Cửu U ngọc thủ nắm chặt,chậm rãi nói.

-Mục Trần khẽ lắc đầu,gương đồng này chỉ có thể phát tín hiệu cầu cứu,miễn cưỡng cho ta biết phương vị,còn những tin tức khác không thể nào truyền tải đến được.

-“Hôm nay tất cả các đại thế lực đỉnh phong đều đã xâm nhập vào Vẫn Lạc Chiến Trường tìm kiếm Địa Chí Tôn bí tàng,cho nên có thể ép một chi đội Vương cấp lâm vào tình trạng tuyệt lộ như thế hiển nhiên cũng phải là một thế lực đỉnh tiêm ngang ngửa.”Mục Trần bình tĩnh trả lời.

-“Hơn nữa…có thể bọn họ rơi vào cạm bẫy của người khác sắp đặt nên mới xảy ra tình trạng như vậy.”

-Cửu U đôi mắt xinh đẹp có chút lo lắng nhìn về phía Mục Trần nói:”Vậy ngươi định xử lý thế nào?Nếu như theo như lời ngươi nói,chúng ta đến cứu viện chẳng khác nào dâng thêm miếng thịt béo vào miệng cọp sao.”

-Mục Trần sắc mặt thoáng trầm mặc,chợt hắn hít sâu một hơi,chậm rãi nói:”Mặc kệ là có bao nhiêu nguy hiểm,chúng ta cũng phải đến xem tình hình thế nào,không thể để một chi đội Vương cấp bị tiêu diệt dễ dàng như vậy,Mạn Đà La cũng từng nói,chỉ bằng vào lực lượng của chúng ta căn bản không có biện pháp xâm nhập vào Vẫn Lạc Chiến Trường.”

-Cửu U trán có chút nhăn lại,hiển nhiên đối với suy nghĩ của Mục Trần cảm thấy đồng tình,tuy nói chư Vương đều dưới trướng của Đại La Thiên Vực,nhưng bình thường đều đều cạnh tranh khốc liệt,dẫn đến nhân tố bên trong không được hài hòa cho lắm,giống như Cửu U Cung cùng với Huyết Ưng Điện quan hệ được xem là không được tốt cho lắm,mà Mục Trần hiện tại nhận được tín hiệu cầu cứu,không chút do dự quyết định cứu viện,khí độ như vậy khiến cho Cửu U không nhịn được mà thầm tán thưởng.”

-“Việc này không nên chậm trễ nữa,chúng ta lập tức khởi hành nào!”Mục Trần nhìn về phía Cửu U,sau đó ánh mắt dời về phía Cửu U

vệ ra lệnh xuất phát,không nói thêm gì,bàn tay lập tức vung lên,thân hình dẫn đầu phóng thẳng lên trời.

-Phía sau Cửu U cùng Mục Trần,Cửu U vệ cũng hóa thành vô số quang điểm cấp tốc theo sau hai người bọn họ.

-Hưu…!

-Thời gian cấp bách,cho nên Mục Trần thông báo quân đội của mình nhanh chóng thúc giục tốc độ đến cực hạn,dùng tốc độ nhanh nhất theo phương vị cầu cứu trên gương đồng nhanh chóng bay đi.

-Dọc theo đường đi,cũng gặp một số ít nhân mã,bất quá bọn này nhìn vào khí thế đằng đằng sát khí của Cửu U vệ,đều không dám ra tay ngăn cả,cực lực tránh sang một bên.

-Khoảng chừng một lúc sau,bọn hắn rốt cục cũng đến được địa phương phát ra tín hiệu cầu cứu,Mục Trần đồng thời cũng thu được một số tin tức tình báo tình hình ở địa phương này,khiến sắc mặt hắn trở nên cực kỳ ngưng trọng.

-Bởi vì không ngoài suy đoán của hắn,người dám ra tay với Đại La Thiên Vực,không đơn giản chỉ là thế lực đỉnh tiêm,mà còn là thế lực đang đứng đầu của Bắc giới đại lục.

-Thần Các !

-Nghe nói thế lực này đã trải qua năm lần Đại Thú Liệp Chiến nhưng vẫn bất di bất diệt,tồn tại sừng sững như một quái vật khổng lồ,bàn về nội tình có thể nói rằng toàn bộ thế lực ở Bắc giới cũng không dám so sánh,cho dù Đại La Thiên Vực của bọn hắn vốn liếng không nhỏ cũng không tránh khỏi có chút kiêng sợ.

-“Theo như một số ít tin tình báo vừa rồi thu được,khả năng chi đội lâm vào tuyệt cảnh chính là Huyết Ưng Điện.”Cửu U đôi mắt xinh đẹp nhìn về phía Mục Trần,có chút bất đắc dĩ,bĩu bĩu cặp môi đỏ mọng,hiển

nhiên nàng không thể ngờ tới,người phát tín hiệu cầu cứu lại chính là người mà nàng ghét nhất :Huyết Ưng Điện.Tại Đại La Thiên Vực,song phương được xem như không được hảo hảo cho lắm,thậm chí còn cảm thấy căm thù.

-“Mà người đưa bọn hắn lâm vào khốn đốn,chính là Thần Các Ngạc Sơn chi chủ,suất lĩnh Thiên Ngạc Quân.”

-“Ngạc Sơn chi chủ à..”Mục Trần lông mày nhíu nhíu lại,hắn hôm nay ở Bắc giới cũng có chút kiến thức,những thế lực đỉnh tiêm hắn nắm rõ như lòng bàn tay,mà bên trong Thần Các kia,đứng đầu Thần Các chính là Chúa Tể,dưới trướng có bốn vị Các chủ phân biệt chiếm lĩnh Đông Tây Nam Bắc,cấp bậc được xem là ngang hàng với Tam Hoàng của Đại La Thiên Vực,dưới trướng là Thập Sơn chi chủ,mười ngọn núi này đều dùng tên mãnh thú phi cầm mà vi danh,ví dụ chính là Ngạc Sơn chi chủ,…

-“Lần này lại gặp ngay kẻ thù xưa,đúng là oan gia ngõ hẹp mà.”Mục Trần nhìn về phương xa,cười khổ một tiếng,bởi vì cường giả bên trong Thần Các ra tay với Huyết Ưng Điện,không chỉ có Ngạc Sơn chi chủ,mà còn có một người quen cũ,…chính là Thần Các Phương Nghị kia,hắn chính là tên bị Thải Tiêu làm cho khốn đốn bỏ chạy bên trong Long Phượng Thiên,mặc dù vậy hắn vẫn là Đệ Nhất mãnh nhân đứng đầu Long Phượng Lục.

-Mục Trần cùng Thải Tiêu quan hệ lại tốt,nàng thì rời đi rồi,hơn nữa thân phận nàng chính là Nữ nhi của Viêm Đế đại nhân,chỉ sợ cho Phương Nghị thêm mười lá gan hắn cũng không dám chạy tới Hỏa Vực tìm phiền phức,cho nên hiện tại chính là cơ hội tốt cho hắn giận chó đánh mèo đây,Mục Trần có thể tưởng tượng,..nếu như hiện tại hắn gặp mình chắc chắn sẽ ăn tươi nuốt sống mình ngay lập tức.

-Đến lúc đó,đại chiến ắt hẳn sẽ không thể nào tránh khỏi rồi.

-Mặc dù hiện tại Mục Trần cũng đã đột phá đến Tứ Phẩm Chí Tôn,so với trước kia mạnh hơn không ít nhưng vẫn không chắc chắn có thể đối

đầu với đệ nhất thiên tài đứng đầu Long Phượng Lục nhiều năm như vậy.

-Bởi vì hắn rõ ràng,Phương Nghị không phải loại người đơn giản,cho nên thời điểm mình tiến bộ,đương nhiên tên kia cũng không phải dậm chân tại chỗ,nội tình của Thần Các hùng hậu như vậy,hắn ta lại là thiếu các chủ,hiển nhiên tốc độ tu luyện phải nói là nhanh đến phi thường.

-Dù sao Mục Trần cũng không phải là Thải Tiêu,có siêu cấp thế lực yêu nghiệt chống lưng cho nàng.

-“Hiện tại Huyết Ưng Điện đã bị dồn ép lui vào một tòa thâm sơn cách đây trăm dặm,xung quanh hoàn toàn bị phong tỏa,chuyện này đã lan truyền ra khắp khu vực,dù sao cũng là đỉnh tiêm thế lực quyết chiến,hấp dẫn không ít các thế lực đến xem kịch.”Cửu U nhẹ nhàng nhún vai nói,hiện tại bên trong Đại Thú Liệp Chiến,các thế lực đã bắt đầu tiến hành chinh phạt,mà Đại La Thiên Vực cùng Thần Các đối đầu,tin tức truyền ra khiến cho nhiều thế lực khác cũng nhân cơ hội này mà mượn gió bẻ măng.

-“Nguy hiểm gặp phải lần này lại là tên Huyết Ưng Vương hỗn đản,vậy chúng ta có tiếp tục đi cứu viện nữa không?”Cửu U có chút buồn bực hỏi ý Mục Trần,bên cạnh bọn người Khâu Sơn cũng đang đợi quyết định của Mục Trần.

-“Lần này thiệt sự là nan giải à..!”

-Mục Trần vuốt vuốt cái trán,nhịn không được mắng một tiếng,hiển nhiên đối với tình trạng này có chút khó giải quyết,dù sao quan hệ của Cửu U Cung và Huyết Ưng Điện không được tốt cho lắm.

-Nếu như là các Vương khác,hắn sẽ không chút do dự mà đi cầu cứu,nhưng lúc này lại là tên hỗn đản Huyết Ưng Vương,thật khiến cho người ta đau đầu mà.

-“Mặc dù tên này ta xem rất không vừa mắt,nhưng dù sao hắn cũng là một thành viên của Đại La Thiên Vực,nếu như cứ làm ngơ để cho Thần

Các tiêu diệt,đối với chúng ta cũng không phải là chuyện tốt.”Mục Trần cuối cùng cũng hít sâu một hơi,lý trí áp chế thành kiến đối với Huyết Ưng Vương,trầm trọng nói.

-“Chúng ta mặc dù có ân oán với bọn hắn,nhưng cũng phải dựa vào bản thân mình mà giải quyết,chứ không phải dựa vào bọn ngoại lai Thần Các đối phó,nếu lần này cứu được hắn,sau này còn dám phách lối,lúc đó chúng ta ra tay thu thập cũng chưa muộn.”

-Khâu Sơn nhìn qua lời nói bá đạo của Mục Trần,ánh mắt không nhịn được cảm thấy cuồng nhiệt,bọn hắn hiểu rõ,Cửu U vệ từ ngày được Mục Trần huấn luyện,thực lực đã vượt qua Huyết Ưng vệ,cho nên Mục Trần đương nhiên có năng lực nói những lời này.

-“Đi nào..!”

-Mục Trần nhìn về phía Cửu U,nàng cũng nhẹ nhàng gật đầu,sau đó hắn không chút do dự,thân hình đột ngột từ mặt đất phóng lên trời,dẫn đầu thẳng tiến.

…….

-Đây chính là một tòa sơn cốc cự đại,bao trùm bởi một màu đỏ thẫm,giống như màu của máu tươi tạo cảm giác thật rợn người.

-Mà lúc này,có rất nhiều nhân mã đang hiện diện,toàn thân mặc huyết giáp,ánh mắt đều trở nên lăng lệ ác liệt,bất quá chiến ý bàng bạc ngưng tụ vào lúc này cũng trở nên hỗn loạn,hiển nhiên đều đã bị trọng thương.

-Mà ở vị trí trung tâm của quân đội,Huyết Ưng Vương toàn thân huyết giáp,sắc mặt âm trầm ngưng trọng nhìn về phía bên ngoài sơn cốc,trên bầu trời mơ hồ có thể nhìn thấy vô số đạo quang ảnh đang lơ lửng,một cỗ chiến ý cường đại đang bao trùm phong tỏa toàn bộ sơn cốc,làm cho bọn hắn không cách nào thoái lui được.

-“Đại nhân…Huyết Ưng vệ của chúng ta..hiện tại tổn thất hơn một ngàn…”Bên cạnh Huyết Ưng Vương,Ngô Thiên người đầy vết máu thấp giọng nói,khuôn mặt kiêu ngạo lúc này cũng tràn đầy hổ thẹn và đau lòng.

-Huyết Ưng Vương nghe xong,thân thể cũng cảm thấy run rẩy,..hajz..một ngàn Huyết Ưng vệ…xem như là tổn thất một phần năm lực lượng rồi,không biết đã tốn biết bao nhiêu tài lực và thời gian mới bồi dưỡng được,mà bây giờ,chỉ chưa đầy ba canh giờ đã hoàn toàn biến mất.

-“Hiện tại Thiên Ngạc quân đã hoàn toàn bao vây nơi này…Đại nhân…thuộc hạ sẽ suất lĩnh Huyết Ưng vệ tử chiến…mở ra một con đường máu…ngài mau chóng nhân cơ hội này mà thoát ly.!”Ngô Thiên quẹt vết máu trên khuôn mặt,trầm trọng nói.

-Huyết Ưng Vương bạo nộ quát to:”Muốn bổn vương chạy như chó nhà có tang sao..?Sau này bổn vương còn mặt mũi nào tồn tại ở Đại La Thiên Vực?Nếu như bọn chúng muốn chúng ta chết..Hừ..!Được thôi..Chết thì chết..Sợ mọe gì..!Chút nữa ngươi cùng ta xông ra ngoài,gặp tên nào giết tên đó..Ta phải cho chúng biết,Huyết Ưng Điện chúng ta không phải quả hồng mềm,muốn ăn chúng ta..cũng phải rụng vài cái răng đi..Móa Chúng nó!

-Huyết Ưng Vương trên khuôn mặt tràn đầy hung lệ,toàn bộ sát ý đều bị hắn bộc lộ ra bên ngoài hết rồi.

-“Đại nhân không cần lo lắng,chúng ta đã phát tín hiệu cầu cứu,chỉ cần có gắng kéo dài thêm chút thời gian,tất nhiên sẽ có viện quân đến cứu chúng ta.!”Ngô Thiên nhìn thấy Huyết Ưng Vương có ý liều chết,liền khuyên nhủ.

-“Không còn kịp nữa rồi!”Huyết Ưng Vương lắc đầu,ánh mắt âm lệ nhìn bên ngoài sơn cốc,chiến ý bàng bạc đang nhắm hướng của mình mà tiến tới,hiển nhiên Thiên Ngạc quân chuẩn bị tiến công rồi.

-Lúc này,trong sơn cốc,Huyết Ưng vệ đều tràn ngập chiến ý cuồng bạo,tay nắm chặt trường kích,chuẩn bị tử chiến.

-Huyết Ưng Vương hít sâu một hơi,bàn tay nắm chặt lại,một thanh Huyết hồng trường kích liền xuất hiện,linh lực cường đại trong cơ thể ào ạt tuôn ra.

-Bất quá.ngay lúc Huyết Ưng Vương chuẩn bị tử chiến,ánh mắt đột nhiên ngưng tụ,bởi vì hắn nhìn thấy,bên ngoài sơn cốc kia,chiến ý của Thiên Ngạc Quân đang có dấu hiệu hỗn loạn.

-“Đại nhân..viện quân của chúng ta đã đến rồi!”Ngô Thiên nhìn thấy một màn này,lập tức kinh hỷ,hắn nhận ra cỗ chiến ý cường đại khác,không thuộc về Thiên Ngạc quân.

-“Không biết là vị Vương nào đến cứu chúng ta?”

-Huyết Ưng Vương ánh mắt lợi hại nhìn chằm chằm vào phương xa,chợt sắc mặt hắn có chút phức tạp,thoáng trầm mặc,khẽ nói:

-“Chính là Cửu U Vương cùng với Mục Vương…!”

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 844: Từ Bá

Ngoài sơn cốc, không ít người đang đứng khoanh tay trên đỉnh núi và lăng không giữa trời, chiến ý bàng bạc như thủy triều dũng mãnh tiến ra, tràn ngập khắp nơi, không khí như cô đặc lại.

Những người này tập trung lại với một quy mô cực kỳ to lớn, đếm sơ số lượng có lẽ gần một vạn, quân đội có quy mô hoàng tráng thế này, trong số chư vương của Đại La Thiên Vực, tuyệt đối được coi là đứng đầu danh sách.

Quy mô cỡ này lại tập trung 1 chỗ, chiến ý bàng bạc hùng hậu tạo thành một uy thế có thể nói là kinh người, chiến ý tràn ngập bao phủ khắp sơn cốc, như là một lồng chim bao phủ tất cả những người trong sơn cốc, xem như là Tề Thiên có hóa thành ruồi cũng khó mà bay lọt.

"Đại nhân, đội ngũ Huyết Ưng Điện đều đã bị dồn vào sơn cốc, chỉ cần phát động thế công, nhất định bọn chúng sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn!" Trên đỉnh núi, một thân người lướt đến, lăng không quỳ xuống, ôm quyền cung kính nói.

Hai người chỉ huy nghe thông báo, hờ hững gật đầu, một người trong đó chính là người quen cũ của Mục Trần, chính là gã đã bị Thải Tiêu phải chật vật chạy khỏi Long Phượng Thiên, nhưng vẫn giữ được danh tiếng đệ nhất mãnh nhân mỹ nam tử trên bảng Long Phượng Lục - Phương Nghị.

Phương Nghị vận một thân áo trắng, tỏa ra khí chất tiêu sái xuất trần, cũng không vì thất bại của ngày đó mà lộ ra khí chất chán chường, ngược lại hai mắt càng thêm sáng ngời, hiển nhiên hắn thuộc dạng trở

nên mạnh mẽ trong thất bại, dù sao được Thần Các kỳ vọng cao như thế, hắn cũng là người tâm tính kiên định, không có khả năng bởi vì thất bại liền mất ý chí chiến đấu, nếu như thế chỉ sợ hắn rất nhanh cũng sẽ bị Thần Các tống cổ.

Toàn thân Phương Nghị tràn ngập vẻ thư sinh nho nhã, 1 tay hoành trước ngực, tay kia để sau lưng, với bộ dáng này, các cô gái mới lớn vừa nhìn sẽ phải mê mẩn mà không ngờ rằng hắn chính là người có độ hung ác đứng nhất trong Long Phượng Lục bảng.

Đứng kế Phương Nghị là một trung niên cường giả với khí thế kinh người, hoàn toàn trái ngược với vẻ thư sinh của Phương Nghị, toàn thân người này phát ra một loại chi khí hung hãn làm lòng người lạnh ngắt, đôi mắt quét ngang giống như hung thú, hung uy lộ ra, người bình thường nếu mà bị hắn nhìn trúng thì mức độ sợ hãi so với con nít 5 tuổi gặp cọp beo không khác bao nhiêu.

Trên thân mặc một bộ hắc ám chiến giáp, trên đó khắc một hình tượng Viễn Cổ hung Ngạc (cá sấu), hung Ngạc chân đạp núi cao, khí thế hung ác ngập trời.

Hắn chính là một trong mười sơn chủ Thần Các - Ngạc Sơn chi chủ, Từ bá!

Từ bá nghe thủ hạ báo cáo, hắn gật đầu, mắt lộ hung quang nhìn qua sơn cốc, khóe miệng nổi lên một nụ cười dữ tợn, nói: "Huyết Ưng Điện vậy mà dám cùng Thiên Ngạc Sơn ta tranh đoạt di tích, khác nào mộng hão huyền, một đám tạp nham Huyết Ưng Vệ cũng đòi cùngThiên Ngạc Quân của ta tranh giành sống mái, thật sự là không biết lượng sức mình."

Phương Nghị đứng bên nghe nói thế cũng cười, hắn đưa ánh mắt quét nhìn xung quanh, hiện tại, khuôn viên trăm dặm xung quanh không ngừng có những đội ngũ mới mò đến, chúng đều là bị tin tức Thần Các cùng Đại La Thiên Vực giao chiến hấp dẫn tới, hai cực hạn thế lực quyết đấu, mặc kệ kết quả như thế nào, cũng là tạo thành chấn động không nhỏ.

"Nếu Sơn chủ thật có thể nuốt sống Huyết Ưng Điện, đây chính là chiến công không nhỏ, hơn nữa lúc đó đại danh của ngươi từ trong Đại Thú Liệp Chiến cũng sẽ được truyền bá ra ngoài." Phương Nghị mỉm cười nói.

Từ bá nghe thế cũng nhếch miệng cười, nụ cười nồng đậm hung quang, hắn nói: "May mắn có ngươi, không thì ta sẽ không phát hiện được con chuột mà ta vốn không coi vào đâu này đến trộm di tích."

"Tuy trước mắt Huyết Ưng Điện đã xem như là chuột trong lồng, nhưng từ Sơn chủ cũng phải cẩn thận, Huyết Ưng Vương dù sao cũng là Ngũ phẩm Chí Tôn đỉnh phong cường giả, nếu hắn dốc sức liều mạng, cũng có chút khó khăn giải quyết." Phương Nghị nhắc nhở.

"Ngũ phẩm Chí Tôn đỉnh phong?" Từ bá vẩu môi khinh thường. nói: "Loại thực lực này,trong thập sơn chủ chúng ta, cũng chỉ có thể coi là áp đáy mà thôi, nếu muốn từ trong tay của ta đào thoát, Huyết Ưng Vương kia chưa có bản lĩnh này."

Tuy nói là nói thế, nhưng Từ bá hiển nhiên cũng không tính đêm dài lắm mộng, hắn vung tay lên, chuẩn bị hạ lệnh tiến công, đem Huyết Ưng Vệ triệt để tiêu diệt.

Ô...ô...n...g!

Bất ngờ xảy ra, ngay khi bàn tay sắp vung xuống lúc, thần sắc hắn cũng như Phương Nghị đều sầm lại, 2 gã nhìn về phía Tây Bắc, bầu trời khu vực đó đang chấn động, một cỗ chiến ý kinh người giống như phong bạo nhanh chóng cuốn tới.

Những thế lực đang làm khán giả quanh đó cũng phát hiện dị động, vô số đạo ánh mắt kinh dị hướng về phía đó, bọn hắn đều có chung cảm giác ngoài ý muốn, dù sao ai cũng biết đây là thời điểm Thần Các cùng Đại La Thiên Vực tranh phong, sẽ không có thế lực tầm thường nào dám tùy tiện nhúng tay, miễn cho dẫn lửa thiêu thân.

HƯU...U...U! HƯU...U...U!

Trước vô số ánh mắt săm soi, từ chân trời xa xôi đột nhiên xuất hiện cái màn sáng hắc ám, bên trong cái màn sáng to đùng đó có thể nhìn thấy vô số thân ảnh hắc ám đang gào thét mà bay đến, bàng bạc chiến ý từ trong cơ thể của tràn ngập, khí thế như lôi đình vạn quân, ầm ầm phủ xuống, uy áp chấn nhiếp quần hùng.

"Người đến là người phương nào, dám nhúng tay vào việc của Thần Các ta!" Từ bá nhìn qua chi hắc ám quân đội đang gào thét kia, ánh mắt ngưng tụ, hắn nhận đã nhận thấy bàng bạc chiến ý từ chi quân đội này, hắn trầm giọng hét to, tiếng quát như sấm rền vang vọng.

"Người phương nào? !"

Bên ngoài bầu trời trên sơn cốc, gần vạn Thiên Ngạc Quân nhất tề gào thét, lập tức chiến ý kinh khủng phóng lên trời, dẫn tới Phong Vân biến sắc, thiên địa chấn động.

Chiến ý cỡ này xuống, coi như là Lục phẩm Chí Tôn cũng phải tạm lánh mũi nhọn!

Nhưng mà, chi quân đội như nước lũ đang gào thét tiến đến kia lại không chút sứt mẻ, dẫn đầu là một đạo thân ảnh một thiếu niên, hắn cười dài một tiếng mà vang dội: "Đại La Thiên Vực, Cửu U Cung!"

"Cửu U Cung!"

Tất cả chiến sĩ Cửu U Vệ thần quang trong mắt bộc phát, mênh mông chiến ý như sóng biển bắt đầu khởi động, tiếng gào to như sấm, cuồn cuộn không ngớt, trực tiếp chiến ý áp bách của Thiên Ngạc Quân đánh cho xơ xác.

Hai cỗ chiến ý riêng chiếm cho riêng mình một nữa phần chân trời, địa phương chiến ý va chạm, cả bầu trời chấn động, từng đạo vết rạn tràn ngập ra.

"Cửu U Cung?" Từ bá nghe vậy thế cũng lóe lên ánh mắt kinh nghi, theo trong trí nhớ hắn, Cửu U Cung trong Cửu Vương của Đại La Thiên Vực, chính là bài danh hạng chót, như thế nào lại có bộ dáng hung hãn như hắn đang thấy, độ cường hãn so với Huyết Ưng Điện cơ hồ chỉ hơn chứ không kém?

Bên cạnh Từ Bá, vẻ mặt mây trôi nước chảy của Phương Nghị đã xuất hiện một chút nhăn nhó lại, ánh mắt thâm thúy tập trung vào thân ảnh thiếu niên đang dẫn đầu Cửu U Vệ, thản nhiên nói: "Từ sơn chủ, tin tức của người có chút lạc hậu rồi, đây chính là Đại La Thiên Vực Đệ Thập Vương, Mục Trần, Cửu U Cung hiện tại có hai Vương, bên trong Đại La Thiên Vực, coi như là độc nhất vô nhị."

"Mục Trần?"

Từ bá nao nao, hắn cười nói: "Nguyên lai là cái gã tiểu bối khiến cho cả Bắc Giới gần đây xôn xao a. . ."

Vừa dứt lời, ánh mắt hắn lộ vẻ hung lệ đứng lên, hắn nhìn chằm chằm vào Mục Trần đằng xa, âm thanh hung dữ: "Một tên xú tiểu tử miệng còn hôi sữa cũng dám tới cứu người? Thật sự là không biết trời cao đất rộng!"

Tiếng Từ Bá vang vọng khắp nơi, dẫn tới vô số ánh mắt hướng về Mục Trần, ánh mắt nào cũng có một ít hiếu kỳ, không ít người trong thời điểm này wen thuộc với cái tên của Mục Trần hắn.

Mục Trần cùng Cửu U lăng không mà đứng, nghe được Từ Bá phát ngôn, đôi mắt đẹp Cửu U phát lạnh, bàn tay bạch ngọc bao phủ bởi bàng bạc Linh lực đưa lên.

"Xem ra vị này chính là Ngạc Sơn chi chủ rồi a?" Mục Trần cười nhạt một tiếng, hắn nhìn thoáng qua Từ Bá đang tỏ vẻ hung hãn, sau lại liếc nhìn Phương Nghị đang đứng cạnh, hắn 0ôm quyền cười nói.

"Tên tiểu tử Miệng còn hôi sữa, đừng mơ lôi kéo làm quen cùng ta, nhanh chóng cút ngay, miễn cho ta nổi hứng giết sạch các ngươi". Từ bá không chút khách khí mà quát lớn, thanh âm tràn đầy mỉa mai cùng tàn nhẫn, hiển nhiên hắn hoàn toàn không có đặt Mục Trần cùng với Cửu U Cung ở trong mắt.

Mục Trần nghe vậy, hắn sờ sờ cái mũi, cười nói: "Xem ra là không nói chuyện được rồi a."

"Không biết sống chết!" Từ bá điềm nhiên nói, hắn vung tay áo, năm nghìn Thiên Ngạc Quân tách ra từ trong quân số, bên trong tiếng gầm tràn đầy khí thế hung ác, chiến ý bao la phóng lên trời.

Đối với Từ bá, Cửu U Vệ số lượng bất quá chỉ có năm nghìn, hắn tách ra năm nghìn Thiên Ngạc Quân tiến đến đối phó, chính là đã đánh giá cao đối thủ, trước đó, Huyết Ưng Vệ cùng Thiên Ngạc Quân va chạm nhau, chỉ thời gian nửa nén hương ngắn ngủi, Huyết Ưng Vệ đã tan tác mà bại lui.

Hiện tại, hắn xem trọng nhất là đem tàn quân Huyết Ưng Vệ trong sơn cốc kia giải quyết sạch sẽ, sau đó sẽ mang Cửu U Vệ đem đi chôn cùng, tiện thể nhanh gọn giải quyết.

Oanh oanh!

Thiên Ngạc Quân gào thét, bàng bạc chiến ý màu đỏ sậm hiện ra như là Huyết Hải gào thét, chiến ý bắt đầu khởi động, hóa thành ngàn vạn đầu cự Mâu, phô thiên cái địa bắn mạnh về hướng Cửu U Vệ.

Với thế công hung mãnh này, dù là Ngũ phẩm Chí Tôn, nếu bị đánh trúng cũng phải vẫn lạc.

Mục Trần đối diện với thế công này thế mà chỉ ngẩng đầu, con mắt bình tĩnh nhìn qua ngàn vạn chiến Mâu đang gào thét mà đến, hắn mỉm cười, nói: "Tựa hồ xem thường Cửu U Vệ chúng ta đây. . ."

Bàn tay của hắn nhẹ nhàng nâng lên, sau đó rơi xuống.

Oanh!

Thủy triều hắc ám từ Cửu U Vệ như núi lửa phun trào, nháy mắt bùng nổ, Cửu U chiến ý bàng bạc ngưng luyện, biến thành một đạo hắc ám quang dực cực đại, viền ngoài cùng của quang dực cực kì sắc bén, đủ để xé rách không gian.

Bá!

Mục Trần phẩy tay, cực đại hắc ám quang dực biến mất, không ai có thể thấy rõ, chỉ có thể nhìn thấy một vòng ánh sáng xẹt qua, quét đến đâu, từng đạo chiến Mâu cơ hồ là trong khoảnh khắc bị đập nát, hóa thành quang điểm bay đầy trời rồi phập phù tiêu tán

Thế công của Từ Bá bị phá dễ như trở bàn tay!

HƯU...U...U!

Lướt qua những ánh mắt rung động, quang dực lướt qua Thiên Ngạc Quân, đánh trúng bình chướng chiến ý đang bao phủ sơn cốc.

Rặc rặc!

Trong sát na va chạm, bình chướng chiến ý do Thiên Ngạc quân hình thành đang nhốt bọn Huyết Ưng Điện lập tức vỡ tan như thủy tinh yếu ớt.

Bình chướng chiến ý tan vỡ, Huyết Ưng Vệ trong sơn cốc cũng lộ ra, bất quá lúc này bọn hắn cũng có chút ít khiếp sợ nhìn về cảnh tượng trước mắt, ai ai cũng nghĩ một kích kinh người từ chiến ý kia của Cửu U vệ.

Từ bá sắc mặt kịch biến, thậm chí Phương Nghị lạnh nhạt bên cạnh, đồng tử cũng nhịn không được mà co rụt lại, cả hai đang bị chấn kinh bởi thế công bằng chiến ý bành trướng khủng khiếp của Cửu U vệ

Ai có thể ngờ tới, chỉ năm nghìn tả hữu Cửu U Vệ, chiến ý tạo ra lại có thể khủng bố như thế?!

Trước vô số ánh mắt rung động, Mục Trần mỉm cười, nhìn qua sắc mặt xanh mét của Từ Bá, hắn cất tiếng cười vang khắp không gian, nhưng hiện tại không người nào đủ can đảm bỏ qua.

"Không biết hiện tại có thể hảo hảo nói chuyện hay chưa?"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 845: Thiên Ngạc Quân

- "Không biết hiện tại có thể hảo hảo nói chuyện hay chưa?"

- Tiếng nói Mục Trần truyền ra, thanh âm tuy bình thản, nhưng phối hợp với khủng bố chiến ý đang quấn quanh cơ thể, hiện tại không người nào dám có chút khinh thường hắn.

- Dù là cường giả như Từ Bá, đồng tử cũng co lại, hắn ném ánh mắt hung ác vào Mục Trần, chậm rãi nói: "Không nghĩ rằng mặc dù ngươi chỉ là 1 thiếu niên, nhưng lại có thể đem chiến ý khống chế đến trình độ này, ta ngược lại là xem thường ngươi rồi."

- Mục Trần cười cười từ chối cho ý kiến, hắn nhìn thoáng qua Huyết Ưng vệ đang bị phong tỏa trong sơn cốc, nói: "Từ sơn chủ, thời điểm này nếu chính diện khai chiến, chỉ sợ đối với chúng ta cũng là sự tình không tốt đẹp gì, nếu như các ngươi thật muốn cưỡng ép nuốt xuống Huyết Ưng Điện, chỉ sợ các ngươi cũng phải trả giá không nhỏ."

- "Cho nên, ta đề nghị các ngươi buông bỏ, phá bỏ vòng vây, chuyện hôm nay, bất luận kết quả như thế nào, ngày sau chúng ta Đại La Thiên Vực lại đến hảo hảo thanh toán cùng các ngươi, như thế nào?"

- Giữa thiên địa, thiếu niên lăng không mà đứng, thong dong cười, mặc dù là đối mặt với 5 nghìn Thiên Ngạc quân đang nhìn chằm chằm như hổ rình mồi, nhưng khuôn mặt trẻ tuổi lại không vương một nét nào gọi là sợ hãi, vẻ bình thản thong dong cùng khí phách kiêu hùng, ngược lại dẫn tới những ánh mắt cực kì chiêm ngưỡng.

- Từ Bá có chút kinh ngạc đối với vẻ thong dong của Mục Trần, nhưng đối với lời nói của Mục Trần, hắn lại có chút giận quá hóa cười, ngón tay chỉ về Thiên Ngạc quân đông đúc, sắc mặt quái dị mà nói: "Tiểu tử, ngươi xác định rằng bằng thực lực của ngươi, có thể khiến cho ta trả giá đắt?"

- Tuy nói trước đó Cửu U vệ đã bày ra bàng bạc chiến ý khiến cho hắn cực kỳ cảm thấy ngoài ý muốn. Bất quá hắn cho rằng nhiều lắm chỉ có thể nói Cửu U vệ có tư cách tương chiến chính diện nếu có cùng số lượng quân với Thiên Ngạc quân mà thôi, nhưng tình huốn trước mắt là hắn đang nắm trọn vẹn một vạn quân Thiên Ngạc quân. Mà Cửu U vệ cùng lắm chỉ có 5000, một khi khai chiến, Cửu U vệ chắc chắn thảm bại.

- Cho nên, đối với lời nói của Mục Trần bảo hắn phải trả một cái giá thật lớn, Từ Bá cảm thấy đây là một sự tình vô cùng buồn cười.

- Trong sơn cốc, toàn bộ nhân mã bọn Huyết Ưng Vương cùng với Huyết Ưng vệ đều là nhìn lên trên bầu trời. Trước cảnh tượng Cửu U vệ cùng Thiên Ngạc quân đang giằng co, ánh mắt của bọn hắn đều có chút phức tạp. Bởi vì bọn họ đều tinh tường cảm thấy, Cửu U vệ hiện tại so với một năm trước,chính là đã có biến hóa thoát thai hoán cốt không nhỏ.

- "Đại nhân, dựa vào thực lực Cửu U Cung, chỉ sợ chưa đủ đối phó Thiên Ngạc quân. . ." Ngô Thiên do dự một chút, hắn nói khẽ, đối với việc Cửu U Cung cứu viện, tâm tình hắn cũng vô cùng phức tạp, sự lo lắng của hắn là có cơ sở, bởi cùng Thiên Ngạc quân khai chiến trước đó, hắn phi thường tinh tường đối phương có được thực lực cường đại cỡ nào.

- Tuy hiện tại Cửu U vệ cũng đã tiến bộ không nhỏ, nhưng cùng Thiên Ngạc quân so sánh, vẫn là thiếu đi một phần cơ hội chiến thắng.

- Theo Ngô Thiên suy nghĩ, muốn muốn đối phó Thiên Ngạc quân, trong chư vương chỉ có Tu La Vương Tu La vệ, cùng với Liệt Sơn Vương Liệt Sơn quân chính là chi quân đội có thực lực đỉnh tiêm mới có thể có cơ hội chiến thắng.

- Cửu U vệ hiện nay, vẫn là lộ ra vẻ kém đi một chút hỏa hầu.

- Huyết Ưng Vương nghe vậy cũng gật đầu, hắn nhìn trên bầu trời giằng co, nói: "Ngô Thiên, nếu như Cửu U vệ muốn ra tay, ngươi suất lĩnh Huyết Ưng vệ toàn lực phối hợp, vì bọn họ mà gánh một chút áp lực."

- "Về phần Từ Bá kia, ta sẽ toàn lực ra tay, không để cho hắn có cơ hội xen vào cục diện chung."

- Ngô Thiên gật đầu xác nhận, cục diện trước mắt, chỉ có cách toàn lực phối hợp với Cửu U vệ, bọn hắn mới có thể đột phá mà thoát khỏi cảnh bị Thiên Ngạc quân vây khốn.

- Trong lúc hai người bọn họ nói chuyện với nhau, trên không trung, Mục Trần đánh mắt về hướng câu nói mang đầy vẻ trào phúng của Từ Bá, hai mắt cũng khẽ híp lại, Từ Bá này cho rằng cứ lấy ưu thế số lượng mà tính, cuối cùng vẫn không đặt Cửu U Vệ bọn hắn ở trong mắt a. . .

- Đã như vầy thì chiến thôi.

- Mục Trần hai tay đột nhiên kết ấn, con ngươi đang bình thản bắt đầu dâng lên vẻ lăng lệ ác liệt, một cỗ sắc bén chi khí phảng phất từ cơ thể hắn tràn ngập mà ra, thân người hắn tựa như một thanh lợi kiếm ra khỏi vỏ.

- "Cửu U vệ!" Mục Trần quát to, tiếng quát vang vọng.

- "Chiến!"

- Trường thương trong tay Cửu U vệ dộng mạnh xuống đất, tiếng hét to như sấm, nổ vang phía chân trời, hắc ám chiến ý vạn trượng như một cơn sóng bành trướng phóng lên trời, từ xa nhìn qua cứ như một vùng hải dương màu đen, dần dần tràn ngập khắp trời đất.

- Lệ!

- Bàn chân Mục Trần đạp mạnh, hắc ám chiến ý sau lưng hắn bành trướng, lập tức chiến ý hỗn loạn cuồng bạo, thanh âm vang vọng của Hạc Minh chiến ý tràn đầy cuồng nhiệt bạo phát, sau đó ai ai cũng nhìn thấy, một hắc ám chiến văn cực lớn hiện ra, trên đó có khắc một hình tượng Cửu U tước cực lớn, ngưng luyện từ trong hải dương chiến ý đang bành trướng, hai cánh Cửu U Tước mở rộng, lập tức che khuất bầu trời. . .

- Cửu U tước ngửa mặt lên trời hót vang, vô số người kinh hãi nhìn cảnh tương hắc ám chiến ý tựa như thác nước tràn lan ra tận chân trời, ngắn ngủn vài hơi thở, cơ hồ cả trời đất đều là bị ngập tràn trong mênh mông chiến ý.

- "Chiến Ý Chi Linh? !"

- Tiếng kinh hô từ những người đang quan sát cùng lúc vang vọng khắp nơi, nhân mã của các phương thế lực đều biến sắc, những con mắt mở lớn nhìn cảnh tượng trước mắt, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

- "Mục Trần thế mà đã ngưng luyện được Cửu U vệ Chiến Ý Chi Linh. . ." Trong sơn cốc, Huyết Ưng Vương cùng với Ngô Thiên nhìn cảnh này mà sắc mặt cứng ngắc, hai mặt nhìn nhau, nhịn không được mà hít một hơi khí lạnh.

- Đến thời khắc này, bọn hắn mới hiểu được, vì cái gì Mục Trần cùng Cửu U lại có lá gan dám kéo quân đến đây dẫu biết rõ Thiên Ngạc quân ở chỗ này, nguyên lai là bọn họ tuyệt đối đã nắm chắc phần thắng.

- Bởi vì ai đều tinh tường đối với một chi quân đội mà nói, "Chiến Ý Chi Linh" đến tột cùng có được hiệu quả tăng phúc đáng sợ thế nào.

- "Người này. . ." ánh mắt Ngô Thiên phức tạp, hắn gian nan thở dài một hơi, 1 năm trước, Mục Trần mới vừa gia nhập Đại La Thiên Vực, căn bản là khi đó không được hắn để ở trong mắt, nhưng một năm sau, không chỉ tại Long Phượng Lục leo lên hạng ba, thậm chí việc chỉ huy quân đội, cũng đã đạt trình độ hắn theo không kịp.

- Thời điểm này, dù là liền Ngô Thiên cao ngạo hắn cũng chỉ có thể thừa nhận, hắn cùng với Mục Trần hiện tại, chính là có một sự chênh lệch không thể so sánh, hắn hiện tại hiểu được, một số người, mặc dù đã từng là một gã tiểu tốt vô danh, nhưng một lúc nào đó quật khởi, những người khác khó có thể theo kịp.

- "Chiến Ý Chi Linh?"

- Con mắt Từ Bá gắt gao nhìn chằm chằm vào bàng bạc chiến ý bên trong Cửu U tước, sắc mặt hắn vào lúc này cũng trở nên tái nhợt, át chủ bài này của Mục Trần, hiển nhiên là đã vượt ra khỏi dự liệu của hắn.

- Đến lúc này, hắn mới hiểu được vì cái gì Mục Trần dám nói những lời rằng hắn sẽ trả giá thật nhiều, nguyên lai không phải là lời bồng bột xuất phát từ việc tuổi trẻ khí thịnh, mà là vì Mục Trần hắn thật sự có được thủ đoạn này.

- Cửu U vệ có được Chiến Ý Chi Linh, mặc dù số lượng kém hơn Thiên Ngạc quân rất nhiều, nhưng Từ Bá không hề nắm chắc có thể chiến thắng, bởi vì hắn đồng dạng rất rõ ràng, đối với một chi quân đội mà nói ,Chiến Ý Chi Linh đến tột cùng trọng yếu cỡ nào.

- Bên cạnh Từ Bá, lông mày Phương Nghị cũng nhíu lại, hắn lần đầu đem ánh mắt ngưng trọng nhìn về hướng Mục Trần, trong quá khứ hắn không quá mức coi trọng Mục Trần, mặc dù tại Long Phượng Thiên Mục Trần hắn cũng có biểu hiện kinh diễm, nhưng Phương Nghị biết, nếu như không phải đụng trúng Thải Tiêu - một Siêu cấp yêu nghiệt, hào quang của Mục Trần tại Long Phượng Thiên sẽ bị hắn áp chế vô cùng thê thảm.

- Nhưng xem tình hình hiện tại thì có vẻ hắn đã coi thường cái gã đối thủ mà hắn đã từng không xem trọng này.

- Một gã có thể đem một chi quân đội ngưng luyện ra Chiến Ý Chi Linh, Phương Nghị hắn rất rõ ràng rằng đến tột cùng có bao nhiêu tiềm lực cùng với uy hiếp.

- Ánh mắt Từ Bá âm trầm, hắn đánh ánh mắt hung lệ chằm chằm vào Mục Trần, điềm nhiên nói: "Thực cho là có Chiến Ý Chi Linh, có thể cùng Thiên Ngạc quân ta đối kháng sao? Ta hôm nay ngược lại là muốn thỉnh giáo một chút, Chiến Ý Chi Linh này của ngươi đến tột cùng có lợi hại như lời đồn hay không?"

- Tuy Từ Bá cũng biết được Chiến Ý Chi Linh lợi hại, nhưng muốn hắn cứ như vậy lựa chọn rút lui, hiển nhiên cũng là sự tình mà hắn khó có thể dễ dàng chấp nhận, mặc dù hắn tinh tường, một khi khai chiến, hắn tuyệt đối sẽ trả một cái giá cực kỳ thảm trọng.

- Bất ngờ, lúc này Phương Nghị lại vung tay ngăn cản ý đồ của Từ Bá, hắn nhìn về phía Mục Trần, cười cười, nói: "Mục Trần, ngươi đúng là để cho chúng ta cảm thấy thập phần ngoài ý muốn."

- "Quá khen." Mục Trần không mặn không nhạt cười, nói: "Nếu như hai vị không có ý định liều cái cá chết lưới rách, để cho thế lực khác làm ngư ông đắc lợi, ta cảm thấy chúng ta mỗi bên lui một bước là lựa chọn tốt nhất."

- Phương Nghị cười, không nhanh không chậm nói: "Nói như vậy, kỳ thật ngươi cũng không đành lòng cùng Thiên Ngạc quân dốc sức liều mạng, bởi vì ngươi cũng biết nếu làm thế Cửu U vệ cũng đồng dạng trả giá không nhỏ, ngươi đã có lòng đố kỵ, vậy việc ngươi muốn an lành mang người cứu ra, có phải là có phần chắc chắn quá hay không?"

- Hai mắt Mục Trần nhắm lại, nói: "Ngươi là muốn xem thử chúng ta ai ác hơn ai sao?"

- Phương Nghị khoát tay áo, cười nói: "So sánh độ ác độc mần chi cho vô vị, ngươi có lẽ cũng biết, nếu để cho các ngươi đơn giản đem người mang đi, mặt mũi Thần Các chúng ta đem chôn ở đâu cho hết?"

- "Vậy ngươi có ý định như thế nào?" Mục Trần lông mày chau lên, cười nhìn qua vị này bá chủ đệ nhất Long Phượng Lục này.

- Phương Nghị cười, hắn nghiêng đầu nhìn về phía Từ Bá, nói: "Từ sơn chủ, chuyện kế tiếp để ta làm chủ, được không?"

- Từ Bá nghe vậy, trầm ngâm một chút cũng gật đầu, địa vị Phương Nghị tại Thần Các có phần đặc thù, tuy nói hôm nay còn trẻ, nhưng thành tựu của hắn về sau tất nhiên không thấp, cho nên đối với việc hắn nhúng tay vào, Từ Bá hắn cũng cũng không có phản đối.

- Hơn nữa, dưới tình huống Cửu U Cung xuất hiện, tình huống thực sự có chút khó giải quyết, Phương Nghị muốn tiếp thu thay hắn, hắn cũng rất vui lòng.

- Phương Nghị thấy Từ Bá gật đầu, lúc này mới đưa mắt nhìn Mục Trần, mỉm cười nói: "Ngươi có lẽ cũng biết, quân đội khai chiến, chúng ta đều trả giá không nhỏ, bất quá các ngươi muốn cứu người, chỉ dựa vào mồm mép cũng vô dụng."

- "Cho nên?" Mục Trần đánh mắt về phía Phương Nghị, cười hỏi.

- " Trong Long Phượng Thiên, ta cũng đã kiến thức biểu hiện của ngươi, có thể nói là vạn người có một, bất quá ngươi có thể có chiến tích chói mắt như thế, nghĩ đến có lẽ không thoát được quan hệ cùng vị bằng hữu kia của ngươi." Phương Nghị chậm rãi xòe bàn tay ra, tại đầu ngón tay có Linh lực lóe lên, giống như điện quang, một tia nguy hiểm chấn động, tràn ngập đi ra.

- "Ta có một biện pháp, chỉ trả bằng một cái giá thật nhỏ, lại có thể giải quyết hết cục diện trước mắt này, bất quá cũng không biết ngươi có loại này đảm lượng hay không."

- Mục Trần ánh mắt ngưng lại.

- Phương Nghị cuời cười ôn hòa, chỉ là sâu trong con ngươi, lại là có thêm hào quang thâm thúy làm cho người khác bắt đoán không ra.

- "Đó chính là khiêu chiến ta."

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 846: Đệ Nhất Đấu Hắc Mã

- "Đó chính là khiêu chiến ta. . ."

- Phương Nghị đứng trên ngọn núi, một tay thả lỏng phía sau, gió thổi phật tới đây, áo trắng phiêu động, khí độ như thế làm các thế lực quanh đó tán thưởng, Phương Nghị chính là nhân tài kiệt xuất trong Bắc Giới, thật sự là có vài phần bản lĩnh.

- Mặc dù đụng phải Thải Tiêu trong Long Phượng Thiên mà thu hoạch k tốt, nhưng hắn không hề chán nản, ngược lại bản thân lại có chỗ tinh tiến, kiểu đột phá trong nghịch cảnh này ai cũng đều tán thưởng một tiếng.

- Đây chính là phẩm chất thiết yếu cần có của cường giả.

- Phương Nghị ném ánh mắt về phía Mục Trần, nói: "Chỉ cần ngươi có thể thắng, Thần Các ta sẽ lui lại một bước."

- Âm thanh xôn xao vang vọng, Phương Nghị cơ bản rõ ràng là khiêu chiến Mục Trần, những con mắt đang theo dõi đều phát sáng lên.

- Hai người đều là nhân vật kiệt xuất tại Bắc Giới, một là bá chủ nhiều năm Long Phượng Lục, một là Bắc Giới siêu cấp hắc mã.

- Song phương đều có danh khí không nhỏ, tất cả mọi người rất muốn biết, Siêu cấp Hắc Mã đụng phải Bá chủ Long phượng lục thì kết quả sẽ là 1 lần nữa hát khúc khải hoàn hay là ảm đạm vẫn lạc?

- "Ngươi cho rằng cục diện trước mắt có để thể tùy ngươi lựa phương thức khai chiến sao?" Cửu U cười lạnh lên tiếng, dùng thực lực của nàng

tự nhiên là nhìn ra Phương Nghị đã là Ngũ phẩm Chí Tôn, ngay cả nàng cũng thấy có chút phiền toái, mà Mục Trần chỉ là Tứ phẩm Chí Tôn, cho nên đối với Mục Trần hoàn toàn bất lợi nếu chiến 1 chọi 1.

- "Hắc hắc, nếu thực sự khai chiến mà nói, Thiên Ngạc Quân của ta sẽ phụng bồi đến cùng, bất quá sau đó năm nghìn Cửu U Vệ sống sót chưa đủ một nửa." Từ Bá lành lạnh lên tiếng, thanh âm tràn đầy sát ý.

- "Vậy toàn bộ Thiên Ngạc Quân của ngươi cũng sẽ phải chôn cùng!" Cửu U lạnh lùng nói.

- Phương Nghị cười, ngăn Từ Bá lại, đem ánh mắt nhìn về phía Mục Trần, nói: "Ngươi cũng thấy tình thế trước mắt đấy, Cửu U Vệ của ngươi có thể ngưng luyện ra Chiến Ý chi linh, chính là sự tình làm cho người ta lau mắt mà nhìn, bất quá nhân số Cửu U Vệ không chiếm ưu thế, nếu thực sự khai chiến, kết cục tất nhiên là lưỡng bại câu thương."

- Phương Nghị lại chỉ ngón tay vào những thế lực bên dưới, cười nói: "Mà những người này, trong đó có bao nhiêu tài lang ngươi cũng rõ ràng, tới lúc đó, đối với cả 2 ta đều không có chỗ tốt."

- "Cho nên, cục diện tốt nhất chính là đem cuộc chiến quân đội biến thành cuộc chiến cá nhân . ."

- Mục Trần mỉm cười thoáng nhìn Phương Nghị, hắn cười, nói: "lý do chính đáng lắm, bất quá ta nhìn thấy sát ý từ trong mắt của ngươi. . . Ta nghĩ, ngươi hắn là đã có sát tâm đối với ta a?"

- Phương Nghị nheo mắt, Mục Trần đã nói trúng suy nghĩ của hắn, từ khi nhìn thấy Mục Trần đem Cửu U Vệ ngưng luyện chiến ý, hắn bắt đầu cảm thấy Mục Trần tiềm lực vô cùng, mang đến cho hắn uy hiếp không nhỏ, nếu còn phát triển tiếp tục, Mục Trần sẽ trở thành đại địch của Thần Các bọn hắn.

- Loại địch nhân này, nhất định phải gạt bỏ triệt để.

- "Nếu ngươi không dám tiếp chiến, ta cũng hiểu được. Dù sao ngươi là người mới, thế nhưng có thể đến được trình độ này, ngay cả ta cũng phải bội phục."

- "Kế khích tướng này dường như không được cao minh." Mục Trần cười nói.

- Phương Nghị nhăn mặt, hắn cuối cùng đã hiểu Mục Trần cực kì khó chơi, thiếu niên này tuổi không lớn, nhưng tâm trí n cực kỳ nhạy cảm thành thục, không có chút tranh cường háo thắng của tuổi trẻ, kiểu dầu muối đều không chịu này thực làm cho Phương Nghị có chút khó chịu.

- "Bất quá. . ."khi Phương Nghị đang đau đầu, Mục Trần cười híp mắt nói: " nếu quả thật muốn khiêu chiến tai..., không phải là không thể được, rất đơn giản. . ."

- "Năm trăm khối Vẫn Lạc Nguyên Đan." Mục Trần duỗi ra năm ngón tay, cười tủm tỉm mà quơ quơ.

- Bầu không khí căng thẳng liền đọng lại, thần sắc Phương Nghị liền nháy mắt trở nên ngốc trệ. . .

- Ai cũng không nghĩ tới, Mục Trần ngay tại lúc này lại giở công phu sư tử ngoạm, hơn nữa lại dùng một lí do làm cho người ta dở khóc dở cười.

- "Năm trăm Vẫn Lạc Nguyên Đan?" Từ Bá nghe thế, giận quá hóa cười đứng lên, u ám nhìn chằm chằm vào Mục Trần, mỉa mai: "Tiểu tử, ngươi cho rằng mạng nhỏ của ngươi trị giá năm trăm Vẫn Lạc Nguyên Đan?"

- Nói giỡn sao, năm trăm Vẫn Lạc Nguyên Đan cơ hồ là thu hoạch của bọn hắn cả ngày hôm nay, còn là bởi vì vận khí không tệ, dễ dàng tìm ra vài toà di tích, sau mới vất vả tinh luyện mà có, mà Mục Trần trước mắt chỉ tiện tay một lần liền đoạt năm trăm Vẫn Lạc Nguyên Đan, hắn cho là hắn là ai? !

- "Đáng giá hay không không phải ngươi định đoạt được đâu."

- Mục Trần tủm tỉm nhìn sắc mặt cứng ngắc Phương Nghị, hắn xòe bàn tay ra, nói: "Phương Nghị huynh, nếu như ngươi thật muốn giết ta..., cái giá này ta cảm thấy nên không cao , đương nhiên. . . Nếu các ngươi cảm thấy biện pháp này không thực hiện được thì. . ."

- Nói đến đây, Mục Trần sa sầm mặt, hàn quang cùng với sát phạt chi ý bừng lên: "trực tiếp dùng hai bên quân đội đối chiến trực tiếp, xem thử Thiên Ngạc Quân bọn ngươi có thể cho Cửu U Vệ ta phải trả một cái giá cực kì nghiêm trọng? !"

- Sát ý tràn ngập lời nói, nhiệt độ xung quanh hạ thấp rất nhiều, cái việc trở mặt này làm cho vô số cường giả đều kinh hãi, ai cũng nhận thấy bên trong thiếu niên có vẻ ngoài ôn hòa kia đang có mãnh hổ ẩn núp. Một khi động đúng chỗ, vẻ ôn hòa sẽ được thay thế bằng hàn khí sắc bén.

- Từ Bá biến sắc, định giận tím mặt, nhưng Phương Nghị ngăn lại, Từ Bá ném ánh mắt lạnh như băng chăm chú lên Mục Trần, chậm rãi nói: "Mục Trần, chuyện này có ý nghĩa gì không? Có nhiều thứ, coi như là trên người của ngươi, nhưng cũng chưa chắc là thuộc về ngươi."

- "Năm trăm, thiếu một viên cũng không, có thì đánh tay đôi, không thì khai chiến bằng quân đội." Mục Trần mỉm cười khoát tay áo, bộ dáng khiến Từ Bá tức giận đến da mặt run rẩy,thiếu điều xông lên cắn xé hắn ra thành từng mảnh.

- Cửu U nhịn không được cười, miệng nhỏ nhắn phát ra 1 tràng âm thanh như chuông bạc, nàng liếc nhìn Mục Trần, nàng cũng cảm thấy dở khóc dở cười với việc Mục Trần biến sự khiêu chiến thành một dạng lao động mà bắt buộc phải trả thù lao mới động thủ.

- Phương Nghị nhìn chằm chằm vào Mục Trần, hàn ý chồng chéo, cuối cùng hắn cười, nói: "Ngươi đã cố ý như thế, vậy theo ý ngươi a"

- "Từ sơn chủ, phiền toái một chút." Phương Nghị đưa ánh mắt đánh về hướng Từ Bá.

- Mặt Từ Bá co quắp thoáng một phát, hiển nhiên cực kỳ đau lòng, dù sao năm trăm khối Vẫn Lạc Nguyên Đan gần như chính là toàn bộ tải sản hiện tại của bọn hắn, nếu phải bung ra coi như mất toi công.

- "Hắn sẽ không mang đi nổi đâu." Phương Nghị chậm rãi nói.

- Nghe vậy, Từ Bá cắn răng một cái, tay áo vung lên, năm trăm khối Vẫn Lạc Nguyên Đan bắn về phía Mục Trần.

- Năm trăm khối Vẫn Lạc Nguyên Đan lơ lửng quanh thân hắn, hắn thoáng nhìn, rồi đem thu hồi, hắn cười tủm tỉm nói: "Phương huynh thật sự là xa hoa."

- Phương Nghị bình tĩnh cười nói: "Không sao, tạm thời cho gửi ở ngươi, tí nữa ta sẽ lấy về cả vốn lẫn lãi sau."

- Mục Trần khẽ gật đầu: "Hy vọng như thế."

- "Có quá mạo hiểm hay không?" Cửu U thấp giọng hỏi, Phương Nghị dám đem năm trăm viên Vẫn Lạc Nguyên Đan ném ra, hiển nhiên là có mười phần nắm chắc lưu lại Mục Trần.

- "Hai quân đối chọi, chúng ta sẽ trả cái giá lớn, cái giá này nhỏ hơn, ta k thể bỏ wa." Mục Trần nói khẽ.

- Có thể đem cuộc chiến hai quân biến thành song hùng chi đấu, coi như là phù hợp suy nghĩ của Mục Trần, chỉ có điều hắn k thể dễ dàng cho bọn Phương Nghị vừa ý nên giở công phu sư tử ngoạm 1 lần.

- Cửu U yên lặng gật đầu, nàng cũng rõ ràng, đều muốn đem Huyết Ưng Điện cứu ra, chỉ dựa vào chấn nhiếp là tuyệt đối không có tác dụng

- Chẳng qua là, cái này Phương Nghị cũng không phải đèn đã cạn dầu a, mặc dù Mục Trần thực lực mãnh tiến, nhưng có đối phó được không,

Cửu U cũng không dám đánh cược.

- Thu hồi Vẫn Lạc Nguyên Đan, Mục Trần cũng là chậm rãi đi ra, khí thế trở nên lăng lệ ác liệt, giống như Thần Thương ra khỏi vỏ.

- Phương Nghị cảm nhận được khí thể Mục Trần, mí mắt thoáng giật.

- "Ta muốn đầu tên tiểu tử này." Từ Bá nghiến răng nghiến lợi.

- "Như ngài mong muốn, hôm nay hắn hẳn phải chết."

- Phương Nghị cười nhạt, hắn đạp không đi, xuất hiện trước mặt Mục Trần

- Đệ nhất Long Phượng Lục cùng siêu cấp hắc mã, chính thức quyết đấu.

- Mây trắng bồng bềnh, khi hai đạo thân ảnh đối diện, Linh lực phóng lên trời, phong vân biến sắc, từng tầng mây trên không liền bị xé nát.

- Với tràng quyết đấu cỡ này, rất nhiều người ôm hứng thú thật lớn.

- Phương Nghị áo trắng phiêu động, tóc đen giương nhẹ, lộ ra vẻ tiêu sái, hắn nhìn Mục Trần, nói: "trong Bắc giới gần đây, ngươi ngược lại là danh tiếng không nhỏ."

- "Nhờ phúc của ngươi thôi." Mục Trần cười cười, nói.

- Với sự triêu chọc Mục Trần, Phương Nghị chỉ nói: "Không cần khách khí, ngươi đã minh bạch là mượn phúc của ta, ta đây liền đem nó lấy về là được rồi, ta có thể cho thanh danh ngươi lên cao, tự nhiên cũng có thể lần nữa biến ngươi thành kẻ vô danh."

- "Đúng không?" Mục Trần nhún nhún vai, nhìn về phía Phương Nghị, cười nói: "Ta đây rất chờ mong, chỉ có điều cũng phải khuyên một câu, đừng chơi hơi quá, vạn nhất đem vị trí đệ nhất Long Phượng Lục ném đi, ngươi muốn khóc cũng không kịp."

- "Vậy cũng phải xem ngươi có bao nhiêu bổn sự."

- Phương Nghị sắc mặt bất động, hàn ý lạnh băng trong mắt nhanh chóng bắt đầu khởi động, quanh thân xuất hiện bàng bạc mênh mông Linh lực, như phong bạo bắt đầu gào thét.

- Mục Trần cảm nhận được Linh lực uy áp, ánh mắt cũng là ngưng trọng, hắn minh bạch gã Phương Nghị này đích thật là cực kỳ khó đối phó. nhìn sơ qua cường độ linh lực cũng biết trình độ Phương Nghị vượt xa Khâu Thái Âm khi trước.

- Trận chiến này là một cuộc ác chiến!

- Bên dưới, những tiếng xì xào bàn tán vang lên

- "Hặc hặc, trận giao phong này có ý tứ, Bắc giới đệ nhất Long Phượng Lục cùng siêu cấp hắc mã tranh phong, không biết ai là người cười cuối cùng."

- "Có lẽ Phương Nghị có phần thắng lớn, dù sao hắn chính là Ngũ phẩm Chí Tôn, mà Mục Trần chỉ là Tứ phẩm."

- "Cũng không thể nói như vậy, thực lực chân chính Mục Trần có thể mạnh hơn vẻ bề ngoài nữa, nghe nói tại Đại La Thiên Vực Phong Vương Tế, Khâu Thái Âm cũng là Ngũ phẩm Chí Tôn cuối cùng cũng thua trong tay của hắn."

- "Khâu Thái Âm vừa mới bước vào Ngũ phẩm Chí Tôn, làm sao có thể cùng Phương Nghị so sánh?"

- "Nếu là Mục Trần thất bại, ngược lại có thể áp chế áp chế nhuệ khí hắn, tiểu tử này hiện jờ danh tiếng quá nổi, cũng nên chèn ép một phát, để cho hắn hiểu được, tại Bắc giới này, làm người vẫn là trung thực một ít."

- Trong Thiên Địa xì xào bàn tán vang lên, bất quá đối với hai người quyết đấu, ai cũng cho rằng Phương Nghị phần thắng cao hơn, Mục Trần

so ra vẫn còn kém vài thành hỏa hầu.

- Hơn nữa quan trọng nhất Mục Trần vẻn vẹn chỉ là Tứ phẩm Chí Tôn, mà Phương Nghị đã sớm tiến vào Ngũ phẩm Chí Tôn cảnh giới.

- Mặc dù Mục Trần thủ đoạn thông thiên, nhưng ai cũng hiểu, Phương Nghị thân là thế hệ trẻ tuổi được Thần Các trọng điểm bồi dưỡng, lá bài tẩy của hắn, dù là ai cũng khó có thể đoán được.

- Trong sơn cốc, Huyết Ưng Vương cùng đám Ngô Thiên cũng ngẩng đầu nhìn lên không, thần sắc lộ ra vẻ ngưng trọng, tuy nói bọn hắn tại Phong Vương Tế đều tận mắt nhìn thấy thực lực Mục Trần được bày ra, nhưng bọn hắn rõ ràng Phương Nghị lợi hại hơn

- "Nếu như lần này Mục Trần có thể toàn thân trở ra, trong thế hệ trẻ tuổi tại Bắc giới, thanh danh hắn sẽ không thể nào lay động." Huyết Ưng Vương chậm rãi nói, Mục Trần tại Bắc giới quật khởi quá nhanh, nhưng điều này cũng mang đến vô số chất vấn, ví dụ như trong Long Phượng Thiên, nhiều người cho rằng nhờ Viêm Đế chi nữ tương trợ mà Mục Trần mới có chiến tích kia.

- Song song hắn cũng có phần mạo hiểm không nhỏ, một khi thảm bại, tư thái siêu cấp hắc mã cũng sẽ bị sụp vỡ, con đường tương lai sẽ bị tổn thất nặng nề.

- Bắc giới tàn khốc, không ai đi nhớ 1 người thất bại.

- Oanh!

- Linh lực giống như biển rộng gào thét quanh thân Phương Nghị, Linh lực như sấm, phát ra tiếng nổ trầm thấp, bầu trời kịch liệt rung chuyển.

- Mục Trần cũng căng thẳng, thực tế đứng trước mới cảm nhận được uy áp của ngũ phẩm chí tôn là thế nào, hắn biết rõ Phương Nghị này chính là kình địch.

- "Hiện tại hối hận có lẽ đã chậm, đôi khi, vì sự kiêu ngạo của mình mà trả một cái giá lớn." Phương Nghị đánh ánh mắt xuống Mục Trần, lạnh lùng mà nói.

- Mục Trần nhẹ nhàng bĩu môi, bàn tay hắn đột nhiên nắm chặt, Đại Tu Di Ma Trụ mang theo cuồn cuộn Hung Sát Chi Khí xuất hiện, bàn chân đạp hư không, thân hình hóa thành lưu quang bắn đi.

- Oanh!

- Đại Tu Di Ma Trụ mang theo bóng ma khổng lồ cùng với lực lượng đáng sợ, không lưu tình chút nào đập thẳng hướng Phương Nghị!

- Phương Nghị mặt không biểu tình, lòng bàn tay đột nhiên xuất hiện kim quang, trở tay chính là một chưởng vỗ vào phía trên Đại Tu Di Ma Trụ.

- Keng!

- thanh âm kim loại va chạm bạo vang phía chân trời, mắt thường có thể thấy được lực lượng gợn sóng xuất hiện, vô số gợn sóng trùng kích xuống, Mục Trần là bị chấn bắn ngược trở ra, Đại Tu Di Ma Trụ cũng văng lên trời.

- "Đem ta so sánh cùng với những ngũ phẩm chí tôn mà ngươi đã gặp trước đây sẽ phải gặp nhiều thua thiệt đấy." Phương Nghị hờ hững nhìn qua màn này, hắn sải bước ra, trực tiếp là xuất hiện ở phía trên Đại Tu Di Ma Trụ, sau đó một chưởng chụp xuống.

- "Trả lại cho ngươi!"

- Bàng bạc Linh lực bộc phát, Đại Tu Di Ma Trụ lập tức hóa thành một đạo bóng đen, mang theo thanh âm chói tai, hung hăng mãnh liệt bắn về phía Mục Trần, lực lượng trùng kích cỡ này, dù là Ngũ phẩm Chí Tôn cũng không dám ngạnh kháng.

- "Hừ!"

- Mục Trần thấy thế, nội tâm hừ lạnh một tiếng, Phương Nghị thật sự xảo trá, muốn dùng Đại Tu Di Ma Trụ công kích hắn, mà với loại công kích này, nếu Mục Trần lựa chọn tránh né, khí thế chắc chắn sẽ bị yếu đi, Phương Nghị sẽ từ đó mà chiếm trước tiên cơ, mà nếu như đón đỡ, chỉ sợ cũng chính là điều mà Phương Nghị muốn nhìn thấy, bởi vì hắn có thể dựa vào cường đại Linh lực bản thân, tạo thành áp chế đối với Mục Trần.

- Mọi ánh mắt đều tập trung vào Mục Trần.

- "Đồ của ta, chưa tới phiên ngươi dùng!"

- Sắc mặt Mục Trần băng hàn, hai tay hắn kết ấn, lập tức lồng ngực có kim quang bắn ra, một tiếng Long ngâm tràn đầy khủng bố uy nghiêm cổ xưa vang vọng.

- Kim quang khởi động, trên cánh tay phải Mục Trần, Chân Long chi linh du động hiện ra, giống như Long văn, mà Chân Long chi linh Long trảo kia thì bao trùm lòng bàn tay phải của Mục Trần, 5 ngón tay được hoàn mỹ bao bọc trong long trảo

- Kim quang trong mắt chợt lóe, cánh tay phải của hắn bành trướng một vòng, gân xanh tại dưới làn da nổi lên như gân rồng, hắn cảm giác bên trong cánh tay của hắn ẩn tàng một cự long giương nanh múa vuốt!

- Nương theo thực lực tăng lên, hắn hiển nhiên dần dần đem lực lượng thuộc về Long Phượng thể khai phát ra!

- "Oanh!" '

- Đại Tu Di Ma Trụ như là núi cao trên trời giáng xuống, trên Ma Trụ, bao trùm Linh lực cực đoan cường đại cuồng bạo, đó là đến từ linh lực của Phương Nghị, hắn dùng Linh lực bao lạiĐại Tu Di Ma Trụ tạm thời, ngăn cách khống chế của Mục Trần đối với nó.

- Bây giờ Đại Tu Di Ma Trụ, hiển nhiên cũng không nhận chủ nhân là Mục Trần.

- Mục Trần thân hình không chút sứt mẻ, hắn ngửa đầu nhìn hình ảnh Ma Trụ đang cấp tốc phóng đại, hắn hít sâu một hơi, trước những ánh mắt chấn động, chậm chạp ra 1 quyền, trực tiếp oanh vào bên dưới Ma Trụ.

- Đông!

- Một quyền kia, không hề xinh đẹp, nhưng ẩn chứa lực lượng kinh hồn, trong khoảnh khắc, trực tiếp mãnh liệt làm cho không gian quanh thân rách tả tơi ra từng đạo mà mắt thường có thể thấy được.

- Keng!

- Thanh âm kim loại giống như sấm sét nổ vang ở trong Thiên Địa, chấn động khí huyết cuồn cuộn trong cơ thể mọi người, ánh mắt của bọn hắn gắt gao nhìn chằm chằm lên trời.

- Ở chỗ đó Mục Trần bảo trì tư thế một quyền oanh ra, Đại Tu Di Ma Trụ dừng lại ở tư thế đang lao xuống, cường hãn lực lượng mang theo đều đã được Mục Trần tiếp được.

- Tất cả mọi người rõ ràng nhìn thấy, kim quang linh lực được Phương Nghị bao trùm phía trên Đại Tu Di Ma Trụ, trong một thoáng đã bị Mục Trần dùng một quyền cứng rắn mà chấn động tan vỡ.

- Thần sắc mọi người đều kinh động, hiển nhiên là bị Mục Trần lấy một quyền này chấn nhiếp.

- Mục Trần thân hình khẽ động, hướng thẳng phía đầu kia Đại Tu Di Ma Trụ, trong con ngươi phảng phất là có Nộ Long gào thét, mang theo một cỗ uy áp quét về phía Phương Nghị đang âm trầm khó tin.

- "Lần sau, đồ của người khác, khuyên ngươi không nên lộn xộn, miễn cho tự rước lấy nhục." Mục Trần chân đạp Đại Tu Di Ma Trụ, ánh mắt lăng lệ ác liệt bắn về phía Phương Nghị, tiếng cười lạnh vang lên.

- Phương Nghị hai mắt híp lại, chợt hắn nhẹ nhàng gật đầu.

- "Vậy hãy để cho chúng ta xem một chút, hôm nay đến tột cùng là ai tự rước lấy nhục a!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 847: Chu Thiên Thần Kinh

- Phong vân dũng động nơi chân trời, ánh mắt ác liệt của 2 bên đụng nhau tóe lửa, sát ý lạnh băng tràn ngập.

- Đây chính là Long Hổ chi đấu!

- Một quyền uy thế của Mục Trần lúc trước đương lưu lại trong đầu những người nhìn thấy, ai ai cũng mang ánh mắt ngưng trọng, ai cũng hiểu rằng 1 quyền kia ẩn chứa lực lượng mà dù là Ngũ phẩm Chí Tôn bình thường cũng khó mà đạt được. Mục Trần quả thực đủ thực lực để cân với Phương Nghị, không hổ danh là hắc mã siêu cấp, kết wả thắng bại sau cùng thế nào thật khó mà đoán được.

- Sắc mặt Phương Nghị cực kì khó coi đối với chấn động chấn động quen thuộc từ một quyền của Mục Trần, hắn hiểu đây chính là lực lượng của Long Phượng Thể mà Mục Trần thu được từ bên trong Long Phượng Thiên. đúng là một sức mạnh huyền ảo dị thường, có thể giúp một gã Tứ Phẩm chí tôn có lực lượng kinh người như thế.

- Nhưng chỉ như thế thôi thì vẫn chưa đủ tư cách khiêu chiến Phương Nghị hắn.

- Tinh quang trong mắt hiện lên, chân đạp ra, dưới một cước này, không khí phát ra thanh âm chói tai, mắt thường có thể thấy được sóng âm từ dưới chân Phương Nghị lan ra.

- Oanh!

- Theo một cước này, Linh lực đột nhiên bùng nổ dâng trào, tựa sóng lớn vạn trượng, trời đất đảo điên, không gian run rẩy.

- Bên trên con sóng linh lực vạn trượng, thân ảnh nhỏ bé của Phương Nghị phảng phất như người khổng lồ, uy áp từ linh lực khiến cho cả những mãnh nhân như Cửu U, Huyết Ưng Vương, Từ Bá cũng phải nhìn bằng ánh mắt ngưng trọng.

- Mục Trần cảm nhận được uy áp khủng bố này cũng cảm thấy e ngại, Phương Nghị hiện tại đã manh hơn so với lúc ở Long Phượng Thiên, hiện tại có lẽ Phương nghị đã đạt Ngũ phẩm Chí Tôn đỉnh phong, rõ ràng trong thời gian này thực lực của Phương Nghị đã có bước tiến không nhỏ

- "Việc ngươi có thể dùng thực lực Tứ phẩm Chí Tôn mà đánh bại Ngũ phẩm Chí Tôn xem ra không giả, nhưng ngươi nên nhớ, ta chính là vô địch trong Ngũ Phẩm Chí Tôn!" Phương Nghị nhìn Mục Trần với ánh mắt tự tin, Mục Trần có chiến tích của Mục Trần, hắn có niềm kiêu ngạo của hắn, từ khi hắn bước chân vào Ngũ Phẩm Chí Tôn, hắn chưa từng chiến bại!

- Ầm ầm!

- Linh lực bàng bạc sau lưng Phương Nghị gào thét, kết hợp với thần thái của Phương Nghị, trông hắn như một vị thần uy nghiêm giáng thế.

- Đông!

- Hắn phóng thẳng lên trời, hai tay kết ấn, tay phải đè xuống, dưới lòng bàn tay, cổ xưa quang văn xuất hiện rồi nhanh chóng kéo dài ra,cơn sóng linh lực to lớn sau lưng hóa thành vô số đạo hào quang bắn ra như điện, sau đó hội tụ dưới lòng bàn tay. Một cỗ uy áp khó hiểu tràn ngập xuống khiến cho những người bên dưới, dù là đã đạt đến cấp độ Ngũ Phẩm chí Tôn cũng cảm thấy cực kì nguy hiểm và áp bách.

- Ai cũng biết lúc này Phương Nghị đang thi triển sát chiêu, hắn muốn dùng tốc độ nhanh nhất chấm dứt chiến cuộc, hắn muốn cho tất cả mọi người biết rằng đối với đệ nhất Long Phượng Lục như hắn, tất cả hắc mã gì đó đều không đáng giá. Ai muốn khiêu chiến uy nghiêm hắn, cuối cùng sẽ bị đốt thành tro tàn!

- Sắc mặt Mục Trần trở nên cực kì ngưng trọng, hắn cảm thấy áp lực khủng bố từ Phương Nghị, đối thủ này quả thực không dễ ăn.

-

- Hô.

- Mục Trần hít sâu một hơi, chợt đôi mắt trở nên tối tăm thâm sâu như hắc động, mái tóc đen cũng nhanh chóng dài ra mà tung bay, khuôn mặt tuấn dật trở nên bình tĩnh u ám.

- Vô Thượng Tâm Ma Kinh, tiểu Tâm Ma trạng thái!

- Sư tử vồ thỏ, cũng là toàn lực, huống chi bây giờ Phương Nghị hiện tại không phải thỏ, mà làmột con mãnh hổ, nên Mục Trần phải thúc giục toàn bộ những con át chủ bài của hắn.

- Ầm ầm!

- Linh lực gào thét, phong bạo thổi quét bừa bãi, ánh mắt Phương Nghị trở nên lạnh lùng nghiêm nghị, hắn nhìn xuống Mục Trần, bàn tay mang theo quang ấn đã được súc tích chậm rãi hạ xuống, thanh âm hờ hững vang vọng phía chân trời.

- "Chu Thiên Thần Kinh, Chu Thiên Chi Ấn!"

- Đông!

- Những đạo phức tạp ánh sáng dưới lòng bàn tay Phương Nghị hội tụ thành một bức Chu Thiên tinh đồ trùng trùng điệp điệp, uy áp phô thiên cái địa tràn ngập, hóa thành một đạo tinh đồ Linh Ấn, ầm ầm trấn áp xuống. Những nơi Tinh đồ Linh Ấn đi qua, không gian đều rách tả tạo nên những vết rạn nứt mà mắt thường có thể thấy, uy áp kinh người.

- "Đó là một trong những thần kinh cực hạn của Thần Các, đạt chuẩn Đại viên mãn Thần Thuật, Phương Nghị quả nhiên lợi hại, lại có thể đem tu luyện thành công!"

- "Một chiêu này, bất luận Ngũ phẩm Chí Tôn nào chỉ sợ sẽ thua không thể nghi ngờ, Phương Nghị thật đúng là danh bất hư truyền!"

- "Không hổ là Thần Các, loại Thần Thuật cấp bậc này, thường nhân muốn thấy cũng không thấy được, chỉ có bên trong thế lực cực hạn như Thần Các mới có thể tu tập a." tiếng xôn xao của những người đang bị chấn nhiếp liên tục truyền ra.

- "Thần Thuật cấp Chuẩn Đại viên mãn sao?"

- Mục Trần âm trầm ngẩng đầu nhìn qua tinh đồ Linh Ấn đang hạ xuống, hắn đang ở Tiểu Tâm Ma trạng thái, dù là đối mặt với thế công kinh khủng như thế, sắc mặt hắn vẫn không có một tia ngưng trọng nào.

- "Ô...ô...n...g!"

- Hai tay kết ấn như điện, không gian sau lưng hắn vặn vẹo, mơ hồ nhìn thấy chí tôn hải bàng bạc mênh mông, Linh lực ngập trời cuồn cuộn, bốn chùm tia sáng cực lớn mãnh liệt bắn ra.

- Rống!

- Tiếng gầm rú như Long Ngâm vang vọng, xuất hiện trên không là song Long song Tượng cực lớn, bọn chúng chân đạp hư không, không gian đều là tại chấn động. Bên dưới, ai cũng cảm giác được vẻ áp bách mà song long song tượng mang đên, nhưng có vẻ so với Phương Nghị vẫn còn kém một cấp bậc

- "Song Long song Tượng không đủ, vậy cho thêm nữa đi."

- Mục Trần thấp giọng thì thào, Cửu Long Cửu Tượng thuật đã được hắn tu luyện một năm tả hữu, tuy chưa đạ tình trạng viên mãn, nhưng so với ban đầu hiển nhiên đã là tiến dần từng bước, với hực lực hắn bây giờ, chỉ song Long song Tượng, hiển nhiên cũng không phải cực hạn của hắn.

- Con mắt Mục Trần chấn động, ấn pháp hắn lại lần nữa biến ảo, bên trong Chí Tôn Hải lần nữa truyền ra tiếng Long ngâm, sau đó là hai đạo

lưu quang mãnh liệt bắn ra.

- Thêm...một Long một Tượng nữa!

- Trên không, tam Long tam Tượng đạp không mà đứng, vẻ kinh dị hiện lên trên mặt của những ai đang xem, những tên Chí Tôn Ngũ Phẩm cũng cảm thấy áp bách không chịu nổi.

- Bất quá, không dừng lại ở đó, bọn hắn lại tiếp tục há hốc mồm khi thấy Mục Trần tiếp tục bày ấn pháp, hai tay hắn tiếp tục biến ảo kết ấn!

- Hắn lại vẫn có thể tiếp tục triệu hoán? !

- Ai cũng kinh nghi, Mục Trần chỉ là Tứ phẩm Chí Tôn, sao có thể đên được trình độ này, bọn hắn có thể cảm ứng được Thần Thuật mà Mục Trần thi triển sẽ không thua Chu Thiên Thần Kinh của Phương Nghị!

- Oanh!

- Phía sau Chí Tôn Hải kịch liệt bạo phát, trước những ánh mắt kinh hãi, hai đạo lưu quang lại mãnh liệt bắn ra!

- Tư Long tứ Tượng!

- Lúc tám đầu quái vật khổng lồ xuất hiện ở phía chân trời, sắc mặt bọn Từ Bá, Huyết Ưng Vương đều xuất hiện biến hóa.

- Sắc mặt Phương Nghị âm trầm, chưởng ấn chụp lại, Chu Thiên Thần ấn biến thành bóng ma khổng lồ, trực tiếp bao phủ phía Mục Trần, hắn không tin rằng dùng thực lực Ngũ Phẩm Chí Tôn đỉnh phong, sau đó thi triển ra Chu Thiên Thần Kinh, như thế là đã đủ ngăn cản Mục Trần!

- "Chu Thiên Thần ấn, Chu Thiên phong tỏa!"

- Hai tay Mục Trần tương hợp, thanh âm hắn trầm thấp, vang vọng khắp nơi

- "Cửu Long Cửu Tượng thuật, tứ Long tứ Tượng phá trời xanh!"

- Tứ Long tứ Tượng ngửa mặt lên trời thét dài, mắt thường có thể thấy được sóng âm quét ra, không gian không ngừng chấn động, sau đó tứ Long tứ Tượng mãnh liệt hóa thành tám đạo lưu quang tập trung lại một chỗ, Linh quang bành trướng, một thanh cự kích cổ xưa ước chừng ngàn trượng nhanh chóng thành hình.

- Phía trên cực kích cổ xưa phảng phất Thần lực thiên địa lay động.

- "Long Tượng Thần kích!"

- Tinh quang trong mắt Mục Trần bạo tuôn, hai tay của hắn vừa nhấc, sấm sét đột nhiên vang vọng!

- Ô...ô...n...g!

- Thanh cự kích cổ xưa bộc phát thanh âm vù vù động trời, một loáng sau trực tiếp biến thành một đạo lưu quang, dùng một loại tốc độ không cách nào hình dung xé rách hư không, một cái chớp mắt sau liền đã xuất hiện phía dưới cái Chu Thiên Linh Ấn đang hạ xuống, kế đó k chút do dự, thanh cự kích phách trảm lên, va chạm tạo thành một chấn động hủy diệt. ai đang xem cũng hiếu kì, rốt cuộc là bên nào sẽ chiếm thượng phong? cực hạn Thần Thuật Thần Các lợi hại, hay là thần bí Thần Thuật của Mục Trần tốt hơn? !

- BOANG...! Va chạm chốc lát, tiếng nổ vang dội, phong bạo linh lực cuồng bạo cơ hồ lập tức thành hình, gió lốc kinh hoàng lan ra ngàn dặm. Từng ngọn núi trực tiếp bị nghiền ép thành đất bằng, cự thạch hóa thành bột phấn, đại địa bị xé nứt ra từng đạo vết rách. . .

- Đối mặt với loại lực phá hoại đáng sợ này, những gã đã bước vào cấp Ngũ phẩm Chí Tôn cũng đều là sắc mặt màkịch biến, bởi vì bọn họ biết được, nếu như đổi lại bọn hắn, chỉ sợ dù cho dốc sức làm, rất khó làm được loại trình độ này.

- Đối với Mục Trần hiện tại, bọn hắn chẳng suy nghĩ gì nữa, ngoài dự liệu của bọn họ, Mục Trần lại có thể dựa vào thực lực Tứ phẩm Chí Tôn lại có thể đánh tới mức này, trong mắt ai cũng xuất hiện 1 vòng ngưng trọng, Mục Trần dám can đảm khiêu chiến, hoàn toàn không phải là muốn thể hiện, thật sự là hắn là có được thủ đoạn không yếu.

- Xem ra trận chiến của Hắc Mã và Đệ Nhất có vẻ cực kỳ thú vị.

- Phía trên trời, hai đạo quang hồng đang điên cuồng trùng kích, ăn mòn lẫn nhau, đó chính là Phương Nghị Chu Thiên Chi Ấn cùng với Mục Trần Long Tượng Thần kích biến thành. . .

- Hai cỗ cuồng bạo quang hồng hiển nhiên đang đem Linh lực điên cuồng thúc giục đến cực hạn, nhưng hiện tại là lâm vào giằng co, bên nào cũng không cách nào đem đối phương triệt để phá hủy.

- "Cửu Long Cửu Tượng thuật" cùng "Chu Thiên Thần Quyết" đúng là chẳng phân biệt được cao thấp!

- Phương Nghị nhìn cảnh tượng không nằm trong suy nghĩ của hắn. hắn có thể nhìn ra "Cửu Long Cửu Tượng thuật" của Mục Trần hắn là Thần Thuật chuẩn Đại viên mãn cấp bậc, xét về đẳng cấp mà nói, cùng "Chu Thiên Chi Ấn" không hề chênh lệch, nhưng hắn lại chính là Ngũ phẩm Chí Tôn đỉnh phong hàng thật giá thật a.

- Ngũ Phẩm cùng Tứ Phẩm, dựa theo lẽ thường mà nói, ngang cấp Thần Thuật, nếu bàn về uy lực, tất nhiên dùng bản thân Linh lực mạnh mẽ làm tiêu chuẩn, cho nên dựa theo lẽ thường mà nói, với sự va chạm này, phải là 1 thắng lợp áp đảo nghiêng về phía hắn.

- "Linh lực gã này mặc dù không ngang ta, nhưng lại vận chuyển được cực kỳ hoàn mỹ, dường như giữa quá trình lưu chuyển, không tràn ra ngoài một chút nào."

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 848: Hiển Lộ Tất Cả Thần Thông

Ở đằng xa, vô số cường giả, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chú, chỉ thấy trên không trung 2 đạo công kích ẩn chứa lực lượng kinh khủng như thiên thạch xẹt qua chân trời va chạm vào nhau.

BOANG ...

Va chạm chốc lát, một tiếng vang dội động trời, linh lực cuồng bạo đến cực điểm, dùng hình thái kinh khủng quét ra bốn phía, bên trong ngàn dặm đều bị linh lực phong bạo tàn sát bừa bãi.

Từng ngọn núi trực tiếp trong gió lốc bị nghiền ép thành đất bằng, cự thạch hóa thành bột phấn, đại địa bị xé nứt ra từng đạo vết rách dữ tợn.

Đối mặt với lực phá hoại đáng sợ, coi như là một ít cường giả bước vào Ngũ phẩm Chí Tôn đều là nhịn không được sắc mặt kịch biến, bởi vì bọn họ biết được, nếu như đổi lại là bọn hắn mà nói, chỉ sợ cũng xem như dốc sức làm, đều rất khó thực hiện được loại trình độ này.

Mà bây giờ, lại là xuất hiện trong cuộc chiến của Mục Trần cùng Phương Nghị

Đối với thực lực Phương Nghị bọn hắn không có gì suy nghĩ, nhưng mà ngoài dự liệu của bọn họ, Mục trần bằng thực lực tứ phẩm chí tốn lại dẫn đến loại này trình độ

Một ít cường giả đối mặt, đều là từ trong mắt đối phương nhìn ra một vòng ngưng trọng: “Mục Trần dám can đảm trực diện khiêu chiến Phương Nghị, hoàn toàn không phải là tại thể hiện, mà là sự thật hắn có chiến lực rất mạnh

Xem ra trận chiến của Hắc Mã và Đệ Nhất có vẻ cực kỳ thú vị.

- Phía trên trời, hai đạo quang hồng đang điên cuồng trùng kích, ăn mòn lẫn nhau, đó chính là Phương Nghị Chu Thiên Chi Ấn cùng với Mục Trần Long Tượng Thần kích biến thành. . .

- Hai cỗ cuồng bạo quang hồng hiển nhiên đang đem Linh lực điên cuồng thúc giục đến cực hạn, nhưng hiện tại là lâm vào giằng co, bên nào cũng không cách nào đem đối phương triệt để phá hủy.

"Cửu Long Cửu Tượng thuật" cùng "Chu Thiên Thần Quyết" đúng là chẳng phân biệt được cao thấp!

Ở đằng kia Linh lực cuồng bạo, ánh mắt Phương Nghị lạnh như băng nhìn qua một màn này, sâu trong ánh mắt xẹt qa 1 sự tức giận, hiển nhiên một màn này nằm ngoài dự liệu của hắn

Hắn có thể nhìn ra Mục Trần chỗ thi triển cái kia "Cửu Long Cửu Tượng thuật" cũng hắn là chuẩn Đại viên mãn cấp bậc Thần Thuật, cái này từ đẳng cấp bên trên mà nói, cùng "Chu Thiên Chi Ấn" không có gì chênh lệch, nhưng thực lực hắn là Ngũ phẩm Chí Tôn đỉnh phong hàng thật giá thật a!

Ngũ Phẩm cùng Tứ Phẩm, dựa theo lẽ thường mà nói, ngang cấp Thần Thuật, nếu bàn về uy lực, tất nhiên dùng bản thân Linh lực mạnh mẽ làm tiêu chuẩn, cho nên dựa theo lẽ thường mà nói, với sự va chạm này, phải là 1 thắng lợp áp đảo nghiêng về phía hắn.

- "Linh lực gã này mặc dù không ngang ta, nhưng lại vận chuyển được cực kỳ hoàn mỹ, dường như giữa quá trình lưu chuyển, không tràn ra ngoài một chút nào."

Phương Nghị ánh mắt lập loè, hắn dù sao cũng là nhân vật số má, cho nên từ lúc bắt đầu đến các loại giằng co về sau, hắn dần dần cảm ứng được nguyên nhân Mục Trần vì sao có thể cùng hắn liều đến tương xứng như vậy, mà phát hiện này làm cho Phương Nghị có chút kinh nghi bất

định, bởi vì hắn rất khó tin tưởng Mục Trần có thể dùng thực lực Tứ phẩm Chí Tôn, vậy mà có thể hoàn mỹ khống chế tất cả Linh lực bản thân, hơn nữa không lãng phí 1 chút linh lực nào

Khống chế hoàn hảo như vậy, coi như là hắn, đều khó có khả năng thực hiện!

"Hả?"

Mà trong lúc Phương Nghị tìm phương pháp đánh bại Mục Trần, ánh mắt hắn đột nhiên ngưng tụ, mãnh liệt ngẩng đầu, chỉ thấy được ở đằng kia chỗ hai đạo cực lớn hồng quang đang va chạm nhau, “Long Tượng Thần kích” đột nhiên bạo phát ra Linh lực cực đoan cuồng bạo chấn động.

Mục Trần đúng là vào lúc này trực tiếp thúc giục đem “Long Tượng Thần kích” nổ tung ra!

Oanh!

Thiên địa đang sáng ngời nhưng khi “Long Tượng Thần kích” nổ tung, thiên địa dường như đều trở nên ảm đạm xuống, bởi vì “Long Tượng Thần kích” bạo tạc chi địa nổ tung, so với ban ngày còn muốn chói mắt hơn, đây là ánh sáng của thế gian.

Mà nương theo lúc hào quang chói mắt bạo phát , ước chừng vạn trượng Linh lực khổng lồ thành từng làn sóng xung kích quét ngang khắp nơi, trên không trung, phạm vi mấy ngàn trượng không gian lúc này bị đánh rách tả tơi, mắt thường có thể thấy được khe hở rõ ràng.

“Chu Thiên Chi Ấn” đồng dạng là bị chấn nát ra.

Vô số cường giả biến sắc, vội vàng lui về phía sau, sợ bị sóng xung kích kinh khủng ảnh hướng đến.

Phương Nghị ánh mắt lạnh như băng, thân hình hắn hóa thành từng đạo tàn ảnh bắn ngược mà ra, đem sóng xung kích khuếch tán đến đều

tránh né, mà ánh mắt băng hàn của hắn thì là tập trung không gian ở phía xa bị Linh lực phong bạo ảnh hướng đến.

Mục Trần hắn là đứng tại chỗ đó, dùng tốc độ của Mục Trần, hơn nữa khi chủ động dẫn bạo hắn đứng quá gần “Long Tượng Thần kích”, hắn không có khả năng tránh né được sóng xung kích đáng sợ loại này trình độ.

Ô...ô...n...g!

Ngay lúc trong nội tâm Phương Nghị vừa mới hiện lên như vậy ý niệm, hắn sắc mặt kịch biến mãnh liệt, bởi vì hắn cảm giác được ở chỗ kia phía sau lưng, không gian đột nhiên bị xé rách, một đạo quang ảnh thoáng hiện mà ra, ở phía sau lưng quang ảnh, cánh Phượng cực lớn đang triển khai, che khuất cả bầu trời.

Đông!

Mục Trần vừa xuất hiện, chính là trực tiếp một quyền hung hăng oanh tới, trên nắm tay mơ hồ có thể thấy được một đạo du động Chân Long quang văn, quyền phong đáng sợ, trực tiếp đem không gian chấn ra từng đạo vết rạn.

Loại này lực lượng cường hãn, mặc dù là Phương Nghị, trong lòng đều là rùng mình, bất quá hắn dù sao cũng không phải đèn đã cạn dầu, trở tay chính là năm ngón tay nắm chặt, bàng bạc Linh lực giống như là thủy triều từ trong lòng bàn tay quét sạch mà ra.

"Chu Thiên Linh Thuẫn!" Linh lực nhanh chóng tại trước mặt Phương Nghị hóa thành một mặt phong cách cổ xưa linh thuẫn, trên mặt tấm thuẫn, có tinh đồ phức tạp đang lóe lên, tản ra cảm giác kiên cố không thể phá hủy.

Đông!

Quyền phong Mục Trần ẩn chứa Chân Long Chi Linh lực lượng, hung hăng oanh kích mặt trên tấm thuẫn, làm linh lực phía trên linh thuẫn nhộn nhạo lên từng trận rung động, rồi sau đó rung động dồn dập đến cực hạn, cuối cùng nát tan ra.

Bất quá cũng chỉ là một chút thời gian ngắn ngủi, Phương Nghị đã phục hồi tinh thần lại, khuôn mặt anh tuấn che lấp đi một tí, hắn hiển nhiên không nghĩ tới, Mục Trần không chỉ không có bị sóng xung kích kinh khủng ảnh hướng đến, ngược lại còn thần không biết quỷ không hay đi tới phía sau của hắn “đánh lén”, nếu hắn không có chỗ đề phòng mà nói, chỉ sợ lúc này đã bị tổn thương trong tay Mục Trần.

"Nếu như dám tới đây đánh lén, vậy đừng nghĩ rời đi!"

Phương Nghị cười lạnh, linh lực vào lúc này hắn không hề giữ lại chút nào mà thúc giục ra hết, hơn nữa tại mặt ngoài thân thể, kim quang bắt đầu khởi động, một tiếng Long ngâm vang lên.

Đó là Phương Nghị từ bên trong Long Phượng Thiên thu hoạch được “Chân Long thể!”

Tuy nói Chân Long thể xa xa không bì kịp Long Phượng Thể, nhưng dù sao đối với thân thể tăng phúc cũng là tương đối lớn, lại phối hợp lấy linh lực mạnh mẽ của Phương Nghị chỉ sợ Ngũ phẩm Chí Tôn bên trong, chưa có người nào có thể chống lại.

Phanh! Phanh!

Thân ảnh Phương Nghị giống như điện bắn ra, quyền phong như Long, mỗi một quyền oanh ra, mảnh không gian bị oanh nứt ra thành từng đạo dấu vết, rồi sau đó quyền phong giống như mưa trực tiếp đem tất cả đường lui của Mục Trần đều bao phủ.

Có thể thấy được chiến đấu cận thân của Phương Nghị có tạo nghệ cực cao!

Tại bực này thế công xuống, coi như là Ngũ phẩm Chí Tôn đỉnh phong cường giả, chỉ sợ đều lâm vào hạ phong, chật vật không chịu nổi.

Khuôn mặt Mục Trần ngưng trọng, Phương Nghị hoàn toàn chính xác so với hắn tưởng tượng còn khó đối phó hơn, lúc trước hắn tập kích, không chỉ không có hiệu quả, ngược lại còn bị Phương Nghị mượn điều này lừa gạt chiến đấu cận thân, ý đồ bằng vào Ngũ phẩm Chí Tôn đỉnh phong Linh lực đối với hắn tiến hành áp chế.

Mục Trần quang mang chớp động, bởi vì tiến nhập tiểu Tâm Ma trạng thái,khuôn mặt tuấn dật vẫn bình tĩnh như trước.

Trên cơ thể mục trần hào qang ám kim sắc bạo phát, Chân Long Chi Linh du động, phía sau lưng, Chân Phượng Chi Linh hóa thành cánh Phượng vỗ cánh, xung quanh cuồng phong gào thét.

Mục Trần lúc này trực tiếp đem lực lượng Long Phượng Thể đều thúc giục, lại phối hợp dung hợp Bất Tử Hỏa, U Minh Tâm Ma Lôi Linh lực cùng với tiểu Tâm Ma trạng thái hoàn mỹ khống chế.

Bằng vào rất nhiều thủ đoạn, chưởng phong bàng bạc linh lực cũng là gào thét mà ra, sau đó cùng Phương Nghị cuồng mãnh đối cứng.

Đông! Đông! Đông!

Ở trên trời, hai đạo nhân ảnh như đôi song long mãnh liệt va chạm lập loè vào nhau, quyền phong giống như sấm sét, mỗi một lần va chạm, đều đem không gian chấn động xuất ra từng đạo rung động, Linh lực đáng sợ phong bạo tàn sát bừa bãi bắn ra.

Ở đằng xa, vô số ánh mắt cường giả kinh ngạc nhìn trên bầu trời hai đạo nhân ảnh dây dưa ở một chỗ điên cuồng công kích.

"Tiểu tử kia vậy mà có thể cùng Phương Nghị đánh đến một bước này."

Từ Bá sắc mặt có chút âm trầm nhìn trên bầu trời, cuộc giao chiến điên cuồng giữa hai đạo nhân ảnh, dùng nhãn lực của hắn, tự nhiên là nhìn ra được hai người này cứng rắn va chạm, tuy nói là Phương Nghị chiếm cứ một ít thượng phong, thế nhưng loại thượng phong này, lại tịnh không đủ để chuyển hóa thành chiến thắng.

“Mục Trần” quá khó chơi, hiển nhiên là ngoài dự liệu của bọn họ.

Bất quá Từ Bá cũng không quá mức lo lắng, bởi vì hắn rõ ràng Phương Nghị lợi hại, Mục Trần trước mắt đã là lâm vào bên trong thế công của Phương Nghị, nếu như kéo dài nữa mà nói, Mục Trần tất nhiên sẽ bị bức ra sơ hở trí mạng.

Mà cùng Từ bá nhãn lực còn có Cửu U cùng Huyết Ưng Vương, cho nên hai người lông mày cũng là có chút cau lại, hiển nhiên cũng là có chút ít lo lắng.

"Tứ phẩm Chí Tôn, cũng dám cùng ta đối cứng, không biết tự lượng sức mình!"

Lại là một lần hung mãnh va chạm nhau, ánh mắt Phương Nghị sắc bén, hắn lạnh như băng lên tiếng, quyền phong bàng trực tiếp mang theo Linh lực cuồn cuộn, giống như phong bạo, nhanh như tia chớp giao nhau với hai tay của Mục Trần.

Phanh!

Không gian chấn động, thân thể Mục Trần trực tiếp giống như đạn pháo bắn ngược ra ngoài, từ khóe miệng hiện ra 1 đạo vết máu, hiển nhiên đối cứng 1 chưởng cực hạn của Phương Nghị, hắn bị chấn ra thương thế.

Xôn xao.

Trong Thiên Địa âm thanh xôn xao nổi lên bốn phía, xem ra loại trình độ này đối cứng, Mục Trần quả nhiên không bì kịp Phương Nghị a.

Ở xa, vô số đạo tiếc nuối trong ánh mắt, Mục Trần thân hình mãnh liệt bắn liệt trở ra, trong tối tăm hai mắt ngược lại là có hào quang lăng lệ ác liệt ngưng tụ.

Ở phái dưới, Từ Bá, Cửu U, Huyết Ưng Vương đồng tử đều là mãnh liệt co rụt lại.

Bởi vì vào lúc này, thân hình sau lưng Mục Trần đột nhiên có ám tử sắc hào quang quét ra, mà ở bên trong tia sáng, một đóa hoa cực lớn tuyệt đẹp, như ẩn như hiện nổi lên.

Sắc mặt Phương Nghị, vào lúc này mãnh liệt kịch biến, bởi vì từ bên trong sự đẹp đẽ của thần bí đóa hoa, hắn cảm thấy một loại bất an nguy hiểm chấn động!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 849: Viễn Cổ Tinh Thần Pháp Thân

“Mạn đà la” nở rộ, trên cánh hoa che kín, nhúc nhích hoa văn cổ xưa, thiên địa dường như ảm đạm , một cỗ lực lượng thần bí lặng yên phát ra.

Tất cả cường giả vào lúc này đã nhận ra một loại nồng đậm nguy hiểm cực đại, bọn hắn ánh mắt chấn động nhìn qua đóa hoa thần bí, đẹp đẽ sau lưng Mục Trần.

- "Tiểu tử này, như thế nào thủ đoạn nhiều như thế? !"

Từ Bá sắc mặt xanh mét nhìn qua một màn này, ánh mắt của hắn vào lúc này trở nên đặc biệt ngưng trọng, bởi vì hắn tự nhiên là nhìn ra được, Mục Trần trước mắt thi triển Thần Thuật, đúng là so với lúc trước “Cửu Long Cửu Tượng thuật” còn muốn càng kinh khung hơn một bậc!

Mà Cửu Long Cửu Tượng thuật đã là chuẩn Đại viên mãn cấp bậc Thần Thuật rồi, đây chẳng phải là nói, gia hỏa này, lại vẫn nắm giữ lấy chính thức Đại viên mãn cấp bậc Thần Thuật? !

Sự thật này, coi như là Từ Bá đều là nhịn không được mí mắt nhảy lên, bởi vì hắn biết rõ Đại viên mãn cấp bậc Thần Thuật trân quý vô cùng và hiếm có tới mức nào, cho dù là bọn hắn bên trong Thần Các, đều tuyệt đối có thể tính làm cao cấp nhất cấp bậc Thần Thuật, cái loại này Thần Thuật, đối với thân phận của hắn, cũng khó khăn để đạt được.

Hơn nữa chủ yếu nhất là, Thần Thuật Đại viên mãn cấp bậc loại này, cũng không phải là nói chỉ cần đạt được rồi có thể tu luyện thành công, bởi vì nó đối với tu luyện giả có cực kỳ nghiêm khắc yêu cầu, muốn tu luyện thành công, thực không dễ dàng.

Cho nên khi Từ Bá nhìn thấy Mục Trần trên người mang Đại viên mãn cấp bậc Thần Thuật, hơn nữa còn có thể đem tu luyện thành công , mặc dù là hắn, trong nội tâm đều là nhịn không được dâng lên một tia cảm giác ghen ghét.

Mà ở đây, đầy trời ánh mắt đều là bởi vì sau lưng Mục Trần xuất hiện đóa hoa thần bí mà rung động.

Mục Trần lè lưỡi liếm đi vết máu ở khóe miệng, sâu bên trong ánh mắt , không một chút nào tình cảm nhìn về phía xa xa, tại đó Phương Nghị sắc mặt đang kịch biến

Mục Trần không có chút do dự nào, hai tay lập tức kết ấn, Hoa Mạn Đà La chính thức nở rộ ra, tâm đóa hoa giống như hắc động nhắm thẳng đến phương hướng của Phương Nghị.

Bá!

Phương Nghị sắc mặt xanh mét, thân hình trực tiếp là hóa thành từng đạo tàn ảnh mãnh liệt bắn trở ra, hắn có thể phát giác được công kích của Mục Trần cường đại, đối mặt với loại công kích trình độ này, mặc dù là hắn, cũng tốt nhất là lựa chọn tạm lánh mũi nhọn.

Công kích thần bí này của Mục Trần, Phương Nghị bên trong Long Phượng Thiên đã bái kiến qa, lúc ấy tuyệt sát chi chiêu của U Minh Hoàng tử chính là bị Mục Trần dùng công kích này cản trở lại, cho nên uy lực của nó như thế nào, Phương Nghị vô cùng rõ ràng.

Hơn nữa, bây giờ Mục Trần hiển nhiên so với ngày đó tại Long Phượng Thiên mạnh hơn, hiển nhiên công kích cũng cường hãn so với trước gấp mấy lần không chừng.

Ông ông!

Ánh mắt Mục Trần hờ hững nhìn Phương Nghị đang nhanh lùi lại, hai mắt hắn chậm rãi nhắm lại, âm thanh lạnh như băng mang đến sát ý lành

lạnh tràn ngập không gian vang lên.

- "Mạn Đà La Diệt Thiên Quang!"

Ngón tay thon dài chậm rãi duỗi ra, đối với hư không nhẹ nhàng đè xuống, khi ngón tay đè xuống trong nháy mắt, mảnh không gian dưới ngón tay giống như thủy tinh yếu ớt bình thường, đã nứt ra từng đạo vết rạn mắt thường có thể thấy được vang lên ken két.

- Phanh!

Mạn Đà La Hoa cũng vào lúc này triệt để nở rộ, nháy mắt sau đó, hoa tâm chấn động mạnh, một chùm tia sáng ám tử sắc đột nhiên dâng lên bắn ra.

Chùm tia sáng ám tử sắc xẹt qua phía chân trời, khắp Thiên Địa dường như vào lúc này tối om om, cảm giác này giống như tất cả ánh sáng đều bị tia sáng ám tử sắc thôn phệ, hấp thu, cực kỳ quỷ dị.

Tia sáng màu tím tốc độ quá nhanh tới mức không cách nào hình dung được, những nơi nó đi qua, không gian đều đập nát, khoảng cách không gian phảng phất như không tồn tại.

Ngắn ngủn một cái chớp mắt, tràn đầy chấn động hủy diệt, liền xuất hiện ở phía trước Phương Nghị.

Sắc mặt Phương Nghị vào lúc này triệt để ngưng trọng, hắn hít sâu một hơi, ấn pháp đột nhiên biến đổi, chỉ thấy được ngập trời Linh lực quét sạch mà ra, tại trước mặt biến thành một tinh đồ khổng lồ ước chừng ngàn trượng.

- "Chu Thiên Tinh Đồ!"

Tinh đồ lan tràn, huyền ảo, kì bí, tràn ngập linh lực cực kỳ cường đại.

Oanh!

Chùm tia sáng ám tử sắc không chút do dự trùng kích mà đến, ở đằng xa, dưới vô số ánh mắt mắt rung động, hung hăng va chạm vào tinh đồ

- Rặc rặc!

Vẻn vẹn chẳng qua là một chút tiếp xúc, tinh đồ nhìn như cường đại trực tiếp văng tung tóe ra từng đạo vết rạn, chợt vết rạn dùng một loại tốc độ kinh người khuếch tán, ngắn ngủn mấy tức, liền đã tràn ngập khắp tinh đồ.

- Bành!

Vết rạn triệt để tràn ngập, tinh đồ bị đập nát ra, hóa thành đầy trời quang điểm sáng chói, rực rỡ cực kỳ tươi đẹp.

- HƯU...U...U!

Như là chùm tia sáng hủy diệt, thế đi như trước không giảm, xuyên thấu đầy trời quang điểm, trực tiếp hung hăng đâm trúng đạo nhân ảnh ẩn nấp bên trong, nhất thời, phiến thiên không dường như vào lúc này sụp đổ.

Vô số cường giả sắc mặt kịch biến, bị công kích khủng bố như thế chính diện đánh trúng, cho dù Phương Nghị có được thực lực Ngũ phẩm Chí Tôn đỉnh phong, chỉ sợ cũng sẽ bị thương nặng.

- "Thật là lợi hại."

Ở đằng xa trong sơn cốc, sắc mặt Ngô Thiên rung động nhìn qua một màn này, chợt hắn có chút khó khăn nhìn về phía Mục Trần đang lăng không mà đứng, tóc đen dài đang phất phơ trong gió, mặc dù trong lúc Phong Vương Tế , hắn đã kiến thức thực lực Mục Trần cường hãn, nhưng như cũ quá khó có thể tưởng tượng, Mục Trần lại có thể đem Phương Nghị thực lực đã đạt đến Ngũ phẩm Chí Tôn đỉnh phong cường giả, bức đến loại trình độ này.

Phải biết rằng một năm trước, Mục Trần mới tới Đại La Thiên Vực, vẻn vẹn chỉ là một cái mao đầu tiểu tử Chí Tôn cảnh cũng còn chưa từng vững chắc mà thôi, mà bây giờ, mặc dù là đối mặt với bá chủ thế hệ trẻ tuổi bên trong Bắc Giới, hắn tựu vui mừng đối chiến không hề sợ hãi.

Tiến bộ như vậy, kiêu ngạo như Ngô Thiên cũng phải im bặt.

Khắp Thiên Địa ánh mắt, đều là hội tụ trên sáng chói quang điểm tràn ngập bầu trời.

Cửu U, Từ Bá, Huyết Ưng Vương đều là im lặng không nói, bất quá ánh mắt lợi hại, đều ngưng tụ tại linh lực chấn động trên hư không.

Mục Trần lăng không mà đứng, bàn tay hắn bôi đi vết máu ở khóe miệng, đôi mắt sâu thẳm hun hút như hắc động cũng đang nhìn về phía quang điểm tràn ngập không gian, chỗ đó tựa hồ không có chút nào động tĩnh truyền đến, dường như bóng người trong đó, trực tiếp là tan thành mây khói???

- Phương Nghị trực tiếp bị đánh chết sao?

Mục Trần hai mắt có chút híp híp, bất quá nháy mắt sau đó đồng tử hắn đột nhiên co rút.

- Bành!

Ngay lúc đồng tử Mục Trần co rút nhanh trong chốc lát, chỉ thấy được xa xa quang điểm đầy trời đột nhiên muốn nổ tung lên, ánh sáng nhộn nhạo, một đạo thân ảnh khổng lồ trực tiếp từ quang điểm đầy trời mãnh liệt bắn ra, bước một bước, liền là xuất hiện ở phía trước Mục Trần, rồi sau đó cự chưởng giống như một tòa núi cao, trùng trùng điệp điệp rớt xuống.

Công kích như vậy, đột nhiên tới, mặc dù là Mục Trần tiến nhập tiểu Tâm Ma trạng thái, vẫn là có chút trở tay không kịp, bất quá lúc chưởng

phong rơi xuống trên thân thể của hắn kim quang lập loè, Long Phượng Kim giáp hào quang lập lòe.

- Keng!

Cự chưởng giống như là núi cao ầm ầm rơi xuống, không gian chấn động, cuối cùng trực tiếp hung hăng vỗ vào thân thể Mục Trần, lập tức thanh âm kim loại vang vọng dựng lên, thân thể Mục Trần mãnh liệt rơi xuống dưới, đem một ngọn núi lập tức đập nát đã thành một mảnh phế tích, đại địa phía trên, vết rạn cực lớn nhanh chóng kéo dài ra.

Biến cố bất thình lình, làm cho tất cả mọi người là cả kinh, đến khi Mục Trần bị oanh kích rớt trên đại địa, mọi người mới hồi phục tinh thần lại, vội vã ngẩng đầu, chỉ thấy được ngay đó trên không trung, một đạo cự ảnh đạp không mà đứng, tản ra uy áp kinh người.

Đạo cự ảnh, ước chừng ngàn trượng, thân thể cao lớn, phảng phất là khắc rõ vô số ngôi sao, giữa các ngôi sao Tinh Quang liên tiếp, như là tạo thành một vài bức tinh đồ kỳ bí và thâm ảo.

Bất quá lúc này, cánh tay trái cự ảnh cũng bị đập nát, biến thành Cự Nhân cụt một tay!

"Đó là? !"

Vô số đạo ánh mắt có chút kinh ngạc nhìn qua Cự Nhân cụt một tay, một lát sau, tiếng kinh hô cuối cùng vang vọng lên: "Đó là Viễn Cổ Tinh Thần Pháp Thân? !"

"Ở đằng kia chín mươi chín loại Chí Tôn Pháp Thân trong bảng, bài danh thứ sáu mươi lăm Viễn Cổ Tinh Thần Pháp Thân? !"

"Không sai, nghe nói Viễn Cổ Tinh Thần Pháp Thân là bên trong Thần Các cực hạn Chí Tôn Pháp Thân, không nghĩ tới cái chí tôn pháp thân này Phương Nghị tu luyện thành công, bất quá dĩ vãng có rất ít người có thể đem pháp thân này sử dụng"

"Bài danh sáu mươi lăm a, Chí Tôn Pháp Thân lợi hại như thế, nghe nói Viễn Cổ Tinh Thần Pháp Thân tu luyện tới cực hạn, có thể hóa một mảnh Tinh Không, Tinh Quang bao phủ, Tinh Thần Pháp Thân không cách nào phá hủy, lợi hại cực kỳ."

"Ân, khó trách có thể ngăn được Mục Trần hủy diệt công kích, nguyên lai cũng là đem át chủ bài ra dùng ."

Ở phía xa trong Thiên Địa vang lên vô số đạo kinh hô ồn ào, trên đỉnh đầu cự ảnh, Phương Nghị thân hình cũng là thoáng hiện, hắn sắc mặt hơi có điểm trắng bệch, hiển nhiên lúc trước công kích của Mục Trần, cũng làm cho hắn tạo thành một ít thương thế.

Thậm chí cuối cùng mặc dù hắn triệu hoán ra Chí Tôn Pháp Thân, vẫn là bỏ ra cái giá lớn hủy diệt 1 tay, do đó làm cho Tinh Thần Pháp Thân uy lực yếu bớt đi.

Ánh mắt Phương Nghị có chút âm trầm nhìn về phía phía dưới, ở chỗ đại địa sụp đổ, hắn có thể cảm giác được trong cơ thể Linh lực đại lượng tiêu hao, hắn tuy rằng từ mới bắt đầu cũng không có khinh thường qua Mục Trần, có thể trận chiến đấu này sẽ đưa hắn bức đến loại trình độ này, như cũ là vượt ra khỏi dự liệu của hắn.

- "Có thể đem ta bức đến một bước này, ngươi chính là người thứ ba trong Long Phượng Lục , cũng coi như là có tư cách rồi."

Phương Nghị ngữ khí băng hàn, trong mắt sát ý tăng vọt đến cực hạn, hắn biết, lần này chiến đấu, nếu như không giải quyết Mục Trần mà nói, chỉ sợ ngày sau sẽ làm Mục Trần danh khí càng tăng vọt.

Phương Nghị lúc đó chỉ sợ trở thành một viên đá đá đặt chân (Ccmnr :v)

Tình huống hày hiển nhiên hắn không chịu đựng được.

Cho nên, hai tay Phương Nghị đột nhiên kết ấn, chỉ thấy được thân thể Tinh Thần Pháp Thân, tinh đồ phức tạp đột nhiên bộc phát ra sáng chói Tinh Quang, cuối cùng Tinh Quang tại cự chưởng ngưng tụ, biến thành một thanh tinh thần cự thương cực lớn.

- "Tinh Hà Cổ Thần Thương!"

- "Một chiêu chấm dứt ngươi!"

Phương Nghị gầm nhẹ, bàn chân một đạp, cả người giống như cùng Tinh Thần Pháp Thân tương dung, hóa thành tinh quang phô thiên cái địa gào thét hạ xuống, tinh thần cự thương mang theo bàng bạc linh lực chấn động, trực tiếp đối với tòa đại địa sụp đổ oanh kích mà lao xuống.

Vô số cường giả thần sắc ngưng trọng, ai nấy đều thấy được, Phương Nghị đã thúc giục mạnh nhất chi lực, ý định muốn đem Mục Trần chém tận giết tuyệt!

Trận này hắc mã cùng bá chủ cuộc chiến, đã tới tuyệt sát!!!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 850: Khai Tâm Dương

Dịch lần 1: Phong Bi

Biên lại: Trần Phước Thuận

- Cự thương khổng lồ ngàn trượng từ trên giáng xuống, như ngàn vì sao rơi rụng, lực lượng hủy diệt bá đạo, mơ hồ không thể chống cự, đám cường giả yếu sinh lí cảm nhận được uy áp này liền xách dép chạy xa xa khỏi vòng chiến đấu tránh bị vạ lây bởi vì ai cũng hiểu rằng Phương Nghị đã triệt để nổi Sát Tâm, chiêu thức của hắn mơ hồ mang theo toàn bộ lực lượng bình sinh mà hắn có.

- Phanh! Phanh!

- Đất trời không ngừng sụp đổ, từng khe hở đen ngòm dữ tợn như hàm cá mập nhanh chóng lan tràn cả một vùng trời, số lượng càng lúc càng nhiều.

- Nơi Mục Trần rơi xuống, đất đá núi đồi đều sụp đổ, từng cái hố sâu hoắm xuất hiện, những tản đá hắn va vào liền bị chấn thành bụi phấn

- Công kích hội tụ từ toàn bộ lực lượng đỉnh phong của Phương Nghị đem phối hợp cùng Viễn Cổ Tinh Thần Pháp Thân chi lực đã tạo thành một thứ lực lượng cực kì khủng bố, ngay cả Cửu U, Từ bá, Huyết Ưng Vương cũng phải trố mắt nhìn.

- Địa phương nơi Mục Trần bị đập rơi xuống nãy jờ vẫn k hề có động tĩnh, vô số ánh mắt hướng về đó, ai cũng tò mò không biết Mục Trần hắn sống hay chết, có còn đủ sức để gánh lấy sát chiêu kế tiếp của Phương Nghị hay k???

- Hắc mã muốn khiêu chiến với đỉnh cấp bá chủ, quả thật khôg phải là chuyện jỡn chơi.

- "Ngươi định trốn như chuột đến bao jờ? liệu có thoát khỏi bàn tay ta hay không?"

- Cự thương ngàn trượng rơi xuống, Phương Nghị từ trên đỉnh đầu chí tôn pháp thân ném ánh mắt băng hàn xuống vùng đất đã bị hắn sang bằng trước đó, hắn cảm nhận được khí tức của Mục Trần ẩn giấu bên dưới, hắn biết rõ công kích trước đó cơ bản không thể tạo thành thương thế đối người có lực phòng ngự biến thái như Mục Trần.

- Nhưng, với sát chiêu cuối cùng này, mặc kệ Mục Trần trốn như thế nào, kết cục hôm nay chỉ có một!

- "Hiện thân cho ta!"

- Bàn tay Phương Nghị bóp chặt lại, cự thương khổng lồ với linh lực tràn ngập trùng kích xuống bên dưới, đại địa trong khoảnh khắc nứt toác.

- Phía dưới, Mục Trần mặc Long Phượng Kim Giáp, chân đạp một tảng đá lớn, một đôi đồng tử tĩnh mịch, nhìn thẳng vào thế công khủng bố trên trời đang rơi xuống.

- "Tìm được ngươi rồi, con chuột nhắt kia!"

- Sát ý trong mắt bắn ra, Phương Nghị tập trung toàn bộ lực lượng, nhằm thẳng Mục Trần mà bắn.

- Với tình trạng cơ thể đã gần như tiêu hao gần hết linh lực, nhưng Mục Trần vẫn điềm tĩnh hiển nhiên, ai ai cũng cực kì tò mò xem thử rốt cục Mục Trần còn con bài nào.

- Hô.

- Trước trăm nghìn con mắt thao láo, Mục Trần nhẹ nhàng thở ra một hơi, hai tay nhẹ nhàng nâng lên, rồi nắm chặt lại, hắn khẽ wát:

- "Yêu Liên Đồ Linh Trận!"

- Danh tự vang lên, theo sau đó là chấn động linh lực kinh người từ dưới lòng đất phóng thẳng lên trời, từng mảng đất đá đổ sụp, hào quang tụ lại thành bốn đóa Hắc Liên chậm rãi xoay tròn, phóng thích ra Linh lực cực kỳ cường đại chấn động.

- "Cái đó là. . . Linh trận? !"

- Bất kì ai sau khi nhìn thấy được con bài này của Mục Trần cũng đều kinh hỉ, bởi vì họ nhận ra chấn động khủng bố cùng uy áp nghẹt thở tỏa ra từ bốn đóa hoa mỹ sắc kia.

- Với tình hình trước mắt, Phương Nghị vẫn kinh nghi bất động, hắn đã sớm điều tra nên biết không ít tin tức, kể cả việc Mục Trần còn có thân phận Linh Trận Sư, hắn còn biết được tại Đại La Thiên Vực Phong Vương tế , Mục Trần chính là dựa vào chiêu thức này mà đánh bại Khâu Thái Âm.

- "Khâu Thái Âm chỉ mới đặt chân vào Ngũ phẩm Chí Tôn, cảnh giới chưa vững chắc, dùng chiêu số từng đối phó hắn để đối phó với ta a? Ngươi thực sự là ngây thơ quá đấy!"

- Phương Nghị nhấc lên một vòng cười lạnh, bàn tay nắm chặt, cự thương trực tiếp trấn áp xuống, đem Mục Trần triệt để đuổi giết.

- Đối diện với thế công đó, Mục Trần vẫn mang vẻ bình tĩnh, hai tay kết ấn pháp biến ảo.

- Oanh!

- Bốn đóa hắc liên chấn động, hoa sen mềm rủ xuống rồi tách nhau ra, một tầng ánh sáng âm u nhanh chóng hội tụ ở tim sen, một loáng sau, bốn đạo hào quang hắc ám là từ tim sen bắn ra!

- Ông ông!

- Bốn cột hào quang hắc ám nhanh chóng quấn lại, như là bốn đầu Hắc Cự Long, luồng sáng mang theo Linh lực chấn động kinh người vọt thẳng lên, trực chỉ thanh cự thương mà đối chiến!

- Đông!

- 2 chiêu thức va chạm, âm thanh chát chúa, sóng sung kích bắn ra, một hắc quang cầu hình thành rồi bành trướng, một vùng đất đổ sụp, tại đó xuất hiện một cái hố sâu thăm thẳm không đáy rộng cả ngàn thước.

- 2 chiêu thức đối chiến, mỗi một lần đối đầu của hào quang hắc ám và tinh tú cự thương đều làm cho cái hố bên dưới càng to ra thêm.

- Dưới sự cường đại của Tinh tú cự thương, Yêu Liên Linh trận lại có chống đỡ được mà không rơi xuống hạ phong, tràng diện này khiến bọn cường giả wan kháng có chút miệng đắng lưỡi khô, không ai nghĩ rằng đòn chống cự của Mục Trần hắn lại khủng bố đến thế.

- Ở bên dưới, Mục Trần ném lên tràng cảnh giao thủ này một ánh mắt không hề bận tâm, ngày đó cùng Khâu Thái Âm giao thủ, hắn đã bố trí ra được Yêu Liên Đồ Linh Trận với hình thái của bốn đóa hoa, nhưng khi đó linh trận không đạt được mức độ hoàn mỹ như hiện tại. Bây giờ linh lực Mục Trần hắn đã triệt để vững vàng, với Tiểu Tâm Ma trạng thái trợ giúp, Yêu Liên Đồ Trận hiện tại so với trước đó không thể nghi ngờ là không cùng một đẳng cấp.

- Nếu Phương Nghị chỉ nhìn vẻ ngoài mà coi thường, hắn chắc chắn sẽ chuốc lấy khổ.

- "Tên hỗn đản này!"

- Như Mục Trần sở liệu, gương mặt Phương Nghị đã hiện vẻ tái nhợt, nhiều lần tung chiêu đều cho rằng đây là át chủ bài thủ thắng, cuối cùng không có hiệu quả không như mong đợi, quả thật là một sự tình khó mà bỏ wa.

- "Ta không tin, hôm nay ngươi có thể thoát đi!"

- Mắt Phương Nghị tràn đầy sát ý, ở Long Phượng Thiên, Mục Trần dùng hết thủ đoạn chỉ có thể gần như bức lui U Minh Hoàng Tử, cuối cùng thiếu điều bị U Minh Hoàng Tử chém giết, nhưng chỉ mới ngắn ngủn mấy tháng thời gian đã cường đại đến bước này, đến tận bây giờ vẫn coi như ngang tay với hắn, tốc độ phát triển này khiến cho Phương Nghị có chút kinh hãi, nếu Mục Trần sau hôm nay có thể rời đi, đến lúc gặp lại mà chiến một trận nữa, ai thắng ai bại rất khó có thể nói trước.

- Cho nên, hôm nay Mục Trần hắn phải chết!

- Mắt lóe quang mang, bàn chân đạp mạnh, một chưởng vỗ vào đỉnh đầu chí tôn pháp thân, máu theo lòng bàn tay hắn chảy xuôi xuống, tạo thành một bức Tinh Đồ máu tươi ngưng luyện mà thành trên đỉnh đầu pháp thân.

- "Huyết Luyện Tinh Đồ!"

- Tiếng quát vang vọng, huyết quang mãnh liệt từ đỉnh đầu pháp thân tràn ngập, hóa thành từng đạo huyết quang bạo phát ra ngoài, nhanh chóng che trùm lên Tinh tú cự thương.

- Oanh!

- Linh lực chấn động trên Tinh Tú Cự Thương đột nhiên tăng vọt, không gian kịch liệt chấn động, như là mặt nước sôi trào, một cỗ Linh lực phong bạo kinh khủng đột nhiên bộc phát!

- Phanh!

- Bốn đầu Hắc Long xuất hiện dấu hiệu tan rã, những vết rạn trong cột sáng lan tràn, dưới những ánh mắt kinh nghi bất định, ầm ầm bạo vỡ.

- Tinh Tú Cự thương phá tan hắc ám hào quang, Linh lực hỗn loạn trùng kích thẳng xuống, sát ý ngập trời nhắm thẳng hướng Mục Trần bên

dưới. Bất quá, sau khi phá Yêu Liên Đồ Linh Trận, Tinh đồ quang tú trên thân thương đã trở nên mờ đi rất nhiều.

- Dù vậy, thế công này thì dù là Ngũ Phẩm Chí Tôn đỉnh phong cũng không dễ dàng tiếp được.

- Mục Trần ngửa đầu nhìn Tinh tú Cự thương đang mang theo áp lực khủng bố đang đến, mặc dù có Long Phượng Kim Giáp cùng Long Phượng thể bảo hộ, hắn vẫn cảm thấy một trận đau đớn.

- "Quả nhiên là không đủ. . ."

- Mục Trần thì thào tự nói, bốn đoán hoa Yêu Liên Đồ Linh Trận hiển nhiên không đủ để ngăn cản công kích, xem ra Viễn Cổ Tinh Thần Pháp Thân đích thật là có chút đáng khen, không hổ bài danh hạng 65.

- Bất quá. . .. muốn phát động Chí Tôn Pháp Thân, Mục Trần hắn cũng đồng dạng không e ngại ai.

- Hô.

- Hai tay khép lại, kim quang sáng chói bạo phát phóng ra, một đạo cự ảnh khổng lồ ngàn trượng hiện ra, trên đỉnh đầu cự ảnh, một vòng Kim sắc Đại Nhật lơ lửng, tản ra uy áp thần bí.

- Lúc Đại Nhật Bất Diệt Thân xuất hiện, đồng tử Phương Nghị co rụt lại, hắn đã cảm thấy một tia nguy hiểm tỏa ra từ Viễn Cổ Tinh Thần Pháp Thân.

- "Chí Tôn thần thông, Cửu Dương chi lực!"

- Ông ông!

- Từ Mi tâm và chỗ lồng ngực Mục Trần, hai quả Kim sắc Liệt Nhật xuất hiện rồi bay lên, lực lượng khủng bố chảy xuôi tán ra, bất quá đây chưa phải cực hạn, bởi vì ngay sau đó, bụng Mục Trần liền có kim quang ngưng tụ, một vòng Kim sắc Liệt Nhật bắt đầu ngưng tụ thành hình!

- "Cửu Dương chi lực, khai Tam Dương!"

- Thanh âm hét to, không ít cường giả hoảng sợ thất sắc vì loại lực lượng vừa mới cảm nhận được, tựa như như núi lửa khổng lồ, từ bên trong Đại Nhật Bất Diệt Thân mãnh liệt bạo phát mà ra!

- Thiên Địa biến sắc!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 851: Lưỡng Bại!

Ba vòng Kim sắc Liệt Nhật sáng chói từ mi tâm, lồng ngực cùng trong bụng Đại Nhật Bất Diệt Thân bay lên, cuối cùng hóa thành kim quang bàng bạc tràn ngập, những nơi kim quang đi qua càng làm cho kim quang trên Đại Nhật Bất Diệt Thân thêm lóng lánh, từ xa nhìn lại, giống như một Đại Phật Kim sắc đứng sừng sững giữa thiên địa.

Một cỗ lực lượng cực kỳ kinh người dẫn đến chấn động nhộn nhạo làm cho mảnh không gian chấn động.

Thân thể Mục Trần dung nhập vào bên trong Đại Nhật Bất Diệt Thân, tầm mắt của hắn xuyên thấu trực tiếp tập trung vào "Tinh Tú Cự Thương". Trong ánh mắt của hắn không có chút nào sợ hãi ngược lại là nồng đậm cùng nóng bỏng chiến ý.

"Cửu Dương chi lực" hôm nay đã bị hắn mở ra đến Tam Dương, khi lực lượng này mở ra giống như là Cự Long gào thét phóng nhanh khiến không gian vặn vẹo, lực lượng thật quá đáng sợ.

Phương Nghị tuy là cường giả Ngũ phẩm Chí Tôn đỉnh phong, tu luyện Viễn Cổ Tinh Thần pháp thân bài danh không thấp chút nào, nhưng muốn đọ độ cường hoành của Chí Tôn Pháp Thân thì Mục Trần tuyệt đối tự tin vào "Đại Nhật Bất Diệt Kim Thân".

Bởi vì Đại Nhật Bất Diệt Thân tiến hóa đến cực hạn chính là Vạn Cổ Bất Hủ Thân một trong truyền thuyết thập đại Nguyên Thủy Pháp Thân.

Rống!

Thanh âm gào thế từ trong nội tâm Mục Trần nổ vang, hai tay hắn kết ấn. Kim sắc huyết thanh bao trùm lên cánh tay Đại Nhật Bất Diệt Thân, lập tức cả đầu cánh tay bị một tầng tinh thể Kim sắc dầy đặc bao bọc, hình thành vô số phù văn cổ xưa huyền ảo. Một loại lực lượng thật đáng sợ.

Oanh!

Cự chưởng Đại Nhật Bất Diệt Thân đánh ra, không gian trực tiếp bị nghiền nát. Sóng xung kích kim sắc điên cuồg bắn ra.

Một chưởng ngưng tụ linh lực bản thân hắn cùng Tam Dương chi lực đạt tới cực hạn thật quá kinh khủng.

Trong thiên địa cường giả biến sắc. Mấy tên đạt tới đỉnh phong Ngũ Phẩm ánh mắt cũng ngưng trọng hắn hiển nhiên là nhận ra mùi vị nồng đậm nguy hiểm.

"Mục Trần này thật sự không đơn giản, chỉ với thực lực Tứ phẩm Chí Tôn mà có thể bộc phát ra sức chiến đấu thật kinh người, quá khó có thể tưởng tượng."

Những cường giả kia trong mắt tràn đầy chấn động, vì bọn họ rất rõ ràng trong Chí Tôn phẩm mỗi một phẩm đều có chênh lệch cực lớn. Muốn bù loại chênh lệch này rất khó, cho nên bọn hắn khó có thể tin đối với Mục Trần lại có thể dùng thực lực Tứ phẩm Chí Tôn đi đến bước này

Hơn nữa, quan trọng nhất là Phương Nghị đồng dạng không phải Ngũ phẩm Chí Tôn bình thường a, dùng thực lực của hắn cùng rất nhiều át chủ bài, phóng mắt khắp bên trog Ngũ phẩm Chí Tôn chỉ sợ không có người có thể chống lại hắn . . .

Nhưng hiện tại, Mục Trần lại làm được. . .

Khi những ánh mắt soi mói cùng ngưng trọng nhìn cuộc chiến thì phía xa chân trời Tinh Tú cự thương trấn áp mà xuống hung hăng oanh

kích lên trên Bàn Tay Hoàng Kim khổng lồ.

Đông!

Chỉ một lát va chạm. Thời gian dường như ngừng lại, không gian không một tiếng động.

Kim sắc Long Quyển Phong Bạo đón gió, ngắn ngủn mấy tức thành hình sau đó vọt tới vạn trượng khổng lồ tàn sát bừa bãi khắp nơi.

Bên trong Kim sắc Long Quyển Phong Bạo, Linh lực cuồng bạo đến một loại trình độ khủng bố, lực phá hoại này coi như là Cửu U, Từ Bá, Huyết Ưng Vương sắc mặt đều là đột nhiên biến đổi.

Kim sắc Long Quyển Phong Bạo tàn sát bừa bãi, đứng mũi chịu sào là đôi tòa cự đại Chí Tôn Pháp Thân.

Bành!

Cự chưởng kim sắc cùng Tinh Tú cự thương đồng loạt tan vỡ, sóng xung kích bộc phát mãnh liệt.

2 chí tôn pháp thân bị chấn bay ngược ra ngoài, xuất hiện chằng chịt vết rạn.

Hiển nhiên, lực trùng kích đáng sợ trực tiếp đánh nát phòng ngự cường đại của chúng.

2 đạo thân ảnh khổng lồ bay ngược ra cuối cùng rơi xuống dưới đất, trực tiếp kéo lê trên đất tạo thành hai đạo dấu vết vạn trượng thật sâu, ven đường chúng lướt qua, từng tòa ngọn núi trực tiếp là bị chấn nát, Cự Thạch đầy trời bắn tung tóe.

Bành!

Lực xung kích tán đi, 2 chí tôn pháp thân bạo vỡ hóa thành quang điểm đầy trời.

Phanh!

Hai thân ảnh chật vật từ đó bắn ra, ngã xuống loạn thạch phế tích, không động đậy được, chỉ có thể mặc cho máu tươi trên thân thể không ngừng chảy xuôi, hô hấp trở nên cực kỳ yếu ớt.

Nếu như không phải lồng ngực vẫn còn phập phồng mọi người đã cho rằng Mục Trần cùng Phương Nghị đã trực tiếp bị sóng xung kích đánh chết.

Toàn bộ Thiên Địa, một mảnh yên tĩnh.

Không ai nghĩ cuộc chiến sẽ diễn ra kinh khủng như vậy dẫn tới lưỡng bại câu thương, kết quả qá ngoài dự kiến của bọn họ.

Số cường giả hai mặt nhìn nhau. Không nhịn được hít một hơi khí lạnh, kết quả này nếu truyền đi chỉ sợ lần nữa dẫn đến sóng to gió lớn.

Tuy Mục Trần không thể thắng. Nhưng ai cũng biết, hắn có thể dùng thực lực Tứ phẩm Chí Tôn, đem Phương Nghị thực lực đạt tới Ngũ phẩm Chí Tôn đỉnh phong hơn nữa tu luyện ra Viễn Cổ Tinh Thần pháp thân bức đến kết cục lưỡng bại câu thương. Chiến tích này thật quá kinh người.

Dù sao thời điểm Long Phượng Thiên, Mục Trần chiến U Minh Hoàng Tử chĩ miễn cưỡng kéo dài thời gian để Thải Lân đả bại Phương Nghị.

Mà bây giờ, lúc này mới ngắn ngủn mấy tháng thời gian, hắn có thể dựa vào bản thân lực lượng chống lại Phương Nghị, hơn nữa bất bại!

Loại tiến bộ này. Đủ để cho người cảm thấy rung động.

"Kẻ này thật khó lường, ngày sau Đại La Thiên Vực tất sẽ sinh ra một đấng kiêu hùng!"

Có cường giả nhỏ giọng nói ra, đánh giá Mục Trần cực cao, bởi vì vì bọn họ đều rất rõ ràng, Mục Trần dùng thân phận kẻ đến sau, tại Đại La Thiên Vực ngắn ngủn một năm thời gian, tại Bắc giới trổ hết tài năng, đến tột cùng là khó khăn như nào.

Bên trong sơn cốc. Huyết Ưng vệ nghẹn ngào, Ngô Thiên vẻ mặt chấn động, thậm chí Huyết Ưng Vương sắc mặt đều là trở nên ngưng trọng. Dĩ vãng hắn đối với Mục Trần tóm lại vẫn có một ít xem thường.

Nhưng loại tâm tính này đã triệt để thanh trừ khi hắn xem cuộc chiến vừa rồi. Bởi vì hắn biết rõ, thế công khi nãy của Mục Trần ngay cả hắn cũng không dám xem nhẹ.

Thiếu niên này, đúng như là hổ, không thể khinh thường.

"Hỗn đản!"

Từ Bá mặt mũi tràn đầy tái nhợt, trong mắt tràn đầy hung quang lập loè, ánh mắt cực kỳ âm trầm, loại kết quả này, làm cho hắn ngoài ý muốn đồng thời rất tức giận cùng đau lòng vì hắn tổn thất cực lớn Vẫn Lạc Nguyên Đan.

Cửu U khuôn mặt căng cứng rốt cục hiện ra tươi cười, nàng đôi mắt đẹp nhìn về phía Từ Bá, trêu tức cười nói: “Bất qá là đa tạ Từ sơn chủ tặng rồi."

Từ Bá da mặt run rẩy, bàn tay nắm chặt, trên cánh tay gân xanh nổi lên.

Bên trên phế tích, hai đạo thân ảnh máu tươi cũng là vào lúc này đứng lên lung la lung lay có chút lảo đảo sắp ngã.

Mục Trần sắc mặt tái nhợt, hắn xóa đi vết máu ở khóe miệng, nhìn về phía xa xa khóe miệng nói: "Xem ra lần này ngươi giết không được ta rồi."

Ánh mắt Phương Nghị nhìn chằm chằm vào Mục Trần, trong lòng hắn lửa giận bắt đầu khởi động, tuy nhiên hắn cũng không có khinh thường Mục Trần, nhưng hắn không thể tưởng tượng bị Mục Trần kéo vào cục diện lưỡng bại câu thương.

Loại cục diện này đối với hắn mà nói cực kì bất lợi. Tại giới trẻ bắc giới danh vọng Mục Trần không thể so sánh với hắn, nhưng sau trận chiến này ai cũng sẽ cho rằng Mục Trần cùng Phương Nghị tư cách ngang hàng, chyện này hắn sao mà nhẫn nhịn được.

" Vẫn Lạc Nguyên Đan của các ngươi a, ta tựu thu nhậnBiểu tượng cảm xúc pacman"

Mục Trần da mặt kim quang lập lòe, Long Phượng thể vào lúc này thúc dục, trong cơ thể Long Phượng tinh huyết chảy xuôi, bắt đầu nhanh chóng chữa trị thương thế nghiêm trọng trong cơ thể hắn, hắn sở dĩ dám cùng Phương Nghị liều mạng, chính là vì hắn mang Long Phượng thể thân thể chữa trị năng lực ngang với Thần Thú, chỉ cần không phải cái loại thương thế trí mạng hắn đều có thể dùng tốc độ cực nhanh chữa trị.

Phương Nghị bôi đi vết máu ở khóe miệng, ánh mắt lạnh như băng nhìn qua Mục Trần, một lát sau, hắn đột nhiên ngẩng đầu nhìn qua phương xa, nhắm mắt cảm ứng thoáng một phát, sau đó khóe miệng của hắn liền là có thêm một nụ cười quỷ dị chậm rãi nhấc lên.

" Cái này kết quả đích thực có chút vượt quá dự liệu của ta, bất quá. . ."

Phương Nghị có chút nghiêng đầu, ánh mắt băng hàn nhìn chằm chằm vào Mục Trần, nói:

" Cục diện hôm nay nằm trong lòng bàn tay của ta. . . Có lẽ ta nói cho ngươi biết, cùng ngươi chiến đấu, chém giết ngươi là một trong những mục tiêu của ta, bất quá mục tiêu khác. . . Chỉ là ngăn chặn các ngươi mà thôi bởi vì ta muốn đem bọn ngươi hai chi đội ngũ, triệt để gạt bỏ."

"Mà bây giờ. . . Các ngươi một người đều chạy không thoát."

Phương Nghị ngón tay chỉ hướng xa xa bầu trời, mặt phía bắc đột nhiên có mấy đạo quang ảnh hỏa hồng cuốn tới, tràn đầy sát ý truyền đến.

Mà ở mặt phía nam, bông tuyết bay xuống, bông tuyết đầy trời giống như có thêm tiếng Gấu Viễn Cổ kêu gào chấn nhiếp nhân tâm truyền đến.

Cửu U, Huyết Ưng Vương sắc mặt vào lúc này đột nhiên kịch biến, bởi vì vì bọn họ biết rõ đó là Thần Các Viêm Lang quân cùng với Thiên Hùng quân!

Như vậy nói cách khác, hai vị thực lực cường đại sơn chủ bên trong Thần Các đã chạy đến nơi này!

Bọn hắn triệt để đã lâm vào tuyệt cảnh!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 852: Viện Quân

Dịch giả :Kiet Nguyen

-“Ngao ô…!”

-“Rố..n..g..!”

-Ngay khi không khí đang cực kỳ căng thẳng thì bất ngờ từ xa xôi truyền đến tiếng lang hùng tràn đầy sát ý,khiến cho hầu như các đội nhân mã nơi đây sắc mặt đều đột nhiên kịch biến.

-Bọn họ hoảng sợ nhìn về phía hai nơi phát ra âm thanh kinh hãi đó,hô toáng lên:

-“Đó..chính là Viêm Lang Quân và Thiên Hùng Quân của Thần Các!”

-“Nguyên lai tên Phương Nghị kia cố ý kéo dài thời gian,chính là đợi viện quân kéo đến,chuyến này xem ra Đại La Thiên Vực thê thảm rồi,sợ rằng Cửu U Cung cùng Huyết Ưng Điện một mạng cũng không còn.”

-“Tên Phương Nghị này thật là gian xảo mà..”

-“Nếu Viêm Lang Quân cùng Thiên Hùng Quân xuất hiện,chắc chắn bên trong sẽ có Viêm Lang Chủ và Thiên Hùng chủ,hai người này đều đã bước chân vào cảnh giới Lục Phẩm Chí Tôn,có thêm hai người này xuất chiến,cho dù Mục Trần có thể ngưng luyện ra chiến ý chi linh,thì cũng không thể xoay chuyển được cục diện hiện tại rồi.”

-“Đại La Thiên Vực lần này chắc chắn tổn thất nghiêm trọng rồi đa..!”

….

-Cửu U và Huyết Ưng Vương lúc này đều đang ngẩng đầu nhìn về phía xa xăm trên bầu trời,sắc mặc đều có chút khó coi,nếu như đối phương chỉ có Tử Phách,bọn họ cũng sẽ không cố kỵ cho lắm,mà hiện giờ Thầc Các lại có thêm hai đội nhân mã tiến công,tình thế thật là tiến thoái lưỡng nan.

-Xem ra,cục diện hiện tại đúng là lành ít dữ nhiều.

-“Haha,Từ Bá..!phát hiện con mồi ngon như vậy,mà không báo cho chúng ta cùng hưởng,ăn một mình bây giờ bị mắc nghẹn rồi phải không?”Phía nơi xa xa,âm thanh âm hàn truyền đến,sau đó vô số quang ảnh cuồn cuộn xuất hiện,tạo thành hai cỗ quân đội,hung hăng lăng không mà đứng trên bầu trời,tỏa ra chiến ý kinh người.

-Mà dẫn đầu hai cỗ quân đội,một người tóc đỏ trung niên nam tử,ngửa mặt lên trời cười to,bên trên áo bào có hỏa diễm viêm lang phất phơ.

-“Nếu chúng ta không tới kịp,sợ rằng uy danh của Thần Các đã bị các ngươi làm suy giảm rồi.”Một người khác dẫn đầu quân đội,thân hình ngôi khô tuấn tú đứng sừng sững,giống như thiết tháp khiến người ta có cảm giác sợ hãi,khóe mắt kéo xuống tăng thêm vài phần hung tợn,nhếch miệng cười rộ lên,tựa như một đầu viễn cổ hùng thú.

-Từ Bá nghe được hai người cười nhạo,sắc mặt nổi giận đến đỉnh điểm,nhưng vẫn không trả lời,chỉ hừ lạnh một tiếng,bởi vì hắn biết,nếu như Viêm Lang Quân và Thiên Hùng Quân không đến kịp,sợ rằng hôm nay hắn phải trả cái giá thật đắt mới có thể nuốt chửng được Huyết Ưng Điện cùng Cửu U Cung.

-“Thật là làm phiền hai vị ra mặt.!”

-Phía dưới,Phương Nghị mỉm cười nhìn hai cỗ quân đội,cười nói:”Chuyện này ảnh hưởng đến uy danh của Thần Các,danh tiếng cá

nhân đều không đáng nhắc tới,hai vị sơn chủ nhận được tin tức đến viện trợ kịp thời,lần này trở về ta sẽ bẩm báo đến Các chủ công lao của hai vị.”

-“Haha,đúng là Phương đại nhân biết nói chuyện…!”

-Viêm Lang chủ cười to một tiếng,ánh mắt lợi hại nhìn về thân ảnh máu tươi đầy người,có chút chật vật của Phương Nghị,nhất thời cảm thấy kinh dị,sau đó ánh mắt dời về phía Mục Trần đang đứng đối diện,vẻ kinh ngạc càng tăng thêm một phần.

-Với thực lực của Phương Nghị,ở trong Bắc giới thế hệ trẻ tuổi,hầu như tồn tại vô địch thiên hạ,vậy mà lại bị một thanh niên so với Phương Nghị còn nhỏ tuổi hơn ép cho chật vật đến như vậy,khiến cho Viêm Lang chủ cảm thấy ngạc nhiên khó hiểu.

-“Tiểu tử này là ai?Có thể khiến ngươi chật vật thế này?”Viêm Lang chủ kinh ngạc nói.

-Phương Nghị ánh mắt băng hàn quét nhìn Mục Trần thản nhiên nói:”Hắn chính là hắc mã mới nổi,gần đây gây xôn xao dư luận ở Bắc giới..:Mục Trần.Ngài cũng chớ xem thường hắn,nếu bàn luận về thiên phú điều khiển chiến ý,chỉ sợ ngài cũng không bì kịp hắn,bởi vì hắn có thể đem chiến ý của Cửu U Vệ ngưng luyện thành Chiến Ý chi linh…”

-“A..!”

-Nghe được chuyện đó,không chỉ có Viêm Lang chủ lộ vẻ kinh ngạc,mà ngay cả Thiên Hùng chủ cũng dùng đôi mắt kinh dị nhìn về phía Mục Trần,bọn hắn chính là đô thống của quân đội,tự nhiên hiểu rõ Chiến ý chi linh đại biểu cho thân phận gì,đối với các thế lực chiến đấu bằng quân đội như vậy,điều đó giống như có được sự trợ giúp của thần.

-Đương nhiên,điều người khác cảm thấy kiêng kỵ,chính là chiến ý chi linh đại biểu cho thân phận đã bước vào Chiến Trận sư,cho dù mới bước vào sơ cấp,sức ảnh hưởng chưa được bao nhiêu phần,nhưng một khi có

thêm thời gian phát triển,không thể nghi ngờ chính là nỗi kinh hoàng của tất cả thế lực.

-Một gã Chiến Trận sự,mặc dù chỉ là sơ cấp Chiến Trận sư,chỉ cần nắm trong tay một chi quân đội,như vậy sức chiến đấu sẽ tăng lên gấp nhiều lần.

-“Khó trách ngươi lại phát tín hiệu cầu cứu khẩn cấp thế này.”Thiên Hùng chủ hắng giọng lên tiếng,ánh mắt dữ tợn đảo quét trên người Mục Trần,mặc dù thực lực của Mục Trần không đáng để cho hắn bận tâm,nhưng với tiềm lực Chiến Trận sư,đủ để uy hiếp đến hắn,nếu như có cơ hội,tốt nhất là nên triệt để tiêu diệt tên này.

-Phương Nghị cười cười,mặc dù trên người đầy máu tươi,nhưng vẫn mang chút tiêu sái,ánh mắt như lưỡi đao,nhìn thẳng vào Mục Trần,cười nói:”Tuy rằng trận chiến vừa rồi ngươi biểu hiện cũng không tệ,bất quá lúc này,ngươi không có cơ hội mà thể hiện nữa đâu.”

-Phương Nghị tâm tính đã bình tĩnh trở lại,tuy nói vừa nãy chiến đầu khiến hắn có chút kinh sợ,nhưng lúc này mọi thứ đã xong rồi,Mục Trần chắc chắn sẽ chôn thây tại nơi này,những thành quả trước đây của hắn,cũng sẽ tan thành mây khói.

-Ở Bắc giới đại lục này,chẳng ai rãnh hơi mà đi tưởng nhớ đến một người đã chết.

-Mục Trần khẽ cau mày,hiện tại Thần Các ba đại sơn chủ đều có mặt,ba chi quân đội đã bao bọc xung quanh,trước mặt đội ngũ như thế,căn bản không có đường trốn thoát.

-Vút..!

-Cửu U đột ngột xuất hiện bên cạnh Mục Trần,khuôn mặt ngưng trọng,thấp giọng hỏi:”Làm sao bây giờ?Nếu như chúng ta liều mạng đánh trả,có thể mở ra một con đường máu trốn thoát,nhưng không có khả năng mang theo người của Huyết Ưng Điện đi cùng.”

-Bằng vào năng lực điều khiển chiến ý của Mục Trần,mặc dù đối phương trùng trùng điệp điệp bao vây,nhưng nếu như bọn hắn liều mạng vẫn có thể xông ra ngoài,nhưng người của Huyết Ưng Điện chắc chắn sẽ bị bọn chúng cấu xé đến xương cũng không còn.

-“Haha,như thế nào?Các ngươi định bỏ rơi Huyết Ưng Điện mà bỏ chạy sao?Nếu chuyện này mà truyền ra bên ngoài,ta tin chắc rằng Cửu U Cung của ngươi không còn đất sống bên trong Đại La Thiên Vực?”Bất quá,không đợi Mục Trần trả lời,Phương Nghị mỉm cười nói lớn,hiển nhiên đã nhìn thấu ý đồ của Cửu U.

-Cửu U đôi mắt đẹp âm hàn,tên Phương Nghị này thật là xảo trá,lời này nói ra sẽ khiến cho Huyết Ưng Điện có tâm tư bất mãn.

-“Cửu U Vương,Mục Vương…nếu có cơ hội các ngươi cứ rời đi,chỉ cần sau này có thể thay Huyết Ưng Điện ta báo thù là ta mãn nguyện rồi.!”Huyết Ưng Vương thanh âm đột nhiên vang lên,khuôn mặt lạnh lùng nhìn Phương Nghị,sau đó chuyển hướng về phía Mục Trần và Cửu U nói.Sự tình bất hòa trước đây cũng trở nên nhu hòa đi rất nhiều.

-Huyết Ưng Vương tuy nói lòng dạ không được rộng lượng cho lắm,nhưng cũng không phải là kẻ ngu dốt,bằng không cũng không thể trở thành một trong Thập Vương của Đại La Thiên Vực,cho nên tâm tư của tên Phương Nghị kia,hắn không để vào mắt,dùng tâm trí của hắn,dĩ nhiên không để cho tên tiểu tử Phương Nghị kia đạt được như ý.

-“Haha…không hổ là Huyết Ưng Vương..quả thật rất quyết đoán.!”

-Phương Nghị cười nhạt nói:”Nếu như vậy,thời điểm Cửu U Cung đột phá vòng vây,cũng chính là lúc Huyết Ưng Điện của ngươi nói lời vĩnh biệt với thiên địa đi.”

-“Ngươi cứ thử xem,ta có chết thì các ngươi cũng chẳng sống được bao nhiêu người đâu.!”Huyết Ưng Vương lạnh giọng nói,hàn ý phát ra khiến người nghe rét đến thấu xương.

-Phương Nghị thân thể chậm rãi bay lên cao,ánh mắt như chim ưng nhìn về các thế lực đang vây xung quanh xem náo nhiệt,thản nhiên nói:”Hôm nay chính là sinh tử quyết chiến giữa Đại La Thiên Vực và Thần Các,mong chư vị nhanh chóng rời khỏi.”

-Các thế lực xung quanh nghe thế,trong lòng đều cảm thấy rùng mình,nội tâm dĩ nhiên hiểu được Phương Nghị đang muốn dọn bãi để chuẩn bị động thủ,đề phòng những người khác thừa nước đục thả câu.Nhanh chóng,vô số thân ảnh phóng thăng lên trời,sau đó thối lui thật xa.

-Cửu U nhìn một màn này,chân mày lá liễu khẽ nhíu lại,ánh mắt xinh đẹp hơi rung động,hiển nhiên đang do dự có nên bỏ lại Huyết Ưng Điện mà rời đi hay không.

-Bất quá,ngay lúc còn do dự,bên cạnh Mục Trần hai mắt đang cau lại,khẽ giãn ra,khóe môi hơi nhếch lên,thân thể đang căng thẳng cũng thả lỏng một chút.

-Hắn ngẩng đầu,nhìn về phía Phương Nghị cười nói:”Ngươi cho rằng hôm nay các ngươi có thể tiêu diệt được chúng ta hay sao.”

-Phương Nghị sắc mặt lạnh lùng,ngưng trọng nhìn về Mục Trần đang bình tĩnh nói:”Chẳng lẽ ngươi cho rằng khả năng của mình có thể xoay chuyển được cục diện hiện tại hay sao?Ngươi bây giờ,linh lực trong cơ thể chẳng còn được bao nhiêu thành mà còn dám phách lối..Dưới trạng thái của ngươi hiện giờ,ta xem ngươi có thể khống chế chiến ý tới trình độ nào?”

-“Nếu là người sáng suốt,ta khuyên ngươi nên thúc thủ chịu trói,miễn cho Cửu U Vệ trong tay ngươi toàn bộ bị hủy diệt.”

-Mục Trần cười cười nói:”Chúng ta sẽ không bỏ rơi Huyết Ưng Điện như ngươi suy nghĩ đâu.”

-Lời vừa nói ra,khiến cho Huyết Ưng vệ trong sơn cốc triệt để bạo động,vô số ánh mắt cảm kích chợt lóe lên,thậm chí ngay cả Huyết Ưng Vương cùng Ngô Thiên sắc mặt đều có chút phức tạp.

-Bọn họ cùng Mục Trần quan hệ cực kỳ xấu,nhưng bọn hắn không nghĩ đến thời điểm này,Mục Trần vẫn giữ nguyên ý định cứu viện bọn hắn.

-“Chỉ bằng vào một mình ngươi..?To mồm không biết ngượng!”Phương Nghị khóe miệng cong lên,ánh mắt mỉa mai,mà đồng thời Viêm Lang Chủ và Thiên Hùng Chủ vẻ mặt cũng tràn đầy tiếu ý,mắt nhìn xuống Mục Trần tựa hồ muốn xem tên này có thể làm nên trò trống gì.

-Mục Trần ngẩng đầu,cười nói:”Haha..Ngươi nghĩ rằng ta là đầu heo giống ngươi hay sao?Nguyện ý chơi đùa với ngươi lâu như vậy,để ngươi kéo dài thời gian đợi viện binh kéo đến.!”

-Phương Nghị ánh mắt ngưng trọng,thần sắc nghi hoặc chăm chú nhìn về phía Mục Trần.

-“Biết kéo dài thời gian chờ viện quân chạy đến,không phải chỉ mình ngươi biết nghĩ đến.”

-Mục Trần mỉm cười,chợt ngón tay của hắn chỉ về hướng xa xăm trên bầu trời,nói lớn:”Ngươi thật là ngu mà..Lúc này ta nói cho ngươi biết… viện quân của ta so với ngươi còn mạnh hơn không ít.!”

-Rầm rập! Rầm rập!

-Ở phía xa xa,đột nhiên chấn động,vô số cường giả hoảng sợ ngẩng đầu,nội tâm vô cùng chấn động,mơ hồ nhìn thấy xa xa có ba đạo quân đội trùng trùng điệp điệp như lưu quang phô thiên cái địa cuốn tới.

-Mà đứng đầu ba đạo quân đội,xuất hiện ba đạo nhân ảnh,linh lực phát ra cuồn cuộn,mặc dù ở xa nhưng uy áp sớm đã lan nhanh tới.

“Đại La Thiên Vực…Liệt Sơn Điện!”

“Đại La Thiên Vực…Hồng Nhai Động!”

“Đại La Thiên Vực…Linh Kiếm Sơn!”

-Ba đại âm thanh hùng hồn truyền đến,như sấm sét vang vọng giữa thiên địa,không gian xung quan kịch liệt nhộn nhạo,thậm chí ngay cả Viêm Lang chủ cùng Thiên Hùng chủ lúc này sắc mặt cũng nhanh chóng kịch biến.

-“Thằng nào đụng đến người của Đại La Thiên Vực…bất kể là ai đều phải CHẾT!”

P/s : Từ chương này trở đi,sẽ thay đổi tính cách của Mục Trần bá đạo một chút,chứ nó hiền quá,kiểu này khó kiếm dc nhiều vợ.Hehe

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 853: Thế Cục Nghịch Chuyển

Dịch giả :Kiet Nguyen

-Xa xa phía chân trời,vô số quang ảnh như phô thiên cái địa lũ lượt cuốn tới,sau đó hóa thành ba đạo quân đội đứng sừng sững,các thế lực khác nhìn thấy,hai mặt nhìn nhau hít một hơi thật sâu..

-Đại La Thiên Vực vào lúc này lại có 3 chi quân đội cấp độ Vương cấp đến cứu viện.

-Nhìn thoáng qua,lúc này hiện tại quân đội đến từ Thần Các và Đại La Thiên Vực gộp lại cũng chiếm hơn 10 vạn,trực tiếp mở ra chiến tranh kiểu này ,quy mô cũng thật là lớn à.

-Ai có thể ngờ đến,chỉ là một cuộc truy quét nhỏ,lại tiến triển thành một đại quy mô chiến đấu tầm cỡ thế này.

-Nếu như hai bên thật sự bùng nổ khai chiến,tất nhiên sẽ dẫn đến phong vân biến sắc,thây chất thành núi,máu chảy thành sông…

-Các thế lực đang vây quanh xem náo nhiệt cũng âm thành lùi lại phía sau,nhìn vào cục diện hiện tại,chỉ cần một bên động thủ trước sẽ dẫn đến chiến đấu thảm liệt,nếu không cẩn thận bị liên lụy vào,dựa vào thực lực của bọn hắn,hậu quả nhận được không thể nào tưởng tượng nổi.

-Mà ngay lúc các đội ngũ của thế lực khác tránh lui lại,trên không trung,đám người Phương Nghị,Từ Bá cùng với Viêm Lang chủ,Thiên Hùng chủ sắc mặt cũng trở nên có chút khó coi.

-Hiển nhiên,bọn hắn không thể ngờ đến,viện quân của Đại La Thiên Vực vào lúc này lại xuất hiện,mà còn cường hãn hơn bọn hắn một bậc.

-Dù sao thì Liệt Sơn Vương bên trong Đại La Thiên Vực,thực lực cũng nằm trong ba vị trí đứng đầu,Hồng Nhai Vương cùng với Linh Kiếm Vương danh khí cũng không kém là mấy,mà quân đội dưới trướng lại vô cùng cường hãn,phối hợp với Cửu U Cung cùng với Huyết Ưng Điện đang bị tổn thương thật sự vô cùng khó đối phó.

-Bởi vì bên bọn họ,tính tới tính lui cũng chỉ có ba vị Lục Phẩm Chí Tôn mà thôi,mà bên phía Đại La Thiên Vực từ hai vị nhảy vọt lên năm vị,thật khiến người khác cảm thấy đau đầu.!

-Nếu thật sự chiến đấu sinh tử,hiển nhiên Thần Các phải trả một cái giá thật là lớn.

-Đồng dạng sắc mặt đám người Phương Nghị sắc mặt ngưng trọng,bên này Cửu U cùng với Huyết Ưng Vương cũng trút được gánh nặng,thở dài một hơi,may mắn viện quân đến kịp thời,chứ nếu không xem ra lần này lành ít dữ nhiều rồi.

-“Thì ra ngươi cũng đang chờ viện quân kéo đến.”

-Cửu U trắng mắt liếc nhìn Mục Trần,gia hỏa này so với Phương Nghị đều xảo quyệt như nhau,thì ra tâm tư hai tên hỗn đản này đều hợp nhau đến thế.

-“Bằng vào Cửu U Cung chúng ta nếu muốn nuốt chửng Thiên Ngạc Quân,sợ là bị mắc nghẹn mà chết mất,cho nên kéo dài thời gian chờ viện quân đến là lựa chọn tốt nhất còn gì.”

-Mục Trần cười cười nói:”Chẳng qua không nghĩ đến,tên Phương Nghị này nhìn mặt ngu như vậy mà cũng nghĩ được diệu kế như thế,may mắn là viện binh của chúng ta nhiều hơn hắn một chút,nếu không lần này trộm gà không được lại mất nắm thóc rồi.”

-Cửu U gật gật đầu,cũng không nhắc đến chuyện này nữa,cục diện hiện giờ đối với Đại La Thiên Vực càng thêm có lợi,hiện tại lo lắng phải là bọn người Từ Bá và Phương Nghị kia kìa.

-“Haha..!Ta không nghĩ đến tên nào to gan dám chọc vào Đại La Thiên Vực chúng ta,nguyên lai là bọn người Thần Các các ngươi,bất quá những nhân vật lợi hại của bọn ngươi đâu rồi?Thiên Long chủ,Bạch Hổ chủ gì đó,kêu bọn hắn đến đây luôn đi.!”Trên bầu trời,Liệt Sơn Vương dẫn đầu đứng chấp tay,nở nụ cười nhàn nhạt,mang theo thanh âm chế giễu nhìn bọn người Phương Nghị nói.

-Khí độ của Liệt Sơn Vương vô cùng bất phàm ngạo nghễ,dù sao cũng xếp vào ba hạng đầu bên trong Đại La Thiên Vực,so về danh khí đương nhiên cao hơn bọn người Cửu U và Huyết Ưng Vương nhiều.

-Mà khí phách cũng phải đi kèm với thực lực,tuy nói đều là Lục Phẩm Chí Tôn cấp độ,nhưng Mục Trần cảm nhận được uy áp phát ra từ người này so với các Vương khác thì mạnh hơn một chút.

-Bất luận là Đại La Thiên Vực hay Thần Các mơ hồ không có người nào mạnh hơn so với Liệt Sơn Vương.

-Cho nên lời này vừa nói ra,khiến cho Từ Bá,Viêm Lang chủ,Thiên Hùng chủ,sắc mặt trở nên âm trầm,cũng không đáp trả,bởi vì bọn họ cảm giác được,thực lực của Liệt Sơn Vương đã đạt đến Lục Phẩm Chí Tôn đỉnh phong,so với bọn hắn mạnh hơn một bậc.

-“Nếu hiện tại Thiên Long chủ cùng với Bạch Hổ chủ có mặt,có lẽ Liệt Sơn Vương ngài cũng chẳng dám khoác lác nãy giờ rồi.”Phương Nghị thái độ vẫn tỏ ra bình tĩnh,nhìn thẳng Liệt Sơn Vương nói.

-Dù sao cũng là thiên chi kiêu tử được Thần Các bồi dưỡng,trong thế hệ trẻ tuổi ở Bắc giới cũng là người nổi bật nhất,Phương Nghị cũng chẳng tỏ ra kém cạnh,không vì thực lực của Liệt Sơn Vương mà tỏ ra sợ hãi.

-“Cái thể loại giả thiết không có thật này,Phương huynh nói ra cũng chẳng có ý nghĩa gì đâu,giữ hơi mà cho ấm bụng đi.”Mục Trần vào lúc này mỉm cười nói,khóe miệng có chút tiếu ý,khiến cho Phương Nghị sắc mặt vô cùng tức giận,gân xanh nổi đầy mặt,vốn cho rằng cục diện đã nắm trong tay,ai ngờ lúc này lại bị nghịch chuyển,hận không thể đấm vào mặt tên khốn kiếp Mục Trần này.

-“Ngươi nghĩ viện quân kéo đến nhiều hơn một chút,thì khẳng định có thể chiến thắng rồi sao?”Phương Nghị ngữ khí băng lãnh,ánh mắt như lưỡi đao nhìn chằm chằm vào Mục Trần nói tiếp:”Muốn diệt chúng ta,các ngươi cũng phải trả giá đắt,cho nên ta khuyên ngươi…”

-Dưới sự uy hiếp của hắn,Mục Trần không chút để ý,không đợi Phương Nghị nói dứt câu,liền cướp lời nói tiếp:”Ba vị,chuẩn bị động thủ nào,nếu như đã đến rồi,hiển nhiên phải có máu đổ đầu rơi,nếu không người khác cho rằng Đại La Thiên Vực của chúng ta chỉ biết lấy số đông hù dọa người khác.!”

-“Huyết Ưng Vương,ngay lúc chúng ta động thủ,phiền ngươi ra lệnh cho Huyết Ưng vệ đồng loạt ra tay chém giết,ta muốn xem lúc này đây,có tên chó chết nào dám uy hiếp chúng ta.”

-“Haha..,tốt thôi,Mục Vương nói chí phải!”

-Liệt Sơn Vương cười ha hả,tràn đầy hương vị thưởng thức,hiển nhiên thủ đoạn lôi đình của Mục Trần rất hợp khẩu vị của hắn.Nếu như hiện tại bọn hắn chiếm thượng phong,cũng nên nhân cơ hội này ra oai một lần,về phần trả giá đắt gì đó,cũng chẳng để tâm làm gì,nếu có thể đạp trên đầu bọn người Thần Các,đắt cỡ nào cũng làm.

-Nương theo tiếng cười của Liệt Sơn Vương,phía sau Liệt Sơn Quân lập tức hét to một tiếng,âm thanh như sấp chớp vang rền,chiến ý kinh người thích phóng thẳng lên cao.

-Mà số lượng của Liệt Sơn Quân đã vượt quá 1 vạn,quy mô hơn xa Cửu U Vệ,mà Liệt Sơn Điện bên trong Đại La Thiên Vực nội tình vô

cùng thâm hậu,mặc dù một năm nay Cửu U Cung kiệt lực đuổi theo,nhưng so với độ lâu năm thâm căn cố đế của Vương cấp thì chênh lệch không nhỏ.

-Hai Vương khác đồng dạng cũng thúc giục quân đội,phát ra chiến ý phối hợp với Liệt Sơn Quân.Ba đạo quân đội này,trực tiếp tập trung chiến ý nhắm thẳng vào hướng Viêm Lang Quân cùng Thiên Hùng Quân mà đánh tới.

-Phương Nghị,Từ Bá sắc mặt tái nhợt,bọn hắn không nghĩ tới Mục Trần lại quyết đoán như thế,không chút để ý đến lời nói của mình.

-“Hiện tại,chúng ta phải làm sao bây giờ?”

-Bốn người Phương Nghị,Từ Bá,Viêm Lang Chủ,Thiên Hùng Chủ không ngừng dùng linh lực bao bọc thanh âm trao đổi,hiện tại Đại La Thiên Vực đang chiếm lấy thượng phong,nếu thật đối cứng với bọn họ,chỉ sợ ba chi quân đội của Thần các chúng ta sẽ tổn thất vô cùng nghiêm trọng.

-Phương Nghị sắc mặt biến đổi,cuối cùng cắn răng nói:”Bây giờ chúng ta chia binh ra chạy,việc cần làm là phải bảo tồn lực lượng,không cần để ý đến bọn chúng lấy nhiều đánh ít,chỉ cần chúng ta có thể tụ hợp với quân đội của Các chủ,lúc đó không thiếu cơ hội trả mối nhục ngày hôm nay.”

-Ba người Từ Bá,Viêm Lang Chủ,Thiên Hùng Chủ nghe vậy,cũng đành cắn răng gật đầu,nếu thật sự liều mạng chiến đấu,e rằng sẽ chết không còn một mống,tuy sẽ khiến cho Đại La Thiên Vực đồng thời trả cái giá thật lớn,nhưng cũng chẳng ảnh hưởng đến thế lực của bọn hắn là bao.

-Rầm rập!

-Nghị quyết đã xong,đám người Từ Bá không chút do dự,bàn tay vung lên,quân đội khổng lồ sau lưng bộc phát ra chiến ý mãnh liệt,nhằm

vào ba phương hướng chiến ý đánh tới mà bắn trả.

-“Ta đã đến đây,dù sao các ngươi cũng phải lưu lại vài cái mạng đi!”Liệt Sơn Vương thấy thế,hừ lạnh một tiếng,bàn tay vung lên,lập tức Liệt Sơn Quân ngưng tụ thành chiến ý khổng lồ mạnh mẽ đánh thẳng vào chiến mâu của Thiên Hùng Quân.

-Song Vương còn lại,cũng suất lĩnh quân đội,điều khiển chiến ý nhắm vào vị trí của Viêm Lang Quân điên cuồng bắn phá.

-Oành..!

-Thiên Hùng Quân cùng với Viêm Lang Quân tuy có ý định thóai lui bỏ chạy,nhưng vẫn bảo trì phòng ngự,chiến ý mạnh mẽ thúc giục tầng tầng lớp lớp chống đỗ chiến ý đang điên cuồng oanh kích đến,tiếng nổ vang rền khiến cho thiên địa cũng phải run rẩy.

-Chiến ý như phong bạo,liên tục trùng kích,từng ngọn núi to lo lớn bị san thành bình địa.

-Trước thế công mãnh liệt của ba chi quân đội Vương cấp của Liệt Sơn Quân,bên phía Viêm Lang Quân và Thiên Hùng Quân chống đỡ vô cùng chật vật,phía sau mơ hồ xuất hiện từng đạo thân ảnh bị đánh rơi xuống bên dưới,bị chấn thương hoặc bị chấn đến chết.

-Mục Trần nhanh chóng bay vọt lên trời,xuất hiện trước mặt Cửu U vệ,thân thể bên ngoài xuất hiện kim quang,hiển nhiên lúc trước giao thủ với Phương Nghị đã bị trọng thương không nhẹ,nhưng nhờ vào năng lực hồi phục không thua gì Thần thú nên cũng hồi phục được bảy,tám phần.

-“Chúng ta đối phó với tên nào?” Cửu U xuất hiện bên cạnh Mục Trần,kích động hỏi,kìm nén lâu như vậy cũng đến lúc xuất thủ rồi.

-Mục Trần ánh mắt trực tiếp nhìn về phía Phương Nghị đang theo sau Thiên Ngạc Quân,đối với người này,hắn cảm thấy vô cùng kiêng kị,mặc dù đã dùng rất nhiều thủ đoạn,nhưng vẫn chỉ có thể cùng Phương Nghị

liều đến lưỡng bại câu thương mà thôi,điều này khiến cho Mục Trần vô cùng khó chịu,bá chủ bài danh Long Phượng Lục,quả nhiên danh bất hư truyền.

-Thật vất vả mới đem tên hỗn đản này đánh thành cái dạng như vậy,không thể để hắn dễ dàng trốn thoát được.

-“Không thể tha cho tên khốn này.!”

-Mục Trần trực tiếp chỉ về hướng Phương Nghị đang theo phía sau Thiên Ngạc Quân,con ngươi đen láy,lúc này cũng tràn ngập sát ý.

-“Giết hắn.!”

-Mục Trần bàn tay đột nhiên vung xuống,Cửu U Vệ sau lưng lập tức bộc phát ra chiến ý như sấm sét gào thét,kìm nén nửa ngày,hiện tại cũng đã đến lúc bộc phát ra hết rồi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 854: Đánh Chó Cùng Đường

Dịch giả :Kiet Nguyen

-Mục Trần lần nữa thống lĩnh Cửu U Vệ,chiến ý cuồn cuộn gào thét tràn ngập trên bầu trời,ngưng tụ thành Chiến Ý Chi Linh,mặc dù Liệt Sơn Vương so về số lượng quân đội nhiều hơn một chút,nhưng bất chợt phát giác có gì đó lạnh người,trong nhất thời chưa suy nghĩ ra được.

-Mục Trần vẫn lăng không mà đứng,tư thái cao ngạo,hai mắt khép hờ,tâm thần dung nhập vào bên trong chiến ý,trong nội tâm như chứa đựng vô tận chiến ý đang gào thét,khiến cho máu huyết cũng mãnh liệt sôi trào.

-Chiến ý Mục Trần khống chế,giống như rồng về biển lớn,giơ tay nhấc chân phát ra lực lượng cực kỳ đáng sợ,khiến cho không gian xung quanh lập tức vỡ vụn.

-Mặc dù đây không phải lực lượng của bản thân,hơn nữa cần có nhiều thủ đoạn mới điều khiển được,nhưng tất cả mọi người đều phải công nhận,loại lực lượng phát ra từ chiến ý này khiến cho người khác vô cùng khiếp sợ.

-Vào thời kỳ viễn cổ,uy danh của những Chiến Trận Sư cao cấp có thể sánh ngang với cường giả đỉnh phong của đại lục,tuy rằng nếu không có lực lượng quân đội trong tay,thực lực của bọn họ cực kỳ thấp,nhưng một khi nắm trong tay một chi quân đội tinh nhuệ ,cho dù là cường giả Thiên Chí Tôn cũng phải ba phần cố kỵ mà né tránh.

-“Vừa rồi ta và ngươi giao phong đến lưỡng bại câu thương…Vậy thì,chúng ta tiếp tục cuộc chiến đang dang dở nào?”Mục Trần ánh mắt lạnh lùng,quét nhìn về phía xa xa nơi có Thiên Ngạc Quân đang liên tục tổ chức phòng ngự để thoái lui,mà Phương Nghị cũng đang theo sát phía sau.

-“Giết..!”

-Mục Trần vung tay lên đập mạnh xuống,tâm thần khởi động,lập tức chiến ý Cửu U Vệ điên cuồng bắn thẳng tới,ngưng tụ thành một con Cửu U Tước khổng lồ,trên thân khắc đầy chiến văn phức tạp,khiến cho không gian kịch liệt chấn động.

-“Chiến Ý Chi Linh?”

-Chiến Ý Chi Linh vừa xuất hiện,đám người Liệt Sơn Vương lập tức kinh hoàng hốt hoảng,ánh mắt có chút khiếp sợ nhìn về hướng Mục Trần.

-“Haha..Tốt..Tốt…Mục Vương tuổi còn trẻ mà đã có thể đem chiến ý khống chế đến trình độ này rồi.!”Liệt Sơn Vương cười nói,mặc dù dưới trướng hắn cường giả như mây,thống lĩnh xuất sắc nhiều vô số kể,nhưng có thể so sánh với Mục Trần đã ngưng luyện chiến ý thành chi linh như vậy thì chẳng có người nào.

-Phía sau Liệt Sơn Vương,một trong bốn Đại Thống Lĩnh Đại La Thiên Vực,Chu Nhạc sắc mặt cũng trở nên phức tạp,hắn nhìn Chiến Ý chi linh của Cửu U vệ ngưng tụ thành,thở dài một hơi,xem ra lần này triệt để không đuổi theo kịp Mục Trần rồi.

-Dưới vô số ánh mắt chăm chú của mọi người,chiến ý chi linh giang rộng hai cánh,phách một cái thật mạnh,lập tức xuất hiện một đạo ánh sáng như lưỡi đao,xé rách không gian trực tiếp chém thẳng vào Thiên Ngạc Quân đang bỏ chạy trên bầu trời.

-Từ Bá đang dẫn đầu Thiên Ngạc Quân,nhìn thấy vòng ánh sáng đang điên cuồng chém tới,thân thể cũng rùng mình một cái,cổ họng lập tức rống lên một tiếng.

-“Thiên Ngạc chiến ý..!”

-Oành..oành!

-Thiên Ngạc Quân lập tức ngưng tụ chiến ý thành một bức tường phòng ngự màu đỏ tươi,chắn ngang đường đi tới của vòng ánh sáng.

-Phốc..Phốc..!

-Ngăn cản vô ích,ngay khi va chạm,bức tường chiến ý lập tức bị vòng áng sáng chém nát,tiếp tục đập vào Thiên Ngạc Quân,khiến cho các vị thống lĩnh cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

-Ngay đi đập xuống,lập tức từng đạo âm thanh chói tai liên tục vang lên,bên trong Thiên Ngạc Quân vô số thân ảnh miệng trào máu tươi,rơi rụng xuống bên dưới,hiển nhiên là bị vòng ánh sáng chấn cho trọng thương.

-Lần đầu đối kích,Thiên Ngạc Quân lập tức tổn hao mấy trăm chiến sĩ tinh nhuệ.

-Từ Bá khuôn mặt co quắp lại,lộ ra vẻ dữ tợn,Phương Nghị bên cạnh đồng thời sắc mặt cũng tái nhợt,hắn không thể tưởng tượng nổi Mục Trần có thể khống chế chiến ý đến trình độ thế này.

-“Nhanh chóng rút lui..!”

-Từ Bá gầm lên,hắn phát giác được,Huyết Ưng Điện đang bị vây trong sơn cốc cũng đang chuẩn bị giết ra,nếu như để cho bọn hắn họp lại với Củu U vệ,thì xem như lần này tiêu rồi.

-Mà hiện tại Viêm Lang chủ cùng Thiên Hùng chủ lại bị ba đạo quân đội của Liệt Sơn Vương đuổi giết,căn bản không thể đến trợ giúp,nên giờ

khắc này chỉ có thể dựa vào bản thân và đào tẩu mà thôi.

-Mục Trần khuôn mặt lạnh lùng nhìn Thiên Ngạc Quân liên tục rút lui,cũng không có ý định buông thả,đây chính là cơ hội đánh chó cùng đường,bàn tay lập tức vung lên,Chiến Ý Chi Linh lần nữa giang rộng hai cánh màu đen,chiến ý bàng bạc bắt đầu khởi động,trực tiếp hóa thành vô số đạo chiến ý hắc vũ,dùng thế công như phô thiên cái địa mãnh liệt bắn tới.

-Trên bầu trời,lúc này xuất hiện tràng cảnh một đội quân đang nhanh chóng bỏ chạy,phía sau lại có một đội quân liên tục đuổi giết,mà mỗi một lần chiến ý va chạm với nhau,không gian liền lập tức chấn động,mặt đất bên dưới bị dư ba chấn cho tan nát.

-Mà khi hai đạo chiến ý mạnh mẽ va chạm với nhau,không tránh khỏi cả hai đều bị thương tổn,nhưng với quyết tâm bỏ chạy của Thiên Ngạc Quân đương nhiên bị tổn thất vô cùng nghiêm trọng,mặc dù về số lượng nhiều hơn không ít,nhưng Cửu U Vệ lại có chiến ý chi linh hỗ trợ,nên chênh lệch lực lượng cũng không kém là mấy.

-Mục Trần nhanh chóng xuất hiện trên đầu chiến ý chi linh,hai mắt nheo lại,nhìn về phía Thiên Ngạc Quân đang nhanh chóng rút lui,dò xét vị trí của Phương Nghị,sau đó ngón tay nhẹ nhàng điểm trên không một cái.

-Ô..n..n..g!

-Hắc vũ chiến ý như phô thiên cái địa,mãnh liệt chuyển hướng,hơn mười đạo hắc vũ tốc độ như bôn lôi nhanh chóng nhằm vào vị trí Phương Nghị mà bắn tới.

-Hiển nhiên,Mục Trần có ý định muốn giết chết tên hỗn đản Phương Nghị này rồi.

-Phương Nghị nhìn thấy hắc vũ bắn tới,sắc mặt lập tức biến đổi,hắn cảm nhận được lực lượng của hắc vũ vô cùng khủng bố.

-Mục Trần hiện tại xem ra còn lợi hại hơn Mục Trần mới vừa rồi giao chiến.

-Oanh!

-Nhưng Phương Nghị cũng không phải dạng người khoanh tay ngồi chờ chết,khẽ quát một tiếng,linh lực lập tức bạo phát ra ngoài,ngưng tụ thành một đạo cự ảnh,Viễn Cổ Tinh Thần Pháp Thân lập tức được triệu hoán.

-Mục Trần nhìn đạo Tinh Thần Pháp Thân vừa xuất hiện,khóe miệng hơi nhếch lên,mang theo vẻ mặt băng lãnh,ngón tay nhẹ nhàng điểm xuống,lập tức hơn mười đạo hắc vũ chiến ý xuyên thủng hư không hung hăng oanh kích vào thân ảnh Tinh Thần Pháp Thân.

-Phanh!

-Linh lực cuồng bạo chấn động tàn sát xung quanh,Tinh Thần Pháp Thân lúc trước khiến cho Mục Trần vô cùng khốn đốn lúc này bị đập nát không còn một mảnh,thân hình Phương Nghị chật vật bắn mạnh ra ngoài,máu tươi điên cuồng phun ra,sắc mặt trắng bệch như sắp chết.

-Chỉ một kích,Phương Nghị thất bại đến thê thảm.

-Xôn xao…

-Các đội ngũ đến từ các thế lực khác cũng vô cùng kinh ngạc,ánh mắt như muốn lồi ra ngoài,hiển nhiên vừa này Mục Trần cùng phương Nghị chiến đấu đến lưỡng bại câu thương,mà giờ phút này chỉ một kích đã khiến cho Phương Nghị bị đánh cho thê thảm.

-Tuy đây không phải là lực lượng của bản thân Mục Trần,mà là của toàn thể Cửu U vệ phát ra,cũng chẳng ai cười nhạo Mục Trần dựa vào ngoại lực hỗ trợ,bởi vì đây chính là chiến trường…cho dù dốc hết mọi thủ đoạn đê tiện chỉ cần có thể giết chết được đối phương thì đó chính là Chiến Thắng.

-Còn về quyết đấu công bằng,chỉ có mấy thằng đầu heo mới nghĩ đến chuyện đó.

-Mục Trần hờ hững nhìn về thân ảnh Phương Nghị vừa bị đánh cho tan tác,hắn cũng không còn nhuệ khí lúc trước giao phong,bởi vì hiện tại hắn so với mình đã không còn cùng một đẳng cấp.

-Hưu..!

-Mục Trần tay áo vung lên,thêm một lần nữa xuất hiện mười đạo hắc vũ đánh thẳng vào Thiên Ngạc Quân,lại nhắm thẳng vào Phương Nghị đang chật vật mà bắn tới,hiển nhiên muốn đem con chó này đuổi cùng giết tận.

-Mà Phương Nghị cảm thấy Mục Trần có sát ý muốn giết chết mình,sắc mặt tái nhợt càng thêm run rẩy,vội vàng bỏ chạy,hiển nhiên hắn hiểu được,Mục Trầm nắm trong tay Cửu U chiến ý,căn bản bản thân mình không có năng lực phản kháng.

-Bất quá Mục Trần cũng không cho hắn cơ hội bỏ chạy,hắc vũ chiến ý điên cuồng thi triển đến tận cùng,như thiểm điện xé nát hư không,sau vài lần hô hấp đã xuất hiện trên đầu Phương Nghị,lấy khí thế như quân lâm thiên hạ ầm ầm đổ xuống.

-Oành!..Oành!!

-Ngay lúc hắc vũ sắp đập nát đầu Phương Nghị,thì thân ảnh Từ Bá giống như tia chớp,xuất hiện bên cạnh,hét một tiếng thật to linh lực cuồng bạo từ trong cơ thể bộc phát ra ngoài.

-Phanh!

-Hắc vũ chiến ý vừa tiếp xúc với Linh lực cuồng bạo,lập tức bị chấn nát bấy.

-“Dám ở trước mặt ta giết người,một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa như ngươi cũng quá cuồng vọng đi.!”

-Từ Bá vẻ mặt hung tợn nhìn về phía Mục Trần,sau đó nhìn về thống lĩnh Thiên Ngạc Quân lạnh nhạt nói to:”Các ngươi tạm thời rút lui đi,để ta ngăn cản tên tiểu tử cuồng vọng này lại.”

-“Mẹ kiếp..Lục Phẩm Chí Tôn thì giỏi lắm sao? Nếu như ngươi muốn chết,thì ta liền dùng máu của ngươi tế chiến kỳ của Cửu U Vệ vậy!”

-Đối mặt với Từ Bá đang điên cuồng hét to,Mục Trần lãnh đạm cười cười,một tay đột nhiên kết ấn,Cửu U Tước do chiến ý ngưng tụ ngửa mặt lên trời hót một tiếng thật to,chiến ý khủng bố bạo phát quét sạch thiên địa xung quanh.

-Hắc vũ đang bay đầy trời,ầm một tiếng đột ngột chuyển hướng nhắm về phía Từ Bá mãnh liệt bắn tới ,sát ý tràn ngập như muốn hủy thiên diệt địa.

-Trong thiên địa,các đội ngũ khác đang đứng xem náo nhiệt cũng hít một hơi khí lạnh,tiểu tử Mục Trần này đúng là trời sinh cuồng vọng mà,hắn dám dùng lực lượng của một đội quân mạnh mẽ đấu cứng với một gã Lục Phẩm Chí Tôn!..Đến cuối cùng..Hươu chết về tay ai cũng không biết.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 855: Ngàn Dặm Đuổi Giết

Dịch giả :Kiet Nguyen

-Ông ông!

-Không khí kịch liệt chấn động,vô số đạo hắc vũ giống như tên nhọn xé rách hư không,lấy khí thế như lôi đình chấn nộ oanh kích vào đạo nhân ảnh đang lăng không mà đứng,khí thế tản ra tựa như hung ngạc tàn ác.

-Đạo nhân ảnh này chính là Thiên Ngạc Chủ Từ Bá,thế công đang mãnh liệt bắn tới nhưng sắc mặt hắn vô cùng bình tĩnh,ánh mắt càng hung tợn khác thường,mặc dù Mục Trần có thể ngưng tụ ra chiến ý chi linh,nhưng loại lực lượng này cũng không phải vô cùng vô tận,cùng với thực lực Tứ Phẩm Chí Tôn của hắn cũng chỉ miễn cưỡng đạt đến Lục Phẩm Chí Tôn mà thôi,căn bản muốn một chiêu đánh bại Từ Bá là chuyện không thể nào.

-“Thiên Ngạc Thần Quyết,Thôn Thiên Khẩu!”

-Từ Bá ánh mắt tàn nhẫn,bàn chân đạp mạnh cái một cái,linh lực lập tức bạo phát,hóa thành một cái mồm cá sấu khổng lồ,khí thế như muốn thôn thiên diệt địa,ở giữa mồm hung ngạc dường như có một vòng xoáy hấp lực đem tất cả hắc vũ chiến ý nuốt chửng vào bên trong.

-Phanh ! Phanh!

-Sau khi nuốt hắc vũ chiến ý,mồm hung ngạc liền điên cuồng bạo động,từng tiếng nổ bạo tạc truyền ra,linh lực trùng kích mãnh liệt,oanh

một tiếng rõ to,trực tiếp đem cái Mồm hung ngạc khổng lồ nổ tung thành từng mảnh.

-Dư kình cuồng bạo tàn sát xung quanh,Từ Bá liền khởi động linh lực đem xung kích chấn cho tan nát,ánh mắt âm lãnh liếc nhìn Mục Trần cười lạnh nói:”Tiểu tử thối,đừng tưởng dựa vào Cửu U Chiến Ý là có thể ngang tàng,không xem ai ra gì,ta nói cho ngươi biết,Chiến Ý dù sao cũng là lực lượng bên ngoài,không có khả năng giúp cho ngươi trở thành vô địch thiên hạ đâu.”

-“Vô địch thiên hạ đương nhiên ta không dám nghĩ đến,nhưng đủ để đối phó loại như ngươi là quá dư thừa rồi.”Mục Trần cười lạnh,nếu như dùng trạng thái của bản thân đấu với Từ Bá đạt đến Lục Phẩm Chí Tôn là không có khả năng,nhưng có thể mượn chiến ý đấu với hắn,ngu dại gì mà không sử dụng chứ.

-“Đúng là tên súc vật cuồng vọng.!”

-Từ Bá giận quá hóa cười,thân hình chợt động hóa thành lưu quang mãnh liệt xông tới,bàn tay nắm chặt,liền xuất hiện một thanh huyết hồng loan đao,hoa văn đỏ tươi trải dài trên thân đao,sát khí phát ra giống như một thanh viễn cổ hung khí.

-Roẹt…!

-Từ Bá chém mạnh một đao,không gian phía trước lập tức bị xé nứt,đồng thời liền xuất hiện mấy trăm đạo huyết hồng đao quang khổng lồ trực tiếp nhắm hướng Cửu U Vệ điên cuồng bổ xuống.

-Lục Phẩm Chí Tôn cường giả,thực lực không thể bàn cãi,vừa ra tay đã có uy áp như thế,cho dù là Phương Nghị đạt đến Ngũ Phẩm Chí Tôn đỉnh phong cũng không thể so sánh được.

-Phanh!

-Linh lực khủng bố trùng kích vào bức tường chiến ý,xung kích mãnh liệt nhanh chóng đem cả hai đều chấn nát.

-Hai người vừa ra tay,vẫn chưa thể phân rõ cao thấp.

-Từ Bá sắc mặt âm trầm,thế công điên cuồng oanh kích,vô số đạo đao quang lăng lệ ác liệt bao phủ lấy Mục Trần và Cửu U Vệ.

-Dưới thế công vô cùng sắc bén của Từ Bá,Mục Trần cũng không tỏ ra chút sợ hãi,ngược lại khống chế Cửu U chiến ý chính diện giao phong đón địch,hai cỗ lực lượng khổng lồ va chạm vào nhau,không gian kịch liệt vỡ vụn,khiến cho người xem vô cùng kinh kinh hãi.

-Bất quá tuy hai người giao phong mãnh liệt,nhưng vẫn chưa ai chiếm được thế thượng phong,xem ra trận chiến này có dấu hiệu giằng co lâu dài,khiến cho các thế lực khác nhịn không được âm thầm tặc lưỡi,tên Mục Trần này thật không hổ danh siêu cấp hắc mã,bằng vào thực lực của hắn vừa nãy khiến cho Phương Nghị đánh đến lưỡng bại câu thương,mà hiện tại dựa vào chiến ý Cửu U vệ có thể cùng cường giả danh vọng lâu năm như Từ Bá đánh đến bất phân thắng bại,quả thật khiến cho người ta líu lưỡi mà.

-Sau khi Đại Thú Liệp Chiến kết thúc,nếu như Đại La Thiên Vực không bị tiêu diệt,chỉ sợ tên tiểu tử Mục Trần này,thực lực càng siêu việt hơn Phương Nghị,có thể trở thành bá chủ trong thế hệ trẻ tuổi của Bắc giới.

-Ngay khi Mục Trần còn đang giằng co với Từ Bá,thì Cửu U cùng với Huyết Ưng Vương suất lĩnh Huyết Ưng Vệ đồng thời nhắm hướng Thiên Ngạc Quân giết tới.

-Bên trong Thiên Ngạc Quân,mặc dù có nhiều thống lĩnh chỉ huy quân đội chống trả,nhưng đối mặt với hai gã Lục Phẩm Chí Tôn cùng với sự công kích của Huyết Ưng Vệ,không ngừng xuất hiện vô số bóng ảnh rơi rụng xuống bên dưới,sống chết không rõ.

-Chỉ trong thời gian ngắn,số lượng tử vong của Thiên Ngạc Quân đã đạt đến số lượng không nhỏ,chật vật thoái lui,không còn vẻ dương dương tự đắc như lúc ban đầu.

-Mà ở hướng khác,hai chi quân đội cứu viện của Thần Các đến,cũng bị ba đạo quân đội của Liệt Sơn Vương liên tục công kích,bắt đầu có dấu hiệu không ổn,bất quá nhờ vào có Viêm Lang Chủ cùng với Thiên Hùng Chủ tọa trấn,cho nên có thể vừa đánh vừa rút lui.

-Trong thiên địa,các đội ngũ của các thế lực khác nhìn tràng cảnh trước mắt,nội tâm không chịu được thở dài một tiếng,xem ra hôm nay Thần Các mất sạch hết mặt mũi rồi.

-Giao chiến với Mục Trần được một lúc,Từ Bá phát hiện ra rằng tên hỗn đản này không có ý định quyết tử chiến với hắn,mà là cố ý kềm chân hắn để cho đám người Cửu U cùng Huyết Ưng Điện có thời gian huyết tẩy toàn bộ Thiên Ngạc Quân của hắn.

-Không có Từ Bá,hiển nhiên Thiên Ngạc Quân không phải là đối thủ của Cửu U cùng Huyết Ưng Điện liên thủ.

-“Tiểu tử chết tiệt,ngươi hãy nhớ kỹ cho ta,ngày sau chắc chắn ta sẽ phanh thây xé xác ngươi cho chó ăn.”Từ Bá nổi giận rống to,nhanh chóng thoát khỏi dây dưa của Mục Trần,thân ảnh chớp hiện liên tục,nhanh chóng xuất hiện bên cạnh Thiên Ngạc Quân,nhanh chóng điều động dùng tốc độ cao nhất rút lui.

-Cửu U và Huyết Ưng Vương chớp lấy thời cơ,liền đem công kích mạnh nhất đánh tới,khiến cho Thiên Ngạc Quân lần nữa xuất hiện thương vong nghiêm trọng.

-“Haha,thật sự không nghĩ đến đường đường là Thiên Ngạc chủ,lại có thể cụp đuôi bỏ chạy như con chó thế này!”Mục Trần cười to,thanh âm vang vọng khắp thiên địa,bất quá hắn cũng không dừng lại,lập tức thúc giục Cửu U Vệ nhắm hướng Thiên Ngạc Quân tiếp tục đuổi giết.

-Thanh âm của Mục Trần vang vọng khắp thiên địa,Từ Bá nghe thấy tức giận đến thổ huyết,ánh mắt đỏ ngầu nhìm chằm chằm vào Mục Trần,dường như muốn ăn tươi nuốt sống tên khốn kiếp này,nhưng hắn cũng không phải kẻ ngu xuẩn,đương nhiên biết đây là phép khích tướng,lúc này chỉ có thể ẩn chịu nhục nhã,nhanh chóng cùng Thiên Ngạc Quân rời đi.

-Chiến cuộc giằng co chừng nửa canh giờ,cũng trải qua ngàn dặm đuổi giết,Thiên Ngạc Quân tổn thất vô cùng nghiêm trọng,khiến cho Từ Bá tức giận muốn nổi điên lên.

-Mà sự tình đuổi giết này,ven đường cũng thu hút vô số các thế lực khác,nhưng điều mà họ không ngờ đến,đội quân đang bị đuổi giết như chó nhà có tang lại chính là Thần Các uy danh hiển hách.

-Thần Các dù sao ở Bắc giới được xem là thế lực đỉnh cấp,nội tình vô cùng hùng hậu,cường giả nhiều như mây,trong mắt bọn hắn,Thần Các giống như mãnh hổ,vậy mà bây giờ lại rơi vào hoàn cảnh vô cùng khốn đốn này.

-“Trời ạ,đó chẳng phải là Thần Các Thiên Ngạc Chủ hay sao?Làm sao lại chật vật bỏ chạy như vậy?”

-“Thế lực đuổi giết hắn hình như là…Đại La Thiên Vực Mục Trần thì phải?Bên trong Long Phượng Thiên,ta cũng từng nhìn thấy mặt hắn.!”

-“Ngươi nói người kia chính là siêu cấp hắc mã Mục Trần sao?Làm sao có thể chứ…Ta nhớ Mục Trần bên trong Long Phượng Thiên đối đấu với U Minh Hoàng tử bị đánh đến chó nhà có tang mà?”

-“Người đó chính xác là Mục Trần,ngươi tin ta đi…Ủa mà bên cạnh Thiên Ngạc Chủ,hình như chính là Phương Nghị thì phải…?Chậc chậc,đội hình như thế lại bị đánh thê thảm như thế,xem ra đã xảy ra một trận đại chiến kinh thiên động địa,mà nhìn tình thế như vậy,ta dám cá Đại La Thiên Vực đã chiến thắng.!”

-“Thật sự là đáng tiếc mà,chúng ta không thể chiêm ngưỡng trận đại chiến vừa rồi..!”

-Nghe được âm thanh bàn tán xôn xao của xung quanh,Từ Bá cùng Phương Nghị sắc mặt càng thêm phần tái nhợt,nhưng vẫn không dám ngừng lại,chỉ có thể để cho nội tâm căm phẫn gào thét.

-Tràng cảnh đuổi giết,kéo dài cả ngàn dặm…

-Cuối cùng Mục Trần lựa chọn rút quân,bởi vì hắn biết nếu cứ tiếp tục kéo dài cũng không đem lại kết quả gì,dù sao bọn hắn cũng không có khả năng đem toàn bộ Thiên Ngạc Quân hoàn toàn tiêu diệt,nếu như để cho Từ Bá nhịn không được liều mạng,sẽ khiến cho Cửu U Vệ cũng sẽ trả cái giá không nhỏ.

-Hơn nữa vạn nhất lại có thêm một chi quân đội khác của Thần Các đến cứu viện,thì thật là phiền toái lớn,cho nên tốt nhất vẫn nên lấy lui làm tiến là trên hết.

-Cho nên sau khi trải qua ngàn dặm đuổi giết,Mục Trần liền lập tức hạ lệnh rút lui,mặc dù Huyết Ưng Vương rất muốn đuổi tận giết tuyệt,nhưng hôm nay dù sao hắn cũng được Mục Trần cứu mạng,cho nên đối với quyết định của Mục Trần,cũng không có ý phản đối.

-Cửu U vệ cùng với Huyết Ưng vệ hội tụ lại,sau đó liền rút quân về,thân ảnh hóa thành vô số lưu quang biến mất trên không trung.

-Từ Bá và Phương Nghị còn đang trong trạng thái hốt hảng mà tháo lui,cũng cảm giác được Mục Trần không còn đuôi theo nữa,cũng như trút được gánh nặng,thở dài một hơi,sau đó cẩn thận suất lĩnh Thiên Ngạc Quân hạ xuống một ngọn núi gần đó.

-Thiên Ngạc Quân hầu như sĩ khí đều mất hết,các vị Đại Thống Lĩnh khuôn mặt đều lấm lem bùn lầy,sau khi kiểm kê tổn thất,sắc mặt ai nấy đều biến thành một mảnh trắng bệch.

-Một phen đuổi giết,đã khiến cho bọn hắn tổn thất một phần ba chiến sỹ tinh nhuệ.

-Từ Bá nghe được thuộc hạ báo cáo,sắc mặt cũng biến dị,con mắt đỏ ngầu nhìn về phương hướng Mục Trần rời đi,nghiến răng nói:”Mục Trần..Ta tuyệt đối không tha cho ngươi!”

-Hắn phải bỏ ra khá nhiều năm cùng với biết bao tài nguyên mới có thể bồi dưỡng ra Thiên Ngạc Quân tinh nhuệ như thế,nhưng lần này lại bị tiêu diệt bởi tên khốn kiếp Mục Trần.

-Phương Nghị thở hổn hển nói:”Từ sơn chủ,chỉ cần chúng ta tụ hợp với quân đội của Thần Các,lúc đó không thiếu cơ hội có thể giết chết tên chó chết Mục Trần đó.”

-Từ Bá hung dữ liếc nhìn Phương Nghị,con tức giận như sắp sửa bùng phát,nhưng cuối cùng cũng bị hắn kìm chế đè nén xuống,điềm nhiên nói:”Tiểu tử này đúng là không thể xem thường ,tuổi tuy còn nhỏ,nhưng lại có thể ngưng luyện ra Chiến Ý chi linh…Thành tựu về sau không thể đo lường được.!”

-Vừa dứt lời,Từ Bá hai mắt đột nhiên nheo lại,hình như đang nghĩ đến điều gì,khóe miệng cong lên vô cùng nham hiểm.

-“Chiến Ý Chi Linh sao?”

-“Haha,ta ngược lại có thể nhờ đến một người xử lý hắn…Nàng đối với những người có thể ngưng luyện ra Chiến Ý chi linh thì vô cùng có hứng thú..!”

-Từ Bá lạnh lùng cười cười nói.

-“Mục Trần à Mục Trần,đừng tưởng bên trong Thần Các chúng ta không có thiên tài khống chế chiến ý…Chiến Ý Chi Linh cũng không phải chỉ riêng mình ngươi có thể sử dụng..!”

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 856: Chiêu Nạp Tay Chân

Dịch giả :Kiet Nguyen

-Ngay lúc đám người Mục Trần,Cửu U cùng Huyết Ưng Vương vừa đáp xuống một tòa cô phong trên bình nguyên thì đã thấy Liệt Sơn Vương,Linh Kiếm Vương,Hồng Nhai Vương đang đứng chờ đợi bọn hắn.

-“Lần này cám ơn ba vị rất nhiều!”

-Ba người Mục Trần đều hướng về Liệt Sơn Vương ôm quyền cảm tạ,nếu lần này tam vương không kịp thời đến cứu viện,xem ra lần này lành ít dữ nhiều rồi.

-Liệt Sơn Vương khoát tay,cười cười nói:”Chúng ta đều là người của Đại La Thiên Vực,giúp đỡ lẫn nhau là chuyện nên làm,huống chi Mục Vương cùng Cửu U Vương có thể gạt bỏ ân oán cá nhân ra tay cứu người của Huyết Ưng Điện thì so với chúng ta thì có đáng là gì.”

-Lời vừa dứt,Liệt Sơn Vương khẽ liếc nhìn sắc mặt có chút lúng túng của Huyết Ưng Vương,dù sao Huyết Ưng Vương cũng không phải loại người quân tử,bên trong Đại La Thiên Vực không ít chư vương không có hảo cảm cho lắm,cho nên nói chuyện đều không chút kiêng kỵ.

-Bất quá Mục Trần dù sao cũng vừa mới cứu hắn một mạng,đương nhiên nội tâm của Huyết Ưng Vương cũng sinh một tia cảm kích,cho nên đối với lời châm chọc của Liệt Sơn Vương hắn cũng không tỏ thái độ phẫn nộ,ánh mắt dời về hướng Mục Trần cùng Cửu U,ôm quyền nói:”Ơn cứu giúp lần này,ngày sau có cơ hội ắt sẽ báo đáp.”

-Có lẽ nội tâm Huyết Ưng Vương thật lòng,nên khuôn mặt không chút che giấu,vào lúc này đều hiện ra vẻ chân thành,khiến cho Liệt Sơn Vương thần sắc cũng hòa nhã một chút.

-Mục Trần cùng Cửu U liếc nhìn nhau,cười cười không nói gì,mặc dù đối với hành động trước đây của Huyết Ưng Vương khiến cho bọn họ không ưa cho lắm,nhưng bọn họ cũng biết phân nặng nhẹ,cho nên khi nhận được tin cầu cứu của Huyết Ưng Điện,không quản hiềm khích dùng tốc độ nhanh nhất mà chạy đến.

-Mà xem ra lần cứu viện này,cũng khiến cho Huyết Ưng Vương tâm tính có chút thay đổi,mặc dù Mục Trần và Cửu U thời điểm này không cần sợ thế lực của Huyết Ưng Điện,nhưng bớt đi một kẻ thù,cũng là một việc tốt đáng để làm.

-"Xem ra lần này trở về,thanh danh của Mục Vương sẽ bay cao như diều gặp gió,dù sao người có thể ngưng luyện ra Chiến Ý Chi Linh cũng đếm trên đầu ngón tay tại Bắc giới đại lục này."Linh Kiếm Vương hướng về phía Mục Trần cười nói,ánh mắt tràn đầy vẻ thưởng thức.

-"Các thế lực đỉnh cấp khác cũng có người ngưng luyện ra Chiến Ý Chi Linh hay sao?"Mục Trần ánh mắt khẽ rung động,theo như lời các vương nói,tựa hồ các thế lực cao cấp khác ở Bắc giới cũng có người đạt được trình độ này.

-"Đương nhiên,thiên tài Bắc giới nhiều như mây,thiên phú đặc thù cũng không ít người,mà những người này đều được các thế lực đỉnh tiêm thu nạp bồi dưỡng."

-Liệt Sơn Vương gật gật đầu,nói:"Căn cứ một số tin tình báo chúng ta thu thập được,các thế lực đỉnh cấp ở Bắc giới có rất nhiều,số lượng thiên tài như vậy chỉ sợ không dưới 5 người thành công ngưng luyện ra Chiến Ý Chi Linh,bất quá loại thiên tài này so với Phương Nghị thì không giống nhau,những người này đối với các thế lực đỉnh cấp đều có một vị trí rất quan trọng,cho nên họ chọn lựa phương pháp che giấu,người bình

thường khó có thể biết được,bởi vì chỉ cần tin tức bị rò rĩ ra ngoài,sẽ dẫn đến không ít thế lực có tâm tư hạ sát..”

-Mục Trần đồng tình gật đầu,nếu như trước đây Phương Nghị biết mình có thể ngưng luyện ra Chiến Ý Chi Linh,thì dù có sử dụng bao nhiêu thủ đoạn cũng quyết diệt mình cho bằng được,bởi vì Chiến Ý Chi Linh này thật sự có sức uy hiếp quá lớn.

-Đương nhiên,theo góc độ chính xác mà nói,chỉ cần người có thể ngưng luyện ra chiến ý chi linh,chính là có tư cách trở thành Chiến Trận Sư..Tuy nói xác suất thành công cực kỳ thấp,nhưng một khi thành công thì sao…?Đối với Bắc giới lấy chiến tranh làm đầu,các thế lực đều nắm trong tay quân đội tinh nhuệ khổng lồ,chỉ cần có Chiến Trận Sư tọa trấn,giống như là nắm trong tay quyền lực của Thần.

-Cho nên Mục Trần đối với cách làm của các thế lực đỉnh cấp cũng xem như có chút lý giải.

-“Năm người này đều là người của các thế lực cao cấp nào?”Mục Trần hơi trầm ngâm,sau đó trực tiếp hỏi,dù sao đây cũng là tin tức trọng yếu,hiển nhiên biết được càng nhiều càng tốt,đề phòng khi gặp phải còn biết phương pháp mà chiến đấu.

-“Thần Các,U Minh Cung,Huyền Thiên Điện,Yêu Môn,Vạn Thánh Sơn…”Liệt Sơn Vương nhún vai,có chút bất đắc dĩ nói:”Đại La Thiên Vực của chúng ta cũng từng có ý đồ thu nạp những chiến ý thiên tài này,nhưng do Vực Chủ quanh năm đều trong trạng thái ngủ say,cho nên những chuyện này ngài không quan tâm cho lắm…Vì vậy những năm gần đây,Đại La Thiên Vực không có thiên tài chiến ý xuất hiện.”

-Nói đến đây,Liệt Sơn Vương có chút vui mừng nhìn về phía Mục Trần nói:”Haha,nhưng bây giờ không cần phải lo nữa rồi,biểu hiện của ngươi hôm nay,xem ra Đại La Thiên Vực của chúng ta cũng đã sở hữu được thiên tài chiến ý rồi.”

-Mục Trần bất đắc dĩ cười cười,không phai bởi vì Mạn Đà La không quan tâm chuyện này,nàng ngủ say chính là để trấn áp lời nguyền trong cơ thể,căn bản không có thừa tâm tư để mà lo nghĩ đến sự tình của Đại La Thiên Vực.

-“Ngài có chút tin tức nào về thiên tài chiến ý của Thần Các và Huyền Thiên Điện không?”Mục Trầm hỏi tiếp,hai thế lực này đối với hắn đều có ân oán không nhỏ,cho nên tin tức của hai thế lực này hắn đặc biệt quan tâm đến.

-Liệt Sơn Vương sờ lên cằm,trầm ngâm nói:”Thiên tài chiến ý của Thần Các hình như là một nữ hài tử,còn về phần Huyền Thiên Điện thì là một người tính tình điên khùng…”

-Mục Trần ngẩn người,nhìn Liệt Sơn Vương hỏi tiếp:”Không còn thông tin nào khác nữa hay sao?”

-Liệt Sơn Vương buông tay nói:”Không có,loại tin tình báo này,phải hao tận tâm tư một biết được như vậy,đa phần các thế lực khắp nơi đều tận lực che giấu,cho nên những gì chúng ta biết được cũng chỉ có bấy nhiêu mà thôi.”

-Mục Trần nhịn không được sắp ngất,tin tức này quả thực nói ra cũng như chưa nói,như vậy thì còn tính toán chiến lược gì nữa,thôi thì lưu lại trong trí nhớ,đến đi gặp người của hai thế lực này thì cẩn thận một chút.

-“Nếu như nguy cơ đã được hóa giải,chúng ta cũng phải rời đi rồi,thời gian cấp bách,nhanh chóng tìm kiếm thêm Vẫn lạc nguyên đan trong các tòa di tích khác.”Liệt Sơn Vương phất tay,chuẩn bị suất lĩnh quân đội rời đi.

-Mục Trần nghe vậy,thầm suy nghĩ,sau đó đột nhiên nhìn về bốn Vương,cười nói:”Ta có một đề nghị,chi bằng chúng ta liên minh với nhau,cùng đi tìm kiếm di tích,như vậy cũng sẽ tránh gặp một ít phiền toái.”

-Trước mắt hiện có bốn Vương tề tụ,nếu như không lợi dụng một chút thì thật phí của trời,dù sao thì có thêm những người này,hiệu suất làm việc cũng tăng lên đáng kể.

-Nghe Mục Trần đề nghị,bốn Vương đều khẽ giật mình,cau mày nói:”Nếu chúng ta tụ lại một chỗ,tuy rằng thanh thế to hơn rất nhiều,nhưng tốc độ tìm kiếm di tích sẽ thấp đi rất nhiều,cái bù không bằng cái mất à.”

-Mặc dù bọn hắn cũng từng có ý nghĩ như thế,nhưng trong Vẫn Lạc Chiến Trường,tìm kiếm di tích là cực kỳ khó,nhất định phải phân tán ra,mới có hy vọng tìm được,thậm chí nếu được còn phải phân tán đội ngũ thành nhiều tiểu đội,nhưng như vậy thì vô cùng nguy hiểm,cho dù kiếm được cũng không tranh giành được.”

-Mục Trần cười cười nói:”Các ngươi hiện tại thu thập được bao nhiêu Vẫn Lạc Nguyên Đan rồi?”

-“Chúng ta tổng cộng tìm được hai tòa di tích tam cấp,giờ phút này trong tay có khoảng ba trăm viên Vẫn Lạc Nguyên Đan.”Huyết Ưng Vương không hiểu ý tứ của Mục Trần thế nào,nhưng vẫn trả lời trước tiên.

-“Chúng ta thì chỉ kiếm được hai trăm viên mà thôi.”Linh Kiếm Vương bất đắc dĩ nói.

-“Ta cũng chỉ hơn hai trăm một chút.”Hồng Nhai Vương cười nói.

-Liệt Sơn Vương liếc nhìn ba người,nhếch miệng cười nói,trong tiếng cười pha thêm một phần đắc ý:”Xem ra ta là người có vận khí tốt nhất,hiện trong tay ta có năm trăm viên.”

-Tam Vương nghe vậy,trong mắt hiện rõ vẻ kinh ngạc,có chút hâm mộ nhìn về Liệt Sơn Vương,dù sao đây cũng là Vẫn Lạc Chiến Trường,muốn tìm kiếm những tòa di tích được che giấu không phải là

chuyện dễ dàng,hơn nữa còn phải phòng bị các thế lực khác lăm le dòm ngó.

-Mục Trần nhìn vẻ đắc ý của Liệt Sơn Vương,không nhịn được cười nói:”Còn chúng ta có khoảng một ngàn hai trăm viên Vẫn Lạc Nguyên Đan.”

-Liệt Sơn Vương nghe thấy,tiếng cười đột nhiên tắt hẳn,trợn trắng mắt nhìn về phía Mục Trần,một ngàn hai trăm viên mà nói,chính là một con số khổng lồ,tối thiểu phải thu hoạch bảy tám tòa di tích mới có thể luyện ra,chẳng lẽ Mục Trần vận khí tốt đến nỗi đi bậy đi bừa là có thể kiếm được một tòa di tích hay sao?

-Mục Trần mỉm cười,bàn tay khẽ vung lên,Vẫn Lạc Nguyên Đan lập tức xuất hiện,số lượng nhiều đến nỗi như hóa thành dòng nước lũ gào thét mà xông ra,hắn nhìn bốn Vương hiện vẫn chưa hoàn hồn nói:”Có gần một nửa là lấy được trong tay Từ Bá,số còn lại là do chúng ta thu hoạch được.”

-“Các ngươi tìm được bao nhiêu tòa di tích?”Liệt Sơn Vương khó tin nói,hắn có được năm trăm viên là do lần đó có hai phe thế lực đui mù không tự lượng sức mình ra tay cướp đoạt Nguyên Đan trong tay bọn hắn,nhưng cuối cùng trộm gà không được mà còn mất nắm thóc,bị bọn người Liệt Sơn Vương cướp ngược trở lại,nếu không trong tay bọn họ nhiều lắm cũng chỉ khoảng ba trăm viên mà thôi.

-“Nếu tính luôn những tòa di tích chưa đạt đến Tam cấp,thì có khoảng sáu,bảy tòa gì đó.”Mục Trần tùy ý trả lời.

-Bốn người Liệt Sơn Vương hai mắt nhìn nhau,sau đó ánh mắt có hơi cổ quái nhìn về phía Mục Trần,nếu như không tận mắt chứng kiến số lượng nguyên đan hiện ra trước mắt,tất nhiên đều sẽ cho rằng Mục Trần điên khùng mà nói sảng.

-Mục Trần nhìn thấy ánh mắt cổ quái của mọi người nhìn mình,nhún vai hời hợt nói:”Bên trong Vẫn Lạc Chiến Trường này,chúng ta may mắn

kiếm được một kiện dị bảo từ trong một tòa di tích,cho nên…”

-“Mịe nó,thật là hỗn đản mà.”

-Mục Trần vừa dứt lời,bốn Vương đôi mắt đỏ ngầu mắng lên một tiếng,hiển nhiên hiểu được dị bảo có thể tìm kiếm di tích trong Vẫn Lạc Chiến Trường đại biểu cho cái gì..đó chính là nắm trong tay Thần khí..!

-Chỉ cần có trong tay kỳ bảo như thế,việc tìm kiếm Vẫn Lạc Nguyên Đan đối với bọn hắn còn dễ hơn là ăn cháo.

-Bốn người ánh mắt đỏ ngầu,nếu như lúc này Mục Trần không phải là người của Đại La Thiên Vực,chắc chắc bọn họ liền động thủ cướp đoạt kỳ bảo trong tay hắn rồi.

-Mà Mục Trần nhìn thấy thần sắc của mọi người như thế,cười híp cả mắt nói:”Hiện tại,ta muốn mời bốn vị cùng chúng ta liên minh hành động,nói không chừng còn may mắn gặp được môt tòa di tích Nhất cấp thì sao.”

-Bốn Vương đều liếm liếm miệng,không chút do dự gật đầu liên tục.

-“Haha,cung kích không bằng tuân mệnh.”

-Thay vì chạy loạn khắp nơi tìm kiếm,còn không bằng hợp tác với Mục Trần,hiệu suất làm việc này xem ra không tệ,coi như là kẻ ngu cũng phải giơ hai tay đồng ý.

-Mục Trần nhìn thấy chư Vương dứt khoát như vậy,nghiêng đầu nhìn Cửu U cười cười.

-Đã có thêm bốn đội quân cường đại như vậy làm tay chân,xem ra thời điểm tiếp theo chính là cho bọn hắn mặc sức tung hoành rồi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 857: Động Tĩnh Khắp Nơi

Dịch giả :Kiet Nguyen

….Vẫn Lạc Chiến Trường…

-Bên trong chiến trường mang đậm nét cổ xưa này ,địa phương quanh năm được bao phủ bởi linh lực cuồng bạo,người ngoài khó mà phát hiện sự việc xảy ra bên trong,thời gian dần trôi qua,khắp nơi bắt đầu có dấu hiệu tranh đoạt vô cùng tàn khốc.

-Chỉ trong vòng vài ngày,càng có nhiều thế lực dũng mãnh tiến vào bên trong chiến trường,bọn họ giống như những con chuột mày mò đục khoét toàn bộ chiến trường để tìm kiếm khu di tích,mà mỗi một lần phát hiện một tòa di tích,lại vấy lên tràng cảnh huyết tinh sát phạt,các thế lực cắn xé nhau,tựa như biến thành một cối xây thịt…

-Đã là tranh đoạt thì huyết chiến là không thể tránh khỏi,khắp nơi đều bạo phát ra tranh chấp,máu tanh tràn ngập khắp thiên địa.

-Bất quá những người này chỉ là quân cờ tiên phong mà thôi,cuối cùng chỉ có những đội ngũ kinh nghiệm lâu năm mới có thể sống sót qua được.

-Mà trận đại chiến giữa Mục Trần và Thần Các,nhanh chóng được lan truyền khắp chiến trường,dù sao Mục Trần cũng truy sát Thiên Ngạc Quân cả ngàn dặm,loại điên cuồng như thế không ít kinh động đến các thế lực khác.

-Đại La Thiên Vực cùng với Thần Các đều là các thế lực đỉnh tiêm,nhất cử nhất động đều được người khác đặc biệt chú ý,cho nên khi

những tin tức này truyền ra,không ngoài dự kiến gây bùng nổ dư luận,đặc biệt là với thực lực của Mục Trần có thể khiến cho Phương Nghị đánh tới lưỡng bại câu thương,sau đó lại khống chế Cửu U Vệ,dùng chiến ý nghiền nát Phương Nghị,thậm chí ngay cả Thiên Ngạc Chủ Từ Bá cũng ép phải lui binh,sự việc này khiến cho người khác cảm thấy khó tin cùng với vô cùng khiếp sợ.

-Mà tiếng tăm của Mục Trần,bắt nguồn từ Long Phượng Thiên mà ra,bất quá đối với vị trí thứ ba trên Long Phượng Lục khiến cho nhiều người có ý kiến không chấp nhận,bởi vì họ suy đoán Mục Trần bên trong Long Phượng Thiên chính là nhờ vào sự trợ giúp của Thải Tiêu,nữ nhi của Viêm Đế.

-Bất quá mọi sự nghi hoặc này,đến giờ phút này đều bị đánh cho tan thành mây khói.

-Vào mấy tháng trước,bên trong Long Phượng Thiên,mặc dù Mục Trần dốc hết toàn lực mới có thể miễn cưỡng ngăn cản U Minh Hoàng tử,nhưng chỉ mới ngắn ngủn có ba,bốn tháng,lại có thể cùng Phương Nghị đánh tới lưỡng bại câu thương.

-Loại tốc độ tu luyện này,quá thật khiến cho người ta phải líu lưỡi.

-Hơn nữa,khiến cho người khác càng khiếp sợ,đó chính là tin tức Mục Trần có thể ngưng luyện ra Chiến Ý Chi Linh,mà nếu ngay từ đầu hắn sử dụng đến kỹ năng này,có lẽ Phương Nghị bị đánh đến chó nhà có tang rồi,thậm chí ngay cả cường gỉ uy danh lâu năm như Từ Bá cũng chỉ có thể chính diện giao phong bất phân thắng bại.

-Thực lực như vậy,đủ để cho các thế lực khắp nơi lấy lễ mà đối đãi,cũng không có chút ý tứ xem thường tên tiểu tử miệng còn hôi sữa Mục Trần này nữa.

-Mà nương theo sự tàn khốc của Đại Thú Liệp Chiến,thanh danh của Mục Trần càng ngày được truyền bá khắp nơi…

-Oanh!

-Linh lực cuồng bạo từ trong thiên địa bộc phát ra,hóa thành một đạo lưu tinh trực tiếp đem một gã cường giả bắn ngược trở ra,sau đó thân thể oanh một tiếng,hóa thành vô số mảnh thị rơi rụng.

-U Minh hoàng tử,sắc mặt không chút biểu tình thu quyền,nhẹ nhàng từ trên không trung đáp xuống,sau lưng hắn lập tức xuất hiện một đạo thân ảnh,ghé vào tai hắn nói nhỏ.

-“Ngươi nói chính là Mục Trần đó sao..”U Minh hoàng tử hai mắt híp lại,trong ánh mắt xẹt qua một tia kinh dị,hắn không thể tượng tượng một tên gia hỏa ngày trước,chỉ sau vài tháng thực lực tịnh tiến đến chóng mặt như vậy,có thể sánh cùng tên tuổi của Phương Nghị.

-U Minh hoàng tử hai tay chậm rãi thu hồi,xoay người rời đi,âm thanh băng lãnh,nhẹ nhàng truyền ra.

-“Vốn ta muốn tự đi đánh bại tên Phương Nghị đó,bất quá bây giờ ngươi có thể cùng hắn tề danh như vậy,chi bằng đem ngươi giải quyết trước tiên vậy…Ta xem lần này ai có thể ra tay cứu ngươi lần nữa.”

-Bên trong một tòa di tích cổ xưa,chiến ý bàng bạc tràn ngập thiên địa,một đạo quân đội khổng lồ đang lăng không mà đứng,dẫn đầu là một đạo nhân ảnh đang đứng chắp tay,dưới chân hắn chính là một hải dương được ngưng tụ bởi chiến ý.

-Mà đối diện với người này,đồng dạng có một chi đội khác,chỉ có điều chiến ý của đội quân này,mơ hồ đang bị chiến ý của người này gắp gao ngăn chặn.

-“Tất cả các ngươi đều chết hết cho ta.”

-Âm thanh lạnh lùng dữ tợn cười nói,lộ rõ tính cách khát máu,bàn tay hắn nắm chặt lại,hải dương chiến ý gào thét khởi động,ngưng tụ thành một con huyết hồng cự mãng.

-Cái này cũng chính là Chiến Ý Chi Linh.

-Phanh!Phanh!

-Chiến ý bàng bạc như biến thành cái đuôi của con cự mãng,trực tiếp xuyên thủng thiên địa,sau đó giống như một thanh Cự Phủ hung hăng nhắm hướng đạo quân đội kia bổ xuống,ngay lập tức vô số thanh âm thê lương phát ra,huyết nhục bắn tung tóe trên bầu trời.

-Nhìn một màn này,đạo nhân ảnh kia càng cười to hơn,sau đó hắn quay đầu,nhìn về một người khác đang đứng sau lưng hắn:”Thiếu Điện chủ,ngài nói kẻ thù của ngài chính là người đó à,gọi là Mục Trần gì đó sao?Là kẻ gần đây gây xôn xao khắp chiến trường phải không?”

-Người được gọi là thiếu điện chủ này,sắc mặt âm trầm dị thường,chính là Huyền Thiên Điện Liễu Viêm,khuôn mặt của hắn lúc này như tràn ngập thâm cừu đại hận.

-Bên trong Long Phượng Thiên,thân thể của hắn bị Mục Trần phá hủy,nếu không nhờ phụ thân của hắn hao phí vô số tinh lực,vì hắn cải tạo thân thể thì có lẽ giờ đây hắn không khác gì một tên phế vật.

-“Không thể ngờ đến tên tiểu tử khốn kiếp này lại có thể khống chế chiến ý đạt đến trình độ thế này.”Liễu Viêm lạnh lùng cười nói.

-Đạo nhân ảnh kia mỉm cười,hắn lè cái lưỡi liếm liếm môi,ánh mắt đỏ ngầu càng đậm thêm một chút,nói khẽ:”Thiếu Điện chủ,chúng ta có thể làm một cuộc giao dịch hay không,ta có thể biến tên Mục Trần giống như một con chó nằm phục dưới chân của ngài,nhưng đổi lại ngài có thể giúp ta đạt được vị trí Đại Thống Soái của Huyền Thiên Điện…”

-Liễu Viêm hai mắt nheo lại,mang theo vẻ mặt dữ tợn,trầm ngâm một lát,hắn gật đầu đồng ý.

-“Haha..Tốt lắm!”

-Tại một mảnh bình nguyên,chỉ có điều giờ phút này không thể gọi là bình nguyên nữa,bởi vì nó được trải khắp nơi vô số thi thể huyết nhục không rõ,máu tươi giàn giụa.

-Trên một đỉnh núi nhỏ,có một thiếu nữ đang ngồi xe lăn,mái tóc đen rũ xuống che kín khuôn mặt,nàng lẳng lặng nhìn về đống thi thể bừa bộn trước mặt,sau lưng nàng là một đạo quân đội khổng lồ,chến ý bàng bạc,bạo phát ra xung quanh.

-Tất cả ánh mắt đều mang theo vẻ kính sợ nhìn qua thân ảnh đơn bạc của thiếu nữ kia.

-Đột nhiên một đạo thân ảnh khác xuất hiện sau lưng vị thiếu nữ,ôm quyền nói.

-“Mộ thống lĩnh,ta vừa nhận được một lời đề nghị từ một đội ngũ khác của chúng ta.”Người vừa xuất hiện nhẹ nhàng nói tiếp:”Nàng muốn mời thống lĩnh ra tay đối phó vời Đại La Thiên Vực Mục Trần,nghe nói người này cũng có thể ngưng luyện ra Chiến Ý Chi Linh,mà Tiểu Phương đại nhân nói,nếu ngài có thể đối phó được Mục Trần,hắn sẽ vì muội muội của ngài cầu xin : Cửu Thiên Tục Hồn Thảo”

-Nghe được 5 chữ “Cửu Thiên Tục Hồn Thảo” ánh mắt âm u của thiếu nữ khẽ rung động,chợt nàng giơ ngón tay trắng nõn lên trán điểm một chút.

-“Ta biết rồi!”

-Mà người gây ra chấn động đánh bại mấy chi quân đội của Thần Các..,nhân vật chính của chúng ta:Mục Trần lúc này cũng không hề chú ý đến những tin tức nhao nhao hỗn loạn đó,hắn đã hao tổn tâm cơ lôi kéo bốn người Liệt Sơn Vương,sau đó dùng Tầm Linh Bàn trong tay cật lực tìm kiếm các tòa di tích còn lại.

-Đều cần làm trước mắt bây giờ,chính là kiếm đủ số lượng Vẫn Lạc Nguyên Đan,sau đó tụ họp với người của Vực chủ,tìm kiếm Địa Chí Tôn

bí tàng,cho nên nếu như Mục Trần không tận dụng Tầm Linh Bàn trong tay,thì thật là phí phạm của trời mà.

-Mà nhờ có Tầm Linh Bàn hỗ trợ,lại thêm có đội ngũ quân đội cường thế chống lưng,chỉ trong bốn ngày ngắn ngủn,bọn người Mục Trần cũng kiếm được thu hoạch tương đối kinh người.

-Chỉ trong bốn ngày,bọn hắn tổng cộng tìm kiếm được hơn ba mươi tòa di tích,trong đó quy mô đạt Tam cấp ước chừng hơn mười tòa,thậm chí ngay cả Nhị Cấp di tích cũng kiếm được một tòa…

-Mà trải qua thu hoạch ba mươi tòa di tích,số lượng Vẫn Lạc Nguyên Đan thu được gần 1 vạn,dựa theo tỷ lệ phân phối,mỗi đội ngũ cũng tới tay hơn hai nghìn viên trở lên,thu hoạch kếch xù như vậy,cho dù khí độ như Liệt Sơn Vương cũng nhịn không được mà vui mừng như điên,bởi vì đổi lại cho bọn hắn tìm kiếm,dùng bốn ngày như vậy,muốn tìm được hai nghìn viên Vẫn Lạc Nguyên Đan chính là người điên nằm mộng.

-Mục Trần đối với việc này cũng tương đối thỏa mãn,bởi vì khi thời điểm bọn hắn phát hiện một ít di tích,cũng khó tránh khỏi chạm trán với các thế lực khác,bất quá các thế lực này nhìn thấy đội ngũ cường hãn của bọn hắn như thế,cũng đành ngậm ngùi mà buông bỏ,tất nhiên đội hình Năm vị Lục phẩm chí tôn kèm theo Năm chi quân đội tinh nhuệ,cho dù là Thất Phẩm Chí Tôn cũng khiếp sợ mà đi đường vòng.

-Ngoài ra,bên trong một ít di tích,nguy hiểm luôn nguy cơ trùng trùng,nhớ lần lúc bọn hắn tìm được một di tích Nhị cấp,phát hiện mười vị cường giả viễn cổ vẫn lạc bởi vì nguyên nhân đặc thù mà thân thể chưa bị mục nát,bên trong bọn chúng có đến bốn vị đạt tới Lục Phẩm Chí Tôn.

-Mà tòa di tích Nhị cấp này,mang đến phiền toái thật sự không nhỏ,thậm chí thương vong cũng không tránh khỏi,mà đây là nhớ có bọn người Liệt Sơn Vương đi cùng,chứ nếu không chỉ bằng Cửu U Điện xông vào nơi đây chẳng khác nào là đi tìm chết.

-Cho nên,Mục Trần cảm thấy vô cùng hài lòng với quyết định mời bọn người Liệt Sơn Vương đi cùng.

-Mục Trần đang ngồi xếp bằng bên trên một tòa cô phong,hai mắt nhắm nghiền tiến vào trạng thái tĩnh tu,được một lúc đột nhiên hai mắt mở ra,ánh mắt nhìn vè phía dưới,Cửu U Vệ bên trong 5 đạo quân đội cũng đang ngồi xếp bằng,chiến ý bàng bạc bắt đầu khởi động.

-Mục Trần nhìn chằm chằm vào 5 cỗ chiến ý đang bạo phát,con ngươi màu đen như nổi lên một tia tâm tư mãnh liệt,từ sâu bên trong nội tâm huyết khí cuồn cuộn dâng trào.

-Không biết hiện tại ta có thể vừa khống chế chiến ý của Cửu U Vệ đồng thời cũng có thể đem chiến ý của các chi đội khác khống chế trong tay hay không?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 858: Tu Luyện Chiến Ý

Dịch giả :Kiet Nguyen

-Dưới ngọn núi,năm đạo quân đội đang chiếm đóng nghỉ ngơi,vừa rồi khi còn trên không,5 cỗ chiến ý khác nhau bạo phát,lúc này thì hoàn toàn thu liễm lại.

-Bất quá đối với người hiểu biết về chiến ý như Mục Trần,loại thu liễm ngoan ngoãn này chỉ là vỏ bọc bên ngoài mà thôi,bản nguyên chiến ý,chính là mỗi bản thân một người chiến sĩ phải biết kết hợp ý chí là linh lực của mình,theo khống chế của thống lĩnh mà bộc phát ra bên ngoài.

-Mục Trần con mắt đen láy ngước nhìn năm cỗ chiến ý khác nhau,vẻ mặt có chút trầm ngâm,tính đến ngày hôm nay,Cửu U chiến ý đã được hắn khống chế đến lô hỏa thuần thanh,mặc dù số lượng Cửu U Vệ không ít,nhưng nương theo thực lực ngày càng tăng lên của Mục Trần,mơ hồ đã không thỏa mãn nhu cầu sử dụng của hắn nữa rồi.

-Nhưng muốn đào tạo một đội quân tinh nhuệ như vậy không phải là chuyện một sớm một chiều là có thể,mỗi một chiến sỹ đều phải trải qua tu luyện,mài giũa,phải đem ý chí cùng linh lực hợp nhất đến hoàn hảo,thực lực đồng nhất sẽ khiến cho lực lượng của toàn đội tăng gấp mấy lần.

-Một đám quân ô hợp so với một đội quan biết dung hợp chiến ý thì lực lượng phát ra giống như giữa trời và đất.

-Cho nên,mặc dù Cửu U Vệ đã không còn thỏa mãn hắn,nhưng hắn cũng không có nhiều biện pháp đặc thù của Chiến Trận Sư thực thụ,nếu

như không nắm trong tay quân đội tinh nhuệ,giống như mãnh hổ mà mất đi hàm răng sắc bén vậy.

-Thực lực của Chiến Trận Sư,chính là đến từ quân đội.

-Dựa theo tình hình trước mắt,Mục Trần đã có cơ hội tốt nhất để trải nghiệm thực tế,chính là bốn chi quân đội Liệt Sơn Quân,Huyết Ưng Vệ,Linh Kiếm Thị cùng với Hồng Quân.

-Nếu như mình có thể bằng vào lực lượng của bản thân,có thể khống chế một chút chiến ý bốn chi quân đội này,haha..thật sự không biết sẽ khủng khiếp thế nào.

-Mà chỉ cần Mục Trần có thể thành công một bước này,lực lượng Mục Trần tất nhiên đã đạt đến trình độ kinh người,nếu như hắn chỉ cần dựa vào chiến ý Cửu U Vệ có thể cùng Từ Bá đạt Lục Phẩm Chí Tôn đánh ngang tay,thì khống chế thêm bốn chi quân đội này nữa,có khi đối diện Thất Phẩm Chí Tôn cũng có thể đánh một trận cũng không chừng.

-Đương nhiên Mục Trần cũng không phải loại người ngu ngốc,bằng vào thực lực hiện tại của mình,sợ rằng không đủ sức khống chế năm đạo quân đội tinh nhuệ như thế,trừ phi hắn thật sự trở thành Chiến Trận Sư,nói cách khác chính là nếu như ý chí của hắn không thể khống chế lượng chiến ý khổng lồ này,chính là tự mình hại mình.

-Tuy rằng khống chế hoàn toàn thì không có khả năng đạt được,nhưng chỉ cần có một tia liên kết,đủ để chứng minh hắn có tiềm năng có thể trở thành Chiến Trận Sư.

-Chẳng qua chuyện này cần phải bàn bạc với các Vương khác,dù sao thì cũng thuộc sự quản lý của người khác,hắn căn bản không dám tự làm liều,đương nhiên nếu thất bại thì Mục Trần cũng đã có biện pháp giải quyết phiền toái xảy ra.

-Nghĩ đến đây,Mục Trần nhịn không được hít một hơi không khí lạnh,sau đó hắn không chút do dự liền nhắm mắt lại,tinh thần dung nhập

vào trong thiên địa.

-Tâm thần vừa động,Mục Trần cảm giác xung quanh ngọn núi có năm cỗ chiến ý bàng bạc mênh mông như hải dương,mơ hồ phảng phất như có vô số chiến ý gào thét truyền ra bên ngoài,khiến cho không gian kịch liệt chấn động.

-Mà bên trong năm đạo chiến ý cuồng bạo đó,có một đạo đối với Mục Trần cực kỳ thân thiết,đó là đến từ Cửu U Vệ,nhưng bốn cỗ còn lại,giống như tự mình chiến giữ,không muốn hòa nhập với nhau.

-Mục Trần có chút trầm ngâm,tâm thần đột nhiên khuếch tán tiến vào bốn cỗ chiến ý bàng bạc khác nhau đó,thử thăm dò tiếp xúc một chút.

-Phanh!

-Ngay khi tâm thần Mục Trần vừa tiếp xúc với bốn cỗ chiến ý,liền bị cắn trả ngược trở lại,hơn nữa còn dẫn đến sự công kích phản kháng mãnh liệt đến cho tinh thần của Mục Trần chấn động đau nhức khó tả.

-Lần thứ nhất tiếp xúc xem ra đã hoàn toàn triệt để thất bại.

-Mục Trần cau mày,những chiến ý này cực kỳ mẫn cảm kháng cự với những ý niệm khác tiếp cận,may mắn là trong ý niệm của Mục Trần không chứa một chút tính công kích nào,nếu không ngay lập tức bốn cỗ chiến ý này triển khai tấn công tinh thần của hắn rồi.

-Thời gian dần dần trôi qua,tâm cảnh của Mục Trần càng thêm tĩnh lặng,rút kinh nghiệm vừa rồi,lần này hắn lặng lẽ khuếch tán dung nhập tâm thần vào trong không gian,sau đó nhẹ nhàng phát dao động từng tia ý niệm dần tiếp cận đến bốn cỗ chiến ý cuồng bạo đó.

-Ô..n…n..g!

-Ngay lúc tiếp xúc,thân thể Mục Trần chấn động mạnh,trong đầu hắn mơ hồ hiện lên vô số tràng cảnh chém giết,tiếng gầm gừ không ngừng

vang dội,chiến ý cuồng bạo điên cuồng công kích,như muốn chiếm lấy thần trí của hắn.

-Bất quá sự việc đột ngột xảy ra,cũng không tạo thành bao nhiêu trở ngại với Mục Trần,khả năng khống chế chiến ý của hắn hiện tại cũng đạt đến lô hỏa thuần thanh,sau một hồi giằng co,cuối cùng cũng đem những tiếng gầm gừ đó đánh tan tành.

-Ngay khi tiếng gầm gừ vừa dứt,ý niệm của Mục Trần lần nữa phát tán,giống như con cá bơi lội,nhanh chóng len lỏi vào vào bên trong chiến ý bàng bạc của đối phương.

-Ý niệm của hắn,rốt cuộc cũng thành công tiến nhập vào bên trong hải dương chiến ý của bốn cỗ lực lượng.

-Sau khi xâm nhập,hắn phát giác được bốn cỗ chiến ý này,độ cuồng bạo đều có chỗ bất đồng,hơn nữa thuộc tính công kích cũng hoàn toàn khác nhau.

-Ví dụ như Huyết Ưng Vệ sử dụng Huyết Khí,Liệt Sơn Quân thì dựa vào sát phạt,Linh Kiếm thì là Nhuệ khí,mà Hồng Quân chính là âm trầm…

-Loại thuộc tính này,chính là thời gian mà đạo quân này đã trải qua ma luyện mà thành,nói nôm na cũng chính là cách hành sự của một chi đội.

- Ý niệm Mục Trần đột nhập vào bên trong đối phương,không ngừng phản hồi thông tin về cho nội tâm Mục Trần,nếu như là một người bình thường sớm đã bị hủy đi thần trí,chứ không như Mục Trần vẫn duy trì được sự thanh tỉnh.

-Bất quá,Mục Trần cũng không thuộc dạng người bình thường vừa nói trên.

-Mục Trần cũng không hế có ý che giấu ý niệm của hắn,mà để cho nó nhộn nhạo,cố ý để cho từng cỗ chiến ý bàng bạc phát hiện ra.

-Cho nên,ngay khi bọn hắn phát giác được tia ý niệm của Mục Trần,dưới ngọn núi,lập tức vô số chiến sỹ kinh ngạc mở to mắt,thần sắc tràn đầy ngạc nhiên.

-Bình thường mà nói,nếu như bọn hắn phát hiện ý niệm khác đột nhập vào,lập tức sẽ phát động công kích,đem người xâm nhập xóa sổ ngay lập tức,nhưng hiện tại,người tiến vào lại chính là Mục Trần…

-Những ngày này,Mục Trần suất lĩnh Cửu U Vệ cùng bọn họ kề vai tác chiến,nhìn thấy Cửu U vệ dưới tay Mục Trần có thể ngưng luyện ra Chiến Ý Chi Linh thì vô cùng hâm mộ,cho nên ngay lúc phát hiện ra tia ý niệm của Mục Trần cũng không tiêu diệt ngay,mà là có chút do dự,hơn nữa phát hiện Mục Trần cũng không có hành động gì quá khích,cho nên đã tiếp nhận cho tia ý niệm của Mục Trần tồn tại,dù sao thì Mục Trần cũng là người Đại La ThiênVực,cũng có thể xem như là đồng đội.

-Nhưng mà đối với sự việc thế này,các chiến sỹ bình thường có thể tiếp nhận,nhưng dù sao bốn chi quân đội này còn có các thống lĩnh,dù sao bọn họ cũng là thành phần cao tầng,đương nhiên sẽ không bỏ qua cho sự việc này mà không báo cáo lên cấp trên của mình,sau khi do dự,bọn họ quyết định đem sự việc này báo cáo lại cho Bốn Vương của mình.

-Hưu…Hưu…!

-Ngay khi nhận được tin tức truyền đến,bốn người Liệt Sơn Vương lập tức lướt trên không trung,sắc mặt đều trở nên kinh ngạc nhìn về đỉnh của ngọn núi.

-Cửu U lúc này cũng lập nhanh chóng xuất hiện trên bầu trời,bốn người Liệt Sơn Vương nhìn về phía nàng hỏi:”Cửu U Vương..Mục Vương đang làm gì thế?”

-Tuy nói bốn Vương nói chuyện khá lịch sự,nhưng Cửu U cảm nhận được trong ý vẫn có sự nghi hoặc,dù sao Mục Trần không hỏi ý kiến của mọi người đã tự mình hành động,cách làm như thế có chút lỗ mãng.

-Cửu U cười khổ một tiếng,vừa muốn trả lời,ngay lập tức có một đạo ý niệm trên bầu trời khuếch tán truyền đến,thanh âm của Mục Trần vang vọng dưới bầu trời đêm.

-“Haha,mượn quân đội của bốn Vương tu luyện một chút mà thôi,nếu thành công,có thể giúp cho cả bốn đội quân của các ngài cảm ngộ được Chiến Ý Chi Linh..!”

-Thanh âm nhã nhặn của Mục Trần vừa truyền ra,trong mắt bốn Vương tinh quang chợt hiện,trên mặt mơ hồ thoáng nở nụ cười tươi rói.

-“Haha..nếu Mục Vương có lời ,vậy thì cứ việc sử dụng mà tu luyện đi.”Thậm chí ngay cả Hồng Nhai Vương xưa nay vốn là người ít nói,cũng cười rộ lên,những ngày nay hành động với nhau,hắn cũng cảm thất chiến ý chi linh đối với quân đội hỗ trợ tốt như thế nào,nếu như chính miệng thiên tài chiến ý Mục Trần nói ra như vậy,hiển nhiên khiến cho bốn Vương cũng bớt đi phần nào lo lắng.

-Nếu như thật sự có thể thành công như lời Mục Trần nói,cho dù ngươi giày vò thuộc hạ của bọn hắn thế nào,chỉ cần có thể ngưng luyện ra Chiến Ý Chi Linh,thì còn gì bằng nữa.

-Bên cạnh Cửu U nhìn thấy bốn Vương không chút hận ý liền đem quân đội của Mình cho mục Trần sử dụng,cặp môi đỏ mọng không nhịn được hơi cong lên một tý,chân mày thì hơi cau lại nhìn về đạo thân ảnh đang đứng trên đỉnh ngọn núi.

-“Tên gia hỏa này khẩu khí có hơi quá khoa trương không vậy..Chiến Ý Chi Linh,đâu có dễ dàng mà ngưng luyện ra như thế..”

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 859: Huyết Ưng Chiến Linh

Sau khi đám người Liệt Sơn Vương rời đi, tâm niệm Mục Trần lần nữa dung nhập vào bốn cỗ chiến ý bàng bạc, có lẽ vì có sự cho phép của bốn Vương của mình, nên bốn chi quân đội cũng bắt đầu tiếp nhận ý niệm của Mục Trần xâm nhập vào.

Mà ý niệm của Mục Trần, chỉ từ tốn dung nhập vào, không có quấy nhiễu sự vận hành của bốn cỗ chiến ý, mà trôi thả theo dòng hải dương chiến ý, giống như bèo dạt mây trôi.

Muốn cộng hưởng với với chiến ý khác loại, trước tiên phải tìm ra mối liên kết đồng cảm mới được.

Nương theo ý nghĩ thuận theo tự nhiên, tâm cảnh của Mục Trần càng thêm bình tĩnh, vốn chiến ý dung nhập vào trong tâm trí hắn chính là cảnh tượng gào thét hung bạo, nhưng hiện tại dần dần trở nên êm dịu hơn, sau đó triệt để tiêu tán.

Mà trong mắt của người khác, khí tức của Mục Trần dường như đã hoàn toàn thu liễm, bọn người Liệt Sơn Vương nhìn về bốn chi quân đội của mình cũng cảm thấy kinh ngạc, vốn dĩ chiến ý đang gào thét mãnh liệt, mà giờ phút này cũng trở nên an tĩnh hơn rất nhiều.

Bọn họ cũng không hiểu nguyên nhân xuất phát từ đâu, nhưng trong ánh mắt lại lóe sáng lên, chắc hẳn loại biến hóa này có liên quan đến Mục Trần, xem ra thiên phú của tên tiểu tử này đúng là nghịch thiên mà.Có lẽ, đúng như lời Mục Trần nói, có thẻ giúp cho quân đội của chúng ta ngưng tụ thành công chiến ý chi linh.

Bọn hắn cũng không lo lắng Mục Trần sẽ làm gì đó tổn hại đến đội quân của mình, dù sao tất cả chúng ta đều là người của Đại La Thiên Vực, nếu như Mục Trần dám làm đều gì đó ti tiện, chắc hắn bên trong Đại La Thiên Vực cũng chẳng còn chỗ cho hắn dung thân.

Thời gian dần trôi qua, ước chừng ba canh giờ, ý niệm của Mục Trần dường như biến thành ý niệm của một gã chiến sĩ bình thường, triệt để sát nhập bên trong với bốn cỗ chiến ý.

Hắn cảm giác được, bốn cỗ chiến ý này không có hiện tượng bài xích đối với ý niệm của hắn, hiện tại chỉ mới thành công bước đầu mà thôi.

“Các ngươi có muốn mình trở nên mạnh mẽ hơn hay không?Có muốn ta giúp các ngươi có thể ngưng tụ chiến ý thành chi linh hay không?”Mục Trần tâm niệm vừa động, lập tức chiến ý của bốn chi quân đội như hải dương bạo động, mạnh mẽ khuếch tán ra xung quanh.

Ông..ông!

Hải dương chiến ý của bốn chi quân đội gào thét mãnh liệt, đang vô cùng kích động gào thét tỏ vẻ đồng ý.

Bởi vì đã là chiến sỹ, đều muốn quân đội của mình càng trở nên mạnh mẽ, Chiến ý có thể ngưng tụ thành Linh hồn, mới chính là khát vọng thật sự của bọn hắn, cũng chính là đưa bọn họ lên một tầm cao mới, nếu không chỉ có thể xem là chiến sỹ bình thường, khó có thể vang danh đại lục…

Mục Trần nghe được vô vàn chiến ý kịch liệt đáp lại, trong lòng khẽ mỉm cười, nếu bọn hắn mãnh liệt đồng ý như thế, vậy sự tình tiếp theo cũng dễ dàng tiến hành hơn nhiều rồi.

Bọn người Liệt Sơn Vương nhìn thấy chiến ý kích động sôi trào, nhịn không được xoa xoa đôi bàn tay.

“Bốn vị, bởi vì đây cũng là lần đầu tiên ta sử dụng phương pháp này để thử nghiệm, cho nên cũng không thể biết được có thể giúp cho cả bốn chi quân đội đều thành công ngưng luyện chiến ý chi linh hay không, cho nên trước tiên theo ý của ta, Huyết Ưng Vệ nhân số hiện tại ít nhất, ta sẽ từ bọn họ mà bắt đầu vậy.”

Ngay khi nghe được âm thanh Mục Trần truyền vào tai, ba người Liệt Sơn Vương sắc mặt cứng đờ, mà Huyết Ưng Vương thì nhếch miệng cười sung sướng, lập tức bị ba người Liệt Sơn Vương trừng mắt, không thể nghĩ đến, bọn người Huyết Ưng Điện may mắn được trải nghiệm đầu tiên như vậy.

Tuy nhiên bọn hắn cũng không hoàn toàn tin tưởng Mục Trần có thể thành công hay không, bởi vì chuyện này là vô cùng khó khăn, cho nên nếu may mắn thành công một lần, chưa chắc có lần thứ hai?

Nghĩ đến nếu chỉ có mình Huyết Ưng vệ có thể ngưng luyện ra Chiến Ý Chi Linh, đám người Liệt Sơn Vương khó chịu ra mặt.

Mà lúc này, Mục Trần cũng chẳng rãnh rỗi mà bận tâm đến suy nghĩ của ba người này, hắn biết rõ năng lực hiện tại của mình, nếu đồng thời ngưng tụ một lúc bốn cỗ chiến ý chi linh, chẳng khác nào tự lấy đá đập chân mình, loại sự tình ngu ngốc như thế hiển nhiên hắn sẽ không làm.

Cho nên tốt nhất nên chọn Huyết Ưng Vệ số lượng nhân số ít nhất mà thử nghiệm đầu tiên.

Nghĩ xong xuôi, Mục Trần lập tức thu hồi ý niệm từ ba cỗ quân đội kia, sau đó tập trung khống chế chiến ý của Huyết Ưng vệ, ngay lập tức Huyết Ưng Vệ bộc phát ra thái độ nhiệt liệt đón chào, nhanh chóng cho tia ý niệm của Mục Trần dung nhập vào.

“Các ngươi đem chiến ý của mình bộc phát hoàn toàn ra bên ngoài đi.”Tâm niệm Mục Trần vừa động, lập tức truyền vào trong đầu từng chiến sỹ.

Oanh!

Ngay khi thanh âm vừa dứt, Huyết Ưng Vệ lập tức đồng loạt hét to, chiến ý bàng bạc hoàn toàn bạo phát ra bên ngoài, giống như biển màu, gào thét trong thiên địa, khí thế tràn đầy tính khát máu.

Chiến ý Huyết Ưng Vệ, cũng có thể coi là mạnh mẽ, nhưng so với Cửu U chiến ý thì chênh lệch không ít, cho nên ý niệm của Mục Trần cũng không gấp gáp, theo thời gian từ từ dung hợp, cuối cùng tiến đến khu vực trung tâm của Huyết Hải chiến ý.

Huyết hải chiến ý cuồn cuộn, vô cùng dũng mãnh và khát máu, hiện rõ trong tâm trí Mục Trần, những tràng cảnh sát phạt chém giết, đều hiện rõ mồn một trong đầu Mục Trần, hiển nhiên đây chính là kinh nghiệm do chiến đấu thảm thiết mà tạo thành.

Chỉ có điều, bấy nhiêu đây thì chưa đủ để cho Mục Trần ngưng luyện.

Chính xác mà nói, Huyết Ưng vệ không có một vị thống lĩnh chỉ huy toàn cục, số lượng Huyết Ưng Vệ đều chia ra cho mấy vị thống lĩnh khác nhau đào tạo, nhằm nâng cao số lượng, ưu điểm nhưng lúc này lại chính là nhược điểm, vì do nhiều người đào tạo cho nên độ ăn ý sẽ có một ít khác biệt, mà muốn ngưng luyện ra chiến ý chi linh, thì tất cả mỗi một chiến sỹ đều phải có độ ăn khớp tuyệt đối.

“Đem tất cả chiến ý của các ngươi phó thác cho ta toàn quyền khống chế.”Mục Trần lần nữa truyền ý niệm vào tâm trí huyết ưng vệ.

Lời vừa dứt, Huyết Ưng Vệ lập tức xảy ra một ít chấn động, dù sao những người này đều là nhân mã của Huyết Ưng Điện, mà chiến ý của bọn hắn nếu đem cho người người toàn quyền khống chế, chính là điều tối kỵ trong quân đội.

Đám người Huyết Ưng Vệ đang do dự, rất nhanh bị Huyết Ưng Vương phát hiện, hắn trừng mắt to, phẫn nộ hết lớn:”Mục Vương nói như thế nào, thì các ngươi làm như thế nấy cho ta.!”

Nghe thấy Huyết Ưng Vương phẫn nộ quát, Huyết Ưng Vệ hoàn toàn yên tâm, không chút do dự, chiến ý bàng bạc bạo phát tuôn ra, hướng về phía ý niệm của Mục Trần dung hợp lại một chỗ.

Một cỗ chiến ý khát máu mãnh liệt điên cuồng giết chóc, nếu là người khác lập tức sẽ khiến cho thần trí rơi vào ma đạo, nhưng đối với Mục Trần mà nói, chẳng có chút ảnh hưởng nào, tâm thần vừa động, huyết hải chiến ý càng thêm cuồng bạo gào thét.

Từng đạo quang trụ đỏ tươi xông thẳng lên trời, chiến ý khát máu tràn ngập thiên địa.

Mục Trần tâm thần tĩnh lặng, hoàn toàn dung hợp bên trong Huyết Hải chiến ý, cảm thụ được ý chí khát máu của Huyết Ưng Vệ, ý niệm như hóa thành bàn tay vô hình, đem toàn bộ chiến ý cuồng bạo của Huyết Ưng Vệ ngưng tụ thành một chỗ.

Những người khác chưa bao giờ cảm giác được có loại lực lượng ý chí mãnh liệt như thế, cho dò là thống lĩnh Nhâm Hà của Huyết Ưng Điện, cũng không có cách nào sánh bằng được.

Chiến sỹ Huyết Ưng Vệ lúc này đều toàn tâm toàn ý nương theo ý chí vô hình của Mục Trần mà ngưng tụ lại, bộc phát ra một loại lực lượng kinh người.

Ông..ông!

Huyết Hải chiến ý điên cuồng bạo động, Huyết Ưng Vương cảm giác đượ Huyết Ưng chiến ý đang không ngừng tăng vọt một cách chóng mặt.

So với Nhâm Hà thống lĩnh điều khiển Huyết Ưng Vệ cũng không thể nào ngưng luyện chiến ý mạnh mẽ như thế.

Người này..thật sự phải nói là thiên tài mà!

Chỉ có thiên tài như thế, mới có thể khiến cho quân đội trong tay mình, phát ra lực lượng cường đại vô kiên bất tồi như thế.

Huyết Ưng Vương khẽ thở dài một hơi, nhìn về phía Cửu U cười khổ nói:”Người quả nhiên đem về một tên tiểu gia hỏa thâm sâu khó lường..!”

Cửu U mỉm cười, khuôn mặt lãnh diễm xinh đẹp hiện lên vẻ tự hào, ngày mà Mụcc Trần vừa đến Đại La Thiên Vực, mọi người đều xem thường hắn, xem ra tất cả đều mù mắt hết rồi.

Mấy người Liệt Sơn Vương ánh mắt chăm chú quan sát những quang trụ đỏ tươi do huyết hải chiến ý hình thành, nội tâm không nhịn được âm thầm tán thưởng không dứt.

Gréc…!

Đột nhiên, xuất hiện một tiếng Ưng gáy mãnh liệt sắc bén vang vọng khắp chân trời.

Huyết Ưng Vương thân thể kịch liệt run rẩy, song chưởng nắm chặt, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ kích động, Liệt Sơn Vương, Linh Kiếm Vương, Hồng Nhai Vương trong mắt tinh quang cũng mãnh liệt bắn ra.

Các chi quân đội khác, đều ngẩng cao đầu, gắt gao nhìn về huyết quang chiến ý đang không ngừng sôi sục.

Huyết quang tràn ngập, xuất hiện một con Huyết Hồng Quang Ưng khổng lồ, đôi cánh to ngàn trượng chậm rãi vung lên, chiến ý kinh người, không gian xung quanh lập tức bị chấn nát.

Huyết Hồng Quang Ưng kia đương nhiên chính là do Huyết Ưng Vệ ngưng luyện Chiến Ý Chi Linh mà thành.

Bọn người Liệt Sơn Vương hít một hơi thật sâu, hai mắt nhìn nhau, ánh mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Tiểu tử Mục Trần này lại thật sự có thể giúp Huyết Ưng Điện ngưng luyện ra Chiến Ý Chi Linh?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 860: Ngụy Chiến Ý Chi Linh

Gréc..c..!

Huyết Ưng cực lớn lơ lửng trên đầu Huyết Ưng Vệ, đôi cánh khổng lồ vỗ phành phạch bạo phát ra chiến ý cuồn cuộn, mảnh không gian chung quanh lập tức chấn động kịch liệt, tất cả mọi người đều cảm nhận được chiến ý của Cửu U Vệ so với trước đây thật sự mạnh hơn gấp nhiều lần.

Cái này chính là lực lượng của Chiến Ý Chi Linh !

Huyết Ưng Vương kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về Huyết Ưng to lớn, thân thể nhịn không được khẽ run rẩy, trên khuôn mặt không che giấu được kinh hỷ.

Ở bên cạnh, ba người Liệt Sơn Vương hai mắt cũng đỏ ngầu tham lam, bởi vì bọn họ hiểu được quân đội có thể ngưng luyện ra Chiến Ý Chi Linh, thành tựu ngày sau sẽ vô cùng rộng mở.

Mặc dù ngày trước Huyết Ưng Vệ bị Thiên Ngạc Quân chặn giết làm cho tổn thất hơn phân nửa, nhưng hôm nay nhờ vào Chiến Ý Chi Linh, thực lực so với thời kỳ đỉnh phong còn cao hơn một bậc.

Sự biến hóa này, khiến cho ba người Liệt Sơn Vương không khỏi nôn nóng, dù sao luận về quân đội, thanh thế của ba người so với Huyết Ưng Vệ thì mạnh mẽ hơn rất nhiều, đặc biệt là Liệt Sơn Quân trong Chư vương cũng là thuộc ba hạng đầu, hơn nữa số lượng đạt đến 1 vạn, nếu có thể ngưng luyện ra Chiến Ý Chi Linh thì lực chiến đấu còn khủng bố đến mức độ nào.

Nghĩ như vậy, ba người ánh mắt đều trở nên nóng bỏng quăng mắt nhìn về ngọn núi phía xa, nơi đó có một đạo nhân ảnh đang xếp bằng nhập định, dáng vẻ có chút đơn bạc.

Giờ phút này, cường giả đẳng cấp như Liệt Sơn Vương cũng không dám có chút khinh thường đối với đạo thân ảnh trẻ tuổi này.

Có thể trợ giúp quân đội của người khác ngưng tụ ra Chiến Ý Chi Linh, loại thiên tài chiến ý như Mục Trần đáng để người ta xem trọng.

Dưới ánh mắt nóng bỏng quan sát từ phía xa nhìn đến, Mục Trần cũng đột ngột đứng dậy, nhìn về Huyết Ưng khổng lồ, hắn cảm giác được, chiến ý Huyết Ưng Vệ đều được hắn khống chế dễ dàng trong lòng bàn tay.

Chỉ cần hắn muốn, đều có thể ngưng luyện chiến ý Cửu U vệ cùng với Huyết Ưng Vệ, hai chi quân đội tinh nhuệ cùng lúc sử dụng, chắc chắn lực lượng so với trước kia mạnh hơn rất nhiều.

Bất quá lần trải nghiệm này, khiến cho Mục Trần cũng tự tin hơn nhiều với năng lực khống chế chiến ý của mình.

Mục Trần nhẹ nhàng phất tay áo, lập tức Chiến Ý Chi Linh khổng lồ trên đầu Huyết Ưng Vệ lập tức hóa thành vô số đạo huyết quang dung hợp với Huyết Ưng Vệ tạo thành một mảnh hải dương chiến ý.

Thân hình khẽ động, Mục Trần lập tức xuất hiện trước mặt Huyết Ưng Vương và Liệt Sơn Vương, ôm quyền khách khí nói.

“Huyết Ưng Vương đừng vội cám ơn ta, chính xác mà nói, Huyết Ưng Vệ cũng không hoàn toàn ngưng luyện ra bản thể thật sự của Chiến Ý Chi Linh.”

Huyết Ưng Vương nghe vậy, cũng giật cả mình, có chút nghi hoặc nhìn về phía Mục Trần.

Mục Trần cười khổ nói tiếp:”Huyết Ưng Vệ có thể ngưng luyện ra Chiến Ý Chi Linh hoàn toàn nhờ ta ra tay khống chế, bất quá nếu không phải là ta, thì Huyết Ưng Vệ không có cách nào ngưng tụ ra Chiến Ý Chi Linh được.”

Huyết Ưng Vương dáng vẻ tươi cười lập tức trở nên cứng đờ, trong chốc lát cười khổ một tiếng, Mục Trần dù sao cũng không phải là thống lĩnh Huyết Ưng Vệ, cho nên không thể lúc nào cũng ở bên cạnh Huyết Ưng Vệ mà chỉ huy, mà nếu muốn người ta làm việc cho mình, thì càng là chuyện khó hơn lên trời.

Mà muốn tìm kiếm một người có năng lực giống như Mục Trần thì là chuyện không thể nào, loại thiên tài như thế, căn bản một Huyết Ưng Điện nhỏ bé không thể chiêu nạp được.

Ngay khi Huyết Ưng Vương còn đang thất vọng, Mục Trần lần nữa cười nói:”Tuy rằng các ngươi không thể chính thức dựa vào bản thân mà ngưng luyện ra Chiến Ý Chi Linh, nhưng nếu tạo thành Ngụy Chiến Ý Chi Linh thì cũng không phải là việc không thể làm được.”

“Ngụy Chiến Ý Chi Linh là sao?”Bọn người Huyết Ưng Vương hai mắt nhìn nhau, chiến ý chi linh đâu phải là một loại đồ vật mà có thể phân thật hay giả chứ.

Mục Trần mỉm cười nói:”Vừa rồi ta thử nghiệm, hoàn toàn không phải là không có tác dụng gì, ta đã để lại một ấn ký chiến ý chi linh phong ấn trong đầu chiến sĩ Huyết Ưng Vệ, chỉ cần bọn hắn khởi động chiến ý, là có thể kích hoạt đạo ấn ký đó, ngưng luyện ra chiến ý chi linh…Bất quá, cái này không phải do bản thân Huyết Ưng Vệ tạo thành, cho nên uy lực có thể yếu hơn một chút, cũng có thể xem là phiên bản Ngụy Chiến Ý Chi Linh.”

Đám người Huyết Ưng Vương vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên, dù sao đây cũng là lần đầu tiên bọn hắn biết được chiến ý chi linh cũng có thể nhờ ngoại lực mà ngưng luyện thành, bất quá theo như lời Mục Trần, dù

sao cũng tăng thêm vài phần thực lực, cho dù là thật hay giả, chỉ cần có thể dùng được, thì đều có thể xem như làm ít mà ăn nhiều rồi.

“Với lại đạo ấn ký mà ta lưu lại, cũng không phải là vô cùng vô tận, đến khi ấn ký tiêu hao hoàn toàn lực lượng, đến lúc đó cần phải hạ một đạo ấn ký khác bổ sung.”Mục Trần nhún nhún vai nói.

Huyết Ưng Vương đầu đổ đầy mồ hôi lạnh, loại đồ chơi này mà cũng phải cần bổ sung năng lượng cơ đấy..Xem ra nếu muốn Huyết Ưng Vệ duy trì lực lượng cường mạnh, thì từ nay về sau không thể đắc tội với Mục Trần rồi…

Mục Trần nhìn sắc mặt của mọi người có chút biến đổi, gãi gãi đầu nói:”Nếu như mọi người thấy phiền phức như thế, thì cứ xem nó như một món đồ chơi, dùng xong thì bỏ sang một bên là được rồi.!”

“Không được!”

Liệt Sơn Vương, Linh Kiếm Vương, Hồng Nhai Vương đồng thời cùng lên tiếng quát, sau đó bực bội liếc nhìn nhau, Liệt Sơn Vương cười khan một tiếng nói:”Mục Vương cũng quá khiêm tốn rồi, tuy rằng cái này chỉ là Ngụy Chiến Ý Chi Linh, không có năng lực mạnh mẽ như bản thể thật, nhưng bất kỳ quân đội nào cũng muốn sỡ hữu bảo bối như thế, cho nên ba chi quân đội chúng ta, cũng muốn làm phiền Mục Trần ra tay tương trợ.”

“Phần ân tình này chúng ta sẽ khắc ghi trong lòng, ngày sau Mục Vương cần gì cứ việc nói ra.”Hồng Nhai Vương vốn trầm mặc, cũng ôm quyền trịnh trọng nói.

Mục Trần nghe vậy liên tục xua tay nói:”Chúng ta đều là người của Đại La Thiên Vực, hà tất phải khách khí như vậy, nếu như ba vị đồng ý, vậy trong hai, ba ngày sắp tới, ta sẽ giúp ba chi quân đội của các ngài ngưng luyện ra Ngụy Chiến Ý Chi Linh, chỉ là ta có một thỉnh cầu, nhờ sự giúp đỡ của các ngài.”

“Mục Vương cứ nói”

Mục Trần cười cười nói:”Ta chỉ là muốn vào thời khắc quan trọng, có thể mượn dùng quân đội của các vị một chút.”

Mục Trần biết được, hắn có thể khống chế chiến ý của những quân đội này, chỉ cần vào thời khắc cần đến, hắn có thể sử dụng lá bài tẩy này, nhưng dù sao cũng cần phải có sự đồng ý của bốn Vương, bởi vì những người này căn bản không thuộc quyền sở hữu của hắn.

Bọn người Liệt Sơn Vương nghe thấy vậy cũng giật mình, hai mắt nhìn nhau cười nói:”Không có vấn đề gì, hơn nữa ta nghĩ chỉ cần lúc đó quả thật xảy ra nguy hiểm như thế, cho dù Mục Vương không mở lời, chúng ta cũng nguyện ý đem quân đội của mình cho ngài sử dụng.”

Bọn hắn trả lời vô cùng dứt khoát, nói chung bọn hắn cũng rõ ràng, Mục Trần nhiều lắm chỉ có thể mượn quân đội của mình mà sử dụng, không có khả năng chiếm lấy làm của riêng, dù sao những người này cũng do bọn hắn vất vả bồi dưỡng ra được, căn bản chỉ phục tùng mệnh lệnh của bọn hắn, chỉ cần bọn hắn không đồng ý, cho dù Mục Trần thiên phú có siêu việt thế nào đi nữa, cũng đừng hòng khống chế tất cả chi quân đội.

Cho nên nếu như thời điểm đó xảy ra, có thể đem quân đội của mình cho Mục Trần sử dụng, cũng xem như thù lao cho việc giúp bọn hắn ngưng luyện ra Ngụy Chiến Ý Chi Linh.

Mục Trần nhìn thấy mọi người đồng ý, cũng gật đầu cười cười, cũng không biểu hiện chút tâm tư riêng, chỉ là hắn muốn vào thời khắc quyết định, có thể nhờ vào lực lượng của quân đội khác mà tăng thêm lực chiến đấu cho bản thân.

Từ khi hắn biết những thế lực đỉnh cấp khác cũng có người ngưng luyện ra Chiến Ý Chi Linh, cho nên cần tạo thêm một lá bài tẩy đề phòng, dù sao Cửu U vệ cũng mới phát triển không được bao lâu, số

lượng cũng chưa được nhiều, mà nói đến độ mạnh yếu của Chiến Ý Chi Linh đó là nhờ vào số lượng quân đội của cả hai mà phân cao thấp.

Nhưng trước mắt Cửu U Vệ tất nhiên không có khả năng gia tăng thêm số lượng, mà nếu không tính toán trước, chẳng lẽ đợi đến giặc kéo đến mới tính chuyện mượn người của Chư vương hay sao, đó chính là ngu ngốc không ai bằng.

Tuy nói cùng lúc khống chế nhiều chi quân đội, khả năng phức tạp càng tăng thêm nhiều phần, nhưng hiện tại chính là đang bên trong Vẫn Lạc Chiến Trường, cũng không thể nghĩ nhiều như vậy, chỉ cần có thể tăng thêm thực lực cho mình, Mục Trần quyết không để nó vụt mất.

“Hai ngày sắp tới chúng ta nên giảm tốc độ tìm kiếm di tích một chút, đợi đến khi ta có thể ngưng luyện ra ngụy chiến ý chi linh cho ba chi quân đội còn lại, sau đó sẽ mặc sức cho chúng ta tung hoành.!”Mục Trần nhìn về phía mọi người nói ra ý kiến của mình.

Liệt Sơn Vương gật đầu, nói:”Hai ngày này ta vừa nhận được một chút tin tức, có quan hệ đến vị thiên tài chiến ý của Huyền Thiên Điện.!’

Mục Trần nghe vậy ánh mắt lập tức trở nên ngưng trọng.

“Tên kia hung danh trong Vẫn Lạc Chiến Trường cực kỳ bá đạo, bởi vì phàm là các thế lực chạm trán phải hắn, đều bị huyết tẩy sạch sẽ không còn một mạng…!”

Liệt Sơn Vương ánh mắt chuyển về hướng Mục Trần nói:”Mà căn cứ theo tình báo của chung ta, tên quái nhân điên khùng này hình như đang tìm tung tích của ngươi.”

“Huyền Thiên Điện sao…!”

Mục Trần ánh mắt vô cùng bình tĩnh, nhẹ nhàng gật đầu, hắn cùng Huyền Thiên Điện ân oán sâu đậm, tên kia lại là người của Huyền Thiên Điện, cho nên tìm hắn đối phó cũng không phải là chuyện quái dị gì.

“Mặt khác..vị nữ tử thiên tài chiến ý của Thần Các, hình như cũng sử dụng các thế lực nhất lưu tìm kiếm vị trí của ngươi, có lẽ hướng ngươi gây khó dễ không chừng.”

Mục Trần nhíu mày, mới mấy ngày đã có hai vị chiến ý thiên tài chiếu cố, thật là vô cùng phiền não mà…

Haiz…Mục Trần thở dài một hơi, cười nhạt một tiếng, âm thanh vẫn bình tĩnh, nhưng hàm chứa vô cùng tự tin, khiến người nghe cũng phải ghé mắt.

“Nếu bọn chúng đều muốn tìm ta gây phiền toái, vậy thì ta sẽ cho chúng toại nguyện, ta cũng muốn cho bọn chúng biết, cảm giác đá trúng thiết bản sẽ có loại mùi vị thế nào.”

Những năm gần đây, hắn đối đầu vô số thiên tài kinh diễm, nhưng đến bây giờ hắn vẫn chưa biết cảm giác sợ hãi là gì, bởi vì những người kiếm hắn gây phiền toái, đều bị hắn dẫm lên đầu mà bước đến.

Chương 861: Tử Vong Di Tích

Mục Trần bỏ ra thời gian hai ngày mới hoàn toàn giúp cho bọn người Liệt Sơn Vương thành công ngưng luyện ra Ngụy Chiến Ý Chi Linh, khiến cho tinh thần hắn trở nên vô cùng hư nhược, phải tịnh dưỡng tròn 1 ngày mới khôi phục lại được.

Bỏi vì Chiến Ý Chi Linh không phải tiêu hao linh lực ngưng luyện mà thành, mà chính là sử dụng ý niệm của mình tạo thành, cho nên để có thể khống chế mấy vạn chiến ý mãnh liệt kia thì phải tiêu hao một lượng lớn tinh thần lực, vì vậy cho dù là cường giả thực lực cao cường đi chăng nữa, cũng không thể dể dàng khống chế chiến ý quân đội như thế.

Mà phải liên tiếp ngưng luyện bốn chi quân đội, sau đó còn để lại một đạo ấn ký chi linh vào trong dầu mỗi chiến sỹ, việc làm này hiển nhiên tiêu tốn rất nhiều tinh lực, cho nên vừa lúc hoàn thành, Mục Trần liền rơi vào trạng thái hư thoát suốt 1 ngày 1 đêm.

…

Ngày hôm sau, khi Mục Trần đã hoàn toàn khôi phục trạng thái thập túc, bốn Vương lập tức đều tới để cảm tạ, thái độ khách khí trước đây chưa từng có, bởi vì thời điểm Mục Trần bị suy yếu sau khi hoàn tất, bọn họ đã trải nghiệm thử lực lượng Ngụy Chiến Ý Chi Linh, tuy rằng không bằng bản thể thật sự, nhưng vẫn khiến cho sức chiến đấu của quân đội bọn hắn tăng lên một cách rõ rệt.

Sau khi nếm trải sức mạnh mới, bọn hắn đã hiểu được tầm quan trọng của Mục Trần tất yếu như thế nào, thiên tài bực này, nhất định phải lôi

kéo cho bằng được, bằng không một khi ấn ký linh hồn tiêu hao hết, quân đội của hắn thực lực sẽ trở lại như lúc ban đầu.

Cửu U bên cạnh Mục Trần nhìn thấy bọn người Liệt Sơn Vương có thái độ như thế, không nhịn được cảm thấy có chút buồn cười, nhớ ngày đó lúc nàng được Phong Vương tại Đại La Thiên Vực, mặc dù bọn người Liệt Sơn Vương cùng Huyết Ưng Vương không phản đối, nhưng nội tâm vẫn có chút khinh thường nàng.Dù sao luận về tuổi tác, thực lực cùng với lịch duyệt giang hồ, Cửu U khi đó chưa đủ tư cách để phong Vương.

Mặc dù Cửu U bây giờ thực lực tịnh tiến hơn ngày xưa rất nhiều, so với chư Vương cũng không kém hơn chút nào, cho nên đám người Liệt Sơn Vương cũng không còn thái độ khinh thường nàng như trước nữa, nhưng muốn để họ tôn kính giống như Mục Trần, căn bản là chuyện không thể nào.

Mà bây giờ, cao ngạo như Liệt Sơn Vương cũng phải lấy lễ mà cư xử với Cửu U, không dám đắc tội, hết thảy mọi chuyện này, đều do Mục Trần ban cho.

Thiếu niên này tuy rằng thực lực hiện tại không được tính là mạnh mẽ, nhưng thủ đoạn của hắn thật khiến người ta cảm thấy thán phục, cường giả như Liệt Sơn Vương cũng phải hạ mình mà kết giao.

“Bốn vị không cần phải khách khí như thế, chúng ta đều là người của Đại La Thiên Vực mà, lần Đại Thú Liệp Chiến này, cần phải giúp đỡ lẫn nhau để đạt kết quả tốt nhất.”Mục Trần cũng hòa nhã đáp trả lại.

Bốn người Liệt Sơn Vương nhìn thấy Mục Trần hòa khí như thế, không vì nắm giữ ấn ký chiến ý mà tỏ vẻ kiêu ngạo, trong lòng của bọn hắn cũng trở nên thoải mái hơn nhiều, thần sắc cũng trở nên vui vẻ hẳn lên.

“Haha, Mục Vương này, những ngày vừa qua tiến độ tìm kiếm của chúng ta vì nguyên nhân mà có phần chậm lại, lúc này chúng ta có lẽ nên

đẩy mạnh tiến độ hành động?”Liệt Sơn Vương cười hỏi, trong ngôn ngữ hiển nhiên muốn Mục Trần làm chủ.

Mục Trần nghe vậy, hơi trầm ngâm một chút nói:”Gần đây tình hình của Vẫn Lạc Chiến Trường như thế nào rồi?”

Những ngày vừa qua, hắn đều dốc hết tinh lực để ngưng luyện chiến ý, cho nên đối với sự tình bên ngoài cũng không được rõ lắm.

“Càng ngày càng kịch liệt rồi.!”.Liệt Sơn Vương sắc mặt ngưng trọng nói tiếp:”Hiện tại chúng ta đều đang ở sâu bên trong Vẫn Lạc Chiến Trường, bình thường mà nói, càng đi sâu vào thì đều là các thế lực có nội tình hùng hậu, cho nên chỉ cần động thủ sẽ dẫn đến một trận đại chiến, theo như chúng ta được biết, hai ngày vừa qua, đã có hơn 100 thế lực bị tiêu diệt hoàn toàn, trong đó không thiếu các thế lực được xem là nhất lưu của Bắc giới…”

Mục Trần ánh mắt hơi ngưng trọng, thế lực nhất lưu, ở Bắc giới được đánh giá không phải đơn giản mà trêu chọc, nhưng mà vẫn bị tiêu diệt cho thấy chiến tranh này mức độ tàn khốc vô cùng kịch liệt.

“Chúng ta có tin tức về các đội nhân mã của Đại La Thiên Vực chưa?”Mục Trần dò hỏi.

“Vẫn Lạc Chiến Trường này vô cùng rộng lớn, tình báo thu thập cũng bị hạn chế không ít, cho nên cũng không biết được các đội ngũ khác của chúng ta hiện giờ thế nào nữa.”Linh Kiếm Vương lắc đầu nói.

Mục Trần gật đầu nói :”Vẫn Lạc Nguyên Đan trong tay chúng ta e rằng chưa đủ số lượng yêu cầu.”

Tuy nói nhờ sự trợ giúp thần kỳ của Tầm Linh Bàn, trong tay bọn họ nắm khoảng hơn một vạn Vẫn Lạc Nguyên Đan, nhưng nghe nói muốn phá một tầng bảo hộ của Địa Chí Tôn bí tàng, cần phải dùng đến mấy vạn viên, thậm chí nhiều hơn nữa, cho nên số lượng hiện tại còn lâu mới đủ dùng.

“Hiện tại, Vẫn Lạc Nguyên Đan tinh luyện từ Tam Cấp di tích đối với chúng ta không còn sức hấp dẫn nữa, cho nên chúng ta cần phải tìm loại cao cấp hơn.”Cửu U nhíu mày nói, bình thường một tòa di tích Tam cấp có thể ngưng luyện ra mấy trăm khỏa nguyên đan, thời điểm ban đầu thì có vẻ nhiều, nhưng hiện tại số lượng đó không còn đáng kể nữa, hơn nữa bọn hắn đến 5 chi quân đội hợp lại, cho nên số lượng chia đều ra còn ít đến thảm thương.

Tuy nói có thể mượn Tầm Linh Bàn tìm kiếm số lượng Tam cấp di tích để đền bù vào chất lượng, nhưng vẫn không khiến bọn hắn cảm thấy hài lòng.

“Di tích cao cấp hơn à…”

Mục Trần vẻ mặt do dự, nếu cao hơn tam cấp vậy chính là Nhị cấp rồi, quả thực Nhị cấp thật sự tốt hơn nhiều, nhưng bọn hắn lần trước gặp phải, mặc dù liên thủ nhưng vẫn phải trả một cái giá không nhỏ, nhưng thu hoạch thì thật sự đáng công sức bỏ ra, chỉ một cái đã tương đương giá trị của Mười tòa tam cấp, chưa tính nhận được truyền thừa từ Viễn Cổ, chỉ tính Vẫn Lạc Nguyên Đan cũng có đến mấy ngàn.

Chỉ có điều Nhị Cấp di tích tuy giá trị vô cùng phong phú, nhưng rất khó có thể tìm thấy, dù thời gian qua mượn lấy Tầm Linh Bàn tìm kiếm, cũng chỉ may mắn tìm được một tòa mà thôi.

Chỉ cần bên trong Vẫn Lạc Chiến Trường này, truyền ra một ít tin tức Nhị cấp di tích, lập tức sẽ dẫn dụ đến vô số các thế lực khác đến cấu xé.

Di tích cao cấp à…Không biết các ngươi đã biết chưa, hai ngày gần đây ta phong phanh nghe được một số tin tức.”Hồng Nhai Vương đang trầm mặc đột nhiên mở miệng.

“Thật sao?”Liệt Sơn Vương khẽ giật mình, chau mày nói tiếp:”Chẳng lẽ chuyện ngươi nói chính là gần đây đồn đãi về tòa Tử Vong Di Tích phải không?”

“Tử Vong Di tích?”Mục Trần ngẩn người, hiển nhiên không biết đó là thứ gì.

“Gần đây, ta nghe nói tại hướng Tây Bắc Vẫn Lạc Chiến Trường, xuất hiện một tòa di tích, các đội nhân mã khác tiến vào đều không một ai bước trở ra.Nên nó được gọi là Tử Vong Di Tích.”Cửu U giải thích.

“Hiện tại tin tức tòa Tử Vong Di tích này đã truyền bá rộng rãi ra bên ngoài, có không ít thế lực nhất lưu thậm chí là đỉnh tiêm đều cảm thấy vô cùng hứng thú, bởi vì bọn hắn suy đoán tòa được gọi là Tử Vong Di Tích này chính là một tòa Nhất Cấp Di tích.”

“Nhất Cấp Di Tích?”Mục Trần đồng tử lập tức co rút lại, đây chính là di tích so với Địa Chí Tôn bí tàng chỉ kém hơn một chút, trong khoảng thời gian này, mặc dù bọn họ nhờ có Tầm Linh Bàn mà tìm được rất nhiều di tích, nhưng vẫn chưa từng gặp một tòa Nhất cấp, do đó có thể thấy loại cấp bậc này bí ẩn đến mức nào.

“Dù sao tin tức này cũng chỉ phong phanh nghe được, cho nên tính xác thật thế nào chúng ta đều không biết rõ, dù sao Vẫn Lạc Chiến Trường cũng là một nơi quỷ dị vô cùng, bất cứ chuyện gì cũng có thể phát sinh, cho nên vô số người động lòng tham mà tiến vào, nhưng không biết có tìm được thứ gì tốt hay không, bất quá…”

Liệt Sơn Vương nói đến chỗ này, liền dừng lại một chút, ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía Mục Trần, nói:”Nghe nói tòa Tử Vong Di tích này, chính là nơi vẫn lạc của một Chiến Trận Sư…”

Chiến Trận Sư?

Mục Trần sắc mặt tái nhợt, ánh mắt sắng rực nhìn về Liệt Sơn Vương…”Thật là Chiến Trận Sư hay không?”dù sao thân phận này cũng chỉ là truyền thuyết lưu truyền, bên trong Đại La Thiên Vực cũng không có ghi chép rõ ràng, cho nên muốn trở thành một Chiến Trận Sư thật sự, cũng không biết rõ phương pháp thế nào, cho dù ngưng luyện ra chiến ý

chi linh, cũng chỉ được xem là sơ cấp mà thôi, chỉ dựa theo thực lực của bản thân mà luyện thành.

Cửu U không ngờ tới Mục Trần lại có phản ứng như vậy, nói:”Nghe nói, có người ở đó phát hiện số lượng cực lớn hài cốt chiến sỹ quân đội, dựa theo điểm này mà phỏng đoán tòa Tử Vong Di tích này là do Chiến Trận Sư vẫn lạc tạo thành…”

Mục Trần chậm rãi kìm nén cảm xúc, một lúc sau mớig gật đầu đồng tình, tòa Tử Vong di tích này xác thật rất hấp dẫn, nguy hiểm trong đó khó có thể tưởng tượng được, cho nên một người xưa nay rất quyết đoán như Mục Trần cũng thoáng có chút do dự.

Nếu như hắn chỉ nắm trong tay nhân mã của Cửu U Cung, hắn có ý định có thể đến đó thoáng dò xét xem sao, dù sao ba từ Chiến Trận Sư đối với hắn có sự hấp dẫn rất lớn, nhưng hiện tại hắn đang đi cùng với bọn người Liệt Sơn Vương, cho nên cũng không muốn vì một chút tin đồn khiến cho cả bọn phải lâm vào hiểm cảnh.

“Nếu như ngươi có hứng thú đối với tòa Tử Vong Di Tích này, thì nên cẩn thận một chút, ta nghe nói hai vị chiến ý thiên tài của Huyền Thiên Điện cùng Thần Các cũng đang trên đường đến đó, nếu như ta đoán không sai, bọn họ cũng vì tin tức của vị Chiến Trận Sư vẫn lạc mà tìm đến.”Cửu U mỉm cười, thanh âm trêu chọc Mục Trần vô cùng đắc ý.

“Haha, nếu như Mục Vương động tâm, chúng ta nguyện phụng bồi một lần, dù sao bốn chi quân đội của chúng ta đều có thể sử dụng Chiến Ý Chi Linh, ta mặc kệ Tử Vong Di tích hung hiểm đến mức nào, chẳng lẽ năng lực tự bảo vệ mình cũng không có hay sao.”Dường như biết được sự do dự của Mục Trần, bốn người Liệt Sơn Vương liếc nhìn nhau cười nói.

“Hơn nữa một tòa Nhất cấp di tích, chúng ta còn chưa tận mắt nhìn thấy lần nào, ta ngược lại muốn tới đó mở mang kiến thức một phen.”

Mục Trần nghe vậy, cũng trút được gánh nặng, thở dài một hơi, nếu như chỉ có Cửu U Cung tiến đến dò xét, khó trách khỏi làm mồi cho cá mập, mà đã có sự trợ giúp của bọn người Liệt Sơn Vương, độ an toàn cũng tăng thêm vài phần, chỉ sợ lần này bọn người Liệt Sơn Vương vì muốn trả cho hắn nhân tình ngưng luyện chiến ý chi linh mà đồng ý, chứ bằng không có cho vàng hắn cũng không dám bén mảng đến.

Bất quá mặc kệ thế nào, dù sao mọi người cũng đã đồng ý, cho nên mục tiêu Tử Vong Di Tích lần này phải cố gắng dò xét một phen mới được.

Mục Trần bàn tay chậm rãi nắm chặt, con ngươi đen láy cũng trở nên cuồng nhiệt.

Chiến Trận Sư sao…Ta thật sự rất mong đợi nha…Hy vọng Tử Vong Di Tích ngươi không khiến ta phải thất vọng..Haha!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 862: Chiêm Đài Lưu Ly

Tử Vong Di Tích tọa lạc ở hướng Tây Bắc của Vẫn Lạc Chiến Trường, khoảng cách của bọn người Mục Trần đến đó rất xa, cho nên bọn hắn quyết định lập tức khởi hành cho kịp thời gian.

Thời gian cấp bách, bọn hắn dùng tốc độ tối đa để di chuyển, mặc dù ven đường Tầm Linh Bàn phát hiện một số di tích, thậm chí còn phát hiện một tòa di tích nhị cấp, nhưng Mục Trần vẫn hạ quyết tâm từ bỏ, tâm trí của hắn lúc này đã dồn hết vào 4 chữ "Tử Vong Di Tích".

Đương nhiên, thật sự làm thu hút Mục Trần tính là tin tức vị Chiến Trận Sư vẫn lạc kia.

Hiện nay, tại Đại Thiên Thế Giới, số lượng Chiến Trận Sư so với Linh Trận Sư thì cực kỳ thưa thớt, cho nên bất cứ tin tức nào liên quan đến Chiến Trận Sư, đều hấp dẫn tất cả mọi người tìm đến, đặc biệt là những người có tư cách bước vào cánh cửa Chiến Trận Sư như Mục Trần.

Điểm này có lẽ hai vị chiến ý thiên tài của Huyền Thiên Điện cùng Thần Các đều cò đồng quan điểm, cho nên bằng không Mục Trần cũng không cần phải gấp gáp như thế.

Một đường chạy đến, Mục Trần đều đẩy tốc độ lên mức cao nhất, mà khi bọn hắn đặt chân đến khu vực Tây Bắc đã là hoàng hôn của ngày thứ hai…

….Khu Vực Tây BắcVẫn Lạc Chiến Trường…..(6h30 sáng)

Ngay khi Mục Trần đặt chân vào phiến địa phương này, cảm giác thiên địa nơi này hình như luôn ám tàng những hung hiểm, so với dọc đường càng ác liệt hơn vài phần.

Bốn phương tám hướng trên bầu trời, đều liên tục xuất hiện cũng đội ngũ quy mô lớn nhỏ, mãnh liệt gào thét, tốc độ như gió bay chớp giật tiến sâu vào khu vực Tây Bắc này.

Hiển nhiên tất cả đều bị câu dẫn bởi sự bí ẩn của Tử Vong Di Tích, dù sao thì một tòa di tích chỉ kém một chút so với Địa Chí Tôn bí tàng, thì đương nhiên cũng chứa vô số Thần thuật, thiêt tài địa bảo, Thần khí, bảo bối các loại…Những cường giả chỉ dưới Địa Chí Tôn đương nhiêm sẽ cực kỳ động tâm.

Mục Trần nhìn thấy khu vực Tây Bắc này náo nhiệt đến trình độ như vậy, lông mày cũng nhíu lại, người đến càng nhiều thì cơ hội đoạt chí bảo càng thấp.

Bất quá, thế cục tuy có chút hỗn loạn, nhưng Mục Trần cũng không lo lắng nhiều, dù gì đi nữa, hiện tại bọn hắn cũng có bốn vị Lụ Phẩm Chí Tôn, cộng thêm năm đội ngũ tinh nhuệ, cũng có thể so sánh với một thế lực nhất lưu rồi.

Mục Trần ánh mắt quan sát phía xa xa, địa phương nơi đó như được bao phủ bởi hắc khí, khiến nội tâm người khác cảm thấy vô cùng áp lực, nhưng khiến Mục Trần thì còn chưa đủ, hắn cười nhạt một tiếng.

“Đi thôi, sự việc trọng đại thế này, đâu thể thiếu phần của Đại La Thiên Vực chúng ta được, lần này ta cũng muốn đi xem, rốt cục nơi này có thể câu dẫn bao nhiêu thế lực tìm đến.”

Lời vừa dứt, hắn dẫn đầu bay lướt đi, sau lưng hắn, Cửu U cùng bốn người Liệt Sơn Vương đồng thời suất lĩnh quân đội hóa thành lưu quang nhanh như chớp đuổi theo phía sau.

Động tĩnh của bọn người Đại La Thiên Vực lớn như vậy, không khỏi thu hút sự chú ý của nhiều thế lực xung quanh, khiến cho bọn họ sắc mặt biến sắc, nhanh chóng tránh sang một bên nhường đường, đợi đến khi bóng dáng bọn người Mục Trần biến mất hẳn, mới dám phát ra tiếng bàn luận xôn xao.

“Đội ngũ kia..hình như là nhân mã của Đại La Thiên Vực.”

“Người dẫn đầu hình hư chính là kẻ gần đây gây náo loạn khu vực chiến trường Mục Trần đấy sao?Không nghĩ tới hắn cũng tìm đến nơi này.!”

“Nghe nói bên trong Tử Vong Di Tích, có tin tức của Chiến Trận Sư thời Viễn Cổ, Mục Trần cũng là người biết khống chế chiến ý, đương nhiên không tránh khỏi sức hấp dẫn như thế.”

“Hắc hắc, ta nghe nói hai vị chiến ý thiên tài của Huyền Thiên Điện cùng với Thần Các cũng đã đến nơi này rồi, mà hình như hai người này cũng đang tìm kiếm tên Mục Trần này để gây phiền toái, không nghĩ đến tên này cũng gan lớn thật, dám đưa đầu vào miệng cọp.”

“Sắp được chúng kiến chiến đấu của các thiên tài chiến ý, xem ra lần này không uổng công đến nơi này.”

Sâu bên trong khu vực Tây Bắc Vẫn Lạc Chiến Trường

Một mảnh thiên địa đang bị bao phủ bơi hắc khí, ánh sáng dường như bị bóng tối nuốt chửng, không gian Hắc ám này khiến cho lòng người kinh sợ, mà tòa Tử Vong Di Tích lại nằm sâu tận bên trong.

Bên ngoài mảnh không gian hắc ám, liên tục xuất hiện vô số các thế lực lớn nhỏ không ngừng đáp xuống bên dưới mặt đất.

Một ít thế lực cường đại đều chiếm lấy những vị trí tốt nhất, một khi có biến cố xảy ra, tùy thời mà nhanh chóng chiếm lấy tiên cơ, còn các

thế lực yếu hơn đành phải lui lại phía sau, chỉ có thể ăn phần cơm thừa, canh cặn.

Ở địa phương này, thực lực vi tôn chính là lợi thế lớn nhất.

Trong thiên địa, vô số ánh mắt bắt đầu dò xét khu vực chung quanh, nhìn xem có bao nhiêu đối thủ có thể cạnh tranh với mình.

Bên trên những ngọn núi, chính là những thế lực đỉnh tiêm của Bắc giới chiếm lĩnh, bọn hắn binh hùng tướng mạnh, đương nhiên không sợ bất kỳ thế lực nào dám đến tranh giành.

Mà khiến người ta chú ý nhất, chính là ở đằng kia đỉnh núi phía bắc, chỉ xuất hiện vài đạo nhân ảnh, nhưng linh lực tản ra lại vô cùng cường đại, uy áp cường hoành thế này, cho dù ở xa cũng cảm nhận được.

Bất quá những người này cũng không phải tâm điểm của sự chú ý, mà nhân vật chính, chính là một nữ tử áo bào trắng ngồi trên xe lăn, mái tóc đem rủ xuống, làm da trắng nón như tuyết, mềm mại như sương, dung nhan tinh xảo, phảng phất như có một khí chất nhu nhược, khiến người khác nảy sinh đem nàng ôm vào lòng, nhẹ nhàng an ủi.

Tuy nói nữ tử bạch y này có phần khí chất nhu nhược, nhưng tất cả những người ở đây đều không dám có một tia khinh thường, bởi vì người trước mắt chính thiên tài chiến ý của Thần Các luôn luôn che giấu.

Chiêm Đài Lưu Ly…!

Mặc dù ở Bắc giới, rất nhiều người đều chỉ biết thế hệ trẻ thiên tài của Thần Các chính là Phương Nghị, duy chỉ có một số ít thế lực cao cấp mới biết được thiên tài tiềm lực khủng bố, so với Phương Nghị còn cao hơn một bậc chính là Chiêm Đài Lưu Ly.

Mặc dù phương diện thực lực tu luyện thiên phú kém hơn Phương Nghị, nhưng nếu so về thiên phú chiến ý, lại vượt lên rất xa so với Phương Nghị, Các chủ Thần Các từng nhận định, nếu người trong Thần

Các có thể trở thành Chiến Trận Sư, thì người đầu tiên chính là Chiêm Đài Lưu Ly.

Bất quá vị thiên tài của Thần Các này, cũng không để ý đến những ánh mắt tò mò đang nhìn nàng, khuôn mặt vẫn lạnh lùng, ánh mắt như lưu ly nhìn chằm chằm vào bóng đêm của Tử Vong Di Tích, tinh quang lập lòe, dường như dò xét cái gì đó.

Mấy đạo nhân ảnh sau lưng nàng, cũng không phải xa lạ đối với Mục Trần, không chỉ có Phương nghị, mà còn có Từ Bá và bọn người Viêm Lang Chủ, Thiên Hùng Chủ đều có mặt, đội hình như thế cũng cực kỳ bất phàm.

Nhìn đạo nhân ảnh đang lướt tới bên dưới ngọn núi, Phương Nghị âm trầm nhìn mọi người nói:”Đại La Thiên Vực đã đến rồi…tên Mục Trần khốn kiếp cũng có mặt trong đó..!”

Vừa nghe đến cái tên Mục Trần, sắc mặt bọn người Tư Bá cũng trở nên khó coi hẳn lên.

Nữ tử bạch y đôi mắt dễ thương cũng không chớp lấy một cái, nàng khẽ thở dài, thanh âm nhẹ nhàng nói:”Tiểu Phương đại nhân, trước mắt chúng ta vẫn đặt chuyện di tích lên hàng đầu, hơn nữa…sẽ có người khác thay chúng ta đón tiếp bọn hắn.!”

Phương Nghị nghe vậy, thần sắc khẽ động, ánh mắt nhìn một ngọn núi phía xa, nhẹ nhàng gật đầu.

Hưu..!

Khi bọn hắn đối thoại không bao lâu, đột nhiên không gian kịch liệt run rẩy, vô số âm thanh như xé gió mà đến, khiến cho vô số thế lực ngạc nhiên quay đầu lại, nhìn thấy quân đội khổng lồ, sắc mặt đều trở nên chấn động.

“Đó là..Nhân mã của Đại La Thiên Vực đến rồi.”

Mục Trần đảo mắt nhìn xung quanh, cảm thụ được vô số khí tức linh lực cường đại, hai mắt cũng nheo lại, di tích này, quản thật thu hút khá nhiều thế lực cường đại chạy đến.

“Chúng ta tiến vào bên trong nào.!”

Rất nhanh, Mục Trần đã tìm được vị trí tốt nhất, nhanh chóng hướng về phía trước, mặc dù nơi đó đang có vô số thế lực cường đại chiếm đóng, nhưng với địa vị của Đại La Thiên Vực ở Bắc giới, căn bản không cần phải sợ bố cha thằng nào.

Bọn người Liệt Sơn Vương cũng ngạo nghễ gật đầu, sau đó vung tay lên, quân đội nhanh chóng đuổi theo, rất nhanh liền đáp xuống một ngọn núi gần đó.

“Các vị, chỗ này không phải là nơi muốn đến là có thể đến.”

Bọn người Liệt Sơn Vương sắc mặt đột nhiên phát lạnh, âm lãnh di chuyển ánh mắt nhìn về một ngọn núi ở phía xa xa, chỉ thấy nơi đó linh lực bàng bac đang bắt đầu khởi động, từng đạo linh lực cường đại bạo phát ra, xuất hiện một thân ảnh ngạo nghễ đang lăng không mà đứng.

“Đó chính là nhân mã của Huyền Thiên Điện.!”

Mà người đang dẫn đầu quân đội, là một gã nam tử tóc đen rối mù, ánh mắt hiện lên từng tia tơ máu, toàn thân mặc hắc bào, đang cười tủm tỉm ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Mục Trần.

“Tại hạ chính là Huyền Thiên Điện..Tiêu Thiên.”

Hắn lè cái lưỡi đỏ tươi liếm liếm môi, nhìn về phía Mục Trần cười híp mắt nói.

“Ta muốn mượn cái đầu của ngươi về dùng một lát..!”

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 863: Tiêu Thiên

“”Tại hạ chính là Huyền Thiên ĐiệnTiêu Thiên..”

“Muốn mượn cái đầu của người về dùng một chút.!”

Ngay khi tiếng cười của hắc bào nam tử vừa dứt, mọi người xung quang đang ồn ào cũng đột nhiên yên tĩnh hẳn, vô số ánh mắt tò mò nhìn về phía thân ảnh thon dài, khuôn mặt tuấn mỹ đang dẫn đầu đội ngũ Đại La Thiên Vực, thiếu niên này khuôn mặt vẫn bình tĩnh lạ thường, không chút biểu lộ.

Thiên địa trở nên yên tĩnh, vô số người có chút hứng thú nhìn một màn này, bọn hắn từng nghe nói Mục Trần đã đánh bại Phương Nghị như chó nhà có tang, khiến cho địa vị cao cao tại thượng của hắn trong thế hệ trẻ ở Bắc giới tan vỡ, và người thay thế đương nhiên chính là Mục Trần.

Bất quá Mục Trần tuy mạnh, nhưng vị hắc bào nam tử trước mặt này không phải là kẻ tầm thường, hắn chính là tuyệt đỉnh thiên tài của Huyền Thiên ĐiệnTiêu Thiên.

Tuy rằng thực lực của Tiêu Thiên cũng chỉ đạt đến Tứ Phẩm Chí Tôn, trong Bắc giới với thực lực này cũng chỉ được xem là ưu tú mà thôi, nhưng hắn còn có thân phận là thiên tài chiến ý, khiến cho bất luận người nào cũng không dám có chút khinh thường nhìn hắn.

Bởi vì mọi người đều minh bạch, Tiêu Thiên này chỉ cần nắm trong tay một đội quân tinh nhuệ, có thể phát ra lực lượng đáng sợ hơn gấp mấy lần thực lực của hắn.

Dưới vô số ánh mắt tò mò, Mục Trần ánh mắt hờ hửng nhìn về phía nam tử hắc bào Tiêu Thiên, khuôn mặt không chút bận tâm, cũng không vì lời nói khiêu khích của hắn mà nổi giận.

“Ở đâu lại xuất hiện một tên ngu xuẩn như thế, ngươi lấy tư cách gì mà nói bậy nói bạ chỗ này..Ngươi có tin hay không?bổn Vương dùng một tát đánh chết mẹ nhà ngươi.!”Âm thanh Huyết Ưng Vương lạnh lùng vang lên, nhìn về Tiêu Thiên sát ý cuồn cuộn bạo phát, cái loại người như Tiêu Thiên này cũng dám đứng trước mặt bọn hắn khiêu khích Mục Trần, phần cuồng ngạo này khiến cho Huyết Ưng Vương cực kỳ khó chịu.

“Nói bậy nói bạ sao?Các ngươi nghĩ Huyền Thiên Điện của chúng ta ở nơi đây chết hết rồi hả?”Sau lưng Tiêu Thiên, một đạo nhân ảnh đang đi đến, mang một tiếng cười lạnh, bộ dáng kia khiến cho Mục Trần có chút quen thuộc, hình như chính là..tên chó chết Liễu Viêm trong Long Phượng Thiên bị Mục Trần ép cho phảo tự bạo thân thể chạy trối chết mới thoát được đây mà.

“Nguyên lai là thiếu điện chủ Liễu Viêm, xem ra điện chủ vẫn không biết an phận hay sao, nhanh như vậy mà đã có người giúp ngươi luyện chế ra thân thể mới rồi.!”Mục Trần hướng Liễu Viêm cười nhạo.

Liễu Viêm sắc mặt tái nhợt, nhìn cái bộ dáng đắc ý kia của Mục Trần, hận không thể đem hắn tại đây nghiền nát thành tro, lần đó bên trong Long Phượng Thiên, thanh danh của hắn bị Mục Trần sỉ nhục, hơn nữa thân thể cũng bị hủy, khiến cho phụ thân phải hao tâm tổn thất mới có thể khiến hắn khôi phục lại thân thể như trước.

“Mục Trần, cái miệng của ngươi vẫn thúi như ngày nào, hôm nay Đại La Thiên Vực muốn chiếm một phần trong Tử Vong Di Tích này, cũng nên hỏi xem Huyền Thiên Điện chúng ta đồng ý hay không đã!”Liễu Viêm lãnh ngạo nói.

Khi thanh âm Liễu Viêm vừa dứt, bên cạnh hắn liền xuất hiện bốn đạo thân ảnh, hình thể vô cùng cường tráng, to như thiết tháp, đem Liễu

Viêm che chắn ở bên trong.

Đương nhiên, ngoại hình của bọn hắn cũng không khiến người ta kinh ngạc cho lắm, cái khiến mọi người chú ý chính là uy áp linh lực phát ra từ thân thể của bọn chúng.

Linh lực chấn động bực này, chỉ có Lục Phẩm Chí Tôn mới có thể phát ra được.

“Thì ra là Thất Đại Thiên Tướng của Huyền Thiên Điện…!”Liệt Sơn Vương nhìn qua bốn đạo nhân ảnh như thiết tháp, cười lạnh một tiếng nói:”Ta tưởng như thế nào, chỉ bằng bốn người trong thất đại thiên tướng mà thôi, cũng dám ở đây to mồm chống lại Đại La Thiên Vực của chúng ta.!”

“Hừ, khẩu khí lớn thật, ngươi nghĩ rằng bản thân mình là Vô địch thiên hạ hay sao?Ta thật sự muốn xem ngươi có năng lực gì mà làm kiêu ngạo như thế.!”Vị thiết tháp đứng bên cạnh Liễu Viêm ánh mắt tràn ngập sát khí nhìn về phía Liệt Sơn Vương, lạnh lùng nói.

“Vậy ngươi có việc tới thử xem thực hư thế nào!”Liệt Sơn Vương cười to, bước chân mãnh liệt tiến tới, linh lực mênh mông lập tức trào ra, uy áp như phong bạo điên cuồng không ngừng tàn sát, khiến vô người xung quanh đột ngột biến sắc, mơ hồ nhận biết thực lực của Liệt Sơn Vương đạt đến Lục Phẩm Chí Tôn đỉnh phong rồi.

Vị Thiên Tướng kia của Huyền Thiên Điện đồng thời cũng cảm nhận được, sắc mặt khẽ biến, nhưng cũng không chút sợ hãi, định tiến tới nhưng đột nhiên lại bị Liễu Viêm ngăn cản lại.

Liễu Viêm ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Mục Trần cười lạnh nói:”Mục Trần, ta nghĩ ngươi cũng hiểu cục diện hiện tại ở nơi đây, nếu như hai ta cùng nhau khai chiến, ta tin tưởng rằng Đại La Thiên Vực của các ngươi sẽ không thể chống lại đâu.!”

Mục Trần hai mắt khép lại, nếu như thời điểm bình thường, đụng phải Huyền Thiên Điện thì thực lực cả hai đều tương đồng, muốn đánh nhau thì chúng ta sẽ phụng bồi, nhưng ở đây nhiều thế lực tụ tập như vậy, cho dù Đại La Thiên Vực là thế lực đỉnh tiêm đi nữa, cũng e ngại các thế lực khác bao vây cắn xé, cho nên giờ phút này không thể cùng Huyền Thiên Điện trực tiếp khai chiến toàn diện được.

“Haha, Liễu Viêm huynh, ta nghĩ chúng ta có thể liên thủ với nhau một chút, đem Đại La Thiên Vực trục xuất khỏi nơi đây!”Mà khi Mục Trần còn đang do dự, một âm thanh cười khẽ đột nhiên vang lên, khiến cho mọi ánh mắt đổ dồn về phía một ngọn núi, nơi đó chính là Thần Các đang chiếm giữ.

Mà trên đỉnh núi, Phương Nghị lạnh lùng nhìn về phía Mục Trần.

Các thế lực khác nhìn thấy tràng cảnh này trong lòng đều kinh động, chẳng lẽ Thần Các thật sự muốn cùng Huyền Thiên Điện liên thủ tiêu diệt Đại La Thiên Vực, tin tức này mà truyền ra ngoài, thế nào cũng xảy ra một tràng phong ba bão táp.!”

Mục Trần ánh mắt băng hàn dời về phía Phương Nghị, , thản nhiên nói:”Bị đánh như chó nhà có tang mà còn bày đặt làm ra vẻ ta đây, lần trước bị ta đuổi giết bỏ chạy thục mạng cả ngàn dặm mà còn không biết sợ hay sao?”

Phương Nghị cùng Từ Bá ánh mắt phát lạnh, tức giận liếc nhìn Mục Trần.

“Các ngươi nếu muốn liên thủ như thế, thì cứ việc làm đi, nhưng ta tin tưởng, nếu như Đại La Thiên Vực táng thân nơi này, thì bọn người cho chết của hai ngươi cũng không khá hơn là bao đâu!”Mục Trần hung quang bạo phát, thanh âm tràn đầy tính khát máu truyền ra.

Nhìn ánh mắt như lang sói của Mục Trần, Phương Nghị cũng hơi run sợ, dù sao đội hình Đại La Thiên Vực cũng cường đại, nếu thật sự quyết liều mạng, có thể chúng ta sẽ bị tổn thất vô cùng nghiêm trọng.

“Vị bằng hữu kia, Thần Các của chúng ta tạm thời không có ý nhúng tay vào, ân oán về sau hãy nói tiếp, trước mắt ta nghĩ các ngươi nên đối phó với Huyền Thiên Điện đang tìm ngươi đòi nợ kia kìa.!”Một đạo âm thanh nhu nhược vang lên, như xua tan không khí gay gắt lúc này.

Mục Trần nhìn về hướng phát ra âm thanh kia, liền nhìn thấy một nữ tử bạch y, đang ngồi trên xe lăn, dung mạo thanh lệ khiến hắn có chút giật mình, ánh mắt chợt lóe lên, nghĩ đến người này chắc là vị thiên tài chiến ý của Thần Các rồi.

Bất quá cô gái này không có ý cùng Huyền Thiên Điện liên thủ ra tay đối phó với Đại La Thiên Vực, mà chính là ở bên ngoài tọa sơn quan hổ đấu.

Cô gái này nhìn dáng vẻ có phần yếu ớt, nhưng chắc chắn thực lực không thể nhìn bên ngoài mà phán xét được.

“Mục Trần, ngươi cũng đừng ở trước mặt ta mà ra vẻ kiên cường, nếu thật sự ngươi cùng Huyền Thiên Điện ta trực tiếp khai chiến nơi này, thì sự tình liên quan đến Chiến Trận Sư trong Tử Vong Di Tích ngươi cũng đừng mơ mà nghĩ đến nó nữa.”Liễu Viêm cười lạnh nói.

“Vậy ngươi muốn như thế nào thì nói mọe ra đi em trai?”Mục Trần cười nhạo một tiếng nói.

Liễu Viêm ánh mắt nhìn về phía Tiêu Thiên đang đứng phía trước, nhếch miệng cười, ánh mắt hiện rõ từng đường tơ máu, sau đó hướng Mục Trần cười híp mắt nói:”Nghe nói ngươi cũng có thể Ngưng luyện ra Chiến Ý Chi Linh?”

Hắn nghiêng đầu nhìn về Mục Trần nói tiếp:”Chắc hẳn các ngươi đến Tử Vong Di Tích này cũng mong kiếm được một phần cơm canh, nhưng lại không muốn trực tiếp khai chiến cùng Huyền Thiên Điện chúng ta , kỳ thật cũng đơn giản thôi, nhưng phải xem ngươi có bản lĩnh để thử hay không mà thôi.!”

“Nếu như ngươi cho rằng mình có tư cách này, thì cứ việc đến thử xem!”

Mục Trần con ngươi đen láy không chút biểu hiện nhìn về phía Tiêu Thiên, khóe miệng cũng nhếch lên cười, cũng không nằm ngoài dự kiến của hắn, dù sao hắn cũng muốn kiếm người này để thỉnh giáo một phen.

Bất quá, Huyền Thiên Điện muốn dùng người này để rửa hận, lại trùng hợp với suy nghĩ của Mục Trần, hắn cũng muốn giết gà dọa khỉ.Mục Trần đương nhiên nhìn ra được, các thế lực xung quanh như là bầy sói đói đang rình con hổ bị trọng thương mà ăn thịt, nếu như không bày ra chút thực lực, sẽ không thể chấn nhiếp các con súc vật này.

Cho nên, cục diện mà nói, không ngoài kế hoạch của Mục Trần.

“Haha, chờ ta đem đầu của ngươi cắt xuống, lúc đó ngươi nhất định phải giữ nụ cười này trên mặt nha..!”Tiêu Thiên mở miệng cười to, trong tiếng cười tràn đầy sát ý tàn nhẫn.

Mục Trần hai mắt hờ hững nhìn về phía Tiêu Thiên nhếch mép cười, tên kia đang cười hả hê cũng dần thu liễm trở lại, ánh mắt ti tiện như độc xà nhìn chằm chằm vào Mục Trần.

Hai người ánh mắt đan vào nhau, sát ý phát ra ngùn ngụt, cơ hồ làm cho nhiệt độ trong thiên địa cũng giảm xuống.

Vô số thế lực xung quanh ánh mắt cũng vô cùng hưng phấn, nhìn tràng cảnh này, hiển nhiên hai vị thiên tài chiến ý Đại La Thiên Vực cùng với Huyền Thiên Điện đang muốn động thủ.

Mà thiên tài chiến ý giao phong, so với trình độ cường giả thông thường đương nhiên mạnh mẽ hơn nhiều lần.

“Ta sẽ đem quân đội dưới tay ngươi, toàn bộ tiêu diệt sạch sẽ.!”

Tiêu Thiên cười lạnh, hàn quang trong bàn tay chợt bắn ra, mạnh mẽ giơ lên, sau đó đột ngột vung xuống, thanh âm như sấm rền lập tức vang

vọng khắp thiên địa.

“Huyền Thiên Bộ, hiện ra cho ta!”

Oanh!

Ngay khi tiếng quát của Tiêu Thiên vừa dứt, lập tức phiến thiên địa đột nhiên run rẩy, các thế lực khắp nơi cũng kịch liệt rung động, chiến ý khủng bố thế này, ngưng tụ sau lưng Tiêu Thiên giống như một tòa núi lớn phóng thẳng lên trời.

Thiên Địa Biến Sắc..Phong Vân Tái Khởi.

Chương 864: Huyền Thiên Bộ Lạc

Oanh!

Hải dương chiến ý bàng bạc giống như phong bạo càn quét khắp nơi, chiến ý cường hãn như vậy khiến cho một số cường giả Lục Phẩm Chí Tôn cũng có chút biến sắc.

“Chiến Ý thật sự quá kinh người!”

Thậm chí ánh mắt bọn ngươi Liệt Sơn Vương, Huyết Ưng Vương đều trầm xuống, Tiêu Thiên này thật sự không thể xem thường được, năng lực so với Mục Trần cũng không hơn không kém.

Mục Trần ánh mắt cũng ngưng trọng, trình độ khống chế chiến ý của Tiêu Thiên mạnh mẽ như thế, so ra ở Bắc giới cũng là đệ nhất thiên tài, như vậy, có lẽ vị thiên tài kia của Thần Các thực lực đồng dạng cũng ngang ngửa.

Tiêu Thiên này, không hổ danh Thiên tài của Huyền Thiên Điện!

Dưới vô số ánh mắt quan sát, Tiêu Thiên ngửa mặt lên trời cười to, hắn vung tay lên, phía sau ngọn núi lớn lập tức bắn ra vô số quang ảnh phóng thẳng lên trời, khiến cho mọi người vô cùng chấn nhiếp chính là chiến ý cuồn cuộn phát ra từ cơ thể của bọn họ.

Đó chính là..Huyền Thiên Bộ Lạc!

Đội ngũ trùng trùng điệp điệp tràn ra thiên địa, không gian yên tĩnh bỗng chốc xuất hiện chiến ý gào thét, toàn bộ chi quân đội này mặc giáp bạc, dưới ánh nắng mặt trời phát ra ánh sáng chói mắt.

Hơn nữa, điều khiến người khác khiếp sợ chính là số lượng chiến sỹ nhìn sơ qua cũng hơn 1 vạn 5 nghìn người, so với Liệt Sơn Quân của Liệt Sơn Vương còn nhiều hơn một chút.

“Đó là Huyền Thiên Bộ Lạc mà Huyền Thiên Điện nhiều năm trọng yếu bồi dưỡng, không ngờ rằng đội quân mạnh mẽ này lại do Tiêu Thiên nắm giữ.”Liệt Sơn Vương trầm giọng nói, ánh mắt có chút lo lắng nhìn về phía Mục Trần.

Hắn biết Mục Trần về phương diện chiến ý cũng rất bá đạo, nhưng Tiêu Thiên trước mặt này cũng thuộc dạng thiên tài hơn nữa đều ngưng luyện ra chiến ý chi linh, nếu so về quy mô đội ngũ thì Mục Trần rõ ràng yếu kém hơn rất nhiều.

Mục Trần nhẹ nhàng gật đầu, cũng không trả lời, tay áo vung lên, Cửu U Vệ phía sau bạo phát chiến ý như sấm vang rền, khí thế tỏ ra không hề yếu kém.

Oanh!

Cửu U Chiến Ý giống như sóng thần mãnh liệt, phô thiên cái địa bạo phát thẳng lên trời, trình độ bực này khiến một số cường giả cũng biến đổi sắc mặt, nhưng nếu so về quy mô số lượng, hiển nhiên Cửu U Vệ khó có thể bì kịp Huyền Thiên Bộ lạc.

“Khặc khặc…ngươi định dùng 5 nghìn con tôm tép chống lại Huyền Thiên Bộ lạc của chúng ta hay sao?Thật sự là buồn cười mà!”Tiêu Thiên mỉa mai nhìn về Cửu U Chiến Ý sau lưng Mục Trần, lực lượng chiến ý phụ thuộc vào số lượng quân đội hai bên, sau đó dựa vào trình độ tinh nhuệ của mỗi chiến sỹ nữa..

Huyền Thiên Bộ lạc chính là Huyền Thiên Điện hao tổn tâm lực bồi dưỡng nhiều năm mà thành, mà nội tình bạc nhược của Mục Trần thì làm sao có thể bồi dưỡng Cửu U Vệ so với Huyền Thiên Điện được, sự cách biệt một trời một vực như thế, không cần đấu cũng biết trước được kết quả.

Oanh!

Mặc dù Tiêu Thiên cười mỉa mai, nhưng ra tay lại vô cùng tàn nhẫn, dường như không cho Mục Trần có bất cứ cơ hội nào phản kháng, chỉ thấy hai tay hắn nhanh chóng kết ấn, Chiến ý bàng bạc hóa thành vạn đạo hồng quang, bao phủ lấy Mục Trần.

Chiến ý hồng quang càn quét, khiến không gian cũng kịch liệt chấn động, năng lượng ba động cho dù cường giả Lục Phẩm Chí Tôn cũng cảm thấy có chút áp lực, dù sao Tiêu Thiên thực lực cũng chỉ đạt tới Tứ Phẩm Chí Tôn, nhưng nắm trong tay Chiến Ý Huyền Thiên Bộ Lạc, cho dù chạm trán Lục Phẩm Chí Tôn cũng có thể sống mái một phen.

Mục Trần nhìn thế công phô thiên cái địa đang kéo đến, ánh mắt cũng nhíu lại, ấn pháp liên tục biến hóa, hải dương chiến ý bàng bạc đồng thời tuôn trào ra ngoài, ngưng tụ thành bức màn chắn phòng ngự.

Phanh!Phanh!Phanh!

Vô số đạo hồng quang hung hăng công kích vào màn sáng phòng ngự, lập tức lá chắn trở nên nhạt dần, sau đó bịch một tiếng vỡ vụn thành từng mảnh.

Theo màn chắn vỡ vụn, đạo chiến ý hồng quang còn sót lại, nhắm hướng Mục Trần mà tiếp tục oanh kích.

Crock….Crock..!

Quang mang trong mắt Mục Trần chợt lóe, thiên địa lập tức vang vọng tiếng hói thánh thót, hải dương chiến ý lập tức thành Cửu U Tước khổng lồ, hai cánh giang rộng, sắc bén như đao lập tức đem những tia hồng quang chiến ý chấn cho nát bấy, rơi lả tả trên bầu trời.

Vô số ánh mắt mọi người đều trở nên kinh hãi nhìn về Cửu U Tước chiến ý do Mục Trần ngưng tụ.

“Cái kia chính là Chiến Ý Chi Linh đó sao?Qủa nhiên là lợi hại, ta cảm nhận được chiến ý Cửu U Vệ đang tăng vọt lên rất nhiều lần.”

“Khó trách mọi người đều nói một đội quân thật sự chính là khi có thể ngưng luyện thành chiến ý chi linh, nguyên nhân là do Chiến Ý Chi Linh lợi hại đến như vậy.”

Âm thanh bàn tán xôn xao, dù sao quân đội có thể ngưng luyện ra chiến ý chi linh vô cùng ít ỏi, tràng cảnh trước mắt xem như mở mang thêm kiến thức.

“Hắc hắc, Cái này chính là Hình dáng Chiến Ý Chi Linh mà ngươi ngưng luyện hay sao?”Tiêu Thiên mỉa mai nhìn qua Cửu U Chiến Ý, sau đó cong miệng lên có ý trêu chọc.

“Đã như vậy, ta đây cho ngươi lĩnh hội thế nào mới gọi là Chiến Ý Chi Linh.”

Dứt lời, Chiến ý sau lưng Tiêu Thiên lập tức bùng phát, sau đó điên cuồng ngưng tụ, ngọn núi to lớn phía dưới bị Chiến ý hung bạo đánh cho vỡ nát.

Một đạo Cự Mãng chiến ý dài mấy ngàn trượng, phát ra âm thanh xoẹt xẹt giữa hư không, uy áp tản ra khiến cho không gian kịch liệt run rẩy, trên thân thể cự mãng, xuất hiện vô số đạo chiến văn, quang mang tỏa ra chói mắt.

Chiến Ý Cự mãng này so với Cửu U Tước của Mục Trần thì to lớn hơn nhiều, linh lực chấn động cũng có chênh lệch không nhỏ.

“Tên Mục Trần này đúng là không biết trời cao đất rộng, Cửu U vệ của hắn số lượng cùng lắm cũng chỉ có 5 nghìn, mà nhân mã của Tiêu Thiên lại nhiều hơn gấp ba lần, khác biệt như trời với đất.”Phương Nghị nhìn qua chiến ý khổng lồ của hai bên, cười lạnh nói.

Ở phía trước, Chiêm Đài Lưu Ly con mắt trong suốt nhìn qua một màn này, ánh mắt có chút ngưng tụ, quan sát chiến ý mà Mục Trần ngưng tụ, hiện lên một vẻ kinh ngạc.

“Mục Trần này ngưng luyện chiến ý chi linh được hơn bốn ngàn đạo chiến văn…Mà Tiêu Thiên thì được sáu ngàn đạo!”Chiêm Đài Lưu Ly thì thào nói thầm.

Phương Nghị nghe nói vậy, sững sờ chợt cười nói:”Vậy tên hỗn đãn Mục Trần phải thua không còn nghi ngờ nữa!”

Tuy rằng hắn cũng không biết chiến văn đại biểu cho cái gì, nhưng từ thần sắc của Chiêm Đài Lưu Ly mà nói, có lẽ nhiều chiến văn hơn thì lợi hại hơn.

Loại lực lượng chiến ý này so với đa số người đều cảm thấy thần bí cùng lạ lẫm, cho dù là thống lĩnh khống chế chiến ý cũng chẳng hiểu biết được bao nhiêu, nhưng theo dự đoán của Chiêm Đài Lưu Ly, Mục Trần và Tiêu Thiên tất nhiên sẽ hiểu được ý nghĩa của chiến văn là gì.

Kiến thức của Chiêm Đài Lưu Ly có được là nhờ vào một bộ sách cổ chiến ý, có thể nói chiến ý chi linh cũng phân chia mạnh yếu, mà sự phân chia này dựa vào số lượng chiến văn xuất hiện trên thân thể của chiến ý chi linh, nếu một đội quân ăn ý với nhau trên từng phương diện sẽ xuất hiện chiến văn càng nhiều.

Biểu hiện trước mắt, tuy nói Mục Trần ngưng luyện chiến ý có chiến văn ít hơn Tiêu Thiên, nhưng số lượng quân đội của Tiêu Thiên lại nhiều gấp ba lần Mục Trần.

Đây cũng chính là nói, nếu như số lượng quân đội hai bên ngang nhau, thì người tiếp theo bị nghiền nát chính là Tiêu Thiên.

Dù sao chỉ với 5 nghìn Cửu U Vệ lại có thể khống chế đến 4 nghìn đạo chiến văn, cho dù là Chiêm Đài Lưu Ly cũng miễn cưỡng khó mà thực hiện được.

Mục Trần này, đúng là có chút năng lực.

“Hắc hắc, Mục Trần ngươi bây giờ biết chênh lệch của chúng ta rồi chứ?Coi như là phương diện Chiến Ý Chi Linh ngươi cũng không thể so sánh với ta rồi!”Tiêu Thiên nhìn qua Mục Trần cười to, bởi vì hắn thấy Chiến Ý Chi Linh do Mục Trần ngưng luyện ra lực lượng có vẻ không mạnh bằng hắn.

Mục Trần nhíu mày, ánh mắt hờ hững nhìn về Cự mãng chiến ý sau lưng Tiêu Thiên, sắc mặt vẫn như cũ, không chút sợ hãi.

“Ánh mắt của ngươi khiến ta cảm thấy vô cùng chướng mắt…Chết mẹ mày đi!”

Tiêu Thiên nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh của Mục Trần, sát ý lập tức bộc phát, hắn muốn nhìn xem tiếp theo tên khốn kiếp này còn có thể ung dung nữa hay không.

Hắn hét to một tiếng, sau lưng hắn, cự mãng chi linh ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, từng đạo chiến văn trên thân thể bạo phát ra hào quang đáng sợ, chiến ý tràn ngập ra xung quanh.

Phanh!

Cự mãng mở cái miệng to dữ tợn, thở ra 1 đạo chiến ý khổng lồ đến ngàn trượng, hòa vào hư không hung hăng bao vây lấy Mục Trần.

Mục Trần ấn pháp biến đổi, Cửu U Chiến Linh hót vang một tiếng, hai cánh giống như tấm thuẫn quét ngang một cái, đem hơi thở xà ý ngăn trở lại.

Xùy Xùy!

Cả hai mãnh liệt va vào nhau, vang lên những âm thanh xèo xèo, chiến văn trên hai cánh Cửu U Chiến Ý mơ hồ nhạt đi một chút.

Đó chính là dấu hiệu cho thấy Chiến Ý đang tan rã.

Tuy nói chiến văn trên thân thể cự mãng cũng ảm đạm đi nhiều, nhưng tốc độ tan rã so với Cửu U Chiến Linh thì chậm hơn, nếu thời gian kéo dài, đương nhiên Cửu U Chiến Linh sẽ dần rơi vào thế hạ phong.

Mà xung quanh nhiều người cũng nhìn ra điểm này, đều xôn xao bàn tán, xem ra Mục Trần lần này đá trúng thiết bản rồi.

Phía sau Mục Trần..bọn người Cửu U, Liệt Sơn Vương lông mày cũng nhíu chặt lại, vẻ mặt lo lắng càng thêm vài phần.

Haiz..!

Bất quá, trong lúc bọn hắn còn khẩn trương lo lắng, đột nhiên Mục Trần lại nhẹ nhàng nhổ ra một ngụm bạch khí, sau đó hắn quay đầu, hướng về phía Huyết Ưng Vương mỉm cười, khiến cho nội tâm bọn người Cửu U chấn động.

“Huyết Ưng Vương…Thỉnh ngài cho ta mượn Huyết Ưng Vệ dùng một lát!”

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 865: Mượn Quân Dùng Một Lát

“Huyết Ưng Vương, ta thỉnh mượn ngoài Huyết Ưng Vệ dùng một lát!”

Huyết Ưng Vương nghe thấy lời của Mục Trần nói, tâm thần liề chấn động, ánh mắt có chút nghi hoặc nhìn về phía Mục Trần, trong ý tứ muốn hỏi ngay bây giờ mượn dùng Huyết Ưng Vệ hay sao?

Chẳng lẽ hắn thật có thể vừa khống chế chiến ý của Cửu U Vệ, lại có thể khống chế chiến ý khác loại cùng một lúc hay sao?

Mặc dù bọn người Huyết Ưng Vệ không hiểu biết nhiều về chiến ý cho lắm, nhưng cũng biết được đại khái nếu hai loại chiến ý bất đồng cùng khống chế một chỗ sẽ nãy sinh cắn trả cho người điều khiển.

Tuy nói Mục Trần đã giúp Huyết Ưng Vệ thành công ngưng luyện chiến ý chi linh, nhưng đó cũng là từng bước cẩn thận thực hiện, chứ không giống với tình cảnh hiện giờ.

“Tốt ! Ta rất sẵn lòng!”

Bất quá nội tâm có phần nghi hoặc, nhưng Huyết Ưng Vương cũng là người quyết đoán, khẽ gật đầu, tay hắn vung lên, toàn bộ Huyết Ưng Vệ gào thét phóng thẳng lên trời, lơ lửng phía sau lưng Mục Trần.

“Đa tạ!”

Mục Trần cảm tạ một tiếng, cũng không tiếp tục nói nữa, ánh mắt lăng lệ nhìn về phía Huyết Ưng Vệ, lập tức chiến ý như sấm nổ vang rền, từ trong thân thể Huyết Ưng Vệ bạo phát tuôn trào ra bên ngoài.

Mục Trần tâm thần khẽ động, một đạo ý niệm dung nhập vào bê trong Huyết Ưng Chiến Ý.

“Mục Trần muốn sử dụng Huyết Ưng Vệ Chiến Ý hay sao?”

Hành động lần này của Mục Trần, khiến cho thiên địa một mảnh bàn tán xôn xao, ánh mắt kinh nghi nhìn về Mục Trần có chút khó tin.

“Mục Trần này cũng là gan lớn mà, cái gì cũng có thể đem ra thử dùng!”Phương Nghị cười lạnh nói.

“Hắn cũng không hẳn là dạng người bạ đâu dùng đó như ngươi nói!”Chiêm Đài Lưu Ly nhẹ nhàng lắc đầu, con ngươi trong suốt ngước nhìn Mục Trần, có chút kinh dị nói tiếp:”Muốn đồng thời khống chế nhiều loại chiến ý bất đồng không phải là không có khả năng, chẳng qua trình độ khống chế hơi chút hà khắc mà thôi.”

“Hắn chẳng lẽ có thể thành công làm được điều này sao?”Phương Nghị sắc mặt có chút khó coi mở miệng hỏi.

Chiêm Đài Lưu Ly lắc đầu nói:”Ta cũng không biết, quá trạng thái hiện giờ của Mục Trần là hoàn toàn tự tin, có lẽ cũng không phải là giả bộ, ta nghĩ hắn đã làm liều như vậy, chắc hẳn có thể thành công.”

Phương Nghị ánh mắt âm trầm, cũng không đáp trả, bởi vì hắn đã từng cùng Mục Trần giao thủ, càng hiểu rõ tính cách của hắn, nếu như không có phần nắm chắc, tên này hiển nhiên sẽ không bao giờ làm.

Nhưng hiện tại hắn cũng không muốn tin điều đó, cái mà hắn muốn chính là tên Mục Trần này chỉ mạnh mẽ chống đỡ mà thôi, hắn cũng không trông chờ vào Tiêu Thiên có thể giải quyết được hay không, nhưng nếu như có thể hạ thấp uy danh của Mục Trần thì chính là điều hắn muốn thấy nhất.

“Muốn cùng lúc khống chế hai loại chiến ý hay sao?Thật là một tên cuồng vọng.!”Tiêu Thiên ánh mắt lạnh lùng nhìn, dù sao bản thân cũng

là thiên tài chiến ý, cho nên hiểu rất rõ hành động của Mục Trần biểu hiện cho cái gì, nếu muốn khống chế hai loại, phải tập luyện trong một thời gian dài, nhưng nhìn bộ dạng lâm trận mới học của Mục Trần, khả năng thành công tất nhiên không thể rồi.

Tuy rằng ngoài miệng cố ý xem thường, nhưng Tiêu Thiên ra tay lại càng thêm tàn nhẫn, Cự Mãng Chiến Linh ra tay càng thêm cuồng bạo, ép cho Cửu U Chiến Linh liên tiếp bại lui, nhưng vẫn chưa hoàn toàn tiêu diệt.

Oanh ! Oanh! Oanh!

Chiến Ý cuồng bạo mãnh liệt va chạm với nhau, tạo thành từng trận phong bạo tàn sát khắp thiên địa, không gian không chịu nổi lập tức vỡ vụn.

Chấn động bực này, thân hình Mục Trần vẫn không chút dao động, giống như tâm thần không bị ngoại lực bên ngoài tác động, tinh thần của hắn nhanh chóng cùng Chiến Ý Huyết Ưng Vệ dung hợp lại.

Hai mắt nhằm nghiền, thời gian chừng mười hơi thở, sau đó chậm rãi mở ra, sâu bên trong đôi mắy như có thêm ánh sáng đỏ tươi thoáng hiện.

Oanh!

Mục Trần mở trừng hai con mắt đỏ tươi, Huyết Ưng Vệ chiến ý bắt đầu mãnh liệt khởi động, từng đạo huyết sắc quang trụ phóng thẳng lên trời, cuối cùng ngưng tụ trên bầu trời.

Vô số ánh mắt kinh ngạc nhìn thấy tràng cảnh này, vẻ mặt kinh ngạc cũng chuyển thành khiếp sợ, bởi vì họ nhìn thấy nơi quang trụ giao nhau, ngưng tụ thành một con Huyết Ưng đang giang hai cánh khổng lồ, trên thân thể lấp lánh những đạo chiến văn chói mắt.

Gréc…Gréc..!

Âm thanh Ưng gáy vang vọng khắp thiên địa, các thế lực xung quanh nhìn thấy Huyết Ưng khổng lồ nhịn không được hít sâu một hơi không khí lạnh.

Mục Trần này rõ ràng không chỉ có thể khống chế chiến ý của Huyết Ưng Vệ mà hơn nữa còn đem chiến ý ngưng tụ mà thành.

Chẳng phải điều này nói lên Mục Trần có thể cùng lúc khống chế hai loại chiến ý chi linh hay sao?

“Tên hỗn đạn chết tiệt này, làm sao có thể thành công như thế?”Phương Nghị sắc mặt tím ngắt, ánh mắt trở nên cực kỳ ngưng trọng, tên chó chết Mục Trần này mỗi lần gặp mặt đều mơ hồ mạnh hơn một chút.

“Lại có thể đem Huyết Ưng Vệ ngưng luyện ra chiến ý chi linh sao…”Chiêm Đài Lưu Ly đôi mắt xinh đẹp cũng xẹt qua một tia kinh ngạc, nhìn về Huyết Ưng Chiến Linh nói khẽ:”Trên thân thể Huyết Ưng Chiến Linh xuất hiện ba ngàn đạo chiến văn, tuy rằng kém hơn Cửu U Chiến Văn một chút, nhưng sử dụng hai loại lực lượng này cũng dư sức đối phó với Tiêu Thiên rồi.”

Ngay khi Huyết Ưng Chiến Linh xuất hiện, sắc mặt Tiêu Thiên trở nên cực kỳ khó coi, hắn âm trầm nhìn về phía Mục Trần nói:”Không nghĩ đế ngươi thật cũng có chút thủ đoạn.”

Mục Trần ánh mắt hờ hững, căn bản không thèm đếm xỉa đến lời nói của Tiêu Thiên, ấn phấp biến đổi, ngap lập tức Huyết Ưng Chiến Linh đột nhiên Gréc.. một tiếng, hai cánh bạo động , lóe một cái đã xuất hiện trên đỉnh đầu Tiêu Thiên, hai cánh huy động, tạo thành vô số huyết vũ mãnh liệt trực tiếp bắn xuống thân thể Tiêu Thiên.

“Chết tiệt!”

Đối mặt với thế công của Huyết Ưng Chiến Linh, Tiêu Thiêu sắc mặt trở nên ngưng trọng, không có chút chậm trễ, tâm thần liền động, Cự

Mãng Chiến Linh quay về, cái đuôi khổng lồ đem huyết vũ bắn tới chấn cho nát bấy.

Cự Mãng Chiến Linh rút lui, Cửu U Chiến Linh cũng lập tức bạo lướt đến, cùng Huyết Ưng Chiến Linh liên thủ công kích vào Cự Mãng.

Oanh!

Ba đạo Chiến Linh giằng co một hồi, Mục Trần cùng Tiêu Thiên hàn mang đều lóe lên, ba đạo chiến ý lập tức mãnh liệt đụng mạnh vào nhau.

Công kích không chút hoa mỹ, mà chỉ là ngạng kháng va chạm với nhau, thời điểm trướ Cự Mãng đương nhiên mạnh hơn nhiều so với Cửu U, bất quá bây giờ có thêm Huyết Ưng gia nhập, nhuệ khí của Cự Mãng dần dần bị áp chế dần rơi vào thế hạ phong.

Bên phía Huyền Thiên Điện, Liễu Viêm nhìn thấy vừa rồi còn chiếm thượng phong, mà bây giờ bị Mục Trần cường thế thay đổi, sắc mặt giận đến khó coi, gân xanh nổi đầy trên trán, hắn không ngờ đến Mục Trần có thể thi triển thủ đoạn mạnh mẽ thế này.

“Tên chết tiệt này..!”

Liễu Viêm nghiến răng kèn kẹt nói, lửa giận bốc lên ngùn ngụt nhưng lại không thể làm gì.

Oanh ! Oanh!

Trên bầu trời, ba đạo chiến linh điên cuồng quấn lấy nhau, mỗi một lần va chạm đều khiến không gian kịch liệt chấn động, cuối cùng dưới một kích mạnh mẽ, cả ba liền bị sóng xung kích đánh trúng, hóa thành vô số quang điểm rơi lả tả trên bầu trời.

Chiến đấu vừa rồi bất phân thắng bại!

“Làm sao có thể như vậy được!”

Tiêu Thiên con mắt đỏ ngầu, tuy rằng kết cục thủ hòa, nhưng hắn vẫn không thể tiếp nhận được, dù sao Huyền Thiên bộ lạc cũng là quân đội tinh nhuệ nhất, số lượng lại nhiều hơn, mà Mục Trần chỉ bằng với Cửu U Vệ nội tình bạc nhược bồi dưỡng, cùng với Huyết Ưng Vệ vay mượn của người khác, lại có thể đánh ngang tay với hắn.

“Đôi quân như vậy lại nằm trong tay của ngươi, thật sự là quá lãng phí mà!”Mục Trần đạm mạc nhìn con mắt Tiêu Thiên đang đỏ ngầu, ngữ khí chế nhạo khiến cho Tiêu Thiên tức giận đến tơ máu cũng hiện rõ trong mắt.

“Im miệng cho ta!”

Tiêu Thiên quát chói tai một tiếng, trong lòng nảy sinh ý niệm độc ác, muốn lần nữa thúc giục Huyền Thiên bộ lạc quyết sống mái một phen với Mục Trần, nhưng thân hình Liễu Viêm đột nhiên xuất hiện bên cạnh, lạnh lùng ngăn trở hắn.

Dù sao lần này cũng là nhận mệnh lệnh của phụ thân đến Tử Vong Di tích dò xét một chút, nếu như sự việc chưa hoàn thành lại cùng Đại La Thiên Vực lưỡng bại câu thương tại đây, căn bản trở về khó có thể mà ăn nói.

Chẳng qua kế hoạch lần này của Liễu Viêm, là muốn nhờ lực lượng của Tiêu Thiên hạ nhục nhệ khí của Mục Trần, chứ không có ý định khai chiến thật sự.

“Đợi sau khi tiến vào Tử Vong Di tích, đối phó hắn cũng chưa muộn!”Liễu Viêm nhìn Tiêu Thiên lạnh lùng nói.

Tiêu Thiên sắc mặt dữ tợn, tràn ngập sát khí gắt gao nhìn Mục Trần, không cam tâm phất tay áo lui lại.

Mục Trần khuôn mặt vẫn bình tĩnh, ngay khi Tiêu Thiên lui xuống, ánh mắt của hắn bắt đầu di chuyển đến ngọn núi xa xa, nơi có thân ảnh Phương Nghị đang đứng, thanh âm băng lãnh vang vọng truyền

đến:”Còn người nào cảm thấy Đại La Thiên Vực của chúng ta không có tư cách tiến vào?”

Thiên địa hoàn toàn yên tĩnh, mặc dù lời nói của Mục Trần có phần sắc bén, nhưng Lục Phẩm Chí Tôn cũng cảm thấy ba phần kiêng kỵ.

Trận chiến này, uy danh Mục Trần đủ để chấn nhiếp các thế lực khác.

Phương Nghị sắc mặt âm trầm, nhưng cũng không nói gì nữa.

Mục Trần nhìn thấy không ai lên tiếng, cũng không nhiều lời, quay người định đem đại quân rút lui.

Ầm ! Ầm!

Bất quá ngay lúc Mục Trần vừa muốn quay người, , đột nhiên thiên địa vang lên âm thanh long trời lở đất giống như tiếng gào thét phá ra ngoài, mơ hồ như có vô vàn chiến sỹ gào rú, khiến cho thiên địa cũng trở nên hỗn loạn.

Biến cố đột nhiên xuất hiện, khiến cho tất cả thế lực có mặt ở đây cũng kinh hãi giật mình, mãnh liệt ngẩng đầu, quăng hướng nhìn về Tử Vong DI tích đang được bao phủ bởi bóng đêm kia.

Tiếng gào thét dị thường chính là từ nơi đó phát ra bên ngoài!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 866: Tiến Vào

Rống!

Tiếng thét quỷ dị, từ sâu bên trong Tử Vong Di tích truyền đến, âm thanh gào rú như chứa đựng vô tận thống khổ, loại âm thanh tuyệt vọng này khiến cho da đầu của vô số cường giả run lên.

Xa xa bên ngoài di tích, một số cường giả mặc dù chưa tiến vào nhưng vẫn cảm giác được sự khủng bố phát ra từ bên trong.

“Loại chấn động này…”

Mục Trần ánh mắt mãnh liệt ngưng tụ, quan sát Tử Vong di tích, tiếng vọng gào thét này hình như chứa đựng tia lực lượng chiến ý.

Quả nhiên, Tử Vong Di tích này có liên quan đến Chiến Trận Sư.

Nội tâm Mục Trần có chút nôn nóng, chăm chú nhìn vào Tử Vong Di tích ở phía xa xa, hắn thầm nghĩ hắn là do lúc nãy dùng lực lượng chiến ý khai chiến ở bên ngoài khiến cho lực lượng bên trong di tích bị kích phát.

Mục Trần ánh mắt chớp động, sau đó lui về phía Đại La Thiên Vực nói khẽ:”Xem ra Tử Vong Di tích này cùng Chiến Trận Sư có chút quan hệ, ta đã cảm nhận được chấn động vừa rồi chính là do chiến ý tạo nên.

Bọn người Cửu U, Liệt Sơn Vương đều rùng mình một cái, Tử Vong Di tích này thật sự là cổ quái.

Trước mặt, cũng đã xác định Di tích này cùng với Chiến Trận Sư có quan hệ, xem ra có nguy hiểm rất lớn, lần này tiến vào cũng nên cẩn thận một chút.

“Khi nào thì chúng ta tiến vào?”Cửu U thấp giọng hỏi.

“Đợi thêm chút nữa!”Mục Trần nhẹ nhàng lắc đầu, mặc dù đã xác định Di tích này có quan hệ với Chiến Trận Sư, nhưng tâm thần hắn vẫn vô cùng bình tĩnh, gấp gáp tiến vào cũng chẳng biết gặp phải nguy hiểm gì.

Bọn người Cửu U nghe vậy cũng minh bạch ý tứ của Mục Trần, sau đó cùng đại quân tiến vào một tòa sơn mạch đáp xuống, quan sát động tĩnh phát ra từ bên trong Tử Vong Di tích.

Ngay khi Đại La Thiên Vực đáp xuống đất, tiếng gào thét từ bên trong di tích cũng dần dần suy yếu, sau đó triệt để tiêu tán.

Một lúc sau, Tử Vong Di tích lại khôi phục vẻ yên tĩnh vốn có, các thế lực cũng bắt đầu rục rịch, xem ra tòa di tích trước mắt này, chính là một tòa Nhất cấp di tích.

Nếu như tiến vào trong đó, chắc hẳn có thể tinh luyện một lượng lớn Vẫn Lạc Nguyên Đan, một tòa di tích Nhất cấp, số lượng Nguyên Đan thu hoạch được sẽ khiến cho người khác vô cùng thèm thuồng.

Hơn nữa, bên trong đôi khi còn lưu lại rất nhiều bảo bối thời Viễn Cổ:chẳng hạn như Thần khí, Thần Thuật, …

Lực hấp dẫn cường đại thế này, khiến cho các thế lực bên ngoài cũng nhanh chóng bạo động, ánh mắt tham lam càng thêm đỏ ngạch, hiển nhiên cũng không phải người nào cũng có thể giữ vững lý trí trước bảo vật như thế, trong nội tâm đều ôm tâm lý cầu may.

Hưu..!

Không khí dao động trên bầu trời chừng mười phút, rốt cuộc cũng có một số thế lực không nhịn nổi mà lao đầu vào bên trong, lập tức dưới mặt đất xuất hiện một nghìn đạo thân ảnh, trực tiếp hóa thành hồng quang như phô thiên cái địa từ bên ngoài lao thẳng vào bên trong Tử Vong Di tích.

Một nghìn người này đều là người của một thế lực, trong đó không ít người có thực lực cường hãn, chứ nếu không ở địa phương nguy hiểm thế này cũng không dám tỏ ra tham lam như thế.

Nhìn thấy có thế lực lao đầu vào bên trong di tích, hơn mười thế lực khác không nhịn được cũng cắn răng lao theo, hiển nhiên không muốn người khác đi trước cướp mất bảo bối bên trong đó.

Hưuuuu!

Bất quá, mặc dù tiếp cận gần với Tử Vong di tích nhất, nhưng các thế lực đỉnh cấp vẫn án binh bất động, nhìn từng đoàn người chen chúc tiến vào bên trong di tích.

Mục Trần đứng trên ngọn núi, hắn bình tĩnh nhìn những đoàn người như thiêu thân lao vào lửa, trong mắt cũng không có chút đồng tình, tham lam dù sao cũng chính là nguồn gốc của tội lỗi, nếu như bọn hắn dám có lòng tham hiển nhiên cũng phải hiểu được cái giá phải trả lớn như thế nào.

Ánh mắt Mục Trần đảo nhìn xung quanh khu vực cái tòa núi khác, nhìn thấy Thần Các cùng Huyền Thiên Điện vẫn không có xuất động, các thế lực nhất lưu khác cũng không có hành động gì, hiển nhiên là đang chờ đợi thời cơ.

Những thế lực này có thể đứng sừng sững ở Bắc giới nhiều năm như vậy, tất nhiên cũng có chút thủ đoạn của mình.

Mục Trần nội tâm có chút lập lòe, ánh mắt nhìn về Tử Vong Di tích, dưới vô số các thế lực xâm nhập vào, hắn cảm giác linh lực trong đó

cũng nhanh chóng bạo động.

Phảng phất như bên trong đang có từng âm thanh chém giết truyền ra ngoài.

Vậy hắn là những người này tiến vào gặp trở ngại gì rồi, cũng không nằm ngoài dự kiến của Mục Trần, nếu như nói thời điểm tiến vào bên trong di tích không có một trở ngại nào, có cho vàng bạc hắn cũng không dám tiến vào.

Dù sao thì địa phương càng yên tĩnh, càng cổ quái, Mụ Trần vô cùng cẩn thận, sẽ không dám làm trái với lẽ thường, bởi vì một khi tiến vào bẫy rập chính là thập tử vô sinh.

Oanh oanh long!

Linh lực cuồng bạo bạo tạc nổ tung, không ngừng từ bên trong di tích truyền ra, Mục Trần bên ngoài cũng nhìn thấy bên trong đang vô cùng hỗn loạn.

“Thời cơ đến rồi!”Mục Trần quan sát thật lâu, đột nhiên mở miệng nói, trong chốc lát hắn cảm nhận chấn động do chiến ý bên trong di tích đang có dấu hiệu yếu dần.

“Đi nào!”

Ngay khi Mục Trần vừa nói, ở đỉnh núi đằng kia, Chiêm Đài Lưu Ly cũng mở miệng nói khẽ.

Oanh!

Ngay khi thanh âm vừa dứt, lập tức linh lực mênh mông chấn động phóng thẳng lên trời, từng đạo quân đội khổng lồ gào thét mà phóng tới, giống như mây đen che kín cả bầu trời, lao thẳng vào bên trong Tử Vong di tích.

Nhân mã bên Thần Các đã xuất động.

Mà ngay khi Thần Các hành động, Huyền Thiên Điện cũnh lập tức hành động, hiển nhiên cả hai thế lực này cũng nhận ra dị trạng ở bên trong di tích.

“Tay chân những tên này cũng thật mau lẹ mà!”Mục Trần nhìn qua các đội ngũ như phô thiên cái địa lao đi, ánh mắt chuyển hướng sang đám người Cửu U, Liệt Sơn Vương nói::”Sau khi tiến vào bên trong Tử Vong Di tích, chúng ta nhất quyết không được phân tán.”

“Đồng ý!”Liệt Sơn Vương nghe vậy cũng gật đầu đồng ý, hắn cũng hiểu rõ, đối với nguy hiểm trước mặt, tất cả đi cùng nhau mới có thể bảo vệ được tính mạng.

“Chúng ta cũng đi thôi”

Mục Trần cười cười, bàn tay mạnh mẽ vung lên, thân hình dẫn đầu bạo lướt bay tới phía trước, sau lưng bọn người Cửu U, Liệt Sơn Vương cùng đại quân cũng nhanh chóng bay theo.

Đại quân xuất quát, tiến gần vào khu vực di tích, nhìn thấy dưới đất vô số hài cốt chất đầy như núi.

Mục Trần quan sát những hài cốt kia một chút, hắn phát hiện những hài cốt này đều chết cùng một tư thế, xương cốt cũng không có chút sứt mẻ.

Cái này hắn cũng là một chi quân đội.

Hơn nữa chi quân đội này mặc dù tử vong nhưng tư thế vẫn vô cùng hiên ngang không hề sợ hãi.

Có thể khống chế một đội quân như thế, Chiến Trận Sư quả nhiên không phải bình thường.

Mục Trần ánh mắt nóng rực nhìn Tử Vong di tích ở sâu bên trong bóng đêm, mặc dù có liên quan đến Chiến Trận Sư, nhưng vẫn cần có cơ

duyên xảo hợp mới được, chưa chắc có thể chính thức trở thành Chiến Trận Sư hay không.

Nếu như hắn có thể trở thành Chiến Trận Sư, như vậy địa vị của hắn ở bên trong Đại La Thiên Vực chắc chắn sẽ cao hơn những chư Vương khác.

Mục Trần cũng không do dự nữa, thân hình hóa thành lưu quang bắn thẳng đến phía trước, nhanh chóng tiến nhập vào trong bóng đêm, đại quân phía sau cũng lập tức gào thét chìm vào trong bóng đêm bao phủ.

Ngay khi Đại La Thiên Vực, Thần Các cùng Huyền Thiên Điện cùng đội quân khổng lồ của mình tiến vào bên trong , thì ở một nơi sâu nhất của di tích, phảng phất mhư có một đạo thân ảnh không giống nhân loại gào thét gầm gừ vang vọng, tràn đầy tính hủy diệt.

Hắc ám chấn động, sâu bên trong ở một chỗ khác, dường như xuất hiện một đạo thân ảnh mặc hắc giáp đang ngồi tĩnh tọa trên ghế đá, hắn tóc trắng rối tung, hắc khí lượn lờ, năng lượng hủy diệt tràn ngập thân thể hắn.

Trong bóng đêm, hắn chậm rãi ngẩng đầu, sâu bên trong đôi mắt hiện lên một màu đỏ tươi, mang đầy hung lệ.

“Kẻ nào dám xông vào lãnh địa của ta…đều phải chết!”

Âm thanh khàn khàn sát phạt tràn ngập bóng tối chậm rãi truyền ra xung quanh di tích..một cuộc đại chiến đẫm máu sắp sửa bắt đầu!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 867: Quân Đội Mục Nát

Bên trong Tử Vong Di Tích, tử vong chi khí vô cùng nồng đậm , phiến địa phương này giống như một vùng đất chết, khiến người ta cảm thấy sởn cả gai ốc.

Ngay khi di tích vô cùng tịch mịch mở ra, vô số nhân mã xông vào hỗn loạn chém giết vô cùng náo nhiệt.

Mục Trần suất lĩnh đại quân Đại La Thiên Vực, sau khi tiến vào di tích, liền đẩy nhanh tốc độ di chuyển của quân đội lên mức tối đa, giống như là lưu tinh phá thạch không gì ngăn cản được tiến sâu vào vào bên trong Tử Vong Di tích.

Bất quá rất nhanh, bên trong bắt đầu xuất hiện bẫy rập ngăn cản, hàng trăm hàng ngàn chiến sỹ thân thể đã mục nát thân mặc chiến giáp đã hư tổn, nhìn giống như những khô lâu biết đi, sâu trong hốc mắt chợt lóe lên quang mang màu đỏ, quanh thân như ẩn như hiện khí tức hủy diệt tà ác.

Những xác sống chiến sỹ này dũng mãnh đem những thế lực tiến vào di tích ngăn cản lại, linh lực bàng bạc hai song phương bạo phát, chiến đấu vô cùn kịch liệt.

Những cái xác mục nát này toàn thân tỏa ra khí tức của chiến sỹ quân đội, nhưng thần trí sớm đã vô tồn, giống như những cái xác không hồn, không thể nhận biết thống khổ, không ngừng hung hãn tiến lên phía trước, hơn nữa thế công của bọn hắn rất có quy cách, tiến thoái đều hợp nhất, linh lực bắt đầu khởi động, dung hợp lại một chỗ ngưng tụ thành lực lượng cường đại, khiến cho các thế lực khác trở tay không kịp liên tục bị đánh ngã.

“Những tên chiến sỹ mục nát này…”

Mục Trần nhìn cách chiến đấu của những chiến sỹ này tiến thoái đều tuân theo một quy trình, ánh mắt hơi rùng mình liếc nhìn về phía Cửu U, thần sắc có chút ngưng trọng, khí tức của bọn này so với vị tiền bối Viễn Cổ Thiên Cung từng gặp trong một tòa di tích thì hoàn toàn ăn khớp.

“Những chiến sỹ này chẳng lẽ khi còn sống đều chiến đấu chống lại Ngoại Vực Tà Tộc, sau đó bị tà khí nhập thể khiến cho thân thể bị ăn mòn, nên mới trở thành cái bộ dáng như vậy.”Cửu U trầm giọng nói.

“Ngoại Vực Tà Tộc sao?”Bọn người Liệt Sơn Vương nghe thế ánh mắt cũng ngưng trọng hơn, tuy nói Viễn Cổ đại chiến đã trải qua một thời gian rất lâu rồi, nhưng bọn hắn cũng không biết Viễn Cổ Tà tộc rốt cuộc khủng bố đến mức độ nào, khiến cho toàn bộ chủng tộc ở Đại Thiên Thế giới phải hợp nhất mà chống lại.

“Chúng ta nên cẩn thận một chút..”

Mục Trần nhắc nhở một tiếng, sau đó thân hình lướt đi, đại quân phía sau tiếp nhận mệnh lệnh cũng trở nên tập trung hơn, ánh mắt quan sát bốn phía tùy thời mà ứng biến.

Có lẽ vì khí thế của đại quân quá mức khủng bố, cho nên một bộ phận các chiến sĩ mục nát cũng không ngăn cản đám người Mục Trần, để cho bọn họ đi qua.

Việc này khiến cho Mục Trần càng thêm cảnh giác, ngay khi bọn hắn tiến đến khu vực hắc ám, đúng lúc xa xa trong khe núi hắc ám, phát ra chiến ý cuồng bạo, giống như một đạo nước lũ màu đen cuốn tới, mà bên trong nước lũ kia, hàm chứa hương vị mục nát.

Nước lũ này, lại chính là một cỗ chiến ý cường đại.

Mục Trần ánh mắt ngưng lại, quan sát bên trong khe núi, chỉ thấy mấy ngàn đạo thân ảnh khô héo lăng không bay lên, chiến ý bàng bạc

tràn ngập xung quanh, khiến cho nội tâm người khác cảm thấy sôi trào, khí tức tràn đầy tử vong sâm lãnh.

“Những thứ này không cần Mục Vương xuất thủ, để cho Linh Kiếm Thị chúng ta giải quyết được rồi.”Linh Kiếm Vương nhìn quân đội mục nát ngăn cản phía trước, nhìn về phía Mục Trần cười lớn tiếng nói, lập tức Linh Kiếm thị phía sau vang lên những tiếng hô trầm thấp, chiến ý bàng bạc tuôn trào, phảng phất ngưng tụ thành quang ảnh Cự Kiếm.

Quang ảnh kia chính là do chiến ý ngưng tụ mà thành Chiến Ý Chi Linh, cũng nhờ Mục Trần giúp mới có thể ngưng luyện ra được.

Ông..Ông!

Kiếm khí ngân vang tràn ngập bầu trời, một thanh cự kiếm quang ảnh mãnh liệt hung hăng chém xuống, kiếm quang bàng bạc dài mấy trăm trượng cường hoành quét ngang.

Vút..!

Kiếm quang giống như nguyệt nhận, rạch nát chân trời, đem hải dương chiến ý màu đen đang gào thét kia chém tới, kiếm quang không ngừng ngưng tụ lấy khí thế phô thiên cái địa bao phủ quân đội xác sống kia.

Phanh!Phanh!

Song phương giao chiến, lập tức bạo phát ra chiến ý cuồng bạo tàn sát xung quanh, khiến cho phiến thiên địa cũng bị chấn nát, hung hăng đối bính với nhau, lực lượng chiến ý chi linh của Linh Kiếm Thị càng thêm hung hãn, như hồng thủy phẫn nộ, đem mấy ngàn chiến sỹ mục nát nhanh chóng thoái lui.

Một số chiến sỹ bị kiếm quang oanh kích, thân thể mục nát bắt đầu tiêu tán, thân hình khô héo hóa thành tro tàn rơi lả tả.

Mặc dù hóa thành tro tàn, nhưng mơ hồ trên khuôn mặt của những người này dáng vẻ trở nên tươi cười giống như được giải thoát.

Nương theo những chiến sỹ hóa thành tro tàn, một cỗ năng lượng kỳ dị bắt đầu nhộn nhạo phát tán, khiến cho con mắt Mục Trần cũng trở nên sáng ngời nên, bởi vì những năng lượng này chính là Vẫn Lạc nguyên khí.

Linh Kiếm Vương cười lớn một tiếng, tay áo huy động, đem vẫn lạc nguyên khí khổng lồ kia thu hồi, ngắn ngủn hơn mười hơi thở, hoàn toàn tinh luyện thành mấy trăm khỏa Vẫn Lạc Nguyên Đan.

Số lượng như vậy cũng tương đương với một tòa Tam cấp di tích.

“Cái tòa Tử Vong Di tích này, chắc hẳn là một tòa Nhất Cấp.”Bọn người Liệt Sơn Vương có chút đỏ mắt nói, thầm nghĩ Linh Kiếm Vương này cũng thật giảo hoạt, ra tay nhanh như vậy cướp lấy.

“May mắn nhờ vào Mục Vương trợ giúp ngưng luyện ra Chiến Ý Chi Linh, bằng không Linh Kiếm Thị của ta muốn thắng chúng, căn bản phải trả cái giá khá đắt.”Linh Kiếm Vương ôm quyền nhìn Mục Trần khách khí nói.

Nếu như trước đây, Linh Kiếm Thị đối đầu với đội quân xác sống này, chưa có ngưng luyện ra Chiến Ý Chi Linh, cho dù có thắng lợi đi chăng nữa, cũng chính là thảm thắng.Nhưng một khi có Chiến Ý Chi Linh hỗ trợ, hại không hề có chút tổn thất nào, lực chiến được tăng lên thế này, cũng không phải chỉ là một chút.

Mục Trần cười cười, hướng về bọn người Liệt Sơn Vương nói:”Bây giờ chỉ là mới bắt đầu mà thôi, vào sâu bên trong cho dù các ngài không muốn ra tay cũng khó có thể mà ngồi yên được.”

Bọn người Liệt Sơn Vương nghe vậy, liếm liếm miệng, bộ dạng vô cùng phấn khởi, không chút sợ hãi, hiển nhiên khởi đầu thuận lợi như thế, khiến cho dục vọng chém giết của bọn hắn tăng cao.

“Chúng ta đẩy nhanh tiến độ thôi nào…”

Mục Trần ánh mắt nhìn về phía xa xa, hắn cảm giác được, bên trong Tử Vong Di tích, khắp nơi đều có linh lực cuồng bạo chấn động, hiển nhiên các thế lực khắp nơi đều đã nhận biết các xác sống này có thể tinh luyện ra Vẫn Lạc Nguyên Đan rồi, chi bằng chúng ta nên nhanh chân một chút, mới mong kiếm nhiều thêm một phần canh.

Mục Trần ánh mắt ngưng trọng nhìn sâu vào bên trong Tử Vong Di tích, xem ra phiến khu vực này đã từng Ngoại Vực Tà Tộc chiếm đánh, cho nên nơi đây mới bị tà khí ăn mòn nhiều như vậy, chẳng lẽ vị Chiến Trận Sư kia, cũng đã bị Tà khí ăn mòn thần trí rồi..

Tuy tạm thời không biết vị Chiến Trận Sư kia còn bao nhiêu thực lực, nhưng dù sao vẫn là Chiến Trận Sư, nếu điều khiển đội quân xác sống này xem ra lực lượng cực kỳ khủng bố.

Bất quá thời điểm này cũng không nên vì một chút nghi kỵ mà rút lui, mặc kệ trước mắt là đầm rồng hay hang hổ, cứ xông lên chém giết là được.

Con đường trở thành chí cường giả..Không có dấu chân của kẻ sợ sệt!

Nghĩ đến đây, Mục Trần cũng không chút do dự, tay áo vung lên, bạo lướt mà phóng tới, đại quân phí sau nhanh chóng đuổi theo.

Tiếp tục xâm nhập vào bên trong, bọn người Mục Trần gặp phải số lượng quân đội mục nát ngày càng nhiều, hơn nữa quy mô cũng càng ngày lớn hơn, vì vậy tốc độ di chuyển của Mục Trần cũng chậm lại, bất quá đội hình mà hắn mang theo vô cùng cường đại, cho nên tốc độ tuy có chút chậm lại, nhưng vẫn không có cách nào ngăn cản bước tiến của bọn hắn.

Nương theo bọn người Mục Trần dần dần tiến vào bên trong, các thế lực xung quanh cũng ngày càng giảm bớt, bất quá có thể tiến vào tận

trong này cũng chỉ còn những thế lực nhất lưu trở nên, đội hình cũng không kém bọn hắn là mấy.

Mức độ nguy hiểm càng ngày càng tăng, nếu như không có chút năng lực thật sự, chỉ sợ sớm làm mồi cho những xác sống này rồi, bất quá có thể xâm nhập tới tận đây, cũng chỉ có một số ít thế lực mà thôi.

Mà ngay khi càng tiến sâu vào Tử Vong Di tích, thân thể Mục Trần càng lúc càng cảm thấy khẩn trương, trực giác báo hắn biết nguy hiểm đang gần kề…

Hắc ám tràn ngập bầu trời, thân hình Mục Trần cũng đột nhiên dừng lại, hắn nhíu mày nhìn về phía trước, nhìn thấy hơn một ngàn đạo thân ảnh chật vật bắn ngược trở lại, trên thân thể đều ròng ròng máu tươi, linh lực quanh thân cũng cực kỳ yếu ớt, hỗn loạn.

Mục Trần bàn tay vung lên, đại quân sau lưng lập tức dừng lại, ánh mắt nghiêm trọng.

“Đó chính là nhân mã của Cực Vũ Tông…”Liệt Sơn Vương nhìn những thân ảnh chật vật đang tháo chạy bốn phía, sắc mặt khẽ biến, trầm giọng nói.

Mục Trần cùng Cửu U đồng tử cũng mãnh liệt ngưng tụ, Cực Vũ Tông chính là thế lực nhất lưu ở bên trong Bắc giới, thực lực cũng khá mạnh, đội ngũ trước mặt lại có cường giả Lục Phẩm Chí Tôn tọa trấn, nhưng những nhân mã kia lại tháo chạy thục mạng, còn vị Lục Phẩm Chí Tôn kia lại không thấy đâu…

“Ta nghĩ vị Lục Phẩm Chí Tôn kia hắn là bị giết chết rồi.!”Mục Trần quan sát phía trước, chậm rãi nói.

“Làm sao ngươi biết chắc như vậy”Liệt Sơn Vương trong lòng chấn động hỏi.

Mục Trần ngón tay chỉ về hướng phía trước, chỉ thấy sâu bên trong bóng tối, khói đen cuồn cuộn mà tràn tới, mơ hồ như có âm thanh chấn động truyền đến.

Dưới tràng cảnh này, cả phiến thiên địa như khẽ run lên.

Khói đen dần dần tản đi, vô số đạo chiến sỹ mục nát mặc áo giáp đen bóng loáng tràn ra bên ngoài, chiến ý kinh người tỏa ra, giống như hải dương cuồn cuộn không ngừng gào thét.

Hắc ám chiến ý điên cuồng ngưng tụ, cuối cùng hóa thành một đầu Hắc Ma Lang khổng lồ trên bầu trời, Ma lang ngửa mặt lên trời, tru lên một tiếng chấn động cả thiên địa.

Quân đội mục nát này, làm sao có thể ngưng tụ thành Chiến Ý Chi Linh được!

“Chiến Ý Chi Linh sao?”

Bọn người Liệt Sơn Vương, Cửu U sắc mặt kịch liệt ngưng trọng, nhịn không được hô lên một tiếng, xem ra vị Lục Phẩm Chí Tôn kia đã bị quân đội đáng sợ này tiêu diệt mất rồi.

Mục Trần ánh mắt cũng có rút lại, nhìn về phía trên của quân đội này, mơ hồ cảm nhận chiến ý bên trong không ngừng bành trước, ẩn hiện một đạo thân ảnh màu đen.

“Hít…!”

Mục Trần hít sâu một hơi khí lạnh, nghẹn ngào lẩm bẩm nói:”Cái đội quân này…Chính là có người chỉ huy hay sao?”

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 868: Ngũ Vương Ra Tay

Trước mặt Mục Trần, hắc giáp quân số lượng cực nhiều khuếch tán, chiến ý hắc ám bắt đầu khởi động ngưng tụ thành một đầu ma lang khổng lồ, chiến ý kinh người tỏa ra uy áp khủng bố.

Bọn người Cửu U, Liệt Sơn Vương sắc mặt cũng nhanh chóng biến sắc.

Chiến ý bàng bạc, cảm giác như tạo thành uy hiếp trí mạng, khó trách ngay cả Lục Phẩm Chí Tôn của Cực Vũ Tông cũng bị chém chết.

Mục Trần ánh mắt ngưng trọng nhìn về chi quân đội trước mặt, sau đó dời về phía trên, bên trong hải dương chiến ý cuồn cuộn thấp thoáng một hắc ảnh, nói khẽ:”Quân đội này do hắn thống lĩnh, người này đồng thời cũng ngưng luyện được Chiến Ý Chi Linh.”

Tử Vong di tích này quả nhiên nguy hiểm vạn phần, ngay cả những quân đội đã mất đi thần trí này cũng có thể ngưng luyện ra chiến ý chi linh lợi hại như vậy.

Dưới vô số ánh mắt soi mói, hắc ảnh dẫn đầu quân đội mục nát, đôi mắt không chút sinh cơ nhìn về phương hướng bọn người Mục Trần, âm thanh khàn khàn vang vọng.

“Ta chính là..Ngũ Thống Lĩnh dưới trướng của Thiên Trận Hoàng..Những người nào dám xâm nhập vào Chiến Vực của Ngô Hoàng..đều phải chết!”

Âm thanh trống rỗng không chút tình cảm vang lên, tất nhiên vị thống lĩnh này cũng đã bị tà khí xâm nhập, thân thể cũng trở nên bất diệt,

nhưng cũng chỉ là một cái xác không hồn mà thôi.

“Thiên Trận Hoàng…?Ngũ Thống Lĩnh…?”

Bọn người Mục Trần nghe thanh âm có chút đứt quãng, trong lòng cũng khẽ động.Hắn là cái Di tích này chính là nơi tọa lạc của Thiên Trận Hoàng?Như vậy Thiên Trận hoàng này chính xác là Chiến Trận Sư rồi.

“Không hổ danh là Chiến Trận Sư, chỉ là một thống lĩnh dưới trướng cũng có thể ngưng luyện ra Chiến Ý Chi Linh, điều khiển quân đội cường đại như thế.”Cửu U Sợ hãi thán phục, trước mặt Hắc ảnh này, phóng mắt hết Bắc giới đại lục, cho dù là thế lực đỉnh tiêm cũng có thể có địa vị cao thằng nhất, vậy mà người này cũng chỉ là thống lĩnh đứng vị trí thứ 5 dưới trướng Thiên Trận Hoàng.

“Chi quân đội này, bất luận so với chúng ta về phương diện gì cũng đều mạnh hơn.”Mục Trần quan sát Ma Lang Chiến Linh chậm rãi nói, cho dù là Cửu U Vệ so về chất lượng cũng kém xa, bởi vì quy mô hai bên chênh lệch quá nhiều, quân đội mục nát trước mặt này ít nhất cũng đạt đến 2 vạn chiến sỹ, cho dù là Tiêu Thiên cũng không bì kịp…

“Chư vị, chúng ta cùng nhau chuẩn bị đồng loại ra tay.”Mục Trần nhìn về phía bọn người Cửu U, Liệt Sơn Vương trầm giọng nói.

Đối mặt với quân đội chiến ý bàng bạc thế này, nếu như chỉ có một vị Lục Phẩm Chí Tôn ra tay đương nhiên chính là chuốc lấy cái chết, nhưng đáng tiếc bọn hắn ở đây không phải một vị, mà chính là 5 vị Lục Phẩm Chí Tôn.

Nếu như Mục Trần mượn lấy lực lượng của Huyết Ưng Vệ cùng Cửu U Vệ cũng có thể địch lại một vị Lục Phẩm Chí Tôn, như vậy bên phía Mục Trần cũng có thể tính là 6 vị Lục Phẩm Chí Tôn.

Đội hình thế này khiến cho Mục Trần thầm nghĩ có chút may mắn, nếu như lúc trước chỉ dẫn Cửu U Vệ xong vào nơi này, chỉ sợ lúc này muốn trốn cũng không được, Vẫn Lạc Chiến Trường hung hiểm luôn

rình rập, chỉ dựa vào lực lượng Cửu U Vệ bọn hắn, căn bản là không cách nào tung hoàng được.

“Haha, những thứ này giao cho năm người chúng ta là được rồi, thỉnh Mục Vương ở lại giúp chúng ta tọa trấn, trước mặt chính là một con cá lớn, không ăn hơi phí.”Liệt Sơn Vương cười lớn một tiếng, hóa thành lưu quang bay lướt đến phía trước.

Hưu…Hưu!

Sau lưng hắn, bốn người còn lại cũng mãnh liệt bắn ra, năm người linh lực bộc phát, thiên địa lập tức chấn động, từng trận linh lực cuồng bạo giống như vòi rồng tàn sát xung quanh.

Oanh!

Chi quân đội mục nát cũng đồng thời bạo phát ra chiến ý , tràn đầy hương vị thối rữa, khiến người khác cảm thấy buồn nôn, Ma Lang Chiến Linh cũng mở rộng cái mồm dữ tợn, phun ra một đạo tia sáng to ngàn trượng bắn thẳng vào Liệt Sơn Vương.

“Đến hay lắm!”

Liệt Sơn Vương nhìn thấy, không chút sợ hãi, ngược lại còn cảm thấy hưng phấn, một quyền mãnh liệt oanh ra, linh lực bàng bạc giống như thủy triều gào thét, sau lưng hắn hiện ra quang ảnh một tòa núi vô cùng khổng lồ, một quyền kia như chứa đựng lực lượng trăm vạn cân của sơn mạch.

“Ngũ Nhạc Thần Quyền!”

Phanh!

Linh lực cuồng bạo va chạm với nhau, không gian kịch liệt chấn động, sóng xung kích đập vào khiến cho thân ảnh của Liệt Sơn Vương lui lại cả ngàn trượng, bàn chân đạp mạnh, không gian dưới chấn lập tức vỡ vụn, mới có thể đem thân hình ổn định trở lại.

Khuôn mặt tràn đầy lửa giận bốc lên, nhìn về đội quân phía trước nhếch miệng cười:”Chiến Ý thật cường đại, thật sự là thống khoái mà, thậm chí khiến cho bổn vương một chút thượng phong cũng không có!”

Bọn người Cửu U nhìn thấy Liệt Sơn Vương bị đẩy lui, ánh mắt cũng trở nên ngưng trọng thêm một chút, bốn người nhìn nhau, đồng thời ra tay.

“Cửu U chi vũ!”

“Thiên Linh Kiếm thuật!”

“Huyết Ưng Toái Không Dực!”

.”….”

Bốn đạo thế công kinh người đồng thời bắn tới, một kích toàn lực của Lục Phẩm Chí Tôn trực tiếp đem không gian xé thành từng mảng, hắc ám chi khí xung quang cũng ảm đạm đi rất nhiều.

“Rống..!”

Hải dương chiến ý không ngừng bành trướng, vị thống lĩnh cũng phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp, bốn gã Lục Phẩm Chí Tôn đồng loạt ra tay, khiến hắn cũng cảm thấy nguy cơ, tay áo huy động, chiến ý điên cuồng vận chuyển, Ma Lang Chiến Linh thét một tiếng thật dài, chiến văn trên thân thể không ngừng lóe sáng, sau đó ngưng tụ thành một vòng hắc loan nguyệt phía trước cái miệng khổng lồ.

Chiến văn tràn ngập trên vòng Hắc Loan Nguyệt, chiến ý bàng bạc khuếch tán ra xung quanh.

Ông..ông..!

Ma Lang Chiến Linh hung hăng khạc mạnh, lập tức vòng hắc loan nguyệt mãnh liệt bắn ra, tốc độc như lưu tinh bức phát, trong chớp mắt

liền xuất hiện trước thế công do ba người Cửu U liên thủ, hung hăng va chạm.

Thế công song phương hung hăng đối bính, vòng hắc loan nguyệt hiển lộ ra lực phá hoại kinh người, trực tiếp đem thế công của ba người xuyên thủng, sau đó cũng từ từ tiêu tán.

Bất quá như thế cũng khiến cho bọn người Cửu U chấn động, dù sao đó cũng chính là đòn hợp kích cua 3 cường giả lục phẩm chí tôn.

Oanh!

Ngay khi hắc loan nguyệt vỡ vụn, đạo công kích cuối cùng bên phía Cửu U đồng thời cũng oanh kích về phía đội quân mục nát, linh lực cuồng bạo tàn sát, khiến cho hàng trăm hàng ngàn chiến sỹ thân thể nổ tung rơi lả tả trên bầu trời.

Rống

Ngũ thống lĩnh tức gận gào thét, chiến ý càng thêm bành trướng, nhắm về hướng bọn người Cửu U điên cuồng tấn công, trong nhất thời chiến ý tràn ngập thiên địa, quy mô cực kỳ khủng bố.

Phía xa, Mục Trần nhìn song phương quyết đấu, hắn chỉ huy quân đội phong tỏa phiến khu vực này, chi quân đội này mặc dù hơi khó giải quyết, nhưng cũng chỉ là da lông mà thôi, dựa theo Mục Trần suy đoán, đội quân này có thể tinh luyện ra mấy ngàn khỏa Vẫn Lạc Nguyên Đan, số lượng cũng không phải là nhỏ.

Hơn nữa, quan trọng nhất là…

Mục Trần hai con mắt nheo lại nhìn sâu vào vị thống lĩnh đang thao túng chiến ý kia, có lẽ nhờ hắn có thể biết đượ chút ít liên quan đến tin tức của Thiên Trận Hoàng.

Thùng thùng!

Ngay khi Mục Trần còn đang suy nghĩ, thì chiến đấu phía trước đang diễn ra ngày càng ác liệt, linh lực cuồng bạo tàn sát, khiến nội tâm của hắn có chút run sợ.

Mà điều khiến Mục Trần càng thêm khiếp vía, chính là dưới thế công mãnh liệt của 5 vị Lục Phẩm chí tôn, mặc dù Ma Lang Chiến Linh kiệt lực chống trả, nhưng mỗi lần công kích đều tạo ra nguy hiểm cho bọn người Liệt Sơn Vương.

Bất quá, cũng chỉ là tạm thời thôi, tuy rằng chi quân đội này cường đại, nhưng muốn đối phó với năm vị Lục Phẩm Chí tôn thì vẫn chưa đủ..

Chiến cuộc cũng không năm ngoài dự tính của Mục Trần, thời gian chừng 10 phút, quân đội mục nát tổn thất ngày càng nghiêm trọng, chiến ý bàng bạc cũng bắt đầu có dấu hiện hỗn loạn.

Ba người Liệt Sơn Vương, Linh Kiếm Vương cùng Cửu U vây công Ma Lang Chiến Linh, chiến ý của nó nhanh chóng tiêu hao, thân hình càng lúc càng thu nhỏ lại.

Cục diện trước mắt bày ra, nhưng vị thống lĩnh này vẫn không có dấu hiện lùi bước, thân thể phát ra khí tức hủy diệt càng thêm nồng đậm.

Oanh!

Ba đạo linh lực khổng lồ, đem đầu Ma Lang Chiến Linh kia đánh nát bấy, quân đội mục nát chiến ý hoàn toàn tan rã, không gian chấn động cũng dần giảm xuống.

Rống!

Ngũ thống lĩnh phát ra tiếng gào rống thê lương, như chứa đựng vô tận không cam lòng, nhưng hắn vẫn không chịu lùi bước, mãnh liệt bắn tới muốn cùng bọn người Liệt Sơn Vương tiếp tục chiến đấu.

Bất quá mất đi lực lượng từ quân đội, thực lực của hắn cho dù Tứ Phẩm Chí Tôn cũng không thể chống lại, cho nên không chút uy hiếp

đến bọn người Liệt Sơn Vương, bất quá khí thế không sợ chết này khiến cho sắc mặt bọn hắn cũng trở nên nghiêm túc và kính trọng đối chiến, dù sao vị tiền bối này cũng là vì chiến đấu với Ngoại Vực Tà tộc mà vẫn lạc, cho nên trong nội tâm cũng có chút kính ý.

“Việc còn lại giao cho ta xử lý được rồi!”

Mục Trần than nhẹ một tiếng, thân hình nhanh chóng lướt đi, trực tiếp xuất hiện trước mặt ngũ thống lĩnh, nhìn qua hai hốc mắt trống rỗng, bàn tay đánh mạnh vào lồng ngực của vị thống lĩnh kia.

Bành!

Ngay khi linh lực cuồng bạo trút vào bên trong cơ thể, trên khuôn mặt khô héo của vị thống lĩnh phảng phất như được giải thoát, ánh mắt trống rỗng ngắn ngủi xuất hiện một tia thần trí.

“Ta..cám ơn…ngươi….phía trước…có…Tứ Linh Chiến trận…”

“Cẩn thận…gặp…phải…Ngô Hoàng…”

Ngay khi thân thể vị ngũ thống lĩnh bạo toạc, một đạo thanh âm khàn khàn đứt quảng truyền vào trong tai Mục Trần..

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 869: Đại Quân Tụ Tập

“Cẩn thận…Ngô Hoàng..!”

Ngay lúc âm thanh khàn khàn vang vọng trong thiên địa vừa dứt, thân hình ngũ thống lĩnh cũng đồng thời tiêu thất, Mục Trần sắc mặt nghiêm trang nhìn về thân ảnh đang tản đi, ôm quyền cúi người một chút.

“Tứ Linh Chiến Trận à…”

Mục Trần ánh mắt trông về sâu bên trong Tử Vong Di Tích, nơi đó tràn đầy hắc ám bao phủ, không thể nhìn thấu bên trong khiến cho nội tâm có chút bất an.

Đám người Liệt Sơn Vương, Cửu U cũng bay lướt đến, có chút nghi hoặc nói khẽ:”Tứ Linh Chiến Trận là cái gì?”

“Ta đoán ở phía trước chắc chắn sẽ có chiến trận nghênh đón chúng ta!”Mục Trần gật đầu, thần sắc ngưng trọng nói.

Nghe được hai chữ”Chiến Trận” bọn người Liệt Sơn Vương trong con mắt cũng xẹt qua một tia kiêng kỵ, bọn họ minh bạch chỉ có Chiến Trận Sư mới có thể bố trí chiến trận, uy lực của nó chắc chắn long trời lở đất.

Bình thường Linh Trận Sư bày trận, đều là dùng trận pháp mượn nhờ lực lượng của thiên địa, mà Chiến Trận Sư, lại là dùng quân đội để tạo thành trận pháp, chiến ý mênh mông, thiên địa cũng phải kiêng sợ.

Đừng nhìn hiện tại bọn hắn quân số chiếm gần phân nửa của Đại La Thiên Vực, nếu thật phải gặp Chiến trận do Chiến Trận Sư bố trí cũng

phải 10 phần kiêng kỵ.

Bất quá chỉ là kiêng kỵ mà thôi, muốn bọn người Liệt Sơn Vương sợ hãi mà lùi bước mà điều không thể nào, thể diện của chư Vương đâu thể nào đánh mất dễ dàng như thế được.

“Trước tiên chúng ta tinh luyện Vẫn Lạc Nguyên Đan ở đây rồi tính tiếp.”Mục Trần nói.

Bọn người Liệt Sơn Vương, Cửu U nghe nói ngược lại cảm thấy chấn động, lúc này mới đem tâm thần chú ý giữa màn trời có bàng bạc Vẫn Lạc Nguyên Khí, do quân đội mục nát chết đi hóa thành.

Ở đằng xa xa, một ít thế lực nhìn thấy Vẫn Lạc Nguyên Khí nhiều như thế cũng có chút đỏ mắt, nhưng kiêng kỵ đội hình bên phía Mục Trần quá cường đại, cũng phải thu liễm lại.

Ngay khi một tia Vẫn Lạc Nguyên Khí bị tinh luyện thành Vẫn Lạc Nguyên Đan, bọn người Mục Trần cảm thấy vô cùng thỏa mãn, lần này thu hoạch tổng cộng được hơn 9 nghìn viên Nguyên Đan, chia đều ra mỗi người cũng được hơn 2 nghìn khỏa.

“Di tích này không hổ danh là Tử Vong Di Tích.”Liệt Sơn Vương cảm thán nói, vỏn vẹn chỉ một chi thống lĩnh quân đội mà thôi, cũng có thể luyện ra được ngần này nguyên đa, nếu so sánh với tòa tam cấp di tích, thì cũng phải gấp 30 lần.

Bất quá, tòa di tích nhất cấp này mặc dù thu hoạch cực kỳ phong phú, nhưng mức độ nguy hiểm cũng quá cao đi, nếu như bọn hắn không tập hợp lại, chỉ sợ kết cục so với Cực Vũ Tông kia không khác là mấy.

“Có đi tiếp hay không?”

Ánh mắt bọn người Liệt Sơn Vương nhìn về phía Mục Trần, trước khi vị Ngũ Thống Lĩnh kia tiêu tán, có để lại lời cảnh báo sâu bên trong

Tử Vong Di tích còn có một tòa chiến trận khủng bố, mà ở đó hình như còn có một vị Ngô Hoàng cường đại hơn rất nhiều.

Ở đó có thể có vô số bảo bối, nhưng mức độ nguy hiểm có thể so với ở đây gấp trăm lần.

“Chúng ta cứ đi tiếp xem tình hình thế nào, nếu như thật sự quá nguy hiểm, thì chúng ta lui lại nơi này tìm thêm chút Vẫn Lạc Nguyên Đan rồi rời đi.”Mục Trầm thoáng trầm mặc trả lời, tuy nói tin tức liên quan đến Chiến Trận Sư đối với hắn cực kỳ trọng yếu, nhưng cũng phải đặt tính mạng của bọn người Liệt Sơn Vương lên trước tiên.

Bọn người Liệt Sơn Vương nghe thế không chút dị nghị liền gật đầu.

“Đi nào!”

Mục Trần đảo mắt nhìn xung quanh, nguyên bản các thế lực xung quanh còn đang quan sát bọn hắn, lúc này cũng dần tản đi, không dám có chút lòng tham mà đến cướp giật.Mục Trần cũng không chần chừ nữa, bàn tay vung lên, hóa thành một đạo lưu quang nhắm hướng sâu bên trong Tử Vong Di tích mà lướt đến.

Dọc đường tiến sâu vào bên trong di tích, bọn người Mục Trần vô cùng căng thẳng, bởi vì từ trong bóng tối không ngừng có quân đội mục nát không ngừng tràn ra như thủy triều bạo động, bất quá đối với Mục Trần cũng là điều tốt, có thể kiếm thêm một chút Vẫn Lạc Nguyên Đan.

Dưới thế công trùng trùng điệp điệp, mặc dù đội hình của bọn hắn cườn đại nhưng bắt đầu cũng xuất hiện một ít thương tổn, nếu không có bọn người Liệt Sơ Vương hỗ trợ, chỉ sợ loại tổn thấy này càng thêm nghiêm trọng.

Tuy rằng có chút trở ngại, khiến cho tốc độ di chuyển của bọn người Mục Trần chậm chạp hẳn, nhưng càng ngày càng tiến sâu vào bên trong Tử Vong di tích.

Đảo mắt nhìn xung quanh, không ít các thế lực bị tổn thất thê thảm, mặc dù thực lực của bọn họ không phải là yếu, thậm chí ở Bắc giới cũng được xem là nhất lưu, thậm chí còn có Lục phẩm chí tôn tọa trấn, nhưng một khi bọn họ bị quân đội mục nát giống như thủy triều bao phủ, một số cường giả có thực lực còn chạy trốn được, nhưng nhân mã đi theo toàn bộ bị diệt sạch.

Nhìn thấy những thế lực nhất lưu này bị tiêu diệy, nội tâmn của bọn người Mục Trần cũng cảm thấy run rẩy, mặc dù đội ngũ của bọn hắn tuy mạnh, nhưng với nguy hiểm rình rập thế này, chỉ cần một chút sơ hở khiến cho toàn quân bị diệt không thể nghi ngờ.

Dù sao bọn hắn cũng chiếm gần phân nửa tinh nhuệ của Đại La Thiên Vực, nếu như bị tiêu diệt hết, đối với Đại La Thiên Vực hắn là đả kích chí mạng.

Hắc ám như thủy triều không ngừng gào thét, khiến cho thiên địa củng cảm thấy run rẩy, linh lực xung quanh bọn người Mục Trần không ngừng dao động, tùy thời có thể nghênh địch đối chiến.

Đoạn đường đi qua khoảng chừng mấy trăm dặm, nhưng bọn hắn đã chạm trán mấy chục cơn sóng quân đội mục nát, thậm chí có một lần quy mô ngăn cản bọn hắn không khác với đội hình của bọn hắn là mấy, ngay cả Linh Kiếm Vương cũng xuất hiện thương thế.

Nếu vậy sâu bên trong, nguy hiểm cũng vượt quá tầm kiểm soát của bọn hắn.

“Nơi đây chắc là nơi sâu nhất của Tử Vong di tích rồi.!”Mục Trần ngẩng đầu, tinh quang trong mắt thoáng hiện nhìn sâu vào bên trong hắc ám nói.

Bọn người Liệt Sơn Vương nghe vậy, thân thể cũng lập tức căng cứng, Cửu U đôi mắt xinh đẹp quét một vòng nói:”Vì sao nơi này so với bên ngoài thì yên tĩnh như thế, ngay cả bóng dáng một người quân đội mục nát cũng không thấy?”

“Địa bàn của mãnh hổ, làm sao cho phép các dã thú khác bén mảng tới.”Mục Trần ánh mắt nhìn vào nơi xa xa, có chút nhíu lại nói khẽ:”Mọi người nên cẩn thận một chút!”

Thân hình lướt đi, linh lực tuôn ta bảo hộ thân thệ, đại quân phía sau tâm thần cũng cực kỳ cẩn thận, từng ly từng tý cẩn thận đề phòng.

Đại quân lẳng lặng không một tiếng động xẹp qua khu vực không chút sinh cơ, đột nhiên đến một vùng sơn mạch, thân hình Mục Trần mãnh liệt ngừng lại, đôi đồng tử bỗng nhiên co rút mạnh, khuôn mặt kịch biến chấn động.

Sau lưng, sắc mặt bọn người Liệt Sơn Vương cũng đồng dạng xám xịt, một lát sau, nhìn không được hít sâu một hơi khí lạnh.

“Các con mẹ nó thật là chết tiệt mà..!”Liệt Sơn Vương nghẹn ngào lẩm bẩm nói.

Mục Trần khóe miệng có chút co quắp lại, ánh mắt chết lặng nhìn về phía trước, chỉ thấy nơi đó là một mảnh hắc ám nhìn không thấy điểm cuối, nhưng hắc ám này chính là do quân đội mục nát đứng sừng sững như khúc gỗ tạo thành, thân hình không chút sứt mẻ, nhìn như khô mộc, nhưng chiến ý bàng bạc tuôn trào ra bên ngòa, khiến cho thiên địa cũng kịch liệt bạo động.

Số lượng quân đội trước mặt, tối thiểu cũng có đến mấy chục vạn.

Bên trong khu rừng, chiến kỳ không ngừng phất phới, vô số tiếng gầm gừ vang vọng.

Đối mặt với đội hình quân đội như thế này, mạnh mẽ như bọn người Liệt Sơn Vương da đầu cũng cảm thấy tê dại, bọn hắn tựu như những con châu chấu mà đòi đá xe vậy.

“Thật sự quá khủng bố, cho dù toàn bộ người chúng ta xông vào , cũng bị tiêu diệt hoàn toàn.”Liệt Sơn Vương sắc mặt vô cùng khó coi

nói, đội quân dưới trướng bọn hắn nhiều nhất cũng chỉ khoảng hai vạn chiến sỹ mà thôi, nhưng nơi này lại tụ tập đến mấy chục vạn người, hơn nữa nơi đây còn do Chiến Trận Sư thao khống, đừng nói là bọn hắn, cho dù Tam Hoàng có mặt cũng phải kiêng kỵ mười phần.

Mục Trần khẽ than thở gật đầu, dù sao Mục Trần đối với chiến ý thì thông hiểu hơn bọn người Liệt Sơn Vương nhiều lắm, cho nên tình hình trước mắt hắn càng thêm rõ ràng, chiến ý nơi này cực kỳ cường đại, hơn nữa trong đó mơ hồ tản ra một chút ba động dị thường, loại chấn động này khiến cho da đầu Mục Trần cũng cảm thấy run lên, nếu như hắn đoán không lầm, nơi đây còn bày bố chiến trận đích thật.

Một khi bọn hắn dám xong vào trong đó, hiển nhiên kết quả toàn quân sẽ bị diệt.

Hưu…!

Ngay khi bọn người Mục Trần còn đang do dự, thì ở đằng xa xa, đột nhiên có âm thanh gió rít vang vọng, vô số đội ngũ gào thét mà đến, sau đó cũng giống như bọn hắn đáp xuống bên ngoài bình nguyên này, sau khi đáp xuống Mục Trần rõ ràng nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ trên mặt những người này.

“Bên kia là đội quân của Thần Các!”Liệt Sơn Vương kinh ngạc nói:”Bọn hắn cũng đã chạy đến nơi này rồi!”

Mục Trần gật đầu, khẽ nhìn về một phương hướng khác, quả nhiên không nằm ngoài dự kiến, đại quân của Huyền Thiên Điện cũng đột phá trở ngại, chạy đến được nơi này.

Khoảng mười phút trôi qua, liên tiếp có thêm nhiều đội ngũ cường đại xông đến, những người này không thuộc về thế lực đỉnh tiêm, nhưng quy mô cũng cực kỳ kinh người, nhìn kỹ lại mới phát hiện, đám người này chính là các thế lực nhất lưu hợp lại với nhau tạo thành, khí thế cuồn cuộn như thế khó trách bọn họ có thể đến được nơi này.

Ngay khi nhìn thấy nhiều đội ngũ cường đại tiến đến, Mục Trần không cảm thấy sợ hãi mà còn thấy vui mừng khôn xiết, đột nhiên phía Thần Các có một đạo hào quang bộc phát, một âm thanh nhu nhược nhẹ nhàng truyền ra giữa thiên địa.

“Chư vị có thể cùng một chỗ nghị luận một chút hay không, tìm ra phương pháp đối chiến với cục diện trước mắt.!”

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 870: Phương Pháp Phá Trận

“Chư vị có thể cùng một chỗ nghị luận phương pháp phá trận này hay không?”

Ngay lúc âm thanh nhu nhược vang lên trong mảnh bình nguyên hác ám, thì tất cả các thế lực đều khẽ giật mình, ánh mắt chớp động, hiển nhiên là vô cùng kinh ngạc.Đa số các đội ngũ ở đây đều vì tranh đoạt bảo vật mà đến, cho nên vô cùng phòng bị lẫn nhau, vậy mà Chiêm Đài Lưu Ly của Thần Các này lại muốn mọi người cùng liên thủ?

Mục Trần ánh mắt có chút biến ảo, nhưng cuối cũng thần sắc cũng bình tĩnh trở lại, Chiêm Đài Lưu Ly này tuy có vài phần nhu nhược nhưng cũng là một người quyết đoán, cục diễn trước mắt này nếu chỉ dựa vào sức mỗi một đội ngũ đều không có khả năng phá trận.

Bất quá muốn mọi người ở đây chung tay liên thủ thì phải xem bản lĩnh của Chiêm Đài Lưu Ly này rồi.

Tiếng bàn luận xôn xao bắt đầu vang vọng, nhưng vẫn chưa có thế lực nào lên tiếng đồng ý.

“Chư vị đến đây cũng không phải vì một chút thu hoạch bên ngoài mà thỏa mãn rồi chứ, ở trước mặt chính là một bữa tiệc hoành tráng hơn, nếu chúng ta tinh luyện đoán chừng có thể thu đến 10 vạn viên Nguyên Đan, thậm chí còn hơn thế nữa, lúc đó nhiệm vụ thu thập Vẫn Lạc Nguyên Đan của chúng ta cũng có thể thuận lợi hoàn thành rồi.”Chiêm Đài Lưu Ly tiếp tục điềm nhiên nói.

Ngay khi lời của nàng vừa dứt, lập tức có một ít thế lực hô hấp bắt đầu gấp gáp hơn, hơn mười vạn viên Nguyên Đan đối với bất kỳ một thế lực lớn nào đều là một con số không nhỏ, thậm chí với số lượng như thế xem chừng có thể phá giải phong ấn của Địa Chí Tôn bí tàng.

“Ngoại trừ có thể thu được Vẫn Lạc Nguyên Đan, trong này hiển nhiên còn có nhiều cường giả Viễn Cổ, nếu như chúng ta có thể đạt được một ít Viễn Cổ Thần Thuật, nghĩ đến đối với chư vị cũng đề thăng thực lực một cách nhanh chóng.”

“Về phần đại quân trước mắt này, bọn chúng xác định là cực kỳ cường đại, bất luận đội nhân mã nào của chúng ta cũng không thể địch lại, nhưng cũng không phải là không thể tiêu diệt, theo như tin tức ta thu hoạch được, bên trong đại quân có ẩn chứa Tứ Linh Chiến Trận mạnh mẽ vô cùng, cho dù là Thất Phẩm Chí Tôn xông vào cũng có thể lật thuyền trong mương.!”

Chiêm Đài Lưu Ly nói đến đây trực tiếp làm cho các thế lực khắp nơi sững sờ, sắc mặt bắt đầu biến hóa…ngay cả Thất Phẩm Chí Tôn cũng không cách nào đột phá Tứ Linh Chiến Trận hay sao?

“Chiêm Đài Lưu Ly kiến thức biết được cũng khá nhiều!”Mục Trần cảm thấy kinh ngạc, Chiêm Đài Lưu Ly này đối với Tử Vong Di tích hiểu khá rõ, tin tức về Tứ Linh Chiến Trận bọn hắn cũng chỉ vừa mới biết được mà thôi.

“Bất quá Tứ Linh Chiến Trận này mạnh mẽ nhưng cũng không phải là không có cách phá trận.”Ngay khi mọi người còn đang do dự, Chiêm Đài Lưu Ly lần nữa lên tiếng, âm thanh nhu nhược nhưng lại làm cho người khác cảm thấy tự tin.

“Thất phẩm chí tôn cũng không cách nào chống lại, ngươi dựa vào cái gì mà khẩu khí lớn như vậy?”Một cường giả nhịn không được lên tiếng, đối với lời của Chiêm Đài Lưu Ly này hiển nhiên không hoàn toàn tin tưởng.

“Về phần phương pháp thế nào mới có thể đột phá, chỉ cần các vị đồng ý liên thủ, tự nhiên ta sẽ nói ra.Còn về những người không tin tưởng lời ta nói, có thể lựa chọn phương pháp rời đi.”Chiêm Đài Lưu Ly thản nhiên nói.

Thế lực khắp nơi hai mặt nhìn nhau?Chẳng lẽ Chiêm Đài Lưu Ly này thật có phương pháp phá trận.

Đám người Mục Trần, Cửu U cũng nhìn nhau, đều cảm thấy kinh ngạc, nếu thật sự nàng ta có thể phá giải Tứ Linh Chiến Trận này, mức độ nguy hiểm của nàng, chỉ sợ càng thêm lợi hại hơn trong tư tưởng của người khác.

“Haha, nếu lời nói của Chiêm Đài cô nương hoàn toàn là sự thật, Đại La Thiên Vực của chúng ta cũng cảm thấy có chút hứng thú.”Mục Trần hơi trầm ngâm, lên tiếng cười nói, hắn đối với di tích này hứng thú không ít, nếu như rời đi như vậy có chút không cam lòng, mà Chiêm Đài này có phương pháp phá giải, nếu thử một lần cũng không quá phận.

Đương nhiên, Mục Trần cũng không ngây thơ cho rằng phương pháp của Chiêm Đài Lưu Ly có thể phá Tứ Linh Chiến Trận, đa số các thế lực ở đây đều lợi dụng nhau mà thôi.

Sau khi chiến trận đột phá, chỉ sợ lúc đó sẽ bắt đầu diễn ra tràng cảnh khai chiến tàn khốc mà thôi.

“Nếu như lời nói cua cô nương là thật, Huyền Thiên Điện ta đây cũng nguyện ý thử một lần.”Ở đằng kia, Liễu Viêm đang trầm mặc cũng mở miệng nói, chuyến này bọn hắn đến đây chính là có thể từ trong Tử Vong di tích chiếm được phương pháp tu luyện Chiến Trận Sư lưu lại, nhưng trước mắt chỉ dựa vào bản thân hắn không có khả năng đắc thủ.

Cho nên Chiêm Đài Lưu Ly nói ra ý tưởng như vậy, cũng phù hợp với nội tâm của hắn đang suy nghĩ.

Bên cạnh, Tiêu Thiên ánh mắt âm trầm hiện lên từng tơ máu đáng sợ nhìn về phía Mục Trần, đáng tiếc đối diện với ánh mắt như thế, Mục Trần vẫn dửng dưng, không hề bận tậm.

Cục diện căng thẳng trước mặt, nhờ có hai phương thế lực đỉnh cấp đồng ý, cho nê những liên quân đang tụ hợp kia đang do dự kia cũng bắt đầu có dấu hiện tán thành.

Bọn hắn không phải là kẻ ngu ngốc, đương nhiên hiểu hành động của Chiêm Đài Lưu Ly chính là lợi dụng lực lượng của bọn hắn, nhưng ai cũng có tâm cơ của mình, mặc dù liên thủ nhưng cũng sẽ bảo tồn thực lực mới có thể sau khi đột phá mà tranh đoạt nguyên khí.

Hơn nữa, nếu như không thể tranh đoạt bảo vật, thì chỉ cần tận lực vơ vét Vẫn Lạc Nguyên Đan sau đó xem thời cơ mà chuồn đi là được.

“Nếu như Thần Các tin tưởng như vậy, Thanh Vân Tông của chúng ta cũng nguyện ý ra một phần sức lực.”

“Kim Cương Môn cũng có thể phối hợp!”

“Thiên Bi Sơn nguyện ý liên thủ..”

Liên tiếp vang lên những âm thanh đồng ý, những người này đều đến từ thế lực nhất lưu, mặc dù thực lực không bằng những thế lực đỉnh tiêm, nhưng một khi những người này liên thủ, thanh thế cũng cực kỳ mạnh mẽ, cho dù là thế lực đỉnh cấp cũng phải kiêng kỵ.

Mục Trần lạnh nhạt nhìn những thế lực đang nhao nhao đồng ý, ánh mắt cùng Cửu U liếc nhìn nhau một thoáng, cười nhạt một tiếng, đã có những thế lực nhất lưu này liên thủ, xem ra tình hình trước mặt có thể phá trận rồi.

Bất quá, về phương pháp phá cục, Mục Trần trong lòng cũng cảm thấy hiếu kỳ, bởi vì thiên phú Chiến Ý của hắn không tệ, có thể mơ hồ

cảm nhận trong bình nguyên hắc ám kia ẩn chứa một lực lượng vô cùng kinh khủng.

Loại chấn động này cho dù là Lục Phẩm Chí Tôn cũng không có lự hoàn thủ.

Ngay khi Mục Trần càng đang trầm ngâm, thì chỗ Thần Các bắt đầu có mấy đạo hào quang lướt đến, cuối cùng đáp xuống một ngọn núi, mà người dẫn đầu chính là Chiêm Đài Lưu Ly.

Nàng vẫn ngồi trên xe lăn, một thân áo bào trắng càng lộ ra vẻ đơn bạc nhu nhược, nhưng cặp môi đỏ mọng của nàng có chút mân khởi, mơ hồ toát lên một tia cố chấp.

Phía sau lưng, chính là Phương Nghị giống như hộ vệ đứng sừng sững, ánh mắt lạnh lùng xẹt qua phía Mục Trần.

“Xin mời thủ lĩnh của các đội ngũ, đến đây nghị luận phơng pháp phá cục.”Chiêm Đài Lưu Ly đôi mắt xinh đẹp nhìn về các thế lực xung quanh, khẽ cười nói.

Mục Trần cùng bọn người Liệt Sơn Vương liếc nhìn nhau, sau đó gật gật đầu, trực tiếp cùng Cửu U lướt đi, xuất hiện phía trên đỉnh núi phía trước, sau đó ôm quyền cười nói:”Đại La Thiên Vực Mục Trần, bái kiến Chiêm Đài cô nương.!”

Chiêm Đài Lưu Ly đôi mắt xinh đẹp nhìn về phía Mục Trần, người này trẻ tuổi, khuôn mặt cực kỳ tuấn mỹ, làm cho nàng cảm thấy kinh ngạc chính là thái độ ôn nhu của hắn, so với khi cùng Tiêu Thiên giao phong thì hoàn toàn bất đồng.

“Mục Vương khách khí rồi!” Chiêm Đài Lưu Ly hơi mỉm trả lời.

Hưu…!

Liễu Viêm cùng Tiêu Thiên lúc này cũng bay đến, hai người nhìn Mục Trần, ánh mắt đều trở nên băng hàn, nếu không phải vì cục diện

trước mặt, đã cho tên này một đấm vào mặt rồi.

Hưu…!

Mặt khắc những thủ lĩnh của các thế lực nhất lưu cũng đều đáp xuống trên đỉnh ngọn núi, trong nhất thời đội hình nơi đây trở nên cực kỳ xa hoa.

“Chiêm Đài cô nương, quân trận trước mặt làm cách nào phá giải, có thể nói ra được rồi chứ?”Liễu Viêm ôm quyền trầm giọng nói.

Mặc dù nhìn Chiêm Đài có vẻ nhu nhược yếu ớt, nhưng dưới nhìn ánh mắt của những thủ lĩnh cường giả nơi đây sắc mặt cũng không chút e sợ, ôn nhu nói:”Ta biết được đại quân trước mắt này ở thời kỳ Viễn Cổ được xưng là Tứ Linh Quân, mà Chưởng Khống giả đội quân này chính là người được xưng là Thiên Trận Hoàng..là một Chiến Trận Sư thực thụ.

“Thời kỳ Tứ Linh Trận cường thịnh, sỡ hữu trăm vạn đại quân, chẳng qua ngày hôm nay đã tàn lụi rồi, quy mô cũng không bằng một nữa trước đây, bất qua như vậy đối với chúng ta cũng khó mà có thể địch lại.”

Mọi người sắc mặt ngưng trọng, hiển nhiên nghe nói trăm vạn đại quân đã khiến tinh thần của những người này bị chấn nhiếp, dù sao đây cũng không phải là đại quân ô hợp, mà chính là trăm vạn chiến sỹ ngưng luyện chiến ý, trải qua nhiều năm bồi dưỡng tu luyện, cho dù là Địa Chí Tôn cũng chưa chắc có người địch lại.

“Bất quá chư vị cũng không cần quá e ngại, dù sao Tứ Linh Quân bây giờ cũng chỉ còn những bộ xương mục nát, trước mặt cũng chỉ là những cái xác không hồn, uy lực so với còn sống không bằng một nửa.

Chiêm Đài Lưu Ly mỉm cười nói tiếp:”Mà Tứ Linh Quân này, chia làm hai phần:trong và ngoài.Bên ngoài số lượng to lớn, khó có thể xâm nhập, mà bên trong đại quân thì có bố trí Tứ Linh Chiến Trận, uy lực mạnh mẽ vô cùng, chúng được chia làm bốn trận đông tây nam bắc.Chỉ

khi nào bốn trận này cùng lúc bị công phá, mới hoàn toàn phá trận, bằng không nếu chỉ một trận bị phá, ba trận khác cũng sẽ trùng tu lại…”.

“Hơn nữa, quan trọng nhất là, Tứ Linh Chiến Trận không thể dùng đội quân bình thường mà công phá, nếu không Tứ linh hợp nhất thực lực càng thêm khủng bố, cho nên chúng ta phải dùng bốn vị thống lĩnh cực mạnh điều khiển đội quân dưới trướng của mình mà tiến vào, cùng một chi trận mà chiến đấu.”

Chiêm Đài Lưu Ly đôi mắt xinh đẹp nhìn mọi người nói:”Cho nên, bên ngoài đại quân kia muốn nhờ chư vị liên thủ mà đối phó, còn về phần Tứ Linh Chiến Trận ở bên trong, cần phải nhờ năng lực của bốn vị Thiên Tài chiến ý liên thủ phá trận rồi…”

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 871: Liên Quân Khổng Lồ

"Bốn vị thiên tài chiến ý?"

Khi nghe thấy Chiêm Đài Lưu Ly nói câu đó, thần sắc cả bọn liền ngơ ngác, hắn nhíu mày, hiện tại trước mắt tính cả hắn cùng Chiêm Đài Lưu Ly và gã Tiêu Thiên kìa thì bọn hắn cũng chỉ có ba vị thiên tài mà thôi.

Không lẽ hiện tại sẽ phải tìm thêm một vị thiên tài sao? Đây không phải là chuyện dễ dàng gì, toàn bộ Bắc giới này, có thể xưng là thiên tài chiến ý, số lượng không quá 2 bàn tay, hiện tại muốn tìm, nói dễ vậy sao?

Chiêm Đài Lưu Ly thấy mọi người nhăn nhó, thì cười và nói: "Ta cũng biết gom đủ bốn vị Thiên tài chiến ý là không dễ, cho nên cũng có phương pháp thay thế, chính là trận thế chiến ý thứ 4 có thể thay bằng 3 vị thống lĩnh Chiến Ý có tạo nghệ không thấp liên thủ lại, cùng suất lĩnh quân đội tiến vào."

"Như vậy sợ không cách nào phá trận a?" trong đám đông xôn xao 1 mảng, ai có mặt ở chỗ này đều rất rõ ràng, ba vị Chiến Ý tạo nghệ không thấp thống lĩnh, cũng rất khó so với một vị Thiên tài chiến ý, trên phương diện lĩnh ngộ cùng với khống chế chiến ý, đúng là không cùng một đẳng cấp.

Hơn nữa, ba vị thống lĩnh này sẽ không cách nào đồng tâm đồng đức, muốn bằng vào Chiến Ý của riêng mình mà chống cự cái "Tứ Linh Chiến Trận" kia, đúng là chuyện không hề đơn giản.

"Theo Chiêm Đài cô nương nói lúc trước, trận pháp thứ 4 không cách nào phá giải, cho dù chúng ta phá giải ba trận còn lại, chỉ sợ cũng là tốn công vô ích a?" Mục Trần dò hỏi.

"Nếu là Tứ Linh Chiến Trận ở trạng thái hoàn hảo thì đích thật là như thế." Chiêm Đài Lưu Ly nói khẽ: "nhưng hiện tại, trải qua tuế nguyệt ăn mòn, Tứ Linh Chiến Trận đã không còn hoàn mỹ, chỉ cần chúng ta trong thời gian cực ngắn phá giải ba trận kia, trận thế còn lại tức thì sẽ suy yếu không ít, đến lúc đó, phá giải nó là chuyện cực kì đơn giản."

"Cho nên, không cần suất quân phá đi trận pháp, chỉ cần kéo dài tới lúc ba trận còn lại bị phá là được.", Chiêm Đài Lưu Ly đảo cặp mắt hạnh nói tiếp: "Không biết chư vị cảm thấy như thế nào?"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, bọn hắn hoàn toàn mơ hồ đối với cái gọi là Tứ Linh Chiến Trận, nếu như Chiêm Đài Lưu Ly đã nói như vậy, bọn hắn cũng không có ý kiến khác, thôi thì cứ đến đâu tính đến đó, nếu thật là không ổn, cùng lắm thì trực tiếp bỏ chạy.

Mục Trần nhìn qua dung nhan thanh lệ của Chiêm Đài Lưu Ly, ánh mắt chớp lên, nhưng cuối cùng lại không nói gì.

"Nếu không ai có ý kiến, vậy liền chuẩn bị làm việc a, ba vị thống lĩnh xông trận thứ 4, các vị chọn ra thống lĩnh mạnh nhất dưới trướng đi hén." Chiêm Đài Lưu Ly nhấn mạnh.

Mọi người nhìn nhau, không nói thêm cái gì, mau chóng ổn định đại quân, chỉnh đốn đội ngũ, chuẩn bị liên thủ tác chiến.

Mục Trần không lập tức rời đi, đợi những người khác đi hết, hắn nhìn qua Chiêm Đài Lưu Ly rồi nói: "Chiêm Đài cô nương tường tận nơi này như thế? cả cách phá giải Tứ Linh Chiến Trận cũng biết?."

Chiêm Đài Lưu Ly hướng đôi mắt đẹp vào Mục Trần, tùy ý cười nói: "Chẳng qua là lúc xông xáo trên đường, vận may bắt gặp một ít thống

lĩnh dưới trướng Thiên Trận Hoàng mà thôi, ta nghĩ Mục Vương có lẽ cũng đã gặp qua a?"

"Ta cũng biết, nhưng rõ ràng rành mạch như Chiêm Đài cô nương thì không, bất quá nếu như chúng ta đã lựa chọn liên thủ, hy vọng Chiêm Đài cô nương cũng không trêu đùa chúng ta." Mục Trần đối với Chiêm Đài Lưu Ly giải thích ngược lại là từ chối cho ý kiến, nếu người ta đã không muốn nói tỉ mỉ, hắn cũng không muốn hỏi nhiều, hắn ôm quyền, sau đó liền cùng Cửu U quay người mà đi.

Sau lưng Chiêm Đài Lưu Ly, Phương Nghị hướng ánh mắt lạnh băng về phía Mục Trần, hắn nói với Chiêm Đài Lưu Ly: "Ngươi vậy hẳng là đã đáp ứng ta đối phó Mục Trần đấy."

"Mục Trần không có dễ dàng đối phó như vậy, hơn nữa Tử Vong Di Tích trước mắt trọng yếu, nó quan hệ đến việc ta có thể hay không trở thành Chiến Trận Sư chính thức, ngươi cũng nên phân biệt chủ yếu và thứ yếu rõ ràng." Mắt Chiêm Đài Lưu Ly cụp xuống, thanh âm bình bình đạm đạm.

Phương Nghị cau chặt lông mày, trầm mặc thoáng một phát, âm thanh lạnh lùng nói: "Dù sao điều kiện ta đã khai, ngươi có lẽ có thời gian, nhưng muội muội ngươi chỉ sợ đợi không được quá lâu, "Cửu Thiên Tục Hồn Thảo" tại Thần Các chúng ta cũng là trọng bảo, ngươi hôm nay mặc dù là người của Thần Các, nhưng bởi vì sự tình quá khứ, cũng khó lấy được tín nhiệm, chỉ có ta giúp ngươi xin tha thứ, ngươi mới có thể có cơ hội."

Hơi nghiêng tóc cắt ngang trán, gương mặt thanh lệ của Chiêm Đài Lưu Ly lưu lại một tia hắc ám, nàng trầm mặc, sau lại cười nhạt nói: "Yên tâm đi, Đại Thú Liệp Chiến lúc này mới bắt đầu không bao lâu, cái chúng ta có chính là thời gian."

Phương Nghị nhìn Chiêm Đài Lưu Ly, gật gật đầu, sau đó quay người mà đi.

Chiêm Đài Lưu Ly nhìn qua bóng lưng của hắn, thần sắc bình tĩnh, bàn tay như ngọc trắng trong tay áo, bởi vì dùng sức nắm chặt, những đầu ngón tay nhỏ nhắn đã có chút trắng bệch.

Những phương thế lực bắt đầu chỉnh đốn quân đội, uy thế hiển lộ ra cực kỳ dọa người.

Mục Trần đứng trên một ngọn núi, sau lưng là đại quân khổng lồ của Đại La Thiên Vực, uy thế như Cự thú đang ẩn nấp, từng cỗ Chiến Ý bàng bạc nhộn nhạo đi ra.

Cửu U sau lưng Mục Trần nhìn qua một màn này, chân mày cau lại, nói: "Chiêm Đài Lưu Ly nói là thật sao?"

"Chủ yếu cũng là lợi dụng, bất quá người nơi này không ai là ngu xuẩn, Chiêm Đài Lưu Ly muốn lợi dụng người khác, người khác cũng lợi dụng ngược lại nàng, ai cũng không muốn tay không mà quay về, tuy rằng ai cũng biết có liên hợp ở một chỗ mới có thể từ trong đại quân mục nát này kéo xuống một miếng thịt ăn, nhưng bọn hắn không có bổn sự để cho thế lực khắp nơi liên hợp lại, nếu như Chiêm Đài Lưu Ly có bổn sự này, bọn hắn đương nhiên mừng rỡ biết thời biết thế."

"Bất quá chúng ta cẩn thận một ít a, ta cảm thấy Chiêm Đài Lưu Ly tựa hồ là che giấu một cái gì đó." Mục Trần hai mắt híp lại nhìn về phía Chiêm Đài Lưu Ly nói.

Cửu U nghe vậy cũng nhẹ gật đầu.

Khắp nơi đội ngũ điều động, vẻn vẹn nửa canh giờ đã triệt để hoàn thành, từng nhánh quân dung nhập lại thành một đại quân cường thịnh, trên đỉnh núi nhìn xuống chỉ thấy những chấp đen chằng chịt, từng cỗ một Chiến Ý bàng bạc vỡ bờ phía chân trời.

Nơi đây cơ hồ là có ba phương cực hạn thế lực, hơn mười phương nhất lưu thế lực, quân đội cộng lại số lượng đạt đến mấy quy mô chục vạn, nhìn qua trông cực kỳ sừng sững đồ sộ.

"Chư vị đã chuẩn bị xong?" Chiêm Đài Lưu Ly truyền đến một âm thanh nhu nhược, những thanh âm xôn xao liền biến mất, vô số ánh mắt nhìn chăm chú.

Thế lực khắp nơi đều hướng về phía Chiêm Đài Lưu Ly mà ôm quyền, tỏ vẻ đều đã chuẩn bị thỏa đáng.

"Đã thỏa đáng, vậy thì mời chư vị chuẩn bị hành động a, khu vực Tứ Linh Quân là ngoại quân, độ tinh nhuệ không bì được nội quân, nhưng thắng tại số lượng đông đúc, cũng may hôm nay bọn chúng đã là một đám quân mục nát, Chiến Ý không bằng một nửa thời toàn thịnh, chỉ cần chư vị có thể nghe theo chỉ huy của ta, ta có thể cam đoan tổn thất sẽ hạ thấp đến thấp nhất." Chiêm Đài Lưu Ly nhẹ nhàng chậm chạp nói, nhưng là lộ ra một cỗ tự tin không nhỏ.

Thế lực khắp nơi có chút trầm ngâm, sau đó đều gật đầu, nếu như Chiêm Đài Lưu Ly thật sự giảm bớt tổn thất xuống trong lúc vượt qua đám quân đội mục nát này, vậy thì cứ việc làm thôi, nếu phát hiện nàng chỉ là dùng bọn hắn làm pháo hôi, chúng liền trực tiếp bỏ chạy, sự tình cá chết lưới rách, Chiêm Đài Lưu Ly cũng không dám đơn giản xằng bậy.

Mục Trần cùng Liệt Sơn Vương bọn hắn liếc nhau, đều là nhẹ nhàng gật đầu.

"Chư vị, bắt đầu hành động, dùng ta Thần Các làm đỉnh nhọn, chư quân thủ hộ cánh." Chiêm Đài Lưu Ly nhẹ hít một hơi, con ngươi bình lặng liện hiện lên một vẻ cuồng nhiệt, bàn tay nhỏ bé nâng lên, rồi vung xuống.

Oanh!

Đội ngũ Thần Các khổng lồ phóng lên trời trước tiên, bàng bạc mênh mông Chiến Ý như hải dương tràn ngập, chỉ một thoáng, phong vân biến sắc.

HƯU...U...U! HƯU...U...U!

Quân đội như mây đen gào thét mà ra, ở phía sau, thế lực khắp nơi ngay ngắn trật tự lướt đi, chăm chú đi theo sau đại quân Thần Các.

Chi khổng lồ liên quân này tạo ra thanh thế kinh người, xẹt qua nơi đâu, cảm giác như đất rung núi chuyển, tuy những luồng sóng Chiến Ý phân biệt rõ ràng rành mạch, không chút nào dung hòa, nhưng số lượng đông đúc hội tụ một chỗ, cũng là lộ ra vẻ đặc biệt đáng sợ.

Mục Trần suất lĩnh Đại La Thiên Vực đội ngũ, hắn ở đằng sau chi quân đội liên quân khổng lồ này, hắn nhìn theo cũng là âm thầm tặc lưỡi, trong lòng có chút chấn động.

Đại quân tạo thành mây đen che khuất bầu trời gào thét phía chân trời, mười phút đồng hồ sau đã xông vào mảnh hắc ám bình nguyên, đại quân mục nát nhìn không thấy điểm cuối, cũng đã xuất hiện trong tầm mắt.

Rừng chiến kỳ của đại quân mục nát tràn ngập phía chân trời, thần sắc của mọi người đều hơi khẩn trương lên.

Bất quá, trong đại quân Chiêm Đài Lưu Ly, nàng không chút nào sợ hãi, đôi mắt đẹp ánh lên tia nhìn nóng bổng nồng đậm, thanh tịnh thanh âm, vào lúc này vang vọng tại tai mỗi người/

"Hướng!"

Oanh!

Đội hình liên quân, dùng chi quân đội của Thần Các làm đỉnh nhọn, giống như một thanh đao nhọn sắc bén vô cùng, trực tiếp là hung hăng xông lên phòng tuyến mục nát đại quân.

Hai cỗ nước lũ, vào lúc này với khí thế long trời lở đất đánh vào nhau.

Chiến Ý mạnh mẽ vô cùng phóng lên trời, không gian dường như chấn động, Chiến Ý vỡ bờ, đại địa xé rách, tầng phòng tuyến thứ nhất

của đại quân mục nát trực tiếp lập tức bị xé rách, liên quân khổng lồ giống như thủy triều, từ lỗ hổng bị xé rách, ở bên trong, nhanh giống như là bôn lôi vọt vào.

Vô số mục nát chiến sĩ trong nháy mắt này hóa thành tro tàn, tan thành mây khói.

Liên quân khong ngừng bộ pháp, ngược lại dùng một loại tư thái cực kì hung hãn, xé rách mà mở, trực tiếp hướng đến phía sâu bên trong quân đội mục nát mà đạp tới.

Mục Trần nhìn qua cái loại Chiến Ý đáng sợ đang xông tới này, nhịn không được mà hít thật sâu một hơi khí lạnh, trận chiến này thật sự là có chút rung động nhân tâm!

Hắn nhìn qua bóng hình xinh đẹp đang cô đơn đứng đằng xa, mặt hiện lên một sắc thái ngưng trọng.

Nữ tử này, thật sự là có chút lợi hại a.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 872: Năng Lực Của Chiêm Thai Lưu Ly

Đông!

Trên bình nguyên chiến kỳ như rừng, Chiến Ý mục nát trùng trùng điệp điệp tràn ngập phía chân trời, bất quá vào lúc này đại quân mục nát xuất hiện chấn động thật lớn .

Một chi liên quân với quy mô kinh khủng đang điên cuồng xé rách phòng tuyến đại quân mục nát , Chiến Ý mạnh mẽ quét ngang ra làm vô số mục nát chiến sĩ bị chấn thành mảnh vỡ rơi đầy trời.

Đây chính là liên quân khổng lồ do thần các cầm đầu.

Liên quân thanh thế mênh mông cuồn cuộn khí thế rất mạnh cùng sắc bén, phòng tuyến đại quân mục nát bị dễ dàng xé rách, liên quân giống như thủy triều từ chỗ rách xé toạc 1 đường đâm thẳng vào sâu bên trong.

Bên trong đại quân, thần sắc Mục Trần là một mảnh bình tĩnh, hắn không giống các thế lực khác mừng rỡ như điên, bởi vì hắn biết thế trận bén nhọn này không kéo dài được bao lâu nữa!

Đại quân mục nát không phải dễ dàng đối phó như vậy, ban đầu thuận lợi chẳng qua do phòng tuyến phía trước thật sự là quá mức yếu ớt.

Hơn nữa tuy rằng liên quân quy mô không kém nhưng lại là từng người tự chiến so với mục nát đại quân hoàn mỹ dung hợp có chênh lệch cực lớn.

Nếu như không phải đại quân mục nát sớm đã mất đi thần trí chỉ sợ chỉ cần bọn chúng thúc giục Chiến Ý Ý thì liên quân sẽ tử vong vô số,

nhưng dù vậy muốn đột phá phong tỏa vẫn không hề đơn giản chút nào.

Quá trình y như Mục Trần sở liệu, liên quân phong duệ sắc bén bắt đầu trở nên chậm chạp, Chiến Ý mục nát từ bốn phương tám hướng điên cuồng vọt tới như mây đen cuồn cuộn che khuất bầu trời khiến đại địa cũng trở nên run rẩy.

Đối mặt với mênh mông Chiến Ý, Thần Các quân tiên phong bắt đầu bị áp chế, chiến ý liên tiếp bại lui.

Ngay tại lúc này Chiêm Thai Lưu Ly quát nhẹ: "Thanh Vân Tông, Kim Cương Môn, thúc giục Chiến Ý!"

Mà nghe được tiếng quát thủ lĩnh quân đội Thanh Vân Tông cùng Kim Cương Môn nhanh chóng lao ra thúc giục Chiến Ý mạnh mẽ quét ra cùng quân đội Thần Các ngăn trở Chiến Ý đáng sợ đang áp bách.

Oanh oanh!

Chiến Ý Mênh mông hung hăng va chạm nhau tán xạ sóng xung kích làm cho không gian không ngừng vặn vẹo, một màn kia làm đám Ngũ phẩm Chí Tôn nhìn mà cũng kinh hãi.

"Liễu Viêm Thiếu Điện chủ, cánh phải liền giao cho các ngươi Huyền Thiên Điện rồi!" Chiêm Thai Lưu Ly đôi mắt đẹp bắn về phía đại quân Huyền Thiên Điện.

Liễu Viêm gật đầu, bây giờ liên quân đang trong vòng vây của đại quân mục nát hắn tự nhiên cũng không dám xằng bậy, một khi liên quân bị xé rách muốn thoát đi phải trả một cái giá thật lớn.

Cho nên hắn lập tức hướng về phía Tiêu Thiên gật đầu, Tiêu Thiên vung tay lên lập tức bên trong Huyền Thiên Điện Chiến Ý bộc phát, đại địa chấn động, Chiến Ý bàng bạc như sóng biển rít gào lao ra va chạm vào chiến ý quân đội mục nát.

Mục Trần thấy một màn này lông mày có chút chớp chớp, tên Tiêu Thiên tuy rằng khiến người chán ghét bất quá đích thật là có vài phần bổn sự.

"Mục Vương, liên quân phía sau, thỉnh Đại La Thiên Vực tọa trấn rồi." Chiêm Thai Lưu Ly đôi mắt đẹp, thanh âm nhu hòa truyền vào trong tai Mục Trần .

Mục Trần xa xa ôm quyền cười cười, gật đầu đáp: "Mọi người lúc này cùng trên một con thuyền, ta Đại La Thiên Vực sẽ đem hết toàn lực."

"Vậy cảm ơn rồi."

Chiêm Thai Lưu Ly thanh âm lại lần nữa truyền ra, vang vọng toàn bộ liên quân: "Thỉnh chư quân phương vị của mình giữ vững chắc, nếu như không có cách nào chống cự liền cầu viện một tiếng."

Chiêm Thai Lưu Ly thanh âm nhu hòa bộ dáng cực kỳ thong dong, cũng không có vì hôm nay hãm sâu trong đại quân mục nát mà kinh hoảng. . . Nàng khống chế khổng lồ liên quân lộ ra sự trật tự, cẩn thận, chặt chẽ.

Mục Trần trong lòng tán thưởng một tiếng, Chiêm Thai Lưu Ly tuy rằng là nữ tử nhu nhược, nhưng tại hành quân bày trận thật là có thiên phú cực cao. Nếu đổi lại Mục Trần không thể 1 thời gian ngắn không thể điều chỉnh liên qân có công có thủ toàn diện như vậy được.

"Nàng thật là có chút năng lực." Cửu U cũng lên tiếng khen, Liệt Sơn Vương bọn hắn nghe vậy đều phụ họa gật đầu có chút cực kỳ hâm mộ, nữ tử bực này Chiến Ý thiên tài lại có thể điều khiển đại cục thật là quá lợi hại đi mà =.=

Xem ra không chừng có thể xông ra Tứ Linh ngoại quân phong tỏa giao phong phân cao thấp cùng Tứ Linh Quân Tứ Linh Chiến Trận. . .

Oanh oanh!

Hai chi quân đội khổng lồ triển khai va chạm Chiến Ý không hề có bất kỳ xinh đẹp, mỗi một lần Chiến Ý va chạm nhau xuất hiện chấn động dẫn đến thương vong vô số nhưng bọn hắn liên quân có thể chấp nhận được, bởi vì bọn họ đều rõ ràng nếu như lần này không phải Chiêm Thai Lưu Ly chỉ huy thoả đáng chỉ sợ bọn hắn có chết hết cũng không xông vào được đại quân mục nát.

Liên quân công kích nhuệ khí sắc bén xé rách từng vòng, không ngừng xé rách Tứ Linh Quân phong tỏa phòng tuyến, tiến thẳng vào sâu hắc ám bình nguyên.

Bất quá lượng lớn vẫn lạc hiển nhiên là những nhất lưu thế lực, mà trái lại đội ngũ Thần Các, Đại La Thiên Vực, Huyền Thiên Điện ngược lại là vững chắc toàn cục.

Mà đối với loại tình huống này, Chiêm Thai Lưu Ly chẳng qua là nhàn nhạt một câu, liền làm những thế lực nhất lưu chỉ có thể câm miệng.

"Chúng ta tam quân, đều là muốn bảo tồn lực lượng đối phó về sau Tứ Linh Chiến Trận, nếu là lúc này tiêu hao quá nhiều Chiến Ý, chúng ta chuyến này có ý nghĩa gì?"

Nghe được điều đó bọn họ không thể nói gì bởi vì bọn họ cũng hiểu rõ chỉ có phá "Tứ Linh Chiến Trận", bọn hắn mới có thể lấy được thu hoạch. Mà về sau phá giải Tứ Linh Chiến Trận, liền chỉ có thể dựa vào Chiêm Thai Lưu Ly, Mục Trần cùng với Tiêu Thiên.

Mục Trần đối với điều này mỉm cười, ánh mắt thâm ý nhìn Chiêm Thai Lưu Ly, chợt hắn hướng về phía Cửu U cười nói: "Muốn đột phá ngoại quân phong tỏa không khó lắm rồi."

Cửu U bọn hắn nghe vậy gật gật đầu, bọn hắn cũng có thể cảm giác được Chiến Ý mục nát đang dần yếu bớt.

-Tuy vậy sắc mặt bọn hắn không hề buông lỏng ngược lại sắc mặt càng khẩn trương, tầm mắt của bọn hắn nhìn về chỗ sâu nhất hắc ám bình nguyên như 1 Cự Thú bình thường thôi nhưng khiến bọn hắn không thở nổi!

Chỗ đó, cất giấu Tứ Linh Chiến Trận, đó mới là Tử Vong Di Tích địa phương đáng sợ nhất .

Oanh long long.

Thiên Địa không ngừng run rẩy, đại địa khe hở lan tràn, vô số mục nát chiến sĩ hóa thành tro tàn cùng rất nhiều chiến sĩ liên quân thổ huyết khí tức đoạn tuyệt.

Bỗng dưng lúc này Chiến Ý mục nát tan biến như chưa từng xuất hiện...

Vô số liên quân ngạc nhiên ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện chiến ý mục nát đại quân đã tan biến bọn hắn đang đứng tạ một mảnh trống trải khu vực, ở phía sau là vô số mục nát chiến sĩ bất quá bọn chúng dừng lại không tiến như đang sợ hãi cái gì đó...

"Xông ra rồi!"

Thế lực khắp nơi tinh thần chấn động, sắc mặt kinh hỉ đứng lên, trải qua gần một canh giờ Chiến Ý chém giết, bọn hắn cuối cùng đã chạy ra khỏi Tứ Linh Quân ngoại quân phong tỏa.

Bất quá khi bọn hắn sắc mặt phấn khởi thì Chiêm Thai Lưu Ly, Mục Trần, Tiêu Thiên thần sắc biến đổi bọn hắn ngẩng đầu lên thần sắc ngưng trọng nhìn về phía phía trước xa xôi.

Ở trong bóng tối, cảm giác áp bách kinh khủng giống như mây đen khuất đỉnh đang lan tràn đến làm cho người không thể thở.

Chỗ đó chính là Tứ Linh Chiến Trận!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 873: Tứ Linh Chiến Trận

Vùng đất Hắc ám tràn ngập khí tức mục nát dưới bùn đất lộ ra bạch cốt rậm rạp còn bên trên thì phủ kín vết rách dữ tợn, có thể tưởng tượng ở thời kỳ viễn cổ nơi đây đã bạo phát chiến đấu thê thảm.

Trong lúc thời điểm đại quân nghỉ ngơi và hồi phục, thủ lĩnh thế lực khắp nơi ngưng trọng nhìn về phía trước, chỗ đó hắc ám tầng tầng tràn ngập không thể nhìn rõ ràng cảnh tượng trong đó, bất quá uy áp khủng bố uy nghiêm tất cả đều cảm nhận được.

Tất cả mọi người rõ ràng sâu trong bóng tối chính là Tử Vong Di Tích hiểm địa "Tứ Linh Chiến Trận" !

Đó chính thức là một tòa chiến trận dù vạn năm tuế nguyệt trôi qua nhưng chiến lực của nó vẫn còn lại, uy lực của nó không ai dám khinh thường.

Chiêm Thai Lưu Ly đôi mắt đẹp ngắm nhìn hắc ám tràn ngập con mắt có chút chớp động, một lát sau nàng xoay đầu lại hướng về phía Mục Trần cùng với Tiêu Thiên mỉm cười nói: "Chư vị đại nhân hao tốn một cái giá lớn đem chúng ta đưa vào nơi đây, như vậy tiếp nhận có lẽ phải nhờ vào chúng ta xuất thủ."

Thủ lĩnh các thế lực quăng ánh mắt về phía Mục Trần cùng Tiêu Thiên.

Mục Trần phát giác được rất nhiều ánh mắt bức thiết bất qá khóe miệng hắn nhẹ hếch lên, nếu như tí nữa phá giải Tứ Linh Chiến Trận thất bại chỉ sợ bọn họ cũng sẽ sinh lòng oán khí, nhưng chuyện này Chiêm

Thai Lưu Ly dẫn đầu, đến lúc đó oán khí cũng sẽ không hướng về phía Đại La Thiên vực bọn hắn.

Mục Trần nghĩ vậy ánh mắt đảo qua Chiêm Thai Lưu Ly, nhưng mà làm hắn kinh ngạc là trên gương mặt thanh lệ như trước mang theo nhu hòa mỉm cười, thần sắc bình tĩnh, không có chút nào bởi vì thế lực còn lại tạo áp lực mà sinh ra tâm thần bất định.

" Nàng có thể tự tin phá vỡ Tứ Linh Chiến Trận sao?"

Oanh!

Ngay lúc này sâu trong hắc ám bình nguyên đột nhiên có sấm rền thanh âm vang vọng khiến mọi người cả kinh vội vã ngẩng đầu, lập tức bọn hắn biến sắc bởi vì hắc ám đang dần chuyển động lui về sau.

Mà theo hắc ám thối lui, tất cả đồng tử đột nhiên co rụt lại.

Ở đằng xa trong tầm mắt là quân đội rậm rạp chằng chịt lan tràn đến cuối tầm mắt, bọn chúng lẳng lặng đứng sừng sững thẳng tắp như "Lao" , một hương vị cổ xưa đang từ từ lan dần ra quanh người bọn chúng.

Chi quân đội này số lượng xa xa không bì kịp ngoại quân nhưng lại khiến liên quân hô hấp có chút khó khăn.

Chi khổng lồ quân đội phân làm bốn khu vực khổng lồ nhìn như tùy ý trận hình nhưng khiến bọn Liệt Sơn Vương chẳng biết tại sao đều cảm giác được toàn thân phát lạnh giống như gặp nguy cơ chí mạng.

Chi quân đội này mới thật sự là Tứ Linh Quân! Đây mới chính là quân đội trực thuộc Thiên Trận Hoàng!

Ô...ô...n...g.

Chính lúc này, hắn ám rung động, đại địa khẽ run, liên quân kinh hãi khi thấy những chiến binh như tượng đá đang chậm rãi mở ra hai mắt đã đóng chặt vạn năm tuế nguyệt.

Đông!

Sâu trong ánh mắt bọn họ phảng phất có tia sáng xẹt qua, đó khát vọng chiến tranh, bọn chúng từ nhỏ chính là chiến đấu dù sau khi chết vẫn bởi vì chiến đấu mà cuồng nhiệt.

Chớp nhoáng, Chiến Ý hắc ám bàng bạc như vạn trượng biển gầm quét sạch bắn ra, khắp Thiên Địa bởi vì Chiến Ý kinh khủng mà run rẩy @@~

Oanh long long.

Chiến Ý như hải dương nhộn nhạo, không gian không chịu nổi gánh nặng phát ra cọt kẹt..t..tttt thanh âm, Chiến Ý mênh mông khiến Mục Trần, Chiêm Thai Lưu Ly, Tiêu Thiên biến sắc.

"Thật là khủng khiếp Chiến Ý!" Còn các thế lực thủ lĩnh càng là nhao nhao nghẹn ngào, sắc mặt sợ hãi, bực này Chiến Ý chỉ sợ Thất phẩm Chí Tôn tiến vào trong đó cũng khó khăn thoát thân.

Bàn tay như ngọc Chiêm Thai Lưu Ly nắm chặt, đôi mắt đẹp chăm chú nhìn qua chi quân đội khổng lồ, chấn định như nàng mà đôi má cũng hiện lên vài phần ngưng trọng.

"HƯU...U...U!" Chiến ý mênh mông lại xuất hiên biến hóa, hắc ám lan tràn ra cuối cùng biến thành bốn đạo màn sáng hình tứ phương khổng lồ ước chừng mấy vạn trượng.

Bên trên màn sáng bao phủ lấy 4 chi quân đội che kín quang văn huyền ảo, tương liên lẫn nhau, nhìn qua tản ra một loại huyền ảo khó lường chấn động kỳ dị.

Mục Trần nhìn qua một màn này ánh mắt có chút ngưng tụ, hắn có thể nhìn thấy bên trong màn sáng khổng lồ tựa hồ có thêm một chi quân đội đang ẩn núp, bất quá bởi vì nguyên nhân chiến ý tràn ngập hắn không cách nào quan sát đo đạc rõ ràng.

Đây chính là "Tứ Linh Chiến Trận" chẳng qua chiến trận chưa được mở ra nên hắn không cảm thấy chút nào cường đại.

"Chư vị trước mắt chính là "Tứ Linh Chiến Trận" chỉ cần chúng ta có thể công phá như vậy Tử Vong Di Tích sẽ vỡ tan đến lúc đó quân đội mục nát đều bị tinh lọc là thời điểm chúng ta thu hoạch." Chiêm Thai Lưu Ly đôi mắt đẹp nhìn về phía mọi người mỉm cười nói.

"Chiêm Thai cô nương ngươi thật sự có tin tưởng phá giải trận này sao?"

"Bằng không thì chúng ta còn có mặt khác lựa chọn sao?"

Chiêm Thai Lưu Ly mỉm cười nói: "Tứ Linh Chiến Trận hoàn toàn chính xác là bất phàm bất quá chư vị cũng không cần quá mức lo lắng, dù sao nơi đây chiến sĩ đều đã tử vong trận này uy lực rất là suy yếu cho nên chúng ta cũng không phải là không có cơ hội thành công."

"Đương nhiên muốn phá nó cũng phải cần Mục Vương cùng Tiêu Thiên Đại Thống Lĩnh toàn lực hiệp trợ." Chiêm Thai Lưu Ly đôi mắt đẹp chuyển hướng về phía Mục Trần cùng Tiêu Thiên.

"Hắc, ta ngược lại là muốn tới thử xem, cái gọi là Tứ Linh Chiến Trận cuối cùng có bao nhiêu lợi hại!" Tiêu Thiên nhếch miệng cười lạnh.

Mục Trần nhìn Chiêm Thai Lưu Ly ánh mắt có chút lập loè nói: "Dựa theo Chiêm Thai cô nương xem trước mắt chúng ta nên như thế nào làm việc?"

Chiêm Thai Lưu Ly chuyển hướng về các thế lực còn lại nói: "Không biết thứ tư trận ba vị thống lĩnh, chư vị có thể chọn người tốt?"

Thế lực còn lại nghe vậy gật đầu rồi sau đó có ba người đi ra, đó là ba gã nam tử ánh mắt sắc bén bọn họ đều là thống lĩnh mạnh nhất trong thế lực của mình tuy nói Chiến Ý không thể bì kịp bọn Mục Trần Chiến Ý thiên tài nhưng là tuyệt đối không thể khinh thường.

"Thứ tư trận phải giao cho ba vị suất quân chống lại rồi."

Chiêm Thai Lưu Ly đôi mắt đẹp chuyển hướng về phía Mục Trần nói: "Lần này xông trận chỉ có thể một mình suất quân tiến vào quân đội, quy mô không bị hạn chế bởi vì Tứ Linh Chiến Trận gặp mạnh càng mạnh, bất quá cũng may hôm nay không có người khống chế nó cho nên cường giả linh lực chấn động mạnh mẽ không thể theo quân xâm nhập, nếu không Tứ Linh Chiến Trận sẽ chồng lên uy lực".

Mục Trần liền giật mình chợt hắn nhìn Cửu U, vì bọn Cửu U, Liệt Sơn Vương không thể đi vào.

Đám Liệt Sơn Vương hai mắt nhìn nhau, hơi chút trầm ngâm, cũng liền gật gật đầu, nhìn về phía Mục Trần nói: "Đã như vậy, Mục Vương nếu có cần mà nói, chúng ta quân đội dưới trướng tùy ngươi điều khiển, chẳng qua là phải cẩn thận một chút."

Mục Trần khẽ gật đầu, ôm quyền cảm tạ.

"Chư vị còn có dị nghị không?" Chiêm Thai Lưu Ly cười mỉm mà nói.

Mọi người đều là lắc đầu.

"Đã như vậy, chúng ta đây liền chuẩn bị khởi hành a, hy vọng chúng ta có thể liên thủ phá trận." Chiêm Thai Lưu Ly mỉm cười nói: "Nếu như lần này liên quân là do Thần Các phát động, như vậy lần này xông trận cũng liền do ta Thần Các đến đánh tiên phong a."

Vừa mới nói xong nàng liền xoay người chuẩn bị suất lĩnh Thần Các đại quân vào trận.

"Đợi một chút!" Tiêu Thiên bỗng lên tiếng, hắn giống như cười mà không phải cười nhìn chằm chằm vào Chiêm Thai Lưu Ly.

Chiêm Thai Lưu Ly lông mày cau lại nhìn về phía Tiêu Thiên hiển nhiên là có chút không vui mà nói: "Ngươi đây là ý gì?"

"Chiêm Thai cô nương cống hiến nhiều như vậy tin tức, nếu như còn cho ngươi đi xung phong, vậy thật là chúng ta hơi quá đáng, cho nên ta nghĩ qân tiên phong liền giao cho ta đến đây đi." Tiêu Thiên nhếch miệng cười nói.

Mục Trần nghe được chuyện đó ánh mắt có chút lóe lên, xem ra tên Tiêu Thiên này cũng là có chút ít hoài nghi Chiêm Thai Lưu Ly a.

Chiêm Thai Lưu Ly khuôn mặt hơi trầm xuống.

"Chiêm Thai cô nương không nguyện ý? Chẳng lẽ trong lúc này còn có cái gì chúng ta không biết nguyên nhân?" Tiêu Thiên cười nói.

Chung quanh ánh mắt phóng tới đều nhìn về phía Chiêm Thai Lưu Ly, ở sâu bên trong ánh mắt có một điểm hoài nghi, dù sao lần này chủ đạo vẫn luôn là Chiêm Thai Lưu Ly không biết nàng có đem hết tất cả điều đã biết nói cho bọn hắn nghe.

Tại ánh mắt của mọi người nhìn chăm chú, cặp môi đỏ mọng.

Chiêm Thai Lưu Ly khẽ mím lại chợt thần sắc nhàn nhạt cười.

"Nếu như Tiêu Thiên Đại Thống Lĩnh có dũng khí như vậy, vậy thì do ngươi tới đi."

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 874: Năm Quân

"Nếu như Tiêu Thiên Đại Thống Lĩnh có dũng khí như vậy, vậy thì do ngươi tới đi."

Chiêm Thai Lưu Ly thản nhiên nói, ánh mắt của nàng vẫn như cũ bình tĩnh bất quá mọi người xung quanh đều cảm nhận được lời nói kèm theo chút lãnh ý.

"Đã như vậy, vậy trước tiên do ta vì mọi người tìm kiếm Tứ Linh Chiến Trận có thể có bao nhiêu lợi hại a."

Tiêu Thiên đối với Chiêm Thai Lưu Ly lơ đễnh lãnh đạm, hắn nhếch miệng cười cười, chợt ánh mắt cùng Liễu Viêm liếc nhau một cái, bàn tay đột nhiên vung lên.

Oanh!

Theo Tiêu Thiên bàn tay rơi xuống, ở bên trong liên quân khổng lồ có một vùng to lớn chiến ý mạnh mẽ bắn ra, một chi quân to lớn bay lên trời đó là Tiêu Thiên trực hệ quân đội "Huyền Thiên bộ lạc".

Số lượng Huyền Thiên bộ lạc đạt đến một vạn năm quy mô, đơn thuần so số lượng mà nói tối đa Liệt Sơn quân cũng không thể so sánh.

Bất quá mọi người cho rằng Tiêu Thiên chỉ xuất lĩnh 1 chi quân đội thì hắn cười nhạt ánh mắt âm lãnh của hắn tựu liếc qua Mục Trần tay lại quơ quơ lần nữa.

Oanh!

Lại là 1 cỗ Chiến Ý kinh người bạo phát, chính là một vạn tả hữu quân đội đã xuất hiện ở bên cạnh Huyền Thiên bộ lạc.

Hắn vậy mà xuất linh 2 chi quân đội xông trận... Rất nhiều thế lực chấn động bàn tán xôn xao.

"Tên Tiêu Thiên này vậy mà cũng có thể đồng thời khống chế hai chi quân đội? !"

"Nguyên lai đây chính là át chủ bài của hắn a, nếu như trước hắn cùng với Mục Trần giao thủ hắn cũng là lộ ra chiêu thức ấy chỉ sợ Mục Trần cũng lấy không được chỗ tốt gì!"

"TênTiêu Thiên này đích thật là lợi hại a."

Nghe được tiếng bàn luận xôn xao, Tiêu Thiên ánh mắt dừng lại trên người Mục Trần, khóe miệng câu dẫn ra một vòng độ cong lành lạnh, đây chính là hậu thủ của hắn bất quá muốn vận dụng phải trả một cái giá nếu không thì lúc trước hắn đã vận dụng sau đó đem Mục Trần trấn áp, bằng không đâu để Mục Trần trước mặt hắn ra vẻ ta đây.

Mục Trần phát giác được ánh mắt âm trầm đó bất quá vẫn không để ý tới, chẳng qua là xẹt qua một vòng kinh ngạc đúng là có chút vượt quá dự liệu của hắn.

Hắn có thể cảm giác được chi quân đội này độ tinh nhuệ tuy không bằng Huyền Thiên bộ lạc nhưng cũng không phải là yếu, Tiêu Thiên cùng chi quân đội này đã trải qua thời gian dài mài giũa.

Mục Trần thầm than một tiếng, hắn dù sao đi vào Đại La Thiên Vực thời gian quá mức ngắn ngủi, cho nên tại đây không thể chuẩn bị hậu chiêu bằng tên Tiêu Thiên kia được.

Bất quá Mục Trần chỉ là có chút kinh ngạc, 2 vạn quân đội chiến ý tuy có chút lợi hại nhưng không đủ để hắn nhận thua. Không ai để ý trong mắt hắn lúc này xẹt qua một vòng sắc bén chi mang.

Tiêu Thiên thân hình khẽ động trực tiếp là xuất hiện ở phía trước hai chi quân đội khổng lồ, hắn đánh mắt xuống mọi người cảm thụ được những ánh mắt kia bên trong có kiêng kỵ cùng sợ hãi, hắn khóe môi độ cong càng rõ ràng sau đó bàn tay hắn vung xuống tiếng quát vang vọng ra.

"Theo ta xông trận!"

"Vâng!"

Mấy vạn người nhất tề gào thét thanh âm giống như tiếng sấm giữa trời quang làm cho đại địa run rẩy, chiến ý mạnh mẽ gào thét phóng ra.

Chiêm Thai Lưu Ly nhàn nhạt nhìn qua đó sau đó đôi mắt đẹp nhìn về phía Mục Trần nói: "Mục Vương, nếu như ngươi lo lắng mà nói cũng có thể trước ta một bước tiến vào trong đó a."

Mục Trần nghe vậy ngược lại là cười cười, nói: "Ta tin tưởng Chiêm Thai cô nương, cho nên trước hết mời Chiêm Thai cô nương a."

Hắn tuy rằng trong lòng có chút hoài nghi Chiêm Thai Lưu Ly, bất quá có tên Tiêu Thiên đoạt lấy trận đầu nên hắn cũng không cần phải nhúng tay.

Chiêm Thai Lưu Ly nhìn thật sâu Mục Trần... sau đó nhìn qua Tiêu Thiên cái miệng nhỏ nhắn hồng thuận nhếch lên một chút chào phúng vui vẻ

colonthree emoticon

. Bất quá rất nhanh đã thu liễm làm người bên ngoài không hề phát giác, chỉ có Mục Trần vẫn đề phòng nàng nhìn được khiến trong lòng hắn mãnh liệt rùng mình...

Chiêm Thai Lưu Ly nâng bàn tay như ngọc trắng nhẹ nhàng vung lên, thanh âm thanh tịnh truyền ra : "Lưu Ly quân, nghe lệnh!"

"Vâng!"

Như lôi đình nổ vang vô số cường giả trong lòng chấn động bỗng nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy được bên trong liên quân khổng lồ là một chi quân đội quy mô cực kỳ cường đại đang lơ lửng giữa bầu trời, bọn hắn mặc giống như thủy tinh áo giáp, áo giáp giống như Lưu Ly tạo thành, một cỗ ba động kỳ dị từ đó phát ra.

"Cái này chi quân đội. . ." Mục Trần đồng tử mãnh liệt co rụt lại, bởi vì hắn phát hiện quy mô chi quân đội này đã đạt đến ba vạn! Hơn nữa từ Chiến Ý chấn động có thể thấy đây chỉ là 1 chi quân đội, thật là kinh người ...

"Chiêm Thai Lưu Ly, nàng ta che giấu thật sâu a." Mục Trần trong lòng có chút chấn động, lúc trước hắn cũng quan sát qua Thần Các quân đội nhưng không phát hiện Lưu Ly quân đội, hiển nhiên Chiêm Thai Lưu Ly cố ý đem che giấu đem những chiến sĩ này ẩn dấu trong Thần Các quân đội.

Ba vạn quân đội tựu trong khoảnh khắc đem thanh thế quân đội Tiêu Thiên áp chế xuống.

Tiêu Thiên sắc mặt khó coi nhìn qua một màn này, sau một lúc lâu cười nhạt nói: "Ba vạn quân đội, Chiêm Thai cô nương nên cẩn thận một ít, chớ miễn cưỡng khiến cuồng bạo Chiến Ý hủy diệt bản thân ý chí à nha."

"Không nhọc Tiêu Thiên Đại Thống Lĩnh phí tâm." Chiêm Thai Lưu Ly không mặn không nhạt đáp lại một tiếng, sau đó nàng đôi mắt đẹp nhìn về phía Mục Trần nói: "Mục Vương, Tứ Linh Chiến Trận có thể không dễ dàng xông, Cửu U Vệ có lẽ còn có chút miễn cưỡng đó."

Sự thật Cửu U Cung Cửu U Vệ quân số chỉ có năm nghìn, so số lượng xa xa không bằng quân đội của 2 người kia, quân đội cũng không phải 1 có thể chống trăm, nhìn đi nhìn lại mà nói thật là không thể xông qua Tứ Linh Chiến Trận...

Mục Trần nghe vậy gương mặt hiền lành hướng về phía Chiêm Thai Lưu Ly cười cười sau đó ánh mắt nhìn về phía Liệt Sơn Vương, Huyết Ưng Vương mọi người.

"Mục Vương nếu có cần, chúng ta quân đội dưới trướng mặc ngươi điều khiển, chỉ cần ngươi có thể khống chế." Nhìn thấy ánh mắt Mục Trần, Liệt Sơn Vương bọn hắn lập tức không chút do dự nói ra.

"Vậy đa tạ chư vị rồi."

Mục Trần ôm quyền cảm tạ một tiếng sau đó hắn dừng một chút, trên khuôn mặt tuấn dật lộ ra nụ cười sáng lạn nói: "Vậy mượn bốn quân dùng một lát!"

"Bốn quân? ! Bốn chi quân đội?"

Bọn Liệt Sơn Vương khuôn mặt cứng ngắc lại xuống, thậm chí ngay cả phụ cận thủ lĩnh thế lực khác đều là mở to hai mắt vẻ mặt như gặp quỷ nhìn Mục Trần.

"Cửu U xinh gái" vẻ mặt cũng ngạc nhiên nhìn qua Mục Trần, nàng không nghĩ tới Mục Trần một hơi mượn 4 chi quân đội cộng Cửu U Vệ nữa hắn là là muốn khống chế năm chi quân đội? !

Đây chính là năm chi Chiến Ý bất đồng quân đội a, nếu như toàn bộ cộng lại mà nói số lượng thậm chí vượt qua ba vạn! Hắn muốn khống chế nói dễ vậy sao? !

Chiêm Thai Lưu Ly gương mặt thanh lệ hiện lên 1 vòng kinh ngạc, lát sau chỉ thâm ý liếc Mục Trần cũng không có nhiều lời.

"Tiểu tử không biết trời cao đất rộng!" Còn Tiêu Thiên vẻ mặt âm trầm, hắn thấy Mục Trần không muốn mất mặt trước hắn nên đem Đại La quân đội hốt trọn một mẻ để giữ thể diện thì đúng hơn.

Quân đội này một khi khống chế không tốt chỉ sợ chưa xông trận Mục Trần đã bị chấn thành đận độn...

"Mục Vương. . ." Bọn Liệt Sơn Vương nhìn qua Mục Trần, bất quá khi bọn hắn nhìn thấy Mục Trần khuôn mặt bình tĩnh chính là biết hẳn cũng không có cùng bọn họ hay nói giỡn.

Bọn người Liệt Sơn Vương cắn răng một cái, chỉ có thể lựa chọn tin tưởng Mục Trần có thể khống chí năm chi quân đội chiến ý bất đồng đều khống chế... đành nói: "Ngươi đã có lòng tin như vậy chúng ta đây liền đem quân đội giao cho ngươi!"

Mục Trần đối với Liệt Sơn Vương bọn hắn ôm quyền, chợt trầm giọng nói: "Đa tạ rồi."

Hắn không có nhiều lời ánh mắt hướng Đại La Thiên Vực chư quân bàn tay nhẹ nhàng vung lên.

Oanh!

Năm chi quy mô quân đội không đồng nhất mãnh liệt phóng lên trời, tư thái trùng trùng điệp điệp thậm chí so với Huyền Thiên bộ lạc cùng với Lưu Ly quân còn muốn cường hãn hơn. Dù sao đó cũng là trọn vẹn năm chi quân đội a!

Mục Trần thân hình khẽ động xuất hiện phía trước năm chi quân đội, hắn bỏ qua những ánh mắt khiếp sợ trực tiếp nhìn về phía Tiêu Thiên mỉm cười bàn tay hư dẫn.

"Tiêu Thiên Đại Thống Lĩnh, xin mời a!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 875: Tiêu Thiên Bị Lừa Bịp

Ở sâu bên trong Hắc Ám bình nguyên, mấy chi quân đội khổng lồ đứng sừng sững giữa trời, chiến ý mênh mông dũng mãnh không ngừng cuồn cuộn cuốn ra khiến cho không gian cũng trở nên vặn vẹo.

Nơi đó chính là Mục Trần, Chiêm Đài Lưu Ly cùng với Tiêu Thiên ba người suất lĩnh quân đội.

Tiêu Thiên đứng phía trước Huyền Thiên bộ lạc, ánh mắt của hắn trên cao nhìn xuống bao quát lấy mọi người rồi sau đó ánh mắt âm lãnh quét qua Mục Trần, đặc biệt là thấy 5 chi quân đội phía sau Mục Trần khóe miệng hắn không khỏi nhấc lên một vòng mỉa mai.

Hắn xem Mục Trần vô cùng ngu xuẩn, biết Cửu U Vệ không thể xông trận nên đem luôn cả đám quân đội khác kéo qua, lấy số lượng để làm ít tiền vốn xông trận a.

"Hi vọng ngươi không kéo chúng ta xuống bùn bằng không bởi vì ngươi mà thất bại để chúng ta xông đến nơi đây trả một cái giá lớn tức thì nên do Đại La Thiên Vực đến gánh chịu rồi." Tiêu Thiên hướng về phía Mục Trần cười lạnh.

Tên Tiêu Thiên quả là dụng tâm hiểm ác, vạn nhất sau đó xông trận thất bại có thể đem nguyên nhân thất bại ném lên đầu Mục Trần dẫn tới thế lực còn lại đối với Đại La Thiên Vực sinh lòng bất mãn.

Bất quá Mục Trần chỉ đạm mạc quét mắt nhìn hắn một cái, nói: "Chuyện đó nguyên xi hoàn trả, Tiêu Thiên Đại thống lĩnh cẩn thận tự vác đá đập vào chân mình đó nha."

"Hai vị hay vẫn là không nên ở chỗ này cãi lộn rồi, dưới mắt vẫn là liên thủ xông trận a." Chiêm Đài Lưu Ly cắt đứt đối chọi gay gắt giữa hai người . Rồi sau đó đôi mắt đẹp nhàn nhạt nhìn về phía Tiêu Thiên.

"Huyền Thiên bộ, theo ta đi!" Tiêu Thiên nhìn Mục Trần cùng Chiêm Đài Lưu Ly liếc, cũng không có nói cái gì nữa...

"Đi!" Chiêm Đài Lưu Ly nhìn qua Tiêu Thiên thân ảnh đi xa rồi sau đó cũng là một tiếng quát nhẹ. Xe lăn chở thân thể của nàng bay vút ra, Lưu Ly quân phảng phất biến thành một mảnh Thủy Tinh hải dương nhanh chóng đuổi kịp.

"Ta cũng đi nha." Mục Trần nhìn về phía bọn Cửu U, Liệt Sơn Vương trầm giọng nói.

"Coi chừng một ít."

Cửu U dừng một chút chợt khẽ cắn răng nói: "Nếu như không cách nào phá trận vậy thì bảo toàn bản thân, Tử Vong Di Tích này không xông cũng không sao."

Cửu U biết Tứ Linh Chiến Trận khủng bố, hơn nữa nàng cũng rất là lo lắng cho Mục Trần phải chăng thật có thể khống chế năm chi quân đội, vạn nhất Mục Trần muốn cậy mạnh chỉ sợ sẽ phải trả một giá lớn cực kỳ nghiêm trọng.

Cảm nhận được Cửu U lo lắng cho mình, Mục Trần hướng về phía nàng gật đầu cười.

"Ta sẽ hết sức."

Mục Trần nói khẽ rồi sau đó không hề do dự thân hình bạo lướt mà ra, phía sau lưng hắn năm chi quân đội nhanh chóng đuổi kịp âm thanh xé gió vang vọng phía chân trời.

Sau Mục Trần thì ba vị thống lĩnh chỉ huy liên hợp quân đội cũng xuất chiến, chỉ bất quá khí thế đám bọn hắn cùng so với Mục Trần hiển

nhiên là kém hẳn một cái cấp bậc.

-Sau khi 4 nhóm quân đội xông vào mảnh hắc ám thân ảnh lập tức biến mất không thấy gì nữa giống như lúc bị cắn nuốt...

"Bọn hắn tiến vào Tứ Linh Chiến Trận rồi!"

Rống Ngay sau đó tiếng kinh hô truyền ra, tứ linh quân đội trên không đột nhiên có hào quang chói mắt bạo phát bắn ra, lúc hào quang tán đi bốn chi khổng lồ nhân mã đã là xuất hiện ở không gian bên trong trận pháp hắc ám.

Mà ngay lúc này tất cả mọi người đều nghe được, những tứ linh quân chiến sĩ như pho tượng đứng sừng sững tại cả vùng đất phát ra tiếng hô trầm thấp, tiếng hô chấn động khiến không gian nhộn nhạo lên từng trận rung động.

Ông ông!

Chiến ý hắc sắc cuồn cuộn giống như phong bạo mang tất cả bắn ra, chiến ý cuồn cuộn phảng phất như sóng biển vạn trượng gào thét, thiên địa dường như đang run rẩy.

Các thế lực đều lộ ra khiếp sợ nhìn qua tứ linh quân bắt đầu cuồng bạo, sau một lúc lâu hít sâu một hơi thần sắc trở nên ngưng trọng bởi vì bọn họ biết được Tứ Linh Chiến Trận lúc này đã là chính thức mở ra.

Chỉ là không biết ba vị chiến ý thiên tài liên thủ phải chăng thật có thể đem chiến trận này phá đi.

. . .

Ở ngoại giới rất nhiều thế lực khẩn trương nhìn chăm chú, Mục Trần cũng đồng dạng đánh giá hoàn cảnh lạ lẫm này, tuy nói ánh mắt bị ngăn trở nhưng Mục Trần cũng có thể đoán được nguyên nhân cho nên cũng không bối rối.

"Để cho ta tới xem Tứ Linh Chiến Trận đến tột cùng có bao nhiêu đáng sợ a!" Mục Trần nhìn qua bốn phía Hắc Ám không gian thì thào tự nói.

Ầm ầm!

Ngay lúc này Hắc Ám không gian phảng phất đang chấn động, Mục Trần ánh mắt đột nhiên ngưng tụ bởi vì hắn nhìn thấy chiến ý hắc sắc đang điên cuồng tràn ngập từ sâu trong bối tối lao ra.

Những chiến ý kia mênh mông cuồn cuộn vô tận trực tiếp đem mảnh hắc ám không gian biến thành một mảnh hải dương hắc đang phun trào chiến ý cuồng bạo vô cùng.

Mục Trần thân thể căng cứng lập tức đề phòng.

Mà đúng lúc này bên trong Hắc Ám không gian phảng phất có một đạo thanh âm cổ xưa Phiêu Miểu chậm rãi vang vọng.

"Tứ Linh Chiến Trận dùng chiến ý hóa Tứ Tượng chi linh, bốn trận phân Thanh Long trận, Bạch Hổ trận, Huyền Vũ trận, Chu Tước trận, bốn trận dùng Thanh Long trận cầm đầu uy lực của nó mạnh nhất, mà người thứ nhất vào trận liền cùng Thanh Long trận, cái thứ hai là Bạch Hổ trận, dùng cái này suy ra."

"Bốn trận phải đồng thời mở ra, kẻ dẫn đầu phá trận có thể thông qua chiến trận khảo nghiệm sau đó tiến đến bái kiến Ngô Hoàng."

Thanh âm cổ xưa quanh quẩn tại Hắc Ám không gian làm cho Mục Trần vẻ mặt kinh ngạc chợt ánh mắt của hắn trở nên cổ quái, hắn không nghĩ tới nguyên lai Tứ Linh Chiến Trận dĩ nhiên là dùng trình tự tiến vào phân phối chiến trận, mà hắn tiến vào thứ ba chiến trận sẽ là Huyền Vũ trận. . .

Mà Chiêm Đài Lưu Ly là Bạch Hổ trận, như vậy Tiêu Thiên, có lẽ là tiến vào Thanh Long trận mạnh nhất a. . . Vừa nghĩ tới điều này khóe

miệng hắn thoáng run rẩy đồng thời nghĩ tới vẻ mặt đầy đắc ý vui vẻ của Chiêm Đài Lưu Ly lúc trước.

Nàng chính đã thực hiện một hồi dương mưu dẫn đến Mục Trần cùng Tiêu Thiên đều là có chỗ hoài nghi, Tiêu Thiên đa nghi một hồi trực tiếp thay nàng dẫn đầu tiến vào Thanh Long trận mạnh nhất trong tứ trận...

"Thật là nữ tử lợi hại. . . Tứ Linh Chiến Trận cũng không phải như nàng nói cần phải bốn trận cùng phá mới có thể phá trận mà là chỉ cần dùng tốc độ nhanh nhất phá chỗ chiến trận của bản thân là có thể xông ra trận tiến tới đạt được Thiên Trận Hoàng truyền thừa!"

Mục Trần âm thầm tắc luỡi, nguyên lai bọn hắn từ vừa mới bắt đầu đã bị Chiêm Đài Lưu Ly lừa gạt rồi, thứ hai cũng hiển nhiên là đem tình báo che giấu một ít nàng đem tất cả mọi người lợi dụng một lần.

Vừa nghĩ tới Chiêm Đài Lưu Ly bộ dáng nhu nhược kia Mục Trần nhịn không được lắc đầu, quả thật là không thể nhìn mặt mà bắt hình rong a...

Nhưng Mục Trần quả thực không có gì tức giận, bởi vì hiện tại nên nổi giận phải là cái tên Tiêu Thiên đi gặm Thanh Long trận kia kìa :)). Hắn muốn bảo vệ bản thân cũng không xong chứ đừng nghĩ đến Thiên Trận Hoàng truyền thừa tư cách.

Mà đối với điểm này Mục Trần hiển nhiên là vui cười, hắn đối với Tiêu Thiên không có một chút hảo cảm cho nên nhìn thấy hắn bị Chiêm Đài Lưu Ly hung hăng lừa một vố, Mục Trần sung sướng tiếng cười có chút hả hê vang vọng.

"Thật là một gia hỏa may mắn a =)) . . ."

Mà lúc tiếng cười hả hê phát ra, ở đằng xa sắc mặt Tiêu Thiên đã triệt để tái nhợt xuống cuối cùng hắn nhịn không được ngửa mặt lên trời gầm hét lên.

"Chiêm Đài Lưu Ly, ngươi nhớ kỹ cho ta!"

Ầm ầm!

Ngay lúc tiếng gầm gừ vang vọng Tứ Linh Chiến Trận cũng là ầm ầm khởi động, lập tức sát cơ lành lạnh từ bên trong chiến trận bộc phát ra.

Tứ Linh Chiến Trận, cuối cùng mở ra!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 876: Huyền Vũ Trận

Ầm ầm!

Hắc ám không gian chấn động ầm ầm, hắc sắc chiến ý bàng bạc mênh mông như hải dương đen kịt đang từ trong bóng tối lan tràn ôm lấy toàn bộ hắc ám không gian.

Ánh mắt Mục Trần ngưng trọng nhìn sâu vào đại dương mênh mông rộng lớn không thấy phần cuối, sâu trong đó là những làn sóng lớn vạn trượng đang gào thét mơ hồ phát ra âm thanh gào thét vô tận, 1 cảm giác áp bách kinh người đang từ từ hình thành... Tứ Linh Chiến Trận xem như chính thức mở ra rồi

Mục Trần nhìn thoáng qua phía sau, thủ thế nhẹ nhàng vung lên.

Oanh!

Nương theo thủ thế Mục Trần rơi xuống, phía sau Cửu U Vệ cùng Huyết Ưng Vệ cùng lúc đem Chiến Ý bộc phát ra, hai cỗ cường đại Chiến Ý tràn ngập ngưng tụ sau lưng Mục Trần.

Sau đó ánh mắt Mục Trần chăm chú nhìn về phía xa nơi đó mảnh hải dương chiến ý hắc sắc khổng lồ, quy mô so với Cửu U Vệ cùng Huyết Ưng Vệ tạo thành chiến ý quả thực là cường hãn hơn rất nhiều mà. . .

Rầm rầm.

Đúng lúc này bên trong đại dương chiến ý phảng phất có tiếng nước rầm rầm vang lên, sau đó Mục Trần nhìn thấy làn sóng lớn vạn trượng từ

hải dương chiến ý bay lên mà bên trong sóng biển mơ hồ có thể nhìn thấy một bóng ma quái vật khổng lồ bao phủ ra.

Hí!

Một tiếng gào to kỳ dị đột ngột từ bên trong sóng lớn vạn trượng truyền ra khiến không gian run rẩy, cảm giác áp bách kinh người vào lúc này càng thêm cường hãn, thậm chí ngay cả hô hấp của Mục Trần vào lúc này cũng bị trì trệ...

"Muốn tới rồi!"

Mục Trần toàn thân căng thẳng, song chưởng nắm chặt.

Oanh.

Làn sóng lớn vạn trượng cuối cùng giáng xuống tóe lên Chiến Ý bàng bạc, mà ở bên trong Chiến ý chỉ thấy một Cự Quy màu đen chậm rãi xuất hiện...

Cự Quy vô cùng to lớn, đầu Quy dữ tợn trông giống như bị đuôi mãng xà chiếm cứ, lưỡi tê tê...ê...eeee thổ động, trên thân thể Cự Quy che kín Chiến văn tối tăm, Chiến Ý kinh khủng chấn động từ thân hình khổng lồ phát ra phảng phất như có thể thôn phệ Thiên Địa cực kỳ đáng sợ.

"Đây là Huyền Vũ trận chiến trận chi linh à. . ."

Mục Trần chấn động, thần sắc cũng trở nên ngưng trọng hẳn lên, hắn có thể cảm thụ Huyền Vũ Chiến Linh phát ra Chiến Ý chấn động có bao nhiêu khủng bố, đối mặt loại này Chiến Ý chi linh chỉ sợ xem như Liệt Sơn Vương cùng các cường giả Lục phẩm Chí Tôn đỉnh phong da đầu run lên.

Rống!

Huyền Vũ Chiến Linh giống như ngọn núi bốn chân đạp trên chiến ý hải dương, cặp mắt lành lạnh vĩ đại trực tiếp nhìn về phía Mục Trần rồi sau đó miệng lớn gào thét, tiếng kêu gào như tiếng sấm khiến Thiên Địa nổi lên từng trận phong bạo.

Oanh!

Trên thân hình Huyền Vũ Chiến Linh Chiến văn lập loè, Chiến Ý bắt đầu khởi động, bên trong miệng lớn hắc quang ngưng tụ một loáng sau một đạo hắc sắc Chiến Ý khổng lồ ngàn trượng xuyên thủng hư không mãnh liệt bắn ra trực tiếp đem Mục Trần cùng quân đội phía sau đều bao phủ.

Chùm tia sáng Chiến Ý hắc sắc xẹt qua khiến không gian đều chấn động mắt thường có thể thấy được, Huyền Vũ Chiến Linh ra tay hiển nhiên không có nửa điểm lưu tình, thế công bực này coi như một vị Lục phẩm Chí Tôn chỉ sợ đều chật vật không chịu nổi.

Mục Trần thần sắc ngưng trọng nhìn qua tia sáng xuyên thủng không gian cũng không dám chậm trễ chút nào, bàn chân một dậm, phía sau lưng Cửu U Vệ cùng Huyết Ưng Vệ Chiến Ý bàng bạc lập tức gào thét dựng lên.

Lê-eeee-eezz~!!

Sắc nhọn âm thanh hiiihi...i-it..., Cửu U Tước Chiến Linh cùng với Huyết Ưng Chiến Linh cùng lúc từ hai chi quân đội trên không ngưng luyện ra, rồi sau đó hai đạo Chiến Linh hai cánh chấn động hai đạo Chiến Ý tấm lụa cực lớn quét ngang ra nhanh giống như tia chớp cùng chùm tia sáng hắc sắc Chiến Ý đối cứng tại một chỗ.

Phanh!

Sóng xung kích kinh người lập tức tàn sát bừa bãi bắn ra, Mục Trần cũng bị chấn động bắn ngược, nháy mắt sau đó trong cơ thể hắn Linh lực bạo phát chống cự cỗ này trùng kích chi lực.

Mà ở phía sau Cửu U Tước Chiến Linh cùng Huyết Ưng Chiến Linh đồng dạng bị chấn động liên tiếp lui về phía sau, trong 2 quân có chiến sĩ kêu rên lên tiếng sắc mặt trắng xám hiển nhiên là nhận lấy trùng kích.

Mục Trần sắc mặt có chút khó coi, hắn không nghĩ tới đây chỉ là một lần tùy ý xông tới khiến hắn bên này đã bị chế trụ, Huyền Vũ trận linh này chính xác lợi hại, dùng sức một mình chống lại hắn bên này hai đạo Chiến Linh mà vẫn tuyệt đối áp chế hắn.

"Đây là chiến trận uy lực sao?"

Mục Trần miệng nhếch lên, lúc trước song phương Chiến Ý va chạm nhau hắn có thể cảm giác được rõ ràng Huyền Vũ Chiến Linh Chiến Ý càng thêm ngưng tụ hơn nữa tính công kích cũng càng thêm mạnh mẽ.

Chiến Ý loại lực lượng này hiển nhiên cũng có phân chia cao thấp, mà rất rõ ràng Huyền Vũ Chiến Linh Chiến Ý so với Cửu U Vệ Chiến Ý cùng Huyết Ưng Vệ Chiến Ý cao cấp hơn rất nhiều.

Loại này cao cấp nguồn gốc từ chiến trận lực lượng, nó làm cho Chiến Ý loại lực lượng này lộ ra càng thêm cường đại!

Nếu như lúc trước Mục Trần vẻn vẹn dựa vào Cửu U Vệ Chiến Ý để chống đỡ mà nói chỉ sợ lúc này Cửu U Vệ đã xuất hiện thương vong không nhỏ bởi vì song phương chênh lệch thật sự là quá lớn.

Mục Trần đôi mắt đen tuyền nhìn về phía xa xa Huyền Vũ Chiến Linh đứng sừng sững tại hải dương chiến ý tối tăm song chưởng chậm rãi nắm chặt, tuy rằng hắn cảm thấy Huyền Vũ Chiến Linh đáng sợ nhưng chưa hề làm hắn cảm thấy sợ hãi ngược lại sâu bên trong con mắt đen tuyền là thần thái nóng bỏng đang phát ra.

Có lẽ đang cùng Huyền Vũ Chiến Linh giao phong hắn có thể mượn việc này cảm thụ một chút để thấy được chiến trận tăng phúc Chiến Ý có điểm nào bất đồng với bình thường Chiến Ý.

Biết đâu đó hắn có thể từ đó tìm kiếm được chỗ mấu chốt để trở thành Chiến Trận Sư...

Lúc này ở ngoại giới, Cửu U, Liệt Sơn Vương bọn hắn thông qua màn sáng màu đen nhìn thấy Mục Trần cùng Huyền Vũ Chiến Linh giao phong, ngay lần đầu đã bị tuyệt đối áp chế khiến sắc mặt bọn hắn đều có chút trầm xuống.

"Huyền Vũ Chiến Linh này thật khó đối phó." Liệt Sơn Vương trầm giọng nói ra, hắn biết rõ mượn hai chi quân đội Chiến Ý chi linh khiến Mục Trần có bao nhiêu lợi hại đủ để so sánh với Lục phẩm Chí Tôn, mà bây giờ bị Huyền Vũ Chiến Linh làm cho không có lực hoàn thủ có thể thấy được Huyền Vũ Chiến Linh có bao nhiêu lợi hại...

"Mục Trần sẽ không xảy ra sự tình gì a?" Linh Kiếm Vương nhịn không được mà hỏi, hắn lo lắng cho Mục Trần là thật bất quá trong nội tâm đồng dạng lo lắng cho Linh Kiếm Thị, dù sao đó cũng là tổ chức hắn nhiều năm khổ tâm nếu là ở nơi đây toàn quân bị diệt thật sự là khóc không ra nước mắt.

Khuôn mặt Cửu U lãnh diễm tuy rằng cũng có chút ít trầm xuống bất quá đối với Mục Trần nàng có không nhỏ tin tưởng, mặc dù cục diện trước mắt đối với Mục Trần mà nói căn bản không chiếm được ưu thế gì.

"Không cần quá mức lo lắng, Mục Trần cũng có lá bài tẩy của hắn nói cách khác hắn không ngu mà đem cả năm chi quân đội toàn bộ đều mang vào đi." Cửu U nói ra.

"Chẳng lẽ Mục Trần thật có thể khống chế năm chi quân đội bất đồng Chiến Ý ?" Liệt Sơn Vương do dự một chút nhịn không được hỏi lên, nếu thật là như thế Mục Trần tên kia có Chiến Ý thiên phú thật kinh người mới có thể làm được loại chuyện này?

Cửu U nghe vậy cũng là cười khổ một tiếng lắc đầu nói: "Ta cũng không biết. . . Bất quá nếu hắn như làm như vậy tất có nguyên nhân của hắn."

Liệt Sơn Vương bọn hắn đồng dạng cũng chỉ có thể cười khổ lắc đầu, đã như vậy trước mắt cũng chỉ có thể nhìn Mục Trần cuối cùng có cái gì hậu thủ. . .

"Mặt khác bên trong ba tòa chiến trận đồng dạng tình huống không ổn a." Cửu U đôi mắt đẹp chuyển hướng đến ba tòa chiến trận.

Chiêm Thai Lưu Ly xem như tốt nhất trong bốn người, nàng tiến vào chính là Bạch Hổ trận, bất quá nàng hiển nhiên là có chỗ chuẩn bị, ba vạn Lưu Ly quân cũng không hoàn toàn thúc giục mà là thúc giục ước chừng hai vạn, Chiến Ý bàng bạc đang khổ sở chống cự Bạch Hổ Chiến Linh đang điên cuồng thế công. . .

Bất quá tuy rằng cục diện không ổn nhưng Chiêm Thai Lưu Ly thần sắc bình tĩnh hiển nhiên trước mắt hạ phong chưa vượt quá dự liệu của nàng.

Mà ngoại trừ Chiêm Thai Lưu Ly còn tên Tiêu Thiên cùng mặt khác ba vị liên thủ thống lĩnh đang rất thê thảm.

Tiêu Thiên tiến vào chính là Thanh Long trận mạnh nhất, Thanh Long Chiến Linh gào thét, Chiến Ý kinh khủng phô thiên cái địa mãnh liệt bắn ra đem Huyền Thiên bộ lạc ngưng luyện ra Cự Mãng Chiến Linh oanh tạc không ngừng phát ra âm thanh thê lương, một ít chiến sĩ miệng phun máu tươi. . .

Về phần ba vị liên thủ thống lĩnh, tuy nói bọn hắn tiến vào Chu Tước trận xem như yếu nhất, nhưng bọn hắn cùng ba người Mục Trần chênh lệch thật sự không nhỏ, cho nên mặc dù ba người liên thủ vẫn là rơi xuống hạ phong, tổn thất trầm trọng nhất trong bốn mặt trận.

Ở ngoại giới, ba vị thống lĩnh thế lực nhìn thấy một màn này con mắt đều đỏ lên nhưng không có biện pháp, thời điểm này không ai dám dễ dàng xâm nhập chiến trận bên trong.

Sát phạt chiến trận đã mở ra, bọn hắn duy nhất có thể làm chính là chờ đợi, nhìn cuối cùng trong 4 trận đến tột cùng ai mới có thể trước tiên phá trận. . .

Bên trong Huyền Vũ trận.

Oanh! Oanh!

Chiến Ý Kinh khủng tàn sát bừa bãi, thế công như Thái Sơn áp đỉnh liên tục không ngừng bắn về hướng Mục Trần, đối với thế công này Mục Trần liên tiếp bại lui, Cửu U Vệ cùng Huyết Ưng Vệ đau khổ kiên trì, hai đạo Chiến Ý chi linh trên thân thể Chiến văn bắt đầu ảm đạm hiển nhiên là không cách nào địch nổi Huyền Vũ Chiến Linh.

Hô.

Thân hình Mục Trần bắn ngược ra rơi vào thân thể Cửu U Tước Chiến Linh hắn nhìn qua trên thân thể Chiến văn ảm đạm, khuôn mặt tuấn dật càng ngưng trọng chợt hắn hít sâu một hơi con mắt nhìn phía sau ba chi quân đội sau đó song chưởng chậm rãi giơ lên.

Ba chi quân đội tất cả thân thể chiến sĩ đều mãnh liệt căng thẳng đứng lên.

Ở ngoại giới, Cửu U, Liệt Sơn Vương bọn hắn đồng tử mãnh liệt co rụt lại, chợt hô hấp đều là ngưng lại, bởi vì bọn họ biết Mục Trần rút cuộc muốn bộc phát năm quân Chiến Ý rồi.

Chẳng qua là hắn thật có thể điều khiển năm chi quân đội Chiến Ý sao?

Về điểm này tin tưởng Mục Trần như Cửu U đều là nhịn không được đôi bàn tay như ngọc trắng nắm chặt lại...

Mục Trần bàn tay không chút do dự hung hăng vung lên, tiếng quát trầm thấp vang vọng bên tai tất cả chiến sĩ năm chi quân đội.

"Chiến Ý, thúc giục!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 877: Ngũ Linh Đều Xuất Hiện

"Chiến Ý, thúc giục!"

Thanh âm từ mảnh hắc ám không gian vang vọng, phía sau lưng năm chi quân đội bộc phát ra tiếng quát sấm sét, sau đó năm cỗ Chiến Ý mênh mông bàng bạc giống như phong bạo quét sạch Thiên Địa.

Oanh!

Năm đạo Chiến Ý bàng bạc thuộc tính hoàn toàn bất đồng tràn ngập trên không 5 chi quân đội, phảng phất có vô số tiếng gầm gừ từ đó truyền ra, cuồng bạo chi ý, làm cho không gian không ngừng nhộn nhạo.

Năm cỗ Chiến Ý tràn ngập nhưng là phân biệt rõ ràng tồn tại mặc dù không có địch ý nhưng cũng không có chút nào dấu hiệu hòa hợp, không thể tính là lực lượng giống nhau.

Bởi vì bên trong mấy vạn chiến sĩ ý chí nếu như không có 1 đạo mạnh mẽ hữu lực ý niệm khống chế bọn hắn căn bản không cách nào tương dung.

Mà bên trong năm cỗ Chiến Ý bàng bạc, Cửu U Vệ cùng Huyết Ảnh mang đã ngưng tụ ra Chiến Ý Chi Linh, còn về phần mặt khác ba chi quân đội Chiến Ý lại chỉ trào lên gào thét cũng không có dấu hiệu muốn ngưng tụ ra Chiến Ý Chi Linh.

Ngay tại lúc này, nếu như ngay cả Chiến Ý Chi Linh cũng không ngưng luyện ra như vậy 3 chi quân đội đối với Mục Trần cơ bản là không có bao nhiêu trợ lực.

Cho nên, hắn nhất định đồng thời đem năm đạo Chiến Ý Chi Linh ngưng luyện ra, chỉ có như vậy hắn mới có thể chống lại Huyền Vũ trận Chiến Ý Chi Linh!

Hô.

Mục Trần hít một hơi thật sâu thần sắc một mảnh ngưng trọng, hắn tự nhiên cũng rõ ràng muốn đồng thời ngưng luyện và khống chế năm đạo Chiến Ý Chi Linh có bao nhiêu độ khó, chỉ sợ trình độ khó khăn còn siêu việt hơn Chiêm Thai Lưu Ly khống chế ba vạn Lưu Ly quân.

Mục Trần mũi chân điểm một cái, thân hình bắn ngược trở ra, chợt trực tiếp xuất hiện trên không của ba chi quân đội, hai mắt hắn mắt khép hờ, ý niệm trực tiếp quét ngang ra sau đó lập tức vọt vào Chiến Ý bàng bạc của ba chi quân đội.

Oanh! Oanh!

Lúc ý niệm Mục Trần xông vào lập tức có tiếng gầm gừ đinh tai nhức óc cuốn tới, tiếng gào thét hội tụ lấy ngàn vạn ý chí chiến sĩ đủ để chấn động đầu não muốn nứt, thần trí tiêu tán...

Bất quá Mục Trần không kinh hoảng ngược lại buông tha cho tất cả chống cự tùy ý để ý niệm bản thân nhanh chóng dung nhập vào Chiến Ý bàng bạc của ba chi quân đội.

Theo Mục Trần ý niệm dung nhập khiến ba cỗ bàng bạc Chiến Ý bắt đầu khởi động Chiến Ý phảng phất đã có được linh trí bình thường nhanh chóng ngưng tụ, bất quá chưa lập tức thành công bởi vì Chiến Ý Chi Linh thủy chung chưa từng thành hình chỉ là có mơ hồ ngoại hình. . .

Một tia mồ hôi từ trên mặt Mục Trần chảy xuống, song chưởng của hắn nắm chặt, hai đầu lông mày nhăn lại, ngưng tụ chiến ý chi linh thật không dễ dàng, không phải nhẹ nhõm là có thể làm được.

Hơn nữa lúc này Huyền Vũ Chiến Linh không ngừng phát động thế công dẫn đến Cửu U Vệ cùng Huyết Ưng Vệ hai đạo Chiến Ý Chi Linh không ngừng bại lui trên thân thể Chiến văn càng ảm đạm.

Ở bên ngoài chiến trận, Cửu U, Liệt Sơn Vương bọn hắn chờ đợi lo lắng, mặt mũi tràn đầy vẻ khẩn trương, bởi vì bọn họ minh bạch nếu như Mục Trần không cách nào ngưng luyện ra năm đạo Chiến Ý Chi Linh căn bản cũng không có khả năng chiến thắng được Huyền Vũ Chiến Linh.

"Mục Trần hắn là có thể đủ làm được, chỉ có điều muốn tốn ít thời gian, hy vọng bằng vào Cửu U Vệ cùng Huyết Ưng Vệ Chiến Ý Chi Linh có thể tạm thời ngăn cản được Huyền Vũ Chiến Linh tiến công."

Tí tách.

Mồ hôi càng ngày càng dày đặc từ trên mặt Mục Trần chảy xuống, xa xa thanh âm chiến ý va chạm oanh tạc, hắn cảm nhận được hai đạo Chiến Ý Chi Linh sắp không ngăn cản nổi...

Bất quá đối với khẩn cấp trước mắt, Mục Trần nội tâm ngược lại càng trở lên bình tĩnh bởi vì hắn biết thời điểm này càng bối rối vậy cách thất bại càng gần.

"Nhanh. . ."

Mục Trần nhẹ giọng lẩm bẩm nói.

Oanh!

Lại là một chùm tia sáng Chiến Ý cuồng bạo hung hăng oanh kích tầng phòng ngự của Cửu U Vệ cùng Huyết Ưng Vệ Chiến Linh khiến không ít chiến sĩ phun ra máu tươi.

Rống!

Huyền Vũ Chiến Linh dữ tợn gào rú, cặp mắt lành lạnh đột nhiên tập trung vào Mục Trần, nó tựa hồ đã nhận ra gì đó, nháy mắt sau đó Chiến Ý hắc sắc giống như trường thương xuyên thủng hư không xuyên thẳng qua khe hở phòng ngự trực tiếp tập trung vào Mục Trần.

Cửu U, Liệt Sơn Vương bọn hắn nhìn thấy một màn này lập tức biến sắc.

Oanh!

Bất qá ngay tại lúc sắp đánh trúng thân thể Mục Trần, trên không ba chi quân đội chiến ý hải dương mãnh liệt chấn động rồi sau đó Chiến Ý bộc phát ra, ba đạo khổng lồ Chiến Ý Chi Linh cơ hồ cùng lúc ngưng tụ thành hình.

Ở bên trong Linh Kiếm Thị chiến ý hải dương bàng bạc là Cự Ảnh Chiến Ý trong tay cầm Cự Kiếm nổi giận chém hạ xuống giống như tấm thuẫn thủ hộ tại phía trước Mục Trần đem đạo Chiến Ý trường thương ngăn cản.

Phanh!

Chiến Ý chấn động khuếch tán ra cự kiếm lập tức bị đẩy lui bất quá Mục Trần nắm lấy ngăn trở ngắn ngủi thân hình khẽ động phóng lên trời rồi sau đó xuất hiện trên không năm chi quân đội .

Hắn lăng không mà đứng, phía dưới chân năm đạo Chiến Ý Chi Linh khổng lồ xuất hiện ở bên trên chiến ý hải dương, từng cỗ cường đại Chiến Ý chấn động phát ra làm cho không gian chấn động.

5 đạo Chiến Ý Chi Linh vừa xuất hiện hiển nhiên có tính rug động mãnh liệt, ở chiến trận bên ngoài thế lực khắp nơi trợn mắt há hốc mồm, Huyền Thiên Điện Liễu Viêm cùng với Thần Các Phương Nghị sắc mặt khó coi, trong mắt khiếp sợ không che giấu được.

"Vậy mà thật sự bị hắn đồng thời ngưng luyện ra!"

Liệt Sơn Vương như trút được gánh nặng thở dài một hơi chợt chép miệng chậc lưỡi tán thán: "Mục Vương thật sự là trẻ tuổi anh kiệt, đồng thời ngưng luyện khống chế năm chi quân đội Chiến Ý Chi Linh, bổn sự bực này coi như Chiến Ý thiên tài khác cũng khó có thể làm được."

Linh Kiếm Vương bọn hắn khuôn mặt có dáng tươi cười nổi lên, căng thẳng tâm lý cũng đè xuống bất qá nhịn không được thở dài một hơi, năm chi quân đội ngưng luyện đi ra Chiến Ý Chi Linh trong tay Mục Trần cùng tại trong tay của bọn hắn thật sự là có không nhỏ chênh lệch.

Loại này quân đội hoàn toàn chính xác chỉ có trong tay Chiến Ý thiên tài mới có thể tính là chân chính thần binh lợi khí a.

Bên trong chiến trận, Mục Trần nhìn thoáng qua Chiến Ý Chi Linh của năm chi quân đội, ngoại trừ Linh Kiếm Thị Chiến Ý Chi Linh là cự ảnh cầm cự kiếm, Liệt Sơn Quân Chiến Ý Chi Linh là cự ảnh cầm phủ tràn ngập cương mãnh bá đạo, mà Hồng Quân thì là 1 đạo Cự Quy thân ảnh tràn ngập trầm ổn.

"Những Chiến Ý Chi Linh này hẳn là Liệt Sơn Quân mạnh nhất."

Mục Trần ánh mắt đảo qua hắn có thể cảm giác được Liệt Sơn Quân Chiến Ý Chi Linh toàn thân phát ra Chiến Ý chấn động rất mạnh mẽ hơn nữa trên thân thể Chiến văn cũng là cao tới hơn sáu nghìn so với Cửu U Vệ hơn bốn nghìn đạo hiển nhiên là càng thêm cường đại.

Đương nhiên đây cũng không phải nói Liệt Sơn Quân chất lượng hơn so với Cửu U Vệ chỉ vì bọn hắn chiếm cứ nhân số ưu thế hơn vạn số lượng gấp 2 Cửu U Vệ rồi.

"Dù sao đây cũng không phải trực thuộc quân đội của ta, ăn ý cùng với độ dung hợp đều quá thấp." Mục Trần có chút tiếc hận, hắn bằng vào Cửu U Vệ năm nghìn số lượng ngưng luyện ra Chiến Ý Chi Linh liền có hơn bốn nghìn đạo Chiến văn, mà trái lại Liệt Sơn Quân trọn vẹn hơn vạn mới hơn nhiều hai nghìn đạo tả hữu mà thôi...

Bất quá tuy nói có chút tiếc hận nhưng mà Mục Trần cũng biết hiện tại hắn cũng chỉ có thể bằng vào năm chi liên quân đến chống lại Huyền Vũ Chiến Linh rồi.

"Mặt khác trước mắt ta trực tiếp đã khống chế chừng ba vạn quân đội đã bắt đầu cảm giác có chút miễn cưỡng, nếu như nhiều hơn nữa mà nói có lẽ liền khó có thể chèo chống, ý niệm cũng sẽ bị cuồng bạo Chiến Ý phá hủy. . ."

Mục Trần ánh mắt có chút lập loè, trong nội tâm ý niệm không ngừng lóe ra: "Bất quá vì sao những cường đại Chiến Trận Sư có thể khống chế mấy trăm vạn thậm chí mấy ngàn vạn quân đội? Một người ý niệm, tại sao có thể khống chế nhiều người như vậy ý chí? Trong lúc này tất nhiên có chỗ ta không biết, có lẽ đó chính là Chiến Trận Sư bí mật a. . ."

Mục Trần ánh mắt tinh mang lập loè, Chiến Trận Sư tại thời đại bây giờ chút thần bí, tất cả có rất ít quan tin tức của bọn hắn lưu truyền tới, cho nên Tử Vong Di Tích bên trong có quan hệ Chiến Trận Sư truyền thừa mới đặc biệt trân quý.

Bất quá như thế nào, chỉ cần có thể xông ra hắn có thể biết được Chiến Trận Sư bí mật đến tột cùng là cái gì, mà khi đó hắn có thể đủ đột phá bình cảnh trở thành chính thức Chiến Trận Sư!

Mục Trần bàn tay chậm rãi nắm chặt, ánh mắt hắn nóng bỏng ngẩng đầu lên trực tiếp là nhìn phía phía trước Huyền Vũ Chiến Linh dữ tợn.

Ta cũng không tin ta bằng vào năm đạo Chiến Ý Chi Linh lại sẽ xông không qua trận này!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 878: Thảm Thiết

Trong không gian hắc ám, chiến ý cuồng bạo giống như thủy triều bắt đầu khởi động điên cuồng, chỉ ngẫu nhiên trùng kích cũng khiến không gian đều rung chuyển, lúc này trong mảnh không gian đều đã bị chiến ý chiếm cứ toàn bộ...

Mục Trần lăng không mà đứng phía dưới hắn năm đạo Chiến Ý Chi Linh cự đại song song mà đứng nhìn chằm chằm vào sâu trong hải dương chiến ý tối tăm nơi đó chính là "Huyền Vũ Chiến Linh".

Lục Đạo Chiến Ý Chi Linh đang giằng co, bàn về thể tích tự nhiên là Huyền Vũ Chi Linh chiếm cứ tuyệt đối ưu thế bất quá Mục Trần bên này lại chiếm cứ lấy số lượng ưu thế, lấy năm vs một =.= chiến ý chấn động cũng lộ ra thanh thế rất mạnh.

Chính vì vậy Huyền Vũ Chiến Linh đã xuất hiện một ít kiêng kị, song phương đúng vào lúc này xuất hiện giằng co ngắn ngủi. Loại giằng co này khiến Mục Trần mừng rỡ, hắn ý niệm chuyển động mệnh lệnh Cửu U vệ cùng với Huyết Ưng vệ nghỉ ngơi và hồi phục chuẩn bị trạng thái đỉnh phong cùng Huyền Vũ Chiến Linh triển khai chính thức quyết đấu.

Trải qua lúc trước giao phong hắn đã rất rõ ràng Huyền Vũ Chiến Linh rất khó giải quyết, mặc dù hôm nay hắn khống chế năm chi quân đội Chiến Ý Chi Linh nhưng có thể giải quyết được Huyền Vũ Chiến Linh hay không hắn cũng không có tuyệt đối nắm chắc.

Bất quá bất kể như thế nào dù sao cũng phải toàn lực thử một lần mới đượcBiểu tượng cảm xúc colonthree.

Rống!

Mà ngay tại lúc này Huyền Vũ Chiến Linh diện mục dữ tợn chợt bộc phát ra tiếng gào thét kinh thiên, phía trên thân hình khổng lồ vô số đạo chiến văn lóe sáng chói mắt, chiến ý bàng bạc thậm chí hóa thành khe hở màu đen từng vòng, từng vòng theo thân hình to lớn khuếch tán ra.

Lúc này đây Huyền Vũ Chiến Linh giống hệt như Huyền Vũ chi thú đang sống sờ sờ.

Đông!

Huyền Vũ Chiến Linh cự thủ đạp mạnh, phía dưới hắn hải dương chiến ý tối tăm tóe lên sóng gió động trời, sóng lớn vạn trượng, mang theo thanh thế nghiền áp như núi cao đè xuống đỉnh đầu Mục Trần.

Rống!

Năm đạo Chiến Ý Chi Linh vào lúc này đồng thời bộc phát ra thanh âm gào thét, chiến ý màu sắc bất đồng như 5 sắc cầu vồng sắc bén bắn ra cùng nhau hợp lực đem sóng lớn tối tăm xé rách...

Ngay lúc sóng lớn bị xé rách, Mục Trần ánh mắt phát lạnh tâm niệm vừa động điều khiển Năm đạo Chiến Ý Chi Linh xông ra ngoài đem Huyền Vũ Chiến Linh vây khốn.

Oanh!

Cửu U Chiến Linh, Huyết Ảnh Chiến Linh chấn động hai cánh, chiến ý biến thành cánh chim phảng phất như những thanh tiễn vũ sắc bén nhất phô thiên cái địa xuyên qua hư không đâm về phía Huyền Vũ Chiến Linh. Còn Liệt Sơn quân, Linh Kiếm Thị dùng Cự Kiếm cùng Cự Phủ mang theo chi lực bàng bạc hung hăng trảm xuống.

Nhưng Huyền Vũ Chiến Linh không sợ chút nào, đôi quy thủ hất lên chiến ý bàng bạc biến thành màn hào quang thủ hộ tại thân hình bên ngoài.

Phanh! Phanh!

Năm đạo Chiến Ý Chi Linh công kích rơi vào vòng bảo hộ chỉ tạo ra từng vòng rung động, không thể đem vòng bảo hộ đánh bại...

Rống!

Ngay lúc này, Huyền Vũ Chiến Linh quy thủ xuất động như Giao Long mãnh mẽ vô cùng, mãnh liệt một xé lập tức hơn phân nửa cánh Huyết Ưng Chi Linh đều bị xé rách xuống...

Mục Trần nhìn thấy một màn này trong mắt hắn hàn mang xẹt qua.

Oanh!

Cự Phủ cùng với Cự Kiếm quang ảnh vào lúc này đột nhiên từ trên trời giáng xuống, đồng thời trảm xuống vòng bảo hộ bên ngoài thân hình Huyền Vũ Chiến Linh trực tiếp chém vỡ vòng bảo hộ.

Cửu U Vệ Chiến Linh tiếng rít vang lên, hai cánh giống như lưỡi đao sắc bén vô cùng phá vỡ không gian nhanh như là tia chớp xuyên qua vòng bảo hộ chém vào quy thủ đang thò ra bên trên của Huyền Vũ Chiến Linh, lập tức kéo lê một vết rạn thật dài, bên trong vết rạn chiến ý tối tăm tràn ra.

Rống!

Huyền Vũ Chiến Linh nổi giận gào thét, Cự Mãng giống như đuôi rắn trực tiếp hóa thành một đạo ánh sáng âm u mãnh liệt bắn ra mang theo cuồng bạo chiến ý giống như muốn phá nát hư không.

Hưu!

Một quang ảnh Cự Quy ngang trời xông ra ngăn trở tại phía trước tùy ý để Cự Mãng đuôi rắn hung hăng oanh kích bên trên mai rùa, lập tức sóng xung kích đáng sợ tàn sát bừa bãi bắn ra đem Cự Quy đẩy lui ngàn trượng.

Quang ảnh Cự Quy tự nhiên là Hồng Quân chiến ý biến thành chi quân đội am hiểu phòng ngự, cho nên chiến ý cũng là hùng hậu như núi, tuy nói công kích không lộ ra lăng lệ ác liệt, nhưng tại phòng ngự bên trên lại thắng Chiến Ý Chi Linh khác.

Mà ngay lúc này bốn đạo Chiến Linh lại lần nữa điên cuồng ùa lên, chiến ý cuồng bạo như tấm lục trực tiếp đối với Huyền Vũ Chiến Linh triển khai điên cuồng oanh tạc mãnh liệt.

Bất quá Huyền Vũ Chiến Linh không chút nào lộ ra yếu thế từng thế phản công hung ác liên tiếp thi triển khiến không gian không ngừng chấn động, mỗi một lần phản công đều làm cho bốn đạo Chiến Ý Chi Linh chật vật tránh né, nếu không có Hồng Quân Chiến Linh không ngừng trợ giúp phòng ngự chỉ sợ sớm đã có Chiến Ý Chi Linh bị xé nát ra rồi...

Bất quá dù là như thế cũng đã lộ ra cực kỳ thảm thiết. Năm đạo Chiến Ý Chi Linh điên cuồng tiến công dần dần bị xé xuất ra từng đạo vết rách, chiến ý theo chỗ vết rách thẩm thấu ra.

Ở bên ngoài chiến trận, thế lực khắp nơi đều trợn mắt há hốc mồm nhìn tòa chiến trận Mục Trần, hiển nhiên đều vì trong đó chiến đấu thảm thiết mà trong lòng chấn động.

Tuy nói mỗi một lần năm đạo Chiến Linh điên cuồng công kích đều bị Huyền Vũ Chiến Linh chống đỡ, hơn nữa lúc phản công sẽ làm cho một đạo Chiến Ý Chi Linh bị trọng thương, nhưng ai nấy đều thấy được năm đạo Chiến Linh được Mục Trần điều khiển công thủ lộ ra cực kỳ ăn ý. Cũng chính bởi vì như thế trên thân thể năm đạo Chiến Linh vết rách càng ngày càng nhiều thì trên thân thể Huyền Vũ Chiến Linh đồng dạng bắt đầu xuất hiện từng đạo khe hở. . .

"Mục Vương lần này điều khiển ngược lại là tuyệt không thể tả. . . Huyền Vũ Chiến Linh hiển nhiên hơn xa 5 Chiến Ý Chi Linh. Nếu như một mình đối mặt chỉ không đến ba hiệp đã bị xé nát, bất quá Mục Vương nhưng lại có thể mượn năm đạo Chiến Linh đặc tính, triển khai công thủ, cùng Huyền Vũ Chiến Linh đấu phân biệt được cao thấp, thật

là làm cho người thán phục a." Liệt Sơn Vương bọn người nhìn qua Huyền Vũ trận tình hình chiến đấu thảm thiết nhịn không được một tiếng cảm thán.

"Bất quá chỗ chiến trận Chiêm Đài Lưu Ly giống như đã bắt đầu ổn định trận tuyến bắt đầu phản công." Cửu U đột nhiên nói ra, khuôn mặt đẹp của nàng hiện lên chút kinh dị...

"Chiêm Đài Lưu Ly cũng là kỳ tài a."

Liệt Sơn Vương bọn hắn cũng là sắc mặt ngưng trọng, bởi vì bọn họ phát hiện Mục Trần vẫn còn cùng Huyền Vũ Chiến Linh chém giết đau khổ thì Chiêm Đài Lưu Ly bắt đầu một bước phản công áp chế Bạch Hổ Chiến Linh, mà một khi bị nàng tìm được cơ hội. Chỉ sợ rất có thể dẫn đầu đánh bại Bạch Hổ Chiến Linh, mà đến lúc đó nàng sẽ là người thứ nhất phá trận thành công.

Bất quá bọn hắn cũng không có biện pháp vì Chiêm Đài Lưu Ly hiển nhiên đến có chuẩn bị, ba vạn Lưu Ly quân từ loại nào trình độ mà nói so với bọn hắn năm chi quân đội cộng lại còn muốn cường hoành hơn, dù sao đó cũng là một khối chiến ý.

Cho nên trước mắt duy nhất có năng lực so với Mục Trần dẫn đầu phá trận chỉ sợ sẽ là Chiêm Đài Lưu Ly rồi, về phần tên Tiêu Thiên tự bảo vệ mình đã tốt lắm rồi căn bản không có khả năng phản công càng không nói đến phá trận rồiBiểu tượng cảm xúc pacman.

. . .

Bên trong Bạch Hổ chiến trận.

Chiêm Đài Lưu Ly nhìn qua thế công cuồng bạo của Bạch Hổ Chiến Linh, đôi mắt đẹp có chút nhíu lại, chợt ngọc thủ chậm rãi nắm chặt, thì thào lẩm bẩm: "Có lẽ không sai biệt lắm."

Nàng ngọc thủ nhẹ nhàng nâng lên, sau đó đột nhiên vung xuống.

Tại phía sau, Lưu Ly quân khổng lồ trên không lập tức có hào quang chói mắt phóng lên trời, chiến ý ngập trời.

. . .

Oanh!

Huyền Vũ chiến trận, một đạo chiến ý tối tăm quét ngang ra hung hăng oanh kích Cự Quy Chiến Linh làm cho mai rùa cứng rắn vào lúc này nứt toác ra, bên trong Hồng quân lập tức có mấy trăm chiến sĩ khóe miệng có máu tươi tràn ra.

Phanh!

Cự Phủ, Cự Kiếm cùng với quang cánh sắc bén từ trên trời giáng xuống nhân cơ hội không chút lưu tình oanh kích Huyền Vũ Chiến Linh, chiến ý cuồng bạo đem hắn oanh kích lui về phía sau.

Bất quá Huyền Vũ Chiến Linh cũng không phải dạng vừa đâuBiểu tượng cảm xúc pacman, mặc dù bị đẩy lui vẫn là miệng lớn gầm thét phun ra một đạo chiến ý đem Cửu U vệ Chiến Linh chấn bay ngược ra trên thân thể cao lớn xuất hiện vết rạn tràn ngập.

Mục Trần lúc này khẽ run lên, sắc mặt chút tái nhợt, mồ hôi theo khuôn mặt chảy xuống, Mục Trần lúc này đã cảm giác được trong đầu có đau đớn truyền đến.

Điều này cho thấy hắn điều khiển chiến ý sắp đạt đến dấu hiệu cực hạn.

"Không thể tiếp tục kéo dài rồi."

Mục Trần cắn răng trước mắt ai đầu tiên xông qa Tứ Linh Chiến Trận là có thể đạt được Thiên Trận Hoàng truyền thừa, tuy nhiên hắn biết rõ Tiêu Thiên cùng với ba vị thống lĩnh không có khả năng dẫn đầu phá trận nhưng Chiêm Đài Lưu Ly lại một uy hiếp thật lớn.

Nếu hắn cứ kéo dài như vậy nói không chừng sẽ bị Chiêm Đài Lưu Ly đoạt trước một bước, đến lúc ấy phá trận cũng còn cái ý nghĩa khỉ gì nữa!

Cho nên hắn không thể kéo dài được nữa.

"Đã như vầy. . ."

Màu đen trông đôi mắt hắn tinh quang lập loè, chợt hắn mãnh liệt cắn răng một cái.

"Vậy thì liều một phen!"

Vừa mới nói xong, Mục Trần không có có do dự nào, bàn tay đột nhiên vung lên, thanh âm quát khẽ vang vọng bên tai từng chiến sĩ của năm quân dẫn tới bọn hắn trong nội tâm đều chấn động.

"Chư quân nghe lệnh, ngũ linh tụ!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 879: Tụ Ngũ Linh

"Chư quân nghe lệnh, ngũ linh tụ!"

Mục Trần quát khẽ, thanh âm vang vọng bên tai các chiến sĩ, lúc nghe được tiếng quát này, dù những chiến sĩ kia có thiên tính phục tùng, cũng có phần ngơ ngác một chút, trong mắt lộ vẻ do dự.

Bất quá, sự do dự nhanh chóng biến mất, quân lính đều cắn răng áp chế xuống, thân là quân nhân, nhiều năm huấn luyện làm bọn hắn hiểu được, chỉ cần chỉ huy vẫn còn, nhất định cần phải nghe theo bất kỳ lệnh chỉ huy nào, mặc dù kiểu chỉ huy này, dùng năng lực của bọn hắn nhất thời có chút không cách nào tiếp nhận.

Năm quân chiến sĩ cực nhanh áp chế sự chần chờ, tâm thần khẽ động, lập tức năm đạo Chiến Ý Chi Linh ngửa mặt lên trời thét dài, sau đó mãnh liệt hóa thành cột sáng mãnh liệt bắn ra, nhập vào nhau cùng một chỗ trên bầu trời.

Năm đạo Chiến Ý Chi Linh va chạm lẫn nhau!

Oanh!

Sự va chạm tạo ra thanh âm nổ vang kinh thiên, màu sắc chiến ý bất đồng bành trướng tràn ngập, tạo thành một đạo cự đại khe hở vô cùng rực rỡ tươi đẹp, khe hở ước chừng vạn trượng, bên trong khe hở là một luồng bàng bạc chiến ý thuộc tính bất đồng đang va đập lẫn nhau, mỗi một lần xông tới liền tạo ra những thanh âm kinh thiên, khiến không gian chấn động.

Ở bên ngoài, thế lực khắp nơi thấy màn này đều kinh hãi, khiếp sợ nghẹn ngào: "Mục Trần điên rồi huh? Hắn dám đem năm đạo bất đồng chiến ý hợp lại một chỗ? !"

Cửu U, Liệt Sơn Vương hai mặt nhìn nhau, sắc mặt đều có chút tái nhợt, không giấu được vẻ chấn động trong mắt, hiển nhiên, hành động lần này của Mục Trần là ngoài dự liệu của bọn hắn.

Tuy nói bọn hắn tại phương diện chiến ý không cao minh, nhưng dù sao cũng là cường giả danh chấn một phương, nhất pháp minh vạn pháp thông, bọn hắn cũng biết hành động này của Mục Trần có nhiều phần điên cuồng.

Linh lực thuộc tính bất đồng nếu cưỡng ép hỗn hợp, cuối cùng chỉ có một hậu quả, đó chính là Linh lực bạo tạc cùng với việc mang người khởi xướng nổ thành mảnh nhỏ. . .

Tuy nhiên Cửu U bọn hắn không chắc chiến ý cũng như thế, nhưng dù thế nào, muốn làm được như Mục Trần chính là cực kỳ gian nan.

"Lá gan của Mục Vương cũng quá lớn đi. . ." Liệt Sơn Vương giật khóe miệng, cuối cùng cười khổ một tiếng, bọn hắn tự nhiên biết được, nếu có thể đem năm đạo chiến ý hợp cùng một chỗ, uy lực tất nhiên so với phân tán ra sẽ càng mạnh hơn nữa, nói thì dễ, nhưng nếu làm thì lại nguy hiểm vô cùng.

Nếu là Chiến Trận Sư thật sự, muốn hợp nhất bất đồng chiến ý, có lẽ thực sự sẽ có chút bổn sự, nhưng hiện tại Mục Trần không phải chân chính là Chiến Trận Sư.

Cho nên, cái bước này, thật sự là mạo hiểm vô cùng.

Bên trong chiến trận, Mục Trần nhắm chặt hai mắt, mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống, gân xanh trên trán nhúc nhích, trên mặt hiện đầy vẻ thống khổ. Hiển nhiên, đem năm đạo bất đồng chiến ý hợp lại, đối với Mục Trần lúc này là một loại chuyện khó khăn cực kỳ.

Bất quá, muốn dùng tốc độ nhanh nhất phá trận, cũng chỉ có thể chỉnh hợp năm đạo chiến ý, tiến tới phát động thế công mạnh nhất, triệt triệt để để đánh tan Huyền Vũ Chiến Linh, nếu không, một khi bị rơi vào giằng co, có lẽ người thứ nhất xông trận mà vào, có thể chính là Chiêm Đài Lưu Ly và thứ cần lấy sẽ bị cướp đi.

Mục Trần rất rõ ràng, Chiêm Đài Lưu Ly có chuẩn bị mà đến, hơn nữa lại là Lưu Ly quân thuần 1 sắc. Tại chiến ý phương diện là hơn xa hắn, nếu là kéo dài trận chiến, có khả năng nàng sẽ dẫn đầu phá trận, đến lúc đó nàng đem Thiên Trận Hoàng truyền thừa cướp đi, bọn hắn sẽ còn lại được jì cơ chứ.

Loại kết quả này, hiển nhiên không phải thứ Mục Trần muốn.

Cho nên. Vô luận như thế nào, hắn cũg muốn đánh cược một lần.

Bất quá, với sự việc này, Mục Trần cũng không có tuyệt đối nắm chắc, khi năm đạo chiến ý chính thức bắt đầu tiếp xúc, hắn đã cảm nhận được lực bài xích cùng kháng cự mạnh bao nhiêu.

Đối với loại bài xích này, Mục Trần cũng không có bao nhiêu phương pháp xử lý, hắn chỉ có thể áp dụng ngốc nhất biện pháp, chính là dùng bản thân ý niệm dung nhập trong đó, tận khả năng cưỡng ép đem năm đạo chiến ý chỉnh hợp!

Có điều, loại biện pháp này, tiêu hao ý niệm là một con số kinh người, có thể nghĩ, một đạo ý niệm thống trị mấy vạn đạo ý chí, hơn nữa những ý chí này lại kháng cự lẫn nhau, đối với ý niệm của một người, sẽ là gánh nặng lớn đến đâu, nếu đổi lại là người khác, dẫu là cỡ như Liệt Sơn Vương, trong khoảnh khắc cũng sẽ bị phá hủy ý niệm, thần trí đả kích trí mạng trọng thương.

Nếu không phải Mục Trần là Linh Trận Sư, bản thân ý niệm vốn là cường hãn, hơn nữa năm đạo chiến ý, đều cũng không có chút ý phản kháng, chỉ sợ dù có dư tự tin, Mục Trần hắn cũng không dám đơn giản nếm thử.

Dù vậy, hắn lúc này, cũng là ý nghĩ kịch liệt đau nhức, đầu hắn giống như là muốn nổ ra, gân xanh trên trán tốc độ nhúc nhích càng lúc càng nhanh, mặt hắn tỏ vẻ đáng sợ.

Trên không trung, trong vạn trượng khe hở, hoa mỹ nhan sắc không ngừng tỏa ra, từng đạo tiếng sấm rền tiếng vang, đại biểu cho chiến ý ở giữa xung kích

Rống!

Ngay lúc Mục Trần chỉnh hợp năm đạo chiến ý, Huyền Vũ Chiến Linh tựa hồ nhận ra sự uy hiếp từ khe hở, nó gào rú lên tiếng, hướng cặp mắt vĩ đại lạnh toát vào Mục Trần, khiến toàn thân Mục Trần phát lạnh.

Huyền Vũ Chiến Linh không hề do dự, cái đuôi hung hăng hất lên, một đạo cự đại ánh sáng âm u xé rách hư không, trực tiếp là đối với Mục Trần bao phủ mà đi.

Bên trong đạo ánh sán có đáng sợ chấn động phát ra, dù là tầm thường Lục phẩm Chí Tôn cũng không dám ngạnh kháng, lúc này Mục Trần lại không có chiến ý hộ thân, bản thân lực lượng gần kề chỉ là Tứ phẩm Chí Tôn. Cho nên bực này thế công đối với hắn mà nói, có thể nói trí mạng.

Huyền Vũ Chiến Linh hiển nhiên là xảo trá vô cùng, lấy thời cơ cực kỳ tinh diệu, đúng lúc Mục Trần đang chỉnh hợp năm đạo chiến ý, hoàn toàn không thể né tránh.

Vô số kinh hô thanh âm, Cửu U. Liệt Sơn Vương, sắc mặt chịu kịch biến.

Oanh!

Ánh sáng âm u tới quá nhanh. Không để cho ai có quá nhiều phản ứng, xuất hiện ở trước mặt Mục Trần, chấn động đáng sợ làm cho Mục

Trần toàn thân đau đớn, nháy mắt sau đó, hắn cắn răng một cái, hai tay rồi kết ấn!

Ông!

Cường hãn Linh lực như phong bạo tự trong cơ thể Mục Trần phóng xuất, một đạo cự ảnh lập tức hiện ra, đem Mục Trần hộ ở trong đó, Sau đầu cự ảnh, một vòng Kim sắc Liệt Nhật lơ lửng.

Đó là Đại Nhật Bất Diệt Thân! Trong thời khắc mấu chốt, Mục Trần đã gọi Đại Nhật Bất Diệt Thân ra để hộ thể.

Oanh!

Ánh sáng âm u gào thét, không lưu tình hung hăng oanh kích bên trên Đại Nhật Bất Diệt Thân, lập tức sáng chói hào quang bộc phát. Đại Nhật Bất Diệt Thân cường đại là thế, khoảnh khắc vỡ nát!

Đại Nhật Bất Diệt Thân, thế mà cũng chỉ ngăn cản được trong chốc lát.

Đại Nhật Bất Diệt Thân bạo toái, một đạo thân ảnh chật vật bắn ngược ra, ánh sáng âm u vỡ vụn liền phân ra một đạo, lần nữa truy kích mà đến, cuối cùng như là tia chớp oanh kích tại Mục Trần lồng ngực.

Phốc!

Ánh sáng âm u nổ vang, sắc mặt hắn trắng bệt, một ngụm máu tươi tựu phun tới. Quần áo trực tiếp là bị chấn thành bột phấn, một lỗ máu trên bả vai lộ ra.

Mục Trần chật vật, thân hình bị đẩy lui hơn vạn trượng mới đứng vững, mặt trắng như tờ giấy, cúi đầu nhìn qua nơi bả vai với lỗ máu đầm đìa, trong mắt tràn đầy nỗi khiếp sợ.

Tại lỗ máu, một đạo Tử Kim Long Văn chậm rãi du động ra, là Chân Long chi văn, chỉ có điều lúc này đạo Chân Long chi văn lộ ra vẻ ảm

đạm cùng uể oải. Bởi vì trước nó trợ giúp Mục Trần đã nhận lấy một lần trọng thương, nếu không như thế, hiện tại Mục Trần bả vai không chỉ là một cái lỗ máu, mà là cả bả vai đều hóa thành mảnh vỡ.

Huyền Vũ Chiến Linh chỉ phát một cú đánh, liền đem Chí Tôn Pháp Thân đánh nát, hơn nữa còn thiếu điều làm cho trọng thương trí mạng, lực lượng thật sự là cường hãn.

"Không có chiến ý lực lượng làm hậu thuẫn, quả nhiên cùng Lục phẩm Chí Tôn kém không nhỏ." Mục Trần thì thào tự nói. Nếu là năm đạo Chiến Ý Chi Linh như trước thủ hộ tại bên người, Huyền Vũ Chiến Linh sao có thể làm bị thương hắn. Chỉ khi nào Chiến Ý Chi Linh mất đi, dùng Tứ phẩm Chí Tôn lực lượng của hắn, sẽ rất khó lại một mình chống lại.

Rống!

Xa xa, Huyền Vũ Chiến Linh thấy Mục Trần không bị một kích gạt bỏ, lập tức lại phẫn nộ tê rít gào lên tiếng, trong cái miệng dữ tợn, cuồng bạo tối tăm chiến ý lần nữa điên cuồng ngưng tụ.

Oanh!

Huyền Vũ Chiến Linh gầm gừ, thanh âm vang vọng tại trong không gian hắc ám, ngàn trượng khổng lồ chiến ý mãnh liệt bắn ra, xuyên thủng hư không, thẳng đến Mục Trần mà đi.

Chí Tôn Pháp Thân bị phá, trong thời gian ngắn không cách nào ngưng tụ, quay mắt về phía thế công hủy diệt này, kết quả hắn phải chết không thể nghi ngờ!

Thế lực khắp nơi đều là thần sắc biến ảo nhìn qua màn này, bốn đạo chiến trận ở trong, không lẽ tan tác lần lượt mà dẫn đầu là Mục Trần? !

Liễu Viêm, Phương Nghị sắc mặt vui mừng, nghĩ đến một màn này, bọn hắn mừng rỡ mong chờ dể được chứng kiến.

Ầm ầm!

Hắc Ám chiến ý xuyên thủng mà đến, bất quá, lần này, quay mắt về phía Huyền Vũ Chiến Linh thế công càng thêm khủng bố này, Mục Trần ngược lại nhẹ nhàng bôi đi vết máu ở khóe miệng, con ngươi đen láy, rét lạnh sát ý phún dũng mà ra.

"Chỉ bằng ngươi một nghiệt súc không hề linh trí, cũng muốn giết ta?!"

Thanh âm mãnh liệt truyền ra, hai tay của hắn kết ấn, nương theo ấn pháp biến ảo, bên trong Hắc Ám không gian, vạn trượng khe hở bên trong, một tiếng vang triệt mà khởi phát

Một đạo cột sáng hoa mỹ, từ phía trên phóng xuất!

Đạo cột sáng ở ẩn chứa bàng bạc chiến ý, đưa tới vô số cường giả rung động thất sắc, bởi vì bọn họ đều có thể phát giác được, đạo cột sáng này đúng là ẩn chứa năm đạo bất đồng chiến ý!

Mục Trần tại một khắc cuối cùng, thật sự đem năm đạo chiến ý thành công hỗn hợp lại với nhau!

Oanh!

Ánh sáng âm u tràn đầy hủy diệt chấn động cực lớn, nhanh như chớp xỏ xuyên qua hư không, nháy mắt sau đó, trực tiếp là xuất hiện ở phía trước Mục Trần, như lưỡi hái tử thần, hung hăng vung xuống, đem Mục Trần bao phủ lấy.

Bóng ma phóng đại, sắc mặt Mục Trần nhưng đặc biệt bình tĩnh, không có vì công kích sắp đến mà kinh hoảng biến sắc, song chỉ jơ lên, sau đó nhẹ nhàng hạ xuống.

"Rơi!"

Một jọng nói nhẹ nhàng vào lúc này từ trong miệng của hắn chậm rãi vang lên.

Xoẹt!

Âm thanh chói tai vào lúc này từ bầu trời vang lên, Mục Trần ngẩng đầu, hoa mỹ cột sáng tại con ngươi của hắn phóng ra chói mắt sáng bóng, một đạo cột sáng, từ phía chân trời vạn trượng phóng xuất, đạo cột sáng vô cùng đơn giản, nhưng ẩn chứa năm đạo bất đồng Chiến Ý!

Đó là năm quân Chiến Ý hỗn hợp ở một chỗ.

Mục Trần bằng vào bản thân mạnh mẽ ý niệm, đúng là thật sự cứng rắn đem năm đạo Chiến Ý, thành công hỗn hợp lại với nhau!

Tuy nói loại này hỗn hợp, thực sự không phải là chính thức hoàn mỹ dung hợp, nhưng hỗn hợp lực lượng, lực lượng đã là vượt qua rất xa năm đạo Chiến Ý riêng phần mình tác chiến thời điểm.

Oanh!

Trước những ánh mắt kinh ngạc, một đạo hoa mỹ cột sáng ầm ầm rơi xuống, cuối cùng ở đằng kia đạo ánh sáng âm u Chiến Ý sắp đánh trúng Mục Trần, oanh kích lại cùng một chỗ.

Va chạm chốc lát, chói mắt hào quang lập tức phô thiên cái địa phát ra, tiếp theo khuếch tán đấy, mắt thường có thể thấy được Chiến Ý sóng xung kích ¨

Phốc xuy!

Sóng xung kích ảnh hướng đến Mục Trần, một ngụm máu tươi phun ra, thân hình chật vật bay ngược ra ngoài, bất quá tại thời điểm bay rớt ra ngoài, khóe miệng của hắn lại nhếch nhẹ, sau đó song chỉ, nhẹ nhàng vừa dẫn.

Oanh!

Hoa mỹ cột sáng, dễ như trở bàn tay phá hủy đạo ánh sáng âm u, rồi sau đó ở trên trời kéo lê một vòng rực rỡ tươi đẹp dấu vết, như một sao chổi xẹt qua phía chân trời, cuối cùng xuất hiện ở Huyền Vũ Chiến Linh trên không, có chút đình trệ, nháy mắt sau đó, lập tức mang theo hủy diệt Thiên Địa sóng xung kích, quét sạch hạ xuống!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 880: Phá Trận

Cùng lúc đó, ở đằng kia, Bạch Hổ chiến trận, đôi mắt đẹp của Chiêm Thai Lưu Ly đột nhiên ngưng tụ.

Nàng phát giác được, Bạch Hổ Chiến Linh thế công, vào lúc này tựa hồ là xuất hiện sự chậm chạp trong chốc lát, sự sắc bén, phảng phất là vào lúc này bắt đầu yếu bớt.

"Rút cuộc bắt đầu xuất hiện vẻ mệt mỏi sao? Tứ Linh Chiến Trận tuy rằng đến bây giờ cũng chưa bị xóa đi, nhưng như cũ là không còn nữa hoàn mỹ, loại này Chiến Ý lực lượng, quả nhiên không cách nào jữ được trạng thái như lúc vô cùng vô tận!"

Chiêm Thai Lưu Ly nhẹ nhàng cười cười, thanh lệ đôi má, thì là vào lúc này trở nên có chút lạnh túc đứng lên, chợt nàng bàn tay như ngọc trắng vào lúc này đột nhiên biến hóa, đúng là kết xuất một đạo cực kỳ cổ quái ấn pháp, ấn pháp bên trong, tựa hồ là ẩn chứa rất nhiều ảo diệu.

"Lưu Ly chiến ấn!"

Theo Chiêm Thai Lưu Ly quát nhẹ thanh âm rơi xuống, chỉ thấy được tại kia sau lưng, một đạo cự ảnh toàn thân sáng chói như là Lưu Ly, cùng lúc hoa tay như Chiêm Thai Lưu Ly vẽ nên cổ quái ấn pháp giống nhau

Ông ông!

Cuồng bạo Chiến Ý, điên cuồng ngưng tụ hướng Lưu Ly Chiến Linh ấn pháp, sáng chói hào quang bạo phát đi ra, cuối cùng chỉ thấy được một đạo ước chừng ngàn trượng quang ấn, xuất hiện ở phía dưới Lưu Ly chi linh cự chưởng.

Đạo kia quang ấn cực kỳ kỳ lạ, tại kia mặt ngoài, đúng là chữ khắc vào đồ vật đầy từng đạo đường vân, cái loại này đường vân cũng không lạ lẫm, đương nhiên đó là Chiến Ý tạo thành Chiến văn!

Đạo này quang ấn, đúng là do Chiến Ý chỗ ngưng tụ mà thành!

Chiêm Thai Lưu Ly như vậy thủ đoạn, ngược lại là làm cho vô số cường giả chấn động, bởi vì này một đường tới đây, bọn hắn còn là lần đầu tiên nhìn thấy thậm chí có người có thể đem Chiến Ý ngưng luyện đến loại trình độ này!

Loại thủ đoạn này, hiển nhiên so với Mục Trần, Tiêu Thiên bọn hắn cái loại này thô sơ giản lược Chiến Ý điều khiển, muốn tới được càng thêm được tinh diệu, Chiêm Thai Lưu Ly, đúng là hiểu được một ít chính thức Chiến Ý phương pháp vận dụng!

Oanh!

Bất quá Chiêm Thai Lưu Ly nhưng lại không để ý nàng cử động như vậy mà đưa tới một ít khiếp sợ, nàng đôi mắt đẹp lạnh như băng nhìn qua Bạch Hổ Chiến Linh, rồi sau đó bàn tay như ngọc trắng lăng không chụp xuống.

Lưu Ly Chiến Linh cự thủ ầm ầm rơi xuống, một đạo Lưu Ly quang ấn bá một tiếng xuyên thủng hư không, xuất hiện ở Bạch Hổ Chiến Linh trên không, sau đó không lưu tình chút nào trùng trùng điệp điệp chụp được!

Oanh long long!

Một chưởng chưa rơi xuống, Bạch Hổ Chiến Linh quanh thân không gian đã là hiện ra sụp đổ hình dạng, mà Bạch Hổ Chiến Linh cũng là điên cuồng gào thét, toàn thân bộ lông giống như là gai nhọn dựng thẳng lên, tiếng gầm gừ ở bên trong, đúng là đã có một ít sợ hãi chi ý.

Phanh!

Bất quá mặc kệ nó như thế nào gào thét, cổ quái quang ấn đã là trấn áp hạ xuống, cuối cùng hung hăng oanh phía trên thân thể cao lớn của nó.

Oanh oanh!

Khắp hắc ám không gian, vào lúc này cuồng bạo chấn động.

Ở đằng kia chiến trận bên ngoài, thế lực khắp nơi đều là trợn mắt há hốc mồm nhìn qua trong lúc đó đã có dữ dội biến hóa Bạch Hổ chiến trận cùng với Huyền Vũ chiến trận, trong đó nguyên bản chiếm cứ thượng phong Bạch Hổ Chiến Linh cùng với Huyền Vũ Chiến Linh, lại đều là vào lúc này lâm vào tuyệt cảnh.

" Chiêm Thai Lưu Ly cùng Mục Trần hảo sinh lợi hại. . . Lại có thể đem cường đại như thế Chiến Ý Chi Linh bức đến loại tình trạng này!"

" Chiêm Thai Lưu Ly hiển nhiên muốn càng quân cờ cao một lấy một ít, đối với Chiến Ý thúc giục, chỉ sợ nàng còn mạnh hơn tại Mục Trần."

"Bất quá Mục Trần cũng là không yếu thế, hắn thế nhưng lại có thể cứng rắn đem năm đạo bất đồng Chiến Ý hỗn hợp lại với nhau, điểm này, Chiêm Thai Lưu Ly có vẻ như không chắc có thể làm được."

"Ngược lại là thú vị, chẳng qua là không biết, hai người bọn họ cuối cùng ai có thể đủ bản lĩnh vượt lên trước một bước phá trận mà ra."

"Cũng hắn là thủ đoạn cuối cùng của bọn hắn, nếu là thất bại, cũng liền phá trận vô vọng."

Các loại tiếng bàn luận xôn xao tại chiến trận bên ngoài truyền ra, thế lực khắp nơi thần sắc đều cũng có chút ít chấn động, nghĩ đến Mục Trần cùng Chiêm Thai Lưu Ly biểu hiện, làm cho bọn hắn cảm thấy có chút khiếp sợ.

Cửu U, Liệt Sơn Vương bọn hắn cũng là như trút được gánh nặng giống như thở dài một hơi, chợt quen biết cười khổ, Mục Trần vậy mà lại

quá mức thoải mái trước tràng diện này, đổi lại thường nhân, sợ là cả trái tim đều cũng có chút ít chịu không được.

Liễu Viêm thì là vào lúc này sắc mặt âm trầm nhìn qua chiến trận khổng lồ, Mục Trần tìm đường sống trong chỗ chết, làm cho hắn rất là tức giận, đặc biệt là lúc hắn ở đây nhìn thấy Mục Trần cùng Chiêm Thai Lưu Ly đều cũng có dấu hiệu phá trận mà ra, nhưng Tiêu Thiên bên kia, vẫn như cũ còn bị áp chế chật vật không chịu nổi, thậm chí còn không ngừng có thương vong xuất hiện, gân xanh trên trán đều là nhịn không được nhảy lên.

Bất quá lúc này mặc kệ trong lòng của hắn như thế nào tức giận, hắn cũng là không cách nào khiến cho kết quả trong trận có nửa điểm ảnh hưởng, trước mắt hắn duy nhất có thể làm, chính là nguyền rủa Mục Trần tuyệt địa phản kích, không cách nào đánh bại Huyền Vũ Chiến Linh.

Ở đằng kia vô số đạo ánh mắt nhìn chăm chú xuống, Huyền Vũ chiến trận bên trong, sáng chói hào quang rút cuộc dần dần yếu bớt, cuồng bạo Chiến Ý đủ để xé rách Thiên Địa, cũng là giống như là thủy triều biến mất xuống.

Tất cả ánh mắt lập tức tập trung tới.

Hào quang tản đi, Huyền Vũ Chiến Linh vẫn như cũ chân đạp chiến ý hải dương, thân thể cao lớn, giống như bàn thạch bình thường, không chút sứt mẻ.

Mà khi Cửu U bọn hắn tại nhìn thấy Huyền Vũ Chiến Linh tồn tại như cũ, trong lòng lập tức trầm xuống, bất quá còn không đợi bọn hắn cảm thấy tuyệt vọng, bên trên Huyền Vũ Chiến Linh thân thể cao lớn, đúng là có từng đạo cực lớn vết rạn bắt đầu lan tràn đi ra, mênh mông Chiến Ý, từ trong cái khe thẩm thấu mà ra.

Rặc rặc!

Vết rạn dùng một loại tốc độ kinh người lan tràn, ngắn ngủn hơn mười hơi thở, lại cũng đã lan đến gần rồi Huyền Vũ Chiến Linh toàn bộ thân thể!

Oanh!

Lúc vết rạn tràn ngập đến cực hạn, Huyền Vũ Chiến Linh cuối cùng phát ra tuyệt vọng kêu rên thanh âm, cuối cùng thân thể cao lớn ở đằng kia từng đạo rung động trong ánh mắt, ầm ầm nổ tung!

Theo Huyền Vũ Chiến Linh bạo tạc nổ tung, tại kia phía dưới chiến ý hải dương, cũng là nhanh chóng biến mất được sạch sẽ.

Cái mảnh này hắc ám không gian, lại lần nữa trở nên an tĩnh lại, dường như lúc trước cái loại này động trời đại chiến, không còn tồn tại bình thường.

Phốc xuy.

Lúc Huyền Vũ Chiến Linh biến mất thời điểm, Mục Trần sắc mặt nhanh chóng trắng xám, rồi sau đó một ngụm máu tươi điên cuồng phun ra, thân hình lảo đảo muốn ngã, quanh thân Linh lực chấn động đều cũng có chút ít uể oải.

Trên bầu trời vạn trượng khe hở cũng là từ từ tiêu tán, năm quân chiến sĩ thần sắc uể oải, chiến ý lượn lờ tại quanh thân, chưa đạt được một nữa trạng thái toàn thịnh, hiển nhiên, tuy nói cuối cùng đánh bại Huyền Vũ Chiến Linh, có thể năm quân cũng là không nhỏ trả giá.

Mục Trần xóa đi vết máu ở khóe miệng, bằng vào Long Phượng Thể có thể so sánh Thần Thú thể chất mạnh mẽ, hắn thương thế bên trong cơ thể cũng là đang nhanh chóng được chữa trị, hắn ngẩng đầu nhìn về phía địa phương Huyền Vũ Chiến Linh nổ tung, chỉ thấy được chỗ đó hắc ám không gian đúng là vào lúc này bóp méo đứng lên, cuối cùng dần dần tạo thành mọt đạo màu đen không gian đại môn, trong đại môn, một mảnh hắc ám, làm lòng người kinh hãi.

Bất quá khi Mục Trần ánh mắt tại nhìn thấy cái hắc ám đại môn, trong con ngươi nhưng là có chói mắt tinh quang mãnh liệt bắn đi ra, hắn vẻn vẹn chẳng qua là do dự lập tức, chính là đột nhiên cắn răng, thân hình hóa thành lưu quang trực tiếp là đối với hắc ám đại môn bắn mạnh tới.

Tuy rằng không biết hắc ám đại môn về sau có cái gì, nhưng hắn vì Thiên Trận Hoàng truyền thừa thật vất vả xông đến nơi đây, trước mắt bực này cơ hội, tự nhiên không có khả năng buông tha.

Bất quá Mục Trần cũng là lưu lại một cái tâm nhãn, cũng không đem năm quân dẫn người trong đó, ngược lại là âm thầm truyền lệnh, nếu là tình huống không đúng, lập tức câu thông ngoại giới chư Vương, cưỡng ép phá trận.

Dựa theo Mục Trần cảm giác, tuy nói bọn hắn không cách nào trông thấy ngoại giới, có muốn đến Cửu U bọn hắn, hắn là có thể nhìn thấy chiến trận bên trong.

Mà trog lúc Mục Trần phóng tới hắc ám đại môn, chiến trận bên ngoài, cũng là bởi vì này vang lên từng trận tiếng kinh hô.

" Mục Trần vậy mà thật sự xông trận thành công, đại môn kia tất nhiên là thông hướng sâu nhất Tử Vong Di Tích!"

"Chỗ đó chỉ sợ sẽ là Thiên Trận Hoàng truyền thừa chỗ rồi, cũng bị Mục Trần đoạt đã tới chưa?"

"Ồ, Bạch Hổ chiến trận bên trong cũng có hắc ám đại môn xuất hiện! Chiêm Thai Lưu Ly cùng Mục Trần vậy mà đồng thời phá trận rồi!"

Ở đằng kia phần đông tiếng kinh hô ở bên trong, chỉ thấy được Bạch Hổ chiến trận bên trong, Bạch Hổ Chiến Linh cũng là vào lúc này đập nát ra, tại kia đập nát lúc, đồng dạng để lại một cái hắc ám đại môn.

Mà ở nhất đạo hắc ám đại môn xuất hiện lúc, Chiêm Thai Lưu Ly cơ hồ là không chút do dự lướt rồi đi ra ngoài, cuối cùng đúng là cùng Mục Trần đồng nhất lập tức, vọt vào hắc ám đại môn!

Thân ảnh của hai người, cũng là tại đây cùng một thời gian, biến mất tại hai đạo chiến trận ở trong!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 881: Yếu Ớt Hợp Tác

Ngay lúc Mục Trần xông vào hắc ám đại môn, hắn cảm giác được rõ ràng, hắc ám xung quanh giống như thủy triều rút đi, phía sau đại môn là một khoảng không gian khác hẳn, khoảng không gian này có màu đỏ sẫm, trời và đất đều có một màu đỏ rợn người, đất đá lỗ chỗ như tổ ong, dường như đã từng phát sinh tràng chiến đấu thê thảm.

Thân thể hắn căng cứng, tại kia nơi bả vai, tử kim hào quang bắt đầu khởi động, lỗ máu nhanh chóng được chữa trị, bằng vào cái thân thể Thần Thú thể chất, loại này tổn thương không có đủ bao nhiêu uy hiếp đối với hắn.

Hùng hồn Linh lực bao quanh thân, ánh mắt hắn đề phòng bốn phía lướt nhanh, đương bước đi, sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi, hắn phát hiện vùng không gian bên phải hắn có dao động, liền sau đó là một đạo mảnh khảnh thân ảnh lướt tới, xuất hiện ở trước mặt của hắn.

Hai người đối mặt, bốn mắt nhìn nhau, đều là sững sờ một chút, chợt sắc mặt đều là biến đổi, nhanh chóng riêng phần mình lui về phía sau mấy bước.

"Mục Trần? !" Đạo bóng hình xinh đẹp kia lên tiếng kinh hô, khuôn mặt không giấu được vẻ khiếp sợ, hiển nhiên ở chỗ này nhìn thấy Mục Trần, nàng có cảm giác rung động không nhỏ

"Ha ha, nguyên lai là Chiêm Thai cô nương." Mục Trần sau một hồi kinh ngạc thì nhanh chóng tỉnh táo lại, ném một thanh âm cười mà không cười nhìn qua Chiêm Thai Lưu Ly.

Chiêm Thai Lưu Ly nhìn thấy gương mặt tươi cười của hắn, nàng cười miễn cưỡng đáp lại, đôi mắt đẹp có chút lập loè, che jấu nội tâm đầy nghi hoặc cùng khó tin bởi vì nàng không nghĩ đến Mục Trần vậy mà sẽ cùng nàng xông ra Tứ Linh Chiến Trận 1 lượt, sau đó thông qua khảo nghiệm, tiến vào đến nơi đây.

"Bằng vào năm chi quân đội ô hợp, lại chiến thắng Huyền Vũ Chiến Linh? Hắn cuối cùng làm sao làm được? !" Chiêm Thai Lưu Ly bàn tay như ngọc trắng nhịn không được nắm chặt thoáng một phát, hàm răng cắn cặp môi đỏ mọng.

"Ha ha, xem ra Chiêm Thai cô nương đối với ta có thể xuất hiện ở nơi đây cảm thấy rất kinh ngạc a?" Mục Trần hướng về phía Chiêm Thai Lưu Ly mỉm cười, nói.

Hắn hai tay ôm ngực, trêu tức nhìn qua Chiêm Thai Lưu Ly, lúc trước nàng ta đã cố tình xếp đặt mọi thứ, nếu hắn không liều mạngcưỡng ép hỗn hợp năm đạo Chiến Ý, chỉ sợ không cách nào phá trận mà ra nhanh vậy, một khi lại để cho Chiêm Thai Lưu Ly đoạt lấy tiên cơ, bọn hắn chính là bị nàng không công lợi dụng một lần.

"Mục Vương thực lực hơn người, có thể xông qua Huyền Vũ chiến trận, ngược lại không có gì quá kỳ quái đấy." Chiêm Thai Lưu Ly lui về phía sau hai bước, dáng tươi cười miễn cưỡng nói.

Hiện tại, Lưu Ly quân của nàng không có tiến vào, với Tứ phẩm Chí Tôn thực lực của nàng hiện tại, muốn uy hiếp được Mục Trần hay Phương Nghị thì rõ ràng là nằm mơ, nàng cùng thể loại biến thái như Mục Trần hoàn toàn bất đồng, hắn không chỉ có Chiến Ý thiên phú kinh người, hơn nữa bản thân Linh lực tu vi, hoàn toàn không kém gì bọn Phương Nghị.

"Chiêm Thai cô nương ngược lại là giỏi tính toán." Mục Trần cười nhạt nói.

Chiêm Thai Lưu Ly nghe vậy, chỉ có thể cười khổ một tiếng, nàng không che lấp, nói: "Đại Thú Liệp Chiến vốn là giúp nhau tính toán cạnh tranh, ta nghĩ chúng ta Thần Các cùng Đại La Thiên Vực đối địch, dù là liên thủ thì âm thầm động ít tay chân cũng hẳn là trong dự liệu a? Dùng trí thông minh của Mục Vương, ta cảm thấy ngươi cũng không có chính thức đã tin tưởng ta đi?"

Chiêm Thai Lưu Ly thẳng thắn, lại làm cho Mục Trần có chút ngoài ý muốn, hắn hai mắt híp lại mà nói: "Vậy theo ý của ngươi, hiện tại ta đối với ngươi làm cái gì, thì ngươi cũng sẽ không có ý kiến a?"

"Chúng ta vốn là đối địch, mặc dù ngươi ở nơi này đem ta chém giết, cũng không có gì quá kỳ quái." Chiêm Thai Lưu Ly bình tĩnh mà nói.

"Đúng không?" mắt Mục Trần bên trong có lãnh mang ngưng tụ, mơ hồ như có sát ý bắt đầu khởi động, Chiêm Thai Lưu Ly hoàn toàn chính xác là một địch nhân đáng gờm, đừng nhìn trước mắt nàng tựa hồ là tùy ý Mục Trần vuốt ve, một khi nàng lần nữa nắm trong tay Lưu Ly quân, coi như là Mục Trần tá trợ lấy năm quân chi lực, cũng hoàn toàn không có nắm chắc đem đối phó.

Chiêm Thai Lưu Ly cụp đôi mắt đẹp xuống, ngữ khí bình thản nói: "Bất quá so sánh với việc giết ta, Thiên Trận Hoàng truyền thừa nơi đây có lẽ chính là thứ ngươi muốn nhất, vì một ít nguyên nhân, tình huống nơi nơi đây ta biết nhiều hơn một chút, nếu ngươi cùng ta hợp tác, chúng ta liên thủ, có lẽ cơ hội đoạt được truyền thừa sẽ lớn hơn một ít."

"Hợp tác? tới bây giờ, ngươi còn muốn ta tin tưởng ngươi? Hơn nữa đem ngươi giết, ta nghĩ bớt được 1 đối thủ có thể cùng ta tranh đoạt Thiên Trận Hoàng truyền thừa a?" Mục Trần mỉa mai cười nói.

"Tử Vong Di Tích bên trong rất nhiều quỷ dị, ta nghĩ Mục Vương sẽ không cho rằng Thiên Trận Hoàng truyền thừa có thể đơn giản đạt được a? Chúng ta tuy rằng đều xông trận mà ra, nhưng ai có thể khẳng định, chính thức uy hiếp có phải hay không hiện tại mới xuất hiện?"

Chiêm Thai Lưu Ly mỉm cười, trong đôi mắt đẹp ngược lại là lại lần nữa khôi phục tự tin, nàng giơ lên thanh lệ đôi mắt nhìn về phía Mục Trần, nói: "Từ tin tức ta biết, Mục Vương là người sát phạt quyết đoán, nếu là thật sự đúng lòng ta sinh sát ý, sợ là đã sớm động thủ, hà tất còn ở nơi này lải nhải dài dòng lắm điều?"

Mục Trần hai mắt hư híp mắt, nhàn nhạt nhìn qua Chiêm Thai Lưu Ly, nhưng trong lòng thì có chút kinh ngạc, nghĩ đến cô nàng này sự tỉnh táo cùng thông minh đều cũng có chút ít vượt quá dự liệu của hắn, bởi vì hắn hiện tại đúng là như Chiêm Thai Lưu Ly nói, đối với mảnh địa phương đỏ lòm này, hắn ôm rất nhiều đề phòng cùng với bất an.

Tuy rằng hắn xông đến nơi chiến trận này, chẳng biết tại sao, hắn tổng cảm giác, tựa hồ đó cũng cũng không hải đồ vật nguy hiểm nhất bên trong tử vong di tích

Chiêm Thai Lưu Ly đối với nơi này so với hắn hiểu rõ hơn một chút, bản thân cũng có ít lực lượng, có thể đối với hắn sinh ra một ít trợ giúp, cho nên khi vừa nhìn thấy Chiêm Thai Lưu Ly, hắn đã không lựa chọn ngay việc lạt thủ tồi hoa.

"Đều muốn hợp tác, lấy tín nhiệm đồ vật ra trao đổi đi." hàn ý trog mắt Mục Trần dần biến mất, bất quá hắn như cũ là chăm chú nhìn Chiêm Thai Lưu Ly, nói.

Chiêm Thai Lưu Ly khẽ cắn cặp môi đỏ mọng, có chút do dự, cuối cùng nói: "Cảm giác của ngươi cũng không sai, không phải xông ra khỏi chiến trận trước nhất đồng nghĩa với việc thuận lợi lấy được truyền thừa, bởi vì căn cứ tin tức ta có, có lẽ nơi đây chính là địa phương nguy hiểm nhất."

Mục Trần sắc mặt khẽ biến, nhíu mày trầm giọng nói: "Có ý tứ gì?"

"Bởi vì bị tà khí xâm lấn cũng không phải chỉ có Tứ Linh Quân, thậm chí kể cả Thiên Trận Hoàng, tại năm đó đại chiến ở bên trong, khu vực

này cũng bị ngoại vực Tà Tộc tà khí xâm lấn, cho nên trước mắt nơi đây, nguy hiểm nhất đấy là vị Thiên Trận Hoàng bị tà khí xâm lấn."

Chiêm Thai Lưu Ly có chút ngưng trọng lên, nói: "Thiên Trận Hoàng bởi vì tà khí trong cơ thể, thân thể chưa từng hư hao, nếu như ta không có đoán sai, chỉ sợ hắn đang ở sâu bên trong chờ chúng ta đến."

"Ý của ngươi, là chúng ta xông qua chiến trận rồi, ngược lại tiến nhập vào khu chi địa phải chết không thể nghi ngờ?" Mục Trần cười lạnh một tiếng, dựa theo Chiêm Thai Lưu Ly lời nói, nếu như Thiên Trận Hoàng bị tà khí xâm lấn, đánh mất thần trí mà nói, căn bản không phải bọn hắn đủ khả năng đối phó, nhưng mà trước mắt, Chiêm Thai Lưu Ly biết tin tình báo này, vẫn như cũ chọn tiến vào, nàng chẳng lẽ là đầu óc hư mất hay sao?

"Ta sẽ lựa chọn tiến vào, tự nhiên là bởi vì hữu cơ thừa dịp."

Chiêm Thai Lưu Ly cũng là minh bạch Mục Trần hoài nghi , lúc này thản nhiên nói: " Thiên Trận Hoàng năm đó lúc bị tà khí xâm lấn, cũng là có chỗ chuẩn bị, hắn bố trí một tòa chiến trận, đưa hắn cùng với tà khí trong cơ thể hắn Tà Linh đều trấn áp sâu trong Tử Vong Di Tích, Tà Linh mới không cách nào mượn nhờ thân thể của hắn tùy ý tác quái, chỉ cần chúng ta có thể đến sâu trong kia, đem tòa chiến trận Thiên Trận Hoàng lưu lại triệt để kích hoạt,khi đó có thể trấn áp Tà Linh, làm cho Thiên Trận Hoàng khôi phục lưu lại thần trí, khi đó, chúng ta là có thể từ trong tay của hắn đạt được truyền thừa."

Nghe xong Chiêm Thai Lưu Ly nói, Mục Trần sắc mặt cũng là có chút biến ảo, hắn có thể cảm giác được, lúc này đây Chiêm Thai Lưu Ly tựa hồ cũng không nói láo nữa, lời của nàng, thật là có chút chân thật trình độ

Đương nhiên, Mục Trần tự nhiên không có khả năng bởi vậy liền triệt để tin tưởng tại nàng, trải qua mấy lần tiếp xúc, Mục Trần đã là minh bạch, Chiêm Thai Lưu Ly giảo hoạt như Hồ ly.

"Tòa chiến trận như thế nào kích hoạt?" Mục Trần ánh mắt lóe lên, trực tiếp là hỏi mấu chốt nhất vấn đề.

"Ta đã từng ngẫu nhiên giữa đạt được qua một cuốn sách cổ, mà sách cổ, đúng là vị này Thiên Trận Hoàng lưu lại, mà chiến trận kích hoạt phương pháp, cũng được ghi lại bên trong, người duy nhất có thể đem kích hoạt chính là ta." Chiêm Thai Lưu Ly ngữ khí không có chút nào chấn động mà nói.

"Vậy ý của ngươi là, nếu như ta muốn đạt được truyền thừa, nhất định phải cần trợ giúp của ngươi rồi hả?" Mục Trần cười cười, nói.

"Sự thật như thế."

Chiêm Thai Lưu Ly gật gật đầu, cũng không để ý tới Mục Trần trong tiếng cười lãnh ý, nói: "Ngươi cũng đừng nghĩ hỏi ta phương pháp, cho dù đem giết ta, ta cũng sẽ không kể, chỉ có ngươi lựa chọn cùng ta hợp tác, chúng ta mới có thể chính thức cùng thắng."

Mục Trần hai mắt híp lại nhìn qua Chiêm Thai Lưu Ly, cô nàng cũng nghiêm đôi mắt đẹp nhìn thẳng hắn, không có chút nào lùi bước, mà hai người như vậy đối mặt hồi lâu, Mục Trần cuối cùng thu hồi ánh mắt, có chút trầm mặc, vừa rồi gật đầu nói: "Vậy theo ngươi nói, bất quá ta cảnh báo, nếu là ta phát hiện ngươi có chỗ không đúng, ta sẽ lập tức lấy tính mạng của ngươi, ngươi đừng mong chút thực lực ấy có thể là đối thủ của ta, không có Lưu Ly quân, ta muốn giết ngươi, dễ như trở bàn tay!"

Lời nói đến cuối cùng, Mục Trần trong thanh âm, đã là hơn nhiều lăng lệ ác liệt sát ý.

Chiêm Thai Lưu Ly phát giác được Mục Trần trong thanh âm sát ý, nhưng là vui mừng không sợ, ngược lại lộ ra thanh lệ dáng tươi cười, nàng hướng Mục Trần duỗi ra trắng thuần bàn tay nhỏ bé, nói: "Như vậy liền chúc chúng ta hợp tác vui vẻ rồi."

Mục Trần cười nhạt một tiếng, nắm lấy bàn tay kia, giữa hai người, ngược lại là vào lúc này lại lần nữa kết thành hợp tác, chỉ có điều loại này hợp tác ở giữa tín nhiệm trình độ có bao nhiêu, có lẽ chính là chỉ có trong hai người tâm có thể biết.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 882: Thiên Trận Hoàng

Khoảng không đỏ sậm yên tĩnh im ắng, không có chút sinh cơ, như một mảnh tử địa, loại tĩnh mịch này dường như kéo dài từ thời hằng cổ cho tới bây giờ.

HƯU...U...U!

Thanh âm xé gió vang lên, hai đạo lưu quang lướt nhanh, trong nháy mắt xẹt về phía chân trời.

Theo hai đạo lưu quang xuất hiện, mảnh không gian tĩnh mịch bị đánh phá, một ít chấn động xuất hiện.

Hai đạo lưu quang, chính là Mục Trần cùng Chiêm Thai Lưu Ly, sau một tràng nói chuyện, đã là quyết định tạm thời hợp tác.

Trong mảnh chi địa quỷ dị này, hai người đều vô cùng kiêng kỵ, nếu liên thủ, ngược lại đích thật là có thể nhiều hơn một phần thành công.

Nãy jờ hai người cũng không trao đổi nhiều, Mục Trần cũng chưa chủ động gợi chuyện, ngược lại là rớt lại phía sau Chiêm Thai Lưu Ly nửa người, tùy ý nàng dẫn đường, hiển nhiên, mặc dù hai người lựa chọn hợp tác, hắn như trước cũng không triệt để tin tưởng Chiêm Thai Lưu Ly.

Hai người một đường không nói chuyện mà tiến, chừng mười phút đồng hồ thời gian trôi qua, khuôn mặt thanh lệ của Chiêm Thai Lưu Ly càng ngày càng ngưng trọng.

Cảm nhận được nàng tốc độ chậm lại, Mục Trần nhìn về phương xa, thần sắc liền có chút chấn động, ở đằng kia xa xa, mảng không gian đỏ

sậm đang dần trở nên hắc ám, từ xa nhìn lại phảng phất như là một tòa không đáy lao tù.

Không gian dằng trước như hắc động, mơ hồ trông thấy một cái ghế đá to tướng, trên đó mơ hồ có một thân ảnh, cảm giác áp bách cường đại xông đến từ thân ảnh đó, theo thời gian trôi qua mà tràn ngập toàn bộ không gian.

Mục Trần cùng Chiêm Thai Lưu Ly không hẹn mà cùng hướng ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào thân ảnh mơ hồ đó

"Đợi ngàn vạn năm, cuối cùng cũng có hậu nhân đi vào. . ."

Một đạo khàn giọng mà cổ xưa thanh âm, từ trong khu vực hắc ám truyền đến, không gian hắc ám có chút chấn động, đạo thân ảnh chậm rãi ngẩng đầu lên.

Khuôn mặt có chút hãm sâu, nhuốm màu tang thương của tuế nguyệt, ánh mắt trống rỗng, lúc nhìn thấy Mục Trần hai người phảng phất là có ánh sáng phát ra.

"Ta chính là Thiên Trận Hoàng, hai người các ngươi có thể xông qua Tứ Linh Chiến Trận ta lưu lại, xác nhận có được Chiến Ý thiên phú, ý niệm ta cũng sắp tiêu tán, truyền thừa của ta, cũng đến lúc lưu về người hữu duyên. . ."

Thanh âm khàn giọng phát ra, lực lượng của hắn tựa hồ là tại dần dần biến mất, rồi sau đó hắn vô lực phất phất tay, nói: "Hai người các ngươi tiến lên đây a. . ."

Nghe được lời này, Mục Trần cùng Chiêm Thai Lưu Ly ánh mắt đều là có chút lóe lên, nhưng thần kỳ chính là hai người vậy mà đều là không chút động đậy, chỉ nhìn chằm chằm vào đôi mắt tang thương đó.

Đạo thân ảnh kia nhìn thấy Mục Trần hai người không chút động đậy, cũng không có cái gọi là mừng rỡ như điên đi lên tiếp nhận truyền thừa,

khuôn mặt cứng ngắc tựa hồ là dừng một chút, bất quá hắn không nói gì nữa, chậm rãi dựa vào ghế đá, thân thể càng ngày càng uể oải dường như ý nói thời gian trôi qua sẽ triệt để tiêu tán.

Bất quá Mục Trần hai người vẫn như cũ vẫn không nhúc nhích.

Đạo thân ảnh kia cũng không có động tĩnh, vì vậy trong thiên địa này sẽ thấy trở nên tĩnh mịch, không khí ngột ngạt bao phủ phiến khu vực này. . .

Tĩnh mịch giằng co mười phút. . . 20 phút. . .

Chiêm Thai Lưu Ly đôi mắt đẹp thời gian dần trôi qua có phần rung động, nàng liếc xem Mục Trần, hắn lại nhẹ nhàng lắc đầu, vì vậy nàng cũng chỉ có thể kiềm chế nội tâm cấp bách.

Khi thời gian lại dần trôi qua, đôi mắt đạo thân ảnh trên ghế đá kia một mực hữu khí vô lực kia mãnh liệt mở ra, tà quang cơ hồ là trong chốc lát liền bắn ra, khuôn mặt vào lúc này trở nên đầy tà khí, hắn nhìn chằm chằm vào Mục Trần hai người, bén nhọn thanh âm ẩn chứa một nổi giận vang đến: "Hai đứa nhãi con, vậy mà thật có thể chịu đựng a!"

Nghe được câu này, Mục Trần cùng Chiêm Thai Lưu Ly như trút được gánh nặng mà thở dài một hơi, Mục Trần cười, nói: "Ta nói ngươi cũng thật sự là nhàm chán đấy, già thế rồi lại vẫn chơi trò hề kiểu này.

"Phốc xuy."

Chiêm Thai Lưu Ly nghe vậy, lập tức nhịn không được khẽ cười một tiếng, đôi mắt đẹp liếc Mục Trần, đối với gã Tà Linh có thể xâm nhập Thiên Trận Hoàng này, trong miệng Mục Trần, ngược liền biến thành một lão già hài tử giương oai.

"Thiên Trận Hoàng" nhìn chằm chằm vào Mục Trần, khuôn mặt như khô lâu khẽ nhăn một cái, hắn điềm nhiên nói: "Một cái Tứ phẩm Chí

Tôn oắt con, trong mắt ta liền con sâu cái kiến cũng không bằng, cũng dám ở trước mặt ta láo xược!"

Mục Trần sắc mặt bình tĩnh, nói: "Ngươi thật sự khôn nhịn được, đã sớm đi ra giải quyết hết ta, còn ở đấy mà cùng ta nói nhảm sao?"

"Thiên Trận Hoàng" u ám nhìn chằm chằm vào Mục Trần, sau đó hắn cũng là một tiếng cười lạnh, nói: "đúng là một tên cẩn thận gia hỏa, bất quá các ngươi muốn chơi trò hao tổn, vậy hao tổn a, ta ngàn vạn năm cũng nhịn xuống được, thêm tí thời gian thì nhằm gì? Muốn truyền thừa tên kia? không đem ta giải quyết, chỉ sợ các ngươi là ý nghĩ hão huyền."

Mục Trần không để ý đến cho hắn, chẳng qua là nhìn về phía Chiêm Thai Lưu Ly, hỏi: "Chiến trận mà Thiên Trận Hoàng lưu lại ở nơi nào?"

"Thiên Trận Hoàng" trước mắt hiển nhiên đã bị Tà Linh cướp lấy thân thể, tuy Mục Trần không rõ ràng lắm gia hỏa này cuối cùng còn thừa lại bao nhiêu lực lượng, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng tiến vào mảnh hắc ám khu vực.

Cho nên, muốn giải quyết tên kia, chỉ có dựa vào tòa chiến trận "Thiên Trận Hoàng" lưu lại ở dưới này.

Chiêm Thai Lưu Ly quét mắt một lượt cả mảnh Thiên Địa, nàng có chút nhíu mày, bởi vì nàng cũng không phát hiện nửa điểm dấu vết chỗ chiến trận lưu lại

"Chẳng lẽ chiến trận đã bị phá hủy?" Chiêm Thai Lưu Ly chân mày cau lại, bất quá nàng liền bác bỏ, nếu như chiến trận bị phá hủy, Tà Linh căn bản sẽ không sử dụng thủ đoạn lừa gạt con nít thế này, thay vào đó đã trực tiếp động thủ đem hai người chém giết.

Chiêm Thai Lưu Ly lập lòe ánh mắt, một lát sau, nàng quăng mắt nhìn về phía mảnh hắc ám, tay trắng nõn nà vung lên, Linh lực xoáy lên tạo thành cuồng phong quét ra, hắc khí bị thổi nhẹ lui tán. . .

Theo hắc khí lui tán, cảnh tượng trước mắt liền xuất hiện ở Mục Trần hai người trong mắt , lúc này hai người ánh mắt chính là mãnh liệt ngưng tụ.

Trước mắt hiện ra đúng là một chi số ước chừng một vạn tả hữu quân đội, chi quân đội tựa hồ là pho tượng biến thành, thân thể đều được che kín bởi một màu đen thạch ban, lẳng lặng bất động, nhưng trong lúc mơ hồ, có một cỗ chi khí tràn ngập, mặc dù là trải qua ngàn vạn năm, vẫn như cũ tồn tại.

"Tốt, một chi mạnh mẽ quân đội!" Chiêm Thai Lưu Ly nhẹ giọng khen.

"Bọn chúng cũng không phải là thạch điêu." Mục Trần ánh mắt ngưng trọng nói, hắn chú ý tới chi quân đội mặc dù có ngoại hình tựa tượng đá, thế nhưng thần sắc khuôn mặt, lại không hề trống rỗng, mà là có một ít tâm tình ở trong đó.

"Có lẽ là Thiên Trận Hoàng Thân Vệ Quân rồi, chính là quân đội cường đại nhất dưới trướng, năm đó hắn bị Tà Linh xâm lấn, chi thân vệ quân cuối cùng thúc giục Linh lực hóa đá bản thân, hình thành chiến trận, ý đồ trấn giết Tà Linh."

Chiêm Thai Lưu Ly cảm thán nói: "Cũng may mà chi Thân Vệ Quân không ở trong Tứ Linh Chiến Trận, nếu có thì dù chiến trận uy lực bị tuế nguyệt yếu bớt, cũng không phải chúng ta có thể xông qua được được."

Mục Trần gật gật đầu, ánh mắt của hắn cẩn thận nhìn qua mảnh "Thạch quân", ánh mắt đột nhiên động một cái, rồi sau đó chính là nhìn thấy, hơn vạn đạo màu xám ánh sáng, từ Thiên Linh Cái những "Thạch quân" bắn ra, những tia sáng này xuyên qua hắc ám khu vực, tựa hồ cuối cùng đều là hội tụ tại chỗ ghế đá phía dưới "Thiên Trận Hoàng"

Tựa hồ là bởi vì ánh sáng màu xám này, "Thiên Trận Hoàng" mới vừa rồi là không cách nào ly khai mảnh hắc ám khu vực.

"Thiên Trận Hoàng" nhìn thấy chỗ che giấu "Thạch quân" bị Chiêm Thai Lưu Ly phát hiện, khuôn mặt cũng là hơi đổi, tà khí rậm rạp hai mắt cũng là bắt đầu có chút dữ tợn đứng lên.

"Chỉ bằng các ngươi hai thằng nhãi con, cũng thúc giục được chiến trận tên kia lưu lại?!" "Thiên Trận Hoàng" cười lạnh nói, trong thanh âm tràn đầy mỉa mai, Mục Trần cùng Chiêm Thai Lưu Ly chút thực lực ấy, nếu nó ở toàn thịnh thời kỳ, cơ hồ là thổi một cái liền giết sạch, cho nên đối với hai người, nó căn bản cũng không có nửa điểm coi trọng.

"Chiêm Thai cô nương, chỉ sợ tiếp theo chỉ có thể dựa vào ngươi rồi." Mục Trần nhìn về phía Chiêm Thai Lưu Ly, mỉm cười nói.

Chiêm Thai Lưu Ly đảo đôi mắt đẹp, trán hơi nhăng lại, bàn tay như ngọc trắng nắm chặt, hào quang hiện lên, một mảnh đá thô ráp cỡ bàn tay xuất hiện ở trong tay của nàng, phía trên mơ hồ có kỳ dị đường vân, đường vân này Mục Trần cũng không lạ lẫm, đúng là Chiến văn. . .

Mà Mục Trần cũng nhận ra, ngay lúc Chiêm Thai Lưu Ly lấy ra, khu vực hắc ám bên trong "Thạch quân" tựa hồ là phát ra một ít thanh âm.

"Mục Vương, cái mảnh đá này có thể kích hoạt "Thạch quân", bất quá thúc giục nó cần linh lực tương đối khổng lồ, có lẽ một mình ta không cách nào làm được, cho nên mong rằng ngươi tương trợ một phát." Chiêm Thai Lưu Ly dịu dàng cười nói.

Mục Trần nhìn thật sâu Chiêm Thai Lưu Ly, nữ tử này cũng là cẩn thận, nàng hiển nhiên là lo lắng tiêu hao Linh lực, sau đó không cách nào cùng hắn cạnh tranh, mới ý định hai người xuất lực.

Bất quá Mục Trần không có ý kiến gì, trước mắt vẫn là giải quyết "Thiên Trận Hoàng" mới là trọng yếu nhất, lúc này hắn gật gật đầu, xòe bàn tay ra.

Phiến đá lơ lửng jữa lòng bàn tay 2 người, nháy mắt sau đó, bàng bạc Linh lực từ hai lòng bàn tay tuôn ra, nhanh chóng quán chú tiến vào bên

trong.

Ông ông.

Mà Linh lực liên tục không ngừng quán chú, phiến đá cũng là vù vù chấn động, phía trên từng đạo ảm đạm Chiến văn, dường như là vào lúc này thời gian dần trôi qua trở nên sáng ngời.

Lúc ánh sáng lan tỏa, khu vực hắc ám, những tượng đá thạch quân, đôi mắt đóng chặt ngàn vạn năm, vậy mà cũng là vào lúc này, một chút mở ra!

Ở đằng kia ghế đá phía trên, "Thiên Trận Hoàng" sắc mặt, lập tức kịch biến!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 883: Liên Thủ

Ông ông!

Dưới cái không gian hắc ám kia, hơn vạn quân đội như tạc bằng đá, nương theo hào quang của Thạch Ấn nở rộ trong lòng bàn tay Mục Trần cùng Chiêm Thai Lưu Ly, những đôi mắt đã đóng chặt vạn năm dường như mở ra.

Oanh!

Trong khoảnh khắc những cặp mắt đó mở ra, khoảng Thiên Địa đỏ tươi này liền rung động, một cỗ Chiến Ý khủng bố không cách nào hình dung, như 1 làn sóng lớn, cuồn cuộn dựng lên quét tới, vỡ tan giữa không gian.

Chiến Ý sắc bén như một cây trường thương, tựa như có thể đủ cứng rắn xuyên phá cả trời đất này, Chiến Ý lăng lệ ác liệt, vượt qua rất xa những kiểu chiến ý quân đội đã gặp trước đây, theo Mục Trần đoán, chi quân đội này lúc toàn thịnh, dưới Địa Chí Tôn, không có cường giả nào có thể chống lại.

Nếu chi quân đội này lại phối hợp thêm vị Thiên Trận Hoàng chiến trận kia, dù là gặp Địa Chí Tôn siêu cấp cường giả, cũng là có thể cứng rắn đối chọi.

Một vạn Thạch Quân, coi như là trăm vạn Cửu U Vệ đều là không cách nào so sánh, có thể thấy được, chênh lệch giữa song phương là sâu đến mức nào

Ngay lúc này, gương mặt của "Thiên Trận Hoàng" bên trên cái ghế đá trở nên bắt đầu vặn vẹo, hung quang trong đôi mắt trống rỗng bạo tuôn, nhìn thẳng về phía Mục Trần hai người.

"Các ngươi, hai thằng nhãi con!"

"Thiên Trận Hoàng" gào thét, hắn ta đứng lên, lập tức hắc quang ngập trời từ trong cơ thể quét ra, thân hình hắn cũng hóa thành một đạo hắc quang mãnh liệt bắn tới.

Rầm rầm!

Bất quá, ngay khi vừa mới lao ra khỏi ghế đá trăm trượng, liền có thanh âm như sắt liệm vang lên, thân hình đang vọt tới cũng bị jật ngược lại, cường đại xung lượng làm cho thân hình của hắn lảo đảo.

Mục Trần hai người nhìn lại, tứ chi của "Thiên Trận Hoàng", đang bị quấn vào 4 sợi xiềng xích, xiềng xích hiện ra sắc màu nâu đen, ở trên che kín lấy Chiến văn, những Chiến văn vốn ảm đạm, nhưng lúc này, theo phía dưới Thạch Quân thức tỉnh, Chiến văn dần dần trở nên sáng lên.

Chiến văn càng sáng ngời, xiềng xích dần đem "Thiên Trận Hoàng" lôi về ghế đá, ngay lúc đó, vôi trên ghế đá tróc ra, lộ ra những Chiến văn chằng chịt phức tạp, những Chiến văn này cũng đồng dạng bắt đầu trở nên sáng lên.

"Ngươi - tên đáng chết, đã chết ngàn vạn năm, còn muốn vây khốn ta? !" "Thiên Trận Hoàng" nghiêm nghị gào thét, khuôn mặt của hắn trở nên đặc biệt vặn vẹo, hắn ngửa mặt lên trời rít dài, bàng bạc hắc khí từ kia trong cơ thể quét ra, những hắc khí kia cực kỳ sền sệt, như là mực nước, lộ ra chi khí nồng đậm tà dị, hắc khí lướt đến đâu, không gian đều bị ăn mòn mà bắt đầu vỡ vụn.

"Thiên Trận Hoàng" toàn lực phản công, xiềng xích Chiến văn kia bị nó chống cự lại, lực lôi kéo bị cưỡng ép, hắc khí tràn ngập xiềng xích đem Chiến văn bắt đầu ăn mòn.

Theo Chiến văn trên xiềng xích bị ăn mòn, "Thiên Trận Hoàng" từng bước một giãy giụa tiến đến khu vực hắc ám bên ngoài, ánh mắt dữ tợn gắt gao nhìn chằm chằm vào Mục Trần hai người, lộ đầy hung quang, hiển nhiên là có ý định đem hai người bầm thây vạn đoạn.

Mục Trần cùng Chiêm Thai Lưu Ly nhìn thấy gia hỏa này thật không ngờ ương ngạnh, sắc mặt cũng nhịn không được mà biến đổi.

"Mục Vương, không được lưu thủ, toàn lực thúc giục Linh lực, một khi để cho "Thiên Trận Hoàng" xông ra khỏi khu vực bị trấn áp, chiến trận sẽ không có tác dụng!" Chiêm Thai Lưu Ly gấp giọng nói ra.

Mục Trần ngưng trọng gật đầu, hắn tuy rằng cũng không thật sự tín nhiệm Chiêm Thai Lưu Ly, nhưng hoàn toàn chính xác minh bạch, nếu như "Thiên Trận Hoàng" thật sự xông ra phạm vi bị trấn áp, chỉ sợ hôm nay hắn cùng với Chiêm Thai Lưu Ly sẽ phải bỏ lại cái mạng nhỏ ở đây.

Lòng bàn tay Mục Trần mãnh liệt xoay tròn, Linh lực trong cơ thể như thủy triều tuôn ra, không giữ lại chút nào, quán chú tất cả vào Thạch Ấn.

Một bên, Chiêm Thai Lưu Ly cũng không dám giữ lại, Linh lực bắt đầu khởi động, bắt đầu quán chú tiến vào Thạch Ấn.

Ông ông.

Nương theo việc hai người toàn lực vận chuyển Linh lực, Thạch Ấn chấn động càng lớn, ở trên chỗ nở rộ hào quang, càng lúc càng chói mắt sáng ngời.

Rống!

Thạch Ấn biến hóa, chi Thạch Quân dường như là nhận được ủng hộ, phát ra thanh âm trầm thấp như sấm rền, vạn người chỉnh tề như một, rống lên, Thiên Địa mãnh liệt run rẩy lên.

Oanh! Oanh!

Chiến Ý mênh mông phô thiên cái địa từ cơ thể bọn chúng gào thét mà ra, dẫn tới thiên địa rúng động, ánh sáng trong cơ thể mãnh liệt bắn ra, cấp tốc bành trướng, biến thành vạn đạo tia sáng màu xám, tạo ra một quang cảnh chút đồ sộ.

Chùm tia sáng xẹt qua, hội nhập trên không của khu vực hắc ám, dũng mãnh hợp vào bên trong ghế đá, lập tức khốn trói lấy "Thiên Trận Hoàng", bốn đạo xiềng xích chiến văn lúc này trở nên lớn mạnh rắn chắc.

Rầm rầm.

Xiềng xích chấn động, chậm rãi đem "Thiên Trận Hoàng" từng chút kéo hướng ghế đá.

"Hỗn đản!"

"Thiên Trận Hoàng" nổi giận gào thét, ánh mắt huyết hồng nhìn qua Mục Trần hai người, rít gào: "Hôm nay ta phải đem hai người các ngươi nghiền xương thành tro!"

Bành!

Nương theo tiếng gầm của Thiên Trận Hoàng, hốc mắt quỷ dị liền có chất lỏng màu đen chảy xuôi xuống, chất lỏng như là có Sinh Mệnh lực, chậm rãi nhúc nhích, cuối cùng biến thành một đạo phù văn màu đen cực kỳ quỷ dị.

Phù văn quỷ dị tà ác, nhìn qua như 1 cái mặt quỷ nỉ non, phối hợp lấy khuôn mặt vặn vẹo của "Thiên Trận Hoàng", nhất thời nhìn qua khủng bố muôn phần.

Rầm rầm!

Theo đạo phù văn tà ác xuất hiện, lực lượng"Thiên Trận Hoàng" liền tăng vọt, từng bước một đạp trên hư không, hướng về khu vực hắc ám bên ngoài mà tiến.

Mục Trần cùng Chiêm Thai Lưu Ly thấy thế, lại lần nữa cắn răng thúc giục Linh lực.

Oanh! Oanh!

Chấn động kinh người khuếch tán không ngừng trong không gian, Mục Trần cùng Chiêm Thai Lưu Ly không dám có chút buông lỏng, mà "Thiên Trận Hoàng" hiển nhiên cũng không muốn buông tha cơ hội tốt để thoát thân này, nó đã bị phong ấn ngàn vạn năm, nếu không lực lượng thân thể của "Thiên Trận Hoàng" để tá trợ, chỉ sợ nó đã sớm đã biến thành mây khói, nhưng dù vậy, nếu tiếp tục bị trấn áp, nó cũng sẽ hóa thành tro tàn, cho nên, lần này là cơ hội cuối cùng để nó thoát khốn, nó tuyệt đối không thể buông tha.

"Thiên Trận Hoàng" điên cuồng thúc giục tất cả lực lượng, chống lại chiến ý mênh mông mà Thạch Quân bên dưới đang ào ạt tuôn ra, đôi đồng tử gắt gao nhìn qua bọn Mục Trần hai người,hắn cất giọng dữ tợn: "Hai tên gia hỏa sâu kiến kia, ta không tin các ngươi có thể kiên trì được lâu với bằng ấy linh lực!"

Hắn nói câu ấy là vì biết Mục Trần cùng Chiêm Thai Lưu Ly dù sao thực lực có hạn, muốn điều khiển chỗ Thạch Quân này, dù là có Thạch Ấn chi lực, nhưng lượng Linh lực tiêu hao cũng là cực kỳ khủng bố, cho nên Mục Trần hai người, nhất định không thể kiên trì quá lâu.

Một khi hai người bọn họ không thể kiên trì, chiến trận Thạch Quân cũng tất nhiên sẽ suy yếu, đến lúc đó sẽ không có khả năng đem nó tiếp tục ngăn trở.

Nghe đến đó, trong lòng Mục Trần cùng Chiêm Thai Lưu Ly có chút trầm xuống, bọn họ rõ ràng nhất trạng thái bản thân, đúng như "Thiên Trận Hoàng" nói, bọn hắn căn bản không cách nào kiên trì quá lâu.

"Hai người các ngươi nếu như muốn đạt được truyền thừa của tên kia, kỳ thật cũng không cần phải cùng ta cá chết lưới rách, chỉ cần các ngươi thả ta đi ra ngoài, ta có thể thề sẽ đem truyền thừa giao ra đây. . . Bất

quá, truyền thừa dù sao chỉ có thể một người đoạt được, hai người các ngươi, cuối cùng ai muốn?" "Thiên Trận Hoàng" cười, thay đổi thanh âm, trở nên nhu hòa dịu ngọt.

Mục Trần cùng Chiêm Thai Lưu Ly ánh mắt lóe lên, Mục Trần hắn cười nhạt lên tiếng: "Hà tất sử dụng phương pháp ly gián vụng về như vậy, ngươi là 1 tà ma, sao có tín nghĩa đáng nói, nếu là thả ngươi đi ra, chỉ sợ việc thứ nhất ngươi làm chính là đem hai chúng ta bầm thây vạn đoạn."

Chiêm Thai Lưu Ly cũng là cười khẽ một tiếng, nói: "Mục Vương nói không sai, tiểu nữ tử đồng ý rất đấy."

"Thiên Trận Hoàng" nhìn thấy ly gián vô dụng, ngược lại khiến hai người kẻ xướng người hoạ trào phúng, khuôn mặt lập tức trở nên cực đoan dữ tợn, nó u ám nhìn hai người, cũng không tiếp tục nói nhảm, tiếp tục thúc giục hắc khí sền sệt, điên cuồng ăn mòn Chiến văn xiềng xích.

Song phương lâm vào giằng co.

Chiêm Thai Lưu Ly nhìn cục diện, nhẹ nhàng cắn răng nói: "Mục Vương, tiếp tục như vậy không phải biện pháp hay. . . Chúng ta nhất định đem nó bức về ghế đá mới có thể triệt để kích hoạt chiến trận, đem đạo Tà Linh kia gạt bỏ, làm thần trí Thiên Trận Hoàng lưu lại tỉnh dậy, như vậy mới có thể đạt được truyền thừa. . ."

"Ngươi có biện pháp?" Mục Trần nhíu chặt mày, hắn tự nhiên cũng minh bạch, tiếp tục như hiện tại, đối với bọn họ cực kỳ bất lợi, nhưng trừ việc này ra, bọn hắn tựa hồ cũng không biện pháp khác.

Chiêm Thai Lưu Ly trầm mặc thoáng chốc, chợt nói: "Ta có biện pháp trong thời gian ngắn ngủi đem nổ lực lượng Thạch Ấn, nếu lúc này ngươi triển khai thế công thẳng tới nó, phân tán lực chú ý của nó đối với Chiến văn xiềng xích, chúng ta đây trước sau phối hợp, có thể đem nó kéo về lại ghế đá."

Mục Trần nghe vậy, mày nhíu lại sâu hơn, hắn nhìn về phía Chiêm Thai Lưu Ly, nói như thế chính là phải có người chính diện cùng "Thiên Trận Hoàng" giao phong vài chiêu, mà với thực lực của hắn hiện tại mà nói, đây chính là một chuyện nguy hiểm cực kỳ.

Chỉ cần sơ sẩy, hắn sẽ liền bị "Thiên Trận Hoàng" giết cho không thể chết kỹ hơn được nữa.

Chẳng lẽ Chiêm Thai Lưu Ly có ý đồ jì sao?

Mục Trần hướng ánh mắt chăm chú, nhưng Chiêm Thai Lưu Ly lại quay sang, đôi mắt đẹp nhìn thẳng Mục Trần, trong mắt không có chút nào một ý chột dạ.

Chiêm Thai Lưu Ly cất jọng điệu bình tĩnh: "Ta nói hạ sách này, chỉ là bởi vì tình thế bức bách, nếu là Mục Vương cảm thấy Lưu Ly ta muốn âm thầm làm hại, vậy làm như ta chưa nói j."

Mục Trần nhìn chăm chú lên Chiêm Thai Lưu Ly hồi lâu, cuối cùng hắn thở ra một hơi thật sâu, hắn chuyển hướng ánh mắt về khu vực hắc ám kia, thản nhiên nói: "Ta tin tưởng ngươi một lần vậy."

Nghe Mục Trần nói thế, thân thể mềm mại Chiêm Thai Lưu Ly có chút chấn động, ánh mắt có chút phức tạp nhìn về phía Mục Trần, nàng rất rõ ràng, hành động như vậy cuối cùng có bao nhiêu nguy hiểm, chỉ cần đến lúc đó nàng động một ít tay chân, liền có thể làm cho Mục Trần lâm vào tuyệt cảnh.

Nhưng hắn như trước lựa chọn tin tưởng nàng.

Tuy nói trước đó, nàng dựa vào một ít mưu kế khiến cho Mục Trần cùng với rất nhiều người tín nhiệm, bất quá lúc này đây, trong lòng Chiêm Thai Lưu Ly có chút tình cảnh phức tạp dâng lên.

Dĩ vãng những tín nhiệm trước đó đều là tới từ sự lừa gạt, nhưng lúc này đây Mục Trần dù biết được hết thảy nguy hiểm cùng với tính tình jảo

hoạt của nàng, cuối cùng vẫn lựa chọn tin tưởng.

Nhìn qua khuôn mặt tuấn dật mà trẻ tuổi Mục Trần, Chiêm Thai Lưu Ly khẽ cắn cặp môi đỏ mọng, nhẹ một chút gật đầu.

"Vậy thì xin Mục Vương cẩn thận rồi."

Đã đạt thành quyết nghị, Mục Trần cũng không do dự, hắn nhìn về phía trước, không nói thêm cái gì, trực tiếp quay người bạo lướt tới.

Địa phương hắn lao đi chính là khu vực Hắc Ám, lúc này ở bên trong, "Thiên Trận Hoàng" đang cùng chiến văn xiềng xích tiến hành jằng co, ý đồ chạy ra khỏi phạm vi phiến chiến trận bao phủ.

Khi nó nhìn thấy Mục Trần dám chủ động tiến vào phiến khu vực này, trong mắt lập tức có vẻ dữ tợn hiện lên, hắn liếm liếm bờ môi, trên khuôn mặt hiện đầy sát ý.

"Oắt con, ngươi thật đúng là tự tìm đường chết!"

"Thiên Trận Hoàng" dữ tợn cười to, bàn tay mãnh liệt vừa nhấc, sền sệt chi cực hắc khí ngưng tụ quanh thân hắn đột nhiên mãnh liệt bắn ra, cỗ tà khí đằng đằng Lang Yên lao nhanh qua, trực tiếp bao phủ Mục Trần.

Bá!

Mục Trần nhìn thế công lướt đến, lông mày nhíu chặt, nhưng hắn cũng không có tư thái phòng ngự nào, sau lưng hắn run lên, một đôi cánh cực lớn Tử Kim Phượng mở rộng, hai cánh chấn động, hân hình bá một tiếng mãnh liệt bắn ra.

Mượn nhờ Chân Phượng chi văn biến thành Phượng cánh, tốc độ Mục Trần đạt đến một trạng thái kinh người, dù là những Ngũ phẩm kia Chí Tôn đỉnh phong cường giả cũng không cách nào so sánh.

Tà khí đằng đằng Lang Yên, tuy thanh thế hung hãn, nhưng lại thủy chung không thể truy kích Mục Trần, ngược lại, trong khi truy kích, hắc khí theo thời gian dần trôi qua trở nên có chút mỏng manh, đó là bởi vì lực lượng bị tiêu hao một cách nhanh chóng.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 884: Tin Tưởng Phá Tà

Mục Trần thấy cảnh này, ánh mắt hơi hơi lóe lên. Trong khu vực hắc ám này, tựa hồ "Thiên Trận Hoàng" nhận lấy áp chế không nhỏ, thậm chí là các loại công kích đều không ngừng suy yếu, hắn là do nguyên nhân bị bao phủ bên trong chiến trận.

Xem ra nếu như tá trợ áp chế của chiến trận, hắn muốn miễn cưỡng chế trụ một ít "Thiên Trận Hoàng" cũng không phải là chuyện không thể nào.

"Nguyên lai là một tên oắt con đồng dạng như một con chuột chạy thục mạng!"

"Thiên Trận Hoàng" nhìn thấy tốc độ mau lẹ của Mục Trần cũng có chút kinh ngạc, chợt nó cười lạnh, duỗi ra năm ngón tay khô héo tái nhợt, hắn đột nhiên lăng không điểm ra: "ngươi ưa thích trốn như vậy, Ta đây chiều theo ý ngươi a!"

Oanh!

Năm ngón tay điểm ra, hắc khí sền sệt quanh thân điên cuồng hỗn loại, biến thành năm đầu Ma Xà khổng lồ trăm trượng, toàn thân che kín lân phiến, dữ tợn mà xấu xí, hương vị ăn mòn tràn ngập toàn thân, Ma xà xuất hiện, không gian có dấu vết bị ăn mòn vặn vẹo.

Hí!

Măm đạo hắc khí Ma Xà xuất hiện, rít một tiếng đã xuyên thủng hư không, bộ dáng quấn tới, trực tiếp hướng về Mục Trần mà lao đến.

Nhìn thấy năm đạo hắc khí Ma Xà, sắc mặt Mục Trần biến đổi, hắn nhận nguy hiểm chấn đến tính mạng, "Thiên Trận Hoàng" tuy nói đã bị chiến trận trấn áp ngàn vạn năm, thực lực không còn một nữa thời toàn thịnh. Nhưng đối với Mục Trần mà nói, vẫn là một kẻ địch không cách nào chống lại. Nếu như không phải hiện tại nó đem đại bộ phận lực lượng để đối kháng thạch quân, chỉ sợ lật tay là có thể khiến Mục Trần bị tiêu diệt.

Trước mắt, nó đã bắt đầu vận dụng lực lượng chính thức, đối với Mục Trần mà nói, vẫn là nguy hiểm trí mạng.

Hưu!

Hai cánh chấn động mạnh, Mục Trần đem tốc độ đẩy đến mức tận cùng, thân ảnh để lại đạo đạo tàn ảnh trong không gian, âm thanh xé gió vang vọng.

Hắn biết được, "Thiên Trận Hoàng" chỉ cần trong phạm vi chiến trận, hắn sẽ không ngừng bị áp chế tiêu hao, hắn chỉ cần không ngừng bay vòng vèo, chờ thế công bị suy yếu, đến khi hắn có thể đối phó, chính là lúc hắn có thể ra tay đánh tan.

Chiến lược là chính xác, bất quá hắn đã có chút xem thường trình độ của thế công lăng lệ ác liệt này, năm đạo hắc khí Ma Xà tấn mãnh vượt quá dự liệu của hắn, phảng phất có thể toản phá hư không, chỉ ngắn ngủn mấy tức gian, Ma Xà từ bốn phương tám hướng đã vọt tới, ý đồ đem hắn chặn giết.

Ầm ầm!

Không gian bên phải Mục Trần dẫn đầu vỡ vụn, một đạo hắc khí Ma Xà mãnh liệt bắn ra, đuôi rắn sắc bén vô cùng như một thanh ma thương, bá một tiếng liền là xuất hiện ở trước mặt Mục Trần, nhằm thẳng trái tim hắn mãnh liệt đâm xuống.

Thân ảnh Mục Trần đột nhiên đình trệ, tâm thần khẽ động, kim quang tự trên thân thể bộc phát ra, Long Phượng Kim Giáp thoáng hiện, một cỗ chấn động không thể phá vỡ tràn ngập.

Mục Trần giao 2 tay nhau trước người, kim quang tràn ngập, như là tấm chắn kim sắc, mạnh mẽ ngạnh kháng đuôi rắn kia đang hung hăng phóng tới.

Keng!

Song phương ngạnh bính, hỏa hoa bắn tung tóe, tiếng kim thiết vang vọng, không gian lúc này có sóng chấn động mà mắt thường có thể thấy được.

Hưu!

Thân hình Mục Trần trực tiếp là bị đẩy lui mấy trăm trượng, Kim Giáp bảo vệ chỗ hai tay xuất hiện một mảnh lõm, cảm giác đau đớn tại hai tay tràn ngập, hắn âm thầm kinh hãi, chỉ là lực lượng một đuôi của hắc khí Ma Xà thôi, vậy mà đã cường đại đến cỡ này rồi.

Bất quá tá trợ lấy lực đẩy từ cú đánh, Mục Trần cũng đã thối lui ra khỏi phạm vi công kích của Ma Xà, nhưng không đợi hắn thở một hơi, không gian phía sau đã vỡ vụn ra, lại là một đạo hắc khí Ma Xà dữ tợn hùng hổ xông tới.

Tốc độ quá mức tấn mãnh, mặc dù có được Phượng cánh gia trì tốc độ, nhưng Mục Trần như cũ là tránh né không kịp.

"Không sai biệt lắm!"

Mục Trần ánh mắt lóe lên, hắn cảm giác được trải qua thời gian kéo dài, lực lượng của hắc khí Ma Xà đã không còn khủng bố như lúc đầu, hơn nữa, hắn hiện tại cũng không còn có nhiều thời giờ để tránh né rồi.

Oanh!

Thoáng suy nghĩ, Mục Trần cơ bản không có bất luận cái gì do dự, tâm thần khẽ động, bàng bạc Linh lực như phong bạo tự trong cơ thể bộc phát ra, Linh quang tràn ngập gian, một đạo khổng lồ quang ảnh hiện ra.

Tôn quang ảnh sau đầu, một vòng Kim sắc Liệt Nhật lơ lửng, phảng phất Đại Phật. Cường hoành Linh lực chấn động theo đó tràn ngập.

Đương nhiên đó là Đại Nhật Bất Diệt Thân.

"Tam Dương chi lực!"

Hai tay kết ấn, trong cơ thể Đại Nhật Bất Diệt Thân, ba vầng Kim sắc Liệt Nhật mềm rủ xuống bay lên, ầm ầm bạo vỡ, quang mang màu vàng tựa như kim dịch chảy xuôi, làm tòa Đại Nhật Bất Diệt Thân càng phát kim quang sáng chói.

Ầm ầm!

Cự chưởng Đại Nhật Bất Diệt Thân đánh ra, kim quang ngưng luyện trên cánh tay hóa thành Kim sắc tinh thể, một chưởng kia đủ để chưởng toái núi cao.

Bành!

Cự chưởng được bao bọc bởi Kim sắc tinh tầng, sau đó mạnh mẽ cùng một con hắc khí Ma Xà hung hăng ngạnh kháng, va chạm chốc lát, không gian chấn động, sóng xung kích cuồng bạo lập tức tàn sát bừa bãi ra không gian.

Thân thể cao lớn của Đại Nhật Bất Diệt Thân trực tiếp là bị đánh bay trở ra, cả bàn tay bị tạc vỡ, hóa thành quang điểm tiêu tán.

Bất quá Đại Nhật Bất Diệt Thân tuy bỏ ra một cái giá lớn, nhưng hắc khí Ma Xà cũng đồng dạng bị chấn đắc phá thành mảnh nhỏ, hóa thành hắc quang đầy trời.

Trong Đại Nhật Bất Diệt Thân, Mục Trần quệt vết máu trên khóe miệng, sắc mặt cực kỳ ngưng trọng, để tiếp một kích kia, hắn đã thúc giục lực lượng của Đại Nhật Bất Diệt Thân lên mức cao nhất, nhưng dù như thế, cái giá phải trả là bị vỡ nát bàn tay, thậm chí là nhận lấy một ít phản phệ, thế nhưng hắn chỉ giải quyết được một đạo hắc khí Ma Xà.

Hiện tại, vẫn còn bốn đạo hắc khí Ma Xà đang "Xuyên qua không gian" mà đến, hình thành vây quanh đối với hắn, đưa hắn đẩy vào tuyệt cảnh.

"Thiên Trận Hoàng" khi chính thức ra tay, liền đem Mục Trần làm cho chật vật, chênh lệch giữa song phương, có thể thấy được lốm đốm.

Ầm ầm.

Khi Mục Trần vẫn còn đang suy nghĩ, không gian bốn phía rung chuyển, bốn đạo hắc khí Ma Xà xẹt qua không gian, cuồng bạo bao phủ xuống đến, khí thế hung ác cực điểm

"Các ngươi càng chiến càng yếu, ta cũng không tin, các ngươi có thể đem ta chém giết!"

Nguy hiểm tiến đến, bất quá Mục Trần lại không sinh lòng sợ hãi, trong mắt hung quang tràn ngập, một loáng sau, bàn tay Đại Nhật Bất Diệt Thân nắm chặt, Đại Tu Di Ma Trụ mang theo Hung Sát Chi Khí thoáng hiện, ba vầng Kim sắc Liệt Nhật trong cơ thể biến thành kim quang sáng chói, hiển nhiên lúc này Mục Trần đã đem lực lượng thúc dục đã đến cực hạn.

Oanh!

Đại Nhật Bất Diệt Thân đạp mạnh, thân hình xông ra, Đại Tu Di Ma Trụ mang theo sát khí ngập trời, trực tiếp đem một đạo hắc khí Ma Xà bao phủ.

Phiến khu vực này, lập tức một cuộc chiến thảm thiết bộc phát.

Mỗi một lần cùng hắc khí Ma Xà ngạnh bính, Mục Trần đều khiến thân thể cao lớn của Đại Nhật Bất Diệt Thân xuất hiện vết rạn, thậm chí bản thể hắn cũng bị liên lụy, vết máu trên miệng dần đậm hơn qua thời gian.

Bất quá, tuy Mục Trần thảm thiết chật vật, nhưng bốn đạo ma khí Hắc Xà cũng không khá hơn là bao, Đại Tu Di Ma Trụ hung hăng đập tới đã đem hắc khí sền sệt quanh thân chúng đánh cho xơ xác.

Oanh!

Đại Tu Di Ma Trụ lần nữa mang theo bàng bạc Linh lực gào thét đập xuống, một đạo hắc khí Ma Xà cuối cùng đã không chịu nổi, một thanh âm vỡ vụn tràn ngập, bất quá ngay thời điểm bị vỡ vụn, đuôi rắn kia cũng là hung hăng đập lên lồng ngực Đại Nhật Bất Diệt Thân.

Bành!

Đại Nhật Bất Diệt Thân đã đầy vết rạng, cuối cùng không cách nào thừa nhận thêm công kích này, ầm ầm bạo vỡ, nương theo Đại Nhật Bất Diệt Thân bạo tạc, Mục Trần cũng chật vật bắn ngược đi ra ngoài.

Phốc.

Một ngụm máu tươi phun ra, khuôn mặt hắn tái nhợt, thân hình hắn bắn ngược cả trăm trượng, sau đó mới cưỡng ép ổn định.

Sâu trong địa phương Hắc Ám, lúc năm đạo hắc khí Ma Xà bị chấn vỡ, "Thiên Trận Hoàng" đang cùng chiến văn xiềng xích jằng co đã phát giác, hắn lại ném ánh mắt âm trầm nhìn về phía Mục Trần.

Vốn hắn cho rằng công kích như thế, đã đủ để giải quyết Mục Trần, nhưng sao có thể ngờ tới, bất quá chỉ Tứ phẩm Chí Tôn sâu kiến, vậy mà đem công kích của hắn chặn lại.

Công kích này của hắn dù là Ngũ phẩm Chí Tôn cũng là có thể miễu sát.

"Ngươi thật ra khiến ta có chút hứng thú rồi!"

"Thiên Trận Hoàng" nhìn bộ dáng Mục Trần mà tươi cười, khuôn mặt khô héo cùng phù văn quỷ phảng phất bắt đầu nhúc nhích, nhìn thấy nụ cười âm u đó, sắc mặt Mục Trần lập tức biến đổi, hắn đã cảm thấy một cỗ nguy hiểm chấn động cực kỳ đáng sợ.

Oanh!

Khuôn mặt quỷ của "Thiên Trận Hoàng" đột nhiên phân liệt, phù văn quỷ trực tiếp biến thành một vòng hắc quang, mãnh liệt bắn thẳng đến Mục Trần mà đi.

Mục Trần nhìn thấy một màn này, cơ hồ là không cần suy nghĩ, trực tiếp là đem tốc độ thúc dục đến mức tận cùng mãnh liệt bắn trở ra, đồng thời sắc mặt hơi có chút tái nhợt, Chiêm Đài Lưu Ly chẳng lẽ còn không ra tay sao?

Chẳng lẽ nàng thực là muốn mượn đao giết người? Nếu thật sự là như thế, hắn cho dù liều mạng trả một cái giá lớn, cũng phải đem nàng chém giết!

Ngay lúc Mục Trần đang hoảng sợ bay trở ra, ở bên ngoài chiến trận, đôi mắt đẹp của Chiêm Đài Lưu Ly có chút lập loè, nàng do dự trong một chớp mắt, cuối cùng khẽ thở dài một hơi, thần sắc trở nên nghiêm nghị.

Nàng cắn ngón tay ngọc, một vòng máu tươi đỏ thẫm nhỏ vào bên trên Thạch Ấn, hai tay nàng như thiểm điện kết ấn, quát nhẹ lên tiếng: "Bạo!"

Oanh!

Nương theo tiếng quát nhẹ của nàng, đạo Thạch Ấn cổ xưa ở lòng bàn tay hắn, vào lúc này ầm ầm bạo toái!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 885: Bản Tôn Thiên Trận Hoàng

Oanh!

Ngay lúc Thạch Ấn cổ xưa trong tay Chiêm Đài Lưu Ly bạo vỡ, hào quang chói mắt rực rỡ phô thiên cái địa từ đó mãnh liệt bắn ra, khiến cả mảnh không gian sáng như ban ngày.

Hưu! Hưu!

Hào quang tràn ngập, 1 thanh âm phô thiên cái địa xé gió vang lên, từ bên trong hào quang bay ra vô số đạo lưu quang, mỗi một đạo liền bao lấy từng đạo chiến văn " .

Chiến văn phóng lên trời, liền xông về mảnh khu vực hắc ám, sau đó cùng những chùm tia sáng xám từ đỉnh đầu những thạch quân bắn ra mà hội tụ dung hợp lại với nhau.

Ông ông!

Nương theo sự dung hợp, những chùm tia sáng kia trong khoảnh khắc dùng một loại tốc độ kinh người bành trướng, chiến ý cực cuồng bạo tựa núi lửa tại phun trào, chỉ chực chờ bộc phát.

Ánh sáng mãnh liệt phóng lên trời, xua tan cả mảnh khu vực Hắc Ám, cuối cùng lao cả vào chiếc ghế đá đang phủ đầy chiến văn đằng kia.

Ghế đá cổ xưa kịch liệt run rẩy, những chiến văn trên đó đều sáng lên,dường như đang muốn lấy lại lực lượng ngày đó.

Rầm rầm!

Bốn đạo xiềng xích chiến văn từ ghế đá bắn ra hào quang chói mắt, mơ hồ tràn ngập chiến ý kinh người.

Biến hóa chỉ trong thời gian ngắn ngủi, "Thiên Trận Hoàng" vừa mới hạ sát thủ đối với Mục Trần, sau một khắc,cảm nhận được động tĩnh cực lớn phía dưới truyền lại, trên khuôn mặt vặn vẹo lập tức bừng lên vẻ kinh hãi.

"Không!"

Tiếng rít thê lương cất lên, một nữa phù văn mặt quỷ màu đen cấp tốc nhúc nhích lấy, điên cuồng phun ra hắc khí ăn mòn, ý đồ chống cự lại chiến ý trên chiến văn xiềng xích.

Bành!

Bất quá, chiến trận ở phiến khu vực này hiển nhiên đã được Chiêm Đài Lưu Ly chính thức thúc dục, lực lượng cường hãn vô cùng, hơn nữa trước trước vì chém giết Mục Trần, bản thân lực lượng của nó đã bị phân tán, cho nên lúc này phản kháng cũng không có nhiều tác dụng, bốn đạo chiến văn xiềng xích gắt gao khổn trói lấy tứ chi, bành một tiếng, dùng một tư thái sét đánh không kịp bưng tai, thô bạo kéo nó về tòa ghế đá tràn ngập chiến văn.

Rống!

"Thiên Trận Hoàng" điên cuồng gào thét, hai mắt đỏ thẫm, nó hiển nhiên đã nhận ra nguy hiểm trí mạng, nó biết rõ, một khi kéo về ghế đá, nó thật sự sẽ bị tòa chiến trận chính thức trấn giết.

Hôm nay nó không phải ở trạng thái đỉnh phong của ngàn vạn năm trước.

Nhưng bất luận phản kháng cỡ nào, tất cả chỉ là muối bỏ bể, thân hình của nó chật vật bị kéo xuống, cuối cùng trực tiếp bị cưỡng ép ngồi xuống ghế đá.

"Ta muốn giết các ngươi!"

Ngay lúc bị trói vào ghế đá, "Thiên Trận Hoàng" đột nhiên quăng ánh mắt điên cuồng về phía Mục Trần, một tiếng thét dài, lập tức một nữa phù văn mặt quỷ bắn về phía Mục Trần, hiển nhiên, nó là có ý định cá chết lưới rách.

Mục Trần đang toàn lực cấp tốc trở lui, nhìn thấy một màn này, sắc mặt liền biến đổi, Phượng cánh cấp tốc chấn động, Linh lực trong cơ thể điên cuồng khởi động, tốc độ đẩy lên tối đa, trên bầu trời xẹt qua từng đạo tàn ảnh mơ hồ.

Hắn cảm giác được "Thiên Trận Hoàng" lực lượng trong chiêu phản công cuối cùng này có bao nhiêu đáng sợ, nếu như bị đánh trúng, mặc dù nhục thể của hắn như sắt như đồng, chỉ sợ cũng sẽ là lá khô trước gió.

Bành! Bành!

Một đạo lưu quang tối tăm cấp tốc xẹt đến, đi đến đâu không gian bị ăn mòn đến đó, tốc độ nhanh như điện xẹt, chỉ mấy tức thời gian liền xuất hiện trước mắt Mục Trần, càng lúc càng gần.

Mục Trần nhìn đến cái ánh sáng âm u càng ngày càng gần, hung hăng cắn răng một cái, hắn đã hiểu được là không cách nào tránh né, kim quang trong cơ thể bắt đầu khởi động, Long Phượng Kim Giáp lại lần nữa thoáng hiện, trước ngực, Chân Long chi văn du động, Linh lực hùng hồn ngưng tụ tại quanh thân, hiển nhiên hắn muốn đem tất thủ đoạn đều thúc dục chuẩn bị đón đỡ.

Tuy nói hắn biết ngạnh kháng là cách không hay chút nào, nhưng hắn hiện tại đã không còn lựa chọn nào khác!

Một tia ánh sáng âm u đã hiện ra trước mặt hắn.

Nhưng ngay lúc Mục Trần chuẩn bị sẵn sằng nghênh đón công kích, bên trên ghế đá, một thanh âm thê lương vang vọng, những đạo sáng

ngời chiến văn trên ghế đá đang chậm rãi nhúc nhích, cuối cùng như những con sâu tiến về thân thể của Thiên Trận Hoàng, từ từ bao trùm mà nuốt lấy.

Hắc khí sền sệt quanh thân Thiên Trận Hoàng nhanh chóng tiêu tán, phù văn quỷ trên khuôn mặt phát ra thanh âm rít gào thê lương, hắc khí dần tiêu tán càng lúc càng mờ nhạt.

Chiến văn cuối cùng triệt triệt để để đem "Thiên Trận Hoàng" bao trùm, sát na cuối cùng, âm thanh rít gào chói tai đột nhiên ngừng lại.

Phù văn quỷ dị trên mặt đồng dạng bị chiến văn hòa tan.

Ngay khi mặt quỷ bị hòa tan, nữa đạo mặt quỷ sắp đánh trúng Mục Trần cũng là phát ra thanh âm thê lương, phịch một tiếng, lăng không vỡ vụn, biến thành những quang điểm màu đen tung bay.

Mục Trần vốn đã võ trang đầy đủ lập tức ngẩn người, hắn như trút được gánh nặng thở dài một hơi, lúc này hắn mới phát giác phía sau lưng mình đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Công kích vừa rồi, hắn không có tuyệt đối nắm chắc có thể đón đỡ, trước chỉ tận hết sức liều mạng một lần mà thôi.

Bất quá có thể không cần đi trên lưỡi dao như thế, đối với Mục Trần mà nói, tự nhiên là có thể tiết kiệm thì nên tiết kiệm.

Mục Trần xóa đi mồ hôi lạnh trên trán, đem phòng ngự quanh thân triệt hạ, lúc này một đạo âm thanh xé gió cũng truyền đến, Chiêm Đài Lưu Ly đã xuất hiện bên cạnh hắn.

Khuôn mặt Chiêm Đài Lưu Ly cũng có chút tái nhợt, trước đó nàng cũng là tiêu hao không nhỏ a.

"Đa tạ rồi." Mục Trần nhìn Chiêm Đài Lưu Ly, vừa cười vừa nói. Ngữ khí của hắn so với trước đó hiển nhiên ôn hòa hơn rất nhiều, Chiêm Đài Lưu Ly cũng không động tay động chân trong hợp tác lần này, việc

này đã chiếm được của hắn một ít tín nhiệm, ít nhất, hắn không có phòng bị lấy nàng như khi vừa mới gặp.

Chiêm Đài Lưu Ly cất giọng nhỏ nhẹ, nói: "Khó có ai đã không nắm chắt ta sẽ lừa gạt về sau, lại còn có thể đem mạng nhỏ giao cho ta, đã như vầy, ta nghĩ cũng không thể để ngươi thất vọng?"

Mục Trần cười nói: "Hợp tác vui sướng."

Trước đó, khi Chiêm Đài Lưu Ly trêu đùa hắn, hắn cũng không để tâm, bởi vì nếu như đổi lại là hắn, hắn cũng có thể làm như vậy, dù sao lúc ấy trong mắt Chiêm Đài Lưu Ly, có lẽ hắn cũng chỉ là tay đấm miễn phí.

Mà bây giờ tình trạng đã khác, song phương đã ở cùng một cái thuyền, lúc này mới là chân chính hợp tác. Mà Chiêm Đài Lưu Ly cũng không có đem phần tín nhiệm này của Mục Trần ném đi, làm cho Mục Trần đối với nàng cũng là có hảo cảm hơn.

Chiêm Đài Lưu Ly gật đầu nhẹ, nàng ném ánh mắt về phía ghế đá bên trong, nàng và Mục Trần liếc nhau, hai người cẩn thận từng tí lướt tới, cuối cùng đã vào địa phương trăm trượng bên ngoài ghế đá.

Hai người ngừng lại, không lỗ mãng tiến đến gần, cả 2 đều không rõ Tà Linh trong cơ thể Thiên Trận Hoàng đã được gạt bỏ hay chưa, nếu khinh xuất tới gần có thể chính là chui đầu vào miệng cọp.

Hai người cẩn thận nhìn ghế đá, trên đó, Thiên Trận Hoàng đang bị chiến văn rậm rạp chằng chịt bao trùm, cảnh tượng diễn ra gần mười phút đồng hồ, sau đó Mục Trần hai người nhận thấy những chiến văn kia bắt đầu ảm đạm, cuối cùng từ từ tiêu tán.

Chiến văn tiêu tán, hai người lập tức kéo căng thân thể, Linh lực bắt đầu khởi động, chuẩn bị ứng phó biến cố.

Chiến văn cuối cùng trên thân thể Thiên Trận Hoàng triệt để tiêu tán, diện mục hắn lần nữa hiển hiện, chỉ khác là thay cho vẻ dữ tợn cùng vặn vẹo, chính là một khuôn mặt bình thản, tuy có chút tái nhợt như trước, nhưng lại thiếu đi một phần âm trầm.

Hắn tĩnh tọa trên ghế đá, hai mắt nhắm chặt bỗng nhúc nhích, trước ánh mắt đề phòng cùng khẩn trương của Mục Trần cùng Chiêm Đài Lưu Ly, hắn chậm rãi mở mắt ra.

Vốn là một đôi mắt trống rỗng, hiện tại phảng phất ngưng tụ hào quang, ánh mắt tang thương cùng với cơ trí xuất hiện thay cho đôi đồng tử trống rỗng trước đó.

Hắn giương đôi mắt, chuyển động cái cổ cứng ngắc, cúi đầu nhìn bàn tay, mảnh khu vực hắc ám, cùng với thạch quân bên dưới, cuối cùng thở dài.

"Ngàn vạn năm đã qua, đạo Tà Linh kia cuối cùng đã bị trấn giết ư" thanh âm của hắn có chút khàn khàn, so với trước đó, ít đi một phần chói tai, nhiều hơn một phần tang thương cảm giác.

Mục Trần cùng Chiêm Đài Lưu Ly hai mặt nhìn nhau, không dám ra nói tiếng nào.

Bóng người trên ghế đá ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về phía Mục Trần hai người, trước ánh mắt đó, thân thể Mục Trần hai người đều căng cứng, bảo trì tư thái đề phòng.

"Là các ngươi kích hoạt chiến trận, trấn giết đạo Tà Linh kia, hơn nữa làm thần trí ta lưu lại tỉnh lại a?" Đạo nhân ảnh kia nhìn Mục Trần hai người, ôn hòa cười nói.

Mục Trần cùng Chiêm Đài Lưu Ly liếc nhau, sau đó gật đầu.

"Không biết tiền bối là...." Mục Trần do dự một chút, cẩn thận hỏi dò.

Đạo nhân ảnh kia nghe vậy, liền mỉm cười, hắn giơ chưởng lên, nhẹ nhàng chúi xuống, lập tức bàng bạc chiến ý phô thiên cái địa bên dưới lập tức an tĩnh lại, cuối cùng tuôn trở về chi thạch quân kia.

Nhìn chiêu thức ấy, Mục Trần cùng Chiêm Đài Lưu Ly như trút được gánh nặng, bừng lên sự vui mừng, bởi vì có thể khống chế chiến ý của thạch quân dễ dàng như thế, ngoại trừ bản tôn của Thiên Trận Hoàng, còn có thể là người phương nào?

Trong không gian đỏ sậm, hào quang bắt đầu khởi động, khu trừ bớt rất nhiều hắc ám chi khí trong đó, bên trên ghế đá, Thiên Trận Hoàng tiện tay vung khẽ, điều khiển chiến ý lượn quanh một vòng, dọn dẹp sạch sẽ hắc khí còn sót lại, đối với cảnh này, Mục Trần cùng Chiêm Thai Lưu Ly đều là kinh hãi không thôi.

Thiên Trận Hoàng nhìn không gian trước mắt, cảnh tượng cùng năm đó không có sai biệt, nhưng hắn minh bạch đại thế giới hôm nay đã xoay vần, Đấu Chuyển Tinh Di.

Ánh mắt Thiên Trận Hoàng dừng lại ở Thạch Quân bên dưới, trong mắt ánh lên một niềm thương cảm, năm đó vì trợ giúp hắn trấn áp Tà Linh, những người này đã chủ động thúc giục Linh lực, hóa hóa thành tượng đá, vĩnh cửu trấn áp ở chỗ này.

Chương 886: Phương Pháp Ý Niệm

Mục Trần cùng Chiêm Thai Lưu Ly nhìn nhau, cũng không quấy rầy tâm trạng sầu não của Thiên Trận Hoàng, bọn hắn biết rõ đây chỉ là một đạo Thần Phách lưu lại, nếu là gây phiền hắn, khiến hắn trực tiếp tiêu tán, như vậy công sức cố gắng mạo hiểm xông vào đây, chẳng phải liền triệt để uổng phí.

Cũng may Thiên Trận Hoàng cũng không sầu não quá lâu, lát sau hắn ngẩng đầu, nhìn về phía Mục Trần hai người cười nói: "Hai người các ngươi tuổi còn nhỏ, nhưng có thể xông tới đây, hơn nữa đem Tà Linh trấn giết, thật là làm cho ta có chút ít thưởng thức”

"Vãn bối may mắn lấy được một đạo Chiến Ấn còn sót lại ở chỗ tiền bối mới có thể mượn nhờ mà kích hoạt chiến trận tiền bối lưu lại, nếu không, bằng vào năng lực của 2 ta, quyết không thể là đối thủ của Tà Linh kia." Chiêm Thai Lưu Ly vừa nói vừa đưa tay ra, trên tay nàng còn 1 ít mảnh vụn đá, đúng là sau khi Thạch Ấn nổ tung còn lưu lại.

Thiên Trận Hoàng nhấc tay, những mảnh vụn trong tay Chiêm Đài Lưu Ly liền bay vào lòng bàn tay hắn, hắn liếc qua rồi nói: "Nguyên lai là "Thạch Chiến Ấn" năm đó ta lưu lại, nha đầu ngươi ngược lại là cùng ta có duyên."

Chiêm Thai Lưu Ly nghe vậy, đôi mắt đẹp xẹt qua một tia sợ hãi lẫn vui mừng, chợt nàng nhìn Mục Trần, nói: "Tiền bối, lần này có thể trấn giết Tà Linh, nếu không phải là hắn mạo hiểm ngăn trở Tà Linh một đoạn thời gian, có lẽ chúng ta cũng không cách nào đem người tỉnh lại. . ."

Mục Trần nghe được Chiêm Thai Lưu Ly vì hắn mà trần tình cũng khẽ giật mình, hắn gật đầu bày tỏ lòng biết ơn, nàng cũng không một mình tham công, khiến cho hắn hảo cảm đại thăng, Chiêm Thai Lưu Ly so với Tiêu Thiên, tính cách cũng mạnh hơn vô số lần,chính là một người có thể kết giao.

Thiên Trận Hoàng nở nụ cười, chợt nói đầy thâm ý: "Tuy nói ta lâm vào ngủ say, nhưng về sau đã mơ hồ tỉnh lại, nếu là ngươi một mình tham công, có lẽ ta đã không đặt vào mắt."

Bên trong tiếng cười có ý tứ thưởng thức không nhỏ, hiển nhiên Chiêm Thai Lưu Ly vô tình kể, ngược lại làm cho Thiên Trận Hoàng thưởng thức thêm không ít, này cũng xem như là làm việc tốt được báo đáp.

Chiêm Thai Lưu Ly cùng Mục Trần liếc nhau, nàng vụng trộm vỗ vỗ bộ ngực, tỏ ra bộ dạng may mắn chuột sa hũ gạo, Mục Trần thấy cũng nhịn không được mà cười, Chiêm Thai Lưu Ly này nói đi nói lại cũng chỉ là một thiếu nữ so với hắn lớn hơn một tuổi mà thôi.

"Ta vốn là người đã chết, các ngươi có thể đến được chỗ này, chính là cùng ta có duyên, tuy nói dựa theo quy củ, Chiến Trận Sư đều là nhất mạch truyền thừa, nhưng ta hôm nay cũng sẽ nhanh tan thành mây khói, những quy củ này, không nên quá chấp nhất." Thiên Trận Hoàng chậm rãi nói.

Mục Trần cùng Chiêm Thai Lưu Ly nghe như mở cờ trong bụng, cũng có chút giật mình, khó trách tin tức về Chiến Trận Sư quá sức thưa thớt, nguyên lai đều là nhất mạch truyền nhất mạch.

"Hai người các ngươi đối với Chiến Ý có thiên phú rất tốt, là một hạt giống không tệ, có đủ tư cách trở thành Chiến Trận Sư." Thiên Trận Hoàng nói ra lời này làm cho bọn Mục Trần hai người sắc mặt vui mừng hiện rõ, bọn hắn vượt qua bao trắc trở, liều mạng tiến vào Tử Vong Di Tích không phải là vì tin tức Chiến Trận Sư sao?

"Chiến Trận Sư chính là từ Linh Trận Sư thoát thai, nhưng là đồng nguyên không đồng đường, hai bên mỗi người mỗi vẻ, Linh Trận Sư dùng trận pháp thúc giục lực lượng Thiên Địa, mà Chiến Trận Sư thì là chú ý nhân lực thắng thiên lực..." Thiên Trận Hoàng lại cất lên tang thương thanh âm, Mục Trần hai người ái mộ mà nghe, không dám có chút phân thần, những thứ này quan hệ tin tức Chiến Trận Sư, rất chi là hiếm có.

"Bất quá cánh cửa trở thành Chiến Trận Sư cực kỳ khó bước qua, cường giả bình thường, nếu là ý niệm mạnh mẽ một chút là có thể chỉ huy một chi chiến ý quân đội, nhưng chung quy vẫn là có hạn."

Mục Trần cùng Chiêm Thai Lưu Ly lặng lẽ gật đầu, người có thể chỉ huy quân đội Chiến Ý tương đối nhiều, như những thống lĩnh bình thường, cũng là có thể làm được điểm này, bất quá bọn hắn khống chế Chiến Ý cực kỳ có hạn, một khi Chiến Ý hùng hậu đến một hạn mức nào đó, dùng ý niệm của bọn hắn sẽ không có thể khống chế, nếu cố gắng cưỡng ép khống chế, ngược lại sẽ dẫn tới Chiến Ý cắn trả.

"Mà truy cứu nguyên nhân, cũng không khó đoán, đơn giản chính là quyết định bởi ý niệm mạnh hay yếu."

Thiên Trận Hoàng thản nhiên nói: "Mà lực lượng ý niệm này so với Linh lực thì hoàn toàn bất đồng, nó vô hình vô chất, hư vô mờ mịt, thường nhân khó có thể chạm đến, bình thường mà nói, ý niệm mạnh yếu đều là bẩm sinh, bất quá mặc dù là trời sinh ý niệm mạnh mẽ, cũng không có khả năng khống chế ý niệm của trăm vạn đại quân."

" Chiến Trận Sư vì sao có thể khống chế trăm vạn, thậm chí ngàn vạn quân đội khổng lồ?" Chiêm Thai Lưu Ly nhịn không được mà hỏi.

Thiên Trận Hoàng mỉm cười, nói: "Bởi vì Chiến Trận Sư có thể tu luyện ý niệm.

Tu luyện ý niệm? !

Đồng tử Mục Trần cùng Chiêm Thai Lưu Ly cơ hồ cùng lúc co rút, nhanh chóng đứng lên, thần thái khó tin hiện rõ trên mặt, ý niệm – thứ cực kỳ thần bí mà mờ ảo, vậy mà cũng có thể tu luyện? !

Chuyện này trước kia căn bản hắn chưa từng nói qua! ?"

"Tiền bối, . . . ý niệm làm sao có thể tu luyện?" Chiêm Thai Lưu Ly bất khả tư nghị hỏi, ý niệm – thứ này hư vô mà mờ ảo, bình thường chạm đến là chuyện không tưởng, huống chi là tu luyện.

"Thiên Địa Vạn Vật đều có thể tu luyện, vì sao ý niệm không thể tu luyện?" Thiên Trận Hoàng hỏi ngược lại.

Chiêm Thai Lưu Ly cùng Mục Trần hai mặt nhìn nhau, á khẩu không trả lời được, chỉ có thể cười khổ một tiếng, Thiên Trận Hoàng chính là đại sư đỉnh đỉnh, lời hắn nói hiển nhiên cực kỳ uy tín, cho nên mặc kệ bọn hắn cảm thấy khó có thể tin đến cỡ nào, cũng chỉ có thể tiếp nhận sự thật.

"Phương pháp tu luyện ý niệm, đối với mỗi một vị Chiến Trận Sư mà nói, đều là vật vô giá, dù là ở thời Viễn Cổ, phương pháp tu luyện ý niệm cũng cực kỳ quý hiếm, nếu không phải nhất mạch tương truyền, cha truyền con nối, khẳng định là sẽ không dễ dàng truyền thụ." Thiên Trận Hoàng tiếp tục nói.

Mục Trần im lặng, nguyên lai truyền thừa Chiến Trận Sư phong bế như vậy, khó trách tại trải qua trận hạo kiếp Viễn Cổ kia, đến hôm nay lại thưa thớt đến như vậy, đóng cửa tự thủ, bất luận là cái gì, cuối cùng cũng khó mà phát dương quang đại.

"Nguyên nhân Chiến Trận Sư thưa thớt thực sự không phải là như thế, nguyên nhân chính là bởi vì phương pháp tu luyện ý niệm cực kỳ hung hiểm, nếu tu luyện thất bại, ý niệm hỗn loạn, thần trí cũng sẽ bị thương nặng, khó có thể khôi phục, cho nên, nếu như tìm không thấy truyền nhân thích hợp nhất, Chiến Trận Sư cũng sẽ không dễ dàng truyền thụ phương pháp, chứ nếu như mà truyền một người lại chết một người

thì ai chịu nổi?" Thiên Trận Hoàng nhẹ nhàng thở dài, nghĩ đến sự khó khăn khi truyền thừa Chiến Trận Sư không khỏi cảm thấy lòng chua xót.

Ý niệm hư vô mờ mịt như thế, cho dù là đối với cực hạn cường giả mà nói cũng rất là lạ lẫm, mà ý niệm của bọn hắn phần lớn đều là ở giai đoạn nguyên thủy, nếu là bị thương, thần trí hỗn loạn, đây mới thực sự là cái giá làm cho lòng người kinh hãi..

Sắc mặt Mục Trần cùng Chiêm Thai Lưu Ly có chút nghiêm nghị, nghĩ đến chỗ hung hiểm của phương pháp, nếu như là tu luyện Thần Quyết mà nói, thất bại cũng không sao, nhưng này tu luyện ý niệm này, thành công thì còn tốt, nếu là thất bại, trực tiếp thành kẻ điên điên khùng khùng.

Cái đồ chơi này, thường nhân thật đúng là không dám tu luyện.

Bất quá, thời điểm Mục Trần kinh hãi trong lòng, hắn cũng cảm thấy huyền cơ trong đó. Đại thế giới, thần bí khó lường, tu luyện linh lực tuy nói là căn bản, nhưng cũng không ít thế hệ siêu phàm, nếu sáng lập ra một đạo lộ mới, con đường này, nếu tu đến cực hạn, cũng không hề yếu hơn so với việc tu luyện Linh lực, chẳng qua là phương pháp không giống nhau mà thôi.

"Ta đã đem sự hung hiểm trong đó cảnh báo cho các ngươi, các ngươi còn ý định tiếp tục không?" Thiên Trận Hoàng cười nhạt một tiếng, nói.

Chiêm Thai Lưu Ly xiết chặt tay, nàng kiên định gật đầu, Linh lực của nàng thiên phú không tính xuất chúng, nên cho dù khổ tu một đời, chỉ sợ cũng khó thành châu báu, nếu như nàng muốn trở thành cường giả chân chính, có đủ lực lượng bảo hộ tộc nhân, nhất định phải đi con đường Chiến Trận Sư này.

Mục Trần trầm mặc thoáng qua, sau cũng không chút do dự gật đầu, lưng hắn gánh không ít trách nhiệm, tương lai hắn không chỉ phải đi Lạc Thần tộc, còn phải đi đến thần bí chi tộc tìm mẫu thân của hắn mang về cho cha, những địa phương kia, muốn sống sót trở ra thì lực lượng bình

thường không thể đáp ứng, cho nên hắn cần hết thảy mọi cách để có thể tăng lực lượng.

"Ngược lại là có dũng khí không nhỏ."

Thiên Trận Hoàng cười nhạt nói, hiển nhiên đối với dũng khí hai người coi như thoả mãn, hắn nói: "Đã như vậy, đến kiểm tra một chút, các ngươi cùng với phương pháp tu luyện ý niệm của ta có phù hợp hay không a."

Vừa nói xong, hắn vung tay lên, năm quả quang cầu thủy tinh từ lòng bàn tay của hắn chậm rãi bay lên, năm viên thủy tinh quang cầu màu sắc đều giống nhau, hào quang thần bí từ đó phát ra.

Ánh mắt 2 người lập tức bị hấp dẫn, những thứ này, ở ngoại giới cho dù là tiêu phí trăm vạn Chí Tôn linh dịch cũng chưa chắc có thể cầu được.

"Năm viên trong thủy tinh cầu, vẻn vẹn có một viên là phương pháp của ta được lưu lại nguyên vẹn, bốn khối kia là ta khi còn sống ngẫu nhiên thu hoạch, bất quá phần lớn lại không trọn vẹn, hai người các ngươi thúc giục ý niệm tới gần, nếu là có độ phù hợp, Thủy Tinh Cầu thì sẽ sáng lên. . ."

Thiên Trận Hoàng nhìn hai người, nhẹ nhàng cười bảo: "Về phần các ngươi, cuối cùng có thể có được cái gì, đều xem tạo hóa của mỗi người nữa. . ."

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 887: Cửu Kiếp Lôi Ngục Quan Tưởng Pháp

- Năm viên Thủy Tinh Cầu lơ lửng trước mặt 2 người, hào quang thần bí nhàn nhạt phát ra, rạng ngời mà không chói lóa, đủ để người nào trông thấy cũng bị mê hoặc, 2 người vô cùng rõ ràng rằng năm viên thủy tinh cầu này giá trị cỡ nào,

Những vật này nếu xuất hiện tại Bắc Giới sẽ tạo thành 1 hồi tranh đoạt huyết tanh mưa máu, tuy Chiến Trận Sư không đào tạo được dễ dàng nhưng nếu có những thứ nì cũng là một cơ hội không nhỏ, dù là đào tạo thành công 1 người cũng là 1 thu hoạch không hề nhỏ.

Mục Trần chăm chú nhìn chằm năm viên Thủy Tinh Cầu, hắn liếm bờ môi, hắn cùng Chiêm Thai Lưu Ly liếc nhau, đôi bên đều dễ dàng nhận thấy vẻ kích động trong mắt của đối phương.

"Đem ý niệm của các ngươi quán vào đi." Thiên Trận Hoàng nói: "Không có phương pháp tu luyện mạnh nhất, nếu là độ phù hợp không cao, cho dù đã nhận phương pháp cũng không cách nào thành công, nếu cưỡng ép tu luyện, ngược lại ý niệm sẽ bị thương, cho nên nếu là vô duyên, các ngươi chỉ có thể tay không mà quay về."

Mục Trần cùng Chiêm Thai Lưu Ly nghe vậy trong lòng liền trầm xuống, 2 người thầm nghĩ trong lòng quả nhiên hà khắc, không chỉ phương pháp hung hiểm vô cùng, hơn nữa lại cần độ phù hợp

Bất quá bọn hắn hiển nhiên không có quyền phát biểu, 2 người chỉ có thể hít sâu một hơi, hai mắt dần nhắm lại, tâm linh bình tĩnh, ý niệm vô hình tuôn ra.

Ý niệm bắt đầu khởi động, Mục Trần bắt đầu cảm giác năm đoàn hào quang trước mặt, năm đạo hào quang có màu sắc không giống nhau, nhưng đều là tản ra hào quang thần bí, bên trong đó có 1 đạo là sáng nhất, đó chính là ý niệm tu luyện phương pháp nguyên vẹn nhất mà Thiên Trận Hoàng lưu lại, bốn khối Thủy Tinh Cầu khác thì hào quang thì là có chỗ ảm đạm, so về khí thế hiển nhiên là không bằng

Bất quá, Mục Trần cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, dù sao phương pháp trong bốn khối thủy tinh cầu này, theo Thiên Trận Hoàng nói, là do hắn ngẫu nhiên đoạt được, không phải là thứ hắn đã cảm ngộ ra.

Ý niệm Mục Trần dừng lại hồi lâu bên trên 5 khỏa quang cầu, sau đó hắn hướng thẳng về phía viên trung tâm, trước mắt chính là phương pháp nguyên vẹn nhất, hắn tự nhiên sẽ không buông tha. Dù đượchay không, hắn đều muốn thử, vạn nhất hắn phù hợp, chuyến này có thể thắng lợi trở về.

Ý niệm xẹt qua, tiến tới gần viên Thủy Tinh Cầu, sau đó chậm rãi quấn lên.

Bất quá, hắn liền nhận ra, đối với viên Thủy Tinh Cầu không chút sứt mẻ này, tuy nói hào quang hơi có chút mạnh hơn, nhưng hiển nhiên không đạt được trình độ phù hợp như ý.

Ý đồ của Mục Trần vừa khai đã trực tiếp thất bại.

Tình huống này tựa như Mục Trần hắn bị dội một chậu nước lạnh, tâmcảnh liền lạnh xuống, tuy hắn không cảm thấy nắm chắc mười phần, nhưng cảm giác này cũng khiến hắn bị nhục mặt đôi chút.

Bất quá nhục liền nhục, Mục Trần hắn gắp lên được thì bỏ xuống được, hắn cười khổ một tiếng, liền đem ý niệm thối lui, nếu phương pháp mà Thiên Trận Hoàng lưu lại không phù hợp, vậy đổi cái khác thử xem sao.

Hắn vừa thối lui liền thể cảm giác được một đạo ý niệm là nhích lại gần, hiển nhiên là thuộc về Chiêm Thai Lưu Ly, nàng cũng lựa chọn một viên Thủy Tinh Cầu để thử vận may.

Mục Trần cảm ứng đến Chiêm Thai Lưu Ly, hắn nhìn ý niệm của nàng, tâm thần bất định, bất an quấn lên một viên Thủy Tinh Cầu.

Ông ông!

Chiêm Thai Lưu Ly vừa phát ý niệm lên viên Thủy Tinh Cầu kia, Mục Trần liền thấy ánh sáng mãnh liệt bộc phát, viên Thủy Tinh Cầu hắn đang để tâm vào lúc này liền biến thành một vầng tiểu Thái Dương, hào quang chói mắt cực kỳ.

Mục Trần nhìn cảnh tượng trước mắt, dù đã dự trù những việc xảy ra, hắn vẫn có chút không thoải mái, cái Thủy Tinh Cầu khỉ gió này đối với hắn không có nửa điểm phản ứng, lại nhiệt tình đối với Chiêm Thai Lưu Ly như thế, chẳng lẽ còn có vụ trọng nữ khinh nam sao?

Đằng kia, Thủy Tinh Cầu bộc phát hào quang mãnh liệt, Chiêm Thai Lưu Ly kích động không bảo trì được sự tỉnh táo, nàng kích động nhìn Thủy Tinh Cầu trước mắt.

"Ta đã thành công?" Chiêm Thai Lưu Ly lẩm bẩm nói, ánh mắt có chút đỏ bừng, biểu hiện kích động đến mức tận cùng, thiên phú Linh Lực của nàng không cao, những năm này nếu không tá trợ tài nguyên khổng lồ của Thần Các, chỉ sợ dù là Tứ phẩm Chí Tôn nàng cũng khó có thể đạt tới, cho nên nàng minh bạch, muốn chính thức trở nên mạnh mẽ, con đường Linh Lực này hoàn toàn không thích hợp, chỉ khi thành Chiến Trận Sư, nàng mới chân chính trở nên cường đại.

Nàng không cách nào tưởng tượng, nếu như lúc này nàng thất bại sẽ là tuyệt vọng cỡ nào, Thần Các đã hủy gia tộc của nàng, cưỡng ép mang nàng về Thần Các, cũng do nhìn trúng thiên phú chiến ý của nàng, một khi ko thể thành Chiến Trận Sư, Thần Các sẽ không còn xem trọng nàng, khi đó, bất luận là nàng hay gia tộc đều là chuyện không hay ho jì.

Bất quá trời đã không tuyệt đường người, nàng đã có một lựa chọn chính xác.

Mục Trần mở to mắt nhìn vào đôi mắt kích động của Chiêm Thai Lưu Ly, lòng hắn chợt im lặng, xem ra sau lưng của nàng cũng là có những chuyện không muốn nhiêu người biết

So với hắn, ước muốn có được phương pháp tu luyện này hoàn toàn không kém hơn.

Nghĩ đến đây, tia tiếc hận trong nội tâm hắn cũng liền tan thành mây khói, Chiến Trận Sư mặc dù không tệ, nhưng đối với Mục Trần hắn mà nói thì không phải lựa chọn duy nhất, chỉ là làm cho hắn có thêm một thủ đoạn mà thôi.

Vì thế, dù cho không trở thành Chiến Trận Sư, hắn cũng sẽ không tuyệt vọng, hơn nữa, có thể ý niệm tu luyện của Thiên Trận Hoàng không thích hợp nhưng không có nghĩa những ý niệm còn lại không thích hợp đối với hắn, đại thế giới mênh mông vô tận, tuy phương pháp hiếm có, nhưng hiển nhiên không phải chỉ có một phương pháp của Thiên Trận Hoàng.

"Xem ra ngươi thật sự cùng ta có duyên." Thiên Trận Hoàng mỉm cười nhìn qua Chiêm Thai Lưu Ly, thần sắc càng thêm ôn hòa.

"Đa tạ tiền bối!" Chiêm Thai Lưu Ly đỏ mắt nói.

Thiên Trận Hoàng vung bàn tay lên, viên Thủy Tinh Cầu kia liền lướt đi, biến thành mộtđạo lưu quang, vọt vào mi tâm Chiêm Thai Lưu Ly, nhanh chóng biến mất không thấy gì nữa.

Thủy Tinh Cầu tiến vào, thân thể mềm mại của Chiêm Đài Lưu Ly khẽ run lên, đôi mắt đẹp cau lại, hiển nhiên là do nàng phát giác được trong đầu hơn nhiều hơn một ít gì đó.

"Ta đã đem phương pháp kia phong ấn trong óc ngươi, ngươi tùy thời tìm đọc, trong đó có rất nhiều kinh nghiệm mà ta đúc kết, ngươi có thể tham khảo, về sau, ngươi giác ngộ đến đâu e rằng là do cơ duyên chính ngươi quyết định đi." Thiên Trận Hoàng ôn hòa mà nói.

Chiêm Thai Lưu Ly khom người cung kính: "Đa tạ lão sư."

Nàng thay đổi cách xưng hô với Thiên Trận Hoàng là do nàng đã tự xem mình là truyền nhân của Thiên Trận Hoàng do đã hoàn toàn nhận dược truyền thừa.

"Hặc hặc." Nghe nàng xưng hô, Thiên Trận Hoàng nhịn không được cười sướng một tiếng. Liên tục gật đầu. Nói: "Tốt, không nghĩ tới đến khi sắp tan biến ta còn có thể thu được một truyền nhân không tệ, hy vọng nhất mạch truyền thừa của ta có thể từ trong tay ngươi mà phát dương quang đại."

Chiêm Thai Lưu Ly nhu thuận gật đầu, chợt nàng có chút lúng túng nhìn về Mục Trần, bởi vì lúc này hắn như trước vẫn hai tay trống trơn, không có tí thu hoạch nào.

Thiên Trận Hoàng nhìn về phía Mục Trần, Trầm ngâm thoáng chốc, nói: "Nơi đây còn bốn khối Thủy Tinh Cầu, ngươi cũng thử nhìn một chút xem còn tí duyên phận nào không, tất cả đều là ta thu nhập được hồi thời kỳ viễn cổ, ngươi cũng đừng cho rằng đây là ta sửa mái nhà dột mà tùy tiện ban cho, 4 phương pháp này danh khí cũng không hề nhỏ, nếu không phải vì có chỗ không trọn vẹn, giá trị chắc hẳn phải vượt xa tâm pháp của ta."

Mục Trần nghe vậy cũng khẽ giật mình, hắn có chút kinh ngạc nhìn về phía bốn Thủy Tinh Cầu còn lại, nguyên bản hắn cho rằng những thứ còn lại chỉ là thứ bình thường, không nghĩ tới lai lịch 4 thứ này cũng không nhỏ.

"Có chỗ không trọn vẹn, và cũng không nguyên vẹn ư "

Ánh mắt chớp động, hắn cười, những năm này một đường thẳng tiến, đồ vật không nguyên lành hắn có được thật sự không ít, thậm chí ngay bí kíp Đại Nhật Bất Diệt Thân chính là công pháp không trọn vẹn của "Vạn Cổ Bất Hủ Thân", cho nên đối với đồ không trọn vẹn, hắn ngược lại càng có hứng thú.

"Ta làm lại lần nữa". Tâm niệm vừa động, hăn lần nữa nhắm mắt, ý niệm quét ra, quấn quanh bốn khối Thủy Tinh Cầu phía trước.

Chiêm Thai Lưu Ly cùng Thiên Trận Hoàng nhìn qua Mục Trần, bọn hắn có thể cảm giác được ý niệm đang phủ lên bốn khối Thủy Tinh Cầu, mọi người vì vậy yên lặng chờ, không đến một phút đồng hồ, ánh mắt họ liền mãnh liệt ngưng tụ, họ đã nhìn thấy, bên trái khối Thủy Tinh Cầu ngoài cùng, đột nhiên một viên Thủy Tinh Cầu bộc phát ra hào quang chói mắt.

Thủy Tinh Cầu kia tràn ngập hào quang hắc ám, chỉ có điều bên trong hắc sắc quang mang phảng phất có Lôi quang lập loè, trong lúc mơ hồ, lôi minh nổ vang vang vọng.

Thiên Trận Hoàng nhìn thấy Mục Trần vậy mà có độ phù hợp cao như thế, ánh mắt ngài lập tức lóe lên, sâu trong ánh mắt là xẹt qua một vẻ kinh dị.

Mục Trần mở ra hai mắt, hắn có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm Thủy Tinh Cầu, sau đó vung chưởng lên, viên thủy tinh cầu đã chậm rãi rơi vào trong tay của hắn.

Mục Trần có chút do dự, sau đó, tay nắm giữ khối Thủy Tinh Cầu, hào quang thẩm thấu tiến vào trong cơ thể của hắn, thân thể của hắn chấn động mạnh, trong óc, phảng phất là có vật gì nương theo lôi thần trí mình vào nơi mù mịt hư vô/

Tiếng nổ vang vang vọng, trong tiếng lôi minh đằng kia, dường như Lôi đình tạo thành những kiểu chú cổ xưa, ý niệm từ trong đầu Mục Trần hiển hiện mà qua.

Cửu Kiếp Lôi Ngục quan tưởng pháp!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 888: Cửu Kiếp Chiến Đế

"Cửu kiếp lôi ngục quan tưởng pháp..."

Hai mắt đang nhắm chặt của Mục Trần chậm rãi mở ra, tiếng sấm rền trong óc còn chưa hoàn toàn tán đi, những lôi đình văn tự cổ xưa kia biến thành những lạc ấn khắc sâu vào đầu của hắn.

Tuy hắn vẫn chưa hoàn toàn xem xét cái gọi là "Cửu kiếp lôi ngục quan tưởng pháp", nhưng chẳng biết tại sao, hắn mơ hồ cảm giác được một loại cảm giác cuồng bạo trong đầu phát ra. Bây jờ hắn đã biết pháp môn này rất là không bình thường.

"Không nghĩ tới ngươi thế mà có độ phù hợp cao như thế đối với nó." Mục Trần mở mắt ra, Thiên Trận Hoàng cũng ném thần sắc kinh dị về phía hắn, sau đó chậm rãi nói.

"Tiền bối, cửu kiếp lôi ngục quan tưởng pháp đến tột cùng có lai lịch gì?" Mục Trần tò mò hỏi, phản ứng của Thiên Trận Hoàng như vậy nói rõ rằng cửu kiếp lôi ngục quan tưởng pháp cũng có chút địa vị.

"Cửu kiếp lôi ngục quan tưởng pháp có từ thời viễn cổ, do Cửu Kiếp Chiến Đế lưu lại." Thiên Trận Hoàng cười, thanh âm bình tĩnh, nhưng Mục Trần vẫn nhận ra, khi hắn nhắc đến Cửu Kiếp Chiến Đế, thanh âm có chút chấn động, chính là một loại tôn sùng.

"Cửu Kiếp Chiến Đế?"

Mục Trần bị danh tự này chấn nhiếp không nhẹ, mặt hắn hiện vẻ xấu hổ, hắn hoàn toàn không biết vị tiền bối này làm gì, phải chăng là một vị chiến trận sư?

"Cửu Kiếp Chiến Đế, tại thời viễn cổ, chính là một trong những Chiến trận sư hiếm hoi đếm được trên 1 bàn tay đạt được cấp bậc ngàn vạn văn." Thiên Trận Hoàng chậm rãi nói, khi nhắc tới 3 chữ "ngàn vạn văn", ánh mắt của hắn hướng về phía Mục Trần tràn đầy sự sùng bái.

"Ngàn vạn văn?"

Với những từ này, Mục Trần lại đau đầu, bởi vì hắn đối với những thuật ngữ chiến trận sư này hoàn toàn xa lạ. Ngàn vạn văn là cái thứ đồ chơi jì a?

"Xem ra ngươi đúng là chiến trận sư nhập môn cũng chưa đến."

Thiên Trận Hoàng nhìn Mục Trần không hiểu ra sao, hắn bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Ngươi có thể ngưng luyện chiến ý chi linh, vậy cũng minh bạch, chiến ý chi linh mạnh yếu khác nhau ở điểm nào chứ?"

Mục Trần do dự một chút cũng ngập ngừng trả lời: "Hắn là số lượng chiến văn đi?"

Hắn đối với khái niệm chiến trận sư hoàn toàn là không biết, bất quá dù sao hắn cũng đã từng ngưng luyện chiến ý chi linh của 5 nhánh quân đội, hắn cũng hiểu, số lượng chiến văn càng nhiều, chiến ý chi linh lại càng cường đại.

Thiên Trận Hoàng gật đầu, nói: "Ở thời viễn cổ, chiến trận sư chính là lấy số lượng chiến văn phân chia đẳng cấp, đại khái có bốn đẳng cấp: vạn văn chiến trận sư, mười vạn văn chiến trận sư, trăm vạn văn chiến trận sư cùng với ngàn vạn văn chiến trận sư."

Mục Trần nghe những đẳng cấp, khóe miệng không nhịn được co quắp một trận, những chiến trận sư này thật đúng là đủ lười, chế độ đẳng cấp đều đơn giản một cách thô bạo.

Bất quá, tuy đơn giản, nhưng không thể không thừa nhận rằng nó thật sự vô cùng hình tượng hóa.

"Cái gọi là số lượng chiến văn, không phải là tổng số lượng của nhiều loại chiến ý chi linh trên thân thể, mà là dung hợp tất cả chiến ý, từ đó ngưng luyện ra chiến văn." Thiên Trận Hoàng giải thích nói.

Mục Trần khẽ giật mình, lúc trước hắn khống chế năm nhánh quân đội, mỗi một đạo chiến ý chi linh đều có được mấy ngàn chiến văn, nếu là cộng lại mà nói..., đã sớm vượt qua một vạn, nhưng lại cũng không thể nói hắn đạt đến cấp bậc vạn văn chiến trận sư, trừ phi hắn đem chiến ý năm nhánh quân đội ngưng tụ chung một chỗ, từ đó ngưng luyện ra một đạo chiến ý chi linh, nếu đạo chiến ý chi linh này có hơn vạn chiến văn, vậy hắn có thể tính là một gã vạn văn chiến trận sư chân chính.

"Chiến văn ngưng luyện, càng về sau càng khó khăn." Chiêm Thai Lưu Ly cất giọng nói ra:" Ta khống chế lưu ly quân có ba vạn số lượng, nhưng có thể ngưng luyện được chiến văn, cộng lại cũng gần kề chỉ là chín ngàn đạo tả hữu mà thôi, khoảng cách một vạn chiến văn, còn có một chút khoảng cách."

Nói đến đây, Chiêm Thai Lưu Ly cũng hiện lên một vẻ tự tin, nàng cười nói: "Bất quá đó là bởi vì do ý niệm của ta bị hạn chế, chờ ta đem tu luyện phương pháp mà lão sư truyền cho có chút thành tựu, muốn trở thành vạn văn chiến trận sư, có lẽ ko khó."

Mục Trần âm thầm tắc lưỡi, hắn chưởng khống Cửu U vệ, số lượng 5000, hắn ngưng luyện ra bốn ngàn đạo tả hữu chiến văn, mà Chiêm Thai Lưu Ly với ba vạn lưu ly quân, lại chỉ có chín ngàn đạo chiến văn mà thôi, có thể thấy được, số lượng chiến văn càng nhiều, độ khó khi ngưng luyện sẽ sẽ càng lớn.

Bất quá dựa theo Mục Trần đoán, nếu như hắn có thể khống chế một chi quân đội mạnh mẽ như Lưu Ly quân, hắn sẽ có thể ngưng luyện ra vạn đạo chiến văn, hắn phát giác rằng, ý niệm của hắn, có lẽ là bởi vì bản thân là linh trận sư, so với Chiêm Thai Lưu Ly, hắn có lẽ cường hoành hơn 1 chút.

"Ngưng luyện chiến văn, quyết định bởi hai điểm, một cái là số lượng quân đội cùng với chất lượng, cái khác, chính là độ cường hoành ý niệm của bản thân"

Thiên Trận Hoàng tiếp tục hướng về Mục Trần giảng giải: "Chiến ý của quân đội, đây là thứ mà chiến trận sư không thể thiếu, chiến ý là căn cơ nhất để ngưng luyện chiến văn, ý niệm mạnh hay yếu, đó là đại biểu ngươi có thể hay không đem các loại chiến ý phát huy tối đa."

Mục Trần gật đầu, chiến ý của quân đội đối với chiến trận sư chính là một thanh thần khí, mà ý niệm chính là cái chuôi của thanh thần khí, ý niệm càng mạnh, chuôi thần khí trong tay ngươi càng phát huy được uy lực cường đại.

"Mặt khác, đối với chiến trận sư, vạn đạo chiến văn là một đường ranh giới, một khi ngươi ngưng luyện ra chiến ý chi linh vạn đạo chiến văn, uy lực của nó, tức thì sẽ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất."

"Một khi chiến ý chi linh có thể ngưng luyện ra vạn đạo chiến văn, chính là chiến ý đã tiểu thành, chiến ý này đã có thể tiến một bước tiến hóa, lấy chiến ý hóa chiến ấn."

"Lấy chiến ý hóa chiến ấn?" Mục Trần ngạc nhiên, hiển nhiên rất lạ lẫm.

"Chiến ấn là phương pháo cao hơn chiến ý, giống như linh lực, lực lượng chiến ý có thể phát huy đến mức tận cùng, đương nhiên, vạn đạo chiến văn, cũng là điểm mấu chốt cơ bản nhất đối với bố trí chiến trận, chỉ khi đạt bước này, mới có thể bố trí ra chiến trận, tăng phúc cho chiến ý, hình thành những đoạn công kích mới và lợi hại hơn." Chiêm Thai Lưu Ly đứng bên chợt nói ra.

Vẻ mặt sợ hãi, Mục Trần thầm gật đầu, không nghĩ tới chiến ý có thể vận dụng như vậy. Nghĩ đến dĩ vãng thủ pháp điều khiển chiến ý của hắn thật đúng là vụng về muốn chết.

"Bình thường mà nói, một khi chiến ý chi linh ngưng luyện ra vạn đạo chiến văn, là có thể so sánh với thất phẩm Chí Tôn cường giả, chiến văn đạt năm vạn đạo, coi như là bát phẩm Chí Tôn cũng sẽ kiêng kị. Mà khi có mười vạn đạo chiến văn, có thể nghênh chiến cửu phẩm."Thiên Trận Hoàng thản nhiên nói.

Đồng tử Mục Trần co lại, một tia chấn động bừng lên trong mắt. Có được mười vạn đạo chiến văn chiến ý chi linh, dĩ nhiên có thể đối phó cửu phẩm Chí Tôn, ngàn vạn văn chiến trận sư, là tồn tại kinh khủng cở nào?

Cửu Kiếp Chiến Đế, chẳng lẽ cũng là có thể chống lại Thiên Chí tôn?

"Trăm vạn chiến văn là đủ để cân với địa Chí Tôn... Mà ngàn vạn chiến văn chiến ý chi linh, Thiên Chí tôn cũng phải e dè phong mang, cái loại lực lượng khủng bố này, trong nháy mắt là có thể miễu sát một Hạ Vị Diện."Thiên Trận Hoàng ngưng trọng nói.

"Miễu sát một Hạ Vị Diện..."

Tâm thần Mục Trần khẽ động, lúc trước, khi cảm ngộ cái gọi là"Chiến trận chi tâm", hình ảnh hắn thấy khi đó tựa hồ là một cửu đầu xà khổng lồ không thấy đuôi, chỉ một phát quăng lên liền tàn phá một cái Hạ Vị Diện bên trong ẩn giấu vô số vực ngoại chi tộc.

Lúc đó Mục Trần không có quá mức chú ý, hôm nay ngẫm lại mới thấy. Một ít con cửu đầu xà chiến ý chi linh, có được chiến văn đếm không hết, số lượng này rất có thể đã đạt đến được ngàn vạn chiến văn cấp bậc.

"Không nghĩ địa vị Cửu Kiếp Chiến Đế lớn thế a." Mục Trần sợ hãi than, kiểu cường giả này, dù là thời kỳ viễn cổ, cũng là nhân vật trên đỉnh của đại lục, là Đại Thiên Thế Giới cự phách, xem ra chuyến đi này của hắn không lỗ, tuy nhiên không được Thiên Trận Hoàng truyền thừa, nhưng cũng đã nhận được 1 thứ không kém phần khủng bố.

"Ngươi cũng không nên quá tự đắc a, "Cửu kiếp lôi ngục quan tưởng pháp" trong tay ngươi chỉ có bốn kiếp đầu, 5 kiếp sau đã bị thất lạc, nhưng dù vậy, nếu tu luyện thành 4 kiếp này, vài chục vạn chiến văn cũng không tính là jì, thậm chí nếu ngươi có độ phù hợp không tệ, không phải là không có cơ hội đạt được trăm vạn chiến văn a."Thiên Trận Hoàng nhắc nhở.

"Vài chục vạn chiến văn à..."

Mục Trần nghe thế, dù có điểm tiếc hận, nhưng cũng không thất vọng, nếu có cơ hội, không chừng có thể đạt được 5 kiếp phương pháp sau đó, dù sao bốn kiếp này đã tạm đủ để tu luyện, trong thời gian ngắn không có khả năng triệt để tu luyện thành công.

"Đa tạ tiền bối chỉ điểm."

Mục Trần cung kính ôm quyền, thành tâm cảm tạ, tuy không nhận được truyền thừa tù Thiên Trận Hoàng, nhưng đã mở ra đại môn chiến trận sư cho hắn, hơn nữa còn cho hắn một phần cơ duyên đầy tiềm lực, như thế đủ để cho hắn thiên ân vạn tạ rồi.

Thiên Trận Hoàng khoát tay nói:"Ta có thể tìm được truyền nhân không tồi, cũng có công lao của ngươi, tặng ngươi một phần cơ duyên, cũng là chuyện nên làm."

Nói nhiều như vậy, Thiên Trận Hoàng bắt trở nên mỏi mệt, Mục Trần nhận ra thần thái trong mắt đã trở nên ảm đạm rất nhiều, có nghĩa là Thiên Trận Hoàng có lẽ sẽ không kiên trì được lâu nữa.

"Ta sẽ không kiên trì được lâu nữa, trước khi tiêu tán, ta tặng thêm cho 2 ngươi 1 phần lễ vậy."Thiên Trận Hoàng cười hướng về hai người, hắn vung tay lên, thạch quân bên dưới chấn động, từng đạo bóng người phóng lên trời, sau hóa thành những quầng trăng mờ, rơi vào lòng bàn tay Thiên Trận Hoàng.

Tay Thiên Trận Hoàng có thêm hai bàn cờ bằng đá, thạch quân đứng bên trong bàn cờ tựa như những quân cờ.

"Chiến ý thần bàn quả nhiên hung hiểm, đây có hơn vạn thạch quân, cuối cùng chế thành quân cờ, bất quá 2000 là cùng."

Thiên Trận Hoàng nhìn 2 cái bàn cờ, nhẹ nhàng thở dài, sau đó nói với 2 người Mục Trần: "trong chiến ý thần bàn có một nghìn thạch quân, gặp cảnh sinh tử, có thể đem thúc dục chiến ý của bọn họ, sẽ giúp 2 ngươi vượt qua 1 lần sinh tử, nhưng nhớ lấy, chỉ có thể sử dụng một lần, một lần sau đó, chính là sẽ hóa thành tro tàn."

2 người Mục Trần sắc mặt ngưng trọng, thận trọng tiếp nhận bàn cờ đá, 1 lần nữa hướng về phía Thiên Trận Hoàng mà cung kính khom người.

Thiên Trận Hoàng nhìn về phía 2 người mỉm cười gật đầu, thân thể của hắn chậm rãi dựa vào ghế đá, hào quang trong mắt dần ảm đạm, cuối cùng triệt triệt để để biến mất.

Hào quang vừa biến mất, Thiên Trận Hoàng từ từ hóa đá, cuối cùng biến thành tượng đá, lẳng lặng ngồi đó.

Hai người ngẩng đầu, chỉ còn nhìn thấy tượng đá của Thiên Trận Hoàng, hai người nhẹ nhàng thở dài, bọn hắn biết được, vị tiền bối đã mở ra đại môn chiến trận sư cho bọn hắn, cuối cùng đã triệt triệt để để biến mất trên thế gian.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 889: Vây Công

Nương theo Thần Phách Thiên Trận Hoàng triệt triệt để để biến mất tại thế gian này, sắc trời nhàn nhạt, phảng phất như từ không gian bên ngoài kia bắn vào, làm cho phiến không gian đỏ sậm này thời gian dần trôi qua trở nên sáng ngời.

Chiêm Đài Lưu Ly đôi mắt đẹp ửng đỏ nhìn qua Thiên Trận Hoàng hóa thành tượng đá, cuối cùng có chút sầu não thở dài một hơi, ánh mắt chuyển hướng Mục Trần, nói khẽ: "Chúng ta cũng đi thôi."

Mục Trần gật gật đầu, tuy nói lần này đến Tử Vong Di Tích, hắn cũng không đạt được Thiên Trận Hoàng truyền thừa, bất quá có thể ở dưới ý niệm khủng bố của Cửu Kiếp Chiến Đế lưu lại đoạt được tu luyện chi pháp, cũng đồng dạng làm cho hắn cực kỳ thoả mãn, dù sao bất kể như thế nào, hắn cuối cùng biết được làm thế nào trở thành một gã Chiến Trận Sư chính thức.

Thứ hoạch lần này, xem như thắng lợi trở về.

Chiêm Đài Lưu Ly quay người, định chuẩn bị ly khai, bất quá thân thể mềm mại của nàng lập tức ngừng lại, chân mày cau lại, ngọc thủ nhẹ nắm gian, một đạo thạch loa thoáng hiện đi ra, bên tai nàng lắng nghe, chợt khuôn mặt mãnh liệt biến đổi.(đoạn này ko hiểu ae thông cảm ta không đọc tr này @@)

"Làm sao vậy?" Mục Trần nhìn thấy sắc mặt nàng biến hóa, không khỏi hỏi.

"Tại trong khoảng thời gian chúng ta tiến vào đây , ở trong Tử Vong Di Tích , những đại quân lão sư lưu lại kia bắt đầu tán loạn, thế lực khắp nơi đang trắng trợn tranh đoạt nguyên khí vẫn lạc, mà Thần Các cùng Huyền Thiên Điện, đang liên thủ đối phó Đại La Thiên Vực." Chiêm Đài Lưu Ly chậm rãi nói.

"Cái gì?"

Mục Trần nghe vậy, sắc mặt lập tức biến đổi, chợt trong mắt liền có thêm sát khí tuôn ra ,bắt đầu chuyển động, những tên này ngược lại thật sự là sẽ lợi dụng sơ hở, dưới mắt Đại La Thiên Vực bên này, năm chi quân đội đều là bị hắn mang vào trong chiến trận , nghĩ đến lúc này có lẽ cũng còn chưa từng đi ra ngoài. Mà đã mất đi năm chi quân đội, bọn hắn Đại La Thiên Vực bên này tất nhiên thanh thế sẽ yếu hơn rất nhiều, tuy nói có Cửu U. Liệt Sơn Vương bọn hắn những chư vương này tọa trấn, nhưng lại khó có thể chống lại Thần Các cùng với Huyền Thiên Điện hai đại thế lực đứng đầu liên thủ.

"Chiêm Đài cô nương, ở chỗ này chúng ta là hợp tác quan hệ, chỉ khi nào ra nơi này, ta và ngươi liền là địch nhân, đến lúc đó mong rằng chớ có trách ta." Mục Trần ánh mắt lợi hại chuyển hướng Chiêm Đài Lưu Ly, trầm giọng nói.

Chiêm Đài Lưu Ly một khi khống chế Lưu Ly quân của nàng. Thực lực tất nhiên liền cả Mục Trần đều kiêng kị, đến lúc đó nếu như bắt đầu giao thủ, chỉ sợ tựu không tồn tại cái gì lưu hay không lưu tình rồi.

Tuy nhiên Mục Trần cũng không quá muốn cùng Chiêm Đài Lưu Ly giao thủ. Nhưng song phương dù sao trận doanh bất đồng, tránh cũng không tránh khỏi.

Chiêm Đài Lưu Ly đôi mắt đẹp nhìn qua Mục Trần, chợt tầm mắt cụp xuống, nói: "Ta đối với Thần Các cũng không có gì lòng cảm kích. Nếu không có tình thế bất đắc dĩ. Ta cũng cũng không nguyện ý vì bọn họ xuất lực."

Mục Trần ngẩn người, có chút ngạc nhiên chằm chằm vào Chiêm Đài Lưu Ly, hắn hiển nhiên không nghĩ tới, nàng tựa hồ đối với Thần Các cũng không có gì giữ gìn.

"Gia tộc của ta, vốn là Thần Các cương vực biên giới một phương thế lực bình thường, về sau sự tình ta có được chiến ý thiên phú rất mạnh bạo lộ, Thần Các phái người ý đồ để cho ta gia nhập, bất quá ta cũng không nguyện ý trở thành Thần Các chi nhân. Vì vậy cự tuyệt, nhưng nửa tháng sau. Đột nhiên có một đám thế lực giết đến tận cửa, làm cho ta gia tộc chết thương thảm trọng, cuối cùng được Thần Các cường giả kịp thời chạy tới cứu giúp." Chiêm Đài Lưu Ly nhàn nhạt nói, bất quá trong thanh âm của nàng ẩn chứa hương vị lạnh như băng , hơn nữa lúc nàng đang nói đến Thần Các cường giả kịp thời cứu giúp, thanh âm không chỉ có chưa từng hòa hoãn, ngược lại càng phát ra băng hàn.

Mục Trần nhíu mày, chợt nói: "Cái thế lực thần bí kia, chẳng lẽ là Thần Các ?"

"Ha ha, bọn hắn cho rằng làm được không không có sơ hở, nhưng trên thế giới nào có tường không lọt gió."

Chiêm Đài Lưu Ly cười lạnh nói: "Về sau Thần Các cưỡng ép đem gia tộc của ta nhận vào Thần Các, trên danh nghĩa là bảo hộ, kì thực giám thị, dùng cái này bắt buộc ta vì bọn họ chỉ huy quân đội, hơn nữa muội muội của ta tại trong lúc trước trận diệt môn kia , bị đánh thành trọng thương, lâm vào trạng thái chết giả, chỉ có lấy Thần Các Cửu Thiên tục hồn thảo mới có thể cứu tánh mạng nàng, mà Thần Các thì là chậm chạp không chịu đem nó ban cho ta, hiển nhiên là định dùng này kéo dài, muốn khống chế ta thời gian dài."

Lời nói đến cuối cùng, Chiêm Đài Lưu Ly ngọc thủ nắm chặt, vết máu đỏ thẫm theo ngón tay bạch ngọc rơi xuống, trên gương mặt thánh lệ của nàng, tràn đầy hận ý thật sâu không che giấu.

Mục Trần im lặng, hắn hiển nhiên là không nghĩ tới Chiêm Đài Lưu Ly sau lưng lại vẫn có câu chuyện này, nghĩ đến nàng ở trong Thần Các

kia, nhìn như địa vị không thấp, kì thực cũng không được Thần Các tuyệt đối tín nhiệm.

"Thật có lỗi." Mục Trần thở dài một hơi, nói.

Chiêm Đài Lưu Ly lắc đầu, nàng đem cảm xúc trong lòng áp chế xuống , nói: "Bất quá về sau ta nếu như có thể trở thành Chiến Trận Sư, Thần Các đối với ta cũng sẽ chính thức coi trọng, khi đó ta muốn bọn hắn không dám lại lãnh đạm ta."

"Ta mặc dù đối với Thần Các không có cảm tình gì , nhưng tại đây đích thật là cái nơi tốt, bọn hắn có tài nguyên khổng lồ cung cấp, mà muốn trở thành Chiến Trận Sư, tài nguyên là là tối trọng yếu nhất, ta không ngại tiếp tục chịu nhục xuống dưới, chờ ta về sau chính thức lớn lên, ta sẽ đích thân phá hủy Thần Các!"

Chiêm Đài Lưu Ly đôi má thanh lệ vào lúc này một mảnh băng hàn, cái loại hàn ý này thậm chí làm cho Mục Trần trong lòng hơi kinh, hiển nhiên âm thầm tắc luỡi, nữ nhân một khi hung ác lên, quả nhiên so với nam nhân đáng sợ hơn, chỉ sợ Thần Các nằm mộng cũng nghĩ không đến, khi bọn hắn khổng lồ tài nguyên chồng chất xuống, cuối cùng sẽ chồng chất ra một đầu Xà mĩ nữ đem bọn họ ăn hết...

Mục Trần trầm ngâm nói: "Cái kia đợi tí nữa ngươi tận lực coi chừng một ít."

"Ta có thể không có ý định cùng ngươi giao thủ, bởi vì ta cảm giác được, mặc dù ta khống chế Lưu Ly quân, muốn cùng ngươi đánh nhau chết sống, cuối cùng cũng sẽ trả một cái giá lớn, loại chuyện ngu xuẩn này ta cũng sẽ không đi làm." Chiêm Đài Lưu Ly mỉm cười nói.

Mục Trần khẽ giật mình, loại song phương đại chiến này , Chiêm Đài Lưu Ly tất nhiên là lực lượng rất mạnh của Thần Các bên kia, Phương Nghị bọn người sẽ để cho nàng khoanh tay đứng nhìn?

"Nếu là ta nguyên vẹn không ngại, bọn hắn tự nhiên là muốn ta ra tay, nhưng nếu như ta bị thương vô lực khống chế quân đội chiến ý thì sao?" Chiêm Đài Lưu Ly cười giống như một tiểu hồ ly , chợt nàng đột nhiên tay ngọc vươn ra, mãnh liệt một chưởng đập tại ngực mình.

Phốc!

Một ngụm máu tươi tự hồng nhuận trong cái miệng nhỏ nhắn phun ra, Chiêm Đài Lưu Ly khuôn mặt lập tức trở nên tái nhợt rất nhiều, Mục Trần cả kinh liền bước lên phía trước, cũng là bị nàng phất tay ngăn ngăn lại.

"Không có việc gì, diễn trò luôn phải chân thật một điểm." Chiêm Đài Lưu Ly cười cười, sau đó nàng đem một đầu tóc đen cũng là tán loạn xõa xuống, nhìn về phía trên có chút chật vật.

"Đợi tí nữa ta đi ra ngoài trước, ta sẽ nói bị ngươi trọng thương. Dù sao ta chưa từng mang Lưu Ly quân tiến vào, dùng thực lực của ta, hoàn toàn chính xác không cách nào cùng ngươi chống lại. Nghĩ đến bọn hắn cũng không có người có thể hoài nghi."

Mục Trần kinh ngạc nhìn qua Chiêm Đài Lưu Ly, chợt hắn nhẹ hít một hơi, không nói thêm gì, chỉ là nhẹ nhàng gật đầu, nói: "Đa tạ rồi, về sau nếu có cơ hội, ta sẽ trả ngươi nhân tình này."

Hắn biết rõ Chiêm Đài Lưu Ly làm như vậy giúp bao nhiêu bề bộn. Bằng không thì nàng một khi tham chiến, mặc dù không cách nào đả bại hắn, nhưng là tuyệt đối có thể làm một trở ngại lớn. Mà nói như vậy, Cửu U bọn hắn chống lại hai đại thế lực đứng đầu, tất nhiên sẽ có vẻ thế đơn lực bạc, đến lúc đó cũng sẽ trả giá rất nặng một cái giá lớn.

"Ta có khả năng bang cũng không nhiều. Mặc dù ta không ra tay. Bằng vào cho ngươi mượn nhóm Đại La Thiên Vực, cũng rất khó chống lại Thần Các cùng Huyền Thiên Điện liên thủ, cho nên sau khi ra ngoài, tình huống của các ngươi như trước không thể lạc quan." Chiêm Đài Lưu Ly đạo.

Mục Trần gật đầu, ánh mắt của hắn vào lúc này trở nên có chút sắc bén, nói: "Yên tâm đi, muốn nuốt Đại La Thiên Vực chúng ta nhóm nhân mã này, chỉ sợ dựa vào Phương Nghị bọn hắn. Còn không có tốt như vậy tuổi."

Chiêm Đài Lưu Ly hé miệng cười cười, vết máu ở khóe miệng. Ngược lại là làm cho cái dung nhan thành lệ kìa càng phát phong tình, bất quá nàng cũng không nói thêm cái gì, chỉ là đối với Mục Trần quơ quơ ngọc thủ.

" Chuẩn bị khởi hành a."

Nàng vừa mới nói xong, thân thể mềm mại đã là dẫn đầu hóa thành quang ảnh lướt đi, tại phía sau, Mục Trần yên lặng chờ một hồi, sau đó cũng là đem tốc độ thi triển đến mức tận cùng, hùng hổ đuổi theo.

Hai người một trước một sau, nhanh chóng đi vào chỗ trước kia tiến vào, mà lúc này ở bên trong cái không gian kia đã bị bóp méo, rồi sau đó hai người như thiểm điện lướt đi ra ngoài.

Theo hai người lướt đi, mảnh không gian này thì là lại lần nữa trở nên tịch yên tĩnh, về sau, sẽ không còn có người có thể tiến vào trong đó, tại đây hết thảy, đều sẽ theo thời gian trôi qua, hóa thành chôn vùi.

. . .

Hưu!

Tại lúc Đương Chiêm Đài Lưu Ly cùng Mục Trần xông ra không gian , ltiếng chém giết phô thiên cái địa đập vào mặt, toàn bộ thiên địa, phảng phất đều là có thêm cuồng bạo chiến ý tại bắt đầu khởi động.

Địa phương hai người xuất hiện , vẫn là ở trong Tứ Linh Chiến Trận , bất quá lúc này Tứ Linh Chiến Trận, hiển nhiên đã là gần như nghiền nát, trong đó bốn đạo Chiến Ý Chi Linh, càng là sớm đã biến mất.

Tại lúc xuất hiện, Mục Trần liếc là nhìn thấy năm chi quân đội Đại La Thiên Vực bị nhốt trong Huyền Vũ trận, bọn hắn bởi vì đã mất đi Mục Trần khống chế, cho nên lúc này không cách nào ngưng luyện Chiến Ý Chi Linh, đúng là ngày cả cái Tứ Linh Chiến Trận sắp bị nghiền nát này cũng không cách nào xông ra.

Mà trái lại hai tòa chiến trận khác, cũng là không không đãng đãng, đó là Thanh Long chiến trận cùng với Chu Tước chiến trận , mà lúc này trong đó Tiêu Thiên cùng với ba chi quân đội khác đều đã biến mất, hiển nhiên là phá trận mà ra rồi.

"Cái Tiêu Thiên kìa cũng đi ra ngoài rồi."

Mục Trần nhìn thấy một màn này, ánh mắt không khỏi ngưng tụ.

Mà ở bên ngoài Tứ Linh Chiến Trận bị nghiền nát, Mục Trần nheo mắt nhìn lại, chỉ thấy được chỗ đó cuồng bạo Linh lực điên cuồng bộc phát, từng đạo quang ảnh xé rách phía chân trời, cuối cùng hung hăng giao phong, cả phiến thiên địa đều bị đại chiến hỗn loạn đáng sợ làm run rẩy lên.

Ẩn ẩn, Mục Trần có thể trông thấy, ở trong đại chiến hỗn loạn đằng kia , có mấy đạo nhân ảnh lâm vào trong vây công, cái kia đương nhiên đó là người Đại La Thiên Vực bọn hắn!

Nhìn thấy một màn này, Mục Trần ánh mắt lập tức rét lạnh xuống.

Phía trước Chiêm Đài Lưu Ly đồng dạng là nhìn thấy tình như vậy, lúc này nàng rất xa cho Mục Trần một cái ánh mắt, sau đó chạy thục mạng giống như đối với Lưu Ly quân chỗ phương hướng gấp bắn đi, cùng lúc đó, thành âm bén nhọn mà thê lương của nàng, cũng là tự trong thiên địa này vang vọng ra.

"Mục Trần, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua ngươi!"

Cái thành âm oán hận bén nhọn kia truyền ra, trực tiếp làm cho đại chiến hỗn loạn xa xa đình trệ , rồi sau đó vô số đạo ánh mắt vội vàng phóng đến, cuối cùng là ngưng tụ tại trên người Mục Trần, lúc này từng đạo tiếng kinh hô vang vọng mà lên.

"Cái Mục Trần kìa vậy mà đi ra? !"

"Hắn lại đem Thần Các Chiêm Đài Lưu Ly đả thương!"

". . ."

Mục Trần nghe được tiếng kinh hô, nhưng sắc mặt một mảnh băng hàn, chợt thân hình hắn khẽ động, trực tiếp là xuất hiện ở trong tàn phá Huyền Vũ trận, lúc này năm chi quân đội lòng nóng như lửa đốt nhìn qua chiến trận bên ngoài, hiển nhiên bị vây công.

"Mục Vương!"

Năm chi quân đội vừa thấy được Mục Trần xuất hiện, lập tức cuồng hỉ, phảng phất là đã có người tâm phúc.

Mục Trần sắc mặt băng hàn gật đầu, chợt hắn giơ tay lên chưởng, thanh âm rét lạnh, ẩn chứa nồng đậm sát ý, vang vọng.

"Thúc dục chiến ý, theo ta giết đi ra ngoài!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 890: Sát Thần Trở Về

Oanh long long!

Trên cái mảnh bình nguyên này trước đó lộ ra hắc ám tràn ngập , nhưng vào lúc này đã biến hóa giống như phiên thiên địa phúc so với trước ,mục nát đại quân nguyên bản ngăn trở thế lực khắp nơi tiến vào, bởi vì Tà Linh trong cơ thể Thiên Trận Hoàng tiêu tán, do đó cũng dần dần tan vỡ.

Mà ở lúc mục nát đại quân số lượng to lớn sụp đổ, Vẫn Lạc Nguyên Khí trong cơ thể bọn họ cũng trực tiếp phá thể mà ra, tiến tới tràn ngập trong thiên địa này.

Mà những đội ngũ từ khắp nơi xâm nhập hắc ám bình nguyên thấy một màn này, hầu như con mắt đều đỏ lên, mỗi cái đều mang thần sắc tham lam, dù sao bọn hắn xâm nhập vào cái Tử Vong Di Tích này, nguyên nhân lớn nhất trong đó, chính là đoạt được Vẫn Lạc Nguyên Khí ẩn chứa trong Tử Vong Bình Nguyên.

Cái Tử Vong Di Tích này là một tòa Nhất cấp di tích, ẩn chứa trong đó Vẫn Lạc Nguyên Khí, nếu là tinh luyện trở thành Vẫn Lạc Nguyên Đan, chỉ sợ trọn vẹn mấy chục vạn, đây là một cái quy mô cực kỳ kinh người.

Loại quy mô Vẫn Lạc Nguyên Đan này, đủ để phá vỡ một tòa Địa Chí Tôn bí tàng phong ấn, mà chỉ cần có thể đem bọn chúng đạt được, vậy chỗ thế lực bọn họ, cũng không cần lo lắng quá mức tìm được Địa Chí Tôn bí tàng, nhưng lại không cách nào đem phá giải.

Cho nên, đối mặt với quy mô Vẫn Lạc Nguyên Đan này , coi như là Đại La Thiên Vực, Thần Các, Huyền Thiên Điện bực này Bắc giới cực hạn thế lực, cũng kiên quyết hiểu ý không động.

Mà sự thật cũng đúng là như thế,lúc cái mục nát đại quân bắt đầu hóa thành Vẫn Lạc Nguyên Khí khổng lồ, Nguyên Khí tràn ngập thiên địa, ba đại thế lực cơ hồ là không chút do dự ra tay, bắt đầu trắng trợn cướp đoạt Vẫn Lạc Nguyên Khí.

Sau bọn hắn, những cái thế lực khắp nơi khác cũng là không cam lòng rớt lại phía sau, điên cuồng ra tay.

Vì vậy, cái liên minh lúc trước còn tạo thành tạm thời, trực tiếp ở trước khổng lồ Vẫn Lạc Nguyên Khí,lập tức phá thành mảnh nhỏ.

Mà tuy nói nơi đây Vẫn Lạc Nguyên Khí cực kỳ hùng hồn, nhưng ở ba đại cực hạn thế lực đầu lĩnh thế lực khắp nơi điên cuồng cướp đoạt xuống, rất nhanh liền bắt đầu trở nên thưa thớt dần lên, sau đó, tranh đấu không lưu tình chút nào liền triệt để triển khai.

Thế lực khắp nơi bắt đầu vì tranh đoạt Vẫn Lạc Nguyên Khí chém giết, tuy nói vừa mới bắt đầu ba đại cực hạn thế lực đều là chọn quả hồng mềm mà bóp, trước đem một ít thực lực yếu thế lực trục xuất đi, nhưng mà trên cùng một vùng đất, hiển nhiên không thể tồn tại ba đầu mãnh hổ 🐯 đồng dạng hung ác.

Cho nên, rất nhanh, ba đầu hung ác hổ, theo thời gian trôi qua bắt đầu đụng chạm, nhưng duy nhất làm cho người có chút ra ngoài ý muốn chính là, ba đầu hổ ở bên trong, ở bên trong ba đầu hổ🐯, rất nhanh đã có hai đầu đạt thành liên thủ hiệp nghị, muốn liên thủ đem hổ🐯 lạc đàn xé nát.

Mà cái lạc đàn hổ kia, tự nhiên chính là Đại La Thiên Vực.

Bởi vì lúc này Đại La Thiên Vực cùng hai đại cực hạn thế lực so sánh với, không thể nghi ngờ là lộ ra yếu thế một ít, bởi vì quân đội dưới

trướng bọn họ đều là bị Mục Trần mang vào chiến trận, mà hôm nay Mục Trần biến mất, đã mất đi hắn chỉ huy quân đội, cũng căn bản không cách nào dựa vào lực lượng của chính bọn hắn lao ra chiến trận, cho nên đây cũng là làm cho Đại La Thiên Vực thanh thế yếu đi một ít.

Bất quá, tuy rằng đã mất đi năm chi quân đội, nhưng Đại La Thiên Vực Hổ uy như trước tồn tại, Cửu U, Liệt Sơn Vương, Huyết Ưng Vương sáu vị Lục phẩm Chí Tôn, trực tiếp nhanh chóng đem cục diện vững ổn định chắc xuống, tuy nói lâm vào hai đại cực hạn thế lực vây quét, nhưng bọn hắn đều muốn giải quyết hết sáu vị Lục phẩm Chí Tôn, hiển nhiên cũng không phải một sự tình đơn giản.

Ầm ầm!

Bên trên hắc ám bình nguyên , cuồng bạo Linh lực làm cho bầu trời chấn động, từng đạo sóng 🌊 xung kích Linh Lực kinh khủng tàn sát ra, trực tiếp là đem đại địa xé rách ra từng đạo vết rách to lớn.

Phanh! Phanh!

Trên bầu trời, từng đạo quang ảnh giao ở một chỗ, sau đó điên cuồng phát động lấy thế công kinh khủng , mỗi một lần giao thủ, Linh lực đáng sợ đều muốn chấn cho không gian vặn vẹo.

Bất quá lúc này cái mảnh Thiên Địa này , hiển nhiên là bị Thần Các cùng Huyền Thiên Điện đội ngũ khống chế, mà ở giữa hai phe đội ngũ, tạo thành một chiến đấu cực lớn, mà Đại La Thiên Vực đội ngũ, thì là bị giam ở trong đó.

"HƯU...U...U!"

Trên bầu trời, Cửu U khuôn mặt tràn ngập hàn khí, trên ngọc thủ hắc vũ trường kiếm hóa thành một đạo kiếm quang thiêu đốt tử viêm , một kiếm trực tiếp đem một thần tướng của Huyền Thiên Điện bức lui.

Oanh!

Tại lúc bức lui vị Chí Tôn Thần Tướng thực lực đồng dạng của Huyền Thần Điện, đột nhiên có Linh Lực kinh người gào thét mà tới, chỉ thấy được cái kia Thần Các Thiên Ngạc chủ thoáng hiện ra, linh lực bàng bạc hóa thành Phệ Thiên Cự Ngạc, sát khí đằng đằng đối với Cửu U phủ đầu nghiền ép mà đến.

Cửu U khuôn mặt phát lạnh, bàn tay như ngọc trắng kết ấn, bàng bạc Linh lực bộc phát ra, sau lưng biến thành một cái vô cùng to lớn Cửu U Minh Tước, Cửu U Minh Tước thùy vân chi dực vỗ, phảng phất là một lưỡi đao 🔪 xé rách Thiên Địa quét ngang xuống, cùng cái Phệ thiên Cự Ngạc đối cứng ở một chỗ.

Phanh!

Cuồng bạo Linh lực bộc phát ra, không gian đều là vỡ vụn ra từng đạo vết rạn, mà Cửu U cùng cái Thiên Ngạc chủ kia thân hình cũng là bị chấn động ngược lại bay ra ngoài, sau đó riêng phần mình bộc phát Linh lực, ổn định thân hình, sắc mặt cũng có điểm ngưng trọng.

"Hặc hặc, Cửu U, các ngươi cũng đừng có ngoan cố chống lại rồi, đối mặt với Thần Các chúng ta cùng Huyền Thiên Điện liên thủ, các ngươi phải thua không thể nghi ngờ, như là của các ngươi trung thực đem Vẫn Lạc Nguyên Đan trong tay giao ra đây, chúng ta có thể tha các ngươi rời đi!" Thiên Ngạc chủ nhìn chằm chằm vào Cửu U, cười to nói.

Tại lúc Thiên Ngạc chủ cười to ,Huyền Thiên Điện vị Thần Tướng lúc trước bị Cửu U bức lui cũng là dựa sát vào đi qua, thành xu thế trước sau bao bọc, đem Cửu U khóa chặt lại.

Đối mặt với hai vị Lục phẩm Chí Tôn liên thủ, mặc dù là Cửu U, cũng là có chút ít rơi vào hạ phong, bất quá nàng trên mặt đẹp vẫn không có cái vẻ gì sợ hãi, chẳng qua là lạnh như băng nói: "Đều muốn đoạt Vẫn Lạc Nguyên Đan, cái kia phải xem các ngươi có hay không cái gan này rồi, thật muốn nuốt ta Đại La Thiên Vực, các ngươi cũng phải có người chuẩn bị vĩnh viễn ở tại chỗ này, các ngươi ai nguyện ý?"

Nghe được Cửu U chuyện đó, Thiên Ngạc chủ cùng cái Huyền Thiên Điện Thần Tướng kia sắc mặt cũng là hơi đổi, Thần Các cùng Huyền Thiên Điện tuy nói liên thủ đối phó Đại La Thiên Vực, cũng không đại biểu bọn hắn là chính thức đồng tâm, bọn hắn cũng là đề phòng lẫn nhau, cho nên bọn hắn tự nhiên không có khả năng ngu xuẩn lại để cho bản thân nỗ lực vô cùng trả một cái giá lớn, cuối cùng còn tiện nghi đối phương.

Mà cũng chính là loại tâm tình đề phòng này của bọn hắn là nguyên nhân chủ yếu , vừa rồi khiến cho mặc dù bọn hắn hai phe liên thủ, nhưng như trước chỉ có thể làm cho cục diện lâm vào giằng co.

"Hặc hặc, Cửu U Vương nói không sai, các ngươi đều muốn kiếm tiện nghi, vậy thì phải có người cam lòng bồi thường mạng!" Ở đằng kia bầu trời một chỗ khác, Liệt Sơn Vương đang bị Thần Các cùng Huyền Thiên Điện hai vị thực lực mạnh nhất Lục phẩm Chí Tôn cuốn lấy cũng là ngửa mặt lên trời cười to, hắn tiếng cười như sấm, trong đó chứa sát khí, nhưng là làm cho người hai đại cực hạn thế lực trong lòng tim đập mạnh một cú.

"Hừ, chư vị không cần bị bọn hắn đe dọa, nếu là chúng ta hai đại cực hạn thế lực liên thủ đều không giải quyết được bọn hắn điểm ấy người, chỉ sợ cũng không có biện pháp cùng Các chủ nói rõ." Ở đằng kia xa xa, Phương Nghị chú ý thế cục đột nhiên quát lạnh lên tiếng.

"Không sai, Huyền Thiên Điện nghe lệnh, toàn lực ra tay, ta cũng không tin bọn hắn dám vì chút Vẫn Lạc Nguyên Đan liền liều mạng." Huyền Thiên Điện Liễu Viêm cũng là cười lạnh một tiếng, nói.

Cường giả Thần Các cùng Huyền Thiên Điện nghe vậy, có chút trầm ngâm, cũng đều là nhẹ gật đầu, bọn hắn tuy nói tiếc mạng, nhưng cũng không muốn đem cục diện ưu thế như thế vứt bỏ, hiện tại đúng là cơ hội tốt nhất giải quyết hết nhóm nhân mã Đại La Thiên Vực này.

"Toàn lực ra tay!"

Cường giả song phương ánh mắt giao hội, cuối cùng đều là mãnh liệt gật đầu, lập tức không hề giữ lại Linh lực, giống như phong bạo từ trong cơ thể của bọn họ phóng lên trời.

Cửu U, Liệt Sơn Vương bọn hắn nhìn thấy một màn này, trong lòng cũng là hơi trầm xuống, bất quá chính là cắn răng một cái, cục diện trước mắt như vậy, thật sự chỉ có thể là liều , chỉ cần có thể kéo dài tới khi Mục Trần đem quân đội mang về, vậy bọn họ bên này thực lực sẽ tăng cường, đến lúc đó cũng liền thật có thể đủ đối với Thần Các cùng Huyền Thiên Điện hình thành chấn nhiếp.

Nhưng mà, ngay lúc bọn hắn chuẩn bị toàn lực ra tay nghênh chiến, trong lúc đó, một tiếng thét chói tai đột nhiên vang vọng tại trong thiên địa này, làm cho cường giả khắp nơi sắc mặt đều mãnh liệt biến đổi: "Mục Trần, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua ngươi!"

Đột nhiên xuất hiện tiếng thét chói tai, làm cho cường giả khắp nơi khẽ giật mình, chợt mãnh liệt quay đầu, đem ánh mắt quăng hướng về phía bên trong cái tàn phá chiến trận lúc trước, chỉ thấy được chỗ đó, Chiêm Thai Lưu Ly thân ảnh chật vật lướt đi, tại sau lưng, nguyên bản Lưu Ly quân khí thế mênh mông cuồn cuộn, cũng là bởi vì Chiêm Thai Lưu Ly chật vật trở nên có chút hoảng sợ, cũng không còn tư thái mạnh mẽ như trước.

"Mục Trần?"

Mà Cửu U bọn hắn thì là đại hỉ, nghe Chiêm Thai Lưu Ly kia nói, Mục Trần hiển nhiên cũng là xông đi ra!

"Gia hỏa này lại vẫn không chết!" Liễu Viêm sắc mặt âm trầm, nghiến răng nghiến lợi mà nói.

Phương Nghị đồng dạng là sắc mặt có chút âm trầm, bất quá cũng may hắn cũng là biết được Chiêm Thai Lưu Ly tầm quan trọng, vội vàng tiến lên tiếp ứng, trầm giọng nói: "Ngươi không sao chứ?"

Chiêm Thai Lưu Ly xóa đi vết máu ở khóe miệng, oán hận mà nói: "Chết tiệt...Mục Trần kia, lại muốn cùng ta cướp đoạt truyền thừa, đem ta đả thương."

"Cái kia truyền thừa bị hắn đoạt lấy?" Phương Nghị sắc mặt kịch biến.

"Ta cùng với hắn một người đã nhận được một nửa truyền thừa." Chiêm Thai Lưu Ly đôi mắt đẹp lóe lên, nói, nàng tự nhiên không có khả năng nói mình cái gì cũng không có đạt được, nói như vậy sẽ làm cho nàng tại trong Thần Các địa vị giảm xuống, do đó mất đi đại lượng tài nguyên.

Phương Nghị nghe vậy, lúc này mới thoáng thở dài một hơi, chợt điềm nhiên nói: "Không có việc gì, tên kia dám ra đây, khiến cho hắn đem truyền thừa toàn bộ đều cho nhổ ra!"

Vừa mới nói xong, hắn ánh mắt chính là âm trầm nhìn về phía xa xa tàn phá chiến trận, chỗ đó lúc đó truyền ra phô thiên cái địa âm thanh xé gió, lại sau đó, trong bóng tối, năm chi trùng trùng điệp điệp quân đội giống như châu chấu gào thét mà ra, trận chiến như vậy, long trời lở đất.

Mà ở trên không năm chi quân đội kia, một đạo thân ảnh phe phẩy cánh Phượng cực lớn lơ lửng, trong cái con ngươi màu đen kia, tràn ngập băng hàn chi ý, đồng dạng cũng đem Phương Nghị đám người tập trung.

Rồi sau đó, hắn chậm rãi giơ bàn tay lên, đột nhiên rơi xuống, tràn ngập sát ý tiếng quát, vang vọng dựng lên.

"Năm quân nghe lệnh, chiến!"

Oanh!

Chiến ý bàng bạc làm cho người biến sắc, dường như sóng biển vạn trượng gào thét Thiên Địa, năm đạo khổng lồ Chiến Ý Chi Linh, mang theo Chiến Ý uy áp đáng sợ, giống như quái vật khổng lồ.

Năm đạo quái vật khổng lồ phụ trợ xuống, lúc này Mục Trần, giống như là sát Thần trở về, thanh thế như vậy, cả

Lục phẩm Chí Tôn đều vì thế ngưng trệ.

Không biết vì sao, khi bọn hắn cảm ứng ở bên trong, Mục Trần bây giờ, cùng lúc trước so sánh, trở nên càng thêm nguy hiểm.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 891: Chỉ Cách Một Chút

Oanh oanh!

Hải dương Chiến Ý bàng bạc giống như là từ trong Thiên Địa tràn ngập ra, năm chi đại quân vút không mà đến, hải dương chiến ý trên không ngưng tụ, mà hải dương chiến ý bên trong, năm đạo Chiến Ý Chi Linh khổng lồ phóng thích ra uy áp kinh người, tiếng gầm vang vọng tràn đầy Chiến Ý, trực tiếp làm cho Thiên Địa chịu chấn động.

Năm đạo Chiến Ý Chi Linh đồng thời xuất hiện, một màn kia không thể nghi ngờ là lộ ra có chút rung động, bởi vậy mặc dù là Thần Các cùng với Huyền Thiên Điện rất nhiều cường giả, sắc mặt tất cả giật mình, chợt thần sắc ngưng trọng lên.

"Mục Vương cuối cùng cũng đi ra." Mà Liệt Sơn Vương bọn hắn thì như trút được gánh nặng thở dài một hơi, bọn hắn một mình chống lại hai đại thế lực cường giả, không thể nghi ngờ có chút miễn cưỡng, lần này nếu như không phải bọn hắn cũng là binh hùng tướng mạnh, chỉ sợ đã bị Thần Các cùng Huyền Thiên Điện cho nuốt vào.

Bất quá may bọn hắn kiên trì đợi chờ Mục Trần xuất hiện, hắn có thực lực lại điều khiển năm chi quân đội Chiến Ý, coi như là Lục phẩm Chí Tôn cũng phải lánh mũi nhọn, bàn về lực chấn nhiếp mà nói, thậm chí so với thực lực đạt đến Lục phẩm Chí Tôn đỉnh phong Liệt Sơn Vương còn phải kiên kỵ.

Mà cùng bọn họ mừng rỡ bất đồng, Phương Nghị cùng Liễu Viêm thì sắc mặt âm trầm nhìn qua nơi Mục Trần xuất hiện, ánh mắt hai người đều có lãnh ý bắt đầu khởi động.

"Phương huynh, chúng ta vất vả đưa bọn chúng vây khốn, không thể để cho tên kia phá đi!" Liễu Viêm nhìn về phía Phương Nghị, trầm giọng nói.

Phương Nghị khẽ gật đầu, chợt lông mày nhíu lại, trước mắt bọn hắn cùng song phương cường giả đều là đi vây khốn đám người Cửu U, Liệt Sơn Vương, trong lúc nhất thời không phân ra Lục phẩm Chí Tôn để đối phó Mục Trần, mà hắn cùng với Liễu Viêm hai người, hiển nhiên đều khó có khả năng đối phó với năm chi quân đội Mục Trần.

"Lưu Ly, ngươi còn có thể ra tay không?" Phương Nghị nhìn về phía khuôn mặt có chút tái nhợt Chiêm Thai Lưu Ly, nếu như lúc này nàng ta có thể khống chế Lưu Ly Quân ngăn cản Mục Trần hắn là chuyện dễ như trở bàn tay.

Bất quá không như hắn nghĩ, Chiêm Thai Lưu Ly cười khổ lắc đầu, nói: "Không được, nội thương quá nặng, nếu cưỡng ép điều khiển Chiến Ý, tất nhiên sẽ bị cắn trả."

Phương Nghị nghe vậy, không khỏi có chút thất vọng, nhưng lại không thể làm gì, dù sao nhìn qua Chiêm Thai Lưu Ly thương thế không nhẹ, hắn cũng không có khả năng bắt buộc nàng khống chế Lưu Ly Quân đi đối phó Mục Trần, dù sao chi quân đội này, coi như Thần Các bọn hắn hao hết tinh lực vừa bồi dưỡng ra được thoáng cái tổn thất mất mà nói, thật sự quá thua lỗ.

"Mục Trần hắn giao cho đối phó ta là được."

Lúc Phương Nghị có chút đau đầu, một đạo tiếng cười lành lạnh truyền đến, trong tiếng cười tràn đầy điên cuồng, ánh mắt hắn vội vàng nhìn lại, chỉ thấy Tiêu Thiên từ sau lưng Liễu Viêm đi ra.

"Huyền Thiên bộ ta mặc dù tại Thanh Long chiến trận trong có chỗ tổn thất, bất quá nói như thế nào đều là chỉnh hợp quân đội, mà Mục Trần kia bất quá chỉ là dựa vào một ít tạp nham tạp binh, ta muốn tiêu diệt hắn, dễ như trở bàn tay." Lúc Tiêu Thiên nói, ánh mắt hung dữ liếc

qua Chiêm Thai Lưu Ly, nếu như không phải là bị người sau tính toán, hắn cũng sẽ không lâm vào Thanh Long chiến trận, do đó tổn thất đại lượng Huyền Thiên bộ hơn nữa cũng đã mất đi tư cách đạt được truyền thừa Thiên Trận Hoàng.

Bất quá đối với ánhcủa hắn, Chiêm Thai Lưu Ly thần sắc nhàn nhạt, hoàn toàn bất vi sở động.

"Vậy làm phiền Tiêu huynh xuất thủ." Phương Nghị nghe vậy cũng thở dài một hơi, hoàn toàn chính xác, Tiêu Thiên này về khống chế Chiến Ý, thực lực đồng dạng rất mạnh, lúc trước hắn không cách nào phá trận mà ra, hoàn toàn chỉ bởi vì xui xẻo bị rơi vào chiến trận mạnh nhất.

Hơn nữa, Tiêu Thiên này cùng Huyền Thiên bộ, thoạt nhìn nếu so với Mục Trần với năm chi quân đội gom đủ đến tạp quân muốn mạnh hơn rất nhiều, với hắn ra tay, mặc dù không cách nào giải quyết được Mục Trần, nhưng đem cuốn lấy hiển nhiên không khó lắm.

Nghe Phương Nghị nói, Chiêm Thai Lưu Ly cái miệng nhỏ nhắn nhấc lên một vòng trào phúng không thể thấy, những thứ ngu xuẩn này, chỉ biết nhìn khí thế bề ngoài, Mục Trần có thể bằng vào năm chi tạp quân cùng nàng đồng thời xông ra Huyền Vũ chiến trận kia, đủ để nói rõ hắn ở đây Chiến Ý tạo nghệ mạnh bao nhiêu, nếu như không phải là năm chi quân đội Chiến Ý hỗn hợp mà là một đội do chính hắn nắm trong tay, chỉ sợ hắn sẽ trở thành người đầu tiên phá trận mà ra đấy, mặc dù là nàng, đều không cách nào đuổi theo.

Bất quá nàng đối với Tiêu Thiên kia cũng không có hảo cảm gì, cho nên lúc này tự nhiên cũng sẽ không nói nhiều khuyên bảo, chẳng qua là thờ ơ lạnh nhạt.

"Bất quá nếu ta có thể đem giải quyết hắn, Thiên Trận Hoàng truyền thừa kia, ta nghĩ quý Các cũng có thể phân chúng ta một phần a?" Tiêu Thiên xoay chuyển ánh mắt, đột nhiên cười nói.

Liễu Viêm nghe vậy, cũng cười nói: "Đúng vậy a, Phương huynh, hôm nay chúng ta coi như là hợp tác, cũng không thể để cho chúng ta không công xuất lực mới phải."

Phương Nghị nhíu mày, hắn liếc nhìn Chiêm Thai Lưu Ly, trầm ngâm một chút, chợt cắn răng một cái, nói: "Tốt! Chỉ cần ngươi có thể đem Mục Trần giải quyết hết, Thiên Trận Hoàng truyền thừa kia, cũng chia các ngươi một phần!"

"Hặc hặc, Phương huynh đại khí, vậy thì chờ ta cầm đầu tên kia trở về!" Tiêu Thiên đại hỉ, chợt hắn đắc ý liếc nhìn khuôn mặt lạnh như băng Chiêm Thai Lưu Ly, vung tay lên, chỉ thấy được tại phía sau, hơn hai vạn Huyền Thiên bộ lập tức bộc phát ra Chiến Ý mênh mông cuồn cuộn giống như phong bạo tàn sát bừa bãi ra.

HƯU...U...U!

Thân hình Tiêu Thiên lướt đi, Huyền Thiên bộ phô thiên cái địa theo sát mà lên, giống như một mảng lớn mây đen, cuối cùng xuất hiện ở phía trước Mục Trần cùng với năm chi quân đội, trực tiếp là đưa bọn chúng đều ngăn ngăn lại.

"Mục Trần, nếu ta là ngươi, thì sẽ liền tranh thủ thời gian quay người trốn chạy để khỏi chết, miễn cho đến lúc đó ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có." Tiêu Thiên lăng không đứng, ánh mắt hắn âm trầm nhìn qua Mục Trần, cười lạnh nói.

Mà đối với hắn kêu gào, Mục Trần chỉ là cười nhạt một tiếng, phất phất tay: "Cút."

Đối mặt với Tiêu Thiên, Mục Trần đáp lại hiển nhiên là càng thêm dứt khoát cùng với thô bạo.

"Muốn chết! Ngươi cho rằng cùng ta giao thủ một lần thì có tư cách cưỡi trên đầu ta?"

Sắc mặt Tiêu Thiên âm trầm giống như có thể chảy ra nước, hắn dữ tợn nhìn qua Mục Trần, nói: "Đợi tí nữa chờ ta đem quân đội của ngươi giết hết không để xót tên nào, ta xem ngươi còn dám hay không nói với ta như thế!"

"Oanh!"

Bàn tay Tiêu Thiên đột nhiên vung lên, chỉ thấy được sau lưng Chiến Ý ngập trời quét sạch mà ra, trực tiếp là biến thành Cự Mãng Chiến Linh vô cùng lớn, Chiến Ý Chi Linh kia, so với lúc cùng Mục Trần giao thủ không thể nghi ngờ càng lộ ra thêm dữ tợn cùng khổng lồ, so với nhất đạo Chiến Ý Chi Linh của Mục Trần bên này bất luận đều muốn rung động tới ánh mắt, hơn nữa Chiến Ý cuồn cuộn phụt lên mà ra, giống như nham thạch nóng chảy, thiêu cháy lấy không gian.

"HƯU...U...U!"

Cự Mãng Chiến Linh ngưng tụ mà ra, căn bản không cho Mục Trần thời gian, bên trong cái miệng dữ tợn to lớn là Chiến Ý nóng rực giống như Long tức phun ra, phô thiên cái địa đối với năm đạo Chiến Ý Chi Linh bao phủ mà đi.

Rống!

Năm đạo Chiến Linh cũng ngửa mặt lên trời gào thét, năm đạo Chiến Ý bàng bạc quét ngang mà ra, xỏ xuyên qua hư không, trực tiếp là cùng Chiến Ý nóng rực kia chính diện oanh kích ở một chỗ, xông tới chốc lát, sóng xung kích tàn sát bừa bãi toả ra, không gian run rẩy.

Bá!

Sóng xung kích tàn sát bừa bãi, năm đạo Chiến Linh không sợ hãi chút nào được Mục Trần trực tiếp khống chế mãnh liệt bắn ra.

"Hừ!"

Tiêu Thiên thấy thế, hừ lạnh một tiếng, tại sau lưng, Cự Mãng Chiến Linh cũng là hí...iiiiii thét lên lao ra, thân thể cao lớn, Chiến văn lóe ra sáng bóng, chấn nhiếp nhân tâm.

Oanh! Oanh!

Sáu đạo Chiến Ý Chi Linh ở phía chân trời trực tiếp va chạm nhau, sau đó giống như dã thú điên cuồng triển khai công kích chỉ có điều lực lượng của bọn nó, hiển nhiên vượt ra khỏi những dã thú kia không biết bao nhiêu lần.

Mỗi một lần va chạm, không gian đều chấn động, bất quá đối mặt với năm đạo Chiến Ý Chi Linh vây công, Cự Mãng Chiến Linh ngược lại là vui mừng không sợ, bằng vào tính áp đảo giống như cường hãn, mỗi một lần công kích đều muốn trực tiếp đem nhất đạo Chiến Ý Chi Linh đẩy lui mà đi, mà trái lại thế công năm đạo Chiến Ý Chi Linh, lại cũng không thể đối với Cự Mãng Chiến Linh.

"Hặc hặc, Mục Trần, ngươi thực nghĩ những thứ tạp quân có thể cùng quân đội tinh nhuệ này so sánh sao? Mặc dù số lượng tương đối, nhưng Huyền Thiên bộ Chiến Ý sẽ nghiền ép năm chi tạp quân này nhanh thôi!" Tiêu Thiên nhìn thấy một màn này, không khỏi mỉa mai cười nói.

Ở đằng kia xa xa, Phương Nghị, Liễu Viêm bọn hắn nhìn thấy Tiêu Thiên nắm giữ thượng phong, cũng nhẹ nhàng thở dài một hơi, chợt hạ lệnh cường giả tăng cường thế công, ý đồ trước tiên đem chư Vương Đại La Thiên Vực đánh bại.

Chiêm Thai Lưu Ly ngược lại đối xử lạnh nhạt nhìn qua một màn này, nếu như Mục Trần chỉ có một vài thủ đoạn như vậy, thì hắn hiển nhiên không có khả năng xông ra Huyền Vũ trận, cho nên Tiêu Thiên bọn hắn ngược lại là cao hứng quá sớm.

Ở đằng xa xa kia Mục Trần hai mắt bình tĩnh nhìn qua Cự Mãng Chiến Linh đại triển uy phong, rồi sau đó ánh mắt của hắn có chút chớp

động thì thào lẩm bẩm: " Chiến Ý Chiến Linh này, vậy mà có được lấy gần tám nghìn đạo Chiến văn."

Lúc trước thăm dò, hắn đã là phát giác được, hôm nay Chiến Ý Chi Linh này, đã có được tám nghìn đạo Chiến văn, so với trước, đích thật là cường hãn không ít.

Bất quá, muốn dựa vào tám nghìn đạo Chiến văn liền thắng Mục Trần hắn, chỉ sợ Tiêu Thiên hắn là hơi ngây thơ vô số tội.

Ánh mắt Mục Trần chớp lên, chợt chân hắn dậm mạnh, tâm thần khẽ động, chỉ thấy năm đạo Chiến Ý Chi Linh đang triển khai vây công Cự Mãng Chiến Linh, đột nhiên phóng lên trời, trước vô số ánh mắt đầy kinh ngạc, hung hăng đụng vào nhau.

Oanh long long!

Chiến Ý bàng bạc kinh người quét ra, năm đạo Chiến Ý hoàn toàn bất đồng đụng vào một chỗ, cuồng bạo chấn động, không gian nhộn nhạo, trong lúc mơ hồ, trực tiếp tạo thành một đạo khe hở vô cùng lớn, ở trong khe hở, có thể nhìn thấy hải dương Chiến Ý bành trướng.

"Ngươi cũng dám đem năm đạo Chiến Ý bất đồng hỗn hợp, cũng không sợ bị Chiến Ý cắn trả, ngươi coi ngươi là Chiến Trận Sư sao?!" Tiêu Thiên nhìn thấy một màn này, đồng tử hơi co lại, chợt lạnh giọng nói.

Ầm ầm!

Nghe được thanh âm của hắn, Mục Trần khóe miệng nhấc lên một đường cong, nhất đạo thanh âm ầm ầm, mãnh liệt từ trên trời giáng xuống, khắp nơi cường giả mãnh liệt ngẩng đầu, sau đó liền chấn động, nhất đạo ngũ thải quang trụ ước chừng mấy ngàn trượng khổng lồ, lại trực tiếp từ bên trong khe hở mãnh liệt bắn mà ra!

Nhất đạo ngũ thải quang trụ, giống như thực chất, chấn động kinh khủng phát ra, ở phía trên cột sáng, vô số đạo Chiến văn rậm rạp chằng chịt lan tràn, những Chiến văn kia, màu sắc bất đồng, làm cho Chiến Ý của hắn cũng không hòa hợp, ngược lại bởi vì va chạm, càng lộ ra sự cuồng bạo.

Phảng phất tản ra hương vị hủy diệt.

Khuôn mặt Chiêm Thai Lưu Ly vào lúc này cuối cùng nhịn không được kịch biến đứng lên, nàng nhẹ hít sâu một hơi, trong đôi mắt đẹp tràn đầy khiếp sợ, bởi vì nàng cũng không có nghĩ đến, Mục Trần lại có thể làm được một bước, đem Chiến Ý bất đồng dung hợp ở một chỗ, chỉ có Chiến Trận Sư chính thức mới có thể làm được a!

Hơn nữa, làm cho nàng khiếp sợ nhất chính là, phía trên đạo ngũ thải quang trụ cực lớn có hơn chín nghìn đạo Chiến văn!

Số lượng như vậy, khoảng cách Vạn Văn, đã là chỉ cách một chút!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 892: Con Tin

Ầm ầm!

Cột sáng chiến văn hoa mỹ gào thét, nhìn từ xa tựa như một thanh diệt thế thần thương xuyên qua hư không, cuồng bạo chi lực cỡ này dù là lục phẩm Chí Tôn tại đây, sắc mặt cũng âm trầm.

Bên trong cột ánh sáng chiến văn, bọn hắn cũng đã nhận thấy sự uy hiếp trí mạng.

Trước cảnh tượng này, sắc mặt Tiêu Thiên tái nhợt nhìn cột sáng đẹp đẽ mà tràn đầy sát ý, hắn không cách nào tưởng tượng, Mục Trần có thể dùng năm mũi quân đội tạp nham lại có thể thúc dục ra chiến ý khủng bố như thế.

Lực lượng chứa chiến ý trong đó rõ ràng đã vượt qua cự mãng chiến ý chi linh của hắn!

"Chẳng qua chỉ là hào nhoáng bên ngoài, lừa gạt ta sao!"

Tiêu Thiên nghiêm nghị rít gào, vốn đã nắm chắc phần thắng, kết quả lại thành bộ dáng như vậy, hắn hiển nhiên là khó lòng tiếp nhận, 2 mắt đỏ bừng, hai tay nhanh như tia chớp kết ấn, hắn hét to.

"Huyền Thiên Bộ, dốc sức chiến một trận!"

OÀ..ÀNH!

Phía sau, mấy vạn quân Huyền Thiên Bộ gào thét, bàng bạc chiến ý phóng lên trời, chiến văn trên thân cự mãng Chiến Linh phát ra ánh sáng

sáng ngời, liền ầm một tiếng, bật nát hư không, mãnh liệt phóng tới.

Cự mãng Chiến Linh không chút tránh né, thẳng tắp phóng lên, như 1 con cự long thăng thiên, loáng sau đã hội tụ với chiến ý của quân Huyền Thiên Bộ, mạnh mẽ xông vào cột sáng đẹp đẽ kia!

Hí!

Va chạm vừa diễn ra, không gian trực tiếp bạo vỡ, từng vết rạn to như cự long lan tràn, cảnh tượng long trời lở đất.

1 tiếng gào rít thê lương vang vọng, 1 cảnh tượng kinh hoàng xuất hiện, đầu cự mãng Chiến Linh đã bị cột sáng rực rỡ tươi đẹp xỏ xuyên qua, chiến ý ma sát, chiến văn vốn sáng ngời trên thân Cự Mãng dần ảm đạm mà vỡ nát.

Sắc mặt Tiêu Thiên biến thảm, nhìn người k ra người, ma k ra ma.

Xa xa, bọn Phương Nghị, Liễu Viêm sắc mặt lại càng khó coi, ánh mắt tràn đầy sự chấn động, bởi vì bọn họ đã nhận ra, Mục Trần lúc này so với lần giao thủ với Tiêu Thiên trước đây đã mạnh hơn không ít

Nếu lần giao thủ trước, Mục Trần có thể thi triển ra thủ đoạn khủng bố như thế, chỉ sợ bọn họ đã phải thu liễm tâm khiêu khích.

"Tên hỗn đản này che dấu thực lực sao!"

Trước những ánh mắt kinh ngạc đó, Mục Trần cũng lười để ý, sắc mặt băng hàn nhìn lên cự mãng Chiến Linh đang bị xiên nướng, bàn tay đưa lên rồi nắm chặt lại.

"Ầm ầm!"

Bàn tay vừa nắm khép, đạo cự mãng Chiến Linh cuối cùng không thể chịu đựng, ầm ầm một tiếng mà bạo vỡ, cuối cùng biến thành những quang điểm tung bay đầy trời.

Phốc phốc!

Chiến ý chi linh bị bạo tạc, Tiêu Thiên phun một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch, Huyền Thiên Bộ đằng sau cũng có không ít chiến sĩ phun máu, một số thậm chí còn từ bầu trời mà rơi xuống, mênh mông chiến ý lập tức trở nên uể oải...

Chiến ý chi linh vỡ vụn, Huyền Thiên Bộ gặp phải thương thế không nhỏ.

Mục Trần đứng lơ lửng trên không, ánh mắt hờ hững nhìn quân Huyền Thiên Bộ tan rã, chiến ý chi linh vỡ vụn, Huyền Thiên Bộ đã không còn sức uy hiếp.

Tiêu Thiên chùi vết máu ở khóe miệng, nhìn về Huyền Thiên Bộ đang uể oải, sĩ khí tán loạn, không có khả năng hình thành chiến ý lần nữa, trận chiến này, hắn đã triệt để thất bại.

"Hỗn đản!"

Tiêu Thiên tức giận mắng to, thân hình chợt nhanh lùi lại, đồng thời hắn ra mệnh lệnh rút lui, Huyền Thiên Bộ không ngưng tụ được chiến ý, hắn lúc này đã không còn vốn để chơi cùng Mục Trần.

Nhưng Mục Trần cũng không tính cho hắn đào tẩu, ánh mắt lạnh như băng, tay áo vung lên, một đạo chiến ý xuyên thủng hư không, nhanh dường như sét đánh đuổi tới Tiêu Thiên, hung hăng nện lên thân thể hắn

Phốc phốc.

Tiêu Thiên lần nữa phun máu, hai mắt ảm đạm, bộ dáng chật vật gần chết.

Mục Trần đưa trảo, đem Tiêu Thiên cách không hấp đến, linh lực hóa thành dây thừng cột Tiêu Thiên thành cái bánh tét, sau đó tâm thần lại khẽ động, bàng bạc chiến ý biến thành 1 tấm màn sáng rủ xuống, vây hết cả quân Huyền Thiên Bộ lại.

Mất đi Tiêu Thiên, Huyền Thiên Bộ chỉ như cá đợi làm thịt, căn bản không có sức phản kháng, đối với màn sáng chụp xuống, bọn hắn căn bản không có cách trốn chạy, nói chi là phát động thế công kinh người như trước.

Một nhánh quân đội mất đi chỉ huy, đã không cách nào ngưng tụ chiến ý, bọn hắn chẳng khác chiến sĩ thông thường, Chí Tôn cảnh mà không có thực lực, chẳng khác jì con sâu cái kiến.

Mặc dù những con sâu cái kiến này số lượng không nhỏ, nhưng không hề nữa điểm tác dụng.

Mục Trần ra tay bắt Tiêu Thiên, vây khốn Huyền Thiên Bộ tựa như điện quang hỏa thạch, đợi hắn làm xong hết thảy, xa xa Phương Nghị, Liễu Viêm mới hồi phục được tinh thần lại, sắc mặt Liễu Viêm xanh mét lên.

"Mục Trần, thả người cho ta, bằng không thì Huyền Thiên Điện ta cùng ngươi thế bất lưỡng lập!" Liễu viêm cắn răng nghiến lợi quát, bất luận là Tiêu Thiên hay là Huyền Thiên Bộ, đều là Huyền Thiên Điện đã hao hết tài nguyên tạo ra, bất luận tổn thất ai, đối với bọn hắnchính là đả kích rất nặng.

Bất quá, Mục Trần nghe vậy chỉ là trừng lên mắt, tự tiếu đặng nói: "Ý Liễu thiếu điện chủ như thế, k lẽ hiện tại ta vẫn là bằng hữu sao?"

Liễu viêm trì trệ, ánh mắt âm tàn nhìn Mục Trần nói: "Ngươi đến tột cùng muốn thế nào?!"

"Huyền Thiên Điện các người dừng tay đi." Mục Trần thản nhiên: "Nếu các ngươi muốn cá chết lưới rách, ta đây trước hết đem hết thảy Huyền Thiên Bộ cùng Tiêu Thiên biến mất."

Thanh âm tuy bình thản, nhưng kèm theo hàn ý phát ra, đó là chân chính sát ý.

"Mơ đi cưng!" Liễu viêm điềm nhiên nói.

Mục Trần nghe vậy, cũng lười nói nhảm. Hai ngón tay kẹp lại, 1 đường kiếm quang xẹt qua bả vai Tiêu Thiên, tiếng kêu thảm thiết vang lên, máu tươi tung tóe, 1 cánh tay phải bay ra ngoài.

"Ngươi!"

Liễu viêm cắn răng bật cả máu. Hai mắt hắn phóng hỏa nhìn Mục Trần, hắn gặp được chỉ là 1 cặp mắt bình thản. Hai ngón tay lần nữa nâng lên

"Dừng tay!" Liễu viêm gầm lên, Tiêu Thiên là người duy nhất ở Huyền Thiên Điện có thể trở thành chiến trận sư, tiềm lực thật lớn, nếu như ở chỗ này bị phế như vậy, hắn cũng không có biện pháp nói với Liễu Thiên Đạo.

Mục Trần ném cho hắn 1 ánh mắt băng hàn.

Liễu viêm cắn răng, giơ tay lên, kịch liệt hỗn chiến đằng sau, cường giả Huyền Thiên Điện liền thu tay lại trở ra, nhân mã bên này vừa rút lui, áp lực bên Cửu U liền giảm, thậm chí phản công, khiến cường giả Thần Các trở tay không kịp.

"Liễu Viêm, ngươi...!" Phương Nghị thấy thế. Sắc mặt liền đại biến.

"Huyền Thiên Điện Ta chưa biết sẽ được lợi jì hay k, nhưng ta k muốn trước mắt lại mất một gã thiên tài chiến ý cùng với một chi quân đội tinh nhuệ!" Liễu Viêm cắn răng nghiến lợi nói.

"Ngươi cho rằng hắn đơn giản thả người sao? Mục Trần giảo hoạt như cáo, ngươi nghe theo hắn, cuối cùng lại rơi vào tay hắn." Phương Nghị trầm giọng nói.

"Ha ha, Phương Nghị ngươi cũng xảo trá không kém, ngươi định kích động Huyền Thiên Điện cùng ta lưỡng bại câu thương, sau đó ngươi làm ngư ông thủ lợi sao?" Mục Trần cười nhạt nói.

Liễu viêm ánh mắt chớp lên.

"Liễu viêm, đừng nghe hắn châm ngòi ly gián. Lúc này Đại La Thiên Vực bọn hắn đã không chịu nổi, chỉ cần chúng ta thêm chút sức là có thể giải quyết hết chư vương bọn hắn, đến lúc đó, bằng một mình hắn, cho dù có năm nhánh quân đội, cũng là tùy ý chúng ta chà đạp!" Phương Nghị thấy Tiễu Viêm thần sắc chớp động, trong lòng lập tức nhảy dựng, vội vàng nói.

"Chỉ sợ đến lúc đó , Thần Các các ngươi là kẻ cười cuối cùng!" Mục Trần lần nữa nói xen vào, đem Phương Nghị tức giận thất khiếu bốc khói, hận không thể đem Mục Trần chém thành muôn mảnh.

Liễu Viêm hít một hơi, âm trầm nói: "Được, Mục Trần, chỉ cần ngươi thả người, Huyền Thiên Điện liền không nhúng tay vào, bất quá ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi có can đảm đùa với ta... Huyền Thiên Điện tuyệt đối không bỏ qua cho ngươi!"

Mục Trần cười, nói: "Liễu thiếu điện chủ quả nhiên trọng tình, về sau nhất định sẽ là một điện chủ tốt đấy, ta sẽ thả người, nhưng mong rằng ngươi chờ một chút, phiền toái nơi này một khi được giải quyết hết, người tất nhiên sẽ trả về cho ngươi."

Hắn đương nhiên không ngu xuẩn đến mức bây giờ liền thả người, một khi mất đi con tin, Liễu Viêm chắc cắn loạn lên như điên, uy hiếp trước đó đã đưa hắn vào cơn bạo nộ.

Liễu Viêm lạnh nhìn Mục Trần, không để ý lời Phương Nghị khuyên bảo liền phất tay áo trở ra, sau đó cùng cường giả Huyền Thiên Điện tụ hội vào một chỗ, ném ánh mắt lạnh băng nhìn chăm chú diễn biến.

Huyền Thiên Điện vừa rút lui, chiến trường hỗn loạn lập tức nghịch chuyển, Thần Các vốn đang chiếm thượng phong, lập tức bị Cửu U, Liệt Sơn Vương ép vào hạ phong.

Dù sao nếu bàn về độ đa dạng về quân lực và đội hình, hiển nhiên Đại La Thiên Vực bên này chiếm thượng phong, Thần Các bởi vì đã mất đi trợ lực từ Chiêm Thai Lưu Ly, thực lực giảm bớt không ít.

Huống chi, Đại La Thiên Vực bên này còn tồn tại 1 tên khủng bố Mục Trần vừa chặt tay Tiêu Thiên, trong tay nắm năm nhánh mãnh nhân quân đội chằm chằm rình mồi như hổ đói.

Phương Nghị sắc mặt tái nhợt nhìn cảnh tượng trước mắt, sau lưng hắn, Chiêm Thai Lưu Ly lại vểnh môi ẩn chứa một nụ cười mỉa mai.

Đồng tử Phương Nghị co rút nhanh khi hắn nhận ra ánh mắt cáo già của Mục Trần từ từ đánh về phía hắn. Khuôn mặt Phương Nghị lộ vẻ khó coi, miệng đắng lưỡi khổ, hiển nhiên, hắn chính là mục tiêu kế tiếp mà Mục Trần nhắm lấy.

Cường giả của Thần Các đang bị chư vương của Đại La Thiên Vực chế trụ, bên cạnh hắn chỉ còn một Chiêm Thai Lưu Ly đang trọng thương, bằng thực lực một mình hắn, muốn chống lại năm nhánh quân đội chiến ý của Mục Trần, đúng là mộng hão huyền...

Lúc này đây, hắn đúng là đem đá nện vào chân, đem chính mình lâm vào khốn cảnh.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 893: Dễ Như Trở Bàn Tay

Thấy Mục Trần ném ánh mắt băng hàn về phía mình, sắc mặt Phương Nghị trở nên khó coi, hắn nhanh chóng ra lệnh cho Viêm Lang Quân, Thiên Hùng Quân nhanh chóng viện trợ, nhưng bất lợi cho hắn là chỉ huy những chi quân đội này không có thiên phú về lĩnh vực chiến ý, nên tuy nói sức chiến đấu cũng là có đấy, nhưng sự hữu dụng thì rất có hạn.

"Lưu Ly, ta và ngươi liên thủ đối phó Mục Trần, hắn sẽ không chiếm được chỗ tốt!"

Phương Nghị hiển nhiên minh bạch rằng với những chi quân đội bình thường này hiển nhiên không có khả năng ngăn cản Mục Trần, hắn đánh ánh mắt cầu cứu về phía Chiêm Thai Lưu Ly, lúc này chỉ có Chiêm Thai Lưu Ly mới có thể đối phó Mục Trần.

Khiến hắn bất ngờ, Chiêm Thai Lưu Ly chỉ nhẹ nhàng vô lực trả lời: "Trạng thái ta lúc này, nếu điều khiển Lưu Ly Quân cùng Mục Trần giao thủ, kết cục cũng sẽ không khác quân Huyền Thiên Bộ, lựa chọn duy nhất lúc này là thối lui, sẽ có tổn thất, nhưng vẫn đỡ hơn toàn quân bị diệt." Chiêm Thai Lưu Ly nhẹ giọng.

"Không được!"

Phương Nghị tức giận, hao tổn hết tâm cơ hắn mới khiến quân của Đại La Thiên Vực lâm vào cục diện chật vật vừa nãy, suýt nữa là có thể thắng lợi, nếu hắn có thể giải quyết sạch chư Vương của Đại La Thiên Vực ở đây, chính là 1 kiện đại công lao, đến lúc đó, địa vị của hắn trong Thần Các sẽ là tăng lên 1 bước lớn.

Cho nên, mặc dù lời khuyên chí lí, nhưng hắn không chút do dự cự tuyệt Chiêm Thai Lưu Ly.

Chiêm Thai Lưu Ly nghe vậy cũng không nói thêm, sâu trong ánh mắt hàm chứa một ánh nhìn mỉa mai lạnh băng.

"Đã như vậy, phiền thiếu chủ ở lại chơi với ta 1 lát."

Thanh âm nhàn nhạt của Mục Trần truyền đến, hàn ý khởi động, hai mắt băng hàn tập trung vào Phương Nghị, hắn liền ra tay.

Oanh!

Bàng bạc Chiến Ý gào thét, hóa thành 1 tấm lụa chiến ý quét ngang xuống, tựa như một Cự Long, bắn thẳng về phía Phương Nghị.

HƯU...U...U.

Chiêm Thai Lưu Ly liền không chút do dự bứt lui trở ra, Lưu Ly Quân cũng theo mệnh lệnh của nàng liền rút lui khỏi phạm vi bao phủ của chiến ý, bày ra bộ dáng không có ý định nhúng tay vào.

"Ngăn lại cho ta!" Phương Nghị trán nổi gân xanh, hắn hướng về Thiên Hùng Quân mà chợt quát lên.

Dưới tiếng quát của hắn, mấy chi quân đội có chút bạo động, nhưng cuối cùng vì thân phận của hắn, một vài thống lĩnh liền chỉ huy quân đội bộc phát Chiến Ý, hình thành từng cái màn sáng, triển khai phòng ngự.

Oanh! Oanh!

Tấm lụa chiến ý không chút nào đình trệ, hung hăng hướng đến, thô bạo đâm thẳng vào, không gian chấn động, những cái màn sáng ngăn trở liền vỡ vụn như thủy tinh mỏng.

Trong mắt Mục Trần, những chiêu trò này chẳng khác đồ chơi trẻ con, mang súng nước uy hiếp, Phương Nghị định dùng những chi quân

đội này ngăn trở, thật đúng là váng đầu.

"Đông!"

Chiến Ý phủ xuống, xuất hiện trước mặt Phương Nghị, sắc mặt hắn xanh mét, hai tay vội kết ấn, linh lực bàng bạc bạo phát, 1 đạo quang ảnh cự đại xuất hiện, bao phủ toàn thân hắn

Đạo cự ảnh kia đương nhiên là sở tu luyện Viễn Cổ Tinh Thần Pháp Thân của hắn

Oanh!

Chiến Ý cuồng bạo phủ xuống xuống, oanh kích không chút lưu tình lên Tinh Thần Pháp Thân, tiếng động lớn vang dội, Tinh Thần Pháp Thân mặc dù to lớn, nhưng dưới tấm lụa chiến ý chỉ chống được mấy tức thời gian, sau cùng vẫn là bị đập nát, hóa thành Tinh Quang đầy trời.

Thực lực Phương Nghị chỉ là Ngũ phẩm Chí Tôn, dù mượn Viễn Cổ Tinh Thần Pháp Thân nhưng cũng khó đối chiến cùng Lục phẩm Chí Tôn, nhưng Mục Trần với năm chi quân đội Chiến Ý, thì dù đối mặt với Lục phẩm Chí Tôn đỉnh phong cũng vẫn đủ sức chiến 1 trận.

Có thể thấy được, giữa Mục Trần & Phương Nghị chênh lệch lớn cỡ nào

Phốc xuy!

1 đạo thân ảnh chật vật bắn ra, máu phun đầy miệng, Linh lực toàn thân chấn động nhộn nhạo.

Phốc xuy! Phốc xuy!

Ngay lúc Phương Nghị bị bắn đi như 1 viên đạn, sóng xung kích từ màn chiến ý cũng theo đó mà tàn sát bừa bãi, mấy chi quân đội quanh đó không ngừng xuất hiện chiến sĩ bị thổ huyết uể oải, đẳng cấp Chiến Ý của bọn hắn căn bản không có cửa chống lại chiến ý của Mục Trần

Chỉ một chiêu, không chỉ đánh tan Phương Nghị, ngay cả mấy chi quân đội quanh đó đều nhận lấy tổn thất ít nhiều

Phương Nghị nhanh lùi lại, sắc mặt trở nên trắng bệch, hắn đã rõ hắn và Mục Trần đương nắm chiến ý trong tay, cuối cùng chênh lệch cỡ nào.

Nếu bằng vào Linh lực mà giao phong, hắn không sợ Mục Trần, mặc dù Mục Trần thủ đoạn thông thiên, nhưng muốn đánh bại hắn cũng không phải chuyện dễ dàng, nhưng một khi Mục Trần nắm trong tay Chiến Ý, cấp độ giữa 2 bên liền không cách nào bù đắp.

Trạng thái của Mục Trần bây jờ, xem ra chỉ có Thiên Ngạc Chủ là cường giả Lục phẩm Chí Tôn chân chính mới có thể chính diện đánh 1 trận.

Hiểu ra được sự chênh lệch, Phương Nghị liền tuyệt vọng đứng lên, hắn hiểu được, ý đồ đem Đại La Thiên Vực chư Vương một ngụm nuốt hết, chính là mơ tưởng cỡ nào.

Không chỉ thế, chỉ sợ lần này, có thể toàn thân trở về được hay không cũng khó nói.

Mặc kệ như thế nào, trước tiên hắn phải bảo trụ cái mạng của mình, nghĩ đến đây, Phương Nghị cắn răng, tốc độ liền tăng vọt, rất nhanh lui ra khỏi phạm vi công kích của Mục Trần

"Ngươi chạy trốn quả là rất nhanh a."

Mục Trần nhìn Phương Nghị lủi nhanh như chuột mà không khỏi mỉa mai cười, hắn ném thêm 1 câu khiến Phương Nghị choáng váng: "Ngươi đã muốn tặng ta những chi quân đội này, ta sẽ không khách khí a."

Phương Nghị có thể lủi nhanh, nhưng Thiên Ngạc Quân, Viêm Lang Quân thì không có được tốc độ lui nhanh như thế, cho nên Mục Trần liền đem mục tiêu nhắm ngay bọn hắn.

Không để những chi quân đội kia kịp làm bất kỳ phản ứng nào, bàn tay hắn chém xuống, Chiến Ý phô thiên cái địa liền bao phủ xuống, hóa thành 1 màn hào quang chiến ý to lớn, đem tất cả mấy chi quân đội bao phủ đi vào.

Phương Nghị đứng ngoài nhìn thấy một màn này, sắc mặt vặn vẹo khó coi.

"Thiên Ngạc Chủ, các ngươi còn muốn động thủ sao?" Mục Trần không tiếp tục để ý Phương Nghị, hắn ném ánh mắt về các cường giả của Thần Các đang quấn lấy bọn Cửu U, Liệt Sơn Vương.

Bọn Thiên Ngạc Chủ đang có chút chật vật đối với phản công của bọn Cửu U chư Vương, giờ nghe Mục Trần nói thế, liền đánh ánh mắt thoáng qua, sắc mặt cả bọn liền xanh như tàu lá, bọn hắn không nghĩ tới không đến nửa canh giờ, toàn bộ quân đội tinh nhuệ dưới trướng đã bị Mục Trần nhét hết vào lưới.

"Phương Nghị, cái thứ đồ heo này!"

Thiên Ngạc Chủ thầm quát trong bụng, bọn hắn cắn răng, thân hình chật vật lui lại, không dám cùng bọn Cửu U tiếp tục quần chiến.

"Thiên Ngạc Chủ, các ngươi không nên bị Mục Trần đe dọa, ta đã truyền đi tin tức cầu viện, chỉ cần kiên trì một hồi, có viện quân chạy đến!" Phương Nghị thấy Thiên Ngạc Chủ ngừng dây dưa cùng bọn Cửu U chư Vương, vội vàng nói.

"Ngươi câm miệng cho ta!" Thiên Ngạc Chủ rít qua kẽ răng, gân xanh nổi lên, ánh mắt đầy sát khí nhìn thẳng Phương Nghị, bọn Thiên Hùng Chủ sắc mặt cũng bất thiện, quân đội của bọn hắn vì cử động ngu xuẩn của Phương Nghị mà đều bị Mục Trần khống chế.

"Ta chỉ muốn giúp các ngươi tranh thủ một ít thời gian mà thôi!" Phương Nghị cắn răng nói.

"Phương huynh, ta đã sớm nói, chúng ta cần xem tình huống mà tiến hoặc lùi, nếu ngươi thật sự muốn cùng Đại La Thiên Vực đổ máu, ngay từ đầu nên cùng Liễu Viêm, Tiêu Thiên đồng thời ra tay, cho dù Mục Trần có chút bổn sự, tuyệt đối không có khả năng dễ dàng đem Tiêu Thiên đánh tan, càng sẽ không thể đem quân của Thiên Ngạc Chủ cầm vào trong tay." Chiêm Thai Lưu Ly lạnh lùng lên tiếng nói.

Phương Nghị á khẩu không trả lời được, bởi vì phương pháp xử lý mà Chiêm Thai Lưu Ly nói chính là phương pháp đích xác nhất, mà khi nãy hắn đã bị váng não, tự nhiên không nghĩ được nhiều như thế.

"Việc này ta sẽ hướng Các chủ bẩm báo." Thiên Ngạc Chủ u ám nói.

"Chư vị, đã đến nước này, nhiều lời vô ích, quan trọng nhất trước mắt là đem quân đội cứu trở về." Chiêm Thai Lưu Ly nói khẽ.

Thiên Ngạc Chủ gật đầu, trầm jọng nói: "chúng ta không chiếm ưu thế,Mục Trần sao có thể đơn giản thả người..."

"Bọn họ xác thực chiếm ưu thế, bất quá nếu muốn nuốt trôi chúng ta, bọn hắn cũng phải trả giá, Mục Trần là người thông minh, hắn sẽ không để chuyện này xảy ra."

Chiêm Thai Lưu Ly bình tĩnh nói tiếp: "Hơn nữa, nếu như hắn thật sự muốn chơi tới cùng, tuy rằng ta đang bị trọng thương, nhưng nếu bất chấp di chứng, tá trợ Lưu Ly Quân, ta vẫn có thể cùng hắn chiến 1 trận.

Bọn Thiên Ngạc Chủ nghe Chiêm Thai Lưu Ly nói, đều khẽ giật mình, sắc mặt có chút phức tạp, ánh mắt tràn đầy tia cảm kích, Chiêm Thai Lưu Ly vì cứu quân đội của bọn hắn mà chọn cách dốc sức liều mạng, khiến bọn hắn đối với nàng thêm phần hảo cảm, ít nhất, Chiêm Thai Lưu Ly trong mắt bọn họ bây jờ so với Phương Nghị thuận mắt hơn nhiều.

"Vậy đa tạ Đại Thống Lĩnh rồi."

Phương Nghị thấy Thiên Ngạc Chủ bọn hắn đối với Chiêm Thai Lưu Ly trở nên cực kỳ khách khí, khuôn mặt liền co quắp thoáng một phát, nhưng hắn vẫn thức thời mà ngậm miệng, bởi vì hắn biết, lúc này hắn mà nói lời phản đối, chỉ sợ bọn Thiên Ngạc Chủ sẽ không cho hắn chút mặt mũi nào.

Chiêm Thai Lưu Ly nhẹ nhàng lắc đầu, nàng đẩy xe lăn tiến lên, nàng nhìn về phía Mục Trần, đôi môi nhỏ nhắn hồng nhuận có chút vểnh lên, bộ dáng kia không khác jì một tiểu hồ ly.

Với một ít hành động và lời nói xảo diệu, bất tri bất giác, nàng đã jành được từ Thiên Ngạc Chủ và vài cường giả khác sự cảm kích không nhỏ, tại Thần Các từ jờ về sau hiển nhiên là có chỗ tốt rất lớn.

Nàng nhìn về Mục Trần, chớp đôi mắt đẹp, sau đó nàng trầm jọng nói: "Mục Trần, như thế nào ngươi mới có thể thả quân đội của Thần Các chúng ta, ngươi nói điều kiện đi!"

Mục Trần nghe thấy thanh âm kia, không nhịn được mà khẽ cười, trước đó, đối với việc Chiêm Thai Lưu Ly dựa thế lấy được sự cảm kích từ bọn Thiên Ngạc chủ, Mục Trần cũng không có phản cảm, ngược lại cảm thấy có phần bội phục, loại nhãn lực cùng với khả năng nắm chắc lòng người này, đủ để cho hắn xưng tán.

Người như vậy, nếu không thể kết giao thì nên tận lực không trở thành địch nhân.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 894: Xảo Trá

Tuy Mục Trần nội tâm đối với Chiêm Thai Lưu Ly tán thưởng, nhưng hiển nhiên trên mặt lại không bạo lộ chút nào, sơ sẩy sẽ làm cho bọn Thiên Ngạc chủ hoài nghi Chiêm Thai Lưu Ly.

"Muốn chuộc mấy chi quân đội này không phải là không thể được, vậy phải xem thành ý của Thần Các các ngươi rồi." Mục Trần cười híp mắt, bày ra bộ dáng hảo hảo thương lượng.

Cửu U, Liệt Sơn Vương lúc này cũng đã thoát ly chiến trường, lướt đến bên Mục Trần, bọn hắn nhìn những chi quân đội đang bị Mục Trần khống chế cũng không giấu được vẻ mặt cổ quái, kiểu nắm từng chi quân đội làm con tin thế này dù là bọn hắn cũng là sự tình chưa hề thấy wa.

"Ngươi có ý gì?" Chiêm Thai Lưu Ly cau mày, lạnh giọng nói ra.

"Một nhánh quân đội đổi năm vạn viên vẫn lạc nguyên đan, đây có 3 nhánh quân đội, vậy chi mười lăm vạn vẫn lạc nguyên đan, ta liền thả bọn họ rời đi." Mục Trần cười nói.

Mục Trần vừa nói ra, vô số cường giả liền trợn mắt há mồm, bọn Thần Các ai ai cũng nghiến răng nghiến lợi, hiển nhiên là bị chiêu sư tử há mồm này của Mục Trần chọc đến thất khiếu bốc khói.

Đằng xa, Liễu viêm mang theo Huyền Thiên Điện nhân mã thờ ơ lạnh nhạt, cảnh tượng Mục Trần xảo trá Thần Các khiến Liễu Viêm hắn nội tâm có chút thống khoái. Là một gã đang bị xui xẻo, nếu thấy một gã khác xui xẻo hơn, tâm tình của hắn chính là đang hân hoan khi thấy người gặp nạn.

"Mục Trần, ngươi thật hoang đường viển vông, mười lăm vạn vẫn lạc nguyên đan, ngươi há mồm to thế không sợ sái quai hàm sao? !" Phương Nghị nhịn không được mà quát lạnh.

Bọn Thiên Ngạc chủ sắc mặt âm trầm, ánh mắt hung ác chằm chằm vào Mục Trần, trong lòng cũng tức đến xì khói.

"Nói như vậy nghĩa là đàm phán không thành đúng không?"

Hai mắt Mục Trần đột nhiên lạnh băng, bàn tay hắn nắm lại, màn sáng liền đè 3 nhánh quân đội xuống, bộ dáng kia tựa như là thái sơn áp đỉnh, gần như sắp đem 3 nhánh quân đội sanh sanh đè nát.

Đối với áp chế này, 3 nhánh quân đội cố ra sức chống cự, nhưng vì không có một chỉ huy chiến ý tương đối nào, bọn hắn không thể phát huy bao nhiêu lực lượng, chỉ có thể trơ mắt nhìn màn sáng dần đè xuống, áp lực khủng bố khiến sắc mặt của những chiến sĩ trong đó tái nhợt dần dần

Bọn Thiên Ngạc chủ thấy thế, sắc mặt liền kịch biến, đào tạo ra 3 nhánh quân đội, bọn hắn đã hao không biết bao nhiêu tài nguyên chồng chất, nếu như đơn giản bị đè bẹp, thực lực dưới quyền của bọn họ cơ hồ là sẽ đánh mất hầu như không còn.

"Dừng tay !"

Chiêm Thai Lưu Ly cất tiếng, nàng ngăn Mục Trần lại, sau đó đánh đôi mắt đẹp về phía bọn Thiên Ngạc Vương, nói: "Ba vị, kế tiếp nên như thế nào, các ngươi cũng nên có chút chủ ý, nếu như muốn liều chiến 1 trận, ta có thể hiệp trợ."

Bọn Thiên Ngạc chủ âm tình bất định, quân đội đã bị Mục Trần khống chế, chỉ cần hắn động, chiến ý liền trấn áp xuống, 3 nhánh quân đội sẽ liền tổn thất nặng nề, khi đó, chỉ sợ bọn họ muốn cứu viện cũng là lực bất tòng tâm.

"Nếu không trước dùng vẫn lạc nguyên đan đem quân đội chuộc về đã, vẫn lạc nguyên đan không có còn có thể tìm, nhưng nếu quân đội không có, chúng ta đây chỉ còn có thể hớp jó tây bắc a." Viêm Lang Chủ cắn răng, nói.

Thiên Ngạc chủ cùng Thiên Hùng chủ xiết chặt nắm đấm, nhưng cuối cùng chỉ chán nản thở một hơi, mặc dù hung ác như bọn hắn nhưng cũng không thật sự nỡ đem toàn bộ quân dưới trướng chôn vùi ở chỗ này, dù sao đó là toàn bộ vốn liếng của bọn hắn.

"Không được !" Phương Nghị tức giận nói: "Đến hôm nay, vẫn lạc nguyên đan chúng ta cộng lại cũng không quá bảy vạn, nếu như toàn bộ nộp ra, chẳng phải là đã 1 phen uổng phí công phu? Như thế nào cùng Các chủ nhắn nhủ? !"

"Nếu không phải ngươi lỗ mãng, quân đội của chúng ta làm sao bị Mục Trần khống chế? Cho nên muốn nhắn nhủ thì cũng là chuyện của ngươi, cùng chúng ta không quan hệ !" Thiên Ngạc chủ âm trầm nói.

Phương Nghị nghe vậy sắc mặt cũng là có chút khó coi.

Chiêm Thai Lưu Ly liếc bọn hắn, sau đó đôi mắt đẹp chuyển hướng về Mục Trần, trầm giọng nói: "Mục Trần, 15 vạn vẫn lạc nguyên đan, chúng ta không có khả năng, 3 nhánh quân đội, một chi 2 vạn vẫn lạc nguyên đan, tổng cộng cho ngươi 6 vạn vẫn lạc nguyên đan, nếu ngươi cảm thấy có thể thực hiện vậy thả người, nếu không được, vậy hôm nay chúng ta liền chân chính đấu một trận, nhìn xem Đại La Thiên vực có thể hay không đem chúng ta 1 lần nuốt trọn !"

"6 vạn vẫn lạc nguyên đan sao?"

Mục Trần mỉm cười, dứt khoát gật đầu, nói: "Vẫn là Chiêm Đài cô nương nhận thức đại cục, 6 vạn liền 6 vạn đi, coi như ta bán cho ngươi người bằng hữu này."

Hắn cũng minh bạch hắn há mồm lúc trc có phần đáng sợ, cũng không trông cậy Thần Các bọn hắn xuất ra 15 vạn vẫn lạc nguyên đan, jờ có thể được 6 vạn vẫn lạc nguyên đan, hắn đã có chút thoả mãn, mà Chiêm Thai Lưu Ly trả giá, cũng là trong phạm vi chịu đựng của hắn, lại nhờ vào đó mà bán cho Chiêm Thai Lưu Ly một cái nhân tình, júp nàng trước mặt bọn Thiên Ngạc chủ đạt được càng nhiều cảm kích.

Chiêm Thai Lưu Ly thông minh tự nhiên cũng minh bạch ý tứ Mục Trần, nàng hướng về Mục Trần nháy mắt mấy cái, sau đó cười lạnh nói: "Bằng hữu tham lam thế ta đu theo không nổi a."

Thanh âm của nàng tràn đầy tức giận cùng mỉa mai, hành động này khiến Mục Trần tắc luỡi không thôi.

Chiêm Thai Lưu Ly nhìn về phía bọn Thiên Ngạc chủ, cả bọn bày ra gương mặt đau lòng, bất quá cuối cùng vẫn cắn răng, tay áo huy động, ba cái bình ngọc lướt đi, bên trong mỗi bình ngọc đều tràn ngập ba động kỳ dị.

Vẫn lạc nguyên đan mà bọn hắn đã lấy trước đó đã nằm trong đó.

Chiêm Thai Lưu Ly nắm lấy 3 bình ngọc, sau đó bình ngọc hóa thành 3 đạo lưu quang hướng về Mục Trần bắn tới, hắn liền chụp lấy, bình ngọc liền hiện ra trong tay hắn.

Hắn nhẹ nhàng tung tung 3 bình ngọc, sau lại vứt cho Cửu U kiểm tra một phen, đợi xác nhận rồi hắn mới ôm quyền mỉm cười nói: "Đa tạ rồi."

Chiêm Thai Lưu Ly khuôn mặt thì lạnh như băng, mà bọn Thiên Ngạc chủ thì sắc mặt hung ác, bộ dáng như là tiếc hận không thể đem Mục Trần xé nát.

"Có thể thả người chưa?" Chiêm Thai Lưu Ly ngữ khí lạnh như băng nói.

Mục Trần cười híp mắt gật đầu, tay áo vung lên, màn sáng đang phủ 3 chi quân đội liền từ từ tiêu tán, đã mất đi trở ngại, 3 nhánh quân đội kinh hoàng chạy ra, trận hình cũng không jữ lại, nhốn nháo như dân chạy nạn, cực kỳ khó coi.

3 nhánh quân đội mặc dù là bảo bối của bọn Thiên Ngạc chủ, nhưng trong mắt Mục Trần lại không có bao nhiêu tính uy hiếp, dù sao những quân này không phải do thiên tài chiến ý Chiêm Thai Lưu Ly khống chế. Hắn căn bản cũng không có chút kiêng kị.

Chiêm Thai Lưu Ly lại đã cùng hắn đã có jao ước ngầm, Cho nên hắn càng sẽ không lo lắng 3 chi quân đội này sẽ bất lợi được jì đối với hắn.

3 nhánh quân đội chật vật trốn về trận doanh Thần Các, bị cầm tù 1 đoạn thời jan, sĩ khí quân đội đã bị đả kích không nhẹ, thử bắt đầu khởi động chiến ý, ai ai cũng đều trở nên cực kỳ uể oải, bọn Thiên Ngạc chủ ai ai cũng mí mắt âm trầm đáng sợ.

Mục Trần thả 3 nhánh quân đội, ánh mắt lại nhìn về bọn Liễu Viêm. Đụng với ảnh mắt của hắn, sắc mặt Liễu viêm lập tức khó coi, tại tận mắt thấy sự tình thê thảm của Thần Các, Hắn hiển nhiên lo lắng Mục Trần dùng thủ đoạn giống thế để đối phó hắn, dù sao trong tay Mục Trần, không chỉ có ôm của Huyền Thiên Điện một chi quân đội tinh nhuệ, hơn nữa còn có một vị chiến ý thiên tài.

"Liễu thiếu điện chủ, người của các ngươi, sau khi ra khỏi khu tử vong di tích này, ta sẽ trả lại cho ngươi đám bọn họ, như thế nào?" Mục Trần ôn hòa cười nói.

Liễu Viêm nghe Mục Trần không có ý định đối với bọn hắn tiến hành công phu sư tử há mồm, vốn là sững sờ, sau đó trong nội tâm lặng lẽ thả lỏng một hơi, có chút trầm ngâm, cũng liền gật gật đầu.

Chứng kiến Thần Các bị Mục Trần xảo trá cho thê thảm như thế về sau, Liễu Viêm đột nhiên cảm thấy Mục Trần đối với bọn họ đúng là nương tay rất nhiều...

Đương nhiên, điều này hiển nhiên cũng không phải là Mục Trần nương tay đối với Huyền Thiên Điện, mà là hắn không muốn đem Liễu Viêm bức đến tuyệt lộ, con thỏ nóng nảy còn phải cắn người, nếu thật bức ngoan độc, Tiêu Thiên cùng Huyền Thiên Bộ cùng Thần Các liên thủ, đến lúc đó bọn hắn chỉ thật đúng là sẽ phải trả giá rất nặng để chiến thắng.

Cho nên Mục Trần cố ý đối với Thần Các hung ác, Huyền Thiên Điện mềm yếu, như vậy là đã có đối lập, Liễu Viêm trong nội tâm cũng sẽ không sinh ra suy nghĩ cá chết lưới rách, mà đồng thời, Thần Các nhìn thấy Huyền Thiên Điện không có tổn thất gì, trong nội tâm khó tránh khỏi cảm giác không công bằng, muốn liên thủ thì tâm tư cũng sẽ được làm nhạt đi, từ đó, hắn đạt được hiệu quả lớn nhất: tránh cho song phương liên thủ.

Bọn Cửu U, Liệt Sơn Vương thấy Mục Trần dễ dàng liền đem Thần Các cùng Huyền Thiên Điện chia rẻ, hai mặt nhìn nhau, cả 2 đều nhìn ra trong mắt đối phương sự sợ hãi, thán phục cùng thưởng thức.

Chiêu trò này của Mục Trần hiển nhiên là xinh đẹp tới mức cực hạn.

"Ha ha, đã như vầy, đại la thiên vực ta liền đi trước một bước." Mục Trần cười lớn một tiếng, sau đó cùng đám Cửu U vung tay lên, trực tiếp là dẫn đầu lướt ầm ầm, hướng về bên ngoài tử vong di tích thẳng tiến.

Ngay sau đó, Huyền Thiên Điện cùng với Thần Các nhân mã cũng là lập tức đuổi theo kịp.

Những thế lực khác nhìn thấy kết cục này đều không nhịn được sợ hãi và thán phục lắc đầu, ai có thể nghĩ tới, không bao lâu trước, Đại La Thiên Vực hãm sâu vào hiểm cảnh, nhưng Mục Trần xuất hiện, cục diện này lập tức bị thay đổi tới...

Có cường giả ư hừ thở dài, thần sắc tràn đầy vẻ cảm thán, bọn hắn dự cảm, trong lần Đại Thú Liệp Chiến này, vốn không thu hút nhiều thiếu

niên, nhưng có khả năng sẽ trở thành một nhân vật mà làm cho người ta phải luôn nghe ngong thiệt siêu cấp hắc mã...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 895: Thu Hoạch

Tại bên ngoài Tử Vong Di Tích, có không ít thế lực dừng lại, hơn nữa ở đằng xa, thậm chí còn có một ít thế lực chạy đến, đều ý định thử xem tại đây chiếm được một chén canh.

Hưu!

Bất quá, trong lúc một ít thế lực không ngừng xâm nhập Tử Vong Di Tích, trong Tử Vong Di Tích có chấn động kịch liệt truyền đến, âm thanh xé gió thông thiên địa, rồi sau đó phần đông thế lực nhìn thấy quang ảnh gào thét phô thiên cái địa mà ra, trận chiến như vậy thật là là có chút đồ sộ.

"Đó là nhân mã Đại La Thiên Vực bọn hắn vậy mà đi ra, xem ra Tử Vong Di Tích này bảo bối đều rơi trong tay bọn họ rồi."

Mà theo số lớn nhân mã xuất hiện, bên ngoài Tử Vong Di Tích lập tức có vô số tiếng bàn luận xôn xao vang lên, những ánh mắt hâm mộ, ghen ghét đều là có chút đỏ lên, nhưng bởi vì kiêng kị thực lực cường hãn của Đại La Thiên Vực, do đó không dám biểu lộ ra.

Đứng đầu nhân mã Đại La Thiên Vực, Mục Trần lăng không mà đứng, ánh mắt của hắn nhìn thoáng qua di tích bên ngoài, sau đó lại nhìn qua bên trong Tử Vong Di Tích, ở hậu phương Huyền Thiên Điện cùng với Thần Các đều chăm chú theo sau.

"Ngươi muốn thả người sao?" Cửu U đi theo bên cạnh Mục Trần, thấp giọng hỏi.

"Nếu không thả, chỉ sợ Liễu Viêm thực sự nổi điên a." Mục Trần cười cười, chợt ánh mắt hắn có chút lập loè, vung tay áo lên, chiến ý bàng bạc bao phủ Huyền Thiên bộ không lưu tình chút nào, trực tiếp quăng ra ngoài.

Hưu hưu!

Chiến ý bạo vỡ đi ra, lập tức tiếng kêu thảm thiết vang lên, sau đó phần đông thế lực trợn mắt há hốc mồm nhìn qua vô số chiến sĩ Huyền Thiên bộ giống như Thiên Nữ Tán Hoa bị ném ra bên ngoài.

Sau khi ném Huyền Thiên bộ ra ngoài. Mục Trần lần nữa vung tay áo chém ra, một cỗ chiến ý bàng bạc trực tiếp đem Tiêu Thiên trong hôn mê bao khỏa, sau đó đem hắn hóa thành một đạo lưu quang. Nhanh giống như tia chớp hướng Tây Bắc ném ra.

Đợi đến chiến ý bị tiêu hao hầu như không còn, Tiêu Thiên cũng bị ném ra xa mấy trăm dặm.

"Đi!"

Cục diện khiến cho các thế lực khác trợn mắt há mồm, Mục Trần không chút do dự vung tay lên, thân hình dẫn đầu lướt đi, nhân mã Đại La Thiên Vực cũng đem tốc độ thúc dục đến mức tận cùng, ngắn ngủn mấy lần hô hấp, biến mất tại phía chân trời.

Mà theo bọn Mục Trần rời đi, Tử Vong Di Tích kia lần nữa truyền ra chấn động, nhân mã Huyền Thiên Điện cùng Thần Các đồng dạng là vọt ra, Liễu Viêm vừa thấy được Huyền Thiên bộ đầy khắp núi đồi kêu rên. Lại nhìn hướng Tiêu Thiên bị ném ra bên ngoài, khuôn mặt một mảnh tái nhợt.

"Đem Huyền Thiên bộ tập hợp lại, đem Tiêu Thiên cứu trở về đến!" Liễu Viêm nghiến răng nghiến lợi nói, Mục Trần hắn thật sự giảo hoạt. Trực tiếp làm cho Huyền Thiên Điện bọn hắn luống cuống tay chân, không kịp ứng phó.

Mặt khác nhân mã Thần Các khí thế uể oải, Phương Nghị, Thiên Ngạc chủ bọn hắn sắc mặt âm trầm, lúc đi vào Tử Vong Di Tích, Đại La Thiên Vực hiển nhiên là người được lợi lớn nhất. Nếu việc xảy ra trong Tử Vong Di Tích truyền ra thì Thần Các bọn hắn sẽ trở thành lời đàm tiếu trong Đại Thú Liệp Chiến lần này.

"Không thể buông tha bọn hắn như vậy được! Viện quân của chúng ta rất nhanh sẽ đến, chúng ta mau đuổi theo cuốn lấy bọn hắn. Nhất định đem bọn hắn nôn ra hết!" Phương Nghị âm trầm nói.

Thiên Ngạc chủ bọn người nghe vậy, nhưng lại không lập tức hưởng ứng hắn, mà là đem ánh mắt hướng về phía Chiêm Đài Lưu Ly, ý tứ rõ ràng là muốn nghe chủ ý của Chiêm Đài Lưu Ly.

Nhìn thấy tầm mắt của bọn hắn, Chiêm Đài Lưu Ly cũng hơi trầm ngâm, chợt trán nhẹ lay động, nói: "Chúng ta tuy sẽ có viện quân, nhưng ai biết Đại La Thiên Vực cũng sẽ có viện quân đến hay không? Ta thương thế như thế này, không cách nào đem Lưu Ly quân thúc dục chiến ý, mà Thiên Ngạc quân cũng bởi vì lúc trước bị bắt, do đó sĩ khí sa sút, căn bản không cách nào hình thành sức chiến đấu, cho nên nếu như chúng ta muốn theo ngăn cản, phần thắng không lớn "

Thiên Ngạc chủ bọn hắn nghe vậy, cũng chỉ có thể gật đầu, dù sao đúng như lời Chiêm Đài Lưu Ly, tình thế bọn hắn bên này cũng không tốt, về phần Huyền Thiên Điện, hiện tại bọn hắn ốc còn không mang nổi mình ốc, cùng bọn họ hợp tác hiển nhiên là tự làm mình mất mặt.

"Chẳng lẽ cứ lại để cho bọn hắn nghênh ngang đi như vậy?" Phương Nghị tức giận quát.

"Phương huynh không cần phải gấp, Đại Thú Liệp Chiến còn chưa kết thúc, hiện tại chỉ là một lần nho nhỏ thất thủ mà thôi, hơn nữa việc này chúng ta cũng không thể là hoàn toàn tịch thu lấy lại được, ít nhất ta cũng đã lấy được truyền thừa, không phải sao?" Chiêm Đài Lưu Ly thản nhiên nói: "Chỉ cần cho ta một ít thời gian đem truyền thừa lĩnh ngộ, lần

sau gặp lại, ta có thể trở thành Chiến Trận Sư chính thức rồi, khi đó ta tự đối phó Mục Trần."

"A?"

Nghe được Chiêm Đài Lưu Ly, bọn người Thiên Ngạc chủ ánh mắt chấn động nhìn qua Chiêm Đài Lưu Ly, một lát sau nhịn không được nói: "Chiêm Đài Đại thống lĩnh có thể trở thành Chiến Trận Sư?"

Chuyện này trách không được bọn hắn chấn động như thế, dù sao hôm nay trên thế giới này, Chiến Trận Sư thật sự vô cùng thưa thớt, hơn nữa thực lực bọn hắn cũng làm cho vô số cường giả kiêng kị, nhưng một Chiến Trận Sư đối với Thần Các mà nói, không thể nghi ngờ sẽ là một vũ khí chiến lược khác, mà lực chấn nhiếp so với bọn hắn chỉ có hơn chứ không kém.

"Ha ha, Chiêm Đài Đại thống lĩnh quả nhiên là kỳ tài ngút trời, từ nay về sau chỉ sợ Đại thống lĩnh sẽ là Chiến Trận Sư đầu tiên của Thần Các cũng như của cả Bắc Giới, Đại Thú Liệp Chiến lần này Đại thống lĩnh tất nhiên toả uy phong, chấn nhiếp tứ phương." Bọn người Thiên Ngạc chủ phục hồi tinh thần, lập tức ôm quyền chúc mừng, dáng tươi cười, lộ ra vẻ nhiệt tình.

Bởi vì bọn họ biết, một khi Chiêm Đài Lưu Ly trở thành Chiến Trận Sư, bên trong Thần Các địa vị của nàng sẽ được đề cao, đến lúc đó chỉ sợ hào quang của Phương Nghị cũng phải bị che lấp.

Mà dưới thực lực Chiêm Đài Lưu Ly đã có tư cách để cho bọn hắn chính thức kiên nể.

Ở một bên, Phương Nghị giật mình, chợt chỉ có thể nuốt bất mãn đối với Chiêm Đài Lưu Ly, nếu như nói là lúc trước hắn còn có thể tự xưng là thân phận cao hơn Chiêm Đài Lưu Ly một ít, nàng có thực lực Tứ phẩm Chí Tôn dựa vào tài nguyên khổng lồ của Thần Các, nhưng nàng lại thuận lợi khống chế quân đội.

Mà những tài nguyên này chính là vì hiệp trợ Chiêm Đài Lưu Ly trở thành Chiến Trận Sư. Mà bây giờ Thần Các đầu tư thành công rồi, cho nên địa vị Chiêm Đài Lưu Ly cũng sẽ cao ngất trời giống như biến hóa.

Trong khoảnh khắc đó Chiêm Đài Lưu Ly nhìn qua sắc mặt mọi người biến ảo, mỉm cười, nói: "Cho nên chư vị cũng không cần phải gấp, lần này thù trước hết tạm thời nhớ kỹ, mấu chốt Đại Thú Liệp Chiến không phải ở chỗ này "

Bọn người Thiên Ngạc chủ cũng gật đầu. Hoàn toàn chính xác, mấu chốt Đại Thú Liệp Chiến cũng không ở nơi này, mà là tại song phương tầng cao nhất bên trên, chỉ cần Thần Các chi chủ bọn hắn có thể ở Đại Thú Liệp Chiến hoàn thành đột phá. Thực lực tất nhiên có thể vượt xa các thế lực chi chủ khác, mà đến lúc đó Thần Các bọn hắn là có thể nhảy lên trở thành thế lực cường đại nhất Bắc giới.

Phẫn nộ trong lòng bọn hắn cũng theo thời gian dần bình phục lại. Chờ đến lúc đó Đại La Thiên Vực bị Thần Các bọn hắn tiêu diệt, bọn người Mục Trần sẽ tuỳ ý bọn hắn chà đạp.

"Đi thôi."

Chiêm Đài Lưu Ly nhìn thấy đám đông bình tĩnh lại, cũng sẽ không có ý tứ tiếp tục, nàng chỉ đạm mạc nhìn thoáng qua Huyền Thiên Điện đang thu nạp chiến sĩ Huyền Thiên bộ vẫn còn chạy rông khắp nơi, sau đó dẫn đầu hóa thành quang ảnh hướng phương bắc mà đi.

Tại phía sau, nhân mã Thần Các khổng lồ phô thiên cái địa nhanh chóng đuổi kịp.

Liễu Viêm nhìn qua Thần Các không rên một tiếng đi xa. Sắc mặt cũng có ít âm trầm, bất quá cuối cùng vẫn đem ánh mắt âm lãnh quăng hướng địa phương Mục Trần bọn hắn biến mất, điềm nhiên nói: "Mục Trần, lần này các ngươi đắc tội Thần Các như thế, bọn hắn tất nhiên sẽ không bỏ qua, đến lúc đó hai người các ngươi long hổ tranh chấp, chính là Huyền Thiên Điện ta ngồi ngư ông đắc lợi!"

" Đại Thú Liệp Chiến lần này, Đại La Thiên Vực hắn phải chết!"

Tại lúc Liễu Viêm âm trầm nguyền rủa, Mục Trần sớm đã suất lĩnh nhân mã Đại La Thiên Vực nhanh chóng rời xa Tử Vong Di Tích, rồi sau đó đợi đến khi an toàn, tốc độ đại quân chậm dần, cuối cùng tìm một toà sơn mạch vắng vẻ, đem nhân mã khổng lồ ẩn tàng đi vào.

Ở bên trong Tử Vong Di Tích, bọn hắn đã trải qua bao nhiêu khổ chiến, tuy nói cùng loại bọn hắn cường giả loại này có lẽ còn có thể thừa nhận, có thể bọn hắn dưới trướng quân đội, cũng đã có chút mỏi mệt không chịu nổi, khó có thể chèo chống tiếp tục điên cuồng chạy đi, cho nên lúc này thì bọn hắn, cũng là được tạm thời nghỉ ngơi và hồi phục.

Bên trên một ngọn núi đại quân nghỉ ngơi và hồi phục, Mục Trần, Cửu U, Liệt Sơn Vương cao tầng hội tụ, tính toán thu hoạch Tử Vong Di Tích lần này, mà kết quả là làm cho tất cả mọi người nhịn không được vui mừng lộ rõ trên nét mặt.

"Chúng ta ở bên trong Tử Vong Di Tích, tổng cộng tinh luyện ra tám vạn khỏa Vẫn Lạc Nguyên Đan, hơn nữa tiền chuộc đám Thần Các cùng với thu hoạch lúc trước, trong tay chúng ta tổng cộng có được gần hai mươi vạn khỏa Vẫn Lạc Nguyên Đan." Cửu U báo ra số lượng khổng lồ coi như là đã sớm có chuẩn bị, nhưng Liệt Sơn Vương bọn hắn như cũ vẫn nhịn không được sợ hãi thán phục lên tiếng.

"Hai mươi vạn Vẫn Lạc Nguyên Đan, đủ để phá vỡ một đạo phong ấn Địa Chí Tôn bí tàng, xem ra nhiệm vụ của chúng ta, có thể sớm hoàn thành." Liệt Sơn Vương cười nói.

"May mắn mà có Mục Vương, bằng không thì lần này chỉ sợ chúng ta có không cách nào đạt được lượng lớn Vẫn Lạc Nguyên Đan như thế, hơn nữa còn có thể tổn thất không ít nhân mã." Linh Kiếm Vương nhìn về phía Mục Trần, nói.

Những người còn lại cũng gật đầu, mặc dù là Huyết Ưng Vương lúc trước có ân oán với Mục Trần lúc này cũng gật đầu cười cười, những chư

vương uy tín lâu năm này chỉ sợ trong lòng đối với Mục Trần cũng tỏ ra vẻ tôn kính.

Mà đối với bọn hắn lấy lòng, Mục Trần cũng cười khách khí đáp lại.

"Chúng ta trước tiên ở nơi này nghỉ ngơi và hồi phục một ít thời gian, mà ta cũng muốn nhân cơ hội xem kỹ thu hoạch bên trong Tử Vong Di Tích." Mục Trần hướng về phía mọi người cười cười, nói: "Cho nên hi vọng chư vị có thể giúp ta hộ pháp."

"A?"

Cửu U thần sắc khẽ động, trong đôi mắt đẹp xẹt qua một tia kinh dị, nói: "Ngươi ở trong Tử Vong Di Tích lấy được cái gì?"

Mục Trần nghe vậy, mỉm cười, chợt nói khẽ: "Lần này bế quan, có lẽ sẽ trở thành Chiến Trận Sư "

Lời vừa nói ra, sắc mặt Liệt Sơn Vương bọn hắn đột nhiên cứng ngắc, sau một lúc lâu, hít một hơi thật sâu, liếc mắt nhìn nhau, đều là từ trong mắt đối phương nhìn ra một tia chấn động.

Đại La Thiên Vực bọn hắn, rốt cục cũng xuất hiện một vị Chiến Trận Sư sao? !

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 896: Trùng Kích Ngũ Phẩm

- Bóng đêm tràn ngập, bao trùm cả mảnh vẫn lạc chiến trường này, nhưng đêm thì đêm, vẫn lạc chiến trường cũng không trở nên bình tĩnh, trái lại có vẻ càng cuồng bạo hơn.

Từng làn linh lực bão táp tàn phá thiên địa, dường như có thể xé rách cả không gian, lực phá hoại khủng bố, nhưng đáng sợ nhất chính là loại bão này cảm ứng gợn sóng linh lực, sau đó sẽ như chó đói cướp thực, điên cuồng lao về hướng có cảm ứng.

Vì thế, bên trong vẫn lạc chiến trường buổi, hầu như ai cũng ngừng hành động, miễn cho sóng linh lực phát sinh, để rồi dẫn dụ bão táp hủy diệt đưa tới.

Không phải bị diệt vì các thế lực khác vây wét, ngược lại bị diệt sạch sành sanh vì cái thứ bão táp này, việc truyền đi thật sự là quá mức mất mặt.

Nhưng mặc kệ hiện thực tàn khốc, đại thú liệp chiến vẫn tiến hành, từ khi bắt đầu đến jờ đã sắp một tháng, không biết đã bạo phát bao nhiêu tràng chiến đấu, không biết bao nhiêu thế lực đã bị tiêu diệt, thanh danh không còn.

Đào thải vẫn đang tiến hành, hơn nữa còn lâu mới có kết thúc, có điều toàn bộ bắc giới đều biết 1 việc, đại thú liệp chiến kết thúc, sắp xếp các thế lực tại Bắc Giới sẽ phát sinh biến hóa lớn.

****

Xa xa, 1 dãy núi như 1 con cự thú nằm rạp, người đi ngang liền cảm thấy một loại áp bức nặng nề, lúc này, ở dưới chân núi, một nhánh quân đội đang khoanh chân tĩnh tọa, linh lực vận chuyển, chữa trị một ít thương thế, ai nấy cũng tỏa ra sát khí âm trầm, chính là nhân mã của đại la thiên vực, Mục Trần cũng đang nghỉ ngơi ở đó.

Trên những đồi núi quanh đó đều có cường giả trấn thủ, những cặp mắt ưng bắn thủng hắc ám, bên ngoài còn có vài đội tuần tra qua lại, một cái sơn mạch hẻo lánh bởi vì thế mà có thêm 1 ít không khí hung hãn.

Bên trong một cửa động đã được bịt kín bằng đá tảng để tránh bị quấy rầy, Mục Trần lẳng lặng ngồi xếp bằng, hắn đang tiến hành 2 việc cực kỳ trọng yếu, một là đột phá đến cửa ngũ phẩm chí tôn, hai là tu luyện thành "Cửu kiếp lôi ngục quan tưởng pháp".

Từ lúc phá cửa tứ phẩm chí tôn đến jờ cũng đã 1 quãng thời gian, hơn một tháng chiến đấu sinh tử trong vẫn lạc chiến trường, linh lực qua từng cuộc khổ chiến, từ từ tinh tiến, hiện tại hắn đã có dấu hiệu đạt đến đỉnh điểm của cửa tứ phẩm chí tôn.

Hiển nhiên khoảng cách từ jờ đến lúc chân chính đột phá vẫn còn không nhỏ, muốn từ tứ phẩm chí tôn đột phá đến ngũ phẩm chí tôn cũng không phải là chuyện đơn giản như tưởng tượng, số người bị kẹt mãi mãi ở cửa tứ phẩm cơ hồ có ngồi đếm cũng không hết.

Có điều, nếu thời điểm an bình, Mục Trần cũng xác thực sẽ lười có ý nghĩ đột phá, nhưng hiện tại lại là đang ở nơi hung hiểm, hắn xác thực là có cơ hội - vẫn lạc nguyên đan.

Vẫn lạc nguyên đan chính là thứ độc nhất tại vẫn lạc chiến trường, tác dụng của nó, không chỉ phá giải trận pháp địa chí tôn bí tàng, bên trong đó còn ẩn chứa vẫn lạc nguyên khí tinh khiết, đó là tinh hoa lực lượng của vô số cường giả đã vẫn lạc bên trong chiến trường viễn cổ này, tuy năm tháng trôi qua, loại tinh hoa linh lực này đã tiêu tan không ít, nhưng bởi vì hoàn cảnh địa lý đặc thù, vẫn còn bảo lưu một chút.

Những linh lực tinh hoa này chính là vẫn lạc nguyên đan.

Đối với mỗi một vị chí tôn mà nói, đây chính là đồ vật đáng giá, luyện hóa hấp vẫn lạc nguyên khí này, đối với linh lực bản thân ngưng luyện có tác dụng tăng cường không nhỏ, đây chính là chủ ý của Mục Trần.

Bình thường, vẫn lạc nguyên đan cần nộp lên cho các thế lực bên trên, làm vốn liếng để phá giải phong ấn địa chí tôn bí tàng, vì thế mà vẫn lạc nguyên đan chính là cung không đủ cầu, vì thế dù vẫn lạc nguyên đan đối với tu luyện rất nhiều ích lợi, nhưng các thế lực khác hiếm ai lại dùng để tu luyện.

Nhưng hạn chế này đối với loại thu hoạch bồn mãn bát mãn của Mục Trần lại hiển nhiên không phải vấn đề gì, hai mươi vạn viên vẫn lạc nguyên đan, từ lâu đã khiến nhiệm vụ của từng người hoàn thành, theo đó, bọn Cửu U, Liệt Sơn Vương liền thương lượng, phân phối một phần ra, cuối cùng rơi vào hầu bao từng người.

Mục Trần hắn được ưu ái hắn 20 ngàn viên vẫn lạc nguyên đan.

20 ngàn viên này chính là do công lao to lớn của hắn mang lại, bọn Cửu U, Liệt Sơn Vương chỉ được mỗi 10 ngàn viên mà thôi.

Nhưng dù vậy, bọn họ cũng đã thỏa mãn cực kì, nếu không có Mục Trần, bọn họ e rằng còn phải còng lưng tìm kiếm di tích, rồi phải không ngừng tinh luyện vẫn lạc nguyên khí, sao có chuyện hoàn thành nhiệm vụ, chứ đừng nói tới ngồi chia hoa hồng...

Hô.

Mục Trần hít sâu một hơi, sắc mặt nghiêm túc, nhưng hắn vẫn chưa bắt đầu tu luyện, hắn xếp bằng nhập định, linh lực vận chuyển, điều chỉnh trạng thái bản thân.

Đột phá lần này khá là gian nan, chỉ có toàn lực ứng phó, mới thành công đột phá.

Nữa ngày sau, khi bóng đêm đã biến mất thì hai mắt mới chậm rãi mở ra, bên trong không còn chút nào vẻ uể oải.

Linh lực quanh thân hùng hồn đến cực hạn, đạt đến đỉnh điểm của cửa tứ phẩm.

"Gần đủ rồi."

Mục Trần lẩm bẩm, ánh mắt ngưng lại, hắn vung tay, một cái bình ngọc bắn ra rồi bể nổ, vô số đạo quang ảnh bắn ra, chính là vô số viên vẫn lạc nguyên đan, trôi nổi khắp động phủ.

Những viên vẫn lạc nguyên đan này vừa xuất hiện, sương mù cũng hừng hực lên chính là do vẫn lạc nguyên hấp dẫn đến.

Mục Trần hít sâu một hơi, một làn khí xám theo hơi thở tiến vào trong thân thể, nháy mắt, như có một đạo dung nham nóng rát từ trong thân thể lan ra,tinh hoa linh lực tinh khiết chảy xuôi theo kinh mạch, đi đến đâu kinh mạch run rẩy đến đó tựa như sói đói nhìn thấy con mồi.

Đó là một cảm giác tham lam cực đoan.

Linh lực trong cơ thể, dường như hận không thể đem tinh hoa linh lực thôn phệ sạch sành sanh.

"Có thể khiến linh lực phản ứng kịch liệt như thế sao?." Cảm thụ động tĩnh này, Mục Trần cũng kinh ngạc, kiểu khát nước này của linh lực đối với vẫn lạc nguyên đan xa xa vượt qua chí tôn linh dịch.

"20 ngàn vẫn lạc nguyên đan này, e hiệu quả tương đương hai mươi vạn chí tôn linh dịch." Mục Trần lẩm bẩm, chẳng trách mỗi một lần đại thú liệp chiến, hầu hết thế lực có chút thực lực tại Bắc Giới đều chen chúc mà đến, không nói đến linh thần dịch đã khiến địa chí tôn động

lòng kia, chỉ vẫn lạc nguyên đan này cũng khiến cho các thế lực vì nó mà điên cuồng.

Chỉ 10 ngàn vẫn lạc nguyên đan, đã tương đương mười vạn chí tôn linh dịch, số lượng linh dịch này, coi như là một nhất lưu thế lực, cũng là cực kỳ phong phú.

Mục Trần nhẹ lắc đầu, áp chế cảm thán trong lòng, hắn đánh mắt nhìn hơn vạn vẫn lạc nguyên đan đang trôi nổi, hai tay kết ấn.

Vù!

Hùng hồn linh lựctừ trong lòng bàn tay dâng trào, bên trong linh lực, hỏa viêm màu tím bốc lên toả ra nhiệt độ nóng rực, đó chính là bất tử hỏa của hắn.

Muốn hấp thu linh lực tinh hoa bên trong, việc đầu tiên chính là luyện hóa.

Xèo! Xèo!

Mục Trần động ngón tay, từng viên vẫn lạc nguyên đan hóa thành 1 lộ tuyến, vọt vào bên trong đoàn tử diểm của hắn.

Oành!

Vẫn lạc nguyên đan tiến vào bên trong tử viêm, âm thanh trầm thấp vang lên, từng viên một vẫn lạc nguyên đan liền vỡ vụn, trải qua tử viêm luyện hóa, cấp tốc hóa thành từng sợi khói xanh như lưu ly, chui ra khỏi tử viêm, Mục Trần khẽ nhếch miệng, từng làn khói tiến vào trong thân thể.

Hừng hực!

Nháy mắt khi linh lực tinh hoa tiến vào, thân thể của hắn liền run lên, da dẻ đỏ đậm lên , yên vụ màu trắng bay lên.

Hắn cảm giác được, trong chốc lát, thân thể hắn phảng phất như có dung nham điên cuồng chảy xuôi, đi đến đâu kinh mạch co giật đến đó, cảm giác đau nhói.

Có điều, bên dưới cảm giác đau nhói đó là một loại khát vọng tham lam điên cuồng, kinh mạch huyết nhục trong cơ thể hắn bừng bừng sức sống, tham lam nuốt chửng từng đoàn linh lực tinh hoa, tựa như cái động không đáy không thể lấp đầy.

Cảm giác đau nhói cùng khát khao đồng hành mãnh liệt bên trong cơ thể, hắn giữ chặt tâm tưởng, trong lòng không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác, không ngừng đem linh lực tinh hoa tinh khiết, hút vào trong thân thể.

Hắn biết, tuy trong tay hắn là 20 ngàn viên vẫn lạc nguyên đan, nhưng trước mắt hắn phải vận dụng hết thảy không được sơ sót, nếu đột phá thất bại, lần đột phá thứ 2 không biết năm nào tháng nào mới được.

Nương theo đại thú liệp chiến ngày càng kịch liệt, Mục Trần đã mơ hồ rằng tứ phẩm chí tôn đã bắt đầu không đủ dùng, vì lẽ đó, hắn không có quá nhiều thời gian chờ đợi.

Lần này, hắn nhất định phải hoàn thành đột phá!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 897: Có Thể ĐụNg Tay ĐếN

- Ong ong !

Sơn động rộng rãi tràn ngập ngập tràn khói là khói, bên trong đó ngoài những chấn động nho nhỏ còn chứa tinh hoa linh lực tinh thuần, nếu là một gã nhất phẩm Chí Tôn, e rằng có luyện hóa cả tháng cũng khó có thể ngưng tụ được.

Có thể thấy được, sơn động lúc này đang có nguồn linh lực khổng lồ cỡ nào.

Đột nhiên sóng gió nổi lên, sâu trong hang núi xuất hiện một cái xoáy, từng đạo khói xanh theo lốc xoáy mà bị hút vào, cuối cùng biến mất.

Lốc xoáy biến mất, một đạo thân ảnh tựa như bàn thạch đang ngồi xếp bằng lờ mờ xuất hiện, có thể hiểu những làn khói xanh kia biến mất là do đã tiến vào trong cơ thể của hắn.

Đạo thân ảnh này, tự nhiên Mục Trần đang bế wan để tiến vào cửa ngũ phẩm.

Càng nhiều khói xanh xâm nhập, làn da hắn càng lúc càng đỏ thẫm, mồ hôi theo lỗ chân lông hắn tràn ra, vừa ra đến làn da đỏ thẩm nóng hổi kia, liền xèo xèo bốc hơi.

Lông mày nhíu chặt, vẻ mặt hắn lúc này tương đối khó coi, chính là do tinh hoa linh lực k hề dễ dàng luyện hóa, linh lực này quá mức tinh thuần, muốn thuận lợi hấp thu, trước tiên phải dùng linh lực bản thân

luyện wa, rồi dung nhập vào hải nội, cuối cùng mới chân chính biến thành thành linh lực bản thân.

Bất quá, tốc độ này thật sự quá mức chậm chạp.

Ý niệm cấp tốc chuyển động mà tính toán, theo tốc độ hiện tại, muốn triệt để luyện hóa hai vạn viên vẫn lạc nguyên đan này, có lẽ cần thời gian gần hai tháng.

Hiển nhiên, đây k phải là hạn mức chấp nhận được, hiện tại hắn không phải ung dung tại Cửu U cung, mà là trong Đại Thú Liệp Chiến đầy hung hiểm, bất cứ chuyện gì cũng có thể phát sinh, hai tháng, không chỉ là không đợi được, chỉ cần phát sinh 1 ít chuyện ngoài ý muốn, cũng đủ để khiến tu luyện của hắn thất bại, nghiêm trọng hơn chính là việc linh lực cắn trả.

Cho nên hắn phải tận khả năng rút ngắn thời gian.

Đây cũng không phải việc đơn giản gì cho cam. Hắn dùng linh lực dung hợp Bất Tử Hỏa, cho dù tốc độ trội hơn thường nhân, nhưng vẫn chưa đạt yêu cầu, nếu như muốn luyện hóa nhanh hơn, vậy hắn phải có Hỏa Viêm cuồng bạo hơn.

Lại là 1 vấn đề nan jản, hắn trước jờ chỉ dung hợp với Bất Tử Hỏa, tuy U Minh Tâm Ma Lôi cũng có tác dụng luyện hóa, nhưng bởi vì tính chất của nó đặc biệt, dùng nó để luyện hóa linh lực sẽ không được như Bất Tử Hỏa.

"Một loại Hỏa Viêm khác?"

Tâm niệm chuyển động, linh quang chợt lóe, tâm thần hắn khẽ động, liền hiện ra bên trong Chí Tôn Hải.

Chí Tôn Hải mênh mông, linh lực bàng bạc gào thét, đôi lúc xoáy lên cao vạn trượng, khung cảnh thật là đồ sộ và hoành tráng, bên trong đó

chính là tập hợp của vô số tinh hoa linh lực từ vô số cường giả đã vẫn lạc.

Linh lực trên không Chí Tôn Hải hóa thành thân ảnh của hắn, không ngừng có linh lực quán chú mà vào, thân ảnh của hắn đang được linh lực tinh hoa đã được luyện hóa đang không ngừng gia nhập.

Bất quá, tốc độ này không thể để cho Mục Trần cảm thấy thoả mãn.

"Tạm thời thử xem a "

Mục Trần trầm ngâm, sau lại dứt khoát k chút do dự, hai tay biến ảo mà bắt đầu..., tàn ảnh tung bay, kết xuất từng đạo ấn pháp kì dị.

Ong ong.

Nương theo từng cái ấn pháp biến ảo, Chí Tôn Hải cuốn lên từng cơn thủy triều cuồng bạo, linh lực gào thét, ngưng tụ giữa không trung, hơn mười tức thời gian sau, một tòa hắc sắc quang tháp cự đại hiện ra.

Tòa hắc sắc quang tháp này có phong cách cổ xưa mà trầm ổn, tản ra một chấn động cổ xưa thần bí khiến cho người khác không dám khinh thường, vật ấy cũng không xa lạ gì, đó chính là thứ mà đã lâu Mục Trần không dùng đến: Đại Phù Đồ Tháp !

Đây là thứ thần bí được ngưng luyện từ Đại Phù Đồ Quyết, vô cùng thần bí và cường đại, Mục Trần đến hiện tại vẫn vô pháp thấu triệt, trước đây, tại Bắc Thương đại lục, chỉ với 1 đạo linh thể phân thân, phất tay liền đem Phủ Hoàng Long Chí Tôn cùng Chí Tôn pháp thân của hắn luyện hóa thành hư không, chấn nhiếp vô số cường giả, tuy nói hiện tại Mục Trần cũng có thể làm được, nhưng giữa việc phải dùng bản tôn và chỉ dùng 1 linh thể phân thân, nói tới thôi đã biết chênh lệch cỡ nào.

Sau khi đi khỏi Bắc Giới, hắn rất ít khi vận dụng, bởi vì trước khi đi khỏi Bắc Thương Linh Viện, Linh Khê đã nói qua, trước khi tự bảo vệ

được mình, không nên triển lộ Đại Phù Đồ Tháp, vạn nhất bị người nhìn ra, sẽ đưa tới tai hoạ không nhỏ.

Bởi vì Đại Phù Đồ Tháp có quan hệ đến bộ tộc thần bí của mẹ hắn, mà thực lực hắn bây giờ, hiển nhiên còn chưa có tư cách nói đến với bộ tộc thần bí kia.

Mục Trần lơ lửng trên không, lẳng lặng ngắm nhìn tòa Đại Phù Đồ Tháp, bờ môi nhếch, song chưởng nắm lại.

Hiện tại, có lẽ lực lượng vẫn còn thiếu, bất quá hắn vẫn tự hào với sự phát triển của bản thân, chỉ hai năm trước, hắn mới tới Bắc Giới, chỉ đột phá nhất phẩm Chí Tôn, ngay cả Chí Tôn pháp thân cũng chưa có, nhưng hiện tại, hắn đang sắp bước vào cửa Ngũ phẩm Chí Tôn, hơn nữa, nương theo vô số thủ đoạn cùng lực lượng chiến ý, dù là lục phẩm Chí Tôn hắn cũng k cần phải sợ.

Tốc độ phát triển như thế đã là cực kỳ nhanh, hắn có tự tin, sớm muộn sẽ có một ngày, 1 gã nhược tiểu là hắn, sẽ trở thành một trong những cường giả đứng đầu đại lục.

Khi đó, bất luận là Lạc Thần tộc hay là chi tộc thần bí đang giam giữ mẫu thân hắn, hắn sẽ không hề sợ hãi, hắn tin tưởng, hắn có thể đứng sừng sững tại trong thiên địa này, cùng với những danh hào bất hủ như Viêm Đế, Võ Tổ sánh vai, chỉ là, hắn cần thời gian.

Hô.

Mục Trần hít sâu một hơi, cảm xúc quay cuồng, hắn đánh ánh mắt về phía tòa Đại Phù Đồ Tháp, Đại Phù Đồ Tháp hôm nay hắn ngưang luyện ra so với trước kia không chỉ có hình thể càng thêm khổng lồ, phong cách cổ xưa càng thêm ngưng trọng, bên ngoài thân tháp, mỗi một tầng đều khắc rõ một con thiên Long uốn lượn, cả tòa Hắc Tháp đều lộ ra vẻ thần bí cùng uy nghiêm.

Hai tay lần nữa biến ảo ấn pháp, từng con thiên long được khắc tại mỗi tầng của Đại Phù Đồ Tháp liền trở nên sáng ngời chói mắt.

Rống!

Tiếng rồng ngâm chấn động vang vọng đất trời, kim quang của Đại Phù Đồ Tháp đại tác, 1 con cự long màu vàng bay lên, chỉ trong mấy hơi thở sau đó, liền có thêm hơn ba mươi đầu kim long bay ra, dung nhập vào bên trong tháp.

Hừng hực !

Hơn 30 con cự long, lập tức hóa thành Hỏa Viêm màu vàng hừng hực ngưng tụ lại cùng một chỗ, Hỏa Viêm tràn ngập trong tháp, tựa như có thể đốt cháy vạn vật.

Hỏa Viêm này chính là kì dị chi hỏa mà Đại Phù Đồ Tháp đã ngưng luyện ra, cũng là thứ mà Mục Trần hắn đang cần bây giờ.

"Hỏa Viêm bá đạo như vậy, dùng để luyện hóa linh lực tinh hoa, hiệu quả chắc chắn là không chê vào đâu được."

Mục Trần Hỏa Viêm trong đó, nương theo thực lực tăng lên, kim long hắn ngưng luyện được càng ngày càng lợi hại, lần thứ nhất hắn thúc giục Đại Phù Đồ Tháp, chỉ có năm con kim long mà thôi, hiện tại, số lượng đã nhiều hơn gấp sáu lần !

Nhưng so với lúc trước, mẹ hắn 1 lần biến ra trên trăm đầu kim long, tựa hồ vẫn có chênh lệch, Mục Trần nghĩ đến cũng cảm thán, linh trận đại tông sư có thể so với Thiên Chí tôn, quả nhiên khủng bố

Mục Trần lắc đầu, đem sự cảm thán đè xuống, tâm thần khẽ động, không gian tại Chí Tôn Hải trên không phảng phất bị xé nứt ra, sau đó khói xanh cuồn cuộn tiến vào, cảnh quan tựa như ngày tận thế.

Ong ong.

Đại Phù Đồ Tháp vù vù chấn động, Mục Trần điều khiển tháp phóng lên, thân tháp chập chờn, sau đó hấp lực khủng bố đột nhiên bộc phát.

XÍU...UU! ! XÍU...UU! !

Khói xanh cuồn cuộn trực tiếp bị lôi kéo, cuối cùng ầm ầm tiến vào bên trong Đại Phù Đồ Thápi.

Hừng hực !

Hỏa Viêm màu vàng bên trong tháp liền tiến hành bạo động, chúng cuồng bạo lao ra, đem khói xanh cuồng bạo bao khỏa lấy, nhiệt độ kinh khủng thích phóng.

Khói xanh sôi trào bị phân giải, ngay sau đó, linh lực tinh thuần cuồn cuộn tựa như hồng thủy bạo phát đi ra.

Ầm ầm.

Đại Phù Đồ Tháp chấn động, từng đạo linh lực như nước lũ, theo từng đạo khói xanh dũng mãnh vào, liên tục không ngừng theo Phù Đồ tháp quán chú mà tuôn xuống đáy, theo đó bắn vọt vào chí tôn hải nội phía dưới.

Vì vậy, khắp Chí Tôn Hải lúc này liền điên cuồng sôi trào, sóng linh lực cuồng bạo không ngừng gào thét, Chí Tôn Hải đang vốn đình trệ tăng trưởng, hồi lâu sau đã bắt đầu tăng trưởng.

Mục Trần nhìn cảnh tượng này rốt cục như trút được gánh nặng, hắn thả lỏng một hơi, nhẹ nhàng cười, hắn lăng không xếp bằng xuống, đã có Đại Phù Đồ Tháp hiệp trợ luyện hóa, nghĩ đến đột phá lần này đã là chuyện ở trong tầm tay

Ngũ phẩm Chí Tôn, hắn chắc chắn có thể đụng tay đến...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 898: Quan Tưởng Lôi Ngục

Nhờ có Đại Phù Đồ Tháp giúp đỡ, Mục Trần đã luyện hóa xong 2 vạn viên Vẫn Lạc Nguyên Đan, hơn nữa điều khiến cho Mục Trần an tâm chính là chỉ cần nắm giữ việc duy trì linh lực cho Đại Phù Đồ Tháp thì việc luyện hóa vẫn diễn ra bình thường, vì vậy hắn không cần chú ý đến nó nữa.

Để tiết kiệm thời gian, thừa dịp Đại Phù Đồ Tháp luyện hóa Vẫn Lạc Nguyên Đan, hắn bắt tay vào việc nghiên cứu "Cửu Kiếp Lôi Ngục Quan Tưởng Pháp" thu thập được trong Tử Vong di tích.

Bên trong hang núi tràn ngập khói xanh, từng sợi khói xanh ẩn chứa linh lực tinh hoa, nếu có một vị Lục Phẩm Chí Tôn ở đây, chắc chắn sẽ chảy cả nước dãi.

Mục Trần lẳng lặng ngồi xếp bằng trong sơn động nơi đây, quanh thân bị đám khói xanh bao vây, vẻ mặt tựa như mặt hồ yên tĩnh, thân hình vững như bàn thạch không có bất kì động tĩnh g.

Hắn đem việc luyện hóa linh lực giao cho Đại Phù Đồ Tháp, tâm niệm khẽ động, "Cửu Kiếp Lôi Ngục Quang Tưởng Pháp" hiện ra trong đầu hắn

Ầm ầm ầm.

Thời điểm "Cửu Kiếp Lôi Ngục Quan Tưởng Pháp" hiện lên, tiếng sét cũng vang vọng trong đầu Mục Trần, loại lôi âm kia cực kì quỷ dị, khiến cho ý niệm của con người dần dần trở nên mơ hồ.

Bị lôi âm quấy rầy nhưng với Mục Trần thì không bị ảnh hưởng gì cả, hắn luyện hóa U Minh Tâm Ma Lôi vô hình vô chất, dựa vào lôi âm công kích nên đối với loại lôi âm kia hắn không hề có cảm giác.

Hắn thu liễm tâm thần, ý niệm vừa quét qua "Cửu Kiếp Lôi Ngục Quan Tưởng Pháp", tức thì truyến đến tiếng nói phản phất như một đạo âm thanh cổ xưa khiến cho thiên địa đều rung rẩy

"Cửu Kiếp Lôi Ngục Quan Tưởng Pháp tổng cộng chia làm cửu kiếp, lấy ý niệm hóa lôi ngục… Chịu đựng vô cùng vô tận lôi đình, lấy lôi đình rèn luyện ý chí… Đến cực hạn, thì lại dẫn lôi kiếp… "

"Lôi kiếp chia làm cửu kiếp, kiếp sau mạnh hơn kiếp trước. Nếu vượt qua hết cửu kiếp. Chính là đạt được cảnh giới đại thành cực hạn, có thể tùy thời khống chế ngàn tỉ chiến ý, chiến một trận với Thiên Chí Tôn cũng không phải là không được"

Âm thanh cổ xưa kia vang vọng trong đầu Mục Trần. Nhưng làm hắn chấn động là ý của câu nói đó

-"Vượt qua cửu kiếp liền có thể khống chế ngàn vạn chiến ý chiến với Thiên Chí Tôn, vậy…. Đến tột cùng là kinh khủng đến cỡ nào?"

Trong lòng Mục Trần chấn động thật lâu, khó có thể tưởng tượng được đến trình độ đó như thế nào, vì bây giờ hắn chỉ khống chế được hai ba vạn quân đội chiến ý là đã lực bất tòng tâm rồi.

Nếu như khống chế ngàn tỉ chiến ý, tình cảnh đó đến tột cùng là sẽ rung động trời đất như thế nào. Khi đó, e rằng cả Thiên Chí Tôn tồn tại tối cao trong Đại Thế Giới cũng phải nghiêm túc đối mặt.

Nếu là Chiến Trận Sư tu luyện tới cực hạn, thì có thể đứng trong hàng ngũ tối cường nhất.

Mục Trần thu lại tâm tình kích động, bắt đầu tìm hiểu pháp môn tu luyện "Cửu Kiếp Lôi Ngục Quan Tưởng Pháp". Cấp độ pháp môn cực kì

tối nghĩa, hơn nữa cần có ý niệm mạnh mẽ hơn người mới có thể hiểu được, nếu là người bình thường e rằng phải tốn nhiều công sức.

Mặc dù Mục Trần ý niệm vượt trội, nhưng đến khi hắn xem xong một phần "Cửu Kiếp Lôi Ngục Quan Tưởng Pháp" thì đầu óc truyền đến cảm giác đau nhói, loại cảm giác đó so với việc khống chế năm nhánh quân đội chiến ý còn khổ cực hơn.

Đối với loại phản ứng như thế, Mục Trần âm thầm tặc lưỡi, chẳng trách chiến trận sư ít ỏi như vậy, không nói tới ý niệm phương pháp tu luyện có bao nhiêu quý hiếm, chỉ cần việc đòi hỏi ý niệm cấp độ này thì người thường dù cho có ý niệm tu luyện cũng chỉ sợ lực bất tòng tâm, cũng khó trách số lượng Chiến Trận Sư không có nhiều.

Tuy "Cửu Kiếp Lôi Ngục Quan Tưởng Pháp" khá phiền phức, nhưng khi quan sát xong, Mục Trần cũng không nhịn được cảm thán một tiếng, ý niệm phương pháp tu luyện này xác thực là kì diệu.

Bởi vì muốn tu luyện "Cửu Kiếp Lôi Ngục Quan Tưởng Pháp", nhất định phải lấy ý niệm quan tưởng ra một tòa lôi ngục, đưa ý niệm vào đó để lôi đình rèn luyện nhiều lần.

Lấy lôi đình tu luyện không phải là hiếm thấy, rất nhiều công pháp lôi thuộc tính cũng cần phải làm như thế. Nhưng để quan tưởng ra một tòa lôi ngục , đem ý niệm bản thân vay khốn vào đó, dùng lôi đình oanh kích ý niệm, khiến cho ý niệm bản thân sau mỗi lần oanh kích trở nên mạnh hơn. Loại phương pháp tu luyện kiểu này đúng là trước giờ Mục Trần chưa từng nghe nói qua.

Cái gọi là quan tưởng kì thực là giống như nằm mơ, Tự đắp nặn ra một thứ đồ vật vốn không tồn tại, rồi dung nói để tu luyện ý niệm. Loại phương thức tu luyện này làm Mục Trần sửng sốt nửa ngày, rồi hắn lắc đầu cười khổ, không biết vị tiềm bối kia đến tột cùng là như thế nào mới nghĩ ra được phương pháp cổ quái này.

Mặc khác, muốn tu luyện “Cửu Kiếp Lôi Ngục Quan Tưởng Pháp” còn cần ý niệm phải cùng cấp độ với lôi đình, vì chỉ có mức độ hòa hợp nhất định mới có được hiệu quả rèn luyện của lôi ngục.

Mà bên trong lôi ngục quan tưởng ra lôi đình cũng không giống nhau, chỉ có sự hòa hợp cao với lôi đình mới đem lại hiệu quả rèn luyện cao nhất.

Khi nhìn thấy điểm này, Mục Trần rốt cục rõ rang tại sao hắn và “Cửu Kiếp Lôi Ngục Quan Tưởng Pháp” có độ hòa hợp cao, bởi vì hắn từng dung hợp qua U Minh Tâm Ma Lôi.

Đúng là ở trong lôi ngục, hắn có thể trực tiếp quan tưởng ra U Minh Tâm Ma Lôi. Dù sao hắn cũng đã từng dung hợp qua U Minh Tâm Ma Lôi nên độ hòa hợp hắn là không cần nói đến, đối với việc tu luyện đúng là làm chơi ăn thật. Hơn nữa, U Minh Tâm Ma Lôi vốn vô hình vô chất, công kích bằng sóng âm nên đối với lôi đình rèn luyện ý niệm cũng không khác nhau lắm, dung nó để rèn luyện ý niệm hiệu quả sẽ rất tốt.

Nghĩ đến đó, Mục Trần không nhịn được cảm thấy may mắn, xem ra “Cửu Kiếp Lôi Ngục Quan Tưởng Pháp” đúng thật là để cho hắn tu luyện. Có điều, ngẫm nghĩ lại mới thấy,để quan tưởng ra được lôi ngục cũng cực kì phức tạp, mà để lưu lại trong đầu càng khó khăn hơn, nếu không lưu lại thì mỗi lần tu luyện cũng không có cái mà luyện.

Mà muốn đem một thứ trong tưởng tượng lưu lại, đích thực là vô cùng khó khăn, càng lên cao thì lại càng khó, nên cho dù là Mục Trần cũng khổ não một phen, đúng là con đường Chiến Trận Sư này không dễ đi chút nào.

Có điều đã phóng lao thì phải theo lao, Mục Trần hiểu nhiên không cách nào từ bỏ được. Đùa sao, “Cửu Kiếp Lôi Ngục Quan Tưởng Pháp” khó khăn lắm mới chiếm được, nếu mà vứt đi như vậy đúng là phun phí của trời.

Nghĩ đến đây, Mục Trần cũng không do dự nữa, đợi khi tâm tình dần ổn định lại, hắn giữ chặt tâm thần, đem đầu óc từ từ thanh tĩnh, không để lại chút tạp niệm nào.

Không biết đã trải qua bao lâu, đầu óc của Mục Trần phiêu dạt trong một trạng thái vô ý thức, thậm chí có chút lãng quên luôn bản than, điều này cực kì nguy hiểm, bởi vì theo như "Cửu Kiếp Lôi Ngục Quan Tưởng Pháp" từng nói, bước này nếu triệt để quên đi bản thân, ý niệm sẽ biến mất, một khi không còn ý niệm nữa thì đời này Mục Trần cũng đừng mong tỉnh lại.

Có đều may mắn chính là Mục Trần đã sớm có chuẩn bị, một khi ý thức của hắn dần trở nên trống không, đạo ý niệm được hắn lưu lại sâu trong ý thức sẽ đánh thức hắn dậy.

Lần thứ hai khống chế ý niệm bản thân, Mục Trần bắt đầu quan tưởng…

Ầm ầm!

Trong trạng thái vô thức, đột nhiên có tiếng sấm vang vọng trong bóng tối mờ mịt.

Có lôi âm, vậy sẽ xuất hiên ánh chớp.

Ý niệm Mục Trần lấp lóe, bắt đầu sáng tạo ra một thế giới giống như vậy, ánh chớp lóe lên từng trong bóng tối.

Ánh chớp xuất hiện, ứng với việc xuất hiện lôi đình.

Ầm ầm ầm!

Ánh chớp lấp lóe, ngay khi Mục Trần muốn quan tưởng ra lôi đình thì tiếng sét bất chợt tăng lên, trục tiếp đem Mục Trần đánh văng ra khỏi trạng thái ấy.

Ý niệm bị đánh ra, Mục Trần lần thứ hai khôi phục lại ý thức, hết thảy tin tức đều tràn vào trong đầu, hắn bất đắc dĩ cười khổ, lần thứ nhất quan tưởng lôi ngục, hiển nhiên là thất bại, xác thực việc này không dễ chút nào.

Bất quá đối với lần thất bại này, Mục Trần không ủ rủ chút nào, vì nếu dễ dàng quuan tưởng ra lôi ngục thì thật sự quá khinh thường Chiến Trận Sư rồi.

-“Nếu thất bại, vậy tiếp tục đi”

Mục Trần không hề do dự chút nào, trực tiếp làm tâm tình bình tĩnh lại, lần thứ hai tiến vào loại trạng thái kia

Nếu một lần vô dụng, như vậy hắn làm đến mười lần, trăm lần, ngàn lần. Hắn không tin thất bại đến ngàn lần mà vẫn không thể quan tưởng ra lôi ngục.

“Cửu Kiếp Lôi Ngục Quan Tưởng Pháp” , ta cùng ngươi tiêu hao!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 899: Đắc Ý Tinh Tiến

Ong ong!

Bên trong sơn động, từng sợi khói xanh đậm đặc lượn lờ, mà lúc này những làn khói ấy đang dao động mãnh liệt, bởi vì nơi sâu trong hang núi đang phát ra một cỗ hấp lực cường đại trực tiếp đem làn khói xanh biến thành vòng xoáy.

Mà ở trung tâm vòng xoáy, Mục Trần đang lẳng lặng ngồi xếp bằng, thân hình hắn vững như bàn thạch, thân thể hắn giống như một cái động không đáy đang điên cuồng hấp thu từng sợi khói xanh vào trong cơ thể.

Xuy…xuy…

Theo từng đợt khói xanh dũng mãnh tràn vào, cơ thể Mục Trần cũng dần biến đổi thành màu đỏ thẫm, khói trắng bốc lên nghi ngút. Đến khi nghe tiếng “phốc..phốc” thì toàn bộ quần áo trên người hắn đều hóa thành tro tàn, từ từ tiêu tán.

Nhưng dù cho thế nào, Mục Trần trước giờ đều duy trì trạng thái tập trung cao độ, bởi vì lúc này hắn không chỉ tiến nhập sâu vào trạng thái tu luyện, hơn nữa ý niệm của hắn đang trong tình trạng trôi dạt hư không, làm hắn lắm lúc quên đi việc bản thân đang tu luyện, nhưng dù vậy trong đầu hắn không ngừng quan tưởng đến lôi ngục.

Ầm ầm!

Lúc này trong đầu óc Mục Trần đang có sự bất đồng thật lớn, trong phiến hắc vụ tràn ngập vô cùng vô tận, không ngừng có tiếng sấm vang vọng xung quanh.

Xoẹt…

Trong tiếng lôi minh, ngẫu nhiên có lôi điện xoẹt qua trong bóng tối, một cỗ áp lực cuồng bạo tràn ngập tứ phương.

Không biết đã trải qua bao nhiêu lần thất bại, cuối cùng Mục Trần cũng đã quan tưởng ra một phần lôi ngục. Tuy nói chưa đạt được thành công nhưng ít nhất về cơ sở cũng đã hoàn thành.

Khi đã tạo được hình thức ban đầu của lôi ngục, Mục Trần cần phải nắm bắt thời gian đem lôi ngục hoàn toàn hoàn thiện. Nếu lôi ngục đã có cơ sở ban đầu, việc tiếp theo chính là dùng lôi đình rèn luyện ý niệm.

Mục Trần ý niệm vừa động thì đột nhiên lôi vân trong lôi ngục không ngừng gào thét, va chạm với nhau tạo ra tiếng sấm đinh tai nhức óc. Sâu trong đám lôi vân ấy có vật gì đó rất kì dị đang hình thành.

Ầm ầm!

Tiếng sấm ngày càng lớn. Trong lúc đó, một đạo “tia chớp” xé nứt đám lôi vân đang cuồng bạo, sau đó những tia lôi đình ước chừng hơn mười trượng mãnh liệt bắn ra.

Đạo “tia chớp” ấy cực kì quỷ dị, nó cứ như là vô hình vô chất, nhưng lại làm cho người ta cảm giác rõ sự hiện hữu của nó, nó du lãng trong bóng tối lôi ngục, men theo tiếng sấm không ngừng khuếch tán ra xung quanh.

Đạo “tia chớp” ấy chính là U Minh Tâm Ma Lôi!

Trong thời khắc mấu chốt, Mục Trần đã đem U Minh Tâm Ma Lôi dung nhập vào trong lôi ngục, may mắn chính là hắn đã từng luyện hóa qua U Minh Tâm Ma Lôi. Dù sao muốn vẽ hổ mà ngay cả hình dạng của nó cũng không biết thì vẽ như thế nào được. Nếu ngay cả U Minh Tâm Ma Lôi đều chưa từng thấy qua, hơn nữa cũng không biết đặc tính của nó

như thế nào, thì căn bản là không có cách nào rèn luyện ý niệm hiệu quả được.

Bất qua chỉ có một đạo U Minh Tâm Ma Lôi hiển nhiên không có cách nào kích hoạt được lôi ngục. Cho nên Mục Trần không ngừng quan tưởng ra U Minh Tâm Ma Lôi dung nhập vào trong lôi ngục.

Nếu đã có ý nghĩ như vậy, Mục Trần cũng không trì hoãn nữa, trực tiếp quan tưởng lại lần nữa, lập tức mảnh hắc ám trong lôi ngục không ngừng vang dội tiếng sấm, từ từ hình thành từng đạo lôi đình vô hình vô chất.

Mà muốn đưa chúng vào trong lôi ngục đúng là một công trình không đơn giản, làm hắn tiêu tốn khá nhiều thời gian, cho nên trong khoảng thời gian này, Mục Trần lâm vào cảnh buồn chán.

Hắn tâm tình bình thản, đem mọi tạp niệm đều vứt bỏ, hết sức chăm chú vào việc quan tưởng U Minh Tâm Ma Lôi, đợi khi ý niệm mỏi mệt thì dừng lại nghỉ ngơi khôi phục, đến khi ý niệm khôi phục xong thì hắn lại tiếp tục công việc của mình.

Lúc này đây thời gian đối với Mục Trần như dừng lại, hắn hoàn toàn không còn cảm nhận được thời gian trôi qua như thế nào nữa, không biết thời gian bên ngoài đã qua bao lâu, hắn chỉ biết không ngừng quan tưởng cho đến khi lôi ngục hoàn toàn hình thành.

Thời gian lặng lẽ trôi qua,không biết đây đã là lần thứ mấy Mục Trần tiến nhập vào không gian hư ảo, có lẽ là ngàn lần, hoặc hơn nữa…

Loại tu luyện này cực kì khô khan, nếu là người ý chí không kiên định có lẽ sớm đã phát điên rồi, nhưng với Mục Trần, những năm này hắn khổ tu rất nhiều nên việc này cũng không làm khó được hắn.

Hắn ổn định tâm thần, cưỡng ép tâm tình buồn chán, hiển nhiên đã thu hoạch được không ít lơi ích, chính là lôi ngục ngày càng được hoàn thiện.

Ầm ầm!

Trong bóng tối, lôi ngục lúc này đã có quy mô cực lớn, trong đó lôi vân tràn ngập khắp nơi, U Minh Tâm Ma Lôi vô hình đang gào thét đầy trời, cảnh tượng ấy như ngày tận thế. Nếu có cảnh tượng đó ở ngoài đời, chỉ sợ ngay cả một vị Địa Chí Tôn cũng không dám ngang nhiên bước vào.

Trải qua không biết bao nhiêu thời gian, rốt cục lôi ngục cũng đã chân chính hoàn thành, cảnh tượng một tòa lôi ngục sừng sững hiện lên, vô cùng cuồng bạo và dữ tợn.

Mục Trần điều khiển ý niệm du động trong lôi ngục, hắn có thể cảm giác được chỉ cần ý niệm của hắn có chút chuyển động thì U Minh Tâm Ma Lôi trong lôi ngục không ngừng phát động công kích vào ý niệm của hắn, tạo thành hiệu quả thiên chuy bách luyện.

Một bước trọng yếu nhất của “Cửu Kiếp Lôi Ngục Quan Tưởng Pháp” rốt cục cũng thành công, nhưng bước tiếp theo cũng quan trọng không kém. Đó là cần phải đem tòa lôi ngục này lưu lại, nếu không một khi ý niệm của hắn rời đi, thì tòa lôi ngục này cũng sẽ tự động tiêu tán, nếu lần sau hắn muốn tu luyện thì phải làm lại từ đầu.

Trải qua sự gian nan để sáng tạo ra lôi ngục, Mục Trần hiển nhiên là không thể nào để chuyện đó xảy ra được, dù sao hắn không thể mỗi lần tu luyện đều phải bỏ ra thời gian và tinh lực để sáng tạo ra một tòa lôi ngục được.

Cho nên hắn cần phải hoàn thành một bước này, trực tiếp đem tòa lôi ngục ấy lưu lại trong đầu, một bước này dựa theo “Cửu Kiếp Lôi Ngục Quan Tưởng Pháp” từng nói, chính là “Hóa ngục”.

Muốn hoàn thành được bước này thật ra cũng không khó lắm. Lôi ngục đã được hình thành bởi ý niêm của Mục Trần, nên chỉ cần ý niệm của hắn tồn tại ở chổ này, thì tòa lôi ngục này cũng sẽ không tiêu tán mất.

Nhưng ý niệm cần phải quay về bản thể, không có khả năng một mực ở chổ này, nếu ý niệm không quay về thì nhục thể sẽ bị hoại tử. Mà phương pháp để giải quyết vấn đề này cũng không khó, chỉ cần chia ra một phần ý niệm lưu lại trong đây, duy trì lôi ngục tồn tại là được

Nếu chỉ bấy nhiêu thôi thì thật quá bình thường. Bất quá “Cửu Kiếp Lôi Ngục Quan Tưởng Pháp” lại có thêm một yêu cầu đặc thù nữa. Đó chính là “ý niệm hạt giống”.

Loại “ý niệm hạt giống” này chính là đem ý niệm của bản thân chia ra phân nửa để tạo thành hạt giống lưu thủ vào trong lôi ngục. Cái loại phương pháp này cũng thật là biến thái, bởi vì chia lìa một ít ý niệm thôi thì bản thân ý niệm đã yếu bớt đi rồi. Mà cái gọi là “ý niệm hạt giống” này lại trực tiếp lấy đi một nửa ý niệm, vậy sẽ làm bản thân tổn hại tới mức nào đây?

Tuy nói biến thái nhưng hiệu quả lại tốt không thể tả nổi, vì cái “hạt giống” kia ở trong lôi ngục thời khắc đều được lôi ngục rèn luyện. Cũng chính là nói một nữa ý niệm của Mục Trần lưu lại được lôi ngục rèn luyện thì càng ngày sẽ càng lớn mạnh.Về lâu về dài không thể nghi ngờ chính là một việc đầu tư phi thường có lợi, chỉ là tốn một ít phách lực mà thôi.

Bất quá đối với Mục Trần mà nói, một ít phách lực không là gì cả, cho nên hắn không chút do dự đem ý niệm bản thân một phân thành hai ngay lập tức.

Ngay lúc ý niệm bị chia lìa, một cơn đau đớn kinh khủng kéo tới trong đầu Mục Trần, trong một thoáng đó hắn thậm chí có chút không thể duy trì trậng thái này, suýt chút nữa đem ý niệm của hắn đánh văng ra khỏi óc rồi, cũng may là nghị lực của hắn cũng không nhỏ, loại đau đớn này hắn vẫn còn chịu đựng được, nếu không thì đúng là kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Trong lôi ngục, một nữa ý niệm của Mục Trần đang bị một mảnh lôi vân bao lấy, từ từ ngưng tụ lại.

Ầm ầm!

Bên ngoài lôi vân không ngừng lập lòe, từng đạo lôi vân không ngừng cuốn lấy một nửa ý niệm kia, theo từng đạo lôi đình oanh kích, một đoàn ý niện tiến hành ngưng tụ lại. Sau nhiều lần rèn luyện, rốt cục cũng đã đem một nửa ý niệm ngưng tụ lại thành một hạt châu lớn chừng ngón cái.

“Ý niệm hạt giống” cuối cùng cũng hình thành.

Mục Trần nhìn qua hạt châu vừa được hình thành, âm thầm thở ra một hơi, tâm tình đang treo cao cũng thả lỏng một ít, hắn có thể cảm giác được, thời điểm “ý niệm hạt giống” được hình thành, lôi ngục tựa như có biến hóa, không còn mờ mờ ảo ảo như trước nữa.

“Thành công không?”

Câu hỏi xoẹt qua trong đầu hắn, lập tức tâm thầm khẽ động, ý niệm của hắn thoát khỏi trạng thái trôi dạt trong hư không, từ từ tỉnh lại.

Bên trong Chí Tôn Hải, thân ảnh Mục Trần từ linh lực biến thành, hai mắt nhắm chặt không biết đã qua bao lâu, rốt cục cũng chậm rãi mở ra. Nhưng lúc này trong đầu hắn truyền đến một lượng lớn tin tức, ý niệm của hắn đã lấy lại quyền khống chế thân thể.

“Tu luyện thời gian đã một tháng”

Cảm ứng đến những tin tức kia, trong lòng Mục Trần âm thầm thả lỏng, ý niệm của hắn trong lôi ngục nhưng là đã trải qua mấy năm, không nghĩ tới bên ngoài chỉ mới qua một tháng.

May mắn chính là loại tu luyện buồn tẻ này cuối cùng cũng kết thúc, hắn có thể cảm giác được trong đầu hắn bây giờ nhiều hơn một thứ gì đó, nhưng thứ này lại không phải là thực thể, loại cảm giác này thật là kì diệu.

“Aaaaaaaa!!!!!”

Mục Trần cảm ứng đến thứ trong đầu của hắn, không khỏi kinh hô lên một tiếng, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ kinh dị, bởi hắn phát hiện, khi hắn chia lìa một nữa ý niệm bản thân để hóa thành “ý niệm hạt giống” trong lôi ngục thì ý niệm của hắn bây giờ so với một tháng trước cường đại hơn rất nhiều.

Ý niệm của hắn ngắn ngủi trong một tháng vậy mà đã tịnh tiến lên rất nhiều.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 900: Bế Quan Chấm Dứt

- Chí Tôn Hải trên không, thân ảnh Mục Trần lăng không mà đứng, lúc này khuôn mặt của hắn tràn đầy sợ hãi lẫn vui mừng, mà phần kinh hỉ kia tự nhiên tới từ phát hiện ý niệm bản thân có tinh tiến.

Hắn đem một ý niệm phân thành hai, lúc này ý niệm của hắn phải đặc biệt suy yếu mới đúng, nhưng sự thật cho hắn một kinh hỉ rất lớn, ý niệm hắn hôm nay so với một tháng trước, không chỉ chưa từng suy yếu mà ngược lại càng trở nên mạnh mẽ!

"Xem ra một tháng này vượt qua Lôi ngục, làm cho ý niệm của ta tăng lên một mảng lớn." Mục Trần thì thào tự kỷ nói, chợt hai mắt sáng lên nhịn không được đứng dậy, hắn tự nghiệm thấy loại phương pháp tu luyện ý niệm có chỗ tốt như thế nào.

Lúc trước Mục Trần căn bản không có biện pháp chủ động tăng ý niệm bản thân, chỉ có thể bằng vào một ít cơ duyên bị động tăng lên, hơn nữa tăng lên cũng không phải đặc biệt rõ ràng, chẳng qua là góp gió thành bão, làm cho ý niệm của hắn theo thời gian hơn thường nhân thôi.

Mà bây giờ Mục Trần đã nhận được "Cửu Kiếp Lôi Ngục quan tưởng pháp", mới tu luyện một tháng nhưng ý niệm của hắn đã có sự tăng tiến rõ rệt, chỉ sợ tu luyện một năm...

"Khó trách thường nhân muốn trở thành Chiến Trận Sư khó khăn như thế, nếu không chiếm được phương pháp tu luyện ý niệm, căn bản cũng không có khả năng ngưng luyện ra Vạn Văn Chiến Ý Chi Linh." Mục Trần cảm thán lắc đầu, mặc dù ý niệm hắn cũng mạnh nhưng còn bị kẹt tại Vạn Văn, huống chi là người khác.

Chiến Trận Sư, chỉ nhập môn thôi cũng khó khăn không nhỏ.

"Hôm nay miễn cưỡng xem như Cửu Kiếp Lôi Ngục quan tưởng pháp tu luyện thành công, về sau chỉ cần rèn luyện ý niệm nhiều hơn hắn là có thể tại Lôi ngục dẫn phát Lôi Kiếp, chỉ cần vượt qua đệ nhất kiếp, ý niệm có thể tăng mạnh. . . Đến lúc đó, chớ nói Vạn Văn, chỉ sợ năm vạn Chiến văn cũng làm được."

Ý niệm trong đầu Mục Trần chuyển động, mà tưởng tượng đến ngày đó, hắn nhịn không được có chút chờ mong, với Vạn Văn Chiến Linh chỉ sợ Thất phẩm Chí Tôn cũng không có người có thể địch, mà một khi Chiến văn vượt qua ba vạn đạo, có lẽ Thất phẩm Chí Tôn cũng phải né mũi nhọn.

Đương nhiên Mục Trần cũng biết, muốn vượt qua Cửu Kiếp Lôi Ngục quan tưởng pháp đệ nhất kiếp, hắn phải cần thời gian rèn luyện rất lâu, chẳng qua hiện nay khó khăn nhất là giai đoạn nhập môn cũng đã hoàn thành, muốn Độ Kiếp thành công cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Mà chính thức trở thành một vị Chiến Trận Sư, Mục Trần trong lòng càng có tự tin, hắn không chỉ nắm giữ Chiến Trận Sư, hơn nữa hắn còn là Linh Trận Sư, hai cái này tại thời kỳ viễn cổ vốn có cùng nguồn gốc, cho nên hắn hiện giờ thuộc về song trận đồng tu, bực này tồn tại, mặc dù là tại thời Viễn Cổ đều là cực kỳ chói mắt.

Hô.

Mục Trần hít sâu một hơi, đem cảm xúc trong nội tâm áp chế xuống, sau đó tâm thần hắn khẽ nhúc nhích, ngẩng đầu lên, nhìn phía Chí Tôn Hải trên không, chỉ thấy được trong đó có một tòa quang tháp màu đen như cũ là lẳng lặng đứng sừng sững.

Trong đó Hỏa Viêm màu vàng hừng hực thiêu đốt, sau đó không ngừng đem những làn khói xanh ở trong thân tháp dũng mãnh luyện hóa,

từng đạo linh lực từ đáy tháp gào thét hạ xuống, rót vào trong Chí Tôn Hải.

Trong một tháng này, Đại Phù Đồ Tháp không ngừng nghỉ chút nào, liên tục đem tinh hoa linh lực bên trong Vẫn Lạc Nguyên Đan đều luyện hóa mà không biết mệt mỏi, Mục Trần có thể cảm giác được hôm nay linh lực bên trong Chí Tôn Hải, so với một tháng trước càng thêm hùng hồn, mặt biển Chí Tôn Hải, cũng có chỗ phát triển, thoạt nhìn lộ ra vẻ vô cùng vô tận.

" Linh lực hùng hậu như thế. . . Khoảng cách đột phá đến Ngũ phẩm Chí Tôn đã không xa."

Tinh quang trong mắt Mục Trần bắt đầu khởi động, linh lực bên trong Chí Tôn Hải đã đạt đến Tứ phẩm Chí Tôn đỉnh phong, cách Ngũ phẩm Chí Tôn chỉ một bước!

"Bất quá hai vạn Vẫn Lạc Nguyên Đan phải tiêu hao hầu như không còn, chỉ sợ không cách nào hoàn thành một lần chạy nước rút cuối.

Ý niệm trong nội tâm Mục Trần nhanh quay ngược trở lại, chợt tâm thần hắn khẽ động, chính là thoát ra khỏi trạng thái tu luyện, trong sơn động thân ảnh ngồi xếp bằng một tháng chưa từng động, vào lúc này hai mắt chậm rãi mở ra.

Lúc này trong sơn động, màn khói xanh nồng đậm trở nên mỏng manh rất nhiều, đó là bởi vì đều bị Mục Trần hấp thu luyện hóa, một tháng này hai vạn Vẫn Lạc Nguyên Đan theo thời gian trôi qua bị Mục Trần nuốt vào.

Mục Trần nhìn màn khói xanh mỏng manh, có chút trầm ngâm, tay vỗ nhẹ nhẹ Càn Khôn Trạc, lập tức một đạo nước lũ gào thét mà ra, rồi sau đó đem cái sơn động rộng rãi đều tràn ngập.

Bên trong nước lũ đương nhiên là vô số giọt Chí Tôn Linh Dịch, nhìn sơ qua là không dưới mười vạn số giọt.

Hôm nay Mục Trần so với lúc vừa tới Bắc giới, hiện tại đã là đại gia, trong tay hắn Chí Tôn Linh Dịch có rất nhiều, mặc dù trong một năm qua tu luyện tiêu hao không ít, nhưng trong tay hắn như trước còn chứa đựng khá nhiều, hiện tại trước mắt là thời gian chạy nước rút nên cần phải bỏ tiền vốn ra.

Có mười vạn Chí Tôn Linh Dịch, lần này đột phá hắn là có thể vượt qua lần đột phá này.

Ầm ầm.

Hai tay Mục Trần như thiểm điện kết ấn, miệng của hắn có chút mở ra, lập tức Chí Tôn Linh Dịch biến thành dòng nước lũ chảy xông vào trong miệng Mục Trần.

Bên trong Chí Tôn Hải, vào lúc này nứt toác ra, sau đó từng đạo như thác nước từ trên trời giáng xuống, cuối cùng vắt ngang phía chân trời, đều vọt vào bên trong Đại Phù Đồ Tháp.

Oanh oanh!

Theo những dòng Chí Tôn Linh Dịch biến thành linh lực khổng lồ gia nhập, bên trong Đại Phù Đồ Tháp tốc độ luyện hóa cũng bắt đầu tăng tốc, Hỏa Viêm màu vàng hừng hực thiêu đốt, nhanh chóng đem những linh lực khổng lồ luyện hóa, cuối cùng đều quán chú tiến vào Chí Tôn Hải, đem hóa thành linh lực bản thân.

Mục Trần nhìn qua một màn này, cũng là lăng không ngồi xếp bằng xuống, hai tay kết ấn, thúc giục Đại Phù Đồ Quyết, lập tức Đại Phù Đồ Tháp kịch liệt chấn động, trên thân tháp một mảnh Kim Long dài hẹp không ngừng bay.

Cả Chí Tôn Hải giờ khắc này đều vù vù chấn động, trên mặt biển thủy triều linh lực cực lớn điên cuồng cuồn cuộn, thủy triều chồng lên, một luồng sóng trùng kích phía chân trời.

Một màn như vậy, giống như là phá gông cùm xiềng xích, phóng tới cấp độ cao hơn.

Con đường cường giả, vốn là như vậy không sợ hiểm trở, phấn đấu quên mình lần lượt chạy nước rút tới đỉnh cao, chỉ có như thế mới có thể từ vô số sinh linh trổ hết tài năng, trở thành cường giả đỉnh cao chính thức tồn tại trong đại thế giới!

Vì vậy Mục Trần bắt đầu thu nạp tâm thần, toàn lực luyện hóa Vẫn Lạc Nguyên Đan cùng với Chí Tôn Linh Dịch, thời gian lần nữa lặng yên trôi qua. . .

HƯU...U...U! HƯU...U...U!

Nơi này vốn là một mảnh sơn mạch cực kỳ vắng vẻ, nhưng mà vào lúc này cái mảnh sơn mạch này cũng bị thanh âm phô thiên cái địa xé gió tràn ngập, vô số đạo quang ảnh liên tục không ngừng từ mặt đất mọc lên, sau đó xa xa lao đi, mà cùng một thời gian lại có quang ảnh quy mô ngang nhau, đang từ đằng xa lướt đến, mang theo sát khí.

Cái mảnh sơn mạch này, chính là địa phương Mục Trần cùng đội ngũ Đại La Thiên Vực đóng quân nghỉ ngơi và hồi phục, chỉ có điều khiến Cửu U bọn hắn cũng không từng ngờ tới, lần tu luyện này vậy mà kéo dài một tháng.

Mà ở trong một tháng, bọn hắn chỉ có thể ở chỗ này vì Mục Trần hộ pháp, miễn gây ra rủi ro trong khi hắn tu luyện, nhưng cũng may trong hành trình Tử Vong Di Tích trở về, Vẫn Lạc Nguyên Đan đã đầy đủ để hoàn thành nhiệm vụ, cho nên chờ đợi một tháng mà nói, ngược lại cũng không tạo thành tổn thất quá lớn.

Hơn nữa, trong thời gian đợi Mục Trần tu luyện, Liệt Sơn Vương, Huyết Ưng Vương bọn hắn cũng thường xuyên mang đám người tạm thời ly khai, sau đó tìm tòi một ít di tích thuận tay càn quét một phát.

Tại lúc thuận tay càn quét, Cửu U bọn hắn cũng đủ loại chú ý tin tức truyền ra trong Vẫn Lạc Chiến Trường, mà hiển nhiên theo thời gian trôi qua, Đại Thú Liệp Chiến tàn khốc cùng kịch liệt, cũng dần dần hiển lộ ra.

Ngắn ngủn thời gian một tháng, cái mảnh Vẫn Lạc Chiến Trường bên trên không biết đã bạo phát bao nhiêu lần chiến đấu vô cùng thê thảm, một ít thế lực thực lực yếu kém, không phải bị tàn khốc giết chết, thì cũng bị tổn thất thảm trọng sau đó ép ly khai sớm cái mảnh khu vực Vẫn Lạc Chiến Trường tàn khốc này.

Mà trong đó, một ít thế lực nhất lưu đều bỏ ra một cái giá vô cùng lớn để tìm đường thoát hiểm bảo toàn tính mạng.

Đương nhiên, không khí trong Đại Thú Liệp Chiến càng ngày càng nóng, thậm chí ngay cả giữa thế lực lớn, đều bắt đầu xung đột, tia lửa càng ngày càng mãnh liệt.

Ai cũng có thể cảm giác được Đại Thú Liệp Chiến lần này sắp tiến vào giai đoạn điên cuồng nhất rồi. . . Ở bên trong giai đoạn đó, coi như là các thế lực lớn, đều có nguy cơ bị huỷ diệt!

Ở bên trên một ngọn núi, thân thể Cửu U thon dài mềm mại đón gió mà đứng, đôi mắt đẹp ngước nhìn một cái ngọn núi cách đó không xa, nơi đó có một tòa sơn động đóng chặt, là nơi Mục Trần tu luyện.

Từ khi hắn tiến vào trong đó, đã một tháng không có động tĩnh truyền ra, vì bọn họ có thể cảm giác được bên trong có linh lực chấn động, chỉ sợ đều cho rằng Mục Trần đã xảy ra chuyện.

Bởi vì trong Đại Thú Liệp Chiến này, một tháng không phải ngắn, nếu như không phải bọn hắn tại Tử Vong Di Tích thu hoạch tương đối khá, chỉ sợ trong một tháng thời gian chờ đợi, cũng đủ để làm cho bọn hắn bị ném lại phía sau.

HƯU...U...U.

Cách đó không xa có âm thanh xé gió truyền đến, mấy đạo thân ảnh thoáng hiện bên cạnh Cửu U, đương nhiên đó là đám người Liệt Sơn Vương, bọn hắn nhìn thoáng qua nơi Mục Trần bế quan, cau mày nói: "Mục Vương còn chưa có dấu hiệu xuất quan sao?"

Cửu U trán nhẹ lay động, cười khổ một tiếng, hiển nhiên thời gian tu luyện lần này có chút vượt quá dự liệu của bọn hắn.

"Ha ha, tu luyện lâu như vậy, hắn là thu hoạch không nhỏ, xem ra lần này sau khi xuất quan, thực lực Mục Vương hắn là tinh tiến rất lớn." Huyết Ưng Vương ngược lại không thèm để ý cười nói.

"Một tháng này tuy chúng ta không có thu hoạch gì lớn, bất quá coi như là nghỉ ngơi lấy lại sức, tránh được bầu không khí điên cuồng bên trong Vẫn Lạc bên Chiến Trường, bằng không lúc này nếu như gặp phải Thần Các, cũng khá phiền toái." Linh Kiếm Vương nói.

Vừa nghe đến hai chữ Thần Các, Cửu U bọn hắn thần sắc đều có chút biến hoá vì nửa tháng trước, đội ngũ Thần Các cùng với một thế lực lớn Vạn Thánh Sơn gặp mặt, vì tranh đoạt Vẫn Lạc Nguyên Đan ở trong một tòa di tích, song phương cũng xuất thủ, đánh đập tàn nhẫn, nhưng mà kết quả cuối cùng làm cho người ta rung động.

Vị Chiến Ý thiên tài của Vạn Thánh Sơn, trực tiếp bị Thần Các Chiêm Thai Lưu Ly đánh tan, không chỉ có bản thân trọng thương, hơn nữa quân đội tinh nhuệ dưới trướng đều tổn thất hơn phân nửa, Vạn Thánh Sơn tại trận đại chiến kia ngay cả Lục phẩm Chí Tôn cũng vẫn lạc, có thể nói vô cùng nghiêm trọng. . .

Trận chiến này triệt để làm cho thanh danh Chiêm Thai Lưu Ly đại chấn, thậm chí là Phương Nghị từng là bá chủ Long Phượng Lục, đều lộ ra hào quang ảm đạm.

" Chiêm Thai Lưu Ly trở thành Chiến Trận Sư rồi." Cửu U trầm giọng nói, nếu không phải là Chiến Trận Sư thì nàng ta cũng không có khả năng dễ dàng đem một vị thiên tài Chiến Ý đánh bại.

Liệt Sơn Vương sắc mặt ngưng trọng, đối mặt với Chiến Trận Sư chỉ huy một quân đội tinh nhuệ, mặc dù hắn có thực lực Lục phẩm Chí Tôn đỉnh phong cũng cảm thấy cực kỳ kiêng kỵ.

"Nghe nói Phương Nghị gần đây một mực tìm kiếm tung tích của chúng ta, xem ra là có ý định báo thù, chúng ta lúc này tạm lánh mũi nhọn, cũng là phù hợp." Cửu U nói khẽ: "Chỉ cần chờ tới lúc Mục Trần xuất quan, chúng ta có thể động thân, sau đó cùng chư Vương Đại La Thiên Vực bắt đầu tụ hợp, tiến tới chờ đợi Vực Chủ chỉ lệnh."

Liệt Sơn Vương bọn hắn cũng gật đầu, hoàn toàn chính xác, Thần Các thanh thế càng ngày càng mạnh, hơn nữa Chiêm Thai Lưu Ly trở thành Chiến Trận Sư, muốn chống lại thì phải đợi Mục Trần xuất quan.

Nói cách khác, với đội ngũ bọn hắn hôm nay sợ là ngăn cản không nổi nhuệ khí của đám người Phương Nghị này.

Đông!

Mà trong lúc bọn họ trầm ngâm, cái mảnh đại địa này lặng yên run rẩy thoáng một phát, làm cho Cửu U, Liệt Sơn Vương bọn hắn hơi kinh hãi, chợt mãnh liệt ngẩng đầu, ánh mắt kinh hỉ nhìn phía tòa sơn động đóng chặt.

Bọn hắn vào lúc này phát giác được, trong sơn động kia có một luồng linh lực hùng hồn giống như núi lửa phun trào ra!

Cỗ linh lực chấn động, đương nhiên là Mục Trần hắn rồi!

Bế quan một tháng, rút cuộc cũng có động tĩnh!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 901: Vạn Văn Chiến Trận Sư

- Ầm ầm !

1 dãy núi vắng vẻ, đất cát quanh đó chấn động, đầu nguồn là từ 1 đỉnh núi khá đồ sộ, cự thạch không ngừng tù đỉnh rơi xuống, đem mặt đất nện cho thủng lỗ chỗ.

Bọn Cửu U, Liệt Sơn Vương cảm nhận được động tĩnh, nét vui mừng lộ rõ, bọn hắn đã nhận ra sóng linh lực cường hoành đang tung tác kia tự nhiên chính là của Mục Trần.

Qua một tháng thời gian bế quan, linh lực của Mục Trần lại lần nữa hoạt dược tung hoành, hơn nữa, nhìn độ cường hoành kia, hiển nhiên đã trở nên dũ phát cường hãn so với 1 tháng trước.

"Cuối cùng cũng xuất quan." Bọn Liệt Sơn Vương như trút được gánh nặng thả lỏng một hơi, nếu Mục Trần không xuất quan..., bọn họ cũng chỉ có thể cưỡng ép tỉnh lại, nếu không sẽ làm trễ nãi Đại Thú Liệp Chiến.

Đùng!

Ngọn núi chấn động, từng khe nứt lan tràn ra, ngắn ngủn mấy chục giây, liền tràn ngập khắp cả đỉnh núi. Sâu trong núi, linh lực chấn động càng lúc càng cuồng bạo, khi đạt đến cực đỉnh, liền như núi lửa mà nổ tung.

Ầm!

Một cái cột sáng linh lực mấy trăm trượng phóng lên trời, xuyên thẳng mây xanh, phương viên trong vòng trăm dặm cũng có thể thấy rõ ràng, sóng linh lực tràn ngập ra, không gian cũng rung chuyển chút ít.

Bọn Cửu U nhìn chằm chằm cột sáng linh lực kia, ánh mắt liền ngưng tụ, một thân ảnh lờ mờ xuất hiện bên trong cột sáng, linh lực kinh người chính là từ thân ảnh kia lan tràn ra.

"Sóng linh lực này..."

Bọn Liệt Sơn Vương ai nấy cũng ngạc nhiên, có chút trầm trồ cảm thán: "Mục Vương vậy mà đã đột phá Ngũ phẩm Chí Tôn? !"

Bọn hắn chỉ nghĩ 1 tháng qua Mục Trần chỉ tu luyện chiến trận sư mà thôi, nhưng nào ngờ hắn còn dùng 1 tháng này hoàn thành đột phá từ tứ phẩm lên ngũ phẩm!

Tứ phẩm cùng Ngũ phẩm chỉ chênh lệch 1 phẩm, nhưng đó là cực lớn chênh lệch. Tại Đại La Thiên Vực, tứ phẩm Chí Tôn chỉ có thể được chia một phương thành thị, trở thành thành chủ, trấn thủ một phương, nhưng khi đã là Ngũ phẩm Chí Tôn, liền có được tư cách phong Vương, tuy nói tư cách này, Mục Trần đã sớm dùng thực lực chứng minh.

Ngũ phẩm Chí Tôn, trong bất kì 1 thế lực nào, đều là có được đãi ngộ cực cao.

"Khó trách tu luyện lâu như thế." Linh kiếm Vương cảm thán nói. Bọn hắn cũng không cảm thấy 1 tháng thời gian là dài, bởi vì bọn họ đột phá Ngũ phẩm Chí Tôn, thời gian tiêu hao chỉ có nửa tháng mà thôi.

Khi bọn hắn đang cảm thán bên dưới, cột sáng linh lực cũng dần yếu xuống, cột sáng tán đi. Giữa không trung, 1 thân ảnh lẳng lặng lơ lửng, tóc đen phiêu động, dáng vẻ tiêu sái tuấn dật.

2 mắt nhắm chặt mở ra, nhìn cảnh quan thanh thúy tươi tốt sơn mạch bên dưới cùng với rất nhiều thân ảnh quen thuộc, trong lòng nhẹ nhàng

thả lỏng một hơi.

Tuy lần tu luyện này chỉ một tháng, nhưng bởi vì tu luyện ý niệm, Mục Trần cảm giác phảng phất đã qua vài năm, có 1 chút cảm giác tang thương.

Mục Trần đem tâm tình áp chế lại, thân hình khẽ động, nhẹ nhàng đáp xuống, nhập bọn với bọn Cửu U, hắn ôm quyền, có chút áy náy: "Thật có lỗi, đã để cho chư vị đợi lâu."

Vốn cho rằng lần tu luyện này chỉ khoảng nửa tháng, nhưng không ngờ chớp mắt đã là một tháng trôi qua, bình thường thì k nói làm jì, nhưng giờ bọn hắn đang trong Đại Thú Liệp Chiến đầy hung hiểm, 1 tháng thôi, có lẽ vẫn lạc chiến trường đã k biết có bao nhiêu biến hóa.

Liệt Sơn Vương bọn hắn nghe thế chỉ cười mà khoát tay, sau đó thăm dò: "Mục Vương đã tiến vào Ngũ phẩm Chí Tôn chăng?"

Tuy đã phát giác, nhưng bọn hắn hiển nhiên muốn chính miệng Mục Trần chứng thực.

Mục Trần nhẹ cười gật gật đầu.

Liệt Sơn Vương thấy Mục Trần thừa nhận, không nhịn được than một hơi, có chút sụt sịt, Mục Trần khi vừa đặt chân tới đại la thiên vực, chỉ vừa đột phá đến Chí Tôn cảnh, chưa tới 2 năm đã trở thành Ngũ phẩm Chí Tôn, tốc độ tu luyện cỡ này khiến người ta cảm thấy rung động, dù sao, 1 người bình thường, 2 năm đạt được nhị phẩm Chí Tôn đã là chuyện k thể cầu, nhưng Mục Trần lại nhất kỵ tuyệt trần, đối với hắn, cái gọi là thiên tài chỉ đáng xách dép.

"Ngươi hiện tại xem như là 1 chiến trận sư sao?" Cửu U chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, cười tủm tỉm hỏi vấn đề trọng yếu, tuy Ngũ phẩm Chí Tôn xem như cường hoành, hơn nữa Mục Trần nhiều thủ đoạn, có thể nói là cùng cấp khó có đối thủ, thậm chí bằng vào thực lực bản thân, dù là lục phẩm Chí Tôn, Mục Trần cũng dám đối mặt chiến 1 trận.

Nhưng trong hiện tại, thân phận chiến trận sư lại càng có sức nặng, khiến cho thực lực Ngũ phẩm Chí Tôn của Mục Trần càng thêm phần trọng lượng, từ động tĩnh bên Chiêm Thai Lưu Ly cũng đủ biết được, Vạn Thánh sơn chính là 1 thế lực đỉnh cấp, trong đó cường giả như mây, nhưng khi cùng Thần Các giao phong, không chỉ thiên tài chiến ý của Vạn Thánh Sơn bị Chiêm Thai Lưu Ly làm trọng thương, quân đội tinh nhuệ càng bị tổn thất nặng nề, thậm chí còn vẫn lạc 1 lục phẩm Chí Tôn...

Hết thảy đều do Chiêm Thai Lưu Ly trở thành chiến trận sư, có thể thấy được, chiến trận sư bên trong Đại Thú Liệp Chiến quan trọng cỡ nào.

Nghe Cửu U đặt vấn đề, bọn Liệt Sơn Vương cũng ném ánh mắt lấp lánh nhìn về phía Mục Trần, hiển nhiên, bọn hắn cũng chú ý vấn đề này.

Ngũ phẩm Chí Tôn tuy mạnh, nhưng đối với kiểu đại quy mô chiến đấu sinh tử như Đại Thú Liệp Chiến, hiển nhiên không mang tính chất quyết định, chỉ có chiến trận sư mới có thể tập hợp chỉnh thể quân đội tinh nhuệ dưới trướng, từ đó bộc phát lực chiến đấu mạnh mẽ.

Đối với những ánh mắt đó, Mục Trần chỉ mỉm cười, hắn không nhiều lời, chỉ đưa ánh mắt về phía năm nhánh quân đội đang đóng bên trong dãy núi.

OÀ..ÀNH!

Bọn Cửu U nhìn hai mắt Mục Trần, cảm giác ánh mắt hắn phảng phất trở nên cực kỳ sắc bén, sau đó dường như có 1 cỗ phong bạo vô hinh, trong nháy mắt trong cơ thể Mục Trần bạo phát.

Ầm ầm !

Không gian chấn động. Sắc mặt bọn Cửu U, Liệt Sơn Vương liền kịch biến, bọn họ cảm giác được 1 cổ lực lượng vô hình, khiến cho mi tâm cảm giác đau đớn.

Sức mạnh kia, vô hình vô ảnh, dị thường quỷ mị.

"Chính là cái thứ chi lực kì dị thuộc về chiến trận sư sao?" Bọn Cửu U ánh mắt lập loè, bọn hắn dù sao cũng lịch duyệt không cạn, vài thứ tin tức liên quan đến chiến trận sư đương nhiên cũng biết, nghe nói, chiến trận sư dựa vào loại lực lượng này để chỉnh hợp quân đội chiến ý.

Dù không rõ lắm về loại lực lượng này, nhưng bọn Cửu U đều cảm giác được, loại Ý niệm chi lực vô hình này của Mục Trần so với dĩ vãng, tựa hồ cường hãn hơn rất nhiều.

Hắn quét ngang ý niệm, chỉ trong khoảnh khắc xông thẳng vào năm mũi quân đội, đồng thời, toàn bộ chiến sĩ của năm nhánh quân đội đều là cảm thấy một giọng nói tại vang trong đầu.

"Đem chiến ý các ngươi thúc động đi."

Âm thanh kia. Bình đạm mà ẩn chứa uy nghiêm. Sự uy nghiêm đó, khiến năm nhánh quân đội nhất thời không tự chủ được mà bộc phát chiến ý.

Ầm ầm !

Năm cỗ chiến ý tự bên trong sơn mạch phóng lên trời, mà Mục Trần ném ánh mắt nhìn qua năm cỗ chiến ý, tay áo nhẹ nhàng vung lên.

Rầm rầm !

Năm đạo chiến ý bàng bạc khổng lồ ngưng luyện từ trong hải dương chiến ý lập tức gào thét, tiếng gầm gừ rung trời, chiến văn chói mắt tràn ngập trên thân thể, chấn động này so với trước đúng là cường hãn không biết bao nhiêu lần!

Bọn Cửu U, Liệt Sơn Vương rung động nhìn cảnh tượng trước mắt, dĩ vãng Mục Trần tuy cũng ngưng luyện được 5 đạo chiến ý chi ling, nhưng không thể hành vân lưu thủy giống như hiện tại, chỉ đơn giản như tiện tay nhấc chân mà làm.

Ánh mắt Mục Trần dừng ở năm đạo chiến ý chi linh, hai tay của hắn nhanh chóng kết ấn.

"Chiến ý, ngưng !"

OÀ..ÀNH!

Năm đạo chiến ý chi linh phóng lên trời, ngang nhiên va chạm vào nhau, chỉ chốc lát, cuồng bạo chiến như sóng xung kích tàn sát bừa bãi, những ngọn núi xung quanh bị chấn đắc, đá vụn tung tóe, khai mở từng vết nứt to đùng.

Bọn Cửu U chăm chú nhìn chằm chằm chiến ý hoa mỹ trên bầu trời, trong đó, bàng bạc chiến ý gào thét, đang đang không ngừng vỡ bờ.

thủ pháp này, Mục Trần cũng đã từng thi triển qua, bất quá khi đó có chút miễn cưỡng.

Ầm ầm !

Đất trời rung chuyển, bầu trời chấn động, từ trong hải dương chiến ý, một cái bàn tay khổng lồ ngàn trượng chậm rãi thành hình, bàn tay đó rậm rạp chằng chịt chiến văn, một loại ba động khủng bố phát ra, chấn động chiến ý cỡ này, dù là Liệt Sơn Vương, sắc mặt cũng phải kịch biến.

Hô.

Mục Trần ngước nhìn bàn tay chiến ý khổng lồ, hắn nhẹ nhàng nhả một hơi, đem nội tâm kích động chậm rãi áp chế xuống.

Bởi vì, trên cái bàn tay kia, số lượng những chiến văn đã vượt qua một vạn!

Nói cách khác, Mục Trần rốt cục đã đột phá vạn văn, chính thức bước chân vào cánh cửa chiến trận sư, là 1 gã vạn văn chiến trận sư hàng thật giá thật, nếu giả bao đổi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 902: Vẫn Lạc Chiến Trường Rung Chuyển

- Sơn mạch hoang vắng phát ra từng cơn chấn động cực lớn, ngọn nguồn chính là do Chiến Ý cự thủ ngàn trượng khổng lồ đang lơ lửng giữa trời kia.

Cự thủ tựa như Viễn Cổ Cự Nhân xuyên thấu thời không mà đến, tràn ngập Chiến văn cổ xưa, Chiến Ý chấn động nhộn nhạo kịch liệt, lang dần ra không gian, đối mặt với nó, cho dù là cường giả như Liệt Sơn Vương, đồng tử đều nhịn không được mà rụt lại, sắc mặt ngưng trọng.

Ai ai cũng cảm nhận được lực lượng cường đại từ Chiến văn cự thủ, đi kèm là 1 sự kinh hãi tuyệt đối, bất kỳ ai trong bọn hắn nếu đối mặt thế công như vầy đều không có lòng tin có thể chống cự.

Liệt Sơn Vương còn e dè như thế, đám Huyết Ưng Vương lại càng không cần phải nói, thực lực bọn hắn yếu hơn Liệt Sơn Vương, Chiến Ý cự thủ khiến cảm giác nguy hiểm đối với bọn hắn càng thêm mãnh liệt.

" Đây là sức mạnh của Chiến Trận Sư sao? Quả nhiên đáng sợ." Cửu U ngưng trọng nói, khó trách Chiêm Thai Lưu Ly suất lĩnh Thần Các đem thế lực to lớn như Vạn Thánh Sơn đánh bại, nguyên lai 1 Chiến Trận Sư chính thức khi triển khai lực lượng, đã vượt qua rất xa 1 Chiến Ý thiên tài.

Dùng ánh mắt để xem, Chiến Ý cự thủ của Mục Trần hiện tại so với một tháng trước, không biết cường hãn gấp bao nhiêu lần, hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Trên trời, Mục Trần nhìn Chiến Ý cự thủ, tay áo vung lên, Chiến Ý cự thủ hóa thành quang điểm tiêu tán ra, Chiến Ý mênh mông cũng thu lại, rút trở về năm quân.

Không jan yên tĩnh trở lại, nhưng tâm tình Mục Trần vẫn chưa hồi phục, lúc bọn Liệt Sơn Vương vì màn vừa rồi mà khiếp sợ, hắn đồng dạng cũng mắt tròn mắt dẹt mà dõi theo.

Hắn đã hiểu được, vạn đạo Chiến văn so với Vạn Văn khác nhau kinh khủng cỡ nào, hắn khẳng định, nếu như hắn hiện tại gặp hắn ngày trước, chỉ cần giơ tay nhấc chânlà có thể nháy mắt giết chóc.

Chín nghìn đạo Chiến văn cùng vạn đạo Chiến văn chỉ chênh 1 nghìn đạo Chiến văn, nhưng đó chính là lượng biến dẫn đến chất biến, khiến 2 bên k còn cùng 1 tầng đẳng cấp.

Hắn jờ có lòng tin tuyệt đối, bằng vào sức của Vạn Văn Chiến Trận Sư, dù là Lục phẩm chí tôn cũng không cần sợ hãi.

Chiến Trận Sư là 1 chức nghiệp kì diệu vô cùng, so sánh trình độ mà nói, so với tu luyện Linh lực không hề yếu hơn,chỉ có khác biệt về bản chất, Linh lực tu luyện giả chính là tu luyện bản thân, làm cho bản thân có lực lượng của Thiên Địa, mà Chiến Trận Sư tá trợ Chiến Ý chi lực của quân đội, dùng số lượng thắng chất lượng.

Cả hai không có phân chia cao thấp, chỉ có một ít khác biệt mà thôi.

Có lẽ duy nhất chỗ thiếu hụt của Chiến Trận Sư chính là muốn triển khai lực lượng, nhất định phải suất lĩnh ngàn vạn quân đội, một khi đã mất quân đội, Chiến Trận Sư dù cường đại cũng không thể uy hiếp được ai.

Mà Linh lực tu luyện giả là bằng lực lượng chính mình, đảo tay gọi mây phất tay hô mưa, sánh vai cùng Thiên Địa.

Mỗi bên có sở trường riêng mình, dù jì cũng là con đường tu luyện được truyền thừa qua ngàn vạn năm, mỗi bên đều có sự thích hợp riêng của nó.

Mục Trần bình ổn tâm tình, chậm rãi hạ xuống đất

"Ha ha, chúc mừng Mục Vương, từ nay về sau, Đại La Thiên Vực chúng ta cuối cùng chính thức đã có 1 vị Chiến Trận Sư, Đại Thú Liệp Chiến bây jờ, khu vực Mục Vương tung hoành sẽ rộng hơn xưa 1 chút." Bọn Liệt Sơn Vương ôm quyền cười nhiệt tình, nhiều hơn một phần tôn kính.

Thế giới này chính là cường giả vi tôn, thủ đoạn Mục Trần vừa phô diễn đã làm cho bọn hắn tim đập, miệng đắng, lưỡi khô, hiện tại, không còn ai để ý Mục Trần hắn mới được bao nhiêu tuổi đầu.

Mục Trần nghe vậy cũng cười, khách khí ôm quyền đáp lễ, sau hắn hỏi thăm những chuyện đã xảy ra trong 1 tháng bế quan, bọn Cửu U kể thoáng qua, đem trận chiến jữa Thần Các cùng Vạn Thánh Sơn đề cập sơ.

"Chiêm Thai Lưu Ly quả nhiên đã trở thành Chiến Trận Sư sao?", Mục Trần nghe tin này cũng không cảm thấy quá sức ngạc nhiên, truyền thừa nàng đạt được không chỉ nguyên vẹn hơn so với hắn mà còn là chính chủ không cần sang tên, mặc dù danh khí Thiên Trận Hoàng không thể so với Cửu Kiếp Chiến Đế và "Cửu Kiếp Lôi Ngục quan tưởng pháp", nhưng thứ Mục Trần có được cũng thiếu hụt, phải tự mình lục lọi những nơi thiếu sót, chưa nói đến Chiêm Thai Lưu Ly có 1 lão sư dạy căn bản rất tốt, việc nàng nhập môn nhanh hơn hắn cũng là hợp tình lý.

"Danh tự của Chiêm Thai Lưu Ly đã vang dội Vẫn Lạc Chiến Trường, Đại Thú Liệp Chiến từ jờ về sau, nàng trở thành nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy rồi." Cửu U cảm thán nói.

Đối mặt với một vị Vạn Văn Chiến Trận Sư, Lục phẩm Chí Tôn như bọn hắn cũng là cực kỳ kiêng kỵ.

"Nghe nói sau việc này, những cực hạn thế lực khác cũng bắt đầu toàn lực tìm đến những di tích có liên wan đến Chiến trận sư trong Vẫn Lạc Chiến Trường, ý muốn đạt được một ít truyền thừa, từ đó đem Chiến Ý thiên tài gà nhà bồi dưỡng trở thành Chiến Trận Sư." Liệt Sơn Vương mở miệng nói.

Mục Trần gật gật đầu, chiến tranh quy mô thế này, lực lượng của một vị Chiến Trận Sư có vị thế k nhỏ, các thế lực khác tự nhiên sẽ nghĩ mọi biện pháp để có được.

"Kết quả thế nào rùi?" Mục Trần hỏi, Vẫn Lạc Chiến Trường quá mức bao la, bọn hắn đến jờ chỉ mới đi đc một góc băng sơn mà thôi, Chiến Trận Sư vẫn lạc trong này không chỉ có 1 mình Thiên Trận Hoàng, chắc chắn sẽ có di tích của Chiến Trận Sư khác.

"Các thế lực điên cuồng tìm kiếm, cũng có một số nơi tìm ra, chúng ta cũng nhận được một ít tin tức, bất quá lại cũng không biết thiệt giả." Cửu U trầm ngâm một chút, nói: "Bất quá, vừa có một tin tức truyền về nói rằng, U Minh Cung cùng Chiêm Thai Lưu Ly chỗ Thần Các nhân mã từng có giao thủ, nhưng cuối cùng bình ổn kết thúc."

"A?"

Mục Trần nhạc nhiên, U Minh Cung lại có thể cùng Chiêm Thai Lưu Ly đánh ngang tay? Chẳng lẽ, U Minh Cung cũng đã xuất hiện Chiến Trận Sư?

"Chúng ta hoài nghi U Minh Cung cũng tìm được Chiến Trận Sư di tích, lấy được một ít truyền thừa, Chiến Ý thiên tài bồi dưỡng thành Chiến Trận Sư." Cửu U nói.

Mục Trần khẽ gật đầu, điều này làm cho hắn có chút cảm thán, ngắn ngủn một tháng, Vẫn Lạc Chiến Trường thay đổi nghiêng trời lệch đất, Chiến Trận Sư vốn chưa từng xuất hiện, nhưng bây giờ bắt đầu giống nước suối phun trào, Vẫn Lạc Chiến Trường tuy rằng nguy hiểm vô

cùng, nhưng đồng dạng cũng ẩn chứa rất nhiều cơ duyên để cá chép vượt Long môn.

Bất quá U Minh Cung cùng Đại La Thiên Vực bọn hắn cũng chả phải hữu hảo jì, nên việc bọn hắn cùng Thần Các chó cắn chó, Mục Trần ngược lại là có điểm mừng rỡ..

"Mặt khác, có tin rằng, trong 1 lần giao phong, Thần Các Phương Nghị bị đả bại bởi U Minh Cung U Minh Hoàng tử." Cửu U dừng một chút, nói tiếp.

Mục Trần nghe vậy cũng có tí giật mình,hắn kinh ngạc nói: " U Minh Hoàng tử thực lực tinh tiến nhanh như vậy?"

Lần trước tại Long Phượng Thiên, U Minh Hoàng tử so với Phương Nghị mạnh hơn một tầng, nhưng chưa được nửa năm, cá ướp muối đại trở mình, trực tiếp siêu việt Phương Nghị rồi?

Lúc cùng Mục Trần giao thủ, Phương Nghị vốn đã bước chân vào Ngũ phẩm Chí Tôn, nói như vậy, U Minh Hoàng tử cũng chả kém cạnh jì, bọn chúng quả là ai cũng k thể coi thường.

Mục Trần cảm thán một tiếng, rồi nhìn về phía đám Liệt Sơn Vương hỏi: "Ý đồ kế tiếp của chúng ta là jì?"

"Nhiệm vụ về Vẫn Lạc Nguyên Đan trước mắt chúng ta đã hoàn thành, nên ta đề nghị hãy cùng chư Vương tụ hợp, tránh phát sinh biến cố." Liệt Sơn Vương trịnh trọng mà nói.

Thế cục Vẫn Lạc Chiến Trường càng ngày càng thê thảm cực điểm, cả Vạn Thánh Sơn cũng bị thảm bại, vẫn lạc 1 Lục phẩm Chí Tôn, trước mắt chỉ có cùng chư Vương hội hợp lại, vậy mới tránh khỏi các thế lực khác vây quét.

Mục Trần gật gật đầu, nguyên bản chư Vương Đại La Thiên Vực bọn hắn đã xé lẻ ra, chia thành tốp nhỏ đi tìm di tích khắp Vẫn Lạc Chiến

Trường mà tinh luyện Vẫn Lạc Nguyên Đan, bọn hắn sớm hội tụ tại hoàn toàn là Mục Trần có trong tay Tầm Linh Bàn có thể tìm kiếm di tích,các thế lực chư Vương còn lại vẫn còn là từng người tự chiến.

Hiện tại, nếu như lại từng người tự chiến, sẽ là cực kỳ nguy hiểm vì sẽ trở thành bia ngắm của các thế lực khác vây quét.

Đến lúc bị vây quét, không chỉ Vẫn Lạc Nguyên Đan vất vả đoạt được bị tổn thất, thậm chí còn có thể thương vong vô cùng nghiêm trọng, ngay tại lúc này các thế lực lạc đàn trở nên đặc biệt nguy hiểm.

Đám Mục Trần nhẹ gật đầu, chuyện trọng yếu nhất trước mắt đích thật là trước hết tụ hợp, sau đó chờ đợi Mạn Đồ La chỉ lệnh, đến lúc đó nàng có thể tìm đến Địa Chí Tôn bí tàng, bọn hắn là có thể toàn quân mà động.

"Khởi hành a!"

Ai cũng là người quyết đoán, không chút dây dưa, tay áo vung lên, các loại mệnh lệnh tuyên bố ra, nhất thời, mảnh sơn mạch chấn động như có sét đánh xuống, vô số đạo thân ảnh từ mặt đất mọc lên, hóa thành quang ảnh phô thiên cái địa xẹt qua, nhanh chóng biến mất ở phía chân trời.

Trong lúc bọn Mục Trần bọn hắn khởi hành đuổi hướng Đại La Thiên Vực mà tụ hợp, ở xa xa về phương Bắc, bên trên 1 ngọn núi, hai đạo nhân ảnh đứng đó, một người là U Minh Cung U Minh Hoàng tử, bên cạnh hắn là 1 nhân ảnh vận Hắc bào, lẳng lặng đứng thẳng.

1 âm thanh xé gió mà đến, một đạo nhân ảnh lướt đến, đáp xuống bên cạnh U Minh Hoàng tử, cung kính đem 1 quyển trục dâng lên.

U Minh Hoàng tử đạm mạc tiếp nhận, mở ra quyển trục, hai mắt có chút lập loè, một lát sau nhàn nhạt cười, nhìn về nam tử áo đen bên cạnh, nói: "Con chuột ẩn núp 1 tháng qua rút cuộc đã hiện thân. . ."

Gã nam tử áo đen nghe vậy, vẻ quỷ dị trong 2 mắt bạo phát ra, hắn nhẹ gật đầu, thanh âm khàn khàn khó nghe truyền tới.

"Ta hấp thu Niệm Lực của hắn xong, Chiêm Thai Lưu Ly chính là mục tiêu kế tiếp."

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 903: Lâm Minh

Bão táp linh lực tràn ngập trong vẫn lạc chiến trường , chiến tranh tàn khốc không ngừng kéo dài , thế lực khắp nơi đều vì vẫn lạc nguyên đan cùng với một ít truyền thừa mà triển khai đấu đá lẫn nhau để tranh đoạt , trong cuộc tranh đoạt tàn khốc ấy, cho dù là một ít thế lực nhất lưu đi chăng nữa, đều phải trả một cái không nhỏ , cuối cùng cũng phải tiếc hận mà rời khỏi chốn này.

Dù vậy, muốn rời khỏi Đại Thú Liệp Chiến vào thời điểm này, hiển nhiên cũng không phải là một chuyện dễ dàng, bởi vì cũng có không ít thế lực đợt hôi của, bảo tồn thực lực của mình ở lối ra, ý đồ phục kích các thế lực trốn ra bên ngoài, do đó bên trong tông phái, cường giả đỉnh cao đều vẫn lạc , chạy thục mạng mà quay về chỉ còn lại một số ít nhân mã , hiển nhiên cũng không còn đủ sức thủ hộ tông phái của mình nữa chứ đừng nói chi đến việc chấn hưng. Vì vậy, đã từng có rất nhiều thế lực danh vọng, sau khi kết thúc Đại Thú Liệp Chiến đều tan thành mây khói, từng có không ít danh vọng tại Bắc Giới, cũng sẽ giống như mây khói thoảng qua thôi.

Bên trong Đại Thú Liệp Chiến, sẽ không có ai là kẻ săn mồi vĩnh viễn cả, bởi vì ai cũng không biết , sau một khắc , kẻ săn mồi phải chăng liền biến thành con mồi bị săn đuổi.

Mà cái loại không khí tàn khốc đấy đang tràn ngập khắp nơi, Mục Trần suất lĩnh đội quân hùng hậu của Đại La Thiên Vực rời đi nơi bế quan, thẳng đến khu vực Chư vương hội tụ.

Đội quân này của Mục Trần coi như là binh hùng tướng mạnh , hơn nữa thời gian trước từng ở bên trong Tử Vong bên di tích gây ra động

tĩnh không nhỏ, cho nên khi Mục Trần bọn hắn vừa xuất hiện, lập tức dẫn tới sự chú ý của các thế lực khắp nơi.

Trong một tháng này , danh tiếng đang thịnh nhất bên trong Vẫn Lạc Chiến Trường không ai khác ngoài Chiêm Thai Lưu Ly , nhưng mà nghe nói ở trong Tử Vong di tích ,ngay cả Chiêm Thai Lưu Ly đối mặt với Mục Trần cũng bị tổn thất nặng. Cho nên trong mắt rất nhiều người, chỉ sợ tên gia hoả Mục Trần này so với Chiêm Thai Lưu Ly còn gai góc hơn , nhân vật như vậy vừa xuất hiện , tự nhiên là sẽ được chú ý nhiều hơn .

Bất quá Mục Trần hắn bọn họ đối với việc chú ý của mọi người lại không chút để ý tới, chỉ đem tốc độ thúc dục đến mức tận cùng, ven đường cũng không dừng lại làm gì. Tương tự đấy, bởi vì hung danh của Mục Trần cùng với đội hình như vậy , trên đường đi dùng cho kẻ đui mù cũng không dám đánh chủ ý tới bọn hắn .

Vì vậy, bọn hắn dùng tốc độ cao nhất để đi, không đến bốn ngày đã đi ngang qua gần nửa Vẫn Lạc Chiến Trường . Từ từ đã đi tới khu vực trung tâm của Vẫn Lạc Chiến Trường.

Mà phiến khu vực này , so với bên ngoài, thì lộ ra càng thêm thảm thiết , bởi vì có thể có lá gan tiến vào phiến khu vực này, không khỏi đều là loại có một ít

thực lực chân chính, dù không đông nhưng đều là nhân vật thượng tầng của các thế lực đỉnh cấp trong Bắc giới.

Cho nên sự tranh đấu ở nơi này tuy nói số lượng có giảm bớt , nhưng một khi đã khai chiến đều dẫn đến long trời lở đất .

Mà khi tiến vào mảnh khu vực này, cả nhóm Mục Trần bọn hắn đều đem tốc độ giảm chậm lại , đồng thời cũng đề cao cảnh giác, miễn cho đã rơi vào sự phục kích của một ít thế lực khác.

Mảnh khu vực trung tâm của Vẫn Lạc Chiến Trường hiện ra một loại sắc thái cực kì hắc ám , loại màu sắc này làm cho người ta cảm thấy cực

kỳ áp lực. Vùng đất trước kia đồng dạng hiện ra những khe hở cực kì dữ tợn, những khe hở này giống như vực sâu xỏ xuyên qua đại địa vậy, sâu trong những cái hố ấy đều là một màu đen âm u nhìn không thấy đáy.

Những cái hố này đều là vết tích còn xót lại trong trận đại chiến kinh thiên động địa ở thời Viễn cổ.

XÍU...UU! !

Màu đen bên trên bình nguyên vang lên những mảng lớn tiếng xé gió, chỉ thấy những quang ảnh xẹt qua bầu trời, mang theo những loại cảm giác bức bách, làm cho thiên địa đều run rẩy nhè nhẹ .

Mục Trần đang đứng phía trước dẫn đầu đội quân, hai mắt híp lại nhìn quanh bốn phía, chợt nghiêng đầu nhìn về phía Cửu U , hỏi:

-"Chúng ta còn bao lâu nữa mới đến được địa điểm hội tụ?"

-"Dựa theo tốc độ của chúng ta , còn phải cần hai ngày nữa." Cửu U nói.

-"Hai ngày sao?" Mục Trần có chút trầm ngâm , chợt gật gật đầu , nói: -"Đều đề cao cảnh giác một chút. . . Đặc biệt là coi chừng U Minh Cung ."

Cửu U liền giật mình , nhưng cũng gật gật đầu , chút thời gian trước bọn hắn nhận được một ít tình báo , U Minh Cung kia đối với nhân mã bọn hắn hình như đặc biệt có hứng thú , bất quá khi đó dù sao khoảng cách quá xa , không đáng để lo , mà hôm nay bọn hắn đã tiến vào khu vực trung tâm của Vẫn Lạc Chiến Trường, cũng nên có một chút cảnh giác .

-"U Minh Cung trong khoảng thời gian này hoạt động quá mức kịch liệt , hơn nữa làm cho người ta kỳ quái là, bọn hắn tìm đối thủ đều là loại có được một ít thiên phú về chiến ý . . ." Mục Trần nhíu mày , mơ hồ

cảm giác được có chút không thích hợp , bởi vì U Minh Cung làm như vậy hình như là có âm mưu gì đó.

Bất quá trong lúc nhất thời, hắn cũng không rõ U Minh Cung tại sao phải ra tay với các thống lĩnh có thiên phú về chiến ý, cho nên chỉ có thể tạm thời đem nghi hoặc đè xuống , sau đó vung tay lên , liền chuẩn bị suất lĩnh đội ngũ tiếp tục tiến lên .

"Hả? !"

Bất quá ngay khi Mục Trần bọn hắn chuẩn bị lần nữa khởi hành, ánh mắt của hắn cùng với bọn người Liệt Sơn Vương , Cửu U đột nhiên ngưng tụ , rồi sau đó bàn tay vung lên , sau lưng rất nhiều quân đội lập tức đề phòng .

Ánh mắt của bọn hắn nhìn về phía bên phải chân trời, chỗ đó cũng là có một chi đội ngũ đặc biệt khổng lồ gào thét mà qua , mà khi chi đội ngũ kia nhìn thấy đám người Mục Trần bọn hắn cũng ngẩn người , sau đó tốc độ liền chậm lại , hiển nhiên cũng là tỏ thái độ đề phòng .

-"Đó là nhân mã của Yêu Môn." Cửu U nhìn chằm chằm vào đội ngũ trước mặt, vừa liếc mắt là nhìn thấy rõ quần áo và trang sức của bọn họ phía trên có đường vân đặc biệt.

"Hả?"

Mục Trần bọn hắn trong lòng khẽ nhúc nhích , chợt trở nên cảnh giác, dù sao Yêu Môn cũng là thế lực đỉnh cấp của Bắc giới, trước mắt như vậy đội ngũ cũng là đặc biệt cường hoành , nếu như thật sự động thủ mà nói..., tất nhiên sẽ là một hồi đại chiến kinh thiên.

"Không cần phải động thủ trước ." Mục Trần phân phó , nói thật ra , hắn cũng không muốn cùng Yêu Môn trở mặt , dù sao Đại La Thiên Vực cùng Yêu Môn ở giữa cũng không có ân oán gì quá lớn. Hơn nữa , bọn hắn hôm nay đã đắc tội Thần Các , U Minh Cung , Huyền Thiên Điện ,

nếu như lại cùng Yêu Môn trở mặt , vậy hiển nhiên cũng không phải là sự tình sáng suốt.

Như đã nhận ra Đại La Thiên Vực bên này cũng không có

dấu hiệu muốn công kích, đám nhân mã của Yêu Môn cũng thả lỏng một chút , rồi sau đó một bóng người xinh đẹp lướt đi, phóng tới đám người bên phía Mục Trần.

Thân ảnh của bóng người xinh đẹp kia lộ ra, một thân quần áo đỏ, dung nhang xinh đẹp quyến rũ, đường cong thân thể càng là lộ ra yêu mị cực kỳ , mà đối với một cô gái tuyệt sắc như vậy, Mục Trần cũng không xa lạ gì , bởi vì nàng đúng là Yêu Môn Hồng Ngư , trước đây ở trong Long Phượng Thiên cũng là đã từng gặp qua .

-"Xin hỏi Mục huynh có đó không?". Hồng Ngư xuất hiện phía trước đội ngũ của Đại La Thiên Vực, sau đó dùng thanh âm êm dịu mà hỏi, tiếng nói như là nhu âm , đúng là làm cho người ta cảm giác xương cốt đều tê dại.Biểu tượng cảm xúc colonthree

Mục Trần nghe Hồng Ngư vậy mà tìm hắn, cũng là không khỏi sững sờ, mà một bên bọn người Liệt Sơn Vương cũng dùng ánh mắt nghiền ngẫm , trên mặt nam nhân đều lộ ra dáng tươi cười .

Mục Trần bất đắc dĩ trừng mắt nhìn bọn hắn, sau đó tiến lên cười nói: "Mục Trần ta ở đây, Hồng Ngư cô nương suất lĩnh nhiều cường giả Yêu Môn như vậy đến thăm không biết có gì chỉ giáo?"

Đôi mắt đẹp của Hồng Ngư nhìn thấy Mục Trần cũng trở nên sáng ngời, chợt cười khổ nói: "Lần này ngược lại là vô tình gặp được . . . Nhưng mà muốn mời Mục huynh hỗ trợ giúp đỡ."

-"Hả?" Mục Trần khẽ giật mình .

-"Hai ngày trước , chúng ta cùng U Minh Cung đối mặt, sau đó có chỗ giao thủ ." Hồng Ngư khuôn mặt ngưng trọng nói .

Mục Trần nghe vậy , hai mắt lập tức nhíu lại, U Minh Cung gần đây hoạt động nhiều lần ,mà biểu hiện đối với hắn cũng là cảm thấy cực kì hứng thú . Cho nên đối với bọn hắn , Mục Trần đồng dạng là có chút chú ý.

"Yêu Môn của chúng ta, tương tự là cũng có một vị thiên tài về chiến ý , Nhưng tại tràng giao chiến vào hai ngày trước, chính là thua vào tay cái tên Lâm Minh của U Minh Cung . . ." Hồng Ngư khẽ cắn răng , nói: "Nhưng không biết vì cái gì, từ sau khi thua trong tay tên Lâm Minh ấy, vị thiên tài chiến ý kia của Yêu Môn ta bị hôn mê bất tỉnhg, dù cho chúng ta đã sử dụng đủ các loại phương pháp nhưng không cách nào đem hắn cứu tỉnh lại . . ."

Mục Trần mí mắt hơi nhảy, tên Lâm Minh kia hình như là thiên tài chiến ý của U Minh Cung thì phải.

"Mục huynh cũng là thiên tài chiến ý, hơn nữa nghe nói ở bên trong Tử Vong di tích đại triển hùng phong . Nghĩ đến hôm nay cũng đã trở thành Chiến Trận Sư chứ? Cho nên chúng ta muốn mời Mục huynh thử xem có thể hay không giúp Yêu Môn chúng ta kiểm tra tình huống của vị thiên tài chiến ý kia, nhìn xem có thể đem hắn cứu tỉnh lại hay không?" Hồng Ngư ngữ khí mang theo vài phần khẩn cầu nói .

Mục Trần chỉ là cười cười , cũng không trực tiếp trả lời mà hỏi lại: "Hồng Ngư cô nương, bên trong Đại Thú Liệp Chiến đều là tính toán lẫn nhau. Nếu ta thật sự giúp các ngươi cứu tỉnh lại vị thiên tài chiến ý kia , ngày sau chẳng phải là cho Đại La Thiên Vực chúng ta gặp phải phiền toái hay sao?"

Hồng Ngư đưa khuôn mặt yêu mị của mình nhìn vào Mục Trần. Nghiêm nghị nói: "Nhưng nhiều hơn một người bạn chung quy vẫn hơn một mình,lần này Yêu Môn chúng ta bị U Minh Cung tính toán, nhất định phải đòi lại món nợ này với bọn chúng. Mà theo ta được biết ,U Minh Cung kỳ thật một mực tìm tung tích của ngươi , nghĩ đến cũng

không có hảo ý , cho nên ít nhất tại điểm này lên, chúng ta là có cùng chung địch nhân chứ?"

-"Mặt khác , tên Lâm Minh của U Minh Cung đã chỉ mặt gọi tên muốn đối phó ngươi , mà ngươi lại không biết hắn có thủ đoạn gì , bởi vậy có thể từ thương thế của vị thiên tài chiến ý kia mà biết được một ít thủ đoạn của tên Lâm Minh kia, đề phòng một ít cũng rất tốt."

"Còn nữa , lấy thực lực của Mục huynh hôm nay , chỉ sợ một cái thiên tài chiến ý sẽ không có biện pháp đối với ngươi tạo thành bao nhiêu lực uy hiếp chứ?"

Dù là lấy tâm tính Mục Trần, khi nghe được Hồng Ngư nói như vậy, cũng nhịn không được trong lòng thầm tán thưởng sự thông minh của nàng một tiếng, Hồng Ngư này thật sự là thông minh lanh lợi, lời nàng nói ra đều hoàn toàn đều là suy nghĩ trong lòng Mục Trần, hơn nữa cũng là phù hợp lợi ích của song phương, cho nên căn bản làm cho Mục Trần tìm không được lý do cự tuyệt .

Tuy nhiên Mục Trần cũng biết ,bên trong Đại Thú Liệp Chiến, cũng không có chuyện hợp tác tuyệt đối, nhưng ít ra cùng Yêu Môn quan hệ hòa hoãn một chút đối với Đại La Thiên Vực của bọn hắn mà nói , cũng là có ích .

"Vậy làm phiền nàng đưa người mang đến đi." Mục Trần nói, hắn đương nhiên sẽ không ngu đến mức lẻ loi một mình đi đối mặt với đại quân của đối phương.

Mà Hồng Ngư hiển nhiên cũng biết được Mục Trần không có khả năng tiến về trước , vì vậy bàn tay trắng nõn nà của nàng vung lên , lập tức phía sau trong đại quân có mấy đạo thân ảnh lướt tới, bọn hắn mang đến tấm ván gỗ mà ở trên ván gỗ ấy đang có một gã nam tử sắc mặt trắng bệch nằm trên đó, hai mắt nhắm nghiền.

Mục Trần nhìn qua cái tên nam tử sắc mặt trắng bệch kia, lông mày liền là hơi nhíu lại, ở sau lưng hắn, Cửu U , Liệt Sơn Vương bọn hắn

cũng đi đến , thấp giọng hỏi: "Chuyện gì xảy ra?. Trong cơ thể hắn linh lực cũng không dị dạng . . ."

Mục Trần gật gật đầu, hắn có chút do dự, chợt hai ngón duỗi ra , nhẹ nhàng điểm vào chổ mi tâm của tên kia, ngay sau đó hai mắt hắn đột nhiên co rụt lại , trong mắt hiện lên một tia lợi hại.

-"Mục huynh , hắn đến tột cùng thế nào?" Hồng Ngư thấy thế , liền vội vàng hỏi .

Mục Trần chậm rãi thu tay lại, mặt sắc mặt ngưng trọng, chậm rãi nói: "Ý niệm của hắn đã không còn. Từ nay về sau, hắn đem không cách nào khống chế chiến ý . . ."

Lúc nói ra những lời này, Mục Trần trong lòng cũng có chút chấn động , tên Lâm Minh kia sao lại có thủ đoạn bá đạo mà quỷ dị như vậy, lại có thể đem ý niệm phá hủy .

Thân là chiến trận sư , Mục Trần rất rõ ràng , vị thiên tài chiến ý này của Yêu Môn đã triệt triệt để để bị phế sạch sành sanh rồi.

Tên Lâm Minh này xem ra cũng là một tên gia hỏa cực đoan khó giải quyết a. . .

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 904: Chư Vương Tụ Hợp

"Từ nay về sau, hắn đem vô pháp khống chế chiến ý "

Mục Trần vừa nói ra, không chỉ Hồng Ngư đối diện biến sắc, ngay cả bọn Cửu U bên cạnh cũng bị lời nói làm chấn kinh, thần sắc cổ quái.

"Làm sao có thể? !" Hồng Ngư biến sắc, vị chiến ý này bất quá chỉ thất bại 1 hồi mà thôi, hơn nữa linh lực trong cơ thể cực vững chắc, làm sao có thể đột nhiên vô pháp khống chế chiến ý?

Mục Trần không để ý tới Hồng Ngư, hắn chăm chú nhìn chiến ý thiên tài của Yêu Môn đang nằm đó, tiếp tục nói: "Vị chiến ý thiên tài của các ngươi không chỉ vô pháp khống chế chiến ý, hơn nữa cũng sẽ không tỉnh lại, hiện tại hắn chỉ là hoạt tử nhân mà thôi, khi linh lực trong cơ thể khô kiệt, thân thể cũng sẽ hư thối dần."

Bọn Hồng Ngư nghe vậy, hơn nửa ngày sau mới dần phục hồi tinh thần, khuôn mặt vốn quyến rũ như hoa đào trở nên có chút tái nhợt.

Nàng hiểu Mục Trần không lừa gạt các nàng, chiến ý thiên tài duy nhất của Yêu Môn đích thật là đã bị U Minh Cung Lâm Minh biến thành tàn tật.

"Thủ đoạn Lâm Minh có chút quỷ dị ngoan độc, kiểu phá hoại ý niệm của người khác thế này, ta cũng là lần đầu tiên thấy."

Mục Trần nhíu mày, trong cảm nhận của hắn, ý niệm của gã Yêu Môn này dường như là bị cái gì đó cưỡng ép hút đi, sau lại bị 1 phương thức quỷ dị nuốt lấy, ngay cả Mục Trần cũng cảm thấy khẩn trương.

Đại Thú Liệp Chiến đúng là đầy lũ đầu trâu mặt ngựa, không thể không cẩn thận một chút ah.

"Thù này Yêu Môn ta sẽ nhớ kỹ, ngày sau nhất định phải cùng U Minh Cung hảo hảo tính toán !" Hồng Ngư cắn chặt hàm răng trắng ngà. Trong đôi mắt đẹp dịu dàng tràn đầy lửa giận, Yêu Môn vì bồi dưỡng vị chiến ý thiên tài này, đã hao tốn cái giá cực lớn, hôm nay bị Lâm Minh triệt để phế bỏ, tổn thất có thể nói là cực kì thảm trọng.

"Hồng Ngư cô nương, các ngươi có tình báo về 1 ít hành động gần đây của bọn U Minh Cung k?" Mục Trần hỏi. Tuy chưa cùng Lâm Minh giao thủ, nhưng Mục Trần biết, Lâm Minh cuối cùng sẽ hướng về hắn mà khai đao.

Hồng Ngư có chút trầm ngâm, nói: "U Minh Cung Lâm Minh nửa tháng gần đây mới bắt đầu hành động nhiều, trước đây một mực rất ít xuất hiện."

"Nửa tháng này, Lâm Minh suất lĩnh U Minh Cung nhân mã, liên tục hướng tám thế lực ra tay, cả tám thế lực đều có điểm chung là có thống lĩnh với thiên phú chiến ý không kém. Kết quả đều giống nhau: Lâm Minh thế như chẻ tre, trực tiếp cường thế đánh bại tất cả đối thủ, khiến hung danh lan xa. Thế lực khắp nơi đều có chút kiêng kị."

Mục Trần ánh mắt ngưng lại, nói: "Những thống lĩnh bị hắn đánh bại tình hình hôm nay như thế nào?"

Hồng Ngư nghe vậy, chân mày lá liễu cũng nhàu lên, nói: "Tựa hồ như chưa có nhận được bất kì tin tức nào đi?"

Mục Trần nhẹ gật đầu, trong lòng có chút chấn động, nếu như những thống lĩnh bị đánh bại kia đều có chung kết cục như vậy, có lẽ Lâm Minh có được thủ đoạn ngoan độc là cưỡng ép hút lấy ý niệm người khác.

Đây cũng là một gia hỏa khó giải quyết ah.

"Lâm Minh thế như chẻ tre, đến khi gặp Chiêm Thai Lưu Ly mới bị ngừng lại, trận giao phong đó, bọn hắn tựa hồ ngang tay, ai cũng không có được chỗ tốt." Hồng Ngư tiếp tục nói.

"Như vậy Lâm Minh đã trở thành chiến trận sư." Mục Trần gật gật đầu, có thể ngang tay cùng Chiêm Thai Lưu Ly đã được truyền thừa từ Thiên Trận hoàng, như vậy Lâm Minh tất nhiên cũng đã thành công trở thành chiến trận sư.

Hồng Ngư nghe vậy, khuôn mặt cũng hơi khó coi, hiển nhiên đối với bọn hắn mà nói, đây chẳng phải tin tức tốt lành gì.

"Hồng Ngư cô nương kế tiếp có tính toán gì không?" Mục Trần mỉm cười, nói.

"Đây gần như đã là trung tâm của Vẫn Lạc Chiến Trường, Tuyết Dật ca ca sẽ mau chóng cùng những người còn lại của Yêu Môn tụ hợp, Đại La Thiên Vực các ngươi có lẽ cũng như vậy chứ?" Hồng Ngư cũng không giấu diếm, đã đến nước này, chỉ có hội tụ toàn bộ nhân mã vào một chỗ mới có thể tránh việc bị vây quét.

Đến khi tất cả nhân mã hội tụ vào một chỗ, tình huống giằng co khi đó sẽ không nhỏ, nếu như lần nữa động thủ, lúc ấy sẽ là sự tình kinh thiên động địa.

Mục Trần nhẹ nhàng gật đầu, hắn cười nói: "Không biết Yêu Môn đối với U Minh Cung có ý kiến gì không?"

"Yêu Môn ta chính là bắc giới đỉnh cấp thế lực, tự nhiên không có khả năng không không ăn thiệt thòi lớn như thế, đợi Yêu Môn chúng ta đội ngũ tề tụ, đến lúc đó chắc chắn là nợ nần jì cũng phải đòi lại." Thanh âm Hồng Ngư có một tia lãnh ý, hiển nhiên đối với Lâm Minh đã thật sự nổi giận.

Mục Trần cười nói: "Khi đó U Minh Cung có lẽ cũng đã tề tựu, thực lực bọn hắn so với Yêu Môn không hề chênh lệch, hơn nữa, chỉ tính

riêng Lâm Minh, chỉ sợ Yêu Môn dốc toàn bộ lực lượng cũng khó mà nuốt trôi."

Hồng Ngư giật mình, nàng ném ánh mắt dịu dàng về phía Mục Trần, cười tủm tỉm nói: "Mục huynh có chuyện chi, không ngại nói thẳng."

"Liên thủ, giải quyết Lâm Minh, lại để cho U Minh Cung trọng thương." Mục Trần gọn gàng nói.

"Ta cũng nghe phong phanh là Lâm Minh tựa hồ đối với Mục huynh có hứng thú không nhỏ, theo suy đoán của ta, không bao lâu nữa hắn sẽ tìm tới tận cửa rồi, Mục huynh là muốn tìm Yêu Môn ta liên thủ đối phó bọn hắn sao?" Hồng ngư sóng mắt lưu chuyển, cười nói.

"Lâm Minh tuy lợi hại, nhưng cũng không khiến ta e ngại." Mục Trần bình thản, thần sắc đầy tự tin khiến Hồng Ngư vô pháp phản bác, nàng đã nhiều lần chứng kiến thiếu niên trước mắt sáng tạo kỳ tích.

"U Minh Cung thực lực không yếu, chỉ dựa vào Đại La Thiên Vực có khi nuốt không hết, nhưng nếu có Yêu Môn hiệp trợ, muốn trọng thương bọn hắn không khó lắm, ta nghĩ hợp tác này đối với chúng ta mà nói đường nào cũng đều có lợi."

Hồng Ngư có chút trầm ngâm, nàng đã muốn xiêu lòng, bất quá cũng không lỗ mãng trực tiếp đáp ứng, nàng nói: "Việc này ta sẽ truyền đạt lại, dù sao hợp tác hay không, ta cũng k thể một mình quyết định."

"Mặt khác, dù có hợp tác, cũng chỉ là đối phó với U Minh Cung, đối với những thế lực khác, Yêu Môn ta sẽ không nhúng vào."

Hồng Ngư thông minh cực kỳ, nàng hiển nhiên biết Đại La Thiên Vực cùng Thần Các, Huyền Thiên Điện cũng có trở mặt, tự nhiên không muốn vì đối phó U Minh Cung, lại phải hộ tống Đại La Thiên Vực đi chọc hai đỉnh cấp thế lực khác.

Mục Trần nghe vậy cũng tùy ý gật đầu, hắn hiển nhiên không trông cậy Yêu Môn sẽ cùng bọn họ đi đối phó Thần Các cùng Huyền Thiên Điện, tại Đại Thú Liệp Chiến này chỉ có lợi ích hợp tác mà thôi.

"Vậy tạm thời cáo từ trước, chờ Yêu Môn ta tụ hợp hoàn tất, nếu có hành động, ta sẽ truyền tin, đến lúc đó Hồng Ngư chờ mong Mục huynh đại phát thần uy rồi."

Đã đạt thành hiệp nghị, Hồng Ngư cũng không nói thêm nhiều, nàng hướng về Mục Trần bày ra một thái độ yên mị động lòng người, sau đó nàng phất bàn tay bạch ngọc, lướt trở về đại quân Yêu Môn, chớp mắt tất cả đã biến mất ở phía chân trời.

"Ngươi định cùng Yêu Môn hợp tác?" Bọn Cửu U, Liệt Sơn Vương cũng nhìn về phía Mục Trần, tuy Mục Trần vừa đột phá đến Ngũ phẩm Chí Tôn, Nhưng trải qua liên thủ suốt đoạn thời gian wa, mặc dù là mạnh như Liệt Sơn Vương cũng đối với Mục Trần không một tia khinh thị, cho nên đối với quyết định của hắn, mọi người cũng không có cho rằng hắn nghĩ xằng bậy.

"Tuy không biết hợp tác kéo dài bao lâu, bất quá ít nhất có thể giảm nhẹ một chút áp lực, dù sao chúng ta không thể đắc tội tất cả thế lực đỉnh cấp." Mục Trần nói ra.

Hắn đương nhiên không mơ mộng hợp tác được lâu bền, nhưng ít ra Yêu Môn cùng U Minh Cung có ân oán, nếu U Minh Cung thật sự đánh tới trên đầu của bọn hắn rồi, hắn cũng không ngại cùng Yêu Môn liên thủ, làm cho U Minh Cung trả giá chút ít.

"Đi thôi, chúng ta cũng nên khởi hành rồi, cục diện dưới mắt càng ngày càng hỗn loạn, chỉ có cùng chư vương tụ hợp, mới có thể cam đoan an toàn."

Mọi người nghe vậy liền gật đầu, Yêu Môn còn phải bỏ ra cái giá nặng nề, bọn hắn cũng phải cẩn thận hành sự.

XÍU...UU! ! XÍU...UU! !

Không ai phản đối, Mục Trần liền dẫn đầu lướt đi, sau lưng hắn, quân đội phía sau nhanh chóng đuổi kịp.

Liền hai ngày sau, bọn Mục Trần cũng không dừng lại, thẳng đến điểm tập trung mà đi, ven đường tuy gặp không ít nhân mã, nhưng cũng không gặp phải bất kỳ ngăn trở nào

Đến ngày thứ ba, tốc độ của bọn hắn chậm lại, trước mắt bọn hắn đã xuất hiện một tòa sơn cốc cự đại, trên thiên không của thung lũng rộng lớn, quân đội như mây như rừng trấn thủ, sâm nghiêm chi khí tràn ngập, linh lực cuồn cuộng bao cả thiên địa.

Bọn Mục Trần nhìn thấy đội ngũ khổng lồ kia, trong lòng nhẹ thả lỏng một hơi, bọn họ đã nhận ra những quân đội kia chính là nhân mã của chư vương tại Đại La Thiên, nới này đúng là nơi mà chư vương của Đại La Thiên Vực tập trung.

"Cuối cùng cũng đến."

Qua ba tháng thời gian, chư vương sau khi phân tán lại lần nữa tề tụ, khác biệt là, 3 tháng trước, thực lực Mục Trần trong chư vương chỉ có thể coi là xếp bét, nhưng này, nếu bàn về thực lực tổng hợp, trong chư vương, hắn tuyệt đối có thể xếp vào ba vị trí đầu !

Ba tháng này, Mục Trần hắn chân chính là cá chép vượt long môn.

Ô !

Bất quá, ngay lúc Mục Trần bọn hắn nhìn thấy sơn cốc, chuẩn bị tiến vào, trong sơn cốc liền truyền ra 1 thanh âm cực kì dồn dập

Bọn người Mục Trần cùng Cửu U nghe thanh âm này, sắc mặt đều biến đổi.

Đó là tín hiệu khẩn cấp của Đại La Thiên Vực !.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 905: Bị Bắt

Ô!

Thanh âm bén nhọn dồn dập, từ trong sơn cốc truyền ra, khi thanh âm kia vang lên cũng truyền ra bên ngoài sơn cốc tạo nên một ít gợn sóng, ngay sau đó một ít thân ảnh nhanh chóng hướng về trong sơn cốc, hiển nhiên là nhận được mệnh lệnh.

Mà vừa mới đi đến nơi này Mục Trần cùng đám người Cửu U sắc mặt cũng hơi đổi, loại tín hiệu khẩn cấp này, cuối cùng xảy ra chuyện gì?

"Liệt Sơn Vương, các ngươi tiến vào đến đây đi." Lúc Mục Trần bọn hắn sắc mặt biến hóa, một đạo thanh âm hùng hồn từ trong sơn cốc truyền ra, đó là thanh âm của Tu La Vương.

"Đi!"

Mục Trần, Cửu U cùng đám người Liệt Sơn Vương cũng nhanh chóng đem quân đội thu xếp bên ngoài sơn cốc, rồi sau đó bay thẳng vào trong sơn cốc, mà những quân đội phòng thủ bên ngoài sơn cốc sớm đã gặp được bọn hắn, cho nên cũng vội vàng nhường đường.

HƯU...U...U!

Đám người Mục Trần tiến vào trong sơn cốc, mấy cái hô hấp liền xuất hiện ở sâu bên trong sơn cốc, trong sơn cốc có phần đông thân ảnh trên một bệ đá, mà ở trung ương chính là Tu La Vương cùng các chư Vương khác.

Bất quá lúc này bầu không khí dường như đều có chút ít căng thẳng, sắc mặt chư Vương có chút điểm âm trầm.

Mục Trần cùng Cửu U bọn hắn liếc nhau, sau đó nhanh chóng đáp xuống, đối với Tu La Vương ôm quyền.

"Các ngươi xem như đến rồi." Tu La Vương nhìn về phía Mục Trần bọn hắn, khuôn mặt có điểm căng thẳng.

"Tu La Vương, xảy ra chuyện gì rồi hả?" Liệt Sơn Vương nhìn về phía Tu La Vương nhíu mày hỏi.

Tu La Vương sắc mặt âm trầm, tay áo vung lên, một đạo gương đồng từ trong tay áo bay ra, sau đó hào quang bắn ra chiếu rọi trên không trung, lập tức giữa không trung tạo thành một đạo hào quang, mà lúc này ở trong mặt gương có luồng linh lực cuồng bạo phóng lên trời, quang ảnh mênh mông xẹt qua.

Trong mặt gương là hai đội ngũ khổng lồ giằng co, trong đó một phương đều đang mặc giống áo giáp như được tạo ra từ hàn băng, hàn ý tràn ngập Thiên Địa, làm cho nhiệt độ hạ xuống, cờ xí có hình bông tuyết.

"Là Băng Hà Vương!"

Liệt Sơn Vương bọn hắn vừa thấy bông tuyết, thần sắc ngưng tụ, bởi vì trong chư vương Đại La Thiên Vực bọn họ, cờ xí Băng Hà Điện chính là bông tuyết này, nói cách khác, chi đại quân này chính là của Băng Hà Vương cầm đầu rồi.

"Chặn đường Băng Hà Vương là. . ." Ánh mắt Mục Trần gắt gao nhìn chằm chằm vào nơi khác trên mặt gương, chỗ đó mây đen bắt đầu khởi động, tràn ngập âm hàn chi khí, mà cờ xí hình khô lâu đó là của U Minh Cung!

"Là U Minh Cung!" Linh Kiếm Vương bọn hắn sắc mặt khẽ biến, Băng Hà Vương lại bị đội ngũ U Minh Cung ngăn chặn rồi.

Mục Trần nhìn chằm chằm vào đội ngũ U Minh Cung, chỉ thấy được mây đen bắt đầu khởi động, một đạo nhân ảnh chậm rãi đi ra, đạo nhân ảnh kia người mặc áo đen, toàn thân tràn ngập âm hàn chi khí.

Hắn khẽ ngẩng đầu, lộ ra một đôi mắt hẹp dài mà âm lãnh, hắn nhìn chằm chằm vào đại quân Băng Hà Điện, khóe miệng nở nụ cười chế nhạo, rồi sau đó một tay hắn dựng thẳng lên.

Oanh!

Tại phía sau, bên trong mây đen cuồn cuộn, lập tức Chiến Ý khủng bố giống như sương mù màu đen quét sạch dựng lên, Chiến Ý trực tiếp ngưng tụ tạo thành một đầu lâu màu đen ước chừng mấy ngàn trượng khổng lồ, bên trên đầu lâu Chiến văn rậm rạp chằng chịt.

Rống!

Đầu lâu mãnh liệt há mồm, thanh âm phát ra giống như quỷ gào giống, chỉ sóng âm màu đen trực tiếp điên cuồng quét ra, sóng âm lướt qua đại địa văng tung tóe, chung quanh ngọn núi lập tức bị phá nát. . .

Mà đại quân Băng Hà Điện có mấy tên thống lĩnh Chiến Ý cũng vội vàng ra tay, chỉ huy Chiến Ý hình thành tấm lụa quét ngang ra.

Oanh oanh!

Bất quá thực lực hai bên chênh lệch là cực lớn, sóng âm màu đen lướt qua, những tấm lụa Chiến Ý trực tiếp bị đập nát hóa thành hàn khí.

Phốc xuy!

Mấy vị thống lĩnh Băng Hà Điện như gặp phải trọng kích, một ngụm máu tươi phun ra, phía sau đại quân Băng Hà Điện, cũng có không ít chiến sĩ miệng phun máu tươi, hiển nhiên cũng bị ảnh hướng.

Mà đối mặt với quân đội Băng Hà Điện gặp trọng thương, nam tử áo đen ra tay như trước không lưu tình, thế công hung ác lần nữa cuốn tới, trực tiếp làm cho Băng Hà Điện liên tiếp bại lui, không ngừng có chiến sĩ bị Chiến Ý trùng kích chấn vỡ tâm mạch, từ bầu trời rơi xuống phía dưới.

Ngắn ngủn mấy phút va chạm, Băng Hà Điện tổn thất vô cùng nghiêm trọng, quân lính Băng Hà tan rã.

Cục diện nghiêng về một bên, mà lúc đại quân Băng Hà vô lực chèo chống, một đạo quang ảnh mãnh liệt từ trong đại quân mãnh liệt bắn ra, thẳng đến nam tử áo đen mà đi, đem hết toàn lực xuất ra.

Thế công khủng bố như thế, chính là tự thân Băng Hà Vương phát động!

Bất quá, thế công của hắn không có hiệu quả như trong dự định, lúc hắn lao ra chỉ thấy được ở bên trong đội ngũ U Minh Cung khổng lồ kia, có bốn đạo bóng đen chạy ra, bốn người nhất tề ra tay, linh lực bàng bạc chấn vỡ hư không, trực tiếp cùng Băng Hà Vương cứng đối cứng.

Phốc xuy.

Bốn người kia thực lực so với Băng Hà Vương cũng không yếu, hơn nữa còn là bốn người liên thủ, vừa va chạm thì Băng Hà Vương đã thổ huyết bay ngược về, trên thân thể bị chấn ra từng đạo vết máu.

Bốn đạo bóng đen xuất hiện sau lưng Băng Hà Vương, nhấc tay hoá trảo, vây Băng Hà Vương lại.

Đại quân Băng Hà Điện nhìn thấy Băng Hà Vương bị bắt, lập tức sĩ khí mất hết, cũng không thể ngưng tụ Chiến Ý, nhao nhao chạy tán loạn, mà nam tử áo đen thấy thế, khóe miệng nở nụ cười tàn nhẫn, bàn tay hắn vung xuống, thanh âm lành lạnh, vang vọng chân trời.

"Giết, một tên cũng không tha!"

Phía sau, đại quân giống như châu chấu gào thét mà ra, một bên đồ sát, ngàn vạn chiến sĩ Băng Hà Điện, bị tàn sát hầu như không còn, duy có một ít may mắn đào thoát.

Một phen giết chóc, mảnh đại địa bị máu tươi nhuộm đỏ, nam tử áo đen lăng không mà đứng, bên cạnh hắn, mấy tên thống lĩnh Băng Hà Điện hôn mê lơ lửng, hắn nhe răng cười duỗi ngón tay, như thiểm điện chạm vào rồi mi tâm bọn hắn, lập tức thân thể đám người thống khổ bắt đầu vặn vẹo, khuôn mặt càng ngày càng trắng bệch, sinh cơ dường như bị hút ra thân thể.

Ngắn ngủn mấy tức thời gian, mấy tên thống lĩnh thân thể cứng ngắc xuống, nam tử áo đen đem bọn chúng vứt bỏ, sau đó ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía chỗ địa phương mặt kính, thanh âm âm trầm vang vọng ra: "Ba ngày sau, ta U Minh Cung sẽ ở Cốt Hài sơn mạch tổ chức Quần Hùng Hội, đến lúc đó thỉnh Đại La Thiên Vực cần phải đến, nếu không trước rất nhiều thế lực, ta đem Băng Hà Vương thiến. . ." (chém :v)

Lời nói vừa dứt, hắn có chút dừng lại, khóe miệng nở nụ cười dữ tợn có điểm nồng đậm: "Còn có tên tiểu tử Mục Trần cũng nhất định phải tới, ý niệm của ngươi, ta nghĩ sẽ rất có mùi vị. . ."

Xùy.

Nam tử áo đen cười, tiếng cười vang vọng trong sơn cốc, nhưng mà hình ảnh biến mất không thấy gì nữa, Tu La Vương sắc mặt lạnh như băng, tay áo vung lên, trực tiếp đem gương đồng kia chấn thành bột phấn.

Trong sơn cốc, chư Vương còn lại sắc mặt âm trầm, trong mắt có tức giận, U Minh Cung thật đúng là dẫm lên đầu Đại La Thiên Vực bọn hắn!

Mục Trần cùng Cửu U đám người khuôn mặt đồng dạng là có chút không dễ coi, U Minh Cung thật sự bá đạo, không chỉ có thủ đoạn ngoan độc, lại cố ý đem tin truyền cho Đại La Thiên Vực bọn hắn, rõ ràng là muốn làm nhục bọn họ.

"Người nọ chính là Lâm Minh, hắn bên trong U Minh Cung danh tiếng cực thịnh, cũng là một vị Chiến Trận Sư." Tu La Vương thanh âm trầm thấp truyền ra, cũng làm cho chư Vương ánh mắt ngưng lại, nghĩ đến gần đây cái tên này bọn hắn cũng nghe nói qua.

Lâm Minh bản thân Linh lực có lẽ cũng không làm cho chư Vương đặt trong mắt, nhưng trước thân phận Chiến Trận Sư thì lại khác, lúc trước tình huống đại quân Băng Hà Điện tan tác vừa nhanh vừa mạnh, bọn hắn cũng nhìn thấy.

Nhờ vào lực lượng Chiến Ý, coi như là Lục phẩm Chí Tôn, chỉ sợ cũng khó cùng Lâm Minh chống lại.

Mục Trần hai mắt híp lại, lúc trước Lâm Minh ra tay, hắn đã biết được thân phận của hắn, nhất đạo hắc ám đầu lâu bên trên vốn có Chiến văn vượt qua vạn đạo, đích thật Lâm Minh đã trở thành Vạn Văn Chiến Trận Sư.

"Việc này chư vị thấy như thế nào?" Tu La Vương ánh mắt nhìn hướng chư Vương, trầm giọng hỏi: "U Minh Cung muốn triệu tập Quần Hùng Hội, nghe nói không ít thế lực được mời, mà Băng Hà Vương cũng đang trong tay bọn hắn, nếu như bọn hắn trước thế lực khắp nơi giết Băng Hà Vương, như vậy sẽ bôi nhọ thanh danh Đại La Thiên Vực, mà đại chiến sắp tới, vậy đối với sĩ khí bên ta sẽ có ảnh hưởng."

"Vậy muốn đi Cốt Hài sơn mạch đem Băng Hà Vương cứu trở về sao?" Linh Kiếm Vương có chút trầm ngâm, nói: "Nhưng chỉ sợ U Minh Cung sẽ cho chúng ta đá niết bàn."

"Chẳng lẽ U Minh Cung còn có thể đem Đại La Thiên Vực một mẻ hốt gọn hay sao?" Huyết Ưng Vương nhíu mày, nói.

"Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất."

"Nếu Băng Hà Vương bị giết, thể diện Đại La Thiên Vực sẽ bị tổn hại, Vực Chủ chỉ sợ cũng sẽ tức giận."

Tu La Vương nhìn qua ý kiến không đồng nhất, lông mày cũng nhíu lại, sau đó hắn nhìn hướng Liệt Sơn Vương, trong chư Vương Đại La Thiên Vực, trừ hắn ra Liệt Sơn Vương có danh vọng cao nhất , lúc này hỏi: "Liệt Sơn Vương cảm thấy thế nào?"

Liệt Sơn Vương nghe vậy, có chút trầm ngâm, ánh mắt không khỏi có chủ ý nhìn về phía Mục Trần, nói: "Mục Vương có đề nghị gì sao?"

Tu La Vương cùng với cao tầng Đại La Thiên Vực nhìn thấy cử động Liệt Sơn Vương lần này đều không khỏi có chút ngẩn người, tại Đại Thú Liệp Chiến trước khi bắt đầu, Mục Trần tuy rằng tá trợ lấy Phong Vương Tế, một lần hành động trở thành Vương Đại La Thiên Vực trẻ tuổi nhất, nhưng nói thật ra, thực lực của hắn chỉ miễn cưỡng trở thành Vương, cho nên trong chư Vương, hắn cũng vẻn vẹn chỉ có thể trở thành ghế hạng bét.

Mà bây giờ, Liệt Sơn Vương chủ động khách khí trước tiên tìm ý kiến Mục Trần, hơn nữa làm vẻ ta đây, đích thật là ẩn chứa ý tôn kính, làm cho Tu La Vương cao tầng Đại La Thiên Vực trong lòng có chút kinh dị.

"Ha ha, chư vị cũng chớ xem thường Mục Vương, hôm nay hắn đã là Chiến Trận Sư, coi như là Chiêm Thai Lưu Ly, cũng đã bị thua thiệt trong tay hắn." Phát giác được thần sắc mọi người, Liệt Sơn Vương không khỏi cười, nói.

"A?"

Nghe được lời ấy, Tu La Vương thần sắc đều kinh động, sắc mặt chợt ngưng trọng nhìn về phía Mục Trần, hắn tự nhiên vô cùng rõ, một vị Chiến Trận Sư có được năng lực gì.

"Mục Vương có ý kiến gì không?" Tu La Vương nhìn Mục Trần cười cười, thần sắc cũng trở nên khách khí một ít, cũng không bởi vì người này tư lịch cùng với tuổi mà khinh thường.

Mục Trần cũng hướng về phía Tu La Vương, hắn nhìn qua tầm mắt của mọi người, có chút trầm ngâm, chợt bình tĩnh mở miệng.

"Ta đề nghị cứu Băng Hà Vương."

Chương 906: Quần Hùng Hội

"Ta đề nghị cứu Băng Hà Vương."

Mọi người nghe được Mục Trần, thần sắc khẽ nhúc nhích, nhưng cũng không lên tiếng, chẳng qua dùng ánh mắt đem người sau nhìn chằm chằm vào, mà Mục Trần thấy thế cũng cười cười, nói: "Trong này điểm lợi và hại, chư vị đều biết được, Băng Hà Vương dù sao cũng là chi Vương Đại La Thiên Vực, nếu để tùy ý U Minh Cung trước rất nhiều thế lực đem giết gà dọa khỉ, đối với thanh danh Đại La Thiên Vực không thể nghi ngờ có tính huỷ diệt đả kích, ngồi nhìn cường giả dưới trướng bị lăng nhục như thế mà chết, thế lực cái gì cũng không làm, đủ để làm lạnh nhân tâm."

"Mà U Minh Cung lần này chính là muốn từ bên trong phá hủy sĩ khí Đại La Thiên Vực chúng ta, dù sao nếu như chuyện này xảy ra, về sau đội ngũ dưới trướng Đại La Thiên Vực khó tránh khỏi xảy ra tình trạng có một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, mà trước mắt đại chiến sắp tới, nếu như sĩ khí sa sút, cũng sẽ ảnh hưởng đến sức chiến đấu Đại La Thiên Vực."

"Cho nên nếu như chúng ta ngồi nhìn bất kể, thì lại làm đúng như U Minh Cung bàn tính."

Tu La Vương cùng với chư Vương nghe vậy, sắc mặt càng ngưng trọng, nhẹ nhàng gật đầu, nghĩ đến bọn hắn đối với U Minh Cung cũng phát hiện ra ẩn ý bên trong.

"Nói thì nói như thế, nhưng U Minh Cung chỉ sợ không dễ dàng để cho chúng ta đi cứu người, hơn nữa khả năng lớn là chuẩn bị đào một cái

hố, chờ chúng ta nhảy vào." Cửu U trầm ngâm nói.

" Thực lực U Minh Cung còn chưa đủ để dùng nuốt Đại La Thiên Vực chúng ta, cho nên chỉ dựa vào bọn hắn cũng không nuốt trôi chúng ta."

Mục Trần tinh mang màu đen trong con ngươi lập loè, chợt nói khẽ: "Mà nếu là Quần Hùng Hội, bọn hắn tất nhiên cũng mời Thần Các, Huyền Thiên Điện. . . Mà vừa vặn Thần Các, Huyền Thiên Điện cùng Đại La Thiên Vực quan hệ cực kém, nếu là bọn họ ba phương liên hợp có thể đủ đem chúng ta chôn xuống."

Nghe được lời ấy sắc mặt Tu La Vương đều nhịn không được biến đổi, ba phương cường hãn thế lực liên thủ thì Đại La Thiên Vực chắc chắn sẽ bại.

"Vậy chúng ta phải làm thế nào?" Có người cau mày nói, U Minh Cung sắc bén cực kỳ, thật sự đưa bọn hắn đâm vào ngõ cục.

"U Minh Cung có thể kéo giúp đỡ. Chúng ta vì sao không thể?" Mục Trần mỉm cười nói.

Chư Vương hai mặt nhìn nhau.

"U Minh Cung đem Chiến Ý thiên tài của Yêu Môn gạt bỏ, song phương ân oán coi như rất nặng. Nếu như đối phó U Minh Cung, có thể hợp tác, mà Vạn Thánh Sơn cùng Thần Các có thù hận, nếu như Thần Các ra tay. Muốn đem Vạn Thánh Sơn kéo vào trận doanh, có lẽ không khó, kể từ đó, chúng ta không cần e ngại bọn họ ba phương liên thủ." Mục Trần chậm rãi nói.

"Ngươi đã cùng Yêu Môn đạt thành hợp tác?"

Nghe được chuyện đó, Tu La Vương khuôn mặt hiện lên vẻ kinh dị, chư Vương còn lại cũng cảm thấy kinh ngạc, dù sao ở bên trong Đại Thú

Liệp Chiến giúp đỡ lẫn nhau, ngược lại là rất khó thúc đẩy, mà Mục Trần lại cùng Yêu Môn hợp tác. Điều này hiển nhiên là vượt quá dự kiến.

Mục Trần cười gật gật đầu, nói: "Trong Đại Thú Liệp Chiến hợp tác cũng không phải cực kỳ khó khăn, chỉ cần riêng phần mình được lợi ích, nghĩ đến ai cũng sẽ không cự tuyệt, Thần Các, Huyền Thiên Điện, U Minh Cung nếu hợp tác, không phải đều có cùng chung mục tiêu là muốn đối phó Đại La Thiên Vực sao?"

Tu La Vương nghe vậy chợt có chút trầm ngâm, ánh mắt nhìn quét ra: "Như vậy chư vị còn có ý kiến khác không?"

Liệt Sơn Vương đám người nhất tề lắc đầu, nếu như trước mắt đã có kế hoạch, vậy bọn họ tự nhiên sẽ không sợ U Minh Cung, dù sao U Minh Cung với hành vi này, đích thật là chọc giận cao tầng Đại La Thiên Vực, nếu nén giận mà nói, về sau Đại La Thiên Vực bọn hắn làm sao có thể ở Bắc giới đặt chân?

"Tốt, đã như vậy, truyền lệnh xuống, ba ngày sau, tiến về Hài Cốt sơn mạch, chúng ta ngược lại muốn tới nhìn một cái, U Minh Cung cuối cùng có bao nhiêu khẩu vị, xem bọn hắn cuối cùng có thể đem Đại La Thiên Vực ta nuốt xuống!" Tu La Vương mặt lộ vẻ lành lạnh, lạnh giọng nói ra.

Chư Vương nghe vậy, cũng hung hăng gật đầu, trước mắt bọn hắn cơ bản đều đã hoàn thành nhiệm vụ thu thập Vẫn Lạc Nguyên Đan, chỉ có thể cùng đợi Mạn Đồ La cùng Tam Hoàng truyền đến chỉ lệnh, nếu như U Minh Cung lúc này dám dẫm lên đầu bọn hắn, vậy Đại La Thiên Vực bọn họ cũng phải cho người khác biết được, tại đây Bắc giới chỉ sợ không người nào có thể dẫm lên đầu bọn họ rồi đi về bằng hai chân được!

"Mục Vương đã là Chiến Trận Sư rồi a?" Tu La Vương nhìn thấy bầu không khí cùng chung mối thù, cũng cười cười, chợt hắn đột nhiên xoay chuyển ánh mắt nhìn về phía Mục Trần, cười hỏi.

Mục Trần nhìn đến ánh mắt Tu La Vương lúc này, tựa hồ là cảm thấy hắn không có hảo ý.

"Ha ha, nghe nói Mục Vương đã giúp đỡ Liệt Sơn Vương bọn hắn, đem quân đội dưới trướng đều ngưng luyện ra Chiến Ý Chi Linh?" Tu La Vương cười híp mắt nói.

Một bên chư Vương còn lại nghe vậy, con mắt cơ hồ lập tức sáng lên, rồi sau đó ánh mắt bá bá quăng hướng về phía Mục Trần, trong mắt thèm thuồng.

Mục Trần nhìn các loại ánh mắt, làn da đều thoáng phát lạnh, Tu La Vương tin tức ngược lại tới cực nhanh, việc này hắn còn chưa kịp nói, cũng đã bị hắn biết được.

Bất quá đối với việc này, Mục Trần hiển nhiên cũng không từ chối, lúc này dứt khoát cười nói: "Chư vị nếu tin tưởng ta mà nói..., có thể đem quân đội giao cho ta để ngưng luyện Chiến Ý Chi Linh, bất quá do ta ngưng luyện Chiến Ý Chi Linh, trong đó có một ít tai hại, vẫn phải nhờ các vị chính mình chú ý."

Theo như lời hắn tự nhiên chính là do hắn ngưng luyện Chiến Ý Chi Linh thì phải lưu lại ấn, nếu như đến lúc đó những quân đội này dùng để đối phó hắn, như vậy hắn chỉ cần động tâm niệm, là có thể làm cho những quân đội Chiến Ý tổn hao nhiều.

Bất quá đối với đám người Tu La Vương hiển nhiên đều biết được , lúc này không thèm để ý chút nào mà nói: "Mục Vương cứ tùy ý làm là được."

Bọn hắn hiển nhiên cũng không dám vận dụng quân đội đi đối phó Mục Trần, bởi vì nếu quả thật có chỉ sợ bên trong Đại La Thiên Vực sớm đã long trời lở đất, khi đó, ai còn quản được những thứ này.

Mục Trần nghe vậy cũng cười cười, sau đó gật đầu nói: "Vậy giao cho ta a, ba ngày sau, ta sẽ đem quân đội có được Chiến Ý Chi Linh giao

lại cho chư vị."

Dùng thực lực Vạn Văn Chiến Trận Sư, trợ giúp những quân đội này ngưng luyện Chiến Ý Chi Linh hiển nhiên cũng không quá khó khăn, chỉ có điều loại ngụy Chiến Ý Chi Linh một khi không có hắn khống chế chỉ sợ không phát huy được uy lực mà còn làm quân đội suy yếu đi.

Bất quá bất kể như thế nào, trước mắt đại chiến sắp tới, những quân đội này sức chiến đấu có thể giúp một ít, nói không chừng có thể giảm bớt không ít thương vong, dù sao bồi dưỡng ra những quân đội này, chư Vương cũng là hao phí rất lớn tinh lực cùng tài lực.

"Làm phiền Mục Vương rồi!"

Cho nên chư Vương nhìn thấy Mục Trần gật đầu, đều là đại hỉ, vội vàng ôm quyền cảm tạ, tới lúc này, bọn hắn mới hiểu được vì cái gì không chỉ có Liệt Sơn Vương, thậm chí ngay cả Huyết Ưng Vương, đều đối với Mục Trần khách khí hơn xưa, thân phận Chiến Trận Sư khiến bọn hắn phải nhìn lại.

Mục Trần cũng cười ôm quyền đáp lễ, cũng không vì thân phận Chiến Trận Sư liền biểu hiện kiêu căng, như thế làm cho đám người Tu La Vương âm thầm gật đầu, thiếu niên như vậy tuy nói trẻ tuổi, nhưng lần này cũng không tỏ ra tư thái kiêu ngạo, khiến cho chư Vương có chút thoải mái, lúc trước trong nội tâm bởi vì Mục Trần trẻ tuổi cùng với tư lịch chưa đủ, lại có thể cùng bọn họ song song, vào lúc này triệt để từ từ tiêu tán.

Mục Trần có thể đi đến một bước này, hiển nhiên cũng không phải dựa vào Mạn Đồ La cùng với Cửu U, mà là dựa vào chính cố gắng cùng với thực lực bản thân.

. . .

Mà tiếp theo ba ngày thời gian, Đại La Thiên Vực tất cả nhân mã đều là chỉnh đốn chờ phân phó, mỗi một chi quân đội đều nghỉ ngơi và hồi

phục, đặc biệt là lúc chư Vương lần này U đem Minh Cung dụng tâm hiểm ác truyền ra, không thể nghi ngờ là khơi dậy lửa giận trong lòng tất cả cường giả Đại La Thiên Vực, bọn hắn có thể trở thành một thành viên Đại La Thiên Vực, tự nhiên cũng có ngạo khí riêng, mà bây giờ, U Minh Cung không chỉ có bắt Băng Hà Vương, hơn nữa còn tổ chức Quần Hùng Hội giết gà dọa khỉ, rõ ràng là muốn đưa Đại La Thiên Vực hung hăng đạp xuống.

Sự tình như vậy, Đại La Thiên Vực bọn hắn hiển nhiên là không thể nào chịu đựng!

Tại Đại La Thiên Vực rất nhiều cường giả trong nội tâm chuẩn bị cùng U Minh Cung cứng đối cứng, cái gọi là Quần Hùng Hội, cũng trong ba ngày qua nhanh chóng lên men, cuối cùng trực tiếp lan tràn tới tai tất cả thế lực.

Mà toàn bộ nội vực, hiển nhiên cũng bởi vì sự tình này mà có chút chấn động, đặc biệt là một ít tin tức Đại La Thiên Vực Băng Hà Vương bị U Minh Cung bắt giữ, cái này làm cho không ít người trong lòng hơi chấn động, cái gọi là Quần Hùng Hội chỉ sợ là giết gà dọa khỉ, nhưng là. . . Nhưng Đại La Thiên Vực, có thể dễ dàng giết như vậy sao?

Đây là một thế lực cường hãn đứng vững tại Bắc giới nhiều năm lực a!

Dùng ngạo khí Đại La Thiên Vực, làm sao có thể ngồi nhìn chi Vương dưới trướng bị U Minh Cung tiêu diệt, cho nên lần này hai quái vật khổng lồ sẽ toàn lực giao phong một hồi.

Một ít thế lực mơ hồ cảm giác được, lần này Quần Hùng Hội chỉ sợ sẽ làm cho Đại Thú Liệp Chiến lần này trở nên kịch liệt nhất.

Dù sao tầng cao nhất những thế lực lớn cũng đã xâm nhập chỗ sâu nhất Vẫn Lạc Chiến Trường tìm kiếm Địa Chí Tôn bí tàng, nếu như có thể trước đó đem đội ngũ dưới trướng đối phương đánh trọng thương, không thể nghi ngờ sẽ là đại công.

Cho nên, Quần Hùng Hội lần này sẽ là nơi kịch liệt nhất trước khi Địa Chí Tôn bảo tàng mở ra.

Chuyện vui như vậy căn bản không để cho bỏ qua.

Ôm như vậy ý tưởng, ba ngày thời gian, thế lực khắp nơi nhanh chóng mà đến, rồi sau đó toàn bộ nội vực đều chấn động, không mấy đạo thân ảnh từ khắp nơi bắn ra, cuối cùng phô thiên cái địa xẹt qua bầu trời, tiến thẳng mà đi.

Mà trong cùng một lúc, trên sơn cốc khổng lồ kia, từng nhánh quân đội lăng không mà đứng, Chiến Ý mênh mông bành trướng, sơn cốc đều chấn động run rẩy.

Đám người Tu La Vương, Mục Trần, Cửu U đứng phía trước từng nhánh quân đội, bọn hắn đối mắt nhìn nhau, rồi sau đó Tu La Vương bàn tay chậm rãi giơ lên, đột nhiên dưới trướng, lành lạnh thanh âm, vang vọng chân trời.

"Đại La Thiên Vực chư quân, xuất phát, cứu người!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 907: Khắp Nơi Tụ Tập

Hài Cốt Sơn Mạch tọa lạc tại nội vực Tây Nam Vẫn Lạc Chiến Trường, tại bên trong mảnh khu vực bao la, sơn mạch trùng trùng điệp điệp, không biết có bao nhiêu bạch cốt trần trụi, cuối cùng theo tuế nguyệt trôi qua, thời gian dần trôi qua phong hoá, có một ít hài cốt khi còn sống là cường giả thực lực không kém, cho nên khi bạch cốt phong hoá, dần dần đem cái mảnh sơn mạch phủ lên đã thành sâm bạch chi sắc. . .

Từ đằng xa xa xem ra, nơi đây giống như băng tuyết bao trùm lấy, nhưng mà nhích tới gần, thì mới có thể cảm giác được cái bầu không khí âm lãnh, lúc gió thổi qua, nhấc lên đầy trời tro cốt, âm lãnh mà quỷ dị.

Lúc trước cái mảnh Hài Cốt sơn mạch chưa có vết chân, dù sao phiến khu vực này tuy từng vẫn lạc không ít cường giả, nhưng cũng không có bao nhiêu di tích giá trị tồn tại, cho nên nơi đây rất nhiều thế lực nhỏ đến đây.

Bất quá hôm nay, cái mảnh khu vực hoang vu vắng vẻ, cũng là bị làm nóng lên, trực tiếp đem cái chi khí âm lãnh, trục xuất đi.

HƯU...U...U! HƯU...U...U!

Thanh âm xé gió liên tục từ bốn phương tám hướng cuốn tới, cuối cùng có trật tự đã rơi vào bên trong Hài Cốt sơn mạch vô cùng to lớn.

Mà ở sâu trong sơn mạch, có một mảnh chi địa bằng phẳng mấy vạn trượng khổng lồ, cái mảnh đại địa, nếu là từ trên cao quan sát xuống, sẽ phát hiện có một đạo chưởng ấn cực lớn.

Điều này là năm đó một vị siêu cấp cường giả một chưởng phá hủy cái mảnh sơn mạch này để lại.

Hôm nay phiến khu vực này, có thế lực khắp nơi từ trên trời giáng xuống sau đó đứng ở bốn phía ngoài cái mảnh chi địa chưởng ấn, ánh mắt nhìn quét giữa, đều là mang theo một ít đề phòng.

Rất nhiều thế lực liên tiếp đáp xuống, nhưng không có bao nhiêu thế lực nói chuyện với nhau, dù sao hôm nay có thể xông đến nội vực này, cơ bản đều xem như có thực lực chân chính, giữa lẫn nhau nói không chừng cũng đã từng đã giao thủ, các loại ân oán tính toán ra, lúc được là rắc rối phức tạp, thậm chí một ít ân oán sâu đậm lúc này gặp nhau, ánh mắt đầy sát ý, là hận không thể đem đối phương rắn xé.

Bất quá loại sát ý này cuối cùng cũng không thể bạo phát đi ra, bởi vì ở đây rất nhiều thế lực trong nội tâm đều rõ ràng, hôm nay quần hùng hội long trọng này, nhân vật chính là mấy đại thế lực lớn Bắc giới, thế lực còn lại tuy cũng có ý đồ nhưng thực lực của bọn hắn hiển nhiên không đủ, cho nên sẽ không ngu xuẩn mà gây ra sự tình lớn làm điểm nhắm cho các thế lực khác.

Mà Hài Cốt sơn mạch hiện có nhiều thế lực xuất hiện, đột nhiên ở sâu trong sơn mạch cũng có động tĩnh long trời lở đất truyền ra, sau đó mọi người nhìn thấy hồng quang gào thét mà đến, xuất hiện khu vực trên không.

Thế lực khắp nơi ánh mắt lập tức phóng lên, rồi sau đó có một ít tiếng kinh hô nhịn không được vang lên: "Là U Minh Cung đội ngũ!"

Phía chân trời phía trên, mây đen bắt đầu khởi động, từng nhánh người mặc Hắc Giáp, toàn thân tràn ngập Chiến Ý lạnh lẽo, từ thể nội dũng mãnh tiến ra mặc dù Chiến Ý chưa từng triệt để thúc giục, nhưng một ít Lục phẩm Chí Tôn, đều là cảm thấy làn da phát lạnh.

Ở phía trước đội ngũ U Minh Cung, có mấy đạo thân ảnh lăng không mà đứng, đứng đầu là một vị người trung niên mặc Hắc Giáp khuôn mặt

gầy, đôi mắt âm trầm.

Mà phía sau người này chính là U Minh Hoàng tử, bên cạnh thì có một vị nam tử áo đen gầy yếu, nhưng tản ra một loại cảm giác sắc bén.

Mà người này là Chiến Trận Sư Lâm Minh hung danh truyền xa trong Vẫn Lạc Chiến Trường!

Băng Hà Vương chính là đều bại vào tay hắn.

Bên cạnh hắn còn có ba người, Linh lực quanh thân hùng hậu chấn động, đều là đạt đến trình độ Lục phẩm Chí Tôn, lần này U Minh Cung chính thức dốc toàn bộ lực lượng, đội hình này đủ để tiêu diệt bất kỳ nhất lưu thế lực Bắc giới.

Trên bầu trời, người trung niên nam tử mặc Hắc Giáp, hai mắt nhàn nhạt nhìn thoáng qua rất nhiều thế lực khắp nơi, rồi sau đó hai mắt trông về phía xa, sau một lúc lâu, đột nhiên cười nhạt nói: "Chư vị ngược lại là tới chỉnh tề, bất quá nếu đã tới, vậy thì xin hiện thân a."

Thanh âm của hắn, bình bình đạm đạm truyền ra, nhưng phảng phất là ẩn chứa sấm sét, ầm ầm vang vọng trong Thiên Địa, cuối cùng sóng âm phảng phất hóa thành thực chất đối với chỗ xa xa truyền đi.

Bên trong Hài Cốt sơn mạch, rất nhiều thế lực nghe vậy đều hơi kinh ngạc, duy có một ít nhất lưu thế lực chi chủ, ánh mắt có chút chớp động, hình như có chỗ xem xét ngẩng đầu.

Ngay tại U Minh Cung vị trung niên nam tử thanh âm truyền ra không lâu sau, trong lúc đó, cái mảnh Thiên Địa bắt đầu chấn động lên, một loại Linh lực mãnh liệt áp bách phảng phất xuyên thấu hư không mà đến, làm cho mảnh sơn mạch có chút run rẩy.

Oanh! Oanh!

Linh lực chấn động, thế lực khắp nơi ngẩng đầu, sau đó nhìn thấy, ở đằng xa đột nhiên như nước lũ có màu sắc không đồng nhất cuốn tới,

nước lũ trùng trùng điệp điệp mà đến, ngắn ngủn hơn mười hơi thở, xé rách hư không, cuối cùng thành từng mảnh tầng mây, trực tiếp xuất hiện trên bầu trời Hài Cốt sơn mạch.

Lúc này đây xuất hiện mấy phương đội ngũ, khí thế Thôn Thiên, Linh lực mênh mông bắt đầu khởi động, trực tiếp làm cho không gian không ngừng vặn vẹo, Linh lực phóng xuất ra uy nghiêm, làm cho những nhất lưu thế lực sắc mặt ngưng trọng, chợt trong nội tâm thầm than, nhất lưu thế lực cùng cực hạn thế lực, quả nhiên là có chênh lệch khó có thể vượt qua.

"Thần Các, Đại La Thiên Vực, Huyền Thiên Điện, Vạn Thánh Sơn, Yêu Môn, Xà Thần Điện ¨ "

"Thật là trận chiến lớn a, tăng thêm U Minh Cung mà nói, cực hạn thế lực Bắc giới, trên cơ bản đều đã tới, Quần Hùng Hội, là thật chứ không phải giả."

"Đại Thú Liệp Chiến quyết chiến cuối cùng còn chưa bắt đầu, mà hiện giờ cũng đã náo đến rồi loại trình độ này, xem ra hôm nay trận Quần Hùng Hội này, không có nhẹ nhàng rồi chấm dứt như vậy."

"Hắc, đấu a, nếu là những cực hạn thế lực không đấu mà nói, những thế lực chúng ta như thế nào có thể thừa cơ quật khởi, những cực hạn thế lực chiếm cứ quá nhiều tài nguyên Bắc giới rồi."

Trên không trung, quái vật khổng lồ khắp nơi sừng sững, cũng làm bên trong cái mảnh sơn mạch các thế lực xem cuộc chiến khắp nơi xì xào bàn tán, , có rung động, có được chờ đợi.

Bất quá, phía chân trời mấy đạo quái vật khổng lồ xuất hiện, Quần Hùng Hội lần này thật là xứng với danh rồi.

Mà lúc tiếng bàn luận xôn xao vang lên, ở bên bầu trời phương Tây Nam, Mục Trần cũng là giương mắt nhìn sang phương hướng U Minh Cung.

Mục Trần ánh mắt quét tới, nhìn thấy trung niên nam tử mặc Hắc Giáp, rồi sau đó thân thể có chút căng thẳng, hiển nhiên là nhìn ra trên người kia có điểm nguy hiểm.

"Hắc Giáp trung niên, chính là U Minh Cung Thiên Tà Vương, tại U Minh Cung địa vị cực cao, thực lực sợ là đã tới Thất phẩm Chí Tôn, Đại La Thiên Vực chúng ta trong chư Vương, chỉ có Tu La Vương mới có thể cùng tên kia chống lại."

Cửu U cũng theo Mục Trần ánh mắt vọt tới, sau đó thấp giọng nói ra, trong thanh âm tràn đầy kiêng kỵ.

Mục Trần nghe vậy, ánh mắt ngưng lại gật đầu, vừa muốn nói chuyện, thần sắc đột nhiên khẽ nhúc nhích, ánh mắt lướt ngang ra, sau đó liền gặp được Lâm Minh sau lưng Tà vương, lúc này một đôi mắt có chút âm lãnh quỷ dị, giống như đang nhìn con mồi.

Mà nhìn thấy ánh mắt Mục Trần, Lâm Minh bờ môi lập tức nhấc lên một đường cong rét lạnh, hắn duỗi ra đầu lưỡi đỏ tươi liếm liếm bờ môi, trong mắt lại tràn đầy thèm thuồng.

"Người này chính là Lâm Minh, Băng Hà Vương chính là bị hắn bắt." Cửu U thanh âm lạnh lùng nói.

Mục Trần nhẹ nhàng gật đầu, hắn nhìn qua ánh mắt Lâm Minh quỷ dị, màu đen con mắt cũng híp lại rồi thoáng một phát, phía dưới có hào quang nguy hiểm lập loè mà qua.

Mục Trần vào lúc này cũng không nhìn Lâm Minh khiêu khích, mà là nhanh chóng đem ánh mắt dời đi, sau đó nhìn về phía bầu trời khác, chỗ đó có một đám đội ngũ mênh mông cuồn cuộn, đó là Thần Các.

Tại phía trước Thần Các, là một gã nam tử tóc hoa râm, thân thể người này cực kỳ cường tráng, trong lúc mơ hồ làm cho người ta một loại cảm giác áp bách rất mạnh, một đôi mắt nhìn quét qua, đúng là có Long uy tràn ngập.

Người này cho Mục Trần cảm giác nguy hiểm, không kém gì Thiên Tà Vương U Minh Cung.

"Đó là Thần Các Thiên Long chủ, chính là Sơn chủ mạnh nhất." Cửu U lại lần nữa nói ra: "Mà trừ hắn ra, đầu lĩnh Huyền Thiên Điện lần này là chư Thần Tướng mạnh nhất trong thiên Thần Tướng."

"Vị lão giả áo bào trắng Vạn Thánh Sơn, là Vạn Thánh Sơn chư Trưởng lão chi thủ, người xưng Thánh Trưởng lão" Cửu U ngón tay ngọc chỉ hướng chỗ Vạn Thánh Sơn, chỗ đó có một gã áo bào trắng, cầm trong tay Xà trượng mà đứng.

"Vị Yêu Môn kia được xưng Yêu Tiên tử, danh khí cũng rất lớn, tại Bắc giới xem như vượt qua nhất lưu cấp bậc cường giả." Tại Yêu Môn, một mỹ phụ váy đỏ yểu điệu mà đứng, mị thái kinh người, bất quá đôi mắt đẹp nhìn quanh, hiển nhiên là có tinh quang lưu chuyển, khí thế kinh người.

"Còn có Xà Thần Điện Vạn Mãng Xà lão nhân "

Cửu U đôi mắt đẹp nhìn quét, vì Mục Trần đem một đám người mạnh nhất của các đại cực hạn thế lực lần này xuất hiện đều giới thiệu, mà theo như lời Cửu U, Mục Trần trong lòng cũng cảm thấy nghiêm nghị, Quần Hùng Hội lần này các đại cực hạn thế lực, đã dốc toàn bộ lực lượng, nếu như là va chạm nhau mà nói, tất nhiên sẽ là chính thức long trời lở đất.

Mục Trần trong nội tâm nhẹ nhàng cảm thán, chợt hắn đột nhiên phát giác được một đạo ánh mắt phóng tới , lúc này con mắt vừa nhấc, chính là nhìn thấy một đôi đôi mắt đẹp, một thân quần áo màu trắng, đương nhiên đó là Thần Các Chiêm Thai Lưu Ly.

Hắn cùng với Chiêm Thai Lưu Ly có chút đối mặt, sau đó chính là không hẹn mà cùng dời đi chỗ khác, tình cảnh như vậy, hiển nhiên cũng không thể hiện ra chút nào khác thường, mặc dù bọn hắn đã từng hợp tác qua, nhưng lúc này dù sao cũng là trận doanh bất đồng.

"Ha ha, chư vị có thể đáp ứng lời mời mà đến, U Minh Cung ngược lại là muốn đi đầu cảm tạ." Nương theo Linh lực chấn động, U Minh Cung Thiên Tà Vương cười nhạt một tiếng, ôm quyền nói.

Bất quá đối với hắn khách sáo, Tu La Vương thì trừng mắt lên, cũng không muốn cùng hắn có ý định khách khí, thanh âm sát ý, chậm rãi vang lên, làm cho thế lực khắp nơi hơi chấn động, đang đùa giỡn liền trực tiếp ra sân à. . .

"Thiên Tà Vương, giao người hoặc khai chiến, U Minh Cung ngươi tùy ý chọn lựa a."

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 908: Quần Hùng Giằng Co

"Giao người hoặc khai chiến , U Minh Cung ngươi tùy ý chọn lựa đi."

Khi Tu La Vương phát ra thanh âm tràn ngập sát ý truyền ra, phiến khu vực này thế lực khắp nơi trong lòng đều hơi rung, không ngờ tới Đại La Thiên Vực nói thẳng như thế.

Lần này quần hùng gặp mặt, vậy mà ngay từ đầu liền lộ ra lời nói nóng nảy cùng với tràn ngập mùi thuốc súng .

Tu La Vương thanh âm truyền ra , ở đằng kia đại quân U Minh Cung, Thiên Tà Vương một thân áo giáp màu đen trong mắt tinh mang chớp động, hắn chậm rãi giương mắt, ánh mắt cùng Tu La Vương giao hội, trong đó vẻ lạnh lùng đủ để đông không khí lại.

"Tu La Vương, ngươi đến đòi người với thái độ đó sao?" Thiên Tà Vương chậm rãi nói, trong thanh âm chứa đựng một tia trào phúng ý .

"Nếu là Đại La Thiên Vực mềm giọng muốn nhờ, nói không chừng ta còn lấy đại cục làm trọng đem Băng Hà Vương thả đi, nhưng ngươi lại không có ý đến đàm phán a."

Tu La Vương trên mặt nở nụ cười lành lạnh, nhìn chằm chằm vào Thiên Tà Vương, cười nói: "Thiên Tà Vương , con mắt ngươi thấy chúng ta tới đàm phán? Hôm nay không quản các ngươi có thả người hay không, Đại La Thiên Vực cũng sẽ không tha cho U Minh Cung các người ."

Tu La Vương nói như chém đinh chặt sắt, sát ý càng nồng đậm đến mức tận cùng, Băng Hà Vương bị bắt, đội ngũ dưới trướng bị tàn sát hầu

như không còn, thù hận bực này, nếu như cứ vậy không công nuốt xuống, chỉ sợ thanh danh Đại La Thiên Vực hôm nay cứ vậy đều hủy đi.

Thiên Tà Vương trên khuôn mặt mỉa mai cười, vào lúc thu liễm xuống, hiển nhiên Tu La Vương quyết đoán cùng hung ác là nằm ngoài sự dự liệu của hắn. Dự định của bọn hắn là để cho thanh danh Đại La Thiên Vực hủy hết, nhưng xem ra, Tu La Vương khôn khéo. Không lộ ra thỏa hiệp, kế hoạch của bọn hắn ngược lại là tính sai.

Bất quá tuy nói có chút tính sai, nhưng chuyện này cũng không hề ảnh hưởng đại cục, chuyện hôm nay vốn là vì Đại La Thiên Vực mà đặt bẫy, Thiên Tà Vương trong mắt âm lãnh vẻ chớp động. Chợt thanh âm hắn đạm mạc mà nói: "Không tha? Tu La Vương, ngươi cho rằng U Minh Cung chúng ta là thế lực dễ dàng cho Đại La Thiên Vực các ngươi nuốt à?"

"Hôm nay đội ngũ U Minh Cung đều hội tụ ở đây, Đại La Thiên Vực ngươi dốc toàn bộ lực lượng. Lại có thể thế nào?"

Tu La Vương điềm nhiên nói: "Như thế nào? Đại La Thiên Vực ta có thể liều đến U Minh Cung ngươi tử thương hầu như không còn, đến lúc đó chúng ta có thể chết chung !"

Song phương đều là đỉnh cấp thế lực Bắc giới, nếu chân chính giao chiến mà nói. Tất nhiên là dốc sức làm. Đến lúc đó bất luận ai thắng, điều tất nhiên sẽ trả giá cái giá cực lớn, mà khi đó chỉ sợ thắng lợi chung cuộc không phải song phương bọn họ mà là thuộc về những quần hùng nhìn chằm chằm kia.

Thiên Tà Vương đồng tử hơi rụt rụt, Tu La Vương lưu manh như vậy, trong lúc nhất thời nương tựa theo khí thế áp chế. Ngược lại đúng là có cảm giác áp bách, dù sao muốn cá chết lưới rách cũng không phải là ai cũng có thể làm được.

Thế lực khắp nơi đều là âm thầm tắc luỡi nhìn qua đối chọi gay gắt, hai phe đỉnh cấp thế lực sát ý tràn ngập, loại đẳng cấp giằng co, bọn hắn

những nhất lưu thế lực này, chỉ sợ đều không có tư cách dính vào, cho nên vẫn thành thành thật thật ngồi đợi tình thế phát triển, sau đó xem có thể nhặt được tiện nghi gì hay không.

"Ha ha, nhiều năm không gặp, Tu La Vương tác phong làm việc vẫn tàn nhẫn như vậy, thật khiến người ta bội phục, bất quá chuyện hôm nay Đại La Thiên Vực ngươi muốn liều đến lưỡng bại câu thương, chỉ sợ khó có thể như ý nguyện." Mà Thiên Tà Vương trong mắt âm lãnh hào quang lưu chuyển, trong lúc đó một đạo tiếng cười ở một phương bầu trời khác truyền đến, vô số ánh mắt đột nhiên lưu chuyển qua, chỉ thấy ở đằng trước đại quân Thần Các, Thiên Long Chủ nhạt cười ra tiếng trong mắt phảng phất như có long uy tràn ngập.

Thiên Long Chủ lời vừa nói ra, lúc này không ít thế lực trong lòng chấn động, mơ hồ cảm giác được hào khí có chút không đúng, bọn hắn cũng nhìn ra, hôm nay cái gọi là quần hùng, nhóm thế lực U Minh Cung, Thần Các, đều là hướng về phía Đại La Thiên Vực mà đến .

Bất quá còn không đợi bọn hắn trong lòng bình tĩnh lại, vị trí đầu não Huyền Thiên Điện, thân hình khôi ngô, người mặc hoàng kim chiến giáp to lớn cao ngạo, tương tự trầm thấp lên tiếng: "Nếu Đại La Thiên Vực gây thù hằn nhiều như thế, Huyền Thiên Điện ta đây hôm nay cũng tới thò chân vào, nhìn xem Đại La Thiên Vực ngươi hôm nay là có hay không đủ tất cả trở ra!"

Xoạt!

Khi vị đầu lĩnh Huyền Thiên Điện mở miệng, sau đó phiến khu vực này chính thức xôn xao, thế lực khắp nơi ánh mắt biến ảo, hiển nhiên là không ngờ tới U Minh Cung, Thần Các, Huyền Thiên Điện tam đại đỉnh cấp thế lực, lại cùng lúc đối đầu Đại La Thiên Vực!

Mà về phía tam đại đỉnh cấp thế lực vây công, mặc dù Đại La Thiên Vực cũng là đỉnh cấp thế lực, nhưng tuyệt đối khó tránh khỏi nguy cơ bị diệt!

Chẳng lẽ Đại Thú Liệp Chiến quyết chiến cuối cùng chưa xảy ra, mà người của Đại La Thiên Vực đã muốn chôn cất ở chỗ này hay sao?

Thế lực khắp nơi ánh mắt không ngừng lóe ra, không khí đầy trời phảng phất vào lúc này cứng lại, tứ đại đỉnh cấp thế lực ở giữa giằng co, cảm giác áp bách làm cho người ta không thở nổi .

U Minh Cung U Minh hoàng tử, Thần Các Phương Nghị cùng với Huyền Thiên Điện Liễu Viêm, Tiêu Thiên bọn người, lúc này ánh mắt lãnh ý nhìn chằm chằm vào Mục Trần, dù sao dưới cục diện như vậy, đối với Đại La Thiên Vực mà nói, đã là tử cục.

Về phía tam phương đỉnh cấp thế lực vây quét, Đại La Thiên Vực kết cục đã được định đoạt.

Bất quá, làm cho bốn người hơi có chút ngoài ý là gương mặt Mục Trần vào lúc này cũng không tỏ vẻ thất kinh, vẫn bình tĩnh với cục diện trước mắt.

"Đợi tí nữa bắt ngươi, xem ngươi còn có thể giả vờ giả vịt hay không!" Trong lòng bốn người cười lạnh, cho rằng Mục Trần cưỡng ép cậy mạnh mà thôi .

Đầy trời yên tĩnh, không khí cứng lại.

Mục Trần đứng ở phía trước nhân mã Đại La Thiên Vực, hắn cũng đã nhận ra ánh mắt bọn người Phương Nghị, bất quá cũng không để ý tới, chỉ là tầm mắt cụp xuống, một lát sau một giọng nói rốt cục chậm rãi vang lên, thân thể có chút căng cứng, cũng thả lỏng chậm lại, bởi vì âm thanh kia đến từ Yêu Môn .

"Khanh khách, các ngươi lấy nhiều khi ít, thật ra khiến Yêu Môn ta có chút xem không được, ta nói U Minh Cung ngươi chút thời gian trước đem chiến ý thiên tài Yêu Môn đánh thành phế nhân, chuyện này cũng nên cho chúng ta một cái công đạo a?" Người lên tiếng tự nhiên là Yêu Môn vị yêu tiên tử xinh đẹp quyến rũ, nàng cười tủm tỉm nhìn qua U

Minh Cung, chỉ là thanh âm tê dại làm cho người, bên trong lại có thêm chi khí hàn ý tràn ngập ra.

Yêu Môn đột nhiên chen chân, trực tiếp phá vỡ cục diện, U Minh Cung Thiên Tà vương cũng giật mình, chợt sắc mặt âm trầm xuống, hắn chằm chằm vào yêu tiên tử, điềm nhiên nói: "Như thế nào? Người Yêu Môn hôm nay cũng muốn nhúng một tay sao?"

"Nếu dưới mắt chư vị tất cả đều tìm ân oán, Vạn Thánh Sơn ta đây cũng đếm dây để tính tính toán toán a."

Thiên Tà Vương còn đang để ý tới yêu tiên tử, chỉ thấy được vị thánh trưởng lão Vạn Thánh Sơn, thanh âm già nua mở miệng, đạm mạc mà nói: "Thần Các tuy mạnh, bất quá Vạn Thánh Sơn ta cũng không phải là thế hệ mềm yếu, chút thời gian trước quý Các vây quét thanh trưởng lão Vạn Thánh Sơn, làm cho nàng ôm hận vẫn lạc, lúc này cũng nên có một thanh toán."

Khi Vạn Thánh Sơn tỏ thái độ chen chân, phiến khu vực này thế lực khắp nơi đều hấp một hơi lạnh, trong mắt tràn đầy vẻ chấn động, đây là một tình huống như thế nào? Lục đại đỉnh cấp thế lực trực tiếp tiến hành tuyên chiến sao?

Cái này nếu quả như thật động thủ như lời mà nói..., tất nhiên sẽ trực tiếp cải biến cục diện Bắc giới!

Mỗi người ánh mắt hưng phấn, đều là không ngờ tới giao phong lần này, vậy mà kịch liệt như thế.

Mà cùng những người xem kịch vui, người cầm đầu U Minh Cung, Thần Các, Huyền Thiên Điện thì sắc mặt âm trầm xuống, Yêu Môn cùng Vạn Thánh Sơn đột nhiên nhúng tay, trực tiếp phá vỡ tất cả mưu đồ bọn hắn.

Bọn hắn đều không ngờ tới, Đại La Thiên Vực vậy mà cũng sẽ âm thầm lôi kéo đỉnh cấp thế lực khác, kể từ đó cái gọi là vây quét liền

không có nữa ý nghĩa .

Bởi vì Đại La Thiên Vực, Vạn Thánh Sơn, Yêu Môn liên hợp lại, vậy thực lực đã không yếu hơn bọn họ, nếu như tiếp tục cưỡng ép khai chiến mà nói..., thì sẽ phải trả một cái giá lớn, ai cũng chịu không được.

"Ha ha, hôm nay thật sự rất là vui, bất quá trận tuồng này, Xà Thần Điện không tham dự rồi, các ngươi chơi như thế nào, chúng ta coi như xem tràng náo nhiệt."

Lúc này vùng khu vực này, một phương duy nhất chưa tỏ thái độ là Xà Thần Điện, vị vạn mãng lão nhân kia thì cười ra tiếng, sau đó tay áo vung lên, suất lĩnh đại quân Xà Thần Điện lui về phía sau một khoảng cách, tư thái rõ ràng là sẽ không nhúng tay giữa song phương tranh đấu.

Nhưng thái độ hắn như vậy, ngược lại càng làm cho Thiên Tà Vương trong lòng trầm xuống, Xà Thần Điện cũng xảo trá, điều này hiển nhiên là có ý định ngồi chờ bọn hắn khai chiến, sau đó ngồi ngư ông thủ lợi .

Hào khí vừa mới nãy còn căng cứng đến làm cho người thở không nổi, vào lúc này trực tiếp tiêu tán sạch sẽ, giằng co cũng trở nên hơi lúng túng, bởi vì kỳ thật ai cũng tinh tường , song phương thế lực ngang nhau, khả năng toàn diện khai chiến cũng liền hạ xuống thấp nhất.

Một ít thế lực âm thầm chờ đợi những đỉnh cấp thế lực này điên cuồng sống mái với nhau, thì cảm thấy thất vọng, những đỉnh cấp thế lực này không để ý giá cao đổ máu, bọn hắn làm sao có thể có cơ hội thừa cơ quật khởi.

Không khí ngột ngạt giằng co sau nửa ngày, Thiên Tà Vương rốt cục âm trầm mở miệng, nói: "Đại La Thiên Vực thật là hảo thủ đoạn."

Hắn nói, tự nhiên chính là do Đại La Thiên Vực đem tiễu trừ cục diện, biến thành lúng túng giằng co .

"Cũng vậy." Tu La Vương không mặn không lạt lên tiếng, bất quá ánh mắt hắn lại nhìn sang Mục Trần bên cạnh, trong mắt tràn đầy vẻ huân thưởng, bởi vì có thể câu thông Vạn Thánh Sơn cùng Yêu Môn, việc này cơ hồ đều là Mục Trần phái người gây nên.

Phát giác được ánh mắt Tu La Vương, Mục Trần cũng mỉm cười, U Minh Cung ý đồ cùng Thần Các , Huyền Thiên Điện ân oán để đối phó Đại La Thiên Vực bọn hắn, nhưng bọn họ lại quên, chiêu này cũng không chỉ là bọn hắn biết dùng.

Bất quá dưới mắt toàn diện khai chiến tạm thời là không thể dùng được, nhưng đối phương chỉ sợ như trước sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ, hôm nay quần hùng gặp mặt, trò hay mới vừa vặn mở màn.

Mà trong nội tâm Mục Trần hiện lên ý niệm như vậy, tại sau lưng Thiên Tà Vương, Lâm Minh nhìn thẳng chòng chọc vào Mục Trần, duỗi ra đầu lưỡi đỏ thắm liếm môi một cái, chợt quỷ dị cười cười, rồi sau đó ở giữa thế lực khắp nơi nhìn soi mói, trì hoãn bước ra ngoài.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 909: Chơi Càng Lớn

Khi Lâm Minh chậm rãi tự sau lưng Thiên Tà Vương phóng ra , lúc này giữa phiến thiên địa vô số ánh mắt cơ hồ lập tức ném lên trên thân thể của hắn, những ánh mắt kia đều tràn đầy sự kinh nghi và thần sắc kiêng kỵ

Vào một tháng trước thì cái tên Lâm Minh này chỉ sợ còn không có bao nhiêu người biết được, nhưng mà hôm nay, hung danh của hắn đủ cho hắn có thể đứng cùng các cường giả so sánh

Bởi vì những Chiến Ý thống lĩnh từng mà hắn giao đấu thì ngoài Chiêm Đài Lưu Ly ra còn lại toàn bộ đều đã trở thành phế nhân.

Do vậy, cơ hồ hôm nay bên trong Vẫn Lạc Chiến Trường, những Chiến Ý thiên tài của các thế lực khắp nơi đều e ngại U Minh cung Lâm Minh.

Bởi vì bọn họ đều rất rõ ràng, một khi bị phế sạch thiên phú về chiến ý, đồng nghĩ với việc địa vị của bọn hắn tại các thế lực cũng sẽ rớt xuống ngàn trượng, cái loại hậu quả này quá mức đáng sợ.

Cho nên, phần đông thế lực nhìn thấy Lâm Minh hiện thân , mí mắt đều hơi hơi nhảy dựng.

Mà ở kia vô số đạo cừu hận mang ánh mắt kiêng kị nhìn soi mói, Lâm Minh đứng ở bên cạnh Thiên Tà Vương , hắn nhìn về phía Tu La Vương, cười nhạt nói: "Tu La Vương, trong trường hợp này mà nói muốn liều đến lưỡng bại câu thương thì kết quả chỉ sợ không có như

tưởng tượng của ngươi , bởi vì hậu quả này ngươi dám chắc đảm đương không nổi."

Tu La Vương trong mắt xẹt qua một vòng màu sắc trang nhã, đạm mạc nhìn chăm chú lên Lâm Minh.

"Cục diện hôm nay các ngươi coi là có chút thủ đoạn, lại có thể kéo Vạn Thánh Sơn cùng Yêu Môn về phía mình, xem ra muốn vây quét Đại La Thiên Vực là không dễ dàng gì."

Lâm Minh hơi nghiêng đầu, ánh mắt âm lãnh giống như Độc Xà. Nhưng lại quăng về phía Mục Trần ở sau Tu La Vương, chợt hắn vung tay áo, chỉ thấy được phía sau đội quân của U Minh Cung Lập tức có chiến ý phóng lên trời, từng đạo chiến ý phảng phất hóa thành chiến ý xiềng xích, mà ở ngay trung ương xiềng xích , một mực khổn trói lấy một đạo nhân ảnh.

Nhìn kỹ lại, đạo nhân ảnh kia đang lâm vào hôn mê chính là Băng Hà Vương.

"Bất quá, nếu các ngươi muốn cứu người, hôm nay phải xem xem đến tột cùng các ngươi có hay không năng lực rồi!"

Tu La Vương ánh mắt rét lạnh chằm chằm nhìn vào Lâm Minh. Nói: "Muốn khai chiến, Đại La Thiên Vực phụng bồi đến cùng!"

Lâm Minh mí mắt cụp xuống, thản nhiên nói: "Lúc trước ta đã nói qua. các nhươi không cần dùng loại khai chiến để làm uy hiếp, hiện tại Băng Hà Vương trong tay của ta, ta muốn giết hắn, dễ như trở bàn tay."

"Mà ta giết hắn đi thì về sau Đại La Thiên Vực nếu như muốn toàn diện khai chiến. Ta U Minh Cung cũng không phải bùn nặn, đến lúc đó thì xem xem ai là người cười cuối cùng."

Lâm Minh hiển nhiên là loại người tàn nhẫn, quyết đoán hắn biết rõ trường hợp này, song phương khai chiến đều cần trả một cái giá lớn, đã

mất một cái Băng Hà Vương, Đại La Thiên Vực chỉ sợ còn không có gan lớn như vậy quyết tâm trả giá một cái giá lớn.

Tu La Vương trong mắt sát ý tràn ngập, hắn nhìn chằm chằm vào Lâm Minh , giống như là muốn nuốt sống. Linh lực của Thất phẩm Chí tôn tràn ra mang theo cảm giác áp bách.

Bất quá Tu La Vương dù tức giận cũng không bạo phát . Mục Trần liền ngăn lại , hai người ánh mắt nhìn nhau trao đổi, Tu La Vương hít sâu một hơi, hạ tức giận trong lòng, còn Mục Trần thì lại tiến lên một bước.

Theo bước chân Mục Trần tiến lên, thiên địa cũng là có phần đông ánh mắt đem hắn làm trung tâm, lúc này có một ít tiếng bàn luận xôn xao vang lên.

"Đó là Đại La Thiên Vực tân vương Mục Trần? Ngũ phẩm Chí Tôn thực lực, tại trong chư vương cũng gần kề chỉ là ghế hạng bét mà thôi "

"Buồn cười, ngươi lại không biết thời điểm tại Tử Vong Di Tích, Mục Trần suất lĩnh nhân mã Đại La Thiên Vực mang về đại chiến thắng, không chỉ có Huyền Thiên Điện chiến ý thiên tài Tiêu Thiên bị hắn phế bỏ một tay, mà ngay cả thanh danh cực thịnh của Chiêm Đài Lưu Ly ở trong tay hắn ăn phải cái lỗ vốn."

"Nghe nói Mục Trần cũng là một vị Chiến Trận Sư bất quá không biết hắn cùng với Lâm Minh so với như thế nào."

". . ."

Phần đông thanh âm trong thiên địa truyền ra, ngược lại làm cho Huyền Thiên Điện Liễu Viêm sau lưng Tiêu Thiên sắc mặt tái nhợt, đặc biệt là ánh mắt nhìn chằm vào Mục Trần cơ hồ hận không thể đem hắn bầm thây vạn đoạn.

Mà Chiêm Đài Lưu Ly với khuôn mặt bình tĩnh, nàng đưa đôi mắt đẹp dừng ở Mục Trần, nàng có thể cảm giác được, lúc này Mục Trần tựa

hồ so với lần tương kiến trước, trở nên càng thêm nguy hiểm.

Hiển nhiên, một tháng thời gian, thực lực Mục Trần đồng dạng là đã lấy được bước tinh tiến lớn.

" Lâm Minh cũng đã lấy được Chiến Trận Sư truyền thừa, hơn nữa hắn sở hữu tu luyện ý niệm chi pháp, tựa hồ đặc biệt quỷ dị, trong khoảng thời gian này ý niệm của hắn đang không ngừng phát triển, chính là đại địch, cũng không biết Mục Trần.. quay mắt về phía hắn, hội có vài phần thắng." Chiêm Đài Lưu Ly đôi mắt đẹp chớp động, nàng đã từng cùng Lâm Minh giao thủ, cho nên cho nên hiểu được mức độ nguy hiểm của hắn, lúc trước nếu như không phải nàng đã lấy được Thiên Trận Hoàng truyền thừa, chỉ sợ cũng khó có thể cùng Lâm Minh tranh đấu khó phân cao thấp.

Hơn nữa quan trọng là thời gian gần đây Lâm Minh không ngừng tìm kiếm những chiến ý kia thiên tài làm mục tiêu, ý niệm của hắn phảng phất cũng càng ngày càng mạnh với điểm này, làm cho Chiêm Đài Lưu Ly càng kiêng kị.

Ở phía kia đầy trời xì xào bàn tán ở giữa Lâm Minh cũng dùng hai mắt nheo lại nhìn chằm chằm vào thân ảnh Mục Trần , chợt khóe miệng của hắn nhấc lên như cười mà không cười , nói: "Ngươi là Đại La Thiên Vực gọi là chiến ý thiên tài, Mục Trần a?"

Quay mắt về phía Lâm Minh ánh mắt âm trầm , Mục Trần bình tĩnh cười, nói: " các ngươi đến tột cùng muốn làm gì a, tuy nhiên toàn diện khai chiến Đại La Thiên Vực chúng ta cũng kiêng kỵ, nhưng đồng dạng, các ngươi cũng như thế, đây là một cái giá lớn, ngươi hoặc là Thiên Tà Vương cũng không có tư cách đi gánh chịu."

Lâm Minh mỉm cười, nghiền ngẫm mà nói: "Xem ra ngươi là cái người ta nghe nói ở Tử Vong Di Tích , ngươi bắt Thần Các quân đội, kết quả cuối cùng là bắt cho Thần Các dùng Vẫn Lạc Nguyên Đan đem chuộc cho quân đội đây?"

Mục Trần nghe vậy, màu đen trong con ngươi cũng là xẹt qua một vòng hàn ý, Lâm Minh cũng là tâm tư ngoan độc, ý định để cho

Đại La Thiên Vực đang ở tại tất cả đại thế lực dùng Vẫn Lạc Nguyên Đan đến chuộc người, như vậy tác pháp, hiển nhiên là muốn làm lấy quần hùng làm nhục Đại La Thiên Vực.

Ở phương hướng của Thần Các , Phương Nghị nghe được lời ấy, lập tức đem ánh mắt âm lãnh nhìn về phía Mục Trần, hơi có chút thống khoái thở ra một hơi, cười lạnh nói: "Mục Trần, ngươi cũng có hôm nay "

" Băng Hà Vương dầu gì cũng là Lục phẩm Chí Tôn cường giả, ta xem. Đại La Thiên Vực dùng hai mươi vạn Vẫn Lạc Nguyên Đan đến chuộc đồ a." Lâm Minh cười híp mắt nói.

"Ngươi muốn chết!" Phía sau bọn người Liệt Sơn Vương trợn mắt trừng trừng, chợt quát lên.

Tu La Vương sắc mặt tái nhợt, ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm vào Lâm Minh. Nếu không có ở đằng sau Lâm Minh còn có thực lực đồng dạng cường hoành Thiên Tà Vương, chỉ sợ lúc này hắn sớm đã ra tay, đem Lâm Minh đánh chết .

Lúc này tại phiến thiên địa, khắp nơi lựa chọn xem cuộc chiến thế lực, cũng là âm thầm tắc luỡi U Minh Cung sư tử khẩu, hai mươi vạn Vẫn Lạc Nguyên Đan nếu mà lấy ra, chỉ sợ Đại La Thiên Vực trong khoảng thời vất vả vơ vét Vẫn Lạc Nguyên Đan cũng được tầm đó.

" U Minh Cung sợ là căn bản cũng không có muốn giao người mà là nghĩ cách. Bọn hắn muốn mượn việc này làm nhục Đại La Thiên Vực mà thôi, hơn nữa kể từ đó, để cho Thần Các đòi lại mặt mũi ở Tử Vong Di Tích . Nói như vậy, đã có thể chèn ép Đại La Thiên Vực, lại có thể kết thân với Thần Các, nhất cử lưỡng tiện." Có một ít thế lực chi chủ âm thầm cảm thán.

Trong thiên địa. Yêu Môn cùng Vạn Thánh Sơn cũng không nói chuyện vào lúc này . Bọn hắn dù sao cùng Đại La Thiên Vực cũng không coi chính thức kết minh hữu, hôm nay ra mặt ủng hộ Đại La Thiên Vực, cũng chỉ là bởi vì có cùng ân oán, hơn nữa bọn hắn cũng không muốn nhìn thấy Thần Các, U Minh Cung đều có thù hận Đại La Thiên Vực bị đơn giản tiêu diệt, nói như vậy, không thể nói trước kế tiếp tựu sẽ khiến bọn hắn trực diện những như lang như hổ này giống như đính tiêm thế lực.

Cho nên, không cần trả giá quá lớn . Bọn hắn cam tâm tình nguyện bang thoáng một phát Đại La Thiên Vực, nhưng trong khả năng. Cái kia cũng chỉ có thể thờ ơ lạnh nhạt.

"Ha ha, các ngươi cảm thấy tiền chuộc như thế nào? Nếu như cảm thấy không muốn , vậy thì cứ việc rời đi, bất quá khi các ngươi quay người , thì Băng Hà Vương, chỉ sợ phải hồn quy U Minh rồi." Lâm Minh cười mỉm nhìn qua Mục Trần, hơi mỏng bờ môi, nhưng lại nhấc lên lành lạnh dáng tươi cười.

Đúng như là chút ít thế lực chi chủ sở liệu, hắn căn bản là không có trông cậy vào Đại La Thiên Vực giao ra tuền chuộc, mà là nếu như Đại La Thiên Vực thật sự quay người đi, Lâm Minh liền là có thêm thủ đoạn đem thanh danh của Đại La Thiên Vực khiến cho thối không ngửi được.

con ngươi màu đen của Mục Trần chứa đựng vẻ băng lãnh, hắn liếc nhìn Lâm Minh , sau đó liền thu hồi ánh mắt, môi khẽ nhúc nhích, dùng Linh lực truyền lời, truyền vàotrong tai của chư vương sau lưng .

Theo bọn hắn đi tới nơi này , bọn hắn cũng đã vào cục, nếu như hiện tại quay người mà đi, tất nhiên đối với bọn họ danh vọng Đại La Thiên Vực tạo thành 1 đả kích thật lớn, mà điểm này, U Minh Cung được toại nguyện.

Bọn hắn chịu thiệt Băng Hà Vương dẫn đầu bị đối phương bắt, mất tiên cơ, muốn bàn trả, tự nhiên sẽ không dễ dàng.

sau lưng Mục Trần , bọn người Liệt Sơn Vương, Cửu U nghe được Mục Trần truyền âm, sắc mặt phẫn nộ , thời gian dần trôi qua cũng dịu xuống, nhưng vẫn có chút do dự, bởi vì ý định của Mục Trần, thật sự là có chút mạo hiểm.

.

Tu La Vương mắt chớp động, một lát sau đột nhiên gật đầu, trầm giọng nói: "Mục Trần, ngươi như có lòng tin, vậy thì giao cho ngươi rồi!"

Mục Trần nghe vậy, cũng lặng yên thở dài một hơi, hắn hướng về phía Tu La Vương ôm quyền nói: "Tất nhiên dồn hết toàn lực.

Hắn xoay đầu lại, ánh mắt sắc bén như đao, lại lần nữa bắn về phía Lâm Minh, mà nhìn thấy ánh mắt của hắn hai lông mày cũng hơi hơi nhảy lên, cười lạnh nói: "Như thế nào? Thương lượng xong chưa? Vậy bây giờ các ngươi có thể nói cho ta biết, các ngươi đến tột cùng là chuộc người hay vẫn là ly khai?"

Mục Trần nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, nét tuấn dật trên khuôn mặt có một vòng dáng tươi cười hiện ra , nói: "Hai mươi vạn Vẫn Lạc Nguyên Đan đúng không? Tốt, ta Đại La Thiên Vực cho!"

Xoạt!

Lời vừa nói ra, cơ hồ các thế lực ở đây đều khiếp sợ, Thần Các, Yêu Môn, Huyền Thiên Điện đều có chút trợn mắt há hốc mồm, không có ngờ tới Mục Trần thật sự dùng hai mươi vạn Vẫn Lạc Nguyên Đan đi đổi lấy Băng Hà Vương, chẳng lẽ bọn hắn không biết Vẫn Lạc Nguyên Đan trọng yếu bao nhiêu sao? Nếu như đến lúc Địa Chí Tôn bí tàng mở ra, mà bọn hắn lại cũng không đủ Vẫn Lạc Nguyên Đan phá giải phong ấn, Đại La Vực Chủ há có thể tha cho bọn hắn?

Không chỉ có bọn hắn, đồng tử Lâm Minh cũng hơi co lại, một lát sau, lành lạnh cười, nói: "Thật sự là thật lớn phách lực, vậy thì phiền các

ngươi trước giao Vẫn Lạc Nguyên Đan a!"

"Vẫn Lạc Nguyên Đan tự nhiên là hội giao "

Mục Trần ánh mắt chằm chằm vào Lâm Minh, nhưng khóe miệng lại chậm rãi nhấc lên một đường cong, hắn nói khẽ: "Bất quá các ngươi đã muốn chơi, vậy tại sao không khiến cho lớn hơn một chút? Hoặc là nói, ngươi U Minh Cung là bọn phế vật, chỉ có thể như là con chuột bình thường sau lưng sử dụng chút ít thủ đoạn nhỏ? Hay là nói, ngươi trước kia chỉ là bọn chuột nhắt vô danh căn bản không có đủ gan mà đảm nhận?." (chém đó)

Mục Trần thoại ngữ, tuy có hời hợt, nhưng như Kinh lôi vọng nhĩ, trực tiếp đem phần đông cường giả U Minh Cung làm cho tức giận đến bạo lên, khuôn mặt Lâm Minh càng vặn vẹo, bởi vì hắn để ý nhất, là có người nói lúc trước hắn bừa bãi vô danh, tuy nhiên hoàn toàn chính xác , năng lực bao nhiêu năm, mới thành chân chính Chiến Trận Sư, vì ngày hôm nay, hắn đã bị thụ quá nhiều khi nhục, mà bây giờ hắn đã trở thành Chiến Trận Sư, cái loại khuất nhục, hắn tuyệt đối không cần lần chịu được!

Cho nên, Lâm Minh trực tiếp hít sâu một hơi, hắn nhìn qua Mục Trần, khóe miệng dáng tươi cười dần dần dữ tợn: "Mặc kệ hôm nay ngươi muốn chơi như thế nào, ta U Minh Cung đều phụng bồi đến cùng!"

lúc này, Mục Trần đồng dạng là đưa bọn U Minh Cung bức hướng tuyệt lộ, nếu là bọn họ không nhận lời , hôm nay thanh danh bị hủy, chỉ sợ nên đổi lại bọn họ rồi!

Mục Trần nghe được Lâm Minh đáp lời , ánh mắt lập tức giảo hoạt, hắn ngẩng đầu lên, ngón tay chỉ hướng Lâm Minh, từng chữ nói ra thanh âm giống như là sấm sét, quanh quẩn bên tai mỗi người.

"Ta và ngươi làm một trận, kẻ bại thua bốn mươi vạn Vẫn Lạc Nguyên Đan!"

Lời vừa nói ra, vô số cường giả mãnh liệt hít sâu một hơi.

Mục Trần thật sự là thủ đoạn thâm sâu, như vậy, quả thực là muốn đem song phương triệt để tổn thất

U Minh Cung lần này, thật sự là đã đá đến một khối thiết bản!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 910: Chiến Trận Sư Quyết Đấu

Bốn mươi vạn Vẫn Lạc Nguyên Đan? !

Nghe tới số lượng khủng bố thế này ngay cả sắc mặt dữ tợn của Lâm Minh đột nhiên cứng ngắc, ngay sau lưng hắn vẻ mặt của Tà Vương cũng phủ lên một mảng âm trầm, Hiển nhiên là bị con số kinh thiên này hù cho bất ngờ.

Bốn mươi vạn Vẫn Lạc Nguyên Đan, số lượng này là trong vòng mấy tháng tại Vẫn Lạc Chiến Trường bọn chúng khổ công càn quét vậy mà lại dêm ra cược, mà chưa nói tới một khi thật sự là bại thua hết bốn mươi vạn Vẫn Lạc Nguyên Đan thì chẳng khác nào từ bỏ đi Địa chí tôn bí tàng.

Ai cũng không ngờ tới, cái mà Mục Trần gọi là chơi lớn một chút, lại đến mức khủng bố thế này, cơ hồ là bức đến tuyệt lộ, được ăn cả ngã về không.!

Ở giữa phiến thiên địa lúc này các thế lực khắp nơi trợn mắt há hốc mồm nhì cào cái sắc mặt bình tĩnh cùng ánh mắt băng hàn, trong lòng đề dâng lên cảm giác tim đập thình thịch.

Sở dĩ là U Minh Cung vốn muốn đào hầm đem Đại La Thiên Vực chôn xuống, nhưng lại không nghĩ tới Mục Trần sẽ điên cuồng vứt hết mà kéo theo U Minh Cung xuống hầm chôn chung.

Vậy chẳng khác nào kẻ bị lừa chính là U Minh Cung a!, nếu bọn hắn khiếp đảm không dám chấp nhận đề nghị của Mục Trần, há sẽ lại biến mình thành trò cười, làm cho thanh danh U Minh Cung bị tổn hao, ở cái

Bắc giới này, điều mà tất cả các siêu cấp thế lực quan tâm nhất chính là thanh danh, bởi vì đây là điều trọng yếu nhất khi chiêu nạp quần hùng khắp nơi , một khi thanh danh cực kém thì đừng mong nghĩ đến các cường giả sẽ hướng tới.

"Mục Trần, ngươi điên rồi phải không? !" Lâm Minh nghiến răng nghiến lợi, tuy hắn tự tin sẽ không thua Mục Trần. tuy nhiên bốn mươi vạn Vẫn Lạc Nguyên Đan này là do U Minh Cung dốc hết sức mới có chẳng may xui xẻo biến cố xuất hiện thì chỉ sợ U Minh Cung chủ một chưởng đem hắn mà tế.

Mục Trần mắt cụp xuống, thanh âm nhàn nhạt có chút trào phúng, nói: "Như thế nào? Trước kia không phải U Minh Cung các ngươi thích chơi sao? Hiện tại bây giờ ta cho các ngươi chơi một màn lớn, tại sao lại không gan dạ sáng suốt?"

Lâm Minh sắc mặt tái nhợt, hai mắt điên cuồng lóe ra hung quan, nhìn chằm chằm vào Mục Trần như muốn ăn nuốt hắn.

Trong thiên địa Thần Các, Vạn Thánh Sơn và các siêu cấp thế lực nhìn một màn này cũng có chút giật mình , đặc biệt bọn hắn nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh của Mục Trần. Trong lòng nhịn không được nhảy dựng lên, tiểu tử này tuổi không lớn, mà lại có tâm ý thâm sâu không thua gì các lão gia hỏa cáo già.

Quay mắt về phía Mục Trần .Những siêu cấp thế lực này nhịn không được sinh ra một kiêng kỵ, cũng may là ẩn nhẫn không xông đến nếu không với số lượng bốn mươi vạn Vẫn Lạc Nguyên Đan mà nói thì thật quá đáng sợ.

"Nếu không dám ứng chiến, vậy thì thả người, xéo đi ." Mục Trần nhìn qua U Minh Cung đang có sắc mặt tái nhợt cao giọng, cười lạnh nói: "Cái gọi là U Minh Cung. Cũng chỉ là một đám vô năng ."

hắn lại liếc qua Lâm Minh. Thản nhiên nói: "Vọng tưởng là một bước lên được trời sao, thế nhưng phải có được số mệnh mới được, nếu không

thì tự rước lấy nhục!"

Lâm Minh trừng mắt tơ máu nổi lên, gắt gao nhìn chằm chằm vào Mục Trần, rồi sau đó khóe miệng có dữ tợn tươi cười nhấc lên, điềm nhiên nói: "Mục Trần, xem ra ngươi thật đúng là một lòng tìm chết!"

"Đã như vầy, cái trò chơi lớn kia ta hôm nay sẽ phụng bồi!"

Lâm Minh mãnh liệt tiến lên một bước, trong thanh âm tràn đầy sát ý.

Các cao tầng của U Minh Cung nhìn thấy Lâm Minh thật sự đáp ứng Mục Trần, sắc mặt biến đổi, tuy nhiên trong khoảng thời gian này Lâm Minh thế như chẻ tre, không một thua trận, nhưng việc này dù sao nguy nan quá lớn vạn nhất xuất hiện biến cố, chỉ sợ không ai gánh được.

Thiên Tà Vương cùng U Minh Hoàng Tử ánh mắt cũng biến đổi, bọn hắn đương nhiên bị Mục Trần làm cho tức giận, cũng thấy được cục diện hiện tại U Minh Cung đã bị Mục Trần ép cho nhục nhã.

Chuyện do bọn hắn gây lên, nhưng lại bị phía Đại La Thiên Vực phản kích, nhưng lại sợ đầu sợ đuôi, việc này nếu là truyền đi thì U Minh Cung sợ là sẽ phải trở thành trò cười.

Mà đến lúc đó, cung chủ mà tức giận truy cứu, thì sẽ lôi bọn hắn ra tuyên phạt, nghĩ đi nghĩ lại thì tốt nhất là nên đứng ra mà ứng chiến.

Hơn nữa, trận chiến này đối với Đại La Thiên Vực đồng dạng có nguy hiểm thật lớn, vạn nhất Mục Trần lệch một nước cờ thì sẽ bại thua, thì Đại La Thiên Vực cũng sẽ bị hắn hủy diệt, lần Đại Thú Liệp Chiến này cũng sẽ tay không mà quay về, khi đó toàn bộ Đại La Thiên Vực sẽ gặp phải diệt vong.

Trận chiến này, tuy nói phong hiểm cực lớn, nhưng thu hoạch cũng cực kỳ mê người.

Cái bọn hắn quan tâm nhất là Lâm Minh và Mục Trần ai sẽ có phần thắng cao nhất.(còn ai nữa :)) đụng vào nvc thì có nước kêu tác giả ra

đánh thôi =)).)

"Tuy Mục Trần ở Tử Vong di tích đánh bại Tiêu Thiên nhưng căn bản thì Tiêu Thiên không phải là Chiến Trận Sư nên không thể so sánh. "

"Về phần Chiêm Đài Lưu Ly, lúc trước cũng chưa chính thức là Chiến Trận Sư nên mới có thể chiếm chú tiện nghi, mà Lâm Minh bây giờ ngay cả Chiêm Đài Lưu Ly cũng không nắm chắc cùng hắn giao chiến thì có thể chiếm được thượng phong."

"Hơn nữa, Lâm Minh cũng đạt được truyền thừa thuộc về vị tại thời kỳ viễn cổ rất có hung danh lưu lại "

U Minh Hoàng Tử cùng Thiên Tà Vương ánh mắt trao đổi, cuối cùng ánh mắt của hai người đột nhiên hung ác, đã có nhiều thượng phong như vậy, Lâm Minh có xác suất thắng cao hơn Mục Trần.

Cái này Mục Trần, tự cho là tại Long Phượng Thiên nội nhặt được cái tiện nghi, tựu khinh thường thiên hạ này quần hùng, dưới mắt phải lại để cho hắn hiểu được, cái gì gọi là người giỏi còn có người giỏi hơn!

Trong lòng có lập kế hoạch, Thiên Tà Vương cùng U Minh Hoàng Tử cũng không hề mở miệng, mà cường giả U Minh Cung nhìn thấy hai người chưa từng phản đối, cũng dần dần lắng xuống, dù sao đến lúc tính toán đã thất bại, ít nhất còn có Thiên Tà Vương cùng U Minh Hoàng Tử ở phía trước chống đỡ.

Hơn nữa, nếu như Lâm Minh thật có thể đả bại Mục Trần, như vậy Đại La Thiên Vực sẽ phải chịu trọng thương, đến lúc đó, tất nhiên là đã lập được thiên đại công lao, cung chủ đại hỉ sẽ ban phát các loại quý hiếm Thần Thuật, Thần Khí cùng với đại lượng Chí Tôn Linh Dịch, Linh Đan các loại .

thượng đánh cuộc a!

Cường giả U Minh Cung mãnh liệt cắn răng một cái, cũng không do dự nữa. Đồng thời cũng không dám nói lời nào phải đối, sự tình diễn biến đến bước này, bọn hắn cũng đã không cách nào ngăn trở.

ở phía trước U Minh Cung, Lâm Minh tự nhiên cũng đã nhận ra phía sau dần bớt đi tiếng phản đối, lúc này trong mắt của hắn tơ máu càng thêm nồng đậm, hắn dữ tợn nhìn về phía Mục Trần, mà nói: "Đợi đến khi ta đem ngươi đánh bại , về sau nhìn cái Đại La Thiên Vực thế nào có thể thu nhập một tên phế vật như ngươi!"

"Đến lúc đó, ngươi sẽ biết thế nào là việc tự cho mình là đúng sẽ nhận cái giá đắt."

"Vậy ngươi cũng phải có có cơ hội trông thấy mới được." Mục Trần mỉm cười, đáp.

"Vậy sao? !"

Lâm Minh mắt âm trầm. Chợt hắn dữ tợn cười cười, bàn chân mãnh liệt lăng không , hai tay lập tức kết ấn. Hét to thanh âm ầm ầm vang vọng: "U Minh quân!"

Oanh!

Ngay tại Lâm Minh hét to thanh âm vang vọng phía chân trời, chỉ thấy được ở phía sau, Hắc Vân trùng trùng điệp điệp. Mênh mông chiến ý giống như hải dương gào thét. Cường hãn vô cùng chiến ý uy áp, trực tiếp là bao phủ phiến thiên địa.

Lâm Minh lăng không mà đứng, phía sau, thì u hắc giống như là Mặc Hải, bàng bạc chiến ý, gào thét gian, trực tiếp nghiền áp nát không gian bắt đầu vặn vẹo.

Nhìn về phía chiến ý hung hãn bọn người Cửu U cũng biến sắc, uy ấp này đến Lục phẩm Chí Tôn cũng e ngại.

Ở phía sau Hắc Vân, mơ hồ lộ ra trong đó rậm rạp chằng chịt quân đội. Thô sơ giản lược nhìn lại, sợ là trực tiếp vượt qua năm vạn , hơn nữa ở phía sau, hiển nhiên còn có U Minh Cung cũng những quân đội khác.

Phần đông thế lực sắc mặt ngưng trọng nhìn một màn này, khó trách Lâm Minh gần đây có thể hung danh đại thịnh, dựa vào chiến ý bực này, coi như là Lục phẩm Chí Tôn cũng khó khăn chế phục hắn.

Lâm Minh tất nhiên đã là chân chính Chiến Trận Sư, mà dưới mắt của mọi người không biết Đại La Thiên Vực Mục Trần phải chăng cũng là như thế, bằng không thì dựa vào thực lực Ngũ phẩm Chí Tôn, căn bản không có khả năng chống lại lúc này Lâm Minh!

"Ngon giết ta điiiii!"

Lâm Minh ánh mắt âm Lệ, lành lạnh cười cười, xuất thủ trước, một tiếng hét to, chỉ thấy được phía sau chiến ý hải dương gào thét mà lên, bàng bạc chiến ý ngưng tụ không gian, đúng là biến thành một đạo cự đao khổng lồ ước chừng ngàn trượng , mà ở trên cự đao, che kín bởi chiến văn, chiên ý bành trướng mà ra, trực tiếp xé rách hư không.

Hưu!

Chiến ý cự đao, đối với Mục Trần bạo trảm mà xuống.

Lâm Minh vừa ra tay, thì một ít Lục phẩm Chí Tôn sắc mặt đều ngưng trọng lên, hiển nhiên cũng đã nhận ra thế công bực này lợi hại đến mức nào, đối với thế công này, bọn hắn đều dốc toàn lực ứng phó, mà không biết dưới mắt Mục Trần sẽ ứng đối như thế nào.

Vì vậy trên không vô số ánh mắt không hẹn mà cùng nhìn về phía đạo quân của Đại La Thiên Vực ở phía sau đạo thân ảnh đang lăng không mà đứng kia.

Hô.

Một đoàn bạch khí theo miệng Mục Trần chậm rãi phun ra, mà thần sắc của hắn lúc này trở nên ngưng trọng, hai tay của hắn nhẹ kết ấn, lăng lệ ác liệt quát vang lên: "Chư quân theo ta đánh một trận chiến!"

"Chiến!"

Tiếng quát chỉnh tề đinh tai nhức óc như là mông âm thanh vang vọng tại trong thiên địa, chờ tiếng quát lắng xuống, Thiên Địa như đều run rẩy một phát, lại nói tiếp, Đại La Thiên Vực, năm chi quân đội phóng lên trời, tư thái hạo hạo đãng đãng, che khuất bầu trời, lộ ra đồ sộ.

Năm chi quân đội lơ lửng , phía sau Mục Trần, bàng bạc chiến ý cũng vào lúc này như phong bạo mang tất cả mà lên, mênh mông cuồn cuộn chiến ý hải dương hội tụ sau lưng Mục Trần, dẫn tới không gian chấn động.

Mục Trần sắc mặt băng hàn, bàn chân mãnh liệt đạp mạnh, lập tức không gian phảng phất rung động có thể nhìn được ở phía sau bàng bạc chiến ý lại ngưng tụ mà lên, đồng dạng là biến thành một đạo chiến ý chi thương cự đại vô cùng , ở trên chiến thương , chiến văn tràn ngập.

Ông!

Chiến thương vù vù chấn vỡ không gian, nháy mắt sau đó đã xuyên thủng lao ra, sau đó vô số đạo ánh mắt ngưng trọng nhìn soi mói, trực tiếp cùng chiến văn cự đao, nổ tung với nhau.

Ầm ầm!

Cuồng bạo vẫn như phong bạo xung kích tàn sát bừa bãi , không gian chấn động, phiến không gian trực tiếp đã nứt ra từng đạo vết rạn.

Trong thiên địa thế lực khắp nơi đều nhìn qua ánh mắt chờ đợi, sau một lúc lâu, đợi đến phong bạo tán đi, bọn hắn nhìn thấy, hai đạo thân ảnh, phần mình sừng sững phía chân trời, vẫn như bàn thạch bình thường, không chút sứt mẻ.

Tê!!

Một ít cường giả nhẹ nhàng hít một hơi khí lạnh như băng, trong nội tâm bắt đầu có chút chấn động , Mục Trần phô diễn thực lực, làm cho bọn hắn triệt để kinh sợ.

Không chỉ có Lâm Minh là một vị Chiến Trận Sư.

Mà Mục Trần, đồng dạng cũng đã trở thành Chiến Trận Sư!

Đây sẽ là một hồi Chiến Trận Sư quyết đấu!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 911: Thôn Chi Ma Pháp

Chiến Ý cuồng bạo tựa như long quyển phong bạo càn quét giữa phiến thiên địa tàn sát bừa bãi, chung quanh ngọn núi các phương đều bị Chiến Ý cuồng bạo này ảnh hướng đến run rẩy, cự thạch không ngừng lăn xuống, làm đại đi như cái tổ ong.

Phía chân trời , hai đạo nhân ảnh lăng không mà đứng, giằng co lẫn nhau , phía sau của 2 đạo thân ảnh, hai mảnh Chiến Ý hải dương mênh mông bắt đầu khởi động, phóng thích ra cảm giác áp bách đủ để khiến Lục phẩm Chí Tôn cũng kiêng kỵ .

Thế lực khắp nơi lúc này sắc mặt đều ngưng trọng nhìn trên bầu trời , loại Chiến Trận Sư quyết đấu, mặc dù là bên trong Bắc giới cũng cực kỳ hiếm thấy, dù sao tại Bắc giới số lượng Chiến Trận Sư quá mức hiếm hoi.

Tuy nói trước đây Bắc giới cũng từng xuất hiện qua Chiến Trận Sư, nhưng cuối cùng những Chiến Trận Sư này đều đã đi khỏi Bắc giới, đi tới Thiên La Đại Lục cường đại hơn nhiều bọn họ mới mới có cơ hội mà phát triển cao hơn nữa.

Bắc giới mặc dù đang có rất nhiều cường giả, nhưng đối với cái mảnh Thiên La đại lục một trong Thập đại siêu cấp đại lục mà nói chẳng qua là một góc nhỏ mà thôi a!

"Người này, thực đã trở thành Chiến Trận Sư!" Tại Thần Các, Phương Nghị sắc mặt hơi trầm xuống nhìn qua Mục Trần, phía sau là Chiến Ý bàng bạc , nhớ ngày đó tại Long Phượng Thiên mới gặp gỡ Mục Trần, thì với hắn Mục Trần không có tư cách để phải chú ý tới, mặc dù

cũng có năng lực nhưng chẳng qua là ỷ vào Viêm Đế chi nữ mới có thể Long Phượng Thiên đạt được tiện nghi tốt nhất.

Nhưng hắn đâu có thể nghĩ đến, lần này gặp mặt, cái người không đáng để hắn coi trọng vậy mà đã có thể cùng hắn tranh phong mà hơn nữa lại là một Chiến Trận Sư với Chiến Ý siêu việt

Chiêm Đài Lưu Ly trên gương mặt đẹp vẫn bình tĩnh, Mục Trần tuy không đạt được Thiên Trận Hoàng truyền thừa, nhưng đã lấy được thứ càng lợi hại hơn "Cửu Kiếp Chiến Đế" truyền thừa, mặc dù truyền thừa cũng không nguyên vẹn, nhưng ít ra trong thời gian ngắn có tác dụng không nhỏ

" Mục Trần này đích thật là trẻ tuổi tuấn kiệt, xem ra lần đấu giữa hai người, sẽ có trận long tranh hổ đấu rồi, bất quá như vậy cũng tốt, hai hổ tranh chấp, tất có một tổn thương đối với Thần Các chúng ta mà nói sẽ là một cơ hội tốt." Thiên Long Chủ nhàn nhạt nhìn qua một màn này, Đại La Thiên Vực cùng U Minh Cung tranh đấu hắn tự nhiên là mừng rỡ , tại Vẫn Lạc Chiến Trường, lợi ích mới là chủ yếu, tuy nói bọn họ cùng Đại La Thiên Vực cũng là có ân oán nhưng đồng thời với U Minh Cung cũng không thấy là một chút hài hòa.

"Hiện tại trước hết để cho chúng ta nhìn xem, trận Chiến Trận Sư quyết chiến, cuối cùng ai có thể là người cười cuối cùng a."

"Ngươi quả nhiên cũng đã trở thành Chiến Trận Sư. . ."

Lâm Minh lăng không mà đứng, hắn lấy ánh mắt âm hàn nhìn qua Mục Trần, chợt hắn dữ tợn cười cười, nói: "Cũng được, không biết nếu như nuốt chửng ý niệm của một vị Chiến Trận Sư , có thể hay không làm cho ý niệm của ta đạt được tinh tiến!"

Vừa mới nói xong, chân hắn đạp mãnh liệt trên hư không lập tức nhộn nhạo, ở phía sau, Chiến Ý hải dương mênh mông gào thét lao lên, rồi sau đó tất cả mọi người cảm giác được một cỗ áp bách mạnh mẽ, nhanh chóng từ Chiến Ý hải dương cuồng cuộn tràn ngập ra.

Phảng phấ trong Chiến Ý hải dương như là có thủy triều cuồn cuộn quét sạch, mà ở trung ương một cái vòng xoáy thành hình, ngay sau đó trong vòng xoáy, một đầu lâu màu đen cực lớn bay lên.

Trên Hắc Lâu chiến văn che kín ngập đầu hắc quang lóe ra, từ xa nhìn lại như là từ Địa Ngục xyaast thế khiến mọi người hoảng sợ

Lúc Hắc Lâu xuất hiện các phương đề cảm thấy mùi vị nguy hiểm tràn ngập.

" Lâm Minh ngưng luyện Chiến Ý chi linh sao?" Một ít cường giả sắc mặt ngưng trọng, bọn hắn tự nhiên là có thể phát hiện được Chiến Ý chi linh của Lâm Minh có thể nói mạnh gấp mấy lần các thế lực quân đội khác.

Quả là lực lượng của Chiến Trận Sư, Chiến Ý trong tay bọn họ có thể xem là tuyệt đại nguy hiểm

"Tử vong chiến quang!"

Lâm Minh nhe răng cười, chợt hai tay của hắn kết ấn, Hắc Lâu đột nhiên mở miệng thật lớn, chỉ thấy một đạo ánh sáng u ám trăm trượng lập tức mãnh liệt bắn ra, chùm sáng lướt qua không gian như bị xé đứt tuy có vẻ yên tĩnh nhưng bên trong tràn ngập sự nguy hiểm.

Chùm sáng xuất hiện đồng tử Mục Trần chợt to ra hai tay cũng lập tức kết ấn.

Ầm ầm!

Hắc quang ngay lập tức tới trước mặt Mục Trần, nỏi ra hắc sắc tràn ra như là muốn thôn phệ Mục Trần.

mảnh không gian bị chấn động vặn vẹo không chịu nổi.

Vô số cường giả chăm chú nhìn một màn này, Mục Trần trực tiếp bị Lâm Minh công trực tiếp đánh trúng vào sao?

Lâm Minh hai mắt híp lại nhìn xa xa, hắc quang tràn ngập, nháy mắt, đồng tử đột nhiên co lại, chỉ thấy cuồng phong gào thét quét sạch hắc quang.

Mà khi hắc quang tan đi, chỉ thấy Mục Trần vẫn bình tĩnh đứng như trước , chẳng qua là ở trước mặt của hắn, một đạo Chiến Ý cự thuẫn khổng lồ chi chít chiến văn

"Đạo kia Chiến Ý cự thuẫn kia chẳng lẽ chính là do Mục Trần mượn năm chi quân đội ngưng luyện mà tạo thành Chiến Ý chi linh sao?Số lượng Chiến văn tựa hồ cũng là cực kỳ kinh người." Phần đông cường giả nhìn qua một màn này, trong lòng cũng kinh hãi.

Con mắt màu đen của Mục Trần tập trung vào Lâm Minh, chợt hàn mang lóe lên, chợt trước người Chiến Ý cự thuẫn bắn ra chỉ chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Lâm Minh.

Một chưởng cũng không hoa mỹ, nhưng mang năng lượng của một vạn chiến văn sức nặng như chấn áp cả không gian.

Công thế này dù là Lục phẩm Chí tôn cũng toàn lực mà ứng phó

"Hừ!"

Bất quá đối mặt với thế công, Lâm Minh chỉ hừ lạnh một tiếng, chân hắn chưởng một đạp, Hắc lâu phía sau há họng rít lên một tiếng chói tai

Ô ô!

Mắt thường có thể thấy Hắc sóng âm bạo phát mà ra mỗi một đạo sóng âm phảng phất đều ẩn chứa lực lượng đáng sợ , xông tới Chiến Ý cự thuẫn gây ra tiếng nổ kinh thiêng hóa giải thê công của cự thuẫn.

Thế công bị ngăn cản, ánh mắt Mục Trần chớp động hai tay kết ấn, sau lưng Chiến Ý hải dương vô số đạo Chiến Ý phóng lên trời, trực tiếp gào thét phóng qua phía kia bao phủ quân đội của Lâm Minh.

Thế công có thể nói là cực kỳ mạnh mẽ.

"So đấu Chiến Ý, còn tưởng là ta sợ ngươi sao?" Mà đối mặt với Mục Trần, Lâm Minh không có vẻ sợ hãi, một tiếng cười lạnh, bàn tay đột nhiên vung xuống, thấy được phía sau Chiến Ý hải dương, một làn sóng Chiến Ý lớn nhanh chóng quét sạch sau đó hóa thành trùng trùng điệp điệp vạn trượng sóng lớn, trực tiếp từ hư không nghiền ép, cuối cùng cùng cái Chiến Ý của Mục Trần gừang co

Phanh! Phanh! Phanh!

Trên bầu trời, hai cỗ Chiến Ý đáng sợ hình thành phân thiên địa ra làm hai

Thế lực khắp nơi trên mặt kinh sợ thế công bực này dù là Lục phẩm Chí tôn cũng khó mà ngăn cản. (trời ạ nói mãiii. =.

smile emoticon

"Lưu Ly, ngươi xem bọn hắn ai có thể chiến thắng?" Ở phương hướng Thần Các, Thiên Long Chủ nhìn Chiến Ý tràn ngập bầu trời, cất tiếng hỏi.

Tuy nói Thiên Long Chủ chính là Thất phẩm Chí Tôn, bằng thực lực của hắn, mặc dù Mục Trần cùng Lâm Minh mượn Chiến Ý, trong mắt hắn cũng không đáng để lo, bất quá đối với loại lực lượng huyền diệu của Chiến Ý .

Chiêm Đài Lưu Ly có chút trầm ngâm, nói: "Nhìn số lượng của Chiến văn thì Lâm Minh ngưng luyện đạo Chiến Ý chi linh tổng cộng có được một vạn một nghìn đạo Chiến văn, mà bên Mục Trần, thì là một vạn năm trăm đạo Chiến văn, chênh lệch quá nhỏ, cho nên chỉ là thuần túy so đấu Chiến Ý, trước mắt thắng bại khó phân, bất quá hai người này cũng không phải người bình thường, bọn hắn tất nhiên đều có lưu thủ đoạn, về phần thắng bại, phải xem riêng phần thủ đoạn của bọ hắn mạnh hay yếu rồi.

Thiên Long Chủ nghe vậy, cũng nhẹ nhàng gật đầu, không phải nhiều lời nữa, ngẩng đầu nhìn chăm chú trên bầu trời hướng về phía Chiến Ý đang cuồng bạo.

Ầm ầm!

Ở trong Thiên Địa vô số ánh mắt sợ hãi thán phục, trên bầu trời Chiến Ý giằng co cũng dần biến mất, vẫn bất phân thắng bại.

"Cũng là có chút thủ đoạn, bất quá ngươi càng mạnh thì ý niệm càng ngon, xem như hôm nay ý niệm của ngươi ta nhất định phải có. ."

Lâm Minh dùng đầu lưỡi liếm liếm bờ môi, trong mắt tràn đầy tham lam, thèm thuồng, sau một khắc, hắn nhe răng cười một tiếng, nói: "Tập thể dục nóng người đủ rồi, ngươoei bại chắc rồi, ý niệm của ngươi ta sẽ lấy.

Nương theo thanh âm của Lâm Minh, ánh mắt của hắn lập tức âm lãnh, chợt hai tay của hắn biến ảo, kết xuất rồi một đạo hơi có vẻ quỷ dị.

Trong khi ấn pháp kết thành đồng thời, trong thanh âm truyền ra:

"Thôn Ma chi pháp, Thôn Ma Chiến Ấn!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 912: Bá Đạo

"Thôn Ma Chi Pháp, Thôn Ma Chiến Ấn!"

Thanh âm lạnh lẽo của Lâm Minh truyền ra giữa phiến thiên địa lập tức ở phía sau, Hắc Ám Khô Lâu cũng trực tiếp há miệng Chiến Ý hắc sắc ở trong điên cuồng mà ngưng tụ, không gian chung quanh như vang lên từng đạo vết rạn.

Mục Trần nhìn Hắc Ám Khô Lâu trong miệng ngưng tụ chiến ý, ánh mắt hơi ngưng trọng, một Chiến Trận Sư dốc hết sức, thật là không thể đùa.

Vì vậy hắn nhẹ thở ra một hơi, hai tay chậm rãi khép lại.

"Ầm ầm!"

Trên Hắc Ám Khô Lâu cũng tràn ngập mấy vạn chiến văn lấp lóe chói sáng, Chiến Ý hắc sắc ngày càng cuồng bạo chậm rãi từ miệng Hắc Lâu bay lên.

hắc quang nồng đậm giống như lỗ đen, làm cho người ta có cảm giác bất an, run rẩy.

Ở trong Hắc quang , phảng phất có thứ gì đó như đang cắn nuốt, rất nhanh, hắc quang tản đi chỉ thấy một đạo hắc ấn đang lăng không lơ lửng.

Trên đạo hắc ấn che kín toàn chiến văn màu đen tựa hồ như ác ma xuất thế.

"Đi."

Lâm Minh hướng về phía Mục Trần lành lạnh cười cười, bàn tay chậm rãi vươn. Lập tức hắc quang ấn cũng đột nhiên bắn ra, lóe lên xuất hiện đén Mục Trần, hắc ấn vào lúc này tăng vọt, trong nháy mắt liền đã mấy ngàn trượng khổng lồ, thanh thế làm cho người ta sợ hãi.

Oanh.

Tuy nói cái hắc ấn cách cách mặt đất còn còn có khoảng cách xa nhưng mang uy áp đáng sợ. Làm cho đại địa vỡ nát, hố sâu thăm thẳm.

Hắc Ám trên không bao phủ xuống xuống, nhưng Mục Trần lại chưa từng ngẩng đầu. Biến ảo của Mục Trần nhanh hơn hai tay kết ấn, tàn ảnh dần được hình thành.

Hắc ấn tựa như núi cao chợt chấn động làm cho không gian run rẩy mang theo một cổ áp bách đè thẳmg xuống Mục Trần.

Đại La Thiên Vực các chư vương thấy điều này sắc mặt khẽ biến, có thể nhận thấy thế công này nguy hiểm ra sao

"Ha ha!"

Lâm Minh lúc này lành lạnh cười rộ lên, chỉ thấy bàn tay lại lần nữa mãnh liệt đè xuống, Hắc ấn lại lần nữa đè xuống, thân hình Mục Trần liên tiếp bị đánh rơi ở phía chân trời.

Trước mắt như vậy, không thể nghi ngờ là Lâm Minh tuyệt đối thượng phong.

Bất quá Mục Trần vẫn như của nét mặt bình thản hai mắt cụp xuống, song chưởng kết ấn ngày càng phức tạp.

Phanh!

Một lần nữa bị đánh bay, xông thẳng vào vách núi tạo ra vết nứt chạy dài.

Quanh thân tràn ngập chiến ý lúc này cũng bị ảnh hưởng mà rời rạc ra.

"Ngươi chết rồi!"

Thấy chiến ý của Mục Trần có chút hỗn loạn, Lâm Minh bạo mà tiến tới mang theo sát chiêu.

Oanh!

Hắc ấn bộc phát, tỏa ra vạn trượng hắc quang, lập tức đè nặng xuống

Mục Trần dưới chân ngọn núi , Hắc ấn gào thét, không một chút lưu tình mạnh mẽ mà ập xuống.

Ngọn núi sụp đổ, Hắc ấn tràn xuống định phá tan ngọn núi cùng thân ảnh của Mục Trần.

Ầm ầm!

Khắp đại địa, phảng phất đều run rẩy một phát.

Hắc ấn đứng sừng sững trong thiên địa, giống như một tòa núi cao sừng sững bất động, nhiều cường giả thì yên tĩnh , ánh mắt có chút chấn động nhìn qua hắc ấn cuồng bạo

Phía trên Hắc ấn, từng đạo chiến văn giống như là ác ma chi miệng, không ngừng nhúc nhích vặn vẹo, cực kỳ quỷ dị.

Lâm Minh lăng không mà đứng, ánh mắt lành lạnh nhìn qua này tòa hắc ấn, nhe răng cười nói: "Mục Trần, ta biết được ngươi có thủ đoạn, bất quá lại ngu xuẩn có chút tự đại, cái này là Thôn Ma Chiến Ấn, chỉ cần bị trấn áp ở trong đó, tựu sẽ không ngừng bị cắn nuốt lực lượng, đến khi toàn thân bị nuốt sạch mới thôi."

" tòa chiến ấn này, bằng vào lực của ngươi, căn bản là không cách nào phá ấn mà ra!"

Lâm Minh nhe răng cười âm thanh tại trong thiên địa này truyền ra, dẫn tới phần đông cường giả trong nội tâm chấn động, chẳng lẽ đã phân ra thắng bại sao? Bị công thế báo đạo như vậy đánh trúng trực diện, Mục Trần lành ít dữ nhiều.

Chỗ của Đại La Thiên Vực , nhiều cường giả sắc mặt tái nhợt, mà ngay cả Tu La Vương cũng khẽ cau mày, Phía U Minh Cung thì lộ rõ vẻ vui mừng.

" Mục Trần thật không ngờ không chịu nổi một kích" Phương Nghị nhìn qua một màn này, nhịn không được lắc đầu cười lạnh, ai có thể ngờ tới, trước kia còn uy phong lẫm liệt , nhưng gườ lại bị Lâm Minh đơn giản đánh bại.

"Ngươi ngĩ Mục Trần đơn giản thế sao."

đôi mắt đẹp củaChiêm Đài Lưu Ly nhàn nhạt nhìn hắn một cái, rồi sau đó ánh mắt chuyển hướng đến tòa hắc ấn, con mắt đẹp nheo lại nàng cảm thấy bên trong như có tiếng tim đạp rấtt nhanh phảng phất còn có sấm sét cuồng nộ.

Phương Nghị nghe Chiêm Đài Lưu Ly nói vậy, còn muốn muốn nói cái gì, nhưng lời nói chưa kịp xuất ra, đột nhiên một đạo thanh âm nổ vang , rồi tự trong thiên địa vang vọng, sau đó đồng tử co rụt lại, đúng lúc này tòa hắc ấn có chút run rẩy.

Lâm Minh chợt cứng họng, đồng tử co rụt lại.

"Oanh! Oanh!"

Thanh âm càng thêm tràn ngập, hắc ấn run rẩy kịch liệt, các phương chăm chú nhình qua với ánh mắt kinh nghi.

Ông ông!

Ở tòa Hắc ấn Lôi quang mạnh mẽ bắn ra tạo thành vết nứt, lôi đình lặng lẽ thẩm thấu ra bên ngoài

Lâm Minh sắc mặt vào lúc này kịch biến.

Oanh!

Bất quá còn không đợi hắn hành động, phía dưới Hắc Ấn, Lôi đìng oanh tạc dữ dội khiến tòa Hắc Ấn như muốn vỡ tung.

Hắc ấn hóa thành hắc quang đầy trời, sắc mặt Lâm Minh cũng tái nhợt, hắn hiển nhiên là không nghĩ tới, Thôn Ma Chiến Ấn mà hắn tự hào liên tục bị Mục Trần chấn vỡ.

"Làm sao có thể! Cái này nuốt chiến ý một cách bá đạo tuyệt luân, bằng vào Mục Trần làm sao có thể phá giải được!" Lâm Minh nghiến răng nghiến lợi nói, hắn đoạt được truyền thừa nguyên từ viễn cổ, một vị tên là Thôn Ma Chiến Vương Chiến Trận Sư, người này ở Viễn Cổ củng rất có hung danh, truyền thừa cũng là khác người, tuy nói quỷ dị, nhưng tuyệt đối không thể khinh thường.

"Bá đạo sao?"

Hắc ấn sụp đổ, cự thạch nổ tung, một thanh âm truyền ra.

Đạo thân ảnh kia, được Lôi Quang bao phủ, Lôi Quang này cực kỳ kỳ lạ, không phải là Lôi Đình, mà là do chiến ý biến thành, ở bên trong Lôi quang Mục Trần ngẩng mặt lên ánh mắt nhàn nhạt nhìn Lâm Minh.

"Đã bá đạo, ta đây cũng dùng phương thức bá đạo, đem nó đánh bại thì ok rồi." Mục Trần đạm mạc vang lên, thật sự mà muốn bàn về bá đạo, hắn sẽ cho Lâm Minh biết rõ, Cửu Kiếp Chiến Đế bá đạo như thế nào

Thanh âm rơi xuống, Bàn tay Mục Trần nắm chặt, rồi đột nhiên mở ra, theo bàn tay mở ra lôi quang phóng thíc ra ngoài một cách mạnh mẽ.

Rống!

Giống như rồng ngâm trong tay Mục Trần lôu quang chậm rãi lao lên.

Đợi đến khi Lôi Quang bay lên, trong thiên địa phần đông cường giả các phương mới phát hiện, đạo Lôi Quang kia, chính là một con tiểu Lôi Long, cái đầu khá kì lạ, không có thực thể nhưng nhìn kĩ thấy sẽ thấy nó được tạo thành từ vô số đạo chiến văn.

Rống!

Tiểu Lôi Long trước mặt Mục Trần giãn ra , thân thể nho nhỏ bên trong, nhưng lại bộc phát ra kinh thiên động địa giống như rồng ngâm, lúc này nó phảng phất là do Lôi Thần biến thành, đủ để hủy thiên diệt địa.

Cỗ lực lượng kia làm cho thế lực khắp nơi trong lòng chấn động, đồng tử Lâm Minh càn co lại.

"Ngươi ưa thích bá đạo, ta đây cũng cho ngươi xem ai mới bá đạo hơn "

Mục Trần nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, khóe miệng hơi nhấc lên, chợt cong ngón tay búng ra, chỉ thấy mini Lôi Long lập tức bắn ra, nhất thời, tiếng sấm vang lên

chấn động Thiên Địa.

"Cửu Kiếp Lôi Ngục Quan Tưởng Pháp, Cửu Kiếp Lôi Long văn!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 913: Cửu Kiếp Lôi Long Văn

Ầm ầm!

Tiếng sấm cuồng bạo quanh quẩn trong thiên địa, làm cho bầu trời cũng chấn động, ánh mắt của các cường giả ngưng trọng nhìn qua Mục Trần tay đang phát ra Lôi Quang.

Đạo Lôi Quang bàng bạc, tựa như một quả đầu bất qua lớn hơn một trượng, nhưng mang uy áp hủy diệt kinh người

Tuy Mục Trần thu hoạch được "Cửu Kiếp Lôi Ngục Quan Tưởng Pháp" nhưng không hoàn chỉnh, bất quá khi khi hắn tu luyện xong sẽ lấy được một đạo chi thuật do Cưở kiếp chiến đế lưu lại.

Thuật này đang được Mục Trần thi triển-"Cửu Kiếp Lôi Long văn"

Theo Mục Trần biết Cửi Kiếp Lôi Long văn này là do Cửu Kiếp Chiến đế rãnh rỗi nhàn hạ tùy hứng mà lưu lại, , nhưng mà dù là vật tùy ý lưu lại của vị có thể so với Thiên Chí tôn thì cũng có uy lực kinh thiên

vô cùng.

Ví dụ như "Cửu Kiếp Lôi Long văn", là dùng chi pháp đặc biệt, đem chiến ý áp súc, ngưng luyện Lôi Văn. Nhưng Mục Trần chỉ vừa ngưng luyện một ít so vs đại thành thì là ruồi muỗi thôi. Nếu được đại thành thì ngay cả Cửu Phẩm chí tôn cũng xin lui.

Đương nhiên, hiện tại thì Mục Trần ngưng luyện ra "Lôi Long văn" chỉ gần một trượng . So với đại thành thì gọi là ruồi muỗi là quá đúng,

mặc dù cách xa nhưng đối với thôn chiến ấn của Lâm Minh thì siêu việt hơn nhiều.

Tuy nhiên Mục Trần cũng không biết Lâm Minh đã lấy được truyền thừa của ai , bất quá cùng Cửu kiếp chiến đế mà sao xem ai mạnh ai yếu thì thực quả buồn cười.

Mục Trần hờ hững nhìn sắc mặt kịch biến của Lâm Minh, tay điểm vào hư không.

Oanh!

Lôi quang xé rách không gian xuất hiện trước mặt Lâm Minh.

Lúc này thứ hai phương mới hoàn toàn phục hồi tinh thần lại, toàn thân tóc gáy đều dựng ngược lại. Cổ họng của hắn gian nan phát ra trầm thấp tiếng gầm gừ, hai tay đột nhiên kết ấn, tiếng gầm vang vọng ra: "Vô tận chi địa, nuốt ma chi khẩu!"

Rống!

phía sau. chiến ý mênh mông của quân đội gào thét, xuất hiện trước mặt Lâm Minh hóa thành một cái miệng ngàn trượng.

Cái kia cự khẩu kia hé ra, trong đó tối đen như không một mảnh lỗ đen không thấy nguồn, bất kể vật gì tiến vào đề bị Hắc ám bao phủ.

Hưu!

Nhưng Lôi long một trượng chẳng hề để ý trực tiếp xuyên thẳng vào cự khẩu

Lâm Minh nhìn thấy lôi văn chi Long bị nuốt, bất quá cẩn thận không đắc ý lập tức biến ảo thủ ấn, thúc dục chiến ý đem đạo lôi văn chi Long bôi diệt, nhưng ngay khi hắn tâm niệm vừa xong. Vù vù cuồng bạo tiếng sấm, đã đột nhiên từ cái cự khẩu tối tăm truyền ra.

Phát giác được chiến ý cuồng bạo, Lâm Minh sắc mặt cũng chịu kịch biến, lúc này thân hình lập tức nhanh lùi lại, tối tăm chiến ý tại hắn lui ra phía sau, nhanh chóng ở hắn trước mặt tạo thành một tầng tầng cực lớn vô cùng chiến ý màn sáng, giống như bình chướng đem hắn bảo hộ ở hậu phương.

Răng rắc!

Mà khi Lâm Minh lui lại , trong cự khẩu tối tăm xuất hiện bạo động, dần xuất hiện vết niwst, Lôi long theo vết nứt mà bạo phát ra ngoài.

Ầm ầm!

Lôi Quang mang theo chiến ý mạnh mẽ, giống như hồng thủy quét ngang.

Ngắn ngủn mấy phút, Lâm Minh lui lại, lưu lại ở dưới rất nhiều phòng ngự, cơ hồ là toàn bộ bị phá hủy, rồi sau đó cái Lôi Quang chiến ý mãnh liệt lao tới tới, giống như Lôi Quang thủy triều, vào đầu liền đem Lâm Minh bao phủ , sau đó nghiền áp xuống.

Bóng mờ bao phủ xuống đến thì sắc mặt Lâm Minh cũng âm trầm, chợt bàn chân một đập mạnh, chỉ thấy được Hắc Ám đầu lâu Chiến Linh liền xuất hiện ở phía trên, dữ tợn cự miệng há khai, một đạo cự đại sóng âm màu đen , rồi đột nhiên khuếch tán ra.

Oanh! Oanh!

Chiến ý thiwjc hóa thành sóng âm lien tục trùng kích vào thủy triều Lôi quang ở đằng xa, nhưng chỉ vừa chạm tới thì lập tức vặn vẹo.

Mục Trần nhìn một màn này, trong mắt hàn quang lóe lên, ấn pháp rồi đột nhiên biến hóa.

Oanh!

Lôi quang thử triều đột nhiên sáng lên, nhìn kĩ sẽ thấy chiến văn trong Lôi quang bắt đầu vỡ ra.

Chiến văn tự bạo.

Lôi Quang sáng chói mang tất cả sóng âm chấn vỡ vụn mà Lâm Minh cũng đã bị trùng kích, thân hình chật vật lui về phía sau, giữa cổ họng có tiếng rên rỉ truyền ra.

Thân hình Lâm Minh bị chấn nát ra xa ngàn trượng, trong quân đội nhiều binh sĩ cũng không chịu được mà hộc máu.

Xôn xao.

Giữa thiên địa chợt xôn xao về loại nghịch chuyển thế cục này.

vốn là còn sắc mặt vui mừng của phần đông cao tầng U Minh Cung , trên mặt dáng vẻ tươi cười chợt cứng ngắc xuống, hiển nhiên Mục Trần phản công hung mãnh, vượt ra khỏi dự liệu của bọn hắn.

Mà trái lại bên Đại La Thiên Vực , khuôn mặt chư vương căng cứng thì như trút được gánh nặng thở dài một hơi, Tu La Vương vốn là nhíu chặt lông mày cũng dần dần tùng trì hoãn ra.

"Ha ha, Tu La Vương ngươi cứ yên tâm đi, Mục Vương dám dùng thủ đoạn hung ác bực này , tất nhiên là có suy tính, Lâm Minh tuy nhiên cũng lợi hại, nhưng Mục Vương đồng dạng không phải đèn đã cạn dầu." Liệt Sơn Vương ở một bên cười nói.

Tu La Vương cũng cười cười, ánh mắt có chút cảm khái nhìn qua xa xa đạo kia thân ảnh, nói: "Cửu U Vương vì Đại La Thiên Vực đã mang về một cái người trẻ tuổi a khó lường a."

Cửu U lãnh diễm trên khuôn mặt đẹp cũng hiện lên một dáng tươi cười, nàng dừng ở xa xa Mục Trần, năm đó ở nàng mang theo Mục Trần đi vào Đại La Thiên Vực lúc, chỉ sợ dù cho ai đều không thể tưởng được, ngắn ngủn hai năm không, không ngờ thiếu niên lại trưởng thành đến

một bước này, hơn nữa, nàng rõ ràng , lúc này mới là bắt đầu mà thôi, tương lai tên của hắn, tất nhiên hội vang vọng toàn bộ Thiên La Đại Lục, thậm chí. . . Toàn bộ Đại Thiên Thế Giới.

"Thằng này, thật đúng là bách túc chi trùng tử nhi bất cương!" hướng Thần Các , Phương Nghị sắc mặt có chút khó coi nhìn thế trận bị qua nghịch chuyển cục diện của Mục Trần, cắn răng âm thanh lạnh lùng nói.

"Đại La Thiên Vực lần này vận khí không tệ, vậy mà tìm đến một tnguwowfi trẻ tuổi kiệt xuất." Thiên Long chủ cau mày, Mục Trần tại Bắc giới thanh danh lên cao, cũng chỉ là ngắn ngủn một hai năm thời gian, nhưng mà chỉ sợ ngay từ đầu ai cũng không nghĩ tới, cái thất hắc mã hội một đường đến bây giờ.

Quay mắt về phía Mục Trần có biểu hiện xuất sắc, mặc dù là Thiên Long chủ bậc này nhân vật, đều không thể không cho một cái đánh giá không tệ.

"Mục Trần nghịch chuyển được tuy đặc sắc, nhưng Lâm Minh, cũng không có dễ dàng đối phó như vậy." Chiêm Đài Lưu Ly đột nhiên nhẹ nói , đôi mắt đẹp một mực nhìn chăm chú lên xa xa Lâm Minh, đối với việc đã từng đã giao thủ , nàng cũng có một phần kiêng kị, hơn nữa nàng cũng có thể phát giác được, Lâm Minh đạt được truyền thừa, tựa hồ có chút quỷ dị, nếu không phải coi chừng một ít, khó tránh khỏi lật thuyền trong mương.

Lâm Minh lau máu khóe moeejng nhìn về Mục Trần

"Từ khi ta trở thành Chiến Trận Sư , ngươi là người thứ nhất đánh cho ta bị thương ." Lâm Minh trong thanh âm sát ý cơ hồ cũng là muốn tràn ngập đi ra, ánh mắt dữ tợn, cũng là lộ ra có chút đáng sợ.

Mục Trần chằm chằm vào ánh mắt tơ máu leo lên Lâm Minh, hai mắt nhắm lại.

"Cho nên, để tỏ lòng ta đối với ngươi coi trọng, ta sẽ dùng mạnh nhất thủ đoạn. . Giết ngươi!" Lâm Minh khóe miệng dáng tươi cười trở nên càng lạnh, chợt hắn hung hăng cắn lấy lòng bàn tay, lập tức có máu tươi theo lòng bàn tay chảy xuôi xuống, hơn nữa máu tươi, dĩ nhiên là hiện ra màu đen , nhìn về phía trên lộ ra cực kỳ quỷ dị.

Lâm Minh khuôn mặt dần dần vặn vẹo, chỉ thấy được tại lòng bàn tay hắn ngay chỗ máu tươi cuồn cuộn mà ra, mà nương theo lấy máu tươi cút ra, phảng phất có một khỏa ước chừng hài nhi lớn nhỏ cỡ nắm tay, hạt châu màu đen theo thời gian dần trôi qua theo lòng bàn tay huyết nhục trong xông ra.

Cái khỏa hạt châu màu đen cuối cùng nhất xuất hiện, nhìn kỹ lại, trong đó phảng phất là có phần đông dữ tợn mặt quỷ, tiếng rít chi cực tiếng gầm gừ, từ đó truyền ra, trong thanh âm tràn đầy oán độc cùng hận ý.

Một cỗ kỳ lạ chấn động, tùy theo phát ra.

Mà khi Mục Trần cùng Chiêm Đài Lưu Ly phát giác được vẻ chấn động lúc này sắc mặt mãnh liệt biến đổi, bởi vì vì bọn họ phát giác được, đó là ý niệm chấn động. . .

Hai người bọn họ gắt gao chằm chằm vào khỏa hạt châu màu đen, chợt nhẹ hấp một ngụm hơi lạnh, bởi vì bọn họ phát hiện, hạt châu kia ở trong hiển rất nhiều mặt quỷ, đương nhiên đó là trước khi những cái đó bị Lâm Minh đả bại, hơn nữa cuối cùng nhất không cách nào thức tỉnh chiến ý thống lĩnh. . .

Nguyên lai, bọn hắn biến mất ý niệm, là bị Lâm Minh dùng loại thủ đoạn này cưỡng ép rút đi!

"Tên này chẳng trách lại tìm Chiến ý thống lĩnh ra tay, thì ra để lấy ý niệm." Chiêm Đài Lưu Ly khuôn mặt ngưng trọng, trong lòng cũng vi Lâm Minh ngoan độc cảm thấy trái tim băng giá.

"Hắc hắc. . ."

Lâm Minh khóe miệng dáng tươi cười càng dữ tợn, sau đó hắn trực tiếp nhấc lên cái kia khỏa màu đen châu thể, sau đó trực tiếp tại Mục Trần bọn hắn chấn động trong ánh mắt, hung hăng nhét vào trong miệng.

Ánh mắt của hắn, cơ hồ là tại trong khoảnh khắc này trở nên đỏ bừng, phảng phất có được máu tươi thẩm thấu, khủng bố cực kì.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 914: Trở Về

Ngay khi Lâm Minh cầm trong tay viên châu màu đen đem nuốt vào cơ thể, chốc lát, hai mắt hắn cơ hồ trở nên đỏ thẳm, trên trân gân nổi vần vện nhiw con giun bò chi chít.

Đương nhiên, không chỉ bề ngoài biến hóa, ai cũng có thể phát giác được, có một cỗ lực kỳ là bạo phát trong đầu đi ra.

Mục Trần cùng Chiêm Đài Lưu Ly sắc mặt biến đổi.

Bởi vì cỗ chấn động là ý niệm lực lượng, ý niệm của Lâm Minh lúc này mạnh hơn trước rất nhiều, nhưng lại cuồng bạo gấp bội.

"Hắn có thể nuốt ya niệm của người khác rồi biến thành của mình mà xài? !" Mục Trần cùng Chiêm Đài Lưu Ly chấn động vì thử đoạn đáng sợ của hắn.

Bởi vì loại lực lượng ý niệm này so với linh lực là hoàn toàn bất đồng, ý niệm bao hàm ý chí cường đại của con ngườu, nếu xung đột sẽ dẫn đến hậu quả khôn lượng, thần trí tan nát.

Không có Chiến Trận Sư nào dễ dàng hấp thu ý niệm của người khác, nên khi hai người thấy Lâm Minh làm thế thì hơi khó tin được.

" Lâm Minh khó trách dám ứng chiến, nguyên lai cũng là ẩn giấu thủ đoạn." Thiên Long Chủ hơi kinh ngạc nói, hiển nhiên thủ đoạn của Lâm Minh như vậy vượt qua sở liệu của hắn .

"Mặc dù ý niệm của hắn lúc này mạnh mẽ nhưng lại hỗn độn, chắc chắn sẽ để lại di chứng." Đôi mắt đẹp của Chiêm Đài Lưu Ly chớp lên,

nhẹ nói nói, trên cái thế giới này không có không duyên cớ mà mang lực lượng, Thủ đoạn này của Lâm Minh tuy có mạnh mẽ quỷ dị nhưng cái giả trả sẽ không rẻ.

"Hắn lúc này không có quá nhiều lựa chọn, chỉ cần có thể đem Mục Trần đánh bại, Đại La Thiên Vực sẽ lâm vào tuyệt cảnh, cho nên một cái giá lớn cũng rất đáng." Thiên Long Chủ thản nhiên nói.

"Chỉ cần Mục Trần một thua, Đại La Thiên Vực phải tan vỡ!" Phương Nghị cũng trầm giọng nói ra.

Chiêm Đài Lưu Ly không nói gì thêm, chẳng qua chân mày lá liễu có chút nhăn lại nhìn qua thân ảnh gầy gò kia, quả thật nếu Mục Trần mà bại thì Đại La thiên vực sẽ tuyệt đường.

"Hắc hắc. ¨ "

Gân xanh trên trán Lâm Minh ngọ nguậy, nhìn sắc mặt ngưng trọng của Mục Trần dữ tợn cười , trong đầu cuồng bạo ý niệm phảng phất là muốn chấn vỡ đầu của hắn, đây là thỉ đoạn để lại di chứng, nhưng không sau khi có được ý niệm của Mục Trần thì cái di chứng này sẽ giảm bớt.

"Hôm nay, ngươi hắn phải chết!"

Thanh âm Lâm Minh dữ tợn, vì đến bước này hắn đã bỏ ra biết bao nhiêu cái giá, nên nhất định phải đạt được mục đích

Oanh!

Lâm Minh bàn chân đột nhiên một đập, chỉ thấy được phía sau mênh mông Chiến Ý cũng cuồng bạo phóng lên trời, dường như màn trời bình thường, thanh thế làm cho người ta sợ hãi.

"Chết cho ta!"

Gầm nhẹ lên, chỉ thấy được Chiến ý cuồng bạo hóa thành vô số tấm lụa qué ngang giữa không trung che kín chiến văn rậm rạp.

Lúc Lâm Minh ra tay, thanh thế so với trước thì cường hãn hơn bội phần, bực công thế này nhiều cường giả đều run lên.

HƯU...U...U! HƯU...U...U!

Đầy trời chiến mâu quét ngang, như mũi tên đuôi lông vũ , hướng Mục Trần mà đi, không gian trực tiếp vặn vẹo

Mục trần sắc mặt ngưng trọng hai tay kết ấn

Ông ông!

Bàng bạc Chiến Ý tuôn ra trước mặt Mục Trần hóa thành chiếc thuẫn

Lúc này Mục Trần đem hết năm chi quân đội Chiến Ý, không hề giữ lại.

Phanh! Phanh! Phanh!

Mà khi cái kia chiến thuẫn tại ngưng tụ mà thành lúc, cái kia phô thiên cái địa thế công cũng là hùng hổ mà đến, nhất thời, to rõ tiếng động lớn vang dội rồi Thiên Địa, vô số đạo chiến mâu giống như là mưa to nghiêng rơi hạ xuống, hung hăng oanh kích tại cái kia cực lớn chiến thuẫn phía trên.

Mỗi một lần oanh kích, đều phảng phất sấm sét vang vọng, tàn sát bừa bãi , Chiến Ý trùng kích, trực tiếp đem không gian chấn động rung chuyển không chịu nổi, thậm chí là có vết rạn, từ đây vặn vẹo kéo ra chỗ kia.

Trong Thiên Địa thế lực khắp nơi đều có chút chấn động nhìn trời long đất lỡ.

Ầm ầm!

Hung hãn va chạm nhau đang không ngừng tiếp tục , bất quá tất cả mọi người là phát hiện được , cái giống như là núi cao chiến thuẫn, đang

tại thời gian dần trôi qua vặn vẹo, hiển nhiên là dần dần có vết rạn.

Lúc này Lâm Minh, so với trước, hiển nhiên là hung hãn rất nhiều.

"Vỡ cho ta!" Lâm Minh nhe răng cười , đột nhiên vang vọng, như mưa to gào thét mà đến, chiến mâu lại lần nữa trở nên dồn dập, cuối cùng từng đạo chiến mâu, trực tiếp cứng rắn xuyên thủng dày đặc chiến thuẫn.

Phanh!

Cực lớn chiến thuẫn, vào lúc này cuối cùng phá toái ra.

Phốc xuy.

Ở đằng kia phía sau, năm chi trong quân đội, có không ít chiến sĩ sắc mặt hơi tái nhợt, có một ngụm máu tươi phun ra, hiển nhiên là nhận lấy Chiến Ý trùng kích ảnh hướng đến.

Càng về sau, Đại La Thiên Vực chư Vương nhìn thấy một màn này, trong lòng cũng không nhịn được chấn động, sắc mặt đều là trở nên cực ngưng trọng cùng căng thẳng, cái chiến cuộc nhấp nhô hẳn là họ không thể thoải mái được.

Mục Trần thân hình đồng dạng là bị đẩy lui rồi mấy trăm trượng chợt hắn cưỡng ép ổn định thân thể, con mắt nhìn liếc năm quân , lúc hắn ở đây nhìn đến không ít chiến sĩ miệng phun máu tươi lúc, ánh mắt kia cũng là trong lúc đó băng hàn xuống.

"Chiêu tiếp theo, ta muốn cho cho quân đội ngươi không còn một mống!" Lâm Minh lộ ra hàm răng trắng, chợt bàn tay hắn nâng lên, đột nhiên vung xuống.

Oanh!

Tại phía sau, mấy vạn quân đội trên không, tối tăm Chiến Ý gào thét dựng lên dường như từng đạo cột sáng màu đen hội tụ ở một chỗ, ngắn

ngủn bất quá hơn mười hơi thở , chỉ thấy được một đạo cực lớn hắc ám đầu lâu, lại lần nữa ngưng luyện mà ra.

Chỉ có điều Hắc ám đầu lâu to gấp đôi cái trước

Mà khi nhất đạo hắc ám đầu lâu xuất hiện, trong Thiên Địa thế lực khắp nơi , trong con mắt đều nhịn không được nhảy dựng, cảm ứng được mức độ nguy hiểm.

"Chiến văn loại này "

Chiêm Thai Lưu Ly đôi mắt đẹp vào lúc này ngưng trọng, khuôn mặt khẽ biến nhìn chằm chằm vào hắc ám đầu lâu, chợt nói khẽ: "Chiến văn số lượng vậy mà đạt đến hơn một vạn năm nghìn đạo."

Lúc trước, Lâm Minh ngưng luyện đi ra Chiến Ý Chi Linh, Chiến văn bất quá một vạn mà bây giờ, hầu như hơn nhiều gần một nửa, uy lực của nó cang lớn.

Lâm Minh quả nhiên là ý định trực tiếp hạ sát thủ rồi.

"Kiệt kiệt "

Con mắt hắn đỏ thẫm nhìn chằm chằm vào sắc mặt băng hàn của Mục Trần, trong miệng phát ra một tiếng cười quái dị, .

"Cùng quân đội của ngươi, cùng nhau mai táng ở chỗ này a."

Lâm Minh dữ tợn cười cười, chợt hai tay của hắn đột nhiên kết ấn, tàn ảnh bay tán loạn , hắc ám đầu lâu phía trên hơn vạn đạo Chiến văn, vào lúc này tản mát ra rồi chói mắt sáng bóng một luồng sóng cuồng bạo Chiến Ý quét sạch mà ra, giống như phong bạo gào thét ở chung quanh.

Thế lực khắp nơi thần sắc đều ngưng trọng lên, ai nấy đều thấy được, Lâm Minh đã quyết ý định kết cục trận này , cùng Đại La thiên vực tranh đấu thắng bại.

Mà hình như, Đại La Thiên Vực, đã là lâm vào tuyệt cảnh!

Phuiwng hướng của Đại La Thiên Vực , bàn tay chư vương đều nắm lại .

Hô.

Toàn bộ năm chi đội của đề nhìn về phía thân ảnh của Mục Trần, đoạn đường này đều do hắn xuất lĩnh nên tuyệt đối tin vào hắn, nhìn ra được tâm tình của các chiế n sĩ

Mục Trần mãnh liệt ngẩng đầu, nhìn về phía mặt mũi tràn đầy dữ tợn của Lâm Minh, ngươi đã muốn đấu hôm nay theo ngươi đến cùng a!

Ẩn giấu thủ đoạn, cũng không phải chỉ có ngươi mới làm!

Mục Trần trong mắt hàn quang bắt đầu khởi động, chợt hai tay của hắn chậm rãi khép lại,

Ầm ầm.

Trong đầu, sâu trong Lôi ngục, Lôi Vân chiếm giữ ở đó, một viên hạt châu màu đen đang tại bị từng đạo Lôi đình rèn luyện đột nhiên vào lúc này khẽ run lên, sau đó nó phảng phất nhận lấy thu hút ,

HƯU...U...U

một tiếng, biến mất bên tro g Lôi ngục.

Viên hạt châu đấy, đúng là Mục Trần khi ngưng luyện ra Lôi ngục , đem ý niệm bản thân một phân thành hai lưu lại ở dạng ý niệm hạt giống.

Mà bây giờ, ý niệm đã trở về hoàn chỉnh, bắt đầu trở nên sung mãn cực kỳ.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 915: Ý Niệm Trở Về

Lâm Minh lăng không mà đứng, Chiến Ý cuồng bạo bao phủ quanh thân, không gian gần như đứt gãy.

Một cảm giác áp bách từ trên cơ thể Lâm Minh tỏa ra.

Lâm Minh cảm nhận được trong dầu hắn như núi lửa phun trào, Chiến Ý cuồng bạo như muốn chấn vỡ đầu hắn, làm gân xanh trên trán ngọ nguậy.

Bất quá hắn vẫn cố áp chế , nhìn thân ản Mục Trần ánh mắt có chút nhảy dựng, chợt điềm nhiên nói: "Lúc này, vẫn còn giả thần giả quỷ, thật sự là không biết sống chết!"

Tuy nói bọn hắn đều là đều là Vạn Văn Chiến Trận Sư, bất quá hắn lúc này số Chiến Văn của hắn nhiều hơn Mục Trần một khoảng.

Nên trận này hắn nắm chắc phần thắng.

Bất quá tuy rằng trong nội tâm như vậy nhưng Lâm Minh lại mơ hồ cảm giác được một điểm bất an, tính cẩn thận nói cho hắn biết, Mục Trần là dạng không dễ ăn, phải biết nắm bắt cơ hội không thì lật xuồng trong mương lúc nào không hay.

Trong nột tâm xẹt qua tia ý niệm, Lâm Minh hung hăng biến đổi ấn pháp liên hồi, chợt cái Hắc Ám Khô Lâu bỗng bành trướng , sâu trong hốc mắt có hỏa diêzm phừng phực

Oanh!

Chợt một luồng sóng xung kích quét ra, mang theo uy áp đáng sợ từ trong miệng của Hắc Ám Khô Lâu khuếch tán ra.

Đại La Thiên Vực chư Vương bàn tay đều nắm chặt, chăm chú nhìn chằm chằm vào Mục Trần đang bất động, họ đang mong Mục Trần có lưu lại át chủ bài.

" Mục Trần nếu là không có thủ đoạn nào nửa, thì chắc sẽ bại trong tay Lâm Minh." Yêu Môn, Vạn Thánh Sơn ... các loại siêu cấp thế lực cũng nhìn chăm chú màn này, rồi sau đó âm thầm lắc đầu, trước cục diện thê này, hiển nhiên đã đều bị Lâm Minh khống chế.

Lâm Minh khóe miệng chậm rãi nhấc lên một nụ cười dữ tợn, rồi sau đó hai tay đột nhiên khép lại, tràn đầy sát ý hét to , vang dội đến: "Thôn Ma Chi Pháp Thôn Ma Tử Quang!"

Ông ông!

Hắc ám khô lâu miệng đột nhiên mở ra, thấy được màu đen gợn sóng điên cuồng nhộn nhạo, cuối cùng HƯU...U...U một tiếng, biến thành một đạo ước chừng trăm trượng tả hữu hắc sắc quang mang mãnh liệt bắn ra.

Đạo hắc sắc quang mang cực kỳ quỷ dị, trong đó không có bất kỳ chấn động nào dường như là một mảnh tĩnh mịch, hơn nữa tại chỗ xẹt qua, ngay cả trong Thiên Địa Linh lực dường như đều là bị hào quang xóa sạch.

Không biết trước thế công như vậy, Mục Trần lại đem ứng đôai như thế nào.

"Ô...ô...n...g!"

Hắc quang qué sạch chân trời lao thẳn đến Mục Trần, tốc độ không thể nào né được.

Khi hắc quang đang lao tới, phần đông cường giả nghĩ rằng Mục Trần đã bỏ cuộc, đột nhiên hai mắt đóng chặt đã mở ra.

Trong con mắt, mơ hồ là có Lôi quang lập loè, .

Chiêm Đài Lưu Ly là người thứ nhất phát giác được Mục Trần ánh mắt khẽ biến , bởi vì thân là Chiến Trận Sư, nàng rõ ràng nhất, ý niệm là loại lực lượng kỳ lạ, nhìn như vô hình, nhưng Nhưng trong mắt Mục Trần có thể cảm nhận đượcluwjc lượng của ý niệm, có thể thấy Mục Trần gườ đây đã cường hãn hơn nhiều lần.

Lúc hắn nhắm mắt trong một thời gian ngắn , ý niệm của hắn bắt đầu trở nên mạnh mẽ!

"Người này, quả nhiên làm cho người ta nắm không thấu." Chiêm Đài Lưu Ly tâm trạng thả lỏng hơn một chút , bất kể như thế nào, nàng cùng Mục Trần đều xem như đã hợp tác qua, hơn nữa cũng biết một ít bí mật của nhau, cùng Lâm Minh, Tiêu Thiên so sánh, Chiêm Đài Lưu Ly hiển nhiên vẫn là cam tâm tình nguyện cùng Mục Trần trở thành bằng hữu, cho nên trận này, trong nội tâm nàng tự nhiên là thiên hướng Mục Trần.

Hai tay của hắn, vào lúc này kết ấn, tàn ảnh tung bay.

Ở phía sau, năm chi quân đội tất cả dường như thân thể đều mãnh liệt run lên, lúc này bọn hắn thấy cơ thể run lên, như được ai đó đang gọi lên, Chiến Ý trong người tuôn ra đến cực hạn.

Oanh!

Chiến Ý hải dương quét ra, lập tức ngưng tụ sau lưng Mục Trần.

Đạo chiến kỳ mặt ngoài tựa hồ là quấn quanh Lôi quang, trên chiến kỳ, rậm rạp chằng chịt Chiến văn trở nên sáng lên , lúc chiến kỳ xuất hiện trong nháy mắt , khắp Thiên Địa dường như đều lập tức ảm đạm.

Một cản giác áp bách kì lạ phát ra, đều từ bề mặt chiến kỳ.

"Bề mặt chiến kỳ. . ." Phần đông cường giả đồng tử co lại nhìn qua một mặt chiến kỳ, chợt hít một hơi lãnh khí, bởi vì bọn họ đều phát hiện, một mặt trên chiến kỳ, Chiến văn đạt đến một vạn sáu nghìn.

So với Lâm Minh thì hơn nhau một khoảng khá lớn

"Giả thần giả quỷ!"

Lâm Minh đồng dạng gặp được một màn này, mà khi hắn phát giác được số lượng Chiến Văn trên chiến kỳ rhif đồng rử co lani, bất quá hắn nghĩ là do Mục Trần gưở thủ đoạn lừa gạt.

Cho nên, Lâm Minh không có chút do dự nào, đạo ánh sáng tĩnh mịch mang theo cuồng bạo liền ập xuống.

Mục Trần hai tay nắm lani, phảng phất là nắm thật chặt chiến kỳ, sau đó ánh mắt sắc bén trùng trùng điệp điệp vung xuống.

"Chiến Kỳ Chi Linh!"

Cực lớn chiến kỳ phảng phất như là lưỡi đao từ phía chân trời quét xuống, mà khi chém xuống phía sau năm chi trong quân đội lại cũng là bộc phát ra tiếng rống giận dữ, sau đó bàng bạc Chiến Ý giống như thủy triều gào thét mà đến, cuối cùng đều quán chú tiến nhập một mặt chiến kỳ .

Theo Chiến Ý liên tục không ngừng dũng mãnh tiến vào, chỉ thấy được trên chiến kỳ, có từng đạo Chiến văn không ngừng hiển hiện.

"Số luiwjng Chiến Văn đang không ngừng gia tăng!"

Có cường giả khiếp sợ nghẹn ngào, bởi vì bọn họ phát hiện, số lượng Chiến Văn đang gia tăng kinh hoàng.

Ngắn gọn vài phút, c trên chiến kỳ Chiến văn đã đạt tới một vạn bảy nghìn đạo!

Chiêm Đài Lưu Ly thân thể mềm mại cũng có chút chấn động, trên khuôn mặt trở nên ngưng trọng, nàng đồng dạng có chút kinh ngạc, Ý niệm của Mục Trần rốt cuộc mạnh mẽ bao nhiêu? không lẽ số luiwjng Chiến Văn như thế chưa phải là cực hạn.

"Làm sao có thể? !" Lâm Minh sắc mặt vào lúc này kịch biến, c trong mắt tràn đầy sự khó tin, bất quá rất nhanh hắn nghiến răng nghiến lợi mà nói: "Như vậy Chướng Nhãn pháp, cũng muốn lừa gạt ta? !"

Hắn biết được một ít Chiến Trận Sư có thể lấy ngưng Luyện Hư giả Chiến văn đến chấn nhiếp đối thủ , kể từ đó giành được tiên cơ, cho nên trước phản ứng đầu tiên, hiển nhiên chính là cho rằng Mục Trần ý đồ dùng loại thủ đoạn này, đến đánh vỡ hắn chiếm đoạt tiên cơ.

Cho nên, đối mặt với Mục Trần phản công, hắn cũng không có bất kỳ dấu hiệu thu tay lại , tĩnh mịch hắc quang, giống như hắc ám tràn ngập, đột nhiên đem Mục Trần bao phủ xuống dưới.

Lúc này, ai một khi rút lui , liền sẽ đối mặt với đối phương gần như tựa là hủy diệt thế công.

"Chiến kỳ trảm!"

Mà cũng chính là vào lúc này, Mục Trần bàn tay vung xuống, trên mặt chiến kỳ, cũng giống như lưỡi dao vô cùng sắc bén, lập tức chém xuống, cuối cùng ở trong Thiên Địa vô số đạo ánh mắt nhìn chăm chú, hung hăng trảm tại cái kia tĩnh mịch hắc quang phía trên.

Mà trong nhả chém đó, cường giả khắp nói chợt thấy được số lượng chiến văn đã đạt đến một vạn tám ngàn đạo

Với số lượng Chiến Văn như thế, Chiêm Đàu Lưu Ly chợt nhảy dựng lên.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 916: Cục Diện Rối Rắm

Oanh!

Chiến kỳ khổng lồ mang theo Chiến Ý cuồn cuộn mãnh liệt không thể nào hình dung được trảm xuống hắc quang.

Ở trong Thiên Địa vô số ánh mắt rung động, ở mặt ngoài của chiến kỳ số Chiến văn đã đạt đến một vạn tám nghìn đạo.

Xùy!

Trong khi họ rung động, đạo chiến kỳ và hắc quang đang đối chọi giữa không trung mang theo lực trùng kích tỏa ra làn không gian như đứt gãy.

, Nhưng xem ra, cũng như dao cgesm đậu hủ mà thôi, Chiến kỳ nhẹ nhàng xé tan đạo hắc quang.

Chiến kỳ có chút dập dờn ánh sáng, Mục Trần hai mắt bình tĩnh, không có bất kỳ chấn động.

Phanh.

Đạo hắc quang tan ra thành vô sôa điểm đen trên bầu trời.

Trong Thiên Địa vô số ánh mắt đột nhiên co rút nhanh chóng, ai cũng không ngờ tới, một kích toàn lực nhất sát của Lâm Minh vậy mà trước Chiến kỳ kia thì lại yếu thế vô cùng

"Làm sao có thể? !"

Lâm Minh dữ tợn vào lúc này khuông mặt cứng ngắc, hắn khó có thể tin qua một màn này, át chủ bài cường đại nhất của hắn lại dễ dàng bị hóa giải?

Số lượng Chiến văn là thật hay sao! Làm sao có thể? !" Lâm Minh rút cuộc vào lúc này tỉnh táo lại, nhưng lập tức càng kinh hãi, hắn phải hấp thụ hết ý niệm của các chiến ý thiên tài mới ngưng được 1v4 đạo mà Mục Trần làm sao có thể ngưng ra hơn hắn tớn 4 ngàn đạo.

Người này cuối cùng đã lấy được truyền thừa gì? Thật không ngờ quá lợi hại!

Bá!

Bất quá Lâm Minh kinh hãi còn Mục Trần cũng không nói nhảm, chiến kỳ xé rách hắc quang, thế đi vẫn như cũ không giảm, lập tức đã xuyên thấu không gian, trực tiếp hung hăng chém xuống Lâm Minh.

âm thanh bén nhọn truyền đến, lập tức Lâm Minh giật mình tỉnh lại , lúc này mặt mũi tràn đầy hoảng sợ vội vàng rút lui đồng thời thúc giục Chiến Ý tại phía trước hình thành một đạo cực lớn Chiến Ý phòng hộ.

HƯU...U...U! HƯU...U...U!

Bất quá đối mặt với phòng hộ của hắn, chiến kỳ dễ như trở bàn tay mà phá hủy.

Phốc xuy!

Lúc tất cả Chiến Ý phòng hộ đều bị xé nứt, Lâm Minh không chịu nổi Chiến Ý trùng kích, một ngụm máu tươi phun ra, thân hình chật vật bắn ngược ra ngoài.

Phốc xuy! Phốc xuy!

Khi Lâm Minh chật vật bắn ngược trở ra , tại phía sau, bên trong mấy vạn quân đội , vô số chiến sĩ cũng nhận lấy trọng thương mà thổ huyết,

mấy phút đồng hồ trước quân đội còn dâng trào Chiến Ý, cơ hồ là lúc này lập tức uể oải , dẫn đến Chiến Ý mênh nông phía sau, cũng trở nên hỗn loạn suy yếu .

Ai nấy đều thấy được quân đội đã bị thương quá nặng.

Lâm Minh nhìn Chiến Ý hải dương tan vỡ, sắc mặt cũng trắng bệch, hắn hiểu được trận giao phong này hắn đã thua, sĩ khí quân đội đã bị triệt tiêu, trong đầu hắn đang đau nhức kịch liệt, ý niệm đang dần suy yếu di chứng đã bắt đầu xuất hiện, mất đi Chiến Ý thì dù Tứ Phảm chí tôn hắn cũng không có sức kháng cự.

Lâm Minh mắt mang dồn dập lóe ra, chợt hắn mãnh liệt cắn răng một cái, thân hình nhanh chóng lùi lại.

Bất quá, ngay lúc thân hình hắn chạy thục mạng lui về phía sau , Mục Trần một tiếng cười lạnh, bàn tay nắm chặt, một mặt chiến kỳ căng phồng lên, bàng bạc Chiến Ý trực tiếp là hóa thành một đầu Chiến Ý bàn tay lớn lập tức xuyên thủng hư không , lúc đầu hướng tới Lâm Minh bao phủ xuống .

"Tiểu bối ngươi dám!"

Biến cố như vậy, tại trong điện quang hỏa thạch, ai cũng không nghĩ tới Lâm Minh tan tác nhanh như vậy, cường giả U Minh Cung chưa kịp định thần, duy nhất chỉ có Thiên Tà Vương hét to lên tiếng, vội vàng cũng chỉ có một chưởng đánh ra, mênh mông Linh lực lập tức ở dưới chân trời hình thành một đạo ngàn trượng Linh lực chưởng ấn, hung hăng đối với Mục Trần mà tới.

Linh lực chưởng ấn giống như là núi cao hạ xuống, ánh mắt của Mục Trần cũng lóe lên, chợt hừ lạnh một tiếng, đúng là không thể nào tránh, hai tay kết ấn, chỉ thấy được một Chiến Ý cự thuẫn đối đầu

Ầm ầm!

Lần này đối cứng dẫn tới thiên địa rung động, sóng xung kích tàn sát bừa bãi , chung quanh từng tòa ngọn núi lập tức sụp đổ xuống.

Một pha va chạm kinh thiên, Mục Trần một tiếng kêu rên, nhất đạo Chiến Ý cự thuẫn lớn bị đánh tan mà đi, bất quá cùng lúc đó, cái Linh lực chưởng ấn của Thiên Tà Vương , đồng dạng ảm đạm tiêu tán.

Xôn xao.

Trong Thiên Địa vang lên một mảnh âm thanh xôn xao , thế lực khắp nơi trong lòng đều có chút chấn động , lúc hai Chiến Trận Sư dựa vào Chiến Ý giao phong , bọn hắn có lẽ còn chưa có quá mức cảm giác, có thể thấy Mục Trần bằng vào Chiến Ý lực lượng, đem công kích từ Thiên Tà Vương ngăn chặn, bọn hắn trong lòng mãnh liệt khiếp sợ, một Ngũ phẩm Chí Tôn, bằng vào Chiến Ý lực lượng, vậy mà có thể cùng một vị Thất phẩm Chí Tôn đối kháng, thực lực cơz này quá kinh người rồi.

Hừ.

Chiến Ý cự thuẫn bị chấn nát, Mục Trần n hừ lạnh một tiếng, sau lưng của hắn đột nhiên có cánh Phượng mở rộng ra, hai cánh chấn động, thân hình hóa thành từng đạo tàn ảnh, nhanh giống như tia chớp xuất hiện ở phía trước Lâm Minh.

Lâm Minh thấy thế, sắc mặt lập tức biến đổi, vội vàng vận chuyển Linh lực, một quyền oanh tiwsi Mục Trần.

Sắc mặt Mục Trần hờ hững nhìn hắn một cái, hôm nay đã là tiến vào Ngũ phẩm Chí Tôn, mà Lâm Minh tá trợ rất nhiều ngoại lực, mới khó khăn lắm đạt tới Tứ phẩm Chí Tôn , nếu là so đấu linh lực, không quá ba hiệp, Mục Trần có thể đem hạ thủ.

Cho nên Mục Trần dùng một chưởng đánh ra, lòng bàn tay xoay tròn, liền đem quyền phong của Lâm Minh hóa giải, còn nghe cả tiếng rắc rắc.

AAAAA!!

Cổ tay bị đánh gãy, Lâm Minh phát ra có tiếng kêu thảm thiết, bị Mục Trần xách được giống như con gà con, không có lực phản kháng, bộ dáng như vậy so với trước đây thì khác một trời một vực.

"Tiểu tử, ngươi láo xược!"

Mục Trần ra tay bắt Lâm Minh , Thiên Tà Vương vừa bị Mục Trần ngăn hắn lại một cái công kích, phục hồi tinh thần lại , lúc này sắc mặt âm trầm xuống, linh lực đáng sợ tuôn ra.

"Hừ, ngươi là cái thứ gì mà đủ tư cách đối với Đại La Thiên Vực ta kêu gào? !" Bất quá lúc này đây hiển nhiên liền không cần Mục Trần ra tay, Tu La Vương băng hàn , cười lạnh, ngay sau đó Tu La Vương vừa sải bước ra, xuất hiện ở trên bầu trời, ánh mắt lợi hại tập trung vào Thiên Tà Vương.

Hai gã Thất phẩm Chí Tôn ở trên trời giằng co, uy thế đúng là so với Mục Trần cùng Lâm Minh giao phong, còn áp bách hớn nhiều.

Tu La Vương cùng Thiên Tà Vương âm trầm đối mặt , Đại La Thiên Vực cùng với U Minh Cung rất nhiều cường giả cũng lập tức giương cung bạt kiếm đứng lên, trong Thiên Địa bầu không khí đều căng thẳng.

"Ha ha, Thiên Tà Vương, nếu như các ngươi đều muốn khai chiến, đợi tí Đại La Thiên Vực phụng bồi đến cùng bất quá trước đó, ta xem không phải có thể đem tiền đặt cược thanh toán một phát?"

ở cái bầu không khí căng thẳng Mục Trần cười nhạt âm thanh đột nhiên vang lên, tiếng cười kia làm cho Thiên Tà Vương và ttaast cả cường giả của U Minh Cung khuôn mặt đều một hồi hung hăng run rẩy.

thế lực khắp nơi trong thiên địa ánh mắt cũng là vào lúc này chớp động, trong đó không thiếu một ít ánh nhìn có chút hả hê nhìn về phía U Minh Cung.

"Hắc hắc, U Minh Cung càn rỡ lâu như vậy, cuối cùng là lọt vào báo ứng rồi."

"Bất quá cũng không biết cái này U Minh Cung có chịu hay không nhận thức sổ sách, hắc hắc, nếu là đã mất đi Vẫn Lạc Nguyên Đan, chỉ sợ U Minh Cung chủ sẽ không bỏ qua."

"Nếu không giao mà nói, mặt mũi U Minh Cung có thể đã mất hết rồi"

Nghe được trong Thiên Địa những lời châm chọc khiêu khích, khuôn mặt của Thiên Tà Vương cũng một hồi xanh trắng luân chuyển, trong mắt tràn đầy lửa giận, hắn như thế nào cũng không có nghĩ đến, Lâm Minh vậy mà lại bại thua.

"Mục Trần, ngươi quá phận rồi, cùng lắm thì chúng ta đem Băng Hà Vương giao cho các ngươi! "Thiên Tà Vương nghiến răng nghiến lợi mà nói.

Mục Trần nghe vậy, mí mắt cụp xuống, nói: "Việc này cũng không phải là một mình ta độc đoán, mà là trong trận tất cả mọi người nghe rõ ràng, tiền đặt cược đã là như thế, ta nghĩ, nếu như bây giờ là ta thua, chỉ sợ Thiên Tà Vương có lẽ không hảo tâm như vậy a?"

Thiên Tà Vương mí mắt run rẩy, hắn xem như đã nhìn ra, Mục Trần cũng không ý định nhè nhẹ lỏng loẹt liền đem việc này cho qua, nhưng muốn cho bọn hắn giao bốn mươi vạn Vẫn Lạc Nguyên Đan, cái này căn bản là chuyện không thể nào, nói như vậy, U Minh Cung chủ một khi biết được sẽ nổi giận bọn hắn căn bản cũng không có một điểm đường sống.

Nhưng trươac mặt quần hùng Bắc Giới, nếu như đổi ý không trả, thể diện U Minh cung cũng mất hết rồii.

Còn lại những siêu cấp thế lực như là Thần Các, Huyền Thiên Điện ... nhìn thấy U Minh cung bị buộc đến không còn đường có thể đi, cũng

thoáng có chút run lên, đồng thời lại thấy có chút may mắn, may mà hôm nay kẻ ra mặt là U Minh Cung, bằng không đổi lại là bọn hắn thì có nước tự sát.

Cục diện trước mắt, U Minh Cung đã bị bức phải sứt đầu mẻ trán, tiếp theo phải xem bọn hắn cuối cùng làm thế nào để giải quyết cái cục diện rối rắm trước mắt

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 917: Minh Hỏa Lão Nhân

Trải qua trận đại chiến giữa Mục Trần cùng Lâm Minh , Hài Cốt sơn mạch nay đã là một mảnh hỗn độn, những khe hở cực lớn giao thoa xuất hiện ở bên trong sơn mạch, từng ngọn núi ở đằng kia sụp đổ xuống trong lúc kịch chiến , hết thảy đều chứng minh trận giao phong trước kịch liệt đến kinh người.

Bất quá may mà trận giao phong động trời này cuối cùng đã hạ màn.

Nhưng tất cả mọi người biết , lúc giao phong kết thúc thì chuyện hôm nay bắt đầu trở nên vô cùng thê thảm, mà căn nguyên chính là số tiền đặt cược kinh khũng kia

Bốn mươi vạn Vẫn Lạc Nguyên Đan!

Cái này xem như thế lực cực mạnh cũng là không cách nào nhẹ nhàng gánh chịu số nợ to lớn đó

Bọn Mục Trần vất vả mấy tháng thời gian tranh đoạt, hôm nay có gộp lại chỉ sợ cũng khó khăn lắm mới gom được số lượng này, cái này nếu đem nộp ra, vậy bọn họ cũng đừng hy vọng mở ra Địa Chí Tôn bí tàng, cuốn gói hồi phủ là tốt nhất

Mà bọn họ đã như thế thì đó cũng là cực hạn của thế lực U Minh Cung

Cho nên lúc rất nhiều cường giả U Minh Cung nhìn thấy Lâm Minh bị Mục Trần bắt , đều là không khỏi sắc mặt có chút tái nhợt.

Bọn hắn hôm nay vốn là ý định đào hố chôn Đại La Thiên Vực tại đây, nhưng không có thể nghĩ đến, cái này hố cuối cùng lại là dùng để chôn bọn họ, mà Đại La Thiên Vực ngược lại là giẫm lên đầu của bọn hắn chui ra khỏi hố. . .

"Đều là tiểu tử kia làm hại!"

U Minh Cung phần đông cường giả nghiến răng nghiến lợi nhìn về phía Mục Trần, hôm nay cục diện như vậy quả thực chính là tại Mục Trần mà ra, nếu không có hắn mà nói, chỉ sợ tiến thoái lưỡng nan lúc này chính là Đại La Thiên Vực.

Bất quá mặc kệ bọn hắn lúc này hận Mục Trần thế nào, việc đã đến nước này, U Minh Cung nhất định phải trả tiền cược

"U Minh Cung chính là Bắc giới cực hạn thế lực, ta nghĩ chuyện thất tín bực này U Minh Cung cũng không có dày mặt mà làm ra"

Ở giữa lúc đám người Thiên Tà Vương ánh mắt đang biến ảo, Mục Trần mỉm cười nói.

"Câm miệng!"

Thiên Tà Vương hung hăng liếc nhìn Mục Trần, trong nội tâm tức giận cực kỳ, hắn như thế nào là không biết đây là Mục Trần đang dồn ép U Minh Cung.

"Thiên Tà Vương, ngươi dầu gì cũng là cường giả nổi danh Bắc giới , thua thì cũng nên xuất ra một điểm khí độ đến đây đi , đương nhiên nếu như các ngươi thật tình muốn đổi ý, Đại La Thiên Vực ta đây hôm nay cũng chỉ có thể phụng bồi đến cùng."

Tu La Vương âm thanh lạnh lùng nói.

Thiên Tà Vương cắn răng trong mắt tràn đầy phẫn nộ, sau lưng hắn rất nhiều U Minh Cung cường giả cũng chỉ im lặng, trong lúc nhất thời toàn bộ thế lực khắp nơi đều là nhìn chằm chằm hướng vào U Minh

Cung, dĩ nhiên đều là muốn xem bọn hắn như thế nào chỉnh đốn cục diện rối rắm này.

Tại trong thiên địa người người nín hơi yên tĩnh .Giằng co thật lâu, Thiên Tà Vương cuối cùng chán nản thở dài một hơi, mà nhìn thấy hắn như vậy thần sắc phần đông cường giả trong Thiên Địa tim đập mạnh một cú, nhìn bộ dáng này U Minh Cung thật sự định giao Vẫn Lạc Nguyên Đan ra sao?

Bất quá, ngay tại nơi mọi ánh mắt tập trung, Thiên Tà Vương sắp mở miệng , một đạo thanh âm già nua hừ lạnh giống như sấm sét từ trong hư vô không gian truyền ra, cuối cùng ầm ầm vang vọng tại trong thiên địa này.

Đạo tiếng hừ lạnh xuống, dường như Thiên Địa đều là run rẩy thoáng một phát.

Sắc mặt cường giả thế lực khắp nơi đều là vào lúc này đột nhiên biến hóa, bởi vì bọn họ phát giác được, một cảm giác áp bách cường đại đang xuyên thấu không gian, cuối cùng trực tiếp là bao phủ tại đây mảnh ở giữa thiên địa.

Ở đằng kia khắp nơi cường giả sắc mặt kịch biến giữa chỉ thấy được trên không U Minh Cung , không gian đột nhiên vặn vẹo, ngay sau đó nhất đạo già nua thân ảnh chậm rãi đi ra.

Đạo thân ảnh kia hơi có vẻ còng xuống, chính là một lão giả đang mặc áo đen, hắn một đầu tóc nâu trắng, nhìn hai mắt như đục ngầu , tay hắn cầm khô lâu trượng, lăng không mà đứng, cỗ cảm giác áp bách làm cho tất cả cường giả trong cái mảnh Thiên Địa sắc mặt kịch biến, đúng là từ kia trong cơ thể phát ra mà ra.

"Minh lão? !"

Mà khi đám U Minh Cung cường giả nhìn thấy cái lão giả áo đen kia, sắc mặt đột nhiên kinh hỉ

"Dĩ nhiên là Minh Hỏa lão nhân một trong U Minh Cung Tam lão !"

Đám người Tu La Vương vào lúc này sắc mặt trở nên khó coi rất nhiều, nghĩ đến đều là không có ngờ tới, ngay tại lúc này, vậy mà lại đột nhiên lòi ra một Minh Hỏa lão nhân.

"Minh Hỏa lão nhân?"

Mục Trần khẽ giật mình , lông mày cũng nhíu chặt lại , U Minh Cung Tam lão cùng Đại La Thiên Vực Tam Hoàng chính là các đại nhân vật nổi danh, bất quá những cực hạn cường giả này không phải đều nên ở sâu trong Vẫn Lạc Chiến Trường sao? Như thế nào lại ra đây

"Cẩn thận , Minh Hỏa lão nhân chính là Bát phẩm Chí Tôn cường giả, thực lực cường hãn vô cùng."

Tu La Vương lúc này căng thẳng lên rất nhiều, hai mắt đề phòng nhìn về phía lão giả áo đen, đồng thời tiến lên một bước, chắn phía trước Mục Trần đề phòng Minh Hỏa lão nhân đột nhiên ra tay với Mục Trần.

"Bát phẩm Chí Tôn sao?"

Mục Trần trong lòng hơi chấn động, cái đẳng cấp cường giả loại này, Trong chí tôn cảnh cơ bản cũng có thể tính là tầng thứ cao cấp nhất , dùng thực lực của hắn hôm nay, mặc dù là tăng thêm lực lượng Chiến Ý, cũng không có khả năng chống lại.

Các thế lực trong Thiên Địa còn lại , cũng là ánh mắt kinh nghi nhìn qua Minh Hỏa lão nhân, bình thường mà nói loại cường giả cấp độ này , không nên đến lúc này xuất hiện mới đúng, mà hiện tại, U Minh Cung như thế nào lại lòi ra 1 tên

"Bái kiến Minh lão!"

Rất nhiều U Minh Cung cường giả, đều là vào lúc này nhất tề hành lễ.

"Hừ, một đám đồ vô dụng, nếu đem Vẫn Lạc Nguyên Đan nộp ra, Cung chủ hỏi đến, lão phu xem các ngươi như thế nào nói rõ!"

Minh Hỏa lão nhân kia ánh mắt liếc nhìn đám người Thiên Tà Vương, dưới ánh mắt áp bách, trực tiếp làm cho đám người Thiên Tà Vương thân hình khẽ run.

"Minh lão, việc này. . ."

Thiên Tà Vương cười khổ một tiếng, bọn hắn nguyên bản đối với Lâm Minh tin tưởng mười phần, nhưng nào ngờ tới Đại La Thiên Vực lòi ra một Mục Trần hung hãn , Lâm Minh không phải là đối thủ của hắn, lúc này mới dẫn đến lật thuyền trong mương

"Việc này giao do lão phu xử lý."

Minh Hỏa lão nhân nói , Thiên Tà Vương nghe vậy lặng lẽ thở dài một hơi, cái cục diện rối rắm này , hắn đã sớm không muốn xử lý.

Tiếng nói Minh Hỏa lão nhân hạ xuống , ánh mắt âm lệ quét về phía đám người Mục Trần cùng với Tu La Vương , cười lạnh nói:

"Các ngươi Đại La Thiên Vực đúng là có gan phách , cũng dám đem chủ ý đánh tới U Minh Cung ta"

"Minh lão nói cái gì lời nói, trận giao thủ này, tất cả thế lực ở đây rõ như ban ngày, hơn nữa tiền đặt cược cũng là nói được rành mạch, nếu như U Minh Cung không quan tâm danh vọng bị tổn thương lời nói, vậy chuyện này cũng là dễ nói."

Tu La Vương thản nhiên nói:

"Há há, danh vọng bị hao tổn?" (nguyên bản là kiệt kiệt ....nhưng mà cười kiểu nào để ra dc tiếng như thế . người chứ có phải cóc nhái đâu mà nghiến răng =.

smile emoticon

Minh Hỏa lão nhân âm lãnh cười nói: "Ván bài này là Lâm Minh lỗ mãng ngu xuẩn chính mình gây nên , Hắn lại là một cái Tứ phẩm Chí Tôn nho nhỏ, ở đâu ra tư cách đại biểu cho U Minh Cung lập trường?"

"Cho nên mặc dù trận này thua , vậy cũng là chuyện của mình hắn , nếu như các ngươi muốn Vẫn Lạc Nguyên Đan, vậy cứ đòi hắn."

Minh Hỏa lão nhân vừa nói lời này ra, bên này chư vương Đại La Thiên Vực sắc mặt trở nên khó coi, lão gia hỏa này thật không ngờ không biết xấu hổ trực tiếp đem trách nhiệm đổ lên Lâm Minh.

"A? Nếu là ngươi nói như thế , chúng ta có thể đem Lâm Minh tỉnh lại, hỏi một chút hắn có hay không được cao tầng U Minh Cung cho phép vừa rồi đáp ứng ván cược?"

Mục Trần cười giơ lên Lâm Minh bị hắn xách trong tay đã hôn mê.

"Nếu là ngươi cảm thấy Lâm Minh không có tư cách đại biểu U Minh Cung, ở đây có mặt các cao tầng khác của U Minh Cung, có phải cũng không có tư cách?"

Đám người Thiên Tà Vương sắc mặt khẽ biến.

Minh Hỏa lão nhân ánh mắt âm lãnh nhìn về phía Mục Trần, nói:

"Tiểu bối ngươi ở đâu ra có tư cách cùng lão phu nói chuyện, thật sự là không biết trời cao đất rộng!"

Lúc Minh Hỏa lão nhân phun ra 1 chữ cuối cùng , thân ảnh của hắn trực tiếp là quỷ dị biến mất tại trên bầu trời.

Tu La Vương sắc mặt kịch biến, trở tay vỗ một chưởng vào ngực Mục Trần , Linh lực dâng lên đem Mục Trần đánh bay trở ra.

Mà lúc Mục Trần bay ngược thì lập tức tại mảnh không gian vị trí của hắn , không gian trực tiếp là giống như bị bàn tay vô bóp chặt, hư vô không gian đều là vỡ vụn ra.

Chỗ cái mảnh không gian vỡ vụn, Minh Hỏa lão nhân thân ảnh hiện ra nhìn thấy một kích thất bại, trong mắt hàn quang càng lớn, chợt song chỉ hung mãnh đâm, hư không dập dờn, nhất đạo hắc quang lóe lên rồi biến mất.

Ngay tại thời điểm đạo hắc quang kia xuất hiện, Mục Trần tóc gáy đều là dựng đứng lên , lúc này không chút do dự cầm trong tay bắt lấy Lâm Minh chắn trước người. (tóc thằng này cứ như rada dò nguy hiểm =]])

Bùm! (bành ... sữa lại hiệu ứng âm thanh luôn)

Hắc quang xẹt qua không gian , đầu Lâm Minh nổ tung ra, máu tươi văng khắp nơi.

Mục Trần vung tay áo lên đem những tia máu phóng tới đánh xơ xác , sắc mặt hắn có chút khó coi nhìn qua thi thể không đầu trong tay, lúc này Lâm Minh, hiển nhiên đã chết.

HƯU...U...U!

Ở phía sau, Cửu U, Liệt Sơn Vương nhất tề lướt đến, đem Mục Trần hộ ở trong, ánh mắt đề phòng nhìn về phía Minh Hỏa lão nhân.

biến cố diễn ra nhanh như chớp, cũng là làm cho thế lực khắp nơi cả kinh, đợi đến bọn hắn phục hồi tinh thần lại , Lâm Minh đã bị giết chết, cái này làm cho mí mắt bọn hắn giật liên hồi

Bởi vì ai nấy đều thấy được, Minh Hỏa lão nhân muốn giết không phải là Mục Trần, mà là Lâm Minh bị hắn bắt lấy.

"Minh lão thật đúng là thật thủ đoạn ác độc." Tu La Vương nhìn qua một màn này, cũng là trầm giọng nói, kể từ đó mà nói, Minh Hỏa lão nhân chính là có thể trực tiếp đem tất cả hậu quả đều đổ lên người Lâm Minh.

Minh Hỏa lão nhân đạm mạc nhìn thoáng qua cái thi thể không đầu, nói: "Một tên ngu xuẩn, cho rằng trở thành Chiến Trận Sư là có thể tùy ý làm bậy, lần này Đại Thú Liệp Chiến liên quan đến đến tiền đồ U Minh Cung ta, một Vạn Văn Chiến Trận Sư nho nhỏ, muốn thì bỏ"

Tuy nói U Minh Cung tỉ mỉ bồi dưỡng Chiến Trận Sư, nếu nói về giá trị thì trong nội tâm Minh Hỏa lão nhân, còn không bằng bốn mươi vạn Vẫn Lạc Nguyên Đan.

Thế lực khắp nơi thấy một màn như vậy , Minh Hỏa lão nhân lòng dạ độc ác làm cho cảm thấy trái tim có chút băng giá.

"Ván cược lần này là do Lâm Minh gây nên, nếu là muốn Vẫn Lạc Nguyên Đan, vậy tìm hắn đi a."

Thanh âm Minh Hỏa lão nhân ngừng lại, ánh mắt càng thêm âm hàn nhìn về phía Mục Trần, đám người Tu La Vương, nói: "Mà bây giờ, lão phu nên cùng các ngươi tính sổ, hại chết chiến trận sư của U Minh Cung ta thật là có số trướng rồi!"

Tiếng nói hạ xuống, hắn đột nhiên giơ bàn tay lên, thanh âm lành lạnh truyền đến: "Trước tiên đem Băng Hà Vương giết rồi chôn cùng cho ta!"

Ở phía sau, đám người Thiên Tà Vương nghe vậy, trong mắt sát ý bắt đầu khởi động, chợt người phía trước thân hình khẽ động, trực tiếp là xuất hiện ở bên cạnh Băng Hà Vương, bàn tay đè xuống Thiên Linh Cái, Linh lực bắt đầu khởi động định đem thân thể chấn vỡ.

Mục Trần, Tu La Vương bọn hắn nhìn thấy một màn này, sắc mặt lập tức trở nên xanh mét đứng lên.

"Giết!" Minh Hỏa lão nhân âm trầm mà nói.

"Vâng!" Thiên Tà Vương đáp, sau đó nhe răng cười

Bất quá, khi chưởng của Thiên Tà Vương vào Băng Hà Vương, thân thể của hắn trong nháy mắt này đột nhiên ngưng kết xuống, rồi sau đó

nhất đạo thanh âm già nua cười nhạt, vang lên theo.

"Minh Hỏa, ngươi quả là lão thất phu không biết xấu hổ, vậy mà lợi dụng sơ hở chạy đến khi dễ tiểu bối, bất quá có lão phu ở đây, ngươi muốn giết người của Đại La Thiên Vực ta, chỉ sợ không có dễ dàng như vậy."

Lúc thanh âm già nua vang lên, tất cả mọi người là nhìn thấy, không gian sau lưng Thiên Tà Vương có chút dập dờn, nhất đạo thân ảnh già nua hiển hiện mà ra, bàn tay hắn nắm nhẹ , Linh lực áp bách đáng sợ bao phủ ra ngưng đọng không gian, trực tiếp làm cho thân thể Thiên Tà Vương không thể động đậy chút nào, chưởng ấn sắp rơi xuống, cũng là lơ lửng tại phía trên thiên linh cái Băng Hà Vương, không cách nào rơi xuống.

Mục Trần, Cửu U, Tu La Vương ... đám cao tầng Đại La Thiên Vực nhìn thấy đạo kia thân ảnh già nua , trong mắt lập tức có sợ hãi lẫn vui mừng bừng lên, bởi vì cái người kia, đương nhiên là một trong Đại La Thiên Vực Tam Hoàng bọn hắn

Thiên Thứu Hoàng!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 918: Tiếp Dẫn

Không gian phía trên hài cốt sơn mạch chập chùng, anh mắt kinh ngạc khắp nơi đều nhìn về phía thân ảnh già nua vừa xuất hiện , mà đương nhiên đó là một trong Tam Hoàng , Thiên Thứu Hoàng

Khắp nơi vang lên tiếng bàn tán trầm thấp ồn ào , ở sâu bên trong vẫn lạc chiến trường đã xảy ra chuyện gì vì sao những cường giả đỉnh cấp này đều cùng lúc xông ra

Mục Trần , Tu La Vương , Cửu U nhìn thấy Thiên Thứu Hoàng đột nhiên hiện thân thì thở dài 1 hơi như trút được gánh nặng, đã có Thiên Thứu Hoàng ở đây, U Minh Cung dĩ nhiên không làm gì được bọn họ

Sắc mặt Minh Hỏa lão nhân tại lúc Thiên Thứu Hoàng xuất hiện cũng hơi âm trầm một ít , chợt hừ lạnh

“Lão bất tử nhà ngươi đúng là âm hồn bất tán”

Thiên Thứu Hoàng cười cười , sau đó nhìn Thiên Tà Vương đang bị hắn ngưng đọng lại , cười nhạt nói

“Tốt rồi , chuyện hôm nay trước hết đến đây là kết thúc đi"

“Đến đây là kết thúc?"

Minh Hỏa lão nhân âm trầm mà nói: "Đại la thiên vực các ngươi hại chiến trận sư duy nhất của U Minh Cung ta vẫn lạc , ngươi cho rằng ta tốt bụng như vậy sao?"

"Không phải là chính ngươi giết chết sao ."

Thiên Thứu Hoàng cười nói: "Bất quá nể tình các ngươi tổn thất một chiến trận sư, đại la thiên vực ta không cần bốn mươi vạn vẫn lạc nguyên đan của các ngươi ."

Hắn hào phóng cực kì , vung tay lên liền miễn đi bốn mươi vạn vẫn lạc nguyên đan , bởi vì Thiên Thứu Hoàng phi thường rõ ràng , muốn Minh Hỏa lão nhân giao ra bốn mươi vạn vẫn lạc nguyên đan , bản chính là chuyện không thể nào , nhất là vào lúc này khi địa chí tôn bí tàng đã bị phát hiện

"Ngươi !"

Trong mắt Minh Hỏa hung quang bắt đầu khởi động , chợt ánh mắt hắn hơi có vẻ sâm lạnh nhìn về phía Mục Trần , bị ánh mắt của hắn quét trúng , làn da Mục Trần lập tức phát lạnh , cảm giác như đang bị rắn độc nhằm vào .

Cảm giác này làm cho sắc mặt của Mục Trần hơi dịu lại . Bởi vì hắn biết rõ , nếu như một gã bát phẩm Chí Tôn quyết tâm muốn giết hắn , vậy hắn sẽ lâm vào cảnh địa cực kỳ nguy hiểm , đến lúc đó , ngay cả Tu La Vương cũng không bảo hộ được hắn .

Thiên Thứu Hoàng vừa ra tay , liền đem Thiên Tà vương thực lực đạt tới thất phẩm chí Tôn chế trụ , tuy nói là tập kích , nhưng đủ để hiển lộ ra thất phẩm cùng bát phẩm có bao nhiêu chênh lệch .

"Ha ha . Minh Hỏa , ta khuyên ngươi nên thu liễm những tâm tư này lại. Tại thời điểm ngươi xuất thủ , Thiên Tà Vương sẽ bị ta lập tức giết bỏ ."

Bất quá ngay tại lúc nhãn mang Minh Hỏa lão nhân hung quang lập loè , thanh âm Thiên Thứu Hoàng nhàn nhạt , lại lần nữa truyền đến.

"Hiện tại ngươi muốn làm loại chuyện lưỡng bại câu thương này , ta nghĩ đối U Minh Cung mà nói , cũng chẳng có bao nhiêu chỗ tốt ."

Ánh mắt Minh Hỏa lão nhân dũ phát che lấp , hắn nhìn chòng chọc vào Mục Trần , nhưng cuối cùng vẫn chậm rãi đem ánh mắt chuyển dời đi, bởi vì hắn biết rõ Thiên Thứu Hoàng nói hoàn toàn chính xác . Mặc kệ hắn ra tay nhanh thế nào , nếu hắn thật sự trảm sát Mục Trần , U Minh Cung bọn họ cũng sẽ trong khoảnh khắc tổn thất một vị thất phẩm Chí Tôn .

Chuyện này so tổn thất Lâm Minh càng thêm làm cho lòng người đau nhức .

"Lần này coi như đại la thiên vực các ngươi giỏi , bất quá các ngươi cũng chớ đắc ý quá sớm , cung chủ ta biết được. sẽ không tha cho các ngươi!"

Minh Hỏa lão nhân cười lành lạnh , chợt hừ một tiếng , tay áo vung lên , thân hình hư không tiêu thất mà đi , khi xuất hiện lại , đã ở bên U Minh Cung đại quân cùng lúc đó , Thiên Thứu Hoàng cũng dẫn băng hà Vương hiện ra phía trước chư vương đại la thiên vực

Hai người đều là bát phẩm Chí Tôn cường giả đỉnh cao , cho nên bọn hắn cũng không giở thủ đoạn vô vị , bởi vì bọn họ đều tinh tường . Nếu như bọn hắn thật xuất thủ , cường giả dưới trướng hai bên đều tổn thất nặng nề .

"Thiên Thứu Hoàng đại nhân !" Chư vương nhìn Thiên Thứu Hoàng hiện ra phía trước , vội vàng ôm quyền hành lễ .

Thiên Thứu Hoàng cười khoát tay áo , sau đó ánh mắt nhìn về phía Mục Trần , cười nói: "Chúc mừng Mục Vương trở thành chiến trận sư , đại la thiên vực cuối cùng đã có một chiến trận sư."

Ngừng nói , hắn hỏi tới vấn đề trọng yếu nhất: "Lần này gom góp vẫn lạc nguyên đan thế nào?"

"Sau khi thống kê , trong tay chúng ta tổng cộng có được bốn mươi ba vạn vẫn lạc nguyên đan ." Tu La Vương trả lời .

"Bốn mươi ba vạn sao?" Thiên Thứu Hoàng con mắt hơi sáng . Chợt vui mừng cười nói: "So với lần thứ nhất Đại Thú Liệp Chiến nhiều hơn không ít , lúc này đây phát hiện Địa Chí Tôn Bí Tàng mặc dù có chút kỳ lạ , bất quá cũng đủ rồi ."

"Đại Thú Liệp Chiến lần này, nếu không có Mục Vương dẫn dắt , sợ là chúng ta cũng rất khó gom được đầy đủ vẫn lạc nguyên đan ." Liệt Sơn Vương vào lúc này cười nói , trong ngôn ngữ hiển nhiên là có vì Mục Trần mà khoe thành tích ý .

"Đúng vậy , trong bốn mươi ba vạn vẫn lạc nguyên đan này , phần lớn đều là do nhân mã Mục Vương thu hoạch ." Tu La Vương cũng tịnh không giấu diếm

Thiên Thứu Hoàng nghe vậy không khỏi có chút kinh ngạc nhìn Mục Trần , không nghĩ đến tại lần Đại Thú Liệp Chiến này lại biểu hiện nổi bật . Hơn nữa Liệt Sơn Vương , Tu La Vương xưa nay cao ngạo , hiếm khi có vài phần kính trọng , khách khí như thế .

"Liệt Sơn Vương đánh giá cao ta rồi , nếu như không phải chư vương đồng tâm hiệp lực , chỉ sợ ta cũng bất lực ."

Mục Trần nghe Liệt Sơn Vương có ý đề cao hắn liền hơi cảm thấy ngạc nhiên , bất quá hắn cũng không biểu hiện ra nhiều , chỉ là mỉm cười nói .

"Ha ha , xem ra Vực Chủ cùng Cửu U cũng không nhìn lầm người à ."

Thiên Thứu Hoàng thấy Mục Trần là không kiêu , không nóng nảy liên có chút tán thưởng , hắn thoáng có chút cảm thán , lúc đầu hắn đối Mục Trần hiền lành , hoàn toàn là vì mặt mũi của Cửu U, về sau thì là vì đại la Vực Chủ quan tâm Mục Trần, nhưng mà hiện tại , hắn mới hiểu được , người trẻ tuổi này , đích thật là có được một ít mị lực đặc biệt cùng với năng lực .

Đoạn đường hắn đến, từng bước theo con đường thống lĩnh bình thường nhất của Đại la thiên vực mà từng bước leo lên , cái tốc độ trưởng thành này làm cho người ta tắc luỡi cùng sợ hãi thán phục , hơn nữa không cách nào biết được , tương lai hắn đến tột cùng sẽ đi đến bao xa

Cửu U nhìn thấy Mục Trần đang từng bước đạt được sự công nhận của toàn bộ Đại la thiên vực , trong lòng cũng vì hắn cảm thấy mừng rỡ , rồi sau đó mỉm cười nói: "Thứu lão , ngài vừa nói Vực Chủ đã tìm ra Địa Chí Tôn Bí Tàng rồi hả?"

Chư vương nghe vậy , cũng là vội vàng vểnh tai , bọn hắn tới vẫn lạc chiến trường liều đến ngươi chết ta sống , toàn bộ là vì mở ra Địa Chí Tôn Bí Tàng, mà loại sự tình tìm Địa Chí Tôn Bí Tàng , bọn hắn không có năng lực nhúng tay , cũng chỉ có thể trông cậy vào Vực Chủ rồi.

Thiên Thứu Hoàng cười gật gật đầu , chợt có vẻ bất đắc dĩ nói: "Địa Chí Tôn Bí Tàng đã tìm được , bất quá lại xảy ra chút ngoài ý muốn . . ."

"Ngoài ý muốn?" bọn Mục Trần nghe vậy , đều là cả kinh .

" Ở chỗ sâu trong vẫn lạc chiến trường , chính là địa vực cuồng bạo nhất, chỗ đó bão táp linh lực tùy thời mang tất cả bao phủ , dù là địa cấp Chí Tôn siêu cấp cường giả cũng phải cẩn thận làm việc, mà qua mấy lần thăm dò thất bại , chúng ta cũng thực sự phát hiện dấu vết một tòa Địa Chí Tôn Bí Tàng , điểm tọa lạc của Địa Chí Tôn Bí Tàng này thật sự hùng vĩ , hơn hẳn tòa Địa Chí Tôn Bí Tàng khi trước chúng ta thăm dò ." Thiên Thứu Hoàng chậm rãi nói .

"Hả?" Chư vương đều bỗng cảm thấy phấn chấn .

"Bất quá chính là bởi vì Địa Chí Tôn Bí Tàng này quá mức hùng vĩ , cho nên làm cho các thế lực đỉnh cấp đương thời đều theo dõi nó ." Thiên Thứu Hoàng bất đắc dĩ nói .

gương mặt bọn Mục Trần ngạc nhiên rồi chợt cảm thấy tê cả da đầu , bởi vì chỉ vừa nghĩ tới tình cảnh sáu bảy vị địa Chí Tôn siêu cấp cường giả cùng ngồi chờ cái Địa Chí Tôn Bí Tàng, bọn hắn liền cảm thấy đáng sợ , vậy vạn nhất động thủ , thật đúng là trời long đất lở

"Chúng ta hiện tại phải làm gì?" Cửu U hỏi.

"Chuẩn bị khởi hành tiến vào sâu trong vẫn lạc chiến trường, bất kể như thế nào , Địa Chí Tôn Bí Tàng này thể buông tha , dựa theo sự hùng vĩ của nó , địa Chí Tôn chủ nhân bí tàng này khi còn sống tất nhiên cực kỳ mạnh mẽ , nếu như có thể đạt được linh thần dịch hắn lưu lại , Vực Chủ không chừng có thể đột phá đến thượng vị địa Chí Tôn , mà nếu như bị Thần Các chi chủ hoặc như U Minh Cung chủ , Liễu Thiên đạo những người kia lấy được , đối tại chúng ta đại la thiên vực mà nói không phải chuyện tốt." Thiên Thứu Hoàng ngưng trọng nói .

Mọi người nghe vậy cũng đều trầm trọng gật đầu , tuy bọn hắn không biết cái gọi là hạ vị địa Chí Tôn cùng thượng vị địa Chí Tôn có bao nhiêu sai biệt , nhưng có thể được Thiên Thứu Hoàng lấy khẩu khí như vậy nói ra , tất nhiên là một trời một vực , toàn bộ vận mệnh đại la thiên vực cũng sẽ ảnh hưởng .

Thiên Thứu Hoàng thấy thế , cũng liền phất tay lệnh, lập tức toàn bộ đội ngũ khổng lồ của đại la thiên vực tiến hành điều động

Lúc đội ngũ đại la thiên vực tiến hành hành động , ánh mắt Thiên Thứu Hoàng đột nhiên ngưng lại , ngay sau đó Mục Trần bọn hắn cũng là có cảm ứng liền ngẩng đầu , chợt thần sắc hơi rung động .

Bởi vì vào lúc này , chỉ thấy vùng không gian ở giữa thế giới này không ngừng vặn vẹo , có mấy đạo thân ảnh phá không mà đến , mà những thân ảnh kia , mỗi một đạo đều tản ra cảm giác áp bách mạnh mẽ cực đoan , khiến cho thiên địa đều run nhè nhẹ .

Đội ngũ các thế lực đỉnh cấp Yêu Môn , huyền thiên điện chờ đợi , vào lúc này phát ra tiếng hoan hô , bởi vì lúc này những thân ảnh xuất

hiện kia , đương nhiên đó là cường giả đỉnh cao của bọn hắn .

Nương theo tòa siêu cấp Địa Chí Tôn Bí Tàng bị phát hiện , những cường giả đỉnh cao cũng rảnh tay , tiến hành hiện thân tiếp ứng tất cả thế lực dưới trướng.

"Những tên này đến cũng rất là nhanh." Thiên Thứu Hoàng cười nhạt một tiếng , cũng không có dừng lại , bàn tay vung khẽ , chỉ thấy linh quang mênh mông từ thể nội phát ra , hình thành màn sáng mấy vạn trượng , trực tiếp bao phủ nhân mã đại la thiên vực.

"Đi ."

Thiên Thứu Hoàng lao đi , màn ánh sáng vô cùng to lớn bao phủ nhân mã đại la thiên vực trong chớp mắt , liền đã biến mất ở chân trời.

Theo Thiên Thứu Hoàng ly khai , sau đó không lâu , các đại đỉnh cấp thế lực còn lại cũng nhanh chóng phóng lên trời .

Còn lại một ít nhất lưu thế lực nhìn qua một màn này , trong lòng thở dài , bọn hắn biết rõ , kế tiếp chính là tiết mục chính của Đại Thú Liệp Chiến rồi, mà loại tiết mục này , không có Địa Chí Tôn trấn giữ , căn bản cũng không có tư cách tham gia .

Sau lần Đại Thú Liệp Chiến này bên trong bắc giới lại sẽ phát sinh nhiều biến hóa lớn , những thế lực đứng đầu bắc giới , không biết lại sẽ có mấy người sừng sững , mấy người sụp đổ . . .

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 919: Nghiền Nát Không Gian

Sâu trong vẫn lạc chiến trường

Đây là một mảnh địa vực cuồng bạo làm người ta sợ hãi , bầu trời nơi này đầy tro bụi chìm trong bóng tối , Bão táp linh lực phô thiên cái địa tàn sát bãi , cái loại bão táp linh lực này lướt qua , núi đá hóa thành đất bằng , duy có một ít ngọn núi màu đen kịt có thể thừa nhận được bão táp linh lực , bởi vì mấy ngọn núi này chính là do hàn thiết thuần túy biến thành , độ rắn chắc coi như là bát phẩm chí tôn dốc sức đánh một kích cũng không vỡ .

Cả vùng đất , vực sâu vạn trượng trải rộng , nhìn từ phía trên phảng phất như có con hắc cự long ẩn mình nơi tối tăm sâu thẳm làm cho người cảm thấy từng cơn ớn lạnh .

Gió lạnh từ trong vực sâu gào thét xuất hiện , phảng phất mang theo tiếng khóc thê lương như ma như quỷ , mơ hồ có thể nhìn thấy một ít bóng dáng phảng phất giống như đồ vật trôi nổi , những thứ kia do thần phách của các cường giả chết đi biến thành , chỉ có điều đã mất đi thần trí , trở thành một loại u hồn tồn tại .

Những vật này , bởi vì hấp thu năng lượng đặc biệt ở vẫn lạc chiến trường , giữ lại một ít thực lực như khi còn sống , lại tràn đầy tính công kích , người tới gần đều gặp phải công kích điên cuồng.

Phiến tử vực này bình thường không phát hiện được một tia sinh cơ .

Vèo ...oooo!! (XÍU...UU! nguyên bản thế này đây).

Bất quá , không khí tĩnh mịch này hôm nay dần bị phá vỡ , chỉ thấy thiên địa mờ tối đột nhiên có một đạo hồng quang vạn trượng cuốn tới , ở trong tia sáng kia là một đại đội nhân mã.

Nhóm nhân mã này , tất nhiên là quân Đại La thiên vực do Thiên Thứu Hoàng dẫn đầu

Tuy nói có Thiên Thứu Hoàng dẫn đường, nhưng đại quân tiến lên lại cực kỳ cẩn thận . Bọn hắn thậm chí không dám bay lên trời mà chỉ có thể hành quân ở dưới mặt đất.

Hơn nữa cứ đi được một đoạn Thiên Thứu Hoàng lại thay đổi lộ tuyến , một ít lộ tuyến thậm chí còn dài hơn , nhưng vừa vặn tránh được khu vực có bão táp linh lực tàn sát bừa bãi.

Ở cái chỗ sâu trong Vẫn Lạc chiến trường này bão táp linh lực so với bên ngoài quả thực kinh khủng không dưới trăm lần , nếu lỡ như lạc vào trong đó , cái đội ngũ đại la thiên vực mênh mông cuồn cuộn sợ rằng sẽ không còn một mống. Lúc đó chỉ còn nước cầu trời , Thiên Thứu Hoàng tự bảo vệ chính mình cũng khó khăn.

Nhưng kể cả có Thiên Thứu Hoàng dẫn đường , bọn hắn cũng không có khả năng tránh được tất cả bão táp linh lực , cũng may Thiên Thứu Hoàng sớm đoán trước , những lúc không thể tránh kịp khi phong bạo xuất hiện .hắn liền dẫn theo mọi người mã trốn vào trong những toàn núi đen .

Ô ô .

Lúc đại quân đang tạm thời tránh bão .Bọn Mục Trần đứng ở cửa sơn động , lúc này trời đất bên ngoài phong bạo linh lực màu xám đã phô thiên cái địa tàn sát bừa bãi tràn đến , làm cho tất cả không gian phía dưới trở nên vặn vẹo .

Mục Trần , Cửu U cùng với chư vương sắc mặt ngưng trọng nhìn ra ngoại giới bão táp linh lực tàn sát bừa bãi . Âm thầm kinh hãi , bởi vì

bọn họ cũng là có thể cảm ứng được bão táp linh lực đáng sợ , nếu như bị cuốn vào trong đó , tất nhiên khó thoát khỏi cái chết .

“Cũng may lúc Vực Chủ tìm kiếm Địa Chí Tôn Bí Tàng cũng dò xét ra tuyến đường an toàn bằng không thì lung tung xông tới , lúc này chúng ta sớm đã bị diệt ." Cửu U cảm thán nói .

Bọn hắn ở trong vẫn lạc chiến trường cực khổ chiến đấu , cuối cùng đã đi đến đây , nhưng bây giờ một khi vô ý , sẽ đều là công dã tràng

Mục Trần cũng nhẹ nhàng gật đầu , chỗ sâu vẫn lạc chiến trường này đúng là rất nguy hiểm , khó trách Thiên Thứu Hoàng cẩn thận như thế .

Ánh mắt hắn nhìn ra mảnh thiên địa u ám bên ngoài , hai mắt nhắm lại , có lẽ bởi vì vô số cơ duyên khiến cho ý niệm trở nên cường đại, cảm giác của hắn cũng là trở nên nhạy cảm , cho nên hắn có thể phát giác được , ở giữa thiên địa này, tựa hồ là che dấu không ít chấn động cực kì mờ mịt .

Sức chấn động kia , bên trong lộ ra mùi cực kỳ nguy hiểm , làm cho Mục Trần cũng không dám dò xét nhiều , sợ đưa tới một ít tai nạn , ở địa phương này , không cẩn thận một chút chỉ sợ không kịp trăn trối .

"Trận hạo kiếp thời viễn cổ kia khi ngoại vực tộc xâm lấn Đại Thiên Thế Giới , nơi này chính là một chiến trường to lớn , theo một ít trong cổ tịch ghi lại . Ở chỗ này , các Địa chí tôn và vô số siêu cấp cường giả của Đại Thiên thế giới ngã xuống không dưới số ngón trên hai bàn tay , cái này cũng chưa tính tới cường giả ngoại vực tộc rơi rụng xuống đều có thể so với địa Chí Tôn .", Thiên Thứu Hoàng nụ cười nhạt nhòa nói.

Bọn người Mục Trần nghe được âm thầm tắc luỡi , số lượng địa Chí Tôn cỡ này , đem tất cả đấy cường giả đỉnh cao bắc giới cộng cũng không đủ , bởi vậy có thể thấy được trận hạo kiếp thời viễn cổ kia, đến tột cùng là kinh khủng bực nào quy mô , đúng thật là chấn động toàn bộ Đại Thiên Thế Giới .

"Thiên Thứu Hoàng đại nhân , chúng ta còn bao lâu đến nơi"

Tu La Vương nhìn về phía Thiên Thứu Hoàng , mở miệng hỏi .

"Dựa theo loại tốc độ này , cần phải hai ngày ." Thiên Thứu Hoàng đáp , nếu là hắn một mình mà nói..., tốc độ tự nhiên có thể nhanh trước mấy lần

"Mặt khác , chạy loạn bên trong này , nếu như phát giác được một ít không gian ba động khác thường, không nên đi dẫn động , Tại đây cường giả rơi rụng quá nhiều , mà những cường giả này phần lớn trước lúc vẫn lạc , đều giấu bản thân vào trong khe hở không gian, tuy thần trí bọn hắn tiêu tán , Nhưng bởi vì vẫn lạc chiến trường có nguồn năng lượng kỳ lạ có thể giữ lại thân thể , hơn nữa có được một ít thực lực khi còn sống , nếu như bị bừng tỉnh , sẽ gặp đâu đánh đó ." Thiên Thứu Hoàng nhắc nhở .

"Khi trước lúc ta và Linh Đồng Hoàng đang ra tay dò xét, lỡ tay đánh thức một đạo vong hồn , mặc dù bọn ta hai người liên thủ , cũng là chỉ có thể miễn cưỡng đẩy lui ."

"Vâng!"

Mọi người nghe vậy , trong lòng cũng là hơi rét , Thiên Thứu Hoàng cùng Linh Đồng Hoàng liên thủ chỉ có thể tự bảo vệ mình , cái vong hồn kia khi còn sống , thực lực chỉ sợ ít nhất là cửu phẩm Chí Tôn , thậm chí có thể đã nữa bước tiến vào địa Chí Tôn, vẫn lạc chiến trường này , thật sự là nguy cơ trùng điệp.

. . .

Đại quân trong lòng núi cùng đợi bão táp linh lực tán đi , lúc này lại lần nữa lên đường ,

Bất quá tuy nói đi đường chậm chạp gian nan , nhưng chung quy xem như hữu kinh vô hiểm , đợi ngày thứ hai chấm dứt . Đại quân từ từng tòa

núi đen cao vút trong mây xuyên thẳng qua mà qua , lại nói tiếp , bọn hắn bị một màn trước mắt hung hăng rung động .

Sau những tòa núi đen , bão táp linh lực đột ngột biến mất không còn thấy gì nữa thậm chí là linh lực ở chỗ này phảng phất đều là thay đổi được an tĩnh dị thường .

Làm cho bọn Mục Trần rung động , thực sự không phải là nơi yên tĩnh này , mà là phía trước , Không gian giống như bị một lực lượng kinh khủng nghiền nát .Từng khe hở tối tăm giống như những cái miệng rộng dữ tợn , ở giữa thiên địa ngọ nguậy .

Ánh mắt nhìn xuyên qua khe hở màu đen , trong đó có ít ánh sáng mờ nhạt , Mục Trần tựa hồ nhìn thấy một tòa đại điện như kim tự tháp màu đen vô cùng vô tận . Lẳng lặng phiêu phù ở sâu trong cái không gian bị nghiền nát kia

Tòa kim tự tháp đen này khổng lồ không thể hình dung được , so với nó bọn Mục trần cơ hồ giống như hạt bụi . Một loại rung động bao trùm lên khiến cho được vô số người tê cả da đầu .

"Tòa kim tự tháp màu đen này , là Địa Chí Tôn Bí Tàng mà chúng ta phát hiện ra !."

Thiên Thứu Hoàng cũng có chút cảm thán nhìn về phía không gian bị nghiền nát , nói: " không gian nơi này, thời viễn cổ hẳn là bị sóng linh lực khủng bố xé rách , dựa theo suy đoán của chúng ta , tại đây có một thượng vị địa chí tôn vẫn lạc ."

"Thượng vị địa Chí Tôn?"

Bọn mục Trần hít một hơi lạnh , Mạn Đà La vực chủ bọn họ cũng chỉ mới là hạ vị địa chí tôn , so với thượng vị địa Chí Tôn còn kém một cấp bậc , đương nhiên bên trong bắc giới, tựa hồ đều không có , nói cách khác bắc giới vốn cân bằng như vậy , một thượng vị địa Chí Tôn đủ để thay đổi kết cục,

(lão tác giả cứ thích chém . sau này mà có đánh ở bắc giới thế nào địa chí tôn lại chẳng mò ra cả lũ ^.^)

"Các ngươi đã đến ."

Lúc bọn Mục Trần đang chấn kinh vì không gian nghiền nát và tòa kim tự tháp kia, không gian phía trước bọn hắn cũng hơi nổi sóng gió lên , ngay sau đó một giọng nói non nớt mà quen thuộc vang lên , chỉ thấy chỗ không gian kia vặn vẹo , 3 đạo thân ảnh hiện ra , đi đầu là một thân hình xinh xắn lanh lợi , đương nhiên đó là Vực Chủ đại la thiên vực Mạn Đà La , ở sau lưng Thụy Hoàng cùng Linh Đồng Hoàng theo sát .

"Bái kiến Vực Chủ !"

Mạn Đà La vừa hiện thân , chư vương liền vội vàng hành lễ , ở phía sau , quân đội cũng quỳ sát xuống .

Mạn Đà La quơ quơ bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng , sau đó này một đôi mắt vàng óng nhìn về phía Mục Trần , trên khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi hiện ra kinh ngạc , cười nói: "Ngươi trở thành chiến trận sư?"

Mục Trần cũng là cười gật gật đầu .

"Ha ha , Mục Trần không chỉ trở thành chiến trận sư , hơn nữa chiến trận sư của U Minh Cung cũng bại ở trong tay của hắn , Đại Thú Liệp Chiến lần này công lao của hắn không nhỏ ." Một bên Thiên Thứu Hoàng cười cười , rồi sau đó đem biểu hiện của Mục Trần tại Đại Thú Liệp Chiến nói một lần .

"Hả?" nghe xong lời Thiên Thứu Hoàng nói..., Mạn Đà La , Thụy Hoàng , Linh Đồng Hoàng ba người họ hơi kinh ngạc mà bắt đầu nghĩ đến không ngờ tới thực lực Mục Trần trong chư vương cũng không tính là nổi bật , vậy mà tại lần này Đại Thú Liệp Chiến lại tỏa sáng

"Vẫn lạc nguyên đan gom góp đã đủ chưa?" Mạn Đà La cười tươi , hiển nhiên đối Mục Trần cực kỳ vui mừng và thoả mãn .

"Tổng cộng hơn 40 vạn vẫn lạc nguyên đan đều ở đây." Thiên Thứu Hoàng vung tay áo lên , một đạo càn khôn khuyến bay về phía Mạn Đồ La .

Mạn Đồ La tiếp nhận , có chút cảm ứng , nụ cười trên mặt trở nên thêm nồng đậm , rồi sau đó nàng quay đầu , mắt to vàng óng nhìn về phía từng đạo khe hở hắc ám, thở ra một hơi , nói: "Vậy kế tiếp chúng ta có thể phá phong ấn rồi."

Bọn Mục Trần nhìn theo Mạn Đà La , lúc này bọn hắn mới phát hiện , ở cái khe hắc am đằng kia phảng phất có từng đạo phù văn cổ xưa hiển hiện , những phù văn kia tạo thành lá chắn , phủ kín không gian nghiền nát ở trong đó .

"Hả?"

Mục Trần chằm chằm vào những phù văn cổ xưa , trong lúc đó tâm thần hắn khẽ động , bởi vì hắn cảm giác được , Tầm linh bàn vào lúc này trở nên nóng bỏng lên . Loại biến hóa này khiến cho ánh mắt Mục Trần đột nhiên ngưng trọng , chợt tim đập nhanh hơn , bởi vì hắn đột nhiên nhớ lại vị Tiêu Thanh Vân tiền bối kia từng nói, cái Tầm Linh bàn sẽ chỉ dẫn của hắn tìm đến di tích của Đệ Tứ điện chủ.

Nói cách khác , Hắc ám kim tự tháp trong cái không gian bị nghiền nát kia, chính là của Đệ Tứ điện chủ viễn cổ thiên cung kia lưu lại? !

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 920: Hòa Tan Phù Văn

Tầm Linh Bàn phát ra động tĩnh, khiến Mục Trần kinh ngạc hơn kinh hỉ, nếu như chỗ này là siêu cấp di tích Viễn Cổ Thiên Cung của vị Đệ Tứ Điện Chủ lưu lại nói không chừng có thể ở trong đó đạt được một ít quan hệ về tin tức Viễn Cổ Thiên Cung

"Có chuyện gì sao?" Mạn Đà La nhìn thấy Mục Trần sắc mặt biến hóa , lúc này hỏi.

Mục Trần nghe vậy cười cười, cũng không muốn có chỗ giấu giếm, liền đem hết sự tình nói ra.

"Viễn Cổ Thiên Cung, Đệ Tứ Điện Chủ?"

Nghe được những lời ấy của Mục Trần, lập tức đám người Thiên Thứu Hoàng lập tức chấn động, tuy rằng bọn họ đối với tên tuổi vị Đệ Tứ Điện Chủ cũng không có quá mức biết đến, có thể Viễn Cổ Thiên Cung cường đại, nhưng đối với bọn họ thì vẫn là chưa biết rõ được.

Ở thời Viễn Cổ , bá chủ của Thiên La Đại Lục, chính là Viễn Cổ Thiên Cung, mà nghe nói mặc dù Viễn Cổ Thiên Cung sớm đã bị huỷ diệt, nhưng di chỉ xưa vẫn còn tồn tại ở đâu đó tại Thiên La Đại Lục, cho nên những năm gần đây , trên khắp Thiên La Đại Lục các thế lực siêu cấp vì tìm nó mà hao tổn tâm cơ.

Mục Trần gật gật đầu, hắn nhìn về hướng Mạn Đà La, phát hiện khuôn mặt nhỏ nhắn kia vào lúc này có chút hoảng hốt, bất quá rất nhanh nàng đã khôi phục lại, như suy nghĩ điều gì, nói: "Đệ Tứ Điện Chủ à. . . Việc này ta xem tại sách cổ có xem qua, hắn tựa hồ đích thật là vẫn lạc

tại cái mảnh Viễn cổ chiến trường này, chẳng qua là không nghĩ tới vậy mà sẽ xuất hiện ngay trước mắt."

"Mà nghe nói năm đó hắn cùng với Thôn Thiên Tà Đế chiến đấu đến thiên thôn địa ám, cuối cùng song phương vẫn lạc. . ."

"Thôn Thiên Tà Đế?" Mục Trần và đám người chợt nao nao.

"Đó là một vị siêu cấp cường giả của Ngoại Vực Tà Tộc, thực lực có thể so với cấp bậc Địa Chí Tôn , năm đó hắn là 1 trong các thống soái xâm lấn Thiên La Đại Lục ."

Mạn Đồ La giải thích , chợt con mắt màu vàng nhìn sâu về phía không gian hắc ám kim chữ tháp, trong con ngươi xẹt qua một vòng sáng kim sắc, chậm rãi nói: "Nếu như nơi đây thật sự là nơi Đệ Tứ Điện Chủ lưu lại, thì Linh Thần Dịch ở dưới tất nhiên vô cùng cường đại, tuyệt đối không thể để cho Thần Các và những thế lực khác đạt được, nếu không sẽ gây ra chấn động Bắc giới, mà với tính tình của bọn chúng, sẽ đem Đại La Thiên Vực của chúng ta thanh toán tức khắc ."

Mục Trần gật gật đầu, tâm tình dần bình phục lại, rồi sau đó ánh mắt chuyển hướng về phía phương hướng khác, có chút nghi ngờ hỏi: "Không phải nói các thế lực siêu cấp cũng theo dõi di tích này sao? Tại sao không thấy bóng dáng của bọn chúng?"

"Cái mảnh khu vực phá toái không gian này cực kỳ bao la, mặt khác các siêu cấp thế lực, đều ở phương hướng bất đồng , tòa Địa Chí Tôn di tích này cũng không có cửa vào có thể nói, chỉ cần lấy đầy đủ Vẫn Lạc Nguyên Đan, thì ở bất kỳ địa phương nào cũng có thể tiến vào trong đó."

Mạn Đà La cười cười, nói: "Bình thường chỉ cần mở ra một cái cửa vào là có thể đem tất cả mọi người tiến vào, nhưng hiển nhiên sẽ không có thế lực ngu dốt nào nguyện ý đem Vẫn Lạc Nguyên Đan trong tay mình cho người khác hưởng thụ."

Mục Trần hơi ngạc nhiên, hiểu được, tuy nói làm như vậy có thể tiết kiệm không ít Vẫn Lạc Nguyên Đan nhưng hiển nhiên cũng không phải là điều các siêu cấp thế lực mong muốn , bọn hắn bỏ ra nhiều nỗ lực, cũng không có dại mà làm cho các thế lực kia chiến tiện nghi, nếu như trong tay ai chưa đủ Vẫn Lạc Nguyên Đan , thì tự biết là nên dẹp đường hồi phủ a. Thời điểm này có thể mất đi một đối thủ cạnh tranh, thì sẽ là điều mà các siêu cấp thế lực mong muốn nhất

Vào lúc này, tốt nhất vẫn là dựa vào thực lực chính mình , nếu không , thì thật sự mà nói không có đủ tư cách tranh đoạt Địa Chí Tôn bí tàng .

"Bên trong Địa Chí Tôn bí tàng nguy cơ trùng trùng, cho nên lần này chỉ có chư Vương là có thể theo ta tiến vào, còn các đội ngủ thì trú đóng ở ngoài này, tùy thời mà tiếp ứng." Mạn Đà La nhìn thoáng qua quân đội trùng điệp phía sau, tại Địa Chí Tôn bí tàng nơi hiểm địa lớn như thế này mà dựa vào quy mô lớn thì không có trợ giúp là bao nhiêu, không chỉ vậy , còn gây ra thương vong không đáng, vạn nhất lúc nguy cấp sẽ nguy hiểm vô cùng.

Bọn Thiên Thứu Hoàng đều gật đầu, sở dĩ sẽ đem quân đội tiếp ứng tiến đến, chẳng qua là lo lắng mất đi chư Vương trấn thủ, những quân đội ở bên ngoài rất dễ bị vây công , mà nơi đây, tuy nói nhìn như nguy hiểm, kì thực an toàn cực kỳ.

"Chỉ có điều như vậy thì người thiệt thòi là Mục Vương rồi." Liệt Sơn Vương và đám người nhìn về phía Mục Trần, không cách nào đem quân đội dẫn vào trong đó, thì người đáng tiếc hắn là Mục Trần rồi, dù sao hắn thân là Chiến Trận Sư, một khi đã mất đi quân đội, như vậy sức chiến đấu liền sẽ giảm bớt đi nhiều.

Bất quá đối với bọn họ thì đáng tiếc, Mục Trần ngược lại là bình tĩnh cười, nói: "Chiến Ý mặc dù là một cái đường tắt , bất quá nếu là quá mức cậy vào mà nói, sẽ không tốt, ta vốn có lực lượng, cũng không phải là cũng chỉ có Chiến Ý ."

Thanh âm của hắn tuy rằng bình tĩnh, nhưng cũng không kiêu ngạo, màu đen trong con mắt, hào quang bắt đầu khởi động, đó là sự tự tin vào bản thân. Tuy đối vóei Mục Trần, Chiến Ý có thể giúp hắn nâng cao thực lực nhưng dù sao cũng là ngoại vật, mà trên thế giới này, chỉ có bản thân tự mình tu luyện mới là thực lực vĩnh hằng bất biến.

Cho nên, mặc dù biết bảnh thân có thiên phú về Chiến Trận nhưng cũng chit chút kinh hỉ mà thôi, hắn chưa bao giờ nghĩ tới vì nó mà muốn bỏ đi tu luyện bản thân.

Cho nên, mất đi Chiến Ý, nhưng Mục Trần vẫntự tin, bằng vào bản thân , hắn vẫn sẽ không dễ bị đánh bại, điều đó đã được chứng minh qua những năm vừa qua.

khi bọn Liệt Sơn Vương nghe được Mục Trần bình tĩnh nói như vậy , khẽ giật mình, dần có một chút khâm phục dâng lên, dù sao nắm giữ Chiến Ý đã mang lại luẹc lượng rất cường đại, mà vẫn có thể đủ bình thản đem vứt bỏ, Tâm vững như thạchh đổi lại là bọn họ chắc không thể làm được.

Tới lúc này, bọn hắn vừa có chút mơ hồ hiểu được vì cái gì mà trong 2 năm ngắn ngủi người thiếu niên này có thể có uy danh vang vọng trong Đại La Thiên Vực.

"Nói hay lắm, cường giả chân chính, không phải là bị lực lượng khống chế, mà là khống chế lực lượng!"

Mạn Đà La dùng bàn tay nhỏ bé vỗ nhẹ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ ca thán, thậm chí ngay cả một tên xưa nay lúc nào cũng mơ màng ngủ nghỉ như Thụy Hoàng cũng là mở to mắt liếc nhìn Mục Trần, nghĩ đến tâm tính Mục Trần như vậy mà cảm thấy kinh ngạc.

Mục Trần bị Mạn Đà La tán thưởng khiến cho có chút lúng túng, chỉ có thể cười gượng nhún vai, hắn chẳng qua là cảm thấy cũng không thể quá mức ỷ lại vào Chiến Ý mà thôi, phòng cho có một ngày lúc hắn mất

đi quân đội , thì lại sa sút từ mây rớt xuống thì cơ hội đứng lên thật sự sẽ không có.

"Chuẩn bị khởi hành a."

Mạn Đà La cười cười, cũng không có nói thêm gì, bàn tay nhỏ bé giương nhẹ, chỉ thấy thân thể của nàng chậm rãi lên không , tại phía sau, Tam Hoàng theo sát, sau đó, thì là Mục Trần, Cửu U, đám người Tu La Vương cũng theo sau .

Đội hình như thế, có thể nói là khủng bố, cơ bản xem như Đại La Thiên Vực Chư vương Tam hoàng đều có đủ, chẳng may tại Địa Chí Tôn bí tàng xuất hiện cái gì ngoài ý muốn, chỉ sợ Đại La Thiên Vực chính là sẽ trong khoảnh khắc sụp đổ.

Mục Trần và đám người lướt đi theo sau Mạn Đà La , một lát sau, dần dần tiếp cận mảnh phá toái không gian, mà như vậy , bọn người Mục Trần mới phát hiện từng đạo năng lượng đan xen ngang dọc màu đen tại khe hở có lực lượng kinh khủng.

Màu đen khe hở không ngừng chuyển động ở trên hư không , từng đạo phù văn cổ xưa du động tại khe hở đan xen lẫn nhau tản ra hào quang tương liên, tạo thành tầng một màu đỏ sậm màn sáng, đem khe hở đều phủ kín.

Bị người Mục Trần đứng trước khe hở , tuy rằng vết nứt không gian có phù văn phong ấn, nhưng trong lúc mơ hồ phát ra cảm giác áp bách, là làm cho bọn người Mục Trần có chút không thở nổi.

đối mặt với vết nứt không gian, khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạn Đà La thoáng có chút ngưng trọng, cũng tại thời điểm phát hiện ra bí tàng nàng đã thử dùng lực lượng Địa Chí Tôn tạo thành vết rách trên phong ấn nhưng đã thất bại.

Trên Vẫn Lạc Chiến Trường này có quá nhiều cường giả vẫn lạc , trong đó những người mạnh hơn nàng thật không thiếu thậm chí còn

mạnh hơn cả cấp bậc Địa Chí Tôn cũng có, những cường giả vẫn lạc dẫn đến trên toàn bộ Vẫn Lạc Chiến Trường đều là bao phủ một loại lực lượng cường đại kỳ lạ , loại lực lượng này tuy rằng không thể trực tiếp công kích, nhưng có thể được lấy làm thủ hộ chi lực, giống như là bảo hộ cho các cường giả vẫn lại được yên giấc

Đây là quy tắc của Vẫn Lạc Chiến Trường , mặc dù là cường đại như Mạn Đà La

, cũng không có khả năng đánh vỡ loại quy tắc này.

bàn tay nhỏ bé của Mạn Đà La nắm chặt, 1 đạo Càn Khôn Trạc xuất hiện ở trong tay, nàng nhẹ nhàng xoay một vòng, vù vù một tiếng, chỉ thấy từng đạo nước lũ trực tiếp từ Càn Khôn Trạc bên trong quét sạch mà ra.

từng đạo nước lũ giống như cự mãng bi Mạn Đà La chiếm giữ phía trước, bên trong đều là Vẫn Lạc Nguyên Đan, nhìn số lượng khủng bố như vậy, sợ là số lượng không dưới mười vạn .

Mà theo số lượng Vẫn Lạc Nguyên Đan khổng lồ như thế xuất hiện, lập tức một cỗ hương thơm nồng đậm lạlùng tràn ngập ra, bọn người Mục Trần hít thở bên trên một cái, liền cảm giác được trong cơ thể Linh lực đều trở nên phấn khởi .

mười vạn Vẫn Lạc Nguyên Đan, kia ẩn chứa Linh lực chỉ sợ so với trăm vạn Chí Tôn Linh Dịch còn muốn nồng hậu hơn cái này xem như một vị cường giả thực lực đạt tới Ngũ phẩm Chí Tôn được luyện hóa hấp thu, chỉ sợ bản thân Linh lực đều đạt được tinh tiến không nhỏ

Mạn Đà La bình thản nhìn Vẫn Lạc Nguyên Đan, bàn tay nhỏ bé khép lại, nhẹ nhàng nhất tay chà xát, lập tức những Vẫn Lạc Nguyên Đan biến thành nước lũ trực tiếp nổ tung ra, sau đó phảng phất bị một cỗ lực lượng vô cùng cường đại mạnh mẽ áp rúc vào một chỗ.

Nước lũ bắt đầu nhanh chóng thu nhỏ lại, bất quá hơn mười hơi thở , ước chừng mười vạn Vẫn Lạc Nguyên Đan, lại biến thành từng bãi sền sệt chất lỏng.

Loại chất lỏng này trong hư không chậm rãi chảy xuôi, nhưng lướt qua 1 lúc, không gian bắt đầu vặn vẹo, dường như chất lỏng được lấy so với núi cao còn muốn đáng sợ sức nặng bình thường.

Bọn Mục Trần tặc lưỡi nhìn xem một màn này, mười vạn Vẫn Lạc Nguyên Đan nếu để cho hắn đem luyện hóa mà nói, chỉ sợ tối thiểu phải cần mấy tháng, nhưng trong tay Mạn Đà La , lại vẻn vẹn chẳng qua là nhất tay chà xát mà thôi, bởi vậy có thể thấy được, Địa Chí Tôn cấp bậc cường giả, cuối cùng khủng bố đến trình độ nào.

Mạn Đà La nhẹ nhẹ chớp chớp con mắt màu vàng, sau đó cong ngón tay búng ra, lập tức những Vẫn Lạc Nguyên Đan biến thành chất lỏng sền sệt gào thét , từng giọt một nhỏ xuống tại vết nứt không gian phía trên chỗ phù văn cổ xưa .

Xùy xùy.

Mà theo sền sệt chất lỏng nhỏ xuống , phù văn cỗ xưa cho dù là Mạn Đà La cũng không làm gì được chợt nhanh chóng run rẩy lên, rồi sau đó khói xanh bốc lên , bọn người Mục Trần ngìn thấy vô cùng kinh hỉ, phù văn cổ xưa trở nên ảm đạm, mà khi phù văn ảm đạm tới cực điểm , thì triệt để tan rã.

Vỏn vẹn không quá nửa phút , chất lỏng do Vẫn Lạc Nguyên Đan hóa thành chậm rã ăn mòn phù văn cho tới lúc nó dần tan biến hoàn toàn.

Vào lúc đó, thông đạo dẫn vào Địa Chí Tôn bí tàn đã triệt để khai thông.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 921: Tầm Bảo

Phù văn cổ xưa biến thành chất lỏng ăn mòn xuống , dần tan rã, ngắn ngủn hơn mười hơi thở , Phù văn phong ấn chậm rãi vỡ ra, một khe hở ước chừng mười trượng tả hữu xuất hiện ở trước mặt của bọn hắn.

Ở thời điểm khe hở xuất hiện , lập tức có một cỗ khí tức giống như mãng hoang khí bùng lên , bên trong cỗ khí tức ẩn chứa áp bách làm cho thân thể bọn họ lập tức cứng đờ , xen lẫn trong khí tức cổ xưa có một cỗ khí vô cùng ảm đạm thê thảm , bọn Mục Trần phảng phất như được chứng kiến cuộc chiến hủy diệt giữa đệ tứ điện chủ và thôn thiên tà đế thời viễn cổ

Mạn Đà La vung hay trực tiếp xua tan cổ khí tức mới làm cho đám người phía sau khôi phục lại , nhưng sắc mặt cả đám hiển nhiên đã có vài điểm kinh hãi . Không hổ là Địa chí tôn bảo tàng . nguy hiểm thế này , chỉ một đạo khí tức khi vào cửa cũng trấn nhiếp được bọn hắn

Hiểm địa cỡ này, nếu như không có Mạn Đà La dẫn đầu, bọn hắn căn bản cũng không dám xông đến.

"Đi thôi, đều cẩn thận một ít."

Mạn Đà La lên tiếng lúc này liền lại đem cho nhân mã Đại La Thiên Vực cảm giác an toàn, nói xong nàng cất bước tiến vào vết nứt không gian, ở phía sau, Tam Hoàng cùng đám chư Vương cũng lập tức lũ lượt mà vào.

Lúc bọn hắn bước vào vết nứt không gian , bọn hắn cảm giác được cái mãng hoang khí kia lại cuốn đến , bất quá lúc này đã có chuẩn bị tinh

thần nên không quá mức khó khăn, sau đó bọn hắn ngẩng đầu, ánh mắt lướt nhanh, quan sát đo đạc cái mảnh không gian lạ lẫm này.

Mảnh không gian này, phảng phất như là một mảnh Tinh Không, khắp nơi mờ mờ ảo ảo , không gian thỉnh thoảng vặn vẹo rồi tản ra chấn động hỗn loạn và cuồng bạo. trong không gian còn có vô số đá to nhỏ nổi lơ lửng , một ít cá thể lớn như một ngọn núi

Bất quá ánh mắt bọn Mục Trần chỉ là quét qua quét lại , rất nhanh chónh dừng lại tại chỗ xa xa, một tòa kim tự tháp hắc ám khổng lồ không cách nào hình dung được lẳng lặng đứng sừng sững, mặc dù là khoảng cách còn xa, thế nhưng loại áp bách cùng rung động xuyên không mà đến vẫn làm cho bọn hắn nhẹ hít một hơi khí lạnh.

"Những thạch đảo trôi nổi này, chắc cũng có một ít cường giả vẫn lạc, nếu như vận khí tốt có thể sẽ đạt được một ít Thượng cổ Thần Khí, Thần Thuật, Thần Đan." Mạn Đà La nhìn thoáng qua những thạch đảo kia nói.

Nghe được chuyện đó mắt chư vương lập tức sáng lên . Mạn Đà La thấy thế cũng cười nhạt một tiếng nói:

"Ta cùng với Tam Hoàng đi trước dò đường, các ngươi cứ việc tìm kiếm, nếu như gặp phải nguy hiểm liền bóp nát linh ngọc ta cho lúc trước , ta sẽ đến đây cứu giúp."

Lần Đại Thú Liệp Chiến này, chư Vương đều có công lao , vất vả tiến vào bảo địa Mạn Đà La cũng vui vẻ để cho bọn hắn tìm kiếm cơ duyên riêng phần mình

"Tạ ơn Vực Chủ!"

Chư Vương nghe vậy, nét mặt lộ rõ vui mừng , có thể vẫn lạc gần nơi Địa Chí Tôn cường giả, tất nhiên cũng là những nhân vật cực mạnh, nếu như có thể đạt được một ít di vật của bọn hắn đối với sức chiến đấu bản thân cũng sẽ tăng mạnh

Mạn Đà La gật đầu liếc nhìn Mục Trần , ý bảo hắn cẩn thận, rồi sau đó cùng Tam Hoàng hóa thành lưu quang nhanh chóng lướt đi.

Chư Vương nhìn thấy Mạn Đà La rời đi, cũng là liếc nhìn nhau cười cười, ngay sau đó nhanh chóng tản đi, hướng tới những thạch đảo trôi nổi trong hư không

Mục Trần cùng Cửu U ngược lại không phân tán, mà lựa chọn hai người một tổ, sau đó lướt đi không mục đích, ánh mắt nhạy cảm không ngừng quét qua những thạch đảo.

Nương theo một đám người tách ra, rất nhanh cái mảnh yên tĩnh này vang lên những âm thanh vỡ vụn , chư Vương cưỡng ép phá nổ nát thạch đảo để tầm bảo.

Cách này mặc dù ngang ngược, bất quá đối tình huống này mà nói, tất nhiên cực kỳ hữu hiệu .

Oành!

Mục Trần một quyền oanh ra, Linh lực bàng bạc gào thét, một quyền hung hãn trực tiếp đem một tòa đá xanh trăm trượng bạo tạc , đá vụn bắn tung tóe ra, nhưng cũng không trông thấy có gì.

Mục Trần thấy thế, hướng về phía Cửu U bất đắc dĩ nhún vai, cự thạch lơ lững trong cái mảnh không gian này không biết bao nhiêu, tìm như vậy đúng là cầu may

Cửu U nghiêng tai, nghe thấy được trong xa xa mơ hồ truyền đến một ít tiếng cười to , lúc này cặp môi đỏ mọng nhếch lên, nói: "Tựa hồ có người tìm được gì đó rồi, không biết là gia hỏa nào vận khí tốt như vậy."

Mục Trần cũng cười cười, vừa muốn tiếp tục khởi hành, trong lòng hắn khẽ nhúc nhích, bàn tay nắm chặt , Tầm Linh Bàn liền xuất hiện ở trong tay.

"Cái Tầm Linh Bàn này đối với chấn động linh lực đặc biệt mẫn cảm, nếu như gần đây thật sự có di vật viễn cổ, nó hẳn là có thể cảm ứng" Mục Trần trầm ngâm nói.

Cửu U nghe vậy, trong đôi mắt đẹp cũng là xẹt qua một tia kinh ngạc lẫn vui mừng, nếu như cái này Tầm Linh Bàn thật sự có hiệu quả như vậy, thật sự đúng là tầm bảo lợi khí, ít nhất, so với việc ngang ngược khai sơn phá thạch hiệu suất hơn nhiều lắm.

Mục Trần tay cầm Tầm Linh Bàn, bắt đầu nhanh chóng lướt đi, tuy rằng không dám xác định Tầm Linh Bàn ở chỗ này có hay không có tác dụng, nhưng dù sao cũng phải thử xem.

U...U...U!

Hai người nhanh chóng lướt qua từng tòa thạch đảo, ngắn ngủn một hai phút thời gian, bọn hắn bay qua mấy chục tòa thạch đảo, nhưng Tầm Linh Bàn một mực không có gì động tĩnh làm cho hai người có chút thất vọng

"Xem ra cái Tầm Linh Bàn này ở đây không có tác dụng gì." Cửu U tốc độ chậm lại một ít, có chút bất đắc dĩ nói.

Mục Trần cũng là thở dài một tiếng, chuẩn bị cất đi, ngay lúc tiếng thở dài vừa dứt, nhất đạo âm thanh vù vù đột ngột vang vọng lên.

Đạo âm thanh vù vù tuy rằng rất nhỏ, nhưng đều bị Mục Trần cùng Cửu U phát hiện , hai người khẽ giật mình, cúi đầu nhìn về phía Tầm Linh Bàn nãy giờ không động tĩnh gì, cuối cùng xuất hiện nhất đạo quang điểm.

"Có động tĩnh rồi!" Cửu U đại hỉ.

Mục Trần ngẩng đầu nhìn quét qua , ước lượng , rồi sau đó ánh mắt tập trung vào một tòa thạch đảo cách đó không xa , tòa thạch đảo này cũng dễ làm người khác không chú ý, hình thể chừng trăm trượng so với

các thạch đảo tại đây rất là bình thường, bất quá Mục Trần biết được, quang điểm trên Tầm Linh Bàn đúng là nơi này.

Mục Trần cùng Cửu U liếc nhau, thân hình khẽ động, liền xuất hiện ở tòa thạch đảo này , sau đó hai người đồng thời ra tay, một chưởng đánh ra, liền đem này tòa thạch đảo đánh vỡ vụn ra.

Ầm...m...m!

Đá vụn bay vùn vụt , chỉ thấy trong một trời đầy đá vụn, hai đạo hào quang mãnh liệt bắn ra. Hai người phân tán lóe lên liền xuất hiện ở phía trước hào quang , một chưởng vung ra, Linh lực hình thành khe hở, lập tức đem hào quang kia phong tỏa ở trong đó.

Bang! Bang!

Bên trong khe hở linh lực , đạo hào quang giống như trâu điên húc lung tung, làm cho khe hở linh lực khe bị đâm nhộn nhạo lên từng trận rung động, cái loại mãnh lực này làm cho Mục Trần chấn kinh , vội vàng thúc giục linh lực mới dần dần đem hào quang kia trấn áp.

Đợi đến lúc cái hào quang trở nên tĩnh lặng, Mục Trần mới chăm chú nhìn vào, chỉ thấy được bên trong hào quang, có một cây kim dài nhỏ như lông trâu màu huyết hồng, huyết châm tuy rằng nhìn qua tầm thường, nhưng ánh mắt lợi hại của Mục Trần có thể nhìn thấy, ở phía trên thân châm có khắc hằng hà phù văn, hơn nữa, mỗi một đạo phù văn, mơ hồ nhìn giống như một cái mặt thú dữ tợn.

Hào quang đỏ sậm ở phía trên bắt đầu khởi động , trong lúc mơ hồ phát ra khí thế hung ác làm cho Mục Trần có chút kinh hãi.

Mục Trần cẩn thận từng li từng tí thúc giục linh lực, dũng mãnh quán chú vào bên trong huyết châm, trải qua hơn vạn năm tuế nguyệt, huyết châm này sớm đã là vật vô chủ, cho nên Mục Trần dễ dàng lấy được quyền khống chế.

Lúc Mục Trần lấy được quyền khống chế , chính là có một ít tin tức dũng mãnh từ huyết châm chui vào trong óc.

Vạn Thú Châm, thượng phẩm Thần Khí dạng tiêu hao, lấy tinh huyết vạn thú luyện chế, hung lệ bá đạo cần dùng tinh huyết bản thân thúc giục, tinh huyết càng mạnh uy lực càng mạnh

"ra là một kiện thượng phẩm Thần Khí dạng tiêu hao!" (ko thích tiêu hao thì đừng có phóng . cầm đi chích tụi nó đi ^0^)

Mục Trần nhếch miệng cười cười, loại Thần Khí tiêu hao này, tuy không dùng mãi được, nhưng cũng có chỗ lợi chính là uy lực của nó, so với thượng phẩm Thần Khí bình thường càng thêm cường đại.

Hơn nữa vật ấy cực kỳ bí ẩn, khó có thể phòng ngự, nếu dùng đúng lúc sẽ chiếm được tiên cơ

Mục Trần đang âm thầm kinh hỉ, Cửu U lã lướt quay về, bản mặt lãnh đạm lúc này tươi cười ra vẻ vui mừng, có lẽ đã lấy được vật không tệ

Cửu U nhìn về phía Mục Trần, không đợi hắn hỏi thăm, liền mở ra bàn tay như bạch ngọc , trong lòng bàn tay, một miếng Long Nhãn lớn nhỏ (vậy là lớn hay nhỏ), màu xanh biếc, mặt ngoài đan dược tản ra quang mang nhàn nhạt, hào quang hình thành ảnh Phượng xoay quanh, trong lúc mơ hồ, giống như là có thêm tiếng Phượng gáy vang lên.

Một luồng đan hương cổ xưa nồng đậm từ viên đan dược phát ra, làm thể nội linh lực Mục Trần có chút dấu hiệu tăng vọt.

"Đây là?" Mục Trần kinh ngạc nói.

"Hóa Phượng Thần Đan, dùng tinh huyết Phượng Hoàng nhất tộc luyện chế, nếu là đồng loại Thần Thú phục dụng luyện hóa, sẽ tăng cường huyết mạch chi lực, nếu là cơ duyên đầy đủ, đủ để quạ đen hóa phượng hoàng." Cửu U mỉm cười nói.

Mục Trần nghe vậy, không khỏi chậc chậc tán thưởng, hiển nhiên là không nghĩ tới Cửu U lại có thể đạt được Thần Đan như thế, bản thân là Cửu U Minh Tước, thể nội có được Bất Tử Điểu huyết mạch, mà Bất Tử Điểu cũng thuộc về Phượng Hoàng nhất tộc, cho nên loại này Thần Đan đối với Cửu U quả thực là Thần vật.

Lần này tầm bảo, được Tầm Linh Bàn trợ giúp, làm cho hai người Mục Trần thu hoạch tương đối khá.

"Tranh thủ thời gian, dò xét thêm một chút đi!" Cửu U đem cất hóa phượng thần đan , vẫn chưa thỏa mãn nói, xem ra thu hoạch lần này, đã khơi gợi lên trong nàng tầm bảo chi tâm. (nói trắng ra là tham ăn đi)

Phiến khu vực này, đối với bọn hắn mà nói, chính là bảo địa!

Mục Trần cũng là cười cười gật đầu, tốn công tốn sức trăm cay nghìn đắng mới tiến vào được, nếu như không kiếm thêm một ít, đúng là có lỗi với công sức đã bỏ ra

Vì vậy hai người lại lần nữa lướt đi, Tầm Linh Bàn lần nữa thể hiện ra công dụng, ngắn ngủn mấy phút đồng hồ, đã có chỗ đáp lại, hơn nữa lần này làm cho Mục Trần cùng Cửu U hai người khiếp sợ.

Bởi vì quang điểm trên Tầm Linh Bàn lúc này, trở nên giống như một vòng mặt trời chói mắt, Tình huống như vậy, mặc dù lúc trước phát hiện ra Nhất cấp di tích , cũng chưa từng xuất hiện qua! So với kết quả dò xét thạch đảo lần trước, đúng là giống như ngày và đêm

Mục Trần cùng Cửu U khiếp sợ nhìn vào Tầm Linh Bàn, hít sâu một hơi, đến tột cùng là vật gì, làm ra động tĩnh như vậy !

Chẳng lẽ là tuyệt phẩm Thần Khí, hoặc là hàng khủng =]]]]]

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 922: Vật Kỳ Quái

Ánh sáng chói mắt từ tầm linh bàn bắn ra , cái hào quang mạnh liệt kia cũng không làm cho Cửu U và Mục Trần phục hồi lại được , ngây người sau một hồi khá lâu, hai mặt nhìn nhau.

"Đi xem a." Mục Trần liếm môi . tuy nói hắn bị động tĩnh của Tầm Linh Bàn làm cho sợ hãi, Nhưng bất kể thế nào, cơ hội kiểu này hắn tuyệt không bỏ qua.

"Cẩn thận một chút."

Cửu U cũng là điểm nhẹ lên trán, bất quá nàng vẫn là cẩn thận dặn dò một tiếng.

Mục Trần gật gật đầu, sau đó sử dụng Tầm Linh Bàn định vị , ánh mắt hướng về phía tây, Thoáng nhìn Cửu U một cái, hai người không chút do dự lao đi.

Hai người nhanh chóng xẹt qua từng tòa thạch đảo trôi nổi, không ngừng quét mắt, tìm kiếm điểm làm cho Tầm Linh Bàn tỏa ra luồng sáng. mà có Tầm Linh Bàn định vị, tìm kiếm đã có kết quả.

Đây là một thạch đảo khổng lồ, Mục Trần cùng Cửu U lơ lửng phía trước, liếc mắt nhìn nhau, Tầm Linh Bàn khóa phương vị là tại đây, cho nên có lẽ là nó rồi

Bang!!

Hai người không chút do dự ra tay, linh lực bàng bạc hóa thành chưởng ấn cực lớn, ngắn ngủn một cái hô hấp, tòa thạch đảo đã bị phá

tan tành

Nham thạch vỡ vụn bắn tung tóe còn Mục Trần và Cửu U thì quét mắt qua những đá vụn kia, tìm kiếm bảo vật. Bất quá, theo thời gian trôi qua, những đá vụn kia đều bắn đi hết. nhưng bọn hắn cũng không có phát hiện bất luận cái gì khác thường.

"Chuyện gì xảy ra?" Cửu U ngạc nhiên mà hỏi.

Mục Trần nhíu mày, bọn hắn dò xét cực kì cẩn thận, tuyệt đối không có khả năng bỏ sót, nhưng cũng không phát hiện được gì. Hắn nhìn vào phía Tầm Linh Bàn, lập tức khẽ giật mình. bởi hắn phát hiện trên mặt Tầm Linh Bàn nguồn sáng chói mắt vẫn như trước chưa từng ảm đạm, như vậy nói cách khác. Nguồn gốc ánh sáng vẫn còn tồn tại.

"Cái tòa thạch đảo này tựa hồ không phải mục tiêu. . ." Mục Trần đoán.

"Phương vị không phải đánh dấu tại đây sao?" Cửu U hỏi ngược lại.

"Phương vị đích thật là tại đây. . ." Ánh mắt Mục Trần có chút lập loè, chợt hắn đột nhiên chuyển di ánh mắt, nhìn về nơi thạch đảo xuất hiện, ngay sau đó ánh mắt mãnh liệt ngưng tụ. Thân hình chậm rãi tiến phía trước, sau đó, hắn phát hiện nơi thạch đảo vỡ vụn, không gian đang trong tình trạng vặn vẹo, bất quá cường độ thì không thể hình thành vết nứt không gian.

Nhưng một không gian vặn vẹo như vậy lại giấu ở trong một tòa thạch đảo, cái này đủ để cho người cảm thấy hồ nghi rồi.

Mục Trần gắt gao chằm chằm vào không gian kia, sau đó chậm rãi giơ Tầm Linh Bàn lên. Lập tức ánh sáng trên Tầm Linh Bàn mãnh liệt bắn ra.

Cửu U cũng phát giác được dị trạng. Nhanh chóng tiến tới, khuôn mặt kinh ngạc nhìn qua không gian kia.

"Tựa hồ là cái không gian này dẫn phát dị tượng." Mục Trần có chút ngạc nhiên, nguyên lai cái thạch đảo ở ngoài chỉ là để che mắt thiên hạ , cái này phiến không gian này mới thật sự là ngọn nguồn.

"Bảo bối ở trong này?" Cửu U nghi hoặc hỏi.

Mục Trần trầm ngâm một chút, chợt hai mắt nheo lại, trầm mặc một lát, hắn đột nhiên nói: "Ngươi có thể xé ra 1 vết nứt không gian từ đây không?"

Cửu U cả kinh. Nói: "Ngươi hoài nghi bảo bối bị giấu ở trong cái không gian này?"

"Có người hao tổn tâm cơ đem dấu ở đây, tất nhiên là có mục đích, đã như vầy, trong đó hẳn là có chút Huyền Cơ." Mục Trần gật đầu.

"Để ta thử xem."

Cửu U nghe vậy, ngọc thủ nắm chặt, chỉ thấy được tấm lụa linh lực bàng bạc oanh kích vào cái không gian kia, rồi sau đó linh lực hóa thành bàn tay khổng lồ, ý đồ đem cái không gian kia, xé rách ra một đạo.

Mà lúc linh lực Cửu U oanh kích vào, trong nội tâm phảng phất hơi kinh hãi, bởi vì nàng phát giác được, cái phiến không gian vặn vẹo này, vậy mà cứng rắn ngoài dự đoán.

Thực lực nàng hôm nay đã là Lục phẩm Chí Tôn, muốn xé rách không gian cũng không khó khăn, nhưng mà hiện giờ phải gắng sức mà làm, xem ra là cực kì miễn cưỡng

"Xem ra chỗ này quả thật rất cổ quái."

Cửu U khẽ cắn răng, Linh lực trong cơ thể vào lúc này không hề giữ lại đều bộc phát mà lên, lập tức chỗ không gian kia kịch liệt rung lên, cuối cùng khe nứt chừng một tấc tả hữu đã rách ra

Cuối cùng khe hở kia bị Cửu U dốc sức mà phá ra, đạt đến hai thước tả hữu, nhưng lúc này Cửu U phát hiện ra, đây đã là cực hạn của nàng, hơn nữa cái kia vết nứt không gian phảng phất vẫn còn phản phệ, ý đồ dần dần đem khe hở chữa trị.

"Nhanh lên, ta kiên trì không được quá lâu." Cửu U thúc giục nói.

Mục Trần thấy thế, nhanh chóng xòe bàn tay ra, lòng bàn tay giống như miệng hổ, đối với hung hăng kéo một cái , lập tức Linh lực tại lòng bàn tay hắn hình thành vòng xoáy, hấp lực khủng bố bạo dũng tiến ra.

Hưu! Hưu!

Hấp lực cường đại tràn vào bên trong không gian, lập tức hàng loạt nham thạch lại bắn ra, bất quá khi đến gần khe hở, đều là hóa thành bột phấn.

Phía sau vết rách không gian có gì, Mục Trần cũng không biết, bởi vậy hắn cũng không dám xông bừa vào, vạn nhất ở trong Không Gian Loạn Lưu bị mất phương hướng , ngay cả Mạn Đà La cũng khó cứu hắn trở về.

Cho nên hiện tại, chỉ có thể áp dụng loại biện pháp này, mượn hấp lực, xem có thể hút ra được vật trong đó.

Phốc! Phốc!

Vô số Nham thạch không ngừng bắn ra, cuối cùng bị vòng xoáy Linh lực cắn nát thành bụi phấn, nhưng lại thủy chung chưa từng xuất hiện vật gì đặc thù.

Theo thời gian trôi qua, Cửu U ngọc thủ cũng là khẽ run lên, bắt đầu khó duy trì

Mục Trần thấy thế, trong lòng cũng chỉ có thể thở dài một hơi, bất quá, ngay tại khoảnh khắc hắn định thu tay lại , một đạo thanh âm lạ, đột nhiên theo cái vết nứt không gian truyền đến.

Vèo!

Một đạo hắc quang mãnh liệt bắn ra, sau đó hung hăng đụng vào vòng xoáy linh lực bên trên, bất quá lúc này , vòng xoáy linh lực lại không thể đem nó cắn nát, ngược lại là bị nó chấn vỡ.

Mục Trần nhanh tay lẹ mắt, quán chú linh lực vào bàn tay chớp mắt đem đạo hắc quang kia nắm trong tay.

Cùng lúc đó, Cửu U cũng đã kiệt lực, vết nứt không gian nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa, chỗ đó không gian, lại trở về trạng thái vặn vẹo.

Cửu U lau mồ hôi trên trán, sau đó đôi mắt đẹp nhìn về phía Mục Trần, ở thời điểm cuối cùng, nàng cũng nhìn thấy đạo hắc quang kia đột nhiên bắn ra.

Mục Trần mở ra bàn tay, chỉ thấy được trong lòng bàn tay hắn, có một vật màu đen, Vật kia như khối sắt hình tam giác có chút thô ráp, ở mặt ngoài khối sắt có khắc lấy một ít phù văn cổ xưa cực kỳ phức tạp, bất quá, Mục Trần cùng Cửu U không phát giác được chút chấn động linh lực nào.

Hai người nhìn nhau, hiển nhiên đều không rõ thứ đồ vật này là gì, tựa hồ cũng không hề giống là cái gọi là Thần Khí.

Mục Trần nhíu mày, thúc dục linh lực quán chú, nhưng hắn lại phát hiện, linh lực tiến vào trong đó, căn bản cũng không có chút phản ứng nào. . .

Hai người buồn rầu , tốn bao nhiêu công sức, nhưng cuối cùng cái khối tam giác tối tăm chút động tĩnh gì đều không có, cuối cùng, Mục Trần cùng Cửu U cũng chỉ có thể bất đắc dĩ buông tha.

Làm cả buổi, lấy ra một thứ không thể hiểu được. Mục Trần cùng Cửu U đối với loại kết quả này dở khóc dở cười, tuy vẫn cảm giác vật ấy

tựa hồ không đơn giản, nhưng không cách nào thúc dục, vậy thì chẳng khác nào phế vật.

"Được rồi, tranh thủ chút thời gian còn lại dò xét tiếp."

Mục Trần cười khổ một tiếng, cũng không buông tha đem khối sắt ném vào Càn Khôn Trạc , sau đó bắt đầu sử dụng Tầm Linh Bàn dò xét.

Mà trong lúc dò xét, Mục Trần nhìn thoáng qua chỗ xa xa, Cái kim tự tháp hắc ám khổng lồ lơ lửng giữa không trung mang lực trấn áp đến kinh người , trong nhất thời, hắn cảm thấy cái khối sắt kia rất giống cái kim tự tháp khổng lồ này . bất quá chỉ là ý nghĩ thoáng qua Mục Trần đã nhanh chóng quên đi , cười cười tự giễu, sau đó rất nhanh đuổi theo Cửu U, hai người bắt đầu tiếp tục tầm bảo.

Thời gian kế tiếp, Mục Trần cùng Cửu U với sự trợ giúp của Tầm Linh Bàn , hai người lại lần nữa có chỗ thu hoạch, bất quá những thu hoạch kia có vẻ yếu kém, tổng tính ra, cũng làm cho người cảm thấy vui mừng một ít.

Lúc hai người đang tầm bảo, đột nhiên có thanh âm từ đằng xa truyền đến, Mục Trần cùng Cửu U nghe thấy, cũng ngừng lại, liếc nhau, nhanh chóng đi theo hướng âm thanh.

Mạn Đà La phát ra thanh âm triệu hoán, có lẽ đã tìm được thông lộ.

Trên một tòa thạch đảo, chư vương lại lần nữa hội tụ, Mạn Đà La nhìn qua mọi người trên mặt tươi cười, cũng biết được bọn hắn đều có thu hoạch, bất quá nàng cũng không hỏi nhiều, cũng không bắt mọi người đem nộp lên.

"Chuẩn bị khởi hành tiến về Địa Chí Tôn bí tàng, khi trước ta đã cảm ứng được ở nơi khác đã có thế lực cũng tiến nhập mảnh không gian này."

Nghe được chuyện đó, trong lòng mọi người cũng hơi run sợ, Trận chiến cuối cùng của Đại Thú Liệp Chiến lần này, cơ bản là ở cái Địa Chí

Tôn bí tàng này rồi, vì tranh đoạt chi vật, tất cả đại đỉnh thế lực chắc chắn đem hết toàn lực tranh đoạt, tất nhiên sẽ thảm thiết vô cùng.

"Đi!"

Mạn Đà La không có nhiều lời, vung tay lên, l hóa thành ánh sáng âm u bạo lướt dẫn đầu mà đi, mà đích đến chính là Hắc Ám Kim Tự Tháp phía xa.

Mục Trần nhìn thấy Mạn Đà La lăng lệ phong hành như vậy, cũng không có thời gian đưa cái kia vật kỳ quái ra hỏi, chỉ có thể bất đắc dĩ nhún vai, sau đó cùng bọn người Cửu U nhanh chóng đi theo.

Mục Trần nhìn đến chư vương dần dần căng cứng khuôn mặt, cũng không khỏi thở khẽ một hơi, kế tiếp, chính là lần tranh đoạt thảm thiết nhất Đại Thú Liệp Chiến

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 923: Tiến Vào Địa Chí Tôn Bí Tàng

Trong không gian mờ tối , hơn mười đạo quang ảnh nhanh như tia chớp từ hư không xẹt qua , quang ảnh dẫn đầu khí thế hùng hồn giống như thiên thạch gào thét , phàm là vật chắn trước mặt vừa chạm vào liền tan nát thành cát bụi.

Mà những người này tất nhiên là những cường đại la thiên vực , mà người cầm đầu không ai khác chính là Mạn Đà La.

Đám người Mục Trần như tia như chớp , cơ hồ tiến đến kim tự tháp hắc ám bằng tốc độ cao nhất, đương lúc di chuyển với tốc độ cao như vậy, Mục Trần mới cảm nhận được sự bao la của không gian này.

Lúc trước nhìn bằng mắt thường , tựa hồ cái Hắc Ám Kim Tự Tháp không có quá mức xa xôi, nhưng từ lúc bắt đầu đi chuyển , hắn mới phát giác dường như khoảng cách có hơi bị xa.

Bọn hắn dùng tốc độ cao nhất phi hành gần nửa giờ , Nhưng cái Kim Tự Tháp như trước vẫn là trông thấy xa xa, cái này làm cho Mục Trần âm thầm kinh ngạc .

"Ha ha , nơi này không gian vặn vẹo cho nên chúng ta lầm tưởng về khoảng cách , chúng ta cách cái Kim Tự Tháp kia sợ là không dưới mấy vạn dặm ." phát giác được Mục Trần kinh ngạc , Thiên Thứu Hoàng đột nhiên cười nhạt nói.

"Bất quá dựa theo tốc độ của chúng ta , chỉ nửa canh giờ nữa thì có thể đến , xung quanh Bí Tàng không gian ba động càng thêm hỗn loạn cuồng bạo , các ngươi không nên va chạm lung tung , tránh bị hút vào

không gian loạn lưu bên trong ." Thiên Thứu Hoàng đối với đám Mục Trần . Cửu U.

Đoàn người tốc độ lại lần nữa nhanh hơn , lưu quang phảng phất xẹt qua phía chân trời,

Sau nửa canh giờ , Mục Trần rốt cục phát giác được Mạn Đà La phía trước từ từ giảm tốc độ , hắn trong lòng cũng hơi rung , hắn cảm giác được . Một mảnh bóng mờ phảng phất vô biên vô tận từ trên trời phủ xuống , đem thân hình của bọn hắn đều bao phủ vào .

Bọn Mục Trần nhìn lên hít nhẹ một hơi , trước mặt bọn hắn , Hắc Ám Kim Tự Tháp lẳng lặng sừng sửng ở hư không , một cảm giác áp bách đáng sợ từ trong đó phát ra .

Tuy nói lúc trước đã biết được Hắc Ám Kim Tự Tháp này rộng lớn , Lúc này tiếp cận, bọn hắn mới thật sự cảm thấy rung động , cái trạng thái mênh mông vô tận này đủ để khiến người cảm thấy kính sợ .

Hư không xung quanh Hắc Ám Kim Tự Tháp, phảng phất không chịu nổi cái loại áp bách này trở nên vặn vẹo cực đoan, từng đạo c vết nứt không gian không bất quy tắ ngừng xuất hiện và biến mất . . .

"Đây chính là chúng ta mục tiêu lần này rồi."

Mạn Đà La đứng lơ lửng trên không , khuôn mặt nhỏ nhắn ngước nhìn cái Hắc Ám Kim Tự Tháp ,

"Vực Chủ , chúng ta chuẩn bị động thủ sao?" sau lưng Mạn Đà La sau lưng .Thụy Hoàng luôn lờ đờ buồn ngủ cũng mở hai mắt ra, cái cặp mắt ngái ngủ khi trước , lúc này lóe ra tinh mang lợi hại , một cổ cảm giác áp bách nhàn nhạt tràn ngập ra , so với Thiên Thứu Hoàng cùng Linh Đồng Hoàng muốn mạnh hơn không ít .

Mạn Đà La gật đầu , nói: "Mấy thế lực khác cũng đã đến nơi , chúng ta cũng mau động thủ , miễn cho người khác đoạt tiên cơ ."

Thoại âm rơi xuống , Mạn Đà La chậm rãi tiến đến Hắc Ám Kim Tự Tháp, vô số vết nứt không gian cuồng bạo xuất hiện xung quanh kim tự tháp , dường như ý đồ ngăn trở Mạn Đà La tới gần , bất quá loại ngăn trở này, nàng chỉ là vung tay lên , liền đem từng đạo vết nứt không gian xóa đi .

Thân hình của nàng cuối cùng đã hiện ra gần Hắc Ám Kim Tự Tháp, ở chỗ này nàng đã có thể nhìn thấy bên trên kim tự tháp tràn ngập phù văn cổ xưa, một loại chấn động cực đoan cường hoành , như có như không phát ra .

Cái loại sóng linh lực mạnh mẽ , ngay cả Mạn Đà La hai mắt màu vàng óng đều hơi híp lại, phong ấn nơi này, so với đạo phong ấn lúc trước kia còn phải mạnh hơn .

Bất quá nàng đối với cái này sớm có chuẩn bị .

Mạn Đà La nhấc bàn tay nhỏ bé, càn khôn trạc lại lần nữa xuất hiện , ngay sau đó lại có thêm vẫn lạc nguyên đan hình thành nước lũ gào thét xuất hiện , hơn nữa quy mô lúc này đây , so với lúc trước còn phải hùng hồn .

Nước lũ xoay quanh Mạn Đà La , số lượng như vậy nhìn sơ qua sợ là không dưới hai mươi vạn, số lượng vẫn lạc nguyên đan khổng lồ như thế , bọn người Mục Trần phía sau là có chút thốn , dù sao cái này nếu như đổi thành Chí Tôn linh dịch mà nói..., đây chính là 200 vạn khủng bố số lượng ah . . .

200 vạn Chí Tôn linh dịch , kể cả cường giả như Thiên Thứu Hoàng cũng sẽ động tâm.

Mạn Đà La lại lần nữa nhẹ nhàng chà xát bàn tay , hai mươi vạn vẫn lạc nguyên đan lại lần nữa bị áp súc đã thành từng đạo linh dịch sền sệt nặng nề

Mạn Đà La cong ngón búng ra , chỉ thấy từng giọt linh dịch nặng nề như núi lớn mãnh liệt bắn ra.

Mạn Đà La biết rõ cái phong ấn này cực kỳ cường đại , dựa vào hai mươi vạn vẫn lạc nguyên đan hiển nhiên không có khả năng đem phong ấn phá giải , cho nên nàng chỉ có thể lựa chọn công phá một điểm, cho nên từng đạo vẫn lạc linh dịch bắn ra được nàng khống chế xảo diệu, đều bắn vào một khu vực nhỏ ngoài mặt .

Xùy~~ ! Xùy~~ !

Vẫn lạc linh dịch bắn lên Hắc Ám Kim Tự Tháp , lập tức dẫn phát động tĩnh , chỉ thấy phù văn ngoài mặt Hắc Ám Kim Tự Tháp tan rã một chút .

Mà theo phù văn tan rã , cái kia Hắc Ám Kim Tự Tháp phảng phất cũng là bị hòa tan ra , đúng là từ từ một vết nứt , rồi sau đó khe hở tại linh dịch ăn mòn xuống, nhanh chóng mở rộng .

Ngắn ngủn mấy phút , vẫn lạc linh dịch đã tiêu hao hầu như không còn , mà vết nứt cũng đã gần một trượng nhỏ, vừa vặn có thể cho người chui vào .

"Chuẩn bị tiến vào , tự mình cẩn thận ." Mạn Đà La nhìn qua cái khe hở , sau đó xoay đầu lại , đối với Mục Trần đám người nói .

"Vâng!"

Mục Trần bọn người nghiêm nghị đáp , so với Địa Chí Tôn Bí Tàng này , mấy cái di tích bọn hắn gặp trước kia quả thực không đáng đề cập tới , đương nhiên , nguy hiểm trong đó cũng vậy , đủ để trong khoảnh khắc biến bọn họ tan thành mây khói .

Mạn Đà La gật gật đầu , không cần nhiều lời nữa , trực tiếp quay người , sau đó liền cất bước đi về hướng cái khe kia , ở đằng sau , Tam Hoàng cùng chư vương , cũng là nhanh chóng đuổi theo .

Tại lúc Mục Trần bước vào cái khe, hắc ám càng thêm thâm trầm, cái này làm cho bọn người Mục Trần hơi hơi tim đập nhanh , lúc này chỗ Hắc Ám Kim Tự Tháp , phảng phất như là viễn cổ hung thú hung dữ há mồm chờ bọn họ tiến vào . . .

Bóng tối bao trùm con mắt , Mục Trần thở mạnh một hơi , hắn phảng phất ngửi được một mùi máu tanh , ở trong bí tàng, cuộc chiến thảm thiết kia sợ là không thể tránh được.

Mà vào lúc này , không biết có phải ảo giác , Mục Trần mơ hồ cảm giác được , cái vật hình kim tự tháp kì quái hắn lấy được lúc trước , tựa hồ là vào lúc này hơi hơi nhúc nhích một chút .

Sau khe hở là một mảnh hắc ám thâm thúy, hắc ám thâm sâu khó dò , khiến cho người cảm thấy sợ hãi , Mục Trần có thể cảm giác được , bọn hắn cũng chưa đến nơi mà là phảng phất hành tẩu ở trong hư không .

Không gian bên trong Kim tự tháp kỳ diệu cực kỳ .

Tuy nói Địa Chí Tôn Bí Tàng huyền diệu , Bất quá bọn hắn cũng không lo lắng mất phương hướng dù sao tại tiền phương của bọn hắn , còn có một vị địa Chí Tôn thứ thiệt dẫn đường .

Cái bóng người nhỏ nhắn xinh xắn , nhưng mà phảng phất lực lượng cường đại , đưa tất cả mọi người là thủ hộ ở trong đó , khiến cho người cảm thấy an tâm .

Ngay tại lúc Mục Trần đang trầm tư , Mạn Đà La đột nhiên dừng bước , ánh mắt bọn hắn cũng là quăng bắn đi , lúc này mới phát hiện , trước mặt của Mạn Đà La chẳng biết lúc nào xuất hiện một cánh cửa ánh sáng , cánh cổng ánh sáng vặn vẹo , tản ra mãnh liệt không gian ba động , không biết thông về đâu .

Mạn Đà La vươn tay nhẹ nhàng vuốt tia sáng kia , chợt cau mày nói: "Xuyên qua cánh cổng này , chúng ta sẽ chân chính tiến vào điểm tọa lạc của Địa Chí Tôn Bí Tàng này rồi, mà đến lúc đó , chúng ta cũng sẽ chính

thức được trải nghiệm sự nguy hiểm của Địa Chí Tôn Bí Tàng, các ngươi đều chuẩn bị xong chưa?"

Mục Trần bọn người nghe vậy , trong lòng lập tức rùng mình , sắc mặt ngưng trọng gật đầu .

Mạn Đà La thấy thế , không do dự nữa , tiêu sái bước chân dẫn đầu tiến vào trong cánh cổng, quang mang chớp nháy , lập tức biến mất không thấy gì nữa .

Ở tại phía sau , Tam Hoàng lập tức đuổi theo , chư vương liếc nhau , cũng là nhanh chóng nhảy vào cánh cổng ánh sáng.

Cửu U cùng Mục Trần nhìn nhau một chút , sau đó đồng thời lao ra , quang mang chớp động , liền đã biến mất tại quang trong cửa .

Mà theo hai người tiến vào , cánh cửa ánh sáng cũng là nhanh chóng ảm đạm , cuối cùng triệt để biến mất, mảnh không gian này lại lần nữa trở nên tối om om .

Cùng thời khắc bọn Mục Trần tiến vào, tại hướng khác , không gian ba động cũng nhộn nhạo , lần lượt từng bóng người , vẫn kiểu quỷ mị hư vô thoáng hiện mà qua , mục tiêu của bọn hắn đều giống nhau , toàn bộ đều là trực chỉ Địa Chí Tôn Bí Tàng .

Bí Tàng yên lăng hơn vạn năm, rốt cục vào lúc này bị mở ra . . .

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 924: Thượng Cổ Thiên Cung, Thập Đại Hung Thú

Bàn chân của bọn hắn, rốt cục bước lên mặt đất.

linh lực Mục Trần cùng lúc bừng lên, đem thân thể bảo hộ ở trong đó, đợi đến cũng không có cái gì phát sinh , lúc này mới dám đem ánh mắt nhìn về phía trước rồi quét qua quét lại, sau đó Mục Trần bọn người liền nao nao.

Hiện ra trước mặt, là một tòa đại điện to lớn tới cực điểm, tòa đại điện như núi đứng sừng sững, bên trong đại điện có mười cái cột, cao gần mấy ngàn trượng, phảng phất như Kình Thiên nhất trụ. Mọi người ở trong đại điện, nhỏ bé như con sâu cái kiến.

"Cái này là ở trong Địa Chí Tôn bí tàng sao?" Mục Trần bọn hắn nhìn nhau.

Mạn Đà La hờ hững nhìn quanh rồi lao vút vào sâu trong đại điện , cái vẽ lãnh đạm không chút lo lắng, dù sao thực lực của nàng cũng là Địa Chí Tôn, chỉ cần không xuất hiện cường giả đồng cấp, nàng căn bản là không có chút nào kiêng kị.

Tam Hoàng, chư vương bọn họ cũng lập tức đuổi theo.

Một đoàn người chậm rãi đi vào đại điện cổ xưa, mà vào càng sâu, bọn hắn mới phát hiện, cái tòa đại điện này bất luận là phiến đá dưới chân, hay vách tường, cột đá, đều có phù văn che kín, có cảm giác như không thể phá vỡ.

Liệt Sơn Vương hung hăng dậm mạnh bàn chân.Lực lượng của một cước có thể phá núi, nhưng chỉ làm phiến đá xuất hiện một vết nứt. thấy

cảnh này bọn Mục Trần kinh hãi không thôi.

"Ân?"

Lúc bọn hắn đang khám phá tòa đại điện, Mạn Đà La đột nhiên dừng bước. nhìn về phía trước, mọi người cũng nhìn theo.

Tại cuối đại điện xuất hiện một cánh cửa đồng cực lớn đóng kín , ở bên trên cánh cửa tựa hồ là có dấu vết máu tươi, những vết máu kia ẩn chứa chấn động linh lực cực kì khủng bố, bọn hắn mí mắt đều là một hồi run rẩy. (cường giả khỉ gì mà suốt ngày kinh hãi với run rẩy zzzzz)

Mạn Đà duỗi tay, lăng không nhẹ nhàng điểm xuống.

Bang!.

Nương theo ngón tay Mạn Đà La điểm xuống, chỉ thấy phiến không gian kia giống như có đá rơi xuống mặt hồ nổi lên từng gợn sóng rung động, sau một khắc, Linh lực khủng bố phô thiên cái địa hội tụ mà đến, một ngọn núi tinh thể khổng lồ mà bén nhọn chậm rãi chui ra.

Ngọn núi tinh thể trực tiếp nhắm ngay đại môn, tinh sáng lóng lánh.có thể hình dung ra sắc bén thế nào

Phía sau , bọn Mục Trần thấy thế, đều là giật giật mí mắt, bởi vì bọn họ có thể cảm giác được, cái ngọn núi tinh thể chính là Mạn Đà La đã hút linh lực ở cái phiến thiên địa này , sau đó áp súc hóa hình

Ra tay một cách đơn giản tựa hồ đã hiển thị ra sự cường đại của Địa Chí Tôn. Dù sao lấy thực lực bọn hắn bây giờ, muốn hấp thụ thiên địa linh lực cũng có thể làm được. Thậm chí còn có thể ngưng tụ thiên địa linh lực, hóa thành các loại công kích hình thức. Nhưng bảo hóa linh lực thành tinh thể , thật là biết nói chơi

Trong mắt Địa Chí Tôn cường giả, Thần Khí tầm thường đối với bọn hắn mà nói, giống như rơm rác, bởi vì bọn họ tiện tay là có thể đem Linh

lực hóa tinh thể, uy lực cùng với độ chắc chắn, đủ để sánh ngang với Thần Khí tầm thường.

Thử nghĩ thoáng một phát, một vị Địa Chí Tôn phát động thế công phô thiên cái địa, thì tương đương với mấy đạo Thần Khí đổ ập xuống, uy lực cỡ đó, sẽ là hạng gì hủy thiên diệt địa?

Oanh!

Trong lúc bọn hắn rung động , đạo tinh thể dùng đỉnh núi làm mũi, mãnh liệt bắn ra, đập mạnh vào cánh cửa

Ầm ầm!

Sóng xung kích Đáng sợ lan ra, đại địa đều chấn động, vách đá chung quanh đều có thêm vết rạn lan tràn ra.

Mạn Đà La nhìn chăm chú vào ngọn nguồn sóng xung kích, một lát sau ánh mắt lập tức có chút ngưng tụ, bởi vì nàng nhìn thấy, lúc Linh lực trùng kích tán đi , đại môn vẫn như trước vững vàng sừng sững, xem ra công kích vừa rồi đã vô ích.

Phía sau chư vương thần sắc cũng ngưng trọng lên, cái này thanh đồng đại môn này, quả nhiên không đơn giản, địa chí tôn cũng không phá được.

"Xem ra chúng ta bị cái tòa Địa Chí Tôn bí tàng này vây khốn rồi." Thụy Hoàng chậm rãi mở miệng nói.

"Dùng Vẫn Lạc Nguyên Đan được không?" Mục Trần đề nghị.

Mạn Đà La lắc đầu, nói: "Vẫn Lạc Nguyên Đan chỉ có thể hòa tan đồng nguyên phong ấn, cái này thanh đồng cự môn này, không giống nhau."

" vết máu trên kia tựa hồ có chút cổ quái." đôi mắt Cửu U đột nhiên lóe lên.

Mọi người nghe vậy, vội vàng nhìn lại, cẩn thận quan sát, quả nhiên là phát hiện từng đạo vết máu trên cái thanh đồng cự môn giống như chậm rãi nhúc nhích , hơn nữa, nhìn là từ xa, những vết máu kia, tựa hồ là cấu thành từng đạo mặt thú dữ tợn

Mà những cái mặt thú kia, vừa lúc là mười đạo.

Mạn Đà La nhìn qua cái kia mười đạo mặt thú dữ tợn, như có điều suy nghĩ, lẩm bẩm nói: "Thập Hung cổ trận sao?"

Thoại âm rơi xuống, Mạn Đà La đột nhiên giương mắt nhìn về hướng đỉnh mười cây Cột Chống Trời, sau đó nàng là nhìn thấy, trên đỉnh cột đá, đều có tượng đá cực lớn chiếm ngữ

"Đó là cái gì?" Liệt Sơn Vương bọn hắn cũng là ngẩng đầu, kinh ngạc hỏi.

Mục Trần hai mắt nhắm lại, lúc này mới nhìn rõ ràng (nhắm mắt rồi còn nhìn rõ. quả là khó hiểu), mười bộ tượng đá, đều là thân người mặt thú, toàn thân đều là màu xanh xám, từ xa nhìn lại, giống như là pho tượng Thanh Đồng, bất quá cẩn thận cảm ứng , mới có thể cảm giác được những ẩn trong những pho tượng Thanh Đồng, tựa hồ sát khí kinh người phóng ra.

"Những khuôn mặt trên tượng cùng vết máu mặt thú trên đại môn giống nhau như đúc." Tu La Vương trầm giọng nói.

"Đó là Thượng Cổ Thiên Cung thập đại hung thú" Mạn Đà La rủ xuống tầm mắt, thản nhiên nói.

"Thập đại hung thú?" Chư vương hai mặt nhìn nhau.

"Đây là thủ hộ trận do đệ tứ điện chủ bày ra." Mạn Đà La nói: " ngọn nguồn lực lượng trên đại môn là từ thập đại hung thú, chỉ có đem chúng diệt trừ. Mất đi lực lượng duy trì đại môn sẽ mở ra."

"Vậy thì diệt trừ chúng a." Linh Đồng Hoàng không quá để ý, thập đại hung thú nếu còn sống. Có lẽ hắn còn kiêng kị một chút, nhưng nay sớm đã tọa hóa. bởi vì dùng một ít phương pháp đặc thù để lưu lại lực lượng, nhưng tất nhiên cũng sẽ giảm xuống.

"Nơi đây có quy tắc, lỗ mãng hành sự có khi không được việc." Mạn Đà La lắc đầu, chợt nàng bấm tay , một chùm tia sáng trực tiếp là bắn về phía một pho tượng Thanh Đồng, bất quá lúc tia sáng thứ hai sắp bắn trúng, chỉ thấy phía trên cột đá đột nhiên có phù văn cổ xưa xuất hiện chằng chịt, rồi sau đó hình thành màn sáng, đem pho tượng hộ tại phía sau. Đồng thời cũng triệt tiêu đạo công kích của Mạn Đà La.

Linh Đồng Hoàng thấy thế, không khỏi khẽ giật mình, mày nhăn lại.

"Đã có quy tắc, cứ dựa theo quy tắc mà đến đi." Mạn Đà La ngược lại là có chút lạnh nhạt, nhìn quanh một vòng, cuối cùng nhìn về mặt đất phía trước, mới phát hiện là có thêm rất nhiều phù văn minh khắc.

Mạn Đà La lần nữa bấm tay . Linh lực bắn ra, bắn vào trong phiến phù văn minh khắc.

Ầm ầm.

Khi đạo linh lực bắn vào phiến đại địa kia lập tức mặt đất vào lúc này ầm ầm chấn động, sau đó nhanh chóng bay lên. Tro bụi tràn ngập, ngắn ngủn mấy chục tức thời gian, bọn hắn kinh ngạc nhìn thấy. Một bệ đá xuất hiện ở trong tòa đại điện.

Xung quanh bệ đá, phù văn cổ xưa phóng lên trời. Hóa thành màn sáng cực lớn bao phủ xuống đến, đem trọn tòa bệ đá bảo hộ ở trong đó.

"Đài chiến đấu sao?"

Mạn Đà La thấy thế. Ánh mắt lóe lên, hiểu rõ ra, rồi sau đó nàng nhìn về phía Thụy Hoàng, Thụy Hoàng nhẹ nhàng gật đầu, thân hình lập tức phi lên đài.

Bất quá ngay khi Thụy Hoàng vừa mới tiếp xúc với màn hào quang phủ xung quanh đài chiến đấu, chỗ đó Linh lực chấn động lập tức điên cuồng nổi lên, ngay sau đó hào quang lóe lên, bắn ngược Thụy Hoàng trở lại.

Thụy Hoàng đáp xuống bên cạnh Mạn Đà La , nhướng mày, bất quá còn không đợi hắn nói chuyện, Mạn Đà La nói: "Ngươi linh lực quá mạnh mẽ, cái tòa đài chiến đấu có hạn chế linh lực , đệ tứ Điện Chủ cũng thú vị, xem ra hắn là không có ý định xem người khác cường hoành phá trận."

"Tu La Vương, ngươi đi đi."

Mạn Đà La nhìn về phía trong chư vương , thực lực mạnh nhất là Tu La Vương, chính là hàng thật giá thật Thất phẩm Chí Tôn, tuy nói thực lực không bì được với Tam Hoàng, nhưng sức chiến đấu lại dẫn đầu trong chư vương, xuất chiến đầu tiên, tự nhiên là hắn ra tay.

"Vâng!"

Tu La Vương cung kính lĩnh mệnh, rồi sau đó bàn chân đập mạnh, thân hình xông lên, trực tiếp phóng lên đài chiến đấu, lần này thân thể của hắn tiếp xúc đến hào quang, không bị đánh bật ra, mà đáp xuống trên chiến đài.

Phía sau mọi người nhìn thấy Tu La Vương thuận lợi tiến vào đài chiến đấu, cũng là trút được gánh nặng thở dài một hơi.

Ầm ầm!

Mà lúc Tu La Vương ngạo nghễ đứng ở trên chiến đài, trong đại điện đột nhiên có chấn động vang lên, ánh mắt bọn Mục Trần nhìn theo ngọn nguồn mãnh liệt ngưng tụ.

Chỉ thấy phía trên cột đá, một pho tượng thanh đồng, toàn thân vào lúc này chậm chạp tróc ra, theo Thanh Đồng rơi xuống, một người mặc

áo giáp màu đen, hình thể cường tráng giống như là Hắc Tháp hung hãn, liền là xuất hiện trong tầm mắt bọn Mục Trần

Rống!

Nó ngửa mặt lên trời gào thét, tiếng gầm gừ như lôi đình, ầm ầm chấn động cả đại điện đều là đang rung động.

Oanh!

Bàn chân nó đạp mạnh, cột đá liền hiện một khe nứt, thân thể của nó hung hăng bay xuống trên chiến đài.

Bụi mù tràn ngập, nó giống như một Viễn Cổ hung thú , khí hung sát ngập trời, lúc sát khí phủ xuống , ánh mắt Tu La Vương bắt đầu ngưng trọng.

" Một trong thập đại hung thú, Thôn Thiên Ma Giao." Mạn Đà La thản nhiên nói.

Website truyện convert T.r.u.y.e.n.C.v[.]c.o.m

Ở ngoài đài chiến đấu , Mục Trần và chư vương mặt sắc cũng ngưng trọng, trong chư vương thực lực mạnh nhất là Tu La Vương, đấu với THôn thiên ma giao, đến tột cùng cuối cùng ai sẽ thắng.

Một trận chiến này, tất u đầu chảy máu.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 925: Tu La Vương Chiến Thôn Thiên Ma Giao

Trên chiến đài to lớn, Tu La Vương tùy ý mà đứng, thân ảnh cường tráng vào lúc này giống như một tòa núi cao, trầm trọng mà hùng hồn, Linh lực bàng bạc mênh mông tuôn ra quanh thân, cái loại Linh lực cường đại áp bách, mặc dù ở bên ngoài Mục Trần cũng có thể cảm ứng được.

Ở trước mặt Tu La Vương, một thân ảnh giống như là hung thần đứng sừng sững, nó khỏa thân lộ ra trên thân thể đầy những vết sẹo dữ tợn giao thoa với nhau, làm cho nó có thêm vài phần khí thế hung ác

Đạo thân ảnh này, tuy thân hình cũng như nhân loại , nhưng đầu của nó lại là một đầu Giao Long , hàm răng sắc bén tới cực điểm.

Hai đạo thân ảnh đều là khí thế kinh người, đối chiến như vậy, tương đối kích thích ánh mắt.

"Kia chính là Thôn Thiên Ma Giao một trong thập đại hung thú sao?" sắc mặt bọn Mục Trần ngưng trọng, Thôn Thiên Ma Giao kia trên thân thể phát ra khí thế hung ác, bọn họ đều cảm nhận được một ít áp lực, xem ra những cái gọi là thập đại hung thú này, mặc dù sớm đã vẫn lạc, có thể dùng một ít phương pháp đặc biệt, bảo tồn đa phần thực lực như khi còn sống.

"Thôn Thiên Ma Giao này trong thập đại hung thú cũng là nổi bật, nghe nói khi còn sống hắn cũng là Bát phẩm Chí Tôn cường giả, chẳng qua hiện nay đã vẫn lạc, thực lực có lẽ chỉ còn Lục phẩm Chí Tôn đỉnh phong, nhưng nương tựa theo thể chất Thần Thú, vẫn có thể chống lại

Thất phẩm Chí Tôn." Mạn Đà La nhìn qua hai đạo thân ảnh trên chiến đài giằng co, chậm rãi nói.

Mục Trần bọn hắn nghe vậy âm thầm sợ hãi thán phục, Thượng Cổ Thiên Cung thật không hổ là bá chủ Thiên La Đại Lục thời viễn cổ. Chỉ riêng dưới trướng đệ tứ Điện Chủ đã có nhiều cường giả tụ tập. thập đại hung thú so với Đại La Thiên Vực chư vương, rõ ràng cao hơn một cấp độ. Thật sự là đủ để so sánh cùng Tam Hoàng.

"Oanh!"

Lúc bọn Mục trần còn đang thán phục, trên chiến đài, tinh mang trong mắt Tu La Vương mãnh liệt bắn ra, linh lực cường đại phóng lên trời, nháy mắt sau đó, hắn sải bước ra, phiến đá dưới chân vỡ vụn, thân ảnh của hắn giống như một tia chớp, mang theo khí thế ngập trời. Trực tiếp đối với Thôn Thiên Ma Giao.

dựa vào thực lực Thất phẩm Chí Tôn, hắn cũng không quá e ngại Thôn Thiên Ma Giao

Grào!

Thôn Thiên Ma Giao nhìn thấy Tu La Vương xông đến, gầm lên một tiếng , trong đôi mắt hung quang bắt đầu khởi động, bàn tay đầy lân phiến nắm chặt , Linh lực giống như huyết hồng điên cuồng khởi động, rồi sau đó một quyền oanh ra.

Một quyền kia, Linh lực huyết Hồng giống như là hóa thành Giao Long, không gian đều trở nên bắt đầu vặn vẹo.

Ầm!

Hai đạo nhân ảnh hung ác đối quyền, cường ngạnh chống trả, sợ sóng xung kích lan ra, từng đạo vết rạn dưới chân hai người tràn ra. Rồi cả hai người đều là bị chấn ngược trở ra.

Thân hình cả hai vừa mới ổn định, trong nháy mắt lại lần nữa bạo bắn ra, giống như hai đạo Linh lực cuồng bạo quấn vào nhau tại trung tâm đài chiến đấu

Oanh! Oanh!

Thế công của cả hai đều cuồng mãnh. Từng quyền từng quyền, ngắn ngủn mấy chục tức thời gian. Cũng đã giao thủ trên trăm hiệp, mỗi một lần quyền phong đối chọi. Đều trực tiếp đem không gian chấn đắc vặn vẹo không chịu nổi.

Ở bên ngoài, chư vương ánh mắt ngưng trọng nhìn hai đạo thân ảnh, lúc này Tu La Vương hiển nhiên đã đem Linh lực bản thân thúc dục ở mức cao, giơ tay nhấc chân đều phát ra linh lực cường đại, đủ để bạt sơn, lại phối hợp lấy thế công hung ác, hắn hiện tại, so với kia Thôn Thiên Ma Giao còn giống hung thú hơn.

Mà Thôn Thiên Ma Giao đồng dạng cũng chưa từng lui ra phía sau, tuy đại đa số lần đối chọi đều là nó có chút chịu thiệt, cái khí thế cường ngạnh này lại đủ để đem một ít đối thủ tâm trí không kiên định.

Trên chiến đài giao phong, vừa mới bắt đầu đã hung hiểm và kịch liệt.

Mạn Đà La cùng Tam Hoàng ngược lại là có chút bình tĩnh nhìn qua chiến đài, nhãn lực của bọn hắn siêu việt hơn bọn Mục Trần nhiều, tự nhiên là có thể nhìn ra được, cục diện trước mắt, Tu La vương đang từng bước chiếm ưu thế . Tu La vương thắng chỉ còn là thời gian

Đúng như những gì Mạn Đà La nghĩ, Trên chiến đài, hai đạo nhân ảnh lại đụng vào nhau, bất quá lúc này đây, Tu La Vương một bàn tay trở nên Huyết Hồng, khí thế sát phạt nồng đậm, rồi sau đó một chưởng đánh ra, lại trực tiếp là xuyên thấu không gian, nhanh giống như là tia chớp đánh vào lồng ngực Thôn Thiên Ma Giao.

"Tu La Huyết Chưởng Ấn!"

Oành!

Thôn Thiên Ma Giao bắn mạnh về phía sau hơn trăm mét, Chỗ lồng ngực lõm xuống khôi giáp vỡ ra, máu tươi vương vãi, tiếng gầm gừ thống khổ vang vọng, rồi sau đó nó vỗ mạnh trên mặt đất, thân hình lại lao đi, huyết quang tràn đầy trong ánh mắt, cực kỳ thô bạo.

Nó căn bản là không hề để ý đến chỗ ngực bị lõm xuống, giống như là trâu điên , Linh lực Huyết Hồng bao phủ thân hình hắn, gào thét, cả người như một đầu huyết giao long

Bang ! bang!

Cả đài chiến đấu, vì Thôn Thiên Ma Giao trùng kích xuống, run rẩy không ngừng.

Cái khí thế bạo phát này, coi như là phía trước có một tòa núi cao, cũng sẽ Thôn Thiên Ma Giao bị đâm xuyên. Tu La Vương nhìn Thôn Thiên Ma Giao xông đến, hắn hít sâu một hơi, hai tay đột nhiên khép lại.

Oong.

Linh lực cường đại từ trong cơ thể bạo phát, trong nháy mắt một đạo quang ảnh cự đại, t xuất hiện ở bên ngoài thân hình Tu La Vương. Đạo cự ảnh có ngưu đầu chi hình, khí thế sát phạt ngập trời, phảng phất như một Tu La chi thần.

"Đó là Thiên Tu La Pháp Thân!"

Mục Trần thấy thế, ánh mắt lập tức ngưng tụ, cái này là pháp thân của Tu La Vương sở tu, ở trong 99 loại Chí Tôn Pháp Thân bài danh thứ 69.

Bò....ò...! (cái này là nguyên gốc nhá =]]]]])

Tu La pháp thân ngửa mặt lên trời gào thét, rồi sau đó cự quyền hung hăng chém ra, huyết quang trào lên. Không gian trực tiếp là bị hắn ngạnh sanh đánh vỡ , hung hăng đập vào Thôn Thiên Ma Giao đang xông đến.

Ầm .m.mm....!

Mắt thường có thể thấy được sóng xung kích bộc phát mà ra. Trực tiếp oanh kích vào màn hào quang , làm cho màn hào quang kịch liệt chấn động lên.

Hưu!

Tu La Vương thân hình mãnh liệt bắn ngược trở ra, bàn chân dẫm mạnh trên mặt đất từng vết thật sâu, trái lại Thôn Thiên Ma Giao trực tiếp chấn bay ngược về sau, đập mạnh vào màn hào quang, sau một hồi run rẩy liền nổ tung đầy trời quang điểm.

Thôn Thiên Ma Giao chiến bại!

Ở bên ngoài, chư vương nhìn thấy Tu La Vương thủ thắng, lập tức như trút được gánh nặng thở dài một hơi.

Tu La Vương quanh thân Linh lực chấn động dần dần thu liễm, hắn ngẩng đầu lên. Chỉ thấy quang điểm đầy trời đột nhiên hội tụ, cuối cùng phô thiên cái địa tràn vào thân thể của hắn.

Biến cố làm cho Tu La Vương hơi thất kinh, vừa muốn phản kháng, thanh âm Mạn Đà La truyền đến: "Đây tinh hoa linh lực còn sót lại của Thôn Thiên Ma Giao đem nó hấp thu, đối với ngươi rất có ích lợi."

Nghe vậy Tu La Vương lúc này mới đổi sợ thành vui, vội vàng vận chuyển công pháp, đem tinh hoa linh lực dũng mãnh hấp thu. Giằng co gần nửa canh giờ, Tu La Vương mới chậm rãi giương đôi mắt, lập tức trong mắt tinh mang bắt đầu khởi động, quanh thân Linh lực chấn động càng thêm hùng hồn. Hiển nhiên sau khi hấp thu tinh hoa linh lực của Thôn Thiên Ma Giao còn sót lại, linh lực trong cơ thể Tu La Vương cũng đã tinh tiến không ít.

Hấp thu hoàn tất, không đợi Tu La Vương nói gì, đài chiến đấu đột nhiên bộc phát ra lực bài xích, liền đem hắn bắn ra khỏi đài chiến đấu.

Cùng lúc đó, bên trên cự môn truyền đến thanh âm xèo xèo, mọi người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy được trên cự môn đã tan rã một đạo mặt thú , mà một đạo kia, đúng là Thôn Thiên Ma Giao.

"Xem ra mỗi đả bại một đầu hung thú, phong ấn sẽ tan rã một tầng." Thiên Thứu Hoàng nhìn qua một màn này, nói

"Chẳng qua nếu như những con hung thú này đều có thực lực như Thôn Thiên Ma Giao . Sợ là phần thắng của chúng ta không cao." Linh Đồng Hoàng trầm ngâm nói.

Chư vương bên này, chỉ có Tu La Vương có được thực lực Thất phẩm Chí Tôn, những người còn lại đều là chưa đạt tới cấp độ này, một khi giao thủ, phần thắng không cao.

" Thôn Thiên Ma Giao trong thập đại hung thú cũng là người nổi bật, chiến lực tự nhiên bất phàm, cho nên không cần lo lắng những con hung thú sau này khó giải quyết như thế." Mạn Đà La nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Hơn nữa chúng ta không cần thủ thắng toàn bộ, chỉ cần tiêu trừ 4 đạo phong ấn, ta có thể cưỡng ép mở ra."

Nàng liếc nhìn về phía chư vương, nói: "Cho nên, chúng ta chỉ cần có thể thắng bốn trận, là có thể mở ra thanh đồng cự môn."

Chư vương nghe vậy, lúc này mới thở dài một hơi, mười trận thắng bốn, hẳn là tỷ lệ không nhỏ.

"Cái này kế tiếp trận thứ hai, là ai đây?"

Chư vương nghe vậy, nhìn nhau một hồi, rồi sau đó Liệt Sơn Vương chậm rãi đi ra, trầm giọng nói: "Cái này trận thứ hai này giao cho ta đi!"

Liệt Sơn Vương trong chư vương thực lực gần với Tu La Vương, Lục phẩm Chí Tôn đỉnh phong, cũng đích thật là có tư cách xuất thủ trước.

Liệt Sơn Vương nhìn thấy mọi người không phản đối, thân hình khẽ động, trực tiếp là lướt lên đài chiến đấu.

Ầm ầm!

Theo Liệt Sơn Vương tiến vào, mọi người lập tức nhìn thấy, ở đỉnh một cột đá lớn, lại là một pho tượng chấn động lên, sát khí tràn ngập, một đạo thân ảnh cự đại, mang theo bộ pháp làm cho đất rung núi chuyển, trùng trùng điệp điệp nhảy vào trên chiến đài, sát khí ngập trời bắt đầu khởi động, sát khí khuếch tán , phảng phất là có long ngâm vang vọng, Long Uy tràn ngập.

Lúc bọn Mục Trần trong thấy thân ảnh này . sắc mặt khẽ biến , hắn so với Thôn Thiên Ma Giao còn cường đại hơn!

"Huyết Ma Long, đứng đầu Thập Hung thú. . ." Mạn Đà La cũng là vào lúc này nhíu mày lại, chậm rãi nói.

Mục Trần bọn hắn nghe vậy, trong lòng lập tức trầm xuống, hiển nhiên ai cũng không ngờ tới Liệt Sơn Vương lại nhọ như thế, vừa lên đi liền thỉnh ra một đại gia hỏa đứng đầu

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 926: Thảm Bại

Trên chiến đài, sát khí trên thân ảnh cường tráng dần thu liễm lại, đồng thời hiện rõ ra cũng là thân người đầu thú,

Khi còn sống nghe nói có thực lực Cửu phẩm Chí Tôn, mặc dù đã vẫn lạc, nhưng thực lực bảo tồn được so với Thôn Thiên Ma Giao còn cường hoành hơn.

Hình thể của nó, so với Thôn Thiên Ma Giao có phần khôi ngô hơn, chỉ là đứng lẳng lặng trên đài, mọi người cũng có thể phát giác được một cảm giác áp bách tràn ngập mà đến.

Trên chiến đài, Liệt Sơn Vương méo mặt bởi vì Huyết Ma Long xuất hiện, từ trên người hắn, toát ra khí tức nguy hiểm.

Hắn đối với thực lực bản thân rất rõ ràng, nếu như là gặp đối thủ thực lực ngang tầm, hắn còn có thể liều mạng một phen, ai ngờ đâu hắn thỉnh ra Huyết Ma Long.

Căn bản cũng không cần phải nghĩ nhiều.... thua chắc

Liệt Sơn Vương âm thầm kêu khổ, bất quá lúc này hắn đã không có đường lui, đành phải đi thử một chút. . .

Hô.

Quán triệt ý niệm, Liệt Sơn Vương hít sâu một hơi, đem tâm tình áp chế xuống, ánh mắt dần trở nên lợi hại, tuy nói là biết đối thủ cực kỳ khó giải quyết, nhưng hắn dầu gì cũng là cường giả thành danh trong Đại La Thiên Vực đã lâu, không có khả năng mất hết ý chí chiến đấu

Linh lực bàng bạc tỏa ra từ Liệt Sơn Vương, cách Thất phẩm Chí Tôn chỉ còn một bước, bất quá một bước ngắn ngủn, so với Tu La Vương là có chênh lệch không nhỏ.

Đông!

Liệt Sơn Vương bàn tay nắm chặt, một thanh khai sơn cự phủ (búa á) màu đỏ sậm liền xuất hiện trong tay, Cự Phủ hiển nhiên là một thanh Thần Khí không tệ.

Đối mặt với cường địch mạnh như thế, Liệt Sơn Vương không có khả năng chơi ngông như Tu La Vương , hung hãn trực tiếp dùng thiết quyền nghênh đón địch.

Liệt Sơn Vương bạo lướt tới ý đồ đánh phủ đầu, xuất hiện ở trên Huyết Ma Long, Cự Phủ chém xuống.

"Liệt Thiên Thần Thuật, Liệt Thiên Trảm!"

Thanh âm tràn đầy sát khí, quang phủ khổng lồ to mấy trăm trượng khổng lồ gào thét xuống, chỗ hào quang xẹt qua, không gian đều bị xé thành từng đạo vết rách.

Liệt Sơn Vương biết rõ Huyết Ma Long cường đại, cho nên vừa ra tay căn bản cũng không có ý định thử sức, toàn lực thi triển sát chiêu.

Ầm ầm!

Đạo quang phủ mạnh mẽ phảng phất Phật quang, mang theo khí thế bài sơn đảo hải, hung hăng bao trùm lên Huyết Ma Long. Mọi người hai mắt vào lúc này đều nhíu lại.

Bụi bặm tan đi, mọi người chăm chú nhìn vào nơi Huyết Ma Long đột nhiên co rụt lại, Liệt Sơn Vương khuôn mặt càng tối thui.

Huyết Ma Long Y vẫn đứng sừng sững, hai tay bắt chéo trên đỉnh đầu, hiển nhiên là dùng hai tay đỡ đòn của Liệt Sơn Vương. Mặc dù

cứng rắn nhận lấy một kích này, chỗ cánh tay Huyết Ma Long chỉ xuất hiện một chém sâu, hơn nữa huyết quang trong vết thương lưu chuyển, dùng một loại tốc độ khôi phục kinh người mà liền lại.

Huyết Ma Long thân thể không chỉ mạnh mẽ mà còn có năng lực phục hồi cường đại kinh người.

Chư Vương đều là cười khổ lắc đầu, Huyết Ma Long quả thật là khó gặm, nếu như đổi lại Tu La Vương có lẽ còn đánh được một trận, còn Liệt Sơn Vương mà nói, dù sao vẫn là kém một bước.

"Chết tiệt!"

Liệt Sơn Vương sắc mặt âm trầm, hắn nghiến răng nghiến lợi mắng một tiếng, rồi sau đó nắm chặt Cự Phủ, Linh lực trong cơ thể bạo động trào dâng. Hắn muốn thử xem, cái con hung thú chết tiệt kia mạnh cỡ nào!

"Liệt Sơn Vương, lui đi, ván này chúng ta bỏ."

Ngay tại Liệt Sơn Vương định dốc sức liều mạng đánh cược một lần , thanh âm Mạn Đà La từ bên ngoài truyền đến.

Nghe được thanh âm Mạn Đà La, Liệt Sơn Vương khẽ giật mình, không cam lòng cắn răng một cái, cầm chặt Cự Phủ bàn tay nới lỏng, sắc mặt đen tối xoay người lướt khỏi đài chiến đấu. Hắn biết, hắn có đem hết toàn lực, phần thắng cũng không lớn, thậm chí nếu như miễn cưỡng, rất có thể bị trọng thương.

Mà theo Liệt Sơn Vương lướt đi, Huyết Ma Long trên thân thể có hào quang nở rộ, chợt lại lần nữa phóng lên trời, đáp xuống đỉnh cột đá, hóa thành một bộ pho tượng như cũ.

Liệt Sơn Vương sắc mặt có chút xấu hổ nhìn về phía Mạn Đà La, nói: "Thuộc hạ vô năng. . ."

Mạn Đà La phất bàn tay, nói: "Cái này trách không được ngươi, nếu nghĩ Địa Chí Tôn bí tàng dễ dàng như thế, thì quá coi thường vị Đệ Tứ Điện Chủ kia rồi."

"Ha ha, lúc này chẳng qua là mới thua trận đầu mà thôi." Thiên Thứu Hoàng cũng là cười nói: "Chỉ cần chúng ta có thể lại thắng ba trận, Vực Chủ có thể cưỡng ép phá trận."

"Tuy rằng chúng ta thất bại nhưng cũng không phải hoàn toàn là chuyện xấu, ít nhất Huyết Ma Long kia xuất hiện nữa." Mạn Đà La gật đầu, nói.

Từ quy tắc mà xem ra, tựa hồ bất luận là người khiêu chiến hay người bị khiêu chiến, đều chỉ xuất trận một lần, bất luận thắng bại, cho nên Huyết Ma Long về sau không xuất hiện nữa.

Chư Vương nghe vậy, cũng là có chút thở dài một hơi, dù sao Tu La Vương không thể ra tay, trong bọn họ hoàn toàn không có người có thể chống lại Huyết Ma Long.

Mục Trần thở dài một tiếng, nếu như lúc này hắn có quân đội , có thể mượn Chiến Ý lực lượng có thể cùng Huyết Ma Long đánh một trận, đáng tiếc, hiện tại hắn chỉ có mỗi thực lực của bản thân .

"Tiếp theo còn có tám trận khiêu chiến. . . Các ngươi ai lên trước?" Mạn Đà La lại lần nữa nhìn về phía còn lại chư Vương, chậm rãi nói.

Còn lại chư Vương liếc mắt nhìn nhau, một lát sau, Huyết Ưng Vương tiến lên một bước, trầm giọng nói: "Cái này trận thứ ba, để thuộc hạ thử xem ."

Tuy rằng bọn hắn đều hiểu tám trận khiêu chiến cũng sẽ không đơn giản, nhưng thân là cao tầng Đại La Thiên Vực, thời điểm bọn hắn hiển nhiên không có khả năng lùi bước, cho nên bất kể như thế nào, bọn hắn đều động thân mà ra.

Bằng không thì không vào được bên trong bí tàng, dẫn đến việc linh thần dịch của Đệ Tứ Điện Chủ rơi vào tay các thế lực khác, như vậy đối với Đại La Thiên Vực mà nói, không hay chút nào.

HƯU...U...U!

Huyết Ưng Vương co chân phóng vút lên đài, Mà theo Huyết Ưng Vương lên đài, cổ điện phát chấn động, một pho tượng nhanh chóng phục sinh, cuối cùng mang theo sát khí đã rơi vào trên chiến đài.

"Đó là Thiên Long Hùng , Lục phẩm Chí Tôn , thực lực có thể bạt sơn. . ." Mạn Đà La nhìn đối thủ của Huyết Ưng Vương, chậm rãi nói.

"Không biết phần thắng của Huyết Ưng Vương như thế nào. . ." Thiên Thứu Hoàng nhíu mày, nói.

Mạn Đà La rủ mắt xuống , trong lòng thở dài. Cả hai đều là lục phẩm chí tôn , nhưng tên kia lại là thể chất thần thú . so với Huyết Ưng Vương chỉ có mạnh chứ không yếu hơn . nên nàng cũng không đặt hi vọng quá nhiều nơi Huyết Ưng Vương

Mà cũng hoàn toàn chính xác chính như Mạn Đà La đoán trước, trên chiến đài giao phong từ lúc bắt đầu đã diễn ra kịch liệt, song phương công thủ đều có , theo thời gian kéo dài, Huyết Ưng Vương dần dần yếu thế cuối cùng lộ ra sơ hở, bị Thiên Long Hùng một chưởng cứng rắn đánh bay ra ngoài.

Trận thứ ba, Huyết Ưng Vương bại!

Mà phía sau Huyết Ưng Vương, chư vương bắt đầu nóng máu, thất bại liên tục cũng đả kích ngạo khí của bon hắn. Nhưng giận thì giận, không thể không thừa nhận, thực lực của thập đại hung thú, đích thật so với chư Vương mạnh hơn một bậc.

Điểm này, trong lần giao thủ tiếp theo, rõ ràng có thể nhận thấy.

Trận thứ tư. Linh Kiếm Vương ra tay, đối mặt Tam Đầu Ma Mãng, lại bại!

Thứ năm. Băng Hà Vương ra tay, đối mặt U Minh Linh Khuyển, lại bại!

Liên tục bốn trận bại, Đại La Thiên Vực toàn bộ chiến bại, duy có trận đầu Tu La Vương tạm thời thủ thắng!

Trong đại điện cổ xưa , bên ngoài chiến đài, chư Vương thần sắc đều khó coi, bốn trận thất bại liên tục, làm cho bọn hắn sắc mặt như có lửa đốt.

Mạn Đà La nhìn qua một màn này, cũng là khẽ thở dài một tiếng, bất quá nàng cũng không trách cứ, chỉ nói: "Không cần quá mức lo lắng, nếu như cuối cùng chúng ta đều thất bại, ta liền cưỡng ép ra tay phá trận. . ."

Nghe được Mạn Đà La có thể cưỡng ép phá trận, đám người Mục Trần lại không có gì vui mừng, bởi vì bọn họ cũng biết, mặc dù Mạn Đà La có thể cưỡng ép phá trận, tất nhiên đối với nàng sẽ tạo thành tiêu hao không nhỏ, đến lúc đó gặp mặt các thế lực khác, khó đảm bảo bọn kia không thừa gió bẻ măng, cũng có nghĩa là toàn quân bị diệt.

Cho nên, bọn hắn nhất định tận khả năng trợ giúp Mạn Đà La bảo trì trạng thái hoàn mỹ nhất trước khi tìm thấy linh thần dịch.

Mục Trần nhìn chằm chằm vào pho tượng đồng xanh trên cột đá, bàn tay chậm rãi nắm chặt, bất quá, ngay tại lúc hắn định bước lên, Cửu U đã tiến lên trước.

"Vực Chủ, cái này thứ sáu trận, để ta thử ." Cửu U nhìn về phía Mạn Đà La, nói.

Mạn Đà La nhìn nhìn Cửu U, có chút trầm ngâm, nhẹ nhàng gật đầu, nói: "Nếu không địch nổi, liền lui về, ta có biện pháp phá trận.

Cửu U liếc mắt nhìn Mục Trần một cái, còn không đợi hắn nói cái gì, thân thể mềm mại biến mất, trực tiếp xuất hiện ở trên chiến đài!

Thứ sáu trận, Cửu U xuất chiến!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 927: Cửu U Ra Tay

Lúc thân ảnh Cửu U xuất hiện trên chiến đài, lại lần nữa có pho tượng bị kích hoạt, rồi sau đó một đạo thân ảnh cường tráng sát khí trùng trùng điệp điệp ngút trời mà hạ thấp, đã rơi vào chỗ này trên chiến đài.

Mục Trần đám người ánh mắt nhanh chóng nhìn qua.

Đạo thân ảnh kia, cường tráng như tháp, thân thể của nó kim quang sáng chói, giống như tạo thành từ hoàng kim, có cảm giác đánh đâu thắng đó, đầu của nó, là một đầu sư tử, hơn nữa đầu sư tử, đồng dạng cũng là hoàng kim, duy có đôi mắt màu đỏ như máu. Lúc đạo thân ảnh này, một cỗ Hung Sát Chi Khí cương mãnh, chính là tràn ngập ra.

" Một trong Thập hung thú , Hoàng Kim Ma Sư." Mạn Đà La nhìn thoáng qua thân ảnh hoàng kim, chậm rãi nói: "Hung thú này thân thể cực kỳ mạnh mẽ, kỳ thật thực lực chỉ sợ so với trước những tên trước hung hãn hơn một phần."

Chư Vương nghe vậy, ánh mắt cũng là nhịn không được ngưng tụ.

"Bất quá bản thể Cửu U chính là Cửu U Minh Tước, Thần Thú huyết mạch so với Hoàng Kim Ma Sư chỉ mạnh hơn không yếu, một khi chính thức động thủ, cũng không chắc sẽ rơi vào thế hạ phong." Mạn Đà La nhẹ nhàng gật đầu, nói.

"Cửu U chính là thiên tài trong Cửu U Tước nhất tộc, trẻ tuổi như thế đã tiến hóa thành Cửu U Minh Tước, trong Cửu U tộc cũng hiếm thấy, tương lai nếu gặp cơ duyên thoả đáng, có thể phá tan xiềng xích hạn chế,

thức tỉnh Bất Tử Điểu huyết mạch" Thiên Thứu Hoàng cũng là gật gật đầu, nói.

Chư vương bọn hắn nghe vậy đều là âm thầm tặc lưỡi , Bất Tử Điểu chính là siêu cấp Thần Thú trong đại thế giới, trên Thần Thú Bảng tuyệt đối đứng đầu trong danh sách, mà những thần thú từng tiến hóa thành công đến một bước này, ai cũng là cường giả lừng danh trong đại thiên thế giới.

Mục Trần con mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào Cửu U, hắn cảm thụ được từ người nàng phát ra Linh lực cường đại, cũng là có chút cảm thán, nhớ ngày đó hắn giúp Cửu U tiến hóa bị sét đánh cháy đen gần chết . Lúc vừa đến Đại La Thiên Vực , một người vừa đạt cảnh giới chí tôn , một kẻ vừa tiến hóa thành thần thú, khó khăn lắm mới có thể cùng Ngũ phẩm Chí Tôn giao phong.

Khi đó Mục Trần không ai biết đến, mà Cửu U lại đứng cuối trong chư vương, nhưng có lẽ ai cũng chưa từng ngờ tới, hai năm ngắn ngủi, thiếu niên tầm thường được phong vương, Cửu U thực lực cũng là tinh tiến đến rồi Lục phẩm Chí Tôn.

Tuy nói Mục Trần có vẻ tiến bộ nhanh hơn Cửu U , nhưng Cửu U chính là Thần Thú, Thần Thú tu luyện cùng nhân loại có chút bất đồng, bọn hắn bình thường tiến triển chậm chạp, một ngày kia đột phá gông cùm xiềng xích, tốc độ trưởng thành, đủ để cho người líu lưỡi.

Một năm qua, phần lớn thời gian Cửu U đều khổ tu, người khác có lẽ không biết, nhưng Mục Trần rõ ràng, thực lực Cửu U lúc này, trong chư Vương, ngoại trừ Tu La Vương cùng Liệt Sơn Vương có thể áp đảo nàng, những người còn lại ai cũng làm không được điểm này

Trận Chiến hôm nay có lẽ địa vị của Cửu U sẽ thay đổi

Trên chiến đài, Cửu U nhìn về phía đạo thân ảnh hoàng kim, ánh mắt trở nên lợi hại, bọn họ đã bại bốn trận , nói cách khác, năm trận còn lại phải thắng ba, mới có thể phá trận mà ra.

Năm trận thắng ba trận, đó cũng không phải một chuyện dễ dàng, cho nên nếu như trận này nàng còn thua tiếp, như vậy tỷ lệ trở nên cực thấp.

Cho nên trận chiến này, nàng không được thua.

Cửu U hít một hơi khí lạnh, bàn tay như bạch ngọc nắm chặt, một thanh hắc vũ trường kiếm hiện ra , trên trường kiếm ngọn bất tử hỏa đang bốc cháy

Oanh!

Hoàng Kim Ma Sư hai mắt đỏ ngầu phóng đến, nó không chờ Cửu U phát động thế công, mà là trực tiếp ra tay.

Hoàng kim sáng chói bạo phát đi ra, Hoàng Kim Ma Sư bàn chân đạp mạnh, âm thanh xé gió lên, liền xuất hiện trước mặt Cửu U, sau đó hoàng kim thiết quyền không chút lưu tình trùng trùng điệp điệp nện xuống.

Một quyền rơi xuống, không khí chấn bạo, các loại áp lực, trực tiếp chấn vỡ sàn nhà, có thể thấy được, một quyền của Hoàng Kim Ma Sư có bao nhiêu sức mạnh bao nhiêu hung hãn.

Hoàng kim quang mang tràn ngập ánh mắt, Cửu U đôi mắt đẹp cũng là hơi rét, hắc vũ trường trong tay giơ lên trước người, đem hoàng kim chi quyền ngăn cản.

Keng!

Âm thanh khô khốc vang lên, hắc vũ trường kiếm bị một quyền nện đến cong queo, nhưng vẫn chưa gãy.

Xùy xùy.

Tử viêm hừng hực dâng lên dính vào kim quyền, nhất thời, tiếng xèo xèo vang lên, nắm đâm của Hoàng Kim Ma Sư, đúng là vào lúc này trở nên ảm đạm một ít. Hoàng Kim Ma Sư phòng ngự tuy rằng mạnh mẽ, nhưng Bất Tử Hỏa hiển nhiên cũng không phải là phàm vật.

Rống!

Cảm giác nóng cháy thiêu đốt từ trên nắm tay truyền đến, cũng là dẫn tới Hoàng Kim Ma Sư nổi giận gầm lên một tiếng, quyền phong đột nhiên trở nên mạnh mẽ, đúng là một quyền đem Cửu U chấn động bắn ngược trở ra.

"Lê-eeee-eezz~!!" (wtf . âm thanh gì đây =]]])

Lúc Cửu U bắn ngược trở ra , linh lực bàng bạc sau lưng đột nhiên ngưng tụ, trong lúc mơ hồ biến thành một đạo Cửu U Minh Tước cực lớn, Cửu U Minh Tước dường như triển khai hai cánh, một loáng sau Tử Viêm hắc vũ lập tức phô thiên cái địa mãnh liệt bắn mà ra, trực tiếp bao phủ lấy Hoàng Kim Ma Sư.

Những hắc vũ này, toàn bộ đều là bản thân Linh lực Cửu U ngưng tụ biến thành, đủ để xuyên kim liệt thạch, đặc biệt là hôm nay có Bất Tử Hỏa bá đạo, uy lực của nó càng là cường hãn khó lường, coi như là ngang cấp Lục phẩm Chí Tôn cũng không dám lòng mang khinh thường.

Rống!

Hoàng Kim Ma Sư đồng dạng kiêng kỵ uy lực Bất Tử Hỏa , gầm lên một tiếng, thanh âm như sấm, rồi sau đó hào quang hoàng kim từ trong thể nội tràn ngập ra, cuối cùng biến thành một cái chuông lớn đem hắn bảo hộ ở trong đó.

Cái chuông toàn thân luân chuyển sắc màu hoàng kim, nhìn như không thể phá vỡ, hiển nhiên là cái này thủ đoạn hộ thân của Hoàng Kim Ma Sư.

Keng! Keng!

Tử Viêm hắc vũ bắn mạnh vào chuông vàng phát ra những âm thanh giòn tan , chỉ thấy cái chuông kia vặn vẹo giao động , không có vẻ gì sắp vỡ

"Gia hỏa này phòng ngự thực mạnh mẽ, Cửu U Vương nàng. . ."

Huyết Ưng Vương đám người nhìn thấy một màn này, lập tức mày nhăn lại, thế công của Cửu U dường như hoàn toàn không phá được phòng ngự Hoàng Kim Ma Sư, hơn nữa tiếp tục như vậy còn có thể tiêu hao đại lượng Linh lực, đến lúc đó một khi bị Hoàng Kim Ma Sư nắm được sơ hở, chỉ sợ một lần hành động định thắng bại.

Bất quá khi bọn hắn nhíu mày giữa, Mạn Đà La nhìn chằm chằm vào trên chiến đài , đôi mắt đột nhiên có chút sáng ngời.

Mục Trần đồng dạng cũng phát hiện, ánh mắt di động, chính là nhìn thấy hắc vũ phô thiên cái địa bao phủ, bất tri bất giác, chung quanh chỗ Hoàng Kim Ma Sư đã cắm đầy hắc vũ.

Những hắc vũ này đều có tử viêm thiêu đốt, hơn nữa nhìn hắc vũ có vẻ lộn xộn, nhưng Mục Trần nhờ vào sự nhạy cảm của một Linh Trận Sư, từ bên trong lộn xộn đã nhận ra một ít chấn động khác thường.

Keng keng!

Thế công dồn dập đã đến lúc ngừng lại , đợi đến một cây hắc vũ cuối cùng bắn xuống, hoàng kim chuông cũng lung lay vỡ nát ra.

Hoàng kim chuông vỡ ra, thân ảnh Hoàng Kim Ma Sư tràn ngập sát khí, đứng sừng sững tại chỗ, hai mắt đỏ ngầu tập trung vào Cửu U, trên khuôn mặt dữ tợn phảng phất như đang cười. Thế công cường hãn của Cửu U đã hết, kế tiếp nó sẽ thi triển thế công cuồng bạo như lôi đình, đem đối thủ này xé rách thành từng mảnh.

Rống!

Hoàng Kim Ma Sư hai tay vỗ vỗ vào ngực (haizzz sư tử mà thích làm khỉ đột), lập tức có tiếng động lớn vang dội, kim quang sáng chói, cũng là phô thiên cái địa bạo phát đi ra, toàn thân nó linh lực vào lúc này trở nên cực đoan cuồng bạo.

Bất quá, ngay lúc Hoàng Kim Ma Sư định phát động thế công, trên khuôn mặt lãnh diễm của Cửu U, khẽ nhếch môi cười, rồi sau đó nàng hai tay đột nhiên kết ấn.

Hừng hực!

Cửu U ấn pháp vừa mới kết thành trong nháy mắt đó, vô số hắc vũ bừa bãi xung quanh Hoàng Kim Ma Sư, đột nhiên lăng không bốc cháy lên, rồi sau đó hừng hực Tử Viêm gào thét, đúng là tại trong khoảnh khắc biến thành một đạo hỏa lô màu tím, đem Hoàng Kim Ma Sư bao phủ tại trong đó.

"Bất Tử Viêm Lô!"

A!

Ngay lúc hỏa lô màu tím vừa mới thành hình , Hoàng Kim Ma Sư lập tức phát ra âm thanh thê lương thảm thiết , chỉ thấy thân hình nó giống như đang bị hòa tan.

Mà mặt đât chỗ hỏa lô màu tím, đồng dạng bởi vì cỗ này kinh khủng nhiệt độ cao, do đó trở nên khô ráo, cuối cùng đã nứt ra từng đạo khe hở.

Ở ngoài chiến đài, chư vương đều nhịn không được lại hít một hơi khí lạnh, hiển nhiên bọn họ đều nhận ra cái hỏa lô màu tím đáng sợ, nếu như bị giam ở trong đó, như bọn hắn thúc giục Chí Tôn Pháp Thân chỉ sợ cũng sẽ bị cứng rắn hòa tan.

Bất Tử Hỏa, thật không ngờ bá đạo!

"Rống!"

Hoàng Kim Ma Sư điên cuồng gào thét, cuối cùng ý đồ thúc giục Linh lực liều chết một trận chiến, bất quá Cửu U không cho nó cơ hội này, bàn tay đột nhiên nắm chặt, lập tức Tử Viêm hỏa lô thu nhỏ lại, cuối cùng nổ tung tạo thành một âm thanh vang dội.

Tử Viêm phô thiên cái địa mãnh liệt bắn ra, tung tóe ra màn sáng chung quanh chiến đài, lập tức đem màn sáng thiêu cháy thành từng trận rung động.

Nhiệt độ trong đại điện, dường như đều là vào lúc này trở nên nóng rực lên.

Cửu U xinh đẹp đứng trên chiến đài, nàng nhìn về phía phía trước, chỉ thấy được Hoàng Kim Ma Sư chỗ thân hình sớm đã biến mất mà đi, lưu lại trên mặt đất một bãi chất lỏng hoàng kim.

Xùy xùy.

Chất lỏng hoàng kim cuối cùng vỡ tan, hóa thành hàng ngàn quang điểm màu vàng, tiến vào thân Cửu U. Những cái quang điểm màu vàng đương nhiên là tinh hoa linh lực của Hoàng Kim Ma Sư.

Cửu U lẳng lặng đứng trên chiến đài, ước chừng hơn nửa canh giờ sau, lúc này mới chậm rãi giương đôi mắt, ở đằng kia một thoáng cái kia, Mục Trần phát giác được, Linh lực Cửu U, càng thêm hùng hồn ngưng luyện, hiển nhiên là đạt được chỗ tốt không nhỏ.

Đám người Huyết Ưng Vương thấy thế, đều là cực kỳ hâm mộ, nhưng bọn hắn cũng biết, phần cơ duyên này, Cửu U dựa vào năng lực bản thân đổi lấy, bọn hắn nguyên bản cũng có thể có cơ hội này, đáng tiếc là đều bị đánh đến méo mồm

Mặc kệ như thế nào, Trận thứ sáu bọn hắn Đại La Thiên Vực, cuối cùng là lần nữa đã lấy được thắng lợi.

Kế tiếp, bọn hắn còn cần thắng hai trận, mới có thể phá vỡ cái phong ấn, tiến vào Địa Chí Tôn bí tàng, nhưng trải qua cái này sáu trận trước, Thập Vương chỉ còn vẹn vẹn bốn người chưa ra tay, mà bốn người này, cũng là yếu nhất trong Thập Vương.

Thật sự có thể lấy được hai trận thắng sao?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 928: Cuối Cùng Một Cuộc

Thân ảnh mảnh dẻ của Cửu U lướt xuống, lúc này quanh thân tràn ngập chấn động linh lực cường đại, sau khi hấp thụ tinh hoa linh lực của Hoàng Kim Ma Sư, thực lực của nàng hiển nhiên cũng là lại có chỗ tinh tiến.

chư Vương nhìn Cửu U thần sắc đều là tự giác trịnh trọng một tí, đặc biệt đám Huyết Ưng Vương nhìn về phía Cửu U ánh mắt đều cũng có lấy một phần kính trọng tự đáy lòng.

Bởi vì trải qua lần khiêu chiến, bọn hắn đã minh bạch, hôm thực lực Cửu U sớm đã vượt qua bọn hắn, trong chư Vương, có thể áp chế Cửu U chỉ còn có Tu La Vương và Liệt Sơn Vương.

Thậm chí, nếu cho Cửu U một ít thời gian, chỉ sợ Liệt Sơn Vương sẽ bị nàng vượt qua.

Nghĩ tới đây, bọn Huyết Ưng Vương nội tâm nhịn không được có chút cảm thán, nhớ ngày đó Cửu U trở thành Đại La Thiên Vực Vương, địa vị ngang nhau , bất quá chẳng qua là dựa vào Thiên Thứu Hoàng đề cử, cùng với bối cảnh Cửu U Tước tộc, đối với cái loại dựa vào bối cảnh và đề bạt vào chức Vương, Huyết Ưng Vương bọn hắn tự nhiên là có chỗ khinh thường, đây cũng là nguyên nhân dẫn đến ân oán dây dưa nhiều năm về sau

Nhưng trải qua trận chiến này, bọn hắn không thừa nhận cũng không được, cái người bọn hắn đã từng khinh thường , bất tri bất giác đã vượt qua bọn họ, cho nên lúc này trong lòng bọn hắn, khó tránh khỏi có cảm giác phức tạp.

"Ha ha, cực khổ rồi." Thiên Thứu Hoàng ngược lại là vui mừng nhìn về phía Cửu U, nàng biểu hiện ưu tú , cũng làm cho hắn một phen hãnh diện.

Mạn Đà La cũng gật gật đầu , lúc trước Cửu U linh hoạt chiến đấu, như xuất kì bất ý , nước chảy hoa trôi, Thiên Thứu Hoàng nói không sai, Cửu U thiên phú kinh người, thành tựu tương lai không thể hạn lượng.

Cửu U cười cười, sau đó nhìn về hướng bốn Vương chưa xuất thủ, trong đó là có Mục Trần. . .

Trải qua sáu trận, nhưng bọn hắn thắng hai trận , khoảng cách để phá trận ra, cần hai thắng nữa. Nhưng hiển nhiên, đó cũng không phải một kiện chuyện dễ dàng.

Bởi tứ vương còn lại thực lực yếu nhất trong chư vương, về phần Mục Trần, nếu như lúc này có quân đội nơi tay, hắn dùng Chiến Ý lực lượng kỳ thật có thể mạnh hơn Liệt Sơn Vương, gần với Tu La Vương.

Nhưng đáng tiếc chính là nơi đây không cách nào vận dụng quân đội, cái Mục Trần có thể dựa vào, chính Ngũ phẩm Chí Tôn thực lực, nhưng nơi này chư Vương, hầu như toàn bộ đều là bước chân vào Lục phẩm Chí Tôn, cho nên xem như nói Mục Trần đứng bét

Mạn Đà là nhíu mày, bốn trận khiêu chiến, sợ rằng cũng khó. bất quá đến thời điểm này, buông tha là không thể nào, mặc dù biết rõ thất bại tỷ lệ thật lớn, nhưng dù sao cũng phải thử xem.

Cho nên ánh mắt của nàng cũng là nhìn về tứ Vương.

Thiết Mãng Vương, Kim Cương Vương, Hồng Nhai Vương, cùng với Mục Trần.

Tuy rằng biết rõ phần thắng không lớn, bất quá Mạn Đà La vẫn là nhẹ phất tay, ý bảo tiếp tục, bất kể như thế nào, dù sao cũng phải thử xem.

Bất quá, loại này may mắn tâm tính, hiển nhiên cũng không có làm cho tỷ lệ thắng trở nên cao hơn, sau Cửu U , Thiết Mãng Vương cùng Kim Cương Vương lần lượt xuất trận, bất quá kết quả như cũ là làm cho trong lòng mọi người trầm xuống.

Thiết Mãng Vương, bại!

Kim Cương Vương, bại!

Tuy rằng không ngoài dự định, nhưng lúc kết quả xuất hiện, tất cả mọi người sắc mặt đều là trở nên đen tối đi một tí.

Thiết Mãng Vương cùng Kim Cương Vương sắc mặt xấu hổ lui trở về, bọn hắn đối mặt đối thủ thực lực đều muốn mạnh mẽ bọn hắn một bậc, đứng ra đối chiến, bọn họ thật là khó có thể chiếm được thượng phong.

Địa Chí Tôn bí tàng này, quả nhiên là khu vực cao nguy (?), chỉ mới cửa thứ nhất đã ngăn bước tiến của bọn họ.

" trận thứ chín, liền để ta làm a."

Nương theo Thiết Mãng Vương cùng Kim Cương Vương thảm bại, Hồng Nhai Vương cũng là hít sâu một hơi, xông lên chiến đài

Mọi người nhìn qua thân ảnh Hồng Nhai Vương, chỉ có thể thầm than một tiếng, hiển nhiên đối với người sau cũng không có ôm bao nhiêu kỳ vọng, dù sao bàn về thực lực, Hồng Nhai Vương cùng Thiết Mãng Vương bọn hắn cũng chỉ là cùng cấp độ thôi.

Ầm ầm!

Lúc Hồng Nhai Vương xông lên đài chiến đấu, trong đại điện, lại một cây cột đá nổ vang run rẩy lên, cuối cùng một đạo hắc ảnh, rơi vào trên chiến đài, sát khí tràn ngập.

Mọi người ánh mắt lập tức phóng đi, chỉ thấy được đạo thân ảnh kia có chút nhỏ gầy, nhưng toàn thân ngăm đen, giống như là làm bằng hắc thiết bình thường, đầu của nó, chính là một cái đầu khỉ.

" Hắc Thiết Ma Hầu." Mạn Đà La nhìn qua đạo hắc ảnh kia, nhưng trong lòng thì khẽ thở dài một tiếng, Hắc Thiết Ma Hầu trong thập hung thú trong tuy rằng không tính là mạnh, nhưng có chút khó chơi, bởi vì tốc độ của nó như quỷ my, đủ để đem Lục phẩm Chí Tôn trêu đùa được.

Xem ra trận chiến đấu này, cũng là lành thân ảnh ccccsssssssssssssssssssszzzzaaaaaaaaaait dữ nhiều.

Chít chít!

Hắc Thiết Ma Hầu vừa xuất hiện, hướng về phía Hồng Nhai Vương nhe hàm răng sắc bén, phát ra tiếng cười quái dị, khi tiếng cười vang lên trong một thoáng, thân hình của nó, nhưng là lập tức biến mất

"Tốc độ nhanh thật!" Đại La Thiên Vực chư Vương cả kinh, thất thanh nói.

Bang!

Ngay bọn hắn vừa dứt lời, trên chiến đài, Hồng Nhai Vương thân thể như là bị trọng kích bắn ngược trở ra, trên hai tay, xuất hiện một đạo vết cào thật sâu, nhìn thấy xương, máu tươi chảy ròng.

Chít chít!

Hắc Thiết Ma Hầu quỷ mị xuất hiện ở vị trí trước đó của Hồng Nhai Vương, nó phát ra bén nhọn tiếng cười, một loáng sau, lại lần nữa hóa thành hắc quang biến mất đi.

Bang!Bang!Bang!

Chỉ trong mấy phút ngắn ngủi, Hồng Nhai Vương lâm vào cảnh chật vật, đối mặt với Hắc Thiết Ma Hầu xuất quỷ nhập thần, Hồng Nhai

Vương triệt để rơi vào thế hạ phong, hắn toàn thân đều là vết thương, máu tươi hầu bao bọc cả người.

Nhìn thấy màn này hầu như tất cả mọi người đã triệt để mất đi tin tưởng.

Bất quá, lúc mọi người cười khổ thất vọng, ánh mắt đang quan sát trận chiến của Mạn Đà La hào quang lóe lên, nàng phát giác được, tuy rằng Hồng Nhai Vương đang chịu trận, nhưng Hồng Nhai Vương đối với phòng ngự rất am hiểu, không có thương thế nào gọi là chí mạng.

Hơn nữa, Mạn Đà La còn mơ hồ phát giác được, tựa hồ là có một cỗ cuồng bạo Linh lực đang tại điên cuồng ngưng tụ trong người Hồng Nhai Vương.

Hồng Nhai Vương nhìn như không hề có lực hoàn thủ, nhưng là đang âm thầm chờ đợi cơ hội, ẩn nhẫn bậc này, cũng không phải phàm nhân.

Oanh!

Lại một cái trọng kích, Hồng Nhai Vương bắn ngược ra tầm mười trượng, không đợi hắn phục hồi tinh thần, một cái mặt khỉ dữ tợn liền xuất hiện ở trước mặt.

Hàn quang xẹt qua, chỉ thấy móng vuốt Hắc Thiết Ma Hầu hung hăng đâm vào lồng ngực Hồng Nhai Vương. Hồng Nhai Vương chợt giơ tay lên, ý đồ dùng tay ngăn cản.

Phập!.

Máu tươi bắn tung tóe, móng vuốt Hắc Thiết Ma Hầu giống như mũi kiếm cắm vào bàn tay Hồng Nhai Vương, bất quá cũng lúc đó khuôn mặt của Hồng Nhai Vương chợt nhe răng cười dữ tợn.

Trên bàn tay còn lại của hắn, Linh lực kinh khủng điên cuồng hội tụ , ngắn ngủn trong chốc lát, ngưng tụ ra rồi một tòa lớn cỡ bàn tay núi cao. (núi cao cỡ bàn tay..... đúng là văn chương cõi trên)

Tòa núi nhỏ cực kỳ tinh xảo do Hồng Nhai Vương áp súc Linh lực bản thân hội tụ thành, một cỗ chấn động đáng sợ phát ra, không gian dập dờn.

"Nghiệt súc, đến lượt ta đến rồi!"

Hồng Nhai Vương lành lạnh cười , một quyền như thiểm điện đấm ra nhắm vào đầu thiết hầu.

Chi!

Cảm nhận được một kích này khủng bố, Hắc Thiết Ma Hầu vội vàng định thi triển tốc độ tránh né, nhưng ngay lúc này, nó phát hiện móng vuốt không cách nào rút ra, huyết nhục trên cánh tay Hồng Nhai Vương tự như keo, cả bàn tay nắm chặt lấy ma trảo của thiết hầu khiến nó không thể nào rút ra được .tốc độ Hắc Thiết Ma Hầu, trực tiếp bị loại bỏ.

Bốp!

Thiết quyền của Hồng Nhai Vương gào thét mà đến, không chút do dự hung hăng oanh tạc vào đầu Hắc Thiết Ma Hầu , chỉ nghe một tiếng bốp, đầu nó nổ tung như dưa hấu. MỘT PHÁT CHẾT LUÔN

Thân thể Hắc Thiết Ma Hầu ngã xuống đất, cuối cùng hóa thành quang điểm đầy trời phiêu tán ra, liên tục tràn vào thân thể Hồng Nhai Vương.

Bên ngoài chiến đài, chư Vương đều trợn mắt há mồm cục diện xoay chuyển, ai cũng không nghĩ tới, Hồng Nhai Vương chật vật như thế, nhưng là trực tiếp ẩn nhẫn đến thời khắc cuối, rồi dùng phương thức hung hãn, một kích đả bại Hắc Thiết Ma Hầu

Trên chiến đài, Hồng Nhai Vương hấp thu tinh hoa Linh lực xong, lúc này mới lảo đảo rơi xuống đài chiến đấu, Mạn Đà La phất tay, Linh lực hóa thành tấm lụa đón lấy.

Hiển nhiên, mặc dù hắn lực phòng ngự siêu cường, nhưng bị Hắc Thiết Ma Hầu điên cuồng công kích, hắn cũng là đạt đến cực hạn.

"May mắn không làm nhục mệnh."

Hồng Nhai Vương khó khăn nhếch miệng cười cười.

"Khổ cực cho ngươi rồi." Mạn Đà La khẽ cười, trận này thắng lợi, hiển nhiên là ngoài dự liệu của tất cả mọi người, bất quá điều này cũng có ít nhiều may mắn, Hắc Thiết Ma Hầu am hiểu tốc độ, nhưng lực công kích lại yếu, nếu đổi lại một hung thú khác, chỉ sợ hắn lúc này đã không còn sức nói chuyện.

"Trò chơi này dừng ở đây a, tiếp theo ta sẽ phá nó." Mạn Đà La hàn ý bắt đầu khởi động, cái cảnh đứng nhìn xem thủ hạ ở trước mặt mình dốc sức liều mạng tranh đấu, chính mình không thể can thiệp, đã bắt đầu làm nàng tức giận.

Coi như là thật sự sẽ tạo thành tiêu hao thật lớn, nàng hôm nay cũng phải đem cái này đại môn cứng rắn này phá nát ra!

Mạn Đà La tiến lên, trong lòng bàn tay, Linh lực nhanh chóng hội tụ đến.

Bất quá, sắp sửa ra tay lúc, một đạo thân ảnh bên cạnh xẹt qua, sau đó cầm cánh tay của nàng, đem Linh lực ngăn lại xuống.

"Vực Chủ thân là Đại Vương, người cũng không nên cướp đoạt quyền lợi của ta à."

Mục Trần mỉm cười, hắn biết Mạn Đà La là không muốn lại để cho hắn đi làm chuyện vô ích, nhưng ở thời điểm này, thân là Mục Vương của Đại La Thiên Vực, hắn hiển nhiên là không thể nào lùi bước đấy.

"Ngươi . . ." Mạn Đà La khẽ giật mình, nàng nhìn vào con mắt Mục Trần, ánh mắt như trước sáng ngời, trong đó thập phần kiên nghị, ánh

mắt của hắn làm cho nàng minh bạch, hắn có thể một đường đi đến hiện tại, cũng không phải là dựa trốn tránh.

Mạn Đà La bàn tay nhỏ bé chậm rãi hạ xuống, cuối cùng nàng nhẹ nhàng gật đầu, nói: "Cẩn thận một chút, nếu không địch nổi, thì lui về."

Mục Trần cười gật đầu, thân hình hắn khẽ động, trực tiếp xông lên trên chiến đài, rồi sau đó nhìn về phía cột đá, thân hình thẳng tắp, giống như một thanh ra khỏi vỏ Thần Thương, nhuệ khí ngút trời. (có thằng nào xài thương mà có vỏ thương không trời)

Trận cuối, để ta xem một chút, cái gọi là thập hung thú, có đánh thắng được vai chính như ta không.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 929: Thập Hung Thú, Thiên Long Hổ

Thân ảnh Mục Trần đứng thẳng tắp trên chiến đài, nhuệ khí lộ ra, đây là trận khiêu chiến thứ mười, cũng là trận mấu chốt.

Nếu như Mục Trần có thể thủ thắng, như vậy Mạn Đà La có thể thuận lợi phá trận, nếu như bằng không thì, Mạn Đà La cũng chỉ có thể cưỡng ép phá trận, nói như vậy, tất nhiên sẽ tiêu hao không nhỏ, cái này nếu như tại về sau cùng chủ nhân các thế lực khác, tranh đoạt Linh Thần Dịch sẽ rơi vào thế hạ phong.

Mà điểm này, đối với Đại La Thiên Vực mà nói, không thể nghi ngờ sẽ là đả kích có tính chất huỷ diệt

Bởi vậy bất luận như thế nào, bọn hắn đều phải để cho Mạn Đà La bảo trì trạng thái hoàn mỹ nhất trước khi chính thức tranh đoạt Linh Thần Dịch.

Cho nên, cuộc chiến đấu này của Mục Trần, rất là trọng yếu.

Bên ngoài, chư Vương nhìn qua Mục Trần, sắc mặt cũng là một mảnh ngưng trọng, tuy nói bọn hắn cũng hiểu Mục Trần muốn thắng trận khó thế nào, nhưng trong mơ hồ , ở sâu trong nội tâm nhưng là cất giấu một tia hi vọng.

Mà nguồn gốc cái tia hi vọng kìa là vì Mục Trần suốt quảng đường đến đây đã không ít kỳ tích.

Tại Vẫn Lạc Chiến Trường, chư Vương ba lần bốn lượt chứng kiến Mục Trần ngăn cơn sóng dữ, sáng tạo kỳ tích cho người rung động, mà

ai cũng không thể cam đoan, loại này kỳ tích, lúc này đây có thể hay không lại lần nữa xuất hiện.

Ầm ầm!

Không lâu sau, đại điện cổ xưa lại lần nữa rung lên, tầm mắt của mọi người nhanh chóng tập trung tại đỉnh một cây cột đá.

Pho tượng chỗ đó toàn thân đồng xanh nhanh chóng bong ra từng mảng , cuối cùng một đạo thân ảnh giống cột sắt gào thét hạ xuống, đáp xuống trên chiến đài, Lực trùng kích đáng sợ trực tiếp làm cho đài chiến đấu kịch liệt chấn động.

Một cỗ Hung Sát Chi Khí đáng sợ, giống như thực chất từ đạo thân ảnh khuếch tán ra, làm lòng người kinh hãi.

Bên ngoài chiến đài, ánh mắt mọi người đều phóng đến, gắt gao nhìn chằm chằm vào thân ảnh kia, chỗ đó sát khí dần dần thu liễm, đạo thân ảnh kia cũng là trở nên rõ ràng.

Đạo thân ảnh kia toàn thân phủ đầy Long lân tối tăm, cơ bắp cuồn cuộn, sức lực như cự long say ngủ chực chờ bạo tạc nổ tung, Đầu hổ dữ tợn tràn đầy sát khí cùng cảm giác áp bách dữ dội, nhưng ở trên trán, lại có Long giác tối tăm chui ra hàn quang bắt đầu khởi động.

"Thiên Long Hổ." Mạn Đà La nhìn chằm chằm vào đạo kia áp bách thân ảnh, đôi mắt hoàng kim cũng là có chút ngưng tụ, Thiên Long Hổ tại thượng cổ Thiên Cung rất là có hung danh, nghe nói như vậy thân thể hung thú chảy xuôi Thiên Long huyết mạch, mà Thiên Long tộc tại trong Long tộc, gần với Chân Long, gần như là đứng vào hàng ngũ siêu cấp Thần Thú.

Tuy nói Thiên Long Hổ có Thiên Long huyết mạch không nồng hậu dày đặc, nhưng đủ để khiến được nó có được thực lực đáng sợ, lần này Mục Trần gặp phải đối thủ khó nhằn.

Tu La Vương, Cửu U đám người đồng dạng là vào lúc này phát giác được cảm giác áp bách của Thiên Long Hổ , trong lòng đều có chút trầm xuống.

Thực lực Thiên Long Hổ hắn là ở vào Lục phẩm Chí Tôn lại phối hợp với hung uy, sợ là Huyết Ưng Vương bọn họ đều cảm thấy không bằng ..., mà loại đối thủ này, bằng vào Ngũ phẩm Chí Tôn thực lực của Mục Trần, thật có thể thắng sao?

Rống!

Lúc trong lòng mọi người tâm thần bất định, trên chiến đài Thiên Long Hổ mãnh liệt phát ra tiếng hổ gầm, sóng âm quét ra, không gian bởi vì sóng âm trùng kích mà trở nên chấn động.

Mục Trần sắc mặt ngưng trọng nhìn qua cái khí thế kinh người của Thiên Long Hổ, cũng là hít sâu một hơi, đối mặt với loại này đối thủ, hắn đồng dạng là không dám ôm lấy chút nào khinh thường.

Tâm thần Mục Trần khẽ động, hai mắt hắn nhanh chóng trở nên giống như hắc động thâm sâu hắc ám, nét mặt hắn cũng trở nên hờ hững

Vô Thượng Tâm Ma Kinh, Tiểu Tâm Ma trạng thái!

Cùng lúc đó linh lực hùng hồn chấn động quanh thân bắt đầu trở nên nội liễm . nếu như nói lúc trước Mục Trần như núi lửa cuồng bạo thì bây giờ trở thành một vòng xoáy nước trên biển rộng . nhìn trầm lắng mà nguy hiểm

Đám người Liệt Sơn Vương nhìn linh lực quanh thân thể Mục Trần biến hóa , đồng tử nhịn không được co rụt lại . khống chế linh lực tinh diệu như thế bọn hắn không làm được

" hắn khống chế linh lực thật xảo diệu." Tu La Vương trầm giọng nói.

Dưới sự khống chế linh lực tinh diệu , mặc dù là linh lực giống nhau, có thể bạo phát ra uy lực, nhưng không thể so sánh nổi, Mục Trần có thể

nhiều lần chiến thắng đối thủ mạnh hơn hắn, đích thật là có cơ sở để tự tin.

Oanh!

Trong nháy mắt tại Mục Trần thúc giục trạng thái Tiểu Tâm Ma, Thiên Long Hổ dường như cũng nhận ra Mục Trần linh lực biến hóa , gầm nhẹ một tiếng, bàn chân đạp mạnh đem phiến đá dưới chân chấn cho rạn nứt, mà thân hình, trực tiếp xuất hiện ở phía trước Mục Trần, một quyền tung ra, linh lực cuồn cuộn gào thét, ngưng tụ đã thành một đầu mãnh hổ gào thét như là bôn lôi bắn tới Mục Trần.

Mục Trần màu dưới chân khẽ động, thân hình nhanh chóng lùi lại, tránh được quyền phong cương mãnh, bất quá quyền phong dư kình, đem bả vai hắn chấn ra một đạo vết máu.

Hai đạo thân ảnh giao thoa như chớp, Mục Trần song chỉ như là một cây trường thương, Linh lực quán chú, chỉ phong kéo lê nhất đạo dấu vết trong không gian, tàn nhẫn mà đâm tới cổ họng Thiên Long Hổ.

Công kích của Mục Trần nhanh như bôn lôi, bất quá, Thiên Long Hổ tuy thần trí đã tiêu tán, khi còn sống cũng là thân kinh bách chiến, kinh nghiệm chiến đấu ngấm vào trong xương tủy, lúc này Hổ chưởng như thiểm điện thu hồi, chặn ngay trước cổ họng.

Keng!

Mục Trần chỉ điểm lên Hổ chưởng, giống như là kim loại đụng nhau, tia lửa bắn tung tóe.

Thiên Long Hổ nhe răng cười một tiếng, Hổ chưởng phản đòn, một phát bắt được cổ tay Mục Trần, lực lượng đáng sợ bạo dũng mà ra, muốn đem cánh tay Mục Trần kéo đứt.

Bành!

Bất quá vào lúc này, nhất đạo thối phong lăng lệ ác liệt gào thét mà đến, mang theo bàng bạc Linh lực, lướt nhanh phía dưới, không gian chấn động, nhắm vào đầu Thiên Long Hổ.

Thế công như vậy, đã cắt đứt tiết tấu của Thiên Long Hổ, hổ chưởng vung lên ngăn cản, mà Mục Trần thì là mượn dư chấn của Hổ chưởng kia, thân hình phóng lên trời, bàn tay nắm chặt, Đại Tu Di Ma Trụ hiện mà ra, rồi sau đó Linh lực quán chú, ma ảnh cực lớn trực tiếp là đem Thiên Long Hổ bao phủ tại phía dưới.

Đại Tu Di Ma Trụ gào thét hạ xuống, Thiên Long Hổ thì là gào thét lên tiếng, chỉ thấy chỗ trán Long giác tối tăm đột nhiên bộc phát ra hắc mang, Long giác đón gió tăng vọt, trực tiếp cùng Đại Tu Di Ma Trụ đối cứng.

Đông!

Tiếng động lớn vang dội, sóng xung kích tàn sát bừa bãi ra, trên chiến đài, sàn nhà từng khối bị chấn vỡ ra.

Mục Trần bị sóng xung kích chấn động bắn ngược trở ra, bàn chân bám lấy mặt đất trượt dài mấy chục thước rồi ổn định, hắn nắm chặt Đại Tu Di Ma Trụ trong tay, lòng bàn tay đều bị đánh rách tả tơi, có máu tươi chảy xuống.

Hắn sắc mặt ngưng trọng nhìn về phía ngọn nguồn sóng xung kích, chỗ đó, Thiên Long Hổ đứng sừng sững, mắt hổ đỏ thẫm hung tàn, nhìn hắn chằm chằm.

Chư Vương nhìn không chớp mắt , trận chiến đấu này, lúc trước Mục Trần cùng Thiên Long Hổ giao phong, song phương thế công đều tàn nhẫn, hơn nữa xảo trá cực kỳ, bất quá trong ngắn ngủi giao phong, vẫn là Mục Trần chịu lỗ.

Bất kể thế nào, Thiên Long Hổ thực lực Lục phẩm Chí Tôn , nếu như đổi lại Ngũ phẩm Chí Tôn bình thường, chỉ sợ hắn đã bóp chết từ sớm

Cũng chỉ có tên Mục Trần biến thái này, mới có thể dựa vào Ngũ phẩm Chí Tôn thực lực, cùng Thiên Long Hổ giao thủ. Nhưng vẫn là như trước, hiển nhiên không có khả năng chiến thắng Thiên Long Hổ, lấy được thắng lợi cuối cùng

Oanh!

Trong lúc ý niệm chuyển động trong đầumọi người, trên chiến đài, Đại Tu Di Ma Trụ đột nhiên rời khỏi tay Mục Trần, đón gió tăng vọt, giống như kình thiên nhất trụ nhằm vào đầu Thiên Long Hổ trấn áp mà xuống.

Rống!

Thiên Long Hổ một tiếng hổ gầm, đuôi cọp sau lưng giống như là roi thép cũng là đón gió tăng vọt, hóa thành trăm trượng , hất lên phía trên liền đem Đại Tu Di Ma Trụ đánh bay đi.

Bất quá ngay tại lúc Thiên Long Hổ đánh bay Đại Tu Di Ma Trụ, nhất đạo Long Tượng tề khiếu thanh âm, mãnh liệt từ phía trước vang vọng dựng lên, chỉ thấy Mục Trần lăng không, sau lưng không gian vặn vẹo , Chí Tôn Hải dập dờn, ngay sau đó tám đạo hào quang mãnh liệt mãnh liệt bắn mà ra.

Ùm...ụm bò....ò...! (lạy chúa . rồng ngâm đấy bà con)

Tám đạo hào quang lao ra, phát ra Long ngâm giống như tiếng bò rống , mọi người tập trung nhìn vào, tám đạo hào quang, rõ ràng là bốn đầu Cự Long, cùng với bốn đầu Cự Tượng, đạp không mà đứng.

Chuẩn Đại viên mãn Thần Thuật, Cửu Long Cửu Tượng thuật!

Bốn Long bốn Tượng vừa ra, lập tức Linh lực đáng sợ chấn động phóng lên trời, Bậc này chấn động, Huyết Ưng Vương đám người mí mắt đều là hơi nhảy, hiển nhiên bọn hắn cũng biết được, Mục Trần rút cuộc đã thi triển bản lĩnh còn ẩn giấu.

"Bốn Long bốn Tượng sao?" Cửu U đôi mắt lóe lên, nàng tự nhiên là biết Mục Trần tu luyện Cửu Long Cửu Tượng thuật, bất quá đây là lần thứ nhất nàng nhìn thấy Mục Trần có thể đồng thời thi triển ra bốn Long bốn Tượng.

Bất quá, giữa lúc Cửu U đang chớp mắt, chỉ thấy trên không trung chiến đài, Mục Trần nhìn thoáng qua cái kia bốn Long bốn Tượng, đột nhiên hít sâu một hơi, biến hóa ấn pháp tiếp tục thúc giục.

"Chẳng lẽ hắn còn có thể ngưng luyện ra Long Tượng?" Cửu U phát giác được một màn này, trong lòng lập tức cả kinh.

Rống!

Mục Trần bàn chân mãnh liệt dậm xuống hư không, trong đôi mắt , tinh mang bắt đầu khởi động, nháy mắt sau đó , sau lưng không gian vặn vẹo, Chí Tôn Hải mênh mông bên trong lập tức nhấc lên cơn sóng gió động trời, cuối cùng lại là hai đạo hào quang mãnh liệt bắn mà ra.

Long ngâm giống như tiếng kêu gào, vang vọng khắp đại điện cổ xưa.

Huyết Ưng Vương bọn hắn ngẩng đầu nhìn , đều là nhịn không được động dung đứng lên.

Chỉ thấy trong hư không, Mục Trần hai mắt đen kịt giống như là vòng xoáy lăng không mà đứng, mà ở kia sau lưng, năm Long năm tượng khổng lồ đứng sừng sững, một cỗ linh lực uy áp kinh người, giống như Thái Sơn áp đỉnh, phô thiên cái địa mà đến.

Thế công bậc này, coi như là Lục phẩm Chí Tôn, cũng đủ để kinh hãi!

Chỉ là không biết, Long Tượng chi lực bậc này, có thể hay không cùng Thiên Long Hổ chính thức chống chọi!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 930: Thiêu Đốt Huyết Mạch

Long ngâm giống như rít gào vang vọng trong đại điện, Mục Trần lăng không mà đứng, tại kia sau lưng, mười đạo quái vật khổng lồ lơ lửng, năm Long năm Tượng tản ra linh lực chấn độngkinh người.

Chuẩn Đại viên mãn Thần Thuật, Cửu Long Cửu Tượng thuật.

Đạo thần thuật này, lúc trước Mục Trần ở Thương Chi đại lục đoạt được, tuy nói chẳng qua là chuẩn Đại viên mãn cấp bậc Thần Thuật, nhưng một khi có chỗ thành tựu, như vậy kia bạo phát đi ra uy lực, chỉ sợ sẽ không thua kém Đại viên mãn cấp Thần Thuật.

Mục Trần lăng không mà đứng, đôi con mắt màu đen giống như vòng xoáy, thâm sâu khó lường, hắn ở đây ngưng luyện ra năm Long năm Tượng, hai tay như thiểm điện khép lại, biến ảo xuất ra đạo ấn pháp.

"Cửu Long Cửu Tượng thuật, Long Tượng Chi Luân!"

Thanh âm quát khẽ, năm Long năm Tượng lập tức bộc phát ra gầm nhẹ, rồi sau đó hóa thành mười đạo hồng quang gào thét , một loáng một cái , đã là trùng trùng điệp điệp đánh vào nhau.

Ô...ô...n...g.

Hào quang chói mắt từ chỗ va chạm quét ra, bên trong hào quang, nhất đạo quang luân vô cùng to lớn ngưng tụ mà thành, ở ngoài viền đạo quang luân, có Long Tượng chi văn, một cỗ linh lực cực kỳ cuồng bạo chấn động nhộn nhạo mà ra, làm cho không gian chấn động.

"Đi!"

Mục Trần cong ngón búng ra, đạo Long Tượng Chi Luân lập tức hóa thành lưu quang bắn mạnh tới, tốc độ như bôn lôi, xuyên thủng rồi không gian, xuất hiện ở này phía trước Thiên Long Hổ.

Tốc độ như vậy, Linh lực chấn động hung hãn mạnh mẽ như vậy, làm Huyết Ưng Vương bọn hắn những Lục phẩm Chí Tôn đều thấy mí mắt giật liên tục, đối mặt với thế công bực này, đổi lại bọn hắn, cũng không dám có chút khinh thường.

Rống!

Thiên Long Hổ tựa hồ cũng là đã nhận ra thế công lần này lăng lệ ác liệt , lúc này ánh mắt ngưng tụ, hai chân giẫm mạnh, trong mắt tinh mang đỏ thẫm lập loè, mãnh liệt há miệng, linh lực điên cuồng ngưng tụ trong miệng, trong lúc mơ hồ, miệng của nó, một cỗ Hung Sát Chi Khí, gào thét mà ra.

"Thiên Long Hổ khiếu âm!"

Làm như có tiếng gầm gừ trầm thấp, từ Thiên Long Hổ truyền ra, Long ngâm lập tức bộc phát long trời lở đất, đám người Huyết Ưng Vương khiếp sợ nhìn thấy, nhất đạo sóng âm phong bạo trăm trượng, từ hổ khẩu phát ra

Ầm ầm!

Sóng âm bàng bạc mênh mông gào thét mà ra lúc, phảng phất là có Long Hổ chi ảnh lao nhanh mà qua, sóng âm lướt qua, không gian trực tiếp là bị chấn nát thành từng đạo vết rạn.

Bực này thế công, cực kỳ cuồng bạo!

Bành!

Long Hổ sóng âm mãnh liệt bắn ra, rồi sau cùng Long Tượng Chi Luân, cứng rắn đánh vào nhau.Va chạm chốc lát, tiếng động vang dội,

sóng xung kích cuồng bạo lan tỏa, sàn chiến đài vô cùng cứng rắn, vào lúc này bị thổi bay xốc lên một tầng.

Phanh!

Hai đạo thân ảnh đều bị sóng xung kích ảnh hướng đến , lúc này hai người thân hình đều chấn động mạnh, chật vật bắn ngược mà ra.

Mục Trần đụng mạnh vào màn sáng phía trên đài chiến đấu, đem màn sáng chấn ra trận rung động, hắn rên nhẹ, tựa vào màn sáng, đem thân hình ổn định, con mắt màu đen hướng về phía trước, chỉ thấy được chỗ đó, Thiên Long Hổ quỳ một chân trên đất, hai tay cắm vào sàn đấu đầy phù văn, một vết rách thật dài, xuất hiện ở dưới mặt sàn chiến đài.

Rống!

Thiên Long Hổ ánh mắt đỏ thẫm, đồng dạng là tập trung vào Mục Trần, nó gầm nhẹ một tiếng, chậm rãi rút bàn tay cắm thật sâu vào sàn nhà, trên cánh tay vết máu che kín.

Lúc trước hai người cứng rắn va chạm, đúng là chẳng phân biệt được ngang ngửa nhau.

Bên ngoài chiến đài, chư Vương nhìn qua va chạm kịch liệt như thế, sắc mặt ngưng trọng, bọn hắn không có ngờ tới Thiên Long Hổ khó giải quyết như thế, Mục Trần thi triển ra Thần Thuật lợi hại như thế, chỉ có thể miễn cưỡng chống lại.

"Thực lực của Thiên Long Hổ này, có lẽ cũng nằm trong top đầu của thập hung thú." Chư Vương âm thầm cảm thán, ít nhất so với Hắc Thiết Ma Hầu Thiên Long Hổ quả thực là mạnh hơn không ít.

Uồm!!

Trên chiến đài, Thiên Long Hổ chợt bộc phát ra tiếng gầm kinh người, sau đó mọi người nhìn thấy, huyết hồng hào quang trong cơ thể

tràn ngập mà ra. Trong huyết hồng hào quang, tràn ngập Hung Sát Chi Khí.

Mà nương theo huyết quang hiện lên, mọi người đột nhiên phát hiện, thân hình Thiên Long Hổ, lúc này cũng bành trướng, mặt ngoài long lân màu đen, cũng là trở nên càng thâm trầm.

Ngắn ngủn bất quá mấy tức thời gian, Thiên Long Hổ thân hình khổng lồ gấp đôi, nó đứng sừng sững tại trên chiến đài, giống như Viễn Cổ hung thú, chỗ Long giác càng thêm tối tăm.

"Chết tiệt, Thiên Long Hổ Linh lực trở nên mạnh hơn, xảy ra chuyện gì vậy? !" Chư Vương phát giác được Thiên Long Hổ biến hóa, sắc mặt lập tức biến đổi.

"Nó đang thiêu đốt Thiên Long huyết mạch." Mạn Đà La mở miệng nói ra, nàng lông mày cũng nhăn thoáng một phát, huyết mạch thiêu đốt kiểu này, chỉ có một ít hung thú mới có thể làm được, những hung thú trước, đều chưa làm được một bước này, không nghĩ tới Thiên Long Hổ lại có thể làm được.

Mà kể từ đó, thực lực của nó cũng được tăng phúc một ít, đây đối với Mục Trần mà nói, quả thực là tin xấu nhất.

Lúc trước Mục Trần hao rất nhiều thủ đoạn, cũng chỉ đủ để chống lại Thiên Long Hổ, Lúc này nó trở nên mạnh hơn, cục diện này đối với Mục Trần không ổn rồi.

Mục Trần khuôn mặt hờ hững vào lúc này có chút nhúc nhích, hiển nhiên đồng dạng là đã nhận ra Thiên Long Hổ biến hóa.

Oanh!

Bất quá Thiên Long Hổ cũng không có cho hắn quá nhiều thời gian, mắt nó đỏ thẫm hung quang lập loè, bàn chân đạp mạnh, thân thể cao lớn

bạo phát ra tốc độ khủng khiếp, lóe lên liền là xuất hiện ở bên cạnh Mục Trần, thân hình khổng lồ như bóng ma, trực tiếp bao phủ Mục Trần.

Hổ chưởng gào thét hạ xuống, mang theo linh lực đáng sợ, một chưởng trực tiếp chụp về phía Mục Trần, không gian nổ tung. Mục Trần nhanh chóng di chuyển, hai tay giống như tấm thuẫn đem Hổ chưởng ngăn lại.

Bang!

Thanh âm trầm đục vang vọng, thân hình Mục Trần bị Thiên Long Hổ một chưởng đập đánh bay, thân thể kéo lê trên mặt đất hơn một nghìn mét, hắn một chưởng đập trên mặt đất, sàn nhà vỡ vụn, lúc này mới đem thân hình ổn lại.

Mục Trần chau mày, hai ống tay áo đã là rách nát, phía dưới làn da kim quang lưu chuyển, một chưởng lúc trước của Thiên Long Hổ, đủ để đem Lục phẩm Chí Tôn bình thường đập nát, Mục Trần bởi vì có Long Phượng Thể, cho nên thân thể mạnh mẽ cũng không thua kém một ít Thần Thú, dù vậy cánh tay lúc này cũng từng trận kịch liệt đau nhức.

Oanh!

Lúc Mục Trần đang nhíu mày, âm thanh xé gió lập tức kéo tới, Thiên Long Hổ thế công cuồng bạo lại lần nữa như giông bão tập kích mà đến.

Mục Trần thân hình nhanh lùi lại.

Thiên Long Hổ đuổi theo không bỏ, quyền phong đáng sợ mang theo Linh lực chấn động , không gian rung động không ngừng.

Trên chiến đài, thế cục biến hóa, Mục Trần cơ hồ là triệt để lâm vào hạ phong, chư Vương nhìn thấy một màn này, trong lòng đều nhịn không được trầm xuống, theo như đà này, mặc dù Mục Trần thân thể mạnh mẽ, nhưng chỉ sợ cũng không chịu được Thiên Long Hổ công kích cuồng bạo lúc này.

Cửu U bàn tay nắm lại, trận khiêu chiến này của Mục Trần rất là trọng yếu, nếu như hắn cũng thất bại, như vậy Mạn Đà La phá trận cũng sẽ khó khăn.

Bang!

Hổ quyền lần nữa hung hăng oanh kích lên tay Mục Trần, giữa không gian dập dờn, thân hình Mục Trần bay ngược ra, hắn trở tay một chưởng vỗ vào không gian hư vô , Linh lực chấn động, đem thân thể cưỡng ép ổn định, hắn nhìn hai tay, hai tay đã là da tróc thịt bong, máu tươi chảy ròng.

"Thiêu đốt huyết mạch, cho nó tăng cường Linh lực rất mạnh, tốc độ, phòng ngự, lực lượng do đó tăng phúc rồi. . ." Mục Trần ánh mắt lập loè, tuy rằng đang ở vào hoàn cảnh xấu, nhưng bởi vì Tiểu Tâm Ma trạng thái tồn tại, hắn cũng không có cái gì chấn động, ngược lại trong lòng không ngừng phân tích biến hóa của Thiên Long Hổ.

" Thiên Long Hổ ở trạng thái này, ta phần thắng cực thấp, "

"Bất quá thiêu đốt huyết mạch, cũng sẽ xuất hiện di chứng, đợi đến lúc huyết mạch chi lực thiêu đốt hầu như không còn , nó sẽ tiến vào giai đoạn suy yếu."

"Ta không cách nào chống đỡ đến thời điểm đó, cho nên nhất định gia tăng tốc độ huyết mạch thiêu đốt của nó. Nhưng mà làm thế nào để gia tăng tốc độ huyết mạch thiêu đốt của nó đây ?"

Mục Trần nội tâm của hắn xoay chuyển ở bên trong, Linh quang không ngừng thoáng hiện. . . Cuối cùng kia ánh mắt, đột nhiên ngưng tụ.

Oanh!

Lại là một lần đối cứng, thân thể Mục Trần trực tiếp là bị đánh bay, đụng vào màn sáng phía trên, bất quá hắn không chút nào để ý, hai tay đột nhiên kết nhất đạo cổ ấn pháp xưa huyền bí

Oanh!

Bàng bạc Linh lực giống như phong bạo, từ trong cơ thể Mục Trần gào thét mà ra, trong con ngươi màu đen, phảng phất có kim sắc hỏa diễm xẹt qua, một loáng sau, chỉ thấy một đạo hào quang tối tăm mãnh liệt từ Thiên Linh Cái Mục Trần bạo hướng mà ra.

Đạo hào quang đón gió tăng vọt, ngắn ngủn lập tức, chính là hóa thành khổng lồ mấy ngàn trượng, ở đằng bên ngoài đài chiến đấu, mọi người ánh mắt phóng mà đi, đều là nhịn không được ngưng tụ.

Đó là một tòa cự tháp tối tăm, trên thân tháp, khắc rõ một mảnh Thiên Long bay vút lên cổ xưa dài hẹp chiếm giữ, mà theo hắc tháp xuất hiện, một cỗ Mãng Hoang cổ xưa chấn động tràn ngập mà ra.

Hắc tháp này, đương nhiên đó là Đại Phù Đồ Tháp.

Mục Trần ấn pháp biến hóa, Đại Phù Đồ Tháp phóng lên trời, cuối cùng như thiểm điện trấn áp xuống, trực tiếp bao phủ Thiên Long Hổ, một loáng sau, mấy chục Kim Thiên Long gầm thét từ trên thân tháp trôi nổi ra, hóa thành kim sắc hỏa diễm, vọt vào trong hắc tháp, đem Thiên Long Hổ trùng trùng điệp điệp bao bọc.

Bất quá lúc này, những thứ kim sắc hỏa diễm tựa hồ không trực tiếp công kích Thiên Long Hổ, mà hóa thành hỏa diễm lượn lờ, theo hơi thở Thiên Long Hổ tràn vào rồi bên trong thân thể của nó.

Rống!

Thiên Long Hổ hai mắt trong khoảnh khắc trở nên huyết hồng, trong nháy mắt , trong cơ thể nó Thiên Long huyết mạch phảng phất là bị đều bốc cháy lên, một cỗ Linh lực kinh khủng chấn động bộc phát dựng lên.

Chư Vương phát giác được Linh lực chấn động, sắc mặt đều là biến đổi, thậm chí ngay cả Tu La Vương đồng tử cũng có chút co rụt lại, Mục

Trần đang làm cái gì? Như thế nào lại làm Thiên Long Hổ trở nên mạnh mẽ?

Chư Vương hai mặt nhìn nhau, hiển nhiên đều không rõ dụng ý Mục Trần, duy có Mạn Đà La có chút kinh ngạc, chợt cặp mắt vàng lóe sáng.

"Người này, có thể nghĩ như thế này. . . Bất quá ăn thua ở chỗ hắc tháp, phía trên Thiên Long chi văn biến thành Thiên Long chi Hỏa, cùng Thiên Long huyết mạch trong cơ thể Thiên Long Hổ tương đồng, như vậy mới có thể thổi bùng huyết mạch. . ."

Mạn Đà La ánh mắt hướng về Đại Phù Đồ Tháp, lông mày đột nhiên nhíu một cái, thời gian dần trôi qua thần sắc có chút ngưng trọng lên.

Hắc tháp này, tựa hồ là có chút quen mắt. . . Phù Đồ Thần Tháp của Phù Đồ Thần Tộc một trong Thái Cổ tộc, tựa hồ nhìn giống giống. . .

Mục Trần làm sao lại có được Phù Đồ Thần Tháp, đây chính là vật của Phù Đồ Thần Tộc, chẳng lẽ, hắn là người của Phù Đồ Thần Tộc? !

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 931: Phá Trận

Hừng hực!

hỏa diễm Màu vàng trong Đại Phù Đồ Tháp hừng hực thiêu đốt, bên trong hỏa diễm, Thiên Long Hổ thân hình bắt đầu bành trướng, từng cỗ Hung Sát Chi Khí cực kì mạnh mẽ quét ra, Đại Phù Đồ Tháp chấn động đều là phát ra âm thanh vù vù.

Thiên Long huyết mạch trong cơ thể vào lúc này bị Mục Trần sử dụng Thiên Long chi Hỏa đều thổi bùng lên, Thiên Long Hổ thực lực cũng điên cuồng tăng vọt, lúc này ngay cả Tu La Vương cũng cực kỳ khó giải quyết.

Mà bên ngoài chiến đài, đám người Huyết Ưng Vương da đầu run lên, bọn hắn cũng là nhìn ra, Thiên Long Hổ thực lực tăng cường, chính là bởi vì Mục Trần.

Tuy rằng bọn hắn cũng không biết Mục Trần có mục đích gì, nhưng người này không ngu, làm loại sự tình này tất nhiên là có hắn suy tính, thế nhưng Mục Trần làm như vậy, không sợ sẽ nuôi hổ gây họa à. . .

lúc tâm trí chư vương đang quay cuồng, Mục Trần nhìn chằm chằm vào Đại Phù Đồ Tháp, hắn tất nhiên cảm giác được linh lực Thiên Long Hổ càng ngày càng cuồng bạo, nếu như hắn lúc này cùng Thiên Long Hổ cứng đối cứng, dù cho hắn có được Long Phượng Thể, cũng khó có thể tiếp nhận.

Lúc này Thiên Long Hổ chỉ sợ đã tiếp cận Thất phẩm Chí Tôn rồi.

Tăng phúc cỡ này, tương đối kinh người, bất quá Mục Trần không chút kinh hoảng, trong cặp mắt đen ngược lại có chút tinh mang xẹt qua

Tăng phúc càng lớn, huyết mạch lại càng nhanh cháy sạch, nếu như Thiên Long Hổ lcòn có thần trí, chắc chắn sẽ nhìn ra ý đồ của hắn, cưỡng ép áp chế huyết mạch thiêu đốt, nhưng nay Thiên Long Hổ chẳng qua chỉ là cái xác sống, thần trí sớm đã tiêu tán.

"Rống!"

Bất quá tuy rằng thần trí tiêu tán, nhưng Thiên Long Hổ dường như cũng là đã nhận ra một cỗ nguy cơ , gào to như sấm, chợt nó thân hình bạo hướng mà đi, trùng trùng điệp điệp oanh tới Đại Phù Đồ Tháp.

Ầm ầm!

Quyền vung xuống, Linh lực bàng bạc giống như là phong bạo quét ra, Tu La Vương mí mắt nhảy dựng, đây có thể xem như Thiên Long Hổ hội tụ tất cả lực lượng công kích.

Mục Trần cũng phát giác được Thiên Long Hổ điên cuồng phản kích , lúc này ấn pháp biến đổi, chỉ thấy công kích rơi vào Đại Phù Đồ Tháp rồi từ từ tiêu tán. Kim sắc hỏa diễm cũng tiêu tán.

Oanh!

Quyền phong lăng lệ ác liệt mang theo cuồng bạo Linh lực gào thét mà ra, trực tiếp là oanh tạc vào màn hào quang bao quanh đài chiến đấu, lập tức đem màn sáng chấn ra giống như là sóng nước rung động.

Mục Trần lăng không mà đứng, ánh mắt hờ hững nhìn qua Thiên Long Hổ ở giữa chiến đài, tại lúc thi triển ra một đạo khủng bố công kích này, thân hình Thiên Long Hổ đúng là bắt đầu một chút thu nhỏ lại, Long lân cũng bắt đầu cấp tốc ảm đạm.

Đến lúc này ai cũng phát hiện Thiên Long Hổ thực lực đang nhanh chóng suy yếu.

Ngắn ngủn hơn mười hơi thở thời gian, Thiên Long Hổ vốn sát khí đằng đằng lập tức uể oải xuống, dưới long lân thậm chí có máu tươi chảy ra, hiển nhiên suy yếu đến cực hạn.

Mục Trần nhướng lông mày, hắn tuy rằng biết Thiên Long Hổ thiêu đốt huyết mạch sẽ có di chứng nhưng lại không nghĩ rằng di chứng sẽ mạnh như thế.

Bây giờ Thiên Long Hổ, hoàn toàn chính là một con hổ giấy.

Đám người Huyết Ưng Vương vào lúc này mở to hai mắt một lúc lâu rút cuộc hiểu ra , nhịn không được có chút kinh ngạc ánh mắt nhìn về hướng Mục Trần, bọn hắn hiển nhiên là không có ngờ tới Mục Trần vậy mà sử dụng loại biện pháp này lấy được thắng lợi. . .

"Thật không hổ là Mục Vương, lợi hại."

Kinh ngạc qua đi, chính là một hồi tán thưởng tự đáy lòng, lúc trước kịch liệt giao phong, nhiều lần rơi vào thế hạ phong , Mục Trần lại có thể tỉnh táo tìm được sơ hở của Thiên Long Hổ, cuối cùng dùng phương pháp xử lý tinh diệu giành được chiến thắng, tâm cơ sâu như thế , coi như là chư Vương kinh nghiệm phong phú, đều cảm thấy kinh diễm.

Mục Trần thân hình cũng là chậm rãi hạ xuống, mà theo hắn hạ xuống, Thiên Long Hổ như phóng đến, mãnh liệt lao đi giống như muốn cắn người. Nhưng mà lúc này, nó linh lực uể oải bất luận là tốc độ hay sức lực, đều đã giảm nhiều rút cuộc không còn tạo thành chút nào uy hiếp.

Cho nên, Mục Trần chẳng qua là bước chân lóe lên, liền tránh đi, cùng lúc đó, lòng bàn tay dán vào cái trán chỗ Thiên Long Hổ.

"Đắc tội."

Mục Trần nhẹ nói , trong lòng bàn tay Linh lực cuồng bạo giống như núi lửa bộc phát ra.

Oanh!

ĐầuThiên Long Hổ lập tức nổ tung, rồi sau đó cả người vỡ vụn thành đầy trời quang điểm, những điểm sáng này bên trong đều tràn ngập linh lực tinh thuần. Đó là tinh hoa linh lực của Thiên Long Hổ, Mục Trần vung tay áo, Linh lực tinh hoa vọt tới dũng mãnh vào thân thể của hắn.

Mục Trần đứng yên, nhưng trong lòng thì hơi kinh ngạc, bởi vì Linh lực tinh hoa thật sự là vô cùng bàng bạc, hấp thu như thế, thời điểm hắn bế quan hấp thu hai vạn Vẫn Lạc Nguyên Đan cũng vô pháp so sánh.

"Thiên Long Hổ khi còn sống cũng hắn là Bát phẩm Chí Tôn, nói cách khác, nếu không linh lực lưu lại không tinh thuần như này." Mục Trần trong nội tâm một tiếng tán thưởng, chợt nhắm mắt, vận chuyển công pháp, đem bàng bạc linh lực tinh hoa đều hút vào Chí Tôn Hải, rồi sau đó đem đều luyện hóa

Mà lúc hấp thu Linh lực tinh hoa, Mục Trần cũng có thể cảm giác được Chí Tôn Hải trở nên càng thêm hùng hồn, so với trước, cũng là dày đặc thêm mấy phần.

"Nếu là có thêm vài đạo Linh lực tinh hoa, rất nhanh là có thể đạt tới Ngũ phẩm Chí Tôn đỉnh phong."

Sau nửa canh giờ, Mục Trần mở hai mắt, lúc này vòng xoáy hắc động trong mắt của hắn cũng là từ từ tiêu tán, hiển nhiên là thoát khỏi Tiểu Tâm Ma trạng thái

Xùy xùy.

Trong đại điện, đột nhiên có âm thanh vang lên, mọi người ánh mắt nhìn lại, sau đó liền nhìn thấy trên đại môn, lại là một đạo máu mặt thú chậm rãi tan rã.

Đó là bởi vì Thiên Long Hổ chiến bại.

Kể từ đó, phong ấn trên cửa chính, nguyên bản hoàn mỹ vô khuyết, xuất hiện một ít hỗn loạn chấn động, không còn yên tĩnh như ban đầu.

Mục Trần thân hình khẽ động, từ trên chiến đài lướt xuống, mà nhìn thấy hắn đắc thắng trở về, chư Vương cũng là nhao nhao cười chúc mừng.

"Ha ha, lần này may mắn mà có Mục Vương a." Thiên Thứu Hoàng cười tủm tỉm gật đầu, cảm thán nói, Trận cuối đối với bọn hắn quá mức trọng yếu, nếu như thất bại, chỉ sợ phải để Mạn Đà La cưỡng ép phá trận rồi, nhưng nói như vậy, nhưng là sẽ lưu lại hoạ ngầm.

"Nếu không có chư Vương trước xuất lực, một cuộc thắng lợi cũng là không là gì." Mục Trần mỉm cười, cũng không cuồng vọng đem những công lao này đều đeo ở trên đầu của mình.

Mạn Đà La nãy giờ khuôn mặt một mực căng thẳng, cũng rút cuộc vào lúc này cũng nở một nụ cười, nàng nhìn về phía Mục Trần, nhẹ gật đầu, nói: "Lần này làm việc, chư vị đều cũng có công, đợi đến lầ khi chuyện thành công, tất sẽ luận công ban thưởng."

Tiếng nói tuy rằng non nớt thanh tịnh, nhưng vang vọng vào tai chư vương, bọn hắn sắc mặt vui mừng dâng lên, Mạn Đà La đã nói như thế rồi, nghĩ đến đến lúc ban thưởng tất nhiên sẽ đặc biệt phong phú, thượng phẩm Thần Khí, thậm chí tuyệt phẩm Thần Khí, hoặc là chuẩn Đại viên mãn Thần Thuật hoặc hơn nữa cũng có thể làm phần thưởng xuống.

Mục Trần đối với cái này so với mặt khác chư Vương hơi chút bình tĩnh một ít, chẳng qua là cười gật gật đầu.

"Vực Chủ, lúc này có khả năng phá trận hay không?" Linh Đồng Hoàng nhìn về phía cái đại môn đóng chặt, phía sau chính là thông đạo dẫn đến Địa Chí Tôn bí tàng.

Mạn Đà La con mắt cũng là chuyển hướng đến đại môn, trong mắt có chút ít hàn ý bắt đầu khởi động, trước bởi vì đại môn này cùng tòa cổ

điện phối hợp chặt chẽ, nàng cũng có điểm bó tay, mà phong ấn đã bị phá hư, cái đồ chơi này muốn lại ngăn trở nàng, buồn cười.

"Tiếp theo giao cho ta là được."

Mạn Đà La thanh âm lạnh như băng nói, chợt nàng lại lần nữa duỗi ra bàn tay nhỏ bé, hung hăng nắm chặt một cây cột đá trong đại điện.

Ầm ầm.

Cái cột đá có phù văn bảo hộ, trong tay Mạn Đà La mềm như đậu hũ, nắm chặt là đứt gãy ra, cuối cùng nương theo bàn tay của người này vung lên, chỉ thấy linh lực mênh mông bao trùm trên cột đá, hóa thành một tầng ánh sáng long lanh.

HƯU...U...U!

Cột đá phát ra linh quang sáng chói, mãnh liệt mãnh liệt bắn ra, hung hăng oanh kích vào đại môn.

Đùng Đùng!

Cột đá nát thành từng đoạn, phong ấn trên đại môn bắt đầu ảm đạm, từng đạo vết máu mặt thú, phảng phất phát ra tiếng gầm gừ Linh quang, rồi sau đó dần dần vặn vẹo. . .

"Phá cho chị!" =]]]

Mạn Đà La trực tiếp là xuất hiện ở sau cái cột đá, nắm tay trắng nõn mãnh liệt chém ra, trùng trùng điệp điệp oanh kích vào cột đá.

Oành!

Cột đá lập tức nổ tung thành tro tàn, một cỗ lực lượng chấn nát không gian trực tiếp trùng kích vào phía trên đại môn.

Rắc! rắc!.

Vết rạn trong khoảnh khắc nổi lên, sau đó dọc theo đại môn lan tràn ra, từng đạo mặt thú huyết hồng, thì vỡ vụn ra trong tiếng thét chói tai.

Đại môn khoa trương bắt đầu vặn vẹo, cuối cùng đột nhiên nổ tung , đám Mục Trần ánh mắt cũng nóng bỏng lên, thông đạo dẫn đến Địa Chí Tôn bí tàng cuối cùng đã rộng mở.

Bất quá, bọn hắn cũng biết, thông qua được nơi đây, Đại Thú Liệp Chiến sẽ đạt tới tình trạng kịch liệt nhất.

Vì Linh Thần Dịch, những Địa Chí Tôn siêu cấp cường giả, đều không cách nào nhịn được.

Khi đó tranh đấu, phải đem hủy diệt Thiên Địa!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 932: Bí Tàng Trung Tâm

"Đi!"

Lúc đại môn nổ tung, Mạn Đà La quát nhẹ, đám người nghe vậy lập tức lao ra, hóa thành hơn mười đạo quang ảnh, trực tiếp bắn về phía đại môn.Mạn Đà La xung trận ngựa lên trước, bước vào trong đó.

Ô...ô...n...g.

Trong nháy mắt khi thân hình lướt qua đại môn, Mục Trần có thể cảm giác được rõ ràng không gian xung quanh truyền đến chấn động, chớp mắt một cái, sau đó đột nhiên rõ ràng.

Bất quá, tại một khắc này, một cỗ khí tức sát phạt vô cùng mênh mang thê thảm cuồng bạo lan tới, giống như địa hung thú hủy diệt thiên địa, trực tiếp là từ bốn phương tám hướng cuốn tới.

Ở đằng kia các loại kinh khủng vô cùng thê thảm sát phạt chi khí phía dưới, đám người Mục Trần phía sau lưng, trong khoảnh khắc đã bị mồ hôi lạnh làm cho ướt nhẹp.

Rống!

Bọn hắn đưa mắt nhìn lại, lúc này mới phát hiện, trước mắt đã xuất hiện biến hóa giống như nghiêng trời lệch đất, phảng phất là một mảnh bình nguyên đại địa vô biên vô tận, mà lúc này, không gian bình nguyên đại địa bắt đầu bị xé nứt ra từng đạo khe hở cực lớn.

Mà trong khe hở, Bọn Mục Trần nhìn thấy tà khí ngập trời tỏa ra, giống nước lũ màu đen, liên tục từ trong cái khe không gian này bừng

lên. Tiếng gào thét quái dị, từ trong nước lũ màu đen truyền ra, cái loại thanh âm này, dường như cùng đại thế giới không tương thích nhau, bởi vì lúc thanh âm vang lên, linh lực trong thiên địa đều nhao nhao chạy trốn, giống như là bài xích.

Mục Trần chăm chú nhìn dòng nước lũ màu đen, trong lòng chấn động , hắn nhìn thấy ở bên trong nước lũ màu đen, xuất hiện vô số đạo bóng đen mơ hồ, những hắc ảnh này tựa hồ cực kỳ cường tráng, chẳng qua thân thể của bọn nó tựa hồ như sương mù biến thành, mơ hồ có chút dấu hiệu vặn vẹo, ở vị trí đầu lâu, ánh mắt đỏ sậm, tràn đầy thôn phệ cùng dục vọng tham lam.

Mà cái loại âm thanh quái dị bị thiên địa linh lực bài xích chói tai này đúng là do bọn chúng phát ra.

Chút ít hắc thủy không ngừng lao ra vết nứt không gian, xuất hiện ở cái mảnh Thiên Địa này, trong Thiên Địa , Linh lực phảng phất là bắt đầu trở nên sôi trào lên, Mục Trần ngẩng đầu, chỉ thấy ở đằng kia chỗ xa xa phía chân trời tầng mây cuồn cuộn gào thét mà đến , trong tầng mây, quang ảnh phô thiên cái địa xẹt qua phía chân trời , nhìn kỹ lại rõ ràng là vô số cường giả quanh thân tản ra cường đại Linh lực chấn động đại thế giới. . .

"Rống!"

Hắc thủy vô tận như thấy được cường giả đại thế giới, cũng là phát ra tiếng gầm, nháy mắt sau đó, hai cỗ lực lượng kinh khủng, dùng một loại tư thái hủy diệt Thiên Địa, hung hăng đụng vào nhau.

Thiên Địa đều bị phá nát ra.

Hai cỗ lực lượng đối đầu, Bọn Mục Trần rõ ràng nhìn thấy, mấy đạo sương mù màu đen giống như xuyên thẳng qua không gian mà ra, nhìn như giống như là cánh tay sương mù, trong nháy mắt xuyên thủng phòng vệ của một gã cường giả, sau đó tay cánh tay như là lưỡi đao sắc bén vô cùng cắm vào người sau.

A!A!A!

Cường giả kêu lên thảm thiết, thân thể nhanh chóng héo rũ, ngắn ngủn mấy tức, bùm một tiếng, hóa thành bột phấn phiêu tán ra, màn sương đen kia, thì là phát ra tiếng cười quái dị.

thấy một màn này đám người Mục Trần lập tức tóc gáy dựng đứng lên.

Mà cuộc chiến thảm liệt, phát sinh ở mọi nơi trong cái mảnh Thiên Địa.

Sát phạt chi khí bao phủ Thiên Địa tại , bực này sát phạt chi khí trùng kích xuống, ánh mắt đám người Mục Trần vào lúc này xông lên một vòng đỏ thẫm chi sắc.

"Keng!"

Bất quá ngay tại lúc bọn hắn con mắt càng đỏ thẫm , đột nhiên một đạo tiếng chuông thanh tịnh vang vọng lên, tiếng chuông làm cho đầu óc đám người Mục Trần lập tức thanh tĩnh, màu đỏ thẫm trong ánh mắt cũng biến mất, lúc này mới thoát khỏi ảnh hưởng của sát phạt chi khí.

Bất quá dù là như thế, cũng là khiến cho bọn hắn một hồi tim đập nhanh, ngẩng đầu lên, Mạn Đà La đứng ở tiền phương của bọn hắn, người sau bàn tay nhỏ bé gảy nhẹ, linh lực chấn động, phát ra tiếng chuông thanh thúy.

Hiển nhiên lúc trước đúng là nàng ra tay đem bọn hắn từ trong ảnh hưởng sát phạt kéo ra.

"Năm xưa ngoại vực tộc xâm lấn đại thế giới , Vẫn Lạc Chiến Trường này chỗ bộc phát chiến tranh." Mạn Đà La trên cao nhìn xuống , trong Thiên Địa vô cùng thê thảm, chậm rãi nói.

Bọn Mục Trần trước tuy rằng đã có chỗ nghĩ đến, nhưng lúc nghe được Mạn Đà La xác nhận , đồng tử vẫn nhịn không được co rụt lại.

Những thứ sương mù màu đen giống như bóng người, cái gọi là ngoại vực tộc sao?

"Ngoại vực tộc không biết từ chỗ nào xuất hiện, những nơi đi qua, giống như châu chấu nuốt chửng linh lực trong Thiên Địa, nếu bọn chúng có thể xâm chiếm đại thế giới, tất nhiên toàn bộ đại thế giới đều sẽ tan vỡ, tiến tới ảnh hướng đến phía dưới đại thế giới, vô số hạ vị diện."

"Ta đã từng trông thấy qua một đại lục bị ngoại vực tộc xâm chiếm, chỗ đó linh lực đều biến mất, đã không thích hợp tu luyện linh lực, những sinh linh ở trên đại lục, cũng bởi vì linh lực biến mất trở nên dị thường. . ." Mạn Đà La khuôn mặt cũng trở nên ngưng trọng rất nhiều, nói.

"Hí...iiiiii." (ngựa ở đâu ra thế này =]])

Đám Mục Trần nghe vậy nhịn không được hít một hơi khí lạnh, bọn hắn thật sự là không cách nào tưởng tượng được trong Thiên Địa không có linh lực, sẽ là cảnh tượng gì? đối với đại thế giới mà nói, không thể nghi ngờ là chính thức tận thế.

Khó trách đối mặt với ngoại vực tộc xâm lấn, toàn bộ đại thế giới đều liên hợp lại, bởi vì cái loại này hậu quả, đối với tất cả tu luyện giả mà nói, đều mang tính diệt tuyệt.

"Chiến trường cổ nơi đây chẳng qua là hình chiếu mà thôi, không nên để bị sát phạt chi khí ảnh hưởng, nếu không, các ngươi cũng sẽ hóa thành một thành viên trong đó." Mạn Đà La nhắc nhở.

đám người Mục Trần vội vàng gật đầu, lúc trước nếu không phải là có Mạn Đà La ở một bên che chở, chỉ sợ người có thể chạy trốn chưa tới một nửa, Địa Chí Tôn bí tàng quả nhiên là khắp nơi hung hiểm.

Mạn Đà La thấy thế cũng không nói thêm lời nào, quay người lao đi, bàn tay nhỏ bé vung khẽ giữa, trực tiếp là đem khí sát phạt ngập trời cuốn đến, che đậy mà đi.

đám người Mục Trần lập tức đuổi theo, linh lực vận chuyển bảo vệ quanh thân, không dám chậm trễ chút nào.

Mà ở lúc bay vút qua chiến trường, Mục Trần mới phát hiện phiến chiến trường này bao la, bọn hắn bay không biết bao lâu, nhưng mà chiến trường vẫn nhìn không thấy phần cuối.

Toàn bộ Thiên Địa, dường như đều bởi vì cái loại sát phạt này mà dần dần đỏ thẫm lên.

Bọn hắn không biết còn bay như vậy trong bao lâu, nhưng nếu như Mạn Đà La chưa từng lên tiếng, vậy bọn họ cũng đành phải chăm chú theo sau. . .

Một hồi sau, Mạn Đà La tốc độ rút cuộc có chút thay đổi chậm dần, rồi sau đó thanh âm ngưng trọng vang vọng trong tai mọi người : "Đều cẩn thận một ít!"

Nghe được Mạn Đà La nhắc nhở, đám người Mục Trần đều khẽ giật mình, tinh thần căng thẳng vận chuyển Linh lực.

O...à...n...h!

Lúc bọn hắn vừa mới vận chuyển Linh lực bảo vệ thân hình liền phát giác được, trong Thiên Địa vốn vang vọng tiếng chém giết, tựa hồ là vào lúc này biến mất.

Thiên Địa Chung quanh đồng dạng vào lúc này xuất hiện biến hóa cực lớn.

Chiến trường bao la đã biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó, là một mảnh biển lớn mênh mông vô cùng, biển rộng hiện ra màu xanh thẫm, sóng biển gào thét chồm lên, đổ xuống, mà khi sóng biển đổ xuống , Bọn Mục Trần rõ ràng trông thấy, không gian dường như đều bị sóng biển nghiền nát.

Nước biển nơi đây, mỗi một giọt tựa hồ cũng nghìn cân.

Bọn Mục Trần kinh dị nhìn qua một màn này, biển rộng sâu không thấy đáy, phảng phất là biến thành vô tận hắc ám, làm cho lòng người lạnh ngắt.

Mà trên không, đồng dạng là một mảnh thâm sâu hắc ám.

Bọn Mục Trần hai mặt nhìn nhau, cái mảnh hải dương lạ lẫm mặc dù không giống như Viễn Cổ Chiến Trường chi khí thê lương tràn ngập, nhưng không biết vì sao, bọn hắn vẫn cảm giác được một loại áp bách cực kỳ trầm trọng.

Cái loại cảm giác áp bách này không rõ đầu đuôi , nhưng làm cho người ta không thở nổi.

Mạn Đà La lăng không mà đứng, mắt quét qua cái mảnh biển lớn màu xanh thẫm này, một lát sau, trong con ngươi phảng phất là có kim quang lóe lên, thì thào tự nói: "hảo thủ đoạn."

"Vực Chủ. . . Nơi này là?" Thiên Thứu Hoàng thấp giọng dò hỏi, cái mảnh hải dương này, hắn cũng cảm giác được áp lực vô hình.

"Nếu như ta đoán không lầm , nơi đây là chí tôn hải của Đệ Tứ Điện Chủ biến thành ." Mạn Đà La thản nhiên nói.

"Chí Tôn Hải biến thành?"

Chư Vương trợn mắt há mồm nhìn qua cái hải dương, Chí Tôn Hải là suối nguồn lực lượng của mỗi một vị Chí Tôn, cho nên bọn họ đều quen thuộc, nhưng bọn hắn lần đầu tiên nhìn thấy, Chí tôn hải lại có thể biến thành thế này

"Lúc thực lực đạt tới cấp độ này, Chí Tôn Hải đã tương đương với một mảnh không gian, thời điểm gặp địch, triển khai Chí Tôn Hải, trực tiếp hút vào trong đó, coi như là Bát phẩm Chí Tôn, một cái sóng biển linh lực cũng đủ để nghiền thành hư vô rồi." Mạn Đà La nói.

Bọn Mục Trần nghe được âm thầm tặc lưỡi, ở cấp độ của bọn hắn, đều đem Chí Tôn Hải giấu ở trong cơ thể, sợ bị người phá hư, dù sao đối với một vị Chí Tôn cường giả mà nói, thân thể bị hủy cũng không ngại, nhưng một khi Chí Tôn Hải bị hủy rồi, một thân tu vi trôi theo dòng nước.

Cho nên ai cũng không dám dễ dàng đem đối thủ hút vào Chí Tôn Hải của mình.

Nhưng bọn hắn đâu có nghĩ , cái chuyện bọn hắn tránh né, trong tay Địa Chí Tôn lại đáng sợ như thế. . .

"Nơi đây hắn là trung tâm Địa Chí Tôn bí tàng."

Mạn Đà La nhìn về phía chỗ sâu trong mảnh biển rộng, bàn tay nhỏ bé cũng là chỉ hướng này trong: "Đều cẩn thận một ít."

Bọn Mục Trần nghe vậy, trong lòng cũng có chút rùng mình, rút cuộc đã tới trung tâm sao? Không biết những thế lực khác, đã xâm nhập rồi chưa

Chư Vương thần sắc đều căng thẳng, bọn hắn có thể phát giác được, cuồng phong đang thổi tới

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 933: Bảy Địa Chí Tôn

Phía trên đại dương mênh mông, sóng biển gào thét, bất quá sóng biển cuồn cuộn nhưng không có bất luận âm thanh gì truyền ra, chỉ có lúc sóng biển cuộn qua lưu lại một mảnh không gian bị nghiền ép đến vặn vẹo.

Mạn Đà La đứng phía trước Bọn Mục Trần, đôi mắt hoàng kim nhìn qua đại dương mênh mông, chợt nàng phất tay, thân hình đột nhiên lướt đi.

"Đi, ta có thể cảm giác được, đích đến cuối cùng không còn xa."

Nghe được Mạn Đà La , đám người Mục Trần thần sắc ngưng tụ, cũng không dám lãnh đạm, nhanh chóng đi theo.

Một đoàn người lướt nhanh trên biển, càng vào sâu, đám người Mục Trần cũng bắt đầu phát giác được, cảm giác áp bách tràn ngập trong Thiên Địa, tựa hồ càng ngày càng lớn mạnh.

Về sau, ngoại trừ Mạn Đà La , Tam Hoàng cũng theo thời gian trôi qua dần ngưng trọng, tốc độ có chỗ chậm lại xuống.

Mạn Đà La phát giác được mọi người tốc độ chậm lại , liền cong ngón tay búng ra, một đạo linh lực bàng bạc gào thét mà ra, hóa thành phi chu chi hình, xuất hiện ở dưới chân bọn họ.

Phi chu do linh lực biến thành sáng chói như Tinh Thạch, đám người Mục Trần thấy thế, nhịn không được âm thầm tặc lưỡi, dễ dàng như thế là có thể đem Linh lực trực tiếp tinh thể hóa, năng lực như vậy, cơ hồ là Địa Chí Tôn cấp bậc cường giả tiêu chí tính thủ đoạn.

Nho nhỏ này phi chu nhìn như tầm thường, nhưng chỉ sợ kia trình độ chắc chắn, không kém gì một kiện trung phẩm Thần Khí, hơn nữa mấu chốt một , đạo này phi chu, đúng là đem cái mảnh này trong Thiên Địa tràn ngập cảm giác áp bách, đều che đậy mà đi.

Nơi đây tuy nói là Đệ Tứ Điện Chủ Chí Tôn Hải biến thành, nhưng Mạn Đà La bản thân đồng dạng là Địa Chí Tôn, tuy nói thực lực cùng Đệ Tứ Điện Chủ giữa có chênh lệch, nhưng chỉ vẻn vẹn là che đậy kia cảm giác áp bách, điều này hiển nhiên vẫn có thể đủ làm được dễ dàng đấy.

Mà đã có Mạn Đà La tương trợ bọn hắn một đoàn người đi về phía trước tốc độ đột nhiên tăng vọt như thế bay vút gần chừng nửa canh giờ về sau, vị kia tại phía trước một Mạn Đà La thân ảnh dần dần giảm chậm lại, mà kia thần sắc, trịnh trọng lên.

Bọn Mục Trần hơi có nhận thấy, đột nhiên ngẩng đầu lên, chỉ thấy được ở đằng kia xa xôi phía trước, cái kia mênh mông bát ngát đại dương mênh mông phía trên, đột nhiên xuất hiện một đạo cực lớn chi vật.

Cái kia tựa hồ là một tòa lơ lửng tại biển rộng phía trên một tòa cực lớn thạch đảo, thạch đảo tràn đầy Mãng Hoang giống như hương vị, tại kia phía dưới có vạn trượng khổng lồ cột nước, không ngừng từ thạch đảo trong Oanh long long rủ xuống xuống cuối cùng rơi vào phía dưới cái kia trong hải dương.

Như vậy một màn, liền dường như khắp hải dương, do này tòa cổ xưa mà thần bí thạch đảo chảy xuôi xuống cột nước biến thành bình thường.

Thạch đảo lơ lửng không trung, trong lúc mơ hồ, tựa hồ là có một loại không thể rung chuyển cảm giác phát ra, cái loại cảm giác này làm cho Bọn Mục Trần cảm thấy có lẽ coi như là Thiên Địa sụp đổ, chỗ này thạch đảo cũng sẽ không tiếp theo sụp đổ.

"Chỗ này thạch đảo, hắn là vẫn lạc Đệ Tứ Chí Tôn biến thành." Mạn Đà La đôi mắt hoàng kim, vào lúc này xẹt qua tinh mang, lần này Đại

Thú Liệp Chiến, nàng hao tổn tâm cơ chỗ tìm chi vật, rút cuộc là xuất hiện ở rồi trước mắt.

Cái kia Đệ Tứ Điện Chủ biến thành Linh Thần Dịch, tất nhiên tại đây tòa thạch đảo phía trên!

Bọn Mục Trần nghe được Mạn Đà La chuyện đó trong lòng nhịn không được nhảy dựng, lần này Đại Thú Liệp Chiến, bọn hắn một đường liều chết xông, rút cuộc tìm được cái này mục tiêu cuối cùng một sao?

"Vực Chủ, muốn động thủ sao?" Linh Đồng Hoàng trong mắt Linh quang lập loè, loại này thời điểm, mặc dù là trấn định như hắn, trong thanh âm nhiều hơn một phần khó có thể tự chế kích động.

Nhưng mà Mạn Đà La nghe vậy, nhưng là cười cười, ngẩng đầu lên, đôi mắt hoàng kim nhìn phía cái mảnh này hải dương mặt khác phương hướng, nói: "Đệ Tứ Điện Chủ chỗ vật lưu lại, không có dễ dàng như vậy bị người nhúng chàm đấy, hơn nữa. . . Ở chỗ này làm chim đầu đàn cũng không như thế nào lý trí."

Mục Trần nghe vậy, trong lòng lập tức khẽ động, hắn ngẩng đầu nhìn hướng kia phương hướng của hắn, mặt khác cực hạn thế lực, cũng đã xâm nhập rồi nơi đây sao?

"Ha ha, Đại La Vực Chủ thật sự là được, lại có thể vượt lên đầu mọi người chúng ta trước tiên đến nơi này, thật sự là bội phục."

Mà đang ở Mục Trần trong nội tâm vừa mới hiện lên đạo này ý niệm trong đầu thời điểm, một đạo hùng hồn tiếng cười, dường như xuyên thấu không gian mà đến, cuối cùng giống như Lôi đình bình thường Oanh long long vang vọng tại trong thiên địa này, liền phía dưới hải dương, bị đạo kia tiếng cười, nhấc lên từng trận làn sóng lớn.

Mạn Đà La con mắt nhàn nhạt nhìn qua xa xa, chỉ thấy được chỗ đó không gian đột nhiên nhộn nhạo, rồi sau đó không gian trực tiếp là bị xé nứt mở một đạo khe hở, từng đạo bóng người, cá tuôn ra mà ra.

Theo đám người kia ngựa xuất hiện, trong thiên địa này bắt đầu khởi động Linh lực chấn động lập tức trở nên sôi trào lên.

"Là Thần Các đội ngũ!"

Bọn Mục Trần phát hiện ra Phương Nghị, Chiêm Thai , Lưu Ly, hiển nhiên, theo bọn hắn xuất hiện ở nơi này, đương nhiên đó là Thần Các đội ngũ.

Mục Trần nhìn qua những Thần Các cường giả, chợt ánh mắt chuyển hướng về phía trước bọn hắn, chỗ đó có một gã nam tử áo bào trắng đứng chắp tay, hình dạng của hắn đặc biệt bình thường, duy có đôi mắt, đúng là hiện ra sắc màu hỏa hồng, giống như có hỏa diễm đang thiêu đốt, quanh thân hắn, cũng không có bất kỳ chấn động linh lực nào, so với những cường giả phía sau, hắn cực kỳ bình thường.

Bất quá, một người bình thường như thế lại làm cho Bọn Mục Trần trái tim kịch liệt nhảy dựng, thậm chí ngay cả Mạn Đà La, đôi mắt hoàng kim bắt đầu híp lại.

Nam tử áo trắng này chính là Thần Các chi chủ, bên trong bắc giới được xưng tụng là người có khả năng tiến vào cấp bậc thượng vị Địa Chí Tôn siêu cấp cường giả!

Tại Bắc giới, trong các chủ nhân của các thế lực hùng mạnh, Thần Các chi chủ danh vọng so với Mạn Đà La thậm chí còn cao hơn. Nhân vật bậc này, Mạn Đà La cũng không dám xem thường.

Mà ở sau Thần Các chi chủ, còn có bốn đạo thân ảnh quanh thân tràn ngập cường đại linh lực chấn động, bọn hắn so với Thiên Thứu Hoàng không hề yếu hơn, bốn người này đúng là Thần Các chi chủ Đông – Tây - Nam - Bắc bốn vị Các chủ, địa vị cùng Tam Hoàng tương tự.

Sau bốn Các chủ, rất nhiều Sơn chủ cùng với đám người Phương Nghị, đội hình như thế, có thể nói là xa hoa.

Bất quá bên trong bọn hắn, có một số người sắc mặt trắng xám, Linh lực hỗn loạn rất nhiều, hiển nhiên là lúc trước đường trên đường, đã gặp một ít trở ngại do đó bỏ ra một cái giá lớn.

Hiển nhiên Bọn Mục Trần không phải là người duy nhất bị khảo nghiệm

"Xem ra Thần Các gặp phiền toái không nhỏ." Tại lúc Mục Trần phát hiện một số nhân mã Thần Các Linh lực hỗn loạn, Mạn Đà La cười nhạt một tiếng, nói.

"Ha ha, thủ hạ không nên thân, chỉ một ít đồ chơi nho nhỏ đã có chút phiền phức." Thần Các chi chủ không thèm để ý cười cười, ánh mắt hắn nhìn về phía tòa thạch đảo cổ xưa, nói: " chỉ cần có thể đạt được Linh Thần Dịch của Đệ Tứ Điện Chủ lưu lại, tổn thất nhiều hơn nữa cũng đáng giá ."

Nói đến đây, thanh âm ngừng lại, hắn nhìn về phía Mạn Đà La, thành khẩn mà nói: "Đại La Vực Chủ ta và ngươi quen biết nhiều năm, nếu ngươi lần này giúp ta đạt được linh Thần Dịch, Bắc giới ngày sau sẽ do ta và ngươi chia nhau."

Mạn Đà La nghe vậy, lập tức cười nhạo một tiếng, mắt cụp xuống mà nói: " Muốn nhận được Linh Thần Dịch, ta xem tốt nhất vẫn là tất cả trông cậy vào bổn sự đi."

"Vậy cũng thật đáng tiếc." Thần Các chi chủ than nhẹ một tiếng, nói: "Xem ra sau lần Đại Thú Liệp Chiến này, Bắc giới sẽ mất đi một thế lực hùng mạnh rồi."

Hắn lời này vừa nói ra, đám người Mục Trần sắc mặt lập tức biến đổi, Mạn Đà La trong mắt có hàn quang xẹt qua, cười lạnh nói: "tự sướng quá sớm, đến lúc đó thất thủ sẽ bị thiên hạ cười đến rụng răng."

Thần Các chi chủ mỉm cười, nhưng là không cần phải nhiều lời nữa, chẳng qua hắn đã làm cho đám người Mục Trần trong lòng hơi trầm

xuống, lúc này bọn hắn chính thức hiểu được Linh Thần Dịch trọng yếu cỡ nào.

Một khi Thần Các chủ đoạt được , hắn sẽ đột phá cấp bậc thượng vị Địa Chí Tôn, như vậy toàn bộ Bắc giới, đem không còn đối thủ. Đến lúc đó, các thế lực siêu cấp khác cũng chỉ còn cách thần phục, nếu không sẽ bị hủy diệt.

Theo Mạn Đà La cùng Thần Các chủ giương cung bạt kiếm nói chuyện, hai thế lực siêu cấp cách không mà đứng, không nói nữa lời , chỉ là ánh mắt dán vào nhau sắc khí lạnh lẽo

Trong không khí tràn ngập căng thẳng, làm cho người không thở nổi. . .

Bất quá giằng co không kéo dài, bởi vì xa xa, lần nữa lại có âm thanh xé gió truyền đến, không ít quang ảnh từ phương hướng bất đồng xuất hiện, ngắn ngủn mấy hơi thở, có mấy đạo hồng quang xé rách không gian mà đến, cuối cùng xuất hiện ở chỗ này

"Không nghĩ tới U Minh Cung ta dốc toàn lực, vẫn thua các ngươi một chút." Một đạo tiếng cười vang vọng, thanh âm phảng phất Âm Sát chi khí truyền tới , nhiệt độ trong thiên địa liền giảm xuống.

Mục Trần trong lòng khẽ động, ngẩng đầu nhìn hướng hướng Tây bắc, chỗ đó rất nhiều bóng đen gào thét mà đến, tại vị trí dẫn đầu, rõ ràng là một vị nam tử trung niên áo đen, trong đôi mắt hắn như có màu đen sương mù bắt đầu khởi động, chỗ mi tâm, có một đạo xám xịt, dường như chôn dấu một con mắt trong đó, tà dị cực kỳ.

"U Minh Cung chủ. . ."

Mục Trần nhìn thoáng qua là biết được, người này tất nhiên là U Minh Cung chủ, đồng dạng một vị Địa Chí Tôn.

"Chư vị đoạt bảo, cũng đừng quên Huyền Thiên Điện ta."

Lại là một giọng nói truyền đến, chỉ thấy được một lão giả ánh mắt thâm sâu giống như là Tinh Không , lăng không mà đứng,

Huyền Thiên Điện Điện chủ Liễu Thiên Đạo.

Ở hướng đông bắc, Vạn Thánh Sơn cường giả tụ tập, tại phía trước, một lão giả tay cầm bạch ngọc trượng mặc áo bào trắng thêu hình ngôi sao,

Vạn Thánh Sơn Vạn Thánh Lão Tổ.

Phương Tây, hắc khí tràn ngập, một người mặc Hắc Giáp, toàn thân Yêu khí tràn ngập , to lớn cao ngạo , thân ảnh đạp không mà đứng, vẻ mặt yêu dị, đồng tử màu tím, hờ hững mà đứng giữa, thiên địa xung quanh đều cũng có chút thầm trầm.

Hắn là Yêu Môn Yêu Đế!

Phương Nam, đầy trời âm thanh rắn rít vang lên, một lão nhân tay cầm Xà trượng vận áo lục , lão nhân chân đạp một con cự mãng to nghìn trượng, cự mãng phun ra nuốt vào độc khí quanh quẩn, dường như tạo thành độc vân.

Xà Thần Điện Điện chủ, Thiên Xà Lão Quỷ.

Từng đạo bóng người, trong Bắc giới đều là nhân vật đỉnh phong, thời điểm bình thường, thường nhân khó gặp, trước mắt đều lộ diện, bảy vị Địa Chí Tôn!

Đám người Mục Trần da đầu một hồi run lên. Trước mắt , tất cả đỉnh phong cường giả của bắc giới đều tụ tập rồi.

Linh Thần Dịch tranh đoạt tiếp theo, Bọn Mục Trần không biết sẽ khủng bố cỡ nào

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 934: Đệ Tứ Điện Chủ

Trên hải dương mênh mông , thạch đảo nhẹ nhàng trôi nổi , ở xung quanh quần hùng tụ tập , đặc biệt là bảy đạo thân ảnh đứng lơ lửng trên không , quanh thân không hề có sóng linh lực , nhưng ai cũng biết , một khi bọn hắn xuất thủ sẽ làm cho long trời lở đất.

Bảy vị Địa Chí Tôn , đội hình cỡ này , Mục Trần lần đầu được tận mắt trong thấy. Bảy thế lực siêu cấp đều đã tới .

Trong lúc bảy Địa Chí Tôn giằng co , cường giả của các thế lực đều không dám lên tiếng , từ trong cơ thể bảy người kia phát ra cảm giác áp bách , khiến cho bọn họ hít thở cũng khó khăn .

Hiện tại, chỉ có cường giả Địa Chí Tôn mới có quyền lên tiếng

Mục Trần cùng Cửu U liếc nhau , đều âm thầm tắc luỡi , hiển nhiên trong lòng cũng vì trận hình trước mắt cảm thấy rung động .

"Ha ha , thật không có nghĩ đến , Đại Thú Liệp Chiến lần này , chúng ta đều nhắm vào mục tiêu giống nhau ." Bất quá loại giằng co này cũng không tiếp tục bao lâu , Thần Các chủ lên tiếng phá tan tĩnh lặng.

"Bí Tàng của đệ tứ điện chủ tất nhiên hấp dẫn nhất trong vẫn lạc chiến trường, bao công sức tìm kiếm cực khổ xưa nay đều không có kết quả , hôm nay rốt cục đã hiện thế , chúng ta tất nhiên đến góp vui ." Vạn Thánh Lão Tổ cười nhạt một tiếng , thanh âm già nua giống như hồng chung , quanh quẩn giữa thiên địa

Thần Các chi chủ tầm mắt cụp xuống , lửa đỏ trong ánh mắt tựa như là có nham thạch nóng chảy đang cuộn trào, hắn nhẹ nhàng cười cười

."Trong chúng ta , bổn tọa là người tiếp cận cấp bậc thượng vị Địa Chí Tôn nhất, chỉ cần có thể đạt được linh thần dịch , sẽ dễ dàng đột phá , mà trái lại chư vị vì nội tình chưa đủ . Do đó có rất nhiều nguy hiểm ."

Thần Các chủ một câu truyền ra , nhất thời làm đa số chi chủ sắc mặt hơi trầm xuống . Bất quá Thần Các chủ lại không thèm để ý chút nào , tiếp tục nói: "Cho nên nếu chư vị nguyện ý từ bỏ , đợi cho ta thành công đột phá , đến lúc đó không chỉ có bắc giới. Thậm chí , cả đại lục phía bắc , cũng đều trong tay chúng ta , Thiên La đại lục mênh mông khổng lồ , lấy tầm mắt chư vị, chắc là không dừng lại ở một góc bắc giới này chứ?"

Nhướng mắt nghe Thần Các chủ nói chuyện đó , sáu vị Chí Tôn ánh mắt đều lóe lên , nhưng đều không nói lời nào , lấy tâm tính của bọn hắn. không có khả năng bằng một lời nói là có thể thay đổi ý niệm .

"Ngươi tính thật là hay , bất quá trên cái thế giới này , vẫn là thứ thuộc về chính mình thì mới yên tâm . Cho nên ngươi không cần trông cậy vào việc Bổn đế sẽ đem linh thần dịch nhường cho ngươi , muốn có được , lấy bản lĩnh ra mà giành." trong Yêu Môn trận doanh , Yêu Đế tại có chút trầm mặc chậm rãi mở miệng .

"Híz-khà zz Hí-zzz (=----=) . Chỉ sợ sau khi đột phá , khẩu vị chưa đủ .muốn đem thế lực của ta khổ công gầy dựng nuốt luôn , nuôi hổ gây họa, lão phu tuy mắt đã mờ nhưng cũng không ngu ." Xà Thần Điện chủ Thiên Xà Lão Quỷ cũng phát ra tiếng Xi..Xiiii.. khàn khàn nói.

Hai Địa Chí Tôn tỏ thái độ , đối với đề nghị của Thần Các chủ xì mũi coi thường , các Địa Chí Tôn còn lại , cũng từ chối cho ý kiến .

"Đúng là đáng tiếc ." Thần Các chủ cười cười , tựa hồ cũng không tức giận , bất quá hai mắt , tựa hồ vào lúc này càng thêm nóng rực .

"Không cần mất công năn nỉ, linh thần dịch thuộc về ai , đợi thấy được rồi tính sau" Mạn Đà La nhìn về phía tòa thạch đảo , nói: "Linh thần dịch có lẽ ở toà thạch đảo này , bất quá thạch đảo chỉ sợ không dễ dàng xông vào ."

Nghe được Mạn Đà La đáp lời, sáu vị Địa Chí Tôn cũng đem ánh mắt chuyển hướng tới tòa thạch đảo , ánh mắt hơi ngưng tụ , dựa theo cảm giác siêu phàm của bọn hắn , tất nhiên là có thể mơ hồ phát giác được , tòa thạch đảo, tựa hồ cũng không đơn giản .

"Không gian chung quanh thạch đảo bị lực lượng đặc thù gia cố , hơn nữa ta có thể cảm giác được một cổ lực lượng cường đại đang bảo vệ nó ." huyền thiên điện Liễu Thiên đạo cũng là vào lúc này chậm rãi mở miệng .

"Thử là biết ." U Minh Cung chủ bàn tay đột nhiên vung xuống , nhất thời linh lực kinh khủng như bão táp bộc phát ra , mênh mông linh lực lập tức hóa thành một đạo thủ ấn màu đen nghìn trượng , phảng phất như tinh thạch màu đen biến thành

U Minh Cung chủ tùy ý ra tay , cho thấy địa cường giả chí tôn đáng sợ thế nào, một chưởng hời hợt , cửu phẩm Chí Tôn Thụy Hoàng , chỉ sợ lập tức bị trọng thương .

Ầm ầm !

Thủ ấn Hắc ám phô thiên cái địa trấn áp xuống , thanh thế như vậy , chỉ sợ bất kỳ vật thể nào ngăn trở ở phía trước đều muốn sẽ bị hóa thành bột phấn. Hắc ám thủ ấn , nhanh chóng tới gần thạch đảo , ngắn ngủn một hơi ở giữa , liền chỉ vẹn vẹn có ngàn trượng khoảng cách (1000 trượng mà gần).

Trong nháy mắt , trên không thạch đảo , một đạo ánh sáng nổi lên , nhanh chóng biến thành một chiếc lồng ánh sáng, bao phủ cả thạch đảo.

Rầm rầm !

Hắc ám thủ ấn nặng nề đánh vào màn hào quang, nhất thời linh lực khí lãng cuồn cuộn mang tản ra , sóng xung kích mắt thường có thể thấy lập tức bạo phát đi ra , bao phủ mấy vạn trượng

Bất quá sóng xung kích đến gần bảy vị Địa Chí Tôn lúc, lại từ từ tiêu tán , giữ cho thế lực của bọn họ đều bình yên vô sự . Sóng xung kích tán đi , sắc mặt mọi người liền hơi đổi , bởi vì bọn họ phát hiện , màn hào quang sau khi nhận một kích của U Minh Cung Chủ , cơ hồ là không hề lay động !

"Lực phòng ngự thật là đáng sợ ." Mục Trần bọn hắn ám cảm rung động , chỉ là một màn hào quang , cũng đủ đem cường giả dưới Địa Chí Tôn ngăn cản tại ngoại rồi.

"Quả nhiên là có chút môn đạo ." U Minh Cung chủ thản nhiên nói . Bất quá cũng không cảm thấy ngoài ý muốn , nếu như vật phòng hộ của đệ tứ điện chủ lưu lại , dễ dàng bị đánh bại. Vậy hắn ngược lại mới sẽ cảm thấy kỳ quái .

"Chư vị , nếu muốn đoạt bảo , vậy cùng nhau ra tay phá đi." Mạn Đà La chằm chằm vào thủy tinh màn hào quang nhìn sau nửa ngày , rồi sau đó mở miệng nói ra .

Còn lại sáu Địa Chí Tôn liếc mắt nhìn nhau , đều gật đầu , lấy tâm tư bọn hắn , tự nhiên cũng không ngu đến mức đi làm chim đầu đàn . Một người tiêu hao lực lượng phá trận , cuối cùng tiện nghi những người khác . Cho nên loại thời điểm này , vẫn là cùng nhau ra tay mới là tốt nhất .

Nghĩ như vậy, bảy người cũng không có trì hoãn , thân thể của bọn hắn chậm rãi lăng không bay lên . lơ lửng trên tòa thạch đảo.

Mục Trần bọn hắn thấy thế , cũng là nhanh chóng triệt thoái phía sau , bảy vị Địa Chí Tôn đồng thời ra tay , động tĩnh tất nhiên là hủy thiên diệt địa , nếu bị liên lụy , thật sự là liền oan không biết kêu cùng ai.

Theo thuộc hạ bọn họ triệt thoái phía sau , bảy người chậm rãi nâng song chưởng lên , tại một thoáng đó , Mục Trần cảm giác được rõ ràng . Linh lực của vùng thế giới này, vào lúc này giống như nồi chảo sôi trào lên .

Mênh mông linh lực , từ sau lưng bảy đạo thân ảnh gào thét lên . Từ xa nhìn lại , như là bảy vòng mặt trời từ phía sau của bọn hắn dâng lên , linh lực hội tụ đến một mức độ đáng sợ mới xuất hiện dị tượng thế này

OÀ..ÀNH!

Bảy người đồng loạt tung chưởng

Răng rắc !

Bảy đạo linh lực mãnh liệt bắn mà ra . Linh lực lướt qua , không gian trực tiếp tan vỡ . Từng mảnh không gian vỡ nát không ngừng bay múa .

Ầm ầm !

Bảy cự long linh lực xuyên qua không gian , chỉ là trong nháy mắt , hiện ra tại trên không thạch đảo, nặng nề đánh vào màn hào quang . Trong một thoáng, thiên địa yên tĩnh , sau đó sóng xung kích giống như Long Quyển Phong Bạo lan tràn bừa bãi. . .

Phía dưới hải dương , trực tiếp bị nhấc lên làn sóng lớn cao vạn trượng , sau đó quét ngang mà đi , những nơi đi qua , không gian khắp nơi dập nát .

bọn Mục Trần đã là lui thật xa , nhưng vẫn bị sóng xung kích chấn cho sắc mặt hơi tái nhợt , phải thi triển một ít thủ đoạn, mới miễn cưỡng ổn định thân hình .

Bọn hắn cùng nhìn nhau , trong mắt đối phương nhìn ra vẻ chấn động , lực lượng của cường giả địa chí tôn , giơ tay nhấc chân là có thể hủy diệt đất trời. Nếu như bọn hắn chân chính đánh nhau , cho dù là mảnh không gian này , cũng không thể chịu đựng .

"Công kích đáng sợ như thế , cho dù màn hào quang là đệ tứ điện chủ lưu lại , cũng có thể rách nát rồi chứ?" Phần đông cường giả trong nội tâm hiện lên đạo ý niệm này trong đầu , sau đó ánh mắt lập tức nhìn về

phía thạch đảo xa xa , lại sau đó , con ngươi của bọn hắn đột nhiên co rút nhanh.

Bởi vì ở trên bầu trời xa xăm đằng kia, thạch đảo như trước nhẹ nhàng trôi nổi , màn hào quang vẫn sáng chói, hoàn toàn không có dấu hiệu bị nghiền nát, đúng là đã nhận lấy công kích của bảy địa chí tôn cường giả vẫn y nguyên hoàn hảo không chút tổn hại !

Lần này , không chỉ có bọn người Mục Trần sắc mặt chấn kinh , mà ngay cả bảy Địa Chí Tôn lông mày đều một chút xíu nhíu lại , hiển nhiên đều đã nhận ra một ít không đúng .

"Ở bên trong có gì đó quái lạ ." Mạn Đà La trầm giọng nói .

Thần Các chủ chau mày , một lát sau , hắn ánh mắt đột nhiên ngưng tụ nhìn về phía trên màn hào quang , chỗ đó đột nhiên có quang mang loé lên , rồi sau đó quang điểm ngưng tụ .

Mạn Đà La mấy người cũng là có phát giác , lúc này ánh mắt nhìn chăm chú tới.

trên màn hào quang, quang điểm nhanh chóng ngưng tụ , giữa tất cả mọi người nhìn soi mói , biến thành một đạo thân ảnh áo bào xanh . . .

Đạo thân ảnh kia , lẳng lặng xếp bằng ở trên màn hào quang , hai hàng lông mày màu trắng , hai mắt nhắm nghiền .

Mục Trần bọn hắn nhìn qua thân ảnh áo bào xanh, chợt nao nao , bất quá còn không đợi bọn hắn lên tiếng, Mạn Đà La đột nhiên biến sắc, sau đó , bọn hắn nghe được Thần Các chủ thanh âm có chút khiếp sợ.

"Đây là . . . Đệ tứ điện chủ? !"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 935: Cường Đại Linh Khôi

Thiên địa tĩnh lặng . mọi người đều nhìn về phía trên màn hào quang , nơi đó xuất hiện bóng người áo bào xanh, trong ánh mắt tràn ngập khiếp sợ , kể cả bảy Địa Chí Tôn, sắc mặt vào lúc này nhịn không được cũng đơ ra.

Với hiểu biết của bản thân, tất nhiên họ nhận ra bóng người áo xanh, đương nhiên đó là chủ nhân của bí tàng này, cũng chính là vị cường giả đã vẫn lạc ở thời đại Viễn Cổ, Đệ Tứ Điện Chủ!

"Đệ Tứ Điện Chủ. . ."

Ở đằng xa, khắp nơi cường giả ánh mắt rung động, nhân vật bực này, tuy nói sớm đã vẫn lạc, uy danh vẫn vang vọng trong bắc giới, nghe nói ở thời đại Viễn Cổ, lúc Thượng cổ Thiên Cung thống trị Thiên La Đại Lục, Đệ Tứ Điện Chủ chính là thống nhất bắc giới, tận hôm nay , quần hùng bắc giới tranh bá, chưa từng xuất hiện một vị cường giả có đủ thực lực trở thành bá chủ Bắc giới.

Bởi vậy cũng là có thể nhìn ra, thành tựu của Đệ Tứ Điện Chủ, bảy Địa Chí Tôn không có một người so sánh được, cho nên khi bọn hắn tại nhìn thấy nhân vật huyền thoại bậc này xuất hiện, đều cảm thấy rung động.

Khắp nơi cường giả khiếp sợ, chung quanh thạch đảo, Mạn Đà La , ... bảy người chau mày nhìn qua người kia, trong lúc nhất thời không dám vọng động.

Người trước mắt, đích thật là Đệ Tứ Điện Chủ, bọn hắn cũng rõ ràng Đệ Tứ Điện Chủ tất nhiên đã vẫn lạc, người trước mắt, hắn là dùng phương pháp đặc thù nào đó lưu lại Linh thân. Nhưng một đạo Linh thân, đám người Mạn Đà La cũng không dám khinh thường.

Mỗi cấp Địa Chí Tôn đều có chênh lệch cực lớn, tuy rằng Đệ Tứ Điện Chủ khi còn sống chẳng qua là thượng vị Địa Chí Tôn, nghe tựa như chỉ cao hơn bọn hắn một tầng, nhưng bọn hắn vô cùng minh bạch, chỉ một tầng cũng đủ để đập chết bọn hắn.

Bảy Địa Chí Tôn lăng không mà đứng, ánh mắt chăm chú tập trung vào Đệ Tứ Chí Tôn, quanh thân mênh mông Linh lực sóng gió nổi lên kinh khủng, hiển nhiên là đối với người kia cực kỳ kiêng kỵ.

Mà lúc bọn hắn đang căng thẳng, bóng người áo xanh cũng chậm rãi mở mắt, thời điểm đôi mắt mở ra, hải dương mênh mông phía dưới nhấc lên làn sóng lớn vạn trượng, tiếng ầm vang ở bên trong, giống như là cung nghênh chủ nhân lần nữa trở về.

Một cỗ uy áp so với bất kỳ ai trong bọn hắn đều kinh khủng hơn từ trong cơ thể đệ tứ điện chủ tràn ra. Cảm nhận được uy áp, bọn hắn đồng tử đều là nhịn không được co rụt lại.

"Linh thân lưu lại của Đệ Tứ Điện Chủ sao lại có được lực lượng cường đại thế này?" Liễu Thiên Đạo trầm giọng nói, bình thường mà nói, dù cho Đệ Tứ Điện Chủ khi còn sống chính là thượng vị Địa Chí Tôn, khi vẫn lạc mặc dù Linh thân hắn lưu lại còn bảo trì lực lượng, nhưng sao lại mạnh mẽ thế này chứ ?.

"Cái này chỉ sợ không phải Linh thân bình thường. . . Trong mắt của hắn không có thần trí." Yêu Đế trong mắt tinh mang lóe lên, nói.

Mạn Đà La cũng gật đầu, nàng cũng phát hiện, đạo Linh thân này , trong mắt trống rỗng không có chút Linh quang lưu lại, , nhưng bình thường thì khi nhân vật bực này lưu lại Linh thân, sẽ giữ lại một điểm

thần trí mới đúng, nhưng trước mắt Linh thân này, nhìn qua như là Khôi Lỗi bình thường.

Thần Các chi chủ hai mắt híp lại, một lát sau thản nhiên nói: "Hoàn toàn chính xác , không phải Linh thân bình thường, nếu như ta đoán không sai , hắn đã dùng phương pháp luyện chế Linh Khôi đặc thù, Đệ Tứ Điện Chủ trước khi vẫn lạc, đem Linh lực quán chú vào trong đó, lại mượn nhờ một ít phương pháp kỳ dị, làm cho nó giữ lại toàn bộ, ý muốn dùng để thủ hộ ."

Nghe được Thần Các chi chủ chuyện đó, bọn hắn cũng là hơi kinh ngạc, Đệ Tứ Điện Chủ quả nhiên lợi hại, lại có thể chế tạo ra Khôi Lỗi lợi hại như thế.

"Mặc kệ cái Linh Khôi này có bao nhiêu lợi hại, ta nghĩ chăc1 không đến mức là thượng vị Địa Chí Tôn , chỉ cần nó không phải thượng vị Địa Chí Tôn, chúng ta bảy người liên thủ không tin không giải quyết được nó!" U Minh Cung chủ cười lạnh một tiếng, nói.

"Chư vị, cùng xuất thủ một lượt đi!"

Nghe được U Minh Cung chủ quát, sáu địa chí tôn cũng gật đầu, muốn đi vào thạch đảo, nhất định phải đánh bại Linh Khôi này, mà muốn đánh bại thì bọn hắn nhất định phải liên thủ.

Oanh!

Quanh thân bảy người linh lực khổng lồ nước lũ gào thét mà ra, bên trong Linh lực, vô số Linh lực tinh khối phiêu đãng, không gian không cách nào thừa nhận cái loại áp bách này liền vỡ vụn.

"Đi!"

Bảy đại Địa Chí Tôn lại ra tay , trùng trùng điệp điệp Linh lực óng ánh xuyên qua hư không, giống như cự long giương nanh múa vuốt trực

tiếp nhắm vào bóng người áo xanh, Đệ Tứ Điện Chủ cũng đứng lên, ánh mắt nó vô hồn nhìn qua thế công trùng điệp, đột nhiên nhấc tay.

Oanh!

Ngay lúc hai tay nâng lên , hải dương mênh mông đột nhiên chấn động lên, sóng biển cao vạn trượng phóng lên trời, những sóng biển kia thực sự không phải là nước biển, nó là linh lực được ngưng luyện đến mức đáng sợ.

Sóng biển linh lực cuốn tới, nhanh chóng biến thành vòng xoáy cực lớn xung quanh đệ tứ điện chủ, giữa vòng xoáy, chỉ thấy được không gian đều bị đập nát, từng mảnh vỡ không gian bị cuốn vào bên trong vòng xoáy, càng làm cho đạo vòng xoáy có thêm lực phá hoại đáng sợ

Phanh! Phanh!

Bảy đạo Linh lực bắn đến, hung hăng oanh kích vào vòng xoáy phía trên, Thiên Địa dường như đều run rẩy lên, mỗi một đạo Linh lực óng ánh tuy rằng làm cho vòng xoáy giảm tốc độ xoay tròn chậm lại, nhưng vẫn không thể đánh nát.

Từng đạo Linh lực liên tiếp không ngừng oanh kích, đến khi một đạo cuối cùng nổ tung lên lúc, cái vòng xoáy Linh lực cực lớn tiếp cũng vỡ nát, hóa thành đầy trời mưa Linh lực, mưa như trút nước hạ xuống.

" Đệ Tứ Điện Chủ. . . quả nhiên khủng bố!"

Ở nơi xa đám người Mục Trần nhìn qua trận giao phong long trời lở đất, đều là nhịn không được có chút động dung, đặc biệt Đệ Tứ Điện Chủ, rõ ràng đã vẫn lạc, nhưng vẫn có thể chống lại bảy Địa Chí Tôn liên thủ,

Trước mặt bọn hắn Thụy Hoàng, Thiên Thứu Hoàng, Linh Đồng Hoàng ba người sắc mặt ngưng trọng, cảm giác bọn hắn nhạy cảm hơn bọn Mục Trần, tất nhiên có thể phát giác được Đệ Tứ Điện Chủ đáng sợ

thế nào, điều này cũng làm cho bọn hắn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, hiển nhiên là có chút không thể giải thích , vì sao , vì sao Đệ Tứ Điện Chủ đã vẫn lạc , vậy mà vẫn còn đáng sợ như thế.

Ầm ầm!

Lúc bọn hắn đang động dung , trận chiến đằng xa dần dần gay cấn, nhận biết linh khôi Đệ Tứ Điện Chủ Linh Khôi lợi hại, bảy người cũng không dám giữ sức. Bảy Địa Chí Tôn trực tiếp dốc toàn lực, Linh lực bàng bạc phảng phất phía sau bọn họ hóa ra một vùng Thiên Địa, Linh lực sáng chói không ngừng tinh thể hóa, phô thiên cái địa đối oanh kích tới linh khôi.

Công kích điên cuồng mãnh liệt nổ xuống, mấy thạch đảo phụ cận đều bị đập nát, phía dưới hải dương, cũng bị xé nứt ra từng đạo khe hở cực lớn vô cùng, Mà đối mặt với công kích của bảy Địa Chí Tôn, Đệ Tứ Điện Chủ vẫn vững vàng thủ hộ phía trên thạch đảo, nó cũng không phát động bất cứ công kích nào, tất cả thủ đoạn đều để phòng ngự, nhưng mà phòng ngự chắc chắn như vậy làm cho bảy Địa Chí Tôn căn bản không cách nào công phá được.

Oanh!

Một đạo linh lực tinh thạch biến thành tấm lụa từ tay Mạn Đà La bắn mà ra, trực tiếp bao phủ về Đệ Tứ Điện Chủ, trong lúc ra tay, trong mắt Mạn Đà La có chút ánh sáng lóe lên, đánh nhau chết sống đến bây giờ, nàng cũng nhận ra, linh khôi này không hề công kích, mà chỉ toàn lực phòng ngự

Bọn hắn tuy nói liên thủ, nhưng Mạn Đà La cũng biết, bọn người kia đều là giữ lại thủ đoạn, cũng không dốc toàn lực, bởi vì ai cũng không muốn ngay tại lúc này tiêu hao lực lượng vô ích, dù sao. . . Linh Thần Dịch vẫn chưa xuất hiện. . .

Nhưng mà kéo dài như vậy, dường như cũng không nên, bọn hắn không có biện pháp tiến vào thạch đảo, cũng không có biện pháp đạt

được Linh Thần Dịch, chẳng lẽ cùng linh khôi tiêu hao linh lực cho sạch sẽ sao? thật sự là ngu ngốc.

Mạn Đà La trong mắt hào quang cấp tốc lập loè, một lát sau, nàng con mắt đột nhiên quét qua màn hào quang trên thạch đảo, con mắt nhẹ nhàng híp đứng lên.

"Trận chiến đấu này, không biết tiếp tục bao lâu. . ." Ở đằng xa xôi phía sau, Thụy Hoàng nhìn qua trận chiến long trời lở đất, có chút bất đắc dĩ lắc đầu, hắn hiển nhiên cũng là nhìn ra, cái này bảy Địa Chí Tôn cũng không chính thức liên thủ.

Bọn Mục Trần cũng là nhún vai, đối với cục diện này, bọn hắn cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, những siêu cấp thế lực chi chủ vốn có tâm tư riêng, làm sao có thể chính thức đồng tâm hiệp lực.

" mọi người Đại La Thiên Vực nghe lệnh. . . Đợi tí nữa ta sẽ tìm cơ hội, thừa cơ phá một khe hở trên màn hào quang, các ngươi nắm cơ hội xông vào đi, sau đó đi tìm Thần Dịch !" Giữa lúc Mục Trần bọn hắn bất đắc dĩ, bất ngờ thanh âm Mạn Đà La ngưng trọng vang lên trong tai bọn hắn.

Nghe được truyền âm, Tam Hoàng cùng với chư vương đều nao nao, chợt liếc nhau, đều nhẹ nhàng gật đầu, xem ra bảy Địa Chí Tôn đều là bị quấn lấy, chuyện kế tiếp, bọn hắn phải ra tay rồi.

Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!

Sóng xung kích không ngừng lan tỏa xung quanh thạch đảo, linh khôi Đệ Tứ Điện Chủ đối mặt với thế công của bảy Địa Chí Tôn, tuy là phòng thủ vẫn cẩn thận chặt chẽ, bất quá theo thời gian, một ít Linh lực ảnh hưởng chấn động ở màn hào quang, chấn ra từng đạo rung động.

Linh Khôi tuy rằng kế thừa Đệ Tứ Điện Chủ lực lượng, nhưng cũng không có linh trí, cái này cơ hội cho Mạn Đà La bọn hắn.

Oanh!

Lại là một lần va chạm hung mãnh, lúc này đây, đám người Mạn Đà La đều gia tăng sức lực, cuồng bạo trùng kích, đem cái Linh Khôi chấn lui về phía sau mấy bước.

"Cơ hội!"

Ngay lúc linh khôi bị đẩy lui, Mạn Đà La trong mắt hào quang lóe lên, chợt nàng cong ngón tay búng ra, một đạo kiếm quang sáng chói từ đầu ngón tay mãnh liệt bắn ra, tốc độ xuyên thấu không thể hình dung , xuyên qua vòng phòng ngự của linh Khôi, sau đó hung hăng oanh kích vào một góc màn hào quang.

Xùy xùy.

Đạo kiếm quang sắc bén đến tận cùng, đánh vỡ ra một đạo khe hở.

"Ngay tại lúc này!"

Mạn Đà La trong nội tâm quát nhẹ lên tiếng, chỉ thấy được một đạo linh thuyền hóa thành lưu quang mãnh liệt bắn đến, sau đó xuyên qua khe hở tiến vào trong. Trong linh thuyền, tất nhiên là có Tam Hoàng và chư vương

Mạn Đà La thấy thế, trong nội tâm lập tức buông lỏng, bất quá còn không đợi nàng thả lỏng, nhìn thấy tại mặt khác, sáu vị Địa Chí Tôn cũng cùng lúc đã tìm được sơ hở, vận chuyển lực lượng cường đại, đem cái màn hào quang xé ra một khe hở. Mà cũng tại lúc khe hở xuất hiện, đồng thời phía sau bọn hắn, cũng có hào quang lướt đến, xông vào thạch đảo.

Những lão hồ ly giảo hoạt, vậy mà đều là nghĩ tới phương pháp giống nhau!

Bọn hắn cũng là đem đội ngũ dưới trướng đưa vào thạch đảo, đều muốn để cho bọn chúng vào trong đó tìm Linh Thần Dịch, sau đó cướp

đoạt. Mạn Đà La ngẩng đầu lên, vừa vặn còn lại sáu vị Địa Chí Tôn cũng liếc nhau, chợt đều cười cười nhưng khuôn mặt run run

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 936: Hỗn Chiến

"Những lão hồ ly này."

Bên ngoài thạch đảo, Mạn Đà La nhìn qua những thế lực chi chủ thừa cơ đưa người vào thạch đảo, không khỏi nhếch miệng.

"Ha ha, thật không hổ là bằng hữu nhiều năm, xem ra chúng ta có cùng ý tưởng đây." Thần Các chi chủ cười nhạt một tiếng, ánh mắt liếc nhìn sáu vị Địa Chí Tôn. Sáu vị kia nghe vậy, đều là cười cười nhưng da mặt giật nhẹ.

"Nếu như mỗi người đều có mục đích riêng, vậy không cần vờ vịt nữa rồi, trước mắt chúng ta chỉ có thể kiềm chế linh khôi, về phần Linh Thần Dịch, phải để cho đám thuộc hạ đi tìm rồi." Mạn Đà La âm thanh lạnh lùng nói.

Sáu vị vực chủ nghe vậy cũng gật đầu, bọn hắn vốn là ôm ý định này, bất kể như thế nào, ít nhất cũng phải trông thấy Linh Thần Dịch rồi hãy nói, nói cách khác, hiện tại dốc sức liều mạng, thật sự là hơi sớm.

Đã chung nhận thức, bảy người không do dự nữa, liền ra tay, thế công khủng bố phô thiên cái địa bao trùm linh khôi gắt gao ngăn chặn, không cho nó rảnh tay xử lý mấy người xông vào đảo

Lúc bảy Địa Chí Tôn kiềm chế Linh Khôi, ở bên trong thạch đảo, khí tức cổ xưa tràn ngập, ở một mảnh đá vụn, Linh quang lập loè, từng đạo bóng người hiện mà ra.

Nhóm người này, đương nhiên là cường giả Đại La Thiên Vực, bọn hắn vừa xuất hiện, lập tức vận chuyển linh lực bảo vệ bản thân, ánh mắt

cảnh giác quét mắt bốn phía, sợ trên thạch đảo cũng có gì đó đáng sợ tồn tại.

Bất quá loại đề phòng có chút dư thừa, cả tòa thạch đảo, đều yên tĩnh im ắng, cũng không có xuất hiện bất kỳ công kích nào.

Mục Trần thấy thế, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở dài một hơi, bất quá khi hắn định hành động, nhưng đột nhiên nhìn thấy Thụy Hoàng, Thiên Thứu Hoàng, Linh Đồng Hoàng sắc mặt đột nhiên thay đổi.

"Làm sao vậy?" Mục Trần giật mình.

"Không đúng!" Thụy Hoàng trầm giọng nói, đôi mắt luôn ngái ngủ lúc này tinh mang lập loè, tản ra áp bách kinh người, hắn chau mày nắm chặt nắm đấm, nói: " Linh lực trong cơ thể ta nhận thấy áp chế thật lớn!"

Lúc trước thời điểm thúc giục linh lực, hắn rõ ràng cảm giác được linh lực trong cơ thể phảng phất nhận thấy một loại áp chế rất mạnh, linh lực nguyên bản cường đại, vậy mà lại vận chuyển chậm chạp. Tựa hồ là có một loại lực lượng kỳ dị, phong tỏa Chí Tôn Hải trong cơ thể của bọn họ, làm cho Linh lực vận chuyển bị suy yếu.

"Linh lực của ta cũng bị hạn chế!" Thiên Thứu Hoàng cùng Linh Đồng Hoàng sắc mặt cũng là khẽ biến.

Chư Vương nghe vậy, cũng vội vàng cảm ứng trong cơ thể Linh lực, ngay sau đó sắc mặt nguyên một đám có chút khó coi, hiển nhiên bọn họ cảm ứng, cũng là kết quả giống nhau.

Mục Trần lông mày cũng nhíu chặt, hắn cảm ứng đến linh lực trong cơ thể, sau đó cũng không có gì bất ngờ xảy ra, linh lực chỉ có chút suy giảm, tổng thể mà nói cũng nằm trong phạm vi chấp nhận được.

"Linh lực của ta bị suy yếu vượt quá bảy thành!" sắc mặt Thụy Hoàng cực kỳ khó coi, vượt quá bảy thành áp chế, Linh lực hùng hậu của hắn bây giờ chỉ bằng với Thất phẩm Chí Tôn.

"Chúng ta hẳn là chừng sáu thành." Thiên Thứu Hoàng cùng Linh Đồng Hoàng liếc nhau, nói.

"Chúng ta bị áp chế gần một nửa." Cửu U, Tu La Vương đều là ở Lục phẩm Chí Tôn.

Mục Trần nghe được bọn họ thông báo, liền nói: "Ta cũng nhận được áp chế, bất quá áp chế rất nhỏ, nên chỉ mất hai thành Linh lực. . ."

Nói đến đây, mọi người cũng nhận ra, bên trong thạch đảo này, tựa hồ thực lực càng mạnh, Linh lực bị áp chế càng nhiều.

"Cái thạch đảo này quả nhiên không đơn giản." Thụy Hoàng cau mày nói, sức chiến đấu của bọn hắn bị giảm đến thảm hại.

"Người của thế lực khác, hẳn là cũng nhận lấy áp chế giống chúng ta." Thiên Thứu Hoàng nói, loại áp chế này, hiển nhiên không có khả năng chỉ xuất hiện ở trên bọn hắn.

"Đi cùng nhau, tìm được linh thần dịch trước rồi hãy nói." Thụy Hoàng ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía chỗ sâu trong thạch đảo, trầm ngâm nói.

Chư vương nghe vậy cũng gật đầu, thực lực bọn hắn nhận lấy áp chế, sức chiến đấu giảm mạnh, tập trung một chỗ, mới có thể ứng phó một ít sự cố phát sinh.

Mọi người đều hiểu cũng không chần chờ , thân hình hóa thành quang ảnh, lao vút về trung tâm thạch đảo, bọn hắn cũng không có phi hành, mà là di chuyển sát mặt đất.

Trong thạch đảo bao la, những dãy núi nhấp nhô, rừng rậm khổng lồ, thậm chí còn có một khu vực giống như sa mạc, hết thảy đều tản ra một loại khí tức Mãng Hoang, bất quá ngoài tưởng tượng của bọn hắn là dọc đường này, bọn hắn không có bị cái gì ngăn hoặc tập kích, Đi đường thuận lợi làm cho bọn hắn có cảm giác không tin được

Nhưng mặc kệ như thế nào, di chuyển khoảng mười phút, tốc độ của bọn hắn rút cuộc giảm lại, bởi vì bọn họ đã bắt đầu đến trung tâm của thạch đảo thạch đảo. thân hình của bọn hắn thoáng hiện ra, ánh mắt nhìn về phía trước, tại đó có một hồ nước khổng lồ vạn trượng

Hồ nước màu xanh biếc, giống như ngọc dịch, trong hồ nước phảng phất còn có mùi thơm phát ra, nhàn nhạt linh vụ tràn ngập ở trên mặt hồ, làm cho cả hồ nước nhìn như hư vô mờ mịt.

"Nơi này chính là trung tâm thạch đảo, cũng là nơi linh lực nhất hùng hồn, Linh Thần Dịch hắn là cũng ở nơi này!" Thụy Hoàng nhìn chằm chằm vào này tòa hồ nước, ánh mắt Linh Đồng Hoàng cũng quét ra xung quanh, chợt hắn trầm giọng nói: "Có người đến rồi!"

Lúc thanh âm vừa dứt, bọn Mục Trần phát giác được có tiếng xé gió dồn dập truyền đến, sau đó, vô số đạo lưu quang cực nhanh mà đến, dừng lại trên các đỉnh núi xung quanh hồ nước.

Những người này chính là đội ngũ của các thế lực siêu cấp còn lại, quả nhiên chủ nhân của bọn hắn cũng thừa cơ xé rách khe hở, để bọn hắn chui vào.

"Bọn kia, đúng là âm hồn bất tán." Liệt Sơn Vương nhịn không được mắng một tiếng, bọn kia đã xen vào, tranh đoạt linh thần dịch cũng không dễ dàng. Mục Trần và Cửu U liếc nhau, bất đắc dĩ cười cười, các chi chủ quả nhiên cũng không phải đầu heo

Theo cường giả khắp nơi hội tụ, bầu không khí cũng trở nên giương cung bạt kiếm, trong nhất thời đều đề phòng lẫn nhau, không trực tiếp tranh đấu.

Tí tách !.

Đang lúc các đội ngũ đề phòng lẫn nhau, trong hồ nước tựa hồ là có tiếng nước vang lên, thanh âm dễ nghe cực kỳ, rơi vào trong tai người, Thụy Hoàng nghe được tiếng nước kỳ lạ, ánh mắt ngưng tụ, mãnh liệt

nhìn về hồ nước, chỗ đó linh vụ trôi nổi, làm cho người không thấy rõ cảnh tượng trong đó.

Thụy Hoàng vung tay áo, linh lực biến thành vòi rồng quét ngang, quét sạch linh vụ, lập tức khung cảnh hồ nước hiện ra rõ ràng.

Trên mặt hồ, bọn hắn mới phát hiện, có từng đạo vòng xoáy vô cùng lớn, mà ở bên trong vòng xoáy, hào quang phát ra, cuối cùng từng đạo quang đoàn, phun ra tứ phía

Ánh mắt bọn hắn mãnh liệt nhìn vào quang đoàn, chỉ thấy vạn trượng Linh quang mãnh liệt bắn ra, sáng chói mắt, giống như mặt trời xoay tròn. Mỗi một quang đoàn bên trong, đều có linh lực chấn động kinh người quét ra.

" là. . ." bọn Mục Trần nhìn vào quang đoàn, đồng tử co rụt lại, bởi vì từ bên trong hào quang sáng chói, bọn hắn rõ ràng nhìn thấy một ít đồ vật, thậm chí còn có quyển trục

Tuy rằng không cách nào nhìn rõ là cái gì, nhưng bằng vào Linh lực chấn động mãnh liệt, bọn hắn đã biết rõ, những thứ này tuyệt đối không phải vật tầm thường.

" Chỗ này chính là bí tàng!" trong mắt Thụy Hoàng hào quang lập loè, không ngừng quan sát các quang đoàn :"Linh Thần Dịch cũng hẳn là ở trong đó!"

Nghe được câu này, chư vương trong lòng cũng chấn động mạnh, sau đó hô hấp nhịn không được có chút nặng nề.

Trong lòng Mục Trần vào lúc này cũng có chút rùng mình, ánh mắt nhìn lướt qua cường giả các thế lực khác , phát hiện ánh mắt bọn kia dần đỏ bừng lên, nhưng thần kỳ chính là cục diện lại yên tĩnh có chút quỷ dị.

Hai mắt hắn híp lại, hắn biết tình trạng này chẳng qua là sự yên tĩnh trước bão tố mà thôi, bảo bối đã xuất hiện, muốn tranh đoạt, tất nhiên sẽ

bộc phát một cuộc chiến hỗn loạn. Mục Trần dự đoán không lầm, yên tĩnh không lâu, thế lực khắp nơi bạo phát thanh âm.

"Động thủ! Nhất định phải đoạt được Linh Thần Dịch!"

Lúc âm thanh vang vọng khắp nơi, tam hoàng lao vút đi trực chỉ hồ nước khổng lồ kia. Đồng thời, khắp nơi quang ảnh bắn đi nhanh như chớp

Linh lực cuồng bạo xung quanh hồ nước nháy mắt bộc phát bao trùm thiên địa. Cuộc hỗn chiến đoạt bảo đã bắt đầu phát động

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 937: Tam Cường Đối Bính

Từng đạo quang ảnh mang theo thanh âm gió rít, tựa như Lôi đình bay thẳng đến hồ nước, quang ảnh quanh thân, đều nhộn nhạo cuồng bạo Linh lực chấn động.

Vì tranh đoạt những quang đoàn, cường giả các nơi hiển nhiên đều triển khai hết thủ đoạn, kịch liệt tranh đoạt, bởi vì đối với các siêu cấp thế lực mà nói Linh Thần Dịch là vô cùng trọng yếu, nói không chừng bên trong quang đoàn có chứa một ít!

Thế lực khắp nơi cách hồ nước cũng không quá xa, với tốc độ của bọn họ, hầu như chỉ một hô hấp, mọi người đã xuất hiện phía trên hồ nước, lúc bọn họ chuẩn bị lao thẳng tới những cái kia quang đoàn, phía dưới mặt hồ đột nhiên nổ tung , từng đạo hàn quang xanh biếc mãnh liệt bắn thẳng đến chúng

Đột nhiên xuất hiện công kích làm cho cường giả khắp nơi cả kinh, cũng may bọn hắn đều có đề phòng, dù sao ai cũng biết cái bí tàng này nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, nếu không cẩn thận, chỉ sợ cái mạng nhỏ khó đảm bảo.

Khắp nơi Linh lực đột nhiên quét ra, các loại Linh quang lập loè, quyền phong kiếm quang quét ngang, một ít cường giả thi triển Thần Khí, mạnh mẽ uy thế tràn ngập ra.

Xùy xùy!

Dù rằng có chuẩn bị, nhưng mọi người vẫn còn xem nhẹ hồ nước chất chứa nguy hiểm này rồi, từng đạo hàn quang xanh biếc phóng tới, trong

nháy mắt đã xuyên thủng lớp phòng ngự của không ít cường giả, đó đây vang lên những tiếng kêu thảm thiết.

Đến lúc này, họ mới hoàn toàn thấy rõ nguyên lai là ở trong hào quang, có một con lục xà lớn chừng một trượng, những thứ này có chút kỳ lạ , thân hình dẹp dài, giống như lưỡi đao, vảy rắn dựng thẳng lên, cả người tựa như mũi kiếm, hơn nữa, toàn thân che kín phù văn cổ xưa.

Linh lực hộ thể quanh thân Mục Trần, cũng bị một con rắn nhỏ xuyên thủng, rồi sau đó thẳng đến cổ họng, bàn tay Mục Trần vươn ra, làn da lúc này có hào quang Ám Kim tỏa ra, Long ngâm vang vọng hiển nhiên là đã thúc dục Long Phượng Thể chuyển động, lập tức thân thể phòng ngự mạnh mẽ vô cùng.

Keng!

con rắn đâm vào lòng bàn tay, lập tức có thanh âm kim loại vang dội, lòng bàn tay truyền ra đau đớn cảm giác , lúc này sắc mặt hắn trầm xuống, Vung tay bóp con rắn nhỏ vỡ nát. Lúc con rắn nhỏ nổ tung lúc, không có máu tươi bắn tung tóe như dự đoán của hắn, ngược lại là vỡ nát biến thành vô số quang điểm, nhanh chóng từ từ tiêu tán.

"Những vật này, dĩ nhiên là bị luyện chế ra sao? !"

Mục Trần nhìn thấy cả kinh, hắn còn tưởng rằng đây là một loại sinh vật, nhưng hiện tại, cái này rõ ràng là bị người dùng phương pháp đặc thù luyện chế ra. Những con rắn này, sắc bén như hạ phẩm Thần Khí, hơn nữa số lượng đông đảo, thế công cỡ này, Lục phẩm Chí Tôn mà sơ sẩy là sẽ ăn khổ.

Mục Trần ngẩng đầu nhìn lại quả nhiên là nhìn thấy khắp nơi , ngoại trừ cường giả đồng cấp với Tam Hoàng, còn lại phần lớn đều chật vật chống đỡ thậm chí một ít kẻ xui xẻo toàn thân bê bết máu, hiển nhiên là đã bị thương.

Mục Trần nhanh chóng nhìn về phía Cửu U, nàng tuy rằng có hơi trở tay không kịp, nhưng nàng dù sao cũng là Thần Thú , thân thể so với Mục Trần không yếu, cho nên cũng không xuất hiện thương thế, nhưng chư vương còn lại ít nhiều đều đổ máu

"Tất cả cẩn thận, những vật này do phương pháp luyện chế Thần Khí mà luyện ra, chuyên phá Linh lực!" Thụy Hoàng quát, thanh âm vang vọng bên tai mọi người.

"Các ngươi đi chung với nhau, Thiên Thứu Hoàng, Linh Đồng Hoàng, theo ta đoạt bảo!"

Thụy Hoàng nhìn thoáng qua những phương hướng khác, lục xà đột nhiên xuất hiện, mặc dù tạo ra một ít trở ngại, nhưng khó có thể ngăn trở được cường giả chân chính, bọn hắn đã tiến về phía trung tâm hồ nước, hiển nhiên đều có ý định lên trước đoạt bảo.

Thiên Thứu Hoàng cùng Linh Đồng Hoàng gật đầu, ba người đem linh lực thúc giục đến tối đa, lướt đi như thiểm điện trong cái khu vực mảnh đầy rẫy Linh xà bay múa, ngắn ngủn mấy hơi thở, ba người đã tiếp cận một đạo quang đoàn.

Thụy Hoàng vung tay , hấp lực bạo tuôn, đạo quang đoàn nhanh chóng phóng tới bàn tay.

"Hừ, bỏ xuống cho lão phu!"

Ngay tại lúc Thụy Hoàng chạm vào quang đoàn, một tiếng hét phẫn nộ đột nhiên nổ vang, mà theo thanh âm đến là một đạo chưởng phong âm hàn bay đến, chưởng phong gào thét, tràn ngập cực hàn chi lực, chỉ thấy không khí đều bị đóng băng.

Tuy bước vào thạch đảo liền chịu áp chế, nhưng bọn hắn dù sao cũng là những cường giả gần với Địa Chí Tôn nhất, lúc ra tay vẫn cực kỳ cường hãn. Đối mặt với chưởng phong ác liệt mà âm hàn, Thụy Hoàng

cười lạnh một tiếng, trở tay đánh ra một chưởng, Linh lực bàng bạc hội tụ thành một đạo vòng xoáy khổng lồ,

"HƯU...U...U!"

Vòng xoáy gào thét cùng chưởng phong đối cứng, vòng xoáy linh lực vặn vẹo thôn phệ chưởng phong, cuối cùng cắn nát thành đầy trời quang điểm.

"Hừ!"

Ở cách đó không xa, một đạo thân ảnh bạo lướt mà đến, trong miệng có tiếng rên rỉ truyền ra, chợt thân hình hắn ngừng lại, sắc mặt âm trầm nhìn về phía Thụy Hoàng.

Người này một thân áo bào xám, tóc trắng xám, chẳng qua là ánh mắt kia nhưng là đặc biệt âm lệ, mà hắn đúng là Thần Các Tây Các chủ có được lấy Bát phẩm Chí Tôn thực lực.

Bất quá lúc trước giao phong cùng Thụy Hoàng, hắn đã rơi vào hạ phong.

"Thụy Hoàng quả nhiên danh bất hư truyền, bất quá hôm nay Thần Các ta là muốn thử xem, Đại La Thiên Vực Tam Hoàng cuối cùng có bao nhiêu bổn sự!" Tây Các chủ âm trầm nói, lúc thanh âm vừa dứt, từ hai hướng khác cũng có hai lão giả lao tới.

Bàn tay Thụy Hoàng nắm chặt, đem đạo quang đoàn hút vào trong tay, lúc hào quang tản đi hiện ra một thanh kiếm, trên thân kiếm hàn quang tràn đầy, phù văn cổ xưa như rắn bò lên mũi kiếm, nơi mũi kiếm có hàn quang, không gian bị rách ra một đạo vết rạn.

Đây là một thanh thượng phẩm Thần Khí.

Bí tàng quả là phong phú, tiện tay quơ một cái là đoạt được một kiện thượng phẩm Thần Khí, loại này nếu xuất hiện ở phòng đấu giá, chỉ sợ sẽ đưa tới rất nhiều Chí Tôn giành giật.

Bất quá Thụy Hoàng mà nói, có thể làm hắn động lòng, chỉ có tuyệt phẩm Thần Khí, lúc đó mới có tăng cường chiến lực trên diện rộng.

Đương nhiên, trên tuyệt phẩm Thần Khí, còn có bảo vật cường đại hơn , chỉ có điều bảo vật cỡ này, được xưng là Thánh vật, những bảo vật như thế, Địa Chí Tôn bình thường cũng không thể có được, bởi vậy Thụy Hoàng cũng chưa bao giờ hy vọng xa vời.

Cho nên đối với Thần Khí này, Thụy Hoàng chỉ thoáng nhìn qua, lông mày có chút cau lại thu vào túi, quang đoàn trong hồ nước số lượng không ít, nhưng không biết cái nào mới là Linh Thần Dịch, cục diện hỗn loạn trước mắt, có thể không có bao nhiêu cơ hội tranh đoạt, hiển nhiên quá mức tiêu hao thời gian

Thụy Hoàng tâm tư chuyển động, lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn về phía ba lão giả, rồi sau đó kia xoay chuyển ánh mắt, dừng lại trên người lão già bên trái, người đó một thân áo bào trắng, trên mặt hiền lành, nhưng từ trên người, Thụy Hoàng nhận ra linh lực chấn động không kém hơn hắn.

Người này chính là Đông các chủ . mạnh nhất trong bốn Các chủ , thực lực đạt đến Cửu phẩm Chí Tôn!

Thần Các ngay từ đầu liền chặn đầu Tam Hoàng, không để cho bọn hắn có cơ hội ra tay cướp đoạt Linh Thần Dịch.

"Tách ra làm việc!"

Thụy Hoàng hướng tới Thiên Thứu Hoàng , Linh Đồng Hoàng nói , hai người nghe vậy cũng gật đầu, chuyển hướng lướt đi.

"Ha ha, mệnh lệnh của Các chủ, quyết không cho các ngươi động vào Linh Thần Dịch."

Đông Các chủ ha ha cười cười, chẳng qua trong đôi mắt không có chút nào vui vẻ, ngược lại tràn đầy hờ hững, hắn khẽ gật đầu, chỉ thấy

được hai vị Các chủ khác lướt đi, đuổi theo Thiên Thứu Hoàng, Linh Đồng Hoàng.

"Muốn ngăn trở Đại La Thiên Vực, chỉ sợ Thần Các chưa có năng lực này." Thụy Hoàng nhìn chằm chằm vào Đông Các chủ, chậm rãi nói.

"Vậy sao?"

Đông Các chủ cười nhạt một tiếng, linh lực phong bạo từ thể nội bộc phát ra, ở đằng kia linh lực trùng kích xuống, phiến không gian này lập tức trở nên vặn vẹo.

Thụy Hoàng đạm mạc nhìn qua uy thế kinh người của Đông Các chủ, hai tay cũng chậm rãi nâng lên, một cỗ linh lực uy áp không kém Đông các chủ, tiếp theo tràn ngập.

Lúc hai vị Cửu phẩm Chí Tôn giằng co, cường giả khắp nơi đều là nhanh chóng thối lui khỏi phiến khu vực này, trâu bò húc nhau , ruồi muỗi liền tránh xa.

HƯU...U...U!

Mục Trần thấy thế cũng cau mày, xem ra Thần Các đối với bọn hắn tràn đầy địch ý, hành động như vậy, hoàn toàn là muốn ngăn bọn hắn tìm kiếm Linh Thần Dịch.

Bất quá, nếu như bọn hắn cho rằng chỉ cần cản Tam Hoàng, là có thể ngăn chặn bọn hắn đoạt bảo, tính chuyện như đùa

Nghĩ đến đây, Mục Trần hít sâu một hơi, hai tay kết ấn, lập tức kim quang sáng chói từ sau lưng mãnh liệt bắn mà ra, tiếng Phượng gáy vang lên, một đôi cánh cánh Phượng khổng lồ từ sau lưng mở rộng.

Hắn vỗ cánh Phượng, tốc độ tăng vọt, hóa thành một đạo lưu quang chui ra khỏi khu vực này, sau đó nhắm tới quang đoàn gần nhất lao đi. Bởi vì thực lực càng mạnh, áp chế cũng là càng mạnh, Mục Trần lúc này,

đủ khả năng bạo phát ra trình độ mạnh mẽ, so với chư Vương muốn hơn một bậc.

Bất quá, lúc Mục Trần bùng phát , thế lực khắp nơi hiển nhiên cũng sớm chú ý, bởi vậy ngay lúc Mục Trần lao thẳng đến giữa hồ, ở hai hướng khác có lưu quang phóng tới, chặn trước mặt Mục Trần.

Mục Trần liếc nhìn hai đạo lưu quang, hai mắt nheo lại, trong con ngươi hàn quang lưu động. Bởi vì hắn nhận ra người chặn đường hắn là Phương Nghị cùng U Minh Hoàng Tử

Nhắc tới cũng trùng hợp, ba người bài danh cao nhất long phượng thiên bắc giới, vào lúc này đối đầu, hơn nữa bài danh thứ nhất và thứ nhì, liên thủ chặn đường bài danh thứ ba

U Minh Hoàng tử lăng không mà đứng , trong tay huyết hồng trường thương chỉ xéo, ánh mắt hắn lạnh lẽo nhìn về phía Mục Trần, nói: "không có chiến ý, ngươi cũng dám chạy lung tung, ta khuyên ngươi nhanh chóng cút ra, còn có thể bảo toàn tính mạng!"

Mục Trần nghe vậy cười cười, hắn không nói gì bởi vì từ thể nội hắn bộc phát ra Linh lực bàng bạc, đã thay thế câu trả lời của hắn.

U Minh Hoàng tử thấy thế, ánh mắt có hàn quang xẹt qua, bàn tay nắm chặt huyết thương.

"chú đúng hồ đồ mất khôn, anh cho chú biết , đã mất đi chiến ý, chú trong mắt anh, không đáng một xu!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 938: Hậu Thủ

U Minh Hoàng tử cầm trong tay huyết thương, cuồng bạo Linh lực từ trong cơ thể quét ra, thanh thế kia, cực kỳ mạnh mẽ.

Mục Trần nhìn qua U Minh Hoàng tử, hai mắt híp lại một phát, bọn hắn ở trong Long Phượng Thiên từng giao thủ qua một lần, khi đó U Minh Hoàng tử thực lực so với hắn mạnh hơn một tầng, Mục Trần dùng hết thủ đoạn, mới miễn cưỡng ngăn chặn.

Mà lúc này, thực lực của U Minh Hoàng tử, dựa theo cảm giác của Mục Trần, hắn là ở vào Ngũ phẩm Chí Tôn đỉnh phong, cách Lục phẩm Chí Tôn chỉ một bước.

Thực lực như vậy, so với trước đó hiển nhiên là rất có tinh tiến, hơn nữa Mục Trần biết được tin tức, trong Vẫn Lạc Chiến Trường , U Minh Hoàng tử đã cùng Phương Nghị giao thủ, hơn nữa còn chiến thắng.

Điều này nói rõ U Minh Hoàng tử bây giờ thực lực đã hoàn toàn nghịch chuyển, quả thực không đơn giản.

"Ngũ phẩm Chí Tôn đỉnh phong à. . ."

Mục Trần tự nói, nếu như có Chiến Ý, hắn chỉ cần phất tay là xong đời thằng này, bất quá ưu thế này đã mất đi, nếu không, U Minh Hoàng tử cũng không dám nhảy ra.

Nhưng mà. . . nếu U Minh Hoàng tử cho là hắn mất đi Chiến Ý giống như hổ mất nanh, thế thì cũng quá ngây thơ, Mục Trần có thể chiến một trận với Thiên Long Hổ, tuy nói là có dụng kế, nhưng đủ để chứng minh bản thân Mục Trần có sức chiến đấu cường đại.

Muốn hắn làm quả hồng mềm cho người bóp, chỉ sợ cuối cùng phải tự mình trả giá

Mà lúc U Minh Hoàng tử chuẩn bị xuất thủ, Phương Nghị lại hờ hững, chẳng qua ánh mắt băng hàn dừng lại trên người Mục Trần, tuy nói hắn đối với U Minh Hoàng tử cũng không có hảo cảm, nhưng hắn vẫn chĩa mũi dùi về phía Mục Trần, có mệnh lệnh từ Thần Các chủ, hơn nữa, hắn cũng nhằm vào Mục Trần.

Nguyên lai bên trong thế hệ trẻ bắc giới, hắn xưng bá nhiều năm, mặc dù là U Minh Hoàng tử cũng bị áp chế, nhưng ngắn ngủn một hai năm, Mục Trần giống như là sao chổi, đẩy bay hắn.

Đối mặt với tên thiên tài này, Phương Nghị cùng U Minh Hoàng tử đều kiêng kỵ , trong lòng không cam, cho nên hôm nay có cơ hội, hai người cơ hồ là không hẹn mà cùng tạm thời bỏ qua hiềm khích, liên thủ đem Mục Trần chèn ép xuống.

Tên Mục Trần này, không chỉ thiên phú kinh người, hơn nữa hắn còn là một Chiến Trận Sư, một khi trong tay hắn có quân đội, nắm trong tay Chiến Ý , chiến lực của hắn, chỉ sợ Thất phẩm Chí Tôn cũng khó giết được hắn, cho nên hiện tại hắn đã mất đi Chiến Ý, hiển nhiên là thời cơ tốt nhất chém chết hắn.

Chỉ có đem Mục Trần diệt trừ, bọn hắn mới có thể đoạt lại vị trí bá chủ Bắc giới.

Ánh mắt U Minh Hoàng tử cùng Phương Nghị liếc nhìn nhau, bốn mắt đều có hàn quang xẹt qua, sát ý dày đặc.

"Lần trước ngươi đem hết toàn lực mới có thể cầm chân ta, ta thật muốn xem , lần này ngươi có thể làm đến mức nào!"

U Minh Hoàng tử nhìn chằm chằm vào Mục Trần, chợt hắn bước tới, huyết thương hóa thành một đạo thương cầu vồng quét ra, linh lực bàng bạc tựa như núi cao, phô thiên cái địa nhắm vào Mục Trần.

U Minh Hoàng tử ra tay không có chút lưu tình, Linh lực trong cơ thể cũng đều trào dâng lên. Nhưng đối với thế công của U Minh Hoàng tử, Mục Trần cười cười, hai tay nắm chặt, kim quang sáng chói từ trong cơ thể bạo phát ra, Long ngâm Phượng hót thanh tịnh vang vọng.

Rống!

Mục Trần nắm chặt tay, chỉ thấy được mặt ngoài nắm đấm kim quang bắt đầu khởi động, một đạo Chân Long chi văn nhanh chóng chiếm giữ nắm đấm, giương nanh múa vuốt, có lực lượng cực đoan kinh khủng bạo phát ra.

Long Phượng Thể! Chân Long chi văn!

Mục Trần đấm ra một quyền, Chân Long chi văn gào thét, lực lượng đáng sợ đem không gian chấn động ra từng đạo gợn sóng, rồi sau cùng U Minh Hoàng tử đối cứng.

Keng!

Thanh âm vang dội lên, mắt thường có thể thấy được sóng xung kích bạo phát lan tràn

"Hả?"

ánh mắt U Minh Hoàng tử mãnh liệt ngưng tụ, bởi vì hắn phát hiện Mục Trần dựa vào nắm đấm ngăn chặn thế công của hắn, hơn nữa cái lực lượng kinh khủng kia, chấn cho huyết thương của hắn rung lên.

Một quyền làm cho U Minh Hoàng tử trong lòng chấn động, chuôi U Minh thương này của hắn, chính là trung phẩm Thần Khí, sắc bén vô cùng, Ngũ phẩm Chí Tôn tầm thường nếu dùng nhục quyền chống đỡ, lập tức sẽ bị xuyên thủng, nhưng mà trước mắt, va chạm vào quyền của Mục Trần tựa như đâm vào sắt thép,

Sức lực cùng với thân thể cường hãn cỡ này, giống như Thần Thú hình người!

Người này rõ ràng chỉ là Ngũ phẩm Chí Tôn, nhưng sức chiến đấu cỡ này, nhưng lại ngay hắn , Ngũ phẩm Chí Tôn đỉnh phong cũng khó đạt được.

Oanh!

Lực phản chấn từ thân thương truyền đến cực kỳ khủng bố, U Minh Hoàng tử đành phải cắn răng, tay cầm trường thương nhanh chóng triệt thoái, cùng lúc đó, thân hình của hắn bị lực phản chấn đẩy lui mấy chục bước.

Lần thứ nhất giao chiến, hắn đã minh bạch Mục Trần có sức chiến đấu kinh người, mặc dù Mục Trần lúc này không dùng được Chiến Ý, nhưng vẫn khó giải quyết vô cùng. “Ngũ phẩm Chí Tôn đỉnh phong, không đủ năng lực để ta tránh lui." Mục Trần nhìn về phía U Minh Hoàng tử, nói khẽ.

U Minh Hoàng tử sắc mặt âm trầm.

"Ta nói rồi, một mình ngươi không phải là đối thủ của hắn." Ở đằng kia Phương Nghị rút cuộc đạm mạc mở miệng, nói: "Hơn nữa nếu ngươi ko dùng đến thực lực chân chính, đúng là tự rước lấy nhục."

Nghe được chuyện đó, Mục Trần hai mắt cũng nhíu lại, hai người này. . . Quả nhiên cũng có chút ít hậu thủ à.

U Minh Hoàng tử sắc mặt âm trầm, trải qua thăm dò, hắn đã là minh bạch, bằng thực lực một mình hắn, rất khó đè ép Mục Trần, hắn hít sâu một hơi, ánh mắt âm hàn nhìn hướng Mục Trần, điềm nhiên nói: "Có thể bức ta đến bước này, coi như là năng lực của ngươi không tồi, bất quá từ nay về sau, ta sẽ cho ngươi biến mất tại Bắc giới!"

Vừa nói xong, U Minh Hoàng tử hai tay khép lại, sau đó biến ảo xuất ra từng đạo tàn ảnh ấn pháp, mà theo ấn pháp biến ảo, một tiếng quát trầm thấp đột nhiên vang vọng: "U Minh chi thuật, U Minh Nhập Thể!"

Lúc thanh âm U Minh Hoàng tử vang vọng, chỉ thấy được trong thiên địa này lập tức có sương mù âm hàn ràn ngập ra, cái kia trong sương mù, ẩn chứa Linh lực âm hàn.

Những sương mù màu đen giống như trường kình hấp thủy, liên tục đổ vào thiên linh cái của U Minh Hoàng tử, mà lúc những sương mù màu đen quán chú, Mục Trần phát giác được, quanh thân U Minh Hoàng tử linh lực chấn động, bắt đầu tăng vọt.

Ngắn ngủn hơn mười hơi thở, U Minh Hoàng tử đã đột phá Ngũ phẩm Chí Tôn cấp độ, trực tiếp bước vào Lục phẩm Chí Tôn!

Hiển nhiên, U Minh Hoàng tử dùng bí pháp nào đó, trực tiếp làm cho hắn có thể so với Lục phẩm Chí Tôn!

Mà nhìn thấy một màn này, ánh mắt Mục Trần nhịn không được hơi ngưng tụ.

"Hôm nay , nơi đây là nơi ngươi táng thân!"

Ở đằng kia , ánh mắt Phương Nghị âm hàn nhìn chằm chằm vào Mục Trần, chợt hắn cười lạnh nói: " thất bại lần trước , bây giờ ta sẽ trả đủ cho ngươi!"

Tiếng nói hạ xuống, Phương Nghị lật tay, một viên linh đan màu đỏ tươi xuất hiện ở trong tay, Linh Đan kia tỏa ra mùi máu tanh nồng.

Phương Nghị nhét vào trong miệng, một loáng sau, trong hai mắt hắn có tơ máu hiện ra, Linh lực chấn động đồng dạng vào lúc này đột nhiên tăng vọt!

Ngắn ngủn mấy hơi thở, thực lực Phương cũng đột phá đến Lục phẩm Chí Tôn!

Mục Trần nhìn qua U Minh Hoàng tử cùng Phương Nghị , khó trách hai người này tự tin như thế, nguyên lai đều có chuẩn bị.

Đối mặt với hai Lục phẩm Chí Tôn, Mục Trần bắt đầu cảm thấy khó giải quyết, dù sao so với Thiên Long Hổ đã mất linh trí , U Minh Hoàng tử cùng Phương Nghị, đều rất xảo trá, chính thức giao phong tất nhiên sẽ là một cuộc kịch chiến.

Bất quá, dưới áp bách cỡ này, lại làm cho Mục Trần toàn thân huyết dịch sôi trào lên, hắn đang cần áp bách cỡ này, con đường tu luyện, vốn là khó khăn, mà thực lực hắn mỗi lần tinh tiến, đều là trải qua nhiều lần sinh tử.

Hắn lần này muốn xem thử . hai tên kia có đủ sức đem hắn đi chôn không

Bọn hắn bên này bộc phát ra động tĩnh không nhỏ, lập tức thu hút sự chú ý của khắp nơi.

" Phương Nghị cùng U Minh Hoàng tử liên thủ chặn đường Mục Trần sao. . ."

"Xem ra Thần Các và U Minh Cung đều muốn diệt trừ tiểu tử này!"

"Mục Trần này là một Chiến Trận Sư, để hắn có thời gian, sau này sẽ trở thành phiền toái không nhỏ, mà hắn lúc này mất đi quân đội, đúng là thời điểm yếu nhất, quả thật là cơ hội tốt nhất."

"U Minh Hoàng tử và Phương Nghị đều đột phá đến Lục phẩm Chí Tôn? !"

“Mục Trần lần này dữ nhiều lành ít. . . Thật sự đáng tiếc cho hắn, nếu không, Đại Thú Liệp Chiến lần này chấm dứt, đệ nhất trong thế hệ trẻ tuổi Bắc giới không ai tranh được với hắn”

Nhiều thanh âm xôn xao truyền ra. Hồng Ngư, Tô Bích Nguyệt cũng là những ngôi sao của Bắc giới, đôi mắt ngưng lại nhìn qua bóng người giằng co nơi xa, các nàng đối với màn này ngược lại là có chút cảm khái, dù sao nửa năm trước trên Long Phượng Thiên, Mục Trần dốc toàn lực,

chỉ miễn cưỡng cầm chân U Minh Hoàng tử mà thôi, nhưng mà hôm nay, hắn tiến bộ đến mức U Minh Hoàng tử cùng Phương Nghị liên thủ mới có thể chống lại.

Tốc độ phát triển thật sự là làm cho lòng người kinh sợ.

"Nếu là trận chiến này Mục Trần có thể thắng, vị trí bá chủ thế hệ trẻ Bắc giới không còn ai có thể rung chuyển. Nhưng nếu thất bại, U Minh Hoàng tử cùng Phương Nghị tất nhiên sẽ diệt trừ hắn, thành tựu của hắn cũng sẽ tan thành mây khói. . ."

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 939: Ba Chí Tôn Pháp Thân

Trên mặt hồ nước, U Minh Hoàng tử cùng Phương Nghị lăng không mà đứng, ánh mắt hai người đều sắc như dao, chăm chú nhìn Mục Trần, bộ dáng như chim ưng phát hiện con mồi .

Linh lực quanh thân đều ở một loại trình độ kinh người, U Minh Hoàng tử dùng bí pháp, Phương Nghị dùng Linh Đan, hai người đều trong thời gian ngắn ngủi đã có thể so với lực lượng của Lục phẩm Chí Tôn. Hiển nhiên, để có thể triệt để giải quyết Mục Trần, hai người bọn họ cũng dốc hết vốn liếng

Dưới ánh mắt chằm chặp của đối phương, Mục Trần cũng thở ra một hơi, nhìn chằm chằm vào ánh mắt hai người, huyết dịch thể nội chậm rãi nóng bỏng sôi trào, chiến ý dâng trào, từ trong lòng Mục Trần dâng lên.

Bàn tay hắn nắm chặt, Đại Tu Di Ma Trụ hiện ra, đứng sừng sững ở trước mặt của hắn, tản ra sát khí ngập trời, bàn tay hắn vuốt Ma Trụ, nhìn qua hai người U Minh Hoàng tử, mỉm cười nói: "Các ngươi đều muốn đè ta xuống, vừa lúc. . .Ta cũng muốn mượn hai ngươi làm đá mài dao, giúp ta tiến thêm một bước!"

Con đường cường giả, vốn là phải lần lượt đánh bại cường địch, ở thời khắc sinh tử tìm kiếm đột phá, Mục Trần lúc này đã ổn định tại Ngũ phẩm Chí Tôn, hơn nữa nương theo nhiều lần kịch chiến trong Vẫn Lạc Chiến Trường, linh lực trong cơ thể cũng trở nên ngưng luyện, hắn hiện tại càng cần ác chiến kiểu này.

"Nói khoác không biết ngượng, lấy chúng ta làm đá mài đao, không sợ bị mài gãy luôn sao!" U Minh Hoàng tử lạnh giọng nói.

Mục Trần cười cười không đáp lời, bàn tay hắn nắm chặt Đại Tu Di Ma Trụ, tại sau lưng, không gian dập dờn, Chí Tôn Hải như ẩn như hiện, linh lực bàng bạc, đồng dạng mang theo linh lực mạnh mẽ uy áp tràn ngập ra.

Tuy nói lúc này U Minh Hoàng tử cùng Phương Nghị đều đã đạt tới Lục phẩm Chí Tôn, nhưng Mục Trần không có chút sợ hãi, bàn về thực lực, lúc trước hắn đánh bại Thiên Long Hổ nếu so với người nào trong bọn hắn cũng mạnh hơn một phần, giữa song phương khác nhau ở chỗ Thiên Long Hổ không có thần trí, U Minh Hoàng tử và Phương Nghị hai người thì nham hiểm khó lường.

"Động thủ!"

U Minh Hoàng tử quát khẽ một tiếng, hai người cùng lúc hóa thành quang ảnh bạo lướt đến, U Minh Hoàng tử tấn công chính diện về phía Mục Trần, mà Phương Nghị thì vòng ra sau móc lốp.

Hai người đều là Thiên Kiêu trong giới trẻ, ra tay cũng rất là ăn ý, lập tức ép Mục Trần đẩy vào cục diện bị vây công.

"U Minh chi mang! Vỡ tinh!"

U Minh Hoàng tử khởi động, ảnh thương ra như rồng, Linh lực bàng bạc cuốn tới, sau đó điên cuồng ngưng tụ tại mũi thương, ngắn ngủn lập tức, chỉ thấy đầu mũi thương dường như ẩn chứa hắc động nhỏ, có chút dập dờn, không gian đều là bị xé nứt.

U Minh Hoàng tử đánh ra một thương nhìn nhẹ nhàng, nhưng linh lực áp súc tại một điểm, lực sát thương, Lục phẩm Chí Tôn cũng không dám tiếp.

"Thông Thiên Thần Thuật, thông thiên chi ấn!"

Thế công của U Minh Hoàng tử lăng lệ ác liệt , phía sau Phương Nghị hét to, một cỗ linh lực cường đại bộc phát ra, chỉ thấy Phương Nghị một

chưởng đánh ra, giữa lòng bàn tay, phảng phất tạo thành một đạo quang ấn cổ xưa, trong quang ấn, làm như có khả năng thông thiên, uy lực khó lường.

Hai người đối với Mục Trần sớm hiểu rõ, cho nên bọn hắn biết người này có rất nhiều thủ đoạn kinh người, cho nên đối mặt đối thủ này, bọn hắn không có chút dò xét, vừa ra tay đã dùng đến sát chiêu, dù cho không giết được Mục Trần, cũng đẩy hắn vào thế hạ phong.

Trước sau hai đạo thế công lăng lệ ác liệt bao phủ đến, kình phong làm cho lông mày Mục Trần có chút nhảy lên, nháy mắt sau đó, đôi mắt đen trở thành hắc động xoay tròn tĩnh mịch làm cho người khác tim đập nhanh.

Tiểu Tâm Ma trạng thái!

Mục Trần tay phải nắm chặt Đại Tu Di Ma Trụ, Linh lực bàng bạc gào thét cùng sát khí trong Đại Tu Di Ma Trụ dung hợp, nhìn từ xa, bên ngoài Đại Tu Di Ma Trụ hiện ra một tầng huyết hồng óng ánh. Cái kia thực sự không phải là Linh lực tinh thể hóa, tầng óng ánh này, chính là Linh lực trong cơ thể Mục Trần cùng sát khí của Đại Tu Di Ma Trụ dung hợp mà thành, tuy không sánh bằng linh lực tinh thể hóa, nhưng uy lực không thể khinh thường.

Ô...ô...n...g!

Mục Trần vung cánh tay, Đại Tu Di Ma Trụ gào thét hạ xuống, xuyên thủng hư không, nhanh như là tia chớp cùng U Minh thương , trùng trùng điệp điệp oanh kích .

Mà lúc Ma Trụ cùng thương mang chạm vào nhau, Mục Trần lại trở tay đánh ra một chưởng, Linh lực bắt đầu khởi động, bên trong linh lực, có Tử Viêm thiêu đốt, bên trong Tử Viêm dường như còn có một loại Lôi đình vô hình, cả hai dung hợp, làm cho linh lực uy áp phóng đại.

Keng!

Uỳnh!

Thanh âm Kim loại va chạm cùng thanh âm quyền chưởng vang lên, vang dội lan ra, kèm theo sóng xung kích vô cùng lớn.

Mặt hồ nước, bị trùng kích nhấc lên từng làn sóng lớn, một ít cường giả ánh mắt nóng bỏng nhìn về hướng giao tranh, chỉ thấy trên bầu trời, ba người tạo thành trận hình tam giác mà đứng, Mục Trần một cầm Ma Trụ đối chọi với U Minh Hoàng tử, một tay đối chưởng cùng Phương Nghị. Điểm không gian ba người tiếp xúc , đều chấn ra từng vòng rung động.

Ba người sắc mặt đều băng hàn, hiển nhiên là đang điên cuồng thúc giục linh lực, ý đồ đè bẹp đối phương.

Bành!

Linh lực giằng co đạt tới cực hạn, Linh lực phong bạo nơi ba người tiếp xúc quét ra, thân thể bọn hắn mãnh liệt run lên, bị chấn bay ngược ra ngoài.

Bàn chân Mục Trần đạp mạnh vào hư không, không gian nhộn nhạo, miễn cưỡng đem thân thể ổn định lại, rồi giương mắt nhìn, U Minh Hoàng tử cùng Phương Nghị chỉ lui về phía sau hơn mười trượng, hiển nhiên lúc đối cứng, hai người vẫn là chiếm ưu thế.

Tuy nói có chút ưu thế, nhưng sắc mặt U Minh Hoàng tử cùng Phương Nghị không khỏi trở nên âm trầm rất nhiều, thực lực bọn hắn đã là Lục phẩm Chí Tôn, hơn nữa còn liên thủ công kích, vậy mà không thể áp đảo tuyệt đối, loại kết quả không phải là bọn hắn muốn.

Mà ở cái mảnh khu vực hỗn loạn này, một ít cường giả cũng chú ý thế cục bên này, khi bọn hắn thấy hai người liên thủ cũng không triệt để ngăn được Mục Trần, trong mắt đều hiện lên vẻ kinh dị.

Tuy rằng lúc Mục Trần khống chế Chiến Ý, bọn hắn biết Lục phẩm Chí Tôn cũng không thể chống lại, trước mắt hắn dựa vào thực lực ngũ phẩm chí tôn, lại lấy một đánh hai, mà ở đẳng cấp cũng là hai người chiếm ưu thế, nhưng lại không thể áp chế tuyệt đối.

" Mục Trần này. . . Quả nhiên không đơn giản, trận này tam hùng tranh phong này, quả là có trò hay để xem."

Lúc khắp nơi cường giả chú ý bọn hắn tranh phong, U Minh Hoàng tử cùng Phương Nghị liếc nhau, lông mày cũng là nhíu chặt, dụng Linh lực truyền âm.

"Tên này, rõ ràng là Ngũ phẩm Chí Tôn, nhưng khống chế linh lực cực kỳ xảo diệu, dường như không có chút lãng phí ."

"Hơn nữa bên trong dung hợp qua một loại hỏa diễm kỳ lạ cùng với Lôi đình, làm cho chất lượng Linh lực khá cao, hơn xa cường giả ngang cấp."

"Gia hỏa này, khó giải quyết."

Hai người ánh mắt giao hội, đều là nhịn không được cắn răng, cái này tên đáng chết, làm sao lại khó nhai dữ .

"Không được lưu thủ , đem hết toàn lực chơi tới bến!"

U Minh Hoàng tử cùng Phương Nghị trong mắt xẹt qua hàn ý, một loáng sau, hai người hai tay nhanh chóng kết ấn, Linh lực cường hãn không hề giữ lại, từ trong cơ thể của bọn họ quét ra, đúng dẫn tới trong Thiên Địa vòi rồng gào thét.

"Đại U Minh Pháp Thân!" (ông già thằng này hay . đặt tên nó theo cái pháp thân nó tu luyện mới dữ)

"Viễn Cổ Tinh Thần Pháp Thân!"

Nương theo tiếng quát khẽ, trong Thiên Địa linh lực điên cuồng gào thét, ngắn ngủn mấy hơi thở, hai đạo quang ảnh cực lớn liền xuất hiện bên ngoài thân hình bọn hắn, cảm giác cường đại áp bách, tiếp theo phát ra.

Mục Trần nhìn qua hai cự ảnh, ánh mắt cũng ngưng tụ, Viễn Cổ Tinh Thần Pháp Thân hắn đã được chứng kiến, còn Chí Tôn Pháp Thân của U Minh Hoàng tử, hắn lần đầu tiên chứng kiến.

Đạo Chí Tôn Pháp Thân toàn thân tối tăm, từ xa nhìn lại, phảng phất như một Ma Thần đứng sừng sững trong Thiên Địa, linh lực thiên địa phảng phất biến thành Phong Lôi, gào thét liên tục.

Tại lúc thúc giục ra Chí Tôn Pháp Thân, Phương Nghị cùng U Minh Hoàng tử hiển nhiên là tăng phúc quá nhiều rồi.

" hắn ép U Minh Hoàng tử cùng Phương Nghị dùng đến Chí Tôn Pháp Thân ?. . . Chí Tôn Pháp Thân hai người này sở tu , trong 99 loại pháp thân bài danh không thấp nha."

Trong Thạch đảo, cường giả khắp nơi phát giác được bên này Linh lực chấn động, thần sắc khẽ biến.

"bài danh thứ sáu mươi tám đại U Minh Pháp Thân sao?" Mục Trần thì thào tự nói, cái U Minh Pháp Thân thanh danh cũng không nhỏ, cao tới sáu mươi tám, cũng chỉ có một ít thế lực lớn có được phương pháp tu luyện.

Xem ra U Minh Hoàng tử cùng Phương Nghị, không định kéo dài, dù sao nơi đây, chiến đấu thứ yếu, cướp đoạt Linh Thần Dịch, mới là chính yếu.

"tính tốc chiến tốc thắng à . .cũng được ."

Trong đôi mắt Mục Trần hàn quang ngưng tụ, hắn hít sâu một hơi, hai tay kết ấn, lập tức Linh lực phong bạo tàn sát bừa bãi ra, một loáng sau,

một vầng dương khổng lồ sáng chói kim quang, xuất hiện ở trong cái mảnh thạch đảo này. (gọi gundam ra rồi ^.^)

Cường giả khắp nơi trên mặt hiện ra vẽ mặt kinh sợ ngẩng đầu, một cự ảnh Kim Thân vạn trượng, chậm rãi xuất hiện ở bên ngoài thân hình Mục Trần thân hình, ở sau đầu Kim Thân, một vòng mặt trời vàng lơ lửng, uy áp vô tận, tràn ngập ra, làm cho không ít cường giả trong lòng run lên.

Pháp thân của Mục Trần tràn ngập uy áp, so với hai người kia tựa hồ cường hãn hơn!

Chẳng qua không biết, ba con gundam đánh nhau, sẽ làm thành kết quả gì? !

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 940: Ngũ Dương Thương

Ba tòa Chí Tôn Pháp Thân cực lớn đứng sừng sững, linh lực mênh mông giống như phong vân hội tụ tại quanh thân, giống như ba con Viễn Cổ Cự thú , chấn nhiếp tâm hồn.

Ba đạo Chí Tôn Pháp Thân tuy nói là đều cường hãn, nhưng Đại Nhật Bất Diệt Thân luận uy thế hay cảm giác áp bách , đều mạnh hơn so với U Minh Hoàng tử đại U Minh Pháp Thân, Phương Nghị Viễn Cổ Tinh Thần Pháp Thân.

Dù sao thì Đại Nhật Bất Diệt Thân cũng là cơ sở tu luyện Vạn Cổ Bất Hủ Thân, mà Vạn Cổ Bất Hủ Thân là gì? là một trong năm nguyên thủy pháp thân còn sót lại trên đại thế giới , trên pháp thân bảng, bài danh thứ năm. Chí Tôn Pháp Thân cường đại như thế, chỉ sợ Thiên Chí Tôn cường giả cũng khó có được,

Cho nên mặc dù U Minh Pháp Thân cùng với Viễn Cổ Tinh Thần Pháp Thân không phải tầm thường, nhưng cùng với Đại Nhật Bất Diệt Thân so sánh với, không thể nghi ngờ chính là ảm đạm đi rất nhiều.

Phần đông cường giả ánh mắt nhìn chăm chú, chỉ thấy được thân ảnh Mục Trần xuất hiện ở trên đỉnh đầu Đại Nhật Bất Diệt Thân, có thể cảm nhận được Chí Tôn Pháp Thân này bên trong ẩn chứa linh lực đáng sợ có thể làm trời long đất lở, thực lực hắn hôm nay đột phá đến Ngũ phẩm Chí Tôn, Đại Nhật Bất Diệt Thân cũng trở nên càng thêm cường đại.

Cái loại lực lượng bàng bạc này, làm cho hắn không lo sợ mặc dù đối mặt với hai tòa cường đại Chí Tôn Pháp Thân,

" tên đáng chết, không biết từ chỗ nào mà tu luyện được Chí Tôn Pháp Thân, rõ ràng không có trên bảng Chí Tôn Pháp Thân, nhưng lại khó giải quyết thế chứ." U Minh Hoàng tử cũng xuất hiện ở trên đầu đại U Minh Pháp Thân, ánh mắt hắn có chút âm trầm nhìn qua Đại Nhật Bất Diệt Thân, khóe miệng nhịn không được kéo ra, cùng Phương Nghị truyền âm nói ra.

"Đại thế giới bao la vô tận, Pháp Thân bảng tuy nói rất uy tính, nhưng cũng không đại biểu cho tất cả, một ít Chí Tôn Pháp Thân hi hữu có thể đứng đầu trong danh sách, nhưng cũng không có ghi chép, không có gì quá kỳ quái đấy."

Phương Nghị nhíu mày, âm thanh lạnh lùng nói: "Coi như là Chí Tôn Pháp Thân của tiểu tử này lợi hại, nhưng ta cũng không tin, hắn có thể chống đỡ qua được ta hai người liên thủ!"

"Hôm nay không luộc được thằng này, về sau khó mà sống yên ổn!" U Minh Hoàng tử ánh mắt càng âm lãnh, điềm nhiên nói.

"Vậy toàn lực ra tay, không nên giữ sức!" Phương Nghị hít sâu một hơi, quát khẽ.

Ánh mắt hai người giao nhau, trong mắt sát ý tràn ngập, một loáng sau , hai người khom người một chưởng vỗ lên trên đỉnh đầu Chí Tôn Pháp Thân của mình, mà theo chưởng ấn chụp xuống, chỉ thấy được máu tươi bắn ra, ngắn ngủn mấy hơi thở, biến thành một đạo quang văn máu tươi, sau đó lan tràn tại đỉnh đầu Chí Tôn Pháp Thân, cuối cùng thẩm thấu vào.

Oanh!

Theo những máu tươi đồ văn thẩm thấu tiến vào Chí Tôn Pháp Thân, hai Chí Tôn Pháp Thân thân hình mơ hồ trở nên đỏ sậm, nguyên bản sáng chói hai mắt, cũng là thêm một tia đỏ sậm.

Rống!

Linh lực trong hai Chí Tôn Pháp Thân vào lúc này trở nên cực đoan cuồng bạo, , không ngừng truyền ra thú rống, chấn động phía chân trời.

"Dùng tinh huyết bản thân tăng phúc Chí Tôn Pháp Thân. . . U Minh Hoàng tử cùng Phương Nghị cũng quá hung ác rồi. . ."

Hồng Ngư, Tô Bích Nguyệt nhìn qua một màn này, khuôn mặt đều là nhịn không được hơi đổi, các nàng có chút không nghĩ tới, U Minh Hoàng tử cùng Phương Nghị không chỉ triệu hoán ra Chí Tôn Pháp Thân, lại ngại không đủ, lại hao tổn tinh huyết bản thân gia tăng sức mạnh cho Chí Tôn Pháp Thân, tuy nói làm cho Chí Tôn Pháp Thân trong thời gian ngắn càng khủng bố, thế nhưng di chứng không nhẹ, nửa năm tĩnh dưỡng, sợ cũng khó có thể khôi phục lại trạng thái đỉnh phong.

Mà vì vậy cũng có thể nhìn ra, bọn hắn đối với Mục Trần kiêng kỵ đến thế nào

Đứng trên Đại Nhật Bất Diệt Thân, Mục Trần cũng đã nhận ra động tĩnh của bọn hắn , ánh mắt cũng là ngưng tụ, hai người đã bắt đầu làm cho hắn cảm nhận được uy hiếp.

Dù sao thì hai người bọn hắn đều là Lục phẩm Chí Tôn, hơn nữa hôm nay dùng bí pháp tăng phúc, bọn hắn liên thủ lại, có lẽ gặp phải Thiên Long Hổ cũng có thể chính diện tương chiến, Lục phẩm Chí Tôn gặp phải bọn hắn, chỉ có kiếm đường vòng mà đi.

Một đoàn bạch khí từ trong miệng Mục Trần chậm rãi nhổ ra, sắc mặt hắn cũng dần trôi qua bắt đầu nghiêm trang, sau đó hai tay tương hợp, ấn pháp như thiểm điện biến ảo, hóa thành từng đạo tàn ảnh.

Hắn cũng không khinh thường đối thủ của mình, sư tử vồ thỏ, cũng là toàn lực, huống chi, trước mắt U Minh Hoàng tử hai người, không phải là cái dạng dịu dàng ngoan ngoãn như thỏ, mà thâm độc như ác lang.

Oanh! Oanh!

Giữa lúc Mục Trần đang biến đổi ấn pháp, đại U Minh Pháp Thân cùng với Viễn Cổ Tinh Thần Pháp Thân quanh thân Linh lực đã là sôi trào lên, Phương Nghị trong mắt tơ máu leo lên, hắn hung hăng nhìn chằm chằm vào thân ảnh Mục Trần, hai tay kết ấn, hét to "Chí Tôn thần thông, Tinh Hà Cổ Thần Thương!"

Ông ông!

Linh lực trong Thiên Địa điên cuồng hội tụ trong tay Viễn Cổ Tinh Thần Pháp Thân, ngắn ngủn mấy hơi thở, chỉ thấy được một thanh cự thương ước chừng ngàn trượng khổng lồ, chậm rãi xuất hiện ở Tinh Thần Pháp Thân cự thủ giữa. Một đạo cự thương cổ xưa trầm trọng, ở trên phảng phất là khắc vô số ngôi sao, mang theo Tinh Thần Chi Lực, đủ để nghiền nát núi cao đại địa.

Phương Nghị lần thứ nhất giao phong với Mục Trần, đã từng thi triển Tinh Hà Cổ Thần Thương, lúc này hắn lần nữa thi triển ra Chí Tôn thần thông, uy lực so với trước đã cường hãn gấp mấy lần.

Lần đó, Phương Nghị dựa vào Chí Tôn thần thông cùng Mục Trần liều đến lưỡng bại câu thương, còn lần này, hắn định dùng này, chính thức chém giết Mục Trần!

"Chí Tôn thần thông, U Minh Diệt Thần kích!" Ở mặt khác, tiếng quát của U Minh Hoàng tử lành lạnh, cũng cùng lúc vang dội.

Cuồn cuộn hắc khí giống như là mây đen tại U Minh Pháp Thân mà tụ tập , nặng nề dường như có thể đè sập bầu trời, U Minh Pháp Thân thì là duỗi bàn tay lớn ra, tiến vào bên trong mây đen dày đặc.

Khi bàn tay lớn rút ra , một thanh huyết hồng cự kích tạo hình dữ tợn, liền xuất hiện ở trong tay, cự kích phía trên, có vô số mặt quỷ dữ tợn, tiếng gào rít không ngừng, làm cho Linh lực trong cơ thể con người đều là sôi trào bắt đầu vặn vẹo.

"Hai tên điên. . . đã vận dụng Chí Tôn thần thông rồi. . ."

Trong Thiên Địa, cường giả khắp nơi nhìn thấy một màn này, khóe mắt đều là nhảy lên, chỉ có một ít Chí Tôn Pháp Thân cường đại mới có được Chí Tôn thần thông, cơ bản xem như là đòn sát thủ rồi, hiện tại U Minh Hoàng tử hai người không hề cố kỵ đều đem ra dùng.

"Cho ta chém!"

Phương Nghị cùng U Minh Hoàng tử , ánh mắt lành lạnh lập tức tập trung vào Mục Trần, sau đó gầm nhẹ lên tiếng, chỉ thấy cự thương cùng với cự kích lập tức giống như hai con cự long bắn ra hai cỗ Linh lực đáng sợ, nhắm vào Mục Trần.

Oành oành!

Hai đạo thương ảnh vẽ hình cầu vồng, những nơi đi qua không gian đều là dập nát ra, lưu lại trong hư không hai đạo dấu vết thật dài, sát khí kinh khủng, tràn ngập nhộn nhạo phía chân trời.

Hai đạo thương mãnh liệt bắn đến, Linh lực áp bách, phong tỏa mảnh không gian chỗ Mục Trần, bọn họ định dùng một chiêu cường lực nhất, trực tiếp giải quyết Mục Trần.

Cầu vồng mãnh liệt bắn đến, Mục Trần cũng ngẩng đầu lên, trong con ngươi màu đen phản chiếu hai đạo thế công kinh khủng, chợt từng đạo tàn ảnh ấn pháp, cũng là đột nhiên ngưng kết.

"Cửu Dương Thần Thông, mở tam dương!"

Nương theo tiếng quát khẽ rơi xuống, chỉ thấy được trên thân thể Đại Nhật Bất Diệt cao lớn, ba đạo kim sắc quang mang đột nhiên bộc phát ra, ngay sau đó kim quang tràn ngập, giống như là ba vầng mặt trời màu vàng từ từ bay lên.

"Hừ, lại là chiêu này, lần trước ngươi có thể ngăn trở ta, còn bây giờ, tưởng rằng có thể còn hiệu quả? !" Phương Nghị nhìn thấy một màn này, trong mắt lập tức hàn mang lóe lên.

Mở tam dương lực lượng, hiển nhiên không cách nào chấn nhiếp ở lúc này thực lực tăng vọt Phương Nghị.

Bất quá điểm này hiển nhiên cũng trong dự liệu của Mục Trần, hắn ánh mắt đạm mạc nhìn qua Phương Nghị, người này thực lực có chỗ tinh tiến, chẳng lẽ hắn lại dậm chân tại chỗ?

Mục Trần cười lạnh một tiếng, ấn pháp có chút đình trệ, đột nhiên biến hóa.

"Cửu Dương Thần Thông, mở bốn dương!"

Thanh âm rơi xuống , lập tức bên trong tay phải Đại Nhật Bất Diệt Thân, có một đạo cường quang màu vàng, lại là một vòng mặt trời, từ từ bay lên.

Một cỗ Linh lực kinh khủng từ cơ thể Đại Nhật Bất Diệt quét ra, dẫn tới phong bạo gầm thét.

Phương Nghị cùng U Minh Hoàng tử sắc mặt, đều là trở nên khó coi một ít. Nhưng mà, Mục Trần nhìn qua ánh mắt của bọn hắn, , chợt hắn mỉm cười tràn đầy trêu tức, nói: "Cho rằng đã xong sao?"

Phương Nghị cùng U Minh Hoàng tử nghe vậy, trong lòng lập tức chấn động.

Không đợi bọn hắn trả lời, Mục Trần hít sâu một hơi, khuôn mặt trở nên nghiêm túc, ấn pháp biến hóa, tại kia sau lưng, Chí Tôn Hải cuồn cuộn không ngớt, Linh lực liên tục không ngừng quán chú vào Đại Nhật Bất Diệt Thân.

Mục Trần biến ảo ấn pháp càng chậm chạp, phảng phất như nặng tựa nghìn cân, Linh lực trong cơ thể hắn không hề giữ lại , quán chú vào tay trái của Đại Nhật Bất Diệt Thân, kim quang cũng trong nháy mắt phóng lên trời.

Lại là một vòng mặt trời, từ từ bay lên.

Phía trên Đại Nhật Bất Diệt Thân, lúc này lơ lửng năm vòng liệt nhật thu nhỏ!

"Cửu Dương Thần Thông, mở Ngũ Dương!"

âm thanh như sấm rền trong nội tâm Mục Trần, một loáng sau , năm vầng liệt nhật nổ tung, hóa thành chất lỏng màu vàng hội tụ vào tay Đại Nhật Bất Diệt Thân.

Kim quang tràn ngập, một thanh hoàng kim thương ngàn trượng khổng lồ tựa như được hoàng kim tạo thành, phía trên cự thương, có năm quang luân mặt trời lơ lửng vận chuyển, cuồng bạo Linh lực, làm vỡ nát hư không.

"Cửu Dương Thần (công) Thông, Ngũ (liệt) Dương Thương!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 941: Chấn Nhiếp Quần Hùng

Lúc hoàng kim thương xuất hiện trong tay Đại Nhật Bất Diệt Thân, một cỗ Linh lực cuồng bạo bộc phát, gợn sóng màu vàng quét ra, trải rộng vạn trượng xung quanh Đại Nhật Bất Diệt Thân.

Một cỗ áp bách kinh người cũng tràn ngập theo, làm cho cường giả khắp nơi giật mình kinh sợ, cự thương màu vàng , Lục phẩm Chí Tôn nhìn thấy, đều có chút kinh hãi lạnh mình.

Mục Trần đứng trên Đại Nhật Bất Diệt Thân, hắn lúc này là tập trung tư tưởng nhìn chằm chằm vào cự thương, trong mắt lộ vẻ thán phục.

Cái Chí Tôn thần thông của Đại Nhật Bất Diệt Thân đặc biệt huyền diệu, cơ bản của Chí Tôn thần thông, chính là Cửu Dương Thần Thông, mở ra Cửu Dương Chi Lực, tăng phúc lớn cho sức chiến đấu bản thân.

Mà cái gọi là Cửu Dương Thần Thông, lại không dừng ở đây, bởi vì sau đó còn có thể biến hóa ra nhiều thần thông cường hãn khác, ví dụ như trước Mục Trần đã từng thi triển qua Thiên Dương Hoàng Kim Ấn, còn lúc này là Ngũ Dương Thương.

Từ góc độ khác mà nói, những thứ này đều là Chí Tôn Pháp Thân thần thông cường đại, bất quá muốn thi triển ra, phải đạt được yêu cầu nghiêm khắc, là nhất định đem Cửu Dương Thần Thông từng bước tu luyện thành.

Cũng như lần này, chính là lúc Mục Trần đem Cửu Dương Thần Thông mở ra đến Ngũ Dương Chi Lực , mới có thể thi triển ra Ngũ Dương Thương.

Mục Trần biết , những thứ này tất nhiên không phải cực hạn của Cửu Dương Thần Thông, chỉ có điều những thần thông do Cửu Dương Thần Thông xuất ra về sau càng mạnh hơn nữa nhưng chỉ có đem Cửu Dương Thần Thông tu luyện đến viên mãn, mới có thể thấy được bộ mặt thật của nó, đối với ngày đó, Mục Trần cũng là đặc biệt chờ mong. . .

Bất quá trước mắt hiển nhiên không phải là thời điểm chờ mong, cho nên Mục Trần nhẹ hít một hơi áp chế tâm tình, rồi sau đó hắn ngẩng đầu, lúc này trên không dồn dập tiếng xé gió truyền đến, hai đạo hồng quang giống như là cự long gào thét mà đến,

Hai đạo Long ảnh thương mang trong mắt Mục Trần cấp tốc phóng đại, nhưng lúc này đối mặt với thế công lợi hại như thế , Mục Trần trên mặt chỉ là cười khẩy. Mở ra Ngũ Dương Chi Lực, bây giờ Mục Trần không lo ngại gì.

"Oành!"

Cự thủ của Đại Nhật Bất Diệt Thân lập tức nắm chặt Ngũ Dương Thương, ở đằng mũi thương , năm vòng mặt trời màu vàng chuyển động,

"Ép ta mở ra Ngũ Dương Chi Lực mới có thể thi triển , Ngũ Dương Thương cuối cùng là có bao nhiêu năng lực. . ." Mục Trần thì thào tự hỏi, chợt ngón tay nhẹ nhàng chỉ ra.

"Ô...ô...n...g!"

Trong nháy mắt, chỉ thấy Ngũ Dương Thương trên tay Đại Nhật Bất Diệt Thân mãnh liệt phóng ra, tốc độ cực nhanh sinh ra âm bạo, không gian đều là nổ vỡ ra từng đạo vết rạn cực lớn.

"Ngũ Dương Thương toái dương!"

Mục Trần con mắt nhẹ nhàng nháy mắt, phía trên hoàng kim cự thương, năm vòng mặt trời đột nhiên nổ tung lên, sóng khí màu vàng

đáng sợ cuồn cuộn, một cỗ sóng xung kích sóng khí màu vàng tỏa ra, đến không khí cũng bị bốc cháy . . .

Mà theo năm vòng mặt trời bùng nổ, Ngũ Dương Thương kim quang đột nhiên cường thịnh , trực tiếp hóa thành một đạo ánh sáng màu vàng to mấy ngàn trượng gào thét mà ra.

Đạo ánh sáng quá mức mãnh liệt, trong đó ẩn chứa Linh lực cũng cuồng bạo đến mức làm lòng người kinh hãi, cho nên tại chỗ rất xa, Thụy Hoàng, Thiên Thứu Hoàng , những cường giả cực hạn sắc mặt đều là hơi đổi.

Mà ánh sáng màu vàng trong tích tắc xuyên thủng hư không, sau đó cùng hai đạo Long thương mang, oanh kích lẫn nhau.

Ầm!. Đùng..!

Trong nháy mắt, âm thanh động trời không ngoài dự đoán vang lên, tiếp theo chính là sóng xung kích đáng sợ đến cực điểm tỏa ra, không gian chung quanh phiến khu vực này, đều là bị loại trùng kích này làm cho vặn vẹo vỡ vụn.

U Minh Hoàng tử cùng Phương Nghị trợn mắt nhìn qua điểm va chạm, sau đó sắc mặt hai người trở nên cực kỳ khó coi, bởi vì bọn họ nhìn thấy thời điểm loại trùng kích này diễn ra, thương mang hai người bọn họ đem hết toàn lực thi triển, vẻn vẹn giữ vững được mấy cái hô hấp, đã bị đạo ánh sáng màu vàng phá tan .

Rắc rắc.

Lúc thương mang tan vỡ m bọn họ đều thấy, một thương một kích, cũng vào lúc này hóa thành quang điểm đầy trời.

"Chết tiệt!"

Sắc mặt hai người hiện ra một mảnh âm trầm, bọn hắn không nghĩ tới thi triển ra sát chiêu bực này vẫn không thể giải quyết Mục Trần.

O...o...n...g!

Bất quá, liền lúc bọn họ phẫn nộ không cam lòng, ánh mắt Mục Trần phóng về phía bọn hắn, cái loại này ánh mắt, làm cho hai người trong lòng đều phát lạnh.

Mục Trần vươn ngón tay, lăng không điểm xuống.

HƯU...U...U!

Hai người lập tức kinh hãi nhìn thấy, đạo ánh sáng màu vàng sau khi phá vỡ công kích của bọn họ vậy mà cũng không tiêu tán, ngược lại một phân thành hai, từ tiền phương của bọn hắn, ầm ầm cuốn tới.

Phương Nghị cùng U Minh Hoàng tử mặt đầy hoảng sợ, ánh sáng màu vàng làm cho bọn hắn minh bạch, nếu bị cuốn vào trong đó, bọn hắn hắn phải chết không thể nghi ngờ!

"Hỗn đản!"

Sắc mặt Hai người trắng xám, sau đó mãnh liệt cắn răng một cái, thân hình lập tức mãnh liệt bắn ngược về sau, dưới chân bọn họ , Chí Tôn Pháp Thân bước ra , dùng thân thể cao lớn cùng ánh sáng màu vàng cứng rắn đụng nhau, hai người này đều rất là quyết đoán, tuy nói như thế Chí Tôn Pháp Thân sẽ bị hủy, đối với bọn hắn mà nói cũng sẽ bị thương nặng, nhưng ít ra còn tốt hơn dùng chính mình đỡ đòn, nhục thể của bọn hắn không được như Mục Trần, một khi bị đánh lên, tất nhiên sẽ tan xác

Ầm ầm!

Thời điểm hai người lùi lại, cột sáng oanh kích vào hai đạo Chí Tôn Pháp Thân, lập tức trong Thiên Địa tiếng vang ầm ầm , kim quang tràn ngập , mọi người nhìn thấy, từng đạo vết bằng tốc độ kinh người từ trên thân thể hai đạo Chí Tôn Pháp Thân lan tràn ra, cuối cùng kim quang từ trong khe hở bắn tung tóe ra ngoài.

Bùm!

Hai tòa Chí Tôn Pháp Thân, trực tiếp là nổ tung thành đầy trời quang điểm.

Phụt !! (tiếng 2 thằng kia phun sirô đấy .Phốc xuy! Nghe cứ như khui chai coca)

Tại thời điểm Chí Tôn Pháp Thân nổ tung, U Minh Hoàng tử và Phương Nghị hai người phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, khí tức uể oải, liền ngất đi, hiển nhiên là nhận lấy trọng thương cực kỳ nghiêm trọng.

Mục Trần làm ra động tĩnh thật sự là quá lớn, theo bối phận mà nói, ba người đều chỉ có thể tính là nhân vật đứng đầu trong thế hệ trẻ tuổi, có thể giao phong như vậy, so với Thụy Hoàng, Đông Các chủ , những cường giả Cửu phẩm Chí Tôn chân chính , động tĩnh phát ra còn lớn hơn, đương nhiên bởi vì này tòa thạch đảo áp chế tất cả mọi người, nhưng điều này cũng làm cho khắp nơi khiếp sợ.

Đám người Hồng Ngư, Tô Bích Nguyệt vẫn luôn chú ý đến chiến cuộc bên này , nhìn qua hai người U Minh Hoàng tử trọng thương hôn mê, các nàng xem như đã chứng kiến toàn bộ quá trình hai người U Minh Hoàng tử thảm bại. . .

Nhưng mặc dù tận mắt chứng kiến , nhưng vẫn không ngăn được khiếp sợ trong lòng, các nàng vốn cho là Mục Trần có thể cùng U Minh Hoàng tử và Phương Nghị liên thủ , giữ cho không bị bại cũng đã rất khủng khiếp, nhưng ai có thể nghĩ đến, cuối cùng Mục Trần lại đè bẹp cả hai

"Gia hỏa này, thật sự là càng ngày càng kinh khủng. . ."

Hồng Ngư cùng Tô Bích Nguyệt đều là thầm thở dài nói, khi trước trong Long Phượng Thiên, Mục Trần đem hết toàn lực cũng chỉ có thể cùng U Minh Hoàng tử miễn cưỡng quần chiến, nhưng hiện tại, U Minh Hoàng tử cùng Phương Nghị liên thủ, cũng không phải là đối thủ của

hắn, khó có thể tưởng tượng, tiếp tục vài năm, Mục Trần sẽ trở thành loại quái vật nào?

Trong Thiên Địa , ánh mắt rung động một mảng lớn, bất quá lúc này Mục Trần ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm vào hai người U Minh Hoàng tử, cong ngón tay búng ra, hai đạo Linh lực mãnh liệt bắn ra, nhắm vào đầu hai người, hiển nhiên là ý định diệt cỏ tận gốc.

HƯU...U...U!

Bất quá Mục Trần tuy ra tay quyết đoán, nhưng lúc chùm tia linh lực sắp đánh trúng hai người, hai đạo quang ảnh liền xuất hiện ở phía trước hai người, tay áo huy động, đem chùm tia sáng chấn vỡ.

Mục Trần thấy thế, nhíu mày, người xuất thủ , đúng là hai vị Lục phẩm Chí Tôn của U Minh Cung cùng Thần Các, xem ra bọn người kia sớm đã có tâm bảo hộ hai người, tất nhiên sẽ không để cho Mục Trần đạt mục đích.

Hai vị Lục phẩm Chí Tôn xuất thủ cứu người, nhưng lại không ra tay, nhìn về phía Mục Trần , trong mắt không có nửa điểm khinh thường, thay vào đó chính là nồng đậm kiêng kỵ.

Bởi vì, bọn hắn đều không nghĩ có thể đánh bại hai người U Minh Hoàng tử, nhưng Mục Trần lại làm được, điều này nói rõ người này đủ để so sánh bọn họ. Cho nên cả hai cứu người lập tức bỏ chạy, sợ Mục Trần lại ra tay.

Mục Trần nhìn bọn hắn bỏ chạy gọn lẹ, lại là cười cười, không có quá mức cố chấp muốn đuổi cùng giết tận, bọn hắn không chỉ sử dụng bí pháp, lại bị thương thế như vậy, tất nhiên sẽ lưu lại di chứng nghiêm trọng, dù có cứu sống bọn hắn, thực lực của bọn hắn cũng dừng lại, mà đợi bọn hắn triệt để khôi phục, khi đó Mục Trần đã vượt qua bọn hắn rất xa. . .

Mục Trần thu hồi ánh mắt, lại hướng về phía trung tâm hồ nước, chỗ đó vốn bay ra phần lớn quang đoàn, lúc hắn cùng với U Minh Hoàng tử giao thủ, đã bị lấy đi không ít, bất quá cũng không có người đạt được Linh Thần Dịch, nếu không nơi đây cũng sớm đã nổ tung nồi.

"Linh Thần Dịch vẫn còn ở nơi này à. . ."

Mục Trần nhìn chằm chằm vào số quang đoàn còn lại, những quang đoàn còn thừa lại, chưa tới năm đạo, nhưng bọn chúng hào quang sáng ngời, tốc độ cực nhanh, không ít cường giả không công mà lui.

Mục Trần nhìn chằm chằm năm đạo quang đoàn, bất quá ngay lúc hắn định cảm ứng vật thể bên trong quang đoàn lúc, tâm thần hắn đột nhiên lay động, lật bàn tay , một vật đen thui liền xuất hiện trên tay của hắn.

Đó chính là khối sắt tam giác thần bí.

Mà từ khi Mục Trần đạt được, nó không có bất cứ động tĩnh gì, nhưng vào lúc này, nó trở nên nóng hổi

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 942: Nam Các Chủ

Trên mặt hồ Mục Trần đứng lơ lửng trên không , lúc này , ánh mắt hắn kinh nghi nhìn vào trong tay , một khối sắt đen hình tam giác đang đang ra nhiệt độ nóng hổi . Từ khi Mục Trần đoạt được vật ấy , lần đầu tiên có động tĩnh.

Vật ấy lai lịch bí ẩn , hơn nữa lại bị người ta cố ý giấu ở bên trong vết nứt không gian, nếu như Mục Trần không có tầm linh bàn mà nói..., chắc chắn không thể nào tìm ra nó.

Theo Mục Trần phỏng đoán , vật này cùng Bí Tàng có chút liên quan , nhưng vật này có chút đặc thù , bất luận Mục Trần có làm thế nào đều không thể làm gì được nó. Bất quá vật này cuối cùng đã có chút động tĩnh rồi. . .

"Là vì những quang đoàn này sao?" ánh mắt Mục Trần nhìn về phía năm đạo quang đoàn bay múa ở trung tâm hồ nước, không ít cường giả đều có ý chặn đường chúng nó, nhưng cuối cùng đều thất bại , năm đạo quang đoàn , phảng phất như là có được linh tính, tránh né công kích của đông đảo công kích .

Cái hắc thiết tam giác đợi Mục Trần tiến vào trung tâm hồ này mới bắt đầu có phản ứng , cho nên lúc này Mục Trần có chín phần chắc chắn , động tĩnh của hắc thiết đều do những quang đoàn này gây nên.

Để kiểm chứng suy nghĩ trong lòng , Mục Trần tăng thêm tốc độ , nhanh chóng hướng tới những chùm sáng kia, theo hắn tiếp cận , hắn quả nhiên phát hiện , hắc thiết tam giác trong tay càng ngày càng nóng bỏng .

"Quả nhiên là như thế à. . ."

Mục Trần sáng mắt , hơn nữa dường như là ảo giác , hắn phát hiện thời điểm hắn tiếp cận quang đoàn, những quang đoàn này vốn là nhanh như điện , tốc độ phảng phất là hơi trì trệ một chút , tựa như là đã nhận ra cái gì quen thuộc.

"Vật ấy quả nhiên có tác dụng lớn !"

Mục Trần phát giác được tình huống này , trong lòng mừng rỡ, không chút do dự đem tốc độ thúc dục đến mức tận cùng , hướng về phía đạo quang đoàn sáng ngời nhất. Hắn thấy rõ đạo quang đoàn phá lệ sáng ngời , thể tích thậm chí còn gấp đôi , xem ra trong đó có vật phi phàm , trước kia cũng có không ít cường giả ý đồ bắt lấy nó , nhưng đều là bị nó tránh né mà đi .

Những quang đoàn này , trong lúc tránh né tựa hồ có thể xuyên thủng hư không , tốc độ ngay cả lục phẩm Chí Tôn đều theo không kịp , bất quá chúng cũng vô pháp ly khai khỏi khu vực hồ nước, nói cách khác , một khi nó bỏ chạy , chỉ sợ cường giả đỉnh cao như Thụy Hoàng cũng chỉ biết đứng nhìn.

Mục tiêu của Mục Trần cực kỳ rõ ràng , bất quá khi những cường giả chung quanh kia nhìn thấy Mục Trần thẳng đến đạo quang đoàn mà đi, lại không tự chủ được trào phúng cười cười .

Bởi vì trước, bọn hắn đã từng chặn cái đạo quang đoàn này , gần mười vị lục phẩm Chí Tôn ý đồ liên thủ chặn đường , cuối cùng lại bị đạo quang đoàn này đùa bỡn xoay quanh .

Tuy nói lúc trước Mục Trần chiến thắng U Minh hoàng tử cùng Phương Nghị , bày ra sức chiến đấu làm cho người ta kiêng kị , nhưng trước mắt, cậy mạnh vô ích .

Bởi vậy , một ít cường giả phía trước Mục Trần , đều tránh đường cho Mục Trần lao thẳng tới đạo quang đoàn, hiển nhiên là ý định nhìn

hắn kinh ngạc .

Bất quá bọn hắn nghĩ cái gì , Mục Trần cũng không quan tâm , bởi vì không có trở ngại , thân hình hắn rất nhanh tiếp cận quang đoàn .

Nhiều ánh mắt nhìn thấy Mục Trần xông vào phạm vi trăm trượng quang đoàn , không vội vàng, ngược lại có chút giảm chậm tốc độ , cười híp mắt nhìn qua một màn này, ý đồ chờ xem Mục Trần chụp ếch

Mục Trần khẽ cười, bởi vì hắn phát giác được hắc thiết tam giác trong lòng bàn tay trở nên cực kỳ nóng bỏng , tựa như dung nham

Mục Trần giơ tay lên , đem hắc thiết nóng hổi nhắm vào hào quang đang chuẩn bị trốn đi thật xa. Trong nháy mắt, Mục Trần có thể cảm giác được, hắc thiết rung động dữ dội , phảng phất có âm thanh ong ong trong không khí nhộn nhạo truyền ra . âm thanh chấn động không khí , cái quang đoàn vốn chuẩn bị chạy trốn trong nháy mắt này ngưng lại .

Véo...oo !!

Trong tích tắc , sau lưng Mục Trần, một đôi phượng cánh giang rộng ra đến, tốc độ của hắn vào lúc này đạt đến cực hạn .

Pặc!

Chớp mắt, vượt qua khoảng cách trăm trượng, Mục Trần hiện ra phía trên quang đoàn, sau đó chưởng phong như điện , chụp lấy quang đoàn nắm ở trong tay .

Ngay lúc Mục Trần bắt lấy đạo quang đoàn, trong mảnh hồ nước này , lâm vào một màn yên tĩnh , mấy ánh mắt tự tiếu phi tiếu nhìn qua Mục Trần , chuẩn bị nhìn hắn ăn khổ thì lập tức cứng lại , một ít trợn mắt há mồm bộ dáng cực kỳ buồn cười .

"Hắn . . . Hắn . . . Hắn tóm lấy tia sáng kia đoàn?" Sau một hồi yên lặng , rốt cục có cường giả chấn kinh lên tiếng, chỉ là thanh âm kia cà lăm , biểu hiện ra trong lòng của hắn đang chấn động.

Bọn hắn như thế nào ngờ được, cái vật kia khi trước hao hết công sức bọn hắn liên thủ đều không bắt được, vậy mà bị Mục Trần bắt gọn như thế . . .

"Tại sao có thể như vậy . . ."

Phần đông cường giả có chút ngốc trệ , ngay sau đó là một bụng đau lòng , đạo quang đoàn kia tỏa sáng nhất, vật trong đó tất nhiên không đơn giản , nói không chừng chính là linh thần dịch mà bọn hắn khổ công tranh đoạt , Trước mắt bị Mục Trần nhẹ nhàng đoạt tới tay .

Một màn này , đả kích này đối với bọn hắn , hiển nhiên so với lúc trước Mục Trần đả bại U Minh hoàng và Phương Nghị, càng khiến người ta khó có thể tiếp nhận .

"Ầy. . ."

Trong lúc mấy đạo ánh mắt ngốc trệ nhìn chăm chú Mục Trần, hắn cũng hơi giật mình , cướp đoạt đơn giản thế này có chút ngoài dự liệu của hắn , lúc trước hắn chỉ định thử bắt lấy, nhưng không ngờ tới đạo quang đoàn này vậy mà thật sự không chút phản kháng , tùy ý hắn dễ dàng nắm trong tay .

Hiển nhiên , nguyên nhân cũng là bởi vì cái hắc thiết tam giác kia.

Qua một lúc ngạc nhiên ngắn ngủi, nét sợ hãi lẫn vui mừng cũng nhanh chóng hiện lên trong mắt Mục Trần, hắn lập tức lùi nhanh lại , cùng lúc đó , ở phía sau , Cửu U , Tu La Vương đại la thiên vực cường giả cũng không hẹn cùng lao tới, ý định tiếp ứng Mục Trần , Mục Trần lúc này dễ bị cường giả khắp nơi tập kích .

Mục Trần phản ứng cực nhanh , nhất thời khắp nơi cường giả mặc dù có chút rục rịch , nhưng ở có chút chần chờ , chung quy vẫn để cho Mục Trần thoát ra khu vực hỗn loạn nhất.

Bất quá , ngay lúc Mục Trần thả lỏng một hơi trong nháy mắt, một đạo âm thanh như sấm sét quát chói tai, từ trên trời giáng xuống: "Tiểu bối , mang thứ đó giao ra đây cho lão phu!"

OÀ..ÀNH!

Khi cái tiếng quát chói tai vang lên lúc, chỉ thấy một đạo chỉ phong ập đến, không gian đều bị xé nứt ra , nhắm vào thiên linh cái của Mục Trần, tàn nhẫn cực kỳ .

Đột nhiên xuất hiện công kích, cũng làm cho Mục Trần cả kinh , hắn cũng tùy thời vỗ cánh sau lưng, thân hình nhanh chóng dời đi.

Véo..oo! !

Đạo chỉ phong lăng lệ bao phủ lấy sau lưng Mục Trần, nóng hừng hực đau đớn, bất quá Mục Trần không bận tâm , mà sắc mặt có chút âm trầm ngẩng đầu , chỉ thấy giữa không trung , một gã lão giả Hồng Bào chậm rãi đáp xuống, ánh mắt giống như rắn độc tàn nhẫn , tập trung vào Mục Trần , mà ở quanh thân hắn, có sóng linh lực cực kỳ mạnh mẽ .

" Nam Các Chủ Thần Các. . ."

Mục Trần nhìn thấy Hồng Bào lão giả , trong lòng hơi trầm xuống , bởi vì đó là Nam Các Chủ một trong tứ đại Các chủ, người này khi trước chưa từng ra tay, ngay cả việc chặn đường Thụy Hoàng cũng là ba người kia xuất thủ , còn hắn thì vẫn nấp kín ở một nơi bí mật gần đó , tùy thời hành động .

Mà hiện tại, hắn đã nhắm vào Mục Trần.

Ở đằng sau , bọn người Cửu U nhìn thấy Mục Trần bị Nam Các Chủ nhắm vào , sắc mặt đại biến, vội vàng tăng thêm tốc độ , nhưng không gian phía trước vặn vẹo , mấy đạo thân ảnh cũng hiện ra, đương nhiên là những cường giả Thần Các kia .

"Hắc hắc , ta nghĩ các ngươi nên ở lại đây chơi đi!" Thiên Long chủ cười lớn một tiếng , bàn tay vung xuống , sau lưng , phần đông cường giả lập tức như lang như hổ lao ra , vây lấy bọn Cửu U ngăn không cho bọn hắn tiến hành cứu viện.

"Tiểu bối , đem mấy thứ ngươi tìm được giao cho lão phu , lão phu có thể tha cho ngươi một mạng , nếu không hôm nay ngươi phải chết !" Hồng Bào lão giả ánh mắt lành lạnh tập trung vào Mục Trần , chậm rãi nói .

Hắn biết rõ , lấy bối phận của hắn tự mình ra tay đối với Mục Trần, tất nhiên sẽ làm cho người cười nhạo , nhưng hắn bất chấp, một khi linh thần dịch rơi vào trong tay đại la thiên vực , Thần Các chi chủ tất nhiên sẽ tức giận .

"Các ngươi thật đúng là không biết xấu hổ nha , đường đường là một trong tứ đại Các chủ, vậy mà mặt dày đi đối phó một tên tiểu bối?" Mục Trần sắc mặt âm trầm , cười lạnh nói .

"Không cần kéo dài thời gian , ngươi đã không muốn động thủ , vậy thì lão phu tự mình đến lấy!"

Đối với sự mỉa mai của Mục Trần , Nam Các Chủ lại hoàn toàn bình tĩnh , hắn âm trầm cười cười , phất ống tay áo một cái , bắn mạnh tới Mục Trần , một thân Hồng Bào bay phất phới , linh lực bàng bạc bộc phát ra , cảm giác áp bách làm cho Mục Trần hô hấp trở nên chật vật .

Mặc dù bị thạch đảo áp chế linh lực , nhưng thực lực Nam Các Chủ , vẫn đủ để nghiền nát bất kỳ lục phẩm Chí Tôn nào .

Mục Trần nhìn Nam Các Chủ đánh tới , ánh mắt trở nên hung hăng , nếu lão quỷ này hùng hổ dọa người , vậy hắn cũng phải xuất ra một ít thủ đoạn cuối cùng.

Nghĩ đến đây , trong lòng bàn tay Mục Trần , một khối bàn đá cổ xưa hiện ra

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 943: Chiến Ý Thần Bàn

Xuất hiện ở trong tay Mục Trần, là một thạch bàn cổ xưa, ở đằng kia thạch bàn, có đường vân phức tạp huyền ảo, hơn nữa nhìn kỹ lại, tựa hồ có thể phát hiện ở trong thạch bàn, có từng tòa tượng đá nhỏ nhắn và tinh xảo, những tượng đá này trông rất sống động, giống như vật còn sống, huyền diệu dị thường.

Thạch bàn này, ở trong Tử Vong Di Tích, vị Thiên Trận Hoàng tiền bối ban tặng Chiến Ý Thần Bàn, bên trong Thần bàn, có một nghìn Thạch Quân uy lực cường đại.

Bất quá vật ấy chỉ dùng được một lần, một khi sử dụng, những Thạch Quân này sẽ tan thành mây khói, cho nên Mục Trần chưa từng đem ra xài, lúc này nguy cấp, hắn không có khả năng giấu nữa rồi, bằng không thì mạng nhỏ cũng khó giữ, giữ lại bảo bối có thể làm gì?

"Hừ, còn muốn ngoan cố chống lại? Thật sự là hồ đồ ngu xuẩn!" Nam Các Chủ nhìn thấy Mục Trần hành động như vậy, ngược lại là cười lạnh, thạch bàn trong tay Mục Trần tựa hồ là có chút chấn động kỳ lạ, nhưng cũng không làm hắn kiêng kỵ, dù linh lực trong cơ thể hắn bị áp chế, nhưng muốn tiêu diệt giết Mục Trần, không có gì khó.

Tiếng nói hạ xuống, hắn giang hai tay chưởng xuống, trong lòng bàn tay, linh lực cuồng bạo điên cuồng hội tụ mà đến, ngắn ngủn mấy hơi thở, biến thành một đạo Hỏa vũ đỏ thẫm, trên Hỏa vũ tựa hồ có liệt diễm hừng hực thiêu đốt.

Nhiệt độ trong Thiên Địa, vào lúc này trở nên nóng bỏng.

"Hỏa Hoàng Thần Thuật, Hỏa Vũ Phần Thiên!"

Tuy không kiêng kỵ Mục Trần, nhưng Nam Các Chủ dầu gì cũng cường giả cực hạn trong bắc giới, tâm tư cũng cẩn thận, cho nên vừa ra tay cũng vì Mục Trần thực lực gầy yếu mà khinh nhờn, thi triển ra Thần Thuật, dù là Lục phẩm Chí Tôn hắn phải chết không thể nghi ngờ.

"Cái lão quỷ này thật đúng là tàn nhẫn, đối phó với Mục Trần, ngay cả Thần Thuật bực này cũng thi triển. . ."

Bên ngoài, khắp nơi cường giả nhìn thấy một màn này, cũng nhịn không được cả kinh, một ít Lục phẩm Chí Tôn cường giả đều lộ vẻ ngưng trọng cùng sợ hãi, sự quyết đoán và tàn nhẫn của Nam Các Chủ đều vượt quá dự liệu của bọn hắn, thế công như vậy Mục Trần chỉ sợ dữ nhiều lành ít.

Nam Các Chủ lăng không mà đứng, ánh mắt âm lệ nhìn về phía Mục Trần, đột nhiên bấm tay búng xuống.

O...o...n...g!

Tại đầu ngón tay búng ra, hỏa vũ đột nhiên mãnh liệt bắn ra, hỏa diễm đỏ thẫm ngập trời lập tức quét ra, tựa hồ sắp sửa thôn tính tiêu diệt Thiên Địa, hỏa diễm hừng hực gào thét, trong mơ hồ, phảng phất hóa thành một đầu Hỏa Hoàng, mang theo Diệt Thế Chi Viêm, lao đến Mục Trần.

Đối mặt với thế công đáng sợ như thế của Nam Các Chủ, Nội tâm Mục Trần cảm thấy căng thẳng, công kích bậc này, nếu như không có Chiến Ý Thần Bàn làm hậu thủ, chỉ sợ hôm nay đúng là hắn phải trả giá lớn.

"Cái này lão quỷ. . ."

Mục Trần thầm mắng một tiếng , cắn răng một cái, không do dự chút nào, Linh lực trong cơ thể lập tức theo lòng bàn tay tràn vào bên trong

Chiến Ý Thần Bàn.

O...o...n...g!

Nương theo Linh lực dũng mãnh tiến vào, chỉ thấy được trên thạch bàn lập tức có vầng sáng bắn tung tóe , rồi sau đó từng đạo quang ảnh phô thiên cái địa mãnh liệt bắn ra, trong chốc lát, một cỗ Chiến Ý kinh khủng đột nhiên bộc phát ra, đúng là biến thành một đạo Chiến Ý chi ấn gào thét mà ra, trực tiếp cùng Hỏa vũ cứng rắn va chạm vào nhau.

Oành!

Linh lực xung kích bộc phát ra, ngàn trượng xung quanh, không gian đều nhộn nhạo lên từng trận rung động, những cường giả gần đó cũng bị chấn động , khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn , liên tiếp lui về phía sau.

Mà đợi bọn hắn ổn định thân hình, lúc này mới đem ánh mắt hướng về chỗ đụng độ, sau đó khuôn mặt của bọn hắn nồng đậm kinh ngạc cùng vẻ khiếp sợ hiện lên.

Bởi vì trên bầu trời, Mục Trần vẫn lăng không mà đứng, toàn thân không tổn hao gì, công kích khủng bố lúc trước của Nam Các Chủ , vậy mà không thể tổn thương tên này? !

"Đó là cái gì? !"

Khiếp sợ của bọn hắn chỉ vẻn vẹn giằng co trong một cái chớp mắt, rồi sau đó có tiếng kinh hô vang lên, bọn hắn lúc này nhìn thấy, ở đằng sau lưng Mục Trần, có hôi (đen) quang nở rộ, mà ở trong hôi quang, xuất hiện một đội quân hôi giáp quy mô không nhỏ, nhân số ước chừng nghìn người. Chiến Ý kinh khủng kia đúng là từ đội quân hôi giáp phát ra.

"Xem ra lão phu ngược lại là khinh thường tên tiểu bối ngươi rồi!"

Ở trên bầu trời đằng kia, Nam Các Chủ cũng có chút ít chấn động nhìn qua, trong lúc hôi giáp quân đội xuất hiện ở sau lưng Mục Trần,

khuôn mặt già nua trở nên âm trầm rất nhiều, hiển nhiên là không có ngờ tới, thế công tất sát vậy mà bị Mục Trần dễ dàng ngăn cản.

"Nguyên lai là Chiến Ý Thần Bàn, ngươi vẫn còn loại bảo vật này!"

Nam Các Chủ sắc mặt âm trầm cắn răng nói ra, hắn dù sao cũng là cực hạn cường giả ở Bắc giới, kiến thức cũng bất phàm, cho nên liếc nhìn là nhận ra thạch bàn trong tay Mục Trần.

Mà nghe hắn nói toạc ra Chiến Ý thần bàn, Mục Trần cũng kinh ngạc, vật ấy xem như hiếm có, không nghĩ tới cái lão quỷ này nhãn lực sắc bén như thế.

"Nếu như biết được vật này, hôm nay xin mời Nam Các Chủ giúp ta thử xem nó có bao nhiêu uy lực a." Mục Trần nhếch miệng cười cười, Chiến Ý Thần Bàn chỉ có thể sử dụng một lần, mà đã dùng thì tự nhiên là phải hảo hảo tận dụng.

Tiếng nói hạ xuống, Mục Trần bấm tay bắn nhẹ vào Chiến Ý Thần Bàn.

O...o...n...g!

Âm thanh vù vù phát ra, phía sau một nghìn Thạch Quân cũng đột nhiên mở mắt, trong mắt của bọn nó không có bất kỳ thần trí, nhưng có một vẻ cuồng nhiệt tràn ngập.

Ầm ầm!

Chiến Ý bàng bạc, giống như núi lửa phun trào trong cơ thể của bọn nó bạo phát đi ra, cuối cùng hội tụ tại không trung, phảng phất tầng tầng quang điểm, che khuất bầu trời, một loại cảm giác áp bách đáng sợ tràn ngập ra, làm cho rất nhiều cường giả trong khu vực hồ nước sắc mặt đều là mãnh liệt biến đổi.

Cảm thụ được Chiến Ý đáng sợ bực này, Nam Các Chủ sắc mặt cũng trở nên cực kỳ khó coi, nếu như là hắn lúc toàn thịnh, tất nhiên là không

sợ những Thạch Quân này, trước mắt trong cơ thể hắn Linh lực bị áp chế hơn phân nửa, nếu là thật sự muốn động thủ, chỉ sợ hậu quả khó lường.

" Chiến Ý Thần Bàn cần Linh lực thúc giục , chỉ cần chém giết tiểu tử kia thật nhanh, chút ít Thạch Quân này cũng sẽ tan thành mây khói!"

Nam Các Chủ ánh mắt biến ảo, đột nhiên trở nên hung ác, hắn đột nhiên sải bước ra, bóng người của hắn cũng đã quỷ dị biến mất ở giữa không trung.

Bất quá, Nam Các Chủ thân pháp quỷ dị, nhưng Mục Trần sớm đã có đề phòng, cho nên khi Nam Các Chủ biến mất , lập tức hắn vỗ cánh Phượng một cái bắn lui về sau nhanh như thiểm điện, chui vào bên trong Thạch Quân.

Tại nơi Mục Trần đứng lúc trước, không gian dập dờn, Nam Các Chủ thân ảnh thoáng hiện ra, nhưng chụp vào hư không, sắc mặt hắn một mảnh xanh mét, không có ngờ tới Mục Trần vậy đào tẩu như chớp.

Chui vào Thạch Quân bên trong Mục Trần thì là hướng về phía Nam Các Chủ một tiếng cười lạnh bàn tay cầm chặt Chiến Ý Thần Bàn, Linh lực đột nhiên quán chú mà vào.

Rống!

Một nghìn Thạch Quân đôi mắt trống rỗng mà cuồng nhiệt, đột nhiên tập trung vào thân thể Nam Các Chủ, chỉ thấy được trên không Chiến Ý trầm trọng giống như tầng tầng mây đen đột nhiên cuồn cuộn dâng lên, hóa thành một chuôi Chiến Ý thạch mâu khổng lồ ước lượng trăm trượng, bên trên thạch mâu, khắc rõ Chiến văn rậm rạp , nhìn lại sợ là không dưới mấy vạn.

HƯU...U...U!

Thạch mâu trực tiếp xuyên thủng hư không, xuất hiện ở Nam Các Chủ phía trước, bắn mạnh tới.

Đối mặt với Chiến Ý thế công bậc này của Thạch Quân, Nam Các Chủ sắc mặt xanh mét, thân hình nhanh chóng thối lui, rồi sau đó hai tay ấn pháp biến hóa một tiếng hét to: "Hỏa Hoàng chưởng!"

Hắn đánh ra một chưởng, Linh lực bắt đầu khởi động, hỏa diễm đỏ thẫm quét ra, hóa thành một đạo Hỏa Hoàng chưởng ấn cực lớn, rồi sau đó trực tiếp cùng thạch mâu đối cứng ở một chỗ.

Ầm!

Cả hai đối cứng, lập tức có sóng xung kích cuồng bạo bộc phát ra mảnh không gian có chút bắt đầu vặn vẹo, bắn xuống hồ nước, tức thì bị loại này trùng kích nhấc lên vạn trượng làn sóng lớn. (mẹ cha nó . không dám xuống hồ mà sóng cao vạn trượng thế này đè chết bao nhiêu thằng . tả gì mà tả quá huốt)

Hừ!

Sóng xung kích quét , Nam Các Chủ rên lên một tiếng, thân hình bị đẩy lui rồi tầm mười trượng, trái lại Mục Trần trốn ở bên trong Thạch Quân, bình yên vô sự.

Lần này giao phong, hiển nhiên là Nam Các Chủ ăn không nhỏ thiệt thòi.

Mà một màn này rơi vào trong mắt cường giả khắp nơi, trong lòng cảm thấy rung động Nam Các Chủ này, chính là hàng thật giá thật Bát phẩm Chí Tôn tại Bắc giới có địa vị cực cao, nhưng mà trước mắt, hắn đấu với Mục Trần, nhiều lần kinh ngạc, đối với mọi người tạo thành đả kích không nhỏ.

Nam Các Chủ có chút chật vật , ổn định thân thể, mặt mo một mảnh xanh mét, nhìn về phía Mục Trần, hận không thể đem hắn bầm thây vạn đoạn, hắn biết, lúc này đây thể diện của hắn xem như mất sạch.

Vốn cho là đối phó một tên Ngũ phẩm Chí Tôn Mục Trần, là chuyện dễ như trở bàn tay, nhưng mà sự thật trước mắt làm cho hắn hiểu được, hắn không chỉ không đối phó được Mục Trần, lại còn rước nhục vào thân.

"Cái đồ hỗn trướng này!"

Nam Các Chủ trong nội tâm nổi giận, nhưng cũng không ra tay nữa, trải qua lúc trước giao thủ, hắn đã là minh bạch, bằng vào trạng thái hắn bây giờ, căn bản không khả năng đánh bại một nghìn Thạch Quân.

"Nếu như là ta trạng thái toàn thịnh, muốn giết tiểu tử này, như tàn sát gà chó! Đáng hận!"

Nam Các Chủ nghiến răng nghiến lợi, nhưng cuối cùng vẫn còn chỉ có thể âm tàn nhìn chằm chằm vào Mục Trần, sẽ không dám tiến vào phạm vi công kích của Thạch Quân.

Hai người giao phong, đồng thời cực hạn cường giả khắp nơi cũng nhìn thấy, đặc biệt là nơi Đại La Thiên Vực Tam Hoàng cùng với Thần Các ba vị Các chủ giằng co, bọn hắn đối với kết quả này không thể nghi ngờ là cực kỳ khiếp sợ.

(sẵn cái thần bàn đang xài một lần thì bắn luôn 3 thằng già này đi là khỏe)

Nguyên bản Tanm Hoàng bọn hắn nhìn thấy Nam Các Chủ ra tay với Mục Trần, trong lòng cũng lo lắng cực kỳ, nhưng cái nào ngờ tới kết quả sẽ biến thành như vậy, Mục Trần không chỉ không bị bắt, ngược lại còn làm cho Nam Các Chủ chật vật như thế.

"Tiểu tử này, át chủ bài tầng tầng lớp lớp, thật là làm cho người ta khó có thể nắm bắt. . ." Tam Hoàng liếc nhau, đều là như trút được gánh nặng thở dài một hơi, với tính tình của bọn hắn đều nhịn không được, trong lòng tán thưởng rồi tiếng.

Bất quá đối với tán thưởng của bọn họ, lúc này Mục Trần không cách nào biết được, hắn nhìn thấy mượn nhờ Thạch Quân chi lực bức lui Nam Các Chủ, trong lòng lặng lẽ buông lỏng một hơi, sau đó lật tay ra, quang đoàn lúc trước bị hắn đoạt hiện mà ra.

Dưới sự bảo vệ của Thạch Quân, đúng thời khắc tốt để kiểm tra bảo bối.

Bên ngoài Quang đoàn , hào quang vào lúc này nhanh chóng thu liễm, rồi sau đó vật thần bí cũng dần hiện rõ, Mục Trần nhìn chăm chú nhìn lại, một lát sau, đợi đến nhìn rõ ràng trong đó chi vật lúc, nhưng là nhịn không được sửng sốt xuống.

"Cái đệt. . ."

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 944: Bình Sứ

Hào quang trong tay Mục Trần dần biến mất, khi hắn trông thấy tia sáng kia rút đi để lộ ra đồ vật, nhịn không được liền sửng sốt, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Chỉ thấy được trong tay hắn, một bình sứ màu đen to cỡ chừng đầu người, ở mặt ngoài có phù văn cổ xưa, trong lúc mơ hồ có một ít chấn động linh lực kỳ lạ phát ra, nhưng không mãnh liệt, nhìn sơ qua, cũng không phải là Thần Khí gì. . .

"Cái này là. . ."

Mục Trần có chút há hốc mồm, bàn tay khẽ siết mạnh cái bình, cái bình thật sự yếu ớt, phảng phất là dùng lực một ít là có thể bóp vỡ.

Mục Trần lật qua lật lại cẩn thận kiểm tra thực hư một phen, sắc mặt chính là có chút khó chịu, bởi vì cái bình sứ này tựa hồ là một vật bình thường, trong đó cũng không có vật gì.

Vất vả khổ cực mạo hiểm đến đoạt đồ vật, cuối cùng lại thành thế này , đúng là không chịu nổi?

"Cái kia là vật gì?"

Trong thiên địa này đồng dạng cũng có không ít cường giả chăm chú nhìn hắn, cho nên khi bình sứ màu đen kia xuất hiện, không ít cường giả cũng là để mắt tới.

" Linh lực chấn động thật yếu ớt, loại chấn động này, kiên quyết không thể nào là tuyệt phẩm Thần Khí. . ."

"Làm sao có thể? Đạo kia quang đoàn kia cường đại nhất, vì sao lấy ra một vật như thế, không hiểu nổi?"

"Dù sao cái này kiên quyết không phải là Linh Thần Dịch!"

Trong nhất thời, các loại tiếng bàn luận xôn xao đều lan truyền ra, không ít cường giả vẻ mặt nghi hoặc mờ mịt.

Ở cách đó không xa, Nam Các Chủ nhìn thấy màn này, lặng lẽ thở dài một hơi, nếu như Mục Trần thật sự từ quang đoàn trong móc ra Linh Thần Dịch mà nói, chỉ sợ hôm nay hắn đã phạm sai lầm lớn .

"Hừ, xem ra ngươi căn bản cũng không có may mắn lắm!" Nam Các Chủ yên lòng, cười lạnh châm chọc nói, hắn nhìn ra Chiến Ý Thần Bàn tựa hồ có rất nhiều hạn chế, nếu không, hắn sẽ không đợi đến lúc nguy cấp như vừa rồi mới đem ra xài, nhưng trước mắt hắn bỏ ra một cái giá lớn, nhưng cuối cùng tới tay chỉ là một cái vật vô dụng.

Ở hướng khác Tam Hoàng cùng với chư Vương cũng là có chút ít thất vọng thở dài một hơi, xem ra cái Linh Thần Dịch này, quả nhiên là không tới tay dễ dàng như vậy a.

Ánh mắt Mục Trần lạnh như băng liếc nhìn cái vẻ mặt cười đắc ý của Nam Các Chủ, cũng chẳng để ý tới lão quỷ này, hắn cúi đầu nhìn qua bình sứ trong tay, lông mày nhíu lại, thứ này nếu thật sự là vật tầm thường thì hắc thiết tam giác sẽ không phát động tĩnh.

Chẳng lẽ Đệ Tứ Điện Chủ hao tổn tâm cơ làm ra một vật vô dụng để đùa giỡn bọn hắn sao?

Mục Trần trong càng suy nghĩ càng cảm thấy có chút nghi hoặc, bàn tay hắn nắm chặt bình sứ, có chút trầm ngâm, sau đó cắn răng một cái, trực tiếp thúc giục Linh lực mãnh liệt quán chú vào bình sứ.

Hắn thật sự muốn xem cái thứ này có phải thật là vật vô dụng hay không!

Linh lực liên tục không ngừng từ trong cơ thể Mục Trần tuôn ra, quán chú tiến vào bên trong cái bình sứ, mà theo Linh lực quán chú, Mục Trần nhìn thấy, phù văn ở mặt ngoài lúc này trở nên có chút minh sáng lên một chút.

Tuy nói biến hóa này vẻn vẹn rất nhỏ, nhưng đã bị Mục Trần thấy rõ ràng , trong lòng khẽ động không do dự nữa, không gian sau lưng rung chuyển, Chí Tôn Hải như ẩn như hiện, hóa thành Linh lực nước lũ gào thét mà ra, quán chú vào cái kia bình sứ bên trong.

phù văn cổ xưa ngoài mặt bình sứ bắt đầu nhanh chóng trở nên sáng ngời.

Phần đông cường giả nhìn thấy một màn này, cũng là nao nao lắc đầu, cho rằng chẳng qua là Mục Trần không cam lòng mà thôi.

Bất quá Mục Trần chẳng để ý tới bọn hắn trong nội tâm suy nghĩ gì , hắn nhìn đến phù văn bên ngoài bình sứ ngày càng sáng ngời, trái tim của hắn cũng đập nhanh hơn, bởi vì hắn cảm giác được bình sứ tựa hồ bắt đầu phát ra chấn động rất nhỏ. . .

Chấn động càng ngày càng dồn dập, một đoạn thời khắc, cái bình sứ cổ xưa đột nhiên chấn động, từ trong tay Mục Trần chậm rãi bay lên, lơ lửng tại phía trước Mục Trần, cái bình sứ bắt đầu nghiêng một chút, đem cái miệng vòi, nhắm ngay vào hồ nước khổng lồ xanh biếc.

O...o...n...g!

âm thanh kỳ dị vù vù truyền ra, ở đằng miệng bình sứ hào quang ngưng tụ, cuối cùng có một cỗ hấp lực kỳ lạ bạo phát đi ra.

Rầm rầm!

Cỗ hấp lực này bạo phát ra, nhắm xuống hồ nước, trong lúc đó sóng gió động trời cuồn cuộn lên cơn, sau đó phần đông cường giả vô cùng

kinh ngạc nhìn thấy, từng đạo cột nước màu xanh biếc, đột nhiên gào thét, cuối cùng là liên tục không ngừng bị hút vào bên trong miệng vòi . .

Những cột nước màu xanh biếc, cực kỳ đặt sệt, hơn nữa dày nặng như núi, thậm chí ngay cả không gian dường như không cách nào thừa nhận được sức nặng kia, trở nên có chút vặn vẹo.

Nhưng mà, hồ nước mà cường giả như Thụy Hoàng cũng không dám đặt chân vào, lúc này lại không ngừng bị hút vào ở trong bình sứ cổ xưa.

Biến cố như vậy, làm cho tất cả cường giả đều là trợn mắt há hốc mồm, nước ở trong hồ này chính là Linh lực Đệ Tứ Điện Chủ biến thành, cực kỳ trầm trọng cuồng bạo, cho nên tuy rằng phần đông cường giả tranh đoạt, nhưng chưa có người nào dám xâm nhập vào trong hồ nước, mà bây giờ, hồ nước làm cho những Cửu phẩm Chí Tôn không làm gì được, đang bị hút vào trong cái kia bình sứ.

Trước ánh mắt kinh ngạc chăm chú của cường giả khắp nơi, chỉ thấy cái bình sứ giống như không có đáy, không ngừng hút lấy nước trong hồ, mà theo những dòng nước Linh lực dũng mãnh vào, phần đông cường giả mơ hồ nhìn thấy, bên trong bình sứ rỗng tuếch, bắt đầu có một tia hơi nước màu vàng hiển hiện, những hơi nước màu vàng theo thời gian trôi qua dần, có dấu hiệu bắt đầu ngưng tụ thành hình.

Một cỗ chấn động kinh khủng cực đoan, lặng yên từ trong bình sứ phát tán ra.

Trong cái mảnh Thiên Địa này, cực hạn cường giả khắp nơi phát giác được cỗ ba động này, sắc mặt lập tức biến đổi lớn, hoảng sợ nghẹn ngào: "Là Linh Thần Dịch!"

Lời vừa nói ra, phiến khu vực này lập tức bạo tạc nổ tung, cường giả thế lực khắp nơi lập tức mở to mắt. Một lát sau có người hiểu được, thất thanh nói: "Cái bình sứ kia dùng để hấp thụ linh lực nơi đây, để cô đọng Linh Thần Dịch đấy!"

Cường giả khắp nơi hít một hơi lãnh khí, nguyên lai Linh Thần Dịch lại phải dùng loại biện pháp này mới có thể cô đọng ra, nhưng linh lực nơi đây, trầm trọng đến nỗi ngay cả Cửu phẩm Chí Tôn cũng không dám hấp thu, chỉ có mượn nhờ mấy loại đồ vật kì lạ Đệ Tứ Điện Chủ lưu lại, mới có thể cô đọng ra Linh Thần Dịch.

Nam Các Chủ cũng trợn mắt há mồm nhìn qua biến cố như vậy, sau một khắc sắc mặt hắn xanh mét vô cùng, trong nội tâm ảo não vô cùng, hắn không nghĩ tới Mục Trần tuy rằng không đoạt được Linh Thần Dịch, nhưng đã tìm được đồ vật cần thiết để cô đọng Linh Thần Dịch. . .

"Cái này đồ hỗn trướng, thật không ngờ may mắn vậy!"

Nam Các Chủ nghiến răng nghiến lợi, nếu lúc này Mục Trần không có thạch quân bảo hộ, chỉ sợ hắn đã sớm ngang nhiên ra tay đoạt lấy bình sứ. Trước mắt Thạch Quân kia Chiến Ý khủng bố, hắn không thể địch lại. Không dám xâm nhập vào phạm vi công kích.

Lúc này cường giả xung quanh không thể nghi ngờ là bởi vì động tĩnh của Mục Trần mà triệt để hỗn loạn lên, các thế lực khắp nơi cũng ngừng giao chiến rồi, toàn bộ ngừng tay, đỏ mắt nhìn qua bình sứ.

Tam Hoàng cùng với chư Vương cũng là tụ hợp ở một chỗ, bọn hắn nhìn nhau, cục diện trước mắt như vậy, kinh hỉ đồng thời có chút ít lo lắng, dù sao vạn nhất phần đông thế lực liên thủ tiến công, bọn hắn cũng không có chỗ tốt.

"Cái này ngọc bình này cũng có thể cô đọng Linh Thần Dịch!"

Giữa lúc bọn hắn đang lo lắng , đột nhiên một đạo âm thanh mừng rỡ như điên vang dội, phần đông ánh mắt mãnh liệt chuyển dời mà đi, chỉ thấy được một vị cường giả Yêu Môn tay nâng một ngọc bình, phù văn hiển hiện bên ngoài ngọc bình, cũng bắt đầu hấp thụ nước dưới hồ, tiến hành cô đọng Linh Thần Dịch, chỉ có điều cái ngọc bình này tốc độ hấp thụ cùng cô đọng, so với cái trong tay Mục Trần, hiển nhiên là yếu hơn một bậc.

Người này lúc trước cũng là tranh đoạt năm đạo quang đoàn, sau một phen tranh đoạt, vận may đã rơi vào trong tay của hắn, nguyên bản hắn đối với kia cực kỳ thất vọng, nhưng lúc trước Mục Trần khởi động bình sứ , hắn cũng là thăm dò rồi thoáng một phát, bình ngọc bắt đầu chuyển động.

Những cường giả Yêu Môn nhìn thấy một màn này, lập tức đại hỉ, không nói lời gì lướt gấp mà đi, đem gã cường giả kia cùng với bình ngọc bao quanh bảo vệ, ánh mắt đề phòng mà kiêng kỵ nhìn qua những thế lực khác.

"Vật có thể cô đọng Linh Thần Dịch, tất nhiên không chỉ một cái!"

Có cường giả tâm tư nhanh nhẹn trầm giọng quát, cường giả khắp nơi liền đem vật lúc trước đoạt được ra thăm dò, trong lúc nhất thời tình cảnh hỗn loạn cực kỳ.

"Ha ha, ta đây cũng có!" Một phen tìm kiếm, rất nhanh có người kinh hỉ lên tiếng, trong tay hắn, có một cái chén nhỏ bằng bàn tay, lúc hắn thúc giục chén nhỏ kia cũng là bắt đầu hấp thụ nước, chỉ có điều cái loại này tốc độ, so với cái bình ngọc còn muốn nhỏ yếu.

" ố dề .Ta đây cũng có!"

"kha kha, ta cũng có!"

Mọi người thật sự phát hiện một vật cổ quái, hơn nữa khi bị linh lực thúc giục, liền có thể hấp thụ nước hồ, tiến hành cô đọng Linh Thần Dịch, thế nhưng loại tốc độ hấp thụ, thật sự là hơi bị chậm.

Thế lực khắp nơi nhìn một màn này, lại nhìn về cái bình sứ trong tay Mục Trần điên cuồng hấp thụ, lập tức trong lòng phát lạnh, cái bình sứ kia tốc độ hấp thụ so với những thứ của bọn hắn thật sự là có chút không chịu nổi.

"Không được, chênh lệch quá lớn, tiểu tử kia bình sứ trong tay quá mức lợi hại, tiếp tục như vậy sẽ đem hồ nước đoạt xong, cô đọng ra mạnh nhất hoàn chỉnh nhất Linh Thần Dịch!"

"Nhất định phải đạt được đồ vật mạnh hơn!"

Thế lực cường giả khắp nơi ánh mắt lập loè, nháy mắt sau đó, mãnh liệt ngẩng đầu, tập trung vào trên không hồ nước, tại đó, còn có ba đạo quang đoàn bay múa, Linh tính cường đại từ đó phát ra, hiển nhiên cũng tương đối bất phàm.

trong đó tất nhiên là vật cô đọng tương đối lợi hại!

Khắp nơi ánh mắt tụ tập ở ba đạo quang đoàn, bầu không khí quỷ dị yên tĩnh trở lại.

"Ra tay!"

"Toàn lực cướp đoạt!"

Bất quá, loại yên tĩnh này, chỉ vẻn vẹn ngắn ngủi đã lập tức bị xua đi, tiếp theo phiến khu vực này đột nhiên bạo tạc nổ tung, khắp nơi cường giả đều điên cuồng lao ra, toàn bộ phóng tới ba đạo quang đoàn.

"Đồ hỗn trướng, ai dám cùng Thần Các tranh đoạt, Thần Các tuyệt không tha thứ!"

Vốn là đang cùng đám Thụy Hoàng giằng co. Thần Các Tam Hoàng rút cuộc tính tình hết chịu nổi, trước tiên là mãnh liệt lao vút đi, đồng thời gầm lên, Thần Các bọn hắn vẻn vẹn chỉ đạt được một cái chén ngọc nho nhỏ, tốc độ hấp thụ nước quá mức chậm chạp, tiếp tục như vậy, cô đọng ra Linh Thần Dịch tất nhiên cũng là quá mức bạc nhược yếu kém.

Mà đến lúc bọn hắn đem Linh Thần Dịch bạc nhược yếu kém như thế giao cho Thần Các chủ, tất nhiên hắn sẽ nổi giận.

"Hừ, có nhiều còn hơn là bị thiếu , lúc chúng ta sợ Thần Các của ngươi hay sao? !"

Trước mắt chỉ còn lại ba đạo quang đoàn, vật này liên quan đến Linh Thần Dịch tới tay có cường đại hay không, cho nên không có kẻ nào để ý tới Thần Các, khắp nơi cường giả, toàn bộ vọt tới.

Oành!! Bùm!! Bùm!!

Linh lực xung kích Kinh khủng bạo phát ra, đem cái mảnh không gian này chấn đến vỡ vụn ra. . .

Ở đằng xa, đám người Đại La Thiên Vực cũng không đi cướp đoạt, bởi vì cái bình của Mục Trần, đã áp đảo rồi toàn trường. . . Bởi vậy, bọn hắn chỉ đứng xem phim rồi nhìn nhau, trên mặt có một vòng thần sắc dở khóc dở cười nổi lên.

"Mục Trần lần này thật đúng là dựng nên thiên đại công lao a. . ."

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 945: Lỗ Mãng Thần Các Chi Chủ

Trên hồ nước, cuộc tranh đấu giành giật ba đạo quang đoàn cuối cùng, ngắn ngủn mười mấy phút đồng hồ là hạ màn, bất quá trận tranh đấu long trời lở đất nguy hiểm trùng trùng, làm cho lông mày Mục Trần có chút nhíu lại.

Vì tranh đoạt ba đạo quang đoàn còn sót lại, cường giả thế lực đỉnh cấp khắp nơi đều toàn lực ra tay, cực hạn giao phong, không gian đều nứt vỡ, nếu không phải cái tòa thạch đảo này phi phàm, chỉ sợ chỗ này đã tan nát từ lâu.

Mà kết quả cũng không quá bất ngờ khi ba đạo quang đoàn rơi vào trong tay Thần Các, U Minh Cung cùng với Vạn Thánh Sơn ba đại đỉnh cấp thế lực. Đương nhiên, cái này cũng thực sự không phải nói thực lực các thế lực còn lại không đủ, chỉ là bực này hỗn chiến, chỉ biết dựa vào vận khí, mà bọn hắn lại không có vận khí đó.

Mà ba đạo quang đoàn vừa vào tay. Thần Các, U Minh Cung cùng với Vạn Thánh Sơn cường giả là lập tức lấy ra, quả nhiên phát hiện trong đó không ngoài dự kiến là các bình ngọc.

Tại đây phía trên ba bình ngọc, đều khắc phù văn cổ xưa kỳ dị, hiển nhiên loại này đồ vật, đúng là thứ bọn hắn cần nhất. . .

Bình ngọc đến tay, trước những cặp mắt đỏ của các phương thế lực, bọn hắn lập tức thúc dục bình ngọc, cũng là bắt đầu bộc phát ra hấp lực, một cột nước gào thét mà ra, liên tục không ngừng dũng mãnh vào đổ vào trong bình ngọc, mơ hồ có thể thấy được kim quang lập lỏe, một cỗ Linh lực chấn động đáng sợ dần dần ngưng tụ.

Một màn này, làm cho ba phương thế lực đều là đặc biệt kinh hỉ, bình ngọc quả nhiên bất phàm, so với những vật trước kia bọn hắn có, đúng là cường đại hơn không ít.

Bốn vị Các chủ Thần Các cũng là lặng lẽ thở dài một hơi, nhưng khi nhìn về phía Mục Trần, ánh mắt như cũ vẫn tràn đầy không cam lòng. Bởi vì cái bình sứ giống như chậu rửa mặt (lúc cái bình mới ra thì bảo là = cái đầu, giờ = cái chậu rồi) , tốc độ hấp thụ và cô đọng Linh Thần dịch. Như cũ là hơn xa bọn hắn.

"Tiểu tử chết tiệt!" Bốn vị Các chủ nghiến răng nghiến lợi, nghĩ đến món tốt nhất lại bị Mục Trần lấy đi lộ ra vẻ căm tức không thôi.

Bất quá lúc này. Bọn hắn cũng không ra tay, Thạch quân đứng quanh Mục Trần cũng là vật phi phàm, lại có Đại La Thiên Vực Tam Hoàng cách đó không xa bảo hộ, cho dù bọn hắn toàn lực ra tay cũng vô dụng, đã như vầy chi bằng tranh thủ thời gian thúc dục bình ngọc, hấp thụ nhiều nước, nhìn xem có thể cô đọng ra Linh Thần dịch hùng hậu không.

Rầm rầm!

Trên hồ nước vốn là hỗn loạn kịch chiến, lúc này lại yên tĩnh lại. sát khí nội liễm, cácthế lực chiếm giữ riêng một góc, sau đó bảo hộ những đồ vật cô đọng kia, tích cực hấp thụ nước dưới hồ, vì vậy, toàn bộ thạch đảo, không còn thanh âm kích đấu, chỉ có tiếng nước chảy thanh thúy, rầm rầm vang lên. . .

. . .

Trên hồ nước , tranh đấu đã kết thúc. Bất quá ở bên ngoài thạch đảo, Linh lực ngập trời, không gian nơi ấy sau một kích trầm trọng khủng. Đều bị nghiền nát. Mà những Linh lực trùng kích, chính là đến từ Mạn Đà La và sáu Địa Chí Tôn cùng thứ tư linh khôi đệ tứ Điện Chủ đối chiến.

Oanh!

Một đạo Tinh Thạch Linh lực cầu vồng bay vút qua phía chân trời, mang theo uy lực hủy thiên diệt địa. Mà ở nơi nó nhắm đến đạo thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn, đương nhiên đó là Mạn Đà La.

Nàng nhìn qua đạo công kích khủng bố này. Khuôn mặt nhỏ nhắn cũng ngưng trọng lên, khi trước lúc bắt đầu. Cái linh khôi này vốn chỉ phòng thủ, vậy mà giờ đã bắt đầu chủ động triển khai tiến công, hơn nữa thế công càng ngày càng khủng bố, thực lực nàng bực này cũng có chút kiêng kị.

Ầm ầm!

Bàn tay Mạn Đà La trắng nõn nhỏ bé đánh ra một chưởng nhìn như nhu nhược vô lực, lúc chưởng kia rơi xuống, không gian đều là nứt vỡ thành mảnh, rồi sau đó trực tiếp là cùng tinh thạch cầu vồng khổng lồ mấy ngàn trượng ngạnh kháng.

Sóng xung kích bộc phát ra, Mạn Đà La lui lại một bước, Tinh Thạch cầu vồng thì là bạo vỡ ra, hóa thành đầy trời quang điểm, từ từ tiêu tán.

Đồng thời lúc Mạn Đà La ngăn cản thế công, sáu vị Địa Chí Tôn còn lại cũng là tiến hành công kích gào thét mà đến chấn vỡ thế công, chợt sắc mặt mỗi người ngưng trọng, đều phát giác được Linh Khôi thế công tăng cường.

Tại trung tâm trận hình bảy người, linh khôi đệ tứ Điện Chủ trong mắt trống rỗng giống như là có thêm hào quang hiển hiện, nó cúi đầu nhìn qua thạch đảo, trong cổ họng phát ra một đạo gầm nhẹ, Linh lực đáng sợ tự trong cơ thể hắn bạo phát ra, tại sau lưng hắn biến thành từng vòng khe hở tinh thể hóa, rực rỡ tươi đẹp .

Bảy người nhìn qua Linh Khôi lực lượng bỗng tăng vọt, thần sắc nhịn không được hơi đổi.

"Xem ra bọn hắn tìm được Linh Thần dịch rồi!" Thần Các chi chủ ánh mắt chớp động, Linh Khôi biến hóa thế này, hiển nhiên là bởi vì

trong thạch đảo biến cố.

Các thế lực chi chủ thần sắc cũng khẽ động, trong mắt có một vòng sắc vui mừng hiển hiện, nhưng ngay sau đó, sắc mặt vui mừng lại hóa thành ngờ vực vô căn cứ, bởi vì bọn họ cũng không biết lúc này Linh Thần dịch rơi vào tay đội ngũ nào.

Véo!

Mà lúc trong lòng bọn họ ý niệm quay cuồng, thân hình Linh Khôi nhanh chóng đáp xuống, hiển nhiên là ý định đi vào thạch đảo.

"Nó muốn đi thủ hộ Linh Thần dịch, chặn nó lại!"

Mạn Đà La thấy thế, lập tức quát nhẹ, chợt nàng tung ra một chưởng, Linh lực chưởng ấn gào thét, ở dưới chưởng ấn, đúng là mưa gió hội tụ, chỉ là mưa có thể xuyên thủng không gian, gió có thể xé rách Thiên Địa, một chưởng chi uy, đáng sợ như vậy.

Oành!

Mạn Đà La tung một chưởng, trực tiếp là đẩy lui Linh Khôi, cùng lúc đó sáu vị Địa Chí Tôn cũng là liên thủ phát động công kích, thế công cuồng bạo, lập tức đem Linh Khôi gắt gao vây khốn, làm cho nó không cách nào tiến vào thạch đảo thủ hộ Linh Thần dịch.

Bị bảy vị địa chí tôn cầm chân tại chổ, Linh Khôi cũng phát ra từng đạo tiếng gầm, Linh lực đáng sợ quét ra, cũng làm cho Mạn Đà La bọn họ không thể không cẩn thận.

"Chỉ là một đạo Linh Khôi, thật đúng là vọng tưởng ngăn trở chúng ta? !"

Bất quá vào lúc này, một đạo âm thanh quát lạnh đột nhiên vang lên, sau đó bọn hắn liền kinh ngạc nhìn thấy, Thần Các chi chủ đột nhiên bắn xuống, trực tiếp xuất hiện ở phía trước Linh Khôi, một chưởng đánh ra.

Biến cố bất thình lình làm cho bọn họ đều là sửng sốt một chút, sắc mặt đều cổ quái, trong khoảng thời gian cùng cái Linh Khôi này giao thủ , bọn hắn coi như là rõ ràng, nếu thật là muốn đơn đả độc đấu, chỉ sợ bọn họ ai cũng khó có thể đem hắn áp chế, cho nên lúc giao thủ, bọn hắn cũng không dám tới gần Linh Khôi, mà là áp dụng phương pháp liên thủ vây công xử lý. . .

Mà bây giờ, Thần Các chi chủ này không biết trúng phải cái khỉ gió gì, liều mạng như vậy. . .

Ầm ầm!

Khi bọn hắn sắc mặt đang cổ quái, Thần Các chi chủ đã một chưởng vung lên, lòng bàn tay năm màu thần quang bộc phát, chiếu rọi Thiên Địa, uy lực đáng sợ đến cực điểm.

Rống!

Linh Khôi cũng lên tiếng gầm nhẹ, trong mắt trống rỗng giống như là có thêm hào quang phát ra, sau đó đập ra một chưởng, lúc chưởng phong đánh ra, lập tức sau lưng hắn từng đạo tinh thể hóa giống như khe hở, cũng hội tụ đến.

Bọn người Mạn Đà La nhìn qua một màn này, hai mắt đều nhắm lại thoáng một phát, kỳ thật bọn họ đều có thể liên hợp ra tay, sau đó đem Linh Khôi áp chế chủ, nhưng vì một loại nào đó tâm tư, không một ai hành động.

Bọn hắn đều là đối thủ cạnh tranh lẫn nhau, mà Thần Các chi chủ càng là ở thế mạnh, nếu là có thể mượn lực Linh Khôi, làm suy yếu sức chiến đấu của hắn, đối với những người khác mà nói, đều là chuyện tốt.

Phanh!

Hai chưởng ấn, trùng trùng điệp điệp ngạnh kháng, lập tức sóng xung kích đáng sợ tàn sát bừa bãi ra, phụ cận hơn mười vạn trượng, không

gian nứt vỡ, thậm chí phía dưới trào lên Đại Hải (bọn nó đang bay trên không gian . biển ở đâu ra vậy cà), đều phảng phất là bị nhất đao lưỡng đoạn, xuất hiện một đạo khe rãnh sâu không thấy đáy.

Linh Khôi bị chấn đắc bắn ngược ra, bên trên cánh tay kia, xuất hiện một đạo vết rách, giống như sắp sửa vỡ vụn, hiển nhiên là có chỗ bị thương.

Mà trái lại Thần Các chi chủ, đồng dạng cũng không dễ chịu, khóe miệng của hắn có một vết máu hiển hiện, thân thể giống như đạn pháo mãnh liệt bắn mà ra, bay thẳng xuống biển rộng, không biết bắn vào bao sâu đáy biển.

Tại bên trên, Mạn Đà La bọn hắn nhìn qua một màn này, khóe miệng nhịn không được có chút giật giật, bọn hắn có chút không rõ, tỉnh táo xảo trá như Thần Các chi chủ thế nào lại đột nhiên manh động như thế, đi ngạng kháng linh khôi, tuy nói làm nó bị thương, nhưng hắn cũng là bị thương không nhẹ, đối với về sau tranh đoạt, hòa toàn bất lợi.

"Ha ha, xem ra Thần Các chi chủ bị Linh Thần dịch làm cho hôn mê rồi." Thiên Xà lão quỷ cười quái dị một tiếng, nhìn có chút hả hê đạo.

Còn lại mấy vị Địa Chí Tôn cũng là ánh mắt lập loè thoáng một phát.

"Tốt rồi, không cần để ý tới cho hắn, chúng ta tiếp tục ra tay ngăn chặn cái Linh Khôi này, lại để cho người trong đảo có đủ thời gian lấy được Linh Thần dịch." Mạn Đà La thản nhiên nói.

Chư vị Địa Chí Tôn nghe vậy đều là nhẹ nhàng gật đầu, lúc này hoàn toàn chính xác không tâm tư đi chú ý Thần Các chủ bị thương như thế nào, hơn nữa bọn hắn cạnh tranh lẫn nhau, Thần Các chi chủ thương càng nặng, bọn hắn càng mừng.

Vì vậy, sáu người lần nữa liên hợp ra tay kiềm chế Linh Khôi, tận mắt thấy nó một chưởng đánh bay Thần Các chủ, bọn hắn càng nhiều phần cẩn thận, không dám lỗ mãng tới gần Linh Khôi như Thần Các Chủ.

Mà đối với Thần Các chủ vẫn chưa xuất hiện, Mạn Đà La bọn người cũng không thèm để ý, nghĩ đến người này nếm đến đau khổ, lúc này trốn ở đáy biển, nắm thời gian khôi phục thương thế, miễn cho trạng thái không tốt, đợi đến Linh Thần dịch xuất hiện lúc không cách nào toàn lực tranh đoạt.

Ầm ầm!

Trên không thạch đảo, Linh lực trùng kích cuồng bạo mà khủng bố lại lần nữa xuất hiện, Linh Khôi không cách nào rời xa, đối mặt với thế công của bọn người Mạn Đà La, cũng chỉ có thể phòng ngự, bất quá theo vậy nó dần dần trở nên hung dữ, Mạn Đà La bọn hắn biết được, chỉ sợ bên trong, Linh Thần dịch đã có người sở hữu . .

Khi bọn hắn toàn lực kiềm chế lấy Linh Khôi, không có người phát giác được, ở dưới làn nước sâu, nước biển trong xanh, tựa hồ là có những tia hắc khí tràn ngập ra. Bộ dáng, giống như ở dưới đáy Đại Hải, có Ma Thần sắp sống lại.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 946: Linh Thần Dịch Thành Hình!

Rầm rầm!

Giữa hồ nước cực lớn, từng dòng nước phóng lên trời, thứ nước này hiện ra màu xanh biếc, hơn nữa lại cực kỳ sền sệt, nếu cẩn thận thậm chí sẽ phát hiện ở trong dòng nước chảy ẩn chứa toái tinh, chính là kết quả của Linh lực áp súc đến kinh khủng.

Hồ nước này, chính là Linh lực tinh hoa cả đời Đệ Tứ Điện Chủ sau khi vẫn lạc biến thành, thậm chí ngay cả hải dương vô biên vô tận bên ngoài đều là do nước trong chảy ra.

Căn bản mà nói đến, đối mặt với loại linh lực cô đọng dày đặc này, coi như là Cửu phẩm Chí Tôn cường giả cũng không dám thu nạp, bởi vì Địa Chí Tôn ngưng luyện ra được Linh lực quá mức cường đại, một khi xâm nhập trong cơ thể, có khả năng sẽ đảo khách thành chủ, ăn mòn linh lực của bản thân , mất nhiều hơn được.

Nhưng trước mắt, những thứ linh lực tinh hoa mà Cửu phẩm Chí Tôn đều kiêng kỵ, liên tục không ngừng phóng lên trời, cuối cùng bị hít vào những cái bình lọ kỳ lạ. .

Mục Trần đứng trong Thạch Quân, cái bình sứ cổ xưa lơ lửng trước mặt, một cột nước khổng lồ ước chừng mấy trăm trượng bị nó cưỡng ép hút lên, giống như trường kình hấp thủy, cái vật hút vào nhìn như nhỏ bé, kì thực sâu không thấy đáy bình.

Tốc độ hấp thụ của cái bình sứ, hiển nhiên là vượt xa các đồ vật khác, nếu như dựa theo hiệu suất mà nói, dù Thần Các có đoạn thêm bình

ngọc, tốc độ hấp thụ, cũng không bằng một phần mười cái bình sứ.

Cho nên, mỗi khi ánh mắt của bọn hắn nhìn cột nước đồ sộ trước mặt Mục Trần, con mắt nhịn không được có chút đỏ lên, Linh lực tinh hoa trong hồ không phải vô cùng vô tận, nó cũng có giới hạn, mà trước mắt nhiều người đang tranh giành hấp thụ Linh lực tinh hoa, dựa theo loại tốc độ này, chỉ sợ không được bao lâu thời gian, cái hồ này sẽ khô kiệt.

Đến lúc đó, hiển nhiên Mục Trần sẽ ngưng luyện ra được Linh Thần Dịch hoàn mỹ nhất.

Linh Thần Dịch liên quan đến việc thế lực chi chủ có thể đột phá hay không rất trọng yếu, bởi vì mặc kệ bọn tranh đấu như thế nào, đối với đại cục, căn bản không có chút ảnh hưởng, có thể chấn chỉnh nội tình một thế lực cực hạn, chỉ một người, chính là trụ cột thật sự

Mà hiển nhiên, chủ nhân các thế lực khắp nơi chính là rường cột của bọn hắn.

Nếu lần này Thần Các chi chủ có thể đột phá đến thượng vị Địa Chí Tôn, bọn hắn đều rõ ràng, đại cục toàn bộ Bắc giới đều sẽ được cải biến. Lúc trước, bọn hắn còn có chút do dự, một tầng khác biệt mỏng manh, không đến mức quá mức đáng sợ, dù sao trước mắt, trong bảy Địa Chí Tôn, Thần Các chủ dương nhiên có thể tiếp cận thượng vị Địa Chí Tôn nhất, nhưng dù vậy, hắn cũng không dám nói tuyệt đối nắm chắc chém giết vị hạ vị Địa Chí Tôn.

Nhưng nếu như hắn có thể đột phá đến thượng vị Địa Chí Tôn, cục diện tức thì sẽ được an bài, điểm này chỉ nhìn từ linh khôi Đệ Tứ Điện Chủ bằng vào một đạo truyền thừa bản thân, liền đem bảy Địa Chí Tôn đều là ngăn trở bên ngoài có thể minh bạch.

Một thượng vị Địa Chí Tôn, đủ để đánh vỡ cân bằng lâu nay của Bắc giới.

Tiếng nước chảy thanh thúy, không ngừng vang lên, mà cường giả khắp nơi ánh mắt đều có chút lập loè, hiển nhiên là trong đầu chuyển động rất nhiều ý niệm. Đại Thú Liệp Chiến đã đến thời điểm chuẩn bị hạ màn, nhưng nguy cơ chính thức, chỉ sợ vừa rồi mới vừa xuất hiện. Bởi vì cái kết quả cuối cùng, ai cũng không cách nào đoán trước.

Đang lúc mọi người tâm tư chớp động thời gian cũng nhanh chóng trôi qua, chính là hơn nửa ngày qua, mọi người cũng phát hiện, phía dưới hồ nước trở nên mỏng manh, hiển nhiên Linh lực tinh hoa trong đó dần dần bị hấp thụ hầu như không còn.

Đồng thời, trên không hồ nước, có rất nhiều Linh lực chấn động kinh khủng phát ra, mà ngọn nguồn chấn động, đúng là từ những bình lọ kia phát ra.

"Linh Thần Dịch ngưng tụ thành công!"

Trong lúc đó, có thanh âm cuồng hỉ vang lên, cường giả các thế lực khắp nơi mãnh liệt ngẩng đầu, chỉ thấy ở trong trận doanh Thần Các, một bình ngọc, vào lúc này chậm rãi ngưng hấp thụ nước, nơi miệng bình có kim quang nhàn nhạt dâng lên, kim quang kia dâng lên, cả thiên không đều bị phủ lên một màu vàng.

Một cỗ Linh lực cực kỳ kinh khủng chấn động nhộn nhạo đi ra, bốn vị Các chủ Thần Các đều cảm thấy một ít cảm giác áp bách , lúc này âm thầm tặc lưỡi.

O...o...n...g!

Giữa lúc Thần Các phát ra động tĩnh, mấy phương hướng khác cũng có âm thanh vui mừng truyền ra, kim quang tràn ngập. Đó là bình ngọc của U Minh Cung cùng Vạn Thánh Sơn, bọn hắn mượn nhờ bình ngọc chi lực, đồng dạng vào lúc này cô đọng ra Linh Thần Dịch không kém.

Mà về sau, liên tiếp cũng có một ít kim quang nở rộ, hiển nhiên một ít đồ vật khác cũng cô đọng ra Linh Thần Dịch, nhưng vầng sáng này, so

cùng ba bình ngọc cô đọng ra , Linh Thần Dịch kém rất nhiều.

"Cuối cùng đã thành."

Bốn vị Các chủ Thần Các vẻ mặt tươi cười nhìn qua một màn này, trong nội tâm như trút được gánh nặng thở dài một hơi, vất vả một phen, cuối cùng đã hoàn thành nhiệm vụ, đem cái này Linh Thần Dịch đoạt vào tay.

"Tiểu tử kia chưa có động tĩnh. . . Hừ, tiểu tử này không biết trời cao đất rộng, muốn cô đọng Linh Thần Dịch hoàn mỹ, nhìn bộ dạng như vậy không chừng sẽ thất bại!" Nam Các Chủ ánh mắt đột nhiên di chuyển, chuyển hướng về phía Mục Trần, bởi vì nơi đây, vậy mà chỉ còn Mục Trần, vẫn chưa có dấu hiệu Linh Thần Dịch thành hình.

"Tốt nhất là thất bại đi, đợi đến Các chủ hoàn thành đột phá, phải đem cái Đại La Thiên Vực này xóa sổ khỏi bắc giới, đến lúc đó, bọn hắn toàn bộ đều là chó nhà có tang!" ba vị Các chủ còn lại cũng là mặt lộ vẻ âm lãnh chi sắc.

Lúc này các thế lực khắp nơi, cũng không tự chủ được đem ánh mắt nhìn hướng về phía Mục Trần, dù sao Mục Trần đoạt bình cổ xưa quá mức lợi hại, nó hấp thụ tối đa Linh lực tinh hoa, nhưng nhìn tình huống trước mắt này, tựa hồ hấp thụ quá nhiều Linh lực tinh hoa, ngược lại có một ít mạo hiểm.

Cách đó không xa, Tam hoàng và chư vương cũng là liếc nhìn nhau, trong mắt hiện ra vẻ khẩn trương, dù sao Linh Thần Dịch đối với bọn hắn thật sự là quá mức trọng yếu. (thằng mục trần nó đi gây thù khắp nơi mà =]])

Mà đối với vô số ánh mắt này, Mục Trần ngược lại vẫn bình tĩnh, ánh mắt của hắn, chăm chú nhìn bình sứ, vẫn như cũ liên tục hút lấy Linh lực tinh hoa.

Nhưng mà lúc này, cái kia hồ nước đã đem gần khô kiệt cuối cùng một đám sền sệt hồ nước phóng lên trời, cuối cùng chui vào rồi bình sứ bên trong. Sau khi hút xong luồng nước cuối cùng, bình sứ cổ xưa cũng lâm vào một hồi yên lặng, không hề có động tĩnh gì.

Nhìn thấy một màn này, bốn vị Các chủ Thần Các lập tức lộ vẻ mừng như điên, vậy mà thật sự đã thất bại? Cái này ngu xuẩn!

"Ầm ầm!"

Bất quá, giữa lúc trong lòng bọn họ kinh hỉ , đột nhiên trong Thiên Địa có tiếng sấm sét đột nhiên nổ vang, rất nhiều cường giả trong lòng giật mình, vội vã ngẩng đầu, sau đó bọn hắn nhìn thấy, ở nơi Mục Trần đứng, cái bình sứ yên tĩnh hồi lâu, vào lúc này bạo phát ra tia sáng màu vàng, tia sáng xé rách Thiên Địa giống như Kim Long, tản ra uy áp khủng bố cực kỳ.

Từng đạo tia sáng màu vàng không ngừng dâng lên, chỉ thấy được bên trong cái bình sứ kim quang điên cuồng ngưng tụ, sương mù màu vàng nhộn nhạo, trong sương mù, mơ hồ thấy được một quả giống như Nguyên Thai màu vàng phát ra chấn động nhỏ.

Đông!

Cái loại chấn động này, cực kỳ nhỏ, thế nhưng thanh âm truyền ra lúc, toàn bộ bầu trời dường như đều run rẩy theo.

Thế lực khắp nơi trợn mắt há hốc mồm nhìn qua một màn này, trong mắt bừng lên nồng đậm hâm mộ ghen ghét, thời điểm này coi như là kẻ đần đều là nhìn ra được Mục Trần cô đọng ra Linh Thần Dịch bất phàm.

Thần Các bốn vị Các chủ trên mặt lúc này đã hết cười, thay vào đó chính là một mảnh xanh mét, bọn hắn nhìn chằm chằm vào Mục Trần, hận không thể đem bầm thây vạn đoạn.

HƯU...U...U!

Tam Hoàng lao vút đến, xuyên qua Thạch Quân, xuất hiện ở Mục Trần bốn phía (3 người mà 4 phía ?), Linh lực cường hãn bạo phát đi ra, đem người sau thủ hộ ở trong đó.

Bọn hắn hiển nhiên cũng là biết được đạo Linh Thần Dịch này cường đại, cho nên tranh thủ thời gian ra tay bảo hộ, miễn cho có người nhịn không được ghen ghét muốn bạo khởi ra tay.

Mục Trần cũng là như trút được gánh nặng thở ra một hơi , hắn xòe bàn tay ra, đem cái bình sứ nắm trong tay , lăn lộn vất vả như vậy, cuối cùng đã ngưng luyện được Linh Thần Dịch.

Phanh!

Lúc bình sứ vào tay, Những Thạch Quân chung quanh Mục Trần lập tức nứt vỡ ra, hóa thành đầy trời quang điểm từ từ tiêu tán, hiển nhiên, Chiến Ý Thần Bàn cũng đến cực hạn, rút cuộc không cách nào chèo chống.

Mục Trần cúi đầu nhìn qua thạch bàn trống rỗng trong tay, phía trên đã không còn tượng đá tồn tại , lúc này có chút tiếc hận thở dài một hơi.

"Ha ha, lần này ngươi lập công lớn, đợi đến sau đó Vực Chủ tất sẽ đền bù tổn thất ngươi, đến lúc đó cũng không phải là một cái Chiến Ý Thần Bàn có thể so được." Thụy Hoàng cười híp mắt nói.

Mục Trần nghe vậy cũng cười cười, trong lòng cũng không trông chờ ban thưởng, hắn đi tới Bắc giới này, Đại La Thiên Vực đã che chở cho hắn rất nhiều, mà Mạn Đà La cũng chỉ điểm cho hắn rất nhiều, cho nên hắn mới toàn lực hỗ trợ tranh đoạt Linh Thần Dịch, về phần ban thưởng, hắn chưa từng mong đợi như chư Vương.

"Đi, ly khai nơi này, đem Linh Thần Dịch giao cho Vực Chủ."

Tam Hoàng liếc nhau, sau đó tay chưởng nắm chặt, nhất đạo ngọc ấn thoáng hiện ra, bị bọn hắn bóp chặt lấy, đó là vật truyền tin Mạn Đà La

đưa cho.

Cùng lúc đó, thế lực còn lại cũng nhao nhao lấy ra liên lạc chi vật, trong lúc nhất thời, vầng sáng bắt đầu khởi động.

Mà lúc bọn hắn bóp nát vật đưa tin không lâu, Màn hào quang trên không thạch đảo bắt đầu chấn động lên, từng đạo vết rạn, bắt đầu hiển hiện.

"Chuẩn bị khởi hành."Thụy Hoàng triệu tập nhân mã Đại La Thiên Vực vào một chỗ nói.

Mục Trần cũng là ngửa đầu nhìn qua vết rạn dần dần xuất hiện, hít sâu một hơi, bàn tay nắm chặt bình sứ, Linh Thần Dịch đã tới tay, không biết Mạn Đà La có thể đột phá hay không.

Lần này Đại Thú Liệp Chiến, rút cuộc đến rồi nhất thời điểm mấu chốt rồi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 947: Hoàn Mỹ Linh Thần Dịch

Trên không hải dương vô biên vô hạn, thạch đảo lơ lửng, ở bên ngoài thạch đảo là một màn hào quang trầm trọng, màn hào quang đem thạch đảo che lấp cực kỳ chặt chẽ, làm cho người bên ngoài không thể nhìn trộm trong đó.

Mà lúc này, màn hào quang phòng thủ kiên cố, đang nhộn nhạo ra từng đạo rung động, chỉ thấy được một đạo khe hở, chính đang nhanh chóng theo màn hào quang mặt ngoài lan tràn ra.

Đạo khe hở này, tất nhiên là do Mạn Đà La và năm vị Địa Chí Tôn liên thủ tạo thành, tại khi nhận được tín hiệu của thuộc hạ đưa tin về, bọn hắn lập tức liên thủ, lại lần nữa xé rách màn hào quang.

Lần này bọn hắn cũng không vẽ vời đánh lẻ thêm chuyện, mà là liên thủ đồng thời xé rách một chỗ trên màn hào quang, so với trước dễ dàng hơn rất nhiều.

Hưu!

Khe hở hiện ra, liền là có thêm động tĩnh truyền đến, chỉ thấy từng đạo quang ảnh nhanh giống như là tia chớp từ trong màn hào quang mãnh liệt lao ra.

Gràoooo!

Mà đang lúc những quang ảnh mãnh liệt lao ra, ở trên màn hào quang, Linh Khôi phát ra tiếng gầm phẫn nộ, hai mắt trống rỗng ẩn chứa uy áp khủng bố, quét về phía những quang ảnh kia, hiển nhiên, nó đã

nhận ra trên người mấy tên này có chấn động của Linh lực tinh hoa bản thân.

Phanh!

Không đợi Linh Khôi ra tay, sáu Địa Chí Tôn đã lập tức ra tay, sáu đạo linh lực khổng lồ tựa như là núi cao từ trên trời giáng xuống, trùng trùng điệp điệp oanh kích Linh Khôi.

Cùng lúc ra tay ngăn trở Linh Khôi, sáu Địa Chí Tôn vung tay áo, một đạo Linh quang xuyên thủng hư không, cuốn lên người thuộc hạ của mình, sau đó như thiểm điện rút lui.

Ngắn ngủn hơn mười tức gian, các đội ngũ dưới sự bảo vệ của chủ nhân đã rời khỏi mấy vạn trượng. Mà lúc bọn hắn thối lui, Linh Khôi bởi vì hạn chế thủ hộ thạch đảo. cũng không truy kích mà đi, nó nhìn qua những quang ảnh đi xa. Đột nhiên phẫn nộ gầm nhẹ một tiếng, cúi đầu đem ánh mắt tập trung vào một đám nhân mã đang cuống cuồng bỏ chạy.

Kia chính là nhân mã của Thần Các, bởi vì Thần Các chủ không có tại hiện trường, hiển nhiên những người khác cũng không thuận tay đưa bọn chúng cứu đi.

Bốn vị Các chủ Thần Các dẫn đầu đội ngũ, khi bọn hắn tại phát giác được Linh Khôi nhìn về phía bọn hắn, lập tức da đầu mãnh liệt run lên.

Tuy bọn hắn trong Thần Các thực lực gần với Thần Các chủ nhất, nhưng mà nhìn lại sáu Địa Chí Tôn liên thủ đều không làm gì được Linh Khôi. Bọn hắn quả thực yếu như là con sâu cái kiến.

Linh Khôi vung tay, lòng bàn tay có thêm ngàn vạn vòng ánh sáng mãnh liệt bắn ra, giống như dây thừng trói rồng, trực tiếp xuất hiện ở không gian nhân mãThần Các, sau đó chụp xuống tất cả, không gian lập tức ngưng đọng. Đem nhân mã Thần Các toàn bộ đều phong tỏa tại trong hư không.

Thấy Linh Khôi ra tay, bốn vị Các chủ sắc mặt hoảng sợ, Linh lực trong cơ thể bạo phát ra không hề giữ lại, nhưng không cách nào rung chuyển được đạo hào quang đang rũ xuống. Bọn họ cùng Địa Chí Tôn chênh lệch rất nhiều.

Phía xa nhân mã Đại La Thiên Vực được Mạn Đà La bảo hộ chạy trốn. nhìn thấy một màn này, cũng âm thầm tắc luỡi, Linh Khôi quá mức khủng bố. chỉ tiện tay đẩy nhân mã Thần Các vào tử địa.

"Ầm!"

Lúc mọi người đang cho rằng nhân mã Thần Các sắp gặp nạn, Phía dưới hải dương đột nhiên gào thét lên. Tóe lên sóng biển vạn trượng, một đạo hồng quang từ trong đó gào thét mà ra, hóa thành màn hào quang, đem Thần Các đội ngũ bao bọc ở trong.

Phanh! Phanh!

đạo hào quang của đệ tứ điện chủ hung hăng oanh kích, lập tức có thanh âm như sấm rền vang vọng, nhưng lại không đánh nát được màn hồng quang, rồi sau đó màn hồng quang mang theo Thần Các đội ngũ nhanh chóng bỏ chạy ra mấy vạn trượng bên ngoài.

Tại đây thời khắc sinh tử, ngay cả bốn vị Các chủ đều run chân, sau lưng tràn đầy mồ hôi lạnh.

Trước bọn hắn, không gian nổi lên rung động, một đạo nhân ảnh đạp không đi ra, hắn đứng chắp tay, khí thế ngập trời, mà bóng người, tự nhiên là Thần Các chi chủ.

"Đa tạ Các chủ cứu giúp!" nhân mã Thần Các nhìn thấy đạo thân ảnh này, lập tức cung kính khom người.

"Đáng tiếc." chư vương Đại La Thiên Vực nhìn thấy một màn này, lập tức tiếc hận lắc đầu, cái này Thần Các chủ vẫn là tại thời khắc mấu chốt đã xuất thủ.

Mạn Đà La Kim có chút nhíu mắt lại, nàng nhìn qua Thần Các chủ, lúc này hắn so với trước khác hẳn, quanh thân Linh lực chấn động cũng là cực kỳ bình tĩnh, thương thế trước cùng Linh Khôi ngạnh kháng tạo thành, tựa hồ đã toàn bộ khôi phục.

"Thằng này. . ."

Vì loại nào đó trực giác, Mạn Đà La mơ hồ cảm giác được có chút không thích hợp, nhưng nhưng không cách nào dò xét, chỉ có thể lắc đầu, sau đó quay sang chuyện trọng yếu nhất. Đôi mắt kim sắc của nàng nhìn về phía bọn người Mục Trần, nói: "Linh Thần dịch như thế nào? Bị ai đoạt?"

Nói đến Linh Thần dịch, mặc dù là Mạn Đà La định lực cao thế nào, trong mắt đều lên vẻ khẩn trương gấp gáp, hiển nhiên chuyện này đối với nàng quá mức trọng yếu. Tam Hoàng liếc nhau, chợt đều cười cười, rồi sau đó hướng ánh mắt về phía Mục Trần.

Mục Trần vung tay, bình sứ liền xuất hiện ở lòng bàn tay hắn, chỉ thấy được bên trong bình có kim quang tỏa ra, bao phủ một phía chân trời, một đạo kim sắc lưu quang, chậm rãi bay lên.

Đến lúc này, Tam Hoàng và chư vương mới hoàn toàn nhìn rõ ràng hình dáng của Linh Thần Dịch mà Mục Trần ngưng luyện được, ngoài dự liệu của bọn họ chính là, cái gọi là Linh Thần dịch, vậy mà không phải là hình dạng chất lỏng.

Kim quang ngưng tụ hiện ra một đạo nguyên thai kim sắc to cỡ lòng bàn tay, phía trên nguyên thai có đường vân cổ xưa che kín, có chút dao động lên, giống như vật còn sống.

Vật ấy vừa ra, Cửu U bọn hắn cảm giác được Linh lực thiên địa chung quanh phảng phất lập tức trở nên sền sệt, hít sâu một hơi, linh lực trong cơ thể có cảm giác tăng lên.

Vật ẩn chứa Linh lực tinh hoa như thế, chỉ sợ coi như là Thụy Hoàng cũng không dám đơn giản hấp thu luyện hóa, kỳ vật như thế đối với bọn hắn mà nói. Lung tung hấp thu, coi như ăn thuốc độc.

"Linh Thần dịch lại có bộ dáng này?" bọn hắn nhìn lên Linh Thần dịch trước mắt. Lập tức nhịn không được sợ hãi thán phục lên tiếng.

"Đây là. . . Hoàn mỹ cấp Linh Thần dịch!"

Đương lúc Kim sắc nguyên thai Linh Thần dịch xuất hiện, Mạn Đà La mở to con mắt. Một vòng khiếp sợ hiển hiện gương mặt của nàng, thất thanh nói.

Chẳng trách nàng sẽ khiếp sợ như thế, tại vô số lần Đại Thú Liệp Chiến ở bên trong bắc giới, số lần Linh Thần dịch xuất hiện tuy nhiên không nhiều lắm, nhưng là không tính thiếu. Nhưng đạt tới hoàn mỹ cấp bậc Linh Thần dịch, quả là mơ cao mơ xa.

Nàng không nghĩ qua, bọn hắn tiến vào thạch đảo, lại có thể vì nàng mang ra một khỏa hoàn mỹ cấp bậc Linh Thần dịch!

Thụy Hoàng nhìn qua Mạn Đà La có chút thất thần. Cũng mỉm cười, nói: "Lần này may mắn có Mục Trần, nếu không có hắn cướp đoạt vật cô đọng tốt nhất, hơn nữa còn một mình ngăn trở nam Các chủ, sợ là chúng ta cũng chỉ có thể đạt được một khỏa Linh Thần dịch bình thường. . ."

Mạn Đà La trấn định tâm thần, nàng nhìn Mục Trần, nói: "Ta nhớ kỹ."

Nàng cũng không nhiều lời chỉ là nói một câu đơn giản, nhưng Mục Trần tinh tường tính cách của nàng lại biết rõ. Cái này đơn giản một câu đại biểu cho cái gì.

Hơn nữa trong câu nói của nàng cũng có thể nghe ra, Mạn Đà La không xem Mục Trần là thuộc hạ, nếu như là tam hoàng hoặc chư vương bọn hắn làm được việc này, nàng có lẽ sẽ cho đại công. Mà đối với Mục

Trần, nàng lại không ghi nhận công lao gì, có lẽ ngay từ đầu. Nàng xem quan hệ cùng với Mục Trần, là ngang hàng. Tuy Mục Trần thực lực còn kém rất xa. . .

Mục Trần hướng về phía Mạn Đà La cười cười. Cũng không sĩ diện cãi láo nói cái gì, chỉ là cong ngón búng ra, đem khỏa Kim sắc nguyên thai đưa đến trước mặt Mạn Đà La.

Mạn Đà La vươn tay nhỏ trắng nõn ra, nhẹ nhàng cầm lấy khỏa Linh Thần dịch, mà khi nàng cầm chặt , có thể cảm giác được rõ ràng chỗ xa xa phóng tới từng đạo ánh mắt tràn đầy ghen ghét.

Những ánh mắt kia đến từ những Địa Chí Tôn khác, hiển nhiên, bọn họ đều biết được y khỏa Linh Thần dịch của Mạn Đà La đáng sợ.

Bên này Đại La Thiên Vực vui vẻ chúc mừng, bên kia đội ngũ Thần Các lại câm như hến, bởi vì trước mặt Thần Các chủ, là một khỏa Kim Đan chi vật, đây là linh thần dịch bọn hắn cô đọng ra, so với khỏa của Mạn Đà La hiển nhiên là kém một bậc.

"Các chủ, đều do tên tiểu tử Mục Trần làm hỏng đại sự!" Nam Các chủ nghiến răng nghiến lợi.

"Mục Trần à. . ."

Thần Các chủ hai mắt nhắm lại, chợt cười nhạt một tiếng, nói: "Không sao, tính toán kỹ thì Mạn Đà La lấy được một khỏa hoàn mỹ cấp Linh Thần dịch, cũng không có thể hoàn thành đột phá, bổn tọa vẫn là trên cơ thôi. Muốn cùng bổn tọa thi xem ai đột phá đến Thượng vị Địa Chí Tôn trước sao?"

Thần Các chủ khóe miệng nhấc lên một cái cười lạnh như băng, trong mắt của hắn, phảng phất tràn đầy dục hỏa tại bắt đầu khởi động, hắn thấp giọng cười khẽ, lẩm bẩm nói: "Từ nay về sau, Bắc giới này, bổn tọa là bá chủ chân chính rồi. . ."

Hắn không do dự, trực tiếp là cầm Kim Đan bỏ vào mồm, một ngụm nuốt xuống, đồng thời tay áo huy động, chỉ thấy Linh lực khủng bố tràn ra, hóa thành màn sáng, đem Thần Các cường giả bao phủ, hắn thì là ở trong màn sáng, lăng không ngồi xếp bằng.

Hướng khác, các thế lực chi chủ còn lại đã lấy Linh Thần dịch, cũng là ánh mắt một hồi biến hóa, cuối cùng cũng là nuốt vào.

"Giúp ta hộ pháp."

Mạn Đà La cũng nói nhỏ, không hề do dự, liền đem khỏa Kim sắc nguyên thai nuốt vào, rồi sau đó kim quang tỏa ra, đem hắn thân hình bao phủ.

Mục Trần bọn người đứng ở phía sau, nhìn qua chỗ xa xa, sáu cái phương hướng, đều có vầng sáng bắt đầu khởi động, hiển nhiên, sáu vị Địa Chí Tôn kia cũng là vào lúc này mượn nhờ Linh Thần dịch đột phá.

Mà một khi đột phá thành công, chắc chắn dẫn tới toàn bộ Bắc giới chịu rung chuyển!

Trong lòng mọi người , đều là vào lúc này mãnh liệt lo lắng, bởi vì này lúc này mới thật sự là thời khắc mấu chốt quyết định ai tồn ai vong!

Mục Trần cùng Cửu U liếc nhau, thần sắc trở nên ngưng trọng lên, nếu như là Thần Các chi chủ đột phá, như vậy chỉ sợ bọn họ Đại La Thiên Vực, cũng sẽ trở thành chó nhà có tang!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 948: Âm Thầm Lo Lắng

Trên bầu trời hải dương mênh mông, đội ngũ khắp nơi xa xa thối lui, riêng phần mình chiếm cứ một phương chân trời, cuối cùng hào quang phô thiên cái địa tỏa ra, đem mảng không gian này phủ lên quang hoa rực rỡ.

Nơi đội ngũ Đại La Thiên Vực, Mục Trần bọn hắn cũng là trên mặt sợ hãi cùng thán phục nhìn qua một màn này, thất đại Chí Tôn đồng thời tu luyện, đồ sộ chi cảnh bực này, cũng là rất hiếm gặp.

Tầm mắt của bọn hắn theo thời gian trôi qua dần thu hồi, .tại tiền phương của bọn hắn, có tỉw sắc hào quang tách ra, mà ở trong trung ương tử quang kia, có thể trông thấy một thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn ngồi xếp bằng.

Tuy nói Mạn Đò La cũng không cố ý đem bản thân uy áp phát ra, nhưng tại trong tu luyện, linh lực kinh khủng cuồn cuộn kia như cũ vẫn là có cực đoan linh lực uy áp tràn ngập, làm cho nhiều cường giả Đại La Thiên Vực da đầu có chút run lên.

Mà cùng loại vầng sáng, tại mặt khác bầu trời, còn có Lục Đạo!

Hơn nữa nương theo thời gian bọn người Mạn Đồ La tu luyện chuyển dời, bọn họ đều cảm giác được, bảy đạo cường đại hòa quang kia đang nhanh chóng khuyếch trương ra, mà phàm là nơi nó xuất hiện, liền cả không gian đều tùy theo vặn vẹo, hiển nhiên không có cách nào thừa nhận loại áp bách bực này.

Vốn là bọn người Mục Trần cách Mạn Đồ La không xa, cũng không khỏi bắt đầu lui ra sau, bằng không thì khi bị cái tử quang kia bao quanh, chỉ sợ sẽ trực tiếp bị cái linh lực áp bách kia áp chế không thể dộng đậy được.

"Bực này tu luyện, thật đúng là cáqn nuốt Thiên Địa. . ." Cửu U đôi mắt dễ thương nhìn qua một màn đồ sộ này, nhịn không được một tiếng cảm thán, trong con ngươi tràn đầy chờ mong.

Nếu như nói Đại Thiên Thế Giới, chỉ có bước chân vào Chí Tôn cảnh người mới có thể gọi cường giả, như vậy Địa Chí Tôn tựu chính thức chính là Hùng Bá một phương đại nhân vật. Bực này thực lực, coi như là tại Đại Thiên Thế Giới những Siêu cấp thế lực. Cũng tuyệt đối có thể tiến vào đỉnh tiêm cấp độ.

Một bước kia, là vô số tu luyện chi nhân tha thiết ước mơ. Mặc dù là lãnh diễm Cửu U, cũng là như thế.

"Ngươi sớm muộn cũng có thể có ngày hôm nay." Mục Trần đứng bên cạnh Cửu U, mỉm cười, nói.

Cửu U cũng là cười cười, chợt nàng có chút nghiêng đầu, đôi mắt dễ thương mang theo một tia kỳ lạ ý tứ hàm xúc xem kỹ Mục Trần một vòng, tại thứ hai đi vào Đại La Thiên Vực ngắn ngủn hai năm thời gian, hắn tựa hồ là cao lớn một ít, vốn là lúc rời đi Bắc Thương Linh Viện gia. Mục Trần cũng bởi vì tuổi mà lộ ra có một tia trẻ trung, nhưng mà hôm nay, cái này một vòng trẻ trung tại lần lượt chém giết dần trôi qua biến mất.

Hiển nhiên, tại đây đoản ngắn không đến hai năm trong thời gian, Mục Trần cũng là phát triển không ít, cái này làm cho Cửu U trong lòng có một loại đặc thù cảm xúc, cái kia phảng phất là tận mắt nhìn thấy vốn là cần chính mình che chở thiếu niên, thời gian dần trôi qua phát triển, cuối cùng đem chính mình siêu việt vui mừng cảm giác.

"Làm sao vậy?" Phát giác được Cửu U ánh mắt. Mục Trần liền giật mình, chợt cười nói.

"Hiện tại ta đây, thật muốn bắt đầu giao thủ, chỉ sợ cũng không thắng được ngươi rồi."

Cửu U trên gương mặt giơ lên một vòng tươi đẹp dáng tươi cười. Nói: "Nhớ ngày đó tạilúc vừa rời đi Bắc Thương Linh Viện, ngươi thế nhưng mà liền Chí Tôn Pháp Thân đều chưa ngưng luyện ra được, đồ gà bắp. . ."

Mà hôm nay, thái điểu (gà mờ, ...) năm đó. Cũng đã tại đây Bắc giới thanh danh lên cao, Cửu U không chút nghi ngờ. Nếu như lần này Đại Thú Liệp Chiến sau bọn hắn Đại La Thiên Vực như trước sừng sững tại Bắc giới, như vậy thanh danh Mục Trần. Tất nhiên sẽ siêu việt Bắc giới trẻ tuổi thiên tài thời nay, thậm chí, một ít thế hệ trước cường giả quay mắt về phía hắn đều sẽ có vẻ cực kỳ kiêng kị.

"Cũng sắp hai năm nữa à. . ."

Mục Trần cũng là cảm thán một tiếng, ngắn không đến hai năm, thái điểu hắn theo lúc trước liền Chí Tôn Pháp Thân cũng không tu luyện ra trưởng thành đến Ngũ phẩm Chí Tôn hôm nay, thậm chí nếu là tá trợ lấy chiến ý lực lượng, mặc dù là Thất phẩm Chí Tôn hắn cũng dám chính diện tương chiến, bực này tiến bộ, đích thật là lại để cho nhiều người coi thế là đủ rồi, nhưng đối với Mục Trần lại cũng không là đặc biệt thoả mãn, bởi vì hắn biết rõ, cái này còn xa xa không đủ. . .

Bởi vì ở bóng cây xanh râm mát nào đó trong linh viện, tản ra ôn nhuận bình thản, hắn trịnh trọng nói cho cô bé kia, hắn sẽ trợ thành cái kia cái thế cường giả...

Mà bây giờ, hắn tuy đã trở nên cường đại rồi, nhưng khoảng cách cái gọi là cái thế cường giả y nguyên còn có cực kỳ xa khoảng cách.

Tại kiến thức Mạn Đồ La bọn hắn những Địa Chí Tôn này lực lượng về sau, hắn đã minh bạch cái cấp độ kia đáng sợ cỡ nào, mà hiển nhiên, Lạc Ly chỗ Lạc Thần tộc sẽ so cái này Bắc giới càng thêm nguy hiểm.

Cái kia Lạc Thiên Thần vốn có lực lượng, so Mạn Đồ La bọn hắn càng thêm cường đại!

Cho nên hắn nếu như muốn muốn đi Lạc Thần tộc, như vậy tối thiểu nhất, hắn phải có được lấy lực lượng không kiêng kị lực lượng của Lạc Thiên Thần, bởi vì chỉ có đến đó một bước, hắn mới có thể đứng trước thanh lệ kiên cường nữ hài kia, vì nàng làm vật che chắn lấy mưa to gió lớn. . .

Chỉ là một bước kia, thế nhưng mà tương đương xa xôi a.

Mục Trần bàn tay chậm rãi nắm chặt, trên khuôn mặt trẻ tuổi tuấn dật, lại là có thêm một vòng vẻ kiên nghị hiển hiện, đoạn đường này mà đến, trọng trọng gian nan hiểm trở không chỉ có không thể đưa hắn quấy nhiễu, ngược lại đem hắn tâm linh đánh bóng càng thêm kiên cố.

Hắn phát triển chi lộ, tuy tràn đầy hung hiểm, thường thường du tẩu cùng thời khắc sinh tử, nhưng mà, hắn cũng tin tưởng lấy, có lẽ người khác nghe hắn muốn trở thành cái thế cường giả nghnghsẽ chi rằng người si nói mộng, nhưng thanh thanh đạm đạm nữ hài, nhưng lại từ vừa mới bắt đầu cũng không chút nào dao động tin tưởng lấy, thậm chí, so với hắn tin tưởng chính mình còn phải tin tưởng nhiều. . . Cuối cùng có một ngày, hắn sẽ trở thành vi cái kia cái thế cường giả chính thức xuất hiện ở trước mặt nàng.

Hô.

Mục Trần ngẩng đầu lên, hít thật sâu một hơi không khí có chút lạnh như băng, phân loạn tâm cảnh cũng là thời gian dần trôi qua bình phục lại, chỉ là cái kia khóe miệng dáng tươi cười, tựa hồ là tại lặng yên gian trở nên càng thêm tự tin cùng kiên nghị.

Lạc Ly, chờ ta đi.

Cửu U nhìn qua Mục Trần ánh mắt biến ảo, lại nhìn được hắn lại lần nữa khôi phục tự tin, cũng là mỉm cười, có thể làm cho được cái này lòng yên tĩnh như nước gia hỏa tâm tình như thế chấn động, chỉ sợ cũng chỉ có Lạc Ly rồi.

"Đợi lần này Đại Thú Liệp Chiến sau khi kết thúc, ta có lẽ sẽ tạm thời ly khai một thời gian ngắn." Cửu U trắng nõn ngọc thủ đem tóc đen trên trán vén lên, dừng thoáng một phát, đột nhiên nói.

Mục Trần nghe vậy thần sắc lập tức khẽ giật mình, hỏi: "Đi đâu?"

"Ta đã đột phá đã đến Lục phẩm Chí Tôn, hơn nữa tiến hóa thành Cửu U Minh Tước, cho nên ta muốn trở về một chuyến, thử xem có thể không nhen nhóm truyền thừa huyết mạch. . ." Cửu U hướng về phía Mục Trần mở trừng hai mắt, cười nói: "Nếu như ta thành công, thực lực liền sẽ xuất hiện trên phạm vi lớn tinh tiến, đến lúc đó ngươi tựu lại phải bị ta bỏ xuống rồi."

Mục Trần chằm chằm vào Cửu U cái kia xinh đẹp đôi má, nàng tuy nhiên đang cười, vốn lấy Mục Trần đối với nàng rất hiểu rõ, lại rõ ràng là theo hắn trong tươi cười đã nhận ra một ít không được tự nhiên thần sắc.

Cái kia tựa hồ là một ít che dấu được sâu đậm sầu lo.

"Là nhen nhóm truyền thừa huyết mạch gặp nguy hiểm sao? Hay vẫn là những thứ khác ?" Mục Trần nhẹ giọng hỏi.

Cửu U khẽ giật mình, hiển nhiên là không nghĩ tới Mục Trần sẽ như thế mẫn cảm, lúc này nhếch cặp môi đỏ mọng nhẹ khẽ lắc đầu.

Mục Trần nhìn qua nàng bộ dáng như vậy, trong lòng lại là hơi động một chút, nói: "Là vì. . . Ngươi cùng huyết mạch của ta kết nối?"

Cửu U muốn nhen nhóm truyền thừa huyết mạch, khó tránh khỏi hội chạm đến huyết mạch, mà trong lúc này, cũng rất dễ dàng bị phát giác

Mục Trần cùng nàng ở giữa huyết mạch kết nối, điểm này Cửu U không thèm để ý, nhưng lại cũng không đại biểu tộc nhân của nàng không thèm để ý.

Cửu U Minh Tước vốn là Thần Thú trên bảng đứng đầu trong danh sách cường đại Thần Thú, thậm chí nếu như lại lần nữa tiến hóa, cái kia chính là chính thức Siêu cấp Thần Thú, đó là so sánh Thiên Chí Tôn cấp bậc khủng bố tồn tại, đây tuyệt đối là toàn bộ Đại Thiên Thế Giới trong đỉnh tiêm giống như nhân vật.

Mà Cửu U thiên phú tuyệt hảo, chính là Cửu U tước nhất tộc trong hiếm thấy thiên tài, cho nên trong tộc cao tầng tất nhiên đối với hắn ký thác kỳ vọng, mà lúc này nếu để cho được các nàng biết rõ Cửu U vậy mà cùng hắn một người, hơn nữa còn là gần kề Ngũ phẩm Chí Tôn thực lực nhân loại ký kết huyết mạch kết nối, nghĩ đến tất nhiên sẽ Lôi Đình giận dữ, đến lúc đó sự tình tất nhiên sẽ không quá dễ dàng dẹp yên.

Cửu U hàm răng cắn chặc cặp môi đỏ mọng, chợt nàng hướng về phía Mục Trần cười cười, kiên định mà nói: "Yên tâm, ta sẽ không cho phép bọn hắn động tới ngươi chút nào!"

Mục Trần lông mày thì là chăm chú nhăn, đang cùng Cửu U ký kết huyết mạch kết nối lúc, hắn tựu mơ hồ ngờ tới qua một ít có khả năng sẽ xuất yên mà hiện âm thầm lo lắng, mà hôm nay, loại này âm thầm lo lắng cuối cùng là muốn bạo phát đi ra rồi.

"Cửu U tỷ, những năm này ngươi một mực bảo hộ ta, ta rất cảm kích. . . Bất quá lúc này đây sự tình bởi vì ta mà lên, ta sẽ không lại để cho ngươi một thân một mình đi đối mặt." Mục Trần hít sâu một hơi, con ngươi chăm chú nhìn chằm chằm Cửu U, chậm rãi nói.

Cửu U khẽ giật mình, nàng ngẩng đầu nhìn qua Mục Trần, hắn lúc này ánh mắt kiên nghị, tuổi trẻ khuôn mặt không hề có trẻ trung khí tức, cái loại nầy tự tin, làm cho người cũng là nhận lấy một ít lây tiến tới trở nên tâm tình bình tĩnh trở lại.

Mà ở phát giác được tâm tình sau khi biến hóa, Cửu U cũng là nhịn không được có chút vui mừng, hiện tại Mục Trần, hoàn toàn chính xác không còn là lúc trước cái kia trẻ trung thiếu niên rồi, tại có chút thời điểm, thậm chí là liền nàng, đều bởi vì sự hiện hữu của hắn do đó trở nên càng thêm tự tin.

Rời đi Bắc Thương Linh Viện ngắn không đến hai năm thời gian, thiếu niên này đã là chân chính lớn lên rồi. . .

Cửu U trán điểm nhẹ, cũng không có lại nói thêm cái gì, hai đầu lông mày sầu lo, giống như hơi hơi giãn ra đi một tí.

Mục Trần thấy thế cũng là cười cười, chợt đợi đến Cửu U ánh mắt dời đi chỗ khác lúc, cái kia khuôn mặt vừa rồi trở nên có chút ngưng trọng lên, bởi vì hắn biết rõ việc này đến tột cùng có nhiều khó giải quyết.này

Bất quá dưới mắt tựa hồ còn cũng không phải cân nhắc việc này thời điểm, việc cấp bách, là cửa ải trước mắt này, nếu như Mạn Đồ La không thể đột phá thành công, ngược lại làm cho Thần Các chi chủ lấy được tiên cơ, vậy bọn họ Đại La Thiên Vực kết cục tất nhiên tránh khỏi diệt vong, đến lúc đó, bọn hắn cũng sẽ trở thành chó nhà có tang.

Mà ở đối mặt cái kia Cửu U tước nhất tộc lúc, Mạn Đồ La sẽ là dưới mắt Mục Trần có khả năng mượn nhờ lớn nhất "Thế", nhưng nếu như trước mắt cái này quan qua không được, Mục Trần tựu cơ bản không chuẩn bị cùng Cửu U tước nhất tộc nói chuyện tư cách, đến lúc đó, hắn cũng chỉ có thể tìm biện pháp khác.

Cho nên nói, Mục Trần phải cầu nguyện, Mạn Đồ La có thể tại hắn đưa một khỏa hoàn mỹ cấp bậc Linh Thần dịch xuống, thành công đột phá!

Mục Trần ánh mắt xuyên thấu phô thiên cái địa Tử sắc hào quang, trong đó, có một đạo nhỏ nhắn xinh xắn thân ảnh lẳng lặng ngồi xếp

bằng, đáng sợ Linh lực chấn động, đạo đạo linh lực trong cơ thể hắn mãng liệt bắn ra.

"Mạn Đồ La. . . Ngươi nhất định phải thành công a. . ."

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 949: Nửa Bước Thượng Vị Địa Chí Tôn

Bảy đạo hào quang bàng bạc , bao phủ bên trong vùng không gian này , linh lực uy áp kinh khủng từ đó phát ra , trong không gian thỉnh thoảng phát ra âm thanh tựa hồ như không thể chịu đựng nổi rồi trở nên vặn vẹo ,

Nương theo bảy vị Địa Chí Tôn tu luyện , trong cơ thể của bọn họ phát ra cảm giác áp bách càng ngày càng lớn mạnh , bọn hắn cũng không còn dư thừa tâm tư áp chế , cho nên cảm giác áp bách đều khuếch tán , làm cho cường giả khắp nơi lại lui ra xa mấy vạn trượng . . .

Nhân mã khắp nơi vào lúc này cũng không có tâm tư tranh đấu, mọi sự quan tâm của bọn hắn đều là ở bảy đạo hào quang bàng bạc, bởi vì bọn hắn đều rất rõ ràng , chuyện đến nước này, bọn hắn tranh đấu không có bao nhiêu ý nghĩa nữa , chính thức quyết định kết quả cuối cùng, chỉ có bảy vị cường giả đỉnh cao chân chính của bắc giới.

Đại la thiên vực chư vương nhìn lẫn nhau, đều nhìn ra vẻ khẩn trương, thời điểm này mặc dù là định lực cao như Mục Trần, trong lòng bàn tay cũng có chút mồ hôi .

Ván cờ này vạn nhất Mạn Đà La yếu thế, đến lúc đó liền đối mặt với nguy cơ bị diệt, một khi Mạn Đà La thất thủ , bọn hắn cũng sẽ trở thành chó nhà có tang , cũng chỉ có thể chạy ra ngoài bắc giới , tìm nơi khác tu hành .

Mà điều này hiển nhiên Mục Trần không muốn thấy, hắn đi tới bắc giới , mục đích là tìm kiếm thượng cổ thiên cung , từ đó tìm ra manh mối để tiến hóa thành Vạn Cổ Bất Hủ thân, mà tranh đoạt kiểu đó , lấy sức

một mình hắn rất khó hoàn thành , bởi vậy hắn phải mượn nhờ sức mạnh của đại la thiên vực. Nếu như đại la thiên vực bị Thần Các tiêu diệt , hai năm khổ tâm đầu tư. cũng sẽ trôi theo nước.

Mục Trần chăm chú nhìn mảnh tử sắc quang hà , bàn tay nắm chặt. Mạn Đà La ngươi nhất định phải thành công ah . . .

Ong !

Đang lúc Mục Trần tự lẩm bẩm, trong lúc đó có một đạo hồng quang mấy vạn trượng phóng lên trời , hồng quang giống như cột chống trời, phảng phất có thể xuyên thấu mảnh không gian này

Biến cố như vậy , lập tức làm cho bọn người Mục Trần biến sắc , vội vàng quán chú linh lực vào hai mắt . Tập trung tư tưởng nhìn lại , chỉ thấy trong đạo hồng quang khổng lồ một nhân ảnh mặc áo bào trắng thêu ngôi sao lẳng lặng ngồi xếp bằng , linh lực như thủy triều hội tụ ở sau lưng hắn , trong lúc mơ hồ , có thêm thanh âm triều tịch truyền ra .

“Ra là Vạn Thánh Lão Tổ !” Linh Đồng Hoàng hai mắt linh quang chớp động , nhìn xuyên qua linh lực triều tịch thấy rõ bóng người trong đó . Lúc này trầm giọng nói .

"Thực lực của hắn có chỗ tinh tiến , bất quá cũng không có đột phá ." Thụy Hoàng nhanh nói tiếp , Vạn Thánh Lão Tổ dùng lực linh thần dịch nên có chỗ tiến bộ , nhưng mà hiển nhiên vẫn chưa đột phá đến thượng vị Địa Chí Tôn.

Mục Trần bọn người nghe vậy . lặng lẽ thả lỏng một hơi , tuy đại la thiên vực cùng vạn Thánh sơn không có quá nhiều ân oán , nhưng vào thời điểm cân bằng bị phá vỡ , không ai biết được chuyện gì sẽ phát sinh.

Sau Vạn Thánh Lão Tổ hoàn thành tu luyện không lâu, lại có thêm từng đạo hồng quang khổng lồ phóng lên trời . Trong mỗi đạo hồng quang, đều có một đạo nhân ảnh đứng khoanh tay , trong cơ thể của bọn

họ phát ra uy áp khủng bố, làm cho này thiên địa linh lực đều là bị run rẩy .

"Đó là Liễu Thiên đạo , thực lực của hắn cũng trở nên mạnh mẽ không ít . . ."

"Còn có Yêu Đế . . . Thiên Xà Lão Quỷ . . . U Minh Cung chủ . . . Bọn hắn đều luyện hóa được linh thần dịch, tuy thực lực đều tăng cường , nhưng cũng chưa đột phá được !"

Mục Trần ánh mắt cấp tốc quét qua, âm thầm cảm thấy có chút chấn kinh , không nghĩ tới thượng vị Địa Chí Tôn lại khó có thể đột phá như thế, năm vị Địa Chí Tôn trước mắt , đều thất bại .

Ở đằng xa, năm vị Địa Chí Tôn cũng là nhíu mày , hiển nhiên đối với thất bại có chút bất mãn , nhưng bọn hắn cũng là không thể làm gì , mỗi một cấp bậc địa chí tôn đều là chênh lệch rất lớn , muốn bù đắp cũng không phải là chuyện đơn giản.

"Trước mắt, năm vị Địa Chí Tôn đều đã tu luyện xong , chỉ còn Vực Chủ đại la thiên vực, cùng với Thần Các chủ rồi. . ."

Khắp nơi cường giả vào lúc này đem ánh mắt nhìn vào bên trong hai đạo hào quang. Năm vị Địa Chí Tôn đã hoàn thành tu luyện, sắc mặt ngưng trọng một ít, bởi vì trong nội tâm bọn họ rất rõ ràng , có khả năng đột phá nhất trong bảy người, chính là Thần Các chủ cùng đại la Vực Chủ .

Người trước vốn cách thượng vị Địa Chí Tôn không xa , mà người sau thì là có được một viên hoàn mỹ cấp linh thần dịch , rất có thể nhờ vào đó hoàn thành đột phá . Mà mặc kệ ai đột phá đến thượng vị Địa Chí Tôn , thế cục bắc giới đều sẽ thay đổi .

Giữa lúc thế lực khắp nơi khẩn trương chờ đợi, khu vực của Mạn Đà La cùng Thần Các chủ , rốt cục có động tĩnh truyền ra, chỉ thấy trong hai vòng ánh sáng, đột nhiên có thanh âm sấm sét vang vọng lên, không phải

là tiếng sấm nổ thật , mà là trong lúc linh lực, bạo phát ra thanh âm kinh thiên.

Sóng âm nhộn nhạo lên dẫn tới linh lực bạo tạc nổ tung, ngay cả cường giả đứng ở phía xa trong cơ thể khí huyết cũng sôi trào, mặt ngoài làn da có thêm máu tươi thấm ra.

Mà động tĩnh như vậy cũng làm thế lực khắp nơi sắc mặt kinh nghi bất định , bọn hắn nhận ra, thanh thế của hai người Mạn Đà La cùng Thần Các chủ , tựa hồ so với năm vị Địa Chí Tôn lúc trước, còn cường hãn hơn.

Hẳn là , hai người bọn họ đều đột phá đến thượng vị Địa Chí Tôn?

Thế lực khắp nơi nhìn nhau, chợt ánh mắt của bọn hắn hướng lên phía năm vị Địa Chí Tôn, phát hiện sắc mặt bọn hắn tuy ngưng trọng, nhưng không thật sự biến sắc, mới lặng lẽ thả lỏng một hơi, nếu Mạn Đà La cùng Thần Các chủ thật sự đột phá , năm vị này không sẽ bình tĩnh như thế.

Ầm ầm !

Trong thiên địa tiếng sét âm vang càng ngày càng kịch liệt, tựa như bài sơn đảo hải làm cho người khác cảm thấy rung động, mà lúc lôi âm cường thịnh tới cực điểm, vùng thế giới này lại có thêm mưa to. Mưa như trút nước xuống. thực sự không phải là giọt mưa bình thường, mà là đều do linh lực ngưng tụ thành. đổ xuống mù mịt .

Mục Trần nhìn qua cảnh tượng kì dị trong trời đất , âm thầm tắc luỡi . Cái này là Địa Chí Tôn lực lượng sao? chỉ là tu luyện mà có thể làm cho khí thiên địa biến hóa, làm cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi .

Rầm rầm !

Linh Vũ mịt mù rơi xuống, nhưng những Linh Vũ lại không phải rơi rớt lãng phí , mà là nhanh chóng hội tụ thành một cột nước linh lực dài hẹp, cuối cùng chui vào hai đạo vòng ánh sáng.

Bên trong vòng ánh sáng, mơ hồ có thể thấy được hai đạo nhân ảnh đang há miệng ra , hút lấy cột nước tinh thuần linh lực. Hấp thụ hơn mười phút đồng hồ, thiên địa dị tượng mới chậm rãi biến mất .

hào quang đầy trời cũng tiến hành thu liễm rồi cuối cùng cũng tan đi , mà hai đạo nhân ảnh, cũng hiện ra rõ ràng. Mạn Đà La như trước một thân váy đen , thân hình bé nhỏ xinh xắn không có chút khí thế của Địa Chí Tôn, chỉ đôi mắt hoàng kim càng thêm thâm thúy, chân trần trắng nõn lăng không mà đứng . trong lúc đứng yên phảng phất như một chi thạch Trấn Thiên , khiến cho được vạn vật đều là yên lặng xuống.

Mà ở mặt khác, Thần Các chủ một thân áo bào trắng . Hắn diện mạo tuy bình thường, nhưng có một cổ khí phách nghiêm nghị từ trong thể nội phát ra, khiến cho vạn vật thần phục .

Hai người đứng lơ lửng trên không . Ánh mắt đối đụng vào nhau , một sát na kia . điểm không gian kia đột nhiên bị xé nứt , phía dưới hải dương . vào lúc này cũng nứt vỡ ra.

Sau lưng của hai người , ngập trời linh lực gào thét , trong đó phảng phất mơ hồ có núi non sông ngòi như ẩn như hiện , huyền diệu vô cùng . . .

"Linh lực hóa núi sông . . ."

Khi năm vị Địa Chí Tôn nhìn thấy linh lực biến thành núi non sông ngòi sau lưng Mạn Đà La cùng Thần Các chủ , đồng tử lập tức co rụt lại , dị tượng như vậy chỉ có chạm tới thượng vị Địa Chí Tôn, linh lực trong cơ thể mới được thiên địa linh lực đồng hóa , dẫn phát dị tượng .

Nhưng hiện tại , Mạn Đà La cùng Thần Các chủ lại không có đủ uy áp của thượng vị Địa Chí Tôn, hiển nhiên chỉ có một kết quả , hai người

đều chạm tới cấp bậc thượng vị Địa Chí Tôn, nói đơn giản thì Mạn Đà La cùng Thần Các chủ , đều đạt đến nửa bước thượng vị Địa Chí Tôn. Bọn hắn hiện tại , đã rất gần với cấp bậc thượng vị Địa Chí Tôn , chỉ còn có nửa bước !

Tuy nói chỉ là nửa bước , nhưng năm vị Địa Chí Tôn lại minh bạch , nếu như đơn đả độc đấu..., bọn hắn căn bản sẽ không phải là đối thủ của Mạn Đà La cùng Thần Các chủ .

"Nửa bước thượng vị Địa Chí Tôn sao?"

Tam hoàng, chư vương Đại La Thiên Vực nhìn qua cảnh này cũng thả lỏng một hơi , tuy Mạn Đà La không đột phá đến thượng vị Địa Chí Tôn , nhưng kết quả này đã ngoài hi vọng của bọn hắn, không có thua Thần Các chủ. Thần Các muốn muốn diệt đại la thiên vực , cũng là nói chuyện hoang đường.

“Ha ha . . . Đại la Vực Chủ quả nhiên phi phàm , lại có thể đuổi kịp bổn tọa” Thần Các chủ tự thân cảm ứng qua một lượt, chợt mỉm cười nói. Mạn Đà La đạm mạc nhìn hắn một cái , lại cũng không để ý tới .

Thần Các chủ cũng không quan tâm Mạn Đà La phản ứng ra sao , ngược lại đem ánh mắt chuyển hướng đến năm vị Địa Chí Tôn , trên khuôn mặt có một nụ cười ý vị thâm trường nổi lên , mở miệng nói ra: "Năm vị , ta có một đề nghị , không biết các ngươi có thể hứng thú?"

Nghe được Thần Các chủ nói chuyện đó, năm vị Địa Chí Tôn hai mắt l hơi nheo lại , trong nội tâm thì hồi hộp một chút ,

"Không biết Thần Các chủ muốn như thế nào?" Vạn Thánh Lão Tổ trầm giọng hỏi .

Thần Các chủ mỉm cười , nụ cười nhìn như ấm áp, bá ý lại không che giấu bừng lên , thanh âm hùng hồn như lôi đình vang dội khắp mảnh không gian này .

"Bắc giới chia lìa đã lâu , bổn tọa hôm nay đến kết hợp bắc giới , tập trung lực lượng , để cho bắc giới chúng ta tại thiên la đại lục chính thức quật khởi , mục đích như thế không biết năm vị có thể nguyện ủng hộ bổn tọa?"

Khi thanh âm của Thần Các chủ hùng hồn vang lên lúc, không chỉ có trong mắt cường giả thế lực khắp nơi lộ ra vẻ khiếp sợ , mà ngay cả năm vị Địa Chí Tôn , thần sắc đều biến đổi .

Cái này Thần Các chủ rõ ràng chưa đột phá đến thượng vị Địa Chí Tôn , hơn nữa một bên còn có đại la Vực Chủ đồng cấp nửa bước thượng vị Địa Chí Tôn nhìn chằm chằm , hắn cũng dám nói muốn thống nhất bắc giới? !

Hắn đến tột cùng thế nào tin tưởng? ! .

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 950: Hậu Chiêu Của Thần Các Chủ

Trên không hải dương vô tận, hào quang bắt đầu hiện ra rực rỡ tươi đẹp, nhưng mà lúc này cường giả khắp nơi đều không có tâm tư ngắm cảnh, tầm mắt của bọn hắn đều khiếp sợ nhìn về phía Thần Các chủ xa xa, trong lúc mơ hồ thân ảnh tản ra một cỗ uy nghiêm to lớn cao ngạo.

Hiển nhiên, bọn họ đều bị ý định của Thần Các chủ làm cho chấn động.

Một lời vô cùng đơn giản đã cho thấy ý tứ của Thần Các chủ, đúng là ý đồ thống nhất Bắc giới.

Chí hướng như thế, gần ngàn năm ở bắc giới cũng có không ít siêu cấp cường giả hùng tâm bừng bừng nung nấu, nhưng cuối cùng đều thất bại, bởi vì quần hùng Bắc giới thời nào cũng có, nhưng vẫn khó có thể xuất hiện một bá chủ.

Mà bây giờ, Thần Các chủ lạ muốn phá vỡ thế cân bằng từ ngàn năm nay trở thành bá chủ hay sao? !

Ý nguyện của hắn là như vậy, còn chủ nhân các thế lực khác sao có thể để cho hắn như ý nguyện? Dù sao những Địa Chí Tôn này ai không tâm cao khí ngạo, bọn hắn làm sao có thể vứt bỏ ngạo khí của bản thân để cúi người đối với Thần Các chủ?

Đương nhiên, nếu như Thần Các chủ thật sự có đủ thực lực tuyệt đối áp đảo bọn hắn, có lẽ bọn hắn còn có thể ngậm miệng một phen, còn hiện tại, Thần Các chủ tuy thực lực tăng tiến một bước, đạt đến nửa bước

Thượng vị Địa Chí Tôn, nhưng điều này vẫn chưa đủ khả năng làm cho Địa Chí Tôn khác sợ hãi.

Quan trọng nhất chính là ở đây, ngoại trừ Thần Các chủ, còn có Mạn Đà La cũng cùng cấp độ với hắn, về ân oán giữa người này và Thần Các. tất nhiên là không thể nào nhắm mắt làm ngơ cho Thần Các chủ được như nguyện.

Cho nên, Thần Các chủ vào lúc này công khai chí hướng. Thật sự làm cho khắp nơi cảm thấy có chút không thể tưởng tượng, nhưng mơ hồ có thêm đề phòng.

Năm Địa Chí Tôn ánh mắt có chút lập loè, nhìn nhau cuối cùng không hẹn mà cùng hướng về phía Mạn Đà La, Thần Các chủ cường đại lúc này làm bọn hắn có chút kiêng kị, cho nên cũng không dám mở miệng, ý đồ trông cậy vào Mạn Đà La có thể ra mặt.

Nhưng mà đối với ánh nhìn soi mói của bọn hắn, Mạn Đà La đạm mạc cười cười. Đôi mắt cụp xuống, dường như không nghe không thấy. Tại Bắc giới, tất cả đỉnh cấp thế lực ân oán với nhau không ít, nàng mặc dù cực kỳ chán ghét Thần Các chủ, nhưng cũng không vì bọn này mà ra mặt.

Năm người nhìn thấy Mạn Đà La phản ứng như vậy, cũng có chút ít hậm hực, rồi sau đó Vạn Thánh lão tổ cười hiền lành mở miệng: "Đại La Vực Chủ, việc này quan hệ đến đại cục Bắc giới, mong rằng ngươi có thể tỏ rõ thái độ. . . Chúng ta vô cùng cảm kích."

Trong lời hắn nói có một ít khẩn cầu và ý nhượng bộ, hơn nữa hắn cũng hiểu lúc này đây Mạn Đà La thực lực lớn mạnh đã vượt qua bọn hắn, ngày sau tại đây Bắc giới, xem ra Vạn Thánh Sơn hắn cũng nên tạo một ít quan hệ với Đại La Thiên Vực.

Mấy vị Địa Chí Tôn còn lại ánh mắt biến ảo. cuối cùng đều đồng ý kiến với vạn thánh lão tổ, chỉ có Liễu Thiên Đạo sắc mặt có chút mất tự nhiên. Khi trước hắn cùng với Mạn Đà La ân oán không ít, hôm nay Mạn

Đà La thắng thế đè ép hắn một đầu, không phải do hắn tâm phục khẩu phục.

Mạn Đà La thấy thế, lúc này mới cười nhạt một tiếng, bình tĩnh mà nói: "Thần Các chủ thật có phách lực, thật khiến người bội phục, bất quá ta Đại La Thiên Vực cũng không nguyện ý này."

Nhìn thấy Mạn Đà La tỏ thái độ, năm người thở dài một hơi, vạn thánh lão tổ, Yêu Đế, Thiên Xà lão quỷ cũng là lập tức gật đầu phụ họa. Chỉ có Liễu Thiên Đạo chưa từng tỏ rõ thái độ, ánh mắt lập loè, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Bọn người Mục Trần nhìn cảnh này, cũng chỉ biết nhìn nhau, loại giằng co này đã vượt khỏi giới hạn của bọn hắn, bất kể bọn hắn làm cái gì, đều không cách nào để cho cục diện có biến hóa, cho nên khi cuộc chiến đã đến giây phút quyết định, chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn thế cục biến hóa.

"Ha ha, xem ra mấy vị đối với đề nghị của bổn tọa không có chút hứng thú." Thần Các chủ nhìn thấy được câu trả lời như vậy, tựa hồ cũng cũng chẳng suy nghĩ gì, chỉ là trên mặt có ý vị thâm trường tươi cười, làm cho năm địa chí tôn trong lòng có chút rùng mình.

"Hừ, Thần Các khẩu vị cũng hơi lớn , ta xem là ngươi là muốn đá bay chúng ta để độc bá Bắc giới a?" Yêu Đế tính tình lãnh ngạo, tuy nói có chút kiêng kị Thần Các chủ, nhưng nhưng không nhượng bộ, lạnh giọng nói ra đối chọi gay gắt.

"Bất quá ta cũng nói, muốn xưng bá Bắc giới, chỉ sợ bằng vào cái thực lực nửa bước Thượng vị Địa Chí Tôn của ngươi, còn chưa đủ tư cách!"

Lời vừa nói ra, Thần Các chủ hai mắt lập tức nhắm lại, hắn một tiếng cười khẽ, nói: "Nguyên lai là do thực lực của ta quá thấp, không chính thức đặt chân tới Thượng vị Địa Chí Tôn sao?"

Năm người nghe vậy, cũng là từ chối cho ý kiến.

Thần Các chủ thấy thế, khóe miệng lập tức cười cười, nháy mắt sau đó thần sắc hắn đột nhiên trở nên lăng lệ ác liệt, thanh âm hét to như lôi đình, ầm ầm vang vọng tại ở giữa thiên địa, dẫn tới Thiên Địa ác liệt rung chuyển, cường giả khắp nơi đều sắc mặt đại biến.

"Đã như vầy, hôm nay bổn tọa cho các ngươi tận mắt xem, đột phá đến Thượng vị Địa Chí Tôn có gì khó?"

Lời vừa nói ra, không chỉ có năm vị chí tôn đột nhiên biến sắc, ngay cả Mạn Đà La đồng tử đột nhiên co rụt lại, trên khuôn mặt hiện lên vẻ chấn động.

"Hắn nói cái gì? Hắn còn có thể đột phá lần nữa? !" khắp nơi rối loạn, vẻ mặt Tam hoàng cũng là khó có thể tin, lúc trước Linh Thần dịch hiển nhiên đã bị Thần Các chủ tiêu hao hầu như không còn, trừ phi lúc này hắn có được một khỏa Linh Thần dịch hoàn mỹ, bằng không tuyệt đối không có khả năng đột phá một bước cuối cùng!

Mục Trần cùng Cửu U cũng là liếc nhau, nhìn ra vẻ khiếp sợ trong mắt đối phương, Mục Trần sắc mặt cũng không khỏi âm trầm rất nhiều, Thần Các chủ nói tuy làm cho người ta khó có thể tin, nhưng thời điểm điểm này hắn tất nhiên sẽ không nói ẩu nói tả. Mà nếu nói như thế, hắn thật sự có thủ đoạn để làm đến một bước này.

Khó trách hắn dám nói ra những lời hùng hồn, nguyên lai là còn che dấu át chủ bài.

Trong thiên địa vô số ánh mắt khiếp sợ nhìn chăm chú, Thần Các chủ đột nhiên cười quỷ dị mở ra hai tay, trong nháy mắt, hai mắt hắn vào lúc này chuyển thành một mảnh đen kịt, ngay sau đó, hắc khí nồng đậm như mực lập tức tuôn tràn, che khuất bầu trời, làm cho mảnh không gian này đều vỡ vụn.

Hắc khí này cường đại không cách nào hình dung, hơn nữa trong đó phảng phất ẩn chứa một loại lực lượng cùng với linh lực trong phiến thiên địa bài xích lẫn nhau, Lực lượng âm lãnh chí cực, làm lòng người phát lạnh.

Thần Các chủ đứng ở nơi hắc khí đầy trời, mãnh liệt khẽ hấp thụ, cuồn cuộn hắc khí theo vào trong hơi thở, liên tục tràn vào trong cơ thể của hắn. Nương theo hắc khí này vào, tóc của Thần Các chủ nhanh chóng dài ra, uy áp trên người hắn tăng vọt lấy.

Ngắn ngủn mười tức thời gian, uy áp đã vượt qua Mạn Đà La!

Mạn Đà La cùng với mấy vị Địa Chí Tôn khác, sắc mặt lúc này triệt để khó coi, nhìn qua một màn này bọn hắn khó có thể tin, đặc biệt là hắc khí quỷ dị làm cho bọn họ đều cảm thấy thấy lạnh cả người.

" hắc khí kia là cái gì? ! Tại sao lại cùng linh lực trong thiên địa này bài xích lẫn nhau. . ."

"Hơn nữa khí thế tà ác. . . lực Ăn mòn rất mạnh!"

"Bất quá cỗ lực lượng này quá mạnh mẽ, nó không thuộc về Thần Các chủ, hắn từ đâu mà moi ra được? !"

Năm Địa Chí Tôn không thể nhịn được, truyền âm trao đổi lẫn nhau, trong thanh âm tràn đầy khiếp sợ.

Mạn Đà La gắt gao nhìn chằm chằm vào Thần Các chủ uy áp đang tăng vọt, một lát sau nàng làm như nhớ ra gì đó, mãnh liệt hít một hơi lạnh, cắn răng nói: "Cỗ lực lượng này, không phải của Đại Thiên Thế Giới, mà là của Ngoại Vực Tà Tộc!"

"Thần Các chủ, ngươi đúng là điên rồi, thậm chí ngay cả loại lực lượng này cũng dám dây vào!"

"Ngoại Vực Tà Tộc?" Nghe được chuyện đó, năm vị Địa Chí Tôn sắc mặt kinh hãi, Thần Các chủ điên cuồng đến mức này, loại lực lượng Đại

Thiên Thế Giới không dung nhập cũng dám hấp thu?

"Ta biết rồi! đó tất nhiên là lực lượng còn sót lại của Thôn Thiên Tà Đế, nghe nói ở Viễn Cổ đại chiến, Thôn Thiên Tà Đế và đệ tứ Điện Chủ đại chiến kinh thiên, sau trận đại chiến kia, đệ tứ Điện Chủ vẫn lạc, còn Thôn Thiên Tà Đế bị phong ấn trấn áp!" Vạn thánh lão tổ mãnh liệt hét to thần sắc lộ vẻ khiếp sợ, hiển nhiên đã đoán được chân tướng.

"Nơi này chính là Chí Tôn Hải của đệ tứ điện chủ biến thành, nếu như muốn trấn áp phong ấn, đáy biển Chí Tôn Hải là nơi có khả năng nhất, khi trước Thần Các chủ bị Linh Khôi đánh văng xuống đáy biển, cả buổi chưa từng xuất hiện, chắc hẳn lợi dụng lúc đó, hắn đã phá vỡ phong ấn, tiếp nhận được chỗ còn sót lại của Thôn Thiên Tà Đế!"

Bọn người Yêu Đế nghe được vạn thánh lão tổ phân tích, trong lòng cũng khẽ động, rốt cục đã hiểu được, vì sao lúc trước Thần Các chủ lại đột nhiên lỗ mãng làm liều, nguyên lai cũng không phải hắn ngu xuẩn, mà là hắn cố ý mượn cớ lẻn vào đáy biển, qua mắt bọn hắn lén lút phá phong ấn trấn áp Thôn Thiên Tà Đế.

Khuôn mặt Mạn Đà La tái nhợt, không nghĩ tới sẽ bị Thần Các chủ qua mặt bọn hắn , trốn dưới đáy biển để làm nên sự tình.

"Ha ha, các ngươi cuối cùng là đã minh bạch. . ."

Đang lúc bọn họ khiếp sợ, bên trên hắc khí che khuất bầu trời, Thần Các chủ cũng mỉm cười, chỉ là nụ cười của hắn vào lúc này tà ác hơn nhiều.

Hắn hưởng thụ cảm giác cổ lực lượng cường đại trong người tuôn ra, cười nói: "Bất quá các ngươi cũng không biết, Thôn Thiên Tà Đế sau mấy vạn năm bị phong ấn đã hóa thành tro tàn, chỉ còn một cỗ lực lượng lưu lại, loại lực lượng này tuy tà ác, nhưng còn chưa đủ để ăn mòn bổn tọa, đợi bổn tọa đem hắn triệt để luyện hóa, có thể mượn bước này trở thành Thượng vị Địa Chí Tôn chân chính!"

Khóe miệng của hắn tươi cười càng trở quỷ dị âm trầm.

"Mà bây giờ. . . Các con có cảm thấy, bố có tư cách trở thành bá chủ Bắc Giới chưa?"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 951: Tình Thế Nguy Hiểm

Hắc khí tràn ngập không gian, ý niệm tà ác tựa hồ cũng nhộn nhạo theo, làm cho mấy vị Địa Chí Tôn sắc mặt đều là trở nên có chút khó coi.

Bọn hắn không ngờ tới, Thần Các Chủ tiến vào Địa Chí Tôn bí tàng, nguyên do không chỉ chú ý đến linh thần dịch mà còn có lực lượng còn sót lại của thôn thiên tà đế.

Dưới sự trợ giúp của hai thứ đồ này, Thần Các Chủ đột phá đến thượng vị Địa Chí Tôn, hiển nhiên cũng không khó.

Mục Trần sắc mặt cực kỳ ngưng trọng, từ tình huống trước mắt mà xem, Thần Các Chủ hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị, khó trách dám cuồng ngôn như vậy.

Hắn có thể nhìn ra được, từ lúc Thần Các Chủ phát ra uy áp khủng bố, tuy là chưa ổn định ở thượng vị Địa Chí Tôn, nhưng so với Mạn Đà La, thì đã cường đại gấp mấy lần, nếu như giao thủ thì Mạn Đà La không địch nổi Thần Các Chủ.

"Thật sự là giỏi tính toán!"

Mạn Đà La cũng đã nhận ra Thần Các Chủ trở nên khủng bố , lúc này cắn chặt răng ngà lạnh giọng nói: "Bất quá ngươi cũng thật sự điên rồi, loại lực lượng ngoại vực tộc cùng đại thế giới không hợp nhau, ngươi mượn nó để đột phá, ngày sau sẽ hối hận không kịp!"

Tuy nói Thôn Thiên Tà Đế sớm bị gạt bỏ, nhưng dù sao loại lực lượng này cũng không thuộc về đại thế giới, mặc dù Thần Các Chủ có thể trấn áp, có thể ngày sau lưu lại tai hoạ ngầm.

Thần Các Chủ nghe vậy, chỉ ung dung cười cười, nói: "Thế gian này làm gì có chuyện tốt mà không phải trả giá, bất quá cái giá vẫn còn trong phạm vi bổn tọa thừa nhận, đợi đến lúc bổn tọa đoạt được Viễn Cổ Thiên Cung truyền thừa, có thể trở thành bá chủ Thiên La Đại Lục, đưa Thần Các tiến vào hàng ngũ siêu cấp thế lực bên trong đại thế giới."

"Hắc, dã tâm thật là lớn!"

Nghe được chuyện đó, Vạn Thánh Lão Tổ mỉa mai lên tiếng, hắn vốn cho là Thần Các Chủ chỉ muốn nhất thống Bắc giới, nhưng cái nào ngờ tới gia hỏa này còn muốn thống trị toàn bộ Thiên La Đại Lục. Đây chính là một trong những đại lục siêu cấp trong đại thế giới, nếu có thể chiếm cứ, các loại tài nguyên tài phú nhất định là nhiều đến không cách nào hình dung, muốn xây dựng một cái siêu cấp thế lực, cũng không phải là là chuyện không thể.

Nhưng muốn bá chiếm Thiên La Đại Lục dễ như nói vậy sao? Trừ phi Thần Các Chủ có thể bước vào cấp độ Thiên Chí Tôn, nếu không lời ấy chỉ là người si nói mộng mà thôi.

"Viễn Cổ Thiên Cung truyền thừa?"

Mạn Đà La cùng Mục Trần trong mắt tinh mang mãnh liệt lóe lên, nghe ý tứ của Thần Các Chủ, hắn dĩ nhiên là biết bí mật lớn nhất trên Thiên La Đại Lục chính là Viễn Cổ Thiên Cung đã ẩn nấp vô số năm!

Đó là một siêu cấp thế lực uy doanh hiển hách tại thời Viễn Cổ, trong đó cường giả như mây, mạnh mẽ như Đệ Tứ Điện Chủ không phải là ít, còn cung chủ Viễn Cổ Thiên Cung chính là một Thiên Chí Tôn, cực kỳ đáng sợ.

Nếu có thể tìm được Viễn Cổ Thiên Cung, đạt được di vật truyền thừa, chỉ sợ thật sự có khả năng làm cho Thiên La Đại Lục lại lần nữa xuất hiện một siêu cấp thế lực chính thức.

Đương nhiên, đó là với Mạn Đà La , còn Mục Trần trong lòng cũng rung động, hắn muốn không phải là truyền thừa Viễn Cổ Thiên Cung, mà là phương pháp để tiến hóa Đại Nhật Bất Diệt Thân.

Dựa theo tin tức hắn biết, muốn Đại Nhật Bất Diệt Thân tiến hóa thành Vạn Cổ Bất Hủ Thân, giai đoạn tiến hóa thứ hai là không thể thiếu. Chỉ cần hắn có thể đem Đại Nhật Bất Diệt Thân tiến hóa thành Vạn Cổ Bất Hủ Thân, Mục Trần tin tưởng lúc đó hắn sẽ có chỗ đứng trên đại thế giới.

Khi đó hắn mới có vốn để chống lại bộ tộc thần bí của mẫu thân, không cần như bây giờ, cẩn thận từng li từng tí đến cả Đại Phù Đồ Tháp cũng không dám dùng bừa bãi.

"Ngươi biết được bí mật của Viễn Cổ Thiên Cung?" Mạn Đà La nhìn chằm chằm vào Thần Các Chủ, cười lạnh một tiếng, nói.

Viễn Cổ Thiên Cung tồn tại bí mật, trong Thiên La Đại Lục cũng không quá mức bí ẩn, nhưng nhiều năm rồi, rất nhiều siêu cấp cường giả hao tổn tâm tư, nhưng không thể phát hiện nơi ẩn nấp của Viễn Cổ Thiên Cung, cho nên đối với Thần Các Chủ, Mạn Đà La cũng ôm vài phần hoài nghi.

Bất quá Thần Các Chủ từ chối cho ý kiến cười cười, rồi sau đó đôi mắt đen sì như mực, nhìn chằm chằm vào chư vị Địa Chí Tôn, một bộ dạng tươi cười hiển hiện trên mặt: "Không biết hiện tại, các ngươi còn cảm thấy bổn tọa không có tư cách chỉ huy Bắc giới không?"

Không gian yên tĩnh, thế lực khắp nơi lặng ngắt như tờ, Vạn Thánh Lão Tổ, Yêu Đế những Địa Chí Tôn này sắc mặt đều là một mảnh xanh mét, cục diện chuyển biến thành bộ dáng này, hiển nhiên là ngoài dự liệu của bọn hắn.

Ánh mắt của bọn hắn lập loè, cuối cùng nhìn về phía Mạn Đà La, nơi đây chỉ sợ cũng chỉ còn mỗi Mạn Đà La mới có tạo thành một chút uy hiếp đối với Thần Các Chủ.

Mạn Đà La khuôn mặt lúc này có chút khó coi, nàng nhìn chằm chằm vào Thần Các Chủ, lát sau hít sâu một hơi, trầm giọng nói: " Đại La Thiên Vực, không hứng thú cùng Thần Các ngươi đứng chung một hàng ngũ!". Nàng biểu lộ rõ lập trường, nàng không muốn phục tùng Thần Các Chủ, trở thành thuộc hạ dưới quyền của hắn.

Đối với lập trường Mạn Đà La, Thần Các Chủ cũng chẳng cảm thấy ngoài ý muốn, cười nhạt một tiếng, hờ hững mà nói: "Đã như vậy mà nói, qua hôm nay, Đại La Thiên Vực cũng không cần tồn tại ở Bắc giới nữa ." (thần các chủ vui tính hăm dọa khắp nơi nhỉ =))

Giọng hắn bình thản truyền ra, nhưng trong đó toát ra sát ý rét lạnh, làm cho nhân mã Đại La Thiên Vực thay đổi sắc mặt, thậm chí ngay cả Mục Trần, đồng tử mãnh liệt co rụt lại. Còn lại những thế lực cực hạn cũng là sắc mặt biến đổi, mỗi người đều cảm thấy bất an.

"Đúng vậy sao? Vậy thì phải xem ngươi có đủ bổn sự hay không!" Mạn Đà La ngữ khí băng hàn, quanh thân nàng Linh lực kinh khủng giống như phong bạo gào thét...mà bắt đầu tản ra.

Nàng sải bước ra, không gian rung chuyển, ánh mắt lợi hại giống như Lôi đình bắn về phía Thần Các Chủ, hiển nhiên hôm nay không có khả năng thỏa hiệp, vậy cũng chỉ có tử chiến thôi!

"Ha ha, ngươi thực sự nghĩ nửa bước thượng vị Địa Chí Tôn là có thể cùng bổn tọa chống lại sao?" Thần Các Chủ cười khẽ, sát ý giống như thực chất tràn ngập ra.

"Thần Các ta muốn chỉ huy Bắc giới, Đại La Thiên Vực ngươi chính là chướng ngại lớn nhất, đem ngươi thanh trừ hết, các thế lực còn lại, có lẽ sẽ mau chóng quy thuận theo."

Thần Các Chủ khẽ mỉm cười, chợt tay áo huy động, trong nhất thời hắc khí ngập trời bắt đầu khởi động, trong hắc khí có lực lượng quỷ dị phát ra, trong lúc nhất thời bầu trời trở nên ô uế, trong Thiên Địa , Linh

lực dường như dần dần bị ô nhiễm, những thứ Linh lực bị ô nhiễm này, mặc dù là Địa Chí Tôn cường giả cũng là không cách đem sử dụng.

Mạn Đà La nhìn qua Thiên Địa dần dần dơ bẩn, sắc mặt càng khó coi, Thần Các Chủ định mượn nhờ loại lực lượng ngoại vực tộc này, đem cái mảnh không gian đều ô nhiễm này, đến lúc đó nơi đây giống như là lồng giam , bọn hắn không thể trốn chạy ra.

"Chư vị, đồng loạt ra tay, xé rách không gian, chỉ cần có thể ly khai nơi này, sau đó đem tin tức truyền đi, đến lúc đó xem Thần Các còn có thể đặt chân ở Bắc giới thế nào!" Yêu Đế ánh mắt biến ảo nghiêm nghị quát.

Tại đại thế giới, rất nhiều sinh linh đối với ngoại vực tộc cực kỳ đề phòng, một khi Thần Các Chủ bại lộ, tất nhiên sẽ đưa tới rất nhiều thế lực vây quét, đến lúc đó chỉ sợ những cực hạn thế lực bên ngoài Bắc giới cũng không ngồi nhìn.

"Đồng loạt ra tay!"

Đám người Vạn Thánh Lão Tổ cũng hiểu được lúc này không do dự nữa nhất tề ra tay, Linh lực óng ánh gào thét ra, hung hăng oanh kích vào hắc khí tràn ngập phía trên.

Xùy xùy!

Bất quá khi công kích của bọn hắn đánh vào hắc khí phía trên, nhưng chỉ làm hắc khí tản ra xơ xác, vẻn vẹn một cái chớp mắt, hắc khí lại lần nữa cuốn tới, mức độ ô nhiễm ngược lại trở nên càng thêm nồng đậm.

Đám người Vạn Thánh Lão Tổ nhìn thấy một màn này, sắc mặt đều khó coi lên.

"Ha ha, uổng phí khí lực rồi, lúc này bổn tọa đã bước vào thượng vị Địa Chí Tôn, lại mượn nhờ lực lượng Thôn Thiên Tà Đế, bằng mấy

người các ngươi thì có thể làm gì được ta?" hắc khí phô thiên cái địa bên ngoài, thanh âm Thần Các Chủ hư vô mờ mịt truyền đến.

Mục Trần vào lúc này nhẹ hít một hơi lạnh, không có nghĩ đến thượng vị Địa Chí Tôn cường đại như thế. . . Hắn quay đầu nhìn về phía Mạn Đà La, lúc này sắc mặt nàng cũng khó coi.

"Có cách gì không?" Mục Trần thấp giọng hỏi.

"Gia hỏa này thực lực tăng vọt, mặc dù ta cùng với mấy vị Địa Chí Tôn kia liên thủ, cũng chỉ có thể tự bảo vệ mình . Hơn nữa khó giải quyết nhất là hắn vận dụng lực lượng Thôn Thiên Tà Đế, nếu như hắn làm không gian linh lực ô nhiễm, chúng ta sẽ bị vây khốn đến chết." Mạn Đà La cắn răng, nói.

"Trước mắt lực lượng không đủ, nếu có thêm một vị Địa Chí Tôn gia nhập, thì có thể phá vỡ giằng co." Thượng vị Địa Chí Tôn tuy mạnh, nhưng không phải mạnh mẽ đến mức không chống lại được, nếu có nhiều hạ vị Địa Chí Tôn cũng đánh được.

Mục Trần nghe vậy cười khổ một tiếng, hiện tại Địa Chí Tôn của Bắc giới, toàn bộ đều tề tụ ở nơi này, ở đâu ra thêm một vị Địa Chí Tôn được nữa.

Nghĩ đến đây, thần sắc hắn đột nhiên động đậy, hai mắt nhìn về phía thạch đảo, không phải còn có một cái linh khôi thượng vị Địa Chí Tôn sao?

Nếu như có thể lợi dụng thì chắc là đủ để đối phó Thần Các Chủ, bất quá Linh Khôi tựa hồ chỉ có khả năng thủ hộ, không bước ra phạm vi bên ngoài thạch đảo.

Mục Trần nhíu mày trầm ngâm hồi lâu, đột nhiên bàn tay nắm chặt, chỉ thấy được cái hắc thiết tam giác xuất hiện trong tay, vật này có lẽ quan hệ cùng bí tàng này liên quan không nhỏ, nếu không nó sẽ không giúp hắn chiếm được cái bình sứ.

Tuy rằng Mục Trần không biết nó có tác dụng hay không, nhưng trong tuyệt cảnh như vậy, cũng chỉ có thể làm bừa thôi.

Mục Trần hít sâu một hơi không do dự nữa, vung tay ném mạnh, hắc thiết hóa thành một đạo hắc quang lao vút đi, thừa dịp hắc khí chưa tụ lại bắn xuyên thẳng đến Linh Khôi đang ở trên thạch đảo.

Ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm về phía Linh Khôi, trái tim khẩn đập nhanh khẩn trương dồn dập, nếu không có tác dụng gì, chỉ sợ bọn họ lần này sẽ hung hiểm muôn phần rồi!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 952: Đệ Tứ Điện Chủ Hiện

Một tia hắc quang nhanh như tia chớp xẹt qua hư không, thẳng đến Linh Khôi, Tuy Mục Trần lén lút vung tay, nhưng vẫn không qua mắt Thần Các Chủ được.

"Hừ!"

Tuy không Mục Trần muốn làm gì, nhưng hắn là người cẩn thận tuyệt không muốn phát sinh biến cố vào lúc này, hừ lạnh một tiếng, bàn tay cách không chụp lấy, không gian liền vặn vẹo, định bắt giữ đạo hắc quang.

Oanh!

Cùng lúc đó, Mạn Đà La cong ngón tay mãnh liệt đè xuống hư không. Tại ngón tay Linh lực lập tức tràn ra, hóa thành một cự chỉ khổng lồ mấy ngàn trượng, Linh lực óng ánh tầng tầng bao trùm lấy, dường như không thể phá vỡ.

Linh lực quang chỉ bắn thẳng đến Thần Các Chủ, mấy vị Địa Chí Tôn cũng không do dự ra tay, thế công mạnh mẽ, mang theo lực hủy thiên diệt địa, phô thiên cái địa bao trùm lấy Thần Các Chủ.

Đối mặt với đám người đột nhiên ra tay, Thần Các Chủ lông mày cũng có chút nhíu lại, không tiếp tục bắt lấy hắc quang mà là trở tay đánh một chưởng đè xuống hư không.

"Phanh!"

Lúc bàn tay cách không đè xuống, mảnh không gian liền sụp đổ, nếu quan sát từ trên cao xuống, sẽ phát hiện mảnh không gian sụp đổ hình dáng như một chưởng ấn hư vô cực đại

Một chưởng này đủ để táng diệt núi sông. (phá nhà , san lấp mặt bằng cứ gọi cho anh)

Một chưởng bao trùm xuống, bất luận là thế công của Mạn Đà La hay mấy vị Địa Chí Tôn kia, đều nứt vỡ hóa thành một trời quang điểm.

Đám người Mạn Đà La không hẹn mà cùng một rên một tiếng, đều bị thụ thương, sau đó sắc mặt bọn họ càng khó coi, không nghĩ tới mấy người liên thủ cũng không chống lại được.

Thượng vị Địa Chí Tôn, quả nhiên đáng sợ!

"Ha ha yếu mà còn thích ra gió, chết là đáng mà thôi." Thần Các Chủ chân đạp trên hắc khí ngập trời, nụ cười nhàn nhạt hiển hiện trên khuôn mặt của hắn, trong mắt tràn đầy ý khinh thường miệt thị, thực lực của hắn hôm nay đủ để hoành hành Bắc giới.

Mạn Đà La sắc mặt xanh mét, bàn tay nắm chặt. Đối mặt với cục diện như vậy, cũng chỉ còn nước liều mạng đánh cược một lần, hi vọng duy nhất của bọn hắn là Thần Các Chủ chỉ mới đột phá , chưa thể triệt để khống chế lực lượng thượng vị Địa Chí Tôn cấp độ, bọn hắn liều mạng, có thể có còn một đường sinh cơ, chỉ cần chạy trốn khỏi nơi này, sau đó đem tin tức một truyền ra Thần Các tất sẽ tự diệt vong.

Sau lưng Mạn Đà La, Mục Trần cũng vì Thần Các Chủ cường thế mà có chút biến sắc, rồi sau đó lại nhìn về chỗ xa, đạo hắc quang rút cuộc đã bắn tới linh khôi. Bất quá, sau khi hắc quang sau khi đến gần, Linh Khôi vẫn trơ ra đó, tựa hồ không cùng cảm ứng làm cho lòng Mục Trần hơi trầm xuống.

"Không có tác dụng gì sao?"

Mục Trần chau mày, vật ấy có chút thần bí, dựa theo hắn phỏng đoán, có khả năng vật này do Đệ Tứ Điện Chủ lưu lại, nhưng trước mắt nó đã vào tay Linh Khôi mà không phản ứng gì?

Mục Trần suy nghĩ, một lát sau hắn mãnh liệt cắn răng một cái, cong ngón búng ra, dùng linh lực làm nổ hắc quang bên ngoài, sau đó bắn vào trán Linh Khôi. Đối mặt với hắc thiết thần bí phóng tới, Linh Khôi vẫn ngồi trơ ra, mặc cho hắc thiết bắn vào.

Thật ra lúc này Mục Trần cũng chỉ làm bừa, hết cách nên hắn đánh bậy đánh bạ tìm đường cầu may,

Lúc hắc thiết thần bí bắn vào trán linh khôi . đôi mắt của nó liền mở ra. Chỗ mi tâm ánh sáng âm u nở rộ rồi có những đường vân cổ xưa tràn ra, tại chỗ mi tâm biến thành một mảnh phù văn cổ xưa kỳ dị, cuối cùng phù văn chuyển động một chút rồi chui vào hai mắt trống rỗng của Linh Khôi.

Khi phù văn tiến vào hai mắt Linh Khôi, đôi mắt vốn trống rỗng bắt đầu có hào quang kỳ lạ ngưng tụ, một cỗ ba động kỳ dị từ trong cơ thể Linh Khôi khuếch tán ra.

Linh Khôi bạo phát ra chấn động kỳ dị, tự nhiên cũng rất nhanh bị đám người Thần Các Chủ , lúc này hắn lông mày nhíu một cái, ánh mắt âm trầm nhìn về phía Mục Trần, hiển nhiên Linh Khôi này có biến cố, đúng là bởi vì Mục Trần lúc trước ném ra cái gì.

Mục Trần trong nội tâm vào lúc này hơi thở dài một hơi, xem ra suy đoán của hắn quả nhiên là không sai, vật thần bí đúng là Đệ Tứ Điện Chủ lưu lại, chẳng qua không biết vật ấy có tác dụng gì. . .

Trong lúc Linh Khôi biến hóa, làm cho giằng co bên này xuất hiện đình trệ, đối mặt với một cái Linh khôi kế thừa hầu hết lực lượng của Đệ Tứ Điện Chủ khi còn sống, Thần Các Chủ cũng không dám khinh thường.

Tuy hắn lúc này đột phá đến thượng vị Địa Chí Tôn, cùng cấp độ với Đệ Tứ Điện Chủ năm đó, nhưng sức chiến đấu của cả hai hiển nhiên vẫn có chênh lệch không nhỏ.

Ong ong.

Cường giả khắp nơi nhìn chăm chú, trong đôi mắt Linh Khôi hào quang càng ngày càng mãnh liệt, về sau đúng là có cả cường quang bắn ra, đợi lúc cường quang tản đi , Linh Khôi lại xuất hiện, bất quá làm cho mọi người có chút thất vọng , nó cũng không có xuất hiện biến hóa kỳ lạ gì.

"Không đúng..., ánh mắt của nó!" Mục Trần đột nhiên phát hiện, trầm giọng nói.

Mọi người nghe vậy cũng vội vàng nhìn vào mới phát hiện, trong mắt Linh Khôi vốn trống rỗng vô hồn tựa hồ là vào lúc này biến mất, thay vào đó đúng là một ít mờ mịt cùng với tang thương. . .Lúc này Linh Khôi, tựa hồ là có nhiều tức giận!

Trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, Linh Khôi cúi đầu nhìn chăm chú lên bàn tay của mình, một lát sau, vẻ mờ mịt trong mắt bắt đầu biến mất, cùng lúc đó, tất cả mọi người cảm giác được, một cỗ khí tức uy nghiêm khó lường, từ trong cơ thể Linh Khôi tràn ngập ra.

"Cỗ khí tức này. . ."

Đám người Mạn Đà La phát giác được cỗ khí tức này , đồng tử co rụt lại, nháy mắt sau đó, nhất tề thất thanh: "Là Đệ Tứ Điện Chủ!" (cái này láo . có thằng beep nào biết khí của đệ tứ nó ra sao đâu mà nhận ra hay vãi)

Mục Trần trong lòng cũng chấn động, chợt nhẹ hít sâu một hơi, :"Thì ra bên trong vật ấy ẩn chứa một tia thần trí của Đệ Tứ Điện Chủ. . ."

Hiển nhiên, Lúc trước Mục Trần đánh bậy đánh bạ đem hắc thiết chi vật bắn vào mi tâm linh khôi, lúc này mới làm cho thần trí trong đó tuôn ra, tiến vào trong khống chế Linh Khôi, do đó xuất hiện khí tức của Đệ Tứ Điện Chủ.

"Không nghĩ tới vạn năm về sau, lại còn có người đem đạo thần trí của ta lay tỉnh lại." Mà giữa lúc bọn hắn khiếp sợ, Đệ Tứ Điện Chủ chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua hư không, là tập trung trên người Mục Trần, trong đôi mắt tràn ngập uy nghiêm.

"Hử!"

Ánh mắt của Đệ Tứ Điện Chủ vừa mới phóng tới Mục Trần liền thay đổi tập trung vào hắc khí tràn ngập không gian nơi này, cỗ lực lượng trong hắc khí kia, làm cho hắn cảm thấy ghét vô cùng.

"Thôn Thiên Tà Đế lực lượng? Đứa nào thả nó ra!!"

Không gian quanh thân Đệ Tứ Điện Chủ vào lúc âm thanh tức giận vang ra liền bạo tạc, vô số mảnh vỡ giống như phong bạo hội tụ quanh thân, đáng sợ đến cực điểm.

Trong đôi mắt lúc này sát ý ngập trời, hắn tay áo vung lên, chỉ thấy được hắc khí bị xé nứt, lộ ra thân ảnh Thần Các Chủ trốn ở trong đó.

"Thân là người của Đại Thế Giới, dám hấp thu lực lượng của Tà Tộc , không thể tha cho ngươi được!"

Tuy hôm nay hắn chỉ còn một đạo thần trí bảo tồn, nhưng Đệ Tứ Điện Chủ đối với lực lượng của Thôn Thiên Tà Đế vẫn mẫn cảm như trước, lúc này ánh mắt tràn đầy sát ý đã tập trung vào Thần Các Chủ.

Mà phát giác được Đệ Tứ Điện Chủ nổi giận, Thần Các Chủ sắc mặt cũng là trở nên có chút khó coi, bất quá kiêng kỵ thì kiêng kỵ, nhưng hắn cũng không sợ, cười lạnh nói: "Nói khoác mà không biết ngượng, nếu là bản thể của ngươi, có lẽ bổn tọa còn kiêng kỵ ba phần, nhưng bây giờ chỉ

có một đạo thần trí nương nhờ Linh Khôi chi lực mà thôi, cũng muốn chém giết bổn tọa?"

Dù sao hắn cũng đã là thượng vị Địa Chí Tôn, mặc dù là đối mặt với bản thể Đệ Tứ Điện Chủ, cũng là có thể kháng cự, cho nên cục diện trước mắt như vậy, chưa làm cho hắn phải sợ.

Bất quá, cục diện vốn yên ổn, nhưng giờ lại khó giải quyết, làm cho Thần Các Chủ cực kỳ đau đầu , ánh mắt tàn nhẫn hướng về Mục Trần, nghĩ đến đúng là khi nãy nên cho hắn một cước chết luôn cho rồi.

Nhìn thấy ánh mắt của Thần Các Chủ , Mục Trần lạnh hết da đầu, nhưng trong lòng thì thở dài một hơi, đã có Đệ Tứ Điện Chủ xen vào, cục diện trước mắt đã bắt đầu ngoài tầm khống chế của Thần Các Chủ, kể cả khi bọn hắn không cách nào đánh bại Thần Các Chủ, nhưng nếu chạy trốn hắn là đã có vài phần cơ hội.

Mạn Đà La cũng liếc nhìn Mục Trần, nàng cũng thở dài một hơi, cục diện trước mắt đã có một tia sinh cơ, trước mắt nên xem Đệ Tứ Điện Chủ có thủ đoạn gì hay không, đến lúc đó bọn hắn cũng có thể trợ lực liên thủ đá chết Thần Các Chủ.

Đệ Tứ Điện Chủ ánh mắt băng hàn nhìn chằm chằm vào Thần Các Chủ, chợt hắn cười lạnh, nói: "Một tên hậu bối vừa mới đột phá đến thượng vị Địa Chí Tôn, cũng dám ở trước mặt bản Điện chủ phát ngôn bừa bãi, đúng là buồn cười. . ."

"Nếu ở bên ngoài, có lẽ bản Điện chủ đúng là không làm gì được ngươi, bất quá đây chôn cất của ta, không tới lượt ngươi láo xược. Ngươi ưa thích ngoại vực Tà Tộc chi lực đến thế này, vậy vĩnh viễn ở lại nơi này, cùng Thôn Thiên Tà Đế kết bạn đi!"

Lúc thanh âm Chủ băng hàn rơi xuống, Đệ Tứ Điện xòe bàn tay ra, hắc thiết tam giác dính trên mi tâm chậm rãi bay xuống, rơi vào lòng bàn tay.

Nhìn thấy màn này, Mục Trần nhảy dựng lên, cái vật bị hắn coi là vô dụng, chẳng lẽ còn có cái gì huyền diệu hơn sao?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 953: Tinh Thần Trấn Ma Tháp

Ong ong .

Hắc thiết tam giác hiện ra chậm rãi xoay tròn trong lòng bàn tay đệ tứ điện chủ, tựa hồ là có âm thanh kỳ dị truyền ra . Từng đạo quang văn cổ xưa lặng lẽ trôi nổi, giống như một cây cổ thụ đang vươn ra cành lá rậm rạp, cùng lúc đó bên trong không gian này tất cả mọi người đều cảm giác được, phiến không gian vào lúc này chấn động lên .

Thậm chí phía dưới hải dương trong giây lát cũng trở nên cuồng bạo, vạn trượng sóng lớn tầng tầng điệp điệp , phô thiên cái địa dâng tràn .

bọn người Mạn Đà La kinh nghi bất định nhìn thấy động tĩnh như vậy , giờ này khắc này , bọn hắn mơ hồ phát giác được một cổ sức mạnh cực kỳ mạnh mẽ đang xuyên không gian , nhanh chóng hàng lâm nơi này .

"Cổ lực lượng này . . ."

Thần Các chủ sắc vào lúc này cũng hơi đổi, hắn chợt ngẩng đầu , ánh mắt âm trầm nhìn vào không trung , chỗ đó vốn là đen kịt như bầu trời đêm, có từng làn sóng nước gợn gạo, rồi đồng tử chợt co rụt lại, bởi vì hắn nhìn thấy , ở vùng không gian rung động, có một vật khổng lồ đang lướt xuyên không gian , chậm rãi hàng lâm .

Vật khổng lồ chậm rãi hàng lâm, không cách nào nhìn được tận cùng , một áp lực đáng sợ bao phủ xuống , khiến cho chư vị địa chí tôn đều rùng mình .

Mục Trần lúc này cũng ngẩng đầu rung động nhìn qua cái vật khổng lồ đang phá không bay đến, một lát sau lẩm bẩm nói: "chính là cái tòa

Hắc Ám Kim Tự Tháp ngoài kia. . ."

Vật khổng lồ hiện ra ở trước mắt, chính là tại nơi lúc đầu bọn hắn bước vào bí tàng . tòa Hắc Ám Kim Tự Tháp khổng lồ trôi nổi trong đó!

"Vật kia có thể triệu hồi Hắc Ám Kim Tự Tháp?!" tới lúc này hắn mới hiểu được . Cái khối tam giác nho nhỏ kia chẳng phải là hình ảnh thu nhỏ vô số lần của Hắc Ám Kim Tự Tháp sao?

Hắc Ám Kim Tự Tháp xuất hiện , bề mặt bắt đầu xuất hiện những điểm sáng màu vàng óng, những điểm sáng này tựa như ngôi sao lan tràn khắp bề mặt kết nối lẫn nhau, giống như từng sợi xiềng xích màu vàng quấn quanh ở bên ngoài kim tự tháp , làm cho kim tự tháp này có vẻ như không thể lay động.

Đến lúc này, bọn hắn sao lại không biết được. Hắc Ám Kim Tự Tháp này hiển nhiên là một kiện đồ vật có uy lực đáng sợ khó lường. Thời điểm bọn hắn tiến vào bí tàng, tuy đều nhìn thấy nhưng không có ai nhận ra

"Không nghĩ tới Hắc Ám Kim Tự Tháp lại là một kiện thánh vật . . ."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạn Đà La trở nên cực kỳ ngưng trọng, một lát sau tiếc nuối lắc đầu nói: "Bất quá vật ấy bị đệ tứ điện chủ che giấu quá kỹ, thậm chí ngay cả ta cũng chưa từng phát giác ."

"Thánh vật? !"

Mục Trần nghe vậy trong lòng lập tức chấn động. Tại Đại Thiên Thế Giới, thần khí không phải là vật cường đại nhất, phía trên nó chính là thánh vật , có điều thánh vật rất hiếm thấy, Địa Chí Tôn cũng phải đỏ mắt đi tìm.

Qua từng ấy năm tới nay, Mục Trần chưa bao giờ thấy qua thánh vật . Dù sao đồ vật cỡ này , đối với thực lực của hắn mà nói thật sự là có chút xa xôi .

Đương nhiên không chỉ mình hắn , ngay cả đại la thiên vực cũng chưa từng có một kiện thần khí trấn vực chi bảo , nhưng mà trước mắt , Hắc Ám Kim Tự Tháp này chính là một kiện thánh vật hàng thật giá thật, làm sao Mục Trần không rung động trong lòng được.

"Đây là một kiện tiểu thừa thánh vật , theo ta được biết năm xưa viễn cổ thiên cung sở hữu bát đại thánh vật , trong đó có một vật , tên là "Tinh Thần Trấn Ma Tháp ", nếu như ta đoán không lầm..., hắn là món này rồi." Mạn Đà La cảm thán nói .

"Tám cái thánh vật . . ."

Mục Trần lần nữa hít sâu một luồng lương khí , thật không hỗ là cựu bá chủ Thiên La Đại Lục a, có được tám cái thánh vật cỡ này, có thể mường tượng được ở thời kỳ đỉnh cao Viễn Cổ Thiên Cung mạnh cỡ nào.

"Nếu như ta có được một kiện thánh vật là đủ sức đánh một trận với Thần Các chủ." Mạn Đà La bất đắc dĩ cười cười , nói.

"Đại la thiên vực chúng ta đem hết toàn lực , cũng không tìm được một cái ???" Mục Trần có chút kinh ngạc hỏi, nếu như thánh vật thực sự cường đại như thế..., vậy đại la thiên vực cũng nên dốc toàn lực , tìm kiếm một cái chứ?

"Dựa theo suy đoán của ta, một kiện thánh vật giá trị tối thiểu cần hơn ngàn vạn Chí Tôn linh dịch . . .bán luôn Thiên La Đại lục chắc đủ mua một cái" Mạn Đà La nói.

" Hơn ngàn vạn Chí Tôn linh dịch?"

Mục Trần trợn mắt há mồm , gương mặt khó có thể tin , nhớ ngày đó hắn ở đây thương buôn chi đại lục , Cửu Long Cửu Tượng Thuật đủ để so sánh với đại viên mãn thần thuật mới đấu giá ra mấy vạn Chí Tôn linh dịch , Cửu U cung một năm trôi qua thu hoạch rất nhiều, cũng dành dụm

được mấy vạn Chí Tôn linh dịch, vậy mà cái thánh vật này giá trị hơn ngàn vạn?

Cao giá như thế, sợ rằng có vắt sạch đại la thiên vực, khó kiếm ra được ngàn vạn .

"Không có gì đáng kinh ngạc , thánh vật rất khó luyện chế , hơn nữa luyện chế cũng phải cần thời gian dài dằng dặc , mấy trăm năm hay một ngàn năm có khi luyện chế không được một kiện cũng là cực kỳ bình thường."

Mạn Đà La nói: "Mặt khác , lực lượng của nó cũng xác định là có thể hủy thiên diệt địa , thậm chí đủ để thay đổi kết quả giao tranh giữa hai địa chí tôn ."

"Hơn nữa tại Đại Thiên Thế Giới , để đánh giá một siêu cấp thế lực thì ngoài việc có cường giả tọa trấn, còn lại chính là xem cái thế lực đó có được một kiện thánh vật trấn môn hay không , cho nên theo góc độ nào đó mà nói , bắc giới chúng ta tại thiên la đại lục, thật đúng là không ai coi ra gì ."

Mục Trần buồn cười , chỉ biết gật gật đầu , hắn đã biết được sự chênh lệch giữa địa chí tôn, nếu một kiện thánh vật có thể bù đắp chênh lệch, nó giá trị ra sao cũng có thể hiểu được. Cũng khó trách đại la thiên vực mặc dù là một trong những đỉnh cấp thế lực ở Bắc Giới không có lấy một kiện thánh vật.

Thời điểm Mục Trần cùng Mạn Đà La nói chuyện với nhau, cường giả khắp nơi cũng phát hiện ra chân tướng của Hắc Ám Kim Tự Tháp. Lúc này mấy vị Địa Chí Tôn kia con mắt đều là không nhịn được đỏ lên. Nếu như không phải Hắc Ám Kim Tự Tháp đang nằm trong tay đệ tứ điện chủ, không chừng bọn hắn đã nhảy vào tranh giành.

"Không nghĩ tới Tinh Thần Trấn Ma Tháp lại ở trong tay đệ tứ điện chủ. . . Nghe đồn vật ấy có khả năng trấn áp và phòng ngự vô cùng cường đại. Thần Các chủ gặp phải xui xẻo rồi ."

Năm vị địa chí tôn nhìn nhau, đều là hơi thả lỏng tâm tình , bọn hắn cuối cùng đã hiểu đệ tứ điện chủ vì sao tự tin như thế , ánh mắt nhìn Thần Các chủ tràn ngập miệt thị , nếu như dùng Tinh Thần Trấn Ma Tháp, hôm nay Thần Các chủ khó thoát khỏi cái chết !

Tại lúc mấy vị Địa Chí Tôn ý niệm quay cuồng, trong hắc khí ngập trời, Thần Các chủ lúc này sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi . Hắn nhìn chòng chọc vào Tinh Thần Trấn Ma Tháp đang xuyên không bay đến, phía trên tỏa ra một cổ áp bách làm hắn chấn động tâm thần.

Hơn nữa vào lúc này , lực lượng của thôn thiên tà đế trong cơ thể hắn vốn đã bị hấp thu cũng bắt đầu cuồn cuộn tựa hồ là đang e sợ, bởi vì ở thời viễn cổ , thôn thiên Tà Đế bị đệ tứ điện chủ dùng cái này cường ngạnh trấn áp phong ấn , năm tháng trôi qua hóa thành hư không . . .

"Tinh Thần Trấn Ma Tháp à. . ."

Thần Các chủ ánh mắt biến ảo , bàn chân giẫm một cái. Không gian nhộn nhạo , hắc khí cuồn cuộn tràn ra hóa thành vạn trượng hắc mãng. Trực tiếp chấn vỡ hư không , bắn thẳng đến đệ tứ điện chủ.

Hắn đã chủ động ra tay đánh phủ đầu.

Đối mặt với thế công kinh người, đệ tứ điện chủ lại không hề bận tâm, ấn pháp biến đổi rồi chỉ thấy một đạo hắc quang thật mỏng từ phía trên rũ xuống chắn trước mặt bản thân, ở bên trong màn sáng có thể nhìn thấy từng khỏa ngôi sao tương liên lẫn nhau, uyển như tinh không chi đồ .

OÀ..ÀNH!

Hắc mãng nặng nề trùng kích vào màn hắc quang, nhưng chỉ làm màn hắc quang nhộn nhạo rung động , không có dấu hiệu sắp sửa bị nghiền nát.

Lực phòng ngự làm bọn người Mạn Đà La là không nhịn được há cả mồm ra .

Đệ tứ điện chủ dùng Linh Khôi nhiều lắm chỉ là cùng cấp độ với Thần Các chủ, nhưng dùng lực lượng Tinh Thần Trấn Ma Tháp, tên kia đã không thể đánh tan tầng phòng ngự. Cái Tinh Thần Trấn Ma Tháp này, quả nhiên là phòng ngự cường đại.

Thần Các chủ nhìn thấy màn này, sắc mặt đại biến rồi sau đó ánh mắt của hắn lập loè , chợt một chưởng vỗ vào không gian sau lưng, lập tức không gian bị xé nứt ra , thân hình hắn khẽ động , trốn vào vết nứt không gian .

"Hắn muốn chạy trốn rồi!"

Bọn người Mạn Đà La thấy thế , Thần Các chủ đúng là quyết đoán, vừa thấy không làm gì được lúc này đệ tứ điện chủ liền bỏ trốn, một khi để cho Thần Các chủ chạy thoát sẽ là họa lớn .

Bất quá , ngay tại lúc Mạn Đà La chuẩn bị ra tay ngăn chặn Thần Các chủ, đệ tứ điện chủ lại cười nhạt một tiếng sau đó hắn tay áo huy động , Tinh Thần Trấn Ma Tháp lập tức bao phủ xuống, mảnh bóng mờ bao trùm cả phiến không gian.

Tinh Thần Trấn Ma Tháp bao trùm nơi Thần Các chủ thoát đi, vô số đạo ánh sáng ngôi sao tuôn ra ngoài xuyên thấu không gian mà đi , ngắn ngủn mấy hơi thở , tinh quang thu hồi một đạo thân ảnh chật vật bị kéo theo.

Đạo thân ảnh kia , đương nhiên đó là ý đồ thoát đi Thần Các chủ !

"Còn muốn chạy, nếu đã hấp thu lực lượng của thôn thiên Tà Đế, vậy thì ở lại đây chơi với ta đi."

Đệ tứ điện chủ lên tiếng mỉa mai rồi biến đổi ấn pháp, bên trên Tinh Thần Trấn Ma Tháp xuất hiện một lỗ đen xoay tròn bắn ra vô số đạo

xiềng xích ngôi sao, trói lấy tứ chi chủ Thần Các , mặc kệ hắn giãy dụa trực tiếp kéo vào bên trong .

Theo Thần Các chủ bị kéo vào, cường giả bên ngoài liền được xem liveshow, mặt ngoài Tinh Thần Trấn Ma Tháp biến thành hư ảo , hiện ra cảnh tượng bên trong. Giữa tinh không bên trong Tinh Thần Trấn Ma Tháp, Thần Các chủ bị vô số đạo tinh thần xiềng xích trói lại , giãy giụa như thế nào đều là khó có thể đào thoát .

Bọn người Mạn Đà La trong lòng cũng là hiện lên vẻ kinh sợ , ngắn ngủn mấy phút , Thần Các chủ bá đạo không ai địch nổi, bị đệ tứ điện chủ bắt gọn. Tinh Thần Trấn Ma Tháp thật sự là khủng bố !

"Đệ tứ điện chủ , ngươi muốn như thế nào? !"

Ở bên trong Tinh Thần Trấn Ma Tháp, Thần Các chủ sắc mặt tái nhợt gầm nhẹ, hắn không nghĩ tới cục diện bị hắn nắm giữ trong tay, giờ lại biến thành như thế , mà hết thảy này đều là vì đệ tứ điện chủ chết tiệt. (chậc . chửi nhầm rồi chửi chú Mục ấy)

Đệ tứ điện chủ sắc mặt hờ hững nói: "lấy lại đồ của ta ."

Vừa nói xong, trong tinh không đột nhiên có lửa cháy hừng hực, hỏa diễm cực kỳ kỳ lạ, dường như là tinh quang biến thành, sáng chói rực rỡ.

Nhưng mà Thần Các chủ chẳng còn tinh thần ngắm cảnh, lúc nhìn thấy thứ hỏa diễm kia, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, trong (lòng) quần của hắn, teo mất mẹ rồi

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 954: Vẫn Lạc

Hỏa diễm phảng phất như do tinh quang ngưng tụ phô thiên cái địa bốc cháy lên rồi tụ tập lại biến thành Hỏa Viêm cự long khổng lồ, long ngâm vang vọng , lao thẳng đến Thần Các Chủ.

Thần Các chủ mặt mũi bàng hoàng rồi lộ ra nét hoảng sợ, trong lòng của hắn cực kỳ hối hận. Hắn không nghĩ tới , lòng tham nhất thời mượn nhờ lực lượng thôn thiên Tà Đế hoàn thành đột phá, cuối cùng lại dẫn đến đại họa. Hơn nữa hắn cũng chưa từng ngờ tới, đệ tứ điện chủ đã sớm vẫn lạc, cũng lưu lại hậu chiêu . . .

"Đều tại tên nhóc chết tiệt !"

Thần Các chủ nội tâm oán hận gầm thét , nếu như không phải trước kia Mục Trần làm cho đệ tứ điện chủ tỉnh lại, hắn sớm đã áp chế các Địa Chí Tôn còn lại, là kẻ thắng lợi cuối cùng.

Bất quá hắn có hối hận thế nào cũng không còn tác dụng, Viêm Long nặng nề đánh thẳng tới, kỳ lạ là không có nhiệt độ cao tràn ra như dự đoán , nhưng sắc mặt Thần Các chủ lại dũ phát hoảng sợ .

Bởi vì bề ngoài hắn không bị thương tổn gì, Nhưng trong người đã là long trời lỡ đất , đặc biệt là Chí Tôn Hải, linh lực điên cuồng sôi trào , trong mơ hồ đúng là muốn thoát ly khỏi sự khống chế của Thần Các chủ mà rời khỏi Chí Tôn Hải .

"Ngươi muốn thế nào? ! Chớ khinh người quá đáng , nếu cá chết lưới rách , ta và ngươi đều không có cái gì tốt !" Thần Các chủ phát giác được

chí tôn hải biến hóa , sắc mặt lập tức biến đổi lớn , cắn răng nghiến lợi nói.

"Ha ha , ngươi muốn liều mạng với một người đã chết ?" phía bên ngoài Tinh Thần Trấn Ma Tháp đệ tứ điện chủ nghe vậy thì bật cười . ánh mắt càng nồng đậm băng hàn.

"Ta nói rồi , thu hồi lại thứ không thuộc về ngươi !"

Đệ tứ điện chủ ấn pháp lại biến hóa , lập tức Tinh Không hỏa diễm đột nhiên tăng vọt hóa thành vô số đạo hỏa khí , dọc theo làn da, lỗ chân lông, hơi thở chui vào hắn trong thân thể .

Ahhhh kimochiiii!

Tiếng gầm gừ từ trong miệng Thần Các chủ truyền ra, rồi sau đó thân thể của hắn chấn động mạnh, một chùm tia sáng linh lực trong miệng trào ra , linh lực bên trong quang đoàn nồng đậm đã đến mức hóa thành thực chất. Đó là bổn nguyên linh lực của Thần Các chủ trong chí tôn hải!

Mục Trần nhận ra một cổ chấn động quen thuộc từ trong quang đoàn, trong lòng chấn động , vẻ kinh ngạc nổi lên đầy mặt.

Đó là chấn động của linh thần dịch !

Thủ đoạn của đệ tứ điện chủ thật bá đạo như vậy ?, trực tiếp moi ra linh thần dịch đã bị luyện hóa, mà đã mất đi linh thần dịch thì thực lực cua Thần Các chủ tất nhiên sẽ trở về như cũ !

"Đệ tứ điện chủ tâm cơ thật là sâu , thủ đoạn vậy mà cũng lưu lại!" sáu vị chí tôn nhìn thấy cảnh này liền đổ mồ hôi hột, sắc mặt có chút khó coi.

"Chuyện gì xảy ra?" Mục Trần thì là không rõ ràng cho lắm .

"Linh thần dịch mà chúng ta luyện hóa ở bên trong đều bị đệ tứ điện chủ âm thầm tích chứa một tia ấn ký , ấn ký che dấu kỹ càng bọn ta đều

chưa từng phát giác ."

Mạn Đà La khuôn mặt nhỏ nhắn ngưng trọng nói: "Ấn ký cũng không ác độc, theo thời gian trôi qua nó sẽ biến mất , nhưng một khi bị đệ tứ điện chủ điều khiển, hắn có thể dễ dàng hút ra linh thần dịch mặc dù chúng ta đã luyện hóa ."

Mục Trần nghe vậy trong lòng cũng cả kinh , khó trách đệ tứ điện chủ có thể nhẹ nhàng đem Thần Các chủ đánh về nguyên hình thì ra là còn lưu lại sát chiêu bậc này, may mà hắn chỉ hướng về phía Thần Các chủ, nếu không chỉ bọn Mạn Đà La đều bị thương nặng .

Đệ tứ điện chủ có thể trở thành một nhân vật đứng đầu thiên cung hiển hách một thời , xác thực cũng không dễ đối phó, Thần Các chủ lần này thật sự là xui xẻo tận cùng .

Lúc bọn hắn đang nói chuyện, ở trong Tinh Thần Trấn Ma Tháp, nương theo chùm sáng linh lực chui ra khỏi cơ thể Thần Các chủ, sóng linh lực quanh người hắn cũng giảm mạnh , trong khoảnh khắc lại rơi về hạ vị Địa Chí Tôn đỉnh phong . .Lúc này công sức của Thần Các vất vả tranh đấu , hoàn toàn trôi theo nước.

Thần Các chủ bởi vì trong cơ thể xuất hiện kịch biến trong nháy mắt ngốc trệ , ngay sau đó trong mắt hắn nổi lên màu đỏ tươi điên cuồng, hắn vì đột phá đến thượng vị Địa Chí Tôn, không biết bao nhiêu năm tính toán mới có thể đột phá , nhưng giờ đây, nhiều năm cố gắng bị đệ tứ điện chủ hoàn toàn đánh vỡ .

Đả kích như vậy, mặc dù định lực của hắn cao đến đâu đều không thể chịu đựng được.

"Đệ tứ điện chủ !!!"

Thần Các chủ ngửa mặt lên trời gào thét , tiếng gầm gừ oán độc xông thẳng lên trời , trong cơ thể hắn chợt truyền ra sóng linh lực cực đoan

cuồng bạo, không gian quanh thân đều bắt đầu vặn vẹo , tinh thần xiềng xích trói lại hắn cũng bắt đầu nứt vỡ .

"Hắn điên rồi , lại muốn kích nổ Chí Tôn Hải !" Mạn Đà La thấy thế , sắc mặt lập tức kịch biến , Thần Các chủ điên cuồng kích nổ Chí Tôn Hải , hoàn toàn không để sống chết nữa a.

Ở đằng xa , Thần Các nhân mã nhìn thấy màn này , sắc mặt cũng trắng bệch , ánh mắt u ám tuyệt vọng, đến bước này chỉ sợ Thần Các sau đó sẽ không còn năng lực để đứng ở bắc giới .

OÀ..ÀNH!

Lúc này Thần Các chủ không còn quan tâm đến kết quả của Thần Các , ánh mắt hắn điên cuồng nhìn qua hư không , mặt ngoài thân thể đột nhiên xuất hiện từng vết rạn nứt tựa hồ là có linh quang tỏa ra , trong tích tắc , hào quang cường thịnh phát ra, thân thể Thần Các chủ nổ tung.

Ầm ầm !

Không cách nào hình dung linh lực trùng kích điên cuồng lan tràn. Tinh Không đều bị chấn nát ra , cả tòa Tinh Thần Trấn Ma Tháp đều kịch liệt run rẩy , mặt ngoài kim tự tháp phảng phất có rung động xuất hiện , dường như cũng bị linh lực trùng kích xé vỡ ra .

Mặc dù Thần Các chủ bị đánh trở xuống hạ vị Địa Chí Tôn , nhưng khi điên cuồng kích nổ Chí Tôn Hải vậy, lực phá hoại cũng là có thể nói hủy thiên diệt địa, nếu như lúc này không có Tinh Thần Trấn Ma Tháp chống cự lấy , ngoại trừ số ít cường giả địa chí tôn , chỉ sợ tại đây không kẻ nào có thể bảo tồn tánh mạng .

Ở bên ngoài Tinh Thần Trấn Ma Tháp. Đệ tứ điện chủ nhìn Tinh Thần Trấn Ma Tháp có vẻ sắp bị phá hỏng, lông mày cũng hơi nhíu lại , hiển nhiên Thần Các chủ điên cuồng cũng là có chút ít nằm ngoài sự dự liệu của hắn .

Một khi Tinh Thần Trấn Ma Tháp bị phá tan , thần phách của Thần Các chủ ở trong đó có thể thừa cơ bỏ chạy . Ngày sau một phen tu luyện lại, sẽ là không nhỏ mối họa .

"Cùng người đã chết dốc sức liều mạng , ngươi cũng thật hào phóng a ."

Bất quá đệ tứ điện chủ cuối cùng chỉ là băng hàn cười cười , hắn sớm đã vẫn lạc , hôm nay chỉ là một đạo thần trí mượn nhờ Linh Khôi lực lượng mà thôi, nếu Thần Các chủ có phách lực bực này, vậy hắn thân đã từng là bá chủ bắc giới, sao lại do dự?

Ý niệm trong đến đây , đệ tứ điện chủ lại kết ấn . Nháy mắt sau đó thân thể Linh Khôi cũng hiện ra từng đạo vết rạn . Sóng linh lực kinh khủng bắt đầu tràn ra . Ấn pháp không ngừng biến hóa , thân thể Linh Khôi bạo vỡ ra , linh lực như nước lũ gào thét xuất hiện , điên cuồng rót vào trong Tinh Thần Trấn Ma Tháp.

Có linh lực kinh người hiệp trợ , Tinh Thần Trấn Ma Tháp run run cũng là chậm rãi trở bình thường lại , ước chừng mấy chục giây sau. trùng kích kinh khủng do Thần Các chủ kích nổ Chí Tôn Hải bộc phát , đã triệt để bị phong tỏa .

Ở trong Tinh Thần Trấn Ma Tháp. Tinh Không lại lần nữa khôi phục , chỉ thấy một đạo linh quang hiển hiện , cuối cùng căng phồng lên hóa thành một đạo bóng người , đương nhiên đó là Thần Các chủ .

Chỉ có điều hắn lúc này thân hình hư ảo , hiển nhiên thân thể đã hủy , chỉ còn lại thần phách , lúc này khuôn mặt của hắn càng thêm vẻ sợ hãi hiện lên. Hắn không nghĩ tới mặc dù hắn dẫn nổ Chí Tôn Hải , cũng không chạy thoát được khỏi Tinh Thần Trấn Ma Tháp !

"Đệ tứ điện chủ , em với anh không cừu không oán , hôm nay lại tự bạo thân thể , anh tha cho em đi mà !" Thần Các chủ quát , trong thanh âm đã lộ ra ý chịu thua.

Ở bên trong Tinh Thần Trấn Ma Tháp không gian chập trùng , một đạo linh ảnh hiển hiện , đó chính là đệ tứ điện chủ , hắn hờ hững nhìn qua Thần Các chủ , thản nhiên nói: "Những người yêu thích lực lượng tà tộc , đều là phản đồ của Đại Thiên Thế Giới, cung chủ đã từng hạ lệnh , mấy tên phản đồ này cứ để chúng chết hết đi !"

Thoại âm rơi xuống , đệ tứ điện chủ lại vung tay kết ấn, thúc dục Tinh Thần Trấn Ma Tháp , lập tức trên bầu trời có một tia tinh không chi lực hàng lâm xuống, biến thành một khối tinh quang tam giác , bên trong tinh quang tràn ngập phù văn cổ xưa , có lực trấn áp áp vạn vật đáng sợ.

"Ầy ! muốn trách , thì trách chú quá mức tham lam không từ thủ đoạn !"

Tinh quang phong ấn vây quanh Thần Các chủ , rồi mặc kệ hắn điên cuồng giãy dụa , đệ tứ điện chủ đột nhiên nắm chặt tay, tinh quang phong ấn nhanh chóng thu nhỏ lại cỡ lòng bài tay, cuối cùng nổ ầm một tiếng , cuồng bạo nổ tung hóa thành vô số tinh quang mảnh vỡ.

Nhân mã Đại La ThiênVực trợn mắt há mồm nhìn qua vô số mảnh vỡ tinh quang mà tê dại cả da đầu , ai mà ngờ cường giả mạnh nhất bắc giới bị đệ tứ điện chủ cường hãn giết bỏ. Tuy nói đại đa số đều nhờ lực lượng Tinh Thần Trấn Ma Tháp , nhưng cũng đã hiển lộ ra vị bá chủ bắc giới khí phách nghiêm nghị bực nào.

Hôm nay Thần Các chủ bị loại trừ , nương theo Mạn Đà La thực lực nửa bước thượng vị Địa Chí Tôn , danh vọng của đại la thiên vực không thể nghi ngờ cũng sẽ như diều gặp gió, thậm chí vượt qua Thần Các , trở thành đỉnh cấp thế lực mạnh nhất Bắc giới !

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 955: Bất Hủ Kim Thân

Thế lực khắp nơi đều trợn mắt há mồm, trong mắt của bọn hắn đều hiện vẻ kinh ngạc , kể cả mấy vị Địa Chí Tôn lúc này thần sắc đều khó có thể bình tĩnh. Đương nhiên dù là ai trông thấy một thượng vị Địa Chí Tôn vẫn lạc tại trước mắt của bọn hắn chỉ sợ cũng khó mà bảo trì bình tĩnh .

Lúc này trên bầu trời , Tinh Thần Trấn Ma Tháp lẳng lặng trôi nổi, rung động trong đó theo thời gian trôi qua dần tiêu tán , nhưng nó vẫn như cũ phát ra cảm giác áp bách làm cho nơi này không ai dám can đảm phá vỡ không khí yên tĩnh, cứ như là sợ rước họa vào thân

Mục Trần cũng rung động nhìn kết cục của Thần Các chủ mà âm thầm tắc luỡi, đệ tứ điện chủ thật không hỗ đã từng là bá chủ bắc giới, thủ đoạn tàn nhẫn mà vô tình căn bản không cho Thần Các chủ cơ hội sống sót.

"Tinh Thần Trấn Ma Tháp thật là lợi hại ."

Mục Trần cảm thán nói , nếu không có nó thì dù cho đệ tứ điện chủ có thể đánh bại Thần Các chủ, nhưng tuyệt đối không có khả năng đưa hắn tới chỗ chết. Dù sao muốn hoàn toàn gạt bỏ một vị Địa Chí Tôn cũng không phải chuyện đơn giản như vậy.

"Nếu không lợi hại , lại sao có thể chi phối kết quả giao tranh của địa chí tôn được ." Mạn Đà La cũng cười cười , nhìn thấy Thần Các chủ vẫn lạc. Nàng cũng là thả lỏng rất nhiều, về sau trong bắc giới, Đại la thiên vực của nàng sẽ chân chính như mặt trời ban trưa .

"Có thể cướp nó hay không?"

Mục Trần ánh mắt có chút lập loè truyền âm nói với Mạn Đà La, thánh vật cường đại như thế nếu như rơi vào tay bọn hắn tất nhiên thực lực sẽ tăng vọt, dù không thể làm bá chủ bắc giới, nhưng cũng đủ để vững chắc tại vị trí cao nhất bắc giới.

Mạn Đà La nghe vậy ánh mắt cũng lóe lên, hiển nhiên đối với thánh vật cường đại bậc này , mặc dù là mạnh như nàng cũng phải động tâm.

"Thánh vật cỡ này làm cho người quá mức thèm thuồn, nhưng mà vẫn không nên làm bừa , đã có Thần Các Chủ làm gương rồi."

Trầm ngâm một lát sau Mạn Đà La nhẹ nhàng lắc đầu , đã có tấm gương cùa Thần Các chủ, nàng kiêng kị đệ tứ điện chủ tới cực điểm, dù sao ai mà biết đệ tứ điện chủ còn chiêu gì nữa hay không.

Mục Trần cũng gật đầu rồi nhìn quanh phát hiện mấy vị địa chí tôn còn lại cũng lộ vẻ tham lam nhìn chằm chằm vào Tinh Thần Trấn Ma Tháp, bất quá bọn hắn cũng kiêng kị đệ tứ điện chủ không thôi, nên dù cho thèm chảy dãi. Nhưng cũng không dám ra tay cưỡng đoạt .

Đang lúc cường giả khắp nơi đỏ mắt vì Tinh Thần Trấn Ma Tháp, không gian phía trước Hắc Ám Kim Tự Tháp có chút chấn động. Một đạo nhân ảnh chậm rãi hiện ra lọt vào tầm mắt mọi người. Trong lòng lập tức rùng mình , bởi vì người xuất hiện đương nhiên là đệ tứ điện chủ .

Lúc này hắn thân hình trong suốt phảng phất như sắp tiêu tán, nhưng mặc dù hắn hư nhược bậc này, nhưng vẫn không ai dám ra tay .

"Mộ địa của ta đã bị các ngươi xâm nhập , xem ra thiên cung hôm nay đã không còn." Đệ tứ điện chủ nhìn qua mọi người , rồi than nhẹ một tiếng thần sắc cô đơn mà nói.

Mạn Đà La nghe vậy , cũng liền gật đầu : "Nghe đồn tại lúc ngoại tộc xâm nhập vào Thiên La đại lục, thiên cung cung chủ cùng một vị vương

giả ngoại tộc giao thủ , tuy đánh bại ngoại tộc vương giả kia nhưng bản thân cũng trọng thương vẫn lạc, cuối cùng cả tòa thiên cung sau biến đại chiến đã biến mất "

Đệ tứ điện chủ thần sắc ảm đạm đi một tí , lẩm bẩm nói: " cung chủ cũng vẫn lạc à. . ."

Thần sắc của hắn mờ đi một hồi , sau đó phục hồi tinh thần , chợt hắn cười cười nhìn về phía bọn người Mạn Đà La nói: "chắc các ngươi đến đây vì đây là nơi chôn ta?"

Mạn Đà La , Vạn Thánh Lão Tổ những...Địa Chí Tôn này nghe vậy thần sắc có chút xấu hổ .

"Không cần ngại, bổn tọa sớm đã vẫn lạc , vật lưu lại người khác đến tìm cũng là tự nhiên."

Đệ tứ điện chủ cười nhạt một tiếng , chợt hắn chỉ về hướng Tinh Thần Trấn Ma Tháp , nói:

"Các ngươi cũng muốn thứ này?"

Nghe được lời ấy , mấy vị Địa Chí Tôn hô hấp trở nên gấp gáp , lực hấp dẫn của Tinh Thần Trấn Ma Tháp đối với bọn họ cũng rất lớn, nếu như nhận được vật ấy, dù giao chiến với thượng vị Địa Chí Tôn , bọn hắn cũng có thể toàn thân trở ra .

"Vốn là thánh vật thế này, phải là cường giả mới phát huy được, các ngươi thực lực Địa Chí Tôn cũng miễn cưỡng đủ tư cách cho nên . . ." Đệ tứ điện chủ nói.

Nghe được đệ tứ điện chủ nói những lời này , mấy vị Địa Chí Tôn con mắt đều là sáng ngời .(ham hố =))

Nhìn cho bọn họ phản ứng như vậy , đệ tứ điện chủ khóe miệng lập tức nhếch lên cười khẩy , chợt ánh mắt của hắn chuyển hướng về phía

Mục Trần đứng sau lưng Mạn Đà La, chậm rãi mở miệng: "Tiểu bối , Linh Tháp ấn là ngươi tìm ra sao?"

Mục Trần giật mình hiểu được , cái đệ tứ điện chủ gọi là Linh Tháp ấn , hắn là Hắc Ám Kim Tự Tháp thu nhỏ kia , vì vậy hắn gật gật đầu .

"Vật ấy ta dấu khéo như thế vẫn bị ngươi tìm được , xem ra ngươi và ta thật hữu duyên ."

Đệ tứ điện chủ cười nhạt một tiếng , thần sắc trở nên hòa hoãn rất nhiều : "Nếu như không phải ngươi kích hoạt tia thần trí của ta , chỉ sợ hôm nay người ta đã mang lực lượng thôn thiên tà đế đi ."

Mục Trần lúng túng cười cười , hắn không nghĩ nhiều như vậy , lúc ấy sắp thua nên hắn làm bừa đánh bậy đánh bạ .

"Mặc kệ ý định ban đầu của ngươi là cái gì , tóm lại xem như đã giúp bổn điện chủ một lần , bằng không vô số năm trấn áp còn ý nghĩa gì ." Đệ tứ điện chủ làm như biết được suy nghĩ của Mục Trần liền cười cười , nói: "Mà bổn điện chủ cũng không thích nợ nhân tình ."

Hắn vừa nói xong, rất nhiều cường giả trong lòng đều là chợt nhảy dựng . Đặc biệt là mấy vị Địa Chí Tôn ngoại trừ Mạn Đà La, trong nội tâm đều là dâng lên một cảm giác không ổn . Sau đó bọn hắn hô hấp dồn dập nhìn đệ tứ điện chủ vừa nhấc bàn tay. Tinh Thần Trấn Ma Tháp nhanh chóng thu nhỏ lại, ngắn ngủn mấy hơi thở hóa thành kim tự tháp nhỏ cỡ lòng bàn tay rơi vào tay đệ tứ điện chủ.

"Còn đây là Tinh Thần Trấn Ma Tháp , là một trong tám cái thánh vật của thiên cung, vốn là dùng nó trấn áp thôn thiên Tà Đế , hiện nay tà ma đã hóa thành hư vô , vật này đã không còn tác dụng. Đã như vầy , để nó theo người hữu duyên đi thôi ."

Hắn nói xong cong ngón tay búng ra , Tinh Thần Trấn Ma Tháp hóa thành lưu quang bắn vào trong mi tâm Mục Trần. Hắn trợn mắt há mồm, chư vương bên cạnh cũng không giấu được vẻ ganh tị nổi lên.

Một màn này hiển nhiên ngoài dự liệu của tất cả mọi người , ai cũng không nghĩ tới . Đệ tứ điện chủ đem thánh vật cường đại như thế, cho một tên Ngũ phẩm Chí Tôn, thực lực người đó bây giờ căn bản không có khả năng phát huy được uy lực của thánh vật uy lực , Quả là phung phí của trời !

Mấy vị địa chí tôn con mắt đỏ bừng , nếu không phải kiêng kị Mạn Đà La cùng đệ tứ điện chủ . Bọn hắn đã ra tay hiếp Mục Trần , bảo bối như thế sao lại nằm trong tay một tiểu tử Ngũ phẩm Chí Tôn. Chịu được hay sao?

"Trong Tinh Thần Trấn Ma Tháp còn lưu một giọt linh thần dịch . cho ngươi luôn đấy."

Đệ tứ điện chủ nhìn phía Mục Trần cười cười , rồi sau đó hắn lười biếng phất phất tay , thân hình bắt đầu mờ nhạt: "Viễn cổ thiên cung nếu đã bị cung chủ phong ấn , dùng Tinh Thần Trấn Ma Tháp có lẽ sẽ cảm ứng được . . ."

Nghe được lời ấy, Mục Trần lập tức hấp một hơi lạnh , dùng Tinh Thần Trấn Ma Tháp là có thể tìm ra viễn cổ thiên cung hả?

Nếu thật là như thế , Tinh Thần Trấn Ma Tháp giá trị thật là đáng sợ, đột nhiên rơi vào tay hắn, trong nhất thời hắn cũng bắt đầu thấp thỏm không yên , bởi vì hắn biết rõ tin tức này nếu như truyền đi, chỉ sợ không riêng bắc giới mà là cả Thiên La Đại Lục sẽ nhìn chằm chằm vào hắn.

Tinh Thần Trấn Ma Tháp mặc dù là bảo bối , nhưng cũng là một đồ nóng phỏng tay !

Mục Trần nhìn đệ tứ điện chủ đang dần mờ nhạt cười khổ một tiếng , ngay tại lúc hắn đang tâm thần bất định , một giọng nói đột nhiên vang lên trong lòng: "Tiểu bối , ngươi mang Đại Nhật Bất Diệt Thân , nếu có thể tiến vào viễn cổ thiên cung , có thể thử một chút , nếu có cơ duyên không chừng sẽ tiến hóa thành Bất hủ Kim Thân. . ."

Thanh âm vang lên khiến cho Mục Trần khẽ giật mình , trong lòng run lên, không nghĩ tới hắn căn bản không hề thi triển ra Đại Nhật Bất Diệt Thân , vẫn bị đệ tứ điện chủ phát hiện ra .

"Bất hủ Kim Thân?"

Danh tự nêu ra khiến Mục Trần hai mắt nhắm lại suy nghĩ một chút , sau đó lại giật mình, cái gọi là bất hủ Kim Thân , chẳng phải chính là Đại Nhật Bất Diệt Thân tiến hóa sao? !

Nghĩ tới đó , Mục Trần hô hấp càng gấp gáp, dù sao hắn vì thứ này đã tìm kiếm nhiều năm , ngày hôm nay rốt cục đã nhận được tin tức rõ ràng, bất hủ Kim Thân , chính là bước tiến để trở thành Vạn Cổ Bất Hủ Thân!

"Đa tạ tiền bối !" Mục Trần ngẩng đầu , ôm quyền hành lễ với đệ tứ điện chủ sắp tiêu tán, tin tức quan trọng như thế đã làm cho hắn biết ơn vô cùng.

Đệ tứ điện chủ chỉ là nhàn nhạt phất phất tay , rồi sau đó cái kia thân hình trong suốt , cuối cùng biến mất trước ánh mắt mọi người.

"Nghĩ tới Viễn Cổ Thiên Cung xưng bá Thiên La đại lục , nhưng vẫn tan thành mây khói . . . Thật sự là tạo hóa trêu người ah . . ."

Theo đệ tứ điện chủ tiêu tán , một đạo thanh âm thê lương , cũng là quanh quẩn ở mảnh không gian trống rỗng này.

Thế lực khắp nơi cường giả nhìn thấy đệ tứ điện chủ tiêu tán, như trút được gánh nặng thả lỏng một hơi , sau đó từng đạo đỏ mắt ánh mắt lại nhìn về phía Mục Trần .

Bất quá đối với ánh mắt của bọn hắn , Mục Trần lại giống như không biết, hắn có chút trầm ngâm rồi sau đó vung tay, Hắc Ám Kim Tự Tháp liền hiện ra , sau đó đưa cho Mạn Đà La trước ánh mắt kinh ngạc của vô số người

Vật ấy tuy tốt , nhưng là quá mức phỏng tay, làm cho hắn trở thành cái đích cho mọi người nhằm vào , hơn nữa , thánh vật bực này, lấy thực lực của hắn căn bản cũng không có khả năng đem lực lượng phát huy được .

Rơi trong tay , ngược lại là tai hoạ .

Chương 956: Đầu Tư

Mục Trần đem Tinh Thần Trấn Ma Tháp đưa cho Mạn Đà La làm cường giả khắp nơi trợn mắt há mồm, thậm chí mà ngay cả Mạn Đà La cũng có chút kinh ngạc, hiển nhiên hành động của Mục Trần ngoài dự liệu của nàng.

Đối với Tinh Thần Trấn Ma Tháp, tuy nói cũng vừa mắt nàng nhưng không nhất định phải có, hơn nữa vật ấy hiện đã rơi vào tay Mục Trần, kết quả này so với việc để nó rơi vào tay các thế lực đỉnh cấp khác thì tốt hơn nhiều.

Đương nhiên nàng cũng hiểu Mục Trần có được vật đó sẽ dẫn đến phiền toái không nhỏ, nhưng nàng cũng tự tin có thể che chở cho Mục Trần.

Cho nên lúc Mục Trần đem Tinh Thần Trấn Ma Tháp đưa cho nàng, nàng cũng lộ vẻ kinh ngạc, chợt nàng nhíu mày, nói: "Ngươi không cần như thế, vật này mặc dù có chút phiền toái, nhưng đã có ta thì không có kẻ nào động vào ngươi được."

Hiển nhiên nàng cho rằng Mục Trần lo lắng vật này quá mức phỏng tay nên không thể không chủ động giao ra. Mục Trần nghe vậy cười cười, nói: "Vật này rơi vào tay ta, đúng là phung phí của trời, thực lực của ta căn bản không phát huy được uy lực của nó."

Chuyện đó cũng không phải giả, muốn dùng Tinh Thần Trấn Ma Tháp nhất định cần một lượng linh lực khổng lồ chèo chống, mà Mục Trần không đạt được loại trình độ này.

"Hơn nữa Tinh Thần Trấn Ma Tháp trong tay Đại La Thiên Vực đủ khả năng phát huy giá trị, so với trong tay của ta càng mạnh hơn . Hôm nay Thần Các chủ vẫn lạc, Bắc giới đại cục sẽ phát sinh cải biến, cho nên Đại La Thiên Vực lúc này càng cần Tinh Thần Trấn Ma Tháp."

Mục Trần nhìn qua sắc mặt biến ảo Mạn Đà La, mỉm cười nói: "Ngươi không cần có tâm lý mắc nợ, Đại La Thiên Vực càng hùng mạnh, lực lượng ta có thể mượn cũng sẽ tăng cường. Cho nên ngươi coi như ta đầu tư đi. . . Nói không chừng về sau, ta còn cần ngươi hỗ trợ."

Mạn Đà La nhìn qua khuôn mặt mỉm cười nhưng ánh mắt lại rất nghiêm túc của Mục Trần, cuối cùng không còn nói gì, Mục Trần hành động như vậy làm cho nàng kinh ngạc và cũng có chút cảm động, dù sao Thánh Vật cường đại như thế, coi như là Địa Chí Tôn cũng phải động tâm, nhưng Mục Trần lại có thể bình tĩnh giao cho nàng.

Hắn kỳ thật không cần như thế. Hắn có lẽ cũng rất rõ tính cách của nàng, sẽ không bắt buộc hắn đem Tinh Thần Trấn Ma Tháp giao ra.

Bất quá cũng đúng như Mục Trần nói, nàng bây giờ có được Tinh Thần Trấn Ma Tháp, dù có gặp thượng vị địa chí tôn chân chính cũng đủ sức đánh một trận. Đối với Đại La Thiên Vực trong thời điểm Bắc giới rung chuyển sẽ rất có ích.

Mạn Đà La nhìn vào Hắc Ám Kim Tự Tháp lơ lửng trên tay Mục Trần, một lát sau nói: " Tinh Thần Trấn Ma Tháp tạm thời cứ để ta giữ giùm, đợi đến ngày ngươi có được năng lực khống chế nó, ta sẽ trả lại cho ngươi!"

Mục Trần nghe vậy liền cười cười không nói thêm chỉ là gật đầu. Nếu quả thật đã đến lúc hắn muốn, có lẽ Tinh Thần Trấn Ma Tháp đã không còn đủ để động lòng của hắn rồi.

Mạn Đà La trên khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên ửng đỏ một phát, ấp a ấp úng nói: "Ngươi có thể cho ta khỏa Linh Thần dịch trong Tinh Thần Trấn Ma Tháp không? Sau này ta sẽ đền bù tổn thất cho ngươi."

Hiện tại đối với Mạn Đà La mà nói, sự hấp dẫn của khỏa Linh Thần dịch còn hơn cả Tinh Thần Trấn Ma Tháp, bởi vì nàng đã là nửa bước Thượng vị Địa Chí Tôn, chỉ cần lại nhấc chân là có thể chính thức đột phá.

Mục Trần thấy thế nhịn không được cười sau đó gật đầu, Linh Thần dịch hoàn toàn chính xác cường đại, nhưng đối với hắn mà nói, cái đó và Tinh Không Trấn Ma Tháp không có gì khác nhau, đều là thứ hắn chỉ có thể nhìn chứ không thể đụng tới.

Linh Thần dịch mênh mông tinh thuần , hắn luyện hóa bừa bãi chỉ có nước nổ tan xác, hắn đã đem Tinh Thần Trấn Ma Tháp cho Mạn Đà La, hiển nhiên kể cả khỏa Linh Thần dịch này.

Nhìn thấy Mục Trần gật đầu, khuôn mặt Mạn Đà La lại đỏ hơn, bộ dáng kia không có nửa điểm uy nghiêm của Đại La Vực Chủ, mà là giống như một tiểu nữ đáng yêu. (chẳng lẽ muốn dùng thân trả ơn :))

"Bất quá ta cũng có việc nhờ. . ." Mục Trần mỉm cười, nói: "Trước kia đệ tứ Điện Chủ đã từng nói qua, dùng Tinh Thần Trấn Ma Tháp có thể cảm ứng được Viễn Cổ Thiên Cung, ta hi vọng ngươi có thể giúp ta dò xét một phát."

Viễn Cổ Thiên Cung di tích chính là bảo địa mà vô số thế lực trong Thiên La Đại Lục thèm muốn, Mục Trần cũng không có đủ tự tin né hết các cường giả để yên ổn dò xét, cho nên chuyện này hắn chỉ có thể nhờ Mạn Đà La hỗ trợ.

Dù thật sự là may mắn dò xét ra, nhưng di tích bực này một khi hiện thế, tất nhiên sẽ kinh thiên động địa, đến lúc không biết sẽ đưa tới bao nhiêu thế lực đỉnh cấp, cho nên dù có tìm được Viễn Cổ Thiên Cung, Mục Trần cũng không có cửa giành được phương pháp tu luyện Bất Hủ Kim Thân, cho nên hắn cần Mạn Đà La toàn lực tương trợ.

Lúc trước hắn nói là đầu tư cũng không phải chỉ nói chơi, mà là tại hắn thật sự cần Mạn Đà La hỗ trợ. Mạn Đà La nghe vậy, cũng thu liễm

thẹn thùng, nàng trịnh trọng gật đầu, nói:

"Nếu như phát hiện Viễn Cổ Thiên Cung, đến lúc đó ta sẽ toàn lực tương trợ."

Nàng cũng biết Mục Trần tu luyện Đại Nhật Bất Diệt Thân, mà cảnh giới tiến hóa cao nhất của Đại Nhật Bất Diệt Thân là một trong năm Nguyên Thủy Pháp Thân trong truyền thuyết. Vạn Cổ Bất Hủ Thân.

Mà ở trong Viễn Cổ Thiên Cung có thêm một biến hóa của Đại Nhật Bất Diệt Thân. Nàng có thể nghĩ ra được, Mục Trần đi tới Bắc giới, mục đích chính là vì nó.

Ở bên trong Đại Thú Liệp Chiến, nàng thiếu Mục Trần mấy lần nhân tình, trước mắt còn đem thánh vật cùng Linh Thần dịch cho nàng, tình nghĩa bậc này đã khó có thể cân nhắc. Cho nên chuyện duy nhất nàng có thể làm là đem hết toàn lực giúp đỡ Mục Trần đạt được mục đích, đã như vậy Mạn Đà La không do dự nữa, đưa tay tiếp nhận Tinh Thần Trấn Ma Tháp

Mà ở lúc Mạn Đà La nhận Tinh Thần Trấn Ma Tháp, mấy vị Địa Chí Tôn sắc mặt cũng hơi đổi, rồi sau đó trong mắt bắt đầu bừng lên vẻ kiêng kị.

Hôm nay Mạn Đà La đã nửa bước Thượng vị Địa Chí Tôn, nếu như lại dùng thêm một khỏa Linh Thần dịch. Rất có thể trở thành chân chính Thượng vị Địa Chí Tôn, tronh tay cầm Tinh Thần Trấn Ma Tháp, trong cấp bậc Thượng vị Địa Chí Tôn cũng không tính là kẻ yếu.Với thực lực như thế ngày sau ở Bắc giới, căn bản không ai chống lại.

Năm địa chí tôn ánh mắt có chút lập loè, cuối cùng âm thầm thở dài, xem ra bọn hắn cũng dọn xong tâm tính. Đối với bá chủ sắp quật khởi đã có chút ít kính sợ rồi.

Bất quá bọn hắn cũng an tâm là ít nhất Mạn Đà La so với dã tâm của Thần Các chủ, hiển nhiên làm cho người khác dễ tiếp nhận hơn.

Hưu!

Mà đang ở giữa lúc thế lực khắp nơi đang suy nghĩ. Đột nhiên trong thiên địa có âm thanh xé gió vang lên, đặc biệt kinh hoảng vội vàng. Mục Trần bọn người cũng phát giác ngẩng đầu, nhìn thấy xa xa rất nhiều thân ảnh đột nhiên rút lui, những người kia đương nhiên đó là Thần Các đội ngũ.

Bọn hắn bắt đầu chạy thục mạng.

Thần Các chủ đã vẫn lạc, ai cũng tinh tường Thần Các đã phải sụp đổ, cho nên ở thời điểm, những cường giả này đâu còn dám ở lại, lập tức liều mạng thoát thân. (nãy giờ lão đệ tứ đứng chém gió thì không lo chạy.)

Bất quá, lúc bọn hắn điên cuồng chạy thục mạng, Mạn Đà La, Vạn Thánh Lão Tổ và những Địa Chí Tôn từng có ân oán với Thần Các, ánh mắt đanh lại trong tích tắc, lại là đồng thời ra tay, vung tay lên, uy áp khủng bố tràn ngập đến, không gian xa xa đông cứng lại.

Nhân mã Thần Các đang bỏ chạy cũng bị cưỡng ép đứng lại, mặc dù là bốn vị Các chủ sắc mặt cũng hoảng sợ, cũng không còn nửa điểm uy phong.

Bọn họ đều cực kỳ tinh tường, sau ngày hôm nay, Thần Các tất nhiên sụp đổ, mà bọn hắn cũng sẽ bị cừu nhân hội đồng, đặc biệt là Đông Các chủ, hắn đã là Cửu phẩm Chí Tôn, nếu là bỏ mặc thoát đi, về sau vạn nhất may mắn đột phá đến Địa Chí Tôn, không thể nghi ngờ lại trở thành họa lớn trong lòng.

Cho nên đã muốn diệt cỏ cần phải trừ tận gốc!

U Minh Cung, Huyền Thiên Điện thường ngày cùng Thần Các có chút giao tình nhìn thấy một màn này, cũng hơi biến sắc, nhưng cũng không có một người xuất thủ tương trợ.

Bọn hắn biết rõ ràng, Thần Các chủ vẫn lạc, Bắc giới đại cục tất nhiên sẽ phát sinh biến hóa cực lớn, Mạn Đà La đã đến nửa bước Thượng vị Địa Chí Tôn, thực lực hơn xa những Địa Chí Tôn khác, từ nay về sau sau tại Bắc giới, Đại La Thiên Vực sẽ thay thế Thần Các trở thành thế lực cường đại nhất.

Cho nên thời điểm này, U Minh Cung cùng Huyền Thiên Điện tự nhiên không có khả năng vì Thần Các mà đối địch với Đại La Thiên Vực.

"Ha ha, Vạn Thánh Sơn năm xưa bị Thần Các giết không ít đệ tử, hôm nay cũng nên hảo hảo tính toán rồi!" Vạn Thánh Lão Tổ nhìn qua Thần Các cường giả, thanh âm già nua vào lúc này trở nên băng hàn.

Vạn Thánh Lão Tổ lại nhìn về phía Mạn Đà La cười nói: "Không biết Đại La Vực Chủ ý định xử trí những dư nghiệt này như thế nào?"

Mạn Đà La nhìn thoáng qua những Thần Các cường giả, cái này gọi là thắng làm vua thua làm giặc, nàng đối với những người này hiển nhiên không có có bao nhiêu thương cảm, nếu là có thể trảm thảo trừ căn, nàng tự nhiên sẽ không lưu tình.

Bất quá, lúc nàng chuẩn bị ra tay, đột nhiên nhìn thấy ánh mắt Mục Trần có chút kỳ lạ, lúc liền dừng lại, nói: "Ngươi muốn làm gì?"

Mục Trần nghe vậy cười cười, nói: " có thể tha một người không?"

"À?" Mạn Đà La có chút kinh ngạc nhìn Mục Trần gật đầu: "Ngươi muốn bảo vệ ai? Đều tùy ngươi."

"Đa tạ."

Mục Trần chỉ hướng một đạo nhân ảnh bên trong Thần Các cười nói: "Ta bảo vệ nàng."

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 957: Chia Cắt Thần Các

"Ta bảo vệ nàng."

Mọi ánh mắt vào lúc này đều nhìn theo hướng Mục Trần chỉ qua, chỉ thấy một bóng hình xinh đẹp ở giữa đội ngũ Thần Các, người này là Chiêm Thai Lưu Ly.

Giữa những cường giả Thần Các, Chiêm Thai Lưu Ly thực lực không xuất chúng, nhưng lúc mọi người người nhìn về phía nàng trong mắt đều có một ít vẻ kinh ngạc.

Người này tựa hồ từ đầu đến cuối rất là bình thản, thậm chí Thần Các Chủ vẫn lạc trước mắt, nàng cũng không có bất kỳ vẻ tuyệt vọng nào, thậm chí nhìn kỹ còn nhận ra nàng có vẻ vui mừng, tương phản hoàn toàn so với không khí u ám xung quanh.

Bất quá, lúc này nguyên bản vẻ mặt của nàng đang khoan thai, đã có chút kinh ngạc nổi lên khi thấy Mục Trần chỉ qua, hiển nhiên nàng cũng không ngờ rằng Mục Trần sẽ ra tay cứu nàng.

"Nàng?"

Mạn Đà La cũng là kinh ngạc liếc nhìn Chiêm Thai Lưu Ly, người này thực lực cực kỳ bình thường, đặt ở giữa đội ngũ Thần Các có thể nói là tầm thường, bất quá trên người của nàng, Mạn Đà La nhận ra một cỗ chấn động kỳ lạ.

"Chiến Ý lực lượng sao? Nàng là Chiến Trận Sư?" Mạn Đà La nhướng mi mắt lên, Chiến Trận Sư tại Bắc giới thưa thớt, xem ra nàng này đúng là có tư cách để giữ lại.

"Chớ xem thường nàng, nếu như trong thạch đảo nàng cũng xuất thủ, chỉ sợ ta không có khả năng đoạt được viên Linh Thần Dịch hoàn mỹ."

Hắn chuyện đó không phải giả, người khác có lẽ cho rằng không có quân đội ở bên cạnh, Chiêm Thai Lưu Ly chính là phế nhân, nhưng hắn biết Chiêm Thai Lưu Ly cũng có một nửa Chiến Ý Thần Bàn, nếu như Chiêm Thai Lưu Ly cũng là tế ra Chiến Ý Thần Bàn, như vậy Mục Trần không chỉ vô pháp đoạt được bình sứ, bản thân cũng sẽ lâm vào hiểm cảnh.

Đương nhiên, Chiêm Thai Lưu Ly không hành động là vì nàng cùng Thần Các có cừu hận, cho nên nàng cũng không bằng lòng giúp Thần Các Chủ hoàn thành đột phá, nếu không cả đời này chỉ sợ nàng không thể báo được thù.

Mạn Đà La nghe được chuyện đó, cũng là hơi giật mình, nhìn về phía Chiêm Thai Lưu Ly ánh mắt hòa hoãn rất nhiều, tuy rằng nàng không rõ lắm tình hình cụ thể, nhưng nếu như Mục Trần nói như vậy thì Đại La Thiên Vực đều thiếu nàng một cái nhân tình.

"Đã như vậy, nàng đối với ta Đại La Thiên Vực có phần ân tình, ta đây tự nhiên sẽ bảo vệ nàng." Mạn Đà La hướng về phía Chiêm Thai Lưu Ly cười cười nói: "Hơn nữa chỉ cần nàng nguyện ý, Đại La Thiên Vực tùy thời mở rộng đại môn, đến lúc đó Đại La Thiên Vực Thập Nhất Vương sẽ thuộc về nàng."

Lời vừa nói ra, ý chiêu dụ rõ ràng vô cùng, cực hạn thế lực chung quanh nghe vậy thần sắc cũng có chút biến hóa, bọn hắn cũng rất rõ ràng một vị Chiến Trận Sư vốn có tiềm lực, bất quá lúc này cho bọn hắn một cái lá gan, cũng không dám cùng Đại La Thiên Vực tranh đoạt cho nên chỉ có thể tiếc nuối lắc đầu.

Chiêm Thai Lưu Ly cũng là khẽ giật mình trên mặt lộ vẻ do dự.

"Chiêm Thai cô nương, nếu là lo lắng an nguy người nhà ngươi, đợi chuyện này kết thúc, Đại La Thiên Vực sẽ phái người đến Thần Các đón

về, ta cam đoan với ngươi, người nhà ngươi nhất định bình yên." Mục Trần nhìn thấy Chiêm Thai Lưu Ly trên mặt do dự, nói ra.

Nghe được Mục Trần cam đoan, Chiêm Thai Lưu Ly lúc này mới khẽ cắn răng ngà, nói: "Nếu có thể cứu người nhà ta, ta tất sẽ toàn lực cống hiến!"

"Chiêm Thai Lưu Ly!"

"Phản đồ . uổng cho Thần Các toàn lực tài bồi ngươi, giúp ngươi trở thành Chiến Trận Sư, ngươi lại trở mặt thay lòng!"

Những Thần Các cường giả nhìn thấy một màn này tức giận quát, đặc biệt là bốn vị Các chủ, ánh mắt hung ác nhìn về phía Chiêm Thai Lưu Ly, nếu như lúc này không bị Mạn Đà La phong tỏa hành động, chỉ sợ đã ra tay đem chém giết.

Mà nghe được bọn họ giận dữ mắng mỏ, cặp môi đỏ mọng của Chiêm Thai Lưu Ly nhấc lên một vẻ mỉa mai, nàng lạnh giọng nói:

"Tài bồi? Thần Các năm đó gặp ta có thiên phú Chiến Ý, liền âm thầm phái người đồ sát gia tộc của ta, làm cho ta không thể không đầu nhập vào Thần Các để được che chở, mà các ngươi vẫn không buông tha, hạ độc muội muội ta thành phế nhân, định bức bách ta thuần phục Thần Các vĩnh viễn, ... ha ha.., loại tài bồi này, ta luôn ghi nhớ trong lòng, may mà trời xanh có mắt, hôm nay Thần Các nên trả nợ rồi!"

Trong thanh âm, tràn đầy hận ý oán độc, hôm nay Thần Các khó bảo toàn, nàng rút cuộc có thể phóng thích oán hận trong lòng không cần cố kỵ.

Chiêm Thai Lưu Ly oán độc nói như vậy, làm cho bốn vị Các chủ á khẩu không trả lời được, ánh mắt âm tàn nhìn chằm chằm vào Chiêm Thai Lưu Ly, bất quá còn không đợi bọn hắn lên tiếng lần nữa, Mạn Đà La tay áo vung lên, Linh lực uy áp tràn ngập mà đến, trực tiếp đánh cho

bốn vị Các chủ chảy máu mồm, họ lúc này mới kinh hãi không dám mở miệng.

"Khà Khà, chúc mừng Đại La Vực Chủ lại có thêm một thành viên đắc lực."

Vạn Thánh Lão Tổ nhìn qua một màn này lại cười tủm tỉm mở miệng, trong ngôn ngữ hiển nhiên là có ý tứ kết giao.

Mạn Đà La đối với Vạn Thánh Lão Tổ cũng không có khoảng cách gì, cũng quay về cười, rồi sau đó ánh mắt trực tiếp nhìn về phía mấy vị Địa Chí Tôn đang im lặng nói: "Nếu như Thần Các Chủ đã vẫn lạc, Thần Các cũng không cần tồn tại, không biết chư vị cho rằng, Thần Các ranh giới, nên chia thế nào?"

Lời vừa nói ra, năm vị địa chí tôn ánh mắt đều trầm ngâm, Thần Các đã từng là cực hạn thế lực mạnh nhất tại Bắc giới, trữ vật tất nhiên cực kỳ phong phú, tài phú thiên đại, chỉ cần có thể gặm một cái, thế lực bản thân tăng cường cũng không phải là nhỏ tí tẹo.

Xưa nay sau mỗi lần Đại Thú Liệp Chiến, cực hạn thế lực bại vong , địa bàn cũng không quy ra xác thực, căn bản là nắm tay người nào lớn thì giành được nhiều, cho nên đều là Thần Các lấy được lợi ích tối đa.

Hôm nay đại cục tuy đổi người nhưng tình huống vẫn như cũ, Đại La Thiên Vực đã vượt qua rất xa các cực hạn thế lực khác, cho nên nếu đám người Vạn Thánh Lão Tổ còn tưởng rằng Mạn Đà La sẽ phân chia đầy đủ, quả thật là quá mức ngây thơ rồi.

Mấy vị Địa Chí Tôn liếc nhau, cuối cùng vẫn còn Vạn Thánh Lão Tổ ôn hòa mở miệng nói: "Không biết Đại La Vực Chủ có ý nghĩ gì?"

Mạn Đà La nhìn thái độ bọn họ, cũng mỉm cười mở miệng, nhưng không chút khách khí: "Mỗi thứ một nửa."

Một nửa? !

Nghe được Mạn Đà La há miệng sư tử, bọn họ sắc mặt cũng khẽ biến, nói như vậy bọn hắn cũng chỉ còn có phân nữa để chia nhau sao.

Mục Trần cùng Cửu U cũng âm thầm tặc lưỡi, một nửa trong kho của Thần Các, chỉ sợ không dưới ngàn vạn Chí Tôn Linh Dịch, đây chính là thu nhập cực kì khủng bố, đủ để cho Đại La Thiên Vực mập béo ra.

Hơn nữa một nửa địa bàn, so với tất cả địa bàn của Đại La Thiên Vực đều hơn nhiều, nếu như nuốt vào, Đại La Thiên Vực tất nhiên sẽ bành trướng trở thành thế lực mạnh nhất Bắc Giới.

"Đại La Vực Chủ, miệng ngươi cũng rộng quá a?" U Minh Cung chủ nhướng mày, trầm giọng nói.

"Chư vị à, quy củ của Bắc giới chẳng lẽ còn cần ta nói rõ ràng hơn sao?" Mạn Đà La giơ nắm tay hướng về phía những ánh mắt chất vấn hờ hững nói.

Năm vị Chí Tôn nghe vậy cũng trầm mặc lại, chẳng qua ánh mắt vẫn còn có chút không cam lòng.

"Chư vị cũng không cần xụi lơ như thế, ta còn có một sự tình cùng các ngươi thương thảo." Mạn Đà La nhìn đến năm vị Địa Chí Tôn, lại lần nữa cười cười, mở miệng nói ra.

"Còn có chuyện gì?"

"Ta định cùng chư vị thành lập một cái hiệp nghị đồng minh."

"Hiệp nghị đồng minh?" Năm vị Địa Chí Tôn sắc mặt nhất tề biến đổi, đều là nhịn không được cười lạnh, nói: "Thế nào? Chẳng lẽ Đại La Vực Chủ cũng học Thần Các Chủ? muốn nhất thống Bắc Giới?"

“Chị không có rãnh"

Nghe được chuyện đó, năm người lặng lẽ thở dài một hơi, nếu Mạn Đà La thật sự định thống nhất Bắc Giới, Bắc giới tất nhiên sẽ rung

chuyển, đến lúc đó bọn hắn cũng không có lòng tin sẽ bình an vô sự.

Mạn Đà La cong ngón tay búng , Tinh Thần Trấn Ma Tháp dần hiện ra, nàng thản nhiên nói: "Các ngươi nên biết, Tinh Thần Trấn Ma Tháp có thể dò được Viễn Cổ Thiên Cung "

"Bất quá ta nghĩ các ngươi cũng biết, Viễn Cổ Thiên Cung một khi hiện thế, tất nhiên là long trời lở đất, đến lúc đó chỉ sợ toàn bộ Thiên La Đại Lục đều chen chúc tới, cái bánh ngọt đó Đại La Thiên Vực không có năng lực nuốt trôi"

Năm vị Địa Chí Tôn trái tim đều là mãnh liệt nhảy dựng, trong đôi mắt càng là có hào quang tỏa ra nóng hổi, gắt gao nhìn thẳng Mạn Đà La.

Mạn Đà La cười nhạt nói: "Cho nên ta nghĩ cùng các ngươi lập thành một cái đồng minh, đợi ta dò xét ra Viễn Cổ Thiên Cung, chúng ta cùng liên thủ, hi vọng có thể kiếm được chút bánh , các ngươi nghĩ như thế nào?"

Lúc Mạn Đà La nói xong, đám người Vạn Thánh Lão Tổ đều đỏ mắt lên, bọn hắn nhìn chằm chằm vào Mạn Đà La, rồi sau đó có chút khó tin mà nói: "Ngươi cho phép chúng ta kiếm một chén canh?"

Viễn Cổ Thiên Cung có bao nhiêu cơ duyên? Địa Chí Tôn tầm thường căn bản là vô duyên, nhưng mà trước mắt, Mạn Đà La đem cơ duyên bực này chia đều ra?

"Bánh dù có ngon, bất quá cũng phải tự mình biết rõ, Đại La Thiên Vực không mạnh mẽ đến có thể một mình nuốt được." Mạn Đà La cười cười, Bắc giới trong Thiên La Đại Lục chỉ là một góc mà thôi, bởi vậy dựa vào Đại La Thiên Vực bọn hắn, càng không có tư cách cùng những thế lực cao cấp nhất tranh giành sống mái, cho nên nàng cần lôi kéo những cực hạn thế lực ở Bắc giới, mới có thể chống lại những cực hạn thế lực trên Thiên La Đại Lục.

"Thế nào? Đề nghị của ta, các ngươi có hứng thú không?" Mạn Đà La lại lần nữa hỏi.

Đám người Vạn Thánh Lão Tổ nghe vậy liếc nhau, rồi không chút do dự nói: "Chỉ cần Đại La Vực Chủ chịu để cho ta kiếm một chén canh, ta đây tất nhiên toàn lực tương trợ!"

Mạn Đà La nghe vậy, lúc này mới cười khẽ một tiếng, nàng thoả mãn gật đầu, nói: "Vậy cứ thế mà làm. . . Mặt khác, Thần Các phân phối thế nào?"

"Liền theo Đại La Vực Chủ!" đám người Vạn Thánh Lão Tổ quyết đoán nói, không có chút bất mãn nào, bảo khố của Thần Các so với Viễn Cổ Thiên Cung di tích, quả thực không đáng giá nhắc tới!

" đa tạ."

Mục Trần nhìn thấy đám người Mạn Đà La chia chác Thần Các vô cùng đơn giản , lúc này cũng thở dài, hắn đã tận mắt nhìn thấy Địa Chí Tôn cường giả nói chuyện, nghĩ đến mạnh mẽ như Thần Các, một khi chủ nhân vẫn lạc, trực tiếp từ mãnh hổ biến thành dê béo, không có sức phản kháng, tàn khốc bậc này làm cho người ta có chút cảm thán.

Mà đồng thời cũng làm cho Mục Trần dần dần nghiêm nghị, xem ra lực lượng của hắn còn kém quá xa, con đường của hắn còn rất dài, bất quá hắn cũng thủy chung tin tưởng, sớm muộn có một ngày, hắn cũng sẽ bước vào cấp độ này. Chẳng qua là hắn cần có thời gian.

Haizzz.

Mục Trần ngẩng đầu lên, lúc này đây Đại Thú Liệp Chiến, cuối cùng đã kết thúc, Đại La Thiên Vực bọn hắn, vẫn đứng sừng sững trong Bắc giới. Hơn nữa về sau, nó còn ngày càng lớn mạnh!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 958: Cửu U Cung Lớn Mạnh

Đại Thú Liệp Chiến kết thúc, mà ở thời điểm kết thúc, toàn bộ Bắc giới bị chấn động bởi kết quả cuối cùng.

Thần Các Chi Chủ vẫn lạc!

Lúc tin tức này truyền ra, toàn bộ Bắc giới đều bị chấn nhiếp, tất cả thế lực đều trợn mắt há mồm, thật sự là khó có thể tin rằng cường giả có thực lực mạnh nhất Bắc giới mà cũng bị vẫn lạc.

Tuy nói mỗi lần Đại Thú Liệp Chiến đều có siêu cấp thế lực táng diệt, nhưng không ai nghĩ tới rằng thế lực cường đại nhất Bắc giới lại bị táng diệt sau Đại Thú Liệp Chiến lần này.

Vì vậy Bắc giới chấn động, bởi vì ai cũng đều biết Thần Các một khi đã mất đi Thần Các Chi Chủ tọa trấn thì tất nhiên sẽ suy bại xuống, dù thực lực bọn hắn hôm nay cũng không đủ để trấn thủ gia nghiệp khổng lồ như thế.

Mà phần gia nghiệp phong phú này cũng sẽ bị chia năm sẻ bảy.

Bất quá vượt quá tất cả mọi người dự kiến, đối với việc tranh đoạt cương vực Thần Các sẽ xảy ra một trận long trời lở đất, máu chảy thành sông, nhưng lại chia cắt không một tiếng động.

Mà nhiều thế lực ngoại giới quan sát, sau đó lại khiếp sợ phát hiện, một nửa cương vực Thần Các, vậy mà đã rơi vào trong tay Đại La Thiên Vực.

Đến lúc này, rất nhiều thế lực Bắc giới mới hiểu được, tại Đại Thú Liệp Chiến lần này ai mới thật sự là người thắng.

Mà tại những lúc như vậy, sự tình Mạn Đồ La trở thành nửa bước thượng vị Địa Chí Tôn cùng với rất nhiều bí ẩn phát sinh ở Đại Thú Liệp Chiến, cũng lan truyền nhanh chóng trong toàn bộ Bắc giới.

Nửa bước thượng vị Địa Chí Tôn?

Rất nhiều thế lực nghe tin tức như vậy, đều hít một hơi khí lạnh, bọn hắn đều vô cùng rõ ràng, điều này đại biểu rằng thực lực Đại La Thiên Vực đã vượt qua tất cả siêu cấp thế lực ở Bắc giới.

Từ nay về sau, chỉ sợ cục diện cân bằng tại Bắc giới sẽ chấm dứt, mà Đại La Thiên Vực thì trở thành thế lực cường đại nhất.

Mà thế cục biến thành bộ dáng như vậy, rất nhiều thế lực cũng bắt đầu hiểu được, đối mặt với thế lực cường đại nhất Bắc giới, bọn hắn nên áp dụng loại thái độ nào. . .

Về sau, tại Bắc giới, Đại La Thiên Vực sẽ là trở thành bá chủ, không ai dễ dàng đem trêu chọc.

Mà danh vọng Đại La Thiên Vực tại Bắc giới nhanh chóng bành trướng, danh tiếng Mục Trần cũng bị lan truyền ra, bởi vì từ những tin tức kia truyền ra, lần này Đại La Thiên Vực có thể trong Đại Thú Liệp Chiến trở thành người thắng lớn nhất, nếu không có Mục Trần xuất lực, chỉ sợ kết cục hôm nay là hoàn toàn bất đồng. . .

Mặt khác, ở trong Đại Thú Liệp Chiến, Mục Trần cũng trở thành Chiến Trận Sư, suất lĩnh lấy quân đội Đại La Thiên Vực đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, thậm chí là Các chủ Thần Các, cũng không làm gì hắn được.

Mà Thần Các Phương Nghị, U Minh Cung U Minh Hoàng tử đã từng là nhân vật đứng đầu trong thế hệ trẻ tuổi, lần này tại Đại Thú Liệp

Chiến lại thành đá lót đường cho Mục Trần.

Vì vậy, lúc Đại La Thiên Vực ngồi vững vàng trên vị trí đệ nhất thế lực Bắc giới, cái gọi là Long Phượng Lục, Mục Trần cũng trèo lên đỉnh, thay thế Phương Nghị, trở thành Long Phượng Lục bá chủ, cũng là đệ nhất nhân trong thế hệ trẻ tuổi Bắc giới hôm nay.

Mà với loại chiến tích kinh người của hắn, toàn bộ Bắc giới không ai có thể không thừa nhận.

Mà toàn bộ Bắc giới bởi vì Thần Các suy tàn mà chấn động, Đại La Thiên Vực cũng sôi trào như nồi chảo, từ khi Đại Thú Liệp Chiến chấm dứt, chưa từng an bình xuống.

Bởi vì bọn họ cần tiếp thu một nửa cương vực Thần Các, địa bàn khổng lồ này, coi như là Đại La Thiên Vực mạnh, cũng rất khó nhất thời toàn bộ nuốt trôi.

Hơn nữa ở bên trong cương vực Thần Các, một ít thế lực không muốn đổi chủ, âm thầm thi triển thủ đoạn đem cục diện trở nên hỗn loạn, cũng làm cho Đại La Thiên Vực muốn hợp nhất cương vực Thần Các trở nên khó khăn.

Bất quá đối với những vấn đề này, thì Tam Hoàng tự mình xuất quân, trực tiếp đem thế lực làm loạn trừ tận gốc.

Dù sao những thế lực này đối với Thần Các cũng không hẳn là trung thành, chẳng qua là lo lắng Đại La Thiên Vực khống chế, sẽ làm mất lợi ích của bọn hắn mà thôi.

Với những việc này, Đại La Thiên Vực thể hiện ra thủ đoạn máu tanh, bọn hắn mới hiểu được, với thực lực này, căn bản không thể ngăn cản, trước mắt có thể làm đấy chính là thành thành thật thật quy phụng, bằng không chỉ sợ toàn bộ Bắc giới, cũng khó có chỗ dung thân.

Vì vậy, theo thời gian trôi qua, uy danh Đại La Thiên Vực càng ngày càng thịnh, những thế lực đến đầu nhập vào cũng ngày càng nhiều, do đó làm cho lực lượng Đại La Thiên Vực cũng tăng lên không ít.

Cho nên, thời gian gần một tháng, Đại La Thiên Vực dần dần đem một nửa cương vực Thần Các nuốt trôi.

Đại La Thiên Vực dần dần nuốt trôi một nửa Thần Các, cũng trở nên mập mạp hơn rất nhiều, bất quá Mạn Đồ La cùng với Tam Hoàng cũng thể hiện ra sự cáo già của mình, tuy dưới trướng đầu nhập vào mà cường giả quy mô càng ngày càng khổng lồ, nhưng cũng không dễ dàng cho trọng vị, một ít vị trí trọng yếu trực tiếp là từ một đám cao tầng bên trong Đại La Thiên chọn lựa, miễn cho đến lúc bên trong xảy ra vấn đề, ngược lại làm cho Đại La Thiên Vực khó khăn trùng trùng điệp điệp. . .

Bất quá không thể không nói, chỉ cần đợi Đại La Thiên Vực bình yên vượt qua giai đoạn này, dần dần đem địa bàn khổng lồ cùng với cường giả dưới trướng đều tiêu hóa hết, như vậy Đại La Thiên Vực vốn có lực lượng, tất nhiên sẽ đứng đầu toàn bộ Bắc giới.

Khi đó Đại La Thiên Vực chỉ sợ sẽ là chính thức bá chủ Bắc giới!

Đại La Thiên Vực, Đại La Thiên, Cửu U Cung.

Hôm nay Cửu U Cung, theo Đại La Thiên Vực khuếch trương, cũng trở nên càng thêm hùng vĩ, hơn nữa toàn bộ trong nội cung số lượng cường giả cũng quy mô phóng đại.

Đại La Thiên Vực khuếch trương thế lực, Cửu U Cung đạt được chỗ tốt, thành thị dưới trướng, lúc trước chừng trăm tòa, tăng thêm mãnh liệt đến hơn sáu trăm tòa!

Thu hoạch to lớn như thế, làm cho quy mô Cửu U Cung ở chư Vương, mặc dù mạnh mẽ như Tu La Vương, cũng không thể so sánh với Cửu U Cung.

Bất quá chư Vương cũng không cách nào nói thêm cái gì, dù sao ai cũng rõ ràng, Đại La Thiên Vực có thể trở thành người thắng trong Đại Thú Liệp Chiến, thì công lao lớn nhất chính là Mục Trần.

Chưa nói kể cả Tinh Không Trấn Ma Tháp Mục Trần cũng giao cho Mạn Đồ La. . .

Cho nên, mặc dù bọn hắn thấy Cửu U Cung khuếch trương, nhưng cũng không có một câu oán hận, bởi vì mọi thứ này đều là Mục Trần giành được cho Cửu U Cung.

Mà thành thị dưới trướng tăng vọt, tuy làm cho Cửu U Cung cao thấp mừng rỡ không thôi, bất quá cũng càng thêm phiền toái, nhưng cũng may có vị đại quản gia Cửu U Cung Đường Băng hiệp trợ, hơn nữa trong khoảng thời gian này có không ít cường giả đưa vào Cửu U Cung, bởi vậy chừng một tháng về sau, Cửu U Cung dần dần đem hơn sáu trăm tòa thành thị đều khống chế trong tay. . .

Mà đã có được hơn sáu trăm tòa thành thị, hàng năm những thành thị này cung phụng, chỉ sợ có thể đạt tới mấy chục vạn Chí Tôn Linh Dịch, so với hoàn cảnh thê lương lúc trước, thì tốt hơn gấp bao nhiêu lần.

Sâu bên trong Cửu U Cung, mặc dù hôm nay quy mô Cửu U Cung khuếch trương, bất quá nơi đây như trước vẫn là cấm địa trong Cửu U Cung, chỉ có ít chi nhân, mới có thể tiến vào nơi đây.

Mà lúc này, phía trên một tòa đỉnh điện, Mục Trần đứng chắp tay, hắn nhìn bên ngoài Cửu U Cung, chỗ đó không ngừng có lưu quang bay qua, cho thấy lúc này Cửu U Cung lớn mạnh như thế nào.

Lúc Cửu U Cung hợp nhất rất nhiều thành thị, Mục Trần cũng không có nhàn rỗi, Mục Trần trực tiếp suất lĩnh lấy Cửu U Vệ đến nhà bái phỏng, đem những trở ngại đều dọn sạch, cho nên một tháng, coi như là Mục Trần đã trải qua Đại Thú Liệp Chiến tàn khốc tranh đấu, đều là cảm giác có chút không chịu đựng nổi. . .

Bất quá cũng may chính là, lần này cố gắng, cuối cùng cũng đem cục diện Cửu U Cung ổn định lại, tiếp theo chỉ cần không ra đường rẽ, Cửu U Cung lớn mạnh, đã ở trong tầm tay.

"Thật sự là xưa đâu bằng nay a. . ."

Mục Trần đứng đỉnh điện, hắn nhìn khí thế Cửu U Cung, nhịn không được một tiếng cảm thán, nhớ hắn hai năm trước mới tới Đại La Thiên Vực, Cửu U Cung hầu như bị làm cho giải tán, ai có thể nghĩ đến, hai năm sau Cửu U Cung, lại sẽ lớn mạnh như vậy.

"Đúng vậy a. . . Bất quá hơn phân nửa công lao đều là thuộc về ngươi đấy."

Một đạo âm thanh khẽ cười sau lưng Mục Trần vang lên, hắn cũng không phải ngoài ý muốn quay đầu, sau đó liền nhìn thấy thân thể mềm mại thon dài mảnh khảnh Cửu U cười mỉm đứng sau lưng.

Cửu U tiến lên một bước, cùng Mục Trần, nhìn chằm chằm vào xa xa, có chút hoảng hốt nói: "Không nghĩ tới ngắn ngủn hai năm thời gian, vậy mà ngươi phát triển nhiều như vậy."

Hai năm trước, Mục Trần mới tới Đại La Thiên Vực, khi đó Chí Tôn Pháp Thân cũng không có, mà bây giờ, hắn cũng đã trở thành đệ nhất nhân thế hệ trẻ tuổi Bắc giới, tiến bộ bực này làm cho người ta sợ hãi thán phục.

"May mắn có Cửu U tỷ dẫn đường." Mục Trần mỉm cười, nếu như không phải Cửu U chỉ dẫn hắn đi vào Đại La Thiên Vực, chỉ sợ hắn cũng chỉ có thể du đãng tại Đại Thế Giới, không hề căn cứ.

Cửu U nghe vậy cũng nhẹ nhàng cười cười.

Mục Trần nhìn chằm chằm vào Cửu U, nhưng phát giác được nụ cười của nàng thoáng có chút miễn cưỡng, lúc này nhíu mày, nói khẽ: "Làm sao vậy?"

Cửu U do dự một chút, bất đắc dĩ thở dài một hơi, nói: "Ta nhận được trong tộc tin tức truyền đến, năm ngày sau, thiên tước Trưởng lão sẽ đến Đại La Thiên Vực tiếp ta quay về tộc. . ."

Mục Trần nghe vậy, đồng tử lập tức co rụt lại.

Cửu U Tước tộc, rốt cuộc đã tới sao?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 959: Thiên Tước Trưởng Lão

Năm ngày thời gian, trong nháy mắt đã qua, mà đến ngày thứ năm, người Cửu U tước tộc, cũng đúng hẹn đã tới Đại La Thiên Vực.

Đại La Thiên, Nghênh Khách điện.

Tại Đại Thiên Thế Giới, Cửu U tước nhất tộc trong chủng tộc Linh thú, cũng có thể nói là có nội tình sâu, cho nên khi bọn hắn đi vào Đại La Thiên Vực, ngay cả Mạn Đồ La cũng tạm thời đem tu luyện buông, tự mình ra mặt nghênh đón.

Trước Nghênh Khách Điện, Mạn Đồ La đứng chắp tay, sau lưng là Tam Hoàng cùng với Mục Trần, Cửu U, chỉ có điều lúc này Cửu U tựa hồ có chút không yên lòng, một bên Mục Trần biết được trong nội tâm nàng có lo lắng, nhưng nhiều lời vô ích, vẫn là chờ người Cửu U tước tộc đến, xem bọn hắn đối với sự tình này có thái độ như thế nào.

"Yên tâm đi, Cửu U tước nhất tộc tuy mạnh, nhưng Đại La Thiên Vực ta cũng không phải dạng vừa, bọn hắn đừng mong có thể ngang ngược tại đây." Mạn Đồ La nhìn Mục Trần, Cửu U, rồi nói.

Dùng nhãn lực của nàng, tự nhiên là biết được Cửu U đang lo lắng cái gì, nàng cùng Mục Trần có huyết mạch kết nối, coi như là một loại khế ước đồng sanh cộng tử, nếu như một người tử, chỉ sợ một người kia cũng phải đi theo.

Loại kết nối huyết mạch này trong những chủng tộc Linh thú cũng không hiếm thấy, chỉ có điều phần lớn đều là tác dụng tại hai phe Linh thú huyết mạch cao đẳng với nhau, kể từ đó song phương cũng cùng

nhau lấy được lợi ích, nhưng dưới mắt loại tình huống này, Mục Trần hiển nhiên cũng không thuộc về cái gọi là Linh thú cao đẳng huyết mạch.

Hơn nữa xưa nay chủng tộc Linh thú đối với nhân loại đều khinh thị, bởi vì tại dưới tình huống ngang cấp, sức chiến đấu Linh thú so với nhân loại mạnh hơn. Hơn nữa Linh thú lại có thiên phú từ nhỏ với thân thể cường đại hơn với nhân loại.

Bởi vì trong mắt Linh thú, phần lớn nhân loại đều là loại gầy yếu, dễ chết non trước khi chân chính thành cường giả, cho nên kết nối huyết mạch với nhân loại làm cho bọn hắn cực kỳ kháng cự, bởi vì như vậy ngoại trừ ô nhiễm huyết mạch Linh thú tinh khiết, cũng không có ích gì cho bọn hắn.

Tại một ít chủng tộc Linh thú bảo thủ, thậm chí một khi có Linh thú cùng nhân loại đạt thành kết nối huyết mạch, sẽ trực tiếp bị coi là phản nghịch.

Mà bởi vì những chuyện này, cho nên Cửu U mới một mực lo lắng. Nàng cũng không phải lo lắng Cửu U tước tộc đối với nàng như thế nào, phụ thân nàng là Tộc trưởng Cửu U tước tộc, hơn nữa nàng thiên phú tuyệt hảo, địa vị tôn sùng, nhưng nàng lại lo lắng một khi Cửu U tước nhất tộc biết được việc này, sẽ áp dụng thủ đoạn gì đối với Mục Trần. . .

Bất quá nghe được Mạn Đồ La cam đoan, nàng cũng hơi an tâm, lúc này hướng người phía trước cảm kích gật đầu. Vừa muốn nói cái gì, thần sắc đột nhiên ngưng tụ, ngẩng đầu lên, chỉ thấy được nơi chân trời. Đột nhiên có một đạo lưu quang như thiểm điện lướt đến, hóa thành Tử sắc ‘chim’ khổng lồ. Mang theo cuồng phong gào thét tới.

Tử sắc chim khổng lồ lơ lửng tại trên không, rồi sau đó mấy đạo quang ảnh từ trên trời giáng xuống. Trực tiếp rơi xuống trên đất trống phía trước Mạn Đồ La bọn người.

"Ha ha, lão phu Thiên Tước trưởng lão. Cửu U tước nhất tộc, hôm nay quấy rầy, mong rằng Đại La Vực Chủ không trách móc." Ở đằng kia

mấy đạo quang ảnh xuất hiện, một đạo tiếng cười già nua cũng vang lên, mà lúc đạo tiếng cười truyền ra, một cỗ Linh lực uy áp kinh người phô thiên cái địa ra, trực tiếp làm cho phiến thiên địa, trong lúc đó lộ ra áp lực.

Hào quang dần dần tiêu tán, mấy đạo nhân ảnh xuất hiện ở phía trước Nghênh Khách điện, mà đầu lĩnh chính là một lão giả mặc áo bào xanh, tại phía trên áo bào xanh có chim sơn ca hiển hiện, giơ tay nhấc chân tản ra cảm giác áp bách cường hãn.

Mà Linh lực uy áp kinh thiên, cũng là nguồn gốc từ hắn.

Mà tại sau lưng vị lão giả áo bào xanh, còn có mấy đạo nhân ảnh, trong đó khiến người chú mục nhất là một thanh niên thân hình thon dài, hắn mặc một bộ thanh sam, bộ dáng anh tuấn, mày kiếm môi mỏng, trong ánh mắt có một loại lợi kiếm sắc bén.

Tại sau lưng Mạn Đồ La, Tam Hoàng phát giác được cổ Linh lực uy áp, lông mày đều nhíu một cái, người tới có hành vi như vậy, ngược lại có vẻ bá đạo, đây là ý định thử xem Đại La Thiên Vực bọn hắn đến tột cùng có bao nhiêu năng lực sao? Thật là có chút binh trước lễ sau a. . . Xem ra chuyện hôm nay, sẽ không quá đơn giản.

"Nguyên lai là Cửu U tước nhất tộc Thiên Tước trưởng lão, khách quý đến, Đại La Thiên Vực ta tự nhiên là muốn kiệt lực chiêu đãi."

Lúc Tam Hoàng nhíu mày, Mạn Đồ La ngược lại nhếch miệng mỉm cười, nhưng không thấy nàng có động tác gì, chỉ một câu truyền ra, phảng phất có một loại chấn động tràn ngập đến, lập tức đem cái uy áp kinh người áp xuống, thậm chí áp lực trong thiên địa thanh tịnh bình thản.

Nàng bày ra thủ đoạn nhẹ nhàng linh hoạt, nhất thời làm được vị lão giả áo bào xanh ánh mắt ngưng tụ, tầm mắt của hắn ngưng tụ trên người Mạn Đồ La, một lát sau ánh mắt ngưng trọng nói: "Không nghĩ tới Đại La Vực Chủ vậy mà đã chạm tay đến cấp độ Thượng vị Địa Chí Tôn,

xem ra không được bao lâu, nhưng có thể triệt để bước chân vào, thật sự là thật đáng mừng."

Vị Thiên Tước trưởng lão này thực lực ở vào Hạ vị Địa Chí Tôn, địa vị tại Cửu U tước nhất tộc có chút tôn sùng, dựa theo suy đoán của hắn, Đại La Thiên Vực Vực Chủ nhiều lắm thì cùng hắn cấp độ giống nhau, nếu như đến lúc nói chuyện không hợp muốn động thủ, hắn cũng có thể mượn thân thể Thần Thú chiếm cứ thượng phong, nhưng dưới mắt, thực lực Mạn Đồ La vượt ra khỏi dự liệu của hắn.

Một vị Thượng vị Địa Chí Tôn, ở bên trong Cửu U tước nhất tộc bọn hắn, cũng là cấp độ cao cấp nhất, không nghĩ tới góc địa phương thế lực, vậy mà cũng có nhân vật cường hãn.

Mạn Đồ La trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng có dáng tươi cười hiện ra, nói: "Thiên Tước trưởng lão quá khen."

Nàng tự nhiên là biết được những Linh thú chủng tộc này cao ngạo, hơn nữa nhìn điệu bộ này, hiển nhiên có chút thiện giả bất lai, nếu không phải Đại Thú Liệp Chiến lần này đã lấy được đột phá, chỉ sợ hôm nay Thiên Tước trưởng lão cũng không phải khiêm tốn.

Thiên Tước trưởng lão hòa thiện cười, sau đó ánh mắt của hắn nhìn về một đạo nhân ảnh phía sau, lúc này cười mị mị mà nói: "Tiểu Cửu U, lão già ta không xa vạn dặm tới tiếp ngươi, ngươi còn muốn trốn tránh hay sao?"

Ở phía sau, Cửu U nhìn thấy ánh mắt Thiên Tước trưởng lão phóng tới, chỉ có thể bất đắc dĩ đi ra.

Thiên Tước trưởng lão vừa thấy được Cửu U đi ra, tang thương trong đôi mắt phảng phất có tinh mang mãnh liệt bắn ra (cứ bắn ra, sao không chuyển thành xuất ra nhỉ :v), hắn từ trên xuống dưới đánh giá thoáng một phát Cửu U, nháy mắt sau đó, trên khuôn mặt già nua có thêm kinh hỉ tươi cười: "Quả nhiên là Cửu U Minh Tước, ngươi thật đúng là đã thức

tỉnh một đạo huyết mạch. . . Thật không hổ là huyết mạch tốt nhất trong mấy ngàn năm đến nay a."

Mục Trần nhìn thấy một màn này, có chút nghi hoặc đối với Thiên Thứu Hoàng hỏi: "Cửu U tước nhất tộc thức tỉnh Cửu U Minh Tước rất khó khăn sao?"

Hôm nay nghe ý tứ trong lời nói Thiên Tước trưởng lão, tựa hồ có chút nghu hoặc.

"Ha ha, bản thân Cửu U tước chỉ là Linh thú chủng tộc, bất quá chúng có thể tiến hóa, nhưng lại có thể tiến hóa ra chi nhánh bất đồng, ví dụ như Cửu U viêm tước, Cửu U hàn tước.v.v. Mà Cửu U Minh Tước, thì là chi nhánh hiếm có nhất, bởi vì tiến hóa thành Cửu U Minh Tước thì có thể có được huyết mạch Bất Tử Điểu, nếu về sau có cơ duyên, thì có thể chính thức tiến hóa thành Bất Tử Điểu, chân chính trở thành Siêu cấp Thần Thú, hơn nữa còn là đỉnh trong Siêu cấp Thần Thú." Thiên Thứu Hoàng ha ha cười nói.

"Theo ta được biết, ngàn năm nay, Cửu U trong Cửu U tước nhất tộc là người duy nhất có thể tiến hóa thành Cửu U Minh Tước."

Mục Trần nghe vậy cũng nhịn không được âm thầm tắc luỡi, hắn chỉ biết được Cửu U thiên phú không tồi, nhưng lại không ngờ tới, nàng tại Cửu U tước tộc lại hiếm có đến vậy. (đồ hiếm không biết bảo quản)

Lúc Mục Trần cùng Thiên Thứu Hoàng nói nhỏ, Cửu U hướng về phía Thiên Tước trưởng lão miễn cưỡng cười, sau đó nói: "Đa tạ trưởng lão đến đây tiếp dẫn, bất quá người đã đến, chúng ta liền chuẩn bị trở về tộc a."

Nàng vừa mới nói xong, vị thanh niên anh tuấn phía sau Thiên Tước trưởng lão thân mỉm cười, nói: "Cửu U điện hạ, chuyện đi trở về không vội, chúng ta lần này đến đây, kỳ thật còn vì chuyện khác."

"Ngươi là ai?" Cửu U ngữ khí lạnh lùng đạo.

"Tại hạ Liễu Thanh, Chấp Pháp Đường chấp sự bổn tộc." Thanh niên anh tuấn cười nói.

"Liễu Thanh?" Cửu U đôi mắt đẹp ngưng tụ, đối với cái tên này có vài phần quen thuộc, năm đó nàng ly khai Cửu U tộc, người này là người nổi bật trẻ tuổi trong tộc, không nghĩ tới hôm nay lại trở thành Chấp Pháp Đường chấp sự, tốc độ như vậy cũng không phải chậm.

"Ha ha, Tiểu Cửu U, ngươi cũng đừng làm khó dễ tiểu tử Liễu Thanh này. . ." Thiên Tước trưởng lão cười cười, chợt hai mắt đục ngầu, nhưng trở nên lợi hại: "Ngươi chính là người có huyết mạch ưu tú nhất trong tộc ngàn năm nay, mệnh bài của ngươi trong từ đường, chúng ta phát hiện mệnh bài có một tia trọc ý, nguyên nhân là huyết mạch bị nhiễm, cho nên lão phu lần này đến đây, cũng đem sự tình làm tinh tường."

Cửu U khuôn mặt hơi trắng, nói: "Đó là ta đã từng bị trọng thương, cho nên mới có dấu vết như vậy, đợi đến ngày sau tự nhiên sẽ bị tiêu trừ."

Thiên Tước trưởng lão lắc đầu, thản nhiên nói: "Lão phu lần đầu tiên trông thấy ngươi, cũng biết ngươi đã có huyết mạch kết nối. . . Cho nên ngươi cũng không cần giấu diếm, hơn nữa ngươi cũng yên tâm, trên cái thế giới này, nếu ai dám bắt buộc cùng ngươi ký kết huyết mạch, Cửu U tước nhất tộc sẽ cùng hắn không chết không ngớt!"

"Cho nên ngươi chỉ cần đem người kết nối huyết mạch nói cho lão phu là được!"

Lời nói đến cuối cùng, đã là nghiêm khắc có sát ý lặng yên tràn ngập.

Cửu U nghiến chặc hàm răng, ngọc thủ cũng chăm chú nắm lại, nhưng lại không nói lời gì.

Thiên Tước trưởng lão nhìn Cửu U, sau đó mày nhăn lại, nói: "Ngươi nếu không nói, lão phu cũng có thể cảm ứng được, người kết nối huyết mạch với ngươi, hắn đang ở đây!"

Lời nói cuối cùng, âm thanh như lôi đình, ầm ầm nổ vang phía chân trời, giống như xé rách chân trời ánh mắt giống như kiếm quang, trực tiếp là hung hăng đâm phía Mục Trần.

"Tiểu bối, ngươi nói lão phu nói đúng không? !"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 960: Liễu Thanh

"Tiểu bối, ngươi nói lão phu nói đúng không? !"

Thiên Tước trưởng lão quát như sấm, chấn động chân trời, mà trong hai mắt hắn phảng phất như lợi kiếm ra khỏi vỏ, mang theo ý lăng lệ ác liệt, xuyên thủng không gian, trực tiếp đem Mục Trần bao phủ vào.

Mà trước ánh mắt nhìn soi mói, Mục Trần lập tức phát giác được một cỗ áp bách đáng sợ cuốn tới, tia ánh mắt cơ hồ muốn xuyên thủng lồng ngực của hắn, trực tiếp chấn động khí huyết trong cơ thể hắn, giữa cổ họng một vị ngọt ngào phun lên, nhưng lại bị hắn nuốt trở vào, rồi sau đó ngẩng đầu, hai mắt không lùi bước cùng Thiên Tước trưởng lão đối mặt, một cỗ chi khí sắc bén trong ánh mắt bắn ra, mặc dù hắn thực lực không bằng Thiên Tước trưởng lão, nhưng ý chí lại không hề kém cỏi.

"Hừ!"

Thiên Tước trưởng lão nhìn thấy Mục Trần chỉ Ngũ phẩm Chí Tôn, vậy mà không trực tiếp quỳ xuống chịu thua, ngược lại còn dám nhìn thẳng hắn, lập tức hừ lạnh một tiếng, định bước ra một bước, phóng thích áp lực đáng sợ hơn, đem người trước mắt chế phục.

"Tại Đại La Thiên Vực ta động thủ, các hạ cũng không đem bổn tọa để vào mắt rồi!" Bất quá, lúc hắn vừa muốn bước ra, thanh âm Mạn Đồ La ẩn chứa một tia tức giận cũng vang lên, rồi sau đó Thiên Tước trưởng lão phát giác được một cỗ cảm giác áp bách kinh khủng trực tiếp bao phủ hắn, với cảm giác áp bách đó thì nửa bước cũng không cách nào rơi xuống.

Hắn có thể cưỡng ép đặt chân, nhưng dưới sự cảm ứng, hắn biết được một khi đạp xuống dưới, Mạn Đồ La tất nhiên cũng cưỡng ép ra tay, đến lúc đó, hắn mặc dù có thể toàn thân trở ra, nhưng sẽ cực kỳ chật vật.

Bất kể như thế nào, lúc này Mạn Đồ La đã nửa bước vào Thượng vị Địa Chí Tôn. So về Hạ vị Địa Chí Tôn, đích thật là cường hãn hơn. Đơn đả độc đấu, hắn căn bản không có vài phần thắng.

Thiên Tước trưởng lão ánh mắt biến ảo, cuối cùng áo bào không gió phồng lên cũng chậm rãi bình thường lại, áp bách đáng sợ trong cơ thể hắn, cũng dần dần dẹp loạn.

Áp bách tán đi, Thiên Tước trưởng lão ánh mắt lạnh như băng ẩn chứa tức giận trực tiếp chuyển hướng Mạn Đồ La, trầm giọng nói: "Đại La Vực Chủ, việc này đối với Cửu U tước tộc cực kỳ trọng yếu, mong rằng Đại La Vực Chủ có thể nể chút thể diện. Đem người này giao cho lão phu, đến lúc đó, Cửu U tước nhất tộc, nhất định khắc sâu trong lòng!"

Mạn Đồ La nhìn Thiên Tước trưởng lão, thản nhiên nói: "Việc này tuyệt không khả năng, Mục Trần vì Đại La Thiên Vực lập nhiều chiến công hiển hách, ai muốn tại Đại La Thiên Vực động đến hắn, chính là muốn cùng Đại La Thiên Vực là địch!"

Lời của nàng tuy bình thản, nhưng trong đó ẩn chứa phần khẳng định. Trực tiếp làm cho Thiên Tước trưởng lão đồng tử co rụt lại, hắn hiển nhiên là không ngờ tới việc này vậy mà làm cho Mạn Đồ La mãnh liệt như thế.

"Đại La Vực Chủ, ngươi chẳng lẽ muốn vì một Ngũ phẩm Chí Tôn, cùng Cửu U tước nhất tộc khai chiến hay sao?!" Thiên Tước trưởng lão lạnh lùng nói. Đại La Thiên Vực mặc dù thực lực có chút ngoài dự liệu của hắn, nhưng dù sao chỉ là thế lực căn cơ nông cạn, cùng Linh thú chủng tộc bọn họ nội tình kéo dài căn bản vô pháp so sánh. Cho nên nếu quả thật muốn va chạm, đối với Đại La Thiên Vực tuyệt đối là tai hoạ ngập đầu.

"Nếu Đại La Thiên Vực ngay cả người lập công lớn đều bảo vệ không được. Ngày sau làm sao có thể đứng sừng sững tại Bắc giới? Còn không bằng sớm làm giải tán được rồi." Mạn Đồ La cười lạnh nói.

"Hơn nữa, Cửu U tước tộc tuy nội tình đã lâu. Nhưng muốn ăn Đại La Thiên Vực, chỉ sợ các ngươi cũng phải chuẩn bị vài vị Địa Chí Tôn vẫn lạc, trong đó có lẽ sẽ có Thiên Tước trưởng lão đấy!"

Mạn Đồ La mắt lộ sát ý, ngôn ngữ cường thế tới cực điểm, trực tiếp đem Thiên Tước trưởng lão tức giận đến sắc mặt tái nhợt, bất quá, cũng là âm thầm kinh hãi, xem ra Đại La Vực Chủ quả thực là tên điên, căn bản không theo như lẽ thường, tùy tiện nói ra là lưỡng bại câu thương, cá chết lưới rách. . . Tuy Cửu U tước nhất tộc nội tình so với Đại La Thiên Vực mạnh hơn, nhưng cũng tuyệt đối không chịu vẫn lạc mấy vị Địa Chí Tôn.

Cấp độ cường giả như vậy, Cửu U tước nhất tộc mấy trăm năm tích lũy xuống, cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, tổn thất một đối với bọn hắn chính là thương gân động cốt.

"Thiên Tước trưởng lão!"

Thiên Tước trưởng lão khuôn mặt âm tình bất định, toàn thân khí thế ngập trời lần nữa có dấu hiệu bừng chấn, Cửu U cũng nổi giận lên tiếng, nói: "Ta năm đó bị người trọng thương, nếu không gặp Mục Trần, chỉ sợ sớm đã tự cháy thành tro, hắn coi như là ân nhân Cửu U tước tộc, ngươi hôm nay muốn lấy oán trả ơn hay sao?!"

Thiên Tước trưởng lão trầm giọng nói: "Cửu U, ta biết ngươi trọng tình, nhưng báo ân cũng phải phân phương pháp khác nhau, ngươi chính là tộc nhân có huyết mạch tinh khiết nhất trong Cửu U tước nhất tộc ngàn năm đến nay, mặc dù muốn ký kết kết nối huyết mạch, cũng phải ký kết với Thần Thú huyết mạch cao đẳng, mà tiểu tử này bình thường, sao có thể có được phúc phận như vậy?!"

"Bình thường?" Mạn Đồ La nói: "Hôm nay Mục Trần tại Long Phượng Lục Bắc giới, xếp hàng thứ nhất, toàn bộ thế hệ trẻ tuổi Bắc giới chỉ sợ không ai có thể so sánh vói hắn."

Thiên Tước trưởng lão cùng Liễu Thanh sau lưng nghe vậy đều ngơ ngác, trong mắt lúc này mới hiện lên vẻ kinh ngạc, không nghĩ tới Mục Trần lại có thể có thành tựu bực này.

"Hắc, Bắc giới coi như là to lớn, thực lực Ngũ phẩm Chí Tôn, nếu so với thế hệ trẻ tuổi trong tộc ta, miễn cưỡng có thể xem xét, về phần Vấn Đỉnh, quả thực buồn cười." Thiên Tước trưởng lão rất nhanh phục hồi tinh thần lại, lúc này bĩu môi khinh thường, hiển nhiên đối với Bắc giới cái gọi là Long Phượng Lục tràn đầy nghi vấn.

Mục Trần nghe được Thiên Tước trưởng lão khinh thường như vậy, nhưng cũng không giận, chỉ cười cười, nói: "Vãn bối có thể đứng đầu Long Phượng Lục Bắc giới, ngược lại đích thật có phần may mắn, bất quá về phần vãn bối có hay không có tư cách, trưởng lão có thể phái người thử một lần."

Quay mắt về phía Thiên Tước trưởng lão hùng hổ dọa người, Mục Trần cũng không co đầu rút cổ để Mạn Đồ La che chở, hắn cũng biết Mạn Đồ La cùng Cửu U Tước nhất tộc chính diện đối kháng có bao nhiêu áp lực, cho nên hắn mở miệng cũng chính là đem áp lực chia sẻ một ít.

Bất quá Mục Trần cũng không cuồng vọng trực tiếp nhắm vào Thiên Tước trưởng lão, dù nói thế nào thì lão già đó cũng là cấp bậc Địa Chí Tôn, cho nên hắn chỉ nói là phái người thử một lần.

Mà tại đây, nếu như Thiên Tước trưởng lão muốn phái người thử hắn, hiển nhiên là chỉ có thể gọi vị thanh niên Liễu Thanh, người này cũng không đơn giản, theo Mục Trần phỏng đoán, thực lực của hắn có lẽ cùng Cửu U tương tự, nhưng nếu muốn giao thủ, chỉ sợ cũng không có thể dễ dàng chiến thắng.

Thiên Tước trưởng lão nghe Mục Trần nói, ánh mắt lóe lên, chợt cười lạnh nói: " Tiểu bối ngươi cũng là kẻ giảo hoạt, lão phu nếu muốn ra tay, ai cũng không bảo vệ được ngươi. . . Bất quá ngươi có gan chủ động đứng ra, lão phu hôm nay đúng là muốn nhìn, tiểu bối ngươi đến tột cùng có năng lực gì!"

"Liễu Thanh!"

"Dạ!" Thanh sam thanh niên bộ dáng anh tuấn, ánh mắt sắc bén lập tức trầm giọng đáp.

" Nội mười hiệp, đem bắt giữ hắn!" Vừa nói xong, Thiên Tước trưởng lão ánh mắt nhìn về phía Mạn Đồ La cùng với Tam Hoàng, nói: "Chuyện tiểu bối luận bàn, ta nghĩ các ngươi sẽ không nhúng tay đâu nhỉ?"

Đợi đến khi hắn xác định tiểu tử này không có gì đặc biệt, đến lúc đó đem tin tức truyền ra, tất nhiên sẽ có rất nhiều trưởng lão tức giận, thiên tài ngàn năm của Cửu U tước tộc, tuyệt đối không vì nhân loại vô năng làm hư hao huyết mạch, khi đó xem Đại La Thiên Vực làm sao có thể chống lại.

Mạn Đồ La cùng Tam Hoàng đều nhướng mày, rồi sau đó không nói gì, Thiên Tước trưởng lão dù sao cũng là đại biểu cho Cửu U tước nhất tộc, hắn đã muốn để cho Liễu Thanh ra tay, vậy thì cho phép hắn a.

Mạn Đồ La lườm Liễu Thanh, người này hoàn toàn không phải nhân vật tầm thường, nghĩ đến trong thế hệ trẻ tuổi Cửu U tước nhất tộc cũng là người nổi bật, nhưng Cửu U tước tộc cũng quá cao ngạo đi, mười hiệp muốn bắt giữ Mục Trần. . . Mạn Đồ La khóe miệng cười lạnh, những năm gần đây, người xem thường hắn không ít và đều không có kết cục đẹp cho lắm.

"Vẫn là Đại La Vực Chủ biết đại thể." Thiên Tước trưởng lão nhìn thấy Mạn Đồ La ngầm đồng ý, lúc này mới thoả mãn cười, sau đó hướng Liễu Thanh sau lưng khẽ gật đầu.

Liễu Thanh thấy thế, cũng gật đầu, sau đó chậm rãi đi ra.

Bất quá thân hình hắn vừa động, Cửu U chắn trước mặt của hắn, khuôn mặt nàng băng hàn chằm chằm vào Liễu Thanh.

"Cửu U điện hạ xin yên tâm, ta sẽ không lấy tính mệnh của hắn, chỉ là để cho hắn biết một ít đạo lý." Liễu Thanh quay mắt về phía Cửu U, mỉm cười nói.

"Cửu U, việc này ngươi không cần nhúng tay vào! Nếu như tiểu tử này cần ngươi che chở, thì hắn cũng quá vô dụng, việc này nếu đến tai phụ thân ngươi, hắn tuyệt đối sẽ không mặc ngươi hồ đồ!" Thiên Tước trưởng lão cũng trầm giọng nói ra.

Cửu U lạnh như băng nhìn Liễu Thanh, cười lạnh nói: "Ta chỉ không muốn ngươi tí nữa mất hết mặt mũi mà thôi."

Liễu Thanh hai mắt nhắm lại, chợt cười từ chối cho ý kiến, cũng không nói thêm gì, chỉ là bộ pháp phóng ra, vượt qua Cửu U, trực tiếp hướng Mục Trần chậm rãi mà đi.

Mà nương theo bộ pháp hắn đi ra, ai đều có thể cảm giác được, một cỗ Linh lực nóng bỏng cuồng bạo chấn động như núi lửa ngưng tụ trong thân hình hắn.

Mà hai mắt hắn vào lúc này trở nên sắc bén, Linh lực di chuyển trong người hắn phảng phất như có thanh ngâm vui mừng vang lên.

Một cỗ khí thế kinh người, chậm rãi trong cơ thể hắn phát ra.

Tam Hoàng phát giác được loại khí thế này, ánh mắt cũng ngưng lại, theo loại khí thế này, thực lực Liễu Thanh coi như trong chư vương Đại La Thiên Vực, cũng chỉ có Tu La Vương mới có thể áp hắn một bậc.

Thế hệ trẻ tuổi của Cửu U tước nhất tộc, đích thật là có một ít bổn sự, khó trách Thiên Tước trưởng lão cao ngạo như thế.

Trước ánh mắt soi mói, Liễu Thanh đứng đối mặt Mục Trần cách mười trượng, rồi sau đó đứng nghiêm, hai mắt đạm mạc nhìn qua Mục Trần, thản nhiên nói: "Lần này ra tay, chỉ là muốn muốn ngươi biết. . . Người, phải biết rõ thực lực bản thân và phải biết giữ trọng bản thân."

Về phía lời nói của hắn, Mục Trần lại giống như không nghe thấy, sắc mặt bình tĩnh, vươn tay ra, lòng bàn tay hơi cong.

"Đại La Thiên Vực Mục Trần, thỉnh chỉ giáo."

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 961: Cửu U Viêm Tước

Trước Nghênh Khách điện, Mục Trần cùng Liễu Thanh đứng giằng co, ánh mắt hai người đều lợi hại như đao phong, trong cơ thể của bọn họ Linh lực cường hãn chấn động ra, làm không khí chung quanh đều chấn động, phát ra thanh âm vù vù.

Liễu Thanh nhìn Mục Trần đối mặt với chính mình mà không lộ ra một chút yếu nhược, có chút kinh ngạc, hiển nhiên hắn không rõ Mục Trần có thực lực Ngũ phẩm Chí Tôn, đến tột cùng là từ đâu mà đến.

Bất quá Liễu Thanh cũng không đa tưởng, mặc kệ Mục Trần tâm thần bất định hay là vũ dũng, cũng không có quan hệ lớn với hắn, việc hắn cần làm là trong mười hiệp đem Mục Trần bắt giữ mà thôi.

Đến lúc đó, làm cho tiểu tử này biết song phương chênh lệch như thế nào, thành thành thật thật cho bọn hắn đem huyết mạch kết nối phá giải, miễn cho dẫn đến tai hoạ.

"Hi vọng ngươi thật có chút bổn sự. . . Bằng không thì quả thực có chút làm bẩn huyết mạch cao quý của Cửu U điện hạ rồi."

Liễu Thanh nhìn chằm chằm Mục Trần, chợt không nói nhảm nữa, song chưởng đột nhiên nắm chặt, lập tức một cỗ Linh lực nóng bỏng trong cơ thể bộc phát ra, sóng nhiệt cuồn cuộn, nhiệt độ trong thiên địa nhanh chóng tăng cao.

Phanh!

Mà trong thiên địa nhiệt độ lên cao, bàn chân Liễu Thanh đột nhiên đạp mạnh, đại địa đều run rẩy thoáng một phát, phảng phất như có hỏa

diễm tại dưới chân Liễu Thanh nổ ra, thân ảnh hắn hóa thành một vòng hư ảnh, mãnh liệt phá ra.

Tốc độ Liễu Thanh nhanh đến mắt thường khó xem xét, lập tức xuất hiện phía bên phải Mục Trần. Lúc này hai ngón tay như Kiếm chỉ, Linh lực hỏa hồng ngưng tụ. Trực tiếp làm cho hai ngón tay hắn trở nên đỏ thẫm, một đám hỏa diễm màu đỏ thẫm tại đầu ngón tay gào thét mà ra, thậm chí ngay cả không gian đều bị nhiệt độ cao bốc hơi bắt đầu vặn vẹo.

Liễu Thanh vừa ra tay, lại không có nửa điểm lưu tình, một đạo chỉ phong, đừng nói là Ngũ phẩm Chí Tôn. Coi như là Lục phẩm Chí Tôn cường giả bị đánh trúng, chỉ sợ một nửa thân thể đều bị nhiệt độ cao trực tiếp đâm thủng chảy máu. . .

"Ha ha. Xích Viêm Linh Chỉ mà Liễu Thanh hắn cũng thuần phục đến mức độ này rồi." Thiên Tước trưởng lão nhìn thấy Liễu Thanh một kích như lôi đình, cũng thoả mãn gật đầu.

Ở một bên Mạn Đồ La, Tam Hoàng, Cửu U đều thờ ơ lạnh nhạt, bọn hắn đối với Mục Trần hiểu rất rõ, đừng nhìn hắn chỉ là Ngũ phẩm Chí Tôn, nếu quả thật chỉ xem hắn là một Ngũ phẩm Chí Tôn tầm thường, chỉ sợ phải ăn quả đắng rồi.

Hai ngón tay đỏ thẫm, phảng phất một vệt tàn ảnh, phản chiếu trong con ngươi đen kịt Mục Trần, nháy mắt sau đó, hai ngón tay cũng đột nhiên vũ khúc, không chút do dự hung mãnh đâm ra.

Mà lúc hai ngón tay hắn đâm ra, thân thể hắn phảng phất như có kim quang phát ra, trong lúc mơ hồ, như có thêm thanh âm rồng ngâm vang vọng, chỉ thấy được một đạo Tử Kim Long Văn, đúng vào lúc này hiển hiện tại bên trên hai ngón tay hắn, kim quang bừng bừng phấn chấn.

"Long Phượng thể. Chân Long chi văn!"

Hai ngón tay trực tiếp xuyên thủng hư không, sau đó cùng Xích Viêm chỉ quang ngạnh sanh sanh đối bính một lần. Linh lực sóng xung kích bộc phát ra, bàn đá xanh cứng rắn cũng vỡ vụn, hóa thành than chì.

Hai ngón đối bính, Liễu Thanh ánh mắt vốn hiện ra cười lạnh nhưng lại mãnh liệt ngưng tụ, bởi vì đối với thời điểm va chạm, đối diện lại truyền đến lực lượng cuồng bạo, xa với tưởng tượng của hắn.

Hơn nữa, hai ngón tay Mục Trần, cũng vượt quá dự liệu của hắn, bản thân hắn chính là thể chất Thần Thú, hai ngón tay sắc bén, so với Thần Khí còn muốn cường hoành hơn, coi như những cường giả nhân loại chuyên môn tu thân thể ngang cấp, cũng khó cùng hắn ngạnh bính.

"Thân thể thật cường hãn. Nhưng ta không tin lại có thể so sánh với ta!"

Liễu Thanh nhướng mày, hừ lạnh một tiếng, chỉ phong như điện, hóa thành vô số đạo tàn ảnh, nhằm vào điểm yếu quanh thân Mục Trần, từng đạo tàn ảnh đều là mang theo thanh âm chói tai.

Bá! Bá!

Bất quá thế công hắn tăng lên, Mục Trần cũng đối chọi gay gắt, kim quang bắt đầu khởi động, bóng ngón tay cũng phô thiên cái địa cuốn sạch ra, cùng đạo tàn ảnh ngạnh kháng.

Phanh! Phanh! Phanh!

Bóng ngón tay đối bính, Linh lực muốn nổ tung lên, chỉ phong tàn sát bừa bãi ra, đem mặt đất phụ cận cắt ra từng đạo dấu vết thật sâu, bất quá loại dấu vết này lại không giống nhau, dấu vết của Liễu Thanh tràn đầy cuồng bạo cùng nóng bỏng, lại có thêm dấu hiệu hòa tan, mà dấu vết Mục Trần để lại thì sắc bén vô cùng, bóng loáng như kính, giống như cắt nhập đậu hủ.

Đông!

Kình phong tàn sát bừa bãi, cuối cùng một đạo tàn ảnh chạm vào nhau, một cỗ sóng xung kích cuồng bạo bộc phát ra, trực tiếp đem hai đạo thân ảnh bắn ngược ra.

Bàn chân Mục Trần dán sát mặt đất bắn ngược ra tầm hơn mười trượng, rồi sau đó sắc mặt lộ vẻ ngưng trọng ngẩng đầu lên, hắn nhìn qua Liễu Thanh, lông mày chăm chú nhíu lại.

"Trách không được có thể trở thành đệ nhất nhân trong thế hệ trẻ Bắc giới, đích thật là có chút bổn sự." Liễu Thanh chậm rãi giơ tay lên, chỉ thấy được trên mu bàn tay hắn, xuất hiện một mảnh vết máu dài hẹp, bàn tay hắn rung nhẹ, hỏa diễm đỏ thẫm hiện ra, vết thương rất nhanh biến mất, hiển lộ ra năng lực khôi phục thể chất Thần Thú.

Mục Trần thấy thế, cũng cười cười, chỗ ngón tay của hắn có giọt máu rơi xuống, bất quá kim quang bắt đầu khởi động, vết máu chỗ đầu ngón tay cũng biến mất không còn một mảnh.

Long Phượng thể, so về thân thể Thần Thú, chỉ mạnh không yếu.

Trước giao phong, hắn trợ lấy Long Phượng thể, cũng đem thế công ác liệt của Liễu Thanh đều tiếp xuống dưới, bất quá bày ra thực lực như vậy, hắn cũng thoáng có chút kinh ngạc.

Dựa theo suy đoán của hắn, chỉ sợ Liễu Thanh đã là đỉnh phong Lục phẩm Chí Tôn, nếu đặt ở trong chư vương, cũng chỉ có thể so sánh với Tu La Vương mà thôi.

Đối thủ bực này, so về Phương Nghị, U Minh Hoàng Tử, thật sự là cường hãn hơn nhiều.

Hai mắt Liễu Thanh chằm chằm vào Mục Trần, trải qua giao phong, khinh thị trong mắt của hắn đều tán đi, có thể dựa vào thực lực Ngũ phẩm Chí Tôn cùng hắn ngạnh kháng như vậy, bằng vào điểm này cũng có thể nói Mục Trần này đích thật không bình thường.

Tuy nói giao phong trước hắn chỉ thăm dò, nhưng hiển nhiên, Mục Trần có lẽ cũng không xuất ra toàn lực.

"Có ý tứ. . ."

Liễu Thanh thì thào tự nói, rồi sau đó trong đôi mắt có chiến ý nóng rực dâng lên, cũng chỉ có đối thủ bực này, mới có thể làm cho Liễu Thanh hắn toàn tâm toàn ý đối đầu.

Liễu Thanh hai mắt nóng rực tập trung vào Mục Trần, áo bào vào lúc này không gió mà bay, quần áo bay phất phới, một cỗ Linh lực cuồng bạo mà nóng bỏng như núi lửa, đột nhiên từ trong cơ thể bộc phát đến.

Linh lực ngập trời gào thét, cuối cùng Linh lực tại thân Liễu Thanh ngưng tụ, trong lúc mơ hồ, biến thành chim khổng lồ đỏ thẫm ước chừng mấy ngàn trượng, trên thân thể chim khổng lồ, Liệt Diễm thiêu đốt hừng hực, nhiệt độ cao làm mây lặng yên bốc hơi đi.

Thân hình Liễu Thanh nhảy lên, xuất hiện ở trên lưng chim khổng lồ đỏ thẫm, hắn bàn tay nắm chặt, chỉ thấy được hỏa diễm tại lòng bàn tay hắn ngưng tụ, trong giây lát biến thành một thanh trường thương đỏ thẫm.

Bàn tay nắm chặt trường thương, trong nháy mắt, Mục Trần có thể cảm giác được rõ ràng Liễu Thanh phát ra khí thế kinh người, làm cho làn da Mục Trần ẩn ẩn đau đớn.

Lúc này Liễu Thanh chính thức làm cho Mục Trần cảm thấy nguy hiểm.

Chim khổng lồ đỏ thẫm hắn là hình thái Thần Thú của Liễu Thanh, chỉ có điều xem bộ dáng cùng hình thái Cửu U Minh Tước hoàn toàn bất đồng, nếu như Mục Trần suy đoán không sai, hình thái Thần Thú của Liễu Thanh, hắn là Cửu U Viêm Tước rồi.

Cửu U Viêm Tước tuy nói không bằng Cửu U Minh Tước hiếm có, nhưng cũng là Thần Thú lợi hại. . .

Hừng hực.

Cửu U Viêm Tước phe phẩy cự cánh, cả phiến thiên không vào lúc này bốc cháy lên, trở nên đỏ thẫm, Cửu U Viêm Tước cùng Liễu Thanh trên lưng hóa làm một thể, thiên địa linh lực trở nên sôi trào.

"Đem Chí Tôn Pháp Thân xuất hiện đi, nếu không ngươi sẽ không có nhiều cơ hội." Liễu Thanh bao quát lấy Mục Trần, nói.

Đối với Thần Thú cũng chưa từng tu luyện Chí Tôn Pháp Thân, bởi vì bọn họ vốn có hình thái Thần Thú, cùng loại thủ đoạn, dưới mắt Liễu Thanh đem bản thân hình thái Thần Thú biến ra, sức chiến đấu sẽ tăng vọt, nếu Mục Trần còn không sử dụng Chí Tôn Pháp Thân, sẽ rất khó cùng hắn chống lại.

"Như ngươi mong muốn."

Mục Trần nghe vậy cũng cười cười, hai tay nhanh chóng kết ấn, lập tức kim quang sáng chói trong cơ thể hắn bạo phát đi ra, ngắn ngủn vài lần hô hấp, có thêm một pháp thân vô cùng lớn xuất hiện sau lưng.

Chí Tôn Pháp Thân đứng ở giữa thiên địa, sau đầu một vòng Kim sắc Liệt Nhật lơ lửng, bên trên thân thể cao lớn, che kín lấy kim văn cổ xưa, đương nhiên đó là Đại Nhật Bất Diệt Thân.

"Chí Tôn Pháp Thân thật lạ, ta chưa bao giờ thấy qua." Liễu Thanh nhìn thấy Mục Trần cô đọng ra Đại Nhật Bất Diệt Thân, trong mắt cũng xẹt ra vẻ kinh ngạc, bất quá bị hắn dằn xuống, bất luận hôm nay Mục Trần có thủ đoạn gì, kết cục đều không thể cải biến.

Đã hắn đã đem hình thái Thần Thú thúc dục ra, trận giao phong này cũng đã xong, Mục Trần có thể đem hắn bức đến bước này, kỳ thật đã xem như có năng lực rồi.

Bất quá không biết làm sao, Thiên Tước trưởng lão có ý định đem nhuệ khí tiểu tử này áp chế xuống, đến lúc đó làm cho hắn hiểu được, năng lực bực này của hắn còn xa mới đủ tư cách cùng Cửu U điện hạ ký kết huyết mạch.

Năng lực không đủ thì đừng có làm trì hoãn tiền đồ Cửu U điện hạ.

Liễu Thanh ánh mắt cũng trở nên sắc bén, trường thương trong tay hỏa diễm đỏ thẫm thiêu đốt, chậm rãi nâng lên, tập trung vào thân ảnh Mục Trần.

Mà lúc ánh mắt hắn tập trung, tại đâu đó, thân hình thiếu niên cũng ngẩng đầu lên, con ngươi màu đen xuyên thấu không gian, tràn đầy lăng lệ ác liệt, nhưng không có ý sợ hãi.

Những năm gần đây Mục Trần từng bước một xông đến, sinh tử cục diện đã từng thấy qua, bằng vào một tên Liễu Thanh, muốn làm cho hắn chịu thua, quả thực là ý nghĩ hão huyền!

Hai đạo ánh mắt lợi hại giữa không trung đụng nhau, trong chốc lát, như có thêm hỏa hoa bắn tung tóe ra.

Chiến ý dâng trào.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 962: Kịch Đấu Liễu Thanh

Trên không trung, hai đạo quái vật khổng lồ đứng sừng sững, linh lực đáng sợ giống như như bão táp mang tất cả đi ra, trực tiếp mang thiên địa ở giữa cuồng gió gào thét, phía chân trời trước tầng mây, cũng là vào lúc này bị xé rách nát bấy.

Tuy nói phiến khu vực này sớm được Mạn Đồ La phong tỏa, bất quá nơi đây dù sao cũng là ở trong đại la thiên vực, cho nên khi kinh người sóng linh lực bộc phát, phiến khu vực này cũng là rất nhanh có chút rối loạn lên, ở đằng kia xa xa, có vô số đạo quang ảnh gào thét mà đến, cuối cùng rất xa lơ lửng trên bầu trời, nhìn chăm chú lên trước mắt đây đối với trì.

Bọn hắn cũng không tùy ý xâm nhập phiến khu vực này, bởi vì bọn họ cũng nhìn thấy ở đây có Mạn Đồ La, nếu Vực Chủ có mặt vào lúc này, cái trận chiến đấu trước mắt này cũng là tại trong phạm vi cho phép của nàng.

Một ít có hộ vệ chi trách cường giả lặng lẽ thả lỏng một hơi, sau đó liền đem chú ý ném đến xa xa giằng co phía trên, tiếp lấy trong mắt của bọn hắn liền là có thêm vẻ kinh ngạc nổi lên.

"Đây không phải là Mục Vương sao?"

"Vậy mà có người cùng hắn giao thủ, người nọ là ai? Tựa hồ chưa bao giờ thấy qua, bất quá bực này linh lực uy áp ngược lại là kinh người !"

"Bực này linh lực uy áp, tất nhiên là bước chân vào lục phẩm Chí Tôn đỉnh phong, trong chư vương, cũng chỉ có Tu La Vương đủ sức trấn áp, người này đến tột cùng là lai lịch thế nào?"

"..."

Nhiều tiếng bàn luận xôn xao ở giữa không trung bộc phát ra, từ khi Đại Thú Liệp Chiến sau khi kết thúc, Mục Trần danh khí tại bắc giới đi lên như diều gặp gió, hôm nay càng là ngồi vững vàng bắc giới trẻ tuổi vị trí đệ nhất nhân, cho nên khi những...này đại la thiên vực cường giả trong lúc đó tại nhìn thấy vậy mà có người ở lúc này cùng như mặt trời ban trưa Mục Trần cùng Mục Trần giao phong. Mới sẽ cảm thấy như vậy kinh ngạc.

"Ta nghe nghe thấy trong khoảng thời gian này, Cửu U tước nhất tộc sẽ người tới nghênh đón Cửu U Vương hồi tộc, nếu như đoán không lầm. Thanh niên kia hẳn là nhân vật thiên tài trong tộc Cửu U tước." Bất quá ở đây chung quy vẫn là có đại la thiên vực cao tầng, cho nên tin tức cũng phải cần biết được được càng nhiều hơn một chút, lúc này nói ra.

"Bất quá cái này Cửu U tước nhất tộc cũng thực sự lợi hại, người trước mắt này đã là ở vào lục phẩm Chí Tôn đỉnh phong, thực lực thế này, đặt ở bắc giới trong thế lực, đều tất nhiên có thể đạt được coi trọng." Có người dám thở dài.

"Người này không giống người thường. Cũng không biết Mục Vương có thể không địch nổi..." Có người lo lắng đạo, tuy nói Mục Trần gần đây tại bắc giới danh tiếng nhất thời có một không hai. Nhưng dù sao hắn bản thân thực lực gần kề chỉ là Ngũ phẩm Chí Tôn, đương nhiên, nếu như hắn có thể đủ bằng vào hắn chiến trận sư thân phận thúc dục chiến ý, chỉ sợ cái này Cửu U tộc thiên tài tất nhiên sống không qua năm hiệp. Nhưng cũng tiếc, dưới mắt trận này giao phong, Mục Trần hiển nhiên cũng không thể sử dụng chiến ý.

Nếu là người bình thường ý đồ lấy Ngũ phẩm Chí Tôn thực lực đi chống lại một vị lục phẩm đỉnh phong cường giả, có lẽ người ở chỗ này

đều sẽ vì thế cười nhạo, nhưng cái này như phát sinh ở Mục Trần, bọn hắn lại sẽ xem xét trong lúc này tỷ số thắng như thế nào, bởi vì trong hai năm gần đây, những chuyện tương tự cũng không ít gặp qua.

Cho nên, trận này giao phong. Mọi người một thời gian cũng là không cách nào phân biệt ra cuối cùng kết cục như thế nào.

...

Mục Trần cùng Liễu Thanh giằng co đưa tới cái kia rất nhiều cường giả đại la thiên vực chú ý, hai người lại cũng không vì những thứ kia nhìn chăm chú mà có chút phân tâm, ánh mắt của bọn hắn đều là tập trung lấy đối phương. Trong mắt hàn ý lưu chuyển, quanh thân linh lực phảng phất phong bạo vậy gào thét lên.

Liễu Thanh chân đạp Cửu U viêm tước, bàn tay của hắn chậm rãi nắm chặt chuôi này đỏ thẫm trường thương, nháy mắt sau đó, đôi mắt lập tức đỏ thẫm, chợt chân giẫm một cái

Li!

Ở tại dưới chân. Cửu U viêm tước Khổng lồ lập tức bộc phát ra kinh thiên thanh âm, rồi sau đó chỉ thấy Cửu U viêm tước sắc nhọn trường miệng há mở. Màu hồng đỏ thẫm lửa lúc phô thiên cái địa mang tất cả mà ra, ngắn ngủn mấy hơi thở, tràn ngập phía chân trời.

"Cửu U Viêm Tước Pháp, Xích Hải phần thiên !"

Liễu Thanh trong tay đỏ thẫm trường thương xa xa chỉ hướng Mục Trần, lập tức biển lửa đỏ thẫm chính là mang tất cả mà ra, những nơi đi qua, không gian khắp nơi vặn vẹo, khiến cho được người ở ngoài xa đều là nhìn bằng mắt thường đến, liền tầm mắt đều là trở nên bắt đầu mơ hồ.

XÍU...UU! !

Biển lửa mang tất cả, qua trong giây lát liền đem Đại Nhật Bất Diệt Thân nhẹ nhàng lao vào, nhưng mà, quay mắt về phía cái này Xích Hải

gào thét, Mục Trần lại sắc mặt bình tĩnh dựng ở Đại Nhật Bất Diệt Thân đỉnh đầu, Đại Nhật Bất Diệt Thân thân thể cao lớn lên, cũng là có kim quang tỏa ra.

Biển lửa gào thét, Đại Nhật Bất Diệt Thân lại như là bàn thạch không chút sứt mẻ, không chỉ có chưa từng ở đằng kia trong biển lửa từ từ hòa tan, thậm chí cả người kim quang, ngược lại là ở đằng kia đợi nhiệt độ cao cháy xuống, trở nên dũ phát vàng óng ánh, từ xa nhìn lại, phảng phất một tòa vô cùng uy nghiêm Kim Thân

Liễu Thanh nhìn qua một màn này, ánh mắt ngưng trọng, cái này là Xích Hải Hỏa Diễm, chính là hắn bổn mạng chi viêm, uy lực bá đạo, coi như là lục phẩm Chí Tôn lâm vào trong đó, tế xuất Chí Tôn pháp thân sau cũng là biết bị từ từ hòa tan, nhưng mà dưới mắt, Mục Trần cái này Chí Tôn pháp thân bị vây nguy nhưng bất động, ngược lại có càng tinh luyện dấu hiệu.

"Tiểu tử này Chí Tôn pháp thân đến tột cùng là tại sao? Lại là bá đạo như thế ? !" Liễu Thanh cau mày, chợt hừ lạnh một tiếng, lại không có bao nhiêu do dự, một tay nhanh chóng kết xuất nhất đạo kỳ dị ấn vô pháp.

"Ông !"Nương theo đấy hắn ấn pháp vô cùng biến hóa, chỉ thấy cái kia mang tất cả Đại Nhật Bất Diệt Thân chung quanh đỏ thẫm trong biển lửa, đột nhiên có lên hỏa diễm ngưng tụ, nhanh chóng hóa thành vô số đạo hỏa diễm lông vũ trường kiếm, những...này Hỏa Vũ giống như lửa kiếm bình thường bên trên hiện đầy hỏa diễm đường vân, thiêu đốt trong lúc đó, có cực kỳ nóng bỏng chấn động tản ra.

Mà khi những ngọn lửa này lông vũ trường kiếm tại thành hình, Mục Trần ở trên đầu Đại Nhật Bất Diệt Thân ánh mắt cũng là ngưng lại, theo những thứ lông vũ kia, mơ hồ đã nhận ra một chút nguy hiểm chấn động

Liễu Thanh rất xa chằm chằm vào Mục Trần, hắn làm như đạm mạc cười cười, rồi sau đó bấm tay gảy nhẹ, trực tiếp là đem cái này sát chiêu thúc dục lên.

Ông ! Ông !

Đầy trời thân kiếm chấn động âm thanh âm vang lên, trong lúc đó, cái kia lơ lửng tại trong biển lửa vô số đạo Hỏa Vũ trường kiếm lập tức quỷ dị biến mất mà đi.

Mục Trần nhìn thấy một màn này, đồng tử cũng là không nhịn được co rụt lại, bởi vì tại đây chút ít Hỏa Vũ trường kiếm biến mất, thậm chí ngay cả hắn đều chưa từng phát giác được chút nào khác thường chấn động.

Cái loại cảm giác này, phảng phất những thứ Hỏa Vũ trường kiếm kia chính thức là hư không tiêu thất

"Không đúng, không phải biến mất, là sáp nhập vào trong biển lửa !"

Bất quá Mục Trần ngay sau đó chính là động tất huyền cơ trong đó. Nhưng thì ra là vào lúc này, cái kia Đại Nhật Bất Diệt Thân chung quanh kim quang đột nhiên mờ đi trong nháy mắt, mà thì ra là trong nháy mắt này. Chỉ thấy hơn mười đạo ánh lửa quỷ dị ra hiện tại quanh thân Mục Trần, trong ngọn lửa, từng chuôi Hỏa Vũ trường kiếm nóng bỏng, nhưng này rét lạnh sắc bén, lại làm cho Mục Trần làn da đều là tê dại xuống. (rốt cuộc là nóng hay lạnh -_-)

XÍU...UU! !

Khi những Hỏa Vũ trường kiếm quỷ dị xuất hiện lúc, căn bản không có chút do dự nào, trực tiếp là nhanh như tia chớp lao tới nhằm vào yếu huyệt Mục Trần dũng mãnh lao vào. Quá nhanh, quá nguy hiểm, cho nên ngay cả Mục Trần cũng có chút ít phản ứng không kịp.

Những Hỏa Vũ trường kiếm này sắc bén vô cùng. Hiển nhiên là Liễu Thanh dốc sức làm, cái này nếu như là bị đánh trúng lời mà nói..., coi như là Mục Trần thân thể cường đại, cũng tất nhiên sẽ để lại mấy cái lỗ máu.

Kiếm quang tại Mục Trần trong mắt phản chiếu lấy. Trong khoảng khắc, lưỡi kiếm kia liền đã chạm đến đã đến quần áo bên ngoài Mục Trần, bất quá, tựu là trong nháy mắt này, Mục Trần ánh mắt rồi đột nhiên mãnh liệt.

Mục Trần đứng trên đỉnh đầu Đại Nhật Bất Diệt Thân, kim quang vào lúc này dâng lên mà ra, đúng là lấy một loại tốc độ như tia chớp, làn da bên ngoài nhanh chóng biến thành từng mặt kim sắc quang lá chắn.

Ầm! Ầm!

Kiếm quang cùng kim lá chắn đụng nhau, lập tức bộc phát ra âm thanh chói tai. Sau đó linh lực rung chuyển ở bên trong, đều là hóa thành quang điểm từ từ tiêu tán.

"Phản ứng thực vui vẻ..."

Liễu Thanh nhìn thấy hắn như vậy kỳ chiêu vậy mà không thể có hiệu quả, lập tức kinh ngạc cười. Nhưng chợt hắn lại lần nữa cong ngón búng ra: "Vậy lần này chú mày đỡ nàm thao?"

Tanh âm hắn vừa dứt lập tức, Mục Trần trong lòng chính là rùng mình, bởi vì hắn nhìn thấy, lúc này đây, có hàng trăm hàng ngàn Hỏa Vũ trường kiếm, quỷ dị hiện ra quang người hắn. Phảng phất là một tòa kiếm trận đứa hắn vào giam trong đó.

Tới được lúc này. Mục Trần mới hiểu được tới, nguyên lai Liễu Thanh phún ra mảnh biển lửa này, cũng không phải ý đồ dùng để đưa hắn đốt cháy, chỉ là bởi vì mảnh này biển lửa này, chính là trung gian để hắn phát động công kích.

Những thứ kia Hỏa Vũ trường kiếm, có thể tan rã tại trong biển lửa, sau đó ra hiện ở mảnh này biển lửa tùy ý vị trí, cho nên mặc dù Mục Trần có Đại Nhật Bất Diệt Thân bảo hộ, vẫn như trước không cách nào phòng ngự Hỏa Vũ trường kiếm.

Trừ phi hắn có thể đủ đem mảnh này biển lửa bị hủy diệt, bằng không mà nói, bực này thế công, tất nhiên không ngớt, thẳng đến đem biến hắn thành con heo quay… thủ đoạn này, đủ để đem một vị lục phẩm Chí Tôn vây ở trong đó, Liễu Thanh quả nhiên lợi hại, không thể khinh thường.

Bất quá, trước kia hơi có vẻ chật vật, bởi vì trở tay không kịp, mà Liễu Thanh nếu như cho rằng giống nhau thủ đoạn có thể lại đến lần thứ hai lời mà nói..., cũng quá mức khinh thị hắn Mục Trần rồi.

Cho nên, lúc này đây, mấy ngàn chuôi Hỏa Vũ trường kiếm phảng phất điện quang giống như kích xạ mà đến, Mục Trần vẫn còn như đao nhọn vậy ánh mắt lại trực tiếp phóng qua chúng, xa xa đã tập trung vào vị trí Liễu Thanh.

Bắt giặc trước bắt vua, chỉ là đem Liễu Thanh đánh bại, biển lửa này tự tan biến

Hô.

Mục Trần trong miệng chậm rãi nhổ ra một đoàn bạch khí,chợt hai tay hắn biến ảo ra từng đạo ấn pháp phức tạp như tia chớp

Ầm! Ầm!

Mà ở Mục Trần ấn vô pháp biến ảo,vô số đạo Hỏa Vũ trường kiếm đã là phóng tới, chợt tại quanh thân hắn, nổi lên rậm rạp chằng chịt lá chắn kim, song phương mãnh liệt đối bính, kiếm khí tung hoành, xẹt qua thân thể Mục Trần thân thể, mang theo từng đạo vết máu.

Nhưng Mục Trần như trước sắc mặt đạm mạc, hoàn toàn không để ý cái kia càng giảm bớt kim lá chắn, chỉ là ấn pháp biến ảo tốc độ, càng phát rất mạnh, nháy mắt sau đó, hai tay của hắn, cuối cùng rồi đột nhiên cứng lại xuống, tàn ảnh bay tán loạn.

Xa như vậy chỗ, Liễu Thanh nhìn thấy Mục Trần cứng lại ấn pháp, trong lòng thì đột nhiên dâng lên một cổ cảm giác bất an.

Bất quá, còn không đợi hắn suy nghĩ sâu xa, Mục Trần trên không không gian tiến hành nhộn nhạo, tựa hồ là mơ hồ có thể thấy được một đóa hoa lớn vô cùng yêu dị, chậm rãi tách ra.

Cái kia Yêu Hoa toàn thân ám tử, mỗi một đạo trên mặt cánh hoa, đều là khắc rõ rất nhiều đường vân cổ xưa, phảng phất là thiên địa hoa văn bình thường thần bí khó lường.

Mà nương theo một ít đóa Yêu Hoa tách ra, lập tức trong thiên địa linh lực bị điên cuồng hấp thu mà vào, thậm chí ngay cả phía dưới cái kia mảnh biển lửa, vào lúc này gào thét mà bắt đầu..., hóa thành một đạo đạo hỏa diễm nước lũ, trực tiếp bị hít vào bên trong Yêu Hoa.

Vì vậy, Yêu Hoa dũ phát tươi đẹp.

Mục Trần ngẩng đầu, thở dài một hơi, chợt tay kia chỉ hướng xa xa, sắc mặt cực đoan ngưng trọng Liễu Thanh, khóe miệng của hắn nhẹ nhàng xé ra, ngón tay lăng không điểm xuống.

"Đến mà không tiếp đón, thất lễ… Liễu huynh chổng mông lên ăn của ta một chiêu”

Thanh âm hạ xuống, Yêu Hoa tâm lập tức có ám tử thần quang bắt đầu khởi động, tập trung vào Liễu Thanh, nháy mắt sau đó, kinh khủng trùng kích, dâng lên mà ra, giống như diệt thế.

"Đại viên mãn thần thuật... Mạn Đà La... Diệt thiên quang..."

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 963: Chân Phượng Uy Áp

Ám tử sắc thần quang, rủ xuống từ tâm Yêu Hoa hoa mà ra, bắn ra một đạo ánh sáng tím , sáng ngời thiên địa, cơ hồ, phảng phất ánh sáng trong thiên địa, đều là bị một đạo ánh sáng tím thôn phệ mất.

Nội vực Đại La Thiên, nhiều cường giả đều là vì trước mắt như vậy mà nhịn không được biến sắc, theo cái kia một đạo ánh sáng tím, bọn hắn đã nhận ra hương vị giống như một cổ tử vong

Nếu là đạo kia ánh sáng tím xông của bọn hắn mà đến, có muốn tránh cũng không được, chỉ có chết tại chỗ không chút nghi ngờ.

"Cái này tất nhiên là Đại viên mãn cấp bậc Thần Thuật!" Có một vị khán giả lên tiếng cùng với vẻ mặt vô cùng ngưỡng mộ, Mục Trần hôm nay đích xác là Bắc Giới trẻ tuổi đệ nhất, đại viên mãn cấp Thần Thuật cũng là có thể nắm giữ, Khó trách mạnh éo đỡ được.

Ai nấy đều thấy được , quay mắt về phía Mục Trần, thế công kinh thiên bực này, coi như là lục phẩm Chí Tôn, cũng chỉ có thể né mũi nhọn.

Ở đằng nghênh khách tiền điện, Thiên Tước trưởng lão nhìn màn này, trong đôi mắt già nua cũng là xẹt tinh quang, Mục Trần có thể bộc phát ra sức chiến đấu kinh người, hiển nhiên cũng là có chút ít vượt quá dự liệu của hắn.

Đại viên mãn cấp bậc Thần Thuật cực kì lợi hại, nhưng đồng dạng muốn tu luyện cũng cực khó, thường nhân coi như là may mắn đã nhận được Thần Thuật, chỉ sợ cũng là không cách nào đem tu luyện được.

Mục Trần không chỉ có có đầy đủ cơ duyên đạt được Thần Thuật, hơn nữa quan trọng nhất là còn có thể đem hắn tu luyện mà thành, cái này cũng đủ để nói rõ hắn không đơn giản.

Cho nên khi Thiên Tước trưởng lão tại nhìn thấy một màn này , trong lòng cũng là khó tránh khỏi đối với Mục Trần xem trọng đi một tí, khinh thường trước kia, thu liễm một chút, ít nhất, Mục Trần đích thật là có một ít bổn sự, mà thực sự không phải là một nam nhân cần Cửu U che chở.

"Thuật này tuy lợi hại, bất quá cũng chớ để coi thường ta thiên tài Cửu U tước tộc . . ."

Tuy biết được Mục Trần thi triển được một Thần Thuật lợi hại, bất quá Thiên Tước trưởng lão lại không quá mức lo lắng, bàn về nội tình, Cửu U tước tộc không biết vượt qua Đại La Thiên vực bao nhiêu, cho nên trong tộc tự nhiên cũng là có Đại viên mãn cấp bậc Thần Thuật trân tàng, mà Liễu Thanh, cũng từng bởi vì một lần đại công, do đó đã lấy được một cuốn Đại viên mãn cấp bậc Thần Thuật, hơn nữa đem tu luyện thành công.

Mà Thiên Tước trưởng lão trong nội tâm ý niệm trong đầu về trận chiến ở trên không gian, , ở đằng kia trên không trung, Liễu Thanh cũng là mặt sắc mặt ngưng trọng nhìn qua tỏa ra ánh sáng màu tím , chợt hắn hít một hơi thật sâu, tâm tư coi thường Mục Trần, sớm đã triệt để từ từ tiêu tán.

Hắn hiển nhiên là không nghĩ tới Mục Trần lại có thể phản kích lăng lệ ác liệt như vậy !

Một tên thực lực Ngũ Phẩm Chí Tôn, nhưng phát động thế công, nhưng lại ngay cả hắn cái này Lục phẩm Chí Tôn đều là trong lòng hiện hàn ý, cái này cùng Cửu U điện hạ ký kết huyết mạch , kết nối nhân loại, cũng không phải là bình thường.

Bất quá, kẻ này tuy nhiên bất phàm, nhưng nếu cứ như vậy cho là hắn Liễu Thanh hắn có thể có thể đơn giản đối phó, có lẽ cũng là ngây thơ quá đi, ngươi có Đại viên mãn cấp bậc Thần Thuật, ta cũng có!

Liễu Thanh ánh mắt chớp động, nháy mắt sau đó, sắc mặt hắn trở nên nghiêm túc và trang trong , hai tay của hắn vào lúc này kết ấn nhanh như thiểm điện, tàn ảnh bay tán loạn, xuất ra đạo ấn pháp cổ xưa .

Mà nương theo lấy hắn ấn pháp biến hóa, quanh thân hắn vào lúc này cũng bộc phát sáng chói linh quang, hỏa diễm đỏ thẫm dưới chân Cửu U Viêm Tước thân thể cao lớn cháy hừng hực, ngắn ngủn mấy tức, hỏa diễm hợp lại thành một hỏa cầu khổng lồ, giống như một vòng mặt trời.

Mà thân ảnh Liễu Thanh, đứng ở trung tâm của mặt trời

Ánh sáng tím huyền ảo xuyên thủng hư không, nháy mắt đã tới gần, là vào lúc này, mặt trời khổng lồ bao phủ bên ngoài Liễu Thanh, dùng một loại tốc độ kinh người thu nhỏ lại.

Trong tích tắc mặt trời khổng lồmấy ngàn trượng, lại chính hóa thành hình đầu người, lơ lửng tại trong lòng bàn tay Liễu Thanh

Một màn này, tất cả cường giả Đại La Thiên Vực không khỏi nhảy dưng… bởi vì bọn họ đều nhận ra quang đoàn hỏa diễm đỏ thẫm kia ẩn chứa sức phá hoại đến nhường nào.

Liễu Thanh chằm chằm hỏa diễm quang cầu trong lòng bàn tay, quang cầu hiện ra màu đỏ thẫm, mặt ngoài che kín cổ xưa phù văn, toàn bộ quang cầu ngưng thực được giống như một khỏa hỏa hồng Thủy Tinh Cầu, chỉ có điều trong khỏa thủy tinh cầu này, có lực lượng hủy diệt vô cùng khủng bố.

"Thiên viêm Thần Thuật, Đại Viêm thần châu!" Liễu Thanh ánh mắt vào lúc này dần trở nên lăng lệ ác liệt, chợt bàn tay chậm rãi nâng lên, một đạo băng hàn thanh âm, tự trong miệng của hắn chậm rãi mà ra.

"Đi!"

Ông!

Khỏa cầu thủy tinh lập tức chấn động, nháy mắt sau đó, trực tiếp hóa thành một đạo xích quang mãnh liệt bắn ra, xích quang trực tiếp là xuyên thủng hư không, trên bầu trời xẹt qua một đạo lửa khói, cuối cùng là được ở đằng kia vô số đạo chấn động trong, trực tiếp cùng ám tím thần quang chính diện ngạnh tiếc lại với nhau.

Ầm ầm!

Cả hai lập tức va chạm, những âm thanh kinh thiên động địa vang lên, bằng mắt thường có thể thấy sóng xung kích nhanh chóng lan ra, không gian xung quanh liên tục sụp đổ, vỡ ra.

Những Tòa kiến trúc phía dưới bị trùng kích liên tục hóa thành tro, bất quá Mạn Đồ La nhưng lại kịp thời ra tay, cong ngón búng ra, liền là có thêm một tầng linh quang bao trùm tất cả kiến trúc, tầng linh quang nhìn như bạc nhược yếu kém, nhưng Mục Trần cùng Liễu Thanh toàn lực công kích chỗ cũng không tạo ra một ít không chút sứt mẻ. . .

Mục Trần cùng Liễu Thanh hai người đồng dạng bị sóng xung kích chỗ ảnh hướng, người phía trước thân hình khẽ động, Mục Trần đứng trên đầu đại nhật bất diệt thân nhanh chóng chìm xuống, tiến nhập vào bên trong Đại Nhật Bất Diệt Thân.

Bàn chân Liễu Thanh đạp mạnh, dưới chân Cửu U Viêm Tước đem hai cánh khổng lồ che chắn ở phía trước, giống như một tấm lá chắn cực lớn , ở đằng kia thượng diện, còn có đỏ thẫm hỏa diễm hừng hực thiêu đốt.

Phanh!

Lực trùng kích đáng sợ đụng vào hai quái vật khổng lồ phía trên, lập tức Đại Nhật Bất Diệt Thân trên thân thể kim quang đều là chịu tối sầm

lại, rồi sau đó thân thể khổng lồ bị chấn từng bước lui về phía sau, mỗi một bước, đều muốn chấn nát không gian phía dưới, ở dưới mặt đất, tức thì lộ ra một cái lỗ cực lớn.

Lê-eeee-eezz~!!

Bên phía Cửu U Viêm Tước, hai cánh phía trên Hỏa Vũ vào lúc này không ngừng bị chấn nát, Hạc Minh âm thanh sắc nhọn không ngừng vang vọng, thân thể cao lớn đồng dạng là tá trợ lấy lui về phía sau.

Sóng xung kích gần kề giằng co nhau một khoảng thời gian, sau đó tan đi, trong thiên địa lập tức khôi phục vẻ sáng ngời. Hiện ra Cửu U Viêm Tước cùng Đại Nhật Bất Diệt Thân, cả hai cùng có chút chật vật.

Oanh!

Sóng xung kích vừa tan đi, Liễu Thanh ở trên Cửu U Viêm Tước sắc mặt trắng bệch, trong mắt lại là có thêm tinh mang xẹt qua, chỉ thấy được Cửu U Viêm Tước lập tức mãnh liệt bắn mà ra, mang theo ngập trời chi viêm, thẳng đến Đại Nhật Bất Diệt Thân mà đi.

Bất quá, Mục Trần đã có chuẩn bị từ trước, không có chút hoảng sợ, tâm niệm vừa động, Đại Nhật Bất Diệt Thân đạp không mà ra, giống như hoàng kim chế tạo thành cự chưởng, trực tiếp nghạnh kháng cùng Cửu U Viêm Tước.

Cửu U Viêm Tước hai cánh nghênh tiếp, va chạm tầm đó, bầu trời đều là chấn động .

Hai đạo quái vật khổng lồ trực tiếp là ở trên không chém giết cùng một chỗ, mỗi một lần đối bính, đều đưa tới kim thiết thanh âm, đinh tai nhức óc.

Đông!

Liễu Thanh nhìn chằm chằm Mục Trần đang đứng trên đỉnh đầu Đại Nhật Bất Diệt Thân, lúc cả hai đồng dạng sắc mặt có chút tái nhợt, hiển

nhiên trước khi đủ loại ngạnh tiếc, đối với cả hai cũng là đã tạo thành không nhỏ tiêu hao.

"Thật là một đối thủ khó nhằn!"

Liễu Thanh trong mắt chiến ý bắt đầu khởi động, hắn lúc này, đã là triệt để đem Mục Trần coi như là ngang cấp, ánh mắt kinh thị sớm đã biến mất được sạch sẽ, , thậm chí còn có một chút bội phục, dù sao có thể mượn Ngũ Phẩm Chí Tôn cùng hắn đối kháng như vậy, điểm này, hắn tự tin đổi lại là hắn mà nó, tất nhiên là làm không được.

Bất quá càng là như thế, khi hắn ra tay, lại càng là lăng lệ ác liệt.

Cho nên, tại một lần ngạnh tiếc ở bên trong, Liễu Thanh dẫm chân một cái, phóng lên trời, chỉ thấy được sau lưng hắn, một đôi cánh hõa diễm đỏ thẫm cực lớn mở ra, hắn vận chuyển linh lực toàn thân, vào lúc này trở nên càng thêm cường hoành.

Hai cánh chấn động, thân hình phảng phất hóa thành tàn ảnh, hướng thẳng đến Mục Trần mà , thanh thế làm cho người ta sợ hãi, hắn cũng là nhìn ra Đại Nhật Bất Diệt Thân của Mục Trần vô cùng cường hãn, như là như thế này đấu xuống dưới, không biết sẽ kéo dài tới khi nào, cho nên hắn trực tiếp bản thể ra tay, muốn phải nhanh một chút chấm dứt trận chiến đấu này.

"Muốn tốc chiến tốc thắng, vậy thì cùng ngươi!"

Lúc này Liễu Thanh, tốc độ cực nhanh, Mục Trần thần sắc ngưng trọng, mắt tóe lên hàn quang, như là muốn xuyên thủng ý đồ của Liễu Thanh, chợt hai mắt nhắm lại, bàn chân đạp mạnh một cái, thân hình mãnh liệt bắn trở ra, thoát ly khỏi Đại Nhật Bất Diệt Thân.

"Ha ha, ngược lại là có gan phách, bất quá ngươi tốc độ này, có thể không kịp ta!"

Liễu Thanh thấy thế, lập tức cười to, chợt sau lưng của hắn hai cánh chấn động, tốc độ lại lần nữa tăng thêm, cho đến cướp đoạt tiên cơ.

"Vậy sao? !"

Mục Trần trên mặt vào lúc này nhếch lên một tia cười lạnh, biến đổi ấn pháp, tại phía sau lưng , lập tức có kim quang tỏa ra, ngay sau đó, một đạo to rõ tiếng phượng hót, âm thanh vang lên trong thiên địa.

Một đôi cánh Đại Phượng màu tử kim hiện ra , mãnh liệt từ sau lưng Mục Trần mở rộng ra, mà cùng lúc đó, một cổ uy áp kỳ dị lan tỏa khắp thiên địa.

Chính là Chân Phượng uy áp.

Lúc uy áp xuất hiện, sắc mặt Liễu Thanh liễu thanh biến đổi lớn, trong đôi mắt, xuất hiện một tia kinh sợ, cái uy áp kia, đang làm cho huyết mạch trong người hắn run lên.

Cửu U tước tộc, theo góc độ huyết mạch mà nói, có được Phượng Hoàng huyết mạch, bởi có huyết mạch Viễn Cổ bất tử điểu, là được Phượng Hoàng nhất tộc bên trong siêu cấp biến dị thần thú.(đoạn này chả hiểu gì cả -_-)

Tại linh thú cùng thần thú bên trong, cao đẳng huyết mạch có được đặc thù uy áp, quay mắt về phía loại này cao đẳng uy áp, tầm thường linh Thú, Thần thú đều sẽ phải chịu một ít áp chế.

Liễu Thanh huyết mạch, chính là Cửu U Viêm Tước, coi như là thần thú, nhưng lúc này trong lúc đó quay mắt về phía loại này Chân Phượng uy áp, mặc dù cái này một đạo Chân Phượng uy áp cực nhạt, nhưng lại để cho trở tay không kịp, có chút chật vật.

Mục Trần nhìn đến cái kia Liễu Thanh thất thần, ánh mắt lóe lên, sau lưng cánh Phượng vỗ 1 cái, thân ảnh hóa thành lưu quang nhằm Liễu

Thanh phóng tới , bất quá, ngay tại hắn vừa mới lao ra ,lập tức đồng tử mãnh liệt co rụt lại.

Một đạo thân ảnh già nua loại quỷ mị xuất hiện ở trước mặt của hắn, rõ ràng là cái kia Thiên Tước trưởng lão.

Mục Trần nhướng mày, nói: "Thiên Tước trưởng lão? Ngươi. . ."

Thiên tước trưởng lão trong mắt lộ tinh quang, nhìn chằm chằm vào Mục Trần, dùng từng chữ để nói : "Chân Phượng uy áp?"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 964: Cội Nguồn Thần Thú

“Thiên Tước trưởng lão?”

Trên ko, Mục Trần nhìn qua Thiên Tước trưởng lão đang ngăn cản trc mặt, lông mày nhíu lại, gia hỏa này thấy thế cục ko ổn, muốn tự mình ra tay sao?

Như thế cũng quá mất mặt rồi!

Hưu!

Bất quá, ngay khi Mục Trần tư lự, thanh âm xe gió vang lên, đã thấy Mạn Đà La, Cửu U, bon tam hoàng xuất hiện bên cạnh, tất cả đều nhìn về phía Thiên Tước trưởng lão, đối với việc hắn nhúng tay vào cuộc chiến của Liễu Thanh và Mục Trần cảm thấy vô cùng bất mãn.

“Thiên Tước trưởng lão, ta kính ông là khách, vẫn luôn nín nhịn, nhưng ngươi cũng đừng nghĩ đâị la thiên vực ta sẽ tùy ý cho ngươi làm càn.” Mạn Đà La lạnh giọng nói.

Thiên Tước trưởng lão thấy Mạn Đà La tức giận, ko giám lãnh đạm vội vàng nói: “là lão phu thất lễ, trong cuộc chiến này, Mục Trần biểu hiện phi phàm, ko hổ là bắc giới đệ nhất nhân.”

Phía sau Thiên Tước trưởng lão, Liễu Thanh cũng đi ra, hắn đối với những lời này cũng ko phản bác, bởi vì giao phong trc đó, hắn quả thật ko chiếm đc bao nhiu ưu thế.

Mục Trần có thể bằng vào thực lực Ngũ Phẩm Chí Tôn cùng hắn kịch chiến, đủ thấy hắn ưu tú tới mức nào, nếu còn đánh tiếp, chỉ sợ sẽ gặp

cảnh lưỡng bại câu thương, ko thể khống chế.

Mục Trần nghe đc lời này của Thiên Tước trưởng lão, lông mày cũng giãn ra. Hắn ko muốn đắc tội Cửu U tước tộc, cho nên loại giao phong này, điểm đến thì ngưng là tốt nhất, với cả hắn cũng ko nắm chắc ăn đc Liễu Thanh.

Thằng này chính là Lục Phẩm Chí Tôn đỉnh phong, so với long hổ thú gặp trong Địa Chí Tôn bí tàng ngày đó còn mạnh hơn, nếu còn đánh tiếp sẽ chẳng ai đc lợi.

Thiên Tước trưởng lão thấy đấm đông đã ko còn tức giận, một lần nữa chăm chú nhìn Mục Trần, nói: “Trên người của ngươi có một đạo Chân Phượng uy áp, là do đâu mà có?”

Đạo Chân Phượng uy áp này của Mục Trần rất khó nhận ra, nhưng đối với tộc Cửu U chảy xuôi cùng huyết mạch mà nói, lại vô cùng rõ ràng.

Trong linh thú giới, Chân Phượng chính là tồn tại đỉnh cao trong Siêu cấp Thần Thú, mỗi đầu Chân Phượng trưởng thành đều có thực lực đáng sợ của Thiên Chí Tôn.

Tồn tại bực này, dù trong Phượng Hoàng nhất tộc cũng vô cùng hiếm có. Mà loại uy áp này, so với hoàng tộc Phượng tộc còn cao quý hơn. Khi Thiên Tước trưởng lão cùng Liễu Thanh phát giác ra cỗ uy áp này, đều vô cùng dung động.

Mục Trần nghe vậy, ngược lại giật mình, chợt nói: “Đây là Long Phượng Thể ta tự tu luyện đc trong Long Phượng Thiên.”

Đối với Chân Phượng uy áp, bản thân hắn ko cảm thấy gì, hơn nữa khi thúc dục Long Phượng Thể đối chiến với người khác, một tia Chân Phượng uy áp này tựa hồ cũng ko pàm đối thủ bị ảnh hưởng.

Xem ra, cái Chân Phượng uy áp này chỉ có thể ảnh hưởng tới kẻ mang huyết mạch Phượng Hoàng tộc như Cửu U tộc mà thôi. Như vậy, một tia Chân Longuy áp hắn cũng giống như vậy. . .

“Long Phượng thiên?”

Thiên Tước trưởng lão nhướng mày, nói: “Là Bắc Giới Long Phượng Thiên? Chỗ đó lão phu đã nghe qua, tựa hộ có Chân Long Chân Phượng vẫn lạc bên trong, chúng ta đã từng phái tộc nhân vào trong đó, tuy cũng có chút thu hoạch, nhưng ko như ngươi có đc một tia Chân Phượng uy áp.”

“Đây là ở trong Long Phượng thiên, là cơ duyên chỉ có người có thể bước lên bậc thang thứ mười mới đạt đc, mà Mục Trần chính là người đầu tiên trong mấy trăm năm qua leo lên đc đó.” Mạn Đà La thản nhiên nói.

Thiên Tước trưởng lão bật cười, nhìn bộ dạng hắn, hắn cũng biết Long Phượng thê sâu trong Long Phượng thiên. Mười bậc thang kia, đã có rất nhiều tộc nhân ưu tú thử qua, nhưng chưa từng thành công. Ko nghĩ tới Mục Trần trc mặt lại có thể làm đc.

“Thiên Tước trưởng lão, Mục Trần cùng Liễu Thanh so đấu đã có kết quả, việc trc đó có thể bỏ qua ko?” Đôi mắt đẹp của Cửu U nhìn chằm chằm vào hắn, nói.

Thiên Tước trưởng lão nghe vậy, chr cười nhạt một tiếng, sau đó lắc đầu.

“Ngươi!” Cửu U nghe vậy, lập tức lông mày dựng ngược, nghiễn chặt hàm giăng.

“Tiểu Cửu U, ngươi nên biết, chuyện này quan hệ trọng đại, lão phu cũng ko thể làm chủ.” Ánh mắt Thiên Tước trưởng lão có chút nghiêm khắc nhìn Cửu U, nói: “Ngươi chính là tộc nhân có huyết mạch tinh thuần nhất mấy ngàn năm qua của Cửu U tước tộc, là người có khả năng

lớn nhất thức tỉnh đc huyết mạch Bất Tử Điểu, cuối cùng biến thành Viễn Cổ Bất Tử Điểu.”

“Ngươi là tru cột tương lai của Cửu U tộc, cho nên bất kỳ chướng ngại nào cản trở ngươi phát triển, Cửu U tộc ta đều đem hết toàn lực vì ngươi loại bỏ!”

Lời này nói ra, ánh mắt hắn nhìn Mục Trần hiện lên sự lăng lệ, làm Mục Trần ớn lạnh trong lòng.

Mạn Đà La nghe vậy, sắc mặt cũng kho coi, xem ra nàng đã đánh giá thấp mức độ quan trọng của Cửu U đối với Cửu U tộc. Nếu đúng như lời Thiên Tước trưởng lão nói, trong tương lai Cửu U vô cùng có khả năng trở thành tồn tại đáng sợ có thể so với thiên chi tôn. Vì một cái hạt giống Thiên Chí Tôn này, đủ để Cửu U tộc bảo vệ nàng gần như bênh hoạn.

Dù sao, trong Cửu U tộc mấy ngàn năm qua cũng ko hề có Thiên Chí Tôn xuất hiện.

Trc mắt, Mục Trần cùng Cửu U có khế ước huyết mạch, đã bị Cửu U tộc coi là mầm họa. Nếu chẳng may mục trẩn R.I.P, coi như Cửu U giữ đc tính mạng, cũng phải trả một cái giá nặng nề, ko biết chừng, sẽ ko thể hoàn thành bước tiến hóa quan trọng nhất. Cái hậu quả này, Cửu U tộc khó mà gánh nổi.

Việc này, ko dễ đối phó. . . Nàng tuy ko sợ Cửu U tộc, nhưng cũng ko thể ko xuy nghĩ cho Đại La Thiên Vực. Nội tình chủng tộc vạn năm , ko chỉ đơn giản như vẻ ngoài ak. . .

Đại La Thiên Vực dựa vào một mình nàng chèo chống, nêu nàng vấn lạc, Đại La Thiên Vực cũng ko thể tiếp tục tồn tại. Nhưng Cửu U tộc ko như vậy, dù ko có Thiên Chí Tôn, nhưng cũng có mấy vị Địa Chí Tôn, dù mất Thiên Tước trưởng lão , đối với họ tạo thành tổn thất nặng nề, nhưng còn xa mới đủ hủy diệt đc nó.

Ngọc thủ Cửu U nắm chặt, nàng nhìn chằm chằm Thiên Tước trưởng lão, hít sâu một hơi, gằn từng chữ: “Nếu các ngươi bất chấp hậu quả, vậy cũng đừng trách ta trở mặt.”

Nghe đc lời nói uy hiếp của Cửu U, sắc mặt Thiên Tước trưởng lão trầm xuống, nhìn vẻ mặt quật cường của Cửu U, hắn muốn tức giận, nhưng cuối cùng vẫn chỉ có thể thở dài một hơi.

“Tiểu tử, ngươi cứ núp sau như vậy sao?”

Ánh mắt Thiên Tước trưởng lão chuyển hướng Mục Trần nói.

Mục Trần nhẹ nhàng đem Cửu U kéo lại, hướng Thiên Tước trưởng lão nhàn nhạt nói: “Nếu sự tình thật sự đến một bước đó, ta có thể giải trừ khế ước huyết mạch, ta biết, cách ngươi nhất định có biện pháp.

Nếu quả thật đến tình trạng đó, hắn tự nhiên sẽ ko làm liên lụy Cửu U. Nói ko chừng còn liên lụy đến Đại La Thiên Vực, dù có Mạn Đà La bảo vệ, nhưng sẽ kho tránh khỏi phải trả một cái giá lớn mà nàng ko thể thừa nhận. Một màn này, Mục Trần ko muốn nhìn thấy.

“Mục Trần!”

Cửu U giận dữ, Cửu U tộc đương nhiên có biện pháp, bất quá, đối với Mục Trần, sẽ gây ra ảnh hưởng vô cùng lớn.

“Hắc, vậy mới đúng là nam nhân.” Thiên Tước trưởng lão nói, ánh mắt dịu xuống, nói: “Cưỡng ép giải trừ khế ước, chỉ là hạ sách, thật ra. . . ngược lại có thể ko cần, nhưng phải nhìn bản thân ngươi. . .”

Nghe đc lời Thiên Tước trưởng lão, Mục Trần cũng động lòng, hỏi: “Thật sự có cách?”

Một bên, đôi mắt Cửu U cũng sáng quắc nhìn chằm chằm Thiên Tước trưởng lão, chỉ là ánh mắt có chút nghi ngờ. Nàng đối với khế ước huyết mạch hiểu rất rõ, ngoại trừ cưỡng ép giải trừ ra, ko có biện pháp nào khác.

“Muốn phá giải khế ước, đúng là ko có cách khác.” Hắn cười cười, nhìn vẻ thất vọng của Mục Trần, nói: “Nhưng mà, nếu ngươi có thể khiến trên dưới Cửu U tộc chấp nhận việc này, tự nhiên sẽ ko có vấn đề, hơn nữa, ngươi còn đạt đc sự tín nhiệm của Cửu U tộc.”

Mục Trần nghe vậy, chỉ đành cười khổ, tuy hắn chưa từng tiếp xúc với Cửu U tộc, nhưng từ phản ứng của Thiên Tước trưởng lão mà xét, chỉ sợ họ tuyệt đối sẽ ko chấp nhận khế ước giữa hắn và Cửu U.

Những lời này, quả thực là vô nghĩa.

“Đúng là nói nhảm!’ Cửu U cũng minh bạch ngoặt nghèo trong đó, tức giận nói.

Thiên Tước trưởng lão ko nhìn Cửu U giận dữ, bình tĩnh nói: “Cửu U, ngươi có biết vì sao trong tộc muốn gọi ngươi về ko?”

Cửu U khẽ giật mình, lắc đầu, nàng chỉ cho là trong tộc nhận ra huyết mạch của nàng xuất hiện vấn đề, bất quá nghe Thiên Tước trưởng lão nói, tựa hồ ko phải?

Thiên Tước trưởng lão thấy thế, thì nhẹ nhàng nói: “Bởi vì Thần Thú Chi Nguyên sắp xuất hiện.”“Thần Thú Chi Nguyên?!”

Khi bốn chữ Thần Thú Chi Nguyên lọt vào tai, đồng tử Cửu U co lại, khuân mặt lãnh diễm trở nên âm tình bất định, cuối cùng trầm mặc. Xem bộ dạng, nghĩ hắn nhận ra hàm nghĩa của cái gọi là Thần Thú Chi Nguyên.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 965: Bốn Cái Danh Ngạch

"Thần thú chí nguyên?"

Khi nghe cái tên xa lạ này, lông mày Mục Trần nhíu lại. Hắn đối với việc này ko biết tí gì, nên cũng ko rõ vì sao Cửu U lại biến sắc.

Liễu Thanh nhìn khuân mặt mờ mịt của Mục Trần, mở miệng giải thích: "Ở thời kỳ viễn cổ, trong đại thiên thế giới từng có một đại lục siêu cấp khổng lồ, tên là thần thú đại lục, mà tám chín phần linh thú thần thú trong đại thiên thế giới, đều tới từ nơi này."

"Chỉ là sau này vực ngoại ma tộc xâm lấn đại thiên thế giới, đã tiến vào thần thú đại lục, làm bạo phát một hồi đại chiến, trong tràng hủy diệt đó, thần thú đại lục đã bị nghiền nát, bất quá dù vậy, nó vẫn là một trong những siêu cấp đại lục bên trong đại thiên thế giới."

Nghe vậy, Mục Trần ko nhìn đc hít một ngụm lương khí, đã bị nghiền nát. . . mà vẫn còn nằm trong số những siêu cấp đại lục của đại thiên thế giới. Khó mà tưởng tượng, cái thần thú đại lục này thời viễn cổ có bao nhiêu to lớn.

"Nghe nói thời viễn cổ, cái thần thú đại lục rộng lớn này, dù là cường giả chí tôn phi hành mấy chục năm cũng ko bay hết." Như biết rõ xuy nghĩ của Mục Trần, Liễu Thanh cười nói.

Khóe môi Mục Trần co dật, hiển nhiên đã bị lời này làm chấn động.

"Mà Thần Thú Chi Nguyên, chính là bảo địa trong đó, bên trong cự ngụ ko ít thần thú mạnh mẽ, thậm chí có cả siêu cấp thần thú. Tại thời điểm đó, bên trong tập trung khoảng ba phần chiến lực của cả đại lục. . ."

Mục Trần thầm tặc lưỡi. Cái Thần Thú Chi Nguyên này có năng lực khổng lồ chiếm cứ địa vị to lớn, có thể thấy bên trong có bao nhiêu nhân vật đáng sợ.

“Trong trường hạo kiếp đó, ngay cả vực ngoại tộc cũng nhận ra sự cường đại của thần thú đại lục, cuối cùng phái ra mười siêu cấp cường giả đồng thời ra tay, thừa dịp thần thú đại lục ko phòng bị, trực tiếp đem thần thú đại lục đánh nát, hơn nữa sử dụng lỗ đen thôn phệ, làm cho thần thú đại lục vấn lạc vô số thần thú trong cuộc chiến vực ngoại. . .”

“Sau khi hạo kiếp qua đi, có một ít đại nhân vật ra tay, cảm ứng vị trí của Thần Thú Chi Nguyên, kẻ từ đó, cứ cách một khoảng thời gian, Thần Thú Chi Nguyên lại xuất hiện, lúc đó phần đông linh thú chủng tộc sẽ tiến vào thu hoạch cơ duyên.”

Liễu Thanh nói đến chỗ này, ánh mắt cũng trở nên nóng rực, hắn liếm môi nói: “Trong Thần Thú Chi Nguyên này vẫn lạc quá nhiều thần thú, thậm chí có cả viễ cổ bất tử điểu ở bên trong. Nếu Cửu U điện hà có thể đạt đc thần huyết viễn cổ bất tử điểu, thì tỷ lệ tiến hóa thành công thành viễn cổ bất tử điểu sẽ tăng rất nhiều.”

Trong lòng Mục Trần chấn động, hắn đã minh bạch vì cái j Cửu U tộc lại coi trọng cái gọi là Thần Thú Chi Nguyên này như vậy. Cái tàn lục địa này đối với chủng tộc linh thú, chính là vùng đất mơ ước ak.

“Thần Thú Chi Nguyên xuất hiện rất khó biết trc, chỉ khi gần hiện ra mới có thể cảm nhận đc, mà mỗi lần như vậy, đều đem lại chấn động cực lớn trong linh thú chủng tộc.”

Mục Trần gật đầu, trong cái bí cảnh này vấn lạc qua nhiều thần thú, nếu có thể lấy đc một ít thần huyết, đối với linh thú thần thú mà nói sẽ đạt đc vô số chỗ tốt.

Ở một bên, Cửu U cũng đã bình tĩnh lại, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Thiên Tước, nghi ngờ nói: “Thần Thú Chi Nguyên xuất hiện, có quan hệ j với Mục Trần?”

“Tuy nghe nói trong Thần Thú Chi Nguyên có thần huyết thần thú, nhưng chỉ là truyền thuyết, ko có chứng cứ, mà Mục Trần có một tia thần thú uy áp của nhất mạnh Phượng Hoàng ta, nếu tiến vào trong đó, ko chừng có thể giúp ngươi tìm đc viễn cổ bất tử điểu. . .”

“Mặt khác, mỗi lần Thần Thú Chi Nguyên xuất hiện, đều có rất nhiều thiên tài các tộc tiến vào, mà ngấp nghé thần huyết bất tử điểu cũng có ko ít, như Linh Bằng tộc, Thiên Hạc tộc, Long Tước tộc, còn cả Lôi Ô tộc xưa nay ko hợp với chúng ta, nếu mà gặp phải, sẽ chả phải chuyện tốt.’

“Hơn nữa, nếu thật sự xuất hiện thần huyết, thì ko chỉ linh thú chủng tộc, mà cả thần thú chủng tộc như Phượng Hoàng tộc cũng sẽ ra tay tranh đoạt.”

Nói đến đây, Thiên Tước nhìn Mục Trần nói: “Mà nếu ngươi có thể vì Cửu U lấy đc thần huyết, ta nghĩ trong tộc sẽ ko có bất cứ kẻ nào phản đối khế ước huyết mạch của các ngươi.”

Cửu U nghe vậy, khuân mặt trở nên khó coi, Thiên Tước nói thì nhẹ nhàng, nhưng nàng hiểu những khó khăn trong đó. Tiến vào Thần Thú Chi Nguyên, chính là thiên tài các đại chủng tộc linh thú, thực lực cường hãn vô cùng, càng đừng nói thần thú chủng tộc như Phượng Hoàng tộc, dù là nàng cũng ko nắm chắc, nói j tới Mục Trần.

Mục Trần nhìn thoáng qua khuân mặt khó coi của Cửu U, chỉ cười nói: “Nếu quả thực có thể giúp đc Cửu U. . . ta tự nhiên sẽ dốc toàn lực.”

Nhìn sắc mặt của Cửu U, hắn biết yêu cầu của Thiên Tước co bao nhiêu khó khăn, nhưng hắn ko cự tuyệt, vì dù Cửu U tộc ko yêu cầu, chỉ cần biết đc việc này, hắn sẽ tìm mọi cách tiến vào tìm kiếm vì Cửu U.

Tuy ko biết có thành công hay ko, nhưng hắn vẫn phải thể hiện thái độ tự tin, tránh cho mọi người cảm thấy bất an.

Đối với sự quyết đoàn của Mục Trần, Thiên Tước trưởng lão cũng có chút ngoài ý muốn, ánh mắt nhìn Mục Trần trở nên hòa hoãn, chợt hắn cười nói: “Ngươi cũng đừng đáp ứng nhanh như vậy, đề nghị của ta, con phải dc trong tộc đồng ý mới đc. . .”“Cửu U tộc ta có thể đưa bốn người vào trong Thần Thú Chi Nguyên, dưới mắt đã có ba người, trong đó có Cửu U, còn người cuối cùng, trong tộc vẫn còn đang thương nghị.”

Nói đến đây, Thiên Tước trưởng lão nhìn Mục Trần, nói: “Mà lão phu chỉ có thể vì ngươi báo danh, còn về phần có thể lấy đc ko, phải dựa vào chính ngươi rồi.”

“Ta?” Mục Trần khẽ giật mình.

“Tới hiện tại, có tư cách cùng ngươi tranh đoạt danh ngạch, trong tộc ta có hai người, mà cả hai đều là thiên tài trong tộc, tuy nói thời gian tu luyện của họ dài hơn ngươi, nhưng lấy tuổi thọ Cửu U tộc mà tính, vẫn có thể coi là trẻ tuổi, cho nên nếu ko có j bất ngờ, danh ngạch cuối cùng sẽ rơi vào một trong hai người, mà ngươi muốn lấy đc danh ngach cuối cùng này, phải thể hiện ra thực lực mạnh hơn họ.”

“Ko biết hai người này có thực lực thế nào?’ Mục Trần cẩn thận hỏi.

“Liễu Thanh ko bằng bọn hắn.” Thiên Tước trưởng lão bình tĩnh đáp.

Đồng tử Mục Trần co lại, trong lòng chấn động, hắn cũng ko ngờ nội tình của Cửu U tộc lại mạnh như vậy, thực lực như Liễu Thanh ở trong tộc còn ko đc Top 3.

Lấy thực lực hiện tại của Mục Trần, nếu ko có chiến ý lực trợ giúp, cùng lắm chỉ bằng Liễu Thanh, như vậy nói, nếu đụng phải hai người đó, dù đem hết toàn lực cũng khó mà thắng đc.

Mà dù có may mắn dành đc, khi tiến vào Thần Thú Chi Nguyên sẽ phải đối mặt với càng nhiều đối thủ cường đại hơn, đó mới là vấn đề.

Thiên Tước nhìn vẻ mặt ngưng trọng của Mục Trần, cười nhạt nói: “Lấy thực lực của ngươi, tranh đoạt danh ngạch thứ tư này ko phải dễ.”

Đối với lời nói của hắn, Mục Trần cũng ko phản bác.

“Nhưng thời gian tiến vào Thần Thú Chi Nguyên còn gần hai tháng, nếu ngươi nhất định muốn thử, lão phu sẽ vì ngươi tranh thủ thời gian này.” Mí mắt Thiên Tước trưởng lão vừa nhấc, liếc Mục Trần nói: “Còn nếu ngươi ko có lòng tin mà nói, thì chuyện này chỉ có thể đợi hội trưởng lão đến quyết định xử lý rồi.”

Mục Trần nghe vậy, tức thì trầm mặc.

“Việc này ngươi tự cân nhắc, nếu ngươi muốn, ta nghĩ, Đại La vực chủ hắn là có thể đưa ngươi tới Cửu U tộc. . .”

Thiên Tước thấy Mục Trần trầm mặc, nhưng ko ko ép hắn chả lời, chỉ phất tay quay người rời đi: “Lão phu sẽ ở trong tộc đợi đáp án của ngươi.”

‘Cửu U điện hạ, đi thôi!” Liễu Thanh nhìn về phía Cửu U nói.

Bàn tay ngọc của Cửu U nắm chặt, sau đó nàng quay người hướng Mục Trần, cặp môi đỏ thắm khép mở, dù ko có âm thanh, nhưng hắn biết nàng nói j`.

“Ko nên đi, trốn thật xa!”

Liễu Thanh cùng Cửu U hóa thành lưu quang bay hướng Thiên Tước trưởng lão rời đi.

Mục Trần nhìn bọn họ rời đi, bàn tay nắm chặt. Trc khi đi, Cửu U bảo hắn chạy trốn, rõ ràng muốn hắn tạm tránh đi, đợi khi hắn có thực lực khiến Cửu U tộc phải coi trọng, họ sẽ ko dám dị nghị việc khế uowic nữa.

Nhưng mà như vậy, sẽ khiến Cửu U phải chịu tai tiếng trong tộc(như là chửa hoang ấy :v), dù chính nàng ko để ý, nhưng hắn ko muốn việc đó phát sinh.

Tuyệt đối ko thể bỏ đi.

Mặc kệ thiên tài trong Cửu U tộc lợi hại thê nào, cũng ko làm hắn sợ hãi, nếu ko, những năm tháng rèn luyện của hắn ko phải luyện đến trên thân chó rồi sao?

Nghĩ tới đây, ánh mắt Mục Trần trở nên lăng lệ.

Ở một bên, Mạn Đà La nhìn Mục Trần, nói: “Ngươi định thế nào?”

Bọn Tam Hoàng cũng nhìn Mục Trần.

Bàn tay đang nắm chặt của Mục Trần chậm rãi buông lỏng, trên khuân mặt hiện lên sự kiên quyết, nói: “Hai tháng sau, tiến vào Cửu U tộc.”

Giọng nói tuy nhẹ, nhưng vô cùng kiên quyết.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 966: Hai Tháng Chuẩn Bị

"Hai tháng sau, đi Cửu U tộc."

Đối với lựa chọn của Mục Trần, trên gương mặt của Mạn Đà La ko có vẻ j ngoài ý muốn, nàng nhìn liếc hắn nói: "Bất quá Thiên Tước trưởng lão kia nói hoàn toàn chính xác, thực lực của ngươi bây giờ, nếu ko có chiến ý hỗ trợ, muốn đoạt đc danh ngạch là vô cùng khó khăn."

Mục Trần hôm nay chỉ là Ngũ Phẩm Chí Tôn, mà hai người tranh đoạt danh ngạch trong Cửu U tộc so với Liễu Thanh còn mạnh hơn một đường, nói ko chừng, đã chạm tới Thất Phẩm Chí Tôn.

Nếu cộng thêm Thần Thú thể chất, thực lực càng mạnh, Mục Trần muốn đoạt đồ trong miệng họ, hiển nhiên ko dễ, hơn nữa. . . dù may mắn thắng đc, mà hắn muốn giúp Cửu U đoạt đc thần huyết trong Thần Thú chi nguyên, còn phải đối mặt với càng nhiều thiên tài các tộc Thần Thú, trong đó sẽ có càng nhiều tồn tại mạnh hơn, thực lực ngũ phảm Chí Tôn của Mục Trần, vẫn còn kém ko ít.

Đối với lời nói thẳng thừng của Mạn Đà La, Mục Trần ko hề cảm thấy khó chịu, ngược lại cười nói: "Đúng là như vậy, bất quá. . .ta ko phải vẫn còn hai tháng sao?"

"Ân?"

Mạn Đà La, Tam Hoàng nghe vậy, hai mắt liền sáng lên nhìn phía Mục Trần.

Mục Trần nhìn ánh mắt của họ, nhẹ nhàng gật đầu. Khi hắn ở trong Vẫn Lạc Chiến Trường, đã mượn Vẫn Lạc Nguyên Đan đột phá đến Ngũ

Phẩm Chí Tôn, sau nửa năm củng cố, hắn cũng ko tiếp tục cưỡng ép đột phá, mà áp chế trong cơ thể. Sau nửa năm ép súc, linh lực trong cơ thể hắn đã yên lặng đạt đên viên mãn.

Gần đây, trong khi tu luyện, hắn có thể cảm giác đc linh lực trong Chí Tôn hải đang gào thét, co một loại cảm giác sung mãn tụ nhiên, việc đột phá, đã là nước chảy thành sông.

Cho nên, hiện tại hắn đã có thể lần nữa đột phá.

“Chỉ có điều, có việc còn phải nhờ vực chủ giúp đỡ.” Ánh mắt Mục Trần hướng Mạn Đà La cười cười nói.

“Có j cứ nói.” Mạn Đà La vung tay lên, ngược lại có chút hào khí.

“Lần này đột phá, sợ là cần ko ít Chí Tôn linh dịch, nên muốn tìm vực chủ mượn tạm một trăm vạn giọt để dùng.” Mục Trần mỉm cười nói.

Thời điểm đột phá, tất nhiên sẽ cần một lượng Chí Tôn linh dịch khổng lồ, mà hiện tại Vẫn Lạc nguyên đan đã sớm dùng hết, giờ chỉ có thể dùng Chí Tôn linh dịch tu luyện, loại tu luyện tiêu hao phẩm này, hiện tại Mục Trần đã dùng hết.

Tuy thế lực Cửu U cung gần đây bành trướng, thành thị dưới trướng nhiều nhất đại la thiên vực, nhưng cũng ko có nghĩa là Mục Trần kiếm đc đầy bồn đầy bát, bời Cửu U cung gia lớn nghiệp đạt, tài phú tiêu hao cũng là con số ko nhỏ, hơn nữa, cũng chưa tới thời điểm các phương chư hầu tiến cống, Cửu U cung ko có khả năng đời tiền trc hạn, nếu để lộ ra ý đồ vơ vét tài phú, ko chừng sẽ đưa tới những lời dị nghị.

“Một trăm vạn Chí Tôn linh dịch? Đc, quay về ta sẽ cho người đưa tới ngay.” Mà đối với thỉnh cầu của Mục Trần, Mạn Đà La ko hề cự tuyệt. Dù sao trong Đại Thú Liệt Chiến, Mục Trần đã lập đc công lao to lớn, những công lao này, ko phải là ném cho Cửu U cung chút ưu đãi là có thể chả đủ.

“Hắc, ngươi dù gì cũng là người đại la thiên vực ta, làn này đi Cửu U tộc, cũng ko thể để người khác coi thường, cho nên nếu ngươi có yêu cầu j, cứ việc nói ra, đai la thiên vực ta sẽ tận lực thỏa mãn.”

Mục Trần nhìn Mạn Đà La bộ dạng tài đại khí thô, cũng ko nhìn đc cười, cũng ko khách khí, nói: “Đã như vậy, thì phiền vực chủ giúp ta tìm it linh trần đồ, nếu có thể, Thiên Phẩm Linh Trận là tốt nhất. . .”

“Thiên Phẩm Linh Trận?”

Nghe đc bốn chữ này, con mắt kim sắc của Mạn Đà La hiện lên tinh quang, ánh mắt của nàng dò xét trên dưới Mục Trần, nói: “Ngươi giờ có thể bố chí Thiên Phẩm Linh Trận? Vậy chẳng phải là nói. . . ngươi bây giờ đã là Linh trần đại sư?”

Linh Trận đại sư phân làm Thiên Địa Nhân tam phẩm, ứng với Chí Tôn Cửu phẩm, dĩ vãng Mục Trần mới bố trí qua Yêu Liên Trận Đồ hình thái tứ liên, đã đạt tới Địa Phẩm Linh Trận, hắn khi đó hiển nhiên còn xa chưa tới trình độ Linh Trận Đại sư, thậm chí, vì lâu ko bố trí qua linh trận, làm cho Mạn Đà La cũng quên mất thân phận Linh Trận sư của Mục Trần. . .

Bây giờ, khi Mục Trần nói ra, mọi người mới nhớ, Chiến Trận sư vốn là một nhánh của Linh Trận sư, Mục Trần trên mặt Linh Trận hiển nhiên có thiên phú kinh người, nếu ko làm sao có thể trên mặt chiến ý tiến bộ siêu tốc như vậy.

Ánh mắt Tam Hoàng kinh nghi liếc Mục Trần. Nếu Mục Trần có thể bố trí thiêm phẩm Linh Trận, dù là Thiên Phẩm Linh Trận hạ cấp, cũng đủ chống lại Thất Phẩm Chí Tôn ak.

Đối với ánh mắt kinh nghi của mọi người, Mục Trần nhẹ nhàng cười nói: “Tuy còn chưa thành thạo, nhưng cũng đã có chút thành tựu, nếu có đc Trận Đồ, muốn bố trí hắn ko khó.”

Trong gần một năm này, tuy hắn ko có chủ tu Linh Trận, nhưng cũng ko lười biếng, chỉ là thay đổi trọng tâm tu luyện thôi.

Hơn nữa, sau khi tiếp xúc với chiến ý, vì là đồng nguyên, nên đối với một số vấn đề trong Linh Trận, đã hiểu ra ko ít, bất tri bất giác, thành tựu Linh Trận của hắn đã tăng lên.

Chỉ là vì thời gian cấp bách, sau lại gặp phải đại thú liệt chiến, nên ko có thời gian tìm hiểu, mà giờ đây, hắn muốn đào móc tiềm năng Linh Trận của mình, nó sẽ trở thành con bài mạnh mẽ trợ giúp Cửu U lấy đc thần huyết của hắn.

“Xem ra ngươi cũng ẩn giấu ko ít. . . khó trách lại giám đi nơi đó.” Mắt Mạn Đà La hiện kỳ quang, trong lòng thở dài một hơi, nàng đã an tâm việc Mục Trần tiến vào Thần Thú chi nguyên. Dù sao tiến vào Thần Thú chi nguyên đều là thiên tài các đại tộc, trong cùng thế hệ, những kẻ đó so với bắc giới thì mạnh hơn nhiều.

“Như vậy, lần này ngươi đi Thần Thú chi nguyên sẽ ko có việc j, chỗ đó đối với ngươi, ngược lại tồn tại ko ít cơ duyên, nói ko chừng, ngươi còn có thể tu luyện Long Phượng thể đến tầng thứ hai cũng ko chừng. . .”

“A?”

Mục Trần nghe vậy, trong lòng cũng nóng lên. Tu luyện Long Phượng chân kinh, giúp hắn có đc Long Phượng chi văn, Long văn tăng ATK+DEF, Phượng văn tăng SPD+INF, tuy chỉ là tầng thứ nhất, nhưng đã giúp Mục Trần rất nhiều trong chiến đấu.

Tầng thứ nhất Long Phượng chân kinh, là kích hoạt Chân linh(aura), mà tầng thứ hai, chính là hóa hình(gọi pet).

Tên như ý nghĩa, tới tình trạng này, Long Phượng chi linh sẽ thoát ly thân thể, cùng Mục Trần chiên đấu đối địch.

Đây chính là một làn biến chất. Tới lúc đó, uy lực của Long Phượng chân kinh sẽ dần hiện ra.

Mục Trần vồn thèm thường thứ này từ lâu, nhưng Long Phượng chân kinh quá khó luyện, dù hắn đã hao tổn ko ít công sức, nhưng thủy chung ko thể chạm tới tầng thứ hai.

Bởi vì khi tu luyện, cần đại lượng các loại thần huyết, thứ này trong đại thiên thế giới cũng ko nhiều, rất khó lấy đc, nhưng trong Thần Thú chi nguyên, lại có vô số Thần Thú R.I.P, thậm chí có cả Siêu cấp Thần Thú, nếu hắn có thể lấy đc, có lẽ thật sự có thể tu luyện đến tầng thứ hai Long Phượng thể ak.

“Xem ra cai Thần Thú chi nguyên này ko thể ko đi rồi. . .” Nghĩ đến đây, Mục Trần mỉm cười tự nói.

“Thiên Phẩm Linh Trận cứ để ta, chỉ là thời gian gấp gáp, muốn lấy đc có lẽ sẽ phải trả giá ko ít.” Mạn Đà La gật đầu nói.

Thiên Phẩm Linh Trận giá trị ko thấp, hơn nữa còn muốn lấy đc trong thời gian ngắn, tự nhiên phải bổ một cái gia ko nhỏ.

“Làm phiền rồi.” Mục Trần gật đầu. Cũng may là có đại la thiên vực chống lưng, nếu chỉ có mình hắn thì thật chẳng biết làm sao.

“Trong hai tháng này, ta cũng phải tranh thủ luyện hóa Linh Thần dịch, ko thì đến lức tới Cửu U tộc, nếu có biến cố j lại. . .” Mạn Đà La thản nhiên nói.

Mục Trần phải chuẩn bị đầy đủ, nhưng nàng cũng ko nhàn rỗi, vạn nhất Mục Trần tranh đoạt danh ngạch thất bại, nếu Cửu U tộc muốn đem Mục Trần giam lại, nàng khó tránh khỏi phải giao thủ với cường giả Cửu U tộc.

Cửu U tộc nội tình thâm hậu, tuy ko có thiên Chí Tôn, nhưng nếu Mạn Đà La ko đột phá Thượng vị địa Chí Tôn, chỉ sợ khó mà làm họ

kiêng kị.

Mục Trần cũng hiểu ý Mạn Đà La, nói: “Đa tạ.”

Hắn hiểu rõ, lần đi Cửu U tộc này có bao nhiêu nguy hiểm. So với nơi đó, bắc giới cũng ko là j cả, nhưng Mạn Đà La vẫn ủng hộ hắn, phần tâm ý này, làm cho Mục Trần cảm động.

Hắn cảm thấy thật sáng suốt khi đưa Tinh Không Trấn Ma Tháp cùng với linh thần dịch cho Mạn Đà La. Nếu ko làm như vậy, hắn đã ko có đc sự ủng hộ của nàng.

“Những lời hoa mỹ ko cần nói. . .”

Mạn Đà La quơ quơ nắm tay nhỏ, nói: “Chuyện ngươi cần làm bây giờ, là tranh thủ trong hai tháng, đột phá Lục Phẩm Chí Tôn!”

Mục Trần nghe vậy, gật đầu tự tin. Hai tháng sau, tất cả sẽ rõ ràng.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 967: Chí Tôn Lục Phẩm

Sâu bên trong Đại La Thiên.

Một tòa cô phong đứng sừng sững, ngọn núi này cực cao, cơ hồ có thể phủ lấy một nửa Đại La Thiên, ở trong đó thiên địa linh lực nồng đậm nhất cả chi địa Đại La Thiên.

Nơi này Mạn Đà La dùng làm chỗ tu luyện cho mình, người tầm thường Đại La Thiên Vực, căn bản không có thể vào, bất quá lúc này đây, vì tạo điều kiện đột phá hoàn mỹ nhất cho Mục Trần, Mạn Đà La đem nơi tu luyện này cho Mục Trần dùng.

Mà lúc này, ở bên trên cô phong, có một gian thạch thất dựa vào núi mở ra, Mục Trần đứng trước thạch thất, hắn nhìn qua phiến núi này chung quanh thiên địa tràn ngập nhàn nhạt sương mù, trong mắt hiển hiện lên một vòng sợ hãi thán phục.

Bởi vì những sương mù này chính là Linh lực biến thành, việc này đủ để nói lên phiến khu vực này Linh lực nồng đậm và tinh thuần đến cỡ nào. . . Hiển nhiên, bên trong phiến khu vực có không ít Tụ Linh Trận hoặc là cùng loại Linh trận, đem toàn bộ linh lực thiên địa của Đại La Thiên đều hấp thu vào nơi này.

"Ngược lại là một chỗ tu luyện tuyệt hảo."

Mục Trần mỉm cười, nhưng lại không chần chờ nữa, trực tiếp quay người tiến vào thạch thất, rồi sau đó phong bế cửa động, trong thạch động rộng rãi có một chiếc giường bằng đá, Mục Trần tiến lại gần rồi ngồi xuống xếp bằng trên giường đá.

Hắn cũng không lập tức bắt tay liền vào việc tiến hành đột phá chí tôn lục phẩm, mà là chậm rãi nhắm mắt, tâm thần dần dần ngưng định, quanh thân thiên địa linh lực cũng là hóa thành sương mù, theo hơi thở cùng với lỗ chân lông trên da hắn, liên tục dũng mãnh không ngừng tiến vào cở thể hắn.

Hắn cần điều chỉnh trạng thái tu luyện bản thân cho tốt nhất để tiến hành đột phá.

Mà một hồi tu luyện này kéo dài gần năm ngày, đến ngày thứ năm hai mắt đóng chặt của Mục Trần lại lần nữa mở ra, lúc này hai con ngươi hắn đen kịt. Nhưng lại hiện ra một loại sắc thái óng ánh, là bởi vì Linh lực trong cơ thể hắn đã bành trướng tới cực điểm.

Mục Trần có thể cảm giác được, lúc này tứ chi bách hải Linh lực bàng bạc chảy xuôi, giơ tay nhấc chân là có thể phá nát một ngọn núi cao.

"Không sai biệt lắm. . ."

Mục Trần thì thào tự nói, chợt trong đôi mắt Linh quang phát ra, hắn cong ngón tay búng ra một luồng hồng quang gào thét sôi trào như dòng sông. Chiếm giữ một khoãng không gian cực kỳ rộng lớn trong thạch động.

Một nhánh sông hiện ra, sắc thái óng ánh giống như nước sông đang sôi trào, Linh khí tràn ngập, làm cho không khí đều là trở nên ướt át, có dấu hiệu biến ảo thành giọt nước nhỏ.

Cái nhánh sông này, là do một trăm vạn Chí Tôn Linh Dịch biến thành!

Mục Trần ngẩng đầu nhìn thoáng qua dòng sông Linh lực. Rồi sau đó hai tay kết ấn, khẽ nhếch miệng, lập tức có một đạo Linh lực như nước lũ gào thét, trực tiếp theo miệng hắn dũng mãnh tiến vào.

Linh lực bàng bạc, trong cơ thể Mục Trần lập tức nổ tung.

Nhưng thần sắc Mục Trần đối với việc này vẫn bình tĩnh, không chút hoang mang hắn biến ảo ấn pháp, vận chuyển những dòng Linh lực bàng bạc này theo kinh mạch, cuối cùng trải qua luyện hóa, liên tục không ngừng bị hút vào trong Chí Tôn Hải. . .

Bên trong Chí Tôn Hải. Linh lực phảng phất phô thiên cái địa hóa thành mưa to như trút nước xuống Chí Tôn Hải, tuy nhiên linh lực trong Chí Tôn Hải dùng một loại tốc độ tăng trưởng chậm rãi, kiên định.

Cảm thụ được Linh lực tăng trưởng bên Chí Tôn Hải, Mục Trần thần sắc không đổi, hai mắt nhắm lại thời gian dần trôi qua, lần này tu luyện cần một ít thời gian ngưng luyện linh lực. Đợi thời khắc mấu chốt đến liền tiến hành một phen đột phá.

Trong mắt hắn chỉ cần duy trì liên tục, không ngừng quán chú Linh lực khổng lồ tiến vào Chí Tôn Hải là được.

Vì vậy, Mục Trần tâm thần dần dần ngưng định, bắt đầu vứt bỏ tạp niệm, tiến nhập tầng sâu trong trạng thái tu luyện.

Mà hai mắt hắn lần này khép lại đợi đến lần nữa mở ra đã là mười ngày sau.

Trong vòng mười ngày, trăm vạn Chí Tôn Linh Dịch bị hắn hấp thu gần một phần năm, cũng đã làm cho da thịt thân thể Mục Trần đang không ngừng tách ra. Tràn ngập Linh lực cùng với Linh quang sáng chói ào ạt tuông ra, không ngừng phập phồng dao động từ trong cơ thể hắn.Là vì trong cơ thể hắn Linh lực đã dần dần đạt tới đỉnh dấu hiệu đột phá.

"Còn chưa đủ."

Bất quá đối với Mục Trần lại là khẽ lắc đầu, còn một khoảng nửa mới tới điểm đột phá, vì vậy hắn lại lần nữa hai mắt nhắm lại. . .

Một thời gian ngắn kế tiếp, Hai mắt Mục Trần từ từ mở ra ngước nhìn dòng sông trăm vạn Chí Tôn Linh Dịch hội hóa đã giảm bớt một phần.

Đến lần thứ tư hắn giương đôi mắt nhìn dòng sông vốn là linh lực sôi trào lao nhanh, đã hóa thành dòng suối, thể tích đã rút nhỏ hơn gấp năm lần, mà lúc này thời gian cũng đã trôi qua suốt một tháng.

Lúc này Mục Trần quanh thân Linh quang đã nồng đậm đã đến cực hạn, linh quang dưới ánh sáng đã khiến thân ảnh của hắn nhìn không rõ lắm, từ xa nhìn lại, giống như một vòng Linh quang Liệt Nhật.

Một cỗ Linh lực cực kỳ cường hoành chấn động, làm cho tòa thạch động có chút chấn động, trong lúc mơ hồ có khe hở lặng yên lan tràn.

Mục Trần hít sâu một hơi, rồi sau đó miệng khẽ động, đúng là giống như Kình Ngư hấp nước, trực tiếp đem số Chí Tôn Linh Dịch còn thừa lại, một ngụm nuốt toàn bộ vào trong.

Ông ông.

Linh quang trong cơ thể hắn cường thịnh bạo phát ra đến khó có thể hình dung, cũng là vào lúc này bên trong Chí Tôn Hải của Mục Trần Linh lực đạt đến độ cường đại nhất.

Đã tới thời điểm đột phá!

Hai mắt Mục Trần lần thứ năm nhắm lại, Mục Trần biết rằng lần sau hắn lại mỡ mắt ra là lúc hắn chính thức bước vào Chí Tôn Lục phẩm!

Mà lần cuối cùng hắn nhắm mắt, thì là suốt nửa tháng!

. . .

Cô phong bên ngoài phiến khu vực này, lúc Mục Trần bắt đầu bế quan đột phá, Mạn Đồ La liền đem nơi này phong tỏa, cấm bất luận kẻ nào trong Đại La Thiên Vực tiến vào, miễn quấy nhiễu Mục Trần đột phá.

Mà lúc này, ở đằng kia bên ngoài bầu trời cô phong, mấy đạo nhân ảnh hiện ra, một người đầu đúng là Mạn Đà La, sau lưng hắn là Tam Hoàng.

Bọn hắn vừa lộ diện, liền đem ánh mắt hướng về đỉnh núi có thạch động đang đóng chặt, ở đằng kia bên ngoài thạch động có Linh trận ngăn cách, cũng là che đậy bất cứ ba động nào trong đó truyền ra, làm cho ngoại nhân khó có thể dò xét.

"Đã một tháng hơn rồi. . . Mục Trần vẫn chưa hoàn thành đột phá sao? Nếu không xuất quan chỉ sợ nội tộc Cửu U Tước đã quyết định chọn ra danh ngạch rồi." Thiên Thứu Hoàng nhìn qua thạch động đóng chặt kia, nhịn không được nói.

Hắn cùng với tộc Cửu U Tước có chút quan hệ, cho nên hắn biết được một ít sự tình nội tộc Cửu U Tước. Sau khi Thiên Tước trưởng lão mang Cửu U về trong tộc, nội tộc Cửu U Tước cũng bởi vì huyết mạch kế ước gây ra một hồi chấn động thật lớn, trong đó một ít trưởng lão tính cách lạnh lùng, thậm chí có ý định phái ra đại quân tạo áp bách, cưỡng ép đối với Đại La Thiên Vực.

Những cuối cùng đều bị Thiên Tước trưởng lão khuyên can, đương nhiên cũng có một phần Cửu U kiên quyết ngăn trở, nàng vì việc này mà đã có thái độ cứng rắn cương quyết, cũng là làm cho những trưởng lão kia bên trong Cửu U tước nhất tộc thu liễm một ít, dù sao phụ thân Cửu U cũng là Tộc trưởng tộc Cửu U Tước. Hơn nữa bản thân nàng là Cửu U Tước tộc nhân ngàn năm có một, có khả năng cao nhất tiến hóa thành Viễn Cổ Bất Tử Điểu. Cho nên ý kiến cùng với thái độ Cửu U cũng không thể làm ngơ được.

Nhưng việc này dù sao cũng chỉ là tạm thời trì hoãn, nếu như Mục Trần không thể vượt qua đợt tuyển chọn danh ngạch này, chỉ sợ là vì bảo vệ huyết mạch Cửu U, một ít trưởng lão trong Cửu U Tước tộc đều không thể làm ngơ cho qua việc này. Mà trực tiếp dùng thủ đoạn cưỡng ép làm cho Cửu U huyết mạch khôi phục tinh thuần.

Mà lúc đó, đối với Mục Trần hay Đại La Thiên Vực mà nói đều không phải là một tin tức tốt lành gì cho lắm.

"Đột phá là việc khó có thể nói trước, cưỡng ép mà làm cũng không có điểm gì tốt cho bản thân."

Mạn Đà La nghe vậy, nhưng thần sắc lại bình thản, Kim sắc trong con ngươi nàng hàn quang xẹt qua, âm thanh lạnh lùng nói: " tộc Cửu U Tước nếu như ngay cả một chút thời gian mà không thể kiên nhẫn, vậy cũng không có gì để bàn. Đến lúc đó họ thật sự muốn khai chiến, vậy thì ta phụng bồi, ngược lại là ta muốn nhìn trong tay Mạn Đà La ta có thể vẫn lạc mấy vị Địa Chí Tôn của tộc Cửu U Tước."

Lời nói của Mạn Đà La có thêm một tia sát ý toát ra, làm cho Thiên Địa chung quanh trong khoảnh khắc đều trở nên ảm đạm. Trong thiên địa Linh lực vào thời khắc này nhất thời có dấu hiệu đông cứng lại.

Đứng một bên bọn Tam Hoàng phát giác được tia sát ý này, làm làn da họ nổi lên một tia hàn ý. Cùng nhìn nhau, trong mắt đều hiện lên một vẻ khiếp sợ. Lúc này Mạn Đà La so với một tháng trước kia, tuy nhìn qua như không có gì thay đổi, nhưng Tam Hoàng lại mẫn cảm phát giác được, hôm nay Mạn Đà La đã mạnh hơn nhiều so với thời gian trước!

Thụy Hoàng sợ hãi thán phục lắc đầu, chợt cười nói :"Chúc mừng Vực Chủ chính thức tiến vào Thượng vị Địa Chí Tôn . . .".

Hiển nhiên, Mạn Đà La có sự biến hóa này là vì một tháng trước bế quan, đã giúp cho nàng bước qua nửa bước cuối cùng của bán bộ Thượng vị Địa Chí Tôn, để chính thức trở thành Thượng vị Địa Chí Tôn.

Tuy nói việc này chỉ là nửa bước chênh lệch, nhưng Thụy Hoàng bọn hắn lại tinh tường hiểu được đó là một khoảng cách cực lớn, điểm này trong Đại Thú Liệp Chiến cũng đủ để nhìn ra, Linh Khôi đệ tứ Điện Chủ dùng lực lượng một người trực tiếp chống lại thất đại Địa Chí Tôn Bắc giới. . .Tuy nhiên trong đó có vài nguyên nhân thất đại Địa Chí Tôn đề phòng lẫn nhau.

Nhưng hiển nhiên, nếu như đến lúc đó thật sự tộc Cửu U Tước muốn khai chiến, chỉ cần Mạn Đà La hạ sát tâm, thì tộc Cửu U Tước sẽ không biết vẫn lạc mấy vị Địa Chí Tôn, mà một cái giá lớn bực này, cho dù là dùng nội tình tộc Cửu U Tước thì cũng không cách nào vượt qua.

Huống chi, Mạn Đà La trong tay còn có một kiện Thánh Vật Tinh Không Trấn Ma Tháp tá trợ, cho dù đối đầu một vị Địa Chí Tôn thì Mạn Đà La cũng không xem ra gì.

Oanh!

Trong lúc Tam Hoàng vì Mạn Đà La đột phá mà cảm thấy mừng rỡ thán phục và sợ hãi, vào thời điểm này, trước mắt họ đỉnh cô phong cực lớn lại hơi hơi run lên, ngay sau đó một đạo thanh âm to lớn, giống như cuồn cuộn Kinh Lôi từ bên trong ngọn núi kia truyền ra, cuối cùng ầm ầm vang vọng trong thiên địa.

Phanh!

Lúc âm thanh vang vọng truyền ra thì cửa thạch động lập tức nổ tung, đá vụn bắn tung tóe, một đạo quang ảnh bắn ra trong ánh mắt kinh hỹ mãnh liệt của bọn người Tam Hoàng, cuối cùng lăng không đứng ở trên bầu trời.

Tam Hoàng ánh mắt nhìn theo, chỉ thấy được thân ảnh Mục Trần lăng không mà đứng, lúc này Linh quang toàn thân bắt đầu khởi động, con ngươi màu đen giống như bảo thạch, tinh mang mãnh liệt bắn ra, chấn nhân tâm phách.

Mà trông lấy lúc này Mạn Đà La, Tam Hoàng như trút được gánh nặng thở dài một hơi, bởi vì vì bọn họ có thể cảm giác được hiện tại Mục Trần, so với tháng trước cường hãn lên không ít!

Hiển nhiên, là Mục Trần đã hoàn thành đột phá, chính thức bước chân vào Chí Tôn Lục phẩm!

"Ha ha, chúc mừng Mục Vương, bước vào Lục phẩm." Tam Hoàng cười nói.

Thời gian trôi qua tinh quang trong mắt Mục Trần dần thu liễm, hắn nhìn về phía Mạn Đà La cùng với Tam Hoàng cười cười, rồi sau đó bay vút đến.

Mạn Đồ La nhìn hắn lướt đến, hàn ý trên gương mặt cũng từ từ tiêu tán, bàn tay nhỏ bé nàng nắm chặt, chỉ thấy một số đạo quang mang thoáng hiện ra, cuối cùng biến thành năm quyển trục màu sắc không đồng nhất.

"Đây là trận đồ ngươi yêu cầu ta tìm, trong đó có hai quyển chính là trận đồ Thiên cấp."

Nghe được lời ấy của nàng, trong lòng Mục Trần lập tức đại hỹ, rồi sau đó ánh mắt hắn hướng về năm quyển trục đang tản ra chấn động kỳ dị.

Chương 968: Linh Trận Thiên Cấp

Linh trận thiên cấp.

Ánh mắt Mục Trần trở nên nóng bỏng, loại linh trận này, là lần đầu tiên hắn nhìn thấy, không kịp đợi, bàn tay nắm lại, quyển trục Lục Đạo rơi vào lòng bàn tay của hắn.

Linh lực tràn ra, trực tiếp tiền vào bên trong quyển trục, đại lượng tin tức dũng mãnh tràn vào đầu hắn.

Địa phẩm Cao cấp Linh Trận, Thanh Liên Linh Kiếm Trận.

Địa phẩm Cao cấp Linh Trận, Thiên La trận.

Địa phẩm Cao cấp Linh Trận, Bất Diệt Kim Chung trận.

Đầu tiên trong đầu Mục Trần, chính là ba cuốn Địa phẩm Cao cấp Linh Trận, loại linh trận đẳng cấp này, coi như là lục phẩm Chí Tôn cũng vô cùng kiêng kị.

Mà ba đạo linh trận này, vừa có linh trận công kích, vừa có khốn trận, vừa có linh trận phòng ngự, đều có uy lực ko tầm thường, hiển nhiên Mạn Đà La khi thu thập cũng có chút dụng tâm.

Bất quá ba đạo linh trận này cũng ko phải thứ làm Mục Trận động tâm nhất, tâm thần khẽ động, trong đầu hắn liền có kim quang tỏa ra, bên trong hào quang, có thêm văn tự hiển lộ.

“Thiên phẩm hạ cấp Linh trận, Thiên Sơn Thần Ấn.”

“Thiên phẩm hạ cấp Linh trận, Tru Tiên Trận.”

Mục Trần nhắm mắt lại cảm nhận tin tức trong đầu, đến khi mở ra, trong mắt ko thể che dấu sự vui mừng. Hắn nắm chặt quyển trục trong tay, lẩm bẩm nói: “Thiên phẩm Linh trận. . .”

Tuy nói nhận dc chỉ là linh trận hạ cấp, nhưng bố trí ra, coi như Thất phẩm Chí Tôn, cũng có thể đánh hắn trọng thương.

“Ta vồn muốn thu thập cho ngươi một ít cao cấp trận đồ, nhưng thời gian quá gấp gáp... Trận đồ bực này, đều nằm trong tay linh trận sư, mà Linh trận sư lại đem trận đồ xem như sinh mệnh, nên ko thể giao dịch đơn giản đc.: Mạn Đà La nói.

“Vậy là đủ rồi.”

Mục Trần gật gật đầu, dùng thực lực hắn hôm nay, dù muốn bố trí Thiên cấp hạ phẩm linh trận cũng có chút miễn cưỡng. Muốn thực sự đem linh trận bực này bố trí ra, hắn còn cần quan sát thể ngộ rất nhiều.

Cho nên nói coi như Mạn Đà La vì hắn tìm tới Thiên cấp Trung phẩm hoặc Thượng phẩm Linh trận đồ, Mục Trần hắn đều khó có khả năng bố trí ra.

“Trong hai cuốn Thiên cấp linh trận, cuốn cuối cùng, càng cường đại, giá trị của nó nhiều gấp đôi cuốn Thiên cấp linh trận khác.” Mạn Đà La nhìn thoáng qua quyển trục trong tay Mục Trần, nói.

Mục Trần trong mắt lóe sáng, biết Mạn Đà La nói chính là cuốn Tru Tiên Trận trận đồm, hắn xem lại tin tức trong đầu, hai mắt tỏa sáng.

“Linh trận này chỉ là tàn trận . . .: Mục Trần chậm rãi nói, nhưng ánh sáng trong mắt không hề giảm đi.

“Đây là viễn cổ linh trận, tổng cộng có ba cuốn, đây là phầm thượng. Nếu tìm đủ ba cuốn, chỉ sợ dù là Thượng vị Địa Chí Tôn, cũng có thể diệt sát.”

Tam Hoàng bên cạnh nghe đc, trên mặt lập tức hiện lên vẻ chấn động. Có thể diệt sát Thượng vị Địa Chí Tôn, chẳng lẽ nói chính là Tông sư linh trận trong truyền thuyết hay sao?

“Bất quá. . . cái Tru Tiên Trận này xem như là yếu nhất trong ba cuốn, cho nên mới đc truyền lưu, về hai cuốn khác, lại cực hiếm thấy. Muốn góp đủ khả năng ko cao.”

Mục Trần lắc đầu, thoáng có chút tiếc nối.

Ba cuốn Tru Tiên Trận này nếu như có thể tề tựu, chỉ sợ giá trị ko kém hơn Thánh Vật Tinh Không Trấn Ma Tháp. Dù sao đối với linh trận Tông sư, loại linh trận cấp bậc này mới là đáng giá nhất.

“Nhưng cuốn Tru Tiên Trận này dù là phần yếu nhất, nhưng vẫn lợi hại hơn Thiên cấp hạ phẩm linh trận tầm thường. Giá trị ngang với cao cấp Linh trận đồ, ngược lại là đáng giá.” Mục Trần cười cười, xem ra hắn phải hảo hảo nghiên cứu cái gọi là Tru Tiên Trận này. Có nó trong tay, tất nhiên sẽ là một đại sát khí ko tệ. Nếu như đi Thần Thú chi nguyên, càng nhiều hơn một it đảm bảo.

Mà lần đột phá này, cũng là Mục Trần tự tin ko ít. Hắn hôm nay, dù ko dùng ling trận, muốn thắng Liễu Thanh ko phải là việc khó.

“Kỳ hạn hai tháng, còn lại nửa tháng, ngươi lại nghỉ ngơi mười ngày, đến lúc đó, chúng ta liền tiến về Cửu U Tước tộc!” Mạn Đà La nhìn về phìa Mục Trần, nói.

“Tốt.”

Mục Trần gật đầu, hắn vừa mới đột phá, đích thực cần thời gian thích ứng với linh lực tăng vọi trong cơ thể. Đồng thời hắn cũng muốn trong thời gian này, đem linh trận trong tay đều thể ngộ một phen, chính thức đem chúng bố trí ra.

Đã có mục tiêu, ko trì hoãn, Mục Trần thân hình khẽ động, trực tiếp hóa thành lưu quang lướt về phía Cửu U Cung (khẽ động kiểu j mà hóa thành tia sáng đc =.=”), tiến sâu vào địa phương u tĩnh nhất...

Trong nửa tháng này, Mục Trần chửa tường bước ra khỏi Cửu u Cung, thời gian của hắn, đều dùng để thích ứng Linh lực trong cơ thể với thể ngộ Linh trận.

Trong quá trình thể ngộ linh trận, Mục Trần cũng dần thăm dò đc cách bố trí, bất quá trong thời gian đầu, hắn gặp phải ko ít thất bại, mỗi lần như vậy, sâu trong Cửu U Cung đều bộc phát ra Linh lực cuồng bạo, làm cho ko it cường giả trong Cửu U Cung kinh hãi lạnh mình. Bọn họ phát hiện, chỗ Linh lực bạo tạc kia, dù là Lục phẩm Chi Tôn đều ko có cách nào thừa nhận.

Quá trình này, kéo dài tới mười ngày, mới bắt đầu giảm bớt. Thẳng tới hai ngày cuối mới dừng hẳn. Ở sâu trong Cửu U Cung, Linh lực bạo phát phóng lên cao, phô thiên cái địa, giông như một đầu hung thú đang hinh thành. . .

Biến hóa này, dẫn tới cường giả trong Cửu U Cung sợ hãi, ko ít người hướng tới chỗ sâu nhất trong Cửu U Cung đề phòng. Bất quá khi họ đang lo lắng, khí tức đáng sợ kia tựa hộ cũng ko có đi ra, ngược lại bắt đầu trở nên yên lặng rút đi.

Tình huống này làm cho nhiều cường giả cảm thấy mờ mịt, chỉ có thể đổ cho Mục Trần lại thất bại, rồi than thở tiếc hận rời đi. . .

Trong khi những người khác đang tiếc hận, ở chỗ sâu nhất trong Cửu U Cung, Mục Trần chắp tay đứng. Hắn nhìn vào Linh lực chấn động đang dần tiêu tán trong không trung, ánh mắt có chút lóe lên, bộ dạng như đang cười, ko giống như thất bại, lại như có chút hiểu ra.

“Thiên cấp linh trận. . .” Mục Trần cúi đầu nhìn hai tay, khẽ cười một tiếng.

Sau thời gian nửa tháng thể ngộ, dù thất bại nhiều lần, nhưng cũng giúp Mục Trần thể nghiệm đc uy lực của Thiên cấp Linh trận. Uy lực bực này, hoàn toàn chính xác hơn xa Địa cấp Linh trận.

Không uổng hắn trong nhiều lần thất bại tìm ra thành công.

Trong lòng cảm thán, ngoài đình viện đột nhiên vang lên tiếng bước chân rất nhỏ, hắn cười cười, ko đợi các nàng lên tiêng, nói: “Vào đi.”

Hai thân hình sexy tiến vào, chính là tỷ muội Đường Băng cùng Đường Nhu. Đường Băng trong hai năm qua tận chức tận trách làm đại quản gia Cửu U Cung, địa vị chỉ dưới Mục Trần cùng Cửu U, nàng lúc này đã có một ít khí chất của thượng vị giả.

Mà Đường Nhu thì trc sau như một ôn nhu thẹn thùng. Mặc dù cùng Mục Trần vô cùng wen thuộc, nhưng thấy ánh mắt mỉm cười của hắn, khuôn mặt vẫn như cũ có chút hồng lên.

“Ngươi những ngày này có ý đem Cửu U Cung chúng ta hủy đi phải ko. . .” Đường Băng đi tới, trắng mắt liếc Mục Trần, nói.

Đối với Đường Băng ngày thường làm việc đặc biệt chăm chú, trong Cửu U Cung mọi việc đâu ra đấy, Mục Trần chỉ có thể cười khan một tiếng. Tuy nói hắn hôm nay trong Đại La Thiên Vực địa vị cực cao, nhưng đối với tỷ muội Đường Băng thật tình coi như bằng hữu, tự nhiên ko có khả năng áp bách với họ.

“Vực Chủ để chúng ta đến thông tri cho ngươi, chuẩn bị ngày mai khởi hành đến Cửu U Tước tộc.” Đường Bằng làm việc vẫn gọn gàng linh hoạt, gặp mặt liền đem chính sự nói ra.

Mục Trần nghe vậy, sắc mặt hởi đổi, nhẹ nhàng gật đầu.

Đường Băng khẽ cắn cắn cặp môi đỏ mọng, trên khuân mặt xinh đẹp, sự lãnh ngạo bắt đầu tán đi. Nàng nhìn chằm chằm vào Mục Trần, thấp giọng nói: “ Cửu U tỷ còn có thể trở vệ sao?”

Cửu U cung là một tay Cửu U tạo ra, mà các nàng là do Cửu u dẫn về, các náng xem đây là nhà của mình, nhưng các nàng cũng biết, nếu Cửu U thực sự rời đi. Mục Trần như trc vẫn có thể chống đỡ Cửu U Cung ko ngã, nhưng cảm giác vẫn thiếu một cái gì đó. . .

Mục Trần nhìn Đườn Băng có chút sa sút, Đường Nhu đã hai mắt đỏ hồng, hắn có chút trầm mặc. Cửu U ly khai, đối với các nàng mà nói, cũng là một loại đả kích thật lớn, bất quá ngày thường các nàng vẫn kiên cường ko để lộ ra mà thôi. Nhưng khi Mục Trần phải ly khai, vẫn có chút ko nén đc để lộ ra.

Mục Trần nhìn đôi tỷ muội xinh đẹp trc mặt, vươn tay ra vỗ nhẹ lên vai các nàng, khuân mặt tuấn dật, nụ cười ôn hòa, nói: “Yên tâm đi, ta sẽ đem Cửu U trở về.”

Hai người nhìn thấy trên mặt Mục Trần bộ dáng tươi cười lộ ra vẻ ôn hòa, nhưng vẫn cảm giác đc trong lời nói ẩn chứa một tia kiên định.

Hai tỷ muội đều nhoẻn miệng cười, dùng sức nhẹ gật đầu.

“Đúng rồi, ngươi đem theo cái này. . .”

Đường Băng đột nhiên lấy chiếc vòng trên cổ tay xuống đưa cho Mục Trận, nói: “Trong này có 150 vạn Chí Tôn Linh Dịch, là ta tận lực thu thập trong khoảng thời gian này, có lẽ sẽ cho ngươi một ít trợ giúp. . . “

Mục Trần nhìn Càn Khôn Trạc, có chút kinh ngạc. Hắn rất rõ, Đường Băng là một đại quản gia tận tâm và kỹ tính, Chí Tôn Linh Dịch của Cửu U Cung đều trong tay nàng, giúp cho Cửu U Cung đang dần trở thành thế lực khổng lồ có thể thuận lợi phát triển xuống.

Trong dĩ vãng, Mục Trần hắn muốn từ chỗ nàng lấy đc một ít, chính là vô cùng khó khăn, cho nên lúc này nhìn thấy nữ hài xưa nay keo kiệt vậy mà cho hắn số linh dịch lớn như vậy, kho chánh khỏi cảm thấy kinh ngạc.

“Nếu như Cửu u Cung ko còn ngươi cùng Cửu U tỷ, số Chí Tôn Linh Dịch dữ lại còn có ý nghĩa j`?”

Đường Băng như đọc đc suy nghĩ của Mục Trần, mấp máy môi nói, chợt nàng trừng mắt liêc Mục Trần: “Đừng cho là ta ko biết ngươi thầm mắng ta là quỷ hẹp hòi.”

Mục Trần mỉm cười, cũng ko cự tuyệt(ngu gì ko lấy :v), số Linh Dịch này chắc chắn có chỗ cần dùng. Thu hồi Càn Khôn Trạc, hắn lần nữa nói: “Ta sẽ dẫn nàng trở lại, nhất định!”

“Chúng ta tin ngươi. . .Còn có. . . Ngươi cũng phải cẩn thận.” Lần này lại là Đường Nhu nói. Khuân mặt thẹn thùng, nàng nhìn chằm chằm Mục Trần, trong đôi mắt đẹp tràn đầy tín nhiệm.

Mục Trần hít sâu một hoi, hắn chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về hướng Cửu U ly khai lúc trc, bàn tay nắm lại.

Cửu U, xem ra ko thể nghe lời ngươi rồi, Cửu U Tước tộc, ta phải tới rồi!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 969: Cửu U Giới

Đại Thiên Thế Giới mênh mông vô tận, chủng tộc vô số, mà Linh thú tộc, là đứng đầu trong số đó. Bởi vì Linh thú tộc đều có thiên phú dị bẩm, lại có tuổi thọ rất dài, nhờ đó tạo nên nội tình hùng hậu, làm cho thế lực nhân loại phải kiêng kị.

Huyết mạch của Linh thú tộc là phức tạp nhất trong cả Đại Thiên Thế Giới, mà lực lượng của chúng, đều đến từ huyết mạch. Một it chủng tộc có huyết mạch cường đại, đều được xưng là Thần Thú, ngay từ nhỏ đã có lực lượng cường đại, làm cho các tộc e ngại, kiêng dè.

Bất quá cũng có một vài chủng tộc ko phải Thần Thú, nhưng lại có tiềm năng sánh ngang với Thần Thú, mà Cửu U Tước tộc, là đứng đầu trong số đó.

Chủng tộc này, là nhất mạch Phượng Hoàng, một khi thức tỉnh, chở thành Viễn Cổ Bất Tử Điểu, coi như trong tộc Phượng Hoàng cũng là tồn tại đứng đầu.

Chính bởi vì thế, mà họ càng coi trọng huyết mạch. Một khi xuất hiện huyết mạch Bất Tử Điểu tinh khiết, chính là nghiêm gia bảo hộ. Bất luận là cái j` làm ô nhiễm nó đề bị coi là đại địch.

...

Cửu U đại lục, tuy nói là một phiến đại lục nhưng đã tương đương với Bắc giới, trong Đại Thiên Thế Giới cũng có danh khí không nhỏ.

Mà danh khí này, đến từ chính chủ nhân của nó, Cửu U Tước tộc!

Với tư cách là chủng tộc đứng đầu trong Linh thú tộc, Cửu U Tước tộc có thực lực cùng nội tình, ở bên trong Đại Thiên Thế Giới cũng đc coi là nhất lưu.

Phải biết rằng, Đại La Thiên Vực là thế lực đỉnh cấp Bắc Giới, nhưng trong Đại Thiên Thế Giới còn ko tình là nhị lưu.

Loại thế lực này, cũng ko phải chỉ dựa vào một vị Địa Chí Tôn, dù là Thượng vị Địa Chí Tôn cũng ko đc. Đại thế lực chính thức, càng coi trọng nội tình, ít nhất phải có từ hai vị Địa Chí Tôn chở lên mới miễn cưỡng có thể xem là nhất lưu.

Bởi vậy có thể thấy, Cửu U Tước tộc ko phải là thứ mà Đại La Thiên Vực loại thế lực này có thể so sánh.

Bất quá, chính thức làm cho thế lực khắp nơi coi trọng ko phải trên phiến đại lục này, mà trung tâm của Cửu U giới, nằm ngoài vị diện Đại Thiên Thế Giới, “Cửu U Tước tổ địa”!

Nghe nói ở thời kỳ Viễn Cổ, Cửu U Tước tộc là đi lên từ hạ vị diện ko hề bắt mắt. Chỉ đến khi trong tộc xuất hiện một vị tổ tiên kinh tai tuyệt diễm, trực tiếp là cho Cửu U tộc tại Đại Thiên Thế Giới chở thành chủng tộc đứng đầu, sừng sững ko ngã.

Trong thời kỳ cường thịnh nhất, liên tiếp ba đời đều có Thiên Chí Tôn xuất hiện, coi như là Phượng Hoàng tộc đều vô cùng coi trọng, đia vị ko hề yếu hơn.

Mà Cửu U Giới, chỉ là một hạ vị diện, sau đc đại năng trong tộc dùng thủ đoạn thông thiên liên kết với Đại Thiên Thê giới, trở thành Cửu U Tước tổ địa.

Loại chuyện này tại Đại Thiên Thế Giới cũng ko hiếm. Dù sao Đại Thiên Thế Giới liên kết với vô số vị diện. Chỉ cần đội phá xiềng xích ngăn cách vị diện đi tới Đại Thiên THế Giới, tuyệt đại đa số đều chở

thành thiên chi kiêu tử, thiên phú cường đại. Chỉ cần hơi chút thích ứng, bọn họ đều có cơ hội tỏa sáng chói mắt.

Mà điển hình nhất là Vô Tận Hỏa Vực Viêm Đế cùng Võ Cảnh Võ Tổ.

Họ đều là tồn tại hùng bá một phương, khiến khắp nơi kính sợ và tôn sùng.

Mà Viêm Đế cùng Võ Tổ đếu từng xuất thủ cưỡng ép đả thông hạ vị diện của mình tạo thành che chở, ko có thế lực nào dám ngấp nghé.

Cửu U Tước tộc Cửu U giới đồng dạng cũng như vậy. Mà mục đích của Mục Trần chính là Cửu U giới.

. . .

Cửu U giới, Cửu U Sơn.

Ngọn núi này, vô cùng to lớn, lơ lửng bên trong Cửu U giới, giống như một phiến đại lục, mà tòa cự sơn này chính là thánh địa Cửu U giới, đồng thời cũng chính là tổ địa Cửu U tộc. Nghe nói, con Cửu U tước đầu tiên chính là sinh ra tại đây.

Mà hôm nay, trên cự sơn vang lên vô số tiếng chuông cổ xưa, vạn điểu tề minh, chấn nhiếp thiên hạ.

Tại vị trí trung tậm nhất, tọa lạc một tòa cự sơn giống như cột chống trời. Trên đỉnh núi, mây mù che phủ, một tòa thạch đài to lớn hiện ra. Bốn phía quảng trường, trên vách núi, tồn tại mấy thanh ảnh tỏa ra linh lực chấn động cường đại.

Mà ở vị trí chính giữa của quảng trường, thì lại là một mặt vách núi cao chót vót, chỉ có điều lúc này vách núi đã biến thành từng tòa ghế đá cực lớn, ở bên trên những ghế đá kia, đều có một đạo thân ảnh ngồi ngay ngắn, khí tức tỏa ra làm cho thiên địa run rẩy.

Những thân ảnh này, chính là trưởng lão Cửu U Tước tộc.

Ánh mắt chuyển về phìa quảng trường đá xanh, chỉ thấy ở đó có thêm hai người ngồi xếp bằng, quanh thân tỏa ra ba động linh lực cường đại, giữa lông mày, hiển ra ngạo ý.

Ngạo ý này ko phải kiêu căng, mà là sự tự tin vào bản thân, để lộ ra sự ngạo nghễ.

Lúc này, hai thân ảnh đều ngẩng đầu, ánh mắt hướng về những chiếc ghế đá. Ở đó, đang truyền ra thanh âm tranh cãi kịch liệt của mấy thàng già ko chịu chết =)). Nước bọt bay tung tóe.

Tất cả mọi người đều chú ý vào bọn họ.

“Thật ngu ngốc! Cửu U chính là tộc nhân có huyết mạch tinh khiết nhất trong ngàn năm qua, chính là cơ duyên để tộc ta khôi phục vinh quang xưa, sao có thể để một nhân loại phá hư đc!” Một thằng mặt như xác chết hùng hổ nói.

“Theo ta nghĩ, lẽ ra phải bắt giữ tên Mục Trần đó về, dùng bí pháp tộc ta, cưỡng ép giải chừ liên kết huyết mạch của Cửu U và hắn(thiến đê là dc :v).

“Ko sai, Đại La bé con kia có chút năng lực, nhưng ta ko tin nàng sẽ vì một thàng gay mà đối nghịch với Cửu U Tước tộc ta.” =]] Một thằng nữa lên tiếng.

Ở mặt khác hơi nghiêng, Thiên Tước trưởng lão thì lại nhíu mày, nói:” Mục trần kia thiên phú ko đơn giản, trên người mang một tia Chân Phượng chi uy, nghĩ cũng là người có đại cơ duyên, ta đã đáp ứng, chỉ cần hắn thiến chim Khương Nha, Tần Huyền sẽ cho hắn cùng Cửu U đi Thần Thú chi nguyên hưởng tuần trăng mât. =]]]”

Nghe chuyện đó, thằng mặt xác chết cười ruồi nói: “Thiên Tước, như ngươi nói thằng đấy chỉ là Ngũ phẩm Chí Tôn. Tu vi này, Khương Nha

hai thằng có thể đơn giản nghiền ép, nếu để cho hắn đại biểu Cửu U tộc tiến vào Thần Thú chi nguyên, lão phu ko biết có cơ duyên hay ko, chỉ sợ sẽ làm chậm trễ đại sự, đến lúc đó ai sẽ gánh chịu?”

“Còn nữa, đã hai tháng trôi qua, hắn vẫn ko có dấu hiệu sẽ đến Cửu U Tước tộc ta, có thể thấy hắn đã sợ hãi, tâm trí mềm yếu, quả thực làm bẩn huyết mạch tinh khiết của Cửu U!”

Thiên Tước trưởng lão nghe xác chết ngôn ngữ cay nghiệt, sắc mặt cũng có chút khó coi, sau đó hắn cũng lười nói với xác chết, mà đem ánh mắt hướng về khu vực trung tâm nhất, tồn tại một cái ghế đá màu vàng, một trung niên nam tử đang ngồi ngay ngắn trên đó, tuy hắn ko nói j`, nhưng lại phát ra sự áp bách đáng sợ, không gian xung quanh như đọng lai.

Hắn chính là tộc trưởng Cửu U Tước tộc, Thiên Hoang.

Bên cạnh hắn, một bóng hình xinh đẹp đang đứng, chính thị Cửu U, nàng nghe bọn già cãi lộn, khuân mặt trắng hơn dùng Dove, ngọc thủ nắm thật chặt.

“Tộc trưởng, việc này mau chóng quyết định, sớm xác định một trong hai người Khương Nha, Tần Huyền ai đi ai ở, dù sao thần thú chi nguyên lập tức sẽ xuất hiện, chúng ta cũng ko thể cứ chờ thằng lol nào đó...(đợi hắn đến thì còn làm ăn đc j` nữa :v)” Cái thằng xác chết nhìn ông thông gia trong mơ nói.

Rất nhiều trưởng lão cũng nhìn về tộc trưởng, ở đằng xa, vô số tộc nhân Cửu U Tước tộc, đều phóng ánh mắt tới, đợi tộc trưởng tự mình mở miệng, đem sự việc gây tranh cãi gần hai tháng qua châm dứt xuống.

Thiên Hoang tộc trưởng sắc mặt bất động, tâm như bàn thạch, hai mắt khép hờ, sau đó nhìn thoáng qua khuân mặt tái nhợt của Cửu U bên cạnh, trầm mặc một lát, thản nhiên nói: “Người này co ân với Cửu U, mà Thiên Tước trưởng lão lại đưa ra hứa hẹn, Cửu U Tước tộc ta tự nhiên

phải thủ tín, trong vòng một ngày, hắn có thể tới Cửu U giới, thiến hai thăng kia, danh ngạch thứ tư này có thể giao cho hắn.”

Hắn nói đến đây, ánh mắt trở nên lăng lệ ác liệt: “Nhưng mà, nếu người này sợ hãi trốn tránh, Cửu U Tước tộc ta kiên quyết ko cho phép kẻ này làm bẩn huyết mạch Cửu U, đến lúc đó bổn tộc dốc sức ra tay, đem hắn bắt về, nếu Đại La Vực Chủ kia có ý ngăn cản, Cửu U tộc ta, ko tiếc khai chiến!”

Thanh âm của hắn, giống như tiếng sấm vang vọng cả Cửu U Sơn, mà rất nhiều tộc nhân Cửu U Tước tộc nghe thấy lời nói cuối cùng của hắn ẩn chứa sát khí, đồng loạt biến sắc.

Mà chư vị trưởng lão ánh mắt lập lòe, cuối cùng đều im lặng, hiển nhiên đã đồng ý với quyết định của tộc trưởng.

Bên cạnh Thiên Hoang tộc trưởng, trong mắt Cửu U hào quang lóe lên, chỉ cần Mục Trần âm thầm rời khỏi Đại La Thiên Vực, coi như Cửu U tộc cũng khó tìm ra hắn, đợi ngày sau hắn thật sự trưởng thành, đến lúc đó trong tộc đối với hắn cũng có điều kiêng kị, ko dám tùy ý xằng bậy.

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng cũng có chút thở ra, nghĩ đến lúc này Mục Trần đã rời xa Đại La Thiên Vực đi à nha . .

Nhưng mà, ý nhiệm này vừa hiện lên, bên cạnh nàng, Thiên Hoang đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía không trung, trong mắt hiện lên tinh quang thâm thúy.

Mà lúc hắn ngẩng đầu lên, bầu trờ đột nhiên vặn vẹo, không gian vòng xoáy thành hình, bên trong vòng xoáy, hai đạo thân ảnh chậm rãi đi ra.

Biến cố bất ngờ, trực tiếp dẫn tới vô số ánh mắt phóng tới, mang theo sự kinh ngạc, dõi theo hai đạo thân ảnh đang dần hiển hiện.

Khi hai đạo thân ảnh dần rõ ràng, tất cả đều có thể nghe thấy một đạo thanh âm trong sang(thăng này mà trong sáng thì ta là thánh nhân >.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 970: Hai Lựa Chọn

Trên không trung Thanh Thạch quảng trường cổ xưa, ko gian vòng xoáy xuất hiện, khi thanh âm trẻ tuổi kia truyền tới, trong thiên địa có vô số đạo ánh mắt nhìn tới, sau đó rất nhiều Cửu U Tước tộc nhìn thấy, hai đạo thân ảnh đang chậm rãi đi ra từ bên trong vòng xoáy.

Hai đạo thân ảnh, một thiếu nữ áo đen có đôi mắt hoàng kim, bên trong con ngươi tràn đầy sự hờ hững cùng một loại áp bách làm lòng người sợ hãi, theo uy áp mà nàng phát ra, làm cho cường giả Cửu U Tước tộc trong lòng ko nhịn đc phải chấn động, loại uy áp này, so với một vài trưởng lão trong tộc còn cường đại hơn.

Mà bên cạnh nàng, là một thiếu niên cao gầy, hắn còn rất trẻ và đẹp trai, con ngươi màu đen giống như tinh ko, khuân mặt trong sáng cười cười, dù đang đối mặt với rất nhìu cường giả Cửu U Tước tộc, như cũ ko hề sợ hãi.

“Hắn là Mục Trần? Là nhân loại cùng Cửu U điện hà ký kết huyết mạch kết nối?”

“Hắn thật sự dám đến Cửu U Tước tộc ta, thực sự là tìm chết, hắn thật cho rằng dựa vào lời hứa của Thiên Tước trưởng lão, là có thể đạt đc danh ngạch, may mắn chạy trốn để khỏi chết sao?”

“Buồn cười, hai danh ngạch đó chỉ Khương Nha cùng Tần Huyền có tư cách tranh đoạt, hắn chính là đoạt miếng ăn trong miệng họ, thật ko bít trời cao đất rộng.”

“Chỉ là nhân loại, cũng muồn so đấu cùng thiên tài Cửu U Tước tộc ta, ko biết sống chết!”

“. . .”

Khi vô số ành mắt hội tụ trên người Mục Trần, trong phiến thiên địa này lập tức bạo phát vô số thanh âm. Đa số tộc nhân Cửu U Tước, trên mặt tràn đầy trào phúng. Trong hai tháng ngắn ngủi, cái tên Mục Trần đã lui truyền rộng rãi trong Cửu U Tước tộc.

Nhất là khi Mục Trần chậm chạp ko tới, bọn họ cho là hắn sợ hãi, trốn tránh, dẫn tới sự khinh thường. Hơn nữa bởi vì Mục Trần, làm ô uế Huyết mạch Bất Tử Điểu, càng làm cho đa số tộc nhân Cửu U Tước sinh lòng bất mãn.

Khi những thanh âm trào phũng vang lên, ở giữa quảng trường, trên ghế đá, các trưởng lão Cửu U Tước tộc, cùng đem ánh mắt lăng lệ nhìn về hướng Mục Trần.

“Ngươi chính là Mục Trần?”

Vị trưởng lão áo xanh, ánh mắt lăng lệ như dao găm nhìn Mục Trần, thanh âm lạnh lùng nói: “Ko nghĩ ngươi thật sự dám đên, cũng đc, vậy thì giải trừ khế ước huyết mạch của ngươi và Cửu U đi thôi!”

Những người còn lại, đều quan sát Mục Trần. Đây là nguyên nhân mà họ cãi lộn trong thời gian qua, nhưng đến giờ mới đc nhìn thấy.

Đây chính là kẻ cùng huyết mạch cao quý nhât tộc họ trong ngàn năm qua ký kết khế ước sinh tử sao? Xem ra cũng chỉ bình thường, hoàn toàn ko thể so sánh với thiên tài trong tộc của họ.

Trên ghế đá trung ương nhất đăng kia, Thiên Hoang tộc trưởng cũng đang đánh giá Mục Trần. Chỉ bất quá, hắn càng thêm thâm trầm, ko lộ cảm xúc, làm người ta ko nhìn ra hỉ nộ.

Một bên Cửu U đã tỉnh táo lại sau sự xuất hiện của Mục Trần. Nàng thầm cười khổ, nhưng ko biết tại sao, trong lòng ko heetsf thất vọng, ngược lại sâu trong nội tâm hiện lên sự vui mừng.

Lý trí bảo nàng, lúc này Mục Trần chỉ có rời đi mới an toàn, nhưng nội tâm lại ko kìm nổi sự vui sướng.

Cửu U vụng trộm nhìn phụ thân, trong lòng tinh tường, chuyện hôm nay, phải xem thái độ của người. Nếu hắn thật sự ko để Mục Trần vào mắt, như vậy chuyện của hai người sẽ ko còn hi vọng.

Bất quá Thiên Hoang lịch duyện phi phàm, đối với Mục Trần ko lộ ra bất kì cảm xúc nào, làm cho Cửu U tâm thần bất định, ko biết cha vợ đối với con dê có thái độ j`. =]]

Trong Cửu U Tước tộc, thanh âm nổi lên bốn phía, giữa ko trung, Mạn Đà La trong mắt lé hàn quang, nàng nhìn chằm chằm thanh bào trưởng lão, cười lạnh nói: “Mục Trần làn người Đại La Thiên Vực ta, nếu ta đã đem hắn tới, vậy nhất định sẽ mang hắn trở về.”

Thanh bào trưởng lão nghe vậy, mỉa mai cười, nói: “Khẩu khí thật lớn, đã đến Cửu U Tước tộc ta, còn chưa đến phiên một cái Đại La Vực Chủ vô danh như ngươi giương oai. Lão phu ngược lại hảo tâm khuyên ngươi, ko nên can thiệp vào việc này, nếu ko lửa giận của Cửu U Tước tộc ta, Đại La Thiên Vực của ngươi chịu ko nổi đâu!”

Thời điểm thanh bào trưởng lão nói chuyện, hắn đã mãnh liệt từ trên ghế đá đứng lên, linh lực khủng bố, uy áp tỏa ra mãnh liêt.

Đằng sau hắn, linh lực mơ hồ biến thành biển lửa cực lớn, uy áp kinh thiên.

Hiển nhiên hắn định trực tiếp đè ép khí thế của Mạn Đà La, một khi nàng yếu thế, dùng thực lực Mục Trần, sẽ ko còn cách nào phản đối bất cứ phán quyết gì của bọn họ.

Uy áp đáng sợ cũng làm cho Mục Trần biến sắc, trên thân như có một tòa núi lớn, làm cho linh lực trong người trở nên trì trệ.

“Hừ!”

Bất quá khi uy áp ngày càng lớn, ở bên cạnh, khuân mặt nhỏ nhắn Mạn Đà La cũng chìm xuống, nàng hừ lạnh một tiếng, bước lên phía trc, chỉ thấy ko gian dưới chân nàng giông như thủy tinh trực tiếp vỡ vụn, trực tiếp đem viên tước cực lến do linh lực thanh bảo trưởng lão kia biến thành bao phủ. . .

Phanh!

Linh lực va chạm, viên tước phát ra thanh âm thê lương, trước vô số ánh mắt rung động, trực tiếp nổ tung, mà thanh bào trưởng lão cũng là sắc mặt đại biến, thân hình chấn động lui về sau, ghế đá dưới chân xuất hiện vết rạn chằng chịt, sắp vỡ vụn.

Mấy vị trưởng lão chung quanh, ko nhịn đc kinh hô: “Thượng vị Địa Chí Tôn?!”

Thiên Tước trưởng lão đồng tử cũng co rút lại, hai tháng trc, khi hắn nhìn thấy Mạn Đà La , nàng mới chỉ mới bước vào Thượng Vị Địa Chí Tôn. Ko ngờ chỉ trong hai tháng ngắn ngủi nàng đã chính thức trở thành Thượng Vị Địa Chí Tôn!

Thực lực bực này, đã vựt qua rất nhiều trưởng lão trong tộc, đủ để cùng tộc trưởng sành vai!

Trên vị trí đầu não, trong mắt Thiên Hoang Tộc trưởng xẹt qua tia kỳ quang, hắn nhìn Mạn Đà La thật sâu, rốt cuộc cũng mở miệng. Thanh am trầm thấp: “Nghĩ ko gia Vực Chủ đã bước chân vào cảnh giới này. Thực lực như vậy, trong Thiên La Đại Lục, ngược lại ko sai.”

Thanh âm truyền ra như hóa thành thực chât, trong không trung khuếch tán, theo đó, trùng kích trên người Mạn Đà La phát ra yên lặng

tiêu tán, giống như bị triệt tiêu.

Nhìn thấy nột màn này, con ngươi Mạn Đà La hơi híp lại, trong thần sắc nhiều hơn một phần kiêng kị. Từ thủ đoạn này mà xem, hiển nhiên Thiên Hoang tộc trưởng đã sớm đạt tới cấp độ Thượng Vị Địa Chí Tôn.

“Thiên Hoang Tộc trưởng quá khen.”

Mạn Đà La thản nhiên nói: “Bất quá hôm nay ta đem MỤc Trần tới đây, chính là vì ước định với Thiên Tươc trưởng lão, mong quý tộc thủ tín, nếu ko Đại La Thiên Vực ta dù ko bằng quý tộc, nhưng nếu vạch mặt, đối với song phương cũng ko đc bất kỳ chỗ tốt nào.”

Thanh bào trưởng lão nghe vậy, sắc mặt tái nhợt, nhưng ko nói đc j`. Thực lực của Mạn Đà La đáng giá cho Cửu U Tước tộc coi trọng.

Thiên Hoang tộc trưởng sắc mặt ko đổi, ánh mắt từ trên người Mạn Đà La chuyển về phía Mục Trần, thanh âm bình đạm nói: “Ngươi là Mục Trần?”

Mục Trần có thể bình thản đối mặt với những trưởng lão Cửu U Tước tộc kia, nhưng khi đối mặt với Thiên Hoang, chăng biết tại sao luôn có chút chột dạ, dù sao cũng là phụ thân Cửu U.

“Vãn bối Mục Trần, bái kiến Thiên Hoang tộc trưởng.” Đè xuống tâm tình, Mục Trần vội vàng ôm quyền cung kính đáp.

Thiên Hoang Tộc trưởng thản nhiên nói: “Ngươi cùng Cửu U có khế ước huyết mạch, là khi các ngươi đối mặt sống chết, nên ko thể trách ngươi, nhưng huyêt mạch Cửu U đối với tộc ta vô cùng quan trọng, nay huyết mạch của nàng bị ô nhiễm, có thể ảnh hưởng tới tiến hóa sau này của nàng.”

Mục Trần nghe vậy, trong lòng trầm xuống. Không nghĩ tới khế ước huyết mạch đối với Cửu U lại mang đến tai họa này.

“Nhưng nếu Cửu U có thể đạt đc Thần Huyết Bất Tử Điểu trong Thần Thú chi nguyên, ko chỉ có thể thanh chừ trọc khí, còn có thể cường hóa triệt để huyết mạch của nàng.”

Hắn liếc Mục Trần nói: “Nhưng bên trong Thần Thú chi nguyên, cạnh tranh vô cùng thảm khốc, các tộc lớn đều tiến vào, dù là Cửu U Tước tộc ta cũng ko có chút lợi thế nào, ngươi hiểu chứ?”

Mục Trần nhẹ nhàng gật đầu.

Thiên Hoang Tộc trưởng phất phất tay, nói: “Bởi vì khế ước huyết mạch, ngươi có hai lựa chọn, một là dựa theo ước định với Thiên Tước trưởng lão, nếu ngươi thành công, có thể trợ giúp Cửu U đạt đc huyết mạch hoàn mỹ, sự tình khế ước, Cửu U tộc ta sẽ ko so đo, hơn nữa ngươi còn đạt đc tình hữu nghị lớn nhất của tộc ta, đương nhiên, khó khăn trong đó, trong lòng ngươi tự hiểu.”

“Mà nếu ngươi đối với bản thân không có tự tin, niệm tình ngươi đã từng cứu tính mạng Cửu U, ta sẽ ko tính toán với ngươi, nhưng ngươi phải ở trong Cửu U Tước tộc ta mười năm!”

Nói đến đây, ánh mắt Thiên Hoang tộc trưởng trở nên lợi hại, hắn nhìn Mục Trần, nói: “Bây giờ, ngươi có thể cho ta biết lựa chọn của ngươi không?”

Trong thiên địa, vô số tộc nhân Cửu U Tước tộc đều nhìn lên, quan sát thân ảnh trẻ tuổi kia, bọn họ cũng muốn biết lựa chọn của hắn là gì.

Theo bọn hắn xem, tộc trưởng dã đưa cho Mục Trần điều kiên hậu đãi nhất, mà điều kiện thứ hai, càng là thả cho hắn một mạng, tuy nói giam lỏng mười năm, nhưng tính mạng đc bảo toàn, đồng thời ko bị việc khế ước là liên lụy.

Trong sân rộng, trong ánh mắt hai thân ảnh đang ngồi xếp bằng tràn đầy sự ngạo nghễ, ánh mắt nhìn Mục Trần hiện lên sự cười nhạo.

Kẻ này, chắc chắn sẽ chòn điều thứ hai, bằng ko muốn từ trong tay họ cướp lấy danh ngạch, quả thực chính là mơ tưởng.(lúc éo nào mấy thằng như này cũng vậy rồi đến lúc bị đánh cho phù mỏ lại gào thét như mấy thăng động kinh, ngu đến tội :v)

Trong vô số ánh mắt chú mục, Mục Trần nhìn chằm chằm Thiên Hoang tộc trưởng, sau đó hướng về Cửu U cười cười, nháy mắt sau, thân hình khẽ động trực tiếp tới trên quảng trường, cuối cùng nhìn về phía hai đạo thân ảnh kia, ôm quyền nói: “Hai vị, Đại La Thiên Vực Mục Trần, đến đây lấy danh ngạch!”

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 971: So Đấu Nhục Thể

Trên quảng trường đá xanh, hai người Khương Nha cùng Tần Huyền đều ngẩng đầu lên, ánh mắt chỉ liếc qua Mục Trần, khóe mắt hơi nhếch lên rất khẽ.

Mục Trần này lại ko chọn con đường thứ hai, khiến hai người hơi kinh ngạc, bất quá. . .nếu hắn nghĩ con đường này có sinh cơ, thì cũng quá ngây thơ đi.

Khương Nha cùng Tần Huyền ko để ý tới Mục Trần, mà hướng ánh mắt về phía Thiên Hoang tộc trưởng, chỉ thấy mắt hắn hơi cụp xuống nói: “Nếu như hắn đã khiêu chiến, vậy hai ngươi cứ ra tay đi.”

Nghe Thiên Hoang nói vậy, hai người sắc mặt cũng hơi đổi, chẳng lẽ tộc trưởng có ý để bọn họ xuất thủ hay sao? Chỉ là một tên Lục phẩm Chí Tôn cũng đáng hai người họ ra tay?

“Tần Huyền, ngươi từng thua ta nửa chiêu, ngươi lên trc đi a.” Khương Nha cười ruồi nhìn về phía Tần Huyền, bộ dáng lười biếng ko có hứng thú. Tuy nghe ý tộc trưởng cho phép hai người cùng ra tay, nhưng hiển nhiên hai người họ đều chưa từng nghĩ sẽ làm vậy.

Đùa gì chứ, chỉ là Lục phẩm Chí Tôn, còn là nhân loại, nếu hai người họ cùng ra tay ko phải rất mất mặt sao?

Tần Huyền nghe vậy, mí mắt rật rật, sắc mặt có chút khó coi. Lần trc Khương Nha chỉ may mắn một chút, nếu đánh thật, thì khó mà phân thắng bại, ko ngờ hắn lại lấy ra để đề cao mình. . .

Bất quá hắn cũng lười cùng Khương Nha so do, đối với Mục Trần trc mặt hắn cũng xem ko vừa mắt, dù sao trong thế hệ này, người có ý với Cửu U cũng ko ít, mà hắn là một trong số đó. . .

Nên đối với Mục Trần trc mặt, hắn cũng ko muốn bỏ qua như vậy. . .

Ý niệm trong đầu xẹt qua, dưới vô số ánh mắt tộc nhân, hắn chậm rãi tới trc mặt Mục Trần.

“ Nếu ta là ngươi, ta sẽ chọn ở lại đây mười năm thì hay hơn đấy.” Hắn đứng cách Mục Trần trăm trượng, thanh âm bình thản nói.

“Đa tạ đã nhắc!”

Mục Trần như ko nghe thấy lời mỉa mai của hắn, nghiêm túc ôm quyền, nói: “Thỉnh chỉ giáo.”

“Ko biết điều.”

Tần Huyền thấy bộ dạng Mục Trần hời hợt, không khỏi nhíu mày, cảm thấy tức dận, cũng ko nói nhảm, bước về phía trc. Linh lực như phong bạo tràn ra, bên trong ẩn chứa băng hàn, làm cho nhiệt độ xung quanh nhanh chóng hạ xuống.

Mắt thường có thể thấy một tầng băng sương nhanh chóng lan ra từ dưới chân hắn, đem một phần quảng trường bao phủ. . .

Cảm nhận linh lực bộc phát trong cơ thể Tần Huyền, ánh mắt Mục Trần hơi đổi. Thiên Tước trưởng lão nói ko sai, Tần Huyền này so với Liễu Thanh càng mạnh hơn.

Chỉ sợ đã chính thức chạm tới cảnh giới Thất phẩm Chí Tôn, so với Lục phẩm Chí Tôn càng thêm cường hãn.

Nếu ko phải hắn đã đột phá Lục Phẩm Chí Tôn, thì sợ rằng chỉ tính riêng uy áp hắn đã ko chịu đc.

Bất quá, nương theo lần đột phá này, thực lực của hắn so với hai tháng qua đã mạnh lên rất nhiều.

Ánh mắt Mục Trần trở nên ác liệt, hai tay thả lỏng, thân hình thẳng tắp như trường thương, sừng sững bất động, khi thếkhông ngừng tảo ra.

Phía sau hắn, không gian vặn vẹo, Chí Tôn hải ẩn hiện, linh lực chấn động khuếch tán, quanh người hắn, trong vòng trăm trượng, băng sương ko ngừng tan rã, ko thể tới gần.

“A, ngược lại cũng có chút môn đạo . . .”

Phát giác hành động của Mục Trần, Tần Huyền cười nhạt, ngón tay khẽ gảy, chỉ thấy trong thiên địa, vô số bông tuyết nhẹ nhàng rơi xuống.

Phanh!

Nháy mắt đó, thân thể Tần Huyền đột nhiên nổ tung, hóa thành vô số bông tuyết bay tới.

Chớp mắt đó, Mục Trần ánh mắt ngưng tụ, thân hình nhanh chóng lùi lại, dưới da kim quang bộc phát. Hắn lúc này nhìn giống như Kim Nhân.

“HƯ ...U...U!”

Khi Mục Trần lùi lại, ý đồ thoái khỏi khu vực bông tuyết, đột nhiên bông tuyết nhanh chóng ngưng tụ sau lưng hắn, một đạo thân ảnh hiện ra.

“Bá!”

Thế công quỷ dị tới cực nhanh, làm Mục Trần ko có cách nào phòng ngự, chỉ có thể để mặc vô số hàn quang đánh tới trên lưng.

“Xùy!”

Hàn quang ngưng tụ, hóa thành một ngón tay thon dài, phía trên ngưng tụ hàn quang sắc bén, giống như xuyên thủng không gian đánh

tới.

Thân thể Tần Huyền xuất hiện sau lưng Mục Trần, vẫn duy trì tư thế xuất chỉ, tầng tầng hàn băng hướng tới Mục Trần, ý đồ vây khốn hắn. Một khi thành công, sinh tử Mục Trần sẽ do hắn khống chế.

Một kích đắc thủ, Tần Huyền có chút thất vọng lắc đầu: “Thật ko chịu nổi một kích. . .”

Oanh!(Choang)

Nhưng khi thanh âm của hắn vừa rơi xuống, kim quang trên cơ thể Mục Trần giống như thái dương nở rộ, ánh sáng tỏa ra, tầng tầng băng sương vỡ vụn.

Biến cố bất ngờ khiến Tần Huyền kinh hãi, bất quá ko đợi hắn ra tay lần nữa, hắn phát hiện từ trên ngón tay của hắn đặt trên lưng Mục Trần đang truyền đến một cỗ lực lượng vô cùng bá đạo.

Trong lúc mơ hồ, hắn nhìn thấy trên lưng Mục Trần thoàng hiện một đạo kim sắc long văn.

Phanh!

Lực lượng khổng lồ trực tiếp đem hắn đánh bay, thân ảnh phía trc lập tức quay lại, Mục Trần giống như một đầu Man Long vọt tới, một trưởng trực tiếp đánh lên ngực hắn, lực lượng đáng sợ chấn động không gian.

“Dám so đấu thân thể với ta, muốn chết!”

Bất quá trc thế công của Mục Trần, Tần Huyền chỉ cười lạnh. Dù sao hắn vốn mang thân thể Thần Thú, nhục thân mạnh mẽ vượt xa người thường. Mục Trần này ko tận dụng cơ hội kéo dài khoảng cách, ngược lại dám chủ động vọt tới, thật ko biết lượng sức mình.

Mà điểm này, cũng là suy nghĩ của rất nhiều tộc nhân Cửu U Tước tộc. Nhìn một màn này, khóe miệng bọn họ đều hiện lên sự chế nhạo.

“Oanh!”

Song chưởng Tần Huyền co lại, như Ưng Trảo vồ mồi, ở đầu ngón tay hiện lên từng bông tuyết đang cấp tốc xoay tròn, không gian xung quanh đều vỡ ra.

Kim chưởng đánh tới, trực tiếp cùng băng trảo của Tần Huyền va chạm.

Ầm!

Sau va chạm, thân thể hai người đều run rẩy, thần sắc Mục Trần bình tĩnh, dù sao hắn đối với Tần Huyền cũng đủ coi trọng. Nhưng Tần Huyền ko đc như vậy, trảo phong này của hắn, đừng nói Lục phẩm Chí Tôn bình thường, chính là Lục phẩm Chí Tôn đỉnh phong dính phải cũng bị trọng thương, mà lần này, lại giống như đánh vào kim loại, chấn động làm tay hắn đau nhức.

“Thân thể kẻ này sao có thể mạnh như vậy đc?!”

Trong lòng Tần Huyền chấn động, ko thể tin nổi. Hắn chính là thân thể Thần Thú thật sự, giơ tay nhấc chân đều có thể chấn vỡ cự sơn, nhưng ở trc mặt một Lục phẩm Chí Tôn như Mục Trần lại ko thể chiếm thượng phong?

“Ta ngược lại muốn xem ngươi có thể chịu đựng bao lâu!”

Trong mắt Tần Huyền hàn quang chớp động, hắn cho là Mục Trần chỉ đang mạnh mẽ chống đỡ, trong cơ thể linh lực bạo phát, trảo phong như gió, mang theo bông tuyết phô thiên cái địa hướng Mục Trần đánh tới.

Oanh! Oanh!

Nhưng đối với thế công của Tần Huyền, trên mặt Mục Trần hiện lên sự sắc bén, hắn ko lùi lại, không gian sau lưng chấn động, Chí Tôn hải hiện ra, kim quang trên thân càng thêm chói mắt, thậm chí hai mắt đều biến thành màu vàng.

Chính là dấu hiệu vận chuyển Long Phượng Thể tới cực hạn.

Thân thể Tần Huyền cố nhiên mạnh mẽ, nhưng hắn đồng dạng cũng ko yếu. Sau nhiều năm khổ tu, ko chỉ Lôi Thần Thể đạt đại thành, mà Long Phượng Thể hôm nay càng thêm mạnh mẽ, coi như là Thần Thú Chi Thân chính thức, hắn cũng ko sợ.

Mục Trần hắn sao ko biết sau khi đến đây sẽ nhận phải vô số ánh mắt miệt thị. Đã vậy ta đây liền dùng thứ các ngươi kiêu ngạo nhất, đánh bại các ngươi!

Ánh mắt Mục Trần bắn ra sự sắc bắn, trong nháy mắt, trưởng phong đánh ra, lần nữa trực tiếp cùng thế công của Tần Huyền giao phong.

Phanh! Phanh! Phanh!

Trên quảng trường, hai đạo thân ảnh giống như cuồng phong ko ngừng va chạm, mỗi lần như thế đều đưa tới thanh âm trầm thấm, lực lượng cuồng bạo tạo nên sóng xung kích chấn động, không gian xung quanh trở nên nhộn nhạo, mắt thương cũng nhìn thấy.

Mà ở quanh quảng trường, vô số ánh mắt nhìn vào hai đạo thân ảnh giống như man thú không ngừng va chạm trong sân. Nguyên bản ánh mắt có chút mỉa mai giờ ko còn chút nào, cái miệng vì kinh ngạc mà mở lớn ra.

Bọn họ thấy đc, dưới loại tranh đấu thân thể này, thân ảnh nhân loại có chút đơn bạc kia, ko chút nào yếu thế, trái lại càng ngày càng hung ác ngang ngược!

Mục Trần này, vậy mà có thể dựa vào cơ thể chèn ép Tần Huyền?

Sao có thể?!

Đông!

Mà trong vô số ánh mắt khó tin, bên trong quảng trường, chiến đấu đã dần kết thúc, song quyền mang theo lực lượng đáng sợ, trực tiếp va chạm vào nhau.

Sóng xung kích phát ra, khiến mặt đất vỡ vụn.

Hai đạo thân ảnh sau khi va chạm đều mãnh liệt bắn ra ngoài, trên mặt đất xuất hiện hai vết nứt thật sâu, hai người khỏa thân, đều bị chôn sâu vào lòng đất.

Vô số ánh mắt xung quanh đều ngốc trệ, thanh âm sợ hãi nổi lên, ko ai nghĩ tới, Tần Huyền lại ko thể chiếm đc tiện nghi của Mục Trần trên mặt thân thể.

Thanh niên mà họ từng khinh thường, ko ngờ lại có nhục thân có thể so với thân thể Thần Thú!

Thực lực này, thật làm cho người ta nghẹn họng.

Bên ngoài quảng trường, nhìn một màn này, Khương Nha ko khỏi giật mình. . .Chợt hắn cười lạnh: “Rút cuộc cũng có chút ý tứ. . . bất quá, muốn cướp danh ngạch từ trong tay chúng ta, như vậy còn chưa đủ. . .”

“Đem bản lĩnh chân thật ra đi, để ta nhìn xem, ngươi cuối cùng có hay không tư cách nhận đc danh ngạch của Cửu U Tước tộc ta!”

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 972: Thiên La Trận

Trên quảng trường đá xanh cực lớn, hai vết nứt thật sâu bị đào ra, mà ở cuối vết nứt, hai thân ảnh bị chìm thật sâu bên trong chậm rãi đi ra.

Chung quanh quảng trường, vô số ánh mắt quanh sát tình trạng giằng co trên sân, thanh âm mỉa mai đã biến mất, hiển nhiên, Mục Trần bằng vào nhục thân so đấu với Tần Huyền, đã làm cho ko ít tộc nhân Cửu U Tước cảm thấy khiếp sợ.

Trong vô số ánh mắt trấn động, Tần Huyền chậm dãi từ trong vết nứt bước ra. Hắn nhìn Mục Trần thật sâu, lúc này, trong mắt hắn đã xuất hiện vẻ trịnh trọng. Sau cuộc giao phong, hắn đã hiểu thanh niên trc mặt cường đại đến mức nào.Hắn có thân thể Thần Thú, cảnh giới cao hơn Mục Trần, dù chiếm nhiều ưu thế như vậy nhưng vẫn như cũ ko chiếm đc thượng phong. Hết thảy cho thấy, Mục Trần đáng giá để hắn dốc toàn lực.

“Xem ra ta đã lầm.” Tần Huyền hít sâu một hơi, nói.

“Khách khí rồi.”Mục Trần mỉm cười, nhưng ko hề đắc ý, Tần Huyền trc mặt đích thực cường hãn, lúc giao phong, dù hắn đã đem Long Phượng thể thúc giục đến cực hạn, nhưng đồng dạng cũng ko ép đc Tần Huyền. Ngày trc khi cùng đám người U Minh Hoàng tử giao phong, so đấu nhục thân hắn luôn chiếm ưu thế, nhưng lúc này lại ko có hiệu quả lắm. Có thể thấy, thân thể Thần Thú, đích thực cường hãn.

“Vì biểu lộ sự áy nãy. . . Tiếp theo ta sẽ xuất toàn lực.”

Tần Huyền nhìn chằm chằm Mục Trần, trong ánh mắt hiện lên sự lăng lệ, chợt chân hắn dẫm xuống, khí tức băng hàn lập tức phát ra từ cơ thể hắn, bông tuyết đầy trời, chỉ thấy sau lưng mơ hồ hình thành Cự Tước thật lớn.

Knok!

Hàn băng Cự Tước xuất hiện, hai cánh chớp động, hoa tuyết đầy trời, thanh âm ẩn chứa hàn ý bén nhọn vang vọng thiên địa. Một cỗ uy áp tràn ra.

“Tần Huyền vậy mà gọi ra hình thái Thần Thú. . . xem ra ko có ý lưu thủ nữa rồi.”

“Mục Trần này cũng có chút bổn sự, vậy mà có thể bứt Tần Huyền đến bước này.”

“Bất quá, đã đến bước này, chỉ sợ sẽ ko còn may mắn nữa rồi.”

“. . . “

Theo hàn băng Cự Tước xuất hiện, tiếng bàn luận xôn xao lần nữa nổi lên, thần sắc tộc nhân Cửu U Tước bình phục trở lại, bởi họ biết, khi Tần Huyền nghiêm túc thì lợi hại cỡ nào.

“Cửu U hàn tước sao. . .”

Mục Trần cũng ngẩng đầu nhìn Cự Tước sau lưng Tần Huyền, ánh mắt ngưng tụ, nghĩ đây hẳn là bản thể của Tần Huyền đi?! Cùng là Cửu U Tước, tiến hóa bất đồng, dù ko bằng Cửu u Minh Tước, nhưng hàn băng lực, đồng dạng cũng ko dễ chơi. Tần Huyền này, quả nhiên ko có ý lưu thủ rồi.

Thần sắc Mục Trần ngưng trọng, song trưởng nắm chặt, trên đầu ngón tay, linh lực lặng yên tràn ra.

HƯU ... U ... U!

Tần Huyền trực tiếp nhảy lên đầu Hàn Tước, hai mắt trở nên băng hàn, lòng bàn tay nắm lại, chỉ thấy bông tuyết nhanh chóng hội tụ trong tay hắn, nháy mắt hình thành một băng cung cực lớn, trên thân cung nổi lên những hoa văn cổ xưa. Băng cung trong tay, khi thế của hắn hoàn toàn thay đổi, trở nên lăng lệ, so với trc kia hoàn toàn bất đồng.

Ánh mắt Tần Huyền như chim ưng nhìn Mục Trần, ko thừa lời, trực tiếp kéo dây cung, bông tuyết xung quanh lậy tức cuốn tới trên thân cung, hình thành lợi tiễn hơn mười trượng. Mũi tiễn lóe lên lam quang băng hàn, khi thế xuyên vân, yên lặng phát ra.

Băng cung kéo căng hình bán nguyệt, băng tiễn trực chỉ Mục Trần, Tần Huyền ko cho Mục Trần thời gian phản ứng, ngón tay kéo cung đột nhiên buông ra.

Vút!(ko biết đúng ko)

Trong nháy mắt, như xé rách không gian, mọi người chỉ kịp nhìn thấy một đạo bạch quang xuyên qua bầu trời, thế như lôi đình vạn quân, nhằm về hướng mi tâm Mục Trần.

Trong nháy mắt băng tiễn bắn ra, toàn thân Mục Trần căng thẳng, lông tóc dựng đứng, trong con mắt kim quang lưu truyển. Nháy mắt đó, chân hắn đạp xuống đất, thân hình cưỡng ép nghiêng về bên trái.

Phập! Bùm!

Thời điểm Mục Trần tránh ra, một đạo bạch quang hung hăng cắm xuống chỗ hắn vừa đứng, đại địa nứt vỡ, hố sâu hình thành, bên trong phủ kín hàn băng.

Bên ngoài hố lớn, thân hình Mục Trần hiện ra, hắn nhìn hố sâu, trong lòng rét lạnh, hắn phát hiện ra, nham thạch cứng rắn vì hàn khí ăn mòn, chỉ cần chạm nhẹ liền hóa thành bột phấn.

Băng tiễn này, uy lực mạnh mẽ, hơn nữa quá nhanh. Thời điểm mấu chốt hắn chỉ hiểm hiểm tránh đi mà thôi,

Cọt kẹt...t..tttt.

Mà khi Mục Trần đang kinh hãi, chợt nghe thấy thanh âm rất nhỏ, hắn vội ngẩng đầu, đồng tử co rút lại. Chỉ thấy ở đằng kia, Tần Huyền lại kéo cung, trên đó ngưng kết ba mũi băng tiến, đầu mũi tên hàn quang chớt động.

Chiu!

Thanh âm phá không đột nhiên vang lên, ba đạo bạch quang xẹt qua bầu trời, Thân hình Mục Trần nhanh chóng lùi lại, Long Phượng Thể đạt tới cực hạn, tàn ảnh chớp động. Bất quá, tàn ảnh vừa xuất hiện liền bị băng tiễn xuyên qua.

Bụp! Bụp! Bụp!

Ba tiếng vang lên, trên nền đá xanh xuất hiện thêm ba hố sâu nữa. Ở đằng xa, hiện lên thân ảnh có chút chật vật của Mục Trần.

Tần Huyền mặt ko biểu tình, khẽ liếc Mục Trần, vẫn ko nói j`, tiếp tục kéo cung, năm mũi băng tiễn hình thành. Nhìn một màn này, lông mày Mục Trần ko khỏi co lại, nếu cứ để Tần Huyền bắn tên như vậy, việc hắn thất bại là ko thể nghi ngờ.

“Người này viễn chiến, so với cận chiến càng lợi hại hơn.”

Trong mắt Mục Trần lóe sáng, thân hình chấn động lao hướng Tần Huyền, hiển nhiên là định cận chiến, ngăn cản tiễn kỹ của hắn.

Bất quá khi Tần Huyền Nhìn thấy cử động của Mục Trần lại chỉ cười nhạt, bàn chân chợt dẫm, hai cánh Cự Tước chấn động, bão tuyết nổi lên, trực tiếp lùi lại phía sau, cùng lúc đó, mấy đạo bạch quang từ trong tay Tần Huyền mãnh liệt bắn ra. Phanh! Một mũi băng tiễn cắm xuống trc

mặt Mục Trần, mặt đất đóng băng, làm cho hắn ko thể ko nhảy lên, cưỡng ép đổi hướng.

Phanh! Phanh! Phanh!

Sau mấy phút ngắn ngủi, Mục Trần bị Tần Huyền làm cho chật vật ko chịu nổi, mỗi khi hắn sắp tới gần Tần Huyền, lại bị một mũi băng tiễn quỷ dị ngăn cản, chỉ có thể chật vật né tránh.

Mà đối với màn này, xung quanh quảng trường, tộc nhân Cửu U Tước tộc như chút đc gánh nặng. Những năm này, ko biết bao nhiêu người ăn khổ dưới tiễn kỹ của hắn. Dù là ko thua, nhưng chỉ có thể chật vật né tránh. Bọn họ biết, lúc này Tần Huyền đã đứng ở thế bất bại.

Ở đăng kia, mấy vị trưởng lão Cửu U Tước nhìn một màn này, cũng khẽ gật đầu. Tuy Tần Huyền dùng thủ đoạn có chút vô lại, nhưng bất luận thế nào, trên thế giới này cũng chỉ nhìn kết quả.Nếu gặp địch nhân trong Thần Thú chi nguyên, người ta có chịu so đấu công bằng với ngươi ko.

“Xem ra trận đấu đã có kết quả.”

Thanh bào trưởng lão cười nhạt, nói: “Trc mắt Khương Nha còn chưa có ra tay, chỉ với Tần Huyền đã bức hắn thành như vậy. . . Như vậy là nói, cái danh ngạch này, Mục Trần cầm ko dc.”

Bàn tay Cửu U nắm chặt, nàng nhìn trận đấu, nhìn thân ảnh đơn bạc ko ngừng mệt mỏi tránh né tứ phía kia, trong lòng ko khỏi thắt lại. Nàng cũng nhận ra, tình hình trc mặt đối với Mục Trần vô cùng bất lợi.

“Tên ngốc này, như thế nào lại ko vận dụng Đại Nhật Bất Diệt Thể”. . .Trong lòng Cửu U lo lắng, nếu Mục Trần dung Chí Tôn Pháp Thân, dù ko thể thắng, cũng ko đến nỗi chật vật như vậy.

Khi trong lòng Cửu U đang lo lắng, bên cạnh nàng, Thiên Hoang tộc trưởng lại bình thản, ánh mắt nhìn Mục Trần đang ko ngừng né tránh, đột

nhiên ngưng tụ: “Tiểu tử này. . .”

Thiên Hoang tộc trưởng nhìn chằm chằm Mục Trần, bằng thực lực của hắn, mơ hồ cảm nhận đc, mỗi khi thân hình Mục Trần Biến ảo, trong nháy mắt chân hắn chạm đất, tựa hồ có một cỗ linh lực quán chú vào mặt đất. Ánh mắt Thiên Hoang tộc trưởng dần trở nên thâm sâu, giống như tinh không, thiên địa trong mắt hắn trở nên trong suốt, chợt con ngươi của hắn mãnh liệt co rút lại. Bởi vì hắn thấy, phía trên quảng trưởng mơ hồ xuất hiện một quang trận cực lớn, chỉ vì ẩn dưới mặt đất, người ngoài khó mà phát hiện.

“Đây là. . . Linh trận?!”

“Hắn là một linh trận sư?!”

Trong lòng Thiên Hoang tộc trưởng chấn động, nguyên lai Mục Trần ko phải bị Tần Huyền làm cho chật vật, mà đang bí mật bày linh trận. Xung quanh Tần Huyền, một tòa linh trận cực lớn dần hình thành! Mà khi Thiên Hoang tộc trưởng đang chấn động, nguyên lai Mục Trần đang chật vật né tránh đột nhiên dừng lại, thân hình khẽ động bước vào linh trận.

“Ko trốn nữa sao?” Tần Huyền thấy thế, thản nhiên nói: “Đã vậy, thì chấm dứt đi a.”

Tiếng nói hạ xuống, hắn lại kéo cung, trên dây cung, mấy chục mũi tên hình thành, một cỗ hàn khí đáng sợ càn quét ra.

Mục Trần ngẩng đầu, nhìn Tần Huyền kéo cung, khuân mặt hiện lên ý cười, nói khẽ: “Chơi đùa với ngươi lâu như vậy, cũng nên kết thúc rồi.”

Khi chữ cuối cùng phát ra, bàn chân Mục Trần hung hăng dẫm xuống.

Dầm!

Đại địa dưới chân chấn động, phía dưới quảng trường bắn ra vô số tia sáng, linh lực chấn động kinh người bộc phát.

Thiên La Trận, Mở...ở..!!!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 973: Hai Tầng Linh Trận

Đùng!

Trên quảng trường đá xanh to lớn, đột nhiên xuất hiện rung động dữ dội. . . trong vô số ánh mắt soi mói kinh ngạc của mọi người, từng đạo hào quang từ dưới nền đá xanh bộc phát ra. . .

“Chuyện gì đang xảy ra?!”

Ko ít tộc nhân Cửu U Tước kinh ngạc, họ nhìn chằm chằm vào trong sân, phát hiện hào quang đã đem phạm vi ngàn trượng (lại ngàn ---) xung quanh Tần Huyền bao phủ.

“Hình như là do Mục Trần làm ra!” Có người lên tiếng kinh hô, tình huống như vậy, hiển nhiên là tác phẩm của Mục Trần.

Trên những ghế đá đằng kia, sắc mặt chư vị trưởng lão Cửu U tộc kinh nghi nhìn nhau, ánh mắt lập lòe, khi ánh mắt bọn họ hướng về quảng trường, sắc mặt hơi đổi, có chút hiểu ra.

Mà trong vô số ánh mắt hội tụ, dưới linh quang ngập trời, sắc mặt Tần Huyền cũng ko ngừng biến hóa, hắn nhìn những khe nứt đang phát ra sóng linh lực kỳ lạ, tâm thần có chút bất định.

Biến cố đột ngột cũng làm hắn chở tay ko kịp, chợt hắn ko chút do dự thúc dục Hàn Tước, cánh lớn chấn động, phong bạo gào thét, ý định thoát ra ngoài.

Chuyện đến mức này sao hắn có thể ko nhận ra biểu hiện lúc trc của Mục Trần chỉ là hành động che mắt. Tuy hắn ko biết Mục Trần đã làm j`,

bất kể thế nào, ra khỏi đây rồi tính. Đến lúc đó hắn sẽ dốc hết sức đem Mục Trần giải quyết là xong.

OÀ..ÀNH!

Phong bạo gào thét, thân hình Hàn Tước nhanh chong bay lên, thế như lưu tinh ko thể ngăn cản.

Bất quá, nhìn thấy Tần Huyền đào tẩu, Mục Trần chỉ cười nhạt, tay khẽ nhấc.

Ông!

Trong thiên địa, quang mang đột nhiên tăng vọt, chỉ thấy tia sáng như một mảnh giấy đem phạm vi ngàn(ngàn tiếp) trượng bao phủ.

XÍU ...UU!! XÍU...UU!!!

Trong màn hào quang vô số quang ảnh cầu vồng như xiềng xích to lớn hiện ra, bên trên phủ đầy phù văn cổ xưa. Xiềng xích vừa xuất hiện, liền đem cả phiến thiên địa bao phủ ở bên trong.

Biến cố đột nhiên làm cho Tần Huyền cả kinh, ko đợi hắn kịp phả ứng, vô số xiềng xích hướng phía hắn bay tới, ngắn ngủi vài cái hô hấp, đã đem Hàn Tước bao phủ bên trong.

OÀ..ÀNH!!

Hàn Tước điên cuồng dãy dụa, linh lực trong cơ thể ko ngừng bạo phát, nhưng vẫn như cũ ko thể thoát ra.

Chỉ trong chốc lát, Hàn Tước đã bị chói chặt.

Tần Huyền chấn động, mũi chân điểm ra, cướp đừng mà chạy.

‘Rầm Ào Ào’!

Nhưng vô ích, vô số xiềng xích từ phía sau bay tới, giống như rắn độc quấn chặt lấy hắn.

Ầm! Ầm!

Linh lực trong cơ thể Tần Huyền bạo động, ý đồ thoát khốn, nhưng xiềng xích liên miên vọt tới ko cho hắn chút cơ hội nào.

“Linh trận?!”

Cục diện hiện tại, làm cho sắc mặt Tần Huyền biến đổi, giờ hắn mới nhận ra, sở dĩ Mục Trần ko ngừng né tránh, chính là để bố trí linh trận này.

“Cái khốn trận này thật mạnh, đến ta cũng khó phá. . . Nguyên lai ngay từ đầu hắn đã có ý vây khốn ta, rồi mới đem ta đánh bại.”

Sắc mặt Tần Huyền ko ngừng thay đổi, lúc này mới nhận ra dụng ý của Mục Trần. Người này hiển nhiên đã nhận ra, ko thể so đấu viễn công với hắn, nên mới bày ra khốn trận để hạn chế.

Nghĩ thông suốt điểm này, trong lòng Tần Huyền ko khỏi băng hàn. Thủ đoạn của Mục Trần làm hắn cảm thấy kinh hãi, chỉ trong thời gian ngắn đã tìm ra cách ứng phó.

Mà trong khi Tần Huyền còn đang giãy dụa, chỉ thấy quanh thân Mục Trần đột nhiên bạo phát hào quang. Một cự nhân màu vàng xuất hiện, chính là Đại Nhật Bất Diệt Thể.

Gọi ra Chí Tôn Pháp Thân, ko hề do dự, ấn pháp trong tay Mục Trần biến đổi, bên trong cơ thể to lớn của Đại Nhật Bất Diệt Thể chợt hiện lên năm vầng mặt trời chói mắt, sau đó vỡ vụn.

Ầm ầm !

Chí Tôn thần thông, Ngũ Dương thương !

Kim quang lưu chuyển, hội tụ trên lòng bàn tay cự nhân, trên mũi thương như thể có năm vầng mặt trời đang chuyển động, uy áp đáng sợ tràn ra.

Phát giác uy năng của cự thương, trong long Tần Huyền run rẩy. Uy lực này, cho dù là lúc hắn toàn thịnh đem hết toàn lực ra mới có thể miễn cưỡng chống đỡ, huống chi là lúc này!

Mục Trần này thật giảo hoạn, nếu ngay từ đầu hắn vận dụng thủ đoạn như vậy, mình đã ko đến nỗi mất cảnh giác, để rồi rơi vào khốn cảnh, thật đáng hận!(lúc éo nào cũng ra với chả vẻ đến lúc thua lại nói người ta thế này thế nọ ---)

Ầm ầm !

Cự nhân màu vàng mãnh liệt tiến tới Tần Huyền đang bị vây khốn.

Tần Huyền điên cuồng vận chuyển linh lực ý định thoát khốn, nhưng đã muộn. Ko còn cách nào, hắn lạnh lùng nói: “Khương Nha, ngươi còn ko chịu ra tay?!”

Bên ngoài vòng chiến, nhìn một màn này, sắc mặt Khương Nha cũng trở nên khó coi. Sức chiến đấu bạo phát của Mục Trần làm cho hắn cảm thấy kinh hãi.

Kẻ này ko ngờ lại là linh trận sư!

Ngay từ đầu hắn đã giấu giếm!

Ánh mắt Khương Nha biến ảo. Lúc trc hắn bày ra bộ dáng cao ngạo để Tần Huyền tới đánh với Mục Trần, nếu hai người cùng ra tay, ko khỏi đưa đến sự coi thường. Nhưng Mục Trần lúc này đã mang đến cho hắn cảm giác bị uy hiếp, nếu để mặc Tần Huyền bị đánh bại, chỉ dựa vào mình hắn có thể đấu lại Mục Trần sao?

Nếu là lúc trc, hắn sẽ ko chút do dự gật đầu, nhưng hiện tại. . . hắn cũng ko nắm chắc.

Ánh mắt Khương Nha ko ngừng xoay chuyển, cuối cùng, hắn cắn chặt răng, ko do dự nữa, bàn tay hắn nắm lại, một thanh trường thương đỏ thẫm hiện ra, linh lực bàng bạc như núi lửa phun trào lao đến.

XÍU...UU!!

Thân ảnh Khương Nha trực tiếp hóa thành lưu quang, mũi thương chỉ hướng Mục Trần lao đến. Hiển nhiên hắn muồn bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn, Mục Trần chỉ đánh bại Tần Huyền, chỉ cần hắn nắm lấy thời cơ, đả bại Mục Trần, đến khi đó ... người thắng cuối cùng, chính là hắn.

Mà Khương Nha ra tay, trực tiếp đưa tới một trận xôn xao, một ít tộc nhân âm thầm bĩu môi. Khương Nha trc nay luôn cao ngạo, vậy mà lại thừa dịp Mục Trần toàn lực đối phó Tần Huyền, ra tay đánh lén.

Một trận này, bất kể Mục Trần thắng hay thua, trong Cửu U tộc đã ko có ai dám coi thường hắn nữa.

Trong vô số ánh mắt soi mói, cơ hồ trong khoảng khắc Khương Nha đã vọt vào vòng chiến. Linh lực trong cơ thể ko hề dữ lại tràn ra nhằm về phía Mục Trần.

Theo Khương Nha xuất thủ, đồng thời đã đẩy Mục Trần vào tuyệt cảnh. Bất kể hắn cố chấp công kích Tần Huyền, hay quay lại đối mặt với Khương Nha, đều khiến cho hắn lâm vào hoàn cảnh xấu.

Cái thứ nhất sẽ làm hắn bị Khương Nha đánh trọng thương, cái sau làm hắn mất đi cơ hội tốt nhất loại bỏ Tần Huyền, nếu thu tay lại, hắn có nguy cơ gặp cảnh hai người liên thủ tấn công.

Khi đó, hắn gần như ko hề có phần thắng.

Rất nhiều ánh mắt tập trung vào Mục Trần, thậm chí mấy trưởng lão Cửu U tước tộc cũng nhìn sang. Họ đều muốn biết Mục Trần sẽ đối phó với cục diện này như thế nào.

Mà dưới những ánh mắt mong đợi, Khương Nha đã tới gần Mục Trần.

Trên đỉnh đầu Đại Nhật Bất Diệt Thể, nhìn một màn này, sau đó liếc Tần Huyền đang điên cuồng giãy dụa, khóe miệng Mục Trần hiện lên một nụ cười thản nhiên.

Tay hắn đột nhiên kết ấn, miệng lẩm bẩm: “Thanh Liên linh kiếm trận, mở !”

Ông !

Ngay khi thanh âm của Mục Trần hạ xuống, trong nháy mắt, chỉ thấy bên ngoài Thiên La trận đột nhiên hiện ra vô số kiếm quang màu xanh, thanh âm kiếm ngân vang vọng thiên địa.

Xoạt!

Bên ngoài quảng trường, một mảng xôn xao, vô số cường giả Cửu U tước tộc biểu cảm chấn kinh, thậm chí là mấy vị trưởng lão, thần sắc cũng ko nhịn đc biến đổi.

Bởi họ nhận ra, Mục Trần khi đó ko chỉ bố trí một đạo linh trận.

Chỉ là đạo linh trận này, ẩn dấu càng sâu, ngay cả Thiên Hoang tộc trưởng trong lúc nhất thời cũng ko thể phát hiện, dù sao đối với linh trận, hiểu biết của hắn cũng ko sâu.

Mục Trần đã qua mặt tất cả mọi người!

Ong ong !

Trong sân rộng, Mục Trần vẫn ko để ý tới thanh âm huyên náo bên ngoài, hắn cong tay búng, chỉ thấy thanh quang đầy trời biến thành một thanh Thanh Liên cự kiếm, thế xuyên thiên địa, lao tới thế công của Khương Nha, làm hắn chở tay ko kịp.

Ngay khi Thanh Liên cự kiếm trực tiếp đánh về phía Khương Nha, trong vô số ánh mắt khiếp sợ, chỉ thấy Đại Nhật Bất Diệt Thể trực tiếp sải bước về phía Khương Nha, Ngũ Dương Thương to lớn trong tay mãnh liệt đánh xuống.

Một thương một kiếm, phong tỏa tất cả đường lui của Khương Nha, thế công ác liệt làm cho sắc mặt hắn trắng bệch.

Thế mới biết, mục tiêu thực sự của Mục Trần chính là Khương Nha!

Kiếm trận này, chính là để phòng bị hắn! Chỉ cần hắn ra tay, sẽ hoàn toàn lâm vào tuyệt cảnh!

Thủ đoạn thật đáng sợ!

Trong sát na, trong lòng Khương Nha dâng lên hàn ý, bất luận là hắn hay Tần Huyền, trong trận đối chiến này, đều đã thất bại thảm hại.

OÀ..ÀNH!!

Khương Nha lộ vẻ tuyệt vọng, kim thương cùng Thanh Liên cự kiếm đã đánh tới, linh lực kinh khủng nổ tung, không gian như bị cuồng bạo xé rách.

Phốc phốc!

Sóng xung kích tàn sát bừa bãi, thân thể Khương Nha chật vật bắn ra ngoài, đột phá mọi phòng ngự, trực tiếp bay ra khỏi quảng trường, đem mặt đất cày thành một đường rãnh thật sâu.

Thân thể Khương Nha đây máu nằm trong khe rãnh, khí tức mơ hồ, đã triệt để bị trọng thương, nếu ko phải Mục Trần lưu thủ, thì với một linh trận công kích đạt Địa phẩm cao cấp, cùng một kích toàn lực của Đại Nhật Bất Diệt Thân, chỉ sợ trên đời này đã ko còn Khương Nha hắn.

Dù vậy, Khương Nha lúc này, đã mất khả năng chiến đấu.

Trong thiên địa, vô số ánh mắt ngốc trệ, Khương Nha chuẩn bị làm hoàng tước, đẩy Mục trần vào tuyệt cảnh. . . Đã thua?!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 974: Lấy Đc Danh Ngạch

Trên quảng trường đá xanh, bụi bay mù mịt, mặt đất lồi lõm, bên ngoài quảng trường, một mảng yên tĩnh quỷ dị, từng ánh mắt khó tin nhìn một màn này.

Không ai ngờ rằng, Mục Trần nguyên vốn đang lâm nguy, lại âm thầm đặt bẫy, đem Khương Nha đánh bại trong nháy mắt.

Thời gian bất quá mới qua mấy giây mà thôi.

Sau khi hồi phục tinh thần, rất nhiều tộc nhân Cửu U tộc đều hai mặt nhìn nhau, ánh mắt hoang mang. Lúc này, chẳng ai còn có khả năng coi thường Mục Trần.

Giải quyết xong Khương Nha, ánh mắt Mục Trần hướng về Tần Huyền. Nhất thời, trong lòng hắn âm thấm nổi lên hàn khí.

Trên ghế đá đằng kia, nhìn một màn trước mặt, chư vị trưởng lão Cửu U tộc đều lâm vào trầm mặc. Sắc mặt thanh bào trưởng lão tím tái, ko nói đc gì.

Hô .. ôô!!

Thở dài một hơi, trong lòng Cửu U nhịn ko đc có chút vui mừng, xem ra lần này tới Cửu U tộc, Mục Trần đã chuẩn bị ko ít, ít nhất, hai linh trận cường đại mà hắn bày ra dĩ vãng nàng cũng chửa từng nhìn thấy.

Hơn nữa, Mục Trần đã đột phá, chính thức bước vào Lục Phẩm Chí Tôn, chiến lực tăng lên trên diện rộng.

Ánh mắt nàng dừng lại trên thân ảnh thon dài trong sân, trong lòng cảm khái. Nguyên lai, thiếu niên đã từng phải kính sợ mình, đã chính thức trưởng thành, đủ để ngang hàng với nàng.

Có lẽ ko lâu nữa, hắn sẽ thật sự đem nàng đè xuống.(nghĩa bóng thôi ae đừng tưởng tượng nhiều)

Nghĩ tới đây, Cửu U thoáng nhìn trộm phụ thân. Hắn vẫn ko hề bận tâm nhìn thoáng qua quảng trường, ko để lộ bất kì cảm xúc nào. Nhưng Cửu U vô cùng hiểu rõ phụ thân. Trong tíc tắc Mục Trần đánh bay Khương Nha, ành mắt Thiên Hoang tộc trưởng tựa hồ càng trở nên thâm thúy.

Mục Trần đánh một trận này, vô cùng đẹp mắt, dù hà khắc như Thiên Hoang tộc trưởng cũng ko nhịn nổi cảm thấy kinh diễm, ko tìm ra điểm xấu nào.

. . .

Trong vạn chúng chú mục, Mục Trần đứng trên Đại Nhật Bất Diệt Thân, hắn nhìn hướng Khương Nha, trong thần sắc cũng hiện lên vẻ ngỡ ngàng.

Chính hắn cũng ko ngờ uy lực của Thanh Liên Linh Kiếm Trận lại lớn như vậy. Địa phẩm Cao cấp linh trận có thể uy hiếp Lục Phẩm Chí Tôn, Khương Nha này đã bán bộ Thất Phẩm, so với Lục Phẩm đỉnh phong còn mạnh hơn. Vốn hắn còn có chuẩn bị, nhưng giờ xem ra đã ko cần nứa rồi.

Linh trận bực này, khuyết thiếu duy nhất là thời gian bố trí, nhưng uy lực, lại ko thể chê trách. Chỉ là ko biết khi nó đc bố trí hoàn thiện, uy lực xẽ lớn tới mức nào?

Có lẽ, coi như Thất phẩm Chí tôn thật sự cũng có thể dánh một trận.

Ý niệm đảo qua, Mục Trần rất nhanh bình tĩnh lại, ánh mắt xoay chuyển, nhìn về phía Tần Huyền trên quảng trường.

Quanh thân Tần Huyền lúc này có vô số quang ảnh xiềng xích đã bị chấn vỡ. Dù sao hắn cũng là bán bộ Thất phẩm, mà linh trận này mới chỉ là Địa phẩm Cao cấp.

Bất quá, khoảng thời gian này đối với cường giả chiến đấu, đã đủ loại bỏ đối phương vô số lần. . .

Phát giác ánh mắt Mục Trần, Tần Huyền ko nhịn nổi phải rùng mình, dù trên mặt ko biểu tình, nhưng trong lòng lại cảm thấy kiêng kỵ thật sâu.

“Giờ chỉ còn lại hai ta!”

Mục Trần đứng trên Đại Nhật Bất Diệt Thân, hướng về Tần Huyền mỉm cười, bàn chân dẫm mạnh, chỉ thấy trong thân Đại Nhật Bất Diệt Thân kim quang bộc phát, năm vầng liệt nhật nổ tung, kim quang hội tụ nơi bàn tay cự nhân, hình thành kim sắc cự thương ngàn trượng.

Kim thương chậm rãi nâng lên, trực chỉ Tần Huyền, một cỗ áp bách king người tỏa ra.

Sắc mặt Tần Huyền trở nên khó coi.

“Đắc tội.”

Mục Trần cười cười, ko cho Tần Huyền thời gian, trực tiếp đánh tới, thế công lăng lệ, ý đồ đem trận chiến này triệt để chấm dứt.

Oa. .an. .hhh!

Thanh âm vừa dứt, công kích đã tới, chỉ vài giây ngắn ngủi, kim sắc cự thương đã hung hăng hướng Tần Huyền đâm tới.

Làn sóng kim sắc nhộn nhạo, ko gian lộ ra vô số vết nứt, bề mặt quảng trường cũng hiện ra vô số khe rãnh thật sâu.

Kim quang trong mắt Tần Huyền ko ngừng phóng đại, hắn cắn răng một cái, bàn chân dẫm mạnh, chỉ thấy Hàn Tước dưới chân hắn rít lên, lập tức phun ra dòng nước lạnh xanh đậm.

Phốc.

Tần Huyền cũng phun ra một ngụm máu, trong tinh huyết ẩn chứa linh quang, nhập vào thủy lưu. Nhiệt độ trong không gian lập tức hạ xuống, quang lưu xanh đậm cấp tốc hình thành một cái mai rùa ở trc mặt hắn, phía trên hiển hiện băng văn cổ xưa.

“Huyền Quy thủ hộ!”

Oanh!

Thời điểm mai rùa ngưng tụ, kim quang cũng vừa tới, mang theo lực lượng hủy diệt, hung hăng đánh lên mai rùa.

Phanh!

Ko cách nào hình dung sóng xung kích đang bộc phát, mặt đất vỡ vụn, nơi kim thương va mai rùa va chạm, như có thêm một vòng liệt nhật tỏa sáng.

Liệt nhật bay lên, trên kim thương cũng tỏa ra vô số đường vân, khe nứt tràn ngập, ko thể tiếp tục chịu đựng sóng xung kích, ầm ầm vỡ nát.

Bất quá, thời điểm kim thương vỡ vụn, mai rùa băng kia cũng tróc ra từng mảnh rơi xuống.

Khi cự thương và mai rùa đồng thời vỡ vụn, trong mắt Mục Trần hiện ra tinh quang, thân ảnh mãnh liệt bắn ra, cố gáng thoái khỏi sự trùng kích của nước lũ.

Mục Trần xông ra, xiềng xích quanh thân Tần Huyền cũng bị sóng xung kích chấn vỡ, hắn ko do dự lui lại, cùng lúc, một cái băng cung cực lớn lại hiện ra trong tay hắn.

Hàn cung xuất hiện, hắn lập tức kéo cung, động tác lưu loát, trên hàn cung hội tụ một huyết sắc cự tiễn, tỏa ra uy áp cường đại.

Cót két.

Ngóc tay Tần Huyền kéo căng giây cung, định lập tức bán ngay. Ánh mắt hắn đột nhiên co rút này. Hắn chỉ thấy ko gian trước mặt nhộn nhạo, một ngón tay thon dài ko có dấu hiệu hiện ra, nhẹ nhàng chạm vào mi tâm hắn.

Hắn sắp buông tay lập tức dừng lại.

Thân ảnh Mục Trần xuất hiện trước mặt hắn, ngón tay chỉ vào mi tâm Tần Huyền, sắc mặt bình tĩnh, ko thèm để ý tuyết tiễn trc mặt.

Tần Huyền cũng cứng lại suy nghĩ, nhìn chằm chằm Mục Trần. Cả hai đối mặt, Tần Huyền biết rõ, chỉ cần hắn buông tay, cả ngón tay kia liền đâm vài đầu hắn, đem hắn loại bỏ.

Tuyệt ko do dự.

Bên ngoài quảng trường, vô số ánh mắt rung động nhìn một màn này, đều nhín thở. Không ai nghĩ rằng, lần chiến đấu này lại kịch liệt như vậy.

Trong vô số ánh mắt so mói, giằng co chừng vài chục giây, Tần Huyền cuối cùng cũng ko thể thừa nhận áp lực này. Hắn thở dài một hơi, mũi tên trên dây cung bắt đầu biến mất.

“Ngươi thắng !”

Tần Huyền nhìn Mục Trần, cay đăng nói. Hắn biết, loại giằng co này nhìn như ngang sức, sự thực là, thời điểm hắn kéo cung, Mục Trần có thể lập tức đem hắn chém giết.

Nếu như là sinh tử quyết đấu, hắn đã sớm chết rồi.

Nghe Tần Huyền nói, Mục Trần khuân mặt bình tĩnh chậm rãi thu tay, hướng người trc mặt ôm quyền cười nói: “Đa tạ rồi.”

Thanh âm của hắn ôn hòa, khuân mặt tuấn tú tươi cười, nhìn như vô hại. Nhưng chứng kiến trận chiến vừa rồi, tất cả đều biết, bên dưới sự vô hại đó là sự lăng lệ quyết đoán đến nhường nào.

Tên nhân loại cùng Cửu U điện hạ ký kết huyết mạch khế ước này cũng ko phải mềm yếu như họ nghĩ. Thủ đoạn của hắn vượt xa khả năng tưởng tượng của họ.

Hơn nữa, Tần Huyền nhạy cảm nhận ra, Mục Trần vẫn có chỗ lưu thủ. Phát hiện này làm cho hắn cảm thấy trong lòng mát lạnh. Nếu như người này ko lưu thủ, thì sẽ lợi hại thế nào?

Kẻ này bất phàm!

Tần Huyền thầm than, kiêu ngạo như hắn cũng phải thừa nhận Mục Trần lợi hại.

Khi Tần Huyền đang cảm thán, Mục Trần đã lui lại hai bước, dưới vô số ánh mắt rung động xung quanh, hắn nhìn về phía Thiên Hoang tộc trưởng, mỉm cười.

“Thiên Hoang tộc trưởng, cái danh ngạch này, vãn bối từ chối, lại thành bất kính rồi.” (nói muốn đánh vl >.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 975: Mặc Phong Mặc Linh

“Thiên Hoang tộc trưởng, cái danh ngạch này, vãn bối từ chối, lại thành bất kính rồi.”

Thanh âm Mục Trần truyền ra vang vọng chung quanh quảng trường, nhưng lại ko có thanh âm trào phúng nào vang lên, biểu hiện của Mục Trần, đã hoàn toàn chinh phục bọn họ, ngay đến mấy vị trưởng lão cũng ko nói đc j`.

Chính họ cũng ko ngờ, Mục Trần thật sự có thể đem đánh bại Khương Nha, Tần Huyền đánh bại.

“Mục Trần này có đủ tư cách đại biểu Cửu U tộc ta tiến vào Thần Thú Chi Nguyên. . .” Tộc nhân Cửu U tộc đã thừa nhận, trc thực lực Mục Trần bày ra, trong thế hệ trẻ Cửu U tộc, có thể chống lại hắn, sợ là chỉ có Cửu U và Mặc Phong mà thôi.

Mấu chốt chính là, Mục Trần mới chỉ là Lục Phẩm Chí Tôn, mà Mặc Phong và Cửu U, người trc đã tiến vào Thất phẩm từ lâu, còn người sau khi trở lại trong tộc đã tiếp nhận lực lượng truyền thừa, đã thuận lợi đột phá.

Cũng có nghĩa, tiềm lực của Mục Trần cực lớn, nếu hắn có thể lần nữa đột phá trong Thần Thú Chi Nguyên, cũng tiến vào Thất phẩm Chí tôn, sợ rằng cũng sẽ ko kém j` thiên kiêu những chủng tộc thần thú khác.

Trên những ghế đá kia, khi nghe thấy lời bàn tán của tộc nhân, các trưởng lão Cửu U tộc cũng chỉ biết cười khổ, hai mặt nhìn nhau.

Thiên Tước trưởng lão đem ánh mắt từ trên người Mục Trần thu hồi, sau đó nhìn về phía thanh bào trưởng lão, cười nói: “Thanh trưởng lão, nghĩ đến chắc ngươi cũng ko tiếp tục phản đối nữa đi?”

Thanh bào trưởng lão sắc mặt tím tái. Hậm hực hồi lâu mới nói: “Người này thực lực ko tệ, nhưng lại là nhân loại, nếu tiến vào Thần Thú Chi Nguyên, sợ là có chút ko ổn?”

“Hắn tuy là nhân loại, nhưng lại cùng Cửu U ký kết khế ước, tiến vào đó sẽ ko có vấn đề j`.” Thiên Tước trưởng lão nói.

Thanh bào trưởng lão ko nói j`, chỉ nhìn Thiên Tước trưởng lão, khuân mặt như cười như ko, phất tay áo nói: “Hi vọng hắn sẽ ko chôm vùi tuổi xanh của mình trong đó a.”

Thiên Tước trưởng lão ko để ý tới sự tức giận của thanh bào trưởng lão, mà đem ánh mắt hướng về tộc trưởng, hẵn cũng đang đợi quyết định cuối cùng. . .

Thiên Hoang tộc trưởng thần sắc bình tĩnh, thản nhiên nói: “Cửu U tộc ta vẫn luôn thủ tín, ngươi đã đánh bại Khương Nha cùng Tần Huyền, cái danh ngạch thứ tư tiến vào bì cảnh kia. . .sẽ là của ngươi.”

Nghe được lời chấp thận của Thiên Hoang tộc trưởng, Mục Trần như trút đc gánh nặng, thở ra một hơi. Tuy nói bí cảnh kia đối với hắn là một đại cơ duyên, nhưng cái hắn thật sự muốn, chính là giúp Cửu U giải quyết hết tai họa ngầm do khế ước huyết mạch mang tới.

Huyết mạch Cửu U chính bởi vì hắn mà có khiếm khuyết, nếu ko thể tự mình trợ giúp, lương tâm hắn sẽ ko yên.

“Đa tạ Thiên Hoang tộc trưởng!”

Mục Trần ôm quyền cung kính đáp, hắn biết việc hắn cùng Cửu U lập khế ước huyết mạch sinh ra khiếm khuyết đã đc tạm thời đè xuống. Như

vậy hắn sẽ ko cần rời khỏi Đại La Thiên Vực, mà Cửu U cũng ko cần vì hắn mà xung đột với tộc nhân. Đây là kết quả lý tưởng nhất rồi.

Thiên Hoang tộc trưởng từ trên cao nhìn xuống Mục Trần, khuân mặt vô cảm rốt cục xuất hiện nụ cười nhàn nhạt, nói: “Ngươi xuất hiện ở đây, đã cho ta thấy quyết tâm lớn nhất, so với việc đánh bại Khương Nha Va Tần Huyền, điều này càng làm cho ta hài lòng hơn.”

Mục Trần nghe vậy, cảm thấy sửng sốt.

“Một nam nhân mà chút đảm lược ấy cũng ko có, gặp việc chỉ biết trốn tránh, dù thiên phú cao hơn nữa cũng vô dụng.”

Hai mắt Thiên Hoang tộc trưởng trở nên thâm thúy, lục này lộ ra sự thỏa mãn đánh gia Mục Trần, nói: “Ta tuy rất ít cưỡng ép Cửu U, nhưng nếu ngươi ko thể xuất hiện trong thời gian ước định, ta sẽ đem khế ước giữa các ngươi giải trừ, khi đó, bất kể ngươi trốn ở đâu, Cửu U Tước tộc ta đều đem ngươi tìm về.”

“May mắn là ta ko phải xử dụng thủ đoạn này. Ánh mắt của Cửu U lần này, coi như ko tệ.”

Lời nói cuối cùng, Thiên Hoang tộc trưởng hoàn toàn ko hề che dấu sự tán thưởng đối với Mục Trần.

Mà những trưởng lão Cửu U tộc ở chung quanh, vì lời nói của tộc trưởng mà ánh mắt nhìn Mục Trần có chút kỳ lạ. Bọn họ đều rất phụ ánh mắt của Thiên Hoang tộc trưởng, những năm gần đây, thế hệ trẻ trong tộc có thể nhận đc sự tán thưởng của hắn chỉ có vài người. . .

Theo ngôn ngữ Thiên Hoang tộc trưởng đối với Mục Trần, hiển nhiên đối với hắn vô cùng hài lòng.

Ở một bên, Cửu U âm thầm vỗ ngực. Ko nghĩ tới phụ thân lại đánh giá cao Mục Trần như vậy. Khá tốt hắn ko làm theo lời nàng lặng lẽ bỏ trốn, bằng ko khiến phụ thân sinh ra ác cảm, xem tính cách của người,

chỉ sợ rất khó tiếp nhận Mục Trần, về phần khế ước huyết mạch, càng đừng nghĩ tới.

Nghĩ đến đây, nàng nhịn ko đc liếc Mục Trần, phát hiện hắn cũng đang nhìn lại. Nhìn thấy nỗi khiếp sợ trong mắt nàng, hắn lại nhếch miệng cười cười.

Đối với đề nghị trc đó của Cửu U, hắn ko hề trách cứ, càng ko có lý do trách cứ. Cửu U hoàn toàn vì hắn mà lo nghĩ, dù sao lúc đầu cũng ko ai ngờ đc hắn thật sự có thể đánh bại hai người Khương Nha Tần Huyền, đoạt dc danh ngạch.

Thiên Hoang tộc trưởng làm như ko thấy ánh mắt mờ ám của hai người, chỉ thản nhiên nói: “Mặt khác Thần Thú Chi Nguyên chính là bảo địa trong linh thú giới, tuy có cơ duyên to lớn, nhưng cũng tồn tại nguy hiểm khôn cùng, thời đại Viễn Cổ, Ngoại Vực tộc đã hủy diệt nó, đồng thời đem ngoại vực tà khí xâm nhập vào bên trong, đến tận bây giờ vẫn chưa tan hết, thời gian lâu dần, đã sinh ra nhiều nguy hiểm chưa biết.”

Mục Trần nghe vậy cũng gật gù, sau khi tiến vào Bắc giới, hắn đã ko ít lần tiếp xúc với sức mạnh ta khí Ngoại Vực tộc, nên hiểu đc loại sức mạnh ko thuộc Đại Thiên Thế Giới này có nhiều lực lượng quỷ dị khó lường.

“Đương nhiên nguy hiểm thật sự, đến từ chính những kẻ tham gia bí cảnh. Vì tranh đoạt cơ duyên ngàn năm một lần này, bên trong chỉ sợ sẽ nhiều thêm ko ít hài cố thiên kiêu các tộc.”

Mục Trần lại gật đầu. Từ lần giao phong này, có thể thấy nội tình Linh Thú tộc mạnh thế nào, thiên tài trong tộc có bao nhiêu cân lượng. Bất luận là Khương Nha hay Tần Huyền đều mạnh hơn bọn U Minh Hoàng tử, Phương Nghị ko ít. Mà hai người này chỉ tính là thiên tài bình thường trong tộc mà thôi. Bởi vậy có thể thấy thiên tài trong mấy tộc ngang cấp thậm chí mạnh hơn Cửu U tộc biến thái thế nào.

Lần giúp Cửu U tranh đoạt Thần Huyết này khó tránh đc một phen chiến đấu tàn khốc. . . Bất quá mặc kệ thế nào, hắn đều dùng toàn lực. Dù sao mấy năm nay Cửu U đã giúp hắn ko ít, đây là lúc hắn hồi báo nàng.

“Tiến vào bí cảnh lần này, ngoài ngươi ra, tộc ta có ba người.” Thiên Hoang tộc trưởng nhìn thoáng qua Cửu U bên cạnh, nói: “Cửu U là một.”

“Hai người còn lại, ngươi cũng có thể gặp mặt một chút.”

Nghe vậy, trong lòng Mục Trần cũng hiếu kỳ. Hắn cũng biết danh ngạch vô cùng trân quý đối với Cửu U tộc, nên hắn cũng muốn biết thiên tài đạt đc danh ngạch là dạng nhân vật j`.

Hưu!

Theo thanh âm của Thiên Hoang tộc trưởng, bên ngoài quảng trường có hai đạo quang ảnh bắn tới, cuối cùng dừng trên sân rộng, hai nhân ảnh hương Thiên Hoang tộc trưởng khom người.

Ánh mắt Mục Trần hiếu kỳ nhìn lại.

Hai đạo thân ảnh một nam một nữ. Nam nhân thân thể thon dài, cực kỳ tuấn tú, thần sắc đạm mạc, đối với sự dò xét của Mục Trần ko hề để ý, vẻ mặt lãnh đạm, cự tuyệt ngoài ngàn dạm.

Người này thần sắc hờ hững, nhưng Mục Trần lại cảm nhận đc một cỗ áp bách rất mạnh, loại áp bách này, làm hắn phải kiêng kị.

Thực lực người này, vậy mà ko dưới Tu La vương!

Nam tử lãnh đạm này, hiển nhiên đã bước vào Thất phẩm Chí tôn!

Còn người bên cạnh, lại là một thiếu nữ áo tím nhỏ nhắn xinh xắn, phương dung xinh đẹp tuyệt trần, tết tóc đuôi ngựa, toàn thân lộ ra khí tức thanh xuân hoạt bát.

Phát giác ánh mắt Mục Trần, nàng xoay đầu lại hướng hắn cười hì hì, ánh mắt hữu hảo cũng đem Mục Trần đánh giá một phen.

“Ta gọi Mặc Linh, hắn là ca ca ta Mặc Phong. Chúng ta đã thấy ngươi chiến đấu, rất lợi hại a.” Mặc Linh hướng Mục Trần phất nắm tay nhỏ nhắn, lộ ra vẻ trắng ngần, tủm tỉm nói.

“Đa tạ.”

Mục Trần thân thiên đáp lời, trong lòng lại thầm kinh ngạc. Mặc Phong này đích xác là thiên tài có thể so sánh với Cửu U, nhưng Mặc Linh tựa hồ chỉ là Lục phẩm Chí tôn tầm thường, so với hai người Khương Nha còn có chút ko bằng, sao có thể đc chọn?

Trong lúc Mục Trần đang tự hỏi, Mặc Phong kia cũng quay đầu lại nhìn hắn nói: “Ngươi đã lấy đc danh ngạch, chúng ta liền là đồng bạn rồi, hi vọng lúc đó có thể trợ giúp lẫn nhau.”

Tuy lời hắn nói đầy thiện ý, nhưng khuân mặt vẫn ko hề biểu cảm, cảm giác có chút quái quái, nhất thời làm Mục Trần cảm thấy ko quen. Bất quá hắn cũng cảm giác đc Mặc Phong này cũng ko có ý nhằm vào mình, nghĩ hắn là tính cách hắn vốn vây. . .

“Ca ca ta luôn như vậy, ngươi đừng chấp.”

Ngược lại Mặc Linh bên cạnh lại sợ Mục Trần hiểu lầm, vội giải thích.

“Ko có j`.”

Mục Trần cười cười, tỏ vẻ đã hiểu. Hắn đối với đôi huynh muội này có ko it hào cảm, ít nhất so với bon Khương Nha thì dễ ở chung hơn nhiều.

Trên ghế đá, Thiên Hoang tộc trưởng nhìn hai bên làm quen, nhẹ gật đầu, tay vung lên, thanh âm gọn gàng linh hoạt vang vọng toàn trường: “Kế tiếp Mục Trần ngươi lưu lại chỗ này, mười ngay sau, bí cảnh mở ra,

bốn người các ngươi liền đại diện Cửu U tộc ta tiến vào thu hoạch cơ duyên!”

Nghe đc lời này, bốn người Mục Trần, Cửu U đều nghiêm túc ôm quyền.

“Tuân lệnh tộc trưởng!”

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 976: Tiến Vào Thần Thú Chi Nguyên

Sau khi Mục Trần chiến thắng hai người Khương Nha, danh ngạch cuối cùng của Cửu U tộc đã hoàn toàn thuộc về hắn. Thời gian tới, hắn cũng ko cần rời khỏi Cửu U giới mà là ở lại bên trong, đợi Thần Thú Chi Nguyên mở ra.

Đoạn thời gian ở lại Cửu U giới này, dưới sự chỉ dẫn của Cửu U, Mục Trần tìm một nơi bế quan, điều chỉnh trạng thái bản thân. Hắn biết, dù mình đã bộc lộ tài năng, đánh bại Khương Nha, Tần Huyền, nhưng vẫn còn rất nhiều tộc nhân Cửu U tộc ko chấp nhận một người ngoài như Mục Trần.

Bởi vậy Mục Trần cũng lười lấy cái mặt nóng áp vào cái mông lạnh, còn ko bằng tu luyện thật tốt, tranh thủ khi tiến vào bí cảnh trợ giúp Cửu U nâng cao huyết mạch thành Bất Tử Điểu. Dù sao mục đích chính của hắn tới đây ko phải vì kết giao với Cửu U tộc, mà là trợ giúp Cửu U, ko hơn.

Cho nên trong mấy ngày ở Cửu U giới, hắn chưa từng chủ động tiếp xúc với người Cửu U tộc, chỉ có Cửu U ngày thường hay đến, cùng hắn thảo luận sự tình trong Thần Thú Chi Nguyên.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, bất giác đã mười ngày. . .

Tại ngày thứ mười, một luồng ánh sáng xé rách tầng mây, chiếu rọi lên Cửu U sơn. Cùng lúc đó, Mục Trần đang ngồi xếp bằng đột nhiên mở mắt, trong con ngươi ánh lên sự lăng lệ ác liệt.

Ánh mắt hắn nhìn ra ngoài, lúc này Cửu U sơn dường như sôi trào, thanh âm xé gió phô thiên cái địa vang vọng, hiển nhiên, Thần Thú Chi nguyên mở ra, đối với Cửu U tộc là một việc trọng đại.

Chợt thần sắc Mục Trần khẽ động, thân ảnh trợt lóe, trực tiếp xuất hiện trong đình viện ngoài phòng, chỉ thấy cách đó ko xa, một thân ảnh thon dài xinh đẹp đang đi tới, tiến vào nội viên, thân ảnh này, tự nhiên là Cửu U.

“Đi thôi, Thần Thú Chi Nguyên sắp xuất hiện.” Thân ảnh Cửu U tới gần, nàng nhìn Mục Trần, khuân mặt xinh đẹp hiệnlên nét cười, vô cùng mĩ lệ. Lần này nếu có thể giải quyết việc huyết mạch khiếm khuyết, Cửu U hiển nhiên rất mong trờ, bằng ko trong lòng sẽ ko yên.

Mục Trần cười gật đầu, cũng ko nói nhảm, dưới sự dẫn rắt của Cửu U, trực tiếp hướng Cửu U sơn nguy nga lăng không đi tới.

Dọc đường, có thể thấy vô số quang ảnh gào thét, tộc nhân Cửu U tộc đều hướng đỉnh núi đi tới, tuy nói danh ngạch tiến vào Thần Thú Chi Nguyên rất ít, nhưng vẫn ko ảnh hưởng tới sự chuy cầu của những tộc nhân này.

Hai người Mục Trần chạy gấp, mười mấy phút sau đã tới khu vực đỉnh núi, trực tiếp rơi xuống nơi cao nhất.

Đỉnh núi lúc này có rất nhiều người tụ tập, ở trung ương quảng trường, Thiên Hoang tộc trưởng cùng các trưởng lão đứng chắp tay, bên cạnh hắn, còn có Mạn Đà La. Khác với Mục Trần, Cửu U tộc đối với Mạn Đà La vô cùng khách khí, dù sao cũng là Thượng Vị Địa Chí Tôn hàng thật giá thật, thực lực bực này đừng nói là Cửu U tộc, coi như là đến mấy Siêu cấp thế lực, cũng trở thành khách quý.

Mà ở phía trc Thiên Hoang tộc trưởng, hai người Mặc Phong Mặc Linh đã tiến vào.

Trong vô số ánh mắt, Mục Trần và Cửu U đã rơi xuống bên cạnh hai người. Mặc Phong mặt ko biểu tình, bộ dạng lãnh đạm ko quan tâm, mà Mặc Linh lại hướng Mục Trần lộ ra khuân mặt tươi cười xinh đẹp dào dạt thanh xuân.

Thiên Hoang tộc trưởng nhìn bốn người chào hỏi, khẽ gật đầu, sau đó nhìn lên khoảng không, thản nhiên nói: “Thần Thú Chi Nguyên rất nhanh sẽ xuất hiện, lúc đó ta và các vị trưởng lão sẽ xé rách ko gian, các ngươi liền thừa cơ tiến vào.”

Bốn người Mục Trần nghe vậy, cùng gật đầu.

Thiên Hoang tộc trưởng liếc nhìn Mục Trần, nói: “ Thần Thú Chi Nguyên nằm trong ko gian hư vô, trong đó có ko gian loạn lưu tàn sát bừa bãi, một khi bị quấn vào, tất tử vô sinh, mà ngươi thì chưa từng tiến vào, hiểu biết cực ít, khi vào trong, cần theo sát Cửu U.”

“Dạ.” Mục Trần gật đầu, những năm này hắn đã trải qua ko ít hiểm cảnh, hiểu rõ trong Thần Thú Chi Nguyên Nyaf có bao nhiêu nguy hiểm, tự nhiên sẽ ko thể hiện ngu ngốc.

Thiên Hoang tộc trưởng thấy vậy, cũng ko nhiều lời, chỉ nhìn lên bầu trời, cùng đợi thời khắc ra tay.

Mạn Đà La tới gần Mục Trần, cười nói: “Đợi ngươi tiến vào bí cảnh, ta sẽ về Đại La Thiên Vực, nếu ngươi thuận lợi đi ra, Cửu U tộc sẽ đưa ngươi về Bắc Giới.”

Nàng dừng một chút, lại nói: “Khingươi rời đi, ta sẽ dùng Tinh Thần Trấn Ma Tháp cảm ứng thượng cổ thiên cung, trc khi ngươi trở về tận lực tìm ra chút tin tức.”

Nàng biết rõ, Mục Trần sở dĩ tới Bắc giới, chính là vì thể tiến hóa của Đại Nhật Bất Diệt Thân dấu trong thượng cổ thiên cung. Nàng đc Mục Trần trợ giúp nhiều việc, cũng nên giúp hắn hoàn thành mục đích.

“Đa tạ.”

Đúng như nàng nghĩ, nghe đc chuyện này, tính tình như Mục Trần cũng ko nhịn đc lộ vẻ vui mừng. Vạn Cổ Bất Hủ Thân đối với hắn quá trọng yếu, bất luận thế nào, hắn cũng phải tìm ra thượng cổ thiên cung, hơn nữa đạt đc cách tu luyện thể tiến hóa Đại Nhật Bất Diệt Thân.

“Thu tiền của ngươi, thấy người tiêu tai.” Mạn Đà La cười một tiếng, chợt ngiêm túc nói: “Bất quá ta nói trc, nếu thượng cổ thiên cung thực sự xuất hiện, sẽ dẫn tới Thiên La Đại Lục chấn động, đến lúc đó ko biết sẽ hấp dẫn bao nhiêu thế lực tranh đoạt cái bảo tàng này?!”

“Hơn nữa, cái Vạn Cổ Bất Hủ Thân này, cũng ko chỉ có mình ngươi nhắm tới. . .”

Mục Trần nghe vần, cũng ngiêm mặt, hắn nhìn Mạn Đà La, chợt nhớ nàng đã nói, . . . Trên thế giới này, ko chỉ có hắn tu luyện Đại Nhật Bất Diệt Thân.

Đồng dạng cũng có người đạt đc đại cơ duyên, lấy đc phương pháp tu luyện Đại Nhật Bất Diệt Thân, những người này, ko ai ko phải thiên tài nhất đẳng, chính bọn họ sẽ là chướng ngại lớn nhất của Mục Trần để đạt đc Vạn Cổ Bất Hủ Thân.

Bởi vì mặc kệ có bao nhiêu người tu luyện Đại Nhật Bất Diệt Thân, đến cuối cùng, có thể trở thành Vạn Cổ Bất Hủ Thân, sẽ chỉ có duy nhất một người.

Con đường cạnh tranh này, sẽ tàn khốc vượt qua tưởng tượng của Mục Trần, khôn sống dại chết, mạnh đc yếu thua. . . Lấy đc Đại Nhật Bất Diệt Thân, đối với Mục Trần chính là thiên đại cơ duyên, nhưng đồng thời, cũng là thiên đại nguy cơ.

“Thực lực của ngươi lúc này, trong thế hệ trẻ Bắc giới đã là đỉnh phong, nhưng so với việc này vẫn còn xa lắm mới đủ.”Mạn Đà La nói.

Mục Trần gật đầu, Bắc giới chỉ là một góc Thiên La Đại Lục mà thôi, ko nói cái khác, ngay trong giới trẻ Cửu U tộc, thực lực Lục phẩm Chí Tôn của hắn vẫn chưa coi là j`, hắn minh bạch, hắn bây giờ còn chưa có tư cách tranh đoạt cơ duyên trong thượng cổ thiên cung.

“Ngươi lần này tiến vào Thần Thú Chi Nguyên, phải nắm chắc thời cơ, đem Long Phượng thể tu luyện đến tầng thứ hai.” Mạn Đà La nói.

“Ta Biết Rồi.”

Mục Trần nhìn thần sắc ngiêm túc của Mạn Đà La, chậm rãi gật đầu. Nếu hắn cỏ thể đột phá Thất phẩm Chí tôn cùng với đạt tới tầng thứ hai Long Phượng thể ngay trong Thần Thú Chi Nguyên, như vậy hắn có đủ tự tin có thể so đấu với Bát phẩm Chí tôn. Bát phẩm Chí tôn, trong Thiên La Đại Lục mới có tư cách xưng là cường giả.

Hắn biết Mạn Đà La muốn nhắc hắn ko đc buông lỏng, tuy đến nay hắn vẫn chưa gặp đc người cùng tu luyện Đại Nhật Bất Diệt Thân, nhưng hắn hiểu đc, đó đều là những kẻ nổi bật trong cùng thế hệ, bằng ko cũng ko thể tu luyện Đại Nhật Bất Diệt Thân đến một bước này.

Mạn Đà La thấy thế, cũng ko nhiều lời, xoay người rời đi.

Mục Trần nhìn qua thân ảnh của Mạn Đà La, thần sắc biến thành ngưng trọng. Vốn hắn nghĩ, chỉ cần tìm ra thượng cổ thiên cung liền lấy đc phương pháp tu luyện Vạn Cổ Bất Hủ Thân, nhưng Mạn Đà La đã cảnh tỉnh hắn, nếu bản thân ko có đủ thực lực, dù có tìm đc bảo vật, cũng chỉ là làm gia áo cho kẻ khác mà thôi.

“Xem ra lần tiến vào Thần Thú Chi Nguyên này, ta cũng ko thể thả lỏng rồi.”

Bàn tay Mục Trần nắm chặt, ánh mắt chở nên sắc bén, tuy nghĩ vậy, hắn vẫn ko từ bỏ, dù khó khăn thế nào đi nữa, hắn vẫn đem hết toàn lực ra tranh đoạt Vạn Cổ Bất Hủ Thân.

Ông!

Ngay khi nội tâm Mục Trần còn đang tranh đấu, giữa phiên thiên địa đột ngột nổi lên phong bạo, hắn vội ngẩng đầu, liền thấy phía trên bầu trời xuất hiện ko gian gợn sóng, từng vòng rung động ko ngừng khuếch tán.

Trong rung động chập trùng, hiện ra vô số hư ảnh cổ xưa, khí tức Hông Hoang nồng đậm tỏa ra.

“Ra tay.”

Nhìn một màn này, Thiên Hoang tộc trưởng vốn trờ đợi đã lâu lập tức quát lên, một đạo quang cầu từ trên đỉnh đầu hắn bắn ra, bên trong quang cầu, ẩn hiện một đạo hư ảnh cự tước đỏ thẫm, hỏa diễm ngập trời như thiêu hủy thiên địa.

Hưu! Hưu!

Trong nháy mắt Thiên Hoang tộc trưởng ra tay, những trưởng lão Cửu U tộc cũng đồng loạt hành động, từng đạo quang cầu mãnh liệt oanh kích lên ko gian trùng động.

Theo mấy vị Địa Chí tôn ra tay, chỉ thấy ko gian chậm rãi vỡ ra. Bên kia khe nứt, chỉ thấy một mảng hắc ám, nhưng một cỗ khí tức Man Hoang cổ xưa lại ko ngừng tràn ra từ đó.

Bên trong khí tức tỏa ra, phảng phất như tồn tại vô số thanh âm cự thú rít gào truyền tới từ Viễn Cổ.

“Đi!”

Cánh tay Thiên Hoang tộc trưởng hiên lên gân xanh, ánh mắt chuyển hướng bốn người Mục Trần quát.

Mặc Phong tóm lấy Mặc Linh, thân ảnh vọt tới, Cửu U cũng bắt lấy Mục Trần hóa thành quang ảnh phóng lên, ko chút do dự tiến vào khe

nứt.

Phanh!

Khi bốn người vừa tiến vào, bên trong khe nứt đột nhiên trào ra Không Gian Loạn Lưu khủng bố toàn sát bừa bãi, từng đạo quang cầu linh lực Địa Chí tôn cường giả ngư tụ phá toái.

“Ko Gian Loạn Lưu thật bá đạo.”

Bọn Thiên Hoang tộc trưởng cùng thu taylại, nhìn qua khe nứt ko gian đang biến mất, ko nhìn đc cảm khái, lấy thực lực bọn họ hợp lực ra tay, vậy mà chỉ có thể xé ra khe hở Thần Thú Chi Nguyên bé như vậy.

Tất cả cùng ngẩng đầu, nhìn hướng bọn Mục Trần biến mất, cũng chỉ thầm than. Trong địa phương tranh đấu tàn khốc đó, ko biết bọn Cửu U có thể đạt đc cơ duyên hay ko. Dù sao, trong dĩ vãng cũng ko phải chưa có lần Cửu U tộc tay trắng quay về.

“Kế tiếp, cũng chỉ có thể chờ đợi, chỉ mong bọn hắn có thể bình an trở về.”

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 977

Một mảng thiên địa hư vô hắc ám, loại hắc ám này, dường như có thể thôn phệ cả ko khí, làm cho người ta cảm thấy áp lực vô cùng. . .

Hưu!

Bất quá, hắc ám cũng ko kéo dài lâu, liền bị đánh vỡ, trong mảng hư vô hiện lên gợn sóng, một đạo khe hở xuất hiện, có vô số lưu quang bắn ra, hiện hữu trong mảng thiên địa hư vô này.

Bốn thân ảnh lăng ko mà đứng, họ vừa xuất hiện, liền dùng linh lực bao phủ bản thân, cảnh giác nhìn bốn phía, khi đã chắc chắn ko có nguy hiểm, linh quang quanh thân lình yếu bớt.

Theo linh quang biến mất, thân ảnh của họ cũng hiện ra, chính là bon Mục Trần tới từ Cửu U sơn.

“Đây là Thần Thú Chi Nguyên?” Mục Trần có chút ngạc nhiên nhìn mảng ko gian hư vô, xung quanh chỉ có hắc ám, đây chính là bộ dạng Thần Thú Chi Nguyên?

“Đây là khu vực hư vô trong Thần Thú Chi Nguyên.” Khuân mặt Cửu U ngưng trọng nhìn bốn phía, trầm ngâm nói: “Bên trong nơi hư vô này, linh lực cũng bị hắc ám phân giải, nếu trong ta ở trong này quá lâu, linh lực bị phân giải dần dần, cuối cùng trầm luân, ko thể thoát ra.”

Mục Trần nghe vậy, lộ vẻ sợ hãi cả kinh, vội cảm ứng, quả nhiên phát giác đc linh lực bản thân đang bị phân giải với tốc độ chậm chạp.

Càng đáng sợ hơn, trong mảng hư vô này dường như ko có biện pháp trực tiếp hấp thu linh lực, cho nên tự thân linh lực bị xói mòn khó mà bổ xung.

“Cứ đà này, chúng ta ko tìm đc Thần Thú Chi Nguyên, linh lục bản thân đã tiêu hao ko còn rồi.” Mục Trần cau mày nói, mặc dù hắn bị sự quỷ dị nơi đây làm cho kinh ngạc, nhưng cũng ko hề lo lắng, nghĩ với sự hiểu biết của Cửu U tộc với nơi này, hắn là đã sớm có chuẩn bị.

Ko ngoài Mục Trần sở liệu, Mặc Linh ở bên cạnh đã cười khanh khách nói: “Mục Trần đại ca đừng có gấp, chúng ta đang trờ tọa kỵ, rất nhanh có thể xuyên qua hư vô, tiến vào Thần Thú Chi Nguyên.”

“Tọa kỵ!”

Mục Trần giật mình, trong lòng nghi hoặc, địa phương hư vô này lấy đâu ra tọa kỵ?

Tuy trong lòng mờ mịt, nhưng Mục Trần cũng ko hỏi nhiều, dù sao cũng có bọn Cửu U đi giải quyết là đc. Trong lòng nghĩ vậy, hắn liền bình tĩnh lại.

Mục Trần cũng ko phải đợi lâu, thần sắc chớt động, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về bên trái, chỉ thấy trong bóng tối hiện lên rung động, hắn kinh ngạc nhìn thấy, một khỏa cự thạch lớn hơn trăm trượng, lăng yên bay qua hắc ám, giống như thiên thạch hướng bọn hắn đâm tới.

“Đây chính là tọa kỵ của chúng ta. . .” Cửu U hướng Mục Trần cười cười, nói: “Cưỡi lên nó, trên đường thay đổi mấy lần, chúng ta liền có thể thoát khỏi đây rồi.”

Mục Trần há miệng, chỉ đành cười khổ, ko nghĩ tới muốn thoát khỏi phiến thiên địa này, lại dùng phương pháp như vậy để sử lý a.

“Nhất đỉnh phải leo lên khối nham thạch này, nếu ko phải đợi lần sau, mà như vậy, có đôi khi phải đợi cả ngày, có khi tới hai ngày, cũng ko

xuất hiện, ” Cửu U trịnh trọng nói.

Trong lòng Mục Trần rùng mình, vội vàng gật đầu, sau một hai ngày, linh lực bản thân đã tiêu hao gần hết, đên lúc đó mà gặp phải biến cố j`, chỉ sợ phải táng thân nơi đây.

Khi họ càng đang nói chuyện, cự thạch đã gào thét bay tới rất nhanh, ngay lúc này, cả bốn người cùng phi ra, sau đó hạ xuống cự thạch, linh lực khởi động, cố định bản thân lên trên đó.

Hưu!

Cự thạch chỉ hơi run rẩy, liền lấy tộc độ càng nhanh hơn bay qua hắc ám hư vô, đi tới địa phương xa xôi.

Rơi trên cự thạch, Mục Trần liền phát hiện ra, trên đó tỏa ra một loại năng lượng kỳ lạ, ngăn cách sự phân giải linh lực của ko gian hư vô ở bên ngoài.

Cảm nhận đc việc này, Mục Trần thầm khen, sau đó nhìn bon Cửu U, liền sững sờ, bởi vì ba người họ đang tản ra tham rò cự thạch.

Mục Trần ko hiểu hành động của ba người, liền ko quấy rầy, một lái sau, cách đó ko xa truyền tới tiếng hoan hô của Mặc Linh, chỉ thấy tay nàng nắm chặt một đạo huyết quang vừa bay ra từ trong mặt đất.

Mặt khác hai người Cửu U lại tay ko quay về

“Đó là cái j`?” Mục Trần nhìn Mặc Linh vui mừng, nhịn ko đc hỏi.

Mặc Linh cười hì hì, xòe tay ra, huyết quang lan tỏa, bên trong huyết quang có một khối đất cỡ nắm tay, màu sắc đỏ thẫm như máu, trong lúc mơ hồ còn tỏa ra một mùi huyết tinh nồng đậm. Mục Trần ngửi thấy mùi này, liền cảm thấy khí huyết toàn thân sôi trào, trong lòng mờ mịt sinh ra dục vọng cắn nuốt khối bùn đất này.

“Đây là Huyết Linh Nê, nghe đồn trong thời viễn cổ, đâị năng bên trong Thần Thú Chi Nguyên biết đc kế hoạch của ngoại vực tộc, khời khắc hủy diệt, liền tự bạo thân thể, ý đồ ngăn cản, mà trong Huyết Linh Nê này, lại ẩn chứa một tia tinh hoa huyết mạch của đại năng. Nếu cắn nuốt Huyết Linh Nê, sẽ đạt đc lợi ích cực lớn, ở ngoại giới, nếu tìm đc cường giả tinh thông luyện đan, càng có thể dựa vào Huyết Linh Nê luyện chế ra Huyết Linh Đan, làm cho cơ thể thoái thai hoán cốt.” Cửu U nhìn vẻ mờ mịt của Mục Trần, mở miệng giải thích.

Mục Trần nghe vậy, liền hiểu ra.

Bàn tay Mặc Linh nắm chặt Huyết Linh Nê, nhưng lại đem nó chia làm bốn phần, chia đều cho ba người Mục Trần.

“Cảm ơn Tiểu Linh Nhi.” Cửu U mỉm cười, ko cự tuyệt ý tốt của Mặc Linh.

Mục Trần cùng Mặc Linh vốn ko thân, trong lòng có chút xấu hổ, nhưng cũng ko tỏ ra sĩ diện, lúc nhận lấy, hào cảm đối với thiếu nữ trc mặt tằng ko ít.

Mục Trần tiếp nhận khối Huyết Linh Nê, vị bị chia làm bốn, khối hắn nhận đc chỉ nhỏ cỡ ngón tay cái. Mục Trần học bọn Cửu U, vo khối bùn máu thành viên đan, sau đó ném vào miệng.

Oanh!

Lúc viên bùn máu tiến vào miệng, Mục Trần liền cảm thấy một cỗ mùi vị huyết tinh bộc phát trong người, một cỗ nhiệt lưu tỏa ra(như là cấn gái ấy), lan khắp toàn thân. Cái loại cảm giác khô nóng này, làm cho khuân mặt Mục Trần hiện lên một vòng huyết quang.

Cảm giác khô nóng kéo dài mấy phút, một cảm giác đê mê lan tỏa toàn thân, làm Mục Trần ko nhịn đc thở ra một hơi.

Đợi nhiệt lưu hoàn toàn tan đi, tinh thần Mục Trần cũng khôi phục, thoáng cảm ứng trong cơ thể hắn liền biến sắc, bởi hắn cảm nhận đc, trong khoảng khắc này, huyết nhục bản thân liền mạnh hơn một tia.

Tuy nói chỉ có một tia, nhưng Mục Trần tinh tường, từ khi hắn luyện thành long phượng thể đến nay, đã rất lâu ko có cảm giác tiến bộ rồi.

Mặc dù ngày thường ko ngừng dùng linh lực rè luyện, vẫn ko hề có cảm giác tiến chiển. Luyện thể càng về sau càng gian nan, mà bây giờ. . . Sau khi nuốt khối Huyết Linh Nê, Mục Trần liền cảm nhận đc, thân thể đã lâu ko tiến bộ, lại lần nữa có dấu hiệu lớn mạnh, sao có thể ko khiên hắn khiếp sợ.

Huyết Linh Nê này, quả nhiên là thứ tốt a!

Một bên, Cửu U nhìn thấy thần sắc Mục Trần khiếp sợ, liền cười nói:” Ngươi có biết, khối Huyết Linh Nê mà ngươi nuốt vào, nếu mang ra ngoài, giá trị phải hơn mười vạn chí tôn linh dịch, hơn nữa còn là có tiền cũng ko mua đc.”

Mặc phong liếc Mục Trần, cũng đạm mạc nói: “Chúng ta tới Thần Thú Chi Nguyên, vật muốn đạt đc, Huyết Linh Nê là thứ nhất, nhưng muốn đạt đc cũng có chút khó khăn, hơn nữa thể tích ko lớn. Nếu ko phải Linh Nhi vận khí tốt, cũng ko thể chia đều cho bốn người.”

Mục Trần gật đầu, một lần nữa hướng Mặc Linh cảm ơn, sau đó hắn nhịn ko đc liếm môi, trong lòng đồi với Huyết Linh Nêsinh ra dục vọng, nếu có thể đạt đc càng nhiều Huyết Linh Nê hơn, khiến nhục thân của hắn tăng cường trên phạm vi lớn, đối với việc đột phá tầng thứ hai long phượng thể, sẽ là trợ giúp thật lớn.

“Lát nữa tiếp cận Thần Thú Chi Nguyên, nếu vận khí tốt, có thể lấy đc càng nhiều Huyết Linh Nê hơn thiên thạch dưới chân chúng ta.” Làm như hiểu rõ ham muốn của Mục Trần, Cửu U mở miệng nói.

Lời nói phát ra, Mặc Linh ba người cùng ngồi xuống, ko nhiều lời nữa, tùy ý để khối cự thạch trở họ đi, tiến vào sâu bên trong hắc ám hư vô.

Mục Trần cũng ngồi xuống, ko chủ động phá vỡ sự yên lặng này, chỉ là trong mắt lóe tinh quang, nhìn chằm chằm về phía trc, mong trờ khối thiên thạch khác xuất hiện.

Sau khi đạt đc chỗ tốt trong Thần Thú Chi Nguyên, trong nội tâm Mục Trần đối với lần hành động này càng thêm mong đợi.

Chỉ mới tiến vào Thần Thú Chi Nguyên, liền đạt đc kỳ vật như Huyết Linh Nê, ko biết sau khi tiến vào, còn có thể đạt đc bảo vật thế nào đây?

Ý niệm hiện ra, Mục Trần ko khỏi cảm thấy mong trờ.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 978: Cự Vô Phách

Trong bóng tối hư vô , một viên thiên thạch lấy một loại tốc độ cực nhanh gào thét xẹt qua , nhưng mà dưới tốc độ cực nhanh này, nhưng lại không mang theo chút nào tiếng vang , toàn bộ không gian , đều hiện ra một cảm giác tử tịch không có sinh cơ.

Mà vẫn trên tảng đá kia , bốn người Mục Trần lẳng lặng ngồi xếp bằng .

Thiên thạch làm chỗ ngồi này của bọn hắn, đã không phải là viên thiên thạch mới lúc đầu, bọn hắn đã liên tiếp đổi ba thiên thạch "toạ kỷ", bất quá làm cho Mục Trần có chút tiếc nuối là, trong ba viên thiên thạch, bọn hắn cũng chưa phát hiện Huyết Linh Nê tồn tại, hiển nhiên, chính như Mặc Phong từng nói, lúc trước tìm được một khối như vậy, hoàn toàn là do Mặc Linh vận khí tốt mà thôi.

"Tính toán thời gian , Tuyết Dật ca ca còn có thời gian gần nửa ngày , là có thể tiếp cận thần Thú chi nguyên rồi." Cửu U vào lúc này mở to mắt , nàng nhìn về phía hắc ám xa xa , mở miệng nói ra .

Mục Trần gật gật đầu , chỉ là con mắt như trước nhìn chằm chằm vào xa xa , quét mắt hết thảy thiên thạch xuất hiện bốn phía.

Cửu U nhìn hắn bộ dáng này , không khỏi cười cười , nói: "Khi chúng ta tiếp cận thần thú chi nguyên , thiên thạch số lượng sẽ từ từ tăng nhiều , nghĩ đến đến lúc đó sẽ có một chút thu hoạch ."

Mục Trần nghe vậy không khỏi lộ vẻ tức giận sờ lên cái mũi , sau đó đem tâm thần từ từ thu liễm .

Thiên thạch chở bốn người , cực nhanh xẹt qua hư vô , mà ở sau đó trong lúc chạy đi , Mục Trần bọn hắn cũng không lại tiếp tục thay đổi, thay thế thiên thạch tọa kỵ , bởi vì khối vẫn thạch dưới chân này , chính là tọa kỷ cuối cùng của bọn họ . . .

Thời gian tại bóng tối hư vô nhanh chóng trôi qua , đợi được một đoạn thời khắc , chặt Mục Trần hai mắt nhắm chặt lúc đó mở ra hai mắt , hắn khẽ ngẩng đầu , nhìn phương hướng phía bên trái .

Nơi đó hắc ám phảng phất như ba động một chút . Ngay sau đó hắn nhìn thấy , vài tòa thiên thạch tiếp nhị liên tam (ai pk cái này ko) gào thét mà qua . Sau đó thẳng đến chỗ xa xa mà đi .

Mục Trần tại lúc nhìn thấy vài tòa thiên thạch này, trong đôi mắt lập tức có linh quang ngưng tụ . Sau đó nhìn về phía những thiên thạch kia , bất quá một lát sau hắn liền là có chút thất vọng thu hồi ánh mắt.

Bởi vì ở mấy khỏa trên thiên thạch đằng kia , hắn cũng không nhận thấy được chút nào khí huyết chi quang , hiển nhiên , ở bên trong những thiên thạch này, cũng không có Huyết Linh Nê tồn tại , bất quá tuy có hơi thất vọng , nhưng cái này lại không bỏ đi Mục Trần nửa điểm chờ mong , bởi vì chút ít thiên thạch này xuất hiện . Ít nhất là nói rõ bọn hắn đã tiếp cận thần Thú chi nguyên , mà đến lúc đó , xuất hiện thiên thạch sẽ càng ngày càng nhiều . . .

Mà Mục Trần sở liệu cũng xác thực chưa từng phạm sai lầm , tại thời gian kế tiếp, mảnh bóng tối yên tĩnh này lại trở nên náo nhiệt rất nhiều , viên thiên thạch không ngừng từ bốn phương tám hướng gào thét mà đến , cuối cùng xẹt qua phía trước bọn người Mộc Trần .

Lúc này , Mục Trần , Cửu U Mặc Phong bốn người đều đã là kềm nén không được , tiến hành đồng loạt ra tay , linh lực ngưng tụ hai mắt , đem hết toàn lực cảm ứng đến những huyết khí ẩn chứa trong vẫn thạch.

Mà tại không ngừng dò xét xuống. Mục Trần cũng rốt cục lần đầu có phát hiện .

Đó là một viên thiên thạch ước chừng khoảng trăm trượng màu xám đen , thể tích không tính quá mức khổng lồ , nhưng Mục Trần như cũ bén nhạy phát hiện cái vẫn thạch kia. Trong lúc mơ hồ phát ra yếu ớt huyết quang , đó chính là Huyết Linh Nê hương vị .

Mục Trần lúc này ra tay . Xa xa đấm ra một quyền , lập tức một đạo bàng bạc linh lực quang cầu vồng trực tiếp mang tất cả mà ra . Một quyền liền đem viên thiên thạch trăm trượng kia oanh vỡ đi ra , mà ở trong đá vụn phô thiên cái địa bắn tung tóe , một vệt ánh sáng màu máu cũng là phi độn mà ra .

Mục Trần lòng bàn tay hơi cong , hấp lực bạo dũng , cái vệt ánh sáng màu máu kia lập tức cuốn ngược tới , trực tiếp rơi vào trong tay Mục Trần .

Hắn mở ra bàn tay , chỉ thấy ở đằng kia nhàn nhạt trong huyết quang , xuất hiện một khối thịt nát ước chừng to bằng nắm đấm trẻ con , nồng nặc khí huyết chi vị , phát ra từ trong bản thân .

Đúng là Huyết Linh Nê mà Mục Trần thèm muốn thật lâu.

Thu đến khối thứ nhất Huyết Linh Nê , Mục Trần trên mặt cũng là không nhịn được hiển hiện một dáng vẻ mừng rỡ, bất quá lúc này hắn thật không có thời gian luyện hóa , bởi vì ở bốn phía đằng kia , có càng ngày càng nhiều thiên thạch gào thét mà đến , ở đằng kia cao tốc xuống, bọn hắn cũng là phải toàn lực cảm ứng , mới có thể phát giác được bên trong thiên thạch có Huyết Linh Nê tồn tại không.

XÍU...UU! ! XÍU...UU! !

Từng khỏa thiên thạch cao tốc xẹt qua , rồi sau đó một ít thiên thạch trực tiếp bị Cửu U xuất thủ bạo vỡ ra , tuy nói nhiều khi bạo vỡ ra thiên thạch bên trong là rỗng tuếch , cũng không có bất kỳ Huyết Linh Nê tồn tại , bất quá xuất thủ của bọn hắn cũng không phải là là hoàn toàn không có thu hoạch , sau khi đem một lớp mây thiên thạch đánh vỡ vụn, cuối

cùng nhất cũng là cho Mục Trần bọn hắn đến gần tám khối lớn nhỏ không đều Huyết Linh Nê .

"Coi như không tệ ."

Đối với cái thu hoạch cuối cùng này, Cửu U ngược lại là cảm thấy thoả mãn , loại này tỷ lệ đạt được này đã không tính thấp , dựa theo tình huống bình thường , coi như là hơn mười viên thiên thạch tìm không được một cái có Huyết Linh Nê tồn tại , đó cũng là cực kỳ thường gặp .

Mặc Phong cũng gật gật đầu , sau đó trực tiếp đem tám khối Huyết Linh Nê dựa theo thể tích lớn nhỏ phân phối , vừa vặn bốn người chia đều .

Mục Trần nắm trong tay hắn hai khối Huyết Linh Nê , chợt ngón tay chà xát , hai khối Huyết Linh Nê này biến thành năm viên bùn máu đan dược , sau đó bị hắn một hơi nuốt xuống .

Nóng hổi nhiệt lưu , lần nữa từ trong cơ thể hiện lên , một sát na kia , Mục Trần phảng phất là có thể nghe thấy huyết nhục trong cơ thể phát ra một loại như tham lam khát khao ý niệm , ý niệm nóng bỏng này , giống như luồng sóng nham thạch nóng bỏng cường hóa huyết nhục cốt cách.

Trong Huyết Linh Nê ẩn chứa cường đại khí huyết chi lực , đối với thân thể mà nói , quả thực là thuốc bổ không thể tốt hơn .

Khí huyết chi quang đỏ ngầu, tràn ngập trước mặt Mục Trần, sau một hồi khá lâu , cái xích quang này mới từ từ từ từ tiêu tán , Mục Trần hai mắt khép hờ mở ra , trong con mắt màu đen có tinh mang xẹt qua , bàn tay chậm rãi nắm chặt , hắn có thể cảm giác được , tứ chi bách hài của hắn , đều có lấy lực lượng cường đại trong máu thịt bắt đầu khởi động .

Mặc dù đã là lần thứ hai thể nghiệm cái kì hiệu của Huyết Linh Nê đối với thân thể , nhưng Mục Trần như cũ không nhịn được một phen sợ hãi thán phục , ngẩng đầu lên , vừa muốn nói chuyện , thần sắc hắn đột

nhiên động một cái , ánh mắt đột nhiên trông về phía xa , nhìn về phía cái hắc ám chi địa hư vô cực kỳ xa xôi kia.

Ở địa phương hư vô cực kỳ xa xôi kia , tựa hồ trong bóng tối có ánh sáng nhạt hiển hiện , sau đó xuyên thấu hư vô , phản chiếu tại đồng tử Mục Trần .

"Chúng ta sắp tiếp cận thần Thú chi nguyên rồi." Cửu U cũng phát giác được biến hóa như vậy, lúc này mừng rỡ lên tiếng .

Mục Trần nghe vậy cũng lặng lẽ thả lỏng một hơi , trong bóng tối hư vô thật sự là vô cùng tĩnh mịch , mặc dù bọn hắn đều xem như tâm chí kiên nghị. Nhưng trong khoảng thời gian này chạy đi , như cũ làm cho người ta thời khắc đều ở trong sự ngột ngạt .

"Bên ngoài Thần thú chi nguyên . Có một vòng Vành Đai Thiên Thạch , trong đó thiên thạch vô số . Là cơ hội đạt được Huyết Linh Nê tốt nhất . . ." Mặc Phong ngẩng đầu nhìn liếc chỗ xa xôi , sau đó mở miệng nói ra .

Vành Đai Thiên Thạch?

Mục Trần nghe vậy , trong lòng lập tức chấn động , không nhịn được liếm liếm môi , trong nội tâm chờ mong quả thực sắp sửa tăng cao . . .

XÍU...UU! !

Mà ở Mục Trần lòng tràn đầy chờ mong, thiên thạch dưới chân chở bốn người hoa xẹt qua hư vô , như thế ước chừng đã qua gần chừng nửa canh giờ , Mục Trần bắt đầu phát giác được , hắc ám chung quanh bắt đầu nhanh chóng biến mất , mà chỗ xa xa , hào quang tách ra , mà ở tia sáng bên ngoài , chỉ thấy một mảnh Vành Đai Thiên Thạch khổng lồ nhìn không thấy cuối , làm người ta có một chấn động , hiện ra trong mắt Mục Trần .

Khổng lồ Vành Đai Thiên Thạch kia tựa hồ là vây quanh thần thú chi nguyên cao tốc xoay tròn , mỗi một viên thiên thạch , đều so với Mục Trần lúc trước gặp càng thêm khổng lồ .

OÀ..ÀNH!

Viên thiên thạch chở bọn người Mộc Trần vào lúc này trực tiếp trực tiếp cưỡng ép vọt vào trong Vành Đai Thiên Thạch, sau đó thẳng đến thần thú chi nguyên mà đi .

Sao khi xông vào Vành Đai Thiên Thạch, Mục Trần ánh mắt rất nhanh thay đổi , đỏ bừng , bởi vì trong thời gian mấy hơi thở ở đằng kia , hắn liền từ phụ cận tối thiểu không dưới năm viên thiên thạch có Huyết Linh Nê huyết quang .

OÀ..ÀNH! OÀ..ÀNH! OÀ..ÀNH!

Vì vậy , Mục Trần trực tiếp bạo khởi ra tay . Linh lực chùm sáng giống như Giao Long gào thét xuất hiện , nặng nề đánh vào viên thiên thạch kia , lập tức vỡ vụn, mảnh vụn phô thiên cái địa bắn tung tóe ra ngoài .

Mà ở đá vụn bắn tung toé ra mấy đạo huyết quang xẹt ra .

Mục Trần vẫy tay một cái , trực tiếp đem mấy đạo huyết quang hấp đến, hắn nhìn qua Huyết Linh Nê lơ lửng tại trên lòng bàn tay , mặc dù là lấy định lực của hắn , cũng nhịn không được khóe miệng nở nụ cười .

Hắn tựa hồ là đã cảm giác được , Long Phượng thể tầng thứ hai , cách hắn đã càng ngày càng gần . . .

Ầm! Ầm!

Đồng thời xuất thủ Mục Trần, Cửu U , Mặc Phong , Mặc Linh ba người cũng là bắt lấy thời cơ xuyên việt Vành Đai Thiên Thạch, toàn lực ra tay , mà ở viên kia viên thiên thạch vỡ vụn , bọn hắn cũng là đã nhận được không ít thu hoạch .

Tại bực này thu hoạch, coi như là Mặc Phong sắc mặt lãnh đạm như khối băng , vào lúc này cũng có một vòng cực kì nhạt dáng tươi cười hiển hiện .

"OÀ..ÀNH!"

Mục Trần lại một lần ra tay , linh lực trực tiếp đem một viên thiên thạch chấn vỡ , rồi sau đó một vệt ánh sáng màu máu lao ra , bị hắn thu vào trong lòng bàn tay , nhìn cũng không nhìn liền tạm thời thu vào .

Lại lần nữa thu hoạch một khối Huyết Linh Nê , Mục Trần vừa lúc muốn không biết mệt mỏi ra tay , hắn thần sắc đột nhiên động một cái , rồi sau đó ngẩng đầu lên , nhìn về phía mây thiên thạch phía bên phải gào thét không ngừng.

Mà ở thời điểm ánh mắt hắn nhìn lại , con ngươi hắn lập tức không nhịn được co rụt lại .

Cùng thời khắc đó , Cửu U bọn hắn cũng là có phát giác , ánh mắt nhìn lại , sau đó ba người trước mặt sắc đều không nhịn được biến đổi , ngay sau đó , trong mắt của bọn hắn , liền có thêm vẻ mừng như điên bừng lên .

Bởi vì cái hiện tại hiển hiện trong tầm mắt bọn họ, rõ ràng là một viên ước chừng mấy vạn trượng thiên thạch khổng lồ , viên thiên thạch thể tích quá to lớn , cùng những thiên thạch chung quanh so sánh , viên thiên thạch này tựa như cự vô phách.

Đương nhiên , nếu như viên này thiên thạch chỉ là thể tích khổng lồ , vậy dĩ nhiên không có khả năng dẫn tới Mục Trần bọn hắn biến sắc , nhưng lúc này , trên mặt đất viên thiên thạch, nồng nặc huyết quang không ngừng phun trào ra, trực tiếp đem viên thiên thạch này đều là biến thành vẻ đỏ thẫm.

Một cổ cực đoan nồng nặc khí huyết chi vị , từ trong cái thiên thạch này phát ra , mặc dù là cách khoảng cách xa , Mục Trần bọn họ đều là

cảm giác được tựa hồ huyết nhục trong cơ thể đều là tùy theo trở nên nóng bỏng .

"Thiên thạch lớn như thế m . . Khí huyết chi lực nồng nặc như thế . . ."

Mục Trần nhìn qua viên cự vô phách , hô hấp đều tăng thêm lên, hắn dám khẳng định , nếu như có thể đạt được viên thiên thạch bên trong có Huyết Linh Nê này , vậy tuyệt đối so với bọn hắn trước kia lấy được tất cả Huyết Linh Nê cộng lại còn mạnh hơn !

" Huyết Linh Nê trong viên thiên thạch này , chỉ sợ cũng đã phải hóa thành Huyết Linh Nê tinh rồi. . ." Cửu U cũng là đôi mắt đẹp sáng lên , khí huyết nồng nặc Huyết Linh Nê như thế , mặc dù là tại thần thú chi nguyên , cũng là tương đương hiếm thấy .

"Chuẩn bị ra tay , nhất định phải đem đoạt được !" Cửu U nói như đinh chém sắt .

Ở đằng kia , Mục Trần , Mặc Phong, Mặc Linh ba người sớm đã nặng nề gật đầu , quay mắt về phía Huyết Linh Nê kinh người kia , bọn hắn như thế nào đều khó có khả năng khiến nó ngay dưới mắt chuồn mất .

Bất quá , thì ra là khi bọn hắn nhìn qua cái cự vô phách thiên thạch kia càng ngày càng tiếp cận , sẽ phải xuất thủ trong nháy mắt , ở bên trong Vành Đai Thiên Thạch, đột nhiên có chấn động khác thường truyền ra .

"Hắc hắc , không nghĩ tới vậy mà lại ở chỗ này gặp phải người Cửu U tước tộc . . . Bất quá ta nghĩ các ngươi nếu như đầy đủ thông minh mà nói , vẫn là không có ý đồ nhúng chàm viên thiên thạch có Huyết Linh Nê này mới tốt ."

Khi thanh âm kia truyền ra, chỉ thấy ở đằng kia cách đó không xa trên một viên thiên thạch , mấy đạo thân ảnh toàn thân quấn quanh lôi quang

đột nhiên quỷ mị hiện ra , ánh mắt của bọn hắn , đều là tập trung Cửu U bốn người , thần sắc trên mặt , giống như cười mà không phải cười .

Cửu U cùng Mặc Phong ánh mắt lập tức bắn đi , sau đó ánh mắt của bọn hắn đột nhiên băng hàn xuống .

"Lôi Nha Tộc?"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 979: Lôi Nha Tộc

"Lôi Nha Tộc?"

Khi Mục Trần nghe được Cửu U cùng Mặc Phong thanh âm băng hàn , thần sắc cũng phải ngưng trọng , rồi sau đó ánh mắt tập trung vào trên viên thiên thạch xa xa kia , tại đó , có bốn đạo nhân ảnh xuất hiện .

Bốn đạo nhân ảnh đều là thân mặc hắc bào , mặt ngoài thân thể của bọn hắn, có thể rõ ràng nhìn thấy lôi quang lập loè , chỗ mi tâm của bọn hắn , càng có thêm lôi đình chi văn , từ xa nhìn lại , giống như một cái lôi nhãn , tràn đầy cảm giác áp bách khác thường .

"Bọn hắn chính là người Lôi Nha Tộc sao?"

Mục Trần khẽ nhíu chân mày lông mày , cái Lôi Nha Tộc kia đồng dạng là linh thú chủng tộc , danh khí tại Đại Thiên Thế Giới, cũng không yếu hơn so với Cửu U tước, lại nói tiếp , coi như là một thế lực nhất lưu nội tình cực mạnh .

"Ân , căm ghét nhất những thứ này, ngày xưa cùng Cửu U tước tộc chúng ta cũng là ân oán rất nhiều , không nghĩ tới lần này còn không có tiến nhập thần Thú chi nguyên lại gặp phải bọn hắn ." Tại bên cạnh Mục Trần , Mặc Linh điểm một chút cái đầu nhỏ , trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ chán ghét , hiển nhiên đối với Lôi Nha Tộc không có một chút hảo cảm .

Mục Trần nhẹ nhàng gật đầu , chợt đề phòng , nhìn bộ dáng , người Lôi Nha Tộc hiển nhiên cũng phát hiện viên cự vô phách thiên thạch , dựa theo Mục Trần đoán chừng , loại tình huống này muốn bỏ qua trên

căn bản là một chuyện không thể nào , huống chi , Cửu U tước tộc cùng Lôi Nha Tộc , vốn là ân oán sâu đậm .

Mà Mục Trần trong nội tâm đề phòng , ở bên trong bốn đạo Hắc bào nhân ảnh kia, trung tâm một người tiến lên một bước , thân thể của hắn muốn càng thêm cường tráng một ít , một đôi mắt , âm lệ như dao , nhìn quét ra , phảng phất liền không khí đều có thể bị xé nứt ra .

Người này âm lệ liếc bọn người Mục Trần . Bất quá con mắt của hắn hiển nhiên đại bộ phận đều là chằm chằm vào Cửu U cùng Mặc Phong , còn Mục Trần cùng Mặc Linh , thì là trực tiếp bị hắn bỏ qua . Hiển nhiên , hắn cũng phát hiện , trong bốn người này , chỉ có Cửu U cùng Mặc Phong bước chân vào thất phẩm Chí Tôn .

" Cửu U tước tộc các ngươi những năm này thật đúng là càng ngày càng bất lực rồi, đội hình như vậy cũng dám đến thần thú chi nguyên , xem ra là ngại mình mạng dài rồi." Cái áo đen nam tử nhếch miệng lên một vòng vẻ châm chọc , mở miệng cười nói .

Cửu U khuôn mặt băng hàn . Âm thanh lạnh lùng nói: "Đi ra ngoài liền gặp phải một đám quạ , cũng là xui ."

Hắc bào nam tử kia nghe vậy . Trong mắt lập tức hiện lên một vòng âm trầm sát ý , chợt hắn nói: "Ta nếu là ngươi , liền không ở chỗ này tranh đua miệng lưỡi , ta cho các ngươi mười tức thời gian . Nhanh chóng cút đi , chớ để cho ta nổi lên sát tâm , trực tiếp cho Cửu U tước tộc các ngươi lúc này đây liền thần thú chi nguyên cũng không đến được mà lại toàn quân bị diệt !"

OÀ..ÀNH!

Ở ngày tại âm thanh rơi , chỉ thấy linh lực màu đen như thủy triều từ thể nội bộc phát ra , ở trong phương viên ngàn trượng , đều là bị linh lực tràn ngập , mà bên trong linh lực như thủy triều, càng là có thêm lôi quang lập loè . Ầm ầm tiếng sấm vang vọng , mang đến cảm giác áp bách cường hãn, bao phủ vùng thế giới này .

Tại phía sau áo đen nam tử . Ba gã Lôi Nha Tộc cường giả , bàn chân giẫm một cái , ba cổ linh lực cường hãn bộc phát , chèn ép người phía trước càng uy mãnh vô địch .

Mục Trần cảm ứng được bốn đạo cường hãn linh lực kia, ánh mắt cũng hơi hơi lóe lên , theo linh lực cảm giác xem . Đối phương cũng có được hai gã thứ thiệt thất phẩm Chí Tôn , hơn nữa hai người khác thực lực cũng không kém . Dựa theo Mục Trần đoán chừng , chỉ sợ đủ để cùng Khương Nha , Tần Huyền hai người so sánh với .

Bất quá ít nhất theo biểu hiện ra mà xem , đối phương đội hình đích thật là mạnh hơn so với bọn hắn , dù sao bọn hắn bên này , còn có một cái thực lực chỉ là gần kề lục phẩm Chí Tôn Mặc Linh .

Hơn nữa hiển nhiên , Mặc Linh lục phẩm Chí Tôn có sức chiến đấu tựa hồ cũng không có khả năng so sánh với hắn .

Cái này cũng khó trách đám người Lôi Nha Tộc dám cường thế như vậy , nghĩ đến Cửu U tước tộc ở thế yếu, chỉ có điều có đôi khi , chỉ từ sức chiến đấu biểu lộ ra , hiển nhiên cũng không hoàn toàn là thực lực đích thực . . .

Cho nên , lúc Cửu U nghe được hắc bào nam tử kia lành lạnh nói như vậy, không chỉ có không sợ , cái kia trên mặt đẹp ngược lại là nổi lên một vòng trào phúng , nàng cười lạnh nói: "Thật sự là dõng dạc , ta xem nên cút chính là bọn ngươi mới đúng !"

"Không biết sống chết !"

Hắc bào nam tử kia nghe vậy , sắc mặt cuối cùng hoàn toàn âm trầm xuống , chợt hắn cũng không hề nói nhảm gì, trực tiếp lành lạnh quát: "Lôi Phong, theo ta ra tay ngăn hai người kia lại."

"Lôi Quang , Lôi Vân , hai người các ngươi đi chỗ viên thiên thạch cướp lấy Huyết Linh Nê , nếu là đối phương dám ngăn trở , trực tiếp giết

, dành thời gian , chúng ta phải ở viên thiên thạch kia lấy được Huyết Linh Nê , ly khai phiến khu vực này trước.

Bất kể là bọn hắn hay là Mục Trần bọn người , lúc này đều là nhờ cái viên thiên thạch dưới chân bay về phía thần thú chi nguyên , mà viên kia cự vô phách thiên thạch hướng bay cùng lộ tuyến của bọn hắn bất đồng , cho nên bất luận là ai muốn đạt được cái Huyết Linh Nê kia, đều phải ở trước khi viên cự vô phách thiên thạch thoát ly bọn họ phạm vi khống chế đắc thủ .

"Tốt!"

Tại sau lưng hắc bào nam tử kia , một gã nam tử dáng người có chút gầy yếu cũng gật gật đầu , chợt cái ánh mắt như đao nhọn lợi hại kia liền tập trung Cửu U cùng Mặc Phong .

Hắn là trong Lôi Nha Tộc ngoại trừ áo đen nam tử , là vị duy nhất bước vào thất phẩm Chí Tôn, cho nên cũng chỉ có hai người bọn họ ra tay , mới có thể đem Cửu U , Mặc Phong hai người ngăn chặn .

Mà về phần cướp lấy Huyết Linh Nê, liền giao cho hai người khác , bất quá cái này cũng vậy là đủ rồi , đội hình đối phương, ngoại trừ hai vị thất phẩm Chí Tôn kia , hai cái lục phẩm Chí Tôn khác quả thực là vướng víu , nếu như bọn hắn cũng dám ra tay , thuận tay làm thịt là được.

OÀ..ÀNH!

Lôi Nha Tộc bốn người làm việc cũng là lôi lệ phong hành (*quyết định nhanh chóng) , kế hoạch vừa mới chế định , liền không do dự nữa , hắc bào nam tử kia cùng với tên nam tử tên là Lôi Phong bàn chân giẫm một cái , thân hình trực tiếp là hóa thành hai đạo hắc sắc lôi quang mãnh liệt bắn ra , linh lực màu đen khổng lồ xen lẫn lôi quang , đối với Cửu U cùng Mặc Phong cuồng bạo mà đi .

"Mục Trần , Mặc Linh , hai người kia giao cho các ngươi ."

Cửu U cùng Mặc Phong liếc nhau , sau đó hai người cũng là mãnh liệt bắn mà ra , trực tiếp đem thế công hai hắc bào nam tử kia chặn lại , bọn hắn làm sao không biết rõ tính toán của đối phương , nhưng đối phương nghìn tính vạn tính , chỉ sợ cũng không tính được , hai người bị bọn hắn xem vướng bận, lại sẽ để cho cho bọn họ chấn động .

Mục Trần cùng Mặc Linh nghe vậy , cũng đều là gật gật đầu , trên khuôn mặt nhỏ nhắn không có có vẻ sợ hãi chút nào , ngược lại là tràn đầy kích động , nàng xem hướng Mục Trần , thủy linh trong con ngươi xẹt qua một vòng vẻ giảo hoạt . Rồi sau đó hướng về phía Mục Trần khiêu khích cười cười , nói: "Mục Trần đại ca , chúng ta tới so với ai khác trước giải quyết hết đối thủ?"

Vốn là Mục Trần muốn muốn một mình xuất thủ nghe đến lời này . Hai mắt không khỏi khẽ híp một cái , hắn nhìn qua Mặc Linh không giống nói đùa, trong nội tâm dâng lên một ít kinh ngạc cùng hiếu kỳ , bởi vì theo mặt ngoài xem , trước mắt Mặc Linh thấy thế nào cũng chỉ là lục phẩm Chí Tôn thực lực , nhưng mà bọn hắn cần chặn đường hai người kia , thực lực đều không kém gì Khương Nha, Tần Huyền .

"Vậy thử xem đi."

Bất quá tuy trong nội tâm nghi hoặc , nhưng Mục Trần lại không cự tuyệt . Ngược lại là mỉm cười gật gật đầu , bởi vì hắn cũng rất muốn nhìn một chút , Mặc Linh vì sao có thể vững vàng là một trong Cửu U tước tộc bốn người danh ngạch , liền bọn Khương Nha đều là không cách nào rung chuyển .

"Vâng !"

Mặc Linh nhìn thấy Mục Trần gật đầu . Lập tức cười duyên một tiếng , nháy mắt sau đó , thân ảnh của nàng liền đã là nương theo tiếng cười như chuông bạc thẳng đến viên cự vô phách thiên thạch mà đi .

Mục Trần thân hình khẽ động , tàn ảnh hiển hiện , mấy cái lập loè , liền xuất hiện tại trên viên cự đại trên thiên thạch kia .

"Cút ngay cho ta , Huyết Linh Nê nơi này , không phải phế vật các ngươi có thể nhúng chàm !"

Mà đang ở lúc Mục Trần vừa mới xuất hiện, một tia sét thân ảnh đã là ra hiện tại tiền phương của hắn . Đó là Lôi Nha Tộc một vị cũng đã chạm đến thất phẩm Chí Tôn cường giả , hắn cao lâm hạ mắt nhìn xuống Mục Trần , điềm nhiên nói .

Nhưng mà, đối với tiếng quát của hắn, Mục Trần lạichỉ là cười nhạt một tiếng , sau đó hai tay trực tiếp kết ấn , lập tức sau người không gian nhộn nhạo , Chí Tôn Hải như ẩn như hiện , đáng sợ linh lực nhộn nhạo lên .

"Nhân loại?"

Cái Lôi Nha Tộc cường giả kia ra hiện Mục Trần phát giác được cái tên này cùng linh thú linh lực hoàn toàn bất đồng. Lập tức sửng sốt một chút , chợt khóe miệng của hắn mỉa mai, dáng tươi cười không khỏi càng đậm . Tuy nhiên hắn không biết vì sao Cửu U tước tộc xâm nhập vào một nhân loại , nhưng đại đa số ngang cấp đối chiến , nhân loại cũng là muốn yếu hơn, kém hơn linh thú chủng tộc , điểm này đã là sự tình mọi người đều biết . . .

Cho nên , trước mắt Mục Trần bộc lộ ra loài người thân phận , Lôi Nha Tộc cường giả này xem ra , chỉ có thể làm cho hắn chết càng mau một chút mà thôi .

"Mặc kệ làm sao ngươi hỗn [lăn lộn] vào , chết ở chỗ này , cũng liền không ai sẽ để ý rồi."

Lôi Nha Tộc cường giả cười lạnh một tiếng , chợt song chưởng chỉ thấy màu đen lôi quang lập tức mang tất cả mà ra , Hắc Lôi nương theo một chưởng vỗ ra , tựa như là hóa thành lôi long , cuồng bạo vô cùng đối với Mục Trần bao phủ đến.

Bất quá Lôi Nha Tộc cường giả tuy trên mặt mỉa mai , bất quá khi xuất tay, lại sát ý mười phần , cũng không có bất kỳ lưu thủ , hiển nhiên cũng vẫn tính là cẩn thận , cũng không bởi vì khinh thị liền phạm phải cái loại sai lầm cấp thấp này .

Nhưng mà , quay mắt về phía Lôi Nha Tộc cường giả cuồng bạo thế công , Mục Trần thần sắc lại như cũ là một mảnh lạnh nhạt , chợt ấn pháp biến đổi , lập tức ở trong Chí Tôn Hải sau lưng hắn, trực tiếp có thanh âm rồng ngâm vang vọng lên .

XÍU...UU! ! XÍU...UU! !

Rồng ngâm giống như tiếng kêu gào vang vọng , chỉ thấy mười hai đạo tia sáng rồi đột nhiên từ trong Chí Tôn Hải mãnh liệt bắn ra , gào thét tại quanh Mục Trần , hóa thành sáu cái cự long cùng với sáu con voi lớn đạp không mà đứng .

OÀ..ÀNH!

Một cổ kinh khủng linh lực trùng kích trên người chúng bạo phát đi ra , không gian lúc này chấn động lên.

Mục Trần hai tay hư hợp , tựa như là tay nâng nhật nguyệt , lục Long Lục Tượng gào thét mà đến , nhanh chóng ở tại lòng bàn tay , biến thành một đạo Quang Luân hơn một trượng tả hữu, ở ranh giới Quang Luân, thế nhưng có long tượng hình bóng xoay tròn .

Nương theo Mục Trần thực lực không ngừng tinh tiến , Cửu Long Cửu Tượng Thuật , ở trong tay của hắn cũng là từ từ gần như đại thành , cái này đổi lại hắn dĩ vãng , kiên quyết là không thể nào đem cái này Long tượng lực , áp súc tinh diệu được như vậy.

Vì vậy , cái long tượng Quang Luân bên trong phát ra linh lực trùng kích , trực tiếp đem không gian từng khúc xé rách . . .

quay mắt về phía cái kia trong tay Mục Trần bạo phát ra linh lực kinh khủng , cái Lôi Nha Tộc cường giả kia đồng tử lập tức co rụt lại , trên mặt xẹt qua một vòng hoảng sợ , bởi vì theo linh lực uy áp xuống, ngay cả hắn đều là đã nhận ra một cổ nguy cơ to lớn .

Người này , làm sao có thể thi triển ra thế công kinh người như thế? !

Nhưng mà , liền trong lúc trong lòng hắn khiếp sợ , Mục Trần lại sắc mặt lạnh nhạt , một chưởng vỗ ra , long tượng Quang Luân quét ngang mà ra .

"Lục Long , Lục Tượng . . ."

Rống !

Long tượng ngâm nga , phảng phất là biến thành nước lũ gào thét qua hư không , sau đó liền đem Lôi Nha Tộc cường giả bao phủ tất cả vào trong...

Mà thì ra là vào lúc này , ở đằng khác , trong lúc đó có thanh âm thanh tịnh to rõ vang vọng lên , đạo này tiếng thanh minh rơi vào trong tay Mục Trần, cũng là làm cho hắn chấn động trong lòng , ánh mắt đảo qua , sau đó đồng tử liền là có chút co lại .

Chỉ thấy tại cái hướng kia , sau lưng Mặc Linh , một đôi cánh chim đỏ ngầu mở rộng ra, hỏa diễm ngập trời , trong lúc mơ hồ , đúng là tại Mặc Linh sau lưng biến thành một Hoả Tước hoả hồng khổng lồ , cái chim khổng lồ cùng Cửu U tước tộc tiến hóa hoàn toàn bất đồng , tại phía trên kia , có một cổ cường hãn uy áp , lặng lẽ tràn ngập .

Đó là uy áp , Cửu U tước tộc cũng không chuẩn bị , bởi vì , đó là phượng uy !

Bộ tộc Phượng Hoàng chỉ có áp lực !

Cái Mặc Linh này, thế nhưng là bộ tộc Phượng Hoàng? !

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 980: Huyết Linh Nê Thai

Tiếng phượng hót vui mừng vang vọng , hỏa diễm đỏ ngầu từ trong cơ thể Mặc Linh mang tất cả ra , tựa như là phần thiên trực tiếp làm cho mảnh không gian này nhiệt độ đột nhiên tăng lên , cả Không Gian Hư Vô đều mơ hồ bị bóp méo lên.

"Phượng Hoàng chi viêm? !"

Mà lúc này , cái Lôi Nha Tộc cường giả kia xuất thủ đối với Mặc Linh cũng là đã nhận ra ngọn lửa kia không tầm thường , lúc này kinh hãi nghẹn ngào , chợt hắn không chút nghĩ ngợi mãnh liệt bắn trở ra , đồng thời linh lực màu đen bộc phát ra , ở tại phía trước hình thành phòng hộ , ý đồ đem Mặc Linh thế công ngăn trở .

Hắn căn bản không ngờ tới cái Mặc Linh theo bọn hắn nghĩ là yếu nhất , dĩ nhiên là có được lực lượng kinh người như thế, hơn nữa người Cửu U tước tộc, làm sao có thể tu luyện ra Phượng Hoàng chi viêm?

Tuy nói Cửu U tước tộc đích thật là có được một tia huyết mạch viễn cổ bất tử điểu , nhưng bất tử điểu chính là Phượng Hoàng tộc biến dị thể , cho nên mặc dù là thức tỉnh , cũng không thể nào là loại hình Phượng Hoàng chi viêm .

Bộ tộc Phượng Hoàng , chính là linh thú giới siêu cấp chủng tộc , bọn hắn cao ngạo mà cường đại , cho tới bây giờ đối chủng tộc khác chẳng thèm ngó tới , thậm chí có thời điểm liền long tộc cũng không bị bọn hắn để ở trong mắt , mà rất nhiều chủng tộc linh thú cầm hệ , trong đó không ít đều là có được một tia Phượng Hoàng tộc huyết mạch , mà cũng chính bởi vì một tia Phượng Hoàng huyết mạch , mới có thể làm cho những

linh thú này tại linh thú giới trổ hết tài năng , cho nên ở bên trong cầm hệ linh thú giới, bộ tộc Phượng Hoàng có địa vị cực kỳ cao .

Thực !

Hoả diễm đỏ ngầu mang tất cả mà qua , trực tiếp đem màu đen lôi quang ngăn trở đều đốt cháy , cuối cùng ở trong ánh mắt hoảng sợ của tên Lôi Nha Tộc cường giả kia bao phủ cả người hắn.

Ah !

Một đạo hỏa ảnh chật vật bỏ chạy ra . Hắn toàn thân đều thiêu đốt lên hỏa diễm , phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết . Sau một lát sau , mới liều mạng dùng linh lực bản thânđem chút ít hỏa diễm dập tắt đi . Bất quá hắn lúc này sớm bị cháy sạch hấp hối , toàn thân đều là khói đen bốc lên , chật vật đến cực điểm .

Mà hắn lúc này , đâu còn có nửa phần chiến ý , cũng không dám tranh đoạt nơi này Huyết Linh Nê nữa, thân hình chật vật bắn ngược mà về .

Mặc Linh cùng Lôi Nha Tộc cường giả kia giao thủ bất quá là tốc độ ánh sáng , sau đó liền thảm bại , đương nhiên , đây cũng là bởi vì sự khinh thường của hắn. Căn bản chưa từng ngờ tới nhìn như nhược tiểu Mặc Linh lại cất dấu lực lượng kinh người như thế , mới tại ngay từ đầu liền lâm vào bị động , cuối cùng liền cơ hội phản kích đều không có liền đã thất bại .

Mà tại thời điểm Mặc Linh đánh bại cái kia Lôi Nha Tộc cường giả , ở nơi khác, Mục Trần một mực dùng ánh mắt còn lại chú ý đến bên này động tĩnh , cũng là có chút kinh dị thu hồi ánh mắt .

Nguyên lai Mặc Linh vậy mà có được thủ đoạn lợi hại như thế , khó trách có thể đạt được Cửu U tước tộc danh ngạch , bất quá nếu như nàng là bộ tộc Phượng Hoàng mà nói..., thế nào lại là người Cửu U tước tộc?

Cái bộ tộc Phượng Hoàng không phải cao ngạo vô cùng sao? Như thế nào lại hạ mình đi vào Cửu U tước tộc?

Mục Trần hơi nghi hoặc một chút lắc đầu . Rồi sau đó lòng bàn tay long tượng chi luân cùng phía trước một gã Lôi Nha Tộc cường giả khác đụng vào nhau . OÀ..ÀNH!

Va chạm chốc lát , Lôi Nha Tộc cường giả sắc mặt đã biến đổi , bởi vì hắn phát giác được một cổ lực lượng đáng sợ không cách nào hình dung cuốn tới . Tại bên trong cổ lực lượng kia , phảng phất là có thanh âm long tượng tề khiếu truyền vang mà đến .

Cổ lực lượng kia trùng kích vào , thế công của hắn vậy mà trực tiếp bị phá hủy đi, dễ như trở bàn tay vậy . Thậm chí còn không đợi hắn lại lần nữa vận chuyển linh lực , chỉ thấy một ít đạo long tượng chi luân hóa thành quang ảnh đột phá thế công của hắn , sau đó hung hăng đánh vào trên ngực hắn .

Phốc phốc .

Một ngụm máu tươi bắn ra . Lôi Nha Tộc cường giả chật vật té bay ra ngoài , hắn cúi đầu nhìn qua vết thương chỗ ngực sâu đủ thấy xương , trên khuôn mặt tràn đầy vẻ kinh hoàng .

Cái nhân loại mới nhìn qua bất quá chỉ là lục phẩm Chí Tôn đích, như thế nào có được thực lực kinh người như thế , lúc trước đối bính chốc lát , hắn có thể rõ ràng phát giác được , đối phương tựa hồ bất luận là trình độ thân thể hay là linh lực ngưng luyện, đều đã vượt qua hắn .

Cả nhân loại này , căn bản chính là giả heo ăn thịt hổ !

🐯

🐯

🐯

Hoảng sợ ý niệm lập loè trong đầu, Lôi Nha Tộc cường giả cũng chỉ có thể thừa cơ trở ra , mang theo thương thế mà quay về , cũng không dám nhúng chàm viên kia thiên thạch kia, hắn đã biết , lúc này đây bọn hắn toàn bộ đều là nhìn lầm , Cửu U tước tộc đội hình nhìn như gầy yếu , nhưng cái này lại hoàn toàn chỉ là mặt ngoài biểu hiện giả dối mà thôi .

Hai gã Lôi Nha Tộc cường giả ý đồ cướp đoạt Huyết Linh Nê qua trong giây lát thua chạy , đây cũng là làm cho đang tại ngăn trở Cửu U , Mặc Phong hai người Lôi Nha Tộc thất phẩm Chí Tôn sắc mặt kịch biến , tới lúc này bọn hắn làm sao không biết , lúc này đây bọn hắn thuần túy là bị đối phương ám toán một phen .

"Được, được, Cửu U tước tộc ngươi ngược lại là hảo thủ đoạn !" Hắc bào nam tử kia cắn răng nghiến lợi nói.

Nhưng mà Cửu U cùng Mặc Phong lại không chút nào để ý , ngược lại thế công càng phát cuồng mãnh , ngược lại là đem Lôi Nha Tộc hai vị này thất phẩm Chí Tôn làm cho luống cuống tay chân , rốt cuộc không xuất ra tâm thần đi để ý tới Mục Trần cùng Mặc Linh hai người được.

Tại lúc Cửu U cùng Mặc Phong cuốn lấy đối phương, Mục Trần cùng Mặc Linh thì là rơi về phía viên cự vô phách thiên thạch kia , hai người tụ hợp , Mặc Linh hướng về phía Mục Trần chớp chớp mắt to , cười khanh khách nói: "Mục Trần đại ca , như thế nào đây?"

Mục Trần giơ ngón tay cái lên , cười nói: "Rất lợi hại , ngoài dự đoán mọi người ."

Đạt được Mục Trần khích lệ , Mặc Linh trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng là hiện ra một tia đắc ý , thiếu nữ tâm tính hiển lộ không thể nghi ngờ .

"Ngươi là người bộ tộc Phượng Hoàng Mục Trần tò mò hỏi một câu .

Nghe đến lời này , nụ cười trên mặt Mặc Linh lập tức cương một chút , con mắt vốn là thủy linh động nhân cũng có chút ít ảm đạm , cũng

không trả lời Mục Trần .

Mục Trần thấy thế , cũng là giật mình , chợt minh bạch trong lúc này hơn phân nửa là có ẩn tình gì đó , lúc này vội vàng đổi đề tài: "Chúng ta tranh thủ thời gian , đem Huyết Linh Nê lấy đi."

Mặc Linh gật gật đầu .

Mục Trần rơi vào trên viên cự vô phách thiên thạch , mà theo sau lúc tiếp cận , hắn mới phát hiện khí huyết chi quang ẩn chứa trong viên thiên thạch , nồng nặc vượt quá tưởng tượng của hắn .

Ở viên thiên thạch biểu hiện ra , đều có huyết quang không ngừng từ trong lòng đất phun trào lên, đem trọn viên thiên thạch nổi bật lên một màu đỏ máu vô cùng , có phần yêu dị cảm giác . (dịch đoạn này cứ nghĩ mình đang tả núi

🌋

lửa

🔥

sắp phun trào @@)

"Nồng nặc khí huyết chi quang như thế . . ."

Mục Trần nhìn thấy một màn này , thì không nhịn được liếm liếm môi , trước khi bọn hắn gặp chút ít thai nghén Huyết Linh Nê thiên thạch cùng trước mắt so sánh với , quả thực tựu là gặp dân chơi thứ thiệt .

"Thật không biết Huyết Linh Nê này đến tột cùng sẽ mạnh bao nhiêu?" Mặc Linh cũng là gương mặt chờ đợi , đoạn đường này đến , bọn hắn đều chưa từng thấy qua khí huyết chi quang mãnh liệt như thế , có thể biết được Huyết Linh Nê này cũng tất nhiên không phải là những thứ bọn hắn trước khi lấy được kia có thể so sánh .

"Lấy ra nhìn xem chẳng phải sẽ biết ."

Mục Trần cười cười , chợt cũng không do dự nữa , chân hắn đột nhiên nặng nề giẫm một cái mặt đất , lực lượng đáng sợ tàn sát bừa bãi ra , lập có vết rạn lấy bàn chân của hắn làm trung tâm , giống như mạng nhện to lớn , nhanh chóng lan tràn ra , ngắn ngủn bất quá mấy hơi thở , liền đem viên này thiên thạch đều tràn ngập .

Hắn một cước này nhìn như nhẹ nhàng chậm chạp , nhưng mà lại là đem sức mạnh thân thể không giữ lại chút nào bạo phát ra .

To lớn vết rạn lan tràn đi ra , viên thiên thạch cũng phát ra trầm thấp tiếng nổ mạnh , mặt đất sụp đổ , nồng nặc khí huyết chi quang phun trào, bạo phát hung mãnh .

Ầm! Ầm! Ầm!

Theo thiên thạch bạo tạc nổ tung nhanh chóng lan tràn đến ở chỗ sâu trong , lúc đó , bên trong viên thiên thạch, một đạo khí huyết chi quang ước chừng tầm hơn mười trượng đúng là vẫn còn như thực chất phun phát ra , mà ở trong cái huyết quang kia , Mục Trần có thể rõ ràng nhìn thấy , một đạo huyết cầu ước chừng to bằng đầu người mãnh liệt bắn mà ra , sau đó muốn chui thiên không mà đi .

"Muốn chạy trốn?"

Mục Trần thấy thế , lại cười cười , cong ngón búng ra , một đạo linh lực mang tất cả mà ra , lập tức liền đem đạo huyết quang huyết cầu quấn quanh , sau đó cuốn ngượcvề .

Huyết quang chậm rãi hướng về Mục Trần , hắn xòe bàn tay ra tiếp được , ánh mắt nhìn lại , sau đó đồng tử không nhịn được co rụt lại .

Chỉ thấy ở bên trong huyết quang , có một vật giống như trứng , chỉ có điều vật ấy mặt ngoài hiện ra vẻ trong suốt , nhưng ở bên trong đúng là có mơ hồ một vật đang thành hình , cái kia phảng phất là một viên

phôi thai , nhưng phôi thai cực kỳ quái dị , cũng không phải là bất luận một loại linh thú chi hình nào, ngược lại nhìn về phía trên như là có được hình dạng các loại linh thú , giống như Tứ Bất Tượng .

Đạo Huyết Linh Nê này , không hề chỉ là nê thổ chi hình (@@ ??) đơn thuần , nhìn về phía trên ngược lại càng giống là đã có được linh tính.

Ở một bên đằng kia, Mặc Linh cũng kinh ngạc nhìn qua vật ấy , sau đó hai mắt tỏa ánh sáng , vui mừng nói: "Đây là Huyết Linh Nê thai , bởi vì khí huyết chi lực quá mức cường đại , tiến tới đã có linh tính , bất quá vật ấy không có khả năng sinh ra linh trí , nói cách khác , trôi qua ngàn vạn lần không thể nói trước mà biến hóa , cùng linh thú chân chính độc nhất vô nhị ."

Mục Trần nghe vậy cũng là hơi kinh ngạc , bất quá hắn hiểu rõ , cái đạo lý này cùng một ít thiên tài địa bảo giống nhau, đợi đến khi cường thịnh đến một mức độ nhất định có thể sinh ra đời linh tính .

"Viên Huyết Linh Nê thai này , so ra mà vượt những Huyết Linh Nê chúng ta lấy được kia trăm lần a ." Mặc Linh chậc chậc tán thưởng , cười duyên nói: "Nếu như đến Đại Thiên Thế Giới bán đi , tối thiểu giá trị là 500 vạn Chí Tôn linh dịch ."

500 vạn Chí Tôn linh dịch .

Mục Trần cũng là chép miệng một cái , cái này dù bán hắn đi cũng không bỏ ra nổi nhiều Chí Tôn linh dịch như vậy .

"Xem ra vận khí không tệ ." Mục Trần cười nói , chợt trực tiếp đem viên Huyết Linh Nê thai thu hồi , mà lúc này viên thiên thạch dưới chân bọn họ vì Huyết Linh Nê thai tróc bong , thời gian trôi qua tiến hành bật nát , chẳng mấy chốc sẽ hóa thành đá vụn tiêu tán .

"Đi ."

Mục Trần nói với Mặc Linh một tiếng , hai người trực tiếp lướt đi , sau đó về tới viên thiên thạch toạ kỷ trước kia .

Mà nhìn đến hai người thuận lợi trở về , Cửu U cùng Mặc Phong cũng không cùng Lôi Nha Tộc hai vị thất phẩm Chí Tôn dây dưa , trực tiếp nhanh chóng thối lui mà quay về .

Hắc bào nam tử kia thấy thế , sắc mặt thì là một mảnh tái nhợt , hắn nhìn chòng chọc vào Mục Trần cùng Mặc Linh , một lát sau mới cắn răng nghiến lợi nói: "Được, lần này coi như Cửu U tước tộc hung ác , bất quá việc này không có bỏ qua dễ dàng như vậy , đợi khi nhận được thần thú chi nguyên , Lôi Nha Tộc lại đến cùng các ngươi tính toán bút trướng này !"

"Tùy thời phụng bồi ." Cửu U cười lạnh nói .

Áo đen nam tử ánh mắt che lấp nhìn bốn người , cũng chẳng muốn nói nhảm , trực tiếp quay người mà quay về , sau đó một chuyến bốn người nhảy lên viên thiên thạch nhanh chóng đi xa .

Mục Trần nhìn qua của bọn hắn rời đi phương hướng , trong nội tâm ngược lại là minh bạch cùng cái Lôi Nha Tộc này cừu oán kết lớn hơn , bất quá có Huyết Linh Nê thai , hiển nhiên hết thảy đều là đáng giá . .

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 981: Luyện Hóa

Đợi đến Lôi Nha Tộc bốn người rời đi , Cửu U cùng Mặc Phong lập tức đem ánh mắt nhìn về phía Mục Trần , trong mắt mang ý chờ đợi biểu lộ không bỏ sót .

Mục Trần thấy thế , cũng là cười cười , sau đó liền đem Huyết Linh Nê thai lấy ra ngoài , nhất thời huyết quang tràn ngập ra , nồng nặc khí huyết chi lực nhộn nhạo , làm bốn người trên mặt đều nổi lên một vòng ánh sáng màu đỏ .

"Đây là . . . Huyết Linh Nê thai? !"

Cửu U cùng Mặc Phong ánh mắt trước tiên chính là cứng lại nhìn Huyết Linh Nê thai, động cũng không nhúc nhích được , trên khuôn mặt lạnh lùng lúc này đều bị vẻ chấn kinh bao bọc , bọn hắn có thể nghĩ đến viên kia thiên thạch bên trong Huyết Linh Nê không yếu, nhưng chưa từng nghĩ tới , Huyết Linh Nê nàylại đã ngưng kết nồng đậm đến tình trạng tượng mộc này.

"Nếu như lúc trước Lôi Nha Tộc kia biết , chỉ sợ hối hận đến nỗi ruột trong bụng xanh lè rồi." Sau một lúc lâu , Cửu U phục hồi tinh thần lại , chỉ là trong giọng nói , khó có thể che giấu kinh hỉ .

Một bên Mặc Phong cũng nhẹ nhàng gật đầu , trong thần sắc mang theo một vòng sắc mặt vui mừng , bọn hắn còn không có chân chính tiến nhập thần Thú chi nguyên , nhưng lại đã được một Huyết Linh Nê thai, vận khí bực này, quả thực không sai .

" Huyết Linh Nê thai này phân chia như thế nào?" Mục Trần nhìn ba người liếc , sau đó hỏi một cái vấn đề có chút nhạy cảm, Huyết Linh Nê thai quý giá như thế, nếu là phân không tốt , khó tránh khỏi sẽ có chút ít khoảng cách , tuy nhiên Mục Trần tin tưởng quan hệ hắn cùng Cửu U, dù sao hắn cùng với Mặc Phong Mặc Linh , chưa có tới bao nhiêu tình nghĩa .

Mặc Phong cùng Mặc Linh liếc nhau . Lại đưa ánh mắt về phía Cửu U , ý kia rất rõ ràng , muốn Cửu U đến quyết định .

Cửu U thấy thế . Tắc thì hơi hơi trầm ngâm , chợt cười nói: "Vật ấy đã ngưng kết thành chỉnh thể , cũng không thể như trước đem tách đi ra , ta xem liền cùng một chỗ hấp thu luyện hóa a , còn trong này ai đạt được thêm nữa... , đó chính là vận khí của hắn ."

Cửu U ý tứ , hiển nhiên là ý định đem Huyết Linh Nê thai lấy ra . Bốn người cùng nhau luyện hóa , như thế ngược lại coi như là công bình , cho nên Mặc Phong cùng Mặc Linh cũng không có ý kiến gì , lúc này gật đầu .

Mục Trần thấy thế , tự nhiên cũng không dị nghị .

"Xem tốc độ của chúng ta . Muốn ra Vành Đai Thiên Thạch , chỉ sợ còn cần nửa ngày , liền dành thời gian luyện hóa đi, trong thần thú chi nguyên có các tộc thiên kiêu , cạnh tranh cực kỳ kịch liệt , chúng ta có thể tăng lên một tia thực lực , đến lúc đó đoạt bảo thành tỷ lệ cũng sẽ càng lớn một chút ." Cửu U nhìn thoáng qua nhìn không thấy cuối Vành Đai Thiên Thạch phía trước, sau đó trầm ngâm nói .

Mục Trần ba người gật đầu lần nữa , Huyết Linh Nê thai tuy nhiên trân quý . Nếu như ngày sau có thể mời được cường giả tinh thông luyện đan làm tài liệu luyện chế linh đan , hiệu quả tự nhiên là tốt nhất , nhưng dưới mắt bọn hắn hiển nhiên không có cái thời gian này. Quay mắt về phía thần thú chi nguyên cạnh tranh tàn khốc , bọn hắn phải đem tất cả đấy tài nguyên chuyển hóa thành thực lực bản thân .

Bốn người đã có quyết nghị , cũng không do dự nữa , trực tiếp là từ trên thiên thạch thành tứ giác chi hình ngồi xếp bằng xuống , cùng lúc đó, Mặc Phong bàn tay nắm chặt , chỉ thấy một cái chuông vàng loé ra dị quang xuất hiện trong tay.

Ở mặc ngoài chuông vàng, Kim quang tràn ngập , đồng thời có đường vân cổ xưa nổi lên , nếu là cẩn thận đi xem , thì là sẽ phát hiện những văn lộ kia tựa hồ là có chút giống là một cái Phượng Hoàng giương cánh bay cao .

Mặc Phong cong ngón búng ra , chỉ thấy chuông vàng rời khỏi tay , đón gió căng phồng lên , rồi sau đó hóa thành một tòa chuông vàng rơi xuống , đem Mục Trần bốn người đều là bao phủ tại trong đó .

Chuông vàng bao phủ , rồi sau đó kim quang dần trôi qua thu liễm , cuối cùng đúng là hóa thành vô hình , liên đới lấy trong đó Mục Trần thân ảnh bốn người cũng là đều bị thu lại , xa xa nhìn lại chỗ viên thiên thạch này không có một bóng người .

"Đây là Phượng Minh chung , chính là là một kiện tuyệt phẩm thần khí , có được phòng ngự cùng ẩn nấp hiệu quả , đã có vật ấy thủ hộ , chúng ta mới có thể an tâm luyện hóa Huyết Linh Nê thai , hơn nữa cũng có thể tránh cho nó phát ra khí huyết chi lực đưa tới cường giả khác nhìn trộm ." Cửu U nhìn thấy Mục Trần vẻ mặt sợ hãi , mở miệng giải thích nói .

"Vậy cũng dễ dàng rất nhiều ." Mục Trần cũng hơi hơi thả lỏng một hơi , chợt cũng là có chút điểm hâm mộ , tuyệt phẩm thần khí cơ bản đã xem như thần khí đứng đầu nhất tồn tại , loại này đẳng cấp thần khí giá trị cùng uy lực so với thượng phẩm thần khí , mạnh hơn quả thực không chỉ là một cái cấp bậc .

Đến bây giờ , vật hắn đạt được mạnh nhất , chỉ sợ chính là Tinh Thần Trấn Ma Tháp rồi, bất quá đáng tiếc , thánh vật đối với hắn hiện tại mà nói , không thể nghi ngờ là cự phủ trong tay hài đồng, căn bản là không

có cách phát huy ra uy lực của nó , cho nên cũng chỉ có thể nhẫn nhịn đau nhức bỏ những thứ yêu thích , đem đưa cho Mạn Đồ La .

Mà về phần tuyệt phẩm thần khí , trong tay hắn lại là một kiện cũng không , duy nhất đã từng cho rằng vũ khí đại tu di ma trụ , tuy xem như viễn cổ hung khí , nhưng theo Mục Trần thực lực tăng lên , cũng là thời gian dần trôi qua phát hiện vật ấy ẩn núp chỗ thiếu hụt, hắn hung sát khí kinh người , nhưng lại hết sạch sức lực , dựa theo Mục Trần phỏng đoán , vật ấy chỉ sợ thiếu khuyết cái gì hạch tâm , nói cách khác , sẽ không gần kề chỉ có những lực lượng này , điểm này , chỉ sợ liền Long Ma Cung trước kia cũng không phát hiện .

Mục Trần hơi chút cảm thán , thu hồi tâm tư , bàn tay hắn mở ra , chỉ thấy Huyết Linh Nê thai chậm rãi bay lên , cuối cùng lơ lửng tại vị trí chính giữa bốn người .

"Bắt đầu đi ."

Cửu U nhìn ba người , sau đó liền trực tiếp nhắm mắt , nàng hai tay kết ấn , một đạo linh lực tuôn ra , sau đó vờn quanh tại chung quanh Huyết Linh Nê thai, linh lực hấp xả lập tức theo cái Huyết Linh Nê thai đề luyện ra từng sợi đỏ thẫm sương mù , sau đó mang quay về , theo Cửu U khẽ nhếch cặp môi đỏ mọng , trào vào trong cơ thể của nàng .

Tại lúc Cửu U tiến hành động thủ, Mục Trần ba người cũng cũng không do dự nữa , đều là hai tay kết ấn , ba đạo linh lực vờn quanh Huyết Linh Nê thai , lẫn nhau không liên quan tới nhau , sau đó cũng là từ cái này Huyết Linh Nê thai bên trong đề luyện ra từng luồng đỏ thẫm chi sương mù , hấp vào thể nội .

Ông .

Khi luồng sương mù đỏ thẫm thứ nhất ẩn chứa tính cực đoan nồng nặc dũng mãnh vào trong cơ thể Mục Trần, thân thể của hắn không nhịn được run lên , cái khí vụ nhìn như yếu kia, vào lúc này hóa thành cuồn cuộn như nham thạch nóng chảy theo tứ chi bách hài chảy xuôi ra , một

thoáng đó , Mục Trần thậm chí là có thể nghe thấy huyết nhục trong cơ thể phát ra âm thanh tư tư .

Huyết nhục trong cơ thể vào lúc này tham lam nuốt chững nhiệt lưu vọt tới , căn bản không quan tâm nhiệt độ nóng hổi.

Nhiệt lưu nóng hổi từ trong máu thịt xuyên qua , mà ở hắn lướt qua , huyết nhục đều là bắn ra sinh cơ mãnh liệt, một cổ lực lượng đáng sợ , ở trong máu thịt từ từ áp súc .

Huyết Linh Nê thai khí huyết chi lực , so với chút ít Huyết Linh Nê lúc trước , không thể nghi ngờ là cường hãn hơn rất nhiều . . . Dựa theo Mục Trần đoán chừng , chỉ sợ chỉ là như thế một hơi đỏ thẫm chi sương mù nhét vào , liền so ra vượt trước kia nuốt một hạt Huyết Linh Nê hoàn .

XÍU...UU! !

Thiên thạch chở bốn người , xẹt qua vô cùng to lớn Vành Đai Thiên Thạch , trong lúc này địa vị chói mắt vô cùng , giống như một mặt trời giống mang chùm sáng lao đi , mà trên đó bốn đạo nhân ảnh , thì là không chút sứt mẻ . (lấy chuông che rồi mà còn bốn đạo nhân ảnh gì nữa trời @@)

Tại giữa bọn họ , viên Huyết Linh Nê thai xoay tròn , không ngừng phóng xuất ra một cổ sương mù đỏ thẫm, rồi sau đó bị bốn người thôn nạp mà đi .

Mà trong lúc luyện hóa , trong nháy mắt là nửa canh giờ .

Hô .

Một đoàn khí tức có chút đỏ thắm , từ trong miệng Mục Trần chậm rãi phun nhổ ra , hắn cảm thụ được huyết nhục trong cơ thể càng ngày càng nóng bỏng cùng sinh động, sức mạnh kia , tựa như là muốn muốn nổ tung lên.

Hơn nữa , làm cho Mục Trần kinh dị là, nương theo lấy trong cơ thể khí huyết ngày càng mạnh mẽ , hắn cảm giác được chân long chân phượng chi văn chiếm lĩnh phía sau lưng , vậy mà cũng là vào lúc này phát ra nho nhỏ run rẩy .

Cái loại nầy run rẩy , tựa như là sắp thức tỉnh !

Ầm!

Ngay tại Mục Trần trong nội tâm vừa mới xẹt qua đạo này ý niệm trong đầu thời điểm , thân thể của hắn chấn động mạnh , xích quang đột nhiên theo thể nội phun phát ra tới , cả thân quần áo , vậy mà lập tức hóa thành tro tàn .

Mà theo quần áo vỡ vụn , chỉ thấy Mục Trần chỗ ngực , một cái tử kim sắc cự long chi văn chiếm cứ , nó lẳng lặng bất động , nhưng là có một áp lực đáng sợ tràn ngập ra .

Cùng lúc đó , ở tại chỗ sau lưng , một cái phượng chi văn hai cánh thu nạp , cũng là vào lúc này run rẩy hai cánh , một cổ đồng dạng kinh khủng uy áp , tiến hành nhộn nhạo .

Hai cổ uy áp cường hãn vô cùng , nhộn nhạo tại quanh thân Mục Trần , đúng là làm rỗi rãnh ở giữa đều là có chút run rẩy .

Mà động tĩnh cũng là lập tức đem nhắm mắt Cửu U , Mặc Phong , Mặc Linh ba người bừng tỉnh , bọn hắn nhìn qua Mục Trần hai mắt nhắm chặc , trên thân Long Phượng chi văn chiếm cứ , trên khuôn mặt lập tức có chấn kinh hiện ra .

"Đây là . . . Chân phượng uy áp? Còn có chân long uy áp? !" Mặc Phong cùng Mặc Linh lên tiếng kinh hô , lúc này mặc dù là cường giả đều bảo trì không ở kia lãnh đạm tư thái , gương mặt chấn kinh .

Hai người bọn họ huynh muội có được Phượng Hoàng tộc huyết mạch , cho nên đối với chân phượng uy áp cũng là cảm giác càng thêm

nhạy cảm , vào lúc này , bọn hắn có thể cảm giác được , thân thể của bọn hắn , phảng phất đều là tại chân phượng uy áp tràn ngập này làm phát run .

Chân phượng , đó là vương giả bên trong bộ tộc Phượng Hoàng !

Mặc dù Mục Trần trên người một ít Đạo Chân phượng uy áp cũng không phải là nguồn gốc từ thân hắn , nhưng uy áp này như cũ là tương đối chấn nhiếp nhân tâm .

"Hắn làm sao sẽ có được chân long chân phượng uy áp?" Mặc Linh trợn mắt há hốc mồm , bình thường mà nói , uy thế như vậy chỉ có chân long chân phượng huyết mạch hậu duệ mới có thể có được , mà Mục Trần là thế nào , là một thuần thuần chánh chánh nhân loại .

Một bên Cửu U mặc dù có chút kinh ngạc , nhưng mà cũng không giống như hai người như vậy chấn kinh thất sắc , dù sao nàng đã sớm là biết được Mục Trần có được Long Phượng thể , mà cái kia cái gọi là chân long chân phượng uy áp , cũng là nguồn gốc từ hắn tu luyện Long Phượng chân kinh .

Kỳ thuật như thế , một khi tu luyện tới đại thành , chớ nói chỉ là chân long phấn chấn uy áp , chỉ sợ liền chính thức chân long chân phượng lực lượng , đều sẽ xuất hiện .

"Xem ra Long Phượng chân kinh của hắn lấy được một ít tiến triển ." Cửu U như có điều suy nghĩ nhìn qua Mục Trần hai mắt nhắm chặt, trong lòng cũng là cảm thấy mừng rỡ , thần thú chi nguyên sắp tới gần , Mục Trần thực lực càng mạnh , thu hoạch của bọn hắn cũng sẽ càng lớn .

Rống !

Mà đang ở lúc Cửu U tự nói, một đạo rồng ngâm kinh thiên cùng tiếng phượng hót vang vọng lên , sau đó Cửu U ba người chính là thần sắc chấn động nhìn thấy , Huyết Linh Nê lơ lửng tại giữa bốn người, tựa như là vào lúc này bị một cổ lực lượng cường đại chấn nhiếp , lập tức có

hai cổ đỏ thẫm khí vụ dâng lên , trực tiếp là trào vào chân phượng chi văn ở ngực cùng như ở lưng Mục Trần . . .

Mà theo những thứ kia đỏ thẫm sương mù liên tục không ngừng dũng mãnh vào , Cửu U ba người nhất thời kinh hãi nhìn thấy , chân long chân phượng chi văn đóng chặt hai mắt kia , dường như vào lúc này , hơi mở ra một tia . . .

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 982: Thân Thể Linh Căn

Oanh!

Từ một tia khe hở từ Chân Long Chân Phượng hai mắt hiển hiện một thoáng ra, Mục Trần ngồi xếp bằng trước ba người, bên tai phảng phất đột nhiên vang vọng thanh âm Long ngâm Phượng hót rung động, trong nháy mắt đó, ba người đồng tử đột nhiên phóng đại, bởi vì bọn họ đã nhận ra một cỗ cực đoan đáng sợ uy áp, đang từ trước trên thân thể Mục Trần bắt đầu ngoi lên.

Đó là Chân Long cùng Chân Phượng chi uy.

Chỉ có điều lúc này loại uy áp này, so với trước, muốn lộ ra càng thêm mênh mông cùng khổng lồ.

Mà đối với loại này uy áp, Mặc Phong cùng Mặc Linh cảm thụ được kịch liệt nhất, bởi vì bọn họ bản thân liền có Phượng Hoàng nhất tộc huyết mạch, mà Chân Phượng thì là vương giả chân chính bên trong Phượng Hoàng nhất tộc.

Cho nên , lúc trước cỗ Chân Phượng chi khổng lồ này từ trên người Mục Trần thức tỉnh dựng lên, hai người thân hình đều là chịu đựng không ngừng run rẩy thoáng một phát, bọn hắn thậm chí là có một loại ảo giác, dường như trước mặt Mục Trần, thực sự không phải là nhân loại, mà là thượng vị giả bên trong Phượng Hoàng nhất tộc , làm cho bọn hắn kính sợ.

"Hắn làm sao lại có được Chân Phượng uy áp cường đại như thế?" Mặc Phong vẻ lãnh đạm sớm trên khuôn mặt đã tiêu tán hầu như không

còn, hắn khó tin nhìn qua Mục Trần ngồi xếp bằng nhắm mắt, bực này Chân Phượng uy áp, coi như là tại Phượng Hoàng nhất tộc, cũng là chưa có người có thể sánh, mà trước mắt, lại là xuất hiện ở Mục Trần trên người.

Cửu U cũng là hít sâu một hơi, trong đôi mắt đẹp đồng dạng có một vòng khiếp sợ, nàng biết Mục Trần tu luyện Long Phượng Chân Kinh, nhưng trước Mục Trần vốn có một tia Chân Phượng uy áp, tuy nói cũng là làm cho người ta kinh ngạc, thế nhưng một tia Chân Phượng uy áp quá mức mỏng, ngoại trừ có thể làm cho người chấn động ra, căn bản không có bao nhiêu tác dụng thực tế, chỉ có thể nói là có hoa không quả.

Nhưng mà lúc này từ Mục Trần trong cơ thể bạo phát đi ra Chân Phượng uy áp, nhưng là trở nên mạnh mẽ quá nhiều, thậm chí, cùng loại bọn hắn loại này có được lấy Phượng Hoàng nhất tộc huyết mạch Thần Thú (@@ ?), tại lúc đối mặt với loại uy áp này, đều kinh hãi lạnh mình, bản thân thực lực đều sẽ là bởi vậy bị một ít áp chế.

Cái loại áp chế này không cách nào tránh khỏi, trừ phi có được thực lực tuyệt đối, mới có thể miễn dịch loại áp chế này, bởi vì loại áp chế này, nguồn gốc từ huyết mạch, cùng với Chân Phượng tôn quý.

Ông ông.

Mà ở giữa lúc Cửu U ba người đang khiếp sợ, đột nhiên cái Chân Long Chân Phượng chi văn chiếm giữ trên thân thể Mục Trần bạo phát ra kim quang sáng chói, đồng thời một cỗ hấp lực đáng sợ bạo phát đi ra.

Cái cỗ hấp lực này cũng không phải là tác dụng tại Cửu U bọn hắn, mà là trực tiếp tập trung viên Huyết Linh Nê Thai đang xoay tròn ở giữa bốn người, giũa lúc nó đang kịch liệt run rẩy , hai cỗ huyết sắc nước lũ lập tức từ trong đó gào thét mà ra.

Hai cỗ huyết sắc nước lũ ước chừng mười trượng tả hữu, ẩn chứa trong đó khí huyết chi lực cực đoan khổng lồ, bọn chúng gào thét mà đi, trực tiếp là bị cái Chân Long Chân Phượng chi văn nuốt sạch sẽ.

Một màn này làm Cửu U bọn hắn con mắt có chút đăm đăm, lúc trước bọn hắn muốn tinh luyện hơn nửa ngày, mới có thể từ Huyết Linh Nê Thai hấp thụ một đám khí huyết chi lực, mà bây giờ, Chân Long Chân Phượng chi văn trên cơ thể Mục Trần quả thực chính là nuốt trôi.

Cái loại tốc độ hấp thu này, thật sự là người xem quen mắt không thôi.

"Chúng ta cũng nhanh hấp thu a!" Lúc Mặc Linh nhìn thấy cái kia nuốt trôi rồi một lớp khí huyết chi lực về sau, Chân Long Chân Phượng chi văn vậy mà vẫn có dấu hiệu bộc phát hấp lực, vội vàng nói.

Huyết Linh Nê Thai tuy rằng ẩn chứa khổng lồ khí huyết chi lực, nhưng lại kích thuớc khổng lồ, chỉ sợ đều chịu không được Chân Long Chân Phượng chi văn nuốt trôi, bọn hắn nếu không nắm chặt thoáng một phát, chỉ sợ đợi lát nữa liền nước canh đều không thừa rồi.

Cửu U cùng Mặc Phong nghe vậy, cũng là tranh thủ thời gian gật đầu, lại không dám nói lời nào, toàn tâm ngưng định, lại lần nữa bắt đầu từ Huyết Linh Nê Thai trong đề luyện ra từng sợi khí huyết chi lực, nhanh chóng hấp thu.

Mà ở giữa lúc bọn hắn lại lần nữa tinh luyện , Mục Trần trên thân thể Chân Long Chân Phượng chi văn như dự kiến lại lần nữa bắt đầu bộc phát ra đáng sợ hấp lực, lập tức lại là hai đạo xích cầu vồng từ Huyết Linh Nê Thai chui ra.

Cửu U bọn hắn nhìn qua hai đạo ước chừng mười trượng đỏ thẫm kia, lại xem bộ dáng bọn hắn từng sợi hấp thu khó coi, đều là nhịn không được kéo ra khóe miệng. . .

Nhưng mà bọn hắn biết, cái này chỉ sợ mới vẻn vẹn là bắt đầu.

Tại tiếp theo trong vòng nửa canh giờ, Mục Trần trên thân thể cái kia Chân Long Chân Phượng chi văn cơ bản không có đình chỉ qua loại

cuồng mãnh nuốt trôi này , từng cỗ một xích cầu vồng ẩn chứa cường đại khí huyết chi lực liên tục không ngừng quán chú mà ra.

Mà ở khổng lồ quán chú, nguyên bản hiện ra tử kim sắc màu Chân Long Chân Phượng chi văn, phảng phất là thời gian dần trôi qua thêm một phần đỏ thẫm chi sắc, hơn nữa, Chân Long văn tựa hồ là biến lớn một phần, thân hình uốn lượn chiếm giữ ở giữa, mạnh mẽ hữu lực, Long lân giống như là tử kim tạo thành, không thể phá vỡ.

Chân Phượng văn cũng là trở nên càng thâm sâu, nguyên bản cánh Phượng khép lại, cũng là lại lần nữa mở ra một ít.

Bất quá hai đạo Long Phượng văn hai mắt, nhưng là cũng không lại lần nữa tiếp tục mở ra, như trước chẳng qua là bảo trì cái kia một tia khe hở, nhưng tức đã là như thế, cái loại Chân Long Chân Phượng uy áp phát ra này , như cũ là làm cho Cửu U ba người kinh hãi không thôi.

Lúc này Mục Trần, nếu như là muốn đi giả mạo Long tộc cùng Phượng tộc tộc người, ngoại trừ không cách nào bày ra Thần Thú hình thái bên ngoài, chỉ sợ thật đúng là có thể hù không ít người.

Rặc rặc.

Mà cũng chính là vào lúc này, cái kia tại trong bốn người quay tròn xoay tròn Huyết Linh Nê Thai, tại sau khi trải qua khổng lồ như thế hấp thu , rút cuộc thời gian dần trôi qua hiển lộ ra dấu hiệu khô kiệt, ở mặt ngoài tượng mộc có đạo đạo rất nhỏ vết rạn bắt đầu hiển hiện.

Cửu U ba người nhìn qua cái vết rạn kia , thì là bất đắc dĩ lắc đầu, nguyên bản dựa theo bình thường mà xem, giờ khắc này Huyết Linh Nê Thai đầy đủ bốn người bọn họ hấp thu mấy ngày thời gian, nhưng mà trước mắt bởi vì Mục Trần tồn tại, cái này Huyết Linh Nê Thai chưa đủ nửa ngày, liền gần khô kiệt.

Chỉ có điều, Huyết Linh Nê thai ẩn chứa khí huyết chi lực, chỉ sợ vượt qua chín thành, đều là bị Mục Trần một mình hấp thu .

Lúc này đây, hiển nhiên là Mục Trần chiếm được đại tiện nghi.

Cửu U đối với Mặc Phong hai huynh muội quăng ánh mắt áy náy, dù sao loại này phân phối là nàng đề nghị, mà nhìn tình huống trước mắt, Mặc Phong hai huynh muội hiển nhiên là tổn thất quá lớn.

Bất quá đối mặt với áy náy của nàng, Mặc Phong thì là lắc đầu, tỏ vẻ cũng không thèm để ý, Huyết Linh Nê Thai tuy rằng trân quý, nhưng ở Thần Thú Chi Nguyên, cũng không phải không thể tiếp tục đạt được, hơn nữa loại này phân phối lúc trước bốn người đều là cho phép, chỉ sợ liền Mục Trần mình cũng không nghĩ tới, hắn sẽ chiếm theo lớn như vậy tiện nghi.

Rặc rặc, rặc rặc.

Huyết Linh Nê Thai bên trên vết rạn càng ngày càng nhiều, tới về sau, Cửu U bọn hắn cũng không khỏi không dừng lại tinh luyện, tùy ý Mục Trần đem một cỗ khí huyết chi lực cuối cùng từ trong Huyết Linh Nê Thai rút ra .

Mà theo một cỗ xích cầu vồng cuối cùng lướt đi, nguyên bản chói mắt Huyết Linh Nê Thai lập tức trở nên ảm đạm xuống, hào quang tiêu tán, cuối cùng trực tiếp là hóa thành bùn cát, tuôn rơi bay xuống xuống, biến thành nguyên bản nhất bộ dáng.

Viên Huyết Linh Nê Thai này , hiển nhiên khí huyết chi lực ẩn chứa bên trong tiêu hao không còn.

Mà lúc Huyết Linh Nê Thai từ từ tiêu tán , Mục Trần trên thân thể Long Phượng văn tựa hồ cũng là có chỗ phát hiện , lúc này hào quang cũng là dần thu liễm, giống như là biến thành hình xăm, khắc ở trước ngực, phía sau lưng Mục Trần.

Mục Trần hai mắt, cũng là vào lúc này đột nhiên mở ra.

Màu đen con mắt như trước thâm sâu, bất quá tại lúc mở ra , ở bên trong con ngươi của hắn, phảng phất là có Long Phượng ảnh thu nhỏ hiển hiện, một cỗ kinh người áp bách , đột nhiên quét ra.

Ở dưới áp bách , Cửu U ba người đều là vội vàng thúc giục Linh lực, cái loại áp bách này, làm cho linh lực trong cơ thể của bọn họ c vận chuyển trở nên chậm chạp.

Bất quá may mà chính là loại này áp bách tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, bất quá ngắn ngủn mấy hơi thở chính là triệt để biến mất, Mục Trần hai mắt, cũng là vào lúc này khôi phục bình thường.

Hắn cúi đầu nhìn qua trên ngực Chân Long chi văn, ánh mắt có chút lập loè, tuy rằng cái Long Phượng văn này thoạt nhìn biến hóa không lớn, nhưng Mục Trần biết , Long Phượng Chân Kinh đã bắt đầu lần nữa tinh tiến.

Tuy nói khoảng cách đột phá đến tầng thứ hChoai cảnh giới như trước còn có khoảng cách, bất quá Mục Trần nhưng là lần đầu cảm ứng được cơ hội cùng hy vọng đột phá.

Mục Trần nắm đấm chậm rãi nắm lại, hắn có thể cảm giác được, này là thân thể trở nên mạnh mẽ rất nhiều, đặc biệt là Long Phượng văn, tựa hồ trong lúc mơ hồ có một tí đặc biệt năng lực.

Tổng thể nói , lần này tu luyện, đối với lực chiến đấu của hắn, cũng là có tăng lên không nhỏ.

Khục.

Tại lúc Mục Trần đắm chìm ở bản thân lực lượng tăng trưởng , một âm thanh ho nhẹ từ phía trước truyền đến, hắn ngẩng đầu lên, sau đó liền nhìn thấy Cửu U ba người nhìn chằm chằm vào hắn.

Mục Trần nhìn đến ba người ánh mắt kia, trên mặt lập tức có vẻ xấu hổ nổi lên, tuy nói lúc trước hắn là ở trong tu luyện, nhưng hiển nhiên

cũng biết xảy ra chuyện gì.

Hắn liếc qua tro tàn trên mặt đất, những vật Huyết Linh Nê Thai lưu lại , mà cái khí huyết chi lực trong Huyết Linh Nê Thai , cơ bản bị một mình hắn hấp thu hầu như không còn rồi.

"Thật có lỗi, ta cũng không biết cái đồ chơi này bá đạo như thế . . ." Mục Trần vội vàng nói xin lỗi, dù sao cái này Huyết Linh Nê Thai chính là thuộc về bốn người cùng sở hữu, hắn ngang ngược hấp thu, đối với ba người khác tự nhiên là không công bằng, tuy nói hắn cùng với Cửu U không cần quan tâm những thứ này, nhưng Mặc Phong Mặc Linh cùng hắn , cũng không có quan hệ quá sâu.

"Về sau tại Thần Thú Chi Nguyên nếu như có thể lấy được bảo bối khác, ta có thể dùng đến đền bù tổn thất."

Mặc Phong cùng Mặc Linh nhìn đến vẻ mặt áy náy Mục Trần, người phía trước không nói gì, chẳng qua là nhìn chằm chằm vào Long Phượng văn trên người Mục Trần , mà người sau thì là có chút mân mê cái miệng nhỏ nhắn, nói: "Được rồi, lần này coi như là ngươi vượt qua kiểm tra rồi, chúng ta liền không so đo cái Đại Vị Vương ngươi rồi." (ai ta cũng k pk @@)

Mục Trần cười một tiếng, lấy ra quần áo, đem thân trên trần trụi che khuất, cũng là đem Long Phượng chi văn ở trong ánh mắt nhìn chằm chằm của Mặc Phong che đi.

Mặc Phong thu hồi ánh mắt, hắn nhìn thật sâu Mục Trần, trong nội tâm cũng là nhiều hơn một ít coi trọng, nguyên bản hắn đối với Mục Trần gia nhập chẳng qua là bảo trì thờ ơ lạnh nhạt tư thái, bởi vì tại hắn xem ra, Mục Trần tuy rằng chiến thắng Khương Nha hai người, nhưng cái này nhưng lại không thể nói rằng cái gì, cái kia hai tên gia hỏa cao ngạo ở trước mặt của hắn, không đáng giá nhắc tới, bất quá qua lúc trước tình huống đến xem, hắn đã là mơ hồ biết được, cái Mục Trần trước mắt này, chỉ sợ đã ẩn tàng không ít thứ đồ vật, nếu là hắn ôm khinh thường mà nói, sẽ là bản thân ngu xuẩn.

Có lẽ có rồi người này gia nhập, hành trình bọn hắn lần này Thần Thú Chi Nguyên , thật sự sẽ lấy được kết quả ngoài dự đoán mọi người a.

"Chúng ta sắp tới Thần Thú Chi Nguyên rồi!"

Mà đang ở lúc Mặc Phong trong nội tâm ý niệm trong đầu chuyển động, Cửu U thanh âm đột nhiên vang lên.

Ba người còn lại trong lòng đều là vào lúc này chấn động, mãnh liệt ngẩng đầu, sau đó bọn hắn chính là nhìn thấy cái vô biên vô hạn Vành Đai Thiên Thạch rút cuộc xuất hiện phần cuối, mà ở chỗ sâu trong phần cuối, một mảnh khổng lồ không có phần cuối cổ xưa Đại Lục, chính là lẳng lặng lơ lửng tại hư vô .

Ở bên trên mảnh đại lục , giống như là có thêm Hồng Hoang chi khí tràn ngập, mặc dù lúc này Mục Trần bọn hắn như trước khoảng cách xa, nhưng thuỷ chung vẫn bị chấn nhiếp, hô hấp trì trệ.

Mơ hồ , giống như là có thêm vô số thanh âm thú hống cường đại mà cổ xưa, từ Viễn Cổ thời đại, lay động truyền đến.

Thần Thú Chi Nguyên, cuối cùng cũng đến.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 983: Viễn Cổ Luyện Thể Tháp

Theo chói mắt hào quang tại trước mắt Mục Trần nở rộ, mà hắn cũng là vào lúc này nhìn rõ ràng này bên trong hào quang tồn tại một mảnh khổng lồ Đại Lục.

Mảnh Đại Lục kia bao la vô tận, mặc dù là thân ở tại vô tận không trung, nhưng Mục Trần vẫn như cũ không cách nào đem trông thấy phần cuối, cả tòa Đại Lục, đều là tràn ngập một cỗ khí tức Hồng Hoang mênh mông.

"Cái này là Thần Thú Chi Nguyên sao?"

Mục Trần thì thào tự nói, ở thời kỳ viễn cổ, cái mảnh địa vực này, coi như là tại ở trong cả tòa Thần Thú Đại Lục, đều cũng coi là cường giả tụ tập, trong đó hội tụ Linh thú giới trong hai ba phần mười đỉnh phong tồn tại, cho nên cũng là bởi vì này đưa tới ngoại vực tộc chú ý, trực tiếp là trước tiên ra tay, dùng thế sét đánh lôi đình, đem hủy diệt, trực tiếp làm cho Linh thú giới trong khoảnh khắc bị trọng thương.

"Hả?"

Ngay giữa lúc Mục Trần trong nội tâm cảm thán , đồng tử nhìn chằm chằm vào Thần Thú Chi Nguyên đột nhiên co rụt lại, trên khuôn mặt, có một vòng kinh ngạc dâng lên.

Bởi vì nguyên nhân thân ở tại Thần Thú Chi Nguyên bên ngoài hư không, tầm mắt rộng lớn, Mục Trần đúng là vào lúc này có thể nhìn thấy, ở bên trên Thần Thú Chi Nguyên khổng lồ đằng kia , đúng là xuất hiện một hố sâu ước chừng mấy trăm vạn trượng bao la hố sâu, cái hố sâu tối

tăm kia nếu là từ trên cao xem, thì là có thể nhìn thấy, cái kia rõ ràng là một đạo chưởng ấn khổng lồ không cách nào hình dung.

Dấu bàn tay kia giống như là từ trên trời giáng xuống, trực tiếp cứng rắn đem cái Thần Thú Chi Nguyên này xé rách, vô số rãnh dài vạn trượng bởi vậy lan tràn, đem Thần Thú Chi Nguyên phân cách ra, địa hình đều vì vậy mà cải biến.

Lực phá hoại loại này, chính thức là hủy thiên diệt địa, khó có thể tưởng tượng, tại dưới một chưởng này, cuối cùng có bao nhiêu cường đại tồn tại trong Thần Thú Chi Nguyên trực tiếp hóa thành bột phấn.

Tại phía dưới một chưởng này, coi như là Mạn Đồ La bọn hắn cái loại này thượng vị Địa Chí Tôn, chỉ sợ đều là không cách nào chạy trốn.

"Cái này là năm đó ngoại vực tộc phát động hủy diệt công kích." Tại bên cạnh Mục Trần , Cửu U khuôn mặt có chút khó coi nói, tuy rằng trong Linh thú giới cũng là mạnh được yếu thua, tràn đầy tàn khốc cạnh tranh, nhưng cái này như cũ là tại trong quy tắc Linh thú giới , nhưng mà cái ngoại vực tộc đột nhiên xuất hiện kia , nhưng là trực tiếp đánh vỡ quy tắc, bọn hắn giống như xâm lược , bất luận vật gì cùng bọn họ bất đồng , đều sẽ bị bọn hắn hủy diệt.

Cũng chính bởi vì vậy, toàn bộ Đại Thế Giới đã đem cái kia ngoại vực tộc coi là đại địch.

Vì trận kia thủ hộ chiến tranh, trong Đại Thế Giới vô số thế lực to lớn đã từng hiển hách tan thành mây khói, vô số tồn tại đỉnh phong vẫn lạc, lúc kia, tất cả ân oán đều bị hạ xuống, hết thảy, đều là dùng thủ hộ cái Đại Thế Giới này làm mục tiêu.

Mục Trần sắc mặt cũng là có chút ít nghiêm nghị, tuy rằng trận kia Viễn Cổ chiến tranh đã qua vô số năm, nhưng ai cũng biết, cái đáng sợ ngoại vực tộc cũng không có chính thức bị đánh lui, mà trận kia chiến tranh, bọn hắn Đại Thế Giới mặc dù là bỏ ra vô số một cái giá lớn, cũng không tính đã lấy được thắng lợi.

Bởi vì Đại Thế Giới như trước có cực kỳ bao la địa vực bị ngoại vực tộc chiếm cứ, bọn hắn như cũ là ở đằng kia vị diện biên cảnh bên ngoài nhìn chằm chằm, một khi khi bọn hắn lần nữa có đủ lực lượng, Mục Trần không chút nghi ngờ, những cái ngoại vực tộc tràn đầy tà ác cùng xâm lược kia , sẽ lại lần nữa phát động một cuộc xâm lược hủy thiên diệt địa.

Mà khi đó, liền đem sẽ là toàn bộ Đại Thế Giới diệt thế chi kiếp.

Vừa nghĩ đến đây, Mục Trần trong lòng chính là thoáng có chút trầm trọng, chợt hắn lắc đầu, đem loại tâm tình này áp chế xuống, rồi sau đó hắn nhìn qua cái kia tốc độ cao tiếp cận Thần Thú Chi Nguyên, ánh mắt bỗng nhiên lại lần nữa ngưng tụ.

Hắn nhìn ở bên trong bốn chưởng ấn khổng lồ , chỗ đó tựa hồ là có bốn cây kình thiên trụ mấy vạn trượng khổng lồ đứng sừng sững, như là bốn tòa c đứng sừng sững trong Thiên Địa cự phong, nhưng chẳng biết tại sao, nhưng là cho Mục Trần một loại kinh hãi cảm giác.

"Đó cũng cũng không ngọn núi, mà là năm đó ngoại vực tộc tại phát động hủy diệt thế công giữa, Thần Thú Chi Nguyên trong một vị đỉnh phong đại năng dự đoán phát hiện, ý đồ ra tay ngăn trở, cho cái mảnh này đại địa sinh linh chạy trốn cơ hội."

Cửu U ánh mắt kính trọng nhìn qua cái kia bốn tòa cự phong, nói: "Vị này cũng là một vị siêu cấp Thần Thú, hắn bản thể là Thôn Thiên Thần Quy, có được lấy Thiên Chí Tôn thực lực cấp bậc, phòng ngự của nó, mặc dù là ngang cấp Thiên Chí Tôn cũng là khó có thể công phá, nhưng mà tức đã là như thế, nó cũng không có thể ngăn cản cái kia ngoại vực tộc liên hiệp rất nhiều Vương Giả phát ra động hủy diệt công kích, thân thể của nó, trực tiếp là ở công kích đến bị hủy, chỉ có lấy tứ chi đứng sừng sững xuống, mượn cái này thủ hộ đi một tí sinh linh."

Mục Trần nghe vậy, thần sắc cũng là ngưng trọng một ít, trong nội tâm đối với vị đại năng này dâng lên một ít kính ý, cái kia thời điểm, nếu như trước tiên đào tẩu mà nói, dùng tồn tại thông thiên bực này, không thể nghi ngờ là còn có cơ hội đào tẩu, nhưng hắn lại là vì Thần Thú Chi

Nguyên sinh linh giữ lại, mặc dù cuối cùng không thể dưới sự bảo vệ Thần Thú Chi Nguyên, nhưng bực này đại nguyện, lại làm cho người kính nể.

Oanh oanh!

Mà giữa lúc Mục Trần trong nội tâm cảm thán , dưới chân Thiên thạch đã chở bốn người xông vào Thần Thú Chi Nguyên khí tầng, ở tốc độ cao xung đột xuống, Thiên thạch rất nhanh trở nên nóng bỏng lên, một tia hỏa diễm bắt đầu bốc lên.

Mục Trần đám người cũng là vội vàng thúc giục Linh lực bảo vệ thân hình, đại địa phía dưới bắt đầu ở trong mắt của bọn hắn bóng phóng đại, điều này làm cho được bọn hắn biết được, bọn hắn sắp chính thức đến Thần Thú Chi Nguyên.

Hỏa cầu xẹt qua phía chân trời, cổ xưa mà phá toái đại địa càng ngày càng rõ ràng, Hồng Hoang chi khí đập vào mặt , làm cho người ta như là một lần nữa về tới Viễn Cổ thời đại.

"Đi!"

Cửu U nhìn qua càng ngày càng tiếp cận mặt đất, đột nhiên quát khẽ một tiếng, rồi sau đó thân hình hóa thành hồng quang mãnh liệt bắn ra, tại sau lưng, Mục Trần ba người cũng lập tức bắn ra.

Bốn đạo thân ảnh xuất hiện ở bên ngoài vạn trượng trên một tòa đồi núi, mà khi bọn hắn rơi xuống đất , xa xa cũng là phát ra địa chấn thanh âm , đại địa run rẩy , từng đạo cực lớn vết rạn trên mặt đất lan tràn ra.

Mục Trần bọn hắn nhìn về phía cái hướng kia, chỉ thấy được cả vùng đất hỏa diễm bốc lên, viên Thiên thạch kia trực tiếp là đem mặt đất đập ra một cái hố to sâu không thấy đáy.

Mục Trần ngẩng đầu, nhìn qua cái mảnh này cổ xưa mà lạ lẫm đại địa, cái mảnh này trong Thiên Địa, tràn đầy Hồng Hoang khí tức, tuy nói

khắp nơi tàn phá, nhưng lờ mờ vẫn có thể phát giác được cảm giác thời kỳ viễn cổ Man Hoang.

Từng khoả đại thụ vạn trượng, giống như cự phong đứng sừng sững ở trong Thiên Địa, cành lá mở rộng ra, bao phủ phạm vi ngàn trượng , nhìn qua cực kỳ nguy nga.

Từng tòa như là Cự Nhân nham thạch, tán loạn mà đứng, từ xa nhìn lại, dường như pho tượng ngủ say, vô hình trung, tựa hồ là có một loại đặc thù áp bách cảm giác tràn ngập ra.

"Hoan nghênh đi vào Thần Thú Chi Nguyên." Tại lúc Mục Trần nhìn chăm chú lên cái mảnh Thiên Địa này, một bên Cửu U thì là mỉm cười, nói.

Mục Trần cười cười, chợt hắn đột nhiên ngẩng đầu ngắm nhìn xa xôi trong Thiên Địa, chỉ thấy được lúc này trên vô tận không trung, tựa hồ là không ngừng có từng khỏa hỏa cầu rơi xuống, cuối cùng ầm ầm rơi vào cái từng cái khu vực trong Thần Thú Chi Nguyên.

"Xem ra Linh thú chủng tộc khác đến." Mặc Phong nhìn qua một màn này, nhàn nhạt mở miệng nói.

Lời vừa nói ra, bốn người thần sắc đều là có chút rùng mình, ánh mắt cũng là trở nên lạnh đi một tí, bọn hắn đều rõ ràng, chỉ sợ Thần Thú Chi Nguyên rất nhiều tranh đoạt cũng chính là muốn vào lúc này đã chính thức bắt đầu.

"Chúng ta tiếp theo hành động như thế nào?" Mục Trần nhìn về phía Cửu U, dò hỏi, hắn đối với Thần Thú Chi Nguyên quá mức lạ lẫm, biết cũng là cực nhỏ, cho nên vẫn là phải xem Cửu U ý kiến của bọn hắn.

Cửu U nghe vậy, thì là trầm ngâm một chút, sau đó hắn cùng với Mặc Phong liếc nhau, châm chước nói ra: "Ta đề nghị chúng ta trạm thứ nhất mục tiêu, tập trung Viễn Cổ Luyện Thể Tháp."

"Viễn Cổ Luyện Thể Tháp?" Mục Trần khẽ giật mình.

"Hì hì, tại vào thời viễn cổ, Thần Thú Chi Nguyên bên trong có ba mươi tòa Luyện Thể Tháp, tháp này có được rèn luyện thân thể chi thần hiệu quả, nếu như có thể xông qua, không chỉ có thân thể có thể đạt được tinh tiến, lại xem xông tháp thành tích, cho ban thưởng bất đồng, mà loại ban thưởng này , trong truyền thuyết thậm chí có thần thông cùng với chuẩn Thánh vật. . ." Mặc Linh cười hì hì mà nói.

(giống vượt tháp thí luyện trong game @@)

"Thần thông? Chuẩn Thánh vật? !" Mục Trần sắc mặt lập tức liền thay đổi, hắn có chút khó có thể tin nhìn qua Mặc Linh, nghĩ đến không có ngờ tới cái cái gọi là Viễn Cổ Luyện Thể Tháp kia thậm chí ngay cả đồ vật cấp bậc này đều có thể ban thưởng ra.

Tại bên trong Đại Thế Giới, so với Thần Thuật Đại viên mãn cấp bậc cường đại hơn, chính là được xưng là thần thông!

Bực này thần thông, đừng nói là Chí Tôn cấp bậc cường giả, coi như là tồn tại bước chân vào Địa Chí Tôn cấp bậc, đều chịu động tâm, bởi vì mỗi một thần thông, đều có được hủy thiên diệt địa chi uy.

Đó là một loại xa xa đã vượt qua Thần Thuật tồn tại, cho nên tên là thần thông.

Mà điểm này, từ cái gọi là Chí Tôn thần thông, có thể dòm ra một ít manh mối.

Về phần cái kia cái gọi là chuẩn Thánh vật, vậy càng không cần giải thích, điểm này từ Tinh Thần Trấn Ma Tháp là có thể nhìn ra một chút , đương nhiên rồi, Tinh Thần Trấn Ma Tháp chính là Thánh vật chính thức, so với chuẩn Thánh vật tự nhiên là cao hơn ra một bậc.

Bất quá cũng bởi vì như thế, đây đối với Mục Trần mới càng thêm có đủ lực hấp dẫn, bởi vì chính thức Thánh vật quá mức cường đại, hắn căn

bản không cách nào khống chế, nhưng nếu như là chuẩn Thánh vật mà nói, không thể nói trước, có thể đối với hắn sinh ra chính thức trợ lực.

"Thật sự?" Mục Trần có chút không tin nhìn về phía Cửu U, lại lần nữa dò hỏi.

Cửu U thấy thế, thì là gật gật đầu, nói: "Hoàn toàn chính xác là thật, bất quá muốn đạt được thần thông, chuẩn Thánh vật ban thưởng , tất nhiên cần ở lúc xông tháp có được thành tích cực kỳ ưu dị mới có khả năng, mà có thể làm được điểm này người, từ dĩ vãng đến xem, chỉ sợ chỉ có những thiên kiêu trong những chủng tộc Thần Thú cường đại mới có thể làm được. "

Mục Trần liếm liếm bờ môi, đối với cái này ngược lại là cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, nếu như cái gọi là thần thông cùng với chuẩn Thánh vật có thể dễ dàng như thế đạt được, vậy cũng không hiếm có như thế rồi.

"Viễn Cổ Luyện Thể Tháp mặc dù là tại thời kỳ viễn cổ, cũng chỉ có những cao cấp nhất chủng tộc mới có thể có được kiến thiết tư cách cùng năng lực, bất quá là năm đó ba mươi tòa Luyện Thể Tháp, còn sót lại đấy, hôm nay cũng chỉ có năm tòa, hơn nữa đều cũng có chỗ tàn phá, cho nên, mỗi một lần Viễn Cổ Luyện Thể Tháp khởi động lúc, đều có danh ngạch hạn chế, cho nên, tranh đoạt danh ngạch sẽ cực kỳ kịch liệt." Cửu U bổ sung.

Mục Trần gật gật đầu, dù sao tăng nhiều thịt ít, Viễn Cổ Luyện Thể Tháp có được thần hiệu như thế , chỉ sợ mặc cho ai cũng không muốn dễ dàng đem buông tha cho.

"Nếu như tất cả mọi người đã biết được Viễn Cổ Luyện Thể Tháp huyền diệu, như vậy trước mắt liền bỏ phiếu quyết định đến tột cùng là có hay không tiến về trước tranh đoạt đi." Cửu U nhìn về phía Mục Trần ba người.

Trước mắt bọn hắn dù sao cũng là một cái đoàn đội, cho nên ý kiến cũng nhất định chỉnh hợp, miễn cho bởi vì xuất hiện điều gì dẫn đến

đoàn đội bất ổn.

Mục Trần nghe vậy, hơi chút trầm ngâm giơ tay lên, hắn Long Phượng Chân Kinh tầng thứ hai cảnh giới đã có tiếp xúc , nếu như có thể mượn nhờ Luyện Thể Tháp lực lượng, nói không chừng có thể chính thức đột phá đến tầng thứ hai, lúc kia, lực chiến đấu của hắn tất nhiên sẽ xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Cho nên cơ hội này, hắn không muốn buông tha.

Mặc Phong nhàn nhạt gật đầu, nói: "Nếu như đã đến Thần Thú Chi Nguyên, ta không có nghĩ sẽ nhẹ nhõm, thiên kiêu chủng tộc khác , ta cũng muốn mở mang kiến thức một chút."

Vừa mới nói xong, hắn giơ tay lên.

Một bên Mặc Linh thấy thế, thì là cười hì hì mà nói: "Ta đi theo đại ca của ta."

Cửu U thấy thế, lập tức cười cười, chợt nàng nhẹ nhàng gật đầu, đôi mắt đẹp bắn về phía hướng Tây Bắc, cười nói: "Đã như vậy, chúng ta liền đi mở mang kiến thức một chút Viễn Cổ Luyện Thể Tháp tiếng tăm lừng lẫy a."

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 984: Thiên Bằng Tộc

Bao la đại lục, hiện ra tư thái nghiền nát, toàn bộ Thiên Địa đều tràn ngập một loại khí tức giống như phế tích, chỉ có điều, mặc dù là tàn phá thành như vậy , Thần Thú chi nguyên như cũ vẫn tản ra một loại cảm giác áp bách đặt biệt , làm cho nhưng người đến được nơi này đều là đối với thời kỳ viễn cổ lòng mang kính sợ.

Hưu!

Phía trên chân trời mênh mông, âm thanh xé gió triệt qua, chỉ thấy được bốn đạo quang cầu từ chỗ xa xa cực nhanh mà đến, sau đó mang theo âm bạo thanh âm chói tai, nhanh chóng hướng với xa xa mà đi.

Mà bốn đạo thân ảnh này, tự nhiên là đến Thần Thú chi nguyên sau, là trực tiếp đem mục tiêu tập trung tại Viễn Cổ Luyện Thể tháp, hơn nữa đang cấp tốc tiến đến Mục Trần, Cửu U bốn người.

Bọn hắn đã là cấp tốc đuổi gần nửa ngày lộ trình, mà ở trong một đường đuổi theo, bọn hắn cũng là gặp một ít Linh thú chủng tộc khác, bất quá đều là kiêng kị cảnh giác lẫn nhau , cũng không xuất hiện bất kỳ tranh chấp.

Dù sao trước khi chưa nhìn thấy bảo bối gì, ai cũng không muốn không duyên cớ tiêu hao khí lực, dù sao có thể đi tới nơi này Thần Thú chi nguyên rất nhiều chủng tộc, cũng không phải cái tầm thường nhân vật gì , hoặc nhiều hoặc ít đều là có một ít tiền vốn, cho nên không đáng không duyên cớ trêu chọc.

Chính là bởi vì như thế, tại trong một đoạn đường chạy đi này , Mục Trần bọn hắn ngược lại là có chút khoan khoái dễ chịu.

"Dựa theo phương vị của chúng ta mà xem, chúng ta đã ở gần tòa Viễn Cổ Luyện Thể tháp kia, có lẽ còn có một ngày thời gian." Đang phi hành thì Cửu U cầm trong tay một đạo thú cốt la bàn, trên la bàn có quang điểm hiển hiện, mơ hồ trong đó tựa hồ là có thể nhìn thấy một bộ địa đồ cực kỳ mơ hồ , ở trung ương địa đồ, thì là có thêm một tòa tháp văn, nghĩ đến hắn là địa phương mục đích Mục Trần bọn hắn lần này.

Mục Trần gật gật đầu. Cũng không lộ vẻ vội vàng xao động, ngược lại là trong lúc chạy đi có chút nhắm mắt. Tâm niệm vừa động , trong thiên địa liền có thêm linh lực liên tục không ngừng bị hắn hút vào trong cơ thể.

Bất quá tại lúc những thiên địa linh lực này nhanh chóng bị Mục Trần hấp thu , hắn nhưng lại có thể phát giác được một tia lực lượng kì lạ từ trong đó tán dật đi ra, sau đó sáp nhập vào trong huyết nhục cơ thể hắn, tại cái kia dung nhập chốc lát, Mục Trần tinh tường cảm ứng được, bản thân khí huyết phảng phất đều là trở nên càng thêm sinh động một ít.

Thần Thú chi nguyên thiên địa linh lực đúng là ẩn chứa một tia lực lượng đối với thân thể có rèn luyện chi ý, mà Mục Trần ngược dòng tìm hiểu căn nguyên lại phát giác, cái kia ti lực lượng đúng là Hồng Hoang chi khí tràn ngập trong thiên địa này.

"Khó trách năm đó Thần Thú chi nguyên lấy được sức nặng như vậy ở Thần Thú đại lục, ở chỗ này tu luyện, đối với những Linh thú , Thần Thú chủng tộc mà nói, rất có ích lợi."

Mục Trần thầm khen một tiếng, tuy nói hắn nửa ngày thu nạp, thân thể tinh tiến không bằng trước kia hấp thu một khỏa Huyết Linh Nê hoàn. Nhưng cái này dù sao cũng là vô cùng vô tận, căn bản không cần đau khổ tìm kiếm Huyết Linh Nê, về lâu về dài, cái phần tăng lên kia cũng là rất đáng sợ.

"Xem ra Thần Thú chi nguyên đối với thân thể tu luyện quả nhiên có lợi thật lớn. . ."

Cảm thụ được khí huyết trong cơ thể có chút sôi trào, Mục Trần trên mặt cũng là có một vòng dáng tươi cười hiện ra , đối với cái Viễn Cổ Luyện Thể tháp sắp tới cũng là càng chờ mong.

Chỉ cần hắn Long Phượng thể đủ đột phá đến tầng thứ hai, nghĩ đến đến lúc đó mặc dù chỉ là nương tựa theo thân thể chi lực. Hắn cũng đủ để cùng Thất phẩm Chí Tôn ngạnh tiếc!

Lần tới Thần Thú chi nguyên chi này , hắn không chỉ muốn trợ Cửu U đạt được Viễn Cổ Bất Tử Điểu Thần Huyết. Còn phải làm cho bản thân thực lực đột nhiên tăng mạnh, chỉ có như thế, lúc cái Thượng Cổ Thiên Cung kia xuất hiện, hắn mới có lấy tư cách đi tranh đoạt Đại Nhật Bất Diệt Thân tiến hóa chi pháp!

. . .

Kế tiếp một ngày thời gian, Mục Trần bốn người ngựa không dừng vó, mà khi bọn hắn tốc độ cao nhất vọt đi , bọn hắn cuối cùng khôngcó gì bất ngờ xảy ra đã tới chỗ phiến địa vực Viễn Cổ Luyện Thể tháp.

Trên một tòa cô phong, Mục Trần bốn người thoáng hiện mà ra, bọn hắn vừa xuất hiện , ánh mắt là quăng hướng về phía chỗ xa xa, chỉ thấy được ở dãy núi đằng kia, một tòa cự đại thành phố tung hoành vạn dặm lẳng lặng đứng sừng sững.

Tòa thành thị này tuy nhiên hôm nay sớm đã hóa thành phế tích, nhưng mà như cũ là có thể từ trong tàn phá nhìn ra từng đã nguy nga, nghĩ đến ở thời kỳ viễn cổ, tòa thành thị này cũng tất nhiên là một toà hùng thành Thần Thú chi nguyên.

"Đây là Đại Hoang Thành, ở thời kỳ viễn cổ, chính là cái này Thần Thú chi nguyên bên trong một phương đính tiêm thế lực, mà ở trong

thành này, liền có để lại một toà Viễn Cổ Luyện Thể tháp." Cửu U ngón tay ngọc chỉ hướng tòa cổ xưa phế tích thành thị, nói ra.

Mục Trần gật gật đầu, chợt hắn hai mắt nhắm lại chằm chằm vào cái phiến thiên địa này, nói: "Xem ra cái tòa Viễn Cổ Luyện Thể tháp lực hấp dẫn không nhỏ đấy. . ."

Tại cảm giác của hắn ở bên trong, hắn có thể phát giác được, ở xa xôi ngoài phía chân trời, không ngừng có một ít cường đại khí tức gào thét mà đến, mà hiển nhiên, mà mục tiêu của những người này, đương nhiên đều là tòa Viễn Cổ Luyện Thể tháp này.

Hơn nữa ngoại trừ những khí tức đang nhanh chóng chạy đến khí tức , Mục Trần ngóng nhìn lấy này tòa phế tích thành thị, nhướng mày, ở nơi này, đã có không ít Linh lực chấn động hiển hiện, tại đây, hiển nhiên đã có người nhanh chân đến trước, dẫn đầu đã tới nơi đây.

"Ân?"

Ngay tại lúc Mục Trần cảm ứng đến trong toà đại thành thị Linh lực chấn động , thần sắc hắn đột nhiên khẽ động, ngẩng đầu lên nhìn về phía một cái phương hướng, tại đâu đó, đột nhiên có sổ đạo trường hồng xẹt qua phía chân trời, hơn nữa, những quang cầu vồng tại lúc tiếp cận bọn hắn, tựa hồ cũng là đã nhận ra sự hiện hữu của bọn hắn, lúc này âm thanh xé gió lên, lại trực tiếp là xuất hiện ở trên không trước bọn hắn.

"Ha ha, ta nói là ai, nguyên lai là Cửu U đấy. . . Nhiều năm như vậy không có tin tức, ta còn tưởng rằng ngươi đã sớm tiến hóa đã thất bại. . ." Mà đang ở cái kia mấy đạo quang ảnh hiển hiện lúc, một tiếng nữ tử cười duyên truyền đến, thanh âm kia tuy nhiên dễ nghe, nhưng ngôn ngữ lại cay nghiệt chi cực.

Cửu U vừa nghe đến cái thanh âm này, khuôn mặt lập tức chìm xuống , nàng ngửa mặt lên , có một vòng giọng mỉa mai dáng tươi cười hiện ra đến: "Liễu Thanh, xem ra năm đó ngươi bại bởi ta, cho tới bây giờ cũng còn nghĩ không thông."

Mục Trần cũng là ngẩng đầu lên, chỉ thấy được ở đằng kia trên không, lại có thêm bốn đạo thân ảnh hiện ra, bên trong bốn đạo thân ảnh, có một nữ tử mặc áo xanh, nàng thân thể mềm mại thon dài, cũng là có lồi có lõm, mặt mày tinh xảo, hơi có chút yêu mị cảm giác, chỉ có điều nàng lúc này, chính là bởi vì Cửu U trước khi phản kích, trong đôi mắt đẹp có hàn quang hiển hiện.

Mục Trần nhíu mày nhìn qua đám người kia, hiển nhiên có chút không rõ lai lịch, bất quá xem bộ dáng này, Cửu U tựa hồ cùng Liễu Thanh nữ tử này liên quan rất sâu.

"Mục Trần Đại ca, bọn họ là Thiên Bằng tộc người, dĩ vãng Thiên Bằng tộc này phái ra tuổi trẻ của bọn hắn đến Cửu U tước tộc tỷ thí, mà cái này Liễu Thanh tựu khi đó thua ở trong tay Cửu U tỷ tỷ, bất quá không nghĩ tới nàng vậy mà bụng dạ hẹp hòi đến loại trình độ này, cho tới bây giờ còn nhớ rõ tinh tường." Tại Mục Trần nghi hoặc thì Mặc Linh lặng lẽ nói, trong ngôn ngữ hiển nhiên là đối với cái kia Liễu Thanh hảo cảm không nhiều lắm.

"Thiên Bằng tộc?"

Mục Trần khẽ giật mình, chợt khẽ gật đầu, đây cũng là một cái Linh Thú chủng tộc không kém hơn Cửu U Tước tộc, tộc này cũng là có chút ít lai lịch, nghe nói là có được Siêu cấp Thần Thú Kim Sí Đại Bằng huyết mạch, nếu như có thể triệt để thức tỉnh, đồng dạng là có được vô cùng tiềm lực.

"Không nghĩ tới lâu như vậy không thấy, Cửu U ngươi miệng lưỡi cũng là càng ngày càng lợi hại."

Tại khi Mục Trần cùng Mặc Linh đang nói chuyện, Liễu Thanh thì là lại lần nữa cười lạnh một tiếng, rồi sau đó ánh mắt của nàng đột nhiên chuyển hướng về phía Mục Trần, lúc này lông mày nhảy lên, nói: "Ta trước khi cũng là nghe nói một ít tin tức, nói là ngươi cùng một nhân loại ký kết huyết mạch kết nối, nghĩ đến tựu là vị này đi à nha?"

Nàng từ trên xuống dưới đánh giá Mục Trần, cái kia trong ánh mắt chứa đựng cao ngạo cùng xem kỹ, cùng với một vòng nhàn nhạt khinh thường.

"Lục phẩm Chí Tôn. . . Bực này thực lực ngươi cũng dám dẫn hắn đến Thần Thú chi nguyên, xem ra ngươi đối với hắn thật đúng là coi trọng cực kỳ, bất quá ngươi phải cẩn thận rồi, nếu là hắn không cẩn thận bị chết tại Thần Thú chi nguyên, chỉ sợ Cửu U ngươi không thể nói trước cũng phải vì hắn chôn cùng rồi."

Mục Trần nghe được chuyện đó, lông mày cũng là nhíu lại, trong mắt xẹt qua một vòng hàn mang, bất quá nhưng chỉ là đạm mạc nhìn cái kia Liễu Thanh liếc, cũng không bị kích động gì, nhưng trong nội tâm, nhưng lại đối với cái này nữ ác cảm tăng lên, nếu là có cơ hội mà nói, đích thị là muốn hảo hảo giáo huấn một phen.

Liễu Thanh nhìn thấy Mục Trần thần sắc đạm mạc, trong ánh mắt cũng là xẹt qua một vòng kinh ngạc, nghĩ lòng dạ hắn biểu lộ ra ngoài , ngược lại cùng tuổi tác hắn biểu hiện ra có chút bất đồng.

"Không nhọc hao tâm tổn trí, nếu như ngươi cảm thấy lần trước giáo huấn còn chưa đủ, ta tùy thời có thể lại cùng ngươi chơi đùa." Cửu U âm thanh lạnh lùng nói.

"Vậy sao?"

Liễu Thanh nghe vậy, khóe môi lập tức khẽ cong, sau đó nàng có chút nghiêng đầu, làm như tùy ý đối với bên cạnh một vị tộc nhân cười nói: "Tông Đằng đại ca có lẽ đã đi đầu đến này tòa Luyện Thể tháp đi à nha?"

"Ha ha, dùng Tông Đằng đại ca tốc độ, Thất phẩm Chí Tôn bên trong ai có thể vượt qua." Vị nào Thiên Bằng tộc cường giả cười nói, đồng thời giống như cười mà không phải cười chằm chằm vào Mục Trần bọn người.

"Tông Đằng?"

Mà khi Cửu U đang nghe cái tên này lúc, ánh mắt nhưng lại nhịn không được ngưng tụ, trong thần sắc hiện lên một ít kiêng kị .

Mục Trần thấy thế, không khỏi có chút nghi hoặc, đối với Mặc Linh truyền âm hỏi: "Cái Tông Đằng kia là người phương nào?"

Mặc Linh lông mày cũng là nhíu, sắc mặt có chút khó coi, nói: "Cái Tông Đằng kia thế nhưng mà là người thiên phú trác tuyệt nhất trong tuổi trẻ Thiên Bằng Tộc, nghe nói có hi vọng nhất thức tỉnh Kim Sí Đại Bằng huyết mạch, người này thực lực siêu cường, hắn đã từng cùng Phượng Hoàng nhất tộc thiên tài giao thủ, nhưng không chút nào rơi vào thế hạ phong, hôm nay xem như Linh thú giới trẻ tuổi thanh danh thật lớn chi nhân."

Mục Trần nghe vậy, lúc này mới cảm thấy giật mình, trách không được Liễu Thanh không kiêng nể gì như thế, nguyên lai là ỷ có bậc này nhân vật ở phía sau làm chỗ dựa.

Liễu Thanh nhìn thấy Cửu U im lặng, không khỏi cười đắc ý, bất quá nàng cũng không lại nói thêm cái gì, chỉ là cười mỉm mà nói: "Xem ra mục tiêu của các ngươi cũng là tòa Luyện Thể tháp nơi này, vậy cũng được tốt, đến lúc đó. . . Ta sẽ làm cho Tông Đằng đại ca chăm sóc các ngươi nhiều hơnmột chút."

Cái kia chăm sóc hai chữ nói rất nặng, ý tứ ẩn chứa trong đó , mọi người ở đây đều là tinh tường minh bạch.

"Ngược lại là cẩn thận một chút ." (dịch khó lắm, ý cơ bản là đe doạ ngược lại)

Mục Trần mí mắt vừa nhấc, thản nhiên nói.

Liễu Thanh trì trệ, trực tiếp bị Mục Trần một câu tức giận đến xanh mặt, chợt nàng cắn chặt hai hàm răng trắng ngà hung hăng liếc như muốn róc xương lóc thịt Mục Trần , cười lạnh nói: "Hi vọng đợi tí nữa nhìn thấy Tông Đằng đại ca, các ngươi còn có thể cười được!"

Thoại âm rơi xuống, nàng cũng là chẳng muốn tiếp tục dừng lại, trực tiếp hóa thành lưu quang, nhanh chóng xẹt qua phía chân trời, trực tiếp quăng hướng về phía tòa phế tích thành thị.

Mục Trần nhìn qua thân ảnh của bọn hắn đi xa , hai mắt ngược lại hơi hơi híp mắt.

Tông Đằng sao. . . Hi vọng người này chớ đến quấy nhiễu hắn xông tháp cơ duyên, bằng không thì quản ngươi thiên kiêu ra sao, hắn khi ra tay, cũng sẽ không có chút lưu tình!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 985: Quần Hùng Hội Tụ

Sau khi đoàn người Liễu Thanh xông vào tòa thành thị phế tích vô cùng khổng lồ này, lập tức 4 người Mục Trần cũng không kéo dài, trực tiếp khởi hành, hóa thành bốn đạo lưu quang, xông vào tòa thành thị phế tích này.

Mà khi bốn người xông vào tòa thành này, tức khắc liền có thêm một cỗ cảm giác bao la mờ mịt đập vào mặt, ánh mắt họ xuất hiện đôi chút hoảng hốt, trong lúc mơ hồ, dường như có một tòa Thành Thị Viễn Cổ mênh mông cuồn cuộn đến không có cách nào hình dung xuất hiện ở trước mắt họ.

Trong thành thị, kiến trúc cao vút đến tận mây xanh, tràn đầy cảm giác man hoang, trên bầu trời, vô số thân ảnh cực lớn gào thét mà đến, ở giữa thiên địa, đều là tràn ngập thanh âm thú rống chấn động Thiên Địa.

Tiếng Thú rống quanh quẩn ở bên tai, trong con mắt Mục Trần có linh quang chớp động, lập tức hình ảnh mênh mông kia liền biến mất, thành thị trước mắt lại lần nữa hóa thành phế tích, cảm giác tàn phá tràn ngập ánh mắt.

Mục Trần cùng Cửu U liếc nhau, đều biết được, chút hình ảnh khi trước, hẳn là nơi đây đã lưu lại hình ảnh, nhưng không có cách nào kéo dài, vẻn vẹn chỉ khiến người ta hơi có chút cảm ứng mà thôi.

"Một tòa hùng thành... Thật sự là đáng tiếc!" Mục Trần cảm thán nói, thành thị nguy nga như thế, đây là lần đầu hắn chứng kiến, nếu mà so sánh với những thành thị dưới trướng Đại La Thiên Vực, những tòa thành kia thật quá mức tầm thường rồi.

"Dù sao nơi đây cũng từng là một phương thế lực đỉnh phong bên trong Thần Thú Chi Nguyên ." Cửu U gật gật đầu, nếu quả thật bàn về thực lực khởi điểm chỉ sợ coi như là Cửu U Tước tộc, cũng không sánh bằng cái tòa thành này, bởi vậy mới có thể thấy được, cái tòa thành thị nguy nga này, đến tột cùng có được hạng thực lực đáng sợ như thế nào.

"Nhưng mà mặc dù cường hoành như vậy, vẫn không tránh khỏi kết quả tan vỡ. . ." Mục Trần than nhẹ một tiếng, Vực Ngoại tộc kia đối với toàn bộ đại thế giới mà nói, quả nhiên là là một trận tai họa hủy diệt.

Hai người trong lúc nói chuyện, thân ảnh cũng không có chút nào dừng lại, như lưu quang lướt qua phía chân trời, nhanh chóng lao tới vị trí trung tâm của tòa thành này.

Ở cái hướng kia, bọn họ đều đã nhận ra một đạo chấn động cổ xưa hồng hoang đến cực điểm, hiển nhiên, ở cái tòa phế tích này, chỉ sợ chỉ có chỗ này còn sót lại Viễn Cổ Luyện Thể Tháp, mới có được uy năng bực này.

"Đi!"

Trong mắt bốn người Mục Trần, Cửu U đều là có thêm tinh quang lướt qua, chợt tốc độ đột nhiên tăng vọt, xé rách không gian mà đi, như thế ước chừng gần nửa canh giờ sau, tốc độ của bọn hắn rốt cục theo thời gian chậm lại.

Bá!

Thân ảnh 4 người, xuất hiện ở đỉnh của một tòa Thạch Lâu đã bị tàn phá, mà khi họ vừa xuất hiện, ánh mắt của bọn hắn gắt gao nhìn về phía trước, chỉ thấy được chỗ đại địa kia là một mảnh bằng phẳng, trên mặt đất chỗ kia cũng không có như nơi khác băng liệt hoàn toàn mà ngược lại là bảo tồn được đôi chút hoàn hảo, mà điều này hiển nhiên là vì phiến trung tâm đại địa có 1 tòa thạch tháp cổ xưa pha tạp, lẳng lặng đứng sừng sững.

Tòa thạch tháp này hiện ra màu xám, trên thân tháp giống như có đường vân cổ xưa cực kỳ, phảng phất là tự nhiên mà thành, nó đứng sửng ở chỗ đó, mặc dù cũng không phải là đặc biệt nguy nga, nhưng khiến ánh mắt bọn Mục Trần nhìn lại dẫn đến hô hấp đều chịu trì trệ, có một cỗ áp lực đáng sợ cuồn cuộn quét tới, đúng là làm thân thể đều mơ hồ có cảm giác đau đớn, xuất hiện cảm giác toái diệt.

"Cái này là Viễn Cổ Luyện Thể Tháp sao?"

Mục Trần nhìn qua tòa thạch tháp cổ xưa này, lại cảm thụ được áp lực giống như thủy triều vọt tới, theo thời gian dần trôi qua thần sắc trở nên nóng bỏng hơn, mặc dù chưa tiến vào trong đó, nhưng chỉ là đến gần, hắn đã có thể cảm giác được huyết nhục trong cơ thể phảng phất như đang sôi trào, cái loại cảm giác này, làm cho hắn gần như nhịn không được muốn cưỡng ép xông vào.

Nhưng mà cuối cùng hắn vẫn còn có thể cưỡng ép đem cái ý niệm này ở trong đầu áp chế xuống, cái tòa thạch tháp loang lổ này, tuy rằng nhìn như trải qua tuế nguyệt, đã xuất hiện tàn phá chi ý, nhưng Mục Trần vẫn như trước có thể phát giác được nó đáng sợ, nếu là mạnh mẽ xông tới chỉ sợ trong khoảnh khắc sẽ tan thành mây khói.

"Cái tòa Viễn Cổ Luyện Thể Tháp này, đừng nói là ngươi, coi như là cường giả hạ vị Địa Chí Tôn, cũng không dám cưỡng ép xông vào." Cửu U ở bên cạnh giống như nhìn ra suy nghĩ trong nội tâm Mục Trần liền lập tức nhắc nhở.

Mục Trần nghe vậy, trong lòng cũng là chấn động, tuy nói có thể cảm giác được cái luyện thể tháp này đáng sợ, nhưng như cũ không có ngờ tới, thậm chí ngay cả Địa Chí Tôn, cũng không dám lung tung xông vào, xem ra hắn rốt cuộc vẫn còn khinh thường bực này Viễn Cổ chi vật.

Nhưng mà ngẫm lại cũng là trong dự liệu, loại luyện thể tháp này, ở thời kỳ viễn cổ xa xưa kia, chính là từ những thế lực đỉnh tiêm trút xuống tài nguyên khổng lồ xây dựng mà thành, như thế nào sẽ không chuẩn bị một ít khả năng đáng sợ, bằng không thì như thế nào cả tòa Thần Thú

Chi Nguyên đều là dưới tình huống bị nghiền nát mà vẫn còn có thể dưới sự hoang tàn như vậy sót lại đến nay?

"Tòa Viễn Cổ Luyện Thể Tháp này vậy mà đưa tới không ít người." Ánh mắt Mặc Phong nhìn chằm chằm khắp 4 phía xung quanh tòa luyện thể tháp, thản nhiên nói.

Mà lúc ánh mắt Mặc Phong tảo động, Mục Trần cũng là phát giác được, ở trong phiến khu vực này, cũng là có từng đạo từng đạo ánh mắt lăng lệ ác liệt phóng đến, bao phủ lên bốn người bọn họ.

Lông mày Mục Trần khẽ nhúc nhích, trực tiếp theo mấy đạo ánh mắt hung hoành khác thường bắn đi, sau đó liền nhìn thấy ở trên ngọn núi đằng xa, có bốn đạo thân ảnh đang đứng.

Thân thể 4 người kia đều cường tráng giống như thiết tháp, người mặc hắc giáp, sát khí nồng đậm phát ra, mắt của bọn hắn hơi có vẻ đỏ hồng, ở trán của bọn hắn đều có lấy một cái sừng tê giác màu đen, sừng tê giác kia có chút uốn lượn, giống như là có thể xuyên phá hư không, sắc bén cực kỳ.

"Đó là người của Tê Ma Tộc. . . Không nghĩ ra bọn họ cũng tới, tộc này tinh tu thân thể, lực đạo có thể nhổ núi, một khi đánh nhau chết sống cùng người khác, liền là giống như điên, khó chơi đến vô cùng." Đôi mắt đẹp của Cửu U cũng là nhìn sang, sau đó nói.

Mục Trần nhẹ nhàng gật đầu, mặc dù là cách một chút khoảng cách, hắn như cũ vẫn có thể cảm nhận được bốn đạo thân ảnh kia có thân thể cường hãn đến cực đoan, chỉ cần giơ tay nhấc chân là có thể nát bấy núi cao.

Mà trong bốn người này, cầm đầu là 1 người, lại làm cho lòng người khác chấn kinh.

"Người cầm đầu kia hắn là thiên kiêu trong thế hệ trẻ tuổi này của Tê Ma Tộc - Hàn Sơn. . ." Cửu U cũng là nhìn qua thân ảnh hắc giáp cầm

đầu, thấp giọng nói: "Người này đồng dạng đã bước vào Thất Phẩm Chí Tôn, lại bằng vào sức mạnh thân thể, sức chiến đấu không phải là chuyện đùa."

Lúc nàng nói lên như vậy, khuôn mặt cũng là có chút ít nghiêm trọng, nàng biết rõ, nếu nàng dốc sức mà đánh, chỉ sợ cũng chỉ có thể cùng cái Hàn Sơn này không phân cao thấp mà thôi.

Ánh mắt Mục Trần cũng hơi hơi ngưng tụ, tên Hàn Sơn này, đích thật là 1 nhân vật lợi hại.

"Phía tây vậy hắn là người của Viêm hạc tộc a. . . Bên kia còn có Long Viên nhất tộc. . . Thôn Thiên Ngạc tộc. . . Như vậy cũng xem như đồ sộ." Mặc Phong ở 1 bên, ánh mắt cũng là tảo động, càng là phát ra vẻ nghiêm trọng.

Mục Trần nghe đến mấy cái chủng tộc này, đầu lông mày cũng là nhịn không được chớp chớp, những chủng tộc này đều là danh khí không yếu ở bên trong đại thế giới, không nghĩ tới trước mắt lại đều hội tụ ở đây.

Xem ra lần này, muốn tranh được cơ duyên từ Viễn Cổ Luyện Thể Tháp trong, thật sự là không thể thiếu một phen ác chiến.

Mà lúc Mục Trần đang cảm thán, tâm thần hắn đột nhiên khẽ động, phát giác được một đạo ánh mắt lợi hại ẩn chứa bá ý đột nhiên phóng tới, bao phủ bốn người bọn họ lại.

Mục Trần, Cửu U, Mặc Phong, Mặc Linh đều có cảm ứng, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy được ở bên trên một tòa phế tích ở đằng xa xa có năm đạo nhân ảnh đang đứng yên, trong đó có đám 3 ng Liễu Thanh lúc trước tranh cãi với bọn hắn cũng đang ở trong đó.

Hiển nhiên, năm người này, đều là đến từ Thiên Bằng nhất tộc.

Mà như vậy, người cầm đầu kia hắn là theo Liễu Thanh lúc trước đề cập là thiên kiêu trong Thiên Bằng Tộc, Tông Đằng đi à nha?

Nghĩ đến đây, ánh mắt Mục Trần liền chuyển hướng, chỉ thấy được ở trước Liễu Thanh là một gã hắc y nam tử đứng chắp tay, thân hình của hắn không cường tráng, thậm chí lộ ra có chút đơn bạc, nhưng sự đạm mạc này lại là có thêm một cỗ bá ý lăng lệ ác liệt không cách nào che dấu phát ra, làm cho không ít cường giả ở khắp nơi tại nơi này đều nhìn chăm chú, rồi sau đó hoặc nhiều hoặc ít đều là lướt qua kiêng kị chi sắc.

Mục Trần nhìn chằm chằm vào tên Tông Đằng này, nhãn thần đồng cũng hơi hơi ngưng tụ, từ trên người tên kia, hắn ngược lại đã nhận ra một ít khí tức nguy hiểm, người này, hiển nhiên không kém chút nào với tên Hàn Sơn Tê Ma Tộc kia.

Khi ánh mắt Tông Đằng phóng đến, ngay sau đó liền là có thêm thanh âm nhàn nhạt truyền đến: "Trước đây ít năm người trẻ tuổi của Thiên Bằng Tộc ta cùng Cửu U Tước ngươi tỷ thí, đúng là thời điểm ta bế quan, thật đã khiến Cửu U Tước tộc ngươi chiếm được thượng phong, nhưng mà không sao, lần này nếu là có cơ hội mà nói, ta sẽ đích thân đến đây lãnh giáo một hai, nhìn xem Cửu U Tước tộc phải chăng thực sự có bổn sự bực này?"

Cửu U nghe vậy, ánh mắt cũng là lạnh xuống, âm thanh lạnh lùng nói: "Tùy thời phụng bồi."

Tông Đằng nóng lạnh một tiếng, cũng ko nhiều lời, trực tiếp nhắm mắt, ánh mắt của hắn, chỉ là nhìn về phía Cửu U cùng Mặc Phong, về phần Mục Trần cùng Mặc Linh, thì tự nhiên bị hắn bỏ qua không để mắt đến.

Ở sau lưng Tông Đằng, Liễu Thanh thì đắc ý nhìn qua bọn người Mục Trần, trong đầu thì đang hoang đường là lần này Cửu U Tước tộc lần tất nhiên sẽ đại họa ngập đầu.

"Xem ra lần tranh giành tại Viễn Cổ Luyện Thể Tháp này, sợ là không thể thiếu một hồi long tranh hổ đấu rồi." Cửu U thu hồi ánh mắt, rồi sau đó nàng nhìn quét qua một vòng, chậm rãi nói.

Không đề cập tới tên Tông Đằng kia, chỉ là 1 số thiên kiêu trong chủng tộc linh thú khác cũng đều là những đối thủ cạnh tranh cường lực lực kì.

Mục Trần khẽ gật đầu, tuy nói trước mắt tụ tập cường giả, nhưng hắn cũng không có chút sợ hãi nào, tuy nói hắn chỉ là vỏn vẹn thực lực Lục Phẩm Chí Tôn, có thể nếu như ai đó thật sự là bỏ qua hắn chỉ sợ dù là một cái giá lớn cũng chịu không nổi a.

Những người này tuy đều là thiên kiêu, nhưng Mục Trần hắn, vẫn vui mừng không biết sợ là gì. =))

Ánh mắt Mục Trần thu hồi, hắn mặc dù biết nơi đây tuy rằng quần cường tụ tập, nhưng ai nấy đều riêng phần mình đều là nước giếng không phạm nước sông, cùng đợi đến thời điểm Viễn Cổ Luyện Thể tháp chính thức mở ra, chỉ sợ khắp nơi cường giả liền bắt đầu sẽ triển lộ răng nanh rồi. . .

Khi đó, tất nhiên sẽ là một cuộc gió tanh mưa máu.

Tầm mắt Mục Trần cụp xuống, nhắm mắt dưỡng thần, bắt đầu yên lặng chờ.

Mà thời gian, trong khi hắn yên lặng chờ đợi nhanh chóng trôi qua, trong chớp mắt, liền hơn nửa ngày trôi qua, mà theo hơn nửa ngày thời gian này, cũng là bắt đầu có càng ngày càng nhiều chủng tộc linh thú khác chạy đến, trong lúc nhất thời, phiến khu vực này, hắn là bóng người dư dả, bất quá mặc dù nhân số không ít, nhưng nơi đây vẫn như cũ trìm vào yên tĩnh im ắng, chẳng qua là, ai ai đều có thể phát giác được, một cỗ máu tanh chi khí, đang tại dần dần ấp ủ...

Thời gian trôi qua, ngay tại thời khắc này, đột nhiên phía trên không trung có một đám ánh mặt trời phóng hạ xuống, cái ánh mặt trời kia vẫn như còn hỏa diễm, gào thét chiếu xuống, tức thì đã rơi vào đỉnh tháp của thạch tháp loang lổ.

Mà cũng chính là trong nháy mắt này, tất cả các đại chủng tộc inh thú ở nơi đây, quanh thân đều có linh lực cường đại chấn động, trùng thiên.

2 mắt Mục Trần đóng chặt, cũng là vào lúc này, đột nhiên mở ra, màu đen trong con ngươi, có lăng lệ chi sắc hiển hiện.

Viễn Cổ Luyện Thể tháp này, rút cuộc đã mở ra!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 986+10 Tòa Tiếp Dẫn Thai

Từ trên trời, ánh mặt trời chiếu xuống, nhưng lúc chiếu đến đỉnh tháp, cả tòa thạch tháp cổ xưa dường như vào lúc này bốc cháy hừng hực lên, bên mặt ngoài có từng tầng vầng sáng lưu chuyển, một cỗ chấn động đáng sợ vô cùng cổ xưa giống như là Viễn Cổ hung thú, chính lúc này đang từ bên trong thạch tháp chậm rãi thức tỉnh.

Tất cả cường giả nơi đây đều cảm nhận được sự chấn động này, đồng tử nhịn không được đều co rụt lại, rồi sau đó ở sâu bên trong ánh mắt hiển hiện lên sự hoảng sợ, chấn động như thế, thật là có chút kinh người.

Bất quá loại hoảng sợ này chẳng qua là vẻn vẹn giằng co một lát liền từ từ tiêu tán, rồi sau đó chính là tràn ngập cảm giác chờ mong cuồng hỉ nồng đậm bao phủ, bởi vì loại dị động này chính đại biểu chỗ Viễn Cổ Luyện Thể tháp này sắp mở ra.

Ầm ầm!

Mà khi từng đạo ánh mắt nóng bỏng đang nhìn chăm chú, bên trong tòa Viễn Cổ Luyện Thể tháp cũng là phát ra thanh âm trầm thấp, rồi sau đó chỉ thấy chính là mặt đất bốn phía xung quanh thạch tháp đột nhiên vào lúc này chậm rãi nứt ra, ngay sau đó, mười tòa bệ đá cổ xưa, chính mọc từ dưới mặt đất lên.

Trên bệ đá kia, che kín lấy kí hiệu phù văn tối nghĩa, ký hiệu phù văn lóe ra sáng bóng nhàn nhạt, mơ hồ trong đó, phảng phất có thể nhìn thấy một tí ánh sáng cực kì nhỏ kéo dài vươn ra tương liên với tòa Viễn Cổ Luyện Thể tháp.

Mà thời điểm mười tòa bệ đá xuất hiện, phần đông cường giả ở phiến khu vực này lập tức bạo phát ra từng trận thanh âm kinh sợ, lông mày Cửu U cũng nhăn lại, nói: "Vậy mà Viễn Cổ Luyện Thể tháp lần này chỉ xuất hiện có mười ngọn Tiếp Dẫn Thai. . ."

"Tiếp Dẫn Thai? Có ý tứ gì?" Mục Trần nhìn qua phần đông cường giả đang xôn xao, nghi ngờ hỏi.

"Tiếp Dẫn Thai kỳ thật chính là đại biểu cho danh ngạch có thể tiến vào Viễn Cổ Luyện Thể tháp, một tòa Tiếp Dẫn Thai chỉ có thể tiếp dẫn một người. . . Cho nên nói cách khác, lần này người có thể tiến vào Luyện Thể tháp chỉ vỏn vẹn mười người."

Cửu U bất đắc dĩ nói: "Nghe nói những lần trước Tiếp Dẫn Thai đều là hai mươi tòa, không nghĩ tới lần này thiếu đi trọn vẹn một nửa. . ."

Ánh mắt Mục Trần ngưng tụ, cũng đã minh bạch ý tứ bên trong lời nói của Cửu U, theo Tiếp Dẫn Thai giảm bớt, vậy danh ngạch để tiến vào Luyện Thể tháp sẽ càng hiếm có được, mà ở nơi đây có rất nhiều cường giả đang nhìn chằm chằm, mà ai cũng đều muốn đoạt được một tòa Tiếp Dẫn Thai, tất nhiên sẽ phải trả một cái giá rất lớn.

Ánh mắt Mục Trần nhìn lướt qua xung quanh, quả nhiên cảm nhận được bầu không khí càng ngày càng ngột ngạt căng thẳng ở phiến khu vực này, trong mắt những cường giả tại đại chủng tộc linh thú kia đều có hàn quang lập loè, đều nhìn chằm chằm vào chủng tộc khác, bên trong ánh mắt của họ dường như có thêm "sát ý" bắt đầu khởi động.

Mười ngọn Tiếp Dẫn Thai lẳng lặng đứng sừng sững ở xung quanh Viễn Cổ Luyện Thể tháp, nhưng mà theo sự xuất hiện của bọn nó, rất nhiều chủng tộc linh thú đang nguyên bản kích động ngược lại là trở lên yên tĩnh, chẳng qua là trong cái sự yên tĩnh này càng là có thêm sâm nghiêm chi khí ngưng tụ mà ra.

Lông mày Mục Trần cũng là nhẹ nhàng nhíu lại, tuy rằng hắn chưa bao giờ ôm tâm lý may mắn cho rằng có thể dễ dàng tiến vào Viễn Cổ

Luyện Thể tháp, nhưng dưới mắt nhìn thấy bộ dáng như vậy, thì mười ngọn Tiếp Dẫn Thai này chỉ có dùng máu tươi đến nhuộm đỏ thì mới có thể chính thức đứng vững.

"Nếu như trước mắt chỉ có mười ngọn Tiếp Dẫn Thai, vậy kế hoạch của chúng ta cũng phải thay đổi." Đôi mắt đẹp của Cửu U nhìn 3 người Mục Trần, Mặc Phong, Mặc Linh thấp giọng nói ra.

"Mười ngọn này, chúng ta không có khả năng chiếm cứ bốn tòa, không nói tới việc có thể thành công hay không, cứ coi như là thành công, chỉ sợ cũng là họa không phải phúc."

Mục Trần cùng Mặc Phong, Mặc Linh đều là gật đầu, nếu như 4 người bọn hắn, mỗi một người chiếm cứ một tòa mà nói, những thiên kiêu bên trong những chủng tộc linh thú khác tất nhiên sẽ đỏ con mắt, đến lúc đó không thể nói trước rất có thể sẽ hợp nhau tấn công, tới lúc đó, nói không chừng bọn hắn liền một tòa đều chiếm không được, chắc chỉ có thể chật vật trở ra, cho nên lúc này đây, bọn hắn cũng phải chọn lấy hay bỏ.

"Ta đề nghị chúng ta tập trung ở hai tòa Tiếp Dẫn Thai, nếu như có thể để cho hai người tiến vào Luyện Thể tháp, đây chính là kết quả tốt nhất."

"Hai tòa sao. . ." Mục Trần có chút trầm ngâm, nói như thế, trong bốn người bọn họ, cũng chỉ có hai người có thể tiến vào Viễn Cổ Luyện Thể tháp để thu hoạch cơ duyên, hai người khác, thì chỉ có thể chờ đợi ở bên ngoài.

Nhưng nói như vậy, đối với hai người kia không công bằng tí gì cả, dù sao cơ duyên bực này, ai cũng không muốn buông tha cả.

"Ta đề nghị Mặc Phong cùng Mục Trần lên đoạt đài, ta cùng với Mặc Linh ở bên hiệp trợ. . . Không biết các ngươi còn có ý kiến gì khác?" Cửu U nhìn thoáng qua ba người, mỉm cười, nói.

Mục Trần nghe vậy lập tức khẽ giật mình, rồi sau đó trong nội tâm dâng lên một sự cảm động

heart emoticon

, bởi vì nếu theo tình huống bình thường, chắc chắn là nàng cùng Mặc Phong lên đoạt đài, dù sao hai người đều đã chân chính bước chân vào Thất phẩm Chí Tôn, vì vậy lên đoạt đài sẽ có phần nắm chắc hơn, nhưng Cửu U lại tặng chỗ của nàng cho Mục Trần, hiển nhiên là ý định đem cơ duyên trong Viễn Cổ Luyện Thể tháp cũng là tặng cho Mục Trần.

Nàng rõ ràng biết được, cơ duyên trong Viễn Cổ Luyện Thể tháp có chút trọng yếu với hắn.

Mặc Phong cùng Mặc Linh cũng kinh ngạc thoáng qua, rồi sau đó liếc nhìn Mục Trần, thản nhiên nói: "Việc này chư vị Trưởng lão đều là đã từng nói qua, do ngươi làm chủ, ngươi đã quyết định như thế, ta đây cùng Mặc Linh cũng sẽ không có ý kiến gì."

Tuy nhìn qua thực lực của Mục Trần vẻn vẹn chẳng qua là trình độ Lục phẩm Chí Tôn, nhưng trải qua những ngày này tiếp xúc, Mặc Phong cũng mơ hồ biết được người phía trước này tựa hồ vẫn ẩn tàng không ít thực lực, cho nên đối với việc Cửu U đề nghị, hắn cũng không có đi phản đối, còn nữa, nghị quyết đã như vậy, xem như là Cửu U đem cơ duyên của nàng chuyển nhượng cho Mục Trần, cho nên hắn cũng không nói nhiều làm gì.

"Hì hì, đại ca Mục Trần ngươi cần phải cố gắng lên." Mặc Linh cũng là cười hì hì mà nói.

"Đa tạ." Mục Trần chắp tay ôm quyền với 2 người, hơi có chút cảm kích nói, mà về phần Cửu U, quan hệ giữa hai người hiển nhiên đã không cần dùng đến ngôn từ, bất quá là trong lòng hắn đã quyết định, ở bên trong Thần Thú Chi Nguyên này cần phải trợ giúp Cửu U đạt được thần huyết Viễn Cổ Bất Tử Điểu, trợ giúp nàng huyết mạch triệt để hoàn mỹ.

Mà khi bọn Mục Trần thương lượng ra kết quả, bầu không khí ở phiến khu vực này vẫn giằng co như trước, bất quá ai cũng biết, loại giằng con này, tất nhiên sẽ không bền bỉ. . .

Mà cũng đúng như sở liệu của mọi người, loại này giằng co này chỉ có kéo dài mấy phút, tiếp theo chính là nam tử Hàn Sơn ở Tê Ma tộc chậm rãi đi ra, ánh mắt hắn ẩn chứa hung quang quét qua moi người, kèm theo thanh âm sắc bén truyền ra: "Nếu như chư vị không muốn dẫn đầu khai màn, vậy thì do Tê Ma tộc ta đến!"

Hắn vừa mới nói xong, liền thấy thân hình hắn mãnh liệt bắn ra, cuối cùng trùng trùng điệp điệp đã rơi vào một tòa Tiếp Dẫn Thai, ánh mắt hung ác ngang ngược bắn ra, khí thế hung ác bộc phát, giống hệt một đầu Thượng Cổ Hung Tê mạnh mẽ đâm tới.

"Chỗ Tiếp Dẫn Thai này, Hàn Sơn ta đã muốn!Nếu ai không phục, cứ việc lên chiến!" Hắn đứng trên tòa Tiếp Dẫn Thai, thanh âm lạnh lùng nói.

Tên Hàn Sơn này đứng chắp tay, khí phách nghiêm nghị, ngược lại là ánh mắt một ít thiên kiêu ở xung quanh là một hồi biến ảo, ở trong những người này, không khỏi là riêng phần mình là người trẻ tuổi nổi bật ở trong chủng tộc, ngày bình thường cũng là ngạo khí mười phần, tự nhiên cũng không có khả năng bị tên Hàn Sơn này dễ dàng hù dọa.

Bởi vậy, ngay khi Hàn Sơn vừa nói dứt lời, một thanh âm quát lạnh tức thì vang lên: "Hừ, đã sớm nghe nói Hàn Sơn ngươi bá đạo, hôm na Ma Tượng nhất tộc bọn ta ngược lại là muốn tới thử xem!"

Oành!

Một đạo thân ảnh giống như cái tháp lớn từ trên trời giáng xuống, đã rơi vào bên trên tòa Tiếp Dẫn Thai mà Hàn Sơn đang đứng, lập tức dẫn đến đại địa đều là hung hăng run rẩy thoáng một phát.

Phần đông ánh mắt mọi người đều bắn tới chỗ hắn, chỉ thấy kia chính là một đạo thân ảnh cự nhân toàn thân đen kịt, trên thân thể vẽ tràn ngập đồ văn kỳ dị, lúc này càng có thêm hào quang nở rộ giống như là có thêm sức lực rung chuyển trời đất.

Trong tay người này cầm một căn cự côn màu u sắc, cái cự côn này tựa hồ là trầm trọng vô cùng, chỉ là chạm đến mặt đất, mà mặt đất này cũng ko phải là phàm vật, vậy mà liền có thêm vết rạn nứt hiển hiện.

"Dĩ nhiên là thiên kiêu bên trong Ma Tượng tộc, Từ Côn, nghe nói người này cũng đã đặt chân đến Thất phẩm Chí Tôn, lực lượng có thể rút núi, hắc, nếu 2 tộc này bem nhau chỉ sợ thật sự muốn Thiên Băng Địa Liệt."

Người này vừa xuất hiện, lập tức dẫn đến rất nhiều tiếng ồn ào kinh sợ, nghĩ đến cũng đúng, người này không phải là thế hệ bình thường, khó trách dám trực tiếp ra mặt nghênh chiến Hàn Sơn.

"Ma Tượng tộc sao?"

2 mắt Hàn Sơn híp lại, sắc mặt đạm mạc, nhưng cũng không nói nhảm bất cứ điều gì, bàn chân đột nhiên một đập, đại địa văng tung tóe, khí thế hung ác ngập trời quét ra, mà thân ảnh của hắn lại giống như Thượng Cổ hung tê mãnh liệt bắn ra, thế công hung ác ngang ngược trực tiếp triển khai.

Từ Côn thấy thế, cũng là hừ lạnh một tiếng, không hề e ngại, cự côn u tối trong tay quét ngang, trực tiếp là phá toái hư không, trùng trùng điệp điệp đập xuống Hàn Sơn.

Oành!

Linh lực cuồng bạo tràn đầy trùng kích tứ phía, lập tức từ trên tòa Tiếp Dẫn Thai bộc phát ra.

Mà khi hai người giao chiến, cũng trực tiếp đem sự giằng co ở phiến khu vực triệt để xé rách, cường giả khắp nơi lại cũng lười chờ đợi, từng luồng linh lực cường hãn trực tiếp phóng lên trời, nháy mắt sau đó, liền có thêm đạo đạo thân ảnh mãnh liệt bắn mà ra, thẳng đến những tòa Tiếp Dẫn Thai còn lại mà đi.

"Động thủ!"

Cửu U thấy thế, cũng là quát khẽ một tiếng, nháy mắt sau đó, thân hình bốn người mãnh liệt bắn ra, rồi sau đó chia làm hai nhóm mà riêng phần mình bay tới 2 tòaTiếp Dẫn Thai gần nhất.

Thân hình Mục Trần vừa xuất hiện ở nêm trên tòa Tiếp Dẫn Thai, thân thể hắn dưới phần đông ánh mắt kinh ngạc trong không hề nhúc nhích tí nào, thậm chí ngay cả hai mắt đều hơi hơi nhắm lại, dường như là thạch bản ở bên trên Tiếp Dẫn Thai.

Mà Cửu U đang đứng trên không trung của Tiếp Dẫn Thai, linh lực tràn đầy từ bên trong cơ thể quét ngang ra, ngọn lửa màu tím dâng lên, cơ mà nhiệt độ cao, trực tiếp làm cho không khí phụ cận đều là bắt đầu bốc hơi, hỏa diễm bá đạo bực này, cũng khiến rất nhiều cường giả ghé mắt, những cường giả muốn cướp đoạt chỗ này Tiếp Dẫn Thai, thì là xuất hiện một chút do dự.

"Tiểu tử kia bất quá thực lực mới có Lục phẩm Chí Tôn, vậy mà cũng dám chiếm cứ một tòa Tiếp Dẫn Thai, thật sự là không biết sống chết!"

"Tiểu tử này tựa hồ là nhân loại? Hắn trà trộn như thế nào vào Thần Thú Chi Nguyên vậy?"

"Cửu U Tước tộc kia không biết đang làm cái gì, vậy mà ý định trợ giúp tiểu tử này tranh đoạt một tòa Tiếp Dẫn Thai?"

"Hừ, rõ ràng mượn nhờ nữ tử một lòng che chở, thật sự là vô năng!"

". . ."

Rất nhiều ánh mắt hội tụ ở chỗ này, rồi sau đó liền là có thêm một ít thanh âm châm chọc khiêu khích truyền đến, nhưng mà đối với những thanh âm khinh thường này, Mục Trần như cũ mắt vẫn cụp xuống, không nhúc nhích tí nào.

"Cửu U vậy mà muốn giúp tiểu tử nhân loại kia đạt được một tòa Tiếp Dẫn Thai?"

Ở cách đó không xa, mấy người Thiên Bằng nhất tộc, cùng với Liễu Thanh cũng là kinh ngạc nhìn qua một màn này, chợt nàng mỉa mai cười cười, nói: "Cửu U kia thật đúng là ý nghĩ hão huyền, không đề cập tới dùng thực lực tiểu tử kia chính là Lục phẩm Chí căn bản thủ không được một tòa Tiếp Dẫn Thai, huống chi coi như là tiến Luyện Thể tháp, chỉ sợ cũng là khó có thu hoạch, quả thực ngu xuẩn."

"Hơn nữa, nàng thật đúng là cho rằng bằng vào lực lương một mình nàng, có thể bảo vệ tiểu tử kia hay sao?"

Bên cạnh nàng ta, chính là tên Tông Đằng, ánh mắt hắn hờ hững liếc qua khí thế kinh người của Cửu U, sau đó hắn chính là ở dưới ánh mắt kinh hỉ của Liễu Thanh bình tĩnh mở miệng: "Ta ra tay đuổi Cửu U đi, tiểu tử nhân loại kia do ngươi giải quyết hết a, chỗ Tiếp Dẫn Thai này, Thiên Bằng nhất tộc chúng ta đã muốn."

"Chỉ là Lục phẩm, không đáng để lo."

Một bên, một gã nam tử mặc hồng bào nhếch miệng cười cười, trong mắt của hắn có hung quang lập loè, một cỗ linh lực cường hãn chấn động từ bên trong cơ thể hắn bạo phát ra, thình lình cũng đã bước chân vào Thất phẩm Chí Tôn!

Tông Đằng gật gật đầu, chợt hắn vừa sải bước ra, trực tiếp là xuất hiện ở trước mặt Cửu U, thân hình nàng đang có Tử Hỏa bốc ngùn ngụt bao trùm.

Mà tên kia tên là Tông Hỏa, cũng là nhìn về Tiếp Dẫn Thai mà Mục Trần đang đứng, càng là ánh mắt nhìn về Mục Trần có một loại trêu tức "mèo vờn chuột"

Mục Trần đã phát hiện, đôi mắt khép hờ mở ra một ít, nhưng mà con mắt màu đen như trước chẳng qua là đạm mạc nhìn thoáng qua Tông Hỏa, rồi sau đó mười ngón tay trong tay áo nhẹ nhàng bắn ra, liền là có thêm linh quang mắt thường khó có thể phát hiện bắn theo, cuối cùng sáp nhập vào bên trong lòng đất của mảnh Tiếp Dẫn Thai này.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 987: Thiên Sơn Thần Ấn

Trên không trung của tòa Tiếp Dẫn Thai, Tông Đằng chắp tay đứng, ánh mắt hắn bình thản nhìn chăm chú về phía Cửu U đang tràn ra tử viêm ngập trời, sau đó lại liếc qua Mục Trần đang bất động như bàn thạch ở dưới, thản nhiên nói: "Cửu U Tước tộc ngươi khẩu vị thật là lớn a, chia hai nơi, vậy là có ý định chiếm cứ hai tòa Tiếp Dẫn Thai sao?"

Đôi mắt đẹp của Cửu U lạnh như băng liếc xéo hắn một cái, nói: "Vậy thì như thế nào?"

Trong đôi mắt Tông Đằng dường như là có thêm từng điểm ánh sáng màu vàng kim hiển hiện, ánh mắt vào lúc này trở nên sắc bén cực đoan, ánh mắt phóng ra, giống như kiếm khí tung hoành, trực tiếp như muốn xuyên thủng người sống: "Tự tìm đường chết, thật sự ngu là không ai bằng."

Âm thoại rơi xuống, tay áo hắn liền vung lên, nói: "Tòa Tiếp Dẫn Thai này không phải hai người các ngươi có thể chiếm cứ, bây giờ rời đi, ta sẽ để hai ngươi toàn thân trở ra, nếu không một khi ra tay, có lẽ Cửu U ngươi có thể giữ được tính mạng, nhưng còn hắn, có lẽ máu tươi sẽ ở lại nơi đây."

"Nói khoác mà không biết ngượng."

Nhưng mà đối với ngôn ngữ của Tông Đằng, Cửu U lại chỉ mỉa mai cười cười, tên Tông Đằng này tuy đã thức tỉnh một ít huyết mạch của Kim Sí Đại Bằng, giúp bản thân hắn có chỗ tiến hóa, nhưng đơn giản nghĩ Cửu U nàng không có thủ đoạn, vậy thật đúng là buồn cười.

"Vậy sao?"

Tông Đằng nghe vậy, ánh mắt lập tức trở nên sắc bén, hắn cũng không thèm nói nhảm nữa mà bàn chân đạp mạnh về phía sau, tức khắc linh lực tựa như ánh sáng màu vàng kim tràn ra phô thiên cái địa.

Lúc này ở sau lưng hắn, mơ hồ xuất hiện một cái quang ảnh Đại Bằng dương hai cánh, thân thể Đại Bằng cao lớn, còn thoáng hiện màu vàng kim rực rỡ, càng có thêm một cỗ khí tức bá đạo cường hoành phát ra.

Tên Tông Đằng này vừa ra tay, vậy mà trực tiếp triệu hồi ra hình dáng thần thú, khí tức bá đạo kia, khiến không ít cường giả trên phiến thiên địa này sắc mặt đều hơi đổi.

Bởi vì từ trên hình thái thần thú của Tông Đằng, bọn họ đã nhận ra một ít cảm giác áp bách, nguồn gốc áp bách này đến từ siêu cấp thần thú Kim Sí Đại Bằng, tuy nói hiện tại để Tông Đằng tiến hóa thành Kim Sí Đại Bằng còn có khoảng cách khá xa, nhưng cũng đã là bắt đầu có một ít lực lượng của Kim Sí Đại Bằng.

"Sớm nghe nói Cửu U ngươi trong Cửu U Tước nhất tộc có được Bất Tử Điểu huyết mạch cực kỳ hoàn mỹ, hôm nay ngược lại là muốn tới thử xem, nhìn xem Bất Tử Điểu huyết mạch của ngươi mạnh, hay vẫn là Kim Sí Đại Bằng huyết mạch của ta mạnh hơn?"

2 mắt Tông Đằng sắc bén nhìn chằm chằm vào Cửu U, chợt bàn tay nắm chặt, liền thấy được một mảnh lông vũ màu vàng kim hiển hiện, hào quang trên lông vũ màu vàng kim bắt đầu khởi động, trực tiếp là biến thành một thanh Đại Kích màu vàng kim.

Cửu U nhìn qua 1 màn này, trong đôi mắt đẹp cũng hiện lên một vòng nghiêm trọng chi ý, tên Tông Đằng này tuy làm cho người khác ghét, nhưng hắn chính là có đủ thực lực để người khác kiêng kị, không thể không toàn lực đối phó.

Bàn tay ngọc ngà của Cửu U nắm chặt, Tử Viêm thiêu đốt, trường kiếm Hắc Vũ liền là xuất hiện ở trong tay nàng, ngay sau đó ở sau lưng, quang ảnh Cửu U minh tước cực lớn cũng đã hiện ra, Tử Viêm ngập trời, đem cảm giác áp bách đến từ Tông Đằng đều xóa đi.

Hai người lăng không giằng co, khí thế kinh người, linh lực bàng bạc xung kích lẫn nhau, trực tiếp khiến cho bầu trời bắt đầu vặn vẹo.

Ở phiến khu vực này, không ít cường giả cũng bị màn giằng co này hấp dẫn, lập tức có kì dị chi quang lóe lên trong mắt, 2 người này đều là nhân vật thiên kiêu trong tộc, người thắng trận chiến này không biết sẽ là ai?

Bên ngoài chiến trường, bọn người Liễu Thanh của Thiên Bằng nhất tộc đang nhìn chăm chú Tông Đằng cùng Cửu U giằng co, có người gật đầu nói nói: "Cửu U này đích xác không hổ là người có huyết mạch hoàn mỹ nhất của Cửu U Tước tộc, thậm chí ngay cả đại ca Tông Đằng đều ko làm gì được nàng."

Liễu Thanh nghe vậy, thì cười lạnh, rồi sau đó lạnh nhạt nhìn về phía trên Tiếp Dẫn Thai, nói: "Tông Đằng đại ca chỉ cần ngăn chặn Cửu U, Tông Hỏa đại ca liền có thể giải quyết người kia, mà hắn cùng với Cửu U có huyết mạch kết nối, chỉ cần người này vừa chết, Cửu U cũng sẽ bị trọng thương chí mạng, đến lúc đó không cần Tông Đằng đại ca ra tay, chỉ sợ nàng cũng khó thoát khỏi cái chết."

Vừa nói chuyện, khóe miệng nàng đã nhấc lên 1 đường cong cay nghiệt, 4 người Cửu U nếu tập trung lực lượng chiếm cứ một tòa Tiếp Dẫn Thai thì còn có chỗ bảo đảm, nhưng bọn họ đã ngu xuẩn phân tán lực lượng, vậy thì thật sự là tự tìm đường chết.

Trận giao phong này, từ nàng nhìn ra, đám Cửu U nhất định phải thua.

Oanh!

Dưới rất nhiều ánh mắt đang nhìn chăm chú, trên bầu trời Tông Đằng cùng Cửu U đều đã ra tay, liền thấy được ánh sáng màu vàng kim sắc bén tràn ngập Thiên Địa, cuồn cuộn Tử Viêm phô thiên quét tới.

Hai đạo quang ảnh mãnh liệt bắn ra, Kích Kiếm va chạm, lập tức có linh lực kinh thiên xung kích ra, trực tiếp xé rách mảnh không gian này ra thành từng đạo từng đạo vết rạn tối tăm.

Tông Đằng cùng Cửu U đều là cấp độ Thất Phẩm Chí Tôn, đều có hình dáng thần thú cường hãn, bởi vậy ra tay cũng là cực đoan kịch liệt, nhưng mà chính là bởi vì hai người thực lực tương tự, cho nên người sáng suốt nhìn một cái là biết được, trận chiến đấu này khó có thắng bại, trừ phi song phương trực tiếp triển khai sinh tử chém giết. . .

Nhưng hiển nhiên, Tông Đằng không có ý này, mục đích của hắn là cuốn lấy Cửu U, mà làm cho mọi người đồng dạng có chút ngoài ý muốn chính là Cửu U rõ ràng cũng biết được điểm này, nhưng nàng cũng không có dấu hiệu muốn đánh vỡ cục diện bế tắc này, ngược lại là tiếp tục giằng co.

Mà ở dưới bầu trời cũng có 1 màn kích đấu đang giằng co, chỉ thấy được một thân áo bào hồng chính là Tông Hỏa, dưới rất nhiều ánh mắt nhìn soi mói, rơi thẳng xuống tòa Tiếp Dẫn Thai, rồi sau đó hai tay ôm ngực, giống như cười mà không phải cười nhìn chằm chằm vào phía trước, nơi đó Mục Trần hai mắt đang khép hờ, thân hình bình đạm mà đứng.

"Ngươi nếu là bây giờ lăn xuống, ta có thể lưu ngươi một mạng, chỉ đoạn ngươi một tay." Tông Hỏa lườm Mục Trần một cái, nói.

Nhưng mà hắn nói đến đây, Mục Trần như cũ vẫn không có bất cứ động tĩnh gì, hai mắt khép hờ, như 1 lão tăng nhập định.

Tông Hỏa thấy thế, cười nhạt một tiếng, thì thào tự nói: "Chỉ là một thằng không biết sống chết. . ."

Phanh!

Hắn vừa nói xong, ánh mắt liền trở lên âm hàn, bàn chân đột nhiên đập mạnh xuống đất, thân hình như quang ảnh mãnh liệt bắn ra, trong tay hắn, một thanh trường thương thiêu đốt Xích Viêm thoáng hiện ra, thương ra như rồng, ánh sáng màu đỏ tràn ngập, đúng là giống như một cái Thiên Bằng chụp Giao Long làm mồi, khí thế lăng lệ ác liệt mà mênh mông cuồn cuộn, nhanh như bôn lôi hung mãnh đâm về mi tâm của Mục Trần.

"Thiên Bằng pháp, Viêm Bằng Tỏa Long Thương!"

Tông Hỏa vừa ra tay đã tung ra chiêu thức tàn nhẫn, hơn nữa hắn cũng không có chút nào lưu tình, uy áp linh lực cường hãn tràn ra bao phủ, thực lực Thất Phẩm Chí Tôn vào lúc này triển lộ ra hết không thể nghi ngờ.

Bên ngoài tràng, Liễu Thanh nhìn thấy một màn này, đôi mắt lập tức sáng lên, chiêu này của Tông Hỏa, coi như đối với đối thủ Thất Phẩm Chí Tôn cũng phải thận trọng đối đãi, nhưng mà tên Mục Trần kia vậy mà như trước không có động tĩnh, xem ra đã buông thả sinh cơ, chuẩn bị chờ chết.

Nhưng mà, lúc Liễu Thanh chuẩn bị đón chờ Mục Trần nhận lấy cái chết, chỉ thấy được Mục Trần đột nhiên duỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng bắn ra.

Bất Diệt Kim Chung Trận!

Ông!

Phiến đại địa dưới chân hắn, trong giây lát có hào quang mãnh liệt bắn ra, cuối cùng vô số ánh sáng đan vào nhau, đúng là ở quanh thân Mục Trần biến thành một đạo kim chung cực lớn, mặt ngoài kim chung có kỳ dị chi quang lưu chuyển, dường như không thể phá vỡ.

"Linh trận? ! Ngươi đúng là linh trận sư?"

Tự dưng xuất hiện chuông lớn, cũng khiến Tông Hỏa cả kinh, chợt ánh mắt càng phát ra rét lạnh: "Nhưng mà chỉ là Địa phẩm linh trận sư cỏn con mà thôi, nguyên lai đây là thủ đoạn của ngươi, nhưng mà đáng tiếc, điều này cũng không thể ngăn được ta!"

Vừa mới nói xong, Thương thế * càng phát hung hãn, lại có thêm tiếng rít kinh thiên động địa từ thanh

Xích Viêm trường thương truyền ra, rồi sau đó trường thương đâm ra, liền trùng trùng điệp điệp đâm vào phía trên Kim Chung.

Keng!

Thanh âm thanh thúy kinh thiên vang vọng, chỉ thấy được kim chung bị chấn động bề mặt nổi lên gợn sóng dồn dập, sau đó từng tầng từng tầng khuếch tán ra, nhanh chóng tràn ngập toàn bộ thân hình chiếc chung.

Răng rắc.

Kim chung phòng ngự quả nhiên cường đại, nhưng mà kia chính là một kích toàn lực hung mãnh của Tông Hỏa, cũng là không cách nào thừa nhận, lập tức có vết rạn nhanh chóng lan tràn ra.

Tông Hỏa nhìn qua kim chung sắp bị nghiền nát, khóe miệng nhấc lên một vòng cười lạnh, nguyên lai tên Mục Trần này bất động nãy giờ chính là vụng trộm bố trí linh trận, mặc dù giảo hoạt nhưng vẫn còn quá ngây thơ, linh trận dù có xuất bất kỳ ý nhưng đứng trước thực lực tuyệt đối những điều này chỉ là con đường cùng mà thôi!

Khi chung này vừa vỡ, tên Mục Trần kia nhất định chết dưới thương này của hắn!

Trên không trung Tiếp Dẫn Thai, Tông Đằng một kích hoành ngang chắn trước người, đem mũi kiếm Cửu U ngăn cản lại, sau đó hắn cười

nhạt một tiếng, nói: "Xem ra lần này ngươi thua."

Hắn hiển nhiên hắn vẫn chú ý chiến đấu ở dưới Mục Trần đã rơi vào tuyệt cảnh, mà 1 khi Mục Trần bại, Cửu U hiển nhiên sẽ bị liên lụy dẫn đến trọng thương.

Nhưng mà, đối với ngôn ngữ của hắn, thần sắc Cửu U vẫn như cũ là một mảnh bình tĩnh, nàng không có chút nào kinh hoảng, ngược lại cái miệng nhỏ nhắn xinh xinh hồng nhuận phơn phớt cũng là nhấc lên một vòng ý tứ mỉa mai.

"Vậy sao?"

Tông Đằng nghe vậy, ánh mắt lập tức ngưng tụ, hiện tại Cửu U trước mặt vẫn lạnh nhạt, cuối cùng làm cho hắn phát giác được một ít gì đó không đúng. . .

Bành!

Nhưng mà chính là vào lúc này, Kim Chung bao phủ thân hình của Mục Trần đã không cách nào thừa nhận công kích đáng sợ đến từ Tông Hỏa, trực tiếp triệt để hoàn toàn muốn nổ tung lên.

Linh lực bộc phát ra, thân ảnh Mục Trần đã không hề còn được bảo hộ lộ ra ở trong mắt Tông Hỏa.

"Ngươi có thể đi chết rồi."

Trong tràng khóe miệng Tông Hỏa nhấc lên một vòng dữ tợn, ngoài tràng đôi mắt Liễu Thanh sáng ngời, thương mang thiêu đốt Xích Viêm nhanh như bôn lôi đâm về cổ họng Mục Trần.

Thương mang cuồn cuộn quét tới, hai mắt Mục Trần khép hờ, rốt cục vào lúc này đột nhiên mở ra.

Hắc sắc bên trong con ngươi, phảng phất như có vô tận hàn ý bắt đầu khởi động, chỉ như vậy đã khiến trong lòng Tông Hỏa thấy lạnh cả

người, rồi sau đó một cỗ cảm giác bất an, bừng lên.

Mục Trần hờ hững nhìn xem hắn, chợt cong ngón tay búng ra, rồi sau đó cái mảnh đất này, lại là lần nữa có linh quang phô thiên cái địa bắn tung tóe ra, linh quang trực tiếp ngưng tụ ở đỉnh đầu Mục Trần, trong nháy mắt dưới ánh mắt chấn động của đám cường giả ở bên ngoài liền biến thành một tòa thần ấn ước chừng to khoảng gần trượng, ở bên trên thần ấn, phảng phất như một tòa núi cao, một cỗ cảm giác trầm trọng không cách nào hình dung phát ra, đến cả không gian đều không có cách nào thừa nhận, đã nứt ra thành từng đạo từng đạo vết nứt không gian.

"Thiên phẩm linh trận!"

Số đông cường giả đều là vào lúc này hít sâu một hơi, linh trận uy thế như thế, tất nhiên là thiên phẩm linh trận chân chính, cũng chỉ có như thế, mới có thể khiến bọn họ cảm thấy nguy hiểm đến thế!

Nhân loại hình như chỉ có thực lực Lục Phẩm Chí Tôn lại đúng là một vị thiên phẩm linh trận sư hàng thật giá thật ? !

Dưới những ánh mắt khiếp sợ, sắc mặc Mục Trần vẫn hờ hững, hắn vung tay lên, thần ấn mang theo núi cao, liền trực tiếp hung hăng đè xuống, trấn áp tên Tông Hỏa đang gần trong gang tấc này!

"Thiên phẩm linh trận, Thiên Sơn Thần Ấn!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 988: Thiên Phẩm Linh Trận Chi Uy

Thiên phẩm Linh trận, Thiên Sơn Thần Ấn!

Quang ấn to gần trượng mang theo Thần Sơn trấn áp hạ xuống, một cỗ chấn động đáng sợ tràn ra, lập tức khiến mảnh không gian kia đều sụp đổ, thần ấn chỉ to khoảng một trượng, nhưng mà cảm giác áp bách từ phát ra từ nó, cho dù Thất phẩm Chí Tôn cũng phải biến sắc.

Đây mới thực sự là Thiên phẩm Linh trận!

Thần ấn trấn áp xuống, Tông Hỏa đang gần trong gang tấc trực tiếp là đứng mũi chịu sào, khuôn mặt của hắn vào lúc này trở nên cực kỳ khó coi, sâu trong ánh mắt vào thời khắc này hiện lên vẻ sợ hãi.

Ngay bây giờ hắn đã tinh tường cảm nhận được, cái thần ấn trước mắt nhìn như chỉ vẹn vẹn to gần trượng này đến tột cùng ẩn chứa hạng uy năng gì, loại lực lượng này, cho dù là hắn có thực lực Thất phẩm Chí Tôn như cũ vẫn cảm thấy nguy hiểm trí mạng.

Mọi người đều biết, Linh Trận Sư bố trí ra Linh trận tuy nhiên cường hãn, nhưng cũng vẫn có chỗ thiếu hụt, đó chính là bố trí Linh trận cường đại cần có thời gian chuẩn bị, mà khi cường giả chân chính giao phong với nhau chỉ sợ trong thời gian ngắn đã có thể quyết định thắng bại, đây chính là uy hiếp chí mạng đối với Linh Trận Sư.

Nhưng tình huống dưới mắt lại bất đồng, khi Mục Trần xuất hiện bên trên tòa Tiếp Dẫn Đài, hắn chỉ nhắm mắt như lão tăng nhập định, mà bọn người kia vẫn cười nhạo cho là hắn đang đợi Cửu U đến che chở, nhưng

ko ai biết rằng hắn đang lặng yên đem Linh trận ẩn giấu ở dưới mặt đất của tòa Tiếp Dẫn Đài.

Tất cả mọi người đều biết rõ, khi một vị Linh Trận Sư có được đầy đủ thời gian, sẽ cải biến được bao điều khó giải quyết. . . Mà bây giờ, tên Tông Hỏa kia, chính là đang thừa nhận kết quả khổ ải này.

"Hỗn đản!"

Ý niệm trong đầu Tông Hỏa lóe nhanh với tốc độ ánh sáng, nhưng cuối cùng hắn chỉ có thể tức giận mắng một tiếng, sau đó hung hăng cắn răng, loại bỏ kinh hoàng trong lòng, tâm niệm vừa động, linh lực trong cơ thể không hề giữ lại chút nào mà bộc phát ra tất cả.

Lúc này, muốn bảo vệ tính mạng, nhất định phải dốc hết toàn lực rồi!

Oanh!

Linh lực bàng bạc như núi lửa, trực tiếp từ trong cơ thể Tông Hỏa bộc phát ra, Linh lực hình thành sóng xung kích, điên cuồng tàn sát bừa bãi, trực tiếp dẫn đến những âm thanh nổ vang trong không khí.

Mà khi Linh lực đã được dẫn động, liền thấy được ở sau lưng Tông Hỏa, là một đầu Đại Bằng đang thiêu đốt Xích Viêm cũng đã hiện ra, nó vỗ 2 cánh, biển lửa ngập trời, tràn ngập khắp trời đất.

"Ầm ầm!"

Sắc mặt Tông Hỏa ngưng trọng, thân thương chấn động, lập tức Xích Viêm Đại Bằng rít lên một tiếng, chính là hóa thành Xích Viêm hạ xuống, liền cùng một chỗ dung hợp triệt để với trường thương, lập tức trên thân thương liền có thêm vô số Hỏa Vũ hiện ra, trong mơ hồ có một loại nhiệt độ cao max đáng sợ tán phát ra, khiến cho không gian vặn vẹo.

"Thiên Bằng Sát!"

Tông Hỏa hét to thành tiếng, không hề do dự, đem một thương dồn hết toàn lực gào thét bắn ra, trong chốc lát, dưới vô số ánh mắt nhìn soi mói, trùng trùng điệp điệp đâm vào thần ấn.

Keng!

Va chạm ngay tức khắc, không khí bên trên Tiếp Dẫn Đài phảng phất như cứng lại, sau một khắc, Linh lực phong bạo không cách nào hình dung đột nhiên tàn sát bừa bãi bắn ra, nền Tiếp Dẫn Đài bị ngạnh sanh xé rách ra từng đạo vết rạn.

Ánh mắt Mục Trần bình tĩnh nhìn linh lực phong bạo đang tàn sát bừa bãi kia, ấn pháp đột nhiên biến đổi, thanh âm nhàn nhạt truyền ra: "Thiên Sơn trấn ma!"

Oanh!

Theo ấn pháp biến đổi, liền thấy thần ấn vù vù run lên, chính là nhanh chóng bành trướng, ngắn ngủn thời gian mấy tức đã biến thành ngàn trượng, trực tiếp bao phủ trọn vẹn tòa Tiếp Dẫn Đài.

Hơn nữa, cùng theo Thiên Sơn Thần Ấn bành trướng, tòa núi cao nguy nga bên trên nó cũng dần dần hiển lộ ra cao chót vót, từ nó tỏa ra chính khí lẫm nhiên cũng khiến trong lòng vô số cường giả sinh áp lực.

Trong khi thần ấn biến hóa, khuôn mặt Tông Hỏa lập tức trở nên tái nhợt, bởi vì hắn có thể phát giác được, ngay lúc này từ bên trên thần ấn truyền ra trấn áp chi lực đã tăng vọt lên mấy lần.

Răng rắc!

Hỏa Vũ bên trên trường thương liên tục bạo toái, thậm chí ngay cả trường thương theo thời gian trôi qua đã bị bẻ cong xuống, hiển nhiên là không có cách nào thừa nhận áp lực này.

Trên mặt Tông Hỏa, mồ hôi như nước chạy xuống, dường như đang rửa mặt dùm hắn, mặt hắn xuất hiện vặn vẹo, một lát sau, hai tay hắn bắt

buộc phải buông bỏ trường thương sắp bạo toái ra, thân hình chật vật nhanh chóng lùi lại.

Phanh!

Ngay lúc hắn đang lùi lại, trường thương đỏ thẫm triệt để bạo liệt.

Phốc.

Tông Hỏa phun ra một ngụm máu tươi, toàn thân linh lực chấn động lập tức uể oải xuống, hiển nhiên nhận lấy thương thế không nhẹ, bất quá hắn vẫn cắn chặt hàm răng, ánh mắt âm hàn, Linh Trận Sư tuy có thể bố trí được Linh trận lợi hại, nhưng khi Linh trận tán đi thì bản thân thực lực yếu ớt sẽ hiển hiện ra, nếu như có thể tìm được cơ hội, hắn chỉ cần một kích, liền có thể chém giết Mục Trần.

Nhưng mà, Mục Trần thừa biết tên Tông Hỏa này suy nghĩ gì, miệng hắn nở một cười lạnh, nếu hắn đã xuất thủ tất nhiên sẽ không lưu lại họa ngầm.

Bàn chân Mục Trần đạp mạnh, trực tiếp đã xuất hiện ở giữa không trung, nơi đó thần ấn vẫn chưa hề tiêu tán, sau đó trong ánh mắt hoảng sợ của Tông Hỏa, Mục Trần hung hăng vỗ một chưởng lên trên thần ấn.

Oanh!

Một chưởng đánh ra, thần ấn lập tức mãnh liệt bắn xuống, giống như một tòa núi cao, mang theo một bóng ma, trùng trùng điệp điệp đè xuống Tông Hỏa.

Bóng mờ bao phủ đến, Tông Hỏa biến sắc, chỉ có thể cắn răng, Linh lực quán chú vào hai tay, trực tiếp ngạnh kháng thần ấn, ý đồ đẩy thần ấn ra.

Phanh!

Nhưng mà, ngay khi song chưởng chạm vào thần ấn, hai chân liền mềm nhũn, trực tiếp quỳ xuống, đầu gối xuyên vào nham thạch chìm sâu xuống, mà hai tay hắn càng là truyền đến thanh âm cốt cách vỡ vụn, hai tay đã bắt đầu vặn vẹo.

Chỉ là một tòa thần ấn, vậy mà phảng phất như chở một tòa Thần sơn nguy nga mênh mông, loại sức nặng này, cho dù là hắn cũng không có cách nào thừa nhận!

Bá!

Thân ảnh Mục Trần xuất hiện ở trên thần ấn, chân hắn đập mạnh xuống, lập tức khí lãng phiên cổn, cả tòa thần ấn trầm xuống, mà tên Tông Hỏa ở phía dưới càng thêm thê thảm, hai tay gần như bị bẻ gẫy, máu tươi phun ra, nhuộm đỏ quần áo, cực kì chật vật.

Bất quá Mục Trần thấy thế, cũng không hề có nửa phần thương cảm, ánh mắt hờ hững, càng muốn dậm mạnh thêm một cước nữa, đem cái tên Tông Hỏa này lập tức phế bỏ.

Tông Hỏa tựa hồ cảm ứng được sát ý từ Mục Trần, không hề do dự chút nào, gào thét một tiếng, lập tức Xích Viêm tràn ra, chính là ngạnh kháng đẩy thần ấn nhấc lên một đoạn.

Phanh!

Mà hắn tức thì dùng song chưởng vỗ mạnh xuống mặt đất, máu tươi bắn tung tóe, huyết dịch như thiêu đốt, lập loè một cái, thân ảnh hắn đã xuất hiện ở ngàn trượng bên ngoài, sau đó liền rơi xuống bên ngoài tòa Tiếp Dẫn Đài.

Phốc.

Thân ảnh hắn rơi xuống, lập tức phun ra một ngụm máu tươi, bộ dáng tóc tai bù xù, làm gì còn có nửa điểm tiêu sái nữa, trong mắt càng có thêm sợ hãi cùng bối rối, giống y 1 chú chó nhà có tang.

Khi thân ảnh Tông Hỏa rơi xuống, trận trận âm thanh xôn xao không ngừng từ phiến thiên địa truyền ra, không ít cường giả các tộc có chút chấn động nhìn về phía Mục Trần, ánh mắt có chút lập loè, hiển nhiên ai cũng chưa từng ngờ tới, nhân loại chỉ có thực lực Lục phẩm Chí Tôn này không ngờ khó giải quyết đến vậy.

Còn ở nơi Thiên Bằng tộc đứng, khuôn mặt đám người Liễu Thanh càng là một mảnh hôi bại cùng với khó có thể tin.

Ai có thể ngờ tới, chắc chắn nắm thắng lợi trong tay vậy mà đảo mắt liền lật úp thành bộ dáng như vậy. . .

"Tiểu tử này, dĩ nhiên là một vị Thiên phẩm Linh Trận Sư, thật sự là che dấu thật sâu!" Một gã cường giả Thiên Bằng tộc nghiến răng nghiến lợi nói, nhưng ánh mắt nhìn về phía Mục Trần lại là nhiều hơn một phần kiêng kị, một vị Thiên phẩm Linh Trận Sư nếu như để cho hắn có thời gian chuẩn bị, cho dù là muốn chém giết Thất phẩm Chí Tôn, cũng là điều quá bình thường.

Bàn tay Liễu Thanh nắm chặt, cắn chặt hai hàm răng trắng ngà, khuôn mặt lúc xanh lúc trắng, nửa câu nói cũng không thể phát ra.

Dưới những ánh mắt chấn động đang nhìn mình, thần sắc Mục Trần bình tĩnh như cũ, chân hắn đạp mạnh, tòa thần ấn liền theo thời gian trôi qua từ từ tiêu tán.

Cùng lúc đó, hắn ngẩng đầu lên, sắc mặt hờ hững nhìn qua tên Tông Đằng đang giằng co cùng Cửu U, thản nhiên nói: "Ngươi nếu không dừng lại, vậy thì đừng trách ta sẽ xuất thủ."

Lời nói rơi xuống, chỉ thấy được trong tay áo hắn có Linh quang bay múa tưng tưng, đang nhanh chóng dung nhập vào phiến thiên địa, lập tức xuất hiện từng đạo quang văn như ẩn như hiện, trong lúc mơ hồ, hình như lại là có thêm một tòa Thiên Phẩm Linh Trận uy năng kinh người sắp thành hình.

Trên bầu trời, Tông Đằng cảm thụ được sát ý sắc bén từ bên dưới truyền đến, đồng tử co rụt lại, sắc mặt trở nên khó coi hơn rất nhiều, chợt hắn cúi đầu nhìn thật sâu Mục Trần, âm thanh lạnh lùng nói: "Lần này thật sự đã khinh thường ngươi."

Khi trước hắn chưa bao giờ để Mục Trần ở trong mắt, mà bây giờ mới hiểu được, uy hiếp từ người này đến hắn, chỉ sợ còn muốn lớn hơn Cửu U, khó trách Cửu U khi trước có tự tin như vậy.

Mục Trần từ chối cho ý kiến, thần sắc bình tĩnh, chỉ thấy được từng đạo Linh Văn càng phát ra rõ ràng, một cỗ linh lực chấn động kinh người dần dần thành hình.

Hô.

Tông Đằng hít sâu một hơi, trong mắt xẹt qua hàn quang, bất quá hắn cũng là người quyết đoán, biết được hiện tại nếu Cửu U liên thủ cùng Mục Trần, hắn căn bản không có nhiều phần thắng, bây giờ rút lui vẫn tốt hơn.

"Ngươi gọi là Mục Trần đúng không? Ta đã nhớ kỹ, nếu là có cơ hội, đích thân ta sẽ lĩnh giáo một chút Linh trận của ngươi, hi vọng đến lúc đó chớ để cho ta thất vọng đó."

Tông Đằng thối lui, nhưng mà thanh âm băng hàn lại truyền đến, hiển nhiên hắn cực kỳ không cam lòng.

Nhưng đối với ngữ điệu uy hiếp của hắn, Mục Trần chẳng thèm để ý, hắn ngẩng đầu nhìn Cửu U mỉm cười, sau đó ánh mắt chuyển rời, nhìn về phía những cường giả của các tộc khác đang nhìn hắn chằm chằm.

"Chư vị, tòa Tiếp Dẫn Đài này, ta đã muốn, không biết còn ai có ý kiến?"

Trong lúc nói chuyện, hắn cong ngón tay búng ra, bên trên tòa Tiếp Dẫn Đài liền là có thêm linh quang hội tụ phô thiên cái địa, bên trong có

vô số đạo quang văn phức tạp, ai cũng không biết trên đó chứa đến mấy toà Linh trận.

Những cường giả kia thấy thế, ánh mắt một hồi lập loè, nhưng cuối cùng theo thời gian dần trôi qua liền đem ánh mắt thu trở lại, nơi đây có mười ngọn Tiếp Dẫn Đài, không cần phải tốn sức lực lượng lên 1 tòa khó gặm, mạo hiểm đánh cược cùng Mục Trần cộng Cửu U còn không bằng cướp lấy những tòa Tiếp Dẫn Đài chưa có ai chiếm cứ.

Dù sao ai cũng tinh tường, bên trên tòa Tiếp Dẫn Đài kia, đã được Mục Trần bố trí phòng thủ kiên cố, cưỡng ép xông vào, chỉ sợ số người cực nhỏ nhoi có lòng tin mình có thể làm vậy.

Mục Trần nhìn thấy một màn này, trong lòng cũng lặng lẽ thở dài một hơi, chợt hắn ngẩng đầu nhẹ nhàng cười với Cửu U, xem ra cái tòa Tiếp Dẫn Đài này, không còn người nào dám đến tranh đoạt rồi.

Cái danh ngạch vào Viễn Cổ Luyện Thể Tháp này, cuối cùng đã đến tay.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 989: Tiến Vào

Bên ngoài Luyện Thể Tháp cổ xưa, linh lực cuồng bạo vô cùng giống như phong bạo từ từng tòa Tiếp Dẫn Thai quét sạch ra, mảng đại địa phảng phất đều vì vậy mà trở nên có chút run rẩy, vì tranh đoạt́ danh ngạch tiến vào luyện thể tháp, hiển nhiên cường giả khắp nơi đều dùng hết toàn lực.

Mà ở bên trên mười ngọn Tiếp Dẫn Thai, khác với những khu vực khác đang hỗn loạn, chỗ Mục Trần ngược lại rất bình tĩnh. Hắn sau khi đánh bại Tông Hỏa, đúng là không còn ai có ý đồ lên đài khiêu chiến.

Đương nhiên, không phải tất cả cường giả ở đây đêu e ngại Mục Trần mà là ở trên tòa Tiếp Dẫn Thai linh văn hiện bốn phía có chút ít linh văn phảng phất sáp nhập vào Thiên Địa giống như những vì sao lóe ra sáng rọi.

Ánh mắt một ít cường giả phóng đến, nhưng khi bọn họ nhìn thấy linh văn chằng chịt, đều nhịn không được da đầu có chút run lên, ai cũng không biết ở trên tòa Tiếp Dẫn Thai, Mục Trần đến tột cùng bố trí bao nhiêu tòa linh trận.

Lúc này tòa Tiếp Dẫn Thai, quả thực có thể nói một cái thành lũy linh trận, Mục Trần đứng ở trong đó có thể nói là bất bại. . .

Đây là sức mạnh khủng bố của linh trận sư, một khi có đầy đủ thời gian chuẩn bị, hắn có thể tạo ra một tòa thành lũy linh trận đáng sợ, người nào muốn đơn độc xâm phạm đều phải chịu một loại sức mạnh mang tính hủy diệt

Dưới những ánh mắt soi mói ở xa, Mục Trần cong ngón tay búng ra là lại có thêm một ít linh quang bắn ra, dung nhập trong hư không, sau đó hắn lúc này mới nhè nhẹ vỗ tay, lấy thời gian lúc trước, hắn lại đem một tòa "Thiên Sơn Thần Ấn trận" bố trí ra, hơn nữa trong lúc này, còn ẩn tang thêm vài tòa Địa phẩm linh trận khác cộng lại uy lực sẽ cực kỳ kinh người

Lúc này tên Tông Hỏa kia nếu như còn dám xông vào, Mục Trần tuyệt đối nắm chắc hắn đến cơ hội chạy trốn đều không có.

Làm xong những cái này, Mục Trần mới dừng tay, hắn lúc này đã không hề e ngại bất cứ người nào, hắn tuyệt đối tự tin nếubên dưới có tên Thất Phẩm Chí Tôn muốn cướp đoạt tiếp dẫn thai của hắn thì hắn sẽ cho tên đó ôm đầu máu chạy về nhà ^^.

Sau khi hoàn toàn yên lòng, Mục Trần lúc này mới có tâm tư nhìn về phía chín tòa Tiếp Dẫn Thai, chỗ đó kịch chiến vẫn tiếp tục, ở đằng xa linh lực điên cuồng bộc phát, chỉ thấy những đạo hình dáng thần thú khác nhau không ngừng hiện lên, tiếng gầm gừ truyền ra, chấn động vòm trời.

Trước hết hắn nhìn về phía Tiếp Dẫn Thai của Mặc Phong, mà khi ánh mắt hắn bắn qua , liền không nhịn được mà dừng lại quan sát.

Đối thủ của Mặc Phong, chính là một cô gái xinh đẹp, sau lưng của nàng có một đôi hỏa dực hồng vũ mở rộng ra, vô số đạo ánh sáng quanh thân nàng gào thét, lại có thêm vô số kiếm khí ác liệt quét ngang ra, trực tiếp đem không gian xé rách hàng trăm ngàn lỗ hổng.

Nàng là một trong những thiên kiêu của Viêm Hạc tộc, thực lực cũng là bước chân vào Thất Phẩm Chí Tôn, kiếm khí ác liệt này so với Tông Hỏa còn muốn mạnh hơn nữa một phần. Cô nàng hiển nhiên cũng là một kình địch.

Đối với thế công vô cùng ác liệt của nàng, nhưng Mặc Phong thần sắc bình tĩnh, thân hình từng bước lui về phía sau, nhìn từ phía trên giống

như là đang bị áp chế phải rút lui.

Nhưng mà Mục Trần nhìn thấy một màn này, hai mắt lại hơi hơi híp lại, chăm chú nhìn chằm chằm Mặc Phong, bởi vì hắn mơ hồ cảm giác được linh lực quanh thân Mặc Phong tựa hồ như dần dần sôi trào, như là chuẩn bị phản công.

"Cái đó là. . ."

Mục Trần nhìn chằm chằm vào Mặc Phong, đồng tử đột nhiên co rụt lại.

Lê-eeee-eezz~!!

Bước chân Mặc Phong trực tiếp thối lui đến biên giới tòa Tiếp Dẫn Thai, cuối cùng thân thể hắn chợt ngừng lại, mặt không biểu tình nhìn chằm chằm vào Thiên Kiêu Viêm Hạc Tộc, một tay đột nhiên kết ấn, lập tức một tiếng phượng hót vang vọng Thiên Địa đột nhiên từ trong cơ thể hắn truyền ra.

Bành!

Cánh phượng màu đỏ thẫm trực tiếp từ sau lưng Mặc Phong mở rộng ra ước chừng trăm trượng khổng lồ, rồi sau đó cánh phượng của hắn đột nhiên vỗ, chỉ thấy được một cỗ màu đỏ sậm Hỏa Viêm ngưng tụ mà thành, cuối cùng giống như biển lửa phô thiên cái địa đi ra ngoài.

Hỏa diễm màu đỏ sậm gào thét mà đến, trong đó phảng phất có hư ảnh Phượng Hoàng hiện lên, một cỗ uy áp cường đại không cách nào hình được tràn ngập đến.

Cô gái Viêm Hạc Tộc kia nhìn thấy một màn này, lập tức hoa dung thất sắc, giọng the thé nói: "Ngươi không phải Cửu U Tước tộc sao? Làm sao lại có được lấy Hoàng Viêm? !"

Hoàng Viêm này chỉ duy nhất người nổi bật bên trong Phượng Hoàng nhất tộc mới có thể tu luyện ra, uy năng bá đạo, đủ để Phần Thiên nấu

hải, hơn nữa mấu chốt lúc này chính là sức mạnh của hoàng viêm, đối với rất nhiều thần thú hệ chim đều có thể cảm thấymột ít áp chế, mà trước mắt nữ tử Viêm Hạc Tộc cũng chịu ảnh hưởng một chút uy áp này.

Hừng hực!

Hỏa diễm màu đỏ kia gào thét mà đến cùng kiếm vũ ác liệt đụng vào nhau, lập tức kiếm vũ trong nháy mắt hòa tan, Hoàng Viêm dũng mãnh xuyên qua hung hang lao về phía nàng,

sắc mặt nàng đại biến, trực tiếp quyết định thật nhanh lùi lại, nháy mắt đã lui ra khỏi tòa Tiếp Dẫn Thai, sau đó nàng oán hận nhìn Mặc Phong một cái, rồi nhanh chóng đi xa.

Nàng cũng quyết đoán, biết được Mặc Phong có hỏa diễm Hoàng Viêm. Nếu cùng nàng giao phong cơ bản là không thể thất bại, nàng căn bản cũng không có phần thắng, nếu tiếp tục kéo dài e rằng cũng lãng phí thời gian mà thôi.

Mặc Phong nhìn cường giả Viêm Hạc Tộc rút lui, thần sắc lại bình tĩnh như trước, vung tay thu hỏa diễm màu đỏ sậm Hoàng Viêm về, cuối cùng bị hắn một ngụm nuốt vào.

Xung quanh vốn không ít cường giả các tộc chú ý trận chiến của Mặc Phong, lúc này thần sắc ngưng tụ lần nữa nhìn về phía trận chiến. Trong ánh mắt của họ tràn đầy nghi hoặc cùng với kiêng kị.

Bọn họ biết rõ Mặc Phong cùng Cửu U Tước nhất tộc cùng một chỗ. Tại sao hắn lại có thể lại tu luyện ra Hoàng Viêm? Hắn cùng với Phượng Hoàng nhất tộc, đến tột cùng có quan hệ gì?

"Hoàng Viêm à. . ."

Mục Trần nhìn thấy một màn này, ngược lại cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, dù sao lúc trước ở trên người Mặc Linh hắn đã nhìn thấy

qua, xem ra hai huynh đệ Mặc Phong đúng là có quan hệ sâu xa với phượng hoàng nhất tôc.

Nhưng mà đối với chuyện này Mục Trần ngược lại cũng không nghĩ nhiều, dù sao ai cũng có bí mật, hắn cũng không muốn đi tìm tòi nghiên cứu bí mật của người khác, nên hắn lắc đầu đem những suy nghĩ này đè xuống, sau đó hướng về phía Tiếp Dẫn Thai của Mặc Phong mỉm cười, nhìn bộ dáng này hắn hiển nhiên có thể thuận lợi chiếm cứ tòa Tiếp Dẫn Thai này rồi, lúc này bọn họ đã có hai cái danh ngạch.

Mặc Phong phát giác ánh mắt Mục Trần đang nhìn mình cũng quay lại gật đầu với hắn một cái. Khi ánh mắt hắn lướt qua tiếp dẫn thai của Mục Trần đang đứng được linh trận che lấy kín mít, trong lòng cũng có chút rùng mình, hiển nhiên là phát giác được những linh trận kia có chút nguy hiểm.

Xem ra linh trận lúc nãy Mục Trần bày ra rất lợi hại, hắn đoán nếu so với lúc nãy có lẽ sẽ càng mạnh hơn nữa ah.

Oanh!

Sauk hi Mục Trần cùng Mặc Phong mỗi người chiếm một tòa Tiếp Dẫn Thai thì ở những nơi khác đều xuất hiện kết quả, mặt khác một ít Tiếp Dẫn Thai cũng bắt đầu lục tục ngo ngoe trở nên sáng tỏ, mà chấn nhiếp toàn bộ thì chính là Tê Ma Tộc Hàn Sơn.

Đối thủ của hắn thực lực kinh người. Vị kia là người của Ma Tượng tộc Từ Côn, hai người đều có được lực lượng cơ thể kinh người, bởi vậy bọn họ đối đầu cơ hồ là giống như Thượng Cổ hung tê cùng voi lớn cứng rắn đối đầu, mỗi một lần xung kích đều muốn làm cho cái mảng đại địa theo đó run rẩy.

Về hai người giao phong mấy trăm hiệp, hiển nhiên Hàn Sơn có lợi thế, cuối cùng trực tiếp trong một lần va chạm đem Từ Côn kia chấn bay ra Tiếp Dẫn Thai.

Sắc mặt Từ Côn thoáng tái nhợt sau khi hạ xuống, hắn không nói nhảm mà trực tiếp xoay người bay về phía một tòa Tiếp Dẫn Thai khác, chỗ đó đối thủ hiển nhiên nếu so với Hàn Sơn nhẹ nhõm rất nhiều.

Hàn Sơn sau khi chiếm được một tòa Tiếp Dẫn Thai, thì Thiên Bằng tộc Tông Đằng, người này thực lực phi phàm, có thể nói nơi là một trong số cao thủ đứng đầu ở đây.Bởi vậy hắn toàn lực ra tay lúc này cũng không có nhiều người có khả năng chống lại, cuối cùng hắn thuận lợi chiếm cứ một tòa Tiếp Dẫn Thai, đồng thời cường giả Thiên Băng Tộc cũng lăng không đứng cạnh tiếp dẫn thai của Tông Đằng chấn nhiếp các cường giả chủng tộc khác.

Trên những tòa Tiếp Dẫn Thai còn lại, sau khi trải qua những trận tranh đoạt vô cùng kịch liêt, cuối cùng cũng đều có kết quả…

Đến từ Thôn Thiên Ngạc tộc Thiên Kiêu Lục Giáp.

Long Viên nhất tộc Thần Chiến.

Cùng với vị kia trước thoáng thua ở Hàn Sơn Thiên Tượng tộc Từ Côn. . .

.

Ánh mắt Mục Trần đảo qua, đột nhiên ngừng lại ở trên một tòa tiếp dẫn thai cuối, khẽ giật mình cau mày, bởi vì hắn phát hiện người chiếm cứ tòa Tiếp Dẫn Thai này, này chính là tên nam tử áo đen mà hắn đã gặp ở vành đai thiên thạch.

Không nghĩ tới tên gia hỏa này cũng đến nơi này, hơn nữa chiếm cứ một tòa Tiếp Dẫn Thai.

Lúc Mục Trần nhìn về phía nam tử Lôi Nha nhất tộc áo đen, hắn cũng phát giác ngẩng đầu nhìn lại Mục Trần, lông mày nhíu một cái sau đó hắn liền thấy được tòa Tiếp Dẫn Thai của Mục Trần được che kín bởi linh trân, đồng tử của hắn liền hơi hơi co rụt lại.

Mục Trần cũng không để ý tới hắn, thu ánh mắt trở về. Trước mắt mười ngọn Tiếp Dẫn Thai đã trải qua kịch liệt tranh đoạt, cuối cùng cũng kết thúc, mà nhìn tình huống này chỉ còn sót lại mười người đều xem như thực lực cao nhất.

Chỉ là không biết trong mười người này ở bên trong ai có thể ở bên trong Viễn Cổ Luyện Thể Tháp có thể đạt được cơ duyên lớn nhất?

Trong nội tâm Mục Trần, ý niệm trong đầu chuyển động, mà ánh mắt hắn chuyển hướng về phía tòa cổ tháp đá loang lổ, ánh mắt theo thời gian trôi qua trở nên nóng bỏng, hắn nghĩ muốn đột phá Long Phượng chân kinh đến tầng thứ hai thì phải xem cơ duyên bên trong như thế nao.

Ý niệm ở trong đầu Mục Trần bắt đầu chuyển động, linh lực thiên địa ở bên trong phong bạo theo thời gian dần trôi qua trở nên yếu dần, trên mười ngọn Tiếp Dẫn Thai, mười đạo nhân ảnh đứng thẳng tắp, mỗi người khí thế lăng lệ ác liệt kinh người, hiển nhiên cũng là thế hệ phi phàm.

Ầm ầm!

Mà theo linh lực Phong Bạo yếu dần, trong lúc đó một đạo âm thanh cổ xưa từ trong Luyện Thể Tháp nay vù vù truyền ra, sau đó mọi người liền nhìn thấy mặt ngoài Cổ Tháp, hào quang lưu chuyển, cuối cùng hóa thành mười đạo chùm tia sáng gào thét xuất hiện đem mười đạo nhân ảnh bên trong ngọn Tiếp Dẫn Thai bao phủ đi vào.

Chùm tia sáng phủ đến, Mục Trần lập tức cảm giác được một cỗ lực hút vọt tới, muốn đem thân thể của hắn hút đi, ánh mắt hắn lóe lên, liền từ bỏ chống cự.

XÍU...UU!!

Chùm tia sáng gào thét quay về, mang về mười người quay ngược về, trực tiếp đi vào vào trong tòa Luyện Thể Tháp cổ xưa này

Cửu U nhìn qua Mục Trần bị cuốn vào trong Luyện Thể Tháp, tay ngọc cũng nắm chặt, kế tiếp nàng không có biện pháp nào có thể giúp Mục Trần một lần nữa, hắn đến tột cùng có thể lấy được hạng thành tích gì thì cũng chỉ có thể dựa vào bản thân hắn mà thôi a.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 990: Trong Tháp

Chùm ánh sáng bao phủ quanh thân thể Mục Trần đem hắn xông vào luyện thể tháp cổ xưa loang lổ, hắn có thể cảm nhận được linh lực cuồng bạo xung quanh đang bắt đầu khởi động, loại linh lực đáng sợ này khiến trong long Mục Trần chấn động không ít khiến hắn không dám có bất kỳ hành động thừa thãi nào, bởi vì linh lực cuồng bạo này chỉ cần một tia phát ra cũng có thể khiến hắn bị trọng thương.

Đến lúc này, Mục Trần mới hoàn toàn hiểu rõ cái gọi là Viễn Cổ Luyện Thể Tháp này đáng sợ như thế nào. Khó trách ngay cả hạ vi Địa Chí Tôn cũng không giảm hung hang xông vào. Lời này quả thật không nói sai a..

Chùm sáng quanh thân Mục Trần đem hắn xuyên qua linh lực cuồng bạo, ngắn ngủi sau mấy chục hơi thở Mục Trần cảm thấy không gian xung quanh thân thể đang trở nên hỗn loạn, chấn động không ngừng truyền ra. Lát sau cảnh tượng xung quanh lập tức biến đổi.

Bóng đen như thủy triều rút lui để lại trước mắt hắn là một mảng thiên địa sa mạc cát vàng mênh mông không có lấy một chút gió, hoàn toàn im lặng tĩnh mịch. Trên mảng thiên địa này không có lấy một chút sinh cơ nào. .

Mục Trần có chút mờ mịt nhìn mọi nơi, lúc này phát hiện ra nơi hắn đang đứng là một bệ đá cổ xưa, bên trong bệ đá, linh quang tỏa ra thành một chiếc lồng đem hắn bao phủ vào trong.

"Nơi này chính là bên trong Luyện Thể Tháp sao?" Mục Trần thì thào tự nói, chợt đột nhiên hắn ngẩng đầu nhìn lên liền phát hiện ở trên mảng

thiên địa sa mạc cát vàng mênh mông không thấy điểm tận cùng này lại có thêm một mặt trời đỏ sậm lơ lửng. Mặt trời giống như là một hỏa cầu đang bị thiêu đốt, dưới ánh mặt trời vô cùng nóng bỏng chiếu xuống sợ rằng có thể đốt cháy cả mảng đại địa.

"Mặt trời này là. . ."

Mục Trần hai mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào mặt trời màu đỏ sẫm, theo thời gian trôi qua sắc mặt hắn trở nên ngưng trọng. Tuy nói hắn đang đứng trên bệ đá những vẫn có thể cảm ứng được bên ngoài sa mạc nóng bỏng kia chỉ sợ không thua kém gì một con song nham thạch.

"Hả?" Mục Trần lúc này đang nhìn mảng thiên địa sa mạc cát vàng vô tận này đột nhiên quay đầu nhìn về hướng khác, linh lực quá chú vào hai mắt, sau đó hắn liền nhìn thấy ở phía xa xa có từng bệ đá lần lượt xuất hiện theo đó là từng đạo thân ảnh cũng hiện ra. Đây chính là chín người đạt được tư cách tiến vào Viễn Cổ Luyện Thể Tháp.

Những người này sau khi xuất hiện, đối với sa mạc trước mắt lại tỏ ra bình tĩnh, xem như đã sớm biết trước.

Ông ông.

Theo mười người vừa xuất hiện, chỗ bệ đá có linh quang hình thành lồng ánh sáng đột nhiên chấn động, sau đó ánh sáng ngưng tụ trước mắt bọn họ thành một dòng chữ cổ xưa.

"Luyện Thể Tháp có năm tầng, bên trong tháp không có bất cứ quy tắc nào, không cần biết dùng cách nào tiến vào tầng thứ 5. Tiến vào được tầng thứ năm liền đạt được cơ duyên thần thông. . ."

Nhìn qua dòng chữ ngẫn ngủi, ánh mắt Mục Trần trở nên nóng bỏng, hắn không ngờ bên trong luyện thể tháp lại có thể lấy được công pháp thần thông chân chính.

Thần thông này so với thần thuật đại viên mãn còn mạnh hơn một bậc, xem như cường giả địa chí tôn cũng sẽ động tâm vì nó a.

Nếu quả thật có thể tu luyện thành công chỉ sợ không có đối thủ cùn cấp.

Mục Trần liếm liếm bờ môi, trong ánh mắt tràn đầy thèm thuồng, hắn mặc dù không có nhìn về phía những người khác, nhưng không cần nghĩ cũng biết, lúc này chín người khác đều có tâm tình giống như hắn vậy.

Thần thông thuật cho dù là bên trong chủng tộc linh thú cũng không dễ dàng gì mà có được a.

Ánh sáng biến ảo thành chữ giằng co một hồi cuối cùng cũng theo ánh mắt hắn từ từ tiêu tán. Sau đó Mục Trần phát hiện lồng sáng xung quanh bệ đá đang dần trở nên ảm đạm sắp tiêu thất.

"Muốn bắt đầu!"

Mục Trần ánh mắt lóe lên một cái, chợt không dám có chút lơ là, tâm niệm vừa động, linh lực trong cơ thể liền vận chuyển đem cơ thể hắn bao bọc lại.

Phanh!

Mà lúc Mục Trần vừa mới hoàn thành tầng phòng họ này cũng là lúc lồng ánh sáng không chịu nổi lập tức tiêu tán hoàn toàn…

Hừng hực...!

Trong nháy mắt khi lồng ánh sáng vừa mới tiêu tán lập tức ánh mặt trời đỏ đậm liền chiếu xuống, một cỗ nhiệt độ kinh khủng trong nháy mắt dũng mãnh phủ xuống, sắc mặt Mục Trần trở nên cực kỳ khó coi…

Dưới nhiệt độ khủng bố hắn thậm chí không kịp vận chuyển linh lực tạo thêm một lớp phòng hộ nữa, chỉ thấy quần áo trên thân thể lập tức hóa thành tro tàn từ từ tiêu tán, ngay cả linh lực bảo phủ quanh thân dùng

một loại tốc độ mắt thường có thể thấy được theo thời gian thôi qua liền bốc hơi.

Nhiệt độ đáng sợ khiến cho làn da Mục Trần trở nên đỏ bừng, huyết mạch tron cơ thể có dấu hiệu sôi trào, cả cơ thể dưới ánh mặt trời tựa như muốn bốc cháy.

"Nhiệt độ thật khủng khiếp!"

Thân thể Mục Trần có chút run rẩy, đây chính là Viễn Cổ Luyện Thể Tháp sao? Quả nhiên đáng sợ, lúc này mới chỉ bắt đầu tầng thứ nhất mà cũng đã khiến con người khốn khổ thế này. Không biết những tầng tiếp theo sẽ đem cái thứ khủng khiếp nào ra làm khảo nghiệm đây a.

Dựa theo Mục Trần dự tính, nhiệt độ ở đây nếu như một gã ngũ phẩm chí tôn tiến vào chỉ sợ không quá một canh giờ liền trực tiếp bị thiêu đốt thành tro.

Mục Trần quay đầu nhìn về phía xa phía trên chín bệ đá, cũng thấy khỏi xanh từ tren đỉnh đầu của chín người phả ra. Toàn thân đỏ bừng nhìn giống như tôm luộc vậy. thằng nào cũng có chút chật vật.

Nhưng mà tình huống này chỉ là tạm thời, không lâu sau đó đã có người kịp phản ứng lập tức sử dụng một ít biện pháp hóa giải.

Chỉ thấy trong bàn tay Tô Đằng có một đạo ánh sáng màu vàng kim bay ra, dừng lại trên không tạo thành một chiếc dù che mưa. Cái dù che mưa tựa như có hư ảnh của đại bang vỗ cánh bay lượn trên không, dưới ánh sáng mặt trời đỏ đậm mà rời đi.

Cái dù kim sắc này hiển nhiên không phải một kiện pháp bảo tầm thường, tuy nói không thể hoàn toàn loại bỏ nhiệt đọ khủng bố nơi này những cũng có thể đem ánh sáng màu đỏ đậm che đi giúp cho Tông Đằng đi qua sa mạc này sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Khi Tông Đằng sử dụng kiện pháp bảo, ngay sau đó một ít thiên kiêu trong các chủng tộc linh thú khác cũng bắt đầu có đủ các loại kiện bảo hiện ra rồi dùng các loại phương thức khác nhau đem ánh sáng mặt trời đỏ đậm che đi. . . .

Hiển nhiên những thứ này đều đã được chuẩn bị từ trước!

Mục Trần trông thấy một màn này, nhịn không được cũng trợn mắt lên. Mấy thằng khốn này làm như vậy không phải là ăn gian sao. Mấy thằng chơi bẩn.

Mục Trần hít sâu một hơi, sau đó hắn nhìn về phía Mặc Phong, thủ đoạn của Mặc Phong cngx không có gì quá đặc biệt. Trên thân thể hắn ánh sáng màu hồng phượng phát ra trực tiếp hóa thành hỏa diễm dem Mặc Phong bao bọc lại. làm như vậy cũng có thể tránh né được nhiệt độ khủng bố nới đây.

Thằng nào cũng có pháp bảo cho nên hiện tại trên mười bệ đá chỉ còn một mình Mục Trần là không hề có động tĩnh gì, hắn chỉ có thể dùng linh lực bao quanh cơ thể sau đó bị nhiệt độ khủng bố không ngừng thiêu đốt hiển nhiên so với chín thằng kia thì ăn hành càng nhiều hơn.

Phát hiện Mục Trần trở nên chật vật, ngoài Mặc Phong ra mấy thằng kia đều có chút hả hê khi thấy người khác gặp họa.

Đặc biệt thằng Tông Đằng cùng với Lôi Nha tộc hắc y nam tử, trong mắt lộ ra ý mỉa mai nồng đậm. Thằng ngáo này tưởng dựa vào linh trận đoạt được danh ngạch là có thể ở trong luyện thể tháp cùng bọn họ tranh phong sáo?

Đúng là không biết tự lượng sức.

"Ha ha, chư vị xem chúng ta đến tột cùng ai có thể tới tầng thứ năm trước nhất a!" Tê Ma Tộc Hàn Sơn cười to một tiếng, rồi sau đó thân hình của hắn trực tiếp là hóa thành một đạo ánh sáng âm u mãnh liệt bắn ra sa mạc xa xa mà đi.

XÍU...UU!! XÍU...UU!!

sau hắn mấy thằng khác cũng bày ra tốc độ cao nhất, ý muốn dùng tốc độ nhanh nhất lao ra khỏi cái mảng thiên địa sa mạc này tiến vào tầng hai luyện thể thấp sau đó tiến tới tầng cuối để đạt được cơ duyên cùn thâng thông thuật.

Mặc Phong đi cuối cùng, hắn liệc qua phía Mục Trần thấy tên kia không có chút động tĩnh thì do dự một chút rồi truyền âm nói: Ánh sáng đỏ nơi này thiêu đốt linh lực rất tốt… ngươi nếu không thể chịu được thì chỉ cần có tâm niệm muốn rời khỏi là có thể ra khỏi luyện thể tháp.

trong Luyện Thể Tháp tất cả đều chỉ dựa vào thực lực bản thân cho nên Mặc Phong cũng không có cách nào có thể giúp Mục Trần nên hắn cũng chỉ có thể nhắc nhở một chút cho Mục Trần mà thôi.

"Đa tạ, Mặc huynh ngươi đi trước đi." Mục Trần cũng quay lại truyền âm.

Mặc Phong gật gật đầu không hề dừng lại, Phượng vũ thoáng hiện, đem thân hình của hắn bao bọc lại rồi sau đó hóa thành hỏa diễm nhanh chóng chạy đi.

Sauk hi bọn họ rời đi, nơi này lại trở nên yên lặng, Mục Trần ngẩng đầu nhìn mặt trời liền nhíu mày.

Hắn có thể phát giác được ánh sáng màu đỏ chiếu xuống, linh lực trong cơ thể hắn đích thật là đang nhanh chóng bị thiêu đốt, sợ kiên trì không được quá lâu, linh lực trong cơ thể sẽ khô kiệt.

Luyện Thể Tháp dù sao không phải nhân loại tạo thành, cho nên ở chỗ này Mặc Phong, Tông Đằng là chủng tộc linh thú hàng thật giá thật, vô nơi nàynhư cá gặp nước.

Mục Trần đứng yên trên bệ đá, linh lực không ngừng bị thiêu đốt, thân thể của hắn càng lúc càng nóng bỏng, cái loại đau đớn này bắt đầu

làn xuống thân thể hắn, cuối cùng ăn mòn cả huyết nhục bên trong.

"Cái Luyện Thể Tháp này chẳng lẽ chỉ có mượn nhờ ngoại lực mới có thể thuận lợi xông qua à. . ." Mục Trần thì thào tự nói, hắn cúi đầu nhìn qua bàn tay đột nhiên nắm lại.

Luyện thể tháp này chỉ dùng để đến luyện thể tự nhiên là muốn dùng thân thể vượt qua, quá trình tuy dày vò nhưng đối với thân thể lại là một loại rèn luyện rất có lợi.

Hắn sở dĩ sẽ tiến vào Luyện Thể Tháp này ban đầu cũng chỉ nghĩ làm cách nào cho cơ thể trở nên mạnh mẽ, về phần cơ duyên cùng thần thông thuật thì để sau vậy.

Nghĩ như vậy Mục Trần thở dài ra một hơi, chợt hắn cười nhạt một tiếng, sau đó linh lực quanh thân theo thời gian trôi qua liền biến mất hắn mở hai tay ra làm cho thân thể của lõa lồ dưới ánh sáng mặt trời.

Theo đó nhiệt độ kinh khủng giống nham thạch nóng chảy ầm ầm lao về phía Mục Trần.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 991: Ánh Sáng Đỏ Rèn Thân

Hừng hực!

Lúc linh lực quanh thân Mục Trần hoàn toàn triệt để biến mất, ánh sáng màu đỏ liền bao trùm xuống, nhiệt độ cao khủng bố liền từ bốn phương tám hướng cuồn cuộn quét tới.

Làn da Mục Trần trong khoảnh khắc như là bị thiêu đốt bởi thứ ánh sáng đỏ kia, đau đớn kịch liệt công tâm tiến nhập thân thể, khiến hắn nhịn không được mà hít một hơi hơi lạnh.

"Chết tiệt. . ."

Mục Trần run rẩy mắng một câu, tâm niệm vừa động, ánh sáng màu vàng kim nhàn nhạt phát ra bao trùm cơ thể, trước ngực, Chân Long hoa văn phảng phất du động, theo sự du động này, tổn thương trên cơ thể hắn nhanh chóng khép lại.

Mát lạnh nhàn nhạt lặng yên phát ra, đem cảm jác đau đớn kịch liệt kia triệt tiêu một ít.

Khi cái cảm jác đau đớn kia suy yếu bớt, Mục Trần thở dài một hơi, hên là nhục thể không yếu, bằng không thì thật sự là khó có thể thừa nhận cái thứ ánh sáng màu đỏ này.

"Kế tiếp, ta muốn nhìn thử tầng thứ nhất Luyện Thể Tháp này có bao nhiêu khủng bố."

Mục Trần ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn phương xa của phiến sa mạc, một tia cố chấp hiện ra trong con ngươi, không chút do dự, hắn nhấc

chân bước ra bệ đá tiến vào phiến sa mạc.

Hắn không lựa chọn trực tiếp bay vọt trong cái sa mạc này mà lại chậm chạp đi bộ từ từ, hắn muốn rèn luyện thân thể bằng thứ ánh sáng đỏ kia, nên sẽ chọn cách hành xác nhất.

Xùy~~!

Bàn chân vừa bước vào sa mạc, dưới chân liền có thêm 1 làn khói trắng dâng lên, một cước xuống dưới tựa như đạp vào nham thạch nóng chảy.

Hắn không thèm để ý, cứ thế mà mở ra bộ pháp, chậm rãi từng bước một mà đi dưới thứ ánh sáng màu đỏ khủng bố

. . .

Bên ngoài Luyện Thể Tháp.

Vô số ánh mắt hướng về cái tòa tháp đá loang lỗ, tập trung tại tầng 1, nơi đó có 1 vầng hào quang ngưng tụ lại, tạo thành một màn sáng, tuy không thể hiện thân ảnh của bất kì người nào, nhưng là có mười cái điểm sáng.

10 điểm sáng đại biểu cho mười người đã tiến vào trong đó, dựa theo linh lực đặc thù, người xem có thể cảm ứng được đại khái tình huống bên trong.

Hiện tại có chín điểm sáng đang lấy một tốc độ kinh người tiến về phía trước.

"Thiên Bằng tộc Tông Đằng tạm thời vượt lên đầu. . ." Rất nhiều ánh mắt tập trung vào điểm sáng dẫn đầu, dựa theo linh lực chấn động liền biết được người này chính là Thiên Bằng Tộc Tông Đằng.

"Tông Đằng đã thức tỉnh huyết mạch Kim Sí Đại Bằng, tốc độ siêu phàm, tạm thời vượt lên đầu cũng là bình thường. . ."

"Kia Hàn Sơn, Từ Côn cũng không chịu thua kém a. . ."

"Thiên Kiêu cũng không phải đèn cạn dầu, cũng có cơ hội vượt lên trước tiến vào tầng thứ hai. . ." các loại âm thanh bàn luận xôn xao không ngừng truyền ra.

"Hắc, xem ra có 1 người hầu như chẳng hề có tí động tĩnh nào?"

Một tiếng cười mỉa mai vang lên: "Theo linh lực chấn động, tựa hồ là tiểu tử mà Cửu U Tước tộc mang đến. . . Xem ra trong Luyện Thể Tháp, linh trận có vẻ không có tác dụng gì."

Mọi người khẽ giật mình dời lực chú ý tới, trong khi chín điểm sáng đang tung hết sức tiến thẳng tầng thứ hai, lại có một điểm sáng hầu như không nhúc nhích!

Vài ánh mắt nghi hoặc ném về phía Cửu U cùng Mặc Linh, gã nhân loại tiểu tử trước kia đã có biểu hiện cực kỳ mắt sáng, không nghĩ tới vừa vào Luyện Thể Tháp, liền không chịu nổi, thật sự là lãng phí một cái danh ngạch.

Cửu U mặt đầy hàn khí, lạnh lùng nhìn chằm chằm Liễu Thanh của Thiên Bằng Tộc, người vừa lên tiếng mỉa mai, khi Mục Trần đánh bại Tông Hỏa, cô ả đã yên tĩnh một hồi, hiệnt ại liền bắt đầu nổi loạn rồi, thật sự là khiến người chán ghét.

"Khanh khách, Cửu U, ngươi liếc ta cũng vô dụng, xem ra các ngươi tranh thủ danh ngạch vất vả, lại bị lãng phí mất, thật sự là đáng tiếc." Liễu Thanh nhìn sắc mặt Cửu U thì nở nụ cười mỉa, gương mặt tràn đầy vẻ thoải mái cùng đắc ý.

"Cứ đắc ý đi, rồi tí nữa không biết giấu mặt đi đâu." Cửu U nhấc mí mắt, cười lạnh đáp trả.

Liễu Thanh cất giọng mỉa mai:"Ah? Ta đây ngược lại là cô cùng chờ mong."

Cửu U lườm một cái, mặc kệ tất cả rồi chuyển ánh mắt, chăm chú nhìn chằm chằm điểm sáng lập dị kia, lông mày khẽ chau lại.

"Cửu U tỷ, Mục Trần đại ca đến tột cùng là đang làm cái gì a?" Mặc Linh lặng lẽ nghi hoặc lên tiếng.

Cửu U cười khổ lắc đầu, ánh mắt đầy nghi hoặc, Viễn Cổ Luyện Thể Tháp tuy khó xông xáo, nhưng đối với Mục Trần sẽ không đến mức bị vây ở tầng thứ nhất đến mức khó có thể nhúc nhích.

Tình huống như vậy hẳn là có nguyên nhân khác, chẳng lẽ vừa mới bắt đầu, hắn đã bị các cường giả giác vây công?

Ý niệm chỉ thoáng qua liền gạt bỏ, trong chín người, trừ Tông Đằng cùng với Lôi Nha tộc, những người khác đối với Cửu U Tước tộc không có ác ý, mà hai người kia thì chưa đủ tuổi để đem Mục Trần bức đến tình trạng chật vật như vậy, trong khi Mặc Phong còn ở một bên.

"Mục Trần. . . Ngươi đến tột cùng đang làm cái gì?" Cửu U mắt hướng về tháp, tay ngọc nhẹ nhàng nắm chặt, thì thào tự nói.

. . .

Sa mạc cát vàng mênh mông, ánh sáng đỏ liên tục phủ xuống, bao phủ cả không gian không thể tránh né.

Sàn sạt.

Không gian tĩnh mịch vang đến tiếng bước chân rất nhỏ, một đạo nhân ảnh đang dùng một loại bộ pháp chậm chạp bước trên cát vàng.

Xuy xuy.

Mồ hôi như huyết thủy theo khuôn mặt Mục Trần chảy xuống, lúc chạm đất chỉ nghe xèo liền bốc hơi, làn da toàn thân Mục Trần đều có màu đỏ hồng, dưới nhiệt độ khủng bố, dường như huyết nhục toàn thân muốn phô bày ra hết.

Cảm giác đau đớn kịch liệt ăn mòn thần trí Mục Trần, làm cho hắn muốn hoa mắt ù tai.

Mặc cho cảm giác đau đớn không ngừng cuồn cuộn quét tới, bộ pháp của hắn vẫn chậm chạp mà kiên định như cũ, mặc cho huyết nhục bỏng rát, hắn y nguyên chưa từng dừng lại.

Hắn có thể cảm giác được, lúc ánh sáng đỏ kia khiến cơ thể hắn đau đớn kịch liệt, nhưng khi sự đau đớn đến cực hạn, huyết nhục trong cơ thể dần dần trở nên cường đại, dường như dần dần cơ thể hắn đang thôn phệ lấy ánh sáng đỏ kia.

Mỗi khi huyết nhục cắn nuốt một chút ánh sáng màu đỏ, một cỗ lực lượng khủng bố lặng yên hiện lên, huyết nhục đang cháy bỏng nóng rát bên trong lại có thêm 1 luồng sinh cơ lặng lẽ mà thành hình.

Ánh sáng đỏ mặc dù mang đến sự đau đớn kịch liệt, nhưng một khi thích ứng, thân thể sẽ đạt chỗ tốt mà ánh sáng đỏ mang theo.

"Quả nhiên là như thế à. . ."

Mục Trần run rẩy nắm chặt bàn tay, hắn cảm giác được sau cảm jác đau đớn kịch liệt, huyết nhục trong cơ thể ẩn chứa sinh cơ bừng bừng.

Ngắn ngủi nửa canh giờ, sự tăng cường của thân thể liền không kém việc luyện hóa một viên Huyết Linh Nê thai, sự tăng trưởng này khiến cho bất cứ ai cũng k thể khinh thường.

Chân Long hoa văn du động trước ngực càng thêm sinh động, sau lưng hai cánh của Chân Phượng hoa văn cũng triển khai thêm không ít, không chỉ thế, 2 đôi mắt của hoa văn Chân Long và Chân Phượng cũng hé mở ra thêm 1 phần.

Hết thảy biến hóa khiến cho Mục Trần 1 phen kinh hỉ, nhưng theo sự biến hóa, sự đau đớn lại càng phát mãnh liệt.

Nhưng Mục Trần không thèm để ý, hắn ngẩng đầu nhìn về phương xa, sắc mặt thêm phần vui mừng, hắn cảm giác được, nhục thể của mình đang dần dần thích ứng ánh sáng màu đỏ kinh khủng kia, nếu tiếp tục xuống dưới, thật sự có khả năng trong Luyện Thể Tháp này, Long Phượng chân kinh sẽ đột phá đến tầng thứ hai, đến lúc đó, nhục thể của hắn sẽ mạnh đến trình độ hắn mong muốn.

Bất quá, theo sự thích ứng này, độ hấp thu ánh sáng đỏ liền trở nên chậm chạp, không bao lâu nữa, trong tầng 1 này, hắn sẽ cứ như dẫm trên đất bằng không chút trở ngại . .

Mục Trần liếm đôi môi khô héo, không do dự nữa, mở ra bộ pháp, chậm chạp đi về phía trước, tùy ý cho cơ thể tiếp tục hấp thu ánh sáng đỏ.

. . .

Hắn cứ chậm chạp đi về phía trước, hắn không biết rằng ở ngoài tháp đang có rất nhiều âm thanh mỉa mai như đang xem kịch vui.

"Khanh khách, Cửu U, ta mỏi mắt mong chờ hơn nửa ngày, vẫn không có sự tình gì khiến ta kinh hãi a, cũng không đúng. . . Tên kia không phải bất động 1 chỗ, nửa canh giờ, hắn dùng tốc độ ốc sên chuyển dời một đoạn đường. . ." Liễu Thanh dịu dàng cười nói, thanh âm tràn đầy khoái ý.

"Cửu U Tước tộc mặc dù có điểm bổn sự, nhưng sự tình uổng phí danh ngạch như vậy liền có chút ít quá phận đi, phải biết rằng chúng ta ở đây không có thiếu chủng tộc mà danh ngạch kia muốn tranh cũng k được."

Liễu Thanh ác độc, ý định hấp dẫn sự oán giận với Cửu U Tước tộc, lời vừa nói ra, lập tức có thêm một ít ánh mắt không cam lòng cùng ghen ghét nhìn hướng Cửu U, Mặc Linh.

Khuôn mặt băng hàn của Cửu U cũng không lên tiếng, chỉ nhìn chằm chằm vào màn sáng, trên đó có một điểm sáng vẫn chậm chạp đi về phía trước.

Loại cảm giác này chính là vô lực đuổi theo.

Ngay lúc đó, đôi mắt đẹp của Cửu U đột nhiên ngưng tụ, bởi vì nàng phát giác điểm sáng kia lúc này đã dừng lại.

"Mục Trần hắn. . . Là đi không nổi nữa sao?"

. . .

Sa mạc mênh mông, Mục Trần ngừng bước, hắn ngẩng đầu, nhìn thẳng mặt trời đỏ hồng, khóe miệng nhấc lên một vòng đường cong nhàn nhạt.

"Tầng thứ nhất này, đã đầy đủ. . ."

Mục Trần tự nói, hắn hiện tại cảm giác được cơ thể huyết nhục đã hoàn toàn thích ứng đối với ánh sáng màu đỏ này, cảm giác đau đớn kịch liệt đã yếu bớt, cảm giác tăng cường của cơ thể cũng chậm chạp hắn đi.

Tầng thứ nhất này, đối với việc rèn luyện cơ thể hắn đã là đến cực hạn.

"Đa tạ. . ."

Mục Trần duỗi cái lưng mệt mỏi, ánh sáng màu vàng kim bên ngoài cơ thể bắt đầu khởi động, làn da cháy rám liền phục hồi như cũ, ánh mắt nhìn về hướng xa xăm.

Hiện tại những người kia có lẽ đã sắp tiến nhập tầng thứ hai đi? vậy kế tiếp hắn liền đuổi theo những người đó a.

Tận cùng của cái sa mạc mênh mông này, một màng xích quang cực đại bao phủ xuống, như là 1 cái bình chướng tự nhiên, như là phân cắt

lấy phiến thiên địa này.

Xích quang khổng lồ này hiển nhiên có nhiệt độ cực đoan đáng sợ, nhiệt độ tỏa ra, không gian lộ vẻ vặn vẹo không chịu nổi, tựa như muốn triệt để bị đốt hủy.

Xích quang sa mạc đối với phiến xích quang bình chướng so sánh, hiển nhiên là có chút tiểu vu gặp đại vu.

Trước màn xích quang lúc này có thêm mấy đạo nhân ảnh lăng không mà đứng, bọn hắn nhìn lên xích quang trước mặt, sắc mặt đều có chút khó coi.

"Cái này là bình chướng thông qua tầng thứ 2 à. . ."

Dẫn đầu chính là Tông Đằng, trong tay hắn là kim tán Kim Bằng giương cánh, bao phủ hơn phân nửa xích quang trên trời chiếu rọi, bất quá dù đã như thế, toàn thân hắn vẫn lộ ra làn da cực kỳ khô héo, sắc mặt cũng hiện vẻ đỏ thẫm không bình thường.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 992: Phản Truy Mà Lên

Không lâu sau đó, Mặc Phong cùng với Tê Ma tộc Hàn Sơn, Thiên Tượng tộc Từ Côn cũng đã chạy tới nơi này, bọn hắn nhìn chằm chằm vào xích quang bình chướng, thần sắc cũng hiện một mảnh ngưng trọng.

Bọn hắn tự nhiên là cảm ứng được phiến xích quang bình chướng này khó xông qua, nhiệt độ cao cỡ này bọn hắn không thể khinh thường, sơ xẩy thì không chết cũng phải lột da.

Sau bọn hắn, còn có một ít quang ảnh nhanh chóng lướt đến, nhưng đụng phải xích quang bình chướng ngăn trở, nhất thời, không ai hàm hồ xâm nhập.

Tuy nói chỉ là một xích quang bình chướng, nhưng xêm xêm cũng phạm vi gần ngàn trượng.

Nếu bình thường, chút khoảng cách ấy chỉ là trong nháy mắt, nhưng hiện tại, cái ngàn trượng khoảng cách này giống như Tử Thần chi lộ, khiến cho lòng người rét lạnh.

Yên tĩnh gần nửa ngày, cuối cùng Tông Đằng nghiến răng một cái, không nói nhảm nhiều, mặt ngoài thân thể hắn đột nhiên có kim quang tách ra, một đôi cánh Kim sắc mở rộng ra từ sau lưng, thân hình bắt đầu có Kim sắc lông vũ hiển hiện, giống như lân giáp đem toàn thân hắn bảo vệ.

Thúc dục phòng ngự như vậy nhưng Tông Đằng vẫn lo lắng, kim tán trong tay ném đi, chỉ thấy được kim quang lập lỏe, sau đó biến thành một màn kim sắc hào quang, đem hắn bao phủ.

Sau khi trùng trùng điệp điệp gia tăng phòng ngự, Tông Đằng yên tâm một ít, không chút do dự, trực tiếp bước vào màn xích quang.

Xuy xuy!

Vừa bước đc 1 bước, khuôn mặt Tông Đằng lập tức bóp méo, trận trận khói trắng trên thân thể phát ra. Kim sắc lân vũ bên ngoài dần dần bị hòa tan ra.

Đau nhức kịch liệt đáng sợ khiến da đầu Tông Đằng muốn nổ tung.

Bất quá Tông Đằng dù sao cũng là Thiên Bằng tộc thiên kiêu, Tự nhiên không dễ dàng bỏ cuộc, hắn thúc dục toàn lực phòng ngự, nhanh chóng phóng đi trong xích quang.

Đằng sau, Hàn Sơn, Từ Côn thấy thế, cũng không để mặc Tông Đằng tùy ý xông qua, đủ loại thủ đoạn được thi triển ra, võ trang bản thân trùng trùng điệp điệp, sau đó mạnh mẽ xông vào.

"A!"

Bất quá, vẫn còn có người đánh giá thấp Xích Quang, không lâu sau khi bước vào, vài người bị thiêu đốt thét lên tiếng kêu thảm thiết, khói trắng bốc lên mù mịt, tuy cả người chưa trực tiếp bị đốt cháy, nhưng Linh lực toàn thân đã lộ ra vẻ ảm đạm, hiển nhiên là đã trọng thương.

Cảnh tượng này khiến bọn Hàn Sơn trong lòng run sợ, càng phải cẩn thận từng li từng tí, tốc độ trước đó cũng bắt đầu chậm lại.

Ngay lúc đó, bọn hắn đột nhiên đánh ánh mắt về đằng sau, nhíu mày, bọn hắn tựa hồ là phát giác được một chấn động linh lực truyền đến. . .

Có người đuổi đến sao?

"Xem ra bọn Tông Đằng, Hàn Sơn đã đến điểm cuối của tầng 1 rồi, chỉ cần sống qua chỗ đó, là có thể tiến vào tầng hai. . ."

Lúc này, ở bên ngoài, mọi người nhìn thấy rất nhiều quang điểm khựng lại cũng nhao nhao nghị luận, bất quá lại không lo lắng, Tông Đằng, Hàn Sơn đều là thiên kiêu chi tử, chuẩn bị cũng là dị thường đầy đủ, chỉ cần cẩn thận một ít, tiến vào tầng thứ hai chính là sự tình nắm chắc.

"Ồ, tốc độ Mục Trần bắt đầu nhanh hơn rồi!". một tiếng kinh hô vang lên

Mọi người khẽ động ánh mắt, quả nhiên nhìn thấy quang điểm rớt ở sau cùng vốn đang chậm chạp liền vào lúc này bắt đầu gia tăng tốc độ.

"Hắc, cuối cùng động rồi sao? Bất quá chờ hắn vượt qua, chỉ sợ những người khác sớm đã tiến vào tầng thứ hai rồi, thành tích này đừng có hy vọng có thể đạt được cơ duyên gì rồi." Thiên Bằng tộc Liễu Thanh thấy thế lạnh cười 1 tiếng.

Nhưng thanh âm cô nàng vừa dứt, chung quanh liền có một hồi kinh nghi thanh âm xôn xao, không ít cường giả sắc mặt biến đổi, bởi vì bọn họ nhìn thấy, tốc độ quang điểm kia vào lúc này chính là nhanh không thể tưởng tượng nổi, một loại tốc độ cực đoan tấn mãnh thẳng tiến đến cuối tầng thứ nhất mà đi, bộ dáng này như muốn nói rằng tốc độ chậm chạp nãy jờ chỉ là vui đùa 1 chút.

"Tốc độ thật nhanh!"

"So với Tông Đằng trước đây tốc độ nhanh hơn!"

"Chiếu theo loại tốc độ này, chỉ sợ hắn rất nhanh sẽ đuổi theo Tông Đằng, Hàn Sơn !"

"Làm sao có thể? tốc độ như thế, tựu không sợ gặp trắc trở tại Luyện Thể Tháp tầng thứ nhất sao?"

Tiếng kinh hô không ngừng vang lên, phần đông cường giả đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi trên mặt, bọn hắn hoàn toàn không cách nào

tưởng tượng, cái gã bị đánh giá là bỏ đi này, vào lúc này lại trở nên dũng mãnh phi thường như thế.

Trong hàng vạn tiếng hô hào, mặt Liễu Thanh cũng tái nhợt đi, nàng chằm chằm vào quang điểm trước mắt, nghiến răng nghiến lợi nói: "Chạy trốn làm được cái gì, liệu có qua được bình chướng tầng một hay không chứ!"

Bên kia là cảnh tượng trái ngược, Cửu U cùng Mặc Linh như trút được gánh nặng thở dài một hơi, xem ra Mục Trần cùng với quần hùng còn cơ hội tranh giành 1 phen. Chỉ là không biết trước đó hắn làm jì lại có 1 đoạn thời gian như rùa khiến cho ai cũng đau đầu.

"Ân? !"

Sắc mặt bọn Tông Đằng đột nhiên biến đổi, quay đầu lại, bọn hắn nhìn thấy ở chân trời đằng xa có 1 đạo quang ảnh xé gió mà đến, ngắn ngủn hơn mười tức, liền là xuất hiện bên ngoài bình chướng.

Tốc độ này làm cho bọn họ đều cả kinh, ai mà lớn mật vậy, dám lấy cái loại tốc độ khủng bố đó mà bay đi, chẳng lẽ không sợ trực tiếp bị đốt thành tro bụi sao?

"Cái đó là. . ." Từng đạo ánh mắt quăng đi, sau đó, hết thảy con ngươi đột nhiên co rút nhanh.

"Là gã tiểu tử nhân loại kia!"

"Mục Trần? !"

Đồng tử Tông Đằng co rụt lại, ánh mắt mờ đục một tí, trong lòng cảm thấy khó có thể tin. Mục Trần bị bọn hắn ném lại không biết bao xa, như thế nào hội trong một trong thời gian ngắn ngủi đã đuổi kịp? Loại tốc độ này, coi như là hắn cũng không thể làm được!

Mặc Phong thì ngược lại trong lòng thở dài một hơi. Mục Trần này thật sự là khiến người khác kinh hỉ liên tục đấy.

"Hừ. Đuổi tới thì sao, xích quang này so với bên ngoài bá đạo gấp mấy lần, thân thể nhân loại, chỉ sợ vừa bước vào hắn đã bị xích quang làm tan rã." Vài người hừ lạnh, hiển nhiên cho rằng Mục Trần không dám bước vào xích quang bình chướng, ngay cả bọn hắn, đều là mượn nhờ rất nhiều phòng hộ bên trong, vừa rồi mới có một chút chuyển tiến.

Bất quá, việc sau đó lại khiến cho bọn hắn phải mở to rớt mắt mà nhìn, bên ngoài bình chường, Mục Trần tắc chỉ nhẹ mỉm cười, cứ vậy mà bình tĩnh rảo bước tiến lên, bước vào bên trong xích quang.

"Muốn chết! Hắn thậm chí ngay cả Linh lực cũng không vận chuyển, chỉ dựa vào thân thể mà bước vào xích quang? !" Nhìn thấy hành vi như thế, bao nhiêu con mắt lập tức trừng to mở lớn, cùng đợi Mục Trần tự tìm đường chết.

Xuy xuy!

Mục Trần bước vào xích quang, lập tức nhiệt độ đáng sợ ăn mòn mà đến, hít thở không thông, ngoài da liền có khói trắng bốc lên, làn da lập tức bị thiêu cháy, thanh âm xì xì rợn da gà, dường như cả người hắn sắp sửa bốc cháy lên.

Cảm giác đau nhức kịch liệt lần nữa tàn sát bừa bãi mà đến.

Một tia vặn vẹo xuất hiện trên khuôn mặt Mục Trần, chợt khóe miệng hắn vểnh lên, xích quang tại đât so với bên ngoài đúng là càng thêm bá đạo.

Bất quá, hiện tại nhục thể của hắn đã trải qua 1 đoạn thời gian bị xích quang thiêu đốt, lại tá trợ năng lực thích ứng của Long Phượng thể cường đại, sự miễn dịch đối với xích quang này đã có bước tiến không nhỏ.

Hắn ngẩng đầu lên, đối với những ánh mắt thương cảm mỉa mai của mọi người mà nhẹ nhàng cười cười, Chân Long chi văn trên ngực lập tức

du động, lập tức huyết nhục toàn thân liền tràn đầy sức sống, sau đó đem tất cả năng lượng xích quang kia hấp thu lấy.

Cỗ nhục thân hắn lại tựa hồ bắt đầu xuất hiện sự tăng cường.

Khói trắng dần tiêu tán, thân ảnh Mục Trần lại lần nữa xuất hiện trước những đạo ánh mắt soi mói. . .

Bọn người Tông Đằng, Hàn Sơn trợ mắt thiếu điều lòi ra ngoài.

Lúc này, thân thể Mục Trần được bao phủ bởi kim quang phát ra, làn da toàn thân hoàn hảo như lúc ban đầu, xích quang dường như chưa từng làm tổn hại đến hắn, ngược lại làm nổi bật làn da của hắn, tạo nên 1 thứ Ám Kim chi quang đẹp đẽ.

"Làm sao có thể? !"

Thanh âm thì thào khó tin theo nội tâm tất cả mọi người vang lên.

Mục Trần mặc kệ sự khiếp sợ của bọn hắn, bàn tay chậm rãi nắm chặt, nhìn thoáng qua mấy người đang di chuyển như rùa bò trước mắt, khóe miệng nhẹ nhàng nhấc lên.

"Chư vị, ta xin phép đi trước một bước."

Thoại âm rơi xuống, bàn chân hắn đập mạnh, hắn trực tiếp là hóa thành một đạo kim quang, bá một tiếng, liền xông ra ngoài, trong chớp mắt, đã đem Tông Đằng bọn họ ném lại sau lưng.

Mọi người nhìn theo đạo quang ảnh nhanh chóng mất hút kia, thần sắc đờ đẫn, thật lâu cũng không thể phục hồi tinh thần lại.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 993: Luyện Thể Tháp Tầng Thứ Hai

Bên ngoài Luyện Thể Tháp .

Nơi đây vốn đang huyên náo vì Mục Trần bị bỏ lại phía sau , vào lúc này lại trở nên yên tĩnh lạ thường, trên khuôn mặt mỗi người đều tỏ vẻ cực kì kinh ngạc khi nhìn về phía màn sang phía trên luyện thể tháp.

Chuẩn xác mà nói, là đang nhìn chằm chằm vào một quang điểm bên trong màn sáng.

Quang điểm này vốn đang ở vị trí bét bỗng nhiên trong thời gian ngắn vượt qua chín người còn lại.

"Làm sao có thể. . . Bình chướng tầng thứ nhất đối với tên Mục Trần đó chẳng lẽ lại không có lấy một chút ngăn trở nào sao? Có người choáng váng há hốc cả mồm, không biết nói gì, bọn họ trơ mắt nhìn Mục Trần trong mấy phút ngắn ngủn dùng một loại tốc độ kinh người vượt qua chín người còn lại chuẩn bị vượt qua bình chướng tầng một để đến thẳng tầng thứ hai luyện thể tháp.

Sắc mặt cường giả phần lớn đều trở nên quái dị, đối với chuyện quỷ dị vừa xảy ra họ chỉ có thể bốn mắt nhìn nhau không nói nên lời. Hiển nhiên đã bị Mục Trần làm cho rung động.

Ở đằng xa đôi mắt đẹp của Cửu U lúc này trở nên sang ngời, tay ngọc đang siết chặt vào lúc này cũng nới lỏng ra. Hiển nhiên là đã trút được gánh nặng trong long liền lúc này liền thở phảo nhẹ nhõm.

Nếu như Mục Trần tại luyện thể tháp mà biểu hiện yếu kém như vậy thật thì đến khi trở về Cưu U Tước Tộc chỉ sợ một số trưởng lão không

có hảo ý sẽ kiếm chuyện sinh sự với hắn và chỉ trích cô về việc lãng phí danh ngạch quý giá để tiến vào luyện thể tháp, tuy nói cô không chú ý quá nhiều tới cái vấn đề đó nhưng những lão già cổ hủ kia cũng rất là khó ưa.

"Mục Trần đại ca thật sự là lợi hại." Mặc Linh ở bên cạnh Cửu U cảm thán từ đáy long cũng thốt lên một câu. Mục Trần tuy là một lục phẩm chí tôn so sánh với chín vị thiên kiều bên trong cơ bản xem như là yếu nhất nhưng xem biểu hiện của hắn thật khiên cho người ta bất ngờ a.

Cửu U cũng mỉm cười, sau đó đôi mắt đẹp cũng thoáng nhìn về phía mấy vị cường giả Thiên Băng Tộc, sắc mặt ai nấy đều xanh mét như tàu lá chuối ^^, đặc biệt là sắc mặt Liễu Thanh lúc này trở nên vặn vẹo lúc xanh lúc trắng. Hiển nhiên là bị biến cố bên trong luyện thể tháp khiến cho chấn động không ít.

Nhận ra ánh mắt Cửu U nhìn mình, khuôn mặt Liễu Thanh càng trở nên khó coi, bất giác cắn răng nói: Có gì mà các ngươi đắc ý như vậy, đây mới chỉ là tầng thứ nhất mà thôi, ta không tin vận khí của hắn có thể tốt đến như vậy. (con này quê quá bắt đầu nói xàm đây ^^)

Biến cố xảy ra bên trong luyện thể tháp càng khiến Liễu Thanh tin rằng thực lực của Mục Trần không có khả năng vượt qua chín vị thiên kiêu kia, chẳng qua là có chút thủ đoạn cùng một chút may mắn mà ngẫu nhiên vượt qua được thử thách tầng thứ nhất mà thôi.

Cửu U nghe vậy thì từ chối cho ý kiến, nàng lúc này không có tâm trạng cùng Liễu Thanh đấu khẩu, nàng lúc này thu lại ánh mắt nhìn Liễu Thanh quay qua nhìn chằm chằm vô màn sáng khóe miệng lúc này nhoẻn lên một nụ cười xinh đẹp. Nàng cũng là khinh thường loại tranh luận như thế này, thái độ dửng dung của nàng khiến Liễu Thanh tức run người.

"Ta xem ngươi có thể đắc ý đến khi nào!"

Liễu Thanh khẽ cắn răng ngà khẽ nói, sau đó không hề nhìn về phía Cửu U, mà đưa mắt nhìn sang màn sáng, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào quang điểm đang ở vị trí đ.ầu tiên, ánh mắt oán hận cùng với bên trong nội tâm không ngừng nghĩ ra đủ mọi thứ để nguyền rủa Mục Trần.

Tất nhiên những thứ nàng ta nguyền rủa Mục Trần không có bất kỳ một chút tác dụng nào hết, lúc này ánh mắt Liễu Thanh đỏ bừng nhìn chăm chú vô đạo quang điểm đang duy chì một tốc độ không chậm không nhanh nhưng lại vượt xa tốc độ của những người còn lại mà tiến về phía trước.

Theo tốc độ này không bao lâu nữa là có thể đột phá bình chướng tầng thứ nhất tiến vào luện thể tháp tầng thứ hai!

Bên ngoài Luyện Thể Tháp , tất cả mọi người đều mở to đôi mắt nhìn chằm chằm vào màn sáng, chính lúc họ nhìn chằm chằm vào màn sáng thì trong một khoảnh khắc một đạo quang điểm lóe lên rồi đột nhiên biến mất.

Quang điểm đột nhiên biến mất, lập tức khiến cho khu vực bên ngoài luyện thể tháp dẫn đến một hồi bạo động dẫn tới phiến khu vực này một hồi bạo động, tuy nhiên rất nhanh liền có người hồi phục tinh thần dời mắt lên phía trên màng sáng, sau đó rất nhiều cường giả của các chủng tộc bất giác đều nhịn không được mà hít một hơi khí lạnh.

Bởi vì ở chỗ ra vào tầng hai luyện thể tháp lúc này đạo quang điểm biến mất một lần nữa xuất hiện lẻ loi sừng sững bên trong tầng hai luyện thể tháp.

Xem ra đạo quang điểm đó đương nhiên là Mục Trần!

Hắn vậy mà lại thông qua khảo nghiệm tang thứ nhất thật sự đã tiến vào tầng thứ hai!

Hơn nữa dù là bị bỏ lại phía sau rất xa nhưng vẫn nghịch chuyển vượt lên khiến rất nhiều cường giả đều trợn mắt há hốc mồm. Đây là lần đầu tiên họ gặp phải chyện như thế này xảy ra ngay trước mắt.

Ở một vài khu vực đang chấn động xôn xao thì khuôn mặt Liễu Thanh trở nên tái nhợt, răng ngà cắn tùm lum (chỗ này e chế tí :”>) .

. . .

"Nơi này là Luyện Thể Tháp tầng thứ hai sao?"

Bên ngoài luyện thể tháp còn đang chấn động thì Mục Trần đã vượt qua xích quang bình chướng, sau đó tò mò nhìn cảnh tưỡng không gian một làn nữa biến ảo mà ra.

Lúc này hắn xuất hiện trên một bệ đá, bên trên bệ đá được quang mang bao phủ. Xem ra cũng không khác so với bệ đá ở tầng thứ nhất, chẳng qua phía ngoài bệ đá là một vùng đại địa hoang vu lạnh lẽo, bộ mặt đại địa lúc này đều mang một sắc thái băng lam, toàn bộ thiên địa đều được bao phủ bởi lam quang nhàn nhạt. Lam quang nhàn nhạn không gian ngưng kết lại bởi sức mạnh băng hàn cực đại (mình chả biết nó nghĩa là gì @@).

Trừ những thứ đó ra trong thiên địa còn có gió thổi manh rét tháu xương thấu thịt, loại gió này vô cùng bá đạo, cho dù là kinh thạch trong khoảnh khắc đều bị gió cắt vỡ thành vô só mảnh nhỏ.

Ánh mắt Mục Trần ngưng trọng nhìn qua mảnh đại địa hoang vu lạnh lẽo này, mặc dù chưa tiến vào trong đó nhưng cũng có thể phát hiện được độ bá đạo của mảnh không gian màu lam cùng với hàn khí tột và loại gió kinh khủng này.

Tầng hai này xem ra còn muốn khắc nghiệt hơn so với xích quang ở tầng thứ nhất luyện thể tháp.

Bất quá, hắn cũng đang muốn tìn một nơi có thể rèn luyện ra được thân thể cường đại đến mức gần như là bất diệt tương tự với thân thể vĩnh hằng!

Vẻ mong chờ hiện lên trong mắt Mục Trần, hắn không vội vã lập tức xông qua tầng thứ 2 mà xếp bằng xuống bệ đá vì hắn nghĩ rằng lúc trước xông qua xích quang bình chướng đã khiến huyết nhục của hắn cảm thấy có chút đau đớn, trong huyết nhục của hắn còn lưu lại một ít xích quang đang lưu chuyển bên trong cơ thể hắn, phải đem xích quang hấp thụ hết khiến cho thân thể trở nên cường tráng hơn.

Mục Trần nhắm mắt, xích quang nhàn nhạt từ bên dưới làn da như ẩn như hiện cuối cùng dung nhập vào bên trong huyết nhục làm cho khí huyết bên trong cơ thể càng thêm mạnh mẽ, tràn đầy sức mạnh

Hắn tĩnh tu như vậy ước chừng mười phút đồng hồ sau đó Mục Trần khẽ mở hai mắt ra nhìn về phía xa xôi, chỉ thấy không gian chỗ đó sóng gió nổi nên sau đó từng bệ đá lăng không xuất hiện theo sau những bệ đá là mấy đạo thân ảnh cũng liên tiếp xuất hiện.

Bất quá thời gian những bóng người này xuất hiện tuy rằng bất đồng, nhưng đều không ngoại lệ hoàn toàn có chút chật vật, toàn thân phả ra khỏi xanh, da thịt bong tróc, hiển nhiên là khi xông qua xích quang bình chướng cũng ăn không ít đau khổ.

Bởi vậy khi bọn hắn vừa xuất hiện liền ngồi xếp bằng xuống vận dụng linh lực điều trị những chỗ bị thương cho đến khi hồi phục hoàn toàn mới thở phào một hơi như trút được vừa trút được gánh nặng.

Mà sau khi bọn họ vừa hồi phục lại trạng thái đỉnh phong thì không lập tức nhìn về phía mảng thiên địa lạnh giá kia mà lập tức quăng ánh mắt về phía bệ đá Mục Trần đang xếp bằng ở đó, trong những ánh mắt đó có hiếu kỳ, có ngưng trong cũng có một chút sát ý lập lòe.

Hiển nhiên lúc trước khi Mục Trần nghịch chuyển vươn lên dẫn đầu cho tới bây giờ khiến cho bọn hắn có chút khó hiểu Mục Trần tột cùng là

có cái gì mà có thể tiến thoái tự nhiên bên trong xích quang, tựa như xích quang bình trước tấng một đối với hắn chỉ như đi dạo không tạo cho hắn nhiều trở ngại.

Bất quá những người có thể tiến tới chỗ này dù sao cũng là thiên kiêu trẻ tuổi bên trong các chủng tộc cho nên mặc dù bên trong vẫn còn kinh nghi nhưng cũng đều thu hồi ánh mắt bắt đầu đánh giá mảnh không gian tầng thứ hai luyện thể tháp này.

Mục Trần từ đầu đến đều khép hờ hai mắt, hắn căn bản cũng không để ý tới những người khác, dù sao đối với mục đích hắn tới đây là mượn luyện thể tháp này đột phá long phượng chân kinh đến tầng thứ hai. Về phần thần thông, cơ duyên cung với chuẩn thánh vật cơ bản hắn chưa quá quan tâm đế những thứ đó, hắn có thể tạm thời buông bỏ.

Lần tiến vào Thần Thú Chi Nguyên trong Linh Thú Giới cũng có không ít thiên kiêu của các chủng tộc, ở luyện thể tháp này vẻn vẹn chỉ là một phần nhỏ nhất trong số các thiên kiêu tiến vào bên trong Thần Thú Chi Nguyên mà thôi. Bọn họ cũng không phải hạng đèn đã cạn dầu, hiện tại hắn là thiên phẩm linh trân nên cũng không kiêng ki nhiều cho lắm nhưng hắn cũng hiểu rõ là dựa vào hai tòa thiên phẩm linh trận này trong tay chỉ sợ cũng không đủ cho hắn trợ giúp Cửu U đoạt được thần huyết bất tử điêu cho nên hiện tại hắn bắt buộc phải đột phá long phượng chân kinh đến cảnh giới thứ hai. Đến lúc đó bằng vào sức mạnh thân thể hắn đã có thể đủ để chống đỡ mấy cái thằng thất phẩm chí tôn rồi.

Trong lúc Mục Trần đang suy nghĩ thì trên chín bệ đá đám người Tông Đằng, Hàn sơn cũng chuẩn bị lần nữa khởi hành. Hắn thấy bọn họ nắm tay, trong tay chi vật linh quang liền hiện ra, sau đó hóa thành các loại kiện bảo pháp, từng kiện bảo có những tác dụng đặc biệt khác nhau.

Đằng xa Tông dùng ánh mắt lạnh lùng liếc Mục Trần ở phía xa xa, chợt cong ngón tay búng ra trong tay liền xuất hiện ánh mắt lạnh lùng nhìn nơi xa Mục Trần liếc, chợt cong ngón búng ra lục viêm bên trong đồng lô bốc cháy hừng hừng đem thân thể hắn bao bọc vào bên trong.

Đó là Tị Phong Viêm là một loại hỏa diễm cực kỳ kỳ là, khiến cho các loại gió không thể xâm pham, dễ dàng sử dụng nơi gió mạnh.

"Ta ngược lại là muốn xem, ngươi lần này có thể đuổi theo được hay không?." Tông Đằng cười lạnh một tiếng, không do dự nữa, dưới sự bảo vệ của đồng lô hắn trực tiếp chạy ra khỏi màn hào quangở đằng kia Đồng Lô dưới sự bảo vệ, trực tiếp là chạy ra khỏi màn hào quang, sau đó hóa thành một đạo lục quang, nhanh chóng đi xa.

Kế sau Tông Đằng những người còn lại cũng liên tiếp khởi hành, dùng toàn lực chạy như điên. @@

Mặc Phong đi cuối cùng, ánh mắt quái dị của hắn nhìn qua Mục Trần , thấy hắn vẫn không chút nhúc nhíc thì cũng không nói gì thêm nữa, hỏa diễm quanh thân bắt đầu khởi động đem hắn bảo về nhanh chóng đi xa.

Đợi đến bọn hắn đều sau khi rời đi, Mục Trần giương đôi mắt nhìn qua đám ngườiTông Đằng rời đi, ánh mắt giống như cười mà không phải cười, những người này tuy phần đông đều có linh bảo nhưng lại bị cái gọi là thần thông cơ duyên che mờ hai mắt. Hắn nghĩ bên trong luyện thể tháp những bảo bối, cơ duyên, thâng thông kia đều không phải là thứ tốt nhất. Ở luyện thể tháp nơi đây đối với rèn luyện thân thể cực kì quả.

Đương nhiên Mục Trần cũng hiểu xích quang cùng với hàn khí màu lam đối với thân thể lợi hại như thế nào, hơn nữa không phải ai cũng có long phượng chân kinh cường đại như vậy. Cho nên cũng khó có thể được như Mục Trần trong một thời gian ngắn ngủi mà thích nghi được với nơi này mà không gặp quá nhiều trắc trở.

"Các ngươi đuổi theo cơ duyên của các ngươi. . . Ta tới tìm tạo hóa của ta. . ."

Mục Trần thì thào tự nói, chợt hắn mỉm cười, trực tiếp đứng dậy, tay áo vung lên, nhẹ nhàng bước ra khỏi màn hào quang rồi đi vào mảnh thiên địa hoang vu lạnh lẽo này.

Cái này Luyện Thể Tháp tầng thứ hai, nghĩ đến mới có thể đủ làm cho nhục thể của hắn lần nữa tinh tiến.

Long Phượng Chân Kinh tầng thứ hai khoảng cách đột phá còn không xa nữa ha.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 994: Góp Ít Thành Nhiều

phía trên vùng đất hoang vu mênh mông lạnh lẽo này gió lạnh gào thét, dòng nước lạnh màu lam tràn ngập trong mảng thiên địa này. ở mọi ngóc ngách nơi gió lạnh mang theo hàn ý đi qua làm cho mảnh không gian này giống như tử địa.

Trong hoàn cảnh khắc nghiệt này cho dù thực lực đã đạt tới Lục Phẩm Chí Tôn đi chăng nữa nếu dừng lại trong thời gian dài chỉ sợ hậu họa thật khó lường.

Cũng vào lúc này, gió mạnh thổi đến, hàn khí lưu động trong trời đất thì ở đằng xa có một thân ảnh gầy gò đang từng bước đi từng bước về phía xa. Đạo thân ảnh đó chính là Mục Trần.

Cước bộ của hắn lúc này có chút chậm chập, mỗi một bước đều tiêu hao rất nhiều sức lực, tuy nhiên cước bộ chậm chạp nhưng lại lại kiên định cho dù gió mạnh cũng không thể lay động được.

Lúc này Mục Trần bắt đầu mượn khảo nghiệm tầng thứ hai luyện thể tháp bắt đầu tu luyện thân thể.

Xùy.

Một đám gió mạnh mang theo dòng nước màu lam xẹt qua thân thể của hắn, lập tức làn da bên ngoài bị xé nứt một đường tạo ra một cái khe xâu đủ đê thấy cả xương trắng bên trong. Giữa lúc da thịt bị xe rách cũng không hề có một giọt máu nào chảy ra mà bị đóng băng tại chỗ, hiển nhiên chỉ có thể thấy trên bề mặt huyết dịch hiện ra lam quang nhàn nhạt.

Thân thể Mục Trần lúc này trở nên run rẩy, da tróc thịt bong cái loại đau nhức này hắn không thèm để ý bởi vì ngay tại thời điểm miệng vết thương bị xé ra thì nước lạnh màu làm theo miệng vết thương bị ăn mòn đi vào bên trong cơ thể. Sau đó dòng nước lạnh lướt qua, huyết nhục bị đông cứng lại sau đó gần như trở nên hoại tử.

So sánh với nỗi thống khổ lúc bị xích quang chiếu rọi thì hoàn toàn bất đồng. lúc này hắn cảm thấn trong cơ thể có vô số mũi kim đam loạn vào trong máu thịt, loại thống khổ khổ này khiến người ta hận không thê lập tức xé rách huyết nhục kéo ra ngoài.

Mục Trần bước đi đều đều từng bước bông nhiên lúc này chợt thoáng dừng lại một lát, lông mày đang nhíu chặt bỗng thoáng giãn ra.

Lúc này đây khi loại đau khổ này đạt đến mức tận cùng thì cảm giác gió rét, nước lạnh thấu xương theo thời gian trôi qua dần dần biến mất. huyết nhục sắp xửa hoại tử thì từ từ hồi phục lại bình thường. Mục Trần lúc này có thể cảm nhận huyết nhục đang sống lại, so với lúc trước lại càng trở nên cứng cỏi hơn.

Phát giác được huyết nhục biến hóa, Mục Trần trong nội tâm thở dài một hơi, chợt hắn nhịn không được cười khổ một tiếng, hắn thừa nhận tu luyện nhục thể thật sự quá mức khó khăn, chả trách nhiều người lại sống chêt tu luyện linh lực.

Bất quá lúc này có thể cảm thụ được thân thể càng ngày càng lớn mạnh, cảm giác này cũng cực kỳ tuyệt vời.

Hắn trấn an bản thân một chút sau đó không do dự mà tiếp tục cất bước đi về phía trước.

Phía trên vùng đất hoang lạnh lẽo hoang vu vô tận có môt thân ảnh đang từng bước từng bước tiến về phía xa, trên thân thể không ngừng xuất hiện từng đạo vết thương dữ tợn, tuy nhiên hẵn vẫn từng bước kiên định như trước, giống như một lão tăng vì rèn luyện bản thân mà hành tẩu trên đại địa nguy hiểm này. , . . .

Bên trong luyện thể tháp Mục Trần đang từng bước chậm chạp đi về phía trước. Lúc này bên ngoài luyện thể thấp thì bầu không khí nơi đây có chút quái dị mà ngọn nguồn cũng là do Mục Trần mà ra.

Bởi vì lúc này trên màn sáng tầng thứ hai quang điểm đại biểu cho Mục Trần lại một lần nữa bị bỏ lại rất xa phía sau những người khác.

Một màn nhưng mà trải qua một màn vừa rồi khiến đám người này không dám ôm loại ý nghĩ đó.

Liễu Thanh lúc này cũng không cất giọng mỉa mai tuy trong long còn tức giận nhưng cũng không phải dạng ngu xuẩn. Lần trước đã bị Mục Trần tát một cái thật đau vào mặt, nếu lần này lại đụng chạm tới hắn hiển nhiên đầu óc cô có vấn đề.

Cho nên nàng cũng chỉ kinh nghi bất định nhìn chằm chằm vào cái quang điểm rớt lại phía sau, lời nói ra tới miệng cuối cùng vẫn nhìn nuốt xuống. Chẳng qua là ánh mắt hung hăng nhìn Cửu U chằm chằm, trong long thì nguyền rủa Mục Trần. Đợi đến khi Tông Đằng xâm nhập tầng thứ ba thì nàng sẽ hảo hảo đem Cửu U mà nhục mạ để trả thù.

"Cửu U tỷ, Mục Trần đại ca hắn. . ." Mặc Linh khuôn mặt nhỏ nhắn lúc này cũng có chút buồn rầu, lo lắng. Tình huống từ đầu đến giờ của Mục Trần thật sự là làm cho người khác phải lo lắng a. Nàng tuy biết Mục Trần có rất nhiều thủ đoạn xong cũng không khỏi lo lắng cho thủ đoạn của Mục Trần thất bại, nếu như vậy không chừng đám người kia lại một lần nữa cười nhạo bọn họ.

Cửu U lắc đầu, khuôn mặt ngược lại rất bình tĩnh nàng nói: Cứ yên lặng theo dõi, hắn làm như vật tất có nguyên nhân của hắn.

Đối với Mục Trần nàng hiểu rất rõ, dù sao những năm gần đây nàng cũng chứng kiến thiếu niên yếu ớt trong mắt nàng nay đã đuổi kịp nàng hơn nữa còn muốn vượt qua nàng.

Cho nên, nàng cũng hiểu rõ Viễn Cổ Luyện Thể Tháp này không thể làm khó được Mục Trần.

Thời gian, tại bên ngoài Luyện Thể Tháp rất nhiều cường giả nhìn chăm chú vào màn sáng, ánh mắt đại đa số của mọi người không quá chú ý đến những quang điểm phía trước, hầu hết đều tập trung vào đạo quang điểm cuối cùng đang tiến về phía trước với một tốc độ chậm rãi.

Bọn hắn hiển nhiên đều muốn nhìn xem tên này lúc trước rõ ràng là bị bỏ lại phía sau nhưng cuối cùng lại nghịch chuyển trở thành người dẫn đầu trực tiếp tiến vào Luyện Thê Tháp Tầng thứ hai. Bọn họ cũng không biết kỳ tên này có tạo lên kỳ tích khiến người ta king ngạc một lần nữa hay không.

Kỳ tích đó đến tột cùng là do vận khí tốt hay là hoàn toàn dựa vào sức lực bản thân thì phải đợi đến cuối cùng mới biết được a .

"Người dẫn đầu đã bắt đầu tiếp cận bình chướng tầng thứ hai rồi . . ."

Thời gian trôi qua trong lúc mọi người chú ý đến Mục Trần thì có người bỗng hét lên khiến mọi ánh mắt đều di chuyển nhìn về phía những đạo quang điểm đang dẫn đầu đã bắt đầu tiếp cận bình chướng tằng thứ hai.

Nếu như thông qua bình chướng thì có thể thuận lợi xâm nhập tầng thứ ba.

"Tên Mục Trần hình như vẫn không có hành động gì khác?" Có người phát hiện ở phía sau Mục Trần tốc độ vẫn chậm chạp như trước.

Một màn này không khỏi làm cho một số người ánh mắt lóe lên bắt đầu hoài nghi thành tích cùa Mục Trần lúc trước. Có thật là do thực lực hay là sử dụng một ít thủ đoạn, mà cái loại thủ đoạn đó lần này không biết còn có chút hiệu quả nào hay không.

Liễu Thanh cũng lặng lẽ thở ra một hơi dài, sau đó cười lạnh một tiếng rồi đưa anh mắt liếc Cửu U phía xa. Xem ra thủ đoạn của tiểu tử kia thật sự có chút ngoài dự đoán a.

Nhưng mà đối với ánh mắt của nàng, khuôn mặt Cửu U lài không hề gợn sóng, bình tĩnh quan sát màn sáng phía trên.

" Hàn Sơn, Từ Côn, Tông Đằng, Mặc Phong đám người bắt đầu xâm nhập vào bính chướng tầng thứ ba rồi." Tiếng kinh hô rất nhanh lại truyền đến, chỉ thấy được những đạo quang điểm phía trước trực tiếp tiến vào bình chướng tầng thứ ba, tốc độ di chuyển trong nháy mắt trở nên chậm lại rất nhiều, hiển nhiên đã gặp phải trở ngại khó khắn rồi. Đại đa số cường giả đều chăm chú nhìn vò quang điểm đang nối tiếp nhau, cứ theo tiến trình này thì chẳng bao lâu bọn họ cũng xâm nhập vào bình chướng tầng thứ 3 mà thôi.

Về phần con ngựa ô Mục Trần lúc trước bây giờ dường như đã mất đi tất cả hào quang hiện tại đang ở rất xa phía sau.

Nửa canh giờ qua đi rất nhanh, bên trong tầng thứ hai, ngoại trừ Mục Trần chín vị Thiên Kiêu đều liên tiếp tiến vào tầng bình chướng thứ hai sau đó dùng một loại tốc độ như rùa bò tiếp cận phần cuối cùng tầng thứ hai.

"Tông Đằng bọn hắn tiến vào tầng thứ ba rồi!"

Trong lúc đó tiếng kinh hô đột nhiên vang vọng phá vỡ bầu không khí yên lặng bên ngoài Luyện Thể Tháp, mọi người đều mạnh liệt ngẳng đầu lên quả nhiên nhìn thây bên trên màn sáng tầng thứ ba Luyện Thể Tháp bắt đầu hiện ra mấy đạo quang điểm trong cùng một lúc cơ hồ đều xâm nhập tầng thứ ba rồi.

"Tông Đằng đại ca tiến vào tầng thứ ba rồi!"

Liễu Thanh lúc này khuôn mặt hưng phấn nhịn không được lập tức nhìn về phía tầng thứ hai quả nhiên thấy được đạo quang điểm kia vẫn

không có bất cứ động tĩnh gì.

"Cửu U, xem ra người cười cuối cùng cũng không phải là ngươi!" Lúc này bao nhiêu tức giận trong nội tâm từ đầu đến giờ của Liễu Thanh bạo phát đi ra, nàng mỉa mai nhìn về phía Cửu U nói.

Nhưng mà đối với sự đắc ý của nàng, khuôn mặt Cửu U vẫn bình tĩnh như cũ, căn bản cũng không có them để ý tới nàng. Chẳng qua là đôi mắt đẹp lại như trước dừng lại ở đạo quang điểm tầng thứ hai.

Một bên Mặc Linh ngược lại hung hăng liếc nhìn Liễu Thanh, hiển nhiên là cảm thấy nữ nhân này thật sự là điêu ngoa, rất thích làm phiền người khác. .

"Xem ra các ngươi chưa hết hi vọng."

Liễu Thanh nhìn thấy ánh mắt Cửu U, không khỏi hừ lạnh một tiếng, đợi đến khi Luyện Thể Tháp lần này sau khi kết thúc, nghĩ đến khi đó Cửu U kia mới biết thế nào là nếm mùi đả kích thật sự.

Tiểu tử kia, bất quá là bằng vào một ít thủ đoạn xông qua tầng thứ nhất mà thôi, đến tầng thứ hai chỉ sợ vĩnh viễn dừng lại ở đó.

Một tên nhân loại mà cũng giám cùng Thiên Kiêu Thiên Băng Tộc bọn họ tranh phong, thật sự là hết sức đáng cười.

Bên ngoài Luyện Thể Tháp , rất nhiều ánh mắt cũng chứa đựng các loại tâm tình khác nhau liếc nhìn đạo quang điểm cuối cùng, cảm giác có chút đáng tiếc, chú ngựa ô này cũng chỉ là một đóa hoa phù dung sớm nở tối tàn, ai daaaa!

. . .

Đối với những điều bàn tán bên ngoài tất nhiên Mục Trần không thể nào biết được bởi vì lúc này hắn đang đứng trên một ngọn núi trong mảnh đại địa lạnh lẽo này.

Trên ngọn núi cao duy nhất mà Mục Trần may mắn lúc trước tìm được, khi hắn leo lên tới đỉnh liền phát hiện quanh quẩn nơi này dòng nước màu lam cực kỳ nồng đậm cùng với loại gió mạnh âm lạnh cực kỳ cuồng bạo khiến cho hắn không khỏi có chút tim đập nhanh.

Tại thời điểm vừa mới leo tới đỉnh núi, nếu không phải thân thể hắn đủ mạnh thì trong nhay mắt chỉ sợ thân thể hắn sớm đã bị xe rách thành một đống thịt đông lạnh rồi.

Bất quá sau khi cảm nhận cái loại thống khổ này thì Mục Trần dần dần phát hiên nơi đây đối với rèn luyện thân thể càng thêm hiệu quả, cho nên hắn lựa chon buông tha tiến về phía trước mà trựng tiếp xếp bằng rên đỉnh núi lẳng lặng ngồi xuống.

Xùy! Xùy!

Từng đạo gió mạnh lãnh lẽo thổi qua thân thể Mục Trần khiên bên ngoài thân thể hắn là từng miệng vết thương dữ tợn, chẳng qua thân thể hắn chỉ run rẩy một hồi liền đem loại thống khổ này kìm nến lại sau đó ngẩng đầu nhìn về phía xa xôi. .

Hắn có thể cảm ứng được, lúc này Tông Đằng, Hàn Sơn đám người chỉ sợ đã xâm nhập tầng thứ ba rồi.

Bất quá hắn cũng không nóng nảy, bởi vì hắn có thể phát giác được sau khi hắn ở chỗ này thích ứng thì sự cứng cỏi nhục thể của hắn sẽ tăng lên rất nhiều làm cho nhục thể của hắn tiếp cận đột phá Long Phượng Thể tầng thứ hai. .

Lúc này mới chỉ là thời điểm bắt đầu

Cái gọi là góp ít thành nhiều, không ngoài như thế.

" cho các ngươi. . . Chạy trước một hồi a. . . Chúng ta đợi tí nữa gặp lại."

Gió mạnh lạnh lùng gào thét mà qua, hắn xếp bằng ở trên đỉnh ngọn núi nhẹ nhàng cười.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 995: Phát Lực

Ầm ầm!

Đây là một mảnh không gian xám xịt, bên trong không gian, Lôi Đình như những con ngân xà ùn ùn kéo đến tàn sát bừa bãi. Bêm trong mây đen Lôi Quang, toàn bộ Thiên Địa tràn ngập hơi thở cuồng bạo vô cùng.

Bên trong mảnh không gian Lôi Bạo, chỉ thấy một vài thân ảnh đang cẩn thận từng ti từng tí bay thấp bên dưới. Quanh thân họ Linh Quang lập lòe, liên tục tránh né từng đạo Lôi Đình to lớn oanh kích xuống. Nhìn vẻ mặt bọn họ có chút chật vật.

Đây đúng là tầng thứ ba Luyện Thể Tháp.

Bọn người Tông Đằng, Hàn Sơn hiển nhiên dùng tốc đọ nhanh nhất xông vào tầng ba.

Trước đó bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất để xông vào tầng ba. Bất quá sau khi tiến vào tầng ba thì tốc độ giảm đi rất nhiểu, hiển nhiên mức độ cuồng bạo tầng thứ ba hơn hẳn tầng thứ hai, có vẻ rất khó giải quyết.

Linh quang quanh thân Tông Đằng bắt đầu khởi động, trước mặt của hắn lơ lửng một chiếc lô ng vũ màu vàng. Bên trên chiếc lông có những đường nét huyền ảo, cổ xưa. Trong lúc mơ hồ có thể cảm nhận được một chút chấn động cực kỳ bá đạo tản mát ra.

Mỗi khi có Lôi Đình điên cuồng giáng xuống thì quanh thân chiếc lông vũ màu vàng đều tản ra một đạo kim quang đem Lôi Đình đẩy ra ngoài, tuy nói là đã đẩy Lôi Quang ra nhưng vẫn khiến cho làn da Tông

Đằng cảm thấy đau đớn. Những đau đớn này hiển nhiên không thể khiến hắn trọng thương.

Chiếc lông này chính là dị bảo nội tộc do Kim Sí Đại Bàng Kim Vũ luyện ra, tuy không phải là pháp bảo công kích nhưng nói đến sức mạnh phòng thủ thì đủ để so sánh với Tuyệ Phẩm Thần Khí.

Để xông vào Luyện Thể Tháp, rõ ràng Tông Đằng đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ.

"Tiểu tử kia xem ra đã bị bỏ quá xa rồi." Ở phía trước, ánh mắt Tông Đằng lạnh nhạt liếc phía sau. Tới lúc này hắn vẫn không cảm ứng được dao động linh lực của Mục Trần, hiển nhiên vẫn chưa vượt qua tầng thứ hai.

Nghĩ đến việc này, khóe miệng Tông Đằng nở một nụ cười mỉa mai. Tên Mục Trần thật thú vị. Không biết lúc trước sử dụng thủ đoạn gì lại có thể xông qua tầng thứ hai trước bọn hắn. Không ngờ chỉ thoáng một lát đã lộ nguyên hình.

"Tự rước nhục."

Đối với hành động củaMục Trần mà nói, Tông Đằng cũng chỉ suy nghĩ như thế mà thôi. Nếu tiểu tử kia an phận đứng cuối cùng thì có lẽ cũng không khiến nhiều người chú ý nhưng hết lần này tới lần khác hắn ảo tưởng sức mạnh muốn đoạt được vị trí đầu tiên, nên hôm nay mới chịu cảnh trèo cao té đau. Còn liên lụy tới Cửu U Tước tộc bị mọi người cười nhạo.

"Tuy nhiên tên Mặc Phong kia lại là một nhân vật khó chơi." Ánh mắt Tông Đằng ánh mắt liếc phía xa, tại nơi có Xích Viêm thiêu đốt, bên trong Xích Viêm thân ảnh Mặc Phong như ẩn như hiện. Mỗi khi Lôi Đình phóng xuống khiến thân thể Mặc Phong khựng lại nhưng Lôi Đình Chi Lực cũng bị Xích Viêm hấp thụ rất nhiều nên không tạo ra quá nhiều ngăn trở.

Lúc trước tuy chưa giao thủ cùng Mặc Phong nhưng Tông Đằng có thể cảm nhận người này cũng nguy hiểm không kém Cửu U. Nếu giao đấu có lẽ sẽ có chút phiền phức.

"Những người còn lại nếu có thể đến được chỗ sâu nhất, tuy nhiên đó cũng là cực hạn của họ rồi." Ánh mắt Tông Đằng lóe lên, bên cạnh Lôi Quang vẫn rạch phá Thiên Địa.

Theo tin tức hắn biết, tầng thứ ba Luyện Thể Tháp chỉ cần chuẩn bị chút ít là có thể vượt qua dễ dàng nhưng khi tới tầng thứ tư thì tỉ lệ đào thải trở nên vô cùng thảm khốc.

Số người có thể tiến vào tầng thứ tư có lẽ chỉ còn khoảng một nửa nhưng cũng không khiến Tông Đằng lo lắng. Với thực lực của hắn nếu muốn tranh hạng nhất thì sẽ phải kịch chiến với Hàn Sơn cùng Mặc Phong nhưng nếu muốn đoạt danh ngạch thì hắn hoàn toan tin tưởng tuyệt đối.

"Từ tầng thứ tư về sau, xem cuối cùng ai trong chúng ta là kẻ cuối cùn có thể cười a, Thiên Băng Tộc ta không sợ bất kỳ kẻ nào tới khiêu chiến!"

Tông Đằng liếc qua những hướng khác có những bóng người lấp lánh Linh Quang, sâu trong mắt xẹt qua một tia băng hàn, thân hình đột nhiên tăng tốc, chiếc lông màu vàng tỏa ra từng đạo kim quang đem Lôi Quang đẩy ra.

. . .

"Không lâu sau khi đám người Tông Đằng đi đến nơi sâu nhất tầng thứ ba liền biết điểm mấu chốt của Luyện Thể Tháp này là đem một nửa số người ở đây đá ra ngoài.

Bên ngoài Luyện Thể Tháp, rất nhiều ánh mắt cũng nhìn qua màn sáng tầng thứ ba liền nhao nhao bàn luận.

"Tên Mục Trần vẫn không có chút động tĩnh. . . Nếu chín người kia đến được nơi sâu nhất tầng thứ ba mà hắn vẫn chưa tiến vào tầng thứ ba thì có lẽ sẽ bị đá ra ngoài.

Có người thương xót liếc qua quang điểm đang dừng lại ở tầng thứ hai, không lâu sau Mục Trần sẽ bị đá ra ngoài Luyện Thể Tháp.

Phía xa, mặt Liễu Thanh hơi nghiêng một chút, thấy cảnh này thì cũng cảm thấy hả giận. Tên này không biết trời cao đất dày, khi nãy trèo cao giờ thì té đau, không chỉ khiến bản thân mất hết mặt mùi mà còn làm cho Cửu U Tước tộc cũng mất mặt theo.

Liễu Thanh quay đầu nhìn về phía Cửu U, chỉ thấy khuôn mặt nàng bình tĩnh như trước nhưng bàn tay cũng nắm chặt lại, hiển nhiên trong lòng cũng rất lo lắng.

"Đến lúc tên này bị đá ra ngoài, ta xem ngươi còn chút thể diện nào không!"

Liễu Thanh cười lạnh trong lòng, tuy nói Luyện Thể Tháp đào thải một nửa số người, bất quá tên Mục Trần này đến tầng thứ ba còn không thể vào đã bị đá ra, hiển nhiên nhục nhã nhất vẫn là Mục Trần

Bên cạnh Cửu U, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc Linh cũng vô cùng lo lắng, nàng hiểu rằng một khi Mục Trần bị đá ra thì không biết họ sẽ phải chịu sự sỉ nhục như thế nào, hơn nữa nếu tin này truyền về tộc thì mấy lão già sĩ diện sẽ điên lên mất. . .

"Cửu U tỷ. . ."

Cửu U không để ý đến lời nói của Mặc Linh, ánh mắt của nàng, chăm chú nhìn quang điểm trơ trọi trong tầng hai. Nàng không hề tin tầng thứ hai sẽ làm khó được Mục Trần.

"oh kia"

Đang lúc Cửu U nhìn chăm chú thì đồng tử co rút lại bởi vì trong một khắc đạo quang điểm đó có chút dao động.

. . .

Bên trong vùng đất có gió rét cùng dòng nước lạnh. Phía xa, trên một ngọn núi, có một thân ảnh gầy gò yên lặng xếp bằng, vững vàng như bàn thạch.

Xuy xuy.

Gió rét như những lưỡi đao sắc bén cứa qua cơ thể Mục Trần nhưng nằm ngoài dự đoán của mọi người, thân thể hắn lại không hề bị rách toác ra từng vết thương dữ tợn mà chỉ xây xước một chút, tuy nhiên ngay sau đó thì kim quang nhạt nhạt lóe lên, nhanh chóng khôi phục.

Hiện tại nếu nhìn cơ thể Mục Trần kỹ một chút thì có thể phát hiện bên dưới lớp da của hắn có một tầng ánh sáng màu lam nhàn nhạt, sáng bóng đang di chuyển. Khí lạnh sáng bóng này nếu để ngấm vào người thì có thể khiến một tên Lục Phẩm Chí Tôn lập tức biến thành hóa thạch đông lạnh. Nhưng khí lạnh này di chuyển dưới da của Mục Trần thì tỏa ra sinh cơ dạt dào. Một sức mạnh cường đại chậm rãi ngấm vào huyết nhục bên trong cơ thể.

Lúc này, hàn khí màu xanh da trời trên mặt Mục Trần bắt đầu tan rã. Khi hàn khí tan biết thì đôi mắt hắn đang nhắm chặt bỗng nhiên mở ra.

Bên trong con ngươi màu đen lại ngưng tụ thêm hàn khí màu xanh da trời. Không khí trước mặt, khi hai con mắt hắn nhìn chăm chú thì ngưng tụ thành hàn băng, một đạo hoa văn băng tinh từ trong con mắt hắn lóe lên rồi biến mất.

Hô.

Mục Trần há miệng thở ra một làn hàn khí màu xanh da trời, ngay lúc đó gió lạnh cùng dòng nước lạnh cuồng bạo vô cùng từ bốn phương tám

hướng cuốn tơi vô cùng dũng mãnh, vậy mà ngay lập tức bị đóng băng khi chạm vào hàn khí do Mục Trần thở ra.

Kim quang từ trong thân thể Mục Trần tỏa ra hàn khí tràn ngập bên trong cơ thể liền biến mất, thay vào đó là một cảm giác ấm áp.

Hiện tại hàn khí lúc trước trong mảnh thiên địa này đối với Mục Trần đã không thể gây khó dễ hắn được nữa rồi.

Hắn cúi xuống, nhìn thấy Chân Long Chi Văn chiếm giữ một phần ở lồng ngực đã bành trướng một vòng, hơn nữa Long nhãn ban đầu vốn chỉ hé một chút, bây giờ lại bắt đầu chầm chậm mở ra thêm một chút.

Ông!

Long nhãn mở ra, tuy nửa nhắm nửa mở, ngay lập tức bộc phát ra uy áp Chân Long khiến ngọn núi Mục Trần ngồi xếp bằng xuất hiện từng vết nứt.

Cùng lúc đó, sau lưng hắn, cánh Phượng cũng chầm chậm mở ra một nửa.

Uy áp Long Phượng bộc phát mãnh liệt khiến cho ngọn núi không thể nào chịu nổi, vô số vết nứt to lớn xuất hiện, cuối cùng sụp đổ.

Ngọn núi vỡ vụn, Mục Trần lăng không đứng, thân thể hắn trần trụi, quanh thân không hề có dao động của linh lực nhưng gió lạnh cùng dòng nước lanh có thể xé nát Lục Phẩm Chí Tôn lại chỉ có thể để lại một vài vết trắng nhàn nhạt trên da.

Nhục thể của hắn, trong khoảng thời gian rèn luyện vừa rồi đã mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Hắn có thể cảm nhận được Long Phượng chân thể tầng thứ hai sắp đột phá.

Tuy nhiên nơi này đã không còn chút công hiệu nào đối với nhục thể của hắn nữa.

"Cuối cùng cũng xong. . ."

Bàn tay Mục Trần chầm chậm nắm lại, hắn cảm thấy sức mạnh trong cơ thể muốn bạo phát mà ra, khóe miệng lộ ra một nụ cười thỏa mãn, chợt ánh mắt hắn nhìn về nơi xa xa, hắn nghĩ những người kia có lẽ sắp xông qua bình chướng tầng thứ ba, tiến vào tầng bốn a?

Xem ra hắn phải chạy hết sức rồi, nếu không sẽ bị loại mất, lúc đó thì thật có lỗi với Cửu U vì đã nhường danh ngạch cho hắn. . . .

Nghĩ đến đây, Mục Trần là không hề do dự, hắn cong ngón tay búng ra, sau lưng kim quang tách ra, một đôi cánh Kim Sắc Phượng chậm rãi mở ra.

Oanh!

Hai cánh mở ra, cuồng phong gào thét. Gió rét đầy trời đều bị xé nát, dòng nước lạnh màu lam cũng không thể ngăn cản hắn. Thân thể Mục Trần trong nháy mắt hóa thành cầu vồng bay đi, dùng một tốc độ cực nhanh bay vào mảnh thiên địa này.

Tốc độ của hắn so với bọn Tống Đằng thì không biết nhanh hơn bao nhiêu lần!

. . .

Trong lúc Mục Trần di chuyển thì bên ngoài Luyện Thể Tháp nhiều cường giả cũng phát hiện, ngay lúc này vô số ánh mắt đều tập trung nhìn tới, sau đó thằng nào cũng thộn mặt ra.

Nhìn khuôn mặt châm chọc của Liễu Thanh lúc này cũng ngố không kém.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 996: Đào Thải Tàn Khốc

Bên ngoài Luyện Thể Tháp.

Màn sáng lơ lửng bên trên Luyện Thể Tháp, vào lúc này một đạo quang điểm đột nhiên lóe sáng và dùng một loại tốc độ khủng khiếp đi về phía trước, vài phút đồng hồ sau là tiếp cận lối thông bình chướng tầng thứ ba.

Trước màn sáng, lúc này tất cả cường giả đều trợn mắt há hốc mồm nhìn theo đạo quang điểm. Thật lâu họ mới từ từ phục hồi tinh lại thần trước biến cố bộc phát này. Tiếp sau đó liền có tiếng kinh hô hốt hoảng truyền ra.

"Cái này. . . Đã xảy ra chuyện gì? Tên Mục Trần… hắn đã làm gì mà ở trong đó mà có thể thi triển tốc độ nhanh đến như vậy!"

"Tốc độ thật đáng sợ! Đã vượt qua tất cả mọi người trước đó. Trời ạ! Hắn đã đến lối thông bình chướng tầng thứ ba rồi!"

"Ahhh, tốc độ này!"

". . ."

Thanh âm ẩn chứa sự khó tin liên tiếp phát ra, cường giả các tộc đều hiện lên vẻ mặt trợn mắt há hốc mồm. Hiển nhiên ai cũng không nghĩ tới Mục Trần lúc trước biểu hiện đường như buông bỏ vậy mà vào lúc này đột nhiên bộc phát.

Mấy người Thiên Bằng tộc cũng là vẻ mặt hoảng sợ nhìn chằm chằm vào màn sáng. Đặc biệt là Liễu Thanh trên gương mặt là nụ cười đắc ý

vào lúc này liền cứng lại. Ánh mắt của nàng gắt gao nhìn chằm chằm vào một đạo quang điểm sáng chói, bộ dáng nàng như là hận không thể ăn tươi nuốt sống Mục Trần.

"Hỗn đản! Điều này sao có thể? !"

Trong lòng Liễu Thanh giận dử điên tiết khuôn mặt tái nhợt chợt cắn răng hung hăng nói: "Tên này nhất định là sử dụng loại bí pháp gì đó tuyệt đối không cách nào kéo dài được lâu. Nếu hắn muốn dựa vào bí pháp này để xông qua lối thông bình chướng tầng thứ ba tuyệt đối không có khả năng!"

Nhưng tiếng nói nàng vừa dứt chung quanh lại lần nữa vang vọng tiếng kinh hô.

"Hắn xông vào lối thông bình chướng tầng thứ ba rồi!"

"Thật đáng sợ, tốc độ của hắn vẫn như trước!"

" Đối với hắn bình chướng này dường như không phát ra nổi nửa điểm ngăn trở sao?"

Trên Màn sáng có một đạo quang điểm sáng chói vọt vào lối thông bình chướng tầng thứ ba. Hơn nữa càng làm cho mọi người cảm thấy không thể tưởng tượng nổi chính là tốc độ của nó vẫn không có dấu chậm lại mà ngược lại càng lúc càng nhanh!

Hào khí bên ngoài Luyện Thể Tháp như muốn đông cứng lại.

Cái miệng nhỏ nhắn đôi môi hồng nhuận phơn phớt của Liễu Thanh có chút mở ra. Giống như là muốn nói cái gì đó nhưng lời nói này đã đến yết hầu rốt cuộc lại không phun ra, chỉ là lộ ra bộ dáng buồn cười đôi mắt trợn tròn đặc biệt.

Một màn diễn ra trước mắt làm cho bọn họ khó mà tin được. Nhưng chỉ có thể miễn cưỡng tiếp nhận sự việc có chút tàn khốc này. . .

. . .

Chỗ sâu nhất bên trong tầng thứ ba Luyện Thể Tháp.

Không gian tại đây lộ ra cực kỳ ám trầm tạo thành từng mảnh tầng tầng lớp lớp Lôi Vân màu đen. Như cả thiên không đều bị che đậy chặt chẽ bởi từng đạo Lôi Đình cực lớn giống như Giao Long xé rách phía chân trời. Lôi uy đáng sợ làm cho cả Thiên Địa đều run rẩy.

Tại phiến thiên địa này Lôi Đình tàn sát không gian bừa bãi. Mấy đạo nhân ảnh lăng không mà đứng Linh quang bàng bạc từ trong cơ thể của bọn họ phát ra không ngừng đem những đạo Lôi Đình bổ xuống đều đánh cho xơ xác.

Bọn Tông Đằng, Hàn Sơn, Mặc Phong đứng ở phía trước nhất. Ánh mắt của bọn hắn đều ngưng tụ tại phía trước mặt.

Tại đó, Lôi Vân như hội tụ thành một mảnh Vân Đài khổng lồ ước chừng mấy vạn trượng. Phía sau Vân Đài không gian hiện ra như bị nghiền nát. Nhưng lại có thể nhìn thấy trong đó có thêm vô số đạo hào quang tựa như lưu tinh phô thiên cái địa xẹt qua.

Bọn Tông Đằng nhìn qua những hào quang lưu tinh kia. Nhưng ánh mắt ngưng tụ lại bởi vì bọn họ đều là có thể cảm giác được trong những hào quang lưu tinh kia lại có thêm những giọt chất lỏng do Lôi Quang hội tụ lóe ra.

Từ đó phát ra một cỗ lực lượng cực đoan tinh thuần cuồng bạo.

"Cái đó là. . . Lôi tủy?"

Bọn Tông Đằng trên khuôn mặt cùng lúc dâng lên một vẻ tham lam. Cái gọi là lôi tủy chính là Lôi Đình Chi Lực trong thiên địa ngưng luyện đến trình độ nào đó mới có thể sinh ra chi vật. Có thể tẩy tủy phạt cốt tinh luyện thân thể một cách thần hiệu. Giá trị chỉ có hơn chứ không kém so với Huyết Linh Nê.

Bọn người Tông Đằng ánh mắt tham lam dần dần thu hồi. Những lôi tủy kia ở phía sau Lôi Vân đài. Hiển nhiên muốn đạt được những lôi tủy này thì phải thông qua được ải này.

Mà tòa Lôi Vân đài này là lối thông bình chướng tầng thứ tư.

Chỉ có cách tại đây xông qua mới có thể tiến vào tầng thứ tư Luyện Thể Tháp!

Tông Đằng phóng tầm mắt của mình nhìn về phía sau tòa Lôi Vân đài. Tại đó có năm đạo Lôi Quang bồ đoàn lóe ra hào quang ước chừng to hơn một trượng. Trông thấy năm đạo Lôi Quang bồ đoàn này ánh mắt của bọn hắn đều lóe lên.

Bởi vì bọn họ đều hiểu năm đạo Lôi Quang bồ đoàn kia là đại biểu cho số danh ngạch có thể tiến vào tầng thứ tư.

Có thể nói tại đây trên tòa Lôi Vân đài sẽ trực tiếp đem loại bỏ gần một nửa số lượng người tiến vào .

Cái tỉ lệ đào thải này hiển nhiên là tàn khốc.

Bất quá đối với việc này bọn người Tông Đằng, Hàn Sơn, Mặc Phong thần sắc lạnh nhạt, im lặng không nôn nóng ngược lại là có thêm một cỗ tự tin, hiển nhiên bọn hắn đối với bản thân mình đều có sự tin tưởng tuyệt đối. Năm cái danh ngạch kia tất nhiên sẽ có phần bọn hắn.

Hưu! Hưu!

Lúc bọn người Tông Đằng lẳng lặng đứng đợi thời gian trôi. Ở xa phía sau thỉnh thoảng có tiếng xé gió truyền đến. Từng đạo thân ảnh hơi thở có vẻ chật vật theo thời gian dần trôi qua cũng dần lao đến.

Tuy tốc độ thiên kiêu các tộc có chậm hơn bọn người Tông Đằng. Nhưng khi bọn hắn nhìn thấy năm đạo Lôi Quang bồ đoàn phía sau Lôi Vân đài đồng tử đều là co rụt lại. Chợt thần sắc trở nên ngưng trọng rất nhiều.

Hiển nhiên bọn họ đều hiểu được muốn đạt được một trong năm đạo Lôi Quang bồ đoàn thì họ phải đối mặt bao nhiêu khó khăn.

Trong thiên địa Lôi Đình tàn sát bừa bãi từng đạo thân ảnh lăng không mà đứng, khoảng cách giữa bọn họ đều được kéo giãn hiển nhiên cũng là để đề phòng lẫn nhau.

Hai mắt khép hờ Tông Đằng vào lúc này hé mở ra. Nhìn thoáng qua số người nơi đây chợt khóe miệng hơi nhấc lên. Số người xuất hiện tại nơi đây như hắn dự kiến cũng chỉ có chín người.

Xem ra cái tên Mục Trần đến từ tộc Cửu U Tước rõ ràng là bị bỏ lại phía sau rồi.

Chợt hắn lắc đầu rồi nhẹ giọng tự nói :"Thật là trò cười cho thiên hạ."

Hắn không hề có ý định chú ý qua nhiều loại người thất bại này. Ánh mắt hắn nhìn quét qua phía những người khác cười mỉm nói: "Chư vị, thời gian đã không còn nhiều chúng ta hãy cùng tiến vào tòa lôi đài này. Tiếp theo ai có thể đắc thủ phải dựa vào thủ đoạn bản thân a."

Ở đằng kia xa xa, Hàn Sơn, Từ Côn bọn người sắc mặt hờ hững gật đầu.

Chỉ có Mặc Phong khẽ cau mày nhìn thoáng ra xa xôi phía sau chợt khẽ thở dài một hơi. Nếu lúc này Mục Trần không xuất hiện kịp thời sẽ bị trực tiếp đào thải.

Tông Đằng nhìn thấy tất cả mọi người đều không có ý kiến gì liền cười rồi giẫm chận một cái dẫn đầu mà lên. Bất quá ngay tại lúc hắn sắp sửa hướng về tòa Lôi Vân đài. Thần sắc của hắn đột nhiên biến đổi mãnh liệt quay đầu lại thần sắc kinh nghi nhìn về nơi xa xôi phía sau.

Cùng thời điểm này bọn người Hàn Sơn, Mặc Phong ánh mắt cũng ngưng tụ. Bởi vì tại thời khắc này bọn họ đều là đã nhận ra một cỗ cực

đoan Linh lực chấn động kinh người ở đằng kia phía sau đang truyền đến.

"Vẫn còn người tiến đến?!" Phát giác được loại chấn động này mọi người đều cả kinh. Chợt ánh mắt thoáng nhìn nhau sau đó trong lòng hơi chấn động.

"Là cái tên Mục Trần! Vậy mà ở thời điểm này Hắn lại chạy đến!"

Trên khuôn mặt hờ hững của Hàn Sơn vào lúc này có chút động dung. Hắn nhìn ra xa xôi phía sau thanh âm trầm thấp nói: "Tốc độ nhanh thật chẳng lẽ hắn không sợ Lôi Đình nơi đây sao?"

Hiển nhiên hắn cũng phát giác được đạo chấn động Linh lực kia quả thực là đang xông thẳng đến đây với tốc độ cực nhanh. Hoàn toàn không lo lắng bị Lôi Đình đánh chết.

Ầm ầm!

Ở nơi này mấy vị thiên kiêu trong nội tâm chấn động. Phía sau tiếng sấm càng lúc càng cuồng bạo. Ngắn ngủn mấy chục tức thời gian mọi người nhìn thấy một đạo kim quang lờ mờ xé rách Thiên Địa đang gào thét mà đến.

Từng đạo Lôi Đình từ trên trời giáng xuống nhưng khi đánh lên đạo bóng người kim quang kia chỉ làm cho thân thể hắn run lên. Mà tốc độ hắn lại không chút nào suy giảm.

Hưu!

Kim quang lập lòe gian cuối cùng cũng là xuất hiện ở bên ngoài tòa lôi đài. Ở nơi đây mọi ánh mắt nhìn chăm chú vào đạo kim quang. Khi đạo kim quang dần tiêu tán hết một đạo thân ảnh trẻ tuổi xuất hiện.

Kim quang tán đi Mục Trần lăng không mà đứng. Sau đó hắn nhìn về phía những người đang lăng không tại nơi đây mỉm cười nói: "Chư vị đã đợi lâu."

Thân hình thon dài của hắn lúc này làn da có kim quang lưu chuyển chân đạp kim quang. Nhưng lúc Mục Trần quay cặp mắt chứa Phong Lôi về phía họ. Dù là cường giả cấp bậc như Tông Đằng, Hàn Sơn, ánh mắt đều ngưng trọng. Hiển nhiên là vì trên người hắn họ đã nhận ra một cỗ khí tức nguy hiểm như có như không.

"Người này so về trước kia dường như mạnh lên ah? !" Tông Đằng sắc mặt không đổi nhưng hai bàn tay lại nhịn không được nắm chặt. Hắn có thể phát giác được hiện tại Mục Trần tựa hồ so với trước có chút khác biệt.

Hàn Sơn ngược lại là liếc nhìn Mục Trần thật sâu, rồi sau đó ánh mắt nhìn quét ra, nói: " Người đều đã đến đông đủ vậy thì bắt đầu a. Về phần ai có thể đi vào tầng thứ tư phải xem năng lực bản thân mình tới đâu rồi."

Thanh âm vừa rơi xuống hắn không do dự chút nào thân hình khẽ động trực tiếp hóa thành quang ảnh lọt vào trên tòa Lôi Vân đài. Sau đó đứng chắp tay trong lúc mơ hồ bộc phát ra một cỗ khí thế hung ác làm cho lòng người kinh tâm động phách.

Hưu! Hưu!

Tiếp đó những người còn lại cũng mãnh liệt vọt lên trên phiến Lôi Vân đài. Bất quá như trước họ đều giữ một khoảng cách an toàn với nhau.

Mục Trần cũng đã tiến nhập Lôi Vân đài kia. Sau đó ánh mắt có chút hàn quang. Xem tình hình trước mắt muốn xông qua cửa tầng thứ tư thì phải thông qua hình thức hỗn chiến rồi. Bất kể như thế nào chỉ có năm người trụ lại cuối cùng trên tòa lôi vân đài mới có tư cách tiến nhập tầng thứ tư.

"Đào thải một nửa sao?"

Mục Trần tự nói, chợt đầu ngón tay hắn liền có thêm Linh quang ngưng tụ.

Mà đang lúc trong tay Mục Trần Linh quang dần dần ngưng tụ. Ở xa xa Tông Đằng hai mắt đột nhiên có chút nhíu lại chợt hắn quay đầu lại ánh mắt nhìn về một phương hướng khác.

Chỗ đó có một gã nam tử áo đen cũng vào lúc này ánh mắt có một tia âm lãnh nhìn chằm chằm lấy Mục Trần. Người này chính là thiên kiêu Lôi Nha tộc trước kia hắn đã từng giao thủ cùng bọn Mục Trần, Cửu U tại trong Vành Đai Thiên Thạch.

Ánh mắt Nam tử áo đen cùng Tông Đằng thoáng giao nhau. Sau đó dường như đã đạt được giao kèo. Lúc này hắn lành lạnh cười trực tiếp cất bước đối với hướng Mục Trần mà đi.

Mặc Phong cũng là phát giác được thiên kiêu Lôi Nha tộc nhằm vào Mục Trần mà tới. Lúc này Mặc Phong nhướng mày định đem hắn ngăn lại.

Nhưng ngay lúc Mặc Phong vừa muốn ngăn cản thì trước mặt hắn có bóng người thoáng hiện. Sau đó khuôn mặt giống như cười mà không phải cười của Tông Đằng liền xuất hiện trước mặt hắn.

"Đã sớm nghe nói Mặc huynh chính là nhân tài trẻ tuổi kiệt xuất của Cửu U Tước tộc. Hôm nay tương kiến mong Mặc huynh chỉ giáo."

Mặc Phong ánh mắt băng hàn chằm chằm nhìn Tông Đằng ngăn trở phía trước. Hiển nhiên là cố ý muốn cuốn lấy hắn để cho thiên kiêu Lôi Nha tộc có đủ thời gian giải quyết Mục Trần.

"Ngươi cho rằng ngăn ta lại là có thể đối phó với Mục Trần sao? Nhưng ngươi quá ngây thơ khi nghĩ như vậy rồi." Mặc Phong cười lạnh nói.

"Vậy sao?"

Tông Đằng nghe vậy thì từ chối cho ý kiến rồi cười nhạt nói: "Không có thời gian bố trí Linh trận một tên Lục phẩm Chí Tôn thì được coi là gì?"

Hắn có chút nghiêng đầu, nhìn thoáng qua nam tử áo đen đã xuất hiện phía trước Mục Trần. Trong mắt cũng xẹt qua một vẻ cười lạnh. Tiểu tử này liều mạng đuổi lên nhưng chỉ sợ sẽ là người đầu tiên bị loại rồi.

Như thế xem ra người này cũng thật là buồn cười haha.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 997: Chân Long Quyền

Đang lúc bọn người Mục Trần đều tiến vào trên tòa Lôi Vân đài chổ lối đi thông tầng thứ tư. Ở bên ngoài Luyện Thể tháp lúc này cũng có hào quang ngưng tụ. Cuối cùng biến thành một mặt màn sáng cực lớn. Khi bên trong màn sáng hiện rõ thì đem cái Lôi Vân đài bên trong kia là một khối đá lớn lộ lộ ra.

Bên ngoài Luyện Thể Tháp ánh mắt mọi người hơi có vẻ khẩn trương lập tức nhìn về phía có màn sáng lớn.

Ai cũng biết kế tiếp trên tòa Lôi Vân đài này sẽ đào thải một nửa người tiến vào. Chỉ lấy năm người trụ lại cuối cùng trên đó mới có đủ tư cách bước vào Luyện Thể tháp tầng thứ tư.

Loại tỉ lệ đào thải này hiển nhiên là làm cho lòng người chấn kinh.

Lúc này mọi người cũng là dần dần hồi phục lại tinh thần đối với biến cố Mục Trần bạo khởi gây ra chấn động trước đó. Nhưng vẫn như cũ vẫn còn thỉnh thoảng có từng đạo ánh mắt hàm ý kỳ lạ quét về phía màn sáng bên trong kia. Một đạo thân ảnh trẻ tuổi gầy thon dài đang ở đó.

Liễu Thanh lúc này khuôn mặt tái nhợt nghiến chặc lấy hai hàm răng. Nàng có nghĩ như thế nào cũng không ngờ tới. Tên tiểu tử nhân loại kia lại có thể vào thời điểm cuối mấu chốt đó lại bộc phát ra tiềm lực khủng bố như thế. Bị rớt lại phía sau xa như vậy trong tình huống đó còn có thể kịp đuổi lên.

Lúc trước Mục Trần một đường xông thẳng mãnh liệt đuổi theo bọn Tông Đằng. Loại khí thế này của hắn ngay cả nàng vào lúc này còn cảm

thấy tim có chút đập nhanh. Đến thời điểm này cho dù nàng không thừa nhận cũng không được. Cái tên Mục Trần này có thể đạt được danh ngạch tiến vào Thần Thú chi nguyên trong Cửu U tước tộc. Đích thực là làm cho người khác có chút không tưởng được thực lực của hắn.

Xem ra lúc trước nàng thật sự nhìn lầm rồi. Ngược lại làm cho mình mất hết mặt mũi.

"Người này thật là một cái tên điên. . . vậy mà cũng có thể đuổi theo." Lúc Liễu Thanh đứng bên cạnh than thở thì một gã cường giả Thiên Bằng Tộc cũng thở dài một hơi. Giống như nàng ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Vào lúc này khuôn mặt Liễu Thanh theo thời gian dần trôi dần khôi phục lại. Nàng hít sâu một hơi sau đó nói: " Chính xác Thằng này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán mọi người. Mặc kệ hắn có thủ đoạn gì đi nửa thì kế tiếp mới thật sự là khiêu chiến."

"Hơn nữa lúc này đây hắn đã bại lộ thân là Linh trận sư. Cho nên chỉ sợ sẽ không có người nào cho hắn đủ thời gian để bố trí Linh trận. Nếu mất đi con át chủ bài Linh trận thì trên Lôi Vân đài khi đối mặt bất kỳ một vị thiên kiêu nào cũng có thể đem hắn đánh bại đơn giản."

Trên Lôi Vân đài ngoại trừ Mục Trần ra thì chín người còn lại đều là hàng thật giá thật Thất phẩm Chí Tôn. Hơn nữa bản thân họ là Thần Thú thì chi lực được tăng thêm, sức chiến đấu càng hung hãn. Cho nên Mục Trần thân ở trong đó thì không khác gì dê lạc giữa bầy sói.

Huống chi Mục Trần đã mất đi tiên cơ để cho người biết hăn là Linh trận sư. Về sau hiển nhiên cũng sẽ mất đi chấn nhiếp. Chỉ sợ những người khác cũng sẽ không ngồi nhìn hắn đem Linh trận ra bố trí.

Đứng bên cạnh những cường giả Thiên Bằng Tộc kia nghe vậy cũng đồng ý gật đầu. Mặc kệ lúc trước đến tột cùng là Mục Trần sử dụng cái bí pháp gì đã làm cho hắn bạo khởi trực tiếp đuổi theo những người khác. Nhưng khảo nghiệm kế tiếp chỉ có thể dựa vào thực lực chân chính

của bản thân mới có thể xông qua. Hiển nhiên bọn họ cũng không cho rằng Mục Trần đã mất đi tiên cơ Linh trận mà hắn có thể trở thành một trong năm người cuối cùng lưu lại trên Lôi Vân Đài.

"Ân?"

Trong lúc bọn họ đang nói chuyện với nhau. Trong phiến khu vực này đột nhiên có một tiếng kinh nghi vang lên. Sau đó nhiều chư vị cường giả nhìn thấy biến cố kia phát ra ở phía trước Mục Trần với thiên kiêu Lôi Nha tộc.

"Dĩ nhiên là Lục Tùy của Lôi Nha tộc? !"

"Xem ra hắn muốn xuất thủ đối với Mục Trần. Người này thực lực tương đương không kém mà còn muốn mạnh hơn so với Tông Viêm của Thiên Bằng Tộc lúc trước giao chiến với Mục Trần. Hơn nữa Mục Trần trước mắt bại lộ át chủ bài là Linh trận sư. Trận chiến này đối với hắn mà nói là cực kỳ không ổn."

"Ngược lại chuyện đó có nói hơi sớm không. Ai có thể biết tên Mục Trần này hắn còn bao nhiêu con bài chưa lật. Người này đối với những chuyện tạo ra khi trước cho thấy hắn cũng không giống loại người lỗ mãng. Cho nên hắn cũng hiểu được thực lực Lục phẩm Chí Tôn không có nửa điểm khả năng xâm nhập Luyện Thể tháp. Như vậy hắn cũng quá mức tự đại sao."

". . ."

Đang lúc Lục Tùy Lôi Nha tộc xuất hiện trước mặt Mục Trần. Bên ngoài Luyện Thể Tháp nhiều chư vị cường giả cũng nghị luận nhao nhao. Trải qua nhiều lần nghịch chuyển trước đó của Mục Trần đã làm rất nhiều người cả kinh. Vào lúc này quả thật cũng không bao nhiêu người lại lần nữa dám đơn giản cho kết luận loạn như trước.

Lục Tùy cố nhiên là cường đại nhưng Mục Trần cũng không kém phần quỷ dị a.

. . .

"Xem ra lần này ngươi không có thời gian bố trí Linh trận rồi. . ."

Ở bên ngoài lúc ngoại giới nghị luận nhao nhao thì trên Lôi Vân đài Lục Tùy đứng ở phía trước Mục Trần hắn hướng về phía Mục Trần nhếch miệng cười cười lộ rõ hai hàm răng trắng hàn khí nồng đậm tỏa ra.

Mục Trần nhìn chằm chằm lên Lục Tùy trước mắt. Đôi lông mày cũng hơi hơi nhíu chợt Linh quang trong tay dần theo thời gian trôi qua từ từ tiêu tán. Nếu như trước kia hắn không bại lộ thân phân Linh trận sư thì điều này quả nhiên kiêng kị vô cùng. Nhưng lúc này đây Lục Tùy thậm chí ngay cả chút nào thời gian cũng không định cho hắn.

Tuy nhiên Lục Tùy trước mắt nhìn như tùy ý đứng thẳng nhưng Mục Trần lại có thể cảm ứng được có Linh lực bàng bạc dưới chân hắn mang tất cả đi ra. Trực tiếp đem phiến không gian phụ cận trong lòng đất mà hắn bố trí Linh ấn trước đó chấn nát không ít.

Làm cho bố trí Linh ấn của Linh trận đã có chỗ thiếu hụt. Linh trận bố trí ra cũng sẽ không ổn định. Ngược lại cưỡng ép mà làm khó có thể thu được hiệu quả cao. Chỉ là tự mình lãng phí Linh lực mà thôi.

Như thế cho nên cuối cùng hắn chọn buông tha bố trí Linh trận.

"Sao thế? Không có ý định vận dụng Linh trận sao?" Nhìn thấy hành động Mục Trần trên khuôn mặt Lục Tùy hiện lên vẻ trêu tức. Nếu như người trước mắt không bố trí ra Linh trận xem ra không thể nghi ngờ là hắn tự đoạn hai tay.

Mục Trần mỉm cười nói :"Quả nhiên có chút thủ đoạn. Nhưng thế càng thêm phần thú vị." Đối với giọng mỉa mai nét mặt tươi cười của Lục Tùy thì song chưởng Mục Trần hơi siết. Hắn cảm thụ được giữa dòng chảy huyết nhục trong cơ thể có một lực lượng đáng sợ.

Trong lời nói Mục Trần có chứa chút ngữ khí trêu chọc thì khuôn mặt Lục Tùy âm trầm xuống một chút. Ngón tay hắn trực tiếp chỉ hướng bên ngoài đài ngữ khí ồm ồm nói: "Bây giờ tự mình lăn xuống đài thì khả năng còn kịp, bằng không thì chết ở chỗ này đến cơ hội giúp ngươi nhặt xác đều không có."

Nhưng mà đối với việc này Mục Trần hắn chỉ đưa nhìn qua cười tủm tỉm. Loại ánh mắt này của hắn nhất thời làm cho Lục Tùy trong lòng nổi giận có một cỗ sát ý tuôn ra. Bởi vì Mục Trần xem lời nói của hắn đồng dạng giống như loại ngu xuẩn.

"Hỗn đản ngươi muốn chết!"

Sát ý bắt đầu khởi động Lục Tùy không nhiều lời bàn chân đột nhiên giẫm một cái lập tức Linh lực cuồng bạo vô cùng từ trong cơ thể hắn mang tất cả ra. Loại mênh mông Linh lực này bên trong lại là có thêm Lôi Quang lập loè, phảng phất tiếng sấm quanh quẩn như đang cùng Lôi Đình tàn sát bừa bãi ở trong phiến thiên địa này lấy được cộng minh.

Một cỗ cảm giác áp bách cường hoành vào lúc này từ trong cơ thể Lục Tùy phát ra.

Mục Trần cảm nhận được áp bách này. Trong mắt cũng xẹt qua một vòng kinh ngạc Lôi Nha tộc tựa hồ đối với Lôi Đình Chi Lực trong thiên địa có rất mạnh tính cộng hưởng. Linh lực bên trong cơ thể đều ẩn chứa một ít Lôi Đình lực lượng do đó làm cho Linh lực càng thêm cuồng bạo.

"Ta ngược lại là muốn nhìn không có Linh trận dựa vào ngươi chỉ là thực lực Lục phẩm Chí Tôn. Đến tột cùng lại có thể làm được trò gì ở chỗ này? !"

Ngữ khí Lục Tùy mang đậm sát ý nháy mắt sau đó tiếng sấm vang vọng. Thân ảnh của hắn lại trực tiếp hóa thành một đạo Lôi Quang mãnh liệt bắn ra. Tốc độ hắn tựa như điện quang lóe lên liền xuất hiện ở giữa không trung phía trước Mục Trần.

Oanh!

Khuôn mặt Lục Tùy lành lạnh mắt hắn nhìn lấy Mục Trần. Sau đó hung hăng chụp xuống một chưởng. Trong ḷong bàn tay hắn ngưng tụ thêm vô tận Lôi Đình. Một chưởng nhẹ nhàng đánh xuống nhưng ẩn chứa trong đó lực lượng hủy diệt.

"Đại tụ lôi thủ!"

Một chưởng hạ xuống giống như nghìn vạn Lôi Quang hội tụ. Một chưởng này có thể diệt thiên.

Lôi Quang chiếu rọi trong ánh mắt Mục Trần. Hắn nhìn qua chưởng phong đánh xuống mang theo Lôi Quang gào thét cuồng bạo của Lục Tùy. Hai mắt cũng hơi hơi lóe lên. Thực lực Lục Tùy so với Tông Viêm trước kia hiển nhiên là càng thêm cường hoành. Khó trách hắn có thể trở thành thiên kiêu Lôi Nha tộc. Việc này hoàn toàn chính xác không thể khinh thường.

Bất quá trước mắt chưởng phong Lục Tùy bực này cuồng bạo đánh về phía mình. Nhưng sâu trong mắt Mục Trần chưa từng có chút sợ hãi nào. Ngược lại sâu trong đó chiến ý nóng bỏng bắt đầu khởi động. Hắn có thể cảm giác được trong cơ thể huyết nhục vào lúc này có chút chấn động. Đó là sự biểu hiện khát vọng chiến đấu của huyết nhục.

Đã trải qua rèn luyện suốt ba tầng Luyện Thể tháp. Hiện giờ bên trong huyết nhục của hắn đã là ẩn chứa một lực lượng quá mức cường hoành. Hiện tại hắn cần nhất là một hồi chiến đấu ác liệt. Trong chiến đấu mới có thể làm cho lực lượng bên trong huyết nhục hắn triệt để dung nhập vào bên trong thân thể.

Mục Trần liếm liếm môi một cái. Vào lúc này kim quang sáng chói từ trong cơ thể bạo phát đi ra. Xương cốt trong cơ thể vào lúc này có chút rung rung. Trong lúc mơ hồ có thanh âm Long Phượng tề minh trong người chấn động vang vọng.

Đông!

Trong cơ thể khí huyết sôi trào cỗ lực lượng kia đã không cách nào áp chế. Cho nên Mục Trần cũng không hề có bất kỳ áp chế nào. Bàn chân đột nhiên giẫm mạnh thân hình trực tiếp bạo xông lên. Trực tiếp hướng thẳng đến chưởng phong Lục Tùy đang đánh tới mà đi.

"Ngươi muốn chết!"

Lục Tùy nhìn thấy Mục Trần dám chính diện lao thẳng tới. Lập tức mặt hắn hiện lên vẻ dữ tợn. Một chưởng này của hắn đừng nói là Lục phẩm Chí Tôn tầm thường. Cho dù những người thực lực vừa mới bước vào Thất phẩm Chí Tôn cũng không dám trực tiếp ngạnh chiến. Cho nên hành động lần này Mục Trần trong mắt hắn không thể nghi ngờ là tự tìm đường chết.

"Chết đi cho ta!"

Hắn cười dữ tợn, trong lòng bàn tay Lôi Đình hội tụ vô tận vào lúc này trở nên cuồng bạo vô cùng. Tiếng sấm ầm ầm cuồng bạo chấn động vòm trời. Lôi Quang quanh bàn tay trong nháy mắt đã bành trướng gấp mấy trăm lần giống như một tòa Lôi Đình cự sơn. Trực tiếp hung hăng trấn áp xuống Mục Trần đang xông thẳng đến.

Hưu!

Thân ảnh quỷ mị Mục Trần trực tiếp xuất hiện giữa không trung. Hắn nhìn qua Lôi Thủ Lôi Đình Cự Sơn đang trấn áp mà đến. Chợt hắn hít sâu một hơi liền xuất hiên một đầu Tử Kim Long Văn du động chiếm giữ trên quả đấm của hắn.

Chân Long chi văn duỗi ra long trảo liền lúc đó Long Lân Tử Kim sắc cùng năm ngón tay Mục Trần dung hợp hoàn mỹ lóe ra sáng bóng. Phóng thích ra lực lượng cực đoan đáng sợ.

Vào lúc này Bàn tay cùng Long trảo trong nháy mắt đã dung hợp hoàn mỹ lại với nhau.

Một cỗ lực lượng không cách nào hình dung từ trong lòng bàn tay Mục Trần bộc phát ra. Cỗ lực lượng này cường hãn đến nỗi ngay cả chính hắn cũng cảm thấy kinh hãi.

Nhìn thấy sự tinh tiến của thân thể trong khoảng thời gian này. Mục Trần cũng dần dần phát giác được lực lượng Long Phượng thể cũng bị hắn khai phát dần dần.

"Một quyền này. . . Tên là Chân Long quyền!"

Trên bàn tay Mục Trần bị long trảo bao trùm gân xanh giống như là Cầu Long rung động. Hắn ngẩng đầu nhìn qua chưởng phong kia trong ánh mắt Lôi Thủ Lôi Đình Cự Sơn cấp tốc phóng đại. Nhìn xuyên qua Lôi Quang hắn thoáng nhìn thấy khuôn mặt dữ tợn Lục Tùy.

Khuôn mặt hắn giống như là đang tận hưởng cảm giác Một chưởng nhanh chống đánh bại Mục Trần.

Bất quá đáng tiếc cho hắn vì không cách nào đạt như nguyện rồi.

Mục Trần cười cười chợt không do dự nữa nắm đấm lóe ra Tử Kim Long Lân thẳng tắp đánh ra. Trong đó ẩn chứa lực lượng vô cùng trầm trọng. Nặng nề đánh vào lôi thủ cực lớn phía trên.

Một quyền xuất ra trực tiếp chấn nát không gian.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 998: Long Quyền Chi Uy

OÀ..ÀNH!

Ngay lúc nắm đấm bao trùm tử kim long lân cùng cự thủ trấn áp lôi đình đối bính cùng một chỗ, lập tức phát ra tiếng vang khổng lồ, vùng không gian kia lúc này phảng phất như sụp đổ xuống, từng đạo vết nứt không gian đen kịt lan tràn ra.

Kim quang sáng chói cùng lôi quang giống như ngàn vạn cự xà lan tràn đi ra, cắn nuốt phụ cận mảnh không gian này, mà chung quanh những cường giả kia vốn là đang tới gần cũng vội vàng lui về phía sau, ánh mắt kinh nghi nhìn về phía Mục Trần cùng Lục Tùy giao thủ.

"Mục Trần kia lại cùng Lục Tùy đối bính?" Phần đông cường giả sắc mặt kinh ngạc , hiển nhiên là không ngờ tới Mục Trần sau khi mất đi linh trận thủ đoạn , lại vẫn dám cùng Lục Tùy ngạnh bính .

"A?"

Bất quá bọn hắn kinh ngạc rất nhanh trở nên ngưng trọng , bởi vì bọn họ phát hiện tại chỗ không gian kia sụp đổ kia , lôi quang cuồng bạo vô cùng , vậy mà cũng không có như bọn hắn trong tưng tượng thế như chẻ tre , mà nhìn như yếu thế kim quang cũng không có bị dễ dàng phá hủy.

"Mục Trần vậy mà đã ngăn được Lục Tùy công kích?" Có người ánh mắt lập loè , sắc mặtngưng trọng lên , trước kia trong nội tâm đối với Mục Trần một ít khinh thị vào lúc này đều thu vào .

Xa xa, Tông Đằng đang cùng Mặc Phong giằng co cũng là phát giác được tình huống của bên này , lúc này sắc mặt chính là khẽ biến , ánh

mắt trở nên âm trầm rất nhiều , Mục Trần này quả nhiên là có chút phiền phức .

"Ta nói rồi , thật sự cho rằng có thể dễ dàng như vậy giải quyết Mục Trần , vậy ngươi cũng quá ngây thơ rồi ." Mặc Phong thản nhiên nói .

Tông Đằng nghe vậy , thì là xem thường cười cười , nói: "Mặc huynh cao hứng cũng quá sớm một chút , Lục Tùy cũng không như ngươi nghĩ yếu như vậy, Mục Trần kia so sánh với hắn , còn có chênh lệch không nhỏ ."

Mặc Phong đồng dạng là từ chối cho ý kiến . Hai tay cụp xuống , thần sắc bình tĩnh . Hắn cùng với Tông Đằng chỉ là giằng co , cũng không có lập tức động thủ , bởi vì hai người đều phi thường rõ ràng , bọn hắn một khi chính thức giao thủ , mặc dù có thể thắng , vậy cũng rất có thể là thắng thảm , mà ở dưới mắt phụ cận còn có mặt khác cường giả nhìn chằm chằm , một khi bản thân trọng thương mà nói , những thứ này tất nhiên sẽ rục rịch.

Tông Đằng mục đích chỉ là ngăn chặn Mặc Phong , cho Lục Tùy đầy đủ thời gian giải quyết Mục Trần , mà đồng dạng đối với Mục Trần có chỗ tin tưởng Mặc Phong cũng là nhìn thẳng Tông Đằng , miễn cho hắn ra tay tập kích Mục Trần , nếu như vậy cho dù có chút ít át chủ bài , chỉ sợ cũng rất khó chống lại hai vị thất phẩm Chí Tôn liên thủ .

Hai người giằng co mà đứng , thân hình bất động như núi . Chỉ là trong mắt hai người ngẫu nhiên lóe lên hàn quang , đều là tỏ rõ trong nội tâm đối với đối phương dâng lên một ít sát ý .

Đùng!

Mà ở thời điểm Tông Đằng cùng Mặc Phong giằng co , ở xa xa đằng kia cuồng bạo lôi quang cùng kim quang vẫn như tàn sát bừa bãi , trùng kích , chấn vỡ không gian .

Sau Lôi quang cự thủ, Lục Tùy khuôn mặt bắt đầu trở nên hơi vặn vẹo . Hắn dữ tợn nhìn qua một màn trước mắt này , trong mắt có phẫn nộ cuộn trào .

Hắn như thế nào đều không nghĩ tới . Hắn cái này tình thế bắt buộc một quyền , vậy mà không thể lập tức phá hủy Mục Trần .

"Bọ ngựa đấu xe . Không biết tự lượng sức mình !" Lục Tùy cắn răng nghiến lợi nổi giận gầm lên một tiếng , trong cơ thể linh lực giống như hồng thủy trào ra , lôi quang dưới lòng bàn tay điên cuồng bộc phát , phụ cận không khí phảng phất đều là vào lúc này bị kíp nổ .

Lôi Quang Quyền phong, lập tức uy lực bạo tăng.

Lục Tùy rất rõ ràng , trên lôi vân thai quá mức hỗn loạn , cho nên chiến đấu tuyệt đối không thể bền bỉ , phải lấy thế sét đánh lôi đình chấm dứt , chỉ có như thế , mới có thể tiết kiệm linh lực tiêu hao , bằng không thì một khi tiêu hao quá lớn , mặc dù là thắng lợi , cũng sẽ bị cường giả khác nhìn chằm chằm vào , rồi sau đó ra tay giảm bớt danh ngạch .

Cho nên , hắn phải bằng tốc độ nhanh nhất giải quyết xong Mục Trần .

Lôi quang cuốn tới , Mục Trần ánh mắt ngưng tụ , bất quá hắn lại không lùi mà tiến tới , gân xanh trên cánh tay phải giống như là Cầu long nhúc nhích không ngừng rung động , mỗi một lần rung rung , đều muốn sẽ phóng xuất ra một cổ lực lượng kinh khủng .

Chân long chi văn chiếm giữ trên cánh tay vào lúc này trở nên rõ ràng , long trảo bao trùm Mục Trần năm ngón tay cũng là trở nên càng thêm tráng kiện cùng chân thật , một cổ bao la mờ mịt chi khí , dần dần phát ra.

Hô .

Mục Trần trong mắt kim quang lập loè , hắn hít sâu một hơi , hắn có thể cảm giác được , huyết nhục trong cơ thể , đang có lực lượng hùng hồn , liên tục không ngừng dũng mãnh chui vào quả đấm của hắn .

Mà theo nắm đấm bên trong ẩn chứa lực lượng càng ngày càng khủng bố , kim quang phát ra ngược lại theo thời gian dần qua dần thu liễm lại.

Lục Tùy phát giác được một màn này , trong mắt lập tức vui vẻ cho rằng Mục Trần đã không cách nào chèo chống .

Nhưng mà , sắc mặt vui mừng gần kề giằng co một cái chớp mắt , sau đó đồng tử của hắn đột nhiên co rụt lại , Mục Trần nắm đấm lại lần nữa chậm chạp phát ra kim quang .

Một quyền kia , trầm trọng! Phảng phất như cự long .

Đùng! L

Tử kim long trảo lại một lần nữa đánh vào lôi đình cự thủ, Lục Tùy lúc này vẻ mặt đột nhiên kịch biến.

Bởi vì hắn phát giác được , Mục Trần một quyền này ẩn chứa lực lượng , lại mạnh đến đáng sợ !

Răng rắc .

Lôi đình cự thủ cơ hồ là trong khoảng khắc nứt toác ra từng vết nứt, hơn nữa cổ lực lượng kia quá mức hung hãn, thậm chí Lục Tùy căn bản không kịp phản ứng chút nào, lôi đình cự thủ bị long trảo tản ra kim quang kia một quyền phá thành từng mảnh nhỏ?!

Kim quang dâng lên , lôi quang tan tác , Lục Tùy thân hình vào lúc này chật vật nhanh lùi lại , sắc mặt của hắn xanh trắng luân chuyển, nhìn về phía trước, trong mắt tràn đầy hoảng sợ .

Hắn như thế nào đều không ngờ tới , Mục Trần một quyền , vậy mà sẽ cường hãn đến loại trình độ này .

Sức mạnh kia , căn bản cũng không phải là một cái lục phẩm Chí Tôn có thể phát ra !

Mục Trần một quyền , không chỉ có làm vỡ nát Đại Tụ Lôi Thủ , hơn nữa lực lượng xuyên thấu đáng sợ kia, thiếu chút nữa đemthể nội linh lực đánh xơ xác .

"Chết tiệt , người này lực lượng . . ." Lục Tùy nghiến răng nghiến lợi , trong mắt hàn quang lập loè , thân hình nhanh lùi lại , đồng thời nhanh chóng trấn áp linh lực đang rung chuyển trong cơ thể , xem ra muốn đối phó Mục Trần này , không thể như trước mạnh mẽ xông tới, trước khi ngược lại là hắn quá coi thường rồi.

XÍU...UU! !

Bất quá , ngay lúc Lục Tùy ý định tạm thời tránh mũi nhọn , sử dụng thủ đoạn khác đối phó Mục Trần, thứ hai lại phối hợp không có cho hắn bất kỳ thời gian , chỉ thấy kim quang lập lòe , Mục Trần thân ảnh quỷ mị hư vô ra hiện ra tại tiền phương của hắn , sau đó tử kim Long quyền lại lần nữa nặng nề vung đi ra ngoài.

Lục Tùy biến sắc, hai tay vội vàng che ở trước người , cuồng bạo lôi quang linh lực quấn lên hai tay . Trong lúc mơ hồ hóa thành một lôi điện quang thuẫn .

Ầm!

Kim sắc Long quyền vung xuống . Lôi điện quang thuẫn vang lên tiếng vỡ vụn , Lục Tùy thân hình lại lần nữa bắn ngược ra ngoài .

Mà ở lúc thân hình hắn vừa bắn ra, Mục Trần giống như giòi trong xương, kim sắc Long quyền từng quyền từng quyền oanh xuống dưới , căn bản không cho Lục Tùy bất kỳ cơ hội thở dốc .

Ầm! Ầm! Ầm!

Ngắn ngủn bất quá hơn mười tức thời gian , Mục Trần lại chém ra hơn mười quyền , mỗi một đạo kim sắc Long quyền hạ xuống , đều đem Lục Tùy sanh sanh đẩy lui . Mà vốn là bàng bạc sóng linh lực , cũng là tại một quyền một quyền dưới, từ từ bị đánh tan .

Mặc cho ai đều là nhìn ra , Lục Tùy bởi vì lúc trước chủ quan , trực tiếp mất đi tiên cơ , rồi sau đó cơ hồ là bị Mục Trần thế công dần dần lăng lệ ác liệt dồn đến tình trạng cực kỳ chật vật , nếu như không phải hắn bản thân thực lực hùng hậu mà nói , chỉ sợ chỉ là một tua này thế công , hắn phải bị Mục Trần triệt triệt để để trọng thương .

Bất quá quấn là như thế . Khi hắn liều mạng lui ra Mục Trần thế công phạm vi, khuôn mặt của hắn đã là hoàn toàn trắng bệch , khóe miệng thậm chí có một vòng vết máu xuất hiện .

Lúc ánh mắt hắn lại lần nữa nhìn về phía Mục Trần. Trong đó đã là có vẻ kinh hãi , hơn mười quyền xuống , hắn vốn là ngạo khí trực tiếp bị Mục Trần hoàn toàn đánh tan .

Trên lôi vân thai , còn lại mấy cái cường giả bên kia cũng là chú ý chiến trường bên này . Sắc mặt đồng dạng trở nên ngưng trọng lên, trong ánh mắt nhìn về phía Mục Trần đã xuất hiện một tia kiêng kị.

Bọn hắn vốn cho là Mục Trần gần kề chỉ là dựa vào lấy linh trận mới dám xông vàoluyện thể tháp , nhưng mà hiện tại bọn hắn mới hiểu được tới , nguyên lai thứ hai thân thể , vậy mà cũng đáng sợ như thế, so với đám bọn họ những thần thú này thân thể , chỉ mạnh không yếu !

Người này , thuần túy là một đầu thần thú hình người!

Ở giữa không trung , Lục Tùy sắc mặt khó coi nhìn qua Mục Trần phía trước , thứ hai mặt không biểu tình , chỉ là toàn thân phát ra lăng lệ ác liệt khí thế , đúng là làm cho hắn có chút tim đập nhanh .

Ở phía con mắt màu đen hờ hững nhìn soi mói , Lục Tùy phảng phất mình là bị một đầu viễn cổ hung thú tập trung vào, vô luận như thế nào

cũng thì không cách nào đào thoát .

Mục Trần lúc này, đã kinh biến đến mức cực kỳ khó gặm rồi.

Lục Tùy sắc mặt tái xanh , chợt hắn cắn răng nói: "Mục Trần , việc này như vậy thôi , nếu như ngươi lại dây dưa tiếp , đây cũng là đừng trách ta ra tay độc ác , đến lúc đó ta liền tính toán bị trọng thương , cũng sẽ kéo theo ngươi !"

Lục Tùy cũng là loại người hung ác , dù atình huống không tốt lắm , nhưng hắn như trước dấu diếm e sợ , hơn nữa hắn cũng tin tưởng , tuy nói dưới mắt Mục Trần khí thế kinh người , nhưng nếu như đích thực đấu , hắn cũng có nắm chắc lại để cho Mục Trần chịu không nổi .

Nhưng mà , quay mắt về phía Lục Tùy ngoan thoại , Mục Trần gần kề chỉ là hai mắt vừa nhấ, tập trung vào khí thế của hắn , không có chút nào yếu bớt , ngược lại là mạnh mẽ tăng lên.

Hắn mặt không biểu tình , hắn lúc này , trong cơ thể huyết nhục từ lúc trước chiến đấu cơ hồ muốn sôi trào lên , một cổ xúc động cơ hồ muốn oanh bạo không gian vậy tại trong huyết nhục hắn hội tụ .

Cổ lực lượng kia , nếu như không thả ra ngoài mà nói..., ngược lại sẽ ảnh hưởng đến bản thân .

Cho nên , bây giờ muốn muốn hắn dừng tay , vậy hiển nhiên là chuyện không thể nào .

"Tiếp được ta một chiêu này , cho ngươi rời đi ." Mục Trần hờ hững mở miệng .

"Cuồng vọng !"

Mà đối với Mục Trần lời ấy , Lục Tùy cơ hồ bị tức điên , hắn vậy mà sẽ bị một vị lục phẩm Chí Tôn thực lực nhân loại bức đến một bước này , cái này làm cho khuôn mặt hắn thần sắc dũ phát dữ tợn , ánh mắt nhìn về phía Mục Trần , nghiễm nhiên là muốn đem tươi sống xé nát .

"Ngươi đã muốn chết , ta đây sẽ thanh toàn ngươi !"

Lục Tùy hét to lên tiếng, bên ngoài thân thể lôi quang điên cuồng bộc phát ra , lôi bạo thanh âm chấn động , ầm ầm vang vọng đất trời , cảm giác áp bách tràn ngập ra .

Mục Trần đối với cái này lại chẳng quan tâm , hắn hít sâu một hơi , chỗ sâu trong con ngươi kim quang ngưng tụ , đúng là trong lúc mơ hồ biến thành Long Phượng hình bóng , bàn tay của hắn chậm rãi nắm chặt , rồi sau đó dần dần run rẩy lên .

Bởi vì hắn phát giác được , chân long cùng chân phượng chi văn trên thân thể hắn dĩ nhiên là vào lúc này đồng thời chấn động lên , lực lượng đáng sợ này tựa như là muốn đem Mục Trần huyết nhục ngạnh sanh sanh nổ tung.

Cổ lực lượng này , thật sự nếu không thả ra ngoài , cái thứ nhất tạc liệt liền sẽ là nhục thể của hắn !

Mục Trần cũng không muốn thân thể chính mình vất vả rèn luyện vỡ vụn , cho nên , vậy cũng chỉ có thể để cho Lục Tùy trước mắt đến thừa nhận hủy diệt hậu quả .

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 999: Dĩ Nhiên Là Đệ Nhất

Ù ù !

Tiếng sấm nổ cuồng bạo vang lên trong thiên địa, sắc mặt lục tùy dữ tợn nhìn mục trần, trong cơ thể hắn, lôi quang rung động khuếch tán ra, mỗi một tia sét đều làm cho không gian vặn vẹo.

Tuy trong lòng có chút hối hận bị tông đằng dụ dỗ đối phó mục trần, nhưng đã bị bức đến bước này, hắn liền ko do dự nữa, hắn đã quyết tâm, hôm nay dù có bị trọng thương, cũng phải giết chết mục trần.

Nếu việc này bị truyền ra, sẽ làm danh vọng trong gia tộc của hắn bị tổn hại!

“Rượu mời ko uống, vậy ngươi liền chết đi!”

Lục tùy gầm lên, trong mắt bắn ra lôi quang, hai tay kết ấn, theo ấn pháp, lôi quang ko ngừng biến hóa, từng đạo lôi quang từ trong cơ thể hắn dũng mãnh tiến ra, hình thành một đạo lôi ngân phiêu phù ở trc mặt.

Những lôi ngân kia, trong mỗi đạo đều ẩn chứa linh lực đáng sợ, chính là linh lực trong cơ thể lục tùy ngưng luyện đến tận cùng mà thành.

Lôi ngân phiêu phù trc mặt lục tùy nhanh chóng hội tụ cùng một chỗ, lôi quang bạo phát, trong lôi quang, một đạo lôi ấn khổng lồ nhanh chóng hình thành.

Theo lôi ấn xuất hiện, lôi đình trong thiên địa liền ko ngừng gào thét mà đến, một cảm giác áp bách đáng sợ xuất hiện.

Nhìn đám lôi vân, thần sắc mấy thiên tài ở gần đó đều ngưng trọng, ko nhịn đc thấp giọng nói: “Dĩ nhiên là Diệt Thế Lôi Ấn, đây chính là thần thuật đại viên mãn, lục tùy dĩ nhiên bị mục trần bức đến bước này.”

Thần thuật đại viên mãn, dù là đối với những thiên tài ở đây mà nói, cũng là át chủ bài cường đại. Nhưng ko ai ngờ, lục tùy đối mặt với mục trần mới là lục phẩm chí tôn, lại bị buộc phải lấy ra lá bài tẩy mạnh như vậy.

Lấy thực lực thất phẩm chí tôn của lục tùy thi triển thần thuật đại viên mãn, coi như là Tông Đằng cũng phải cẩn thận đối đãi, thực lực mục trần kia tuy có chút ngoài dự đoán, nhưng tuyệt đối ko đỡ đc chiêu này của lục tùy.

Đối diện Tông Đằng, thần sắc mặc phong cũng ngưng trọng, nhưng cũng ko kinh hoàng, bởi hắn biết, việc duy nhất hắn có thể làm cho mục trần lúc này, chính là ngăn cản tông đằng, còn lục tùy, chỉ có thể dựa vào chính hắn mà thôi, nếu ko, chỉ có thể rời khỏi luyện thể tháp.

“mục trần, việc ta có thể làm chỉ có như vậy, hy vọng ngươi có thể thành công.”

Ầm ầm !

Khi tông đằng đang cùng mặc phong nói chuyện, lôi quang phía trc lục tùy trở nên cuồng bạo, một đạo lôi ấn ngàn trượng hiện ra, lôi điện lân tỏa bừa bãi.

Phía sau lôi ấn, lục tùy cao ngạo nhìn mục trần, trong con mắt tràn đầy băng hàn. Chiêu này vốn chuẩn bị để đối phó với những thiên tài đủ tư cách tranh đoạt năm danh ngạch cuối cùng, nhưng hiện tại, lại bị mục trần ép sử ra, tất nhiên làm cho kẻ khác biết đc, sinh ra đề phòng, khó mà gây ra hiệu quả bất ngờ.

Vậy nên, hắn phải đem tên đầu sỏ là mục trần phanh thây vạn đoạn!

Ở dưới lôi ấn, trên thân mục trần ko ngừng tỏa ra kim quang, hai mắt vốn đen kịt, cũng trở nên vàng óng, giống như hoàng kim tạo thành, mơ hồ có cảm giác uy nghiêm.

Hắn ko nhìn lôi ấn khổng lồ, mà quan sát hai cánh tay của mình, trên tay hắn lúc này, gân xanh giống như bạo long ko ngừng chấn động, huyết nhục sôi trào, có cảm giác như sắp hòa tan.

Bàn tay chậm dãi nắm chặt, hắn có thể cảm nhận đc, trong cơ thể, long phượng chi văn đều đang rung động, như ko kịp trờ đợt muốn thoát ra ngoài.

Hô .

Hít sâu một hơi, chợt hắn ngẩng đầu, ngước nhìn lôi ấn khổng lồ, ánh mắt dần trở nên lăng lệ.

Rống !

Tiếng long ngâm trầm thấp từ trong cơ thể mục trần vang lên, chấn động huyết dịch, trên tay phải của hắn phủ đầy long văn, một cái long trảo dần dần hình thành.

Cùng lúc đó, phượng văn sau lưng cũng biến đổi, theo da thịt mục trần di chuyển tới tay trái, phượng mao bao phủ, biến thàn phượng trảo.

Hữu chân long, tả chân phượng!

Hai tay mục trần tỏa ra kim quang, như có đc lực lượng đáng sợ vô kiên bất tồi, huyết nhục bên trong hai cánh tay đều ko ngừng rung động.

(Trích:” Mục Trần hai tay vào lúc này tử kim hào quang tách ra , nhìn về phía trên tựa như là màu tím kim thiết tạo thành bình thường có được vô kiên bất tồi lực lượng đáng sợ , hắn hai cánh tay bên trong huyết nhục , đều là vào lúc này không ngừng cổ run .” đọc mà chả biết dịch kiểu gì nên tạm để như trên)

Ầm ầm !

Khi long phượng chi thủ hiện ra trên tay mục trần, ở trên không, lực lượng của lục tùy cũng đã đạt đến cực hạn, khuân mặt hắn dữ tợn nhìn xuống mục trần, ko hề do dự, một chưởng hung hăng vồ xuống.

“Diệt Thế Lôi Ấn!”

Loảng xoảng!

Một chưởng vỗ xuống, lôi ấn bạo phát tiếng nổ rung trời, tiếng sét trong thiên địa đều bị áp chế, lôi ấn liền hòa thành lôi quang phá nát hư không, nhanh chóng áp hướng mục trần.

Nhưng thiên tài ở xung quanh đều lui lại, hiển nhiên đều biết sự đáng sợ của lục tùy, ko muốn bị liên lụy.

Lôi ấn to lớn đánh xuống, mang theo sức mạnh hủy diệt, ở trong lôi quang lờ mờ hiện ra thân ảnh của mục trần.

Dưới vô số cặp mắt, mục trần ngẩng đầu nhìn lôi quang đang đánh xuống, hai mắt khép hờ, trên hai tay hào quang tử kim phát ra chói mắt.

Rống !

Tiếng rông ngâm phượng khiếu trong sát na vang lên từ trong cơ thể mục trần, chấn động huyết nhục, khí thế tăng nhanh, cuối cùng đạt tới cực hạn.

Kim quang như thực chất bắn ra từ trong mắt mục trần. Hắn nâng cánh tay phải lên, đánh ra một quyền !

Phồng tôm quyền ^.^!

Kim quang bạo phát, hình thành hư ảnh kim long gào thét, vang vọng thiên địa.

Vồ bánh bao ^.^!

Tay phải đánh ra, tay trái cũng théo sát tiến tới, tiếng phượng hót lập tức vang lên, hư ảnh chân phượng giang cánh vỗ mạnh, bạo phát kim phong mãnh liệt.

Kim long cùng kim phượng hóa thành hai quang cầu bắn ra, bay thẳng đền chân trời, dồng thời hòa vào nhau, như long phượng đồng huy, kim quang chấn động trực tiếp nghiền nát hư ko.

Quanh lôi đài, tất cả thiên tài đều chấn động, sắc mặt kinh hãi nhìn long phượng giao hòa, cảm nhận một loại uy áp kinh người tràn ngập ra, làm cho huyết dịch trong cơ thể bọn chúng đểu run rẩy.

Bên trong kim long kim phượng này, đang ẩn chứa một tia khi tức chân lon chân phượng!

“Chiêu thức của mục trần này, làm sao có thể bao hàm khí tức chân long chân phượng?!” Có thiên tài hoảng sợ nghẹn ngào, khuân mặt khó tin nói. Chân long chân phượng, coi như ở trong long tộc phượng tộc đứng đầu chủng tộc thần thú, đều là tồn tại vương giả, tộc nhân tầm thường khó mà có đc, huống chi trc mắt, lại chính là nhân loại?!

Lục tùy cũng chấn động, nhưng rất nhanh bị hunh quang trong mắt che lấp. Mặc kệ tại sao trong thế công của mục trần có khí tức chân long chân phượng, hắn cũng ko nương tay, ngược lại càng làm hắn muốn giết mục trần.

Địch nhân như vậy, nếu để hắn phát triển, sẽ để lại hậu hoạn vô cùng!

“Chết cho ta!”

Lục tùy gầm lên, lôi ấn áp xuống mục trần, khí thế bàng bạc, lôi quang nổ vang, đem thiên địa chấn động run rẩy.

Trong vô số cặp mắt chấn động, lôi ấn đánh xuống, cùng với kim sắc quang cầu do kim long kim phượng hóa thành ầm ầm va chạm!

Ầm ầm !

Va chạm diễn ra, lập tức bạo phát ánh sáng chói mắt, trực tiếp làm đau con mắt của những người xung quang.

Trong chốc lát va chạm, sắc mặt lục tùy trở nên tái nhợt, bởi hắn nhìn thấy, cái lôi ấn kia đang dần chậm lại, cuối cùng ngưng trệ.

“Bị chặn rồi?!” đồng tử lục tùy co lại.

OÀ..ÀNH!

Nhưng, ngay lúc hắn đang bàng hoàng, lôi ấn đột nhiên run rẩy, rắc một tiếng, vô số vết rạn nhanh chóng hiện lên trên mặt ngoài lôi ấn.

Ngắn ngủi mấy tức, lôi ấn tràn đầy vết rạn, kim quang từ bên trong những vết nứt đó mãnh liệt bắn ra.

Sắc mặt lục tùy tràn ngập sợ hãi, hắn quyết định thật nhanh, thân hình nhanh chóng lùi lại.

Ầm ầm !

Ngay khi lục tùy lùi ra, lôi ấn khổng lồ liền ầm ầm nổ tung, lôi quang tiêu tán, một vệt kim quang thẳng tắp bắn ra, trực tiếp bao phủ đường lui của lục tùy.

Ở giữa kim quang, kim long gào thét, kim phượng cuồng khiếu, một ít khí tức chân long chân phượng trực tiếp làm huyết dịch khắp người lục tùy đông lại.

Ầm!

Tốc độ kim quang quá nhanh, lục tùy ko thể né tránh, chỉ có thể trơ mắt nhìn đạo kim quang kia hunh hăng đánh lên thân thể của hắn.

Phốc phốc.

Máu tươi lập tức từ trong miệng lục tùy trào ra, bộ ngực của hắn đều lúc xuống, thân thể chật vật bắn ngược về sau, sóng linh lực quanh thân

toán loạn, hiển nhiên đã bị trọng thương.

Sau khi đả thương lục tùy, đạo kim quang kia hầu như tiêu hao hết lực lượng, cuối cùng vỡ vụn, hóa thành kim quang đầy trời.

Sắc mặt lục tùy trắng bệch, ngước nhìn kim quang đầy trời, khuân mặt ngốc trệ.

Bạch!

Khi đang ngẩn người, một đạo thân ảnh quỷ mị đột nhiên mãnh liệt bắn tới, kình phong gào thét, sát ý lăng lệ, trực tiếp tập trung trên người lục tùy.

Cảm nhận đc sát ý, trong long lục tùy phát lạnh, hắn biết là mục trần lại xuất thủ, ko ngờ lại tàn nhẫn như vậy, ko cho hắn thời gian thở dốc.

Nay hắn đã bị trọng thương, nếu tiếp tục dây dưa, sẽ thật sự bị mục trần giết chết.

“Khốn kiếp!”

Lục tùy toàn thân run rẩy, vừa sợ vừa giận, nhưng cũng ko có cách nào, chỉ có thể gầm lên giận dữ, cõi lòng ko cam tâm cấp tốc lui lại, trực tiếp ra khỏi phạm vi lôi đài.

Ông.

Khi thân thể hắn rời khỏi lôi đài, quanh người lập tức lóe lên quang mang, sau đó biến mất ko thấy đâu nữa, hiển nhiên đã bị trực tiếp đá ra khỏi luyện thể tháp, ko còn cơ hội đi về phía trc nữa.

“mục trần, chúng ta sẽ còn gặp lại!”

Trc khi bị đá ra ngoài, lục tùy vẫn kịp để lại lời đe dọa. (cá là thằng Mục nương tay, chả hiểu lấy đâu ra niềm tin ko giết nó thì mấy thằng già nhà nó ko so đo với mình

squint emoticon

)

Mục trần đứng lơ lửng trên không, ánh mắt đạm mạc nhìn qua nơi lục tùy biến mất, căn bản ko quan tâm lời đe dọa của đối phương, trực tiếp quay người trở lại lôi đài.

Theo mục trần hạ xuống lôi đài, khu vực xung quanh trở nên yên tĩnh, ánh mắt của nhưng thiên tài kia nhìn hắn tràn đầy kiêng kị.

Mục trần cũng ngẩng đầu, ánh mắt hờ hững quét qua mấy thiên tài kia, cuối cùng dừng lại trên người tông đằng đang giằng co cùng mặc phong, lúc này, khuân mặt hắn đang vô cùng tái nhợt, âm tình bất định. Thanh âm mục trần vang lên: “Còn có vị bằng hữu nào nguyện ý chỉ giáo không?”

Mục trần đứng chắp tay, thanh âm đạm mạc truyền ra, nhưng lại có thêm một cỗ khí thế làm người sợ hãi lan tràn.

Mấy thiên tài bị nhìn chằm chằm cũng ánh mắt lập lòe, cuối cùng chỉ có thể thối lui. Mục trần lúc này, ko chỉ ko có cảm giác suy yếu sau đại chiến, ngược lại còn khiến cho người ta cảm thấy càng thêm nguy hiểm.

Bọn họ cũng hiểu, mục trần lúc này, khí thế đã thành, khó mà chống lại.

Trong năm cái danh ngạch này, chỉ sợ người này sẽ chiếm đệ nhất!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1000: Năm Cái Danh Ngạch

Sau khi lời nói của Mục Trần chuyền ra ngoài Lôi Vân Đài, ko chỉ quanh lôi đài, bên ngoài luyện Thể Tháp cũng một mảng ko khí yên ắng. . .

Tất cả mọi người đều xững sờ nhìn màn sáng kia, chăm chú quan sát địa phương Lục Tùy biến mất, như thể vẫn chưa tỉnh lại từ trong sự rung động.

Khi Lục Tùy triển khai thế công đáng sợ đó, tất cả mọi người đều cho rằng thắng bại đã định, nhưng thật ko ngờ, Mục Trần lại nghịch chuyển cục diện, trực tiếp đá Lục Tùy tưởng như chắc thắng ra khỏi luyện Thể Tháp.

Cường giả các tộc phải mất một lúc mới tỉnh lại, ánh mắt liền trở nên ngưng trọng. Mục Trần đến linh trận cũng ko sử dụng, hoàn toàn dựa vào thực lực Lục Phẩm chí tôn đánh bại Lục Tùy có thực lực Thất Phẩm chí tôn, tuy nói là do hắn chủ quan khinh địch, để mất tiên cơ, nhưng ko thể phủ nhận sự lợi hại của Mục Trần.

Thực lực này, đủ để cùng những thiên tài cao cấp nhất trong luyện Thể Tháp tranh đấu.

Nơi người Thiên Bằng tộc đang đứng, sắc mặt Liễu Thanh xanh trắng bất định, qua màn sáng, nàng quan sát thân ảnh trẻ tuổi thon dài đó, nuốt một ngum nước bọt, trong mắt dần hiện lên vẻ sợ hãi.

Sự tình tới mức này, nếu nàng đem Mục Trần so sánh với Lục Phẩm chí tôn tầm thường, thì quá ngu xuẩn rồi.

Dựa vào biểu hiện vừa rồi của Mục Trần, nếu thêm vào linh trận cường đại, coi như là Tông Đằng, chỉ sợ cũng rất khó chiếm đc thượng phong.

Nàng trc đó ko ngừng trào phúng chèn ép Cửu U, nhưng bây giờ, mất hết mặt mũi lại là nàng. Điểm này, có thể thấy từ những tiếng trếu tức ko ngừng bay tới từ xung quanh. Sự cười nhạo trong mắt, ko nói cũng biết.

“Mục Trần này sao có thể mạnh như vậy đc?” Bên cạnh Liễu Thanh, tông viêm lúc trc cũng bại bởi Mục Trần sắc mặt khó coi, hắn lúc trc cũng cho rằng Mục Trần chỉ biết dựa vào linh trận, nhưng ko ngờ, dù ko dùng linh trận, vẫn như cũ có thể đánh bại, Lục Tùy.

“Xem ra chỉ có Tông Đằng đại ca mới có thể đối phó với người này.” Một gã thiên tài Thiên Bằng tộc cũng gật đầu nói.

Liễu Thanh vỗ nhẹ trán, đối với thực lực của Mục Trần, ko chỉ bọn họ, chỉ sợ đến Tông Đằng cũng có phán đoán sai lệch. Kẻ này, đúng là dị loại mà.

Hưu!

Khi những kẻ bên ngoài luyện Thể Tháp đang bị Mục Trần làm cho rung động, trên bệ đá ngoài tháp, đột nhiên léo lên hào quang, một cái thân ảnh chật vật hiện ra.

Thân ảnh kia vừa hiện ra, lập tức lùi lại, tiến vào bên trong trận doanh của cường giả tộc Lôi Nha. Thân ảnh thảm hại đó, chính là Lục Tùy.

Ánh mắt xung quanh lập tức bắn tới.

Sắc mặt Lục Tùy tái nhợt. Hắn hung hăng nhìn Mục Trần trong màn sáng, sau đó xoay đầu lài hung ác nhìn Cửu U và Mặc Linh. Bên cạnh hắn, sắc mặt mấy thằng Lôi Nha tộc khác cũng bất thiên.

Nhưng chứng kiến ác ý của bọn chúng, Cửu U lại thản nhiên như ko, ngược lại cười lạnh: “Chó nhà có tang, còn dám sủa bậy?”

Lục Tùy lúc này đã trọng thương, chiến lực mất hết, những thằng còn lại đều ko đáng xem, nếu chúng thật dám ra tay, nàng cũng ko ngại giải quyết một lượt, tránh để lại hậu hoạn.

Ánh mắt Lục Tùy âm tàn nhìn Cửu U, nhưng cuối cùng cũng phải nhìn xuống, nhanh chóng lui lại, ở trên một tòa phế tích đằng xa ngồi xuống, khẩn cấp chữa thương.

Mà mấy thằng Lôi Nha tộc cũng tản ra xung quanh, vì hắn hộ pháp.

Cửu U thấy vậy, cũng chả buồn nói, đôi mắt xinh đẹp quay lại phía màn sáng, nhìn thân ảnh trẻ tuổi đó, nắm tay đang nắm chặt của nàng cuối cùng cũng thả lỏng.

Mục Trần có thể thuận lợi chiến thắng, cũng nằm ngoài dự liệu của nàng. Trc đó nàng đoán, với thực lực Lục Phẩm chí tôn của Mục Trần, rất khó thẳng tiến đi lên, đến cuối cùng, khó tránh khỏi xảy ra biến cố.

Cái kết quả này, làm cho nàng kinh hỉ khó tin.

Hiển nhiên, khi còn ở tầng ba luyện Thể Tháp, Mục Trần đã lấy đc chỗ tốt cực lớn, nếu ko cũng ko thể biểu hiện ra thực lực kinh người như vậy.

“Nghe nói tầng thứ tư luyện Thể Tháp ko đơn giản, chỉ cần tiến vào, có cơ hội đạt đc chỗ tốt vượt qua ba tầng trc. . .”

Cửu U mỉm cười, ánh mắt nhìn tình hình bên dưới, Mục Trần tiến vào tầng bốn, đã là sự thực ko thể thay đổi. Mà thực lực của Mặc Phong cũng thuộc hàng đỉnh cao, muốn lấy đc một trong năm danh ngạch, hắn ko có vấn đề j.

Lần tiến vào luyện Thể Tháp này, Cửu U tộc bọn họ có khả năng chính là người đc lợi nhất.

Trên Lôi Vân Đài.

Mục Trần lúc này, ko người có thể so sánh, mạnh như Hàn Sơn, Từ Côn, cũng có ko ít kiêng kị đối với Mục Trần, cho nên cũng sẽ ko chủ động đứng ra chống lại hắn.

Cho nên, những cường giả xung quanh đều hơi trầm ngâm một lúc, liền nhanh chóng thối lui khỏi khu vực của Mục Trần, dùng hành động thể hiện thái độ của mình.

Nhìn một màn này, sắc mặt Mục Trần vẫn bất động, nhưng trong lòng lại thở phào. Thường nhân chỉ nhìn thấy uy phong một quyền đả bại Lục Tùy, nhưng lại ko thấy huyền cơ một quyền đó, chính là Mục Trần hấp thụ lực lượng cường đại trong ba tầng trc.

Thân thể Mục Trần giống như miếng bọt biển hút nước, một quyền kia, đã tiêu hao hết nước trong người hắn, làm cho thân thể bành trướng khôi phục lại bình thường.

Nếu hiện tại Mục Trần tiếp tục tranh đấu, lực lượng của hắn tuyệt đối ko thể đạt dc trình độ đó.

Loại thân thể lưu chữ lực lượng này, hiển nhiên là chỗ tốt do tu luyện Long Phượng thể, như vậy, vào lúc ko ai có thể đoán trc, cũng có thể xem như một đòn sát thủ.

“Cái Long Phượng chân kinh này quả nhiên lợi hại.”

Đối với bộ kỳ kinh này, Mục Trần tán thưởng ko thôi, dựa vào suy đoán của hắn, bộ Long Phượng chân kinh này chính là một bộ thần thông, coi như trong thần thông cùng cấp cũng tuyệt đối ko kém.

Mục Trần chỉ hơi tán thưởng, liền thu lại tâm tư, hiện tại ko ai chêu chọc hắn, hắn cũng ko tìm người khác gây phiền toái, chỉ đứng yên tại chỗ, chờ lôi đài kết thúc.

Về phần Tông Đằng, hắn biết, Lục Tùy tìm hắn gây phiền toái, tất nhiên là có kẻ xui khiến, chỉ là bây giờ ko phải lúc đối phó với hắn, chỉ

có thể tạm thời bỏ qua.

Tuy nói vậy, nhưng Mục Trần vẫn tỏ vẻ trẻ trâu nhìn Tông Đằng, giả vờ đang đợi hắn xông lên ^.^

Động tác của Mục Trần làm Tông Đằng đang giằng co cùng Mặc Phong cảm thấy ko dễ chịu, luôn tập trung vào Mục Trần, phòng ngừa hắn đột nhiên xông tới, cùng Mặc Phong đồng thời đối phó hắn.

Việc này, làm Tông Đằng cảm thấy khó khăn, cuối cùng hắn chỉ đành cắn răng, thu liễm linh lực, chủ động thối lui ra khỏi khu vực của Mặc Phong.

“Mặc huynh, chúng ta đấu với nhau khó phân thắng bại, ko bằng tự tìm đối thủ, đoạt lấy danh ngạch, như thế nào?” Tông Đằng lùi về sau, đồng thời lên tiếng.

Mặc Phong nhàn nhạt nhìn hắn, sau đó gật đầu, hắn cũng biết giằng co như vậy sẽ ko có kết quả j, nếu quả thật liên thủ cùng Mục Trần, khó tránh khỏi kích thích hung tính của Tông Đằng, đến lúc đó, bon hắn cũng phải trả một cái giá ko nhỏ.

Mà trc mắt, lấy đc danh ngạch tiến vào tầng bốn mới là trọng yếu nhất.

Tông Đằng thấy thế, cũng thở dài một hơi, sau đó nhanh chóng lui lại, rời xa khu vực của Mục Trần và Mặc Phong, hơi chút xem xét, tiến thẳng đến một khu vực những thiên tài có thực lực hơi yếu mà đi.

Mục Trần nhìn Tông Đằng rời đi, cũng ko dây dưa, ánh mắt cảu hắn và Mặc Phong chạm nhau, sau đó hướng hắn gật đầu cười cười, tạ ơn hắn hỗ trợ ngăn cản Tông Đằng.

Thần sắc Mặc Phong cũng hòa hoãn rất nhiều, nghĩ Mục Trần có thể đánh bại Lục Tùy, làm cho hắn chính thức đem Mục Trần coi là tồn tại ngang cấp, nên cũng ko lãnh đạm như trc nữa.

Hắn hướng Mục Trần gật đầu, nhanh chóng quay người lại, bắt đầu lựa chọn đối thủ của mình.

Ầm ầm!

Theo mọi người bắt đầu lựa chọn đối thủ, trên Lôi Vân Đài lập tức bạo phát linh lực gào thét, những đạo quang mang phát ra sóng xung kích, trực tiếp đem ko gian làm cho ko ngừng run rẩy.

Mà trong phiến lôi đài linh lực tàn sát bừa bãi, chỉ có Mục Trần là thảnh thơi, trong phạm vi ngạn trượng quanh hắn ko có một ai đặt chân, mà hắn lúc này, cũng đem chiến trường trc mặt, thu hết vào trong mắt, đem thủ đoạn, năng lực của những kẻ đỉnh cấp ghi nhớ trong lòng.

Tuy trong tầng này sẽ ko xung đột với bọn họ, nhưng luyện Thể Tháp còn hai tầng, ai có thể biết đc, tiến thêm một tầng, lại tiếp tục giảm thiểu danh ngạch tiến vào hay ko?

Cho nên, nếu có thể, vẫn phải tận lực biết mình biết người.

Mà trong mắt Mục Trần, chiến đấu trên Lôi Vân Đài, chỉ giằng co thêm một thời gian nữa sẽ mau chóng kết thúc, kết quả cuối cùng, sẽ ko khác với suy đoán của mọi người.

Ngoài Mục Trần, Hàn Sơn tộc Tê Ma dẫn đầu đánh bại đối thủ dành đc danh ngạch.

Theo sau hắn, là Tông Đằng và Mặc Phong nhanh chóng giành đc thắng lợi.

Danh ngạch cuối cùng, thuộc về Từ Côn đã thua trong tay Hàn Sơn. Người này đồng dạng cũng có thực lực kinh người, dù là Hàn Sơn, cũng phải bỏ ra ko ít thủ đoạn mới có thể thắng hiểm.

Mà theo Từ Côn lấy đc danh ngạch, trên phiến lôi đài cực lớn, một lần nữa trở nên yên tĩnh, năm đạo thân ảnh sừng sững, khí thế bàng bạc phóng lên cao, giống như đang tranh đoạt đệ nhất.

Bất quá khí thế chỉ giằng co trong chốc lát, năm người ko hẹn cùng thu liễm lại, mắt liếc nhìn nhau, ko chút do dự, thân ảnh như thiểm lược, trực tiếp xuất hiện trên năm cái Lôi Quang bồ đoàn.

Sau đó, tầm mắt của họ, đều mang theo vẻ tham lam, nhìn về phía ko gian sau lôi đài, tại đó, hào quang giống như lưu tinh phô thiên cái địa bay tới.

Bên trong hào quang đó, giọt giọt lôi tủy lóe ra ánh sáng chói mắt.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1001: Lôi Tủy Tẩy Lễ

Phía sau lôi đài không gian rung chuyển vô số đạo lưu quang gào thét lao đến tựa như lưu tinh rực rỡ tươi đẹp cực kỳ.

Mà ở bên trong mỗi đạo lưu quang, đều có thêm giọt giọt lôi tủy ngưng tụ, khiến cho ánh mắt đám người Mục Trần xuất hiện tham lam.Ở thời kỳ viễn cổ, nghe nói rất nhiều thần thú lúc tu luyện thân thể, đều sẽ sử dụng lôi tủy rèn luyện thân thể, do đó làm cho thân hình cứng như Kim Cương, không thể phá hủy.

Chẳng qua là lôi tủy cũng không bình thường, hiện giờ ở bên trong đại thế giới, tuy nói ở trong một ít phòng đấu giá cỡ lớn cũng có thể mua được lôi tủy nhưng giá cả lại tương đối cao, hơn nữa một khi xuất hiện, liền là sẽ bị “giây đập” thường nhân khó có thể đạt được.

Nhưng mà lúc này, xuất hiện ở trước mắt bọn Mục Trần là lôi tủy phô thiên cái địa, vậy làm sao có thể khiến cho trong nội tâm của họ không bành trướng.

"Đây là cơ duyên khi lấy được năm cái danh ngạch cuối cùng ban cho à. . ." Mục Trần liếm liếm bờ môi, nếu như có thể thuận lợi thông qua mảnh không gian này, không thể nghi ngờ là đã trải qua một hồi lôi tủy tẩy lễ, kia đối với thân thể rèn luyện, quả thực khó có thể tưởng tượng.

Trong tòa Luyện Thể Tháp này, quả nhiên khắp nơi đối với thân thể tu luyện đều có cơ duyên hiếm thấy.

Mục Trần tiến vào cái Luyện Thể Tháp này từ ngoại giới đến xem, phảng phất có điều nữa ngày thời gian, nhưng mà thân thể hắn thu hoạch

được tinh tiến, so với ngày thường mặc dù khổ tu một năm vẫn không bì kịp.

"Khó trách năm đó bên trong Thần Thú Chi Nguyên này tụ tập cường giả chiếm một phần ba toàn bộ thần thú đại lục. . ." Mục Trần cảm thán, có được điều kiện tu luyện may mắn như thế, cũng khó trách số lượng cùng chất lượng cường giả ở Thần Thú Chi Nguyên đều khá là cao.

Ông!

Mà giữa lúc Mục Trần đang cảm thán, đột nhiên dưới chân bọn họ năm đạo lôi quang bồ đoàn vào lúc này bắt đầu vù vù chấn động lên, sau đó bồ đoàn trực tiếp là mang theo bọn hắn chậm rãi bay ra, xẹt qua không gian lướt về mảnh đất đang bị lưu quang che kín.

Đám người Mục Trần thấy thế trong lòng chấn động lập tức đều là điều chỉnh trạng thái, ánh mắt nóng bỏng.

XÍU...UU!!

Năm đạo lôi quang bồ đoàn chở năm người lướt đi tiến vào phiến không gian kia, lưu quang từ bốn phương tám hướng gào thét mà đến, lưu quang bên trong ẩn chứa giọt giọt lôi tủy, có thể thấy con mắt năm người đều là một mảnh đỏ bừng.

Hàn Sơn ra tay nhanh nhất, chỉ thấy được hắn khúc chưởng thành trảo, mãnh liệt nắm chặt, một cỗ lực hút liền bạo tuôn ra trực tiếp đem một đạo lưu quang tập trung cưỡng ép hút đến.

Một đạo lưu quang bị thay đổi phương hướng, lại vẫn còn như là một cỗ sao chổi đánh tới.

Hàn Sơn nhếch miệng cười cười, hắn mở hai tay ra, cũng không có sử dụng bất luận 1 tí linh lực nào, bởi vì hắn biết rõ, lôi tủy loại này kỳ vật, không cách nào bị linh lực nhiễm, trong thiên địa đủ khả năng gánh chịu đồ vật của nó, chỉ có lấy đồng dạng chính là chân chính thân thể da thịt.

Cho nên, muốn hấp thu lôi tủy, vậy thì cần dùng bản thân thân thể đi đón nó.

Phanh!

Đạo lưu quang kia cuối cùng đánh vào trên lồng ngực Hàn Sơn, lập tức có tiếng trầm thấp vang lên, chỉ thấy được chỗ kia lồng ngực Hàn Sơn xuất hiện mấy cái lỗ máu, trong lỗ máu có thể nhìn thấy lôi quang lấp lánh, từng tia như lôi đình chất lỏng theo lỗ máu nhanh chóng dung nhập vào huyết nhục bên trong cơ thể hắn.

Khuôn mặt Hàn Sơn vào lúc này bắt đầu vặn vẹo, hiển nhiên là đã thừa nhận lấy cực đoan đáng sợ đau đớn kịch liệt, lôi tủy nhập vào cơ thể từng điểm từng điểm tan rã tiến tới rèn luyện từng tấc từng tấc huyết nhục.

Hàn Sơn trên khuôn mặt vặn vẹo giằng co thật lâu dần dần biến mất, mà đợi đến lúc hắn tỉnh táo lại thì toàn thân mồ hôi, trong mắt nóng bỏng biến mất rất nhiều, chuyển biến thành tim đập nhanh, hiển nhiên là do lôi tủy thối thể mang đến thống khổ cũng không phải người bình thường có thể thừa nhận được.

Hàn Sơn bực này thiên kiêu, nghị lực tự nhiên cũng là bất phàm, nhưng dù vậy, cũng chỉ có thể là thoáng chậm rãi về sau mới dám tiếp tục hấp thụ lôi tủy.

Mà cùng lúc đó Mục Trần, Mặc Phong bốn người cũng là bắt đầu thăm dò tính hấp thụ, kết quả kia cũng là cùng Hàn Sơn không có sai biệt, mỗi người đau đến sắc mặt nhăn nhó, toàn thân đều là ở lúc lôi tủy nhập vào cơ thể , run rẩy không ngừng.

Đợi đến đau đớn kịch liệt qua đi, vẻ mặt bọn người Mặc Phong vẫn còn sợ hãi trong lòng, nhưng mà chỉ có lấy Mục Trần, khi mở mắt ra, màu đen trong con ngươi xẹt qua một tia dị quang.

Hắn cúi đầu nhìn về phía chỗ ngực, chỗ đó vốn có những lỗ máu dữ tợn đang nhanh chóng khôi phục, một mảnh kia khu vực, làn da trong lúc mơ hồ hiện ra ánh bạc, đó là huyết nhục dung hợp lôi tủy mang đến biến hóa.

Mục Trần có thể cảm giác được rõ ràng, những chỗ huyết nhục đang hấp thu lôi tủy này, hiển nhiên nếu so với các vị trí khác trên thân thể, càng thêm cứng cỏi cùng với cường đại.

Nhưng mà, làm cho Mục Trần như có điều suy nghĩ, lại không phải là những biến hóa này, mà là thời điểm lúc trước lôi tủy nhập vào cơ thể, hắn rõ ràng cảm giác được, gần như có đại bộ phận lôi tủy lực lượng du động ở làn da phía dưới Chân Long cùng Chân Phượng hoa văn bị hấp thu lại.

Mục Trần liếc nhìn hai tay, Chân Long Chân Phượng hoa văn lúc này đang chiếm giữ tại nơi đó, mà trong lúc mơ hồ, hắn có thể phát giác được, hiện tại Chân Long Chân Phượng hoa văn, có vẻ lộ ra cực kỳ sinh động, hơn nữa có một loại cảm giác khát vọng phát ra, nếu như không có đoán sai chúng hắn là khát vọng lôi tủy lực lượng.

"Thật sự là cho ăn không no. . ."

Mục Trần trong lòng thầm nhũ một tiếng, hắn cuối cùng đã trải nghiệm tu luyện Long Phượng chân kinh đến tột cùng có bao nhiêu khó khăn, từ khi hắn tu luyện đến nay, chưa bao giờ lười biếng, thậm chí trước mắt đã là tập trung khổng lồ tài nguyên, nhưng như cũ là không thể đem hắn tu luyện tới tầng thứ hai.

Dựa theo Mục Trần dự tính, nếu như hắn không thể lần này ở trong Luyện Thể Tháp thừa cơ đột phá chỉ sợ Long Phượng chân kinh muốn đột phá, tối thiểu còn phải trì hoãn lại thêm một năm thời gian, mà đây đối với Mục Trần mà nói, hiển nhiên là có chút khó có thể chịu được.

Hiện tại hắn thiếu nhất, chính là thời gian!

Cho nên, trước mắt đã có tài nguyên khổng lồ bực này, vậy hắn liền tuyệt đối không thể để cho nó trơ mắt chạy đi.

Nhất niệm đến tận đây, Mục Trần không do dự nữa, ánh mắt lộ ra vẻ kiên định, tâm niệm vừa động, linh lực bắt đầu khởi động, trực tiếp hình thành hấp lực cường đại, sau đó cứng rắn đem chút ít lưu quang lướt qua gần bên, đều hấp xả mà đến.

XÍU...UU!! XÍU...UU!!

Ngắn ngủi trong nháy mắt, liền có thêm gần mười đạo lưu quang lướt đến, trong đó giọt giọt lôi tủy nhấp nhô, cuồn cuộn tiếng sấm truyền ra.

Ở đằng kia bốn phía, bọn người Mặc Phong, Hàn Sơn nhìn thấy Mục Trần lại dám như thế điên cuồng hấp thụ lôi tủy, nhất thời kinh hãi đến biến sắc, lập tức vội vàng tản ra, sợ bị ảnh hướng đến bản thân.

Lôi tủy kia nhập vào cơ thể sẽ đau đớn kịch liệt, bọn họ phi thường hiểu rõ, cho nên rèn luyện bực này, tốt nhất là từ từ sẽ đến, một khi nóng vội, chỉ sợ cái thứ nhất chịu không được lôi tủy tan rã, liền là nhục thể của mình.

Đến lúc đó, lôi tủy quá mạnh, trong cơ thể huyết nhục đều bị tan rã hầu như không còn.

Ầm ầm!

Lưu quang gào thét mà đến, cuối cùng giống như đạn pháo, đều đánh vào trên thân thể Mục Trần, nhất thời, thân thể của hắn liền trực tiếp bị oanh ra nguyên một đám lỗ máu, trong nháy mắt máu thịt be bét.

Máu tươi chảy ròng ròng, lôi tủy màu bạc kia thì theo huyết nhục dung nhập đi vào, cái loại nầy đau đớn kịch liệt, trực tiếp làm cho con mắt Mục Trần trong nháy mắt đều là thông đỏ lên.

Hắn cắn chặc hàm răng, mồ hôi theo khuôn mặt chảy xuôi xuống, toàn bộ khuôn mặt, vặn vẹo đến có chút đáng sợ, yết hầu càng là có thêm

tiếng gầm nhẹ thống khổ truyền ra giống như dã thú.

Xuy xuy!

Hắn thậm chí cũng là có thể nghe thấy trong cơ thể lúc huyết nhục tiếp xúc đến lôi tủy liền phát ra dị dạng âm thanh, cái loại cảm giác này, giống như huyết nhục đang bị hòa tan.

Khó có thể hình dung đau đớn kịch liệt vọt tới, gần như làm cho Mục Trần ngất đi.

Nhưng mà, chính lúc Mục Trần có chút không cách nào thừa nhận cái loại đau đớn kịch liệt này, Chân Long Chân Phượng hoa văn rốt cục đã có động tĩnh, lập tức một đạo thanh âm Long ngâm Phượng minh tự trong cơ thể Mục Trần vang vọng.

Ông.

Long ngâm Phượng Minh âm thanh truyền khắp, trực tiếp là chấn động Mục Trần, trong cơ thể khí huyết bắt đầu khởi động, cơ thể vốn đang đau đớn kịch liệt, nhưng lại vào lúc này nhanh chóng bị áp chế xuống.

Đau đớn kịch liệt lui đi, Mục Trần lúc này mới như trút được gánh nặng thở dài một hơi, Chân Long Chân Phượng hoa văn nếu là lại không ra tay, chỉ sợ lúc này đây, hắn cũng là chỉ có thể dừng tay.

Tại lúc hắn xả hơi, bên trong huyết nhục lôi tủy lực lượng từng chút dung nhập vào bên trong cơ thể hắn bắt đầu hóa thành từng đạo từng đạo ánh sáng màu bạc lướt qua, cuối cùng trực tiếp bị hai tay Mục Trần chiếm giữ Chân Long Chân Phượng hoa văn đều hấp thu mà đi.

Mục Trần mở hai mắt, trong mắt ánh bạc lấp lánh, chỉ thấy được thân thể hắn vốn là máu thịt be bét, vào lúc này lại nhanh chóng được chữa trị, mà làn da lóe ra nhàn nhạt lôi quang, hiển nhiên là nhận lấy rèn luyện, trở nên càng thêm cường hoành.

"Vậy mà không chết? !" Ở kia bọn người Tông Đằng, Hàn Sơn nhìn thấy Mục Trần lại lần nữa khôi phục, nhãn đồng cũng là co rụt lại, lúc trước cái loại này lôi tủy ăn mòn, coi như đổi lại là bọn họ cũng phải chịu không nổi, Mục Trần trước mắt này làm sao lại có thể như thế nhanh chóng liền chịu đựng vượt qua?

"Thân thể tên này, như thế nào so với chúng ta còn lợi hại hơn? !" Từ Côn có chút khó có thể tin nói, bọn họ chính là thần thú thân, thân thể vốn là cường hãn, còn Mụa Trần trước mắt chỉ là thân thể nhân loại cỏn con, như thế nào lại so với bọn hắn càng thêm cường hãn?

Bất quá đối với việc bọn họ kinh ngạc, Mục Trần nhưng lại mặc kệ, hắn lúc này đang cúi đầu nhìn qua hai tay, chỗ đó chiếm giữ Chân Long Chân Phượng hoa văn, không chỉ có trở nên càng thêm trông rất sống động, hơn nữa màu sắc tử kim lúc này cũng là càng phát sáng rạng ngời, sắc bén Long Lân cùng với Phượng vũ, đều là tản ra một tia cường hãn uy áp.

Cái loại cảm giác này, phảng phất như chúng liền muốn phục sinh.

Phát giác được Chân Long Chân Phượng hoa văn tinh tiến, Mục Trần cũng là trở nên chấn phấn, chợt hắn liếm liếm môi, ngẩng đầu lên nhìn về phía phiến không gian lưu quang gào thét.

Ở đằng kia chỗ xa xa, mơ hồ có thể thấy được một đạo cực lớn lồng sáng, chỗ đó có lẽ chính là thông đạo đi đến Luyện Thể Tháp tầng thứ tư.

Mà hiện tại dưới chân bọn hắn là lôi quang bồ đoàn, đang mang theo bọn hắn dần dần theo lối kia mà đi, cái bồ đoàn này bọn họ không cách nào điều khiển, cho nên nếu như muốn đạt được nhiều lôi tủy tẩy lễ, vậy bọn họ nhất định phải hoàn thành trước khi bồ đoàn đi hết thông đạo.

Mà đối với điểm này, bốn người còn lại hiển nhiên cũng biết được, cho nên lúc bọn họ thấy Mục Trần điên cuồng hấp thụ lấy lôi tủy, cũng là đỏ mắt không ngừng, trước mắt bọn họ giống như quỷ đói trước mặt là bàn ăn tràn đầy món ngon mĩ vị, rõ ràng đói bụng đến phải “da bụng dán

vào da lưng” nhưng bọn hắn lại chỉ có thể cẩn thận từng li từng tí nhai kĩ nuốt chậm, mà Mục Trần bên kia, thì gió cuốn mây tan, mặc kệ trước mặt là gì, toàn bộ nuốt rồi nói sau.

Mà mỹ vị trên bàn ăn, thì đang nhanh chóng tiến vào trong bụng Mục Trần.

Kích thích này đối với bọn hắn, thực không nhỏ.

Vì vậy, sau một thoáng giãy dụa, bọn họ cuối cùng cắn răng một cái, lập tức linh lực bộc phát, cũng là bắt đầu gia tăng cường độ hấp thu lôi tủy độ.

Mà loại này gia tăng cường độ hấp thụ mang đến một cái giá lớn, chính là về sau đột nhiên vang lên từng đạo từng đạo giống như quỷ khóc sói tru tiếng gầm thống khổ. . .

Mục Trần nghe được những tiếng gầm kia, thì khóe miệng hơi nhấc lên, chợt trực tiếp nhắm hai mắt lại, hai tay mở rộng ra, linh lực trong cơ thể bạo tuôn, lực hút bộc phát, nhất thời xung quanh từng đạo từng đạo lưu quang gào thét mà đến, giống như là gặp nam châm, liên tục không ngừng gào thét mà đến, đánh về phía thân thể Mục Trần.

Mà nhìn đến Mục Trần lại đang càng mở rộng cường độ hấp thụ, ở kia bốn phía bọn người Hàn Sơn đang thống khổ gầm nhẹ, lập tức mí mắt quất thẳng tới súc, cũng không nhịn được nữa chửi nhỏ thành tiếng.

"Quả thực không phải người!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1002: Thu Hoạch

Trong ko gian vặn vẹo, vô số lưu quang gào thét bay tới, trong lưu quang đó, giọt giọt Lôi Tủy hiện ra ngân quang thâm trầm, lôi âm vang vọng. . .

XÍU ... UU!!

Trong mảng lôi quang đó, hiện lên năm đạo cầu vồng, một cỗ hấp lực cường đại phát ra, trực tiếp đem lôi quang sung quanh hấp dẫn tới.

ÂM! ÂM!

Những nơi lưu quanh đi qua, để lại thanh âm gào thét thê thảm đau đớn, lộ ra vẻ thê lương, khiến cho ko gian sung quanh hiện lên vẻ thâm trầm âm u, khiến cho người ta sờn gai ốc.

Trong mấy đạo lôi quang, Mục Trần ở trc nhất, hắn lẳng lặng xếp bằng trên bồ đoàn, theo cỗ hấp lực trong cơ thể bạo phát, hắn chính là người thu đc nhiều lôi quang nhất.

Dựa vào Long Phượng thể, hắn cũng ko để ý tới người khác, tham lam hấp thụ lôi quang, bất kể thế nào, trc tiên cứ hưởng thụ cơ duyên trc mặt là đc rồi.

Phốc! Phốc!

Từng đạo lưu quang ẩn chứa Lôi Tủy trực tiếp hóa thành lôi tiễn bắn vào huyết nhục của hắn, Lôi Tủy ăn mòn mang tới đau đớn kịch liệt, làm cho cơ thể Mục Trần bao bọc trong máu tươi, trên dưới toàn thân ko có chỗ nào hoàn chỉnh, đã ko thể nhìn ra hình dáng nữa rồi.

Mà trong cơ thể bầy nhầy máu thịt đó, chỉ thấy hai tay Mục Trần lóe lên ánh sáng tử kim lộng lẫy của Long Phượng chi văn, chúng phảng phất đang hoan hô, tham lam hấp thụ dòng Lôi Tủy đang dũng mãnh tiến vào cơ thể Mục Trần, đồng thời tiếng Long ngâm Phượng khiếu cũng đang thay Mục Trần áp chế đau đớn.

Nhưng dù là vậy, sự đau đớn vẫn như cũ giày vò Mục Trần, chỉ có thể dựa vào bản năng chấp niệm, điên cuồng hấp thủ lôi quang.

Hơn nữa, loại hấp thụ này càng lúc càng nhanh, về sau, phàm là lôi quang đi qua người hắn, cơ hồ đều bị hắn cưỡng ép hấp thụ.

Hành động điên cuồng của hắn làm cho bốn người Mặc Phong cảm thấy da đầu tê dại, nhìn đoàn huyết thể hình người đó, bọn họ đều cảm thấy khiếp đảm.

Người này, đúng là một thằng điên!

Thu lấy như vậy, coi như là với thân thể thần thú của bọn hắn cũng ko dám làm, nhưng Mục Trần hết lần này đến lần khác lại đi lấy thân thể nhân loại đi làm. Nhìn một màn này, bọn hắn ko nhịn đc cảm thấy nghi hoặc. . . đến tột cùng, ai mới là thần thú ?

Bọn hắn nhìn về phía xa, thấy khe hở đã ngày càng gần, trên cơ bản đã thông qua một nửa, chỉ sợ ko lâu nữa sẽ tiến vào tầng thứ tư, mà lúc đó, Lôi Tủy tẩy lễ sẽ kết thúc.

Nhưng dù biết cơ hội ko nhiều, bốn người Mặc Phong chỉ âm thầm lắc đầu. Sau một thời gian hấp thụ, bọn hắn cảm nhận đc, Lôi Tủy hấp thụ đc đã bão hòa, ko thể tiếp tục hấp thụ đc nữa.

Nếu cường ngạnh hấp thụ tiếp, ngược lại sẽ gây tổn hại cho cơ thể, lúc đó cái đc ko bằng cái mất.

Về phầm Mục Trần. . . tên này hắn có chút thủ đoạn đặc thù. Nếu ko, cũng ko thể hấp thu đến tình trạng này đc.

“Thật là tiện nghi cho hắn!”

Sắc mặt Tông Đằng có chút âm trầm. Hắn phát hiện ra, kẻ mà hắn ko hề coi trọng, đã liên tiếp vượt qua hắn, khiến hắn chỉ có thể khuất bóng đằng sau.

“Khi lên tầng bốn, phải nghĩ biện pháp loại bỏ hắn.” Trong lòng Tông Đằng nổi lên sát khí, Mục Trần đoạt đc quá nhiều chỗ tốt, nếu còn tiếp tục. . . vạn nhất hắn thật sự lấy đc bảo vật cấp Chuẩn Thánh, thì dù là hắn cũng chỉ có nước bỏ trốn mà thôi.

Khi nội tâm tông đăng đang nổi lên sát khí, năm cái bồ đoàn vẫn tiếp tục bay tới. Bọn Mặc Phong lúc này đã dừng hấp thụ Lôi Tủy, chỉ có Mục Trần vẫn đang điên cuồng thu lấy, bộ dáng hận ko thể đem mảng lên quang này ăn sạch.

Bọn Mặc Phong nhìn đến đỏ mắt, cuối cùng dứt khoát nhắm mắt lại ko nhìn nữa.

Thời gian nhanh chóng qua đi, một hồi sau, bọn Mặc Phong cùng mở mắt, chỉ thấy phía trc, lối vào tầng thứ tư Luyện Thể Tháp đã trở nên rõ ràng, lôi quang phô thiên cái địa đã dần biến mất.

Quay đầu lại, nhìn lưu quang đang dần biến mất, bọn hắn ko nhịn đc thở dài, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại, tiến hành nội thị kiểm tra cơ thể bản thân.

Vừa nhìn qua, cả bốn người đều ko nén nổi vui mừng, bọn họ rõ ràng cảm nhận đc máu thịt trong cơ thể ẩn chứa lực lượng bàng bạc, cơ thể sau một phen rèn luyện đã trở nên cường đại hơn.

Lần Lôi Tủy tẩy lễ này, đã mang lại ko ít chỗ tốt.

Khi bọn hắn đang vì biến hóa trong cơ thể mà cảm thấy vui mừng, ở một bên, Mục Trần cũng đã mở mắt, thời điểm đó, cơ thể hắn lập tức phát ra kim quang chói mắt.

Kim quang khởi động, máu thịt hỗn loạn lập tức khôi phục, trên làn da mơ hồ xuất hiện kim vân(vân này là hoa văn, ko phải là mây đâu), hình dáng tựa như Long lân Phượng vũ vô cùng kỳ lạ.

Mục Trần cúi đầu nhìn hai tay, nơi đó tập chung Long văn cùng Phượng văn, màu sắc càng trở nên thâm thúy. Hư ảnh Chân Long vươn trảo, phía trên lộ ra vẻ càng thêm sắc bén, tử quang ẩn hiện, một cỗ khí tức lợi hại phát ra, như thể xé rách hư ko.

Đồng dạng, hai cánh Chân Phượng càng trở nên rực rỡ, hai cánh khẽ động, tựa như bay qua vạn dặm, khí thế bao thiên. . .

Đặc biệt là hai mắt hư ảnh, càng hiện lên vẻ chân thật, mơ hồ tản phát ra sự uy nghiêm, khiến người ta run sợ.

Lần Lôi Tủy tẩy lễ này, đã làm cho Long Phượng chi văn lột xác.

Nhìn thấy biến hóa này, trong lòng Mục Trần ko nhìn đc cảm thấy vui sướng, chậm rãi nắm chặt hai tay, cảm giác như có một lực lượng đáng sợ có thể lực bạt sơn hà.

Nhẹ nhang huy quyền, ko gian gợn sóng, quyền phong lướt qua, ko gian đều trở nên vặn vẹo. Đây là hắn thuần túy dựa vào sức mạnh nhục thể, một quyền này, coi như là Lục Phẩm chí tôn cũng ko dễ dàng đỡ đc.

Trên mặt Mục Trần hiện lên vẻ hài lòng. Khổ tận cam lai, lần Lôi Tủy tẩy lễ này, chỗ tốt đạt đc vượt xa ba tầng trc.

Chỉ là nếu ko có ba tầng kia tôi luyện qua nhục thể và ý chí, thì dù có Long Phượng thể tương trợ, cũng khó mà kiên trì đc loại hấp thụ điên cuồng này.

Sau khi kiểm tra qua cơ thể, Mục Trần liền đứng lên, ánh mắt quan sát thông đạo thông lên tầng thứ tư.

Ở sung quanh, bốn người Mặc Phong cũng chạy tới, ánh mắt bọn hắn chỉ lướt qua Mục Trần, tuy sắc mặt ko đổi, nhưng trong lòng lại cảm thấy

kinh hãi.

Bọn họ cảm nhận đc, Mục Trần lúc này, càng thêm nguy hiểm.

Người này hiển nhiên đã đạt đc ko ít chỗ tốt trong Lôi Tủy tẩy lễ.

Ánh mắt Tông Đằng lóe lên hàn quang, Mục Trần này mỗi lần thông qua một tầng Luyện Thể Tháp, thực lực đều ko ngừng tăng trưởng. Trc đây nhìn thấy thủ đoạn linh trận của Mục Trần, hắn cũng ko để trong mắt. Nhưng ai mà ngờ đc, từ tầng thứ ba trở đi, Mục Trần từng bước tạo cho hắn cảm giác nguy hiểm, loại tiến bộ này, làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

“Ngươi này tuyệt ko thể lưu!”

Tông Đằng cắn răng, sát khí trong lòng đại trướng.

Mục Trần đang quan sát thông đạo, như có cảm giác, quay đầu nhìn Tông Đằng, ánh mắt trở nên băng hàn. Tông Đằng này mấy lần gây sự với hắn, đúng là ko biết điều. Loại người này, nếu có cơ hội, nhất định pahir diệt trừ. . .

Bất quá, giờ ko phải lúc, so với cơ duyên trong Luyện Thể Tháp, Tông Đằng hiển nhiên chả là j, lợi hại trong đó, Mục Trần vẫn hiểu đc.

Trong lúc ý niệm Mục Trần đang xuay chuyển, ánh mắt Hàn Sơn nóng bỏng nhìn thông đạo, sau đó dẫn đầu phi tới, trực tiếp vọt vào thông đạo, biến mất ko thấy đâu nữa.

Theo sau Hàn Sơn, ba người Mặc Phong cũng lập tức tiến vào thông đạo.

Mục Trần nhìn thân ảnh bọn hắn biến mất, ánh mắt hiện lên vẻ chờ mong. Ở ba tầng trc hắn đã nhận đc ko ít chỗ tốt, ko biết tầng bốn này sẽ mang lại cho hắn cái j đây?

Nhẹ nhàng sờ lên cánh tay, nếu như trc đó ko đột phá tầng thứ hai Long Phượng thể, hắn còn có chút lo lắng, nhưng bây giờ, hắn tràn ngập lòng tin.

Khi hắn đột phá Long Phượng chân kinh, Tông Đằng trong mắt hắn đã chả còn tính uy hiếp j nữa rồi, nếu muốn diệt hắn, dễ như trở bàn tay.

Nghĩ đến đây, Mục Trần cười khẽ, nhẹ điểm chân, thân hình lướt đi, giống như đại bàng, trực tiếp tiến vào thông đạo trc mặt.

Tầng bốn Luyện Thể Tháp, mong ngươi đường làm ta thất vọng!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1003: Hắc Thạch Bia

Khi Mục Trần xuyên qua thông đạo đi lên tầng bốn Luyện Thể Tháp, ánh sáng dần dần biến mất, nhưng ko phải là biến mất hoàn toàn, mà là trở nên mông lung. Khi mọi thứ trở nên rõ ràng, ko gian trc mặt hắn lần nữa biến hóa.

Nhưng khác với dự kiến của Mục Trần, cảnh tượng xuất hiện ko phải là hoàn cảnh tàn khốc, mà là một quảng trường cổ xưa rộng lớn ước trường ngàn trượng, hắn lúc này, đang đứng trong một góc quảng trường, cách hắn ko xa, chính là bốn người Mặc Phong.

“Đây chính là tầng thứ tư của Luyện Thể Tháp?”

Mục Trần có chút kinh ngạc quanh sát chung quanh, quảng trường này cực kỳ cổ xưa, trên nền đá tràn đầy dấu vết của năm tháng lưu lại, một cảm giác bao la mời mịt tràn đầy không gian.

Bất đồng với sự tàn khốc của ba tầng trc, -quảng trường cổ xửa yên tĩnh mà tường hòa, nhing một cái ko có bất kỳ vật j khác tồn tại. Nhìn một màn này, trong lòng Mục Trần ko khỏi nghi hoặc.

“Nơi này đúng là tầng bốn Luyện Thể Tháp.” Thanh âm từ bên cạnh truyền đến, chỉ thấy Mặc Phong lại gần, thản nhiên nói.

Mục Trần cau mày, nghi hoặc hỏi: “Nơi này có j đặc biệt?”

Nếu đây là tầng bốn Luyện Thể Tháp, vậy tuyệt đối ko đơn giản như vẻ bề ngoài.

Mặc Phong gật đầu, ngón tay chỉ hướng trung tâm quảng trường cổ xưa: “Nhìn bên đó.”

Ánh mắt Mục Trần nhìn sang, chợt co lại, lúc này hắn mới để ý, ở trung tâm quảng trường, tồn tại một tấm bia đá màu đen cao mấy trượng.

Màu sắc tấm bia ko nổi bật, trên quảng trường cổ xưa này rất khó để ý, cho nên hắn mới nhất thời ko nhận ra.

Bất quá . . .-Chẳng lẽ khảo nghiệm của tâng bốn, chính là tấm hắc thạch bia này?

Mục Trần ko hiêu.

“Đây là lực bia.” Mặc Phong nói.

“Lực bia?” Mục Trần cảm thấy mờ mịt, hắn đối với thần thú chi nguyên thật sự ko hiểu j hết.

“Quy tắc của tầng bốn rất đơn giản, chỉ cần dùng lực lượng bản thân đánh một quyền lên tấm bia là đc.”

Mặc Phong bình thản đáp: “Nhìn thấy mấy cái đèn lồng kia ko?”

Mục Trần gật đầu. Ở trc thạch bia, hắn nhìn thấy có chín cái đèn lồng nhỏ, chỉ là bên trong tối om, ko có lửa cháy.

“Đó là tiêu chí đánh giá sức mạnh đánh ra, lớn nhất là cửu đăng cùng sáng, nhưng đó là ko thể, bởi vì dù là cửu phẩm chí tôn cũng ko làm đc.”

Ánh mắt Mục Trần hiện vẻ kinh hãi. Một kích toàn lực của cửu phẩm chí tôn cũng ko thể làm cho cửu đằng cùng sáng? Cái lực bia nhìn như tầm thường này, ko ngờ có thể thừa nhận lực trùng kích đáng sợ như vậy?

“Dựa theo quy tắc, chỉ cần làm sáu đèn sáng lên, là có thể thông qua tầng bốn.”

“Làm sáng sáu đèn?” Bàn tay Mục Trần nắm chặt lại. Nếu thuần túy so thân thể, hắn ko thua bất kỳ người nào ở đây, bản thân hắn cũng muốn viết, nếu dốc toàn lực, sử dụng Long Phượng thể, đến tột cùng đạt đến mức độ nào.

Mặc Phong nhìn thấy thần thái của Mục Trần, ko khỏi nhắc nhở: “Đừng chủ quan. Theo ta đc viết, những năm này có rất nhiều thiên tài tiến vào đây, nhưng mười phần hết chín, đều thất bại ở của này.”

Mục Trần gật đầu, hắn tự nhiên sẽ ko chủ quan, bất quá lời Mặc Phong nói làm hắn hơi kinh ngạc. Xem ra muốn đốt đc sáu đen, cũng ko phải dễ.

“Nếu thông qua tầng thú tư, sẽ nhận đc chỗ tốt j?” Mục Trần nghĩ đến vần đề mấu chốt nhất. Ba tầng trc của Luyện Thể Tháp đều rèn luyện cơ thể cực tốt, còn tâng bốn này, ngoài thông qua khỏa nghiệm ra, còn nhận đc cái j? Dựa theo quy định của Luyện Thể Tháp, ko nên ko có cái j mới đúng chứ?

“Chỗ tốt đang ở trong tấm bia đá đó.” Mặc Phong cười cười, nhìn chằm chằm bia đá, ko biết có phải ảo giác hay ko, Mục Trần cảm nhận đc ánh mắt hắn đang tỏa ra sự nóng bỏng.

Tấm bia đá này tuyệt đối ko đơn giản.

“Ngươi có biết tấm bia đá đó làm từ cái j ko?” Mặc Phong hỏi.

Mục Trần lắc đầu, hắn đối với những thứ này đều vô cùng xa lạ.

“Nó đc tạo thành từ huyết nhục Thôn Thiên Thần Thú.”

“Thôn Thiên Thần Thú?’ Mục Trần giật mình, cảm thấy động dung. . . Thôn Thiên Thần Thú chính là siêu cấp thần thú do thiên địa tạo thành, ko có hậu đại, rất hiếm có, hơn xa tất cả thần thú khác, tựa hồ chỉ xuất hiện trong thời viến cổ, hôm nay đã ko có ai đc nhìn thấy nữa.

Thôn Thiên Thần Thú, nộ phát thôn thiên, đến Thiên Chí Tôn cũng phải kiêng kỵ ba phần.

Mục Trần cũng chỉ là từ một ít sách cổ biết đc, ko nghĩ tới, bia đá tầm thường trc mặt, lại do huyết nhục Thôn Thiên Thần Thú tạo thành.

“Incredible!” Mục Trần cảm thán từ đáy lòng, Thôn Thiên Thần Thú, coi như là siêu cấp thần thú như Chân Long Chân Phượng cũng phải sợ hãi.

“Lực bia này, nếu bị oanh kích, sẽ tràn ra tinh hoa của Thôn Thiên Thần Thú, trùng kích càng mạnh, tinh hoa lấy đc càng nhiều, đó chính là phúc lợi của tầng này, ngươi hiểu chưa?” ánh mắt Mặc Phong đầy nóng bỏng, nói.

Trong lòng Mục Trần hơi rung động, gật đầu lia lịa (cái j cũng hơi rung, hơi co, hơi. . . thực ra khó tin bỏ mẹ đi đc mà còn làm ra vẻ

squint emoticon

), tinh hoa của Thôn Thiên Thần Thú, nếu có thể hấp thụ, chỗ tốt đối với rèn luyện nhục thể, ko cần nói cũng biết.

Thứ này so với lôi tủy càng cường đại hơn, khó trách Mặc Phong cũng động tâm. (chả thấy cái j trong này mà bọn nó ko thèm thuồng :v)

Mỗi tầng Luyện Thể Tháp, đều là đại thủ bút ak. . .

Khi Mục Trần đang nói chuyện cùng Mặc Phong, ba người Tông Đằng cũng tham lam nhìn tấm bia đá, sau đó từ từ tới gần.

Nhìn gần mới thấy, trên tấm bia đá này dầy đặc dấu quyền, hiển nhiên là do những người đi trc lưu lại.

Tấm bia đá này cứng rắn vô cùng, ko thể nhận ra đây là do huyết nhục tạo thành, nhưng cái loại sắc thái đen tối này, tựa hồ tồn tại một cỗ

áp bách kinh người phát ra, khiến huyết nhục trong người trở nên run rẩy.

Mục Trần biết, đây chính là khí tức còn lưu lại của Thôn Thiên Thần Thú, chỉ là một chút này, cũng làm cho bọn hắn cảm thấy khó thở.

Hơn nữa, hắn còn phát hiện, càng tới gần bia đá, linh lực trong cơ thể càng bị áp chế, căn bản ko thể sử dụng, giống như bị một cỗ lực lượng cường đại phong tỏa.

“Linh lực hoàn vô hiệu. . . ở chỗ này quả nhiên chỉ có thể sử dụng sức mạnh thân thể thuần túy.” Mục Trần nắm chặt tay, linh lực trong cở thể ko thể dùng đc, gần như bị mất hết.

Nhìn qua bọn Mặc Phong, nhận thấy linh lực quanh thân bọn hắn cũng đang biến mất dần, nhưng sắc mặt lại rất bình tĩnh, hiển nhiên đã có chuẩn bị.

Tuy tấm bia đá ở ngay trc mắt, nhưng năm người đều ko lập tức ra tay, ngược lại ngồi xuống tại chỗ, điều chỉnh trạng thái bản thân.

Theo quy tắc, mỗi người chỉ có một lần cơ hội, một khi thất bại, sẽ trực tiếp bị đào thải, bị đẩy ra khỏi Luyện Thể Tháp.

Cho nên, một quyền này, sẽ là một quyền toàn lực của bọn hắn.

Trc đó, phải ngưng tụ sức mạnh, bất kỳ hành động gioa phong nào, đều là hành vi ngu xuẩn.

Cho nên, nhưng người ngồi đây đều rất hòa hảo, ko thể hiện bất kỳ địch ý nào, tự mình ngồi xuống, mau chóng điều chỉnh bản thân đến đỉnh phong.

Trong lúc nhất thời, mảnh quảng trường này trở nên yên tĩnh dị thường, chỉ còn tiếng hít thở của năm người vang lên trong ko gian.

Khi năm người đang điều chỉnh trạng thái, bên ngoài Luyện Thể Tháp đang vô cùng náo nhiệt, tất cả đều tò mò nhìn màn sáng tầng thứ tư, bên trong hiện lên tình cảnh trong tháp, cho nên mọi người có thể nhìn thấy tình trạng của năm người bên trong.

“Đó chính là lực tháp trong truyền thuyết?”

“Nghe nói chỉ có làm cho sáu cái đèn nhỏ sáng lên, mới có thể thông qua tầng này. . .”

“Tựa hồ lúc trc đa số thiên tài đều thất bại ở tầng này. Sáu cái đèn lông, cũng ko phải dễ đốt như vậy, coi như là Thất Phẩm Chí Tôn cũng ko nhất định có thể thành công.”

“Đúng vậy, cũng ko biết đến cuối cùng sẽ có mấy người thông qua đây?”

“Ai mà biết đc, mỗi người đều có thủ đoạn của mình, tuy nói chỉ có thể dùng lực lượng thân thể, nhưng ko phải ko có cách ăn gian. Chỉ có một quyền, vẫn có thể dùng chút bí pháp thăng lên cường độ thân thể, cái này phải xem chuẩn bị của mỗi người rồi.”

“. . . .”

Ko ít tiếng bàn luận truyền ra, ở đây ai cũng là người có kiến thức, lời nòa cũng có chút đạo lý.

Cửu U cùng Mặc Linh liếc nhìn nhau, sau đó nhìn về phía hai đạo thân ảnh bên trong màn sáng tầng thứ tư. Tầng này thuần túy là so thân thể, bề ngoài tựa hồ ko có lợi cho thân thể nhân loại như Mục Trần, bất qua sau những j đã xảy ra, ko ai ở đây cho rằng thân thể nhân loại này yếu hơn thân thể thần thú.

Lần trắc thí này, có chút làm cho người ta cảm thấy nhìn ko thấu.

Khi mọi người còn đang suy đoán, năm đạo thân ảnh bên trong đã cùng nhau mở mắt.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1004: Nhen Nhóm Thanh Đồng Đèn

Trên quảng trường cổ xưa, có năm thân ảnh yên lặng xếp bằng bỗng nhiên đồng loạt mở hai mắt, trong mắt lóe lên một đạo tinh quang, ngoài cơ thể năm người hiện lên một ít ánh sáng màu đỏ, ánh sáng này không phải là hào quang linh lực mà là dấu hiệu khí huyết đạt tới trạng thái dồi dào sức sống.

Sau một thời gian hồi phục, năm người đều đạt tới trạng thái đỉnh phong.

Ánh sáng màu đỏ nhàn nhạt bay nhè nhè, một lát sau Từ Côn đến từ Ma Tượng Tộc trức tiếp đứng lên, hai mắt hắn nóng bỏng nhìn chằm chằm vào bia đá màu đen, cười nói: “Các người đều không động thủ cho nên ta muốn thử sức mạnh của bia đá trong truyền thuyết này rốt cục có chỗ nào khó lường!”

Bốn người còn lại thấy như vậy cũng không hề lên tiếng, tất nhiên đều đồng ý, dù sao lúc này có xuất thủ trước hay sau thì cũng chỉ có duy nhất một cơ hội mà thôi.

Từ Côn thấy không có ai phản đối liền trực tiếp bước tới bia đá màu đen, hắn đứng trước bia đá hít sâu một hơi, hai tay nắm chặt thành quyền.

Oành!

Ánh sáng màu đỏ tỏa ra từ trong cơ thể Từ Côn khiến thân thể hắn nhanh chóng trở nên to lớn, cơ bắp cuồn cuộn như những khối thép nguội, gân xanh hiện rõ dưới lớp da của hắn.

Tuy không hề có chút dao động của linh lực nhưng từ cơ thể Từ Côn phát ra một sức mạnh vô cùng mạnh mẽ khiến người khác phải chú ý.

Sau khi vận dụng sức mạnh đến mức tối đa, Từ Côn vẫn không dừng lại, hai tay bỗng nhiên kết ấn. Thời gian trôi qua, khí huyết quanh thân hắn ngưng tụ lại, trên làn da nổi nên từng đạo Huyết Hồng, những đạo hoa văn này khiến Từ Côn nhìn rất dữ tợn.

"Đó là Ma Tượng Tộc huyết văn, kích hoạt huyết mạch có thể tạm thời tăng sức mạnh thân thể lên." Mặc Phong bên cạnh Mục Trần thấp giọng nói ra.

Mục Trần gật gật đầu, hắn có thể cảm nhận được sức mạnh từ người Từ Côn đã tăng lên một chút. Hắn cảm thấy có chút hâm mộ bởi vì bọn Thần Thú đều được trời sinh cho cơ thể mạnh mẽ .

"Không biết Từ Côn có thể thắp sáng mấy chén nhỏ Thanh Đồng Đăng?"

Tại Mục Trần trong nội tâm xẹt qua đạo này ý niệm trong đầu thời điểm, cái kia Từ Côn là được rồi mãnh liệt một cước đập mạnh trên mặt đất, lập tức cái mảnh này cổ xưa quảng trường dường như đều là run rẩy thoáng một phát, sau đó thân thể của hắn, là được rồi mãnh liệt liền xông ra ngoài, cái kia khí thế hung hãn, giống như Ma Tượng Đạp Thiên mà đi, mong muốn phá hủy Thiên Địa.

Oành!

Từ Côn đánh ra một quyền, sức mạnh khí huyết đỏ thẫm tụ ở đầu nắm đấm, quyền phong lướt tới tạo ra âm thanh chói tai khiến không gian dao động. Sau lưng hắn, hư ảnh khổng lồ của Ma Tượng hiện lên vô cùng hung hăng dữ tợn khiến người ta sợ hãi.

Phanh!

Một quyền ẩn chứa toàn bộ sức mạnh thân thể của Từ Côn xé rách không khí lao tới mạnh mẽ đánh một quyền lên trên bia đá màu đen. Ở phía sau, bọn Mục Trần cũng chăm chú quan sát hắn.

Oành!

Trong nháy mắt, một âm thanh trầm thấp vang lên, trên mặt bia đá màu đen có chút gợn sóng lan ra, bất quá lại không hề sứt mẻ một chút nào.

Hừng hực!

Từng gợn sóng truyền ra, sau đó bọn họ nhìn thấy trên đỉnh bia đá màu đen, chén Thanh Đông Đăng thứ nhất lập tức bốc cháy.

Hỏa diễm này có màu đỏ thấm, tràn đầy khí huyết. Hỏa diễm này hình như được tạo ra từ một quyền vừa nãy của Từ Côn.

XOẸT! XOẸT! XOẸT!

Sauk hi chén Thanh Đông Đăng thứ nhất bốc cháy thì ngay lập tức hỏa diễm ở chén thứ hai, thứ ba, thứ tư đồng thời bốc cháy một cách dễ dàng nhưng đến chén thứ năm thì tốc độ cuối cùng cũng giảm xuống, có thể thấy một chút khỏi đỏ lơ lửng bên trong chén nhỏ Thanh Đồng Đăng thứ năm, bỗng nhiên có một ít Hỏa Tinh xuất hiện, sau đó ngưng tụ lại cuối cùng cũng bốc cháy.

Chén nhỏ thứ năm Thanh Đồng Đăng thắp sáng!

Khuôn mặt bọn Mục Trần bình tĩnh nhưng ánh mắt dán chặt vào chén nhỏ Thanh Đồng Đăng thứ sáu. Sức mạnh của Từ Côn đã thắp sáng năm chén nhỏ Thanh Đồng Đăng đều nằm trong dự đoán của họ, tuy nhiên có thể thắp sáng chén nhỏ thứ sau hay không mới là vấn đề quan trọng mà họ quan tâm.

Xùy xùy!

Chén nhỏ thứ năm thắp sáng được một lúc thì bên trong chén nhỏ Thanh Đồng Đằng thứ sáu hỏa diễm dần dần ngưng tụ một cách khó khăn sau đó bên trong đôi mắt đỏ thấm của Từ Côn tách ra một đốm hỏa diễm.

Nhưng ngay khi ngọn lửa kia vừa mới sáng lên một chút thì Hỏa Tinh bất ngờ ảm đạm, cuối cùng tắt ngúm chỉ để lại một màu đen.

Chén nhỏ thứ sáu Thanh Đồng Đăng thất bại!

Sắc mặt Từ Côn sau chuyện vừa rồi vô cùng nhợt nhạt, hắn không thể tin được bản thân dốc hết sức vào một quyền đó mà ngay cả chén Thanh Đồng Đằng thứ sau cũng không thể thắp sáng lên được?

Đám người Mục Trần ở phía sau thấy như vậy thì sắc mặt cũng trở nên cẩn thận hơn, bọn họ nghĩ Từ Côn có hơn năm mươi phần trăm có thể đốt cháy chén nhỏ thứ sáu Thanh Đông Đằng nhưng không ngờ lại thật bại ở giây cuối cùng.

Ô...ô...n...g.

Đang lúc bọn hắn còn cảm tiếc nuối cho Từ Côn thì bia đá màu đen bỗng nhiên rung lên, từ bên trong cố một tia năng lượng Hỗn Độn phát ra, theo hơi thở của Từ Côn chui vào thân thể hắn.

Thân thể Từ Côn trở nên cứng ngắc, khí huyết quanh người hắn tụ lại, một làn khí huyết đỏ thẫm từ bên trong cơ thể phát ra, chỉ trong thời gian hơn mười hơi thở, thân thể Từ Côn đã được cường hóa rất nhiều.

"Đó chính là tinh khí của Thôn Thiên Thần Thú?" Mục Trần thấy vậy ánh mắt bỗng lóe lên, trong mắt hắn hiện lên một chút them muốn. Bởi vì hắn cảm nhận được Từ Côn chỉ trong vòng mười hơi thở mà thân thể hắn đã trở lên mạnh mẽ như vậy, nêu đem so sánh vơi lôi tủy tẩy lễ thì mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Tinh khí Thôn Thiên Thần Thú đối với sức mạnh cơ thể thật sự là vật đại bổ a.

Bây giờ nếu Từ Côn có thêm một cơ hội nữa, có lẽ hắn có tám phần có thể thắp sáng chén nhỏ Thanh Đồng Đằng thứ sau và đạt được tư cách tiến vào tầng cuối cùng.

Thật sự đáng tiếc a. . .

Về việc này Từ Côn cũng chỉ cắn răng chịu đựng mà thôi, hắn thật sự không thể chấp nhận chuyện này, tuy nhiên vào lúc này ánh sáng quanh thân thể hắn trở nên rực rỡ sau đó đem thân thể hắn ném ra ngoài. Vì hắn không thắp sáng chén nhỏ Thanh Đồng Đằng thứ sau nên trức tiếp bị đá bay ra ngoài Luyện Thể Tháp.

Đám người Mục Trần trơ mắt nhìn Từ Côn bị Luyện Thể Tháp đá ra ngoài, không khí nơi đây bỗng nhiên có chút yên tĩnh nhưng sự yên tĩnh này khiến cho bọn họ càng trở nên cẩn thận hơn.

Yên tĩnh một lát thì Tông Đằng chầm chậm bước ra, cười nói: “ Kẻ xuất thủ thứ hai là ta a.”

Nói xong hắn liền bước tới đứng trước bia đá màu đen, thoáng Ngưng Thần, bỗng nhiên ánh sáng trong cơ thể bộc phát, khi ánh sáng tỏa ra thì khiến thân thể hắn biến thành một con Thiên Bằng khổng lồ khoảng mấy ngàn trượng.

Thiên Bằng ngạo nghễ đứng trên không trung, đôi cánh chim khổng lồ tỏa ra một chút uy áp màu vàng, uy nghiêm và cũng vô cùng bá đạo.

Lê-eeee-eezz~!!

Một tiếng chim hót vang vọng trời đất, trong nháy mắt cự trảo màu vàng của Thiên Bằng trực tiếp lao xuống giống như xuyên qua không gian, một chiếc vuốt cũng có thể đánh một ngọn núi thành bụi phấn cùng phân chia biển lớn.

Oành!

Cự trảo kim sắc ầm ầm va chạm với bia đá màu đen, bia đá màu đen so với cự trảo thì vô cùng nhỏ bé nhưng lại không hề sụp đổ như tưởng tượng mà hiên ngang đứng trên quảng trường, cho dù là Thiên Bằng khổng lồ cũng không có cách nào có thể lay chuyển dù chỉ một chút.

Sức mạnh từ cự trảo truyền vào bia đá màu đen.

Hừng hực!

Bên trên bia đá màu đen, chén nhỏ Thanh Đồng Đăng thứ nhất nhanh chóng được thắp sáng.

Chỉ sau mấy giây thì năm chén nhỏ Thanh Đồng Đăng đồng loạt thắp sáng, tốc độ thắp sáng của Tông Đăng so với Từ Côn hiển nhiên nhanh hơn rất nhiều.

Sau khi chén nhỏ Thanh Đồng Đăng thứ năm được thắp sáng thì bên trong chén nhỏ thứ sáu cũng bắt đầu nhen nhóm Hỏa Tinh, cuối cùng dưới sự quan sát của bọn Mục Trần thì cũng thắp sáng thành công.

Chén nhỏ Thanh Đồng Đăng thứ sáu thắp sáng thành công!

Tại thời điểm chén nhỏ Thanh Đồng Đăng thứ sáu được tháp sáng khiến cho không ít cường giả bên ngoài Luyện Thể Tháp phát ra nhưng âm thanh kinh ngac cùng sợ hãi. Tông Đăng này quả nhiên là kẻ hơn người, việc này ngay cả Từ Côn cũng không làm được mà đối với hắn lại không thể gây ra một chút khó khăn nào.

Phía sau những tiếng hô kinh ngạc cùng sợ hãi là đám người Liễu Thanh, khuôn mặt họ vô cùng đắc ý, từ đầu đến giờ luôn luôn bị Mục Trần áp chế nhuệ khí nhưng bây giờ họ có thể ngẩng cao đầu một chút rồi.

"Tên này đúng là có chút lợi hại." Mục Trần đứng trên quảng trường cổ xưa cũng nhịn không được gật đầu một cái. Tên Tông Đăng này khiến

người ta chán ghét nhưng cũng không thể không công nhận sức mạnh của hắn.

Mặc Phong nhẹ nhàng gật đầu, cũng không phủ nhận sức mạnh của Tông Đằng.

Ô...ô...n...g!

Trong khi bọn hắn đang thì thầm to nhỏ với nhau thì bia đá màu đen lại rung lên một lần nữa, từ bên trong có một tia năng lượng Hỗ Độn phun ra, lao thẳng tới Thiên Bằng khổng lồ.

Thiên Bằng hút một cái, nuốt tinh khí Thôn Thiên Thần Thú vào trong cơ thể, lập tức kim quang từ kia trong cơ thể tỏa ra, lông vũ vốn đã óng ánh nhưng vào lúc này lại trở nên vô cùn rực rỡ.

Trong lúc ánh sáng màu vàng khởi động thì Thiên Bằng nhanh chóng thu nhỏ lại cuối cùng biến thành một bóng người đứng trên quảng trường.

Tông Đằng đứng chắp hai tay sau lưng, khuôn mặt hiên lên một nụ cười tươi, ánh mắt hắn nhìn về phía Mặc Phong cùng Mục Trần, mỉm cười nói: “ Tiếp theo là đến lượt các vị biểu diễn rồi.”

Lời nói của hắn tuy bình thản nhưng bên trong vẫn có chút kiêu ngạo.

Mặc Phong nhìn hắn một cái cũng không nói gì, nhấc chân bước đi.

Hắn đứng trước tấm bia đá, thân thể cũng không thay đổi chút nào, đơn giản đánh ra một quyền, nhìn vô cùng bình thường nhưng ngay khi đánh ra thì trên năm ngón tay của Mặc Phong trở nên vô cùng sắc bén, mơ hồ có thể thấy được Kim sắc Phượng vũ hiển hiện, dán chặt lấy bàn tay, phảng phất là Phượng vũ bao tay.

Một chưởng đánh ra, Phượng Minh Hồi Đãng.

Đông!

Chưởng phong mạnh mẽ vỗ lên trên mặt bia đá, bên trên có từng gợn sóng lan ra. Phía trên bia đá, chén nhỏ Thanh Đồng Đăng thứ nhất lập tức bốc cháy.

Một lát sau cả năm chén nhỏ Thanh Đồng Đăng cũng được thắp sáng!

Sau chén nhỏ thứ năm thì bên trong chén nhỏ Thanh Đồng Đăng thứ sau cũng có một chút Hỏa Tinh hiện lên, cuối cùng bùng cháy!

Lông mày của Tông Đằng nhăn lại, hắn biết Mặc Phong lợi hại nhưng hăn không ngờ Mặc Phong lại có thể dễ dàng thắp sáng được sáu chén nhỏ Thanh Đồng Đoàn. Thành tích như vậy khác gì đã ngang hang với hắn.

Bất quá, trong lúc còn đang suy nghĩ thì bỗng nhiên trợn mắt lên vì hắn nhìn thấy chén nhỏ Thanh Đồng Đăng thứ sáu đã cháy lên một lúc nhưng vẫn không hề tắt. Bên trong chén nhỏ Thanh Đồng Đăng thứ bảy cũng nhen nhóm cháy lên một chút rồi cũng tắt ngúm.

Tuy nhiên, biểu hiện vừa rồi của Mặc Phong so với hắn thì hiển nhiên tốt hơn rất nhiều!

Nếu Mặc Phong muốn thì hắn có thể có tư cách thắp sáng chén nhỏ Thanh Đồng Đăng thứ bảy!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1005: Bảy Chén Nhỏ

Bên trên bia đá màu đen, bên trong chén nhỏ Thạnh Đồng Đằng thứ bảy, Hỏa Tinh nhen nhóm được một chút rồi sau đó tắt ngúm, xem ra đã thắp sáng chén thứ bảy thất bại rồi, nhưng Mặc Phong không vì chuyện đó mà chán nản, ngược lại rất bình tĩnh. Hắn từ từ rút tay về, lông phượng màu vàng quanh cánh tay theo thời gian trôi qua cũng tiêu tán đi.

Một chưởng vừa rồi nhìn thì hời hợt nhưng hắn biết một quyền đó bản thân đã sử dụng toàn bộ sức mạnh cơ thể.

Phía sau, sắc mặt Tông Đằng rất khó coi, nhìn những gì vừa diễn ra. Trước đây hắn nghĩ nếu có giao đấu cùng Mặc Phong thì cũng chỉ ngang tay, đâu thể ngờ hôm nay so đấu sức mạnh thân thể thì hắn lại thua kém Mặc Phong một chút chứ.

Nêu nói như vậy cũng không có nghĩa là Mặc Phong có sức chiến đấu mạnh mẽ hơn hắn. Tông Đằng vốn vô cùng ngạo mạn nên khi thấy có người vượt qua hắn thì có chút không thoải mái..

"Ha ha, một chưởng của Mặc huynh rất lợi hại a, tuy nhiên khi ngươi xuất chưởng thì có tiếng Phượng hót vang lên, có lẽ Mặc huynh có chút quan hệ với Phượng Hoàng nhất tộc? Ánh mắt Hàn Sơn chớp chớp cười nói.

Mặc Phong không nói gì cũng không quan tâm đến lời nói của Hàn Sơn mà chăm chú nhìn bia đá màu đen, bên trong mắt hiện lên một chút mong chờ.

Ô...ô...n...g.

Trong lúc Mặc Phong đang quan sát thì bia đá màu đen cũng có chút động tĩnh, bề mặt nó chấn động liền có một tia năng lượng Hỗn Độn được nó phun ra. Tinh khí Thôn Thiên Thần Thú phun ra lần này so với Tông Đằng thì nồng đậm hơn rất nhiều.

Mặc Phong nhìn tinh khí Hỗn Độn kia cũng há miệng hút vào trong cơ thể, ngay lập tức bên trong mắt hắn Xích Viêm hình như bốc cháy lên, bên ngoài thân thể cũng có một vài ngọn Xích Viêm đang bốc cháy, một luồng uy áp từ trong cơ thể hắn bộc phát mà ra.

Cơ thể Mặc Phong bất động trong vài phút đồng hồ rồi hắn từ từ mở hai mắt ra, lập tức có một chút cảm giác áp bức từ cơ thể hắn tỏa ra, hiển nhiên sau khi hấp thụ tinh khí Thôn Thiên Thần Thú thì sức mạnh hắn cũng tăng lên khá nhiều.

Đến khi cơ thể ổn định thì hắn lùi ra khỏi bia đá màu đen , sau khi Mặc Phong lùi xuống thì bên trong quảng trường cổ xưa chỉ còn có Hàn Sơn và Mục Trần chưa ra tay.

Hàn Sơn nhìn Mục Trần, sau đó cười híp mắt nói: “ Nhìn hai người họ ta cũng cảm thấy ngứa tay, lần này ta lên trước a?”

Mục Trần nghe vậy thì là nhẹ nhàng gật đầu, cũng không tỏ ra khó chịu.

Hàn Sơn thấy vậy liền nhấc chân bước tới, theo bước chân hắn thì dù là bên trong Luyện Thể Tháp hay bên ngoài thì đại đa số mọi ánh mắt đều dõi theo.

Từ góc độ nào đó, Hàn Sơn là một trong mười vị Thiên Kiêu tiến vào Luyện Thể Tháp, nói về sức mạnh và khả năng chiến đấu thì hắn cùng với tên Tông Đằng kiêu ngạo kia có thể coi ngang hàng. Nhưng nếu mà chỉ sử dụng sức mạnh thân thể thì Hàn Sơn sẽ chiếm toàn bộ lợi thế.

Tuy nhiên sức mạnh thân thể cũng là một phần trong chiến đấu nhưng nếu chỉ có thân thể mạnh mẽ thì khi lâm vào chiến đấu sinh tử cũng chưa

chắc đã là kẻ cuối cùng chiến thắng.

Nhưng tên Thiên Kiều này đều có một chút thủ đoạn để bù đắp cho sự chênh lệnh về sức mạnh thân thể bản thân. .

Vô số ánh mắt tập trung vào thân hình Hàn Sơn đang đứng trước bia đá, thân thể thẳng tắp, hai tay chắp sau lưng, ngẩng đầu nhìn lên bia đá, lập tức có một luông uy áp tỏa ra khiến mọi người sợ hãi.

Nhìn hắn lúc này giống như một đầu Thiên Địa Viễn Cổ Tê Ma đang lao tới, nơi hắn đi qua Sơn Hà vỡ vụn.

Hai mắt Hàn Sơn từ từ nhắm lại, thân thể hắn theo thời gian dần dần chuyển sang màu đỏ thẫm, bên trong cơ thể khí huyết ầm ầm khởi động, sau đó nhập ào cơ thể, sau một thời gian ngưng tụ ra một đầu Huyết Hồng Cự Tê khoảng mười trượng.

Cự Tê chân đạp đại đĩa, sừng tê giác Huyết Hồng thẳng đứng, vô cùng sắc nhọn, đôi khi lay động một chút khiến không gian xung quanh bị rạn nứt, dưới sự việc vừa rồi đã nói lên độ sắc bén của nó.

Cự Tê yên lặng đứng sừng sững sau lưng Hàn Sơn, móng chân trước lê trên mặt đất, tuy không phát ra tiếng động nhưng ai cũng có thể cảm nhận được khí thế của Cự Tê đang ầm ầm cộng hưởng

Quanh thân Hàn Sơn, ánh sáng đỏ thẫm theo thời gian đã đới cực điểm.

Vào lúc này hai mắt hắn đột nhiên mở ra, hai đồng tử bên trong giống như Huyết Hồng, sau đó hắn bước tới, hai tay nâng lên, song chỉ cong lại đánh lên bia đá.

Huyết Hông Cự Tê sau lưng cũng xông lên, xuyên qua cơ thể Hàn Sơn, cái đầu cúi xuống, chĩa chiếc sừng sắc nhọn về phía trước, cùng lúc hợp lại làm một với song chỉ của Hàn Sơn.

Một chỉ này giống như tê ma Hủy Diệt thế gian, chiếc sừng sắc nhọn khi giơ lên có thể xuyên thủng mọi lớp phòng ngự.

Đông!

Song chỉ Hàn Sơn xe rách không khí mà lao tới, cuối cùng dưới vô số ánh mắt của mọi người ầm ầm điêm lên bia đá. Cú va chạm này khiến cho đầu ngón tay hắn bị rách ra khiến máu tươi chảy ra ngoài.

Vào lúc này bề mặt bia đá cũng ầm ầm rung lên, mắt thường có thể thấy được chấn động trên mặt bia đá nhanh chóng khuếch tán.

Chấn động này so với ba người vừa rồi thì mạnh mẽ hơn rất nhiều!

Tầm mắt bọn Mục Trần cũng chăm chú nhìn lên trên bia đá màu đen nơi đặt những chén nhỏ Thanh Đồng Đằng. Bên trong những chén nhỏ đó khói lửa bốc cháy tỏa ra bốn phía.

Hừng hực!

Sau một nhịp thở thì năm chén nhỏ Thanh Đồng Đằng đầu tiên đều đã bốc cháy, sau một lát hỏa diễm thoáng ngừng lại một chút thì chén nhỏ thứ sáu cũng bốc cháy.

Ngay khi chén nhỏ Thanh Đồng Đằng thứ sau bốc cháy thì bọn Mục Trần không hẹn mà đồng loạt nhìn tới chén nhỏ thứ bảy, vì họ cảm nhận được sức mạnh của Hàn Sơn đã bộc phát ra gần hết.

Trong lúc bọn họ chăm chú nhìn thì bên trong chén nhỏ Thanh Đồng Đằng thứ bảy, ngọn lửa cũng lập lòe xuất hiện, sau đó từ từ ngưng tụ lại. Tốc độ mặc chậm chạp nhưng so với Mặc Phong thì ổn định hơn nhiều.

Xùy xùy!

Hỏa Tinh càng ngày càng lớn, đến một mức nhất định thì bộc phát ra hóa thành hỏa diễm hừng hực bốc cháy, thắp sáng chén nhỏ thứ bảy.

Chén nhỏ Thanh Đồng Đăng thứ bảy thắp sáng thành công!

Xoạt!

Bên ngoài Luyện Thể Tháp vang lên những tiếng bàn tán xôn xao. Vẻ mặt của tất cả các cường giả đều vô cùng sợ hãi cùng thán phục. Hàn Sơn quả nhiên là Thiên Kiêu xuất sắc nhất của Tề Ma nhất tộc. Sau một chiêu đã áp chế Tông Đằng cùng Mặc Phong.

"Tên Hàn Sơn này cũng rất lợi hại a ." Cửu U xoa nhẹ trán ngọc một chút khẽ nói. Tuy nói đánh bia đá chi có thể sử dụng sức mạnh thân thể, nhưng nàng hiểu rằng vơi sức mạnh này của hắn khi đứng với cao thủ Thất phẩm Chí Tôn cũng không hề kém chút nào.

"Vậy mà đốt lên bảy chén nhỏ Thanh Đồng Đăng."

Mặc Linh không ngừng mở miệng tán thưởng. Đại ca nàng lúc trước cũng có thể làm cho chén nhỏ Thanh Đồng Đằng bốc lên một chút Hỏa Tinh nhưng lại không thể đốt cháy được. Nếu nói về sức mạnh thân thể thì Hàn Sơn hơn Mặc Phong khá nhiều.

"Không biết Mục Trần đại ca có ra tay không, nếu ra tay thì sẽ đốt được mấy chén nhỏ đây ?" Mặc Linh tò mò nói.

Cửu U lắc đầu, đối với sức mạnh thân thể của Mục Trần nàng không biết quá nhiều, chỉ biết rằng hắn chưa hề lơ là tu luyện thân thể, nhớ năm đó tu luyện Lôi Thân Thể cho tới bây giờ là Long Phượng Thể. Đây đều là những công pháp tu luyện thân thể vô cùng ảo diệu vậy mà hắn có thể tu luyện được.

Tuy Mục Trần không phải Thần Thú nhưng thân thể của hắn sợ rằng cũng không thua kém bao nhiêu, trái lại còn muốn bá đạo hơn.

"Dùng thực lực của hắn, muốn thông qua khảo nghiệm tầng thứ tư này không khó lắm . . . Nhưng nếu muốn vượt qua Hàn Sơn thì phải đợi

xem hắn làm như thế nào? Bên trong đó ai ai cũng là thiên tài, Mục Trần có thể vượt lên trên hay không thì nàng không có nắm chắc.

. . .

Bên ngoài Luyện Thể Tháp xôn xao từng đợt bàn tán. Trên quảng trường cổ xưa, Huyết Hồng Cự Tê cũng dần dần biến mất, hắn thu hồi song chỉ, đầu ngón tay bị thương lúc nãy nhanh chóng hồi phục lại.

Hắn nhìn chằm chằm vào bảy chén nhỏ đang bốc cháy, khóe miệng cũng nở một nụ cười. Mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Ông ông.

Bia đá màu đen bắt đầu run rẩy, một lát sau trên mặt hiện lên một ít huyết văn, một tia tinh khí Hỗn Độn chả ra, tuy nhiên không như những lần trước mà lần này tinh khí chảy ra là một tia đỏ sậm.

"Cái đó là. . ." Mục Trần nhận ra tinh khí Thôn Thiên Thần Thú so với lần trước không hề giống nhau, mắt hắt chợt lóe sáng.

"Đó là huyết nhục của Thôn Thiên thần thú huyết nhục ẩn chứa Huyết Khí bên trong, so với tinh khí càng thêm tinh thuần. . . Bất quá những người vô cùng ưu tú mới có thể nhận được." Mặc Phong bình tĩnh nói.

Cách đó không xa, ánh măt Tông Đằng cũng trở nên vô cùng tham lam, nhìn chằm chằm vô tia tinh khí Hỗn Độn kia.

Mục Trần khẽ gật đầu, xem ra muốn đạt được nó thì chỉ có thể o cháy bảy chén Thanh Đông Đằng.

Hàn Sơn đúng trước bia đá hít một hơi thật sâu rồi sau đó mở miệng hút tia tinh khí Hỗn Độn kia vào cơ thể. Huyết Hồng một lần nữa hiện lên quanh thân hắn, Huyết Hồng Cự Tê biến mất lúc nãy vậy mà hiện giờ lại xuất hiện sau lưng hắn một lần nữa, sau đó nhanh chóng bành trướng một vòng, khí tức hung hãn cùng bá đạo phát ra càng trở nên nồng đậm.

Hây dô.

Biến hóa nửa ngày thì Cự Tê cũng tiêu tán, thân thể Hàn Sơn trở lại bình thường, hắn cui xuống nhìn bàn tay mình, khẽ gật đầu hài lòng, sau đo xoay người đi xuống.

Đối với lần thu hoạch này hắn cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Lúc Hàn Sơn lùi xuống thì ánh mắt Tông Đằng cùng Mặc Phong đều tập trung lên người Mục Trần.

Cùng lúc đó bên ngoài Luyện Thể Tháp nhiều người tò mò cũng chăm chú nhìn Mục Trần. Ai cugx muốn biết con hắc mã này bên trog Luyện Thể Thấp có thể đạt được thành tựu như thế nào?

Hắc mã trở về nguyên hình? Hay một bước thành tiên?

Đối với việc này mọi người đều vô cùng hiếu kỳ cùng chờ mong..

Dưới ánh mắt vô số người thì Mục Trần cũng từ từ đi tới bia đá màu đen. Mà cũng chính là ở đằng kia phần đông ánh mắt nhìn chăm chú, Mục Trần cũng là chậm rãi phóng ra, đi về hướng này tòa màu đen tấm bia đá.. . .

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1006: Mục Trần Ra Tay

Mục Trần yên lặng đứng trước bia đá màu đen. Trên bề mặt tấm bia hiện lên vô số dấu vết, trong đó có thể cảm nhận được một ít cường giả từng đứng ở nơi này và sử dụng toàn bộ sức mạnh thân thể để đánh ra một kích mạnh nhất.

Nghe nói ở thời kỳ viễn cố đã có một cường giả đem chín chén nhỏ Thanh Đồng Đằng đốt cháy, điều này khiến cho Mục Trần cảm thấy sợ hãi cũng như thán phục người này. Hắn hiểu rõ người có thể đốt cháy chín chén nhỏ thì siêu việt hơn bọn họ rất nhiều. Người này thực lực cũng có thể là Bát phẩm, thậm chí Cửu phẩm chí tôn.

Thần Thú chi nguyên vào thời kỳ viễn cổ có tác dụng rèn luyện thân thể cho nên bên trong có rất nhiều cường giả thân thể mạnh mẽ. Nếu nói bọn họ có thể đốt cháy chín chén nhỏ thì Mục Trần cũng không phải nghi ngờ gì.

Sau khi Thần Thú chi nguyên bị vỡ vụn thì những Thiên Kiêu của các chủng tộc tiến vào đây để tìm kiếm cơ duyên. Những người có thể đốt cháy chín chén nhỏ tại tầng thứ tư Luyện Thể Tháp này thì cũng chỉ đếm được trên đầu ngóng tay.

Mà những người đó cũng là những tên yêu nghiệt cùng lứa, cho dù có đứng chung với Thiên Kiêu các tộc thì cũng không bị mờ nhạt.

Muốn đốt cháy chín chén nhỏ thì Mục Trần hiểu rõ khó khăn như thế nào. Mặc dù Hàn Sơn mạnh mẽ như vậy nhưng dốc hết sức lực cũng miễn cưỡng đốt cháy được bảy chén. Muốn đốt cháy chén thứ chín cũng còn một đoạn khá xa.

Cuối cùng bản thân có thể đốt được mấy chén thì Mục Trần cũng không biết trước được nhưng chắc chắn một điều hắn sẽ cố gắng hết sức!

Bởi vì hắn muốn đột má Long Phượng chân kin bên trong Luyện Thể Tháp này!

Hô.

Suy nghĩ một lúc, cuối cùng Mục Trần cũng trở lại bình thường. Hít sâu một hơi, bàn tay nắm chặt lại dưới những ánh mắt đang nhìn mình. Ánh sáng vàng nhạt từ cơ thể Mục Trần phát ra, làn da của hắn được được ánh sáng vàng phủ lên nhìn như được Hoàn Kim đúc thành, dần dần thu liễm lại giống như Hoàn Kim đã trải qua năm tháng đã lâu.

Thời gian dần trôi qua thì Mục Trần cũng thúc dục toàn bộ sức mạnh của Long Phượng thể, ngay cả huyết nhục tận cùng trong cơ thể cũng co xoắn lại thúc đẩy lực lượng đi ra. Hắn muốn sử dụng toàn bộ sức mạnh của Long Phượng thể!

Cách nơi Mục Trần đứng không xa. Ba người Tông Đằng, Hàn Sơn, Mặc Phong đều nhíu mày lại vì họ có thể cảm nhận được chỗ Mục Trần đứng phát ra một cảm giác khó tả.

Cảm giác này giống như họ đang đối mặt với một ngọn núi nguy nga trong thiên địa.

Long Phượng thể ngưng tụ trên hai tay Mục Trần đã đạt tới cực hạ. Lúc này Chân Long Chân Phượng chi văn cũng rung lên một chút, sau đó liền vang lên tiếng long ngâm phượng hót từ cơ thể hắn phát ra khiến sức mạnh thân thể của Mục Trần tăng lên với tốc độ kinh người.

Rồng ngâm Phượng Minh càng ngày càng to, càng ngày càng dồn dập, khiến huyết nhục toàn thân Mục Trần đều trở nên sôi trào. Đặc biệt là Chân Long Chân Phượng chi văn thì vô cùng nóng bỏng giống như than hồng.

Kim quang sáng chói tỏa ra từ mắt Mục Trần khiến hắn hô hấp có chút chật vật. Bây giờ sức mạnh thân thể đã đạt tới mức vô cùng khủng khiếp. Sức mạnh này nếu muôn so với lúc hắn bị trọng thương thì mạnh mẽ hơn nhiều!

Ba người Hàn Sơn nhìn ánh sáng vàng quanh thân hắn dần đần trở nên chân thực hơn. Ánh sáng vàng này tất nhiên không phải do Linh lực tạo thành mà là khí huyết trông người Mục Trần tỏa ra. Điều khiến họ kinh ngạc không phải là ánh sáng vàng này mà là bên trong nó có mọt chút uy áp khiến họ cảm thấy bị áp bức.

"Không ngờ thực lực của hắn chỉ là Lục phẩm Chí Tôn thực lực lại có thể tạo ra khí thế đáng sợ như vậy.. . ." Ánh mắt Hàn Sơn nhìn Mục Trần chằm chằm. Hắn mặc dù không hề khinh thường nhưng cũng không ngờ Mục Trần lại xuất sắc như vậy. Hắn nghĩ hiện giờ nếu Mục Trần ra tay thì ngay cả Tông Đằng hay Mặc Phong, thậm chí có thể đuổi kịp hắn!

Tên nhân loại này không hề đơn giản.

Đối với những suy nghĩ của Hàn Sơn thì Mục Trần không thể nào biết được. Ánh mắt trở nên ngưng trọng, huyết nhục sôi trào mạnh mẽ khiến hắn cảm thấy mọi động tĩnh đều biến mất chỉ còn mình hắn bên trong thiên địa này.

Ở vào trạng thái này khiến Mục Trần có thể ngưng tụ sức mạnh tới cực hạn.

Ánh sáng màu vàng từ trong mắt Mục Trần tỏa ra, năng lượng trong cơ thể đã đạt tới cực hạn khiến huyết nhục hắn phát ra một chút đau đớn.

Tình trạng này hiển nhiên đã đạt tới cực hạn.

Nếu đã đạt tới cực hạn thì ra tay đi!

Sắc mặt Mục Trần bình tĩnh, cơ thể vững như bàn thạch. Hắn lúc này dù có xô đẩy thế nào cũng không thể ngã, mạnh mẽ đánh ra một quyền.

Một quyền đánh ra, Chân Long Chân Phượng chi văn đều tiến tới, quấn quanh tay phải Mục Trần. Ánh sáng vàng tỏa ra vuốt rồng cùng móng phượng mở rộng ra bao phủ nắm đấm của hắn vào trong.

Rống!

Ngay khi đánh ra quyền này thì âm thanh rông ngâm phượng hót từ thân thể Mục Trần truyền ra vang vong quảng trường cổ xưa.

Lúc này thân thể ba người Hàn Sơn, Mặc Phong, Tông Đằng ba lập tức cứng đơ lại. Bọn họ cảm nhận được một luồng uy áp đáng sợ đang dũng mãnh đi từ trong cơ thể Mục Trần mà ra.

Uy áp này khiến máu trong người họ trở nên run rẩy. Đây chính là cảm giác huyết mạch bị áp chê!

Loại uy áp này khiến ba người lộ vẻ khó tin vì huyết mạch của họ đều thuộc loại cao quý tại Linh thú giới nhưng dưới uy áp truyền ra từ Mục Trần thì sinh ra một cảm giác huyết mạch bị áp chế?

Uy áp này chỉ huyết mạch của Siêu Cấp Thần Thú mới có thể làm được!

Trong lúc ba người còn đang sợ hãi thì Chân Long Chân Phượng đã quấn quanh tay hắn nhìn nắm đấm của hắn giống như Hoàng Kim khiến không gian vặn vẹo, trùng trùng điệp điệp nện lên mặt bia đá.

Oanh!

Đòn công kích vừa chạm vào bia đá thì bọn Hàn Sơn đều cảm thấy toàn bộ quảng trường cổ xưa chợt rung lên một chút. Ngay cả bia đá màu đen cũng có chút rung lên.

Ánh mắt bọn Hàn Sơn nhìn chằm chằm vào nắm đấm của Mục Trần đang dính vào bia đá màu đen. Ngay lặp tức đồng từ tron hai mắt co rút lại.

Ánh sáng vàng và máu thịt từ chỗ nắm đấm của Mục Trần tiếp xúc với bia đá bắn ra tung tóe, có thể nhìn thấy cả xương trắng bên trong. Một quyền này vô cùng mạnh mẽ khiến lực phản chấn lại làm cho nắm đấm của hắn vỡ nát.

Mặc dù máu tươi từ nắm đấm bắn ra tung tóe, lộ cả xương trắng nhưng Mục Trần không có dấu hiệu sẽ thu tay, ngược lại còn quát lên một tiếng. Sức mạnh trong cơ thể vào lúc này ầm ầm bạo phát qua nắm đấm ra ngoài.

Dưới nắm đấm của Mục Trần, ánh sáng vàng tỏa ra bao trùm toàn bộ bề mặt bia đá.

Mặt đất cổ xưa dưới chân hắn cũng rạn ra một vài vết nhỏ.

Ông ông!

Lực lượng trùng kích vô cùng khủng bố. Bọn Hàn Sơn lập tức thấy bên trên bia đá bên trong những chén nhỏ hỏa đã có ngọn lửa cháy lên. Từng chén nhỏ không ngừng cháy lên.

Một chiếc chén nhỏ Thanh Đồng đèn nhanh chóng đốt cháy!

Chỉ sau một chút thì đã có sáu chén nhỏ Thanh Đồng đèn cùng lúc bốc cháy!

Ngay khi chén nhỏ thứ sau bốc cháy thì bên trong chén nhỏ thứ bảy Hỏa Tinh cũng nhanh chóng ngưng tụ. Cuối cùng cháy lên dưới ánh mắt sợ hãi của mọi người.

"Đốt cháy chén nhỏ Thanh Đồng đèn thứ bảy rồi!" Bên trong Luyện Thể Tháp vang lên tiếng kinh hô. Họ không tin được tốc độ đốt cháy chén nhỏ thứ bảy của Mục Trần còn nhanh hơn Hàn Sơn!

Vào lúc này khuôn mặt Hàn Sơn cũng biến đổi. Đôi mắt hắn gắt gao nhìn vào chén nhỏ thứ tám. Nơi đó là một màu đen xám xít nhưng hắn

cảm nhận được sức mạnh một quyền vừa rồi của Mục Trần vẫn chưa hề hết.

Trong lúc Hàn Sơn đang nhìn chằm chằm chén nhỏ thứ tám, sau vài hơi thở cuối cùng Hỏa Tinh cũng xuất hiện. . .

Mặc Phong cùng Tông Đằng khi nhìn thấy Hỏa Tinh xuất hiện bên trong chén nhỏ thứ tám thì không hẹn mà cùng hít vào một hơi thật sâu. Sức lực của Mục Trần vậy mà lại có thể làm cho Hỏa Tinh xuất hiện bên trong chén nhỏ thứ tám.? !

Việc này ngay cả Hàn Sơn cũng không thể làm được a!

Tí tách.

Máu tươi từ trên nắm đấm của Mục Trần không ngừng rơi xuống, xương trắng ẩn hiện bên trong nhưng không hề nứt vỡ một chút nào. Hoàng Kim dưới tay vẫn dũng manh như trước ầm ầm tiếng vào trong bia đá.

Xuy xuy!

Hỏa Tinh bên trong chén nhỏ Thanh Đồng đèn vốn chỉ có một chút bông nhiên xuất hiện điểm thứ hai, thứ ba…

Hỏa Tinh xuất hiện thêm rồi ngưng tụ lại, cuối cùng dưới ánh mắt của ba người Hàn Sơn bừng bừng bốc cháy!

Đốt cháy tám chén nhỏ Thanh Đồng đèn!

Khuôn mặt bọn họ lúc này có chút khó coi, kinh ngạc nhìn qua chén nhỏ thứ tám đang bốc cháy sau đó nhìn lại thân ảnh trẻ tuổi đang đứng trước bia đá màu đen khiến trong lòng họ vô cùng chấn động.

Không một ai nghĩ Mục Trần có thể đốt cháy chén nhỏ thứ tám!

Một quyền của hắn có bao nhiêu sức mạnh mà lại khủng bố như vậy ? !

Một quyền này có lẽ bọn họ phải dốc hết sức mới có thể chống đỡ được a?

Trong ngoài Luyện Thể Tháp ngay khi chén nhỏ thứ tám bốc cháy thì đều trở lên yên tĩnh lạ thường. . .

Họ kinh sợ đến mức im bặt không thốt lên lời. Mục Trần đứng trước bia đá, cơn đau từ trên nắm đấm truyền tới khiến hắn cảm thấy vô cùng đau đớn. Xem ra hắn đã coi nhẹ lực phản chấn nên bay giờ có chút không chịu nổi .

Bản năng hắn mách bảo chuyện này chưa hề kết thúc!

Hắn có thể cảm nhận được sức mạnh một quyền vừa rồi đánh lên bia đá. Lúc đó còn có thể khống chế nó như một loại Ám Kình cực kỳ kỳ lạ.

Nếu nó bộc phát hoàn toàn sẽ tạo ra sức phá hoại kinh người.

Không biết chừng có thẻ đốt cháy chín chén nhỏ Thanh Đồng đèn!

Ánh sáng vàng trong mắt Mục Trần bộc phát. Hắn không hề do dự nữa, nhìn nắm đấm đang đặt trên mặt bia đá miệng khẽ quát lên.

"Bạo cho ta!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1007: Chín Đèn Cùng Đốt

"Bạo cho ta!"

Một thanh âm khàn khàn trầm thấp từ giữa cổ họng Mục Trần truyền ra. Trước mặt trên Hắc Sắc Thạch Bia lập tức có kim quang sáng chói bạo phát đi ra. Cái loại kim quang này thực sự không phải là mặt ngoài tấm bia đá phát ra mà là ở chỗ sâu trong tấm bia đá muốn nổ mà ra. . .

Bất kỳ vật gì bất luận nhìn bề ngoài cho dù có chắc chắn bực nào đi nửa. Nhưng bên trong đồng dạng đều có vẻ yếu ớt. Mà trước mắt cái tòa Hắc Sắc Thạch Bia cũng như thế.

Cho nên lúc kim quang kia bạo tạc cái tấm bia đá cũng là vào lúc này mãnh liệt run rẩy. Cái loại độ run rẩy này rất xa với sự siêu việt chắc chắn. Bất luận cái gì tác động vào nó ở thời điểm trước kia.

Mà ở cách đó không xa bọn Hàn Sơn nhìn qua màn này. Lúc Hắc Sắc Thạch Bia kịch liệt run rẩy lên trong đầu bọn họ cũng là trống rỗng. Bởi vì vì bọn họ đã nhận ra đột nhiên tự trong tấm bia đá đồng dạng như muốn nổ tung lên lực lượng.

Dùng kinh nghiệm của bọn hắn tự nhiên là minh bạch. Cỗ lực lượng kia có lẽ là một quyền oanh kích trước đó Mục Trần lên tấm bia đá. Cỗ lực lượng kia tiến vào trong bị tấm bia đá hấp thu.

Nhưng bọn hắn lại không rõ vì lý do gì. Rõ ràng lực lượng đã bị tấm bia đá hấp thu lại bị Mục Trần dẫn bạo ra như vậy.

Bởi vì dựa theo tình huống bình thường mà nói, bất luận loại lực lượng gì chỉ cần oánh lên tấm bia đá sẽ bị trực tiếp hấp thu tiêu hóa. Vì

tòa tấm bia đá này là do huyết nhục Thôn Thiên Thần Thú tạo thành. Cho nên nó có được khả năng cực đoan khủng bố tiêu hóa năng lực. Chỉ cần lực lượng không vượt qua hạn mức cao nhất mà nó chịu được thì đều bị nó lập tức nuốt hết.

Nhưng. . . Vì cái gì lúc này đây lực lượng Mục Trần lại không bị nuốt hết. Ngược lại còn bị hắn điều khiển dẫn bạo như vậy?

Đông!

Khi bọn hắn ý nghĩ trống rỗng mờ mịt. Trên tấm bia đá một chiếc Thanh Đồng đèn cuối cùng một màu đen kịt nhưng vào lúc này đột nhiên run lên. Nháy mắt sau đó bọn người Hàn Sơn ánh mắt lập tức châm chú. Ánh mắt của bọn hắn đều là gắt gao nhìn chằm chằm vào cái chén nhỏ Thanh Đồng đèn thứ chín. Ở đằng kia bên trong đèn vẫn đen kịt vào lúc này xuất hiện một chút Hỏa Tinh cực kỳ nhỏ.

Hỏa Tinh kia tuy rất nhỏ nhưng lại hoàn toàn chân thật tồn tại. Nói cách khác lúc này Mục Trần đang tại thử nhen nhóm chén nhỏ Thanh Đồng đèn thứ chín!

Hơn nữa nhìn điệu bộ này vậy mà hắn thật sự có một ít tỷ lệ thành công!

Thế nhưng mà. . . Điều này sao có thể? !

Khuôn mặt Tông Đằng biến dạng hắn dốc hết lực lượng thân thể, cũng chỉ mới đốt lên sáu chén nhỏ Thanh Đồng đèn mà thôi. Thậm chí cường hãn như Hàn Sơn cũng chỉ thấp mới bảy chén nhỏ.

Mà bây giờ, Mục Trần lại trực tiếp đốt tám chén nhỏ thậm chí hiện tại hắn còn có dấu hiệu nhen nhóm chén nhỏ thứ chín!

Chín đèn cùng đốt!

Vừa nghĩ tới việc này Tông Đằng trong nội tâm bốc lên một ít hàn ý. Những năm gần đây các tộc thiên kiêu tiến vào Thần Thú chi nguyên

cũng không ít. Nhưng mà hắn biết được người có thể tại Luyện Thể Tháp tầng thứ tư làm được chín đèn cùng đốt, cơ hồ là phượng mao lân giác. Mà người tầng thứ này bỏ ở bất cứ chổ nào cũng là thiên đại yêu nghiệt ngày sau thành tựu phi phàm.

Nhưng hiện tại chỗ bọn hắn tại đây xuất hiện một nhân loại bất quá chỉ mới Lục phẩm Chí Tôn. Chẳng lẽ muốn làm được một bước này?

Không có khả năng!

Tông Đằng nghiến răng nghiến lợi. Trong nội tâm lòng đố kị bốc lên. Hắn có thể miễn cưỡng cho rằng tên Hàn Sơn kia so với hắn mạnh hơn một chút. Nhưng là tuyệt đối không thể chịu đựng được một nhân loại bất quá chỉ là Lục phẩm Chí Tôn còn rất xa với đẳng cấp siêu việt. Nói cách khác vậy hắn là một thiên kiêu Thiên Bằng tộc so với tên nhân loại kia được tính là cái gì? Một trò cười sao?

Tông Đằng gắt gao nhìn chằm chằm vào cái chén nhỏ Thanh Đồng đèn thứ chín kia. Trong mắt phảng phất hàn ý là muốn đem cái ngọn lửa nhỏ nhoi kia giập tắt.

Kỳ lạ chính là lúc Tông Đằng ý nghĩ như vậy lên ngọn lửa le lói kia. Hỏa Tinh cái chén nhỏ Thanh Đồng đèn vậy mà thật đúng là có điểm ảm đạm xuống, phảng phất là muốn sắp tiêu tán.

Mặc Phong nhìn thấy một màn này ánh mắt cũng là ngưng tụ. Xem ra hầu như lực lượng Mục Trần cũng sắp sửa tiêu hao không còn sao? Tiếp tục như vậy chỉ sợ không cách nào chính thức nhen nhóm chén nhỏ Thanh Đồng đèn thứ chín.

Mà đang lúc trong đầu Mặc Phong xẹt qua ý niệm như vậy. Chỉ thấy được phía trên nắm đấm Mục Trần chạm vào Hắc Sắc Thạch Bia đột nhiên chấn động. Trên nắm tay hắn huyết nhục đúng là đều sụp đổ vỡ đi ra. Tiên Huyết Hoành Lưu lộ ra um tùm bạch cốt.

Bạch cốt hiển lộ nhưng sắc mặt Mục Trần lại trở nên dữ tợn hắn gầm nhẹ lên tiếng: " Cháy lên cho ta!"

Ầm ầm! Ầm ầm!

Tiếng gầm nhẹ phát ra, lúc trước hắn dùng tất cả lực lượng đánh lên tấm bia đá. Thì vào lúc này nó điên cuồng muốn nổ tung lên ngay sau đó âm thanh ầm ầm không dứt bên tai. Theo những âm thanh điên cuồng vang lên bọn Mặc Phong kinh hãi nhìn thấy Hỏa Tinh bên trong cái chén nhỏ Thanh Đồng đèn thứ chín vốn là sắp sửa lụi tắt. Vậy mà lại lần nữa trở nên sáng ngời. Rồi sau đó Hỏa Tinh bắt đầu nhanh chóng lan tràn ra cuối cùng phùng lên một tiếng. Đem cái chén nhỏ Thanh Đồng đèn thứ chín triệt để dẫn đốt.

Thành công thấp sáng chén nhỏ Thanh Đồng đèn thứ chín!

Lúc chén nhỏ Thanh Đồng đèn thứ chín vừa bốc cháy lên. Bất luận là bên trong hay ngoài Luyện Thể Tháp vào lúc này đều rơi vào trạng thái yên tĩnh quỷ dị. . .

Bọn người Hàn Sơn đồng tử gắt gao nhìn chằm chằm vào hỏa tinh thiêu đốt chén nhỏ Thanh Đồng đèn thứ chín. Trên khuôn mặt thần sắc tràn đầy kinh hãi như chết lặn. Thậm chí ngay cả Mặc Phong thần sắc cũng khó có thể bình tĩnh.

Không ai nghĩ tới Mục Trần vậy mà đem chén nhỏ Thanh Đồng đèn thứ chín đốt lên.

Mà lúc này ở không khí bên ngoài Luyện Thể Tháp cũng là một mảnh tĩnh mịch, tất cả mọi người đều há hốc mồm. Mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nhìn chằm chằm vào cái màn sáng tầng thứ tư. Ánh mắt của bọn họ đều cứng lại tập trung trên chén nhỏ Thanh Đồng đèn thứ chín.

Liễu Thanh cùng với cường giả Thiên Bằng tộc sắc mặt ngốc trệ. Bên trong chụp đèn thứ chín hỏa diễm đang hừng hực thiêu đốt. Đồng tử

trong con mắt bọn hắn nhảy lên. nhưng trong lòng của bọn họ lại mang theo hàn ý vô tận.

Tông Đằng chỉ thấp lên sáu chén nhỏ Thanh Đồng đèn. Trong khi đó hắn là nhân tài kiệt xuất trẻ tuổi trong nội tộc Thiên Bằng của bọn hắn. Nhưng mà cái loại gọi là nhân tài kiệt xuất này so với Mục Trần trước mặt hiện tại đốt lên chín chén nhỏ Thanh Đồng đèn được tính là cái gì?

Sáu chén nhỏ so cùng chín chén nhỏ.

Mặc dù bọn hắn chưa từng tiến vào Luyện Thể Tháp nhưng cũng rất rõ ràng sự chênh lệch lúc này là như thế nào. Tuy nói tấm bia đá này chỉ tiếp nhận lực lượng thân thể. Nhưng bọn hắn cũng cảm nhận được một quyền trước kia của Mục Trần. Chỉ sợ Thất phẩm Chí Tôn bị đánh trúng chính diện đều sẽ bị trọng thương ngay lập tức.

Dựa vào thực lực Lục phẩm Chí Tôn, một quyền có thể trọng thương Thất phẩm Chí Tôn.

Cuối cùng là cái dạng quái vật gì à?

Sắc mặt Tông Viêm tái nhợt nếu như lúc trước hắn giao thủ cùng với Mục Trần trực tiếp sử dụng một quyền này. Chỉ sợ hiện tại hắn không chết cũng tàn phế rồi. . .

Nghĩ tới trước kia bọn hắn vẫn còn mở miệng trào phúng thì bọn hắn là cảm thấy hô hấp có chút trì trệ chát chát. Ở trước mắt lúc chén nhỏ Thanh Đồng đèn thứ chín được đốt sáng. Bọn hắn biết rõ tại đây thiên kiêu các tộc đứng trước Mục Trần hào quang sẽ đều bị lấn áp trở nên ảm đạm.

"Người này. . . Tại sao có thể đáng sợ như vậy. . ."

khuôn mặt Liễu Thanh trắng bệch khó khăn nói. Đến thời điểm này nàng tự hiểu rằng miệng lưỡi bén nhọn thế nào cũng không dám ra nói

trào phúng. Trước biểu hiện thực lực của Mục Trần thật sự là làm cho nàng cảm thấy tự đáy lòng tim có chút đập nhanh.

Loại người này thật là đáng sợ.

Bên cạnh nàng những cường giả Thiên Bằng tộc kia cũng không nói gì. Bọn hắn đều không cách nào hiểu được. Vì sao Mục Trần chỉ dựa vào thực lực Lục phẩm Chí Tôn lại có thể làm được một bước khủng bố như thế.

"Mục Trần Đại ca thật lợi hại. . . So với Mặc Phong Đại ca lợi hại nhiều hơn." Mà ở thời điểm bọn Liễu Thanh tim đập nhanh hoảng sợ thì Mặc Linh mở to đôi mắt đen nhìn qua cái màn sáng kia tập trung vào chén nhỏ Thanh Đồng đèn thứ chín được thấp lên vừa sợ hãi vừa thán phục.

Trên mặt nhỏ nhắn thanh lệ của Nàng có một ít vẻ sùng bái hiện ra. Tới nay nàng đều cho rằng Mặc Phong là cực kỳ xuất sắc trong thế hệ trẻ. Nhưng dưới mắt cùng so sánh với Mục Trần thì tựa hồ có điểm chênh lệch không đồng dạng.

Nửa ngày vừa qua Thần sắc Cửu U giống như là thất thần. Lúc này dần dần khôi phục lại. Nàng nghe Mặc Linh nhịn không được cười, nói: " Đem đại ca ngươi bán đi nhanh như vậy sao? Mục Trần có thể thấp lên chín chén nhỏ Thanh Đồng đèn hắn là sử dụng một ít thủ đoạn. Mặt khác đây chỉ là biểu hiện thân thể chi lực. Không có thể nói Mục Trần mạnh hơn bọn Hàn Sơn, Mặc Phong được. Dù sao đối với bọn hắn mà nói lực lượng thân thể so với linh lực chỉ sợ một nửa tỉ trọng đều không có."

Mặc Linh nghe vậy gật gật đầu. Bất quá trên khuôn mặt nhỏ nhắn thần sắc sùng bái cũng không có giảm ít hơn. Bởi vì lúc này thân ảnh đứng yên ở trước tấm bia đá đó vẫn một quyền oanh ra. Cái khí thế kia thật sự là đã làm cho người không thể rời mắt.

Cửu U cười cười cũng không nói gì thêm. Chỉ là tâm trạng căng thẳng giờ đây cũng có chút thả lỏng. Nàng nhìn lên màn sáng một thân

ảnh thẳng tắp thon dài. Trong lòng nàng cũng là dâng lên một tí kiêu ngạo. Trong tộc có vài trưởng lão xem thường Mục Trần. Nhưng nếu như bây giờ bọn hắn biết được Mục Trần bên trong Luyện Thể Tháp đã tạo được thành tích này thì bọn họ đều phải tự đánh giá lại một chút a?

Khi chín đèn cùng đốt trước Hắc Sắc Thạch Bia.

Trong mắt Mục Trần Hỏa diễm bùng sáng. Thời gian dần trôi qua tâm trí hắn cũng dần hồi phục từ Không Tịch tâm cảnh. Lúc này trong cảm giác của hắn thiên địa lại lần nữa hiện ra rõ ràng. Ngay sau đó bàn tay truyền đến đau nhức kịch liệt. Làm cho khuôn mặt của hắn thoáng méo mó một chút.

Hắn chậm rãi thu hồi nắm đấm. Kim quang trên nắm tay bắt đầu bắt đầu khởi động. Bất quá lúc này đây lực lượng của hắn hiển nhiên là đã vận dụng đến cực hạn. Cho nên cơ bắp trong cơ thể đều phát ra cảm giác vô lực. Hắn phát hiện thậm chí ngay cả nhất chân bước cũng không cách nào làm được.

Đó là biểu hiện lực lượng triệt để bị tiêu hao.

Khóe miệng Mục Trần giật giật có chút gian nan. Chỉ có thể miễn cưỡng đứng ở trước tấm bia đá giử cho thân thể không ngã xuống. . .

Ông ông.

Mà lúc Mục Trần toàn thân vô lực. Hắc Sắc Thạch Bia trước mặt rốt cục đã có động tĩnh. Chỉ thấy được trên mặt bia lại là có thêm từng đạo đường vân đỏ tươi hiện ra giống như là kinh mạch của huyết mạch.

Tấm bia đá chấn động từng sợi Hỗn Độn Chi Khí đỏ tươi từ trong tấm bia đá thẩm thấu đi ra.

Ở bên trong Hỗn Độn Chi Khí ẩn chứa nồng đậm tinh khí cực đoan. Đồng thời lại phảng phất có tinh hoa huyết khí Thôn Thiên Thần Thú hội

tụ trong đó. Khí tức hồi phục Mục Trần chỉ hít một hơi nắm đấm máu tươi đầm đìa lập tức khôi phục lại.

Vào lúc này máu thịt toàn thân Hắn đều là sôi trào lên. Phảng phất phát ra thanh âm vô cùng khát khao. Chúng như sắp điên cuồng đem toàn bộ Hỗn Độn Chi Khí này nuốt hết!

Hai mắt Mục Trần sáng ngời. Lúc này đây Hỗn Độn Chi Khí so với bọn Hàn Sơn, Mặc Phong, Tông Đằng trước kia cơ hồ là muốn nồng đậm hơn. Nhiều gấp mười lần bọn họ!

Cái này là ban thưởng sau khi đốt lên chín chén nhỏ Thanh Đồng đèn ấy ư. Quả nhiên là phong phú làm cho người thèm đến nhỏ dãi.

Trong nội tâm Mục Trần cuồng hỹ. Không hề do dự miệng khẽ hấp liền đem những Hỗn Độn Chi Khí đỏ tươi từ trong tấm bia đá thẩm thấu đi ra. Liên tục không ngừng hút vào trong cơ thể.

Mà lúc Mục Trần hấp thu Hỗn Độn Chi Khí. Tông Đằng cách đó không xa lúc này trong mắt lóe lên hàn quang. Hắn nhận ra Mục Trần lúc này đã vô lực hiện tại hắn chỉ cần một ngón tay là có thể đem Mục Trần gạt bỏ!

Ý niệm vừa lóe lên Tông Đằng liền không do dự. Trực tiếp giẫm một bước mãnh liệt đi ra.

Hắn muốn đem những Hỗn Độn Chi Khí kia cướp đoạt tới tay!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1008: Đánh Lén

Đông!

Mặt đất rung chuyển. Thân ảnh Tông Đằng đột nhiên nhanh chóng bay tới, nhìn giống như một mũi tên sắc nhọn nhắm thẳng đến Mục Trần đang đứng trước bia đá. Linh lực hung hậu bộc phát khiến không gian giao động, sát ý vào lúc này cũng bộc phát mãnh liệt.

Tông Đằng ra tay bất ngờ khiến sắc mặt Cửu U và Mặc Linh lập tức thay đổi. Mặc dù họ không ở bên trong nhưng vẫn có thể nhìn thấy Mục Trần lúc này hình như đã kiệt sức. Hiện tại có thể nói đây là thời điểm hắn yếu ớt nhất.

Tông Đằng vào lúc này nếu hắn muốn ra tay hạ sát thì Mục Trần chắc chắn Mục Trần sẽ gặp nguy hiểm khôn lường.

"Tông Đằng!"

Cửu U nghiến răng nghiến lợi. Hàn ý toát ra từ đôi mắt đẹp như muốn hóa thành thực chất đi ra ngoài.

Mặc dù vô cùng tức giận nhưng Cửu U cũng không quá hoảng loạn. Vì nàng biết Mục Trần không phải một thân một mình mà còn có Mặc Phong đi cùng. Tính tình Mặc Phong tuy lãnh nhạt nhưng chắc chắn sẽ không nhìn Tông Đằng đả thương Mục Trần.

Mọi sự đúng như những gì Cửu U nghĩ. Ở phía xa, ngay khi Tông Đằng xuất thue thì Mặc phong cũng lao tới. Thân ảnh như quỷ mị nhoáng một cái xuất hiện trước mặt Tông Đằng. Linh lực ầm ầm bộc phát, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Tông Đằng.

"Quay lại đi, nếu ngươi tiến thêm một bước đừng trách ta rat ay!" Giọng nói lạnh lẽo của Mặc Phong vang lên, ánh mắt sắc bén như lưỡi đao khóa chặt Tông Đằng.

Sắc mặt Tông Đằng trở nên âm trầm. Hắn bình tĩnh nói: "Mặc Phong tên Mục Trần này không phải tộc nhân của Cửu U Tước tộc mà chỉ là một tên nhân loại mà thôi. Vì một tên nhân loại mà ngươi muốn đối đầu với Thiên Bằng tộc ta.?"

Mặc Phong nghe hắn nói vậy thì trên mặt lộ vẻ mỉa mai, cũng chẳng thèm trả lời nhưng đôi mắt vẫn nhìn chằm chặp vào Tông Đằng. Ánh mắt sắc bén nhìn hắn như muốn nói nếu tiến lên dù chỉ là một bước thì hắn sẽ ra tay ngay lập tức.

Tông Đằng thấy Mặc Phong không coi hắn ra gì thì sát ý trong mắt cũng trào lên. Mắt hắn chợt lóe lên, bỗng dưng quay đầu về phía Hàn Sơn, kẻ mà nãy giờ vẫn dửng dưng đứng nhìn, nói: "Hàn huynh, lần khảo hạch Luyện Thể Tháp này vị trí đứng đầu vốn là của ngươi nhưng tên nhân loại này lại giám tranh đoạt cơ duyên cùng với chúng ta, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy tức giận sao?"

Mặc Phong nghe Tông Đằng nói vậy thì sắc mặt trầm xuống. Nếu chỉ có một mình Tông Đằng thì hắn có thể ngăn cản được nhưng nếu thêm một Hàn Sơn mà nói thì hắn không thể nào bảo vệ Mục Trần được rồi.

Hàn Sơn sau khi nge Tông Đằng nói như vậy thì cũng giật mình trong chốc lát, hai mắt nhíu lại một chút nhưng cũng không tỏ vẻ muốn ra tay, nói: Đây là ân oán của các ngươi mà cũng muốn kéo ta vào?"

"Đối với tinh khí Thôn Thiên Thần Thú chẳng lẽ Hàn huynh không có chút hứng thú sao? Nếu ngươi có thể hấp thu nó thì trong Thất Phẩm Chí Tôn cũng khó tìm được đối thủ, cho dù những tên Thiên Kiêu trong Long Phượng tộc gặp ngươi cũng không thể không có chút kiêng kị." Tông Đằng nói.

Đôi mắt Hàn Sơn chợt lóe lên. Hắn nhìn lướt qua tinh khí đỏ tươi đang bị Mục Trần hấp thụ thì trong mắt cũng có chút thèm thuồng. Hắn biết rằng tinh khí mà Mục Trần có được quý giá đến mức nào.

Có thể thấy phẩm chất tinh huyết mà Mục Trần đạt được vượt rất xa tinh huyết mà họ vừa đạt được lúc trước.

Nếu hắn có thể hấp thụ được nó thì những lời Tông Đằng vừa nói ra thật sự không phải giả dối.

Nghĩ tới đây khuôn mặt Hàn Sơn đang âm trầm cũng có chút thay đổi. Thấy Hàn Sơn phản ứng như vậy khiến sắc mặt Mặc Phong tối sầm lại.

Cửu U ở bên ngoài Luyện Thể Tháp nhìn thấy cảnh tượng bện trong thông qua màn sáng. Tuy không nghe được bọn họ nói gì nhưng dựa vào những động tác của Tông Đằng và phản ứng của Hàn Sơn thì nàng cũng đoán được Tông Đằng muốn làm gì đó. Khuôn mặt xinh đẹp của nàng lúc này càng trở lên lạnh lẽo. Hành động vừa rồi của Tông Đằng khiến nàng vô cùng tức giận.

Vào lúc này nếu Hàn Sơn muốn nhúng tay vào thì Mục Trần chắc chắn phải đối mặt với muôn vàn nguy hiểm.

"Tông Đằng đáng chết!"

Cửu U nghiến chặt hàm răng.

Khuôn mặt nhỏ của Mặc Linh cũng tỏ ra lo lắng vô cùng. Lúc này Mục Trần đã không thể chiến đấu. Nếu chỉ dựa vào một mình đại ca nàng thì e rằng không thể ngăn cản Tông Đằng và Hàn Sơn song kiếm hợp bích.

pacman emoticon

Vào lúc này, trên mặt những cường giả còn lại cũng đã nhận ra sự việc bên trong tầng thứ tư, một số ngươi cảm thấy hơi luyến tiếc cho

Mục Trần. Chú ngựa ô vừa mới đạt tới đỉnh vinh quang thì đã bị vùi dập sao?

Cách đó không xa, mấy cường giả của Lôi Nha tộc đang bảo vệ cho Lục Tùy chữa thương cùng với hắn ngoảnh mặt lên nhìn sự việc đang diễn ra bên trên màn sáng. Nhìn thấy cảnh này thì cũng cười lạnh một tiếng nói: Mục Trần, để xem ngươi có thể đắc ý đến khi nào!

Bên ngoài Luyện Thể Tháp không thiếu những ánh mắt đang nhìn màn sáng. Trong đó không thiếu những ảnh mắt tiếc hận cho Mục Trần, tuy nhiên cũng có một số là chế giễu.

Dưới nhứng ánh mắt bên ngoài thì bên trong tầng thứ tư. Hàn Sơn lúc này vô cùng khó xử. Hắn chưa thể tìm ra cách giải quyết nên vẫn không hề có động tĩnh gì mà vẫn đứng im tại đó.

"Hàn huynh, không còn thời gian nữa nếu không thì tinh khí Thôn Thiên Thần thú sẽ không còn phần của ngươi đâu." Hắn thấy Hàn Sơn có chút động dung nhưng vẫn không hề có dấu hiệu sẽ ra tay nên mở miệng thúc giục.

Nếu để cho được Mục Trần hồi phục lại, đến lúc đó hắn liên thủ cùng Mặc Phong thì Hàn Sơn có muốn ra tay cũng không thể làm gì được bọn hắn nữa rồi.

Nghe thấy tiếng thúc giục của Tông Đằng, lông mày Hàn Sơn cũng nhíu lại. Ánh mắt hắn chuyển tới phía Mục Trần lần thứ hai nhưng vẫn thấy Mục Trần đứng im trước bia đá. Tinh khí đỏ tươi lượn lờ quanh thân hắn tạo ra một cảm giác thần bí khó hiểu.

Thực lực của Hàn Sơn đều do hắn khổ cực tu luyện mà đạt được, hắn cũng đã trải qua vô số trận huyết chiến nên trực giác của hắn vô cùng nhạy bén nhưng với người trẻ tuổi trước mặt này thì hắn cũng cảm nhận được một chút nguy hiểm.

Đó là một cảm giác nguy hiểm đến từ tận sâu bên trong lòng hắn.

Loại cảm giác này làm cho hắn hiểu rằng nếu muốn ra tay thì phải tiêu diệt cho bằng được Mục Trần. Nếu để hắn thoát được thì cuộc sống của hắn về sau chắc chắn sẽ khó có thể an nhàn được.

Nếu vì một chút tinh khí Thôn Thiên Thần Thú mà đắc tội với một tên nguy hiểm như vậy thì có đáng hay không ?

Ánh mắt Hàn Sơn chợt lóe lên. Trên quảng trường cổ xửa lúc này cũng trở nên vô cùng căng thẳng. Ai cũng hiểu rằng quyết định của Hàn Sơn sẽ khiến cục diện xoay chuyển.

Khoảnh khắc yên tĩnh này cũng chỉ kéo dài khoảng mười phút, cuối cùng bị âm thanh hít thở của Hàn Sơn phá vỡ. Hắn chậm rãi ngẩng dầu lên nhìn về phía Tông Đằng và Mặc Phong bỗng cười nói: “ Tinh huyết Thôn Thiên vô cùng quý hiếm nhưng Hàn Sơn ta cũng không có phúc hưởng nên ý tốt của ngươi ta sẽ ghi nhớ trong lòng."

Lòng tham khiến Hàn Sơn rất muốn cướp tinh huyết Thôn Thiên Thần Thú kia nhưng cuối cùng cảm giác nguy hiểm kia vẫn mạnh mẽ hơn nên đến phút cuối hắn vẫn lựa chọn không ra tay.

Sắc mặt Tông Đằng lập tức trở nên tái nhợt.

Mặc Phong nghe Hàn Sơn nói như vậy giống như gỡ được tảng đá treo trước ngực ra vậy. Hắn khẽ thở ra một hơi dài, khuôn mặt anh tuấn cũng trể nên thân thiện hơn rất nhiều, quay về phía Hàn sơn gật đầu cảm tạ.

"Nếu Hàn huynh đã không có hứng thú thì ta cũng chỉ có thể dừng tay mà thôi. Mặc huynh, lần này đã đắc tội rồi. "Khuôn mặt Tông Đằng vốn đang tái nhợt lúc nay đã khôi phục lại bình thường, nhấc chân lui lại.

Mặc Phong cảm thấy khí thế muốn giết người của Tông Đằng đã biến mất thì cơ thể cũng thả lỏng ra một chút.

Oanh!

Nhưng ngay trong lúc Mặc Phong lơ là thì sát ý trong mắt Tông Đằng bộc phát. Thân thể hắn nhanh chóng lao tới hóa thành một đạo tàn ảnh.

"Tông Đằng, ngươi dám!"

Mặc Phong tức giận vô cùng. Thân hình cũng ngay lập tức lao đi, hóa thành một đạo tàn ảnh tiến về phía trước tung ra một quyền, tiếng Phượng hót vang lên, Xích Viêm bùng lên cùng với linh lực hùng hậu đánh tan những đạo tàn ảnh kia.

Sau khi những tàn ảnh đó vỡ nát thì một thân ảnh bên trong cũng bị ép mà phải hiện thân. Tông Đằng hiện ra, giơ tay lên đánh ra một chưởng, ánh sáng vang tỏa ra giống như vạn kiếm cùng chém tới, xé rách thiên địa.

Phanh!

Quyền chưởng va cham, linh lực bộc phát ra xung quanh, không gian chấn động. Hai thân ảnh cũng rung lên. Sau đó Tông Đằng lại tung ra một quyền nhưng bên trong lại có một đạo kim quang.

Một quyền Tông Đằng đánh tới thì Mặc Phong mới nhận ra bên trong ánh sáng vang có một thứ gì đó không bình thường, xuyên qua không gian trước mặt hắn rồi xuất hiện phía sau lưng.

"Kim Sí Đại Bằng thần thông, không gian di động? !"

Sắc mặt Mặc Phong trở nên xám xit. Hắn không do dự chút nào, xoay tay lại đánh ra một quyền khiến không gian xuất hiện vô số vết rạn nứt, từ phía sau lao tới ánh sáng vàng.

Hưu!

Nhưng ánh sáng vàng đó lại không quan tâm tới đòn tấn công của Mặc Phong mà lao ầm ầm về phía trước, xuyên qua không gian, đâm thẳng tới Mục Trần .

Ánh sáng vàng lơi hại kia rõ ràng là một chiếc lông màu vnagf. Nhìn chiếc lông này giống như một bảo kiếm, bên trong thân kiếm có một loại bá khí khuếch tán ra.

Nhìn nó giống như một chiếc vảy từ trên người Siêu Cấp Thần Thú Kim Sí Đại Bàng tróc ra, được người Thiên Bằng tộc tế luyện. Nếu so sánh về độ sắc bén thì không hề thua kém tuyệt phẩm Thần Khí. Một tên Thất Phẩm Chí Tôn bình thường nếu bị đâm trúng chắc chắn bị xuyên thủng không nghi ngờ .

Ý đồ của Tông Đằng đã vô cùng rõ ràng. Mặc dù hắn liều mạng để Mặc Phong đánh bị thương là vì muốn giết chết Mục Trần ở đây.

Lông vũ xuyên không mà tới. Sắc mặt Mục Phong vô cùng khó coi. Mặc dù hắn có thể giữa chân Tông Đằng nhưng cuối cùng lại không thể ngăn cản chiếc lông đang lao tới Mục Trần.

Trong trạng thái này thì chỉ sợ Mục Trần sẽ bị chiếc lông vũ đó giết chết.

Sai lầm này khiến cho Mặc Phong vô cùng buồn bực và cũng khiến sát ý nổi lên. Xem ra hôm nay hắn chắc chắn không bỏ qua cho Tông Đằng rồi.

Ông!

Mặc kệ hắn ảo não thế nào thì cũng không có bất cứ cách nào có thể thay đổi phương hướng của chiếc lông đó. Điều này khiến cho sắc mặt Cửu U ở bên ngoài trở nên tái nhợt. Chiếc lông lăng lê ác liệt nhằm gáy Mục TRần lao tới, ý muốn xuyên thủng.

Cái này thất hắc mã muốn vẫn lạc tại tại đây sao?

Nhìn qua cảnh này thì vô số cường giả cảm thấy tiếc nuối cho hắn.

Trên khuôn mặt Tông Đằng lúc này đã xuất hiện nụ cười mia mai. Ngươi tuy là thiên tài nhưng cũng đã chết ở nơi này.

Hắn cười chưa được bạo lâu thì nín bặt!

Vì hắn thấy kiếm vũ sắp xuyên qua đầu Mục Trần bỗng nhiên không thể tiến tới thêm chút nào. Bông nhiên có một bàn tay đưa lên nắm chặt lấy kiếm vũ đang phát ra ánh sáng vàng.

Kiếm vũ này có thể xuyên thủng một tên Thất Phẩm Chí tôn nhưng dưới bàn tay trắng nõn kia thì không thể tiến thêm được một chút nào!

Sắc măt Tông Đằng bỗng nhiên tối sầm lại.

Chủ nhân của bàn tay kia vào lúc này chầm chậm mở hai mắt ra, kim quang bên trong lóe lên. Hắn chậm chậm xoay người lại, đôi mắt hờ hững nhìn Tông Đằng .

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1009: Lấy Tiền Tiêu Tai

Bàn tay thon dài nắm chặt lấy kiếm vũ màu vàng. Nắm chặt đến nỗi chiếc lông màu vàng dù phát ra kim quang chói mắt cũng không thể thoát khỏi bàn tay của hắn.

Sauk hi khống chế chiếc lông thì ánh sáng vàng trong mắt Mục Trần tỏa ra nhàn nhạt nhìn Tông Đằng, nói: “Tông huynh ra tay hình như không có nửa điểm lưu tinh a. "

Sắc mặt Tông Đằng lúc này vô cùng khó coi. Hắn không tin được Mục Trần lại hồi phục sức mạnh trong lúc nguy hiểm nhất. Hơn nữa còn sử dụng tay không mà bắt lấy kim linh vũ kiếm vô cùng sắc bén. Sức mạnh của kiếm này có thể so sánh ngang hàng với tuyệt phẩm thần khí, một tên Thất Phẩm Chí Tôn nếu không cẩn thận thì sẽ bị nó đâm thủng thân thể một cách dễ dàng.

Tông Đằng tin rằng nếu là trước kia thì Mục Trần không có khả năng dùng tay không bắt kiếm của hắn. Từ việc đó hắn hiểu Mục Trần sau khi hấp thụ tinh khi Thôn Thiên Thần THú thì sức mạnh cơ thể hắn đã tăng lên rất nhiều.

Hiện tại Mục Trần đã trở thành một mối uy hiếp rất lớn đối với hắn.

"Thật là một mối họa!"

Trong lòng Tông Đằng vô cùng hối hận. Nếu biết mọi chuyện sẽ xảy ra như vậy thì khi ở trong tầng ba hắn sẽ không tiếc gì mà ra tay đá Mục Trần ra ngoài.

Bây giờ hắn có hối hận thế nào thì cũng không thể xoay chuyển tình hình hiện tại nữa rồi. Dưới ánh mắt sắc bén của Mục Trần mặc dù Tông Đằng không có biểu hiện gì nhưng trong lòng vô cùng căng thẳng, linh lực đã bắt đầu khởi động để đối phó với mọi tình huống.

Bây giờ Mục Trần đã có tư cách khiến hắn cảm thấy kiêng kị.

Ánh mắt Tông Đằng xẹt qua một tia sáng. Tay hắn khẽ vẫy vẫy muốn thu hồi kiếm vũ trên tay Mục Trần. Nếu có kiếm này trong tay thì sức mạnh của hắn cũng tăng thêm một ít. Trong tình trạng hai phía là địch, nếu có thể tăng cường thêm sức mạnh bản thân mới là an toàn nhất.

Nhưng mọi thứ đều không như hắn tưởng tượng. Kiếm vũ trong tay Mục Trần mặc dù không ngừng giãy giụa nhưng không lại không có cách nào có thể thoát được. Ngược lại ánh sáng vàng có chút ảm đạm trong tay Mục Trần.

"Nếu đã mang ra thì sao lại phải thu hồi? Tông huynh thật là phóng khoán, kiếm này ta sẽ nhận lấy vậy." Mục Trần nhìn Tông Đằng cười cười. Sau đó linh lực trong cơ thể ầm ầm bộc phát tiến vào bên trong kiếm vũ. Muốn xóa đi ấn kí trên kiếm vũ để thanh kiếm này từ nay trở đi là của hắn.

Hiện tại trong tay hắn cũng đang thiếu vũ khí. Kim linh vũ kiếm này hắn lại có thể sử dụng một cách dễ dàng.

Hành động của Mục Trần khiến Tông Đằng vô cùng tức giận nhưng sau đó trên khuôn mặt hắn lại hiện lên vẻ châm chọc. Kiếm vũ này chính là lông vũ trên cơ thể của Kim Sí Đại Bàng, bên trong đó vẫn còn lưu lại khí tức của Kim Sí Đại Bàng. Đó chính là sức manh chân chính của thần thú, nếu không phải là người của tộc Thiên Bằng sử dụng nó thì ngay lập tức sẽ bị phản phệ.

Tên Mục Trần này mừng quá hóa ngu rồi a.

Dưới ánh mắt mỉa mai của Tông Đằng thì Mục Trần ở phía xa đang vận linh lục đổ vào bên trong kiếm vũ nhưng lại không xảy ra hiện tượng giống như Tông Đằng đã nghĩ. Điều này khiến thân thể hắn đơ dại. Kiếm vũ giãy dụa kịch liệt, từ bên trong kiếm tỏa ra một luồng sức mạnh bá đạo và ngang ngược. luồng sức mạnh này như muốn cắn lại Mục Trần.

"Sức mạnh của Kim Sí Đại Bằng sao?"

Phát hiện kiếm vũ cắn trả, Mục Trần cũng không cảm thấy bất ngờ. Miệng lại nở một nụ cười, bàn tay càng siết chặt. Chân Long Chân Phượng trên tay phát ra một luồng sức mạnh tiến vào chấn áp sức mạnh của Kim Sí Đại Bàng bên trong kiếm.

Cả hai luồng khí này đều là siêu cấp thần thú nhưng Kim Sí Đại Bàng chỉ lưu lại một ít khí tức, hiển nhiên không thể địch lại sức mạnh Chân Long Chân Phượng song kiếm hợp bích được.

Sauk hi bị trấn áp thì kiếm vũ đang giãy giụa cũng trở nên yên tĩnh. Ánh sáng vàng quanh nó cũng thu vào bên trong, nhìn nó bây giờ đã biến thành một thanh trường kiếm màu vàng đang nằm trong tay Mục Trần. Kiếm này có chút kỳ lạ vì ở đầu mũi kiếm có vô số răng cưa. Trên bề mặt lưỡi kiếm phảng phất có một chút ánh sáng vàng di chuyển, tạo ra một cảm giác vô cùng sắc bén.

"Kiếm không tệ." Mục Trần nhìn ánh sáng vàng di chuyenr trên kiếm, cười híp mắt nói.

Dáng vẻ mỉa mai trên mặt Tông Đằng đã biến mất lúc nào, thay vào đó là đần thối khi thấy kiếm vũ nằm yên lặng trong tay Mục Trần. Hiển nhiên không thể tin được Mục Trần lại thành công.

Mục Trần, hắn có thể trấn áp một tia khí tức của Kim Sí Đại Bàng?

Đây chính là Siêu cấp Thần Thú a!

Tên Mục Trần này có phải là con người hay không? Trong cơ thể hắn chẳng lẽ chảy xuôi một loại huyết mạch siêu cấp thần thú sao ?

Mục Trần lại đưa mặt nhìn tới khuôn mặt đã trở nên ngây dại của Tông Đằng một lần nữa. Sau đó giơ thanh kiếm trong tay lên, cười nói: Xem ra đã tới lúc chúng ta tính toán chuyện vừa xảy ra rồi.

Trên mặt hắn vẫn giữ nụ cười sát ý trong lòng đã nổi lên.

Tên Tông Đằng ba lần bốn lượt gây phiền phức. Muốn tìm cách tiêu diệt hắn. Điều này đã khiến hắn muốn giết tên Tông Đằng này rồi.

Ngay khi âm thanh của Mục Trần vang lên thì Mặc Phong ở phía sau cũng di chuyển vài bước cùng với Mục Trần tạo thành một thế ép Tông Đằng vào bên trong. Đối mặt với hai cường giả một lúc khiến khuôn mặt của Tông Đằng vô cùng khó coi.

Mục Trần mà cùng với Mặc Phong song kiếm hợp bích thì hắn chẳng có bao nhiêu cơ hội thắng.

"Hai vị, chúng ta tiến vào Luyện Thể Tháp chỉ là tìm kiếm cơ duyên, không nhất thiết phải đánh nhau sống chết ở đây a? Hơn nữa đây lại đang là tầng thứ tư, nếu các ngươi ép ta thì cũng phải trả một cái giá vô cùng lớn. Ta nghĩ các ngươi cũng không muốn chuyện như vậy xảy ra ?" Sắc mặt Tông Đằng âm trầm bất định, cuối cùng mở miệng nói.

Mục Trần mỉm cười, nói: "Nhưng nếu ta muốn đá ngươi ra ngoài Luyện Thể Tháp thì không khó tí nào a."

Khuôn mặt của Tông Đằng bỗng nhiên tối sầm lại. Nếu bị đá ra khỏi Luyện Thể Thấp thì hắn sẽ không thể đi vào tầng thứ năm Luyện Thể Tháp được. Việc này đối với hắn là một tổn thất rất lớn.

"Cuối cùng thì ngươi muốn cái gì? !" Tông Đằng cắn răng nói, hiện giờ hắn không thể không hạ mình chịu thua .

"Thật sự thì ta cũng không muốn nhắc tới việc ngươi ám sát ta lúc nãy. Đơn giản thôi… đưa ra đây 300 vạnh Chí tôn linh dịch " Mục Trần xòe bàn tay ra, mỉm cười nói.

Trên khuôn mặt Tông Đằng tỏ rõ sự ngạc nhiên. Những thứ Mục Trần vừa nói khiến hắn cảm thấy bị sốc. Khá lâu sau đó hắn mởi tỉnh táo trở lại, cắn răng nói: “ 300 vạn Chí tôn linh dịch thì không bằng ngươi giết ta đi.”

Mặc dù hắn là thiên kiêu tộc Thiên Bằng nhưng 300 vạn Chí tôn linh dịch cũng không phải là một số lượng nhỏ. Trên người hắn cũng không mang đi quá nhiều linh dịch như vậy.

"Vậy ngươi cút ra khỏi Luyện Thể Tháp đi!"

Lúc nãy Mục Trần còn đang nở nụ cười bỗng nhiên khuôn mặt trở nên lạnh lẽo, lạnh lùng nói.

"Ngươi!"

Tông Đằng tức đến mức suýt nữa phun máu. Hung quang trong mắt lóe lên nhưng ngay lập tức biến mất, nghiến răng noi: "Trên người của ta tổng cộng cũng chỉ có một trăm vạn Chí Tôn Linh Dịch."

"Lấy ra." Mục Trần vươn tay ra.

Sắc mặt Tông Đằng lúc trắng lúc xanh, cuối cùng cắn răng lấy ra một bình ngọc màu vàng. Linh lực bên trong tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Mục Trần một tay bắt lấy bình ngọc, cẩn thận kiểm tra, lát sau mới gật đầu cười tủm tỉm. Tên Tông Đằng đúng là giàu có. Đi ra ngoài mà cũng mang theo một lượng linh dịch lớn như thế này. Một trăm vận này có thể tương đương với nửa năm thu hoạch của Cửu U cung bọn hắn.

Mục Trần chia linh dịch bên trong bình ngọc thành hai phần, sau đó đưa một phần cho Mặc Phong, cười nói: "Cám ơn."

Trước đó nếu không phải có Mặc Phong giúp hắn kéo giài thời gian thì chỉ sợ hắn đã bị thương trong tay Tông Đằng rồi.

Mặc Phong cũng không phải người sĩ diện. Đối với Chí Tôn linh dich thì không có bất cứ ai lại ngại có nhiều. Thứ này rất cần thiết đối với những người tu luyện như họ, cho nên có càng nhiều càng tốt.

Tuy nhiên sau khi nhận Chí tôn linh dịch thì Mặc Phong lại truyền âm cho Mục Trần, nói: "Chẳng lẽ lại tha cho hắn như vậy sao?"

Đối với tính cách của Mục Trần hắn cũng biết một chút. Kẻ này không giống với vẻ ôn hòa bề ngoài.

"Bên trong Luyện Thể Tháp thì không thể giết được hắn mà chỉ có thể đá ra ngoài mà thôi. Mà khi hắn ra ngoài chắc chắn sẽ liều lĩnh đi tìm Cửu U và Mặc Linh trả thù. Đến lúc đó có lẽ chúng ta cũng phải rời khỏi Luyện Thể Tháp." Mục Trần khẽ cười một tiếng. Trả lời.

"Kết quả cuối cùng cũng chỉ là lưỡng bại cầu thương. Tạm thời không nên vì việc đó mà đánh mất cơ duyên tầng thứ năm. Về phần thằng này sau khi đạt được cơ duyên rồi xử lý cũng chưa muộn. Một trăm vạn Chí tôn linh dịch chỉ là tiền lãi mà thôi, nếu hắn cứng đầu cứng cổ không giao đủ thì ta có rất nhiều biện pháp khiến hắn phải giao ra. Dù sao cơ duyên lần này cũng không thể bỏ qua như vậy được.

Nghe Mục Trần nói như vậy thi săc mặt của Mặc Phong cũng có chút cổ quái. Tên Tông Đằng này xưa nay rất hay lừa người nhưng không ngờ lần này lại bị Mục Trần qua mặt.

Trong lúc Mục Trần và Mặc Phong truyền âm nói chuyện với nhau thì Tông Đằng ở trước mặt cũng phát hiện, lông mày hắn nhíu lại sau đó hình như đã hiểu ra chuyện gì, sắc mặt tái nhợt , nói: Ngươi lừa ta?

Hắn không phải là người ngu dốt. Nếu đổi cho hắn là Mục Trần thì chắc chắn sẽ không bỏ qua một cách dễ dàng như vậy. Nghĩ đi nghĩ lại

thì hắn cũng hiểu bọn họ cũng kiêng kị những việc hắn sẽ làm sau khi bị đá ra ngoài.

"Phản ứng rất nhanh a."

Mục Trần tán dương một tiếng, cười híp mắt nói.

Tông Đằng nge hắn nói như vậy thì giận đến mức phát khùng. Nhưng cuối cùng hắn cũng áp chế xuống, chỉ còn lại ánh mắt nhìn Mục Trần như muốn ăn tươi nuốt sống hắn vậy.

Mục Trần thấy biểu hiện của Tông Đằng cũng chả thèm quan tâm. Sau này thế nào cũng tẩn cho nó một trận, sau đó quay qua bên Hàn Sơn, kẻ mà nãy giờ vẫn một mực im lặng không hề nhúng tay vào, ôm quyền nói: “Lần nay phải cảm tạ Hàn huynh rồi.”

Phải biết rằng trong lúc Mục Trần hấp thu tinh khí của Thôn Thiên Thần Thú nhưng vẫn biết những gì đang xảy ra. Đối với việc Hàn Sơn khoanh tay đứng nhìn đã khiến hắn có chút thiện cảm. Lúc đó nếu như Hàn Sơn cũng ra tay thì không biết hai người bọn họ sẽ lâm vào tình trạng như thế nào nữa.

"Không có gì. . ."

Hàn Sơn cười gật gật đầu, nói: "Mục huynh, thủ đoạn cũng rất lợi hại."

Cho dù là Mục Trần lấy đi kiếm vũ của Tông Đằng rồi đến trấn lột Chí tôn linh dịch đều cho thấy hắn cũng là một kẻ hơn người. Việc này khiến hắn cảm thấy có chút may mắn vì đã không bị lòng tham làm mờ mắt mà đắc tội với nhận vật này. Kẻ mà khiến người khác vô cùng khó đối phó.

Mục Trần cũng cười đáp lại, sau đó cũng không nói thêm câu nào nữa. Từ từ ngẩng đầu nhìn về phía tấm bia đá màu đen. Trong lúc mọi

người không ai chú ý thì phía sau bia đá tràn dầy cảm giác cổ xưa đã xuất hiện một cánh cửa.

Khi nhing thấy cánh cửa kia thì tậm trạng vừa mới ổn định cũng không nhịn được mà lại một lần nữa trở nên hưng phấn.

Hắn biết đây là con đường đi tới tầng cuối cùng của Luyện Thể Tháp.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1010: Huyết Chiến Vương

Cánh cửa tản ra mùi vị cổ xưa lẳng lặng xuất hiện phía sau bia đá. Ánh sáng tỏa ra từ sau cánh cửa, bên trong ánh sáng phảng phất một cảm giác xa xưa từ thời hồn hoang. Cảm giác này tạo ra một sự kính sợ từ sau trong lòng mọi người.

Ánh mắt cửa bốn người Mục Trần cũng chăm chú nhìn tới đó.

"Ở cuối con đường này rốt cục có thứ gì? Bên trong tầng thứ năm cuối cùng có cái gì?" Mục Trần nhìn Mặc Phong, thấp giọng hỏi.

Mặc Phong nghe hắn hỏi cũng lắc đàu , nói: "Số người có thể tiến vào tầng thứ năm vô cùng ít ỏi. Bên trong đó cũng có khảo nghiệm nhưng không cố định mà lại có thể biến hóa cho nên cũng không biết cái gì sẽ khảo nghiệm chúng ta."

Mục Trần nghe Mặc Phong nói thì hai hàng lông mày cũng nhíu lại một chút. Hắn không hiểu tầng cuối cùng của Luyện Thể Tháp này lại khiến hắn cảm thấy hồi hộp. Cảm giác này ở những tầng trước chưa hề xảy ra với hắn.

Mặc kệ bên trong có gì. Đã tốn công sức đến được nơi này thì không thể quay về tay không được.

Hơn nữa sau khi hấp thụ tinh khí Thôn Thiên Thần Thú đã khiến sức mạnh thân thể của hắn mạnh mẽ hơn rất nhiều. Hắn có thể cảm nhận được khoảng cách đột phá Chân Long Chân Phượng tầng thứ hai chỉ còn một chút mà thôi.

Hiện tại nhục thể của hắn đã thoát thai hoàn cốt giống như vừa mới tiến hóa. Trong mắt hắn những Thiên Kiêu nhất tộc kia đã không còn chút nào khiến hắn kiêng kị nữa rồi.

Bây giờ trong hàng ngũ Thất phẩm Chí Tôn, hắn muốn tìm được đối thủ có lẽ rất khó khăn.

Nghĩ đến đây trong mắt Mục Trần cũng sáng hơn. Bỗng nhiên hít sâu một hơi, không nhiều lời, nói: Đi thôi!

Dứt lời hắn nhấc chân bước tới cánh của. Một bước tiến thẳng vào bên trong.

Phía sau Mục Trần, Mặc Phong cũng nhanh chóng theo phía sau. Hàn Sơn thì lại cười tủm tỉm thoáng nhìn qua sắc mặt âm trầm của Tông Đằng rồi cũng đi theo.

Tông Đằng là kẻ ở lại cuối cùng. Nhìn bóng dáng bọn Mục Trần biến mất đằng sau cánh cửa thì ánh mắt hắn cũng xẹt qua một tia lạnh lẽo. Trong tầng thứ năm này hắn nhất định phải đạt được cơ duyên lớn nhất.

Sau khi đạt được cơ duyên, thực lực tăng mạnh. Đó chính là lúc hắn muốn giết chết Mục Trần tại đây.

"Để xem trong hai ta ai là người cười cuối cùng!" Tông Đằng khẽ nói một tiếng sau đó cũng đi tới cánh cửa rồi tiến vào trong.

. . .

Lúc này bốn người họ đã tiến vào bên trong cánh cửa. Bên ngoài Luyện Thể Thấp, ánh mắt nóng rực của mọi người đều đang tập trung vào vị trí tầng năm.

Trong lòng bọn họ ai ai cũng rất tò mò về khảo nghiệm tầng thứ năm rốt cuộc là thứ gì. . . Theo như thông tin bọn họ có được thì trong những năm gần đây số người vượt qua khảo nghiệm tầng thứ năm vô cùng ít ỏi, hầu như không có một người nào.

Lần này bọn Mục Trần biểu hiện không tệ nhưng có lẽ cũng không thể vượt qua mà nuối tiếc trở về mà thôi.

Bàn tay nhỏ bé của Mặc Linh lúc này đã nắm chặt lại, nàng khẽ hỏi Cửu U: “ Cửu U tỷ, Mục Trần đại ca có thể thông qua khảo nghiệm tầng thứ năm không?”

Cửu U im lặng một chút, sau đó nói: "Rất khó, nghe đồn khảo nghiệm tầng thứ năm đều không cố định mà biến hóa khôn lường, đôi lúc còn có cả thánh vật phát ra đòn tấn công. . . Đương nhiên đó cũng không phải là thánh vật mà chỉ là hình chiếu nhưng uy lực cũng không phải những người như chúng ta có khả năng chống cự."

Mặc Linh âm thầm đánh giá. Ngay cả thánh vật cũng xuất hiện? Nếu tấn công với sức mạnh này thì cho dù là Thất Phẩm Chí Tôn mà bị sượt qua một cái cũng ngay lập tức bị tiêu diệt a?

Đây là Luyện Thể Thấp tầng thứ năm, không biết độ khó khắn bên trong đã đạt đến mức nào rồi?

Bên ngòa Luyện Thể thấp có rất nhiều âm thanh bàn tán xôn xao. Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào tầng thứ năm. Không lâu sau đó, ánh sáng bắt đầu ngưng tụ thành màn sáng.

Trong nháy mắt tất cả mọi con măt đều đổ dồn về tấm màn ánh sáng.

. . .

Mục Trần vào khe hở. Ánh sáng bao trùm cả cơ thể hắn nhưng chỉ sau chớp mắt liền biến mất giống như thủy triểu rút xuống vậy. Ngay sau đó mùi máu tanh xộc thẳng vào mặt hắn.

Đột nhiên có mùi máu tanh khiến trong lòng Mục Trần cảm thấy giật mình. Ánh sáng vàng lập tức bộc phát ra bê ngoaifm kiếm vũ khi nãy đoạt được của Tông Đằng cũng được Mục Trần lấy ra cầm trong tay

Chuẩn bị một vài lớp phòng ngự, sau đó ánh mắt hắn nhìn tới màn sáng. Bỗng nhiên sắc mặt hắn biến đổi.

Trước mặt hắn là một chiến trường cổ xưa. Trên chiến trường xác chết nằm la liệt khắp nơi, mùi máu bốc lên ở khắp mọi nơi nhìn vô cùng thảm thiết. Mùi máu khiếm da đầu Mục Trần run run.

Phía sau Mục Trần không xa. Ba người Mặc Phong cũng lần lượt hiện thân. Chiến trường cổ xưa đập vào mặt họ khiến đôi đồng tử co rút lại, linh lực cùng lúc bộc phát bảo vệ thân thể

"Đây là tầng cuối cùng của Luyện Thể Thấp sao?"

Ánh mắt Mục Trần trở nên cẩn trọng nhìn khắp nơi bên trong chiến trường cổ xưa. Bên trong thiên địa, mùi máu nông nặc khiến cho hắn hiểu rằng chiến tranh năm xưa xảy ra nơi đây thảm khốc như thế nào.

Ông ông!

Trong lúc Mục Trần đang đánh giá nơi này thì bên trong chiến trường đang lặng yên bỗng nhiên xảy ra chấn động. Sau đó bọn Mục Trần nhìn thấy bên trong chiến trường nồng nặc mùi máu này xảy ra dị biến. Mùi máu nồng nặc giống như thực chất bắt đầu vận chuyển, cuối cùng ngưng tụ lại thành một thân ảnh màu máu trên không trung trước mặt bọn họ

Trên người thân ảnh kia hình như có khoác huyết hông thiết giáp. Hắn đứng sừng sững trong thiên đia, từ cơ thể phát ra một cỗ khí tức sát phạt vô tận. Luông khí tức này giống như hồng thủy, cuồn cuộn mạnh mẽ tỏa ra. Khi tức sát phạt đó vừa bộc phát đã khiến cho thân thể bốn người Mục Trần lập tức cúng ngắc. Cuối cùng cũng không một ai giám động đậy.

Bốn người họ đã trải qua rất nhiều trận chiến sinh tử nhưng chưa bao giờ gặp qua bất kì người nào có ý chí sát phạt như vậy. Người này khi còn sống chắc chắn đã trải qua vô số cuộc chiến khiến máu chảy thành song.

Trong lúc thân thể bọn họ trở nên cứng ngắc không giám nhúc nhích dù chỉ là một chút thì thân ảnh giữa không trung lại chẫm rãi cúi đầu. Bên trong đôi mắt không hề có chút tình cảm nào mà đỏ đậm như máu nhìn bọn họ.

Bốn người Mục Trần bị đôi mắt đỏ như máu kia nhìn tới khiến lông gáy bốn người dựng đứng. Trong đầu họ lập tức xuất hiện ý muốn rời khỏi nơi này nhưng bốn người cũng không phải nhân vật bình thương, nên nhanh chóng áp chế cảm giác vừa mới trào lên. Thân hinh giống như dính chặt xuống đất, bất động đứng yên tại đó.

"Ta chính là Huyết Chiến Vương."

Thân ảnh đỏ như máu kia từ từ mở miệng, ngay khi hắn mở miệng nói thì mùi máu trong thiên địa dao động theo lời nói từ miệng của hắn.

"Huyết Chiến Vương?"Vừa nghe ba chữ này thì sắc mặt ba người Mặc Phong, Hàn Sơn, Tông Đằng đột nhiên biến đổi, bất chợt kêu lên .

"Đó là ai?" Đối với cường giả vô cùng lạ lẫm xuất hiện bên trong thần thú chi khiến hắn tò mò quay qua hỏi Mặc Phong.

"Nghe nói vị Huyết Chiến Vương này sống vào thời kỳ viễn cổ. Thần thú chi nguyên bông nhiên xuất hiện một vị siêu cấp cường giả, thiên phú bình thường, trải qua những trận chiến trạnh nhưng vẫn không chêt. Sau đó trải qua vô số trận chiến máu chảy thành song. Người xưa truyền lại rằng người này lấy sức mạnh địa chí tôn đại viên mãn nhưng vẫn có đủ sức uy hiếp Thiên Chí Tôn!"

"Thậm chí vào lúc tộc Ngoại Vực xâm lược thì vị Huyết Chiến Vương nay tự bạo kéo theo một vị cường giả Ngoại Tộc ngang với Thiên Chí Tôn đồng quy vu tận." Sắc mặt Mặc Phong thần vô cùng sợ ai cùng với cung kính.

"Cùng Thiên Chí Tôn đồng quy vu tận?"

Mục Trần nghe vậy, trong lòng chấn động không ngừng. Cấp độ đó với hắn vô cùng xa xôi nhưng lại có thể tưởng tượng được Địa Chí Tôn đại viên mãn lại có thể kéo theo Thiên Chí Tôn đồng quy vu tận. Chênh lệch này không hề nhỏ, từ đó có thể thấy được thủ đoạn vô cùng hung hãn của người này

Nhân vật như thế này mặc dù đã chết vạn năm nhưng vẫn để lại khí thế kinh thiên động địa .

Trong lúc nội tâm Mục Trần còn đang rung động thì thân ảnh trên không trung lại cất tiếng, nói: "Tiếp ta một quyền, có thể qua ải này."

Nge xong câu này da đầu bốn người Mục Trần đều lạnh toát. Đối mặt với Thiên Chí Tôn chí cao vô thương này, mặc dù hôm nay chỉ là một tàn hồn lưu lại nhưng không thể vì vậy mà giám khinh thường .

"Chết tiệt, chuyện này thật là quá đáng!" Lúc này Hàn Sơn cũng không thể nhịn được, nghiến răng nghiến lợi chửi một câu. Hắn không có một chút lòng tin nào khả năng có thể đỡ một quyền của Huyết Chiến Vương

Mặc Phong cũng lắc đầu. Đối với việc này hắn đã không hy vọng chút nào nữa rồi.

Mục Trần thì lại chau mày. Tầng năm này độ khó vượt quá mức tưởng tượng của hắn a. . .

Huyết Chiên Vương thì lại không quan tâm trong lòng bọn họ đang nghĩ cái quái gì, khuôn mặt vẫn bình thường, không có chút động tĩnh. Hơn nữa sau khi nói ra câu đó thì ý chí sát phạt cũng đồng thời phát ra, vô cùng khủng bố.

Năm ngón tay chậm chậm nắm lại đồng thời thnah âm hùng hồ kia lại vang lên quanh quẩn trong chiến trường: “ Ta trải qua vô số trần chiến tự bản thân sáng tạo ra một thức thần thông tên là Xả Thân Ma Quyền. Kẻ nào có thể tiếp được một chiêu thì truyền cho kẻ đó chiêu đầu tiên."

Đại gia mày!

Nghe Huyết Chiên Vương không chỉ muốn ra tay mà còn mang thần thông ra dụ khị họ khiến bốn người không chịu được cũng phải chửi bậy một câu. Tên này không phải khinh thường người quá đáng sao? Tên này mà là Huyết Chiên Vương gì chứ, ta thấy phải gọi là Vô Sỉ Vương mới đúng!

Nhưng câu nói cuối cùng đó lại khiến cho thân thể bốn người bỗng nhiên cứng ngắc. Sau đó đôi mắt bừng sáng

Thần thông?

Không ngờ Huyết Chiến Vương lại có thể sáng tạo ra thần thông?

Tuy nhiên lý trí nói cho bọn họ biết một quyền này họ không hề có chút khả năng phản kháng nhưng sự tham lam trong tâm trí đã khiến bọn họ không thể cụ tuyệt được. Không phải định lực của họ không đủ mà là do phần thưởng quá hấp dẫn.. . . Thật sự là quá phong phú rồi!

Đối với thần thông thì cho dù là Địa Chí Tôn cũng thèm nhỏ dãi chứ nói gì là bọn hắn !

Chỉ là giá trị của một thần thông này vô cùng to lớn, nếu như sở hữu được thì sức mạnh sẽ tăng lên một tầm cao mới.

Bốn người liếc nhau một cái, ai cũng nhìn ra cảm giác tham lam trong mắt đối phương nhưng lúc này lại không có một ai bỏ đi . . .

"Người vì tiền mà chết, kền kền vì thức ăn cũng thế. . ."

Mục Trần hít sâu một hơi sau đó đôi mắt trở nên sáng ngời nhìn chằm chặm vào thân ảnh Huyết Chiến Vương. Cho dù kết quả như thế nào thì hắn cũng phải thử một lần, không thể đến đây rồi trực tiếp nhận thua được.

Sau khi nói xong, Huyết Chiến vương cũng không nói thêm bất cứ điều gì khác. Năm ngón tay hắn từ từ nắm chặt, ý chí sát phạt cũng bắt đầu khởi động. Sau đó hắn sải bước tiến lên, một bước này thiên địa giống như vang lên hàng tỉ tiếng vô cùng thảm thiến xuyện thời gian và không gian khiến cho thiên địa run rẩy không ngừng.

Ánh mắt không hề có chút tình cảm nào. Nhìn chằm chặp bốn người sau đó từ từ đánh ra một quyền. Một quyền đánh ra thì trong thiên địa phảng phất vang lên một âm thanh

Bỏ ta ma thân, đạp diệt kim cổ.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1011: Đột Phá!

Oanh!

Lúc Huyết Chiến Vương bước ra một bước. Trên không phiến chiến trường này đều trở thành màu đỏ tươi phảng phất Thiên Vũ tràn ngập Huyết Lãng cuồn cuộn. Uy năng này làm cho Thiên Địa biến sắc. Càng thấy da đầu bốn người Mục Trần run lên.

Bọn hắn thật sự là có một chút không cách nào tưởng tượng. Vì cái gì khảo nghiệm tầng thứ năm khó đến loại trình độ này. Bởi vì thoạt nhìn căn bản là không có khả năng thông qua!

Bất quá không việc gì phải quản xem bọn hắn làm cách gì đối phó với việc cảm thấy khảo nghiệm khó khăn không thể tưởng tượng nổi. Huyết Chiến Vương giữa không trung mặt không đổi sắc quanh thân chi khí sát phạt uấn nhưỡng đã đến đỉnh phong. Rồi sau đó đánh ra một quyền ngoài.

Ầm ầm!

Trong khi một quyền đánh ra lập tức không khí phía trên không trung như bị khu trục ra khỏi phiến không gian này, thậm chí hư không liền bị ngang ngược vỡ ra.

Một đạo quyền ảnh huyết quang khổng lồ ước chừng ngàn trượng từ trên trời giáng xuống!

Giống như Thiên Ma chi quyền!

Một quyền kia, mặc dù chưa rơi xuống nhưng vạn trượng ở trong mặt đất chỗ bọn Mục Trần trực tiếp sụp đổ. Từng đạo vết rách cực lớn giống như Thâm Uyên lan tràn ra dưới chân của bọn hắn.

Một quyền này cơ hồ muốn hủy diệt cả phiến đại địa.

Mặt mũi bốn người Mục Trần tràn đầy kinh hãi nhìn qua quyền ảnh huyết quang gào thét tới. Mặc dù còn cách một khoảng nhưng quyền kình sát phạt phá không mà đến. Cơ hồ muốn đưa bọn chúng ngạnh sát đè xuống mặt đất.

Linh lực bàng bạc điên cuồng từ trong bốn cơ thể bọn người Mục Trần bạo phát đi ra. Gắt gao chống cự lấy áp lực đáng sợ kia. Bất quá dù như thế bọn hắn đều cảm giác được có chút thời gian trôi qua mà đầu gối đều là không chịu nổi cái loại áp lực đáng sợ này.

Loại tình huống này, làm cho tâm bốn người đều có chút run rẩy. Một quyền kia còn chưa có chính thức rơi xuống. Mới chỉ là quyền uy cũng đã đem bọn hắn áp bách chật vật đến như thế. Nếu là thật sự rơi xuống lúc đấy e là không ít người bỏ mạng? !

Tới lúc này bọn hắn mới hiểu được việc đồng ý lúc trước đến tột cùng là lỗ mãng như thế nào.

Cái cơ duyên thần thông này rõ ràng là không phải người bình thường đủ tư cách đón nhận!

Nhưng mặc kệ trong nội tâm hối hận như thế nào đến lúc này đều đã muộn. Cho nên bốn người chỉ có thể cắn răng liều mạng. Hiện tại may mắn duy nhất là một quyền Huyết Chiến Vương tựa hồ cũng không phải trực tiếp đối với của bọn hắn mà đến. Mà là đối với đại địa dưới chân bọn hắn.

Bằng không thì chỉ là chờ quyền uy kia vọt tới. Bất luận thế nào cũng đủ để đưa một người trong bọn chúng nghiền nát thành cặn bã.

Rống!

Hàn Sơn gào thét, chỉ thấy được quanh thân hắn hắc quang bắt đầu khởi động. Loáng thoáng phảng phất bên ngoài thân thể xuất hiện một chỉ Viễn Cổ Tê Ma cực lớn vô cùng. Tê Ma đạp địa, đối đầu cự quyền thét dài oanh kích xuống.

Kim quang quanh thân Tông Đằng cũng bộc phát. một chỉ chớp động cự cánh Thiên Bằng Kim sắc cũng là thoáng hiện ra. Phía trên cánh chim Kim sắc vô số phù văn bay lên quấn quanh thân thể hắn. Giống như phòng ngự cường đại.

Mặc Phong thì là hít sâu một hơi. Mang tất cả Hoàng Viêm quanh thân bắt đầu khởi động. Một cỗ chi khí tôn quý đột nhiên bộc phát. Chỉ thấy được Hoàng Viêm thiêu đốt không gian. Đúng là biến thành một chỉ màu hồng Phượng Hoàng Khổng Lồ đỏ thẫm. Khói lửa hừng hực làm cho nhiệt độ trong thiên địa đều lập tức tăng lên.

Cái này hình thái Thần Thú Mặc Phong. Vậy là không phải Cửu U Tước tộc mà là tộc nhân của Phượng Hoàng nhất tộc!

Vốn là Mặc Phong cũng không muốn bạo lộ. Nhưng mà lúc này, nếu như muốn đỡ được một quyền khủng bố như thế. Thì phải toàn lực ứng phó không thể che giấu thân phận nửa rồi.

Mục Trần cảm thụ được ba người Mặc Phong, Hàn Sơn, Tông Đằng dốc sức chống đỡ. Sắc mặt cũng là ngưng trọng không dám có chút lãnh đạm. Kim quang sáng chói từ trong cơ thể hắn cuốn sạch ra. Âm thanh Lông ngâm Phượng Minh quanh quẩn trong cơ thể hắn. Vào lúc này Long Phượng thể bị thúc dục đến mức tận cùng. Làm cho thân thể của hắn giống như Hoàng Kim tạo thành, không thể phá vỡ.

Mà đang lúc bốn người đều đem triệu ra con át chủ bài. Quyền ảnh huyết quang từ trên trời giáng xuống. Cuối cùng vọt vào không trung mấy trăm trượng. Nhất thời, cái cỗ quyền uy kinh khủng kia liền bao phủ xuống.

Phanh!

Đại địa vốn là sụp đổ càng là tầng tầng sụp đổ. Chung quanh bầu trời nhanh chóng thu nhỏ lại. Đó là bởi vì đã sụp đổ thành hố to làm cho chỗ bốn người Mục Trần đều là nhanh chóng rời xa đường chân trời.

Ba người Mặc Phong biến thành hình thái Thần Thú. Cơ hồ là cùng lúc bộc phát ra thanh âm gào thét. Thân thể cao lớn bị trực tiếp chấn sụp đổ xuống, hào quang bên trên thân thể nhanh chóng ảm đạm.

Ba người cũng không cách nào thừa nhận cái loại quyền uy nầy. Một gối mãnh liệt quỳ xuống lập tức Cự Thạch dưới chân liền bị chấn nát thành bụi phấn. Sắc mặt bọn hắn tái nhợt điên cuồng thúc dục Linh lực ý đồ chống cự. Nhưng lại như cũ thân thể không cách nào đứng thẳng được.

Khi hình thái Thần Thú bên ngoài thân thể bọn hắn đều nằm sấp trên mặt đất gào thét từng trận nhưng lại không làm nên chuyện gì.

Mà ở thời điểm ba người Mặc Phong chật vật không chịu nổi. Tình trạng của Mục Trần cũng đồng dạng không khá hơn bao nhiêu. Tuy hắn đã đem Long Phượng thể thúc dục đã đến cực hạn thân thể giống như Hoàng Kim. Nhưng cổ quyền uy đáng sợ này như cũ là áp bách được toàn thân cốt cách hắn đều rung động răng rắc. Giống như là muốn sụp đổ vỡ vụng ra.

Hai chân của hắn đã chui thật sâu vào mặt đất cho đến bắp chân. Từng đạo vết rạn dọc theo vị trí bước chân điên cuồng lan tràn đi ra ngoài.

Ở bên ngoài Luyện Thể Tháp, lúc này sắc mặt tất cả mọi người đều vô cùng hoảng sợ. Khi nhìn bên trong màn sáng bốn người vô cùng chật vật. Lúc này thì bọn hắn không còn nhìn thấy nửa điểm thiên kiêu từ bốn người Mục Trần.

Mà bọn hắn cũng minh bạch hiểu được đây cũng không phải là bọn Mục Trần yếu. Mà là một đạo quyền ảnh huyết quang từ phía trên đánh xuống mạnh đến nổi có chút khủng bố.

" Công kích đáng sợ như thế, ở giai đoạn này bọn hắn có thể chịu đựng được hay sao?" khuôn mặt Cửu U cũng biến sắc nhịn không được nói. Loại trình độ khó khăn này có lẽ đã lại để cho mọi người kết luận. Chỉ sợ tối thiểu nhất là phải bước chân vào Cửu phẩm Chí Tôn mới có thể miễn cưỡng giữ được tánh mạng khi một quyền này xuống, .

Mặc Linh bên cạnh khuôn mặt nhỏ nhắn đã sớm tái nhợt. Hiển nhiên cũng là bị một quyền kinh khủng kia sợ tới mức xanh mặt.

Những cường giả của các tộc kia cũng là tràn đầy đồng cảm. Độ khó đáng sợ như thế của Luyện Thể Tháp này nói rõ là không muốn cho người khác thành công thông qua tầng thứ năm.

Cái loại công kích này không phải ở giai đoạn hiện nay của bọn hắn có thể chống lại.

Ầm ầm!

Quyền ảnh Huyết quang trấn áp xuống. Nương theo quyền ảnh nhanh chóng tiếp cận, vẻ quyền uy đáng sợ cũng là dùng một loại gia tăng tốc độ kinh người lao tới phía trước. Quyền ảnh bao phủ bên ngoài thân thể Thần Thú hình thái ba người Mặc Phong đã ảm đạm gần như nghiền nát. Hiển nhiên đã là chống đỡ không nổi.

Mà thần sắc ba người cũng đều trắng bệch. Cảm giác thân thể đều là không cách nào nhúc nhích được khi ở phía dưới quyền uy này. Hơn nữa ở phía trên trấn quyền ảnh áp xuống tới, bọn hắn đã nhận ra một loại ý cảnh gần như quên cả sống chết. Cái này làm cho bọn hắn cảm giác như là chủ nhân quyền ảnh đem sinh tử của hắn đều là đặt hết lên một quyền này.

Xả thân ma quyền, một đấm xuất ra là phải bỏ qua tánh mạng bản thân sao? Ngược lại đích thật là tà dị bá đạo. Khó trách xưng là ma quyền!

Bốn người Mục Trần đều là bị quyền uy phía trên, ẩn chứa xả thân chi ý mà tâm thần run rẩy dữ dội. Đến lúc này, bọn hắn đã phát giác được thời điểm cái quyền ảnh kia chính thức rơi xuống, có lẽ chính là thời điểm bọn họ táng thân.

Lúc đó muốn chạy đều chạy không thoát!

Bốn đạo nhân ảnh đều dùng hết toàn lực. Nhưng ngăn cản loại này chung quy là châu chấu đá xe. Thân thể mặt ngoài của bốn người bắt đầu có máu tươi thẩm thấu đi ra. thân thể vậy mà đã có dấu hiệu bắt đầu nứt vỡ.

Mặc dù là Mục Trần đã tu luyện Long Phượng thể đến cảnh giới đỉnh phong tầng thứ nhất. Nhưng bắt đầu bị nghiền nát. Huyết văn theo bên trên làn da bắt đầu lan tràn. Làm cho hắn nhìn về phía trên có chút đáng sợ.

Ầm ầm.

Khoảng cách với Quyền ảnh chỉ vẹn vẹn không đến 50 trượng. Cả phiến thiên không phảng phất đều là vào lúc này bị che đậy.

Phanh! Phanh! Phanh!

Hình thái Thần Thú bên ngoài thân thể ba người Mặc Phong rốt cục chống đỡ không nổi. Trực tiếp là bị ngạnh sát bạo vỡ.

Phốc!

Đồng thời Ba người phun ra một ngụm máu tươi. Khí tức lập tức uể oải đi rất nhiều.

"Hỗn đản, ta buông tha cho!" sắc mặt Tông Đằng trắng bệch. Hắn cơ hồ cảm thụ được sự áp bách của Quyền ảnh kia như muốn đem thân thể của hắn bạo phát. Cuối cùng chỉ có thể cắn răng quát lên một tiếng lớn. Hắn cảm giác nếu như tiếp tục nữa sợ rằng hắn sẽ thật sự chết ở chỗ này.

Cái cơ duyên thần thông kia tuy hấp dẫn lòng người. Nhưng cần phải còn mạng để hưởng thụ mới được.

Ông.

Lúc Tông Đằng lựa chọn buông tha. Quanh thân Hắn bắt đầu có hào quang khởi động. Chợt thân ảnh hắn lập tức từ từ tiêu tán. Biểu hiện này là bị đá ra Luyện Thể Tháp.

Mà ở kế sau Tông Đằng chọn buông tha. Mặc Phong cùng Hàn Sơn lại một lần nữa kéo dài được sự đau đớn hơn mười tức. Sau đó bọn hắn cảm giác được càng lúc càng tiếp cận quyền ảnh thì diện lực lượng ẩn chứa của nó làm cho bọn hắn cảm thấy tuyệt vọng.

Cái Quyền ảnh này căn bản thì bọn hắn không đủ khả năng chống lại.

Vì vậy tại trong lòng thoáng có một phen đấu tranh tư tưởng. Cuối cùng hai người cũng không cam lòng đồng thời lựa chọn buông tha.

Ông ông.

Hào quang lập loè, thân ảnh hai người Mặc Phong cũng biến mất mà đi.

Theo lúc bọn hắn đều rời đi, trên chiến trường là chỉ còn một mình thân ảnh Mục Trần. Bất quá hắn lúc này cũng là cực kỳ chật vật. Toàn thân máu tươi làm cho lúc nhìn về phía hắn giống như huyết nhân.

Quyền uy theo bốn phương tám hướng vọt tới. Vạn dặm ở phía dưới thân hắn thừa nhận lấy áp lực cực đoan đáng sợ biến thành những rãnh cực lớn.

Nhưng dưới loại áp lực này, ngược trong ánh mắt đỏ bừng Mục Trần xẹt qua một vòng chi ý điên cuồng. Loại này thời điểm tuy nhiên nguy hiểm nhưng đối với hắn mà nói lại là một cơ hội!

Đây là cơ hội hoàn mỹ nhất Đột phá Long Phượng chân kinh lên cảnh giới tầng thứ hai!

Bất luận đột phá cái gì cũng phải cần đến từ uy hiếp tử vong!

Mà bây giờ loại cảm giác này đúng là không thể phù hợp hơn!

"Ngay ở chỗ này tiến hành đột phá thử một lần a!"

Mục Trần gầm nhẹ lên một tiếng. Sau đó hắn mãnh liệt khởi động vận chuyển Long Phượng chân kinh. Huyết dịch trong cơ thể của hắn phảng phất đều là du động vào lúc này. Cuối cùng liên tục không ngừng trào vào bên trong hai tay có Chân Long Chân Phượng chi văn.

Mà theo lượng lớn máu tươi quán chú. Trên thân thể Chân Long Chân Phượng chi văn vốn là màu Tử Kim vậy mà bắt đầu nhiều thêm một tia chi ý đỏ tươi.

Nhưng đúng là loại đỏ tươi này, ngược lại làm cho Chân Long Chân Phượng chi văn theo thời gian dần trôi qua nhiều thêm một loại chi khí sinh cơ.

Dĩ vãng Long Phượng chi văn tuy nhiên cường hãn linh hoạt. Nhưng lại khiếm khuyết cái loại sinh khí này. Như là vật Bất Tử lại không có linh tính. Nhưng vào thời khắc này lúc tử vong uy hiếp xuống. Tinh huyết trong cơ thể Mục Trần đều đẩy vào Chân Long Chân Phượng chi văn. Nhất thời làm ngưng tụ thành một điểm linh tính. Tại lúc trong cơ thể Mục Trần hấp thu bàng bạc lực lượng Chân Long Chân Phượng chi văn!

Trong chốc lát linh tính được tạo ra. Long Phượng văn chiếm giữ trên hai tay của Mục Trần. Rốt cục vào lúc này đem hai mắt Long Phượng kia

mở ra hoàn toàn.

Ở giữa thiên địa, Long Phượng tề minh giống như chúa tể Thiên Địa.

Rốt cục vào lúc này điều mà Mục Trần tha thiết ước mơ đã đến. Đột phá cảnh giới tầng thứ hai của Long Phượng chân kinh!

Mà cũng là vào lúc này, cự ảnh huyết quyền cũng là hoàn toàn rơi xuống. Oanh kích lên thân thể Mục Trần không một chút sứt mẻ. . .

Làm chấn động thiên địa.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1012: Nhổ Ra?

Một quyền đỏ tươi màu máu từ từ đánh xuống. Chiến trường cổ xưa tưởng như vô tận lúc này đang bắt đầu vỡ nứt ra. Những vết nứt sâu hoắm giống như vực sâu điên cuồng lan ra xung quanh. Sức mạnh của một quyền này khiến cho Thiên Địa muốn vỡ nát.

Dưới sức mạnh của huyết quyền, ánh sáng vàng xung quanh thân thể Mục Trần bộc phát mạnh mẽ, tiếng long ngâm phượng hót theo hai tay hắn truyền ra bên ngoài. Sau khi ánh sáng vàng tỏa ra thì Chân Long Chân Phượng lần đầu tiên rời khỏi thân thể Mục Trần đón gió trở nên to lớn, cuối cùng hóa thành hư ảnh Chân Long Chân Phượng phía sau hắn. Ánh sáng vàng từ đó tỏa ra tạo thành một tấm chắn vô cùng to lớn, bao bọc hắn vào bên trong.

Long Phượng đang bay quanh thân thể hắn bỗng nhiên dừng lại. Chúng há miệng phun ra ánh sáng vàng thực chất giống như một thác nước thật sự. Bao bọc thân thể Mục Trần vào bê trong.

Thác nước màu vàng không ngừng dội xuống cơ thể Mục Trần, gội rửa xương cốt lẫn máu tươi của hắn. Thời gian dần dần trôi qua cơ thể hắn trở nên lấp lánh ánh sáng vàng. Bên trong ánh sáng đó phảng phất một loại uy áp không thể tưởng tượng được.

Uy áp này có được là nhờ tinh khí Chân Long Chân Phượng tẩy tủy hoàn cốt cho hắn. Loại tẩy lễ này so với tinh khí Thôn Thiên Thần Thú lúc trước Mục Trần hấp thụ thì mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Hình thức tẩy lễ này không chỉ khiến cho thân thể Mục Trần có khí tức của Chân Long Chân Phượng mà ngay cả máu trong người hắn cũng

xuất hiện một chút biến hóa. Biến hóa này khiến cho máu trong người hắn đã mạnh mẽ hơn cả sinh mệnh bình thường.

Chỉ sau một ít thời gian thì Mục Trần đã phát hiện được nhục thể của hắn đang bắt đầu thoát thai hoàn cốt. Hắn cảm thấy trong mạch máu của mình đang chảy xuôi một loại huyết mạch vô cùng mạnh mẽ. Huyết mạch này vô cùng mãnh mẽ, lực lượng bên nó cuồn cuộn trào lên vô cùng vô tận.

Hai bàn tay Mục Trần từ từ nắm lại. Đối với sự bộc phát sức mạnh lần này khiến hắn muốn ngửa cổ lên trời hét một tiếng thật lớn vì cuối cùng hắn cũng đã đột phá Chân Long Chân Phượng tầng hai. Để có được ngày hôm nay hắn đã chờ đợi rất lâu rồi.

Ánh sáng vàng bên trong đôi mắt hắn bắt đầu lưu chuyển, bên trong ẩn giấu một uy áp vô cùng lớn. Hắn có thể cảm nhân được nhục thể của hắn bây giờ có thể đối mặt với sức mạnh của Thất Phẩm Chí Tôn rồi!

Nếu như sử dụng thêm linh lực của bản thân thì Mục Trần tin tưởng rằng dưới Bát Phẩm CHí Tôn người có thể khiến hắn kiêng kị chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay mà thôi.

Tiến vào Luyện Thể Tháp lần này đã không làm cho hắn cảm thấy thật vọng chút nào.

Chân Long Chân Phượng bay quanh cơ thể Mục Trần. Lúc này hắn cũng ngửa mặt lên nhìn huyết quyền chứa sức mạnh hủy diệt đang đánh xuống. Trong mắt hắn bỗng lóe lên một tia sáng, khóe miệng mỉm cười, nói: Chẳng lẽ là như thế này. . .

Khẽ thì thầm một câu. Sau đó Mục Trần liền thu hồi lớp phòng thủ Chân Long Chân Phượng, linh lục quanh thân cũng ẩn giấu đi. Cơ thể buông lỏng không hề có chút phòng ngự .

Hắn cứ đứng như vậy, không hề có ý phòng thủ dưới huyết quyền kia mà mặc kệ nó đánh xuống người.

Nhìn bộ dạng của hắn giống như kẻ đi tự tử.

Nhưng trong khoảnh khắc nguy hiểm đó Mục Trần đã hiểu được khảo nghiệm tầng thứ năm này là gì. . .

Khảo nghiệm lần này không có nghĩa là phải đỡ được một quyền hủy diệt của Huyết Chiến Vương. Bởi vì ngay từ đầu họ đã không có khả năng có thể đỡ được một quyền này rồi, cho dù là Mục Trần đã đột phá Chân Long Chân Phượng tầng thứ hai thì cũng như vậy mà thôi. Trong lòng hắn rõ ràng một điều là nếu huyết quyền kia mà đánh trúng thì hắn chắc chắn sẽ tan thành mấy khói.

Nhưng khảo nghiệm dù có khó khăn đến mức nào thì cũng phải có một chút cơ hội để vượt qua. Nhưng trong khảo nghiệm lần này Mục Trần lại không nhìn thấy một chút cơ hội nào để vượt qua khảo nghiệm cả.

Cho nên hắn nghĩ rằng khả năng khảo nghiệm lần này cũng chưa chắc đã là khảo nghiệm.

Khảo nghiệm tầng thứ năm này có lẽ có mặt trái ngược.

"Xả thân ma quyền. . . Xả thân xả thân. . . Nếu muốn nhận được truyền thừa thì phải từ bỏ tính mạch. Nếu ngay cả dũng khí này cũng không có thì cho dù có đạt được xả thân ma quyền thì cũng không thể nào mà luyện thành được ."

Huyết quyền đánh tới. Mục Trần không những không sợ, ngược lại còn ngẩng cao đầu, sắc mặt bình tĩnh nhìn huyết quyền hủy diệt đang tới. Không hề sợ hãi .

Oanh!

Cuối cùng huyết quyền đỏ tươi cũng hung hăng đánh lên người Mục Trần. Đất đai văng tung tóe, sóng trùng kích lan ra hủy diệt toàn bộ thiên địa. . .

Một quyền đánh xuống khiến màn sáng bên ngoài Luyện Thể Tháp mà mọi người đang nhìn vào lúc này liền vỡ nát, theo đó những hình ảnh bên trong cũng tan biến.

Bên ngoài Luyện Thể Tháp bông nhiên trở nên yên tĩnh lạ thường.

Đôi mắt đẹp của Cửu U hơi dừng lại khi nhìn thấy màn sáng vỡ nát. Khuôn mặt xinh đẹp của nàng trở nên tái nhợt. Mặc dù nàng ở bên ngoài Luyện Thể Tháp nhưng cũng có thể cảm nhận được sức mạnh hủy diệt của huyết quyền đó đáng sợ như thế nào. Mà Mục Trần bên trong không hề có ý định bỏ trốn hiển nhiên là lành ít dữ nhiều.

Những cường giả của các tộc khác nhìn thấy vậy cũng chỉ biết lắc đầu tiếc hận cho hắn. Cũng có một số kẻ vui mừng nhưng tất cả những ánh mắt này đều tập trung nhìn về phía Cửu U.

Liễu Thanh của tộc Thiên Bằng sau khi nhìn thấy sự việc này cũng ngẩn ra nhưng rất nhanh hồi phục lại bình thường. Sau đó nàng nhìn về phía Cửu U với một ánh mắt vô cùng hả hê. Mặc kệ tên Mục Trần đó đã làm được những gì nhưng cuối cùng lại có một hành động ngu ngốc khiến tất cả những gì hắn làm được từ đầu đến giờ đều đổ xuống sông xuống biển.

Người đã chết thì những việc hắn làm trước đây đều không có tác dụng.

Ở đằng xa, trên mặt đất ngay cạnh Luyện Thể Tháp có Tông Đằng, Hàn Sơn, Mặc Phong là những người đã lựa chọn từ bỏ. Bọn họ cùng lúc nhìn qua sức mạnh đã đánh nát màn sáng, trong khoảng khắc đó họ hình như đã trông thấy Mục Trần tan thành mây khói.

Sắc mặt của Mặc Phong vô cùng khó coi. Có thể thấy một chút cảm giác sầu não trong mắt hắn. Nếu biết sớm chuyện này sẽ xảy ra thì hắn đã cưỡng ép kéo Mục Trần rời khỏi đó rồi nhưng hắn cũng cảm thấy có chút gì đó không đúng. Mục Trần không phải là kẻ lỗ mãng, mặc dù biết đó là đường chết nhưng vẫn cố chấp ở lại trong đó.

Sắc mặt Hàn Sơn thì lại phức tạp vô cùng, đôi mắt hắn nhìn chằm chằm vào Luyện Thể Tháp, sau đó chầm chậm lắc đầu.

Ngược lại hai người thì Tồng Đằng lại có cảm giác không thể tin được. Việc này khiến cho hắn vô cùng kinh ngạc, không ngờ tên Mục Trần lại chết nhảm như vậy?

Sau một lát bất ngờ thì hắn cũng không nhịn được nữa mà cười lớn, nói: Đúng là một tên ngu xuẩn không biết sống chết!

Khi nãy hắn thấy Mục Trần đạt được đại cơ duyên nên đã nổi lòng tham không muốn buông tha cho Mục Trần nhưng thật không ngờ dưới một quyền khủng khiếp của Huyết Chiến Vương thì bọn hắn cũng chỉ như nhưng con sâu con kiến, hoàn toàn không có khả năng tự vệ. Nhưng Mục Trần lại không tranh thủ thời gian mà bỏ chạy, ngược lại còn cố gắng lưu lại muốn vượt qua khảo nghiệm đó sao? Đúng là ngu không bằng gì!

Hắn vừa mới bật cười thì ngay lập tức cảm nhận được một ánh mắt sắc lạnh đang nhìn hắn. Ngẩn mặt lên thì thấy Cửu U cách hắn không xa đang nhìn hắn chằm chằm với khuôn mặt lạnh băng.

"Chẳng lẽ ta nói không đúng sao?" Ngay lập tức Tông Đằng quay mặt về phía Cửu U cười nhạo một tiếng, nói.

Hắn nghĩ Mục Trần chắc chắn đã chết nên cũng không còn khiến hắn kiêng kị. Mặc dù Cửu U và Mặc Phong muốn giải quyết cũng có chút khó khăn nhưng cũng không thể làm gì được hắn. Thậm chí còn muốn đòi Cửu U một trăm vạn linh dịch vừa mới bị Mục Trần cướp lúc nãy .

"Hình như ngươi ở trong Luyện Thể Tháp bị ăn hành còn chưa no hay sao vậy. Bộ dáng chật vật của ngươi lúc nãy bọn ta ở bên ngoài đều nhìn thấy hết rồi." Thanh âm của Cửu U lạnh như băng nói.

Cửu U vừa nói xong thì ngay lập tức có những ánh mắt cổ quái nhìn về phía hắn. Ai ai cũng tưởng tượng ra bộ dáng chật vật của Tông Đằng

khi nãy.

Sắc mặt Tông Đằng tối sầm xuống. Hắn đường đường chính chính là thiên kiêu của tộc Thiên Bằng nhưng lại bị một tên nhận loại ép đến mức đó. Điều này khiến hắn mất hết mặt mũi. Không những thế Cửu U còn nói toạc ra vết thương trong lòng hắn.

Ánh mắt tàn độc của Tông Đằng nhìn chằm chằm Cửu U. Linh lực thâm hậu từ từ vận chuyển, tuy nhiên Cửu U cũng không hề nhường nhịn mà cũng dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn lại hắn.

Linh lực của hai người đã khởi động, nhìn giống như là muốn lao vào đánh nhau.

Ngay lập tức cường giả của tộc Thiên Bằng tiến đến phía sau Tông Đằng. Ánh mắt họ nhìn thẳng vào Cửu U.

"Haha xem ra tộc Cửu U của ngươi đắc tội với không ít người nhỉ. . . Nhân dịp này bọn ta cũng nên giải quyết ân oán trước đây thôi." Trong lúc đám người Cửu U đang đối mặt với người của Thiên Bằng tộc thì vang lên một tiếng cười từ xa truyền lại. Một thân ảnh xuất hiện trong mắt mọi người, đó chính là kẻ đang dưỡng thương lúc trước Lục Tùy! Hắn nhìn chằm chằm vào Cửu U.

Trước đây hắn bị Mục Trần ép phải rời khỏi Luyện Thể Thấp khiến hắn mất hết mặt mũi. Hiện tại Mục Trần đã chết nên hắn phải trút nỗi hận này lên đầu Cửu U.

Cửu U thấy người của tộc Lôi Nha cũng muốn động thủ. Việ này khiến sắc mặt nàng trở nên lạnh lẽo.

Ngay lập tức Mặc Phong cùng Mặc Linh bay đến bên cạnh Cửu U. Vận chuyển linh lực để ứng phó với mọi chuyện có thể xảy ra bất ngờ.

"Mục Trần không có ở đây những tên nhãi nhép như các người mới giám mở miệng ăn nói xằng bậy phải không?" Ánh mắt lạnh lẽo còn có

chút mỉa mai của Cửu U liếc qua Tông Đằng và Lục Tùy.

Tông Đằng thì lại cười cười, lắc đầu nói: : Lần trước là do hai người bọn hắn uy hiếp ta mà thôi. Nếu đánh một với một tên Mục Trần đó có thể lọt vào mắt ta sao. Thật ra ta cũng hi vọng hắn có thể bình yên vô sự, chỉ có như vậy ta mới có thể khiến hắn nhổ một trăm vạn Chí Tôn linh dịch mà hắn đã cướp của ta !"

"Vậy sao?"

Nghe những lời như vậy phát ra từ miệng Tông Đằng khiến Cửu U không nhịn được mà cười phì ra.

Nhìn thấy Cửu U cười tự tin như vậy khiến trong lòng Tông Đằng bỗng nhiên cảm thấy bất an, trả lời: "Ngươi vẫn nghĩ hắn còn sống nổi hay sao? Đúng là nằm mơ!"

Khuôn mặt ban nãy còn đang tái nhợt vì sự cố xảy ra thì hiện tại đã trở lại bình thường. Nhìn nàng cười như không cười trả lời Tông Đằng:"Ta nói cho ngươi biết Mục Trần và ta huyết mạch tương liên đó nha?"

Tông Đằng cười nhạt một tiếng, nói: "Lúc này mà ngươi còn mang chuyện đó ra để nói. . ."

Vừa nói đến đây bỗng nhiên nhớ ra điều gì nên hắn im bặt. Sắc mặt lúc xanh lúc trắng. Nếu huyết mạch của Cửu U và Mục Trần kết nối với nhau thì sự việc vừa xảy ra cũng sẽ ảnh hưởng rất lớn tới Cửu U nhưng trong mắt hắn thì Cửu U hoàn toàn không có dấu hiệu bị thương.

Nói cách khác là …. Mục Trần chưa chết!

Trong lúc Tông Đằng đang cảm thấy hoang mang thì bên trong Luyện Thể Tháp, ánh sáng tỏa ra chói lóa. Sau khi ánh sáng tan đi thì hiện ra một thân ảnh trẻ tuổi. Im lặng đứng trên bệ đá bên ngoài Luyện Thể Tháp.

Đôi mắt của người đó nhìn thẳng vào Tông Đằng. Khóe miệng vẽ lên một nụ cười nhạo, nói.

"Ngươi muốn đánh cho ta nhổ ra Chí Tôn Linh Dịch của ngươi?"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1013: Một Quyền

"Ngươi muốn đánh cho ta đưa Chí Tôn Linh Dịch trả lại cho ngươi ?"

Trước Luyện Thể Tháp, hào quang tản đi một đạo thân ảnh trẻ tuổi dần hiện ra, mục quang u lãnh nhìn chằm chằm vào Tông Đằng như cười như không, bộ dáng như vậy ngoại trừ Mục Trần còn có thể là ai?

Mà khi hắn đột ngột xuất hiện lập tức dẫn tới cường giả nơi đây sắc mặt đại biến vẻ mặt khó có thể tin nổi, giống như gặp quỷ rồi.

Bọn họ căn bản là không thể tin Mục Trần lại có thể còn sống trong Luyện Thể Tháp đi ra.

Mặc Phong cùng Hàn Sơn cũng là ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào Mục Trần, việc này cũng là ngoài dự liệu của bọn hắn, một quyền kia của Huyết Chiến Vương khủng bố đến trình độ nào, Mục Trần hắn làm sao có thể còn sống sót?

"Ngươi. . . Ngươi còn sống? !" Ngay cả định lực như Tông Đằng con mắt cũng trừng lớn không thể tưởng tượng được nhìn chằm chằm vào Mục Trần, trong lúc nhất thời lời nói ra đều có chút lắp bắp, bởi vậy có thể thấy được trong lòng hắn hoảng sợ thế nào.

"Nhờ hồng phúc của ngươi, mọi chuyện đều tốt." Mục Trần cười tủm tỉm trả lời, chỉ là trong nụ cười nhưng lại cảm thụ không có đến nửa điểm tình cảm, không nghĩ tới thời gian hắn mới biến mất chưa lâu vậy mà thằng này đã hổ báo cáo chôn như thế rồi.

Tông Đằng sắc mặt âm tình bất định.

Cách đó không xa, cường giả Lôi Nha Tộc vốn là muốn thừa cơ ra tay cũng là sững sờ, Lục Tùy trên khuôn mặt âm tàn vào lúc này càng là cứng lại dần tới sắc mặt xanh trắng luân chuyển, hắn vốn là muốn thừa dịp thời điểm thực lực Cửu U bên này đại tổn trả thù một lần, nhưng không ngờ tới Mục Trần vậy mà lại thoát chết chui ra.

Mà đang lúc sắc mặt Lục Tùy biến ảo, ánh mắt Mục Trần giống như lưỡi đao sắc bén lại lần nữa quét về phía hắn. Thản nhiên nói: "Lần trước tha cho ngươi một mạng, ngươi lại vẫn dám chủ động đụng đến."

Lục Tùy nghe vậy. Khuôn mặt lập tức đanh lại, trong mắt hung quang chớp động. Tựa hồ muốn đem Mục Trần đánh cho một trận.

"Ha ha, khẩu khí thật sự là lớn."

Tông Đằng lúc này thần sắc rốt cục cũng hồi phục, chỉ có điều khuôn mặt hắn như trước một mảnh âm trầm, hắn nhìn chằm chằm vào Mục Trần lạnh giọng cười cười nói, trong ngôn ngữ cũng không có bao nhiêu kiêng kị, tuy hắn biết được Mục Trần trong Luyện Thể Tháp đã lấy được không ít chỗ tốt nhưng thực lực so với hắn xem ra vẫn còn có một ít chênh lệch.

Hiện tại Mục Trần có thể được hắn nhìn thẳng vào một ít. Nhưng muốn đơn giản hù dọa Tông Đằng hắn, còn xa xa cũng thể không đạt được.

"Hơn nữa tại đây, ngươi chẳng lẽ còn muốn để cho Cửu U Tước tộc cùng chúng ta Thiên Bằng tộc, Lôi Nha tộc trở mặt hay sao? Nói như vậy hậu quả này ngươi có thể xác định ngươi một cái nhân loại có thế gánh vác?"

Nghe được lời nói của Tông Đằng, Lục Tùy nghĩ, bọn hắn hai đại chủng tộc nếu như liên thủ, đội hình này so với Mục Trần bọn hắn mạnh hơn nhiều. Cho nên không cần phải e ngại Mục Trần cái gì?

Hơn nữa, hắn cho rằng khi trước thua Mục Trần không phải hắn thực lực không đủ, chỉ là hắn ngay từ đầu lòng mang khinh thường, dẫn đến bị Mục Trần chiếm trước tiên cơ. Trực tiếp bằng thủ đoạn Lôi Đình, đưa hắn bức ra lôi đài, lúc đó mới bị đào thải.

Nếu như hắn ngay từ đầu toàn lực ứng phó. Dùng thực lực Thất phẩm Chí Tôn, Mục Trần muốn chiếm thượng phong cũng là rất khó.

Nghĩ đến đây Lục Tùy trong mắt hung quang không khỏi càng lớn. Lúc này điềm nhiên nói: "Ha ha, Tông huynh nói không sai, ta hôm nay ngược lại là muốn xem, ta đụng đến, ngươi lại có thể làm gì đươc ta? !"

Lời vừa nói xong, hắn trực tiếp một bước đi ra, quanh thân Linh lực bàng bạc vũ động, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm vào Mục Trần.

Xung quanh Luyện Thể Tháp, những cường giả các tộc thấy tình trạng giương cung bạt kiếm ở đây cũng là ánh mắt kỳ dị, Lôi Nha tộc vậy mà cùng Thiên Bằng tộc trực tiếp liên thủ đối kháng Cửu U Tước tộc, như vậy đối với bọn họ hiển nhiên không phải tin tức tốt.

"Mục Trần này vẫn là tuổi trẻ lỗ mãng rồi. . . Lời nói thật không suy nghĩ, trực tiếp lại đem Lục Tùy cùng Tông Đằng bức đến liên thủ . . ."

"Đúng vậy, hai người này dù sao cũng là có thể tiến vào Luyện Thể Tháp thiên kiêu, nếu như bọn hắn liên thủ nhìn đội hình này, ngược lại là Cửu U Tước tộc khó có thể chiếm được chỗ tốt."

"Việc này làm không tốt, Mục Trần sẽ làm Cửu U Tước tộc tổn thất không nhỏ, mà chiếm được tiện nghi Lục Tùy cùng Tông Đằng chỉ sợ sẽ không đơn giản như vậy mà từ bỏ ý đồ. . ."

". . ."

Từng tiếng bàn luận xôn xao lặng lẽ truyền ra, những cường giả các tộc âm thầm lắc đầu, hiển nhiên cho rằng Mục Trần ngôn ngữ quá mức

cuồng vọng, làm cho xuất hiện tình huống này đối với bọn họ ngược lại cục diện cực kỳ bất lợi.

Nếu như cư xử ôn hòa một chút, hiển nhiên có thể trực tiếp đẩy lui Lôi Nha tộc, sau đó đối phó Thiên Bằng tộc rồi quay lại đối phó Lôi Nha tộc, nói như vậy không thể nghi ngờ mới là kế sách hoàn mỹ nhất.

Những tiếng bàn tán lặng yên truyền ra, Tông Đằng mắt lộ hung quang nhìn qua Lục Tùy, khóe miệng cũng là nhấc lên một nụ cười gian sảo, vốn hắn còn lo lắng Lục Tùy sẽ vì Mục Trần xuất hiện mà lui, nhưng dưới mắt xem ra là hắn quá lo lắng, lại nói tiếp, hắn còn muốn cảm tạ Mục Trần một cái nữa nha. . .

"Bắt ngươi như thế nào sao?"

Mà đối với rất nhiều ánh mắt nhìn chăm chú, Mục Trần lại vẫn còn như không nghe thấy, ánh mắt càng phát ra vẻ u lãnh, chăm chú nhìn vào Lục Tùy, trên mặt nở một nụ cười đầy hàn ý.

Sau đó, hắn trực tiếp nhấc chân bước đi ra ngoài.

Phanh!

Kim quang sáng chói từ trong cơ thể Mục Trần bộc phát ra, thân ảnh của hắn phịch một tiếng giống như là Quỷ Mị trực tiếp biến mất ngay tại chỗ.

Mà tại lúc thân ảnh Mục Trần biến mất, Tông Đằng là người đứng gần nhất trước tiên có chỗ phát giác, lúc này biến sắc, Linh lực trong người tuôn ra lao đến đem Mục Trần ngăn cản lại.

Bá!

Bất quá thân ảnh hắn vừa động, trước mặt tựa hồ có vệt đen thoáng qua, sau đó một đạo quang ảnh phảng phất xẹt qua hắn, cái loại tốc độ đáng sợ này, trực tiếp làm cho sau lưng Tông Đằng lập tức có một tầng mồ hôi lạnh.

Người này như thế nào tốc độ lại trở nên nhanh như vậy? !

Phải biết rằng, Tông Đằng bản thân là Thiên Bằng nhất tộc, cho nên tốc độ cũng là hắn chỗ am hiểu nhất, nhưng đạo quang ảnh lúc trước hắn đến lộ tuyến đều không thể phát giác, cũng đã xẹt qua hắn.

Loại tốc độ này, quả thực đáng sợ!

Mà ở thời điểm mồ hôi lạnh Tông Đằng bốc lên, cách đó không xa Lục Tùy sắc mặt kịch biến, hắn chỉ là thấy một đạo kim quang xẹt qua ánh mắt, bất quá bản thân hắn dù sao cũng là Thất phẩm Chí Tôn, thân thể gần như phản xạ có điều kiện liền bắn trở ra, cùng lúc đó một quyền đánh ra, Linh lực cuồn cuộn mang theo Lôi Quang gào thét đánh tới.

Oanh!

Nhưng mà, đạo kim quang kia như cũ ngang ngược vọt tới, trực tiếp ngạnh kháng Lôi Quang Linh lực phía trên, sau đó Lôi Quang nứt vỡ, hóa thành quang điểm từ từ tiêu tán.

Bá!

Kim quang lấp lóe, Lục Tùy kinh hãi nhìn thấy thân ảnh Mục Trần xuất hiện ở trước mặt của hắn, trên khuôn mặt tựa hồ chứa đựng một chút ý trào phúng.

"Bắt ngươi như thế nào sao?"

Hắn mở miệng nói một câu, sau đó một quyền đánh ra.

Quyền phong cổ đãng, cũng không mang theo chấn động Linh lực gì, chỉ là kim quang lập lỏe ẩn ẩn giống như là có thêm tiếng long ngâm vang lên, sau đó Lục Tùy nhìn thấy không gian trước mặt hắn vậy mà bị một quyền của Mục Trần làm nứt vỡ, từng đạo vết rạn đen kịt, một cỗ lực lượng điên cuồng truyền đến làm cho da đầu hắn run lên.

"Làm sao có thể!"

Lục Tùy bị một quyền kia của Mục Trần trực tiếp làm cho sợ tới mức hồn xiêu phách lạc, hắn phát giác được Mục Trần cũng không có sử dụng Linh lực, như vậy nói cách khác một quyền này của Mục Trần hoàn toàn dựa vào lực lượng thân thể.

Nhưng chính một quyền này, cũng đã làm cho hắn Thất phẩm Chí Tôn cảm nhận được uy hiếp chí mạng.

Mà lúc này quyền phong Mục Trần cực nhanh, Lục Tùy đem hết Linh lực ngưng tụ toàn lực chống đỡ , tại trước người hắn biến thành một mặt lôi thuẫn, Lôi Quang quấn quanh phảng phất như Lôi Nha vươn cảnh lực phòng ngự cường đại tràn ra.

Đông!

Nắm đấm kim quang vẫn không chút nào chậm lại trùng trùng điệp điệp oanh kích phía trên lôi thuẫn, tiếng nổ vang vọng khắp nơi, lôi thuẫn chỉ giữ vững được một cái chớp mắt, trong ánh mắt hoảng sợ của Lục Tùy bạo vỡ.

Lôi Quang văng khắp nơi, nắm đấm kim quang ngang ngược xuyên thấu mà qua, giống như Bôn Lôi oanh kích trên lồng ngực Lục Tùy, lực lượng đáng sợ trào ra, thân thể hắn trực tiếp bị một quyền hung hăng đánh bay đi.

Phanh! Phanh! Phanh!

Trên đường đi những phế tích kiến trúc trực tiếp là bạo vỡ, để lại trên mặt đất một vết chói mắt mấy trăm trượng xung lực từ đó lan tràn ra.

Xung quanh Luyện Thể Tháp, lại lần nữa rơi vào tĩnh lặng.

Lúc trước những tiếng bàn luận xôn xao kia vào lúc này đã sớm biến mất sạch sẽ, tất cả mọi người nhìn qua một màn này đều là ngốc trệ, bọn họ không cách nào tưởng tượng, Lục Tùy đạt tới thực lực Thất phẩm Chí

Tôn thậm chí ngay cả một quyền chỉ bằng sức lực nhục thể của Mục Trần cũng không đỡ nổi.

Phía xa Lục Tùy toàn thân máu tươi, lồng ngực lõm xuống, đến nửa người hắn đều là bị phế tích chôn vùi không biết sống chết. . .

"Làm sao có thể. . ."

Có người lẩm bẩm nói, lúc trước trong Luyện Thể Tháp Mục Trần tuy nói thắng Lục Tùy, nhưng đích thật là bởi vì nguyên nhân chiếm được tiên cơ, mà bây giờ Lục Tuỳ đã biết được lợi hại của Mục Trần, hiển nhiên đã có đề phòng, nhưng với phòng bị trùng trùng điệp điệp như vậy, hắn ngược lại là bị Mục Trần trực tiếp một quyền gọn gàng mà linh hoạt đánh thành chó chết.

Lúc này tất cả mọi người đều là im bặt, bọn họ bây giờ mới hoàn toàn hiểu được vì cái gì, Mục Trần căn bản cũng không có nửa điểm kiêng kị muốn tách ra đối phó, bởi vì hắn hiện tại đủ để đơn giản đem cái gọi là liên thủ này đánh cho tan nát.

Bất luận cái gì liên hợp, trước mặt thực lực tuyệt đối, đều là làm trò cười cho thiên hạ.

Đám cường giả Lôi Nha tộc cũng là ngơ ngác nhìn qua một màn này, bọn hắn lúc này thậm chí ngay cả tâm tư ra tay giúp đỡ đều không có, bởi vì một quyền giống như Bôn Lôi lúc trước, trực tiếp làm cho bọn hắn tinh tường minh bạch song phương chênh lệch thế nào.

Mà ở trong vô số ánh mắt kinh hãi giống như là gặp quỷ, Mục Trần lại không đếm xỉa tới, thu hồi ánh mắt, sau đó trên thân thể kim quang cũng là thu liễm lại, chợt hắn nhàn nhạt cười cười.

"Có thể bắt ngươi như vậy, không biết có đủ hay không?"

Nhưng mà đối với câu hỏi của hắn, không ai lên tiếng đáp lại, bởi vì lúc này Lục Tùy đã bị Mục Trần oánh cho không biết sống chết. . .

Mục Trần cũng không để ý tới Lục Tùy sống hay chết, nhẹ nhẹ phủi tay, sau đó liền xoay người lại, miệng nở một nụ cười mà như không cười ánh mắt hướng về phía Tông Đằng sắc mặt đang dị thường khó coi , nhàn nhạt nói.

"Tới phiên ngươi."

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1014: Thử Quyền

"Tới phiên ngươi. . ."

Ánh mắt Mục Trần phóng về phía Tông Đằng, lúc này sắc mặt cực kỳ khó coi thậm chí là nhịn không được lui về phía sau nửa bước, lúc trước người này một quyền đánh bại Lục Tùy tư thái vô địch, đối với hắn đã tạo thành sự đả kích không nhỏ.

Bất quá Tông Đằng dù sao cũng không phải nhân vật tầm thường, mặc dù là tâm thần bất ổn nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Mục Trần, thời gian trôi qua hắn cảm thấy ngưng trọng thậm chí kiêng kị, nếu như nói lúc trước Mục Trần có thể được hắn nhìn thẳng vào một điểm, nhưng lúc này chính thức lại để cho hắn nhận ra nguy hiểm chí mạng.

"Trước kia ngược lại xem nhẹ ngươi rồi."

Thanh âm Tông Đằng trầm thấp nói, trong lòng hắn lại lần nữa hối hận, nếu như sớm biết Mục Trần ở trong Luyện Thể Tháp thực lực tinh tiến nhiều như thế, hắn tất nhiên trước tiên đem hắn diệt trừ.

Hiện tại Mục Trần hiển nhiên so Mặc Phong, Cửu U có tính uy hiếp nhiều hơn.

"Chuyện lần này xem như ta nhận thua, ta bồi thường một trăm vạn Chí Tôn Linh Dịch, việc này như vậy bỏ qua, thế nào?" Tông Đằng nhìn qua ánh mắt chằm chằm của Mục Trần đột nhiên cắn răng quyết đoán nói.

Xung quanh cường giả các tộc nghe vậy lập tức ngạc nhiên, ai có thể nghĩ đến lúc trước Tông Đằng còn đắc chí, vậy mà vào lúc này chủ động

nhận thua.

Bất quá đối với việc này mọi người cũng không cảm thấy quá mức kỳ quái, chứng kiến sức chiến đấu kinh người của Mục Trần, chỉ sợ lúc này Tông Đằng cũng không dám nghĩ cách khai chiến.

Lục Tùy bị một quyền đánh cho không biết sống chết, cường giả Lôi Nha tộc không hy vọng rồi, mà muốn để cho bọn hắn Thiên Bằng tộc cùng Cửu U Tước tộc giằng co, hiện tại bọn hắn hiển nhiên đang ở hạ phong.

Đã như vậy, ngược lại còn không bằng chủ động nhận thua, bảo toàn lực lượng.

Bất quá đối với Tông Đằng lại lần nữa chịu thua, Mục Trần lại biểu hiện từ chối cho ý kiến. Ánh mắt như trước không chút tình cảm nhìn chằm chằm vào Tông Đằng, hiển nhiên là không có ý định đem việc này đơn giản như vậy bỏ qua. Hắn đã minh bạch, Tông Đằng loại người này nếu như không phải chân chính đánh cho hắn tàn phế, chỉ sợ là hắn nửa điểm cũng không nhớ.

Mà thấy ánh mắt Mục Trần như vậy, Tông Đằng hiểu được, Mục Trần chỉ sợ là thực sự tức giận rồi, việc này một trăm vạn Chí Tôn Linh Dịch có lẽ cũng không giải quyết được.

Nghĩ thế, Tông Đằng lông mày nhăn lại, hai mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Mục Trần không hề có chút nhượng bộ thản nhiên nói: "Đã như vậy, hôm nay Tông Đằng ta ngược lại muốn xem xem ngươi phải chăng cũng có thể một quyền đánh bại ta , nếu có thể làm được, muốn cái mệnh này, Tông Đằng ta cũng cho ngươi!"

Tông Đằng đích thật là nhân vật tàn nhẫn quyết đoán. Đã nhìn thấy chịu thua là vô dụng vậy thì không cần nói nhiều, Mục Trần này muốn tạo uy, Tông Đằng hắn cũng chỉ có thể thể hiện ra lực lượng của mình. Làm cho hắn hiểu được ai mới phải kiêng kị ai.

"Coi như có chút phách lực."

Mục Trần nhìn thấy Tông Đằng quyết đoán như vậy, lúc này mới nhẹ gật đầu, Tông Đằng này so với Lục Tùy đích thật là cao hơn một bậc, khó trách có thể trở thành Thiên Bằng tộc thiên kiêu trẻ tuổi ưu tú nhất. Hơn nữa thanh danh tại bên ngoài Thiên Bằng tộc cũng có không ít.

Oanh!

Đã có quyết định Tông Đằng không do dự nữa ánh mắt âm hàn, Linh lực bàng bạc từ trong cơ thể hắn đi ra, trong lúc mơ hồ giống như là có thêm thanh âm Đại Bằng thét dài truyền ra.

Theo Tông Đằng trong cơ thể phát ra cảm giác áp bách, lập tức dẫn tới không ít cường giả ánh mắt ngưng trọng, thực lực Tông Đằng coi như trong Thất phẩm Chí Tôn đều có thể tính là không tệ, so với Lục Tùy hiển nhiên là mạnh hơn không ít, khó trách có được bực này dũng khí.

Bất quá đối với việc này Mục Trần ngược lại thần sắc vẫn bình tĩnh, nếu như trước đây Long Phượng thể chưa đột phá tầng thứ hai, hắn muốn muốn đối phó Tông Đằng, tất nhiên sẽ phải mang hết át chủ bài ra, thậm chí còn phải bố trí Linh trận mới có thể đối phó, nhưng bây giờ. . . Hiển nhiên đã không cần phiền toái như vậy.

Bá!

Thân ảnh Tông Đằng hóa thành kim quang mãnh liệt lao tới, một quyền mang theo tất cả Linh lực đánh ra kim quang bắt đầu khởi động, bên trong quyền ảnh phảng phất như có Kim sắc Đại Bằng vỗ cánh, một cỗ sắc bén chi khí không cách nào hình dung mang tất cả mảnh đất phá thành một đống bừa bộn.

Bằng Ảnh Thần Quyền!

Xung quanh tất cả cường giả cũng là tranh thủ thời gian lui về phía sau, Tông Đằng hiển nhiên cũng đã biết Mục Trần lợi hại, cho nên ra tay

là toàn lực, một quyền này lấy thực lực Lục Tùy chỉ sợ cũng lựa chọn tránh né.

Kim sắc bằng ảnh giống như kim quyền, oanh bạo không khí, hóa thành kim quang thẳng đến Mục Trần, kim quang trong mắt Mục Trần cấp tốc phóng đại, sau một khắc, hắn cũng đánh ra một quyền.

Kim quang bắt đầu khởi động, cũng không có bất kỳ chấn động Linh lực nào, hoàn toàn dựa vào độ cường hãn thân thể.

Oanh!

Hai đạo quyền quang chạm nhau, lập tức sóng xung kích đáng sợ bộc phát ra, đại địa dưới chân hai người vào lúc này nứt vỡ tràn ra, phế tích xung quanh hóa thành tro bụi.

Sóng xung kích tàn sát bừa bãi, Mục Trần thân thể cũng là run lên, bất quá mặc dù là đối quyền cũng đem cỗ lực lượng đã nhận lấy hóa giải.

Trái lại Tông Đằng thì là trực tiếp bị đẩy lui một bước, bàn chân trên mặt đất lưu lại dấu vết thật sâu, bởi vậy có thể thấy được Tông Đằng này thực lực hoàn toàn không kém, Mục Trần khi trước một quyền đả thương nặng Lục Tùy, nhưng với Tông Đằng lại chỉ làm hắn lui ra phía sau một bước, đều là Thất phẩm Chí Tôn, không nghĩ tới chênh lệch cũng to lớn như vậy.

Bất quá mặc dù chỉ là lui về phía sau môt bước, nhưng sắc mặt Tông Đằng càng thêm âm trầm, bởi vì chỉ có hắn mới hiểu Mục Trần thân thể cùng với lực lượng khủng bố đến mức nào.

Lúc trước một quyền kia, hắn đã vận dụng Linh lực cùng với lực lượng thân thể, nhưng Mục Trần chỉ là sử dụng thân thể chi lực.

Người này như thế nào trong thời gian ngắn ngủi thân thể lại cường hoành đến loại trình độ này?

"Thống khoái!"

Đang lúc Tông Đằng trong nội tâm kinh ngạc, Mục Trần lại nhếch miệng cười cười, trực tiếp một bước bước ra, quyền phong đáng sợ lại lần nữa hung hăng đánh tới căn bản cũng không cho Tông Đằng thời gian lùi về phía sau,

Hắn hôm nay lực lượng thân thể tăng cường quá nhiều, cho nên đối với lực lượng bản thân trong một thời gian ngắn cũng là khó có thể khống chế hoàn mỹ, mà trước mắt đã có bia ngắm tốt như vậy để luyện quyền, hắn tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Tâm niệm xẹt qua, thân ảnh Mục Trần hóa thành kim quang mãnh liệt bắn tới. Kim quang quyền ảnh mang theo đạo đạo tàn ảnh, phô thiên cái địa đánh tới Tông Đằng.

Đối với thế công cuồng bạo của Mục Trần. Tông Đằng cũng chỉ có thể thúc dục Linh lực toàn lực ứng phó.

Phanh! Phanh! Phanh!

Từng đạo quyền thịt va chạm thanh âm trầm thấp không ngừng vang lên. Khí lãng cuồn cuộn, chấn động bầu trời, mỗi một đạo thanh âm trầm thấp đều như lôi đình nổ vang, lực lượng cuồng bạo trùng kích ra.

Phiến khu vực này, phần đông cường giả các tộc đều là sắc mặt thoáng có chút ngốc trệ nhìn qua hai đạo thân ảnh, kim sắc quang ảnh dưới chân của bọn hắn không ngừng văng tung tóe tạo ra từng đạo vết rách thật sâu.

Nhưng mà làm cho bọn họ cảm thấy không thể tưởng tượng chính là Tông Đằng toàn thân Linh lực bàng bạc mênh mông, vậy mà lại liên tiếp bại lui trước thế công không hề có chấn động Linh lực của Mục Trần.

Cơ hồ mỗi một lần nắm đấm hung hăng của Mục Trần đánh xuống Tông Đằng đều bị bức lui, thậm chí Linh lực quanh thân hắn đều bị đánh tan không ít.

Tới lúc này, mọi người rốt cuộc cũng hiểu, Mục Trần này thân thể đến tột cùng có bao nhiêu khủng bố. . . Thân thể này, quả thực so với bọn họ những Thần Thú chi thân, còn muốn khủng bố hơn.

Thật không biết cái đồ biến thái này đến tột cùng tu luyện như thế nào, bọn họ rất rõ ràng tu luyện thân thể đến tột cùng gian nan cỡ nào. . .

Mấy vị cường giả Thiên Bằng tộc vào lúc này cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn Tông Đằng liên tiếp bại lui, đặc biệt là Liễu Thanh khuôn mặt lúc này càng lộ ra xanh trắng luân chuyển.

Lúc trước nàng vẫn xem thường Mục Trần thân phận nhân loại, cùng với thực lực chỉ là Lục phẩm Chí Tôn, mà xưa nay nàng luôn tôn sùng Tông Đằng, nhưng giờ lại trước mặt tên nhân loại nàng đã từng khinh thường chật vật như thế. . . Loại này tương phản, làm cho nàng cơ hồ khó có thể tưởng tượng nổi.

"Mục Trần Đại ca thật sự là quá lợi hại !" Mặc Linh mắt to lấp lánh như vì sao. Vẻ mặt sùng bái nhìn Mục Trần.

Mặc Phong cũng là thần sắc mặt ngưng trọng, thực lực của hắn cùng Tông Đằng tương tự. Nhưng mà trước mắt thấy Tông Đằng chật vật như thế, nói cách khác hiện tại Mục Trần, chỉ sợ sức chiến đấu đã vượt qua hắn.

"Xem ra thân thể Mục Trần tại trong Luyện Thể Tháp đã lấy được đột phá." Cửu U trong đôi mắt đẹp đồng dạng là có thêm vẻ ngạc nhiên, nàng đối với Mục Trần quá mức hiểu rõ, khi trước nhục thể của hắn tuy cũng là cường hãn, nhưng chưa đạt được loại trình độ này.

Mặc Phong thần sắc hơi dịu xuống, nhất thời khẽ thở dài một tiếng nói: "Chỉ sợ phương thức của hắn mới là chính xác."

Nhớ lại tình cảnh trong Luyện Thể Tháp tầng thứ nhất, bởi vì những cơ duyên kia mà bọn hắn đã sử dụng đủ loại thủ đoạn để làm tăng lên tốc

độ, trong khi đó Mục Trần lại là lựa chọn phương thức rèn luyện nguyên thủy nhất . . .

Đúng là cái loại rèn luyện này, mới làm cho nhục thể của hắn tinh tiến kinh người như thế.

Cửu U cũng nhẹ nhàng gật đầu, những người khác đều là bị cái hư vô mờ mịt thần thông, Thánh Vật cơ duyên che đậy hai mắt, chỉ có Mục Trần làm đến nơi đến chốn, từng bước một nhận lấy phương thức rèn luyện tàn khốc trong Luyện Thể Tháp .

Cho nên xem ra Mục Trần hiển nhiên là người đạt được cơ duyên trân quý nhất trong Luyện Thể Tháp.

"Mục Trần đang dùng Tông Đằng thử quyền." ánh mắt Cửu U lần nữa nhìn lại cuộc đối chiến, đôi mắt đẹp chứa đựng vui vẻ nhàn nhạt nói.

Nàng đã phát giác được, trong thời gian ngắn ngủn mười mấy phút đồng hồ, Mục Trần đánh ra trên trăm quyền, mà mỗi một quyền càng ngày càng thanh thoát hơn, không như vừa mới bắt đầu, cuồng bạo vô cùng dễ phóng khó thu.

Hiển nhiên, Mục Trần đang mượn Tông Đằng tôi luyện bản thân bạo tăng lực lượng.

"Chiến ý Tông Đằng đã hoàn toàn biến mất."

Mặc Phong cũng là gật gật đầu, chợt nói: "Trận chiến đấu này không sai biệt lắm muốn đã xong."

Tông Đằng hiển nhiên cũng đã nhận ra lực lượng Mục Trần đánh ra càng thanh thoát hơn, cho nên hắn cũng minh bạch trận chiến này, trừ phi hắn chính thức liều chết một trận, bằng không thì phần thắng không lớn.

Thanh âm Mặc Phong vừa nói ra, chỉ thấy được trên thân thể Tông Đằng kim quang đại phóng, rồi sau đó thân ảnh hắn biến hóa nhanh

chóng thành Kim sắc Đại Bằng khổng lồ ngàn trượng.

Cự trảo Đại Bằng liền đem mọi người Thiên Bằng tộc bắt lấy, phía trên hai cánh có vô tận Kim sắc phù văn hiển hiện, trong thiên địa cuồng phong gào thét vỗ cánh một cái liền hóa thành kim quang hướng phía xa trốn đi.

Tông Đằng đột nhiên bỏ chạy, nhất thời làm cường giả nơi đây trợn mắt há hốc mồm.

Kim quang thoáng hiện, Mục Trần thân ảnh hiện ra, hắn nhìn về phía Tông Đằng vừa bỏ chạy, cũng là cười nhạt một tiếng sau đó bàn tay nắm chặt, chỉ thấy được một thanh Kim Linh Vũ Kiếm liền xuất hiện trong tay hắn.

Vũ kiếm đột nhiên vung xuống, Linh lực trong cơ thể cùng với thân thể lực lượng đều quán chú vào.

Ông!

Một đạo Kim sắc kiếm quang ước chừng mấy trăm trượng mãnh liệt bắn ra, giống như xuyên thấu không gian lập tức biến mất.

Khi Kim sắc kiếm quang biến mất, lập tức phía xa truyền đến một đạo thanh âm thê lương, trong lúc mơ hồ giống như là có thêm huyết quang tại bầu trời tách ra.

Hiển nhiên, Tông Đằng trong lúc bỏ chạy, cũng không thể thoát một kiếm vừa rồi của Mục Trần, trực tiếp bị trọng thương.

Thân ảnh thon dài Mục Trần cầm trong tay vũ kiếm, ở phía xa trên bầu trời khung cảnh máu tươi đỏ sậm, hào quang bao phủ thân thể hắn đúng là làm hắn lúc này có một loại tư thái giống như vô địch.

Một màn vừa rồi, làm cho nơi đây không ít cường giả trong lòng đều là hơi chấn, trong lòng dâng lên nỗi kiêng kị nồng đậm.

Bọn hắn biết rõ sau trận chiến này, chỉ sợ thanh danh Mục Trần sẽ rất nhanh tại đây trong Thần Thú chi nguyên truyền đi.

Tên hắc mã này, càng như thế chói mắt. !!!

Chương 1015: Thượng Cổ Bảo Thú

Tuần sau đi thực tập nên tiến độ đăng ko xác định dc, còn

Theo Tông Đằng bỏ chạy, kịch chiến ở bên ngoài Luyện Thể Tháp cũng kết thúc, chỉ còn lại các cường giả của những chủng tộc thần thú khác đều lấy ánh mắt ngưng trọng cùng kiêng kị thật sâu nhìn thoáng qua Mục Trần sau đó cũng bắt đầu lần lượt rời đi.

Hiện tại Luyện Thể Tháp đã đóng lại, phải thời gian rất lâu sau mới mở ra lần nữa, trong khoảng thời gian đó, bất luận dùng phương pháp gì cũng đều không cách nào mở ra tiếp được nữa, cho nên nơi đây đã mất đi lực hấp dẫn, hiển nhiên cũng không còn ai nguyện ý tiếp tục ở lại chỗ này.

Thần Thú chi nguyên bao la vô tận, trong đó có vô số cơ duyên đang chờ được khai quật, cho nên tự nhiên sẽ không ai cố sống cố chết ở lại 1 chỗ quá lâu.

Bất quá, tuy rằng nói ly khai, nhưng hiển nhiên vô số cường giả đều sẽ nhớ kỹ tên nhân loại có tên là Mục Trần, thận thể cường hãn, vượt qua cả thần thú để lại ấn tượng cực kỳ sâu sắc đối với bọn hắn, bọn hắn biết rõ, chỉ sợ lần này không phải là lần cuối cùng gặp phải Mục Trần. Có lẽ không bao lâu nữa, toàn bộ thiên kiêu của các chủng tộc cường đại tiến vào Thần Thú chi nguyên lần này, đều sẽ biết được sự hiện hữu của hắn.

Mà trong lòng mọi người cũng thoáng có chút hiếu kỳ, không biết đến lúc đó, nếu như tên Mục Trần gặp phải những thiên kiêu trong các chủng tộc Thần Thú kia, sẽ tạo nên cảnh tượng như thế nào?

Nếu như có giao phong, tất nhiên sẽ giống như lưu tinh chạm vào nhau, rực rỡ tươi đẹp vô cùng.

Chuyến rèn luyện ở Thần Thú chi nguyên lúc này mới chính thức bắt đầu, chờ đến lúc tất cả các thiên kiêu đều tụ tập thì lúc đó mới là thời điểm cao trào nhất của thần thú chi nguyên.

"Ha ha, Mục huynh thật sự là hảo thủ đoạn, than thể chi lực đạt đến trình độ này, e rằng ngay cả bản thân ta cũng không sánh bằng."

Tại lúc bên ngoài Luyện Thể Tháp dần trở nên yên tĩnh, Hàn Sơn ngược lại là ôm quyền cười nói, ngôn ngữ của hắn lộ ra vẻ khách khí lạ thường, loại thái độ này cùng với lúc bên trong Luyện Thể Tháp còn thân thiện hơn rất nhiều, hiển nhiên, tại lúc Mục Trần cùng Tông Đằng đánh với nhau, hắn cũng đã quan sát thấy, cho nên hắn đối đãi với Mục Trần cực kỳ khách khí.

Thậm chí hiện tại, mặc dù là hắn dốc toàn lực ra tay cũng không nắm chắc là có thể chiến thắng Mục Trần.

Mục Trần cũng là mỉm cười ôm quyền, thái độ ôn hòa, cũng không tiếp tục đối phó Tông Đằng, Hàn Sơn này cũng là nhân vật không tầm thường. Nếu như có thể giao hảo, tự nhiên là lợi nhiều hơn hại.

"Bất quá, Mục huynh hôm nay xem như triệt để đắc tội với Tông Đằng a."

(Chém : Hàn Sơn nhìn thoáng qua thân ảnh Tông Đằng đang lủi thủi thu dọn bàn phím và chuột, cười nói: "Tên Tông Đằng tuy cũng là hạn Thách Đấu hàn quốc, nhưng kỳ thật cũng không đáng để lo, nhưng theo ta được biết, Tông Đằng cùng với SKT T1 cũng coi như là có quan hệ thân thiết. . ."

"SKT T1?" Mục Trần nghe vậy, ánh mắt lập tức ngưng tụ, mặc dù hắn đối với Top Rank thế giới biết được cũng không phải thập phần tinh tường, nhưng cũng biết rõ, team SKT T1 trong số toàn bộ hạng rank

thách đấu trên thế giới đều đạt thừa xứng đứng hàn đâu, xét về thực thực thì mạnh hơn hẳn cho với EU, NA, TQ không biết bao nhiêu lần, thậm chí đến cả trẻ trâu vn cũng ko cản nổi.)

Hàn Sơn nhìn thoáng qua thân ảnh Tông Đằng trước khi biến mất ở phía xa xa, cười nói: "Tên Tông Đằng tuy rằng ở Thiên Bằng tộc cũng xem như là thiên kiêu, nhưng kỳ thật cũng không đáng để lo, nhưng theo ta được biết, Thiên Bằng tộc cùng Côn Bằng tộc có quan hệ khá thân thiết với nhau, mà tên Tông Đằng này, trong Côn Bằng tộc cũng coi như là có quen biết với nhiều người. . ."

"Côn Bằng tộc?" Mục Trần nghe vậy, ánh mắt lập tức ngưng tụ, mặc dù hắn đối với các chủng tộc Thần Thú cũng không phải là tinh tường lắm, nhưng cũng biết rõ, Côn Bằng tộc giữa rất nhiều chủng tộc Thần Thú cũng xếp hạng không hề thấp, xét nội tình thì không yếu hơn Long tộc hay Phượng Hoàng tộc bao nhiêu cả.

Bên cạnh hắn, Cửu U cùng Mặc Phong thần sắc cũng ngưng trọng hơn rất nhiều. Thiên Bằng tộc chính là do Siêu cấp Thần Thú Kim Sí Đại Bằng truyền thừa huyết mạch xuống, mà Côn Bằng tộc lại là ngọn nguồn của Kim Sí Đại Bằng.

Cái này cũng giống như Cửu U Tước tộc trong cơ thể chảy xuôi huyết mạch Viễn Cổ Bất Tử Điểu, mà Viễn Cổ Bất Tử Điểu, đồng dạng cũng là Phượng Hoàng nhất tộc.

Nếu như Tông Đằng thật sự là có quan hệ với Côn Bằng tộc, một khi bị hắn thỉnh động thiên kiêu trong Côn Bằng tộc thì quả thật có chút phiền toái, có thể tưởng tượng nổi, những thiên kiêu trong các chủng tộc đỉnh tiêm này, thực lực hiển nhiên không phải kẻ thường có thể so sánh dc.

Bất quá tuy nói trong nội tâm có 1 ít tâm lí đề phòng. Nhưng Mục Trần cũng không vì vậy mà có bất kỳ e ngại nào, những năm gần đây hắn một đường tu luyện mà đến. Hiển nhiên không phải là dựa vào sợ hãi rụt rè.

"Chúng ta sẽ lưu ý, đa tạ." Mục Trần lần nữa ôm quyền cảm tạ Hàn Sơn nhắc nhở.

Hàn Sơn cười cười. Chợt trầm ngâm một chút nói: "Không biết kế tiếp các ngươi đã xác định dc phương hướng để đi chưa?"

Mục Trần nghe vậy, cùng Cửu U liếc nhau một cái, mở miệng nói: "Chúng ta đang tính toán thử xem có thể tìm kiếm được dấu vết Viễn Cổ Bất Tử Điểu hay không."

Nàng cũng không cần phải che dấu mục đích bản thân, dù sao nếu như đến lúc đó thực sự có tin tức về Bất Tử Điểu truyền ra, tất nhiên là muốn giấu cũng giấu không được, hơn nữa, điều kiện tiên quyết là bọn hắn có đủ thực lực đạt được.

Những năm gần đây này, Cửu U Tước của nàng không ngừng tìm kiếm, nhưng thủy chung đều không có thu hoạch.

"Viễn Cổ Bất Tử Điểu à. . ."

Mà đối với điều này thì Hàn Sơn cũng không kinh ngạc, dù sao hắn cũng là biết rõ Cửu U Tước tộc chảy xuôi huyết mạch Bất Tử Điểu huyết mạch, lúc này cười nói:

"Thế các ngươi đã có được tin tức gì chưa?"

Cửu U tự nhiên là lắc đầu.

"Nếu như là vậy, ta đây ngược lại có thể cung cấp 1 ít thông tin có liên quan." Hàn Sơn Đạo.

Mục Trần cùng Cửu U lập tức cả kinh, lập tức quay về phía Hàn Sơn, có chút khó có thể tin mà nói: "Chẳng lẽ ngươi có manh mối Bất Tử Điểu?"

Nếu thật là như thế, Hàn Sơn làm sao có thể đơn giản đem tin tức này tiết lộ đơn giản nhu thế?

"Manh mối chính xác thì ta quả thật không có." Hàn Sơn cười nói: "Bất quá so với việc để các ngươi giống như mù lòa tìm kiếm thì đỡ hơn một ít."

"Xin lắng tai nghe."

Cửu U chăm chú gật đầu, Thần Thú chi nguyên quá mức khổng lồ, mặc dù Mục Trần người mang Chân Phượng khí tức, nhưng tuyệt đối không có khả năng đơn giản cảm ứng được dấu vết Bất Tử Điểu, mà dưới mắt nếu xác thực có manh mối liên quan, thì đối với bọn hắn mà nói, không thể nghi ngờ là tin tức cực tốt.

"Không biết các ngươi có nghe nói qua Vạn Thú Mộ?" Hàn Sơn trầm ngâm nói.

"Vạn Thú Mộ?!"

Lời vừa nói ra, Mục Trần không có phản ứng, Cửu U cùng Mặc Phong ngược lại là sắc mặt lập tức biến sắc, trên mặt tràn đầy ngưng trọng cùng kiêng kị.

"Đó là địa phương nào?" Mục Trần kinh ngạc hỏi.

"Danh như ý nghĩa, đó chính là một mảnh thú mộ. . . Nghe nói rất nhiều thần thú cường đại trong Thần Thú Chi Nguyên đã vẫn lạc tại nơi đó, cho nên chỗ đó tạo thành một mộ địa khổng lồ vô cùng to lớn, trong đó quanh năm bị tử khí bao phủ, hơn nữa bởi vì xem lẫn với Ngoại Vực tà khí, làm cho trong đó nguy hiểm tuyệt luân, chính là một tòa hung địa tại Thần Thú chi nguyên." Cửu U khuôn mặt ngưng trọng nói.

"Nhưng mà quả thật có tin tức chính xác truyền ra nói, ở bên trong Vạn Thú Mộ, ko chỉ có một vị Siêu cấp Thần Thú vẫn lạc. . ." Mặc Phong bổ sung thêm.

"Trong đó chẳng lẽ thì có Viễn Cổ Bất Tử Điểu?" Mục Trần nhìn về phía Hàn Sơn.

"Trước đó, lúc Thần Thú chi nguyên mở ra lần thứ nhất, trong tộc đã chúng ta từng có người tiến vào Vạn Thú Mộ, theo như lời hắn nói, tại trong Vạn Thú Mộ có nghe thấy qua tiếng phượng hót cùng với. . . Bất Tử chi viêm không ngừng thiêu đốt." Hàn Sơn chậm rãi nói.

Cửu U hô hấp lập tức vào lúc này trở nên có chút dồn dập, Bất Tử chi viêm. . . đích thật là chí có Bất Tử Điểu mới có, nếu như lời Hàn Sơn nói là thật, như vậy có khả năng, bên trong Vạn Thú Mộ quả thật là nơi vẫn lạc của Viễn Cổ Bất Tử Điểu.

Chỉ là đối với loại hung địa này, thật sự là quá mức nguy hiểm, dĩ vãng tộc nhân Cửu U Tước tộc đi vào Thần Thú chi nguyên để lịch lãm rèn luyện, cũng sẽ rất ít khi đi tới những địa phương này.

"Hàn huynh chắc ko vô cớ nói cho chúng ta biết những thông tin này chứ. . ." Mục Trần ánh mắt cũng hơi hơi chớp động. Chợt hướng về phía Hàn Sơn cười nói, trong ngôn ngữ ý tứ không cần nói cũng biết. Hàn Sơn nói cho bọn hắn biết những tin tức này, hắn là có mục đích của hắn.

"Bởi vì ta muốn tìm người hợp tác." Hàn Sơn thản nhiên nói.

"Hàn huynh tại Vạn Thú Mộ phát hiện cái gì a?" Mục Trần thử hỏi, nếu như không phải phát hiện thứ gì đó khiến hắn động tâm, Hàn Sơn có lẽ cũng không mạo hiểm tiến vào loại địa phương hung địa bậc này.

Hàn Sơn nghe vậy, cũng trầm mặc đôi chút sau đó nhẹ gật đầu, nói: "Trong tộc chúng ta từng có người trước kia bên trong Vạn Thú Mộ phát hiện một đầu Thượng Cổ Đa Bảo thú vẫn lạc."

"Thượng Cổ Đa Bảo thú? !"

Tên này vừa ra , không chỉ có Cửu U Mặc Phong kinh hô một tiếng. Mà ngay cả Mục Trần cũng lập tức mở to hai mắt, trên mặt tràn đầy chấn động.

Thượng Cổ Đa Bảo thú, không chỉ có danh khí cực lớn bên trong các chủng tộc Thần Thú, coi như là tại thế giới loài người, cũng có danh tiếng cực kỳ vang dội

Nghe nói Thượng Cổ Đa Bảo thú trời sinh ưa thích nuốt các loại kim loại kỳ dị, thiên tài địa bảo, mà những vật này tại trong cơ thể của nó, dùng một loại phương thức cực kỳ thần bí luyện hóa, cuối cùng hóa thành đủ loại Thần Khí cường đại, thậm chí một ít bảo thú cường đại trong cơ thể còn có thể luyện chế ra Chuẩn Thánh vật, Thánh Vật bực này ngay cả Địa Chí Tôn cũng thèm thuồng không ngớt.

Cho nên Thượng Cổ Đa Bảo thú, được xưng tụng là Luyện Khí Tông Sư trời sinh, một khi một đầu Thượng Cổ đoạt bảo thú vẫn lạc, như vậy tất nhiên sẽ đưa tới vô số ánh mắt dòm ngó.

Bởi vì đó chính là cả một tòa bảo tàng!

Bất quá, đáng tiếc chính là số lượng Thượng Cổ Đa Bảo thú cực kỳ ít, mặc dù là tại thời kỳ Thượng Cổ cũng là rất ít khi xuất hiện, ngày nay tại Đại Thiên Thế Giới, càng là hiếm có tới cực điểm.

Mặc dù là số lượng cực ít ỏi, nhưng thanh danh của chúng vẫn lớn đến đáng sợ. Cho nên mặc dù là Mục Trần vốn đối với các chủng tộc Thần Thú cũng không phải thập phần hiểu rõ, cũng đã nghe nói tới danh tiếng của chúng.

Hàn Sơn nhìn thấy thần sắc bọn Mục Trần trở nên chấn động, cũng nhẹ nhàng gật đầu nói: "Theo tin tức ta lấy được. Đầu Thượng Cổ Đa Bảo thú vẫn lạc khi còn sống chỉ sợ thực lực đã tiếp cận giới hạn Siêu cấp Thần Thú, nếu như không phải cuối cùng bởi vì trường hạo kiếp kia mà vẫn lạc, e rằng rất có khả năng sẽ tiến hóa thành siêu cấp Thần Thú."

Mà một khi tiến hóa thành là siêu cấp Thần Thú, như vậy trong cơ thể nó có thể luyện hóa ra chỉ sợ so với Thánh Vật còn đáng sợ hơn nữa. . .

Bất quá, bọn Mục Trần cũng không vì vậy mà cảm thấy tiếc nuối, ngược lại ánh mắt càn trở nên sáng lên một tí, bởi vì đầu Thượng Cổ Đa Bảo thú vẫn lạc kia đã chạm đến giới hạn Siêu cấp Thần Thú.

Như vậy nói cách khác, trong cơ thể của nó rất có thể sẽ có Chuẩn Thánh vật.

"Trong cơ thể của nó, có lẽ không chỉ có một kiện chuẩn Thánh Vật. . ." Hàn Sơn cũng gật đầu, trong ánh mắt tràn đầy vẻ thèm thuồng, nếu như có thể đạt được một kiện Chuẩn Thánh vật, như vậy, chuyến lịch lãm rèn luyện Thần Thú chi nguyên lần này, cũng xem như là viên mãn rồi.

Tê.

Bọn Mục Trần nghe vậy cũng hít sâu một hơi, nếu như tin tức này truyền ra, chỉ sợ sẽ dẫn tới vô số thiên kiêu chen chúc nhau mà lao đến Vạn Thú Mộ.

"Tin tức quý giá như vậy. . . Ngươi cam lòng lấy ra chia xẻ?" Mặc Phong cũng khó có thể tin mà nhìn chằm chằm vào Hàn Sơn, bảo địa như thế, ai lại không muốn một mình chiếm lấy?

"Bất luận là cơ duyên như thế nào thì cũng phải có thực lực mới đạt được."

Hàn Sơn cười nhạt một tiếng rồi nói: "Trước không đề cập tới hung hiểm trong Vạn Thú Mộ, chỉ ở địa phương Thượng Cổ Đa Bảo thú vẫn lạc, còn có 1 số tồn tại rất khó chơi. . . Mặt khác, quan trọng nhất là tin tức này, không chỉ mình ta biết rõ."

"Lúc này đây, ngoại trừ chúng ta biết thì bên ngoài còn có 1 số chủng tộc cũng biết được tin này, lúc này đây bọn hắn chắc cũng đang chuẩn bị nhắm thẳng tới đó."

"Cho nên, chúng ta cần tìm 1 người có thể tin cậy để hợp tác."

Hàn Sơn ánh mắt nhìn chằm chằm vào Mục Trần, Cửu U bọn hắn, cười cười nói: "Lời nói mạo phạm, nếu như trước đó Mục Trần huynh không biểu hiện ra thực lực đầy đủ, ta đây sẽ không tìm các ngươi để hợp tác. . . Như vậy kế tiếp, đáp án của các ngươi là gì?"

Mục Trần nhìn về phía Cửu U, Mặc Phong, Mặc Linh ba người, bốn người dùng ánh mắt truyền tin, sau đó nhanh chóng có cùng suy nghĩ.

Mục Trần ánh mắt chuyển hướng về phía Hàn Sơn, trên khuôn mặt hiện ra dáng tươi cười, sau đó vươn tay ra.

"Hợp tác vui vẻ."

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1016: Chạy Đi

Đối với lời đề nghị của Hàn Sơn đề nghị, Mục Trần cũng không có bất kỳ lý do để cự tuyệt, không đề cập tới bảo tàng của Đa Bảo thú, chỉ riêng việc bên trong Vạn Thú Mộ có manh mối Bất Tử Điểu cũng đủ để hắn mạo hiểm 1 lần.

Bởi vì lần này hắn hội tiến vào Thần Thú chi nguyên, ngoài việc lịch lãm rèn luyện thì mục đích chính yếu nhất là phải trợ giúp Cửu U đạt được Bất Tử Điểu Thần Huyết, đạt tới huyết mạch hoàn mỹ, đem những hậu quả về sau của việc kết nối huyết mạch loại trừ đi hết.

Nhưng Thần Thú chi nguyên bao la vô tận, hơn nữa nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, muốn ở trong đó tìm kiếm manh mối Bất Tử Điểu, không thể nghi ngờ là giống như là mò kim đáy biển, cho nên hiện tại đã có một ít manh mối liên quan, vậy hắn tự nhiên không lí nào lại bỏ qua.

Vì vậy, đối với lời đề nghị của Hàn Sơn, Mục Trần cùng Cửu U không có bao nhiêu do dự, trực tiếp gật đầu đồn ý hợp tác.

Còn về phần Mặc Phong cùng Mặc Linh cũng không có dị nghị gì, bọn họ lần này tiến vào Thần Thú chi nguyên vốn là muốn tìm kiếm cơ duyên, cái gọi là Vạn Thú Mộ tuy ẩn chứa hung hiểm vô cùng, nhưng đồng dạng cũng là nơi ẩn chứa đại cơ duyên.

"Đã như vầy, chúng ta lập tức liền khởi hành, từ đây đi Vạn Thú Mộ còn cách rất xa, dựa theo suy đoán của ta, nếu dùng tốc độ nhanh nhất mà đi thì tối thiểu cũng phải cần năm ngày mới tới." Hàn Sơn nhìn thấy bọn người Mục Trần đồng ý hợp tác, trên gương mặt cũng trở nên tươi

cười hơn, sau đó hắn về phía sau vẫy tay, lập tức ở phía xa xa ba đạo thân ảnh lao đến, đứng phía sau lưng hắn.

Ba đạo nhân ảnh quanh thân mặc trọng giáp màu đen, toàn thân sát khí lượn lờ, hiển nhiên cũng là cường giả Tê Ma tộc, tron số 3 người thậm chí còn có hai người đạt đến Thất phẩm Chí Tôn, chỉ có một người tỏ ra hơi yếu thế 1 chút, nhưng cũng đã đạt tới Lục phẩm Chí Tôn đỉnh phong, xét toàn bộ đội hình thì cũng coi như là không yếu.

Mà ba vị cường giả Tê Ma tộc này tuy toàn thân đều là sát khí, nhưng ngược lại đối với bọn Mục Trần lại cực kỳ khách khí. Hiển nhiên trước đó, Mục Trần bày ra thực lực cường hãn đã hoàn toàn chinh phục dc bọn hắn, cho nên bọn hắn đối với việc Hàn Sơn muốn tìm bọn Mục Trần để hợp tác, hoàn toàn không có ý kiến.

Bốn người Mục Trần cũng gật đầu hảo hữu đối với ba vị cường giả Tê Ma tộc 1 cái, vào lúc này, trong toà phế tích chỉ còn lại rải rác vào bóng người. Đại bộ phận mọi người đều đã ly khai, về phần Lôi Nha tộc, ngay lúc Tông Đằng bỏ chạy cũng liền lập tức mang theo Lục Tuỳ ko biết chết sống bỏ đi.

Thấy vậy Mục Trần cũng không ngăn cản, tuy nói Lôi Nha tộc có chút đáng ghét, nhưng hắn cũng không thể đem bọn hắn tại đây loại bỏ hoàn toàn, bởi như vậy, khó mà tránh khỏi việc sẽ đắc tội với Lôi Nha tộc, dù sao đó cũng là cả một chủng tộc Linh thú. Nếu như thật sự gây thù chuốc oán thì đối với Mục Trần, quả thật là phiền phức không nhỏ.

Đương nhiên, như thật sự có kẻ muốn gây hại với hắn, tỷ như nói Tông Đằng trước đó, nếu như hắn vẫn cố chấp mà tìm Mục Trần để tính sổ, thì khi có dc cơ hội, hắn sẽ ko ngần ngại mà trực tiếp hạ sát thủ.

Cho nên đối với loại tôm tép như Lục Tùy, đã không còn bao nhiêu uy hiếp với hắn, nên hắn tự nhiên sẽ không bỏ công để ý tới.

Cả 2 đội ngũ đứng cùng với nhau, dựa vào đội hình cũng coi như là có chút cường hoành. Mà Mục Trần cùng Hàn Sơn cũng không chần chừ

quá lâu, sau khi phân biệt phương hướng liền trực tiếp khởi hành. Hóa thành tám đạo quang ảnh rời đi khỏi toà thành thị phế tích.

Sau khi bọn hắn ly khai, quanh tòa phế tích lại lần nữa lâm vào yên tĩnh, chỉ còn mấy tòa thạch tháp cổ xưa vẫn sừng sững đứng vững qua vô tận tuế nguyệt, trở thành minh chứng cho việc nơi đây đã từng có 1 thời huy hoàng và tráng lệ.

Mà ngay lúc bọn người Mục Trần khởi hành, nhắm thẳng phương hướng về Vạn Thú Mộ mà đi, thì cùng lúc ở 1 địa phương khác. . .

Hưu!

Phía trên bầu trời, mấy đạo thân ảnh gào thét mà đi. Cuối cùng chật vật đã rơi vào trên 1 ngọn núi, 1 đầu Kim sắc Đại Bằng cực lớn toàn thân kim quang yếu ớt, hóa thành một đạo nhân ảnh.

Đạo nhân ảnh này tất nhiên chính là Tông Đằng, ở sau lưng hắn bọn người Liễu Thanh sắc mặt tái nhợt cũng lần lượt đi tới.

"Tông Đằng đại ca, ngươi. . ." Liễu Thanh khuôn mặt trắng bệch nhìn qua Tông Đằng, lúc này đây sắc mặt dữ tợn đáng sợ, cánh tay phải của hắn, cơ hồ là tận gốc đứt gãy, máu tươi chảy ròng.

Trước đó hắn tuy quyết đoán rút lui, nhưng vẫn bị 1 kiếm của Mục Trần cắt đứt 1 cánh tay.

"Mục Trần, ta tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi!"

Chạm vào chổ bị chặt, Tông Đằng oán độc rít gào nói, hắn đường đường là thiên kiêu Thiên Bằng tộc, lại bị 1 tên nhân loại làm cho trở nên chật vật như thế này, thậm chí còn bị đoạn đứt 1 cánh tay, việc này nếu là truyền tới bổn tộc, chắc chắn sẽ thành trò cười cho mọi người.

"Tông Đằng đại ca, hiện tại chúng ta làm sao bây giờ?" bên cạnh Tông Viêm sắc mặt tái nhợt hỏi, dưới mắt Tông Đằng đã bị thương nặng, xem như sức chiến đấu của bọn họ bị giảm mạnh, nếu như lại tiếp tục đi

tranh giành cơ duyên với 1 số chủng tộc cường hoành khác, nói không chừng cả cái mạng nhỏ cũng phải bỏ lại Thần Thú chi nguyên lần này.

Tông Đằng ánh mắt dữ tợn, liền hít sâu một hơi, đem cảm xúc dần ổn định lại, ngữ khí lành lạnh nói: "Đi tìm Côn Bằng tộc, Tông Thanh Phong lần này cũng theo đội ngũ Côn Bằng tiến vào Thần Thú chi nguyên, chỉ cần có hắn hỗ trợ, muốn xử lý Mục Trần, dễ như là trở bàn tay!"

Ba chữ Tông Thanh Phong vừa lọt vào tai, sắc mặt bọn người Liễu Thanh, Tông Viêm lập tức trở nên nóng bỏng, vì vậy danh tự đó, trong thế hệ trẻ tuổi Thiên Bằng tộc gần như là 1 Truyền Kỳ, hắn vốn là tộc nhân củaThiên Bằng tộc, nhưng bởi vì thiên phú vô cùng cao nên được trưởng lão Côn Bằng tộc liếc trúng, trực tiếp thu làm đệ tử tiến vào trong Côn Bằng tộc, thậm chí tại Côn Bằng tộc , nơi mà kỳ tài nhiều như mây thì hắn cũng có thể cũng coi là nổi bật, xét thiên phú cùng thực lực thì so về Tông Đằng, còn muốn càng mạnh hơn nữa!

Nếu như Tông Thanh Phong chịu ra tay hỗ trợ, cái tên nhân loại Mục Trần nhất định sẽ bị hắn hung hăng chà đạp dưới chân.

Vừa nghĩ tới việc đem toàn bộ ngạo khí của Mục Trần phá hủy, dẫm nát dưới chân lúc, bọn người Liễu Thanh không khỏi cảm thấy cực kỳ khoái ý, bộ dáng giống như việc đó đã là thật.

. . .

Cảnh ban đêm dần đến, bao phủ đại địa.

Thần Thú chi nguyên ban đêm cực kỳ rét lạnh, hơn nữa toàn bộ thiên địa đều tràn ngập một loại âm lãnh chi ý, nguyên nhân phát ra tử khí là vì trên phiến đại lục này, đã từng vẫn lạc rất nhiều cường giả thú tộc, cho nên mặc dù đã vẫn lạc ngàn vạn năm, nhưng ngay khi trời tối, Thần Thú chi nguyên như cũ vẫn sẽ bị tử khí ăn mòn, âm hàn vô cùng.

Bởi vậy bình thường vào ban đêm, cơ hồ tất cả cường giả tiến vào Thần Thú chi đều không lựa chọn di chuyển, mà sẽ tìm địa nghỉ ngơi, chống cự lấy tử khí ăn mòn.

Tại một tòa thành thị nay đã sụp đổ, có 1 sơn động được mở được bao phủ bởi 1 loại hoả diễm màu trắng, đó là một loại hoả diễm đặc thù có tác dụng ngăn ngừa tử khí, làm cho cả sơn động đều miễn dịch tử khí ăn mòn.

Mà trong sơn động, đoàn người Mục Trần ngồi xếp bằng quay quanh đống lửa ngồi, hắn nhìn lên bạch sắc hoả diễm trước mắt, ko nhịn không được cảm thán 1 tiếng, bọn người Hàn Sơn hiển nhiên chuẩn bị mọi thứ để ứng phó so với bọn hắn thì chu toàn hơn nhiều, hiển nhiên đã sớm chuẩn bị tất cả để đi Vạn Thú Mộ .

"Dựa theo tốc độ của chúng ta, có lẽ chỉ cần bốn ngày là có thể đến Vạn Thú Mộ. . ."

Đứng trước đống lửa Hàn Sơn cong ngón búng ra, ngọn lửa bay lên phía trên tạo thành một bức bản đồ, hắn chỉ vào 1 điểm trong đó rồi nói: "Hai ngày sau, chúng ta sẽ đi tới nơi đây, nơi này là một điểm tự do giao dịch, cho nên sẽ có rất nhiều cường giả tập trung tại chổ này, chúng ta cũng cần tới chỗ này để chuẩn bị them vài thứ."

"Mặt khác. . ." Hàn Sơn nhìn về phía Mục Trần, Cửu U, cười nói: "Tại đây thứ tốt cũng không ít, nếu có cơ duyên, nói không chừng lại ở chỗ này có thể đạt được bảo vậ, ta từng nghe nói đã từng có 1 kẻ ngu xuẩn không nhìn được hàng, trong lúc vô tình đã lấy được một mảnh tàn thiên thần thông đem ra buôn bán, cuối cùng bị người khác giá thấp mua đi."

"Tàn thiên thần thông?"

Mục Trần, Cửu U lập tức sững sờ, cũng nhếch miệng cười 1 tiếng, tên này quả nhiên đúng là ngu xuẩn cực độ, bất quá lời của Hàn Sơn cũng đem đến bọn hắn không ít hứng thú, Thần Thú chi nguyên quả thực quá

mức rộng lớn, trong đó ẩn chứa ko biết bao nhiêu cơ duyên, cho nên người may mắn đạt được cơ duyên người không phải là ít, một ít người không có nhãn lực, hoàn toàn chính xác rất có thể sẽ đem một ít bảo bối hiếm thấy bảo bối đem ram à không biết.

"Ở chỗ này dùng Chí Tôn Linh Dịch để giao dịch, đương nhiên, cũng có thể lấy vật đổi vật." Hàn Sơn cười nói.

Mục Trần gật đầu, tính cả 50 vạn Chí Tôn Linh Dịch đoạt được từ Tông Đằng, thì trên người hắn tổng cộng có gần 200 vạn, nếu như vô tình gặp phải bảo bối phù hợp, cũng có thể ra tay thoáng một chút.

"Tốt rồi, hôm nay tới đây thôi, mọi người cũng nên nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai chúng ta sẽ tranh thủ đi ."

Hàn Sơn lại lần nữa nói về 1 ít quy củ bên trong điểm giao dịch, sau đó không nói thêm lời liền trực tiếp nhắm mắt, tiến vào bên trong trạng thái tu luyện.

Bên cạnh đó, bọn người Cửu U, Mặc Phong, Mặc Linh cũng tự mình tìm địa phương khác rồi bắt đầu tu luyện.

Mục Trần thì trong sơn động tự tìm chổ trống để tu luyện 1 mình, sau đó tiến vào trong đó rồi ngồi xuống đã toạ, bất quá hắn không lập tức tiến vào trạng thái tu luyện ngay, mà là sắc mặt nghiêm túc và hít sâu một hơi, hai mắt chầm chậm nhắm lại.

Mà ngay lúc hắn hai mắt nhắm lại, trong đầu hắn lại hiện lên quang cảnh, đó là một mảnh chiến trường mêng mông cổ xưa, khắp thiên địa tràn ngập khí thế chém giết.

Mà ở trung tâm của chiến trường, một thân ảnh màu đỏ sậm đứng sừng sững, hắn thân như bàn thạch, phảng phất như dù có là thiên quân vạn mã lao tới, cũng không cách nào rung chuyển được thân thể của hắn.

Mục Trần chăm chú nhìn chằm chằm vào thân ảnh màu đỏ sâm đó, chỉ thấy được theo thời gian dần trôi qua, khí thế sát phạt lấy hắn làm trung tâm mà hội tụ đến quanh thân, làm cho hắn giống như 1 Ma Thần.

Thân ảnh đỏ sậm chậm rãi ngẩng đầu, hai mắt đỏ ngầu như máu nhìn vào Mục Trần, sau đó sát phạt chi khí cuồn cuộn hội tụ lại với nhau, theo thời gian dần dần hoá thành vô số chữ màu huyết hồng.

Mục Trần ngưng thần nhìn lại, sau đó trong lòng liền hung hăng chấn động.

Xá Thân Ma Quyền thức thứ nhất, xả thân nhập ma!

Tuy Mục Trần cuối cùng ra ngoài Luyện Thể Tháp mà không hề hao tổn gì cả, nhưng cũng không có có bất cứ người nào cho rằng Mục Trần thông qua được khảo nghiệm tầng thứ năm, bởi vì theo bọn hắn, đó căn bản là chuyện chuyện không thể nào.

Nhưng tất cả đều không ngờ tới, cái gọi là khảo nghiệm tầng thứ năm, thực sự không phải khảo nghiệm về thực lực, mà là khảo nghiệm về khí phách xả thân.

Mục Trần ở dưới Hủy Diệt chi quyền kia kiên trì tới phút cuối cùng, cho nên thân thể hắn nhìn như bị một quyền kia Hủy Diệt, nhưng hắn lại biết rõ, canh bạc này, hắn đã thật sự chiến thắng rồi.

Mà tiền đặt cược đạt được, chính là thần thông do vị Huyết Chiến Vương kia tự nghĩ ra!

Xá Thân Ma Quyền!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1017: Điểm Giao Dịch Tự Do

Lão nào rãnh rỗi vào vá vài chương từ 1021-2028 phụ coi nào, edg về nước nên nhận vá thêm 1 chương, còn CK mà SKT T1 vô địch thì nhận 3 chương, còn vài chương chia ra đi, mà lần trước có bác nói chất lượng ảnh cos càng ngày càng đi xuống, giờ coi thử coi cỡ vầy ok chưa.

Sát phạt chi khí ngập trời, mang theo vô tận chiến ý cuồn cuộn chạy vào trong đầu Mục Trần, sau đó liên tục không ngừng cọ rửa lấy tâm linh Mục Trần, làm cho 2 mắt của hắn đều nên đỏ thẫm như máu.

Phảng phất như có khát máu chi khí từ trong nội tâm ko ngừng dâng lên.

Ngay lúc phát giác được điểm này, Mục Trần lập tức quyết đoán ngưng lại quá trình cảm ứng, sau đó 2 mắt đóng chặtlập tức mở ra, sắc mặt thoáng có chút ngưng trọng.

Xá Thân Ma Quyền này quả nhiên khủng bố, chỉ là tu luyện trong chốc lát thôi, cũng khiến hắn bị cỗ chiến ý sát phạt ảnh hưởng.

Bất quá đối với việc này, Mục Trần cũng không có cảm thấy có gì phải lo lắng, nếu như thần thông thuật dễ dàng như vậy là có thể tu luyện thành, như vậy quả thực không xứng danh thần thông thuật rồi.

"Xem ra kế tiếp, trong khoảng thời gian này cần phải dần dần cảm ứng khí thế sát phạt kia, đợi đến lúc có thể thích ứng được mới có thể thử tu luyện." Mục Trần lẩm bẩm.

Muốn thi triển ra Xá Thân Ma Quyền, nhất định phải làm cho bản thân lẫn tâm linh đều ở vào trạng thái sát phạt, chỉ khi có được loại khí

thế liều mình quên cả sống chết, mới có thể phát huy ra uy lực thực sự của Xá Thân Ma Quyền.

Bất quá, tuy nói Xá Thân Ma Quyền tu luyện rất khó, nhưng Mục Trần vẫn như trước âm thầm hoan hỉ, tuy nói hắn đạt được chỉ là thức thứ nhất, nhưng nếu như có thể tu luyện thành công, nhất định sẽ trở thành lá bài tẩy mạnh nhất của hắn.

Hô.

Mục Trần hít sâu một hơi, đem mừng rỡ trong lòng áp chế xuống, sau đó ổn định tinh thần, lại lần nữa bắt đầu đem tinh thần tiến nhập vào bên trong chiến trường, từ giờ trở đi, hắn muốn cả ngày lẫn đêm đều cảm ngộ cái khí thế sát phạt đẫm máu kia, để sớm ngày thích ứng.

Bởi vì hắn rất chờ mong, khi hắn có thể thi triển ra Xá Thân Ma Quyền lúc, một quyền kia, đến tột cùng sẽ có uy lực kinh thiên động địa tới mức nào.

Sáng sớm hôm sau, ngay khi cảnh đêm vừa tan đi. Đoàn người Mục Trần đều từ trạng thái tu luyện tỉnh lại, sau đó chỉnh đốn đôi chút. Liền lập tức xuất phát.

Trong suốt quảng đường đi, Mục Trần cũng coi như là được kiến thức mức độ rộng lớn, bao la của Thần Thú chi nguyên, hơn nữa, ngẫu nhiên sẽ phát hiện một ít khu vực, che kín lấy vực sâu vạn trượng, nếu như nhìn từ trên cao xuống, sẽ phát hiện những Thâm Uyên kia, giống như là bị bố Già Râu Trắng dùng năng lực của trái ác quỷ Gura Gura mạnh mẽ giáng xuống vậy, 1 màn này khiến cho ngườ ta có cảm giác như toàn bộ đại lục, đều bị đánh đến vỡ vụn ra.

Tất cả đều là minh chứng cho ở thời kỳ viễn cổ, Ngoại Vực tà tộc nhiên phát động tấn công đối với Thần Thú chi nguyên, đến tột cùng là hủy thiên diệt địa đến mức nào. . .

Mà về phần trong những khe vực sâu kia, mặc dù một ít nơi có bảo khí phát ra, nhưng bọn người Mục Trần căn bản không dám xâm nhập vào trong đó, bởi vì trong đó mặc dù đã trải qua ngàn vạn năm, nhưng vẫn như cũ bị tà khí ăn mòn. Những tà khí kia cùng linh lực trong thiên địa không hợp nhau, một khi rơi vào trong đó, rất có thể Linh lực trong cơ thể sẽ nhanh chóng bị tiêu hao hầu như không còn, thậm chí bị tà khí ăn mòn. Suy giảm tới Thần Phách.

Trong quá trình di chuyển, đoàn người Mục Trần cũng gặp không ít các đoàn người của nhiều chủng tộc khác nhau, bất quá, đa số đội ngũ khi nhìn thấy đội hình bọn hắn thì đều lựa chọn cách tránh né.

Dù sao, nếu như từ biểu hiện bên ngoài mà đánh giá thì đoàn người của hắn, có năm người là Thất phẩm Chí Tôn hàng thật giá thật, 3 người còn lại thì ngoài Mặc Linh, nhìn có vẻ yếu nhược thì còn lại không ai có vẻ yếu kém cả, do đó, mặc dù vẫn có 1 số đội ngũ dùng ánh mắt bất thiện nhìn bọn hắn, thì đa phần đều không gây ảnh hưởng gì cả.

Vì vậy, ban ngày đều dùng tốc độ nhanh nhất mà đi, ban đêm khổ tu Xá Thân Ma Quyền, cảm ngộ sát phạt chiến ý, thời gian hai ngày nhanh chóng trôi qua.

Đến ngày thứ 3, bọn người Mục Trần đột nhiên phát hiện càng ngày càng nhiều Linh lực chấn động bắt đầu xuất hiện, hơn nữa dựa vào phương hướng, tất cả đều đang tập trung về 1 chỗ.

Một màn này làm cho Mục Trần biết được, có lẽ điểm giao dịch tự do theo như lời Hàn Sơn nói, có lẽ sắp tới rồi.

Mà ngay lúc ý niệm vừa động thì trước mắt Mục Trần, ở phía xa xôi nơi cuối chân trời, dần dần xuất hiện một toà Cự thạch khổng lồ nằm trên 1 ngọn núi lớn, , có thể nhìn thấy một số ít công trình kiến trúc cổ xưa biến thành, vô số đạo linh lực chấn động đều từ trong đó phát ra.

Còn ở xung quang, không ngừng có những đạo quang ảnh gào thét mà đến, cuối cùng đều tiến nhập vào bên trong toà Cự Thạch.

Hiển nhiên khu vực này, chính là điểm giao dịch tự do theo lời Hàn Sơn.

"Chúng ta đến rồi."

Hàn Sơn lúc này cũng huóng về phía bọn Mục Trần gật đầu cười nói: "Đợi lát nữa sau khi tiến vào điểm giao dịch, chúng ta tạm thời tách ra, thu mua một ít dụng cụ chống tử khí, để thuận tiện hơn khi tiến vào Vạn Thú Mộ, nếu gặp phải sự cố cũng có thể có cái mà dùng, nhiều hơn một chút, tựu cũng nhiều hơn một phần bảo đảm."

"Tốt." Mục Trần nghe vậy cũng liền gật đầu đồng ý.

Hưu!

Toàn đội lưu quang xẹt qua phía chân trời, nhanh chóng tiếp cận điểm giao dịch, sau đó chậm chậm đáp xuống ở phía bên ngoài.

Đứng ở bên ngoài nhìn vào tòa giao dịch điểm, Mục Trần trong mắt cũng hiện lên một vòng kinh ngạc, mức độ phồn hoa tại, ngược lại có chút vượt quá dự liệu của hắn, dựa theo hắn phỏng đoán, chỉ sợ chỉ là cái tòa giao dịch điểm này, số lượng không dưới ngàn người.

Một đoàn người trực tiếp tiến vào bên trong điểm giao dịch, rồi sau đó, Hàn Sơn cùng 3 vị cường giả Tê Ma tộc trực tiến tách nhóm mà đi, lưu lại bốn người Mục Trần.

Mặc Linh vừa tiến vào nơi đây liền lập tức trở nên hưng phấn, nội tâm thiếu nữ thích nào nhiệt thích náo nhiệt không thể bỏ được, Mục Trần ba người thấy thế, cũng chỉ cười cười, bọn hắn vốn là ôm tâm tình đào bảo mà đến, cho nên cũng vui vẻ đi phía sau lưng nàng, tùy ý để nàng dẫn đầu đi dạo.

Bên trong điểm giao dịch tương đối rộng rãi, chung quanh cự thạch cổ xưa, hiện ra đủ loại tư thái, một ít người ngồi xếp bằng ở 2 bên đường lớn, tại trước người của bọn họ, dĩ nhiên là sinh trưởng lấy từng khỏa

thạch thụ tráng kiện, mà trên nhánh cây, lóe ra hào quang của Thủy Tinh Cầu, trong thủy tinh cầu, thì là rực rỡ muôn màu các loại đồ vật.

Có quyển trục, cũng có sâm lãnh cổ kiếm, sâm bạch xương khô, cũng có các loại thiên tài địa bảo nhìn rất kỳ lạ, nhìn về phía trên, ngược lại là hào quang chói mắt nhất, làm cho người ta chú ý.

Mục Trần chầm chậm bước đi, ngẫu nhiên cũng gặp một ít dụng cụ có thể chống lại tử khí, cũng liền thuận tay mua lấy, những tài liệu này cũng coi như là hiếm thấy, bất quá giá cả đều chỉ mấy vạn Chí Tôn Linh Dịch, hiện tại đối với Mục Trần mà nói, hiển nhiên không thành vấn đề gì.

Mà trong lúc tìm kiến, Mục Trần cũng phát hiện 1 ít đồi vật có thể xem như là bảo bối, chỉ có điều những vật này người bán hiển nhiên cũng cực kỳ hiểu rõ cho nên giá cả tự nhiên là không thấp, cho nên hắn cũng chỉ nhìn thoáng qua rồi lựa chọn buông tha.

Không cần phải 1 ít đồ vật không có tác dụng quá lớn mà phải tốn hao quá nhiều Chí Tôn Linh Dịch.

Cho nên suốt quãng đường đi, Mục Trần cũng không tránh khỏi cảm thán, điểm giao dịch này quả thật có rất nhiều vật tốt, thật chí chất lượng có thể xem như là cực tốt, đại đa số đồ vật, nếu như phóng vào bên trong phòng đấu giá, e rằng thừa sức đưa tới 1 hồi tranh đoạt quyết liệt.

Đoàn người đi lẫn vào đám đông, chậm chạp đi vào sâu bên trong điểm giao dịch, cuối cùng bước chân bốn người đều ngừng lại trước một khỏa thạch thụ cực kỳ tráng kiện.

Khỏa thạch thụ này quy mô không nhỏ, so với những chỗ khác, tối thiểu cũng tráng kiện hơn một vòng, hơn nữa ở phía trên, số lượng đồ vật cũng không nhỏ, hào quang toả ra chói mắt, tựa hồ có chút phi phàm.

Cho nên ở chỗ này, cũng có không ít người tìm đến, xem xét những đồ vật được tren trên thạch thụ.

Mục Trần ánh mắt nhìn tới, sau đó trong mắt liền hiện lên vẻ kinh ngạc hiện lên, bởi vì hắn phát hiện bên trong những đồ vật đó, tựa hồ đều bao trùm một tầng phong ấn, mà loại phong ấn này tương đối cổ xưa, làm cho người khác căn bản không cách nào dò xét được đồ vật bên trong.

"Huynh đệ, đây là ý gì?" Mục Trần nhìn về phía gốc thạch thụ, chỗ đó có một gã nam tử gầy còm lẳng lặng ngồi xếp bằng, tuy bộ dáng nhìn như còn buồn ngủ, nhưng Mục Trần lại có thể cảm giác được trong cơ thể con người này, linh lực chấn động cực kỳ cường hãn.

Thực lực kẻ này, tuyệt đối không thể khinh thường.

"Những vật này đều do ta lấy dc từ trong một tòa phế tích ra, bất quá tất cả đều bị được phong ấn, những phong ấn này rất kỳ lạ, cưỡng ép mở ra thì xác xuất thành công chỉ có ba thành, một khi thất bại thì bảo vật tự hủy, cho nên ai muốn mua thì giao ra 50 vạn Chí Tôn Linh Dịch, là có thể tùy tiện chọn lấy 1 vật mà mình thích, tuy nhiên. . . Bất luận cuối cùng thành hay bại, đều không quan hệ với ta, coi như là mở ra có dc Thánh , thì đó cũng là ngươi." Nam tử gầy còm giương mắt nhìn Mục Trần, chợt rãi quá nói.

Quy củ chổ này khác hẳn những chỗ khác, phương thức phá phong ấn này, đa phần phụ thuộc nhiều vào may rủi, vận khí không tốt, coi như là may mắn phá vỡ dc phong ấn, thì cũng có khả năng chỉ đạt được một đống rác rưởi.

"50 vạn Chí Tôn Linh Dịch mà chỉ phá dc 1 lần, hơn nữa tỷ lệ thành công ko tới một nửa, ngươi chẳng lẽ bị điên rồi sao?" Ở bên cạnh cũng có người trào phúng lên tiếng, hiển nhiên cho rằng người này đang sử dụng công phu sư tử ngoạm.

Lời vừa nói ra, chung quanh cũng có không ít người phụ họa, bọn hắn đứng nhìn đã lâu, cũng có chút động tâm, nhưng xác xuất thành công chỉ có ba thành. Nhưng mỗi lần thử lại tốn tới 50 vạn Chí Tôn Linh Dịch, khiến cho ko ít người phải chùn bước.

Bất quá nam tử gầy còm kia đều xem như không nghe thất, hắn đối với những vật này, đều đã lực chọn khéo léo, những vật này nếu như không có tỉ lệ thành công quá thập thì ắn đã cưỡng ép mở hết ra, chỉ là. . . Hắn cũng đã thử qua, bất quá làm cho hắn nổi giận chính là, vận khí của hắn cực kỳ xui xẻo, thử tới hơn phân nữa đồ vật vậy mà hắn, một lần cũng không thành công.

Mục Trần cùng bọn Cửu U liếc nhìn nhau, ngược lại cũng có một tí hứng thú, bởi vì bọn họ phát hiện, những đồ vật mà phong ấn bao trùm lấy này, quả thật là có chút đặc thù.

Như thế thì có thể thử xem.

Mục Trần ý niệm vừa xẹt qua trong đầu, lập tức ánh mắt liền quét qua rất nhiều quả thủy tinh cầu để tra xét.

Mà trong lúc ánh mắt của bọn hắn quét qua, ánh mắt Mục Trần cùng Mặc Linh đột nhiên đều cùng dừng tại 1 điểm, đó là 1 khoả thuỷ tinh cầu được treo ở góc phải dưới cùng.

Ở bên trong thủy tinh cầu, có một hòn đá lớn cỡ nắm tay, đen kịt vô cùng, hình dạng như quả trứng, mặt ngoài tựa hồ có dấu vết bị đốt cháy.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1018: Phượng Viêm Tinh

khi ánh mắt Mục Trần cùng Mặc Linh cùng chuyển về tảng đá hình quá trứng kia, người phía trước cũng có chút kinh ngạc liếc nhìn thiếu nữ bên cạnh, hiển nhiên là không ngờ bọn họ lại cùng chọn trúng.

Khối hắc thạch có vết cháy này chông rất bình thường, nhưng khi thấy nó, Mục Trần lại cảm nhận được sự thiêu đốt vô cùng mãnh liệt bên trong.

Trong mắt Mặc Linh xẹt qua loé sáng, bàn tay nhỏ bé lặng lẽ kéo áo Mục Trần, dùng thanh âm chỉ đủ hắn nghe thấy nói: “Mục Trần đại ca, bên trong hắc thạch kia có một viên phượng viêm tinh!”

“phượng viêm tinh?” trong lòng Mục Trần khẽ động. Cái gọi là phượng viêm, chính là hoả viêm chỉ phượng tộc mới có, bá đạo vô cùng. Mà phượng viêm tinh chính là tinh hoa của phượng viêm, đối với người tu luyện linh lực thuộc tính hoả có tác dụng cực lớn, có thể nói là kỳ bảo.

Bất qua làm hắn kinh ngạc là, hắn chỉ mơ hồ cảm nhận được sự khác thường của khối hắc thạch, nhưng Mặc Linh lại có thể đoán ra vật phẩm chính xác bên trong nó.

“Sao ngươi phát hiện được?” Mục Trần không nhịn được truyền âm hỏi.

Đôi mắt ngập nước của Mặc Linh chớp chớp, cười hì hì nói: “Bởi vì cảm giác của ta trời sinh kinh người, phong ấn các loại đều không giấu được cảm giác của ta.”

Mục Trần trong lòng chấn động, không nghĩ ra nha đầu này lại có thiên phú như vậy, lại có thể biết được bảo vật được giấu bên trong hắc thạch.

Một viên phượng viêm tinh, giá trị hơn xa 50 vạn Chí Tôn linh dịch, đối với người tu luyện linh lực hoả thuộc tính giá trị càng không thể đong đếm.

Mục Trần nhìn đôi mắt trong suốt của Mặc Linh, trong lòng hơi hiểu: “Ngươi muốn?”

Mặc Linh vốn là phượng hoàng tộc, bạn thân vốn có phượng viêm, nếu có thể hấp thu viên phượng viêm tinh này, đối với nàng sẽ đạt được lợi ích cực lớn.

Mặc Linh nghe vậy, vôi gật cái đầu nhỏ nhắn, bất quá có chút ngượng ngùng nói: “Thế nhưng ta không có mang nhiều Chí Tôn linh dịch, hơn nữa. . . coi như biết bên trong có gì, cũng không nhất định có thể mở được phong ấn.”

Xác xuất thành công là ba thành quá thấp, không cẩn thận thất bại sẽ mất hết vồn liếng.

“Bất kể thế nào, cũng phải thử một lần.”

Mục Trần cười nói, từ khi tiến vào Thần Thú Chi Nguyên, đa số chỗ tốt đều bị hắn chiếm. Mặc Phong tiến vào luyện thể tháp còn tốt một chút, thế nhưng Cửu U và Mặc Linh lại phải đợi ở ngoài

Hắn và Cửu U lúc đó tự nhiên không để ý, nhưng khó tránh khỏi có chút thua thiệt với tiểu nha đầu Mặc Linh này. Trước mắt khó kiếm được thứ nàng cần, 50 vạn Chí Tôn linh dịch, Mục Trần vẫn có thể bỏ được.

Nói xong, Mục Trần cũng không do dự nữa, tay khẽ hấp, khối hắc thạch chứa phượng viêm tinh liền rơi vào tay hắn. Đồng thời, hắn khẽ hất tay áo, một cái bình ngọc bay về phía nam tử gày còm ở dưới thạch thụ.

Sẽ khi nhận lấy, cảm ứng một chút, hắn gật đầu, búng tay một cái, một thuỷ tinh cầu bay tới Mục Trần.

Khối thuỷ tinh rơi vào tay Mục Trần, tay hơi dùng lực, khối thuỷ tinh cầu liền vỡ vụn, một hòn đá màu đen nóng hổi hiện ra trong tay hắn.

Mặt ngoài khối noãn thạch thô ráp, có vết cháy xén, bên trên có một tầng đường vân cổ xưa chính là phong ấn, nhìn vô cùng huyền ảo tối nghĩa.

Tay Mục Trần nắm hắc thạch, mắt khép hờ, một tia linh lực chui vào trong hắc thạch, tra xét lớp phong ấn kia. Một lúc lâu sau, hắn mới mở mắt, mày nhăn lại.

Lớp phong ấn này rất rất khó giải, nếu mạnh mẽ phá giải, sẽ làm nổ phong ấn cùng vật bị phong, làm tất cả đều bị huỷ. Muốn đem phong ấn phá giải hoàn mỹ, cần một chút phương pháp đặc thù.

“Bản thân cái phong ấn này có chút kỳ lạ.”

Tra xét hồi lâu, Mục Trần phát hiện ra mấy đạo đường vân mấu chốt nhất trong phong ấn, chúng có màu đỏ sậm, aant chứa một loại up áp kỳ lạ.

“Đây là phong ấn lấy máu của siêu cấp thần thú làm tài liệu, khó trách đã trải qua vô số tuế nguyệt như vậy vẫn được bảo tồn.”

Mục Trần cẩn thận cân cảm ứng, cuối cùng phát hiện ra, đây chính là up áp chỉ siêu cấp thần thú có, tuy đã nhạt đi rất nhiều, nhưng trong cơ thể hắn có Long Phượng chi linh bậc siêu cấp thần thú này, tự nhiên rất quen thuộc với với nó.

“Mục Trần đại ca, thế nào rồi? Có thể cởi được phong ấn không?”

Một bên, Mặc Linh không nhịn được tò mò hỏi, ở chung quanh đang có không ít người nhìn Mục Trần chằm chằm, hiển nhiên muốn nhìn một

chút kẻ coi tiền như rác bỏ ra 50 vạn Chí Tôn linh dịch đến cùng mua được cái gì.

Ngay cả nam tử gầy còm kia cũng nhìn sang, kỳ thực hắn cũng mơ hồ cảm giác được những vật này không tầm thường, vốn cũng muốn bất chấp mở ra thử vận khí một chút, nếu có thể đạt được bảo bối thật sự, vậy liền kiếm lời. Chỉ là không ngờ vận khí của hắn kém như vậy, tất cả phong ấn hắn mở trên cơ bản đều không thu được gì.

Thất bại nhiều lần làm hắn chán nản, không dám tự phá phong nữa, hắn sợ mình suy tới cùng cực, trực tiếp thất bại hoàn toàn, như thế, liền công giã tràng thật, như thế còn không bằng bán đi, kiếm về một chút Chí Tôn linh dịch.

Dưới ánh mắt hiếu kỳ của mấy người Mặc Linh, Mục Trần trầm ngâm một chút, mới chậm rãi nói: “Để ta thử xem.”

Sau khi biết được bản chất của phong ấn, hắn đã có một chút phương pháp cơ bản, tuy không thể chắc chắn 100%, nhưng so với cách phá giải thô bạo kia, hiển nhiên tốt hơn nhiều.

Nghĩ vậy, Mục Trần cũng không do dự thêm, hắc thạch trong tay nhảy lên, linh lực ngưng tụ, biến thành từng đạo linh ấn, dung nhập vào trong không khí.

Sau khi linh ấn hoàn thành, một cái linh trận nho nhỉ hình thành trong tay Mục Trần, bao phủ lấy hắc thạch ở trung tâm.

Cái linh trận này cũng không phải linh trận lợi hại gì, chỉ có năng lực chuyển hoá. Nó sẽ giúp linh lực của Mục Trần không làm xúc động phong ấn mà vẫn có thể dung nhập vào trong, sau đó phá ra từ bên trong.

Loại linh trận này nhìn như đơn giả, nhưng lại cần tạo nghệ linh trận tương đối cao. May mà Mục Trần sớm đã là linh trận đại sư, lúc này mới có thể bố trí ra được.

Hoa văn Long Phượng trên tay Mục Trần động đậy, một tia tử kim quang tuôn ra, theo linh trận chuyển hoá, tiến vào trong hắc thạch.

Cái phong ấn cổ xưa này là do máu tươi của siêu cấp thần thú vẽ nên, thủ đoạn bình thường không thể tác động đến nó, chỉ có một cách duy nhất, chính là dùng lực lượng của siêu cấp thần thú tương đương.

Ví dụ như Long Phượng chi lực của Mục Trần.

Chỉ có lực lượng ngang cấp, mới có thể làm cho loại phong ấn này xuất hiện kẽ hở, sau đó lợi dụng phá giải.

Tia tử kim quang dung nhập vào trong, liền cùng hoa văn trên phong ấn va chạm, tiến hành ăn mòn từ từ.

Loại ăn mòn này rất nhỏ, Mục Trần không giám bất cẩn, không cẩn thận là 50 vạn Chí Tôn linh dịch sẽ trôi theo dòng nước.

Những người chung quanh không thể nào phát hiện cử động của Mục Trần, chỉ thấy hắn cầm hắc thạch ngẩn người. Bọn hắn bĩu môi khinh thường, lại là một tên bại não coi tiền như rác. . .

Chỉ có Cửu U cùng Mặc Phong tò mò nhìn Mục Trần chằm chằm, lấy hiểu biết của họ đối với hắn, có lẽ Mục Trần thực sự có thể thành công.

Xuy xuy.

Mục Trần mặc kệ những ánh mắt xung quanh, chỉ tập chung cảm ứng bên trong khối noãn thạch. Bên trong hoa văn phong ấn, rốt cục xuất hiện kẽ hở.

Kẽ hở rất nhỏ, làm cho toàn bộ phong ấn ngưng trệ.

“Chính là lúc này!”

Ánh mắt Mục Trần ngưng đọng, không do dự, linh lực dung nhập bên trong hắc thạch lập tức bộc phát, thoát ra từ bên trong, dễ dàng đem

phong ấn cởi bỏ.

Ông !

Khối hắc thạch trong tay Mục Trần chợt phát ra hào quang, rồi thịch một tiếng, hoàn toàn mở ra.

Mọi người xung quanh thấy một màn này, lập tức bĩu môi, quả nhiên là mất tiền vô ích.

Nam tử gầy gò cũng lắc đầu, đồng thời trong lòng cảm thấy may mắn, đã lừa được một gia hoả không may. . .

Ong ong!

Bất quákhi bọn hắn chuẩn bị thu hồi ánh mắt, đột nhiên có xích diễm bay lên từ trong tay Mục Trần, một cỗ nhiệt lưu mãnh liệt tàn sát bừa bãi, ngay đến không gian cũng bị đốt cháy.

Kỳ biến xuất hiện làm cho mọi người giật mình, từng ánh mắt đông cứng nhìn lòng bàn tay Mục Trần, từng tiếng hít hà vang lên.

Bởi họ thấy, trong tay Mục Trần lúc này, đã không còn khối hắc thạch, thay vào đó, là một khối thuỷ tinh màu đỏ hồng lớn chùng quả đấm, bên trong thuỷ tinh, giống như nham tương lưu động.

Hơn nữa, những thứ nham tương này, còn ngưng tụ thành hình Hoả Phượng!

Thấy cảnh này, một số người biết hàng lập tức khiếp sợ, ánh mắt thèm thường bắn tới, từng tiếng kinh hô vang lên.

“Dĩ nhiên là phượng viêm tinh?!”

Dưới thạch thụ, nam tử gầy gò há hốc mồm, sắc mặt biến đổi không ngừng.

Mục Trần nhìn phượng viêm tinh trong tay, không nhịn được thả lỏng một hơi, trước khi cởi bỏ phong ấn, nhìn như tĩnh lặng yên ả, nhưng loại kỹ xảo này, cần có khả năng khống chế linh lực đạt tới mức vô cùng tỉ mỉ tới hoàn thành.

“May mắn không làm nhục mệnh!”

Mục Trần cười cười, đưa phượng viêm tinh cho Mặc Linh bên cạnh.

“Cảm ơn Mục Trần đại ca!”

Mặc Linh hưng phấn không thôi, cẩn thận nhận lấy phượng viêm tinh.

Bất quá, ngay khi Mặc Linh tiếp lấy phượng viêm tinh, một đạo bóng roi phá không tới, trực tiếp hướng tới phượng viêm tinh, cùng lúc đó, một vệt ánh sáng bay về phía Mục Trần, thanh âm thiếu nữ lãnh ngạo vang lên.

“60 vạn Chí Tôn linh dịch, phượng viêm tinh này ta muốn.”

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1019: Xích Hồng Vũ

"60 vạn Chí Tôn Linh Dịch, cái Phượng Viêm Tinh này ta đã muốn!"

Một âm thanh nữ tử đột ngột khẽ vang lên, ẩn chứa ý tứ hàm xúc chân thật đáng tin, hơn nữa thời điểm âm thanh vang lên, một bóng ảnh giống như là một sơi roi phá không mà đến, trực tiếp quấn quanh Phượng Viêm Tinh trong tay Mặc Linh.

Mà quang ảnh bay về phía Mục Trần, là một bình ngọc, trong bình ngọc, đựng đầy Chí Tôn Linh Dịch.

Biến cố như vậy quá mức đột ngột, hơn nữa người tới ra tay cũng rất nhanh lẹ, làm người ta không kịp phản ứng, cho nên Mặc Linh chỉ có thể mở to con mắt, kinh ngạc nhìn qua bóng roi bay tới.

Bất quá, ngay lúc bóng roi sắp quấn lên Phượng Viêm Tinh, một bàn tay lăng không duỗi ra, chụp lấy bóng roi, lực lượng đáng sợ bắt đầu khởi động đi ra, bóng roi lúc này thẳng băng, phát ra thanh âm cót két chói tai, đã bị cảng lại.

Chủ nhân bàn tay này là Mục Trần, khuôn mặt của hắn không vui vẻ tí nào, một tay bắt bóng roi kia, một tay khác vung lên, một cỗ kình phong bay ra, trực tiếp đem bình ngọc cuốn ngược bay trở về.

"Không bán."

Hắn nhàn nhạt nói, sau đó bàn tay đang nắm bóng roi kia ghì lại rồi thả ra nhẹ nhàn , bóng roi kia bị bắn ngược trở về, mang theo âm thanh vùn vụt.

Lúc này Mặc Linh cũng là phục hồi tinh thần, trong đôi mắt to liền xuất hiện đường gân máu tức giận, phẫn nộ nhìn về phía cái bóng roi kia đang bay ngược lại, chỉ thấy một nữ tử khoác trên người một bộ hồng y, cặp mắt kinh sợ nhìn chằm chằm bọn hắn.

Hồng Y nữ tử kia thân hình vũ mị trên đầu tóc xoăn cũng màu hồng, dung nhan tinh xảo, chỉ là trên gương mặt có vài phần cao ngạo.

Loại cao ngạo này cùng với Liễu Thanh hoàn toàn khác nhau, Liễu Thanh là dựa vào Tông Đằng theo kiểu cáo mượn oai hùm, nhưng nữ tử này lại phát ra cái loại ngạo ý này như từ trong xương trong huyết mạch, đó là từ bản thân mà ngạo nghễ.

Nhưng bất luận như thế nào, loại ngạo nghễ này trong mắt Mục Trần, lại là cái kiểu mà hắn không ưa thích.

Cho nên ánh mắt hắn lạnh như băng nhìn chằm chằm vào nữ tử này, thản nhiên nói: "Các hạ không lý do vừa nói đã đánh, như vậy có phải là loại người không được giáo dục?"

nữ tử Hồng Y này giống như là lần đầu tiên bị người khác chỉ trích, lông mày có chút dựng thẳng lên, bất quá nghĩ tới trước đó mình vì gấp gáp mà hành động tựa hồ có chút quá đáng, cho nên hạ giọng một chút, nhưng cũng như trước không chịu chịu thua nói: "Các ngươi bỏ ra 50 vạn Chí Tôn Linh Dịch mở ra Phượng Viêm Tinh, ta mua lại với giá 60 vạn Chí Tôn Linh Dịch, như vậy có thể tính là đã bạc đãi các ngươi rồi."

"Thật không nói đạo lý."

Ánh mắt Mục Trần băng hàn, ngôn ngữ không có chút nào thương hương tiếc ngọc: "Cút ngay cho ta!"

"Ngươi làm càn!"

Nữ tử Hồng Y trực tiếp bị làm cho tức giân khuôn mặt tinh xảo có chút xanh, lúc này trong tay cây roi hóa thành một đầu Hỏa Long gào

thét, ngang ngược vô hướng phía Mục Trần mà quất tới.

Nữ tử Hồng Y này tuy tính tình ngang ngược kiêu ngạo, nhưng thực lực lại không yếu, Linh lực bộc phát cũng là một Thất phẩm Chí Tôn, hơn nữa nếu so với các Thất phẩm Chí Tôn khác cũng không tính là quá yếu.

Ánh mắt Mục Trần lạnh như băng nhìn qua Hỏa Long kia đang gào thét mà bay đến, một quyền oanh ra kim quang bắt đầu khởi động, nhanh như là Lôi điện oanh kích phía trên Hỏa Long.

Phanh!

Hỏa Long bạo toái, hóa thành ánh lửa đầy trời từ từ tiêu tán.

Một sợi roi ảm đạm bắn ngược trở về, nữ tử Hồng Y kia thấy thế, đôi mắt đẹp bỗng ngưng tụ, bất quá không đợi nàng nói thêm, khuôn mặt hắn đột nhiên biến đổi, Mục Trần hóa thành một đạo kim quang hướng thẳng đến nữ tử kia.

Nữ tử Hồng Y chân ngọc điểm nhẹ, thân thể mềm mại là tung bay lui lại, cùng lúc đó, tại thân thể nàng Linh lực đỏ thẫm bốc lên, hóa thành biển lửa cuồn cuộn, hướng về phía Mục Trần, cả vùng đất vào lúc này hóa thành nham thạch, cho thấy hỏa diễm kia thật bá đạo.

Bá!

Bất quá thân thể Mục Trần tản ra kim quang bao bọc, trực tiếp xuyên thấu bay qua ngọn lửa, giống như là quỷ mị xuất hiện ở phía trước nữ tử Hồng Y, một quyền đánh ra.

Kim quang khởi động, một quyền này trực tiếp phá nát không gian, làm cho nữ tử Hồng Y khuôn mặt triệt triệt để để ngưng trọng, đôi tay nàng như thiểm điện kết ấn,

hỏa diễm đỏ thẫm trên đôi tay điên cuồng ngưng tụ, đem bàn tay nàng, biến thành dung nham, một ấn đỡ tới nhiệt độ bá đạo, đủ để đốt

mọi thứ xung quanh thành tro bụi.

Đông!

Quyền chưởng trùng trùng điệp điệp đụng vào nhau, khí lãng nóng bỏng cuồn cuộn tản ra.

Thân thể Mục Trần chấn động, mà thân hình nữ tử Hồng Y kia thì là bắn ngược ra mấy chục bước, trên đôi tay hiện lên mảng lớn máu ứ đọng đôi tay run nhẹ ẩn ẩn đau đớn.

Hai người giao thủ đều ở tốc độ quá nhanh, đến khi nữ tử Hồng Y kia bị đẩy lui, nhiều người chung quanh mới hồi phục tinh thần lại, khi bọn họ thấy nữ tử Hồng Y kia, lập tức có người kinh hô truyền ra.

"Đây không phải là Xích Phượng tộc Xích Hồng Vũ Tiên Tử sao?"

Mục Trần nghe được những tiếng kinh hô này, trong lòng cũng là hơi chấn động, cô gái này, dĩ nhiên là tộc nhân của Phượng Hoàng nhất tộc, là người của tộc Xích Phượng? Tuy nhiên đây chỉ là chi nhánh của Phượng Hoàng tộc mà thôi, nhưng nàng đúng là hàng thật giá thật Phượng Hoàng huyết mạch.

Khó trách nàng này thực lực cũng cường hãn như thế, dựa theo dự liệu của hắn, chỉ sợ thực lực Xích Hồng Vũ cũng không thua Cửu U.

Trước mắt hắn có thể một quyền chiếm thế thượng phong, nguyên nhân không nhỏ là Xích Hồng Vũ không đem hết toàn lực, hơn nữa nàng áp dụng hình thức trực chiến cứng đối cứng , tại điểm này Mục Trần có thể là tuyệt đối tự tin, với tu vị Thất phẩm Chí Tôn, chỉ sợ không người nào có thể cùng hắn ngạnh bính về thân thể mà có thể chiếm được tiện nghi, mặc dù Xích Hồng Vũ chính là tộc nhân của Xích Phượng tộc, cũng cũng không ngoại lệ.

Mà bản thân Xích Hồng Vũ cũng là có chút khó tin, với thực lực nàng như vậy mà vẫn bị Mục Trần như vậy một cái Lục phẩm Chí Tôn thực

lực người, một quyền kích thương.

"Ngươi thật đúng là thâm tàng bất lộ."

Xích Hồng Vũ đôi mắt đẹp chằm chằm vào Mục Trần, trong con ngươi xuất hiện một vòng dị sắc, cái này đương nhiên không thể nào là ánh mắt ái mộ, mà là một loại kích động nóng bỏng, nàng trông xinh đẹp thế này, vậy mà cũng là cực kỳ hiếu chiến.

Bất quá Mục Trần chẳng muốn để ý tới nàng, cho dù nàng là người của Xích Phượng tộc, với hắn chẳng có bất cứ hứng thú gì, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Xích Hồng Vũ, sau đó quay người mà đi.

"Ha ha, nguyên lai Hồng Vũ ngươi ở chỗ này, thật là có duyên…."

Lúc Mục Trần đang tính quay người đi, một tiếng cười âm nhu đột nhiên vang lên, sau đó chỉ thấy đám người đang vây quanh xem bầy tách ra, vài đạo nhân ảnh chậm rãi đi vào.

Đầu lĩnh kia, là một gã nam tử mặc áo trắng, bộ dáng tuấn mỹ, tay cầm quạt xếp, trông như là một thư sinh nhu nhược, nhưng hai mắt dài hẹp, thỉnh thoảng lại có hào quang xẹt qua, giống như lưỡi đao sẵng sang đâm vào người.

Thời điểm nam tử áo trắng xuất hiện, sau lưng Mục Trần, sắc mặt Mặc Phong có chút khó coi.

Mục Trần cũng liếc nhìn người này, nhíu mày nam tử áo trắng này trên người cho hắn cảm giác một ít nguy hiểm, người này hiển nhiên cũng không đơn giản.

Bất quá Mục Trần cũng không muốn phức tạp, vì vậy quay người đi.

"Ha ha, là trước ngươi đối với Hồng Vũ động thủ động tấn công sao? Nếu là như vậy, ta khuyên ngươi trước lưu lại đây giải quyết cho thỏa đáng." Mục Trần vừa mới quay người, một tiếng cười âm nhu truyền đến.

Mục Trần nghiêng đầu, chỉ thấy nam tử áo trắng kia quạt xếp trong tay nhẹ lay động, hàn khí bắt đầu khởi động, đem không khí đều đông lại thành băng, lúc này hai cặp mắt kia giống như Độc Xà băng hàn, hờ hững nhìn về Mục Trần.

"Bạch Bân, chuyện của ta không cần ngươi can dự vào!" Xích Hồng Vũ nhìn thấy cái nam tử áo trắng này, lông mày cũng là nhíu lên mà quát.

Nam tử áo trắng nghe vậy vẫn không thèm để ý cười, ánh mắt nhìn hướng phía sau Mục Trần, sau đó ánh mắt hắn ngừng tại trên người Mặc Phong cùng Mặc Linh, lập tức khóe miệng nhấc lên một nụ cười chế nhạo, nói: "Ơ, thật sự là vận khí tốt, không nghĩ tới ở chỗ này vậy mà gặp phải hai nghiệt chủng. . ."

Mục Trần nghe vậy, lông mày lập tức nhíu lại, nhìn về phía Mặc Phong, chỉ thấy được sắc mặt âm trầm, nhìn chằm chằm vào nam tử áo trắng đôi mắt gần như có thêm sát ý.

Xích Hồng Vũ cũng là ngơ ngác một chút, sau đó đôi mắt đẹp có chút kinh ngạc liếc nhìn Mặc Phong cùng Mặc Linh, khó trách trước đó nàng nhận ra chấn động quen thuộc trên người bọn họ, nguyên lai bọn hắn cũng là người có trong mình huyết mạch của Phượng Hoàng nhất tộc, chỉ là trước kia nàng tựa hồ chưa từng gặp qua.

"Hồng Vũ ngươi chắc là không biết, hai tên này là lưỡng nghiệt chủng con của một người có được huyết mạch cao đẳng của tộc ta, nhưng lại tằng tịu với một người con gái của Cửu U Tước tộc, khiến cho huyết mạch bị vấy bẩn, do đó trưởng lão viện tức giận, đem cha mẹ bọn họ giam giữ ở hắc đông phía dưới núi, mà hai người bọn họ, kỳ thật cũng được liệt kê vào danh sách truy nã của tộc ta, chỉ là bởi vì trong tộc có người nói giúp nên mới giúp cho bọn hắn thoát đi nhiều năm." Bạch Bân cười mỉm.

Xích Hồng Vũ lúc này mới chợt hiểu, bất quá lại không để ý lắm, đã trong tộc có người đứng ra nói giúp, chính là đã nói sẽ tha thứ cho hai

người này để họ tồn tại, đã như vầy thì còn gì để mà phải nhắc đến nữa, nhưng ngược lại cái tên Bạch Bân này mở miệng một tiếng là nghiệt chủng hai tiếng là nghiệt chủng lời lẽ ác độc.

Bạch Bân thì là nhìn sắc mặt âm trầm của Mặc Phong, cười nói: "Xem ra huynh muội các ngươi những năm này đã trốn ở Cửu U Tước tộc rồi, khó trách một điểm tin tức đều không thấy, hiện tại lại dám chạy đến đây, lá gan quả là không nhỏ."

Nói tới đây, hắn lại liếc nhìn Mục Trần, nói: "Ngươi đi cùng bọn nó, hắn ngươi cũng là cùng một nhóm a?"

"Hai người bọn họ chính là tội nhân tộc ta, ngươi bao che cho bọn nó, vậy ngươi sẽ là địch nhân của tộc ta, bất quá ta cũng không phải là người có lòng dạ hẹp hòi, việc này cũng có thể bỏ qua." Dừng lại ở đây, hắn chỉ về phía viên Phượng Viêm Tinh, thản nhiên nói: "Đem vật ấy giao cho ta, hôm nay ta sẽ để hai tên nghiệt chủng này rời đi." hai mắt Mục Trần nhắm lại, hắn nhìn sắc mặt âm trầm của Mặc Phong, lại nhìn về phía Mặc Linh bởi vì bị từng lời nói nghiệt chủng con mắt có chút đỏ lên, lộ ra gương mặt, trong lòng có một luồn khí giận bốc lên.

Vì vậy, hắn chậm rãi giơ tay lên chỉ về phía Bạch Bân, ánh mắt sắt bén mà cất giọng giống như là tiếng sấm vang lên.

"Cút!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1020: Ta Bảo Vệ Các Ngươi

"Cút!"

Thanh âm như là tiếng sấm vang vọng liên tục, khuôn mặt Bạch Bân âm nhu đang tươi cười bỗng cứng lại, chuyển biến thành âm lãnh.

Quanh thân hắn tựa hồ là có hàn khí khủng bố phát ra, trực tiếp làm cho mặt đất bắt đầu xuất hiện một tầng tầng Băng Sương.

Bạch Bân âm lãnh nhìn chằm chằm vào Mục Trần, chậm rãi nói: "Tự cắt đầu lưỡi, ta sẽ thả cho ngươi đi."

Mục Trần cười cười, trong nụ cười không che dấu được sự mỉa mai: "Ngươi đang nói cái thứ gì?"

Hắn có thể cảm giác được Bạch Bân rất nguy hiểm, cũng biết được Bạch Bân là người của Phượng Hoàng tộc, nhưng hắn cũng không có ngại, hắn đã đắc tội với nhiều người lắm, cho nên thêm một tên Bạch Bân cũng không tạo thêm được một xíu gánh nặng gì.

"Ngươi cho rằng ngươi có thể bảo vệ được bọn hắn, tự tìm đường chết!"

Khóe mắt Bạch Bân run rẩy, trong mắt phảng phất có tơ máu tụ lại, khuôn mặt âm nhu trở nên vặn vẹo, những năm gần đây, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải một người dám không nể mặt hắn. Hơn nữa người này, chỉ là một Lục phẩm Chí Tôn!

Oanh!

Trong thiên địa hàn khí đột nhiên bộc phát, nhiệt độ lập tức hạ thấp, Bạch Bân đột nhiên há mồm, chỉ thấy được Băng Lam sắc hàn khí gào thét lao ra, hóa thành một đầu Băng Long dữ tợn, mang theo khí lạnh, xuyên thẳng qua không gian, lao về phía Mục Trần như một tên lính cảm tử.

Ở xung quanh khi hàn khí bao phủ xuống, coi như là Thất phẩm Chí Tôn tầm thường đều muốn đông cứng toàn thân, nếu như là Lục phẩm Chí Tôn, chỉ sợ trong khoảnh khắc sẽ hóa thành tượng băng.

Nhưng mà, đối với thế công bực này của Bạch Bân, Mục Trần vẫn đứng tại chỗ không lùi nửa bước, kim quang bên ngoài thân thể vận chuyển, một quyền đánh ra, trên cánh tay gân xanh giống như là ngàn vạn con giun đang bò, phóng thích ra lực lượng kinh người.

Đông!

Cả hai ngạnh kháng, thân hình Mục Trần không chút sứt mẻ, bất quá hắn có thể cảm giác được thời điểm tiếp xúc với hàn băng, hàn khí âm độc không ngừng xâm nhập vào cơ thể, những hàn khí này muốn đông cứng Linh lực trong cơ thể hắn.

Bất quá, đối với những hàn khí này, Mục Trần căn bản chưa từng để ý tới, bởi vì tại trong cơ thể hắn Chân Long Chân Phượng chi văn đang hướng về phía chấn động, đem những hàn khí kia thôn phệ sạch sẽ.

Cảm giác âm lãnh trong cơ thể, xuất hiện một trong khoảnh khắc rồi biến mất.

Mặt Mục Trần không một biểu tình, kim quang bộc phát, thân thể lực lượng trong nháy mắt này đều phun ra, trên cơ thể Băng Long lâp tức phát ra từng tiếng rạn nứt kéo dài từ đầu đến đuôi cuối cùng bạo liệt thành băng điểm đầy trời.

"Làm sao có thể? !"

Hàn Long vỡ vụn, đồng tử Bạch Bân cũng co rụt lại, hắn cứ nghĩ với Băng Long khủng bố này, không cần ẩn chứa lực lượng của hắn, mà chỉ cần hàn khí kia xâm nhập vào thân thể Mục Trần cũng đủ để giết chết hắn từ trong lục phủ ngũ tạng. Nhưng điều hắn nghĩ lại không xảy ra chẳng lẽ là hắn có thể miễn dịch hàn khí của mình hay sao?

Bạch Bân cảm thấy hoang đường, hắn chính là Băng Hoàng nhất tộc, trong cơ thể trời sinh đã có hàn khí vô cùng, cường giả ngang cấp của chủng tộc khác đều kiêng kị loại hàn khí này, làm sao có thể trực tiếp miễn dịch được.

"Đông!"

Mục Trần cũng không có cho hắn có thời gian để suy nghĩ, một bàn chân đột nhiên đạp mạnh, vết rạn trực tiếp từ dưới chân tràn ra, thân ảnh Mục Trần, hóa thành Kim sắc quang ảnh, chỉ một cái hô hấp là xuất hiện ở trước mặt Bạch Bân, cái tốc độ này làm Bạch Bân nội tâm rung động.

Hắn khó có thể tưởng tượng Lục phẩm Chí Tôn thực lực lại có được tốc độ kinh người như thế. Kim quang xuất hiện phảng phất trong một chưởng đánh ra, một chưởng này, không chỉ là thân thể lực lượng mà thậm chí Linh lực trong cơ thể Mục Trần cũng bắt đầu bừng bừng phấn chấn tuôn ra.

Một chưởng đánh đến, như là hắc ảnh làm cho tim những người xung quanh đập nhanh, đó lực lượng cường hoành đến một loại trình độ kinh người, mới có thể khiến cho dị tượng xuất hiện vết nứt không gian.

Chung quanh không ít cường giả đều có thể nhìn thấy được một chưởng này của Mục Trần, là Thất phẩm Chí Tôn tầm thường, đều khó có cơ hội có thể thừa nhận.

Chưởng phong đáng sợ đập vào mặt, sắc mặt Bạch Bân kịch biến, ánh mắt trở nên ngưng trọng, nếu lúc trước mang theo một vài tia khinh thường, thì giờ hắn mới hiểu được, cái tên trước mắt cái này nhìn chỉ có thực lực Lục phẩm Chí Tôn, đến tột cùng là cái hạng rất khó giải quyết.

Bất quá lúc này đã không còn đường lui, cho nên trong nội tâm Bạch Bân cũng không có ý hối hận.

Hàn quang trong mắt Bạch Bân lập loè, hai tay của hắn nhanh chóng kết ấn, sau đó phía sau lưng hắn, có thêm một Băng Hoàng cực lớn ngưng tụ thành hình, Băng Hoàng hai cánh xòe ra, thủ hộ trước người của hắn.

Oanh!

Kim quang chưởng ấn không hề lùi bước, trực tiếp va chạm xuyên thấu vào hai cánh phía trên Băng Hoàng đang che phủ thân người Bạch Bân, mắt thường có thể thấy được sóng xung kích chấn động quét ngang ra, mặt đất cứng rắn, cũng bị chấn nát.

Hai cánh Băng Hoàng chấn động mạnh, lực lượng đáng sợ này, mặc dù là thân đang ở trong hai cánh của Băng Hoàng nhưng Bạch Bân cũng là có thể phát giác, cái loại lực lượng này, nếu như trực tiếp oanh kích trên thân thể hắn, chỉ sợ hắn cũng sẽ bị trọng thương.

Bị một tên Lục phẩm Chí Tôn bức đến trình độ này, làm cho sắc mặt Bạch Bân âm trầm, sâu trong ánh mắt, giống như là có thêm sát ý xẹt qua.

Hôm nay, hắn phải đem người này làm nhục một phen! (xong cái ass của anh MT rồi sắp nở hoa)

Nghĩ đến đây Bạch Bân cắn răng một cái, huyết mạch trong cơ thể bắt đầu thiêu đốt, tất cả mọi người đều cảm giác được một cỗ uy áp như phong bạo từ trong cơ thể Bạch Bân phóng +ra.

Cái loại uy áp này, đến từ huyết mạch.

Bạch Bân chính là Băng Hoàng nhất tộc, huyết mạch tôn quý cao ngạo, Thần Thú tầm thường trước mặt hắn đều sẽ bị áp chế, hơn nữa

Bạch Bân đang thiêu đốt huyết mạch, sẽ đem loại áp bách này đạt đến mức tận cùng.

Bực này áp bách, nếu các Thần Thú cảm nhận được chỉ sợ sẽ trực tiếp quỳ gối trước mặt Bạch Bân.

Mọi người chung quanh nhao nhao lui ra phía sau, bọn hắn cũng đã nhìn ra, tên Bạch Bân này hiển nhiên là có ý định đem Mục Trần áp bách để hắn phải quỳ xuống đất, đem hắn triệt để hạ nhục, cho nên bọn hắn nhanh chóng lui lại, để không bị ảnh hưởng, như thế sẽ mất mặt không chịu nổi.

Ở cách đó không xa, Xích Hồng Vũ lại không chút sứt mẻ, nàng nhìn thấy cử động của Bạch Bân như vậy, lông mày cũng nhăn lại, nàng tuy ngang ngược kiêu ngạo và hiếu chiến, nhưng nàng lại thích ở trong chánh diện chiến đấu lấy được thượng phong, khác với Bạch Bân cái loại dựa vào huyết mạch áp chế để chiếm thế thượng phong, làm cho nàng có chút khinh thường.

"Tiểu tử kia thật là xui xẻo."

Xích Hồng Vũ trong nội tâm nói ra, thân thể Mục Trần hoàn toàn cường hãn, bất quá Bạch Bân cũng rất thông minh, trực tiếp lựa chọn huyết mạch áp chế, cho dù lực lượng thân thể cường thịnh, đều thì không cách nào ngăn cản được áp chế về huyết mạch.

Ở chung phần đông ánh mắt nhìn soi mói, Mục Trần đã nhận toàn bộ uy áp bao phủ, bất quá kỳ quái chính là, khuôn mặt của hắn không chút nào hoảng sợ, ngược lại là giống như cười nụ cười như là đang trêu tức.

"Huyết mạch áp chế à…"

Mục Trần nói khẽ, bàn tay hắn đột nhiên nắm chặt, trên cánh tay Chân Phượng chi văn, mà không vì Mục Trần đã thành công đem Long Phượng chân kinh tu luyện đến tầng thứ hai, bên trên thân thể của hắn

hai đạo Chân Long Chân Phượng chi văn cũng đã sinh ra linh tính, cho nên lúc này có lẽ đã được xưng là Chân Long Chân Phượng chi linh.

Ngươi muốn chơi huyết mạch áp chế, ta đây sẽ cho ngươi hiểu biết một chút về cái gì gọi là chính thức áp chế!

Chân Phượng chi linh vào lúc này bộc phát mãnh liệt Tử Kim hào quang, vốn là mắt phượng đang nhắm, lúc này đột nhiên mở ra, một loại uy áp không cách nào hình dung bạo phát ra.

Một đạo Chân Phượng uy áp, chỉ là xuất hiện một cái chớp mắt hơn nữa cũng không khuếch tán, chỉ là nhằm vào Bạch Bân, người bên ngoài không thể phát giác.

Trong nháy mắt đó, Băng Hoàng sau lưng Bạch Bân đang phát ra uy áp đột nhiên biến mất giống như là thần tử gặp quân vương, sau đó Băng Hoàng phát ra một thanh âm gào thét sợ hãi, toàn thân hàn khí thu liễm, trở nên run rẩy.

Khuôn mặt Bạch Bân, trở nên trắng bệch khó có thể tin bởi vì khi uy áp xuất hiên trên người Mục Trần, dĩ nhiên làm cho huyết mạch hắn điên cuồng run rẩy.

Phanh!

Trong nội tâm Bạch Bân sợ hãi, hai chân của hắn vào lúc này không còn khống chế được lập tức quỳ trên mặt đất, Bạch Bân cuối cùng cũng tỉnh táo lại, vội vàng thu thế, nhưng một đoạn đầu gối, đã chạm trên mặt đất.

Chung quanh những người kia vốn dĩ đang đợi xem Mục Trần chật vật vì bị Băng Hoàng huyết mạch áp chế đến khi thấy được một màn này mọi người đều trợn mắt há hốc mồm vì tình cảnh này không như họ tưởng tượng người đang quỳ một chân dĩ nhiên lại là Bạch Bân.

Xích Hồng Vũ đồng dạng mở to đôi mắt đẹp, trên mặt tràn đầy vẻ khó có thể tin.

"Phanh!"

khuôn mặt Mục Trần vẫn không có chút biểu tình, hai cánh Băng Hoàng dưới áp lực của kim quang chi chưởng đột nhiên chấn động, đón nhận một tia Chân Phượng khí tức lực lượng ẩn chứa, lập tức đem hai cánh Băng Hoàng nhìn như cứng rắn vô cùng chấn bạo vỡ nát.

Thân thể Bạch Bân lúc này bị bắn ngược ra ngoài, kéo lê trên mặt đất một đường mấy trăm trượng, mới bị hắn cưỡng ép ổn định lại.

Phốc.

Sau khi thân hình ổn định, một ngụm máu tươi từ miệng Bạch Bân phun ra, Linh lực cường hãn quanh thân cũng là nhanh chóng tiêu tán, hiển nhiên là bị thương không nhẹ.

Tinh thần hắn vẫn chưa hồi phục lại, gương mặt trắng bệch ngơ ngác nhìn thân ảnh kia.

Một mảnh yên tĩnh, những cường giả các tộc kia kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Mục Trần, kim quang quanh thân thân ảnh trẻ tuổi kia lúc này đã thu liễm, trở nên bình thường.

Bất quá, từ lúc cuộc chiến bắt đầu đến khi kết thúc, bọn họ đều là tinh tường, thanh niên trẻ tuổi thân thể nhìn như gầy teo kia đến tột cùng ẩn chứa lực lượng khủng bố gì.

Người này, đến tột cùng là từ chỗ nào xuất hiện…

Đây chính là Bạch Bân cường giả đến từ Băng Hoàng tộc a!

Nhưng lại trong tay của hắn rơi vào thế chật vật, người này đến tột cùng là từ tộc gì mà có thể mạnh mẽ như vậy?!

Vô số ánh mắt rung động, ánh mắt Mục Trần dần dần bình thản xuống lần nữa nhìn về phía Bạch Bân, thanh âm truyền đến, ẩn chứa một tia bá đạo, nhưng không người nào dám cãi lại.

"Hai người bọn hắn, ta Mục Trần sẽ bảo vệ!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1021: Lại Đến Ba Khỏa

Khi thanh âm bình tĩnh của Mục Trần truyền ra tại khu vực này, khuôn mặt Bạch Bân trở nên vặn vẹo, thần sắc dữ tợn giống như sắp đem Mục Trần nuốt vào bụng.

Bạch Bân tại trong Hàn Hoàng tộc được coi là đỉnh tiêm trẻ tuổi, nhưng dù coi là chảy xuôi huyết mạch Phượng Hoàng, bình thường cao cao tại thượng, chi tộc Thần Thú tầm thường nhìn thấy hắn đều phải khách khí ba phần, đâu có người nào như Mục Trần dám đối xử với hắn như vậy?

"Giết hắn cho ta!"

Huyết khí phun lên hai mắt Bạch Bân, sắc mặt hắn dữ tợn quát lên.

Phía sau, mấy đạo thân ảnh cũng là chậm rãi đi ra, sắc mặt bất thiện nhìn chằm chằm vào Mục Trần, Linh lực bàng bạc từ trong cơ thể của bọn họ phát ra, đưa tới cảm giác áp bách cường đại.

Những người này hiển nhiên đều thuộc về Hàn Hoàng tộc, tuy nói thực lực so với Bạch Bân yếu hơn một ít, nhưng toàn bộ đều đã bước chân vào Thất phẩm Chí Tôn, đội hình bực này, cũng là tương đối cường hãn.

Khi những cường giả Hàn Hoàng tộc này đang nhìn chằm chằm vào Mục Trần thì phía sau ba người Cửu U, Mặc Phong, Mặc Linh cũng là hừ lạnh một tiếng, trực tiếp đứng sau lưng Mục Trần, cũng bắt đầu khởi động linh lực tùy thời bộc phát.

"Ngươi chính là Cửu U Tước tộc, cũng dám trước mặt Hàn Hoàng tộc ta làm càn? !" Bạch Bân sắc mặt âm trầm nói.

Cửu U nghe vậy, thì mỉa mai cười nói: " khẩu khí thật là lớn, bất quá chỉ là một tên tộc nhân bình thường của Hàn Hoàng tộc mà thôi, ngươi nghĩ là ngươi có thể đại biểu cho Hàn Hoàng tộc?"

"Mặt khác chỉ cần đi vào Thần Thú chi nguyên, bất luận tranh đấu gì đều là dựa vào năng lực cá nhân, chuyện hôm nay xem như ngươi tự rước lấy nhục, nếu ta truyền tin đến Hàn Hoàng tộc, ngươi không có cơ hội làm cho họ ra tay, ngược lại ngươi sẽ bị răn dạy vì là phế vật vô dụng."

Đối với uy hiếp của Bạch Bân, Cửu U không thèm để ý, Hàn Hoàng nhất tộc trong Phượng Hoàng tộc nội, cũng chỉ là một chi nhánh mà thôi, bằng thực lực một mình hắn không có tư cách để cho Cửu U Tước tộc cảm thấy sợ hãi.

Bạch Bân nghe được chuyện đó, sắc mặt cũng tức trở nên âm tình bất định, nếu như hôm nay hắn thua bởi trong tay một vị Lục phẩm Chí Tôn sự tình truyền về trong tộc. Không biết sẽ phải chịu bao nhiêu cười nhạo, đến lúc đó. Nói không chừng còn bị các trưởng lão loại trừ không bồi dưỡng, vậy đối với hắn mà nói, không thể nghi ngờ là đả kích lớn.

"Ha ha, các ngươi thật là mới tách ra có một hồi, lại xảy ra vấn đề"

Bạch Bân đang lâm vào khổ cảnh, đột nhiên có một tiếng cười to vang lên. Chỉ thấy những người xung quanh tách ra, mấy đạo nhân ảnh bước tới, sát khí lộ ra là Hàn Sơn cùng với cường giả Tê Ma tộc.

Ánh mắt Hàn Sơn quét qua, minh bạch nơi đây xảy ra chuyện gì, mang người đi đến bên cạnh Mục Trần, có chút bất đắc dĩ nói: "Các ngươi quả là có năng lực chọc phá…"

Mặt dù nói như thế, nhưng hắn cũng không có dấu hiệu muốn thối lui, ngược lại là đứng bên cạnh Mục Trần, đã rõ ràng biểu lộ chỗ đứng

của bọn hắn.

"Đó là người của Tê Ma tộc… Vậy đây hắn là Hàn Sơn a? Ta nghe nói hắn là thiên kiêu của Tê Ma tộc, thực lực là Thất phẩm Chí Tôn tương đối cường hãn."

"Không nghĩ tới Tê Ma tộc cùng Cửu U Tước tộc lại đi chung với nhau."

". . . . ."

Nghe được phần đông tiếng bàn luận xôn xao. Mục Trần cũng bất đắc dĩ cười, đây không phải là hắn gây chuyện, mà là những thứ này tự đến tới tận cửa tìm mình…

Bất quá đối với cách làm của Hàn Sơn, trong lòng của hắn có thêm một tí hảo cảm, Hàn Sơn biết rõ đối diện chính là Bạch Bân là người của Hàn Hoàng tộc, nhưng vẫn bảo trì quan điểm đứng về phía Mục Trần biểu lộ như vậy của người này khiến Mục Trần cảm giác được việc hắn kết giao với người này hoàn toàn chính xác.

Bạch Bân hi thấy thái độ của Hàn Sơn, lúc này khuôn mặt vốn dĩ đang âm trầm lại càng khó coi. Sau lưng hắn mấy vị cường giả Hàn Hoàng tộc mày cũng nhăn lại, thêm Tê Ma tộc cường giả. Đội hình đối phương đã không yếu so với bọn hắn.

Sắc mặt Bạch Bân âm trầm, sau một lúc lâu hít sâu một hơi. Đè nén nổi giận trong lòng xuống, âm trầm nói: "Việc này sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy, hi vọng đến lúc đó các ngươi còn có cái khí phách để đón nhận lời chào hỏi kế tiếp của ta."

Âm thoai phát ra xong hắn cũng trực tiếp là mang theo hàn ý đầy người quay người mà đi, bất quá ai cũng đều biết rõ, lúc này trong nội tâm Bạch Bân sớm đã tức điên.

Những cường giả Hàn Hoàng tộc kia cũng là có chút ít không cam lòng, dù sao bọn hắn cũng là Phượng Hoàng nhất tộc, ngày bình thường đâu nếm qua loại cảm giác này, nhưng bọn hắn tại bên trong Hàn Hoàng tộc, cũng chỉ là người bình thường, hơn nữa bọn hắn chia ra thành các nhóm để tiến vào Thần Thú chi nguyên, dưới mắt chỉ có mấy người bọn họ, bằng không nếu là các cao thủ của Hàn Hoàng tộc, thì cái tên Mục Trần cùng Hàn Sơn này, hôm nay đã bị cho ăn hành.

Trong nội tâm bọn hắn không cam lòng cắn răng, hung hăng liếc nhìn chằm chằm đoàn người Mục Trần, sau đó xoay người đuổi theo Bạch Bân.

Chung quanh mọi người thấy cảnh giằng co ở đây chấm dứt, có chút ít tiếc nuối lắc đầu, vốn dĩ bọn hắn cho rằng hai bên thật sẽ đổ chút máu, thật là tiếc.

Xích Hồng Vũ lúc này cũng là đem đôi mắt đẹp nhìn về phía Mục Trần, trong con ngươi dị quang chớp động, như là có thêm chi ý hiếu chiến bắt đầu khởi động, bất quá cuối cùng nàng vẫn kiềm chế xuống: "Ngươi chớ nên đắc ý, Bạch Bân trong Hàn Hoàng tộc những người trẻ tuổi hiện tại đang đứng ở vị trí thứ 5, ngươi nếu nghĩ bọn họ như vậy đã chịu thua, chỉ sợ là sớm muộn cũng phải hối hận."

Ngôn ngữ nàng hiển nhiên là có ý nhắc nhở, coi như là đền bù một phát thoáng qua vừa rồi đã lỗ mãng.

Bất quá Mục Trần đối với nàng vẫn như trước không có hảo cảm, lúc này chỉ là nhàn nhạt gật đầu, xem như đã nghe qua.

Xích Hồng Vũ nhìn thấy Mục Trần không lĩnh tình như thế, thì tức giận cắn đôi môi, một chân ngọc dậm mạnh, chẳng muốn nói thêm cái gì, trực tiếp quay người mà đi, đồng thời cắn răng thầm nghĩ: "Ta chờ xem! đến lúc đó gặp đám người kia ngươi còn có thể thoát được tánh mạng hay không!"

Mục Trần nhìn thân ảnh Xích Hồng Vũ rời đi, ánh mắt ngưng lại, Bạch Bân này vậy mà trong thế hệ trẻ tuổi của Hàn Hoàng tộc sắp xếp ở vị trí thứ 5, nếu theo như lời nói của nàng là thật, thực lực Hàn Hoàng tộc, hoàn toàn không thể khinh thường, không hổ là Phượng Hoàng nhất tộc.

"Nàng nói đích xác không sai, những nhân vật trẻ tuổi lợi hại tại Hàn Hoàng tộc, hôm nay có thể không ở chỗ này, bằng không thì thật đúng là có chút không tốt." Hàn Sơn lúc này cũng nhẹ gật đầu, thần sắc trịnh trọng.

Mục Trần khẽ gật đầu, chợt cười nói: " Trên đường tu luyện vốn là rất nhiều cường địch, nếu như đều muốn tránh đi, thì không khỏi cũng quá buồn tẻ đi."

Hàn Sơn nghe vậy, lập tức giật mình, sau một hồi khá lâu mắt mang dị sắc liếc nhìn Mục Trần, : "Mục huynh tâm tình như vậy, Hàn Sơn ta ngược lại là có chút kính nể rồi."

Con đường tu hành, đi không né tránh, tâm không sợ hãi, tâm tình như vậy, đây mới thật sự là con đường cường giả tu hành.

Khó trách Mục Trần có thể dùng thực lực Lục phẩm Chí Tôn vẫn dám đối đầu với các thiên kiêu của các tộc không chút sợ sệt, tới lúc này cuối cùng Hàn Sơn đã minh bạch, điều này làm cho hắn có chút cảm thán, ẩn ẩn cảm thấy người này thành tựu tương lai, sẽ khó có thể phỏng đoán, chỉ sợ đừng nói một cái Hàn Hoàng tộc nội, coi như là toàn bộ Phượng Hoàng nhất tộc, có lẽ cũng khó có thể khiến hắn dao động.

Ở đằng kia Mặc Phong nhìn Bạch Bân rời đi, thần sắc theo thời gian trôi qua dần dần khôi phục lại, lúc này hắn liếc nhìn Mục Trần thật sâu, do dự một chút nói: "Cám ơn, bất quá việc này ngươi không cần phải xen vào vào, tên kia ta có thể đối phó."

Mục Trần không thèm để ý cười, nói: "Ta không thể không đứng ra khi gặp người khác nhục nhã bằng hữu của ta…"

Thần sắc Mặc Phong ngốc trệ một chút, ánh mắt phức tạp rủ xuống, hắn chậm rãi nhẹ gật đầu, không nói thêm lời nào, nhưng hiểu rõ tính tình của đại ca mình Mặc Linh biết rõ, lúc này chỉ sợ là trong nội tâm cũng không còn bình tĩnh.

Dù sao lấy thân phận của bọn hắn, mặc dù là tại bên trong Cửu U Tước tộc, cái từ bằng hữu này, cũng rất ít xuất hiện, do đó đây là điều làm cho tính tình Mặc Phong cô tịch lãnh ngạo.

Mục Trần ngược lại là không nghĩ tới lời nói tùy ý của chính mình, làm cho trong lòng Mặc Phong có chút gợn sóng, sau khi nói xong là xoay người lại, lần nữa đem ánh mắt nhìn phía sau nam tử gầy còm đang ngồi như thạch thụ.

Trước bỏ ra 50 vạn Chí Tôn Linh Dịch mở ra một viên Phượng Viêm Tinh, xem như đã có lời điều này cũng là làm cho Mục Trần hứng thú, bởi vì hắn cảm giác được, nam tử gầy còm này không biết là từ nơi nào tìm thấy được những vật này, thật đúng là không tầm thường.

Chỉ có điều thằng này không biết có phải hay không vận khí trong việc tìm bảo vật quá xấu, bản thân chỉ có thể ngồi coi những bảo bối này, không cách nào mở ra.

Gầy còm nam tử nhìn Mục Trần lần nữa đem ánh mắt ném đến, trong lòng nhảy lên một cái, trước khi trông thấy Mục Trần mở ra Phượng Viêm Tinh, trong lòng của hắn là nhỏ máu, cái đồ chơi kia nếu như rơi vào trong tay hắn, tối thiểu có thể bán đi gần trăm vạn Chí Tôn Linh Dịch.

"Như thế nào? Vị huynh đệ này còn ý định thử vận may? Ta thấy thủ pháp huynh đệ vừa rồi sử dụng mở phong ấn ra, tựa hồ là có chút hiểu biết à?" Gầy còm nam tử cười khan một tiếng, hỏi dò, hắn vừa rồi cũng nhìn thấy thủ đoạn Mục Trần phá giải phong ấn, hiển nhiên so với cách cưỡng bức mở ra xác xuất thành công cao hơn một chút.

Mục Trần nghe vậy, từ chối cho ý kiến nói: "Vận khí mà thôi."

Ánh mắt hắn đảo qua những Thủy Tinh Cầu bên trên thạch thụ, sau đó liếc nhìn Mặc Linh, cả hai lập tức ngầm hiểu, ánh mắt Thủy Linh chuyên chú quét qua, tay nhỏ vươn ra, trực tiếp chỉ lên ba cái. Thấy thế bàn tay Mục Trần khẽ hấp, ba khỏa Thủy Tinh Cầu bị Mặc Linh điểm qua lập tức rơi xuống tay của hắn, sau đó hắn không do dự ném ra một cái bình ngọc, cười nói: "Trong này tổng cộng 150 vạn Chí Tôn Linh Dịch, tạ ơn huynh đệ."

Gầy còm nam tử nhìn thấy Mục Trần quyết đoán như thế, mí mắt dồn dập nhảy lên, hắn chăm chú nhìn chằm chằm Mục Trần lấy ba khỏa Thủy Tinh Cầu đi, hắn có một loại dự cảm, chỉ sợ những vật bên trong này của hắn, giá trị cao nhất, sẽ bị Mục Trần thu đi.

Tuy nhiên lúc này trong nội tâm cho dù có một vạn cái không tình nguyện, nhưng thấy ánh mắt Mục Trần nhìn soi mói, gầy còm nam tử chỉ có thể cường cười một tiếng, đem cái bình ngọc kia nhận lấy, chỉ là nụ cười trên khuôn mặt, hết sức khó coi.

Chứng kiến Mục Trần giao thủ, hắn biết rõ Mục Trần không phải là cái dạng đèn đã cạn dầu, loại nhân vật này, nên lấy lòng thì tốt hơn.

Trong nội tâm nghĩ đến đây, gầy còm nam tử chỉ có thể nhịn lấy nỗi đau, đem chặt đứt ánh sáng Linh lực phía trên Thủy Tinh Cầu đi.

Ba cái Thủy Tinh quang cầu như vậy rơi vào trong tay Mục Trần, hắn nhẹ nhàng ném đi, trong lòng tâm thần bất định hiện ra, lúc này hắn cơ hồ là đem Chí Tôn Linh Dịch trong tay bỏ ra sạch sẽ, bây giờ, hắn cũng chỉ có thể tin tưởng dị năng của Mặc Linh, hi vọng ba cái đồ vật trong thủy tinh này, có thể vượt qua giá trị 150 vạn Chí Tôn Linh Dịch a…

Bằng không thì lần này hắn đã ném tiền qua cửa sổ rồi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1022: Sừng Trâu - Lôi Tâm

Tại đem ba khỏa Thủy Tinh Cầu mua đến tay, Mục Trần cũng không ý định ngay tại chỗ này mở ra, miễn cho sự việc cũ lặp lại đến lúc mở ra bảo bối lại là đưa tới nhiều người nhìn xem, tuy nhiên hắn không sợ, nhưng loại phiền toái nhiều thêm tí nữa cũng là làm cho hắn thêm một ít đau đầu.

Mặt khác hắn cũng không muốn để cho gầy còm nam tử kia biết được hắn có thủ đoạn đặc biệt phá phong ấn, đến lúc đó dẫn tới lòng sinh ý xấu sẽ có thêm biến cố.

Cho nên, hắn trực tiếp là thu hồi ba khỏa Thủy Tinh Cầu, đi đến vị trí của Hàn Sơn cùng Cửu U, ở đằng kia gầy còm nam tử ánh mắt tiếc nuối nhìn theo.

"Tài liệu cơ bản gần như đã mua đủ…Nơi đây cách Vạn Thú Mộ khoảng hai ngày đường, trời đã tối, ta đề nghị tạm thời nghỉ một ngày ở chỗ này, ngày mai hãy đi." Hai cái đội ngũ lần nữa tụ hợp cùng một chỗ, Hàn Sơn đưa ra đề nghị.

Mục Trần đối với đề nghị này cũng không dị nghị, nơi giao dịch này có quá nhiều cặp mắt, so với dã ngoại lại muốn lộ ra an toàn hơn một ít.

Hàn Sơn nhìn thấy tất cả mọi người không ý kiến, liền dẫn mọi người theo hướng tây đi về, tại nơi này có từng tòa thạch tháp, một ít trong đó đã có người chiếm theo, hiển nhiên đều là cường giả khắp nơi tạm nghỉ chân trước khi đi chi địa.

Bọn người Mục Trần cũng tìm một tòa thạch tháp không người, rồi sau đó mọi người tự chọn riêng cho mình địa phương nhắm mắt tu luyện, Mục Trần thì lại tìm nơi hẻo lánh ngồi xuống, tay áo vung lên, ba khỏa Thủy Tinh quang cầu óng ánh sáng long lanh lơ lửng trước mặt của hắn.

Bên trong quang cầu, có ba khỏa thuỷ tinh nâu, phía trên thuỷ tinh nâu, có thêm từng đường vân, mơ hồ hắn là phong ấn chi văn.

Ở đằng kia, ba người Cửu U cũng là có chút hăng hái nhìn qua ba khỏa Thủy Tinh quang cầu, bọn hắn đồng dạng thật là muốn biết, ở bên trong ba khỏa Thủy Tinh sẽ mở ra kỳ vật gì?

Trong Thạch tháp, phát giác được động tĩnh Mục Trần như vậy, Hàn Sơn cũng hiếu kỳ đi tới xem, thời điểm trước hắn đã biết Mục Trần mở ra một khỏa Phượng Viêm Tinh, do đó mới dẫn tới mâu thuẫn với Xích Hồng Vũ, mà việc đó cũng làm cho hắn cảm thấy hâm mộ, dù sao một khỏa Phượng Viêm Tinh giá trị có thể viễn siêu hơn nhiều so với 50 vạn Chí Tôn Linh Dịch.

Mục Trần cũng không để ý bọn hắn đang nhìn chăm chú, tiện tay lấy ra một khỏa, sau đó bóp vỡ Thủy Tinh, viên thuỷ tinh nâu rơi vào trong tay hắn, mặt ngoài Tinh Thạch cũng có đường vân nổi bật màu đỏ sậm, loại chấn động này cùng với viên thủy tinh lúc trước không có sai biệt, hiển nhiên cũng là dùng máu tươi của Siêu cấp Thần Thú mà khắc thành.

Mục Trần có chút trầm ngâm, là lại lần nữa theo họa hồ lô lần nữa bố trí ra một đạo Linh trận tinh xảo, sau đó lại dùng phương pháp trước để xử lý, điều động lực lượng Chân Long Chân Phượng trong cơ thể, đem phong ấn ăn mòn.

Mục Trần chỉ nhắm mắt chốc lát, rồi đột nhiên mở ra, bởi vì hắn phát giác được phong ấn phía trên thuỷ tinh nâu, có chút hỗn loạn một tí, đó là phong ấn bắt đầu xuất hiện sơ hở.

Vì vậy hắn không do dự, bàn tay đột nhiên nắm chặt, trực tiếp là thúc dục Linh lực ẩn núp tiến vào, lập tức Linh lực bạo tạc, thuỷ tinh nâu kia

cũng vỡ tạc ra, quang điểm đầy trời bắn rọi.

Lúc hào quang tán đi, mọi người vội vàng ngưng mắt nhìn lại, sau đó nhìn thấy một đạo ám Tử Quang mang ngưng tụ trong lòng bàn tay Mục Trần, điểm ám Tử Quang mang này bỗng tăng vọt, biến thành một bộ ám tử sắc chiến giáp.

phía trên Chiến giáp, khắc đầy phù văn cổ xưa, từng đường vân sâu cạn không đồng nhất, cũng là tản ra chấn động huyền ảo, mơ hồ làm lòng người kinh hãi chấn động phát ra.

Chiến giáp này chỉnh thể hết sức nhỏ thon dài, hiển nhiên là chiến giáp giành cho nữ.

Mục Trần chút ít kinh ngạc nhìn qua cái ám tử sắc chiến giáp này, Linh lực quán chú, lập tức có Linh lực cường hoành chấn động từ trong đó tán phát ra, mặt ngoài chiến giáp tạo thành tầng tầng Linh lực phòng hộ.

Oanh!

Mục Trần nắm chặt thành quyền, trực tiếp là hung hăng đánh vào phía trên chiến giáp, tầng tầng Linh lực phòng hộ không ngừng sụp đổ, đồng thời cũng đem một quyền của Mục Trần tiêu hao dần, lúc quả đấm của hắn rơi vào bên trên chiến giáp, thì chỉ còn lại một xíu quyền ấn va chạm nhẹ nhàng rơi xuống, sau đó nhanh chóng tiêu tán.

"Hảo phòng ngự thật mạnh!"

Mục Trần thấy thế, ánh mắt lập tức ngưng tụ, một quyền này của hắn, nhìn như hời hợt, nhưng coi như là Lục phẩm Chí Tôn chịu đến đều phải thổ huyết, nhưng mà trước mắt lại bị chiến giáp này ngăn cản.

" Bảo bối tốt, có thể tăng phúc Linh lực…"

Mục Trần nhịn không được tán thưởng một cái, chiến giáp này không chỉ bản thân nó có được lực phòng ngự cường đại, lại có thể tăng phúc

Linh lực, do đó tăng cường sức chiến đấu.

Chỉ là hai điểm này, cũng có thể so với Tuyệt phẩm Thần Khí, hơn nữa tất nhiên giá trị là viễn siêu hơn 50 vạn Chí Tôn Linh Dịch.

"Thứ tốt!"

Hàn Sơn thấy thế, cũng là nhịn không được con mắt sáng ngời.

Mục Trần cười, cong ngón tay búng ra, chiến giáp bay về phía Cửu U, chiến giáp này vốn là nữ tính sử dụng, hơn nữa lúc này Cửu U nếu như có được chiến giáp này, hắn sức chiến đấu có thể lần nữa tăng lên.

Cửu U nhìn chiến giáp bay tới, nao nao chợt cười, cũng không cự tuyệt, tay ngọc khẽ vẫy, làm cho nó lơ lửng trước người, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận phơn phớt khẻ nhếch, Linh lực phun ra, nhanh chóng đem chiến giáp luyện hóa, rồi sau đó thu nhập vào trong cơ thể.

Sau khi đem chiến giáp này phân cho Cửu U, Mục Trần lần nữa nhìn về phía hai khỏa Thủy Tinh Cầu khác, mà kết quả cuối cùng cũng không người sở liệu, phong ấn cổ xưa kia, lần nữa bị Mục Trần phá giải thành công.

Bảo bối cũng hiện ra hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Hai đạo bảo bối, đạo thứ nhất, là một cái sừng trâu đen sịt, cái sừng trâu uốn lượn như cung, bên trên che kín dấu vết pha tạp, trong lúc mơ hồ lại có thêm một loại khí thế hung ác kinh người phát ra. Mục Trần nhìn qua cái sừng trâu màu đen này, ngược lại là ngẩn người, bởi vì hắn phát hiện vật ấy cùng biến thân của bọn Hàn Sơn trên đỉnh đầu cũng xuất hiện sừng trâu nhìn có chút tương tự. Vì vậy hắn nhìn về phía Hàn Sơn, sau đó hắn thấy mấy vị cường giả Tê Ma tộc, lúc này con mắt đỏ bừng nhìn đến cái sừng trâu màu đen trong tay hắn.

"Đây là sừng của Tê Ma tộc giác?" Mục Trần có chút kinh ngạc hỏi.

Hàn Sơn gắt gao nhìn chằm chằm vào cái sừng trâu màu đen kia, hô hấp trở nên có chút ồ ồ mà nói: "Hắn là chi vật của một vị tổ tiên trong Tê Ma tộc, tộc giác chính là vũ khí cường đại nhất của bản thân, bên trên có khí thế hung ác, đối với tộc ta dùng để tu luyện công pháp rất có ích, vật ấy bởi vì đã trãi qua thời gian dài mà nhận lấy ăn mòn, nhưng nếu như đeo trên thân thể mà tu luyện, sẽ làm cho tốc độ tu luyện công pháp của chúng ta nhanh hơn." Mục Trần lúc này mới hiểu, khó trách vì cái này mà nguyên một đám người Tê Ma tộc con mắt đỏ bừng như vậy, bất quá vật ấy đối với Tê Ma tộc mà nói đó là chi bảo tu luyện, nhưng đối với bọn họ mà nói, lại cũng không có bao nhiêu tác dụng, dù sao loại khí thế hung ác khác thường này, cũng không phải ai cũng cần.

"Mục huynh…"

Hô hấp Hàn Sơn theo thời gian trôi qua dần bình phục lại, hắn có chút xấu hổ nhìn về phía Mục Trần, nói: "Không biết vật ấy có thể bán cho chúng ta?"

Mục Trần nhìn về phía Cửu U cùng Mặc Phong, bọn họ đều tùy ý nhún nhún vai, vật ấy đối với Tê Ma tộc là bảo bối, nhưng đối với bọn họ mà nói, thật sự là đồ bỏ đi, nếu như bọn Hàn Sơn có thể đưa ra giá cả phù hợp, bán cho bọn hắn cũng là không sao.

Mục Trần thấy thế, cũng cười, trực tiếp đem sừng trâu màu đen trong tay để vào tay Hàn Sơn, nói: "Đã như vầy, cái này Hàn huynh cứ cầm lấy mà sử dụng là được rồi."

Hắn cũng không tặng không, dù sao bọn Hàn Sơn vẫn không so sánh được so với mối quan hệ cùng Cửu U, Mặc Phong, tặng không có lẽ cũng có chút ít không thỏa đáng, đến lúc đó đối với hợp tác phân chia, cũng sẽ sinh ra chia rẽ.

Hàn Sơn vội vàng cẩn thận từng li từng tí tiếp nhận sừng trâu, như bắt được trân bảo vuốt ve thoáng một phát, vẻ mặt hiện vẻ do dự, quay đầu cùng mấy vị đồng bạn thương lượng một lúc, cuối cùng đem một cái bình ngọc đưa Mục Trần.

"Mục huynh, vật ấy đối với thường nhân là vô dụng, nhưng đối với chúng ta người Tê Ma tộc mà nói lại là chí bảo, nếu như tại Đại Thiên Thế Giới bán đấu giá, giá cả sợ sẽ phải vượt qua 200 vạn Chí Tôn Linh Dịch."

Hàn Sơn có chút ý tứ mà nói: "Bất quá dưới mắt chúng ta trong tay tổng cộng chỉ có hơn hai trăm vạn Chí Tôn Linh Dịch, trong bình ngọc này vừa vặn có đúng 200 vạn, có thể ta sẽ chiếm một điểm tiện nghi…"

"200 vạn Chí Tôn Linh Dịch?"

Mục Trần nghe vậy ngược lại là nhịn không được sững sờ, chợt âm thầm tắc luỡi, vốn hắn cho rằng vật ấy có thể cho ra cái giá 100 vạn Chí Tôn Linh Dịch đã là rất tốt, không nghĩ tới hắn vẫn đánh giá thấp sự coi trọng nó của người Tê Ma tộc.

200 vạn Chí Tôn Linh Dịch này là đem toàn bộ tiêu hao bồi đầy trở lại.

"Vậy thì 200 vạn a."

Mục Trần tiếp nhận bình ngọc, không thèm để ý cười, có thể có cái giá này đã là ngoài dự đoán của mọi người, không cần phải tính toán chi li, dù sao song phương kế tiếp vẫn còn hợp tác.

Hàn Sơn cảm kích gật đầu, mặt khác những cường giả Tê Ma tộc kia cũng hiện lên ánh mắt thiện ý, hiển nhiên là hảo cảm đối với Mục Trần lại tăng thêm.

Mục Trần nhìn thấy bọn người Hàn Sơn yêu quý vuốt ve cái sừng trâu đen kịt kia, cũng không để ý tới nữa, bắt đầu đem ánh mắt nhìn hướng tới cái vật cuối cùng kia…

Một khỏa Ngân sắc chi vật hiện ra, ước chừng lớn cỡ nắm tay, bề ngoài thô ráp, nhìn về phía trên phảng phất là hình dạng một trái tim,

trong lúc mơ hồ lại là có thêm tiếng sấm cuồng bạo truyền tới làm cho người khác hãi hùng khiếp vía.

Mục Trần nhìn chằm chằm vào vật ấy, thần sắc dần ngưng trọng lên, bởi vì hắn có thể cảm giác được, bên trong vật ấy tựa hồ ẩn chứa một cỗ lực lượng cực đoan khủng bố cuồng bạo, cái loại lực lượng này nếu như là bạo phát ra, chỉ sợ mà ngay cả hắn đều là không chịu nổi.

"Đây là cái gì?"

Mục Trần nhìn về phía Cửu U, thần sắc nghi hoặc, hiển nhiên không thể nhận ra.

Cửu U, Mặc Phong cũng nhíu mày, mắt lộ vẻ suy tư, sau một hồi khá lâu, hay vẫn là cái vị cường giả đã từng nhìn ra sừng trâu nhìn chằm chằm vào vật đó có chút kinh ngạc trầm ngâm một hồi, nói: "Nếu như ta không đoán sai, vật ấy có thể là tại thời kỳ viễn cổ là rất hiếm thấy Thôn Lôi Thú tâm" (tim của thôn lôi thú)

Mục Trần nghe vậy, thần sắc cũng ngưng tụ, trong đôi mắt có một vòng kỳ dị chi quang xẹt qua.

"Thôn Lôi Thú tâm sao?"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1023: Vạn Thú Mộ

Ở thời kỳ viễn cổ, từng có kỳ thú, không ăn thảo mộc hay thịt, chỉ dùng Lôi điện làm thức ăn, mà vô số Lôi điện lại hội tụ tại bên trong trái tim nó, tầng tầng áp súc ngưng tụ, trở thành lực lượng hủy diệt.

Nhưng con thú này trời sinh tính hiền lành ngoan ngoãn, không đả thương người, chỉ khi nào chọc giận nó, đem nó bức đến cùng đường tuyệt lộ, là nó sẽ tự bạo trái tim, nghe nói vạn năm tuế nguyệt Thôn Lôi Thú, một khi tự bạo trái tim, uy lực không cách nào hình dung.

Có nghe đồn, từng có một vị Siêu cấp cường giả cấp bậc Địa Chí Tôn, có ý đồ bắt Thôn Lôi Thú làm vật nuôi, nhưng cuối cùng hắn lại làm làm cho nó tức giận, tự bạo trái tim, vị Địa Chí Tôn kia vẫn lạc luôn bên trong tự bạo.

Bất quá Thôn Lôi Thú quá mức hiếm thấy, hiên tại trong Đại Thiên Thế Giới càng thưa thớt, cho nên cũng là dần dần bị người ta quên đi.

Ở trong Thạch tháp, Mục Trần nghe Hàn Sơn giới thiệu xong, lập tức da đầu có chút run lên, bàn tay cầm chặt Ngân sắc trái tim đều run rẩy, sợ cái trái tim này nổ tung lên, nói như vậy, bọn họ tại đây không có một người nào có thể chạy trốn.

" trái tim Thôn Lôi Thú dùng màu sắc đến phân biệt, nghe nói vượt qua vạn năm, sẽ hóa thành màu vàng ròng, dưới mắt trái tim này phát ra màu Ngân sắc, có lẽ cũng cỡ ngàn năm tuế nguyệt, tuy nói không có khả năng làm cho Địa Chí Tôn vẫn lạc, nhưng phía dưới Địa Chí Tôn, đều có được lực sát thương trí mạng." Hàn Sơn chằm chằm nhìn vào trái tim Ngân sắc kia, có chút quen mắt nói.

Đã có trái tim Thôn Lôi Thú này trong tay, chính là nhiều hơn một vật bảo toàn tính mạng là con át chủ bài, khi lấy thứ này ra, mặc kệ là ai phải có ba phần kiêng kị.

Mục Trần tự khắc hiểu ra, lúc này nhịn không được nhếch miệng cười, cẩn thận từng li từng tí đem trái tim Ngân sắc này thu hồi, đã có vật này, vậy thì tương đương với một lần cơ hội bảo vệ tánh mạng.

Bất quá vật ấy chỉ có thể sử dụng được một lần, cho nên nếu như không phải vạn bất đắc dĩ, vẫn không thể vận dụng, bằng không mà nói, thật sự là quá mức lãng phí.

"Mục huynh thật sự là có cơ duyên tốt."

Hàn Sơn nhìn thấy Mục Trần liên tiếp thu hoạch, cũng là nhịn không được nói ra vẻ mặt cực kỳ hâm mộ, dưới mắt ba loại đồ vật được Mục Trần mở ra, mỗi cái đều không phải là phàm vật. Nếu như đổi thành Chí Tôn Linh Dịch, tổng giá trị chỉ sợ đều được gần ngàn vạn Chí Tôn Linh Dịch rồi, cái này so với việc bỏ ra 150 vạn Chí Tôn Linh Dịch, không thể nghi ngờ là đã lời vượt ra khỏi đó rất nhiều.

Trong mắt Mục Trần đã hiện lên vẻ mừng rỡ không che dấu được. Nghĩ đến lần thu hoạch này, là ngoài dự liệu của hắn.

Bất quá lần này nếu như không phải lấy trợ tá Mặc Linh có năng lực kỳ lạ kia, hắn không thể nào có được thu hoạch kinh người như thế, đương nhiên…Nhưng mấu chốt chính là, đúng lúc hắn có thể mượn lấy Linh trận để sử dụng. Đem những phong ấn làm người ta đau đầu miễn cưỡng phá giải.

Hai cái này, thiếu một thứ cũng không được.

"Hàn huynh, Vạn Thú Mộ sắp tới, vậy tình huống lần này tranh đoạt Đa Bảo Thú, có thể hay không nói rõ ràng cùng chúng ta?" Mục Trần rất nhanh đem mừng rỡ trong lòng thu liễm, sau đó nhìn về phía Hàn Sơn, dò hỏi.

Cửu U, Mặc Phong cũng là đem ánh mắt nhìn lại, chuyến này bọn hắn hướng về Vạn Thú Mộ mục đích chính yếu là tìm kiếm manh mối của Viễn Cổ Bất Tử Điểu, về phần tìm kiếm Đa Bảo Thú. Tuy nói cũng là động lòng người, nhưng dù sao cũng coi như là thứ yếu.

Cho nên, bọn hắn cũng phải tinh tường trong lúc này để biết rằng đến tột cùng có nguy hiểm gì, để có thể cân nhắc.

Hàn Sơn nghe vậy, cũng là gật đầu, nói: "Đây là việc nên bàn… cường giả tộc ta lần thứ nhất tiến vào Thần Thú chi nguyên đã từng nói qua, lúc ấy phát hiện Đa Bảo Thú, cũng không phải là chỉ có Tê Ma tộc chúng ta mà còn có vài tộc khác."

"Còn tộc khác?" Mặc Phong hỏi.

"Còn có hai tộc, Thiên Lang tộc cùng với Hoàng Kim Sư tộc." Hàn Sơn nói ra.

Mục Trần nghe vậy, hai mắt nhắm lại. Đây cũng là hai chủng tộc lâu đời, nếu như tiến hóa đến tận cùng, sẽ trở thành yêu thú có thể ăn mặt trăng Thiên Lang cùng với Hoàng Kim Sư chín đầu, cả hai có thể so sánh với Siêu cấp Thần Thú cũng là tồn tại trong truyền thuyết.

Bất quá ngàn vạn năm nây không nghe nói hai tộc trong có người thành công tiến hóa đến cùng, bởi vậy cũng có thể nhìn ra được, muốn đạt tới Chung Cực tiến hóa, thật sự là quá mức gian nan.

Dù là vậy, hôm nay Lang tộc cùng Hoàng Kim Sư tộc, tại Đại Thiên Thế Giới cũng có danh tiếng không thể khinh thường.

"Chúng ta đã từng âm thầm cùng cường giả Thiên Lang tộc ước định, đến lúc đó có thể liên thủ trước tiên loại Hoàng Kim Sư tộc, như thế, đến lúc đó bảo vật cũng có thể bớt đi một phần." Hàn Sơn cười nói.

Mục Trần có chút kinh ngạc liếc nhìn Hàn Sơn, không nghĩ tới hắn đã âm thầm lôi kéo Thiên Lang tộc, nói như vậy, Hoàng Kim Sư tộc đã bị

lừa bịp rồi.

"Thiên Lang tộc xảo trá hung tàn, cùng bọn họ hợp tác, vẫn phải là cẩn thận một ít." Cửu U nhắc nhở.

Hàn Sơn nghe vậy cũng gật đầu, hắn cũng không ngây thơ, cũng biết loại ước định này không có nhiều ràn buộc, vạn nhất đến lúc cuối xảy ra biến cố, hôm nay không chừng Lang tộc sẽ ra tay đối với bọn họ, cho nên hắn lần này mới mời Mục Trần đến cùng bọn hắn, bằng không thì dù có nắm chắc, hắn cũng không muốn tự nhiên lại phân chia bảo bối thêm cho người khác.

"Mà ngoại trừ những chủng tộc bên ngoài có khả năng này tranh đoạt Đa Bảo Thú, tại diệt chi địa nơi chôn cất Đa Bảo Thú, còn có Thú Linh ăn mòn hình thái tử khí, cực kỳ khó giải quyết."

"Thú Linh sao? Số lượng nhiều bao nhiêu? Cụ thể thực lực gì?" Mục Trần có chút trầm ngâm, cái gọi là Thú Linh, thật ra là cường giả Linh thú tộc vẫn lạc bị tử khí ăn mòn, do đó biến hóa thành cái xác không hồn tồn tại, nhưng bọn hắn bảo trì thực lực khi còn sống, hơn nữa hung hãn không sợ chết, một khi bị dây dưa cũng thật là phiền toái.

"Số lượng không ít, đại bộ phận đều là cấp độ ngũ hoặc lục phẩm Chí Tôn, nhưng với số lượng quá đông sẽ rất khó chơi, đến lúc đó phải cẩn thận ứng phó, bằng không sẽ phải trả giá không nhỏ." Hàn Sơn sắc mặt mặt ngưng trọng. Mục Trần gật đầu, Hàn Sơn có được tin tức rõ ràng hiển nhiên cũng có phải tinh tường, trong Thần Thú chi nguyên Vạn Thú Mộ là một hung địa, nơi này . không phải là nơi ngắm cảnh, lần tranh đoạt Đa Bảo Thú này e rằng sẽ có nhiều sự tình phát sinh.

Bất quá đã đi tới bước này, bất luận Vạn Thú Mộ có nguy hiểm đến thế nào đi nữa, bọn hắn cũng sẽ không buông tha, dù sao manh mối Bất Tử Điểu, chỉ sợ chỉ có tại chỗ đó mới có thể phát hiện.

Nhóm Mục Trần lần nữa thương thảo một tí kế hoạch đoạt bảo, sau đó không cần nhiều lời nữa, đợi đến đêm, thì tiến nhập trạng thái tu

luyện.

Hiện tại Mục Trần, cũng đang bắt đầu đắm chìm vào cảm ngộ bên trong Xá Thân Ma Quyền sát phạt.

Vì vậy một đêm không có chuyện gì xảy ra, nhanh chóng trôi qua.

Đến sáng sớm ngày thứ hai, ở giữa phiến thiên địa này lập tức trở nên náo nhiệt, xa xa ở đằng kia, liên tục không ngừng có quang ảnh lướt đến, cùng lúc này lại có thêm từng đạo quang ảnh ly khai điểm giao dịch, bắt đầu tiến đi làm những việc của bản thân.

Toàn bộ Thiên Địa, đều là hiện ra một loại sức sống tràn trề tư thái.

"Chúng ta cũng khởi hành thôi." Hàn Sơn nhìn về phía bốn người Mục Trần, cười nói.

Mục Trần, Cửu U đều là gật đầu, sau đó thân hình trực tiếp lướt đi trên thạch tháp, sau đó hóa thành quang bay nhanh về phía chân trời, phía sau bọn người Hàn Sơn cũng lần lượt bay theo.

Sau khi nhóm Mục Trần rời khỏi không lâu, bên ngoài tòa thạch tháp, đột nhiên có mười mấy đạo thân ảnh thoáng hiện ra, một người trong đó có chút quen thuộc, đó là người mà ngày hôm qua đã bị Mục Trần giáo huấn cho một trận Bạch Bân.

Bất quá lúc này khuôn mặt ngạo nghễ của Bạch Bân đã thu liễm, bởi vì ở trước mặt hắn, có một gã nam tử bận áo, thần sắc hắn lạnh lùng, hai mắt hiện ra màu sắc Băng Lam, ánh mắt tảo động, không khí liền có thêm Hàn Băng ngưng kết thành.

"Bạch Minh Đại ca, những người kia hắn đã sớm đi." Bạch Bân nhìn qua thạch tháp trống rỗng, cẩn thận từng li từng tí nói.

Nam tử áo lam Bạch Minh nhíu mày nhìn hắn, cái nhìn nhất thời làm toàn thân Bạch Bân phát lạnh.

"Ngươi nói trên người của người kia có khí tức của Chân Phượng đó là sự thật?" nam tử áo lam thản nhiên nói.

"Tuyệt đối là thật, cái loại uy áp này tuyệt đối không sai, hơn nữa người nọ có lẽ là nhân loại, trên người của hắn, tất nhiên là có thêm chí bảo của tộc ta, bằng không thì không có khả năng có được Chân Phượng uy áp." Bạch Bân vội vàng nói.

Nam tử áo lam khẽ gật đầu, trong mắt xẹt qua một vòng dị sắc, Chân Phượng chi khí… Đây chính là tộc nhân có huyết mạch đẳng cấp cao nhất Phượng Hoàng nhất tộc mới có thể có được, trên người cái tên nhân loại kia đến tột cùng có loại chí bảo gì?

Nếu như hắn có thể đạt được, nói không chừng có thể làm cho huyết mạch bản thân tinh tiến, thực lực đại trướng.

"Phương hướng bọn hắn đang đi đến đã điều tra rõ ràng chưa?" nam tử áo lam lại hỏi lần nữa.

"Hắn là hướng về phía Tây Bắc." Bạch Bân nói ra.

"Cái hướng đó…" nam tử áo lam khẽ giật mình, chợt mỉm cười, nói: "Đó là phương hướng của Vạn Thú Mộ, xem ra bọn hắn và chúng ta có chung mục đích, xem ra ông trời không giúp bọn hắn."

"Bạch Minh Đại ca, muốn truy giết sao?" Bạch Bân hỏi.

Nam tử áo lam lắc đầu, nói: "Ta còn muốn tại trạm giao dịch kiểm nhận ở đây mua một ít đồ, bọn hắn cũng là đi Vạn Thú Mộ, đến lúc đó sẽ gặp phải, không vội trước hết để cho bọn hắn tự do một đoan thời gian đã."

Nam tử áo lam nói xong thì quay người đi, lưu lại ánh mắt không cam lòng của Bạch Bân nhìn chằm chằm về phía Tây Bắc, điềm nhiên nói: "Để cho các ngươi sống thêm vài ngày nữa!"

Bọn người Mục Trần đã nhanh chóng rời xa giao dịch điểm, nên không biết đã bị người nào theo dõi, hoặc giả nếu có biết được, với tính tình của hắn chỉ sợ cũng sẽ không để ý, dù sao thời điểm ra tay đối với Bạch Bân, hắn đã biết sẽ đưa tới một chút phiền toái, nhưng theo như lời hắn, hắn hành sự, không né tránh, bất cứ người nào Bạch Bân mời đến cũng chỉ là cho hắn tùy ý hạ gục, đến lúc đó Mục Trần sẽ cho trả một cái giá trầm trọng.

Cho nên, lúc này hắn như cũ toàn tâm chạy đi, thẳng đến Vạn Thú Mộ mà đi.

Mà trong thời gian hai ngày kế tiếp, bọn hắn cũng không lại trì hoãn tốc độ tăng đến mức tận cùng, đến chiều ngày hôm sau, bọn hắn xuất hiện tại bên trên một tòa cô phong.

Tầm mắt của bọn hắn, đều là vào lúc này nhìn về phía xa xôi phương hướng, thần sắc đều là trở nên đặc biệt ngưng trọng.

Chỉ thấy ở đằng xa kia xuất hiện một dãy núi, đột nhiên xuất hiện sương mù xám nồng đậm dầy đặt, tro khí âm hàn đến cực điểm, trong lúc mơ hồ, tựa hồ là có vô số thanh âm tiếng quỷ rít gào âm lãnh, từ nơi ấy truyền tới.

Giữa không trung, hiện ra vô số phần mộ mơ hồ, tử khí ngập trời.

Vạn Thú Mộ, rốt cục đã đến.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1024: Thiên Lang Tộc

Mênh mông tử khí tràn ngập trong thiên địa, cái loại cảm giác âm lãnh này, Linh lực đều không cách nào ngăn cách hoàn toàn, một tia tử khí nhập vào cơ thể, làm cho Linh lực trong cơ thể con người dần dần bị ăn mòn.

Nhóm Mục Trần lăng không đứng ở phía trên Vạn Thú Mộ nhìn thiên địa tràn ngập tử khí, lại nhìn thấy hình ảnh mộ bia cực lớn thần sắc cũng dần trở nên ngưng trọng.

Vạn Thú Mộ, làm cho hắn có một loại cảm giác hãi hùng khiếp vía.

"Thật không hổ là địa danh nguy hiểm nhất trong Thần Thú chi nguyên." Mục Trần cảm thán nói.

"Bên trong tòa Vạn Thú Mộ này, đã có biết bao nhiêu Siêu cấp Thần Thú vẫn lạc…" Hàn Sơn cũng gật đầu, Siêu cấp Thần Thú cái tên mà trong truyền thuyết các chủng tộc Thần Thú đều là cao cấp nhất tồn tại, thực lực có thể so sánh với Thiên Chí Tôn, nhưng cuối cùng vẫn chết tại cái nơi này Vạn Thú Mộ.

Mà tồn tại càng cường đại, một khi vẫn lạc, không được chôn cất tử tế trong diệt chi địa, sẽ tản ra tử khí ngập trời, trước mắt tòa Vạn Thú Mộ này bị tử khí kinh người như thế, nguyên nhân rất lớn cũng là bởi vì những Siêu cấp Thần Thú kia vẫn lạc làm cho chỗ này tử khí ngập trời.

"Không còn sớm nữa, chúng ta chuẩn bị tiến vào thôi…"

Hàn Sơn nhìn thoáng qua sắc trời, sau đó tay áo vung lên, lập tức có mấy đạo bạch quang phong tới bốn người Mục Trần, bọn hắn đưa tay

tiếp nhận, đạo bạch quang kia nhanh chóng hóa thành hỏa diễm màu trắng, rơi vào trên vai bọn hắn, bạch sắc hỏa diễm thiêu đốt tạo thành ánh lửa nhàn nhạt, đem thân thể của bọn hắn bao phủ lại.

Khi những ánh lửa này bao phủ, Mục Trần lập tức cảm giác được thân thể dần trở nên ôn hòa, cái loại tử khí ăn mòn đang xâm nhập trong cơ thể cũng bị triệt tiêu đi.

Hỏa diễm này, so với lúc trước Hàn Sơn sử dụng hiển nhiên càng thêm cường lực.

"Đây là khu chết hỏa…Có thể khu trục tử khí, còn có thể cảm ứng Thú Linh bị tử khí xâm nhập, bất quá thời gian hỏa diễm này tồn tại không lâu, cho nên cần phải thỉnh thoảng thêm một ít tài liệu vào để duy trì, những vật này ta đều cho các ngươi."

Hàn Sơn cười cười, trên vai của hắn cũng là có một đóa bạch sắc hỏa diễm đang cháy. Sau đó hắn cong ngón tay búng ra, đem một ngọn cỏ màu trắng tiến vào hỏa diễm ngọn cỏ nhanh chóng bị thiêu đốt, sau đó ngọn lửa kia trở nên mạnh mẽ cháy sáng hơn.

Bọn người Mục Trần là gật đầu đã hiểu ra.

"Liền đi thôi."

Nhìn thấy Hàn Sơn đều đã chuẩn bị thỏa đáng cũng không nói thêm, thân hình dẫn đầu mãnh liệt bắn đi, hóa thành quang ảnh bay thẳng đến mảng thiên địa đầy tử khí kia.

Bọn người Mục Trần cũng lập tức đuổi theo.

Càng tiếp cận, Mục Trần có thể cảm giác được tử khí âm lãnh trong thiên địa càng ngày càng nồng đậm. Mặt đất phía dưới hiện ra đen kịt, giống như bùn đất hư thối.

"Sắp sửa tiến vào rồi!"

Phía trước Hàn Sơn khẽ nhắc nhở một tiếng, sau đó Mục Trần đột nhiên cảm giác được nhiệt độ trong thiên địa trở nên âm hàn, mặc dù trên bờ vai có khu chết hỏa bảo hộ, nhưng cái loại tử khí ăn mòn này, vẫn làm cho người ta phải rùng mình một cái.

Chung quanh tử khí mênh mông đã đầm đặc đến một loại có thể ngăn cản tầm mắt, hơn nữa đi trong những tử khí này bị chúng ăn mòn, Mục Trần phát giác được Linh lực đang bịị áp chế rất nhiều, không cách nào vận dụng toàn bộ.

Các ngọn núi chung quanh dần dần hóa thành màu trắng xám, phóng nhãn nhìn ra, không còn có bất kỳ mảng xanh nào, tựa như một thế giới chết.

Ngao!

Ở xa xôi bên trong, phảng phất có tiếng thú rống âm lãnh vang lên, trong đó không có mảy may sinh cơ, tựa như đã chết.

Bá! Bá!

Đoàn người Mục Trần lặng yên đi chậm chạp xuyên cẩn thận từng li từng tí, toàn thân căng cứng, đề phòng nhìn qua bốn phía.

Đát!

Phía trước thân ảnh Hàn Sơn đột nhiên dừng lại như quỷ mị rơi vào một thân đại thụ đã chết chỉ còn lại xác cây xám trắng, ánh mắt của hắn nhìn qua phía trước, chỉ thấy giữa không trung, có mấy bóng dáng trôi nổi. Một quần tử khí âm lãnh không ngừng đi theo phát ra trên người bọn họ.

"Vật đó chính là Thú Linh sao?"

Mục Trần cũng nhìn lại, chỉ thấy đó là một thân xác màu xám trắng, hai mắt trống rỗng, không có thần trí, hình dạng của bọn chúng đều không giống nhau, có thậm chí bộ dáng cũng là nửa người nửa thú tư.

Bất quá quanh thân bọn chúng đều giống nhau đều tản ra tử khí cường đại, cái loại tử khí này, dưới Ngũ phẩm Chí Tôn phía chỉ sợ chạm vào chỉ có chết.

"Nhanh chóng đánh nát cái đầu của chúng, nói cách đó là cách giết chúng nhanh nhất, nếu không chúng sẽ kêu gọi những Thú Linh khác, đến lúc đó bị bao vây thì sẽ rất phiền toái."

Hàn Sơn nhỏ giọng nói ra, sau đó ngón tay huy động, nhanh chóng đem những đồng đội của hắn phân phối hoàn tất.

Bọn người Mục Trần cũng gật đầu, sau đó nháy mắt bọn cùng lúc mãnh liệt bắn đi, nhắm hướng cái xác thú linh đang phiêu phù phía trước ở giữa không trung.

Thân ảnh Mục Trần xuất hiện ở trước một bóng xám trắng, thân ảnh kia toàn thân bao bọc bởi bộ lông màu trắng, thân thể nhìn như yếu ớt, nhưng là so kim thiết còn muốn cứng rắn hơn.

Khi thân thể Mục Trần xuất hiện, đạo nhân ảnh kia lập tức có quầng trăng mờ xuất hiện, mãnh liệt ngẩng đầu, tập trung vào Mục Trần, sau đó giống như thiểm điện trảo phong như lưỡi dao sắc bén nhắm lồng ngực Mục Trần chộp tới.

Yêu Linh này ra tay tàn nhẫn xảo trá, thật khiến được Mục Trần có chút kinh ngạc, xem ra những Thú Linh này khi còn sống đều có khả năng chiến đấu phong phú cho nên vẫn giữ được bản năng chiến đấu khi vẫn lạc, bằng không thì khả năng ra tay không tấn mãnh xảo trá đến loại trình độ này.

Với loại trình độ Thú Linh này, nếu như là Lục phẩm Chí Tôn tầm thường gặp phải, chỉ sợ thật đúng là phải chật vật không nhỏ.

Bất quá Mục Trần không phải nằm trong hàng ngũ này.

Cho nên, lúc trảo phong của Thú Linh kia gào thét đến, Mục Trần không có chút nào né tránh, trực tiếp sử dụng bàn tay thò nắm lấy bàn tay trảo phong sắc bén kia trong tay..

Răng rắc.

Bàn tay Mục Trần vừa dùng lực, liền đem cái tay trảo kia bẽ gãy, nhưng Thú Linh này lại không hề cảm thấy đau đớn, sử dụng bàn tay còn lại nanh vuốt sắc bén mang theo tử khí âm trầm, đâm thẳng yết hầu Mục Trần.

Phanh!

Sắc mặt Mục Trần bình tĩnh, một quyền oanh ra, không gian nứt vỡ, quyền ảnh trực tiếp đánh vào trên đầu Thú Linh kia, lập tức một tiếng nổ mạnh vang lên, đầu Thú Linh kia giống như là dưa hấu bạo vỡ nổ tung.

Đầu bạo toái, nhưng cũng không có huyết dịch bắn ra, chỉ có một ít tro cốt phiêu tán, mà thân hình Thú Linh kia cũng là đột nhiên cứng lại, cuối cùng rơi chúi xuống đất từ giữa không trung.

Mục Trần cũng không nhìn cái xác Thú Linh đang rơi, mà là đang nhìn qua quả đấm của hắn, thời điểm hắn một quyền chấn vỡ đầu Thú Linh, bên trên bàn tay của hắn quấn quanh một tia tử khí, đó là tử khí ăn mòn.

"Những tử khí này, thật là khó chơi."

Mục Trần nhíu mày, vận chuyển Linh lực đem cái kia tử khí kia đều khu trục, cái Vạn Thú Mộ này, tử khí nồng đậm, sơ sẩy một cái bị xâm nhập vào trong cơ thể, chỉ sợ phải trả giá không nhỏ.

Không lâu sau khi Mục Trần giải quyết hết những Thú Linh này, Hàn Sơn, Cửu U cũng là nhanh chóng thanh trừ những Thú Linh kia, rồi sau đó lần nữa hội tụ lại, cũng không nói chuyện, nhanh chóng đi theo phía sau Hàn Sơn.

"Chúng ta phát hiện ra vị trí Đa Bảo Thú kia vẫn lạc tại phía Tây Bắc Vạn Thú Mộ, chúng ta nên cẩn thận một tí, đi khoảng nữa ngày nữa sẽ tới." Hàn Sơn nói ra.

"Có khi nào Lang tộc cùng Hoàng Kim Sư tộc nhanh chân đến trước?" Mục Trần dò hỏi.

"Nhanh nhất mà nói, bọn hắn cũng không có nhanh đến như vậy, dù sao vị trí Đa Bảo Thú vẫn lạc nguy cơ trùng trùng, muốn xông qua, không phải chuyện dễ dàng." Hàn Sơn trả lời.

Mục Trần nghe vậy cũng gật đầu, không cần phải hỏi thêm nữa.

Một đoàn người nhanh chóng từ trong Vạn Thú Mộ tối tăm mờ mịt xẹt qua, bất quá cả khu vực Vạn Thú Mộ này rộng bao la vượt xa qua sự tưởng tượng của bọn hắn, đi cả một đoạn đường dài với vận tốc khá nhanh nhưng vẫn như cũ nhìnkhông thấy điểm cuối cùng.

Mà ở dọc theo đường đi, bọn hắn cũng gặp không ít Thú Linh, tuy nói có Hàn Sơn dẫn đầu, nhưng Hàn Sơn cũng thay đổi lộ tuyến chút ít, cho nên bọn hắn mấy lần đều là lạc vào trong vòng vây của Thú Linh phải thật vất vả mới thoát khỏi, nhưng cũng có chút chật vật.

Bất quá may mắn chính là, bọn hắn không có gặp phải Thú Linh quá mức cường đại, bằng không thì cũng sẽ có chút ít gian nan.

Mặt khác, tại hướng đi về nơi Đa Bảo Thú vẫn lạc, Mục Trần cũng lặng lẽ thúc dục Chân Phượng chi linh, ý đồ cảm ứng dấu vết Viễn Cổ Bất Tử Điểu, nhưng cuối cùng đều không có hiệu quả gì, ngược lại làm cho hắn có chút thất vọng.

Mà thời gian nhanh chóng đi qua.

Không biết đã qua bao nhiêu gò núi, Mục Trần rốt cục phát giác được phía trước tốc độ Hàn Sơn chậm lại, và ra tín hiệu bảo mọi người coi chừng.

Mục Trần cùng Cửu U liếc nhau, xem ra bọn hắn hắn là đã tiếp cận vị trí Đa Bảo Thú vẫn lạc rồi.

Gò núi xuất hiện trước mắt Mục Trần, chỉ một mảnh rừng cây màu xám trắng, trong rừng cây, tử khí quanh quẩn, phảng phất như là có bóng Quỷ hiển hiện, làm cho mọi người sởn hết cả gai ốc.

Mục Trần chằm chặm đi lên phía trước nhìn mảng rừng cây màu trắng, hai mắt hơi hơi nhíu lại, ở chỗ này, hắn đã nhận ra Linh lực trong người dao động.

Hắn ánh mắt nhìn sang Cửu U, Mặc Phong, hai người cũng là có phát giác, tư thế đề phòng.

Hàn Sơn chằm chặm đi lên trước mắt nhìn rừng cây màu trắng, lấy ra một cái còi, thổi ra một đạo sóng âm cực kỳ nhỏ, sóng âm khuếch tán, sau một lúc lâu, trong rừng rậm màu trắng lá cây run run, lại sau đó, Mục Trần nhìn thấy mấy đạo thân ảnh toàn thân tràn ngập Hung Sát Chi Khí, chạy ra khỏi rừng cây, xuất hiện ở trước rừng cây.

Đó là mấy thân ảnh cường tráng, thân thể của bọn hắn có vô vàn các loại vết sẹo, lộ ra có chút dữ tợn, mà lúc đồng tử màu đỏ tươi của bọn hắn tập trung vào nhóm Mục Trần. Chỗ mi tâm bọn hắn, có một vết hình nửa vầng trăng, đó là tiêu chí nhận ra Thiên Lang tộc.

Những người này, hiển nhiên là cường giả Thiên Lang tộc.

Mục Trần nhìn thấy bọn hắn, lại không buông lỏng cảnh giác chút nào, ngược lại càng đề phòng.

Cầm đầu đám cường giả Thiên Lang tộc, là một gã nam tử trên khuôn mặt có một vết thương dữ tợn, đồng tử màu đỏ tươi của hắn vốn là liếc nhìn về phía Hàn Sơn, sau đó đột nhiên ngưng tụ nhìn về Mục Trần, Cửu U, lập tức trên khuôn mặt hắn có sát khí hiện lên.

"Hàn Sơn, bọn hắn không phải là người Tê Ma tộc !"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1025: Kim Liệt

Ánh mắt màu đỏ tươi của vị cường giả đầu lĩnh Thiên Lang tộc hơi chằm chằm nhìn vào mấy người Mục Trần, ánh mắt sắc bén giống như dao găm, như muốn đem mấy người họ đâm thủng.

"Ha ha, Hoắc Dương huynh không cần phải lo lắng, bọn họ là bằng hữu Cửu U Tước tộc, ta lần này tìm họ hợp tác." Hàn Sơn nghe vậy, thì là cười cười, giải thích.

"Người hợp tác?"

Cường giả đầu lĩnh Hoắc Dương Thiên Lang tộc nhướng mày, cười lạnh nói: "Hàn Sơn, ngươi tưởng cái nơi Đa Bảo Thú vẫn lạc có bảo bối vô cùng vô tận hay sao? Càng nhiều người chia lãi, ta không đồng ý."

Hàn Sơn sắc mặt bất động, nói: "Hoắc Dương huynh cứ việc yên tâm, đã bọn họ là ta mời đến, đến lúc đó nếu muốn chia phần, tốt, ta sẽ lấy phần của nhóm chúng ta mà chia sẽ không đụng đến phần của các ngươi."

Hoắc Dương nghe vậy, sắc mặt lúc này mới hơi chút trì hoãn, nhưng ánh mắt hung ác vẫn như trước nhìn chằm chằm vào đám người Mục Trần, chợt khóe miệng có chút hếch lên, trong mắt xẹt qua một vẻ khinh thường.

Hiển nhiên hắn đã là cảm ứng ra nhóm Mục Trần chỉ có Cửu U cùng Mặc Phong đã bước chân vào Thất phẩm Chí Tôn, còn lại hai người đều là Lục phẩm Chí Tôn.

Chút thực lực ấy, cũng dám đến Vạn Thú Mộ, thật sự là bị tham lam làm lu mờ lý trí rồi, đúng là ngu xuẩn.

Trong ánh mắt Hoắc Dương vẻ khinh thường cũng không có che dấu, cho nên Mục Trần, Cửu U cũng phát giác được, bất quá họ cũng không tức giận, thần sắc bình tĩnh, cũng không muốn cùng cường giả Thiên Lang tộc tạo thêm bất hòa.

Ánh mắt Mục Trần nhìn thoáng qua đoàn người Thiên Lang tộc, bọn họ tổng cộng có năm người, trong đó bốn người đều có thực lực là Thất phẩm Chí Tôn, đội hình bực này, so với Tê Ma tộc cũng không íu hơn, hiển nhiên, lần này vì bảo vật tại nơi Đa Bảo Thú vẫn lạc, Thiên Lang tộc cũng hao tốn một ít đại khí lực.

Dù sao, tiến vào Thần Thú chi nguyên, độ khó khăn sẽ tăng lên rất nhiều, cho nên mặc dù là Cửu U Tước tộc cũng chỉ là có ý định đưa bốn người bọn họ tiến vào. Ở trong đó tự nhiên cũng có một vài trường hợp tộc nhân có thực lực íu kém nhưng vẫn đạt được chỗ tốt, dù sao cái Thần Thú chi nguyên này Thiên kiêu gia tộc quá nhiều, cho nên người tiến vào trong đó tự nhiên là đạt được thành quả tốt mà không phải bỏ ra nhiều khí lực.

Bất quá bốn vị Thất phẩm Chí Tôn của Thiên Lang tộc. Ngoại trừ đầu lĩnh Hoắc Dương làm cho Mục Trần phải để ý, những người còn lại chỉ là quét nhìn qua, cảm giác của hắn ba vị Thất phẩm Chí Tôn này, cũng cùng với thủ hạ của Lôi Nha tộc là Lục Tùy năng lực không chênh lệch nhiều. Nếu như là trước khi Long Phượng thể chưa đột phá đến tầng thứ hai, có lẽ hắn giải quyết còn có chút phiền toái, nhưng hiện tại sao … thì ngược lại quá dễ dàng.

"Hoắc Dương huynh, tình huống tại đây như thế nào?" Hàn Sơn cười hỏi.

Hoắc Dương miệng nhếch lên, nói: "Hoàng Kim Sư tộc nửa ngày trước đã đến, bất quá bọn họ cũng không dám đơn thân độc mã xông vào

chỗ sâu bên trong, lúc này số lượng Thú Linh tựa hồ càng ngày càng nhiều."

"Hoàng Kim Sư tộc từng để người tới đưa tin, trải qua dò xét, vị trí Đa Bảo Thú vẫn lạc, thực lực Thú Linh đạt tới Thất phẩm Chí Tôn. Số lượng đã gia tăng đến 15 đầu."

Hàn Sơn nghe vậy, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng, 15 đầu Thú Linh có thực lực Thất phẩm Chí Tôn, nếu như bọn hắn tùy ý đơn thân mà đi vào, chỉ sợ khó mà một mình đạt được hết.

"Ý của Hoàng Kim Sư tộc, là trước liên thủ giải quyết hết những bầy Thú Linh này, chờ đến bảo địa, sẽ quyết định ai là chủ sở hữu cuối cùng." Hoắc Dương liếc nhìn Hàn Sơn, nói ra.

"Liên thủ sao?"

Hàn Sơn từ chối cho ý kiến, chỉ là nói: "Chúng ta đi xem trước."

Hắn dẫn đầu mọi người trực tiếp lướt đi tiến vào rừng rậm, nhanh chóng đi xâu vào trong.

Phía sau, Hoắc Dương nhìn thân ảnh của bọn Hàn Sơn, ánh mắt hoang mang chớp động. Phất phất tay, dẫn người của hắn nhanh chóng đuổi theo.

Cánh rừng rậm này cây cối màu xám trắng, ở trong đó tử khí nồng đậm tràn ngập, hơn nữa càng xâm nhập sâu vào trong đó, Mục Trần cảm giác được cái loại tử khí này càng nồng đậm, làm cho huyết dịch trong người đều có chút đình chỉ.

Trong rừng rậm khổng lồ, đoàn người Mục Trần tốc độ chậm lại, lúc này phía trước rừng rậm dường như bắt đầu thưa thớt, chuyển biến thành một mảnh địa thế có dốc núi, đám người Mục Trần dừng lại bên trên cự nham xám trắng, ánh mắt nhìn về thung lũng cực lớn phía dưới sườn núi. Chỗ đó cây cối bởi vì bị tử khí ăn mòn hiện ra sắc thái đen kịt một khu

vực, có tiếng thú rống vang lên bên trong tử khí, loáng thoáng có thể thấy được vài bóng dáng du đãng trôi nổi.

"Nơi này chính là nơi Đa Bảo Thú vẫn lạc." Hàn Sơn chỉ tới chỗ thung lũng cực lớn, mặt sắc mặt ngưng trọng.

Mục Trần ngưng thần nhìn lại, trên không thung lũng khổng lồ kia, tro tử khí đáng sợ ngưng tụ thành mây, toàn bộ thiên địa, không có sinh cơ.

Loại cảnh tượng này, bên trong Vạn Thú Mộ là đại biểu cho một nơi cực kỳ nguy hiểm, người bình thường nhìn thấy loại tình huống này đều là tránh đi, nghĩ đến nếu như không phải vô tình phát hiện, chỉ sợ những cường giả Tê Ma tộc, Thiên Lang tộc, Hoàng Kim Sư tộc, cũng là không thể nào phát hiện tại đây cất dấu thể xác của Đa Bảo Thú.

Lúc đoàn người Mục Trần đang quan sát lấy phiến khu vực này, xa xa đột nhiên có kim quang lập lỏe, sau đó có thêm âm thanh xé gió truyền đến, Hàn Sơn thần sắc lập tức đề phòng.

Những kim quang kia rất nhanh xuất hiện ở cách đó không xa, xuất hiện một thân hình khôi ngô mang đến một cỗ áp bách cường đại.

Ánh mắt Mục Trần cũng nhìn tới, tổng cộng có sáu người, thể hình khôi ngô, một đầu tóc vàng, trên mặt có kim văn nhàn nhạt, Kim sắc trong con mắt, một cảm giác áp bách bá đạo không che dấu được đi ra.

Hiển nhiên, những người này có lẽ là đến từ Hoàng Kim Sư tộc.

Những cường giả Hoàng Kim Sư tộc này vừa xuất hiện, người của Tê Ma tộc cũng là lập tức cảnh giác, toàn thân căng cứng, quanh thân Linh lực bắt đầu khởi động, nhìn chằm chằm vào đối phương.

Ngược lại thần sắc Hàn Sơn rất bình tĩnh, hắn trực tiếp nhìn về phía nhóm người Hoàng Kim Sư tộc, chỗ đó có một gã nam tử khôi ngô, thân

hình giống như thiết tháp, phía dưới làn da kim quang ám uẩn, một cỗ Linh lực áp bách kinh người, không ngừng theo cơ thể hắn phát ra.

"Kim Liệt...quả nhiên người của Hoàng Kim Sư tộc là cho ngươi dẫn đầu." Hàn Sơn nhìn chằm chằm vào vị nam tử khôi ngô này, chậm rãi nói.

Cửu U đối với Mục Trần thấp giọng nói ra: " thế hệ này trẻ tuổi ở bên trong Hoàng Kim Sư tộc, có hai cái người nổi bật, được xưng là Hoàng Kim song hùng Kim Liệt là người thứ nhất, xem ra người thứ hai lần này không tới."

Mục Trần nhẹ nhàng gật đầu, Kim Liệt đích thật làm cho người người cảm thấy có một loại cường đại áp bách, Thất phẩm Chí Tôn tầm thường chỉ sợ xa không phải là đối thủ của hắn, hơn nữa, hắn cũng là có thể cảm giác được, thân thể Kim Liệt, cũng là trải qua tu luyện càng cường đại.

Thiết Tháp nam tử nghe được giọng Hàn Sơn, nhếch miệng cười, lộ ra răng trắng dày đặc, phảng phất tản ra hàn khí, ánh mắt ẩn chứa áp bách liếc nhìn Hàn Sơn, sau đó dừng lại trên người Cửu U, Mặc Phong.

"Hàn Sơn, ngươi đối với bản thân và người của Tê Ma tộc cũng không quá tự tin rồi, loại này cơ duyên, đều cam lòng để cho người khác đến kiếm một chén canh?" Kim Liệt cười nói, trong tiếng cười có thêm một ý trào phúng.

Cửu U nghe vậy, thản nhiên nói: "Chúng ta chỉ là được Hàn huynh mời tới để mở mang tầm mắt mà thôi."

Kim Liệt cười nói: "Đội hình như vậy cũng dám xông vào, không biết nên nói các ngươi là cuồng vọng hay là vô tri?"

"Cuồng vọng hay là vô tri, thử xem sẽ biết?" Mục Trần mỉm cười.

"Lục phẩm Chí Tôn, nơi này ngươi có tư cách nói chuyện?" một gã Thất phẩm Chí Tôn Hoàng Kim Sư sau lưng Kim Liệt tộc lạnh giọng

quát.

Kim Liệt khoát tay áo, ngăn không cho thủ hạ nói, ánh mắt của hắn cũng không nhìn Mục Trần, một tên Lục phẩm Chí Tôn căn bản không đáng hắn coi trọng.

"Hàn Sơn, chúng ta cũng không muốn cùng các ngươi cãi nhau…Trải qua dò xét của chúng ta trước đó, bên trong phiến khu vực này đã xuất hiện hơn mười đầu Thú Linh cấp bậc Thất phẩm Chí Tôn, hơn nữa còn có một lượng lớn Thú Linh, bằng vào đội ngũ chúng ta, là không thể nào thành công xông qua."

Kim Liệt nhìn về phía Hàn Sơn, nói: "Điều này người Thiên Lang tộc cũng đã dò xét qua, nếu như ngươi cảm thấy không tin, có thể lại đi dò xét một lần nữa."

Phía sau Hoắc Dương cường giả Thiên Lang tộc cũng gật đầu.

Ánh mắt Hàn Sơn chuyển hướng tới khu vực tử khí nồng đậm nhíu mày, kỳ thật không cần dò xét hắn cũng đã có thể cảm ứng được, bên trong phiến khu vực này, có không ít Thú Linh lợi hại tồn tại.

"Mục huynh, ý của các ngươi như thế nào?" Hàn Sơn trầm mặc một thoáng, nhìn về phía Mục Trần dò hỏi.

Kim Liệt cùng Hoắc Dương nhìn thấy Hàn Sơn không hỏi Cửu U, ngược lại là hỏi Lục phẩm Chí Tôn Mục Trần, không khỏi sửng sốt một chút, có chút kinh nghi liếc nhìn Mục Trần, hiển nhiên không rõ vì cái gì Hàn Sơn đối với tên Lục phẩm Chí Tôn khách khí như thế.

Mục Trần cùng Cửu U liếc nhau, sau đó đều gật đầu.

Hàn Sơn thấy thế, lúc này mới hướng về phía Kim Liệt gật đầu, nói: "Trước tiên có thể liên thủ giải quyết hết Thú Linh, về phần bảo vật nơi Đa Bảo Thú vẫn lạc, chờ xông qua sẽ phân phối lại."

Kim Liệt nghe vậy, cũng không thèm để ý gật đầu, sau đó toàn bộ đội ngũ cùng hội tụ tại một chỗ, riêng phân phối khu vực cùng với vị trí của từng nhóm đối phó với số lượng Thú Linh.

"Đều đã chuẩn bị thỏa đáng, vậy thì động thủ đi."

Kim Liệt ánh mắt lẫm liệt, nhìn thấy các nhóm đã phân phối hoàn tất, cũng không nhiều lời, trực tiếp là mang theo cường giả Hoàng Kim Sư tộc bắn đi.

"Chúng ta cũng đi trước, sau khi thanh trừ hoàn tất lại tụ hợp."

Hoắc Dương cũng là nói một tiếng, sau đó dẫn người lướt đi.

"Chúng ta cũng đi thôi."

Hàn Sơn nhìn thấy người của Hoàng Kim Sư tộc và Thiên Lang tộc đã xuất động, nhìn về phía Mục Trần nói một tiếng, sau đó hóa thành một đạo quang ảnh bắn đi, thẳng đến phía dưới phiến thiên địa khổng lồ u ám.

Mục Trần híp đôi con ngươi màu đen lại nhìn thoáng qua phương hướng Hoàng Kim Sư tộc cùng Thiên Lang tộc đi, sau đó chắp tay sau lưng, lặng lẽ đối với Cửu U nói một câu.

Cẩn thận.

Cửu U cùng Mặc Phong liếc nhau, trong mắt có tinh quang xẹt qua, nhẹ nhàng gật đầu.

Lần này tại địa phương Đa Bảo Thú chi tranh, sợ là không có thuận lợi như trong tưởng tượng.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1026: Ám Toán

Tử khí tràn ngập trong rừng rậm , ánh sáng lộ ra dị thường âm trầm , mênh mông tử khí hôi thối và dày đặt che chắn ánh mắt cùng với linh lực khiến họ không thể dò xét.

Vèo…vèo…!!!

Chợt có tiếng thú gào vang lên trong rừng rậm, đột nhiên có mấy đạo quang ảnh xé gió xoẹt qua, thân hình kiện tráng, mũi chân nhẹ nhàng nhúng trên thân cây, ngay cả lá cây cũng không động một cái, thoáng cái thân ảnh lướt đi.

Nhóm thân ảnh này, chính là đoàn người Mục Trần.

Bọn hắn xẹt qua trong rừng rậm, ánh mắt lại đề phòng nhìn qua những địa phương tràn ngập tử khí, tuy nói tử khí ngăn cảng vận dụng linh lực cảm giác phương hướng, nhưng bọn hắn vẫn có thể cảm ứng được, bên trong khu rừng rậm này có một số lượng Thú Linh rất nhiều.

"Chúng ta theo hướng Tây Nam tiến vào, dựa theo phân phối lúc trước, bên chúng ta sẽ xuất hiện sáu con Thú Linh đẳng cấp thất phẩm Chí Tôn, còn địa phương khác, số lượng càng không ít , chỉ sợ vượt qua trăm con ." Hàn Sơn truyền âm cho Mục Trần.

Mục Trần , Cửu U nghe vậy , thần sắc cũng là ngưng trọng , sáu con Thú Linh đẳng cấp thất phẩm Chí Tôn, trăm con Thú Linh thực lực hơi yếu, đội hình bực này, ai cũng phải kiêng kị , bất quá may chính là , những thứ này cũng không có linh trí, nếu không bọn hắn, cũng phải nhượng bộ lui binh .

"Đến lúc đó chúng ta bốn người ngăn sáu con Thú Linh thất phẩm Chí Tôn, Mặc Linh đi ngăn chặn Thú Linh khác, chúng ta phải tốc chiến tốc thắng, không kéo dài quá lâu ."

Mục Trần , Cửu U , Mặc Phong đều gật đầu, tuy nói tê Ma tộc còn có ba vị thất phẩm Chí Tôn , nhưng bọn hắn lại phải đối mặt với số lượng to lớn Thú Linh, cho nên độ khó khăn cũng là cực cao.

"Chuẩn bị , chúng ta sắp đi vào khu vực Thú Linh chiếm giữ." Hàn Sơn quát khẽ một tiếng .

Mục Trần lập tức căng thẳng, sau đó cảm giác được tử khí chung quanh trong thiên địa trở nên nồng nặc. Ở đằng xa kia trong rừng rậm âm u, từng bóng dáng xám trắng, như u linh du động .

Những bóng dáng trắng xám kia ánh mắt trống rỗng lập tức phóng đến, trong tích tắc, tràn đầy tử khí và tiếng gầm gừ quanh quẩn bên trong vùng rừng rậm này .

Ầm! Ầm!

Từng đạo bóng ma liên tục không ngừng trong âm u lao ra, mang theo tử khí âm lãnh, hướng phía bọn Mục Trần dũng mãnh lao tới .

Hàn Sơn , Cửu U , Mục Trần , Mặc Phong bốn người dẫn đầu đi ra, ở vào đội ngũ tiên phong, linh lực bàng bạc phát ra.

Đùng! Đùng!

Linh lực bén nhọn xuyên thủng, hơn mười đầu Thú Linh xông đến nhanh nhất bị oanh bạo vào đầu mà nổ tung, toàn bộ đội ngũ trực tiếp xông qua bức tường Thú Linh ngăn trở, thẳng đến chỗ sâu bên trong mà đi .

Ầm ầm !

Linh lực cuồng bạo không ngừng tràn ngập trong rừng rậm, Thú Linh ngăn trở phía trước bọn Mục Trần không ngừng bị đánh bay, nhưng chung quanh liên tục có Thú Linh không ngừng vọt tới .

Bất quá bọn Mục Trần lại không quan tâm, nhắm ở chỗ sâu bên trong mà đi, ở nơi này uy hiếp lớn nhất vẫn là những Thú Linh cấp độ thất phẩm cấp Chí Tôn, phải giải quyết hết bọn chúng. Bọn hắn mới có thể rảnh tay, đem số lượng Thú Linh lớn giải quyết hết .

"Hàn thông, các ngươi cản phía sau !"

Hàn Sơn nhìn phía trước càng lúc càng nồng nặc tử khí. Hai mắt nhắm lại, hắn có thể đủ cảm giác được, bọn hắn đã bắt đầu tiến vào nơi sâu trong rừng rậm, hơn nữa, ở đằng xa kia hắn đã bắt đầu cảm ứng được từng đạo tử khí chấn động rất nguy hiểm.

Đó là vị trí Thú Linh thất phẩm Chí Tôn đang đứng rồi.

"Tốt!"

Bốn vị cường giả Tê Ma tộc nghe vậy lập tức gật đầu, trực tiếp thoát ly đội ngũ, linh lực bàng bạc quét ngang, Tê Ma chi ảnh khổng lồ xuất hiện. Lập tức hấp dẫn lượng to lớn Thú Linh đi qua.

"Mặc Linh ngươi đi giúp bọn hắn, chú ý cẩn thận." Mặc Phong khẽ quát một tiếng .

"Được rồi !"

Mặc Linh đáp trả, phi thân lui về phía sau, Xích Viêm cuồn cuộn theo thân thể nhỏ nhắn xinh xắn dâng lên. Nhiệt độ khu vực này đột nhiên tăng cao, không khí cũng muốn bốc cháy.

Đã có Mặc Linh cản phía sau, bốn người Mục Trần lập tức thanh tịnh lại, tốc độ đột nhiên nhanh hơn, trực tiếp là tiến vào bên trong tử khí nồng nặc.

Sau đó là một mảng đất đá bay tứ tung, bóng mờ bao trùm mặt đất, trong bóng râm, từng đạo ánh mắt âm lãnh trống rỗng bắn ra, tập trung vào bốn người Mục Trần, rồi sau đó bóng dáng chớp động, hiện ra tại tiền phương của bọn Mục Trần.

Bóng dáng màu đen hiện ra, thân thể như sắt thép màu đen cứng rắn dị thường, đó là thân thể khô hóa, mất đi sinh cơ, bị tử khí rèn luyện chắc chắn vô cùng .

Quanh thân chúng tử khí quấn quanh, so với Thú Linh tầm thường càng thêm cường đại.

"Quả nhiên là sáu con Thú Linh thất phẩm Chí Tôn"

Mục Trần liếc nhìn những con Thú Linh màu đen này, thấp giọng nói, tiếng nói vừa mới hạ xuống , đồng tử hắn chợt co rụt lại: "Không đúng!"

Ầm!

Thời điểm Mục Trần vừa mới có phát giác, phía sau bọn hắn mặt đất đột nhiên nổ tung, hai đạo hắc sắc thân ảnh chậm rãi từ dưới nền đất bò lên, toàn thân tử khí, lại là hai đầu Thú Linh Thất phẩm Chí Tôn nữa.

Số lượng đạt đến tám con.

Hàn Sơn nhìn thấy cảnh này, sắc mặt cũng trở nên hơi khó coi, số lượng nơi đây Thú Linh, so với tưởng tượng của hắn còn nhiều hơn .

"Có chút phiền toái ."

Hàn Sơn cười khổ một tiếng , tám con Thú Linh thất phẩm Chí Tôn, để giải quyết hết bọn hắn, cần phải tiêu hao một ít thời gian, dù sao nếu quả thật nảy sinh chiến đấu, loại Thú Linh cấp bậc này, sẽ không yếu hơn so với Lục Tùy.

"Một người hai con, nhanh chóng giải quyết." lông mày Mục Trần nhăn một chút nói.

"Tốt!"

Lúc này cũng không phải nhiều lúc nói nhiều, ba người Hàn Sơn nhẹ gật đầu, thân ảnh lập tức bắn ra, linh lực bàng bạc đem hai đầu Thú Linh thất phẩm bao bọc lại.

Đồng dạng Mục Trần cũng mãnh liệt bắn ra, mục tiêu của hắn chính là hai đầu Thú Linh thất phẩm từ phía sau bò tới.

Rống !

Hai đầu Thú Linh thất phẩm kia gào thét lên, tử khí quanh thân chấn động, cốt trảo sắc bén quấn quanh tử khí, nhanh như tia chớp hung hăng chộp tới lồng ngực Mục Trần, trảo phong bén nhọn, đem không gian xé rách xuất ra đạo đạo dấu vết .

Keng !

Cánh tay Mục Trần cưỡng ép ngăn lại, hỏa diễm như pháo hoa từ trên cánh tay bắn tung tóe ra ngoài.

OÀ..ÀNH!

Mặt Mục Trần không biểu tình, kim quang xung quanh nắm đấm bắt đầu khởi động, một quyền hung hăng đánh vào trên lồng ngực Thú Linh thất phẩm kia, tiếng vang trầm thấp vang lên, thân thể Thú Linh thất phẩm kia lập tức bị đánh bay ra ngoài, lồng ngực bị lõm vào.

Bất quá Thú Linh thất phẩm này trình độ ương ngạnh Mục Trần không thể đoán được, thân thể vừa mới chạm đất, lập tức bắn lên, căn bản không quản lồng ngực đang bị lõm lần nữa bay thẳng hướng Mục Trần mà đến .

"Thân thể quá cứng."

Thấy thế ánh mắt Mục Trần cũng lóe lên, một quyền của hắn, nếu như đổi lại thất phẩm Chí Tôn bình thường, lúc này đã sớm thổ huyết,

nhưng Thú Linh này như cũ không biểu hiện gì cả.

Ầm! Ầm!

Hai đầu Thú Linh thất phẩm điên cuồng đánh tới, thế công lăng lệ ác liệt hung hãn không sợ chết, , thậm chí trong lúc nhất thời ép Mục Trần lui mấy bước, bất quá hắn rất nhanh thích ứng, Long Phượng thể triệt để thúc động, kim quang óng ánh bộc phát, từng quả đấm nặng tựa như thái sơn liên miên không dứt xuất hiện, đem hai đầu Thú Linh thất phẩm chấn bại lui, trên thân thể không ngừng xuất hiện từng khối lõm xuống, nếu như không phải là thân thể đã chết, lúc này chúng sớm đã trọng thương .

Bất quá xem bộ dáng này, hoàn toàn thân thể bị Mục Trần đánh nát, chỉ là vấn đề thời gian .

Thế cục ở bên Mục Trần dần dần áp đảo, bọn Hàn Sơn, Cửu U, Mặc Phong bên kia cũng từ từ thích ứng hai đầu Thú Linh thất phẩm điên cuồng tấn công, từ từ chiếm cứ chủ động.

Ở phía sau, mấy người Mặc Linh cũng đem hết toàn lực ngăn trở số lượng Thú Linh to lớn, tuy nói có chút đều khó khăn , nhưng những Thú Linh này dù sao cũng không có linh trí, cho nên cũng có thể kéo dài một thời gian.

Theo biểu hiện hiện tại, chỉ là tốn một ít thời gian, mới có thể đưa phiền toái bên này của bọn họ giải quyết hết.

Ầm!

Đất đá trong đất dưới chân Mục Trần nổ tung, mắt của hắn kim quang lóe lên, bắt lấy sơ hở của một đầu Thú Linh thất phẩm, bàn tay nắm chặt, một thanh vũ kiếm liền hiện ra trong ta Mục Trần , kim quang nhanh như tia chớp xẹt qua, đầu Thú Linh thất phẩm bị bổ đôi.

OÀ..ÀNH!

Một kiếm giải quyết một đầu Thú Linh thất phẩm, áp lực của Mục Trần chợt hạ xuống, thế công đột nhiên trở nên mạnh mẽ, đem đầu Thú Linh thất phẩm còn sót lại áp chế không thể động đậy .

Cửu U cũng phát giác được tiến độ bên Mục Trần, lúc này tinh thần chấn động, Mục Trần nhanh chóng rảnh tay, như vậy cục diện có thể trực tiếp bị phá .

Đoạn đường này, đã không còn uy hiếp.

Bất quá, khi Hàn Sơn âm thầm thả lỏng một hơi, bọn hắn đột nhiên cảm giác được vùng đất này lại chấn động lên, cứ như là vạn thú đang lao nhanh tới.

Biến cố này cũng làm cho Mục Trần giật mình, hắn chợt ngẩng đầu nhìn về phía bên phải cùng với bên trái rừng rậm, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Bởi vì hắn phát giác được tại hai phương hướng đó, đột nhiên có số lượng lớn tử khí cuốn tới, số lượng Thú Linh đó không thể đếm xuể đều là Thú Linh thất phẩm!

"Số lượng Thú Linh đến từ bên kia rất nhiều!"

Ở phía sau, sắc mặt cường giả Tê Ma tộc kịch biến, vội vàng quát .

OÀ..ÀNH!

Kim quang khởi động, Mục Trần một quyền đem Thú Linh thất phẩm trước mặt hắn chấn nát đầu, hắn nhìn qua hai cái phương hướng kia, sắc mặt có chút âm trầm.

Sắc mặt Hàn Sơn cũng tái nhợt, hắn cắn răng nghiến lợi nói: "Đó là vị trí của Hoàng Kim Sư tộc và Thiên Lang tộc! Những tên ngu xuẩn này đến tột cùng đang làm cái gì?"

Cửu U cười lạnh nói: "Còn có thể làm cái gì? Xua sói nuốt hổ mà thôi ."

Ánh mắt Hàn Sơn âm hàn, đây cũng chính là nói, Thiên Lang tộc đã phản bội ước định, ngược lại cùng Hoàng Kim Sư tộc liên thủ .

Kết quả này, những tạp chủng này hiển nhiên là có ý định dùng những Thú Linh này loại trừ bọn họ! Hắn dĩ nhiên đã bị Thiên Lang tộc ám toán!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1027: Mất Đi Hiệu Lực

Ầm ầm!

Mặt đất chấn động, cả khu rừng rậm đều run lên, tử khí cuồn cuộn ngập trời cuốn tới, như muốn nuốt hết Thiên Địa.

Bên trong nơi tử khí bao phủ, từng bóng dáng trắng xám mãnh liệt bắn đến, trong đó mơ hồ có thể thấy được quang ảnh hiển hiện, những bóng trắng đó đều có thực lực có thể so với Thú Linh Thất phẩm Chí Tôn.

Sắc mặt bọn người Mục Trần, Hàn Sơn, Cửu U vào lúc này trở nên cực kỳ khó coi, đến lúc này, bọn hắn đã rõ ràng lần này đã rơi vào cái địa phương gì.

Phương hướng kia vốn là khu vực của Hoàng Kim Sư tộc cùng Thiên Lang tộc trấn giữ, nhưng thực tế, toàn bộ Thú Linh từ chỗ đó gào thét hướng về phía bọn hắn mà lao đến hiển nhiên là do hai tộc kia giở trò quỷ.

Sắc mặt Hàn Sơn tái nhợt, ánh mắt đầy hàn ý trong nội tâm lúc này đã hận Thiên Lang tộc thấu xương.

Sắc mặt mấy vị cường giả Tê Ma tộc cũng tái nhợt, nếu như chờ số lượng Thú Linh khổng lồ kia xông đến, chỉ sợ bọn họ hôm nay đều trốn không thoát.

"Giải quyết đám Thú Linh trước mặt đã!" Trong lúc sắc mặt bọn người Hàn Sơn đang tái nhợt, Mục Trần đột nhiên khẽ quát.

Bất kể như thế nào, trước hết bọn hắn đem những Thú Linh này thanh trừ, nếu không dù muốn lui lại, cũng sẽ bị liên lụy, tiến tới thì bị bầy Thú Linh đuổi theo.

Hàn Sơn, Cửu U nghe vậy, lập tức phục hồi tinh thần, Linh lực trong cơ thể điên cuồng bạo phát, thế công cuồng bạo một đường đối với Thú Linh trước mặt đang bao phủ đánh mà đi.

Phanh!

Ánh mắt Mục Trần băng hàn, tùy ý đánh trên lồng ngực một Thú Linh Thất phẩm, thân thể của nó hơi chấn động, cái lực lượng cuồng bạo kia phản chấn trở lại làm hắn bị chấn động.

Oanh!

Đầu của Thú Linh Thất phẩm vỡ vụn, thân thể lập tức cứng lại, sau đó co quắp ngã xuống. Mục Trần trước tiên giải quyết hết hai đầu Thú Linh Thất phẩm. Lập tức ra tay hiệp trợ Cửu U dùng tốc độ nhanh nhất đem sáu đầu Thú Linh Thất phẩm giải quyết hết.

Trong khi bọn hắn đang giải quyết tất cả các đầu Thú Linh Thất phẩm, thì bức tường tử khí kia như nước lũ cũng đang cuồn cuộn tiếp cận, bọn hắn đã có thể nhìn thấy những Thú Linh dữ tợn đang ẩn trong tử khí.

Quần áo Hàn Sơn trong lúc chiến đấu với Thú Linh Thất phẩm đã bị hư hao không ít, bất quá hắn cũng không quan tâm, sắc mặt âm trầm nhìn những đàn thú đang đến trong tử khí.

"Làm sao bây giờ?" Cửu U trầm giọng hỏi, bầy Thú Linh quá mức khổng lồ, bằng đội hình bọn họ không có khả năng ngăn cản được, cho nên nếu như thật sự không thể cản được như vậy nhất định nắm chặt thời gian mà chạy.

Hàn Sơn cắn răng, một khi bọn hắn lui lại tương đương phải từ bỏ Đa Bảo Thú bảo tàng, thật là không cam lòng, dù sao hắn cũng đã mất rất nhiều thời gian để chuẩn bị.

"Ha ha, Hàn Sơn, tới lúc này ngươi vẫn không muốn từ bỏ à?" trong lúc ánh mắt Hàn Sơn đang do dự. Đằng xa kia, đột nhiên có tiếng cười trào phúng truyền đến.

Nghe tiếng cười này, sắc mặt Mục Trần là khẽ biến, ngẩng đầu lên. Ánh mắt tức giận nhìn tới, chỉ thấy được ở đằng xa kia trên một cây đại thụ, từng bóng người thoáng hiện ra. Đương nhiên đó là bọn người Kim Liệt của Hoàng Kim Sư tộc cùng với Hoắc Dương của Thiên Lang tộc.

"Hoắc Dương!"

Hàn Sơn nhìn thấy Hoắc Dương xuất hiện, con mắt lập tức đỏ bừng. Lệ khí trên khuôn mặt bắt đầu khởi động, lộ ra vài phần dữ tợn.

Hoắc Dương nhìn bộ dáng Hàn Sơn như vậy cười nhạt nói: "Hàn huynh làm gì phải tức giận như thế, hợp tác vốn là ngươi tình ta nguyện, hành tẩu bên ngoài, nếu là dễ dàng tin tưởng người khác, về sau sẽ chịu thiệt vẫn là ngươi, cho nên lần này coi như ta cho ngươi một bài học, hi vọng về sau ngươi phải ghi nhớ ở trong lòng."

Hàn Sơn hít sâu một hơi, thần sắc dần dần bình phục, nhìn về phía Hoắc Dương, âm thanh âm trầm nói: "Ta đã cho ngươi rất nhiều chỗ tốt, vì sao ngươi lại ám toán ta?"

Hoắc Dương cười nói: "Hoàn toàn chính xác, ngươi đã cho ta cũng không ít chỗ tốt, đáng tiếc chính là, ta thích hợp tác với người có xác xuất thành công lớn, nói như vậy, cơ hội sẽ nhiều hơn."

Nghe hắn nói, hiển nhiên hắn cho rằng bọn người Hàn Sơn không thể đấu qua được Hoàng Kim Sư tộc, cho nên dưới điều kiện đó, hắn trực tiếp lựa chọn trợ giúp Hoàng Kim Sư tộc ám toán bọn người Hàn Sơn.

Trong mắt Hàn Sơn lệ khí xẹt qua, hắn cười cười, nói: "Tốt, việc này ta nhớ kỹ, hi vọng ngươi về sau đừng rơi vào trong tay của ta."

Hoắc Dương nhìn bộ dáng Hàn Sơn, trong lòng ngược lại hơi hơi lo lắng, bất quá hắn chợt cười lạnh, nói: "Vậy cũng phải đợi ngươi có thể thoát khỏi nơi đây rồi nói sau."

Khi bọn hắn đang nói chuyện, Kim Liệt của Hoàng Kim Sư tộc chỉ cười tủm tỉm nhìn, cái vẻ ta đây, hiển nhiên đã là nắm chắc thắng lợi trong tay, bộ dáng đối đãi Hàn Sơn, giống như là đối đãi với người thất bại.

"Vì sao những Thú Linh kia không công kích bọn hắn?" Cửu U chân mày cau lại nói ra.

Nghe được câu hỏi này, mọi người chợt nhớ tới, những tên này đang đứng phía trên Thú Linh, vì sao Thú Linh lại như không thấy bọn họ, ngược lại là điên cuồng vọt tới bên này?

Mục Trần hai mắt chăm chú nhìn chằm chằm bọn người Kim Liệt, chợt ánh mắt hắn ngưng tụ, bởi vì hắn cảm giác được bên ngoài thân thể của bọn hắn, tựa hồ là có một tầng quang màng nhàn nhạt màu xám bao trùm lấy, tầng quang màng kia tản ra một loại chấn động khác thường, tựa hồ là mùi tử khí…

"Bọn hắn có lẽ đã chuẩn bị một ít đồ vật đặc thù, có thể làm cho tử khí bao trùm thân thể…Những Thú Linh kia không có mắt, nhưng lại có thể cảm giác được sinh khí cùng tử khí tồn tại, cho nên khi bọn hắn dùng tử khí che lấp thân hình, liền có thể đi ra vào bên trong những Thú Linh này như vào chỗ không người." Mục Trần chậm rãi nói.

Khó trách Hoắc Dương cho rằng Hàn Sơn không có có bao nhiêu phần thắng, nguyên lai là do Hoàng Kim Sư tộc, đã chuẩn bị từ trước để lừa bịp Hàn Sơn.

"Những tên khốn khiếp này."

Sắc mặt Hàn Sơn càng lúc càng khó coi.

"Hàn Sơn đại ca." mấy vị cường giả Tê Ma tộc nhìn về phía Hàn Sơn, lúc này bầy Thú Linh càng ngày càng tiếp cận, thật sự nếu không lui lại, chỉ sợ là muốn lui đều không lui được.

Khuôn mặt Hàn Sơn tái nhợt, cắn răng một cái, định phất tay lui lại.

Bảo tàng của Đa Bảo Thú mặc dù rất tốt. Nhưng đó phải có mạng sống để hưởng thụ mới tốt, chỉ là nghĩ tới rút lui làm như vậy. Ngược lại là làm cho hắn có một tí áy náy đối với Mục Trần, dù sao bọn hắn vất vả đi một chuyến. Kết quả chưa tới được địa phương của Đa Bảo Thú vẫn lạc, mà lại bị đuổi như chó nhà có tang chạy thục mạng.

"Đợi một chút."

Ngay tại lúc Hàn Sơn ý định chỉ huy lui lại, Mục Trần lên tiếng.

Chung quanh mọi ánh mắt ngạc nhiên nhìn đến, lúc này nếu như còn không đi, đợi tí nữa thật sẽ có thể lâm vào tuyệt cảnh? Mục Trần cũng không nỡ bỏ cái Đa Bảo Thú bảo bối hay sao?

Mục Trần nhếch miệng mỉm cười, nói: "Ta nghĩ ta có thể thử xem có thể bắt chước bọn họ làm cho những Thú Linh này cũng nhìn không thấy được chúng ta."

"Ân?"

Mọi người khẽ giật mình, ngay cả Cửu U cũng có chút nghi hoặc.

Mục Trần nhìn thấy mọi người cười nói: " Phương pháp tránh né Thú Linh là do ta quan sát sau đó nghĩ ra, những Thú Linh này chỉ là có thể dựa vào sinh tử khí để cảm ứng, điều này chứng minh năng lực cảm ứng của chúng có lẽ cực kém, đã như vầy, chỉ cần giấu đi sinh khí trên người chúng ta, có lẽ chúng cũng sẽ không thấy chúng ta tồn tại."

Hàn Sơn ngẩn người, nói: "Cảm giác Thú Linh cực kém, nhưng đối với sinh khí lại cực kỳ mẫn cảm…Chỉ cần có một chút cảm giác, sẽ làm cho chúng như sói đói."

Hắn hiển nhiên là không quá tin tưởng Mục Trần thật sự có cách đủ để che lấp khí tức của bọn hắn.

Mục Trần cũng không nói chuyện, mười ngón gảy nhẹ, từng đạo Linh ấn quanh thân hắn nhanh chóng thành hình, sau đó dung nhập vào trời đất chung quanh, làm cho không khí nổi lên một chút gợn sóng.

"Linh trận?"

Cửu U nhìn thấy cảnh này, đôi mắt lập tức lóe lên.

Ầm ầm!

Trong lúc Mục Trần đang cô đọng ra Linh ấn dung nhập vào trong thiên địa, tại phiến đại địa này cũng chấn động cuồng bạo, xa xa đàn Thú Linh khổng lồ kia phát ra thanh âm gào rú. Mang theo tử khí cuồn cuộn cuốn tới.

Mấy vị cường giả Tê Ma tộc đầu đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch. Bọn hắn bất động nhìn về phía Hàn Sơn, chỉ cần hắn biểu hiện ra chút nào hành động thoái ý bọn hắn sẽ lập tức rút đi.

Bất quá Hàn Sơn cũng chăm chú nhìn Mục Trần, cuối cùng cắn răng, nói: "Vậy thì tùy ý Mục huynh định đoạt vậy!"

Hắn đồng không cam lòng rời đi, hơn nữa hắn đối với Lang tộc hận thấu xương, nếu như có thể, hắn không muốn phải bỏ chạy mà cứ trụ vững chờ cơ hội trả thù.

Trong khoảng thời gian tiếp xúc với Mục Trần hắn hiểu rất rõ đây thực sự không phải là dạng người lỗ mãng, trong mọi tình huốn đều bình tĩnh, đã như vậy cứ thử một lần xem sao!

Hai mắt Mục Trần khép hờ, cũng không trả lời, chỉ là đầu ngón tay cô đọng phát ra Linh ấn càng lúc phát càng nhiều.

"Tên Hàn Sơn này, xem ra không còn muốn sống nữa rồi."

Ở đằng kia xa xa trên đỉnh cây, Kim Liệt nhìn Hàn Sơn vẫn không chịu lui lại, hắn trào phúng cười cười.

"Muốn thu bảo vật, vậy thì chết ở chỗ này đi. . ."

Kim Liệt nhếch miệng cười nói, sắc mặt theo thời gian dần trôi từ từ trở nên dữ tợn.

Ầm ầm!

Thú Linh lao nhanh qua, tử khí đập vào mặt, bọn người Cửu U gắt gao nhìn qua 1000 trượng… 500 trượng…200 trượng…

Khoảng cách đạt tới 100 trượng, tựa hồ cái chết gần như đến gần, ánh mắt những cường giả Tê Ma tộc lộ ra tuyệt vọng, hai mắt Mục Trần đang nhắm cuối cùng mãnh liệt mở ra.

Ông ông!

Không gian chung quanh, lúc này kịch liệt chấn động, sau đó từng đạo Linh lực quang văn trước mặt nhanh chóng lan tràn ra, bao phủ bọn chúng.

Linh lực quang văn biến thành một đạo quang ảnh, trong lúc mơ hồ, có thể thấy giống như là một tòa quan tài màu xám, bao phủ bọn họ.

Tòa Linh trận này không có lực công kích mạnh mẽ, nhưng khi thành hình, đám người Hàn Sơn lại cảm giác được, một cỗ tử khí lăng không lan tràn ra, làm cho toàn thân bọn hắn lạnh buốt.

Ầm ầm!

Lúc tòa quan tài Linh trận thành hình, Thú Linh cuối cùng cũng lao nhanh đến, bất quá đàn Thú Linh lại xuyên qua người bọn họ.

Tử khí bàng bạc sát thân lướt qua, làm đám đông sợ đến hai chân nhũn ra, mắt trợn tròn nhìn đám Thú Linh như nước lũ tràn qua.

Thú Linh cuồn cuộn chạy sát thân bọn hắn, cứ như bọn hắn không hề tồn tại. "Thành công rồi!"

Giờ khắc này, coi như là trấn định như Hàn Sơn, cũng nhịn không được phải nhay dựng lên vui mừng.

Thời điểm bọn hắn đang vui mùng, ở đằng xa kia trên đỉnh cây bọn người Kim Liệt, Hoắc Dương, vốn là sắc mặt mỉa mai, bỗng trở nên âm trầm.

Hơn nữa, ánh mắt bọn hắn âm tàn, trực tiếp xuyên qua bọn người Hàn Sơn, tập trung trên người Mục Trần.

Hiển nhiên, bọn hắn cũng phát hiện ra, tên Lục Phẩm Chí tôn mới là đầu sỏ làm cho bẫy rập bọn hắn mất đi hiệu lực

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1028: Tru Tiên Trận

Tử khí bao phủ xung quanh như nước lũ, mang theo vô số đạo thân ảnh xám trắng từ trong rừng rậm xông thẳng mà ra, sau đó lại nhắm về phương hướng phía xa gào thét mà đi, chúng căn bản vôn linh trí không cao nên tự nhiên cũng không hề suy nghĩ vì cách gì mà mục tiêu lại đột nhiên biến mắt, cho nên cứ nhắm thẳng phía trước mà đi. . .

Mà ở phía sau, bọn người Hàn Sơn sau khi nhìn thấy bầy thú linh khổng lồ đã rời đi xa, thân thể vốn đang căng cứng vì căng thẳng liền trở nên mềm nhủn, mấy vị cường giả của Tê Ma tộc sắc mặt trắng bệch liền đặt mông ngồi xuống mặt đất, trên mặt vẫn còn nét sợ hãi cực độ.

Thời điểm trược khi bầy thú linh trùng kích tới, bọn hắn cho rằng mình đã phải tán than tại cổ này.

"Mục huynh. . . Lần này thực sự phải đa tạ rồi." Hàn Sơn nuốt từng ngụm nước bọt, cảm giác như vừa thoát khỏi kiếp nạn, hướng về phía Mục Trần, cảm kích nói.

Lần này nếu như không có Mục Trần, chỉ sợ lúc này bọn hắn không chết cũng bị rượt đuổi như chó nhà có tang.

Mục Trần lắc đầu cười nói: "Thật ra cũng chỉ là thử xem mà thôi, không ngời lại có hiệu quả tới vậy."

Hàn Sơn nghe hắn nói vậy cũng không nói gì thêm, dù sao thì hắn đối với tính cách của Mục Trần cũng coi như là nắm dc đôi chút , nếu như nhất định nắm chắc thì hắn tuyết đối sẽ không làm những sự tình mạo hiểm như vầy.

"Đã có vật này như vậy chẳng phải nói chúng ta có thể tuỳ ý di chuyển bên trong Vạn Thú Mộ hay sao?" Mặc Phong có chút kinh ngạc nói.

Mục Trần lắc đầu, nói: "Những thú linh lần này mà chúng ta gặp vốn có linh trí không cao, cho nên có thể dung linh trận đơn giản để tránh đi cảm giác của bọn chúng, tuy nhiên, nếu như vô tình gặp phải những thú linh có thực lực cường đại hơn thì loại thủ đoạn này chỉ sợ không có hiệu quả."

Về điểm này thì trước đó hắn cũng đã phát giác ra được, số lượng thú linh vừa lướt qua tuy rằng rất đông, tuy nhiên quá hắn vẩn tinh tường phát giác được, những Thất phẩm Thú Linh kia vẩn có chút chần chờ khi lướt qua, hiển nhiên là cũng đã có chút cảm ứng được bọn hắn, bất quá bởi vì đại bộ phận thú linh phía sau không ngừng lao lên, cho nên bọn chúng cũng không tiếp tục truy tìm mà rất nhanh đã sánh bước cùng với đại bộ phận kia mà đi.

Vì vậy có thể thấy được, thực lực Thú Linh càng mạnh thì cảm giác sẽ càng nhạy cảm, đến lúc đó muốn dựa vào linh trận để che dấu mà đi thì hiển nhiên là sẽ không thành.

Đợi đến khi thú linh đã rời xa khỏi khu vực này, Mục Trần cong ngón tay búng ra, Linh trận bao phủ bên ngoài bắt đầu tiêu tán dần, mà ánh mắt của hắn thì đang nhìn lên trên đỉnh núi phía xa.

Tại nơi đó, đầu lĩnh Kim Liệt cùng với bọn người Hoắc Dương đều mang sắc mặt âm trầm, hai mắt tràn ngập sát ý nhìn chằm chằm vào bọn hắn.

"Xem ra lần này khiến bọnn ngươi thất vong rồi. . ." Mục Trần nhìn qua sắc mặt âm trầm của bọn người Kim Liệt, trên gương mặt liền hiện lên nụ cười châm biếm.

"Ha ha, không nghĩ tới trong số các ngươi lại có một tên Linh Trận Sư. . . Thật sự là ngoài ý muốn của ta." Kim Liệt ngữ khí âm u nhìm

chằm chằm vào Mục Trần, cười nói.

Ánh mắt bọn Hàn Sơn cũng đồng dạng trở nên âm trầm, nhìm chằm chằm vào bọn Kim Liệt, nhe răng cười nói: "Sự tình ngoài ý muốn của ngươi e rằng không chỉ có bấy nhiêu thôi đâu Kim Liệt, xem ra lần này bảo bối trong Đa Bảo Thú, ngươi không có cách nào độc chiếm 1 mình được rồi."

"Vậy sao?"

Kim Liệt mí mắt vừa nhấc, khóe miệng có chút mỉa mai nói: "Hàn Sơn, ngươi cho rằng vừa thoát qua được 1 kiếp nạn thì có thể cùng ta khiêu chiến sao? Cho dù không có những Thú Linh kia hỗ trợ thì sao chứ? Bằng vào thực lực của các ngươi, chẳng lẽ ảo tưởng rằng có thể gây ra sóng gió gì hay sao chứ?"

Hoàng Kim Sư tộc bọn hắn cùng Thiên Lang tộc liên thủ, Thất phẩm Chí Tôn có đến 10 người, mà trái lại bọn người Mục Trần số lượng cũng chỉ có 5 người, nếu như thật sự động thủ, hiển nhiên bên bọn hắn chiếm ưu thế tuyệt đối.

"Vậy ngươi cứ thử xem?" Hàn Sơn tuy thấy lực lượng 2 bên chênh lệch nhưng cũng không hề sợ hãi, bên bọn hắn không chiếm ưu thế về nhân số, nhưng lại hơn về chất lượng, Cửu U cùng Mặc Phong trong hàng ngũ Thất phẩm Chí Tôn tuyệt đối có thể xem như là hàng đầu, những tên thất phẩm chí tôn tầm thường căn bản ko thể so sánh.

Hơn nữa, bên phe bọn hắn còn có 1 tên có sức chiến đấu căn bản không thể dùng lẽ thường để phán đoán là Mục Trần, nhìn về phía kẻ đã dùng một quyền liền đem Lục Tùy đánh thành trọng thương, coi như là Hàn Sơn thì đáy lòng cũng có chút kiêng kị.

Dựa theo suy đoán của hắn, Mục Trần tuy chỉ có thực lực là Lục phẩm Chí Tôn, nhưng chỉ sợ là bốn, năm tên Thất phẩm Chí Tôn cùng liên thủ cũng chưa chắc là có thể trong tay hắn chiếm được ưu thế.

Kim Liệt ánh mắt hơi có vẻ âm lãnh nhìn chằm chằm vào Hàn Sơn, chợt lành lạnh cười nói: "Đã sớm nghe nói qua danh tiếng của Tê Ma tộc Hàn Sơn, xem ra hôm nay ta rốt cục cũng có cơ hội lĩnh giáo đôi chút."

Hắn chỉ mặt gọi tên muốn đối phó Hàn Sơn, hiển nhiên là có ý định tự mình ra tay đối phó.

"Vậy thì Cửu U của Cửu U Tước tộc, để cho ta." Thiên Lang tộc Hoắc Dương, ánh mắt mang vẻ hung ác nhìn về phía Cửu U, bọn hắn cho rằng bên phía bọn Hàn Sơn thì chỉ có ba người Hàn Sơn, Cửu U, Mặc Phong là đáng để bọn hắn coi trọng, về phần những người còn lại, căn bản không hề được bọn hắn coi trọng.

Về phần tên tiểu tử linh trận sư, cũng chỉ có thực lực Lục phẩm Chí Tôn, muốn đem hắn loại bỏ cũng không hề có chút khó khăn.

" Kim Cương ngươi mang theo một người đi đối phó với tên còn lại." Kim Liệt nghiêng đầu nói với 1 gã nam tử tóc vàng sau lưng hắn, mà theo lời hắn nói thì chính là muốn Kim Cương đối phó với Mặc Phong.

Mà tên nam tử sau lưng Kim Liệt, thân thể cực kỳ cường tráng, thân to như 1 tảng đá lớn, làn da hiện lên màu vàng kim óng ánh, người này trong Hoàng Kim Sư tộc tuy nói khó so sánh với Hoàng Kim song hùng, nhưng bản thân cũng có một ít danh khí, hơn nữa hiện tại liên thủ cùng với một gã Thất phẩm Chí Tôn, cho dù không có biện pháp đả bại Mặc Phong, nhưng muốn cầm chân Mục Phong thì hoàn toàn thừa sức.

"Tốt!"

Nam tử tên Kim Cương nhếch miệng cười cười, lộ ra hàm răng trắng, ánh mắt như đao, tập trung nhìn về phía Mặc Phong.

Đối mặt với cái nhìm chăm chú như sói rình mồi của Kim Cương, thần sắc trên mặt Mặc Phong vẫn bình thản như cũ, không hề gợn sóng.

"5 người còn lại, đem những tên khác xử lý đi." Kim Liệt phân phó, ngoại trừ Hàn Sơn, Cửu U, Mặc Phong bên phía đối phương cũng chỉ có ba tên Thất phẩm Chí Tôn, hiện tại phái ra năm người thừa sức nhanh chóng giải quyết hết.

Kim Liệt nói xong dăm ba câu liền đem nhân thủ phân phối thỏa đáng, mà dựa theo thực lực 2 bên hiện ra thì đối với loại phân phó này hoàn toàn đem phe Hàn Sơn áp chế xuống.

Mà Kim Liệt bên này hoàn toàn nắm chắc kết quả chiến thắng.

Kim Liệt đứng chắp tay, ánh mắt mỉa mai nhìn chằm chằm vào bọn người Hàn Sơn, Cửu U, nói: "Nếu như ta là các ngươi thì trước đó sẽ tranh thủ thời gian để bỏ chạy càng xa càng tốt, hiện tại coi như là các ngươi có thể tránh thoát việc bị thú linh tấn công thì như thế nào? Bây giờ ở lại còn không phải là vô duyên vô cớ chịu chết hay sao."

Bên cạnh Kim Liệt, Hoắc Dương cũng cười trào phúng , dùng ánh mắt thương cảm mà nhìn bọn người Hàn Sơn, trước đó hắn đã nói là hợp tác với Kim Liệt thì phần thắng cao hơn nhiều, bởi vì Hoàng Kim Sư tộc lần này đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng, bọn Hàn Sơn tuyệt đối không có khả năng chuyển bại thành thắng được.

Sau khi Kim Liệt phân phó hoàn tất, thân hình hắn khẽ động, liền không chút do dự mà trực tiếp là hóa thành 1 đạo kim quang xuất hiện ở trước mặt Hàn Sơn, linh lực trong cơ thể bắt đầu vận chuyển, ánh mắt giống như Sử Tử tập trung vào Hàn Sơn, trong mắt hiện lên tia tinh huyết nồng đậm,

"Hi vọng ngươi sẽ không khiến ta thất vọng." Kim Liệt thản nhiên nói.

Hàn Sơn sắc mặt dữ tợn, cười một tiếng, cũng không nói nhiều liền vận chuyển Linh lực bộc phát hết ra ngoài như núi lửa phun trào, ở sau lưng hắn, Linh lực trong lúc biến thành chi ảnh của Thượng Cổ Tê Ma, khí thế hung ác ngập trời.

Mà thời điểm Kim Liệt cùng Hàn Sơn bắt đầu dành co thì bên này, Hoắc Dương cũng xuất hiện ở trước mặt Cửu U.

Cửu U dùng đôi mắt lạnh lùng quét nhìn hắn một cái, cũng không nói nhiều lời, trên ngọc thủ dần dần xuất hiện 1 ngọn lửa màu tím.

Bá!

Mà phía bên kia thì Kim Cương suất lĩnh cùng 1 tên Thất phẩm Chí Tôn, 1 trái 1 phải đối mặt với Mặc Phong, hắn nhếch miệng cười, nhìn như chất phác nhưng trong ánh mắt lại hung ác vô cùng: "Kế tiếp phiền người lưu lại nơi này."

Cùng lúc đó ở phương hướng khác, năm tên Thất phẩm Chí Tôn tạo thành hình quạt mãnh liệt lao đến chỗ bọn Mục Trần, Mặc Linh, trong khoé mắt tràn đầy hàm ý trêu tức.

Trong mắt bọn chúng thì chỉ có 3 tên Thất phẩm Chí Tôn của Tê Ma tộc là có chút cân lượng, còn về phần Mục Trần cùng với Mặc Linh chỉ có thực lực Lục phẩm Chí Tôn , căn bản không được chúng để trong mắt.

Ba vị cường giả của Tê Ma tộc thấy thế liền lập tức tiến lên một bước, ánh mắt cũng dần trở nên hung ác.

"Mục huynh, chúng ta sẽ đối phó với 3 tên, 2 tên còn lại giao cho 2 người xử lý." Một gã Tê Ma tộc nhìn về phía Mục Trần khách khí nói.

Trước đó bọn hắn đã được chứng kiến sức chiến đấu của Mục Trần cho nên hắn hiểu rất rõ, nếu như chỉ là 1 tên Thất phẩm Chí Tôn tầm thường nếu đối đầu với hắn thì quả thực tự tìm đường chết.

Mục Trần không trả lời, tầm mắt của hắn không chỉ dừng lại trên người năm tên Thất phẩm Chí Tôn, mà có chút mịt mờ nhìn về phía xa xa, lúc bọn người Kim Liệt, Hoắc Dương đều động thủ, Hoàng Kim Sư tộc cùng Thiên Lang tộc còn có ba người rơi lại phía sau.

Bất quá ba người này Linh lực quanh thân cũng không mạnh mẽ lắm, hiển nhiên cũng chỉ là vào cấp độ Lục phẩm Chí Tôn, có lẽ vì thế nên Kim Liệt mới không để cho bọn hắn ra tay.

Mục Trần nhìn thoáng qua cả 3 liền nhanh chóng thu ánh mắt về, trong mắt tinh quang lập loè, chợt khoát tay áo nói với ba vị cường giả Tê Ma tộc: "Các ngươi lui lại đi, bọn hắn cứ giao cho ta đối phó."

Ách. . .

Lời vừa nói ra, không chỉ khiến 5 tên thất phẩm chí tôn đối diện sửng sốt, mà ngay cả ba cường giả của Tê Ma tộc cùng với Mặc Linh cũng đều giật mình, sau đó có chút kinh ngạc nhìn vào Mục Trần.

Hắn vậy mà muốn lấy một địch năm, một mình đối phó với năm Thất phẩm Chí Tôn?

Coi như là cường giả Thất phẩm Chí Tôn đỉnh phong cũng chỉ sợ khó có thể làm được a?

"Hừ. . . Đúng là không biết sống chết."

Ở phía xa, Kim Liệt nghe thấy liền nhếch miệng cười một tiếng, sau đó mặt không biểu tình phất tay nói: "Giết hắn đi."

Trong mắt của hắn, thì hành vi này của Mục Trần hiển nhiên chỉ là muốn thể hiện trước mặt người khác, đúng là ngu không ai bằng.

Về phần 5 tên Thất phẩm Chí Tôn cũng đồng dạng mang ánh mắt kỳ lạ liếc nhìn Mục Trần, trên khuôn mặt lộ vẻ thương hại, tên này không lẽ hiện tại bị dồn tới bức đường cùng nên phát điên hay sao? Nếu thật là thế thì đúng là tội nghiệp.

Hàn Sơn, Cửu U, Mặc Phong cũng đều quay mặt nhìn nhau, tuy nói là bọn hắn đều biết được Mục Trần có sức chiến đấu phi phàm, nhưng muốn cùng lúc đối phó với năm Thất phẩm Chí Tôn, quả thực là cực kỳ khó khăn.

Bất quá, tuy rằng trong nội tâm có chút hoài nghi, nhưng xuất phát từ tín nhiệm, nên Hàn Sơn hay là ba vị cường giả Tê Ma tộc cũng nhẹ gật đầu.

Cho nên bọn họ cũng chỉ có thể mang sắc mặt cổ quái mà lui về phía sau, dù sao đến lúc đó, nếu sự tình chuyển biến xấu đi thì bọn hắn liền lập tức ra tay giúp đỡ, tuy nhiên khi nghĩ đến khả năng của Mục Trần, có lẽ không đến mức gặp phải nguy hiểm.

Về phía năm tên Thất phẩm Chí Tôn đang đứng hai tay ôm ngực, bọn hắn cũng không vội vàng động thủ, chỉ là đứng đó dùng ánh mắt trêu tức nhìn về phía Mục Trần.

Bất quá, đối với loại cái nhìn của bọn chúng, Mục Trần cũng chỉ đứng yên tại chỗ, hai mắt khép hờ.

Kim Liệt từ xa nhìn thấy bộ dánng đó của Mục Trần, lông mày không nhịn được nhíu một cái, cảm giác có chút gì đó không thích hợp, trong nội tâm giống như nhớ ra điều gì đó, liền lập tức biến sắc, lạnh lùng nói: "Động thủ, hắn đang bố trí Linh trận!"

Năm tên Thất phẩm Chí Tôn nghe vậy, vốn là đang mỉm cười nhìn về phía Mục Trần, thần sắc lập tức biến đổi, linh lực toàn thân liền vận chuyển, lập tức lao về phía Mục Trần.

Mà vào đúng lúc này, hai mắt Mục Trần vốn đang khép hờ dần chậm rãi mở ra, hắn nhìn qua năm tên Thất phẩm Chí Tôn đang mãnh liệt lao đến, khóe miệng nhấc lên một vòng cười mỉa mai.

"Thực là một đám ngu xuẩn. . ."

Lời vừa nói ra, tại ngón giữa Mục Trần đột nhiên có hàng trăm hàng ngàn đạo Linh ấn bắn ra, sau đó nhanh chóng sáp nhập vào giữa thiên địa.

Ầm ầm!

Tại phiến thiên địa này liền lập tức chấn động, linh lực như cuồn phong liền xuất hiện mang theo thế phô thiên cái địa đáp xuống.

Mục Trần mười ngón kết lại, 1 tiếng nói chậm rãi từ trong miệng hắn truyền ra.

"Thiên phẩm Linh trận, Tru Tiên Trận!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1029: Cọng Rơm Cái Rác

Ầm ầm !

Linh lực bàng bạc xuất hiện ở giữa phiến thiên địa này 1 cách cuồng bạo giống như 1 trận cuồng phong vậy, đại địa giống như là đang rung rẩy, chỉ thấy được vô số đạo quang văn được vẹ bằng linh lực giống như là mạng nhện đang lấy Mục Trần làm trung tâm để lan tràn ra xung quanh, ngắn ngủi vài lần hô hấp đã bao phủ phương viên ngàn trượng.

Từng đạo quang văn bằng linh lực nối tiếp với nhau, giống như là tạo thành những phù văn cổ xưa, huyền ảo, không ngừng vẩn chuyển bên trong linh trận, ánh sáng toả ra khiến long người không nhịn được mà sinh ra lòng người kính sợ.

Mục Trần thân ở bên trong Linh trận, từng đạo quang văn của linh trận chiếu rọi sâu trong con ngươi màu đen của hắn, làm cho người khác nhìn về hắn có thêm cảm giác huyền bí, khó lường, linh trận mà hiện tại hắn đang bố trí chính là Thiên phẩm linh trận, chính là 1 trong ba đạo linh trận cường đại nhất mà Mạn Đồ La giao cho hắn, đồng thời cũng là linh trận khó bố trí thành công nhất.

Cho nên, ngay lúc nhìn thấy bọn người Kim Liệt, Hoắc Dương xuất hiện hắn đã lập tức âm thầm chuẩn bị, đặc biệt là đối phương có tới năm vị Thất phẩm Chí Tôn lại không lập tức ra tay, thậm chí còn cho hắn nhiều thời gian như vậy, chình vì vậy hiện tại toà linh trận mạnh nhất trong tay Mục Trần, Tru Tiên Trận đã được hắn bố chí thành công.

Mà hiện tại, xung quanh khu vực được linh trận bao phủ, Mục Trần hắn đã đứng vào thế bất bại.

Hưu!

Ngay lúc đó, năm tên trẻ trâu Thất phẩm Chí Tôn cũng đã lập tức lao đến, lúc này trên mặt bọn chúng đều tràn đầy sát khí, giống như là muốn đem Mục Trần đi phanh thây.

Mà năm tên Thất phẩm Chí Tôn cùng đồng loạt ra tay cho nên thanh thế cũng có chút ít kinh thiên động địa, năm đạo chưởng ấn mang theo linh lực cuồng bạo phóng thẳng lên trời, nhắm thẳng hướng Mục Trần mà đi.

Mục Trần mí mắt vừa nhấc, sau đó ngón tay búng nhẹ 1 phát.

Ông.

Bên trong Tru Tiên Trận, chỉ thấy xuất hiện ra 1 tia sáng màu đỏ sậm, đột nhiên từ không gian lao ra, lập tức nhắm thẳng 1 gã Thất phẩm Chí Tôn mà đi.

Tia sáng vừa đáp xuống, tên Thất phẩm Chí Tôn kia cũng lập tức phát giác được. Nên cũng không dám tiếp tục lãnh đạm liền bắt đầu điên cuồng vận chuyển linh lực trong cơ thể, Linh lực sau lưng hắn biến thành 1 con Hoàng Kim Sư Tử cực lớn (Shiki sư tử vàng – One piece), hiển nhiên là tên này đã trực tiếp triệu hồi bản thể Thần Thú.

Rống!

Hoàng Kim Sư Tử ngửa mặt lên trời thét 1 tiếng, tiếng kêu rung trời, Hoàng Kim Sư Tử lấy thế huỷ diệt lao thẳng lên trên không, nhắm thẳng đến tia sáng màu đỏ sậm mà đi.

Hưu!

Đầu Hoàng Kim Sư Tử nhìn tưởng chừng như uy mãnh cường đại đó ngay lúc chạm vào vầng sáng màu đỏ sậm liền nhẹ nhàng bị cắt thành 2 nữa, căn bản không thẻ tạo thành chút ngăn cản nào đối với vầng sáng đó cả.

Ngay lúc Hoàng Kim Sư Tử bị tia sáng đỏ sậm đó chém thành 2 nữa. Tên Thất phẩm Chí Tôn kia trên sắc mặt lập liền trở nên hoảng sợ , thân hình nhanh chóng lui về sau.

Ông!

Bất quá ngay tại lúc thân hình hắn chuẩn bị lùi về sau thì 1 tia sáng màu đỏ sậm giống như là xuyên thấu không gian, trực tiếp nhắm ngay đỉnh đầu của hắn mà phủ xuống (Head shot) . . .

Xùy!

Một tiếng chói tai vang lên, chỉ thấy thân hình tên Thất phẩm Chí Tôn đột nhiên trở nên cứng ngắc, thần sắc trên khuôn mặt cũng trở nên cứng đờ lại, lát sau chỉ thấy tại chỗ mi tâm hắn xuất hiện 1 đạo tơ máu, sau đó kéo dài ra. . .

Thân thể tên Thất phẩm Chí Tôn kia vào lúc này lập tức một phân thành hai, trực tiếp từ giữa không trung rơi xuống. Linh lực toàn than cũng lập tức trở nên tiêu tán.

Ngắn ngủi vài hơi thở, một gã Thất phẩm Chí Tôn liền bị chém giết 1 cách nhẹ nhàng.

Nhìn thấy màn này không chỉ khiến 4 tên thất phẩm chí tôn còn lại đang muốn xông thẳng tới Mục Trần trở nên khiếp sợ. Thậm chí đến cả những cường giả thuộc Tê Ma tộc cùng với bọn Mặc Phong đều trở nên trợn mắt há mồm, trên gương mặt hiện lên vẻ không thể tin nổi.

Ai cũng không thể tưởng tượng nổi. Một vị cường giả thực lực đạt tới Thất phẩm Chí Tôn, vậy mà lại bị giết 1 cách nhẹ nhàng đến thế. . .

Mà ở phía xa, bọn người Kim Liệt, Hoắc Dương vốn cũng đang dằng co nhưng khi thấy 1 màng này thì đồng tử cũng không nhịn được mà co rút lại, vào lúc này lấy định lực của bọn hắn cũng không nhịn được mà trong nội tâm đang nổi lên sóng to gió lớn.

Tuy nói tên vừa bị chém giết chỉ có thực lực là Thất phẩm Chí Tôn bình thường, nếu như thật sự động thủ thì Kim Liệt hay Hoắc Dương đều nắm chắc đem hắn giết, nhưng nếu như muốn giống Mục Trần, chém giết 1 cách hời hợt nhẹ nhàng thì đó kiên quyết là chuyện không thể nào.

"Thiên phẩm Linh trận? !"

Kim Liệt sắc mặt lập tức trở nên ngưng trọng, tới lúc này hắn mới hiểu được vì sao bọn Hàn Sơn lại đối sử với Mục Trần khách khí như thế, nguyên lai tên này lại là 1 Linh Trận Đại Sư , có thể bố trí được Thiên phẩm Linh trận.

"Xem ra lần này ngươi nhìn lầm rồi." Hàn Sơn đang cùng với Kim Liệt giằng co nhìn thấy một màn này cũng vừa cười vừa buôn lời mỉa mai.

Kim Liệt hừ lạnh một tiếng, không hề lên tiếng, hắn không thể không thừa nhận lần này đích thật là đã nhìn lầm rồi, Tên Mục Trần này e rằng sẽ khiến cho chuyện lần này trở nên khó khăn hơn.

Tuy nhiên bất kể thế nào thì bảo tàng của Đa Bảo Thú nhất định phải thuộc về Hoàng Kim Sư tộc bọn hắn, hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng để cho 1 tên Mục Trần nho nhỏ cản đường.

Mà trong lúc ý niệm trong đầu Kim Liệt vừa hiện thì bên này Mục Trần vẫn dùng thần sắc đạm mạc nhìn thoáng qua tên Thất phẩm Chí Tôn vừa bị chém chết, sau đó ánh mắt lập tức chuyển hướng nhìn về phía 1 trong số bốn tên Thất phẩm Chí Tôn còn lại.

Mà ngay lúc bốn tên Thất phẩm Chí Tôn còn lại nhìn thấy ánh mắt Mục Trần phóng tới, da đầu lập tức run lên, đều nhịn không được lui về phía sau mấy bước, ánh mắt mang vẻ kinh hãi và kiêng kị nhìn vào giữa khoảng không trung, nơi mà từng đạo Linh Văn đan vào nhau, ngưng tụ thành tia sáng màu đỏ sậm.

Tận mắt chứng kiến lực sát thương khủng bố của tia sáng màu đỏ sậm nên bọn hắn hiển nhiên cũng không dám trực tiếp đối kháng nữa.

Ông.

Nhưng hiển nhiên Mục Trần không có thời gian để quan tâm tới việc đó, chỉ thấy được ngón tay hắn cong lại rồi búng ra, một vài đám tia sáng màu đỏ sậm tiếp tục được ngưng tụ thành, âm thầm di chuyển, nhìn như mờ mịt nhưng có thể cảm giác được một cỗ chấn động cực kỳ đáng sợ từ đó phát ra.

Những tia sáng này được gọi là Tru Thần quang, đây chính là đòn công kích mạnh nhất của do toà Tru Tiên Trận bày ra, Linh trận dùng phương thức huyền ảo, đem thiên địa linh lực chuyển hóa, dồn nén lại, hóa thành từng sợi Tru Thần quang, cực kỳ sắc bén, không tưởng thể ngăn cản, sắc bén đến mức dù là không gian cũng có thể cắt đứt được.

Bất quá khiếm khuyết duy nhất chính là những sợi Tru Thần quang này cô đọng quá mức khó khăn, mặc dù trước đó Mục Trần đã sớm chuẩn bị rất nhiều đạo Linh ấn nhằm đem uy lực của linh trận phát động tới mức cao nhất, nhưng số lượng Tru Thần quan tạo ra được cũng chỉ được vài sợi mà thôi.

Bất quá hiện tại, dùng để đối phó với những tên này thì bấy nhiêu đó cũng đủ rồi.

Mục Trần ánh mắt không chút cảm tình nhìn về phía 4 tên thất phẩm chí tôn còn lại, ngón tay chợt điểm, một sợi Tru Thần quang lại 1 lần nữa lao xuống.

Bốn tên còn lại thấy tru thần quan 1 lần nữa lao xuống thì trên khuôn mặt liền hiện lên vẻ khiếp sợ, bọn chúng vào lúc này đến tư phản kháng cũng không có. Không chút do dự liền lập tức quay đầu bỏ chạy.

Hưu!

Bất quá, đối mặt với tru thần quang thì dù có bỏ chạy cũng không có có bất kỳ ý nghĩa gì, Tru Thần quang lập tức xuyên thấu không gian. Trực tiếp xuyên thủng mi tâm của một gã Thất phẩm Chí Tôn, đồng thời đem Chí Tôn Hải trong cơ thể hắn phá vỡ. Lập tức đoạn tuyệt sinh cơ, thân hình hắn cuối cùng rơi xuống đất.

Lại là một kích tất sát!

2 tên Thất phẩm Chí Tôn cuối cùng sắc mặt trắng bệch, toàn thân toát mồ hôi lạnh, ánh mắt nhìn về phía Mục Trần giống như là nhìn thấy mà quỷ, tràn đầy sợ hãi.

(5 thằng lao lên mà mới giết 2, vậy mà giờ còn lại 2, ko bik là lão đâu viết mà quên coi lại số lượng hay sao nên ae thông cảm)

Mục Trần sắc mặt cũng không biểu tình, tiếp tục điều động Tru Tiên Trận , lại thấy tiếp tục xuất hiện 1 sợi Tru Thần Quang từ trong Tru Tiên Trận tách ra, Tia sáng di chuyển uốn lượn như độc xà, tuỳ thời có thể xuất ra.

"Lập tức thoát khỏi phạm vi của linh trận!" Mà trong lúc 2 tên Thất phẩm Chí Tôn còn sót lại đang trong tình trạng hoảng sợ cực độ thì 1 tiếng thét đột nhiên vang lên, đó chính là tiếng thét do Kim Liệt phát ra.

Nghe thấy tiếng hô, 2 tên Thất phẩm Chí Tôn cũng dần hồi phục lại tinh thần, lập tức quay đầu tìm cách rút chạy khỏi phạm vi của linh trận.

Mục Trần hai mắt nhắm lại, đầu ngón tay hào quang không ngừng chuyển động.

Mà trong lúc Mục Trần sắp sửa ra tay thì tiếng hô tức giận của Kim Liệt lại 1 lần nữa truyền đến: "Thằng mặt bướm. Ngươi dám giết người của Hoàng Kim Sư tộc ta? !"

Mục Trần cười cười, cũng không đáp lại, mà dùng hành động thay cho lời nói, hắn cong ngón búng ra. Tia lưu quang đỏ sậm xẹt qua, đầu

của 1 gả thất phẩm thuộc Hoàng Kim Sư lập tức đứt lìa, máu tươi bắn tung tóe.

Linh lực phòng ngự quanh thân hoàn toàn không hề có nữa điểm tác dụng.

Nếu như Hoàng Kim Sư tộc đã đối phó với hắn không chút lưu tình, vậy thì hắn cũng sẽ đối xử lại không chút kiêng kỵ. Có thù không báo, đó không phải là tính cách của Mục Trần.

Kim Liệt nhìn thấy một màn này. Cả 2 mắt đều trở đỏ bừng, ánh mắt nhìm chằm chằm như muốn đem Mục Trần phanh thây thành vạn đoạn.

Ở phía xa, ba vị cường giả Tê Ma tộc thì đang không ngừngnuốt từng ngụm nước bọt, tại thời điểm bên trong Luyện Thể Tháp, bọn hắn đã biết Mục Trần có sức chiến đấu phi phàm, dù sao kẻ có thể một quyền liền đem Lục Tùy đánh trọng thương, như thế nào lại là 1 kẻ tầm thường được.

Nhưng coi như là lúc đó thì thực lực của Mục Trần hiển nhiên chưa tới mức làm cho bọn hắn trở nên kinh sợ như bậy giờ, những tên vừa rồi thực lực đều đạt tới Thất phẩm Chí Tôn, nhưng mà trong tay Mục Trần lại giống như cọng rơm cái rác bình thường, đơn giản là có thể lau đi.

Bọn hắn ngay lúc bắt đầu còn có chút không hài lòng với quyết định của Hàn Sơn là mời Mục Trần đến để kiếm một chén canh, nhưng hiện tại bọn họ lại cảm thấy vô cùng may mắn, lần này nếu như không phải có Mục Trần, chỉ sợ chuyến đi lần này bọn hắn phải lành ít dữ nhiều.

Sau khi đem tên thất phẩm chí tôn thứ 3 chém giết xong thì Mục Trần dùng ánh mắt hờ hững hướng về phía tên cuối cùng còn sót lại, mà hắn vào lúc này đây thì sắc mặt đã trở nên trắng bệch, toàn thân đang run lên vì sợ hãi.

Hào quang tiếp tụ ngưng tụ tại đầu ngón tay của Mục Trần.

Rống!

Mà ở phía xa, Kim Liệt rốt cuộc cũng không thể chịu đựng được nữa, 1 tiếng thét tức giận vang lên.

"Giết hắn đi!"

Ngay tại lúc tiếng thét của Kim Liệt vang lên lúc, Mục Trần ngón tay cong lai rồi búng ra, một vầng sáng màu đỏ sậm mãnh liệt bắn ra, trực tiếp nhắm thẳng về phía tên thất phẩm chí tôn cuối cùng còn sót lại.

Hưu!

Vầng sáng lấy tốc độ cực nhanh lao lên, trong nháy mắt đã lao đến trước mặt tên Thất phẩm Chí Tôn đó, nhưng ngay tại thời điểm vầng sáng sắp sửa lao tới, trong phiến thiên địa đột nhiên trở nên chấn động, một tia sáng màu kim quang từ khoảng không lao tới, nhắm thẳng vào 1 khoảng không trong khu vực.

Mục Trần hai mắt lập tức ngưng tụ.

Bởi vì những khu vực đó chính là những điểm mấu chốt để duy trì Linh trận.

Phanh!

Không gian chấn động, những linh ấn được giấu lập tức tan vỡ, ngay tập tức, linh trận theo thời gian dần trở nên mờ nhạt, mà theo những biến chuyển của linh trận thì uy lực của những tia lưu quang màu đỏ càng lúc càng yếu, cuối cùng cũng chỉ lồng ngực xuyên thủng của tên Thất phẩm Chí Tôn, nhưng cũng không đem hắn triệt để giết chết (thế này mà còn chưa chết).

Đột nhiên xuất hiện sự cố ngoài ý muốn khiến cho sắc mặt bọn Hàn Sơn khẽ biến, bởi vì bọn họ cảm nhận được công kích trước đó so với Kim Liệt thì mạnh hơn nhiều.

Kẻ này đến tột cùng là ai?

Mục Trần nhìn thoáng qua Linh trận đang dần tiêu tán, cũng hơi bĩu môi, chợt chuyển tầm nhìn về phía xa xa, tại nơi đó đang có 3 đạo thân ảnh đang đứng.

Mà ánh mắt của Mục Trần nhanh chóng tập trung nhìn về thân ảnh đang đứng sau cùng, trong ánh mắt có tinh quang xẹt qua.

Cuối cùng cũng không nhịn được mà phải hiện thân rồi sao?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1030: Kim Kình Thiên

Nước lũ màu vàng bá đạo quấn tất cả đi, cả vùng đất biến thành hỗn loạn, bất quá sắc mặt bọn Cửu U, Hàn Sơn lúc này lại kịch biến, vội quay đầu lại, ánh mắt ngưng trọng nhìn phía xa.

Tại đó, từ khi nào đã đứng ba người mà ko ai hay, một đạo thân ảnh nhìn rất bình thường bước ra, thân thể hắn có chút gầy yếu, nhưng lúc hắn đi ra, lại có thêm một cỗ cảm giác áp bách tràn ngập.

“Ko ngờ rằng phải đi ra sớm như vậy. . . vốn còn muốn thử sức một chút với mấy thiên tài chủng tộc thần thú ah!”

Người này ngẩng đầu lên, lộ ra khuân mặt phổ thông, bất quá, bên trong nụ cười, trong đôi mắt lại ngưng tụ sự sắc bén làm người ta sợ hãi.

“Ngươi là. . . kim kinh thiên?!”

Hàn Sơn nhìn thấy người này, con mắt lập tức co lại, ko nhịn đc thất thanh nói: “Ko phải ngươi đang bế quan trùng kích bát phẩm chí tôn sao?”

“Kim Kình Thiên?” Ánh mắt Mục Trần cũng ngưng lại, nguyên lại đây chính là lão đại trong hoàng kim song hùng của hoàng kim sư tộc, Kim Kình Thiên. Chỉ là danh tiếng cùng với dàng người của hắn lại có chút ko tương xứng.

“Nào dễ đột phá như vậy, cho nên phải ra ngoài thử xem có thể gặp chút cơ duyên hay ko. . .” Nam tử kia cười nói, hắn giơ tay lên, chỉ thấy sau lưng hắn tựa hồ có từng đạo quang văn linh lực đang nhạt dần, theo những linh lực quang văn này biến mất, bọn Mục Trần phát hiện ra, một

cỗ sóng linh lực dị thường mạnh mẽ đang chậm rãi thức tỉnh trong người hắn.

“Ngươi cũng nhận ra ta rồi nhỉ?” Kim Kình Thiên đột nhiên nhìn Mục Trần, hỏi.

Mắt Mục Trần sáng lên, thời điểm lúc trc hắn cảm thấy có chút cổ quái, cho nên trong lòng có chút đề phòng, lúc trc lần lượt chém giết năm vị Thất Phẩm Chí Tôn, kỳ thật chính là để bức người này hiện thân.

Bất quá sự nhẫn nại của kẻ này cũng nằm ngoài dự đoán của Mục Trần, vốn hắn định mượn uy lực Tru Tiên trận, lúc người này xuất hiện liền lấy thủ đoạn lôi đình chém giết. Nhưng kẻ này trốn quá kĩ, ko chỉ đợi hắn đem lực lượng Tru Tiên trận dùng hết phân nửa, còn âm thầm dò xét ra mấy điểm mấu chốt của linh trận, vào thời khắc mấu chốt ra tay, chấn vỡ linh ấn, cưỡng ép phs vỡ Tru Tiên trận.

Bất luận thực lực hay tâm kế của kẻ này đều rất sâu.

“Ngươi ngược lại cũng đủ quyết tâm.” Mục Trần thản nhiên nói, nếu người này mà hiện thân sớm, tấ nhiên sẽ có năng lực cứu lấy đồng bọn của hắn.

Kim Kình Thiên nghe vậy cũng chỉ cười, nói: “Ngươi chính là kẻ sẽ bồi táng theo họ, cho nên bọn hắn sẽ ko chết vô ích.”

“Thật sao?” Mục Trần nheo mắt, từ chối cho ý kiến.

“Mục Trần, ngươi pahir cẩn thận, kẻ này chính là thiên tài hiếm thất của hoàng kim sư tộc, thậm chí so với một ít thiên tài của chủng tộc đỉnh cấp cũng ko kém, thực lực trong cùng cấp Thất Phẩm Chí Tôn cũng tuyệt đối là đứng đầu.” Thanh âm ngưng trọng của Hàn Sơn truyền đến, bên trong tràn đầy sự kiêng kị.

Mục Trần khẽ gật đầu, hắn có thể cảm nhận đc khí tức nguy hiểm mà Kim Kình Thiên mang đến, so với Hàn Sơn thì mạnh hơn rất nhiều, thực

lực kẻ này, so với bất kỳ Thất Phẩm Chí Tôn khác mà hắn đã gặp đều mạnh hơn.

Đây mới chính là Thất Phẩm Chí Tôn đỉnh phong, Hàn Sơn Cửu U bọn hắn đều kém hơn nửa bậc.

“Hắc Hắc, nếu như vị này đã hiện thân, các ngươi hôm nay có chắp cánh cũng đừng mơ chạy thoát.”Hoắc Dương nhếch miệng cười gằn, hắn đối với sự xuất hiện của Kim Kình Thiên ko hề bất ngờ, hiển nhiên đã sớm biết, khó trách lại ko chút do dự ám toán Hàn Sơn, tự tin cho rằng hoàng kim sư tộc sẽ là kẻ thắng cuối cùng như vậy.

“Tiểu tử này tuy có chút năng lực linh trận, nhưng giờ linh trận đã phá, hắn đã ko đủ thời gian để bố trí tòa linh trận thứ hai nữa rồi!”

Trong trận chiến vừa rồi, hắn đã để lộ thủ đoạn linh trận, lấy tâm cơ của Kim Kình Thiên, tự nhiên sẽ ko có khả năng cho hắn cơ hội bố trí tòa linh trận khác, Mục Trần cũng hiểu điều đó, cho nên khi Kim Kình Thiên xuất hiện, hắn đã ko tính tiếp tục bố trí linh trận để chống lại Kim Kình Thiên.

“Hiện tại cao hứng, có phải hơi sớm ko?” Cửu U cười lạnh, tuy Kim Kình Thiên ko phải nhân vật đơn giản, nhưng nếu hắn cho rằng linh trận là thủ đoạn chính của Mục Trần, vậy hắn sẽ phải thất vọng rồi.

Hoắc Dương nghe vậy, chỉ cười khinh miệt, hắn thật sự muốn xem Mục Trần này còn có thủ đoạn j nữa. Đứng trc thiên tài chân chính của hoàng kim sư tộc, đừng nói Mục Trần chả có danh tiếng j, coi như mà mấy thiên tài của mấy đỉnh cấp chủng tộc cũng ko dám qua loa.

“Mục huynh, cần chúng ta hỗ trợ ko?” Ba vị Thất Phẩm Chí Tôn của Tê Ma tộc cẩn thận tới gần, ánh mắt kiêng kỵ nhìn Kim Kình Thiên, nhỏ giọng nói.

Mục Trần lắc đầu, thực lực Kim Kình Thiên này cố nhiên kinh người, Thất Phẩm Chí Tôn tầm thường ko thể sánh bằng, nếu để bọn họ tham

gia cuộc chiến, hắn còn phải chiếu cố tới họ, còn ko bằng một mình ra tay.

Ba cường giả Tê ma tộc thấy thế, cũng ko nói nhiều, quả quyết lui lại, mặt dù có chút ko vui, nhưng họ minh bạch, loại đẳng cấp tranh đấu này, bọn họ tham gia chỉ tự chuốc lấy khổ cực.

“Xem ra ngươi rất tự tin?” Kim Kình Thiên chậm rãi bước tới, đứng cách Mục Trần trăm bước, hắn nhìn Mục Trần, ánh mắt kỳ lạ nói.

“Ko đc sao?” Mục Trần cười cười, thần sắc bất động.

Kim Kình Thiên khẽ gật đầu:” Ánh mắt tên Kim Liệt kia thật kém, lại ko nhìn ra ngươi mới là kẻ khó đối phó nhất trong nhóm này, bất quá. . . vậy còn chưa đủ.”

Hình dáng hắn vô cùng bình thường, có chút yếu kém, nhưng khi hắn nói chuyện, lại phát ra sự bá đạo nghiêm nghị. Hắn lúc này, mới có chút tương xứng với tên tuổi thiên tài mạnh nhất hoàng kim sư tộc.

“Mời chỉ giáo.”

Bên trong con mắt đen của Mục Trần, giống như đang ngưng tự thêm kim quang, sau khi tiến vào Thần Thú Chi Nguyên, hắn gặp qua rất nhiều thiên tài, những kẻ này thực lực đều ko yếu, chất lượng chỉnh thể mạnh hơn giới trẻ bắc giới rất nhiều, nhất là Kim Kình Thiên trc mặt, càng là người nguy hiểm nhất trong thế hệ trẻ mà hắn đã gặp.

Bất quá, gặp đối thủ mạnh như thế Mục Trần cúng ko sợ, ngược lại cảm thấy huyết dịch trong cơ thể đang sôi lên. Từ khi hắn đột phá tầng thứ hai Long Phượng thể, vẫn chưa có lúc nào được thẳng tay so đấu.

Cuộc chiến lần trc với tông đẳng, căn bản ko thể khiến hắn cảm thấy sảng khoái.

Cho nên Mục Trần lúc này muốn thử xem thúc dục Long Phượng thể đến tận cùng, xem xem cường giả Thất Phẩm Chí Tôn đỉnh phong, rốt

cuộc mạnh đến mức nào?

Kim Kình Thiên nhìn thân thể đang tỏa ra kim quang của Mục Trần, ánh mắt trở nên ngưng trọng: “Thân thể thật cường hãn. . .”

Dù chưa giao thủ, nhưng hắn vẫn cảm nhận đc cảm giác nguy hiểm phát ra từ thân thể của Mục Trần, theo hắn dự đoán, chỉ dựa vào thân thể, ko phải Thất Phẩm Chí Tôn tầm thường có thể sánh bằng.

“Ta đột phá lần này, cần phải khiêu chiến rất nhiều cường giả, mà ngươi, có tư cách trở thành đá mài đao cho ta, chỉ là đáng tiếc, sau trận chiến này, đây sẽ là nơi an nghỉ của ngươi.”

Kim Kình Thiên hít sâu một hơi, bên trong đôi mắt, có thêm một chút khát máu hiện ra, hắn nhìn Mục Trần, nhếch miệng cười, sát khí dần che phủ khuân mặt, có chút dữ tợn.

Hắn đã đem Mục Trần coi thành hòn đá kê chân giúp hắn đột phá!

“Chỉ sợ ngươi mài kĩ quá gãy mẹ nó đao đấy.” ^0^

Mục Trần khẽ cười một tiếng, thanh âm bình thản, nhưng đối chọi gay gắt, mặc dù diện mục cảu Kim Kình Thiên ngày càng dữ tợn, vẫn như cũ ko làm hắn lui bước.

“Ha ha, hảo! Có khí phách!”

Kim Kình Thiên nghe vậy, cũng ko giận, ngược lại ngửa mặt cười lớn, tiếng cười ngày càng vang dội, tới sau đó đã biến thành tiếng mãnh sư rít gào, ầm ầm vang vọng phía chân trời, khiến cho thiên địa run rẩy.

Kim quang bá đạo từ trong cơ thể hắn bạo phát ra, tóc và hai mắt của Kim Kình Thiên đều biến thành màu vàng, từ xa nhìn lại, giống như một đầu thượng cổ kim sư, uy mãnh kinh nhân.

Một cỗ linh lực cuồng bạo giống như thủy triều khuếch tán, chấn động ko gian, uy áp tỏa ra, ngay cả bọn Hàn Sơn Cửu U ở xa cũng phải

biến sắc.

“Ha ha, đã lâu lắm rồi, chưa có ai dám nói chuyện với ta như vậy.”

Đôi mắt hoàng kim của Kim Kình Thiên nhìn Mục Trần, chợt hắn nhếch miệng cười to: “Lúc nữa nếu ta phát hiện ra ngươi ko có tư cách nói những lời này, ta sẽ đem xương cốt toàn thân ngươi từng đoạn từng đoạn đánh nát!”

ÒA..ÀNH!!

Ngay khi chữ cuối cùng phát ra, bàn chân Kim Kình Thiên giẫm mạnh, mặt đất dưới chân lún xuống, thân ảnh trực tiếp hóa thành kim quang biến mất tại chỗ.

Khi thân ảnh Kim Kình Thiên biến mất, kim quang trong mắt Mục Trần cũng khởi động, đó là dấu hiệu vận chuyển Long Phượng thể, mũi chân khẽ điểm, thân hình hóa thành quang ảnh biến mất.

ÒA..ÀNH!!

Một kim quyền xuyên qua hư ko, đánh vào vị trí lúc trc của Mục Trần, ko gian lập tức chấn động, từng vết nứt hiện ra, mặt đất bị ngạnh sanh đánh thấp xuống một tầng.

Một quyền thất bại, sắc mặt Kim Kình Thiên ko đổi, lại đánh ra một quyền, như lôi chùy oanh kích, lực lượng cường đại mang tới thanh âm cuồng bạo.

Thân hình Mục Trần lui lại, tạm lánh phong mang.

“Như thế nào? Trc đó chỉ là nói khoác hay sao? Như thế nào đã ko thể chịu nổi rồi?” Thế công cuồng bạo của Kim Kình Thiên ko hề ngưng lại, thanh âm cười lớn ầm ầm vang vọng.

Thân hình Mục Trần đột nhiên dừng lại, sau trong con mắt, kim quang thâm thúy ngưng tụ tới cực hạn, song chưởng chậm rãi nắm chặt.

Trên hai tay, Long Phượng chi lực hiện ra, quấn quanh hai cánh tay, trong mơ hồ phát ra tiếng long ngâm phượng khiếu, chấn động khí huyết trong thân Mục Trần, dẫn tới linh lực điên cuồng tăng phúc.

ÒA..ÀNH!!

Kim quang bạo phát trong ko gian, thân ảnh Kim Kình Thiên lần nữa hiện ra, quyền ảnh màu vàng như mãnh sư thôn thiên bao phủ mà đến, thế như hủy thiên diệt địa.

Bất qua đối mặt với một kích kinh người của Kim Kình Thiên, Mục Trần ko hề tránh né, bởi hắn cảm nhận đc, Long Phượng thể của hắn đã đạt tới cực hạn.

Lực lượng như núi lửa phun trào, đã ko thể kìm nén đc nữa.

Nếu đã ko nhịn đc, vậy bộc pháy đi!

Để ta thử xem, Thất Phẩm Chí Tôn đỉnh phong mạnh đến mức nào?!

Trong mắt Mục Trần bắt đầu bạo phát kim quang. Thần sắc Mục Trần bình tĩnh, ngay khi kim quyền hiện ra, hắn cũng đánh ra một quyền.

Hai đạo quyền ảnh kim sắc dưới từng đạo ánh mắt chăm chú, mãnh liệt va chạm vào nhau.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1031: Kịch Chiến

Kim quang cuồng bạo va chạm trong thiên địa, tựa như hai vầng mặt trời va chạm vào nhau, song xung kích đáng sợ tàn sát bừa bại, mặt đất bị loại trùng kích này trực tiếp đánh lún xuống.

Ba Thất phẩm Chí tôn của Tê Ma tộc cùng Mặc Linh sớm đã lùi ra xa, nhưng dù vậy, song xung kích đánh thẳng tới kia vẫn làm da họ cảm thấy đau đớn.

Bọn họ nhìn chăm chú vào ngọn nguồn của sự tàn phá, nơi đó, tựa như mặt trời chói chang hiện lên, kim quang khủng bố lần nữa bạo phát.

Ầm!

Kim quang lan tỏa, hai bong người cùng bắn ngược lại.

Bàn chân Mục Trần lien tiếp đạp vào hư ko, mới miễn cưỡng dừng lại đc, mặt ngoài than thể hiển hiện kim quang, lộ ra vẻ vô kiên bất tồi, bất quá lúc này, sắc mặt hắn lại vô cùng lo lắng nhìn phía trc.

Một quyền kia, Mục Trần cơ hồ thúc dục Long Phượng thể đến cực hạn, nhưng so quyền như thế, vậy mà ko chiếm đc chút thượng phong nào.

Kim Kình Thiên này, thực lực đích xác hơn xa bọn người Tông Đằng.

Khi sắc mặt Mục Trần trở nên ngưng trọng, trên ko trung phía trc, thân thể của Kim Kình Thiên cũng hiện ra. Hắn cúi đầu nhìn nắm tay của mình, mặt ko biểu tình, nhưng trong đôi mắt, lại có thêm vẻ kinh dị.

“Nhục thể thật mạnh mẽ!” Ánh mắt Kim Kình Thiên nhìn Mục Trần, chậm rãi nói.

Tuy một quyền của Mục Trần ko tạo thành thương tổn với hắn, nhưng hắn minh bạch, trong so đấu nhục thể, hắn đã rơi xuống hạ phong, nói cách khác, nếu luận cường độ thân thể, Mục Trần trc mặt, cong mạnh hơn hắn một đường.

Cái này làm cho hắn có chút sợ hãi thán phục. Mục Trần chỉ bằng vào lực lượng nhục thể, cũng có thể đọ sức với cường giả Thất phẩm Chí tôn. Khó trách linh lực của hắn chỉ mới đạt tới Lục phẩm Chí tôn, nhưng lại có thể cho hắn cảm thấy bị uy hiếp hơn xa đa số Thất phẩm Chí tôn.

Ở phía xa, bọn người Hoắc Dương, Kim Liệt cũng đang chú ý cuộc chiến bên này sắc mặt đều biến ảo ko ngừng. Giờ chúng mới hiểu, nguyên lai kẻ khó đối phó nhất trong đám người Hàn Sơn, ko phải Hàn Sơn hay Cửu U, mà là Mục Trần nhìn qua chỉ có thực lực Lục phẩm Chí tôn này.

Người này, ko chỉ có thiên phú linh trận cực cao, mà nhục thể cũng vô cùng biến thái.

May mà hắn mới chỉ là Lục phẩm Chí tôn, nếu linh lục của hắn cũng đạt tới Thất phẩm Chí tôn, chỉ sợ dù có kim kình thiewen ở đây cũng khó mà chấn áp đc hắn.

Kim Liệt cùng Hoắc Dương nhìn nhau, đều hơi thả lòng một chút. Tuy Mục Trần đỡ đc công kích của Kim Kình Thiên, nhưng Kim Kình Thiên đồng dạng cũng ko có dùng linh lực. Một khi Kim Kình Thiên sử dụng lực lượng linh lực của Thất phẩm Chí tôn đỉnh phong, Mục Trần tất phải bại.

Trên ko trung. Kim Kình Thiên nhej nhàng gật đầu: “Thật ko ngờ ngươi có thể tu luyện nhục thể đến tình trạng này, trong thế hệ trẻ chúng ta, có thể đem thân thể tu luyện tới trình độ này, cũng vô cùng hiếm thấy.”

Lời nói đến đây, Kim Kình Thiên hơi dừng một chút, rồi sau đó khuân mặt hiện lên vẻ dữ tợn khát máu: “Cho nên, vì biểu lộ sự tôn trọng đối với ngươi, anh sẽ cho chú biết, Thất phẩm Chí tôn đỉnh phong, đến tột cùng có bao nhiêu cường hãn!”

ÒA..ÀNH!!

Trong nháy mắt thanh âm của hắn kết thúc, linh lực vàng ong bạo phát, ầm ầm nổ vang. Phong bạo như hòa cùng thiên địa, hiện ra vẻ tráng quang.

Một cỗ linh lực uy áp cường đại tràn ra từ trong cơ thể hắn.

“Ngươi thử tiếp một quyền này của ta thử xem?!”

Kim Kình Thiên đứng trong gió lốc, như biến thành một đầu thần sư thượng cổ báo đạo tuyệt luân. Hắn ngửa mặt lên trời cười to, một quyền ầm ầm đánh ra, chỉ là lần này, trong quyền phong gào thét, ko chỉ có lực lượng cơ thể, mà còn có linh lực mênh mông kinh người tròa lên.

Như một đạo nước lũ màu vàng xuyên qua thiên địa, phá tan tất cả những chướng ngại phía trc.

Một quyền này của Kim Kình Thiên làm những Thất phẩm Chí tôn tầm thương biến sắc, nếu trực tiếp bị đanh trúng, tất bị trọng thương.

Giờ khắc này, coi như là bọn Cửu U, Hàn Sơn cũng phải biến sắc. Một quyền này của Kim Kình Thiên đã mang lại cho họ cảm giác uy hiếp cực mạnh.

Quyền ảnh màu vàng như cầu vồng nối liền thiên địa, phản chiếu trong con mắt của Mục Trần. Thần sắc hắn lúc này cũng vô cùng ngưng trọng, bất quá lại ko hề sợ hãi.

Thực lực của Kim Kình Thiên đúng là rất mạnh, nhưng nếu Mục Trần hắn lui bước, vẫn còn thiếu một chút.

Có lẽ dựa vào lực lượng cơ thể thuần túy, muốn chiến thắng Thất phẩm Chí tôn đỉnh phong còn có chút khó khăn. Nhưng nếu các người cho rằng Mục Trần ta chỉ có vậy, thì lầm to rồi. . .

Cót kẹtzz!

Song chưởng Mục Trần đột nhiên nắm chặt, chỉ trong tích tắc, ko gian sau lưng hắn trở nên vặn vẹo, một mảng hải dương linh lực dần xuất hiện, đó chính là Chí tôn hải của hắn.

Trong Chí tôn hải, mặt biển quận sóng, linh lực bàng bạc mênh mông đang điên cuồng chấn động.

Hô.

Mục Trần hít sâu một hơi, chậm rãi xòe tay ra, lòng bàn tay hướng về phía trc.

Cầu vông ánh sáng bá đạo xỏ xuyên qua bầu trời, trong mắt Mục Trần cấp tốc phóng đại, cuối cùng ầm ầm đánh tới.

Trong chớt mắt một kích đáng sợ đánh tới, trên tay phải Mục Trần, Long Phượng chi lực xuất hiện, sau đó linh lực từ lòng bày tay trào ra, trực tiếp hóa thành một quang thuẫn linh lực trc mặt.

“Long Phượng kim thuẫn!”

ÒA..ÀNH!

Khi Long Phượng kim thuẫn hình thành, cầu vông ánh sáng bá đạo cũng đánh tới, ko gian lập tức vặn vẹo. Làm cho mọi người trợn mắt há hốc mồm là, bất luận kim quang kia trùng kích như thế nào, lá chắn màu vàng nhìn như nhỏ yếu kia thủy chung đứng vững trc mặt Mục Trần, ko bị phá hủy.

Kim sắc cầu vồng bắt đầu ảm đạm xuống, sau đó nhanh chóng thu nhỏ, rồi dần dần biến mất.

Lúc kim sắc cầu vồng biến mất, Long Phượng kim thuẫn trc mặt Mục Trần cũng biến mất.

“Xem thường linh lực lụcphẩm chi tôn của ta, ngươi sẽ phải thua thiệt.” Long Phượng kim thuẫn biến mất, Mục Trần nhìn qua Kim Kình Thiên cười nói.

Lông mày Kim Kình Thiên nhíu lại. Hắn mơ hồ cảm giác đc, Mục Trần này tuy chỉ mới Lục phẩm Chí tôn, nhưng độ tinh thuần của linh lực, lại xa xa vượt qua cảnh giới Lục phẩm Chí tôn.

Người này, bất kể là thân thể hay linh lực đều có tạo nghệ cực cao.

Ko dễ đối phó!

Bất qua càng là đối thủ khó nhằn, mới càng kích thích chiến ý của hắn, đem tất cả đối thủ lần lượt đạp xuống dưới chân, hắn mới có thể ko ngừng đột phá.

Con đường tu luyện, vốn là khiêu chiến cường giả!

“Ha ha, chịu thiệt sao? Người có tư cách khiến ta chịu thua thiệt ko nhiều, ta muốn xem ngươi có đủ tư cách trở thành một trong số đó hay ko đây.” Kim Kình Thiên cười lạnh. Chớp mắt, chân hắn giẫm mạnh một cái, hư ko dưới chân vỡ vụn, thân hình trực tiếp hóa thành kim quang mãnh liệt bắn ra, quyền phong mang theo thanh âm sư tử rít gào, mãnh liệt trấn áp hướng Mục Trần.

Kim quang óng ánh bao phủ thân hình Mục Trần. Long Phượng tề minh, thanh âm ko ngừng quanh quẩn, Chí tôn hải sau lưng chấn động ko gian, lực lượng thân thể cùng linh lực dung hợp hoàn mỹ. Đối mặt với thế công mãnh liệt của Kim Kình Thiên, hắn lựa chọn trực tiếp ngạnh kháng.

ÒA..ÀNH!! ÒA..ÀNH!!

Hai bóng người kim sắc ko ngừng va chạm, quyền chưởng đối kháng, mỗi lần va chạm tựa như sinh ra sấm chớp, chấn động thiên địa.

Ở phía dưới, tất cả mọi người đều thần sắc ngưng trọng nhìn một màn đối kháng này. Sóng va chạm đã đem tầng mây trong phương viên mấy vạn trượng chấn cho tan nát.

Ngắn ngủi mấy phút, hai đạo thân ảnh trên trời đã giao phong hơn trăm hiệp.

Song phương đều dùng tư thái trực tiếp nhất đối đầu, ko hề né tránh, từng quyền va chạm. Loại va chạm đáng sợ này, ngay cả bọn Hàn Sơn cũng cảm thấy da đầu tê dại.

Sắc mặt của Kim Liệt cùng Hoắc Dương (liệt dương ^^) theo việc Mục Trần cùng Kim Kình Thiên đối đầu ko phân cao thấp mà trở nên khó coi. Bọn hắn ko nghĩ tới, dù Kim Kình Thiên đã đem lực lượng linh lực của Thất phẩm Chí tôn thể hiện ra, cũng ko có cách nào dành đc thắng lợi một cách dễ dàng.

“Kẻ này sao mạnh vậy?” Kim Liệt nghiến răng nghiến lợi, trong lòng có chút kinh hãi. Ko ngờ Hàn Sơn mời tới trợ lực lại hại như vậy, cũng may bọn hắn chuẩn bị đầy đủ, nếu ko, đúng là thua thiệt bởi Hàn Sơn.

“Tiểu tử này nhìn như khí thế cường thịnh, nhưng vẫn chỉ là Lục phẩm Chí tôn, độ hùng hồn của linh lực ko thể bằng đc đại ca, cho nên loại cục diện này, hắn ko thể kiên trì quá lâu.”

Ánh mắt Kim Liệt lập lòe, hắn dù sao cũng đc coi là thiên tài, chút nhãn lực vẫn phải có, đã nhìn ra mấu chốt của vấn đề. Cuộc chiến này nhìn như đang giằng co, nhưng nếu kéo dài, Mục Trần chắc chắn sẽ bị thua thiệt.

ÒA..ÀNH!!

Dưới vô số ánh mắt chú mục, trên bầu trời, lại lần nữa mạnh mẽ va chạm. Hai đạo thân ảnh bắn ngược ra ngoài, quần áo đều rách nát, lộ ra vẻ chật vật.

Trên thân thể hai người hiện lên tưng vết bần tím, đó là do trực tiếp thừa nhận lực trùng kích đáng sợ của đối phương, cũng may thân thể cả hai đều đủ cường hãn, nếu đổi lại là thường nhân thì đã sớm toi rồi.

Hô hấp của Kim Kình Thiên có chút ồ ồ, hai mắt hắn hiện lên vẻ khát máu nhìn Mục Trần chằm chằm, chợt hắn nhếch môi cười dữ tợn, lấy tay xóa đi vết máu trên mỏ, ko nói lời nào, hai tay cấp tốc kết ấn.

NGAO!

Tiếng sư tử rít gào kinh thiên động địa vang vọng, kim quang chói mắt bạo phát sau lưng Kim Kình Thiên, cuối cùng hóa thành một đầu kim sư khổng lồ cao ngàn trượng.

Hơn nữa, nơi cổ kim sư, mơ hồ có hư ảnh tám đầu sư tử, chỉ là có vút mơ hồ, ko đc rõ ràng.

Nhưng việc này đã chứng minh, Kim Kình Thiên đã gần như thức tỉnh hoàn toàn huyết mạch hoàng kim Cửu Đầu Sư.

“Ngay cả hình thái thần thú hoàng kim Cửu Đầu Sư cũng gọi ra rồi. . .” bọn Hàn Sơn nhìn một màn này, ánh mắt đều ngưng tụ. Thân là thần thú, bọn hắn minh bạch, một khi triệu hoán ra hình thái thần thú, tự thân lực chiến, sẽ tăng lên rất nhiều.

Hô!

Mục Trần nhìn hoàng kim Cửu Đầu Sư khổng lồ trong thiên địa, hít sâu một hơi, hai tay hắn cũng bắt đầu kết ấn.

Linh quang bàng bạc xuất hiện. Người ngoài có thể nhìn thấy, một đạo Chí tôn pháp thân cực lớn đang chậm rãi ngưng tụ sau lưng Mục Trần.

Toàn thân Chí tôn pháp thân tỏa ra kim quang, giống như kim nhân. Ở sau đầu nó, hiện ra một vầng mặt trời, có cảm giác thần bí, làm thiên địa rung động.

Ngươi có hình thái thần thú.

Ta có Chí tôn pháp thân.

Nếu đã vậy, liền xem xem ái mới là kẻ cười cuối cùng?!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1032: Sư Hoàng Tam Thôn

Trên ko trung, chí tôn pháp than to lớn đứng sừng sững, mặt trời lơ lửng sau đầu, sóng linh lực vô tận tràn ra, như hình thành phong bạo trong thiên địa.

Mà phía trc chí tôn pháp than, đồng dạng tồn tại một đầu thần thú sư tử hoàng kim chín đầu đang đứng, tiếng sư tử kêu kinh thiên động địa vang vọng, trời đất rung chuyển.

Đại Nhật Bất Diệt thân cùng hoàng kim Cửu Đầu Sư giằng co!

Ở phía dưới, tất cả mọi người yên tĩnh nhìn những gì đang diễn ra, sắc mặt đều lo lắng, mà bọn người Kim Liệt và hoắc dương càng là diện mục trắng bệch. Nghĩ tới ko ai có thể ngờ, Mục Trần lại có thể bức Kim Kình Thiên đến mức phải thúc dục bản thể thần thú.

Cục diện trc mắt đã thoát khỏi tầm khống chế của bọn họ.

Trên ko trung, Kim Kình Thiên lăng ko mà đứng, phía trc hắn chính là cửu đầu hoàng kim sư cực lớn, một cỗ khí phách nghiêm nghị chẩm rãi lan ra, làm người ta sợ hãi.

“Có thể bức ta tới mức triệu hồi bản thể, ngươi đúng thật ko đơn giản!” Ánh mắt Kim Kình Thiên nhìn Mục Trần đầy khát máu, chậm rãi nói.

Ánh mắt hắn nhìn Mục Trần lúc này, ko còn bất cứ sự khinh miệt nào. Trải qua trận chiến vừa rồi, hắn đã minh bạch, bàn về sức chiến đấu, Mục Trần đối diện ko hề thua hắn.

Người này đích thực là một đối thủ mạnh mẽ, bản thân hắn ko đc phép khinh thường.

Mục Trần đồng dạng cũng ngưng trọng nhìn chằm chằm hình thái thần thú sau lưng Kim Kình Thiên. Hình thái thần thú Kim Kình Thiên triệu hồi ra tương đối cường hãn, tuy tám cái đầu còn lại của hoàng kim Cửu Đầu Sư đều là hư ảnh, nhưng so với với hình thái hoàng kim sư bình thường vẫn mạnh hơn ko ít.

Người này, một khi có thể khiến tám cái đầu ngưng thực mà nói, lúc đó chỉ sợ hắn đã cách việc tiến hóa thành cửu đầu hoàng kim sư chân chính đã ko xa.

Nhưng đáng tiếc, muốn chân chính tiến hóa thành cửu đầu hoàng kim sư, trình độ khó khăn khó mà tưởng tượng đc. Trong ngàn vạn thiên tài của hoàng kim sư tộc đến nay vẫn chưa hề có ai thành công.

Nhưng dù vậy, hình thái thần thú của Kim Kình Thiên lúc này vẫn ko dễ đối phó.

“Bất quá, cuộc chiến này cũng đã đến lúc kết thúc rồi.”

Trong khi ý niệm của Mục Trần đang xuay chuyển, ánh của Kim Kình Thiên đã ngày càng đoe rực. Nếu kẻ trc mặt đã bắt hắn phải triệu hoán hình thái thần thú, hắn tự nhiên ko cần phải lưu thủ.

Rống!

Vừa nghĩ vậy, song chưởng Kim Kình Thiên chậm rãi khép lại, chỉ thấy hoàng kim Cửu Đầu Sư khổng lồ sau lưng hắn ngửa đầu lên trời thét dài, tiếng kêu như sấm nổ.

Sắc mặt Kim Kình Thiên ngưng trọng, tay nắm thành quyền, đường quyền lấy một tốc độ vô cùng chậm chạp đánh ra.

Sau lưng hắn, cự thủ của hoàng kim Cửu Đầu Sư cũng đưa ra, trong sát na, như thể tồn tại một loại khí phách bao thiên lan tỏa.

Một quyền nhìn như chậm chạp, nhưng lúc đánh hết ra, thiên địa như ko tồn tại, chỉ có một quyền đầy khí phách kia còn tồn tại. Trong thiên địa này nó chính là chúa tể.

Ánh mắt Mục Trần ngưng tụ, một quyền này của Kim Kình Thiên đã mang đến cho hắn cảm giác uy hiếp mạnh mẽ. Một quyền này vậy mà lại là thần thuật cấp bậc đại viên mãn.

“Sư Thôn Linh Quyền!”

Thanh âm của Kim Kình Thiên trầm thấp, bên trong ẩn chứa khí phách to lớn, một quyền đánh ra, kim quang lập tức bộc phát. Một quyền kia biến thành một đầu sư tử hoàng kim, mở to miệng, linh lực trong thiên địa ko ngừng tràn tới, thiên địa như đều bị nuốt mất.

Sư quyền cuồng bạo đánh tới, ko gian bị chấn nát, đại địa dưới chân càng ko ngừng sụp đổ, từng đạo vết nứt to lớn nhanh chóng lan tràn bên trong rừng rậm.

“Mục Trần, cẩn thận!”

Bọn Hàn Sơn ko nhịn đc kinh hô, hiển nhiên đã nhận ra thế công của Kim Kình Thiên đáng sợ đến mức nào. Thanh thế một quyền kia đến bọn hắn cũng cảm thấy hồi hộp.

Mục Trần đứng trc Đại Nhật Bất Diệt thân, nhìn một quyên kia hắn hít sâu một hơi, trên ko mặt ko hề lộ vể sợ hãi, rồi sau đó hai tay của hắn khép lại, ấn pháp biến ảo nhanh như chớp.

Ong ong !

Theo ấn pháp của Mục Trần biến ảo, chỉ thấy trên thân Đại Nhật Bất Diệt thân hiện lên từng vòng ánh sáng mặt trời chói mắt bay lên, nếu nhìn kỹ, sẽ thấy có tất cả năm vòng sáng.

ÒA..ÀNH!

Năm vòng mặt trời chói mắt đột nhiên nổ tung, nước lũ màu vàng, lập tức trào ra, giống như kim dịch hướng tới tay Đại Nhật Bất Diệt thể, hội tụ nơi lòng bàn tay, biến thành một thanh hoàng kim cự thương khổng lồ. Nơi mũi thương có năm vầng mặt trời quẩn quanh, phát ra lực lượng diệt thế.

“Cửu dương thần thông, Ngũ Dương Thương!”

Trong mắt Mục Trần bắn ra kim quang, trong lòng quát lên một tiếng, ngũ dương thương trong tay Đại Nhật Bất Diệt thân phóng ra hào quang vạn trượng. Nháy mắt đó, kim thương trực tiếp xuyên thủng hư ko, cùng với sư quyền kia mãnh liệt va chạm vào nhau.

Nếu Kim Kình Thiên đã lấy ra con bài mạnh như vậy, Mục Trần cũng ko chịu kém, vừa ra tay, chính là chí tôn thần thông.

ÒA..ÀNH!

Trong chớp mắt, trời đất đều run rẩy, sóng xung kích màu vàng tàn sát bừa bãi, ko gian bị xé ra từng đạo khe nứt là người ta sợ hãi.

Tại nơi va chạm, như thể có một mặt trời tồn tại, ko gian có cảm giác biến đổi.

Ngũ dương thương đã cản lại sư quyền, nhưng Mục Trần lại cảm thấy ko thích hợp.

Ánh mắt của hắn xuyên qua kim quang, nhìn tới Kim Kình Thiên ở phía xa, phát hiện ra khóe miệng hắn hiện lên sự trào phúng, thanh âm của hắn như có như ko truyền tới: “Ngươi nghĩ vậy là xong sao?”

Khi thanh âm của Kim Kình Thiên biến mất, nắm tay của hắn lại đánh ra một lần nữa.

Một quyền đánh ra, thiên địa biến sắc, kim sư quyền mãnh liệt bắn ra, tiếng sư khiếu quanh quẩn nơi chân trời.

“Sư Thôn Thiên Quyền!”

Một quyền xuất ra, một cỗ khí phách bao chùm thiên địa, thiên địa như thể sắp bị đầu kim sư thôn phệ.

Sư quyền đánh ra, trực tiếp xông vào kim quang phía trc, lập tức bạo phát ra kim quang, chỉ thấy cục diện quyền ảnh giằng co cùng kim thương bắt đầu biến hóa, đang dần bại lui.

Thần sắc Mục Trần trở nên nặng nề.

Kim Kình Thiên thấy vậy, miệng cười dữ tợn, ko có dấu hiệu dừng tay, linh lực toàn thân đều lấy ra, hình thành sương mù bốc lên.

Mục Trần nhìn thấy, Kim Kình Thiên lại nâng quyền lên, một quyền nữa lại đánh ra.

“Sư Thôn Thần Quyền!”

Khi một quyền này đánh ra, toàn thân Mục Trần lập tức chấn động, da thịt toàn thân đều đau nhức. Đây là do nhục thân hắn cảm thấy sự uy hiếp nặng nề.

XÍU …UU!!

Ba đạo kim quyền hợp lại, sắc mặt Mục Trần lập tức kịch biến.

Ầm!

Ngũ dương thương lập tức vỡ vụn, trực tiếp bị ba đạo kim quyền nghiền nát.

“Đó là. . .”

Bọn Hàn Sơn thấy một màn này, sắc mặt đều khó coi, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi: “Đó là tuyệt chiêu của hoàng kim sư tộc, Sư Hoàng tam thôn quyền!”

“Kim Kình Thiên đã luyện thành chiêu này rồi?!”

Sắc mặt Cửu U khó coi, bàn tay nắm chặt, ba quyền này của Kim Kình Thiên, mỗi một quyền đều có thể so với thần thuật cấp bậc đại viên mãn, nếu như hợp nhất, uy lực sẽ đạt tới mức độ đáng sợ, tuy ko đoán đc cấp bậc, nhưng tuyệt đối là khủng bố!

Kim Liệt ngược lại như chút đc gánh nặng thở dài một hơi. Cuối cùng cũng đánh ra chiêu này, Mục Trần tự cho là thông minh, nếu hắn sớm ra tay quấy nhiễu, chỉ sợ Kim Kình Thiên cũng ko có biện pháp đánh ra toàn bộ chiêu này.

Nhưng bây giờ nói j cũng muộn rồi!

“Trc kia ngươi thừa dịp chúng ta lơ là bố trí linh trận, lần này cũng cho ngươi nếm thử một chút tư vị đó! Chỉ có điều, lần này ngươi khó mà thoát đc!”

Dưới ánh mắt của mọi người, ánh mắt Kim Kình Thiên hờ hững nhìn Mục Trần. Ánh mắt đó, giống như con thú săn đã khoá đc con mồi của mình.

Đây là đòn sát thủ của hắn, khi hắn hoàn toàn đánh ra, đừng nói là Mục Trần, cho dù là đối thủ cùng cấp cũng phải cam bái hạ phong!

OÀ..ÀNH!!

Mặt Kim Kình Thiên ko biểu tình, đấm ra một quyền, thanh âm của hắn đồng thời cũng vang vọng khắp thiên địa.

“Sư Hoàng Tam Thôn, diệt chúng sinh!”

Rống!

Trong kim quang ngập trời, lại có thêm tiếng sư khiếu đinh tai truyền ra, cuồng phong gào thét, tựa như ngày tận thế, chỉ thấy một đầu kim sư vạn trượng chậm rãi mở rộng cái miệng dữ tợn đớp hướng Mục Trần.

Ong ong!

Trong miệng như có lỗ đen, nuốt hết vạn vật, bất quá trong đó lại có thêm chất lỏng màu vàng ngưng tụ càng làm lòng người bàng hoàng, mỗi một giọt chất lỏng như ẩn chứa lực lượng đáng sợ.

Ầm ầm!

Kim dịch hoá thành nước lũ chảy ra, nhưng nơi đi qua đều khiến ko gian bị xé nát, như thể muốn hoà tan vạn vật

Vô cùng bá đạo!

Kim dịch xuyên qua hư ko mà tới, khuân mặt của Mục Trần càng nặng nề, hắn biết rõ, nếu như để dòng nước này tuỳ ý đánh lên thân thể hắn mà nói, dù lấy thân thể cường hãn của hắn cũng phải bọ trọng thương.

Đòn sát thủ của Kim Kình Thiên quả nhiên lợi hại!

Xem ra hắn cũng đã lưu thủ ko ít!

Vừa nghĩ tới đó, hai tay Mục Trần lập tức kết ấn, hình thành tường đạo tàn ảnh, chí tôn hải sau lưng hắn xuất hiện từng đạo linh lực gào thét, rót vào bên tron Đại Nhật Bất Diệt thân sau lưng.

Trên thân Đại Nhật Bất Diệt thân lại lần nữa bạo phát kim quang.

Mặt trời chói mắt lại lần nữa bay lên từ bên trong thân thể Đại Nhật Bất Diệt thể.

“Lại chiêu cũ sao? Ko biết lượng sức mình!” Kim Kình Thiên thấy thế, lập tức mỉa mai.

Năm vầng mặt trời chói mắt lơ lửng chỗ mi tâm Đại Nhật Bất Diệt thân, mà sau khi năm vầng mặt trời xuất hiên, Mục Trần vẫn chưa dừng lại.

Ông!

Chỉ thấy trong bụng Đại Nhật Bất Diệt thân đột nhiên ngưng tụ kim quang, sau đó tách ra, hình thành một vầng mặt trời nữa.

Cửu dương thần thông, lục dương mở!

Khuân mặt mỉa mai của Kim Kình Thiên cứng lại, ánh mắt dần u lãnh, Mục Trần này lại tăng thêm lực lượng?

Bất quá, sau ki mở lục dương, ánh mắt Mục Trần lập lèo. Hắn cảm giác đc, lục dương vẫn chưa đủ.(toàn thấy thần thông nhất tam ngũ thương, chả thấy nhị tứ lục, kểu này chắc cũng chả có bát lun rồi

pacman emoticon

)

Linh lực trong cơ thể đều đã truyền vào Đại Nhật Bất Diệt thể, ko còn lực lượng để mở một dương nữa.

Ko đúng. . .

Ánh mắt Mục Trần đột nhiên biến đổi, cúi đầu nhìn thân thể của mình. Thân thể cũng có lực lượng, chỉ là còn có chỗ kém linh lực bản thân (cái thằng chính mình cũng ko tha

squint emoticon

)

Trong lòng đại động, Mục Trần ko hề do dự, hai tay mau chóng kết ấn, trong cơ thể lập tức vang lên tiếng Long Phượng, đôi mắt hắn bất giác biến thành màu vàng, lực lượng thân thể trào ra, ko chút dữ lại tràn vào Đại Nhật Bất Diệt thân.

Theo lực lượng khổng lồ quán chú, Mục Trần cảm thấy vui mừng, nơi trái tim Đại Nhật Bất Diệt thân đã dần hiện ra một vâng mặt trời chói

mắt.

Lại thêm nhất dương!

Đệ thất dương cuối cùng đã mở!

Cửu dương thần thông, thất dương khai!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1033: Thất Dương Tiệt Thiên Trượng

OÀNH!

Khi thất dương từ nơi trái tim của Đại Nhật Bất Diệt Thân từ từ bay lên, chỉ thấy thân thể cao lớn của Đại Nhật Bất Diệt Thân phát ra kim quang chói mắt , một loại cảm giác uy nghiêm thần bí từ đó phát ra, bao phủ khắp thiên địa .

Kim quang trong cơ thể vạn trượng của Đại Nhật Bất Diệt Thân phát ra, trực tiếp khiến cho phiến thiên địa này rung động dữ dội, không gian không ngừng vặn vẹo .

Mục Trần vào lúc này cũng đang ngẩng đầu lên nhìn qua thất dương đã được khai mở bên trong cơ thể Đại Nhật Bất Diệt Thân, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ mừng rỡ , hắn không nghĩ tới lúc này thử nghiệm , vậy mà thật sự thành công .

Vốn là dựa theo suy đoán của Mục Trần, muốn mở ra Thất Dương thì tối thiểu cũng phải đợi với lúc bản thân bước vào thất phẩm Chí Tôn mới có thể, nhưng không ngờ tới nương theo Long Phượng chân kinh đột phá đến tầng thứ hai, lực lượng bên trong nhục thể của hắn cũng được tăng cường, góp phần trực tiếp khai mở ra Thất Dương.

Thất dương khai mở , Mục Trần hít sâu 1 hơi , sau đó ngẩng đầu lên , chỉ thấy được 1 dòng chất lỏng màu kim quang càng ngày càng nhiều , từ xa nhìn lại, giống như hoàng kim lưu tinh từ trên trời rơi xuống , tràn đầy sức mạnh hủy diệt .

Lúc này đối diện với công kích toàn lực của Kim Kình Thiên, Mục Trần không có nửa điểm chần chừ , chỉ thấy hai tay của hắn ấn pháp đột nhiên biến đổi , thanh âm trầm thấp nhưng vang vọng khắp thiên địa: "Cửu dương thần thông , khai mở Thất Dương !"

Ầm ầm !

Trong cơ thể Đại Nhật Bất Diệt Thân, thất nhật đột nhiên muốn nổ tung lên, màu vàng nước lũ cuồn cuộn mang tất cả , giờ khắc này , thân thể khổng lồ Đại Nhật Bất Diệt Thân, từ xa nhìn lại . Phảng phất như là sắp sửa ngưng thành thực chất

Nước lũ màu hoàng kim chảy xuôi trong cơ thể Đại Nhật Bất Diệt Thân, cuối cùng ngưng tụ ở 2 bàn tay, trực tiếp biến thành 1 thanh kim trượng khổng lồ. Kim trượng tổng cộng có chín lễ , mỗi một lễ dài 9900 trượng . Chín lễ cộng lại , đúng là gần vạn trượng (hơn mẹ nó rồi chứ gần cái gì, à mà ko bik lễ nó đang nói là gì nên để lun), đứng sừng sững giữa trời đất giống như là một cây cột chống trời.

Phía trên kim trương khắc rõ vô số phù văn cổ xưa , một cổ lực lượng kỳ dị phát ra, vùng trời phảng phất như bị chẻ ra làm đôi, hóa thành hai mảnh .

Đại Nhật Bất Diệt Thân hai tay cầm kim trượng , sẳn sàng đối kháng trực tiếp với công kích đến từ Kim Kình Thiên .

"Thất Dương , Tiệt Thiên Trượng !"

Âm thanh trầm thấp từ miệng Mục Trần vang lên , kim trượng to lớn lập tức được xuất ra , bầu trời lập tức tối đen , chỉ có kim quang tỏa ra ánh sáng giống như là cắt đứt thiên địa vậy.

Khi Mục Trần tế xuất ra kim trượng, sắc mặt tất cả mọi người ở đây đều đồng loạt biến sắc.

Coi như là một mực trấn định như Kim Kình Thiên thì vào lúc này đồng tử cũng trơ nên co rút lại . Hắn hiển nhiên cũng không ngờ tới, Mục Trần lại có thủ đoạn đáng sợ như thế này.

"Chết tiệt , đó rốt cuộc là thần thuật gì? Tại sao lại mạnh mẽ như vậy? !"

Kim Kình Thiên trong nội tâm dâng lên sóng to gió lớn. Thần thuật Mục Trần thi triển hoàn toàn không hề kém hơn so với Sư Hoàng Tam Thôn của hắn, Nhưng Sư Hoàng Tam Thôn bên trong Hoàng Kim Sư tộc của hắn chính là thần thuật đỉnh cấp, thường nhân khó có thể tu luyện, nhưng mà trước mắt tên Mục Trần này, lại tu luyện được thần thuật có uy lực bằng nhau.

Bất quá tuy trong lòng chấn động, nhưng sát khí trong mắt Kim Kình Thiên vẫn không hề đổi, hắn đối với Sư Hoàng Tam Thôn cực kỳ tin tưởng, hắn tin rằng chỉ cần qua đợt công kích hủy diệt của dòng nước lũ màu hoàng kim, Mục Trần tuyệt đối không có khả năng sống sót.

"Ngươi quả thực là 1 kình địch. Bất quá cuối cùng, kẻ thắng vẫn là ta !"

Kim Kình Thiên trong nội tâm gào thét, lập tức thúc dục toàn bộ dòng nước lũ hủy diệt đó, cùng lúc đó, Mục Trần cũng đem kim trượng cự đại phóng ra, đem cả 2 ca chạm vào nhau .

Ngay lúc va chạm, thiên đia phảng phất như là ngừng lại, vạn vật trở nên yên tĩnh , ngoài dự đoán của mọi người là không có bất kỳ âm thanh nào truyền ra. Kim trượng to lớn cùng dòng nước lũ hủy diệt đối đầu cùng một chỗ , tại phiến không gian đó đang không ngừng vỡ vụn, 2 cỗ lực lượng kinh khủng đang không ngừng hủy diệt, cắn nuốt lẫn nhau .

Mà khi loại ăn mòn này kéo đến cực hạn , chúng rốt cục cũng không còn cách nào bảo trì cân bằng , vì vậy, phong bạo đáng sợ vào lúc này điên cuồng bộc phát ra .

Ầm!

Phong bạo quét ra khắp nơi, không ngừng tàn sát bừa bãi , lập tức ảnh hướng đến khuôn viên ngàn dặm trên không.

Mục Trần cùng Kim Kình Thiên vốn đang đứng mũi chịu sào , trực tiếp là bị đánh bay trở ra , cả 2 đồng loạt đều phun ra ngụm máu tươi , may mà cả hai đều phản ứng cực nhanh , lập tức triệu hoán Chí Tôn pháp thân cùng thần thú hình thái bảo vệ bản thể .

Bất quá ngay lúc va chạm, Chí Tôn pháp thân cùng thần thú hình thái đều đang nhanh chóng trở nên ảm đạm , hiển nhiên là không thể chịu đựng nổi lực trùng kích đáng sợ này . . .

Răng rắc .

Từng vết nứt bắt đầu lan ra khắp cơ thể Đại Nhật Bất Diệt Thân, cuối cùng sau khi lan tới khuôn mặt liền vỡ tung ra, cùng lúc đó, hoàng kim Cửu Đầu Sư cũng phát ra tiếng gào thét trầm thấp rồi nổ tung ra, tạo thành từng đạo kim quang.

Phốc phốc .

Hai đạo nhân ảnh , tiếp tục phun ra một ngụm máu tươi, bộ dáng cực kỳ chật vật .

Sau đòn va chạm thì kết quả là cả 2 đều lưỡng bại câu thương!

"Tên Mục Trần đó . . . Vậy mà có thể ngăn cản được Sư Hoàng Tam Thôn?" Bên kia thì Hoắc Dương trợn mắt hốc mồm nhìn qua một màn này, trong mắt có một vòng hoảng sợ dũng mãnh hiện lên, một chiêu này của Kim Kình Thiên, coi như là thất phẩm Chí Tôn đỉnh phong cũng khó có thể chịu đựng , Nhưng Mục Trần bất quá chỉ là lục phẩm Chí Tôn Mục Trần , đến tột cùng là bằng cái gì mà có thể ngăn cản được?

Còn Kim Liệt thì bây giờ sắc mặt cũng 1 mảnh tái nhợt, thậm chí còn có một ít hoảng sợ, bởi vì chiến cuộc đã cục diện như vậy, đã hoàn toàn

thoát khỏi khả năng khống chế của bọn hắn .

Bọn hắn ngay từ đầu như thế nào cũng không từng ngờ tới , bọn hắn xem là tối cường lá bài tẩy Kim Kình Thiên , y nguyên sẽ bị Mục Trần cho ngăn đỡ được .

Đây chính là đủ để cùng những thứ kia đỉnh cấp thần thú bên trong thiên kiêu tranh phong tồn tại ah!

Kim Liệt ánh mắt của biến ảo, cuối cùng hắn cưỡng ép ổn định tinh thần lại, cứ coi như bọn họ thật sự đánh giá sai Mục Trần, làm cho cục diện vượt ngoài tầm kiểm soát thì thực lực Mục Trần hiện ra bây giờ, cũng chỉ ngang ngửa với Kim Kình Thiên mà thôi, chung quy cũng không làm gì được bọn hắn.

Trên bầu trời , Kim Kình Thiên chậm rãi bôi đi vết máu ở khóe miệng , hắn nhìn chòng chọc vào Mục Trần , trong mắt sát ý bắt đầu hiện ra , cục diện hiện tại đồng dạng cũng vượt ngoài dự tính của hắn

Trước mắt thì trình bộ ương ngạnh của Mục Trần nằm ngoài dự đoán của hắn.

"Ngay cả Sư Hoàng Tam Thôn cũng không thể giết được hắn . . ." Thần sắc trên mặt Kim Kình Thiên càng trở nên ngưng trọng, trước đó đối chiến , Mục Trần tuy đã ngăn được thế công của hắn . Nhưng bản thân cũng trở nên trọng thương, cho nên, hiện tại là chính là thời cơ tốt nhất để đem hắn chém giết!

Tâm niệm vừa động. Kim Kình Thiên trong mắt sát ý lập tức bạo tăng.

Bất quá, trong lúc sát khí của Kim Kình Thiên tăng lên. Ở phía xa xa, Mục Trần cũng đã phát giác được nên liền ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt tuấn dật, liền hiện lên 1 đường cong mang đầy hàn khí .

Mục trần lau đi vết máu ở khóe miệng, 1 chân giẫm vào hư không, trực tiếp hóa thành một đạo quang ảnh lao thẳng đến chổ Kim Kình Thiên.

"Muốn chết !"

Bên kia Kim Kình Thiên nhìn thấy Mục Trần lúc này còn dám đến, trong mắt vẻ âm tàn càng thêm nồng đậm, vốn là hắn cho rằng với kết quả chiến đầu vừa rồi, bọn người Mục Trần cũng đã thỏa mãn, thậm chí còn có thể dựa vào đó để cùng bọn họ đàm phán để phân chia bảo bối của Đa Bảo Thú, nhưng không ngờ tới đả tâm của tiểu tử này lại lớn như thế, lại muốn chân chính đánh bại hắn? Quả thực ý nghĩ hão huyền!

Tại lúc nội tâm Kim Kình Thiên còn đang nổi giận , thân ảnh của Mục Trần đã mãnh liệt lao đến , ánh mắt hờ hững nhìn chằm chằm vào sát ý trong mắt Kim Kình Thiên , đột nhiên một tay kết ấn , thét lên 1 tiếng: "Xả thân thần thông . Xả thân ma quyền !"

Chiến ý sát phạt không ngừng từ nội tâm Mục Trần trào ra, 2 mắt hắn trở nên đỏ ngầu như máu . Cùng lúc đó, một cổ khí thế đáng sợ giống như cuồng phong không ngừng bạo phát khắp thiên địa.

Cổ khí thế kinh thiên động địa, khiến người ta sinh ra loại cảm giác dù có chết cũng phải kéo theo địch nhân.

Đó là chân chính quên cả sống chết !

Mục Trần 2 mắt đỏ bừng, đấm ra một quyền, dưới 1 quyền này hoàn toàn cắt đứt đường lui của bản thân, trực tiếp đem thân mình tiến vào trong tử lộ!

Mà ở phía ngược lại, Kim Kình Thiên nhìn thấy Mục Trần quên cả sống chết mà lao lên tấn công thì sắc mặt lập tức thay đổi. Tâm thần dao động, hắn tuyệt không nghĩ tới Mục Trần lại hung hãn tới trình độ này.

Cho dù có chết cũng phải kéo hắn theo cùng !

Vì bảo bối của Đa Bảo Thú mà ngay cả cái mạng nhỏ cũng không cần?

"Tên điên ! Tên điên !"

Kim Kình Thiên trong nội tâm gào thét, chiến ý nhanh chóng biến mất, hắn tuyệt đối không muốn bởi vì tranh đoạt bảo bối Đa Bảo Thú mà mất mạng ở nơi này, hắn chính là kỳ tài của Hoàng Kim Sư tộc, tương lai có thể trở thành siêu cấp Chí Tôn, sao lại có thể chết ở nơi này?

Chiến ý biến mất, khí thế quanh thân Kim Kình Thiên liền lập tức bị áp chế, nhanh chóng chật vật lùi lại.

Mục Trần hai mắt đỏ bừng nhìn thấy Kim Kình Thiên nhanh chóng lùi lại, trong mắt hào quang lóe lên , khóe miệng nhấc lên một nụ cười mỉa mai , cái mà hắn thi triển tất nhiên không phải là xả thân ma quyền thật sự, mà chỉ là trong khoảng thời gian này hắn chỉ mới nắm cảm ngộ được xả thân chiến ý mà thôi, nói cách khác, hắn vừa rồi chỉ có khí thế mà thôi !

Nhưng đôi khi cường giả giao chiến , một khi khí thế bị áp chế , như vậy cũng đủ phân thắng bại !

Lúc này Kim Kình Thiên chiến ý mất sạch, hoàn toàn không có năng lực cùng hắn tranh phong.

Về điểm này thì trong lòng Kim Kình Thiên cũng đồng dạng hiểu rõ , cho nên hắn trực tiếp lựa chọn thoái lui, không nữa điểm nhuệ khí dám giao thủ cùng Mục Trần .

Oanh .

Mục Trần bàn chân giẫm một cái , thân hình lập tức mãnh liệt bắn ra , trực tiếp xuất hiện trước mặt Kim Kình Thiên, tiếng rồng ngâm phượng hót vang lên, liền xuất ra mấy quyền , quyền phong đáng sợ đập vỡ hết phòng ngự quanh thân Kim Kình Thiên, trực tiếp rơi vào trên ngực hắn .

Ầm! Ầm!

Quyền vừa rơi xuống, sắc mặt Kim Kình Thiên lập tức trắng bệch , phun liền mấy ngụm máu tươi , thân thể thì giống như diều đứt dây bay thẳng ra ngoài , cuối cùng trực tiếp rơi xuống mặt đất, tao thành 1 rãnh sâu dài ngàn trượng phía trên mặt đất .

Bản thân Kim Kình Thiên ở trong rãnh sâu thì toàn thân đầy máu, linh lực quanh thân gần như tiêu tán.

Trên bầu trời, Mục Trần đứng lơ lửng trên không , 2 mắt đỏ bừng dần trở lại bình thường , sắc mặt hơi tái nhợt , nhưng ánh mắt nhìn xuống vẫn như cũ cực kỳ sắc bén, giống như chim ưng rình mồi vậy.

Cả khu vực vào lúc này trở nên cực kỳ yên tĩnh .

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn qua thân ảnh Kim Kình Thiên đang toàn thân đầy máu, ai có thể ngờ tới , chiến cuộc vốn đang là lưỡng bại câu thương, cuối cùng bởi vì khí thế xả thân của Mục Trần liền nghiêng hẳn về 1 phía .

Dưới mắt, Kim Kình Thiên hiển nhiên đã là bị chân chính trọng thương , đã không còn cách nào chống lại Mục Trần!

Bọn Cửu U , Hàn Sơn chỉ giật mình trong chốc lát, ngay sau đó trong mắt hiện lên vẻ cuồng hỉ không che giấu.

Còn về bọn người Kim Liệt , Hoắc Dương, thì sắc mặt trở nên xám trắng , toàn thân băng hàn .

Bọn hắn biết rõ, lần này tranh đoạt bảo tàng Đa Bảo Thú, bọn hắn đả hoàn toàn thất bại.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1034: Bại Sau Đền Tiền

Mặt đất đầy bừa bộn, tầng tầng sụp đổ, từng đạo khe hở cực lớn giống như cự xà leo lên, đem phiến khu vực này phá hư đến nỗi khó xem.

Mà lúc này tại phiến khu vực này, bên trong hiện lên một vẻ tĩnh mịch đáng sợ, trong đôi mắt mọi người đều ngơ ngác nhìn bóng người trọng thương ở phía xa.

Ai cũng không ngờ tới, đường đường là Kim Kình Thiên, một thất phẩm chí tôn đỉnh phong lại thua trong tay Mục Trần.... Coi như là những đỉnh phong thần thú trong chủng tộc thiên kiêu, đều cảm thấy không thể tin được, nhưng trước mắt, Kim Kinh Thiên cứ như vậy lại thua trong tay Mục Trần, một lục phẩm chí tôn đỉnh phong?

Điểm này, không chỉ có đám Kim Liệt cảm thấy khó tin, mà ngay cả bọn

người Hàn Sơn, đều lộ vẻ chấn động.

Tuy bọn hắn chưa bao giờ khinh thường Mục Trần, nhưng kỳ thật trong nội tâm đều hi vọng Mục Trần có thể kìm chế cục diện, mặc dù đánh không lại Kim Kinh Thiên, nhưng chỉ cần cuốn lấy, bộc lộ ra thực lực đủ để đối phương kiêng kị, nghĩ như vậy Hoàng Kim Sư Tộc cùng với Thiên Lang Tộc có lẽ sẽ kiêng kị không dám độc chiếm bảo bối Đa Bảo Thú.

Nhưng về phần đánh bại Kim Kinh Thiên, lúc mới bắt đầu thì bọn hắn đã không dám nghĩ tới.

Ánh mắt Kim Kinh Thiên bổng giật giật, trên không trung thân ảnh Mục Trần dần dần hạ xuống, ánh mắt chăm chú về đạo thân ảnh chật vật đang nằm dưới đất kia, liền nói:" Còn một hơi thở, muốn giả chết hay sao?"

Tại khe nứt bên trong, thân thể Kim Kinh Thiên bổng giật giật, sau đó chống đỡ thân thể chật vật đứng dậy, sắc mặt của hắn trắng bệch, linh lực xung quanh cơ thể tán dật, đưa đôi mắt nhìn về phía Mục Trần lộ vẻ hoảng sợ.

Nhờ thân thể cường đại, nên hắn không có bị Mục Trần giết chết tại chỗ, nhưng bên trong cơ thể lại bị tổn thương nghiệm trọng. Tuy hắn biết thân thể Mục Trần cũng thụ thương khá nặng, nhưng so với hắn vẫn còn tốt hơn nhiều.

"Hắc, không nghĩ tới, Kim Kinh Thiên ta vậy mà lại lật thuyền trong mương." Kim Kinh Thiên lau vết máu trên miệng, thanh âm có chút âm trầm nói.

Mục Trần mỉm cười, trong ánh mắt ẩn chứa một tia sát ý, bởi vì trước đó Kim Kinh Thiên không có lưu thủ đối với hắn, hơn nữa lại tràn ngập sát cơ, việc thả hổ về rừng, Mục Trần nhất quyết không làm nên có ý định không để hắn còn sống ly khai nơi đây.

Ở phía xa, bọn người Kim Liệt, Hoắc Dương chật vật lui về sau, thối lui về phía bên cạnh Kim Kinh Thiên, lúc này bọn hắn đều lộ vẻ sợ sệt, không còn hung hăng trước đây.

Theo Kim Kinh Thiên bại trận, cục diện tại đây triệt để thay đổi.

Đám Người Cửu U, Hàn Sơn. Mặc Phong đều lướt tới bên cạnh Mục Trần. Cửu U còn tốt, còn Hàn Sơn và những cường giả Tề Ma Tộc nhìn về phía Mục Trần, đã là tràn đầy kính sợ, mặc dù mạnh như Hàn Sơn, cũng phải bội phục.

" Lần này thật sự là nhờ Mục huynh rồi" Hàn Sơn cảm thán nói, nếu như không phải Mục Trần ngăn cơn sóng dữ, thì bọn hắn đã sớm như chó nhà có tang rồi chạy đi, còn về Đa Bảo Thú, thì đừng mơ còn cặng canh nào.

"Còn bọn hắn giờ giải quyết làm sao?" Cửu U nhìn về phía Mục Trần, khóe mắt liếc về đám Kim Kinh Thiên cùng với sát ý. Nếu như là nàng, thì sẽ giết chết toàn bộ trừ hậu hoạn về sau.

Nhận được tia sát ý trong ánh mắt Cửu U, đám Kim Liệt sắc mặt khẽ biến, liền vận chuyển linh lực đề phòng.

"Mục Trần, ngươi đừng tưởng có thể đánh bại ta, muốn làm gì cũng được" Kim Kinh Thiên âm lãnh nói, trong ánh mắt đầy vẻ phẫn nộ.

"Nếu muốn thì sao?" Mục Trần cười híp mắt hỏi.

KIm Kinh Thiên lạnh lùng nói:" cùng lắm thì cá chết lưới rách, có thể ngươi sẽ còn sống, nhưng ta tin tưởng các ngươi sẽ có người đến chôn cùng với ta!"

Bên trong lời nói của hắn, tràn ngập lệ khí, tuy nói hôm nay hắn bại dưới tay Mục Trần, nhưng hắn cũng là nhân vật có tiếng, sẽ làm cho người ta kiêng kị vài phần.

Mục Trần hai mắt nhắm lại, về chuyện Kim Kinh Thiên đó, hắn ngược lại không có điểm hoài nghi, nếu như hắn muốn đem bọn chúng giết hết, vậy thì phải trả một cái giá lớn.

Ở phía xa, bọn người Hàn Sơn thì sắc mặt cũng hơi co lại, tất cả đều minh bạch Kim Kinh Thiên hoàn toàn có tư cách nói chuyện đó, hắn có lẽ không làm gì được Mục Trần, nhưng nếu muốn lấy mạng bọn hắn có lẽ không khó.

Hào khí trong lúc nhất thời có chút ngưng trệ, một lúc sau, Mục Trần đột nhiên cười nói: "Ngươi chuyện đó hoàn toàn chính xác không tệ, bất

quá, ta lại là rất khó tin tưởng, một kẻ bị áp chế, thật sự sẽ có bỏ qua hết thảy liều mạng sao."

Trước đây trước cuối cùng giao phong, khí thế của Kim Kình Thiên bị Mục Trần triệt để áp chế, bởi vì Mục Trần so với hắn càng thêm hung ác, bất chấp tất cả để liều mạng, Kim Kình Thiên cũng không dám, cho nên khí thế của hắn bị áp chế, tiếp tới bị Mục Trần bắt lấy sơ hở nên triệt để đánh bại.

Cho nên, Kim Kình Thiên thực chất là kẻ ham sống sợ chết, hắn không có dám lấy mạng đổi mạng, nguyên nhân chính là như thế, Mục Trần đối với lời uy hiếp của hắn , cho nên mới không tin.

Kim Kình Thiên sắc mặt xanh trắng liên tục thay đổi, cuối cùng cắn răng, nói: "Nếu quả thật không có đường đi rồi, cái kia cũng chỉ có thể ngọc đá cùng tan!"

Bên trong lời nói của hắn, đã có dấu hiệu rút lui, hơn nữa đối với Mục Trần, hắn chỉ có thể nhịn, hy vọng Mục Trần không đẩy hắn vào tuyệt lộ.

Mục Trần nhìn về phía đám người Hàn Sơn, Cửu U, trưng cầu ý kiến của bọn hắn, bất quá thứ hai bọn họ chỉ là gật gật đầu, tỏ vẻ hết thảy dựa theo hắn theo như lời mà đi.

Mục Trần thấy thế, cũng tựu nhẹ nhàng cười cười, nói: "Muốn kết việc này, cũng không phải không thể, bất quá, nhưng lại có điều kiện. . ."

"Thứ nhất, Đa Bảo Thú bảo tàng cùng các ngươi không có bất cứ quan hệ nào. . ."

bọn người Kim Kình Thiên da mặt đều là co lại, khó xem tới cực điểm, bọn hắn lần này tiến vào Thần Thú chi nguyên, một bộ phận rất lớn là hướng về phía Đa Bảo Thú mà đến, nhưng trước mắt, Mục Trần dĩ nhiên là muốn bọn hắn trực tiếp rời khỏi, cái kia chờ tổn thất, khó có thể hình dung.

Bất quá, đương bọn hắn nhìn thấy Mục Trần cũng không mang theo chút nào nhiệt độ dáng tươi cười về sau, nhưng lại minh bạch, nếu như bọn hắn thật sự không đáp ứng, như vậy trước mắt cái này nhìn như ôn hòa, nhưng lại động thủ tàn nhẫn cùng điên cuồng , chỉ sợ thật sự là nhịn không được mà hạ sát thủ.

Vì vậy cân nhắc một hồi lâu, Kim Kinh Thiên đành gật đầu.

Ở đằng kia , Hoắc Dương cũng là trong nội tâm phát khổ, hắn chọn Hoàng Kim Sư tộc, vốn là lúc bởi vì vì bọn họ chuẩn bị đầy đủ, cho nên cho rằng bọn họ phần thắng càng lớn, nhưng trong này liệu đến, đám người Hàn Sơn giữa đường mời một đám người, hơn nữa trong đó còn có một cái biến thái như thế, trực tiếp dung thực lực Lục phẩm Chí Tôn đánh bại Thất phẩm Chí Tôn đỉnh phong Kim Kình Thiên, làm cho khổ tâm của hắn, trôi theo nước chảy, trước mắt, thậm chí tư cách tranh đoạt Đa Bảo Thú là sắp sửa mất đi.

Bất quá lúc này, Kim Kình Thiên cũng không dám khiêu khích Mục Trần, hắn tự nhiên cũng không dám biểu đạt bất mãn, chỉ có thể gật đầu.

"Thứ hai. . . Các ngươi việc này đối với chúng ta đã tạo thành cực tổn thất lớn, cho nên các ngươi cần phải bồi thường, mà giá cả, lợi dụng đầu của các ngươi tính toán, một cái đầu người một trăm vạn Chí Tôn Linh Dịch." Mục Trần cười híp mắt nói.

Tuy nói Mục Trần không muốn cùng bọn người Kim Kình Thiên liều đến cá chết lưới rách, nhưng nếu muốn đơn giản chấm dứt việc này, vậy hiển nhiên cũng là không thể nào được, cho nên, những người này muốn đi, tối thiểu đều phải ở chỗ này trấn lột xuống!

bọn người Kim Kình Thiên nghe vậy lập tức đột nhiên biến sắc, một cái đầu người tựu là một trăm vạn Chí Tôn Linh Dịch, bọn hắn tại đây cộng lại còn tám người , đây chẳng phải là muốn bồi thường tám trăm vạn Chí Tôn Linh Dịch?

Cái này cũng không phải một số lượng nhỏ rồi!

"Mục Trần, ngươi không nên quá phận rồi!" Kim Kình Thiên ánh mắt lạnh lùng nói.

Mục Trần nghe vậy, trên mặt dáng tươi cười cũng là lập tức thu liễm xuống, con ngươi màu đen trong âm lãnh giống như là lưỡi đao thẩm thấu đi ra, không gian phía sau hắn vặn vẹo, Chí Tôn Hải như ẩn như hiện, Linh lực cường hoành chấn động phát ra."

"Nếu như ngươi cảm thấy mạng ngươi nhỏ không đáng tám trăm vạn Chí Tôn Linh Dịch, vậy thì cái chết của ngươi a." Mục Trần thanh âm lạnh lẽo, mà theo thanh âm hắn truyền ra, Linh lực chấn động, cũng là càng ngày cuồng bạo.

Kim Kình Thiên nhìn qua con mắt âm lãnh của Mục Trần làm cho người khác tim đập nhanh , trong lòng nhịn không được phát lạnh, chợt mặt mũi của hắn vặn vẹo, song tay nắm chặt, trong cơ thể Linh lực cũng là bắt đầu khởi động.

Bất quá không sai, Mục Trần thần sắc không chút nào động, sát ý trong mắt cũng là càng lúc càng nồng nặc, quay mắt về phía Kim Kình Thiên , hắn đúng là không chút nào lui, phảng phất hoàn toàn không quan tâm sẽ hay không thật sự đem làm cho chó cùng rứt giậu.

Hai người ánh mắt đan vào, phảng phất không gian liền vặn vẹo.

Nhưng giằng co loại này chung quy không có tiếp tục bao lâu, tại Mục Trần cái kia như đao tử dưới ánh mắt, Kim Kình Thiên cái kia hung ác ánh mắt thì là một chút suy yếu xuống, cuối cùng hắn chỉ có thể sắc mặt liên tục thay đổi rồi hít sâu một hơi, nghiến răng nghiến lợi mà nói: "Tốt, chúng ta đưa!"

Mục Trần nghe vậy, ánh mắt như đao sắc bén lập tức từ từ tiêu tán, trên khuôn mặt tuấn dật có cười ôn hòa hiện ra nói: "Hay vẫn là Kim huynh biết đại thể, tương lai thành tựu của ngươi phi phàm, có thể nào bởi vì tám trăm vạn Chí Tôn Linh Dịch này mà đơn giản vứt bỏ tánh mạng?"

Nhưng mà quay mắt về phía hắn nói như vậy , Kim Kình Thiên trong nội tâm nổi giận bốc lên, nhưng lại không dám thật sự là dốc sức liều mạng, lúc này chỉ có thể hừ lạnh một tiếng, sau đó ánh mắt băng hàn trực tiếp nhìn về phía Thiên Lang tộc Hoắc Dương, nói: "Muốn giữ được tánh mạng, lấy ra 500 vạn Chí Tôn Linh Dịch nhanh."

Hoắc Dương nghe vậy, sắc mặt lập tức biến đổi, bọn hắn Thiên Lang tộc còn người sống, cũng chỉ ba người, dựa theo đầu người tính toán, bọn hắn cũng chỉ cần giao ra 300 vạn Chí Tôn Linh Dịch, nhưng mà trước mắt Kim Kình Thiên lại muốn bọn hắn giao 500 vạn Chí Tôn Linh Dịch, hiển nhiên là ý định để cho bọn họ chịu thiệt.

"Như thế nào? Không muốn?"

Kim Kình Thiên trong nội tâm vốn là bị Mục Trần khiến cho nổi giận, vừa thấy bộ dáng này của Hoắc Dương , ánh mắt lập tức âm lãnh xuống, trong thanh âm đều là có thêm nồng đậm sát ý tràn .

Hoắc Dương nhìn đến Kim Kình Thiên bộ dáng vặn vẹo, trong lòng cũng là máy động, sắc mặt liên tục thay đổi, chỉ có thể không cắn răng một cái, quay người ccung2 đồng bọn còn lại lấy hết của cải trên người , cuối cùng đem giao cho Kim Kình Thiên.

Bất quá tại thời điểm đem Chí Tôn Linh Dịch, ánh mắt Hoắc Dương lại tràn đầy oán hận, nghĩ đến trong lòng cũng là cực kỳ không thoải mái.

Kim Kình Thiên cung4 mặc kệ đám Hoắc Dương suy nghĩ, tiếp nhận 500 vạn Chí Tôn Linh Dịch, lại đem của cải bản thân cũng là lấy hết, lúc này mới khó khăn lắm miễn cưỡng gom góp tám trăm vạn Chí Tôn Linh Dịch.

Kim Kình Thiên bàn tay có chút run rẩy cầm chặt bình ngọc chứa tám trăm vạn Chí Tôn Linh Dịch, mặc dù dùng tính cách của hắn, lúc này cũng nhịn không được vẻ mặt đau lòng, cuối cùng hung hăng vung hướng bình ngọc về Mục Trần.

"Cho ngươi!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1035: Đa Bảo Hồ

Bình ngọc bay đến, cuối cùng lơ lửng trước mặt Mục Trần, hắn chỉ liếc qua rồi liền vung tay áo đem thu hồi, khóe miệng không nhịn được cũng nỡ ra nụ cười hài lòng.

Tuy không thể đem bọn người Kim Kình Thiên giải quyết tại chổ, bất quá có tám trăm vạn Chí Tôn Linh Dịch làm thu hoạch cũng xem như không tệ chút nào, nếu như dùng những Chí Tôn Linh Dịch này để tu luyện, hoàn toàn đủ để khiến tu vi của hắn tăng lên, đạt tới cấp độ Lục Phẩm Chí Tôn đỉnh phong.

"Nếu không còn việc gì thì phiền Kim huynh cùng mấy vị cũng nên rời khỏi đây a." Mục Trần thu hồi bình ngọc, sau đó quay qua vừa cười vừa nói bọn người Kim Kình Thiên.

Phía sau Kim Kình Thiên cả 1 đám người sắc mặt âm trầm, ánh mắt của bọn hắn cực kỳ đau lòng nhìn về phía sâu bên trong, chỗ đó đúng là vẫn lạc chi địa của Đa Bảo Thú, tại đâu đó, có thể xuất hiện bảo bối khiến cho người khác cực kỳ động tâm, nhưng bây giờ, những bảo bối này, đối với bọ hắn đã không có bất kỳ quan hệ gì.

Kim Kình Thiên trọng thương đã khiến chiến lực của phe họ hoàn toàn đi xuống, có thể toàn thân trở ra đã là may mắn rồi, nếu như còn muốn tiếp tục tranh đoạt bảo bối quả thật là hữu tâm vô lực.

"Đi!"

Bất quá Kim Kình Thiên coi như là 1 kẻ quyết đoán, biết rõ chuyện không thể làm, cũng không cố rắng tranh giành, chỉ là ánh mắt âm tàn

liếc nhìn Mục Trần, nghiến răng nghiến lợi xoay người mà đi.

Ở sau lưng hắn, mặt mũi bọn người Kim Liệt tràn đầy vẻ không cam lòng, nhưng cũng đành phải miễn cưỡng đuổi theo sau, chuyện hôm nay đối với bọn hắn mà nói quả thực là sỉ nhục, vốn cho là cục diện được bố trí cực kỳ ôn thoả, tuy nhiên cuối cùng lại bị 1 kẻ bất quá chỉ là Lục phẩm Chí Tôn khiến cho lộn cái bàn.

Bất quá, sự sự việc đã đến nước này thì cố rắng ở lại cũng chỉ là vô bổ, cho nên bọn hắn cũng chỉ có thể rút lui theo sau lưng Kim Kình Thiên. Trực tiếp rời khỏ phiến khu vực này.

Mục Trần nhìn thân ảnh bọn người Kim Kình Thiên đang rút đi, than thể đang căng cứng cũng dần trở nên thả lỏng. Hắn trước đó quả thật có chút lo lắng là đối phương sẽ quyết định cá chết lưới rách, Nếu thật vậy, bọn hắn e rằng cũng phải trả 1 cái giá đắt.

"Tên Kim Kình Thiên này quả thật là khó chơi" Cửu U thu hồi ánh mắt, cảm thán một tiếng, đại chiến trước đó Mục Trần chỉ là nhờ vào khí thế để áp chế, tìm được sơ hở nên mới có thể chiến thắng dc.

Mục Trần cũng đồng cảm gật đầu, Kim Kình Thiên quả thật là 1 đối thủ khó giải quyết, bất quá hắn cũng không hề tỏ ra kiêng kị, bởi vì hắn sẽ không để ý tới kẻ đã từng bại trong tay của hắn.

Hắn đã có thể đả bại lần thứ nhất, tự nhiên cũng sẽ có thể đánh bại lần thứ 2.

Đây không phải là cuồng vọng, mà là 1 loại tự tin cường đại xuất phát từ nội tâm, cường giả chân chính, sẽ không sợ hãi mà vượt qua hết thảy.

Về phần Kim Kình Thiên tuy cũng xem như là 1 kỳ tài, nhưng Mục Trần cũng không sợ, bởi vì hắn tin tưởng trong tương lai không xa hắn so với Kim Kình Thiên sẽ còn cường đại hơn hắn.

Nhục thể của hắn vừa mới đột phá đến Long Phượng chân kinh tầng thứ hai, tuy nhiên vẫn chỉ mới khám phá ra lớp da lông bên ngoài mà thôi, theo thời gian không ngừng phát triển, uy lực trong tương lại đạt tới mức kinh người.

Mặt khác, tu vi của Mục Trần thông qua chiến đấu cũng nhanh chóng trở nên tinh tiến, đợi đến khi hắn chính thức đột phá đến Thất phẩm Chí Tôn, lúc đó nếu muốn đánh bại Kim Kình Thiên. Cũng chỉ là trở long bàn tay mà thôi.

Hơn nữa hắn còn có thủ đoạn là Linh trận, đồng thời cũng có cảm ngộ sâu hơn về Xá Thân Ma Quyền, còn nói về thủ đoạn cường đại nhất của hắn thì phải kể tới phân thận khác là 1 Chiến Trận Sư. Bất quá, điều kiện là cần phải có đội quân khổng lồ để chống đỡ, chỉ cần thoã được điều kiện thì dưới địa chí tôn, hắn cũng hoàn toàn có thể chính diện giao phong, lúc đó tha hồ đâm cha chém chú, bóp dú chị dâu, đập đầu anh rể, éo nể thằng nào.

Có nhiều thủ đoạn như thế, nên hắn tất nhiên sẽ không xem Kim Kình Thiên là 1 mối tai hoạ ngần hay gì cả.

"Lần này tiến vào Thần Thú chi nguyên, lựa chọn sáng suốt nhất chính là hợp tá cùng Mục huynh rồi." Ở phía bên kia, Hàn Sơn cũng cảm thán một tiếng, rồi sau đó có chút hổ thẹn nói: "Suốt đoạn đường đến đây, Mục huynh là người xuất lực lớn nhất, ngược lại chúng ta quả thật là ngồi mát ăn bát vàng rồi."

Suốt đoạn đường này, quả thật là đa số nguy hiểm đều là do Mục Trần ra sức hoá giải, nếu như không có hắn ra tay, chỉ sợ bọn hắn lúc này chỉ sợ là đang chật vật mà chạy trốn.

Mục Trần đối với lời của Hàn Sơn cũng chỉ cười nhạt 1 tiếng, hơi chút trầm ngâm, liền đem tám trăm vạn Chí Tôn Linh Dịch lấy ra, ý định chia ra, bất quá Hàn Sơn ngay lập tức cự tuyệt, ngay cả Cửu U cũng lắc đầu.

Trước đó ở Luyện Thể Tháp chỗ, lúc Mục Trần có được Chí Tôn Linh Dịch, bọn Cửu U, Mặc Phong còn có thể an tâm mà lấy, dù sao cũng có thể coi như là bọn hắn cũng bỏ công sức ra, nhưng lần này Mục Trần đoạt được, hoàn toàn là dựa vào chính hắn liều mạng đạt được, mà bọn hắn hoàn toàn không hề xuất ra tí lực nào cả, ngược lại còn được Mục Trần cứu mạng, cho nên về phần 800 vạn chí tôn linh dịch này, bọn hắn hoàn toàn không có tư cách để nhận lấy.

Mục Trần nhìn thấy tất cả kiên quyết cự tuyệt thì cũng không sĩ diện hão nữa, trực tiếp thu hồi tám trăm vạn Chí Tôn Linh Dịch, bởi vì hắn đã âm thầm quyết định, trong thời gian ngắn sẽ tập trung tu luyện để gia tăng tu vi, mà những Chí Tôn Linh Dịch này sẽ làm cho linh lực của hắn trong lúc tu luyện như cá gặp nước.

"Chúng ta cũng nên tranh thủ thời gian để đi Đa Bảo Thú vẫn lạc chi địa a, chỉ sợ bọn người Kim Kình Thiên bọn vạn nhất đến lúc không cam lòng mà quay trở lại, e lại có biến cố phát sinh." Hàn Sơn đề nghị.

Nghe được chuyện đó, mọi người tinh thần đều đồng loạt hưng phấn, bọn hắn một đường vất vả xông đến, tất cả không phải đều vì bảo bối của Đa Bảo Thú hay sao? Dưới mắt trùng trùng điệp điệp ngăn trở đều đã xông qua, cũng đã đến lúc tìm để đạt được rồi.

Nhất niệm vừa động, thậm chí cả Mục Trần trong mắt đều nhiều hơn một tia nóng bỏng, hiển nhiên hắn đối với bảo bối Đa Bảo Thú cũng cực kỳ mong đợi, không biết là thật sự sẽ có Chuẩn Thánh vật xuất hiện hay không, nếu quả thật là có thì đây mới gọi là thu hoạch lớn.

Đó không phải là vật mà chỉ mấy trăm vạn Chí Tôn Linh Dịch là có thể so sánh được.

"Đi!"

Hàn Sơn nhìn thấy vẻ phấn chấn của mọi người, cũng liền nhếch miệng cười, sau đó lập tức dẫn đầu đoàn người lao thẳng về phía trước

để dẫn đường, thẳng đến thũng lung âm u sâu nhất của khu vực này mà đi.

Đám người Mục Trần thấy thế cũng liền lập tức đuổi theo.

Một đoàn người đều lấy tốc độ cực nhanh mà đi, bởi vì trước đó, Thú Triều đã đem gần như toàn bộ thú linh ở nơi đây đều dẫn động đi hết, cho nên hiện tại bọn hắn đều là 1 đường đi thẳng không hề kiêng kỵ, mặc dù thỉnh thoảng cũng có Thú Linh xuất hiện, cũng chỉ là số lượng rải rác, bọn người Mục Trần dễ dàng đem giải quyết sạch sẽ.

1 đường đi thẳng, ước chừng sau nửa canh giờ, Hàn Sơn đứng đầu đội ngũ tốc độ cũng dần dần chậm lại, thần sắc trở nên ngưng trọng, bởi vì tử khí chung quanh trong thiên địa, đã nồng đậm đến mức ngưng thành thực chất.

Tử khí âm lãnh đến cực điểm, mặc dù là trên vai bọn Mục Trần có bạch sắc hỏa diễm, nhưng cũng đã trở nên yếu ớt rất nhiều, tử khí không ngừng ăn mòn khiến cho linh lực trong cơ thể vận chuyển trở nên chậm chạp.

Tại đây tử khí cực kỳ khủng bố.

Mà phát giác được loại tử khí nồng đâm này, bọn người Mục Trần lập tức đề phòng xung quanh, tử khí như thế này chứng tỏ tại đây đã từng có thần thú cực kỳ cường đại vẫn lạc, thân thể hư thối nên mới sinh ra loại tử khí này.

Mà ở nơi đây, có thể sinh ra tử khí như thế thì ngoại trừ Đa Bảo Thú, còn có thể là ai?

Cũng có thể nói, bọn hắn đã tiếp cận Đa Bảo Thú vẫn lạc chi địa rồi.

Mọi người cẩn thận chầm chậm đi xuyên thẳng qua vùng tử khí Hắc Ám, mấy phút đồng hồ sau, trước tầm mắt họ lờ mờ suất hiện tia sáng, những tử khí kia bắt đầu có dấu hiện trở nên tiêu tán.

Thân ảnh bọn Mục Trần dần chậm lại, lấy ánh mắt ngạc nhiên nhìn về phía trước

Tại nơi đây, chổ sâu nhất được che kín bởi tử khí dày đặc cùng mảnh rừng rậm hư thối, u ám lại xuất hiện một hồ nước thanh tịnh, hồ nước rộng lớn khoảng vạn trượng, phóng thẳng tầm mắt ra xa cũng không nhìn thấy điểm cuối.

Hồ nước thanh tịnh trong suốt, nhìn bằng mắt thường cũng có thể thấy là hoàn toàn không thấy bị bất kỳ tia tử khí nào xâm chiếm, ngược lại còn toà ra tia chi quang lập loè, đem hồ nước ngăn cách với tử khí bên ngoài.

Nhìn thấy cảnh này, khiến cho bọn họ tựa hồ cảm giác dc 1 ý niệm thủ hộ cường đại vẫn còn lưu lại đây.

"Nơi hắn chính là Đa Bảo Thú vẫn lạc chi địa rồi, chúng ta gọi nó là Đa Bảo Hồ." Hàn Sơn ánh mắt nóng bỏng nhìn thoáng qua mặt hồ trước mặt nói ra.

"Đa Bảo Hồ sao?"

Mục Trần cũng là kinh ngạc đánh giá qua hồ nước này, phóng tầm mắt nhìn về phía hồ nước, ý định muốn đem hồ nước này nhìn xuyên thấu, nhưng lại ngạc nhiên phát hiện, mặc kệ hắn cố gắng như thề nào thì đều không cách nào nhìn tháu cảnh tượng bên dưới mặt hồ.

Tựa như là có 1 loại lực lượng kỳ dị, ngăn cản hết thấy mọi thăm dò đến từ ngoại giới.

Hàn Sơn gật đầu, chợt hắn tay áo vung lên, một cỗ Linh lực dũng mãnh lao vào giữa hồ, lập tức trên mặt hồ liền xuất hiện 1 cột vòi rồng nổi lên, khiến cho mặt hồ nổi lên sóng lớn.

Mà thời điểm sóng lớn nổi lên, ánh mắt bọn Mục Trần liền trở nên ngung tụ mãnh liệt.

Bởi vì bọn hắn nhìn thấy, ở thời điểm sóng lớn nhấc lên , ở giữa mặt hồ, trong lúc mơ hồ hiển lộ ra một đoạn bạch cốt sáng óng ánh, bạch cốt to khổng lồ đến mức làm cho người khác cảm thấy khiếp sợ, chỉ thoáng lộ ra đôi chút nhưng độ dài ước chừng ngàn trượng, khó có thể tưởng tượng nổi bản thể lúc còn sống sẽ còn lớn đến mức nào.

"Đó chính là hài cốt của Đa Bảo Thú hài cốt "

Hàn Sơn nhìn qua đoạn bạc cốt thoáng lộ ra, sắc mặt ngưng trong đáp.

"Tiếp theo nên làm như thế nào?" Cửu U dò hỏi.

"Tại đây hồ nước nhìn như thanh tịnh, nhưng trong đó nhưng lại ẩn chứa ý chí của Đa Bảo Thú khi còn sống, một khi bị động tới tất nhiên sẽ dẫn tới cắn trả, cho nên chúng ta không cách nào xâm nhập vào trong đó." Hàn Sơn nói ra.

"Như vậy làm thế nào để đoạ được bảo vật?" Mặc Phong nghi ngờ hỏi.

"Dùng Linh lực tác động để tạo nên sóng lớn, trong lúc lộ ra xương cốt Đa Bảo Thú, chỉ cần có thể chạm vào xương cốt, là có thể đem ý niệm dùng hài cốt làm vật dẫn, xâm nhập vào trong đó để tìm kiếm bảo vật, đương nhiên, về phần có thể hay không tìm được Chuẩn Thánh Vật thì phải tuỳ vào cơ duyên của mỗi người rồi." Hàn Sơn đạo.

Mọi người nghe thấy vậy, lúc này mới chợt hiểu, nguyên lai muốn đoạt bảo cũng không hề đơn giản.

Mục Trần thì mục quang chăm chú nhìn chằm chằm vào hồ nước, mặc dù hồ nước có khả năng che đậy khả năng dò xét, nhưng hắn vẫn có thể cảm giác được, ở sâu trong hồ nước, tựa hồ có một ít chấn động cực kỳ cường đại toả ra.

Chấn động đó hoàn toàn không phải là do sinh vật cường đại toả ra, mà chính là chấn động của Thần vật.

Ở chổ sâu trong hồ nước này, hiển nhiên là có Chuẩn Thánh vật thật sự!

Tia nóng bỏng trong mắt Mục Trần không ngừng tăng lên, bất quá về phần có thể thật sự cảm ứng được Chuẩn Thánh vật hay không, hơn nữa còn đem nó dẫn động mà ra, cái đó chỉ sợ cũng phải xem cơ duyên của hắn rồi.

Hi vọng lần này không có uổng phí công đến.

Bằng không thì vất vả một chuyến đến đây, nếu như không đạt được Chuẩn Thánh vật, vậy quả thật là làm cho người ta cảm thấy tiếc nuối.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1036: Đoạt Bảo

Bên bờ hồ nước đang tỏa ánh huỳnh quang, bọn Mục Trần ánh mắt sáng quắc như muốn xuyên qua tầng tầng nước hồ, tìm kiếm bảo bối ẩn chứa trong đó.

"Chuẩn bị động thủ."

Hàn Sơn liếm môi, sau đoạn đường vất vả cuối cùng đã đến nơi, bây giờ là lúc thu lấy thành quả, mấy người Mục Trần nghe vậy cũng gật đầu, hiển nhiên đều không thể chờ đợi được.

"Tận lực chú ý đừng để dính nước trong hồ, còn bảo bối thuộc về ai thì xem bản lĩnh người đó." Hàn Sơn cười cười nói, sau đó hắn vung tay, linh lực xoáy lên từng cơn sóng gió động trời, sóng lớn cuộn trào, mạnh mẽ mở ra một thông lộ rồi lao vút đi. Lúc Hàn động thủ thì ba vị Tê Ma tộc cường giả thấy thế cũng là lập tức lướt đi, chọn đường cho riêng mình.

"Chúng ta cũng động thủ đi."

Mục Trần hướng về phía Cửu U, Mặc Phong, Mặc Linh ba người gật gật đầu, thân hình khẽ động sau đó xuất hiện ở trên hồ nước, hắn cúi đầu nhìn xuống, mơ hồ có thể thấy được một bộ hài cốt khổng lồ không cách nào đo được ở dưới đáy, mặc dù là vẫn lạc ngàn vạn năm, nhưng vẫn tỏa ra một cảm giác thần bí uy nghiêm khó lường phát ra làm lòng người rung động.

Mục Trần cảm thán một phen rồi hạ xuống phía trên một đoạn xương trắng, sau đó ngồi xếp bằng, lập tức cảm giác được một luồng xúc cảm

lạnh buốt dị thường truyền đến, làm cho thân thể run rẩy một phát.

"Để xem ta có thể gặp phải bảo bối gì" Mục Trần lẩm bẩm rồi hai mắt nhắm lại, Linh lực cảm giác lặng lẽ dọc theo khối xương tràn xuống dưới.

Cảm giác vừa tiến vào hồ nước, Mục Trần lập tức cảm giác được một cỗ cảm giác áp bách cường đại theo bốn phương tám hướng bao phủ đến, dưới sức áp bách này cảm giác trở nên trì trệ rất nhiều, hơn nữa phạm vi cũng thu nhỏ gần chín thành.

"Quả nhiên không đơn giản." Mục Trần thầm than một tiếng, hắn sớm đã nghĩ đoạt bảo sẽ không thuận lợi, quả nhiên là như thế, có hồ nước áp chế, bọn hắn cảm ứng bảo bối sẽ trở nên dị thường khó khăn.

Dù vậy, Mục Trần cũng không buông tha, hắn kiềm chế tâm tình thời gian dần trôi qua dần bình tĩnh trở lại, lần này tầm bảo nếu mất đi kiên nhẫn. Tất nhiên sẽ tay không mà quay về.

Trong hồ nước lạnh như băng, cảm giác dọc theo đoạn hài cốt tràn qua. Vào lúc này Mục Trần mới phát giác được cỗ hài cốt này cực kỳ khổng lồ, dựa theo suy đoán của hắn, Đa Bảo Thú khi còn sống, sợ là hình thể to hơn mười vạn trượng, thật đúng là quái vật khổng lồ.

Hơn nữa, mặc dù là vẫn lạc ngàn vạn năm, nhưng hài cốt vẫn cứng như kim thiết, mặc dù là lúc Mục Trần thân thể mạnh nhất cũng không bằng, nếu như có thể lấy hài cốt đi, cũng có thể luyện ra vô số kiện Thần Khí.

Một tia cảm giác qua, càng khiến cho Mục Trần sợ hãi thán phục, Đa Bảo Thú khi còn sống cường đại, chỉ sợ sẽ không yếu hơn Huyết Chiến Vương trong luyện thể tháp, cường đại như thế cuối cùng đều vẫn lạc khi Thần Thú chi nguyên bị hủy diệt. Khó có thể tưởng tượng cái gọi là Ngoại Vực tộc, đến tột cùng có được lực lượng cỡ nào.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, Mục Trần dò xét gần nửa giờ chỉ được chừng ngàn trượng ngắn ngủn, so với cái xác khổng lồ mười vạn trượng này không đáng nhắc tới, làm cho hắn cảm thấy bất đắc dĩ.

Hơn nữa hắn cũng không có cảm ứng được bất luận chấn động gì, nếu như không phải tin tưởng Hàn Sơn cùng với hài cốt trước mắt không phải là phàm vật, chắc hắn sẽ chửi cha thằng nào tung tin lừa đảo

Nghi vấn không kéo dài vì hắn cuối cùng đã phát giác được ở bên trong một đoạn hài cốt, một đạo chấn động kỳ dị truyền ra.

Phát hiện ra đạo chấn động này, Mục Trần trong lòng phấn khởi lên, vội vàng tập trung cảm giác dò xét, hắn cảm ứng được ở một thanh chủy thủ màu xám tĩnh lặng lơ lửng, ở ngoài mặt chủy thủ có đường vân cổ xưa khắc họa, tử quang quanh quẩn trên lưỡi đao, một cỗ chi khí cực đoan sắc bén phát ra, làm cho cảm giác của hắn hơi hơi phát lạnh, đúng là một kiện Tuyệt phẩm Thần Khí.

Mục Trần âm thầm tắc luỡi, tùy tiện một cái là lòi Tuyệt phẩm Thần Khí, loại bảo vật này đối với rất nhiều Thất phẩm Chí Tôn mà nói đều là lợi khí.

Mục Trần có chút do dự dừng lại , hiển nhiên là đang suy nghĩ có nên lấy đi, một kiện Tuyệt phẩm Thần Khí có thể bán được mấy chục vạn Chí Tôn Linh Dịch.

Hắn do dự mấy tức thời gian, sau đó Mục Trần thu lại cảm giác, tiếp tục đi càng sâu xuống, bỏ qua kiện Tuyệt phẩm Thần Khí. Tuy nói Tuyệt phẩm Thần Khí giá trị không thấp, nhưng không phải mục tiêu của hắn, loại Thần Khí này không làm cho hắn chính thức tâm động.

Đã không thích thì cũng không cần phải tốn thời gian ra tay, thấy gì lượm đó rất có thể sẽ trắng tay, hoặc là có cũng không như ý. Đã như vầy cần gì phải vẽ vời cho thêm chuyện.

Mục Trần lại tiếp tục dò theo hài cốt, càng vào sâu hắn càng kinh ngạc phát hiện ven đường xuất hiện từng kiện bảo bối uy lực kinh người.

Những vật kia đều là Tuyệt phẩm Thần Khí, trong đó thậm chí có Tuyệt phẩm Thần Khí cường đại đến nỗi ngay cả Mục Trần đều là có chút kinh hãi. Xem ra cũng là đỉnh cấp tuyệt phẩm thần khí

Từng kiện từng kiện đỉnh cấp Tuyệt phẩm Thần Khí xẹt qua thò tay là có thể lấy được, tình huống này làm lòng tham càng dễ phát sinh. Mục Trần cũng không ngoại lệ, bất quá ngay lúc hắn tham lam giơ tay ra, hắn tựa hồ lúc cảm thấy có gì không đúng.

Loại cảm giác này Mục Trần cũng không rõ ràng, nhưng trực giác mách bảo nếu thu những Thần Khí này sợ là sẽ phải hối hận. Tâm niệm Mục Trần chuyển động rồi trở nên kiên định, nếu không có được Chuẩn Thánh vật, hắn cũng chấp nhận về tay không.

Lúc nội tâm Mục Trần trở nên kiên định, hắn đột nhiên cả kinh bởi vì những Tuyệt phẩm Thần Khí kia quỷ dị biến mất sạch sẽ như chưa từng tồn tại.

"Quả nhiên là cổ quái." nội tâm Mục Trần càng cảnh giác, bảo bối không có dễ dàng đạt được trong tưởng tượng, mấy việc này chỉ sợ là chiêu trò của Đa Bảo Thú lưu lại.

Khi trước nếu như hắn thu những Thần Khí kia cụ thể sẽ phát sinh cái gì thì Mục Trần không biết, nhưng hắn vẫn xác định làm như vậy hắn sẽ không cách nào đạt được Chuẩn Thánh vật, trong nội tâm cảnh giác, cảm giác của Mục Trần như trước dọc theo hài cốt lại đi sâu xuống.

Ngay lúc hắn cảm giác vừa động, hài cốt phía trước đột nhiên biến mất, chung quanh hồ nước trở nên Hắc Ám, giống như là nhập vào một phiến không gian khác.

Mục Trần không chút kinh hoảng bởi vì hắn cũng không phát hiện được nguy cơ tồn tại dĩ nhiên hắn cũng đã có hiểu ra, Đa Bảo Thú tất

nhiên lưu lại một tí thủ đoạn, miễn cho bảo bối của mình bị người khác tùy ý tham lam xâm chiếm, lúc trước chỉ sợ là một loại khảo nghiệm.

Ông.

Trong bóng tối đột nhiên có hào quang tách ra, chỉ thấy được một luồng nước lũ vạn trượng lao nhanh qua, bên trong có vô số đồ vật bay múa Linh lực chấn động phát ra khổng lồ.

Mục Trần dò xét một hồi sau đó hít một hơi khí lạnh, bởi vì vậy hắn phát hiện bên trong nước lũ, toàn bộ đều là Thần Khí, số lượng đến ngàn vạn.

"Thật không hổ là Đa Bảo Thú "

Mục Trần sợ hãi thán phục, những Thần Khí này chất lượng đều không tệ, nếu như bán đấu giá tổng giá trị thu được quả thực khó có thể đánh giá, Chí Tôn Linh Dịch thu được có lẽ giúp cho một cái Nhất phẩm Chí Tôn trực tiếp tu luyện tới Cửu phẩm.

Mục Trần nhìn qua dòng nước lũ, một lát sau ánh mắt ngưng tụ mãnh liệt nhìn về phía trung tâm có ba đạo quang đoàn lơ lửng, Mục Trần cảm giác được một cỗ áp bách cường đại chấn động chậm rãi phát ra. Ở chung quanh ngàn vạn Thần Khí vờn quanh , giống như là thần tử quỳ lạy đế vương.

Mục Trần kinh ngạc nhìn qua ba đạo quang đoàn, lòng của hắn lập tức nóng lên, thậm chí tim đập cũng liên hồi, hắn nhìn chằm chằm vào ba đạo quang đoàn, chấn động lớn cỡ này so với những Tuyệt phẩm Thần Khí trước kia cùng so sánh giống như đom đóm cùng trăng sáng. vượt qua Thần Khí chính là Chuẩn Thánh vật.

Nội tâm Mục Trần lúc này ầm ầm bạo động, ánh mắt nóng bỏng như muốn bốc cháy tập trung ở ba đạo quang đoàn, lúc hào quang dần dần mờ nhạt, hắn rốt cục nhìn rõ ràng trong đó chi vật.

Một búa, một thước, một kính.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1037: Diệt Sinh Đồng

Giữa ngàn vạn Thần Khí vậy quanh nổi lên ba đạo quang đoàn lơ lửng, chúng phát ra hào quang cũng không cường đại nhưng lại làm cho các thần khí chung quanh ảm đạm vô cùng, giống như đèn đom đóm so với ánh trăng.

Trong ba đạo quang gồm một búa một thước một kính.

Búa màu vàng xanh nhạt , trên bề mặt có đầy dấu vết trầy xướt bao phủ như đã từng Khai Thiên phá địa, uy lực vô cùng.

Thước lại là toàn thân đen tuyền không tạp sắc, dường như chỉ cần vung xuống thì ánh sáng trong thiên địa sẽ triệt để biến mất.

Thạch kính có vẻ cổ xưa nhất, bề mặt thô ráp nhìn có vẻ bình thường nhưng toàn thể lại tản ra một loại chi khí Nguyên Thủy phong cách cổ xưa thần bí

Ba loại đồ vật bất luận cái nào đều cường đại vô cùng.

Đây đều là bảo bối Mục Trần tha thiết ước mơ, chỉ cần có được một cái tất nhiên sẽ làm cho lực chiến đấu của hắn bạo tăng, coi như là kim Kình Thiên lúc trước hắn sẽ dễ dàng đá bay.

Con mắt nóng bỏng chằm chằm vào ba kiện chuẩn Thánh Vật, Mục Trần liếm môi trong nội tâm tham lam lại bùng phát, trước ba kiện Chuẩn Thánh vật, dù là Địa Chí Tôn cũng không còn bình tĩnh được.

Mục Trần bước tới, Linh lực hóa thành bàn tay vung tới ba kiện chuẩn Thánh Vật định chộp lấy, nếu đã thấy rồi vậy thì lấy hết.

Hưu!

Bàn tay Linh lực dễ dàng xuyên qua dòng nước Thần Khí, sau đó xuất hiện ở trước ba kiện chuẩn Thánh Vật, bất quá ngay tại Mục Trần sắp chạm đến ba kiện chuẩn Thánh Vật, ánh mắt của hắn đột nhiên lóe lên. Tựa hồ là hồi phục được chút thần trí rồi sau đó cắn đầu lưỡi một cái.

Vết máu hiển hiện nơi khóe miệng Mục Trần. bàn tay linh lực bất động không chạm đến ba kiện Chuẩn Thánh vật.

Mục Trần chậm rãi bôi đi vết máu ở khóe miệng. Sắc mặt hơi có chút lúng túng, lúc sắp bắt lấy ba kiện chuẩn Thánh Vật, tính tình cẩn thận suốt bao năm chung quy là đã phát huy tác dụng, làm cho hắn cưỡng ép chế trụ lòng tham trong nội tâm. Lúc này Mục Trần đã khôi phục một ít tỉnh táo bắt đầu đã nhận ra có vẻ không đúng.

Quá thuận lợi rồi.

Thẳng một đường đến đây chưa từng gặp trở ngại, tuy nói Đa Bảo Thú sớm đã vẫn lạc nhưng Mục Trần không tin hắn sẽ không lưu lại một ít thủ đoạn hộ bảo. Nghe đồn Đa Bảo Thú vốn keo kiệt, cho nên nếu cho rằng có thể không kiêng nể gì cả thu bảo bối, chỉ sợ gieo gió gặt bão.

Hơn nữa vừa tiến vào đây, Mục Trần cảm giác được lòng tham dễ dàng sinh ra, đây cũng không phải là bản tính của hắn, mà là bị một ít thủ đoạn nơi đây lưu lại ở dẫn động. Loại thủ đoạn này rất có thể là Đa Bảo Thú lưu lại, một khi thật sự tùy tiện thu bảo chỉ sợ kết quả là công dã tràng.

Mục Trần đứng yên trên mặt lộ vẻ vẻ do dự một hồi khá lâu, hắn vừa rồi sâu hít sâu một hơi sau đó ngồi xuống hai mắt đều là chậm rãi nhắm lại. Hắn không hề đoạt bảo mà tĩnh tu cho tâm tình triệt để bình tĩnh vứt bỏ lòng tham đang bị dẫn động.

Thần sắc của hắn dần bình thản vẻ tham lam vốn hiện trên mặt cũng là dần dần tán đi, tâm tình của hắn bắt đầu như mặt nước phẳng lặng.

Thời gian, lặng yên trôi qua.

Lúc Mục Trần mở ra hai mắt, trong con ngươi đen kịt. một mảnh yên lặng giống như mặt hồ nước , tham lam triệt để tiêu tán. Mục Trần lại lần nữa nhìn về phía dòng Thần Khí, nhưng lần này nhưng lại hoàn toàn bất đồng, dòng nước thần khí đang dần tiêu tán vô căn cứ.

Mục Trần lẳng lặng nhìn Thần Khí tiêu tán, một chút cảm giác tiếc hận cũng không có.

(biết đâu nó cho thời gian đoạt bảo . chú này ngồi thiền xong hết giờ nó biến mất hết =))

Sau khi thần khí tiêu tán, mảnh không gian này chỉ còn lại ba kiện chuẩn Thánh Vật như cũ vẫn lẳng lặng lơ lửng.

Mục Trần vẫn bất động.

Như vậy yên tĩnh hồi lâu, ba kiện chuẩn Thánh Vật rốt cục đã có động tĩnh, chỉ thấy được hào quang trên chúng tỏa ra, sau đó ba kiện chuẩn Thánh Vật dung hợp lại với nhau.

Mục Trần nhìn thấy màn này, trong mắt rốt cục đã có điểm chấn động, ba kiện chuẩn Thánh Vật tuyệt đối không phải hư ảo mà là thật sự ở đó, bởi vì lựa chọn của hắn cuối cùng dẫn động thủ đoạn còn lưu lại của Đa Bảo Thú sinh ra biến hóa.

Mà đối với biến hóa cuối cùng này Mục Trần rất hiếu kỳ.

Nương theo ba kiện chuẩn Thánh Vật dung hợp, chỉ thấy hào quang vặn vẹo theo thời gian dần tan đi chỉ thấy một vật xuất hiện không phải là búa, thước hay là kính, mà là viên hắc cầu tầm lòng bàn tay nếu nhìn cẩn thận vật này tựa như một viên nhãn cầu màu đen, một loại cảm giác thần bí phát ra làm lòng người kinh sợ.

Hưu.

Khỏa nhãn cầu màu đen sau khi xuất hiện chậm rãi bay đến trước mặt Mục Trần, hắn có chút do dự xòe bàn tay ra nhẹ nhàng tiếp nhận, cảm giác lạnh buốt trong lòng bàn tay tràn ra.

Mục Trần búng ngón tay ra một giọt tinh huyết trực tiếp rơi vào hắc cầu, sau đó nhanh chóng thấm vào, hắn cảm giác được giữa hai bên đã thành lập nên một loại liên hệ. bảo bối này sau khi Đa Bảo Thú vẫn lạc biến thành vật vô chủ, chỉ cần đạt được là có thể thuận lợi kết nối.

Tại lúc cả hai kết nối liên hệ Mục Trần cũng lập tức nhận được một ít tin tức cổ xưa tràn vào trong đầu hắn, đó là lai lịch vật trong tay.

Mục Trần nhắm mắt tiếp nhận, một lát sau giương ánh mắt có chút kỳ lạ nhìn chằm chằm vào vật trong tay, vật ấy tên là Diệt Sinh Đồng, Đa Bảo Thú dùng mắt của bản thân làm tài liệu luyện chế, trong đó còn có thêm vô số thiên tài địa bảo cường đại, từ khía cạnh nào đó mà nói đây chính là bảo vật bổn mạng của Đa Bảo Thú.

Nếu như không phải giữa đường vẫn lạc, Đa Bảo Thú chắc chắn luyện chế thành chân chính Thánh Vật, dù vậy Diệt Sinh Đồng vẫn là chuẩn thánh vật mạnh nhất của Đa Bảo Thú.

"Thì ra là thế. . ."

Mục Trần giật mình minh bạch nếu như lúc trước hắn lấy hết ba kiện chuẩn Thánh Vật, bây giờ hắn sẽ chẳng được gì. Mỗi người tới chỗ này chỉ có một lần lựa chọn, nếu như vừa bắt đầu đã tham lam vơ vét thì con đường tầm bảo cũng sẽ dừng lại lập tức.

Mục Trần trong nội tâm cảm thấy vô cùng may mắn khi trước không có tiện tay vơ vét, bằng không mới lấy được một kiện Tuyệt phẩm Thần Khí đã bị đá đi quả thực sẽ bị tức điên mất a.

"Nếu như vừa rồi lấy một trong ba kiện chuẩn Thánh Vật, tuy nhiên có thể có được, nhưng sẽ không cách nào đạt được Diệt Thần đồng. . ."

Mục Trần cảm thán một tiếng, muốn gặp được Diệt Sinh Đồng nhất định phải vứt bỏ tham lam nếu như không phải lúc trước hắn cảnh giác cuối cùng lựa chọn buông tha, chỉ sợ hắn hiện tại cũng không thể nào đạt được Diệt Sinh Đồng.

" Đa Bảo Thú thật đúng là giảo hoạt. . ." Mục Trần lắc đầu nếu như không phải hắn vận khí tốt chỉ sợ sẽ bị Đa Bảo Thú cho lừa bịp một phen, may mà cuối cùng may mắn đã mỉm cười với hắn.

Mục Trần giơ Diệt Sinh Đồng lên khóe miệng cũng là nhịn không được tươi cười thoả mãn, Diệt Sinh Đồng tuy là Chuẩn Thánh vật nhưng nếu cơ duyên đầy đủ nói không chừng có thể tiến hóa thành chân chính Thánh Vật.

"Diệt Sinh Đồng có thể xem thấu thế gian. . . có thể ngưng luyện diệt sinh thần quang, thần quang lướt qua vạn vật tịch diệt bá đạo vô cùng."

Mục Trần nhắm mắt lại tâm niệm vừa động, Diệt Sinh Đồng hóa thành điểm đen chui vào trong cơ thể rồi sau đó chỗ mi tâm hắn có hắc quang ngưng tụ, một khe nứt dọc màu đen chậm rãi mở ra.

Khe nứt màu đen dựng thẳng hắc quang bắn ra, Mục Trần lập tức phát hiện thế giới biến dạng, trực tiếp xuyên qua không gian sau đó trông thấy bảo hồ khổng lồ hơn nhiều.

Lúc này áp chế của Đa Bảo hồ không còn tạo thành chút trở ngại nào với hắn mọi vật hiện ra rõ ràng vô cùng, hài cốt khổng lồ của Đa Bảo Thú không cách nào hình dung được cũng rơi vào mắt hắn..

Mà ở trên hài cốt hắn nhìn thấy bọn người Hàn Sơn, Cửu U bé tí sau đó tầm mắt của hắn chuyển hướng sâu xuống hồ nước, dưới đáy hồ khổng lồ vô số khe rãnh ngang dọc có lẽ là năm đó Đa Bảo Thú lúc vẫn

lạc vùng vẫy mà thành, Mục Trần nhìn quét qua chợt hắn đột nhiên có một cảm giác phát ra.

Diệt Sinh Đồng trực tiếp ngưng tụ tại nơi đổ nát theo bộ dáng mà xem nơi đó hắn là vị trí đầu của Đa Bảo Thú, phía dưới đáy hồ chỗ đầu lâu kia lại có thêm một hố to đen kịt ước chừng trăm trượng tả hữu.

Trong đó không có bất kỳ ánh sáng nào, huyết quang nhàn nhạt quanh quẩn, loại huyết quang này cùng tinh huyết của Đa Bảo Thú không có sai biệt.

" toàn thân tinh huyết Đa Bảo Thú chảy vào trong đó?"

Mục Trần trong lòng chấn động vận dụng Diệt Sinh Đồng quan sát lỗ đen thần bí kia nhưng ánh mắt vừa mới chạm đến chỗ đó liền có huyết quang tách ra đem tầm nhìn của hắn cắn nát.

Mục Trần giật mình mãnh liệt mở mắt khe nứt chỗ mi tâm biến mất, khuôn mặt của hắn hiện đầy ngưng trọng và hoảng sợ, lỗ đen đó đến tột cùng là cái gì?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1038: Đầy Bồn Đầy Bát

"Hắc động kia đến tột cùng là cái gì?"

Bên trong ko gian hắc ám, gương mặt Mục Trần tràn đầy kinh nghi cùng chấn động, hắc động kia không thông đến nơi nào, nhưng vì sao toàn bộ tinh huyết của Đa Bảo Thú đều chảy vào trong đó?

Mục Trần trầm ngâm một lát, cuối cùng cũng không có đáp án, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, bằng vào hắn thực lực bây giờ hiển nhiên không có khả năng thăm dò tình cảnh bên trong hắc đông, nếu đã vậy thì cũng ko cần vì thế mà phải tốn nhiều tâm cơ.

"Bảo bối đã đến tay, vậy cũng tới lúc phải đi rồi."

Mục Trần tự nói một tiếng, sau đó cũng không kéo dài, tâm niệm vừa động, hắc ám không gian chung quanh nhanh chóng biến mất,

Ở phía trên hồ nước, thân ảnh Mục Trần ngồi xếp bằng chầm chậm mở 2 mắt ra, ánh mắt của hắn tựa hồ càng phát tĩnh mịch, hắn duỗi ngón tay nhẹ nhàng sờ lên chỗ mi tâm, có thể cảm giác được tại vị trí đó, có 1 cỗ lực lượng cường đại chiếm giữ.

Vật kia đích thật là Diệt Sinh Đồng!

Mục Trần khóe miệng ko nén dc nở 1 nụ cười, lần này chuyến đi vất vả coi như cuối cùng cũng ko uổng phí, Chuẩn Thánh vật cuối cùng là tới tay.

Đã có chuẩn thánh vật trong tay, hiện tại nếu như gặp lại Kim Kình Thiên, Mục Trần muốn thu thập hắn, quả thật là dễ như trở bàn tay.

"Bất quá dựa theo dao động, nếu so sánh cùng với Tinh Thần Trấn Ma Tháp, vẫn là kém hơn 1 chút."

Bất quá Mục Trần đối với việc này cũng không cảm thấy tiếc nuối, dù sao Tinh Thần Trấn Ma Tháp cũng là Thánh Vật chân chính, so với Diệt Sinh Đồng thì cao một cấp bậc, hơn nữa mục đích ban đầu của chuyến đi này vốn ko phải là tìm dc Thánh Vật chân chính.

Bởi vì bảo bối cấp độ này, hiện tại hắn căn bản ko đủ khả năng khống chế, dù có đạt được cũng chỉ có thể lực bất tòng tâm.

Mặt khác, tuy nói Diệt Sinh Đồng hiện tại chỉ là Chuẩn Thánh vật, nhưng dù sao cũng là bổn mạng chi bảo của Đa Bảo Thú, tiềm lực rất lớn. Nếu như ngày sau có cơ duyên, không chừng là có thể đem nó tiến hóa thành Thánh Vật chân chính, khi đó uy lực của nó. So với Tinh Thần Trấn Ma Tháp, chỉ mạnh hơn chứ không yếu.

Mục Trần từ chỗ hài cốt đứng lên. Rồi sau đó lập giữa không trung phía trên, ánh mắt quét qua, nhìn thấy tại địa phương khác, đám người Cửu U, Hàn Sơn cũng lần lượt mở hai mắt, hiển nhiên là đã chấm dứt việc tìm kiếm.

"Như thế nào?" Mục Trần bước tới gần, cười hỏi.

Ba vị cường giả Tê Ma tộc ngược lại là cười khổ lắc đầu, vẻ mặt lúng túng nói: "Chúng ta phát hiện một ít Tuyệt phẩm Thần Khí, không nghĩ tới vừa thu vào tay, liền lập tức bị đá trở ra."

Bọn họ hiển nhiên là đều trải qua sự việc giống như hắn, chỉ là bất quá bọn họ không có dc ý chí kiên định giống như của Mục Trần, cho nên đều có ý đồ muốn thu lấy tất cả Tuyệt phẩm Thần Khí đem đi, nhưng lại không ngờ tới bọn hắn chỉ vừa mới thu một kiện Tuyệt phẩm Thần Khí, lại lập tức bị cưỡng ép đá ra ngoài.

Mục Trần nghe vậy cũng thầm than may mắn, may mà hắn kìm dc lòng tham, bằng không thì hiện tại hắn cũng chỉ lấy dc một kiện Tuyệt

phẩm Thần Khí, lúc đó có hối hận cũng muộn rồi.

"Tại đây mỗi người có lẽ đều chỉ có cơ hội đoạt bảo 1 lần duy nhất, cho nên chỉ cần ngươi đắc thủ một kiện. Mặc kệ cái ngươi lấy là gì, tất cả đều ko có cơ hội lần 2." Hàn Sơn ở một bên lên tiếng, hiển nhiên cũng là đã minh bạch quy tắc.

Ba gã cường giả Tê Ma tộc sắc mặt có chút vặn vẹo. Hiển nhiên trong nội tâm hiện tại đều đang cực kỳ hối hận.

"Hàn huynh tựa hồ thu hoạch không nhỏ?" Mục Trần nhìn Hàn Sơn tựa hồ cũng không vẻ tiếc nuối, không khỏi cười nói.

Hàn Sơn cười hắc hắc, bàn tay nắm chặt, chỉ thấy được một đạo hắc quang lập loè, một cây côn sắt màu đen xuất hiện ở trong tay hắn, côn sắt nhìn có chút thô ráp, nhưng trên thân lại lại khắc vô số đường văn mờ ảo, hơn nữa trong lúc mơ hồ, có một loại cảm giác trầm trọng phát ra. Phảng phất hắn bên trên có rất nhiều núi cao chi lực.

Mục Trần chầm chậm đánh giá thanh hắc côn, ánh mắt cũng chợ lóe lên. Vật tựa dựa theo chấn động thì rõ ràng ko phải là chuẩn Thánh Vật, nhưng không biết vì sao. Nhưng hắn lại cảm giác vật này so với chuẩn Thánh Vật thì ko hề yếu hơn.

"Đây là Hám Thiên Côn. . . Kỳ thật không dc coi là chuẩn Thánh Vật, nó cũng không có năng lực quá mức cường đại, nó chỉ có một loại đặc tính, cũng cực kỳ đáng sợ chính là sức nặng, 1 côn này đánh xuống, coi như là Thất phẩm Chí Tôn cũng phải lập tức bị trọng thương." Hàn Sơn cười đắc ý, vật ấy ngang ngược, nhưng lại thích hợp hắn nhất, Tê Ma tộc vốn am hiểu nhất là lực lượng, lại có then hắc côn, đúng là như hổ mọc thêm cánh, hiện tại trong tay hắn, uy năng chỉ sợ chỉ sợ so với chuẩn Thánh vật còn cường hãn hơn.

"Không tệ."

Mục Trần cũng thầm tán thưởng một tiếng, thuần túy sức nặng nếu như tại lại dc bổ sung thêm linh lực thì uy lực khi phát ra, quả thật làm cho lòng người thất kinh, vật này mặc dù không có khả năng kỳ dị như chuẩn Thánh Vật, nhưng chỉ với đặc tính là thuần túy sức nặng thi so với Chuẩn Thánh cũng ko hề yếu.

Mục Trần ánh mắt lại là nhìn về phía ba người Cửu U, Mặc Phong, Mặc Linh, ánh mắt có phần chờ mong, hiển nhiên là cũng hi vọng ba người có thể lấy dc bảo vật vừa ý.

Cửu U mỉm cười, ngọc thủ nắm chặt, một đạo khí tức mà Mục Trần cảm thấy quen thuộc

Cái kia rõ ràng là một cây thước màu đen, cây thước toàn thân đen tuyền không tạp sắc, phảng phất như là ánh sang trong thiên địa đều bị nó thu lấy.

"Dĩ nhiên là nó. . ."

Mục Trần nội tâm kinh ngạc, cây thước này so cây thước mà hắn gặp ở chổ 3 kiện chuẩn Thánh Vật đều là cùng 1 thứ, không nghĩ tới hắn tuy buông tha cho vật ấy, nhưng cuối cùng lại rơi vào trong tay Cửu U.

"Đánh ta một quyền thử xem." Cửu U tay cầm hắc thước, cười nói.

Mục Trần nghe vậy, cũng là một quyền đánh ra, lập tức quyền ảnh mang theo một đạo linh lực liền nhắm hướng Cửu U mà tới, hào quang của cây hắc thước lập tức bao trùm lấy Cửu U, hắc quang bao phủ xung quang, chỉ thấy linh lực bên trong quyền ảnh của Mục Trần lập tức quỷ dị biến mất hơn phân nửa, hào quang cũng trở nên nhanh chóng ảm đạm, cuối cùng đợi đến lúc rơi xuống trên người Cửu U, quy lực của quyền ảnh kia cơ hồ mất đi phân nữa, ngay cả linh lực phòng ngự quanh người Cửu U cũng ko thể phá dc.

Mục Trần gương mặt có chút chấn động, 1 quyền trước đó của hắn tuy chỉ là tùy ý đấm ra, nhưng cũng đủ để đem Thất phẩm Chí Tôn bình

thường phải trọng thương, nhưng lại bị hào quang của cây hắc thước trong tay Cửu U nhẹ nhàng phá giải, uy lực cơ hồ giảm xuống gần nửa.

"Vật này có tên là Hắc Ám Thần Xích, ẩn chứa Hắc Ám thần quang, có dc cắn nuốt chi lực, bất luận linh lực công kích là gì, đều sẽ bị nó cắn nuốt hết 1 bộ phận lực lượng, thậm chí nếu là phát huy đến mức tận cùng, vạn vật khó có thể đến gần." Cửu U nhẹ nhàng giải thích.

Mục Trần âm thầm tắc luỡi, thanh hắc thước này quả nhiên không đơn giản, đã có vật ấy phòng thân, bất luận công kích dạng gì, đều sẽ bị nó làm suy yếu, trong lúc giao đấu nếu sử dụng thì phần thắng thể tăng lên đáng kể.

Đã có vật ấy, chỉ sợ coi như là Kim Kình Thiên bây giờ cũng khó có thể là đối thủ của Cửu U.

Chuẩn Thánh vật quả thực là cực kỳ cường đại.

Bất quá, tuy trong lòng hắn có chút thán phục với sức mạnh của hắc thước. Nhưng Mục Trần cũng không hề hối hận đối với lựa chọn lúc trước của mình, bởi vì hắn biết rõ hắn thu hoạch được Diệt Sinh Đồng, so với Hắc Ám Thần Xích chỉ mạnh hơn chứ không yếu, hơn nữa so sánh về tiềm lực thì càng mạnh hơn ko ít, dù sao bất luận như thế nào, Diệt Sinh Đồng chính là bổn mạng chi bảo do Đa Bảo Thú luyện chế.

Tại lúc Cửu U thu lại thanh hắc thước, hào quang trong tay Mặc Phong cùng Mặc Linh cũng dần dần hiện ra, chính là một thanh trường thương cùng với một khỏa lục lạc chuông.

Trường thương hiện ra màu sắc ám kim, tạo nên khí tức cổ xưa, trường thương mũi không nhọn, tựa hồ cũng không lợi hại, nhưng đầu thương có vẻ thô ráp, lại hiện ra tí ti hàn quang, chẳng biết tại sao lại làm cho tim người khác đập nhanh.

Mà khỏa lục lạc chuông đang ở trong tay Mặc Linh thì đang hiện ra sắc màu hỏa hồng. Trong đó phảng phất mơ hồ có thể thấy được biển lửa

bắt đầu khởi động, tiếng chuông vang lên, tựa hồ mang theo biển lửa với khí thế hủy thiên diệt địa mà đi.

Vật trong tay Mặc Phong cùng Mặc Linh, tuy nói tựa hồ không bằng Hắc Ám Thần Xích trong tay Cửu U, nhưng hiển nhiên cũng là chân chính Chuẩn Thánh vật.

Mà hai người hiển nhiên đối với lần thu hoạch này đều là cực kỳ thoả mãn, mặc dù Mặc Phong bình thường luôn trầm ổn thì lúc này trên khuôn mặt cũng ko kìm dc nở 1 nụ cười nhàn nhạt.

Chuyến đi đến Đa Bảo Thú lần này, hiển nhiên tất cả mọi người đều có thu hoạch vừa ý.

"Còn ngươi thì sao?" Cửu U nhìn về phía Mục Trần, trong đôi mắt đẹp có chút nôn nóng, từ những hiểu biết của nàng đối với Mục Trần. Nàng tuyệt đối không tin Mục Trần sẽ tay không ra về.

Những người còn lại cũng mang ánh mắt hiếu kỳ nhìn về phía Mục Trần.

Mục Trần cười cười. Hắc quang tại mi tâm bắt đầu khởi động, Diệt Sinh Đồng chậm rãi xuất hiện. Hắc quang chiếu rọi không gian, trong lòng mọi người đều có cảm giác dường như bị hắc quang kia soi thấu cả người, tất cả không khỏi cảm thấy lạnh cả người.

Hắc quang vừa xuất hiện cũng nhanh chóng tiêu tán, bất quá đối với loại cảm giác thần bí vừa rồi vẫn như cũ khiến cho mọi người có cảm giác tim đập mạnh.

Hàn Sơn chậc chậc lưỡi, cảm thán nói: "Xem ra thứ tốt nhất trong Đa Bảo Thú đã bị Mục huynh đoạt được"

Tuy rằng hắn không có cách nào để nhận ra Diệt Sinh Đồng đến tột cùng là gì, nhưng Hàn Sơn lại có thể cảm giác được uy lực của con mắt

thần bí kia, trực giác hắn mach bảo, một khi con mắt này thúc dục công kích, chỉ sợ dù là hắn thì không chết cũng trọng thương.

Mục Trần đối với lời nhận xét của Hàn Sơn cũng chỉ cười mà không cho ý kiến, hắc cũng không đem uy lực của Diệt Sinh Đồng nói ra, dù sao đối với một ít thủ đoạn, chung quy là nên giữ bí mật.

"Bảo vật của Đa Bảo Thú mọi người đều đã có. . . Kế tiếp mục tiêu của mọi người là đi tìm manh mối Bất Tử Điểu sao?" Hàn Sơn nhìn về phía Mục Trần, Cửu U, dò hỏi.

Hắn biết rõ, nhóm người Mục Trần đi đến Vạn Thú Mộ, Đa Bảo Thú chỉ là tiện đường, còn mục tiêu quan trong nhất chính là tìm được huyết mạch Bất Tử Điểu.

Mục Trần nghe vậy, hơi chút trầm ngâm, nói: "Ta hiện tại muốn tại nơi này tu luyện, đem linh lực bản thân tinh tiến đến Lục phẩm Chí Tôn đỉnh phong."

Nơi đây Đa Bảo hồ chính là một chỗ tu luyện hiếm thấy trong Vạn Thú Mộ , nơi này không bị Thú Linh cùng với tử khí quấy nhiễu, hơn nữa nơi đây linh lực hùng hậu, chính là nơi tốt để tu luyện

Bên trong Vạn Thú Mộ nguy hiểm trùng trùng, hơn nữa Mục Trần tổng lại có dự cảm rằng việc đi tìm Bất Tử Điểu, chỉ sợ sẽ đặc biệt hung hiểm, cho nên hiện tại hắn nhất định phải đem thực lực bản thân tăng đến trạng thái tốt nhất.

Còn nữa, hiện tại hắn đã lấy được Diệt Sinh Đồng, nên muốn tranh thủ trong khoảng thời gian này dùng sức mạnh của nó để dò xét Vạn Thú Mộ, từ đó tìm kiếm manh mối về Bất Tử Điểu.

Cửu U cùng Mặc Phong liếc nhau, cả hai cùng gật đầu, hiển nhiên là tỏ vẻ ủng hộ.

Hàn Sơn thấy thế, cũng cười nói: "Đã như vầy, chúng ta cũng lưu lại đây, đến lúc đó có sẽ giúp các ngươi giải quyết 1 phần khó khăn"

Trước đó Mục Trần đã giúp bọn hắn giải quyết khó khăn, hiện tại nếu bảo bối vừa đến tay lại lập tức li khay, như vậy quả thật cũng không được tốt cho lắm.

Mục Trần gật đầu cười, sau đó nhẹ thở ra một hơi, ánh mắt nhìn về nơi sâu nhất trong Vạn Thú Mộ, hắn có thể cảm giác được, bên trong Vạn Thú Mộnhất định có manh mối về Bất Tử Điểu, chỉ có điều, hung hiểm tại nơi đó chỉ sợ sẽ vượt xa so với nơi này…

Cho nên, việc mà hắn cân làm bây giờ là đem thực lực bản than trong thời gian ngắn nhất đề thăng lên Lục phẩm Chí Tôn đỉnh phong, như đến lúc đó cơ duyên đầy đủ, không thể nói trước, còn có thể thăm dò thoáng một phát có thể không trùng kích Thất phẩm Chí Tôn.

Một khi tu vi hắn đạt đến Thất phẩm Chí Tôn, kết hợp với sức mạnh than thể thì coi như là chính diện Đối mặt với bát phẩn chí tôn cũng có thể đánh một trận

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1039: Chỗ Thần Bí

Ánh sáng long lanh chiếu rọi phía bên trên hồ nước, bên cạnh đó là một đạo nhân ảnh đang lẳng lặng ngồi xếp bằng, hắn trôi nổi ở trên mặt hồ, giống như một khúc gỗ bình thường, tùy ý để cho mặt hồ tác động, nhưng toàn thân lại không chút sứt mẻ.

Đạo nhân ảnh chính là của Mục Trần sau khi quyết định lựa chọn tĩnh tu bế quan tại Đa Bảo Hồ, nơi đây Linh lực dồi dào, hơn nữa cực kỳ yên tĩnh, không bị tử khí tại Vạn Thú Mộ quấy nhiễu, quả thật là một nơi vô cùng tốt để bế quan.

Mà ở chung quanh hồ nước, đám người Cửu U, Mặc Phong cũng đang ở trong trạng thái tu luyện, bọn hắn vừa mới đạt được một kiện Chuẩn Thánh vật, nên cũng cần thời gian để tìm hiểu nhằm phát huy uy lực đến mức cao nhất, tăng cường chiến lực bản thân.

Cho nên bọn hắn đối đề nghị tạm thời tĩnh tu của Mục Trần, cũng là cực kỳ tán thành

Tĩnh tu ở bên trong, Mục Trần chầm chậm mở mắt, con ngươi màu đen tựa như mặt hồ yên tĩnh, không chút gợn sóng, hắn trầm ngâm một chút liền lấy ra một chiếc bình ngọc, chợt búng ngón tay, tức thì từ trong bình ngọc từng đợt nước lũ được hình thành từ chí tôn linh dịch chảy ra, ngay lập tức linh lực xung quanh phiến thiên địa bỗng nhiên tăng vọt, trong lúc mơ hồ, phảng phất như có sương mù tạo nên từ linh lực lấy Mục Trần làm trung tâm mà bao phủ khắp nơi .

Tất cả cường giả cảnh giới Chí Tôn khi tu luyện đều xem chí tôn linh dịch là vật bất khi khai, là tài nguyên tu luyện quan trọng nhất. Xem như

là cường giả Chí Tôn chỉ khi nào có được đầy đủ Chí Tôn Linh Dịch, tại lúc tu luyện mới có thể là làm chơi ăn thật.

Dòng nước lũ được tạo thành từ chí tôn linh dịch xoay quanh cơ thể Mục Trần, chỉ cần nhìn sơ qua cũng có thể thấy là số lượng không dưới trăm vạn, Mục Trần hai mắt khép hờ, khẽ nhếch miệng, chầm chậm mở ra, lập tức dòng chí tôn linh dịch kia hóa thành một đầu giao long lao xuống, nhắm thẳng hướng miệng Mục Trần mà lao vào cơ thể hắn một cách dũng mãnh.

(Đậu phộng, chí tôn linh dịch nhiều như nước lũ mà thằng này nó cho vào bụng cứ như giao long)

Ngay lập tức bên ngoài cơ thể Mục Trần lập loè linh quang chiếu sáng. Vận chuyển công pháp, đem những chí tôn linh lịch đang dũng mãnh tiến vào cơ thể đều đem đi luyện hóa. Cuối cùng tập trung đem tất cả quán chú vào bên trong Chí Tôn Hải, nhằm đem tu vi bản thân đề thăng tới cảnh giới thất phẩm chí tôn đỉnh phong

Trong khi tu luyện, thời gian trôi qua như cát, bất tri bất giác, mười ngày nhanh chóng trôi qua.

Trong mười ngày này, Mục Trần cơ hồ là không một phút nào đình chỉ việc hấp thu chí tôn lịch dịch, ngắn ngủn mười ngày thời gian, hắn đã tiêu hao hết 500 vạn Chí Tôn Linh Dịch. Trực tiếp đem tổng số Chí Tôn Linh Dịch thu hoạch được, tiêu hao gần một nửa.

Bất quá tuy nói là tiêu hao cực lớn, nhưng Mục Trần cũng không phải là không có thu hoạch, sau khi hấp thu 500 vạn chí tôn linh dịch thì tu vi của hắn cũng bước vào Lục phẩm Chí Tôn đỉnh phong, khoảng cách đột phá Thất phẩm Chí Tôn, chỉ cách một bước ngắn.

Chỉ là làm cho Mục Trần hơi có chút tiếc nuối chính là, cảm giác muốn đột phá chí tôn thất phẩm vẫn không xuất hiện, xem ra muốn trong thời gian ngắn đột phá đến Thất phẩm Chí Tôn, hắn cần tìm phương pháp khác thay thế.

Mặt khác. Trong thời gian mười ngày này, Mục Trần cũng thường xuyên dùng năng lực thấu thị của Diệt Sinh Đồng để dò xét xung quang Vạn Thú Mộ, ý đồ từ đó tìm kiếm được dấu vết về Bất Tử Điểu.

Chỉ là làm cho hắn có chút thất vọng chính là. Dù đã nhiều lần tìm kiếm nhưng vẫn như cũ không thu được kết quả.

Vạn Thú Mộ quá mức khổng lồ, trong đó tử khí tràn ngập. Che đậy cảm giác, mặc dù là có Diệt Sinh Đồng thì cũng chỉ có thể mơ hồ thăm dò. Khó có thể cảm ứng rõ ràng.

Bất quá, dù nhiều lần thất bại vẫn không làm cho Mục Trần nản trí. Từ lúc tiến vào Thần Thú chi nguyên thì hắn đã quyết tâm nhất định phải trợ giúp Cửu U đạt được huyết mạch hoàn mỹ.

Cho nên, những thất bại này, hiển nhiên không có khả năng dao động quyết tâm của hắn.

Phía trên hồ nước khổng lồ, Mục Trần đang ở trong trạng thái tu từ từ mở mắt, xung quanh hắn từng dòng Chí Tôn Linh Dịch nhanh chóng biến thành một đám sương mù thông qua hô hấp mang theo linh lực dũng mãnh tiến vào trong cơ thể hắn

Mục Trần thân hình khẽ động, xuất hiện ở trên không trung, rồi sau đó tại chỗ mi tâm của hắn, hắc quang hiện ra, một con mắt chậm rãi mở ra, tản ra khí tức thần bí.

Hắc quang bắt đầu khởi động, giống như là xuyên thủng không gian vô tận, quang cảnh vạn dặm xung quanh cơ hồ đều bị quán chú vào trong đó.

Mục Trần lại một lần nữa thúc dục Diệt Sinh Đồng, ý đồ tại nơi sâu nhất bên trong Vạn Thú Mộ, tìm ra manh mối của Bất Tử Điểu.

Hắc quang xuyên thấu không gian, những địa vực tràn ngập tử khí đều bị hắn dò xét tìm kiếm qua, bất quá Mục Trần đối với việc thúc dục

uy lực của Diệt Sinh Đồng vẫn còn có giới hạn, khoảng cách dò xét càng xa thì càng mơ hồ.

Trong suốt mười ngày, những khu vực phụ cận cơ bản đều đã bị Mục Trần dò xét toàn bộ, cho nên lần này hắn quyết định mở rộng phạm vi dò xét về phía sâu bên trong Vạn Thú Mộ

Mà những khu vực đó vì nồng độ tử khí quá mức dày đặc, bởi vậy mặc dù là có Diệt Sinh Đồng thì việc dò xét vẫn rất gian nan.

Trong suốt quá trình tìm kiếm, thời gian nữa ngày nhanh chóng trôi qua, bất quá làm cho Mục Trần có chút thất vọng chính là lần tìm kiếm này vẫn như trước không tìm được manh mối về Bất Tử Điểu.

Sắc mặt Mục Trần không khỏi trầm xuống, hắn không nghĩ tới chỉ tìm kiếm manh mối Bất Tử Điểu lại khó khăn như thế, mà về phần Bất Tử chi viêm thì dựa theo lời Hàn Sơn mô tả thì hắn cho tới bây giờ đến một tia lửa nhỏ cũng không tìm thấy.

Nếu như không phải tin tưởng vào nhân phẩm Hàn Sơn, thì chỉ sợ hắn thật sẽ có chút nghi ngờ không biết lời của Hàn Sơn có phải là thật hay không. . .

Mà nương theo quá trình tìm kiếm kéo dài, Mục Trần tại mi tâm dần truyền tới cảm giác đau nhói, đó là dấu hiệu của việc thúc dục Diệt Sinh Đồng quá lâu, đây là dấu hiệu của việc Diệt Sinh Đồng sắp đạt đến giới hạn sử dụng

Cảm nhận được loại đau đớn này, Mục Trần cũng là bất đắc dĩ lắc đầu, chuẩn bị thu về.

"Ân?"

Bất quá, ngay tại lúc ý niệm đó chợt lóe lên trong đầu thì ánh mắt hắn đột nhiên ngưng lại, hắc quang lập loè nơi mi tâm, cố gắng chiếu rọi về một khu vực sâu bên trong Vạn Thú Mộ.

Nhưng tại nơi mà hắc quang chiếu rọi, chỉ thấy một mảnh không gian hắc ám, nếu như nói lúc trước Mục Trần còn có thể quan sát thấy được chút ít thì tại đây, quang cảnh chỉ là một mảnh không gian đen kịt, phảng phất như là bị cái gì đó che đậy.

"Nơi đây coi bộ có chút quỷ dị. . ."

Mục Trần có chút trầm ngâm, lập tức cố gắng thúc dục Diệt Sinh Đồng tập trung ngưng tụ hắc quang, ý đồ cố gắng dò xét một chút động tĩnh bên trong khu vực hắc ám.

Nhưng mà, ngay tại lúc hắc quang xuyên thủng không gian, không gian xung quanh ngay lập tức trở nên rung chuyển, trong lúc mơ hồ, dường như từ có thể nghe thấy tiếng gầm thét vang dội, mang theo vài phần hung bạo khiến lòng người không kìm được mà sinh ra cảm giác run sợ, đồng thời không gian xung quanh giống như lại có thêm Hỏa Viêm đốt cháy cả hư không, một cỗ khí tức đáng sợ tới cực điểm hiện ra, ngay lập tức liền đem hắc quang của Diệt Sinh Đồng đánh tan đi.

Phanh!

Mục Trần thân thể chấn động, tại chỗ mi tâm nơi lại có thêm một tia máu tươi chảy ra. Hiển nhiên là hắn đã nhận lấy một ít cắn trả.

Trên khuôn mặt của hắn dần trở nên ngưng trọng. Mảnh hắc ám chi địa kia không ngờ lại khủng bố đến loại trình độ này, hắn dùng Diệt Sinh Đồng thăm dò chỉ trong thoáng chốc liền lập tức bị cắn trả, may mà hắn không có quá mức lỗ mãng toàn lực mà làm, bằng không thì chỉ sợ liền cả hắn cũng phải bị trọng thương.

"Khu vực đó đến tột cùng có cái gì?"

Mục Trần vuốt vuốt mi tâm, khuôn mặt một mảnh ngưng trọng." Đó nhất định không phải một chi địa tầm thường. Rất có thể đó là nơi vẫn lạc của thần thú cực kỳ khủng bố”

Mục Trần trong mười ngày đã dò xét không ít khu vực bên trong Vạn Thú Mộ, nhưng đây là lần đầu tiên thấy nơi đáng sợ như vậy.

" Hỏa Viêm trước đó. . . Ngược lại có chút quen thuộc, không lẽ là Bất Tử chi viêm sao?" Mục Trần thì thào tự nói, trước khi Diệt Sinh Đồng bị cắn trả, hắn tựa hồ có nhìn thấy một tí Hỏa Viêm. Không biết liệu đó có phải là Bất Tử chi viêm khi không?

Nhưng mà tiếng gầm gừ đáng sợ vừa rồi, hình như không phải do Bất Tử Điểu sỡ hữu.

Mục Trần ánh mắt lập loè, đợi đến khi Diệt Sinh Đồng tại mi tâm dần dần khôi phục. Hắn lại lần nữa thúc dục, bất quá hiện tại hắn cũng không dám có ý định lỗ mãng là dò xét khu vực hắc ám kia. Mà chuyển hướng dò xét về cái khu vực phụ cận.

Những địa phương kia đồng dạng đều tràn ngập tử khí đáng sợ. Trong đó mơ hồ có thể phát giác được một ít tử khí đáng sợ, chắc hẳn là tại đó tồn tại Thú Linh cực kỳ cường đại.

"Chỗ đó có thể xem như là nơi sâu nhất bên trong Vạn Thú Mộ rồi. Khó trách lại có nhiều Thú Linh cường đại thủ hộ. . . " Mục Trần tự nói, trải qua quá trình dò xét sơ lượt thì hắn phát hiện chỗ khu vực phụ cận tồn tại rất nhiều thú sinh, rất khó có thể xâm nhập .

"Ồ?"

Mà đang ở Mục Trần dò xét lấy một khu vực như vậy lúc, hắn đột nhiên nhẹ kêu lên tiếng, hắc quang xuyên thủng không gian, chỉ thấy ở địa phương cách xa Hắc Ám, đang có một nhóm người cấp tốc lao đến.

Mà dựa theo phương hướng thì đích đến chính là mảnh Hắc ám chi địa.

Hơn nữa, làm cho Mục Trần kinh ngạc chính là đám nhân mã này bên trong lại là có thân ảnh người quen thuộc, thân ảnh đó là một nam một

nữ, tại địa điểm giao dịch đã từng tiếp xúc qua, Xích Hồng Vũ cùng với Bạch Bân.

"Là người của Phượng Hoàng nhất tộc?" Mục Trần ánh mắt lóe lên, những bóng người này, quanh thân đều mang theo Linh lực cường đại, tất cả đều là người của Phượng Hoàng nhất tộc.

Ánh mắt Mục Trần nhìn về phía trên củng của đoàn người này, tại đó có một đạo nhân ảnh vượt lên đầu mà đi, nhìn qua có lẽ là thũ lĩnh của nhóm người này.

Đạo nhân ảnh kia, đang mặc áo lam, thần sắc hờ hững, quanh thân tràn ngập một loại khí lạnh vô cùng, những nơi đi qua, không khí đều bị ngưng kết thành băng.

Mục Trần nhìn chằm chằm vào người này, toàn thân đều cảm giác được một loại đau đớn, đó là dấu hiệu thân thể cảm nhận được uy hiếp.

Mà tại lúc Mục Trần quan sát nam tử áo lam, than thể người này đột nhiên ngừng lại, sau đó ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía hư vô bên trong, giống như là đã nhận ra Mục Trần đang nhìn trộm.

"Hừ."

Người này hừ lạnh một tiếng, bàn tay nắm chặt, trong tay của hắn liền xuất hiện một thanh quạt lông, quạt lông hiện ra Băng Lam sắc thái, giống như là Phượng vũ biến thành, phía bên trên lại là có thêm bạch sắc hỏa diễm thiêu đốt, loại hỏa diễm nầy không mang theo hơi nóng, ngược lại là có một loại hàn ý đáng sợ phát ra.

Hắn cầm quạt lông trong tay, đột nhiên chỉ thẳng về phía hư không, chỉ thấy được bạch sắc hỏa diễm cuồn cuộn bắn ra, trong thiên địa không khí lập tức hóa thành một tầng băng tinh, không gian lập tức triệt để đóng băng.

Tại lúc không gian đóng băng, Diệt Sinh Đồng đang núp đằng sau hắc quang, cũng là bị hàn khí ăn mòn, từ từ tiêu tán.

Phía trên Đa Bảo Hồ, Mục Trần hai mắt mở ra, tại chỗ mi tâm Diệt Sinh Đồng chậm rãi tiêu tán, ánh mắt nhìn về hướng xa xăm kia

Nam tử áo lam đó, hắn là người của Phượng Hoàng tộc. . . Bất quá bọn hắn vì sao đều là hướng về phía mảnh hắc ám khu vực?

Chiếc quạt lông màu trắng tựa hồ cũng là một kiện Chuẩn Thánh vật, bằng không thì đoàn bạch sắc hỏa diễm không có khả năng đem Diệt Sinh Đồng ngăn cản lại.

"Ngược lại là có chút cổ quái. . ."

Mục Trần mắt mang lập loè, thì thào tự nói, lòng hiếu kỳ đối với khu vực thần bí kia cũng tăng lên vài phần.

Phượng Hoàng tộc gần đây không có hành động, hơn nữa ánh mắt của bọn hắn cực cao, vật tầm thường căn bản không có khả năng khiến bọn hắn chú ý, mà hiện tại lại trở nên vội vã như thế, nói rõ rằng tại chỗ kia nhất định có vật bất phàm.

Mà cái gọi vật phàm, cũng có khả năng chíng là. . . Bất Tử Điểu.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1040: Thần Mộ Viên

Phía trên Đa Bảo Hồ, thân ảnh Mục Trần chậm rãi rơi xuống, bọn Cửu U, Mặc Phong lúc này cũng lần lượt đi đến, trong ánh mắt có chút trưng cầu, hiển nhiên bọn họ cũng đã nhận ra Mục Trần vừa mới gặp biến cố, tại chỗ mi tâm hiện giờ vẫn còn lưu lại một tia vết máu.

"Mục huynh, đã có thu hoạch gì sao?" Hàn Sơn sắc mặt có chút xấu hổ hỏi, trong mười ngày này Mục Trần đã nhiều lần dò xét nhưng vẫn không hề thu hoạch được gì, điều này cũng làm cho hắn có chút xấu hổ, dù sao lúc trước hắn cũng từng khẳng định là bên trong Vạn Thú Mộ sẽ có manh mối về Bất Tử Điểu.

Mục Trần nghe cũng chỉ cười, chợt nhẹ nhàng gật đầu, phản ứng như vậy ngược lại làm cho tinh thần của bọn Cửu U trở nên chấn động, dù sao trong thời gian mười ngày này bọn hắn lần đầu tiên nhìn thấy Mục Trần gật đầu.

Mục Trần thấy thế, cũng không giấu diếm, trực tiếp đem việc hắn dò xét phiến thiên địa thần bí kia nói ra, kể cả việc về đoàn người Phượng Hoàng tộc, tất cả đều nói ra.

"Phượng Hoàng tộc vậy mà cũng đến ư?." Cửu U nghe xong, trên khuôn mặt xinh đẹp cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, chợt chân mày cau lại nói: "Những kẻ này tầm mắt cực cao, thứ có thể làm cho bọn họ khẩn trương như thế chắc chắn không phải là vật tầm thường."

Lời vừa nói ra, đôi mắt nàng cũng hơi chớp động, Viễn Cổ Bất Tử Điểu kỳ thật cũng là một chi của Phượng Hoàng tộc, chỉ có điều là cực kỳ hiếm thấy, thậm chí là trong Phượng Hoàng tộc thì so với Chân

Phượng Chân Hoàng cũng không hề thua kém, cho nên nếu như quả thật là phát Nếu như có thể đạt được tinh huyết truyền thừa của Bất Tử Điểu, thì đối với huyết mạch của bọn hắn mà nói thì chắc chắn sẽ có lợi ít cực lớn.

Chỉ là bất cứ chuyện gì. Một khi có dính dáng đến Phượng Hoàng tộc thì sẽ trở nên phiền phức hơn rất nhiều. Tộc Phượng Hoàng bản tính vốn cao ngạo, muốn cùng bọn họ chia một chén canh, chắc chắn không phải là việc đơn giản.

"Nếu như Phượng Hoàng tộc thật sự là hướng về phía khu vực mà Mục huynh đã phát ra hiện thì địa phương đó hắn không phải nơi bình thường." Hàn Sơn cũng mở miệng nói ra.

Hắn nói đến đây thì đột nhiên dừng lại một chút, dường như nhớ ra cái gì đó, nói: "Bất quá lại nói tiếp, chúng ta ngược lại cũng là có một ít tình báo"

"Ân?" Mục Trần kinh ngạc nhìn về phía Hàn Sơn, người này. Còn có cái gì tình báo chưa nói?

Nhìn thấy ánh mắt Mục Trần, Hàn Sơn vội vàng lắc đầu, nói: "Không phải là ta cố ý giấu diếm, chỉ là những ngày này ta thừa dịp Mục huynh tu luyện, phái người đi tìm hiểu một phen, tuy nói không có phát hiện manh mối Bất Tử Điểu, bất quá cũng có phát hiện ra một số chuyện."

"Phát hiện gì?"

"Trong khoảng thời gian 10 ngày này, chúng ta phát hiện số đội ngũ tiến vào Vạn Thú Mộ tựa hồ mỗi lúc một nhiều. Hơn nữa, trong số đó không ít những chủng tộc Thần Thú cường đại." Hàn Sơn mặt sắc mặt ngưng trọng nói.

"Ví dụ như Côn Bằng tộc. . . Cửu thải Khổng Tước tộc. . . Thiên Thần Hạc tộc. . . Thông Thiên Viên tộc. . ."

Mỗi một chủng tộc từ trong miệng Hàn Sơn phát ra, Mục Trần lông mày đều nhịn không được nhảy lên, bởi vì những chủng tộc này tại Đại Thiên Thế Giới có thanh danh vô cùng hiển hách, có thể xem như là những con quái vật khổng lồ chiếm cứ 1 phương

Những chủng tộc này đều là Thần Thú đỉnh tiêm, nội tình hùng hậu. Khó có thể đánh giá.

Sắc mặt Mục Trần cũng trở nên ngưng trọng rất nhiều. Nếu như nói chỉ là một hai chủng tộc Thần Thú cường đại tiến vào Vạn Thú Mộ, còn có thể nói là trùng hợp, tuy nhiên cùng lúc lại xuất hiện nhiều như vậy, chắc chắn là phải có nguyên nhân.

" Bên trong Vạn Thú Mộ nhất định có cái gì đó hấp dẫn bọn họ." Mặc Phong nói trúng tim đen, nếu không phải như thế, những chủng tộc Thần Thú này tất nhiên sẽ không mạo hiểm tiến vào loại địa phương nguy hiểm của Vạn Thú Mộ.

Cửu U cũng nhẹ nhàng gật đầu, đôi mắt nàng khẽ động, đột nhiên nhìn về phía Mục Trần, chậm rãi nói: "Hay là chúng ta hướng về phiến địa vực thần bí kia xem sao?"

Tuy không biết đến tột cùng trong khu vực đó là gì, nhưng đã có thể hấp dẫn Phượng Hoàng tộc đến thế, vậy thì đó kiên quyết không phải là phàm vật, chính vì vậy mới hấp dẫn các chủng tộc thần thú khác tới.

Hàn Sơn cũng là nhẹ gật đầu.

"Vậy ý ngươi như thế nào?" Mặc Phong nhìn về phía Mục Trần, hỏi.

Cửu U đôi mắt đẹp cũng nhìn về phía Mục Trần, suốt đoạn đường để đến được nơi này, nương theo thực lực cường đại mà Mục Trần lần lượt thể hiện ra thì bất tri bất giác, hắn dần thay thế vị trí của nàng trở thành người quyết định của chi đội ngũ này.

Mục Trần trầm mặc một lát, tuy rằng còn không biết khu vực thần bí kia đến tột cùng là có cái gì, nhưng dựa theo lần dò xét của hắn trước đó, nguy hiểm tại nơi đó tất nhiên vượt qua xa so với nơi đây.

Hơn nữa, nếu như những đỉnh tiêm kia Thần Thú chủng tộc đầu nhắm vào nơi đó mà tới thì đến lúc đó một khi có cạnh tranh, tất nhiên sẽ cực kỳ tàn khốc, thực lực kém một chút thì chỉ sợ sẽ bị ăn đến bã cũng không còn.

Loại địa phương nguy hiểm cỡ này thì theo lẽ thường thì nên tránh đi càng xa càng tốt .

Nhưng nếu như nơi đó thật sự có manh mối Bất Tử Điểu thì sao? Lần này tiến vào Thần Thú chi nguyên, tuy đã có thu hoạch không nhỏ, nhưng mục tiêu quan trọng nhất vẫn là trợ giúp Cửu U đạt được tinh huyết Bất Tử Điểu để đạt được huyết mạch hoàn mỹ.

Việc này không hoàn thành thì nội tâm Mục Trần khó yên ổn được.

"Mặc kệ một khu vực như vậy đến tột cùng có cái gì, thà rằng giết lầm chứ không thể bỏ sót, chỉ cần chỗ đó có khả năng tồn tại manh mối Bất Tử Điểu, chúng ta nhất định phải thử." Mục Trần nhìn về phía mọi người, ngữ khí nhẹ nhàng chậm chạp, nhưng lại cực kỳ kiên định.

Cửu U trong đôi mắt đẹp dịu dàng xẹt qua một vòng gợn sóng, tuy ngoài miệng không nói thêm, nhưng trong lòng lại có thêm một cỗ tình cảm ấm áp chảy khắp cơ thể.

(mắt tụi này bị cái éo gì mà tối ngày rợn sóng với lóe sáng hoài nhỉ)

Mặc Phong nghe vậy cũng gật đầu đồng ý, Mặc Linh bên cũng không có ý kiến.

Mục Trần thấy thế, nhìn về phía Hàn Sơn, cười nói: "Hàn huynh, nếu các ngươi có chuyện khác, chúng ta hiện tại có thể tách nhau ra."

Hắn cũng không bắt buộc Hàn Sơn phải đi theo, dù sao đến lúc đó gặp phải những đối thủ kia, cũng rất có thể phải đối đầu với những chủng tộc Thần Thú đỉnh tiêm, nếu xét về thực lực thì cường hãn hơn so với bọn Kim Kình Thiên rất nhiều.

Hàn Sơn nghe vậy, sắc mặt nghiệm lại nói: "Mục huynh nói lời này tức là không xem ta là bằng hữu rồi, nếu như nhờ có các ngươi, lần này chúng ta tới Đa Bảo Hồ e đã phải tay không đi về . Hiện tại các ngươi đang gặp chuyện, chúng ta đây tự nhiên cũng muốn góp một chút sức lực."

Mục Trần khẽ giật mình, cũng ôm quyền đáp lễ, cười nói: "Vậy xin đa tạ rồi."

Hàn Sơn bản thân là Thất phẩm Chí Tôn, hiện tại lại có thêm Hám Thiên Côn, nếu phải đối mặt với Thất phẩm Chí Tôn đỉnh phong cũng không cần phải sợ, có hắn tương trợ thì chiến lực của đội hình tăng cường không ít.

Bất quá nếu lựa chọn đi cùng bọn hắn mà nói thì không chừng đến lúc đó có thể sẽ phải đối đầu với 1 số đỉnh tiêm Thần Thú, điều này đối với bọn Hàn Sơn bọn mà nói thì áp lực không hề nhỏ, cho nên đối với quyết định của Hàn Sơn, Mục Trần cũng là có chút ít ngoài ý muốn.

"Đã như vầy, chúng ta cũng nên lập tức khởi hành, tiến sâu vào Vạn Thú Mộ, mặt khác, trên đường đi nếu gặp phải những chủng tộc khác chúng ta có lẽ nghe ngóng thêm tình hình, nếu như đến lúc đó có thể xác định được khu vực này thật sự có manh mối Bất Tử Điểu, chúng ta tiếp túc tiến tới, còn nếu như không phải thì liền trực tiếp rời đi." Mục Trần cười nói.

Mặc kệ bảo vật trong đó rốt cuộc là gì, hiện tại đối với Mục Trần mà nói thì chỉ có trợ giúp Cửu U đạt dc tinh huyết Bất Tử Điểu, mới là quan trọng nhất, những thứ khác tạm thời đều để qua một bên.

Hàn Sơn nghe vậy cũng lập tức gật đầu, nếu có thể không cùng những chủng tộc Thần Thú đỉnh tiêm kia xung đột, tất nhiên là tốt nhất, dù sao những kẻ đó đều là những kẻ không nên trêu chọc, mặc dù là cường đại như Kim Kình Thiên nhưng nếu gặp đám thiên kiêu đó thì cũng phải kiêng kị vài phần.

Mục Trần thấy tất cả đều đồng ý thì cũng chần chừ, hắn nhìn về phía sâu nhất trong Vạn Thú Mộ, sau đó vung tay lên, thân hình là hóa thành một đạo ánh sáng lướt đi.

(Nghe như superman khi bay vậy)

Sau lưng hắ, đám người Cửu U cũng lần lượt đi theo, hồ nước lớn phút chốc trở nên yên tĩnh.

. . .

Đoàn người Mục Trần rời khỏi Đa Bảo Hồ, theo sự chỉ dẫn của Mục Trần mà nhắm thẳng phương hướng của phiến địa sâu trong Vạn Thú Mộ mà đi.

Mà đối với khu vực này, trong thời gian 10 ngày Mục Trần đã dùng Diệt Sinh Đồng dò xét khắp nên nên cũng đã nắm sơ lược địa hình, cho nên dưới sự dẫn dắt của hắn thì hành trình vô cùng thuận lợi, suốt quãng đường không hề gặp phải bầy thú linh nào cả.

Vì vậy, không đến 2 ngày, đoàn người Mục Trần đã dần dần tiếp cận địa phương sâu nhất bên trong Vạn Thú Mộ.

Mặt khác, tại ngày thứ hai, bọn hắn phát hiện một đội ngũ cũng có cùng mục đích với mình.

Tại chi đội ngũ này bọn hắn cũng lấy được một ít tình báo, đương nhiên để đạt được những thông tin này bọn hắn cũng phải dùng tới 1 ít thủ đoạn bạo lực.

Bên trong Thần Thú chi nguyên, sức mạnh là tối thượng, chỉ cần ngươi thể hiện ra lực lượng cường đại thì dù là Thần Thú đỉnh tiêm, cũng sẽ đối với ngươi khách khí ba phần.

Mà từ những thông tin thu hoạch được, Mục Trần rốt cục cũng biết lai lịch của khu vực thần bí đó.

Nghe nói tại đó thời kỳ viễn cổ, tại lúc Thần Thú chi nguyên bị nghiền nát, trên phiến đại lục này những Siêu cấp Thần Thú đã quyết chiến cùng Vương giả Ngoại Vực, mà song phương đại bộ phận đều vẫn lạc tại sâu nhất trong Vạn Thú Mộ.

Ngoại Vực cường giả vẫn lạc, nhưng như cũ là mang đến tà khí xâm nhập, hơn nữa ý đồ làm ô nhiễm hài cốt của Siêu cấp Thần Thú, vì vậy những Siêu cấp Thần Thú tại đây đều lưu lại ý chí của mình, theo thời gian dần trôi qua, chiếm giữ tại nơi sâu nhất trong Vạn Thú Mộ, thủ hộ lấy hài cốt, đồng thời cũng là trấn áp những Vương giả Ngoại tộc kia.

Mà khu vực nơi những Siêu cấp Thần Thú vẫn lạc, được xưng là. . . Thần Mộ viên.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1041: Quần Hùng Tụ Họp

Sâu bên trong Vạn Thú Mộ.

Thiên địa nơi đây đều bị bao phủ bởi tử khí nồng đậm, một màu xám đen bao trùm thiên địa, lan tràn khắp mọi vùng đất, thẳng đến cuối đường chân trời đều không hiện ra một chút sinh cơ nào cả.

Hưu!

Lúc này trong thiên địa tĩnh mịch truyền đến thanh âm gió rít, liền thấy mấy đạo quang ảnh xẹt qua không trung, trong chớp mắt chính là xé rách tử khí, vụt vào nơi sâu bên trong Vạn Thú Mộ.

Đoàn người này chính là đám Mục Trần vừa mới ly khai Đa Bảo Hồ.

"Chúng ta có lẽ đến chỗ sâu trong Vạn Thú Mộ rồi, Thần Mộ Viên chắc cũng không xa nữa."

Mục Trần đứng đầu đội ngũ, mi tâm của hắn có hắc quang lập loè, mặc dù không thúc giục Diệt Sinh Đồng nhưng hắn vẫn có thể xuyên thủng tử khí, cảm ứng cảnh tượng bên trong phương viên vạn trượng, điều này giúp bọn hắn tránh khỏi những chỗ có Thú Linh quần*

* Thú linh quần: Nơi thú linh tập trung đông đúc.

Ở sau lưng hắn, mấy người Cửu U cũng gật gật đầu, không có chút nghi vấn gì cả. Đoạn đường này thông suốt dễ dàng, bọn họ còn đang hoài nghi hình như mình không phải đang ở bên trong một hung địa nổi danh tại Thần Thú Chi Nguyên.

Tất nhiên bọn hắn hiểu, thông suốt như vậy là do Mục Trần đã biết trước tất cả nên tìm những lộ tuyến an toàn để đi. Nếu không có Mục Trần thì lúc này không biết họ đã bị Thú Linh quần bao vây bao nhiêu lần rồi.

"Lúc này chỉ sợ đã có một số đội ngũ tới Thần Mộ Viên rồi." Đôi mắt đẹp của Cửu U nhìn về phía xa xa, trầm ngâm nói.

Mục Trần gật đầu, đoạn đường này bọn hắn cũng đã vượt qua không ít đội ngũ, bất quá cũng chỉ có thể miễn cưỡng đuổi kịp những đội dẫn đầu kia, bởi vì thực lực những đội ngũ kia đến ngay hắn cũng phải thừa nhận là so với đội hình của Mục Trần thì những đội ngũ kia cường hãn hơn rất nhiều.

Hơn nữa những người dẫn đầu đội ngũ kia mới thật sự là thiên kiêu. Bọn hắn cơ bản đã đại biểu chiến lực cao nhất của những thiên kiêu tiến vào Thần Thú Chi Nguyên lần này.

Cho dù có cường hoành như Kim Kình Thiên khi đối mặt với những người này cũng đều kiêng kị tránh lui.

Lần này muốn ở bên trong đám thiên kiêu đỉnh tiêm trổ hết tài năng để lấy được vật mà mình muốn tranh đoạt quả thật không phải chuyện dễ dàng.

Bất quá tuy rằng khó khăn nhưng Mục Trần cũng chẳng ngán mà ngược lại là huyết dịch trong cơ thể dường như đang sôi trào.

Chiến ý sâu trong tâm linh dũng mãnh hiện ra, con đường cường giả vốn là đi chinh phục những ngọn núi mà thường nhân khó có thể đạt đến.

Trong khó khăn trắc trở, giành giật sinh tử nơi tuyệt lộ, chém giết vạn cốt khô, cuối cùng sẽ sáng chói mắt khắp thế gian, thành bất diệt.

Bá!

Máu trong cơ thể sục sôi, Mục Trần tốc độ càng nhanh, một đạo quang ảnh xẹt qua từng ngọn núi, tốc độ cực nhanh phút chốc đã biến mất nơi chân trời.

Hai canh giờ qua đi, tốc độ đám người Mục Trần trở nên chậm lại, sau đó bọn hắn hạ xuống một ngọn núi, mắt ngưng trọng nhìn về phương xa

Chỗ đại địa đó, thiên địa ko còn là màu xám đen nữa, mà là màu đỏ sậm. Cái loại đỏ sậm này, giống như là máu tươi xâm nhiễm đại địa, đắm chìm ngàn vạn năm mới biến thành.

Hơn nữa, những máu tươi kia, hiển nhiên không phải là máu phàm trần, mà là nguồn gốc từ một ít tồn tại siêu cấp, bởi vì khắp đại địa đều bị bao phủ một loại áp bách cường hãn.

Dưới áp bách này, người có Chân Long Chân Phượng chi linh hộ thể như Mục Trần cũng chịu cảm giác có chút áp lực khi hô hấp.

Nơi đây có từng đạo vạn trượng khe rãnh trải dài khắp nơi, sâu không thấy đáy, thậm chí không gian nơi đây cũng hiện ra trạng thái vỡ vụn vặn vẹo.

Điều này là bởi vì nơi đây từng bộc phát chiến đấu quá mức hủy thiên diệt địa, cho dù ngàn vạn năm qua đi nơi đây cũng không thể trở lại như lúc đầu.

Tử khí quanh quẩn thiên địa nơi đây, cơ mà ko phải màu nâu đen nữa mà là màu hồng nhàn nhạt, đây chắc chắn là do những tồn tại siêu cấp lưu lại ý chí, những ý chí này cho dù đã tử vong nhưng vẫn mãi mãi trường tồn theo thời gian.

Nơi đây tràn ngập tử khí màu hồng nhưng vẫn mơ hồ nhìn thấy từng tòa tháp cao vạn trượng như rừng cây đứng sừng sững. Chúng hình như tạo thành bình cướng bao trùm phiến thiên địa đỏ hồng ngăn cách với ngoại giới. Những tử khí màu hồng kia không có khuếch tán ra ngoài

chút nào cả mà tử khí nâu đen ở bên ngoài đồng dạng cũng không xâm nhập vào được một tí nào.

Hai mắt Mục Trần híp lại, hắc quang nơi mi tâm lập lòe, hắn nhìn qua những tháp cao vạn trượng kia, sắc mặt ngưng trọng lên. Nhờ có Diệt Sinh Đồng nhìn trộm, hắn tự nhiên rõ ràng những thứ ở chỗ không xa kia chẳng phải là tháp cao gì cả mà là do đoạn đoạn hài cốt xám trắng biến thành.

Những hài cốt này của ai thì Mục Trần không biết, nhưng hắn chắc chắn đây là do hài cốt của phần đông thần thú biến thành. Hài cốt bao phủ phiến thiên địa và hình thành Mộ Viên, thủ hộ tất cả những người vẫn lạc nơi đó.

"Đây là Thần Mộ Viên sao?" Đôi mắt xinh đẹp của Cửu U nhìn qua Mộ Viên bao la đồ xộ kia, khuôn mặt hiện ra chút ít rung động, bọn hắn so sánh với Mộ Viên kia quả thực nhỏ bé như con sâu cái kiến, loại rung động này khó có thể diễn tả bằng lời.

"Có lẽ không sai."

Mục Trần cười gật gật đầu, sau đó hắn nghiêng đầu nhìn về phiến thiên địa khác, ở những địa phương kia loáng thoáng có thể cảm ứng được một ít linh lực chấn động, hiển nhiên là không ngừng có đội ngũ chạy đến nơi đây.

"Xem ra tin tức về Thần Mộ Viên đã truyền ra, hôm nay dường như có ko ít đội ngũ thực lực cường hãn đến nơi đây" Hàn Sơn nhìn vậy , cảm thán nói, chỉ sợ hiện tại gần một nửa đội ngũ tiến vào Thần Thú Chi Nguyên lần này đã tiến đến nơi đây.

"Sự tình kiểu này ko giấu giếm được." Mục Trần thì chẳng cảm thấy ngoài ý muốn, những thế lực đỉnh tiêm kia tin tức bọn họ linh thông. Nhưng mà cây to đương nhiên đón gió lớn, nhất cử nhất động của bọn họ đều bị người khác để ý, suy đoán ra chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Bất quá Mục Trần cũng hiểu rõ, chỉ sợ những đội ngũ đỉnh tiêm kia cũng không cố ý giấu giếm những tin tức này, dù sao Thần Mộ Viên này vừa là bánh ngon vừa là độc dược, muốn gặm một miếng bánh ngon không phải cứ đến là gặm được.

Lòng tham đủ lớn, muốn đến tìm chết tất sẽ đến, những đội ngũ đỉnh tiêm tự nhiên là thờ ơ lạnh nhạt.

"Vô đó chơi chút đi."

Ánh mắt Mục Trần đột nhiên ngưng tụ về một khu vực bên ngoài Mộ Viên, chỗ đó đá to đứng vững có từng đạo linh lực chấn động phát ra, hiển nhiên ở chỗ đó chính là nơi tụ tập của phần lớn đội ngũ.

Bọn người Mục Trần tuy biết một số tin tức ở Thần Mộ viên nhưng nó không rõ ràng chút nào cả, tốt nhất không nên não tàn đâm sâu đến lúc rút ra ko được, nên đi theo đại bộ phận a.

Những người khác cũng không có ý kiến, đều gật đầu.

Mục Trần lướt đi, tiên phong xông trận lao về khu vực kia, sau mấy phút tất cả đều hạ xuống trên một viên đá to.

Sau khi hạ xuống bọn Mục Trần mới phát hiện số lượng đội ngũ ở nơi đây nhiều đến có chút ít giật mình.

Ở trên từng tòa đá to, đều có bóng người đứng sừng sững, nhân số có ít có nhiều, bất quá đều là phân biệt rõ ràng với nhau.

Hơn nữa số lượng những đội ngũ này cũng có chút kinh người, càng khiến Mục Trần kinh ngạc là đội ngũ nào cũng cường hãn không thể khinh thường.

Ánh mắt Mục Trần quét qua khu vực này một vòng, chợt tâm thần hắn khẽ động, ánh mắt không tự chủ được liền nhìn về chỗ sâu nhất, nơi đó có vài tòa đá to khổng lồ, mà lúc này ở trên đó đều có một ít nhân ảnh đang riêng phần mình ngồi lẳng lặng xếp bằng.

Khi ánh mắt Mục Trần nhìn lên trên người bọn họ, ánh mắt ngưng tụ thêm một vòng, làn da toàn thân đều căng thẳng, đó là nhục thân của hắn đã nhận ra uy hiếp ở trên những người kia nên mới sinh ra phản ứng.

"Chỗ kia đều là chủng tộc đỉnh tiêm bên trong Linh Thú Giới." Cửu U ở bên thấp giọng nói ra, khuôn mặt nàng cũng ngưng trọng hẳn lên, hiển nhiên nàng vô cùng kiêng kị những chủng tộc kia. Nếu bên trong Thần Mộ Viên thật sự xuất hiện truyền thừa tinh huyết Bất Tử Điểu mà nói, những người này chắc chắn là đám cạnh tranh lớn nhất rồi.

Mục Trần bất động thân sắc gật đầu, đầu tiên ánh mắt của hắn bị một đám bóng người hấp dẫn, những người này đều chút kỳ lạ, bởi vì đồng tử của bọn họ hiện ra màu sắc rực rỡ, ở trên đó có tinh quang quanh quẩn, tản ra một loại lực lượng thần bí.

Ở trước nhất những người này, ngồi xếp bằng một vị nữ tử thanh lệ giống như tiên nữ vậy, nàng đang mặc thanh y, mặt mày tinh xảo, toàn thân tản ra vẻ xinh đẹp cùng khí tức tôn quý, khiến người khác không thể xuất hiện suy nghĩ khinh nhờn.

"Đó là Cửu Thải Khổng Tước tộc, trong đám Thần thú phi cầm thì huyết mạch của bọn hắn cao quý không hề kém cạnh Phượng Hoàng nhất tộc." Cửu U thấp giọng nói ra.

Mục Trần gật đầu, huyết mạch tộc Cửu Thải Khổng Tước cường đại, không kém hơn Phượng Hoàng nhất tộc, chỉ có điều danh khí bọn họ so với tộc Phượng Hoàng muốn nhỏ bé hơn một chút.

"Bên kia, là Thông Thiên Viên tộc rồi." Mục Trần nhìn xang chỗ khác, nhìn thấy trên bệ đá đó chỉ có ba đạo thân ảnh. Thân thể ba người này đều gầy còm, tay cầm thạch côn, nhìn qua thì bình thường nhưng Mục Trần lại nhận ra luồng chấn động nguy hiểm nồng đậm từ trên người họ.

Tộc Thông Thiên Viên, cũng là chủng tộc đỉnh tiêm bên trong Linh Thú Giới.

"Còn có. . . Côn Bằng tộc."

Ánh mắt Mục Trần nhìn qua bệ đá bên phải, chỗ đó có mấy đạo nhân ảnh lười biếng mà đứng. Bộ dạng thì nhìn như lười biếng đó, nhưng mà chỉ một ánh mắt xẹt qua thôi cũng đã sắc bén lăng lệ ác liệt hơn dao, đây là đám sói đội lốt cừu non ngơ ngác mà thôi.

Côn Bằng tộc, đồng dạng cũng đỉnh tiêm, có huyết mạch đỉnh tiêm bá đạo. Chúng dang đôi cánh múa chín tầng trời, đuổi gió vờn mây, săn Nhật Nguyệt, ai dám tranh phong?

Bên trong mấy đạo nhân ảnh tộc Côn Bằng, ánh mắt Mục Trần dừng ở người ngồi đầu tiên, nơi đó là một gã nam tử nhắm mắt ngồi xếp bằng, tóc trên đầu hắn hơi có vẻ hoa râm, nếu so với những người bên cạnh dường như ít đi một tí sắc bén. Nhưng bằng vào cảm giác hơn hơn người, Mục Trần có thể cảm giác được người này bên trong đội ngũ Côn Bằng tộc mới là người sâu không lường được.

"Bên kia là Thiên Thần Hạc tộc. . ."

". . ."

Mục Trần nhìn qua từng đám một, sắc mặt càng ngày càng ngưng trọng, cuối cùng nhịn không được có chút cảm thán, đám này thật là con cưng của trời, so với người thường thì đám này được trời sinh ra đã có ưu thế cường đại.

Nơi này tụ tập rất nhiều đội ngũ mạnh, bọn hắn trực tiếp chiếm cứ vị trí tốt nhất, nhìn thì như không tranh không đoạt, thế nhưng chỉ là khí phách của bọn hắn đã chấn nhiếp người ở bên ngoài rồi.

Mục Trần cảm thán, sau đó định chuyển ánh mắt nhìn về tòa bệ đá phía trước nhất, bất quá không đợi ánh mắt hắn đến đã liền cảm giác được một luồng ánh mắt lạnh lùng tràn đầy hàn ý, xuyên thấu không gian phóng đến nơi hắn, lập tức khiến không khí quanh người hắn trở nên băng hàn.

Mục Trần lông mày chậm rãi nhăn lại, sau đó hắn ngẩng đầu lên, con mắt đen nháy bắn thẳng đến xa xa, đã thấy ở trên tòa bệ đá đầu tiên, người Phượng Hoàng tộc thách thức mà đứng. Mà lúc này ở nơi đó có một người nam tử mặc áo lam, mắt hắn như đao dường như muốn xuyên thủng những nơi hắn nhìn chằm chằm vào.

Nam tử áo lam nhẹ nhàng đong đưa quạt lông màu lam bằng băng trong tay, hàn khí lượn lờ, rồi thanh âm đạm mạc từ miệng hắn phát ra, chỉ là vậy thôi cũng dẫn tới hàn khí đột nhiên tràn ngập phiến khu vực này.

"Lúc trước chính là ngươi nhìn trộm ta a?"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1042: Bạch Minh

"Lúc trước là ngươi nhìn trộm ta à?"

Nam tử áo lam trong tay nhẹ đong đưa cái quạt lông màu băng lam, ngay lúc thanh âm đạm mạc truyền ra, các đội ngũ khu vực này đều đưa ánh mắt nhìn lên, sau đó ánh mắt có chút kinh dị nhìn về phía Mục Trần.

"Tựa hồ là nhân loại đi cùng với Cửu U Tước và Tê Ma tộc người, bất quá tên này lá gan không nhỏ, dám trêu chọc người của Phượng Hoàng tộc."

"Tên Bạch Minh cũng không phải là loại người lương thiện, nghe nói hắn đã là Bát phẩm Chí Tôn, được Phượng Hoàng tộc ban cho Chuẩn Thánh vật, hàn hoàng linh phiến. . . Sức chiến đấu không dạng vừa đâu, coi như là chính thức đối mặt với Bát phẩm Chí Tôn đỉnh phong cũng dám một trận chiến."

"Tên kia đúng là không biết trời cao đất rộng. . ."

Chung quanh từng tiếng bàn luận xôn xao vang lên, không ít đội ngũ nhìn về phía Mục Trần với ánh mắt nhìn có chút hả hê, nghĩ đến chỉ là 1 gia hỏa chỉ là Lục phẩm Chí Tôn cũng dám đi trêu chọc nhân vật hung hãn như Bạch Minh, quả thực là tự tìm đường chết.

Ở trên 1 bệ đá cách đó không xa, cửu thải Khổng Tước tộc ánh mắt giống như tiên nữ lạnh lùng quét qua người Mục Trần, sau đó liền cảm thấy nhàm chán, chỉ là nhân loại Lục phẩm Chí Tôn, hiển nhiên không thể làm cho nàng chú ý.

Bệ đá chỗ Côn Bằng tộc, mấy vị thiên kiêu ngược lại thì hai tay ôm ngực, bộ dáng có chút hăng hái muốn nhìn xem Mục Trần giải quyết thế nào.

Còn lại những đội ngũ khác thì cũng chỉ là đạm mạc nhìn qua một màn này, bọn họ cùng Mục Trần không có tý quan hệ nào, đương nhiên không có lý vì bọn hắn mà đi đắc tội với Phượng Hoàng nhất tộc.

Mà đối với từng đạo ánh mắt soi mói, bọn người Cửu U sắc mặt cũng có chút khó coi, hiển nhiên bọn hắn cũng không ngờ tới. Nam tử lại nhạy cảm đến như thế, vừa nhìn thấy Mục Trần đã lập tức nhận ra.

"Vạn Thú Mộ cũng không phải là hậu hoa viên của ai, không lẽ ngươi có thể cấm người khác dò xét hay sao?" Dưới ánh mắt lạnh lùng của Bạch Minh, Mục Trần mí mắt vừa nhấc, ngữ khí không vội không chậm đáp.

Lời vừa nói ra, nhất thời ở đây không ít đội ngũ đều nhíu mày, bọn hắn vốn cho rằng tên nhân loại Lục phẩm Chí Tôn này phải vộ vàng cầu xin tha thứ. Nhưng không nghĩ đến hắn lại dám chất vấn ngược lại với Bạch Minh.

Tên này đến tột cùng lấy đâu ra dũng khí?

Đứng phía trên bệ đá, Bạch Minh nghe được lời của Mục Trần trên khuôn mặt ngược lại lại tạo thành 1 nụ cười nhạt, chỉ là nụ cười kia lại tỏa ra hàn khí, khiến kẻ khác không nhịn được mà khẽ rùng mình.

"Bạch Minh đại ca, tên này chính là kẻ mà lần trước chúng ta đã kể!" Ở sau lưng Bạch Minh, đột nhiên một người đứng lên. Bộ dáng quen thuộc, đương nhiên là kẻ trước đó tại điểm giao dịch từng có xung đột với Mục Trần. Bạch Bân.

"A?"

Bạch Minh làm như có chút kinh ngạc, chợt lắc đầu, nói: " Ta còn đang đau đầu nghĩ cách xem làm thế nào để bắt được ngươi, không nghĩ tới ngươi lại chủ động xuất hiện, cũng tốt, đỡ khiến ta phải tốn công tìm kiếm."

Bạch Bân cũng dùng ánh mắt mỉa mai, thương cảm để nhìn Mục Trần.

Sau lưng Bạch Minh, Xích Phượng tộc Xích Hồng Vũ thấy thế. Lông mày cũng nhăn lại, chợt nàng nhìn về phía Mục Trần, âm thanh lạnh lùng nói: "Ngươi quả là 1 tên không biết trời cao đất rộng, hiện tại rút đi, có lẽ còn có thể giữ được tánh mạng."

Thanh âm của nàng tuy lạnh như băng, bất quá trong đó ẩn chứa một ít ý tứ muốn khuyên bảo Mục Trần rút lui, giữ gìn cái mạng nhỏ của mình.

Bạch Minh liếc nhìn Xích Hồng Vũ, rõ ràng đã nhìn thấu tâm tư của nàng, nhưng cũng không thèm để ý, Bạch Minh tuy nói lần này là người dẫn đầu đội ngũ, nhưng nàng là xích phượng nhất tộc, nên hắn cũng là không quản được nàng.

Mục Trần cũng có chút kinh ngạc nhìn Xích Hồng Vũ, nữ nhân này tuy lúc mới bắt đầu lộ ra có chút ngang ngược, bất quá tính tình cũng không xấu, vẫn hảo tâm nhắc nhở.

Bất quá nếu muốn Mục Trần hắn như vậy mà rút đi, chỉ sợ như vậy vẫn chưa đủ, hiện giờ mặc dù đang phải đối diện với Phượng Hoàng tộc, nhưng Mục Trần vẫn như cũ không e ngại.

(Anh thì ngán thằng nào :v)

Dù sao đối với loại tranh đấu loại này cũng chỉ là giữa tiểu bối với nhau, khó lòng mà kinh động đến các bậc tiền bối trong tộc, hơn nữa nếu như Bạch Minh thật sự tại đây chịu thiệt, thì chỉ sợ da mặt hắn cũng không đủ dày để đem chuyện này về bẩm báo, bởi vì 1 khi chuyện này

truyền đến bổn tộc thì chỉ sợ hắn sẽ trở thành trò cười của rất nhiều người.

"Thế nhưng ta hiện tại muốn tiến vào bên trong Thần Mộ Viên, mà bây giờ vẫn chưa có thu hoạch gì, vậy tại sao phải rút đi?" Mục Trần lắc đầu cười, nói.

Xích Hồng Vũ trừng lớn đôi mắt nhìn Mục Trần, nàng không nghĩ tới nàng đã ra ám hiệu rõ ràng như thế mà tên này vẫn còn cố ý muốn lưu ở chỗ để tiếp nhận lửa giận của Bạch Minh, kẻ này chẳng lẽ thật sự là một tên ngu xuẩn sao?

Chung quanh không ít đội ngũ sắc mặt trở nên cổ quái, một ít người thì âm thầm bật cười, cái tên nhân loại này không ngờ lại dại dột đến thế, dám cự tuyệt hảo ý của Xích Hồng Vũ, chỉ sợ kế tiếp e rằng Bạch Minh sẽ không dễ dàng mà buông tha cho hắn rồi.

Mà cũng không nằm ngoài dự liệu của mọi người, Bạch Minh nhẹ lay động chiếc quạt lông, giống như cười mà không phải cười nhìn chằm chằm vào Mục Trần, nói: "Thực lực không đủ, nhưng đảm phách cũng không nhỏ. . . Ta có thể cho phép các ngươi tiến vào Thần Mộ Viên, thậm chí còn có thể giúp các ngươi thông qua ngoại vây ngăn trở của Thần Mộ viên, nhưng đổi lại ta muốn lấy 1 thứ trên người của ngươi, được chứ?"

Mục Trần ánh mắt lóe lên, hắn nhìn qua Bạch Minh, sâu trong ánh mắt có thể thấy được một tia tham lam, tựa hồ đối với vật trên người hắn tỏ ra cực kỳ thèm muốn.

(éo phải gay mà tự nhiên dịch xong thấy mùi dầu ăn nồng nặc)

Mà dựa theo suy đoán của Mục Trần, nếu đoán không lầm thì vật mà Bạch Minh nói tới, chỉ sợ chính là Chân Phượng chi linh trên người hắn, đây là tinh huyết Chân Phượng ngưng tụ mà thành, nếu người của Phượng Hoàng tộc có thể hấp thu và luyện hóa được, hoàn toàn có thể khiến cho huyết mạch trở nên biến hóa.

Chỉ có điều Chân Phượng chi linh đối với việc hắn tu luyện Long Phượng thể cực kỳ trọng yếu, Bạch Minh muốn lấy đi, quả thực là ý nghĩ hão huyền.

Cho nên, ánh mắt quay mắt về phía Bạch Minh, Mục Trần cười lắc đầu, nói: "Ta cự tuyệt."

Bạch Minh nghe vậy cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, chỉ là trên mặt toát ra một tia giễu cợt: "Theo lẽ thường ngươi có thể cự tuyệt. Chỉ có điều. . . Ngươi có tư cách cự tuyệt sao?"

Khi chữ cuối cùng nói ra, hàn khí khủng bố đột nhiên từ trong cơ thể hắn trong bộc phát ra. Chỉ thấy không gian trước mặt Bạch Minh trở nên đông cứng lại, hàn khí màu trắng giống như 1 tấm lụa mở bung ra. Trực tiếp nhắm thẳng hướng bọn người Mục Trần mà đi.

Những nơi hàn khí màu trắng đi qua , linh lực thiên địa đều trở nên đóng băng, những đội ngũ chung quanh đều thi nhau tránh lui, trên mặt lộ vẻ kiêng kị sâu sắc, đối với hàn khí cỡ này thì coi như là cường giả Thất phẩm Chí Tôn đỉnh phong cũng không dám đụng vào.

Bọn người Cửu U, Hàn Sơn thấy thế. Thân thể cũng trở nên căng cứng, linh lực quanh than cũng bắt đầu khởi động, chuẩn bị đón nhận công kích, tuy nói ở chỗ này đối địch cùng Phượng Hoàng tộc đối với bọn hắn cực kỳ bất lợi, nhưng bọn hắn hiển nhiên cũng không có khả năng ngời chờ chết.

Bổng nhiên, ngay lúc đó, Mục Trần lại bước lên 1 bước, quanh thân không hề có dấu hiệu vận chuyển Linh lực, giống như là bỏ qua việc phòng ngự bản thân.

"Muốn chết!"

Đội ngũ chung quanh phần đông nhìn thấy Mục Trần chỉ là Lục phẩm Chí Tôn cũng dám bỏ qua phòng ngự mà đối mặt với công kích Bạch

Minh. Lập tức nhịn không được lắc đầu, người này, thật là tự tìm đường chết.

Bạch Minh đối với hành động đó của Mục Trần cũng khẽ giật mình, chợt nhăn mày lại. Trong mắt hàn quang lóe lên, lập tức không chút do dự, cong ngón tay búng ra. Hàn khí tựa như tấm lụa nhắm thẳng lồng ngực Mục Trần bắn mạnh tới.

Một chiêu này, có thể trực tiếp làm Mục Trần trọng thương.

Hàn khí lao tới nhưng sắc mặt Mục Trần vẫn không chút e ngại, sau đó hắn giơ tay lên. Lòng bàn tay mở ra, chỉ thấy được trong tay hắn là một vật ước chừng lớn cỡ nắm tay, đang chậm rãi nhảy lên, mà nương theo mổi lần nhảy lên, đều kèm theo 1 tiếng sấm kinh người truyền ra, một cỗ khí tức hủy diệt lan ra, làm cho sắc mặt tất cả mọi người ở đây đều kịch biến.

Đó là Thôn Lôi Thú tâm.

"Đó là cái gì?"

" Lực lượng thật là khủng khiếp!"

"Tên này điên rồi sao? Muốn đem tất cả mọi người ở đây đều bị liên lụy?"

“Anh em, chuột rút nhanh” (chém chút)

Rất nhiều đội ngũ sắc mặt đại biến, không chút nghĩ ngợi lập tức lui về phía sau, tuy bọn hắn tạm thời không có biện pháp nhận ra vật trong tay Mục Trần là gì, nhưng loại chấn động hủy diệt này nếu thật sự nổ tung lên, chỉ sợ tất cả người ở nơi này, đều sẽ bị liên lụy.

Chung quanh một mảnh rối loạn, Mục Trần mặt vẫn không chút biểu tình, Thôn Lôi Thú tâm cầm trực tiếp trong tay, đối với hàn khí đang lao tới dường như không mãi mai quan tâm, bộ dạng giống như không để ý sống khiến cho mọi người chung quanh đều một thân mồ hôi lạnh.

Bạch Minh nhìn chằm chằm vào Mục Trần, hắn tự nhiên cũng là phát giác được Thôn Thú Lôi Tâm ẩn chứa lực lượng cực kỳ đáng sợ, ngay cả hắn cũng phải hãi hùng khiếp vía, hắn hiển nhiên là nhìn ra được, Mục Trần là dựa vào vật này cho nên mới dám đối mặt với hắn mà không có nửa điểm kiêng kị, mà hiện nếu như hắn cứ như vậy thu tay về, chẳng phải nói là thực sự bị Mục Trần hù dọa cho hay sao?

"Ta đây không tin, ngươi lại có can đảm như vậy!" Bạch Minh sắc mặt âm trầm, hàn khí như nước lũ vẫn như cũ không hề khuyên giảm mà vẫn tiếp tục nhắm thẳng đến hướng của Mục Trần.

Bá!

Bất quá ngay tại lúc cả 2 sắp sửa chạm vào nhau, đột nhiên một hào quang năm màu từ trên trời giáng xuống, liền đem một ít Băng Lam hàn khí hóa giải.

Oanh!

Một đạo côn ảnh từ phía trên rơi xuống, cũng là đem một bộ phận hàn khí oanh thành một mảnh hư vô.

Hưu hưu!

Mấy đạo công kích cường đại cơ hồ là cùng lúc tiến đến, trong khoảnh khắc liền đem hàn khí kia triệt để tan biến.

Hàn khí bị đánh tan đi, sắc mặt Bạch Minh cũng trở nên âm trầm hơn, hắn xoay đầu lại, nhìn về phía những chi tộc đỉnh tiêm khác, những đòn công kích trước đó tất cả đều đến đến từ phía bọn họ.

"Các ngươi nếu là có ân oán, có thể rời xa nơi này, lúc đó tùy các ngươi tranh đấu, bất quá nơi đây là cửa vào Thần Mộ Viên, nếu bị phá hủy, Bạch Minh ngươi có nguyện ý bồi thường tổn thất của chúng ta không?" Cửu thải Khổng Tước tộc giống như như tiên nữ, đưa mắt nhìn về phía Bạch Minh, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng.

"Hắc hắc, e rằng hơn phân nửa là bồi không không nổi." Phía Thông Thiên Viên tộc, một gã nam tử gầy còm đang ôm thạch côn, cười híp mắt nói.

" Hy vọng Bạch huynh hãy bình tĩnh lại, nơi đây không phải là nơi để tranh đấu." Thiên Thần Hạc tộc cũng có cường giả mở miệng nói ra.

Mấy cường giả đỉnh tiêm chi tộc đồng thời mở miệng, trực tiếp làm cho Bạch Minh trong mắt hàn khí càng ngày càng đậm, bất quá trong số những người này cũng có những nhân vật làm hắn kiêng kị, hắn tự nhiên sẽ không đồng thời đắc tội với tất cả, lúc này chỉ có thể hít sâu một hơi, đem ánh mắt âm trầm liếc nhìn Mục Trần, không nói một lời liền lập tức ngồi xuống, nhưng ai cũng cảm giác được, trong nội tâm Bạch Minh hiển nhiên là đang lửa giận ngập trời.

Lúc này từng đạo ánh mắt kinh nghi bất định lại lần nữa quăng về hướng Mục Trần, lại nhìn về phía Bạch Minh đang tức tối, không ai nghĩ đến hắn không chỉ không cần ra tay, ngược lại chỉ là hời hợt móc ra một vật, liền đem Bạch Minh chật vật đến như vậy.

Hơn nữa, còn làm cho những tên cường gia của những chi tộc đỉnh tiêm đó không thể không ra mặt đem Bạch Minh ngăn lại, dẫn tới việc giữa bọn hắn sẽ xuất hiện khúc mắc với nhau, về sau nếu xung đột trở nên gay gắt, việc này không chừng sẽ trở thành ngòi nổ để kích hoạt.

Tên này nhìn như vô cùng đơn giản, nhưng lại làm cho không ít người trong nội tâm âm thầm khiếp sợ, trong ánh mắt nhìn về phía hắn, nào dám xuất hiện tia khinh thường nào.

Thậm chí, ngay cả cửu thải Khổng Tước tộc cũng dùng đôi mắt xinh đẹp liếc nhìn hắn thật lâu, trải qua xung đột ngắn ngủi, bọn hắn cũng đã nhìn ra được, cái tên nhân loại mới chỉ có thực lực Lục phẩm Chí Tôn, tựa hồ không phải là tên lỗ mãng vô dụng giống như trong tưởng tượng của mọi người.

Một số ít cường giả nhìn nhau, đều cùng lúc gật đầu, tên nhân loại có tên Mục Trần này coi bộ không phải là dạng vừa đâu.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1043: Tư Cách

Bên ngoài Thần Mộ Viên, nương theo sắc mặt Bạch Minh dần trở nên an tĩnh lại, không khí nơi đây trở nên có chút quỷ dị, từng đạo ánh mắt kinh nghi bất định không nhịn được mà đều nhìn về phía Mục Trần.

Trước đó khi nhìn thấy Bạch Minh muốn tìm Mục Trần để gây khó dễ, bọn họ vốn muốn cho cả 2 lao vào nhau để triệt tiêu bớt sức mạnh, dù sao trong mắt bọn họ thì đội hình của Phượng Hoàng tộc cộng thêm tên Bạch Minh có thực lực cường hãn, đội ngũ tầm thường căn bản là không dám cùng bọn họ chống lại.

Nhưng đồn như lời, cục diện vốn là tiến thối lưỡng nan, lại bị Mục Trần hời hợt hóa giải, không chỉ vậy còn đem Bạch Minh làm cho có chút chật vật.

Quay mắt về phía những đội ngũ đã ra tay ngăn trở mình, mặc dù là Bạch Minh, hiển nhiên cũng không dám khiêu khích nhiều người.

Bởi vì một khi thực sự chọc giận Mục Trần, khiến hắn liều mạng mà kích nổ Thôn Thú Lôi Tâm trong tay thì chỉ sợ đến lúc đó tất cả mọi người ở đây đều bị liên lụy, đến lúc đó nói không chừng đại môn để tiến vào Thần Mộ Viên sẽ bị phá hủy.

Dù rất nhiều người cũng hoài nghi liệu Mục Trần thật sự có dũng khí để phát nổ Thôn Thú Lôi Tâm hay không, tuy nhiên bọn hắn hiển nhiên cũng không có can đảm để đánh canh bạc gọi là vạn nhất

Nếu đã vậy thì bọn họ cũng chỉ có thể tự mình xuất thủ để ngăn cản Bạch Minh, miễn cho hắn thật sự làm cho Mục Trần nổi điên lên, đến lúc

đó mọi người nơi này đều không có quả ngon để ăn.

Vì vậy, mặc kệ trong lòng của những chi đội ngũ này có muốn hay không, bọn hắn cũng chỉ còn cách ra mặt ngăn trở Bạch Minh.

Giữa bầu không khí yên tĩnh, từ phía Cửu Thải Khổng Tước tộc, vị nữ cường giả mang đôi mắt năm màu nhìn về phía Mục Trần. Ngữ khí trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: "Vị bằng hữu kia, chúng ta tại đây tất cả mọi người đều muốn đi vào Thần Mộ Viên. Cho nên cũng thỉnh ngươi thu hồi lại vật trong tay, chớ làm điều dại dột. Nếu không đến lúc đó, vạn nhất nơi đây bị phá hủy, sẽ khiến cho mọi người tại đây không đồng ý."

Vốn là trước đó bọn họ đối với tranh chấp giữa Mục Trần và Bạch Minh căn bản không hề quan tâm, nhưng cuối cùng cũng bị Mục Trần bức đến mức không thể không ra tay, điều này cũng khiến cho nội tâm bọn hắn có chút bất mãn, nên hiện tại muốn mở miệng cảnh cáo Mục Trần, ý bảo hắn làm việc phải có chừng có mực.

Mục Trần nghe vậy, cũng chỉ cười, hắn nhẹ nhàng tung Thôn Lôi Thú Tâm trong tay. Nói: "Chúng ta vốn không có ý gây chuyện, bất quá nếu như ai đó thật sự cho rằng chúng ta là quả hồng mềm, ta đây sẽ cho kẻ đó biết được vì sao biển xanh lại mặn."

"ĐCMM (Đít Cong Mịn Màng)!" sau lưng Bạch Minh, Bạch Bân sắc mặt có chút tái nhợt quát.

Bạch Minh sắc mặt đã khôi phục lại vẻ đạm mạc. Bất quá hắn nhìn như không tức giận, chỉ là dùng ánh mắt giống như là băng đao nhìn chằm chằm vào Mục Trần, sâu trong đôi mắt có thể thấy được, hắn đã thực sự động sát ý.

"Chuyện đó ta sẽ nhớ kỹ." Bạch Minh phất tay ngăn trở Bạch Bân. Chỉ là ngữ khí thản nhiên nói: "Hi vọng vật ấy ngươi có thể một mực giữ lại."

Nghe được Bạch Minh, chung quanh phần đông đội ngũ cường giả mí mắt đều là giật giật, cái này Bạch Minh tuy nhiên nhìn như vô hỉ vô nộ. Nhưng ai cũng cảm giác được, vào lúc này. Hắn đối với Mục Trần đã là sinh ra sát ý.

Nghĩ đến đây, bọn hắn cũng âm thầm lắc đầu. Cái tên gọi là Mục Trần này cũng có chút thủ đoạn, nhưng dù sao vẫn còn quá yếu, hiện tại hắn dám chống lại Bạch Minh, hiển nhiên là ỷ vào khỏa ngân sắc trái tim trong tay cái kia.

Bất quá, tuy bọn hắn vật ấy đối với không quá quen thuộc, nhưng cũng có thể đoán được đại khái, vật đó uy lực tuy rất mạnh, nhưng hiển nhiên số lần sử dụng có hạn chế, thậm chí có khả năng là chỉ dùng được một lần duy nhất.

Bằng không thì nếu như có thể sử dụng nhiều lần thì Mục Trần sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Bạch Minh như vậy, trực tiếp ném đi thì cho dù đội ngũ Phượng Hoàng tộc có nhiều cường giả hơn đi chăng nữa, cũng chỉ sợ phải chịu cảnh gà bay chó chạy, không chết cũng bị thương.

Mà bây giờ hắn cũng chỉ đơn giản là đem vật đó ra đe dọa, cũng không lập tức thúc dục, vậy hiển nhiên là vật ấy muốn sử dụng cũng có hạn chế rất lớn, vì vậy hiện tại hắn cũng chỉ đem vật ấy ra để đe dọa mà thôi.

Cho nên, đợi đến thời điểm Mục Trần đem vật ấy sử dụng, e rằng Bạch Minh sẽ lập tức tìm hắn để tính sổ.

"Chuyện này cũng không phiền đến các hạ phí tâm." Mục Trần cười nói, hắn trở tay đem Thôn Lôi Thú tâm thu lại, vật này uy lực quá mạnh mẽ, dùng để đối phó Bạch Minh, thật sự là có chút không nỡ.

Mà về phần uy hiếp của Bạch Minh, hắn cũng không để tâm lắm, Bạch Minh thực lực quả thực rất cường hãn, so với Kim Kình Thiên thì mạnh hơn không chỉ một bậc, tuy nhiên, nếu như thật sự phải chính diện

đối mặt thì cho dù không dùng Thôn Lôi Thú tâm, hắn cũng có thể khiến Bạch Minh phải nếm quả đắng.

Trước đó hắn sở dĩ đem Thôn Lôi Thú tâm ra, cũng chỉ là muốn chấn nhiếp những tên gia hỏa kia một chút, ở chỗ này, nếu như không có thể hiện ra đủ thực lực, chỉ sợ phiền toái sẽ không ngừng tìm tới, đã như vậy không bằng ngay từ đầu đem toàn bộ chấn nhiếp một phát để chấm dứt hậu hoạn.

Mà tế ra Thôn Lôi Thú Tâm thì hiệu quả hiển nhiên cũng coi như không tệ, không chỉ khiến Bạch Minh kiêng kị tránh lui, mà ngay cả những đội ngũ cường đại đều là sinh lòng kiêng kị sâu sắc, thậm chí còn không thể không ra tay đem Bạch Minh ngăn cản lại.

Vị nữ tử của Cửu Thải Khổng Tước tộc nhìn thoáng qua Mục Trần đang mỉm cười, từ sâu trong đôi mắt thấy hắn dường như không có bao nhiêu sợ hãi, điều này làm cho nàng có chút nhíu mày, chẳng lẽ tên nhân loại bất quá chỉ là Lục phẩm Chí Tôn, ngoại trừ dựa khỏa trái tim ngân sắc đó thì hắn vẫn còn có thủ đoạn khác để chống lại Bạch Minh hay sao?

Nghĩ mãi không có đáp án nên cũng chỉ đành lắc đầu, bất luận Mục Trần có hay không có thủ đoạn đối phó thì đối với nàng đều không quan trọng, chỉ cần vào được Thần Mộ Viên thì bọn người Mục Trần cùng Bạch Minh dù có liều sống liều chết với nhau cùng nàng không có quan hệ, chỉ cần lúc này bọn hắn có thể giữ yên lặng, không đem nơi này là phá hư được.

"Chư vị, nơi này là cửa vào tiến vào Thần Mộ viên, bất quá Thần Mộ Viên bên trong cùng bên ngoài vốn chia thành 2 phần, bên ngoài thì tùy ý không ngăn trở, chỉ là bên trong đó Thú Linh vô số, nếu như cảm thấy có lòng tin, tự nhiên có thể xông vào một lần."

Vị kia thanh lệ nữ tử đôi mắt đẹp nhìn quanh phần đông đội ngũ, thản nhiên nói: "Bất quá nếu muốn tiến vào nội vực, thì là cần một ít tư cách."

"Khổng Linh Tiên Tử, làm thế nào mới có tư cách?" Có đội ngũ nhịn không được lên tiếng hỏi thăm.

"Nàng gọi là Khổng Linh ư" Mục Trần liếc nhìn nàng, thần sắc bất động, từ trên người, nàng có giác ứng được khí tức nguy hiểm, thực lực nàng ta e rằng không thua Bạch Minh.

Nữ tử tên là Khổng Linh hào quang lưu chuyển, ngữ khí trong trẻo nhưng lạnh lùng bình thản đáp: "Tư cách là một khỏa chi tâm của Bát phẩm Thú Linh."

Xôn xao.

Lời vừa nói ra, bốn phía lập tức một mảnh xôn xao, không ít đội ngũ sắc mặt đều nhịn không được biến đổi, chi tâm của Bát phẩm Thú Linh, chính là nói muốn họ đi vào nội vực chém giết một đầu Bát phẩm Thú Linh?

Đây chính là có thể so với cường giả Bát phẩm Chí Tôn a!

Bọn hắn tại đây, ngoại trừ những đội ngũ đỉnh cấp thì những người khác làm sao dám đơn giản đi tìm Bát phẩm Thú Linh chem. giết, mặc dù cuối cùng có thật sự chiến thắng, thì e rằng cũng sẽ trả 1 cái giá thảm trọng.

" Chi tâm của Bát phẩm Thú Linh ư" Mục Trần nghe vậy, lông mày cũng hơi nhíu lại, cùng bọn Cửu U liếc nhìn nhau, để đạt được tư cách chỉ sợ không phải là chuyện dễ dàng, tuy nói Bát phẩm Thú Linh linh trí không cao, nhưng dù sao cũng có được thực lực của Bát phẩm Chí Tôn, đội ngũ tầm thường chỉ cần một chút sơ sẩy, chỉ sợ kết cục sẽ là toàn quân bị diệt.

Hiện tai những đội ngũ có đủ tư cách khiêu chiến Bát phẩm Thú Linh, chỉ sợ không vượt qua mười đầu ngón tay.

" Không biết bên trong nội vực, đến tột cùng có cái gì?" Mục Trần ánh mắt chớp động, chợt đột nhiên lên tiếng hỏi.

Một ít đội ngũ khác nghe vậy cũng lập tức đem ánh mắt hướng về phía Khổng Linh, tuy bọn hắn biết được cái gọi là Thần Mộ Viên không phải phàm địa, nhưng vẫn như cũ không rõ ràng lắm là tận sâu bên trong đến tột cùng có bảo bối gì.

Khổng Linh liếc nhìn Mục Trần, trên gương mặt thanh lệ nhìn như cười mà không phải cười chậm rãi nói: "Trong đó đến tột cùng có cái gì, đợi đến lúc ngươi thực sự bước vào trong đó, lúc đó tự nhiên sẽ biết."

Trong lời nói của nàng mang theo một tia trêu tức, hiển nhiên không tin rằng Mục Trần có thể tiến vào nội vực, đương nhiên, nếu như hắn cam lòng đem khỏa trái tim ngân sắc kia ra dùng thì có thể, bất quá sau khi dùng xong, chỉ sợ Bạch Minh sẽ lập tức tìm hắn tính sổ thủ.

Đối với lời nói trêu tức của Khổng Linh, Mục Trần cũng không tức giận, chỉ là ôn hòa cười nói: "Đa tạ, hẹn gặp tại nội vực."

Khổng Linh nao nao, không hiểu tên này lấy đâu ra sự tự tin đó, cũng không biết đến tột cùng là hắn cậy mạnh hay là thật sự có một ít thủ đoạn.

"Lúc này chính là thời điểm mà tử khí trong thần trong mộ viên dày đặt nhất, bất quá chỉ cần đợi đến sáng sớm, lúc tử khí bên trong thần mộ suy yếu, đó chính là thời điểm tốt nhất để tiến vào Thần Mộ Viên."

"Đa tạ Khổng Linh Tiên Tử."

Phần đông đội ngũ đều thành tâm ôm quyền cảm tạ, vốn Khổng Linh không cần phải nói cho bọn họ chi tiết tới vậy, với thực lực của những hoàn toàn có thể tự mình tiến vào trong Thần Mộ Viên để cướp lấy bảo bối.

Khổng Linh nghe vậy, cũng chỉ là cười nhạt một tiếng, nàng nói nhiều như vậy, hiển nhiên không phải là muốn được mọi người cảm tạ, chỉ có điều xuất thân là Cửu Thải Khổng Tước tộc, vốn là chủng loại cực kỳ kiêu ngạo, làm cho nàng cũng khinh thường việc làm cho người bên ngoài bởi vì vô tri vô giác đi chịu chết mà thôi.

Mục Trần nghe xong lời của Khổng Linh, cả đội cũng tự tìm một tòa nham thạch rồi ngồi xuống, sau đó nhắm mắt dưỡng thần, bây giờ cũng không có cách nào để tiến vào Thần Mộ Viên nên việc có thể làm bây giờ là chờ đợi mà thôi.

Mà ngay lúc Mục Trần vừa ngồi xuống, tâm thần chợt khẽ động, ánh mắt của hắn đột nhiên lóe lên, bởi vì hắn phát giác được, bên trong cánh tay vốn là nơi bị chiếm giữ bởi Chân Phượng chi linh, vào đúng lúc này bỗng chấn động một cái.

Mà bên trong loại chấn động này tựa hồ đang ẩn chứa một loại cảm giác kiêng kị, nhưng bên cạnh cảm giác kiêng kị, lại có thêm cảm giác gần gủi.

Đến tột cùng là thứ gì có thể khiến cho Chân Phượng chi linh vừa cảm thấy kiêng kị, đồng thời lại có cảm giác gần gũi chứ?

Nội tâm Mục Trần khẽ chấn động, cảm giác thân cận chứng tỏ là vật đó cùng loại huyết mạch với Chân Phượng bên trong cơ thể hắn, mà bên trong Phượng Hoàng nhất tộc, tồn tại có thể làm cho Chân Phượng sinh cảm giác kiêng kị cùng thân cận, chỉ có hai loài.

Chân Hoàng cùng với Bất Tử Điểu.

Mà bên trong Thần Mộ Viên, cũng không nghe nói là có Chân Hoàng vẫn lạc, như vậy cũng chỉ có loại thứ hai

Mục Trần ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn thẳng vào Thần Mộ Viên, xem ra chổ này thật sự là nơi Viễn Cổ Bất Tử Điểu vẫn lạc!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1044: Bát Phẩm Thú Linh

Thân ảnh của bọn Mục Trần xuất hiện trên 1 cây cự thụ , ánh mắt của bọn họ nhìn về phía trước, chỉ thấy được nơi đó là một mảnh rừng rậm bao la, trong khu rừng rậm được che kín bởi những thân cây màu xám trắng, những cái cây này không có cành lá, chỉ thấy toàn thân trụi lủi, từ xa nhìn lại giống như 1 mảnh rừng rậm của yêu mà, làm cho người cảm thấy rùng cả mình.

Bất quá, tầm mắt của bọn Mục Trần cũng không dừng lại ở bên ngoài khu rừng quá lâu, liền nhanh chóng tập trung nhìn vào vị trí trung tâm của rừng rậm, chỉ thấy được tại chỗ đó tử khí tràn ngập, từng đạo thân ảnh màu xám trắng giống như cô hồn các đảng đang không ngừng di chuyển, nhìn sơ qua cũng có thể ước lượng được số lượng không dưới ngàn con. . .

Tại chỗ mi tâm Mục Trần hắc quang hiện ra, trực tiếp là xuyên thủng lớp tử khí dày đặc kia, lập tức cảnh tượng sâu trong rừng rậm đó ở trở lên rõ ràng hơn trong mắt hắn, chỉ thấy được ở bên dưới một cây đại thụ, một thân ảnh màu đen đang ngồi xếp bằng, bóng dáng kia bên ngoài thân thể đang mặc 1 khôi giáp màu đen, mặt ngoài của khôi giáp bị quấn quanh bởi tử khí, dựa theo chấn động do tử khí phát ra thì ngay cả Mục Trần, sắc mặt cũng trở nên căng thẳng đôi chút.

Thú Linh màu đen ở chỗ có, so với những thất phẩm thú linh mà trước đó bọn Mục Trần đã gặp thì cường hãn hơn nhiều, hiển nhiên, đây chính là một đầu Bát phẩm Thú Linh.

"Ồ?"

Mục Trần nhờ sự giúp đỡ của Diệt Sinh Đồng nên trong lúc quan sát thú linh, đột nhiên nhẹ ồ lên một tiếng, bởi vì hắn phát hiện khôi giáp trên thân thể đầu Thú Linh này, tựa hồ có chút tàn phá, thậm chí nhìn từ ngoài vào có thể thấy từng đạo vết thương rất sâu, lộ ra xương cốt xám trắng.

Hơn nữa đầu Bát phẩm Thú Linh này toàn thân tử khí cũng có vẻ hơi hỗn loạn, giống như là trước đó trải qua một hồi đại chiến.

"Như thế nào?" Một bên Cửu U thấp giọng hỏi.

"Đầu Bát phẩm Thú Linh tựa hồ đã bị trọng thương đôi chút." Mục Trần cũng hơi có chút nghi ngờ nói ra, lúc trước hắn đã dùng Diệt Sinh Đồng dò xét xung quanh, phụ cận ngoài đội ngũ của hắn cũng không còn đội ngũ nào khác. Vậy thì thương thế của đầu Bát phẩm Thú Linh từ đâu mà ra?

Cửu U, Mặc Phong. Hàn Sơn nghe vậy cũng có chút ít kinh ngạc, chợt nhoẻn miệng cười. Nói: "Xem ra ông trời cũng giúp chúng ta, một đầu Bát phẩm Thú Linh bị thương thì so với bình thường dễ đối phó hơn nhiều."

Cửu U nhìn về phía Mục Trần, nói: "Trong khu vực này số lượng Thú Linh cũng không ít, trong đó thậm chí có một ít Thất phẩm Thú Linh tồn tại. Nếu như bị dẫn động đến thì sẽ rất phiền toái, đến lúc đó vạn nhất tên Bát phẩm Thú Linh kia thoát ra được, chỉ sợ sẽ không còn cơ hội."

Dựa theo đội hình bọn hắn thì muốn đối phó với một đầu Bát phẩm Thú Linh cũng đã có chút miễn cưỡng, nếu như còn dẫn động 1 số thú linh khác tìm tới e rằng bọn họ chỉ còn nước dùng võ “bảy chọ” (bỏ chạy :3).

Bọn Hàn Sơn hắn cũng quay đầu nhìn vào Mục Trần, vào lúc này, tựa hồ cũng chỉ có thể trông cậy vào Mục Trần thôi.

Mục Trần trầm ngâm một lát. Ánh mắt quét một vòng tại khu vực này, sau đó nói: " Thú Linh tầm thường có cảm giác cực yếu, ta có thể dùng Linh trận vây khốn chúng, về phần những Thất phẩm Thú Linh kia. Cảm giác của chúng thì nhạy cảm hơn rất nhiều, phương pháp xử lý ổn thỏa nhất là bắt chước Thánh Phồng đem bọn chúng đấm phát chết lun (giải quyết hết). Bằng không thì vạn nhất đến lúc chúng ta vây giết đầu Bát phẩm Thú Linh lại bị chúng xông tới, lúc đó muốn giải quyết sẽ cực kỳ khó khăn."

"Nhưng nơi này Thất phẩm Thú Linh số lượng sợ là không dưới ba mươi đầu. . ." Mặc Linh chớp mắt nói. Đây chính là tương đương với hơn ba mươi vị Thất phẩm Chí Tôn, bằng vào số người bọn hắn. Liệu có thể giải quyết hết toàn bộ?

"Trước khi có lẽ không có khả năng. . . Nhưng hiện tại, trong tay các ngươi ko phải là có Chuẩn Thánh vật hay sao?" Mục Trần cười nói, Cửu U, Mặc Phong, Mặc Linh đều là đã lấy được Chuẩn Thánh vật, bây giờ dựa vào sức mạnh thì những Thất phẩm Chí Tôn tầm thường căn bản khó có thể chống lại bọn họ, những Thất phẩm Thú Linh này tuy số lượng không ít, nhưng cũng chỉ là hơi phiền toái một chút mà thôi.

"Những Thất phẩm Thú Linh này cứ giao cho chúng ta, ngươi an tâm bố trí Linh trận là được." Cửu U nghe vậy cũng lập tức phân phó, suốt đoạn đường này bọn hắn phần lớn đều dựa vào Mục Trần, nếu hiệm tại những phiền toái này cũng không giải quyết được, thì đúng là mất hết mặt mũi rồi.

(Chém gió : Mục Trần gật đầu, cũng không nói nhảm, trực tiếp nhẹ nhàng lướt xuống gốc cây, sau đó tìm một khu vực trống trải, chầm chậm nhắm mắt lại, âm thầm vận chuyển chaka của Cửu Vĩ khắp cơ thể, 2 tay liên tục kết ấn, ấn pháp thay đổi liên tục, Mục Trần 2 mắt mở ra, mắt trái Mangekyou Sharingan, mắt phải Rinnegan, cuối cùng tay trái kết ấn của linh trận phong hệ Rasengan, tay phải kết ấn của linh trận lôi hệ Chidori, dần dần đưa 2 ấn pháp kết hợp lại với nhau, đang cố rắng chuẩn bị để sử dụng nhẫn thuật vây khống bí truyền của Lục đạo tiên nhân.)

Mục Trần gật đầu, cũng không nói nhảm, trực tiếp nhẹ nhàng lướt xuống gốc cây, sau đó tìm một khu vực trống trải, hai tay khép lại, ấn pháp biến ảo liên tục, tàn ảnh bay tán loạn, từng đạo linh ấn không ngừng xuất hiện, lấy Mục Trần làm trung tâm chậm rãi rơi xuống, sáp nhập vào mảnh không gian để tạo thành linh trận.

Từng đạo Linh ấn dung nhập vào không gian, dẫn tới xung quanh khu vực này, linh lực thiên địa có chút rung chuyển, mơ hồ có thể nhìn thấy bên trong hư vô lan tràn ra từng đạo linh lực.

Mục Trần ấn pháp biến ảo, giằng co gần 10 phút, rồi sau đó, linh ấn ở đầu ngón tay mới chầm chậm tiêu tán.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn mảnh không gian xung qunah, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng, lần này hắn bố trí Linh trận có tên là Huyễn Ma trận, phẩm cấp cũng không tính cao, chỉ có được hiệu quả giống như 1 số loại ảo trận, nếu là người thường bị vây khốn ở trong đó, coi như là một vị Lục phẩm Chí Tôn cũng có thể nhanh chóng phát giác , thậm chí thoát ra.

Bất quá tại đây Thú Linh tuy có lực lượng, nhưng lại không linh trí, cho nên loại Linh trận này đối với chúng cũng có hiệu quả trói buộc.

Hơn nữa trước đó Mục Trần còn đặc biệt tăng cường vài tòa linh trận để gia cố lực lượng xung quanh, chỉ cần không phát sinh biến cố đặc thù, cũng thừa sức đem Thú Linh nơi đây đem vây khốn.

Sau khi bố trí Linh trận thành công, Mục Trần liền hướng về phía Cửu U cách đó không xa trên đỉnh đầu, khẽ gật đầu, sau đó thân thể mềm mại của Cửu U liền lướt đi, trực tiếp tiến vào bên trong rừng rậm.

Rống!

Cửu U vừa tiến vào rừng rậm, cũng không cố ý che lấp sinh khí, cho nên theo sự xuất hiện của nàng, bên trong cánh rừng rậm này lập tức xuất hiện tiếng gầm do thú linh phát ra, sau đó từng đạo thân ảnh giống như quỷ mị bắn thẳng ra, nhắm thẳng hướng Cửu U mà tới.

Cửu U cũng không ngừng lại, đem tốc độ thúc dục đến mức tận cùng, dạo qua một vòng bên ngoài xung quanh cánh rừng rậm này, bởi vì bên trong rừng rậm bộ có không ít Thất phẩm Thú Linh, cho nên nàng một bước cũng không dám bước vào.

Rống!

Ngắn ngủn hai ba phút thời gian, phía sau nàng đã là từng bày Thú Linh đang nối đuôi nhau mà đi, xa xa trên đỉnh cây, bọn người Hàn Sơn nhìn thấy số lượng linh thú động như vậy cũng cảm thấy da đầu có chút run lên.

Cửu U thẳng đến chỗ Mục Trần bố trí Linh trận mà đi, phía sau dẫn theo số lượng Thú Linh khổng lồ, tiến vào trong phạm vi linh trận khổng lồ.

Khi phần lớn Thú Linh đẽ tiến vào trong linh trận, Mục Trần ấn pháp biến đổi, lập tức đem Linh trận khởi động.

Ông!

Nhất thời. Linh quang sáng chói từ trong hư không tỏa ra, vô số đạo Linh lực phức tạp đan vào. Tạo thành từng đạo Linh Văn, cuối cùng hóa thành một tòa đại trận. Bao phủ xung quanh.

Mục Trần cùng Cửu U thấy đại trận bao phủ liền lập tức thoát ly ra ngoài, sau đó đứng trên 1 cây đại thụ, nhìn vào trong khu vực đó, chỉ thấy được số lượng Thú Linh to lớn đó lúc này giống như những con ruồi bay tán loạn trong linh trận, mỗi lần trông thấy một số Thú Linh muốn xông ra ngoài phạm vi Linh trận, thì lại thấy chúng chủ động quay trở về. . .

"Không tệ." Cửu U nhìn một màn này, nhịn không được tán thưởng một tiếng, Linh Trận Sư quả là có rất nhiều thủ đoạn. Tu Luyện giả tuy nói sức chiến đấu bình thường thì cường hoành hơn, nhưng lại khó có

thể không tốn bao nhiêu công sức lại có thể đem số lượng Thú Linh nhiều như vậy vây khốn.

"Linh trận này ta đã cho thêm vào trong đó 1 số thứ, có thể quấy nhiễu những Thú Linh này, bọn chúng có sẽ chỉ có thể đi quanh quẩn trong nơi này thôi." Mục Trần cười nói.

Cửu U gật đầu, sau đó đôi mắt nhìn về phía sâu trong rừng rậm, việc giải quyết những Thú Linh này đã xong, kế tiếp là tới lượt bọn hắn dựa vào sức mình để đối phó những Thất phẩm Thú Linh kia rồi.

"Còn lại giao cho các ngươi."

Mục Trần phân phó cho bọn người Cửu U. Sau đó liền trực tiếp nhắm thẳng 1 khu vực khác trong rừng rậm mà đi, hắn cần chuẩn bị trước một số thứ trước khi đối phó với đầu Bát phẩm Thú Linh kia.

Cửu U nhìn qua thân ảnh của Mục Trần đang rời đi, xoay người lại nhẹ gật đầu với bọn Mặc Phong, Hàn Sơn. Sau đó đoàn người trực tiếp lướt tiến vào khu rừng rậm, dần dần tiếp cận khu vực của những Thất phẩm Thú Linh kia.

Sâu trong rừng rậm, từng đạo thân ảnh nâu đen không ngừng di chuyển. Xung quanh cơ thể tỏa ra tử khí nồng hậu, Hiển nhiên là so với những Thú Linh trước đó đó thì cường hãn hơn nhiều.

Rống!

Sau khi bọn Cửu U đặt chân xuống thì sinh khí trên người bọn họ lập tức bị những Thất phẩm Thú Linh cảm ứng được. Những tiến gầm lập tức vang lên khắp khu rừng, tử khí cuồn cuộn lao đến, không lâu sau liền xuất hiện gần mười đầu Thất phẩm Thú Linh, bao vây lấy xung quanh bọn người Cửu U.

Nhìn qua số lượng Thất phẩm Thú Linh, bọn người Hàn Sơn đều không nhịn được mà sắc mặt trở nên biến đổi, nếu như là trước kia bọn

hắn gặp phải nhiều Thất phẩm Thú Linh như thế này, chỉ sợ là sẽ lập tức rút rui.

Bá!

Những Thú Linh căn bản không có linh trí, cho nên vừa nhìn thấy bọn người Cửu U liền lập tức ra tay, toàn thân bao phủ tử khí, trực tiếp nhắm thẳng hướng bọn Cửu U mà tới.

Mười đầu Thất phẩm Thú Linh đồng thời ra tay, coi như là cường giả Thất phẩm Chí Tôn đỉnh phong e cũng phải tạm lánh mũi nhọn.

Bất quá Cửu U một bước bước tới, ngọc thủ nắm chặt, Hắc Ám Thần Xích dần dần hiện ra, hắc quang lập tức tràn ngập khắp nơi, giống như 1 cái hắc động đang thôn phệ ánh sáng Thiên Địa.

Hắc quang tỏa ra, tử khí lao đến như nước lũ ngay lập tức bị suy yếu hơn phân nửa, cùng lúc đó, 1 tiếng chuông thánh thót bất ngờ vang lên, ngay sau đó, nhiệt độ xung quanh lập tức tăng lên, chỉ thấy trên trời Xích Viêm đang không ngừng lao xuống, lập tức thiêu đốt tất cả những tử khí đang lao đến như nước lũ.

Ở phía sau, Mặc Linh vừa cười vừa thúc dục khỏa lục lạc chuông, những đầu Thất phẩm Chí Tôn đối diện với Xích Viêm đều không chịu nổi, tử khí bắt đầu bị biển lửa không ngừng thiêu đốt.

Đối diện với thế liên thủ tấn công của mười đầu thất phẩm thú linh, liền bị Cửu U cùng Mặc Linh hai người nhẹ nhàng hóa giải.

Nhìn thấy một màn nay, ngay cả Cửu U cùng Mặc Linh trên mặt đều hiện lên vẻ kinh ngạc, nếu như đổi lại là trước kia, coi như là hai người bọn họ đem hết toàn lực ra mà làm, e rằng cũng không có khả năng ngăn cản được thế công mạnh như vậy, mà bây giờ, lại hóa giả 1 cách nhẹ nhàng.

"Thật không hổ là Chuẩn Thánh vật." Cửu U không nhịn được tán thưởng một tiếng, khó trách cường giả cấp bậc Địa Chí Tôn đối với Thánh Vật đều cực kỳ thèm muốn, uy lực bực này, quả thực cực kỳ cường đại.

Oanh!

Ngay lúc tử khí bị hỏa diễm thiêu đốt sạch sẽ, một đầu trường thương mang theo khí tức cổ xưa lao đến, thương mang lóe lên, trực tiếp xuyên thủng đầu của 1 Thất phẩm Thú Linh, đem nó chấn vỡ mà đi.

Phanh!

Hám Thiên Côn cũng từ trên trời giáng xuống, côn ảnh rơi xuống trên người 1 đầu Thất phẩm Thú Linh , ngay lập tức, đại địa đều trực tiếp bị xé nứt ra một khe hở cực lớn, mà dưới thân côn, cơ thể cứng rắn của một đầu Thất phẩm Thú Linh đó lập tức bị chấn nát.

Mặc Phong cùng Hàn Sơn đột nhiên ra tay, lập tức có hiệu quả kinh người.

Bốn người liếc nhau, đều cùng chịu chấn động, lập tức nắm chặt Chuẩn Thánh vật trong tay, bốn người lúc này giống như là hổ giữa bầy cừu, không ngừng truy tìm và tấn công những đầu thú linh còn lại.

Còn lại ba vị cường giả Tê Ma tộc thì lúc này đang trợn mắt há mồm nhìn cả bốn người đại phát thần uy, vốn là số lượng Thất phẩm Thú Linh chiếm ưu thế, nhưng đối điên với thề công của cả 4 người thì lập tức tan tác.

Ngắn ngủn mấy phút đồng hồ, mười đầu Thất phẩm Thú Linh đã được giải quyết không còn một mảnh.

Kết quả đạt được khiến mọi người cực kỳ phấn chấn, bọn người Cửu U không chút do dự lập tức phóng tới những mảnh rừng rậm còn lại, ý

định dùng tốc độ nhanh nhất đem những Thất phẩm Thú Linh nơi đây thanh lý sạch sẽ.

Mà tại lúc bọn người Cửu U dần dần đem những Thất phẩm Thú Linh còn sót lại trong rừng rậm kia giải quyết, tại một khu vực khác, Mục Trần cũng đem những bố trí của hắn hoàn tất.

Ba ba.

Mục Trần đứng dựa vào một gốc cây, nhẹ nhàng phủi 2 tay, hai mắt lập tức vận dụng byakugan để nhìn vào chỗ sâu nhất trong khu rừng, tại nơi đó, tử khí ngập trời, trong lúc mơ hồ có một cái bóng như ẩn như hiện, mang đến cho hắn cảm giác áp bức mãnh liệt.

Mục Trần nhìn qua bóng dáng đó, hai mắt nhắm lại, chợt mỉm cười.

Kế tiếp, nên đến phiên ngươi rồi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1045: Vây Săn

Khi Mục Trần đã đem tất cả an bài thỏa đáng, thì ở đằng sau cũng là truyền đến âm thanh xé gió, rồi sau đó thân ảnh đám Cửu U, Mặc Phong, Hàn Sơn lao nhanh tới.

Thần sắc 4 người đều thoáng có chút vui mừng, hiển nhiên lúc đối phó với mấy chục đầu Thú Linh Thất phẩm, bọn hắn đã minh bạch hoàn toàn Chuẩn Thánh vật mạnh đến cỡ nào.

Cầm Chuẩn Thánh vật nơi tay, coi như là đụng độ cường giả Thất phẩm Chí Tôn đỉnh phong, bọn hắn cũng chẳng sợ.

Mục Trần nhìn thấy sự tự tin ở 4 người, cũng cười cười, sau đó nhìn về chỗ sâu nhất trong rừng rậm, nơi đó tử khí càng lúc càng nồng nặc, tựa hồ đầu Bát phẩm Thú Linh kia cũng là có chút ít cảm ứng được động tĩnh ở phụ cận.

"Tiếp theo, chúng ta liền trảm tên đầu lĩnh này rồi."

Đám Cửu U nghe vậy, khuôn mặt cũng theo thời gian dần qua trở nên ngưng trọng, bọn hắn đều rất rõ ràng, đầu Thú Linh Bát phẩm này khác hẳn với đám Thú Linh Thất phẩm kia, cũng rõ ràng như Chí Tôn Bát phẩm khủng bố hơn Chí Tôn Thất phẩm bao nhiêu lần vậy.

Bọn hắn có thể dựa vào Chuẩn Thánh vật để có chỗ đứng trong hàng Chí Tôn Thất phẩm, nhưng khi gặp Bát phẩm Chí Tôn hàng thật giá thật, chỉ sợ bọn họ chẳng có cách nào địch nổi.

Nhưng hiện tại, 4 người cũng không có ý lùi bước một chút nào, họ liếc nhau, đều là gật đầu ngưng trọng hẳn lên.

Mà về phần mấy vị cường giả Tê Ma tộc còn lại, thì là thành thành thật thật lui ra phía sau, loại chiến đấu kế tiếp đối với thực lực Chí Tôn Thất phẩm bình thường như bọn hắn hiển nhiên là không xen tay vào được rồi.

Mục Trần nhìn thấy mọi người đã chuẩn bị thỏa đáng, không hề do dự nữa, bàn tay vung lên, thân hình dẫn đầu đoàn hóa thành một vòng quang ảnh bắn ra vô cùng mãnh liệt, nhanh như chớp đã hiện thân ở chỗ sâu nhất trong cánh rừng rậm này.

Mà đám Cửu U cũng là theo sát phía sau.

Sàn sạt.

Thân hình Mục Trần hạ xuống phía trước khỏa đại thụ khổng lồ, tử khí nơi đây nồng đậm dường như đã biến thành thực chất, nó sền sệt làm cho người khác cảm thấy bản thân như đang ở trong đầm lầy vậy.

Mà ánh mắt của Mục Trần, thì chăm chú nhìn phía dưới gốc cây, chỗ đó có một thân ảnh hắc sắc đang lẳng lặng ngồi xếp bằng, tử khí đáng sợ lượn lờ xung quanh đang dũng mãnh tiến vào trong cơ thể nó theo từng nhịp thở.

Một cỗ cảm giác áp bách cường đại từ trên thân ảnh kia phát tán ra xung quanh.

Mà dưới ánh mắt bọn Mục Trần tập trung vào nó, hai mắt của thân ảnh hắc sắc này chợt mở ra, sâu trong hốc mắt là một mảnh trống rỗng, chỉ có tử khí màu xám ngưng tụ, giống như là vòng xoáy. Nếu là thường nhân bị nhìn chằm chằm một hồi lâu thì thậm chí sinh khí bên trong thể nội sẽ bị cưỡng ép hút ra, bị nó thôn phệ.

Trong mắt của nó cũng không thấy chút linh trí nào, nhưng lại có một loại cảm giác tà dị, cảm giác nguy hiểm từ nó mang đến vượt rất xa đám Thú Linh mà bọn Mục Trần gặp lúc trước.

Sắc mặt bọn Cửu U càng ngưng trọng hơn nữa, hiển nhiên ai cũng hiểu đầu Bát phẩm Thú Linh này khó giải quyết đến cỡ nào.

Bát phẩm Thú Linh chậm rãi đứng dậy, thân thể của nó nhìn như cứng ngắc, nhưng lại không hề chậm chạp một chút nào, ngược lại là có một loại cảm giác nếu nó hành động tức thì sẽ phảng phất như lôi đình sấm sét vậy.

"Rống!"

Đồng tử màu xám của Bát phẩm Thú Linh nhìn chằm chằm vào bọn người Mục Trần, rồi sau đó từ cổ họng nó phát ra tiếng hô trầm thấp, trong tiếng hô đúng là ẩn chứa một ít ý chí chấn nhiếp.

"Mặc dù không có linh trí, bất quá bản năng lại không hề thấp." Mục Trần có chút kinh ngạc, trên người Bát phẩm Thú Linh này có thương tích. Theo bản năng nó biết rõ bây giờ không phải thời điểm chiến đấu tốt nhất, cho nên ý định của nó dĩ nhiên là phát ra chấn nhiếp để đẩy lui bọn hắn.

"Ây da, thú tâm của ngươi, hôm nay ta nhất định phải lấy rồi."

Đầu Thú Linh Bát phẩm này không có cách nào để nghe hiểu ngôn ngữ của Mục Trần, nhưng nó có thể dựa vào bản năng cảm ứng, lập tức có tử khí quanh quẩn bên trong con mắt màu xám, trong miệng phát ra tiếng gầm gừ trấm thấp.

Oanh!

Bất chợt tử khí ngập trời đột nhiên bắn ra, quét ngang đám cây đại thụ, lá rơi xạo xạc. Mà đầu Thú Linh Bát phẩm trực tiếp hóa thành một đạo hôi quang mãnh liệt bắn ra.

Tốc độ của nó cực nhanh, như sấm sét, lóe lên một cái liền là xuất hiện ở phía trước cách đám Mục Trần không xa. Rồi sau đó lập tức oanh ra một quyền, chỉ thấy được tử khí cuồn cuộn phô Thiên cái Địa oanh

khắp tứ phía, từ xa nhìn lại giống như một đầu Cự Long làm bằng tử khí to đến nghìn trượng.

Cự Long làm bằng tử khí ngang ngược vọt tới, đại địa lập tức bị xé nứt thành một khe hở thông đạo sâu không thấy đáy. Bất luận cái gì ngăn cản ở phía trước đều bị Cự Long phá nát bấy.

Đầu Bát phẩm Thú Linh vừa ra tay, đã khiến mọi người động dung vì lực lượng đáng sợ.

Khuôn mặt Cửu U ngưng trọng, nàng bước ra bước đầu tiên, Linh lực trong cơ thể nàng được điều động hết sạch, từ bên trên Hắc Ám Thần Xích đang nằm trong tay nàng bắn ra hắc ám chi quang, ánh sáng ở phụ cận xung quanh đều bị hắc ám này cắn nuốt.

Ông ông!

Hắc Ám Thần Xích chấn động vù vù, hắc quang khởi động, liền bành trướng nhanh chóng, cuối cùng hóa thành khoảng mười trượng.

Đột nhiên Hắc Xích xoát một cái, lập tức trong thiên địa phảng phất có thêm một mặt trăng màu đen đang bay lên, bất luận cái ánh sáng gì đều tan biến khi ánh trăng xuất hiện.

Mặt trăng màu đen nương theo hắc thước hạ xuống, trực tiếp là xuyên qua đầu Cự Long làm bằng tử khí, sau đó bằng mắt thường có thể thấy thân thể cao lớn của Cự Long tử khí nhỏ đi gần 1 nửa.

Bất quá, mặc dù rút nhỏ một nửa, nhưng Cự Long này như trước vẫn bàng bạc mênh mông, lực lượng có sẵn của nó vẫn kinh người như trước.

"Xích Viêm Tiên Linh!"

Bất quá vào lúc này, một âm thanh khác đột nhiên vang lên, một miếng Lục lạc chuông đỏ thẫm đang lăng không lơ lửng. Lục lạc chuông chấn động, chuông bạc phát ra thanh âm thanh thúy, mà bên trong nó có biển lửa nham tương vô tận tràn lan mà ra. Lập tức biển lửa đốt cháy

thiên dịa, nhiệt độ trong thiên địa lập tức lên cao, thậm chí đến cả không khí cũng đều bị thiêu đốt.

Phanh!

Biển lửa nham tương cùng Cự Long làm bằng tử khí chạm vào nhau, lập tức có khí lãng cuồng bạo đáng sợ bộc phát, nhiệt độ khí lãng này cực cao, rừng trắng ở phía dưới cũng bị thiêu đốt cháy hừng hực.

Rống!

Tử khí sền sệt từ trong miệng Cự Long phun ra, tức khắc giập tắt biển lửa.

Oanh!

Nhưng lập tức Côn sắt màu đen cùng Kim thương phong cách cổ xưa lúc này cũng phá không mà đến, khí thế như cầu vồng, 2 thứ này hợp lực cuối cùng cũng sinh sinh xé rách đầu Cự Long làm bằng tử khí kia, hóa thành quang điểm màu xám tiêu tán khắp trời.

Mục Trần nhìn thấy bốn người Cửu U liên thủ vậy mà ngăn cản được công kích của đầu Bát phẩm Thú Linh, trong mắt cũng là xẹt qua vẻ kinh ngạc. Dựa vào lực lượng bốn đạo Chuẩn Thánh vật, bốn người Cửu U hiển nhiên hơi có chút năng lực có thể miễn cưỡng chống lại Bát phẩm Chí Tôn.

Bất quá đây chỉ là tạm thời, đầu Bát phẩm Thú Linh kia hiển nhiên còn chưa xuất lực.

Rống!

Trong đầu Mục trần vừa nghĩ tới, liền có một tiếng gầm tử vong vang lên. Sau khi quang điểm tử khí hóa đầy trời, lập tức một đạo hắc quang lướt đến như thiểm điện, trực tiếp là xuất hiện ở trước bốn người Cửu U, rồi sau đó đánh ra một chưởng.

Ầm ầm!

Một chưởng đen kịt như sắt, thiên địa phảng phất đều là tối sầm xuống, từng vòng đường vân tử vong lan tràn vào trong hư vô. Đường vân kia nếu mà xâm nhập vào nhân thể, hẳn phải chết là không thể nghi ngờ.

Sắc mặt bốn người Cửu U cùng biến, ko do dự chút nào, lập tức thúc dục Chuẩn Thánh vật trong tay, nhất thời có ánh sáng phát ra chính là miễn cưỡng cản trở từng vòng đường vân tử vong hạ xuống.

Nhưng loại ngăn cản này chỉ giằng co mấy tức, linh quang quanh thân bốn người đột nhiên ảm đạm, hắc chưởng bao phủ xuống, bốn người như gặp phải trọng kích, thân hình chật vật bắn ngược trở ra.

Phốc.

Bốn người đều phun ra một ngụm máu tươi, thần sắc hơi có chút chật vật, bất quá có Chuẩn Thánh vật hộ thân, tất nhiêm không bị tử khí ăn mòn nhưng bị trọng thương là chắn chắn rồi.

Hiện giờ 4 người triệt để minh bạch đầu Bát phẩm Thú Linh cường hãn đến mức nào, bọn họ dù mượn nhờ lực lượng của Chuẩn Thánh vật nhưng tóm lại vẫn không cách nào chiến thắng đầu Bát phẩm Thú Linh này.

Rống!

Bát phẩm Thú Linh ngửa mặt lên trời gào thét, tử khí bàng bạc sền sệt như biến thành thực chất trực tiếp hóa thành làn sóng lớn vạn trượng ở sau lưng Bát Phầm Thú Linh cuồn cuộn quét ra. Thân hình nó lần nữa lại bắn ra mãnh liệt, ý định tốc chiến tốc thắng chém giết mấy tên này.

Oanh!

Bất quá khi nó phóng tới đám người Cửu U, thì trên bầu trời có kim quang bạo phóng, Đại Nhật pháp thân lăng không hiển hiện, Cự chưởng

kim sắc trấn áp rơi xuống, chính là Mục Trần đã xuất thủ.

Đông!

Mà đối với thế công của Mục Trần, đầu Bát phẩm Thú Linh cũng oanh ra một quyền, tử khí cuồn cuộn, trực tiếp va chạm với cự chưởng màu vàng chóe.

Sóng xung kích cuồng bạo bộc phát ra, cự chưởng đúng là không thể rung chuyển thân hình Bát phẩm một chút nào.

Rống!

Đồng tử màu xám của Thú Linh tập trung vào Mục Trần, phát ra tiếng rít gào, hiển nhiên nó cũng đã phát hiện trong đám người này thì Mục Trần là cái tên mạnh nhất.

Bởi vậy, nó trực tiếp buông tha đuổi giết đám Cửu U, thân hình lóe lên, hóa thành quang ảnh màu đen lao thẳng đến Đại Nhật Bất Diệt Thân. Miệng nó há ra, tử khí trong miệng đang ngưng tụ áp súc một cách điên cuồng, phảng phất như một khỏa đạn pháo tử vong.

Không gian gần miệng nó đều xuất hiện trận trận vặn vẹo.

Mục Trần thấy thế, ánh mắt nhịn không được liền ngưng tụ, đầu Bát phẩm Thú Linh quả nhiên là khó giải quyết vô cùng, lực chiến đấu của nó chỉ sợ tên Kim Kình Thiên nếu mà có đến thì chỉ trong vài chiều liền bị nó đập chết!

Ầm ầm!

Tử khí trong miệng Bát phẩm Thú Linh đã ngưng tụ đến mức tận cùng, cuối cùng trực tiếp hóa thành một chùm tia sáng tử vong bắn ra một cách mãnh liệt, xuyên thủng không gian, lao thẳng đến Mục Trần.

Oanh! Oanh!

Đối với thế công khủng bố này, Mục Trần cũng không dám có chút lãnh đạm nào, liền thấy được bên trong Đại Nhật Bất Diệt Thân, mặt trời khổng lồ màu vàng kim quay cuồng liên tục và đang bay lên, ngay sau đó hóa thành một mảnh nước lũ kim sắc bắn ra.

Nước lũ kim sắc trực tiếp ở trong tay Mục Trần hóa thành một cái trượng khổng lồ màu vàng kim, sau đó hắn đột nhiên vung xuống cùng chùm tia sáng tử khí hung hăng va chạm vào nhau.

Thanh âm cực lớn vang vọng phía chân trời, sóng xung kích đáng sợ tàn sát bừa bãi tứ phía, rừng rậm phía dưới trực tiếp bị xan bằng thành bình địa, vô số đại thụ bị sóng xung kích đáng sợ cứng rắn chấn vỡ tan.

Ánh mắt đám người Cửu U mang theo khẩn trương nhìn bầu trời, chiến lực của Mục Trần là mạnh nhất trong đám bọn hắn, nếu như ngay cả hắn cũng ko có cách nào ngăn cản đầu Bát phẩm Thú Linh này, vậy hành động săn giết của bọn họ sẽ chịu thất bại thật lớn.

Oanh!

Kim quang tàn sát bừa bãi nơi chân trời, liền thấy được Đại Nhật Bất Diệt Thân đột nhiên bay ngược ra ngoài, mặt ngoài thân hình nó xuất hiện vết rạn, cuối cùng trực tiếp bạo vỡ, hóa thành kim quang đầy trời.

Mà Bát phẩm Thú Linh thì trái lại, chỉ là bắn ngược ra mấy trăm trượng, tuy nói tử khí quanh thân nó có hỗn loạn thoáng qua, nhưng không hề bị thương tổn lớn nào cả.

Nhìn thấy một màn này, trong lòng đám Cửu U liền trầm xuống, sự cường hãn của đầu Thú Linh bát phẩm đã vượt xa khỏi dự liệu của bọn hắn. Bởi vì đây là lần đầu tiên đám bọn hắn nhìn thấy sau khi Mục Trần thúc giục Chí Tôn pháp thân thì ngay lập tức bị chấn vỡ nát.

Dưới ánh mắt khẩn trương của mọi người, thân hình Mục Trần cũng là thoáng hiện ra bên trong quang điểm kim quang, sắc mặt hắn ngưng

trọng nhìn qua Bát phẩm Thú Linh ở phía xa xa, sau đó không chút do dự nào trực tiếp bắn ngược trở ra.

Rống!

Mà lúc Mục Trần rút đi, đầu Bát phẩm Thú Linh lại phát ra tiếng gầm gừ chói tai, bàn chân nó một đập mạnh vào hư không, biến thành một vòng hắc quang như thiểm điện mà đuổi giết Mục Trần.

Tốc độ Bát phẩm Thú Linh cực nhanh, chỉ ngắn ngủn thời gian mấy tức đã đuổi theo sát Mục Trần. Bất quá, ngay khi nó định phát động tử khí công kích lần nữa thì thân hình Mục Trần đột nhiên ngừng lại.

Con ngươi màu đen hiện ra một chút điểm u quang tập trung vào Thú Linh Bát phẩm, sau đó hắn dường như đang mỉm cười, hai tay đột nhiên kết ấn.

Ông ông!

Theo ấn pháp biến hóa, ở phiến thiên địa này có vô số đạo Linh ấn thoáng hiện mà ra, hào quang sáng chói phát ra, trong thiên địa xuất hiện ánh sáng của Linh lực phô Thiên cái Địa, những ánh sáng này kết nối với nhau, phảng phất đã tạo thành từng tòa Linh Trận Chi Quần khổng lồ và mênh mông. . .

Số lượng những Linh trận kia, đơn giản nhìn qua chỉ sợ đã không dưới mười tòa.

Vì săn giết đầu Bát phẩm Thú Linh này, Mục Trần hiển nhiên dùng những điều hắn sở hữu, những Linh trận có một chút tác dụng gì đó cơ hồ hắn đều bố trí ra hết toàn bộ!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1046: Linh Trận Vây Giết

Linh lực tràn đầy thiên địa như lũ quét bộc phát ở trên bầu trời của cánh rừng rậm này. Vô số đạo hoa văn linh lực phức tạp đan xen thành vô số quang văn, trong lúc mơ hồ hình thành từng tòa Linh trận khổng lồ...

Đám người Cửu U ở phía xa, da đầu cũng đều có chút run lên, bọn hắn không nghĩ tới chỉ với duy nhất một lần Mục Trần bố trí linh trận vậy mà lại nhiều như vậy.

Mà những tòa Linh trận này trùng trùng điệp điệp hạ xuống thì coi như là Bát phẩm Chí Tôn đều trở tay không kịp. Cái chức nghiệp Linh Trận Sư này tuy nói sức chiến đấu trực tiếp không tính là quá mạnh mẽ, nhưng một khi cho hắn thời gian chuẩn bị đầy đủ, vậy sức chiến đấu hắn bạo phát ra chắc chắn khiến vô số người khiếp sợ.

Loại thời điểm này, nếu như là cường giả giao phong, chỉ cần có trí khôn một chút liền sẽ không khinh địch mà đặt chân bên trong khu vực đang tràn ngập Linh Văn.

Bất quá đây chỉ là một đầu Bát phẩm Thú Linh không có linh trí đã trực tiếp đã vọt vào bên trong Linh Trận Chi Quần trùng trùng điệp điệp.

Mà sau khi xông vào đám Linh trận này, đầu Bát phẩm Thú Linh đã bằng vào bản năng phát giác được nguy hiểm ở nơi này, lập tức muốn bắn ngược trở ra, ly khai khỏi mảnh khu vực nguy hiểm này.

Nhưng hiển nhiên, Mục Trần thật vất vả dùng gậy ông đập lưng ông để dụ nó tất nhiên sẽ không dễ dàng để nó ly khai như vậy.

"Nếu như đã đến, vậy thì ở lại đây đi."

"Thiên La Trận!"

Mục Trần khẽ cười một tiếng, chợt ấn pháp biến đổi, chỉ thấy chính là bên trong Linh trận trùng trùng điệp điệp, lập tức có hai đạo Linh Trận giống nhau đồng thời hiện hình, vô số linh ấn bay múa, từ nó bắn ra Linh lực màu sáng hồng phô thiên cái địa.

Những linh lực sáng hồng này phảng phất như đan thành thiên la địa võng, tràn ngập bầu trời, từng đạo sáng hồng trực tiếp giống như Cự Mãng quấn lấy tứ chi Bát phẩm Thú Linh, một mực trói, vây khốn nó.

Thiên La Trận này chẳng qua chỉ là Linh trận Địa Phẩm Cao cấp, nếu như thi triển một mình hiển nhiên khó có thể vây khốn Bát phẩm Thú Linh, cho nên Mục Trần trực tiếp bố trí hai trận, mới đủ vững chắc.

Rống!

Thân hình Thú linh bị từng luồng sáng hồng trùng trùng điệp điệp quấn quanh, đầu Bát phẩm Thú Linh chợt phát ra tiếng gầm gừ, tử khí điên cuồng cuồn cuồn từ trong cơ thể nó tràn ra ngoài, trực tiếp là nhanh chóng ăn mòn từng đạo quang hồng.

Lực trói buộc đến từ hai cái Thiên La trận vẻn vẹn giằng co một lát thời gian, liền bị Bát phẩm Thú Linh triệt để phá bỏ.

Bất quá Mục Trần đối với điều này cũng không có chút nào ngoài ý muốn, Thiên La Trận phẩm cấp dù sao cũng quá thấp, cho dù đã chồng hai cái Linh trận vào nhau, uy lực cũng chỉ có hạn, không có khả năng trói buộc Bát phẩm Thú Linh quá lâu. Bất quá, đã giúp hắn có thời gian đầy đủ. . .

Mục Trần hít sâu một hơi, con ngươi màu đen có Linh quang bộc phát, hai tay hắn tạo thành tàn ảnh bay tán loạn, mà theo ấn pháp biến

hóa, bên trong phiến khu vực này, liền có từng đạo Linh trận đã được bố trí thành công, trong khoảnh khắc chính là liên tiếp bộc phát.

"Yêu Liên Đồ Linh trận!"

"Thanh Liên Kiếm Linh trận!"

"Bất Diệt Kim Chung trận!"

". . ."

Theo tiếng quát khẽ của Mục Trần, từng tòa Linh trận xuất hiện liên tiếp, số lượng những Linh trận này cũng không ít, nếu chúng chồng chung vào một chỗ, vậy thì chỉ thanh thế thôi cũng khiến người ta sợ hãi.

Rầm rầm!

Mà khi những Linh trận này xuất hiện, ngay lập tức sát cơ triển lộ, linh lực phong bạo tràn khắp phiến thiên địa này. Từng đạo thế công kinh người nối đuôi nhau oanh kích lên thân thể đầu Thú Linh Bát phẩm.

Oành! Oành! Oành!

Từng luồng công kích của Linh trận dường như nổ tung lên, chúng trực tiếp khiến đầu Bát Phẩm Thú linh liên tiếp lùi lại, tử khí tràn ngập thân thể của nó chịu oanh kích kịch liệt liền trở nên hỗn loạn.

Thân hình Bát phẩm Thú Linh không ngừng lui lại, bất quá loại oanh kích cuồng bạo này hình như đã chọc giận nó. Một tiếng gầm bất chợt từ miệng nó truyền ra, nó hung hăng oanh ra một quyền, tử khí đáng sợ như nước lũ theo quyền phong gào thét xông ra, trực tiếp phá nát từng luồng oanh kích đến từ Linh trận.

Mục Trần thấy thế, thân hình lần nữa lui lại.

Bát phẩm Thú Linh gầm thét đuổi theo, tử khí cuồn cuộn, bất quá ngay khi nó đặt chân vào một khu vực khác, tử khí tràn ngập toàn thân

đột nhiên một hồi kịch liệt co rút lại vì nó đã phát hiện nguy hiểm xung quanh đã tăng thêm.

Oành!

Không gian xung quanh đột nhiên vặn vẹo, vô số đạo linh ấn dung nhập vào hư không, ánh sáng đan vào nhau, một tòa Linh trận cực lớn chính là lăng không xuất hiện, linh quang ngưng tụ lại biến thành một tòa Thần Sơn Chi Ấn, trực tiếp hung hăng trấn áp xuống đầu thú linh.

Đông!

Thần Sơn chi ấn trùng trùng điệp điệp oanh kích lên thân thể Bát phẩm Thú Linh, lực lượng thần ấn max đáng sợ trực tiếp đạp vào đầu thú linh làm hơn nửa thân thể nó cắm sâu vào lòng đất. Ở trán của nó còn nổi lên thêm một đường vết rạn, hiển nhiên đã chịu thương thế.

Rống!

Con mắt thú linh dường như vào lúc này biến thành màu đỏ, một chùm tử quang ngưng tụ trong miệng nó, sau đó phun ra một cách yếu ớt nhưng cũng đủ phá tan Thần ấn hóa thành quang điểm đầy trời

Oành!

Bất quá, nó vừa phá nát 1 tòa thần ấn, thì trên không trung lại có thêm hai tòa Thần ấn khác gào thét trấn xuống, oành bang oành bang lên đầu nó, nện hẳn nó chôn sâu vào đáy đại địa, mà cái mảnh đại đại này cũng là từng phiến từng phiến sụp đổ theo.

Đám Cửu U ở bên ngoài nhìn thấy một màn này, đều nhịn không được mà âm thầm tặc lưỡi, nếu như bọn hắn thân lâm vào Linh trận vây khốn như này, chỉ sợ sớm đã bị thế công của Linh trận cường hoành tàn phá.

"Linh trận sư được chuẩn bị thỏa đáng, thật có chút đáng sợ. . ." Hàn Sơn lau mồ hôi lạnh, nếu ngang cấp chiến với nhau mà rơi vào vây khốn

như thế này thì coi như có thoát ra được thì cái giá phải trả cũng sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Bất quá, Hàn Sơn rõ ràng, thực sự không phải là tất cả Linh Trận Sư đều có thể đồng thời điều khiển nhiều linh trận như vậy. Hiển nhiên quái vật Mục Trần là dạng biến thái khác biệt hoàn toàn, tạo nghệ về mặt Linh trận của Mục Trần đã đến một trình độ cực cao.

Cơ mà nghĩ đến đây hắn lại cảm thán, xưa nay ngạo khí của hắn cũng chẳng hề chịu phục ai bao giờ, cơ mà người trước mắt này đích thật là cái đồ biến thái. . . Đám người được gọi là thiên kiêu mà so với tên Mục Trần này thì thật là đom đóm so với ánh trăng, người với người thật là...

"Bất quá với thế công như này, chỉ sợ cũng không cách nào tạo thành thương thế chí mạng với đầu Bát Phầm Thú linh kia. . ." Mặc Phong đang trầm mặc đột nhiên nói ra.

Đám Cửu U nghe vậy cũng là nhẹ nhàng gật đầu, tuy nói hiện tại đầu Bát phẩm Thú Linh nhìn thì như bị Mục Trần dùng Linh trận phô thiên cái địa công kích, nhưng nên nhớ là đầu thú linh đó có thực lực Chí Tôn Bát phẩm, dù nó chơi đến hiện tại vẫn chưa xuất hiện thương thế ảnh hưởng tới sức chiến đấu một chút nào.

Oành!

Mà trong lúc bọn họ nói chuyện, đột nhiên mảnh đại địa bạo tạc nổ tung, đá vụn bay đầy trời, một đạo thân ảnh tràn ngập tử khí chính là xung kích trùng thiên, nó gầm gừ một tiếng, gợn sóng tử vong phóng xạ ra, chấn nát công kích của tòa Linh trận Thần Sơn Chi Ấn.

Lúc này nhìn Thú Linh Bát phẩm có chút chật vật, tử khí toàn thân cũng đã suy yếu đi một ít, bất quá về mặt tổng thể vẫn là khó chơi vờ cờ lờ ra.

Mục Trần ngẩng đầu nhìn qua một màn này, ánh mắt cũng là hơi hơi chớp, không nghĩ tới chịu hơn 10 công kích luân phiên mà đầu Bát phẩm

Thú Linh này vẫn chống đỡ được.

Bá!

Hai mắt mang tức giận ngập trời của Bát phẩm Thú Linh gắt gao khóa Mục Trần lại, bàn chân đột nhiên đập xuống, lập tức tử khí cuồn cuộn giống như Lang Yên* trùng thiên.

Mục Trần nhìn qua đầu Bát phẩm Thú Linh đang đánh tới, nhưng cũng chẳng nhúc nhích tí nào, đợi đến nó thật sự tiếp cận, lập tức bàn chân hắn đột nhiên một đập.

Ong ong!

Ở sau lưng hắn, không gian đột nhiên xao động, lần nữa có vô số đạo linh ấn hiển hiện, lần này hắn là xuất hiện hai tòa Linh trận đặc biệt huyền ảo và cực kỳ cường đại rồi.

Ở trong Thần trận, hình như có một tia sáng kỳ dị đang ngưng tụ và lưu chuyển.

"Tru Thần trận!"

Ánh mắt Mục Trần lóe lên, thấp giọng quát ra, lập tức hai tòa Linh trận đột nhiên bộc phát, liền thấy từng sợi lưu quang ngưng tụ, sau đó XOẸT XOẸT xuyên thủng không gian, vọt về phía đầu Bát phẩm Thú Linh đồng thời bao phủ nó vào.

Hai tòa Tru Thần trận cuối cùng này, chính là sát trận mạnh nhất mà Mục Trần bố trí ra, hơn nữa hai tòa Tru Thần trận này đã được tích tụ một lúc, vì vậy bất luận là số lượng hay là uy lực của Tru Thần quang so với lần thi triển thứ nhất trước đó xa xa càng khủng hơn nữa.

Những linh trận lúc trước, chẳng qua là vật tiêu hao mà thôi, chỉ có 2 tòa Tru Thần trận cuối cùng này mới là sát chiêu thực sự, nếu bị đánh trúng thì đầu Thú Linh Bát Phẩm chắc chắn sẽ phải trả một cái giá lớn.

Hưu! Hưu!

Từng sợi Tru Thần quang bao phủ đến, tử khí toàn thân đầu Bát phẩm Thú Linh liền kịch liệt chấn động, nó đã nhận ra nguy cơ, bất quá nó còn chưa kịp né tránh, thân thể của nó đã bị Tru Thần quang bao phủ, rồi trực tiếp xuyên qua!

Bang bang!

Hư không bạo liệt, thân hình Bát phẩm Thú Linh trực tiếp rơi xuống dưới, trên thân thể xuất hiện một hắc động to cỡ nắm đấm, bên trong hắc động tử khí nhao nhao tán loạn.

Ầm!

Thân hình Bát phẩm Thú Linh bắn nát đại địa, mặt đất vạn trượng xung quanh đều sụp xuống, xuất hiện từng đạo vết rạn cực lớn đang lan tràn, trực tiếp ảnh hướng đến toàn bộ rừng rậm.

Đám Cửu U ở phía xa, thấy một màn này, mắt lộ ra vẻ kinh hãi, một chiêu tích tụ hồi lâu của Mục Trần quả thật vô cùng cường hãn!

Đến giờ phút này đây, đầu Bát phẩm Thú Linh có cường hãn hơn nữa, chắc chắn vẫn bị thương nặng!

Bụi mù tràn ngập đại địa, phiến khu vực biến thành một mảnh hỗn độn. Mục Trần lăng không mà đứng, hắn cúi đầu nhìn xuống đại địa sụp đổ, liền thở ra một hơi thật sâu.

Lúc trước đồng thời điều khiển nhiều linh trận như vậy, cũng khiến mi tâm của hắn có chút đau đớn, bất quá hắn không hề thư giãn một giây nào cả. Vì hắn biết rõ, tuy rằng hắn áp chế được đầu Thú Linh Bát Phẩm kia một tí, thậm chí cuối cùng còn bồi thêm hai tòa Tru Thần trận, nhưng đầu Bát Phẩm Thú Linh cũng chẳng phải quả hồng mềm, làm sao có thể dễ dàng giết bỏ nó như thế...

Đông!

Mà khi Mục Trần đang suy tư cái vấn đề này, thì từ dưới đại địa bỗng nhiên truyền ra một âm thanh trầm thấp. Ánh mắt Mục Trần ngưng tụ, hắn thấy tử khí ở dưới đại địa giống như một mảnh Tử Hải đang lan tràn tứ phía, mà trong hải dương tử khí có một thân ảnh chật vật dị thường đang chậm rãi bay lên.

Trên thân thể thân ảnh kia che kín lỗ thủng sâu hoắm, tử khí không ngừng tán dật, thậm chí ngay cả bả vai của nó đã tróc ra một nửa sắp đứt gãy. Hiển nhiên, Mục Trần lúc trước dùng thế công tầng tầng lớp lớp mặc dù ko thể gạt bỏ đầu Thú linh Bát Phầm này nhưng mà cũng đã đánh nó trọng cmn thương!

Rống!

Đồng tử tràn ngập tử khí kia nhìn thẳng vào Mục Trần, nó nổi giận rít gào thành tiếng, trong mắt nó hiện lên xích quang, bản năng nói cho nó biết, hôm nay phải vồ lấy cái tên trước mắt này mà cắn mà xé, gặm nhấm từng miếng xương cốt một.

Mục Trần lăng không mà đứng, ánh mắt hờ hững nhìn qua đầu Bát phẩm Thú Linh đang muốn một lần liều chết với hắn, chợt hai mắt hắn khép hờ, ở mi tâm có quang ngưng tụ, sau đó liền thấy một con mắt thứ 3 kéo dọc trán chính là chậm rãi mở ra.

Diệt Sinh Đồng chính là sát chiêu đến kết thúc đau đớn cho đầu Thú Linh Bát phẩm này!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1047: Diệt Sinh Đồng Chi Uy

Con mắt đen như mực từ mi tâm của Mục Trần chậm rãi mở ra, trong đó tràn đầy hắc quang giống như đang ngưng tụ ánh sáng hủy diệt. Hắc quang theo thời gian lập lòe dường như đến cả không gian vô tận cũng sẽ bị nó xuyên thủng một cách dễ dàng.

Ở đằng xa, đám người Cửu U nhìn thấy từ mi tâm Mục Trần mở ra con mắt thứ 3, thần sắc cũng là rùng mình.

Tuy nói từ khi Mục Trần đạt được vật ấy, chẳng qua chỉ dùng để hỗ trợ dò đường, nhưng bọn hắn lại rõ ràng vô cùng cái năng lực xuyên thấu không gian nhìn trộm bốn phương tám hướng chẳng qua là năng lực bổ trợ của Diệt Sinh Đồng mà thôi!

Quan hệ của Cửu U cùng Mục Trần đến mức nào thì không cần phải bàn nữa, Cửu U tự nhiên cũng là loáng thoáng nghe Mục Trần đề cập về Diệt Sinh Đồng. Nghe nói Diệt Sinh Đồng chính là dùng con mắt của chính bản thân Thượng Cổ Đa Bảo thú để luyện chế, có tiềm lực có thể hóa thành Thánh Vật chính thức. Nếu nói về giá trị, thì tất cả chuẩn thánh vật bọn họ đạt được cộng lại cũng xa xa không bằng Diệt Sinh Đồng

Chênh lệch giữa Chuẩn Thánh Vật cùng Thánh vật chính là 1 cái hào vô cùng rộng!

Mà khi Diệt Sinh Đồng xuất hiện, tử khí toàn thân Bát phẩm Thú Linh đột nhiên cuồn cuộn kịch liệt, thân hình sắp sửa lao ra của nó chính là cưỡng ép ngừng lại, thân thể căng cứng hiện ra một loại tư thế đề phòng đến cực độ.

Hiển nhiên, nó nhận ra từ bên trong Diệt Sinh Đồng có một cỗ cảm giác nguy hiểm đã mãnh liệt đến mức tận cùng.

Trạng thái bây giờ của nó không phải hoàn mỹ nhất, lúc trước nó bị Linh trận trùng điệp trùng điệp oanh kích đã chịu tổn thương lớn. Tử khí phòng ngự khắp toàn thân đã xuất hiện sơ hở cực lớn!

Nếu bây giờ bị Diệt Sinh Đồng đánh trúng, chắc chắn nó sẽ tử vong. Tuy nó không có sinh mệnh, nhưng với bản năng của nó vẫn sẽ tận lực tránh khỏi tuyệt lộ nếu có thể.

Vì vậy, tử khí trong mắt nó bắt đầu khởi động, nhưng đã có phần thoái ý.

Bất quá thời điểm này, Mục Trần sẽ không để cho nó đã bị thương nặng mà còn có thể chạy trốn. Hắn gật đầu với đám người Cửu U ở đằng xa, mọi người hiểu ý hắn lập tức chuẩn bị thúc giục Chuẩn Thánh Vật lần nữa để ngăn chặn không cho con Thú Linh Bát Phẩm này có đường trốn.

Mà lúc đám người Cửu U hình thành thế chặn đường, Mục Trần cong ngón tay búng ra, một bình ngọc lăng không hiện ra sau đó nổ bung chính là tạo thành một dòng nước nũ cuồn cuộn lưu chuyển.

Dòng nước lũ lưu chuyển uốn lượn làm cho linh lực ở phiến thiên địa này càng trở nên hùng hồn, từng mảng linh lực hình thành sương mù từ bên trong nước lũ tán phát ra ngoài.

Cửu U nhìn lại, rõ ràng phát hiện cái kia chính là do Chí Tôn linh dịch biến thành, mà nhìn chỉ là thô sơ giản lược đã thấy gần trăm vạn rồi...

"Chẳng lẽ Mục Trần thúc giục Diệt Sinh Đồng phải nhờ đến nhiều chí tôn linh dịch như vậy mới có thể phát động?"

Cửu U hơi ngẩn ra rồi chợt hoảng sợ, Chuẩn Thánh Vật trong tay bọn họ chẳng qua là dùng linh lực bản thân thúc giục cũng có thể triển khai ra một ít uy lực. Cơ mà không thể nghĩ đến DIệt SInh ĐồNg của Mục Trần cần phải mượn nhờ cả ngoại lực!

Mục Trần phát hiện mọi người giật mình, lại nhìn qua nước lũ linh dịch ở quanh thân, trong lòng hắn cũng thở dài một hơi bất đắc dĩ. Hắn muốn thúc giục Diệt Sinh Đồng cần phải nhiều chí tôn linh dịch như thế đến hắn cũng phải câm lặng. Quả thực là một cái động không đáy tiêu hao 1 lần là cả trăm vạn chí tôn linh dịch, mà thân gia hiện giờ của hắn có móc ra toàn bộ linh dịch cũng chỉ đủ để thúc giục Diệt Sinh Đồng 4, 5 lần gì đó mà thôi.

Bất quá không nghĩ nhiều nữa, muốn diệt đầu thú linh Bát phẩm này nhanh chóng để không xảy ra đêm dài lắm mộng thì chắc chắn phải mượn uy lực của Diệt Sinh Đồng rồi!

Nghĩ đến đây, Mục Trần cũng chẳng do dự nữa, ấn pháp biến đổi, Diệt Sinh Đồng ở mi tâm càng ngưng tụ thêm hắc quang. Sau đó hấp lực bộc phát như trường kình hấp thủy (cá nớn mút nước =]]), trực tiếp nuốt chửng hết linh dịch nước lũ...

Mà theo Diệt Sinh Đồng cắn nuốt Chí tôn linh dịch khổng lồ liền thấy được màu đen trong con mắt dọc ở mi tâm càng thêm thâm sâu. Từ xa nhìn lại phảng phất như một cái hắc động bé bé, nếu mà nhìn lâu thì đến cả linh lực trong cơ thể bị tiêu tán lúc nào không hay.

Sắc mặt Mục Trần ngưng trọng, hắn cảm nhận lực lương đang ngưng tụ ở mi tâm đáng sợ đến cỡ nào. Loại lực lượng này nếu mà bộc phát thì đầu của hắn chắc chắn sẽ bạo tạc nổ bung thành bông hoa muôn màu mất.

Vì thế hắn liền hít sâu 1 hơi, không hề lãnh đạm. Ấn pháp tiếp tục biến hóa mà theo biến hóa thì có vầng sáng màu đen ngưng tụ từng tầng từng tầng bên trong Diệt Sinh Đồng. Không gian xung quanh mắt đã bắt đầu xuất hiện sụp đổ.

Tử khí quanh thân thú linh Bát phẩm cuồn cuộn, thân hình nó nhanh chóng lùi lại không dám đứng ở chỗ này nữa. Chỉ cảm nhận thoáng qua lực lương kia một chút nó đã nhận ra nguy cơ sinh tử của chính mình!

Ong ong.

Mục Trần cũng không để ý tới nó lui về phía sau, hắc quang ở mi tâm càng thêm ngưng tụ, sau hơn mười hơi thở rút cuộc ngưng tụ đến cực hạn, liền thấy được trong con mắt thứ 3 có từng tầng từng tầng vầng sáng màu đen đột nhiên muốn nổ tung lên.

"Diệt Sinh Đồng, Diệt Sinh Thần Quang!"

Hai tay Mục Trần kết ấn, thanh âm quát khẽ từ trong nội tâm hắn đột nhiên vang vọng.

CHÍU...U...U!!

Màu đen trong có mắt thứ 3 chuyển động, trực tiếp tập trung về phía thú linh Bát phẩm đang lui lại. Sau đó nháy mắt, quang mang hắc sắc lóe lên, một cột hắc quang to cỡ trăm trượng bắn ra vô cùng mãnh liệt.

Cột hắc quang này, ngăm đen dị thường, trong đó phảng phất có một loại cảm giác khiến thời gian cũng chịu đình trệ sền sệt. Hắc quang đi qua cũng không có hiển lộ ra lực phá hoại cuồng bạo, nhưng chỉ là yên lặng xẹt qua hư vô thôi cũng đã khiến tất cả sinh cơ trên đường đi đều bị bá đạo gạt bỏ. Thậm chí linh lực trong thiên địa trên đường hắc quang xẹt qua cũng bị xóa đi một cách quỷ dị.

Nơi xa, đám người Cửu U thấy cột hắc quang này, da đầu bất giác run lên, một loại nguy cơ tử vong bao trùm lên tâm thần bọn họ.

Mà hiện tại Thú linh Bát phẩm cũng cảm nhận giống vậy, nó gào thét thành tiếng, tử khí trong cơ thể không giữ lại chút nào mà bạo phát ra hết. Liền trực tiếp biến thành một mặt Tử Thuẫn chắn ở sau lưng nó, mà bản thể nó trực tiếp quay đầu chạy như điên về phía xa.

Phanh!

Hắc quang diệt sinh bắn đến vô cùng mãnh liệt, trực tiếp Oanh kích lên trên Tử Thuẫn, càng ngạc nhiên là tử khí tràn đầy trên Tử Thuẫn không hề ngăn trở mảy may hắc quang chút nào liền yên lặng mà bị hòa tan cùng hắc quang.

CHÍU...U...U!!

Hắc quang xuyên thủng Tử Thuẫn, một vòng hắc quang xẹt qua phía chân trời, nhanh chóng đuổi theo Bát phẩm Thú Linh đang bỏ chạy, sau đó trực tiếp oanh kích thẳng vào đầu nó.

Mặc dù Bát phẩm Thú Linh tức thì điên cuồng thúc giục tử khí hình thành phòng hộ, nhưng khi màu đen diệt sinh gào thét mà qua chính là cổ của Bát phẩm Thú Linh trực tiếp tiêu thất giữa hư không.

Thân thể Thú Linh Bát Phẩm vẫn đang bảo trì tư thế vọt đi, nhưng sau một lát liền lung lay sắp đổ chợt từ trên trời rơi xuống, rơi xuống một cây đại thụ liền chém đứt đại thụ thành hai đoạn.

Mà tử khí cường đại ở trên thân thể nó vào lúc này đã biến mất sạch sẽ, chỉ lưu lại một đoạn thân thể khô héo dị thường.

Đám người Cửu U nhìn thấy một màn như vậy vậy trong lòng cũng sinh ra chút ít run sợ, một lát sau mới hồi phục được tinh thần.

Sau đó ai cũng hít vào một hơi khí lạnh hiển nhiên bị uy lực Diệt Sinh Đồng của Mục Trần hù dọa.

"Thật không hổ là bảo bối có tiềm lực tiến hóa thành Thánh Vật. . ." Cửu U cảm thán, lẩm bẩm nói.

Tuy nói Thú linh Bát phẩm đã bị tiêu hao đi rất nhiều lực lượng rồi, nhưng mà uy lực của Diệt Sinh Đồng vẫn lộ ra đáng sợ vô cùng. Uy lực như vậy so với Chuẩn Thánh vật của bọn họ hiển nhiên là cường hãn không cùng một cái cấp bậc!

Xem ra dù là Chuẩn Thánh vật, vẫn có đủ loại phân chia khác nhau.

Lúc này trên bầu trời, Mục Trần nhìn thấy Bát phẩm Thú Linh bị giết, cũng là trút được gánh nặng thở dài một hơi. Mà Diệt Sinh Đồng ở mi tâm hắn cũng mang theo một tia mệt mỏi chậm rãi nhắm lại.

Thân hình hắn khẽ động, xuất hiện ở bên cạnh Bát phẩm Thú Linh, tay áo vung lên, thân hình khô héo kia chính là hóa thành tro tàn từ từ tiêu tán, chỉ còn một viên trái tim màu đen chậm rãi bay lên.

Bên trong trái tim màu đen tràn đầy tử khí đáng sợ, hiển nhiên là trong ngàn vạn năm đã bị tử khí vô tận xâm nhiễm.

Đây chính là Thú Linh Chi Tâm, đám Mục Trần muốn đi vào bên trong nội vực Thần Mộ thì bắt buộc phải có vật này để làm bằng chứng cho tư cách của bọn hắn.

Mục Trần thu hồi thú tâm, thần sắc thả lỏng trì hoãn xuống, tất cả chuẩn bị một hồi cuối cùng cũng không xảy ra chuyện gì khác liền thành công săn giết Bát phẩm Thú Linh.

Hơn nữa, càng mừng rỡ là bọn hắn cũng không bị thương vong gì cả, điểm này thì phóng nhãn toàn bộ các đội ngũ tiến vào Thần Mộ viên, chỉ sợ cũng chỉ có những chi đội ngũ của một số tộc đỉnh tiêm có thể làm được mà thôi.

"Uy lực Diệt Sinh Đồng thật sự quá đáng sợ. . ." Mắt Hàn Sơn vẫn còn kinh hãi nhìn chằm chằm vào mi tâm Mục Trần, nói ra.

"Cơ mà một cái giá cũng không nhỏ =))"

Mục Trần bất đắc dĩ cười nói: "Thúc giục một lần liền cần trăm vạn Chí Tôn Linh Dịch, dùng nhiều lần chỉ sợ cả Chí tôn linh dịch dùng để tu luyện cũng không có."

Mọi người nghe vậy liền phì cười, bọn hắn biết Mục Trần chẳng qua là nói đùa, dù sao có bảo vật này nơi tay, liền có một cái thủ đoạn chấp

nhiếp cực kỳ cường đại rồi. Tính mạng bảo đảm được tăng lên, trên thế giới này Chí Tôn Linh Dịch nhiều hơn nữa cũng không trọng yếu bằng tính mạnh bản thân.

"Nếu như thú tâm đã đến tay, chúng ta trực tiếp tiến về địa phương nội vực thôi." Mục Trần nhìn thoáng qua đống bừa bộn bốn phía rồi nói ra. Hắn đã có chút không thể chờ đợi mà muốn đi vào nội vực rồi, đến đó để xác nhận thoáng một cái xem nơi đó đến cùng có tồn tại Viễn Cổ Bất Tử Điểu hay không?

Mọi người nghe vậy, tự nhiên là không có có dị nghị gì, đều gật đầu.

Mục Trần thấy thế cũng không kéo dài chút nào, tay áo vung lên liền hóa thành một đạo quang hồng mãnh liệt bắn ra, đám người Cửu U cũng lập tức phi thân theo sát hắn.

Nếu không có sự quấy nhiễu gì, đám Mục Trần bay vút qua cánh rừng rậm này chỉ mất thời gian mấy phút mà thôi. Nhưng mà khi đi qua cánh rừng này thì bọn hắn bất chợt phát hiện một nơi kỳ lạ.

"Đó là cái gì?" Cửu U kinh ngạc chỉ xuống dưới, chỉ thấy được ở một chỗ nọ trong rừng rậm có từng mảnh đất đai bị hủy diệt, có những khe hở thật sâu, hiển nhiên lúc trước ở nơi đây đã từng bộc phát chiến đấu quy mô lớn.

Hơn nữa những khe rãnh thật sâu này còn kéo dài ra chỗ rừng rậm khác, mà chỗ kéo dài kia chính là nơi ở bọn họ diệt sát đầu Thú Linh Bát Phẩm.

Mục Trần có chút trầm ngâm, nói: "Xem ra thương thế trên đầu Bát phẩm Thú Linh kia hiển nhiên là từ chỗ này lưu lại rồi."

"Từ dấu vết có thể đoán ra, đây chắc chắn không phải tranh chấp cùng đội ngũ khác. Nơi đây tử khí quá nặng, chắc hẳn là chiến tranh giữa Thú Linh với nhau." Mặc Phong cẩn thận nhìn một hồi rồi nói ra.

"Bộc phát chiến đấu giữa Thú Linh?" Mặc Linh kinh ngạc nói.

"Nếu như có đồ vật gì đó sinh ra lực hấp dẫn cực lớn với chúng, thì đến cả Thú Linh cũng có thể giết chóc lẫn nhau là điều quá ư bình thường." Mục Trần chậm rãi nói.

Tầm mắt của hắn lần theo những dấu vết trên mặt đất, chợt thân hình hắn đột nhiên động một cái, lướt đến phía trên một ngọn núi. Ánh mắt hắn nhìn lại, đồng tử màu đen lập tức co rút cực nhanh.

"Chỗ đó là. . . ?"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1048: Cửu Chuyển Thanh Liên

Khi Mục Trần hạ xuống ngọn núi, ánh mắt hắn nhìn về phía trước liền thấy được đằng sau ngọn núi là một tòa sơn cốc cực lớn. Sơn cốc hiện ra vẻ âm u tối tăm, tử khí kinh người tràn ngập khắp nơi đây. Mà tử khí quá mức nồng đậm liền tạo thành từng đám tử vân phiêu lãng trên 9 tầng trời. Bên trong tầng mây có từng hạt mưa phùn màu đen phiêu phù nhè nhẹ rơi xuống, những hạt mưa này đều do tử khí biến thành cả.

Độ nồng đậm của tử khí nơi đây đã vượt xa tất cả các nơi mà Mục Trần từng chứng kiến ở Thần Thú Chi Nguyên.

Hơn nữa ở sâu trong sơn cốc, Mục Trần có thể mơ hồ nhìn thấy hơn 10 thân ảnh màu đen, chúng đang lẳng lặng ngồi xếp bằng, toàn thân chúng tràn ngập tử khí đầy trời. Mà độ cường hãn của tử khí này phải hơn mấy lần so với con Thú Linh Bát Phẩm đã giết lúc trước.

Hiển nhiên những hắc ảnh này đều là Thú Linh Bát phẩm, hơn nữa còn là những con nổi bật bên trong đám Thú Linh Bát Phẩm là đằng khác.

Mỗi một đầu hắc ảnh đều mạnh hơn con Thú Linh bát phẩm lúc trước rất nhiều!!!

"Đó là chỗ nào vậy?" Đám Cửu U cũng đã đến bên cạnh Mục Trần đồng thời nhìn qua sơn cốc một tí mà sắc mặt ai cũng biến đổi kịch liệt, ánh mắt càng là che giấu hoảng sợ cùng sợ hãi.

Mục Trần lắc đầu, nói: "Bát phẩm Thú Linh bị chúng ta săn giết lúc trước, chỉ sợ là nó muốn đi vào tòa sơn cốc này, bất quá cuối cùng bị

cưỡng ép chạy ra. . ."

Những dấu vết đánh nhau cùng thương thế trên người con Thú Linh Bát Phẩm cho thấy. Nó từng xung đột với thú linh ở trong sơn cốc này, nhưng cuối cùng vẫn chịu thất bại chỉ có thể ly khai mà thôi.

Cửu U nghe vậy nhăn trán nhỏ lại, tử khí đối với Thú Linh mà nói cũng giống như bọn họ dùng linh lực trong thiên địa để tu luyện vậy, cho nên phần lớn Thú Linh sẽ coi sơn cốc này là bảo địa để tu luyện. Tuy rằng linh trí Thú Linh không tính là mạnh mẽ lắm, nhưng bằng bản năng vốn có vẫn sẽ thúc giục chúng tìm kiếm đến nơi tốt để tu luyện.

Nhưng hình như nơi đây đã bị những thú linh khác chiếm trước rồi, chắc chắn sẽ không cho con linh thú kia vào đây.

"Chỗ này tối thiểu đã vượt qua 10 đầu thú linh Bát phẩm." Sắc mặt Hàn Sơn đã trắng bệch, nói ra.

Đây chính là tương đương với đội hình 10 Chí Tôn Bát phẩm, nếu như bọn hắn cố đâm vô mà muốn rút ra an toàn chắc chắn sẽ không được, ít nhiều cũng sẽ mất mấy cái răng ^^!

Mục Trần nhìn chằm chằm vào sơn cốc kia, mi tâm hắn có hắc quang hiển hiện, Diệt Sinh Đồng mở ra một tia, hắc quang xuyên thủng không gian xuyên qua tử khí sền sệt ở khắp sơn cốc để xuyên vào tận sâu bên trong.

Sơn cốc này cực kỳ khổng lồ, càng không phát ra chút sinh cơ nào, Thú linh trong đây cũng không có nhiều, nhưng mỗi 1 đầu đều có tử khí kinh người, hiển nhiên đều đạt đến cấp độ bát phẩm.

Hơn nữa trong khi quan sát, Mục Trần phát hiện, những thú linh này chỉ có thể ở bên ngoài sơn cốc, còn chỗ sâu bên trong sơn cốc càng lộ ra thần bí khó lường mà tử khí nơi đây cũng là nồng đậm nhất, nhưng không có một đầu thú linh bát phẩm nào dám xâm nhập vào trong đó.

"Sâu trong sơn cốc nầy, đến cùng là có cái gì nhỉ?"

Ánh mắt Mục Trần chớp lên, trong lòng có chút kinh nghi, hắn hơi chút trầm ngâm, Diệt Sinh Đồng đã triệt để mở ra, hắc quang lóng lánh, xuyên thủng hư không, trực tiếp là nhìn trộm chỗ sâu nhất trong sơn cốc.

Tử khí nơi đó bị Diệt Sinh Đồng chiếu rọi xuyên thấu, cảnh vật trong đó lộ ra trong tầm mắt của Mục Trần.

Ở chỗ sâu trong kia, hình như có một mảnh đầm lầy màu đen, đầm lầy vô cùng to lớn, bùn đất trong đó nếu nhìn cẩn thận sẽ phát hiện đều do tử khí cực kỳ nồng đậm tạo thành.

Một cỗ âm hàn chi ý đáng sợ quanh quẩn ở trong Thiên Địa, khiến thiên địa linh lực nơi đây đều có chút ít dấu hiệu bị ô nhiễm.

Mục Trần nhìn ngó mảnh đầm lầy này, một lát sau tâm thần hắn đột nhiên động một cái, ánh mắt phảng phất là bị dẫn động, đã tập trung vào chỗ sâu trong đầm lầy, chỉ thấy được chỗ đó có một khối khô mộc sinh trưởng, mà lúc này ở bên trên khô mộc đang có một nhân ảnh lẳng lặng ngồi xếp bằng.

Đạo nhân ảnh kia không hề có sinh cơ mà quanh thân cũng không có tử khí tràn ngập, đơn giản nhìn qua thì giống như người vừa mới chết.

Bất quá, khi Mục Trần phát hiện nhân ảnh này, đồng tử trong mắt của hắn mãnh liệt co rụt lại, bởi vì chỉ trong một thoáng hắn chính là cảm nhận được một loại cảm giác uy hiếp mãnh liệt cực đoan từ nhân ảnh kia mang lại.

Loại cảm giác uy hiếp này đã vượt rất xa bất luận 1 con Bát phẩm Thú Linh nào!

Đạo nhân ảnh kia giống như đang nhắm mắt ngủ say, bất quá nó tựa hồ cũng là cảm ứng được có ai đó đang nhìn trộm mình, mắt nó dường như có chút nhấp nháy di chuyển, hình như là muốn mở ra.

Mục Trần nhìn thấy như vậy liền tranh thủ thu hồi ánh mắt. Rồi hắn như có điều suy nghĩ. Nhân ảnh kia tuy không có tử khí quanh quẩn xung quanh nhưng Mục Trần biết rõ, đây vẫn là một đầu Thú Linh. . .

Chỉ có điều đầu Thú Linh này cường đại hơn xa so với những Thú Linh trước mà thôi, nói không chừng. . . Đây là một đầu Thú Linh Cửu phẩm!

Nghĩ đến đây, Mục Trần cũng tự mình chấn động, đây chính là có thể so với Cửu phẩm Chí Tôn, tồn tại đỉnh phong trong Chí tôn cảnh. . . Chỉ có đặt chân đến một bước này, mới có tư cách lao tới cái đích là cấp độ Địa Chí Tôn mà thôi. . .

Nếu đầu Cửu phẩm Thú Linh này mà lao vào đám bọn họ, chỉ với sức một mình nó sẽ huyết tẩy cả đám Mục Trần.

Bất quá, vì sao đầu Cửu phẩm Thú Linh này lại một mình dừng lại trong đầm lầy kia, hơn nữa nhìn vị trí nó dừng lại, không giống đang tu luyện, ngược lại giống như đang thủ hộ cùng đợi cái gì đó. . .

Mục Trần nhanh chóng suy nghĩ, chợt dường như hắn phát hiện gì đó, hắc quang ở mi tâm lại lập loè, ánh mắt lần nữa bắn về chỗ sâu trong sơn cốc, trực tiếp nhìn về trung ương mảnh đầm lầy rồi tìm kiếm ra khắp bốn phía.

Ở chỗ đó hắn cảm ứng được một ít chấn động không đồng dạng với nơi đây.

Mục Trần tìm kiếm một lát đã thấy rồi, bởi vì loại chấn động khác biệt bên trong đầm lầy tràn đầy tử khí này nhận ra dễ dàng vô cùng. Vì vậy sau thời gian ngắn ngủn hơn mười hơi thở ánh mắt Mục Trần chính là ngưng tụ nhìn về một chỗ trong đầm lầy, sau đó trong mắt hắn hiện lên nồng đậm không thể tưởng tượng.

Xuất hiện trong tầm mắt Mục Trần chính là một đầm nước rộng khoảng 20 trượng, đầm nước đó thanh tịnh sạch sẽ, từ nó tản mát ra Linh

khí nồng đậm, hơn nữa ở trong thủy đầm sinh trưởng nhiều đóa Thanh Liên, sinh cơ dạt dào.

Mục Trần kinh ngạc mà nhìn cái đầm nước này, nếu như ở bên ngoài Vạn Thú Mộ, hắn sẽ chẳng chú ý đến đầm nước như vậy. Nhưng nơi đây lại bất đồng, ở nơi không có bất kỳ sinh cơ nào lại xuất hiện một cái thủy đầm tràn ngập sinh khí, điều này hiển nhiên kỳ quái vô cùng. . .

Hơn nữa, sinh khí trong đầm nước dường như mạnh có chút thái quá.

Nhưng chẳng qua là sức sống này chỉ tồn tại trong đầm nước, đến ngay cả bên cạnh bờ mà nó cũng chưa từng truyền ra chút sinh cơ nào. Cho nên xung quanh thủy đầm vẫn là không khí trầm lặng, mà thanh liên trong đầm nước chính là sinh khí làm đẹp duy nhất nơi đây.

Mà nói về mặt lý luận bình thường sẽ là ở nơi Cực Tử vốn không nên tồn tại sinh khí, trừ phi nơi đây cũng tồn tại dạng như Đa Bảo Thú vẫn lạc lưu lại khí tức bảo hộ. Nhưng lúc trước Mục Trần cẩn thận cảm ứng qua rồi. Nơi đây không tồn tại bất kỳ khí tức cường đại nào lưu lại cả.

Cho nên, thủy đàm tràn ngập sinh khí này chính là do Thiên Địa sinh ra.

Mục trần nhanh chóng suy nghĩ, mặc dù nơi đây tử khí nồng đậm đến mức tận cùng, nhưng có cái gọi là hết cơn đói khổ sẽ đến ngày sung sướng, thiên địa có cân bằng chi đạo. Khi tử khí đã mạnh tới cực hạn, thì bên trong cái chết sẽ có tân sinh hiện ra.

Mà những đồ vật ra đời theo chiều hướng như vậy, chính là Thiên Địa chi bảo hiếm có vô cùng.

"Trong đầm nước này, tất có kỳ bảo ra đời!"

Trong mắt Mục Trần tinh quang lập loè, Diệt Sinh Đồng ở mi tâm ngưng tụ quang mang mãnh liệt, hắn không quan tâm mệt mỏi mà trực tiếp thúc giục toàn lực để nhìn sâu bên trong thủy đàm, tận cùng đầm

nước theo thời gian dần trôi qua ở trong tầm mắt Mục Trần càng trở nên rõ ràng, mà con mắt Mục Trần cũng vào lúc này đột nhiên trợn to.

Ở đáy đầm nước, sinh trưởng một đóa Thanh Liên to cỡ nắm tay, xanh biếc giống như là phỉ thúy, đang lẳng lặng sinh trưởng. Nó rõ ràng là xuyên vào bên trong đầm lầy tử khí, nhưng lại phát ra ánh sáng long lanh, không nhiễm chút bụi trần, một cỗ sinh cơ kinh người chấn động phát ra từ nó làm cho đầm nước cũng trở nên thanh tịnh.

Bích Ngọc Thanh Liên kia có chút mở ra, mà ở chỗ hạt sen kia tức thì là có thêm một viên giống như là Bạch Ngọc Liên Tử, mặt ngoài Liên Tử có đường vân huyền ảo che kín mít. Đây không phải do con người tạo ra, mà là Thiên Địa vẽ ra, phảng phất như nổi lên sinh cơ bành trướng cùng thiên địa linh lực vô cùng tinh thuần.

"Đây là. . ."

Mục Trần kinh ngạc nhìn qua Thanh Liên vẻn vẹn to chừng quả đấm, một lát sau, trong nội tâm hắn nhịn không được hít sâu một hơi, thì thào lẩm bẩm: "Cửu Chuyển Thanh Liên?"

Cửu Chuyển Linh Liên chính là là một loại thiên tài địa bảo hiếm thấy, nó hấp thụ sinh khí trong thiên địa để sinh ra, dị thường huyền diệu, nghe nói có thể nghịch chuyển sinh tử, huyền ảo khó lường. Hơn nữa nó còn rất vừa lòng người chính là có tin đồn nếu là nuốt luyện hóa nó, có thể tăng lên tỷ lệ thành công đột phá gông cùm xiềng xích Chí Tôn cảnh.

Mọi người đều biết, bên trong đại thế giới, muốn đột phá đến Địa Chí Tôn là khó khăn bực nào, vô số thiên kiêu đã tiêu hao hết nhuệ khí cùng thiên phú ở Chí Tôn Cửu phẩm, do đó dừng lại tại Cửu phẩm Chí Tôn, cả đời cũng không thể bước một bước giống như nghịch thiên cải mệnh chính bản thân mình!

Cũng bởi vì như thế, những thiên tài địa bảo có thể tăng lên khả năng phá tan gông cùm xiềng xích Chí Tôn cảnh mới càng cực kỳ trân quý.

Giá trị của nó căn bản không có cách nào hình dung, mà dưới mắt cái Cửu Chuyển Linh Liên này là xếp thứ nhất.

Đối mặt với dị bảo bậc này, đến cả Mục Trần, đều nhịn không được tim đập rộn lên, Địa Chí Tôn. . . Đây là cấp độ mà hắn tha thiết ước mơ, chỉ có đặt chân vào cấp độ này thì thế gian sẽ không có người nào có thể khinh thường hắn nữa.

Hây dô.

Mục Trần hít sâu một hơi, có chút khó khăn thu ánh mắt lạ. Trên ngọn núi, hắn mở to đôi mắt, ở sâu trong mắt còn có một vòng cuồng nhiệt đang bắt đầu khởi động. Hắn lúc này mới hiểu được, tại sao lại có nhiều Thú Linh mạnh mẽ như vậy tụ tập nơi này, thậm chí còn đưa tới một đầu Cửu phẩm Thú Linh.

Nguyên lai chúng đến vì Cửu Chuyển Thanh Liên.

Chỉ cần có thể nuốt vật ấy, mặc dù thân thể chúng đã tử vong, nhưng như cũ vẫn có thể mượn sức sống mới ra đời này, do đó xen vào thời khắc sinh tử, hóa thành người không chết, mở ra một loại tu luyện chi đạo khác, trở thành dị loại trong Thiên Địa.

Điều này với Thú Linh mà nói, chúng không có cách nào kháng cự sức hấp dẫn, bản năng thúc giục chúng, vì vật kia bất chấp liều mạng.

Cho nên, nếu như hắn muốn cướp Cửu Chuyển Thanh Liên, như vậy tất nhiên hội dẫn tất cả Thú Linh nơi đây sẽ điên cuồng. Đến lúc đó, hắn phải đối mặt một đám Bát phẩm Thú Linh cùng một đầu Cửu phẩm Thú Linh điên cuồng đuổi giết . . .

Loại đuổi giết này, đến cả đội ngũ đỉnh tiêm khác chắc chắn cũng sẽ toàn quân bị diệt.

Bởi vậy, nếu như có đủ lý trí, buông tha cho vật này, hiển nhiên là sáng suốt nhất.

Nhưng là. . .

Mục Trần liếm liếm bờ môi, con ngươi màu đen xẹt qua một vòng cuồng nhiệt, dị bảo như thế, hắn thật sự không muốn buông tha a. . . Nếu nghĩ như vậy rồi thì cũng chỉ có thể mạo hiểm một lần rồi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1049: Xông Vào Cốc

" Như thế nào đây?"

Trên đỉnh núi, Cửu U nhìn qua Mục Trần dò hỏi: " Địa phương này trước mắt nguy hiểm vô vàn đang rình rập, sẽ khó lòng vượt qua"

Mục Trần nhìn thấy mọi người dõi theo hắn, chợt mỉm cười khẽ: " Bên trong vùng thung lũng này, có mười tám con bát phẩm thú linh cùng với ... một đầu cửu phẩm thú linh"

"Hí"

Khi nghe Mục Trần nói, dù đã có sự chuẩn bị, nhưng vẫn không nhịn được hít một hơi lạnh, bọn hắn không thể ngờ bên trong lại có bát phẩm thú linh tồn tại, và một đầu cửu phẩm thú linh.

Đây chính là có thể so với cửu phẩm chí tôn tồn tại a, một cửu phẩm chí tôn, coi như trong tất cả các tộc, đều tuyệt đối có thể đảm nhiệm chức vị tinh nhuệ, trở thành một tinh anh đỉnh cấp trong tộc.

Cửu U cũng là mặt lộ vẻ ngưng trọng, cửu phẩm chí tôn, phóng nhãn toàn bộ đại la thiên vực, cũng chỉ có tam hoàng có thể đạt được tầng thứ này ...

"Ta có ý định đi vào xem"

Đang lúc bọn hắn tại thời điểm chấn kinh, câu nói tiếp theo của Mục Trần, bọn hắn trợn mắt há hốc mồm, thậm chí ngay cả Cửu U cũng kinh ngạc nhìn qua Mục Trần , hiển nhiên không rõ vì sao hắn lại lỗ mãng

như vậy, trong đội hình lúc này, đừng nói bọn hắn đội ngũ như một, e là đem mấy dội ngũ đỉnh cấp còn lại kia tụ tập lại, cũng là bị miểu sát hết.

Mục Trần nhìn mọi người khiếp sợ, nói: " Các ngươi không cần cùng ta đi vào, chỉ cần một mình ta tiến vào là được"

Quay mắt nhìn về phía đội hình khủng bố, nhừng người này mà tiến vào, chỉ sợ liên lụy họ.

Bọn Hàn Sơn hai mặt nhìn nhau, cuối cùng Cửu U chau mày lại nói: Ngươi muốn dùng Thôn Lôi Thú Tâm"

Nàng đối với Mục Trần có chút hiểu rõ, tuy nói thực lực không thể tính theo lẽ thường. nhưng trừ phi cho hắn một chi đạo quân cường đại, bằng vào lục lượng chiến trận sư, hắn cùng đội hình mới có thể chống chọi được ma thú của sơn cốc kinh khủng kia. Mà hiện tại không có quân đội nào… Chỉ có một khả năng rồi, đó chính là dùng Thôn Lôi Thú Tâm.

"Bất quá một khi ngươi không có Thôn Lôi Thú Tâm, Bạch Minh sẽ không cố kỵ nữa." Hàn Sơn nhịn không được bèn nói. Bạch Minh kia cũng không phải loại lương thiện gì , trước khi Mục Trần mượn Thôn Lôi Thú Tâm chấn nhiếp, chỉ khi nào Thôn Lôi Thú Tâm không còn, lấy thủ đoạn tên kia, nhất định sẽ không bỏ qua cho Mục Trần.

Mục Trần cười cười, hắn nhìn qua sơn cốc tràn đầy tử khí kia, nói:" Ta chỉ lấy Thôn Lôi Thú Tấm chấn nhiếp một phát thôi. Còn Bạch Minh kia, còn chưa đáng để ta dùng nó."

Lời nói của hắn bình tĩnh, nhưng mà đều có ẩn chứa sự tự tin, Bạch Minh kia xác thức rất mạnh, dựa theo suy đoán của hắn, hắn là thực lực gần bát phẩm chí tôn, hơn nữa, còn cầm trong tay chuẩn thánh vật , chưa kể giảo hoạt tàn nhẫn. Không thể nghi ngờ sẽ viễn siêu trước khi bọn hắn đối phó bát phẩm thú linh kia.

Tuy Bạch Minh lợi hại, nhưng không có nghĩa Mục Trần là quả hồng mềm. Nếu cứng rắn đối đầu, Mục Trần cũng nắm chắc trong tay không

cho đối phương được như ý muốn.

Hơn nữa trước mắt hắn đã là lục phẩm chí tôn đỉnh phong, cách thất phẩm chỉ tôn còn một bước, nếu thời điểm hiện tại, hắn sợ phải cần một tháng khổ tu mới có thể đột phá.

Nhưng trước mắt, hắn lại có một cơ hội, đó chính là Cửu Chuyển Thanh Liên, tuy nói vật ấy chỉ tác dụng lớn nhất khi trùng kích địa chí tôn. Nhưng chứa thiên địa linh lực tinh thuần khổng lồ, nếu đem nuốt, Mục Trần có thể bước ra một bước trở thành thất phẩm chí tôn .

Một khi đạt tới thất phẩm chí tôn, sức chiến đấu của hắn sẽ tăng vọt, đến lúc đó cho dù không có Thôn Lôi Thú Tâm, hắn cũng không sợ Bạch Minh kia.

Bọn người Cửu U nhìn Mục Trần ý đã quyết, cũng không có khuyên bảo, hơn nữa bọn hắn c biết uy lực của Thôn Lôi Thú Tâm, tuy nói thú linh trong sơn cốc này lợi hại, nhưng sợ cũng không chịu được công kích của nó.

"Vậy ngươi cẩn thận một chút, chúng ta đi trước" Mục Trần gật đầu. Bọn hắn ở lại chỗ này cũng chẳng giúp được gì, vạn nhất ngoài ý muốn, ngược lại còn làm Mục Trần phân tâm.

"Giúp ta chú ý khu vực này" Mục Trần nói, hắn không muốn giải quyết xong đám thú linh rồi lại bị kẻ khác ngư ông đắc lợi.

Cưu U gật đầu, cũng không kéo dài, chợt quay người bay đi, mà bọn người Hàn Sơn mặc dù có chút hiếu kỳ về mục đích của Mục Trần, nhưng không mở miệng hỏi thăm, vì vậy nhanh chóng theo Cửu U rời đi .

Mục Trần nhìn thân ảnh bọn Cửu U rời đi, đợi cho bọn họ hoàn toàn biến mất, mới đem ánh mắt nhìn về phía thung lũng kia, hắn hít sâu một hơi, bàn tay nắm chặt, Thôn Lôi Thú Tâm chợt lóe ra trong tay hắn.

" Đành nhờ vào ngươi, tiểu nhị" Mục Trần tự lẩm bẩm một tiếng, thân hình khẽ động, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang bay vào khe cốc tràn ngập tử khí.

Càng tiếp cận khe cốc, tử khí ngày càng đậm đặc, bầu trời vẫn bị mây đen chiếm giữ, từng giọt mưa đen rơi xuống, khiến cho thiên địa đều bị bao phủ một loại âm lãnh bên trong.

Loại âm lãnh này bao phủ, cơ thể Mục Trần ngày càng trì trệ, cơ thể bên ngoài bị tử khí bao phủ, tựa như muốn ăn mòn cơ thể.

Thấy tình huống như vậy, Mục Trần cũng không dám chậm chạp, liền vận chuyển Long Phượng Thể, kim quang từ trong cơ thể phát ra, tiếng rồng ngâm phượng hót trực tiếp đem tử khí xâm nhập vào cơ thể đánh tan ra.

Xíu..UU!!

Mượn nhờ Long Phượng Thể phòng hộ, Mục Trần trực tiếp bay vào đám mây đen bao phủ trong sơn cốc, mà sau khi hai chân hắn đặt vào trong cốc, bỗng nhiên từng bóng người màu đen ngồi xếp bằng đột nhiên mở hai con mắt ra, trong miệng phát ra tiếng gầm nhẹ.

Bạch!

Mấy đạo bóng đen dẫn đầu bay ra, hóa thành hắc quang, bay thẳng đến Mục Trần với sát ý không hề che giấu.

Mục Trần nhìn những thứ mà mấy bóng đen bắn ra, bèn né tránh không dây dưa lâu, vì giằng co với mấy thú linh này, chỉ sợ hôm nay không thể ra khỏi sơn cốc này.

Hô!

Hắn hít sâu một hơi, thủ ấn liên tục biến đổi, Phượng chi linh trược chiếm giữ cánh tay hội tụ sau lưng, linh quang khởi dộng, một đôi cánh phượng hoàng dang rộng ra.

ÒA...ÀNH!

Cánh phượng mở ra, tốc độ Mục Trần lập tức tăng vọt, quỷ mị xuyên qua hư không, trực tiếp bay qua mấy đầu bát phẩm thú linh đang cố ngăn cản, bay thẳng vào sơn cốc.

Rống!

Còn lại mấy con bát phẩm thú linh bên kia, nhìn thấy chặn đường thất bại, lúc này phẫn nộ gầm lên, toàn bộ bay lên hướng Mục Trần bay tới

XÍU...UU! XÍU...UU!

Mục Trần mượn lực cánh phượng gia tăng tốc độ tới mức kinh người, hắn linh hoạt xuyên thẳng qua những con bát phẩm thú linh còn lại đang chặn đường, lợi dụng chúng trí tuệ kém, tìm được sơ hở rồi bay vào trong sơn cốc.

Không ngừng né tránh sự vây hãm, đuổi bắt bên trong, Mục Trần cuối cùng đặt chân vào mảnh đất đầm lầy đầy tử khí.

Khi hắn từ lúc bước vào phạm vi đầm lầy tử khí, ở đằng chỗ sâu bên trong, cửu phẩm thú linh xếp bằng trên đoạn gỗ khô cũng mở mắt ra. Trong đôi mắt không còn một mảnh trống rỗng, nhìn lại, tụa như có chút hào quang, so với bát phẩm thú linh thì cửu phẩm thú linh có một chút linh trí.

Rống!

Cửu phẩm thú linh nhìn về phía Mục Trần, chợt gầm nhẹ một tiếng, trực tiếp một khoảng cách xa liền tung ra một quyền.

ÒA...ÀNH!

Đấm ra một quyền, không gian trước mắt như vỡ vụng ra, bành bạc mệnh mông tử khí , xuyên thấu qua không gian, thoáng chốc đã xuất hiện trước mặt Mục Trần.

Tử khí đáng sợ cuồn cuộn tới, Mục Trần ấn pháp liên tục biến đổi, quyền vừa bay tới trước mặt lập tức cứng lại, sau đó giống như trọng thạch ngàn cân từ trên trời giáng xuống, đập vào mặt đất, mà tử khí kia liên tục trùng kích, đem một mảnh núi lớn vô cùng trực tiếp phá thành từng mảnh nhỏ.

Tuy chặn được tử khí trùng kích, nhưng Mục Trần vẫn bị dư âm còn lại ảnh hưởng chấn cho khí huyết trong cơ thể sôi cuồn cuộn, lúc này cảm thấy hoảng sợ, cửu phẩm thú linh quả nhiên đáng sợ.

Nếu như chính diện giao phong mà nói. Lấy thực lực bây giờ của hắn, cho dù dốc hết thủ đoạn, chỉ sợ không thể chống nổi được vài hiệp.

Mà ở chỗ sâu bên trong, cửu phẩm thú linh thấy Mục Trần né tránh vẫn không đuổi theo, bởi vì nó không muốn rời khỏi phạm vi Cửu Chuyển Thanh Liên, miễn xảy ra việc ngoài ý muốn.

Bất quá Mục Trần muốn sử dụng Thôn Lôi Thú Tâm, nhất định phải dụ nó tránh xa Cửu Chuyển Thanh Liên. Lúc này trong lòng khẽ động, quay đầu xem một hướng khác, hiển nhiên là ý định dọc theo ranh giới tử khí đầm lầy mà xâm nhập.Mà ở phía sau hắn, những Bát Phẩm Thú Linh kia đang cố gắng đuổi theo bắt kịp Mục Trần trong vô vọng. Rống!

Cái kia cửu phẩm Thú Linh cũng là phát giác được ý đồ Mục Trần, nó cảm ứng thấu Nơi đầm lầy Mục Trần đứng, lúc này không thể ngồi yên được nữa, nó gào thét làm tử khí như bão táp tàn sát bừa bãi .

Bàn Chân đột nhiên giẫm một cái, thân hình lập tức biến mất, khi xuất hiện lại, đã ở phía bên cạnh chân trời.

Khi cửu phẩm thú linh lúc hiện ra trong tầm mắt của Mục Trần, hắn lập tức cảm nhận áp lực trong thiên địa bỗng tăng vọt, da của hắn càng lúc đau đớn, đó là cảm ứng rất nguy hiểm.

Nên Mục Trần quyết định thật nhanh, cánh phượng khởi động, thay đổi một hướng khác bay đi.

Ở phía sau, cửu phẩm thú linh đang nhanh chóng đuổi theo, còn những con bát phẩm cũng gầm lên theo sát , mặc dù lực lượng cường đại, nhưng trí tuệ thì thấp kém.

Bất quá làm cho Mục Trần có chút giật mình là tốc độ của cửu phẩm chí tôn kia, mặc dù hắn mượn lực lượng Phượng Hoàng chi , nhưng vẫn đang bị đuổi kịp sát nút.

Tiếp tục như thế, cửu phẩm thú linh kia sẽ theo kịp hắn.

Ánh mắt Mục Trần có chút sáng lên, hắn chợt hít sâu một hơi, thân hình khẽ động, xuất hiện phía trên ngọn núi, khi xoay người nhìn lại thấy tử khí âm u đang cuồn cuộn kéo tới.

Bàn tay hắn duỗi ra, từ trong tay áo Thôn Lôi Thú Tâm chợt xuất hiện trên bàn tay, mang đến tiếng sấm,

" Không sai biệt lắm" Mục Trần tự lẩm bẩm, ánh mắt chợt hung ác, Thôn Lôi Thú Tâm hóa thành một đạo ngân quang hướng tử khí ngập trời bay đi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1050: Hủy Diệt

Một luồng ngân quang xẹt qua phía chân trời, mãnh liệt hướng đến Cửu phẩm thú linh cùng với bát phẩm thú linh. Mơ hồ như có tiếng sấm vang lên, mang đến một cỗ hủy diệt chi ý

Luồng ngân quang này nhìn qua không đáng chú ý nhưng lúc cửu phẩm thú linh đang lao đến cũng phải cường ngạnh dừng lại, ánh mắt nó nhìn chòng chọc vào luồng ngân quang đó. Tuy bản thân không có trí tuệ nhưng bản năng thiên bẩm làm nó nhận ra được bên trong luồng ngân quang thoạt nhìn không có gì chú ý kia lại chứa đựng khí tức hủy diệt.

Tuy cửu phẩm thú linh là tử vật nhưng nếu để ngân quang kích trúng sợ rằng nó sẽ hôi phi yên diệt, hóa thành tro tàn tiêu tán trong thiên địa

Vì thế trong nháy mắt cửu phẩm thú linh trực tiếp quay đầu cấp tốc thoát đi, nếu không e rằng hôm nay nó thật sự sẽ bị hủy diệt.

Ầm! Ầm

Bất quá tuy nó có bản năng kinh thế hãi tục nhưng phía sau lại có rất nhiều bát phẩm thú linh yếu hơn nên bọn chúng chưa biết được tình huống mà vẫn duy trì tốc độ vọt tới trước liền đụng phải cửu phẩm thú linh đang điên cuồng bay ngược về. Cửu phẩm thú linh không ngờ tới liền đâm sầm vào đám bát phẩm thú linh gây ra một đống hỗn loạn. Vì thế tốc độ của Cửu phẩm thú linh bị trì trệ trong phút chốc

Ong Ong

Trong nháy mắt ngắn ngủi này, luồng ngân quang xuất hiện trước mắt, giống như hơi run lên sau đó một khắc một tiếng lôi minh đáng sợ

từ trong luồng ngân quang phát ra

Ầm ầm ầm!

Phảng phất như diệt thiên thần lôi giáng thế, thanh âm lôi minh phát nổ như muốn làm đại địa nứt ra, âm ba vụ nổ cao đến vạn trượng. Trong mấy tức ngắn ngủi đó phạm vi vạn dặm đều nghe rõ ràng. Lôi quang phô thiên cái địa, như lôi tương dày đặctừ trên trời tỏa ra. Trong nháy mắt phảng phất cả phiến thiên địa đều hóa thành ngân sắc, thậm chí ngay cả tử vân bao phủ đều bị chấn tan

Một cỗ ba động đáng sợ sắp bạo phát

Ánh mắt Mục Trần nhìn thấy lôi quang phô thiên cái địa kia trong con ngươi toát ra vẻ kinh hãi, uy lực Thôn Lôi Thú Tâm đã vượt xa dự liệu của hắn

Uy lực như thế tuyệt đối chân chính là hủy thiên diệt địa. Dưới Địa chí tôn e rằng không ai có khả năng ngăn cản công kích đáng sợ như thế.

Vì thế Mục Trần liền quyết định, sau lưng Phượng dực vỗ điên cuồng bay về hướng ngược lại với Thôn Lôi Thú Tâm, nếu không sóng xung kích lan tới chỉ sợ bị liên lụy

Thời điểm bạo lui, ấn pháp Mục Trần biến hóa, cả người kim quang bao phủ, một tiếng long ngâm phượng minh vang lên, chỉ thấy Chân long chi linh cùng Chân phượng chi linh xuất thể hóa thành quang ảnh cao một trượng vờn quanh thân thể Mục Trần hình thành một tầng phòng ngự cường đại

Bất quá tuy đem Long phượng thể thôi động đến tận cùng nhưng Mục Trần không yên lòng, hơi suy nghĩ liền ngưng tụ Đại nhật bất diện kim thân, đem hắn bao phủ bên trong

Ầm!

Lúc Mục Trần thôi thúc phòng hộ hết khả năng thì tại nơi xa, dưới sự dẫn động của hắn Thôn Lôi Thú Tâm rốt cuộc muốn bạo tạc rồi

Đó là lôi đình chi lực do một đầu viễn cổ Thôn Lôi Thú hấp thu áp súc trong vô số năm

Lôi quang cuồn cuộn như kinh đào hãi lãng cao vạn trượng từ nơi xa đó bạo phát. Nơi nào đi qua nơi đó không gian băng toái, đại địa bạo liệt, từng đạo liệt phùng lớn cả vạn trượng đem toàn bộ sơn cốc bao phủ bên trong.

Lôi quang đi đến đâu nơi đó hết thảy hóa thành tro tàn

Mà đứng mũi chịu sào chính là đám thú linh bát phẩm, thân thể khô héo cứng rắn chống cự lại trùng kích nhưng không có chút hiệu quả, khi lôi quang xạ tới thân thể chúng từng con bạo thoái, cuối cùng dưới lôi quang xạ kích bọn chúng hóa thành tro tàn

Chỉ duy nhất con cửu phẩm thú linh là có thể kháng cự. Tử khí mênh mông từ thân thể bộc phát đem lôi quang kháng lại trong nháy mắt. Bất quá trong tích tắc lôi quang lần nữa đánh lên, tử khí bị cường ngạnh phá hủy, thân thể cửu phẩm lôi thú bị nhấn chìm trong lôi quang dày đặc

Thiên địa phảng phất là thế giới lôi quang

Mà lúc đám thú linh bị nhấn chìm thì đồng dạng Mục Trần cũng không tốt hơn là bao, tuy hắn sớm linh cảm mà lui nhưng vẫn đánh giá thấp uy lực của Thôn Lôi Thú Tâm

Sỡ dĩ Mục Trần toàn lực lui lại nhưng hắn vẫn tận mắt nhìn thấy một tầng lôi quang cuồn cuộn xung kích đến mang theo hủy diệt chi thế mạnh mẽ đánh lên Đại nhật bất diệt kim thân của hắn.

Ầm!

Một sát na kia, thiên địa chấn động, trên thân thể Đại nhật bất diệt kim thân cao lớn kia từng đạo vết nứt lan tràn, chợt nổ tung hóa thành

quang điểm đầy trời

Phốc xuy.

Mặc dù có Đại nhật bất diệt kim thân chống đỡ xung kích nhưng Mục Trần vẫn bị chấn động phun một ngụm tiên huyết, thân thể như muốn vỡ vụn, cuối cùng “phanh” một tiếng đập mạnh lún sâu vào đại địa, xương cốt cả người hoàn toàn vỡ nát

Lôi quang mênh mông cuồn cuộn đem sơn cốc này phá hủy không còn một mảnh.

Ở nơi cách sơn cốc rất xa, lúc bọn người Cửu U đang lui lại cũng cảm nhận được cỗ xung kích đáng sợ này. Lúc này cả đám dừng lại, sắc mặt ngưng trọng nhìn về mảnh thiên địa bị lôi quang bao phủ ở xa kia

“Uy lực thật đáng sợ”, Hàn Sơn ngơ ngác nói, mặc dù cách xa như thế nhưng xung kích vẫn làm người ta kinh ngạc, nếu phạm vi gần e rằng bọn họ chắc chắn sẽ chết

Cửu U nhẹ cắn môi mềm, trong đôi mắt đẹp hiện lên vẻ lo âu. Bất quá nàng hít sâu một hơi nói “Chú ý bốn phía, đừng cho người khác đến gần”

Mặc Phong cùng mọi người nhẹ gật đầu, chuyện đã đến nước này bọn họ cũng chỉ tâm niệm rằng Mục Trần vô sự

Mà lúc bọn người Cửu U đang cảnh giới thì ở nơi xa phía bắc, trên một ngọn núi một lam y nam tử đột nhiên quay đầu nhìn về hướng này. Hắn nhướng mày, chớp mắt trước hắn cảm giác được một luồng linh lực xung kích đáng sợ

Lam y nam tử chính là Phượng hoàng tộc Bạch Minh

“Bạch Minh đại ca, cỗ lực lượng kia là?” bên cạnh lam y nam tử, một bóng người dần hiện ra, sắc mặt có chút kinh hãi hiển nhiên là nhận ra trong thiên địa mơ hồ có luồng linh lực cuồng bạo

“Lực lượng cuồng bạo này hẳn là lôi đình chi lực, uy lực này chỉ sợ ngay cả cửu phẩm chí tôn cũng không chịu nổi” Bạch Minh hai mắt híp lại, chợt trong ánh mắt hiện lên nét vui vẻ, cười nhạt nói “đúng là đã đánh giá cao tên kia rồi, thậm chí đối phó một con bát phẩm thú linh cũng bị bức đến tình trạng này”

Dưới cái nhìn của hắn, lấy Mục Trần cùng đội ngũ của hắn muốn giảo sát bát phẩm thú linh không phải là chuyện dễ dàng, nếu như không muốn trả giá bằng thương vong cũng chỉ có thể đánh đổi bằng sử dụng Thôn Lôi Thú Tâm mà thôi

Bạch Minh ngẩn ra, chợt mừng rỡ nói “tiểu tử kia đem Thôn Lôi Thú Tâm dùng rồi?”

“hết thảy đội ngũ tiến vào thần thú chi nguyên đều không có lực lượng này, ngoại trừ Thôn Lôi Thú Tâm trong tay tên kia, hản là những người khác đều không có”

Bạch Minh gật đầu, ánh mắt nghiêm túc nói “Bất quá vật ấy uy lực thật đáng sợ, nếu tên kia dùng trên người chúng ta chỉ sợ chúng ta cũng sẽ lành ít dữ nhiều”

“hắc hắc, bất quá sau này trong tay Bạch Minh đại ca tên kia còn gây ra sóng gió gì được sao?” Bạch Bân nhếch miệng cười

Bạch Minh khẽ mỉm cười, mất đi Thôn Lôi thú tâm Mục Trần trong mắt hắn chẳng khác gì con giun con dế. Sau này gặp lại hắn sẽ cho tên tiểu tử kia biết đắc tội hắn là việc ngu xuẩn cỡ nào

“Trước tiên giải quyết một đầu Bát phẩm thú linh này đi” Bạch Minh lắc lắc đầu, không quan tâm đến kẻ chỉ là con giun dế, ánh mắt nhìn về phía trước. Nơi đó nguyên bản là thú linh quần nhưng đã bị rất nhiều cường giả Phượng hoàng tộc vây quét sạch sẽ, chỉ còn một con bát phẩm thú linh đang điên cuồng trùng kích muốn thoát khốn.

Bạch Minh thủ chưởng nắm chặt, một băng lam vũ phiến dần hiện ra, chợt thân hình hắn biến mất tại chỗ, khi xuất hiện trở lại đã ở phía trên đầu bát phẩm thú linh kia, vũ phiến trong tay vỗ một cái

Hưu.

Băng lam hàn khí như phượng hoàng vỗ cánh mà phóng xuất, hóa thành lưu thủy nhấn chìm đầu bát phẩm thú linh kia, hàn khí lướt qua liền hóa thành băng điêu rất sống động

Thân thể Bạch Minh nhẹ nhàng đáp xuống đỉnh đầu của băng điêu, ánh mắt hờ hững, mũi chân nhẹ nhàng miết một cái băng điêu kia “răng rắc” một tiếng hóa thành bột phấn tiêu tán trong thiên địa

(skill cùi mà tưởng vip

grin emoticon

)

Một viên thú tâm tràn ngập tử khí từ từ bay lên bị Bạch Minh chụp lấy tùy ý nắm trong tay, tuy thưởng thức thú tâm nhưng ánh mắt lại hướng về nơi xa kia, khóe miệng nhếch lên vẻ châm chọc

Hắn hy vọng Mục Trần có can đảm đi tới nội vực, như vậy hắn mới có thể để Mục Trần biết được giun dế khiêu khích cự thú tột cùng đáng thương cỡ nào

Bên trong sơn cốc một mảnh đổ nát, sơn phong khổng lồ bốn phía cùng với từng tòa cô phong đều bị san thành bình địa, liệt phùng vạn trượng lan tràn như vực sâu tận cùng

Sơn cốc khổng lồ này hiển nhiên bị hủy tan tành

Ầm

Mà bên trong sơn cốc nát tan kia, một cự thạch bỗng nhiên bị chấn bay, một đạo thân ảnh bay lên rồi hạ xuống. Quần áo rách nát, người đầy vết thương, khóe miệng tràn đầy máu nhìn sơ qua khá chật vật

Đạo thân ảnh chính là Mục Trần

(chính là anh, là anh đó người biết không)

Mục Trần lau vết máu ở khóe môi, ngẩng đầu nhìn sơn cốc. Trong mắt hiện lên vẻ hoảng sợ, uy lực của Thôn Lôi thú tâm quá khùng khiếp

Mục Trần nhìn xung quanh không phát hiện ra tung tích của bất kỳ thú linh nào, hiện nhiên chúng nó đã bị hủy diệt hết rồi

“Không biết Cửu chuyển thanh liên thế nào rồi?”

Nghĩ đến đây Mục Trần chợt biến sắc, thân hình nhanh chóng vọt ra. Hắn vì Cửu chuyển thanh liên mà ngay cả lá bài tẩy là Thôn Lôi thú tâm cũng dùng đến. Lỡ như Cửu chuyển thanh liên bị xung kích của Thôn Lôi thú tâm hủy đi thì hắn thật hối hận đến phát điên

Hưu!

Mục Trần vội vàng bay qua mảnh đại địa hoang tàn, phút chốc xuất hiện ở một đầm lầy đầy tử khí. Bất quả đầm lầy này đồng dạng bị phá nát, tử khí bốc hừng hực

Nhìn thấy tình cảnh này, trong lòng Mục Trần chìm xuống, tốc độ đột nhiên tăng nhanh sau đó xuất hiện ở trung tâm đầm lầy. Vội hướng mắt nhìn tới hắn nhìn thấy phía kia có một mảng thanh đàm thủy sóng nước lăn tăn, hắc thủy của tử hồ xung quanh như bị chặn lại, ranh giới thấy được rõ ràng

Ở nơi sâu của thanh đàm thủy, một cây Thanh liên màu bích lục như phỉ thủy, dáng vẻ yểu điệu tỏa ra lục quang sinh cơ tràn ngập.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1051: Thất Phẩm Chí Tôn

Khi Mục Trần nhìn thấycửu chuyển thanh liên đang lảng lặng ở đó nội tâm như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm. Cũng may là bảo bối này không bị gì, nếu không chắc hắn sẽ tức đến nỗi phun huyết

Nhìn thấy cửu chuyển thanh liên không việc gì Mục Trần không dám thả lỏng, động tĩnh nơi này quá lớn nên không ít đội ngũ đã phát hiện vì thế hắn phải mau chóng lấy bảo bổi rồi rời đi.

Nghĩ xong Mục Trần cũng không chần chừ, thân ảnh lóe lên một cái, sau đó xuất hiện ở trên thủy đàm. Khúc chưởng giơ ra linh lực từ lòng bàn tay bạo phát hướng về cây thanh liên kia, mạnh mẽ nhiếp lấy

Một đám bùn nhão từ thủy đàm bị hút lấy, cửu chuyển thanh liên cuối cùng cũng bị hút lên trôi nổi trước mặt Mục Trần.

cảnh tượng kỳ dị xuất hiện, một luồng sinh cơ bàng bạc từ cửu chuyển thanh liên xuất ra, đau nhức khắp người Mục Trần biến mất không còn, xương cốt lúc trước bị chấn nát giờ đây như đang được chữa trị mang đến cảm giác khó nói nên lời

Mục Trần khẽ búng ngón tay 1 phát, đem bùn nhão xung quanh thanh liên làm sạch hết. lúc này hiện ra trước mắt là cửu chuyển thanh liên màu phỉ thúy. Nó to vẻn vẹn bằng bàn tay, nhìn sơ qua cực kỳ tinh xảo như là điêu khắc mà thành. Đặc biệt một khỏa tâm liên càng tỏa ra sinh khí bức người, trên mặt khắc rất nhiều hoa văn huyền ảo, giống như từ thiên địa phác họa cao thâm mạc trắc vô cùng.

“Đây chính là cửu chuyển thanh liên a” Mục Trần mê say nhìn mà nhịn không được cảm thán một tiếng. Vật này nếu xuất hiện ở phòng đấu giá Đại Thiện thế giới tất nhiên sẽ đưa tới không ít cửu phẩm chỉ tôn đua nhau tranh đoạt để chiếm được nó. Vì có nó có thể làm tăng tỉ lệ đột phá chí tôn cảnh ràng buộc, chân chính bước vào địa chí tôn tầng thứ.

Một khi bước chân vào cảnh giới địa chí tôn, mọi thứ đều khác, giống như tăng vọt vậy. Nếu nói chí tôn cảnh có thể ở Đại Thiện thế giới làm cường giả một phương thì Địa chí tôn chính là chúa tể một phương vậy.

Nếu như ở Bắc giới cửu phẩm chí tôn có thể trở thành cường giả cao tầng của các thế lực nhưng không thể trở thành chưởng khống giả. Bởi vì một siêu cấp cường giả Địa chí tôn mới có thể che chở được các thế lực này.

Mà có được địa vị bực này tương ứng là có được nguồn tài nguyên tu luyện to lớn, như thế mới có thể tiến xa hơn trên con đường tu luyện.

Trong lòng Mục Trần cảm thán, sau đó cẩn thận từng ly từng tí đem cửu chuyển thanh liên thu hồi. Đến khi rời đi hắn phất tay áo một cái, linh lực cuồng bạo đem thủy đàm phía dưới hủy đi.

Hắn cũng không muốn sau này có người đến đây từ trong thủy đàm phát hiện đã từng có cửu chuyển thanh liên tồn tại mà bị phá hoại như vậy không khỏi khiến những kẻ hữu tâm phát hiện. Như thế e rằng đem lại cho Mục Trần một ít tai họa

Hủy diệt thủy đàm xong Mục Trần mới yên lòng. Thân hình hơi động hóa thành một đạo quang ảnh phá không mà đi, cấp tốc rời xa chỗ này.

Đúng lúc Mục Trần rời đi không bao lâu, chân trời phía xa có tiếng xé gió truyền đến, đồng thời có mấy chi đội ngũ xuất hiện, sau đó cẩn thận từng bước tiếp cận mảnh đại địa tàn tạ này

Biểu hiện của những đội ngũ này cực kỳ cẩn thận, đem từng chỗ phiến đại địa này dò xét qua cuối cùng không hẹn mà cùng hướng về chỗ

thủy đàm bị phá hủy kia. Tuy rằng đã bị hủy nhưng còn lưu lại sinh cơ, mà ở nơi đầy tử khí thế này thì càng khiến người ta chú ý.

Bất quá tuy tìm được nhưng đã bị phá hỏng, những đội ngũ này cũng không cách nào phân biệt được trong thủy đàm tột cùng xuất hiện vật gì, đành lắc đầu tiếc nuối.

Bọn họ suy đoán trước đây có bảo bối tồn tại nhưng không cách nào xác định được, vì thế những chi đội ngũ ở lại một lúc cũng mang theo tiếc nuối rời đi.

Lúc này Mục Trần đã rời xa mành đại địa bị tàn phá kia, thân hình lóe lên một cái liền xuất hiện trên một sườn núi, trên đó có đám người Cửu U đang ngẩng đầu chờ mong.

Bọn người Cửu U nhìn thấy Mục Trần bình yên vô sự trở về, tự nhiên là vui mừng ra mặt, họ thở phào nhẹ nhõm. Dù sao nếu không có Mục Trần đồng hành chỉ sợ con đường phía trước đối với bọn họ quá xa vời.

“Đắc thủ rồi?” Cửu U cười hỏi, nàng có thể nhìn thấy vẻ vui mừng trong mắt Mục Trần, xem ra lần này là thắng lợi trở về

Mục Trần híp mắt gật đầu, đắc thủ Cửu chuyển thanh liên xác thực làm trong lòng hắn tràn đầy vui sướng.

Cửu U thấy thế cũng không hỏi nhiều, nàng biết vật có thể làm Mục Trần mạo hiểm một lần, còn cam lòng đem lá bài tẩy Thôn Lôi Thú Tâm ra dùng thì tất nhiên là không phải vật tầm thường. Bất quá vật đó do Mục Trần tự mình lấy được, bọn họ không xuất ra tí khí lực nào nên tự nhiên do Mục Trần độc hưởng.

Điểm này không riêng người có quan hệ thân cận với Mục Trần là Cửu U nghĩ thế mà cả bọn Hàn Sơn, Mặc Phong cũng vậy. Bọn hắn cũng không hỏi một câu, rõ ràng là hiểu rõ lý lẽ trong đó

“Chúng ta trước tiên tìm chỗ nghỉ ngơi một chút rồi sau đó tiến vào nội vực thần mộ”. Mục Trần nhìn mọi người nói. Hắn hiện tại không ổn, hơn nữa đã lấy được Cửu chuyển thanh liên như vậy phải nhất định mượn lực lượng đem linh lực bản thân đột phá đến thất phẩm chí tôn.

Chỉ cần linh lực bản thân đột phá đến thất phẩm chí tôn kết hợp với thất phẩm chí tôn nhục thể Mục Trần tuyệt đối tin tưởng dưới bát phẩm chí tôn không ai có thể cùng hắn tranh phong.

DG: định mệnh, “đạt tới thất phẩm chí tôn mà dưới bát phẩm không ai tranh phong được” tưởng là chấp luôn “dưới cửu phẩm”, tưởng vip ai ngờ sida

Thậm chí thời điểm cùng chuẩn thánh Bạch Minh đối kháng, hắn cũng không chút kiêng kỵ e dè.

Có thể xông vào nội vực có đội ngũ nào mà không mạnh, trong đó cường giả lĩnh đội thực lực còn cường hãn hơn, so với Kim Kình Thiên gặp lúc còn mạnh hơn nhiều. Vì lẽ đó Mục Trần nhất định phải tăng thực lực bản thân lên, cố gắng đột phá lần hai.

Bọn người Cửu U nghe vậy liền hiểu ý, tất cả đều gật đầu

Mọi người tiếp tục tiến lên, Mục Trần dựa vào Diệt Sinh đồng dò xét xung quanh, bỏ những nơi thú linh quần tụ cùng với nơi tử khí thao thiên, những địa phương đầy tử khí còn lại so với sơn cốc lúc trước không thể nói là yếu hơn, mà dựa theo kinh nghiệm của Mục Trần những nơi hung hiểm như này tất có bảo bối tồn tại.

Bất quá đối với những nơi bảo địa này hắn không chút nào để ý. Mất đi lá bài tẩy uy lực như Thôn Lôi Thú Tâm nếu hắn mạo hiểm xâm nhập hiểm địa đó chỉ sợ là sẽ táng thân trong đó mà thôi.

Vì lẽ đó Mục Trần quyết đoán chặt đứt tham niệm về bảo vật sau đó tìm một nơi tử khí tương đối ít để dừng chân. Chốc lát sau tìm được một ngọn cô phong, Mục Trần liền khai mở một động phủ trên đó rồi tiến vào

Mà bọn người Cửu U liền phân tán ra xung quanh ngọn sơn phong hộ pháp cho hắn

Trong động phủ, Mục Trần ngồi đả tọa, trước mặt là cửu chuyển thanh liên đang huyền phù. Ánh sáng nhàn nhạt tỏa ra, sinh cơ tràn ngập cả động phủ vốn đầy tử khí, dưới luồng sinh cơ này một ít tử thảo khô héo đang từ từ sinh trưởng.

Ánh mắt Mục Trần nhìn vào tâm liên, nơi đó có một bạch ngọc liên tử. Chỗ này tụ tập tinh hoa của cả cửu chuyền thanh liên, chỉ có hấp thu luyện hóa nó triệt để mới có thể mượn cỗ lực lượng này để đột phá chí tôn tấn giai bình chướng.

Bất quá trong bạch ngọc liên tử này ẩn chứa sinh cơ khủng khiếp, không phải Mục Trần có thể chịu đựng được. Nhưng cũng may là bây giờ hắn không cần luyện hóa, chỉ cần hấp thu vào thể nội đợi đến ngày sau đột phá thì lại dẫn động lực lượng của nó.

Hô

Mục Trần hít sâu một hơi, song chỉ khép lại chỉ thấy trong tâm liên, một khỏa bạch ngọc liên tử chậm rãi bay lên, tiếp theo Mục Trần phóng ra linh lực đánh lên cây thanh liên.

Ông ông.

Linh quang từ thanh liên tỏa ra, chỉ thấy cây thanh liên nguyên bản chỉ to bằng bàn tay đang cấp tốc bành trường, mấy tức ngắn ngủi đã hóa thành một liên đài to nửa trượng

Thân hình Mục Trần chậm rãi bay lên rồi đáp xuống liên đài kia. Mặc dù liên đài này không có cách nào luyện hóa nhưng bản thân nó có tác dụng tĩnh tâm an thần, ổn định linh lực, chính là một kiện chí bảo phụ trợ tu luyện. Dĩ nhiên là Mục Trần sẽ không bao giờ bỏ qua những thứ như thế

Tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng, Mục Trần không chút do dự, há miệng đem bạch ngọc liên tử đang huyền phù trước mặt hút vào thể nội

Một chốc sau trong cơ thể Mục Trần có một cỗ sinh cơ đáng sợ bạo phát, tóc của hắn đang điên cuồng dài ra, trong nháy mắt như rong rêu phủ kín cả sơn động

DG: vãi cả liều, gớm.

Sinh cơ bạo phát làm Mục Trần cảm thấy khiếp sợ, dù sao cũng mới là một phần lực lượng thẩm thấu ra của liên tử mà thôi, nếu bào phát toàn bộ chỉ sợ hắn sẽ bạo thể đi thăm ông bà ngay lập tức.

Cũng may là cỗ lực lượng lại bạo phát ngay lúc Mục Trần đang cần, chỉ cần đem chúng hấp thu luyện hóa là hắn có thể hoàn thành đột phá, linh lực bản thân tinh tiến đến cấp độ thất phẩm chí tôn.

Mà điểm này dựa theo thực lực bây giờ của Mục Trần có thể điểu khiển một cách hoàn hảo

Cứ vậy tu luyện, thời gian lặng lẽ trôi qua. Sinh khí trong sơn động ngày càng dồi dào.

Lúc Mục Trần tu luyện, bên ngoài ngọn sơn phong, đám người Cửu U đang đả tọa hộ pháp. Ánh mắt họ thỉnh thoảng nhìn về nơi Mục Trần đang bế quan, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc bởi vì họ cảm ứng được cỗ sinh cơ bàng bạc kia. Họ liền âm thầm vui mừng, cũng may là Mục Trần tìm một nơi tử khí mỏng manh, thủ linh ít ỏi nếu không ở những nơi khác chỉ sợ với động tĩnh này cũng đã hấp dẫn vô số thủ linh

Cửu U nhìn một hồi liền thu hồi ánh mắt, nàng không lắng về lần bế quan đột phá này của Mục Trần. Trong tâm nàng, người này từ lâu đã nắm giữ thực lực vượt xa lục phẩm chí tôn, hơn nữa trải qua thời gian khổ chiến cùng tích lũy, lần đột phá này thuận lợi cũng như nước chảy thành sông thôi.

Một khi hắn đột phá thành công, như vậy liền chân chính có được thực lực chống lại tên Bạch Minh kia

Lúc này coi như chân chính bát phẩm chí tôn Mục Trần cũng sẽ không sợ.

Nghĩ đến đây Cửu U cũng cảm thấy vui mừng. Bất tri bất giác, thiếu niên trước kia cần nàng che chở giờ đây thực lực đã chân chính vượt qua nàng.

Đợi lến lúc thần thú chi nguyên kết thúc, trưởng lão trong tộc sợ rằng không ai dám khinh thường hắn nữa.

Hơn nữa nàng còn biết đây mới là bắt đầu mà thôi, tương lai của Mục Trần lại càng cường đại hơn nữa, hắn trở thành cái thế cường giả người khác có thể không tin nhưng nàng không chút nào nghi ngờ

Nàng cảm thán trong lòng sau đó liền nhắm mắt tu luyện. Một ngày sau nàng đột nhiên trừng mắt hướng về phía sơn động, có một cỗ linh lực bàng bạc phát ra, một đạo thân ảnh được linh lực bao phủ toàn thân đang từ bên trong bước ra

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1052: Nội Vực

Linh lực cuồn cuộn như thủy triều trào ra, một thân ảnh trong cái nhìn chăm chú của bọn người Cửu U đang chậm rãi bước ra khỏi sơn động.

Khi ánh mắt bọn họ nhìn thấy đạo thân ảnh kia không khỏi ngưng tụ, bởi vì trong sát na họ cảm nhận được một áp lực cường đại

Cảm nhận được áp lực này làm bọ họ cảm thán không thôi, bọn họ dĩ nhiên đã bước vào cảnh giới thất phẩm chí tôn thời gian dài rồi mà Mục Trần tuy chỉ mới đột phá nhưng áp lực gây ra vượt xa bọn họ

Bất quá cảm giác áp lực chỉ trong thoáng chốc, dù sao đối với chuyện một tên biến thái mới lục phẩm chí tôn mà đã chính diện đánh bại thất phẩm chí tôn thì việc có chiến lực siêu phàm cũng chả có gì kỳ quái cả.

Trong khi bọn họ cảm thán không thôi thì Mục Trần đã ra khỏi sơn động, linh lực dần thu liễm ẩn vào nội thể. Hắn huy động song chưởng, cảm nhận được linh lực đang chảy khắp tứ chi bách hải liền nở nụ cười thỏa mãn.

Lần đột phá này trực tiếp làm cho linh lực trong người tăng thêm mấy lần, hơn nữa trình độ ngưng luyện linh lực đã viễn siêu hơn trước.

Theo Mục Trần suy đoán nếu lúc này giao chiến với bát phẩm thú linh hắn cũng không cần nhọc công bố trí nhiều linh trận phiền phức như vậy. Bằng vào lực lượng bản thân hiện tại chém giết bát phẩm thú linh cũng sẽ không vướng tay vướng chân nữa.

Tu vi linh lực thất phẩm chí tôn cộng với nhục thể thất phẩm chí tôn, hai cái kết hợp đủ để Mục Trần xưng hùng xưng bá từ cảnh giới thất

phẩm chí tôn trở lên

Thậm chí đối mặt với bát phẩm chí tôn hắn cũng tự tin có khả năng kháng lại.

Hơn nữa thu hoạch của lần tu luyện này không chỉ có nhiêu đó mà còn hơn thế

Mục Trần híp hai mắt, chỉ thấy sau lưng không gian ba động, chí tôn hải như ẩn như hiện, linh lực như kinh đào hải lãng, ở nơi sâu nhất chí tôn hải có một khỏa ngọc bàn liên tử đang lẳng lặng nằm đó, sinh cơ không ngừng phát ra như vô cùng vô tận làm cho linh lực trong chí tôn hải sinh động vô cùng.

Khỏa bạch ngọc liên tử của cửu chuyện thanh liên kia Mục Trần cũng chưa hoàn toàn luyện hóa, hắn chỉ còn cách trực tiếp nuốt vào dùng chí tôn hải trấn áp

Từ đó bạch ngọc liên tử không ngừng tản mát sinh cơ tẩm bổ linh lực trong chí tôn hải. Ngày sau khi đột phá lên cửu phẩm chí tôn và trùng kích bình chướng địa chí tôn thì khỏa bạch ngọc liên tử này có thể mang lại trợ lực không ít.

Mục Trần có dự cảm một ngày không xa hắn sẽ nhanh chóng đặt chân vào cảnh giới đó, dù sao hiện giờ đã là thất phẩm chí tôn, cách cửu phẩm có hai cảnh giới mà thôi.

(DG: vâng, chỉ 2 cảnh giới thôi mà, mau mà :v)

Ý niệm trong lòng như trường giang đầy sóng, cuối cùng cũng bị Mục Trần kiềm chế, việc cấp bách lúc này là phải nhanh chóng tiến vapf thần mộ nội vực, hỗ trợ Củu U lấy được truyền thừa tinh huyết.

Chí tôn hải sau lưng liền nhanh chóng tiêu tán, thân hình khẽ động liền xuất hiện trước mặt bọn người Cửu U, Mục Trần mỉm cười nói “đi thôi, chúng ta vào nội vực”

Cửu U lặng lẽ nhìn Mục Trần, nàng cảm giác được lúc này đây con người hắn đầy tự tin, tuy lá bài tẩy Thôn Lôi Thú Tâm không còn nhưng hiện tại không còn quan trọng, Mục Trần có chỗ dựa lớn hơn đó là lực lượng bản thân.

Sau khi đột phá thành công, Mục Trần không còn cố kỵ Bạch Minh nữa

Đối mới với sự tự tin đó nhóm người Cửu U yên tâm không ít, gật đầu sau đó không chần chừ trực tiếp hóa thành mấy đạo quang ảnh phóng đi.

Dọc đường nhóm Mục Trần không có dừng lại, dựa vào Diệt sinh đồng họ tránh được các hiểm địa cùng thú linh tộc quần, không có bất kỳ cản trở nào tiến vào nội vực

Dưới tốc độ toàn lực không tới nủa ngày bọn họ nhận thấy thiên địa dần dần biến đổi. Đại địa trước mặt từ từ biến sắc từ hắc sắc sang xích hồng, thật là làm cho người ta kinh hãi. Mơ hồ phảng phất có một loại tà khí phát ra, làm linh lực trong nội thể xao động.

Tốc độ của nhóm Mục Trần chậm lại, nhìn về phía trước chỉ thấy trong thiên địa có một tâng quang mạc ám kim ngăn cách giữa nội vực và ngoại vực

“phía sau quang mạc này chắc hẳn là nội vực thần mộ viên” Mục Trần thần sách ngưng trọng nhìn quang mạc nói. Từ phía trên quang tráo, hắn nhìn ra một cỗ ba động cường đại không cách nào hình dung. Hắn phát hiện ra quang mạc này chắc chắn là một tòa đại trận, hơn nữa lại là một linh trận cường đại. Như vậy chỉ có linh trận đại tông sư mới có khả năng bố trí được mà thôi.

Bọn người Cửu U gật đầu, trên mặt đầy vẻ ngưng trọng

“Đi”

Mục Trần dẫn đầu lướt tới gần quang mạc kia, chỉ thấy trên đó có vô số phù văn huyền ảo không ngừng lưu động, mỗi một đạo phù văn tỏa ra lực lượng đáng sợ.

Có cái quang mạc bình chướng này, đừng nói là nhóm người Mục Trần cho dù là một hạ vị địa chí tôn cũng sợ không có cách nào đột phá.

Mục Trần hơi trầm ngân, thủ chưởng nắm chặt lại chỉ thấy bát phẩm thú linh tâm xuất hiện trong tay, sau đó hắn ném đến tầng quang mạc kia.

Trên quang mạc, cổ lão phù văn lưu chuyển, một luồng quang mang chiếu xuống. Dưới quang mang bao phủ, chỉ thấy trên viên thú tâm đen xì kia từng trận hắc yên trào ra, trong hắc yên ẩn chứa tử khí mãnh liệt. bất quá những tử khí vừa bay lên đụng phải quang mang liền bốc hơi hết

Vì thế một khỏa thú tâm nguyên bản tràn đầy tử khí trong chớp mắt biến thành một khỏa thú tâm bình thường, tử khí trong đó bị tinh lọc sạch sẽ

Hơn nữa khỏa thú tâm đó ẩn chứa một tia sinh cơ, phảng phất như đang phiêu động

Mục Trần kinh ngạc nhìn một màn này, không nghĩ tới một linh trận cường đại như vậy không chỉ tinh lọc tử khí mà còn gieo một tia sinh cơ cho một khỏa thú tâm chứa đầy tử khí hàng vạn năm

Bất quá Mục Trần cũng biết, khỏa thú tâm này không có khả năng tái sinh được nữa.

Khỏa thú tâm bình thường đó đang chậm rãi phiêu phù hướng về quang tráo, đến lúc sắp xuyên qua được bỗng biến thành quang điểm dung hợp cùng đại trận

Ngay lúc thú tâm dung hợp cùng đại trận, quang mạc trước mặt nhóm người Mục Trần từ từ nứt ra một khoảng không gian nhỏ

Mục trần nhìn thấy liền hít sâu một hơi, quay đầu cùng bọn Cửu U nhìn nhau, gật đầu một cái liền tiến nhập vào.

Phía sau bọn Cửu U cũng cât bước đuổi theo

Bước qua khoảng không gian liệt phùng đó, đập vào mắt là một mảnh huyết sắc đại địa, từ phía xa chân trời nhìn lại như một huyết hải vô tận

Huyết sắc đại địa như chứa tà khí quỷ dị, huyết sắc này không phải do tự nhiên hình thành mà là máu huyết của những kẻ xâm nhập, những kẻ này không kẻ nào mà không cường đại trải qua năm tháng đằng đẳng chết đi vô số cường giả mới nhuộm đỏ mảnh đại địa này. Chỉ liếc mắt nhìn cũng làm nhóm Mục Trần nổi lên hàn ý

Cả đại địa như là ác ma

Bon người Mục Trần đang huyền phù trên không, hkhông dám khinh suất hạ xuống. Bọn họ lăng không mà đứng, nhìn bầu trời so ra khác xa với ngoại vực

Bởi vì trong bầu trời này tràn đầy khí tức cường đại, khí tức này từ những cường giả xâm nhập vào đây và vẫn lạc. Tuy ngã xuống nhưng ý chí của họ vẫn không tiêu tán mà bao phủ các thiên địa tựa như đang trấn áp cái gì.

Chỗ này bầu trời cùng đại địa như là đối lập nhau

Mà Mục trần bọn họ đang ở giữa nơi đó.

Giữa thiên địa đối lập nhân loại nhỏ bé không gì sánh được. Lúc này đây bọn họ giống như con kiến hôi đối chưởng với hai cự nhân cường đại

“Chỗ này thời viễn cổ e là địa phương chiến đấu kịch liệt nhất của thần thú chi nguyên” Mục Trần cảm thán nói, mặc dù cách đây hàng vạn năm nhưng mức độ thảm liệt vẫn làm hậu nhân động dung. Thật khó tưởng tượng được thời viễn cổ, đại chiến nơi này đáng sợ đến mức nào

Vực ngoại tộc nhân xâm lấn, mà ở thần thú chi nguyên có nhiều siêu cập cường giả thủ hộ cố thổ, đem hết sức lực chiến đấu cùng vực ngoại tộc nhân

Một trận chiến này chỉ nghĩ lại thôi cũng khiến người khác run rẩy

Bọn người Cửu U cẩn thận đề phòng, nơi này quỷ dị như vậy chỉ sợ xuất hiện một ít nguy hiểm mà hơi sơ sẩy cũng làm bọn họ táng thân chỗ này

“Đi thôi, tận lực không nên hạ xuống” Mục Trần nhìn về nơi xa vung tay lên nói. Nếu đã tiến vào nội vực rồi bọn họ cũng không dễ dàng từ bỏ

Nói xong Mục Trần liền lao đi, bất quá lúc này hắn cũng cẩn thận phi hành chậm lại. Không biết phía trước có gì nên không thể cắm đầu xông thẳng, hơn nữa Mục Trần không dám dùng Diệt sinh đồng dò xét, lỡ như dò thấy viễn cổ chi vật mang đến phản phệ như vậy hắn không có khả năng chịu đựng được

Cũng may cho nhóm người Mục Trần, nội vực này không phải vô biên vô hạn như trong tưởng tượng. Phi hành ước chừng nửa canh giờ tốc độ Mục Trần chậm lại, bởi vì phía trước xuất hiện một thứ khác biệt so với mảnh huyết sắc đại địa này

Đó là một tòa cổ lão tế đàn hết sức nguy nga, tế đàn ước chừng cả vạn trượng sừng sửng như nối liền trời đất

Trên tế đàn có vô số thạch liên, những thạch liên này xuyên thấu cả đại địa tựa như đang trói buộc thứ gì

Mục Trần nhìn tế đàn, trong lòng nổi lên dự cảm rằng vật bọn họ muốn hắn là ở đây

Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu thì Mục Trần chợt thấy một ánh mắt hờ hững xen lẫn hài hước từ một nơi trên tế đàn ở xa nhìn tới

Mục Trần nhìn theo thì bắt gặp một lam y, tay phe phẩy băng lam vũ phiến. Còn ai ngoài Bạch Minh và đông đảo phượng hoàng tộc ở đây nữa

Vũ phiến trong tay Bạch Minh khẽ động, hướng về phía Mục Trần nở nụ cười, trong nụ cười ẩn chứa ý châm chọc

“Không nghĩ tới người thật sự dám xuất hiện ở đây..thật là, ta không biết nói sao đây là ngươi có dũng khí hay là ngu không ai bằng?”

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1053: Ba Đạo Tinh Huyết Truyền Thừa

Dưới cái nhìn trêu tức của Bạch Minh, vẻ mặt Mục Trần vẫ bình tĩnh như cũ. Mục Trần phát hiện Bạch Minh cùng tộc nhân của hắn đang đứng bên ở một thạch thai cự đại cùng với Côn Bằng tộc, Cửu Thải Khổng Tước tộc mà không xảy ra chuyện gì

Ngoại trừ những đội ngũ đỉnh phong này, làm cho Mục Trần có chút bất ngờ là còn mấy chi đội ngũ khác ở đây. Những đôi ngũ này đều là thần thú tộc, thực lực hùng hậu bất quá tình huống hiện giờ không tốt lắm. Thậm chí còn có thương tích, hiển nhiên là do đối phó với bát phẩm thú linh lúc trước gây ra

Lúc Mục Trần quan sát chung quanh thì các đội ngũ trên thạch thai cũng kinh ngạc nhìn bọn người Mục Trần, bởi vì họ phát hiện ra đội ngũ này đến giờ nhân số vẫn nguyên vẹn

Nói cách khác là lúc chém giết bát phẩm thú linh, nhóm người Mục Trần không bị thương vong

Bất quá đối với việc này trong mắt các đội ngũ không những không có vẻ thán phục mà trái lại là vẻ thương hại. Bởi vì lúc trước khi Mục Trần sử dụng Thôn Lôi thú tâm tạo ra ba động lớn, các đội ngũ này cũng phát giác được nên cho rằng chỉ vì đối phó bát phẩm thú linh mà Mục Trần đem ra sử dụng

Nhưng vật ấy là chỗ dựa lớn nhất của Mục Trần, trước khi Bạch Minh ra tay bọn hắn cũng chưa từng xuất thủ vì sự tồn tại của Thôn Lôi thú tâm. Giờ đây Mục Trần không còn vật đó nữa thì lấy gì làm đối thủ của Bạch Minh?

Vì thế khi thấy đội ngũ của Mục Trần vẫn nguyên vẹn xuất hiện tại đây, trong lòng bọn họ càng thương hai, một ít đội ngũ còn lắc đầu. Mục Trần thực là không biết trời cao đất rộng, hắn cho rằng Bạch Minh chỉ ngồi chơi ngắm cảnh thôi sao?

Nếu Bạch Minh nổi sát tâm e rằng đội ngũ của bọn họ cũng phải táng thân chỗ này. Cho dù Cửu U tước tộc biết cũng không làm gì được Bạch Minh cả, chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt mà thôi.

Vị bạch phát nam tử đầu lĩnh Côn Bằng tộc hứng thú nhìn Mục Trần, trong lòng muốn biết là Mục Trần có hậu thuẫn mạnh mẽ hay là ngu xuẩn cực độ?

khổng linh của Cửu thải khổng tước tộc từ đầu đến cuối không nhìn Mục Trần lấy một lần. Thời điểm ở thần mộ ngoại vực nàng xuất thủ cản Bạch Minh chỉ là do không muốn Bạch Minh cùng Mục Trần cá chết lưới rách, ảnh hưởng bọn họ tiến vào nội vực. Giờ tiến vào nội vực rồi thì đối với chuyện Mục Trần điếc không sợ súng nàng cũng không màng sinh tử của hắn

Trước mọi cái nhìn ản chứa tâm cơ của các đội ngũ, Mục Trần sắc mặt vẫn không đổi, mang theo nhóm người Cửu U lướt tới, đứng trên tòa thạch thai

“Mục Trần, mau nhìn!”

Ngay khi Mục Trần vừa hạ xuống, Cửu U đứng sau lưng hắn đã kích động lên tiếng

Mục Trần nhìn theo hướng Cửu U nói, con ngươi liền co rụt lại. Bởi vì hắn nhìn thấy phía bắc tế đàn, có một thạch tháp, trên đó có một bức thạch điêu

Bức thạch điêu này đang giang cánh, che cả thiên địa, là phượng mà không phải phượng, là hoàng mà không phải hoàng. Trên người phảng phất hỏa diễm, như vĩnh sinh bất diệt. Tuy chỉ là thạch điêu nhưng trên

đó tản ra một cảm giác áp bức từ viễn cổ, khiến cho khí huyết trong cơ thể như bị đông lại

Mục Trần cảm giác được, chân phượng chi linh bên ngoài thân thể hắn đột nhiên chấn động một cái, mơ hồ như có tiếng phượng minh mang theo ý thân thiết

Mục Trần thở một hơi, trong mắt hiện lên vẻ kinh hỷ. tuy chưa gặp qua bất tử điểu bao giờ nhưng dựa vào phản ứng của chân phượng chi linh hắn cũng xác định được thạch điêu trước mặt này chính là viễn cổ Bất tử điêu.

Xem ra hắn suy đoán không sai, trong nội vực Thần mộ viên có bất tử điêu vẫn lạc.

Như vậy ở đây dĩ nhiên sẽ có tinh huyết truyền thừa của bất tử điêu

Trong lòng thoáng kích động một chút đã bị Mục Trần kiềm chế lại, bởi vì hắn nhìn thấy trong tế đàn này không chỉ có một bức thạch điêu này mà có tới ba bức.

Hai thạch điêu khác một cái là con đại cự điêu có thủy vân chi dực, huyễn lệ dị thường phảng phất như có linh tính, hai cánh huy động tràn ngập sinh cơ

“Đây là?” Mục Trần nhìn cự đại điêu kia, trong lòng nghi hoặc hiển nhiên là không nhận ra thuộc chủng loại nào

“đó là thượng cổ vạn linh điểu, là một siêu cấp thần thú bất quá đã sớm tuyệt diệt” giọng nói Cửu U vang lên đầy vẻ tôn sùng, nàng than thở “thời viễn cổ, vực ngọa tộc xâm lấn khiến Đại thiên thế giới tổn thất nặng nề. Những thần thú siêu cấp này rất ít ỏi, đã vật còn tuyệt diệt do đó hậu nhân đời sau vì truyền thừa tiêu thất nên từ từ biến thành phàm điểu, hóa thành tộc nhân linh thú tầm thường”

Mục Trần khẽ gật đầu, vực ngoại tộc kia là đại địch của Đại thiên thế giới, mỗi lần xâm lấn khiến cho Đại thiên thế giới tổn thất nặng nề, thậm chỉ một số chủng tộc còn muốn bị tuyệt diệt

“Còn vị kia?” Mục Trần nhìn về bức thạch điêu còn lại, đó là một cự thú đang ngửa mặt rít gào, thân thể như đỉnh thiên lập địa, toàn thân đen kịt thủ chưởng khổng lồ như sơn hạ xuống, vạn dặm đại địa sụp đổ theo

“Đó là thượng cổ hoang thú, cũng là siêu cấp thần thú thời viễn cổ, lực lượng vô cùng lớn, có khả năng cuồng hóa. Một khi cuồng hóa chiến lực tăng gấp đôi. Có người nói răng Thông thiên viên tộc cũng có năng lực này, chắc là từ thượng cổ hoang thú truyền lại” Cửu U giải thích

“Xem ra cổ tịch ghi không sai, thời viễn cổ thần thú chi nguyên có ba vị thú tôn tồn tại. Nghe đồn là khi thần thú chi nguyên bị hủy diệt bọn họ phẫn nộ đi báo thù, trực tiếp kích sát mấy vị cường giả vực ngoại tộc, đồng thời trấn áp phong ấn” Cửu U nhìn tòa tế đàn cự đại này kính nể nói

"Ba vị Thú Tôn à."

Mục Trần khẽ gật đầu, lấy biểu hiện của họ có thể lưu danh sử sác. Bất quá Mục Trần nhìn ra huyết sắc đại địa bên ngoài tế đàn khẽ cau mày, đột nhiên nghĩ đến nhiều bảo thú vẫn lạc không biết chôn ở hắc động thần bí nào, mà bảo thú một thân tinh huyết không biết thất lạc chỗ nào

Không biết chuyện đó với chỗ này có liên hệ gì với nhau không, bất kể thế nào cũng phải lưu ý mới được

“Xem ra các đội ngũ đã đến đủ” lúc Mục Trần cùng Cửu U nói chuyện, Khổng linh của Cửu thải khổng tước tộc nhướng đôi mắt phượng lên thản nhiên nói “Nếu chư vị có thể đến chỗ này chứng tỏ thực lực không yếu. Mà trong nội vực này ở thời viễn cổ là nơi ba vị thú tôn của thần thú chi nguyên vẫn lạc. Đích xác như các người nghĩ, ở chỗ này có thể thu hoạch được tinh huyết truyền thừa của họ”

Nàng vừa nói xong trừ những đội ngũ đã sớm biết thì những đội ngũ còn lại có cả nhóm người Cửu U con mắt đều sáng rực.

(DG: nghe bảo bối mắt sáng rực giống mình thấy gái xinh vậy)

“Chỉ là…”

Khổng Linh ngập ngừng nói “tinh huyết t ruyền thừa chỉ có ba, nói cách khác chỉ có ba người lấy được, những người còn lại có thể chỉ về tay không”

Nguyên bản các đội ngũ đang kích động nghe nói vậy giống như bị tạt gáo nước lạnh, tinh huyết truyền thừa chỉ có ba, như vậy trong năm đội ngũ cường đại ở đây sẽ có hai đội ngũ trắng tay ra về, nói chi những đội ngũ yếu hơn như bọn họ

Vẻ mặt Mục Trần vẫn bình tĩnh, hắn tuy không biết tình huống chính xác ra sao nhưng cũng đoán được muốn lấy tinh huyết truyền thừa là chuyện không dễ dàng. Vì thế lúc đầu không dám lạc quan quá mức nên giờ gặp chuyện này không thể nói là thất vọng được

Khổng Linh nói xong, toàn bộ thạch thai rơi vào yên tĩnh, có thể vào tận đây đều là những đội ngũ có thực lực bất phàm. Nhưng mọi người đều biết có tư cách cướp ba đạo tinh huyết truyền thừa này cũng chỉ có năm đội ngũ cường đại đứng đầu mà thôi.

Bọn họ tuy không cam lòng nhưng cũng không làm gì được. Năm đội ngũ kia không nói đến đội hình chỉ la lĩnh đội giả cũng đã bát phẩm chí tôn rồi. So với những cường giả khác mạnh hơn một bậc, nói không ngoa là chỉ cần một mình nhân gia ra tay có thể diệt sạch một chi đội ngũ bọn hắn.

Lúc các đội ngũ đang trầm mặc, trong thạch thai Bạch Minh nở nụ cười nói “nếu quy tắc đã nói xong vậy thì ta chọn tinh huyết truyền thừa Bất tử điểu nhá”

Dứt lời hắn liền xuất hiện trên đỉnh thạch tháp, nơi đó có một bức viễn cổ bất tử điểu tọa trong một quảng trường. Chỉ có thông qua quảng trường này mới đến được thạch điêu kia

Cửu U vừa nhìn liền thấy Bạch Minh quả nhiên lựa chọn truyền thừa của Bất Tử điểu, trong lòng nàng chìm xuống. Muốn lấy được tinh huyết truyền thừa vẫn phải cũng Bạch Minh tranh đoạt một hồi

“Viễn cổ tinh huyết truyền thừa bất tử điêu này cùng tộc ta chung nguồn gốc, kính mong chư vị nể mặt ta..” Bạch Minh đứng trên quảng trường, từ trên nhìn xuống mọi người ôm quyền mỉm cười nói

Vị bạch phát nam tử của Côn Bằng tộc hai tay ôm ngực cười nhạt, cũng không ra tay tranh đoạt với Bạch Minh bởi vì mục tiêu của hắn không phải là tinh huyết bất tử điểu

Khổng Linh cũng vậy, nàng không ra tay vì nàng sẽ cùng Côn Bằng tộc tranh đoạt tinh huyết truyền thừa vạn linh điểu

Còn lại Thông thiên viên tộc cùng thiên thần hạc tộc cũng chưa ra tay, bởi vì họ đang nhắm vào truyền thừa thượng cổ hoang thú. Trong người bọn họ có huyết thống hoang thú, mà thiên thần hạc tộc đang dòm ngó năng lực cuồng hóa kia

Bốn chi đội ngũ đứng đầu này đều lựa chọn không cùng Bạch Minh tranh đoạt dĩ nhiên những đội ngũ còn lại không dám đứng ra. Dù gì Bạch Minh là tộc nhân Phượng Hoàng tộc, làm người ta kiêng kỵ nhất là thực lực siêu phàm của hắn

Bạch Minh nói xong xung quanh yên tĩnh lại, không ai dám ứng chiến

Mà đám người Bạch Bân thấy cảnh này trong lòng âm thầm đắc ý. Chợt nhìn về Mục Trần, đợi đến khi Bạch Minh đại ca thu được tinh huyết truyền thừa bất tử điều sẽ thu thập các ngươi sau

Bất quá ý nghĩ vừa xẹt qua con ngươi co rút lại giống như thấy chuyện khó tin xảy ra

(DG: vâng, thật không thể tin nổi, không thể tin nổi n)

Đương nhiên không chỉ riêng hắn mà những đội ngũ đứng đầu đều kinh ngạc

Bởi vì bọn họ thấy sau khi Bạch Minh vừa nói xong, Mục Trần đang im lặng đứng trước bọn người Cửu U liền cất bước chậm rãi hướng đến thạch tháp đi tới

Những đội ngũ bên này “Ồ” lên một tiếng, hiển nhiên là không nghĩ đến kẻ này đã đắc tội Bạch Minh không nhân cơ hội đào mạng mà còn dám chủ động tranh đoạt cùng Bạch Minh

Trên quản trường, Bạch Minh đang cười nhạt dần dần thu liễm, ánh mắt hờ hững nhìn Mục Trần đang từng bước đi lên, khóe miệng nhếch lên

“Tên tiểu tử này chán sống rồi”

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1054: Chiến Bạch Minh

Mục Trần cất bước lên thạch thê, cuối cùng trong ánh mắt hờ hững của Bạch Minh, Mục Trần cũng lên tới quảng trường, hắn tựa hồ không quan tâm đến những ánh mắt "thật không thể tin nổi" của chúng nhân, nhìn về hướng Bạch Minh cười nói "tinh huyết truyền thừa bất tử điểu này chúng ta cũng cảm thấy hứng thú a"

Băng lam vũ phiến trong tay Bạch Minh phe phẩy hình thành một cỗ hàn lưu bao phủ xung quanh. Hắn không thèm nhìn Mục Trần mà chỉ gật gù nói "một hồi hý kịch mà thôi, không có gì đáng xem cả. Có một tên hề làm trò ta đây cũng vui đùa một chút"

Khóe môi Bạch Minh vểnh lên ý khinh bỉ. mà trong lời nói cũng mang vẻ cay nghiệt vô cùng, không cho Mục Trần chút thể diện nào

Hiển nhiên từ đầu đến giờ hắn chưa từng để Mục Trần vào mắt

Nghe hắn khinh bỉ như vậy trong đôi mỹ mâu của Cửu U hiện lên tức giận, Mặc Linh càng căm phẫn. Tuy rằng phẫn nộ thế nhưng các nàng không lên tiếng bởi vì trong lòng nàng có chút bận tâm. Tuy rằng Mục Trần đã hoàn thành đột phá tiến vào thất phẩm chí tôn, chính diện tranh đấu cùng Bạch Minh thắng thua khó có thể nói

Trái ngược với vẻ phẫn nộ của Cửu U, Mục Trần lại không có chút xao động, nơi "ai là thằng hề, hiện tại mà nói thế e là quá sớm đấy"

Vẻ châm chọc trên mặt Bạch Minh ngày càng đậm, giờ hắn cũng lười tranh cãi miệng lưỡi với Mục Trần, cho rằng Mục Trần mạnh miệng trước khi chết mà thôi. Hai mắt Bạch Minh khép hờ, vũ phiến lay động

Tuy Bạch Minh nhắm mắt nhưng bấy kỳ ai cũng có thể nhận ra một luồng băng hàn sát ý đang từ từ ngưng tụ ngoài thân Bạch Minh

Có thể tưởng tượng ra một khi hắn xuất thủ sẽ như lôi đình nhanh chóng đem kẻ trước mặt dẫm đạp dưới chân như con chó. Lúc đó hắn sẽ xem trên khuôn mắt luôn bình tĩnh kia có chút nào dao động hay không?

“Đồ điếc không sợ súng!”

Đứng kế bên Bạch Minh đang nhắm mắt chính là Bạch Bân, hắn đang nhếch miệng cười, gương mặt dữ tợn nhìn chằm chằm vào Mục Trần. hắn không thể tượng tượng nổi thằng ngu này thời điểm này còn dám khiêu khích Bạch Minh

Nếu như tên kia quỳ xuống cầu xin tha thứ, đồng thời đem bảo bối có khí tức chân phượng giao ra thì có thể Bạch Minh còn nể mặt Cửu U tước tộc mà tha cho hắn một mạng. Nhưng đã trễ rồi, thằng ngu này đã làm Bạch Minh triệt để làm Bạch Minh phẫn nộ, vì thế Bạch Bân cho rằng tế đàn này chính là nơi Mục Trần táng thân

Trong nhóm người bên cạnh, một đầu hồng vũ của xích phượng tộc mày liễu cau lại, âm thầm lắc đầu. Việc Mục Trần khiêu khích Bạch Minh trong mắt nàng là cực kỳ ngu xuẩn, nhưng việc đã đến nước này nói nhiều cũng vô ích. Giờ chỉ xem khi Bạch Minh lấy được tinh huyết truyền thừa rồi có thể buông tha cho Mục Trần hay không

Những đội ngũ còn lại cũng không ai xem trọng Mục Trần, ánh mắt nhìn Mục Trần giống như nhìn người chết

“hắc, tiểu tử đủ đảm phách, nếu như ngươi có thể từ trong tay Bạch Minh mà sống sót, ta Lục Hậu có thể bảo đảm cho ngươi một mạng” vị đội trưởng của Thông thiên viên tộc thấy cảnh này cười to nói

Hắn đối với Bạch Minh kiêu ngạo cũng không thích, lúc trước thấy không có ai dám ứng chiến Bạch Minh nên khó chịu trong lòng. Không nghĩ tới Mục Trần dám trực tiếp ứng chiến làm cho hắn kinh ngạc, vì thế

lên tiếng lúc này tuy rằng Bạch Minh lợi hại nhưng hắn – Lục Hậu không sợ chút nào

Bất quá trong lời nói có thể thấy hắn cũng không xem trọng việc Mục Trần khiêu khích Bạch Minh

Mục Hậu nói xong cũng không lên tiếng, thân hình hơi động liền xuất hiện ở hướng khác, đi tới thạch điêu thượng cổ hoang thú. Thạch côn trong tay giậm một cái cả đại địa đều chấn động.

“tên tạp mao điểu thiên thần hạc tộc, muốn cướp tinh huyết truyền thừa thượng cổ hoang thú thì phải bước qua ta rồi hãy nói” Lục Hậu cười nói, tiếng cười kiệt ngạo không giống với thân hình gầy còm của hắn chút nào

“Đã sớm muốn lĩnh giáo Thông thiên thần lực của thông viên tộc rồi!”

Nghe Lục Hậu nói, chỉ thấy đội trưởng bên Thiên thần hạc tộc cười khẽ, nhún một cái liền xuất hiện phía trước Lục Hậu, thủ chưởng nắm chắt một thanh hồng sắc trường kiếm dần hiện ra, trường kiếm giống hạc chủy, trên đó mơ hồ có dị hương tỏa ra, ẩn chứa kịch đột đáng sợ

Theo Thông thiên viên tộc cùng thiên thần hạc tộc đối lập, bên kia Tông Thanh Phong Côn bằng tộc hướng về Khổng Linh Cửu Thải khổng tước tộc cười nói “ Khổng linh tiên tử, tinh huyết truyền thừa vạn linh điểu, ai thắng lấy được, thế nào?”

“Cầu còn không được” Khổng Linh thản nhiên nói

Hai người đối mặt không khí mơ hồ có hoa lửa, bọn họ đều là thiên tài trẻ tuổi trong tộc, ngày thường mắt cao hơn đầu. Gặp nhau tại đây dĩ nhiên là toàn lực giao thủ phân cao thấp

Hai người bước ra một bước liền xuất hiện ở một tháp tràng rộng rãi bên trên. Hai người đối diện nhau, linh lực bàng bạc bạo xuất

Lúc này đã có sáu người tiến về ba tháp tràng trên ba tòa thạch điêu. Bọn họ đối diện nhau, khí thế tỏa ra như muốn thôn thiên địa, linh lực gào thét cho dù là ai cũng biết đại chiến sắp bùng nổ sẽ kịch liệt cỡ nào

Đương nhiên chiến đấu kịch liệt không bao gồm trận chiến của Mục Trần cùng Bạch Minh. Vì đối với nhiều người hai người chiến đấu không có gì hồi hộp, Bạch Minh mạnh hơn Mục Trần nhiều

Tiến về tháp tràng bất tử điêu, Bạch Minh đang khép hờ hai mắt cũng từ từ mở ra, không chút cảm tỉnh nhìn Mục Trần. Không nói phí một lời nhưng ai cũng nhìn thấy một luồng băng lam hàn thủy mênh mông từ nổi thể Bạch Minh xuất ra, hóa thành long quyển phong bạo bao phủ cả người Bạch Minh

Mục Trần nhìn Bạch Minh khí thế kinh người ánh mắt trở nên nghiêm nghị, tuy rằng đối với Bạch Minh chán ghét nhưng không thể phủ nhận rằng người này rất mạnh, thân là thiên kiêu hoàng tộc nên có tiền vốn để kiêu ngạo

“Ta sẽ băng phong người thành băng điêu, vĩnh viễn lưu lại thần mộ nội viên”

Thanh âm hờ hững của Bạch Minh vang lên, trong nhát mắt dẫm một cước, một cỗ hàn lưu như hải lãng trùng kích liền bộc phát, nhiệt độ trong thiên địa chợt giảm xuống, trên tháp tràng một tầng băng dày đặc trong phút chốc lan ra chung quanh. Hàn khí như thủy triều hướng về Mục Trần thôn phệ

Kim quang óng ánh từ thể nội Mục Trần bạo phát, chân long chi linh cùng chân phượng chi linh đang bao phủ thân thể hắn cũng bị triệt để kích hoạt, chân long chân phượng phủ lên hữu chưởng, sau đó Mục Trần đánh ra một quyến

Một quyền kia đem không gian phía trước làm bạo toái, một sức mạnh không cách nào hình dung được xuất ra trực tiếp ngạnh kích băng lưu thủy triều đang tràn tới

Hai người hung tợn lao vào nhau, nhất thời cả tháp tràng muốn run lên. Lúc này Mục Trần đang từng bước thối lui, mỗi bước chân lưu lại dấu vết thật sâu trên mặt đất

Khi Mục Trần lùi đến bước thứ tám, trong con mắt đen láy có hàn quang bắn ra, ngủ chỉ nắm lại một lần nữa oanh kích vào bên trên băng lưu thủy triều

Răng rắc

Dùng mắt thường có thể thấy được vết rạn nứt dưới quyền đầu của Mục Trần đang nhanh chóng lan tràn, ngắn ngủi phút chốc tràn khắp băng lưu thủy triều cuối cùng “phanh” một tiếng , đem băng triều đủ để nhấn chìm một cường giả thất phẩm chí tôn đánh nát, nổ tung hóa thành băng tiết bay đầy trời

Đám người bên ngoài thấy cảnh này ánh mắt ngưng lại, âm thầm tặc lưỡi. Bọn họ dĩ nhiên thấy được một quyền kia của Mục Trần là nhục thân lực lượng, e rằng dù là thất phẩm chí tôn cũng chịu không nổi

Băng tiêt bay đầy trời, Mục Trần cả người kim quang phun trào hiển nhiên là đem long phượng thể thôi động đến cực hạn, trong lúc vung tay nhấc chân đều có lực lượng cường đại như hỏa sơn ngưng tụ

“A, man lực quá mạnh mẽ”

Giữa không trung thân hình Bạch Minh hiện ra, nhìn băng điểm bị Mục Trần oanh nát cười lạnh một tiếng “băng triều của ta không dễ bị phá như vậy đâu”

Dứt lời chỉ thấy tụ bào khẽ phất, băng điểm đang tán loạn hóa thành ngàn vạn băng tiễn phô thiên cái địa bắn về phía Mục Trần

Mục Trần Song chưởng kết ấn, chân long chi linh và chân phượng chi linh thoát thể hóa thành long phượng quang tráo hộ thân, để băng tiễn phô thiên cái địa vô pháp đột phá tầng phòng ngự.

Bạch Minh đang huyền phù thấy tình cảnh này ánh mắt càng băng hàn, thân thể Mục Trần cường hãn đến trình độ thật sự nằm ngoài dự liệu. Đòn tiến công lúc trước của hắn cho dù là cường giả thất phẩm chí tôn đỉnh phong cũng phải liên tục bại lui, nhưng Mục Trần thì khác, hắn lại có thể kháng cự được

Tên tiểu tử này dám khiêu khích hắn xác thực có chút năng lực, bất quá Mục Trần cho rằng như vậy là đủ rồi sao?”

Bạch Minh nở nụ cười châm chọc, liền sau đó thấy hắn kết ấn, trong ánh mắt dần lạnh lẽo

“Đã như vậy, tên này miễn cưỡng đủ để ta chơi đùa một chút”

Làm như hỏa sơn đột nhiên bạo phát, một cỗ linh lực đáng sợ xuất trùng thiên, một mảng thiên không trở nên băng hàn, mơ hồ có vô số băng toái đang từ từ ngưng tụ

Bạch minh lăng không mà đứng, hắn từ trên cao nhìn xuống Mục Trần, miệng cười lạnh lẽo. uy áp linh lực cường hãn làm cho không ít cường giả ở đây biến sắc

Bởi vì cường độ linh lực này đã vượt qua thất phẩm chí tôn

Sức mạnh đó chân chính thuộc về bát phẩm chí tôn

Linh lực như cuồng phong tàn phá, thủ chưởng Bạch Minh nắm chặt chỉ thấy băng hàn linh lực gào thét trong phút chốc hóa thành một băng sơn vạn trượng, tạo hình như hàn hoàng giang cánh (hàn hoàng là phượng hoàng ngưng tụ bằng hàn khí), phía trên phủ đầy hoa văn huyền ảo, mỗi đạo hoa văn quang mang lập lòe không ngừng hấp thu thiên địa linh lực

(DG: cái éo gì cũng “vạn trượng”, nổ khiếp.

p/s: Trước khi Pháp chiếm đóng Đông Dương, tồn tại nhiều loại thước ở Việt Nam, phục vụ cho các mục đích khác nhau và có độ dài

khác nhau. Theo các tư liệu ghi chép và khảo cứu thì có 3 loại thước chính: thước đo vải từ 0, 6 đến 0, 65 mét, thước đo đất khoảng 0, 47 mét và thước nghề mộc từ 0, 28 đến 0, 5 mét. Từ các loại thước trên để suy ra chiều dài các loại trượng tương ứng.

Ngày 2 tháng 6 năm 1897, Toàn quyền Đông Dương Paul Doumer đã ra sắc lệnh quy định, kể từ ngày 1 tháng 1 năm 1898, ở địa bàn Bắc Kỳ thống nhất tất cả các loại thước thành một loại thước ta bằng 0, 40 mét. Theo đó, một trượng dài 4 mét. Tuy nhiên, ở Trung Kỳ nước ta vẫn dùng chuẩn cũ với chiều dài 1 trượng = 4, 7 mét.

Theo Từ điển tiếng Việt năm 1988 (tr. 1093), 1 trượng cũng có thể được hiểu bằng 4 thước mộc, khoảng 1, 70 mét.

(Nguồn wikipedia), như zậy vạn trượng suy ra.....

Chúng cường giả nhìn thấy tòa hàn hoàng băng sơn da đầu đều tê dại. Hiển nhiên nhận ra thế công của Bạch Minh quá kinh người, người này quả thực không chừa cho Mục Trần con đường sống. Vừa ra tay liền phát huy thực lực bát phẩm chí tôn rất nhuần nhuyễn

E rằng Mục Trần sẽ bị băng sơn trấn áp, không thể lật ngược tình thế rồi

Ánh mắt Bạch Minh hờ hững, như thần linh trên cao nhìn xuống. Chợt thủ chưởng vừa lật, hàn hoàng băng sơn ầm ầm đập xuống như thiên thạch, hướng Mục Trần mạnh mẽ trấn áp

“Hàn hoàng kinh, hoàng sơn trấn vạn thú!”

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1055: Long Tranh Hổ Đấu

Oanh long!

Tòa băng sơn như phuọng hoàng triển dực trấn áp xuống, còn có vô tận hàn lưu tràn đến. hàn lưu đi đến đâu không gian đều hóa thành băng tinh, từ xa nhìn lại thật là huyễn lệ vô cùng

Chỉ có điều ẩn dưới vẻ huyễn lệ này là nguy hiểm làm người ta sợ hãi

Băng sơn trong mắt Mục Trần cấp tốc phóng đại, hắn hít một hơi sắc mặt ngưng trọng, thủ chưởng liền kết ấn.

Linh lực cường hãn trong thể nội Mục Trần như hồng lưu bạo phát, cường độ linh lực lần này còn mạnh hơn trước gấp nhiều lần

“nguyên lai là đột phá đến thất phẩm chí tôn rồi à”, thấy được cường độ linh lực quanh thân thể Mục Trần ánh mắt chúng cường giả lóe lên. Thời điểm gặp Mục Trần ở thần mộ ngoại vực thì hắn chỉ là lục phẩm điên phong. Không ngờ trong thời gian ngắn đã đột phá đến thất phẩm chí tôn, làm người ta không thể tưởng tượng nỗi, không thể tin được.

Bất quá dù có đột phá cũng chỉ đến thất phẩm mà thôi, mà Bạch Minh kia lại là bát phẩm chí tôn hàng thật giá thật

Linh lực bàng bạc quanh thân thể Mục Trần, hai mắt lóe sáng ấn pháp lần thứ hai biến đổi. Chỉ thấy cả người kim quang rực rõ, liền có thanh âm long ngâm phượng minh vang lên, mơ hồ có một cỗ uy thế cường đại phát tán.

Trên song chưởng của Mục Trần, chân long chi linh và chân phượng chi linh ngẩng đầu thét dài, kim quang nhập thể, lan tỏa vào huyết nhục Mục Trần. Chỉ thẩy trên song chưởng Mục Trần, kim sắc long lân cùng kim sắc phượng vũ xuất hiện, hình thành một bộ long phượng hộ tí, tầng tầng lớp lớp bao phủ song chưởng Mục Trần.

Tu vi linh lực thất phẩm chí tôn cùng nhục thân thất phẩm lúc này triệt để hợp nhất

Mắt thường có thể thấy linh quang từ thể nội Mục Trần tỏa ra, cỗ ba động này làm cho không ít cường giả muốn xem náo nhiệt phải biến sắc, bởi vì bọn họ từ trên người Mục Trần cảm nhận một mùi vị nguy hiểm cực độ

Ngay cả những cường giả thất phẩm điên phong đối mặt với Mục Trần da đầu cũng tê dại.

“tiểu tử này dám khiêu khích Bạch Minh quả nhiên có chút năng lực!”, vẻ mặt chúng cường giả dần ngưng trọng, vẻ cười nhạo trên mặt gần như không còn. Bởi vì tình cảnh trước mắt không phải một thất phẩm chí tôn tầm thường mà có được

Lúc ý nghĩ trong lòng bọn họ đang xoay chuyển thì lúc này Mục Trần toàn thân được linh lực bao phủ đang lùi nửa bước, thân thể như cung, cánh tay gập lại thủ thế liền xuất ra một quyền

Một quyền này tốc độ lại chậm như hãm vào bùn nhão. Nhưng nơi nào quyền phong lướt qua không gian đều bị vặn vẹo, từng tầng gợn sóng lấy quyền đầu làm trung tâm không ngừng tản mát

Một quyền xuất ra bao phủ trong linh quang cuồn cuộn, sau đó trước từng ánh mắt ngưng trọng của chúng cường giả liền cũng băng sơn đang trấn xuống ngạnh kháng.

Mắt thường có thể thấy trùng kích ba động đột nhiên bộc phát, trên tháp tràng từng vết nứt nhanh chóng lan tràn. Mà thân thể Mục Trần trực

tiếp bị băng sơn trấn xuống một tấc, cước bộ của hắn không những giẫm nát thạch bản cực kỳ cứng rắn mà còn bị hãm sâu

Từ xa nhìn lại, Mục Trần dưới băng sơn như con mãnh hổ đang khổ sở giãy dụa

Bạch Minh lăng không mà đứng, thấy cảnh này liền cười gằn. Chỉ thấy thân hình hơi động liền xuất hiện trên băng sơn, đang định dậm một cước đem Mục Trần vùi sâu vào đống đổ nát bên dưới.

Bất quả lúc Bạch Minh sắp hạ cước thì trong nháy mắt băng sơn dưới chân đột nhiên chấn động

Dưới băng sơn tự như có thanh âm long ngâm phượng minh truyền ra, chỉ thấy một đạo long phượng quang trụ chừng trăm trượng trùng kích ra. Thế như chẻ tre đem băng sơn chẻ từ đáy đến đỉnh, kim quang bá đạo như muốn Bạch Minh xuyên qua

Sắc mặt Bạch Minh trầm xuống, thân hình quỷ mị lóe một cái liền biến mất, chỉ còn lại một tàn ảnh tùy ý để kim quang xuyên thấu.

Kim quang trùng thiên như kình thiên nhất trụ xuyên cả thiên địa. Băng sơn dưới kim quang chiếu rọi liền nhanh chóng toái nát, cuối cùng “phanh” một tiếng hóa thành băng điểm đầy trời mà tiêu tán

Trên tế đàn, những đội ngũ thấy cảnh này đều động dung. Hiển nhiên bọn họ không nghĩ rằng chiến cuộc sẽ nghiêng về một phía lại xuất hiện chuyện ngoài dự đoán như thế

Hàn khí dần tiêu tán, dưới ánh mắt của chúng cường giả chỉ thấy trên tháp tràng, Mục Trần từ từ rút chân bị lún sâu trong toái địa, mặt không chút cảm xúc ngước nhìn lên bầu trời.

Nơi đó thân hình Bạch Minh lại hiện ra, ánh mắt tuy rằng vẫn hờ hững như trước nhưng giờ đây lại có thêm vẻ kinh dị. HIển nhiên Mục Trần xuất ra lực lượng làm cho Bạch Minh có chút giật mình kinh ngạc

Dựa vào linh lực bản thân cùng nhục thể cường hãn kia, tuy Mục Trần chỉ là thất phẩm chí tôn nhưng chiến lực xác thực đã vượt qua thất phẩm rồi

Chẳng trách tên này có gan hướng hắn hò hét, cũng có chút cân lượng.

Lúc nhãn quang Bạch Minh đang đánh giá thì Mục Trần chợt dậm một cước, thân hình hóa thành một đạo quang ảnh nhằm Bạch Minh phóng lên.

Xung quanh “ồ” lên một tiếng, Mục Trần lúc này dám “tiên hạ thủ vi cường” à?

Thân hình Mục Trần như quỷ mị xuất hiện trên Bạch Minh, song chưởng kết ấn nhanh như chớp. Nhất thời linh lực bộc phát, không gian sau thân thể Mục Trần chợt vặn vẹo, chí tôn hải như ẩn như hiện. Sau đó kim quang đại phóng, một đại nhật pháp thân ngưng tụ ra, thân thể cao lớn vạn trượng như thần linh hạ thế.

Mục Trần xuất thủ thật ngoan độc, trực tiếp triệu hồi đại nhật bất diệt kim thân. Hắn thừa lúc Bạch Minh đang luống cuống liền không dây dưa toàn lực xuất thủ

Đại nhật bất diệt kim thân sừng sững, quanh thân kim quang bao phủ thần bí mạc trắc. Thân hình Mục Trần lóe một cái liền xuất hiện trên đỉnh đầu kim thân, ấn pháp biến đổi, ngũ luân kim sắc liệt nhật từ trong kim thân từ từ bay lên như muốn bạo tạc

"Ngũ dương thương!"

Kim sắc hồng lưu hội tụ trong thủ chưởng của kim thân, hóa thành một kim thương cự đại. Trên kim thương có ngũ luân liệt nhật xoay tròn, uy lực thật cường đại.

Thực lực Mục Trần hồm nay, muốn thi triển chiêu này cũng không có trắc trở, hết thảy đều thuận lợi.

Kim thượng bạo xuất, không khi xung quanh liền bị bạo tạc. Kim thương hóa thành một đạo kim sắc quang ảnh nhắm Bạch Minh phóng tới. Ba động đáng sợ sinh ra như vẫn thạch hàng lâm, đem đến khí tức hủy diệt.

Kim thương mang khí thế hủy thiên diệt địa lao tới, sắc mặt Bạch Minh trầm xuống, hừ lạnh một tiếng. song chưởng kết ấn, chỉ thấy trong chưởng tâm có quang văn huyền ảo xuât ra, cuối cùng tại hư trống trước mặt liền mãnh liệt ấn xuống.

"Hàn hoàng vũ!"

Linh quang ngưng tụ, nhanh chóng hóa thành một băng lam vũ mao to trăm trượng, vũ mao xé gió mang theo cực hàn khí phóng ra ngạnh kháng cùng kim thương vừa lao tới

Ba động xung kích cuồng bạo tràn tứ phía, kim thương cũng vũ mao đồng thời bạo liệt

Hưu! Hưu!

Lúc ba động xung kích đang lan tứ phía đột nhiên phía trước có thanh âm xé gió vang lên không ngừng, Bạch Minh liền ngẩng đầu, con ngươi chợt co rút lại

Chỉ thấy trước mặt xuất hiện mười mấy đạo kim sắc hồng lưu, hồng lưu đó đều do kim thương biến thành. Mỗi đạo hồng lưu đều chứa uy lực của cường giả thất phẩm đỉnh phong

Nếu như lúc trước phải toàn lực mới xuất ra được ngũ dương thương thì nay đã khác, sau khi đột phá đến thất phẩm Mục Trần có thể nhanh chóng tạo ra tràng diện kinh thế hãi tục, quy mô không nhỏ mà không chật vật như trước.

Quy mô thế công cũng đủ làm chúng cường giả tê dại da đầu

"Điêu trùng tiểu kỹ!"

Sắc mặt Bạch Minh lạnh lẽo, chỉ thấy thủ chỉ có hàn quang xuất động, liền ở hư không trước mặt vẽ từng đạo quang ấn. Trong nháy mắt, khi chỉ ấn dừng lại, một cỗ hàn lưu bạo xuất, liền hóa thành một băng thuẫn ngàn trượng chặn phía trước. Trên băng thuẫn có hư ảnh phượng hoàng triển dực huyễn lệ vô cùng. Độ kiên cố này coi như bát phẩm chí tôn công kích cũng không cách nào xuyên thấu được

Phanh! Phanh!

Kim thương xé gió lao tới, không ngừng oanh kích vào phượng hoàng băng thuẫn, tuy công kích cuồng mãnh nhưng cũng chỉ làm cho băng thuẫn xuất hiện từng vết rạn nứt không ngừng mà không thể đột phá được.

“không có thực lực bát phẩm chí tôn đừng hòng phá được băng hoàng linh thuẫn của ta”, Bạch Minh đứng sau băng thuẫn cười gằn một tiếng

Hắn vừa nói xong trước mặt kim quang bạo phát, chỉ thấy hai đạo kim sắc quang ảnh như lưu tinh điên cuồng đâm tới, bên trong kim quang rực rỡ rõ ràng là hai thanh kim trượng cự đại

Đó là thất dương tiệt thiên trượng!

Lúc trước Mục Trần mượn lực lượng nhục thân mới miễn cưỡng ngưng luyện ra một thanh, nhưng giờ đã đột phá rồi nên có thể trực tiếp ngưng luyện ra hai thanh đồng thời phát động thế công

Uy lực hai thanh tiệt thiên trượng này dù là bát phẩm chí tôn chân chính cũng không dám khinh thường

Kim trượng như xuyên qua hư không, trong nháy mắt mạnh mẽ oanh kích vào băng thuẫn. Hai người hơi ngưng trệ nhưng chỉ trong nháy mắt

một luồng ba động xung kích đáng sợ bạo phát đem băng thuẫn vốn có thể chống lại bát phẩm chí tôn công kích kia bạo toái

Kim quang băng tinh tàn phá tứ phía, thân hình Bạch Minh chật vật bị bắn ngược ra, đầu tóc bù xù, quần áo tán loạn. hiển nhiên bị thế công cường hãn đột ngột của Mục Trần làm cho thiệt thòi

Chúng cường giả xung quanh chấn động, không ai nghĩ đến Mục Trần có thể làm cho Bạch Minh chật vấn đến mức này

Trên tế đàn, Bạch Bân biến sắc, một vẻ không thể tin được. Mà bên cạnh, một thân xích hồng vũ đang cười cũng trở nên ngưng trọng. Bọn hắn không thể ngờ tới, Mục Trần kẻ không đáng quan tâm lại có thực lực đối kháng cùng Bạch Minh

Trên tế đàn từng đạo mục quang chấn động chú thị, trên tháp tràng thân ảnh Bạch Minh chậm rãi hạ xuống. Ánh mắt hắn như lưỡi đao nhìn Mục Trần chằm chằm, trên khuôn mặt ân trầm hiện lên vẻ phẫn nộ

Hắn không ngờ có ngày hắn lật thuyền trong mương bởi một tên thất phẩm chí tôn

Bất quá Bạch Minh không phải tầm thường, phẫn nộ nhanh chóng bị áp chế. Ánh mắt băng lãnh nhìn Mục Trần, thủ chưởng vươn ra, hàn quang lóe lên một băng lam vũ phiến bỗng xuất hiện

Thấy băng lam vũ phiến trong tay Bạch Minh, con ngươi Mục Trần co rút lại. Lúc này độ nguy hiểm của Bạch Minh đã tăng thêm một bậc

"Rốt cục cũng vận dụng Chuẩn Thánh vật a"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1056: Diệt Sinh Đồng Vs Hàn Hoàng Linh Phiến

“Đương”, một thanh băng lam vũ phiến xuất hiện trong tay Bạch Minh, nhất thời nhiệt độ trong thiên địa hạ xuống, thậm chí trên không trung còn có hoa tuyết bay bay. Một cảm giác áp bách không thể diễn tả được từ từ tỏa ra

“Tiểu tử này lại có thể ép đại ca phải vận dụng Băng hoàng linh phiến..” Bạch Bân nhìn thấy cảnh này, sắc mặt âm tình bất định. Băng hoàng linh phiến chính là do các trưởng lão trong tộc vì thiên tư phi phàm của Bạch Minh nên mới ban tặng cho hắn. Trước giờ đối với địch nhân bình thường Bạch Minh cơ bản không cần dùng tới, chỉ khi nào đối mặt với đối thủ chân chính như Khổng Linh của Cửu thải khổng tước tộc, Tông Thanh Phong của Côn bằng tộc thì Bạch Minh hắn mới sử dụng

Nhưng lúc này đối mặt với một tên tiểu tử mới vừa đột phá thất phẩm chí tôn mà Bạch Minh buộc phải dùng đến linh phiến, không cần nói cũng biết là thực lực Mục Trần nguyên bản bị Bạch Minh xem thường, không để vào mắt giờ đây đã đạt trình độ làm Bạch Minh phải thừa nhận

“Bất quá dù tên tiểu tử này có lợi hại đến đâu thì giờ cũng đến lúc kết thúc rồi!”, Bạch Bân nhãn thần oán độc cắn răng nói. Mục Trần phô bày thiên phú cùng thực lực làm cho hắn đố kỵ, đối với người như Mục Trần nếu đã gây thù chuốc oán thì nên trực tiếp hạ sát, loại thiên tài như thế nên chết yểu, không được để cho phát triển lên.

Bằng vào thực lực bát phẩm chí tôn của Bạch Minh cùng với lực lượng của Băng hoàng linh phiến, ngay cả bát phẩm thú linh cũng bị miểu sát trong nháy mắt nói chi là Mục Trần

ở nơi khác, nhóm người Củu U, Hàn Sơn lo lắng nhìn về tháp tràng bên này. Bọn họ cho rằng Bạch Minh chiến một lúc lâu mới triệu hồi chuẩn thánh vật, như thế Mục Trần mới có thêm thời gian chuẩn bị, ai ngờ Bạch Minh này thật quyết đoán, vừa phát hiện Mục Trần không phải thất phẩm chí tôn tầm thường lên triệu hồi ngay chuẩn thánh vật, không cho Mục Trần cơ hội lật ngược

Mượn lực lượng chuẩn thánh vật, chiến lực của Bạch Minh hiển nhiên được đề thăng rất nhiều

Bạch minh lăng không mà đứng, vũ phiến nhẹ nhàng huy động, song nhãn ẩn chứa quang mang lạnh lẽo đến xương tủy. Hắn vừa xuất băng hoàng linh phiến cũng không nhiều lời, linh lực trong thể nội liền điên cuồng rót vào linh phiến

Hoa lạp!

Băng hoàng linh phiến bỗng nhiên vỗ một cái, nháy mắt băng lam hàn lưu phô thiên cái địa, đem cả phiến thiên địa này biến thành hàn băng thế giới

Hàn lưu biến thành một long quyển phong bạo gào thét cuốn tới Mục Trần, nơi nào hàn lưu tràn qua không khí nơi đó liền ngưng tụ thành băng tinh

Trong hàn lưu ẩn chứa ba động linh lực đáng sợ, hàn khí này dù cả cường giả bát phẩm chí tôn cũng không dám khinh thường. Hơn nữa tốc độ của hàn lưu rất nhanh, trong một hơi thở liền tràn tới kim thân cao lớn của Đại Nhật bất diệt thân

Ca sát!

Trên kim thân có từng tầng băng mỏng điên cuồng lan tràn, trong mấy hơi thở liền đem đại nhật bất diệt kim thân hóa thành một băng điêu, hàn khí lãnh liệt nhìn rất sinh động

Bất quá hàn băng bao trùm chỉ trong phút chốc, chỉ thấy trong kim thân có kim quang cuồng bạo phóng ra, đem hàn băng đang bao trùm quanh thân chấn vỡ

Đại nhật bất diệt kim thân lần nữa đứng sừng sững giữa thiên địa, trên kim thân lại có kim quang tỏa ra. Bất quá Mục Trần đang đứng trên đó sắc mặt dần ngưng trọng, bởi vì hắn biết lúc trước chấn vỡ hàn băng bao trùm đó tốn bao nhiêu lực lượng

Có băng hoàng linh phiến, lại thêm Bạch Minh có linh lực thâm hậu vô cùng dĩ nhiên thực lực đề thăng rất lớn, đồng thời càng trở nên khó chơi hơn trước nhiều

Ánh mắt Mục Trần lóe ra, song thủ liền kết ấn chỉ thấy trong tích tắc kim quang bạo phát, liền hóa thành hai thanh tiệt thiên trượng huyền phù trước mặt kim thân, sau đó xuyên phá hư không phóng tới Bạch Minh

Đối mặt với công kích lần trước làm cho bản thân phải chật vật, lần này Bạch Minh không có dao động, ngay cả mí mắt cũng không nhảy một cái. Vũ phiến trong tay vỗ một cái, hàn băng thủy lưu liền lao tới kim trượng, trong nháy mắt hóa thành một băng điêu liền sau đó bạo toái

“Quả nhiên mạnh hơn nhiều, vũ phiến trong tay hắn quả thật bất phàm”, Mục Trần híp hai mắt, linh lực của Bạch Minh là cực hàn thuộc tính, hơn nữa lại cầm hàn băng vũ phiến như hổ thêm cánh, đối đầu với hắn chỉ sợ ngay cả bát phẩm chí tôn cũng không có lực hoàn thủ

“Nếu ngươi chỉ có mấy thủ đoạn này thì chuẩn bị chờ chết đi”

Vũ phiến trong tay Bạch Minh nhẹ vỗ, ánh mắt đạm mạc nhìn Mục Trần nhàn nhạt nói. Sau đó cũng không chờ Mục Trần trả lời, chỉ thấy vũ phiến trong tay từ từ bay lên, huyền phù trước mặt Bạch Minh

Song thủ Bạch Minh kết ấn, nhất thời linh lực mênh mông như hồng thủy từ nội thể điên cuồng tràn ra quán nhập vào vũ phiến

Mà theo linh lực quán chú vũ phiến từ từ bạo trướng, trong vài hơi thở hóa thành vũ phiến trăm trượng, toàn thân dần dần biến thành băng tinh, nhìn huyễn lệ vô cùng

Nhìn vũ phiến biến thành băng tinh, cả người Mục Trần ẩn ẩn thống khổ, thần sắc ngưng trọng dĩ nhiên cảm nhận được nguy hiểm cực kỳ mãnh liệt

Hàn khí phô thiên cái địa từ vũ phiến trào ra, dần dần từ băng lam sắc biến thành thâm lam sắc, sát thương càng cường đại,

Bạch Minh mục quang âm lãnh tập trung vào Mục Trần, khóe miệng lần nữa nhếch lên, lần này là chứa đầy sát ý

"Băng hoàng linh phiến, phá diệt hàn hoàng!"

ấn pháp Bạch Minh đột nhiên biến ảo, chỉ thấy băng hoàng linh phiến từ từ huy động, một mặt vũ phiến trong suốt hướng về Mục Trần nhẹ nhàng vỗ xuống

Thiên địa ngay lúc này phảng phất biến thành âm u băng lãnh, chỉ thấy vô tận thâm lam hàn lưu phô thiên cái địa từ trong vũ phiến xuất ra, hàn lưu gào thét liền hóa thành thâm lam băng hoàng cao cả ngàn trượng, hàn khí trên đó đủ để biến một bát phẩm chí tôn thành băng điêu trong chớp mắt

Bên ngoài tháp tràng, chúng cường giả đều rùng mình kinh hãi. Bởi vì bọn họ cảm giác được linh lực trong cơ thể ngay lúc này có dấu hiệu bị đông lại

Bọn họ chỉ là liên lụy mà thôi, nếu bản thân chính diện đối mặt với hàn lưu thì không cần thâm lam băng hoàng tràn tới bọn họ cũng đã biến thành băng điêu, không còn chút sinh cơ

“Hàn lưu thật đáng sợ!”

Chúng cường giả kinh hãi thất sắc, Bạch Minh quả nhiên không chút lưu tình, cơ hồ kích phát lực lượng hàn hoàng linh phiến đến tột cùng. Một kích này đừng nói là Mục Trần, ngay cả Khổng Linh đạt bát phẩm chỉ tôn cũng phải toàn lực ứng phó.

"Tiểu tử kia chết chắc rồi!" Bạch Bân nhếch miệng cười, dù Mục Trần có năng lực nhưng bị Bạch Minh dồn đến mức này, năng lực của hắn cũng là bất hạnh của hắn.

Hàn hoàng cuồng khiếu phóng đi, sắc mặt Bạch Minh nhợt nhạt thêm một ít, dĩ nhiên công kích đáng sợ như thế cũng tạo thành tiêu hao cực lớn, bất quá trận chiến này cũng kết thúc tại đây rồi.

Ào ào.

Hàn Hoàng cuốn tới, thân thể Mục Trần bao phủ một tầng băng sương, hàn khí lạnh thấu xương ăn mòn thân thể hắn. Dù thân thể Mục Trần đến hôm nay đã rất cường hãn nhưng cũng phải thấy đau đớn.

Nếu tùy tiện để băng hoàng kích trúng thân thể, dù đem long phựng thể tu luyện đến đệ nhị trọng e rằng cũng biến thành băng điêu băng lãnh.

Mục Trần thở ra một hơi, hơi thở vừa phun ra liền hóa thành băng ngay trước mắt, hai mắt hắn từ từ nhắm lại.

“Buông tha không chống lại sao?” nhìn hành động vậy của Mục Trần, Bạch Minh cười châm chọc. Bất quá trong nháy mắt liền nhíu mày, hắn thấy trong mi tâm Mục Trần từ từ hiện ra một hắc sắc thụ nhãn.

“Cái gì thế?” chúng cường giả đang bị công kích đáng sợ của Bạch Minh làm kinh sợ, thấy cảnh này liền kinh nghi mà hỏi.

Bọn người Cửu U như trút được gánh nặng thở dài một hơi, Mục Trần cuối cùng cũng triệu hồi Diệt sinh đồng. Vật này cũng là chuẩn thánh vật, nếu mượn nó không hắn là không ngăn được Bạch Minh.

Diệt sinh đồng mở ra, có thần bí hắc quang quanh quẩn. Mục Trần xuất chỉ, chỉ một cỗ hồng lưu cuồng khiếu phóng ra, trong hồng lưu tràn đầy linh lực tinh thuần làm cho chúng cường giả nhất thời trợn mắt, bởi vì hồng lưu kia là do chí tôn linh dịch biến thành

(DG: lúc tối mắt mờ đánh máy thành chí tôn tinh dịch, cũng may sáng tỉnh táo sửa lại kaka)

Cỗ hồng lưu chứa đầy chí tôn linh dich, ít nhất cũng trăm vạn.

ấn pháp Mục Trần biến đổi, chỉ thấy diệt sinh đồng bộc phát hấp lực cường đại như kình ngư hút thủy, trực tiếp hấp thụ hơn trăm triệu chí tôn linh dịch.

Theo trăm triệu chí tôn linh dịch quán chú, trong diệt sinh đồng hắc sắc quang mang càng thịnh. Từ xa nhìn lại giống như hắc động sắp bạo phát.

“Hừ, giả thần giả quỷ”

Bạch Minh thấy một màn này, nhãn thần ngưng trọng. Sau đó cười lạnh một tiếng, mặc kệ Mục Trần tột cùng có thủ đoạn gì, một kích toàn lực của Bạch Minh hắn có thể phân thắng bại.

Ong ong.

Hắc sắc quang mang trong diệt sinh đồng phát ra, hai mắt Mục Trần đang khép hờ lúc này bỗng mở ra, song thủ liền kết ấn “Diệt sinh đồng, diệt sinh thần quang!”

Hắc sắc thụ nhãn trợ to, trong nháy mắt cả thiên địa đều biến thành hắc ám, ánh sáng như bị hắc sắc thụ nhãn thôn phệ hết.

Mà trong con ngươi diệt sinh đồng, một hắc sắc quang trụ đột nhiên phóng xuất.

Hắc sắc quang trụ kia không tản ra bất kỳ ba động linh lực cuồng bạo nào, nhưng khi xuất ra, chúng cường giả xung quanh chợt phát lạnh trong lòng, da đầu tê dại.

Bọn người Cửu U sắc mặt ngưng trọng, quang trụ từ diệt sinh đồng phóng ra so với lần đầu diệt sát bát phẩm thú linh càng cường đại hơn.

Chỉ là không biết công kích đáng sợ như thế có thể chống lại công kích của Bạch Minh cũng đáng sợ không kém hay không?

Hai chuẩn thánh vật cuối cùng cái nào lợi hại hơn, trận chiến kết thúc sẽ biết được thôi.

Dưới mục quang khẩn trương của bọn họ, từ chân trời hắc sắc quang trụ xuyên cả thiên địa cuồng khiếu phóng tới cùng với hàn hoàng oanh kích vào nhau.

Nhất thời cả thiên địa đều tĩnh lặng.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1057: Hoàng Huyết Tế Linh

Hắc sắc quang mang xuyên qua chân trời cùng với hàn hoàng nặng nề va chạm, trong nháy mắt toàn bộ thiên địa phủ một màu hắc ám. Một khoảnh khắc này thiên địa như run sợ trước trùng kích khủng bố như thế

Lần oanh kích này ngược lại không có tiếng nổ như trong tưởng tượng mà là sự yên tĩnh làm người khác phải sợ hãi. Bất quá yên tĩnh đó kéo dài không bao lâu mọi người liền thấy trong hắc ám có một cỗ hàn lưu cuồng bạo đột nhiên bạo phát

Ca sát!

Nơi hàn lưu tràn qua bầu trời trong nháy mắt liền ngưng tụ hóa thành thế giới hàn bằng, chỉ là hàn băng này không phải băng lam trước kia mà là ám hắc sắc, ẩn chứa lực lượng thật đáng sợ

Hàn lưu cuồng bạo cuốn đi mọi thứ, trên tế đàn khổng lồ lúc này bị băng sương bao trùm. Chỉ có hai phương chiến trường khác trên tế đàn, nơi đó có linh lực mênh mông bộc phát chống đỡ lại cỗ hàn lưu này

Hàn lưu tràn đến, Khổng Linh, Tông Thanh Phong đang kịch liệt chiến đấu cũng phải gián đoạn giây lát. Bọn họ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về nơi bộc phát ba động xung kích kia

“tên Mục Trần đó lại có thể kháng cự lại Bạch Minh?” bốn người nhìn thấy cảnh này trong lòng chấn động. Sắc mặt trở nên ngưng trọng, trước đó bọn họ không ai đem Mục Trần đối đãi như cường giả cùng cấp bởi vì trong tâm họ cho rằng Mục Trần khiêu khích Bạch Minh sẽ không

có kết quả tốt. Nhưng một màn chiến đấu này đã làm họ minh bạch:họ đã nhìn lầm.

Mỹ mâu Khổng Linh lóe lên chợt nàng lại âm thầm lắc đầu. Mục Trần đích xác làm nàng cảm thấy ngoài ý muốn, cũng may là trước đó nàng cùng hắn không có ân oán, nếu lỡ có địch nhân như thế quả thật có chút phiền phức

“Hắc, xem ra căn bản không cần ta hỗ trợ, tiểu tử này có thể tự bảo mệnh rồi”, Lục Hậu Thông thiên tộc nhếch miệng cười. Lúc trước hắn còn nói nếu Mục Trần thất bại hắn có thể bảo hộ Mục Trần một mạng, giờ đây xem ra chuyện đó không cần thiết rồi.

Tông Thanh Phong côn bằng tộc thâm ý nhìn thân ảnh Mục Trần. Đối với tên tuổi Mục Trần hắn đã sớm nghe qua. Tông Đằng cùng Mục Trần trước đó tựa hồ có mâu thuẫn, Tông Đằng còn muốn thỉnh hắn xuất thủ, hắn từng dự định nếu có cơ hội sẽ không ngại mà giúp Tông Đằng một lần. Nhưng thấy tình cảnh này tâm tư đó không còn chút nào, cảnh cáo Tông Đằng một chút không nên trêu chọc một địch nhân ngoan độc như Mục Trần a

“xem chiến lực Mục Trần phô bày có thể trụ được trước Bạch Minh một đoạn thời gian, hắc hắc vậy cũng tốt. Tuy không thể ngăn cản nhưng làm cho tên Bạch Minh khó ưa đó không thể thuận lợi thu lấy tinh huyết truyền thừa bất tử điểu là được rồi”

"Chết tiệt!"

Lúc trong lòng mọi người đang xoay chuyển thì trên không trung hắc ám Bạch Minh đang huyền phù sắc mặt âm trầm nhìn về nơi giao chiến. Chỗ đó hắc sắc quang trụ cùng hàn hoàng mỗi bên chiếm một nửa đang điên cuồng cắn nuốt đối phương muốn đem đối phương toàn diệt. Nhưng cuối cùng không bên nào làm được vì thế cục diện lâm vào tình trạng giằng co.

Tình trạng giằng co này không phải điều Bạch Minh muốn thấy

Hắn không tin bằng thực lực bát phẩm chí tôn lại có thêm lực lượng của chuẩn thánh vật mà ngay cả một tiểu tử thất phẩm chí tôn không cách nào diệt sát được.

“Hôm nay ngươi nghĩ thắng được ta ư, quả thực người si nói mộng!” ánh mắt Bạch Minh âm lãnh, chợt ấn pháp biến đổi chỉ thấy hàn hoàng linh phiến phun ra một cỗ hàn lưu, nhất thời bạo trướng nhập vào chiến cuộc, muốn đem hắc sắc quang trụ phá hủy hoàn toàn.

Mục Trần đứng trên đại nhật bất diệt kim thân, hắn có thể cảm thấy đuọc hàn hoàng mang đến áp lực ngày càng mạnh. Hiển nhiên Bạch Minh đang không ngừng rót thêm linh lực vào, nỗ lực thủ thắng.

“ngươi cũng quá coi thường ta rồi, vì đại giới xuất ra trăm vạn chí tôn linh dịch phát động công kích há là đồ chơi”

Đối với chuyện này Mục Trần nhếch miệng châm chọc, diệt sinh đồng mỗi lần phát động tiêu hao một lượng lớn chí tôn linh dịch, tiêu hao này làm Mục Trần đau lòng không thôi. Bất quá làm hắn cảm thấy an ủi là sau khi hấp thu lượng chí tôn linh dịch khổng lồ công kích diệt sinh đồng phát ra cực kỳ cường đại.

Nghĩ đến đây Mục Trần không chút do dự, tâm niệm vừa động chỉ thấy hắc sắc thụ nhãn nơi mi tâm vừa động, một hắc sắc quang vựng đang tỏa ra

Trong đó phảng phất có phù văn huyền ảo đang ngưng tụ

Một luồng hắc quang từ trong diệt sinh đồng bắn ra, nhanh chóng sáp nhập vào hắc sắc quang trụ đang giằng co cùng hàn hoàng. Trong nháy mắt lực lượng hắc sắc quang trụ tăng vọt, hắc sắc ba động trùng kích bạo phát, làm không gian xung quanh bị chấn động xuất hiện từng đạo liệt phùng

"Phá."

Thanh âm nhàn nhạt từ miệng Mục Trần phát ra

Thanh âm vừa phát ra, trong nháy mắt hắc sắc quang trụ như nhận ý chỉ hủy diệt chi thần, hắc quang chấn động trực tiếp xuyên thủng một lỗ trên hàn hoàng

Hắc động thật lớn xuất hiện trên thân thể hàn hoàng, hắc ám trên hắc động không ngừng ăn mòn hàn hoàng làm thân thể nó từ từ hóa thành một mảnh hắc ám.

Trong tích tắc hàn hoàng bị xuyên thủng, Bạch Minh biến sắc, ánh mắt không thể tin. Hắn thôi động băng hoàng linh phiến phát động công kích cường đại, không chỉ bị Mục Trần ngạnh kháng mà còn bị đột phá

“Làm sao có thể!” gương mặt Bạch Minh vặn vẹo gầm lên dữ tợn

Bất quá Mục Trần mặc kệ tâm tình của Bạch Minh hắn thế nào, hắc sắc quang trụ ngưng tụ từ trăm vạn chí tôn linh dịch lúc xuyên phá hàn hoàng đã tiêu hao phần lớn lực lượng nhưng vẫn chưa tiêu tán. Tâm niệm Mục Trần vừa động, hắc sắc quang trụ kia xoay chuyển nhắm Bạch Minh phóng tới

Mục Trần dĩ nhiên nhân cơ hội này giải quyết Bạch Minh luôn

“Muốn giết ta u? nằm mơ đi!”

Bạch Minh thấy cảnh này con ngươi co rụt lại. Chợt hắn quát một tiếng, cước chưởng dẫm một cái, linh lực như cuồng phong từ nội thể bạo xuất, ngưng tụ thành hàn băng cự hoàng sau lưng. Trên thân thể cự hoàng lấp lóe băng tinh, một cỗ áp lực cường đại tản ra

Bạch Minh bị ép đến nỗi phải trực tiếp hiển lộ hình thái thần thú

Thân hinh Bạch Minh khẽ động, xuất hiện trên thân thể cự hoàng. Thủ chưởng nắm chặt, băng hoàng linh phiến đang phiêu phù giữa trời liền xuất hiện trong tay, hàn lưu bắt đầu thôi động lóe ra băng lam sắc

"Hàn hoàng thủ hộ!"

Băng phiến trong tay Bạch Minh run lên, một cỗ băng lam hàn lưu phun ra, cự hoàng dưới chân có cỗ hồng lưu phóng ra trong không trung biến thành một băng tráo ngàn trượng, đem hắn bảo hộ bên trong

Hủy diệt quang trụ xuyên thẳng đến, cường bạo oanh kích vào băng tráo, nhất thời từng thanh âm “răng rắc vang lên”, chỉ thấy từng khe nứt nhanh chóng lan ra, sau đó lan toàn bộ băng tráo.

Băng tráo chống đỡ đến cực hạn cuối cùng bị bạo toái, Bạch Minh đang đứng phía trên cũng phải chịu một ít trùng kích phun một ngụm tiên huyết, sắc mặt trở nên âm trầm cực điểm

Chúng cường giả trên tế đàn thấy cảnh này không khỏi hít một ngụm khí lạnh, không ai ngờ đến Mục Trần cùng Bạch Minh giao phong mà Bạch Minh lại là người đầu tiên bị thương tích

“làm…làm sao có thể được?” Bạch Bân nhìn cảnh này sắc mặt trở nên trắng bệch

ở bên cạnh Xích Hồng Vũ mặt cười khẽ ngưng trọng, nếu lúc này xem Mục Trần chỉ là một thất phẩm chí tôn tầm thường thì là ngu xuẩn cực độ

Túm lại lần này Bạch Minh đá phải thiết bản rồi

Mục Trần đứng trên kim thân nhìn thấy Bạch Minh thổ huyết nhưng thần sắc lại không quá dao động, ngược lại còn cảm thấy tiếc nuối. Bạch Minh phản ứng quá nhanh, vừa phát giác không ổn liền toàn lực phòng ngự nên chỉ bị một ít trùng kích mà thổ huyết, ngược lại Mục Trần chịu thiệt, một đạo diệt sinh thần quang đã triệt để tiêu tán

Trăm vạn chí tôn linh dịch bị tiêu hao sạch sẽ nhưng chỉ làm Bạch Minh bị thương nhẹ mà thôi

Người này thật khó chơi, khó giải quyết a

Trên hàn hoàng, Bạch Minh chậm rãi lau vết máu ở khóe miệng, âm trầm nhìn Mục Trần khàn giọng nói “công kích cỡ này ngươi còn xuất được mấy lần?”

Công kích của Mục Trần quá đáng sợ nhưng hắn cũng minh bạch công kích cường đại như vậy tất nhiên có hạn chế cực lớn. Nếu không Mục Trần công kích vài lần dù là ai cũng ăn không tiêu

“ngươi muốn thử một chút không?” Mục Trần nghe vậy cười hỏi

“Muốn thử liền thử, sợ ngươi sao!”

Bạch Minh cười lạnh, chợt cước chưởng dậm một cái, hàn hoàng liền trực tiếp bay lên, song dực vũ động liền có một cố hàn lưu vạn trượng nhắm đại nhật bất diệt kim thân quét tới

Lúc này đại nhật bất diệt thân cũng bạo trùng ra, kim quang phô thiên cái địa từ kim thân bạo xuất cùng hàn lưu giao phong, thế công dũng mãnh không ngừng oanh kích

Trên bầu trời kim quang cùng hàn lưu cuồng khiếu. lưỡng đạo thân thể cao lớn không ngừng giao phong. Trùng kích cỡ này làm thiên địa rung động, mà trên hai thân thể khổng lồ có hai thân ảnh nhanh như chớp giao phong với nhau. Cả hai người đều vận linh lực đến cực hạn, tốc độ như thiểm điện lưu lại một đạo tàn ảnh giữa trời

Ngắn ngủi vài phút cả hai đã giao thủ mấy trăm lần, mỗi lần giao thủ như muốn bạo thiên liệt địa, đáng sợ vô cùng

(DG: sợ quá, dịch đoạn này em cũng thấy sợ

pacman emoticon

)

Trên tế đàn mọi người trợn mắt há mồm nhìn hai người kịch liệt giao chiến, sát ý cùng lực lượng phát ra làm người khác sợ hãi tận cõi lòng

Hai người lúc này đã điên cuồng rồi

Trên bầu trời, cự quyền đại nhật bất diệt kim thân cùng cự dực hàn hoàng va chạm, đồng thời Mục Trần phách một chưởng cùng hàn băng quyền của Bạch Minh ngạnh hám

Ba động xung kích tản ra, song phương đều bị chấn lui về sau, linh lực quanh thân bị chấn động có vẻ như bị hỗn loạn, hiển nhiên là bị trùng kích

Giao phong kịch liệt như thế hiển nhiên bất phân cao thấp

"Chết tiệt! Chết tiệt!"

Giằng co như vậy làm Bạch Minh đỏ ngầu hai mắt, cao ngạo như hắn không cách nào chịu được việc bị một nhân loại tiểu tử thất phẩm chí tổn dây dưa đến mức này

“Mặc kệ xuất đại giới bao nhiêu hôm nay ta phải diệt ngươi tại đây!” Bạch Minh rít gào, sát ý thao thiên.

Mục Trần thấy Bạch Minh dữ tợn như thế, thần sắc khẽ biến, cẩn thận đề phòng

Hắn biết lấy thực lực cùng thân phận Bạch Minh làm áo không có thủ đoạn phòng thân. Lúc trước không xuất ra chẳng qua là luyến tiếc, bất quá bị bức lui nhiều lần chỉ sợ hắn đã sớm chịu không nổi rồi

Hai mắt Bạch Minh đỏ bừng, sát ý thao thiên. Hắn gắt gao nhìn Mục Trần, cước chượng chợt đọng, hàn hoàng dưới chân kêu lên bi thống, sau đó phun ra một ngụm tiên huyết

Trong tinh huyết ẩn chưa linh lực mênh mông cuồn cuộn

Bạch Minh điểm chỉ, hàn hoàng linh phiến bay lên, tựa như há miệng thôn phệ cỗ tinh huyết của hàn hoàng vừa phun ra.

Sắc mặt Bạch Minh nháy mắt trở nên trắng bệch

Nguyên bản lam sắc băng phiến đang từ từ biến thành huyết hồng sác, từng đại huyết mạch hiện lên trên băng phiến, mơ hồ đầy vẻ huyết tinh dữ tợn

Bạch Minh nhìn linh phiến biến hóa, gầm một tiếng vang vọng

"Hoàng huyết tế linh!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1058: Huyết Phiến Sính Uy

Huyết hồng băng phiến đang phiêu phù hơi động, chợt có tiếng phá phong mà đến, trong đó ẩn chứa mùi huyết tinh nồng nặc

Nhiệt độ trong thiên địa càng âm hàn hơn, trong cái lạnh này còn có thêm cảm giác âm lãnh như muốn thẩm thấu vào trong xương cốt người khác, làm cho huyết nhục đều bị ăn mòn

Chúng cường giả trên tế đàn thấy một màn kinh thế hãi tục này mà phải biến sắc, thậm chí ngay cả Bạch Minh, cường giả Phượng hoàng tộc Xích Hồng Vũ sắc mặt cũng trở nên dị thường

“Điên rồi, tên Bạch Minh đúng là tên điên mà!” Xích Hồng Vũ kêu thất thanh, nghiến răng nói “hắn dĩ nhiên sử ra chiêu này, chẳng lẽ hắn không biết làm vậy sẽ tạo thành thưởng tổn cực lớn đối với chuẩn thánh vật ư?”

hoàng huyết tế linh gần như là một loại thủ đoạn lưỡng bại câu thương, tuy có thể đem lực lượng của chuẩn thánh vật nâng lên một trình độ kinh người nhưng cũng là một loại tiêu hao, sẽ gây thương tổn cực lớn đối với chuẩn thánh vật

Lúc này Bạch Minh vì để giành thắng lợi mà bất chất tất cả xuất ra thủ đoạn như thế

(DG: hay là mình cứ bất chấp hết phang nhau đi anh

pacman emoticon

)

Một bên, Bạch Bân sắc mặt cứng ngắc, hắn nhìn huyết hồng linh phiến đang phiêu phù mà nuốt từng ngụm nước bọt. Hắn không nghĩ tới Mục Trần lại có thể dồn ép Bạch Minh đến mức này

“Chuẩn thánh vật tuy rằng quý hiếm nhưng chỉ cần lấy được tinh huyết truyền thừa bất tử điểu thì mọi thứ cũng đáng giá!” Bạch Bân biện hộ cho hành động của Bạch Minh, “Hơn nữa, trận chiến này Bạch Minh đại ca không thể thua, hắn là thiên kiêu của hàn hoàng tộc, nếu như đại ca bại trong tay Mục Trần thì mặt mũi phượng hoàng tộc sẽ rất là khó coi”

"Ngươi!"

Xích Hồng Vũ phẫn nộ, nhưng cuối cùng cũng phải nuốt xuống. Việc đã đến nước này nói gì cũng vô dụng. Cũng vì lòng háo thắng của Bạch Minh quá lớn, quá cao ngạo nên hắn không thể chấp nhận việc bó tay bại trận. Vì muốn thắng nên hắn không từ bất cứ thủ đoạn nào

Từ đó Mục Trần gặp nguy hiểm. Lấy thủ đoạn của Bạch Minh thì uy lực của hàn hoàng linh phiến sẽ mạnh đến kinh người. Tuy không cách nào trở thành chân chính thánh vật nhưng so với chuẩn thánh vật khác thì cường đại hơn nhiều

Đối mặt với Bạch Minh chiến lực tăng vọt như thế Mục Trần sẽ không có chút phần thắng nào dù hắn cũng có chuẩn thánh vật

“Hắc, Bạch Minh lại bị ép đến mức này..” khiếp sợ trước thủ đoạn của Bạch Minh không chỉ có nhóm Xích Hồng Vũ mà trên hai chiến tràng kia, bốn người bọn Khổng Linh thần sắc động dung, không giữ được bình tĩnh.

Bọn họ là cường giả cùng cấp với Bạch Minh, đối với thủ đoạn của hắn cũng có chút lý giải. Bạch Minh thi triển một chiêu này bọn họ cũng đành nhượng bộ lui binh chấp nhận thua, nếu không sẽ nhận thương tích thảm trọng.

Nhưng lúc này, thủ đoạn có thể làm bọn họ thất thủ lại bị đem ra đối phó với một nhân loại thất phẩm chí tôn nhỏ nhoi

Nếu dĩ vãng gặp tình cảnh này họ sẽ cười nhạo một tiếng trào phúng, nhưng giờ gặp cảnh này bọn họ không cười nổi, sắc mặt lại càng ngưng trọng. Bởi vì họ minh bạch một điều cho dù là bọn họ cũng khó có thể giành được chiến thắng trong tay Mục Trần

Nhân loại thất phẩm chí tôn này không đơn giản như tưởng tượng của họ

Trên không, Mục Trần đứng trên kim thân, sắc mặt ngưng trọng nhìn huyết hồng băng phiến đang phiêu phù chỗ Bạch Minh. Mục Trần cảm nhận được một khí tức nguy hiểm cực độ

Mục nhãn lóe lên, trong sát na Mục Trần bỏ qua ý định chạy trốn, hắn biêt nếu như xoay người bỏ chạy sẽ tương đương với việc đánh mất tinh tuyết truyền thừa bất tử điểu

Vì thế Mục Trần liền tiên hạ thủ vi cường

Mi tâm Mục Trần diệt sinh đồng lần nữa mở ra, chỉ thấy hắc quang lóe lên, một đạo hắc sắc quang trụ bắn ra nhanh như chớp hướng Bạch Minh phóng tới

"Hắc. . ."

Dưới huyết phiến, sắc mặt Bạch Minh trắng bệch, hắn nở nụ cười giễu cợt ngẩng đầu nhìn hắc sắc quang trụ đang bắn tới

Ông.

Ngay lúc quang trụ bắn tới trong phạm vi mười trượng trước mặt Bạch Minh, giữa không trung chợt có một luồng huyết hồng hàn lưu xuất hiện, nháy mắt đem quang trụ hóa thành một băng trụ sau đó “phanh” một tiếng bạo tán mất

Con ngươi Mục Trần co rút lại, uy lực hàn hoàng linh phiến lại cường đại như vậy

“Bạch Minh ta có mắt như mù, lại để ngươi ép đến mức này..” Bạch Minh ngẩng đầu, nhãn thần không chút tình cảm nhìn Mục Trần, khàn khàn nói.

“Bất quá đã đến tình trạng này có hối hận cũng vô dụng, để thể hiện thành ý cho việc ngươi ép ta, ta sẽ băng phong thi thể ngươi thành tàng phẩm, để cảnh tỉnh ta”

ánh mắt Bạch Minh đỏ bừng, hắn nhìn Mục Trần khóe miệng nhếch lên. Trên gương mặt trắng bệch hiện lên vẻ dữ tợn.

(DG: mình định sửa thành “vẻ dữ dằn zện” nhưng thấy địa phương quá nên thôi)

Nói xong thủ chưởng Bạch Minh khẽ động, chỉ thấy huyết hồng linh phiến đang phiêu phù từ từ hạn xuống, bị Bạch Minh nắm lấy

Hắn cầm linh phiến, thần sắc đạm mạc, trực tiếp nhắm hướng Mục Trần vỗ một cái

Ông!

Huyết hồng hàn lưu như cuồng phong gào thét tràn ra, lấy tốc độ nhanh không thể ta ngưng tụ thành vô số băng nhân. Trên người băng nhân lấp lóe huyết hồng sắc, mỗi băng nhân có thể dễ dàng xé xác một cường giả chí tôn thất phẩm điên phong

Thế công này thật đáng sợ

Huyết sắc phong bạo cấp tốc bành trướng, Mục Trần đổi sắc liền không dám chần chừ. Tâm niệm vừa động đại nhật bất diệt kim thân có kim quang đại phóng, hình thành kim quang tráo bao phủ

Phanh! Phanh!

Vô số huyết nhận từ hàn lưu bắn đến, liên tục oanh kích lên kim thân. Đối mặt với công kích cuồng bạo như thế chỉ thất kim quang tráo trên kim thân nhanh chóng ảm đạm, cuối cùng bạo toái tiêu tán.

“Trảm!”

Bạch Minh cười gằn, chỉ thấy huyết hồng hàn lưu ngưng tụ lại, biến thành một thanh huyết hồng trường đao vạn trượng. Trường đao phách trảm, không gian liệt toái, một đao đó nhắm kim thân trảm xuống.

Một đao chưa hạ xuống, Mục Trần đã cảm thấy nguy cơ mãnh liệt. nhãn thần chợt lóe, thủ chưởng liền kết ấn, chân phượng chi linh ngưng hình thành phượng dực, vỗ một cái. Tốc độ Mục Trần liền tăng vọt, hóa thành một quang ảnh từ kim thân phóng ra

Xuy!

Huyết hồng trường đao chém xuống, một đao chém đại nhật bất diệt thân thành hai đoạn. Độ sắc bén này làm Mục Trận giựt giựt mắt

“Đúng là chạy nhanh như thỏ!” Bạch Minh nhìn Mục Trần quyết đoán lui về sau nhếch miệng cười. Chợt nhãn quang ngưng tụ khi thấy phượng dực sau lưng Mục Trần. Hắn đã nhận ra chân phượng khí tức, trong mắt toát lên vẻ cuồng nhiệt.

“Trên người của ngươi quả có bảo bối mang chân phượng khí tức, hắc hắc xem ra ta có lý do giết ngươi rồi”

Bạch Minh cười lớn, cước chưởng chợt dậm một cái. Sau lưng liền có một đôi lam sắc hoàng dực vỗ động. Thân hình nhoáng một cái liền xuất hiện trước mặt Mục Trần, trên huyết hồng băng phiến nổi lên từng đạo huyết văn dày đặc như huyết quản nhân loại vậy, đột nhiên Bạch Minh vỗ xuống một cái.

Oanh!

Huyết hồng hàn lưu như cự long cuồng thét, điên cuồng trào tới Mục Trần

Mục Trần đã chứng kiến uy lực của huyết hồng băng phiến rồi nên không dám khinh thường, thân hình lui nhanh đồng thời kim quang bạo phát. Thôi động long phượng thể đến cực hạn, bao phủ quanh thân thể.

Phanh!

Huyết hồng hàn lưu tràn đến trực tiếp oanh kích lên thân thể Mục Trần. dưới công kích đáng sợ cửa Hàn lưu, nháy mắt kim quang thân của Mục Trần liền ảm đạm, Mục Trần bị trọng kích bay ngược ra rơi xuống đất. mặt tháp tràng cứng rắn như thế liền bị đập thành một hố sâu cả trăm trượng

Chúng cường giả trên tế đàn thấy cảnh này đều giựt mắt, lúc này Mục Trần liên tiếp bại lui. Nhìn sơ qua thấy được hắn hoàn toàn không cản được Bạch Minh

Khuôn mặt Cửu U, Mặc Linh tái nhợt. Trận chiến đầy bất ngờ, không ngờ Mục Trần đang chiếm một ít thượng phong, cục diện xoay chuyển giờ hắn đã bị đánh bại.

Cửu U nghiến răng, ngọc thủ nắm chặt. trong mỹ mâu của nàng hiện lên nỗi lo lắng. nàng muốn Mục Trần rời khỏi chiến trận, không cùng Bạch Minh tranh đoạt nữa. Tinh huyết Bất tử điểu kia nàng không có cũng được. Nhưng nàng lại không dám nói, vì nàng biết lấy tính tình Mục Trần, hắn sẽ không bao giờ từ bỏ.

(DG: nhân tham gái tắc tử, điểu tham thực tắc vong mà. Ông bà nói cấm có sai)

Mục Trần trước mắt, từ một thiếu niên nhỏ bé ở Bắc Linh Cảnh, theo năm tháng ma luyên trải qua không biết bao sinh tử đã chuy luyện hắn nghị lực cứng cỏi với sự cường đại.

(DG: anh ấy từng làm loạn Linh lộ lúc bé mà, truy sát người ta đến tận cùng. Ác từ bé)

Trên tháp tràng, trong đống loạn thạch Mục Trần đang nằm đó. Thân thể đầy máu, bị hàn lưu đao nhận chém vô số, tiên huyết chảy đầy đất. Nhìn sơ Mục Trần giống như huyết nhân

Chúng cường giả trên tế đàn thấy thế đều lắc đầu tiếc nuối. nhìn bộ dạng Mục Trần như thế liền biết kết cục thế nào, Mục Trần đã thất bại.

Bất quá dù thất bại nhưng ép Bạch Minh đến tình trạng này cũng đủ kiêu ngạo rồi

(DG: định mệnh, giống tinh thần AQ quá zị)

Bạch Minh đang lăng không mà đứng, băng lam song dực khẽ vỗ. Hắn từ cao nhìn xuống Mục Trần trong loạn thạch, huyết hồng băng phiến trong tay tỏa ra ba động đáng sợ

Khóe miệng cười dữ tợn, hắn cười lạnh “Lúc trước ngươi có tưởng tượng ra ngươi sẽ chật vật như chó nhà có tang không?”

Trong loạn thạch, Mục Trần bất động, hai mắt nhắm nghiền như điều tức

Bạch Minh thấy vậy mất hứng đạm mạc nói “nếu đã buông tay, vậy người đi chết đi”

Nói xong huyết hồng linh phiến đột nhiên bắn ra, linh phiến điên cuồng vẫy động. Từng đạo huyết hồng hàn lưu bạo xuất, sau đó ngưng tụ thành một huyết hồng long quyển khổng lồ cao vạn trượng. Long quyển phong bạo bốc lên như muốn toái thiên liệt địa, mang theo hủy diệt chi lực nhằm Mục Trần lao xuống.

Hiển nhiên Bạch Minh muốn kết thúc trận chiến này

Chúng cường giả tiếc nuối lắc đầu

(DG: tiếc thì bay vào cứu em nó, em nó còn mang ơn. Lăc đầu làm mịa gì)

Trên tế đàn, Cửu U chợt bạo phát linh lực. mỹ mâu đầy sát ý, nàng đã muốn xuất thủ cứu Mục Trần.

Bất quá lúc long quyển lao xuống, tưởng rằng Mục Trần đang nhắm mắt chờ chết bỗng nhiên đôi mắt đang nhắm nghiền của Mục Trần liền mở ra

Trong nháy mắt, khí thế của Mục Trần phảng phất sinh ra biến hóa lớn

Đó giống như khí thế quyết xá thân thành ma, đi không quay đầu, lòng không tiếc nuối.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1059: Ma Quyền Chi Uy

Huyết sắc phong bạo như cự long trấn xuống, lúc này Mục Trần đang nhắm nghiền hai mắt chợt mở ra, trong con ngươi đen nhánh không có chút gì gọi là sợ hãi, mà ngược lại còn hiện lên vẻ điên cuồng

Vẻ điên cuồng này chính là muốn chơi một ván bài sinh tử, nếu thắng thì tìm được sinh cơ còn thua chỉ có con đường chết

Tìm đường sống trong cái chết cần có đảm phách dám xá thân. Nếu không dám xá thân, cứ sợ bóng sợ gió thì dựa vào cái gì để tìm được sinh cơ trong tử cục?

Mục Trần chậm rãi từ trong hố đứng lên, linh lực bàng bạc từ từ tiêu tán. Thay vào đó có một cỗ huyết hồng khí tức chậm rãi ngưng tụ

Khí tức này tràn đầy sát phạt chi khí, hơn nữa còn thảm liệt, như muốn liều mạng phá vỡ tử cục trước mắt

Sát ý kinh người nhất phi trùng thiên, sau đó bao bọc quanh thân thể Mục Trần thành long quyển phong bạo. Loạn thạnh xung quanh dưới cỗ sát khí này bị chấn thành phấn mạt tiêu tán trong gió

“Xảy ra chuyện gì thế?”

Bên ngoài chiến trường, chúng cường giả thấy một màn này liền biến sắc, kinh nghi bất định. Bọn họ nhìn sát khí đang bao phủ Mục Trần mà con ngươi đều co rút

Vì sát ý thảm liệt này làm bọn họ tê dại cả da đầu

Từ khí thế Mục Trần phát ra, bọn họ không chút nghi ngờ rằng tiếp theo dù Mục Trần bán mạng, rơi vào cõi u minh cũng kéo theo đệm lưng, đem địch nhân kéo vào tử địa cùng với mình.

Quả thực là tên điên mà!

Sắc mặt chúng cường giả bị khí thế của Mục Trần làm tái nhợt, tuy bọn họ từng thấy qua người điên nhưng rất hiếm người từng thấy sát phạt chi khí như Mục Trần bây giờ

“Đó là một loại quyền ý! Quyền ý này không phải chung cực thần thuật!” chung quy vẫn có cường giả có nhãn lực nhìn thấu, bọn họ trầm ngâm chốc lát bỗng khiếp sợ nói

Vậy mà còn không phải chung cực thần thuật? Ý nói là quyền ý đã vượt qua phạm trù thần thuật, mà trên thần thuật là cái gì? Chính là thần thông lĩnh vực!

Đó là lực lượng mà chỉ có siêu cấp cường giả Địa chí tôn mới nắm được

Nói cách khác, Mục Trần hiện giờ đang thi triển một loại thần thông quyền thuật?

Nhãn tình chúng cường giá bỗng sáng rực, nóng bóng nhìn chằm chằm Mục Trần. Đây chính là thần thông quyền thuật a, đặt vào trong tộc cũng là bảo bối chỉ ngộ không thể cầu. Nếu không có cống hiến to lớn dù là trưởng lão trong tộc cũng không thể có được a.

Mà bây giờ, Mục Trần lại là người cầm bảo bối đó bởi thế làm sao mà người khác không đố kỵ cho được

"Thần thông quyền thuật?"

Cùng lúc đó, Bạch Minh đang huyền phù nhìn xuống thấy cảnh này lòng hơi run một chút, trên gương mặt dữ tợn cuối cùng cũng động dung, vẻ không thể tin được.

Loại thần thông quyền thuật này trong hàn hoàng tộc cũng có. Nhưng chỉ một ít trưởng lão nhân tài mới có được, hắn tuy thèm nhỏ dãi từ lâu nhưng chung quy vẫn không có được nó.

Mà lúc này, “thần thông quyền thuật” lại xuất hiện trước mặt hắn, trên một nhân loại mới đạt đến thất phẩm chí tôn

“Người quả thực làm ta kinh ngạc vài lần a, thần thông quyền thuật sao? Cũng tốt, đợi khi bắt được ngươi những bảo bối này đều là của ta!” lúc này Bạch Minh không có khả năng bị Mục Trần dọa lui rồi, hơn nữa tuy thần thông thuật cường đại nhưng lại cực khó để tu luyện. đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao hắn lại không có được thần thông thuật trong hàn hoàng tộc.

(DG: và còn nhiều nguyên nhân khác, nỏi bật nhất là do anh bất tài thôi)

Do đó Bạch Minh không tin, Mục Trần dựa vào thực lực mới thất phẩm chí tôn mà có thể đem thần thông thuật tu luyện thành

“Chết đi cho ta!” Bạch Minh quát lên, thủ chưởng xuất một trảo, chỉ thấy hàn lưu phong bạo gầm thét ập xuống, thanh thế đáng sợ tựa như đem cả thiên địa hủy diệt.

Oanh oanh!

Hàn lưu phong bạo mang theo thanh thế kinh nhân từ trên trời giáng xuống, Mục Trần khẽ ngẩng đầu. Ngũ chỉ nắm chặt, huyết sắc phong bạo quanh thân thể liền bạo phát, mang theo sát phạt chi khí phóng lên trời

Song nhãn Mục Trần dần dần biến thành huyết sắc, thủ chưởng nắm chặt sau đó xuất ra một quyền

Một quyền tuy giản dị, giống như tùy ý đánh ra nhưng quyền Mục Trần xuất ra làm cả thiên địa chấn động. trong mắt cường giả, huyết sắc

chi khí quanh Mục Trần lúc này điên cuồng hội tụ quanh quyền đầu của hắn, tùy thời phóng xuất

Thần thông, xá sinh ma quyền!

Huyết quang phóng lên cao, chỉ thấy trong đó có một huyết hồng quyền ảnh đang hình thành. Quyền ảnh này mơ hồ như ngưng tụ tất cả đảm phách cùng lực lượng của Mục Trần. Một quyền này, không sinh thì tử, ngươi không chết thì ta chết.

Khí tức thảm liệt từ quyền ảnh xuất ra, chúng cường giả tê dại da đầu. Đối mặt với quyền thế “liều mạng” không ai dám chính diện đối đầu.

Nếu là người tâm trí không kiên định, sợ rằng đối mặt với quyền thế này chiến ý đều mất hết

Huyết hồng quyền ảnh cuồng khiếu xuất ra, ý “liều mạng” ẩn trong quyền ảnh bao phủ lấy Bạch Minh. Xâm nhập vào tâm linh làm trong lòng hắn nổi lên hàn ý, trong nháy mắt hắn muốn quay đầu bỏ chạy

Bất quá chung quy Bạch Minh cũng là thiên kiêu hàn hoàng tộc, từng trải qua không biết bao nhiêu trận huyết chiến. Trong lúc nguy cấp, hắn hít sâu một hơi, mạnh mẽ ngăn chặn dao động trong lòng.

Hắn minh bạch tranh đoạt đến mức này, người nào lùi bước người đó sẽ bại.

“Muốn phô trương thanh thế hù ta à? Nói đùa!” hàn quang trong mắt Bạch Minh chợt lóe, cười lạnh một tiếng. thủ chưởng phách một cái, một huyết sắc phong bạo cấp tốc ngưng tụ, sau đó hướng quyền ảnh đánh tới.

Oanh long!

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều cảm nhận được cỗ trùng kích khủng khiếp từ trên trời. Lực trùng kích tuy có tế đàn giảm bớt nhưng vẫn làm một số người khí huyết bị chấn động, thiếu chút nữa nhịn không được mà phun huyết

Bất quá chúng cường giả không quan tâm đến tình huống của bản thân, bọ họ đang chăm chú nhìn lên nơi huyết hồng bạo phát. Không gian xung quanh đó vì gặp phải trùng kích liền trở nên vặn vẹo

(DG: tiền đề cho bước nhảy không gian, đi xuyên không gian là đây)

Huyết quang ngập trời, không ai có thể nhìn xuyên qua được

Ánh mắt Bach Minh nhìn chằm chằm một chỗ, lát sau sắc mặt kịch biến. hắn cảm giác được đạo công kích mạnh nhất của hắn đang bị tiêu tán nhanh chóng

Tại một chỗ trên tháp tràng, Mục Trần không động dung, lúc này huyết tinh khí tức bốc lên, huyết quang chợt lóe. Thủ chưởng hướng phía xa chộp một trảo, quát lên “phá cho ta!”

Huyết hoa trên trời bạo phát , chỉ thấy huyết sắc hàn lưu như muốn bạo toái, dưới hàn lưu trùng kích huyết sắc quyền ảnh mang tư thái vô địch chấn nát hàn lưu, nhanh như chóp hướng Bạch Minh đánh tới.

Mọi người hít một hơi khí lạnh, một kích mạnh nhất của Bạch Minh lại bị Mục Trần cường hành phá tan

“Sao có thể được?” Bạch Minh sắc mặt trắng bệch, phẫn nộ gầm lên. Để đánh bại Mục Trần hắn không tiếc đại giới tự tổn hại chuẩn thánh vật vậy mà vô pháp ngăn cản Mục Trần.

Nhân loại thất phẩm chí tôn này sao khó chơi như vậy!

Bạch Minh rít gào không bao lâu liền nín bặt, vì hắn hoảng hồn khi thấy huyết sắc quyền ảnh đang xuyên không đánh tới hắn. Lúc này Bạch Minh sợ kinh hồn táng đởm, song dực sau lưng vỗ mạnh chật vật lui về sau

Nhưng huyết sắc quyền ảnh như giòi bám trong xương đuổi theo không buông, vô phương chạy thoát

Bạch Minh thấy thế, quát một tiếng chói tai. Linh quang từ song dực phát ra liền biến thành hàn băng cự hoàng cao ngàn trượng

"Cực hàn băng phong!"

Bạch Minh gầm lên, chỉ thấy linh lực từ thân thể cự hoàng bộc phát, hình thành tầng tầng băng tinh bảo hộ, bao phủ cả thân thể

Hắn cảm giác được một quyền kia thật đáng sợ, vì thế hắn bỏ hết mọi thế công dồn lực vào phòng ngự

Trước mục quang chấn động của chúng cường giả, Huyết sắc quyền ảnh không chút lưu tình oanh kích vào thân hình cự hoàng đang bao trùm tầng tầng băng tinh

Thiên địa phảng phất bị chấn động, chợt có âm thanh

“răng rắc” vang lên. Bạch Minh đang núp trong cự hoàng hoảng sợ nhìn từng đạo liệt văn lan ra, hắn không ngờ phòng ngự mạnh nhất của hắn lại bị phá dễ dàng như thế

Một quyền này của Mục Trần kinh khủng đến cỡ nào?

Từng đạo Liệt văn nhanh chóng lan ra, cuối cùng bạo toái hóa thành băng điểm bay bay. Một tiếng phượng minh thê lương, chỉ thấy thân ảnh Bạch Minh bay ngược ra, tiên huyết từ thân thể phun không ngừng, nháy mặt cả gương mặt dính đầy máu, từ xa nhìn lại khuôn mặt Bạch Minh đỏ như con gà tây

Trên tế đàn mọi người há hốc mồm nhìn cảnh này. Cự hoàng tiên huyết đầy người từ trên trời rớt xuống, như huyết sắc lưu tinh rớt xuống huyết sắc đại địa bên ngoài tế đàn, tiên huyết phun trào lai láng

Tế đàn lâm vào cảnh yên tĩnh quỷ dị

Khuôn mặt Bạch Bân rất đặc sắc, mặt cười chợt cứng ngắc, mắt hiện lên vẻ không thể nào tin. Biểu tình đầy vẻ hoạt kê

Chúng cường giả thần sắc rung động, phải một lúc sau mới hồi phục tinh thần. Bọn họ liền hút một hơi lãnh khí, kinh ngạc nhìn thân ảnh đang đứng sừng sững trên tháp tràng mà trong lòng bọn họ đang dậy sóng

Không ai nghĩ lên Bạch Minh – một thiên kiêu hàn hoàng tộc, một bát phẩm chí tôn hàng thật giá thật, đã dùng hết mọi thủ đoạn mà lại bại trận trong tay Mục Trần, một nhân loại mới thất phẩm chí tôn

Mục Trần này, mới là yêu nghiệt chân chính!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1060: Gần Trong Gang Tấc

Trên tế đàn lâm vào cảnh tĩnh lặng, mọi người đang kinh ngạc nhìn thân ảnh đang sừng sững đứng đó, tuy linh lực của người đó đã suy yếu nhưng thần sắc vẫn bình tĩnh như thường, song nhãn sâu thẳm như hồ không đáy, người khác nhìn vào có cảm giác thâm bất khả trắc

Lúc này đây, chúng cường giả đối với nhân loại thất phẩm chí tôn này nảy sinh kính nể

Kính nể này xuất phát từ thực lực cường đại của bản thân

Bởi vì lúc mới bắt đầu, không ai cho rằng Mục Trần giao chiến Bạch Minh mà có tí phần thắng nào. Cho nên khi thấy Mục Trần khiêu khích Bạch Minh, tất cả đều nhìn với ánh mắt thương hại

Nhưng thực tế trước mắt đã nói cho bọn họ biết, không phải Mục Trần cuồng vọng ngu xuẩn, mà là bản thân có tư cách. Chỉ trách ánh mắt bọn hắn quá vụng về, không nhìn thấu được mà thôi

“Gia hỏa này, thật thâm bất khả trắc a”

Không khí tĩnh lặng trên tế đàn duy trì hồi lâu, rốt cục có người không nhịn được thấp giọng than thở. Lấy thực lực thất phẩm chí tôn lại có thể ngang hàng cùng bát phẩm chí tôn, đồng thời còn đánh bại Bạch Minh – kẻ có chuẩn thánh vật. Trọng yếu nhất là gia hỏa Mục Trần này còn có thần thông thuật

Các thủ đoạn, con bài tẩy cỡ này làm chúng cường giả đều minh bạch được vì sao Mục Trần đối mặt Bạch Minh lại không chút sợ hãi

So với chúng cường giả đang rung động, than thở thì cường giả Phượng hoàng tộc thần sắc cả đám đều ngốc trệ, đặc biệt là Bạch Bân. Hắn nhìn thân thể cự hoàng tiên huyết đầy người, chật vật khôn cùng mà không dám tin vào sự thật trước mắt này

Thiên chi kiêu tử của hàn hoàng tộc lại thất bại như vậy sao?

Hơn nữa dù xuất ra tất cả thủ đoạn, lại bại trong tay một nhân loại mới thất phẩm chí tôn?

Bên cạnh, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận của Xích Hồng Vũ đang há to, trên mặt đầy vẻ "không thể tưởng tượng nổi". Một hồi sau nàng sợ mình nhìn lầm bèn dụi dụi mắt, cuối cùng thở một hơi lẩm bẩm "Bạch Minh dĩ nhiên thất bại…"

Nàng biết lần này Bạch Minh rơi vào tình cảnh như liễu trước gió rồi, tình cảnh này có nhiều đội ngũ tận mắt chứng kiến. Ngày sau việc này truyền đến băng hoàng tộc, sợ rằng danh tiếng Bạch Minh sẽ chịu đả kích lớn, trưởng lão phượng hoàng tộc ai mà không cao ngạo chứ. Nếu biết Bạch Minh bại trận trong tay một nhân loại có thực lực mới thất phẩm chí tôn sẽ hoàn toàn thất vọng, không chừng việc cung cấp tài nguyên tu luyện sẽ hạn chế lại

Như vậy tiền đồ ngày sau của Bạch Minh sẽ u ám hơn

Lúc chúng cường giả đang khiếp sợ thì Cửu U nàng đã phục hồi tinh thần, nàng nhìn linh lực toàn thân Mục Trần đang suy giảm, trong ánh mắt bọn Mặc Phong, nàng liền xông lên tháp tràng, xuất hiện bên cạnh Mục Trần bảo hộ hắn

Mục Trần lúc này đã tiêu hao quá lớn, nếu có ai nhân cơ hội này xuất thủ thì khó bảo toàn không vấn đề gì. Vì thế Cửu U bọn họ phải ngăn chặn chuyện như thế nảy sinh

Bất quá Cửu U nàng cẩn thận có chút dư thừa, ánh mắt chúng cường giả nhìn Mục Trần mang ý kính nể và ngưng trọng. Mặc dù lúc này linh

lực của Mục Trần đã tiêu hao quá lớn, mười phần không còn đủ ba phần nhưng khí thế điên cuồng dám xá thân thành ma vẫn còn hiện hữu trước mắt nên bọn họ không dám động tâm tư. Bọn họ sợ chọc giận Mục Trần, hắn nổi điên liều mạng kéo bọn họ cùng vào tử địa, lúc đó hối hận không kịp rồi

Mục Trần liếc mắt nhìn bọn người Cửu U, hắn thở dài một hơi. Không nói gì liền ngồi xuống đả tọa, điều hòa linh lực đang chấn động trong nội thể, kỳ thực đối với việc thi triển ra xá thân ma quyền chân chính làm trong lòng hắn có chút kinh ngạc

Trong khoảng thời gian trước tuy hàng ngày đều cảm ngộ sát ý thảm liệt của xá thân ma quyền nhưng thủy chung không cách nào thi triển ra uy lực của nó. Bất quá lúc cảm nhận được nguy cơ sinh tử từ công kích cực mạnh của Bạch Minh, dưới uy hiếp sinh tử lại kích phát huyết tính của Mục Trần. Vì thế hắn không né tránh mà trực tiếp ngênh đón, như vậy mới phù hợp với khí thế của xá thân ma quyền, cuối cùng mới thành công thi triển ra.

“Không cầu sinh lộ, chỉ cầu tử lộ, tìm sinh cơ trong tử địa sao” Mục Trần lẩm bẩm, trong lòng mừng rõ. Hắn biết, trải qua một lần nên có lĩnh ngộ đối với xá thân ma quyền. sau này chỉ cần ma hợp thì dễ dàng thi triển rồi, không để bị dồn vào tuyện lộ như lần trước nữa

Thần thông thuật này không phải thần thuật tầm thường sánh được, chỉ riêng khí thế cũng đủ làm địch nhân kinh hồn táng đảm, chấn nhiếp khí phách kẻ địch rồi.

Lúc Mục Trần đang lẳng lặng điều tiết linh lực thì bọn người Bạch Bân từ trong kinh hãi cũng đã hồi phục tinh thần. Nhãn thần sợ hãi nhìn về Mục Trần, sau đó vội vàng hướng về bên ngoài tế đàn lao đi. Trong huyết hồ, Bạch Minh lần nữa hóa thành nhân hình, thân thể xơ xác nằm trong huyết hồ, chật vật dị thường. Hai mắt đang nhắm nghiền, không biết là còn sống hay đã chết hiển nhiên là bị thương rất nặng

Bọn người Bạch Bân vội vàng lao tới ôm lấy thân thể Bạch Minh sau đó quay lại tế đàn. Bọn hắn giờ đây không dám lại gần chỗ Mục Trần, tuy bọn hắn là tộc nhân phượng hoàng tộc, cao quý danh giá nhưng còn phải so nắm đấm ai cứng hơn. Nếu không muốn rước nhục thì lúc này nên tận lực không nên trêu chọc Mục Trần

Về tinh huyết truyền thừa bất tử điểu, e rằng bọn hắn hoàn toàn vô duyên với nó rồi

Tuy bọn hắn người đông thế mạnh, nếu tất cả cùng lên không chừng có thể tạo ra uy hiếp đối với Mục Trần. Nhưng khi Bạch Bân nhìn qua đồng bọn, ai nấy đều tái nhợt mặt mày. Hắn minh bạch, mọi người đã bị Mục Trần làm kinh sợ, dù có xuất thủ cũng vô dụng thôi

Bọn hắn lúc này hoàn toàn bị Mục Trần áp đảo

Lúc bọn người Bạch Bân đem Bạch Minh bị trọng thương về tế đàn, không ai để ý đến đại địa bên ngoài. Nơi tiên huyết của Bạch Minh chảy ra thành huyết hồ, giờ đang lẳng lặng thẩm thấu vào hắc ám đại địa, sau khi hấp thu cả đại địa phảng phất tà dị âm trầm hơn trước

Mục Trần điều tức ước chừng mười chung đồng hồ, hai mắt đang khép hờ từ từ hé mở. Nguyên bản linh lực suy giảm nay đã khôi phục nhiều, trong đôi mắt đen nhánh đã ngưng tụ thần thái

Mục Trần vung áo bào đứng dậy, lúc hắn đứng lên trên tế đàn nhiều mục quang chúng nhân đang nhìn đến, thần sắc kính nể không đồng đều

Mục Trần nhìn xung quanh, trong lòng sáng tỏ. Trải qua một trận chiến những cường giả đứng đây không ai dám khiêu khích hắn nữa. Nếu như không có gì ngoài ý muốn hắn có thể thuận lợi thông qua bất tử thạch điêu lấy được tinh huyết truyền thừa

Ánh mắt Mục Trần đột nhiên nhìn về hướng cường giả phượng hoàng tộc đang tụ tập. cả đám thấy hắn đều hiện lên vẻ đề phòng nhưng không có vẻ quá sợ hãi

Bất luận thế nào bọn hắn cũng là tộc nhân phượng hoàng tộc, tuy chỉ là một phân chi nhưng vẫn có kiêu ngạo của phượng hoàng. Tuy biết Mục Trần giờ có thực lực rất mạnh nhưng bọn hắn cũng không lo lắng chuyện Mục Trần dám chém tận giết tuyệt.

Bạch Minh tranh đoạt thất bại, phượng hoàng tộc không vì thế mà bất mãn với Mục Trần. Nhưng nếu tại đây Mục Trần dám giết bọn hắn, như vậy đã chân chính đắc tội cả phượng hoàng tộc. Hậu quả này đừng nói là Mục Trần, ngay cả Cửu U Tước tộc cũng không thể gánh nổi

Dĩ nhiên đối với điều này Mục Trần cũng đã rõ. Vì thế hắn cũng đến điểm là ngừng, chỉ là nhãn thần đạm mạc liếc đám người Bạch Bân, ý tứ cảnh cáo hiện lên trong ánh mắt

Cả đám người phượng hoàng tộc cũng chỉ có thể cắn răng bấm bụng mà chịu, không dám có bất kỳ tranh chấp nào với Mục Trần.

Mục Trần thấy thế cũng lười cùng bọn hắn lãng phí thời gian, liền nhìn về hai chiến trường khác. Cả hai nơi chiến đấu kịch liệt cũng dần dần hạ màn

Hai chiến trường, bất luận là Khổng linh của Cửu thải khổng tước tộc hay Tông Thanh Phong của Côn bằng tộc, Lục Hậu của Thông thiên viên tộc hay cường giả của Thiên thần hạc tộc tất cả đều là bát phẩm chí tôn thứ thiệt. Cho nên tranh đấu giũa bọn họ, kịch liệt đến nỗi làm người khác phải ghé mắt xem

Bất quá tranh đấu giữa bọn họ lại thiếu đi huyết tinh như tranh đấu giữa Mục Trần và Bạch Minh. Dĩ nhiên bọn họ có kiềm chế, không như Mục Trần liều mạng, chẳng sợ sống chết.

Cuối cùng ở hai chiến trường, người thắng là Tông Thanh Phong của Côn bằng tộc và Lục Hậu của Thông thiên viên tộc. Cả hai có chút ưu thế, thắng đối thủ một chiêu, vì thế chiếm được thắng lợi

Bất quá trong mắt Mục Trần, Khổng Linh của Cửu thải khổng tước tộc không kém chút nào so với Tông Thanh Phong của Côn bằng tộc. Mà Tông Thanh Phong có thể thủ thắng, dĩ nhiên trong đó có một vài giao dịch ngầm. Nói cách khác, nếu không mà đấu đến cùng thì người thắng không phải là Tông Thanh Phong rồi

Bất quá đối với chuyện này Mục Trần cũng không có hứng thú tìm hiểu. hắn không có lòng tham, mục tiêu chỉ là tinh huyết truyền thừa bất tử điểu thôi, cho nên hai đạo tinh huyết truyền thừa còn lại ai đạt đượ hắn cũng không thèm để ý đến

Sau khi hai chiến trường đã phân ra thắng bại, ánh mắt bọn họ không hẹn mà cũng nhìn về Mục Trần. Cả bốn vị bát phầm chí tôn mục quang lóe động, một màn Mục Trần đánh bại Bạch Minh bọn họ cũng thấy rõ, cho nên không kiềm nén được chấn động trong lòng

Thực lực bọn họ với Bạch Minh cũng sàn sàn như nhau, nếu đối lại là bọn họ, không phải sinh tử chiến mà muốn thắng Bạch Minh là chuyện không thể

Mà lúc này Mục Trần có thể đánh bại đồng thời làm Bạch Minh trọng thương, như vậy Mục Trần đối với bọn họ có thể giành chiến quả giống như nhau thôi.

Vừa nghĩ đến việc này, bọn người Khổng Linh, Tông Thanh Phong thần sắc ngưng trọng. Ánh mắt nhìn Mục Trần không có chút khinh thường mà thay vào đó là vẻ kiêng kỵ đối với cường giả cùng cấp

“Mục Trần thực lực bất phàm, lúc trước tin tức Tông Đằng truyền lại chỉ nói hắn có thực lực chống lại cường giả thất phẩm điên phong. Nhưng lúc này ngay cả bát phẩm chí tôn cũng bại trong tay hắn, hắn tiến bộ quá thần tốc, như vậy cũng đủ rồi” Tông Thanh Phong thâm ý nhìn Mục Trần, chuyện tình Tông Đằng trong lòng cũng đã xóa sạch. Không vì Tông Đằng mà đắc tội với Mục Trần

Đối thủ như vậy không nên trêu chọc lung tung mới tốt

Đối với suy nghĩ trong lòng bọn họ, Mục Trần không quan tâm đến. Sau khi nhìn thấy giữa bọn họ phân ra thắng bại Mục Trần liền quay đầu nhìn về hậu phương tháp tràng, chỗ đó có vạn đạo thạch thê đi lên, nơi cuối có viễn cổ bất tử điêu đang huy động thùy vân chi dực

(* thạch thê: bậc thang đá)

Lúc này thạch điêu của bất tử điểu tựa hồ phát ra quang mang huyền ảo, như kêu gọi người thắng cuộc

Mục Trần hít sâu một hơi, quay lại nhìn Cửu U nhẹ gật đầu, sau đó thân hình khẽ động nhằm vào thạch điêu phóng đi

Tinh huyết truyền thừa bất tử điểu, gần trong gang tấc, nằm trong tầm tay.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1061: Tinh Huyết Truyền Thừa

Bá

Mục Trần liền cấp tốc lao tới Bất tử thạch điêu, bên kia Lục Hậu cùng Tông Đằng cũng hướng thạch thê dẫn đến hai thạch điêu còn lại phóng đi

(DG: tác giả ghi là Tông Đằng, mà chap trước tranh cùng Khổng Linh là Tông Thanh Phong giành chiến thắng, chả biết Tông Đằng đâu ra)

Bọn họ đã qua khổ chiến mới thuận lợi đến được đây, lúc này là lúc thu hoạch thành quả

Trên tế đàn, chúng cường giả nhãn thần ai cũng đỏ bừng nhìn ba thân ảnh đang tiến đến thạch điêu. Đây chính là tinh huyết truyền thừa của siêu cấp thần thú a, nếu đoạt được có thể làm huyết mạch bản thân tự tiến hóa thêm một bậc, con đường tu luyện càng thêm bằng phẳng.

Thậm chí sau này, muốn bước vào cảnh giới địa chí tôn cũng không phải không thể

Đáng tiếc là bây giờ ba đạo tinh huyết truyền thừa đã được phân chia xong, đối mặt với những kẻ tranh đoạt cực kỳ cường hãn bọn họ cũng đành trơ mắt nhìn tinh huyết bị người khác chia sẻ mà thôi

Dưới mục quang rực lửa của chúng cường giả, thân ảnh Mục Trần cuối cùng cũng đến bậc thang cuối cùng, hắn nhìn phía trước chỉ thấy tòa thạch điêu cao chừng ngàn trượng, thạch điêu loang lổ đầy những dấu vết của thời gian lưu lại. Thạch điêu đang huy động thùy vân song dực,

che khuất thiên địa. Trên thân thể có bất diệt hỏa diễm hừng hực, dù dã vẫn lạc không biết bao nhiêu năm tháng nhưng dường như vẫn còn sinh cơ ẩn chứa

Sắc mặt Mục Trần ngưng trọng, dù thạch điêu gần ngay trước mắt nhưng hắn vẫn có cảm giác áp bách khó tả. Áp lực này giống như trực tiếp nhằm vào tâm linh, trong lòng như mang đá nặng ngàn cân vậy. Nếu là người tâm trí không kiên định e rằng phải quỳ xuống thần phục

Đây là uy thế của siêu cấp thần thú a

Cũng chính là uy thế thiên chí tôn

"Ân?"

Lúc Mục Trần cảm thụ được áp bách như có như không từ thạch điêu tỏa ra thì nhãn thần chợt ngưng. Mục Trần nhìn thấy trên thân thể bất tử thạch điêu vốn không có hỏa diễm bất chợt bùng cháy

Hỏa viêm này cực kỳ quỷ dị, trong suốt như có như không. Hỏa viêm thiêu đốt nhưng lại ẩn chứa sinh cơ trong nó, như bất tử bất diệt.

“là Bất tử viêm cao cấp nhất”

Mục Trần nhanh chóng nhận ra lai lịch của hỏa diễm này, hắn cảm nhận được một cỗ ba động quen thuộc, bởi vì lúc trước hắn cùng Cửu U lập huyết mạch khế ước nên khi tiến vào chí tôn cảnh Mục Trần từ Cửu U đạt được bất tử viêm dùng để ngưng luyện linh lực

Vì thế trong linh lực của Mục Trần cũng ẩn chứa lực lượng của bất tử viêm, mà cảm giác quen thuộc cũng từ đây mà có

Chỉ là hỏa diễm trong suốt trước mắt mới là bất tử viêm cấp cao nhất, so với tử sắc bất tử viêm của Cửu U trong thân thể cường đại hơn vô số lần

Sau khi Hỏa viêm trong suốt bùng cháy, Mục Trần đột nhiên thấy thạch điêu như là chấn động một cái, sau đó hắn chột dạ khi thấy thạch điêu bất tử điểu vốn nhắm mắt lúc này đôi mắt bỗng mở ra

Trong hai mắt của thạch điêu như một mảnh hỗn độn, không có sinh khí. Nhưng sau khi thạch điêu mở mắt, chỉ thấy có vô tận bất tử viêm biến thành hỏa trụ cuồn cuộn nhắm Mục Trần bao phủ

A!

Bất tử viêm trong suốt trào tới, khuôn mặt Mục Trần liền vặn vẹo, từng trận thống khổ không thể hình dung được từ mỗi chỗ trên thân thể truyền đến. Thống khổ này thiếu chút nữa làm Mục Trần hôn mê bất tỉnh

Cũng may là ý chí hắn kiên định, không bị thống khổ làm mất đi lý trí. Mục Trần liền thôi động long phượng thể, nhất thời huyết nhục chấn động, có thanh âm long phượng ngâm từ thể nội vang vọng chống đỡ bất tử viêm đang thiêu đốt

Bên ngoài thân thể kim quang thôi động, dưới da chân long chi linh cùng chân phượng chi linh đang du động, không ngừng hấp thụ bất tử viêm, cố gắng hạn chế thương tổn do bất tử viêm thiêu đốt

Mặc dù có tầng tầng lớp lớp thủ hộ nhưng bên ngoài thân thể Mục Trần vẫn bị thiêu đốt nhanh chóng, thậm chí có chỗ huyết nhục lồi ra, từ xa nhìn lại giống như sắp bị bất tử viêm thiêu chết vậy

Đột nhiên xuất hiện một màn này chúng cường giả đều biến sắc, trong mắt hiện lên vẻ hoảng sợ. Dĩ nhiên bọn họ nhận ra bất tử viêm quá đáng sợ

Bất quá tình huống này không chỉ phát sinh trên người Mục Trần mà bên thạch điêu Vạn Linh điều và Hoang thú thạch điêu cũng xảy ra biến cố như thế

Thạch điêu Vạn Linh điểu phát ra quang mang vạn trượng, ẩn ẩn như có tiếng vạn linh điểu đề thanh vang vọng. Quang mang bao phủ Tông Đằng, trực tiếp áp chế khiến hắn phải phủ phục, cốt cách cả người vang lên răng rắc

Mà hoang thú thạch điêu còn bá đạo hơn, trực tiếp giơ cự cước nhắm Lục Hậu đạp xuống

Nhìn một màn này mọi người đều hiểu ra, đây là khảo nghiệm cuối cùng của ba vị thú tôn lưu lại. Nếu vượt qua mới có thể lấy được tinh huyết truyền thừa

Chỉ là khảo nghiệm ở ba nơi thì nơi của Tông Đằng và Lục Hậu có vẻ buông lỏng, dù sao hai người bọn hắn cũng là thần thú chi thân, hơn nữa cùng với vạn linh điều là hoang thú còn có chút ít quan hệ xa xưa cho nên khảo nghiệm cũng không quá gian nan. Trái lại chỗ của Mục Trần khảo nghiệm mới thực sự khủng khiếp

Đúng là quá xui xẻo mà

Hỏa viêm trong suốt quá bá đạo, không chút lưu tình thiêu đốt Mục Trần đến tình cảnh da tróc thịt bong, tình cảnh này không giống đang khảo nghiệm mà giống như muốn hủy diệt ngoại tộc vậy

“Hừ, đồ không biết sống chết. Một nhân loại nhỏ nhoi mà cũng dám nhúng tay thần thú tộc à?” Đám người Bạch Bân thấy cảnh này thở dài một hơi, ánh mắt châm chọc nói. Lúc trước bị Mục Trần ép đến thảm, chật vật bất kham lúc này mới có thể xả cơn tức trong lòng.

Cửu U nhìn Mục Trần đang thống khổ chống chịu bất tử viêm, mặt cười biến mất. Nàng cũng biết khảo nghiệm này thật ra có chút ý tứ. Bất tử điều không muốn tinh huyết truyền thừa lại bị một người không chút quan hệ chiếm được

“Cửu U tỷ tỷ, làm sao bây giờ?” Mặc Linh lo lắng hỏi, bất tử viêm xung quanh Mục Trần càng lúc càng mãnh liệt, giống như nếu không

thiêu Mục Trần thành tro sẽ không bỏ qua

Mỹ mâu Cửu U biến ảo, một lúc sau nàng cắn răng, song chỉ gấp lại rạch lên cổ tay một đường, tiên huyết từ đó phún ra

Ngọc chỉ khẽ xuất, chỉ thấy tiên huyết của nàng biến thành thành huyết trụ nhằm Mục Trần bắn ra, trực tiếp tưới lên thân thể của Mục Trần

Huyết mạch trong cơ thể nàng là nhất mạch phân ra của bất tử điểu, lúc này nàng xuất ra tiên huyết chắc có thể hỗ trợ được cho Mục Trần

Chủ ý của nàng cũng không có lầm, có tiên huyết của nàng hỗ trợ tuy Mục Trần bị biến thành huyết nhân nhưng hỏa viêm trong suốt xung quanh đã bắt đầu yếu bớt từ từ

Nỗi thống khổ bị thiêu đốt dần giảm bớt, gương mặt đang vặn vẹo của Mục Trần mới dần khôi phục lại, hắn nhìn hỏa viêm đang suy yếu mà nhãn quang chợt lóe

Bất tử viêm này đã đạt tới cấp cao nhất, tuy bá đạo nhưng lại tinh thuần đồng thời ẩn chứa sinh cơ. Nếu có thể luyện hóa hấp thu, đồng thời dung nhập vào linh lực trong nội thể có thể làm linh lực sinh sôi bất tận, chất lượng được tăng lên lần thứ hai

Bảo bối này tuy đem đến thống khổ vô cùng cho Mục Trần nhưng cũng đồng thời đem lại cho hắn một ít chỗ tốt. Nếu để hỏa viêm trong suốt này tiêu tan mất thì quả là quá mức lãng phí.

Vừa nghĩ đến đây Mục Trần không chút do dự, hấp lực trong nội thể xuất ra liền điên cuồng hút lấy một luồng hỏa viêm trong suốt, sau đó chú nhập vào trong chí tôn hải

Mà lúc bất tử viêm vừa nhập vào chí tôn hải liền làm cho linh lực trong đó sôi trào. Bất quá Mục Trần không chút sợ hãi, tâm niệm vừa động liền thôi động linh lực hóa thành cỗ hồng lưu. Đem bất tử viêm vừa

chú nhập vào cuốn vào linh lực hải dương, liên tục thiêu đốt dần dần ngưng luyện

Đến lúc lực lượng của bất tử viêm tiêu hao hết thì chất lượng linh lực trong chí tôn hải sẽ được đề thăng thêm một bậc

Đối với chiến lực của Mục Trần, đó chính là một lần tăng phúc cực lớn

Trước thạch điêu, bất tử viêm đang thiêu đốt thân thể Mục Trần dần dần thu liễm sau đó tiêu tán mất. Theo hỏa viêm tiêu tán kim quang bên ngoài thân thể Mục Trần liền phóng xuất, huyết nhục bị thiêu hủy dưới sự thôi động long phượng thể liền nhanh chóng khôi phục, hơn nữa càng thêm rực rỡ, dưới làn da trắng nõn như em bé lại ẩn chứa lực lượng hùng hậu.

Mục Trần nắm chặt quyền đầu rồi buông ra, sau đó quay lại cảm kích nhìn Cửu U, gương mặt tái nhợt của hắn khẽ cười. Nếu không có tiên huyết của nàng kịp thời quán nhập e rằng hắn đã bị thiêu đốt đến chết đi sống lại

“Con tiện nhân này!”

Một bên Bạch Bân biến sắc, phẫn nộ nói. Hắn đang mong chờ cảnh Mục Trần bị thiêu đốt đến chết, sau đó hắn liền phóng lên là đoạt được tinh huyết truyền thừa rồi. Nhưng sự đời khó biết, ai ngờ Cửu U đột nhiên xuất thủ tương trợ Mục Trần chống đỡ bất tử viêm thiêu đốt, nàng xuất hiện liền phá tan suy nghĩ trong lòng Bạch Bân hắn

Bất quá chuyện đã đến nước này hắn cũng không thể làm gì được, chỉ có thể cắn răng nuốt giận, thậm chí không dám hướng mục quang hung ác nhìn Mục Trần sợ bị phát hiện

Khi luồng bất tử viêm xung quanh thân thể Mục Trần tiêu tán, thạch điêu phía trước một lần nữa quang mạng đại phóng. Mục Trần đã ăn thua thiệt một lần nên không dám khinh thường liền nhanh chóng lùi về sau

đứng đợi. hắn sợ bị thạch điêu chết tiệt này làm cho thảm hại thêm lần nữa

Cũng may là lần này không có mấy thứ chết tiệt thiêu đốt thân thể nữa, chỉ là trong song nhãn trống rỗng vô hồn lúc nãy của thạch điêu bất tử điểu có thêm chút sắc thái

Hai mắt liếc xuống nhìn Mục Trần, sau đó chậm rãi há mỏ chim nhọn hoắt. Từng luồng hồng quang trong miệng nó không ngừng ngưng tụ lại, cuối cùng hóa thành một huyết hồng bảo thạch to bằng bàn tay. Trong bảo thạch mơ hồ có một hư ảnh bất tử điều giang cánh phi vũ cửu thiên

Mục trần thấy huyết hồng bảo thạch, lấy định lực của hắn còn nhịn không được. Tâm tình như phiên giang đảo hải. vì Mục Trần biết đây chính là tinh huyết truyền thừa bất tử điểu

Chỉ cần thu được nó Cửu U có thể đem huyết mạch bản thân tiến hóa hoàn mỹ. Sau này nếu gặp cơ duyên có thể tiến hóa thành bất tử điểu chân chính, một tồn tại sánh ngang thiên chí tôn

Mục Trần thận trọng vươn tay cầm lấy huyết hồng bảo thạch. Hắn thở dài một hơi như vừa trút được gánh nặng, cuối cùng tinh huyết truyền thừa cũng lấy được rồi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1062: Ma Biến

Mục Trần cầm huyết hồng bảo thạch trong tay, cảm giác ấm áp phảng phất như có hỏa diễm đang cháy. Bên trong bảo thạch hư ảnh bất tử điểu tinh xảo đang tùy ý bay lượn, thật kỳ diệu.

Mục Trần nhìn tình huyết truyền thừa đang cầm, lấy định lực của hắn cũng không nhịn được mà vui vẻ ra mặt. Cực khổ đi đến thần thú chi nguyên không phải vì một khỏa tinh huyết truyền thừa này hay sao?

Có được nó xem như nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành hoàn mỹ rồi. Mà Mục Trần hắn cùng Cửu U còn có huyết mạch tương liên, nghĩ đến các trưởng lão trong Cửu U tước tộc hắn không biết nói lời nào

“Cửu U, tiếp lấy!”

Mục Trần ném khỏa tinh huyết truyền thừa đang cầm trong tay cho Cửu U, hắn nở nụ cười thủ chỉ búng một cái khỏa tinh huyết hóa thành một đạo lưu quang bay về phía Cửu U

Ngọc thủ Cửu U tiếp lấy khỏa tinh huyết truyền thừa vừa bay đến, vẻ mặt không kìm được kích động. Tinh huyết truyền truyền thừa bất tử điểu quá mức trọng yếu đối với nàng. Chỉ cần có thể luyện hóa hấp thu thì huyết thống bất tử điểu của nàng sẽ đạt nồng độ cực cao. Sau này gặp cơ duyên có thể tiến hóa thành viễn cổ bất tử điểu chân chính

Một bước này toàn bộ Đại Thiên thế giới vì thế sẽ oanh động

Dù sao mỗi đầu viễn cổ bất tử điểu đều nắm giữ một cỗ lực lượng đối kháng thiên chí tôn

Trên tế đàn nhìn thấy Mục Trần nhẹ nhàng đem khỏa tinh huyết truyền thừa mà hắn phải trải qua thiên tân vạn khổ mới lấy được ném cho Cửu U chúng cường giả hết sức kinh ngạc, lát sau ai cũng chép miệng một cái, mục quang nhìn Mục Trần có chút khác lạ

Có thể tùy ý đem trân bảo đưa cho người khác, lòng dạ này không phải thường nhân có thể sánh được

Đối với những ánh mắt thán phục của họ Mục Trần chưa bao giờ để ý đến. Hắn sở dĩ đi thần thú chi nguyên mục đích chủ yếu là giúp Cửu U lấy được tinh huyết truyền thừa bất tử điếu. Hơn nữa Cửu U nàng đã giúp đỡ, chăm sóc hắn rất nhiều. Đem khỏa tinh huyết truyền thừa tặng cho nàng trong mắt hắn vẫn còn chưa đủ đáp lại ân tình ấy

(DG: ờ, tặng gái thì không bao giờ đủ. Mua thỏi louboutin tặng dc zòi)

Lúc Mục Trần đem khỏa tinh huyết truyền thừa tặng Cửu U thì ở hai tháp tràng còn lại Tông Đằng cùng Lục Hậu cũng không có bất ngờ gì đều lấy được tinh huyết truyền thừa vạn linh điểu và hoang thú

Đối với bảo vật như thế Tông Đằng cùng Lục Hậu ai nấy mừng như điên, nhanh chóng bỏ khỏa tinh huyết vào túi. Lần đi thần thú chi nguyên này bọn họ thu hoạch có thể nói là viên mãn rồi

Bất quá lúc bọn hắn còn đang vui mừng kích động thì Mục Trần nhận thấy ba bức thạch điêu ảm đạm xuống, lúc trước ẩn chứa linh quang giờ bắt đầu tiêu tán

Theo ba bức thạch điêu ảm đạm đột nhiên cả đại địa chấn động một cái, tuy chấn động rất nhỏ nhưng không qua được cảm giác của Mục Trần

Mục Trần cau mày, nhìn xung quanh một lượt. Một lát sau ánh mắt chợt ngưng lại, ở nơi thân thể Bạch Minh rớt xuống lúc trước nguyên bản có một huyết hồ, bất tri bất giác thấm vào phiến đại địa này. Vì thế

nơi này vốn là hắc ám đại địa giờ có thêm tí huyết sắc, làm người khác cảm thấy không thoải mái

Mục Trần nhìn chằm chằm vào chỗ đó, chẳng biết vì sao hắn lại liên tưởng đến hắc động thần bí lúc trước ở Đa Bảo hồ, cảm giác bất an trong lòng cang tăng lên. Chợt nhãn quang lóe sáng, hắn liền phóng nhanh đến Cửu U, truyền âm nói “đi, nhanh rời khỏi nơi này!”

Mục Trần vừa nói xong, thậm chí còn chưa kịp phóng đi thì đại địa chấn động càng kịch liệt “Oanh, long long”, cả tế đàn đều rung lên

Lần này mọi người ai cũng cảm giác được. ánh mắt nghi hoặc nhìn về hắc ám đại địa bên ngoài tế đàn, sau đó bọn họ thấy được phiến đại địa như mặt hồ đầy gợn sóng

Một cỗ khí tức tà dị từ trong đại địa bốc lên, cả thiên địa trở nên âm trầm

“Không được, nơi này có điểm quỷ dị, đi mau!”

Thấy tình huống như thế mọi người biến sắc. Hiện tại dù là thằng ngu cũng nhận thấy thần mộ viên không đơn giản rồi

Có một nhánh đội ngũ ở ngoại vi tế đàn nên phản ứng nhanh nhất. Lúc này hóa thành từng đạo quang ánh lao đi, cố gắng rời khỏi chốn quỷ dị này

Bất quá lúc bọn hắn vừa lao khỏi tế đàn, mảnh hắc ám đại địa đang gợn sóng liền hiện lên một quỷ diện dữ tợn, há miệng ra hắc vụ cuồn cuộn từ miệng nó trào ra. Trong nháy mặt bao quanh đội ngũ vừa rời đi đó, sau đó chỉ nghe mấy tiếng kêu thảm, những thân ảnh đều bạo tung thành huyết vụ, bị quỷ diện kia thôn phệ sạch sẽ

Kiệt kiệt!

Đại địa sau khi thôn phệ huyết vụ càng thêm quỷ dị, có tiếng cười chói tai phát ra làm linh lực nội thể các cường giả đều bị chấn động

Khí tức tà ác trào ra như thôn thiên phệ địa, cả phiến thiên địa như thành ma quật

“máu, ta muốn máu tươi!”

Quỷ diện trên đại địa khẽ nhúc nhích, nhìn thấy rất nhiều thân ảnh trên tế đàn liền cười chói tai. Há miệng một cái, hắc vụ cuồn cuộn cuốn tới muốn hút lấy mọi người

Mọi người trên tế đàn thấy cảnh này sắc mặt tái nhợt không chút máu. Ánh mắt đầy sợ hãi, bọn họ làm sao không nhận ra được lực lượng của quỷ diện bọn họ căn bản không thế chống lại

“Chết tiệt, thứ này là do những vực ngoại tà tộc năm đó lưu lại”, có người lên tiếng, tình cảnh này vừa nhìn liền sáng tỏ. Dù sao khí tức tà ác kìa ngoại trừ là tử địch của Đại Thiên thế giới – vực ngôại tà tộc thì còn ai nắm giữ loại khí tức này nữa

Hơn nữa nơi đây thời xa xưa là chiến trường thảm liệt nhất giữa thần thú chi nguyên và vực ngoại tộc. Không biết bao nhiêu đại nhân vật cường hãn của vực ngoại tộc bị trấn áp nơi đây nên khó tránh có chút sơ hở

Hắc vụ cuốn tới sắp chạm đến tế đàn thì đột nhiên trên tế đàn có quang mang tỏa ra. Quang mang như hình thành vô số phù văn huyền ảo, trực tiếp chấn tan nhưng hắc vụ đang cuốn tới

Trên tế đàn mọi người đại hỷ, liền vội vang nhìn về ba hướng kia. Chỉ thấy ba bức thạch điêu như sống lại, ba đạo quang mang ngưng tụ lại cuối cùng hóa thành hư ảnh

Viễn cổ bất tử điêu hóa thành một cung trang mỹ phụ, khí chất cao quý thoát tục, xinh đẹp tuyệt trần, vóc người đầy đặn chỗ cần lồi thì lồi, chỗ cần lõm thì lõm, cả người toát ra khí tức cao quý

Mà thạch điêu vạn linh điểu hóa thành một ngủ thải y nam tử, tuấn tú tuyệt luân, khí chất nho nhã dù trời sập cũng không sợ hãi

Mà thạch điêu thượng cổ hoang thú hóa thành một tráng hán ở trần, nước da ngăm đen như huyền thiết. Thân thể cường tráng vạm vỡ như một tòa núi, hắn đứng yên một chỗ cả thiên địa vạn vật như đều trầm tĩnh lại

(DG: câu cuối này khó dịch quá “sở lập chi xử, vạn vật trầm ổn”, bác nào có cao kiến pm cho em nhé. Cơ mà anh này giống Từ Hải nhỉ

smile emoticon

Ba đạo thân ảnh vừa hiện ra thì cả thiên địa như có cuồng phong nổi lên. Cảm giác ngột ngạt không thể hình dung nổi, làm cho cả thiên địa đã biến thành ma quật một lần nữa thấy ánh mặt trời

“ đó là ba vị thú tôn của thần thú chi nguyên!”, Cửu U khiếp sợ thất thanh, Tình cảnh trước mặt dù thằng đần cũng biết ba hư ảnh này dĩ nhiên là linh ảnh do ba vị thú tôn thần thú chi nguyên lưu lại

"Kiệt kiệt. . ." quỷ diện trên hắc ác đại địa như phát hiện ra bao hư ảnh kia liền phát ra thanh âm chói tai, thanh âm như là vô số quỷ ảnh rít gào “các ngươi trấn áp chúng ta vạn năm, tưởng rằng đã diệt được sao? Không ngờ là chúng ta cao tay hơn các ngươi kiệt kiệt!”

Trên thạch điêu bất tử điểu, cung trang mỹ phụ nhìn chằm chằm vào quỷ diện, không nhịn được khẽ than một tiếng “ma vật này dù chết cũng không hàng a”

Nam tử mặc ngũ thải y kia liếc nhìn mọi người trên tế đàn nói “đáng tiếc, tưởng có thể kiên trì thêm trăm năm nữa ai ngờ tinh huyết truyền thừa lại bị lấy nhanh chóng vậy, làm cho phong ấn sớm buông lỏng”

“Hừ, ma địa này do huyết khí cùng sinh cơ cường đại dẫn động mới xuất hiện, là kẻ nào làm?” đại hán trên thạch điêu hoang thú hỏi, thanh

âm như sấm nổ, làm cho khí huyết mọi người bị chấn động cuồn cuộn

Các đội ngũ trên tế đàn người nhìn ta, ta nhìn người. sau đó không hẹn mà nhìn về Mục Trần và Bạch Minh, dĩ nhiên là do tiên huyết phượng hoàng tộc đầy sinh cơ của Bạch Minh nhiễm vào mới dẫn đến biến cố này

Thấy vậy mục quang lăng lệ của vị đại hán kia liền khóa chặt Mục Trần và Bạch Minh

Mục Trần da đầu tê dại, một bên Bạch Minh vừa từ hôn mê tỉnh lại gặp cảnh này cả người run rẩy. Tuy vị đại hán đó chỉ là linh ảnh lưu lại thôi nhưng muốn giết bọn người Bạch Minh hắn dễ như trở bàn tay

Lúc bọn hắn đang run sợ thì vị cung trang mỹ phụ kia lắc đầu nói "việc này cũng không thể trách bọn hắn được. Lũ ma vật đã sớm chuẩn bị từ năm đó rồi. chỉ là thời gian sớm hay muộn thôi. Phát sinh lúc này không chừng có thể nghĩ cách triệt để giải quyết bọn chúng luôn"

"Ba người chúng ta chỉ là linh ảnh lưu lại mà thôi, duy trì đại trận đã là cực hạn rồi, sợ là không cách nào thanh trừ những ma ảnh này được" vị đại hán trầm giọng nói. Hắn nhìn mọi người xung quanh lạnh giọng nói "hơn nữa mấy hậu bối này đều vô dụng, cửu phẩm chí tôn cũng không có một mống, quả thực không có tác dụng nào. Thực lực như thế mà còn dám tới lấy tinh huyết truyền thừa?"

Hắn nói làm mọi người đỏ mặt tới mang tai nhưng không ai dám phản bác. Đối mặt với những tồn tại bậc này thì thất phẩm chí tôn như bọn hắn quả thực chỉ là giun dế mà thôi

Vị cung trang mỹ phụ kia khẽ mỉm cười, mỹ mục nhìn mọi người nói "không biết ở đây có ai am hiểu chiến trận? bổn cung có thiên đại tạo hóa ban cho hắn đây"

Mọi người nghe vậy hai mặt nhìn nhau, mờ mịt lắc đầu. Dĩ nhiên bọn hắn không ai tinh thông chiến trận cả

(DG: ngoài main thì còn ai có khả năng này)

Mà trong đám người, ánh mắt Mục Trần chợt ngưng lại nhưng hắn không chủ động lộ diện. Tình cảnh trước mắt hắn dù ngu cũng nhận ra được cục diện này với thực lực của hắn không thể đối phó nổi. Nếu hàm hồ ra mặt e rằng đến chết còn không biết mình chết thế nào

Cho nên cái thiên đại tạo hóa kia, hay là thôi đi

Hắn lặng lẽ nhìn Cửu U lắc lắc đầu, không những không bước lên mà còn muốn nhấc chân lui về trong đám cường giả ẩn nấp

Nhưng khi hắn mới giơ cước bộ vẻ mặt chợt cứng ngắc bởi vì hắn phát hiện thân thể hắn lúc này đã mất khống chế, như là bị ngưng cố vậy

(DG: mịa, không muốn thì đứng yên đi, lanh chanh nhìn phát tức >’

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1063: Ba Thú Tôn

Mục Trần chưa bao giờ hiển lộ ra nhưng vẫn bị nhìn thấu làm nội tâm hắn phát hoảng, Thiên Chí Tôn đáng sợ đến vậy sao? chỉ liếc mắt liền thấy hết bí mật của hắn. Mấy cường giả còn lại cũng là phát giác được ánh mắt của mỹ phụ liền xoay chuyển ánh mắt kinh ngạc tập trung vào Mục Trần.

"Hắn còn là một Chiến Trận Sư?"

Có người nhịn không được hô lên, điều này hiển nhiên đã tạo thành sự đả kích không nhỏ đối với bọn họ, nói như vậy chẳng lẽ dù đánh với Bạch Minh thì Mục Trần vẫn còn lưu lại át chủ bài?

(chiến trận mà ko có lính thì bài với chả bạc)

Một ít cường giả nhìn nhau lắc đầu cảm thán, càng phát cảm thấy Mục Trần thâm sâu khó dò.

"Vị tiểu hữu này, có thể giúp bọn ta một tay?" Cung trang mỹ phụ mỉm cười nhìn qua Mục Trần,

"Nếu không đem phiền toái trước mắt giải quyết, chỉ sợ trong các ngươi ai cũng không cách nào bình yên thoát được."

Mọi ánh mắt chung quanh lúc này đều như phát hỏa nhìn về hướng Mục Trần. Mục Trần trong lòng đắn đo lúc này nếu cự tuyệt, chỉ sợ không cần ba vị này Thú Tôn ra tay, mấy tên kia sẽ như lang như hổ xông lên, Cửu U cũng là cười khổ, vị Bất Tử Điểu tiền bối nhãn lực thật sự là quá mức kinh người, liếc xem là thấy hết bí mật của Mục Trần làm cho hắn không thể ẩn giấu.

Thời điểm này Mục Trần cũng minh bạch hắn không có khả năng lui nữa chỉ có thể kiên trì nói: "Tiền bối thật sự quá xem trọng tiểu tử, tiểu tử chỉ là Thất phẩm Chí Tôn làm sao có thể thay đổi cục diện?"

"Được hay không được phải thử mới biết được." nam tử Hoang Thú hừ lạnh nói: " Bọn tiểu bối các ngươi gây hoạ, tất nhiên phải ra sức ra khắc phục."

Mục Trần nghe vậy mặt mũi tối thui, tuy hắn thừa nhận cục diện dưới mắt có quan hệ với bọn hắn nhưng chưa chắc là nguyên nhân chính, Hoang Thú này cũng quá vơ đũa cả nắm rồi. Bất quá cùng một Thiên Chí Tôn giảng đạo lý hiển nhiên là một chuyện phí thời gian cho nên Mục Trần chỉ có thể cười khan một tiếng, không dám nói nữa cái gì.

Khặc khặc!

Trong lúc bọn hắn nói chuyện, Ma Diện bên ngoài ma địa tựa hồ càng khổng lồ và dữ tợn hơn, nó phát ra tiếng cười quái dị, đột nhiên mở miệng liền có ma khí (!) phô thiên cái địa dâng tràn lên giống như Ma Long gào thét phía chân trời tràn đến tế đàn.

(! Gốc là ma yên mà tìm trên mạng thì yên cũng là khói .: ma khói ... thôi thì ma khí đi, ai biết từ nào hay hơn góp ý ta thay vào)

"Hừ!"

Nam tử nho nhã do Vạn Linh Điểu biến thành hừ một tiếng vung tay áo lên liền có Ngũ Thải Chi Quang bộc phát ra, hào quang rực rỡ tươi đẹp vô cùng, trong đó ẩn chứa lực lượng thần bí chống cự với ma khí sau đó song phương không ngừng ăn mòn lẫn nhau, không gian phương viên mấy vạn trượng đều không ngừng sụp đổ giống như thủy tinh bị nghiền nát.

Trên tế đàn bọn người Mục Trần nhìn qua lực phá hoại gần như hủy thiên diệt địa da đầu liền run lên, chỉ cần bọn hắn bị ảnh hưởng đến một chút liền hóa thành tro tàn.

Theo thời gian trôi qua Ngũ Thải Chi Quang đang không ngừng nứt vỡ mà ma khí lại phảng phất như vô cùng vô tận không ngừng tuôn ra từ Ma diện, tựa hồ không đem tế đàn bôi diệt thề không bỏ qua.

Mọi người cũng thấy kinh hãi lạnh mình, nếu như ngay cả ba vị Thú Tôn Linh Ảnh đều không ngăn cản nổi Ma ảnh, chỉ sợ bọn họ hôm nay đều hóa thành huyết thực.

"Ma vật càng ngày càng khó chơi." Hoang Thú sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng một ít rồi đánh ra một chưởng, một đạo chưởng ấn khổng lồ lăng không ra, phía trên chưởng ấn minh khắc vô số phù văn cổ xưa, một chưởng kia phảng phất như thiên địa đều không cách nào thừa nhận.

Đã có Hoang Thú ra tay hỗ trợ, ma khí cuồn cuộn không cách nào tiến đến gần tế đàn, song phương hình thành giằng co trên thiên không không ngừng đấu qua đấu lại.

Khặc khặc!

Giằng co không tiếp tục bao lâu, Ma Diện lại lần nữa cười rít lên, phiến ma địa liền chấn động vỡ ra vô số lỗ hổng, từ bên trong lỗ hổng Ma ảnh lũ lượt gào thét tuôn ra ma khí cuồn cuộn che khuất bầu trời.

Ma Diện vì hôm nay hiển nhiên cũng chuẩn bị vô số chiêu trò, một khi triển khai thế công đúng là đáng sợ, ba vị Thú Tôn Linh Ảnh trong lúc nhất thời liên tiếp bại lui. Dù sao bọn hắn chỉ là ba đạo Linh Ảnh cũng không phải là bản tôn.

Trên tế đàn Mục Trần thấy thế thần sắc cũng là triệt để ngưng trọng lên, trước hắn thấy có ba vị Thú Tôn ở đây còn tư tưởng núp bóng đại thụ nhưng trước mắt đại thụ tựa hồ đã rụng hết lá, một khi Linh Ảnh ba vị Thú Tôn tiêu tán bọn hắn không thể trốn thoát.

Chỉ là ma vật này cũng mạnh đến đáng sợ a?

" ma vật này do tàn niệm năm Ngoại Vực tộc Vương giả vẫn lạc biến thành còn nuốt chửng vô số thi hài Ngoại Vực tộc cường giả vẫn lạc để thành hình, bất quá khi phát hiện được, ba người bọn ta cũng đã vẫn lạc nên chỉ có thể lưu lại Linh Ảnh trấn áp." cung trang mỹ phụ liếc nhìn Mục Trần, ngữ khí cũng có chút ngưng trọng lên.

Bọn người Mục Trần nghe vậy lập tức hít một hơi lãnh khí, khó trách ma vật đáng sợ như thế nguyên lai là do tàn niệm năm Ngoại Vực tộc Vương giả biến thành, năm Vương giả cũng tương đương với năm vị Thiên Chí Tôn.

Trách không được linh ảnh ba vị Thú Tôn cũng khó đối phó nguyên lai là ma vật cũng là cực kỳ bất phàm.

"Không biết tiền bối cần vãn bối làm cái gì?" Mục Trần ôm quyền hỏi.

"cùng chúng ta đem ma vật này triệt để gạt bỏ!" Cung trang mỹ phụ trầm giọng nói.

Mục Trần khẽ giật mình, cười méo miệng nói: "Dùng thực lực vãn bối dù đem hết toàn lực, chỉ sợ cũng là không cách nào tổn thương ma vật."

Cung trang mỹ phụ nghe vậy liền dịu dàng cười cười vẫy tay nhẹ, lập tức trên tế đàn có vô tận hào quang tách ra sau đó mọi người nhìn thấy mặt đất tế đàn nhộn nhạo lên trận trận rung động, từng đạo quang ảnh chậm rãi bay lên từ bên trong tế đàn, đứng sừng sững.

Mọi người ngưng thần nhìn lại chỉ thấy từng đạo thân ảnh đều là người mặc thú giáp hai mắt nhắm nghiền hình thể cường tráng, một cỗ chi khí đáng sợ quanh quẩn quanh thân bọn hắn, sát khí bàng bạc như Sát Thần chuyển thế.

Những quang ảnh này, mỗi một đạo đều là có thực lực không kém bọn họ thực lực, hơn nữa khí thế của bọn hắn càng cường hãn vô cùng

vượt qua xa bọn Mục Trần có thể so sánh. Quan trọng nhất là những quang ảnh này số lượng đạt đến mấy vạn người.

Đây là mấy vạn chiến sĩ cường đại, hiển nhiên là một chi quân đội đáng sợ, quân đội thế này vượt xa những gì Mục Trần từng gặp.

Nếu như có thể khống chế một chi quân đội cường đại như thế, dù Địa Chí Tôn cũng không dám động đến hắn.

"Đây là Thiên Thú quân trong truyền thuyết? !"

Trên tế đàn đột nhiên vang lên âm thanh hoảng sợ, nhiều kia cường giả đều là trợn mắt há hốc mồm.

"Thiên Thú quân?" Mục Trần vẻ mặt đần ra, hắn không phải là người của chủng tộc Thần Thú, cho nên không biết những bí mật này.

"Nghe đồn ở thời kỳ viễn cổ, dưới trướng ba vị Thú Tôn có một chi quân đội cường đại vô cùng có lực lượng đủ để chém giết Địa Chí Tôn được xưng là Thiên Thú quân, nếu như không ngoài dự kiến có lẽ trước mắt rồi." Cửu U ở một bên sợ hãi thán phục lên tiếng nói.

Mục Trần nghe vậy mới có cảm giác hoảng sợ, một chi quân đội đủ để chém giết Địa Chí Tôn, trình độ khủng bố tới mức nào? Quân đội tinh nhuệ như thế đều là ước mơ của Chiến Trận Sư, chỉ cần có thể khống chế, Đại Thiên Thế Giới ở đâu không xông vào được?

" Thiên Thú quân chính thức năm đó sớm đã triệt để bị hủy diệt, trước mắt chỉ là dùng một ít hài cốt chiến sĩ luyện chế bảo lưu lại một ít thực lực khi còn sống, cũng là thủ đoạn cuối cùng để chúng ta gạt bỏ ma vật." Cung trang mỹ phụ than nhẹ một tiếng, hiện giờ bọn hắn chỉ còn là Linh Ảnh lưu lại, cũng không phải là lúc trước giơ tay nhấc chân gian cũng đủ để hủy diệt thiên địa, cho nên phải mượn nhờ rất nhiều ngoại lực, mà bọn hắn cũng không phải là Chiến Trận Sư, năm đó Thiên Thú quân là do một vị Chiến Trận Sư hảo hữu chí giao khống chế, nhưng hôm nay bọn hắn không còn đủ trợ lực rồi.

"Tiền bối muốn cho ta khống chế chi quân đội này để trảm giết ma vật?" Mục Trần hỏi.

Cung trang mỹ phụ gật đầu.

Mục Trần cảm thấy khó khăn, hắn chỉ là vạn văn Chiến Trận Sư so với thập vạn văn Chiến Trận Sư có chút chênh lệch, trước mắt số lượng quân đội có mấy vạn, nhưng ai cũng có thể một chống trăm, xuống nữa thì đủ để chống cự trăm vạn thậm chí ngàn vạn quân đội bình thường, dùng tạo nghệ vạn văn Chiến Trận Sư làm sao có thể đủ thúc dục được?

Nếu như cưỡng ép mà làm, sơ sẩy một cái sẽ bị chiến ý đáng sợ kia hủy linh trí cắn trả bản thân.

Cung trang mỹ phụ nhìn thấy sắc mặt của Mục Trần, biết rõ hắn băn khoăn cái gì, ngón tay ngọc điểm một cái liền có một đám hào quang lông vũ bắn vào mi tâm Mục Trần, nói: "Vật ấy đối với ngươi tiến hành một ít bảo hộ, nhưng mà Bổn cung cũng không gạt ngươi, Thiên Thú quân chiến ý cường hoành, bằng lực của ngươi chính xác khó có thể điều khiển, cho nên dù có vật bảo vệ của Bổn cung cũng vẫn tồn tại nguy hiểm."

"Bởi vậy, ngươi có thể chọn có xuất thủ hay không." Cung trang mỹ phụ chằm chằm vào Mục Trần, chậm rãi nói.

Chung quanh rất nhiều ánh mắt đều hướng Mục Trần, sợ Mục Trần bỏ gánh thì bọn hắn đều táng thân ở đây.

Tông Thanh Phong, Khổng Linh, Lục Hậu sắc mặt phức tạp nhìn qua Mục Trần, trước kia ai có thể nghĩ đến, bọn hắn lúc này lại là cần Mục Trần trợ giúp mới có thể toàn thân trở ra.

Mục Trần cũng là bất đắc dĩ thán một tiếng, lúc này hắn chẳng lẽ còn có thể cự tuyệt sao? dù là vì bản thân tánh mạng, hắn cũng chỉ có thể hỗ trợ bọn họ đánh cược một lần, bằng không đợi đến lúc linh ảnh ba vị Thú Tôn linh lực tiêu hao hầu như không còn, bọn hắn cũng phải chết.

Hơn nữa dùng thân phận địa vị Bất Tử Điểu, một khi hắn có thể hoàn thành nhiệm vụ này tất nhiên sẽ không bạc đãi hắn, cái gọi là Đại Tạo Hóa hắn cũng rất tò mò.

Vì vậy, hắn hít sâu một hơi không hề do dự nhìn về phía cung trang mỹ phụ gật đầu.

"Đã như vậy thì chơi khô máu luôn"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1064: Thiên Thú Quân

Cung trang mỹ phụ nhìn Mục Trần cuối cùng cũng gật đầu, gương mặt mỹ lệ cười nhẹ một cái. Chỉ thấy nàng vươn ngọc thủ, một đạo lưu quang bắn về phía Mục Trần. Lưu quang tán đi hiện ra chính là một thạch ấn to bằng bàn tay. Trên thạch ấn khắc vô số thú ảnh, mơ hồ có thanh âm gầm thét truyền ra

"Nó chính là quân ấn Thiên thú quân. Nhờ vào nó người có thể kích phát chiến ý của thú ảnh liên tục, từ từ thao khống chúng nó"

Mọi người xung quanh nghe vậy con mắt đều đỏ lên, ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm thạch ấn trước mặt Mục TRần. Có được vật đó tương đương với việc khống chế một đội quân sánh ngang với chí tôn. Bảo bối bậc này dù trong những chủng tộc hùng hậu cũng được xếp vào hàng chí bảo

Bất quá bọn họ tuy thèm thuồng đỏ mắt nhưng không dám nảy sinh bất kỳ tâm tư nào. Thậm chí bọn họ còn thầm cầu khẩn Mục Trần thực sự khống chế được vật đó, nếu không bọn hắn không người nào có thể chạy thoát nơi chết tiệt này

Ánh mắt Mục Trần sáng rực, cẩn thận từng li từng tí cầm thạch ấn. Thạch ấn nhìn tuy giản dị bìnhthường nhưng lại ấn chứa lực lượng đáng sợ, Mục Trần đang nóng lòng muốn thử oai lực của nó.

Có nó trong tay tương đương với nắm giữ cỗ lực lượng đối kháng lại chí tôn. Nếu hắn có thể đêm về Bắc Giới thì có thể bằng sức một người đơn phương chống lại cả một thế lực đỉnh phong

Đương nhiên Mục Trần chỉ dám nghĩ trong lòng, không nói đến việc cuối cùng có thể lấy thạch ấn đi hay không hơn nữa với tạp nghệ chiến trận sư lúc này của hắn một khi không có cung trang mỹ phụ che chở thì hắn muốn khống chế thiên thú quân là chuyện si tâm mộng tưởng mà thôi

Lúc Mục Trần đang thèm thuồng nhỏ dãi với thạch ấn thì cung trang mỹ phụ đang ngưng trọng nhìn về phía linh ảnh vạn linh điểu với hoang thú đang đối chiến với ma vật

Song phương giao phong quá thảm liệt, mỗi lần va chạm là thiên băng địa liệt, kinh thiên động địa, không gian phá toái. Ba động xung kích nếu không có tế đang bảo hộ e rằng ngoại trừ ba đạo linh ảnh thì những người còn lại đã bị dư ba đánh chết

Hơn nữa bất cứ ai cũng nhận thấy lực lượng của ma vật đang từ từ mạnh lên, ma khí không ngừng cuộn tới áp bách tế đàn

“quá thất sách rồi, lại để ma vật chuẩn bị đầy đủ như vậy. Bây giờ muốn trấn áp quả thật phiền toái cực độ a” Cung trang mỹ phụ than nhẹ một tiếng, bất quá nàng cũng biết bọn người các nàng cũng không thể làm gì hơn. Ba người bọn nàng thân thể đã vẫn lạc từ rất lâu rồi, chỉ lưu lại linh ảnh để đối phó sau này. Tuy có con bài tẩy Thiên thú quân nhưng đã vài năm bọn họ chưa từng gặp chiến trận sư có thực lực đủ mạnh, vì thế không cách nào mượn lực triệt để diệt trừ ma vật này

Mãi mới gặp một chiến trận sư thì người đó lại quá trẻ, không biết cuối cùng có thực lực thao khống Thiên thú quân hay không. Nếu không một khi thất bại để ma vật này thoát vây sợ rằng cả thần thú chi nguyên này sẽ bị ma nhiễm hoàn toàn. Không chừng ma vật còn lợi dụng tìm cơ hội nhảy vào Đại Thiên thế giới, gây nên phá họa cực lớn

Vì thế dù là ngựa chết cũng phải coi như ngựa sống mà thôi

Nghĩ đến đây cung trang mỹ phụ không chút do dự. thân ảnh chớt lóe liền xuất hiện ở trên đỉnh tế đàn. Mục quang nhìn về vạn linh điểu với

hoang thú đang lao tới, khẽ gật đầu

Ba thân ảnh đột nhiên biến đổi ấn pháp, nháy mắt linh lực đáng sợ hóa thành triều tịch, giống như Thiên hà chảy xuống bao phủ cả thiên địa

Ba cỗ linh lực điên cuồng rót xuống, cuối cùng chú nhập vào ba bức thạch điêu trên tế đàn

Ông ông!

Vô tận quang mang từ trong thạch điêu phát ra, sau đó liền bạo toái. Chỉ thấy ba đạo quang ảnh phóng ra, ngênh phong bạo trướng cuối cùng hóa thanh ba quái vật cực kỳ khổng lồ không nhìn thấy đuôi

Trên tế đàn mọi người thấy cảnh này đều hít một ngụm khí lạnh. Ba quái vật đó chính là bản thế ba vị thú tôn, hơn nữa không phải là hư huyễn bản thể mà là chân chính hài cốt lưu lại trước khi vẫn lạc

Nhưng bây giờ ba bộ cốt hài dưới sự thôi động của linh ảnh như được hồi sinh lần hai, sinh cơ tràn đầy, uy thế thiên chí tôn một lần nữa tỏa ra

Trên đại địa phía xa, quỷ diện dữ tợn thấy cảnh này liền cứng lại, như là cảm giác được uy hiếp từ ba quái vật kia mang lại

Quỷ diện liền động một cái, một cỗ ma khí bốc lên ngưng tụ thành từng đạo ma văn hung tợn. Trong phút chốc quỷ diện liền bành trướng lên gấp trăm lần, từ xa nhìn lại gần như bao phủ cả vạn trượng địa vực, đáng sợ vô cùng

(DG: khí tụ đan điền-.. bành trướng

pacman emoticon

pacman emoticon

)

Mà quỷ diện đã thoát khỏi đại địa trói buộc, huyền phù trên không. Trong quỷ diện có vô tận quỷ ảnh ngưng tụ, ma khiếu chói tay không ngừng truyền ra

Trên tế đàn thấy cảnh này ai nấy đều biến sắc, tái nhợt không còn chút máu, hiển nhị bị ma khi của ma vật kia làm kinh sợ

Trên trời ba quái vật khổng lồ trực tiếp bạo phát, bất tử viêm, ngũ thải hà quang, hồng hoang cự quyền không nương tay nhắm quỷ diện bắn tới

Quỷ diện điên cuồng gào thét, ma khí thao thiên hóa thành thành vô số ma ảnh cuồng khiếu đối đầu với đòn tấn công đang tới kia

Song phương trực tiếp lấy phương thức thô bạo nhất chém giết lẫn nhau. Mỗi lần xông tới như muốn hủy thiên diệt địa, làm người khác phải sợ

Mục Trần ngưng trọng nhìn tràng chém giết kia, hắn hít sâu một hơi sau đó không chút do dự thân ảnh chợt động, trực tiếp xuất hiện phía trên đám thú quân

Mục Trần xòe tay ra, thạch ấn huyền phù trong lòng bàn tay. Linh lực thôi động, nhất thời thạch ấn phát ra bạch quang mãnh liệt. Vô số thú ảnh khắc trên thạch ấn mơ hồ như được tái sinh

Dưới tế đàn, mấy vạn quang ảnh đang nhắm mắt lúc này bỗng nhiên mở mắt ra, một cỗ khí tức đáng sợ phóng ra

Các đội ngũ trên tế đàn bị cỗ khí tức này chấn nhiếp phải liên tục lùi lại, vẻ mặt chấn động. Đội quân khủng bố như thế, chỉ cần một ý niệm cũng đã diệt sát toàn bộ đội ngũ bọn họ rồi

“Không biết Mục Trần có thể thao khống đội quân cường đại như vậy không nữa” Cửu U lo lắng nhìn thân ảnh đang lăng không. Một chi thiên thú quân này quá cường đại, một khi không cẩn thận Mục Trần sẽ bị chiến ý phản phệ, lúc đó chắc chắn sẽ chết.

Dưới những ánh mắt khẩn trương thì Mục Trần đang đả tọa trên không, thần sắc vô cùng lo lắng vì hắn cảm giác được sau khi kích phát thạch ấn thì từng đạo chiến ý hung sát, kiệt ngạo trong chi Thiên thú quân điên cuồng tràn tới

Ngắn ngủi vài hơi thở, chiến ý đã hóa thành hải dương mênh mông bao trùm cả thiên địa. Mục Trần đứng dưới chiến ý bao la thật nhỏ bé, như con giun con dế

Dưới hải dương chiến ý, lấy tâm tính của Mục Trần cũng nhịn không được phải run rẩy. Dĩ vãng trước kia ở Đại La thiên vực hắn có quản lý những đội quân, nhưng bây giờ so với đội quân trước mặt thì quá chênh lệch, giống đom đóm so với nhật nguyệt

Bất quá giờ phút này hắn không còn đường lui rồi. Lúc này Mục Trần dẹp hết mọi khiếp sợ, tĩnh tâm ngưng thần, kiên định lại. Sau đó không do dự, xuất ra ý niệm trực tiếp tiến vào hải dương chiến ý kia

Ý niệm Mục Trần vừa chạm đến chiến y đầu óc hắn như muốn nổ tung. Chiến ý mãnh liệt điên cuồng tràn tới, vô số thanh âm gầm thét, chém giết như muốn nhấn chìm thần trí Mục Trần

Cũng may Mục Trần có chuẩn bị trước, liền thủ vững tâm thần, tùy ý để cỗ chiến ý tha hồ trùng kích. Hắn lúc này như chiếc thuyền lá chênh vênh giữa biển cả mênh mông, sóng gió trập trùng tùy thời có thể gặp nguy hiểm

Thân thể của Mục Trần bên trong đại dương chiến ý đang run rẩy không ngừng, chiến ý tràn đầy dần dần nhấn chìm cả thân thể hắn

ở phía xa chân trời, thế công hủy diệt không ngừng phát ra dư ba xung kích khuếch tán cả thần mộ viên. Thiên địa vốn tràn ngập tử khí dưới dư ba công kích không ngừng tiêu tán

Một ít thú linh xui xẻo dưới dư ba mà thần hồn tiêu tán, con số lên đến hàng vạn. Dù mạnh như cửu phẩm thú linh nhưng đụng phải dư ba

cũng đưa đầu chịu chết

Trên tế đàn mọi người sợ hãi nhìn trận giao phong hủy thiên diệt địa, mặc dù ba vị thú tôn chỉ là linh ảnh lưu lại, ma vật kia cũng chỉ là ma niệm của vương giả vực ngoại ma tộc biến thành nhưng giao phong giữa bọn họ quả thực vượt quá sức tưởng tượng của họ

Trung kích đáng sợ phát ra, bất tử điểu liên tục vỗ động cự dực. Nàng nhìn vạn linh điểu và thượng cổ hoang thú, thanh âm thanh thúy “kết trận, diệt ma ấn!”

Nghe nàng hét len, vạn linh điểu cùng thượng cổ hoang thú liền cuồng khiếu. Thân thể hùng vĩ của bọn họ có quang văn sáng rực, cuối cùng cả thân thể hóa thành đạo quang hà rực rỡ

Quang hà lớn cả vạn trượng, như xuyên thấu cả thiên địa. Trong đó khắc vô số phù văn cổ xưa, mỗi một đạo phù văn đều ẩn chứa lực lượng đáng sợ

Ba vị thú tôn hóa thành quang hà bạo xuất, quấn lấy nhau xuyên không liền hóa thành tỏa liên cực đại nháy mắt quấn quỷ diện như đòn bánh

Tỏa liên chồng chất như một phương linh ấn, trấn áp thân thể ma vật, phong ấn lại

Ma vật điên cuồng gào thét, ma khí cuồn cuộn làm quang hà tỏa liên chấn động không ngừng

“Thôi động thiên thú quân!” thanh âm cấp bách của cung trang mỹ phụ đột nhiên vang lên

Trên tế đàn, tất cả mục quang chăm chú nhìn vào trong hải dương chiến ý, thân ảnh Mục Trần đã biến mất không còn tăm hơi, giống như bị nghiền nát thành tro vậy

Một ít cường giả tâm tình nguội lạnh, nếu Mục Trần không cách nào thôi động thiên thú quân thì không cách nào xuất một kích tối hậu với ma vật được, như thế ba vị thú tôn sớm muộn sẽ không trụ được

Lúc bọn hắn đang căng thẳng sầu thảm đổ mồ hôi hột thì trong hải dương chiến ý đột nhiên cuồng phong bạo phát, chiến ý ba động chỉ thấy một thân ảnh đang đả tỏa từ từ hiện ra

Mục Trần lúc này người đầy gân xanh, gương mặt vặn vẹo như đang chịu thống khổ vô cùng, bất quá hắn vẫn cắn răng chịu đựng. Mi tâm chớt lóe chỉ thấy một khỏa thủy tinh hỏa diễm đột nhiên bạo toái, hóa thành quang điểm nhập vào não hải Mục Trần

Thần trí sắp bị hủy diệt nhất thời thanh tỉnh lại

Mà Mục Trần nhanh chóng nắm lấy thời cơ thần trí thanh tỉnh thoáng chốc, thân thể đứng dậy giơ cao thạch ấn, chiến ý trong mắt hóa thành thực chất phun ra, rống một tiếng như thiên lôi oanh động, chấn động thiên địa

"Thiên thú quân, nghe ta hiệu lệnh!"

Dưới tế đàn, một đội quân khí thế thao thiên cái địa đang chờ, trong mắt bộc phát chiến ý đáng sợ

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1065: Thú Mâu Trảm Ma

Chiến ý bao la bao phủ cả tế đàn, cộng thêm tiếng thét của Mục Trần khi nãy đã tác động làm cho cỗ chiến ý bốc lên cuồn cuộn như vạn cân, không gian xung quanh đều bị bạo liệt

Mọi người ở đó ai cũng cảm nhận được cỗ chiến ý đó ẩn chứa lực lượng đáng sợ cỡ nào

“Hắn thành công rồi ư?”

Thấy chiến ý mãnh liệt, trên tế đàn chúng cường giả kinh hô một tiếng. ánh mắt kinh hỷ lẫn hoảng sợ nhìn Mục Trần. Tuy lý trí bảo bọn hắn là lúc này Mục Trần đã thành công thao không thiên thú quân, là kết quả tốt mà bọn hắn đang đợi chờ. Nhưng bản tính của bọn hắn lại khác, sâu trong tâm khảm vẫn mang tâm đố kỵ sâu sắc với Mục Trần

Bởi vị bọn hắn rõ nếu lúc trước Mục Trần chỉ làm bọn họ kiêng kị thôi thì giờ đây khi Mục Trần có thiên thú quân trong tay đã chân chính làm bọn hắn thấy sợ hãi

Nỗi sợ hãi này giống như đang đối mặt với trưởng lão trong tộc, mỗi cái giơ tay nhấc chân cũng chứa uy áp triệt để áp chế bọn hắn

Bọn hắn minh bạch, nếu như giờ Mục Trần đột nhiên xuất thủ chỉ cần ý niệm khẽ động thì tất cả mọi người ở đây e rằng thân vẫn đạo tiêu, mặc cho có bao nhiêu thủ đoạn bọn hắn cũng ko cách nào bảo mệnh được

Lúc này Bạch Minh, Bạch Bân cũng rõ ràng, nên giờ cũng phải cắn răng chịu đựng, ánh mắt không dám nhìn Mục Trần sợ vạn nhất kích

động hắn làm hắn nổi điên thì coi như xong đời, Mục Trần trực tiếp huyết tẩy đám người bọn họ tại đây luôn

Mục Trần bây giờ không phải tồn tại mà bọn hắn có thể trêu chọc được

“tuy thành công nhưng mà…” Cửu U không vì Mục Trần thành công thao không được thiên thú quân mà thoải mái, mỹ mâu của nàng chăm chú nhìn vào thân ảnh như ẩn như hiện trong hải dương chiến ý. Lúc này trên tay Mục Trần gân xanh nổi đầy, thậm chí lan đến gương mặt, mi tâm của hắn, có thêm chút tiên huyết thẩm thấu ra da vì não hải Mục Trần đang phải thừa nhận cỗ trùng kích khủng khiếp

Tuy thú tôn bất tử điêu cấp cho hắn ít món đồ thủ hộ nhưng việc mạnh mẽ khống chế cỗ chiến ý quá cường đại như vậy đã tạo thành phụ tải cực lớn đối với Mục Trần

Sơ sẩy một chút hắn sẽ nhận phản phệ

Lúc Cửu U khẩn trương nhìn Mục Trần thì hắn liền hít một hơi, miễn cưỡng giảm bớt thống khổ trong não. Chỗ mi tâm của hắn có một đạo quang vũ hư ảnh hiện lên, chính nó đã thủ vững thần trí cho Mục Trần nếu không thì thần trí của hắn đã bị cỗ chiến ý hủy diệt sạch sẽ

“chỉ có một cơ hội xuất thủ duy nhất..”

Dưới thống khổ nội tâm Mục Trần lại bình tĩnh lạ thường, hắn cảm thụ được chiến ý cuồng bạo xung quanh. Mục Trần minh bạch, linh vũ mà Bất tử điểu cấp cho hắn chỉ có thể bảo hộ hắn một lần mà thôi, hơn nữa lại có giới hạn thời gian. Nếu như Mục Trần không thể tranh thủ thời gian thôi động một kích trí mạng với ma vật thì đành phải buông tha việc thao không chi thiên thú quân này, nếu không bị chiến ý phản phệ thì khó tránh cái chết

Vừa nghĩ đến đây trong lòng Mục Trần nổi sóng, hắn ngẩng gương mặt giờ đây nổi đầy gân xanh nhìn ba vị thú tôn đang phong tỏa ma vật

kia. Song thủ Mục Trần kết ấn, thạch ấn trong tay hắn rung động không ngừng

“thiên thú quân, để ta xem cuối cùng các ngươi mạnh cỡ nào!”

Mục Trần thầm nói trong lòng, chiến ý hải dương bao phủ xung quanh hắn bỗng nhiên bạo phát, chỉ thấy vô số đạo chiến ý phóng lên, điên cuồng ngưng tụ trên không

Qua mấy lần hô hấp hải dương chiến ý tiêu tán, chỉ thấy trên không trung có một thanh thú mâu cổ xưa lớn cả vạn trượng đang huyền phù

Trên thân thú mâu khắc vô số chiến văn, tuy nhìn không rõ ràng nhưng mỗi đạo chiến văn phát ra lực lượng đáng sợ, dù là siwwu cấp cường giả địa chí tôn ở đây cũng phải thất kinh biến sắc

Đối mặt với chiến ý khủng bố như thế Mục Trần không có khả năng khống chế chuẩn xác được, hắn chỉ có thể miễn cưỡng đem chiến ý ngưng tụ lại, cố hết sức bộc phát ra lực lượng cường đại nhất

"Thú mâu, trảm ma!"

Chiến ý trong mắt Mục Trần như hóa thành thực chất bắn ra, nháy mắt đạo chiến ý hóa thành thú mâu trực tiếp xuyên không như là thuấn di xuất hiện trước mặt ma kiểm

Hống hống!

Lúc này ma kiểm cũng nhận ra đòn công kích đáng sợ kia, trên ma kiểm liền có vô số ma ảnh cuồng thét như nhận ra nguy cơ bị hủy diệt

Ma kiểm không ngờ rằng lúc này trừ linh ảnh ba vị thú tôn ra lại còn kẻ phát ra được công kích khủng bố như thế nhúng tay vào

Oanh oanh!

Ma khí điên cuồng từ ma kiểm tràn ra, cố gắng thoát khỏi phong tỏa của ba vị thú tôn nhưng làm sao họ để nó được như ý. Lúc này ba vị thú tôn liều mạng huy động tất cả lực lượng, ngưng tụ ra quang hồng tỏa liên khổng lồ đến hơn mười vạn trượng, phong tỏa thật chắc

Phanh! Phanh!

Ma khí điên cuồng bạo tác, tỏa liên bị chấn động rung rẩy không ngừng nhưng vẫn không để ma kiểm thoát khốn

Đúng lúc này thú mâu được ngưng tụ chiến ý khủng bố của thiên thú quân đang lao tới, không chút lưu tình nhắm vào mi tâm ma kiểm

Tại mi tâm ma khí bạo phát, hóa thành vô số ma ảnh gào thét lao ra, cố gắng thôn phệ thú mâu

Phanh! Phanh!

Bất quá trên thú mâu ấn chứa chiến ý cường hãn vô cùng, mà ma vật này không phải là vương giả vực ngoại tộc ma chân chính mà chỉ là một ít ma niệm biến thành nên khi ma ảnh chạm vào thú mâu liền bị chiến ý chấn thành hư vô

Ma ảnh liên tục bạo toái, cuối cùng triệt để tiêu tán. Còn thú mâu hung hăng xuyên thẳng vào mi tâm ma vật, nháy mắt chiến ý cường hãn bộc phát toàn bộ

Ma vật há miệng dữ tợn kêu gào thảm thiết, thú mâu khổng lồ xuyên vào mi tâm của nó, làm cho ma khí bị hỗn loạn trở nên cuồng bạo. Cuối cùng bạo tạc từ thể nội ma vật, mỗi lẫn bạo tạc là thân thể ma vật thu nhỏ lại nhanh chóng

Phanh phanh!

Vài hơi thở nguyên bản ma kiểm cả mấy vạn trượng đã bị biến nhỏ còn chừng nghìn trượng, ma khí sôi trào từ từ yếu nhược lại

Hiển nhiên Mục Trần thôi động thiên thú quân xuất một kích đã tạo thành uy hiếp rất lớn với ma kiểm

“giết nóóóó!”

Ba vị thú tôn thấy cảnh này sắc mặt vui mừng. Chốc lát sau cả ba người cùng toàn lực xuất thủ. Chỉ thấy quang hồng tỏa liên khổng lồ xuyên thấu thân thể ma kiểm, phong tỏa toàn bộ thân thể nó ma kiểm, không một tia ma khí nào có thể thoát ra

Từ xa nhìn thấy ma kiểm bị tỏa liên phong tỏa như biến thành tỏa liên quang cầu

Phốc xuy!

Ba vị thú tôn phum ra một ngụm tiên huyết, tiên huyết vừa xuất liền hóa thành ba đạo cổ lão phù văn, chậm rãi rơi xuống tỏa liên quang cầu, cuối cùng chú nhập vào đó

Theo huyết phù văn chú nhập bên trong quang cầu như có thanh âm ma kiểm đang tuyệt vọng gào thét

“nếu chết rồi cũng không cần hiện thế tác oai tác quái” Bất thử điểu thản nhiên nói, chợt ngọc thủ nàng kết ấn, quanh quang cầu nhất thời có vô số huyết quang phát ra, cuối cùng bạo liệt

Trùng kích đáng sợ phát ra, trong phạm vị mấy vạn dặm không gian đều băng toái, thậm chí đại địa cũng bị chấn vỡ ra thành vô số thâm uyên sâu thắm, thần mộ viên giờ bị phá thành một mảnh hỗn độn

Trên tế đàn mọi người khẩn trương nhìn về phía xa, chỗ đó linh lực cuồng bạo từ từ tiêu tán, ma kiểm dưới lực trùng kích cũng nhanh chóng tan biến, cuối cũng tiêu tán sạch sẽ

“ma vật đã bị diệt trừ rồi!”

Thấy cảnh này mọi người đều thả lỏng tâm tình, sống sót sau đại nạn ai cũng mừng như điên. Một số người trực tiếp ngồi lên đất, chiến đấu đáng sợ lúc trước tạo thành áp lực cực lớn với họ

“Thực sự thành công rồi” nhóm người Cửu U thở dài một hơi, vẫn không dám tin tuỏng ma vật đáng sợ kia lại bị hủy diệt hoàn toàn ngay trước mặt họ

“cũng nhờ Mục Trần xuất thủ”

Ý nghĩ này không chỉ nhóm người Cửu U mà ngay cả các cường giả khác cũng nhìn Mục Trần bằng ánh mắt cảm kích. Không thể không nói lúc này bọn họ đã thiếu Mục Trần một ân tình không nhỏ rồi

Đám người Bạch Minh sắc mặt trắng bệch, bất quá hắn không dám biểu lộ bất mãn với Mục Trần, nếu không sẽ là cái đích cho mọi người chỉ trích

Đối với những ánh mắt cảm kích đó Mục Trần cũng không quan tâm đến, hắn nhìn ma vật tan biến nội tâm cũng được thả lỏng. Sau đó một trận thống khổ đáng sợ như thủy triều ập vào não hải, như muốn thôn phệ hắn

Phốc xuy.

Mục Trần thổ huyết, sắc mặt trắng bệch. Lúc trước cường ngạnh thao khống chiến ý đáng sợ, dù cuối cùng được bất tử điểu che chở những vẫn tạo thành phản phệ cho Mục Trần

Dưới phản phệ não tử hắn như muốn nổ tung, mắt tối sầm thân thể mất đi khống chế trực tiếp rớt xuống đất

Thân thể vô lực rớt xuống, ánh mắt từ từ tối lại, cảm thụ thống khổ trong não Mục Trần không nhịn được cười khổ

“Chết tiệt, sau này thề không bao giờ khống chế đội quân này nữa, mém chét thành liệt sĩ cmnr”

Thân ảnh cung tranh mỹ phụ chợt xuất hiện, ngọc thủ nàng khẽ diểm liền chế trụ thân thể Mục Trần. Ngọc thủ nàng điểm lên mi tâm Mục Trần, linh quang đại phóng, dưới linh quang gương mặt đầy gân xanh của Mục Trần dần dần khôi phục lại

Nàng kinh dị nhìn khuôn mặt thiếu niên của Mục Trần, hiển nhiền lúc trước Mục Trần có thể khống chế thiên thú quân xuất một kích trí mạng đối với ma vật đa làm nàng cảm thấy ngoài ý muốn

Nàng lắc đầu cười khẽ

“Tiểu tử này, thực sự không thể coi thường a”

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1066: Vận May Lớn

Khi Mục Trần tỉnh táo lại, đầu tiên là nhìn thấy Thần Mộ Viên bị hủy diệt sạch sẻ, khắp nơi tiêu điều hố sâu, đất đá tứ tung, cảnh vật hủy thiên diệt địa chi, tim Mục Trần đập thình thịch.

Nếu như không phải tòa tế đàn này bảo vệ, chỉ sợ tất cả mọi người tại đây bị vạ lây từ cái loại chiến đấu đáng sợ này sợ này hạ hóa thành tro tàn.

"Tỉnh lại rồi sao?" thanh âm truyền đến, Mục Trần ngẩng đầu, sau đó liền nhìn thấy nụ cười của Thú Tôn bất tử điểu.

Mục Trần vuốt vuốt đầu như muốn đau nứt, cười khổ nói: "Cảm giác điều khiển quân đội cường đại như thế, đúng là được một lần cảm thụ."

Cái loại này chiến ý đáng sợ trùng kích, nhớ tới đều là làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, thời điểm đang thao túng chiến ý của Thiên Thú Quân, Mục Trần có thể phát giác được, cái loại chiến ý này chỉ cần thoáng mất tập trung, là hắn có thể bị hủy diệt.

"Ngươi thân là chiến trận sư, có thể sớm cảm ngộ một thoáng chiến ý của quân đội cường đại, đối với cảm ngộ về chiến ý của ngươi sau này sẽ có không ít chỗ tốt." Vị Vạn Linh Điểu Thú Tôn biến lại thành nam tử y phục rực rỡ cười nói, ánh mắt của hắn nhìn Mục Trần có thêm một phần thưởng thức, hiển nhiên Mục Trần có thể điều khiển Thiên Thú Quân phát động một kích trí mạng , cũng đã làm cho hắn hết sức kinh ngạc .

Mục Trần gật đầu, chuyện đó đích xác không sai, điều khiển chiến ý cường đại như thế, tuy nguy hiểm vạn phần, nhưng coi như là một cơ

duyên, kể từ đó mà nói, về sau gặp lại tình huống giống như vậy, hoặc là về sau hắn cũng có được quân đội cường đại như thế, thì hắn cũng đã có kinh nghiệm, không đến mức chật vật giống như ngày hôm nay.

"Mục Trần , ngươi không sao chứ?" một bóng người xinh đẹp lướt đến, Cửu U rơi vào bên cạnh Mục Trần, đôi mắt đẹp tràn đầy lo lắng.

Mục Trần lắc đầu, ánh mắt hắn quét qua, phát hiện lúc này trên tế đàn những đội ngũ kia đều biến mất, duy có Cửu U là ở tại chỗ này .

"Những người khác đã rời đi, ta cũng để cho bọn Mặc Phong rút đi." Cửu U nói ra, Thần Mộ Viên bị hủy thành cái dạng này. Còn lại mấy đội ngũ khác thì muốn tìm bốn phía xem có thể thừa dịp hỗn loạn tìm một ít bảo bối, mà nàng thì là lo lắng Mục Trần, một mực lưu ở chỗ này.

Mục Trần nhẹ gật đầu, chợt bàn tay hắn cảm giác được Thiên Thú Quân Thạch Ấn , đột nhiên trong tay hóa thành bột phấn, lăng không từ từ tiêu tán .

"Chuyện này…" Mục Trần thấy thế , lập tức cảm thấy đau lòng. Đây chính là Thiên Thú Quân quân ấn ah !

"Thiên Thú Quân vốn là đã hoàn toàn tiêu tán, trước khi tiêu hao tất cả lực lượng, cái quân ấn này đã mất đi chiến ý che chở, tự nhiên cũng không còn tác dụng rồi." Cung trang mỹ phụ than nhẹ một tiếng, nói.

Mục Trần nghe vậy trong tâm co rút đau đớn một chút, ánh mắt hơi ngốc trệ, bảo bối như thế, coi như là đặt ở Đại Thiên Thế Giới những thứ kia thế lực đỉnh cấp, cũng sẽ tôn sùng là chí bảo. Hắn là giá trị không cách nào đánh giá.

Nhưng mà chí bảo bực này, lại hóa thành tro bụi ở trong tay của hắn, thật sự là làm cho hắn khó có thể tiếp nhận.

Bất quá việc đã đến nước này, có tiếc nuối đều là vô bổ, Mục Trần chỉ có thể thở dài cảm thán một hơi, sau đó đôi mắt nhìn hướng cung trang

mỹ phụ, một bộ dáng nửa muốn nói nửa muốn dừng lại. Cung trang mỹ phụ nhìn thấy bộ dáng này của hắn, thì vừa bực mình vừa buồn cười lắc đầu, nói: "Yên tâm đi , đã nói sẽ đưa cho ngươi vận may lớn. Bổn cung đương nhiên sẽ không đổi ý."

Nghe vậy, trong nội tâm Mục Trần lúc này mới như trút được gánh nặng thả lỏng một hơi, tuy nói có thể ở trong tình cảnh này giữ được một mạng nhỏ đã là việc tốt nhất, nhưng một vị Thiên Chí tôn đã hứa sẽ tặng cho hắn một vận may lớn, thì chắc chắn là có lời rồi.

Cung trang mỹ phụ nhìn về phía Vạn Linh Điểu Thú Tôn cùng với Hoang Tôn , hai người đều gật đầu, sau đó ba người đồng thời kết ấn, lập tức hào quang từ trên người bọn họ phát ra, đem Mục Trần bao phủ.

"Tạo hóa cũng không phải là ở chỗ này. Ngươi theo bọn ta đi xem đi." Cung trang mỹ phụ nói ra.

Mục Trần khẽ giật mình, chợt vội vàng chỉ vào Cửu U, nói: "Tiền bối, có thể mang theo bằng hữu của ta?"

Có bực này tạo hóa nếu như có thể làm cho Cửu U có được một ít lợi, hắn tự nhiên vì Cửu U mà giành lấy chút xíu vận may, sự quan hệ giữa hai người vốn là vinh nhục một thân.

Cửu U nghe được lời Mục Trần, chợt ngẩn người, trong lòng có lại trào dâng cảm động, dù sao chẳng ai dại gì đem cơ duyên của mình mà chia sẻ.

Cung trang mỹ phụ hiển nhiên cũng là có chút kinh ngạc, nàng liếc xem Cửu U, trong đôi mắt đẹp ngược lại là có thêm một ít nhu hòa, hiển nhiên cũng cảm ứng được trong cơ thể Cửu U cùng nàng có chung mạch huyết thống .

"Đã là tộc nhân Cửu U tước, coi như là hậu bối của ta, ngươi có thể lưu lại ở chỗ này, coi như là phúc duyên của ngươi, tạo hóa này liền tặng cho hai người các ngươi." Cung trang mỹ phụ điểm nhẹ lên trán.

Mục Trần cùng Cửu U nghe vậy đều đại hỉ, vội vàng ôm quyền: "Tạ ơn tiền bối."

Ba đại Thú Tôn ấn pháp biến hóa, hào quang bao phủ Mục Trần và Cửu U, đột nhiên mãnh liệt, không gian vặn vẹo, trực tiếp là mang theo hai người, biến mất trong hư không.

Nương theo ánh hào quang tiêu tán, trên tòa tế đàn, mọi thứ trở nên im lặng, chỉ còn tồn tại lại cái khí tức cổ xưa, như trước chậm rãi tràn ngập.

Thời gian mấy hơi thở, hai mắt Mục Trần khép hờ lại lần nữa mở ra, sau đó, cảnh tượng trước mắt xuất hiện, làm cho thần sắc trên khuôn mặt hắn cứng lại.

Hiện tại trước mắt Mục Trần, là một mảnh hải dương mênh mông, sắc thái vùng biển này hiện ra đỏ tươi, tựa như là một biển máu, nhưng làm cho người ta kinh ngạc chính là , trong đó không có một mùi máu tanh .

Trong hải dương đỏ tươi, thỉnh thoảng có thú ảnh to lớn nhảy lên, nhìn thấy những thú ảnh to lớn kia, Mục Trần cùng Cửu U đều là trợn mắt há hốc mồm , bởi vì bọn họ phát hiện , những hình dạng thú ảnh kia, đương nhiên chỉ tồn tại trong thời kỳ viễn cổ, đó là những thần thú đại danh đỉnh đỉnh…

Hơn nữa, Mục Trần cùng Cửu U phát giác được, mảnh hải dương đỏ tươi này, ẩn chứa một cổ sóng linh lực kinh khủng đến không cách nào hình dung, linh lực nơi này cường hãn, coi như là siêu cấp cường giả cấp bậc Địa Chí Tôn ở đây, đều sẽ cảm thấy da đầu run lên .

"Bên trong vùng biển này, ẩn chứa rất nhiều máu huyết siêu cấp thần thú!" Cửu U rung động nghẹn ngào, nàng cũng là thần thú, tự nhiên là có thể phát giác được, trong biển máu này ẩn chứa huyền bí.

Mục Trần khẽ giật mình, đồng tử đột nhiên co rút nhanh, bởi vì hắn nhớ tới vị trí Đa Bảo Thú vẫn lạc, cái thần bí lỗ đen kia, hắc động kia…, chẳng lẽ… máu huyết Đa Bảo Thú thần thú, chính là bị hấp thu đến nơi này?

Bên trong Vạn Thú Mộ, tất cả đỉnh cấp thần thú chết đi, phải chăng cuối cùng máu huyết đều là hội tụ đến nơi này?

Vừa nghĩ đến đây, Mục Trần hô hấp một hơi lạnh, chỉ là máu huyết một đầu đỉnh cấp thần thú, cũng đủ để làm cho người ta thoát thai hoán cốt, mà dưới mắt nhiều máu huyết như vậy hội tụ vào một chỗ, đến tột cùng sẽ đáng sợ bực nào?

"Năm đó ngoại vực ma tộc tiến công thần thú chi nguyên, cuộc chiến kia, làm cho cường giả bên trong thần thú chi nguyên, vẫn lạc hơn 8 9 phần (max là 10 phần nha), mà trong đó đại bộ phận cường giả đỉnh cao, đều vẫn lạc tại thần thú chi nguyê ."

"Bất quá ngoại vực ma tộc cũng vì thế mà bỏ ra một cái giá cực lớn, bọn hắn chết đi năm vị vương giả cùng với vô số nhân vật mạnh mẽ, bất quá ngoại vực ma tộc sinh mệnh lực cực kỳ ương ngạnh , đặc biệt là những tên đã bước vào cấp độ vương giả, bọn hắn cuối cùng đều là vẫn lạc tại Vạn Thú Mộ, nhưng trước khi chết, xây dựng ma trận, đem tất cả máu huyết cường giả thần thú tộc chết ở đây cưỡng ép thu lấy, ý đồ mượn nhờ máu huyết chi lực lần nữa phục sinh." Cung trang mỹ phụ nhìn qua mảnh hải dương đỏ tươi này, chậm rãi nói ra .

Mục Trần hơi biến sắc mặt, nguyên lai biển máu đỏ tươi này, dĩ nhiên là kiệt tác của ngoại vực ma tộc…"Âm mưu của bọn hắn bị chúng ta phát giác, chúng ta tương kế tựu kế, ngược lại mượn máu huyết những cường giả thần thú bên trong vẫn còn ẩn chứa ý chí, đem hài cốt năm vị vương giả ngoại vực ma tộc kia triệt triệt để trấn áp, khiến cho cho bọn họ không có cơ hội trùng sinh." Vạn Linh Điểu Thú Tôn nói tiếp .

"Trước mắt chúng ta gọi vùng biển này là Thần Hải, nơi đây chính là lực lượng chi nguyên của vô số cường giả thần thú suốt đời biến thành,

trong đó ẩn chứa lực lượng, coi như là Thiên Chí tôn , cũng sẽ muốn đi thẳng vào."

Mục Trần và Cửu U cùng gật đầu, quay mắt về phía vùng biển này, ngay cả tâm linh đều đang run rẩy, cái loại mênh mông cường đại này, đã vượt qua bất luận nhân vật nào bọn hắn gặp trước kia.

Lực lượng máu huyết thần thú, tẩy tủy phạt cốt, rèn luyện linh lực, cường đại thân thể … rất nhiều hiệu dụng thần kỳ, máu huyết một đầu đỉnh cấp thần thú, bất luận là đối với nhân loại hay là thần thú mà nói, đều là thuốc bổ hiếm thấy.

Nếu như có thể ở chỗ này tu luyện, hiệu quả từ cái loại địa phương này, Mục Trần thật khó có thể tưởng tượng sẽ là tăng lên mãnh liệt bực nào.

"Đây cũng không phải là nơi hấp dẫn người nhất…" Cung trang mỹ phụ mỉm cười nói.

Đồng tử Mục Trần cùng Cửu U co rụt lại, điều này có thể sao Thần Hải được chế tạo ra từ vô số cường giả, lại vẫn không phải là địa phương hấp dẫn người nhất?

Cung trang mỹ phụ khuôn mặt hơi ngưỡng, dừng ở vùng hư không này, nói: "Cẩn thận cảm ứng."

Mục Trần cùng Cửu U hai mặt nhìn nhau, bất quá vẫn nhắm mắt cảm ứng, sau một hồi khá lâu, hai người đột nhiên mở mắt, trong mắt tràn đầy chấn kinh.

" Thời gian nơi này… có vẻ như trôi qua rất chậm!"

Trong hai mắt tràn đầy rung động, bởi vì bọn họ phát giác được, tốc độ trôi qua của thời gian nơi này, so với ngoại giới lại chậm hơn rất nhiều, nói cách khác, quy tắc thời gian nơi đây, bị cải biến .

Cải biến quy tắc thời gian, điều này đã vượt qua phạm vi hiểu biết của Mục Trần cùng Cửu U, loại trình độ đó, chỉ sợ cũng chỉ có chân chính Thiên Chí tôn mới có thể chạm đến.

" Thời gian nơi này, so ngoại giới chậm hơn bốn lần, nói cách khác tại đây tu luyện nửa năm, tương đương với ngoại giới hai năm…" Cung trang mỹ phụ dịu dàng cười, nói (má ơi khác nào ở đó nửa năm bằng ngoại giới 2 năm mà ở đó 2 năm thì bằng ngoai giới 8 năm…vây có phải khi ta ra ngoài thì loli Man đà La đã lồi lõm hấp dẫn người :))

Con mắt Mục Trần cùng Cửu U lập tức bộc phát vẻ cuồng nhiệt, bọn hắn biết rõ, nếu như bí mật nơi đây bị lộ ra, chân chính thế lực cự phách của Đại Thiên Thế Giới đều sẽ vì thế mà tranh đoạt .

Bởi vì có được mảnh không gian Thần Hải này, tương đương với việc đã có được một căn cứ đào tạo cường giả.

Mục Trần hô hấp một hơi, hắn không nhịn được liếm môi, ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm vào vùng biển này, hắn biết rõ tạo hóa này đối với hắn mà nói, đích thật là quá lớn.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1067: Thần Hải Khổ Tu

"Trong khoảng thời gian kế tiếp này, các ngươi có thể tu luyện ở chỗ này , mà thời gian tu luyện, có thể tự mình nắm lấy , Linh khí nơi đây mặc dù rất dày , nhưng bất quá đây cũng lại là tinh huyết của Thần Thú đỉnh cấp , cho nên cũng còn ý chí bá đạo của họ ẩn trong nó , đối với thực lực của các ngươi, có lẽ không thể hấp thụ quá lâu, nếu không khó tránh khỏi bị huyết khí xâm nhập , ngược lại làm cho Linh Lực bản thân khó có thể sử dụng 1 cách nhuần nhuyễn ."

Ánh mắt Mục Trần cùng Cửu U càng trở nên rực sáng hơn khi nghe được cung trang mỹ phụ đề cập đến chuyện đó , liền gật đầu liên tục , về mặt này nếu như vị Bất Tử Điểu Thú Tôn kia không nói , bọn hắn cũng tự hiểu ra được , linh lực nơi đây tuy hùng hậu , nhưng lại thiên về huyết khí , nếu như không thể tự kiềm chế, sợ là sôi hỏng bỏng không.

"Mảnh không gian này, chỉ có ba người chúng ta mới có thể mở ra từ ngoại giới , mà từ nay về sau linh lực của ba người chúng ta sẽ dần dần hao hết, cho nên đây cũng là lần cuối cùng chúng ta xuất hiện tại bên ngoài."

Mục Trần nhướng mày, nếu như thế mà nói , phiến Thần Hải không gian này , là mở ra một lần cuối cùng ? Một khi bọn hắn rời đi , có lẽ không còn ai có thể tiến vào nữa .

Nghĩ đến đây, Mục Trần không khỏi cảm thấy cực kỳ tiếc hận, lúc này hắn cùng với Cửu U thực lực có hạn, căn bản không có khả năng đem linh lực nơi đây hoàn toàn hấp thu , lúc này thì , 2 người bọn hắn giống như là hai con kiến rơi khỏi kho lúa vậy , cái bụng dù mở rộng thế nào đi nữa , cũng đều không có cách nào mà ngốn hết .

Thở ra 1 hơi dài , Mục Trần lại cảm thấy cực kỳ không cam lòng, vì vậy hắn có chút trầm ngâm, nhìn về phía ba vị Thú Tôn, sắc mặt rất nghiêm túc nói: "Nơi đây chính là Thần Thú chi nguyên do rất nhiều tiền bối biến thành , nếu tùy ý để chúng dần tiêu tán theo năm tháng , chẳng lẽ không phải là phụ ý chí của bọn họ sao ?"

"Hôm nay Đại Thiên Thế Giới tuy là an bình , nhưng nếu Ngoại Vực tộc kia vẫn như trước nhìn chằm chằm vào , chúng giống như sói đói, tất nhiên sẽ không cam nguyện hòa bình , ngày sau một khi phát động xâm lược lần nữa , chắc chắn chúng sẽ dốc sức mà làm , đến lúc đó toàn bộ Đại Thiên Thế Giới, đều sẽ gặp cảnh bị diệt chi nguy , đã như thế, vãn bối cảm thấy nếu có thể lại để cho Thần Thú chi nguyên do rất nhiều tiền bối lưu lại kia , dùng để thủ hộ Đại Thiên Thế Giới thì vẫn còn một ít tác dụng, vãn bối nghĩ họ cũng sẽ tán thành."

Khi nghe được những lời nói nghiêm túc đó của Mục Trần , ba vị thú tôn cùng giật mình, tâm can lay động , cừu hận của bọn họ đối với Ngoại Vực tộc , đã vượt xa sự dự đoán Mục Trần , Thần Thú chi nguyên là quê hương của bọn họ , nhưng bị Ngoại Vực tộc hủy diệt sạch sẽ, bao nhiêu tộc nhân bằng hữu, đều bị hủy diệt trong chiến trường kia .

Bọn họ hiện tại đã vẫn lạc, rốt cuộc không cách nào báo thù , nếu như có thể dùng chỗ lực lượng còn lại này , trong tương lai có thể tạo ra uy hiếp hay trở ngại đối với Ngoại Vực tộc , vậy coi như cũng an ủi thâm tâm của họ .

Bất quá việc mở ra phiến Thần Hải lần này , cũng không dễ dàng, nơi đây được ý chí của vô số cường giả của Thần Thú chi nguyên thủ hộ, chỉ sợ cho dù là Thiên Chí Tôn, cũng rất khó mở ra từ ngoại giới , mà lực lượng của bọn họ , lại dần dần tiêu tán, một khi đến lúc hoàn toàn tiêu tán đi, sợ là cũng vô pháp mở ra mảnh không gian này.

Ba người liếc nhau, dường như đã quyết tâm quyết định một việc gì đó , ba người bàn tay đối nhau , Linh quang tỏa ra, cuối cùng từ trong

lòng bàn tay bọn họ ngưng tụ ra một miếng ngọc bài như thủy tinh , trên ngọc bài , tản ra chấn động huyền ảo.

Mà theo sự ngưng tụ của ngọc bài, Mục Trần cùng Cửu U đều nhìn thấy được , thân thể ba vị thú tôn càng trở nên hư ảo , bộ dáng như vậy, dường như sắp tan thành mây khói.

Bàn tay của cung trang mỹ phụ đang nắm chặt ngọc bài, đưa nó về phía Mục Trần, nhoẻn miệng cười, nói: "Ngươi , cái tên tiểu gia hỏa này, không phải là do ham muốn lực lượng tại đây hay sao , mà còn bày đặt nói những lời chính nghĩa như thế , bất quá lời ngươi nói cũng hoàn toàn chính xác , nếu để nguồn lực lượng này tại đây chắc chắn sẽ khó có thể lại thấy ánh mặt trời , không bằng đem nó tặng cho hậu nhân, như thế thì vẫn còn có thể tạo nên một vị đỉnh phong cường giả, vì việc thủ hộ Đại Thiên Thế Giới ra sức một ít ."

" Miếng ngọc bài này , ngưng tụ từ lực lượng cuối cùng của cả ba người chúng ta , về sau nếu như ngươi cảm thấy đã có tư cách để kế thừa được nguồn lực lượng này , có thể nhờ vào nó truyền tống đến đây lần nữa, bất quá nhớ kỹ, nó chỉ có thể truyền tống một lần duy nhất ."

Mục Trần bị cung trang mỹ phụ nhìn thấu suy nghĩ trong nội tâm , cũng có chút xấu hổ, bất quá khi hắn phát giác được trong lời nói thứ hai cũng không có bất kỳ bất mãn nào , ngược lại còn có lời nhắc nhở 1 cách trịnh trọng, sắc mặt càng trở nên ngưng trọng hẳn lên.

Hắn có thể cảm giác được sự phó thác cùng chờ mong của ba vị Thú Tôn kia, càng làm cho hắn có chút tự ti và mặc cảm, ba vị Thú Tôn kia ở thời kỳ viễn cổ, là do thủ hộ Đại Thiên Thế Giới mà vẫn lạc, thậm chí dù hôm nay đã vẫn lạc, nhưng vẫn muốn ra chút ít sức lực còn lại cho phiến thiên địa này , loại đại nghĩa này , làm cho kính ý trong lòng Mục Trần dâng lên càng ngày càng nhiều.

Ba vị Thú Tôn vốn vẫn còn có thể tồn tại thêm một ít thời gian, nhưng bọn họ lại tình nguyện đem lực lượng cuối cùng kia chuyển hóa thành 1 lần cơ hội cho Mục Trần lần nữa tiến vào nơi đây , mặc dù việc

này sẽ trả một cái giá lớn là khiến tốc độ tiêu tán khỏi thiên địa này của bọn họ nhanh hơn .

Vì vậy, Mục Trần cung kính vươn hai tay, đem cái ngọc bài kia tiếp nhận vào tay , sau đó trịnh trọng đối với ba vị Thú Tôn khom người ôm quyền, sắc mặt nghiêm túc và trang trọng nói: "Nếu như trong tương lai Đại Thiên Thế Giới này lại bị Ngoại Vực tộc xâm lược, vãn bối nhất định thề sống chết thủ hộ."

Những năm gần đây , Mục Trần cũng không còn là thiếu niên ngây thơ như lúc trước, hắn mặc dù chưa có trực tiếp tiếp xúc qua Ngoại Vực tộc thần bí và quỷ dị kia , nhưng theo những chiến trường lưu lại từ Viễn cổ kia , cũng khiến hắn biết được mánh khóe của Ngoại Vực tộc tà ác mà hung tàn kia , bọn chúng không cách nào tồn tại cùng với sinh linh Đại Thiên Thế Giới , cho nên một khi bọn chúng phát động xâm lược, tất nhiên sẽ ảnh hướng đến toàn bộ Đại Thiên Thế Giới , khi đó, coi như là vì thủ hộ người bên cạnh, hắn tất nhiên cũng sẽ đem hết toàn lực chiến đấu 1 trận với Ngoại Vực tộc .

Nhìn thấy thần sắc trịnh trọng của Mục Trần, ba vị Thú Tôn cũng thoả mãn cười, chợt bọn họ gật gật đầu, rồi nói: "Đã như thế, thì tranh thủ thời gian tu luyện đi thôi ."

Cung trang mỹ phụ lại nhìn về phía Cửu U với ánh mắt nhu hòa , nói: " thời gian tồn tại của bổn cung cũng không còn nhiều , trong khoảng thời gian này, có thể vì ngươi chỉ điểm một chút cách để tiến hóa thành Bất Tử Điểu ."

Cửu U Tước tộc cũng coi như là hậu duệ của nàng, hôm nay có thể nhân thời gian cuối cùng này gặp được , cũng coi như là duyên phận, cho nên nàng không ngại cấp cho Cửu U một ít chỉ điểm.

"Đa tạ tiền bối!"

Mà Cửu U nghe vậy, trên mặt đẹp lập tức hiện ra vẻ kích động, có thể được một vị Bất Tử Điểu chính thức chỉ điểm, đối với nàng mà nói, quả

thực là thiên đại duyên phận, đối với chuyện này, đừng nói là Cửu U Tước tộc , nếu như là Phượng Hoàng tộc , chỉ sợ không có bao nhiêu người có thể bắt gặp được đại cơ duyên này .

Mục Trần thấy thế, cũng cảm thấy vui cho Cửu U, rồi sau đó hắn cũng không hề do dự, thân hình khẽ động, trực tiếp tiến vào phía trên mảnh hải dương đỏ tươi kia, sau đó xếp bằng ngồi xuống.

Xếp bằng ở trên mặt biển, mặc dù còn chưa bắt đầu tu luyện, hắn đã cảm giác được một cỗ huyết khí bàng bạc vọt tới hạ thân , cuối cùng thấm một chút vào trong cơ thể của hắn.

Huyết nhục trong cơ thể, trong khoảnh khắc dường như trở nên xao động, những huyết khí bàng bạc kia dung nhập vào huyết nhục, phảng phất lại phát ra thanh âm xì xì, huyết nhục cắn nuốt những huyết khí kia, khiến bản thân Mục Trần trở nên lớn hơn.

Trước kia , vì Mục Trần khống chế Thiên Thú quân, do đó đã bị một ít cắn trả khiến thân hình không khỏe, vào lúc này trực tiếp biến mất sạch sẽ, lực lượng bành trướng chảy xuôi khắp tứ chi bách hài, làm cho tình trạng của hắn lập tức đạt tới đỉnh phong.

Ông ông.

Vào lúc cơ thể khí huyết tràn đầy , Mục Trần đột nhiên cảm giác được hai tay chấn động , chỗ mà Chân Long Chân Phượng chi linh đang chiếm giữ đột nhiên bộc phát ra ánh sáng kim quang, sau đó trực tiếp Đằng Phi theo hai tay Mục Trần mà ra, bay lượn quanh thân hắn.

Vù vù.

Chân Long Chân Phượng chi linh dài hơn một xích bay lượn quanh thân Mục Trần, chúng phát ra thanh âm rồng ngâm Phượng Minh , lập tức bên trong biển máu phía dưới kia nổi lên gợn sóng, chỉ thấy được từng cột nước huyết khí gào thét mà lên, liên tục không ngừng hướng tới Chân Long Chân Phượng chi linh tuôn trào , khi từng cột huyết khí tiến

tới , liền bị Chân Long Chân Phượng chi linh không chút khách khí một ngụm nuốt vào trong cơ thể.

Mà theo những huyết khí tràn đầy Linh lực này không ngừng bị hấp thu, Mục Trần có thể trông thấy, Chân Long Chân Phượng chi linh vốn là vàng óng ánh thân hình, vậy mà càng có thêm một tia máu đỏ sậm , hơn nữa, hắn rõ ràng cảm ứng được, Chân Long Chân Phượng chi linh ẩn chứa lực lượng, cũng là dần dần trở nên mạnh mẽ.

Tu luyện Long Phượng chân kinh, vốn là dựa vào tinh huyết Thần Thú, mà trong phiến Thần Hải này , được ngưng tụ từ vô số máu huyết Thần Thú đỉnh cấp , cho nên đối với Chân Long Chân Phượng chi linh mà nói, đây là nơi thích hợp nhất của bọn nó.

"Ồ?"

Mục Trần kinh ngạc nhìn Chân Long Chân Phượng chi linh nhanh chóng trở nên mạnh mẽ , ba vị Thú Tôn cũng phát giác được , mà khi bọn họ nhìn thấy Chân Long Chân Phượng chi linh bay lượn quanh thân Mục Trần , ánh mắt mãnh liệt ngưng trọng .

"Dĩ nhiên là chính thức Chân Long cùng Chân Phượng huyết mạch linh vật?" tầm mắt của Ba vị Thú Tôn cực cao , liếc mắt liền nhìn ra kia là Chân Long Chân Phượng chi linh, cũng không phải đơn thuần do Linh lực biến thành, mà trong đó , còn có được huyết mạch chính thức của Chân Long Chân Phượng.

"Kẻ này tu luyện Thần Thuật, ngược lại thật đúng là có chút ít thần diệu , lại có thể ngưng tụ thành sự thật chân Long Chân Phượng hộ thể." mình trần nam tử do Hoang Thú kia biến thành sắc mặt ngưng trọng nói .

Hắn tự nhiên là biết được, Chân Long Chân Phượng chi linh này có được tiềm lực phát triển cực kỳ cường đại, mai sau bồi dưỡng đầy đủ , đợi đến ngày ngưng tụ thành hình , như vậy lực lượng, chỉ sợ cũng không kém hơn Chân Long cùng Chân Phượng thật sự .

Tiểu gia hỏa trẻ tuổi này thật đúng là làm cho người ta kinh ngạc một lần nữa .

Hai vị thú tôn còn lại cũng nhẹ gật đầu, bọn họ liếc nhìn Mục Trần thật sâu, nhưng đột nhiên có một loại dự cảm , có lẽ ở tương lai, nếu như Đại Thiên Thế Giới thật sự lần nữa đối mặt với việc xâm lược của Ngoại Vực tộc , có lẽ lựa chọn của bọn họ hôm nay, sẽ vì Đại Thiên Thế Giới kiến tạo nên một cái Kình Thiên chi trụ .

Mà đối với sư kinh ngạc của ba vị Thú Tôn, Mục Trần lại chưa từng để ý, hắn nhìn qua Đằng Phi Chân Long Chân Phượng chi linh, cũng mỉm cười, chợt hắn cảm thụ được trong cơ thể bành trướng huyết khí, hai mắt cũng bắt đầu nhắm lại.

Với cơ duyên như thế, đối với hắn mà nói, sẽ rất khó bắt gặp được , cho nên hắn cũng phải nắm bắt thời gian , ngay tại chỗ này giúp cho bản thân mình lần nữa đạt được đột phá.

Bởi vì hắn biết rõ , đến lúc hắn ly khai Thần Thú chi nguyên , như vậy hắn nhất định phải bắt đầu chuẩn bị cho việc tìm kiếm ở trong Thượng Cổ Thiên Cung tại Thiên La Đại Lục .

Theo như lời của Mạn Đà La nói , ở trong Thượng Cổ Thiên Cung, còn lưu lại Đại Nhật Bất Diệt Thân tiến hóa chi pháp, mà đến lúc đó, có lẽ hắn cũng sẽ gặp phải người cùng tu luyện Đại Nhật Bất Diệt Thân .

Những người kia, tất nhiên cũng toàn là yêu nghiệt.

Muốn cùng những yêu nghiệt kia tranh đoạt , hơn nữa làm cho Chí Tôn Pháp Thân bản thân tiến hóa, vậy hắn, nhất định phải càng trở nên mạnh hơn nữa!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1068: Kết Thúc

Ào ào ào!

Không gian hải dương đỏ tươi khổng lồ này, trong đó linh khí cuồn cuộn không ngừng bắt đầu bay lên, ngưng tụ thành linh vụ, mà nương theo một ít linh vụ dũ nồng nặc, chúng nó liền trực tiếp hóa thành linh vân, tiếp theo, chính là Linh Vũ che ngợp bầu trời bay xuống, đem trên mặt biển nổi lên từng cơn sóng gợn.

Tuy rằng hải dương nơi này vẫn là do tinh huyết của vô số thần thú hàng đầu biến thành, nhưng lạ kỳ chính là không có bất kỳ huyết tinh chi khí nào, đây lại là linh lực tinh khiết, trước kia bản thân Mục Trần chưa bao giờ nhìn thấy khu vực nào giống thế này.

Dựa theo suy đoán của hắn, cho dù đem mấy toà Tụ Linh trận cao cấp nhất đặt kề nhau, cũng không cách nào ngưng tụ ra mênh mông linh lực như vậy.

Mà lúc này, lại một mảnh Linh Vũ rớt xuống, Mục Trần đang ngồi xếp bằng ở trên mặt biển, tùy ý để Linh Vũ lạnh lẽo kia hạ xuống trên thân thể, mà mặt ngoài thân thể của hắn, kim quang đang phun trào, đem những Linh Vũ kia tham lam hấp thu hết mức vào trong cơ thể, trải qua luyện hóa, , khiến cho linh lực bản thân càng hùng hậu.

Rầm!

Ngoài khơi sóng nổi dập dờn, chỉ thấy được một con cá voi như thần thú khổng lồ phóng lên trời, cuối cùng lao xuống, trực tiếp là xuyên thấu thân thể Mục Trần, lần thứ hai rơi lại xuống biển.

Thân thể Mục Trần, vẫn không nhúc nhích, tùy ý để những bóng mờ giống như thần thú này xuyên tới xuyên lui, hai mắt của hắn đóng chặt, vẻ mặt không hề lay động, không có bất kỳ cử động nào.

Bất tri bất giác, thời gian hắn tu luyện ở phía trên vùng biển này đã qua một tháng, bất quá một tháng này hắn vẫn kiềm chế được việc trở nên điên cuồng hấp thu linh lực nơi đây để đột phá.

Bởi vì ở trước đây không lâu, hắn mới mượn sức mạnh Cửu Chuyển Thanh Liên đột phá đến thất phẩm chí tôn, như vậy trong thời gian ngắn, nếu như hắn lại tiến hành đột phá, hay là dựa vào sự thần dị nơi đây vẫn có thể làm được, nhưng nếu như thế, rất có thể sẽ khiến căn cơ tu luyện của Mục Trần mất đi sự vững chắc, do đó ngày sau chắc chắn sẽ lưu lại một ít di chứng.

Mục Trần không phải ngốc khi ham muốn cái lợi trước mắt mà mất đi sự sáng suốt, vì lẽ đó hắn áp chế lý trí lại, hắn không phải là loại tu luyện giả theo đuổi việc đột phá, mà lựa chọn lẳng lặng tu luyện, tùy ý để linh lực trong cơ thể lưu chuyển, dần dần hấp thu linh lực ngoại giới.

Hắn cần chính là thời khắc linh lực tràn đầy khắp tứ chi bách hài không còn chỗ lưu trữ thì mới đột phá.

Loại đột phá này, tuy rằng chậm, nhưng bước tiến là kiên cố nhất, hơn nữa mượn quy tắc thay đổi thời gian của vùng không gian này, thì thời gian của Mục Trần là không bao giờ thiếu.

Vì lẽ đó, hắn cũng không nóng lòng, mà lựa chọn biện pháp chậm chạp tu luyện.

Bất quá, đối với lựa chọn này, ba vị Thú Tôn kia đều âm thầm gật đầu, người bình thường nếu tiến vào bảo địa tu luyện bực này, lập tức liền bị linh lực nơi này dọa bất tỉnh, đâu còn nghĩ đến cái gì gọi là kiềm chế bản thân, khẳng định trước hết đem linh lực nơi này, có thể hấp thụ bao nhiêu liền hấp thụ bấy nhiêu.

Loại biện pháp kia, giống như là uống rượu độc giải khát vậy, đây chỉ là biện pháp của những kẻ ngu xuẩn có tầm nhìn thiển cận.

Riêng biện pháp của Mục Trần, tuy rằng hiệu suất chậm, nhưng có thể bảo đảm được sự vững chắc trong từng bước, ngày sau trên con đường tu luyện cũng có thể đi được xa hơn.

Trong vòng một tháng này, Mục Trần tuy rằng vẫn chưa chấp nhất việc tu luyện linh lực, nhưng cũng không thể nói hắn không hề có thu hoạch, chí ít, ở mặt khác, hắn đạt được tiến triển kinh người.

Trên mặt biển, Mục Trần lẳng lặng ngồi xếp bằng, hai mắt của hắn đột nhiên hơi mở, chợt bàn tay hắn vừa nhấc, nhất thời ngoài khơi kịch liệt nổi sóng, một cái chớp mắt tiếp theo, ngoài khơi liền bị xé rách, chỉ thấy được hai tia sáng gào thét mà ra.

Hai tia sáng xoay quanh thân Mục Trần, kim quang tỏa ra, đó chính là Chân Long Chân Phượng Chi Linh.

Bất quá, chúng nó lúc này, như là có biến hóa to lớn, chúng nó thân thể nguyên bản là hư ảo, một tháng này trải qua việc điên cuồng hấp thụ rất nhiều tinh huyết thần thú, dần dần có cảm giác ngưng hình, tuy nói khoảng cách thành hình thật sự thì vẫn cực kỳ xa xôi, nhưng ít ra so với cảm giác hư huyễn lúc trước, có vẻ chân thực hơn rất nhiều.

Hơn nữa, thân thể chúng nó lúc đầu là màu vàng óng, lúc này dần dần có biến hóa, trong lúc mơ hồ dường như xuất hiện màu ám kim, nhìn qua càng kiên cố mạnh mẽ.

Chân Long Chân Phượng Chi Linh quay xung quanh Mục Trần, từng luồng sóng linh lực mạnh mẽ, không ngừng lan ra.

Mục Trần nhìn Chân Long Chân Phượng Chi Linh, trong mắt cũng có vẻ thán phục, bởi vì chỉ cần thời gian một tháng này, Chân Long Chân Phượng Chi Linh đã được chút trưởng thành, thực sự là quá mạnh mẽ.

Bây giờ Chân Long Chân Phượng chi linh, vì linh lực ngưng tụ đã đủ mạnh mẽ, vì thế chúng nó đã có thể thoát ly thân thể Mục Trần, thậm chí ở trong phạm vi nhất định, có thể tự do tác chiến.

Dựa theo suy đoán của Mục Trần, nếu như Chân Long Chân Phượng Chi Linh rời thân thể hắn để chiến đấu, vậy thì không cần hắn ra tay, chúng nó cũng đủ sức để chống lại một vị cường giả thất phẩm chí tôn.

Điều này tương đương với việc đã mang theo bên người một vị cao thủ, hơn nữa, vị cao thủ này còn có tiềm lực trưởng thành rất lớn, Mục Trần không hoài nghi chút nào, nếu như sau này Chân Long Chân Phượng Chi Linh thật sự trưởng thành, sức mạnh của chúng nó sẽ khiến cho 1 vị chí tôn chân chính phải kiêng kỵ.

Nói theo nghĩa nào đó, Chân Long Chân Phượng chi linh này, e mới là chiêu lợi hại nhất.

Đương nhiên, khoảng cách đến bước kia vẫn còn xa xôi quá, Mục Trần không hi vọng một bước lên trời, trước mắt hắn nghĩ chỉ cần tập trung bồi dưỡng Chân Long Chân Phượng Chi Linh này là được, một ngày nào đó, chúng nó sẽ thành trợ lực mạnh mẽ nhất của hắn.

Vừa nghĩ tới đó, Mục Trần liền không nghĩ nhiều nữa, tầm mắt nhìn về phía một hòn đảo nhỏ đang trôi nổi trên biển máu dưới kia. Ở 1 phía khác, Cửu U cũng là ngồi xếp bằng, trên thân thể mềm mại của nàng, có ngọn lửa đang bốc cháy hừng hực.

Đó là bất tử chi viêm, ở quá khứ, bất tử chi viêm của Cửu U là màu tím, bất quá bây giờ màu sắc của nó đang dần dần nhạt đi, thay vào đó là có thiên hướng tiến hóa thành Bất Tử Điểu thủy tinh chi viêm.

Mục Trần biết, điều này là do Bất Tử Điểu Thú Tôn đang chỉ điểm cho Cửu U, nàng thân là Bất Tử Điểu tự nhiên là biết được cách để tiến hóa Bất Tử chi viêm, và cũng vì nàng là hậu duệ của vị Bất Tử Điểu kia nên có thể chỉ điểm đặc biệt cho nàng, khiến cho con đường tiến hóa của

nàng, không phải đi đường vòng, do đó lại khiến cho nàng tiến hóa càng hoàn mỹ.

Có Bất Tử Điểu Thú Tôn chỉ điểm, Mục Trần đã có thể đoán được, đợi lần bế quan khổ tu này kết thúc, thực lực Cửu U sẽ chân chính tăng mạnh.

Đến thời điểm, nói không chừng sự nhọc nhằn khổ sở lần thứ hai này sẽ qua đi.

"Từ Bắc Thương Linh Viện ra đi cũng gần ba năm rồi "

Hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, thở một hơi thật dài, thời gian mấy năm qua, hắn từ lúc vừa tới Bắc Giới chỉ là thiếu niên ngây ngô nay đã dần dần trưởng thành, cuối cùng trở thành 1 trong mười vương của Đại La Thiên Vực, hơn nữa đợi đến lúc kết thúc lần bế quan tu luyện này, hắn cảm thấy, sợ là tam hoàng Đại La Thiên Vực sẽ đổi thành tứ hoàng cũng không chừng.

Những năm này tôi luyện, khiến cho sự ngây ngô của hắn đã không còn, mà hết thảy những nỗ lực này, ngoại trừ việc phải cứu mẫu thân ra ngoài, còn là vì hứa hẹn với nữ nhân kia khi còn ở trong Bắc Thương Linh Viện.

Đó là hứa hẹn của cái thế cường giả.

"Lạc Ly ngươi có khỏe không?"

Mục Trần nhìn lên bầu trời, nơi đó linh vụ bốc lên, 1 thân hình tuyệt mỹ lại hiện ra trong tâm trí hắn, với gò má tinh xảo, hai mắt trong suốt như lưu ly nhìn giống như một thiếu nữ tuyệt mỹ, làm nội tâm Mục Trần gợi lại những kỷ niệm đã qua.

Mục Trần khẽ mím môi, chợt khuôn mặt dần dần trở nên kiên định, những năm này hắn chịu đựng gian khổ, nhưng hắn vẫn biết rằng, Lạc Ly trong Lạc thần tộc, tất nhiêncũng không rảnh rỗi, cô gái kia, bề ngoài

mềm mại nhưng lại lạnh như băng, cùng với hắn lại có điểm chung là tâm trí cực kỳ kiêng định.

Nàng cần phải chống đỡ 1 Lạc thần tộc khổng lồ đang dần tan rã, đó là một thế lực to lớn cách xa Đại La Thiên Vực, nàng lúc này là đang dùng ý chí kiên định để gánh vác.

"Lạc Ly chờ ta, lần thứ hai đi tới trước mặt ngươi, là lúc ta thực hiện lời hứa trước kia "

Mục Trần nắm chặt bàn tay, chợt không do dự nữa, đem tưởng niệm trong lòng áp chế lại, hai mắt cũng dần dần nhắm lại, sóng linh lực quanh thân, bắt đầu hình thành vòng xoáy, đem linh lực bàng bạc, cuồn cuộn không ngừng hấp thụ vào.

Sau một quãng thời gian dài tiếp theo, hắn sẽ tiến vào tu luyện sâu.

Mà khi Mục Trần cùng Cửu U bắt đầu tiến vào tu luyện sâu thì thời gian cũng lặng yên trôi qua.

Rèn luyện trên Thần Thú Chi Nguyên, khi bọn Mục Trần tiến vào không gian thần hải khoảng nửa tháng, thì chính là lúc chuyến đi này kết thúc, đội ngũ ở khắp nơi, sau khi gặp đủ các loại cơ duyên, thì bắt đầu rút đi, trở lại chủng tộc của từng người.

Khi Thần Thú Chi Nguyên kết thúc, hầu như tất cả mọi người đều biết đến cuộc chiến kinh thiên bên trong Thần Mộ Viên, đồng thời cũng biết đến tên Mục Trần.

Tông Đằng của tộc Thiên Bằng sau khi gặp phải Tông Thanh Phong của Côn Bằng tộc, hắn còn chưa kịp hỏi đối phương có giáo huấn Mục Trần hay không, chính là bị Mục Trần lấy một loại ngữ khí nói cho hắn, ngày sau có gặp lại Mục Trần, thì không nên trêu chọc hắn, miễn cho tự rước họa vào thân.

Tông Đằng bị lời nói của Tông Thanh Phong dọa đến toát mồ hôi lạnh, đặc biệt sau khi biết được việc Mục Trần đánh bại Băng Hoàng Tộc Bạch Minh, sắc mặt cứng đờ, cuối cùng chật vật mang theo đội ngũ rời đi Thần Thú Chi Nguyên, không dám tiếp tục đối phó Mục Trần, nhân vật như vậy, ngày sau tất nhiên sẽ không còn là người thường, nếu đắc tội, cái được không đủ bù cái mất.

Mặt khác những đội ngũ đã cùng giao thủ với Mục Trần, là âm thầm khiếp đảm, cuối cùng ảo não rời đi.

Cái tên Mục Trần này, trong lúc vô tình, đã truyền đến tai của tất cả thần thú trẻ tuổi ở mỗi chủng tộc.

Mà với tình huống như vậy, hai huynh muội Mặc Phong cùng Mặc Linh cũng đã rời đi Thần Thú Chi Nguyên, trở lại Cửu U Tước tộc, sau khi trở về, lập tức được tộc trưởng cùng với tất cả trưởng lão trong tộc triệu kiến, đồng thời bắt đầu hỏi về thu hoạch trong Thần Thú Chi Nguyên.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1069: Chấn Động Cửu U Tước Tộc

Trưởng Lão Viện, Cửu U Tước tộc.

Bên trong đại điện của Cửu U Tước tộc, áp lực đè nặng nhưng rất nghiêm túc và trang trọng, những trưởng lão đang có mặt nơi đây đều là những lão giả sắp gần đất xa trời, nhưng lại phát ra cảm giác áp bách cực lớn, làm cho hai huynh muội Mặc Phong và Mặc Linh cảm thấy rất áp lực, cho dù Mặc Linh bình thường nhìn rất hoạt bát, nhưng bây giờ thì lại ngoan ngoãn cúi đầu không dám nói gì.

Tại vị trí chủ tọa, tộc trưởng Cửu U Tước tộc Thiên Hoang đang ngồi ngay ngắn, mà lúc này, hắn chau mày đang nhìn hai người Mặc Phong, trầm giọng nói: "Vì sao Cửu U và Mục Trần chưa trở về cùng các ngươi ?"

Lời vừa nói ra, hai bên đại điện lập tức ồn ào, vị trưởng lão áo bào xanh vốn đối với Mục Trần có sự kinh miệt trong tâm chợt cười lạnh nói: " Có lẽ là tiểu tử kia cảm thấy không có cách hoàn thành nhiệm vụ, nên kéo Cửu U trốn đi rồi, hừ, hắn thật sự là ngây thơ mà."

Những trưởng lão khác nghe vậy, lông mày nhíu lại, nếu thật sự là như thế, Mục Trần kia cũng không có năng lực gì, quả thực là làm cho người thất vọng.

Bất quá khi trưởng lão áo bào xanh vừa dứt lời, Mặc Linh bất mãn mân mê cái miệng nhỏ nhắn, phản bác ngay : "Ai nói Mục Trần đại ca chạy trốn? Nếu như lần này không phải do Mục Trần đại ca, Cửu U tỷ tỷ đâu thể có được Bất Tử Điểu truyền thừa tinh huyết?"

"Ân?!"

Mặc Linh vừa nói xong, tất cả trưởng lão trong đại điện đều chấn động mạnh, tinh quang trong mắt càng bắn ra mãnh liệt, thậm chí đồng tử Thiên Hoang tộc trưởng cũng thu lại, trong thanh âm không che dấu được chấn động: "Ngươi nói cái gì? Cửu U đạt được Bất Tử Điểu truyền thừa tinh huyết?"

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc Linh liền hiện thêm một tia đắc ý, rồi nói: "Mục Trần đại ca hoàn thành khảo hạch của tiền bối Bất Tử Điểu Thú Tôn, mà đến hôm nay họ cũng chưa trở về, tất nhiên đã nhận được sự khen ngợi của vị tiền bối kia, lúc này không biết là đã có thêm được bao nhiêu chỗ tốt?"

"Bất Tử Điểu Thú Tôn?!"

Trưởng lão áo bào xanh lập tức thất thanh kêu lên, đối với cái tên này, bọn họ cũng không xa lạ gì, ở thời kỳ viễn cổ, là một trong ba vị Thú Tôn của Thần Thú chi nguyên, là Thiên Chí Tôn hàng thật giá thật.

"Không có khả năng! Bất Tử Điểu Thú Tôn sớm đã vẫn lạc. Các ngươi làm sao có thể gặp được ?" trưởng lão áo bào xanh mặt mũi tràn đầy hoài nghi, chất vấn.

Thiên Hoang tộc trưởng cũng không nghi ngờ, hắn có chút trầm ngâm, chợt nói: "Mặc Phong, ngươi đem sự tình việc các ngươi tiến vào Thần Thú chi nguyên, từ đầu tới cuối nói cho ta biết, 1 chữ cũng không được sai sót !"

Hắn ngược lại là muốn xem, tiểu tử Mục Trần kia, đến tột cùng là đã làm những gì trong Thần Thú chi nguyên !

Mặc Phong nghe vậy, liền gật gật đầu, hành trình trong Thần Thú chi nguyên lần này, cảm giác của hắn đối với Mục Trần cũng thay đổi rất nhiều, thậm chí là có chút bội phục, cho nên hắn sẽ cam tâm tình nguyện

đem chuyện của Mục Trần đều nói ra hết, làm cho trưởng lão trong tộc không ai dám khinh miệt Mục Trần nữa.

Vì vậy, hắn bắt đầu nhớ lại, rồi kể hết tất cả từ lúc bọn hắn tiến vào Thần Thú chi nguyên.

Xông Luyện Thể Tháp, tiến Vạn Thú Mộ, tranh Đa Bảo Thú, chiến thắng thiên tài Hàn Hoàng tộc Bạch Minh.

Trong đại điện, một mảnh yên tĩnh, chỉ có âm thanh miêu tả trong trẻo vang lên, không chỉ có những trưởng lão kia, mà ngay cả Thiên Hoang tộc trưởng cũng mở to hai mắt, vẻ mặt kinh ngạc hiện lên khi Mặc Phong dần dần kể lại hết quá trình.

Xông Luyện Thể Tháp, đối với việc này thì các thiên tài trẻ tuổi trong tộc cũng đã từng tham gia, để tiến vào tầng cuối cùng lại chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng mà lúc này Mục Trần lại làm được.

Mà về phần Vạn Thú Mộ, bọn hắn càng hiểu được trong đó hung hiểm như thế nào, không nghĩ tới Mục Trần có thể qua được như vậy.... Đa Bảo Thú, loại bảo thú này, nếu như là bọn hắn thì tim cũng đập thình thịch, tiểu tử này lại có thể tranh đoạt thành công, mà còn lấy được Chuẩn Thánh vật.

Đến thời điểm này, bọn họ không còn giữ bình tĩnh được nữa khi bọn họ nghe Mục Trần cũng dám chống lại Hàn Hoàng tộc Bạch Minh, thần sắc theo thời gian dần trôi qua mà ngưng trọng hẳn lên.

Bởi vì bọn họ biết rõ, Hàn Hoàng tộc bồi dưỡng ra các thiên tài lợi hại như thế nào, tuy nói Bạch Minh kia vốn có huyết mạch với Phượng Hoàng nhưng không coi là cao đẳng, Thiên Hoang tộc trưởng không dám không thừa nhận rằng nếu thật sự giao thủ, chỉ sợ thiên tài trẻ tuổi trong Cửu U Tước tộc bọn họ cũng đánh không lại hắn.

Những năm gần đây, vì việc này mà bọn họ cũng bị giễu cợt không ít bởi Phượng Hoàng tộc, cho nên, ngay khi bọn hắn nghe được Mục Trần

dám cùng Bạch Minh tranh phong, hơn nữa cuối cùng lại còn chiến thắng nữa, trong lúc nhất thời, lại có chút chấp nhận không nổi.

"Tốt! Hảo tiểu tử, thì ra là xem thường hắn rồi!" Có trưởng lão kích động vỗ cạnh ghế, lại có thêm cảm giác hả giận, Hàn Hoàng tộc kia đối với Cửu U Tước tộc bọn họ có thể không tính là hữu hảo, sự châm chọc khiêu khích ở quá khứ lại càng không ít, mà bây giờ, bọn hắn vất vả bồi dưỡng ra thiên tài, lại đánh không lại Mục Trần chỉ là Thất phẩm Chí Tôn, về sau xem những tên này còn có mặt mũi gì diễu võ giương oai trước mặt Cửu U Tước tộc.

Tuy nhiên Mục Trần không tính là người của Cửu U Tước tộc, nhưng hắn cùng với Cửu U đã có huyết mạch kết nối, thì dĩ nhiên là có Cửu U Tước tộc huyết, theo ý nào đó mà nói, cũng xem như là một nửa thành viên Cửu U Tước tộc.

Một ít trưởng lão âm thầm gật đầu, ngay lập tức liền quên đi thời điểm bọn hắn còn phản đối không ngừng việc Mục Trần cùng Cửu U ký kết huyết mạch kết nối.

" Người này thật sự là có chút năng lực."

Mà ngay cả Thiên Hoang tộc trưởng cũng khẽ gật đầu, khuôn mặt căng cứng liền giản ra được 1 chút, hắn tự nhiên là không muốn gặp lại người cùng Cửu U ký kết huyết mạch kết nối chỉ là người vô cùng bình thường, nếu không hắn tuyệt đối sẽ không cho phép bọn họ giữ huyết mạch kết nối.

Bất quá đối với ánh mắt của Cửu U, ngược lại là hoàn toàn chính xác, không làm cho hắn thất vọng.

“ Bất Tử Điểu truyền thừa tinh huyết kia, có lẽ là thu hoạch sau khi thắng Bạch Minh phải không ?" Thiên Hoang tộc trưởng liền hỏi, lúc này hắn đối với những lời nói của Mặc Linh, đã không còn nghi kị.

Ngay khi nghĩ tới việc Cửu U lấy được Bất Tử Điểu truyền thừa tinh huyết trở thành huyết mạch hoàn mỹ, dù là hắn cũng nhịn không được mà thoải mái cười cười, như thế, nói không chừng Cửu U thật sự sẽ tiến hóa thành Viễn Cổ Bất Tử Điểu, là người đầu tiên của ngàn vạn năm trở lại đây thành công tiến hóa, tới lúc đó, địa vị Cửu U Tước tộc cũng sẽ lên như diều gặp gió, khi đó, nếu là Phượng Hoàng tộc, cũng không dám nhìn thẳng vào bọn họ.

Mặc Phong gật gật đầu, nói: "mặc dù lấy được Bất Tử Điểu tinh huyết, nhưng lại xảy ra một tí biến cố, ma vật Ngoại Vực tộc Vương giả vẫn lạc từ thời kỳ viễn cổ trong Thần Thú chi nguyên xuất hiện, bất quá cũng may do ba vị Thú Tôn vẫn còn lưu lại, Linh Ảnh bọn họ hiện ra cùng giằng co với ma vật, cuối cùng bị Mục Trần dùng thân phận Chiến Trận Sư, thúc dục Thiên Thú quân chiến ý, trợ giúp ba vị Thú Tôn khiến ma vật kia biến mất khỏi thế gian."

Khi Mặc Phong nói đến chuyện đó, hắn phát giác được hào khí trong lúc đó cứng lại, hắn ngẩng đầu, nhìn thấy được khuôn mặt của các trưởng lão có chút ngốc trệ, thậm chí là Thiên Hoang tộc trưởng cũng sững sờ nhìn hắn.

Mà lúc này Thiên Hoang tộc trưởng cùng với rất nhiều trưởng lão đích thật bị chấn động ảnh hưởng lý trí trong đầu. Ngoại Vực tộc Vương giả... Ba vị Thú Tôn... Thiên Thú quân...

Những từ ngữ này vừa xuất hiện, trong đầu bọn họ liền nổi sóng lớn, bởi vì những từ này đã nói lên ý nghĩa, bọn họ biết càng rõ hơn so với bòn người Mặc Phong.

Ngoại Vực tộc Vương giả có thể so sánh với những Thiên Chí Tôn.

Mà ba vị Thú Tôn thời viễn cổ, lại là cường giả đỉnh cao tiếng tăm lừng lẫy.

Về phần Thiên Thú quân, lại là danh xưng uy danh của quân đội cường đại thời viễn cổ, nếu đem tất cả chiến ý của chi quân đội kia ra, dù

là cường giả Siêu cấp Địa Chí Tôn cũng phải vẫn lạc tại đương trường.

Cho nên, khi những từ này xuất ra từ miệng của Mặc Phong, bọn họ rất muốn hỏi một chút, có phải các ngươi đã xuyên thời gian và không gian về tới thời đại Viễn Cổ...

" Mục Trần coi như là một vị Chiến Trận Sư đi, vậy thì cũng chưa hẳn là có khả năng khống chế được Thiên Thú quân đó ?" Vẫn là Thiên Hoang tộc trưởng tỉnh táo lại nhanh nhất, hắn chậm rãi hỏi, trong thanh âm vẫn tràn đầy vẻ khó có thể tin.

Các trường lão khác cũng trịnh trọng gật đầu, nếu như lúc này Mục Trần có thể khống chế thú quân, Đại Thiên Thế Giới quả thực tùy ý hắn đi lại. Thực lực bực này, mặc kệ tu vi Linh lực hắn như thế nào, cho dù là Địa Chí Tôn Đại viên mãn ở trước mặt hắn, cũng phải cấp cho hắn vài phần kiêng kị.

"Thiên Thú quân hiển nhiên không phải là thời kỳ toàn thịnh, chỉ là do ba vị Thú Tôn dùng thủ đoạn đặc thù bảo lưu lại, hơn nữa Bất Tử Điểu Thú Tôn cũng cho Mục Trần một ít thủ đoạn che chở, nhưng dù là như thế, cuối cùng Mục Trần cũng bị trọng thương." Mặc Phong thành thật nói, đối với chuyện này Mặc Phong không nói rõ thêm thì độ tin cậy thật sự không cao.

Bất quá, ngược lại làm cho Thiên Hoang tộc trưởng bọn họ lại lần nữa trầm mặc, bọn họ dù sao tầm mắt cũng là bất phàm. Cho nên có thể phát giác được mánh khóe trong lời nói của Mặc Phong.

Uy danh Thiên Thú quân truyền khắp kim cổ, nếu không phải là tàn ảnh, thì chỉ sợ uy lực cũng có thể so sánh với Địa Chí Tôn, mà Mục Trần lại chỉ dựa vào sự che chở của Bất Tử Điểu Thú Tôn, mà chỉ bị trọng thương, dựa theo điều này đủ để nhìn ra hắn tại phương diện Chiến Trận Sư cũng có thiên phú, dù sao bọn họ cũng có chút ít kiến thức về Chiến Trận Sư, nhưng trẻ tuổi như vậy lại có thể thúc dục Thiên Thú quân chiến ý, cái này đủ để nói rõ rất nhiều vấn đề.

Đợi một thời gian nữa, không chừng Mục Trần sẽ có khả năng khống chế được quân đội Thiên Thú quân cường hãn kia.

Một khi đến lúc đó, Mục Trần tất nhiên cũng sẽ trở thành cường giả tiếng tăm lừng lẫy tại Đại Thiên Thế Giới.

Cho nên, phát giác được điều này, tất cả trưởng lão đều nghẹn ngào, mà ngay cả trưởng lão luôn có ý khinh miệt Mục Trần cũng đành câm miệng.

Sống đến cái tuổi này, nhãn lực của bọn họ cũng có chút năng lực, Mục Trần có lẽ bây giờ cũng không thể làm cho bọn họ cảm thấy kiêng kị, nhưng ai có thể biết, ở tương lai, hắn có thể đạt đến mức nào?

Nói không chừng, đến một lúc nào đó, ngay cả Cửu U Tước tộc bọn họ, đều dựa vào hắn... Kể từ lúc Mục Trần bày ra tiềm lực đến giờ, một bước kia hiển nhiên không phải là chuyện không có khả năng xảy ra.

"Vị tiền bối Bất Tử Điểu Thú Tôn kia nói cho Mục Trần một phần quà lớn, Cửu U cũng ở lại, hôm nay chưa trở về, nguyên nhân rất có thể là vì Mục Trần, cũng là vì vị tiền bối kia mà ở lại." Mặc Phong nói câu cuối cùng.

Trong đại điện, một mảnh yên tĩnh, không ít trưởng lão đều âm thầm hâm mộ, có thể đạt được sự chỉ điểm của vị tiền bối Bất Tử Điểu, loại phúc duyên này, liền khiến bọn họ đỏ mắt.

Bàn tay Thiên Hoang tộc trưởng vỗ nhẹ nhẹ lên cạnh ghế, hai mắt khép hờ, sau một lúc lâu, chậm rãi mở ra, ánh mắt uy nghiêm bao quát, nhìn về phía các trưởng lão, thanh âm trầm ổn tuôn ra :

"Từ nay về sau, bất luận là kẻ nào cũng không được chỉ trích Mục Trần về huyết mạch kết nối."

Hắn dừng lại, trầm ngâm một chút, lại lần nữa quyết đoán nói: " sau khi đợi bọn họ trở về, mời Mục Trần trở thành trưởng lão của Cửu U

Tước tộc ta."

Lời vừa nói ra, trong lòng tất cả mọi người đều chấn động, bọn họ hai mặt nhìn nhau, muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng cũng không nói ra được, trở thành trưởng lão, thực lực Mục Trần có lẽ còn có chút hạn chế, nhưng hắn vốn có tiềm lực, như thế là đủ rồi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1070: Thiên Cung Xuất Thế

Khi Thần Thú Chi Nguyên kết thúc, cũng là lúc gây nên động tĩnh lớn vì Mục Trần đạt được thành tích khá kinh người, làm dấy lên biết bao cuộc tranh luận sôi nổi bên trong các chủng tộc thần thú.

Tuy rằng tham gia Thần Thú Chi Nguyên lần này có không ít chủng tộc thần thú, nhưng cũng không phải là toàn bộ, ví như là bá chủ chủng tộc thần thú Long tộc, cũng không có phái ra cường giả trẻ tuổi trong tộc, mà Bạch Minh của Hàn Hoàng bộ tộc kia, chỉ là chi nhánh của Phượng Hoàng tộc, mặc dù hắn có chút danh tiếng, nhưng hiển nhiên không phải là người nắm giữ huyết thống cao đẳng để có thể đại biểu Phượng Hoàng tộc.

Bởi vậy, càng có nhiều người cho rằng, cường giả trẻ tuổi tham gia Thần Thú Chi Nguyên lần này chất lượng có giảm xuống, mới để cho Mục Trần đạt được uy phong như thế, nếu thật sự gặp phải thiên tài chân chính bên trong những chủng tộc hàng đầu, e là nữa điểm uy phong Mục Trần cũng không lấy được.

Bất quá, mặc kệ những tranh luận này nó như thế nào, thì chỉ là một số người ngoài miệng nói như vậy, ai cũng rõ nếu muốn biết trình độ của Mục Trần ra làm sao, ngày sau nếu gặp phải, chỉ cần giao thủ một lần liền rõ ràng đến tột cùng là Mục Trần quá mạnh, hay bọn Bạch Minh quá yếu

Sự tình trong Thần Thú Chi Nguyên, từ một góc độ nào đó mà nói, dù sao cũng chỉ là để những anh tài của các chủng tộc thần thú rèn luyện mà thôi, vì lẽ đó ngoại trừ những chủng tộc thần thú ở bên ngoài, sự tình như thế, vẫn chưa gây ra bao nhiêu sóng lớn trên đại thiên thế giới, thậm

chí, nếu như là Thiên La Đại Lục Bắc Giới, cũng vẫn chưa có người nghe nói việc này.

Đại La Thiên Vực trước sau vẫn yên tĩnh.

Từ sau khi cuộc chiến đại săn bắn kết thúc, Thần Các tan thành mây khói, Mạn Đà La đề nghị thành lập Bắc Giới liên minh, những cuộc tranh chấp trong toàn bộ Bắc Giới dường như đã biến mất rất nhiều, những thế lực hàng đầu ở khắp nơi hiện giờ là đang phân chia di sản của Thần Các, các bên đều có thêm một phần hòa khí, không đối chọi gay gắt giống như thời dĩ vãng nữa.

Mà đối với danh tiếng của Đại La Thiên Vực ở Bắc Giới lập tức tăng mạnh, thậm chí còn vượt qua Thần Các trong quá khứ.

Rất nhiều cường giả của Bắc Giới đều không phải kẻ ngu ngốc, ai cũng có thể nhìn ra, đối với liên minh ở Bắc Giới này, tuy là có mấy vị bá chủ, nhưng vẫn là Đại La Thiên Vực mạnh mẽ hơn.

Những thế lực hàng đầu còn lại, đối mặt với vực chủ Đại La Thiên Vực Mạn Đà La thì cũng phải duy trì mấy phần khách khí, dù sao hiện tại Mạn Đà La có thể coi là người duy nhất bước vào cấp bậc thượng vị địa chí tôn.

Nàng có sức mạnh đã vượt qua hết thảy các thế lực hàng đầu khác.

Vì lẽ đó tuy nói Đại La Thiên Vực không xưng bá Bắc Giới, nhưng ai cũng biết được tiềm lực của nó, vì lẽ đó chỉ ngắn ngủi mấy tháng, thế lực Đại La Thiên Vực mở rộng đến mức dị thường, vô số cường giả dồn dập xin vào, làm cho Đại La Thiên Vực giống như mặt trời ban trưa, danh tiếng cấp độ kia, ngay cả thế lực hàng đầu ở những nơi khác của Thiên La Đại Lục cũng biết được, Đại La Thiên Vực đang nhanh chóng quật khởi.

Bắc Giới, Đại La Thiên Vực, Đại La Thiên.

Bên trong Đại La Thiên Vực, trên đỉnh chóp của một toà thanh phong, bị mây mù che khuất, chỉ thấy được một bóng dáng bé nhỏ đang ngồi xếp bằng ở đỉnh núi, dường như là nương theo hô hấp của nàng mà cuồn cuộn, ở quanh thân nàng, không gian không ngừng vặn vẹo, khiến cho thân thể của nàng như ẩn như hiện, giống như là muốn biến mất bên trong ánh sáng.

Tĩnh tu như vậy không biết đã kéo dài bao lâu, đột nhiên nàng mở hai mắt, tròng mắt màu vàng óng ẩn chứa uy nghiêm quét ra, khiến tòa núi cao vạn trượng liền run rẩy một hồi, linh lực bàng bạc như biển, gào thét bay lên, trực tiếp hóa thành một cầu vồng linh lực khổng lồ dài mấy vạn trượng, cuối cùng nàng chu cái miệng nhỏ hút hết vào trong cơ thể.

Hút rất nhiều linh lực vào như vậy, làm cho con ngươi màu vàng óng của nàng dường như sáng hơn một chút, sau đó dần dần vàng óng trở lại, tay nhỏ của nàng kết ấn, không gian phía sau đột nhiên nứt ra, tại nơi không gian nứt ra, chỉ thấy được một toà Kim tự tháp màu vàng to mấy vạn trượng nổi lên.

Cái trên thân Kim tự tháp khổng lồ kia, được phù văn cổ xưa che kín, những phù văn kia hình như biến thành ngôi sao, mỗi một lần lấp lóe, đều sẽ đưa tới thuỷ triều linh lực khủng bố.

Mạn Đà La nhìn chăm chú vào phù văn ở mặt ngoài toà Kim tự tháp, trong mắt kim quang phun trào, dường như là đang suy tính cái gì, mà đối với việc tính toán này, lại mất thời gian một tháng bất động.

Một tháng ngày sau đó, thân thể mềm mại Mạn Đà La đột nhiên run lên, đột nhiên ngẩng đầu, hai con ngươi màu vàng óng nhìn chằm chằm Kim tự tháp, chỉ thấy được ngôi sao phía trên kia đột nhiên chấn động, sau đó những ngôi sao kia lại thoát ly Kim tự tháp, sau đó ngưng tụ ở trên trời, ánh sao tỏa ra hình thành một bộ tinh đồ.

Mạn Đà La nhìn tinh đồ thần bí kia, khuôn mặt nhỏ nhắn xưa nay rất bình tĩnh bây giờ lại hiện lên vẻ vui mừng, tầm mắt nàng đột nhiên tìm đến phương đông xa xôi, ánh mắt như xuyên thấu vô tận không gian.

"Thượng cổ Thiên cung rốt cục muốn xuất hiện rồi sao?"

Chính lúc Mạn Đà La mượn năng lực của Tinh Thần Trấn Ma Tháp đột nhiên có cảm ứng, ở phía đông xa xôi của Thiên La Đại Lục là một nơi cực hàn, toàn bộ thiên địa đều bị băng hàn bao phủ, loại băng hàn này thậm chí ngay cả cường giả chí tôn cảnh bình thường cũng không có cách nào chống đỡ, trong thiên địa, cương phong bao phủ, nếu bị cuốn trúng, ngũ phẩm chí tôn trở xuống, cũng bị xé thành nhiều mảnh.

Mà cũng chính vào lúc này, tại nơi có ít dấu chân người qua lại, thì ngôi sao nơi đó lại trở nên sáng ngời, ánh sáng của ngôi sao chiếu rọi xuống, ánh sao đảo qua nơi nào, chỉ thấy được trong tinh không, dường như có vết nứt lặng yên hiện ra.

Mà ở bên trong cái khe tinh không kia, như là có một loại khí tức cổ xưa mênh mông tràn ra, như là xuyên thấu thời không, che ngợp bầu trời.

Tình cờ không gian vặn vẹo, tầm mắt nhìn thấu qua vết nứt tinh không, có thể mơ hồ nhìn thấy mây mù bao phủ Thiên cung cổ xưa, đối với khí tức cổ xưa mênh mông kia, dù là cường giả chí tôn siêu cấp khác cũng phải động tâm.

Mà chính lúc vết nứt tinh không xuất hiện, thì toàn bộ cường giả siêu cấp hoặc mới bước vào chí tôn cảnh cùng một ít các đại thế lực hàng đầu Thiên La Đại Lục liền phát giác được, lúc này từng đạo ánh mắt chấn động xuyên thấu không gian, cùng nhìn về phía cực đông Thiên La Đại Lục.

Thời khắc này, cho dù là cường giả siêu cấp với tâm tính kiên định cũng phải đứng dậy, sắc mặt mừng như điên.

"Loại khí tức này có lẽ là thượng cổ Thiên cung?! Nó lại muốn hiện thế?!"

Phía bắc Đại thế giới.

Đây là một đại lục giống như hỏa diễm, đại lục hiện ra màu đỏ thắm, đây là một trong những siêu cấp đại lục, Thiên La Đại Lục hiển nhiên vẫn không thể so sánh, nhưng ở bên trong đại thế giới, khối đại lục này có tiếng tăm so với Thiên La Đại Lục còn cao hơn rất nhiều.

Bởi vì khối đại lục này, còn có tên khác.

Vô Tận Hỏa Vực.

Chủ nhân nắm giữ là một siêu cấp cường giả được toàn bộ đại thế giới tôn xưng “ Viêm đế ”.

Đến từ một hạ vị diện, chỉ cần trăm năm ngắn ngủi, sáng lập ra Vô Tận Hỏa Vực, uy danh vang vọng đại thế giới, hùng bá một phương, mà bản thân lại tiến lên hàng ngũ cường giả tối cao của đại thế giới.

Đối với vô số cường giả đại thế giới mà nói, đây là một truyền kỳ, mặc dù là ở nơi thiên chí tôn tồn tại tầng tầng lớp lớp, hắn lại sáng chói đến nỗi làm cho tất cả mọi người phải chú ý.

Ở nơi trung tâm khối đại lục này, một toà thành thị rộng lớn cực kỳ đang đứng sừng sững, trên bầu trời của thành thị như có biển lửa bao phủ, nhìn qua rực rỡ cực kỳ.

Mà lúc này, ở trong một toà thạch đình u tĩnh ngay trung ương thành phố này, có một vị lão giả tóc trắng cùng với một vị nam tử ngồi trong đó, bàn đá có bàn cờ, hiển nhiên là đang đánh cờ.

Ông lão tóc trắng dáng dấp hiền lành, hai mắt cơ trí, nhưng khó có thể che giấu khí tức già nua.

Mà ở đối diện, nam tử thân mang áo bào đen, hai mắt thâm thúy như tinh không, trên khuôn mặt của hắn có nụ cười nhã nhặn, thân thể thon dài kiên cường, khí thế như vực sâu, như đỉnh núi cao đứng sừng sững, không thể lường được.

Mà lúc này vị nam tử khí độ bất phàm kia, nhưng lại phát sầu nhìn ván cờ trước mắt, hiển nhiên hoàn toàn rơi xuống hạ phong, hắn cầm quân cờ trong tay, đung đưa không ngừng.

Hắn do dự chốc lát, con cờ trong tay vừa mới hạ xuống thì, đột nhiên hỏa diễm trong mắt hắn phun trào, quân cờ bị ấn xuống, trong nháy mắt dâng lên hỏa diễm từ bên trong.

"Hả?"

Hắn khẽ nhíu mày ngẩng đầu lên, nhìn phía không gian xa xôi.

"Chuyện gì vậy ?" ông lão tóc trắng ở đối diện nghi hoặc đặt câu hỏi.

" Chỉ là có cảm ứng Thượng cổ Thiên cung sắp hiện thế mà thôi." Áo bào đen nam tử khẽ mỉm cười, nói.

"Thượng cổ Thiên Đế?" Ông lão tóc trắng kinh ngạc nói.

Nam tử Áo bào đen gật gù, trong mắt cũng có đầy vẻ hứng thú hiện lên, nói: "Ha ha đúng vậy, là một trong những thượng cổ Thiên Đế, ở thời kỳ viễn cổ được gọi là Cửu Đế "

Ông lão tóc trắng nghe vậy sắc mặt liền nghiêm nghị một chút, uy danh thượng cổ Thiên Đế, đối với toàn bộ cấp bậc Thiên Chí Tôn cũng tồn tại ở hàng đầu, ở thời kỳ viễn cổ, có người nói trong cuộc chiến tranh với vực ngoại tộc, vực ngoại tộc vương giả đã ngã xuống ở trong tay vị Thiên Đế này, hai tay đều đếm không hết, uy danh làm sao, khó có thể tưởng tượng.

" Nhân vật cỡ này, có thể nói là người hùng, nếu đang ở thời kỳ viễn cổ, thật đúng là muốn kết giao một phen."

Nam tử Áo bào đen nở nụ cười, chợt hắn nhìn chăm chú sâu trong hư không, nói: "Toà thượng cổ Thiên cung kia huyền cơ rất nhiều, lần này hiện thế, sợ là không thiếu một phen tranh cướp, nhưng theo đệ tử được biết, thượng cổ Thiên Đế năm đó, trong trận chiến cuối cùng, đã ngã

xuống bởi tay một vị Ma Đế, mà sau đó vị Ma Đế kia cũng mất tung tích."

"Ma Đế?" vẻ mặt của ông lão tóc trắng khẽ biến, có người nói ở trong vực ngoại tộc, chỉ có vương giả kiệt xuất nhất mới có thể xưng là Ma Đế.

Nam tử Áo bào đen nhẹ nhàng gật đầu, chợt hơi mỉm cười nói: "Vị tiền bối này năm đó đã bảo hộ đại thế giới, nhờ vậy hậu nhân chúng ta mới được thừa hưởng sự ấm êm, nếu là như vậy, ta cũng nên đến bảo vệ sự yên nghỉ của hắn."

Lời nói của hắn tuy nhẹ, nhưng trong đó như có một luồng bá ý hiện lên, trên thế giới này, có thể bảo hộ sự yên nghỉ của một vị đã từng là Thiên Chí Tôn, sợ chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

"Ngươi muốn nói là...? " ông lão tóc trắng sắc mặt nghiêm nghị.

Nam tử Áo bào đen lắc đầu một cái, nói: "Hi vọng là đệ tử lo xa đi."

Nói đến chỗ này, hắn trầm ngâm một chút, chợt nhìn về phía ngoài thạch đình, chỉ thấy được nơi đó dưới ánh mặt trời, có một vị nữ tử tuyệt mỹ thanh quần, thanh nhã cảm động, xinh đẹp đến nỗi khiến cho thời gian đọng lại.

"Huân Nhi, đem cô nàng Tiêu Tiêu kia đến đây đi, không phải nàng muốn đi Thiên La Đại Lục sao, lần này liền thả nàng ra ngoài đi"

Nghe được lời ấy, nữ tử tuyệt mỹ cũng nhẹ nhàng nở nụ cười, nụ cười nghiêng nước nghiêng thành, làm theo lời của nam tử áo đen kia.

Nam tử Áo bào đen dặn dò thỏa đáng, lúc này mới xoay người lại, hướng về phía ông lão tóc trắng cười híp mắt nói: "Lão sư, chúng ta tới một lần nữa nhé ?"

Ông lão tóc trắng ngẩn ra, cúi đầu nhìn, chỉ thấy được các quân cờ trên bàn cờ chẳng biết đã bị thiêu thành tro tàn từ lúc nào, tất cả đều bị thiêu rụi sạch sẽ, lúc này hắn dở khóc dở cười lắc lắc đầu.

Người này, nhiều năm như vậy, vẫn thích chơi xấu như thế, nếu để cho người ngoài nhìn thấy hắn như vậy, sợ là thấy khó có thể tin.

Bởi vì người trước mắt này chính là chủ nhân chân chính của Vô Tận Hỏa Vực.

Viêm đế, Tiêu Viêm.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1071: Thực Lực Tinh Tiến

Tại nơi không có ngày và đêm thì không ai có thể đếm được là đã trãi qua bao nhiêu ngày tháng .

Bên trên hải dương đỏ tươi, tại tòa thạch đảo lặng yên đứng sừng sững, mà ngay bên trên thạch đảo đó, đột nhiên có thanh âm rất to vang vọng, nương theo thanh âm truyền ra, chỉ thấy được phô thiên cái địa Hỏa Viêm, rồi đột nhiên từ trên thạch đảo bay ra, chỉ vài hơi thở, liền tràn ngập phiến thiên không này .

Loại Hỏa Viêm này, hiện ra hình thái nhàn nhạt, bất quá trong đó lại ẩn chứa lực lượng cực kỳ bá đạo, khi Hỏa Viêm bốc lên, thì hải dương xung quanh theo thời gian dần trôi trở nên sôi trào, thậm chí không gian cũng hiện ra dấu hiệu vặn vẹo.

Linh lực trong thiên địa bạo tăng đến cực điểm, vào lúc này dường như muốn bốc cháy lên.

Hơn nữa làm cho người ta cảm thấy kinh dị chính là bên trong Hỏa Viêm này, tựa hồ ẩn chứa sinh cơ mạnh mẽ, nhìn thật bá đạo, nhưng ở nơi sâu nhất, sinh cơ lại dạt dào, vô cùng thần bí.

Loại hỏa diễm kỳ dị này, chính là Bất Tử Chi Viêm do Bất Tử Điểu sinh ra!

Bất quá loại Bất Tử Chi Viêm sơ khai này, không phải là của vị Bất Tử Điểu Thú Tôn kia, ánh mắt liếc qua, chỉ thấy được một bóng hình thon dài xinh đẹp lẳng lặng ngồi xếp bằng bên trên thạch đảo .

Bóng hình xinh đẹp này, tất nhiên là Cửu U, nàng hôm nay tựa hồ so với trước khi bế quan đã có biến hóa cực lớn, chỉ thấy được tóc của nàng dài hơn rất nhiều, mỗi một lọn tóc nhìn giống như hỏa diễm đang thiêu đốt, dao động ngay sau lưng nàng, nhìn thật là đẹp .

Hơn nữa, mỗi một lọn tóc như ẩn chứa lực lượng cực kỳ cường đại, nếu theo tâm niệm Cửu U vừa động, nó sẽ giống như dây roi lửa, với lực lượng này dù là Thất phẩm Chí Tôn đỉnh phong cường giả cũng sẽ chật vật không chịu nổi

Hiển nhiên, lần bế quan này đã giúp Cửu U thoát thai hoán cốt.

Nàng lẳng lặng ngồi xếp bằng như thế không biết đã bao lâu, cặp mắt đóng chặt đã gần nữa năm, bây giờ mới chậm rãi mở ra.

Hừng hực!

Ngay khi nàng mở hai mắt, toàn bộ Thiên Địa giống như bị thiêu đốt, ánh mắt nàng hội tụ 1 chỗ, không gian nơi đó bị cháy đến nỗi vặn vẹo giống như sắp vỡ vụn ra .

Tại mi tâm Cửu U, trong lúc mơ hồ xuất hiện một đám Hỏa Viêm kỳ dị giống như quang văn, quang văn sáng ngời theo thời gian, đồng thời làm cho thân thể mềm mại đang có hỏa diễm thiêu đốt của nàng cháy càng mãnh liệt hơn .

Hô.

Một đoàn bạch khí bay ra từ miệng nhỏ nhắn của Cửu U, lập tức bạch khí hóa thành hỏa diễm hừng hực thiêu đốt, phù một tiếng, liền đem khỏa Tiểu Thụ phía trước thiêu thành tro tàn.

Bất quá, sau khi Tiểu Thụ hóa thành tro tàn, hỏa diễm màu trắng nhạt kia lại không biến mất, mà lại tiếp tục thiêu đốt hừng hực, thật là một loại lực lượng kỳ diệu.

Bên trong tro tàn của Tiểu Thụ, xuất hiện một cây non xanh biếc, xông ra từ bên trong tro tàn, lại lần nữa tán phát sinh cơ.

Cửu U nhìn qua cây non xuất hiện từ trong tro tàn, trong đôi mắt đẹp hiện lên vẻ sợ hãi lẫn vui mừng .

"Đúng vậy, ngươi đã nắm giữ một ít tinh túy của Bất Tử Chi Viêm, chỉ cần nắm giữ được lực lượng này liền có thể từ chết mà sống lại, mặc kệ ngươi sau này bị trọng thương thế nào, cũng có thể dựa vào huyết mạch ẩn chứa Bất Tử Chi Viêm . Giúp cho bản thân khôi phục nhanh chóng ." Phía sau Cửu U, đột nhiên có thanh âm mỉm cười truyền đến . Chỉ là bên trong thanh âm kia, tựa hồ là ẩn chứa dáng vẻ già nua cùng mỏi mệt.

Cửu U nhanh chóng quay người . Sau đó liền nhìn thấy vị cung trang mỹ phụ kia thân ảnh càng trở nên mờ nhạt gần như muốn tiêu tán ngay tức khắc, khuôn mặt xinh đẹp ung dung đó cũng không che dấu được dáng vẻ già nua, bất quá nàng lúc này trông rất vui mừng nhìn Cửu U.

Cửu U nhìn thấy bộ dáng nàng như vậy, lập tức biết được tình trạng của vị Bất Tử Điểu Thú Tôn này hiện giờ đã đến cực hạn, trong khoảng thời gian bế quan này, vào nửa năm trước, hai vị tiền bối Vạn Linh Điểu và Hoang Thú tôn vì linh lực hao hết đã lần lượt tiêu tán, chỉ có Bất Tử Điểu Thú Tôn nhờ lực lượng Bất Tử Chi Viêm nên mới kiên trì cho tới hôm nay.

Cửu U nhìn thấy cung trang mỹ phụ đang vui mừng, sống mũi có chút chua xót, chợt trịnh trọng quỳ lạy trên mặt đất, lần thứ hai cung kính dập đầu tiến hành một cái đại lễ.

Lúc bế quan, nếu như không phải do cung trang mỹ phụ dốc sức chỉ điểm, chỉ sợ nàng cũng không có khả năng đem Bất Tử Điểu truyền thừa tinh huyết hấp thu luyện hóa 1 cách hoàn mỹ, hơn nữa cũng không có khả năng đem Bất Tử Chi Viêm bản thân tinh tiến đến trình độ này.

Ngược lại, Cung trang mỹ phụ cũng nhận lấy đại lễ lớn của Cửu U, trong khoảng thời gian này nàng đối với Cửu U cũng có chút cảm mến, dùng ánh mắt của nàng mà xem xét, thì thiên phú của Cửu U cung rất là cao, ngày sau nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tiến hóa thành Bất Tử Điểu chân chính xác suất cũng không nhỏ, cho nên theo ý nào đó mà nói, nàng xem Cửu U như là người thừa kế của nàng .

" Đường đi về sau, chính ngươi phải tự mình bước rồi, mặt khác huyết mạch Bất Tử Điểu nhất tộc vốn rất mỏng manh, tuy nhiên chúng ta cũng coi như là Phượng Hoàng nhất tộc, nhưng Phượng Hoàng nhất tộc Vương giả thì chỉ có Chân Phượng Chân Hoàng, bọn hắn đối với chúng ta, tóm lại là có chút kiêng kị cùng đề phòng." Cung trang mỹ phụ nhẹ nhàng nói .

Trong Phượng Hoàng nhất tộc, Chân Phượng chỉ huy Phượng tộc, Chân Hoàng chỉ huy Hoàng tộc, mà Bất Tử Điểu tộc lại độc lập, cho nên tuy rằng Phượng Hoàng nhất tộc đối với Bất Tử Điểu Tộc có sự tôn trọng cùng khách khí, nhưng trong đó khó tránh khỏi vẫn sẽ có chút ít phòng bị.

Cửu U trán điểm nhẹ, nàng là người Cửu U Tước tộc, ngày sau coi như là thành công tiến hóa thành Bất Tử Điểu, nàng cũng sẽ ở lại Cửu U Tước tộc, cho nên nàng cũng không có hứng thú chạy đến Phượng Hoàng tộc đi tranh quyền đoạt lợi.

Tâm ý của nàng đã quyết, Hỏa Viêm quanh thân Cửu U bắt đầu rút vào trong thân thể nàng, mà lúc hỏa diễm biến mất, tóc của nàng cũng lần nữa khôi phục bình thường, chỉ là trong đôi mắt đẹp kia lại càng sáng ngời.

Cửu U cúi đầu, bàn tay ngọc chậm rãi nắm lại cảm thụ linh lực dao động trong cơ thể, cái miệng nhỏ nhắn phơn phớt hồng nhịn không được nhấc lên một nụ cười mừng rỡ.

Tính toán thời gian, nàng tại phiến không gian Thần Hải này đã bế quan suốt hai năm, mà ở ngoại giới, có lẽ chỉ mới qua nửa năm mà thôi.

Hai năm thời gian này, đối với Cửu U mà nói, cực kỳ trọng yếu, nàng không chỉ làm cho huyết mạch bản thân trở nên hoàn mỹ, lại dung hợp được lực lượng của Bất Tử Điểu truyền thừa tinh huyết, làm cho thực lực bản thân lúc trước từ Thất phẩm Chí Tôn trực tiếp đến Cửu phẩm Chí Tôn!

Hai năm tăng lên nhị phẩm!

Cửu U hiện tại đã là Cửu phẩm Chí Tôn hàng thật giá thật!

Nếu về tới Đại La Thiên Vực, địa vị của nàng lập tức được tăng lên, trực tiếp trở thành Hoàng thứ tư của Đại La Thiên Vực!

Tốc độ bực này, nếu để cho người thường biết được, sợ là tròng mắt họ sẽ lòi ra, dù sao dựa theo tình huống bình thường mà nói, Thất phẩm Chí Tôn bình thường muốn tăng lên tới Bát phẩm thì phải cần mấy năm khổ tu, nhưng phải đi đôi với việc tài nguyên bồi dưỡng cùng với cơ duyên thật lớn mới có thể thành công.

Đương nhiên, để thực lực tăng lên như Cửu U, là việc chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, nếu như không lấy được Bất Tử Điểu truyền thừa tinh huyết, hơn nữa không được ở trong chỗ tu luyện thần kỳ như phiến không gian Thần Hải này, và được một vị Thiên Chí Tôn tự mình chỉ điểm, thiếu đi bất kỳ một cái nào, chỉ sợ Cửu U cũng khó có được tiến triển như thế này .

"Thực lực như vậy, về sau chắc không đến mức giúp không được việc gì đi à nha?" Cửu U hé miệng cười cười, mắt đẹp của nàng nhìn về phía xa, nàng có thể cảm giác được thực lực Mục Trần đã tăng mạnh, lúc mới bắt đầu tiến vào Đại La Thiên Vực, nàng còn có thể cho Mục Trần một ít trợ giúp, nhưng thực lực Mục Trần theo thời gian dần dần tăng lên, cuối cùng hắn lại là người giúp nàng đạt được thực lực như bây giờ .

Từ đó về sau, Cửu U phát hiện mình rốt cuộc không mang đến cho Mục Trần lợi ích gì, thậm chí, tại Thần Thú chi nguyên lần này, trên cơ

bản tất cả đối thủ đều do Mục Trần ngăn cơn sóng dữ, nàng giống như đóng vai quần chúng đứng 1 bên mà nhìn .

Cục diện này, làm cho Cửu U mạnh mẽ ngày xưa bây giờ hơi có chút không được tự nhiên . Ngày xưa trong vô thức, nàng đã hình thành thói quen trông nom lấy Mục Trần, mà bây giờ trong những lúc cấp thiết, chính bản thân nàng cũng không có điểm hữu dụng, thật là làm cho nàng không quen.

Cho nên, lần này khi phát giác được thực lực của mình đột nhiên tinh tiến đến trình độ này, lại giúp cho nàng có chút như trút được gánh nặng.

Nàng biết rõ Mục Trần đi vào Thiên La Đại Lục, mục đích chủ yếu là vì Thượng Cổ Thiên Cung, tại đâu đó hắn có thể đạt được Đại Nhật Bất Diệt Thân tiến hóa chi pháp, cho nên hắn hết thảy đều là vì thế mà chuẩn bị.

Khi Mục Trần toàn lực chuẩn bị chiến đấu vì Đại Nhật Bất Diệt Thân tiến hóa chi pháp, mà thực lực nàng lúc này đã tinh tiến lớn, tất nhiên có thể cho Mục Trần một ít trợ giúp.

"Bất quá, đã lâu rồi mà sao tên Mục Trần này cũng chưa có xuất hiện ."

Đôi mắt Cửu U nhìn về phía mảnh hải dương nhìn không thấy cuối cùng kia, chỗ đó cũng không có bất kỳ bóng người nào, tựa hồ một năm trước, Mục Trần đã trực tiếp tiến vào đáy biển, bởi vì chỗ đó Linh lực càng thêm hùng hậu .

"Ân?"

Ý niệm trong đầu Cửu U vừa mới hiện lên, Đại Hải đằng xa đột nhiên nhấc lên sóng biển ngập trời, chỉ thấy được một ngọn sóng lớn vạn trượng từ đáy biển tuôn ra, mà ở trên đầu ngọn sóng, một thân ảnh gầy lẳng lặng ngồi xếp bằng.

"Ồ?"

Cửu U nhìn qua thân ảnh xuất hiện tại đầu sóng, nhịn không được kinh hô một tiếng, bởi vì nàng phát giác được, linh lực chấn động quanh thân Mục Trần cũng như trước không có tăng trưởng nhiều, hắn lúc này vẫn là Thất phẩm Chí Tôn.

Gần hai năm bế quan khổ tu, tu vi linh lực của hắn vậy mà vẫn không nhúc nhích ?

Trên mặt đẹp của Cửu U tràn đầy vẻ kinh ngạc, tại bảo địa tu luyện bực này, giả như thiên phú chênh lệch nhau, thì cũng không có khả năng không hề tinh tiến 1 chút gì ? Huống chi thiên phú Mục Trần vốn là kinh diễm.

"Tên tiểu tử này ngược lại là thông minh"

Mà trong lúc Cửu U đang tự hỏi, thì cung trang mỹ phụ lại dịu dàng cười, giải thích : "Hậu tích bạc phát, chắc không sai ."

Cửu U cũng là người thông minh, chỉ cần nhắc nhở liền hiểu được, nói: "Hắn cố ý áp chế hay sao?"

Cung trang mỹ phụ nhẹ nhàng gật đầu, nói: "Áp chế được càng nhiều, đến thời điểm đột phá sẽ càng lợi hại, bất quá hắn áp chế cũng gần đến cực hạn, kế tiếp chúng ta thử nhìn xem, hắn đến tột cùng có thể đột phá tới trình độ nào ."

Dựa theo nàng suy đoán, Mục Trần lần này bế quan, hắn là có thể đột phá đến Bát phẩm Chí Tôn, bất quá không nghĩ tới tiểu tử này dã tâm không nhỏ, vậy mà áp chế linh lực trong cơ thể suốt hai năm thời gian, hôm nay nếu hắn buông áp chế, đến thời điểm đột phá, chắc chắn sẽ rất lợi hại.

Như vậy xem ra, Bát phẩm Chí Tôn tầm thường, sợ là ngăn không được tiểu tử này.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1072: Nửa Bước Cửu Phẩm

Ầm ầm ầm!

Phía trên đại dương mênh mông vô bờ, vào lúc này lại nổi lên sóng to gió lớn, những ngọn sóng cao vạn trượng không ngừng dâng lên, rồi đánh xuống dưới, mang đến từng tiếng nổ vang đinh tai nhức óc khiến cho tâm thần người phải chấn động.

Mà ở bên dưới tầng tầng sóng lớn ấy, bóng Mục Trần vẫn như tượng đá không nhúc nhích, mặc dù bị sóng lớn vạn trượng đập vào người liên tục, vẫn không lay động hắn chút nào.

Quanh thân hắn, linh lực bị áp chế không có một chút nào thoát ra, da dẻ bên ngoài có kim quang lưu chuyển, loại kim quang này so với dĩ vãng không những càng sáng hơn, mà còn trở nên ám trầm rất nhiều, loại ám trầm này giống như chân kim bị áp súc vô số năm bên dưới đại địa vậy, dày và nặng cực kỳ.

Bên trong những ngọn sóng không ngừng bao phủ, hai mắt Mục Trần đóng chặt suốt thời gian hai năm, rốt cục cũng chậm rãi mở ra .

Ầm!

Hai mắt đen kịt chẳng biết từ lúc nào đã hóa thành màu vàng óng ánh, luồng linh lực kim quang cường hãn không cách nào hình dung bắn ra từ trong mắt Mục Trần.

Ngoài khơi xa phía trước, trong nháy mắt liền bị hai đạo kim quang xé rách thành một hố sâu khoảng trăm trượng, một hồi lâu sau thì mới bị nước biển từ từ lấp bằng.

Trong mắt Mục Trần kim quang phun trào, nếu nhìn thật cẩn thận là có thể phát hiện, lúc này thân thể nhỏ bé của hắn đang không ngừng run rẩy, song chưởng nắm chặt, trên cánh tay, gân xanh nổi giống như Cầu long ngọ nguậy, mỗi một lần nhúc nhích, nhìn giống như có sức mạnh đáng sợ tản mát ra, càng chấn động đến mức không khí gần đó đều vang lên ong ong.

Mà trong lòng Mục Trần lúc này cũng trở nên kích động, bởi vì hắn biết chí tôn hải trong cơ thể hắn, linh lực mênh mông và dày đặc đến trình độ nào, thậm chí, hắn quả thực hoài nghi, nếu như hắn kéo dài tu luyện, chỉ sợ chí tôn hải sẽ không chịu nổi, trực tiếp nổ tung .

Trong cơ thể hắn, mỗi một nơi kinh mạch trong máu thịt, đều ẩn chứa linh lực cực hạn .

Lúc này, nếu như có ai đó đột nhiên ra tay với hắn, sợ là chỉ cần linh lực dao động nhẹ, liền có thể phá hủy chuyện khống chế đến cực hạn của Mục Trần, đến lúc đó linh lực trong cơ thể gào thét đi ra, cho dù hắn nắm giữ long phượng thể đi nữa, thì cũng bị linh lực bạo nổ mà thôi, thân thể tan thành mây khói.

Hắn bây giờ chính là một núi lửa sắp nổ tung.

Thế nhưng, một khi có thể đem sức mạnh bên trong núi lửa sắp nổ tung này khơi thông, thì thu hoạch của hắn cũng sẽ làm cho vô số người đỏ mắt.

"Gần đủ rồi"

Cảm thụ linh lực trong cơ thể cuồng bạo gào thét, Mục Trần tự lẩm bẩm trong lòng một tiếng, sau đó không do dự nữa, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm nghị lên, hai tay ở trước người kết thành ấn pháp.

Ầm!

Ấn pháp kết thành trong chốc lát, thân thể Mục Trần chấn động mạnh mẽ một hồi, tiếp theo bộ da toàn thân hắn trong khoảnh khắc trở nên đỏ chót lên, thậm chí có giọt máu từ lỗ chân lông thẩm thấu ra.

Bất quá lúc này Mục Trần cũng không để ý đến những vấn đề này, bởi vì trong cơ thể hắn lại càng khủng khiếp hơn, linh lực cuồng bạo bên trong chí tôn hải vào lúc này bạo phát che ngợp bầu trời, dòng lũ linh lực giống như con rồng đang rống giận càn quét khắp nơi, mỗi chỗ nó đi qua, kinh mạch vặn vẹo, huyết nhục đau nhói, máu tươi đều bị bức ép đến mức không ngừng chui lại vào trong cơ thể .

Cỗ sức mạnh đáng sợ này, quả thực đã phá hủy thân thể Mục Trần đến sạch sành sanh từ bên trong đến bên ngoài .

Không có ngôn ngữ nào có thể diễn tả cơn đau nhức đang bao phủ cơ thể hắn, bất quá ánh mắt hắn lúc này vẫn cực kỳ kiên định, bởi vì từ lúc mới bắt đầu dự định áp chế linh lực, lấy bạo phát để đột phá là chuẩn bị cho lúc này .

Dựa theo suy đoán của hắn, thời gian hai năm khổ tu, nếu là tu luyện theo cách bình thường, sợ là chỉ có thể làm cho hắn đột phá đến bát phẩm chí tôn . Dù sao, hắn cũng không giống như Cửu U, thu được Bất Tử Điểu truyền thừa tinh huyết, vì thế không thể dễ dàng được hai cấp.

Dù sao loài người cùng thần thú không giống nhau, con người chỉ có thể tu luyện từng bước tiến lên, còn thần thú tu luyện, thì nhiều lúc cả ngàn ngày cũng không tiến triển gì, mà một khi có tiến bộ là như đi ngàn dặm.

Dĩ vãng Cửu U thực lực vượt xa Mục Trần, nhưng cũng bị hắn từng bước đuổi theo, mà hiện giờ Cửu U cũng đã tu luyện xong.

Vì lẽ đó, Mục Trần muốn mượn cơ duyên như thế này để tăng lên sức mạnh bản thân, đây cũng là biện pháp tốt nhất, ví dụ như loại hấp thu linh lực này, tích lũy lâu dài sử dụng một lần.

Chỉ là biện pháp thế này cũng có một ít tai hại, nếu áp chế linh lực quá mạnh mà không thể chịu đựng, ngược lại sẽ đưa tới nguy hiểm trí mạng .

Bất quá, trong những năm này, hắn luôn ở giữa sự sống và cái chết, đã được rèn luyện rất nhiều với những loại nguy hiểm như thế này, hiển nhiên cũng không mang tính đe dọa quá to lớn, vì lẽ đó, hắn không chút do dự lựa chọn con đường này .

Ầm! Ầm!

Linh lực mênh mông trong cơ thể Mục Trần bạo phát, con mắt của hắn càng lúc càng đỏ đậm, sau đó, có vết máu từ khóe mắt chảy ra, từ xa nhìn lại giống như huyết lệ.

Thân thể của hắn lúc này được che kín bởi huyết văn lại như sắp vỡ vụn.

Ở trên thạch đảo đằng kia, Cửu U vô cùng sốt sắng nhìn tình cảnh này, nàng rõ ràng, lúc này Mục Trần đột phá đã đến thời khắc then chốt nhất, một khi thất bại, hai năm khổ tu không chỉ như nước chảy đi, mà bản thân còn trọng thương.

Hống!

Ngay khi Cửu U đang căng thẳng lo lắng, thì nghe thấy được sóng lớn đang oanh tạc bên dưới, đột nhiên có một thanh âm như rồng gầm vang vọng bay lên, chỉ thấy Mục Trần bỗng nhiên đứng dậy, không hề chú ý thân thể bên ngoài đầy huyết văn, trong chốc lát hắn trực tiếp đem linh lực trong cơ thể hết mức dẫn xuất!

Không cách nào hình dung được cảnh linh lực xung kích bộc phát lúc này, phạm vi vạn trượng bên trong nước biển đều bị đè xuống mạnh mẽ, hình thành một vòng xoáy lớn vô cùng.

Mà trong chu vi vòng xoáy, sóng lớn vạn trượng đều bị đẩy ra, sóng lớn ầm ầm từ xa tiến lại, cuối cùng đến trước thạch đảo, lại lặng yên tiêu tan .

Cửu U nhìn chòng chọc vào phía trên vòng xoáy khổng lồ trên mặt biển kia

Nơi đó linh quang tỏa ra, bóng Mục Trần đứng lơ lửng trên không, một luồng sóng linh lực cường hãn vào lúc này từ trong cơ thể hắn bộc phát ra, hơn nữa lấy tốc độ kinh người cấp tốc tăng lên.

Thất phẩm chí tôn!

Thất phẩm chí tôn đỉnh điểm!

Bát phẩm chí tôn!

Ngắn ngủi mấy tức thời gian, sóng linh lực từ trong cơ thể Mục Trần phóng thẳng lên trời, trực tiếp vượt qua thất phẩm chí tôn, sau đó thế như chẻ tre hoàn thành đột phá bước vào bát phẩm chí tôn.

"Đột phá đến bát phẩm rồi!" Cửu U ngạc nhiên mừng rỡ lên tiếng.

Ở một bên, cung trang mỹ phụ với thân thể gần như trong suốt lại khẽ mỉm cười, nói: "Hình như còn chưa tới cực hạn đây, tên tiểu tử này, dã tâm cũng không nhỏ."

"Hắn sẽ đột phá đến cửu phẩm chí tôn sao?" Cửu U không nhịn được hỏi, bất quá đang nói tới lời ấy, vẻ mặt nàng trịnh trọng rất nhiều, ngược lại cũng không có vẻ vui mừng quá mức, bởi vì nàng rất rõ ràng, Mục Trần tu luyện xưa nay rất chú tâm sự vững vàng, mặc dù trước mắt hắn khổ tu hai năm, nhưng nếu như đột phá quá nhanh, sợ là sẽ có chút di chứng về sau.

"Nếu như hắn không kiêng dè, đem hết toàn lực đột phá đến cửu phẩm chí tôn cũng không phải là chuyện không thể nào, nhưng nếu như

thế thì hắn phải chịu đựng một ít hậu quả." Cung trang mỹ phụ thản nhiên nói.

Nàng nhãn lực cùng kiến thức sắc bén bực nào, tự nhiên là có thể thấy được tiềm lực đột phá đến cửu phẩm chí tôn, nhưng cũng đúng như Cửu U đang lo lắng, nếu tham lam bước 1 bước quá lớn, hiển nhiên không phải là một chuyện tốt.

Cửu U nhẹ nhàng gật đầu, chợt đôi mắt đẹp nhìn về phía bóng người xa xa trên mặt biển kia, tay ngọc không nhịn được nắm chặt lên.

Mà lúc các nàng nhìn kỹ lại, bên trong linh quang bàng bạc, sóng linh lực trong cơ thể Mục Trần bộc phát ra, vẫn giống như trước đang nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, ngăn ngắn mười mấy tức thời gian, Mục Trần đã vượt qua bát phẩm chí tôn bình thường, sau đó từ từ tiến gần đến bát phẩm chí tôn đỉnh nhưng vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại .

Tim Cửu U vào lúc này muốn nhảy ra ngoài, nhìn hắn hiện giờ, nếu hắn muốn cũng có thể trực tiếp tiến vào cửu phẩm chí tôn.

Một khi đến tầng này, thì chí tôn cảnh, đưa tay là có thể chạm tới.

Cường giả siêu cấp, bắt đầu tiếp cận.

Ầm!

Quả nhiên, sóng linh lực trong cơ thể Mục Trần bộc phát ra, lần thứ hai ngăn ngắn mười mấy tức, linh lực trong cơ thể Mục Trần đạt đến bát phẩm chí tôn cực hạn, sau đó linh lực tiếp tục bạo phát lần nữa, Cửu U cảm ứng được sóng linh lực đột phá bát phẩm chí tôn ràng buộc, hình như là đã đặt chân vào cửu phẩm chí tôn

Ai.

Cửu U trong lòng than nhẹ một tiếng, cung trang mỹ phụ ở một bên cũng lắc lắc đầu, nếu hiện giờ không tự chủ bản thân, sau này đợi lúc đột phá đến chí tôn, sợ sẽ phải ăn không ít vị đắng.

Bản thân nàng đã từng là siêu cấp thần thú, cường giả Thiên Chí Tôn tối đỉnh, nàng tự nhiên rõ ràng, thế gian này cửu phẩm chí tôn không biết bao nhiêu người, nhưng cuối cùng có thể thành công đột phá đến chí tôn, lại càng ít, bởi vì trong tu luyện, chỉ cần xuất hiện một chỗ sơ suất, đều sẽ dừng lại ở cửu phẩm chí tôn, không cách nào tiến thêm.

Tuy rằng Mục Trần cũng không nghiêm trọng như vậy, nhưng sau đó cũng sẽ vì vậy mà tiêu hao càng nhiều tinh lực cùng thời gian.

"Ồ?"

Bất quá, ngay khi ý niệm trong lòng hai người chuyển động, vẻ mặt các nàng đột nhiên giật một cái, có chút kinh dị nhìn về phía ngoài khơi xa, bởi vì các nàng đột nhiên nhận ra được, sóng linh lực nguyên bản đang điên cuồng tăng cường, gần như bước vào cửu phẩm chí tôn giờ lại được áp chế .

Trên bầu trời xa xa, linh lực bàng bạc giống như thủy triều bao phủ, nơi đó, bóng người trẻ tuổi mà thon dài đứng lơ lửng trên không, thân thể hắn toả ra kim quang nhàn nhạt, cảm giác được một luồng uy áp như có như không, lặng yên tản mát ra.

Cửu U nắm chặt tay ngọc rốt cục lỏng ra, trên mặt không che giấu nổi vẻ mừng rỡ.

Vầng trán cung trang mỹ phụ cũng được thả long ra một chút, trong đôi mắt đẹp biểu lộ vẻ vui mừng, Mục Trần này quả nhiên không khiến người ta thất vọng, xem ra tương lai một ngày nào đó, hắn thật sự có tư cách kế thừa sức mạnh nơi đây.

Bởi vì lúc này, Mục Trần cũng đã chống đỡ được sức dụ hoặc của việc đột phá đến cửu phẩm chí tôn.

Nhưng hắn đã đột phá được bát phẩm chí tôn ràng buộc.

Đó là, nửa bước cửu phẩm!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1073: Trở Về

Trên đại dương mênh mông, linh lực bàng bạc như cầu vồng phủ xuống thành từng dải thải hà. Mà ở trung tâm Mục Trần đang huyền phù ở đó, bởi vì nguyên do tấn cấn nên giờ đây linh lực trong nội thể hắn có chút khó khống chế, y bào khẽ động không gió mà bay, làm không gian xung quanh bị chấn động

Hai mắt Mục Trần nhắm chặt bỗng mở ra, linh quang ẩn chứa. trên thân thể vốn chứa đầy huyết văn muốn bạo toái, lúc này bỗng tiêu thất toàn bộ

"Bán bộ cửu phẩm. . ."

Mục Trần cúi đầu, nai vàng ngơ ngác nhìn thủ chưởng, cảm thụ cỗ linh lực mênh mông chưa từng có đang tuôn trào trong thân thể. Thời khắc này, lấy định lực của hắn cũng không ngăn được nội tâm như thủy triều sôi trào

Lúc Mục Trần ly khai Bắc Thương Linh viện là lúc hắn chưa ngưng luyện Chí tôn pháp thân. Lúc tiến vào Đại La Thiên vực chỉ mới vẻn vẹn là nhất phẩm chí tôn, ấy mà mới mấy năm ngắn ngủi, trải qua biết bao sinh tử ma luyện cuối cùng Mục Trần hắn cũng chạm đến cảnh giới cuối cùng của chí tôn cảnh

Chỉ cần Mục Trần đột phá được ràng buộc cửu phẩm chí tôn, như vậy hắn càng cố gắng hướng đến cảnh giới mới, cảnh giới siêu cấp cường giả.

Địa chí tôn!

Chỉ cần bước vào cảnh giới này, phóng mắt khắp Đại Thiên thế giới Mục Trần cũng có tư cách ngao du thiên hạ. Lúc đó hắn sẽ chân chính tiến vào hàng ngũ siêu cấp cường giả

Mà đến thời điểm đó hắn mới chân chính có đủ thực lực cùng tư cách đi Lạc Thần tộc

Đã từng tưởng xa xôi không thể với nhưng hôm nay đã trong tầm tay, phảng phất đưa tay là chạm tới. Vì thế làm Mục Trần vui mừng cảm khái không thôi, công sức khổ tu mấy năm cũng không uổng phí

Mục Trần cười khẽ, tiến hành nội thị. Nhìn thấy chí tôn hải trong nội thể, chí tôn hải giờ đây quy mô còn lớn mạnh hơn vài lần so với trước bế quan, trong chí tôn hải ẩn chứa linh lực hùng hậu, viễn siêu hơn quá khứ vô số lần

Hơn nữa linh lực ngưng luyện cực tinh thuần, nếu quan sát cẩn thận sẽ thấy bên trong linh lực tựa như có hỏa diễm trong suốt hiện lên, làm cho linh lực tràn đầy sinh cơ

“là bất tử viêm mà lúc trước đã hấp thu..”

Mục Trần thấy cảnh này trong lòng kinh hỷ. Xem ra trải qua hai năm khổ tu, bất tử viêm bị hút vào chí tôn hải đã triệt để dung nhập vào trong linh lực bản thân, chuyện này đã là thu hoạch lớn rồi.

Đừng xem thường bất tử viêm này. Mục Trần cảm giác được sau khi dung nhập bất tử viêm thì linh lực đã có biến hóa, linh lực ẩn chứa sinh cơ không ngừng, sinh sôi liên tục. Vì thế dù Mục Trần chỉ là bán bộ cửu phẩm nhưng nếu muốn so đấu về linh lực hùng hậu thì dù chân chính cửu phẩm chí tôn cũng chưa chắc chiếm được chỗ tốt trong tay Mục Trần

Mục Trần cười nhạt, tâm niệm rời khỏi chí tôn hải, nhìn về song chưởng của mình, Chỉ thấy chân long chi linh và chân phượng chi linh đang an tĩnh ở đó. Chúng nó tựa hồ biến hóa không bao nhiêu nhưng

nhìn sắc thải này cũng biết chân long phượng đã biến hóa lớn cỡ nào. Nguyên bản là hoàng kim sắc nhưng nay đã hoàn toàn biến thành ám kim sắc, mà trong ám kim lại lấp lóe tử quang

Giống như nhận thấy Mục Trần đang quan sát, đôi mắt chân long phượng chi linh đột nhiên mở to, khoảnh khắc hai cỗ chân long uy cùng chân phượng uy tuôn ra, làm hải dương xung quanh Mục Trần trầm xuống

Cảm nhận được uy áp cường hãn của chân long phượng, hai mắt Mục Trần sáng ngời. Uy áp này ngay cả bát phẩm chí tôn cũng bị áp chế không thể cử động, không còn lực hoàn thủ

Hiển nhiên trong hai năm bế quan khổ tu, chân long phượng cũng mượn thần hải này mà tu luyện, cuối cùng thoát thai hoán cốt thực lực đề thăng

Bây giờ nếu Mục Trần gặp lại Bạch Minh thì hắn cũng không cần ra tay, chỉ cần chân long phượng hiển lộ thần uy thì Bạch Minh sẽ phải đè rạp xuống đất thôi

(DG: vâng, chỉ Mục Trần biết khổ tu thôi, Bạch Minh chắc ngồi chơi ngắm gái quá. Anh ấy quá tự đề cao bản thân roài)

“lần bế quan này thu hoạch thật kinh người”

Mục Trần thu hồi suy nghĩ, cảm giác được thực lực bản thân tăng lên vẻ mặt hài lòng. Theo thời gian quy tắc ở nơi này, tuy hắn đã bế quan hai năm nhưng bên ngoài Đại Thiên thế giới mới qua nửa năm mà thôi

Nửa năm này, Mục Trần đề thăng mọi mặt đủ làm bất cứ ai cũng phải trợn mắt há mồm

Khẽ cười một tiếng, tụ bào vung lên, thân hình Mục Trần như quỷ mị liền biến mất, sau đó xuất hiện trên tiểu đảo phía xa

"Ha ha, chúc mừng người đã đột phá."

Thân ảnh Mục Trần vừa hiện, tiếng cười của Cửu U đã truyền đến. Mục Trần vừa nhìn đã thấy một thân thể mềm mại, vòng eo thon, đôi chân dài miên man làm cho hắn kinh ngạc không thôi

“Ngươi đã đột phá đến cửu phẩm chí tôn?” Mục Trần kinh ngạc, bởi vì từ Cửu U Mục Trần nhận ra được cảm giác nguy hiểm, chỉ chân chính cửu phẩm chí tôn mới có

“nhờ có tinh huyết truyền thừa của các tiền bối”, Cửu U cười nói, lần thu hoạch này làm nàng cực kỳ thỏa mãn. Như vậy sau này nàng đã có thể trợ giúp Mục Trần, không còn lực bất tòng tâm như trước

Mục Trần chép miệng (chẹp chẹp), hắn khổ cực hai năm mới miễn cưỡng đạt bán bộ cửu phẩm, mà Cửu U lại có cơ duyên lớn hơn, thuận buồm xuôi gió chân chính đạt cửu phẩm chí tôn, thật là làm người khác đỏ mắt a.

(DG: mém chút là thành thuận giò xuôi b…hichic)

“thần thú tu luyện không giống nhân loại, mỗi tộc đều có ưu có khuyết mà”, bất tử thú tôn đứng bên mìm cười nói

Mục Trần gật đầu, hắn buồn bã nhìn thân ảnh cung trang mỹ phụ gần như trong suốt, hắn biết không lâu nữa bất tử thú tôn sẽ hoàn toàn tiêu tan, biến mất khỏi thế gian này

Vị tiền bối này đã ban cho Mục Trần cơ duyên đến chỗ này, điều này cực kỳ trọng yếu với hắn. Nếu không, hắn muốn thuận lợi đạt cảnh giới này e rằng phải tốn hơn một năm, hơn nữa căn cơ cũng không vững chắc như hiện tại

Cung trang mỹ phụ nhìn mục quang của Mục Trần, nàng không để ý liền cười nói “chúng ta vốn vẫn lạc từ rất lâu rồi, linh ảnh lưu lại vì đề phòng ma niệm xâm nhiễm thần thú chi nguyên mà thôi. Bây giờ tìm được người kế thừa, tâm nguyện xem như viên mãn rồi”

“Ngày sau vãn bối nếu có năng lực kế thừa lực lượng ở nơi này, thì vãn bối sẽ xuất toàn lực thủ hộ Đại Thiên Thế giới” Mục Trần cúi người ôm quyền, trịnh trọng nói

Cung trang mỹ phụ vui mừng gật đầu, thân ảnh nàng ngày càng trong suốt, tựa như chấp niệm đã tiêu tan. Ngọc thủ nàng khẽ điểm, không gian phía trước chợt vặn vẹo, hóa thành một không gian thông đạo

“đi qua không gian thông đạo này có thể trực tiếp về Cửu U tước tộc, đợi sau khi ta tiêu thất hai người các ngươi cũng nên ly khai thôi”

Mục Trần cùng Cửu U lần nữa khom người

Mỹ mâu cung trang mỹ phụ nhìn phiến không gian này một lần, sau đó nàng không chút lưu luyến nhắm mắt lại, thân ảnh càng lúc càng trong suốt cuối cùng hóa thành vô số quang điểm tiêu tan trong gió, biến mất khỏi phiến không gian này

Oanh oanh

Hải dương mênh mông lúc này đột nhiên điên cuồng, ầm ầm nổ tung giống như nghi thức cung tiễn một chí cao cường giả của thần thú chi nguyên

Mục Trần cùng Cửu U nhìn nơi cung trang mỹ phụ biến mất trầm mặc nửa ngày, sau đó mới thở dài. Bốn mắt nhìn nhau, không do dự liền bước vào không gian thông đạo

Không gian thông đạo tạo thành từng gợn sóng trực tiếp thôn phệ thân ảnh hai người. Sau đó không gian rung động, thông đạo dần dần tiêu tán

Bọn họ rời đi, phiến thần hải chứa linh lực khổng lồ lại lần nữa rơi vào yên tĩnh. Đợi lần sau mở ra khi Mục Trần tiến vào hắn đã trở thành siêu cấp cường giả chân chính

Không gian hỗn loạn, quấy nhiễu linh lực của hai người Mục Trần và Cửu U. Bất quá không gian truyền tống cũng không kéo dài lâu, chốc lát sau trước mắt bọn họ một mảnh sáng ngời. Hai người bước ra, nhìn cảnh tượng trước mặt

Cảnh vật quen thuộc đập vào mắt, ở phía xa có không ít đạo quanh ảnh phóng đến, hiển nhiên là phát hiện ra không gian ba động.

Mục Trần cùng Cửu U một lần nữa nhìn cảnh vật quen thuộc trong tộc, cảm giác như được tái sinh. Hai năm khổ tu quá khô khan, buồn chán

Lúc Mục Trần cùng Cửu U đang sững người, thì những đạo quanh ảnh Cửu U tước tộc đã đến, khi nhìn thấy hai người ánh mắt bọn họ từ đề phòng bỗng hóa thành kinh ngạc

“Đưa chúng ta đi gặp tộc trưởng cùng các trưởng lão” Cửu U vung ngọc thủ, thản nhiên nói

Những đạo quang ảnh này chính là Chấp pháp giả trong Cửu U tước tộc, thực lực cường hãn vô cùng. Bối phận cũng cao hơn Cửu U, dĩ vãng thực lực cũng mạnh hơn Cửu U nàng. Nhưng giờ đây lần nữa nhìn thấy nàng, bị khí thế áp bách khi nàng vung tay nhấc chân bọn họ đều khiếp sợ. Vì cảm giác áp bách này ở dĩ vãng bọn họ chỉ cảm nhận được từ những trưởng lão mà thôi

Bất quá chỉ mới nửa năm, thực lực Cửu U sao lại mạnh đến mức này?

Bọn họ hai mặt nhìn nhau, lòng đầy nghi vấn cuối cùng cũng không mở miệng hỏi. Sau đó nhanh chóng quay lại, dẫn đường phía trước

Trưởng lão viện.

Lúc tộc trưởng cùng các trưởng lão Cửu U tước tộc nhìn thấy thân ảnh Mục Trần và Cửu U trong đại điện, thần sắc bọn họ liền khiếp sợ cực kỳ

“Cửu U, các ngươi….”Tộc trưởng không nhịn được mở miệng hỏi, lúc này mới hơn nửa năm Cửu U đã từ thất phẩm chí tôn tăng lên cửu phẩm chí tôn?

Mà Mục Trần lúc trước mới là lục phẩm chí tôn, giờ là bán bộ cửu phẩm

Đề thăng quá lớn như vậy, ngay cả người có kiến thức uyên bác như tộc trưởng cũng phải khiếp sợ

Cửu U cười khẽ nói “ta chiếm được tinh huyết truyền thừa bất tử điểu, đồng thời được tiền bối bất tử điểu thú tôn chỉ điểm nên thực lực mới tăng nhanh như vậy”

Nàng không nói ra không gian thần hải, dù sao chỗ đó có sức hấp dẫn quá lớn. Dù là cường giả địa chí tôn cũng đỏ mắt, mà điều kiện duy nhất để tiến vào nơi đó lại trong tay Mục Trần, nếu như bại lộ khó tránh đem lại phiền phức cho Mục Trần

“quả nhiên là bất tử điểu thú tôn”

Tộc trưởng và mọi người bừng tĩnh, sau đó cảm thán. Bọn họ biết sự tình không đơn giản vậy, nhưng nếu Cửu U không muốn nói bọn họ cũng không cách nào hỏi thêm, ngược lại chuyện này đối với Cửu U tước tộc lại là chuyện tốt

Tộc trưởng cùng chư vị trưởng lão nhìn nhau, sau đó hướng về Mục Trần. ánh mắt nghiêm nghị đã nhu hòa hơn rất nhiều, lần này Mục Trần không chỉ trợ giúp Cửu U đoạt được tinh huyết truyền thừa mà còn làm thực lực nàng đề thăng, là một ân tình không nhỏ a

“Mục Trần ngươi cùng Cửu U huyết mạch tương liên từ nay về sau chúng ta không có bất kỳ dị nghị nào. Hy vọng các ngươi sau này nên chú tâm hơn” tộc trưởng chậm rãi nói

“đa tạ tộc trưởng cùng các vị trưởng lão” Mục Trần ôm quyền cười nói. Nội tâm thả lỏng, cuối cùng cũng đem vấn đề này giải quyết êm xuôi, có Cửu U trung gian hắn cũng không muốn cùng Cửu U tước tộc gây nên căng thẳng

"Mặt khác. . ."

Tộc trưởng dừng một chút sau đó nói tiếp “trải qua thương nghị, chúng ta dự tính đưa ngươi lên làm trưởng lão Cửu U tước tộc, không biết ý ngươi thế nào?”

Mục Trần cùng Cửu U nghe vậy đều sững người, thực lực trưởng lão Cửu U tước tộc kém nhất cũng phải cửu phẩm chí tôn, nội hàm Cửu u tước tộc mạnh mẽ như vậy đừng nói trước kia, ngay cả bây giờ Mục Trần hắn mới miễn cưỡng đạt bán bộ cửu phẩm, hiển nhiên không có đủ tư cách. Hơn nữa điều trọng yếu là hắn không phải tộc nhân Cửu U tước tộc

Danh hiệu trưởng lão trong Cửu u tước tộc khá trọng yếu, nếu nắm bắt được thì Cửu U trước tộc sau này có thể thành một phương thế lực của hắn

Một thế lực đứng đầu cả Đại La Thiên vực

Trợ lực này ngày sau Mục Trần rất cần đến, do đó khi nghe tộc trưởng Cửu u tước tộc đề nghị, hắn chần chừ chốc lát liền ôm quyền cười nói

“Vãn bối cũng không dị nghị”

Thấy Mục Trần đáp ứng, tộc trưởng Cửu U tước tộc cùng chư vị trưởng lão thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn Mục Trần nhu hòa hơn rất nhiều, thậm chí còn có ý thân cận

“Đúng rồi, cách đây không lâu Vực chủ Mạn Đồ La (Mandala) truyền đến tin tức cho ngươi” Tộc trưởng Cửu u tước tộc đột nhiên phất tay, một ngọc giản bay đến Mục Trần

Mục Trần liền tiếp lấy, thủ chưởng nắm chặt bóp nát ngọc giản, lát sau con ngươi hắn chợt co rút

Trong ngọc giản chỉ có một lời nói nhàn nhạt nhưng làm trong lòng Mục Trần dậy sóng, như phiên giang đảo hải

"Thượng cổ Thiên cung hiện thế, mau trở về!"

Chương 1074: Thế Cục Đại La Thiên Vực

Bắc Giới.

Sau khi Đại Thú Liệp Chiến kết thúc, Thần Các từng là thế lực mạnh nhất đã bị diệt khiến Bắc giới biến thành thế cục gió giục mây vần. Dù sao nội tình Thần Các quá khổng lồ, các phương thế lực đỉnh cấp khác đều muốn cắn một miếng bánh giúp tăng trưởng thực lực bản thân.

Mà dưới loại thế cục này, Đại La Thiên Vực nghiễm nhiên là nhân vật chính, dùng một tốc độ kinh người quật khởi, ngắn ngủn không đến một năm thời gian đã phát triển thành thế lực chân chính cường thế nhất ở Bắc Giới.

Còn về phần Liên Minh Bắc Giới, dưới sự khống chế của Mạn Đồ La cũng đã dần có tính chân thật, với thực lực Thượng Vị Địa Chí Tôn của nàng đã hầu như biến thành Minh chủ liên minh. Những Vực chủ các thế lực khác cũng đều lựa chọn cam chịu, dù sao hiện giờ Mạn Đồ La cùng Đại La Thiên chính xác là thế lực khủng bố nhất tồn tại ở Bắc Giới.

Mà địa vị cùng thanh danh hiện tại của Đại La Thiên vực chính là nơi mà toàn bộ cường giả ở Bắc giới muốn dựa dẫm vào nhất. Vì vậy chỉ gần một năm thôi đã không đếm hết được số cường giả như điên lao đầu vào Đại La Thiên Vực, tính toán đủ mọi biện pháp để gia nhập vào Đại La Thiên.

Và cũng chính từ đây làm cho Đại La Thiên càng ngày càng liên tục bành trướng.

Nhưng mà loại bành trướng như này cũng khó tránh khỏi đưa đến một chút phiền toái. Những cường giả uy tín lâu năm ở Đại La Thiên sẽ không thể tránh khỏi xuất hiện xung đột về mặt lợi ích cùng quyền lực với những cường giả mới gia nhập. Do đó có mâu thuẫn phát sinh, mà đối với điểm này thì Mạn Đồ La cũng chẳng có phương pháp nào tốt tốt để xử lý cả, trong quá trình mở rộng tất nhiên sẽ xuất hiện nhiều loại sự tình, dưới mắt thôi thì cứ để thời gian mài dũa tất cả đi.

. . .

Ngày hôm nay Đại La Thiên hiện ra hết sức náo nhiệt, phía chân trời có vô số quang ảnh phô thiên cái địa lao đến, không ngừng rơi xuống từng nơi một ở Đại La Thiên, toàn bộ vùng đất đều ở trong trạng thái phấn khởi.

Vì hôm nay lại là một lần hội nghị Chư Vương của Đại La Thiên Vực.

Hôm nay Đại La Thiên Vực tổ chức hội nghị Chư Vương, mà đúng là xưa đâu bằng nay, hiện giờ Đại La Thiên bành trướng như điên, số Vương ở Đại La Thiên đã nhảy lên 18 vị liền.

Hơn nữa, đây còn là trải qua sự lựa chọn kỹ càng cùng khéo kéo của Mạn Đồ La mới chọn ra, còn nếu dựa theo thực lực dĩ vãng để Phong Vương thì cái số 18 này sẽ tăng lên cả đoạn dài.

Bất quá dù đã tiết chế lựa chọn, nhưng mà nhiều Tân Vương mới như vậy cũng đã đả kích cực lớn đến thế cục vốn có của Đại La Thiên. Đến cả mấy Vương uy tín lâu năm như Tu La Vương, Huyết Ưng Vương, Liệt Sơn Vương cũng đã nhận ra một ít cảm giác uy hiếp.

Mỗi một lần diễn ra hội nghị Chư Vương cũng có Vương mới thậm chí cả Hoàng mới cũng có thể sẽ xuất hiện. Cho nên hội nghị Chư Vương hiện nay đã trở thành một hội nghị tối trọng yếu nhất bên trong Đại La Thiên Vực. Vì vậy mỗi khi tổ chức hội nghị thì đến cả những

thành chủ trông coi thành trì quan trọng cũng nhao nhao mà đến, vì vậy mới tạo thành bầu không khí náo nhiệt như ngày hôm nay.

Bất quá trong bầu không khí náo nhiệt khắp Đại La Thiên Vực thì bên trong Cửu U Cung tọa lạc ở phía bắc Đại La Thiên lại là một mảnh yên tĩnh, chỉ có điều bên trong bầu không khí yên tĩnh lại có thêm một loại khí thế hào hùng.

Khắp đường lớn ngõ nhỏ bên trong Cửu U Cung có quân đội mặc giáp đen đi lại sâm nghiêm, trên bầu trời thì có linh lực cường đại chấn động, lại có thêm Linh trận cường đại thủ hộ linh lực như ẩn như hiện.

Cửu U Cung hôm nay so với lúc hai người Mục Trần, Cửu U rời đi quả là xưa không bằng nay. Bất luận là số lượng cường giả dưới trướng chỉ huy hay là từng thành thị đều bay vọt vượt xa hơn nửa năm trước.

Dù sao ai ở Đại La Thiên Vực đều rõ ràng quan hệ gần gũi giữa Cửu U Cung Mục Trần cùng Vực Chủ Mạn Đồ La. Mà đã có tầng quan hệ này thì bên trong Đại La Thiên Vực đến cả tam Hoàng cũng đều phải cho mặt mũi, bất luận là tài nguyên gì đều không thiếu Cửu U Cung.

Bên ngoài Cửu U Cung luôn có một số người bay qua nhìn đến khí thế bên trong nội cung cũng là nhịn không được mắt lộ ra hâm mộ cực kỳ. Hiện giờ bên trong Đại La Thiên Vực làm gì có người nào không biết Cửu U Cung trong Đại La Thiên Vực có địa vị như nào, tài nguyên hùng hậu cùng cường giả đều được phân công tiến vào Cửu U Cung, trong lúc mơ hồ đã khiến Cửu U Cung có dấu hiệu trở thành lực lượng cường thế nhất Đại La Thiên Vực.

Mà đối với sự sủng ái của Mạn Đồ La với Cửu U Cung thì ai nấy trong Đại La Thiên đều đỏ cả mắt, cho nên tất nhiên có người sinh ra nội tâm không phục, bởi vì bọn hắn nhìn qua tin tức biết được hai vị chủ nhân Cửu U Cung hình như thực lực chẳng qua là Lục phẩm, Thất phẩm chí tôn mà thôi.

Thực lực như vậy bên trong Đại La Thiên hiện tại chỉ xem là ưu tú mà thôi, còn muốn vươn tới top đầu thì còn lâu, thực lực loại này mà lại được chỉ huy Cửu U Cung có tài nguyên khổng lồ như vậy quả thật là méo có thể xứng đôi vừa lứa, phải chia cắt bọn chúng =))

Cho nên rất nhiều anh tài vừa tiến vô Đại La Thiên chỉ coi Mục Trần là có công hiến vật quý, vì thế mới được Mạn Đồ La chiếu cố hết sức. Nhưng mà loại quan hệ bảo hộ này thì bản thân làm sao có đủ uy quyền, chắc chắn ngày sau làm sao có thể trấn trụ Cửu U Cung đang càng ngày càng nhiều cường giả. Cứ như vậy kéo dài thì sụp đổ là điều hiển nhiên.

Đến lúc đó coi như được Mạn Đồ La ủng hộ thì sao nào, thì có biện pháp gì nào? Nhân tâm đã nản cưỡng bức cũng là vô dụng.

. . .

Bên trong Cửu U Cung.

Một tòa Chủ điện.

Trong khi Đại La Thiên đang sống trong bầu không khí náo nhiệt sôi trào thì bên trong Cửu U Cung lại có chút yên tĩnh, dường như hội nghị Chư Vương không có bất kỳ quan hệ nào tới mình.

Mà cũng đúng... Suy sét từ một loại góc độ nào đó thì tựa hồ hoàn toàn chính xác không có quan hệ gì với Cửu U Cung cả.

Bởi vì 2 vị chủ nhân Cửu U Cung hiện nay không có ở trong cung, mà Đường Băng thân là Đại tổng quản hiển nhiên không có khả năng đại biểu Cửu U Cung phát biểu ý kiến. Cho nên gần một năm này Cửu U Cung luôn chưa từng tham gia hội nghị. Đường Băng am hiểu quản lý sự vụ trong cung, nhưng nàng cũng thừa biết khi không có Mục Trần cùng Cửu U ở đây thì nàng không thể biểu quyết ý kiến lung tung tránh dẫn tới một ít tranh luận.

Dù sao Cửu U Cung bây giờ được Mạn Đồ La ân cần chiếu cố đưa cho ủng hộ khổng lồ nhưng vì vậy đã âm thầm đưa tới một ít tranh luận.

Trong đại điện, nhân số không ít, ngược lại cũng coi là lớn mạnh, vị trí đầu não đại điện là hai tòa trống không, mà ở dưới đó là hai tỷ muội Đường Băng, Đường Nhu.

Còn phía dưới, thì có một nữ tử dung nhanh tú lệ mặc quần trắng ngồi trên xe lăn, chẳng qua đôi má thoáng có chút tái nhợt, linh lực chấn động quanh thân nàng cũng không phải đặc biệt mạnh mẽ, nhưng vị trí của nàng lại không hề thua kém hai người Đường Băng.

Nàng chính là Chiêm Thai Lưu Ly.

Sau khi Thần Các bị diệt, bởi vì được Mục Trần nâng đỡ nên Chiêm Thai Lưu Ly cùng với gia tộc của nàng đều gia nhập Đại La Thiên Vực, mà nàng thân là Chiến Trận Sư hiển nhiên là ở đâu cũng được mời chào, tranh đoạt.

Bởi vì Đại La Thiên Vực lúc trước chỉ có một Chiến Trận Sư là Mục Trần, nhưng nay lại nhiều hơn một vị, nếu như nàng nguyện ý thì chắc hẳn ngay cả là Đại La Thiên Quân Mạn Đồ La cũng nguyện ý để nàng khống chế.

Bất quá ngoài dự đoán của mọi người, nàng cũng không độc lập ngược lại là chọn gia nhập Cửu U Cung, khống chế Cửu U Vệ.

Cho nên dù lực lượng tu vi của nàng không cao nhưng bằng vào lực lượng Chiến Trận Sư, thì coi như Thất Phẩm Chí Tôn bình thường cũng khó lấy được chỗ tốt trong tay nàng.

Mà ở sau Chiêm Thai Lưu Ly thì có hơn 10 đạo thân ảnh, những thân ảnh này đều có linh lực cường đại chấn động. Đặc biệt là 4 đạo thân ảnh phía trước nhất, linh lực chấn động phát ra từ trong cơ thể bọn họ bất ngờ đều là bước chân vào cấp độ Thất Phẩm Chí Tôn!

Thực lực bậc này, coi như hiện giờ đặt bên trong Đại La Thiên Vực cũng có tư cách sơ bộ đủ để Phong Vương.

Mà những cường giả này hiển nhiên là bị Mạn Đồ La điều đến, phân phó bọn hắn tạm thời trợ giúp Đường Băng ổn định quy khổ khuôn đúc ngày càng khổng lồ của Cửu U Cung.

"Hôm nay là hội nghị Chư Vương, dựa theo lệ cũ thì Cửu U Cung chúng ta tạm thời không lẫn vào chuyện này, hôm nay bế Cung một ngày." Ở trên đại điện, Đường Băng nhìn qua đội hình binh hùng tướng mạnh trong đại điện cũng là cảm thán trong lòng rồi sau đó lên tiếng nói ra.

Nghe Đường Băng nói vậy, tuy rằng mọi người đều đoán trước được nhưng cũng khó tránh khỏi có chút tiếc nuối. Dù sao thịnh hội như thế mà Cửu U Cung lại vắng mặt thật sự là đáng tiếc.

"Nghe nói lần hội nghị Chư Vương này, hai vị Long Tí Chí Tôn cùng Khô Lão nhân có khả năng sẽ trùng kích vị trí Tân Hoàng đó. Đây chính là sự tình lớn, Cửu U Cung chúng ta có phải nên ra mặt một chút không?" Ở trong đại điện, một người nam tử trung niên nằm trong vị trí bốn người Thất Phẩm Chí Tôn đầu não đột nhiên mở miệng.

Hai vị Long Tí Chí Tôn, Khô lão nhân mới ra nhập hàng ngũ cường giả đỉnh tiêm của Đại La Thiên Vực, thực lực mạnh mẽ vô cùng, mà mới bước vào Cửu Phẩm Chí Tôn nên hôm nay có thanh thế rất mạnh trong Đại La Thiên Vực. Bọn hắn ngấp nghé ngôi Hoàng lâu rồi, bất quá lúc trước căn cơ còn thấp nên chưa hề làm ra động tác gì, nhưng hiện tại đã chuẩn bị thỏa đáng sợ là không thể thiếu muốn tranh đoạt một phen.

Mà nếu như bọn hắn tranh đoạt thành công, thì Đại La Thiên Vực sẽ biến thành ngũ Hoàng, thế cục vì vậy sẽ phát sinh biến hóa, cho nên vị nam tử trung niên này muốn để Cửu U Cung lôi kéo một ít quan hệ với hai vị tân Hoàng này.

Vị nam tử trung niên này tên là Hứa Khôn, thực lực mạnh mẽ, bên trong 4 vị thất phẩm Chí Tôn cũng là bài vị trước nhất, vì vậy mặc dù vào Cửu U Cung không lâu nhưng bên ngoài nhìn vào thì hắn nghiễm nhiên trở thành người mạnh nhất trong Cửu U Cung, do đó danh vọng không thấp. Hắn vừa mới mở miệng liền có một số người phụ họa theo, dù sao bên trong Đại La Thiên Vực thì Hoàng vị rất gần với Vực Chủ rồi.

Đường Băng thấy vậy, chân mày cau lại chút, 2 người Long Tí Chí Tôn cùng Khô lão nhân nàng tự nhiên cũng biết, dĩ vãng nàng cũng từng nghĩ thay thế Cửu U cung đi bái phỏng một chút. Nhưng mà 2 người này tự cho mình rất cao, không chỉ đối với nàng thậm chí như Mục Trần cùng Cửu U cũng không hề để mắt vì vậy bọn hắn đối với Cửu U Cung chỉ qua loa cho xong. Đường Băng thì nhìn ra, nếu không phải vì nguyên nhân có Vực Chủ chỉ sợ với tính tình cao ngạo của hai tên này sẽ chẳng thèm phản ứng với Cửu U Cung.

Dù sao Cửu Phẩm Chí Tôn coi như là Vực Chủ cũng phải cho họ chút mặt mũi, vì một thế lực đỉnh tiêm ngoại trừ vực chủ thì Cửu Phẩm Chí Tôn chính là chiến lực tinh nhuệ nhất.

Mà nếu như hai vị này lãnh đạm như thế, Đường Băng tự nhiên chẳng muốn để Cửu U Cung mang cái mặt nóng đi dán vào cái bờ mông lạnh, hơn nữa hiện giờ không có Mục Trần cùng Cửu U ở đây, nàng cũng thực không có quá nhiều lực lượng, chỉ có thể miễng cưỡng chèo chống mà thôi.

Đường Băng nhìn qua một đám nghị luận trong đại điện, trong lòng cũng là thở dài một tiếng, nương theo Cửu U Cung điên cuồng lớn mạnh thì thanh danh của nàng hiển nhiên là có chỗ yếu bớt mà những cường giả mới này thực lực tuy mạnh mẽ nhưng lại cương quyết bướng bỉnh. Hơn nữa thực lực của nàng lại không tốt vì vậy tự nhiên không có cách nào khiến bọn họ triệt để tin phục, ngày bình thường chỉ miễn cưỡng bảo trì nghi thức mặt ngoài mà thôi.

Còn tên Hứa Khôn này thì nàng ngược lại biết rõ, nghe nói hắn có quan hệ cùng với 2 người Long Tí Chí Tôn cùng Khô lão nhân kia, từ điểm này suy ra chắc là có ý tứ muốn thân cận đây mà.

Bởi vì nếu 2 người này thượng vị tất sẽ cải biến thế cục bên trong Đại La Thiên Vực, mà có 2 vị tân hoàng ở phía sau ủng hộ thì nhìn thế nào đi nữa cũng so với Cửu U Cung hiện tại không có chủ nhân trấn giữ thì tiềm lực thêm một ít.

Hiển nhiên bên trong đại điện không chỉ có mỗi Hứa Khôn có ý tưởng như vậy, cho nên sau khi có người dẫn đầu thì thanh âm kia cũng càng ngày càng nhiều, không khí yên tĩnh trong đại điện bị phá, trong lúc nhất thời Đường Băng cũng không có cách nào áp chế.

"Đường tổng quản, nếu ngươi vẫn là không nguyện ý, vậy thì cho phép chúng ta một mình đi tham gia hội nghị Chư Vương a. . ." Tên Hứa Khôn kia nhìn thấy thanh thế không tệ, cũng liền mỉm cười, rồi sau đó trực tiếp đứng dậy.

Hiện giờ hai người Long Tí Chí Tôn kia lúc này đang cần trợ lực, nếu như bây giờ đi trợ giúp một chút có lẽ sẽ coi là một phần đầu tư.

Nhìn thấy hắn đứng dậy, lập tức trong đại điện cũng có một ít cường giả thuận theo phụ họa, còn càng nhiều người nữa cũng là đang trù trừ, Đường Băng nhìn qua một màn này, đôi má tức thì biến thành xanh mét.

Hứa Khôn nhìn thấy sắc mặt Đường Băng cũng chỉ cười nhạt một tiếng, chẳng thèm để ý, tuy nói Đường Băng là người của hai vị Cung chủ. Bất quá hắn tự cho rằng thực lực của mình sẽ có mức độ quan trọng càng mạnh hơn so với Đường Băng, coi như là đến lúc hai vị Cung chủ trở lại chắc hẳn cũng sẽ nể trọng hắn, cho nên hắn chẳng ngán đắc tội với Đường Băng vì căn bản hắn chẳng có tí kiêng kị gì cả.

Nghĩ đến đây, hắn phất ống tay áo liền chuẩn bị dẫn người rời đi trước.

Trong đại điện, Hứa Khôn quay người, Đường Băng tím mặt lại, lạnh lùng nói: "Đứng lại!"

Hứa Khôn bước chân dừng lại, nhíu mày lại thanh âm lạnh lùng nói: "Đường quản gia, ta không phải là thuộc hạ của ngươi!"

Hai người đối chọi gay gắt, bầu không khí trong đại điện lập tức trở nên giương cung bạt kiếm, rất nhiều cường giả hai mặt nhìn nhau, không biết làm như thế nào cho phải.

Vì vậy, cục diện lập tức có chút giằng co cùng khẩn trương, bất quá chính là những lúc như này thì có một thanh âm cười nhạt khác đột ngột vang lên trong đại điện này.

"Ha ha, không nghĩ tới hơn nửa năm không gặp, bên trong Cửu U Cung vậy mà cũng sẽ có thời điểm náo nhiệt như thế . . ."

Đột nhiên có thanh âm xuất hiện trực tiếp đã nghiền nát không khí khẩn trương trong đại điện, tất cả mọi người đều ngạc nhiên trong thoáng chốc rồi chợt phát giác được điều gì liền mãnh liệt ngẩng đầu trực tiếp nhìn về hai vị trí đầu não trống không lúc trước.

Chỉ thấy được chỗ đó, một nam một nữ chẳng biết xuất hiện từ lúc nào, mà một vị trẻ tuổi thân thể thon dài, trông cực kỳ tuấn dật đang mỉm cười nhìn qua mọi người trong đại điện.

Nhưng loại mỉm cười này nhìn thì như ôn hòa nhưng lại khiến tất cả mọi người đều cảm thấy có một loại cảm giác áp bách không hiểu nổi.

Đường Băng cũng đồng dạng sững sờ nhìn qua hai đạo thân ảnh kia, một lát sau trong mắt lập tức khó có thể ngăn chặn sợ hãi lẫn vui mừng bừng lên, thanh âm nghẹn ngào quanh quẩn trong đại điện.

"Cửu U tỷ? Mục Trần? Hai người đã trở về? !"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1075: Quét Sạch

"Cửu U? Mục Trần?"

Hai danh tự vang lên trong đông đảo cường giả ở đại điện làm bọn họ chấn động trong lòng, nhãn thần kinh nghi bất định nhìn hai thân ảnh đó. Hai người này là chủ nhân Cửu U cung, Cửu U vương và Mục Vương ư?

Nhìn qua niên kỷ còn rất trẻ, chỉ là làm người khác có chút kinh nghi vì từ hai người đó bọn họ cảm giác được một cỗ áp lực như có như không

Hứa Khôn cũng dừng bước, kinh nghi nhìn về hai người Mục Trần, hoài nghi hỏi "Hai vị đó là Cửu U vương và Mục vương à?"

Lời nói của hắn có ý thăm dò, không có ý kính nể. Dù sao bản thân hắn cũng là thất phẩm chí tôn, hơn nữa còn nổi bật trong số đó, còn có chút danh khí ở Bắc Giới này. Dĩ vãng mọi người đồn đại Mục Trần cùng Cửu U chỉ là lục phẩm và thất phẩm chí tôn mà thôi, do đó trước mặt hai người, Hứa Khôn vẫn bảo trì tư thái kiêu ngạo của mình

Mục Trần bình thản liếc nhìn Hứa Khôn nói "Ngươi là người phương nào?"

Hứa Khôn thấy Mục Trần bình thản như vậy chẳng biết tại sao mà tim lại đập nhanh, không tự chủ được nói "thuộc hạ Hứa Khôn, là Hộ pháp Cửu U cung được vực chủ bố trí"

Mục Trần khẽ gật đầu, sau đó nhìn xung quanh. Nhìn đến đâu ai nấy cũng vội vàng đứng lên ôm quyền báo ra danh tự của bản thân

Đợi người cuối cùng báo danh xong, Mục Trần thu hồi mục quang của mình. Lúc này cảm giác áp bách mới từ từ tiêu tán, mọi người mới thả lỏng tâm tình nhưng lại ngầm hoảng sợ. Bọn họ không cách nào lý giải tại sao Mục Trần nhìn trẻ như thế lại mang đến áp lực khủng khiếp như vậy

Tin tức nói không phải là Mục vương cùng Cửu U vương mới là lục phẩm cùng thất phẩm chí tôn thôi sao?

“Chiêm thai lưu ly, bái kiến nhị vị cung chủ” ở phía dưới, mỹ mâu của Chiêm thai lưu ly nhìn Mục Trần, khom người cung kính nói

"Nguyên lai là chiêm thai cô nương. . ."Mục Trần nhìn thấy Chiêm thai luu ly lúc này đã ở Cửu U cung liền cảm thấy kinh ngạc, nhưng vẫn ôn hòa nói

Nói xong mục quang lần nữa nhìn về những cường giả xa lạ nhưng lại kiệt ngạo trong đại điện, thản nhiên nói “ta mặc kệ trước đây các ngươi có danh tiếng gì nhưng nếu bước vào Cửu U cung thì phải tuân thủ quy củ của Cửu u cung”

“Đường Băng là tổng quản được Cửu u vương đề cử, quyền hạn chỉ dưới ta và Cửu u vương. Về sau các ngươi sẽ chịu sự quản lý của nàng”

Quy mô Cửu U cung lớn mạnh vượt khỏi dự liệu của Mục Trần và Cửu U rồi, bất quá hai người hắn lại không có thời gian quản lý Cửu U cung, vì thế tất cả giao cho Đường Băng chưởng quản, hơn nữa đối với nàng thì Mục Trần và Cửu U hết lòng tín nhiệm

Vì thế tuy có nhiều lựa chọn trong đó có đám người Hứa Khôn và Đường Băng thì Mục Trần và Cửu U không chút đắn đo chọn Đường Băng

Đám người Hứa Khôn nghe thấy liền biến sắc, bọn họ không ngờ Cửu U cùng Mục Trần vừa trở lại đã giao hết quyền lực cho Đường

Băng, thậm chí những cường giả như bọn họ cũng phải nghe Đường Băng phân phó

Lúc trước Mục Trần và Cửu U không ở đây, Đường Băng tuy là tổng quản nhưng bọn hắn cũng không mấy tôn trọng nàng. Dù sao thực lực của nàng cũng không mạnh, vì thế trong thời gian đó Hứa Khôn đang suy tính biện pháp cắt bớt quyền lực của nàng, đồng thời dao động địa vị của nàng.

Nhưng giờ đây chỉ một câu nói của Mục Trần đã đánh tan dã tâm suy tính trước giờ của hắn

Nhãn thần Hứa Khôn biến ảo, cắn răng nói “Mục vương, Đường tổng quản tuy ở Cửu U cung từ rất lâu nhưng thực lực của nàng lại yếu nhược, bây giờ Cửu u cung quy mô rộng lớn, cường giả như mây nếu để Đường tổng quản chí huy chỉ sợ bọn ta sẽ không phục”

Sau đó Hứa Khôn ngẩng đầu nhìn Mục Trần, hắn đường đường là thất phẩm chí tôn, thực lực cỡ này ở Đại La thiên vực nếu có tranh đấu giành chức “vương” thì hắn có thể thành công. Mà Mục Trần lại tương đương với hắn, hắn thấy chỉ cần Mục Trần với Củu U có chút nhãn lực sẽ nhận ra giá trị của hắn lớn hơn Đường Băng rất nhiều

Hứa Khôn nói xong, xung quanh có không ít thanh âm hưởng ứng phụ họa vang lên, những thanh âm này đều là cường giả bị Hứa Khôn giật dây

Nghe những thanh âm ủng hộ, lo lắng trong lòng Hứa Khôn giảm đi, thân thể vốn khom lưng ôm quyền giờ đã đứng thẳng lên

Bất quá khi hắn nhìn Mục Trần thì phát hiện, gương mặt anh tú không có chút gợn sóng nào, nhãn thần đạm mạc nhìn mọi người đang nhao nhao phản đối. Thái độ hờ hững như thế làm Hứa Khôn cảm thấy bất an

Lúc hắn đang cảm thấy bất an thì dưới ánh mắt chúng cường giả, thân ảnh Mục Trần từ từ đứng lên, đạm mạc nhìn xuống nói “ta có nói là ta sẽ cùng các ngươi thảo luận sao?”

Ngữ khí bình thản nhưng lại ẩn chứa bá khí, làm cả đại điện bỗng chốc trở nên im ắng, chúng cường giả ai cũng chấn động

Hứa Khôn thấy Mục Trần bá đạo vậy liền ngẩn người, sau đó nhíu mày nói “Mục….”

Nhưng mà chưa kịp nói xong thì ánh mắt của Mục Trần trên thượng điện phóng tới, thiên địa linh lực lúc này đột nhiên muốn bạo động

Cảm giác áp bức đáng sợ khắp bốn phương tám hướng ùa tới, Hứa Khôn không kịp phản ứng chợt nhận ra thân thể không còn chịu sự khống chế rồi, hai chân mềm nhũn. Cả người “phịch” một tiếng phủ phục trên đại điện. Linh lực trong thiên địa như trọng thạch đè lên thân thể hắn, cảm giác này giống như chỉ cần Mục Trần có chút sát niệm thì linh lực mênh mông đó sẽ nghiền Hứa Khôn hắn thành thịt nát

Tất cả mọi người lúc này cảm giác được ba động linh lực đáng sợ như hỏa sơn sắp phun trào, đột nhiên bộc phát ra như cuồng phong bạo nộ, quét khắp đại điện

Cảm giác ba động linh lực, chúng cường giả trong đại điện kịch biến, ánh mắt không dám tin

Ba động linh lực này mơ hồ đạt tới cảnh giới cửu phẩm chí tôn

Hứa Khôn đang phủ phục lúc này đang sợ toát mồ hôi lạnh, không phải tin tức nói Mục vương chỉ mới lục phẩm chí tôn thôi sao? Uy áp này chỉ sợ không mấy sai biệt với Long Tí chí tôn và khô lão nhân

Phanh! Phanh!

Nguyên bản trong đại điện chúng cường giả đang bàng quan nhìn, giờ phút này vội vàng quỳ xuống, dáng vẻ kiệt ngạo bất tuân biến mất sạch

Đối mặt với một vương có thực lực cửu phẩm chí tôn này, thực lực bọn họ như vậy nếu còn cứng đâu e rằng người đó sẽ tiện tay diệt sát ngay

Mục Trần hờ hững nhìn những cường giả đang quy phục trong đại điện, thản nhiên nói “có ai còn ý kiến không?”

(DG:đố cha thằng nào con nào dám ý kiến

pacman emoticon

)

Đối với những thuộc hạ tương lai này, Mục Trần không sử dụng thủ đoạn hoặc dụ dỗ, những kẻ kiêu ngạo này chỉ có thể dùng thực lực bá đạo, không cần nói lý đem bọn họ toàn bộ phục tùng hết

Bên dưới, Hứa Khôn đang run rẩy, người đầy mồ hôi nhưng không dám hé răng nói một lời

Phía trước, Đường băng hé đôi môi đỏ mọng gợi cảm nhìn Mục Trần lén lút thè lưỡi, hắn giờ đây đã mạnh hơn trước vô số lần

Đại điện hoàn toàn yên tĩnh, chúng cường giả lén lút nhìn Mục Trần và Cửu U, ánh mắt không có chút kinh nghi như trước mà là vẻ kính sợ. Dĩ nhiên Mục Trần hiển lộ thực lực đã làm bọn hắn chấn động

“Cửu U cung lớn mạnh như vậy chúng ta chưa từng ngờ đến, bất quá các ngươi đã là người Cửu U cung mà sau này dám bằng mặt không bằng lòng thì đùng nghĩ sẽ sống sót được trong Đại la thiên vực này” Mục Trần đạm mạc nói ra, chúng cường giả ai cũng run rẩy. Bọn hắn nghe được là Mục Trần nói “đừng nghĩ sẽ sống sót được trong Đại la thiên vực này” chứ không phải “trong Cửu U cung này”

Một khi bị trục xuất khỏi Đại la thiên vực thì đừng nghĩ đến chuyện lăn lộn ở Bắc giới nữa

Nếu lúc trước đối với chuyện này bọn họ còn cười cho qua nhưng lúc này khi đã tự thân chứng kiến thực lực của Mục Trần, bọn họ đã minh bạch. Thực lực cùng với địa vị của Mục Trần ở đại la thiên vực, chính xác có tư cách làm được điều đó

“Ta tuyệt không hai lòng”

Chúng cường giả vã mồ hôi lạnh, vội vàng biểu hiện trung tâm. Lúc này Hứa Khôn không còn ngạo khí, dĩ nhiên là bị áp chế dễ bảo hơn rồi, nếu không sau này sẽ ý thể cậy già lên mặt

Nhìn thấy không khí yên lặng trong đại điện, Mục Trần cùng Cửu U nhìn nhau sau đó mỉm cười, nàng dĩ nhiên đố với hành động Mục Trần cảm thấy thỏa mãn

“Hôm nay là chư vương hội nghị?” sau khi nội bộ được giải quyết, Mục Trần mới lên tiếng

Đường băng tiến lên một bước, kể lại toàn bộ chi tiết hội nghị chư vương

“Long Tí chí tôn? Khô lão nhân?” Nghe hai danh tự này thần sắc Mục Trần khẽ động, hai kẻ này trước đây từng tung hoành một cõi, ngang ngược không coi ai ra gì ở Bắc Giới này, không ngờ hôm nay lại gia nhập Đại la thiên vực, hơn nữa lần này còn có ý định tranh đoạt Hoàng vị

(DG: hoàng ở đây là hoàng trong hoàng vị chứ không phải hoàng trong hoàng đế nhá

pacman emoticon

)

“hiện nay hai người bọn họ có thanh thế rất lớn ở Đại la thiên vực, thực lực đã đạt tới tư cách tranh đoạt “Hoàng”.xét tình huống này, xác suất thành công không nhỏ a”

Nói đến đây cái miệng nhỏ nhắn của Đường băng khẽ chu, oán niệm nói “bất quá bọn hắn quá kêu ngạo, không thèm để mắt đến Cửu U cung của chúng ta”

Đường băng nói nhưng có chút khó hiểu, bởi vih nàng thấy Long Tí chí tôn cùng Khô lão nhân không chỉ khinh thường Cửu U cung mà còn xem thường Cửu U cung chủ cùng Mục Trần

Bọn hắn thấy Cửu U cung lớn mạnh như vậy chỉ là dựa vào quan hệ với Vực chủ mà thôi, quan hệ này không đáng để quan tâm

Bất quá lời nói đó Đường băng cũng không có nói lại

Mục Trần nghe Đường băng nói, liền nhìn Cửu U, nàng cười khẽ dĩ nhiên là đã hiểu “những kẻ ỷ già lên mặt này thật quá đáng ghét”

Mục Trần cười cười, đứng dậy nói “đi thôi”

Đường băng sửng sốt: "Đi đâu?"

(DG: hotel chứ đâu)

“nếu là chư vương hội nghị thì không thể thiếu chúng ta được”Mục Trần khẽ vung tụ bào nhẹ nhàng cười. Câu nói tiếp theo lại làm cả đại điện chấn động, ánh mắt chúng cường giả lộ vẻ không dám tin

“Hơn nữa, Hoàng vị này ta với Cửu U cũng có hứng thú”

Hành trình đi thượng cổ thiên cung sắp bắt đầu, vì thế Mục Trần phải tận lực đề thăng địa vị ở Đại la thiên vực, dù sao đến lúc đó cũng phải mượn lực lượng của Đại la thiên vực

Vì thế “Hoàng” vị này, Mục Trần rất có hứng thú.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1076: Tân Chư Vương

Bên trong Đại la thiên, quang ảnh phô thiên cái địa khắp bốn phương tám hướng điên cuồng lao tới, lấy tư thái tráng lệ đáp xuống, sau đó không ngơi tay trên một cự phong mà khai mở ra một chiến tràng đồ sộ

Đại la thiên vực hôm nay so với một năm trước đã biến hóa nghiêng trời lệch đất, thủ hạ dưới trường toàn là cường giả, có thể nói là cường giả trong cả Bắc Giới đều quy tụ về đây

Mà lúc này, chỗ thủ tọa trên chiến tràng khổng lồ lại là nơi hấp dẫn toàn bộ chú mục của vô số cường giả

Bởi vì mỗi lần chư vương hội nghị đều có tân vương sinh ra. Mà ở Đại La thiên vực chỉ có trở thành "vương" mới có tư cách xây dựng thế lực cho mình, đồng thời chiếm được nhiều tài nguyên tu luyện hơn. Do đó nhìn khắp Đại la thiên vực không biết bao nhiêu cường giả luôn nhăm nhe rình rập "vương" vị này

Hơn nữa lần tranh đoạt "vương" vị này còn khốc liệt hơn một năm trước rất nhiều

Dĩ vãng chỉ cần thực lực đạt đến ngũ phẩm chí tôn là có tư cách tranh đoạt rồi, nhưng lần này nếu không đến thất phẩm chí tôn thì căn bản không có đảm phách mà đi tranh đoạt

(DG: anh mà vào là dùng "quay tay thần công" chấp cả thiên chí tôn chứ nói chi mấy chú chí tôn lóc cóc)

Từ điểm này có thể biết được trong một năm qua Đại la thiên vực đã biến hóa lớn thế nào

Trên chiến tràng khổng lồ rất ồn ào, sôi động thỉnh thoảng phía chân trời xa xa còn có từng đạo quang ảnh cuồng khiếu lao đến, thanh thế kinh nhân chứng tỏ là không phải tầm thường. Mỗi lần như thế đều đưa tới những ánh mắt hâm mộ, bởi vì trong Đại la thiên vực ai có được tư cách đến chiến tràng này đều là chư vương có thế lực

Những đạo quang ảnh dưới ánh mắt hâm mộ đều hạ xuống trung tâm của chiến tràng. Chỗ đó hôm nay chính là hạch tâm của đại la thiên vực

Vô số mục quang đều hướng về địa phương trung tâm đó

Nơi đó, phía cuối thạch thê là kim sắc vương tọa. Vương tọa phảng phất một cỗ uy nghiêm, tuy chỉ lẳng lặng nơi đó nhưng làm vô số cường giả trên chiến tràng phải kính sợ, bởi vì vương tọa này thuộc về người mạnh nhất Bắc giới, chính là Vực chủ Đại la thiên vực

Dưới kim sắc vương tòa là ba tòa ngân quang ngân tọa. Dưới ánh nắng trên ba tòa ngân tọa có ba thân ảnh đang khép hờ hai mắt, thần sắc lãnh nhạt hờ hững đón nhận vô số ánh mắt kính nể cùng hâm mộ

Trong Đại la thiên vực đạt được địa vị như thế chính là Thụy Hoàng, Thiên Thứu Hoàng và Linh Đồng Hoàng. Tam hoàng từ đầu đã theo Mạn Đồ La tranh đoạt thiên hạ

(DG: cả ba người là người sáng lập của Hội Tam Hoàng ngày nay. Tên của Hội chính là tưởng nhớ ba người này)

Bên dưới Tam Hoàng là không ít thạch tọa, trên mỗi thạch tọa có không ít người khí thế bất phàm đang trò chuyện với nhau. Mỗi người đều tản ra linh lực hùng hậu, họ chính là chư vương Đại la thiên vực

Mà gây chú ý nhất trong chư vương không phải là đệ nhất chư vương trong dĩ vãng Tu La vương bá đạo, càng không phải Liệt Sơn vương mà ngoài dự đoán lại là hai đạo thân ảnh phía trước

Hai thân ảnh đứng đầu chư vương, người bên trái là một lão nhân già nua, mặt đầy nếp nhăn, thân thể khô héo. Từ xa nhìn lại giống như một cây khô sắp chết, lão nhân mắt hơi rũ, nhìn như hữu khí vô lực nhưng tại tỏa ra cảm giác áp bách khiến người khác sợ hãi

Kẻ này, trước khi gia nhập Đại la thiên vực từng là một phương Bắc giới cường giả, danh xưng Khô lão nhân

Bên phải của lão nhân là một trung niên nam tử thân thể cường tráng như thiết bàn. Hắn ngồi một bên, thân ảnh hắn như che khuất cả khô lão nhân, song thủ của hắn to hơn thường nhân cả mấy lần, thủ chưởng buông lỏng nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện mỗi lần thủ chỉ di động như có thanh âm vang lên, giống như mỗi lần nhấc tay nhấc chân đều mang theo lực lượng hủy sơn diệt địa

Người này danh xưng là Long Tí chí tôn, cũng là cường giả một phương. Tu luyện công pháp cực kỳ đặc thù, hấp thu một đôi long tí luyện hóa dung nhập vào song thủ vì thế thân thể của hắn mang dáng vẻ cường hãn đặc trưng của long tộc

(DG: tên này chắc là có quan hệ với Bộ Kinh Vân, vì Bộ Kinh Vân cũng có Kỳ Lân tí, chắc là tu luyện cùng công pháp)

hai kẻ này đều là cửu phẩm chí tôn, thực lực này vượt xa chư vương của Đại la thiên vực rồi, thậm chí đệ nhất chư vương là Tu La vương cũng phải xếp sau hai người đó

Dĩ nhiên hai kẻ này không đem “vương” vị đặt trong lòng, , bọn họ đàm tiếu thỉnh thoảng liếc về ba thân ảnh trên tam tòa ngân tọa, sâu trong ánh mắt ẩn chứa vẻ khiêu khích cùng kiêu ngạo

Bởi vị bọn hắn tự thấy luận danh vọng hay thực lực bọn hắn không thua kém Tam Hoàng chút nào, mà trong Tam Hoàng ngoại trừ Thụy Hoàng lúc nào cũng ngủ gà ngủ gật làm bọn hắn cảm thấy kiêng kị, còn lại so với Thiên Thứu Hoàng và Linh Đồng Hoàng thì bọn hắn tự thấy không yếu hơn

Có được thực lực như thế nên mơ tưởng một địa vị tương xứng, mà địa vị này chính là “Hoàng” vị của Đại la thiên vực

Trên ngân tọa, Thiên Thứu Hoàng cùng Linh Đồng Hoàng cũng cảm ứng được hai đạo ánh mắt khiêu khích, tuy thần sắc không biến hóa nhưng trong lòng đều hừ lạnh một tiếng

(DG:Thụy Hoàng là đáng sợ nhất, giả trư ăn cọp đấy)

Là một lão thần tử của Đại la thiên vực, một năm qua bọn họ cũng đã đón nhận sự cạnh tranh kịch liệt, thâm chí có người còn mơ tưởng đến vị trí của họ

Mà loại mơ tưởng này bọn họ không thể phán xét ai không đủ tư cách, bởi vì dù là khô lão nhân hay long tí chí tôn đều là kẻ có danh tiếng không kém bọn họ, thực lực cũng cường hãn không kém

Thậm chí một năm qua nếu không có tài nguyên khổng lồ của vực chủ ban cho để hoàn thành đột phá bình cảnh đề thăng thực lực đạt tới cửu phẩm chí tôn thì e rằng họ sớm đã bị những gia hỏa dã tâm không nhỏ vượt qua rồi

Nội bộ đại la thiên vực, mâu thuẫn giữa những lão thần tử với tân thần tử đã lên thêm một tầng

“hai gia hỏa này, xem ra lần này tranh đoạt “hoàng” vị là tình thế bắt buộc rồi” Linh Đồng Hoàng liếc hai đạo thân ảnh kia, sau đó khẽ truyền âm cho Thiên Thứu Hoàng

Dĩ vãng Thiên Thứu Hoàng cùng Linh Đồng Hoàng có nảy sinh mâu thuẫn tranh chấp, cũng không quá hòa hợp. Bất quá sau này càng có nhiều cường giả đầu quân cho Đại la thiên vực thì tranh chấp đã tiêu tan, song phương thậm chí có lúc còn bao che chống đỡ cho nhau

Nghe Linh Đồng Hoàng truyền âm, Thiên Thứu Hoàng gật đầu nói “hai gia hỏa này thực lực rất mạnh, hôm nay đã dựng nên danh tiếng

vững chắc rồi, lần tranh đoạt này e rằng bọn hắn sẽ đắc thủ thôi”

Nói đến đây Thiên Thứu Hoàng cũng khó chịu bĩu môi, lấy tính tình Long Tí chí tôn cùng khô lão nhân nếu trở thành tân hoàng thì sau này tranh đoạt giữa bọn họ sẽ càng thảm khốc hơn

“ha hả, mộng huynh thấy thế nào?” mục quang Linh Đồng hoàng chợt lóe, nhìn về Thụy Hoàng đang ngái ngủ hỏi. hắn cùng Thiên Thứu Hoàng truyền âm cũng không ngăn cách Thụy Hoàng nghe được

Tuy rằng hắn đã đạt đến cửu phẩm chí tôn nhưng đối với Thụy Hoàng, Linh Đồng Hoàng vẫn khách khí như trước bởi vì Thụy Hoàng là người theo vực chủ lâu nhất, đối với ý kiến của vực chủ có lẽ Thụy Hoàng cũng biết được một ít

Phảng phất như nghe được Linh Đồng Hoàng hỏi, Thụy Hoàng mới hí mắt tùy ý cười nói “ý của vực chủ là vị trí tân hoàng lần này có thể tăng thêm hai cái”

(DG: khặc khặc, chắc độc giả đoán 2 vị trí mới sẽ cho ai rồi nhỉ, theo tại hạ khô lão nhân với long tí chí tôn không có vé đâu)

Linh Đồng Hoàng cùng Thiên Thứu Hoàng ngẩn ra, bất đắc dĩ lắc đầu “cũng được, đành tiện nghi cho hai gia hỏa này”

Lúc trước Long tí chí tôn cùng khô lão nhân cũng đã cố gắng tranh đoạt tân hoàng vị nhưng bị Mạn Đồ La hủy bỏ, dù sao vị trí này quá mức trọng yếu mà Long tí chí tôn cùng Khô lão nhân lại không đủ tư cách cùng với lòng trung thành

Nhưng lúc này e rằng ngay cả Mạn Đồ La cũng phải cẩn trọng, chuyện phong hoàng vị phải thuận lý thành chương thôi

Hai người cảm thán, bọn họ dốc sức rất nhiều vì vực chủ mới có được địa vị như ngày nay. Mà bây giờ hai kẻ mới gia nhập Đại la thiên vực

không được một năm, lại không có công lao to lớn nhưng lại có thể ngang hàng với họ, tự nhiên trong lòng cũng có chút mất mát

Tuy rằng lý trí cho biết thực lực của Long Tí chí tôn cùng khô lão nhân quả thật có tư cách này

Thụy Hoàng lúc này mở mắt, ánh mắt nhập nhèm như say ngủ nhìn thoáng qua Long Tí chí tôn cùng Khô lão nhân, cười nói “ Vực chủ chỉ nói là sẽ thêm hai tân hoàng vị thôi chứ không nói là hai kẻ đó”

Linh Đồng Hoàng cũng Thiên Thứu Hoàng nghe thế chợt ngẩn người, có chút mạc danh kỳ diệu. Nhìn khắp Đại la thiên vực, có tư cách tranh đoạt tân hoàng vị chỉ có Long tí chí tôn và Khô lão nhân thôi. Không lẽ Vực chủ định để Tu la vương sao? Nếu vậy sẽ làm Long tí chí tôn cùng Khô lão nhân không phục, bởi vì bọn hắn sẽ không phục tùng một bát phẩm chí tôn đâu

Linh Đồng Hoàng cùng Thiên Thứu Hoàng liếc nhìn nhau, sau đó định truy hỏi tiếp nhưng Thụy Hoàng lại nhắm mắt ngủ tiếp, bộ dáng này làm hai người bọn họ bất đắc dĩ lắc đầu

Cổ lão chung âm chợt vang vọng trong thiên địa, cả chiến tràng chợt an tĩnh lại, vô số cường giả thần sắc kính nể, thậm chí cả Long Tí chí tôn cùng Khô lão nhân cũng cúi đầu cung kính

Một luồng quang hoa xuyên qua không gian sau đó ngưng tụ lại trên kim sắc vương tọa, một thân ảnh yêu kiều vận hắc bào hiện ra. Con ngươi kim sắc của nàng nhìn khắp chiến tràng một lượt, ánh mắt lướt đến đâu mang theo uy áp đáng sợ đến đó, thậm chí Long tí chí tôn còn cảm thấy linh lực trong cơ thể phảng phất như đọng lại, hắn liền hoảng sợ. Đây là lực lượng của Địa chí tôn, chỉ là ánh mắt làm bọn họ không còn sức phản kháng

Mục quang quét qua sau đó Mạn Đồ La vung tay lên, thanh âm của nàng bình thản quanh quẩn trong chiến tràng nhưng lại làm cả thiên địa như bạo tạc

“Chư vương hội nghị, bắt đầu!”

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1077: Tân Hoàng Tranh Đoạt

Không khí của hội nghị chư vương sau khi được Mạn Đồ La kích thích bỗng sôi trào, vô số mục quang đỏ rực nóng cháy, nhất là những kẻ muốn tranh đoạt "vương" vị càng kích động hơn, từng hơi thở dồn dập kèm theo ánh mắt đỏ bừng giống như bất chấp tất cả, mặc kệ kẻ nào dám cản đường bọn họ cũng quyết xông lên

Tranh đoạt "vương" vị Đại la thiên vực hôm nay có chỗ bất đồng so với trước kia, không chỉ khác về hình thức tiến hành khiêu chiến mà còn phải được ít nhất năm vị chư vương tiến cử, nhưng quan trọng nhất là Mạn Đồ La sẽ tuyển mấy "vương" vị?

Hôm nay ở Đại la thiên vực cường giả như mây, "vương" vị cung không đủ cầu. Nhưng nếu tuyển nhiều sẽ làm nội bộ quần hùng phân tranh. Sơ sẩy một chút có thể gây nội loạn, mỗi lần tuyển vị trí thực quyền Mạn Đồ La chỉ tuyển rất ít, giống như lần chư vương hội nghị này chỉ có năm vị trí mà thôi

Mà cường giả có ý định tranh đoạt năm "vương" vị đã hơn con số mười rồi, tỷ lệ đào thải có thể nói là tàn khốc

Vì thế sau khi Mạn Đồ La vung tay nhất thời linh lực mênh mông bùng phát, chỉ thấy hơn mười đạo thân ảnh đồng thời phóng ra, sau đó xuất hiện ở thạch đài trên chiến tràng

Hống hống!

Thanh âm cuồng hống đinh tai nhức óc vang lên, thanh âm này là của những người đang điên cuồng ủng hộ. Nếu người mà bọn họ ủng hộ có

thể đoạt được vương vị trở thành chư vương của đại la thiên vực thì bọn họ sẽ được bảo hộ, sau này khi thế lực hình thành bọn họ cũng sẽ được phân chia không ít tài nguyên, thúc đẩy tiến độ tu luyện nhanh hơn

Trên kim sắc vương tọa, con ngươi kim sắc của Mạn Đồ La nhàn nhạt nhìn xung quanh, sau đó nàng nhắm mắt lại, dĩ nhiên là những trận chiến này nàng không để vào mắt. Nếu không phải hôm nay Đại La thiên vực đã phát triển lớn mạnh hơn xưa thì lần chư vương hội nghị này nàng giao cho Tam Hoàng trực tiếp xử lý là được

Hơn nữa hôm nay nàng hiện thân không phải chỉ để xem những kẻ này tranh đoạt năm “vương” vị…

Nghĩ đến đây dư quang liếc nhìn Long Tí chí tôn cùng Khô lão nhân. Hai người này nhìn ung dung tự tại tựa như đã nắm chắc tân hoàng vị trong tay rồi, chư vương Đại la thiên vực hôm nay không đáng giá trong mắt hai người bọn hắn, vì thế bọn hắn nghĩ không ra là ai có khả năng ngăn cản bọn hắn đoạt được “hoàng” vị

Nhìn dáng vẻ hai kẻ đó Mạn Đồ La hơi nhếch môi, thực lực Long Tí chí tôn cùng Khô lão nhân đích xác không tệ nhưng lại quá kiêu ngạo. Nếu để bọn hắn trở thành tân hoàng e rằng đối với Đại la thiên vực không có quá nhiều chỗ tốt

Chiến tràng tranh đấu quá kịch liệt nhưng cũng không duy trì lâu. Dù gì thực lực của các cường giả này có sự chênh lệch khá rõ, vì thế chiến đấu giằng co một canh giờ thì trên năm thạch tọa đã có năm đạo thân ảnh tọa trấn

Năm đạo thân ảnh khí thế bất phàm, linh lực ba động thật cường hãn. Năm người này đã sơ bộ bước vào cảnh giới bát phẩm chí tôn, thực lực có thể so với Bạch Minh trước kia ở thần thú chi nguyên

Mà năm người này hôm nay là nhân tài kiệt xuất trong hàng ngũ tân vương

Mạn Đồ La nhìn năm thân ảnh nhẹ nhàng gật đầu, theo Đại La thiên vực từng bước mở rộng thì chất lượng của cường giả đầu quân ngày càng nâng cao. Dù sao lực hấp dẫn của Đại la thiên vực hôm nay đã khác xưa rất nhiều

Vì thế thực lực của những tân vương này quá cường hãn, trừ Tu La vương và Liệt Sơn vương thì những chư vương còn lại đều kẹt ở cảnh giới thất phẩm chí tôn, chưa đột phá lên được bát phẩm. Chính vì điểm này có thể là duyên cớ phát sinh việc phân tranh thế lực giữa tân vương và cựu vương

Những cựu vương thì có kinh nghiệm lịch duyệt, còn tân vương thì thực lực mạnh mẽ, do đó sẽ có cạnh tranh không ngừng, bất quá đối với sự cạnh tranh này Mạn Đồ La không có ý ngăn cản bởi vì cạnh tranh như vậy đối với Đai la thiên vực không có chỗ xấu

Ngũ vương xuất hiện liền dẫn tới thanh âm hoan hô vang trời, cực kỳ sôi động

Tam Hoàng đứng dậy tuyên bố năm tân vương và thế lực tương ứng với họ, chào đón năm tân vương đi xuống. Bất quá theo tân vương đi ra không khí trên chiến tràng không chỉ không yếu mà càng sôi trào bùng phát hơn trước

Vô số mục quang nhìn về địa phương giữa chiến tràng, nơi có hai đạo thân ảnh đang tĩnh tọa

Bởi vì ai cũng biết chư vương hội nghị lần này, tranh đoạt tân vương chỉ là khúc dạo đầu mà thôi, chânh chính là tân hoàng tranh đoạt kia

Nhìn khắp Đại la thiên vực, hôm nay chư vương đã vượt qua hai mươi nhưng “hoàng” vị lại chỉ có ba. Trong thời gian vực chủ bế quan cơ bản toàn bộ Đại la thiên vực đều do Tam Hoàng chưởng khống, qua đó có thể thấy “hoàng” vị có quyền lợi cỡ nào

Đồng dạng việc tranh đoạt “hoàng” vị không phải như tranh đoạt “vương” vị có thể so sánh. Chỉ khi nào bước vào cảnh giới cửu phẩm chí tôn mới có tư cách tranh đoạt

Mà hôm nay trong Đại la thiên vực, ngoại trừ Long Tí chí tôn cùng Khô lão nhân thì không còn ai có tư cách này

Vì thế một khi Long Tí chí tôn cùng Khô lão nhân thành công thượng vị thì Đại la thiên vực từ Tam Hoàng sẽ thành Ngũ Hoàng, lúc đó thế cục sẽ có biến hóa lớn

Trong đám chư vương đã có một số kẻ âm thầm tính toán. Một khi Long Tí chí tôn và Khô lão nhân thượng vị bọn họ phải quy phục để có thể được chiếu cố

Vô số kẻ đang ôm ý niệm này Mạn Đồ La chợt mở mắt, ngữ khí nhàn nhạt vang vọng khắp thiên địa “bản tọa tuyên bố, Đại La thiên vực sẽ có thêm hai hoàng vị”

Cả chiến tràng ồ lên, vô số mục quang nóng cháy nhìn về hai đạo thân ảnh đang đứng đầu. Chỗ đó Long Tí chí tôn cùng Khô lão nhân vẫn khí định thần nhàn, phảng phất như không có gì phải sợ. Chỉ cần tuyển thêm hai “hoàng” vị thì bọn họ đã nắm chắc thuộc về họ rồi

Phía sau, Tu La vương cùng Liệt Sơn vương và những cựu vương thở dài, nguyên bản bọn họ mới là người có hy vọng được phong hoàng, nhưng khi Đại la thiên vực mở rộng thế lực thì bọn họ đã bị người khác vượt qua, không thể không chờ đợi đến sau này

Bất quá tuy khó chịu nhưng không thể làm gì khác, dù sao thực lực Long Tí chí tôn và khô lão nhân quá mạnh, cựu vương bọn họ ngoại trừ lịch duyệt và sự từng trải thì không còn ưu thế nào

Thiên Thứu hoàng và Linh Đồng hoàng liếc nhìn nhau, mặt không chút thay đổi. Xem ra sau này Đại la thiên vực có náo nhiệt cũng là do

hai gia hỏa này gây ra, sau này có làm chuyện gì cũng không còn hài lòng rồi

Trên kim sắc vương tọa, Mạn Đồ La nhìn xuống đạm mạc nói “Hai hoàng vị bất cứ kẻ nào cũng có thể tranh đoạt”

Long Tí chí tôn cùng Khô lão nhân lúc này đứng dậy, sau đó nhìn xung quanh đạm mạc nói “ai không nguyện ý có thể đến khiêu chiến, nếu bản tôn thua thì tân hoàng vị này ta sẽ hai tay dâng lên”

Ngữ khí thản nhiên nhưng lại ẩn chứa bá khí, dĩ nhiên là chẳng lo lắng việc có kẻ nào có khả năng đoạt vị của hắn

ở phía sau, sắc mặt nhóm người Tu la vương trở nên khó coi, quay mặt nhìn nhau nhưng cuối cùng âm thầm lắc đầu. Lấy thực lực của họ nếu lên tràng thì chỉ rước lấy mất mặt mà thôi

Trên chiến tràng khổng lồ dần an tĩnh lại, đợi một lúc sau vẫn không có bất cứ ai bước ra khiêu chiến. Dĩ nhiên chúng nhân ở đây đều biết thực lực của Long Tí chí tôn và Khô lão nhân, trong bọn họ không ai có khả năng địch lại

(DG: còn main chứ ai, anh hùng luôn xuất hiện vào phút cuối, dạng như ngăn cơn sóng dữ ấy mà)

Long Tí chí tôn thấy cảnh này trên gương mặt gian xảo tươi cười, híp mắt nói “nếu không ai dám khiêu chiến thì tân hoàng vị này hai người bọn ta đành chiếm lấy vậy”

Ai ngờ Long Tí chí tôn còn chưa nói xong thì trong thiên địa bỗng có tiếng cười từ nơi xa xăm vọng lại, quanh quẩn không tan

“ha hả, hai vị đừng vội. Tân hoàng vị này hai người bọn ta cũng có hứng thú a”

Thanh âm đột ngột xuất hiện, làm cho vô số cường giả trên chiến tràng kinh ngạc, thậm chí ngay cả bọn người Tu la vương cũng ngẩn

người, sau đó như cảm ứng được cái gì bọn họ ngẩng đầu nhìn về chân trời. Chỉ thấy có hai đạo linh quang phô thiên cái địa phóng tới, cuối cùng có một quang ảnh cự đại xuất hiện trên trời

Trước quang ảnh có hai đạo thân ảnh lăng không mà đứng, một nam và một nữ. Nam thiếu niên anh tuấn nữ thì kiêu sa động lòng người

Đám người Tu la vương nhìn hai thân ảnh một lúc sau kêu thất thanh "Mục vương? Cửu U vương?"

(DG: đấy đấy, bắt đầu "ngăn cơn sóng dữ" như thời bên ĐPTK rồi đêý)

Thanh âm của bọn họ truyền ra làm dậy lên vô số tiếng kinh hô, từng mục quang kinh dị nhìn về hai thân ảnh đang lăng không kia, nhất thời vang lên từng thanh âm bàn luận xôn xao

"Là nhị vị cung chủ Mục Vương và Cưu U vương?"

"Bọn họ biến mất đã một năm, không ngờ đã quay về"

"địa vị của Mục vương ở Đại la thiên vực không thấp, có người nói vực chủ thuận lợi đột phá đến thượng vị địa chí tôn thì không thể không nói đến công lao của Mục vương này"

"chuyện này chúng ta cũng biết, nói cách khác cung chủ Cửu u cung hôm nay là địa vị ban cho hắn" thanh âm vang lên đầy đố kỵ

"hô, bất quá lúc nãy Mục vương nói gì nhỉ? Hắn muốn cùng Cửu u vương tranh đoạt tân hoàng vi? Hắc hắc, ta thấy giống như nghé con không sợ cọp, dù hắn được vực chủ coi trọng nhưng tân hoàng vị không phải một mao đầu tiểu tử như hắn có tư cách tranh đoạt"

"Nói không sai, Mục vương muốn tranh đoạt tân hoàng vị với Long Tí chí tôn và Khô lão nhân quả thật là suy nghĩ viễn vông"

Đủ thanh âm vang lên, hiển nhiên bất kể kẻ nào dù biết được Mục Trần hoặc không biết Mục Trần cũng đều đối với lời nói lúc này của Mục Trần mà cười nhạt

Tân hoàng vị, không phải ai cũng có tư cách

Trong thiên địa đầy thanh âm xôn xao bàn tán, Long Tí chí tôn cùng Khô lão nhân khẽ nhíu mày ngẩng đầu. Bọn họ nhìn về Mục Trần cùng Cửu U đang nội liễm linh lực, sau đó khẽ nhếch miệng cười nhạt, ngữ khí đùa cợt truyền khắp chiến tràng

“bản tôn tưởng ai, thì ra là Mục vương cùng Cửu U vương nghe danh đã lâu. Công lao của hai vị với Đại la thiên vực bản tôn cũng biết chỉ là hôm nay hai vị muốn nhúng tay tranh đoạt tân hoàng vị, bản tôn tặng hai vị sáu chữ…”

“Không biết trời cao đất rộng…”

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1078: Cường Thế Xuất Hiện

Công lao như thế đối với một người Đại la thiên vực là một phần ân tình không nhỏ, vì thế lúc trước khi Tam Hoàng đối mặt với Mục Trần cũng phải khách khí, không vì hắn còn trẻ mà khinh thường

Vì thế khi nghe Long Tí chí tôn đối xử với Mục Trần như vậy, Mục Trần còn chưa phẫn nộ thì bọn họ đã thấy mất hứng trước rồi

"Long Tí chí tôn, tuy ở Bắc giới ngươi thành danh từ lâu nhưng đối với Đại la thiên vực ta thì ngươi cũng chỉ là người mới mà thôi. Vì hôm nay Đại la thiên vực hùng mạnh nên ngươi mới đến, nhưng ngươi đừng quên Đại la thiên vực cường thịnh như này đã là đại công của Mục Trần" sơm nhìn Long Tí chí tôn cùng Khô lão nhân không vừa mắt nên Tu La vương đã mở miệng thản nhiên nói

"ha hả, việc gì cũng phải có thứ tự trước sau, còn cậy già lên mặt ở Đại la thiên vực ta là không được đâu" Liệt Sơn vương nhếch miệng cười nói

Có thêm Huyết Ưng vương cùng các lão chư vương phụ họa, duy chỉ có các tân vương là hai mặt nhìn nhau không dám xem vào thế cục tranh chấp này miễn đến lúc đó đắc tội Long Tí chí tôn với Khô lão nhân. Dù sao qua hôm nay thì hai người này sẽ được phong hoàng, trở thành một trong các trụ cột của Đại la thiên vực

Long Tí chí tôn cùng Khô lão nhân thấy các lão chư vương cùng trách cứ bọn hắn, nhất thời ngẩn ra, sắc mặt trở nên khó coi

Bọn họ chính là cường giả đã sớm thành danh ở Bắc giới này nên tâm cao khí ngạo là bình thường nên không khách khí với Mục Trần. Tận đấy lòng bọn họ chưa bao giờ xem trọng Mục Trần cả, bởi vì người này còn quá trẻ tuy rằng ở đại thú liệp chiến có vận khí lập được công lớn nên được vực chủ chiếu cố. Bọn họ cực kỳ khinh thường những kẻ chỉ dựa vào quan hệ chiếu cố này

Vì thế khi thấy Mục Trần xuất hiện muốn tranh đoạt tân hoàng vị thì Long Tí chí tôn cùng Khô lão nhân mới lên tiếng răn đe, nhưng bọn hắn đã đánh giá thấp danh vọng của Mục Trần ở Đại la thiên vực, chỉ nói một câu mà đã đụng đến tổ ong vò vẽ rồi

Đối với việc Thiên Thứu hoàng cùng Linh Đồng hoàng trách hai kẻ kia, ngay cả Thụy hoàng ngủ gật cũng phải cười híp mắt tán thành

Sắc mặt Long Tí chí tôn với Khô lão nhân trắng bệch, bọn hắn không ngờ chỉ một câu nói mà đã làm mọi người ở đây phẫn nộ

Nguyên bản lấy thực lực cùng danh vọng của bọn hắn mà trách mắng một tiểu bối như Mục Trần thì đó cũng là chuyện thường tình nhưng đâu ngờ lại biến thành như vậy

Bọn hắn liếc nhìn nhau sau đó hướng về Mạn Đồ La trên kim sắc vương tọa như muốn người đó nói gì đó nhưng Mạn Đồ La vẫn bình thản, không có ý gì là sẽ mở miệng và cũng không có ý ngăn cản bọn người Thiên Thứu hoàng

Thấy thái độ của Mạn Đồ La như thế trong lòng Long Tí chí tôn với Khô lão nhân trầm xuống, bọn họ đã đánh giá quá thấp Mục Trần rồi. Bởi vì Mạn Đồ La để cho hai cửu phẩm chí tôn bọn hắn phải chịu quần công sỉ vả mà không ra mặt ủng hộ, điều này không cần nói cũng biết vị trí của bọn hắn trong lòng của vực chủ không bằng Mục Trần

Nghĩ đến đây sắc mặt hai người đã minh bạch, tuy cực kỳ không phục nhưng vẫn cố gắng nhẫn nại ngậm đắng nuốt cay, ngẩng đầu nhìn Cửu U

với Mục Trần đang lăng không cười nói “chuyện này do bản tôn sơ sót, mong Mục Vương đừng để trong lòng”

Đến lúc này dù trong lòng Long Tí chí tôn với Khô lão nhân khó chịu cỡ nào cũng phải nhịn, miễn cho lúc đó phải hứng chịu quở trách, mặt mũi mất hết

Trên trời Mục Trần khi thấy mọi người đều phẫn nộ thay hắn thì cảm thấy kinh ngạc, sau đó cười cười lắc đầu. Xem ra nội bộ Đại la thiên vực hôm nay đã yếu hơn trước, lại thêm hỗn loạn, mà Long Tí chí tôn với Khô lão nhân phải nói là xui xẻo, nhưng không trách được vì bọn hắn đã làm nhiều người thấy bất mãn nên chuyện này cũng như là mồi lửa mà thôi

“Tên xui xẻo”

Mục Trần thầm nói, rồi khẽ cười lắc đầu ý không để ý nữa, sau đó cười nói “Nếu vực chủ nói hai tân hoàng vị bất cứ kẻ nào cũng có thể khiêu chiến, vậy không biết hai người bọn ta có được không?”

Trên vương tọa Mạn Đồ La một lần nữa mở mắt nhìn Mục Trần, kim quang bắt đầu xuất ra. Chợt trên gương mặt nhỏ nhắn của nàng hiện lên vẻ cười mà không cười

Tuy Mục Trần với Cửu U che giấu linh lực ba động nhưng lấy thực lực mạnh mẽ của nàng liếc mắt cũng nhìn thấu được thực lực của ha người

“Được” Mạn Đồ La gật đầu nói

Chiến tràng lại một lần nữa rung động, bất quá lúc này nhóm người Tu La vương lại cau mày. Bọn họ không nghĩ Mục Trần với Cửu U vẫn muốn tranh đoạt hoàng vị với Long Tí chí tôn với Khô lão nhân

Thực lực của Long Tí chí tôn với Khô lão nhân đều là cửu phẩm đã lâu, ngay cả Thiên Thứu hoàng với Linh Đồng hoàng cũng chỉ ngang sức

mà thôi

Bọn họ cũng biết, Mục Trần với Cửu U ly khai một năm thì thực lực vẫn có đề thằng. Lúc đi Cửu U còn chưa đạt thất phẩm, Mục Trần mới là lục phẩm. Một năm qua tăng lên một phẩm thôi cũng là cực hạn rồi

(DG:cả đám lấy thiên tư thường nhân so với thiên tài à, ăn dưa bở cả đám)

Do đó nếu gặp Long Tí chí tôn với Khô lão nhân sẽ không có chút phần thắng nào

Long Tí chí tôn với Khô lão nhân ánh mắt chợt lóe, không nói gì nhưng không ai thấy khóe miệng trào phúng nhếch một cái

Danh vọng của Mục Trần với Cửu U không thấp, nếu bình thường thì Long Tí chí tôn với Khô lão nhân không có cách nhưng lúc này hai người tự mình đưa đến chẳng khác nào tự thân chịu nhục

Long Tí chí tôn với Khô lão nhân muốn xem hai “nghé con không sợ cọp” này thảm bại trong tay bọn hắn, thanh danh của Mục Trần với Cửu U sẽ xuống tới mức nào?

“Mục vương, Cửu U vương, tranh đoạt tân hoàng vị không phải chuyện đùa, hai người các ngươi cẩn trọng” Thiên Thứu hoàng trịnh trọng nhắc nhở, tuy hắn cảm giác được linh lực ba động của Mục Trần với Cửu U rất khác nhưng từ suy nghĩ bình thường nên cho rằng thực lực Mục Trần với Cửu U sẽ không đề thăng quá nhiều

“đa tạ Thiên Thứu hoàng nhắc nhở” Mục Trần cười nói, nhưng cũng không có ý rút lui

Thiên Thứu hoàng thấy vậy trong mắt có vẻ nghi hoặc, hắn có thể từ ngữ khí của Mục Trần mà cảm nhận được một cỗ tự tin. Lấy lý giải của hắn tuy Mục Trần còn trẻ nhưng lại trầm ổn, nếu không nắm chắc sẽ

không mạo hiểm. Chẳng lẽ tên gia hỏa này có thủ đoạn nào lợi hại chống lại cửu phẩm chí tôn đỉnh phong?

Nghĩ đến Mục Trần là một linh trận sư, chiến trận sư cùng với một mớ con bài tẩy Thiên Thứu hoàng mói bớt lo lắng. Hắn hy vọng Mục Trần có nắm chắc, nếu không mà rước lấy nhục thì sẽ làm cho Cửu U cung phải hứng chịu đả kích rất lớn

“ha hả, nếu nhị vị muốn thế thì lão phu đành một lần ỷ lớn hiếp nhỏ vậy” Khô lão nhân khàn khàn cười nói. Chợt thân ảnh lóe lên trực tiếp xuất hiện ở một thạch đài trên chiến tràng, hài hước nhìn lên Mục Trần với Cửu U đang huyền phù

“Không biết trong nhị vị ai sẽ khiêu chiến lão phu? Nếu lão phu thua thì tân hoàng vị ta sẽ không đụng đến”

Trên chiến tràng vô số mục quang nhìn về Mục Trần với Cửu U, có chờ mong, có cả nghi hoặc, trong đó cũng có một ít mục quang hả hê

“đã nghe đại danh khô lão nhân từ lâu, hôm nay để ta đến lãnh giáo xem”

Dưới vô số mục quang chú mục, Cửu U nhoẻn miệng cười. Thân thể mềm mại yểu điệu khẽ động liền xuất hiện trước mặt Khô lão nhân, trong mỹ mâu của nàng như có hỏa diễm bùng cháy

Đó là chiến ý bùng cháy

Khổ tu hai năm trong không gian thần hải, mượn tinh huyết truyền thừa bất tử điểu và được bất tử thú tôn chỉ điểm nên giờ đây thực lực Cửu U nàng đột nhiên tăng vọt. Nên giờ nàng cần một một đối thủ xứng tầm để kiểm nghiệm thực lực, mà Khô lão nhân là một đối thủ tốt nhất

Khô lão nhân mạn bất kinh tâm nhìn Củu U, chợt nhíu mày. Hôm nay quan sát kỹ hắn mới thấy linh lực của nàng đã nội liễm, không chút hiển lộ

“ngươi ẩn tàng linh lực?” Khô lão nhân kinh nghi hỏi

Cửu U thản nhiên cười không nói, chỉ bước ra một bước nháy mắt linh lực khủng bố trong nội thể bùng phát điên cuồng như hỏa sơn phún xuất. Chốc lát cả thiên địa chấn động, linh lực mênh mông từ nội thể Cửu U tỏa ra uy thế đáng sợ

Trên chiến tràng, vô số mục quang kinh hãi nhìn về thân ảnh xinh đẹp kia, đặc biệt là Tu la vương thấy một màn này hai mắt như lồi ra

Sắc mặt Thiên Thứu hoàng với Linh Đồng hoàng kịch biến, bọn họ chấn động nhìn thân ảnh Cửu U sau đó hít một hơi, ngữ khí không thể tin nói “nàng đã đột phá đến cửu phẩm chí tôn rồi?”

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1079: Bất Diệt Hỏa Thần Tráo

"Cửu phẩm chí tôn. . ."

Trên chiến tràng khổng lồ, vô số mục quang khiếp sợ nhìn thân ảnh của Cửu U. Chúng cường giả há hốc mồm, vẻ không thể tin nổi. Tin tức lúc trước nói Cửu U vương chỉ mới thất phẩm chí tôn thôi mà? Sao giờ lại đến cảnh giới này?

Đám người Tu La vương, Liệt Sơn vương ai cũng kinh hãi, giờ bọn họ đã yếu hơn Cửu U rồi. Nhớ lại trước khi ly khai thì thực lực Cửu U trong chư vương xem như không tệ, nhưng cao lắm cũng chỉ đứng hạng ba hay hạng tư thôi. Còn bây giờ, thậm chí cả Tu La vương còn chưa bước vào cảnh giới Cửu phẩm được thì sao nàng lại đi trước một bước được chứ?

“Chắc là sử dụng bí pháp tạm thời đề thăng cảnh giới?” Có kẻ kinh nghi bất định nói

“Không có khả năng đó, nếu dùng bí pháp cường hành đề thăng thì linh lực sẽ rất khó khống chế, nhưng linh lực của Cửu U vương phát ra lại không có chút nào là hỗn loạn. Như vậy đích xác là thực lực bản thân chứ không phải dùng bí pháp”

“Có thể sao? Lúc này còn chưa được một năm sao thực lực nàng ấy lại tăng khủng khiếp vậy?”

Thanh âm bàn tán vang lên, sắc mặt chư vương kinh nghi nhưng cuối cùng cũng mờ mịt lắc đầu. Hiển nhiên bọn họ không biết trong một năm

qua Cửu U đã trải qua chuyện gì mà lại cho thực lực của nàng lại mạnh như thế, tăng lên kinh người.

Khắp chiến tràng đều là ánh mắt kinh hãi khiếp sợ thì trên thạch đài Khô lão nhân trơn trừng hai mắt nhìn chằm chằm Cửu U vẻ không thể tin, bất quá là hắn kiến thức rộng rãi nên nhanh chóng thu liễm biểu tình kinh hãi. Chỉ là lần nữa nhìn Cửu U không còn vẻ khinh thường, thay vào đó là vẻ ngưng trọng tột cùng

Bởi vì hắn nhận thấy khí tức nguy hiểm từ linh lực bộc phát từ nội thể của Cửu U

Có người nói Cửu U vương đến từ Cửu U tước tộc, có thần thú thể chất nên chiến lực vô cùng cường hãn, mặc dù trước mắt hai người đều mới đạt đến cảnh giới cửu phẩm chí tôn nhưng nếu cùng tranh đấu thì ngay cả Khô lão nhân cũng không có lòng tin tuyệt đối

Đến lúc này bọn hắn mới hiểu được vì sao Mục Trần lại tự tin như vậy, nguyên lai thực lực của Cửu U vương đã đạt cửu phẩm rồi. Thực lực cỡ này quả thật có tư cách tranh đoạt tân hoàng vị Đại la thiên vực

“quả thật lão phu có mắt không tròng. Đã vậy hôm nay lão phu liền lãnh giáo thủ đoạn của Cửu U vương” Khô lão nhân liếc Cửu U, chợt hăn vươn song chưởng gầy trơ xương ra, đôi mắt đực ngầu có tinh quang bạo phát

Khô lão nhân vừa nói xong thì linh lực mênh mông từ thân thể khô héo của hắn tỏa ra, hôi sắc linh lực đi đến đâu thì vạn vật đại địa nơi đó đều héo rũ, dĩ nhiên là linh lực của Khô lão nhân có năng lực đặc biệt

Những kẻ tiến vào cửu phẩm đồng thời lăn lôn xông pha thành danh ở Bắc Giới đều là những nhân vật không đơn giản

Hai cỗ linh lực mênh mông đối kháng nhau, mặc dù chưa chính thức động thủ nhưng áp lực đáng sợ làm vô số cường giả ở đây tê dại da đầu

Trong đôi mắt đục ngầu của Khô lão nhân lần nữa có tinh quang, hắn bước một bước nháy mắt linh lực bắt đầu sôi trào, hóa thành vô số hôi sắc quang hồng điên cuồng nhắm Cửu U phóng tới

Những đạo quang hồng linh lực ẩn chứa khí tức khô diệt, mỗi chỗ lướt qua không gian như suy yếu muốn sụp đổ

“Đó là khô vinh linh lực của Khô lão nhân a, nếu bị đánh trúng thân thể sẽ lập tức khô héo không còn sức sống, ngay cả linh lực cũng phải tiêm nhiễm từ từ yếu bại” trên chiến tràng chúng cường giả hoảng sợ nhìn hắc sắc quang hồng linh lực, chỉ cần bọn họ nhiễm một tí e rằng cũng bị trọng thương

Nếu lúc này Khô lão nhân công kích bọn họ chỉ sợ một chốc chỗ này chỉ còn vô số thân thể đang hủ bại mà thôi

Dưới vô vàn ánh mắt soi mói nhưng Cửu U vẫn bình thàn nhìn thế công của Khô lão nhân, chợt ngọc thủ giơ lên sau đó cách không đè xuống

Oanh long!

Linh lực mênh mông như vạn trượng hải lãng xuất ra, trong linh lực vậy mà tản ra nhiệt độ cực cao, thiêu đốt liên tục ngay cả không khí đều muốn bị đốt cháy

Xuy xuy!

Hai cỗ linh lực va chạm, nhưng lại ngoài dự đoán là không có âm thanh kinh thiên động địa gì bởi vì ở nơi va chạm đó hai cỗ linh lực đang không ngừng thôn phệ lẫn nhau, không gian xung quanh bị thôn phệ thành từng đạo hắc sắc liệt phùng

Hôi sắc quang hồng điên cuồng lao tới nhưng bất luận suy khí có mạnh cỡ nào cũng không thể tiếp cận Cửu U trong vòng nghìn trượng

Tuy linh lực Khô lão nhân quỷ dị nhưng Cửu U cũng không phải dạng vừa, dưới sự chỉ điểm của Bất tử điểu thú tôn nàng đã tu thành chân chính bất tử viêm, do đó linh lực của nàng đã có biến hóa to lớn

Bất tử viêm chứa sinh tử lực, từ góc độ khác mà nói thì dù cho linh lực Khô lão nhân bá đạo cỡ nào, có thể xâm thực cường giả khác nhưng muốn tiêm nhiễm linh lực của Củu U thì là chuyện không thể

Trên chiến tràng chúng cường giả thần sắc ngưng trọng chứng kiến dù Khô lão nhân công kích cỡ nào cũng không thể tiến vào phạm vi nghìn trượng quanh Cửu u

“Khô lão, nếu ngươi chỉ có mấy thủ đoạn cỡ này e rằng tân hoàng vị sẽ khó vào tay ngươi đấy” trên thạch đài Cửu U cười nói, nhìn thế công của Khô lão nhân tuy mãnh liệt nhưng chủ yếu là thăm dò mà thôi

Nhãn thần của Khô lão nhân ngưng trọn, chợt hắn gật đầu sau đó huy động song thủ kết ấn, nháy mắt linh lực như long quyển long bạo ngưng tụ lại, hình thành một cự đại hư ảnh linh lực

Hư ảnh linh lực vô cùng kỳ dị, nhìn qua như có nhân hình nhưng chỉ toàn lá khô mà thôi. Từ xa nhìn lại phảng phất như tham thiên đại thụ sinh cơ bừng bừng, chỉ là đại thụ này lại tản ra suy khí, làm cho thiên địa linh lực nhanh chóng suy yếu

“Đó là pháp thân của Khô lão nhân, Khô Vinh pháp thân!” chúng cường giả nhìn thấy đại thụ xuất hiện phía sau khô lão nhân, ánh mắt co quắp cúi đầu kinh hô

Khô lão nhân tu luyện Khô Vinh pháp thân có chỗ kỳ dị, trong chín mươi chín pháp thân bảng thì xếp hạng sáu mươi mốt. Người ta đồn rằng để tu luyện được pháp thân này phải hấp thu thật nhiều suy khí trong thiên địa, mà khô lão nhân lại khổ tu ở nơi vô tận hoang vu cuối cùng mới ngưng luyện được Khô Vinh pháp thân

Pháp thân này mỗi khi giơ tay nhấc chân đều mang theo suy khí, nếu để xâm nhập vào cơ thể sẽ làm thân thể từ từ khô héo mà chết, bá đạo tà dị vô cùng

Thủ đoạn vậy là con bài tẩy của khô lão nhân, nhưng không ai ngờ mới vừa giao thủ với Cửu U thì khô lão nhân đã dụng bài tẩy rồi, hiển nhiên qua lần thăm dò trước đó hắn đã nhận ra thủ đoạn tầm thường không tạo ra tác dụng nào với Cửu U

Thân thể Khô lão nhân từ từ lăng không, sau đó xuất hiện trên đại thụ pháp thân, nhìn xuống Cửu U khàn khàn nói “Nếu Cửu U vương có thể chống lại khô vinh chi lực, lão phu cam tâm tình nguyện nhận thua”

Củu U ngẩng đầu cười, mỹ mâu của nàng nhìn về tham thiên đại thụ, cảm nhận suy khí tà dị. Nàng không chút sợ hãi mà còn cười lớn nói “nếu khô vinh pháp thân của lão có thể phá được hỏa tráo của ta, ta cũng cam nguyện nhận thua”

Nàng vừa nói xong linh lực mênh mông liền ngưng tụ hóa thành một hắc sắc cự tước khổng lồ, song dực huy động.

Lúc này có tiếng trường minh từ cự tước phát ra, song dực chợt cóp hỏa viêm bùng phát, hỏa viêm trong suốt thật kỳ lạ

"Bất diệt Hỏa thần tráo!"

Cửu U khẽ quát trong lòng, chỉ thấy hỏa viêm phóng ra, không gian xung quanh bị thiêu đốt vặn vẹo sau đó hóa thành hỏa tráo vạn trượng bao phủ khô vinh pháp thân của khô lão nhấn

Hừng hực!

Hỏa viêm trong suốt bao phủ khô vinh pháp thân, gương mặt già nua của khô lão nhân run lên nói “Cửu U vương thật có lòng tin a, một đạo hỏa tráo mà muốn vây khốn lão phu ư?”

Hắn cười lạnh một tiếng, thần sắc nghiêm nghị, ấn pháp chợt biến đổi. Sau đó tham thiên cổ thụ chợt phiêu động, hàng vạn hôi quang điên cuồng xuất ra như muốn cuốn theo cả thiên địa

"Khô thiên thủ!"

Hàng vạn hôi quang tụ lại thành một hôi sắc thiên thủ khổng lồ, thiên thủ vừa hiện thì cả thiên địa như ảm đạm

Chúng cường giả tê dại da đầu, bọn họ đã nhận ra đây là thủ đoạn thành danh của khô lão nhân. Nếu để công kích tà dị này đánh trúng chỉ sợ ngay cả bát phẩm chí tôn nhục thân suy kiệt mà đi đời nhà ma ngay lập tức

Dĩ nhiên tuy ngoài miệng khô lão nhân nói cứng nhưng trong lòng kiêng kị Cửu U cực điểm, nếu sơ ý một chút là sẽ lật thuyền trong mương ngay

Khô hoàng cự thủ quét qua chân trời, nhìn nhẹ nhàng như không nhưng trong đó lại ẩn chứa lực lượng khủng bố, làm chúng cường giả phải sợ hãi

Cự thủ nhắm vào hỏa tráo, chỉ thấy trên hỏa tráo chợt gợn sóng, sau đó hỏa viêm lưu chuyển, một cỗ hỏa viêm trong suốt bắn ra oanh kích vào cự thủ

Oanh oanh!

Hai cường giả xông vào nhau, ba động trùng kích lan ra. Sắc mặt khô lão nhân kịch biến, bởi vì lúc này khô thiên thủ của hắn như gặp phải khắc tinh, nơi nào hỏa viêm lướt qua thì khô thủ giống như củi mục bị thiêu đốt

“Hỏa viêm thật bá đạo!”

Trên chiến tràng vô số cường giả sắc mặt trắng bệch khiếp sợ

Thiên Thứu hoàng với Linh Đồng hoàng nhãn thần ngưng trọng, từ hỏa viêm trong suốt này bọn họ cảm nhận được sự nguy hiểm mãnh liệt

“ngươi…đây là bất tử chi viêm?”

Khô lão nhân hoảng sợ nhìn hỏa viêm trong suốt này, thanh âm trở nên bén nhọn rú lên. Hắn tu luyện khô vinh pháp thân, tu luyện khô vinh lực, lực lượng này âm tà vô cùng nhưng lại sợ lực lượng chí dương chí cường. mà bất tử viêm lại chính là khắc tinh trong khắc tinh, bởi vì dù khô vinh lực của hắn xâm thực cõ nào cùng không thể xâm thực được sinh cơ bất tận của bất tử viêm

Cửu U mỉm cười nhìn sắc mặt khô lão nhân đại biến, cái này là bất diệt hỏa thần tráo, do bất tử điểu thú tôn truyền cho nàng. Nếu thi triển tuy không cách nào đánh trọng thương khô lão nhân nhưng khốn trụ hắn thì dư sức

“Khô lão, ngươi có thể tiếp tục thử” Cửu U nói

Sắc mặt khô lão nhân trắng bệch, cười khổ một tiếng lắc đầu nói “Cửu U vương thiên tư trác việt, trận này lão phu thua”

Trên chiến tràng “Ồ” lên, không ai nghĩ khô lão nhân lại nhận thua như vậy. Bất quá chỉ người trong cuộc mới biết hỏa tráo này là thứ khắc chế hắn, nếu muốn cường hoành phá vỡ thì phải dốc toàn lực mới làm được, như vậy không chỉ tốn thời gian mà còn cho Cửu U cơ hội lấy khỏe đánh mệt. Do đó dù có đột phá hỏa tráo thì thắng bại cũng chỉ là cách nói mà thôi

Đã vậy còn không bằng thẳng thắn nhận thua, miễn cho làm chuyện vô dụng

“Đa tạ” Cửu U mỉm cười, ngọc thủ giơ lên hỏa tráo liền hóa thành hỏa viêm trong suốt bị nàng chu miệng nhỏ hút vào, nhiệt độ trong thiên địa phút chốc đã khôi phục lại bình thường

Thân ảnh Khô lão nhân xuất hiện trên thạch thai, sắc mặt vô cùng khó coi nhìn Long Tí chí tôn bên cạnh thấp giọng nói “Cửu U vương không đơn giản, ta nghĩ Mục Vương cũng thế, hắn chỉ đang giả trư ăn cọp biểu hiện bộ dáng có thể dễ dàng đối phó thôi”

“Giả thần giả quỷ mà thôi."

Tinh quang trongmắt Long Tí chí tôn chợt lóe, hắn nhìn qua Mục Trần đang mỉm cười, mắng một tiếng sau đó nhìn Khô lão nhân lạnh lùng nói “Cửu U có thần thú chi thân, hơn nữa có bất tử viêm tự nhiên là khó đối phó. Bất quá ta không tin, Mục Trần là nhân loại, trong thời gian ngắn ngủi một năm có thể địch lại thực lực của một cửu phẩm chí tôn như ta”

(DG: haizz, thằng nào gặp main cũng nói thế, thằng main lừa đảo mà bao nhiêu kẻ ngu không nhận ra được)

Nói xong Long Tí chí tôn hừ lạnh một tiếng, cước bộ giậm một cái thân ảnh liền xuất hiện trên thạch thai, song nhãn tinh quang lập lòe nhìn Mục Trần, đạm mạc nói

“Mục vương, muốn cướp được tân hoàng vị trong tay bản tôn thì hãy cho bản tôn xem ngươi có bản lĩnh đó không”

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1080: Long Tí Chi Lực

Trên thạch thai Long Tí chi tôn đứng chắp tay, khí thế hiên ngang vững chắc. Chỉ là đang đứng mà lại có cảm giác như một trọng sơn, phảng phát như đại địa phải run rẩy

Long Tí chí tôn với Khô lão nhân đều là cường giả đỉnh phong ở Bắc Giới, chiến tích huy hoàng. Có tin đồn là ngay cả Thần Các cũng mời chào bọn họ nhưng cuối cùng không thành công. Nguyên nhân là do Thần Các phái một vị các chủ, giao thủ cùng Long Tí chí tôn nhưng lại rơi xuống hạ phong. Có thể thấy thực lực cùng danh vọng của Long Tí chí tôn ở Bắc Giới này mạnh cỡ nào

So với Mục Trần, tuy rằng Mục Trần mấy năm nay cũng có chút ít danh vọng ở Bắc Giới nhưng dù sao cũng chỉ là hậu bối còn trẻ tuổi. Trong mắt mọi người, Mục Trần dĩ nhiên có tiềm lực rất lớn nhưng hiện tại không có khả năng tranh phong cùng với Long Tí chí tôn – một cường giả đỉnh phong cả về thực lực lẫn danh vọng

Vì thế khi Long Tí chí tôn thượng đài, đối diện với Mục Trần thì chúng cường giả đều nhìn về Mục Trần. Bất quá trải qua chuyện Cửu U lúc nãy lật ngược thế cờ nên giờ đây không ai dám cười nhạo trào phúng nữa. Tình huống này chứng tỏ Mục Trần chắc chắn có thủ đoạn, vì lấy tính tình của hắn dĩ nhiên sẽ không tự nhiên mà khiêu khích Long Tí chí tôn

Mọi người cảm thấy hứng thú, không biết thủ đoạn của Mục Trần tột cùng sẽ tạo ra bao nhiêu phần uy hiếp với Long Tí chí tôn đây?

Trên chiến tràng đầy những ánh mắt tò mò hứng thú, trên gương mặt tuấn tú của Mục Trần là một vẻ bình tĩnh, hắn lẳng lặng đứng trên thạch thai làm cho Long Tí chí tôn cũng cảm thấy áp lực. thân ảnh Long Tí chí tôn chợt lóe sau đó xuất hiện trên thạch thai

“Mục Vương, ngươi cũng ẩn tàng linh lực a? lẽ nào Mục vương cũng đột phá đến cửu phẩm chí tôn rồi? nếu thế dù bản tôn có bị đánh bại cũng tâm phục khẩu phục” Long Tí chí tôn chú mục nhìn Mục Trần nhàn nhạt nói, ý vị trào phúng. Mặc dù đã có Cửu U làm ví dụ nhưng hắn biết Mục Trần chưa thể đạt được cảnh giới cửu phẩm. Bởi vì thời gian quá ngắn ngủi, dù Mục Trần dùng bất cứ thủ đoạn nào cũng không thể đột phá nhanh như vậy được. Dù cho hắn có thiên đại cơ duyên mà đột phá được thì căn cơ cũng sẽ không vững, ngày sau khó phát triển thêm, do đó cũng không đáng lo

Mục Trần cũng nhận ra ý trào phúng trong lời nói của Long Tí chí tôn nhưng không buồn phiền, trái lại còn cười nhẹ nói “Cửu phẩm chí tôn đích thực ta chưa đạt được”

Mục Trần vừa nói ra thân thể Long Tí chí tôn đang căng thẳng liền thả lỏng, chỉ cần Mục Trần chưa đạt cảnh giới cửu phẩm thì hôm nay dù Mục Trần sử bất cứ thủ đoạn nào hắn cũng không sợ

Trên chiến tràng vang lên thanh âm nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, một vài chư vương âm thầm thở dài. Nếu ngay cả Mục Trần cũng bước vào cảnh giới cửu phẩm thì bọn hắn làm sao còn mặt mũi mà lăn lộn được nữa a

“haizz, Cửu phẩm chí tôn khó có thể đột phá dù có cơ duyên…” Mục Trần ngẩng đầu nhìn thân thể Long Tí chí tôn đang thả lỏng chậm rãi nói

(DG: douma, tưởng tượng cảnh này muốn dọng zô mặt thằng main này quá)

“Nhưng mà ta cũng chỉ kém nửa bước mà thôi”

Mục Trần vừa nói xong, nháy mắt linh lực hùng hậu như hải triều bộc phát ra. Linh lực như kinh đào hải lãng cuồn cuộn trong thiên địa, làm cho khắp thiên địa cuồng phong cuồng thét

Y bào Mục Trần không gió mà bay, hắn mỉm cười nhưng lại có khí thế uy áp từ thể nội bạo phát

Trên chiến tràng vô số cường giả vừa thở dài, gương mặt đang tươi cười chợt ngưng lại. Bọn họ cảm nhận được uy áp này, da đầu đều tê dại

Ba động linh lực đích thực chưa chân chính bước vào cửu phẩm nhưng cũng đã vượt quá bát phẩm, đạt đến bán bộ cửu phẩm rồi. Chỉ còn kém nửa bước thôi là bước vào cảnh giới cửu phẩm chân chính

Mục vương, dĩ nhiên là cường giả bán bộ cửu phẩm!

Cách cửu phẩm chân chính chỉ có nửa bước mà thôi!

(DG: vâng, nửa bước thôi mà khối thằnq bước không qua đấy)

Đám người Tu La vương, Liệt Sơn vương, Huyết Ưng vương khiếp sợ. Lúc Mục Trần mới ly khai chỉ mới đột phát lục phẩm chí tôn mà thôi, nhưng giờ chỉ mới qua một năm mà thực lực đã vọt lên bán bộ cửu phẩm?

Cửu U đề thăng đến cửu phẩm thì còn dễ hiểu, dù gì nàng cũng là thần thú thể chất. Mà thần thú tu luyện khác biệt so với nhân loại nên bọn họ còn có thể lý giải được. Nhưng vì sao Mục Trần cũng đạt được cảnh giới này?

(Tại vì saoooo?)

Trên chiến tràng chúng cường giả chấn động đến không nói được lời nào. Ngay cả Tam Hoàng sắc mặt cũng ngưng trọng, đặc biệt là Thiên Thứu hoàng. Nhãn thần phức tạp nhìn Mục Trần. Lúc đầu Mục Trần theo Cửu U gia nhập Đại La thiên vực thì chỉ mới ngưng luyện chí tôn pháp

thân mà thôi, còn bây giờ mới qua vài năm mà đã đạt được bán bộ cửu phẩm rồi, sắp đuổi kịp bọn hắn.

“Lúc đó lão phu biết thiếu niên này là kẻ phi phàm nhưng không ngờ, mới có vài năm thôi a…” Thiên Thứu hoàng cảm thán, dựa theo tốc độ tu luyện này sợ rằng không bao lâu nữa hắn sẽ bị Mục Trần vượt qua

Tiền đồ người này bất khả hạn lượng. Nếu cho hắn đầy đủ thời gian đừng nói là cửu phẩm chí tôn, không chừng ngay cả vực chủ hắn cũng có tư cách ngang hàng.

Đến lúc này Thiên Thứu hoàng mới minh bạch vì sao vực chủ lại chiếu cố Mục Trần như thế.Trong đó dĩ nhiên có mối quan hệ khác nhưng chung quy là vực chủ tuệ nhãn như đuốc, nhìn được tiềm lực vô hạn của Mục Trần nên chưa bao giờ xem Mục Trần là thuộc hạ mà xem là bằng hữu tương giao, dù thân phận có chênh lệch nhưng hiện tại đã không còn.

Đồng dạng bất cứ ai lần đầu gặp Mục Trần bao giớ nghĩ đến vài năm sau hắn lại đạt được trình độ như vậy đâu

"Bán bộ cửu phẩm. . ."

Chúng cường giả xung quang “ồ” lên, sắc mặt Long Tí chí tôn co quắp nhìn thân ảnh trẻ tuổi kia. Tuy hắn đã dự đoán thực lực của Mục Trần nhưng khi Mục Trần nói ra hắn vẫn nhịn không được mà kinh hãi

Mục Trần còn trẻ mà đã đạt bán bộ cửu phẩm, thiên phú thật bất khả tư nghị

Hơn nữa làm Long Tí chí tôn không thể tin là linh lực từ thể nội Mục Trần bộc phát ra liên miên bất tận, cuồn cuộn không dứt. Linh lực không có chút hư phù, nói cách khác là căn cơ của Mục Trần vô cùng vững chắc

Quả thực không thể tin được, chỉ mới qua một năm mà thực lực của Mục Trần tăng đến tam phẩm. Dù phục dụng thiên địa thần bảo đề thăng thực lực thì linh lực cũng sẽ khó khống chế. Còn đằng này linh lực hùng hậu được Mục Trần tùy tâm sở dục, thuận buồm xuôi gió không chút hỗn loạn

“Tiểu tử này…”Long Tí chí tôn cau mày, trong nhãn quang nổi lên vẻ kiêng kỵ, không còn khinh thường như trước nữa. Bởi vì Mục Trần quá kinh nhân, hắn không thể xem thường được

“Xem ra Mục vương đã có chuẩn bị rồi a”

Long Tí chí tôn hít một hơi, áp chế tâm tình sắc mặt mới từ từ bình thản lại. Hiện tại không phải lúc bận tâm tại sao thực lực Mục Trần lại đề thăng mạnh như thế mà căn cơ lại vững chắc vô cùng, mà tân hoàng vị đi kèm với quyền lợi, tài nguyên khổng lồ ở Đại la thiên vực này hắn không thể nhường cho ai khác được

Cũng còn may là tuy căn cơ linh lực Mục Trần vững chắc nhưng dù sao cũng chỉ là bán bộ cửu phẩm, cùng với chân chính cửu phẩm có chênh lệch không nhỏ

Chỉ cần không khinh thường chủ quan thì bằng thực lực của hắn có thể áp chế được Mục Trần

Nghĩ đến đây Long Tí chí tôn mặt không đổi sắc nhìn Mục Trần nói “Mục vương còn trẻ như vậy mà đã đạt cảnh giới bán bộ cửu phẩm quả thật hiếm có khó tìm, Nhưng nếu muốn bản tôn nhường tân hoàng vị thì phải nhìn thực lực bán bộ cửu phẩm của ngươi có năng lực làm được hay không?

Long Tí chí tôn vừa nói xong thì song nhãn phát ra tinh quang, chốc lát linh lực điên cuồng phóng xuất. Phong khởi vân dũng làm thiên địa trở nên ảm đạm vài phần, đại địa dưới chân hắn phảng phất như run rẩy gầm rú

Thân ảnh Long Tí chí tôn mơ hồ trở nên cao lớn vô cùng, áp lực tràn ra làm mọi người cảm thấy ngạt thở

Nguyên bản cảm giác áp bách từ linh lực của Mục Trần vào lúc này đã bị tiêu trừ, khí thế bá đạo của Long Tí chí tôn như nhất tôn chiến thần, không ai dám khiêu khích uy quyền.

Long Tí chí tôn vừa ra tay đã bộc lộ thực lực kinh nhân của mình, áp lực bá khí còn mạnh hơn Khô lão nhân lúc trước

Dưới vô số mục quang kinh sợ, song chưởng Long Tí chí tôn nắm chặt, linh quang bạo phát. Bên ngoài thân thể hắn ngưng tụ vô số đạo linh văn tối nghĩa, mà song thủ của hắn lúc này phát ra hồng quang mãnh liệt, mơ hồ có tiếng long ngâm vang vọng

"Phanh!"

Song chưởng Long Tí chí tôn chấn động, y sam bị chấn nát. Song thủ lộ ra, chỉ thấy to lớn cường tráng bằng thân thể hài đồng. Hơn nữa trên song thủ còn có hồng long lân hiện lên, thập chỉ sắc bén như long trảo

Chứng kiến song thủ của Long Tí chí tôn, Thiên Thứu hoàng và Linh Đồng hoàng biến sắc, nhãn thần kiêng kỵ. Có người nói song chưởng của Long Tí chí tôn có long lực, người này giao thủ với cường giả sơ nhập cửu phẩm đỉnh phong, chỉ dựa vào song chưởng mà oanh phá chí tôn pháp thân đối phương

Vì thế các cường giả cửu phẩm chí tôn đều kiêng kỵ Long Tí chí tôn. Long tí chi lực bá đạo không thể hình dung được

Mà Long Tí chí tôn hiển nhiên là xem trọng Mục Trần nên mới không do dự hiển lộ Long thủ, dĩ nhiên là muốn toàn lực ứng phó, lấy thế lôi đình kích bại Mục Trần

“Gia hỏa này thật cẩn thận, xem ra Mục Trần gặp nguy hiểm rồi”

Đám người Thiên Thứu hoàng liếc nhìn nhau, sắc mặt ngưng trọng vô cùng. Mục Trần mới là bán bộ cửu phẩm, đối chiến với Long tí chi lực, e là không chiếm được chỗ tốt rồi

Dưới vô số ánh mắt ngưng trọng, Mục Trần hít một hơi. Trong đôi mắt đen nhánh có một ngọn hỏa diễm ngưng tụ

“Long tí chi lực à”

(DG: anh đếch sợ nhá)

Mục Trần lẩm bẩm, song chưởng chợt nắm lại, trên song chưởng ám kim sắc long phượng chi linh hiện lên, chúng từ từ mở mắt ra

Để ta xem Long tí chi lực của ngươi so với Chân long phượng lực của ta, tột cùng cái nào bá hơn?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1081: Chiến Cửu Phẩm

Trên thạch thai Long Tí chí tôn ngạo nghễ đứng đó, trên huyết sắc song thủ dày đặc long lân tựa như một đôi long tí dữ tợn, mơ hồ còn có thanh âm long ngâm vang lên

Vô số ánh mắt kính sợ nhìn về long tí của Long Tí chí tôn, đó là con bài tẩy làm nên danh tiếng cho Long Tí chí tôn. Mà danh hào Long Tí chí tôn cũng từ nó mà có, những năm qua ở Bắc Giới có không ít cường giả đỉnh phong đã bại trận dưới đôi long tí này, từ đó làm nên uy danh hiển hách cho Long Tí chí tôn

Phía trước Long Tí chí tôn là Mục Trần đang bình thản, song thủ nhẹ buông hai mắt nhắm hờ. thân thể được linh lực bao phủ, không gian như bị chấn động, khí thế thật bất phàm

Bất quá đối với Mục Trần lúc này thì Long TÍ chí tôn chỉ đạm mạc nhìn một cái sau đó tinh quang trong mắt bạo phát, giậm chân một cái

Dưới cước lực của Long Tí chí tôn thạch thai rộng lớn bị chấn động một cái, phiến đá dưới cước chưởng của Long Tí chí tôn nháy mắt liệt toái, từng đạo liệt phùng to như thạch long lan tràn khắp chiến tràng, cuồng phong nổi lên cuốn theo toái thạch tàn phá khắp nơi. Lực trùng kích khủng khiếp, nơi nào cuồng phong đi qua đều bị chấn toái

Long Tí chí tôn lấy thế bá đạo mà xuất thủ, chỉ một cước mà thôi. Nhưng chỉ có ai có nhãn lực mới biết những đạo liệt phùng hình thành đó dù hơn mười vị bát phẩm chí tôn hợp lực ngăn lại e rằng nhục thân cũng sẽ bị chấn nát, huyết nhục tứ tán

Đạo liệt phùng cuồng bạo tràn tới, Mục Trần từ từ mở mắt. Trong con ngươi có chiến ý nhiệt huyết bùng cháy, sau đó không những không tránh mà còn tiến lên một bước, dậm một cái linh lực liền tiến nhập vào đại địa. Nhất thời cả đại địa bị chấn toái, một đạo liệt phùng cự đại tràn ra, trong đó có linh quang lập lòe dĩ nhiên là do linh lực cường đại ngưng tụ thành

Đối mặt với công kích bá đạo của Long Tí chí tôn, Mục Trần dĩ nhiên lại chọn phương pháp cứng đối cứng

Hai đạo liệt phùng bạo xạ tới, dưới vô số mục quang chú thị liền trực tiếp va chạm vào nhau

Oanh long!

Sát na, khắp chiến tràng là toái thạch phô thiên cái địa, từng đạo liệt phùng lan ra cuối cùng “oanh long” một tiếng, tòa thạch thai trực tiếp bị chấn thành hai nửa

Mắt thường có thể thấy từng ba động xung kích lan ra, Mục Trần với Long Tí chí tôn phải đứng mũi chịu sào nên thân thể hai người bị chấn mạnh, thối lui mấy bước mới ổn định được

Đông! Đông!

Mục Trần lùi vài bước mới đứng vững được, mỗi bước đều để lại dấu chân lún sâu trên thạch phiến, chỉ một cước cuối cùng là không in vào thạch phiến

Mà Long Tí chí tôn chỉ lùi một bước là đã ổn định thân hình

Như vậy lần đầu giao phong thì Long Tí chí tôn đã chiếm ít thượng phong, bất quả kết quả như vậy dù là Long Tí chí tôn hay các cường giả trên chiến tràng đều con ngươi đều co rút

Một cước trước đó tuy chưa phải toàn lực của Long Tí chí tôn nhưng lại có lực hủy diệt, không phải một bán bộ cửu phẩm có thể chống đỡ.

Vậy mà Mục Trần không những có thể chính diện ngạnh kháng mà chỉ lui vài bước mà thôi

Vì thế tuy Long Tí chí tôn chiếm thượng phong nhưng cũng không đáng kể

Trên ngân tọa, Thiên Thứu hoàng với Linh Đồng hoàng hai mặt nhìn nhau, thần sắc ngưng trọng. Bọn họ biết nếu đổi lại là bọn họ đối mặt với một cước của Long Tí chí tôn thì cũng chưa chắc làm tốt hơn Mục Trần

Mà Mục Trần mới là bán bộ cửu phẩm mà đã làm được như thế, có thể thấy chiến lực của hắn đã vượt qua những gì có thể thấy

"Có ý tứ. . ."

Long Tí chí tôn như hổ rình mồi nhìn chằm chằm Mục Trần, sau đó nhếch miệng cười. Bất quá nụ cười chưa dứt thì thân ảnh đã lao tới

Không khí xung quanh bị đè ép bạo tạc, tốc độ của Long Tí chí tôn quá nhanh, vô số cường giả quan chiến rất ít người có thể theo kịp tốc độ đó

“Nhanh quá!” vô số cường giả kinh hô

Lúc Long Tí chí tôn lao tới thì ánh mắt của Mục Trần chợt ngưng lại, nháy mắt song thủ giao nhau giơ lên che chắn phía trước

Không gian hư vô trước mặt như bị bạo liệt, một quyền đầu bao phủ đầy xích hồng long lân xuất ra. Mang theo lực lượng bài sơn đảo hải nện vào song thủ của Mục Trần

Không khí bị chấn bạo, thân thể Mục Trần nhận phải trọng kích bị chấn bay ra ngoài, dư ba xung kích không ngừng tỏa ra làm không gian xung quanh không ngừng bạo liệt

Một quyền đánh bay Mục Trần, Long Tí chí tôn cười mỉm sau đó không để cho Mục Trần có thời gian phản ứng liền lần nữa lao tới

Oanh long!

Quyền đầu như long trảo lần nữa xuất ra nhắm vào ngực Mục Trần. Tốc độ xuất quyền quá nhanh làm cho không khí bị nén lõm vào

Long quyền điên cuồng xuất ra bất quá lúc gần trúng vào thân thể Mục Trần thì một thủ chưởng mảnh khảnh đột ngột xuất hiện, ngủ chỉ vươn ra nắm trọn long quyền trong lòng bàn tay

Thanh âm trầm muộn vang lên, không gian xung quanh như bị bạo tạc. Trên chiến tràng, chúng cường giả thấy cảnh này da mặt đều co quắp

Trên không có hai thân ảnh đang va vào một chỗ, Long Tí chí tôn vẫn một tư thái đang xuất quyền mà Mục Trần thì ngũ chỉ bao trùm quyền đầu của Long Tí chí tôn. Ngũ chỉ lực của Mục Trần thâm sâu khó dò, dù lực quyền của Long Tí chí tôn mạnh cỡ nào cũng không thể tiến thêm một chút

Long Tí chí tôn biến sắc, gắt gao nhìn thủ chưởng mảnh khảnh của Mục Trần. Gần như thế nên hắn nhìn thấy một đạo ám kim quang văn long trảo từ trong y bào hiện ra, bao phủ quanh ngũ chỉ của Mục Trần

Trên ám kim long trảo đó, Long Tí chí tôn cảm nhận được áp lực. Áp lực này làm xích hồng long tí của hắn phải ảm đạm vài phần

Mục Trần ngẩng đầu nhìn Long Tí chí tôn đang biến sắc, bình tĩnh nói “long lực không chỉ mình ngươi có”

“Vậy sao?”

Long Tí chí tôn cười nhạt, long lực là chỗ dựa để hắn kiêu ngạo đến bây giờ. Tuy hắn không biết vì sao Mục Trần cũng có nhưng hắn tin Mục Trần tuyệt không thể hơn được hắn

“một mao đầu tiểu tử như ngươi thì biết gì về long lực chân chính? Buồn cười”

Long Tí chí tôn hung ác nhìn Mục Trần, tâm niệm vừa động, xích hồng long lân trên song thủ liền biến hóa, phảng phất như biến thành nham tương khủng khiếp, long ngâm vang vọng. Mơ hồ có một cỗ lực lượng hủy diệt đang thức tỉnh

Phừng phừng!

Từ xa nhìn lại song chưởng của Long Tí chí tôn như có nham tương đang bốc cháy, uy năng cường hãn phát ra. Ba động linh lực làm cho đám người Thiên Thứu hoàng giật mắt

“Cúttttttt”

(DG:cút cút ra, cút ra

pacman emoticon

)

Lực lượng đáng sợ từ long tí phát ra, Long Tí chí tôn chợt quát một tiếng, quyền đầu đột nhiên chấn động một cái. Chỉ thấy ngũ chỉ của Mục Trần bị chấn văng ra

Thoát khỏi ngũ chỉ của Mục Trần, Long Tí chí tôn song nhãn đỏ bừng tiến lên một bước. Song quyền như xích long cuồng vũ hóa thành vô số quyền ảnh phô thiên cái địa, quyền ảnh ẩn chứa lực lượng hủy thiên diệt địa bao trùm lấy thân ảnh Mục Trần

Mỗi quyền ảnh mang theo lực lượng kinh thiên động địa, chấn toái hư không

Lúc này bộ dángLong Tí chí tôn đang cuồng bạo, dù cường giả sơ nhập cửu phẩm chí tôn nhưng không ai dám chính diện hứng lấy phong mang

Phanh! Phanh!

Lực lượng cuồng bạo của Long Tí chí tôn lần nữa áp chế Mục Trần. Quyền ảnh thao thiên làm Mục Trần trở tay không kịp phải lùi về sau. Mỗi lần ngạnh kháng làm Mục Trần thống khổ muốn chết

Trên trời hai thân ảnh giao nhau một chỗ, dư ba chấn động thật đáng sợ, không gian liệt toái làm các cường giả quan chiến khiếp đảm tâm can

Ngạnh kháng thêm một đạo quyền ảnh cuối cùng Mục Trần chịu không nổi bị chấn văng ra, song cước dẫm lên thạch thai tạo thành hai rãnh sâu hoắm

Mục Trần mạnh mẽ ổn đinh thân hình, lúc này bộ dáng chật vật vô cùng. Y bào bị chấn nát, trên song thủ đầy thương tích tiên huyết nhiễm đỏ. Chỉ là thần sắc vẫn bình thản như cũ, trong đôi mắt đen nhánh chiến ý bùng cháy dâng trào

Đây là lần đầu tiên Mục Trần hắn chính diện giao phong với cửu phẩm chí tôn chân chính

Tuy chiến đấu kịch liệt nhưng nội tâm Mục Trần đang tuôn trào. Đó là cảm giác vui sướng khi thực lực bản thân đề thăng đến mức này

Trong mắt hắn cửu phẩm chí tôn từng là đỉnh cao không với tới, không thể địch lại. Nhưng hôm nay, dù Long Tí chí tôn thi triển long lực kinh thế hãi tục nhưng cũng chỉ có thể chiếm ít thượng phong mà thôi

Lúc này giao chiến kịch liệt với Long Tí chí tôn, Mục Trần cảm giác được khổ tu những năm qua cũng không uổng phí

Hắn giờ đây không như xưa nữa

(DG: nguyên văn “今非昔比” là “Kim phi tích tỉ”=nay không như xưa)

Cảm xúc dâng trào, Mục Trần nhịn không được nhếch miệng khẽ cười

“Ngươi còn cười được?” Long Tí chí tôn đang lăng không nhìn xuống Mục Trần lạnh lùng nói

Mục Trần ngẩng đầu nhìn Long Tí chí tôn, ánh mắt thâm thúy cực điểm. Sau đó hắn mỉm cười, thủ chưởng nắm chặt nói “tiếp theo ta một quyền đánh bai ngươi, nếu không ta nguyện nhận thua”

“nói hay lắm!” con ngươi Long Tí chí tôn co rút lại, châm chọc nói

Bất quá hắn vừa nói xong thì trong thân thể của Mục Trần có tiếng long ngâm vang vọng, quang mang ám kim từ thể nội Mục Trần phát ra sau đó biến thành một kim sắc cửu trảo cự long to chừng trăm trượng

Cự long xuất hiện, một cỗ long uy khủng bổ tản khắp thiên địa

Dưới long uy, Long Tí chí tôn kinh hãi dựng tóc gáy. Hắn liếc ngang liếc dọc nhìn cự long chợt thất thanh

“Đây là…chân long?”

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1082: Nhất Quyền Đoạt Hoàng Vị

Ám kim cự long trấn phía sau Mục Trần, long ngâm vang vọng khắp thiên địa. Long uy tỏa ra làm các cường giả quan chiến run rẩy tâm can

"Là chân long?" hai người Thiên Thứu hoàng với Linh Đồng hoàng thất thanh, chân long là long tộc chi hoàng, có được thực lực kinh khủng ngang với Thiên chí tôn

"không phải là chân long chân chính, bất quá có một tia chân long chi ý" Thụy hoàng đang ngái ngủ không biết từ lúc nào đã mở mắt chăm chú nhìn cự long sau lưng Mục Trần mà nói

"Nếu ta đoán không lầm đây là do Mục Trần tu luyện long phượng thể mà có. Không ngờ mới một năm không gặp mà hắn đã tu luyện đến trình độ này rồi"

Thiên Thứu hoàng ngưng trọng nói, bọn họ đối với chuyện Mục Trần có long phượng thể cũng không lạ gì. Nhưng một năm trước Mục Trần không thể nào có long uy bá đạo như bây giờ

"Xem ra với chân long uy ảnh này thì bán bộ cửu phẩm tầm thường không thể nào sánh được"

Nội tâm hai người thầm cảm thán, giờ họ mới hiểu vì sao Mục Trần đối mặt với Long Tí chí tôn mà không chút sợ hãi, thì ra là Mục Trần hắn còn một vài con bài tẩy. Lúc này dựa vào chân long ảnh hắn có tư cách để chính diện đối đầu với cường giả sơ nhập cửu phẩm chí tôn đỉnh phong

Trên vương tọa cao cao, thân thể yêu kiều của Mạn Đồ La vẫn bất động, chẳng qua khi nhìn thấy chân long ảnh của Mục Trần thì trong kim sắc nhãn của nàng lóe lên quang mang kinh ngạc

Chuyện Mục Trần tu luyện long phượng chân kinh Mạn Đồ La nàng cũng biết được ít nhiều, lúc này chân long chi ảnh của Mục Trần là do chân long văn trên thân thể của hắn biến thành. Tuy đạo chân long văn có thể mang lại cho Mục Trần thêm một ít trợ lực nhưng có hạn, hôm nay chân long văn đã biến hóa thành chân long ảnh, chính là hóa thành linh thể nên có lực lượng cực kỳ cường đại

“không biết một năm qua hắn đã trải qua những gì mà tu luyện long phượng chân kinh đến mức này?” Mạn Đồ La nghi hoặc tự hỏi, long phượng chân kinh không chỉ tu luyện trắc trở mà việc đề thăng càng thêm khó khăn hơn. Bởi vì cần đáp ứng điều kiện cực kỳ nghiêm khắc, nàng phỏng đoán muốn đem chân long văn hóa thành chân long ảnh như hôm nay thì không biết phải hấp thu bao nhiêu tinh huyết thần thú mới đủ

Gia hỏa này không lẽ ở thần thú chi nguyên đi đào trộm thi hài tất cả thần thú vẫn lạc a?

Mạn Đồ La thầm nói, lúc này ở giữa chiến tràng Long Tí chí tôn sắc mặt ngưng trọng chăm chú nhìn long ảnh phía sau Mục Trần, nhãn thầy đầy kiêng kỵ

Hắn biết chân long ảnh này không phải hư huyễn mà đích thực có khí tức của chân long

Khí tức này làm long lực trong nội thể hắn bị ngưng trệ, đó chính là uy áp huyết mạch vì chân long chính là vương giả trong long tộc. Huyết mạch tôn quý cường đại vô cùng, mà hắn tuy có long tí nhưng chỉ là long tí của viêm long mà thôi, đẳng cấp huyết mạch thua xa chân long.

Hắn thực không tin được vì sao một nhân loại như Mục Trần lại có được khí tức chân long chân chính

Lúc trước hắn còn châm chọc Mục Trần nhưng giờ đây không còn nữa. khí thế Chân long ảnh mênh mông cường đại, tiếp theo nếu hắn chủ quan khi tiếp một quyền của Mục Trần thì e rằng sẽ lật thuyền trong mương, nhận lấy thất bại ngay

Nghĩ đến đây Long Tí chí tôn hít sâu một hơi, dần áp chế nội tâm kiêng kỵ, thần sắc ngưng trọng, song chưởng nắm chặt. Trên song thủ của hắn xuất hiện hồng quang cường thịch, theo đó song thủ của hắn từ từ bành trướng lên

Mười ngón tay của Long Tí chí tôn trỏ nên sắc bén, trên đó có long lân tinh xảo bao trùm. Lúc này song thủ của hắn không còn hính dáng của nhân loại nữa, cơ hồ hoàn toàn biến thành viêm long trảo đầy hung tợn

Lúc Long Tí chí tôn đang thúc giục lực lượng thì trên toái thạch thai, Mục Trần ngẩng đầu nhìn long ảnh đang huyền phù, nhãn thần đột nhiên lăng lệ

Kim quang từ nội thể Mục Trần phát ra, thân thể Mục Trần phảng phất hóa thành một kim sắc chiến thần. sau đó ngủ chỉ nắm chặt hờ hững tung một quyền

Một quyền này nhìn thong thả nhưng lại trầm trọng vô cùng, phảng phất như chứa cả thập vạn đại sơn

Hơn nữa lúc Mục Trần xuất ra một quyền, kim quang trên thân thể như thủy triều hướng về quyền đầu của Mục Trần ngưng tụ lại

Kim quang ngưng tụ, quyền đầu nhu biến thành hoàng kim, ba động một quyền làm không gian bị liệt toái

"Chân long quyền ấn!"

Mục Trần thầm quát, quyền phong cổ động, kim quang trong quyền đầu đột nhiên bắn ra hóa thành kim quang quyền ảnh

Chân long ảnh đang huyền phù cũng cuồng khiếu, chợt hóa thành quang ảnh tiến nhập vào hoàng kim quyền ấn. Trên quyền ấn liền có ám kim long lân hiện ra, uy lực một quyền đột nhiên đề thăng đến cực hạn. Quyền phong lướt qua đâu không gian nơi đó bị chấn toái như thủy tinh vỡ vậy

Hoàng kim quyền ấn cuồng khiếu, trên chiến tràng các cường giả rung động khi chứng kiến uy lực của nó. Thậm chí bọn cường giả cửu phẩm như Thiên Thứu hoàng cũng phải kiêng kỵ

Một quyền của Mục Trần nhìn tuy đơn giản nhưng bọn họ cảm nhận được khí tức nguy hiểm trong đó

Oanh oanh!

Hoàng kim chân long quyền xuyên qua hư không trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Long Tí chí tôn. Kim quang đại phóng như phong tỏa hết mọi đường lui của Long Tí chí tôn

Quyền phong huy vũ, kim quang phô thiên cái địa như quân lâm thiên hạ. Lực lượng quá cường đại làm Long Tí chí tôn dựng tóc gáy

“Muốn đánh bại ta không dễ vậy đâu”

Long Tí chí tôn trợn mắt, quát to một tiếng sau đó đánh ra một chưởng

Xích quang bạo phát, từ chưởng lực của Long Tí chí tôn một con viêm long phóng ra, viêm long mang theo hỏa diễm như muốn thiêu đốt cả thiên địa

Oanh long!

Hoàng kim quyền ấn vs viêm long chưởng, dưới vô số mục quang khẩn trưởng hai đạo chưởng ấn cường ngạnh va chạm. Nhất thời khắp thiên địa là thanh âm bạo tạc vang vọng, nơi va chạm như có một vầng

thái dương khổng lồ hiện ra, không gian vạn trượng xung quanh bị dư ba trùng kích làm cho vặn vẹo

Phanh! Phanh!

Từng tòa thạch thai dưới dư ba này đều hóa thành phấn mạt

Chúng cường giả trên chiến tràng biến sắc, chật vật lui về

Mạn Đồ La nhìn dư ba trùng kích khủng bố kia, ngọc thủ nhẹ nhàng phất một cái liền có linh quang xuất hiện, hình thành một quang tráo trong suốt bao phủ trung tâm chiến tràng, ngăn cản dư ba lan tới

Có Mạn Đồ La xuất thủ chúng cường giả mới thở dài một hơi. Sau đó chăm chú nhìn vào chiến tràng, chỉ thấy khắp mợi nơi đều là kim quang bạo phát, nào còn chút hồng quang

Long Tí chí tôn thất kinh biến sác, chung quy hắn vẫn đánh giá thấp một quyền này của Mục Trần rồi

Chỉ là không đợi hắn cử động thì kim quang đã điên cuồng phóng tới, kim quang lướt qua thân thể Long Tí chí tôn như trúng trọng kích văng ra, bộ dáng chật vật dị thường

Khắp chiến tràng các cường giả rung động, thân thể Long Tí chí tôn bị đánh bay đến đâu thì không khí xung quanh không ngừng bị bạo tạc, thậm chí không gian cũng bị vỡ vụn

Thân thể Long Tí chí tôn bị đánh bay mấy vạn trượng cuối cùng vỗ một chưởng thân thể mới ổn định lại. Khóe miệng đầy máu nhưng hắn không thèm lau, ngược lại âm tình bất định nhìn về tòa cự phong, mà trên cự phong đó chính là chiến tràng tranh đấu

Mà hắn hiện tại đã bị một quyền của Mục Trần đánh bay khỏi tòa cự phong đó

(DG: main mạnh zữ)

Sắc mặt Long Tí chí tôn nhăn nhó khó coi, hắn không ngờ Mục Trần có thể chỉ một quyền đánh bay hắn

Long Tí chí tôn tái mặt thì trên chiến tràng đang sôi trào, vô số cường giả trợn mắt há mồm nhìn Long Tí chí tôn ở phía xa

(DG: cách mấy vạn trượng vẫn thấy như thường, vãi củ cải)

Bọn họ quay mặt nhìn nhau, cuối cùng hít một ngụm lương khí. Một quyền của Mục Trần có thể đánh bay cường giả sơ nhập cửu phẩm đỉnh phong cả mấy vạn trượng

Đổi lại bọn họ không chừng dưới quyền phong đã sớm hóa thành tro tàn rồi

Bọn họ chợt nhìn về trung tâm chiến tràng, nơi đó khói bụi dần tan lộ ra thân ảnh một thiếu niên trẻ tuổi

Chỉ thấy Mục Trần vẫn đang tư thế xuất quyền, bên ngoài quyền đầu của hắn còn vương ít tiên huyết, đó là do quyền lực quá mạnh dẫn đến phản chấn

Chân long ảnh đã tiêu tán từ lâu, ba động linh lực xung quanh đã bị thu liễm. Mục Trần chậm rãi ngẩng đầu nhìn, lộ ra gương mặt tuấn dật

Hắn nhìn Long Tí chí tôn nơi xa, tiêu sái cười nói “Long Tí chí tôn, một quyền này thấy thế nào?”

Một quyền này hội tụ hết tất cả lực lượng, hơn nữa còn có chân long ảnh lực phụ trợ thêm. Lực lượng đáng sợ như thế ngày cả cửu phẩm chí tôn chân chính cũng phải kiêng kỵ

ở phía xa Long Tí chí tôn nhìn thiếu niên đang tiêu sái cười mà muốn xuất thủ lần nữa nhưng cuối cùng kiềm chế được. Hắn biết hiện tại hắn không nắm chắc có thể chiến thắng được Mục Trần

Dĩ nhiên Long Tí chí tôn hắn chưa dùng hết các con bài tẩy, nhưng hắn biết thiếu niên trước mặt này cũng giống hắn. Nếu bị ép đến đường cùng sinh tử chiến thì Long Tí chí tôn hắn cũng không nắm chắc việc toàn thân trở về

Hắn trầm mặc chốc lát, sau đó ôm quyền trầm giọng nói “tân hoàng vị này đã thuộc về ngươi”

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1083: Di Tích

Lời nói của Long Tí chí tôn từ xa vang đến, trên chiến tràng nghe thế liền ồ lên. Bất quá lần này không phải là chuyện khó tin mà là đầy cảm xúc.

Vì Mục Trần đã chứng minh được thực lực của hắn. Một bán bộ cửu phẩm mà có thể ngạnh kháng với cường giả sơ nhập cửu phẩm có chiến lực cường hãn.

Mục Trần quả thật có tư cách phong hoàng.

“Thật lợi hại..” Tu La vương nhìn thân ảnh Mục Trần đang đứng hiên ngang, sắc mặt nghiêm túc cũng phải động dung cảm thán.

Lúc trước Mục Trần khi gia nhập Đại la thiên vực chỉ là một thống lĩnh nhỏ nhoi, nhưng giờ mới chỉ qua vài năm mà Mục Trần hắn đã vượt qua bọn họ rồi, đoạt được hoàng vị.

Các lão chư vương cũng cảm thán không thôi, vì bọn họ được tận mắt chứng kiến Mục Trần từng bước quật khởi đến trình độ như bây giờ.

“Huyết Ưng vương cùng hắn có thâm cừu đại hận a” Liệt Sơn vương liếc nhìn Huyết Ưng vương châm chọc.Lúc Cửu U trở về có nảy sinh không ít mâu thuẫn với Huyết Ưng vương, tạo ra một ít náo nhiệt cho Đại La thiên vực.

Huyết Ưng vương nghe thế liền xấu hổ, nếu biết trước Mục Trần với Cửu U sẽ đạt đến cảnh giới này thì hắn không có gan dám đắc tội. CŨng may là tuy có mâu thuẫn tranh chấp nhưng không phạm đến điểm mấu chốt, Nếu không e rằng lúc này hắn phải lo sợ đề phòng rồi.

Những tân vương khác cũng đang âm thầm bàn tán. Dù sao cục diện trước mắt đã ngoài dự đoán của mọi người, không ai nghĩ tới Long Tí chí tôn với Khô lão nhân lại thất bại trong cuộc chiến đoạt tân hoàng vị. Như vây, Mục Trần với Cửu U đã trở thành đệ tứ hoàng với đệ ngũ hoàng của Đại La thiên vực.

Hai tân hoàng xuất hiện dĩ nhiên làm cho thế cục Đại La thiên vực có biến đổi, dù sao ở nơi này quyền lực của hoàng vị quá cường đại, thậm chí có thể quyết định tài nguyên mà chư vương đạt được.

Một vài tân vương đã âm thầm lo lắng, phân vân không biết có cần biểu lộ ý đầu phục hay không để cầu hai vị tân hoàng che chở.

Không khí trên chiến tràng nóng sùng sục, mỗi người mỗi suy tính. Còn Thiên Thứu hoàng với Linh Đồng hoàng thì mỉm cười, dù gì Cửu U với Mục Trần cũng là người quen nên giờ được phong hoàng bọn họ cũng không mấy bài xích, dù sao cũng tốt hơn so với Long Tí chí tôn với Khô lão nhân.

Trên kim sắc vương tọa Mạn Đồ La cũng đứng dậy. Thân ảnh yêu kiều làm người khác nhìn không chớp mắt, nhưng khi nàng đứng dậy thì cả chiến tràng vốn đang huyên náo bỗng an tĩnh lại. Bất luận là các lão chư vương hoặc tân vương kiệt ngạo cũng phải kính sợ trước ánh mắt của nàng.

Danh hiệu “Thượng vị địa chí tôn, bắc giới đề nhất nhân…” đã làm Mạn Đồ La trở thành cái tên nóng bỏng nhất ở Bắc giới này.

“Phong hoàng chí chiến đến đây kết thúc, bắt đầu từ hôm nay đại la thiên vực có thêm song hoàng: đó là Mục hoàng với Cửu U hoàng” Thanh âm mềm mại của Mạn Đồ La truyền ra.

"Chúc mừng mục vương, Cửu U vương phong hoàng!".

Trên chiến tràng vang lên vô số thanh âm chúc mừng, từng ánh mắt hâm mộ nhìn về Mục Trần với Cửu U. Niên kỷ còn trẻ vậy mà đã được

phong hoàng, đây là lần đầu tiên kể từ khi Đại La thiên vực được sáng lập.

Bất quá tuy hâm mộ Mục Trần với Cửu U niên kỳ còn trẻ nhưng bọn họ cũng âm thầm kinh hãi trước thiên phú của hai người. Chỉ từng này tuổi nhưng trước hai cường giả đỉnh phong thành danh đã lâu là Long Tí chí tôn và Khô lão nhân mà còn chiếm được thượng phong, thiên tư cỡ này quá kinh diễm.

Mạn Đồ La liếc nhìn Long Tí chí tôn với Khô lão nhân an ủi “hai vị tuy thất thủ nhưng không cần chán nản vậy, nhị vị có thực lực đủ để phong hoàng nhưng chỉ thiếu một ít kinh nghiệm lịch duyệt mà thôi”.

Long Tí chí tôn với Khô lão nhân dù gì cũng là cửu phảm chí tôn, có chiến lực rất cường hãn nên bọn họ đối với Đại La thiên vực rất trọng yếu. Vì thế Mạn ĐỒ La mới ra sức trấn an, miễn cho bọn hắn tâm sinh oán hận.

Dĩ nhiên hai người bọn hắn quá kiêu ngạo, nếu như đoạt được hoàng vị cũng không hắn là chuyện tốt của Đại La thiên vực cho nên đối với việc Mục TRần với Cửu đoạt được hoàng vị trong thâm tâm Mạn Đồ La cũng thấy vui mừng.

Nghe Mạn Đồ La trấn an, sắc mặt Long Tí chí tôn với Khô lão nhân mới giãn ra một ít, trải qua chuyện lần này vẻ kiêu ngạo của bọn họ đã ít đi rất nhiều.

Lúc gia nhập Đại La thiên vực bọn hắn tự cho mình rất cao, vì ở Đại La thiên vực trừ Mạn Đồ la ra thì chỉ còn Thụy hoàng là làm bọn hắn kiêng kỵ thôi. Thậm chí ngay cả Thiên Thứu hoàng với Linh Đồng hoàng cũng không coi vào đâu, dù gì bọn hắn cũng là cửu phẩm chí tôn, trở thành cường giả đỉnh phong ở Bắc giới này, tha hồ hô phong hoán vũ muốn gì được đó, mà lúc đó Thiên Thứu hoàng với Linh Đồng hoàng chỉ mới là bát phẩm mà thôi.

Vì thế bọn hắn cho rằng khi gia nhập Đại La thiên vực nhất định sẽ đoạt được hoàng vị, đó là địa vị gần với Mạn Đồ La nhất. Những kẻ khác không có tư cách tranh đoạt hoàng vị với bọn hắn.

Chỉ là sự đời không như mơ, đầy rẫy bất ngờ. Tự nhiên có một Mục vương với Cửu U vương xuất hiện trước mặt, đánh cho bọn hắn thương tích đầy mình.

Xem ra giờ đây Đại La thiên vực nội tình quá thâm hậu, không thể khinh thường được, sau này hành tẩu phải thu liễm lại.

Nghĩ đến đây Long Tí chí tôn với Khô lão nhân âm thầm gật đầu, sau đó xoay người ôm quyền với Mạn Đồ La. Tư thái đã khác xưa, giờ đã có thêm thành ý muốn thần phục.

Chiến tràng sôi trào không ngừng, song hoàng cùng hiện nên lần chư vương hội nghị này đã hoàn thành nhiệm vụ rồi. mục quang uy nghiêm của Mạn Đồ La nhìn khắp mọi người, đột nhiên nói “chư vị chắc đã biết, gần đây trên Thiên La đại lục có chuyện về di tích thượng cổ thiên cung hiện thế”.

Nàng vừa nói xong chiến tràng liền yên tĩnh lại, vô số mục quang nóng rực. Phong thanh về thượng cổ thiên cung đã truyền khắp Thiên La đại lục, thậm chí ở Bắc giới cũng trở thành đề tài nóng hổi.

Thượng cổ thiên cung, chính là thế lực duy nhất chân chính xưng bá cả Thiên la đại lục từ viễn cổ đến nay. Thậm chí thời viễn cổ quần hùng tụ hội thượng cổ thiên cung cũng có uy danh hiển hách.

Bởi vì ngươi khai mở thiên cung ở thời viễn cổ là một trong cửu đế, danh xưng Thiên đế!.

Mà thượng cổ thiên cung , ở thời viễn cổ gặp tràng hạo kiếp vực ngoại tộc xâm lấn cũng đã biến mất không chút vết tích. Trước kia thỉnh thoảng cũng có một ít tin tức truyền ra nhưng cuối cùng được chứng minh là tin thất thiệt mà thôi.

Nhưng lúc này ai cũng biết tin tức là chính xác, là chân thật!.

Bởi vì các thế lực cường đại ở Thiên La đại lục đều chú mục về phương hướng di tích.

“Di tích như thế có cơ duyên vô cùng lớn, ngay cả bản tọa cũng động tâm. Ta và các thế lực đỉnh phong của liên minh bắc giới đạt thành hiệp nghị, liên minh với nhau tham dự tranh đoạt thượng cổ thiên cung” Mạn Đồ La nói tiếp, lần này các cường giả khi nghe xong hai mắt liền sáng rực.

Bọn họ không chút hoài nghi lời nói của Mạn Đồ La, Thượng cổ thiên cung do Thiên đế lưu lại, cơ duyên trong đó đừng nói là một thượng vị địa chí tôn chỉ sợ ngay cả địa chí tôn đại viên mãn thậm chí những kẻ sắp bước vào thiên chí tôn cũng động tậm không ngớt.

Bọn họ động tâm là phải, thượng cổ thiên cung từng là thế lực vô địch khắp Đại La thiên vực. Bọn họ nếu thu được một ít cơ duyên trong đó thì thực lực sẽ được đề thăng mạnh mẽ giống như Cửu U với Mục Trần vậy.

Ngay cả liên minh cũng vậy. Trên cả Đại thiên thế giới này Bắc giới không coi là mạnh. Vì chiến tranh không ngừng nên khó xuất hiện một thế lực bá chủ được, nếu không có vực chủ đột phá đến thượng vị địa chí tôn thì e rằng liên minh bắc giới khó làm được.

Mà bọn họ muốn tranh đoạt cùng các thế lực cường đại khác ở Thiên La đại lục thì nhất định phải tập hợp các thể lực đỉnh phong khác ở Bắc giới. Bằng không chỉ dựa vào Đại La thiên vực bọn họ khó làm nên chuyện.

Long Tí chí tôn với Khô lão nhân nhìn nhau, ánh mắt lộ vẻ động tâm. Bọn họ bước vào cửu phẩm đã lâu, mà vô số cửu phẩm chí tôn cũng đành dừng lại ỏ cảnh giới này. Bình chướng xiềng xích cảnh giới địa chí tôn bọn họ không có lòng tin đột phá. Nếu như tiến nhập thượng cố thiên cung thì bọn họ sẽ có nhiều khả năng đột phá được.

Vì thế hai người ôm quyền cao giọng nói “|ta ủng hộ quyết đinh của vực chủ, nhất định toàn lực tương trợ!”.

Theo hai người nói ra, trên chiến tràng liền có vô số thanh âm phụ họa theo, thật là hùng tráng cực kỳ.

Mục Trần nhìn cảnh này cũng hít sâu một hơi, thần sắc tuy bình tĩnh nhưng nhìn kỹ thấy tay Mục Trần hơi kích động run run, có thể thấy được nội tâm Mục Trần đang dậy sóng.

Lúc hắn theo Cửu U ly khai Bắc thương linh viện đi Thiên La đại lục, đi Bắc giới, đi tới Đại la thiên vực hắn không ngừng tu luyện. Địa vị cũng không ngừng đề cao, hắn phí tâm huyết gầy dựng không phải chỉ để chờ đợi ngày này sao?.

Thượng cổ thiên cung có phương pháp tiến hóa Đại Nhật bất diệt kim thân, có nó chí tôn pháp thân của Mục Trần mới chân chính biến hóa. Đại Nhật bất diệt kim thân tuy bất phàm nhưng từ khi thực lực Mục Trần đề thăng thì tiềm lực của kim thân đã không còn. Mục Trần biết, đến lúc hắn bước bào cảnh giới địa chí tôn thì Đại Nhật bất diệt kim thân không còn chút ích lợi nào nữa.

Dù có huyền diệu cỡ nào nó chung quy cũng chỉ là chí tôn pháp thân trụ cột mà thôi.

Vì thế Mục Trần phải làm Đại nhật bất diệt kim thân tiến hóa thành công, chỉ có như vậy hắn với từng bước giành tiên cơ, truy tìm nguyên thủy pháp thân trong truyền thuyết “vạn cổ bất hủ thân”.

Đó là pháp thân hoàn mỹ ngay cả thiên chí tôn cũng thèm muốn không thôi, đó cũng là dã tâm mà Mục Trần giấu trong lòng.

Đợi đến khi Mục Tràn thành công thì Đại thiên thế giới này mặc hắn ngao du. Không ai ngăn được, khi đó dù là tộc thần bí của mẫu thân hắn cũng không sợ.

Vì thế thượng cổ thiên cung là nơi Mục Trần mong chờ nhất.

Mạn Đồ La nhìn chiến tràng đang sôi trào cùng với vô số mục quang nóng rực. Sau đó nàng nhìn Mục Trần, mặc dù hắn thần sắc bình tĩnh nhưng nàng vẫn thấy được sự kích động trong ánh mắt của hắn. Nàng chợt mỉm cười, xem ra mọi người rất hưng phấn a.

Nàng quay đầu nhìn về phương xa, phảng phất như xuyên không nhìn thấy viễn cổ di tích vậy.

Nếu giờ thượng cổ thiên cung hiện thế thì người đó chắc cũng hiện thân. Người đó xem trọng thượng cổ thiên cung nàng cũng biết rõ.

Nghĩ đến đây Mạn Đồ la vuốt nhẹ cổ tay, cảm thụ từng đạo trớ chú làm cho nàng thống khổ, trong con ngươi kim sắc lóe lên vẻ băng hàn.

Ân oán năm đó cũng nên kết thúc

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1084: Thực Lực Của Thượng Cổ Thiên Cung

Tuy chư vương hội nghị đã kết thúc nhưng không khí vẫn nóng chưa có dấu hiệu nguội lại, một phần là do chúc mừng tân hoàng xuất hiện nhưng phần lớn là do di tích thượng cổ thiên cung hiện thế.

Uy danh thượng cổ thiên cung cường đại hầu như ai cũng biết, đó là một quái vật chân chính. Hiện tại trên Thiên La đại lục không một thế lực nào có thể đạt được địa vị cùng thực lực như thiên cung cả..

Vì thế khi nghe tin về di tích do thế lực quái vật này lưu lại không ai có thể giữ bình tĩnh được. Ở nơi đó nếu may mắn đạt được cơ duyên thì có thể một bước cá chép hóa rồng, từ đó về sau như diều gặp gió phát dương quang đại.

Vì lẽ đó nên di tích hiện thế lần này sẽ dẫn đến một cuộc chiến tranh đoạt vô cùng thảm khốc trong hàng vạn năm qua. Chỉ cần thế lực có chút thực lực là cũng tham gia đoạt bảo, dù sao bốn chữ “thượng cổ thiên cung” quá mức hấp dẫn rồi.

Lúc toàn bộ Đại La thiên vực đang bàn luận chuyện thượng cổ thiên cung thì Cửu U cung cũng không được an tĩnh. Từ khi Cửu U cùng Mục Trần được phong hoàng thì Cửu U đã trở thành một thế lực cường đại nhất có quyền lực nhất ở Đại la thiên vực rồi.

Dù sao từ lúc Đại La thiên vực được thành lập đến nay chưa từng có thế lực nào xuất hiện một lúc hai hoàng vị.

Vì thế khi chư vương hội nghị kết thúc thì Cửu U cung trở nên náo nhiệt cực kỳ, cường giả khắp nơi đều đăng môn bái phỏng đồng thời tỏ ý

muốn quy phục. Suy cho cùng dù là một phương thế lực nhưng cũng có xảy ra tranh đoạt lợi ích, nếu được sự bảo hộ của hai tân hoàng thì ngày sau ở Đại La thiên vực sẽ ít bị phiền phức hơn.

Bất quá tuy Cửu U cung trở nên náo nhiệt vô cùng nhưng Mục Trần với Cửu U ngày ngày đối mặt với cường giả cuồn cuộn vào bái phỏng thì khổ não vô cùng. Bọn họ vốn không am hiểu chuyện xả giao xả búa nên sau đó đã giao trực tiếp cho đại quản gia Đường Băng ra tiếp đón, hai người thì tuyên bố trực tiếp bế quan, như thế mới được thanh tĩnh lại.

Bên trong Cửu U cung.

Trong đình viện yên tĩnh, hoa rơi hữu ý nước chảy nhẹ nhàng, cảnh quan thật thanh nhã..

Cửu U ngồi đả tọa trên thạch nham trong dòng suối, thân ảnh thon thả mềm mại. Tuy cách một lớp y phục nhưng vẫn thấy được từng đường cong thân thể của nàng, chỗ lồi thì không lõm chỗ cần lõm tuyệt không lồi. nàng khép hờ hai mắt, linh lực bắt đầu dẫn phát bao quanh thân thể. Trong linh lực có thêm hỏa viêm trong suốt không ngừng thiêu đốt, tuy nhiệt độ không cao nhưng làm cho không gian xung quanh đó vặn vẹo không ngừng, tỏa ra uy áp cường đại.

Nàng cứ tĩnh tu vậy một lúc lâu mới chậm rãi mở mắt, duỗi tay một cái trong nháy mắt thân thể hiển lộ rõ đường cong chết người, làm cho một ai đó đang ở đình viện phải nhìn mãi mà nhỏ dãi.

Làm như cảm nhận được ánh mắt đó nàng liền trừng mắt nhìn lại, sau đó trong thạch đình Mục Trần đang nấp liền ho nhẹ một cái làm như không có chuyện gì xảy ra vậy, sau đó không dám nhìn nàng nữa liền tập trung vào một linh trận ngọc giản trong tay.

“bên ngoài Cửu U cung đang ầm ĩ náo nhiệt còn hai người các ngươi lại trốn vào đây tình tứ ha” trong đình viện chợt vang lên một thanh âm hài hước. Chỉ thấy trên dòng suối, không gian khẽ động liền xuất hiện một thân ảnh vận hắc bào, còn ai khác ngoài Mạn Đồ La nữa. trên gương

mặt tình xảo mỹ miều của Mạn Đồ La không còn vẻ uy nghiêm thường ngày mà trái lại là vẻ tiếu ý nhàn nhạt.

“Bái kiến vực chủ” Cửu U thấy thế liền vội vàng đứng dậy.

Mục Trần cũng buông ngọc giản xuống cười nói “chuyện liên minh bắc giới đã sắp xếp ổn thỏa rồi à? Hiếm khi nào thấy ngươi rảnh rỗi đến đây”.

“Không có gì để sắp xếp cả, mấy gia hỏa đó không phải kẻ ngu. Thượng cổ thiên cung quá mê hoặc, lấy lực lượng của bọn hắn căn bản không đủ tư cách tranh đấu với các thế lực khác ở Thiên La đại lục, nên đối với chuyện liên minh bọn hắn còn chu đáo hơn chúng ta” Mạn Đồ La ngồi vắt vẻo trên một thạch nham, chân vung vẩy trong nước hời hợt nói.

Nói xong nàng liếc Mục Trần “thật ra thì ngươi là kẻ mong đợi nhất chuyện thượng cổ thiên cung xuất hiện a, giờ nó đã hiện thế rồi thì ngươi còn bình tĩnh không?”.

Mục Trần cười “giả bộ thôi mà, giờ chuyện thượng cổ thiên cung đang nóng bỏng như vậy không biết sẽ thu hút bao nhiêu thế lực đỉnh phong đây, Ta chỉ mới bán bộ cửu phẩm thôi, e rằng cũng chỉ có thể đứng ngoài mà nhìn”.

Theo tin tức thượng cổ thiên cung càng ngày càng nóng thì Mục Trần lúc đầu vốn kích động nay đã tỉnh táo lại. Tuy rằng sau khi có được Đại Nhật bất diệt thân hắn luôn chờ đợi ngày này nhưng Mục Trần cũng biết tranh đoạt thượng cổ thiên cung khốc liệt cỡ nào. Ngay cả Mạn Đồ la là một thượng vị địa chí tôn cũng không có lòng tin tuyệt đối thì nói chi hắn chỉ mới bán bộ cửu phẩm. Mạn Đồ La thấy thế đạm mạc cười nói “phương pháp tiến hóa Đại Nhật bất diệt thân đối với người thường thì vô dụng, chỉ có ai tu luyện Đại Nhật bất diệt thân mới có thể dùng được, vì thế có thể ít ai tranh đoạt cùng ngươi đâu”.

Nói xong Mạn Đồ La nói thêm “bất quá tuy ít nhưng tranh đoạt càng thảm khốc hơn”.

Mục Trần khẽ gật đầu, bởi vì những kẻ muốn đoạt phương pháp tiến hóa này đều là là kẻ có tu luyện Đại Nhật bất diệt thân. Mà những kẻ đó ai cũng là kinh tài tuyệt diễm, đồng thời lại có đại cơ duyên nếu không thì không thể đáp ứng điều kiện hà khắc để tu luyện Đại Nhật bất diệt thân.

Tuyệt đỉnh thiên tài tranh đấu thì mức độ thảm liệt e rằng còn vượt xa các cuộc chiến trong dĩ vãng của Mục Trần, bất quá đối với lần này Mục Trần không còn úy kị như xưa.

“thời viễn cổ thiên cung mạnh đến cỡ nào?” Mục Trần trầm ngâm, cần phải lý giải đầy đủ về các thế lực bá chủ thời viễn cổ mới có thể quyết định cần làm gì khi đến di tích.

“Thượng cổ thiên cung phân ra ngũ điện cửu phủ, mà ở lần đại thú liệp chiến kia là điện chủ đệ tứ điện. ngũ vị điện chủ sinh thời lúc toàn thịnh đều đạt đến cảnh giới địa chí tôn đại viên mãn”.

“mà đứng đầu cửu phủ tuy hơi yếu nhưng đều bước vào cảnh giới địa chí tôn, trong đó những kẻ nổi bật đều đạt thượng vị địa chí tôn” Mạn Đồ La chậm rãi nói.

Nghe vậy Mục Trần cùng Cửu U không nhịn được mà động dung, chỉ là đội hình biểu lộ ra ngoài mà có thực lực kinh khủng như thế quả thật thượng cổ thiên cung không hổ danh là bá chủ vô địch trên thiên la đại lục.

“Kinh khủng nhất là ở trên còn có ba vị thiên chí tôn nắm quyền chưởng quản” Mạn Đồ La nói, thần sắc cực kỳ ngưng trọng.

Mục Trần cùng Cửu U hít một ngụm khí lạnh, tin tức này đã vượt khỏi dự liệu của bọn họ rồi. Có lẽ nào thượng cổ thiên cung ngoài vị Thiên đế đã từng tung hoành kia còn hai vị tuyệt đỉnh cường giả?.

Mạn Đồ La như đọc được suy nghĩ của hai người Mục Trần Cửu U bèn lắc đầu nói

“hai vị thiên chí tôn kia là do thiên đế biến ra mà thôi”.

“Là do thiên đế biến ra?” Mục Trần với Cửu U há hốc mồm, vô pháp lý giải được.

Mạn ĐỒ La nhìn bọn hắn đang khiếp sợ nói “các ngươi cũng biết thời viễn cổ từng xuất hiện ba mươi sáu tuyệt thế thần thông, mà thần thông thiên đế tu luyện là cái đứng thứ nhất, tên là nhất khí hóa tam thanh, một hóa thành ba, tạo ra thêm hai đạo phân thân độc lập không phụ thuộc chủ thể, thần diệu vô cùng. Mà hai đạo phân thân đó đều có thực lực thiên chí tôn, vì thế tuy Thiên đế chỉ có một mình nhưng lại tương đương với ba vị thiên chí tôn”.

(DG: so thế éo nào được với Tajū Kage Bunshin no Jutsu của Naruto đc chứ kaka).

“ba mươi sáu tuyệt thế thần thông ư…” Mục Trần nuốt nước bọt một cái, hắn từng biết được thần thông chia là ba cấp là tiểu thần thông, đại thần thông với siêu cấp thần thông. Ba đẳng cấp chênh lệch rất rõ giống như đom đóm với trăng sao vậy. Còn về ba mươi sáu tuyệt thế thần thông thì hắn là lần đầu nghe được.

(DG: nghe đồn “quay tay thần thông” đứng hạng 6, “hấp tinh thần thông” đứng hạng 9, sau đó 36 thần thông thất lạc hết chỉ còn hạng 6 với 9 thôi. Người đời sau tu luyện rồi ghép lại mới có biểu tượng 69 làm mưa làm gió đấy).

Bất quá ngẫm lại việc lấy được thần thông thuật xá thân ma quyền, là một đại thần thông thuật không trọn vẹn nhưng uy lực phải nói là kinh khủng khiếp. Từ đó suy ra tuyệt thế thần thông cao hơn đến hai đẳng cấp thì uy lực còn khủng bố cỡ nào.

Dù sao đại thần thông thuật ngay cả Mạn Đồ La là thượng vị địa chí tôn còn phải động tâm, thì siêu cấp thần thông chỉ sợ Mạn Đồ La cũng không có cơ hội. Ba mươi sáu tuyệt thế thần thông…là cái mà thiên chí tôn luôn truy cầu, đối với Mục Trần hiện tại mà nói thì quá xa vời.

“thượng cổ thiên cung xưng bá Thiên La đại lục, bên trong có vô số phúc thiên bảo địa, ngươi nếu vào được thì có hai nơi bảo địa ngươi nhất định phải tìm thấy” Mạn Đồ La nhìn Mục Trần nói.

“hai nơi à?” Mục Trần ngẩn người.

“là thần thông điện với thiên trì” Mạn Đồ La gật đầu nói. “Thần thông điện là nơi thiên cung cất giữ thần thông thuật, bên trong rất đầy đủ, có rất nhiều thần thông cường đại, ngươi nên vào đó tìm kiếm một chút có thể phương pháp tiến hóa Đại Nhật bất diệt thân cũng ở trong đó”.

“còn thiên trì càng quan trọng hơn, dù là trong thượng cổ thiên cung cũng là một bảo địa mà vô số cường giả khao khát. Vì trong đó có thần lực cường đại, làm linh cơ được vững chắc giúp cho bản thân đạt đến viên mãn đột phá bình chướng xiềng xích, tăng xác suất thành công vượt qua linh kiếp. Ở thời viễn cổ dù trong thiên cung cũng phải là người lập được đại công mới có được cơ duyên vào đó”.

Mới nghe Mạn Đồ La giảng giải Mục Trần với Cửu U còn trấn định được nhưng nghe đến lúc “giúp cho bản thân đạt đến viên mãn đột phá bình chướng xiềng xích, tăng xác suất thành công vượt qua linh kiếp” thì hai người nhịn không được mà rúng động, nhãn thần sáng rực.

Ai cũng biết ở Đại Thiên thế giới chỉ khi nào bước vào cảnh giới địa chí tôn mới được xưng là siêu cấp cường già, xưng bá một phương. Dù cửu phẩm chỉ cách một cảnh giới thôi nhưng lại như trời với đất, kém vô số lần.

Địa chí tôn dĩ nhiên là cường đại nhưng trong mười thành cửu phẩm chí tôn đột phá thì cũng không tới một thành có thể đột phá đến địa chí tôn. Nguyên nhân lớn nhất là bình chướng xiềng xích cảnh giới địa chí tôn quá cường đại, đồng thời còn phải vượt qua linh kiếp khủng khiếp thập tử nhất sinh thì mới hoàn thành đột phá. Mà linh kiếp hung danh vang dội, vượt qua được dù không chết cũng tàn phế..

Vì thế xác suất thành công cực thấp, nên rất nhiều cường giả cửu phẩm chí tôn thủy chung không dám tiến thêm một bước trùng kích cảnh giới địa chí tôn, họ sợ không vượt qua được linh kiếp sẽ hoàn toàn bị hủy diệt biến mất trong thiên địa.

Cảnh giới hai người Mục Trần Cửu U hôm nay cách địa chí tôn không xa lắm nên cũng biết được một ít tin tức.

“đương nhiên trừ việc đó ra ngươi cũng phải cẩn thận đề phòng một người. Người này tên Già Lâu La (Garuda). Có lẽ hành trinh tranh đoạt thượng cổ thiên cung này hắn là đối thủ mạnh nhất của ngươi” Mạn Đồ La híp mắt chậm rãi nói.

“Đối thủ mạnh nhất?” Mục Trần sửng sốt, nhưng nháy mắt đã phục hồi tinh thần, lúc này con ngươi chợt co rút lại.

Có thể làm Mạn Đồ La trình trọng nhắc nhở như vậy thì nguyên nhân không nói cũng biết, kẻ tên Già Lâu La này cũng tu luyện Đại Nhật bất diệt thân.

Chú thích:

Già Lâu La: Garuda

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1085: Già Lâu La (Garuda)

"Già lâu la. . .".

Trong đình viện u tĩnh Mục Trần ngưng trọng lẩm bẩm, tinh quang trong mắt chớp lóe giống như gặp đại địch vậy. Sau đó hắn ngẩng đầu nhìn Mạn Đồ La nói “người này là thế nào?”.

Bắc giới phân tranh không ngừng, Thiên La đại lục có rất nhiều địa vực nên tin tức về các địa vực cũng không được linh thông, vì vậy cái tên này Mục Trần mới lần đầu nghe thấy.

“Người này ở nam vực trong Thiên La đại lục, là thánh tử Thánh Ma cung đấy. Danh khí của hắn ở Thiên La đại lục còn hơn cả ngươi, thực lực hơn ngươi ít nhất là một đẳng cấp”.

Mạn Đồ La hài hước nhìn Mục Trần nói “diện tích nam vực còn khổng lồ hơn cả bắc giới, mà trong quá trình khai cương liệt thổ mở rộng lãnh địa thì Già Lâu La này lập được vô số công lao hiển hách. Không biết bao nhiêu tông phái thế lực bị hắn diệt sạch. Không chỉ các thế lực ở nam vực phải quy phục mà ngay cả các thế lực ở địa vực xung quanh đều kiêng kỵ hắn vô cùng”.

“Lúc này thì Già Lâu La đã đạt cửu phẩm chí tôn rồi. Có người nói rằng lúc hắn mới sơ nhập cửu phẩm thì đã không chút e sợ cường giả cửu phẩm đỉnh phong rồi, quả thực là kinh nhân”.

“mà ở Thiên La đại lục một vài kẻ biết nội tình đã tạo ra một bảng bài danh hậu bối cường giả, mà Già Lâu La này đứng hạng ba”.

Mục Trần kinh ngạc, trên Thiên La đại lục được xếp thứ ba trong bảng bài danh hậu bối cường giả, đây là chuyện khó tin. Dù gì Thiên La đại lục cũng là một đại lục siêu cấp trong Đại Thiên Thế giới, do đó thiên tài như mây. Kẻ có thể tung hoành ngang dọc ở nơi như vậy tuyệt không đơn giản.

“Mục Trần bài danh thế nào?” Cửu U bên cạnh cười tủm tủm hỏi.

Mạn Đồ la liếc Mục Trần nói “hình như là không ai xếp hạng cho hắn…”.

Mục Trần nghe vậy thì xấu hổ, Bắc giới cũng không có danh tiếng gì ở Thiên La đại lục, dĩ vãng phân tranh liên miên nên không có một bá chủ nào hiện thế được do đó không mấy ai quan tâm đến bắc giới. mà Mục Trần hắn như thần long thấy đầu không thấy đuôi, chiến tích không hiển lộ nên không làm người khác chú ý đến do đó muốn bài danh trong bảng hậu bối cường giả Thiên La đại lục là khó có khả năng.

Chỉ là Cửu U với Mạn Đồ La đã biết chuyện này mà còn cố tình kẻ hỏi người đáp trêu chọc hắn nên Mục Trần cũng đành bất đắc dĩ lắc đầu.

Chỉ là Già Lâu La cường hãn vậy mà cũng chỉ có thế xếp thứ ba, từ đó có thế thấy hiện giờ Thiên la đại lục hậu bối cường giả mạnh cỡ nào. So với những kẻ lúc trước ở Thần thú chi nguyên thì những kẻ đó còn không bằng.

Đương nhiên Mục Trần cũng biết những tên gặp ở Thần thú chi nguyên đó tuy là thiên chi kiêu tử trong các đại thần thú tộc nhưng cũng không phải là đứng đầu. Như Bạch Minh trong phượng hoàng tộc e rằng còn không được là hạch tâm thiên kiêu..

“Thánh ma cung có lai lịch thế nào?” Mục Trần lắc lắc đầu không nghĩ nhiều liền đổi đề tài hỏi.

Nụ cười của Mạn Đồ La khẽ ngưng, trong mắt lóe hàn quang thản nhiên nói “Thánh ma cung là bá chủ chân chính của nam vực, cung chủ

Lục Viên danh xưng Thánh Ma hoàng. Đã bước vào cảnh giới thượng vị địa chí tôn từ nhiều năm trước rồi”.

“Thánh Ma hoàng Lục Viên? Ngươi với hắn từng có khúc mắc à?” Mục Trần ngẩn người, xưng hào thật khí phách a. Chỉ là Mục Trần nhạy cảm phát hiện ngữ khí của Mạn Đồ La có biến hóa nên nghi ngờ hỏi.

Theo lý mà nói thì nam vực cách bắc giới trăm ngàn vạn lý, phải qua nhiều địa vực trung gian. Dù là địa chí tôn muốn vượt qua khoảng cách này cũng cần không ít thời gian, mà giữa hai người này sao lại có khúc mắc mâu thuẫn được nhỉ?.

“người quen cũ thôi..” Mạn Đồ la hờ hững “trớ chú trong cơ thể ta là do hắn âm mưu thiết lập nên ta mới bị vậy”.

Mục Trần nghe vậy liền biến sắc, đạo trớ chú quỷ dị trong cơ thể Mạn Đồ la từng làm nàng thống khổ không kể xiết. Dĩ vãng nàng chỉ có thể bế quan thời gian dài để áp chế, nếu như không gặp được Mục Trần thì e là nàng không cách nào xuất quan được.

Mà Mục Trần không ngờ tới là đạo trớ chú đó lại có liên quan đến Thánh ma hoàng Lục Viên.

“xem ra chúng ta thật có duyên nha, ta cùng thánh tử Thánh ma cung đối địch, còn ngươi thì đối đầu với Thánh ma hoàng” Mục Trần nhìn gương mặt băng hàn của Mạn Đồ La, bất đắc dĩ nói.

“ vì thế lần này ngươi phải đoạt được phương pháp tiến hóa đại nhật bất diệt thân, không được để Già Lâu La đoạt lấy” Mạn Đồ La ngưng trọng nói.

Mục Trần nhẹ nhàng gật đầu, hắn rõ ràng biết phương pháp tiến hóa đó đối với hắn quan trọng cỡ nào. Mục Trần tìm kiếm nhiều năm giờ cũng tìm được nên kiên quyết không dễ dàng nhường cho ai. Mặc kệ Già Lâu La có danh tiếng cỡ nào ở Thiên la đại lục, chỉ cần dám tranh đoạt thì Mục Trần dám cùng hắn chiến tới cùng.

“tin tứcThần thông điện cùng với Thiên trì mà ta nói với ngươi có thể Già Lâu La cũng biết được nên lúc đó ngươi phải chú ý một chút”.

Mục Trần gật đầu chợt nghi ngờ nói “thượng cổ thiên cung biến mất hàng vạn năm nên tin tức cực kỳ bí ẩn, nhưng sao ngươi với Lục Viên lại biết rõ ràng như thế?”.

Mạn Đồ la nghe Mục Trần nói, thần sắc trầm mặc hồi lâu mới chậm rãi nói “bởi vì ta với tên đó đều là từ thượng cổ thiên cung mà ra”.

“Cái gì?” Mục Trần với Cửu U há mồm trợn mắt, không tin nhìn về Mạn Đồ La, nàng xuất hiện từ thượng cổ thiên cung? Không phải là thượng cổ thiên cung với Thiên đế từ tràng viễn cổ đại chiến mà vẫn lạc hết a? Sao Mạn Đồ La với Lục Viên lại đi ra từ nơi đó được.

Tin tức này dĩ nhiên là tuyệt mật, sợ rằng toàn bộ Thiên La đại lục không mấy ai biết được chuyện này, nếu không Mạn Đồ la với Lục Viên không được an tĩnh như bây giờ.

“tình huống trong đó có chút phức tạp, nhất thời khó nói hết. Đối với đoạn ký ức thời gian đó ta cũng không rõ lắm. Chỉ là nhờ một ít ký ức còn sót lại ta mới biết được chuyện này” Mạn Đồ La vung vẩy ngọc thủ, nàng cũng không nói rõ.

Mục Trần với Cửu U thấy vậy cũng biết Mạn Đồ La không muốn nói nhiều nên chỉ đành áp chế khiếp hãi trong lòng. Lúc này bọn họ mới biết vì sao Mạn Đồ la lại biết rõ về thượng cổ thiên cung như thế, nguyên lai nàng từ thượng cổ thiên cung đi ra.

“chực chờ thượng cổ thiên cung lần này có thế lực lợi hại nào không?” Mục Trần đổi đề tài hỏi.

“ham muốn thượng cổ thiên cung ai mà không phải nhân vật lợi hại?” Mạn Đồ La chu cái miệng nhỏ nhắn nói “theo tình báo gần đây của ta thì bá chủ nam vực là Thánh Ma cung tất nhiên sẽ tham gia, ngoài ra còn có

đông vực Hạ hoàng triều, tây vực Hồng Hoang tông, bách vạn đại sơn Vạn Thú vương, u minh giản U Minh chi chủ…”.

“đứng đầu các thế lực này đều là thượng vị địa chí tôn thực lực cường hãn, hơn nữa lại có nội tình hùng hậu. Trừ những cái đó ra còn có một vài đỉnh phong cường giả ẩn thế ở trong Thiên La đại lục, thậm chí còn có đại nhân vật bên ngoài Thiên La đại lục cũng đến”.

Mục Trần nghe thế thì động dung, thanh thế quá đáng sợ. E là bảy tám phần mười nhân vật đứng đầu ở Thiên La đại lục sẽ góp mặt ở di tích. Lúc đó một khi phát sinh tranh đấu mới thực sự là hủy thiên diệt địa.

“Có thiên chí tôn nhúng tay vào à?” Mục Trần thấp giọng hỏi, tuy đến cảnh giới thiên chí tôn thì mấy viễn cổ di tích tầm thường không cách nào khiến họ động tậm được. Nhưng thượng cổ thiên cung thì khác, đó là nơi thiên đế vẫn lạc, mà thiên đế ở thời viễn cổ trong giới thiên chí tôn lại là tồn tại cao nhât, hắn tu luyện “Nhất khí hóa tam thanh” là một trong ba mươi sáu tuyệt thế thần thông. Nghĩ đến thần thông thuật bực này dù là thiên chí tôn cũng không khỏi động tâm.

“Có người nói nơi thượng cổ thiên cung hiện thế, linh lực bí phá tóai tạo thành vô số không gian loạn lưu. Hơn nữa thượng cổ thiên cung cũng không phải nơi cát địa, đó là chiến trường của thiên đế với một ma đế của vực ngoại tộc, nơi đó ám chiêu vô số. mà mấy ám chiêu này chính là thứ uy hiếp các thiên chí tôn, vì thế ta nghĩ dù là thiên chí tôn có động tâm cũng không dám mạo hiểm đâu” Mạn Đồ La trầm ngâm nói.

Mục Trần nghe vậy mới thở dài một hơi. Nếu thật là thiên chí tôn xuất thủ thì không cần biết bọn họ là ai, mạnh cỡ nào trong mắt thiên chí tôn đều là con kiến hôi mà thôi.

Bất quá dù là thế nhưng lần tranh đoạt thiên cung này sẽ làm Thiên La đại lục trở nên náo nhiệt nhất trong hàng ngàn năm qua.

“ở thượng cổ thiên cung dù là ta cũng sẽ bị chế trụ do đó tranh đoạt phương pháp tiến hóa đại nhật bất diệt thân chỉ dựa vào mình ngươi thôi, ta vô pháp tương trợ rồi” Mạn Đồ La nhìn Mục Trần nhắc nhở.

“Hỗ trợ duy nhất của ta dành cho ngươi là cuốn lấy Lục Viên ma thôi”.

"Vậy là đủ rồi!".

Mục Trần cười gật đầu. hắn tiến nhập Đại La thiên vực, nỗ lực đề thăng địa vị cũng vì những lời này của Mạn Đồ La. Mục Trần biết rõ nếu hắn không có bối cảnh, sau lưng không có một thượng vị địa chí tôn che chở thì dù hắn may mắn đoạt được phương pháp tiến hóa đại nhật bất diệt thân cũng không thể thuận lợi đem đi.

Mạn Đồ la gật đầu, nàng bấm tay một cái. Một luồng kim quang bay đến Mục Trần.

Mục Trần đón lấy, trong thủ chưởng của hắn kim quang lưu chuyển biến thành một kim sắc cổ trục. Mục Trần thoáng nhìn chợt thần sắc ngưng lại, bởi vì hắn nhận ra ba động quen thuộc, là linh trận.

“Đây la cao cấp thiên giai linh trận?” Mục Trần nhìn Mạn Đồ La kinh ngạc hỏi.

“tạo nghệ của ngươi ở linh trận ngày càng cao, linh trận cấp cao cỡ này thì càng hiếm. Lúc trước ta gom góp rất lâu mới có được một cái” Mạn Đồ la thản nhiên nói.

“Tuy hiện tại ngươi đã là bán bộ cửu phẩm nhưng lần này đối thủ của ngươi lại là cường giả đỉnh phong xưng bá toàn hậu bối cường giả của Thiên La đại lục, không phải bắc giới chúng ta có thể sánh được nên ngươi phải chuẩn bị nhiều hơn mới được”.

Mục Trần chậm rãi nắm chặt kim sắc cổ trục nhìn Mạn Đồ La nghiêm tục gật đầu nói “Đa tạ!”.

Mục Trần có thể cảm nhận được tâm ý của Mạn Đồ La, nàng toàn lực giúp đỡ hắn. Linh trận cấp này nếu không phải Đại La thiên vực đạt tình trạng như bây giờ thì e rằng khó có thể tìm được.

Mạn Đồ la cũng không để ý phẩy phẩy tay, sau đó tiêu sái quay người bước đi. Thanh âm lo lắng từ xa truyền lại.

“Trong thời gian này tranh thủ chuẩn bị đi, nửa ngày sau chúng ta xuất phát đi di tích thượng cổ thiên cung”.

Mục Trần nhìn thân ảnh Mạn Đồ La khuất xa, song thủ nắm chặt lại. Chiến ý trong mắt bùng cháy, tuy lần này đối mặt với kẻ được xưng tụng là hậu bối cường giả hùng bá thiên la đại lục nhưng nếu muốn Mục Trần phải cúi đầu chịu thua thì e rằng đó là chuyện không thể.

Ngư vậy đến lúc đó hai ta cùng chiến xem ai có thể ngạo thị đến cuối cùng được.

Mục Trần liếm môi, một cảm giác mong chờ khó hiểu đối với lần tranh đoạt chiến thiên cung này

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1086: Tây Thành

Thời gian trôi nhanh chớp mắt đã qua nửa tháng.

Sắp xếp chỉnh đốn suốt nửa tháng Mạn Đồ La mới xác định đội ngũ lần này. Số lượng thành viên không nhiều nhưng đều là tinh anh cả, cơ hồ là lực lượng tinh nhuệ nhất của lânĐại La thiên vực.

Lần đi thượng cổ thiên cung này không chỉ có Mạn Đồ La tự mình xuất thủ, ngũ hoàng cùng chư vương và còn có một vài thành chủ có thực lực cao cường. Tổng thể nói thì số lượng chừng năm mươi người nhưng thực lực kém cỏi nhất cũng là ngũ phẩm chí tôn.

Trong thượng cổ thiên cung nguy hiểm trùng trùng, không biết có ẩn giấu nguy cơ đáng sợ nào hay không. Vì thế việc điều động đại quân lỗ mãng xông vào là cực kỳ ngu xuẩn, nên lần này chỉ tuyển chọn tinh anh mà thôi, quý hồ tinh bất quý hồ đa..

Bất quá lần xuất quân này cũng không chỉ Đại La thiên vực mà có cả liên minh các thế lực đứng đầu Bắc giới nên thời gian chỉnh đốn sắp xếp của các thế lực đó có chút tiêu tốn thời gian. Mạn Đồ La cảm thây lo lắng liền giao cho Mục Trần với Cửu U suất lĩnh mấy vị chư vương đi thượng cổ thiên cung trước. Tận lực sưu tầm một ít tình báo ở đó trước khi đại quân của liên minh bắc giới đến.

Đối với chuyện lĩnh ấn tiên phong này Mục Trần cam tâm tinh nguyện. giờ đây hắn đã bị thượng cổ thiên cung hấp dẫn khó khống chế được tâm tình. Do đó có tu luyện hiệu quả cũng không lớn, không bằng đảm nhận tiên phong đi trước điều tra tình báo một phen. Dù sao nơi đó

cách bắc giới quá xa, Mạn Đồ La là thượng vị địa chí tôn cũng không thể nắm hết được tình hướng khi vừa đến.

Trên một truyền tống linh trận ở Đại La thiên.

Mục Trần chắp tay đứng, Cửu U thì đứng bên cạnh. Sau lưng Mục Trần có ba thân ảnh cung kính đứng đó. Ba người gồm một lão nhân, một trung niên mà một mỹ phụ. Bạch phát lão nhân thì có linh lực ba động mạnh mẽ, thực lực đạt tới bát phẩm chí tôn. Lão nhân này là một tân vương danh xưng Bạch Hoàng.

Thực lực cũng là đứng đầu trong chư vương, hơn nữa cũng là người từng trải sự đời. Dĩ vãng từng đi qua Thiên La đại lục nên chuyến đi lần này mới mang lão giả theo.

Còn lại trung niên nhân với mỹ phụ thực lực cũng không tệ đều đạt thất phẩm chí tôn. Hai người này khá chuyên tâm bái phỏng Cửu U cung, bọn họ chỉ là tán tu dựa vào cơ duyên mới tu luyện đến cảnh giới này nên cần sự che chở. Nên họ mới tìn một chỗ có thể cấp cho họ tài nguyên tu luyện tốt nhất, mà Cửu U cung có nhị hoàng tọa trấn chính là nơi tốt nhất để đầu quân.

Đối với hai người bọn họ đầu quân Mục Trần cũng không mấy để ý. Nhưng Đường Băng đại quản gia cũng đã tiến hành một ít thử thách với họ cuối cùng mới đề cử cho Mục Trần với Cửu U. Hai người này một đường khổ tu, tính cách cứng cỏi có tiềm lực, trọng yếu là trọng tình trọng nghĩa không phải kẻ lòng lang dạ sói.

Đường Băng chấp chưởng Cửu U cung đã mấy năm nay nên có chút nhãn lực do đó Mục Trần với Cửu U đều tín nhiệm nàng vì thế khi nàng đề cử hai người đó thì Cửu U với Mục Trần đều đồng ý, lần đi thượng cổ thiên cung này cũng mang hai người đó theo.

“Mục đại nhân, truyền tống trận này chỉ truyền tống đến một thành thị bên ngoài Đại La thiên vực, từ đó phải qua vài lần truyền tống nữa mới có thể ly khai bắc giới” vị mỹ phụ kia nói với Mục Trần. Nàng mặc

hồng y hơi mỏng, tôn lên vóc dáng thon thả lả lướt của thân thể, lộ ra nét phong tình vạn chủng quyến rũ cực kỳ. Ở Đại La thiên vực gọi nàng là Thu vương, trong chư vương có không ít người đang theo đuổi nàng.

“Tốt”.

Mục Trần nhìn Cửu U rồi gật đầu nói “Đi thôi”.

Cửu U không dị nghị, sau đó hai người bước vào truyền tống trận, linh quang chợt lóe thân ảnh hai người biến mất.

Sau khi hai người biến mất thì bạch phát lão nhân nhìn trung niên nhân với mỹ phụ chậm rãi nói “lần xuất hành này vực chủ có nói hai vị đại nhân Cửu U với Mục Trần tuy thiên tư trác việt thực lực siêu phàm nhưng dù sao vẫn còn trẻ. Còn ba người chúng ta là người từng trải, có kinh nghiệm nên có gì thì hỗ trợ cho hai bị đại nhân đó. Nếu họ xảy ra chuyện gì thì e rằng Đại La thiên vực sẽ không lưu lại chúng ta đâu”.

“Bạch lão nói có lý, hai vị đại nhân rộng lượng thu nạp thiếp nên thiếp sẽ lấy cái chết để hồi báo” mỹ phụ tên là Đàm Thu dịu dàng nói.

“Nếu có kẻ muốn tổn thương hai vị đại nhân thì phải bước qua xác ta trước” trung niên nam tử vỗ ngực nói, gương mặt chất phác thật thà hiện lên vẻ trịnh trọng.

Người này hành sự rất nguyên tắc, cứng nhắc như đá vậy vì thế ở Đại La thiên vực được mọi người gọi là Thạch vương.

Bạch phát lão nhân thấy vậy liền gật đầu không nói thêm gì nữa, sau đó mang theo hai người bước vào truyền tống trận. Linh quang lóe lên ba người biến mất, chỉ còn lại không gian ba động chứng tỏ nơi đó vừa có người mới truyền tống mà thôi.

Cực tây thiên la đại lục là một nơi hoang vu, thiên tai liên miên, cương phong cuồng bào có thể bạt núi, một khi có tuyết rơi là cả vạn lý

đều bị đóng băng. Nơi này có một ít dị thú trí tuệ không cao nhưng lại thần bí khó chơi cực kỳ.

Có uy hiếp cỡ này nên cực tây không mấy ai đạt chân đến đây ngoại trừ một ít liệp sát giả, hoặc những kẻ tầm bảo đi tìm thiên địa kỳ bảo mới đến chỗ này mà thôi.

Bất quá tình huống này cách đây gần nửa năm đã bị thay đổi, bởi vì ở nơi sâu trong cực tây không gian liệt toái mơ hồ có một thượng cổ cung ẩn hiện.

Chính là thượng cổ thiên cung!.

Đó là thứ đã dẫn bạo toàn bộ Thiên La đại lục đồng thời làm cho một địa phương hoang vu trở nên sôi trào. Khắp Thiên La đại lục, không biết bao nhiêu thế lực với cường giả đều tụ họp về đây làm cho một nơi hoang vu trong vòng nửa năm đã trở nên phồn hoa cực kỳ, có thể đem so với những địa vực phồn thịnh ở đại lục vậy.

Thậm chí số lượng và chất lượng cường giả ở đây còn muốn hơn.

Nói không ngoa thì cực tây giờ đây đã trở thành trung tâm của cả Thiên La đại lục rồi, mà tất cả nguyên nhân là do bá chủ đại lục ngày xưa – thượng cổ thiên cung đã hiện thế.

Chỗ đó cũng chính là mục tiêu của nhóm người Mục Trần.

Khoảng cách từ bắc giới đến cực tây gần bằng phân nửa Thiên La đại lục, nếu Mục Trần liên tục phi hành e rằng mất hơn nửa năm mới có thể đến được.

May là trên đường có không ít truyền tống trận, cho dù đoàn người Mục Trần không ngừng xuyên qua các địa vực dần tiến đến phạm vị cực tây thì cũng phải mất hơn nửa tháng.

Trong một tiểu thành gần cực tây, đoàn người Mục Trần đang ở trong quán trà. Thành thị nơi này có chút hẻo lánh nhưng vì thứ ở trong cực tây

đó mà nơi này đã trở nên đông đúc, nhân khí thịnh vượng. Thậm chí trên trời lưu quang không ngừng hướng về cực tây mà tới.

Trong quán trà cũng có không ít kẻ đến người đi, hơn nữa dựa vào linh lực ba động cũng thấy được thực lực không kém.

“Mục đại nhân, Cửu U đại nhân chúng ta đã bắt đầu tiếp cận cực tây rồi. Bất quá tiếp theo không có truyền tống trận có thể dùng được, chỉ có thể tự đi mà thôi” Đàm Thu ngồi cạnh Mục Trần ôn nhu nói.

Mục Trần khẽ gật đầu, cực tây quá hoang vu nên dĩ vãng không thế lực nào chịu tổn hao tinh lực tu kiến truyến tống trận cả. Bất quá nơi này cách cực tây cũng không xa mấy, lấy tốc độ của bọn hắn chỉ cần vài ngày là đến nơi.

“lúc trước chúng ta thu được một ít tin tức, ở biên giới cực tây có một tòa thành tên Tây thành, chỗ đó là thành thị lớn nhất ở phụ cận cực tây địa vực, hội tụ cường hào ác bá các nơi. Chỗ đó có vài kẻ từng tiến vào cực tây rồi nên sẽ có một ít tin tức về thượng cổ thiên cung” bạch phát lão nhân tên Bạch vương cung kính nói.

“Có người còn to gan lớn mật thông qua không gian liệt phùng xâm nhập vào thượng cổ thiên cung thu được một ít đồ vật sau đó tổ chức đấu giá ở Tây thành, hấp dẫn không ít người”.

“Nga?” Mục Trần nghe vậy nhãn thần khẽ động. Mấy kẻ đó thật chán sống mà, thượng cổ thiên cung hiện thế không gian hỗn loạn, ngay cả thần thánh còn bị không gian liệt phùng hút vào. Hiện tại xâm nhập vào đó là quá ngu xuẩn.

Bất quá nếu đoạt được một ít cổ vật thì có thể nắm được vài đầu mối, khi xâm nhập vào thiên cung sẽ có lợi thế hơn kẻ khác. Nên những cơ duyên này vốn muốn xem ai có thể giành được trước.

“Xem ra chúng ta phải đi Tây thành một chuyến” Cửu U khẽ nói.

Mục Trần gật đầu, trừ điểm đó ra thì Tây thành còn có không ít cường giả Thiên La đại lục đổ về đây, không biết có những hậu bối nào oai phong một cõi ở Thiên La đại lục không, Mục Trần cũng muốn biết một chút.

“Đi thôi, đi Tây thành”.

Dằn ý niệm trong lòng Mục Trần không chút do dự liền đứng dậy bước khỏi quán trà sau đó hóa thành lưu quang phóng đi, nhóm người Cửu U liền đuổi theo chốc lát đã biến mất cuối chân trời.

Lúc đoàn người Mục Trần hướng Tây thành đi đến thì ở một thành thị xa xôi nào đó có một thiếu nữ từ trong khách sạn bình dân đi ra. Thiếu nữ mi thanh mục tú, dung nhan tú lệ ngỡ như tiên. Nhất là đôi mắt của nàng rất đẹp, tất cả cái đẹp đều tập hợp trên người thiếu nữ làm nàng như tiên tử giáng trần.

nhìn nàng có khí chất xuất trần như vậy, trở tay một cái đã lấy ra một linh quả tản ra linh lực kinh người. Sau đó dưới những ánh mắt thèm thuồng liền bỏ vào miệng ăn sạch sẽ, cuối cùng mới vỗ vỗ ngọc thủ lầu bầu nói “gia hỏa kia không biết ở nơi nào trong Thiên La đại lục? haizz, ta còn thiếu hắn một nhân tình”.

Nàng nghiêng đầu ra vẻ suy tư, sau đó khẽ chu miệng hai tay chắp sau lưng thản nhiên ra khỏi thành

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1087: Hạ Hoàng

Tây Thành là một tòa trọng thành tọa lạc ở biên giới vùng đất cực Tây, quá khứ nó đã từng được gọi là trọng thành, nhưng năm tháng chảy trôi ... Tây Thành chìm vào trạng thái tàn lụi, nhân khí mỏng manh, lung lay sắp đổ.

Nhưng nhờ có Thượng Cổ Thiên Cung hiện thế ở sâu bên trong vùng đất cực Tây đã khiến Tây Thành tái hiện sinh cơ bừng bừng, sự phồn hoa cùng nhân khí thật sự đạt đến tình trạng không cách nào tưởng tượng.

Năm người Mục Trần xuất hiện trên một ngọn núi bên ngoài Tây Thành liền thấy được vô số quang ảnh phô thiên cái địa gào thét lao vào trong thành, thanh âm gió rít chói tai vang lên không ngớt.

"Thượng Cổ Thiên Cung quả nhiên có sức hấp dẫn phi phàm, có thể biến một tòa thành thị bình thường trở nên phồn hoa đến vậy..." Mục trần cảm thán một tiếng, hắn có thể ẩn ẩn cảm giác được ở bên trong đám linh lực chấn động mênh mông như khói trong tòa thành này ẩn giấu không ít chấn động linh lực tối tăm mà cường đại, hiển nhiên chủ nhân những linh lực chấn động này đều có thực lực cực kỳ cường hãn, liền hắn cũng không dám khinh thị.

Theo suy đoán của hắn, số lượng cường giả ở trong thành thị này còn muốn lớn hơn toàn bộ đội hình tinh nhuệ của Đại La Thiên Vực.

Đương nhiên, đây chỉ là so sánh mặt ngoài mà thôi, bằng không thì chỉ cần một mình Mạn Đồ La ra tay, chỉ sợ cũng có thể san tòa thành thị này thành bình địa, mà bên trong tòa thành thị này, hiển nhiên cũng không có tồn tại thực lực đáng sợ như Thượng vị Địa Chí Tôn.

"Đi thôi."

Mục Trần cùng Cửu U liếc nhau, chính là lướt lên trước, 3 người Bạch Vương, Đàm Thu cùng với Thạch vương cũng là vội vàng đuổi theo, cuối cùng năm người hóa thành năm đạo lưu quang hòa nhập vào bên trong quang ảnh phô thiên cái địa bay vào bên trong tòa thành thị khổng lồ.

Sau khi tiến vào thành, đoàn người Mục Trần dừng chân nơi một tòa tửu các, mà Bạch lão cùng Đàm Thu thì đi ra ngoài tìm hiểu tin tức trong Tây Thành, Thạch vương theo sau hai người, giống như hộ vệ trung thành nhất.

Mà Mục Trần thấy ba người phân công như vậy, cũng là nhịn không được trong lòng khen thầm một tiếng, lần này mang theo ba người thật sự là sáng suốt, bằng không hiện tại chỉ sợ chính hắn vẫn phải xuất mã, đi khắp nơi sưu tập tin tức, đây cũng không phải việc nhẹ nhõm chút nào.

Có Bạch lão ranh ma ở đây, hắn cùng với Cửu U chỉ cần ngồi đợi mà thôi, đỡ hao phí nhiều tinh lực.

Mà bên trong tửu các, cũng là ồn ào hỗn loạn, thế nhưng trong ầm ỹ, cũng là có không ít thanh âm truyền vào trong tai 2 người Mục Trần. Loại địa phương này, rồng rắn lẫn lộn, cũng là nơi lưu thông tin tức.

"Nghe nói thành Bắc ở bên kia lúc trước lại có người động thủ, hình như là một người mặc áo bào xanh cầm thương màu vàng, thực lực không kém, sợ là có thực lực Bát phẩm Chí Tôn đỉnh phong."

"Xùy~~, đó là hoàng kim thánh thương Liễu Minh, hình như là đến từ Tây Vực, tuổi còn trẻ chính là Bát phẩm Chí Tôn đỉnh phong, trong khoảng thời gian này hắn liên tiếp khiêu chiến người khác, có thể có không ít người bại trong tay hắn rồi."

"Người này coi như là thiên tư trác tuyệt, bất quá sợ vẫn không sánh bằng vị Thanh Liên kiếm khách xuất hiện vài ngày trước, nhìn thực lực thật sự, sợ là nửa bước Cửu phẩm rồi. . . A a, lúc ấy hắn một kiếm liền chém đứt cánh tay bốn vị Bát phẩm Chí Tôn, khó lường."

"Còn có nửa tháng trước. . ."

"..."

Từng đạo tin tức không ngừng dũng mãnh tràn vào trong tai Mục Trần, cũng khiến hắn âm thầm có chút kinh ngạc, hôm tại Cực Tây Chi Địa quả nhiên là hội tụ đến vô số ngang ngược của Thiên La Đại Lục. Những nhân vật này nếu là phóng tại những địa phương khác, sợ cũng tất nhiên là nhân vật trẻ tuổi đỉnh tiêm, nhưng bây giờ, cũng là liên tiếp xuất hiện, thật là làm cho người không thể không cảm thán.

Ầm ầm!

Trong lúc Mục Trần cảm thán trong Tây Thành tàng long ngọa hổ, đột nhiên trên bầu trời tòa thành thị này truyền đến tiếng sấm, liền thấy được chân trời xa xôi có lôi quang lập loè, rồi sau đó lôi quang gào thét mà đến, trong chớp mắt liền là xuất hiện ở trên không trung thành trì.

Trong thành thị, lập tức vô số ánh mắt bắn đến, tiếp theo liền có vô số thanh âm kinh ngạc phát ra vang vọng.

Mục Trần cũng nhìn lên trời, đồng dạng là khẽ giật mình, chợt chậc chậc lưỡi, bởi vì lúc này hắn phát hiện, bên trong lôi quang kia hắn là một trận màu vàng kim óng ánh, chính là xe loan vô cùng hoa lệ, mà ở phía trên xe loan khắc rõ Long Văn màu vàng, có linh lực chấn động cường hãn phát ra, Kim loan này hắn là một kiện thần khí.

Đương nhiên, lợi hại nhất thực sự không phải là bản thân xe loan, mà là trước xe loan, lại là có bốn đầu thú vật hình thể khổng lồ, toàn thân hiện ra màu trắng giống như ngựa lại giống như Sư tử, ở dưới chân của bọn nó, có lôi quang lập loè, giống như là khống chế Lôi Đình vậy.

Đây là Lôi Sư Linh Thú, nghe nói cũng là có được huyết mạch thần thú, nếu là lớn lên, cuối cùng có thể tiến hóa thành là thần thú chân chính, không nghĩ tới hôm nay lại là dùng để kéo xe, thủ bút như vậy, quả thực không nhỏ.

"Cuối cùng là người phương nào, phô trương cũng không nhỏ?" Cửu U thấy thế, chân mày cau lại thoáng một phát, hiển nhiên có chút bất mãn đối với người tới lại coi thần thú như súc vật.

Mục Trần cũng là lắc đầu, chợt hắn nghiêng tai nghe ngóng, bên trong tửu các lập tức có một chút thanh âm sợ hãi thán phục hâm mộ truyền lọt vào trong tai hắn.

"Thật sự là thủ bút thật lớn . . . Nhìn đồ văn trên Kim loan, đây chỉ sợ là người Đại Hạ Hoàng Triều Đông Vực. . ."

"Chậc chậc, Đại Hạ Hoàng Triều, chính là bá chủ đông vực, không nghĩ tới vậy mà đều đã đến a, ta xem ra người trên xe loan, ít nhất chính là một vị hoàng tử của Đại Hạ Hoàng Triều rồi."

"Hắc hắc, bên trong xe loan này truyền ra không ít tiếng cười duyên của nữ tử, xem ra người trong đó yêu thích như vậy, mà trong Hoàng tộc Đại hạ, có ham mê phô trương như này chỉ sợ ngoại trừ Tứ Hoàng Tử Hạ Hoằng bên ngoài thì không còn ai khác."

"A? Tứ Hoàng Tử Hạ Hoằng? Là vị Hạ Hoằng bài danh thứ 20 trong cường giả thanh niên bảng tại Thiên La Đại Lục?"

"Tự nhiên là hắn, nghe nói tên Hạ Hoằng này mới vào Cửu phẩm, chẳng qua người này làm việc tà dị, tu luyện khuynh hướng thái bổ chi đạo, cho nên tiến triển thần tốc."

Mục Trần cùng Cửu U nghe thấy vậy, hai mắt đều là híp lại thoáng một phát, nguyên lai người này là Tứ Hoàng Tử Đại Hạ Hoàng Triều, khó trách làm việc phô trương như thế, Đại Hạ Hoàng Triều hùng bá đông vực, thực lực cường hãn, nội tình hùng hậu, ngược lại là khó chơi.

"Đại Hạ Hoàng Triều này, hoàn toàn chính xác lợi hại." Mục Trần cũng là hít một tiếng, cùng so sánh với Bắc giới phân tranh không ngừng thì Đông vực hiển nhiên là muốn bình thản rất nhiều, nguyên nhân lớn nhất chính là có Đại Hạ Hoàng Triều như mãnh hổ tọa trấn, chấn nhiếp bốn phương.

Cửu U cũng là gật gật đầu, vừa muốn nói chuyện, rồi lại là bị thanh âm bên trong tửu các hấp dẫn.

"Bất quá tên Hạ Hoằng này mặc dù không tệ, nhưng cùng so với vị Thái Tử Đại Hạ Hoàng Triều. . . Cũng là chênh lệch thật lớn a."

"A a, tất nhiên là vậy, vị Thái tử kia chính là danh chấn Thiên La Đại Lục, bài danh thứ 4 trên bảng cường giả trẻ tuổi, mạnh hơn Hạ Hoằng này quá nhiều." Thanh âm tràn đầy sợ hãi thán phục.

Nghe vậy, 2 người Mục Trần cùng Cửu U đều là hơi chấn động, thần sắc cũng trở nên ngưng trọng rất nhiều, vị Thái Tử của Đại Hạ Hoàng Triều thật không ngờ lợi hại như vậy, có thể bài danh thứ tư, thứ hạng này không khác biệt Già Lâu La kia là bao nhiêu.

Đại Hạ Hoàng Triều này quả nhiên không khinh thường được, mà Thiên La Đại Lục cũng hoàn toàn chính xác không hổ là siêu cấp đại lục, thiên kiêu tầng tầng lớp lớp.

Trong lúc toàn bộ đám người âm thầm khiếp sợ thực lực Đại Hạ Hoàng Triều thì bên trong xe loan trên bầu trời, một đạo thân ảnh lười biếng tiêu sái ra, 2 tay hắn trái ôm phải ấp, đều là ôm nữ tử vô cùng kiều diễm.

Đạo nhân ảnh kia vừa đi ra khỏi, chính là hấp dẫn vô số ánh mắt, chỉ thấy hắn mặc trường bào màu vàng, toàn thân tản ra một cỗ tôn quý chi khí, khuôn mặt anh tuấn hơi có vẻ trắng nõn, khóe môi nổi lên tiếu ý cùng chút cảm giác tà dị, cũng là khác với mị lực.

Hiển nhiên, người này hẳn là Tứ Hoàng Tử Đại Hạ Hoàng Triều - Hạ Hoằng.

Tên Hạ Hoằng này từ cao nhìn xuống, ánh mắt không đếm xỉa gì xẹt qua bên dưới, giống như Đế Hoàng dò xét thần tử vậy, mà hắn đặc biệt có mẫn cảm đối với nữ tử xinh đẹp, chính là nhìn trúng Cửu U đang ngồi một chỗ cùng Mục Trần.

Cửu U như cũ là một thân quần áo màu đen, dáng người thon dài, vóc dáng lồi lõm nóng bòng, ngũ quan càng là xinh đẹp xinh xắn, trước giờ luôn bình lặng, hơi có chút khí chất lãnh diễm, hơn nữa bởi vì nguyên nhân đã thức tỉnh huyết mạch Bất Tử Điểu, càng khiến nàng có một chút quý khí phát ra từ trong huyết mạch, lộ ra có chút bất phàm.

Cho nên, khi ánh mắt Hạ Hoằng vồ được Cửu U, sâu trong con mắt, lập tức liền xẹt qua một vòng ánh sáng.

Bất quá còn không đợi hắn nhìn kỹ, Cửu U chính đã phát hiện, khuôn mặt trở nên lạnh như băng, ánh mắt lạnh lùng bắn ra, chính đã khiến thần sắc Hạ Hoằng biến đổi một phát, hiển nhiên là đã nhận ra một chút uy hiếp.

"Có ý tứ. . ."

Hạ Hoằng lười nhác cười một tiếng, không nghĩ tới mỹ nhân lạ lẫm lại có thực lực kinh người như vậy, quả thực không kém gì hắn, lần này đi ra, ngược lại là thu hoạch không nhỏ.

Ánh mắt Hạ Hoằng chớp động, nhưng cũng không hạ xuống, chỉ là xa xa hướng về phía Cửu U gật đầu mỉm cười, ngược lại là lộ ra có chút khí độ, còn Mục Trần ở bên cạnh Cửu U hiển nhiên là hắn không thèm để mắt.

Chỉ bất quá đối với hắn làm vẻ ta đây như vậy, Cửu U vẫn như cũ lạnh ngắt như băng, thậm chí trong đôi mắt đẹp có ánh sáng lạnh ngưng

tụ, dường như không nhịn được muốn xuất thủ đập tên gia hỏa này một trận.

Bất quá ngay lúc nàng sắp sửa nhịn không được, Mục Trần ở bên đột nhiên xòe bàn tay ra nắm chặt bàn tay như ngọc trắng của nàng, vỗ về nhè nhẹ rồi cười nói: "Xem ra mị lực của nàng cũng là không nhỏ a, lần đầu tiên đã có thể gây chú ý với ánh mắt của người ngoài như vậy."

Nghe lời trêu chọc của Mục Trần, Cửu U nhịn không được lườm hắn một cái, chẳng qua là thần thái như vậy so với lạnh lùng lúc trước thì nhu hòa vô số lần, trong lúc nhất thời vậy mà lại lộ ra chút kiều mị phong tình hiếm thấy.

Trên bầu trời, Hạ Hoằng cũng chứng kiến cử động của Mục Trần cùng thần sắc nhu hòa trên khuôn mặt xinh đẹp của Cửu U, lập tức con mắt hẹp dài híp lại thoáng một phát, sau đó ánh mắt giống như là lưỡi đao lần đầu tiên bắn về hướng cái tên không được hắn để trong mắt lúc nãy, cơ mà nhìn qua thậm chí còn trẻ tuổi hơn hắn. . .

Mà phát giác được ánh mắt Hạ Hoằng, Mục Trần tức thì mỉm cười, khoan thai ngẩng đầu, con mắt màu đen cũng chẳng chứa chút ý sợ hãi nào đối xạ cùng với Hạ Hoằng.

Trong thành thị ầm ỹ, hai tia ánh mắt đan chéo, giống như là có băng hàn chi ý đang lặng yên chảy xuôi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1088: Lệnh Bài

Ở trong thành thị ầm ỹ, ánh mắt Mục Trần cùng Hạ Hoằng đối xạ cùng một chỗ, như hàn ý ẩn tàng, linh lực quanh thân hai người tựa hồ chấn động bỗng nhúc nhích, bất quá cuối cùng vẫn là lặng yên thu liễm.

Ánh mắt sắc bén của Hạ Hoàng chậm rãi thu hồi, chợt hắn hướng về phía Mục Trần nhàn nhạt cười cười, chẳng qua là ở bên trong nụ cười kia, cũng không có bao nhiêu độ ấm.

Mục Trần cũng là mỉm cười đáp lại, thần sắc bình tĩnh.

"A. . . Cái Thượng Cổ Thiên Cung này thật đúng là hấp dẫn không ít quỷ mị quỷ quái đấy." Hạ Hoằng nhìn thấy tư thái Mục Trần lạnh nhạt như vậy, hai mắt híp lại thoáng một phát, chợt nói một mình. Hắn nhìn ra thực lực Mục Trần, nửa bước Cửu phẩm, hãy còn không chân chính đặt chân đến Cửu phẩm Chí Tôn, nhưng cho dù là như thế, gia hỏa này vậy mà không có nửa điểm kính sợ với hắn, thực sự đã khiến hắn có chút khó chịu.

Bất quá tuy nói có chút khó chịu, nhưng Hạ Hoằng dù sao vẫn có vài phần lòng dạ, cho nên cũng không lên cơn ngay tại đây, dù sao nhìn thực lực Mục Trần cùng Cửu U, cũng coi như là có bối cảnh, nếu như không có điều tra rõ ràng mà đã xuất thủ bậy bạ, có lẽ cũng sẽ đưa tới một chút phiền toái.

Cho nên, ánh mắt của hắn chớp lên, chính là thu hồi ánh mắt, chuẩn bị quay đầu phân phó hạ nhân đi tìm hiểu, nếu là không có bối cảnh gì, ngược lại là có thể ra tay thoáng một phát, nữ tử váy đen có thực lực mạnh mẽ, hơn nữa khí chất lãnh diễm, so với những mỹ nhân quanh thân

này mạnh hơn không ngừng một cái cấp bậc, nếu là có thể thu vào trong phòng thái bổ cực kỳ, tất nhiên đối với thực lực của hắn sẽ có tinh tiến.

Vừa nghĩ đến đây, khóe miệng Hạ Hoằng chính là không khỏi hiển hiện một vòng vui vẻ, lần nữa nhìn thật sâu 2 người Mục Trần liếc, sau đó tay áo hắn vung lên, Lôi Sư Linh Thú chính là gầm thét hóa thành lôi quang kéo Kim loan phi cực nhanh về một hướng khác trong thành.

"Ánh mắt người này thật là làm cho người ta chán ghét." Nhìn qua tên Hạ Hoằng kia rời đi, chân mày Cửu U cau lại nói, tuy nói tên kia che giấu rất sâu, nhưng có thể nàng cũng là cảm giác cực kỳ nhạy cảm, đã nhận ra gia hỏa này có một chút ý niệm dơ bẩn trong đầu.

Nếu không phải cũng là biết được tên Hạ Hoằng này có bối cảnh rất mạnh, chỉ sợ nàng hiện tại tạm tha không được cho hắn.

Mục Trần khẽ gật đầu, nói: "Phải chú ý thoáng một phát người này a, nếu là hắn thật sự là lòng mang ý xấu mà nói, cho dù hắn là Hoàng Tử Đại Hạ Hoàng Triều, thì cũng phải khiến hắn trả giá thật lớn."

Tuy rằng nội tình Đại Hạ Hoàng Triều hùng hậu, thực lực cường hãn, nhưng nếu như hắn thật đem ý niệm trong đầu đánh lên trên đầu Cửu U mà nói, Mục Trần chẳng thèm cố kỵ quá nhiều, những năm này đắc tội người, lại chưa từng ít đi? Nhiều hơn một cái Đại Hạ Hoàng Triều, lại được tính là cái gì?

Nghĩ đến đây, Mục Trần cùng Cửu U liền dời chủ đề đi chỗ khác, bất quá lần này cũng không lâu lắm, ở phía chân trời xa xôi vậy mà lại truyền đến linh lực cuồng bạo chấn động ầm ầm. Sau đó vô số người trong thành chính là trông thấy mấy đạo quang ảnh liên tiếp vút không mà đến.

Những quang ảnh này, đều là mang theo linh lực chấn động mênh mông tràn đầy, hiển nhiên là mỗi cái đều có thực lực không kém, mà mỗi lần thuận theo bọn hắn tiến đến, đều là có thể tạo ra từng trận thanh âm kinh hô trong thành thị.

"Đó là Mục Sơn - Thiếu Các Chủ Tiềm Long các, nghe nói hắn ở thanh niên cường giả bảng Thiên La Đại Lục, cũng là đứng trước bài danh hai mươi đấy."

Nghe được âm thanh kinh hô, ánh mắt Mục Trần cũng là chuyển một cái, chỉ thấy được trên bầu trời, một cái Giao Long hình thể khổng lồ chiếm cứ gào thét, con giao long này cũng là dị chủng, thân phụ Long tộc huyết mạch, tuy nói không tính tinh thuần, nhưng nếu có chỗ cơ duyên mà nói cũng là có thể tiến hóa thành là thần thú chân chính.

Mà lúc này, ở trên đỉnh đầu Giao Long, một gã nam tử đứng chắp tay, áo bào theo gió lất phất, quanh thân linh lực khiến cho không gian đều là chấn động nhộn nhào.

Nam tử cưỡi Giao Long này lại không có chút dừng lại, trực tiếp là bay hướng bên trong Tây Thành.

"Còn có Giang Lăng - Kiếm Tiên tông. . . Nghe nói hắn ở bên trong Kiếm Mộ tại Kiếm Tiên tông bế quan ba năm, cuối cùng hoàn thành đột phá, tiến vào Cửu phẩm Chí Tôn."

Tại kế tiếp sau Mục Sơn, đột nhiên có một kiếm từ phía tây tới, một gã thanh sam nam tử chân đạp trường kiếm, phá không mà qua, mang theo kiếm khí lăng lệ ác liệt thẳng đến bên trong Tây Thành.

"Chậc chậc, đại tiểu thư Thấm Nhã - Liên Thiên Nhai lâu đều đã đến, Thiên Nhai lầu dùng buôn bán tin tức là con đường, tin tức linh thông vô cùng, liền nàng đều tự mình đến rồi, xem ra Tây Thành chúng ta đã xảy ra sự tình lớn a."

Lần nữa xuất hiện một vị, chính là một vị quần đỏ nữ tử, nàng dung nhan điềm đạm nho nhã rõ ràng đẹp, dáng người cũng là có chút nóng nảy, một cái nhăn mày một nụ cười vào lúc này, đều cũng có động lòng người phong tình.

Hơn nữa quanh thân nàng, linh lực nội liễm, hiển nhiên là có bảo bối che lấp chấn động linh lực bản thân, làm cho người bên ngoài không thể dò xét, khiến người ta có một loại cảm giác cao thâm mạt trắc.

XIU....XIU...!

Trên bầu trời, âm thanh xé gió liên tiếp vang lên, không ngừng có quang ảnh gào thét mà đến, trong đó không thiếu một chút người có phần danh sách tại Thiên La Đại Lục, đội hình như vậy, ngược lại là làm cho Tây Thành trở nên sôi trào hẳn lên.

Loại quang cảnh này, giằng co ước chừng sau nửa canh giờ, vừa mới dần dần trở lại bình thường, nhưng càng thêm mạch nước ngầm cũng là thuận theo bắt đầu khởi động, bởi vì loại trận chiến này, coi như lại là người ngu xuẩn cũng biết được, Tây Thành tất nhiên sẽ có sự tình lớn phát sinh.

Mà bên trong tửu các, Mục Trần cùng Cửu U nhìn qua bầu trời đang dần dần trở lại bình thường, nghe được những tiếng thán phục liên tiếp ở xung quanh, thần sắc cũng hơi hơi ngưng tụ, nhiều thiên kiêu thanh niên như thế đột nhiên hội tụ Tây Thành, xem ra nơi đây hẳn là sắp sửa phát sinh cái gì mới đúng.

Dù sao dưới mắt thế lực khắp nơi trên Thiên La Đại Lục đều đang ngó chừng cái mảnh Cực Tây Chi Địa này, mà bởi vì thật sâu chỗ đó không gian còn không ổn định, cho nên những siêp cấp cường giả cấp bậc Địa Chí Tôn kia cũng không dám đơn giản đi vào, vì vậy đều muốn phái ra người trẻ tuổi ưu tú nhất dưới trướng, sưu tập hết thảy tin tức có quan hệ cùng Thượng Cổ Thiên Cung.

"Xem ra chúng ta tới đúng địa phương. . ." Cửu U nhìn về phía Mục Trần, cười nói, tuy rằng còn không biết nguyên nhân chuẩn xác làm những người này tụ tập ở chỗ này, nhưng mà tất nhiên sẽ là có quan hệ cùng Thượng Cổ Thiên Cung.

"Đợi bọn Bạch lão trở lại a, nghĩ đến hắn sẽ mang về tin tức về đấy." Mục Trần gật gật đầu, lúc này bên trong tửu các một mảnh ầm ỹ, mọi người cũng là nghi hoặc, hiển nhiên không chiếm được tình báo chính xác hơn.

Mà bọn họ chờ đợi, cũng không tiếp tục bao lâu, ước chừng tầm một canh giờ sau, Bạch lão cùng Đàm Thu chính là thuận lợi trở lại.

"A a, hai vị đại nhân lúc trước có lẽ cũng chú ý tới thiên kiêu khắp nơi hội tụ đến tây thành a?" Bạch lão cười ha hả mà nói.

Mục Trần gật gật đầu, nói: "Hai vị do thám có thể biết đến nguyên nhân?"

Một bên Đàm Thu cười nhẹ nhàng mà nói: "Ngược lại đích thật là dò thăm được một tí, nghe nói chút ít thời điểm trước đó từng có một chi tiểu đội mạo hiểm tiềm nhập một cái khe không gian ở chỗ sâu trong Cực Tây Chi Địa, sau đó tiểu đội chịu một cái giá lớn chính là thương vong một nửa, đến hôm nay mới chạy thoát trở về."

"Bọn hắn có thu hoạch?" Ánh mắt Mục Trần khẽ động, người bên ngoài cũng sẽ không quan hệ đến thương vong của chi tiểu đội này, nếu như chi tiểu đội này không có gì thu hoạch mà nói, chỉ sợ căn bản không có người lớn mặt từ xa chạy tới.

Đàm Thu trán điểm nhẹ một chút, nói: "Nghe nói đã lấy được một ít gì đó, hơn nữa nghe nói trong đó có một vật đặc biệt kỳ lạ, chi tiểu đội kia nói, khi bọn hắn tại may mắn đạt được vật ấy về sau, hắn là dẫn động bên trong Thượng Cổ Thiên Cung nhấc lên linh lực phong bạo, bọn hắn có hơn mười vị đồng bạn trực tiếp là bị cái loại này linh lực phong bạo xoắn tan thành bọt máu, nghĩ đến vật ấy tại trong Thượng Cổ Thiên Cung chắc có phần trọng yếu."

"Nó cuối cùng là vật gì?" Mục Trần trầm ngâm nói.

"Tựa hồ là một mặt lệnh bài." Bạch lão trả lời.

"Lệnh bài?" Mục Trần cùng Cửu U liếc nhau, ánh mắt cũng là trở nên ngưng trọng một chút, tại bên trong di tích cổ xưa, cùng loại lệnh bài này gì gì đó, vô cùng hấp dẫn người nhất, bởi vì ai cũng nghĩ không chừng nó có thể mở ra cái gì, không thể nói trước, chính là có thể đủ vì vậy mà đạt được một hồi thiên đại cơ duyên, tiến tới vượt lên đầu những người khác.

"Hơn nữa trên lệnh bài kia, tựa hồ là có văn tự cổ xưa khắc lên hai chữ "Đệ nhị". . ." Đàm Thu bổ sung.

"Đệ nhị?" Mục Trần hơi chấn độngtrong lòng, Mạn Đồ La đã từng nói, Thượng Cổ Thiên Cung có năm vị Điện Chủ, mà bọn hắn lúc trước tại bên trong Đại Thú Liệp Chiến gặp phải vị kia, chính là lần đầu tiên Tứ Điện Chủ, dưới mắt cái này cái gọi là đệ nhị lệnh bài, chẳng lẽ là có quan hệ cùng vị Đệ Nhị Điện Chủ của Thượng Cổ Thiên Cung hay sao?

Mục Trần nhìn về phía Cửu U, phát hiện người kia cũng là nhẹ nhàng gật đầu, hiển nhiên hai người đều là nghĩ giống nhau.

"Những thiên kiêu ở khắp nơi chạy tới nơi này chắc đều phải là vì vật ấy mà đến." Mục Trần chậm rãi nói.

"Sẽ tranh đoạt vật kia như thế nào?" Cửu U hỏi lần nữa, tuy rằng còn không biết lệnh bài kia cuối cùng có tác dụng gì, nhưng nếu như có thể mà nói, tốt nhất vẫn có thể đủ đoạt tới trong tay, nói như vậy, đối với về sau tiến vào Thượng Cổ Thiên Cung nhất định sẽ có ích lợi thật lớn.

"A a, có thể tranh đoạt như thế nào? Hiện tại đã đến không ít thiên kiêu sau lưng đều có bối cảnh, cũng không thể trước vạch mặt hỗn chiến một phen a? Nói như vậy, sợ là ai cũng chiếm không được tốt, ngược lại cuối cùng làm cho người ta ngư ông đắc lợi, bọn hắn cũng không ngu xuẩn."

Bạch lão cười nói: "Cho nên vẫn là áp dụng phương thức bình thường nhất, đấu giá hình thức, người trả giá cao được."

Mục Trần gật gật đầu, loại cục diện này, khắp nơi cỗ kỵ lẫn nhau, sợ còn liền thật sự là chỉ có thể áp dụng loại này so sánh công bằng biện pháp, bất quá, còn cuối cùng lệnh bài thuộc về ai, lại sẽ phát sinh tranh đấu trong bóng tối gì đó thì chính là chuyện sau đó rồi.

"Hai vị đại nhân tính toán như thế nào?" Đàm Thu ôn nhu hỏi.

Mục Trần cùng Cửu U liếc nhau, chợt cười một tiếng, nói: "Còn có tính toán gì chứ? Nếu như vừa vặn gặp phải tự nhiên là không thể làm như không thấy, ngày mai chúng ta cũng nhúng tay một chút đi, nếu là có thể đoạt được nó bỏ vào trong túi, tự nhiên là kết quả tốt nhất."

Như nếu không, cái lệnh bài Thượng Cổ Thiên Cung này rơi vào trong tay những người khá, nghĩ đến nhất định sẽ có người không cam lòng, tùy thời tranh đoạt, bọn hắn cũng có thể nhìn xem có hay không có cơ hội tranh đoạt.

3 người Bạch lão cùng Đàm Thu, Thạch vương nghe vậy đều là gật đầu xác nhận, tỏ vẻ cũng không dị nghị gì.

Mục Trần thấy thế, nhẹ nhàng gật đầu, rồi sau đó chính là cùng Cửu U trực tiếp đứng dậy, đi ra tửu các, hắn ngẩng đầu nhìn về phía phương hướng trung ương Tây Thành, chỗ đó dần dần có mây đen bao phủ, giống như là có xu thế mưa lớn.

Mục Trần dừng ở hướng kia, cuối cùng mỉm cười, cất bước đi ra.

Ngày mai, để cho người vô danh đến từ Bắc giới hoang vu như ta hảo hảo kiến thức một chút, những nhân vật thiên kiêu trong Thiên La Đại Lục này, đến tột cùng là hạng gì phong thái a. . . Hi vọng đừng khiến hắn thất vọng mới phải.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1089: Đấu Giá

Sáng sớm hôm sau, Tây Thành từ sớm đã sôi trào, từ hôm qua những thiên kiêu từ khắp nơi tề tụ đã làm ra một số động tĩnh, về sau từ ở trong thành truyền ra tin tức về lệnh bài thần bí của Thượng Cổ Thiên Cung, cho nên lập tức đưa tới những chú ý cực lớn.

Hôm nay tại cực Tây chi địa hội tụ cường giả tất cả các phương, đều là do Thượng Cổ Thiên Cung di tích xuất thế gây nên, mà hôm nay ở chỗ sâu tại cực Tây chi địa không gian hỗn loạn, thường nhân đều không dám xông vào, đều âm thầm chờ đợi thời cơ, mà lúc này đây từ trong đó truyền ra cái thần bí lệnh bài kia, loại chuyện này ai cũng sẽ có vạn phần hứng thú.

Tuy nói đại bộ phận cũng biết, cái loại lệnh bài thần bí này, đã là có thêm rất nhiều thế lực cường hoành đang them muốn nhìn chằm chằm, theo lý mà nói bọn họ không có thể đoạt lấy, ai cũng ngầm hiểu là may mắn, vạn nhất nếu nắm giữ thì đến lúc đó tai họa nện vào trên đầu mình thì làm sao bây giờ? Đây chính là cơ duyên to lớn, không thể nói trước về sau có thể nhờ vào thế lức đó quật khởi, cũng sẽ khiến mình nhảy lên trở thành một nhân vật phong vân quật khởi trong Thiên La đại lục vạn người chú ý.

Cho nên, ôm tâm tính này, ngày thứ hai vừa lên, trong tây thành, đã là có thêm vô số đạo thanh âm xé gió vang lên, quang ảnh phô thiên cái địa, trực tiếp nhắm hướng khu vực bên trong tòa thành này mà lao vào.

Trong thành thị, có phòng đấu giá cổ xưa, đã được xây dựng từ rất nhiều năm và gần như không sử dụng, nhưng hôm nay lại lại lần nữa

được mở ra, hơn nữa phải chờ nhân khí, không thể so với Thiên La trong đại lục, tòa đấu giá này tổ chức rất sơ sài và yếu nhược.

Bên trong phòng đấu giá, là các lầu các cực lớn, lầu các phân ba tầng, tầng dưới nhất là khu vực tầm thường, càng lên thì tầm nhìn càng dễ nhìn, hơn nữa bố trí cũng xa hoa thoải mái dễ chịu. Đồng thời có thể nhìn xuống toàn trường.

Mà lúc này, trên lầu các tầng thứ ba, đám người Mục Trần cùng Cửu U đã xuất hiện, hắn vỗ nhè nhẹ băng hỏa lông chồn lót dưới mông, người ngồi lên, sẽ cảm thấy thoải mái tới cực điểm.

Những phối trí này, hiển nhiên đều là thủ bút của Đàm Thu, điều này làm cho Mục Trần không nhịn được âm thầm cảm thán. Có thêm người hầu hạ bên cạnh, quả nhiên là thoải mái hơn so với một mình xông xáo bên ngoài, nếu như lúc này chỉ có chính bản thân hắn mà nói dĩ nhiên sẽ không thể nào chu toàn như vậy.

"Buổi đấu giá này do người nào xử lý? Là những người ngày hôm qua xuất hiện?" Mục Trần tùy ý hỏi, nếu như người chủ trì phòng đấu giá là những người kia, vậy thì phải cẩn thận một chút.

Bạch lão nghe vậy , vội vàng trả lời: "Xử lý đấu giá hội chính là một thế lực, cũng không quá mạnh mẽ , thực sự không phải là Đại Hạ Hoàng Triều hay bất cứ người nào thuộc những thế lực đỉnh cấp, ha ha . Ai cũng không muốn để cho người của đối phương đến chủ trì đấu giá, miễn cho việc cố tính ăn gian, cho nên cộng đồng tiến cử thế lực từ địa phương, như thế có thể an tâm một ít."

Mục Trần mới nhẹ nhàng gật đầu.

Trong lúc Mục Trần cùng Bạch lão nói chuyện, bên trong phòng đấu giá, hào khí đột nhiên trở nên tăng vọt rất nhiều, Mục Trần đưa tầm mắt nhìn qua, ở đằng kia lối vào phòng đấu giá, mấy đội ngũ nối đuôi nhau mà vào .

Mấy đội ngũ này khí thế bất phàm, bốn đạo nhân ảnh đầu lĩnh của các đội ngũ chậm rãi đi về phía trước. Bốn đạo nhân ảnh đó, đương nhiên là bốn người hôm qua tại trong Tây Thành mang theo không nhỏ động tĩnh Đại Hạ Hoàng Triều Tứ Hoàng Tử Hạ Hoằng , Tiềm Long Các Mục Sơn , Kiếm Tiên Tông Giang Lăng cùng với Thiên Nhai Lâu Thấm Nhã đại tiểu thư…

Bốn người này, ngày hôm nay là những thiên kiêu trẻ tuổi của đại lục, trên bảng cường giả trẻ tuổi cũng là có thứ tự. Hôm nay lộ diện, tự nhiên đưa tới nhiều ánh mắt nhìn quan tâm cùng sợ hãi thán phục .

"Ha ha, chư vị, lần này tấm lệnh bài kia, Đại Hạ Hoàng Triều ta dĩ nhiên là tình thế bắt buộc, nếu là có thể bán ta một cái tình, Đại Hạ Hoàng Triều ta sẽ ghi khắc tình này." Đại Hạ Hoàng Triều Tứ Hoàng Tử Hạ Hoằng nhìn qua vô số đạo thân ảnh ở trong lầu các khổng lồ, sau đó xoay đầu lại, hướng về phía ba thân ảnh bên cạnh mỉm cười nói.

Bất quá, nghe được lời này, các chủ Mục Sơn của Tiềm Long Các Thiếu lại nhếch miệng cười , nói: "Ta trả cho ngươi 500 vạn Chí Tôn linh dịch, ngươi liền đừng giành với chúng ta đi nha, ta Tiềm Long Các cũng sẽ nhớ kỹ tình này đấy."

Tiếng cười của hắn không có che giấu trào phúng, Đại Hạ Hoàng Triều mặc dù là Đông Vực bá chủ, bất quá cùng Tiềm Long Các cách xa nhau nghìn vạn dặm, hắn tự nhiên sẽ không có nửa điểm kiêng kị .

Bàn tay trắng như ngọc của đại tiểu thư Thấm Nhã của Thiên Nhai Lâu hồng nhuận che cái miệng nhỏ nhắn ưu nhã cười khẽ, chỉ là cười tủm tỉm nhìn qua hai người, còn vị Kiếm Tiên Tông Giang Lăng kia thì là trong tay ôm một thanh Thanh Phong Trường Kiếm dài ba thước, mặt không biểu tình, như là chưa từng nghe thấy Hạ Hoằng cùng Mục Sơn đối thoại.

Hạ Hoằng cười híp mắt nhìn thoáng qua Mục Sơn , nói: "Đã như vầy, chỉ hy vọng mục Thiếu các chủ hôm nay mang đủ Chí Tôn linh dịch."

Hắn cũng lười sẽ cùng Mục Sơn dây dưa, ánh mắt chuyển hướng đến Thấm Nhã đại tiểu thư , mỉm cười nói: "Thấm Nhã đại tiểu thư, nàng có nguyện cùng ta ngồi cùng nhau quan sát cuộc bán đấu giá này?"

"Khửa khửa, chúng ta là đối thủ cạnh tranh, nếu ở cùng một chỗ, sợ là rất xấu hổ ." Thấm Nhã cười tủm tỉm từ chối lời mời của Hạ Hoằng, rồi sau đó ưu nhã một mình đi lên.

Hạ Hoằng bị cự tuyệt, cũng là lơ đễnh, hắn ngẩng đầu nhìn dáng người lả lướt yểu điệu hấp dẫn của Thấm Nhã, ở sâu trong đôi mắt hơi nhúc nhích một chút Hỏa Viêm, sau đó cười rồi đi theo.

Mà đi đến một nửa lầu các, Hạ Hoằng đột nhiên cảm giác được phía trước thân thể Thấm Nhã dừng một chút, ngẩng đầu lên, chỉ thấy đôi mắt đẹp của nàng đang có chút ít kinh ngạc nhìn qua một phương khác của lầu các.

Hắn theo quán tính nheo mắt nhìn qua, sau đó hai mắt hơi hơi híp lại, bởi vì hướng ánh mắt đó là nhìn về Mục Trần cùng Cửu U.

"Như thế nào? Thấm Nhã đại tiểu thư biết đám người bọn họ?" Hạ Hoằng thấp giọng hỏi, Thiên Nhai Lâu tình báo vô số, đối với những cường giả lạ lẫm này, Thấm Nhã hắn là biết được được rõ ràng nhất.

Thấm Nhã có chút trầm ngâm, chợt mỉm cười nói: "Nếu như ta đoán không lầm, hai người kia hắn là đến từ bắc giới là người của đại la thiên vực, nghe nói Đại La Thiên Vực gần đây có hai vị tân hoàng sinh, một vị Mục Hoàng, một vị Cửu U hoàng, ta cảm thấy có lẽ là hai người này rồi."

"Bắc giới? Đại La Thiên Vực? Thật sự là không biết trời cao đất rộng." Hạ Hoằng khẽ giật mình, khóe miệng chợt nhấc lên một vòng hơi phúng ý, bắc giới ở trên Thiên La Đại Lục chỉ có thể coi là một góc vắng vẻ, hơn nữa bên trong bắc giới phân tranh không ngừng, chưa bao giờ đã xuất hiện một phương thế lực như Đại Hạ Hoàng Triều hùng bá bá chủ một phương, Đại La Thiên Vực kia danh khí cũng không lớn.

Chỉ là hôm qua tiểu tử trẻ tuổi như thế khinh mạn hắn, còn tưởng rằng bối cảnh bao lớn, nguyên lai chỉ là một tên Tân Hoàng của Đại La Thiên Vực mà thôi .

Thấm Nhã khóe mắt liếc qua thoáng nhìn khóe miệng phúng ý của Hạ Hoằng, đôi mắt đẹp lóe lên , xem bộ dáng này, tựa hồ Hạ Hoằng đối hai vị tân hoàng của Đại La Thiên Vực có chút không vừa lòng?

Bất quá Hạ Hoằng cũng không biết, bên trong bắc giới mặc dù không xuất hiện bá chủ, nhưng Đại La Thiên Vực cũng đã là trổ hết tài năng, tuy nói nội tình có chỗ không kịp Đại Hạ Hoàng Triều, nhưng Vực Chủ Đại La Thiên Vực cũng đã bước chân vào thượng vị Địa Chí Tôn, so với Đại Hạ Hoàng Triều cái vị Hạ Hoàng kia, không thua kém chút nào .

Hạ Hoằng nếu là đem hai vị kia tân hoàng của Đại La Thiên Vực làm khó dễ, sợ là Vực Chủ của Đại La Thiên Vực sẽ không từ bỏ ý đồ trả thù, đến lúc đó, coi như là kia Hạ Hoàng, sẽ có chút sứt đầu mẻ trán?

Như thế cũng tốt…Để cho Đại Hạ Hoàng Triều thêm một kẻ địch đi.

Trong nội tâm xẹt qua những ý niệm này, Thấm Nhã mỉm cười đi về hướng khác của lầu các, mà mấy người Hạ Hoằng , Mục Sơn cũng là tìm riêng chỗ ngồi của mình, nhìn xuống toàn trường, sau lưng tỳ nữ ân cần hầu hạ .

Mà Mục Trần vẫn luôn là theo dõi từng động tĩnh của bọn này, cho nên hắn cũng thấy Hạ Hoằng cùng Thấm Nhã đang trao đổi với nhau, nhìn thấy khóe miệng lộ ra một ít tơ phúng ý, lúc này hắn chính là mơ hồ đã minh bạch cái gì .

"Xem ra là bị người khác coi thường ." Mục Trần cười cười , nói.

"Nới đây cũng không phải là bắc giới, không ai có thể biết được danh của ngươi ." Một bên Cửu U trêu chọc cười nói.

"Ta nào có uy danh gì…." Mục Trần bất đắc dĩ lắc đầu , thanh âm dừng một chút , mới nói: "Bất quá nếu là ai thật sự muốn đem ta xen là quả hồng mềm muốn làm gì làm, sợ là sẽ gãy tay."

Giọng Hắn hời hợt, trầm ổn tự ngạo, những năm gần đây, hắn từng bước một tu luyện mà lên, ly khai Bắc Thương linh viện lúc đó chỉ vừa mới cô đọng Chí Tôn pháp thân, tới hôm nay đã là nửa bước cửu phẩm, những năm này hắn đã rất nhiều lần đối đầu với những đối thủ lợi hại, nhưng cuối cùng hắn vẫn chưa từng chịu khuất phục.

Cho nên, tự tin của hắn là cái đáng để tự hào, khi đứng trước mặt bất kỳ đối thủ đồng cấp nào.

Hạ Hoằng kia nếu là biết khiêm tốn thì thôi, nhưng nếu hắn có tâm địa xấu xa, vậy hắn hiểu ra rằng, quá mức tự đại, sẽ phải trả giá rất thảm trọng.

Mục Trần nói xong, nghiêng đầu xem xét, lại nhìn Cửu U có chút sợ run nhìn qua hắn, lúc này nghi ngờ sờ sờ gương mặt: "Làm sao vậy?"

Cửu U cũng là kinh ngạc nhìn qua lúc này chi khí sắc bén tản ra xung quanh Mục Trần, âm thầm cảm thán, hắn hiện tại, hoàn toàn không còn là thiếu niên non nớt kia, phong thái tự tin bực này, so với dĩ vang càng nhiều hơn.

Những năm này, hắn cũng đã trưởng thành lên không ít.

"Đùng!"

Cửu U có chút phân thần, đột nhiên trong lầu các có tiếng chuông vang vang lên, tiếng chuông áp đảo tất cả âm thanh, không gian an tĩnh trở lại, ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía trung tâm chỗ lầu to nhất, chỗ đó, một nam tử trung niên lăng không bay lên.

"Tại hạ Tây Hàn Tông Hàn Phi, được các vị ưu ái, lần đấu giá hội này, do tại hạ vì chư vị chủ trì…"

Hàn Phi vừa dứt tiếng, liền phất phất tay, sau lưng liền xuất hiện vài thiếu nữ bận lụa y mỏng, bàn tay như ngọc nâng cái khay bạc dịu dàng đi đến .

Ở đằng trên bàn, đều có linh lực hào quang bao phủ, ngăn cách sóng linh lực .

Vô số ánh mắt, lửa nóng vô cùng theo dõi những khay bạc kia.

Mà Hàn Phi thấy thế , mỉm cười .

"Nếu mọi người như thế không thể chờ đợi được, ta liền tuyên bố, lần thiên cung đấu giá hội này… Bắt đầu."

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1090: Cửu Long Thí Tiên Trận

Trong lầu các, biển người đông nghịt, bất quá tuy nói nhân số phần đông, nhưng lúc này trong lầu các lại yên tĩnh, chỉ có từng đạo ánh mắt như lửa nóng, nhìn chăm chú chằm chằm bên trên lâu đài…

Bên trên ban công, trên ngọc thủ của bốn vị thiếu nữ xinh đẹp đỡ lấy ngân bàn (chắc là cái mâm), Linh lực quang văn hiển hiện, một màn hào quang, ngăn cách chấn động bên trong, làm cho người xem không thể cảm ứng.

Trung niên nam tử Hàn Phi nhìn lướt qua vô số ánh mắt nóng bỏng, mỉm cười nói: " đấu giá hội lần này quy mô cũng không lớn, mà dưới mắt bốn kiện đồ vật này, toàn bộ đều đến từ bên trong di tích Thượng Cổ Thiên Cung, hơn nữa đã trải qua chọn lựa kỹ càng."

"Hiện tại đây là món thứ nhất."

Tay áo Hàn Phi vung lên, một thiếu nữ hai tay đang nắm khay bạc giơ lên, cẩn thận từng li từng tí đi đến, bên trên ngân bàn, Linh quang lưu chuyển, sau đó hào quang nồng đậm theo thời gian dần trôi tán mờ đi, đồng thời lộ ra chi vật bên trong đó.

Vô số cường giả nhìn lại, bên trên ngân bàn, là một khỏa thạch châu màu đen, phía trên thạch châu, có nhiều khí tức cùng dấu vết cổ xưa phát ra, toàn là chữ nghĩa cổ trong lúc mơ hồ có cổ xưa khí tức phát ra, tối nghĩa không ai có thể hiểu.

Trên lầu các, Mục Trần cũng nhìn vào thạch châu màu đen kia, hai mắt nhắm lại, sau đó mi tâm của hắn đột nhiên nứt ra một khe hở, ánh

sáng âm u bắt đầu khởi động, thoáng cái liền đem cái thạch châu màu đen kia xem thấu triệt để, đồng thời thấy được bên trong thạch châu màu đen đó ẩn chứa Linh lực khổng lồ.

"Đây là cái gì?" Cửu U nghi ngờ hỏi, thạch châu này nếu cứ nhìn như vậy thì trông rất bình thường.

"Hắn là một kiện Chuẩn Thánh vật cường đại." khe hở trên mi tâm Mục Trần biến mất, chậm rãi nói, hắn lấy Diệt Sinh Đồng thăm dò, nên có thể cảm ứng được bên trong viên thạch châu này ẩn chứa lực lượng cường đại, loại lực lượng này, đều là đỉnh tiêm của Chuẩn Thánh vật, thậm chí so với Diệt Sinh Đồng không thua kém bao nhiêu.

Điều này làm cho hắn nhịn không được có chút cảm thán, Thượng Cổ Thiên Cung quả nhiên không giống bình thường, chỉ là một khỏa thạch châu đã hư hại nhặt đại một viên cũng có được lực lượng cường đại như vậy, đừng nói là những người khác, coi như là bản thân Mục Trần, đều nhịn không được có chút tâm động.

Trong lầu các có chút bạo động, tuy nói đại bộ phận những người trong đây đều không cách nào dò xét được thạch châu thần bí kia, nhưng chung quy vẫn có một ít người có năng lực dò xét đặc biệt, do đó không lâu lắm là liền có thêm rất nhiều tiếng bàn luận xôn xao truyền ra.

"Ha ha, chư vị, vật ấy tên là Phá Hải châu, nghe nói bên trong Thượng Cổ Thiên Cung, một vài tinh nhuệ đệ tử từng lập công lớn, mới có thể được ban thưởng vật ấy, khỏa châu này chính là cấp bậc Chuẩn Thánh vật, có được chi lực Phá Hải, uy lực vô cùng, cực kì mạnh mẽ, thậm chí Cửu phẩm Chí Tôn, cũng không dám coi thường." Hàn Phi cười tủm tỉm nói.

Thanh âm của hắn truyền ra, trong lầu các lập tức có vô số sôi trào, vô số ánh mắt lửa nóng từ các cường giả phóng ra, Chuẩn Thánh vật bảo bối cấp bậc này, trong các thế lực đỉnh tiêm, đều tương đối hiếm thấy, huống chi Phá Hải châu này, có thể xa so với Chuẩn Thánh vật tầm thường cường đại hơn.

"Vật này giá khởi đầu là 1000 vạn Chí Tôn Linh Dịch, mỗi một lần tăng giá không được thấp hơn một trăm vạn, nếu chư vị có hứng thú, thì bắt đầu đấu giá." Hàn Phi cười nói.

1000 vạn Chí Tôn Linh Dịch, không khí sôi trào có chút tĩnh lặng, dù sao đây cũng không phải là số lượng nhỏ, nếu như không có đỉnh tiêm thế lực sau lưng chèo chống, chỉ bằng vào cá nhân, sợ là rất khó cầm được một lượng lớn Chí Tôn Linh Dịch như vậy.

Hơn nữa coi như là có đủ số lượng Chí Tôn Linh Dịch như thế, chỉ sợ rất nhiều người đều có ý định giữ lại cho bản thân để tu luyện, dù sao trong quá trình tu luyện, Chí Tôn Linh Dịch chính là một thứ không thể thiếu, một khi thiếu khuyết, tốc độ tu luyện, cũng sẽ phải chịu kéo dài hay chậm hơn.

Bất quá tuy nói đại bộ phận đều chùn bước khi nghe cái giá đó, nhưng hôm nay tại Tây Thành, hội tụ không biết bao nhiêu thiên kiêu cường giả từ khắp nơi, bọn họ đều đã chuẩn bị mà đến, cho nên đối với cái giá tiền này có chút đau lòng, nhưng lực lượng Phá Hải châu cường hoành như vậy, nên cũng có thể đáng để bỏ ra một cái giá.

"1100 vạn Chí Tôn Linh Dịch!" một gã nam tử áo trắng bên trên tầng hai lầu các cao giọng quát, tiếng quát lập tức đưa tới rất nhiều ánh mắt cực kỳ hâm mộ cùng với tiếng bàn luận xôn xao.

"Đó là Kim Ngọc lâu Thiếu chủ, nghe nói hôm nay đã là Thất phẩm Chí Tôn đỉnh phong."

"Khó trách hào khí như vậy, hơn một nghìn vạn Chí Tôn Linh Dịch, cái này nếu cho ta tu luyện, chỉ sợ có thể đột phá đến Thất phẩm Bát phẩm Chí Tôn rồi."

Nam tử áo trắng tay cầm ngọc phiến, nhìn qua đám người đứng xem ngoài kia đang nhìn mình với ánh mắt cực kỳ hâm mộ, hắn làm ra vẻ khiêm tốn mỉm cười, rất ta đây.

Bất quá hắn không có bảo trì được lâu, là một tiếng quát từ nơi khác đánh vỡ: "1200 vạn!"

Nam tử áo trắng sắc mặt cứng đờ, quay đầu nhìn lại, một gã trung niên nam tử mặt sẹo dữ tợn âm u mở miệng, ánh mắt tàn nhẫn, hiển nhiên cũng là một nhân vật hung ác.

"Ơ, đây là Thiên Lang trại chủ ở Tây Bắc Thiên Lang trại? Không nghĩ tới hắn cũng xuất hiện…"

Dưới sự náo nhiệt, Mục Trần chỉ đứng xem cuộc vui, tuy nói viên Phá Hải châu này hoàn toàn dẫn động lòng người, nhưng hắn vẫn không có ý định mua vào, dù sao trong tay hắn có Diệt Sinh Đồng, uy lực của nó không thể yếu hơn so với Phá Hải châu, nê không cần phải tốn một cái giá như vậy để chiếm đoạt, dù sao, hơn một nghìn vạn Chí Tôn Linh Dịch, nếu như khinh địch tiêu hao lung tung như vậy để Đường Băng biết được, sợ sẽ mắng cho hắn một trận mặc dù Cửu U cung hiện tại đối với Chí Tôn Linh Dịch là không có thiếu.

Tại Mục Trần cùng với vô số người vây xem, nhìn giá cả viên Phá Hải châu kia, rất nhanh đã nâng lên đến 1400 vạn Chí Tôn Linh Dịch, mà đến lúc này, Kim Ngọc lâu Thiếu chủ cùng với Lang Trại chủ đều là có chút không chịu nổi, sắc mặt biến huyễn bất định, hiển nhiên đều đang do dự.

"1600 vạn."

Hai người đang do dự, một âm thanh lười biếng hạ xuống, trực tiếp làm cho hai người biến sắc, ngẩng đầu, hướng nhìn về phía Đại Hạ Hoàng Triều Tứ hoàng tử Hạ Hoằng với thần sắc lười biến hô.

Thấy Hạ Hoằng ra giá, sắc mặt hai người âm trầm bất định, cuối cùng đều ngồi xuống, hiển nhiên là không cam lòng.

Dù sao Đại Hạ Hoàng Triều, bọn hắn trêu chọc không nổi, hơn nữa so về tài lực, bọn hắn hiển nhiên cũng không bì kịp.

Hạ Hoằng chỉ nhàn nhạt lườm liếc hai người, sau đó ánh mắt nhìn quét ra, thản nhiên nói: "Không có người nào ra giá cao hơn bổn hoàng sao?"

Trong thanh âm hắn ẩn chứa ý trêu tức, tuy nói cũng làm một ít cường giả bất mãn, nhưng chung quy hay vẫn không có người lên tiếng, dù sao 1600 vạn Chí Tôn Linh Dịch, đã tương đương với một ít nhất lưu thế lực suốt một năm mới thu vào được.

Bên trên lầu đài, Hàn Phi nhìn qua tất cả mọi người, cười, nói: "Đã không có người ra giá, như vậy viên Phá Hải châu này, thuộc về Tứ hoàng tử rồi."

Bàn tay hắn nhẹ nhàng vỗ, thiếu nữ đang nâng Phá Hải châu dịu dàng lui về phía sau, biến mất tại bên trên lâu đài, đồng thời thiếu nữ thứ hai, nện bước bộ đi đến.

Ánh mắt mọi người tiếc nuối nhìn qua Phá Hải châu bị cầm đi, một hồi cảm thán, nhưng sau đó lại lần nữa đem nhãn lực chú ý đến bên trên cái ngân bàn thứ hai.

Không khí lại trở nên náo nhiệt, phần đông cường giả xoa tay, kích động, hiển nhiên ý định nếu vật đó vừa ý, lần này phải ra tay tranh đoạt một phen.

Hàn Phi nhìn hào khí như vậy, cũng không kéo dài, tay áo vung lên, Linh quang bên trên ngân bàn tán ra, vật bên trong ánh linh quan dần dần hiện ra.

Trên lầu các, ánh mắt Mục Trần phóng xuống, hắn nhìn qua món đồ vật đang hiện ra bên trên khay bạc, ánh mắt ngưng tụ, trên mặt xuất hiện vẻ hứng thú.

Là một cuốn sách cổ màu đồng, sách cổ đã bị tàn phá, bất quá trong đó mơ hồ phát ra chấn động đặc thù, Mục Trần biết được, đây là một

cuốn Linh trận đồ, hơn nữa phẩm giai có lẽ không thấp, tối thiểu đẳng cấp cũng là Thiên phẩm.

Mục Trần có chút hăng hái, dưới đài lại là có thêm một ít âm thanh thất vọng truyền ra, đại đa số người đều là nhận ra đây là một cuốn Linh trận đồ, thứ này chỉ có trong tay Linh Trận Sư mới có tác dụng, mà số lượng Linh Trận Sư, ở đây hiển nhiên chỉ là số ít.

"Chư vị, cuốn sách này tên là Cửu Long Thí Tiên Trận…Nghe đồn đây là Tông Sư phẩm giai." Hàn Phi nhìn qua mọi người, vội vàng nói.

"Tông Sư phẩm giai?" Lời nói vừa ra, toàn trường xôn xao, thậm chí không phải là Linh Trận Sư vẻ mặt của những người đó đều kinh ngạc cùng với rung động, Linh trận phẩm cấp Tông Sư? Đây có thể so sánh với cấp bậc Địa Chí Tôn?

Ai cũng biết, Linh trận Tông Sư, là tồn tại ngang cấp với Địa Chí Tôn, mà cuốn sách này là Linh trận Tông Sư phẩm giai, tự nhiên đã có được sức mạnh ngang với cấp bậc Địa Chí Tôn.

Loại trận đồ phẩm giai này, bên trên Thiên La Đại Lục, đều chưa từng có, hôm nay lại là xuất hiện ở tại đây?

Trên lầu các, Mục Trần cũng cả kinh, nhíu mày, cuốn sách cổ màu đồng này tuy nói tản mát chấn động ra đặc thù, nhưng dựa theo ánh mắt của hắn, tựa hồ còn cũng không có đạt tới trình độ Tông Sư phẩm giai.

"Ngươi nói đây là một cuốn trận đồ, là Tông Sư phẩm giai?" Bên trong lầu các cũng là không thiếu người có nhãn lực, cho nên tại trải qua một hồi quan sát, cuối cùng nhịn không được lên tiếng hỏi ra.

Hàn Phi nghe vậy, lập tức có chút xấu hổ ho nhẹ một tiếng: "Hoàn toàn chính xác, nếu như là phiên bản đầy đủ Cửu Long Thí Tiên Trận, thực chân thật là trận đồ Tông Sư phẩm giai."

"Vậy ý của ngươi là cuốn Cửu Long Thí Tiên Trận này cũng không phải là cuốn hoàn chỉnh?" những người ở chỗ này đều không ngu, thoáng cái đã hiểu ý trong lời nói của Hàn Phi.

Hàn Phi cười khan một tiếng, nói: "Trận đồ này đích thật là đã bị tàn phá, bất quá trước mắt nếu bố trí thành công, chỉ sợ coi như là cường giả Cửu phẩm Chí Tôn đỉnh phong, đều có chút sứt đầu mẻ trán."

Ohhhhh

Dưới đài một tràng oh dài vang lên, phần lớn mọi người đều lắc đầu, bọn hắn lại cũng không phải là Linh Trận Sư, hiển nhiên dùng nhiều Chí Tôn Linh Dịch mua một cuốn tàn trận, cũng không có hứng thú.

Hàn Phi thấy thế cũng bất đắc dĩ, nói ngay: "Bắt đầu đấu giá kiện vật phẩm thứ hai, Cửu Long Thí Tiên Trận, giá khởi điểm là 500 vạn Chí Tôn Linh Dịch."

500 vạn Chí Tôn Linh Dịch, so với Phá Hải châu hiển nhiên là tiện nghi rất nhiều, nhưng ngược lại cũng không có ai ra giá, một ít nhân vật nhìn như là Linh Trận Sư, cũng âm thầm trầm ngâm, bởi vì đây là một cuốn tàn trận, ai cũng biết có thể không thành công lĩnh ngộ, nếu là thất bại, mua tới tay cũng vô dụng, chỉ có thể để tham khảo một phát.

Nhưng chỉ là vì thế, phải trả giá 500 vạn Chí Tôn Linh Dịch, tựa hồ cũng có chút đau lòng.

Ôm cách nghĩ như vậy, trong nhất thời tràng đấu giá lại có chút tẻ ngắt.

Trên đài Hàn Phi thấy thế, cũng là bất đắc dĩ lắc đầu, bất quá hắn cũng hoàn toàn biết rõ, vật ấy trong bốn kiện vật phẩm để đấu giá, là vật khó đấu giá nhất.

Hắn tại trầm ngâm một chút, chuẩn bị mở miệng lần nữa, ý đồ kêu gọi hứng thú của một vài Linh Trận Sư.

Bất quá, ngay lúc hắn vừa tính mở miệng, một thanh âm trẻ tuổi, đột ngột vang lên truyền đãng ra.

"600 vạn Chí Tôn Linh Dịch."

Hàn Phi liền giật mình, ngẩng đầu lên, sau đó hắn là nhìn thấy ở đằng kia bên trên lầu các tầng thứ ba, một người trẻ tuổi, mỉm cười nhìn sang.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1091: Tranh Đoạt

"600 vạn chí tôn linh dịch."

Thanh âm bình tĩnh trong lầu các truyền ra, đưa tới rất nhiều ánh mắt kinh dị, cuối cùng ngưng tụ ở bên trên lầu ba, thanh niên trẻ tuổi với đôi mắt đen.

"Người này là ai? Hắn sẽ đấu giá mua Linh Trận Đồ này, chẳng lẽ hắn là một vị Linh Trận Sư hay sao?"

"Không biết, giờ này cực Tây đang tập hợp vô số thiên kiêu trên Thiên La Đại Lục, làm sao có thể biết hết tất cả người, bất quá hắn thật xa lạ, hắn không là những thiên tài trẻ tuổi của Thiên La Đại Lục."

"Nhưng xem sóng linh lực quanh thân, cũng đã đạt đến nửa bước cửu phẩm, người này cũng không bình thường."

“Lão thuận thấy sao?”

“ Chắc là thiên tài mới nổi của hội còn lão thấy sao?”

Bên trên âm thanh bàn tán xôn sao

". . ."

Rất nhiều âm thanh từ lầu các truyền ra, đại thể đều là mang theo nghi hoặc, hiển nhiên là đối với thân phận Mục Trần còn khá là xa lạ.

Mà bên trên lầu các tại vị trí khác, tương tự cũng có một ánh mắt vào lúc này khóa chặt thân ảnh Mục Trần, ánh mắt này là từ Tứ hoàng tử Hạ

Hoằng, hai mắt hắn giống như mắt hồ ly hơi nheo lại, lãnh đạm quét nhìn Mục Trần một chút, trong mắt ánh sáng lấp lóe.

"Ha ha, vị bằng hữu này ra giá 600 vạn chí tôn linh dịch, không biết còn có người ra giá cao hơn?" Trên ban công, Hàn Phi liếc nhìn Mục Trần một cái sau cùng thu hồi ánh mắt, cười tủm tỉm nhìn toàn trường, hỏi.

Giữa trường mọi người trầm mặc một chút, nơi này hiển nhiên cũng là có vài Linh Trận Sư khác, bọn họ đối với cái Cửu Long Thí Tiên trận này cũng có hứng thú không nhỏ, vì lẽ đó một thoáng sau, có người mở miệng lên tiếng.

"650 vạn." Một tên nam tử tóc dài đứng lên, thân mang áo bào rộng lớn, bên trên áo bào, tựa hồ có rất nhiều linh văn ánh sáng tỏa ra khiến hắn trở nên bất phàm.

"Đó là đệ tử chân truyền của Tiên Trận Tông - Mộ Bạch, có người nói hắn đã là Linh Trận Đại Sư, có thể bố trí ra thiên phẩm trung cấp linh trận." Trong lầu các không thiếu người có nhãn lực hơn người, chỉ thoáng nhìn là nhận ra thân phận người này. Bởi vì vậy kéo theo từng tiếng kinh hô vang lên.

Nam tử tóc dài Mộ Bạch hướng về phía vị trí Mục Trần chắp tay nở nụ cười, khá là khiêm tốn.

Mục Trần thấy thế, cũng lấy vẻ hiền lành mỉm cười, bất quá tuy đối với tính cách khiêm tốn của người này hắn có hơi hảo cảm. Nhưng hắn cũng không tính từ bỏ cuốn tàn trận này, lúc này lần thứ hai tăng giá: "700 vạn."

Mộ Bạch nghe vậy, cũng ngẩn ra, chợt cười nói: "800 vạn."

Hai người hiển nhiên đều cảm thấy rất hứng thú đối với với cái quyển tàn trận kia, dù sao vật ấy xác thực vô dụng đối với người thường. Đối với Linh Trận Sư mà nói, có thể là bảo bối, mặc dù không cách nào đem

cuốn tàn trận này nghiên cứu thành công, tuy nhiên có thể thu được cảm ngộ từ bên trong, tự thân tinh tiến khả năng linh trận.

Giữa hai người tranh cướp, dần dần có một ít nhiệt ý, bất quá mọi người xung quanh đều cảm giác được, hai người đang không ngừng tăng giá, nhưng bầu không khí này đúng là khá là hài hòa. không có đối chọi gay gắt.

Hai người đều là không muốn từ bỏ, mà ở giữa bọn họ, cũng dẫn tới một vài vị Linh Trận Sư khác cùng tăng giá, vì lẽ đó một lát sau, giá của quyển tàn trận kia, cũng đã tăng lên tới 1100 vạn Chí Tôn Linh Dịch, giá cả này, đã tiếp cận cái giá của món Chuẩn Thánh vật trước, vì lẽ đó những người tăng giá ở giữa cũng là bắt đầu biến đi, cuối cùng lại biến trở về hai người Mục Trần cùng Mộ Bạch tranh cướp.

"1200 vạn."

Mục Trần bình tĩnh lại mở miệng, cái giá này đã không tính là thấp, 1200 vạn Chí Tôn Linh Dịch, coi như Cửu U Cung bây giờ mặc dù đã dư giả hơn nhưng vẫn đau lòng, nếu Mạn Đồ La không đưa cho bọn họ một lượng lớn Chí Tôn Linh Dịch, e rằng bây giờ hắn cũng là chỉ có thể dừng tăng giá mà nhường cho Mộ Bạch.

1200 vạn Chí Tôn Linh Dịch, cũng là cái giá làm cho thanh âm bên trong lầu các trở nên âm trầm hơn, một quyển tàn trận mà có thể đưa ra cái giá như thế này quả là không thể tin nổi.

Vẻ mặt của Mộ Bạch cũng đăm chiêu rất nhiều, hắn có chút do dự không dám quyết định, dù sao 1200 vạn Chí Tôn Linh Dịch, đối với hắn mà nói, hầu như là đem một năm kinh doanh của Trại đem vứt đi.

Cuối cùng Mộ Bạch thầm than một tiếng, bất đắc dĩ lắc đầu ngồi xuống, không muốn tiếp tục cùng Mục Trần tranh cướp.

Mục Trần nhìn thấy Mộ Bạch có dấu hiệu từ bỏ, cũng là lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, nếu là đối phương cố ý tăng thêm mấy lần nữa, hắn sẽ

có thể là người từ bỏ.

"1400 vạn!"

Ngay khi Mộ Bạch lựa chọn từ bỏ, trong lòng Mục Trần đang nhẹ nhõm, một thanh âm lãnh đạm đột ngột vang lên, sau đó chính là từng trận ầm ầm trong lầu các cũng vang lên.

Vô số đạo tầm mắt đột nhiên nhìn về phương hướng phát ra âm thanh đó, sắc mặt có chút hiếu kỳ.

Bởi vì cái thanh âm kia là từ Đại Hạ Hoàng Triều Tứ hoàng tử Hạ Hoằng phát ra, trong tay hắn đang nắm một viên thạch châu màu đen, chính là Phá Hải Châu mà hắn đã đấu giá được trước đó, mà sau khi hắn phát ra cái giá này, hắn cũng không để ý những ánh mắt kinh dị kia đang nhìn hắn.

Hắn hành động như vậy, làm cho các cường giả trong lầu các hơi kinh ngạc, xem ra Hạ Hoằng này tựa hồ là đối với Mục Trần có chút khó chịu đây…

"Tên khốn kiếp này!"

Đôi mắt Cửu U vào lúc này có chút tức giận, tâm ý của Hạ Hoằng này đã rõ ràng, chính là không muốn Mục Trần dễ dàng bắt hắn đồ vật mà hắn thích.

So với vẻ mặt phẫn nộ của Cửu U, vẻ mặt Mục Trần cũng không có quá nhiều kích động, có lẽ hắn cũng đã dự liệu đến cục diện này, vì lẽ đó hắn chỉ bình tĩnh liếc mắt nhìn Hạ Hoằng, sau đó cười nói: "1500 vạn."

Hạ Hoằng cũng không ngẩng đầu lên: "1600 vạn."

Bầu không khí bên trong lầu các, đã triệt để rối loạn, nếu như nói lúc trước Mục Trần cùng Mộ Bạch tranh cướp xem như là hiền lành, thì hiện tại Mục Trần cùng Hạ Hoằng lại là xuất hiện gió tanh mưa máu.

Mặt Cửu U lạnh lẽo, tay ngọc nắm chặt, sóng linh lực đáng sợ đang dập dờn, ở sau thân thể hắn ba người Bạch Lão, Thạch Vương, Đàm Thu sắc mặt đồng dạng cũng rất khó coi.

"1700 vạn."

Ngữ khí của Mục Trần vẫn như trước rất bình tĩnh, khuôn mặt thậm chí không nhìn ra được một tia hỉ nộ.

Cái giá này vừa phát ra, đã khiến cho toàn trường chấn động, thậm chí ngay cả thạch châu đang chuyển động trong tay Hạ Hoằng dừng lại một chút, sau đó hắn ngẩng đầu lên, tầm mắt nhìn về phía Mục Trần, vẻ mặt cân nhắc nói: "Vị bằng hữu này cũng thật là giàu có, đã như vậy, ta hôm nay liền không tranh cướp nữa."

Không ít người nghe được âm thầm tặc lưỡi, Hạ Hoằng này ngược lại cũng đúng là tàn nhẫn, xem dáng dấp của hắn, hiển nhiên đối với quyển tàn trận này không có một chút nào hứng thú, nhưng hắn vẫn mạnh mẽ tăng giá, rõ ràng là muốn Mục Trần đánh đổi nhiều một chút, mà kết quả tựa hồ cũng theo ý hắn, Mục Trần phải trả nhiều hơn 500 vạn Chí Tôn Linh Dịch.

"Vậy thì đa tạ Tứ hoàng tử."

Đông đảo ánh mắt thương hại hướng nhìn Mục Trần, nhưng hắn cũng không để ý, ngược lại là hướng về kia Hạ Hoằng khẽ cười, nói: "Bất quá ta hi vọng Tứ hoàng tử ngày sau cũng không hối hận đã đưa nó tặng cho ta, thời điểm đến, e sợ rằng sự đánh đổi này, không phải 1700 vạn chí tôn linh dịch có thể so sánh."

Lời vừa Mục Trần phát ra, dẫn tới không ít cường giả ở đây liếc nhìn, hiển nhiên họ cho rằng khẩu khí người trước mắt này quả nhiên không nhỏ…

Con ngươi Hạ Hoằng là hơi hơi co lại, mơ hồ cảm giác được một chút bất an, bất quá cái cảm giác nhỏ bé kia liền bị hắn mạnh mẽ áp chế,

hắn không tin, chỉ là nửa bước cửu phẩm, và nửa quyển tàn trận, có thể làm gì hắn? Đợi đại quân Đại Hạ Hoàng Triều đến, loại gia hỏa này, tiện tay là có thể ép chết.

Hắn chỉ cười khẽ một tiếng, khóe miệng nhấc lên một vệt khinh bỉ: "Đã như vậy, ta sẽ chờ, hi vọng thời điểm đến không nên để ta thất vọng."

Mục Trần chỉ mỉm cười không nói, không tiếp tục tranh luận.

"Người này ta thật sự chán ghét!" Cửu U lạnh giọng nói, tuy nói bỏ thêm 500 vạn Chí Tôn Linh Dịch cũng không phải số lượng nhỏ, nhưng làm cho nàng phẫn nộ vẫn vẫn là loại thủ đoạn của Hạ Hoằng kia.

"Hắn cho là Đại La Thiên Vực chúng ta là quả hồng mềm sao?" Đàm Thu cũng có chút tức giận, Đại La Thiên Vực bọn họ đã vượt xa quá khứ, nếu thật sự muốn đánh nhau, Đại Hạ Hoàng Triều cũng không chiếm được chút nào tiện nghi.

Bất quá đối lập với sự phẫn nộ của các nàng, Mục Trần chỉ là khoát tay áo cười nói: "Không ngại, ta nói rồi, thời điểm đến vị Tứ hoàng tử này, sợ sẽ phải hối hận hôm nay đã đem quyển tàn trận này để ta chiếm được."

Trong lời nói của hắn, tự có một luồng tự tin, bởi vì hắn có thể mơ hồ cảm giác được, Cửu Long phệ tiên trận, tương đối bất phàm, nếu như thật sự có thể tìm hiểu, thì không phải 1700 vạn Chí Tôn Linh Dịch có thể so sánh.

Cửu U nhìn thấy dáng vẻ tự tin của Mục Trần, cũng thở phào nhẹ nhõm, tuy nói bọn họ không nghi ngờ tiềm lực của Cửu Long phệ tiên trận, nhưng nếu Mục Trần đã nói như thế, thì cái quyển tàn trang này sẽ cực kỳ bất phàm.

Lúc này trên ban công Hàn Phi đã là đem Cửu Long phệ tiên trận dặn dò người đem đưa cho Mục Trần, rồi tiếp tục mở ra kiện vật thứ ba để

đấu giá.

Đó là một quyển thần thông thuật cũng không trọn vẹn, uy lực bất phàm hơn nữa khá là cổ, bất quá Mục Trần đối với vật này không có sinh ra tâm ý tranh cướp.

Vì lẽ đó, quyển thần thông không trọn vẹn này, cuối cùng dừng lại ở mức giá 1800 vạn Chí Tôn Linh Dịch, rơi vào trong tay Thiên Nhai Lâu Thấm Nhã đại tiểu thư...

Bầu không khí bên trong lầu các, đột nhiên trở nên căng thẳng, vô số ánh mắt, chăm chú nhìn chằm chằm vào cái khay bạc thứ tư.

Tuyệt đại đa số thế tới nơi này lực, đều không phải là hướng về ba món đồ phía trước mà mục tiêu của bọn họ trong hai ngày nay là món đồ vật này

Trên ban công, Hàn Phi nhìn từng đạo ánh mắt nóng bỏng, vẻ mặt cũng là trở nên nghiêm túc, hắn tự mình bưng khay bạc lên, sau khi linh quang phun trào, dần dần lộ ra đồ vật trong đó.

Một lệnh bài màu vàng óng sáng loáng, lẳng lặng nằm trong khay bạc , bên trên lệnh bài, có hai chữ cổ mơ hồ như ẩn như hiện, mà nhìn kỹ lại, hắn là chính là hai chữ "Thứ hai" ...

Mắt Mục Trần lóe lên, quả nhiên là lệnh bài của Nhị điện chủ!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1092: Thần Bí Nữ Hài

Phía trên mâm bạc, kim sắc lệnh bài lẳng lặng nằm, hiển hiện ra dấu vết cổ xưa, cái lệnh bài này nhìn qua cũng không có ba động gì, nhưng tản ra một loại cảm giác thần bí, trong lúc mơ hồ hình như có ánh sáng hào quang.

Trong lầu các, vô số tầm mắt nhìn chằm chằm vào tấm kim sắc lệnh bài này, cường giả nơi này phần lớn đều thuộc về các thế lực khắp nơi, mà mục đích chuyến này của bọn họ, hiển nhiên đều là bởi vì kim sắc lệnh bài thần bí này

Sự tình xảy ra cho Nhị Điện Chủ, hiển nhiên không phải chỉ có Mạn Đồ La biết, cả Thiên La đại lục các đỉnh tiêm thế lực, trong những năm gần đây đều đã tiến hành điều tra về Thượng Cổ Thiên Cung, cho nên bọn họ đều biết địa vị của Nhị Điện Chủ, tấm lệnh bài này có liên quan tới truyền thừa của hắn lưu lại, tất nhiên sẽ dẫn tới rất nhiều chờ mong.

Tài nguyên cùng cơ duyên bên trong Thượng Cổ Thiên Cung quá mức to lớn, bất kỳ đỉnh tiêm thế lực nào có thể đoạt được, cũng có thể nhờ vào đó mà lớn mạnh lên, trực tiếp trở thành bá chủ mới trên Thiên La đại lục, đồng thời cũng sẽ bước chân vào Đại Thiên Thế Giới, chân chính trở thành siêu cấp thế lực!

Hết thảy nguyên do đều là từ khả năng có thể đạt được tiên có chi vật của Thượng Cổ Thiên Cung hay không, chính vì thế tấm lệnh bài này vô cùng trân quý, nhất thiết phải tranh đoạt cho bằng được!

Ở trên lầu các, không chỉ có ánh mắt Tứ hoàng tử Hạ Hoằng vào lúc này trở nên ác liệt, mà Thiên Nhai Lâu Thấm Nhã đại tiểu thư cùng với

Tiềm Long Các thiếu các chủ Mục Sơn, Kiếm Tiên Tông Giang Lăng, thần sắc đều trở nên ngưng trọng.

Hiển nhiên, bọn họ cũng đang chờ đợi vật này xuất hiện.

Trên ban công, Hàn Phi nhìn toàn trường ánh mắt mọi người như đang thèm nhỏ dãi, chỉ cười ha ha, cầm mâm bạc trong tay giơ lên, nói: "Vật này hiện tại bắt đầu đấu giá, giá khởi điểm là 100 vạn Chí Tôn Linh Dịch, mỗi lần tăng giá, không được thấp hơn 100 vạn."

Lệnh bài này giá bắt đầu cực kỳ rẻ, kém xa ba vật trước, nhưng cũng không có bất kỳ người nào cảm thấy nhẹ nhõm, bởi vì bọn họ đều biết, giá vật này, sẽ trong thời gian cực ngắn, đạt đến đỉnh phong.

"200 vạn!"

Như dự liệu của tất cả mọi người, thanh âm Hàn Phi vừa mới hạ xuống, âm thanh dồn dập vang lên.

"300 vạn!" Nhưng người trước kia chưa từng kêu giá bây giờ đã mở miệng.

"400 vạn!"

" "

Thanh âm liên tục không ngừng, quanh quẩn bên trong lầu các, các thế lực đều đỏ mắt đều đem suy nghĩ sẽ đoạt miếng lệnh bài này tới tay cho nên tranh đoạt không nghỉ.

Cũng chính vì vậy trong chớp mắt giá của tấm lệnh bài đã vọt lên 1000 vạn Chí Tôn Linh Dịch.

Khi giá cả tới 1000 vạn Chí Tôn Linh Dịch, tiếng kêu giảm dần bớt đi, bất quá vẫn còn rất nhiều thanh âm đuổi theo cái giá đó, những thanh âm này chắc chắn là từ các nhân vật có chỗ dựa sau lưng.

Mấy phút trôi qua, cái giá đã tăng đến 1600 vạn Chí Tôn Linh Dịch.

"1700 vạn "

Ở đó trên lầu các, Mục Trần nhìn loại hô hào này này, đều là không nhịn được âm thầm chắt lưỡi, lúc này những đỉnh tiêm thế lực chân chính còn chưa từng ra tay, nhưng cái giá này, đã tương đối đáng sợ.

"1800 vạn!"

Mục Trần đang cảm thán, thì bên trên đột nhiên có một tiếng cười truyền ra, nháy mắt đem bầu không khí ép cho im lại, sau đó vô số ánh mắt phóng đi, là thiếu các chủ Mục Sơn của Tiềm Long Các hắn đang cười híp mắt nhìn mọi người, hiển nhiên đứng quan sát một lúc lâu, các thế lực đỉnh tiêm có chỗ dựa đã bắt đầu khởi động.

Vừa ra tay, đã đem cái giá đề thăng tới 1800 vạn, trực tiếp làm cho không ít sắc mặt của các cường giả từ các nhất lưu thế lực có chút khó coi, bọn họ đang do dự, không cam lòng ngồi xuống, lựa chọn từ bỏ.

"Ha ha, Mục thiếu các chủ thật xa hoa, Đại Hạ Hoàng Triều ta cũng không để cho khí thế yếu hơn, 2000 vạn." Hạ Hoằng cũng mở miệng ra giá.

Các thế lực khắp nơi cũng chỉ có thể tiếc nuối lắc đầu, xem ra các thế lực đại tài khí đỉnh tiêm đã bắt đầu tranh đoạt.

"2100 vạn."

Tiếng cười duyên nhẹ nhàng vang lên, Thấm Nhã đại tiểu thư của Thiên Nhai Lâu tay che hờ đôi môi đỏ mọng, cười tủm tỉm nói: "Hai vị đã có hứng thú như vậy, Thấm Nhã cũng muốn tặng thêm 1 cước."

"2200 vạn" Tông Giang Lăng của Kiếm Tiên, mặt không biểu tình buồn bực nói.

Bốn đại đỉnh tiêm thế lực đồng thời định giá, tức khắc đã đẩy cái giá lên một cái mức đáng sợ những thế lực kia triệt để đoạn tuyệt ý nghĩ.

Ánh mắt Hạ Hoằng lóe lên, hắn nhìn thoáng qua ba người, sau đó thanh âm cũng là trở nên lạnh lùng: "2500 vạn."

Hắn biết hôm nay có ba thế lực them muốn cái lệnh bài kia, thế nhưng hôm nay dù có đắc tội hắn cũng phải đạt được tấm lệnh bài về tay bởi vì so về nội tình, có lẽ Tiềm Long Các, Thiên Nhai Lâu cùng với Kiếm Tiên Tông, cũng không sánh bằng Đại Hạ Hoàng Triều.

Ba người Mục Sơn, Thấm Nhã, Giang Lăng cũng nhíu chân mày, hiển nhiên là đã nhận ra Hạ Hoằng đưa ra cái giá 2500 vạn Chí Tôn Linh Dịch đã làm khó bọn họ, coi như là thế lực bọn họ 2500 vạn cũng không tính là là số nhỏ.

Trong lúc nhất thời, bọn họ hơi hơi trầm ngâm, bắt đầu phải suy tính.

Hạ Hoằng thấy thế, trong lòng cười lạnh, một chút đỉnh tiêm thế lực nội tình không sâu, còn vọng tưởng cùng Đại Hạ Hoàng Triều so về tài lực sao? Quả thực ngu si!

"2800 vạn Chí Tôn Linh Dịch." (chết mày chưa)

Đột nhiên, một thanh âm bình tĩnh cao ngất vang lên, phá vỡ bầu không khí an tĩnh.

Xôn xao!!!

Ánh mắt kinh ngạc của mọi người di động tìm vị trí nơi phát ra âm thanh kia, sau cùng bọn họ dừng lại bên trên lầu các, một gương mặt nam tử trẻ tuổi đang mỉm cười, mà người này chẳng ai bất ngờ chính là người lúc trước đoạt được Tàn trận Mục Trần.

"Hắn dĩ nhiên có thể ra cái giá cao như vậy? !" Có người khó có thể tin nói, 2800 vạn không phải tùy tiện một thế lực có thể lấy ra.

Mấy người Thấm Nhã, Mục Sơn cũng kinh nghi nhìn Mục Trần.

Hạ Hoằng tay nắm chặt run lên, mãnh liệt bình tĩnh lại, khuôn mặt âm trầm nhìn về Mục Trần, âm lãnh nói: "Tiểu tử, nơi này không có thể là địa phương cho ngươi hồ đồ kêu giá, nếu là kêu giá lung tung, sẽ phải trả giá thật lớn."

Mục Trần thản nhiên nói : " Tứ hoàng tử không cần tốn sức nhắc nhở, 2800 vạn, Đại La Thiên Vực ta vẫn có thể lấy ra."

Ở sau lưng, đám người Đàm Thu cũng có điểm kinh ngạc, trong tay bọn họ lúc này trừ đi lúc trước Mục Trần sử dụng, tổng cộng Chí Tôn Linh Dịch chỉ còn lại 3000 vạn, mà bây giờ Mục Trần đã cho lên cái giá 2800 vạn.

Tuy rằng kinh ngạc, nhưng bọn hắn vẫn không nói chuyện, hơn nữa thực tế bọn họ cũng hiểu, tài lực bọn họ có hạn, nếu như muốn tranh đoạt, nhất định phải ra vẻ hào khí, lấy một chút kinh sợ, sẽ hạng chế rất nhiều quấy nhiễu.

Chẳng qua là, không biết 2800 vạn Chí Tôn Linh Dịch, có thể đem này Hạ Hoằng chấn trụ hay không.

Lầu các đối diện, sắc mặt Hạ Hoằng âm u, hắn nhìn chằm chằm Mục Trần, tuy nói Đại Hạ Hoàng Triều bọn họ nội tình khá sâu, nhưng hắn không phải không có cực hạn.

Gần 3000 vạn Chí Tôn Linh Dịch, đủ để chống đỡ một nhất lưu thế lực phát triển, đủ để lôi kéo vô số cường giả xin vào

Ánh mắt Hạ Hoằng lập loè, âm lệ, sau một lúc, hít sâu một hơi khí, âm u nói: "3000 vạn!"

Xôn xao!

Trong lâu các đều chấn động, vô số cường giả trợn mắt há mồm, không ngừng lắc đầu, đúng là điên 3000 vạn Chí Tôn Linh Dịch , coi

như là Chuẩn Thánh vật, cũng có thể mua mấy cái, nghe nói tại Đại Thiên Thế Giới trong một chút tổ chức sát thủ, 3000 vạn cũng có thể mời được Địa Chí Tôn xuất thủ.

Cái giá tiền này, không chỉ làm người ngoài bị kinh sợ, ngay cả bọn người Thấm Nhã cũng âm thầm lắc đầu.

Vô số ánh mắt nhìn về Mục Trần, không biết hắn sẽ lựa chọn như thế nào.

Mục Trần đúng là cũng không có do dự chút nào, thản nhiên nói : "3100 vạn."

Thần sắc bình tĩnh, không ai có thể nhìn ra dao động trong hắn, chỉ có sau lưng hắn Cửu U cùng đám người Đàm Thu mới biết, cái giá này, là cực hạn của bọn họ, thậm chí nhiều hơn một vạn, cũng không bỏ ra nổi.

Bạch!

Hạ Hoằng bỗng nhiên đứng dậy, khuôn mặt hắn vào lúc này trở nên hơi vặn vẹo, hắn cắn răng nghiến lợi nhìn Mục Trần, ánh mắt oán độc, bàn tay nắm chặt lan can phía trước hắn khiến lan can bị móp méo không nghĩ tới Mục Trần cũng dám đùa cùng hắn!

"3500 vạn!" Hạ Hoằng cơ hồ gầm lên làm cho vô số cường giả tê cả da đầu với cái giá này, đồng dạng cái giá này đã đạt tới cực hạn của Đại Hạ Hoàng Triều.

Mục Trần nhìn chằm chằm sắc mặt nhăn nhó của Hạ Hoằng, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve tay vịn, thần sắc hắn bình tĩnh, nhưng trong lòng thì âm thầm thở dài một cái, Đại Hạ Hoàng Triều thật đúng là nhiều tài lực, đến loại trình độ này, hắn vẫn có thể tăng giá.

3500 vạn Chí Tôn Linh Dịch, cho dù địa vị bọn họ tại Đại La Thiên Vực lúc này, thu nhập một năm cũng không đủ.

Hắn nhẹ nhàng lắc đầu, chỉ có thể lựa chọn từ bỏ.

"Về sau lại nghĩ biện pháp khác." Cửu U thấp giọng nói, Hạ Hoằng cho dù chiếm được lệnh bài, cũng không thể mang đi.

Mục Trần gật đầu, cũng chỉ có thể làm như thế. (cướp đấy)

"Thế nào không tăng giá nữa ah?"

Hạ Hoằng nhìn thấy Mục Trần im lặng, khuôn mặt vặn vẹo mới bình thường trở lại cười, đầy là thời khắc châm chọc: "Một Đại La Thiên Vực nho nhỏ, cũng dám tranh đoạt với Đại Hạ Hoàng Triều ta, quả thực không biết trời cao đất rộng!"

Cửu U liền đứng dậy, nhưng bị Mục Trần ngăn lại, không cần thiết tại nơi này động thủ.

Hạ Hoằng hừ lạnh một tiếng, tầm mắt chuyển hướng lên Hàn Phi, lạnh giọng nói : "Còn không tuyên bố?"

Lúc này cái giá 3500 vạn thì người nào có thể tăng thêm?

Hàn Phi nghe vậy, cũng vội vàng gật đầu, muốn tuyên bố đấu giá kết thúc, nhưng hắn vừa mới mở miệng, một thanh âm êm ái như như trân châu rơi vào mâm bạc, đột nhiên trong lầu các vang lên, sau đó như Thiên Lôi, đem mọi người bổ một nhát choáng váng.

"Ôi chao, đợi một chút, ta ra 4500 vạn."

Im lặng.

Trong lâu các, hoàn toàn tĩnh mịch, ánh mắt Hạ Hoằng ngốc trệ, thậm chí Mục Trần cũng sửng sốt một chút, người nào trực tiếp bỏ thêm 1000 vạn Chí Tôn Linh Dịch?

Nàng nghĩ đó là cái gì? Hạt đậu sao?

Người nào vừa thêm?

Bên trong lầu, mọi ánh mắt điên cuồng tìm tòi, một lát sau, kia vô số tầm mắt đột nhiên bắn về phía vị trí Mục Trần

Cảm nhận được những ánh mắt kia đang nhìn mình, Mục Trần cũng là ngẩn ra, chợt hắn mãnh liệt quay đầu, chỉ thấy phía sau người hắn, chẳng biết từ lúc nào, xuất hiện một vị tiểu cô nương xinh đẹp như Tiên nữ, nữ hài mặc quần áo màu huyền, ngọc thủ của nàng cầm một viên linh quả, má xinh đang nhai, đôi mắt linh động xinh đẹp, phảng phất có Tiên khí, mỹ mạo kinh người.

Nàng nhai linh quả, mắt to linh động nhìn gương mặt khiếp sợ của Mục Trần, giơ giơ hai tay nhỏ bé như đang chào, nhanh chóng nuốt quả linh động trong miệng xuống, cười hì hì nói : "Ầy, Mục Trần, chúng ta lại gặp nhau nga "

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1093: Lâm Tĩnh Xuất Hiện

Lầu các hoàn toàn tĩnh mịch, vô số ánh mắt nhìn soi mói, Mục Trần cũng khiếp sợ nhìn nữ hài xuất hiện trước mắt, đôi mắt đẹp màu đen tràn đầy linh khí cùng quần áo nữ hài, làm người ta không thể quên.

"Ngươi…Ngươi là Lâm Tĩnh?!" Mục Trần đang khiếp sợ hồi thần lại, nữ hài trước mắt có chút quen thuộc, không dám tin tưởng thất thanh hỏi.

Lâm Tĩnh, lúc đầu Mục Trần ly khai Bắc Thương Linh Viện trên đường đi đến Thiên La đại lục, đường tắt thương đại lục gặp nữ hài, mà thân phận của nàng, chính là tiểu công chúa của Võ Cảnh.

Người có uy danh hiển hách, vang dội toàn bộ Đại Thiên Thế Giới - Võ Tổ, cũng chính là cha của nàng.

Mục Trần thật sự là không nghĩ tới, tại xa cách nhiều năm nhu vậy, lần thứ 2 dĩ nhiên lại tương ngộ ở chỗ này với nàng, điều này làm cho hắn tại ngây ngốc một lát, rồi nở một nụ cười, trong tiếng cười hơi có chút hoài niệm, lần đầu tiên gặp, hắn còn chưa ngưng luyện ra Chí Tôn Pháp Thân, còn bây giờ, cũng đã là nửa bước tiến vào Cửu phẩm.

"Ngươi như thế nào lại tới nơi này?" Mục Trần nhịn không được kinh ngạc hỏi.

Lâm Tĩnh cười khanh khách nói: "Ta nghe nói Thượng Cổ Thiên Cung xuất thế tại Thiên La đại lục, nên tới góp vui, hơn nữa ban đầu ta còn nhớ ngươi nói ngươi muốn đi Thiên La đại lục, lần này ở nhà bị giam lỏng buồn quá, nên ta đã bỏ trốn chạy tới đây."(dễ gì bỏ trốn thằng cha o cố ý thả thì có trốn bằng trời)

Nàng còn đang hiếu kỳ đánh giá hoàn cảnh chung quanh, : "Bất quá chúng ta cũng thật đúng là có duyên, lần nào gặp cũng là tại đấu giá hội thì phải…"

Nhắc tới đấu giá hội, Mục Trần mới hồi thần lại, tầm mắt dời đi chỗ khác, chỉ thấy vô số tầm mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Tĩnh, toàn bộ là ánh mắt kinh diễm, chắc bởi vì cái giá mà nàng đưa ra đưa đến chấn động.

"Hừ, nha đầu ở đâu ra, cũng dám ở chỗ này hồ đồ!" Tại lầu các đối diện, Hạ Hoằng tỉnh táo lại, sau đó hắn cũng phong tỏa vị trí của Lâm Tĩnh, nhưng khi hắn nhìn thấy diện mạo thanh mỹ, khí chất với dáng vẻ linh động như Tiên nữ của Lâm Tĩnh, trong mắt đang là hình dạng kinh diễm thì trở thành cặp mắt sói đói thèm cừu. Nước miếng chảy ròng ròng

Lâm Tĩnh cùng Cửu U đều mỹ nhân khó tìm được, một người thanh mỹ linh động, một người lãnh diễm kiêu ngạo, loại tuyệt phẩm này, đối với loại ham mê nữ sắc mà nói, thì như là độc dược có tính trí mạng.

"Khụ, trước tiên ngươi nên thu hồi cái giá ngươi mới nói đi." Mục Trần vội vã nhắc nhở Lâm Tĩnh, 4500 vạn Chí Tôn Linh Dịch, loại số lượng đáng sợ này, đem toàn bộ Đại La Thiên Vực bán đi cũng không đủ, hơn nữa thần bí lệnh bài kia, tác dụng trước trước mắt, sử dụng cái giá cả cỡ này để mua, hiển nhiên là không đáng giá.

"A, ngươi xem nơi này là địa phương nào? Ngươi nói tăng giá là tăng giá, nói thu hồi là thu hồi?"

Thanh âm Mục Trần vừa dứt, Hạ Hoằng cười lạnh nói, tầm mắt hắn chuyển hướng về Lâm Tĩnh, lại là mỉm cười, nói: "Không bằng cô nương hãy tới chỗ của ta cùng quan sát đấu giá, chuyện lúc trước, tự nhiên cho qua."

Lâm Tĩnh chớp chớp đôi mắt đẹp linh động, nói: "Ngươi sẽ trả giúp ta 4500 vạn Chí Tôn Linh Dịch?"

Trên khuôn mặt Hạ Hoằng lập tức căng ra trở về hình thái đóng băng đình trệ, ho khan nói: "Lệnh bài kia cũng không đáng giá 4500 vạn Chí Tôn Linh Dịch…Trước đó cô nương nói đùa, ta có thể cho rằng không nghe thấy."

Miệng nhỏ hồng nhuận của Lâm Tĩnh cong lên, nói: "Ai thèm đùa với ngươi, ta ra giá 4500 vạn, nếu như ngươi ra không ra giá cao hơn, cũng không cần nói nhảm nữa."

Toàn trường ngạc nhiên, bọn họ nhìn Lâm Tĩnh, vị tiểu cô nãi nãi này quả nhiên là ra giá 4500 vạn? Thế nhưng nàng có thể cầm ra được bao nhiêu đó CTLD sao?

Gương mặt Thấm Nhã Thiên Nhai Lâu, Mục Sơn Tiềm Long trở nên kinh ngạc, hiển nhiên sự tình đến một bước này, cũng là vượt ra khỏi dự liệu của bọn họ và tất cả mọi người.

Bị Lâm Tĩnh trước mặt mọi người thách thức, Hạ Hoằng cũng cảm thấy mất mặt khó coi, ánh mắt hơi trầm xuống, lạnh lùng nói : "Cô nương chớ có không biết tốt xấu, 4500 vạn Chí Tôn Linh Dịch, ngươi có thể cầm ra…"

Thanh âm Hạ Hoằng vẫn còn còn chưa tán đi, thì đôi mắt của hắn gần như trợn tròn lồi ra khỏi hốc mắt nhìn về Lâm Tĩnh, nơi đó Lâm Tĩnh giương ngọc thủ lên, một cái bình ngọc bay ra, nghiêng miệng bình, tức khắc tiếng ầm ầm truyền ra, Linh lực bàng bạc như một con sông chảy ra, nháy mắt tràn ngập cả không gian lầu các

Vô số khuôn mặt đờ đẫn nhìn về con sông linh lực đang chảy trong không trung, bằng vào nhãn lực của bọn họ, tự nhiên là nhìn ra được, con sông kia, chính là do vô số Chí Tôn Linh Dịch biến thành, hơn nữa, phẩm chất Chí Tôn Linh Dịch này tựa hồ không thấp…

Nhìn con sông linh lực từ trong bình ngọc liên tục không ngừng chảy ra, không ai dám hoài nghi nữ hài trước mắt, thật sự có thể xuất ra 4500 vạn Chí Tôn Linh Dịch…

Khuôn mặt mấy người Thấm Nhã ngưng trọng, bọn họ nhìn thoáng qua Lâm Tĩnh, có khả năng mang theo bên mình số lượng Chí Tôn Linh Dịch khổng lồ như vậy, bối cảnh sau lưng nữ nhân này, có lẽ cũng không đơn giản.

Suy cho cùng, một thế lực tùy tiện không có khả năng có thể dễ dàng bỏ tra 4500 vạn Chí Tôn Linh Dịch.

Ào ào.

Linh lực lưu chuyển, ngọc thủ Lâm Tĩnh vung lên, bình ngọc kia liền thu hồi Chí Tôn Linh Dịch lại, sau đó không đếm xỉa tới Hạ Hoằng đang trợn mắt há hốc mồm liếc mắt một cái mỉm cười nói : "Hiện tại không có vấn đề chứ?"

Lâm Tĩnh nhìn thoáng qua sắc mặt khó coi của Hạ Hoằng, nói: "Bất quá ngươi cũng có thể tăng giá nga, nói không chừng ngươi chỉ tăng thêm 100 vạn, ta cũng chỉ có thể từ bỏ."

Sắc mặt Hạ Hoằng tái xanh, tuy rằng Lâm Tĩnh nói như vậy, nhưng con măt của nàng nhìn hiển nhiên là đang muốn thử lòng hắn, chẳng có bộ dạng muốn buôn tha? Lấy sô lượng linh dịch vừa rồi thì cho dù Hạ Hoằng có tăng giá bao nhiêu nàng sẽ không do dự cùng tăng giá.

Còn nữa 4500 vạn, hắn làm sao có thể cầm ra? Thậm chí là đại ca của hắn ở đây, chắc chắn cũng sẽ do dự, Đại Hạ Hoàng Triều bọn họ nội tình đích xác không yếu, những cũng không chịu nổi cái loại tiêu xài như thế này.

Ánh mắt toàn trường, đều là nhìn chằm chằm Hạ Hoằng, đúng là hài hước, lúc trước Hạ Hoằng lấy tài chính đè người, lúc này lại xuất hiện một nữ nhân càng tàn nhẫn hơn so với hắn, trực tiếp ép hắn không dám ngoi lên...

Hạ Hoằng trong lòng nổi điên, cũng muốn tăng giá lên nghĩ đến hậu quả đáng sợ sau khi ra cái giá khác, cuối cùng cũng chỉ có thể đặt mông

ngồi xuống, hai tay nắm chặt, cọt kẹt..t..tttt rung động.

Lâm Tĩnh nhìn thấy Hạ Hoằng chật vật ngồi xuống lại, lúc này mới chậm rãi nhìn Mục Trần, nói: "Lần này ra ngoài ta có mang theo tiền."

Xem ra nàng còn nhớ rõ lúc trước vì vội vã bỏ trốn, không thân không phân, không phải Mục Trần cứu đói một thời gian thì chắc nàng đã chật vật lắm.

Hai mặt Mục Trần cùng Cửu U nhìn nhau, chỉ có thể cười khổ lắc đầu, thoáng cái bỏ ra 4500 vạn Chí Tôn Linh Dịch…đây không phải là hào khí bình thường, bất quá nghĩ đến thân phận Lâm Tĩnh, bọn họ cũng chỉ có thể thở ra thoải mái.

Võ Cảnh đây chính là siêu cấp thế lực tiếng tăm lừng lẫy trong Đại Thiên Thế Giới, thực lực này e là đem toàn bộ các thế lực đang tồn tại trong Thiên La đại lục đến công phá đều là không suy suyễn, suy cho cùng, vị Võ Cảnh chi chủ kia, là Thiên Chí Tôn thứ thiệt, hơn nữa… Tại Đại Thiên Thế Giới vị Võ Tổ này, đã có thời gian tồn táiâu không lường được.

Có người cha lợi hại như vậy, Lâm Tĩnh không kiêng nể gì cả đều là chuyện đương nhiên.

Mục Trần đang cùng Lâm Tĩnh nói chuyện, trên đài Hàn Phi rốt cục cũng hồi thần lại, hắn nhìn ánh mắt Lâm Tĩnh, liền đùng tình trạng khiếm nhã mà đối đãi, nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên hắn thấy nhân vật vung tiền như rác…

"Khụ…Vị cô nương này ra giá 4500 vạn, còn có người nào ra giá cao hơn nàng?" Hàn Phi nhìn bốn phía, cao giọng hỏi.

Câu hỏi của hắn, chẳng qua là đúng theo bài bản mà thôi chẳng ai ngu si mà bỏ ra hơn 4500 vạn, ngay cả Hạ Hoằng còn đang cụp đuôi ngồi nới đó không dám ló đầu thì bọn họ là cái gì tồn tại.

Nhìn thấy những ánh mắt đó đang nhìn mình như sắp ăn tươi nuốt sống, Hàn Phi cũng có chút lúng túng, vội vàng nói : "Đã như vậy, lệnh bài này, thuộc về vị cô nương kia!"

Nói xong, bàn tay hắn vung lên, có người mang lệnh bài nhanh chóng đi tới nơi Lâm Tĩnh đang đứng, đương nhiên, vì lý do an toàn, nên có thêm mười mấy vị hộ vệ đi theo.

Hàn Phi kiểm lại kia số lượng Chí Tôn Linh Dịch, trong tay vẫn còn đang run rẩy đem kim sắc lệnh bài, rất cung kính đưa cho Lâm Tĩnh.

Thế nhưng Lâm Tĩnh lại rất tùy tiện tiếp nhận, sau đó ném vứt, cái bình ngọc chứa 4500 vạn CTLD như vứt một hạt đậu, đây chính là đồ vật chưa 4500 vạn Chí Tôn Linh Dịch a, vạn nhất rớt bể thì làm sao bây giờ…

Sau đó Lâm Tĩnh lại làm cho bọn họ trợn mắt há hốc mồm, nàng lại đem lệnh bài, cười khanh khách đưa nó cho Mục Trần.

"Ầy, lần trước ngươi mua giúp ta Thiên Hỏa Ngọc Tủy, lần này ta mua giúp ngươi một vật…Không được cự tuyệt nga, không nhận thì ta sẽ ném nó đi!"

Vô số người da mặt co giật, Thiên Hỏa Ngọc Tủy? Cái loại đồ vật quơ tay là có lại có thể thể so sánh với Thần bí lệnh bài, giá trị tới 4500 vạn Chí Tôn Linh Dịch?

Một đổi một?

Vô số cường giả hai mặt nhìn nhau, sau cùng hít sâu một hơi, loại hào khí này cũng có sao? Đây là bằng hữu đối đãi bằng hữu hay sao…

Mục Trần cũng là có chút kinh ngạc Lâm Tĩnh làm như vậy, hắn thật muốn cự tuyệt, nhưng nghe Lâm Tĩnh nói câu sau, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ cười, hơi hơi trầm ngâm, không cái lại, ngược lại là trịnh trọng thu vào.

"Cảm tạ, nhân tình này, ta nhớ kỹ."

Nhìn thấy Mục Trần dứt khoát như vậy, Lâm Tĩnh dịu dàng cười một tiếng, trong đôi mắt đẹp, ngược lại có một tia tán thưởng, hết thảy những người sau khi biết được thân phận của nàng, đều là nịnh hót lấy lòng, nhưng Mục Trần lại không có ý như thế, nàng cảm giác được, Mục Trần chẳng qua là đối đãi với nàng như một bằng hữu chứ không phải là Võ Cảnh tiểu công chúa.

Khi nàng nghe được Mục Trần nói sẽ nhớ nhân tình này, cũng không có cảm thấy buồn cười chút nào, lấy thân phận của nàng, bất cứ người nào nợ nhân tình của nàng, đều không giá trị cái gì.

"Được rồi, ta đây tạm thời không biết đi nơi nào, trước tiên cho ta đi chung với ngươi." Lâm Tĩnh cười hì hì nói.

Mục Trần cười gật đầu, sau đó đem cái tàn trận lấy vào, rồi mang theo Lâm Tĩnh cùng Cửu U, thong thả ly khai, trong cái nhìn soi mói của tất cả mọi người.

Trên lầu các, ánh mắt Hạ Hoằng âm trầm nhìn thân ảnh Mục Trần rời đi, sau một lúc, hơi hơi nghiêng đầu nói: "Điều tra thân phận cô gái kia…"

"Mặt khác, tập trung hết mọi người lại đây."

"Muốn từ trong tay bản Hoàng tử mang đi đồ vật…Thật là không biết sống chết !"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1094: Quan Sát Long Trận

Tây Thành đấu giá hội, cuối cùng cũng đã kết thúc, bất quá sau khi kết thúc, toàn bộ Tây Thành đều có chút chấn động, thế lực khắp nơi đều là đối với nữ hài bỏ ra 4500 vạn Chí Tôn linh dịch mà run động và ngưỡng mộ, trong nội tâm đối với thân phận của Lâm Tĩnh có nhiều phỏng đoán và ngờ vực, nhưng tất cả đều không có căn cứ.

Tuy đấu giá hội chấm dứt, nhưng một ít người nhạy cảm đều biết rằng, tấm lệnh bài màu vang óng kia chỉ sợ không dễ dàng mà cầm ra khỏi Tây thành, vật ấy quá dễ gây chú ý của tất cả ánh mắt của người ngoài, mà dưới mắt tại Tây Thành lại hội tụ nhiều cường giả như thế, rồng rắn lẫn lộn, người của Đại La Thiên Vực tuy thành công mua đến tay, nhưng cái cũng không thể nói lên , bọn hắn là chủ nhân lệnh bài…

Đại La Thiên Vực tuy nghe nói hôm nay ở tại bắc giới rất có phân lượng, nhưng đối với toàn bộ Thiên La đại lục mà nói, lại vẫn không có bao nhiêu danh khí, mà hôm nay ở bên trong Tây Thành, các đỉnh cấp thế lực đều qui tụ ở đây mà bọn người Hạ Hoằng, là thể hệ trẻ tuổi nổi bật trong đại lục, là những thiên kiêu, của các đại đỉnh cấp thế lực lĩnh chưa từng xuất hiện, cơ bản không ai muốn làm địch nhân của bọn hắn.

Thế mà người thanh niên đến từ Đại La Thiên Vực Mục Trần, tuy nói cũng có chút bất phàm, nhưng dù sao chỉ là nửa bước cửu phẩm, nếu như muốn cùng bọn người Hạ Hoằng so sánh, là có chênh lệch cực lớn.

Cho nên, khi các thế lực từ khắp nơi biết được tấm lệnh bài rơi vào tay người của Đại La Thiên Vực, không chỉ cảm thấy thất vọng, ngược lại là có chút rục rịch, bởi vì bọn họ có thể đoán trước sẽ có vô số thế lực đối hướng về đám người Mục Trần để giở trò cướp bóc, đến lúc đó một

khi hỗn chiến triển khai, nói không chừng bọn hắn sẽ có cơ hội nhảy ra hôi của…

Về phần kết cục của đám người Mục Trần, ngược lại là không người nào để ý, đối với các thế lực khắp nơi mà nghĩ, người không có lực lượng thì không có tội nhưng vẫn có thể gán tội, Đại La Thiên Vực lần này sợ là sẽ tổn thất nặng nề rồi.

Vì vậy, hầu như tại Thành Tây không hề có hỗn loạn dưới thành, mọi hành động đều ngấm ngầm diễn ra, giống như công tác chuẩn bị cho cơn bão sắp tới.

…

Bên trong một tòa U viện tại Thành Tây, cửa chính U viện đóng chặt, trên không đình viện có vô số linh trận hiển hiện, linh quang bắt đầu khởi động, ngăn cách ngoại giới thăm dò.

Mà Mục Trần thì ở bên trong đình viện, hắn nhìn bầu trời từ bên trong đình viện, mỉm cười nói: "Hiện tại lúc này tại bên trong Tây Thành, chắc chắn đang có vô số ánh mắt đang ngó nhìn về chúng ta."

Ở sau lưng hắn, Cửu U cũng là gật đầu, bình tĩnh nói: "Xem ra chúng ta muốn mang lệnh bài từ nơi này đi, chắc là không dễ dàng rồi."

"Xét đến cùng tại vì bọn họ cho rằng thực lực chúng ta không đủ?" Mục Trần lắc đầu, Đại La Thiên Vực bọn hắn ở bên trong Đại Lục tới giờ có thể không có danh khí gì, hơn nữa đám người bọn họ, cũng chỉ có Cửu U là cửu phẩm Chí Tôn mới có thể làm bọn họ có chút kiêng kị, còn hắn nửa bước cửu phẩm, nên chẳng là cây đinh gì trong mắt bọn người kia.

"Giống như ta mua lại đồ vật này lại mang đến cho các ngươi mang một chút phiền toái…"

Ở phía sau, Lâm Tĩnh đang trêu đùa cùng với một chú chim nhỏ trong đình viện nghe được hai người nói chuyện với nhau, ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp linh động chớp chớp, cười khanh khách nói: "Cần ta giúp một tay hay không thì cứ nói nha."

Mục Trần quay đầu lại nhìn nàng một cái, hai mắt nhắm lại quanh thân Lâm Tĩnh cơ hồ cũng không có có một tia sóng linh lực lộ ra ngoài, hiển nhiên nàng hắn là có bảo bối che dấu linh lực, do đó người bên cạnh không thể dò xét được thực lực của nàng .

Bất quá, lúc trước lần đầu tiên gặp phải Lâm Tĩnh, là lúc nàng cùng hắn, sưu tập tài liệu cô đọng Chí Tôn pháp thân, đã mấy năm qua đi, lấy thân phận võ cảnh tiểu công chúa, hơn nữa một vị Thiên Chí Tôn làm cha tùy thời chỉ điểm, chỉ sợ bây giờ thực lực của Lâm Tĩnh, không thể yếu hơn so với hắn.

Hơn nữa với nội tình thâm hậu, trên người Lâm Tĩnh chắc chắn có vô số bảo vật bảo vệ tánh mạng, dựa theo Mục Trần suy đoán, cho dù là chân chánh Địa Chí Tôn ra tay đối với Lâm Tĩnh, đều khó có khả năng đánh bại được nàng.

Bất quá chỉ cần nói ra là Mục Trần có thể có được thế lực to lớn như thế trợ giúp, nhưng Mục Trần lại cười lắc đầu, nói: "Nếu như ngay cả bảo vệ vật này mà không có khả năng, vậy còn không tự tay dân lên cho người khác để tránh đi phiền toái."

Khi còn trẻ khuôn mặt hắn hơi bình tĩnh, không bởi vì cục diện trước mắt như vậy mà lo lắng, thái độ thong dong như vậy, khiến cho Lâm Tĩnh nhẹ nhẹ gật đầu, nàng đang thưởng thức hắn.

Khó trách lúc trước ngay cả mẫu thân cũng đánh giá cao Mục Trần như vậy, lúc ấy ta còn không cho là đúng, bất quá mấy năm sau gặp lại, hắn đích thật là có chút không giống như trước.

"Trước mắt ngươi định như thế nào? Dựa theo tình hình này, chỉ cần chúng ta vừa ly khai Tây Thành, liền sẽ gặp không ít thế lực vây đánh."

Cửu U hỏi.

Mí mắt Mục Trần cụp xuống, thản nhiên nói: "Đã như vầy, vậy thì cứ như thế đi…Nếu người khác xem thường Đại La Thiên Vực chúng ta, vậy cứ để cho bọn họ tới."

"Hiện tại điều chúng ta đang cần là giết gà dọa khỉ."

…

Cảnh đêm bao phủ đại địa.

Trong phòng , Mục Trần ngồi xếp bằng, quanh người hắn linh lực lưu động, linh khí trong thiên địa , liên tục không ngừng dũng mãnh lao vào trong cơ thể của hắn, hắn cứ như vậy tu luyện giằng co nửa ngày, mới chậm rãi mở đôi mắt, tay áo vung lên, chỉ thấy hai vật hiện ra trước mặt của hắn.

Một tàn trận, một lệnh bài .

Là Cửu Long Phệ Tiên Trận cùng với thần bí lệnh bài.

Mục Trần cầm hai vật này, có chút trầm ngâm, sau đó liền đem cuốn tàn trận cầm lên, cuốn tàn trận này chính là linh trận cấp bậc tông sư, một khi triển khai, coi như là cường giả cấp bậc Địa Chí Tôn, đều không thể chống lại .

Mà linh Trận Tông Sư, cũng là cảnh giới ước mơ của từng Linh Trận Sư, chỉ khi bước chân vào cấp bậc đó, thì về phương diện tu hành linh trận, mới có thể miễn cưỡng xem như đại thành .

Đương nhiên , chân chính đỉnh phong , vẫn là trong truyền thuyết Đại Tông Sư .

Đó là so sánh Thiên cấp Chí Tôn là một loại nhân vật đáng sợ khác, nhưng nhân vật bực này, tại bên trong Đại Thiên Thế Giới, đều là tương

đối hiếm thấy, mà làm cho Mục Trần có chút tự hào chính là, mẹ ruột của hắn, cũng là một người trong số đó .

"Không biết mẫu thân hôm nay như thế nào…Còn có Linh Khê tỷ, từ lúc chia tay tại Bắc Thương linh viện cho tới nay, vẫn không có tin tức gì, nàng nói là đi tìm tung tích mẫu thân, cũng không biết tình huống như thế nào ."

Mục Trần vuốt ve cuốn tàn trận cổ xưa, suy nghĩ lại là có chút phiêu động, cuối cùng hắn hít sâu một hơi, đè nén tâm tình trong lòng xuống, hiện tại , đã là nửa bước cửu phẩm, nhưng vẫn như trước là không đủ, bởi vì nương theo thực lực của hắn tinh tiến, hắn có thể đủ mơ hồ cảm giác được sau lưng mẫu thân là một thần bí tộc cường đại, cái loại cường đại này, thậm chí ngay cả bước chân vào Đại Tông Sư cảnh như mẫu thân đều phải kiêng kị, điều này đủ để chứng minh bộ tộc kia cường hoành .

Bờ môi Mục Trần mấp máy, sau đó đem ánh mắt ngưng tụ ở tàn trận trước mắt, hai mắt khép hờ, linh lực trong tay bắt đầu khởi động, thời gian dần trôi qua linh lực dũng mãnh tiến vào bên trong tàn phá quyển trục.

OÀ..ÀNH!

Cảm giác linh lực thẩm thấu, trong óc Mục Trần phảng phất có tiếng sấm tuôn ra, hào quang óng ánh nổ bung, hình ảnh lập tức xuất hiện.

Đó là phía trên một cái ngọn núi, một Bạch lão giả đứng chắp tay, tay áo hắn huy động, phô thiên cái địa linh ấn giống như thủy triều gào thét xuất hiện, sau đó dung nhập hư không, lẫn nhau tạo thành từng đạo đường vân linh lực vô cùng phức tạp, quấn giao, dẫn tới thiên địa linh lực rung chuyển .

Nương theo những linh ấn từ từ xây dựng trở thành trận hình, Bạch lão lại cong ngón tay búng ra, chín đạo lưu quang gào thét xuất hiện, trong mơ hồ, có chứa tiếng long ngâm.

Chín đạo lưu quang xông vào trong trận hình khổng lồ, hào quang tán đi, lộ ra diện mạo chân thực trong đó, rõ ràng là chín chiếc long cốt!

Chín chiếc long cốt tạo thành chín điểm chính của đại trận, mà khi chúng tiến vào, linh trận chỗ này phảng phất như là đang sống, linh quang ngập trời tịch quyển thiên địa, linh quang bàng bạc ngưng tụ tại quanh thân long cốt, dĩ nhiên là lấy linh lực ngưng tụ huyết nhục, đem chín chiếc long cốt, ngạnh sinh sinh biến thành chín đầu cự long chân chính.

Chỉ có điều, chín đầu cự long này cũng không có thân thể, mà chỉ là lấy linh lực ngưng tụ mà thành.

Nhưng dù vậy, trên thân rồng tán đi ra uy áp khủng bố, đều là cường hãn vô cùng.

XÍU...UU! !

Khi Cửu Long Phệ Tiên Trận bố trí thành, trên không ngọn núi kia, đột nhiên có quang ảnh lập loè, một đạo nhân ảnh tránh hiện ra, khí thế ngập trời, rõ ràng là một vị cường giả đã bước chân vào cấp bậc Địa Chí Tôn.

Mà thân ảnh Bạch lão đang bày trận chỉ đạm mạc thoáng nhìn, cong ngón búng ra, chín đầu Cửu Long ngẩn thẳng lên trời gào thét, sau đó nháy mắt, chín đạo hơi thở của rồng đãng đãng dâng lên, trực tiếp xuyên qua hư không, đánh vào thân thể tên cường giả Địa Chí Tôn.

Ầm!

Chỉ một lần va chạm, tên cường giả Địa Chí Tôn bay ngược trở ra, máu tươi đầm đìa, uy áp linh lực quanh thân chợt hạ xuống, hiển nhiên là đã bị trọng thương.

Hình ảnh như vậy kết thúc, ngay sau đó vô số tin tức dũng mãnh lao vào trong óc Mục Trần.

Hô .

Mục Trần hô hấp một hơi, mở hai mắt ra, trong mắt có chút khiếp sợ, hắn tự lẩm bẩm: "Thật là cường đại linh trận thật phức tạp..."

Hắn lắc đầu cảm thán, theo tin tức hắn tiếp nhận trong đầu, tuy nói cũng không hoàn chỉnh tàn trận, nhưng có thể như ếch ngồi đáy giếng, nhìn trộm mánh khóe, cái Cửu Long Phệ Tiên Trận này, không chỉ có quy mô khổng lồ, hơn nữa lại vẫn cần những tin tức bổ xung để hoàn thiện, trước mắt cái Mục Trần cần làm là sao cho có long côt.

Trận này cùng long cốt tương liên, mượn nhờ long cốt chi khí, lấy linh lực trợ long cốt biến hóa, cả hai kết hợp, vậy chờ lực lượng, đủ để so sánh với chân chính Địa Chí Tôn .

"Bất quá quyển trục này dù sao cũng đã bị tàn phá, dựa theo thông tin trên đó, coi như là có thể cảm ngộ nghiên cứu, chỉ sợ cuối cùng cũng chỉ có thể bố trí ra Tứ long chi trận, cùng Cửu Long chi trận , chênh lệch khá xa."

Mục Trần có chút tiếc hận , bất quá lại chợt thoải mái, nếu như tàn trận này thật sự là có nguyên vẹn hình thái…, bằng vào tạo nghệ tạo ra linh trận của hắn bây giờ, tất nhiên là không thể nào thành công bố trí linh trận này.

Ngược lại là loại tàn trận này, nếu là chăm chỉ luyện tập, không thể nói trước là có chút nắm chắc sẽ thành công.

"Xem ra cần phải sưu tập một ít long cốt làm đồ dự bị…." Mục Trần lầm bầm, dựa theo trận này mà nói, tựa hồ mảnh long cốt này là của mãnh long khi còn sống thực lực rất mạnh, do đó bố trí Cửu Long Phệ Tiên Trận, cũng sẽ tùy theo tăng cường .

Bất quá hắn hiện tại , hiển nhiên không cần long cốt quá mức cao cấp, cho nên việc sưu tập long cốt, cũng không tính là là quá mức khó khăn .

Vừa nghĩ đến đây, Mục Trần cảm thấy thoả mãn gật đầu, sau đó ánh mắt nhìn vào lệnh bài thần bí kia đang phát ra ánh sáng màu vang óng.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1095: Mượn Đầu

Kim sắc lệnh loang lổ lệnh bài thần bí, lẳng lặng trôi nổi trước mắt Mục Trần

Mục Trần chăm chú nhìn vào tấm kim sắc lệnh bài này, bàn tay vươn ra, tấm lệnh bài tùy ý rơi xuống, tay hắn vuốt ve bề ngoài lệnh bài, hình dạng chữ cổ được khắc trên lệnh bài có nghia là "Đệ Nhịi", mặc dù có chút mơ hồ, nhưng vẫn tản ra một loại uy nghiêm không rõ ràng.

Vẻ mặt Mục Trần nghiêm túc, Linh lực vận chuyển, chiếm giữ bên ngoài lệnh bài, nỗ lực chui vào trong để dò xét, bất quá cũng không có hiệu quả gì, tấm lệnh bài này vẫn như một vật bình thường không có một khái niệm kháng cự hay động tĩnh gì khi linh lực dò xét của hắn đi qua.

"Thử xem có thể luyện hóa hay không…"

Sauk hi Mục Trần dò xét toàn bộ xung quanh lệnh bài thì lại trầm ngâm, đem máu tươi nhỏ giọt vào bên trên tấm lệnh bài, sau đó Linh lực phảng phất hóa thành lửa cháy hừng hực, đem tấm lệnh bài bao lại, nỗ lực luyện hóa.

Bất quá, tấm kim sắc lệnh bài kia vẫn nằm ở bên trong ngọn lửa Linh lực, không nhúc nhích tí nào, giọt máu tươi của Mục Trần nhỏ bên trên lệnh bài cô động lại thành một giọt tròn cứ thế lăn qua lại bên trên bề mặt của tấm lệnh bài không thể xâm nhiễm vào được.

Tấm lệnh bài, phảng phất có một tầng bảo vệ cường đại không cách nào hình dung, rất khó để phát giác và ngăn chặn hết tất cả các biện pháp xâm phạm.

Linh lực hỏa diễm thiêu đốt sau một lúc lâu, như trước không có kết quả, Mục Trần cũng lộ ra vẻ mặt thất vọng thở dài một hơi, vật này quả nhiên không dễ dàng dò xét được, bất quá tuy nói dò xét không hiệu quả, nhưng Mục Trần cũng không cảm thấy bởi vì vậy mà đau long (4500 vạn CTLD mà đau gì nổi), bởi vì nó càng khó dò xét, thì chứng tỏ nó càng trọng yếu và huyền diệu.

Nếu như thật sự có thể dễ dàng đem tấm lệnh bài này dò xét, tất nhiên giá trị sẽ không vượt qua 4500 vạn Chí Tôn Linh Dịch.

Linh lực hỏa diễm tán đi, kim sắc lệnh bài rớt xuống, Mục Trần đưa tay cầm lên, hắn nhẹ nhàng vuốt ve tấm lệnh bài, ngưng đôi mắt nhìn, phía trên tấm lệnh bài kia, hắn mơ hồ có khả năng cảm giác được một tia ba động cực mỏng manh, nhưng này loại cảm giác này quá mức yếu, trong lúc nhất thời hắn vô pháp phỏng đoán ngọn nguồn.

Nhưng nhờ vậy, Mục Trần cũng năng xác định, vật này nhất định là thuộc về sở hữu của Nhị điện chủ bên trong Thượng Cổ Thiên Cung, bởi vì ở trên mặt tấm lệnh bài này, tản ra một loại cường đại uy áp cổ lão, uy thế như vậy, mặc dù vừa vặn chỉ là một tia tàn lưu trải qua hàng vạn hàng nghìn năm, nhưng vẫn làm cho Mục Trần có một cảm giác hãi hùng khiếp vía.

Mà người có khả năng làm được điều này, toàn bộ Thượng Cổ Thiên Cung, có lẽ chỉ có đại nhân vật cấp bậc điện chủ mới có thể làm được.

"Xem ra chỉ có thể giữ trong tay và từ từ nghiên cứu vậy…" sau cùng Mục Trần cũng lựa chọn từ bỏ thăm dò, suy cho cùng cũng không vội, đợi đến khi tiến nhập Thượng Cổ Thiên Cung di tích, là có thể biết được tác dụng cụ thể của vật này, đến lúc đó cũng sẽ không làm cho hắn thất vọng.

"Trước mắt là tập trung khai phá cái Cửu Long Phệ Tiên Trận đi…"

Vừa nghĩ tới nó, Mục Trần liền đem tấm kim sắc lệnh bài kia thu vào, sau đó sẽ độ thu hồi "Cửu Long Phệ Tiên Trận" tàn cuốn, bắt đầu quan

sát suy diễn, để có thể nhanh chóng cảm ngộ, thành công bố trí ra không trọn vẹn Linh trận Tông Sư cấp.

…

Sau đó một ngày, Mục Trần đều lưu lại bên trong viện tập trung tinh thần suy diễn Cửu Long Phệ Tiên Trận, hắn vẫn chưa vội vã dẫn người ly khai Tây Thành, bởi vì hắn biết, muốn chuồn đi dưới bao nhiêu cặp mắt đang dò xét là chuyện không thể nào, hơn nữa Mục Trần cũng không thích lựa chọn biện pháp này.

Mà trong lúc đó, Bạch lão cùng Lâm Tĩnh đi ra bên ngoài, Bạch lão là bởi vì nhận phân phó từ Mục Trần, đi sưu tầm trong thành tìm kiếm một ít xương rồng, còn Lâm Tĩnh thì không chịu ngồi yên, nàng không thèm để lúc này có vô số ánh mắt đang nhìn vào nàng như nhìn vào một toà bảo khố đi động, mỗi ngày như mỗi ngày Bạch lão ra ngoài thì nàng đi dạo, bất quá thần kỳ là, tuy nói có vô số cường giả thèm nhỏ dãi, nhưng không có người nào dám ra tay với nàng, hiển nhiên, bọn họ đều có kiêng kỵ bối cảnh thần bí sau lưng Lâm Tĩnh.

Thời gian yên tĩnh này duy trì liên tục đến ngày thứ hai.

Hoàng hôn ngày thứ hai, trong đình viện, Mục Trần đang ngồi trên trong thạch đình, đang tuỳ ý cùng Cửu U đánh cờ.

"Bây giờ chúng ta đang ở nơi này, thế nhưng lại trở thành địa phương được chú ý nhất của toàn bộ Tây Thành." đôi mắt đẹp của Cửu U liếc nhìn ra ngoài viện, hai ngày này nhìn như yên tĩnh, nhưng người nào cũng là có thể cảm thụ được đang cuộn trào ba động mãnh liệt, những ánh mắt nhìn chằm chằm bọn họ, đang trở nên càng ngày càng nhiều.

Mục Trần gật đầu, cười nói : "Nếu như bọn họ nguyện ý kéo dài thời gian, ta liền do cho bọn họ thời gian, vừa vặn cho ta nhiều thời gian một chút để suy diễn Cửu Long Phệ Tiên Trận kia, thuận tiện cũng chờ đợi nhân mã Đại La Thiên Vực chúng ta đi tới."

Cửu U cười mỉm một chút.

" Vị thuộc hạ các ngươi kia tựa hồ còn chưa có trở về?" Ở một bên, đang đùa với mộ con linh thỏ, Lâm Tĩnh đột nhiên hơi ngước gương mặt cười thanh mỵ động nhân lơ đãng nói.

Cửu U ngẩn ra, mặt hơi đổi, lúc này nàng mới nhớ lại, luc trước, Bạch lão tựa hồ đi sơm về sớm, với tính cách Bạch lão, hiển nhiên sẽ không phải nán lại bất cứ noi nào.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Mục Trần, có lẽ đã nhận ra sự khác lạ con ngươi của Mục Trần híp lại.

"Xem ra có người đã không nhịn được." Hắn tự lẩm bẩm một tiếng.

Chính lúc này, một đạo Linh lực cường hãn bao vây toà viện cùng tiếng cười xuyên thấu không gian, như lôi minh, ầm ầm vang vọng toàn bộ thành thị, hơn nữa truyền vào cái Linh trận và phát ra trong sân.

"Ha ha, các vị Đại La Thiên Vực, thuộc hạ của các ngươi đang làm khách tại nơi ở của bản Hoàng tử, không biết có thể thỉnh mấy vị đến đây gặp hay không?" Tiếng cười ầm ầm quanh quẩn ở trong thiên địa, thanh âm kia, chính là của kia Đại Hạ Hoàng Triều Tứ hoàng tử, Hạ Hoằng.

Thanh âm của hắn, cũng không che giấu, để cho toàn bộ người đang cư trú trong thành thị có thể nghe rõ ràng, lúc này nhân mã của các phe thế lực trong lòng khẽ động, Hạ Hoằng kia rốt cục đã không nhịn được chuẩn bị xuất thủ đối với người của Đại La Thiên Vực sao?

"Cái tên này thật là đáng ghét!" Trong đình viện, mặt Cửu U đầy hàm sát.

"Ngược lại cũng đúng là một gia hoả cẩn thận." Mục Trần thản nhiên nói, nguyên bản hắn còn nghĩ Hạ Hoằng sẽ trực tiếp đến đây vây đánh

bọn họ, không nghĩ tới hắn lại dùng loại thủ đoạn này, hiển nhiên là hắn lo lắng Mục Trần ở tại đây bố trí nhiều linh trận chiếm cứ địa lợi.

"Mục Hoàng đại nhân...chúng ta làm sao bây giờ?" Đàm Thu nhìn Mục Trần, trưng cầu ý.

Mục Trần đứng dậy, thân thể như thương thẳng tắp, hắn ngẩng đầu nhìn phương hướng thanh âm kia truyền tới, mỉm cười, nói: "Đợi gà hai ngày, cuối cùng là tới, không giết gà lấy đầu thì làm sao có thể doạ khỉ?"

" Danh tiếng Đại La Thiên Vực ta tại Thiên La đại lục, trước tiên dùng tên tứ Hoàng tử này làm đệm chân đi…"

Thoại âm rơi xuống, thân hình đã là hóa thành một đạo lưu quang phóng lên trời, Cửu U, Đàm Thu, Thạch Vương ba người cũng là lập tức đuổi theo, đằng đằng sát khí.

"Thật là náo nhiệt! Ta lại muốn nhìn xem hắn chỉ có thực lực nửa bước Cửu phẩm, làm sao đối kháng với gia hỏa đã bước vào Cửu phẩm Chí Tôn…" Lâm Tĩnh phái sau cười khanh khách nhìn, trong đôi mắt đẹp xẹt qua một tia chờ mong, cũng hóa thân thành lưu quang, nhanh chóng đuổi theo.

…

Ngay lúc đám người Mục Trần hóa thành lưu quang lao ra khỏi toà biệt viện, bên trong Tây Thành, đột nhiên có vô số đạo thân ảnh phá không mà bay lên, sau đó không hẹn mà gặp cùng hướng về phía vị trí Hạ Hoằng mà bay đi.

Ai nấy đều thấy được, bên trong Tây Thành này các cường giả đã ẩn nhẫn hai ngày, rốt cục hôm nay đã triệt để bạo phát.

Chẳng qua là không biết sau ngày hôm nay, người Đại La Thiên Vực, có còn giữ được tấm lệnh bài thần bí kia nữa hay không?

Tại Tây Thành ở ba vị trí khác, đại tiểu thư Thấm Nhã của Thiên Nhai Lâu, thiếu các chủ Mục Sơn của Tiềm Long Các cùng với Giang Lăng của Kiếm Tiên Tông, cả ba người bọn họ đều nhìn về vị trí ánh lưu quang của Mục Trần và vô số đạo lưu quang đang bám theo, ánh mắt chớp động.

" Mục Trần của Đại La Thiên Vực cũng thật sự là người lớn mật đây…Dĩ nhiên dám xuất phát đi trước, bất quá Hạ Hoằng kia tuy rằng ai ai cũng chán ghét, nhưng cũng không phải là đèn cạn dầu, chuyện hôm nay, sẽ có cái hay để xem"

Ba người cười một tiếng, áo bào vung lên, thân hình phóng lên trời, phía sau bọn họ, cũng có từng đạo quang ảnh thiểm điện đuổi theo, Linh lực bàng bạc cường hoành, hiển nhiên đều không phải nhân vật yếu ớt.

Thế là, toàn bộ Tây Thành, vào lúc này đã chuẩn bị nổ ra một sự kiện kinh thiên động địa.

…

Trung ương Tây Thành, bên trong một tòa phủ viện sâm nghiêm, có một tòa diễn võ trường to lớn, Hạ Hoằng ngồi ở vị trí trung tâm phía trên, hai bên có hai mỹ nhân đang hầu hạ châm rượu, diễm phúc mà bao người ao ước.

Mà phía sau, mười mấy đạo thân ảnh đứng sừng sững, mơ hồ có Linh lực bàng bạc phát ra, chấn động hư không.

Những thân ảnh bên trong này, có một bóng người làm người khác chú ý, đó là một vị lão giả áo bào xám, toàn thân hắn tản ra một loại khí tức âm lãnh, thậm chí thể nội tản ra Linh lực, đều là âm hàn chi cực.

Phía trên diễn võ trường có một cây cột, xích sắt kéo dài xuống, trói một bóng người, chính là Bạch lão, quanh thân hắn có Linh lực Phù Văn thoáng hiện, như phong ấn, phong tỏa Linh lực trong cơ thể hắn.

"Vương công, ngươi nói tiểu tử kia dám tới sao?" bàn tay Hạ Hoằng nắm ly thủy tinh, tùy ý thưởng thức, sau đó hài hước hỏi.

Ở phía sau, vị lão giả áo bào xám kia thâm trầm cười nói : "Hắn có tới hay không, kết cục đều đã quyết định, lệnh bài kia, không phải một Đại La Thiên Vực nho nhỏ có thể cầm được."

Hạ Hoằng nghe vậy, hài lòng cười một tiếng, hắn đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, sau đó ngẩng đầu lên, trên bầu trời, đã có không ít bóng người thoáng hiện ra, từ trên cao nhìn xuống nhìn mảnh diễn võ trường này.

"Quả nhiên dám tới đây…rất có đảm lược." Hạ Hoằng dừng ở hư không, vỗ tay cười một tiếng, nói.

Không gian trong diễn võ trường, quang mang loé lên, vô số ánh mắt nhìn soi mói vào chum quang mang đang thoáng hiện ra, đầu lĩnh chính là Mục Trần.

Hắn hiện thân, liếc mắt nhìn Hạ Hoằng, cong ngón tay búng ra một quang cầu xẹt qua, đem xích sắt trói buộc Bạch lão chém đứt toàn bộ, rồi cuốn đem Bạch Lão trở về.

Hạ Hoằng thấy thế, cũng không ngăn trở, đợi Mục Trần đem người cứu đi sau đó mới cười híp mắt nhìn Mục Trần, nói: "Đem lệnh bài cùng hai vị mỹ nhân lưu lại, ta sẽ cho ngươi ly khai Tây Thành."

Mục Trần nghe vậy, cũng là cười một tiếng, hắn nhìn chằm chằm Hạ Hoằng, tiếng cười khẽ truyền ra.

"Có thể cho ta mượn đầu ngươi dùng một lát?"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1096: Ra Oai

Mục Trần bình tĩnh khẽ cười tiếng cười của hắn tại diễn võ trường truyền ra vang vọng, đồng thời cũng là truyền vào trong tai vô số cường giả đến vây xem cuộc chiến. Lúc này cũng có vài người không nhịn được nhếch miệng cười ra tiếng. Tên tiểu tử Đại La Thiên Vực này cũng có can đảm và khí phách không nhỏ đây…

Thực lực chỉ là nửa bước cửu phẩm, thật sự có loại tư cách này sao? Không cần đề cập tới cường giả sau lưng Hạ Hoằng, chỉ là bản thân hắn, cũng đã bước vào cửu phẩm, mà còn ở trên bảng cường giả còn trẻ tại đại lục đã có hạng cao hơn 20.

Hơn nữa, tuy nói Hạ Hoằng chỉ mới mới vào cửu phẩm, nhưng sức chiến đấu chân thực, đã vượt xa tất cả mọi người ở đây, thời gian trước, hắn chỉ bằng vào thực lực cửu phẩm, cùng một vị cường giả cửu phẩm đỉnh phong giao đấu, vẫn có thể chạy thoát mà không bị gì.(mịa nó anh Viêm anh Động và anh Mục quánh với cường giả cao hơn tu vị không những không cần chạy mà còn đè bẹp còn chưa khoe)

Chiến tích bực này, đã đủ kinh người rồi.

Trái lại Mục Trần, tuy tuổi còn trẻ như vậy mà có thể đạt tới nửa bước cửu phẩm, cũng đích thật là làm cho người khác kinh ngạc, nhưng hôm nay tại cực Tây tụ tập rất nhiều thiên kiêu trẻ tuổi của toàn bộ Thiên La đại lục, những người này đều là bất phàm, cho nên thực lực chỉ nửa bước cửu phẩm, không cách nào làm cho người ta cảm thấy kinh diễm.

Xa xăm trên bầu trời bao quanh diễn võ trường, đại tiểu thư Thấm Nhã, cùng với Mục Sơn và Giang Lăng đứng lơ lửng trên không, bọn

hắn cũng là rất có hứng thú nhìn về tòa diễn võ trường này, hiển nhiên tính cách không hề sợ hãi của Mục Trần lại làm cho cho bọn họ cảm thấy có chút ý tứ .

Chỉ là không biết cuối cùng đó là thực lực hay chỉ là cố làm ra vẻ…

"Mượn đầu dùng một lát?"

Đầy trời cường giả còn đang ngợi khen Mục Trần đảm phách, hai mắt Hạ Hoằng cũng hơi nheo lại, hắn theo dõi Mục Trần, nghiền ngẫm nói: "Không nghĩ tới Hạ Hoằng ta cũng bị người khác nhìn chằm chằm, và muốn ta làm hòn đá kê chân để ra oai."

Hắn đã nhìn thấu ý đồ của Mục Trần, hiển nhiên là muốn dùng hắn làm đá kê chân, chỉ cần đánh bại hắn ở chỗ này, có lẽ danh tiếng Mục Trần, cũng sẽ tại Thiên La Đại Lục quật khởi, đến lúc đó hắn muốn mang lệnh bài đi, những người khác cũng sẽ nhượng bộ một chút .

"Đầu đã đưa tới cửa, ngu sao mà không thu, đúng không?" Mục Trần giống như chưa trông thấy ánh mắt Hạ Hoằng vừa cười vừa nói .

"Bằng vào thực lực của ngươi?"

Hạ Hoằng nhẹ nhàng cười, khóe miệng nhấc lên một đường cong khinh miệt, bàn tay hắn nhẹ nhàng vung lên, nói: "Vương Ngũ, tiêu diệt hắn ."

Ầm!

Thanh âm Hạ Hoằng vừa mới hạ xuống, trong nháy mắt phía sau hắn một bóng người đột nhiên mãnh bắn ra, linh lực bàng bạc vẫn còn như bão táp tất cả phóng ra.

Sóng linh lực này, tương tự cũng đã đạt đến nửa bước cửu phẩm!

Đạo thân ảnh kia mang theo linh lực bàng bạc, bắn thẳng đến Mục Trần, tay hắn nắm một thanh trường đao màu hồng huyết, sát khí lăng lệ

ác liệt cực kỳ, thủ đoạn ra chiêu rất gọn gàng và linh hoạt, hiển nhiên đã trải qua và tích lũy kinh nghiệm chiến đấu rất là phong phú.

Chung quanh trên bầu trời, cũng có người âm thầm thán phục, Đại Hạ Hoàng Triều quả nhiên không hổ là Đông Vực bá chủ, nội tình hùng hậu, tùy tiện phái ra một cường giả, cũng đã đạt đến nửa bước cửu phẩm, thực lực thế này, tại địa phương khác, coi như là đứng bên trong một phương thế lực, hiển nhiên địa vị phải đứng đầu.

Trong chớp mắt thân ảnh của thân ảnh kia đã hiện tại phía trước Mục Trần, rồi sau đó ánh mắt hắn băng hàn, huyết đao trong tay bỗng nhiên chém xuống, ánh sáng đỏ như máu ngút lên, tựa như là hóa thành một vần trăng bán nguyệt màu máu, trực tiếp hướng đỉnh đầu Mục Trần chém xuống .

Người xuất thủ, quyết đoán dị thường, một đao vung trảm, đã đem lực lượng bản thân tăng lên tới đỉnh phong, một đao kia, coi như là cường giả nửa bước cửu phẩm, nếu không cẩn thận, sẽ vẫn lạc ngay tức khắc.

Ánh đao màu đỏ tràn ngập ánh mắt Mục Trần, bất quá làm cho người bên ngoài có kinh ngạc là, sắc mặt của hắn vẫn bình tĩnh, không gợn sóng, phảng phất như chưa từng để ý ánh đao tràn đầy sát ý trước mặt.

Sau lưng hắn, Cửu U cũng là không có động thái gì lo sợ, trong mắt ba người Bạch lão cùng Đàm Thu lại toát ra một vẻ mỉa mai.

Lâm Tĩnh thì mở to đôi mắt linh động, hăng hái nhìn qua tình cảnh này, nàng cũng muốn nhìn xem, mấy năm không gặp, thực lực Mục Trần đã đến bước nào.

Trong khi mọi ánh mắt đang nhìn vào thân ảnh Mục Trần với cái nhìn soi mói thì, ánh đao màu huyết đã đem Mục Trần bao phủ bên trong, nhưng, Mục Trần vẫn như cũ không có động thái gì, thậm chí là lúc này, hai mắt hắn, chậm rãi nhắm lại, phảng phất như là buông tha cho ánh đao kia tùy ý chém xuống .

"Muốn chết !"

Nhân ảnh kia không khỏi hừ lạnh một tiếng .

Ánh đao lao xuống, sắp tới gần thân thể Mục Trần, thì đột nhiên trên thân thể của hắn kim quang đại phóng, còn có thêm tiếng long ngâm kinh thiên động địa vang lên .

Kim quang bạo phóng, cùng với hoàng kim cự long từ thân thể Mục Trần bay lên, một cổ uy áp bao phủ đi ra, ánh đao lăng lệ đang chém tới lập tức trì trệ.

Rống !

Hoàng kim cự long quấn quanh thân Mục Trần, long trảo nắm chặt, hóa thành Long quyền , trực tiếp là đánh vào đạo ánh đao đang chém tới.

Ầm!

Lực lượng cuồng bạo vô cùng phóng ra, chấn động hư không, kim quang dâng lên, sắc mặt thân ảnh đang cầm đao vào lúc này chợt kịch biến, hắn phát giác được, một cổ lực lượng kinh khủng tự mũi đao truyền đến, cổ lực lượng kia, mang theo sức mạnh hủy diệt, mặc dù hắn đã đem linh lực bản thân mà phóng ra tất cả, nhưng vẫn bị chấn vỡ.

Răng rắc !

Trường đao màu huyết hồng có dấu hiệu rạn nứt, đạo nhân ảnh kia cũng gặp phải trọng kích, thân thể bay ngược ra, máu tươi cuồng phún, cuối cùng rơi trên mặt đất, kéo lê thành một vết rất dài sâu trên mặt đất.

Xoạt!

Vô số cường giả đang lăng không đứng chung quanh trên bầu trời, sắc mặt hơi biến, ngay sau đó là một tràn tiếng ồ nổ bung ra, hiển nhiên không ai ngờ tới, mấy hơi thở trước khi còn lăng lệ ác liệt dị thường nửa

bước cửu phẩm múa đao chém tới, mà nháy mắt sau đó, lại bị trọng thương thành bộ dáng chật vật như vậy.

Hơn nữa, Mục Trần căn bản vẫn chưa cử động, vậy mà nửa bước cửu phẩm cường giả cầm huyết đao liền bị thua .

Bạch!

Vô số ánh mắt chấn động, nhìn về Mục Trần, chỉ thấy kim long sáng chói vẫn xoay quanh thân thể Mục Trần, không ngừng ra tiếng long ngâm chấn động không gian, đồng thời làm cho người người cảm thấy uy áp chèn ép.

Mục Trần chỉ đứng xuôi tay khuôn mặt trẻ tuổi vẫn bình tĩnh không dao động.

" Khí tức cự long kia…uy áp này, coi như là long tộc, cũng cực kỳ hiếm thấy!" có người lên tiếng kinh hô, hiển nhiên cũng đã nhận chân tướng của kim long kia.

"Mục Trần này có phải là người của long tộc?"

"Có thật thân thể của hắn là của nhân loại, bất quá chắc là hắn tu luyện công pháp của long!" Có người nhìn với ánh mắt độc ác nói ra.

"Kim cự long nhìn như thực chất, nhưng vẫn có cảm giác hư ảo, bất quá lực lượng phóng ra, sợ đã vượt qua cường giả nửa bước cửu phẩm."

"Chỉ là bằng vào phương pháp ngưng luyện bản thân tạo ra được một cự long đã có thể đả bại nửa bước cửu phẩm rồi?" Không ít cường giả nhịn không được cảm thán, là bí pháp cường đại cở nào? Mục Trần này quả nhiên không đơn giản, khó trách mặc dù là Hạ Hoằng, hắn vẫn không có chút kiêng kị, nguyên lai lá bài tẩy của hắn, cũng rất cường đại.

Đôi mắt dễ thương của Lâm Tĩnh cũng đang chớp chớp vì kinh ngạc, nàng ngạc nhiên theo dõi kim cự long đang xoay quanh thân thể Mục Trần, lầu bầu nói: "Quả nhiên là khí tức Long tộc…"

Lấy kiến thức của nàng, tự nhiên biết mánh khóe trong hình bóng kim cự long này, nhưng nàng vẫn cảm thấy kỳ dị là, long khí kim cự long này tương đối thuần khiết, hiển nhiên là được tu luyện một cách chính thống không phải công pháp.

Tại quê nhà Võ cảnh, nàng đã từng thấy qua người của long tộc đến viếng thăm phụ thân của nàng, cái loại khí chất chân long, mênh mông cuồn cuộn uy nghiêm, giống như bao trùm trên trời đất này rất quen thuộc.

Mà trước mắt, khí tức kim cự long từ quanh thân thể Mục Trần phát ra cũng không sai biệt lắm.

Đầy trời ồn ào vang lên, ngồi trên ngự tọa Hạ Hoằng nhìn thủ hạ thảm bại ngay trong một chiêu, trên mặt hắn vốn là dáng cười khinh miệt, lập tức từ từ tiêu tán, tay nắm chén rượu, mặt không thay đổi nhìn về Mục Trần, ánh mắt như đa , làm người sợ hãi.

Bất quá , đối với ánh mắt âm lệ của hắn, Mục Trần vẫn như không thấy, hắn nhìn qua chân long chi linh quanh thân, chợt chuyển hướng nhìn Hạ Hoằng , ngữ khí bình hòa nói: "Đến mà không trả lễ thì không hay."

Thoại âm rơi xuống, Mục Trần tiến lên nửa bước, sắc mặt bình tĩnh, năm ngón tay nắm chặt, sau đó kim quang óng ánh đột nhiên từ thân thể phóng lên trời, hắn đấm ra một quyền.

Rống!

Một quyền này đánh ra, kim cự long cũng đột nhiên gào thét, trực tiếp hóa thành một đạo tử kim chi quang đáp xuống cánh tay Mục Trần, cùng nấm đấm của Mục Trần hợp thành một thể mà phóng ra.

OÀ..ÀNH!

Một đạo kim quyền khổng lồ phóng ra, đạo kim quyền vẫn còn như hình rồng bay, giương nanh múa vuốt, một cổ lực lượng đáng sợ chấn động tàn sát bừa bãi phóng ra, chấn vỡ đại địa.

Một quyền này, so với lúc trước đánh vào thân ảnh người cầm huyết đao, không biết còn muốn mạnh hơn gấp bao nhiêu lần!

Một quyền này coi như một ít cường giả cửu phẩm đang có mặt tại đây, nhịn không nổi sắc mặt đều biến đổi, ánh mắt lộ ra sâu đậm kiêng kị.

OÀ..ÀNH!

Kim quang Long quyền mang tất cuốn theo phía sau mà bay đi, tốc độ nhanh như ánh sét, chỉ là trong nháy mắt đã đến gần kề phía trước Hạ Hoằng, rồi sau đó bao phủ xuống.

Sắc mặt Hạ Hoằng âm trầm, trong mắt hàn quang lập loè, quay mắt về phía Mục hừ lạnh một tiếng , nói: "Vậy hãy để cho bổn hoàng tử đến thử một quyền này xem ngươi đến tột cùng có bao nhiêu cân lượng! Xem ngươi tư cách đứng trước mặt bổn hoàng thị uy như vậy không!"

Thoại âm rơi xuống, Hạ Hoàng bấm tay thành chộp, một trảo xé không phóng ra, ánh sáng trên đầu ngón tay lập loè, ngay cả không gian có dấu hiệu bị xé rách bởi từng đạo ánh sáng trên đầu ngón tay của hắn.

Linh quang chớp động, tựa hồ là biến thành hình bóng Cự Hổ màu đen, dữ tợn há lớn miệng, giống như là muốn nuốt lấy cả bầu trời.

"Cửu Thú Chí Tôn Pháp , Hổ Ma Thôn Thiên Trảo !"

OÀ..ÀNH!

Kim quang Long quyền gào thét phóng đến, nháy mắt sau đó, hình bóng Cự Hổ từ trảo Hạ Hoàng và Kim long quyền va chạm với nhau dưới mọi ánh mắt của các cường giả xung quanh đang nhìn chăm chú.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1097: Đào Hố

Ầm!

Kim sắc long quyền cùng Hổ trảo của Hạ Hoằng cứng rắn đụng vào nhau xé rách không gian xung quanh, phiến thiên địa dường như vào lúc này run rẩy, mắt người có thể thấy gợn sóng ba động từ dưới chân Hạ Hoằng chấn động ra, đất đá tro bụi thổi tán xung quanh.

Đại địa băng liệt.

Kim sắc Long quang cùng Cự trão Hắc Hổ điên cuồng ăn mòn nhau, từng cơn trùng kích không ngừng nổ tung, sau cùng dưới vô số đạo ánh mắt nhìn soi mói, bởi vì Linh lực ăn mòn nhau đang chầm chậm tiêu tán, gần như yên lặng, bụi bậm đầy trời được gió cuốn lên, phía trên diễn võ trường cũng từ từ trở nên rõ ràng, mọi người ném con mắt nhìn về vị trí trung ương, Hạ Hoằng toàn thân đứng thẳng, vẫn duy trì tư thế xuất trảo, nhưng khuôn mặt hắn không có chút nào biểu tình, ánh mắt hơi lóe lên, lộ ra một tia âm lệ.

Vô số tầm mắt nhìn vào Hạ Hoằng, uy lực quyền đấu cường đại gần như không lay động hắn chút nào, thậm chí đến áo bào của hắn cũng không có một vết xước.

Bất quá, nếu nhìn kỹ một chút, phía sau hắn tòa kim tỏa từ từ hư hóa, đã gần như hóa thành kim sắc bột phấn và phiêu tán đi theo gió.

Điều này làm cho không ít cường giả hơi chút ngưng trọng, một quyền của Mục Trần, tuy chưa đủ uy hiếp đối với Hạ Hoằng, nhưng đã

xuyên thấu phòng ngự của Hạ Hoằng, trực tiếp chấn vỡ tòa kim tỏa sau lưng.

Một quyền này, hiển nhiên đã lập uy.

Hơn nữa tựa hồ hiệu quả cũng không tệ lắm, chí ít lúc này xung quanh đã có không ít tầm mắt nhìn về Mục Trần, sắc mặt trở nên ngưng trọng rất nhiều, ai nấy đều thấy được, Mục Trần vừa vặn thực lực là nửa bước Cửu phẩm, nhưng sức chiến đấu của hắn, vượt xa sự tưởng tượng của mọi người nơi này.

"Tiểu tử này, ngược lại với dự đoán của mọi người rất có năng lực a?" trên không gian Mục Sơn của Tiềm Long Các cười híp mắt nói, hắn cùng với Hạ Hoằng có rất nhiều điểm không hợp, lúc này nhìn thấy hắn bị áp chế, nên trong lòng cảm thấy vui.

"Ngoài dự đoán của mọi người… ăn một chút thiệt nhỏ Hạ Hoằng sẽ không dám khinh thường Mục Trần nữa, mà Hạ Hoằng nghiêm túc, có thể sẽ khó đối phó đây." Thấm Nhã của Thiên Nhai Lâu mỉm cười, nói.

Đối với ý kiến của Thấm Nhã, Mục Sơn cũng đồng ý gật đầu, hắn cùng với Hạ Hoằng tranh đoạt nhiều năm, nhưng vẫn chưa chiếm được thượng phong, thậm chí tại trên Bảng Cường Giả trẻ tuổi tại Thiên La đại lục, bài danh của hắn đều sếp sau Hạ Hoàng, nguyên do khi Hạ Hoằng nghiêm túc sẽ rất khó đối phó, Mục Trần tuy rằng cũng không đơn giản, nhưng lần giao phong này, cuối cùng ai thắng ai bại, vẫn là chưa biết được.

Lúc này, Hạ Hoằng cũng là chậm rãi nhìn lên, ánh mắt hắn âm hàn nhìn chằm chằm Mục Trần, bàn tay từ từ thu hồi, thanh âm hờ hững nói: "Rất tốt."

Hắn tựa đánh giá một quyền kia của Mục Trần, có thể xuyên thấu qua phòng ngự của hắn.

"Ta cứ nghĩ cuộc chiến hôm nay sẽ không thú vị, nhưng xem ra hiện tại, tựa hồ cũng không kém như tưởng tượng của ta." Hạ Hoằng chậm rãi tiến lên, theo bước chân hắn bước lên, Linh lực quanh người hắn đột nhiên phóng vút lên với tốc độ kinh, ngắn ngủi mấy bước, tòa diễn võ trường đã bị bao phủ bởi uy áp của cái loại Linh lực này, ở bên trong áp bách này, sắc mặt đám người Bạch lão, Đàm Thu đều hơi hơi trắng, Linh lực trong cơ thể dường như đều đình trệ.

Đây là thực lực của Cửu phẩm Chí Tôn!

Đôi mắt Hạ Hoằng phong duệ nhìn Mục Trần, giọng nói sâm lãnh : "Bất quá, nếu như ngươi cũng chỉ có một chút bãn lĩnh như lúc nãy, ngươi đã không đi đến nơi này."

Thanh âm Hạ Hoằng vừa mới hạ xuống thời gian, đột nhiên một cỗ Linh lực bàng bạc cường hãn đồng dạng cũng phóng lên trời, Linh lực bàng bạc lập tức tách uy áp của Hạ Hoằng ra làm cho mọi người cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Ánh mắt Hạ Hoằng hơi ngưng trọng, chậm rãi dời đi, lưu lại bên quanh Mục Trần nguồn linh lực này đang từ trên thân của Cửu U mà phóng thích ra.

Đôi mắt Cửu U đẹp nhìn vào Hạ Hoằng, phía trên ngọc thủ còn có hỏa diễm trong suốt chầm chậm thiêu đốt, mặt nàng cười hàm sát, ngọc chỉ đột nhiên điểm ra, hỏa diễm trong suốt kia ngay tức khắc hóa thành một chùm hỏa diễm, bắn về phía Hạ Hoằng nhanh như thiểm điện.

Hưu...u...u!

Chùm hỏa diễm chưa kịp chạm vào Hạ Hoằng thì trước người hắn đột nhiên có ánh sáng xám thoáng hiện, một đạo lão giả áo bào xám hiện thân, bàn tay gầy guộc hướng về phía chùm tia sáng kia chụp xuống, Linh lực cường hãn từ trong lòng bàn tay mà ra, lại trực tiếp đem chùm hỏa diễm kia cứng rắn bóp vỡ.

"Ha ha, điện hạ đã chọn trúng con mồi, người ngoài không nên quấy nhiễu." Kia lão giả áo bào xám đem chùm ngọn lửa kia ngăn chặn lại, sau đó híp mắt cười nhìn Cửu U, nói.

Cửu U nhìn vào thân ảnh lão giả áo bào xám, đôi mắt đẹp trở nên ngưng trọng rất nhiều, bởi vì nàng nhận thấy người này quanh thân trào động Linh lực âm hàn tương đối cường đại, có lẽ người này, cách Cửu phẩm Chí Tôn đỉnh phong chỉ kém một bước, thực lực vượt xa cường giả bình thường mới bước vào Cửu phẩm Chí Tôn.

Bạch!

Phía sau diễn võ trường, cũng có tiếng xé gió vang lên, mười mấy đạo thân ảnh bắn đến, xuất hiện xung quanh diễn võ trường, đem đám người Cửu U vây quanh lại, phong tỏa đường lui.

Đàm Thu, Thạch Vương nhìn thoáng qua những thân ảnh kia, sắc mặt đều biến đổi, bởi vì bọn họ phát hiện, những thứ thân ảnh này có bốn người thực lực đạt tới nửa bước Cửu phẩm, còn lại toàn bộ đều đã đạt tới Thất phẩm, Bát phẩm Chí Tôn.

Đội hình này, đã vượt xa bọn họ.

Khu vực này, đã bị cường giả Đại Hạ Hoàng Triều phong tỏa, bọn họ muốn rút lui, cũng đều rất khó toàn thân trở ra.

"Người đã tới, hiện tại có hối hận, có lẽ không còn kịp rồi."

Hạ Hoằng cười nhạt, tầm mắt của hắn, mang theo một 35 nhìn trên thân thể mềm mại của Cửu U đảo qua, lại tiếp tục liếc nhìn Lâm Tĩnh phía sau thanh mỹ linh động, khóe miệng chảy dài nước dãi, nói: "Bất quá tranh đấu như vậy cũng có chút không thú vị, chi bằng chúng ta đánh cuộc?"

Mục Trần nghe vậy, ánh mắt vẫn bình thản, hiển nhiên đối với việc đánh cuộc này cũng không có hứng thú gì.

Nhưng cũng không cự tuyệt, chỉ thấy đôi mắt đẹp của Lâm Tĩnh hơi sáng lên, tựa hồ cảm thấy hứng thú hỏi : "Đánh cuộc gì?"

"Đánh cuộc xem ta với hắn, ai có thể thắng." Hạ Hoằng chỉ chỉ Mục Trần, cười híp mắt nói : "Nếu ta thua, các ngươi có thể bình yên rời đi, hơn nữa ta còn lấy ba cái Chuẩn Thánh vật làm quà bồi thường."

Xung quanh trong thiên địa, mọi người nghe được khẩu khí này của Hạ Hoằng, cũng nhịn không được tấm tắc lên tiếng, ba cái Chuẩn Thánh vật, Hạ Hoằng này thật đúng là siêu cấp giàu có đi…

"Nếu như ngươi thắng thì sao?" Lâm Tĩnh đôi mắt đẹp chớp chớp, nói.

"Vậy thì mời hai vị mỹ nhân lưu lại bên cạnh Bản Hoàng tử." Hạ Hoằng lại cười nói.

Lâm Tĩnh cười tủm tỉm nói : "Hai người chúng ta chỉ đáng giá ba cái Chuẩn Thánh vật thôi sao? Ngươi Đại Hạ Hoàng Triều Hoàng tử, thật đúng là keo kiệt a."

Hạ Hoằng ngẩn ra, chợt lông mày hơi nhíu, nói: "Cô nương có đề nghị gì khác?"

Lâm Tĩnh suy nghĩ một chút, hời hợt nói : "Trước viết cái phiếu nợ, hơn nữa lưu vào linh ấn, nếu như thua, liền thiếu ta một ức Chí Tôn Linh Dịch."

Xôn xao!

Lời nói vừa ra, vô số người trợn mắt hốc mồm, thậm chí Hạ Hoằng cũng không nhịn được run rẩy, một ức Chí Tôn Linh Dịch, có lẽ phải đem toàn bộ quốc khố Đại Hạ Hoàng Triều bọn họ đào ra tất cả mới đủ.

Một ức Chí Tôn Linh Dịch, thậm chí chân chính Thánh vật đều có thể mua được!

Khuôn mặt Hạ Hoằng trở nên cứng đờ, cười khan nói : "Cô nương lời nói này có quá là không thực hiện được…Hơn nữa, cho dù ta viết phiếu nợ cho người, đến lúc đó ngươi cũng không thể cầm ra một giọt Chí Tôn Linh Dịch từ Đại Hạ Hoàng Triều ta."

Lời nói này cũng không phải là giả, người nào dám cầm phiếu nợ một ức Chí Tôn Linh Dịch đi tìm Đại Hạ Hoàng Triều bọn họ để đòi, chỉ sợ phụ hoàng hắn biết, cái gọi là rắn nuốt voi, tự tìm đường chết...

Đến lúc đó coi như là một vị thượng vị Địa Chí Tôn, cũng không thể từ Đại Hạ Hoàng Triều bọn họ mang đi ngần này Chí Tôn Linh Dịch.

Lâm Tĩnh nghe vậy, từ chối cho ý kiến, bĩu môi nói : "Nếu như ngươi không can đảm thì cũng đừng học người ta đánh cuộc, thật là lãng phí thời gian."

Hạ Hoằng nghe được thanh âm Lâm Tĩnh thanh thúy nồng nặc khinh thường, chân mày cũng nhíu chặt, sau một lúc lâu hắn đột nhiên cười, nói: "Được, đã như vậy, hôm nay bản Hoàng tử liền phụng bồi tới cùng."

Thoại âm rơi xuống, hắn lấy ra một quyển trục làm bằng hoàng kim, bấm tay múa động, Linh lực trong hư không ngưng tụ trở thành chữ, hơn nữa dung nhập vào phía trên quyển trục, sau cùng hắn cong ngón tay búng ra một giọt máu tươi, hình thành linh ấn.

Làm xong những thứ này, Hạ Hoằng tiện tay đem quyển trục hoàng kim ném tới, quyển trục hóa thành kim quang bắn vào trong một tòa sư tử bằng đá bên trong diễn võ trường.

"Nếu là bản Hoàng tử thua, các ngươi cứ lấy đi, bất quá, vẫn phải là nhắc nhở một câu, nếu các ngươi thật muốn lấy vật này đi đến Đại Hạ Hoàng Triều ta để đòi nợ, chỉ sợ là tự tìm đường chết." Hạ Hoằng cười nhạt nói.

Chẳng qua hắn cho rằng Lâm Tĩnh càn quấy, chưa từng suy nghĩ nhiều, hơn nữa hắn cũng không cho là mình thất bại, lui một vạn bước,

cho dù hắn thua, ai có thể cầm phiếu nợ này đi tìm Đại Hạ Hoàng Triều, vậy thì người đó cũng thật là ngu xuẩn đến cực hạn.

"Ta thu nợ như thế nào cũng không cần ngươi bận tâm." con ngươi Lâm Tĩnh linh động hơi hơi uốn lượn, cứ như là một tiểu hồ ly, lộ ra một cỗ vẻ giảo hoạt.

"Mục Trần, kế tiếp ta giao cho ngươi, chờ thắng một ức Chí Tôn Linh Dịch, ta chia cho ngươi một nửa!" đôi mắt Lâm Tĩnh nhìn Mục Trần, múa múa quả đấm nhỏ, như muốn nói hắn hãy cố nổ lực.

Mục Trần nhìn thấy cánh tay nàng cử động, có chút dở khóc dở cười, bất quá hắn vẫn gật đầu một cái, nhin Hạ Hoằng trong ánh mắt lúc này lại tỏ ra thương hại.

Nếu như hắn biết cô gái trước mắt này chính là Võ Cảnh tiểu công chúa, cha của nàng chính là Võ Tổ tiếng tăm lừng lẫy trong Đại Thiên Thế Giới, sắc mặt của hắn sẽ có nhiều màu lắm đây?

Đại Hạ Hoàng Triều cố nhiên cường hoành, hắn dám làm phiếu nợ với tiểu cô nãi này, có lẽ đến lúc đó thì không phải là một hoặc hai thượng vị Địa Chí Tôn đến cửa mà đòi nợ…

Chọc giận nàng, vạn nhất trực tiếp mời ra một vị Thiên Chí Tôn từ Võ Cảnh, đến lúc đó Đại Hạ Hoàng Triều Hạ Hoàng, cho dù là cứng rắn khẩu khí, cũng chỉ có thể cắn răng cho nát rồi nuốt xuống bụng.

Hạ Hoằng này đã u mê mà tự đào cho mình một cái hố

Mục Trần cùng Cửu U liếc nhau, âm thầm lắc đầu.

"Tên này hỏng rồi…Thật là quá ngây thơ rồi "

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1098: Chiến Hạ Hoằng

"Thằng con hư phá gia chi tử…”

Mục Trần cùng Cửu U âm thầm lắc đầu, những người đang đứng phía sau lưng Hạ Hoằng cũng bởi vì nhìn thấy ánh mắt của Cửu U và Mục Trần mà cau mày, họ mơ hồ nhận ra một chút bất an, bất quá vẫn đem tâm tình áp chế xuống.

Bởi vì bọn họ nghĩ không ra chuyện này có sai sót chỗ nào, bởi vì thực tế, bất luận là phiếu nợ này Lâm Tĩnh có cầm đến, thì Hạ Hoằng sẽ đón tiếp nàng như đón tiếp một mỹ nhân rơi vào hang cọp còn những thứ phía sau, có lẽ song phương đều sẽ không thừa nhận.

Sở dĩ hắn chấp nhận đề nghị như vậy, chẳng qua là hắn nghĩ bản thân sẽ chiến thắng Mục Trần, sau đó lấy cái cớ này ra tay với Lâm Tĩnh cùng Cửu U, đến lúc đó đem hai mỹ nhân tạm thời lưu lại, hắn sẽ có rất nhiều thủ đoạn làm cho các nàng khuất phục.

Nghĩ đến đây, Hạ Hoằng mới thoáng yên tâm, liếc mắt cười như một tiểu hồ ly, nhìn nữ nhân sắc nước hương trời như Lâm Tĩnh, lửa nóng trong lòng cũng không nhịn được cứ bốc cháy lên, đợi đến khi ngươi rơi vào tay bản Hoàng, lúc đó bản Hoàng tử lại sẽ cho ngươi cười đủ kiểu.

Trước mắt, phải đem tên tiểu tử đáng ghét này giải quyết…

Đôi mắt Hạ Hoằng băng hàn như lưỡi đao, chậm rãi chuyển hướng nhìn về Mục Trần, lúc trước giao phong, bởi vì hắn khinh thường nên mới ăn cái thua thiệt, loại sai lầm này hắn sẽ không tái phạm lần thứ hai, tiếp theo đó, hắn sẽ đem toàn lực mà thị uy với Mục Trần, đồng thời

cũng để cho Mục Trần thấy được một cái Đại La Thiên Vực nho nhỏ, tụ tập tại Thiên La đại lục thì không có tư cách để hung hăng.

Linh lực trong thiên địa bắt đầu vận chuyển theo từng động tác của hắn, từng cơn sóng uy áp Linh lực như núi thái sơn hướng về phía Mục Trần tuôn ra, cường hãn áp bách, làm cho đại địa dưới chân Mục Trần dường đang run rẩy nhè nhẹ.

Thần sắc Mục Trần, vào lúc này trở nên bình tĩnh, hắn biết được sự mạnh mẽ của Hạ Hoằng, tuy nói hắn chỉ mới vào Cửu phẩm, nhưng thực lực chiến đấu thật sự, tất nhiên vượt qua rất xa Long Tí Chí Tôn của Đại La Thiên Vực bọn họ, dựa theo Mục Trần phỏng chừng, e là cho dù đối mặt với cường giả Cửu phẩm Chí Tôn đỉnh phong chân chính, Hạ Hoằng này đều có sức đánh một trận.

Ý niệm trong lòng Mục Trần chuyển động, toàn bộ thu liễm, hai tay hắn hơi rũ, Linh lực cũng vào lúc này vận chuyển lên, không gian ở sau lưng vặn vẹo, Chí Tôn Hải như ẩn như hiện, tản ra Linh lực cường hãn.

Linh lực áp bách tới từ Hạ Hoằng, vào lúc này toàn bộ bị tách ra.

Tuy nói là nửa bước Cửu phẩm, nhưng Linh lực bên trong Chí Tôn Hải của Mục Trần hung hồn trầm ổn đến một loại cực hạn vì nó được rèn luyện ròng rã ba năm ở trong không gian biển máu của Thần Thú Chi Nguyên.

Hơn nữa, bởi vì cũng từng luyện hóa Bất Tử Điểu để lại Bất Tử Chi Viêm, do đó cũng là làm cho Linh lực của hắn có đặc tính sinh sôi liên tục, do đó cho dù là tỉ thí Linh lực hùng hậu kéo dài tuyệt đối Mục Trần sẽ không yếu hơn so với những cường giả chân chính tấn nhập vào Cửu phẩm Chí Tôn thậm chí vẫn còn có thể thắng.

"Có chút ý tứ…"

Hạ Hoằng cảm nhận được Linh lực dị thường bàng bạc của Mục Trần, ánh mắt đột nhiên trở nên âm lệ.

"Ầm!"

Linh lực cường hãn phía sau Hạ Hoằng muốn nổ tung lên, thân ảnh của hắn biến thành từng đạo tàn ảnh, trong nháy mắt đã xuất hiện ở phía trước Mục Trần, đấm ra một quyền.

Một quyền này, không có hoa mỹ, nhưng ngưng tụ Linh lực cuồng bạo, hơn nữa khi một quyền này vung ra, trên thân thể Hạ Hoằng có huyết khí bốc lên, quấn quanh nắm tay hắn, tựa như là có thanh âm chém giết truyền ra, chấn động tâm phách.

"Hạ Hoằng tu luyện Sát Thần Chiến Thể." Thấm Nhã nhìn trên thân thể Hạ Hoằng bộc phát ra huyết khí, đôi mắt đẹp cũng ngưng chuyển động, đây là một môn Luyện Thể thần thuật có chút bá đạo cùng quỷ dị, cần vô số huyết chiến, lấy máu tươi của địch nhân rèn luyện, mà Hạ Hoằng vì muốn luyện thành môn thần thuật này, năm đó đã đi chiến trường, lấy máu tướng địch mà luyện môn Luyện Thể thần thuật này.

"Cũng tu luyện Luyện Thể thần thuật sao…"

Huyết khí bàng bạc mang theo sát phạt nồng nặc phóng ra, Mục Trần mơ hồ thấy một biển máu ngập trời phía trước, bất quá đó cũng chỉ là ảo giác chưa đủ sản sinh tác dụng quá lớn, mí mắt hắn hơi cụp, kim quang từ cơ thể đột nhiên bạo phát.

Long Phượng Thể!

Kim quang bên ngoài thân thể Mục Trần phóng ra, tạo thành một kim thân óng ánh, thần sắc hắn thản nhiên, đấm ra một quyền.

Mục Trần không có thái độ muốn né tránh, Hạ Hoằng tự cho thân thể của hắn cường hãn, nhưng đó là hắn tự ngạo, trong mắt Mục Trần, lại cảm thấy buồn cười.

Nếu là này Hạ Hoằng muốn mượn ưu thế Linh lực Cửu phẩm chí tôn để chèn ép Mục Trần thì vẫn còn có thể tạo thành một điểm phiền phức

cho Mục Trần, còn muốn mượn lực lượng nhục thân, muốn tạo thành thương tổn đối với hắn, lại là suy nghĩ quá mức kỳ lạ.

Tu luyện Long Phượng Thể, hơn nữa Mục Trần đã đem Chân Long Chân Phượng chi văn tiến hóa thành Chân Long Chân Phượng chi linh, tại phương diện tỉ thí nhục thân, hắn tuyệt đối tự tin, cho dù là đối mặt với cường giả Cửu phẩm Chí Tôn viên mãn, hắn cũng sẽ không có chút nào kiêng kỵ.

Hai đạo nắm đấm ẩn chứa chi lực đáng sợ, trực tiếp là xé rách hư không, sau đó hung hăng đụng vào nhau.

Ầm!

Không khí dường như vào giờ khắc này nổ tung, mắt trần có thể thấy sóng xung kích tàn phá bừa bãi ra, không gian vặn vẹo, dưới chân hai người đại địa vì thừa nhận không nổi cái loại lực trùng kích này, trực tiếp bị nứt ra từng đạo vết rách.

Mọi người đều là nhìn chòng chọc vào nơi phát ra trùng kích kia, thần sắc của bọn họ đều hơi đổi, bởi vì bọn họ nhìn thấy, chính diện giao đấu thân thể lực lượng Hạ Hoằng đang đánh một quyền vào thân thể Mục Trần, dĩ nhiên thân thể của hắn không nhúc nhích tí nào vẫn vững như bàn thạch.

Trái lại thân thể Hạ Hoằng, phảng phất như là bị ảnh hưởng của phản chấn, thân thể run lên một cái.

"Nhục thân của Mục Trần thật là khủng khiếp!" Có người thấp giọng run sợ nói, bằng vào thực lực nửa bước Cửu phẩm, so sánh với nhau về nhục thân, hắn không có rơi vào hạ phong, trái lại còn chiếm cứ một điểm ưu thế!

Đám người Thấm Nhã, Giang Lăng thần sắc cũng ngưng trọng.

Đầy trời khiếp sợ thấp tiếng ồn ào, trong con mắt Hạ Hoằng hiện lên một tia âm u, trình độ của Mục Trần đã vượt ra khỏi dự liệu của hắn.

"Ầm!"

Sát khí bàng bạc, từ thân thể Hạ Hoằng bốc lên, hắn giẫm chân một cái, đại địa bên dưới sụp đổ, thân hình hóa thành vô số đạo tàn ảnh bay ra, những tàn ảnh kia xoay tròn quanh Mục Trần, mỗi một tàn ảnh biến thành 1 bóng quyền hướng về phía Mục Trần mà đánh.

Thế công này, bén nhọn hầu như vô pháp tránh né.

Ầm! Ầm!

Đối mặt với thế công như mưa sa của Hạ Hoằng, sắc mặt Mục Trần cũng hơi nghiêm nghị, chỉ thấy tay áo hắn chấn động, Kim Cự Long từ trong đó bay lên, lượn quanh thân, hình thành hộ thuẫn cường đại, chống đỡ toàn bộ bóng quyền đang đánh tới.

Đùng đùng!

Thanh âm trầm thấp không ngừng truyền ra, đại địa dưới chân Mục Trần không ngừng sụp đổ.

Thế công cuồng bạo của Hạ Hoằng không cách nào hình dung, ngay cả Chân Long chi linh tạo thành phòng hộ đều vô pháp chống đỡ toàn bộ, trong đó có một bóng quyền đáng sợ, trực tiếp xuyên qua đánh vào đầu Mục Trần.

Ầm!

Một bàn tay vào lúc này thò ra, chống đỡ bóng quyền kia, Linh lực cuồng bạo trùng kích lập tức nổ tung lên.

Bành!

Mặt đất bạo liệt, hai bóng người lúc này bị chấn động bắn ngược ra hai phía, tạo thành 2 vết sâu dài trên mặt đất từ hai bàn chân, mới dần dần ngừng lại.

Vô số tầm mắt phóng nhìn đến hai đạo thân ảnh kia.

Một tay Mục Trần để thành chưởng ấn, thần sắc bình thản không có sóng, bàn tay rực rỡ kim sắc, chắc chắn không thể phá vỡ, ống tay áo của hắn bị rách nát, đó là do trước đó ngạnh hám chống đỡ bóng quyền bị phản chấn.

Mà Hạ Hoằng cũng tả tơi dị thường thậm chí là bị đả thương, với thế công của hắn đừng nói là nửa bước Cửu phẩm, coi như là một vị cường giả Cửu phẩm Chí Tôn, cũng phải bị hắn đả thương, nhưng đối với Mục Trần thì chỉ là hình ảnh một tay áo bị chấn nát mà thôi.

Loại kết quả này, làm cho sát ý của Hạ Hoằng trào dân.

"Hô."

Hạ Hoằng hít sâu một hơi, khuôn mặt dần dần thu liễm, sau cùng quy về thản nhiên.

Nhận thấy được biến hóa của hắn, đôi mắt Mục Trần khẽ híp lại, bắt đầu từ lúc này hắn đã cảm giác nguy hiểm phát ra từ trên thân Hạ Hoằng.

Ánh mắt Hạ Hoằng thản nhiên, không cảm tình chút nào, bàn tay của hắn vươn ra, bỗng nhiên nắm chặt.

Ô...ô...n...g!

Xích quang tại lòng bàn tay ngưng tụ, tiếp theo chớp mắt, xích quang trực tiếp hóa thành một chuôi chiến thương xích hồng dữ tợn, phía trên chiến thương khắc rất nhiều Phù Văn, chỉ vừa lộ diện, đã bạo phát ra Linh lực ba động vô cùng kinh người.

Mục Trần nhìn chiến thương xích hồng kia: "Chuẩn Thánh vật?"

Hạ Hoằng hướng về hắn cười dữ tợn một tiếng, xung quanh thân thể lại có thêm một tầng xích quan thứ hai trào lên, sau cùng biến thành một chiến giáp đỏ như máu, phía trên chiến giáp, có Long văn dữ tợn gào thét.

Một thương một giáp, khí tức không có sai biệt, hiển nhiên là một bộ Chuẩn Thánh Vật, bộ Chuẩn Thánh Vật này xuất hiện làm cho sóng Linh lực quanh thân Hạ Hoằng, bạo tăng đến một loại trình độ cực đoan kinh người.

Coi như là chân chính cường giả Cửu phẩm Chí Tôn đỉnh phong, cũng phải có chút lo sợ.

"Đó là…Xích Long Chiến Thương cùng với Xích Long Chiến Giáp…Đây chính là một bộ Chuẩn Thánh vật, uy năng đủ để cho một thế lực xưng hung…Hạ Hoằng này thật đúng là ác độc, dĩ nhiên là vận dụng bộ Chuẩn Thánh Vật này." trong mắt đám người Thấm Nhã đầy kiêng kỵ.

Đối mặt với lá bài tẩy của Hạ Hoằng, coi như là bọn họ đều chỉ có thể nhượng bộ lui binh.

Hiển nhiên, đối mặt với nhiều lần rat ay không két quả, lúc này đây Hạ Hoằng đã dân trào sát tâm.

Xem ra… Kia Mục Trần đã gặp nguy hiểm.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1099: Cửu Hung Thiên Thú Thân

Bên trong diễn võ trường, Hạ Hoằng đứng thẳng người, lúc này quanh thân hắn sóng linh lực đỏ thẫm liên tục bùng phát ra làm cho thiên địa trở nên u ám.

Chiến thương đỏ ngầu quấn quanh tay hắn chỉ xéo xuống mặt đất , mũi thương có xích quang không ngừng phụt ra hút vào, tùy ý huy động, mặt đất cứng rắn vẫn như là đậu hũ bị xé nứt ra dấu vết sâu không thấy đáy.

Bên ngoài thân thể, chiến giáp đỏ thẫm bao lấy, phía trên chiến giáp, Xích Long bay lên, mơ hồ phảng phất tiếng rồng ngâm gầm gừ truyền ra, một cổ sóng linh lực cường đại chậm rãi phát ra.

Lúc này khí thế Hạ Hoằng mạnh mẽ khiến cho người người chấn động.

Tất cả các cường giả cũng động dung nhìn qua Hạ Hoằng, cuối cùng nhịn không được hâm mộ lắc đầu, Đại Hạ Hoàng Triều quả nhiên hùng hậu, bộ Chuẩn Thánh Vật trên người Hạ, đủ để đem những cường giả cửu phẩm Chí Tôn thèm đến đỏ con mắt.

Cái này chân chính là một bộ Chuẩn Thánh Vật, khi ở cùng nhau thì uy năng của nó không phải Chuẩn Thánh vật tầm thường có thể so sánh, mà hai kiện chuẩn thánh vật cũng hỗ trợ nhau thì sợ rằng thực lực của Hạ Hoằng lúc này, chân chính có thể chống lại cường giả cửu phẩm Chí Tôn đỉnh phong.

Phía sau, khuôn mặt Cửu U cũng biến đổi, lúc này ngay cả nàng cũng đã nhận ra một cổ uy hiếp mạnh mẽ trên người Hạ Hoằng.

"Người này thật sự là là vô sỉ, bản thân đã là cửu phẩm Chí Tôn, lại còn dựa vào lực lượng của Chuẩn Thánh." Đàm Nhã cắn răng, không nhịn được nói ra.

Bạch lão cũng lộ vẻ lo lắng, tuy nói lúc trước bọn hắn được chứng kiến Mục Trần chiến thắng Long Tí Chí Tôn, nhưng dưới mắt Hạ Hoằng này triển lộ ra sức chiến đấu, vượt qua xa Long Tí Chí Tôn.

"Hết thẩy tranh đấu, thắng vua thua làm giặc mà thôi, người thua là người không có tư cách nghi vấn phương thức của người thắng." trong tay Hạ Hoằng chiến thương đong đưa, ánh mắt hắn hờ hững nhìn Mục Trần, thản nhiên nói.

OÀ…ÀNH!

Thanh âm chưa tan, thì thân hình của hắn giống như một vòng điện quang mãnh liệt bắn ra, Xích Long chiến thương trong tay kéo theo trăm trượng Xích Hồng, một cổ khí sát phạt sắc bén vô cùng phóng lên trời, như muốn xé rách bầu trời.

Tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt liền đến phía trước Mục Trần, tốc độ như vậy, khiến cho Mục Trần hơi kinh ngạc một chút, sử dụng trợ lực từ chiến thương cùng với chiến giáp, Hạ Hoằng lúc này so với lúc trước cường hãn gần gấp đôi .

Xùy~~ !

Trường thương xuyên qua hư không mà đến, Mục Trần nhanh chóng thối lui hai bước, tay áo chấn động, tiếng rồng ngâm vang lên, chân long chi linh bay lên, hóa thành kim quang tráo, che ở Mục Trần .

Ôong !

Trường thương đỏ thẫm không hề dừng lại nặng nề đâm vào trên màn kim tím hào quang, xích quang điên cuồng bộc phát, Long chi linh hình thành màn hào quang chỉ giữ vững được mấy hơi thở, bị trường thương bá đạo xuyên qua, mũi thương trực chỉ cổ họng Mục Trần đâm tới.

Đạo này chân long chi linh của Mục Trần, mặc dù đã trải qua tiến hóa, hôm nay lực lượng, nhiều nhất cũng chỉ là địch nổi nửa bước cửu phẩm, nhưng hiện tại cường độ công kích của Hạ Hoằng đã vượt ra khỏi tầng thứ này, cho nên phòng ngự của nó cũng vô pháp ngăn trở, chỉ có thể ngăn cản trong vài hơi thở.

Thương mang nhanh như tia chớp đâm về phía cổ họng Mục Trần, sắp đâm trúng cổ họng Mục Trần, thì mi tâm của hắn, đột nhiên có hào quang ngưng tụ, một con mắt kỳ dị đột nhiên mở ra, một chùm sáng màu đen lăng lệ vô cùng dâng lên bắn ra, không gian trước mặt, lập tức nứt vỡ.

Ầm!

Chùm sáng màu đen nặng nề đụng vào phía trên thương mang, sóng xung kích đáng sợ bộc phát ra, thương mang cuối cùng cũng bị ngăn cản, thân thương chấn động, rút lui về.

"Nguyên lai ngươi cũng có một Chuẩn Thánh vật !" Thân thương bị chấn động hồi trở lại, ánh mắt Hạ Hoằng cũng lóe lên, có chút kinh nghi nhìn thoáng qua mi tâm Mục Trần con mắt dọc kỳ dị.

"Bất quá dù ngươi có Chuẩn Thánh vật, cũng không thể cùng bổn điện hạ so sánh?"

Hạ Hoằng hừ lạnh một tiếng, bàn tay đột nhiên chấn động, Xích Long chiến thương rời khỏi tay, xích quang phô thiên cái địa bạo phát ra, trực tiếp biến thành một đầu Xích Long thương to lớn, linh lực bàng bạc quét ngang ra, cực kỳ cường hãn.

Rống !

Xích Long thương lao xuống, mang theo Hủy Diệt Chi Lực, trực tiếp bao phủ Mục Trần ở giữa rồi rơi xuống.

Thế công cường hãn bực này, cho dù là chân chánh cửu phẩm Chí Tôn, đều sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Mục Trần nhìn qua đồng tử Xích Long thương, ánh mắt ngưng lại, tích tắc, tử kim hào quang lại lần nữa theo thân thể bạo phát ra, một đôi cánh phượng to lớn sau lưng hắn mở rộng ra.

Bạch!

Cánh Phượng vỗ mạnh, thân ảnh Mục Trần trực tiếp là biến mất ngay tại chỗ.

Ầm!

Xích Long thương lao xuống, oanh trên mặt đất, đem mặt đất rong vòng mấy trăm trượng phá sụp đổ, một khe rãnh sâu không đáy hiện ra khắp nơi.

"Tốc độ thật nhanh !"

Một kích như vậy mà thất bại, đồng tử Hạ Hoằng cũng co lại, tốc độ Mục Trần biến mất trước mắt hắn, làm hắn đều cảm thấy kinh hãi, người này, áp chế tốc độ của mình trong mấy trận chiến trước sau?

Bạch!

Ý niệm trong lòng Hạ Hoằng đang chuyển động, một thân ảnh quỷ mị đã hiện ra phía sau của hắn , hắn biến sắc, bàn tay nắm chặt, cách đó không xa Xích Long chiến thương gào thét mà quay về.

OÀ..ÀNH!

Bất quá ra hiện tại Mục Trần không cho hắn cơ hội, sắc mặt hắn hờ hững, trực tiếp đấm ra một quyền .

Rống !

Một quyền này, ngoài tiếng rồng ngâm lại có thêm tiếng phượng hót đột nhiên vang vọng, chỉ thấy trên cánh tay Mục Trần, chân long cùng chân phượng chi linh đồng thời quấn quanh rồi xuất hiện, sau đó nương theo nấm đấm của Mục Trần phát ra thành quyền, hóa thành tử kim hào quang phóng ra .

Đấm ra một quyền, tử kim hào quang tựa như đánh nổ không khí, mắt trần có thể thấy không khí đang rung động, trong lúc mơ hồ lại là có thêm tiếng nổ đùng đoàng vang lên, đại địa dưới chân, bị xé rách ra một khe rãnh thật sâu. (xé không biết bao nhiêu khe rồi nhỉ)

Một quyền này của Mục Trần, hội tụ lực lượng của chân long cùng chân phượng chi linh, cho dù là chân chánh cửu phẩm Chí Tôn, nếu bị đánh phải cũng sẽ trọng thương.

Phát giác lực lượng đáng sợ đang truyền tới từ sau lưng, ánh mắt Hạ Hoằng ngưng trọng, hắn tự nhiên là cảm giác được, một quyền lúc này của Mục Trần, so với lúc trước, đã mạnh hơn.

Hơn nữa lúc trước mượn nhờ tốc độ quỷ mị mang tới lợi thế, lúc này hắn đã không cách nào tránh né một quyền này.

Ánh mắt Hạ Hoằng lập loè, cười lạnh một tiếng, chỉ thấy Xích Long chiến thương đang xuyên thủng không gian mà đến, xích quang cường hãn cuồng bạo, trực chỉ nhắm vào đầu Mục Trần, hiển nhiên là ý định lấy công bù thủ.

OÀ…ÀNH!

Bất quá, Mục Trần căn bản chưa từng để ý tới chiến thương, một quyền ẩn chứa sức mạnh cường hãn, xuyên thủng không gian, cuối cùng hung hăng rơi vào trên lưng Hạ Hoằng.

Keng !

Tựa như là tiếng kim loại va chạm vào nhau lúc này đột nhiên có âm thanh vang lên, quả đấm của Mục Trần của đã rơi vào phía trên Xích Long chiến giáp đang mặc trên người Hạ Hoằng, lập tức xích quang phía trên Xích Long chiến giáp bắt đầu khởi động, Long văn trên Xích Long chiến giáp đột ngột mở miệng đem một luồng sóng lực lượng đáng sợ đang tuôn ra phệ tất cả.

Phòng ngự của Xích Long chiến giáp mạnh mẽ vượt xa hiểu biết của Mục Trần.

Ầm!

Mặc dù vậy, một quyền này của Mục Trần, vẫn đánh bay Hạ Hoằng.

Kèm theo đó ở giữa mi tâm của Mục Trần, Diệt Sinh Đồng lại lần nữa bộc phát ra một chùm tia sáng đen kịt, mãnh liệt bắn vào Xích Long chiến thương đánh bật nó ra khỏi hướng bay mà Hạ Hoằng đã định.

Mũi chân của Hạ Hoằng dậm vào chân không, ổn định thân hình, bàn tay nắm chặt, Xích Long chiến thương lại lần rơi vào trong tay của hắn, ánh mắt hắn âm hàn nhìn Mục Trần, một quyền lúc trước của Mục Trần, nếu như không phải hắn có Xích Long chiến giáp bảo hộ, tất nhiên là nhận lấy trọng thương.

Tất cả các cường giả xung quanh nhìn hai người đang gay gắt và tàn nhẫn giao phong, sắc mặt dần dần trở nên ngưng trọng, một ánh mắt ít nhìn về Mục Trần, xuất hiện một ít vẻ kiêng dè.

Mấy người Thấm Nhã , Mục Sơn , Giang Lăng thần sắc cũng nghiêm nghị, lúc trước Mục Trần cùng Hạ Hoằng giao phong đều xuất chiêu hung hiểm bọn họ đều rõ ràng, chỉ cần một trong hai người sơ sẩy, là sẽ trả ra một cái giá cực kỳ thảm trọng.

"Danh tính Mục Trần, sau trận chiến này, sợ là sẽ vang dội rồi." Thấm Nhã cảm thán một tiếng, nói ra .

Có thể lấy thực lực nửa bước cửu phẩm, đem một cường giả đã bước vào cửu phẩm như Hạ Hoằng bức đến xuất ra hai kiện Chuẩn Thánh vật, nhưng vẫn như cũ là chưa từng rơi vào thế hạ phong, bực này chiến tích, đủ để so sánh với các cường giả trẻ tuổi trên bảng xếp hạng hai mươi mãnh nhân của Thiên La đại lục rồi.

"Như vậy cũng không có biện pháp nghiền chết ngươi ư thật là một cái hầm cầu bằng đá, vừa thúi vừa cứng." ánh mắt Hạ Hoằng lại mang vẻ lo lắng nhìn qua mi tâm có chút đóng mở trên trán Mục Trần, thanh âm không mang theo chút nào tình cảm .

Trong lòng, lại nổi lên một tia ý hối hận, nếu sớm biết tên Mục Trần này khó chơi như vậy, hắn tất nhiên sẽ sử dụng phương pháp khác, đem cái tên Mục Trần nàygiải quyết trước, nhưng hiện tại, ngược lại là đem chính mình bức cho không còn đường lui.

Đến bước này, hắn cùng với Mục Trần, hôm nay phải phân ra cái thắng bại, nói cách khác, hắn đang trở thành bàn đạp giúp cho Mục Trần dương danh, là đá lót đường, điểm này với tính cách kiêu ngạo như Hạ Hoằng tuyệt đối không thể chịu đựng được.

Đến lúc đó, nếu truyền đến tai tộc nhân bên trong Đại Hạ Hoàng Triều, tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến sự coi trọng của phụ hoàng đối với hắn, đến lúc đó ân sủng cũng ít đi, huynh đệ của hắn cũng được nước sẽ leo lên trên đầu hắn.

Cho nên hôm nay, cái tên Mục Trần này phải chết!

Vừa nghĩ tới đó, trong mắt Hạ Hoằng liền là có thêm sâu đậm sát ý tuôn ra, hai mắt hắn hiện ra vẻ dữ tợn nhìn về Mục Trần, sát ý khiến cho nhiệt độ thiên địa thấp xuống.

Ánh mắt Hạ Hoằng băng lãnh, bàn tay chậm rãi buông lỏng Xích Long chiến thương ra, hai tay đột nhiên kết ấn .

Ông !

Không gian sau lưng Hạ Hoằng, đột nhiên vặn vẹo, trong lúc mơ hồ có linh lực bàng bạc hiện ra đỏ thẫm mênh mông, Chí Tôn Hải như ẩn như hiện.

OÀ..ÀNH!

Chí Tôn Hải quay cuồng không ngớt, vạn trượng linh lực phóng lên trời, trực tiếp là xuyên thấu Chí Tôn Hải, vọt lên bầu trời, đem trên không diễn võ trường thổi phồng thành màu huyết hồng.

Huyết hồng linh lực sau lưng Hạ Hoằng điên cuồng ngưng tụ, trong khoảnh khắc khiến cho vô số ánh mắt khiếp sợ nhìn về, linh lực ngưng tụ thành một đạo Chí Tôn pháp thân cao mấy ngàn trượng.(siêu nhân biến hình- xaaaaâ)

Chí Tôn pháp thân toàn thân đỏ sậm, một cổ hung thần khí bá đạo đi ra, khiến cho người người hít thở không thông, cái Chí Tôn pháp thân này, hai tay, hai chân, trước ngực, sau lưng, … vân vân, rõ ràng là có chín đạo thú văn, khí thế hung ác ngập trời theo chín đạo thú vănbạo phát đi ra , tựa như viễn cổ hung thú xuyên qua thời không mà đến.

Thô bạo, hung ác!

Mục Trần nhìn qua cái Chí Tôn pháp thân to lớn kia, đồng tử cũng là không nhịn được co rụt lại, rồi sau đó liền có thêm một tin tức xẹt qua trong óc hắn.

Cửu Hung Thiên Thú Thân, trên bảng 99 Chí Tôn pháp thân, xếp hàng năm mươi bảy

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1100: Mở 8 Dương

Hung khí bàng bạc phô thiên cái địa tịch quyển phóng ra, một tòa Chí Tôn Pháp Thân khổng lồ đứng sừng sững giữa thiên địa, tựa như là Hung thú Viễn Cổ hợp thể mà thành, bá đạo hung lệ.

Giữa thiên địa, mí mắt các cường giả đều trợn tròn nhìn tòa Chí Tôn Pháp Thân này, bọn họ cảm thụ được hung khí đáng sợ kia, thần sắc cũng trở nên ngưng trọng.

"Đây là Cửu Hung Thiên Thú Thân sao, nghe nói Hạ Hoằng muốn tu luyện loại pháp thân này, phải luyện hóa chín đầu Hung thú Thần Phách, quá trình luyện hóa hung hiểm không gì sánh được, một khi tu thành pháp thân đó sẽ có đủ sức mạnh của 9 loại Hung thú, cái loại hung khí này chấn tâm phách khí, những pháp thân bình thường vừa đụng phải toàn pháp thân này sẽ bị hung khí kia chấn vỡ." Có cường giả không nhịn được phải hét lên thất thanh, Hạ Hoằng tu luyện cái loại Chí Tôn Pháp Thân này, trên bảng Chí Tôn Pháp Thân, bài danh 57, bài danh này đủ để vô số người trông mà thèm.

Suy cho cùng, rất nhiều cường giả Chí Tôn ngưng luyện pháp thân cũng chỉ là loại pháp thân bình thường, thỉnh thoảng có vận tốt, có lẽ sẽ thu được một vài phương pháp tu luyện Chí Tôn Pháp Thân bài danh ở cuối, Cửu Hung Thiên Thú Thânbài danh 57 này chỉ có những đỉnh tiêm thế lực hung hậu mới có khả năng có được, không phải người thường có thể có được. Đôi khi sẽ mang đến tai họa sát thân.

"Ngươi có thể bằng vào thực lực nửa bước Cửu phẩm, bức bản điện hạ thi triển ra Chí Tôn Pháp Thân, coi như là ngươi rất có thực lực" vô số

đạo ánh mắt khiếp sợ nhìn Hạ Hoằng, còn Hạ Hoằng thì nhìn Mục Trần với con mắt như kẻ trên đang nhìn kẻ dưới đạm mạc nói.

Mục Trần nhìn tòa Chí Tôn Pháp Thân tản ra hung khí ngập trời, trong mắt cũng là xẹt qua một tia kinh dị, Hạ Hoằng này có thể tại Thiên La đại lục đứng trên bảng Cường Giả trẻ tuổi tại vị trí cao hơn 20 quả nhiên là có bản sự.

Hôm nay hắn đã bày ra rất nhiều thủ đoạn, đừng nói là mới vào Cửu phẩm Chí Tôn, coi như là những cường giả Cửu phẩm Chí Tôn đỉnh phong, có lẽ đều sẽ bị hắn ép cho lên bờ xuống ruộng mà không có khả năng chống trả.

Thân thể Hạ Hoằng chậm rãi bay lên, đứng trên vai Cửu Hung Thiên Thú Thân, mắt hắn hờ hững nhìn xuống Mục Trần, chợt khóe miệng nổi lên một nụ cười tàn khốc, bàn chân bỗng nhiên giẫm một cái.

Ầm!

Trên thân Cửu Hung Thiên Thú Thân, lúc này hung khí bạo phát bốc ra ngập trời, xích hồng hung khí tựa như biến thành một con sông dài nghìn trượng, cuồn cuộn gào thét tuôn ra, hướng về phía Mục Trần mà vỗ xuống.

Lúc này mượn Cửu Hung Thiên Thú Thân lực lượng, thế công của Hạ Hoằng so với trước, đúng là lần thứ hai được tăng cường cực lớn.

Mục Trần nhìn dòng nước xích hồng gào thét lao đến, ánh mắt có chút ngưng, hai tay kết ấn, toàn thân kim quang bạo phát, đấm ra một quyền, tức khắc một đạo kim quang quyền bàng bạc kèm theo tiếng rồng ngâm gào thét phóng ra, cùng dòng nước lũ xích hồng đối chọi.

Ầm!

Bất quá lúc này công kích của Hạ Hoằng hiển nhiên đã trở nên mạnh mẽ hơn nhiều, cho nên khi kim quang quyền ấn va chạm với dòng hung

khí xích hồng chỉ có thể kiên trì trong nháy mắt là bị thôn phệ.

"Ngươi phải thi triển Chí Tôn Pháp Thân của ngươi mới có cơ hội giằng co với ta một lúc, nói cách khác, hôm nay ngươi sẽ không cơ hội sống sót." Hạ Hoằng hờ hững nhìn.

Mục Trần này lại nghĩ bằng vào thực lực bản thân có thể ngăn chặn được thế công như vậy đúng là ngây thơ.

Dòng hung khí xích hồng như nước lũ trong mắt Mục Trần đang phóng đại to lên, thấy thế mắt hắn khép hờ, trong nháy mắt kim quang đột nhiên bạo phát, thân thể hắn tựa như là biến thành hoàng kim.

Ầm ầm!

Linh lực mênh mông từ thân thể Mục Trần phóng lên trời, phảng phất như là một mặt trời, từ phía sau Mục Trần kim quang từ từ ngưng tụ, một Cự Nhân màu hoàng kim xuất hiện.

Một cỗ khí thế thần bí lan ra.

Bóng dáng kim sắc khổng lồ xuất hiện, kim quang khuếch tán, trực tiếp là tạo thành kim quang hộ chiếu vô cùng to lớn, bao phủ phạm vi nghìn trượng. (các cường giả kia phải đứng xa trên 2 3 nghìn trượng để xem trận đấu nhỉ)

Khi dòng hung khí xích hồng kia vọt vào phạm vi nghìn trượng, lập tức bị tầng kim quang kia thôn phệ tiêu tan trong nháy mắt, đến khi gần chạm vào Mục Trần trong phạm vi trăm trượng, bị toàn bộ biến thành hư vô, lăng không tiêu tán.

Giữa thiên địa, cường giả các phe ánh mắt co lại, dễ dàng đem thế công của Chí Tôn Pháp Thân do Hạ Hoằng đánh ra hóa giải, đến tột cùng Mục Trần này tu luyện pháp thân bực nào?

Vô số tầm mắt vào lúc này ngưng tụ vào ánh kim quang óng ánh, đợi đến kim quang thoáng ảm đạm, bọn họ mới thấy rõ vật gì trong đó.

Sau lưng Mục Trần, một tòa Chí Tôn Pháp Thân khổng lồ đứng sừng sững được bao bọc trong kim quang, hơn nữa sau đầu Chí Tôn Pháp Thân đó, còn có một vòng đại nhật kim sắc trôi nổi, một cỗ cảm giác thần bí khó lường phát ra, làm cho người người cảm nhận một tia áp bách mơ hồ.

"Đây là dạng Chí Tôn Pháp Thân gì?" Vô số cường giả nghi hoặc hỏi nhau, cái Chí Tôn Pháp Thân này có chút xa lạ, tựa hồ vẫn chưa có vị trí trong bảng 99 Chí Tôn Pháp Thân, uy năng này đủ để đánh giá đó không phải là một pháp thân bình thường.

Ở xa xa trên bầu trời, mấy người Thấm Nhã, Mục Sơn ánh mắt nghi hoặc nhìn toà kia kim sắc pháp thân chau mày nói: "Không nằm trong 99 Chí Tôn Pháp Thân, chẳng lẽ là một loại pháp thân cường đại chưa được xếp hạng?"

Đại Thiên Thế Giới vô tận huyền bí, 99 9 Chí Tôn Pháp Thân 9 không phải là đại diện cho toàn bộ, tự nhiên sẽ có một vài Chí Tôn Pháp Thân thần bí và cường đại chưa từng biết đến.

"Cái Chí Tôn Pháp Thân này, trông khá quen?" Thấm Nhã chần chờ một chút, nói.

Mục Sơn cùng Giang Lăng nghe vậy ngẩn ra, chợt suy tư một chút, tựa như nghĩ tới điều gì, lúc này trong lòng chấn động, có một số run sợ nói: "Giống như…khá giống Chí Tôn Pháp Thân thần bí mà Già Lâu La của Thánh Ma Cung đang tu luyện?"

Gương mặt Thấm Nhã ngưng trọng, nhưng lại không dám xác định, nàng đã từng thấy qua Chí Tông Pháp Thân của vị cường giả trẻ tuổi đứng thứ 3 trên Bảng Cường giả của Thiên La Đại Lục Già Lâu La, đại khái cũng khá giống Chí Tôn Pháp Thân mà Mục Trần đang thi triển lúc này, nhưng cũng không quá giống.

"Khá giống, nhưng không dám xác định."

Mục Sơn cùng Giang Lăng suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn nói : "Có lẽ chỉ là tương tự Già Lâu La, nghe nói hắn tu luyện Chí Tôn Pháp Thân cường hoành vô biên, thần bí khó lường, ngay cả bài danh ở trước hắn đều đối với pháp thân của hắn có chút kiêng ky, Mục Trần này bất quá là tới từ Đại La Thiên Vực, làm sao sẽ có được công pháp thần bí để tu luyện pháp thân như vậy?"

Thấm Nhã cũng vỗ trán một chút, có lẽ là vừa khớp đi bất quá cho dù vậy, Chí Tôn Pháp Thân của Mục Trần cũng có chút bất phàm, tựa hồ cũng không ở phía dưới Cửu Hung Thiên Thú Thân của Hạ Hoằng, trận đấu này của hai người quả là ngoài dự liệu của mọi người.

"Đây là Chí Tôn Pháp Thân của Mục Trần sao?" đôi mắt đẹp của Lâm Tĩnh lúc này tràn ngập tò mò nhìn tòa Chí Tôn Pháp Thân óng ánh kia, lúc trước Mục Trần vẫn chưa cô đọng Chí Tôn Pháp Thân, hơn nữa còn đang đi sưu tập tài liệu, mà lúc này Chí Tôn Pháp Thân của hắn, cũng không đơn giản, xem ra mấy năm nay hắn cũng không phải là dạng cưỡi ngựa xem hoa.

Tiếng bàn luận xôn xao đầy trời, đôi mắt Hạ Hoằng cũng híp lại nhìn tòa kim thân kia, tòa Chí Tôn Pháp Thân khổng lồ này phát ra cảm giác thần bí bàng bạc làm cho sắc mặt hắn có điểm mất tự nhiên, nhưng ánh mắt vẫn lạnh lùng, mặc kệ hôm nay Mục Trần này giãy giụa như thế nào, hắn kết cục đều không thể sống sót.

"Không thể kéo dài được nữa "

Nghĩ tới đây, sát ý lại bạo tăng, chợt hít sâu một hơi, khuôn mặt sâm lãnh, hai tay kết xuất một đạo ấn pháp cổ quái.

Hống!

Dưới chân hắn Cửu Hung Thiên Thú Thân lại phát ra tiếng rít gào trầm trầm, sau đó thanh âm chín đạo hung thú phóng lên hung khí ngập trời.

Xích quang tịch quyển, quanh toàn pháp thân quấn quanh chín đường Hung thú đồ văn, vào lúc này chấn động, tựa như hóa thành vật sống, trực tiếp thoát khỏi Cửu Hung Thiên Thú Thân thân thể, đôi mắt xích hồng phong tỏa Mục Trần, như mãnh thú rình mồi chỉ chờ thời cơ là lao vào Mục Trần.

Song chưởng thành ấn, bắt đầu biến ảo ra đủ loại ấn pháp, cứ sau một lần kết ấn lại mơ hồ, như hình hung thú phóng ra.

"Chí Tôn Cửu Thú Pháp, Hổ Ma!"

Kèm theo Hổ ấn kết thành, phía trên Chí Tôn Pháp Thân, Hổ Ma ngửa mặt lên trời gào thét xích quang trào động.

"Hùng Ma!"

"Quy Ma!"

"Ngưu Ma!"

" "

Từng đạo âm thanh vang lên, đồng thời quanh thân Hạ Hoằng chín đầu Hung thú kia vào lúc này mở mắt ra, hung khí đáng sợ, cơ hồ là phải hóa thành thực chất, từng cơn tịch quyển thiên địa.

Đám người Thấm Nhã nhìn thấy tình cảnh này, sắc mặt triệt để ngưng trọng, tròng mắt nồng nặc kiêng kỵ : " Hạ Hoằng này muốn liều mạng Chí Tôn Cửu Thú Pháp cùng với tu luyện Cửu Hung Thiên Thú Thân phối hợp, sẽ làm cho lực lượng của hắn đề thăng tới cực hạn, nghe nói trước đây hắn bằng vào khả năng này, đánh bại một vị cường giả Cửu phẩm Chí Tôn đỉnh phong."

"Long Ma!"

Từng đạo ánh mắt kiêng kỵ, một đạo thanh âm băng lãnh, từ trong miệng Hạ Hoằng truyền ra, đồng thời Hắc Long khổng lồ, cũng mở mắt,

hung khí vào lúc này cường hoành đến cực hạn.

Cửu hung thú toàn bộ giương đôi mắt, thiên địa như trở lại Hồng Hoang, hung sát ngập trời.

"Chí Tôn Cửu Thú Pháp, Cửu Hung Thiên Ma Quyền!"

Sát ý trong mắt Hạ Hoằng vào lúc này nồng nặc thành thực chất, hung khí bao quanh thân hình hắn phát ra, huyết khí che đậy bầu trời, ánh mắt hắn âm trầm nhìn chằm chằm Mục Trần, đấm ra một quyền.

Hống!

Chín đạo Hung thú ngửa mặt lên trời gào thét, kèm theo Chí Tôn Pháp Thân cũng đấm ra một quyền, hòa nhập hóa thành xích quang cuồn cuộn gào thét phóng ra, nhanh chóng dung hợp lại biến thành một đạo quyền ấn huyết hồng to lớn.

Phía trên quyền ấn kia, chín đầu thú gầm gào, hung sát đáng sợ, dường như thôn phệ thiên địa.

Uy lực một quyền này, vô số cường giả cả người phát lạnh, bọn họ biết được, nếu như một quyền này là hướng về phía bọn họ, coi như là Cửu phẩm Chí Tôn cũng phải vẫn lạc tại chỗ.

Một quyền này của Hạ Hoằng, cơ hồ là lực lượng cực hạn.

Quyền ấn hung sát huyết hồng ngập trời xuyên qua chân trời mà lao đi, thần sắc Mục Trần đứng phía trên Đại Nhật Bất Diệt Thân trở nên ngưng trọng, hít một hơi thật sâu, hai tay chậm rãi giơ lên. Đại Nhật Bất Diệt Thân dưới chân lập tức khắc bạo phát ra kim quang chói mắt, sau đó từng vòng từng vòng kim sắc, từ trên thân thể cao lớn của Đại Nhật Bất Diệt Thân từ từ dâng lên.

Một vòng tiếp một vòng, bát nhật cùng thăng!

Cửu Dương thần thông, mở 8 dương!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1101: Bát Dương Thiên Luân Công Phòng Nhất Thể

Pháp thân màu vàng phát ra kim quang chiếu sáng thiên địa, một cổ khí tức thần bí mênh mông cuồn cuộn khuếch tán, uy áp, bao phủ trời đất, khiến cho vô số cường giả mặt hơi biến sắc.

Vẻ mặt nghiêm túc nhìn qua pháp thân màu vàng kia, bên trong pháp thân tựa hồ có vòng tròn như mặt trời màu vàng từ từ bay lên, ẩn chứa lực lượng chấn động đáng sợ .

Ầm ầm !

Không gian tiếp tục vặn vẹo, một dấu quyền huyết hồng tiếp tục đánh bể không gian, mang theo hung sát ngập trời lao đến, một quyền này, tựa như là viễn cổ hung thú mở miệng khổng lồ ra, thôn phệ thiên địa.

Mục Trần đứng tại đỉnh đầu Đại Nhật Bất Diệt Thân, trong con mắt màu đen của hắn phản chiếu dấu quyền đáng sợ đỏ như máu kia, mặc dù khoảng cách còn cách rất xa, nhưng sát khí cuốn tới đã làm cho áo bào của hắn bay phất phới .

Vẻ mặt nghiêm túc, một quyền này của Hạ Hoằng, đủ khả năng đạt tới cực hạn, một quyền này, đừng nói là mới vào cửu phẩm, đến cường giả cửu phẩm đỉnh phong, đều chỉ có thể nhượng bộ rút lui.

Người này, tuy làm cho người ta chán ghét, nhưng thực lực cũng có chút bất phàm.

"Nếu lúc này ta chưa chạm đến cửu phẩm, thế công như vậy, thật đúng là có chút ít khó giải quyết" Mục Trần tự nói lẩm bẩm nói .

Nhưng đáng tiếc

Hai tay Mục Trần kết thành ấn pháp vô cùng kỳ dị, trong tích tắc, thanh âm như sấm sét đột nhiên vang vọng: "Cửu dương thần thông, khai mở Bát Dương!"

OÀ..ÀNH!

Trong cơ thể Đại Nhật Bất Diệt Thân từ từ bay lên 8 ánh mặt trời màu vàng, ầm ầm nổ tung, cuối cùng đều ngưng tụ tại phía trên bàn tay khổng lồ của Đại Nhật Bất Diệt Thân.

Kim quang bắn ra xa tận chân trời.

"Cửu dương thần thông , Bát Dương Thiên Luân !"

Kim quang trên lòng bàn tay Đại Nhật Bất Diệt Thân thật nhanh ngưng tụ, giống như biến thành thực chất, ngưng tụ thành kim sắc quang luân ước chừng trăm trượng.

Kim sắc quang luân giống như giống như hình dạng một la vàn, trên đó hiện lên vô vàn hoa văn phức tạp và huyền ảo, phong cách cổ xưa, tựa như đã trãi qua thiên địa tuế nguyệt.

Kim sắc thiên luân từ từ bay lên, lơ lửng phía trước Mục Trần, giống như một tấm chắn không cách nào phá hủy đặt phía trước Mục Trần.

Đứng phía sau kim sắc thiên luân, thần sắc Mục Trần hoàn toàn bình tĩnh trở lại , ánh mắt không gợn sóng nhìn xuyên không gian đến dấu quyền đỏ như máu đang gào thét mà đến, bàn tay hắn duỗi ra, nhẹ nhàng nhấn một cái ở phía trước.

Ông !

Kim sắc thiên luân, hậm rãi chuyển động, những đường vân cổ xưa trên đó tách ra hào quang, hào quang chiếu rọi, không gian chung quanh nhanh chóng vặn vẹo, giống như sắp sửa bị nghiền nát.

"Giả thần giả quỷ !"

Hạ Hoằng nhìn qua một màn này, lại dữ tợn cười cười , hắn đối với hắn uy lực của một quyền này như thế nào lại quá là rõ ràng, chớ nói Mục Trần chỉ là nửa bước cửu phẩm, cho dù cửu phẩm đỉnh phong , hôm nay chắc chắn phải chết !

"Chết đi cho ta !"

Hắn quát khẽ, dấu quyền huyết hồng kia ang theo cuồn cuộn khí thế hung ác , giống như một viên thiên thạch màu máu đỏ, nặng nề đụng vào phía trên kim sắc thiên luân.

OÀ..ÀNH!

Ngay lập tức, toàn bộ thiên địa phát sinh ra sóng xung kích cuồng bạo cùng linh lực quét ngang ra , không gian chung quanh trong phạm vi vạn trượng, đều hiện ra dấu hiệu vặn vẹo, đại địa phía dưới, bị ngạnh sinh xé rách ra thành từng khe rãnh thật sâu.

Trên bầu trời bên ngoài diễn võ trường, tất cả các cường giả không ngừng lui về phía sau, sợ bị sóng xung kích liên lụy.

Hạ Hoằng nhìn thấy ánh sáng đỏ thẫm đang điên cuồng bành, khóe miệng càng cười dữ tợn, thằng ngu này, lại vẫn cho rằng có thể ngạnh sinh ngăn một chiêu này của hắn lại? Thật sự là quá ngây thơ rồi!

"Ngươi sẽ hóa thành tro bụi!" âm thanh Hạ Hoằng hung dữ cười nói .

Tiếng cười của hắn vừa mới truyền ra, nhìn chăm chú vào cái mảnh va chạm, đồng tử hắn đột nhiên co rụt lại, bởi vì hắn nhìn thấy, chi quang đỏ thẫm vốn đang điên cuồng bành trướng, đột nhiên vào lúc này đang có dấu hiệu tan biến.

"Chuyện gì đang xảy ra?"

Không chỉ có Hạ Hoằng kinh ngạc bởi vì bất thình lình có biến hóa một chút, mà ngay cả cường giả khác đều là hai mặt nhìn nhau, vốn nghĩ là sẽ phát sinh tiếng nổ lớn nhừn tựa hồ cũng không xuất hiện?

Trên không xung quanh có vô số ánh mắt nhìn soi mói, chỉ thấy kim quang cùng huyết hồng va chạm hào quang dần dần trở nên bình ổn, cái loại lực lượng như là hủy diệt bị cưỡng ép xuống.

Nơi đó dần dần trở nên trở nên rõ ràng, sau đó đồng tử vô số cường giả đột nhiên co rút nhanh .

"Đó là?" gượng mặt Hạ Hoằng cũng tương tự vào lúc này kịch biến .

Chỉ thấy ở đằng xa xa kia, Mục Trần vẫn như trước lẳng lặng đứng trên Đại Nhật Bất Diệt Thân, mà ở phía trước của hắn, Thiên luân màu vàng chậm rãi xoay tròn, phía trên Thiên luân, dấu quyền máu đỏ kia như bị bắt giữ đóng băng lại, thậm chí ngay cả khí thế hung ác nảy sinh ngập trời mãnh liệt vào lúc này giống như là đình trệ .

Loại tình huống đó, tựa hồ như là thời gian tại khu vực này, đều bị đình trệ ngưng chuyển động.

"Làm sao có thể? !" sắc mặt Hạ Hoằng tái nhợt, sâu trong ánh mắt xẹt qua một vẻ kinh ngạc, thật sự là ngoài dự liệu của hắn, một quyền dốc hết tất cả lực lượng của hắn, vậy mà dễ dàng như thế bị ngưng động xuống, hơn nữa hắn có thể đủ cảm giác được, trong nháy mắt, hắn đã mất đi kkhả năng khống chế linh lực cũng như sức lực ngưng tụ trên quyền ấn kia.

Mục Trần nhìn về phía Hạ Hoằng, mỉm cười.

"Tứ Hoàng Tử đã cho ta hậu lễ quá lớn, ta sợ là không thể sử dụng hết, cho nên ta liền trả lại cho ngài."

Thoại âm rơi xuống, hai tay Mục Trần kết ấn.

Theo mười ngón tay Mục Trần chuyển động, kim sắc thiên luân lại nghịch hướng chậm chạp xoay tròn theo chiều ngược lại, tất cả mọi người trợn mắt há mồm nhìn, dấu quyền huyết hồng chậm rãi mất đi điều khiển tiến hành nhắm hướng Hạ Hoằng quay ngược trở lại.

"Hắn có thể đem thế công của Hạ Hoằng bắn ngược trở về?" vô số cường giả hoảng sợ nghẹn ngào.

Ngay cả bọn người Thấm Nhã , Mục Sơn cũng sợ hãi, Mục Trần này đến tột cùng là dùng thủ đoạn gì?

Sắc mặt Mục Trần bình thản, cái này là uy lực của Đại Nhật Bất Diệt Thân, theo tu vị của hắn tăng lên thì sự hiểu biết của hắn về lực lượng của Đại Nhật Bất Diệt Thân cũng càng thêm sâu sắc, đây kà jhau nửi Bát Dương thiên sắc kim luân, nó có khả năng công thủ gần như hoàn mỹ, nó có thể đem thế công thay đổi quỹ tích, đưa về đường cũ,

Huyền diệu pháp thuật bực này, là có thể so với một ít thần thông cường đại, chỉ có điều thực lực Mục Trần hạn chế, nên nó cũng có cực hạn, một khi cực hạn bị đánh phá, Thiên luân cũng sẽ bị phá hủy.

Bất quá may mắn chính là, Hạ Hoằng chưa đạt tới cái loại cực hạn đó.

"Tứ Hoàng Tử, mời tiếp chiêu ."

Mục hướng về phía sắc mặt kinh hãi của Hạ Hoằng cười cười, tay ấn vô pháp luân trước mặt, lập tức kim sắc thiên luân chấn động mạnh, dấu quyền huyết Hồng lần nữa mang theo khí thế hung ác ngập trời, mãnh liệt bắn trở về.

Chỉ có điều lúc này đây, mục tiêu của nó, đã thay đổi mà nhắm vào Hạ Hoằng!

Ầm ầm !

Khí thế hung ác ngập trời vậy cuốn tới, sắc mặt Hạ Hoằng tái nhợt, có chút hoảng sợ, khi bản thân hắn trở thành kẻ đón nhận một quyền toàn lực, mới cảm giác được rõ ràng khí thế đáng sợ trong đó.

Tựa hồ không thể ngăn cản .

Bất quá lúc này hắn đã không có thời gian sợ hãi thán phục một quyền cường đại của bản thân, bởi vì dấu quyền huyết hồng kia đã tới phía trước mặt hắn, hắn chỉ có thể cắn răng một cái, thúc dục tất cả lực lượng, lấy toàn bộ lực lượng còn lại của Cửu Hung Thiên Thú Thân xuất ra một quyền khác mà chống trả.

Ầm!

Cả hai hung hăng va chạm nhau, xích quang đáng sợ như bão táp tàn sát bừa bãi phóng ra, đại địa nứt vỡ, không gian vặn vẹo

Trên thân thể Cửu Hung Thiên Thú Thân bắt đầu xuất hiện vết nứt, cuối cùng vết rạn khuếch tán, lan ra toàn bộ thân hình, Chí Tôn pháp thân cường đại của Hạ Hoằng vào lúc này ầm ầm bạo vỡ.

Phốc phốc !

Pháp thân nứt vỡ, sắc mặt Hạ Hoằng lập tức kịch biến, một ngụm máu tươi phun ra, sóng linh lực quanh người hắn nhanh chóng tan biến, bản thân hắn cũng là bị cái loại sóng xung kích phản chấn đánh vào thân thể hắn khiến cho hắn ngược trở ra, nếu không có Xích Long chiến giáp bảo hộ trên thân thể của hắn, nếu không thân thể của hắn có lẽ giờ này đã vang tứ tán, dù vậy, trong cơ thể hắn khí huyết chấn động, hắn cũng biết được bản thân đã bị trọng thương .

Ầm!

thân thể Hạ Hoằng, nặng nề rơi xuống đất, kéo lê dấu vết dài thật sâu, ngay cả tòa sư tử bằng đá cũng bị đánh nổ.

Phốc phốc .

Hạ Hoằng phun ra mấy ngụm máu tươi, người đầy vết máu, chật vật đến cực điểm .

Sóng xung kích dần dần tiêu tán Trong thiên địa, còn các cường giả xung quanh thì yên lặng nhìn tất cả mọi thứ đang trãi qua, ánh mắt hoảng sợ nhìn qua thân ảnh đứng yên phía trên Đại Nhật Bất Diệt Thân, gương mặt trẻ tuổi này vẫn bình tĩnh, không vì đánh bại Hạ mà vui mừng .

Phảng phất như kết cục, đã sớm trong dự liệu

Các cường giả hai mặt nhìn nhau, Hạ Hoằng đúng là đã thua?

Thần sắc Thấm Nhã , Mục Sơn , Giang Lăng chấn động, nhìn về phía Mục Trần, ánh mắt vô cùng ngưng trọng, bọn hắn biết được sau ngày hôm nay, danh tiếng Mục Trần này, cũng sẽ tại thiên la đại lục quật khởi, cường giả bảng trẻ tuổi top 20, sợ là không thể thiếu tên của người nọ,

Hạ Hoằng cuối cùng đem thân hình chật vật ổn định lại, hắn cảm giác được cơ thể đã trọng thương , sắc mặt đột nhiên trở nên vô cùng dữ tợn, đột nhiên hắn nhìn về phía những cường giả của Đại Hạ Hoàng Triều, khàn giọng oán độc quát vang lên .

"Giết bọn chúng đi !"

Vị lão giả thực lực mạnh nhất trong các cao thủ của Đại Hạ Hoàng Triều lập tức phục hồi tinh thần lại, hàn quang trong mắt hắn lập loè, sau đó hắn liên thủ cùng với ba đạo thực lực đồng dạng khác đạt đến nửa bước cửu phẩm, thân ảnh như quỷ mị hư vô bạo bắn ra ngoài .

Mà mục tiêu của bọn hắn, đều là không hẹn mà tập trung trêm bóng hình xinh đẹp.

Đó là Lâm Tĩnh, thoạt nhìn dễ dàng đối phó nhất.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1102: Băng Linh Ngẫu

Hôi bào lão giả không chút dấu hiệu liền bất chợt xuất thủ, hơn nữa mục tiêu của bọn họ là Lâm Tĩnh đang bị tỏa định. Những người khác, ngay cả Cửu U ở kế bên vừa mới run sợ lúc này mới kịp phục hồi tinh thần

"Chết tiệt!"

Cửu U gầm lên, ngọc thủ nắm chặt liền có hỏa viêm trong suốt bùng cháy bao phủ. Nàng liền xuất thủ, một đạo hỏa chưởng nhắm vào lưng của hôi bào lão giả mà phách tới

Chỉ là đối với công kích của Cửu U, hôi bào lão giả không để tâm cũng không thèm phòng ngự. Lúc hỏa chưởng phóng đến thì có một thân ảnh đột nhiên xuất hiện phía sau hôi bào lão giả, lấy nhục thể ngạnh kháng với hỏa chưởng

Thân ảnh đó liền bị trực tiếp đánh bay, nhục thể bị hỏa viêm trong suốt thiêu đốt không ngừng. Trong chốc lát có thanh âm kêu gào thảm thiết vang lên, sau đó nhục thể bị đốt thành tro tàn, mà người đó rõ ràng là một bát phẩm chí tôn của Đại Hạ hoàng triều

Người này hiển nhiên là muốn ngăn cản Cửu U một chút nhưng lại đánh giá quá thấp về uy lực của hỏa chưởng, vì thế tuy hắn phòng ngự tận răng nhưng dưới hỏa viêm thiêu đốt không chút tác dụng liền hóa thành tro tàn

Hôi bào lão giả liếc nhìn thảm trạng của thuộc hạ trong lòng cả kinh, bất quá nhãn thần thêm tàn nhẫn. Thân ảnh đẩy nhanh tốc độ vượt qua ba

vị bán bộ cửu phẩm lao tới Lâm Tĩnh. Chỉ cần nắm được tiểu nữ này thì không lo Mục Trần không sợ ném chuột vỡ đồ, đến lúc đó có thể cứu tứ hoàng tử ra

Thân pháp bọn họ quá nhanh, Cửu U chần chờ một chút đã mất đi tiên cơ

Trên trời Mục Trần nhìn thấy biến cố bên dưới liền biến sắc nhung sau đó đã bình tĩnh lại

Chính xác thì Lâm Tĩnh là người yếu nhất trong bọn họ nhưng nếu vì thế mà cho rằng nàng là người trói gà không chặt thì e rằng sẽ phải chịu xui xẻo

Nàng là tiểu công chúa của Võ Cảnh, nữ nhi của Võ Tổ uy danh lừng lẫy khắp các châu. Ngay cả kẻ ngu cũng biết nàng không dễ đối phó, người mang thân phận như nàng dĩ nhiên sẽ có ít nhiều con bài tẩy trong tay

Lúc Cửu U đang lo lắng, Mục Trần thì bình tĩnh vô lo, dưới vô số mục quang chú thị thì bốn người Hôi bào lão giả nháy mắt xuất hiện xung quanh Lâm Tĩnh, trảo phong mang theo linh lực hùng hậu chụp tới Lâm Tĩnh như muốn chế phục nàng

Mà làm mọi người không biết nói gì là đối với tình cảnh này Lâm Tĩnh còn cười khanh khách, đối mặt với bốn kẻ vây giết mình mà nàng không chút nào kinh hoảng

Nếu nhìn kỹ có thể thấy nàng tự như đang trêu tức bọn hắn

Nàng trừng mắt nhìn hôi bào lão giả đang lao tới, ngọc thủ đang nắm lại liền xòe ra, chẳng biết từ lúc nào mà trong tay nàng có một hình nhân màu đen to cỡ bàn tay, trên hình nhân đầy những cổ phù văn

Hôi bào lão giả đang lao đến thì thấy hình nhân trong tay Lâm Tĩnh, nhiều năm tâm tư cẩn mật vô cùng chẳng biết tại sao lần này hắn lại cảm

giác nguy hiểm cao độ, con ngươi liền co rụt lại

“Lui!”

Cảm giác nguy hiểm này quá mãnh liệt, mục quang chợt lóe, hôi bào lão giả liền quyết định, dứt khoát hô lên “Lui nhanh!”

Tâm tư cẩn thận trước giờ của hắn không cách nào bỏ qua cảm giác nguy cơ như lần này, hơn nữa với trực giác của hắn thì dù lần này xuất thủ cũng không có bất cứ kết quả gì vì từ đầu bọn hắn đã chọn sai mục tiêu rồi. Nữ hài này tuy nhìn dễ đối phó nhưng nàng mới thật sự khó chơi

Quát xong hôi bào lão giả ngừng lại sau đó liền bay ngược về. Bên kia ba vị bán bộ cửu phẩm tuy một bụng nghi hoặc nhưng cũng tuân theo mệnh lệnh của lão giả

Dưới ánh mắt ngạc nhiên của chúng cường giả, nguyên bản một đám người như lang như hổ vây quanh Lâm Tĩnh, mà hôi bào lão giả chỉ cách Lâm Tĩnh mười thước, giờ đây bọn hắn lại chật vật bay ngược trở về

“Bọn hắn đang làm cái éo gì thế?” Các cường giả quan chiến nghi hoặc hỏi

“hì hì, nếu đã tới thì đừng đi nữa” đối với cử động cổ quái của bọn hắn, Lâm Tĩnh lại cười duyên một cái, sau đó hướng về hình nhân trong tay nhẹ nhàng thổi một cái

Hình nhân lúc này chợt bộc phát ra lam sắc hàn khí ngập trời, mà hình nhân chợt bành trướng lên. Trong mấy lần hô hấp liền biến thành một thân ảnh mặc hắc sam đứng bên cạnh Lâm Tĩnh

Hắc sam nam tử này cầm trường thương, gương mặt không chút biểu tình chỉ là bên ngoài thân thể có vô số cổ phù văn lập lòe, mỗi lần phù văn lóe lên thì có hàn khí kinh người tỏa ra, đông kết cả không khí

Cùng lúc đó một cỗ linh lực ba động khủng khiếp như cuồng phong từ trong hắc sam nam tử phát ra

Linh lực ba động cường hãn làm các cường giả quan chiến thất kinh biến sắc, ngay cả bọn người Thấm Nhã cũng phải khiếp sợ

“Linh lực ba động này là của cường giả cửu phẩm chí tôn viên mãn” Có người kinh hãi mà thất thanh. Không ai nghĩ tới hình nhân trong tay Lâm Tĩnh lại hóa thành một cường giả cửu phẩm chí tôn viên mãn

“Đó là thứ gì thế?” Mục Sơn kinh sợ hỏi

Thấm Nhã ngưng trọng, trầm ngâm một hồi liền nói “Đó là linh ngẫu, một dạng khôi lỗi cực hiếm. Thủ pháp chế tác rất phức tạp, chỉ một ít chủng tộc cường đại có nội tình thâm hậu mới có phương pháp luyện chế. Hơn nữa chế luyện linh ngẫu lại cực kỳ gian nan, do đó muốn tạo một linh ngẫu có thực lực cửu phẩm chí tôn viên mãn thì ít nhất cũng phải di thượng vị địa chí tôn tự mình xuất thủ, không những vậy mà tỉ lệ thất bại còn không thấp”

Mục Sơn nhãn thần chợt ngưng, linh ngẫu có thể so với cửu phẩm viên mãn? Tiểu nữ hài kia tột cùng có thân phận gì? Linh ngẫu trân quý như vậy ngay cả bọn họ còn không có

Dưới vô vàn mục quang khiếp sợ, Lâm Tĩnh cười khanh khách nhìn đám người hôi bào lão giả đang kinh hãi. Nàng vỗ vỗ hắc sam nam tử nói “đây là băng linh ngẫu do băng di cho ta a”

Nàng dừng một chút sau đó chỉ tay về đám hôi bào lão giả nói “giết hết bọn hắn!”

Lâm Tĩnh vừa nói xong thì hắc sam nam tử chợt mở đôi mắt đầy hàn khí, thân ảnh như quỷ mị phóng lên

Linh ngẫu có thực lực cửu phẩm chí tôn viên mãn, mà đám người hôi bào lão giả thì thiếu chút nữa mới bước vào cảnh giới cửu phẩm đỉnh, bởi vậy so với linh ngẫu thì còn chênh lệch rất lớn

Vì thế hắc sam linh ngẫu phóng đến, tốc độ quá nhanh làm bốn người bọn hôi bào lão giả kinh hồn táng đởm, lúc này bọn hắn không hẹn mà cùng tán ra

Bất quá bọn hắn vừa chia ra thì ba gã bán bộ cửu phẩm chợt cảm thấy có gió lạnh thổi qua cổ, cúi đầu nhìn xuống thì thấy một mũi kiếm xuyên qua nơi cổ họng, hàn khí tràn ra trong nháy mắt đem ba gã cường giả bán bộ cửu phẩm biến thành ba bức băng điêu sống động

Hôi bào lão giả nhìn thấy ba đồng bọn trong nháy mắt hóa thành băng điêu thì rét lạnh cả người, tê cả da đầu. Hắn không chút do dự bộc phát hết linh lực toàn lực lui về

Lúc hôi bào lão giả đang hết sức đẩy nhanh tốc độ thì nghe thấy thanh âm của kiếm phong xuyên qua thân thể, thân hình của hôi bào lão giả chợt ngưng lại, hắn kinh ngạc cúi đầu nhìn xuống thì thấy một mũi kiếm xuyên thủng ngực thò ra ngoài

Sau lưng lão giả có một hắc sam nhân ảnh như quỷ mị chậm rãi hiện ra

Hàn khí bá đạo tràn ra đem thân thể hôi bào lão giả phong lại, cuối cùng biến thành một băng điêu

Thiên địa phảng phất như tĩnh lặng, không một thanh âm phát ra

Mọi người kinh hãi nhìn cảnh này không khỏi hít một ngụm lãnh khí, ngắn ngủi mấy hô hấp mà bốn gã cường giả đã hóa thành bốn bức băng điêu. Tình cảnh này quá mức kinh thế hãi tục, còn cường liệt hơn lúc Mục Trần đánh bại Hạ Hoàng trước đó

Không ai ngờ rằng một tiểu nữ hài xinh đẹp, nhìn như vô hại như thế lại có một thủ đoạn đáng sợ vô cùng

Không riêng gì chúng nhân khiếp sợ, ngay cả Mục Trần đang đứng trên Đại Nhật Bất Diệt thân đang chăm chú nhìn cũng phải ngạc nhiên

không thôi, hắn liếc nhìn hắc sam nam tử đó thần sắc chợt ngưng trọng

Linh ngầu này có tốc độ với hàn khí quá bá đạo, sát thương kinh người. Hàn khí một khi xâm nhập nội thể thì linh lực như bị đông cứng lại không thể vận chuyển

Nếu linh lực không có dung hợp hỏa viêm nào thì không cách nào chống lại hàn khí ăn mòn được

Đối mặt với loại linh ngẫu này ngay cả Mục Trần cũng không cách nào giải quyết, nếu như giao thủ thì Mục Trần nắm chắc có thể bảo mệnh nhưng không cách nào phá hủy được linh ngẫu

“quả không hổ là tiểu công chúa của Võ Cảnh” Mục Trần không nhịn được cảm thán một tiếng, linh ngẫu lợi hại như vậy hắn mới thấy lần đầu, nội tình Võ Cảnh quả nhiên thâm hậu a

Lúc này tuy Mục Trần tâm tình đạm nhiên cũng phải hâm mộ không thôi

Nếu trong tay có linh ngẫu lợi hại như vậy thì lúc đánh với Hạ Hoằng tiện tay xuất ra một cái, linh ngẫu liền dọn dẹp cục diện sạch sẽ ngay và luôn

Cảm thán xong Mục Trần nhìn về đám người Hạ Hoằng, mà lúc này bọn Hạ Hoằng đang khiếp hãi nhìn cảnh trước mắt. Hắn như nhận thấy ánh mắt của Mục Trần, cả người chợt run lên, sau đó ngẩng đầu lên thì bắt gặp ánh mắt hờ hững đầy sát ý của Mục Trần đang nhìn hắn

Đối với kẻ lúc trước đã hạ lệnh, trong lòng Mục Trần dĩ nhiên nổi lên sát tâm

Như nhận thấy được sát ý trong ánh mắt của Mục Trần, Hạ Hoằng phát lạnh trong lòng, ánh mắt biến ảo một cái sau đó cắn răng vỗ tay một cái, thân ảnh hóa thành một đạo cầu vồng phóng đi

Mục Trần thấy vậy, nhãn thần lạnh lại. Đại nhật bất diệt thân liên xuất một chưởng, cự chưởng phá toái hư không chộp tới Hạ Hoằng

Lúc cự chưởng vỗ xuống thì trên thân ảnh Hạ Hoằng có ba đạo quang hoa bắn ra, chính là một thanh chiến thương, một kiện chiến giáp và một thạch châu

Ba vật đó chính là xích long chiến thương, xích long chiến giáp cung vời phá hả châu mà Hạ Hoằng đã đấu giá được

Đột nhiên ba chuẩn thánh vật bắn ra làm Mục Trần sửng sốt một cái, sau đó như phản xạ có điều kiện vận chuyển linh lực, cự chưởng liền chụp lấy ba chuẩn thánh vật

Phốc xuy!

Lúc này Hạ Hoằng chợt phun huyết, tiên huyết bao phủ cả thân hình của hắn. Sau đó hóa thành một đạo huyết quang xuyên không trốn đi với tốc độ không thể hình dung được

“Ba món này còn chưa đủ để giữ mạng ngươi đâu”

Nhãn thần Mục Trần chợt lóe, ở mi tâm Diệt sinh đồng liền mở ra, một hắc sắc quang trụ liền bắn tới huyết quang đang xuyên không trốn đi kia, chấn một cánh tay của Hạ Hoằng thành thịt nát

Tiếng thét thảm thiết thê lương vang vọng khắp trời, không gian chấn động huyết quang một lần nữa bao phủ Hạ Hoằng chật vật trốn chạy

“Mục Trần, Hạ Hoằng ta thể nhất định chém ngươi thiên đao vạn quả” huyết quang biến mất nhưng tiếng thét của Hạ Hoằng vẫn còn vang vọng khắp thiên địa

Mục Trần nghe thấy thì mỉm cười, chó nhà có tang không thể gây ra uy hiếp gì, hơn nữa e rằng Đại hạ hoàng triều gặp phải xui xẻo rồi

Mục Trần cúi đầu nhìn diễn võ trường, nơi đó có một tòa thạch sư, trên đó có một kim quyển phát ra kim quang lấp lánh

Đó là giấy nợ mà lúc trước Hạ Hoằng viết ra

“bên nợ: Đại Hạ hoàng triều”

“Bên đòi nợ: Võ Cảnh”

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1103: Thu Hoạch Lớn

Diễn võ trường vốn rất lớn kinh qua đại chiến nay đã bị tàn phá trở nên hỗn độn, phòng ốc bị phá hủy không còn gì, mặt đất đầy những khe nứt như mạng nhện. Nhìn qua cũng biết trận chiến đó kịch liệt cỡ nào

Mục Trần lăng không bình tĩnh nhìn về hướng Hạ Hoằng đào tẩu biệt tăm, dù gì hắn cũng là hoàng tử Đại Hạ hoàng triều nên ít nhiều cũng có thủ đoạn bảo mệnh. Tốc độ chạy trốn của Hạ Hoằng lúc đó dù cho Mục Trần dốc toàn lực cũng không cách nào đuổi kịp. Dĩ nhiên phương pháp bỏ trốn đó sẽ để lại di chứng rất lớn, e rằng sau này Hạ Hoằng cũng không được sống yên ổn

Hơn nữa ngay lúc tối hậu quan đầu Mục Trần đã phế nát một cánh tay của Hạ Hoằng nên dù có mượn linh dược phục hồi mọc lại cánh tay thì cũng phải cần thời gian dài mới được

Nghĩ đến đây Mục Trần cũng không lo lắng nữa, tuy đánh Hạ Hoằng trọng thương nhưng Mục Trần cũng không bận tâm lắm. Chuyện như thế quá lắm cũng cho rằng do tuổi trẻ nhiệt huyết tranh phong mà thôi. Dù Đại Hạ hoàng triều biết thì cũng chỉ thầm giận mà thôi, nếu đứng lên đối địch với Đại La thiên vực thì cũng phải trả giá rất lớn

Lúc này thượng cổ thiên cung hiện thế nên các thế lực đứng đầu luôn nhìn ngó về đây, vì thế Hạ Hoàng cung sẽ không dám đắc tội một thế lực có thượng vị địa chí tôn vào lúc nhạy cảm thế này

“vì bảo mênh mà có thể vứt bỏ ba chuẩn thánh vật a”

Mục Trần bình tâm lại sau đó nhìn về ba đạo quang hoa bị giam cầm trong quang tráo của kim thủ Đại nhật bất diệt thân

Ba đạo quang hoa đó chính là ba chuẩn thánh vật mà Hạ Hoằng đã vứt ra lúc trước

Trong ba vật này thì Xích long chiến thương với Xích long chiến giáp là một bộ chuẩn thánh vật đầy đủ, uy lực bất phàm nên lúc trước Hạ Hoằng dựa vào đó mà bất phân thắng bại với Mục Trần nên đối với năng lực công thủ của nó Mục Trần thèm nhỏ dãi

Hắn phỏng chừng giá trị của hai kiện chuẩn thánh vật này còn cao hơn phá hải châu kia

Cũng vì giá trị lớn của nó nên lúc trước Mục Trần mới bị phân tâm để cho Hạ Hoằng có cơ hội đào tẩu, dù sao khi đối mặt với ba chuẩn thánh vật dù là Mục Trần cũng phải kích động không thôi

Nếu như hắn không xuất thủ đoạt trước thì ba bảo bối này sẽ rơi vào tay các cường giả tứ phương mà thôi, lúc đó nếu Mục Trần muốn cường đoạt lại sẽ phải đắc tội với rất nhiều người

Vì lẽ đó Mục Trần phải tiên hạ thủ vi cường

“lại bị gia hỏa này chơi một vố rồi” Mục Trần khẽ cười một tiếng, Hạ Hoằng cũng khôn khéo, biết điều bỏ ra đại giới để Mục Trần phải ngừng tay

Bất quá tuy nói bị tính kế nhưng Mục Trần cũng không chút tức giận, có cơ duyên tự nhiên được ba chuẩn thánh vật nên Mục Trần càng mừng, mong cơ duyên như vậy càng nhiều càng tốt

Lúc Mục Trần đang suy tính thì khắp tứ phía vô số mục quang nóng rực nhìn về ba đạo quang hoa trong tay hắn. Trong đó không ít mục quang mang vẻ tham lam, giá trị của ba chuẩn thánh vật ít nhất cũng phải bốn năm nghìn vạn chí tôn linh dịch, mà đây cũng không phải là số nhỏ a

Ánh mắt nhìn tuy tham lam nhưng cuối cùng không ai dám xuất thủ cướp đoạt, dù gì trước đó Mục Trần đã hiển lộ chiến lực kinh người của mình, hơn nữa còn có một Lâm Tĩnh thâm bất khả trắc, nhiêu đó cũng đủ làm các cường giả ở đây không dám xem thường

Đối với những ánh mắt nóng rực kia Mục Trần cũng không thèm để ý, sau đó vung tay một cái ba đạo quang hoa liền bị hút đến bay một vòng sau cùng bị Mục Trần nắm lấy

Hắn ngắm nghĩa ba đạo quang hoa trong lòng bàn tay, chợt giậm chân một cái Đại Nhật bất diệt thân bắt đầu hư huyễn từ từ, sau cùng hóa thành kim quang tiêu tán

Thân ảnh Mục Trần dưới vô vàn ánh mắt nhòm ngó hạ xuống chỗ nhóm người Cửu U, Lâm Tĩnh đang đứng. Sau đó hắn xòe tay ra, hùng hồn nói “chiến lợi phẩm lần này, thích cái nào cứ lấy”

Lâm Tĩnh nghe thế liền hé miệng cười duyên, nàng tùy ý liếc qua ba chuẩn thánh vật một cái sau đó không còn hứng thú. Lấy thân phận của nàng đừng nói là chuẩn thánh vật, ngay cả thánh vật chân chính nàng cũng có, cho nên những chuẩn thánh vật này trong mắt các cường giả khác thì quá quý, chỉ ngộ bất khả cầu, còn trong mắt nàng thì không có nửa điểm hấp dẫn nào.

Cho nên nàng lắc đầu, sau đó vươn ngọc thủ ra. Chỉ thấy kim quyển khảm trên bức thạch sư ở phía xa bị nàng hút vào trong tay

“Đây mới là cái quan trọng a” Lâm Tĩnh giơ kim quyển nhìn Mục Trần cười híp mắt “ngươi yên tâm, chờ ta thu được tiền cược sẽ chia ngươi phân nửa”

Mục Trần mỉm cười, trong lòng vì Đại Hạ hoàng triều mà mặc niệm lần nữa. Lấy thân phận Lâm Tĩnh dù là một ức chí tôn linh dịch cũng khó có thể làm nàng động tâm, nhưng chuyện đi đòi nợ này mới làm cho nàng cảm thấy hứng thú

Một khi tiểu công chúa của Võ Cảnh nghiêm túc thì Đại Hạ hoàng triều sẽ gặp xui xẻo thôi

Về chuyện thái độ hờ hững của Lâm Tĩnh đối với ba chuẩn thánh vật, Mục Trần cũng đã sở liệu trước, do đó hắn cũng không nói nhiều liền nhìn qua Cửu U

Cứu U cũng không có ý gì, mỹ mâu của nàng đảo qua một cái liền lấy đi phá hải châu, nàng cười “xích long chiến thương với chiến giáp này là một bộ đi chung với nhau, nếu tách ra thì uy lực sẽ suy giảm vì thế hai món này sẽ để lại cho ngươi”

Lúc này ở nơi cực tây quần hùng tụ hội, Thiên la lục đại thiên kiêu cũng đã tề tựu đông đủ. Mục Trần đánh bại Hạ Hoằng bất quá cũng chỉ bài danh hai mươi trên bảng thiếu niên cường giả mà thôi. Tại nơi này dĩ nhiên sẽ còn gặp nhiều đối thủ mạnh hơn, hơn nữa Mục Trần còn phải đối phó với một người đến từ Thánh Ma cung, đồng thời bài danh thứ ba trên bàng cường giả, danh xưng Già Lâu La (Garuda)

Đối mặt với những thiên kiêu đó dù là Mục Trần cũng cực kỳ khó giải quyết nên với những bảo bối có thể trợ lực cho Mục Trần, Cửu U dĩ nhiên sẽ không đụng tới

Mục Trần thấy vậy cũng không từ chối, bởi vì hắn cũng động tâm với hai kiện chuẩn thánh vật này. Nếu như có được nó thì chiến lực của hắn được tăng lên không ít

Thủ chưởng lộn một cái liền thu hồi xích long chiến thương với chiến giáp, chuẩn bị đem chúng luyện hóa

Xử lý xong chuyện này hắn mới ngẩng đầu nhìn các cường giả khắp nơi. Mấy kẻ đó đứng xem sợ rằng không có hảo ý, nếu như hôm nay Mục Trần yếu thế thì những kẻ đó sói đói rình mồi sẽ nhào lên mà tranh giành

Cường giả tụ tập xung quanh khi thấy mục quang của Mục Trần nhìn tới thì đều chột dạ không dám nhìn thẳng, chứng kiến tình cảnh Hạ Hoằng thảm bại lúc trước nên đối với Mục Trần mới bán bộ cửu phẩm bọn họ cũng không dám xem thường mà ngược lại, trong tâm lại đầy kiêng kị

“Chư vị còn mơ tưởng gì đối với lệnh bài trong tay ta không? Nếu có thì ta hiện giờ tiếp nhận bất cứ khiêu chiến nào” Mục Trần mìm cười nói

Nói xong Mục Trần dừng lại cười một cái, sau đó nói tiếp “bất quá nếu khiêu chiến thất bại thì các vị cũng phải trả giá một chút a, giống như tứ hoàng tử lúc nãy là được”

Chúng cường giả nghe vậy liền xanh mặt, Hạ Hoằng lần này trộm gà không thành còn mất nắm gạo, không cướp được lệnh bài mà còn làm danh tiếng của Mục Trần thêm tăng cao, không chỉ vậy mà còn mất sạch cả bảo bối

Trả giá lần này không nhỏ a

Vì thế đối với đề nghị của Mục Trần, các cường giả không ai dám lên tiếng cả

“haha, lệnh bài này ngày đó là do Mục hoàng chân chân thật thật đấu giá được, mấy kẻ khác dám mộng tưởng sao? Thật ra thì trận chiến của Mục hoàng hôm nay sẽ không giấu được bao lâu sẽ truyền ta, đến lúc đó Thiên La lục đại thiếu niên cường giả bài danh sẽ có tên của ngươi” Thiên nhai lâu Thấm Nhã tiểu thư phá vỡ tràng diện tĩnh lặng, cười duyên nhẹ giọng nói

Mục Trần liếc Thấm Nhã một cái, Thiên Nhai lâu không hổ là chỗ chuyên bán tình báo, ngay cả thân phận của hắn ở Đại La thiên vực cũng đã thám thính được một hai

“Mục Trần cảm ơn” Mục Trần ôm quyền cười nói

Kết quả trận chiến này đúng như mong muốn của Mục Trần, sau trận này nếu có kẻ còn mơ tưởng về Thiên cung lệnh bài trong tay hắn cũng sẽ không dám xuất thủ, như vậy sẽ giảm bớt không ít phiền phức

Thấm Nhã mỉm cười nói “trận chiến đã kết thúc, không biết Mục huynh nguyện ý tụ họp với bọn ta hay không?”

Nàng nói, bên cạnh nàng là thiếu các chủ Tiềm Long các Mục Sơn cùng với Kiếm Tiên tông Giang Lăng đang đứng, hai người này đều nằm trong Thiên La lục đại thiên kiêu, danh khí không yếu hơn Hạ Hoằng

Mục Trần cảm nhận được ý kết giao trong lời nàng nói, hắn kinh ngạc một chút chợt cười nói “cầu còn không được”

Thiên Nhai lâu, Tiềm Long các, Kiếm Tiên tông đều nằm trong Thiên La lục đại thế lực đỉnh phong, nếu có thể cùng bọn họ kết giao thì Mục Trần sẽ không cự tuyệt. Dù gì hắn cũng không điên, không phải loại suốt ngày không có gì làm đi đắc tội với người ta, lần này là do Hạ Hoằng tự bản thân chuốc lấy mà thôi

Thấm Nhã, Mục Sơn, Giang Lăng thấy Mục Trần hòa nhã không cự tuyệt hảo ý của bọn họ nên ánh mắt nhìn Mục Trần ôn hòa hơn

Ít ra thì Mục Trần này còn tốt hơn tên Hạ Hoằng kia nhiều

Mục Trần với Cửu U thu thập một chút sau đó cùng đoàn người Thầm Nhã rời khỏi nơi hỗn độn này, tụ họp trong trang viên của Thấm Nhã

Trong lúc tụ họp Mục Trần có thể cảm giác được đám người Thấm Nhã đang âm thầm cân nhắc về thân phận của Lâm Tĩnh, bất quá Lâm Tĩnh cũng hời hợt ứng phó, dĩ nhiên là nàng không muốn lộ ra thân phận tiểu công chúa Võ Cảnh cho đám người Thấm Nhã

Tiểu nữ hài nhìn qua rất hoạt bát, giống như rất dễ gần, dễ tiếp xúc nhưng chân chính muốn tiếp cận nàng, để nàng xem là bằng hữu thì lại

rất khó

Mà đám người Thấm Nhã thấy không có kết quả liền vứt bỏ tâm tư, sau đó quay qua trò chuyện một ít chuyện tình ở Cực tây với Mục Trần và Cửu U, trong đó có một ít tình báo liên quan đến thượng cổ thiên cung, làm Mục Trần phải lưu tâm một chút

Nói chuyện quên cả thời gian, mấy chốc sắc trời đã tối nên nhóm người Mục Trần liền đứng dậy cáo từ

Lúc cáo biệt, Thấm Nhã trầm ngâm một chút sau đó nhẹ giọng nói với Mục Trần

“Mục huynh hôm nay đánh Hạ Hoằng trọng thương thì sau này phải cẩn thận một người”

“nga? Là ai?” nhãn thần Mục Trần ngưng lại

Thấm Nhã ngưng trọng nói “Hạ Vũ”

Trong lòng Mục Trần chấn động, hắn đã biết được thân phận người này rồi

Thái tử Đại Hạ hoàng triều

Đứng hạng tư trong Thiên La lục đại thiên kiêu cường giả bảng, bài danh kế cạnh với Già Lâu la

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1104: Cường Giả Bảng

Tràng đại chiến ở tây thành dù đã qua mấy ngày rồi nhưng không hề giảm nhiệt chút nào cả, thậm chí còn khuếch tán thêm. Đến hôm nay, ở cực tây này không ít cường giả đã nắm được tin tức về một thiếu niên cường giả đến từ Bắc giới của Đại La thiên vực

Danh tự "Mục Trần" giờ đã được nhiều thế lực chú ý đến

Trong khi danh khí không ngừng khuếch tán thì Mục Trần lại không thèm quan tâm đến. Sau khi đánh bại Hạ Hoằng, Mục Trần không hề vội vàng rời khỏi tây thành. Bởi vì nơi này là nơi tập trung giao lưu tin tức, hơn nữa từ khi Hạ Hoằng thảm bại thì không còn ai dám đến quấy rầy rồi cho nên nơi có hoàn cảnh yên tịnh như vậy chính là cái mà Mục Trần đang cần lúc này

Vì vậy mấy ngày tiếp theo nhóm người Mục Trần đều ở lại tây thành. Bất quá ngoài dự đoán của mọi người là bọn họ lại thu liễm không hề phô trương thanh thế. Không giống như thường nhân, thường là sẽ mượn danh khí đả bại Hạ Hoằng để phô trương ở Tây thành

Nhóm người Mục Trần thu liễm phong mang nên từ từ những mục quang chú ý dò xét của mọi người đã chuyển đi chỗ khác. Dù sao hôm nay có vô số thiên kiêu của Thiên La đại lục đều tập trung ở cực tây nên những chuyện thế này hầu như phát sinh mọi lúc mọi nơi, vì thế bọn họ cũng không kiên nhân chỉ quan tâm một người

Dù sao Mục Trần chỉ là đánh bại Hạ Hoằng mà thôi chứ không phải đánh bại thái tử của Đại Hạ hoàng triều

Trong một đình viện thanh tĩnh

Oanh long!

Bỗng nhiên có linh lực mạnh mẽ bùng phát, chỉ thấy trong hư không có vô số linh ấn phức tạp dung nhập vào hình thành vô số quang tuyến mờ ảo. Tựa như những quang tuyến này đang khắc nên một đồ án cổ xưa ảo diệu nào đó

Mục Trần đang đứng trong linh trận, hắn híp mắt nhìn những quang tuyến phức tạp rối rắm kia, sau đó vung tay một cái chỉ thấy vài đạo bạch quang bay ra

Bạch quang bắn ra mơ hồ vang lên tiếng long ngâm, nhìn kỹ mới phát hiện trong những đạo bạch quang này chính là những bạch ngọc cốt hài, mà những cốt hài này lại tỏa ra long uy nhàn nhạt

Những cốt hài này đều là long cốt

Khi những long cốt này nhập vào linh trận liền xày ra biến hóa kinh người, linh lực khổng lồ bắt đầu điên cuồng ngưng tụ lại trên long cốt

Ông ông!

Linh lực trong linh trận ngày càng cuồng bạo, trên long cốt bắt đầu xuất hiện từng vết rạn, cuối cùng không chịu được mà ầm ầm bạo toái

Linh lực trùng kích quá khủng khiếp, trong chốc lát toàn bộ linh trận đã bị phá hủy

Mục Trần thấy vậy thất vọng thở dài, tụ bào huy động một cái liền đem linh lực hình thành một tầng quang tráo chống lại lực trùng kích đang lan tới

“linh trận cấp tông sư dù là tàn khuyết nhưng lại khó để bày bố, hơn nữa phức tạp cực kỳ. Chỉ cần sai sót một chút là không thể duy trì được trận hình”

Thần sắc Mục Trần ngưng trọng, mấy ngày qua hắn mỗi ngày đều ở chỗ này thử đem “Cửu Long phệ tiên trận” bày bố nhưng kết quả mỗi lần đều làm hắn thấy tiếc nuối, không một lần thành công.

Mục Trần lắc lắc đầu nhưng cũng không vì thất bại mà uể oải. Vì hắn cảm giác được mỗi lần thất bại là hắn tìm được điểm sai lầm, chỉ cần khắc phục hoàn thiện là có thể bố trí được một linh trận cấp tông sư tàn khuyết rồi

Chỉ là còn cần thêm một ít thời gian

“lại thất bại à?” ở phía sau, Cửu U mở mắt nhìn Mục Trần hỏi

“Đây là linh trận cấp tông sư đấy, hơn nữa lại là tàn khuyết nên rất khó tìm hiểu thấu đáo. Trong thời gian ngắn vậy mà ngươi đã thôi diễn được trận hình đã là chuyện khó tin rồi” trong đình viện Lâm Tĩnh đang lười biếng xem một quyển cổ tịch, mà cổ tịch đó không phải để tu luyện gì ngược lại nó là ghi những kỳ trân dị quả trong thiên địa. nàng xem rất hứng thú, sau đó nàng ngẩng đầu nhìn linh trận đang tiêu tán trên không trung, ánh mắt toát vẻ kinh dị liền mở miệng nói

Nàng tuy không phải là linh trận sư nhưng dù sao cũng có thân phận bất phàm, thường ngày không phải là không có tiếp xúc với các đại nhân vật là linh trận tông sư nên nhãn lực của nàng có chút bất phàm

Vì thế nàng biết rõ việc Mục Trần trong thời gian ngắn ngủi chừng mười ngày mà đã thôi diễn ra một bộ linh trận cấp tông sư tàn khuyết là biến thái cỡ nào rồi

Đối với đánh giá của Lâm Tĩnh Mục Trần cũng chỉ cười cười, thần sắc thản nhiên bình tĩnh không chút kiêu ngạo nào

“Mấy ngày qua những kẻ chú ý chỗ này chắc đã ít rồi phải không” Mục Trần đi vào thạch đình hỏi Đàm Nhã một câu

Đàm Nhã gật đầu cười nói “tuy còn vài người không từ bỏ ý định nhưng cũng không dám một mực giám thị chỗ này”

Mục Trần xoa xoa cằm, xem ra chiến tích đả bại Hạ Hoằng đem lại hiệu quả kinh sợ không ít a. Nếu không e là bọn họ đã bị các thế lực khác liên tục dò xét đến phiền chết

“Mặt khác hôm nay chúng ta nhận được tin tức từ Đại la thiên vực truyền đến, người của liên minh bắc giới trong vòng năm ngày sẽ đến đây” Đàm Nhã bẩm báo

Mục Trần nghe vậy thở dài một hơi, hôm nay ở cực tây là nơi các thế lực đỉnh phong tụ họp, dù là một cá nhân thì thế lực phía sau cũng khủng bố. Nếu như Mạn Đồ La không đến thì Mục Trần đành phải tận lực thu liễm miễn cho các địa chí tôn chú ý đến. Lúc đó nếu không có đại nhân vật làm chỗ dựa thì xui xẻo rồi

“Chuyện Mục đại nhân phân phó cho chúng ta sưu tầm tình báo, nay đã hoàn thành xong” ngọc thủ Đàm Nhà xuất ra một quyển da dê, cung kính đưa cho Mục Trần

“rất tốt” Mục Trần cười khen một tiếng sau đó liền nhận lấy, hai ngày qua hắn đã phân phó nhóm người Đàm Nhã sưu tầm một ít tin tình báo, mà trọng điểm là thiếu niên cường giả bảng

Rời khỏi bắc giới chân chính tiến vào Thiên La đại lục Mục Trần mới hiểu được “thiếu niên cường giả bảng” có phân lượng lớn cỡ nào, những cường giả trong đó là đại biểu cho thế hệ thiếu niên của Thiên La đại lục, mỗi một người đều có chiến tích hiển hách nên không ai dám khinh thường

Mục trần mở ra, chợt có linh quang lóe lên. Linh quang ngưng tụ ở bên trên thành ba chữ “cường giả bảng”, sau đó không ngừng có linh quang chớp lóe bên dưới, từng ký tự bắt đầu xuất hiện

“đệ nhị nhập cường giả bảng, Mục Trần. Đến từ Bắc giới Đại La thiên vực, thực lực bán bộ cửu phẩm. Có được chí tôn pháp thân thần bí, chiến lực phi phàm, ở tây thành kích bại hoàng tử Đại Hạ hoàng triều Hạ Hoằng, nhất chiến thành danh!”

Lúc trước Hạ Hoằng bài danh thứ hai mươi, sau đó thua trong tay Mục Trần nên thứ hạng của Hạ Hoằng đã bị Mục Trần chiếm cứ

Mục Trần lắc đầu, không thèm để ý đến thứ hạng này, sau đó tiếp tục xem tin tức không ngừng hiện ra trong quyển da dê đó

“Đệ thập cửu Cường giả bảng, Lục Sơn. Là đệ tử thân truyền Trấn Nhạc tông, sơ nhập cửu phẩm, tu luyện Vạn Nhạc Trấn Ma pháp thân, có được lực lượng bài sơn đảo hải”

“Đệ thập lục Cường giả bảng, Vương Thông Hiền…”

“Đệ thập tam Cường giả bảng…..”

Từng danh tự không ngừng hiện ra, mỗi một danh tự là đại biểu cho một nhân vật thiên kiêu của Thiên La đại lục. Thực lực cùng với chiến tích của bọn họ làm Mục Trần kinh ngạc không thôi, xét chất lượng thì thiên kiêu của Thiên La đại lục này còn mạnh hơn nhiều lần so với những thiên kiêu thần thú tộc ở thần thú chi nguyên lúc trước.

Từng chữ từng chữ hiện ra không ngừng, nhãn thần Mục Trần bắt đầu ngưng trọng bởi vì bài danh cường giả bảng đã xuất hiện đến vị trị đệ ngũ rồi

“Đệ ngũ Cường giả bảng, Tần Kinh Chập, thiếu tông chủ Thanh Liên kiếm tông. Thực lực cửu phẩm đỉnh, tu luyện một trong trấn tông pháp thân của Thanh Liên kiếm tông tên là Thanh Liên Linh kiếm thể, bài danh bốn mươi chín trong chín mươi chín chí tôn pháp thân. Chiến tích: từng một mình một kiếm chiến với ba vị cửu phẩm chí tôn đỉnh phong mà không bại”

“có thể lấy một địch ba mà không bại, thật là lợi hại”

Mục Trần cảm thán, tuy rằng không nói Tần Kinh Chập chiến thắng nhưng chỉ cần “không bại” là đã đủ chứng tỏ hắn mạnh cỡ nào, do đó vị trí đệ ngũ của hắn cũng không phải là hư danh

Mục Trần thầm than, sau đó khé híp mắt nhìn cái tên đang hiện ra,

“Đệ tứ Cường giả bảng, Hạ Vũ, là thái tử Đại Hạ hoàng triều. Thực lực cửu phẩm đỉnh phong, tu luyện Đại Thiên vương pháp thân bài danh bốn mươi lăm trong chín mươi chín chí tôn pháp thân. Chiến tích: có lời đồn cho rằng Hạ Vũ có chiến lực tương đương với cửu phẩm chí tôn viên mãn”

"Đại thiên vương pháp thân. . ."

Mục Trần ngưng trọng, chí tôn pháp thân bực này còn cường hãn hơn Cửu Hung thiên thú thân mà Hạ Hoằng tu luyện, Hạ Vũ này quả không hổ là thái tử Đại Hạ hoàng triều

Hơn nữa tuy chiến tích không nói rõ nhưng một câu “chiến lực tương đương cửu phẩm viên mãn” cũng đủ nói lên tất cả rồi

Xem ra sau này nếu gặp phải hắn cần cẩn thận một chút mới được

“Đệ tam Cường giả bảng, Già Lâu La (Garuda), là thánh tử Thánh Ma cung. Tu luyện pháp thân thần bí, tuy không rõ bài danh trong bảng chí tôn pháp thân nhưng lại mạnh mẽ cực kỳ. Lần xuất thủ cuối cùng là một năm trước, lấy thực lực cửu phẩm đỉnh truy sát một trưởng lão cửu phẩm viên mãn đã trốn khỏi Thánh Ma cung, sau đó trảm sát”

“Hôm nay tự hồ đã bước vào cửu phẩm viên mãn. Đánh giá: thâm bất khả trắc”

Mục Trần xem đến cái tên này liền dừng lại hồi lâu. Già Lâu La quả nhiên cường hãn, lấy thực lực cửu phẩm đỉnh đã có thể trảm sát một cường giả cửu phẩm viên mãn. Nếu như hôm nay hắn đã bước vào cửu

phẩm viên mãn thì có lẽ hắn sẽ là một trong ba người mạnh nhất trong chí tôn cảnh.

Đối thủ bực này thật khó đối phó a

Bất quá Mục Trần không chút sợ hãi, trong ánh mắt lại có chiến ý bùng cháy. Cường giả lộ là phải không ngừng tiến về trước, không chút sợ hãi, phải có can đảm khiêu chiến bất kỳ đối thủ nào

“giờ ngươi chính là đối thủ của ta”

Mục Trần vuốt ve danh tự Già Lâu La, cuối cùng nhận một cái, nhãn thần sắc bén như lợi kiếm ra khỏi vỏ vậy

Một lúc sau Mục Trần mới kiềm chế chiến ý trong lòng, tiếp tục xem tiếp hai tin tức phía dưới, đồng thời thâm tâm cũng hiếu kỳ không thôi. Thật ra Mục Trần muốn biết hai người còn lại xếp trên Già Lâu La có thực lực cõ nào?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1105: Truyền Kỳ

Linh quang lóe ra không ngừng sau đó ngưng tụ hóa thành văn tự lần nữa hiện ra.

“Đệ nhị Cường giả bảng, Tô Khinh Ngâm. Thực lực cửu phẩm đỉnh phong, là đệ tử thân truyền của Vạn Trùng lão tổ, là một Trùng Sư”

Tin này tuy đơn giản nhưng khi nhìn thấy làm Mục Trần không nhịn được chấn động trong lòng. Đệ nhị cường giả bảng lại là một vị Trùng Sư?

Đại Thiên thế giới huyền diệu dị thường, con đường trở thành cường giả cũng có tam thiên đại đạo, không ai dám nói con đường nào là mạnh nhất. Bởi vì mỗi con đường đi đến cuối đều trở thành tồn tại đỉnh phong ở Đại Thiên thế giới này

Như Mục Trần tu luyện linh trận sự, chiến trận sư…và bây giờ là Trùng Sư

Mục Trần nhớ lại cách đây rất lâu, ở trong Bắc Linh cảnh hắn từng vô tình thấy qua di hài của một vị Trùng Sư, đồng thời Mục Trần còn lấy được một cây trùng địch. Chỉ là hắn không quá quan tâm đến, không ngờ mấy năm sau lại được gặp một trùng sư chân chính

Có người nói rằng Trùng Sư có thủ đoạn bồi dưỡng ra được linh trùng cường đại vô cùng, những linh trùng này rất mạnh và hung hãn, thậm chí có con mạnh ngang với một vị địa chí tôn

Mà thủ đoạn của trùng sư là dựa vào linh trùng tác chiến. Linh trùng thì muôn hình vạn trạng do đó làm kẻ khác khó lòng phòng bị được

Bất quá trùng sư rất ít nên chức nghiệp này trở nên thần bí hơn, đây là lần đầu tiên Mục Trần thấy được trùng sư chân chính từ trước đến giờ

“bất quá người này lại là đệ tử thân truyền của vạn trùng lão tổ…” ánh mắt Mục Trần ngừng lại ở cái tên vạn trùng lão tổ, thần sắc ngưng trọng rất nhiều, bởi vì dù hắn ở Bắc giới nhưng vẫn được nghe về cái tên này

Đó là một kỳ nhân của Thiên La đại lục, thực lực nằm trong top những siêu cấp cường giả Địa chí tôn của Thiên La đại lục. Kinh khủng hơn là có tin đồn rằng lão tổ này đã đào tạo được một con thần trùng, cường hãn vô cùng, dù là đối mặt với thượng vị địa chí tôn cũng có thể chiến một trận. Cho nên các thế lực đứng đầu ở Thiên La đại lục đều kiêng kỵ khi nghe đến cái tên này, chung quy có một ngày nếu cùng hắn giao thủ thì phải chuẩn bị tinh thần một địch hai đi, vì con thần trùng kia có thể sánh ngang một vị thượng vị địa chí tôn

Thực lực vạn trùng lão tổ kinh khủng như vậy đủ để lão tổ khai tông lập phái nhưng hắn vẫn một thân một trùng như vậy. Chỉ thu rất ít người làm đồ đệ mà thôi, xem ra Tô Khinh Ngâm này chính là một trong số đồ đệ giỏi của lão tổ a

Tuy phía sau nàng không có thế lực cường đại chống lưng nhưng chỉ cần một mình Vạn trùng lão tổ là đủ rồi

“quả nhiên có thể có danh tiếng trong cường giả bảng không phải là đèn cạn dầu a” Mục Trần cảm thán, trong lòng càng thêm coi trọng Tô Khinh Ngâm, có thể có được truyền thừa của vạn trùng lão tổ há là kẻ đơn giản sao

“còn đệ nhất là ai?”

Nhân vật như Tô Khinh Ngâm mà chỉ bài danh đệ nhị, nên Mục Trần rất hiếu kỳ với vị trị đệ nhất. Vì vậy liền nhìn về danh tự đang từ từ ngưng tụ

“Đệ nhất Cường giả bảng, Chúc Diễm, là thiếu tộc trưởng Viêm Linh tộc. Thực lực cửu phẩm viên mãn, tu luyện Viêm thần pháp thân bài danh ba mươi bốn trong chín mươi chín chí tôn pháp thân. Là pháp thân đứng đầu Viêm Linh tộc, lịch lãm du ngoạn mấy năm trên Thiên La đại lục không một lần bại”

Mục Trần chăm chú nhìn văn tự đang hiện ra, sau đó hít sâu một hơi thần sắc trở nên ngưng trọng. Không ngờ đệ nhất cường giả bảng lại là thiếu tộc trưởng Viêm Linh tộc, thảo nào lại cường đại như vậy

Viêm Linh tộc là một chủng tộc cường đại trong Đại Thiên thế giới, nội tình rất sâu. Trong tộc cường giả như mây, bàn về nội tình thì đã vượt rất xa nhưng thế lực đứng đầu Thiên La đại lục hôm nay

“Viêm Thần pháp thân..”Mục Trần cắn môi một cái, hôm nay hắn mới gặp một chí tôn pháp thân bài danh cao như vậy. Dựa theo dự đoán của hắn thì Đại Nhật bất diện thân nếu bài danh trong bảng chí tôn pháp thân thì có thể xếp trong ba mươi chí tôn pháp thân đầu tiên, do đó cũng không sai biệt lắm so với Viêm Thần pháp thân

“Không ngờ thiếu tộc trưởng Viêm Linh tộc lại lịch lãm ở Thiên La đại lục này” Cửu U lúc này xem vào cảm thán một tiếng, Chúc Diễm quả thật là lợi hại

“Viêm Linh tộc Chúc Diễm à” Lâm Tĩnh đột nhiên ngẩng đầu kinh ngạc

“Ngươi biết hắn?” Mục Trần thấy nàng phản ứng như thế thì kinh ngạc hỏi

Lâm Tĩnh chu đôi môi hồng nhuận của mình nói “Viêm Linh tộc với Băng Linh tộc của băng di của ta là thủy hỏa bất dung, ân oán chồng chất. Vì thế ta hiểu được một ít về bọn chúng, có điều Chúc Diễm này chỉ là một trong số các nhân tuyển thiếu tộc trưởng thôi, không phải là thiếu tộc trưởng chân chính. Hôm nay lịch lãm rèn luyện bên ngoài đến khi đột phá địa chí tôn sẽ phản hồi tộc nội để cạnh tranh”

Mục Trần khẽ gật đầu, nghe nói Võ Tổ của Võ Cảnh có hai vị thê tử, một vị là mẫu thân của Lâm Tĩnh. Là vị mỹ phụ quý phái lần trước đã gặp được, còn vị còn lại chính là tộc trưởng Băng Linh tộc. “băng di” trong lời nói của nàng chính là vị đó.

“Viêm Linh tộc mặc dù có chút bản linh nhưng cũng chỉ là hạng thường, nếu không thì lúc đổ cược với Viêm Đế lại thua cuộc, thua mất thần hỏa trấn tộc, sau đó lão tổ ngủ say trong tộc thức tỉnh cũng không thể ngăn cản được Viêm Đế” Lâm Tĩnh nói, dĩ nhiên từ nguyên nhân kia nên nàng không chút hảo cảm với Viêm Linh tộc

“ngươi nói Viêm Đế của Vô tận hỏa vực?” Mục Trần khẽ động, lúc trước ở bắc giới long phượng thiên gặp được Thải Tiêu, mà phụ thân của nàng hình như là vị Viêm Đế này.

“Đúng vậy” Lâm Tĩnh gật đầu, sau đó hăng hái nói “Viêm Đế mới thật sự thâm tàng bất lộ, ngay cả cha ta cũng nói như thế”

“Bọn họ đã giao thủ với nhau?” Mục Trần tò mò hỏi, Võ Tổ cùng với Viêm Đế là hai nhân vật tiếng tăm lừng lẫy của Đại Thiên thế giới, có người nói họ đến từ hạ vị diện nhưng thành tựu của họ đã làm cho các thiên chí tôn của Đại Thiên thế giới cảm thấy thẹn không bằng

Hai đại nhân vật này ai mạnh ai yếu, sợ rằng đây chính là một bí ẩn lớn nhất của Đại Thiên thế giới

Lâm Tĩnh nhún vai nói “cha ta ngẫu nhiên tiết lộ ra thôi, bọn họ chắc chắn đã giao thủ rồi bất quá không ai chiếm được thượng phong. Mà Võ Cảnh của ta thì trấn thủ Nam vực, còn Vô Tận hỏa vực thì trấn thủ bắc vực. Hai địa phương này trọng yếu như nhau nên phụ thân ta với Viêm Đế không dễ gì ly khơi được nên khó có cơ hội so tài với nhau nữa”

"Vì sao?" Mục trần có chút nghi hoặc.

Lâm Tĩnh liếc Mục Trần một cái “bởi vì chỗ đó là nơi tiếp giáp với vực ngoại tộc”

Mục Trần chấn động trong lòng, sau đó nghiêm túc lại. Lúc này hắn mới biết vì sao Viêm Đế với Võ Tổ không ở trung ương Đại Thiên thế giới xây lên một siêu cấp thế lực mà lại đi đến nơi xa xôi thành lập thế lực, nguyên lai là do bọn họ cố ý như vậy. Lấy thế lực bản thân làm thành một bình chướng ngăn cản vực ngoại tộc bên ngoài

“phụ thân ta đến từ một hạ vị diện, năm đó vực ngoại tộc xâm thực lĩnh vực thủ hộ nên mới dẫn đến họa ma tộc xâm lấn, khi đó băng đi vì hỗ trợ phụ thân đã thiêu đốt linh hồn. Sau khi phụ thân đánh bại dị ma tộc mới phi thăng từ hạ vị diện lên Đại Thiên thế giới. Sau đó ở nơi tiếp giáp với hạ vị diện mới gầy dựng thế lực tạo nên Võ Cảnh như bây giờ. Một mặt là thủ hộ hạ vị diện, mặt khác ngăn không cho vực ngoại tộc xâm lấn Đại Thiên thế giới, tạo nên một bình chướng ngăn cách Đại Thiên thế giới với vực ngoại tộc” Lâm Tĩnh chậm rãi nói

“Võ Tổ tiền bối thật lợi hại” Mục Trần cảm thán, tuy rằng hắn có nghe qua một ít về Võ Tổ nhưng không chi tiết như Lâm Tĩnh kể nên khi nghe được làm hắn chấn động trong lòng

Chiến tranh với vực ngoại tộc, đã có vô số cường giả Đại Thiên thế giới trải qua biết bao hy sinh gian khó mới bảo trụ đến hôm nay. Mà Võ Tổ có thể đánh bại một chi của vực ngoại tộc là dị ma tộc, đồng thời phá vỡ xiềng xích phi thăng lên Đại Thiên thế giới này, đủ các sự tích như thế quả xứng với danh xưng truyền kỳ, làm cho người khác khi nghe đến cũng phải nhiệt huyết sôi trào

“đương nhiên rồi” Lâm Tĩnh kiêu ngạo nói, dĩ nhiên nàng vô cùng sùng bái phụ thân của nàng

Mục Trần mỉm cười, có phụ thân như vậy cũng đáng để Lâm Tĩnh kiêu ngạo, bọn họ có thể an tâm lịch lãm ở Đại Thiên thế giới không thể không nhắc đến Võ Tổ với Viêm Đế. Hai đại nhân vật này tự thân tọa trận ở hai đầu biên cảnh, ngăn cản vực ngoại tộc đáng sợ

Chỉ một điểm này đã làm Mục Trần lòng sinh kính ý

Hơn nữa từ những gì Lâm Tĩnh nói Mục Trần mơ hồ cảm giác được, ở tầng lớp cao nhất Đại Thiên thế giới chắc có những cường giả thủ hộ như Võ Tổ với Viêm Đế tồn tại

Chỉ là những tin tức này quá mức rung động nên những cường giả tầm thường vô pháp biết được. Mục Trần cũng vậy, hiện tại thì hắn không có tư cách biết

Bất quá hắn tin tưởng có một ngày hắn chân chính đạt đến đẳng cấp đó, chỉ cần thời gian mà thôi

Mục Trần hít một hơi, kiềm chế rung động trong lòng sau đó từ từ thu hồi lại quyển trục. Muốn chân chính bước vào đỉnh phong chi lộ thì trước hết phải lấy được phương pháp tiến hóa đại nhật bất diệt thân

Mục Trần vuốt ve quyển trục da dê, thủ chỉ nhẹ điểm vào danh tự của nhân vật đứng đầu thiên la đại lục cường giả bảng

Con đường trở thành cường giả cần không ngừng vượt qua những đối thủ cạnh tranh liên tục xuất hiện. Những năm qua hắn luôn vượt qua mọi chông gai thử thách mà chưa bao giờ nhụt chí, và lần này cũng như thế

Mục Trần híp mắt, sâu trong đôi mắt ấy có chiến ý không ngừng thiêu đốt

Mấy thiên kiêu này, hãy để người khác chứng kiến, ta đây xuất thân từ Bắc linh cảnh Bắc Thương linh viện, là một tiểu nhân vật của Thiên La đại lục đến cuối cùng có tư cách hay không, ta sẽ hảo hảo mà không ngại tranh phong cùng các ngươi đâu

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1106: Một Đóa Hoa

Thời gian trôi nhanh, giờ đây nơi cực tây địa vực trở nên sôi động hơn bao giờ hết, nội thành đông đúc nhộn nhịp. Các thế lực từ bốn phương tám hướng đều tụ hội về đây, lúc trước khó có thể thấy cường giả địa chí tôn nhưng bây giờ thỉnh thoảng có thể thấy cường giả địa chí tôn phi hành qua thu hút không ít ánh mắt ngưỡng mộ

Trong không khí sôi động thì rốt cục Mục Trần cũng nhận được tin tức về nhóm người của liên minh Bắc giới

Nhân mã của Liên minh bắc giới không đi đến tây thành mà trực tiếp đi tới cực tây luôn. Ở sâu bên trong cực tây chính là địa phương mà thượng cổ thiên cung hiện thế

Nghe nói các thế lực đứng đầu giờ như hổ đói rình mồi, giám thị nơi đó

Vì thế khi Mục Trần biết được tin về nhóm người liên minh bắc giới liền cùng đám người Cửu U rời khỏi tây thành tiến về nơi tập hợp của liên minh bắc giới. Còn Lâm Tĩnh thì vẫn theo sau, nàng là người luôn thích náo nhiệt, mà thượng cổ thiên cung hiện tại chính là nơi đông vui nhất trên Thiên La đại lục vì thế nàng cũng muốn đến đó góp vui cùng.

Nhóm người Mục Trần phi hành hết nửa ngày mới đến được trú địa của liên minh bắc giới. Lúc này trời đã chiều, ánh nắng chiều tà rọi xuống nơi nơi hoang sơn như tô thêm vẻ thần bí. Trên dãy núi liên miên bất tận có một ngọn cô phong cao sừng sững, đó là nơi tọa lạc của liên minh bắc giới

Đoàn người Mục Trần vừa đến đã nhận được mười mấy đạo mục quang lợi hại phóng đến dò xét. Các đạo mục quang này là của các thám tử phụ cận, thực lực cũng tương đối mạnh, đều là thất bát phẩm chí tôn cả.

Mục Trần cảm ứng được những mục quang dò xét liền thấy kinh ngạc, xem ra nhân mã của các thế lực đến đây đều là tinh nhuệ a

Những ánh mắt đó hiển nhiên nhận ra Mục Trần liền không giám thị nữa, tùy ý để họ đi qua tiến đến đỉnh cô phong kia

Leo lên từng bậc thang, Mục Trần liếc nhìn thì thấy thân ảnh yêu kiều của Mạn Đồ La đang đứng. Dĩ nhiên là nàng đã biết được Mục Trần đến nên đứng đây đợi hắn

“Không nghĩ đến mới vài ngày mà ngươi lại tạo được danh tiếng trên Thiên La đại lục a” Mạn Đồ La trêu tức Mục Trần

Hiển nhiên là nàng biết được chuyện Mục Trần đả bại Hạ Hoằng

“lần này đánh Hạ Hoằng trọng thương như thế e rằng đã chọc giận Đại Hạ hoàng triều rồi” Mục Trần bĩu môi nói

“chọc thì chọc sợ đếch gì, Hạ Hoàng nếu có bản lĩnh thì đến Đại la thiên vực tìm ta, mình ta chấp hết” Mạn Đồ La nghe Mục Trần nói cũng chả thèm quan tâm, lấy thực lực thượng vị địa chí tôn của nàng giờ đây cũng chẳng có gì phải kiêng kỵ Hạ Hoàng

“bất quá Hạ Hoàng ỷ vào thân phận của hắn cũng sẽ không đối phó với ngươi đâu, nhưng thái tử Đại Hạ hoàng triều thì không phải đèn cạn dầu à. Nếu gặp phải hắn thì đành xem chính ngươi rồi” Mạn Đồ La nói thêm, nếu Hạ Hoàng không xuất thủ với Mục Trần thì nàng cũng không thể can thiệp đối phó Hạ Vũ được. Tranh đấu của những người trẻ tuổi nếu có những cường giả như nàng nhúng tay thì sẽ biến thành chuyện lớn a

“chỉ cần thái tử Đại Hạ hoàng triều không đạt tới địa chí tôn thì ta cóc sợ hắn” Mục Trần tự tin nói. Mục Trần chỉ mới bán bộ cửu phẩm còn thái tử Đại Hạ hoàng triều là cửu phẩm viên mãn nhưng nếu động thủ thì không chắc Hạ Vũ sẽ chiếm được tiện nghi đâu

“lần này người đến không ít nhỉ?” Mục Trần nhìn thoáng qua đỉnh núi thấy không ít trướng bồng, mơ hồ có ba động linh lực phát ra làm người khác phải kinh sợ, không gian phảng phất như bị chấn động

Mạn Đồ la gật đầu nói “ngoài ta ra còn năm vị hạ vị địa chí tôn”

Mục Trần nghe thế âm thầm chắc lưỡi, số lượng này hầu như là toàn bộ lực lượng địa chí tôn của bắc giới rồi. Xem ra các thế lực của bắc giới thèm nhỏ dãi thượng cổ thiên cung này a

Mà đội hình này nếu liên hợp lại cũng đủ để tranh phong với thế lực cao cấp nhất của Thiên la đại lục, ngay cả Đại Hạ hoàng triều cũng không thể có được một vị thượng vị địa chí tôn với năm vị hạ vị địa chí tôn đâu

Chỉ đáng tiếc một điều là đội ngũ này cũng không chân chính thuộc về Đại la thiên vực, vì thế chiến lực e rằng không phát huy hết mức được. Dù sao ai cũng có tâm tư riêng, chỉ là đối mặt với khiêu chiến từ bên ngoài thì liên minh này vẫn phát huy tác dụng không nhỏ

“được rồi, đây là bằng hữu của ta, nàng tên Lâm Tĩnh”

Mục Trần quay qua giới thiệu Lâm Tĩnh đang đứng sau lưng cho Mạn Đồ la biết

Kỳ thực từ đầu Mạn Đồ La đã chú ý Lâm Tĩnh rồi, hơn nữa làm nàng có chút kinh dị khi dò xét linh lực của Lâm Tĩnh, lúc đó mở hồ nàng cảm giác một cỗ lực kháng cự, tuy rất khó nhận ra nhưng cũng làm Mạn Đồ la cảm thấy áp lực

Trong cơ thể của nữ hài này chắc là có lạc ấn của một siêu cấp cường giả, mà lạc ấn này có tác dụng thủ hộ cho nàng

Mạn Đồ La nhìn Lâm Tĩnh khẽ gật đầu một cái, kim quang trong mắt lóe lên một cái. Xem ra tiểu nữ hài này có bối cảnh không đơn giản, lạc ấn này ít nhất cũng phải địa chí tôn đại viên mãn mới có thể hạ được

Lâm Tĩnh cười bắt chuyện với Mạn Đồ La, nàng ngạc nhiên nhìn Mạn Đồ La, dĩ nhiên là nàng không ngờ vực chủ Đại La thiên vực lại là một tiểu cô nương khả ái xinh xắn thế này

“thượng cổ thiên cung bao giờ mới vào được?” Mục Trần hỏi, giờ nhân mã đã tụ họp đầy đủ thì nghĩ biện pháp tiến vào thiên cung đoạt bảo thôi

Mạn Đồ La nghe hắn nói thì lắc đầu, sau đó nàng dẫn Mục Trần đến một ngọn núi, chỉ vào nơi phía xa

Mục Trần nhìn sang thì biến sắc, chỉ thấy nơi phía xa dãy núi chính là thảo nguyên hoang vu không thấy chỗ kết thúc. Nhưng mà trên thảo nguyên mênh mông này lại có không gian liệt phùng dày đặc, từng đạo liệt phùng như nhảy múa không ngừng. Ngay cả địa chí tôn nếu dính vào e rằng nháy mắt sẽ bị phân thây

Sâu bên trong không gian cuồng bại như cự thú viễn cổ đang bạo nộ vậy, sẵn sàng thôn phệ bất cứ kẻ nào dám đến gần

Mục Trần mơ hồ thấy được trong không gian liệt phùng như có cổ điện thoáng hiện lộ ra khí tức hồng hoang cổ đại, thần bí khó lường

“Giờ thảo nguyên nay chính là lộ tuyến, thế lực khắp nơi đã tụ về đây nhưng không ai dám xâm nhập vào trong đó” Mạn Đồ La nhìn không gian cuồng bạo nói

“vì sao?” Mục Trần kinh ngạc hỏi, không gian liệt phùng tuy có uy hiếp cực lớn với những kẻ chưa vào địa chí tôn như bọn hắn nhưng với

thực lực của nhóm người Mạn Đồ la thì có thể thuận lợi đi vào mà

“không gian nơi đó bị thiên cung chấn toái rồi nên rất bất ổn, nếu có nhân vật cỡ địa chí tôn đi vào thì vượt qua cực hạn của không gian nơi đó, lúc đó không gian sẽ bạo toái. Mà trùng kích hủy diệt như thế thì ngay cả thượng vị địa chí tôn cũng khó chịu được, nếu xui xẻo bị vây khốn trong không gian loạn lưu, mất đi phương hướng thì sẽ bị lưu đày vĩnh viễn trong không gian loạn lưu. Nếu may mắn một chút thì phát hiện được một hạ vị diện nào đó còn không thì vẫn lạc luôn” Mạn Đồ La ngưng trọng nói

Mục Trần nghe thế âm thầm kinh hãi, nguyên lai chỗ này nguy hiểm đến mức này. Bất quá không sai biệt lắm với Thần thú chi nguyên lúc trước, cũng không thể dung nạp được cường giả quả cường đại tiến vào

"Vậy bây giờ. . ."

“mà ở thiên cung chỉ có một nơi có thể dung nạp được những địa chí tôn như ta tiến vào, hơn nữa cũng không dẫn đến không gian bạo tạc” Mạn Đồ La chậm rãi nói

“Nơi nào?” Mục Trần ngẩn ra

“Thiên đế lăng viên” Mạn Đồ La nói từng chữ

Nghe danh tự này Mục Trần giật minh suy đoán “không lẽ đó là nơi Thiên đế vẫn lạc?”

Mạn Đồ La gật đầu nói “Thiên đế lăng viên chính là nơi Thiên đế tự mình tu kiến, hình thành một phương thiên địa do đó khi Thiên đế vẫn lạc sẽ an táng ở nơi đó”

Mục Trần nhẹ nhàng gật đầu, nếu trong thiên cung này cái gì hấp dẫn những thượng vị địa chí tôn nhất e rằng không phải thánh vật cường đại mà là tuyệt thế thần thông Thiên đế tu luyện – Nhất khí hóa tam thanh

Dĩ nhiên muốn lấy được tuyệt thế thần thông này thì phải tiến vào nơi an táng Thiên đế mới lấy được

“Vì thế đến lúc này chỉ có một biện pháp có khả năng nhất là những siêu cấp cường giả khắp nơi cùng liên hợp mở ra một thông đạo tạm thời truyền tống người trực tiếp vào trong đó” Mạn Đồ La chăm chú nhìn Mục Trần nói “ví dụ như ngươi, nếu ngươi có thể tiến vào thiên đế lăng viên đem thứ này bóp nát thì chúng ta có thể dựa vào đó trực tiếp phá toái không gian tiến vào thiên đế lăng viên”

Nói xong Mạn Đồ La xòe tay ra, trong tay nàng là một ngọc thạch phát ra linh quang, mơ hồ có ba động không gian phát ra từ ngọc thạch

Mục Trần tiếp nhận vật đó liền thở dài một hơi. Không có những nhân vật địa chí tôn khác thì dĩ nhiên là có lợi cho việc hắn tha hồ tung hoành trong thiên cung rồi

“Ngươi cũng thấy hứng thú với nhất khí hóa tam thanh à? Bất quá sợ lúc đó cháo thì ít mà kẻ cướp thì nhiều, không dễ đoạt được đâu” Mục Trần vuốt ve ngọc thạch nói

Đến lúc tuyệt thế thần thông hiện thế e rằng các thượng vị địa chí tôn đều điên cuồng, không phân biệt địch ta mà ra tay cướp đoạt. Khi đó không chỉ phải đề phòng cường giả bên ngoài mà những địa chí tôn trong liên minh bắc giới cũng phải đề cao cảnh giác. Nếu như đắc thủ được coi như vứt bỏ toàn bộ cơ nghiệp của bắc giới cũng xứng đáng

Mạn Đồ La nghe thế ngoài dự liệu của Mục Trần là nàng lại lắc đầu, nàng nhìn không gian liệt toái bên trong thảo nguyên nói “tuyệt thế thần thông không phải ai cũng đoạt được, không phải kẻ nào cũng có thể tu luyện được”

Mạn Đồ La cụp mắt thản nhiên “lần này ta vào thiên cung mục đích trọng yếu nhất là tìm được bản thể của ta”

Mục Trần nghe thế liền co rụt con ngươi, kinh hãi nhìn Mạn Đồ La lắp bắp “ngươi…ngươi hiện tại không phải là bản tôn sao?”

Nếu không phải bản tôn thì sao Mạn Đồ La lại chân thực như vậy, không giống là linh thể biến thành

"Bản thể của ngươi là cái gì?"

Mạn Đồ La nhìn Mục Trần cười “ta là một đóa hoa thời sinh tiền thiên đế đã trồng”

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1107: Binh Phù

"Ta là một đóa hoa khi Thiên Đế còn sống trồng xuống. "

Mục Trần nhìn qua khuôn mặt Mạn Đồ La đang mỉm cười, nghe lời nói ung dung kia, khuôn mặt hắn cứng ngắc lại, bộ dáng hắn bây giờ trông rất buồn cười.

Khác với bên ngoài, nội tâm Mục Trần lúc này vô cùng loạn, tuy hắn không hiểu rõ tại sao Mạn Đồ La đối với Thượng Cổ Thiên Cung lại hiểu rõ như vậy, nhưng hắn chưa từng nghĩ tới Mạn Đồ La lại là một đóa hoa do Thiên Đế trồng.

Tuy nhiên, đóa hoa này chắc chắn sẽ không đơn giản.

"Không tin sao?" Mạn Đồ La cười cười, đôi mắt vàng óng dừng trong cái khe không gian ẩn hiện cổ xưa cung điện, nói: "Trí nhớ của ta thật ra bị phong ấn, nhưng cách Thượng Cổ Thiên Cung càng gần, trí nhớ của ta khôi phục được càng nhiều, mà hiện tại đã khôi phục gần hết rồi."

"Bản thể của ngươi là cái gì?" Một hồi lâu, Mục Trần rốt cục phục hồi tinh thần lại, nuốt một ngụm nước bọt, có chút gian nan mà hỏi.

Mạn Đồ La quay đầu, có phần thâm ý nhìn Mục Trần, sau đó chậm rãi nói: "Ngươi đối với nó cũng không xa lạ gì, theo tên của ta chẳng lẽ ngươi còn đoán không được?"

Hí.

Mục Trần nhịn không được hít một luồng lương khí, hoảng sợ nói: "Bản thể của ngươi là Hoa Mạn Đà La thượng cổ?!"

Đại Thiên Thế Giới, có một thần hoa, tên là Mạn Đà La, thần diệu vô biên, trời sinh linh trí, nếu phát triển đến đỉnh phong, thì không kém những siêu cấp thần thú kia, thậm chí trên vài phương diện còn vượt trội hơn.

Chỉ là loại thần hoa này rất thưa thớt, một khi xuất hiện, tất nhiên sẽ bị vô số siêu cấp thế lực nhìn chằm chằm, dù sao nếu là có thể mang về bồi dưỡng, tương lai không chừng có thể có một vị Thiên Chí Tôn tồn tại.

Mà lúc này Mục Trần mới hiểu được, vì sao ánh mắt Mạn Đồ La kỳ quái như vậy, bởi vì trong cơ thể hắn có một tờ giấy đen "Bất hủ chi trang", ghi lại phương pháp tu luyện Đại Nhật Bất Diệt Thân, hơn nữa trong đó còn có một đạo thần văn Hoa Mạn Đà La thượng cổ.

Năm đó nếu như không có đạo thần văn này, chỉ sợ Mục Trần đã bị Cửu U cắn trả linh trí, chim cu chiếm tổ chim khách.

Hơn nữa, hắn cùng với Hoa Mạn Đà La , thật sự là rất hữu duyên.

"Ta là một cành lá do bản thể tách ra biến thành, theo ý nào đó mà nói, ta thực sự không phải là linh thể, mà là thật chất tồn tại." Mạn Đồ La mỉm cười nói: "Hoa Mạn Đà La thượng cổ kỳ diệu ở chỗ chỉ cần không bị hủy diệt hoàn toàn, chúng ta đều có thể lấy phương thức khác để tồn tại."

Mục Trần âm thầm tắc luỡi, thủ đoạn như vậy ngay cả Địa Chí Tôn đại viên mãn đều không thể có được.

"Ngươi chỉ là một đạo phân thân, đã có lực lượng thượng vị Địa Chí Tôn, vậy bản thể của ngươi mạnh thế nào?" Bất chợt Mục Trần đánh vào ngay vấn đề trọng yếu, nếu là cường giả nhân loại muốn đem linh lực bản thân giao phó thượng vị Địa Chí Tôn, như vậy bản thân nhất định phải bước vào Thiên Chí tôn chứ?

Chẳng lẽ bản thể Mạn Đà La đã đạt đến Thiên Chí tôn?

Mạn Đà La biết được Mục Trần suy nghĩ gì, nàng lắc đầu, nói: "Bản thể của ta thời kì đỉnh phong, cũng chỉ là Địa Chí Tôn đại viên mãn mà thôi, nhưng trải qua nhiều năm như vậy lực lượng tất nhiên sẽ có chỗ suy yếu, may mà những năm này ta cũng không phải ngồi không, hắn là có thể đền bù những thiếu thốn này, bảo trì lực lượng."

"Địa Chí Tôn đại viên mãn à..." Mục Trần cảm thán một tiếng, vậy cũng khá là ghê rồi, dù sao hiện nay Địa Chí Tôn đại viên mãn ở Thiên La Đại Lục cũng cực kì hiếm thấy.

"Lúc trước vừa mới tách ra, ta cũng cực kỳ suy yếu, hơn nữa trong cơ thể lại bị nguyền rủa, thực lực nhiều lắm là cùng bằng lục phẩm Chí Tôn, cũng may mắn là gặp được ngươi, nếu như không nhờ lời nói của ngươi, chắc bây giờ tay đang ngủ say, áp chế nguyền rủa, chứ đừng nói đến đột phá thượng vị Địa Chí Tôn, nếu như không đột phá đến thượng vị Địa Chí Tôn, cho dù Thượng Cổ Thiên Cung hiện ra, ta cũng không dám đến đây." Mạn Đồ La con mắt màu vàng óng nhìn về phía Mục Trần, trong đó có tia cảm kích .

Mục Trần nghe vậy gãi đầu một cái, hắn cũng không biết thì ra hắn giúp Mạn Đồ La ân tình lớn như vậy, bất quá hắn cũng không nghĩ nhiều nữa, hỏi:"Vì sao không tới thượng vị Địa Chí Tôn ngươi cũng không dám đến?"

Hắn nhạy cảm nhận ra trong lời nói của Mạn Đồ La có một ít chấn động.

"Ngươi quên ta phải đối đầu với ai sao?" Mạn Đồ La thản nhiên nói.

Mục Trần trong lòng lúc này hơi rung động:"Ngươi đang lo lắng Thánh Ma Hoàng Lục Viên?"

Thì ra là thế, Lục Viên có thực lực thượng vị Địa Chí Tôn, nếu như Mạn Đồ La không có đủ thực lực chống lại hắn thì đến đây chỉ có con đường chết.

"Tên kia hắn có lai lịch gì?" Mục Trần sắc mặt ngưng trọng nói, Mạn Đồ La từng nói, nàng cùng Lục Viên đều ra từ Thượng Cổ Thiên Cung, nhưng vì sao ân oán với nhau? Lục Viên thậm chí còn gieo nguyền rủa đáng sợ trong cơ thể Mạn Đồ La.

Mạn Đồ La híp mắt một chút, trong đó léo ra hàn quang, nói: "Hắn là một đầu Thượng Cổ Huyết Giao, đồng thời cũng là tọa kỵ của Thiên Đế."

Mục Trần lần nữa lại chấn động, không ngờ Lục Viên kia lại là tọa kỵ của vị Thiên Đế kia.

Hắn không hiểu tại sao Hoa Mạn Đà La do Thiên Đế trồng cùng tọa kỵ của hắn lại không để ý sinh tử đánh nhau?

Dù gì đi nữa Mạn Đồ La cùng Lục Viên cũng xem như là người Thượng Cổ Thiên Cung.

"Năm đó Thiên Đế cùng lão Thuận đối chiến với vị Ma Đế ngoại tộc, cuối cùng phong bế trong Thiên Đế nghĩa trang, ngay cả Thượng Cổ Thiên Cung cũng chịu ảnh hướng dẫn đến hủy diệt, cụ thể xảy ra chuyện gì, ta cũng vậy không rõ ràng lắm, chỉ biết là phải khôi phục linh trí, Thượng Cổ Thiên Cung bị hủy diệt, lúc ấy chỉ còn ta cùng với Lục Viên là còn linh trí."

"Bất quá ta đang dò xét Thiên Cung lúc đấy lại bị Lục Viên đột nhiên ra tay, hơn nữa bị hắn nguyền rủa, cuối cùng đành phải cắt đứt cành lá, phong ấn bản thân, lấy phân thân chạy ra Thượng Cổ Thiên Cung."

"Hắn vì cái gì phải làm như vậy?" Mục Trần hơi biến sắc nói.

Mạn Đồ La lông mày hơi nhíu, một lát sau mới nói: "Chư vị điện chủ Thượng Cổ Thiên Cung đều vẫn lạc, trong Thiên Cung có rất nhiều bảo bối truyền thừa, đặc biệt là Thiên Đế truyền thừa , nếu như đạt được, hắn là có cơ hội đột phá đến Thiên Chí tôn, ta nghĩ hắn hắn là muốn độc chiếm Thiên Cung truyền thừa."

Mục Trần gật đầu, như thế cũng không phải không có lý, dù sao Thiên Cung truyền thừa, lực hấp dẫn đủ để cho người phát rồ, chỉ là tên Lục Viên kia dã tâm không nhỏ.

"Lần này tiến vào Thượng Cổ Thiên Cung, ta sẽ giúp ngươi chú ý hơn." Mục Trần nói, mặc kệ Mạn Đồ La trước mặt là phân thân hay là bản tôn, nó đều giống nhau cả, nếu có thể trợ giúp nàng tìm bản thể, khôi phục thực lực, đối với hắn vô cùng có lợi.

Mạn Đồ La nhẹ gật đầu, đối với Mục Trần miệng nhanh hơn não, dù sao những năm qua, nàng đối với Mục Trần tín nhiệm cực cao, nếu không cũng sẽ không đem chuyện này nói ra.

"Đúng rồi... Ngươi xem vật này có lai lịch ra sao?" Mục Trần đột nhiên nhớ tới lúc hắn đấu giá lấy được một lệnh bài thần bí, sau đó liền đem móc ra, đưa cho Mạn Đồ La, dù sao nàng cũng là người Thượng Cổ Thiên Cung, đối với những vật này phải hiểu rõ chứ?

Mạn Đồ La nghe vậy, con mắt màu vàng óng nhìn về phía lệnh bài thần bí cổ xưa, trong con ngươi hiện lên vẻ suy tư, sau một lúc lâu, con ngươi nàng đột nhiên có dị quang hiển hiện.

"Ngươi biết?" Nhìn thần thái nàng như vậy, Mục Trần lập tức cả kinh, chợt vui vẻ hỏi.

Mạn Đồ La cũng không đáp lời, trực tiếp tiếp nhận lệnh bài, tinh tế quan sát một hồi, mới dùng một loại ánh mắt kỳ quái theo dõi Mục Trần, nói: "Ngươi làm sao lấy đước cái này?"

"Cũng bởi vì nó mà ta cùng Hạ Hoằng của Đại Hạ Hoàng Triều kết thù kết oán đấy." Mục Trần nói.

"Đây là mua bán có lợi." Mạn Đồ La từ tốn nói: "Ngươi thật sự là may mắn, ngay cả ta cũng phải hâm mộ."

"Cuối cùng nó là cái gì?" Mục Trần bị ngữ khí của nàng khiến trong lòng ngứa ngáy, không kịp chờ đợi hỏi.

Mạn Đồ La vuốt ve lệnh bài kia, một lúc lâu chậm rãi nói: "Nếu như ta không có đoán sai, đây là một quả binh phù."

"Binh phù?" Mục Trần trong lòng chợt nhảy dựng .

"Chuẩn xác mà nói, hắn là binh phù của một chi linh vệ dưới trướng Đệ Nhị Điện Chủ, đó là quân đội tinh nhuệ nhất dưới trướng Đệ Nhị Điện Chủ, ở thời kỳ thượng cổ đã từng tiễu sát qua Địa Chí Tôn." Mạn Đồ La nói ra .

"Linh vệ? Tiễu sát qua Địa Chí Tôn?" Mục Trần nghe được hãi hùng khiếp vía, trong mắt có vẻ mừng không nhịn được nổi lên, trách không được hắn phát giác được một cổ khí tức mịt mờ mà có chút quen thuộc, hôm nay tinh tế cảm ứng, mới biết được là một loại chiến ý!

Bất quá loại cuồng hỉ giằng co một hồi, Mục Trần lông mày nhíu lại, chi linh vệ kia tuy cường đại, nhưng đã qua ngàn vạn năm, chỉ sợ đều đã hóa thành bụi bậm, thậm chí chỉ còn lại tro cốt.

Mạn Đồ La nhìn Mục Trần biết được hắn đang suy nghĩ gì, trầm ngâm xuống, nói: "Thật ra quân đội bên trong Thượng Cổ Thiên Cung tu luyện công pháp rất quỷ dị, theo kể một ít chiến sĩ sau khi ngã xuống, linh lực sẽ dung nhập thân thể, chỉ có bản năng, không có linh trí, giống khôi lỗi, nhưng mà những khôi lỗi này chỉ nghe lệnh chủ binh phù khống chế, ta cảm thấy ở trong Đệ Nhị điện có sự hiện hữu của bọn họ."

Mục Trần ánh mắt chớp lên, chợt âm thầm gật đầu, đem lời Mạn Đồ La nói nhớ kỹ trong lòng, nếu như có thể tiến vào Đệ Nhị điện, xem ra cần phải chú ý nhiều một chút, chỉ cần hắn có thể khống chế một ít linh vệ, như vậy ở trong Thượng Cổ Thiên Cung, cho dù gặp phải Địa Chí Tôn sơ giai, cũng có thể đánh một trận.

Vừa nghĩ tới đó, tâm trí Mục Trần liền nổi lên lửa nóng.

"Chúng ta khi nào động thủ?"

Mạn Đồ La ngẩng đầu, ánh mắt trông về phía không gian xa xa kia, sau đó mỉm cười, nói: "Năm ngày nữa không gian sẽ trở nên ổn định hơn, đến lúc đó chính là thời điểm tốt nhất để vào Thượng Cổ Thiên Cung."

Mục Trần nghe vậy cũng gật đầu, hắn ngẩng đầu dừng ở không gian ẩn hiện cung điện cổ xưa, ánh mắt nóng rực.

Đã nhiều năm như vậy rốt cục đợi đến lúc cái ngày này.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1108: Tiến Nhập Thiên Cung

Thời gian trôi nhanh, cực tây bắt đầu náo nhiệt hơn. Thậm chí nơi nhân mã bắc giới đóng quân cũng có một vài thế lực nhòm ngó nhưng khi phát hiện ra thì các thế lực đó lựa chọn rời khỏi, không muốn phát sinh xung đột. Dù gì vào thời điểm này không ai muốn dây vào rắc rối cả, vô duyên vô cớ mua dây buộc mình.

Dưới không khí náo nhiệt sôi động này, thời gian lặng lẽ trôi nhanh. Chớp mắt đã qua năm ngày

Năm ngày qua, Mục Trần vẫn tĩnh tu trên một ngọn sơn phong. Lúc này hắn như có cảm ứng liền mở mắt, sau đó đứng lên nhìn về nơi phương xa

Chỗ đó vẫn là không gian cuồng bạo như cũ, chỉ là mức độ dần dần yếu đi, không gian liệt phùng cũng từ từ khép lại như muốn khôi phục lại.

Từ xa nhìn lại giống như có một đại thủ vô hình đang chữa trị phiến không gian phá toái này, thật là thần kỳ

“đó là thiên địa tự chữa trị không gian bạo toái” thanh âm của Mạn Đà La vang lên, nàng đứng trên thanh thạch phiến. Gió thổi qua làm xiêm y của nàng bay phất phới, nhìn thân ảnh yêu kiều nhỏ bé của nàng sợ rằng sẽ bị cuốn theo làn gió mất

Chỉ là những ai quen mới biết được, thân ảnh nhìn như yếu ớt đó lại ẩn chứa lực lượng kinh khủng cỡ nào

Mục Trần gật đầu, chợt nhãn thần ngưng lại, hắn nhìn khắp bốn phía xa. Lúc này Mục Trần rõ ràng cảm ứng được trong phạm vi xung quanh cực tây này có không ít ba động linh lực làm không gian phải chấn động đang lặng lẽ khuếch tán

Mấy ngày qua đều có những cỗ ba động linh lực thế này, dĩ nhiên là thuộc về những thế lực đỉnh phong rồi. Trong thời gian qua bọn họ luôn nhìn chằm chằm vào nơi này, chờ đợi thời cơ tốt nhất để tiến vào

Chính hôm nay thời cơ đã tới

Trên khắp sơn phong nhân mã bắc giới như cảm ứng được không gian ba động đang từ từ bình ổn lại, ai nấy đều vui mừng

“xem ra chúng ta có thể tìm cơ hội xuất thủ a” ở hậu phương một người nói ra. Mục Trần liếc nhìn thì ra người đó lại là người quen, là điện chủ Huyền Thiên điện Liễu Thiên Đạo

Mà Mục Trần hắn với Huyền Thiên điện ân oán không nhỏ, Liễu Minh, Liễu Viêm đều là trọng thương trong tay Mục Trần

Bất quá hôm nay Đại La thiên vực đã mạnh hơn rất nhiều nên Huyền Thiên điện không còn uy phong như ngày trước nữa. Vì thế ngữ khí lúc nãy cũng không có chút ngạo khí nào

Hơn nữa hôm nay ở cực tây này là nơi tụ hội các cường giả đỉnh phong ở khắp nơi trong Thiên La đại lục, mà địa chí tôn ở chỗ này như cải trắng vậy. Do đó hôm nay nếu không có Mạn Đà la là thượng vị địa chí tôn trấn giữ thì e rằng bọn họ không thể chiếm được nơi này mà còn bị các thế lực khác đuổi đi rồi

Dưới ánh mắt của Mục Trần thì người đó như phát hiện ra, sắc mặt có chút không tự nhiên da mặt nóng lên sau đó quay chỗ khác

“tình hình thượng cổ thiên cung các ngươi chắc cũng biết rồi, lần này chúng ta hợp lực tạo một không gian thông đạo vững chắc để đưa nhân

mã vào trong đó” Mạn Đà La nhìn khắp xung quanh thản nhiên nói “chỉ là không gian thông đạo này không thể chứa quá nhiều người nên có giới hạn danh ngạch, Đại La thiên vực chúng ta muốn ba danh ngạch”

Liên minh bắc giới do năm thế lực tạo thành, dựa theo phỏng chừng thì bọn họ chỉ có mười danh ngạch mà thôi, mà Đại La thiên vực lại muốn ba cái, hiển nhiên là nhiều hơn các thế lực còn lại rồi

Bất quá đối với chuyện này đám người Liễu Thiên Đạo không dám ý kiến, lấy thực lực Mạn Đà La có tư cách để đoạt nhiều danh ngạch rồi

“Mục Trần, Cửu U, còn có Lâm Tĩnh cô nương, ba danh ngạch của Đại la thiên vực giao cho các ngươi đấy” Mạn Đà La quay đầu nhìn ba người Mục Trần nói

Liễu Thiên Đạo nghe vậy liền kinh ngạc, dù sao ở Đại La thiên vực dưới địa chí tôn thì Thụy Hoàng là mạnh nhất, cứ tưởng lần này Mạn Đà La sẽ để hắn xuất thủ chứ

Hơn nữa để cho Mục Trần với Cửu U thì còn hiểu được chứ tiểu cô nương Lâm Tĩnh kia là người phương nào?

“ta cũng được danh ngạch hả? đa tạ vực chủ!” Lâm Tĩnh đứng bên cạnh Mục Trần ngạc nhiên, chợt nàng liền phục hồi tình thần, hai mắt sáng rực

“ta nghĩ dù không có chúng ta hỗ trợ ngươi cũng có biện pháp tiến vào thiên cung, đã như vậy còn không bằng thuận theo bán cho ngươi một nhân tình a” Mạn Đà La cười cười nhìn Lâm Tĩnh, trực tiếp nói ra

Tuy rằng Lâm Tĩnh chưa đạt tới địa chí tôn nhưng trực giác của Mạn Đà La mách bảo rằng không gian cuồng bạo bên ngoài thiên cung không cách nào ngăn cản Lâm Tĩnh tiến vào được

Lâm Tĩnh cười hihi đánh trống lảng

Lúc Mạn Đà La với Lâm Tĩnh nói chuyện thì nhóm người Huyền Thiên điện, U Minh cung đã chọn xong, đều là trưởng lão trong môn, thực lực mạnh mẽ ai cũng bước vào cảnh giới cửu phẩm chí tôn cả

Trong đó có một người thực lực cực mạnh, là một trưởng lão Huyền Thiên điện. Đã đạt cửu phẩm đỉnh phong, là người mạnh nhất trong nhóm

“Cửu phẩm đỉnh à?” Mục Trần có chút kinh ngạc, không ngờ Huyền Thiên điện trong một năm cũng chiêu mộ được không ít cường giả thực lực mạnh mẽ, xem ra đã bỏ không ít công phu

“người này là Huyền Minh chí tôn, là một cường giả nổi danh ở bắc giới chúng ta. Trước giờ đều độc lai độc vãng, rất cao ngạo. Không ngờ lần này lại bị Huyền Thiên điện bỏ ra đại giới lôi kéo” Cửu U nhẹ giọng nói với Mục Trần

Mục trần khẽ gật đầu

Mạn Đà La nhìn mọi người nói “lần này tiến vào thượng cổ thiên cung, chư vị đều chung một đội. Do đó nếu có người gặp nạn hy vọng các vị xuất thủ tương trợ. Ở chỗ này nếu không đồng lòng e rằng nửa bước khó mà đi được”

Nhóm người Mục Trần nghe vậy liền gật đầu

Huyền Minh chí tôn hé mắt nhìn nhóm người Mục Trần nói “Đại La vực chủ yên tâm, những vãn bối này lão phu sẽ chiếu cố một ít”

Thanh âm tuy hơi khàn nhưng lộ ra vẻ ngạo nghễ làm cho mấy nhân tuyển kia bĩu môi chán ghét. Lão gia hỏa này đúng là đồ cậy già lên mặt

Mục Trần với Cửu U bất đắc dĩ cười cười nhưng không nói gì. Lão nhân này tuy có chút kiêu ngạo nhưng cũng có hảo ý vì thế không cần thiết đi trêu chọc hắn làm gì

Mạn Đà La thấy vậy cũng cười cười, sau đó gật đầu nói “nếu chuẩn bị xong thì chúng ta khởi hành thôi”

"Đi!"

Nàng vừa nói xong liền hóa thành một đạo lưu quang phóng lên sau đó nhằm vào bên trong cực tây bay đi

Nhóm người Liễu Thiên Đạo lập tức đuổi theo, lúc sau Mục Trần, Cửu U, Lâm Tĩnh, Huyền Minh chí tôn cùng với những người được chọn tiến vào thiên cung liền phi hành theo sau

Lúc nhóm người Mục Trần khởi hành thì ở ngoại vi hoang nguyên cực tây có từng đạo ba động linh lực phóng theo, linh lực ba động làm cả thiên địa phải rung rẩy

Dĩ nhiên là các thế lực đứng đầu lúc này đều xuất thủ

Nhóm người Mục Trần theo sau Mạn Đà La nhanh chóng thâm nhập vào sâu trong cực tây chi địa. Theo từng bước họ bắt đầu cảm thấy không gian bạo toái rất kinh khủng, nhất là uy áp dư ba không gian phong bạo truyền đến làm người ta cảm thấy tê liệt, linh lực trong cơ thể như muốn suy yếu vài phần

“không gian toái lực thật bá đạo” thần sắc Mục Trần ngưng trọng. Đây mới là dư ba thôi, nếu bản thân ở trong đó sợ rằng nhục thân với linh lực cũng trực tiếp bị chấn thành phấn mạt

Mục Trần ngẩng đầu, liền thấy không gian bắt đầu có dấu hiệu liệt toái, từng đạo hắc sắc liệt phùng như cự long dài ra, không gian ba động phát ra làm tê dại cả da đầu

Cuối cùng bọn họ dừng lại tại một địa phương bên ngoài một đạo liệt phùng khổng lồ mấy vạn trượng. Linh lực hùng hậu từ thể nội nàng phát ra bảo vệ nhóm người Mục Trần khỏi ảnh hưởng của không gian phong bạo

Nhóm người Mục Trần đứng trước một đạo không gian liệt phùng khủng bố, phía trước là hắc ám như là hắc động không đáy, thật là khủng khiếp. Nhưng nhìn kỹ có thể thấy sâu trong hắc ám mơ hồ có một cổ điện tỏa ra cảm giác thần bí xa xưa

Nơi này chính là chỗ tiến vào thượng cổ thiên cung

Mạn Đà La quay đầu nhìn mấy vị hạ vị địa chí tôn , sau đó liền đồng loạt xuất thủ. Chỉ thấy linh lực ngưng tụ hóa hình thành những quang trụ từ nội thể bọn họ xuất ra, linh lực quang trụ giống như kình thiên trụ tiến vào bên trong đạo hắc sắc liệt phùng kia

Oanh long!

Linh lực quang trụ bay vào trong nháy mắt truyền đến âm thanh kinh thiên động địa như thiên lôi hạ phàm, thiên địa như bị chấn động. Không gian phong bạo bị những linh lực quang trụ cấm cố từ từ tách ra một thông đạo rộng chừng mười trượng

Mục Trần nhìn không gian phong bạo bị tách ra thành thông đạo âm thầm chắt lưỡi, quả không hổ là địa chí tôn a. Linh lực hải của cửu phẩm chí tôn so với địa chí tôn như đom đóm với ánh trăng vậy

"Đi!" Mạn Đà La lúc này quát khẽ một tiếng.

Mục Trần ngẩng đầu liền thấy khắp nơi trong thiên địa có vô số linh lực quang trụ phóng lên, không gian liệt phùng bị tách thành từng thông đạo riêng biệt

Các thế lực khắp Thiên La đại lục đều chọn một cách giống nhau đó là mạnh mẽ đem không gian phong bạo tách ra thành thông đạo, thông qua thông đạo này đưa những cường giả mạnh nhất hàng lâm thiên cung

Có thể tưởng tượng cảnh những thiên kiêu này sau khi truyền tống vào thiên cung sẽ phải tranh đoạt tàn khốc, kịch liệt cỡ nào

Mục Trần hít sâu một hơi, nhãn thần bắt đầu bùng lên chiến ý

“Đi” Mục Trần quát khẽ, không chút do dự hóa thành một đạo lưu quang phóng đi

Sau đó Cửu U, Lâm Tĩnh cũng đuổi theo, hóa thành lưu quang biến mất trong thông đạo hắc ám

Tiến vào thông đạo, nhãn thần Mục Trần càng nóng rực

Bất hủ kim thân, ta tới đâyyyyyyy!

P/s: sau này thống nhất là Mạn Đà La nhé các bác, không dịch Mạn Đồ La nữa.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1109: Không Gian Ám Đấu

Tiến vào trong thông đạo, đội ngũ của Mục Trần liền cảm giác được hắc ám vô cùng vô tận như không có đường ra. Thêm nữa lại có không gian ba động cuồng bạo như muốn phá nát cái thông đạo này vậy, làm mọi người sợ dựng tóc gáy

Nhóm Mục Trần nhìn thấy thông đạo như muốn sụp đổ ai cũng khẩn trương hết hồn, nếu lỡ bị kẹt trong khi thông đạo bị phá toái thì sợ rằng lành ít dữ nhiều rồi

Nhưng cũng may là thông đạo này do Mạn Đà La cũng các vị địa chí tôn khác hợp lực tạo thành nên rất vững chắc, nhìn như muốn sụp đổ vậy nhưng cuối cùng vẫn duy trì ổn định, chưa bị phong bạo phá hủy

Mà nhóm Mục Trần đang gấp rút tiến về trước

Trong hắc ám vô tận thỉnh thoảng lại có không gian liệt phùng xuất hiện, nhìn vào trong đó loáng thoáng có thể thấy cả một thiên địa cổ xưa

Không gian này hình như là nơi phong bế một cổ địa

“mọi người nhớ cẩn thận” Mục Trần nhắc nhở mọi người

“lát nữa tiến vào thiên cung mọi người phải theo sau ta, lão phu không thể chiếu cố được hết các ngươi đâu” Mục Trần vừa nói xong thì có giọng nói ngạo khí vang lên, chính là vị Huyền Minh chí tôn của Huyền Thiên điện kia

Mặt không biểu tình liếc Mục Trần, nhãn thần có ý nhắc nhở. Mục đích của lão quỷ này chính là nhắc Mục Trần trong đội ngũ này hắn mới

là người đứng đầu

Người khác dù có chút khó chịu với ngạo khí của lão nhân này nhưng ngẫm lại dù sao lão già này cũng có thực lực cửu phẩm đỉnh phong, là mạnh nhất trong đội nên lời nói của lão cũng đáng tin hơn

Về phía Mục Trần tuy rằng ở bắc giới có danh lớn nhưng cũng mới là bán bộ cửu phẩm mà thôi, so với cửu phẩm đỉnh của Huyền Minh chí tôn thì quá chênh lệch

Nghĩ thế nên một vài người nhích lại gần Huyền Minh chí tôn hơn

Mục Trần thấy cảnh này da mặt co quắp, lão quỷ này bố láo thật, hắn là cái đếch gì mà tự cho mình có tư cách dẫn đội, tưởng rằng Mục Trần ta không làm được à?

Mục Trần với Cửu U bốn mắt nhìn nhau, Cửu U đành bất đắc dĩ nhún vai. Gặp lão đầu ngoan cố thế này thì không thể giảng đạo lý được rồi, hơn nữa lại còn cậy già lên mặt, không thèm để ý đến hai tiểu bối bọn họ

Mục Trần bĩu môi, cũng không thèm tranh luận chuyện cỏn con này với Huyền Minh chí tôn. Đợi khi tiến vào thiên cung rồi nếu có cơ hội sẽ tách ra mang theo Cửu U, Lâm Tĩnh cùng đi

Huyền Minh thấy Mục Trần trầm mặc không nói gì thì tưởng là hắn cam chịu rồi, lúc này mới hài lòng gật đầu

Khúc nhạc đệm trôi qua, đoàn người vẫn cấp tốc lướt đi trong thông đạo. Thời gian không ngừng trôi, bọn họ đã cảm giác được gần đến lối ra của thông đạo rồi

Ánh mắt Mục Trần khẽ động, chợt ngưng lại vì phát hiện ra không gian xung quanh bỗng nhiên chấn động. Hơn nữa thỉnh thoảng lại có một vài thông đạo khác lóe lên, mà trong những thông đạo đó có những nhóm nhân mã tiến vào thượng cổ thiên cung như nhóm người Mục Trần

Cái này là không gian giao thoa, thông đạo giao nhau, song phương đều cảnh giác cao độ. Đợi khi rời đi xa mới trầm tĩnh lại

Mục Trần nhìn thông đạo giao thoa thở dài một hơi, bất quá mới vừa thở ra hắn chợt thấy lạnh người

Mục Trần cảm giác được một ánh mắt nguy hiểm đang nhìn mình

Mục Trần ngẩng đầu nhìn về bên phải, nơi đó không gian gợn sóng thông đạo giao nhau, trong đó có mấy đạo nhân ảnh

Trong mấy thân ảnh đó Mục Trần thấy được một bóng hình quen thuộc, tưởng ai thì ra là tứ hoàng tử Đại Hạ hoàng triều, Hạ Hoằng

Hạ Hoằng lúc này có vẻ chật vật, một cánh tay mất tiêu, sắc mặt tái nhợt. Hắn dĩ nhiên phát hiện ra Mục Trần nên nhãn thần trở nên dữ dằn, sau đó xoay qua nói gì đó với người bên cạnh

Mục Trần liền nhìn về người bên cạnh Hạ Hoằng, hai mắt híp lại

Người đó là một nam tử mặc kim bào, diện mục anh tuấn như soái ca, khí độ ung dung bình tĩnh. Mỗi lời nói cử động tràn đầy khí thế thượng vị giả như muốn áp bách người khác

Hạ Hoằng cũng là một thiên kiêu chi tử nhưng khi đứng bên cạnh người này thì hắn lại ảm đạm đi, như vậy càng làm cho người đó thêm nổi bật vô cùng

Mà ánh mắt nguy hiểm Mục Trần cảm giác được đến từ người này

“đúng là oan gia ngõ hẹp mà” Mục Trần nhíu mày, không ngờ lúc tiến vào thiên cung lại gặp phải nhóm người của Đại Hạ hoàng triều, hơn nữa vị kim bào nam tử kia nếu không lầm chính là người bài danh đệ tứ trên cường già bảng, thái tử Đại Hạ hoàng triều Hạ Vũ

Mục Trần chăm chú nhìn kim bào nam tử, mà người đó khi nghe Hạ Hoằng nói xong liền ung dung nhìn Mục Trần, nhãn thần cao cao tại

thượng không chút cảm tình

Hắn liếc Mục Trần sau đó liền nhắm mắt lại như là không hứng thú vậy. Bất quá trước đó hắn khẽ gật đầu một cái

Hắn gật đầu không phải là có ý với Mục Trần mà là khi thấy hắn làm vậy bên Đại Hạ hoàng triều có ba lão giả bước ra, dựa theo ba động linh lực thì cả ba người đều là cửu phẩm đỉnh, thực lực không kém Huyền Minh chí tôn tí nào

Ba lão già vừa bước ra không nói một lời đã xuất ra một quyền

Oanh long!

Linh lực khủng bố như cuồng phong xuất ra sau đó cuồn cuộn nhắm Mục Trần vọt tới. Thế công như muốn chấn vỡ thông đạo của nhóm người Mục Trần

“Chết tiệt, f.ck!”

“Hỗn xướng”

Những cường giả liên minh bắc giới thấy thế ai cũng biến sắc chửi rủa, bọn họ không ngờ ba lão già này ác độc như vậy. sắc mặt Huyền Minh chí tôn xanh mét, song thủ nhanh chóng kết ấn, lam sắc linh lực điên cuồng xuất ra hóa thành băng thuẫn xuyên qua thông đạo mà phòng hộ

Giờ đây chỉ mình hắn là cửu phẩm đỉnh, mà những cửu phẩm chí tôn tầm thường khi xuất linh lực xuyên qua không gian thông đạo cũng sẽ bị phong bạo chấn toái thôi

Thế công cường bạo của ba cửu phẩm đỉnh điên cuồng oanh tạc vào băng thuẫn, ba động trùng kích đáng sợ lan ra khắp nơi. Nhất thời trên băng thuẫn xuất hiện từng vết rạn cuối cùng oành một tiếng tan vỡ

Băng thuẫn bạo toái làm sắc mặt Huyền Minh chí tôn tái mét, hắn dù sao cũng không có biện pháp lấy một chọi ba, hơn nữa cả ba người đều không kém hắn chút nào

Dư ba xung kích lan tới làm không gian thông đạo của nhóm Mục Trần chấn động

Ai nấy đều biến sắc, kinh hoàng. Nếu không gian thông đạo xảy ra chuyện thì bọn họ không cách nào trốn thoát được

Bất quá lúc bọn họ đang hoảng sợ thì Mục Trần tiến lên một bước, tụ bào huy động có vô số linh ấn bay ra, sau đó dung nhập vào thông đạo, linh ấn ba động nhanh chóng kết thành từng tầng linh trận

Từ lúc nhìn thấy đám người Hạ Vũ với Hạ Hoằng thì Mục Trần đã âm thầm ngưng tụ linh ấn phòng bị, giờ đã đến lúc phát động

Phanh! Phanh!

Những linh trận này tuy phẩm cấp không phải cao nhất nhưng lấy số lượng bù chất lượng, hơn nữa toàn bộ đều để phòng ngự nên khi chồng chất cũng có lực phòng ngự cực mạnh

Vì thế dư ba xung kích khi phá hủy chỉ còn mười linh trận cuối cùng thì đã tiêu hết lực lượng, nhanh chóng tiêu tán

Mọi người thấy vậy như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm

Trong thông đạo của Đại Hạ hoàng triều, Hạ Vũ thấy thủ hạ xuất thủ thất bại thì kinh ngạc nhìn Mục Trần lần nữa, hắn có chút không ngờ một bán bộ cửu phẩm lại có thể chống đỡ được dư ba xung kích của ba vị cửu phẩm đỉnh

“ồ, là linh trận sư à..”

Hạ Vũ lẩm bẩm, sau đó ôn hòa nhìn Mục Trần mỉm cười, thanh âm của hắn xuyên qua thông đạo hướng về nhóm người Mục Trần “Mục

huynh thật làm ta kinh ngạc đấy, nếu ở thiên cung có duyên gặp lại chỉ mong được lĩnh giáo Mục huynh đôi chút”

Hạ Vũ thân thiện mỉm cười giống như đang bàn luận cũng bằng hữu thâm giao, làm như kẻ ra lệnh hạ thủ lúc trước không phải là hắn vậy

Mục Trần không biểu tình nhìn Hạ Vũ, người này nguy hiểm hơn Hạ Hoằng rất nhiều. Nếu so sánh thì Hạ Hoằng như sói nhe nanh múa vuốt, còn Hạ Vũ thì như độc xà thâm tàng bất lộ, một khi xuất kích sẽ là trí mạng

Lần sau gặp lại phải cảnh giác hơn mới được

Hạ Vũ nói xong liền phất tay dẫn theo Hạ Hoằng không cam lòng với mấy người còn lại rời đi không dây dưa nữa. Chớp mắt đã biến khỏi tầm mắt của nhóm người Mục Trần

Hạ Vũ tiêu sái mà đi vì thông đạo giao thoa không lâu, lúc trước hắn ỷ vào thân phận của mình nên không tự xuất thủ, lúc này muốn ra tay thì thời gian không cho phép nên trực tiếp rời đi

Theo bọn người Hạ Vũ rời đi cường giả liên minh bắc giới mới dám thầm chửi vài tiếng, sau đó hướng Mục Trần ôm quyền cảm tạ

“nếu không phải nhờ Huyền Minh chí tôn làm suy yếu thế công của bọn hắn thì ta cũng vô phương ngăn được” Mục Trần đối với bọn họ cảm tạ mỉm cười nói

Huyền Minh chí tôn nghe thấy thì ngẩn ra, gương mặt già khọm có chút mất tự nhiên. Hắn không nghĩ rằng Mục Trần tuổi trẻ khí thịnh lại có thể thổi phồng đề cao Huyền Minh hắn

“quả thực trường giang sóng sau xô sóng trước, không ngờ hậu bối bắc giới lại đạt đến bước này a” ánh mắt Huyền Minh hòa hoãn hơn nhiều, ngạo khí cũng đã giảm đi

Huyền Mình hiểu được tuy trước đó hắn đã làm suy yếu thế công của đối phương nhưng dư ba xung kích không thể xem thường được. Dù hắn toàn lực xuất thủ cũng phải luống cuống, không ngờ Mục Trần đã sớm chuẩn bị lấy linh trận chồng chất để ngăn lại

Mục Trần khách khí cười, tuy quan hệ của hắn với Huyền Thiên điện không được tốt lắm nhưng cũng là người chung thuyền, nên không cần phải làm căng lên làm gì

“Chúng ta phải nhanh chóng đi ra thôi”

Mục Trần nhìn về phía trước, chỗ đó không gian ba động đã bình ổn lại, mơ hồ có thể nhìn được một đạo bạch sắc quang môn, đó chính là lối ra khỏi thông đạo

“tiến vào thiên cung tất cả phải cẩn thận đấy”

Mọi người nghe vậy đều liên tục gật đầu.

Mọi người đều nâng cao cảnh giác, sau đó nhanh chóng phi hành đến đạo quang môn kia, cuối cùng cũng đi ra ngoài

Một thời gian dài trong thông đạo hắc ám nên khi ra bên ngoài nhóm người Mục Trần không kịp thích ứng phải nhắm mắt lại, sau đó mới từ từ mở ra nhìn khắp xung quanh

Lúc này bọn hắn đang đứng trên một ngọn núi, thiên địa vắng lặng không một âm thanh như không tử địa vậy, nhưng lại có một cỗ khí tức cổ xưa phảng phất

Mục Trần nhìn cổ địa tâm tình kích động dâng trào

Cuối cùng hắn cũng đã vào được Thượng cổ thiên cung rồi sao?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1110: Đăng Long Môn

Mảnh cổ địa này đầy hoang khí, thiên địa hôn ám không gian có dấu hiệu không ổn định, thỉnh thoảng có từng đạo không gian liệt phùng xuất hiện

Nhóm người Mục Trần đang đứng trên một đỉnh núi dò xét hoàn cảnh chung quanh, cổ địa này chính là nơi hấp dẫn toàn bộ cường giả Thiên La đại lục đổ về đây tầm bảo

Nhìn ra ngoài có thể thấy núi non trập trùng ở phía xa, trên những đỉnh núi còn có thể thấy một vài ngôi cổ điện như ẩn như hiện

Phóng tầm mắt nhìn xa hơn nữa có thể thấy loáng thoáng vào tòa thạch đảo phiêu phù trên không, chỉ là những thạch đảo này quá hoang vu, không có chút sinh cơ

Phiến không gian này như đã trầm tịch vạn năm

Mục Trần nhìn không gian hoang vu nhẹ nhàng hít một hơi, sau đó cùng với Cửu U, Lâm Tĩnh nhìn nhau. Ai cũng ngưng trọng bởi vì bọn họ cảm úng được một ít khí tức trong cổ địa này

Khí tức này quá mỏng manh khó cảm ứng được, chỉ những ai nhạy cảm mới có thể phát hiện ra. Tuy khí tức rất mỏng manh nhưng vẫn làm nhóm người Mục Trần cảm thấy áp lực khó tả

Có thể tưởng tại đây thời viễn cổ từng tồn tại không ít siêu cấp cường giả, thực lực khủng bố vô cùng. Chỉ cần một ý niệm cũng đã làm chấn động cả thiên địa, thậm chí tàn khí trải qua hàng vạn năm tháng cũng không tiêu tán, làm hậu bối cảm thấy áp lực vô cùng

" không hổ là thượng cổ thiên cung."

Mục Trần cảm thán, sau đó nhìn Huyền Minh chí tôn cười nói “chư vị có đề nghị gì không? Nếu không thì chúng ta đi lên xem sao, theo ta suy đoán thì chỗ này chỉ là ngoại vi thiên cung thôi”

Huyền Minh chí tôn không biết mấy tin tức về thiên cung, thậm chí lúc này đang ở đâu cũng chẳng biết nên nghe Mục Trần nói thì có chút xấu hổ, vội ho khan một tiếng gật đầu

Những người còn lại cũng không dị nghị đều gật đầu

Mục Trần thấy vậy cũng không nói thêm liền hướng về một cổ điện trên đỉnh núi bay đi

Những người khác cũng vội vàng đuổi theo

Bọn họ vừa phi hành vừa cúi xuống quan sát chung quanh, ai cũng rùng mình ớn lạnh. Giờ đây họ mới biết khắp trên đại địa là vô số thâm uyên như chia cắt đại địa thành từng mảnh nhỏ

Thâm uyên này không phải thiên nhiên hình thành mà do trải qua đại chiến mới có. Có lẽ thời viễn cổ nơi này từng xảy ra đại chiến

Cả đại địa lâu lâu thấy được vài cổ thành, dĩ nhiên những cổ thành cũng đã bị phá hủy vì thế nhóm người Mục Trần cũng không xuống dò xét

Nhóm người Mục Trần phi hành rất nhanh cũng mất gần nửa canh giờ mới đến một tòa sơn phong, sau khi hạ xuống nhìn qua những ngọn sơn phong bên cạnh thì thấy vài đạo thân ảnh đáp xuống

Dĩ nhiên những người đó là nhân mã của các thế lực khác

Chỉ là trước khi dò xét rõ ràng mà động thủ là quá lỗ mãng nên ai cũng đề phòng, tự mình tra xét, nước sông không phạm nước giếng

Mục Trần không nhìn nữa, sau đó hướng về đại điện phế tích ở phía trước. Ở ngoại vi có một vài bộ hài cốt, tư thế ngửa mặt lên trời, bộ dáng hoảng sợ cực kỳ giống như chứng kiến một cái gì đó rất khủng khiếp từ trên trời rơi xuống

“chỗ này chắc là phòng hộ ngoại vi của thượng cổ thiên cung”

Mục Trần đứng tại chỗ, ngẩng đầu nhìn trời mà sắc mặt nghiêm túc hẳn. Đoán không lầm thì ở viễn cổ thiên cung chính là nơi vực ngoại tộc xâm chiếm đầu tiên để sau đó tiến công Thiên La đại lục

Mà phòng hộ ngoại vi này chỉ trong khoảnh khắc đã bị hủy diệt, thậm chí những thủ vệ cũng không kịp trốn thì đã bị diệt sát

Mục Trần nhìn một lúc lâu, sau đó ngồi xổm nhìn vào cốt thủ của một hài cốt, nhẹ nhàng tách ra liền lộ ra một đồng bài

Mục Trần cầm đồng bài xem xét, trên đó có khắc thiên cung cổ văn, mơ hồ thấy được hư ảnh một con thanh lang

“Ồ, là thanh lang bài?”

Mục Trần nhìn đồng bài muốn xem xét kỹ hơn, ai ngờ vừa lật một cái thì đồng bài đã vỡ vụn hóa thành phấn mạt

Mục Trần ngẩn người, chợt nhìn những hài cốt còn lại, trong tay bọn họ cũng có một đồng bài như thế chỉ là trên đó hắc bạch sắc lang văn

“những đồng bài này chắc là tượng trưng cho thân phận địa vị” Cửu U nói

Mục Trần gật đầu, từ hài cốt có thể đoán được chủ nhân thanh lang bài khi còn sống thực lực cũng mạnh hơn những người kia, mà chủ nhân của bạch lang bài thì cũng bình thường mà thôi

Manh mối lưu lại chỗ này cũng không nhiều, những người khác sau một phen tìm kiếm cũng đành lắc đầu tiếc nuối, không thu hoạch được gì

Bất quá Mục Trần cũng không thấy vọng, hắn cười nhìn về phía trước nói “xem ra chúng ta đúng hướng rồi”

Phóng nhãn xa hơn, núi non trùng điệp không thấy điểm cuối, mơ hồ có thể thấy được hư ảnh cổ điện như ẩn như hiện

"Đi."

Mục Trần không do dự liền bay đi, đẩy nhanh tốc độ hướng về bên trong sơn phong, Mục Trần cảm giác được chỗ đó có ba động linh lực

Nhóm người Mục Trần đẩy nhanh tốc độ phi hành, từng dãy núi không ngừng lướt qua. Lúc sau bọn họ nhìn thấy một vài tòa thạch đảo lơ lửng ở phía xa

Chỗ này đã chân chính tiếp cận thiên cung rồi

Bọn họ nhanh chóng phi hành, bất quá lúc mới bước vào Mục Trần đột nhiên con người co rút lại, lông tơ dựng đứng, thân hình liền ngừng lại sau đó hét lên “ngừng lại nhanh”

Phía sau Cửu U, Lâm Tĩnh các nàng cũng dừng lại, chỉ có một vị sơ nhập cửu phẩm trở tay không kịp đã trực tiếp xông ra

Mục Trần nhanh như chớp vươn tay ra bắt lấy vai hắn, chế trụ hắn lại

Cường giả sơ nhập cửu phẩm người cứng ngắc, hoảng sợ nhìn địa phương trước mặt cách có nửa tấc. Không gian chỗ đó có vô số quang tuyến linh lực, những quang tuyến này nhìn sơ qua không thấy nhưng nhìn kỹ mới thấy khắp không gian đều là những linh lực quang tuyến

Quang tuyến nhìn bình thường nhưng không biết tại sao làm mọi người ớn lạnh trong lòng, tựa như chỉ cần bất cẩn một chút sẽ bị diệt sát ngay và luôn

Mục Trần từ từ kéo cường giả kia quay lại, trầm ngâm một chút sau đó lấy một thành trường thương ném qua

Trường thương vừa chạm vào quang tuyến trong khoảnh khắc đã bị cắt thành mấy khúc, sau đó liền hóa thành quang điểm tiêu tan

Mọi người thấy vậy sợ vãi linh hồn, trường thương này là một trung phẩm thần khí, kiên cố đến cỡ nào mà cũng dễ dàng bị hủy diệt như thế

Nếu là cửu phẩm chí tôn e rằng khó thoát tử lộ

“khủng khiếp quá đi…” Lâm Tĩnh sợ hãi

Cường giả cửu phẩm vừa được cứu ra đổ mồ hôi lạnh, cảm kích nhìn Mục Trần. Nếu không có Mục Trần kịp thời lôi hắn về thì hắn cũng như trường thương kia bị cắt thành mấy khối, chí tôn hải cũng không thể lưu lại được.

“đây là một linh trận”

Mục Trần nhìn chăm chú vào không gian đầy quang tuyến trước mắt, động dung nói

Mục Trần phát hiện được bên ngoài những quang tuyến này có ba động quen thuộc, hơn nữa ba động này lại cường hãn đến mức làm hắn tê dại da đầu

Đại trận này tối thiểu cũng là cấp tông sư, dù là địa chí tôn đến đây cũng phải đau đầu

“làm sao bây giờ?” Huyền Minh chí tôn mặt xanh như đít nhái hỏi, lúc trước không nhờ Mục Trần phát hiện kịp thời thì e rằng bọn họ đã bị tử thương thảm trọng rồi

“tìm đường vào thôi”

Mục Trần tỉnh táo nói, theo hắn suy đoán thì đại trận này là thủ hộ ngoại vi của thiên cung, nên sẽ có thông đạo cho đệ tử trấn thủ tới lui

Mọi người gật đầu, phạm vi đại trận như vô hạn, nếu không tìm được thông đạo thì bọn họ không cách nào vào được

Đã có mục tiêu rồi nên mọi người bắt đầu thận trọng men theo rìa ngoài linh trận cẩn thận tìm tòi

Bọn họ tìm kiếm một lúc thì mảnh thiên địa này cũng trở nên náo nhiệt, không ngừng có thanh âm phá phong vang lên, có rất nhiều đạo thân ảnh tiến đến

Chỉ là khi mấy đạo thân ảnh tiến vào thì nhanh chóng có thanh âm thảm thiết kêu gào, một vài kẻ lỗ mãng đụng phải quang tuyến liền bị cắt thành mảnh nhỏ hóa thành quang điểm tiêu tán khỏi thiên địa, tình cảnh đó làm cho vô số kẻ sợ hãi khóc thét

Vì thế chỗ này trở nên hỗn loạn nhưng rất nhanh đã bị những kẻ khác phát hiện ra manh mối. Sau đó bọn hắn liền thối lui, không dám lại gần linh trận đồng thời tiến hành tìm kiếm thông đạo

Có nhiều người tìm kiếm như thế tầm nửa canh giờ nhóm người Mục Trần đã phát hiện được một vài động tĩnh liền cấp tốc bay đến, sau đó hạ xuống một tảng nham thạch cực lớn

ở chỗ này lại nghe được động tĩnh của vô số đạo quang tuyến cuồn cuộn vang lên

Chỉ vài phút ngắn ngủi chỗ này cũng đã xuất hiện một rừng người

Mục Trần nhìn xung quanh, nhãn thần ngưng lại. Hắn đã nhận thấy một vài kẻ có ba động linh lực kinh người, ba động này còn mạnh hơn Hạ Hoằng lúc trước

Hôm nay ở nơi này các thiên kiêu cũng đã tụ họp lại

Nghĩ vậy nên Mục Trần chuyển hướng nhìn về phía trước, ở đó trên đỉnh núi có một thạch môn rất lớn, trên thạch môn khắc vô số phù văn huyền ảo, phía trên có ba cổ tự mơ hồ hiện ra

“đó là…”

Mục Trần híp mắt chăm chú nhìn cổ tự trên thạch môn

Đăng long môn?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1111: Tô Khinh Ngâm

"Đăng long môn?"

“Là cái quái gì?”

“hình như là phải vượt qua nó thì mới tiến nhập được thượng cổ thiên cung”

Mục Trần thì chăm chú nhìn về thạch môn sừng sững kia, còn các cường giả khác thì nhao nhao bàn luận, ai cũng kinh nghi bất định

“không ngờ thạch môn này lại là đăng long môn thật” Mục Trần trầm ngâm một lúc cảm thán nói

“ngươi biết nó?” Cửu U nghe Mục Trần nói thì kinh ngạc, những người khác cũng ngạc nhiên nhìn Mục Trần

Mục Trần gật đầu, hắn biết được cũng là do trước khi tiến vào đây đã được Màn Đà La cung cấp không ít tin tức liên quan, trong đó có tin tức về đăng long môn

“vậy đăng long môn có tác dụng gì?” Lâm Tĩnh tò mò

“thời viễn cổ tất cả đệ tử thượng cổ thiên cung phải đi qua đăng long môn này, sau đó nó sẽ căn cứ vào thực lực cùng tiềm lực của từng người để ước định thành tựu ngày sau, sau đó xác định thân phận cho từng đệ tử. Những ai ưu tú hơn có thể một bước lên mây, hóa rồng tha hồ vẫy vùng. Do đó nó có tên là đăng long môn” Mục Trần giải thích

"Thân phận?" Mọi người ngẩn ra.

“còn nhớ mấy hài cốt có thanh lanh bài chúng ta đã gặp không? Chính là một trong số các đó đấy”

Mục Trần gật đầu, hứng thú nhìn thạch môn sừng sững trong thiên địa, như một vạn trượng bình chướng ngăn trở chúng nhân, nói “có người đồn rằng nội môn đệ tử thiên cung thân phận phân thành bốn cấp bậc: thấp nhất là thị lang bài, tiếp theo là ưng bài, giao bài và cao nhất là long bài. Mà mỗi bậc lại phân thành đê trung cao, bạch sắc là thấp nhất, tiếp theo là thanh sắc và cao nhất là kim sắc”

“như vậy mấy hài cốt lúc trước khi còn sống hắn là đệ tử lang bài của thiên cung”

“truyền thuyết kể rằng đệ tử có được long bài thì không chỉ trở thành đệ tử hạch tâm hưởng thụ tài nguyên tu luyện khổng lồ mà còn đạt được vị trí trưởng lão thiên cung, thậm chí có thể leo lên vị trí điện chủ”

Mọi người lúc này đã hiểu ra, nếu như trở thành long bài đệ tử thì thực sự một bước lên mây rồi. Đăng long môn đúng là danh bất hư truyền

“Đăng long môn này chính là đường vào duy nhất để tiến vào thượng cổ thiên cung, muốn từ nơi này tiến vào trước hết phải trở thành đệ tử thiên cung mới được” Mục Trần nói, ánh mắt nóng rực nhìn thạch môn. Theo như Mạn Đà La nói nếu đăng long môn thực sự tồn tại thì hắn nhất định phải trở thành long bài đệ tử

Bởi vì tàng kinh lâu bí mất nhất trong thiên cung chỉ có long bài đệ tử mới có tư cách đi vào

Dù Mục Trần không rõ ràng tàng kinh lâu có còn hoàn hảo hay không, quy củ thời trước còn hiệu lực hay không nhưng nếu đăng long môn thực sự tồn tại thì hắn nhất định phải đạt được long bài

Nếu không lúc đến được tàng kinh lâu mà thân phận không đủ tư cách để tiến nhập thì lúc đó hắn hối hận không kịp, đập đầu vào gối tự

sát

Muốn đạt được phương pháp tiến hóa đại nhật bất diệt thân thì phải hết sức cẩn thận mới được, vạn vô nhất thất

“hé hé, thú vị a. Ta đây cũng phải thử một chút xem đạt được đệ tử cấp bậc gì..” Lâm Tĩnh cười cười, hai mắt sáng rực

Cửu U thì nhìn phiến thiên địa này có chút động dung, vì nàng phát hiện theo thời gian trôi qua bắt đầu có nhiều thiên chi kiều tử xuất hiện

“xem ra công dụng của đăng long môn này không chỉ mình ngươi biết” Cửu U nhìn xung quanh thấp giọng nói

Đối với chuyện này Mục Trần cũng không nói gì, các thế lực đứng đầu của Thiên La đại lục tìm kiếm thiên cung từ rất lâu rồi nên công dụng của đăng long môn cũng không phải là bí mật gì

“có lời đồn ở ngoại vi thiên cung có ba tòa đăng long môn, chỗ này chỉ là một cái mà thôi, như vậy thì trận chiến này càng khốc liệt hơn a” Mục Trần cười nói

“muốn động thủ lúc này hả?” Cửu U nóng lòng hỏi

“cứ từ từ, đợi thêm tí nữa đã” Mục Trần lắc đầu nói, hôm nay chỗ này có nhiều thiên kiêu của Thiên la đại lục tập hợp về đây, Mục Trần cũng muốn nhìn xem mấy kẻ đó khi được đăng long môn đánh giá thực lực sẽ có kết quả thế nào

Lâm Tĩnh với Cửu U cũng không phản đối gì mà còn hứng thú đợi chờ, dĩ nhiên cũng muốn xem năng lực của người khác có gì hơn

Lúc nhóm người Mục Trần đang chờ đợi thì không ngừng có thanh âm phá phong vang lên, từng đạo thân ảnh liên tục đáp xuống, chốc lát địa phương này trở nên náo nhiệt hơn

“ồ, đó không phải là quỷ thủ Liễu Khôi của Âm Quỷ Môn sao? Hắn vậy mà cũng tới đây”

Càng ngày càng nhiều cường giả tụ về, bắt đầu có nhiều nhân vật quan trọng xuất hiện rồi, vì thế mỗi lần xuất hiện có không ít thanh âm kinh hô vang lên

Mục Trần nghe bọn họ la lên cũng quay lại nhìn

Chỉ thấy tầm mười đạo hôi sắc quang ảnh từ xa bay đến, cuối cùng hạ xuống một đại thụ. Đầu lĩnh là một nam tử mặc hôi bào, diện mạo phổ thông không đẹp trai như soái ca nhưng nhãn thần lại là hôi bạch sắc, toàn thân tỏa ra hàn khí làm không khí xung quanh cũng hạ xuống theo

“quỷ thủ Liễu Khôi à, bài danh mười bảy trên cường giả bảng, thực lực cửu phẩm đỉnh phong” Mục Trần nhìn nam tử đầu lĩnh, ánh mắt lóe một cái liền có một ít tin tức hiện lên

“còn có Vương Thông Hiền, bài danh mười sáu…” sau khi Liễu Khôi xuất hiện thì không lâu sau có thêm một thân ảnh mặc hoàng bảo xuất hiện

Sau đó không ngừng có thanh âm kinh hô vang lên, vài phút ngắn ngủi mà cường giả bài danh trước hai mươi trên cường giả bảng cũng xuất hiện năm sáu người

Những thiên kiêu này ai cũng có thực lực cửu phẩm đỉnh, thực lực này đều mạnh hơn Hạ Hoằng một bậc, thảo nào bài danh cũng cao hơn hắn nhiều

So sánh với mấy kẻ đó thì Mục Trần, người vừa thay thế Hạ Hoằng leo lên vị trí hai mươi, lại có chút ảm đạm rồi

Mấy thiên kiêu này khi xuất hiện đều chằm chằm nhìn đăng long môn nhưng không ai dãm lỗ mãng lên trước, tất cả đều đang chờ đợi thời cơ

"Ân?"

Mục Trần chợt động quay sang một hướng, nhãn thần kinh nghi nhìn về hướng đó. Hắn đã nhận ra một cỗ kiếm khí phong duệ đang lao tới

Lúc Mục Trần vừa mới cảm nhận được kiếm khí thì đã thấy được một thanh sắc kiếm quang từ tít mù xa bay đến, cuối cùng đáp xuống một ngọn núi

Kiếm quang tán đi lộ ra một thân ảnh, là một thanh sam nam tử, lưng đeo một thanh sắc trường kiếm. Dung mạo anh tuấn, nhãn thần sắc bén lợi hại, nhìn đến đâu đều làm người ta cảm thấy từng trận đau đớn

Quanh thân có kiếm khí cường đại tỏa ra, không gian xung quanh như bị kiếm khí cắt thành từng đoạn

Hắn vừa xuất hiện thì hấp dẫn vô số ánh mắt của các cường giả ở đây, đặc biệt là những thiên kiêu kia cũng nhìn hắn, sắc mặt ai cũng không được tự nhiên cho lắm, trong ánh mắt đầy vẻ kiêng kỵ đề phòng

“hắn là…”Cửu U ngưng trọng hỏi, hiển nhiên nàng cũng nhận ra kẻ này rất nguy hiểm

“là Tần Kinh Chập, cường giả bài danh đệ ngũ trên cường giả bảng” Mục Trần chậm rãi nói, có thể làm các cường giả bài danh trước hai mươi phải kiêng kỵ như vật thì ngoài đệ ngũ Tần Kinh Chập thì còn ai nữa?

Hắn tuy cũng là cửu phẩm đỉnh nhưng theo Mục Trần phỏng đoán thì chiến lực e rằng đã vượt xa rồi

Tần Kinh Chập xuất hiện không thèm để ý đến những ánh mắt kiêng kỵ nhìn mình, mà hắn chỉ nhàn nhạt nhìn về đăng long môn

“xem ra bên chỗ này hấp dẫn một ít nhân vật đứng đầu a” Mục Trần cười cười, ở đây chỉ có Tần Kinh Chập là người bài danh cao nhất, dĩ nhiên lấy thân phận là cường giả bài danh đệ ngũ của hắn, phóng nhãn

khắp Thiên La đại lục cũng là một nhân vật tầm cỡ chứ không phải đùa đâu

Đạt được bài danh này cũng không trách được khi Tần Kinh Chập không để ý đến những người xung quanh, sợ rằng trong mắt hắn coi như là cửu phẩm đỉnh như Liêu Khôi cũng không lọt được vào mắt

Đối với vẻ kiêu ngạo của Tần Kinh Chập thì Liễu Khôi, Vương Thông Hiền cũng cảm thấy khó chịu nhưng không dám làm gì, ai bảo Tần Kinh Chập quá kinh khủng, tuy hắn cũng là cửu phẩm đỉnh nhưng nếu động thủ thì bọn họ cũng không phải đối thủ của hắn

Bài danh đệ ngũ không phải là hư danh đâu

Ông ông.

Trong lúc ai cũng kinh sợ nhìn Tần Kinh Chập xuất hiện thì đột nhiên có thanh âm ông minh truyền ra

Tần Kinh Chập nghe được thì gương mặt vốn đạm mạc cũng biến sắc, sau đó ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào nơi phương xa

Mục Trần nhìn thấy biến hóa của Tần Kinh Chập ánh mắt chợt ngưng lại, rốt cục là ai mà có thể làm Tần Kinh Chập chấn kinh như vậy?

Có lẽ nào?

Mục Trần ngưng trọng ngẩng đầu nhìn về hướng đó, chỉ thấy một hắc điểm đang không ngừng lao tới, chỉ vài hơi thở đã xuất hiện tại đây

Lúc hắc điểm đến gần mọi người mới phát hiện là một con tứ dực hắc sắc phi trùng to mấy trượng, tỏa ra sát khí hung tợn rất là dữ dằn zện

Trên giáp trùng là một nữ tử mặc bạch y, mái tóc đen nhánh dài đến lưng đã bị nàng vén lên, tay cầm một ngọc địch, gương mặt xinh đẹp dịu dàng hiện lên nét tiếu ý

Nữ tử ôn nhu với con phi trùng hung tợn dưới chân nàng tạo nên cảnh tương phản, làm kẻ khác phải hoảng hốt

Mục Trần chăm chú nhìn bạch y nữ tử mới xuất hiện, thần sắc trở nên ngưng trọng hẳn. Hắn liếc nhìn Cửu U, ai cũng nhìn thấy vẻ kiêng kỵ trong mắt nhau

Cường giả có thể làm cho Tần Kinh Chập kiêng kỵ như vậy mà lại có bộ dáng đặc biệt như thế thì chỉ duy nhất một người

Là cường giả bài danh đệ nhị, là một trùng sư, danh tự Tô Khinh Ngâm

Không ngờ một nhân vật mạnh như vậy cũng chạy đến bên này góp vui

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1112: Lần Đầu Giao Phong

Nhất thời vô số ánh mắt bị bạch y nữ tử này hấp dẫn, nàng điềm tĩnh nhẹ cười, thân ảnh kiều mỹ thướt tha. Ngược lại dưới chân nàng là hắc sắc tứ dực trùng hung ác, làm người khác phải kinh hãi

Một người một trùng nhìn tương phản cực kỳ, bạch y nữ tử nhìn qua tạo cảm giác yêu dị khó tả

Không gian yên tĩnh trong chốc lát sau đó liền có tiếng bàn luận nổi lên, các cường giả ai cũng rung động, đồng thời lại có chút kính nể với bạch y nữ tử đó

“haizz, quả nhiên là Tô Khinh Ngâm”

“nữ tử đó là Tô Khinh Ngâm à? Đẹp quá à, chỉ là hắc trùng của nàng lại quá dữ tợn”

“sàm xí, nàng là trùng sư nên thủ đoạn của nàng là bồi dưỡng linh trùng rồi. Mà con tứ dực hắc trùng đó tốc độ lại rất nhanh, tương đương với cường giả cửu phẩm viên mãn đó”

“quả không hổ là đệ nhị cường giả bảng, đúng là danh bất hư truyền”

Khắp nơi xôn xao, Mục Trần cũng ngưng trọng nhìn Tô Khinh Ngâm. Tuy hắn cũng kinh ngạc khi thấy nàng ôn nhu như thế nhưng chẳng mấy chốc đã nhận ra cỗ khí tức nguy hiểm trên người nàng

Khí tức nguy hiểm làm Mục Trần cảm thấy bị uy hiếp như gặp đại địch vậy

Nữ nhân này không đơn giản đâu.

Cũng phải thôi, một nữ nhân có thể đứng trên Già Lâu La trên cường giả bảng thì đâu phải kẻ tầm thường, tuy nói bài danh không đủ chứng tỏ Tô Khinh Ngâm mạnh hơn Già Lâu La nhưng nhiêu đó cũng đủ để thấy nàng mạnh cỡ nào

Lâm Tĩnh đang đứng bên cạnh Mục Trần cũng tò mò nhìn chăm chú Tô Khinh Ngâm chỉ là nàng chú trọng vào con hắc trùng kia hơn, đối với Lâm Tĩnh thì con linh trùng đó hấp dẫn hơn nhiều

Tô Khinh Ngâm đứng trên linh trùng, nàng cũng không mấy quan tâm đến việc gây ra động tĩnh. Mỹ mâu lưu chuyển một cái liền thấy hết thân ảnh của các cường giả bài danh trước hai mươi xuất hiện ở đây, như là Liễu Khôi, Vương Thông Hiền….

Mà những kẻ được người đời xưng tụng là thiên kiêu này khi đối mặt với ánh mắt của nàng đều mất tự nhiên, run một cái sau đó liền giả bộ nhìn thẳng nàng, ngạo khí lúc trước đã biến mất tiêu. Bộ dáng này làm cho Tô Khinh Ngâm thấy có chút hứng thú

Bọn họ biết được nữ tử nhìn như ôn nhu này thật ra nàng không phải dạng vừa đâum hơn nữa nàng thích nhất là lấy đối thủ cường đại để tôi luyện linh trùng mà nàng bồi dưỡng ra

Hôm nay những cường giả bài danh trước hai mươi trên cường giả bảng, ngoại trừ Chúc Diễm cùng với Già Lâu La ra, thì những kẻ còn lại không ít thì nhiều sau khi gặp được nàng đều bị nàng nhắm trúng, biến thành đối tượng để linh trùng của nàng thử nghiệm

Mà đối chiến với linh trung hung tàn này dĩ nhiên không phải chuyện vui rồi

Tô Khinh Ngâm chỉ nhìn bọn người Liễu Khôi một chút rồi quay chỗ khác, sau đó dừng lại chỗ nhóm người Tần Kinh Chập, cười tủm tủm

“Tần Kinh Chập ngươi cũng ở đây à, lần trước linh kiếm của ngươi với linh trùng của ta còn chưa phân ra thắng bại đấy nhá”

Tần Kinh Chập thấy Tô Khinh Ngâm đang ngắm mình, thân thể thoáng cứng ngắc “giờ ta không có thời gian chơi đùa với ngươi đâu, ngươi tìm người khác đi ha”

Tô Khinh Ngâm nghe hắn nói thì cười cười, sau đó lại nhìn chỗ khác, ai ngờ nàng lại nhìn đúng phương hướng Mục Trần đang đứng

“ngươi chính là Mục Trần, kẻ lấy thực lực bán bộ cửu phẩm mà đả bại Hạ Hoằng à?” Tô Khinh Ngâm tò mò hỏi

Lúc này có vô số ánh mắt nhìn về Mục Trần, mà đương sự thì đang bất ngờ. Hắn không ngờ Tô Khinh Ngâm lại nói chuyện với hắn, ngẩn ra chốc lát liền lấy lại bình tình “may mắn thôi mà, Tô cô nương không cần để ý đâu”

Từ biểu hiện của Tần Kinh Chập có thể suy ra Tô Khinh Ngâm này nhìn qua tưởng như hiền lành nhưng không phải vậy, vì thế Mục Trần cố gắng không muốn có chút quan hệ gì với nàng

“ố ồ, nghe đồn là ngươi tu luyện một loại chí tôn pháp thân thần bí, không biết có thể cho ta xem được không?” Tô Khinh Ngâm khẽ cười nói

Nàng vừa nói xong liền phất tay một cái, chỉ thấy một đạo hắc quang phóng ra, sau đó bành trường lên biến thành một con linh trùng to chừng mười trượng

Con bạch sắc linh trùng này có đủ tứ chi, hình dáng bên ngòai giống như nham thạch vậy, có linh văn hiện ra. Mờ hồ có một cỗ lực lượng cường đại bộc phát ra

Bạch sắc linh trùng vừa hiện ra liền nhanh như chớp phóng đến trước mặt Mục Trần, sau đó xuất ra một quyền. Dùng mắt thường có thể thấy

ba động xung kích đang tản ra

Tô Khinh Ngâm đột nhiên xuất thủ, ngay cả Mục Trần cũng không ngờ là nàng vừa nói xong đã động thủ liền nên khi linh trùng xuất quyền phải tích tắc sau Mục Trần mới có phản ứng, lúc này mặt trầm xuống

Kim quang từ nội thể Mục Trần phát ra, có tiếng long ngâm phượng minh vang lên, Mục Trần cũng xuất ra một quyền, quyền đầu hóa thành long trảo đập tới

Oanh long!

Quyền đầu của Mục Trần đập vào một quyền của linh trùng, nhất thời nổ tung. Ba động xung kích tràn ra xung quanh, cả đại địa bị chấn động sụp đổ

Ba động tàn phá khắp nơi, linh trùng dưới ba động trùng kích liền thét lên, sau đó bị Mục Trần đập một phát văng ra ngoài

Các cường giả bên ngoài thấy cảnh này liền ồ lên, con linh trùng này có thực lực tương đương với cửu phẩm chí tôn nhưng không ngờ lại bị một quyền của Mục Trần đánh bay

Không ít kẻ ngưng trọng nhìn Mục Trần, xem ra chuyện hắn đánh bại Hạ Hoằng cũng không phải do may mắn mà là có thực lực thật sự

"Có ý tứ."

Tô Khinh Ngâm đang lăng không thấy vậy liền nói thâm, mỹ mâu chợt lóe quang mang. Sau đó nàng khẽ phất tay một cái không ngờ lại thả ra thêm một con băng linh trùng một lần nữa phóng tới Mục Trần

Con linh trùng này dĩ nhiên khó chơi hơn con trước nhiều

Phừng phừng!

Chỉ là lúc băng linh trùng vừa lao đến thì có một luồng hỏa diễm trong suốt phóng ra, bao phủ cả linh trùng. Bị hỏa diễm thiêu đốt, băng linh trùng không chịu nổi liền thét lên, sau đó lui lại không dám tiến lên

Cửu U đứng bên cạnh Mục Trần lạnh lẽo nhìn Tô Khinh Ngâm, trên ngọc thủ của nàng có một tầng hỏa diễm bốc lên, nàng lạnh lùng nói “vô duyên vô cớ xuất thủ với người khác, các hạ không có chút văn hóa nào”

Nàng đã nổi giận với Tô Khinh Ngâm rồi nên lúc nói chuyện cũng không có khách khí chút nào, dù hậu đài của Tô Khinh Ngâm là vạn trùng lão tổ nhưng Cửu U tước tộc của nàng cũng chẳng quái gì phải sợ

“hô hô”

Tô Khinh Ngâm nghe Cửu u nói vậy cũng chẳng đổi sắc, vẫn là một nụ cười mỉm như trước. Nàng lại phất tay lần nữa, lần này có một cỗ hung sát chi khí phát ra

Mọi người nhìn lại liền thấy một con huyết sắc linh trùng xuất hiện

Hinh dáng linh trùng giống con rết, huyền phù trên không. Mỗi lúc hít thở đều có linh lực mênh mông phát ra, giống như một cơn cuồng phong vậy

Linh trùng vừa hiện đã làm vô số cường giả biến sắc, hét lên thất thanh “á, là huyết ngô công, dù là cửu phẩm đỉnh phong cũng phải chật vật mới chống lại được nó”

Huyết sắc ngô công như quỷ mị liền xuyên không phóng đến Cửu U

Mục Trần thấy Tô Khinh Ngâm dây dưa mãi không dứt, sắc mặt trở nên âm trầm. Trong con ngươi lóe lên hàn ý, tụ bào khẽ động liền nhanh chóng ngưng tụ linh ấn

Nếu muốn giao chiến với Tô Khinh Ngâm thì Mục Trần phải dùng linh trận mà thôi

Chỉ là lúc Mục Trần chuẩn bị ngưng tụ linh ấn bố trí linh trận thì Lâm Tĩnh ở bên cạnh đột nhiên tiến lên một bước, nàng híp mắt nhìn huyết ngô công đang phóng đến khẽ vung tay lên

Một đạo hắc quang từ tụ bào của nàng bay ra, sau đó hóa thành một hắc sam nhân ảnh, chính là băng linh ngẫu lúc trước

Băng linh ngẫu vừa hiện liền trảm xuống một kiếm, một trảm này chứa đầy hàn khí, nháy mắt cả thiên địa như bị đóng băng vậy

Tô Khinh Ngâm khi nhìn thấy băng linh ngẫu cuối cùng cũng biến sắc

Hàn khí khủng bố chém xuống huyết ngô công, sau đó không ngừng xâm thực vào làm cho huyết ngô công phải thét lên thảm thiết. Huyết ngô công không dám tiến lên nữa mà nhanh chóng lui lại, linh lực suy giảm

Tô Khinh Ngâm khẽ phất tay vội vàng thu lại huyết ngô công, ánh mắt có chút đau lòng

“haha, vị tỷ tỷ này ta rất có hứng thú với linh trùng của ngươi. Hay là ngươi gọi hết linh trùng ra đi, để ta chơi một tí nhá” Lâm Tĩnh nũng nịu nói với Tô Khinh Ngâm

Đôi mắt long lanh lung linh của nàng như đang chờ mong Tô Khinh Ngâm đồng ý vậy

Lúc này cả thiên địa như tĩnh lặng, ai cũng khiếp sợ nhìn Lâm Tĩnh như gặp quỷ. Bọn họ không ngờ một tiểu nữ hài xinh xắn như thế lại là cường giả thâm tàng bất lộ, chân nhân bất lộ tướng.

Từ băng linh ngẫu của Lâm Tĩnh bọn họ đã cảm giác được cỗ uy hiếp khủng bố

Nụ cười trên môi Tô Khinh Ngâm từ từ biến mất, nàng nhìn chằm chằm vào băng linh ngẫu, nhãn thần trở nên ngưng trọng. Nàng cảm ứng

được băng linh ngẫu này có được chiến lực ngang với cường giả cửu phẩm viên mãn

Đối phó kẻ địch mạnh cỡ này nếu nàng không xuất ra thủ đoạn thì e rằng không cách nào chiến thắng được

“Nha đầu này không lẽ từ địa phương đó đi ra?”

Mỹ mâu Tô Khinh Ngâm khẽ biến, cuối cùng nàng mỉm cười phất tay lần nữa thu hồi toàn bộ linh trùng. Thần sắc trở lên ôn nhu, nhìn Mục Trần nói “lần trước do Tô Khinh Ngâm lỗ mãng, mong Mục Huynh đừng trách tội”

Nàng đã biết đội ngũ của Mục Trần không đơn giản như nàng nghĩ, nếu như thế thì không nên trở mặt là tốt nhất

Nàng mỉm cười áy náy, nhìn dáng vẻ của nàng vô số cường giả chắt lưỡi sợ hãi. Bọn họ ai cũng kinh dị nhìn Mục Trần, dù sao một kẻ có thể làm Tô Khinh Ngâm phải nhượng bộ lui binh thì há có phải kẻ tầm thường

Mục Trần nghe nàng nói vậy cũng đạm mạc gật đầu, không nói gì cả

Tuy có chút không thích phong cách của Tô Khinh Ngâm nhưng hắn cũng vậy, không muốn trở thành kẻ địch với nàng, có thể làm đối phương kiêng kỵ là đã đủ rồi

Chúng cường giả thấy song phương cùng lùi về sau thì thất vọng, cứ tưởng rằng còn có thể chứng kiện một tràng đại chiến hoành tráng nhưng bất quá đội ngũ của Mục Trần lại có thể làm Tô Khinh Ngâm phải kiêng kỵ, xem ra cũng có chỗ lợi hại

Rất nhiều ánh mắt kinh dị nhìn về phía nhóm người Mục Trần, sau đó không gian khôi phục lại yên tĩnh. Mọi người không có động tĩnh gì, chỉ nhìn về tòa đăng long môn phía xa

Thời gian trôi qua cường giả tới đây càng nhiều, cuối cùng có người không kiềm chế được liền xuất thủ với đăng long môn

Mà nhóm người Mục Trần thấy vậy cũng ngưng thần nhìn lại

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1113: Kim Giao Đệ Tử

Thạch môn sừng sững, trải qua biết bao tuế nguyệt vẫn trường tồn cùng thiên địa

Mà ở bên ngoài thạch môn có rất nhiều cường giả đến từ các thế lực khắp Thiên La đại lục nóng rực nhìn vào, ánh mắt như nóng lòng muốn thử một lần cầu may. Thạch môn này chính là lối vào thiên cung, chỉ khi thành công bước qua nó mới có tư cách tiến nhập thiên cung

Thời gian trôi nhanh, ai cũng nóng lòng nhìn thạch môn. Cuối cùng có người chịu không được đã lĩnh ấn tiên phong

“haha, nếu chư vị cẩn trọng như vậy thì tiên phong vượt đăng long môn sẽ do Bàn Sơn tông chúng ta đi trước a” chợt có thanh âm với tiếng cười vang lên, sau đó có mấy đạo thân ảnh phóng lên huyền phù trước đăng long môn

Lúc này ai ai cũng chăm chú nhìn

Mục Trần cũng nhìn về mấy cường giả Bàn Sơn tông, chỉ thấy họ mặc hôi bào mà dẫn đầu là một hôi sam nam tử, vóc dáng cao to vai hai thước rộng lưng mười thước cao, đường đường một đấng anh hào, bên ngoài thân thể có hôi sắc quang văn chớp lóe mang lại cảm giác thâm trầm đáng sợ. Cảm giác này làm người khác thấy đối mặt không phải là người mà là một tòa trọng sơn

Khi Mục Trần thấy được hôi sam nam tử thì trong đầu đã hiện lên tin tức “Lâm Kiệt của Bàn Sơn tông, cửu phẩm chí tôn. Bài danh hai mươi tám trên cường giả bảng”

Lâm Kiệt này cũng không phải hạng vô danh tiểu tốt, có thể bài danh trên cường giả bảng cũng đủ chứng minh hắn có danh khí không nhỉ trên Thiên La đại lục rồi

Nếu là lúc trước thì khi Lâm Kiệt xuất hiện sẽ trở thành nhân vật chính oai phong đấy, chỉ là ở chỗ này thiên tài rất nhiều, ngay cả Tô Khinh Ngâm cũng xuất hiện nên Lâm Kiệt không còn đất diễn nữa, nhưng mà thực lực của hắn thì không thể phủ nhận được

Lâm Kiệt đang lăng không mà đứng, ánh mắt sáng rực nhìn vào thạch môn to tổ bố kia. Sau đó hít một hơi không chút do dự thân hình hóa thành một đạo lưu quang phóng tới thạch môn

Lúc này trong thiên địa không có gì khác ngoài những ánh mắt đang chú tâm nhìn Lâm Kiệt

Lúc mọi người đang nhìn mình thì thân ảnh Lâm Kiệt đã xuất hiện trước thạch môn, đột nhiên có quang mang từ đăng long môn lóe lên, tích tắc thân ảnh của Lâm Kiệt đã biến mất

Mọi người thấy Lâm Kiệt tiêu thất liền vội vàng chờ đợi

Không gian yên tĩnh, tất cả đang nhìn đăng long môn, từ khi hút Lâm Kiệt vào cũng không có động tĩnh nào nữa

Chỉ là không kéo dài được bao lâu

Ông ông!

Từ đại môn có thanh âm rung động truyền ra, sau đó trên thạch môn có quang mang lưu chuyển, từng đạo phù văn thần bí không ngừng lóe lên

Dát chi!

Thạch môn đang đóng chặt bỗng hé ra, một đạo quang hoa chớp lên. Quang hoa tiêu tán lộ ra thân ảnh chật vật vô cùng. Thân ảnh đó ngoài

Lâm Kiệt thì còn ai nữa

Sau khi Lâm Kiệt xuất hiện, có một đạo quang hoa liền ngưng tụ lại thành một cổ lệnh bài trước mặt hắn

Lúc này vô số ánh mắt liền nhìn về lệnh bài đó

Mục Trần cũng ngưng thần nhìn lại, chỉ thấy trên lệnh bài xuất hiện một đại ưng tung cánh bay lượn, mà thân thể đại ưng xuất hiện thanh sắc nhàn nhạt

“là Thanh ưng bài”

Chúng cường giả khẽ hô, chợt có không ít cường giả động dung, không phải là khiếp sợ thành tích của Lâm Kiệt mà là khiếp sợ trước việc thực lực mạnh như Lâm Kiệt cũng chỉ miễn cưỡng xếp vào hàng đệ tử thanh ưng bài

Theo bài danh của thiên cung thì thanh ưng bài cũng chỉ xếp hàng giữa mà thôi

Mà Lâm Kiệt lại là cường giả bài danh hai mươi tám trên cường giả bảng, đặt vào trong một thế lực đứng đầu bất kỳ cũng tuyệt đối có tư cách trở thành nhân vật trọng yếu bồi dường chứ không phải chuyện chơi

“đánh giá của thượng cổ thiên cung quá hà khắc mà” có kẻ xanh mặt nói, thực lực của bọn hắn còn xa mới bằng Lâm Kiệt, nếu như trắc thí thì cao lắm cũng chỉ là đệ tử lang bài thôi

Đó là tầng thấp nhất trong thiên cung rồi

“xem ra trở thành long bài đệ tử không dễ rồi” Mục Trần ngưng trọng thấp giọng nói với Cửu U

“đừng nói là long bài đệ tử, ngay cả giao bài cũng chưa chắc đạt được. Thiên cung quả không hổ là bá chủ Thiên la đại lục một thời” Cửu U bất đắc dĩ cười

Mục Trần gật đầu, chỉ là không cảm thấy chút gì khó tin cả. Nội tình của thiên cung, dù là thiên kiêu tầm thường cũng như chúng sinh bình đẳng mà thôi, chỉ có ai mạnh nhất với có thể bộc lộ tài năng

Đối với vô số ánh mắt cảm thán nhìn mình, Lâm Kiệt đang nhìn thanh ưng bài cũng đành cười khổ. Đối với kết quả trắc thí này hắn cũng có chút bất mãn, chỉ là khi nghĩ đến thử thách trong đăng long môn thì cũng đành thở dài

Lâm Kiệt vươn tay, thanh ưng bài liền hóa thành thanh quang bao phủ hắn sau đó liền phóng ra

ở đại trận phía trước, vô số quang tuyến linh lực khi tiếp xúc với thanh quang liền tự tiêu tán, tùy ý để thân ảnh Lâm Kiệt thông qua đại trận tiến vào

“wtf, vậy là vào rồi?”

Mọi người nhìn thấy cảnh này liền trợn trừng, sau đó lmừng như điên. Xem ra suy đoán không sai, chỉ cần có được lệnh bài thân phận thì có thể xuyên qua linh trận thủ hộ rồi

Hơn nữa việc bọn họ chứng kiến thân ảnh Lâm Kiệt biến mất chỉ là hư ảo thôi, khi đi qua đại trận mới chân chính tiến vào thiên cung

Phiến thiên địa này bỗng chốc sôi trào, các cường giả khắp nơi như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm

Cường giả Bàn Sơn tông đi theo Lâm Kiệt lúc trước không chút do dự liền vọt tới đăng long môn. Chỉ là lần này lại quá nhanh, ngắn ngủi mười hơi thở bọn hắn đã bị tống ra

Dĩ nhiên bọn hắn cũng chỉ đạt được thanh lang bài

Hiển nhiên kết quả trắc thì của bọn hắn quá kém so với Lâm Kiệt

Cường giả Bàn Sơn tông thấy vậy cũng đành cười khổ, sau đó nắm chặt thanh lang bài, nương theo thanh quang xuyên qua đại trận biến mất

Hưu! Hưu!

Theo chân nhân mã Bàn Sơn tông vượt qua đại trận, những thế lực khác cũng đã yên tâm, không gian nhất thời có thanh âm phá phong vang lên không dứt, vô số quang ảnh phóng đến đăng long môn

Ông ông.

Mà đăng long môn quang hoa chiếu rọi không ngừng, bất luận ai đến gần cũng bị hút vào

Sau đó đăng long môn trở nên náo nhiệt cực kỳ, không ngừng có người bị hút vào sau đó bị quang hoa tống ra, bạch quang, thanh quang, thậm chí có cả kim quang lệnh bài cũng xuất hiện

Mà Mục Trần vẫn đang quan sát bọn họ, hắn phát hiện từ đầu đến giờ cao nhất cũng chỉ là một đạo kim ưng lệnh bài. Chủ nhân của nó là một người bài danh hai mươi mốt trên cường giả bảng, xếp sau Mục Trần một bậc

“nếu dựa theo thứ hạng này thì e rằng mình cao lắm cũng chỉ là kim ưng đệ tử thôi” Mục Trần gãi đầu tự giễu

“bớt giỡn đi” thấy Mục Trần tự giễu Cửu U ở bên cạnh trợn trắng mắt nhìn hắn. Nàng hiểu quá rõ Mục Trần rồi, hắn còn nhiều con bài tẩy lắm, đừng nói là cửu phẩm chí tôn, cho dù là cửu phẩm viên mãn thì Mục Trần cũng thừa sức chiến một trận

“mấy kẻ lợi hại xuất thủ kìa” Lâm Tĩnh đang yên lặng bỗng lên tiếng

Mục Trần với Cửu U nghe vậy liền quay lại nhìn, chỉ thấy Liễu Khôi bài danh mười bảy, Vương Thông Hiền bài danh mười sáu cùng với Tần Kinh Chập bài danh đệ ngũ, cả ba người đều phóng đến đăng long môn

Dĩ nhiên là bọn hắn không nhìn được rồi

Cử động của những thiên kiêu này hấp dẫn sự chú ý của nhiều người, sau đó tất cả mọi người đều nhìn về bọn hắn

Ba thân ảnh đồng thời tiêu thất trước đăng long môn

Khi ba người bọn Tần Kinh Chập biến mất thì đăng long môn trở nên thanh tịnh một chút, dĩ nhiên là không ít người tạm ngưng trắc thí, cùng chờ đợi ba thiên kiêu này cuối cùng có được kết quả thế nào

Thời gian trôi qua nhanh

Lần này ba người bọn hắn tiến vào đã lâu hơn những người trước. Thời gian trụ lâu làm không ít cường giả giựt mắt, có lẽ nào thành tích kim ưng bài sẽ bị xô ngã?

Ông ông!

Lúc mọi người đang suy đoán thì đăng long môn cũng đã có động tĩnh, chỉ thấy ba đạo quang hoa mãnh liệt phát ra

Ba đạo quang hoa nhanh chóng ngưng tụ, hóa thành ba thân ảnh chính là đám người Tần Kinh Chập

Ba người bọn họ vừa hiện thì quang hoa đã ngưng tụ thành ba đạo lệnh bài phiêu phù trước mặt

Lúc này vô số ánh mắt nhìn chằm chằm vào lệnh bài, sau đó liền có thanh âm xôn xao vang lên

Lệnh bài phiêu phù trước mặt Liễu Khôi, trên đó có một bạch sắc giao long tỏa ra ba động mạnh mẽ

“bạch giao bài, Liễu Khôi dĩ nhiên đạt được thân phận bạch giao đệ tử!”

Có người kinh hô, cuối cùng cũng có người vượt qua trắc thí của đăng long môn trở thành giao bài đệ tử rồi

“Vương Thông Hiền cũng là giao bài đệ tử” Có người phát hiện ra trong lệnh bài trước mặt Vương Thông Hiền có một đầu bạch sắc giao long

“còn Tần Kinh Chập?”

Lúc này toàn bộ chúng nhân đều nhìn về lệnh bài trước mặt Tần Kinh Chập, chỉ thấy lệnh bài tỏa kim quang, sau đó kim quang ngưng tụ thành một kim sắc giao long hung mãnh

“đó là....”Mục Trần chăm chú nhìn lệnh bài đang tỏa ra kim quang, hai mặt khẽ híp

"Kim giao bài!"

Cường giả mạnh như Tần Kinh Chập cũng chỉ thu được thân phận kim bài đệ tử, ngay cả bạch long bài thấp nhất trong long bài cũng không đạt được

Không lẽ độ khó của trắc thí đã khủng khiếp đến mức này?

Chương 1114: Ba Vị Kim Long Đệ Tử

Giữa không gian tĩnh lặng, kim quang từ long bài tỏa ra thật chói lọi, làm lu mờ đi bạch giao bài của hai người Liễu Khôi và Vương Thông Hiền

“Ôi thần linh ơi, là kim giao bài”

“không hổ là Tần Kinh Chập, đạt được thân phận kim giao đệ tử”

“thiệt là giỏi quá đi”

Vô số lời ca thán tán tụng vang lên, ai cũng tấm tắc khen, mắt nhìn Tần Kinh Chập đầy hâm mộ. Giữa một bầy lang bài, ưng bài thì chỉ một kim giao bài cũng đủ lực áp quần hùng

Bất quá đối với những ánh mắt kính nể thì sắc mặt Tần Kinh Chập lại có chút khó coi, hắn không vui nhìn kim giao bài trong tay mình, không những không vui sướng mà còn có vẻ không cam lòng.

Tần Kinh Chập hắn chính là đệ tử kiệt xuất nhất của Thanh Liên kiếm tông trong mấy trăm năm qua, lúc trước có không biết bao nhiêu thiên kiêu đã bại dưới kiếm của hắn, hắn còn là cường giả trẻ tuổi nhất có tiềm lực trở thành địa chí tôn. Với thiên phú cỡ này mà qua trắc thí của đăng long môn lại chỉ được kim giao bài

Tuy trong mắt nhiều người ở đây đã là cao không thể với rồi nhưng đối với Tần Kinh Chập thì vẫn chưa đủ

Chỉ là đã có kết quả thì dù có không cam lòng cỡ nào cũng chẳng làm được gì nên Tần Kinh Chập đành cau mày lắc đầu chấp nhận sự thật cay

và đắng

Còn Liễu Khôi với Vương Thông Hiền thì vẫn bình tĩnh, kết quả này cũng nằm trong dự liệu của bọn hắn, hơn nữa thì việc Tần Kinh Chập cũng chỉ được kim giao bài cũng làm bọn hắn thoải mái hơn nhiều

Dù sao trên cường giả bảng hai người bọn hắn bài danh thấp hơn Tần Kinh Chập nhiều

Ba người bọn hắn vẫn không động tĩnh gì, chưa thôi động lệnh bài để tiến vào thiên cung mà cả ba vẫn đang chờ đợi

Dĩ nhiên là bọn hắn muốn chờ xem cuối cùng có ai đạt được thân phận long bài đệ tử hay không

Vì thế bọn hắn không hẹn mà cũng nhìn về Tô Khinh Ngâm, nếu nói ai có tư cách nhất ở đây đạt được long bài thì chỉ có nàng mới có tư cách đó thôi

Thấy bọn hắn nhìn Tô Khinh Ngâm, nhất thời các cường giả khác cũng nhìn về nàng. Dĩ nhiên là cũng cùng cách nghĩ với ba người bọn Tần Kinh Chập

Thậm chí ngay cả Mục Trần với Cửu U cũng vậy

“Tô Khinh Ngâm này rất có khả năng trở thành long bài đệ tử” Cửu U thấp giọng nói, tuy nàng không mấy hảo cảm nhưng đối với thực lực của Tô Khinh Ngâm cũng không dị nghị gì

Mục Trần nghe thế gật đầu không tranh cãi gì, chỉ là không biết Tô Khinh Ngâm sẽ đạt được long bài cấp bậc gì? Bạch long, thanh long hay là kim long bài?

Dưới vô số ánh mắt chăm chú nhìn mình, Tô Khinh Ngâm đứng trên phi trùng quan sát đăng long môn, trong ánh mắt nổi lên ý hiếu kỳ

Dĩ nhiên bản thân nàng cũng có ý nghĩ giống Mục Trần vậy

Vì thế nàng khẽ cười một chút, sau đó không chút do dự gót sen nhẹ điểm, hắc sắc phi trùng dưới chân nàng liền động. Tứ dực huy động liền hóa thành một đạo hắc quang phóng đến trước đăng long môn, sau đó bị quang hoa của đăng long môn cuốn vào

Theo thân ảnh của nàng tiêu thất thì không gian lại trở nên yên tĩnh một ít, không ít người chăm chú nhìn về đăng long môn, bọn họ cho rằng Tô Khinh Ngâm sẽ sáng tạo nên một kỳ tích

“không biết khảo nghiệm của đăng long môn là cái gì…” Cửu U nhìn đăng long môn không ngừng phát ra quang hoa mà hỏi

Mục Trần lắc đầu nói “đăng long môn này là một kiện thánh vật thời thượng cổ, vì thế khảo nghiệm sẽ không đơn giản đâu”

Cửu U day day trán, chỉ là thánh vật này theo thời gian đã bị phong hóa hư hao rất nhiều rồi, nếu không thì không chỉ có tác dụng trắc thí vậy đâu

“giờ phải chờ đợi thôi”

Mục Trần nói xong thì yên lặng không nói gì nữa, lẳng lặng nhìn thạch môn cổ xưa

Không gian yên tĩnh, trạng thái này lại kéo dài lâu hơn trước rất nhiều

Theo từng phút thời gian trôi, đăng long môn vốn đang an tĩnh chợt có động, mọi người thấy vậy liền nhao nhao đứng lên chăm chú nhìn

Ông ông.

Lúc này đăng long môn từ từ hé mở, quang hoa tỏa ra mãnh liệt

Quang hoa mãnh liệt hơn những lần trước rất nhiều

Sau đó chợt có một quang trụ phóng lên, trong quang trụ còn có hư ảnh cự long đang ngửa mặt rít gào, long ngâm vang vọng cả thiên địa

Vô số cường giả thấy cảnh này đều rụt đầu, quả nhiên Tô Khinh Ngâm đã trở thành long bài đệ tử

Trên trời quang hoa nhanh chóng ngưng tụ lại thành một thân ảnh xinh đẹp yêu kiều chính là Tô Khinh Ngâm. Nàng lăng không mà đứng, mỹ mâu nhìn về phía trước. Chỗ đó quang hoa ngưng tụ hóa thành một cổ lệnh bài, trên lệnh bài có hư ảnh một cự long, là thanh sắc cự long

“là thanh long bài?”

Chúng cường giả thấy vậy đều hít một hơi khí lạnh, ai cũng tấm tắc khen. Không ngờ Tô Khinh Ngâm không chỉ đạt được long bài mà còn là thanh long bài nữa chứ

Thành tích cỡ này nếu ở trong thiên cung cũng đã cực kỳ ưu tú rồi

Cường giả bài danh đệ nhị Tô Khinh Ngâm quả là danh bất hư truyền

Đám người Tần Kinh Chập nhìn thanh long bài phát ra quang mang lóng lánh mà thở dài, xem ra giữa bọn hắn với Tô Khinh Ngâm chênh lệch quá lớn rồi

“Thanh Long bài à?” Mục Trần nhìn thấy lại không có chút ngoài ý muốn chút nào, dù sao theo suy đoán của hắn với thực lực của Tô Khinh Ngâm đạt được thân phận long bài đệ tử không có gì khó cả

“hic, chỉ là chúng ta không cách nào đạt được kim long bài cả” Mục Trần cảm thán, không biết khảo nghiệm của đăng long môn gian nan đến cỡ nào

Trên không Tô Khinh Ngâm đang ngắm nhìn thanh long bài, khẽ nhíu mày định nói gì bỗng nhiên biến sắc, chợt ngẩng đầu nhìn về nơi phía xa

Thấy vậy nhóm người Mục Trần cũng quay đầu nhìn về hướng đó, chỉ thấy chỗ đó có một kim sắc quang trụ phóng lên cao, bên ngoài quang trụ còn có hư ảnh kim long quấn quanh

“là kim long bài”

Mọi người thất kinh, ở địa phương khác có đăng long môn lại có người đạt được kim long bài đệ tử?

“dĩ nhiên là Chúc Diễm” có người không do dự nói ra, hôm nay những hậu bối cường giả đồng lứa với nhau trên Thiên la đại lục, người có khả năng đạt kim long bài nhất cũng chỉ có Chúc Diễm, bài danh đệ nhất cường giả bảng

“lợi hại thiệt” Mục Trần ngưng trọng thấp giọng nói, cuối cùng thiên cung phong bế vạn năm đã xuất hiện kim long đệ tử đầu tiên rồi

Vừa nói xong Mục Trần chợt động, nhìn về hướng khác. Lại là một kim sắc quang trụ nữa xuất hiện, tuy cách rất xa nhưng mơ hồ vẫn thấy được

Nhóm người Mục Trần hết biết nói gì, không gian xung quanh như vỡ òa, vô số cường giả há hốc mồm vẻ không thể tin lại có một kim long đệ tử nữa xuất hiện?

Nếu như cái đầu tiên là Chúc Diễm thì cái thứ hai là thuộc về ai? Dù sao Tô Khinh Ngâm cũng chỉ đạt được thanh long bài mà thôi

Mục Trần nhìn chằm chằm kim sắc quang trụ thứ hai, trực giác mách bảo chính là Già Lâu La

Người này tuy bài danh đệ tam nhìn có vẻ yếu thế hơn Tô Khinh Ngâm nhưng Mục Trần không tin, một kẻ có đại nhật bất diệt kim thân sao lại yếu hơn Tô Khinh Ngâm được

Mục Trần suy đoán thực lực chân chính của Già Lâu la cũng không yếu hơn Chúc Diễm đâu

Lúc Mục Trần đang ngầm nghĩ thì mọi người lại lần nữa chết lặng, nơi vừa xuất hiện kim sắc quang trụ thứ hai lại có thêm một kim sắc quang trụ nữa xuất hiện

Đây là kim sắc quang trụ thứ ba rồi

Chính là ba kim long đệ tử

Ngắn ngủi mười hơi thở đã xuất hiện ba kim long đệ tử

Thiên địa phảng phất như bị đóng băng vậy, ai cũng đờ mặt ra, ngày cả Tô Khinh Ngâm cũng vậy. Sắc mặt nàng rất khó coi, hiện giờ đã có ba người siêu việt hơn nàng, như vậy mặt mũi của đệ nhị cường giả bảng của nàng vứt đâu đây?

Tuy nàng trắc thí có lợi dụng linh trùng một chút nhưng dù sao kết quả cũng đã có rồi, nàng chỉ có được thân phận long bài đệ tử mà thôi

Mục Trần với Cửu U hai mặt nhìn nhau, nếu như đạo kim sắc quang trụ thứ hai là của Già Lâu La thì đạo quang trụ thứ ba là của ai? Không lẽ là Hạ Vũ sao?

Mục Trần tuy từng tiếp xúc ngắn với Hạ Vũ, cũng biết được người này không đơn giản nhưng như thế cũng chưa đủ để đạt được thân phận kim long đệ tử

Vậy kim long đệ tử thứ ba kia là thần thánh phương nào đây?

Trên không Tô Khinh Ngâm không nhìn nữa, nàng ôm hận nhìn đăng long môn sau đó lầm bầm “long môn chết tiệt”

Tuy có chỗ bất mãn nhưng nàng cũng không nản, nàng biết là do nàng không muốn linh trùng nàng khổ cực bồi dưỡng ra bị trọng thương trong khảo nghiệm chứ không thành tích của nàng cũng đã cao hơn rồi

Nhưng giờ đây ở hai tòa đăng long môn khác đã xuất hiện kim long đệ tử rồi, chỉ có chỗ này là không có thôi. Vì thế làm bọn họ có chút mất mặt với những người kia, giống như nói rằng các thiên tài bên này toàn là hàng dỏm.

Như vậy sẽ đụng chạm tất cả mọi người ở đây

Nghĩ đến đây Tô Khinh Ngâm khẽ nhìn về Mục Trần, sau đó đạm mạc cười nói “Mục huynh, các ngươi cũng chờ đã lâu rồi, e rằng cũng nên xuất thủ được rồi đấy”

Tuy lời nói của nàng hướng về Mục Trần nhưng thực ra nàng nhìn Lâm Tĩnh. Theo nàng thì người có khả năng trở thành kim long đệ tử nhất trong các cường giả ở đây cũng chỉ có Lâm Tĩnh thần bí này mà thôi

Về phần Mục Trần ư, không có cửa đó đâu, không lọt được vào mắt của nàng.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1115: Quyền Hạn Khiêu Chiến

Thấy Tô Khinh Ngâm nhìn Lâm Tĩnh thì những cường giả cũng quay lại nhìn, ở đây những cường giả có danh tiếng đã lấy được lệnh bài đệ tử rồi chì còn lại nhóm người Mục Trần

Mục Trần nghe Tô Khinh Ngâm nói cũng hiểu được, thì ra người ta có hứng thú với Lâm Tĩnh hơn là với hắn

Bất quá Mục Trần cũng không để tâm làm gì, hắn nhìn đăng long môn đang tỏa ra hào quang sáng rực, hít một hơi sau đó bước lên

Theo bước chân Mục Trần tiến lên thì vô số ánh mắt cũng hướng về hắn, ngay cả Tô Khinh Ngâm cũng vậy, chỉ là trên gương mặt nàng là vẻ hững hờ, không hy vọng lắm vào Mục Trần

“ta thử trước xem sao” Mục Trần nhìn Cửu U, Lâm Tĩnh rồi nói

Cửu U cười gật đầu, Lâm Tĩnh giơ giơ tiểu quyền đầu hí hửng nói “cố lên đấy, nhất định phải đoạt được lệnh bài Kim long đệ tử”

Nàng nói to không chút giấu diếm nên mấy cường giả khác nghe thấy đều nhếch miệng trào phúng, người mạnh như Tô Khinh Ngâm cũng chỉ đạt được Thanh long bài đệ tử mà thôi. Còn Mục Trần chỉ là cường giả bài danh hai mươi trên cường giả bảng, đoạt được kim ưng bài đệ tử đã là chuyện rất khó rồi, nói chi là kim long đệ tử

Đối với những ánh mắt trào phúng Mục Trần cũng không để ý mà chăm chú nhìn đăng long môn, sau đó thân ảnh lóe một cái liền hóa thành một đạo lưu quang phóng đi

Nháy mắt Mục Trần đã xuất hiện trước đăng long môn, quang mang lóe lên thân ảnh Mục Trần đã biến mất

Không gian trở nên yên tĩnh lại khi Mục Trần tiến vào đăng long môn, các cường giả xung quanh lúc trước không quan tâm đến đăng long môn giờ cũng bắt đầu chú ý đến ba đạo kim long quang trụ, ánh mắt đầy thán phục và kính sợ

Dĩ nhiên trong mắt họ thì một kẻ chỉ mới là bán bộ cửu phẩm, bài danh hai mươi trên cường giả bảng không đủ để họ xem trọng, đặt hy vọng

Chỉ có hai người Cửu U với Lâm Tĩnh là có lòng tin với Mục Trần, vì các nàng hiểu được đủ các thủ đoạn của hắn, nếu xuất ra hết thì chiến lực vượt xa bán bộ cửu phẩm

Những cường giả liên minh bắc giới ở hậu phương, ngay cả Huyền Minh chí tôn cũng không quá xem trọng Mục Trần, dù sau ngay cả Tô Khinh Ngâm cũng chỉ đạt Thanh long lệnh bài thì một người mới bán bộ cửu phẩm như Mục Trần cũng không thể làm bọn họ tin tưởng được

Bất quá mọi người nghĩ gì Mục Trần cũng không quan tâm, sau khi bị đăng long môn hút vào trước mắt hắn là không gian bất định. Sau khi quang mang tán hết thì nhận ra đang đứng trên một quảng trường rất rộng

Quảng trường rộng vô biên, phủ đầy khí tức cổ xưa tang thương. Trên đại địa có vô số dấu tích chiến đấu khắc sâu

“đây là nơi thử thách của đăng long môn?” Mục Trần hiếu kỳ nhìn xung quanh sau đó quan sát đánh giá quảng trường tự hỏi

Nơi đó có mười mấy thạch trụ cự đại như kình thiên trụ đứng sừng sững, trên mỗi thạch trụ có một thân ảnh sống động như người thật, mơ hồ có ba động linh lực phát ra

Mục Trần nhìn chằm chằm những thân ảnh đó, trong lòng đã biết được đó chính là thử thách của đăng long môn. Thần sắc bắt đầu nghiêm túc lại

Mục Trần cảm giác được đạo nhân ảnh bên trái mang lại cảm giác nguy hiểm mãnh liệt

Đặc biệt là đạo thân ảnh ngoài cùng bên trái càng nguy hiểm cực kỳ, làm Mục Trần rợn tóc gáy

Thân ảnh đó nhìn như còn trẻ, tay cầm trường thương vắt xéo. Mơ hồ phát ra sát khí khủng bố, chấn động cả không gian

Ánh mắt Mục Trần mới vừa nhìn đến thì chợt có ba động kỳ dị tỏa ra, phảng phất như cả quảng trường vừa mới chấn động một cái

“kẻ khiêu chiến bán bộ cửu phẩm, quyền hạn khiêu chiến: bạch ưng đệ tử” trên quảng trường chợt có thanh âm già nua vang vọng, ngữ khí không có chút sinh khí

“đăng long môn này từng là một thánh vật đã sinh ra linh trí, bất quá qua thời gian dài đằng đẳng thì linh trí cũng đã bị hủy rồi” Mục Trần trong lòng chợt động

“quyền hạn khiêu chiến bạch ưng đệ tử thôi à?”

Mục Trần lầm bầm một tiếng, sau đó ngẩng đầu nhìn thạch trụ thú ba. Lúc này thân ảnh trên thạch trụ đó chợt động một cái, hóa thành một quang ảnh phóng đến trước mặt Mục Trần

Đạo thân ảnh đó mặc trọng giáp, thân thể như thiết giáp phát ra một lực lượng đáng sợ làm đại địa như muốn run rẩy dưới gót chân vậy

“bán bộ cửu phẩm…”

Mục Trần nhìn thoáng qua liền thấu được thực lực của thân ảnh đó, trong lòng bừng tỉnh thì ra đăng long môn tự nhận biết thực lực người

khiêu chiến để phân ra quyền hạn khiêu chiến tương ứng

Tỷ như hắn mới là bán bộ cửu phẩm thì đăng long môn liền phái ra bạch ưng đệ tử có thực lực bán bộ cửu phẩm tương xứng. Nếu như vậy thì Tô Khinh Ngâm khiêu chiến sẽ phải đối mặt với đệ tử long bài rồi

“không lẽ phải xa luân chiến vậy à?” Mục Trần lẩm bẩm

Đang lầm bầm trong bụng thì đạo thân ảnh kia bỗng cuồng khiếu một tiếng, sau đó liền phóng đến xuất ra mọt quyền. Quyền ảnh mãnh liệt, chấn nát cả không gian

Quyền ảnh chứa lực lượng khủng bố đập về Mục Trần, nhưng Mục Trần khá bình tĩnh không có gì gấp gáp. Đợi khi quyền ảnh đến gần thì bước ra một bước, ngũ chỉ nắm lại xuất ra một quyền đối lại

Kim quang từ nội thể phát ra, mơ hồ nghe được thanh âm long ngâm vang lên

Mục Trần xuất một quyền đối kháng với quyền ảnh kia. Song quyền đấu nhau chấn động cả đại địa, thân hình Mục Trần vẫn ở yên một chỗ nhưng quyền đầu lại tỏa ra một sức mạnh quá khủng khiếp

Đạo thân ảnh kia bị dư ba xung kích đánh bay ra ngoài, thân thể liền hóa thành vô số quang điểm tiêu tán

Chỉ một quyền, vâng chỉ một quyền đạo thân ảnh đó đã bị diệt sát. Đúng là đấm phát chết luôn

Đấm phát tan nát đạo thạch ảnh đó Mục Trần vẫn bình tĩnh như không, nếu như đối phó với một thạch ảnh bán bộ cửu phẩm mà còn khó khăn thì thôi bỏ cuộc cho rồi

Chứng kiến đạo thạch ảnh bị Mục Trần đấm phát banh xác không gian bỗng trở nên yên tĩnh, chỉ là không lâu sau liền chấn động lần nữa

Mục Trần nhìn lại thì thấy trên thạch trụ thứ sáu có một thạch ảnh bắt đầu thức tỉnh, từ từ mở mắt

Là một hôi bào nam tử, trên y bào thêu một con bạch giao rất sống động, bạch giao đang nhe nanh múa vuốt tỏ ra nguy hiểm

“ồ là bạch giao đệ tử à?”

Mục Trần thấy vậy thì ngưng trọng, hắn có chút kinh ngạc không ngờ quyền hạn khiêu chiến đã tăng nhanh như vậy, trực tiếp từ bạch ưng đệ tử tăng thành bạch giao đệ tử. Xem ra sau khi chứng kiến Mục Trần đấm phát tan xác bạch ưng đệ tử thì đăng long môn đã nhận ra chiến lực của hắn vượt xa bán bộ cửu phẩm rồi nên mới có chuyện khiêu chiến vượt cấp này

Mục Trần phỏng chừng thực lực tên bạch giao đệ tử này đã đạt cửu phẩm đỉnh phong rồi, không xê xích nhiều với Liễu Khôi, Vương Thông Hiền hay Huyền Minh chí tôn đâu

Tên bạch giao đệ tử liền xuất hiện trước mặt Mục Trần, không nói một lời đã vươn thủ chưởng lên. Chỉ thấy thủ chưởng có quang mang đang ngưng tụ lại, từ xa mà nhìn giống như là bạch ngọc vậy. Nhìn thì đẹp nhưng lại tỏa ra cảm giác nguy hiểm vô cùng

Bạch ngọc thủ bỗng kết ấn, quang mang tỏa ra mãnh liệt không thể nhìn thấu, mơ hồ có hư ảnh bạch ngọc sư hiện ra

"Ngọc sư linh ấn!"

Tên bạch giao đệ tử gầm lên, sau đó xuất ra một quyền

Bạch quang chói lọi hóa thành một con ngọc sư khổng lồ to ngàn trượng nhắm Mục Trần phóng tới

Tên bạch giao đệ tử vừa ra chiêu là muốn nhất kích tất sát, làm người khác trở tay không kịp ý đồ muốn tiễn Mục Trần lên bảng đếm số

Chỉ là Mục Trần vẫn bình tĩnh như thường, đối diện với quyền thế vẫn bình thản. Mục Trần giẫm chân một cái kim quang phóng xuất ngưng tụ thành đại nhật bất diệt kim thân

Bát luân liệt nhật từ kim thân từ từ bay lên sau đó hóa thành kim quang chói lóa

Kim quang ngưng tụ thành một quang luân khổng lồ phía trước kim thân, quang luân như bàn huyền ảo vô cung

"Bát dương thiên luân!"

Mục Trần khẽ quát một tiếng, đối đầu với thế công toàn lực của tên bạch giao đệ tử kia nên Mục Trần không chút do dự sử ra một chiêu công phòng hoàn mỹ này

Ngọc sư nhanh chóng đánh tới, trực tiếp oanh kích vào kim sắc quang luân. Bất quá lại không có thanh âm kinh thiên động địa nào phát ra vì nương theo kim sắc quang luân nghịch chuyển, ngọc sư chợt quay lại phá toái hư không trực tiếp cắn nuốt tên bạch giao đệ tử

Dưới cỗ linh lực cuồng nộ của ngọc sư thân thể của tên bạch giao đệ tử liền trực tiếp bị oanh nát hóa thành quang điểm tiêu tan

Bạch giao đệ tử, chiến bại!

Mục Trần đứng trên kim thân mà nhìn, kim quang từ từ thu liễm. Hắn không chút nhìn tên bạch giao đệ tử đang hóa thành quang điểm mà đang lẳng lặng chờ đợi

Hắn muốn chờ đợi xem lần này đăng long môn sẽ cấp cho hắn quyền hạn khiêu chiến cấp bậc nào?

Quảng trường yên tĩnh không bao lâu thì Mục Trần lần nữa cảm giác được chấn động, hắn ngẩng lên thì thấy trên thạch trụ thứ ba bên trái có một thân ảnh đang thức tỉnh

Trên tụ bào của đạo thân ảnh đó có thêu một bạch sắc cự long, cự long tỏa ra khí thế áp bách mãnh liệt bao phủ cả quảng trường

Đó là. . . Bạch Long đệ tử

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1116: Chu Thiên Tinh Hà Trận

"Bạch long đệ tử. . ."

Mục Trần ngưng trọng nhìn về thạch ảnh thứ ba đang từ từ thức tỉnh kia, tinh thần đề cao cảnh giác, bắt đầu vận linh lực, ở phía sau không gian ba động, chí tôn hải mênh mông như ẩn như hiện

Bạch long bài tuy là hạng thấp nhất trong long bài nhưng không phải dạng vừa đâu, khó chơi lắm. Mạnh như Tần Kinh Chập mà cũng chỉ được kim giao bài thôi đấy, bởi thế mới thấy được đoạt được long bài khó cỡ nào

Trong thượng cổ thiên cung thì giữa kim giao đệ tử với bạch long đệ tử có khoảng cách rất là lớn, chỉ cần vượt qua đoạt được thân phận long bài đệ tử thì địa vị sẽ bay cao và bay xa hơn kim giao đệ tử nhiều, sẽ được tài nguyên tu luyện nhiều hơn

Mục Trần phỏng chừng thực lực tên bạch long đệ tử này đã mạnh hơn phần lớn những cường giả cửu phẩm đỉnh phong rồi, thậm chí dù đối mặt với cửu phẩm viên mãn cũng có thể đối chọi lại

Tên này là một kình địch thật sự a

Mục Trần ngưng trọng, nhắm hờ hai mắt. Thủ chưởng giấu trong tụ bào đang lặng lẽ kết ấn

Lúc Mục Trần đang suy tính thì tên bạch long đệ tử đã thức tỉnh xong, lúc này liền phát ra khí tức cường đại của mình. Tay cầm trường đao sắc bén vô cùng đao khí tỏa ra chấn nát cả không gian xung quanh

Nhãn thần hờ hững khóa chặt Mục Trần, sau đó không chút do dự thân thể phóng lên cao giơ trường đao lên trảm xuống

Hắc sắc đao khí cuồng mãnh như thủy triều lướt tới, đao khí đi tới đâu không gian chỗ đó bị cắt thành hai, thậm chí cả quảng trường kiên cố cỡ đó cũng xuất hiện dấu tích để lại của đao khí

Hắc sắc đao quang càng lúc càng gần Mục Trần, lúc này hắn không dám chậm trễ nữa. liền giậm một cước chỉ thấy đại nhật bất diệt kim thân tỏa ra kim quang sáng rực, sau đó có bát luân đại nhật hiện lên

Kim quang lần nữa ngưng tụ thành kim sắc thiên luân chắn phía trước

Hắc sắc đao quang trảm vào kim sắc thiên luân, thiên luân nghịch chuyển liền dĩ lực tá lực chuyển toàn bộ đao quang quay ngược lại công kích tên bạch giao đệ tử

Chỉ là đối với đao quang phản phệ thì tên bạch long đệ tử chỉ nhấc tay một cái đã hóa giải toàn bộ. Sau đó hắn nắm chặt chuôi đao, lần nữa giơ lên rồi từ từ trảm xuống

Nhìn tuy chậm nhưng dưới đao thế không gian bị trảm ra thành hai nữa

Một hắc sắc đao quang khổng lồ cả mấy ngàn trượng trảm tới, đao quang như cuồng long tỏa ra sát khí ngập trời như muốn tiêu diệt hết các chướng ngại dám cản đường, gặp thần sát thần gặp phật sát ma.

Đao quang cuồng mãnh lần nữa trảm lên kim sắc thiên luân, chỉ là lần này thiên luân không thể nghịch chuyển như lần trước nữa. Lúc này kim quang từ từ ảm đạm cuối cùng bị đao quang chấn toái

Thiên luân hóa thành kim sắc đầy trời tiêu tan, Mục Trần nhìn cảnh này mà khiếp hãi. Đây là lần đầu tiên hắn chứng kiến bát dương thiên luân bị phá, hơn nữa đối phương lại lấy phương thức dã man trực tiếp chấn bạo thiên luân

Lực lượng một đao kia đã vượt quá giới hạn nghịch chuyển của kim sắc thiên luân nên thiên luân mới bị bạo toái

Bát dương thiên luân tuy công phòng hoàn mỹ nhưng nó vẫn có giới hạn

Tên bạch long đệ tử lăng không mà đứng, nhãn thần không chút tình cảm nhìn Mục Trần đang đứng trên kim thân. Hắn tiếp tục giơ trường đao lên, hắc sắc quang mang bắt đầu ngưng tụ trên trường đao, chuẩn bị trảm xuống

Bá! Bá!

Nếu lần trước là chậm rãi thì lần này đao thế lại như lôi đình hàng lâm

Đao quang cuồng khiếu, vô số hắc sắc đao ảnh trảm tới tấp bao phủ phạm vị vạn trượng quanh Mục Trần. Đao thế này như muốn diệt sát tất cả, không kẻ nào có thể trốn thoát được

Nhìn đao ảnh cuốn tới Mục Trần hít một hơi, sau đó nhẹ giậm một cái thân hình liền nhanh chóng lùi về, đồng thời vung tụ bào lên. Chỉ thấy trong tụ bào có vô số linh ấn phóng ra rồi dung nhập vào hư không

Đối chiến với đối thủ lợi hại như vậy thì lấy thực lực mới bán bộ cửu phẩm làm sao đủ sức mà chơi tới cùng được nên Mục Trần cũng sáng suốt không cứng chọi cứng mà dùng linh trận để đối phó

Ông ông.

Linh ấn dung nhập vào hư không liền hóa thành một thể với không gian, từng linh trận lớn nhỏ hình thành xung quanh Mục Trần, trong đó ít nhất cũng mười tòa linh trận phòng ngự, lực phòng ngự cỡ này dù cường giả cửu phẩm đình phong dốc toàn lực thì cũng có thể ngăn trở được chốc lát

Phanh! Phanh!

Đao ảnh lan tới oanh kích vào linh trận Mục Trần bố trí, nhất thời linh trận dưới đao mang bắt đầu tan vỡ, đao mang không ngừng trảm tới chỗ của Mục Trần

Linh trận nhanh chóng tan nát, ngắn ngủi mười hơi thở tầng linh trận phòng ngự cuối cùng cũng bị phá, lộ ra thân ảnh Mục Trần trong đó

Mục Trần ngẩng đầu nhìn tên bạch long đệ tử đang lăng không kia mà cảm thán “bạch long đệ tử quả danh bất hư truyền a”

Mục Trần bố trí tầng tầng linh trận dù là Tần Kinh Chập cũng phải tốn không ít công phu mới có thể phá giải được, nhưng trước mặt tên bạch long đệ tử này thì tầng tầng linh trận cũng như tờ giấy rách mà thôi

“thiên phẩm đê cấp linh trận cũng không thể cản được ngươi…”

Mục Trần híp mắt suy tính, sau đó vung tụ bào lần nữa. Nháy mắt vô số linh ấn như thủy triều từ trong tụ bào phóng ra

“muốn chơi anh chiều, vậy mời các hạ giúp ta thí nghiệm xem thiên phẩm cao cấp linh trận này có uy năng cỡ nào?”

Mục Trần cười nhạt, vô số linh ấn phóng ra liền dung nhập vào hư không, sau đó thủ ấn Mục Trần biến hóa phát ra quang mang chói lóa. Từng đạo quang tuyến nhanh chóng hình thành rồi đan xen vào nhau, sau cùng hóa thành một tòa linh trận khổng lồ bao phủ quanh Mục Trần và cả tên bạch long đệ tử

Mục Trần ngẩng đầu nhìn tòa linh trận khổng lồ đó, sau đó liếc nhìn tên bạch long đệ tử. Tuy biết rằng tên đệ tử đó không có linh trí nhưng Mục Trần vẫn mỉm cười nói “trận này tên là Chu thiên tinh hà trậ, thiên phẩm cao cấp. Mong được chỉ giáo”

Đây là chu thiên tinh hà trận, là linh trận mà Mạn Đà La tìm cho Mục Trần, cuối cùng hôm nay Mục Trần hắn cũng nắm được linh trận hoàn chỉnh, nâng phẩm chất lên thêm một nấc

Theo Mục Trần đánh giá thì thiên phẩm cao cấp linh trận có được lực lượng diệt sát cửu phẩm đỉnh phong, thậm chí nếu cửu phẩm viên mãn sơ sẩy cũng phải chịu trọng thương

Tên bạch long đệ tử tuy không có linh trí nhưng cũng nhận ra linh trận này rất nguy hiểm nên cẩn thận đề phòng, tay từ từ nắm chắc hắc sắc trường đao

Trường đao phát ra hắc sắc đao quang mãnh liệt, hắc quang bất định nhưng lại ẩn chứa lực lượng đáng sợ, mỗi lần hắc quang phát ra đều làm không gian xung quanh bị chấn toái

Đại trận đột nhiên vận chuyển, thiên không bị che phủ. Lúc này linh trận hóa thành tinh hà mênh mông, có vô số tinh cầu tỏa sáng. Tinh huy gia trì làm cho tòa đại trận vững chắc không thể phá hủy

Tinh không mênh mông chợt có một tinh cầu sắp rơi xuống, tinh huy liền ngưng tụ tinh cầu kia hóa thành một đạo tinh quang ngàn trượng đập xuống tên bạch long đệ tử

Giống như là một tinh cầu thật sự rớt xuống vậy

Nếu bị cỗ lực lượng này đập trúng dù là cửu phẩm đỉnh phong cũng sẽ tan thành mây khói ngay

Tên bạch long đệ tử ngẩng đầu nhìn, từ từ giơ hắc sắc trường đao lên. Hắc quang điên cuồng ngưng tụ, từ xa nhìn giống như hình thành hắc động vậy

Tinh cầu khổng lồ đã rớt xuống gần tên bạch long đệ tử rồi

Chợt hắc đao trảm xuống, hắc động lúc này bỗng bành trướng ra, bắt đầu thôn phệ

Hai người lao vào nhau nhưng lại không có thanh âm kinh thiên động địa nào cả, thay vào đó hắc sắc đao quang xẹt qua trảm viên tinh cầu ra làm hai nửa

Chỉ là sau khi trảm tinh cầu thì hắc quang cũng ảm đạm một ít

Mặc tinh cầu vỡ nát Mục Trần cũng không đổi sắc, chỉ nói “quả không hổ là bạch long đệ tử”

Lực lượng của tinh cầu nếu là cửu phẩm đỉnh phong tầm thường thì sẽ chết không nghi ngờ nhưng tên bạch long đệ tử này chỉ một đao trảm phát nát ngay

Ông! Ông!

Mục Trần mới than thở xong thì trên tinh không có vài tinh cầu rung động cuối cùng rơi xuống nhắm vào bạch long đệ tử

Giờ là có bốn tinh cầu cùng rơi

Đây là Chu thiên tinh hà trận nên có thể tự diễn tinh cầu rơi, lực phá hoại trong đó cũng đủ làm bất cứ ai bị vây khốn phải rét run

Oanh long long!

Bốn tinh cầu cùng rơi, tên bạch long đệ tử tiếp tục huy đao trảm tiếp. thần sắc hờ hừng không vì thế mà biến sắc, hắc quang mãnh liệt chấn động hư không sau đó hướng về tinh cầu đang rơi xuống trảm một cái

Xuy! Xuy! Xuy!

Đao quang cuồng mãnh liên tiếp trảm nát bốn tinh cầu, thấy vậy Mục Trần vẫn bình tĩnh không gì phải sợ. Vì hắn cảm giác được khi tên bạch long đệ tử trảm rụng tinh cầu thứ ba thì hắc động trên trường đao đã ảm đạm trở nên hư ảo hơn nhiều

“haizz, thắng không được anh hùng cho lắm, đắc tội”

Mục Trần nhẹ giọng nói, chợt chỉ một cái thì tình cầu thứ tư đang rơi xuống bỗng xuất hiện ở phía sau tên bạch long đệ tử sau đó nện xuống

Bạch long đệ tử huy đao trảm tiếp, nhưng lần này hắc động trên trường đao đã hư ảo rất nhiều, cuối cùng dưới tinh cầu trùng kích liền bạo toái

Hắc động tiêu tán thì trường đao trong tay tên bạch long đệ tử cũng vỡ vụn, sau đó bị tinh cầu nện trúng liền hóa thành quang điểm đầy trời biến mất

Mục Trần thâm trầm nhìn tên bạch long đệ tử hóa thành quang điểm tiêu biến, hắn biết lần này dùng linh trận giành được thắng lợi cũng có chút âm mưu trong đó. Dù sao tên bạch long đệ tử không có linh trí nên dễ dàng bị Mục Trần hắn kéo vào linh trận, nếu là người bình thường thì đâu dễ đắc thủ như thế

“chỉ là bạch long đệ tử mà khó chơi thật”

Mục Trần nhíu mày suy tư, chỉ là một bạch long đệ tử mà đã ép hắn phải vận dụng chu thiên tinh hà trậ rồi, nếu tiếp tục nữa thì phải làm thế nào đây?

Mục Trần thả lỏng, xem ra nên đột phá thôi. Nếu không thì khảo nghiệm sẽ chấm dứt tại đây

Mục Trần vừa suy tính xong thì quảng trường lại chấn động, sau đó hắn khiếp hãi nhìn thân ảnh trên thạch trụ thứ nhất bắt đầu thức tỉnh

Trên tụ bào của thân ảnh đó có thêu một kim sắc cự long

Mục Trần mím môi, thần sắc trở nên trịnh trọng

Đăng long môn lại trực tiếp ban cho hắn quyền khiêu chiến kim long đệ tử

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1117: Đột Phá

Trên thạch trụ đạo thân ảnh đó đã thức tỉnh, là một hắc sam nam tử, tay cầm trường thương uy mãnh cực kỳ. Trên mũi thương có cổ phù văn hiện lên, quang mang thoáng hiện chấn động không gian

Hắc sam nam tử vẫn lẳng lặng đứng trên thạch trụ, một cỗ ngạo khí uy mãnh phát ra chấn nhiếp chúng sinh

Mục Trần đã nhận ra đối tượng lần này rất mạnh, lúc này thấy giựt mắt, đây là kim long đệ tử sao? Quả nhiên rất mạnh, khí thế này chắc là đã đạt cửu phẩm viên mãn rồi

Chỉ cần một bước nữa là chân chính bước vào cấp bậc địa chí tôn, là siêu cấp cường giả

Mục Trần nắm chặt tay, ngưng trọng nhìn hắc sam nam tử. Lúc này Mục Trần cảm thấy lông tơ dựng đứng, nổi cả da gà, hết sức cảnh giác đề phòng

Kim long đệ tử này làm Mục Trần cảm thấy uy hiếp mãnh liệt

"Cửu phẩm viên mãn a. . ."

Mục Trần khẽ thở dài, đối mặt với đối thủ mạnh cỡ này thì thật khó nhằn, bất quá Mục Trần cũng không phải không có sức chiến một trận

“Xem ra thử một chút uy lực Cửu Long phệ tiên trận”

Ánh mắt Mục Trần lóe lên, Cửu Long phệ tiên trận tuy là tàn trận nhưng tốt xấu cũng là linh trận cấp tông sư, bố trí xong cũng có thể đối

phó với cửu phẩm viên mãn được

Chỉ là trận này không dễ bố trí, dù Mục Trần đã cố gắng cảm ngộ một thời gian nhưng không thể thành công một lần

Nhưng thất bại là bà ngoại thành công mà, nên qua nhiều lần thất bại Mục Trần cũng từ từ bổ sung chỗ thiếu sót, cũng nắm chắc được một ít. Theo suy đoán thì chỉ cần linh lực dồi dào một chút sẽ có thể nắm chắc bố trí được tàn trận này

Mà muốn đề thăng linh lực thì chỉ có một biện pháp duy nhất là tự đột phá thăng cấp. Nếu là người khác thì phải không ngừng tích lũy rồi chờ đợi cơ duyên, còn đối với Mục Trần hắn thì chỉ là thuận nước đẩy thuyền mà thôi

Lúc trong không gian thần hải, Mục Trần đã có thể đột phá cửu phẩm chí tôn rồi nhưng hắn lại mạnh mẽ ép xuống bởi vì Mục Trần muốn căn cơ càng thêm vững chắc

Mà bây giờ đã đến lúc rồi

Mục Trần không chút bận tâm, hít một hơi liền vung tay một cái. Chỉ thấy vô số chí tôn linh dịch xuất hiện, nháy mắt cả phiến không gian này ngập tràn linh lực

Mục Trần thở ra một luồng bạch khí, sau đó liền bắt đầu hấp thu chí tôn linh dịch. Chí tôn linh dịch không ngừng dung nhập vào nội thể Mục Trần

Sau lưng hắn chí tôn hải thoắt ẩn thoắt hiện, mơ hồ như thấy tinh không vỡ vụn, từng đạo hồng lưu không ngừng dung nhập vào chí tôn hải, cuối cùng hóa thành linh lực mênh mông

Mục Trần vậy mà chọn chỗ này để đột phá

Mà tên kim long đệ tử cầm trường thương vẫn lặng yên không động, hắn không cảm nhận được chiến ý của Mục Trần nên cũng không xuất

thủ trước

Dù gì đăng long môn cũng là nơi thiên cung dùng để trắc thí tiềm lực đệ tử nên nếu có đệ tử đột phá tại đây thì đăng long môn sẽ không quấy nhiễu mà sẽ thủ hộ cho đệ tử đột phá

Mục Trần biết được điểm này nên mới thảnh thơi đột phá ở đây

Thời gian trôi nhanh, cỗ hồng triều chí tôn linh dịch xung quanh Mục Trần cũng đã thu nhỏ rất nhiều, linh lực trong đó đã bị Mục Trần luyện hóa gần hết

Chí tôn hải sau lưng trở nên rộng lớn hơn, linh lực hóa thành linh thủy càng thêm tinh thuần, mỗi khi có hải lãng xuất hiện là bộc phát ra linh lực mạnh kinh người

Nội thể Mục Trần bắt đầu tỏa ra uy áp linh lực mạnh mẽ, không ngừng đề thăng

Khoảng chừng vài chục phút sau một giọt chí tôn linh dịch cuối cùng cũng bị Mục Trần hấp thụ, không gian lần nữa yên tĩnh lại, chỉ có Mục Trần lẳng lặng đứng đó, thân thể vẫn hoàn hảo như xưa

Chí tôn hải phía sau cũng đã biến mất, lúc này nhìn Mục Trần bình thản như hồ sâu không thấy đáy, thâm bất khả trắc

Người ta thường đồn đằng sau vẻ bình thản đó lại ẩn chứa cuồng nộ bất ngờ. Tầm mười hơi thở Mục Trần cũng từ từ mở mắt

Linh quang hóa thành thực chất từ hai mắt Mục Trần bắn ra, linh lực bùng phát chấn động hư không như ngũ lôi oanh đỉnh vậy

Linh lực uy áp cường hãn từ thân thể Mục Trần phát ra

Mục Trần từ từ nắm tay lại cảm thụ linh lực cường đại trong cơ thể mình, nhịn không được mà nở nụ cười thỏa mãn

Áp chế linh lực rất lâu rồi cuối cùng cũng đột phá được, chính thức trở thành cửu phẩm chí tôn

Tuy cửu phẩm với bán bộ cửu phẩm thấy gần vậy nhưng đối với Mục Trần là một bước đề thăng lớn

Bởi vì chân chính bước vào cửu phẩm hắn mới có thêm vài con bài tẩy rất mạnh như Cửu Long phệ tiên tàn trận…

“thí luyện giả, ngươi hoàn thành tấn cấp rồi à?” lúc Mục Trần đang mừng rỡ tự sướng thì có thanh âm nhàn nhạt vang lên

Mục Trần kinh ngạc ngẩng đầu nhìn thì thấy vị kim long đệ tử đang cúi đầu nhìn hắn, sâu trong đôi mắt ấy không phải là vẻ vô hồn như mấy đệ tử trước mà là có chút linh trí

Xem ra kim long đệ tử quả khác người

Mục Trần hơi kinh ngạc sau đó mỉm cười gật đầu

“vậy thì bắt đầu khiêu chiến. Chỉ cần ngươi thành công thì sẽ trở thành kim long đệ tử như ta, thành đệ tử cao cấp nhất trong thiên cung, Nếu thất bại sẽ thành bạch long đệ tử” Vị kim long đệ tử chỉ Mục Trần chậm rãi nói. Trên trường thương có hắc quang hiện lên, dù cách xa nhưng vẫn làm Mục Trần ớn lạnh

“thất bại liền bị giáng cấp, ngay cả cơ hội khiêu chiến thanh long đệ tử cũng không có sao” Mục Trầm lẩm bẩm, xem ra đăng long môn đã không còn là thánh vật chân chính rồi, quy tắc đã có sơ hở

Chỉ là Mục Trần cũng không thèm để ý làm gì, nếu không đạt được kim long bài thì bạch long với thanh long cũng như nhau cả thôi, chả khác mọe gì nhiều

Theo suy đoán của Mục Trần thì muốn đoạt được phương pháp tiến hóa đạt nhật bất diệt thân thì phải có quyền hạn của kim long đệ tử mới được nên hắn phải dốc toàn lực đoạt được thân phận kim long đệ tử

Nghĩ đến đây Mục Trần cũng không chút do dự, hít sâu một hơi sau đó nhanh chóng kết ấn. Linh quang lóe lên, nhất thời có vô số linh ấn ngưng tụ thành sau đó bay ra dung nhập vào hư không

Mục Trần ngưng trọng không ngừng ngưng tụ linh ấn. Số lượng linh ấn lần này đã vượt quá lần tạo thành chu thiên tinh hà trận lúc trước rồi

Mà vị kim long đệ tử kia vẫn còn trên thạch trụ, không vội xuất thủ. Theo quy tắc là nó chỉ tiếp nhận công kích cường đại nhất của người khiêu chiến thôi

Nên nó vẫn đợi, cho Mục Trần đầy đủ thời gian chuẩn bị

Càng ngày càng nhiều linh ấn dung nhập, trong phạm vị vạn trượng xung quanh không gian đang chấn động, quang tuyến đầy trời đan xen vào nhau hình thành hình thái ban đầu của một tòa đại trận

Đại trận dần thành hình, lúc này Mục Trần cũng tốn không ít mồ hôi, hắn mới phát hiện ra bố trí linh trận cập bậc này tiêu hao quá đáng sợ

Nếu không phải đã đột phá thành công thì dù có cảm ngộ Cửu Long phệ thiên tàn trận sâu sắc cỡ nài cũng khó có thể bày trận thành công

Linh trận từ từ thành hinh, nhìn bề ngoài thấy huyền ảo cực kỳ, đủ làm linh lực của bất cứ kẻ nào không biết về linh trận phải xao động

Thậm chí ngay cả kim long đệ tử nguyên bản vẫn hững hờ đứng chờ phải ngưng trọng hẳn, ngạo khí của hắn lúc này như bị áp chế không ngừng thu liễm lại

Mục Trần mồ hôi như tắm, hắn chăm chú nhìn vào linh trận trước mặt, Mục Trần thận trọng khống chế linh lực quang tuyến từng li từng tí, không chút sơ sót. Nếu không là thất bại ngay, và trong thời gian ngắn hắn cũng không thể lần nữa bố trận được, lúc đó khiêu chiến xem như thất bại rồi

Cũng may là lúc trước Mục Trần đã trải qua vô số lần thất bại nên có kinh nguyệt, à nhầm kinh nghiệm. Vì thế đại trận cuối cùng cũng hoàn thành, mơ hồ tỏa ra uy áp khủng bố

Mục Trần nhìn đại trận thành hình nhưng không dám sao nhãng, vung tay một cái chỉ thấy vô số đạo bạch quang bắn tới, dung nhập vào linh trận

Trong bạch quang chính là mấy đạo long cốt có ẩn chứa long huyết

Trên long cốt có long uy phát ra

Những long cốt này dung nhập vào trận tâm của Cửu Long phệ tiên trận

Ông ông!

Sau khi long cốt nhập vào thì linh trận chợt chấn động, linh quang cuồng bạo điên cuồng hội tụ về mấy đạo long cốt

Linh quanh mãnh liệt dung nhập, sau đó Mục Trần chợt thấy một cự long đang cấp tốc thành hình, cự long phát ra khí thế uy áp thật đáng sợ

Mục Trần nhìn thấy cự long xuất hiện liền thở dài một hơi, nhãn thần mừng rỡ

Cửu Long phệ tiên trận cuối cùng cũng bố trận thành công

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1118: Xa Luân Chiến

Rống!

Trên không trung quảng trường cổ xưa, Linh trận vô cùng lớn bao trùm lấy trời cùng đất, mà lúc này tại trung tâm đại trận, một đầu Cự Long dần dần thành hình, nó chiếm giữ tại bên trong Linh trận, phun ra Linh lực phong bạo chấn động không gian.

Cự Long hiện ra sắc ố vàng (rồng gì nè :v), trong mắt Cự Long không cảm thấy có linh trí, nhưng tản ra hào quang Linh lực cường đại, trong cơ thể phát ra Linh lực chấn động, Mục Trần có thể cảm ứng ra lực lượng của nó.

Đây là thực lực Cửu phẩm viên mãn chân chính nè!

Mục Trần hưởng thụ cỗ lực lượng này, cũng trút được gánh nặng, Cửu Long Phệ Tiên Trận không hổ là Linh trận cấp Tông Sư, mặc dù không trọn vẹn, nhưng chỉ cần bố trí thành công, nó vẫn đủ khả năng phát huy lực lượng cường hãn kinh người.

Dựa theo Mục Trần đoán, với bản Cửu Long Phệ Tiên Trận không hoàn chỉnh này nếu như thi triển hoàn mỹ thì chắc có thể triệu hồi ra ba đến bốn đầu Cự Long cấp Cửu phẩm viên mãn, bất quá với thực lực bây giờ của Mục Trần có thể triệu hồi ra một đầu, cũng đủ để đè lão Thuận ra cưỡng hiếp được rồi.

"Nếu là Cửu Long Phệ Tiên Trận hoàn chỉnh, ta cùng với chín đầu Cự Long Cửu phẩm viên mãn, coi như là lão Bảo có thực lực Hạ vị Địa Chí

Tôn, ta cũng phải đè ra hiếp một trận mới được." Mục Trần khóe miệng tươi cười, Cửu Long Phệ Tiên Trận quả nhiên bất phàm.

Ps: Mấy thằng độc giả bên yy sủa to lên rõ lên cũng đếch có truyện mà thẩm đâu, haha

pacman emoticon

Sau khi triệu hoán Cự Long ra, Mục Trần cũng yên tâm vừa thẩm vừa ngẩng đầu nhìn về phía vị Kim Long đệ tử cầm trường thương đen, nói: "Thỉnh các hạ chỉ giáo."

Phía trên cột đá, vị Kim Long đệ tử sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng, hiển nhiên hắn cũng cảm ứng được tòa Linh trận cường hãn đến thế nào.

"Như ngươi mong muốn."

Trường thương đen chậm rãi nâng lên, chỉ hướng Cự Long trong Linh trận, trong tích tắc, thân ảnh biến thành một đạo hắc quang, vọt vào Linh trận, thương mang vạn trượng gào thét hướng về phía Cự Long.

Rống!

Cự Long cũng ngửa mặt lên trời gào thét, hung hãn xông ra, Linh lực cuồng bạo hung hăng hướng Kim Long đệ tử phun ra.

Oanh!

Ở bên trong Linh trận, hai đạo nhân ảnh một lớn một nhỏ giao phong, thanh âm kinh thiên động địa vang lên, Linh lực cuồng bạo chấn động trùng kích ra, đem mảnh không gian chấn động không ngừng.

Mục Trần mặt sắc mặt ngưng trọng nhìn qua Linh trận, hắn có chút đánh giá thấp sức chiến đấu của vị Kim Long đệ tử kia, mặc dù hắn nhờ Cửu Long Phệ Tiên Trận triệu hồi ra một đầu Cự Long Cửu phẩm viên mãn, nhưng vị Kim Long đệ tử vẫn chiếm thượng phong.

Mà trái lại Cự Long nếu không có Mục Trần thúc dục Linh lực bổ sung, chỉ sợ cũng không cầm cự được bao lâu.

"Không hổ là Kim Long đệ tử."

Mục Trần cảm thán một tiếng, chợt bàn chân hắn đột nhiên đạp mạnh, chỉ thấy được trong tay áo hắn vô số Linh ấn trào ra, sau đó nhanh chóng bố trí ra một tòa Chu Thiên Tinh Thần Trận.

Ông ông!

Ngôi sao chập chờn, chỉ thấy được từng khỏa ngôi sao lập tức rơi xuống, không ngừng đánh tới Kim Long đệ tử.

Oanh!

Ngôi sao rơi xuống như đạn lạc, thế công Kim Long đệ tử cũng không khỏi chậm lại, đem những ngôi sao kia đều oanh bạo đi.

Vì vậy, tại Mục Trần không ngừng bố trí Linh trận phối hợp với Cự Long giằng co cùng Kim Long đệ tử một đoạn thời gian.

Mục Trần nhìn qua Kim Long đệ tử, ánh mắt chớp lên, trực tiếp ngồi xuống, tay áo vung lên, lại một đạo Chí Tôn Linh Dịch biến thành nước lũ xuất hiện quanh thân.

Nhìn số lượng nước lũ, trong đó sợ là không dưới trăm vạn Chí Tôn Linh Dịch.

"Thật sự là khó chơi, chỉ có thể chơi lưu manh."

Mục Trần ngửa đầu nhìn qua Kim Long đệ tử, mỉm cười, chợt ấn pháp biến ảo, chỉ thấy một đạo Linh ấn phô thiên cuốn ra.

Mà lúc Mục Trần tiêu hao đại lượng Linh lực cô đọng Linh ấn, Chí Tôn Linh Dịch vờn quanh thân liên tục không ngừng chui vào cơ thể hắn, giúp hắn bổ sung Linh lực.

Linh ấn phô thiên cái địa ngưng tụ, mơ hồ có thêm một tòa Linh trận cực đại chậm chạp thành hình, lại là một tòa Cửu Long Phệ Tiên Trận!

Bất quá bố trí tòa Cửu Long Phệ Tiên Trận thứ hai hiển nhiên tiêu hao thời gian cùng Linh lực lớn hơn nhiều, dù sao lúc này Mục Trần phải nhờ một ít ngoại lực mới có thể thành công, cho nên thời gian bố trí lần này, so với lúc trước tốn gấp đôi.

Mà khi tòa Cửu Long Phệ Tiên Trận thứ hai thành hình, bên trong tòa Cửu Long Phệ Tiên Trận thứ nhất, đầu Cự Long thân thể đã rút nhỏ một nửa, hiển nhiên cùng Kim Long đệ tử giao phong nhận lấy trọng thương.

Mục Trần thấy thế, ánh mắt lóe lên, chỉ thấy Cự Long đột nhiên ngửa mặt lên trời gào thét, sau đó hung hãn xông ra, cùng Kim Long đệ tử ầm ầm tự bạo.

Oanh!

Sóng xung kích tàn sát bừa bãi ra, thậm chí tòa Cửu Long Phệ Tiên Trận thứ nhất cũng có những vết rạn nứt do sóng xung kích, mà vị Kim Long đệ tử cũng bị thương không nhẹ, toàn thân Linh lực cường hãn đều suy yếu rất nhiều.

Bất quá, không đợi Kim Long đệ tử hồi phục, một đạo long ngâm vang lên, Cự Long giương nanh múa vuốt từ tòa Cửu Long Phệ Tiên Trận thứ hai thành hình, sau đó phóng tới Kim Long đệ tử.

Mà trông thấy Cự Long lần nữa vọt tới, vị Kim Long đệ tử sắc mặt thoáng có chút bất đắc dĩ, hiển nhiên không nghĩ tới nó lại gặp phải một tên lưu manh khiêu chiến.

Rõ ràng là dùng xa luân chiến hao tổn hắn!

Về thủ đoạn này, tuy hắn chiến lực phi phàm, nhưng vẫn tiêu hao, mà trái lại Mục Trần, chỉ cần bỏ ra Chí Tôn Linh Dịch, sau đó có thể liên tục đem Linh trận bố trí ra.

Mà dưới hoàn cảnh này, thì chỉ có mình hắn, không ai có thể quấy nhiễu Mục Trần.

Vốn cho rằng đây sẽ là khiêu chiến gian nan nhất, đến lúc này lại trở nên hết sức buồn cười, Mục Trần thân là người khiêu chiến căn bản cũng không có muốn bỏ cuộc tại đây, trực tiếp trốn ở phía xa, chuẩn bị thêm một toà Linh trận khác.

Hắn không có biện pháp điều khiển hai tòa Cửu Long Phệ Tiên Trận, cho nên chỉ có thể chờ một tòa tự bạo, sau đó thay toà Linh trận khác vào là được.

Tuy loại thủ đoạn này có chút lưu manh, nhưng không có vi phạm quy tắc khiêu chiến, cho nên Mục Trần không có bị ngăn trở, vì vậy theo thời gian vị Kim Long đệ tử Linh lực quanh thân cũng đang không ngừng suy yếu.

Mà khi đến Cự Long thứ tư tự bạo, vị Kim Long đệ tử thân hình xuất hiện rất nhiều vết rạn, mơ hồ có hào quang trong cơ thể bắn ra.

Mục Trần đầu đầy mồ hôi nhìn thấy một màn này, cũng nhịn không được thở dài một hơi, bàn tay hắn run rẩy không ngừng, hiển nhiên không ngừng bố trí Linh trận đẳng cấp như vậy, đối với hắn cũng là một loại tiêu hao cực lớn.

Hắn hiện tại cảm thấy rất mệt mỏi, dù sao muốn bố trí ra Linh trận phức tạp như thế, không phải chỉ tiêu hao Linh lực, nếu như thoát lực quá nhiều, sợ sẽ trực tiếp ngất đi.

"Đắc tội."

Mục Trần quơ quơ ống tay áo, đem một nửa Cửu Long Phệ Tiên Trận từ từ tiêu tán, Kim Long đệ tử hiện tại đã là nỏ mạnh hết đà, không còn uy hiếp nữa.

Mà tới một bước này, khiêu chiến của hắn, cuối cùng là thành công rồi.

Mà lúc này Mục Trần mới hiểu được, kỳ thật Tô Khinh Ngâm hắn có tư cách đạt được Kim Long đệ tử, chỉ có điều phải trả một cái giá lớn, phải mất một ít linh trùng cường đại.

Đối với việc này Tô Khinh Ngâm hiển nhiên không nguyện ý.

Trên bầu trời, vị Kim Long đệ tử đối với Mục Trần ôm quyền, nói: "Chúc mừng các hạ đã trở thành Kim Long đệ tử Thượng Cổ Thiên Cung."

Sau khi nói xong, thân thể hắn trực tiếp tiêu tán thành quang điểm, sau đó những quang điểm kia ngưng tụ trước mặt Mục Trần, biến thành một lệnh bài cổ xưa.

Trên lệnh bài, một đầu Kim sắc Cự Long chiếm giữ, tản ra uy áp cường hãn.

Kim Long lệnh bài!

Hô!

Mục Trần nhìn qua Kim Long lệnh bài, thân thể co quắp lại, trực tiếp té xuống, hắn hiện tại cảm thấy toàn thân cơ bắp đều run rẩy, liên tiếp bố trí ra vài tòa Cửu Long Phệ Tiên Trận, đối với hắn mà nói hiển nhiên cũng là gánh nặng rất lớn.

Hơn nữa, hắn còn vì thế bỏ ra gần 300 vạn Chí Tôn Linh Dịch.

Bất quá cuối cùng có thể đổi thân phận Kim Long đệ tử, hết thảy đều đáng giá.

Lúc Mục Trần tê liệt ngã xuống, mảnh không gian này cũng chấn động, sau đó một chùm tia sáng trực tiếp cuốn Mục Trần theo một vết nứt không gian chui ra ngoài.

Mục Trần biết rõ, Đăng Long Môn thí luyện, cuối cùng cũng thành công.

Đăng Long Môn bên ngoài.

Trong thiên địa vẫn là tiếng ầm ỹ không ngừng, bất quá lúc này lại có thêm không ít cường giả không ngừng đem ánh mắt quăng hướng Đăng Long Môn, bởi vì bọn họ phát hiện, Mục Trần đi vào thời gian có chút quá lâu.

So với người khác đều lâu hơn.

Việc này làm cho nội tâm bọn hắn kinh nghi, Mục Trần đến tột cùng là gặp việc gì, sao trì hoãn lâu như vậy? Bất quá suy đoán thế nào, bọn họ đều không ngờ, Mục Trần lại đang khiêu chiến Kim Long đệ tử.

Chỉ có Tô Khinh Ngâm lông mày có chút nhăn lại, trong lòng có chút bất an.

Ông ông!

Mà lúc thế lực khắp nơi đang suy đoán, đột nhiên Đăng Long Môn yên tĩnh rốt cục có động tĩnh, chỉ thấy được vầng sáng phô thiên cái địa mãnh liệt bắn ra, ở giữa không trung biến thành một bóng người.

Thân ảnh kia, đúng là Mục Trần.

Bất quá, ánh mắt bọn hắn vừa mới quét về phía Mục Trần, đồng tử đột nhiên co rụt lại, một đạo cột sáng Kim sắc cự đại, từ trên người Mục Trần phóng lên trời, như xuyên qua Thiên Địa.

Bên ngoài cột sáng, một đầu Kim sắc Cự Long xoay quanh.

Trong thiên địa ầm ỹ lập tức an tĩnh lại, vô số cường giả khuôn mặt cứng lại, sau một hồi lâu, ánh mắt kinh hãi cùng sự khó tin bừng lên.

"Là Kim Long đệ tử? Làm sao có thể?!!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1119: Kim Long Đệ Tử Thứ Tư

Đây là một tòa cô đảo lơ lửng lưng chừng không, thạch đảo giờ đã là phế tích, không còn chút sinh khí, những dấu vết để lại chứng tỏ nơi này từng trải qua không biết bao nhiêu trận đại chiến

Chợt có tiếng bước chân rất nhỏ vang lên, sau đó có một thân ảnh từ từ xuất hiện. Lúc này nhiệt độ đột nhiên trở nên nóng rực hơn trước

Sắc trời đỏ rực, mỗi bước chân của thân ảnh đó hạ xuống là ngay cả nham thạch cũng hóa thành dung nham nóng chảy. Kình lực tàn phá quá mức kinh thế hãi tục rồi

Đạo thân ảnh đó có mái tóc đỏ rực như lửa, nhìn từ xa giống như một đoàn hỏa diễm không ngừng nhảy nhót. Hắn đứng trên đỉnh cô phong nhìn khắp phía, chợt như có cảm ứng gì hắn liền quay đầu nhìn về một hướng xa xôi, tại một nơi ngoại vi đại trận của thượng cổ thiên cung có một đạo kim sắc quang trụ phóng lên

Hắn không xa lạ đạo quang trụ này vì chính bản thân hắn cũng có

“lại có một kim long đệ tử nữa ư? Không lẽ là Tô Khinh Ngâm? Nàng cam lòng để linh trùng xuất chiến sao?” Hắn kinh ngạc cười nói, cũng không mấy chú ý sau đó giậm nhẹ một cái, ngọn cô phong liền hóa thành nham tương phun lên, mà thân ảnh của hắn đã biến mất

Cũng trong lúc đó.

ở một nơi khác trong thiên cung, trên một thạch tháp đổ nát có hai thân ảnh không ngừng giằng co, mơ hồ có ba động linh lực khủng bố tỏa ra chấn động cả không gian

Hình như là một nam một nữ

Nam tử mặc hắc bào, vóc người thon gọn, gương mặt anh tuấn sắc bén, đôi mắt có thần, gương mặt lúc nào cũng nở nụ cười ấm áp làm người khác dễ sinh hảo cảm, đã có nhiều nữ tử bị hắn dụ.

Mà hắn đang tỏ vẻ đầy thiện ý nhìn nữ tử trước mặt

Nữ tử này mặc váy dài chưa tới gối, nàng có mái tóc đen dài suôn mượt. Làn tóc bồng bềnh thả trôi trong gió. Thân thể mềm mại, eo thon lưng nhỏ mắt bồ câu, chân dài miên man. Nhìn vào cũng đủ làm biết bao nam nhân phải bỏ súng quy hàng, chỉ là trên mặt nàng lại có thêm một mạng che mặt rất ư là mỏng, không đủ để che đi dung nhan khuynh quốc khuynh thành

Nàng vừa quyến rũ lại vừa băng giá, nhưng nam tử trước mặt để ý không phải là dung nhan của nàng mà là thân phận đệ tử của nàng cũng như hắn, chính là kim long đệ tử

“cô nương xin dừng bước, tại hạ là Thánh Ma cung Già Lâu La. Chẳng hay cô nương xuất thân từ đâu? Bao nhiêu tuổi? có chồng hay chưa? Sao trước gia ta chưa từng nghe về một tiên tử vừa đẹp vừa mạnh như cô nương nhỉ” hắc bào nam tử cười ôn hòa hỏi

Trước đó hắn đã có được thân phận kim long đệ tử nhưng kỷ lục của hắn sau đó lại bị một nữ tử phá vỡ, mà nữ tử này chính là người trước mặt hắn

Vì thế làm Già Lâu La rất hiếu kỳ, muốn xem nữ tử này có thân phận gì, đồng thời cũng muốn thử xem có lôi kéo nữ tử này được không

Nhưng mà hắn đâu ngờ dù hắn có thiện ý cỡ nào thì người ta cũng không thèm để ý, nàng vẫn lạnh lùng nhìn hắn, hờ hững nói “nếu người tiếp tục theo ta chính là muốn cùng ta khai chiến”

Nghe giọng điệu của nàng hắn vẫn bất động thanh sắc, vừa định nói gì chợt động dung, ngẩng đầu nhìn về nơi phía xa chân trời, nơi đó có một đạo kim sắc quang trụ bắn lên

“lại có một kim long đệ tử nữa à? Không lẽ là Tô Khinh Ngâm hay là Hạ Vũ?” Già Lâu La mắt lóe kim quang kinh ngạc

Còn nữ tử kia thì liếc kim sắc quang trụ một cái sau đó không chút hứng thú định ly khai

“cô nương…” Già Lâu La thấy vậy liền kêu lên

Chỉ là không đợi hắn nói xong thì trong đôi mắt của nữ tử có quang mang hiện ra, nàng khẽ búng một cái có một đạo quang mang như thiểm điện bắn ra, xuyên phá hư không nhắm vào mi tâm Già Lâu La

Gặp công kích bất ngờ như vậy làm cho Già Lâu La giật mình, biết đối phương rất thần bí khó lường nên hắn không dám chậm trễ, kim quang liền động bao phủ toàn thân, lúc này thân thể hắn như hóa thành kim thân kiên cố vô cùng

Khi đạo quang mang cách mi tâm nửa thốn thì bị kim quang cản được, nhưng ba động linh lực vẫn chấn cho thân thể Già Lâu La phải run rẩy không ngừng

Hắn biến sắc, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy bóng hình tiên tử kia đã đi xa hắn quá

“thú vị thiệt” Già Lâu La cười khẽ, hắn nhìn nơi nữ tử kia biến mất đầy thâm ý. Gương mặt trầm ngâm suy tư, thân phận của nữ tử đó dĩ nhiên là bất phàm, còn trẻ đã có thực lực như vậy thì tuyệt đối không phải là thế lực tầm thường có thể bồi dưỡng được

Chỉ là không biết nữ tử này tới thiên cung làm gì, chỉ mong là sẽ không có xung đột gì với hắn, nếu không hắn cũng phải đau đầu không thôi

“Thánh Ma đại nhân đã nói cho ta trong thiên cung này ta sẽ có thể hội ngộ với kẻ cũng tu luyện đại nhật bất diệt kim thân, chỉ có diệt hắn ta mới có được phương pháp tiến hóa đại nhật bất diệt thân” Già Lâu La đứng chắp tay sau đít tự nói, gió thổi qua làm hắc bào tung bay phần phật nhưng sát ý trong mắt hắn đã phá vỡ hình tượng rồi

“hy vọng kẻ tu luyện đại nhật bất diệt kim thân kia không quá yếu a, nếu không thì chẳng có hứng thú gì cả. Kim thân của ta còn cần huyết của ngươi đấy”

Già Lâu La khẽ lắc đầu, sau đó giậm chân một cái, không gian liền chấn động thân ảnh của hắn cũng tiêu thất theo

Kim quang từ quang trụ ở đăng long môn không ngừng phóng lên như muốn xuyên thủng thương khung, bên ngoài quang trụ có hư ảnh cự long uốn lượn vẫy vùng, long khiếu vang vọng khắp thiên địa

Trong thiên địa vô số cường giả trợn mắc há mồm nhìn cảnh này, phải một lúc sau mới hồi phục tinh thần rồi sợ hãi than thở

“là kim long quang trụ phải hem?”

“làm sao được chứ, sao Mục Trần lại có được thân phận kim long đệ tử, tại sao?”

“ngay cả Tô Khinh Ngâm cũng không làm được thì một bán bộ cửu phẩm như Mục Trần sao làm được?”

“Mục Trần này là yêu nghiệt mà”

Không ngừng có thanh âm sợ hãi than thở vang lên, cường giả khắp nơi ai cũng ngơ ngác nhìn nhau, dĩ nhiên là bị một màn trước mắt hù dọa vãi ra quần rồi

Không ai ngờ một chuyện mà Tô Khinh Ngâm không làm được thì Mục Trần lại làm được

Tần Kinh Chập, Liễu Khôi, Vương Thông Hiền…những cường giả tiên phong ai cũng cứng đơ mặt, sượng ngắc nhìn, trong mắt là vẻ không thể tin

Thực lực của bọn hắn mạnh hơn Mục Trần rất rất nhiều, đặc biệt là Tần Kinh Chập hắn là cửu phẩm đỉnh phong nhưng cũng chỉ thu được kim giao đệ tử mà thôi

Bọn họ ngây ngốc nhìn không chớp mắt, sau đó cùng nhìn về Tô Khinh Ngâm. Lúc này nàng ấy trợn mắt khó tin, ngọc thủ nắm chặt, gương mặt hiện lên nét rung động khó có thể che giấu

Nàng cũng đã trải qua khảo nghiệm của đăng long môn nên nàng biết rõ khảo nghiệm kim long đệ tử khó khăn cỡ nào, ngay cả nàng cũng phải trả một ít đại giới. Chỉ là cuối cùng nàng không muốn trả giá quá đắt nên mới dừng lại, chấp nhận thân phận thanh long đệ tử

Nhưng nàng không ngờ một bán bộ cửu phẩm như Mục Trần lại siêu việt hơn nàng, lấy được thân phận kim long đệ tử chân chính

Điều này chứng tỏ trong tay Mục Trần có con bài tẩy chống lại được cường giả cửu phẩm viên mãn chân chính

“gia hỏa đáng ghét” Tô Khinh Ngâm cắn răng nói, lần này nàng nhìn lầm rồi, những tưởng trong nhóm Mục Trần chỉ có tiểu nữ kia là làm người khác kiêng kỵ thôi nhưng không ngờ bản thân Mục Trần cũng lợi hại như vậy

“quả nhiên đoạt được thân phận kim long đệ tử”

Lâm Tĩnh ngẩng đầu cười hì hì nói, bộ dáng như là không ngoài ý muốn. Dù sao Mục Trần cũng được mẫu thân nàng đánh giá rất cao, vì thế nàng tin khảo nghiệm kim long đệ tử cũng không làm khó được hắn

Cửu U gật đầu cười nói, nàng cũng không cảm thấy ngoại lệ

Sau lưng các nàng là cường giả liên minh bắc giới, mấy người đó ai cũng tái mặt nhìn nhau, bộ dạng như gặp quỷ vậy. Tuy biết Mục Trần có không ít lá bài tẩy nhưng không ngờ rằng Mục Trần thật sự lấy được thân phận kim long đệ tử

Huyền Minh chí tôn sượng cứng người, nếu Mục Trần thật sự chỉ dựa vào thực lực bản thân đoạt được thân phận kim long đệ tử thì chứng tỏ hắn che giấu quá sâu, thực lực rất rất mạnh. Tất nhiên đối với mấy kẻ yếu như bọn họ hắn cũng không hiển lộ cái gì

Ý nghĩ này làm Huyền Minh chí tôn đổ mồ hôi lạnh, lúc trước lão còn muốn tranh quyền lĩnh đội với Mục Trần, nhưng xem ra Mục Trần cũng không có tâm tư tranh với hắn. Nói cách khác là thực lực cửu phẩm đỉnh phong cũng không được Mục Trần để vào mắt

Trong thiên địa vô số ánh mắt rung động nhìn chăm chú vào quang trụ, kim sắc quang trụ tồn tại một lúc sau đó từ từ tiêu tán, cuối cùng thân ảnh Mục Trần cũng hiện ra. Kim quang ngưng tụ lại thành một kim sắc cổ lệnh bài lơ lửng trước mặt

Mục Trần nhìn qua kim long lệnh bài, sau đó khẽ cười hài lòng. Hắn nhìn khắp toàn trường, nhìn đến đâu thì mọi người đều tránh né, không ai dám cùng đối diện với hắn cả,

Trải qua một màn này tất cả đều biết được Mục Trần là kẻ giả trư ăn thịt cọp, nham hiểm lắm. Thực lực chân chính của hắn đừng nói là cửu phẩm đỉnh phong, ngay cả cửu phẩm viên mãn Mục Trần cũng đếch ngán.

Thế giới này là cường giả vi tôn, cường giả chân chính luôn được mọi người kính nể

Vì thế không ai dám khinh thường Mục Trần như trước nữa

Đối với biến hóa tâm tình của các cường giả Mục Trần cũng không quan tâm đến, hắn không lập tức thôi động kim long bài để xuyên qua

đại trận mà nhìn về Cửu U với Lâm Tĩnh , sau đó gật đầu một cái

Hai nàng thấy vậy cũng khẽ gật đầu, sau đó hóa thành hai đạo lưu quang phóng đến đăng long môn

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1120: Tiến Vào Nội Cung

Mục Trần chắp tay sau mông, bình thản nhìn Cửu U với Lâm Tĩnh tiến vào đăng long mông. Hắn vẫn bình tĩnh không quan tâm đến những ánh mắt kỳ dị nhìn mình

Vô số kẻ mắt lóe tinh quang, tuy bọn hắn hiếu kỳ việc Mục Trần làm thế nào để đoạt được kim long bài nhưng không một ai có can đảm đứng ra chất vấn, bởi vì Mục Trần giờ đã khác không phải Mục Trần như ngày xưa nữa, không còn là cường giả bán bộ cửu phẩm tầm thường

Tô Khinh Ngâm sóng mắt lưu chuyển cuối cùng dịu dàng cười nói "Mục huynh lại đột phá nữa sao? Thiệt là đáng mừng a"

Nàng hiển nhiên đã cảm giác được ba động linh lực của Mục Trần mạnh hơn trước nhiều, điều này chứng tỏ trong khảo nghiệm của đăng long môn Mục Trần đã đột phá lần nữa, trở thành cửu phẩm chí tôn chân chính

Bình thường việc trở thành cửu phẩm chí tôn chẳng hấp dẫn được Tô Khinh Ngâm đâu, nhưng nếu là Mục Trần đột phá thì lại là chuyện khác

Hơn nữa Tô Khinh Ngâm khẳng định Mục Trần không dựa vào điểm này để đánh bại kim long đệ tử đâu mà là có con bài tẩy khủng bố khác

Nghe Tô Khinh Ngâm nói, Mục Trần cũng mỉm cười gật đầu "đa tạ"

Thấy thái độ không mặn không nhạt của Mục Trần, Tô Khinh Ngâm cũng không quan tâm lắm, nàng cười híp mắt hỏi "kim long đệ tử của đăng long môn rất khó đối phó, không biết mục huynh làm cách nào thắng được vậy?"

Đám người Tần Kinh Chập với Liễu Khôi cũng vểnh tai chuột lên nghe

Mục Trần nghe nàng hỏi thì đạm mạc trả lời “chỉ là vận khí tốt hoy”

Lá bài tẩy Cửu Long phệ tiên trận trong tay hắn không thể bạo lộ được, nếu không đối thủ mà biết được thì sau này trong giao chiến đối thủ sẽ không cho hắn thời gian để bày binh bố trận rồi

“xì, lừa đảo éo tin”

Nghe Mục Trần trả lời qua loa vậy mọi người ai cũng chửi thầm, chuyện dựa vào vận khí tốt để đoạt được thân phận kim long đệ tử chỉ để gạt người ta thôi. Bất quá đối với Mục Trần trả lời như thế mọi người cũng đành ngậm bồ hòn làm ngọt thôi

Tô Khinh Ngâm cười cười, nàng cũng không hy vọng vào việc Mục Trần nói ra bài tẩy của mình. Bất quá nàng coi trọng Mục Trần không ít, một người có thể đoạt được thân phận kim long đệ tử thì cho dù dựa vào vận khí cũng phải có chỗ bất phàm

Về điểm này thì Tô Khinh Ngâm rõ nhất, nàng dù gì cũng từng giao thủ với kim long đệ tử của đăng long môn mà

Không gian yên tĩnh một chút sau đó náo nhiệt trở lại, nhân mã các nơi lần nữa vọt tới đăng long môn tiến hành khảo nghiệm, giờ đây đăng long môn bắt đầu sôi động trở lại

Còn Mục Trần thì vẫn đứng chắp tay nhìn trời nhìn đất, thần sắc bình tĩnh không chút dị động, hắn vẫn đang chờ hai người Cửu U, Lâm Tĩnh xuất hiện

Thời gian trôi qua, Mục Trần cũng có động tĩnh, hắn nhìn thấy một đạo quang hoa từ đăng long môn phóng ra, trong quang hoa là một nữ tử xinh đẹp, ngoài Cửu U thì còn ai vào đây nữa

Quang hoa ngưng tụ trước mặt Cửu U thành một đạo lệnh bài, trên lệnh bài có một hư ảnh kim sắc giao long hiện ra

Chính là kim giao lệnh bài

Lúc này vô số thanh âm kinh ngạc vang lên, chúng cường giả kinh dị nhìn Cửu U. Dù sao nàng cũng mới là cửu phẩm chí tôn thôi mà kim giao lệnh bài chỉ có mỗi Tần Kinh Chập là đoạt được còn đám Liễu Khôi cũng chỉ thu được bạch giao lệnh bài

Dựa vào đó thì có thể nói chiến lực của Cửu U đã vượt qua Liễu Khôi, Vương Thông Hiền rồi, mà mấy kẻ đó trên cường giả bảng lại có xếp hạng không thấp

Mục Trần thấy vậy âm thầm gật đầu nhưng cũng không quá kinh ngạc, Cửu U có được truyền thừa bất tử điểu đồng thời được bất tử thú tôn chỉ điểm nên dĩ nhiên nàng sẽ có một ít bài tẩy cường đại rồi, vì thế chuyện nàng đoạt được kim giao lệnh bài cũng không ngoài ý muốn

“không biết Lâm Tĩnh thế nào nhỉ?” Mục Trần hứng trí nhìn đăng long môn, Lâm Tĩnh rất thần bí ngay cả Mục Trần cũng đoán không ra sâu cạn của nàng. Nàng thân mang vô số dị bảo, ngay cả băng linh ngẫu cửu phẩm viên mãn nàng cũng tùy tiện móc ra được. Tuy không phải là Lâm Tinh tự mình xuất thủ nhưng Mục Trần không tin đường đường là Võ Tổ chi nữ, là tiểu công chúa Võ Cảnh mà lại thua hắn được

Mục Trần đợi cũng không lâu lắm ước chừng đủ uống hết một vòng rượu thì đăng long môn chợt có một đạo kim sắc quang trụ phóng lên, bên ngoài quang trụ có hư ảnh kim long đang vùng vẫy rít gào, long ngâm chấn động hư không

Lại là kim long quang trụ

Lúc này chúng cường giả đã chết sững, ai cũng trợn mắt há mồm nhìn cảnh này, biểu cảm thiệt là đặc cmn sắc vô cùng. Dĩ nhiên bọn hắn

không ngờ Mục Trần vừa đạt được kim long bài thì ngắn ngủi sau lại có thêm một người đạt được kim long bài trở thành kim long đệ tử

Lẽ nào độ khó khảo nghiệm của đăng long môn đã yếu bớt rồi?

Lúc này mọi người thầm nghĩ như vậy, chỉ là vừa thoáng lên đã bị dập tắt ngay. Dù gì cũng đã có không ít cường giả cực mạnh tiến vào đăng long môn nhưng dựa vào kết quả bọn họ đạt được cũng biết khảo nghiệm khó cỡ nào rồi

Các Thế lực chằm chằm nhìn vào kim long quang trụ, sau đó quang mang ngưng tụ từ từ hiện ra một thân ảnh tiểu nữ hài xinh lung linh, chính là Lâm Tĩnh chứ còn ai nữa

“là nàng..!”

Lúc này vô số cường giả con ngươi co rút lại, lòng đầy rung động. Dù lúc trước đã thấy Lâm Tĩnh triệu hồi băng linh ngẫu đấu lại Tô Khinh Ngâm nên bọn họ cho rằng nàng chỉ là không đơn giản thôi chứ không ngờ Lâm Tĩnh lại đoạt được thân phận kim long đệ tử

Như vậy thì tổ đội của Mục Trần ba người đã có hai người đoạt được kim long bài, một người kim giao bài, một thành tích quá ư là khủng khiếp. Vì thế các thế lực khắp nơi đang đỏ mắt muốn lôi kéo

Giờ đây các thế lực tiến vào thiên cung nhiều không kể xiết, hơn nữa lại có danh khí không nhỏ. Nhưng nhân mã của họ lại không thể địch lại được ba người Mục Trần

Tô Khinh Ngâm thấy cảnh này liền biến sắc, ánh mắt đầy kiêng kị nhìn về tổ đội của Mục Trần. Nếu một chơi một nàng cũng đếch sợ bố con thằng nào nhưng nếu đối phương chơi hội đồng nguyên đội thì nàng cũng đành chạy thôi

“lợi hại quá”

Mục Trần giơ ngón cái hướng Lâm Tĩnh cười

Lâm Tĩnh có chút ý vị nhìn đăng long môn nói

“ không tệ lắm, ngay cả băng linh ngẫu của ta cũng không giải quyết được tên kia nên ta đành phải xuất thủ diệt nó”

Mục Trần biết tên kia chính là kim long đệ tử của đăng long môn, dựa theo suy đoán dù Lâm Tĩnh triệu hồi băng linh ngẫu có thực lực cửu phẩm viên mãn cũng gặp khó khăn nên cuối cùng nàng đành tự mình xuất chiêu

Bởi thế một khi nàng đã ra tay thì chiến lực tuyệt đối có thể so với cửu phẩm viên mãn chứ không phải đùa

Tiểu công chúa Võ Cảnh quả nhiên thâm tàng bất lộ

Cửu U, Lâm Tĩnh sau khi vượt qua trắc thí liền quay về bên cạnh Mục Trần, lúc này cường giả liên minh bắc giới cũng đã hoàn thành trắc thí bất quá thành tích của bọn họ không khác nhau mấy. Về phần Huyền Minh chí tôn cũng chỉ miễn cưỡng thu được thân phận bạch giao đệ tử, kém xa với đội của Mục Trần

“nếu tất cả đã có thân phận lệnh bài thì đi thôi” Mục Trần thấy vậy liền nói

Trải qua chuyện đoạt được kim long bài nên cường giả liên minh bắc giới cũng không có bất kỳ dị nghị nào với Mục Trần, thậm chí cả Huyền Minh chí tôn cũng thu liễm ngạo khí, trở nên khách khí hơn

Vì thế nghe Mục Trần nói bọn họ cũng gật đầu đáp ứng

Mục Trần thấy vậy liền nhìn về Cửu U, Lâm Tĩnh khẽ gật đầu sau đó quay qua ôm quyền với Tô Khinh Ngâm, vươn tay nắm lấy kim long bài trước mặt. Nhất thời kim long bài phát ra kim quang bao phủ Mục Trần, sau đó trực tiếp xuyên qua linh trận khổng lồ tiến vào nội cung

Sau đó đám người Cửu U, Lâm Tĩnh cũng nhanh chóng đuổi theo

Đoàn người dưới vô số ánh mắt cảm thán liền nhanh chóng biến mất

Đám người Tần Kinh Chập, Liễu Khôi thở dài một hơi, bọn hắn biết qua lần này thì tên của ba người đội Mục Trần sẽ vang danh cả Thiên la đại lục, khắc vào sử sách

Thực lực của Mục Trần với Lâm Tĩnh cũng đủ để chiến một trận với mấy kẻ biến thái như Tô Khinh Ngâm, Hạ Vũ, Già Lâu La…rồi

Lúc này nội đấu e rằng sẽ kịch liệt hơn bao giờ hết

Mỹ mâu của Tô Khinh Ngâm nhìn thân ảnh của Mục Trần biến mất hồi lâu sau mới thôi, nàng lẩm bẩm “Mục Trần, ngươi thiệt thú vị a. Chúng ta sẽ còn gặp lại, lúc đó để ta lĩnh giáo ngươi một chút xem ngươi có bản lĩnh gì mà đoạt được thân phận kim long đệ tử đây”

Nói xong nàng cũng không còn hứng thú ở lại nữa, giậm chân một cái linh trùng dưới chân nàng khẽ kêu lên. Sau đó thanh long bài phát ra thanh quang bao phủ nàng xuyên qua đại trận biến mất

Theo chân những nhân vật cấp cao tiến vào nội cung thì các cường giả khắp nơi cũng nhanh chóng tiến vào đăng long môn khảo nghiệm, sau khi có được lệnh bài thân phận liền cấp tốc đi vào nội cung

Chỉ khi nào tiến vào nội cung mới chân chính vào thượng cổ thiên cung, nếu có cơ duyên bọn họ sẽ là ngư vượt long môn, có thể đuổi kịp những thiên tài yêu nghiệt này, vang danh đại lục

Ai cũng nghĩ thế nên nhất thời có vô số lưu quang xuyên qua linh trận cùng tiến vào thiên cung

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1121: Cửu Phủ

Được kim quang bao phủ xuyên qua linh trận Mục Trần cảm giác được không gian xung quanh chấn động kịch liệt, sau đó có quang mang chói mắt phát ra làm Mục Trần phải nhắm nghiền đôi mắt. Khi mở mắt ra lần nữa thì khung cảnh đã đổi khác, không còn như trước

Lúc này Mục Trần đang lăng không mà đứng, nhìn ngó dò xét xung quanh. Không gian nơi này vẫn là một mảnh cổ địa nhưng lại nhiều hơn một ít sinh khí so với ngoại vi thiên cung

Chỗ này núi non trùng điệp liên miên bất tận, dù đã hoang phế vạn năm nhưng vẫn tràn đầy thiên địa linh lực. Do đó có thể thấy được ngày xưa chỗ này là một bảo địa tu luyện hấp dẫn cỡ nào

Nhìn về nơi cuối phía xa có thể thấy rất nhiều tòa cổ điện như ẩn như hiện, nơi đó còn có thác nước không ngừng đổ xuống, thanh âm quanh quẩn mãi không tan

Đặc biệt là trên không lại có vô số thạch đảo huyền phù, theo dấu tích để lại thì mấy nơi này đã từng phồn thịnh biết bao

Mục Trần nhìn khắp nơi không nhịn được mà cảm thán. Đại La thiên vực so với địa phương này xem ra còn thua kém nhiều

“nơi này là thượng cổ thiên cung chân chính ư?” phía sau có thanh âm tò mò của Lâm Tĩnh vang lên, nàng cũng nhìn xung quanh đánh giá nơi đây. Đối với với cổ địa bao la này, dù nàng là tiểu công chúa võ cảnh cũng phải đánh giá mà khen ngợi

Mục Trần gật đầu, sau khi quan sát chung quanh hắn có thể cảm giác được trong thiên địa này liên tiếp có linh lực ba động, tất cả đều là những kẻ đến đây để tầm bảo như hắn

Không gian vắng lặng phủ bụi hàng vạn năm giờ trở nên náo nhiệt trở lại

Những cường giả xông vào thiên cung này giống như là thành cường đạo vậy, ai cũng hận không thể vét máng hết mọi trân tài địa bảo về làm của riêng. Người ngu cũng biết thiên cung từng là siêu cấp thế lực xưng bá Đại La thiên vực thì nội tình sẽ khủng bố cỡ nào. Chỉ cần được một ít cơ duyên thì sẽ thành cá chép hóa rồng, tha hồ vùng vẫy, lưu danh Thiên La đại lục

Mục Trần quay lại nhìn những cường giả của liên minh bắc giới, lúc này bọn họ đang chảy nước miếng mà nhìn, hai mắt sáng rực như đèn pha. Bộ dáng như hận không thể ra tay cướp đoạt ngay lập tức vậy

“chư vị nếu muốn tự mình tầm bảo thì có thể rời đi, nếu gặp nguy hiểm thì nhớ viện trợ lẫn nhau”

Mục Trần thấy bộ dáng bọn họ như thế liền phì cười, tuy mang danh là liên minh nhưng không đoàn kết tuyệt đối, do đó cũng không nhất thiết phải chế định họ theo mình mãi được. Nếu không sẽ làm lòng người nguội lanhh, hơn nữa khi gặp bảo bối sẽ khó bề phân chia

Vì thế không bằng chia ra cùng tầm bảo, chỉ cần giữ liên lạc là được

Những cường giả đã mong chờ điều này từ lâu nên khi nghe Mục Trần nói vậy ai cũng mừng rỡ, rối rít gật đầu biểu thị đồng tình

Mục Trần cười cười, sau đó nhắc nhở “trong thiên cung tuy không thiếu thiên tài địa bảo nhưng linh lực ở đây vẫn được bảo tồn, thậm chí có nơi còn có ba động linh linh. Do đó tầm bảo cũng phải cẩn thận, chớ ham tài mà thân hãm linh trận phải bỏ mạng lại”

Mọi người nghe Mục Trần nhắc nhở ai cũng cảm kích gật đầu, sau đó không đợi nói tiếp liền nhanh chóng hóa thành lưu quang nhắm vào bên trong thiên cung phóng đi

“không có mấy thứ trói buộc này cũng thuận lợi hơn một chút” Cửu U nhìn bọn họ ly khai mới chu môi mọng mà nói. Trong đám cường giả liên minh trừ Huyền Minh chí tôn có thực lực tương đối còn những kẻ khác nếu gặp cường địch thì cũng chả làm ăn được gì, trái lại còn trở thành gánh nặng. Bất quá cũng phải mang bọn họ vào đây thôi, dù sao chống lưng của họ là những địa chí tôn của bắc giới, mà liên minh vẫn cần những địa chí tôn này áp trận. Nếu không thì Đại La thiên vực không đủ lực để chấn nhiếp mấy thế lực khác của Thiên La đại lục đâu

Mục Trần mỉm cười, hắn có thiện ý cho bọn họ từ tầm bảo tìm cơ duyên cũng là vì ý này. Đồng đội với hắn chỉ cần hai người bên cạnh này là đủ rồi

“giờ chúng ta làm gì?” Lâm Tĩnh hăng hái hỏi, bộ dáng của nàng như là chuẩn bị làm một vố lớn vậy

Mục Trần trầm ngâm một chút rồi nói “Thượng cổ thiên cung quá rộng lớn, hơn nữa đột nhiên biến mất cũng là chuyện quá quỷ dị nên chúng ta phải cẩn thận mới được”

“mặt khác theo ta suy đoán thì tầng thứ nhất của thiên cung là địa phương có Cửu Phủ, mà trong Cửu Phủ có một mục tiêu quan trọng trong chuyến đi này, chính là Thiên Trì”

Trong thiên cung, dưới Thiên Đế là Cửu Phủ Ngũ Điện, mà Cửu Phủ hắn là ở chỗ này

Nghe nhắc đến hai từ Thiên Trì thì hai mắt Lâm Tĩnh sáng rực, nàng nói “không biết thiên trì giờ đây còn thần diệu như trước hay không nữa?”

“ồ, ngươi cũng biết à?” Mục Trần kinh ngạc, sau đó nghĩ lại thì thấy bình thường. lấy thân phận của phụ thân Lâm Tĩnh thì bí tân của thiên cung chẳng là gì cả

Lâm Tĩnh vân vê cằm nói “ta từng nghe phụ thân nói qua, thượng cổ thiên cung có thể được xưng là bá chủ Thiên la đại lục thì ngoài nguyên nhân chủ yếu là thực lực của Thiên Đế rất mạnh còn có nguyên nhân khác là do Thiên Trì. Thời đó vô số thiên tài muốn tiến vào thiên cung chủ yếu là muốn được thiên trì tẩy lễ thôi”

“truyền thuyết đồn rằng trải qua Thiên Trì tẩy lễ là được thoát thai hoán cốt, đồng thời có thể áp súc linh lực bản thân, ngay cả chí tôn pháp thân trải qua tẩy lễ cũng được đề thăng lên rất nhiều”

“nghe đồn từng có cửu phẩm viên mãn đang tiếp nhận tẩy lễ thì trực tiếp đột phá lên địa chí tôn luôn”

Cửu U nghe vậy thì động dung, nàng đã tiếp cận đến cấp bậc địa chí tôn nên biết được đột phá bình chướng đó quả thật rất khó khăn. Vô số cửu phẩm chí tôn viên mãn cả đời không cách nào đột phá được tầng bình chướng đó, bởi vậy mới thấy gian nan vất vả cỡ nào

Có thể lời của Lâm Tĩnh có chút khoa trương nhưng cũng để biết Thiên Trì rất thần diệu rồi

Mục Trần mìm cười nói “bất quá không phải ai cũng được Thiên Trì tẩy lễ, theo quy củ thì chỉ khi được Cửu Phủ công nhận, có được tín vật mới có thể tiến vào Thiên Trì”

“Tuy hiện tại thiên cung đã trải qua đại biến cố nhưng quy củ này vẫn có thể còn bảo lưu đến bây giờ, như đăng long môn vậy. Vì thế chúng ta phải tìm ra Cửu Phủ đã, sau đó mới xem có thể lấy được Cửu Phủ tín vật hay không”

Cửu U nghe vậy liền gật đầu, hôm nay có rất nhiều cường giả tiến vào đây, nên bọn họ nếu muốn vào Thiên Trì thì phải nhanh chóng xuất

thủ mới được

Đây cũng là ý của Mục Trần, nên hắn không dông dài nữa, vung tay lên nói “đi thôi, chúng ta phải nhanh lên”

Nói xong Mục Trần nhìn thiên địa bao la xung quanh, sau đó hóa thành một đạo lư quang hướng về một tòa thạch đảo phóng đi

ở phía sau, Cửu U với Lâm Tĩnh cũng nhanh chóng đuổi theo, bắt đầu hành trình tầm bảo trong thiên cung mênh mông này

Tổ đội Mục Trần đến tòa thạch đảo đẩu tiên không có bất cứ thu hoạch nào, trên thạch đảo toàn là phế tích, thỉnh thoảng tìm được một ít linh vật nhưng linh lực trên đó cũng đã ảm đảm hết, cuối cùng cũng thành phấn mạt

Bất quá theo hoàn cảnh trên thạch đảo, Mục Trần cũng suy đoán được trước đó chỗ này từng bộc phát đại chiến kinh thiên động địa

Lần đầu tầm bảo không được gì nhưng tổ đội Mục Trần cũng không chán nản mà không ngừng tiến về trước dò xét

Mà trong lúc dò xét tìm kiếm thì một sự tình làm Mục Trần nhức đầu không thôi, đó là Mục Trần phát hiện có rất nhiều thạch đảo có bố trí linh trận thủ hộ, tuy linh trận không mạnh nhưng có thể che khuất tầm nhìn vì thế nếu không phá trận thì không cách nào biết được thạch đảo này có quy mô ra sao

Mà hiện tại có ít nhất cũng ngàn vạn thạch đảo, nếu tìm từng cái thì tốn không biết bao nhiêu năm tháng mới tìm được Cửu Phủ đây?

Đối với tình huống này ba người Mục Trần cũng có chút bất đắc dĩ, chỉ có thể cường bạo phá trận xét từng thạch đảo thôi, cũng may là không lâu sau trên một thạch đảo tầm thường đã tìm được một ít thu hoạch

Mục Trần tìm thấy trên hai bộ hài cốt một cái ngọc giản, trong đó ghi lại không phải cái thế thần công gì mà là một địa đồ thôi

Nhưng trong mắt ba người Mục Trần thì địa đồ này chính là chí bảo

Bởi vì trên địa đồ có ghi rõ từng khu vực của thiên cung, mà trong đó có chỉ dẫn đến chỗ của Cửu Phủ, thậm chí có nơi tọa lạc của Ngũ Điện luôn

Có địa đồ này tổ đội Mục Trần càng đỡ tốn sức hơn, trực tiếp phi hành qua vô số thạch đảo mà hướng đến nơi tọa lạc của Cửu Phủ

“Mục Trần, ngươi thiệt hay quá đi” Lâm Tĩnh hoan hô, lúc trước không tìm được gì trên mấy thạch đảo đã làm nàng buồn bực

Mục Trần cười cười, sau đó liếc nhìn địa đồ một chút rồi ngẩng đầu hướng về phía tây bắc, nói “theo chỉ dẫn thì Phong phủ, một trong Cửu Phủ ở hướng đó, chúng ta qua đó tìm xem”

Phong phủ là một trong Cửu Phủ, phủ chủ là một vị hạ vị địa chí tôn. Do đó nơi đó tất sẽ có bảo bối

"Đi!"

Mục Trần nóng lòng nên không chút do dự hóa thành lưu quang nhắm vào phương hướng Phong phủ phóng đi

Có địa đồ chỉ dẫn nên khoảng vài chục phút bọn họ đã đến nơi, đó là một thạch đảo bề ngoài nhìn có vẻ tầm thường

Nhưng không một ai nghĩ rằng nơi này chính là Phong phủ, một trong Cửu Phủ

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1122: Phá Trận Tiến Vào

“ồ, đây là Phong phủ, một trong Cửu Phủ à?” Cửu U với Lâm Tĩnh nhìn thạch đảo rất là bình thường này mà nghi ngờ hỏi

Trong thiên cung, danh hào Cửu Phủ đại biểu cho thân phận rất cao quý, phủ chủ chỉ đứng sau năm vị điện chủ mà thôi. Nếu đặt vào Thiên La đại lục thì cũng là một phương thế lực cự phách chứ sao lại bình thường thế này

“địa đồ ghi thế mà” Mục Trần nhún nhún vai, sau đó tiến lại gần thạch đảo. Thủ chỉ co lại xuất ra một đạo linh lực đánh vào thạch đảo, nhưng khi đạo linh lực bắn đến phạm vi trăm trượng gần thạch đảo thì thấy hư không chấn động, giống như có một bình chướng phòng hộ, trực tiếp chấn tan đạo linh lực công kích của Mục Trần

Mục Trần tiếp tục lại gần, thủ chưởng áp vào linh trận bình phong, hai mắt nhắm hờ thăm dò. Chỗ thủ chưởng áp vào dùng mắt thường có thể thấy được gợn sóng linh lực tỏa ra, tạo thành từng tầng phòng hộ cho thạch đảo

Mục Trần cảm nhận một lúc sau mới mở mắt ra, hướng về Cửu U với Lâm Tĩnh cười nói “linh trận thủ hộ này có chút khó xơi, bất quá trải qua tuế nguyệt nên có không ít sơ hở, nếu không với thực lực của chúng ta cũng chưa chắc xông vào được đâu”

Nói xong Mục Trần vỗ nhẹ một cái, nhất thời linh lực bình phong bị chấn khai ra một thông đạo cỡ một trượng

“có một linh trận sư đi chung thiệt là tiện á nha” Lâm Tĩnh thấy Mục Trần nhẹ nhàng phá trận thì cười khẽ. Nếu đổi lại các nàng cũng chỉ đành mạnh mẽ phá trận chứ khộng nhẹ nhàng như Mục Trần, như vậy sẽ tốn nhiều thời gian

“Mời”

Mục Trần mỉm cười, làm thủ thế mời. Cửu U với Lâm Tĩnh hai nàng thấy vậy liền nở nụ cười mê người, sau đó cất bước vào thông đạo đó. Tiếp theo, Mục Trần cũng nhanh chóng bước vào

Bước qua thông đạo, đập vào mắt họ là từng tầng mê vụ dày đặc đang từ từ tan ra, sau đó cảnh tượng hiện ra làm bọn họ đại kinh thất sắc

Trước mặt họ không phải là thạch đảo bình thường nữa mà là một cự đảo to mấy vạn trượng, trên đó có vô số cung điện đài các, từng thạch thảo mọc lên san sát. Ở trung tâm có một thanh sắc đại điện, bốn phía quanh đại điện có cuồng phong không ngừng ngưng tụ, không gian xung quanh như bị xoắn khúc

“đây mới thực là Phong phủ” Mục Trần nhìn cự đảo này liền thở phào nhẹ nhõm, xem ra địa đồ chỉ dẫn không sai, thạch đảo bình thường này chính là Phong phủ

Ba người liếc nhìn nhau, sau đó cẩn thận phi hành về thạch đào, cả ba cùng lăng không mà quan sát cả cự đảo này

Quang cảnh phía trước làm cho nhóm người Mục Trần bất ngờ. Khác với những thạch đảo khác, ở đây không có phế tích nào, những tòa cổ điện kia phảng phất như không có bất kỳ thay đổi biến hóa nào sau cả vạn năm

Nhìn kỹ thì Mục Trần phát ra một vài manh mối

Mục Trần đã phát hiện ra nhiều hài cốt, dĩ nhiên hài cốt này đều là cường giả Phong phủ. Bọn họ khi chết vẫn duy trì tư thế ngửa đầu nhìn

trời xanh, trên gương mặt vẫn còn lưu lại vẻ sợ hãi kinh hoàng

Bọn họ giống như bị diệt sát trong nháy mắt vì thế mọi biểu hiện vẫn còn lưu lại trên mặt

Mục Trần cũng ngẩng đầu nhìn linh trận bình phong, ở phía xa có thể thấy được một vết tích lưu lại trên đó. Dấu vết tuy có vẻ cạn nhưng vẫn có thể cảm giác được sự khủng khiếp của cường giả vực ngoại đột ngột hàng lâm xâm chiếm

Hẳn là có một nhân vật khủng bố của vực ngoại tộc cùng hàng lâm nên dưới tà khí của kẻ đó đã trực tiếp hủy diệt toàn bộ chúng sinh trong Phong phủ

“có người đồn rằng năm xưa lúc vực ngoại tộc xâm lấn Thiên La đại lục, còn có một vị Ma đế, hơn nữa kẻ này có địa vị không thấp ở vực ngoại tộc. Xem dáng vẻ của những hài cốt này có lẽ bọn họ bị vị Ma đế đó hủy diệt” Lâm TĨnh nhẹ giọng nói

Mục Trần khẽ gật đầu. Thiên cung chính là địa bàn của Thiên đế, ở thời viễn cổ bản thân Thiên đế cũng là một trong Cửu đế, là một cường giả đỉnh phong, là trụ cột vững chắc của Đại Thiên thế giới. Do đó muốn tấn công Thiên La đại lục nếu vực ngoại tộc không phái nhân vật cấp Ma đế thì không cách nào tấn công được

“qua trận chiến năm đó Thiên đế đã biến mất, thiên cung bị diệt, xem ra là vực ngoại tộc đã giành thắng lợi rồi” Cửu U cảm thán nói

“có vẻ như vị Ma đế đó không phải dạng vừa đâu” Lâm Tĩnh nghiêm túc nói. “ta từng nghe phụ thân nói qua, trong số các Ma đế của vực ngoại tộc thì vị Ma đế này là một trong số vài cường giả đứng đầu. Cũng may là sau trận chiến năm đó thì hắn cũng đã biến mất cùng với Thiên đế, có lẽ đã đồng quy vu tận rồi. Nếu không sau khi quyết chiến cùng vực ngoại tộc thì Đại Thiên thế giới cũng phải trả giá đắt đấy”

Lâm Tĩnh cũng không muốn nhắc lại chuyện năm xưa nên không nói thêm chuyện đó. Nàng đảo mắt một cái rồi nói “Phong phủ có lẽ đã bị quét sạch, phủ chủ đã vẫn lạc thì việc chúng ta đoạt tín vật chắc không khó. Chỉ là giang hồ đồn rằng tà khí vực ngoại tộc rất bá đạo, có thể xâm thực thần trí sau đó biến người ta thành tà nhân. Hic, chúng ta nên cầu nguyện vị phủ chủ này không bị ma hóa đi..”

“hy vọng đừng xui xẻo vậy chứ”|

Mục Trần bĩu môi, phủ chủ dù gì cũng là cường giả hạ vị địa chí tôn, dù qua vạn năm tuế nguyệt cũng không thể khinh thường được. Một khi đụng phải là rắc rối to

“trực tiếp vào chủ điện thôi, chỗ đó chắc là chủ phủ” Mục Trần nhìn về trung tâm cự đảo, nơi đó có một thanh sắc đại điện sừng sững giữa thiên địa. Đoán không lầm thì chỗ đó chính là chủ phủ, nếu muốn tìm tín vật của phủ chủ thì nơi đó có xác suất cao nhất

Cửu U với Lâm Tĩnh khẽ nhăn trán một chút, cũng không dị nghị gì

Mục Trần dẫn đầu phóng đi, chỉ là bộ pháp có chỗ kỳ dị, lúc nhanh lúc chậm, có lúc như tận lực tránh xa một khu vực nào đó. Do Mục Trần từ đầu đã nhận ra một chút ba động hỗn loạn của linh trận, nếu lỡ bước sa chân vào đó sẽ kích hoạt linh trận phòng hộ, kéo theo một ít phiền phức

Tránh né kiểu này làm tốc độ ba người chậm lại, nên tầm mười phút bọn họ mới tiếp cận được ngoại vi chủ điện, nơi có phong bạo đang điên cuồng ngưng tụ

“đây là một linh trận cấp tông sư”

Mục Trần nhìn đại điện, chính xác hơn là nhìn ngắm những phong bạo bao phủ chung quanh. Đúng ra những phong bạo này là linh trận biến thành

Mục Trần phỏng chừng cuồng phong đại trận này chính là linh trận cấp tông sư

Cửu U cùng Lâm Tĩnh nghe vậy thì hơi biến sắc, quả không hổ là thiên cung. Chỉ là linh trận ngoại vi chủ điện thôi mà đã đạt cấp tông sư rồi

“phá trận được hok?” Cửu U hỏi

Linh trận cấp bậc này lấy thực lực của bọn họ không thể cường hành phá trận được. Vì thế đành dựa vào trình độ linh trận sư của Mục Trần thôi

Mục Trần chăm chú nhìn đại trận, trầm ngâm chốc lát rồi nói “phá thì không thể, dù qua vạn năm nhưng dù gì cũng là một linh trận cấp tông sư chân chính. Nhưng không sao, ta có thể thử suy diễn biến hóa tìm sơ hở, nếu tìm được thì có thể tiến vào còn không được cũng đành bỏ cuộc thôi”

câu nói sau cùng thể hiện quyết ý rồi, dù sao bọn họ cũng không thể cường hoành phá trận được nếu không sẽ phải trả giá đắt. đã vậy thì dành thời gian tìm Bát phủ còn lại

“hộ pháp giúp ta”

Mục Trần nói với hai người, sau đó ngồi xuống. Thủ chỉ vung lên, từng đạo linh ấn ngưng tụ rồi bắn ra ngoài

Những linh ấn bắn đến phạm vi trăm trượng quanh chủ điện thì bắt đầu dung nhập vào hư không, mơ hồ có ba động tỏa ra

Cửu u với Lâm Tĩnh thấy vậy liền lùi lại, sau đó ngọc thủ vung lên triệu hồi băng linh ngẫu. Ba người tạo thành một vòng tròn bảo vệ Mục Trần ở giữa

Được các nàng thủ hộ, Mục Trần an tâm đẩy nhanh tốc độ, linh ấn cuồn cuộn không ngừng dung nhập vào hư không

Tuy động tác rất nhanh nhưng vẫn gây ra một ít động tĩnh, cuồng phong thủ hộ chủ điện như bị kích hoạt bắt đầu cuồng nộ, mơ hồ có thanh âm lôi minh truyền ra

cảm giác áp lực cực kỳ tỏa ra làm Cửu U với Lâm Tĩnh phải ngưng trọng, nếu đại trận trực tiếp công kích bọn họ thì e rằng các nàng phải khốn đốn một trận rồi

Cũng may là cuồng phong không cuốn tới các nàng, mà sau khi cuộn trào một lúc đã bình lặng lại

Lúc này các nàng thấy Mục Trần từ từ mở mắt ra, sắc mặt nghiêm túc hẳn lên. Sau đó Mục Trần cắn ngón tay một cái, vẽ một vòng ở hư không trước mặt

Chợt có một đạo huyết tuyến hiện ra, trong đó ẩn chứa vô số linh ấn. Sau đó chuyện tình làm hai nàng trợn mắt là quang tráo bên ngoài chủ điện bị tách ra thành một thông đạo khoảng một trượng

“đi”

Mục Trần quát khẽ một tiếng, sau đó dẫn đầu nhanh chóng phóng vào thông đạo. Cửu U với Lâm Tĩnh cũng vội vàng theo sau

Sau khi ba người tiến vào thì thông đạo từ từ khép lại, cuối cùng trở lại như ban đầu

Chỉ là bọn họ tiến vào không bao lâu thì không gian phía sau bỗng chấn động, có một bàn chân được dung nham bao phủ từ hư không bước ra

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1123: Phong Phủ Chi Chủ

Tổ đội Mục TRần vừa bước qua đại điện thì có quang mang lóe lên ngăn cản tầm mắt, sau khi ngưng thần nhìn lại đã thấy một đại cổ điện ngay trước mặt

Đại điện có rất nhiều thanh sắc thạch trụ khắc phong trận chống đỡ, giữa điện là một u đàm, trong đó có thủy liên sinh trưởng. Lúc này từng tầng thanh vụ xuất hiện bao phủ cả cổ điện

Sau khi lỡ hít phải một ít thanh vụ thì cả ba người Mục Trần chợt động dung, vì bọn họ phát hiện ra trong thanh vụ ẩn chứa linh lực rất tinh thuần

“đó là trì đàm thủy” Hai mắt Mục Trần sáng rực nhìn vào u đàm, miệng không ngừng chảy nước dãi

“là chí tôn linh dịch ngưng tụ lại thành thủy đàm” Cửu U cũng kinh ngạc không kém vì đại thủ bút của phong chủ, muốn ngưng tụ chí tôn linh dịch thành thủy đàm thì ít nhất cũng cần mấy vạn ức mới đủ

Tuy u đàm giờ đã gần như cạn rồi nhưng nếu tinh luyện thành chí tôn linh dịch thì cũng không ít hơn năm nghìn vạn đâu. Đối với Đại La thiên vực là một con số không hề nhỏ

“quả không hổ là một trong cửu phủ, thiệt là tài đại khí thô mà” Mục Trần cảm thán, tuy nhiên hắn lại không vội vàng vơ vét mấy chí tôn linh dịch này mà quan sát toàn thể đại điện

Ánh mắt đảo khắp đại điện chợt ngưng lại ở một nơi sâu trong đại điện, chỗ đó có hai thạch trụ rất lớn, trên đỉnh trụ có hai đoàn quang

mang rực rỡ, trong quang mang lại có hai vật phẩm

Một vật là thanh sắc vũ phiến, cái còn lại là thanh sắc ngọc quyển

Ánh mắt Mục Trần nhìn về thanh sắc vũ phiến chợt trợn trừng “ố kìa, là một thánh vật à?”

Tuy vũ phiến không có dị động nhưng Mục Trần vẫn cảm giác được ba động đáng sợ, ba động này không thuộc phạm trù chuẩn thánh vật rồi

Vì thế vũ phiến này chắc chắn là một thánh vật chân cmn chính

Mà thanh sắc ngọc quyển kia tất nhiên sẽ không phải là phàm vật, mà là cùng một đẳng cấp với vũ phiến

“thượng cổ thiên cung quả danh bất hư truyền” Cửu U tán thán, phong phủ chi chủ sinh tiền cũng chỉ là hạ vị địa chí tôn thôi nhưng lại có thánh vật chân chính. Chỉ một điểm này cũng làm cho các thế lực đứng đầu ở Bắc giới phải thèm thuồng, dù gì ngay cả Mạn Đà La nhờ có Mục Trần mới có được một kiện thánh vật do tứ điện chủ lưu lại

“xem ra lần này thu hoạch không nhỏ rồi hihi” Lâm Tĩnh cười tủm tủm nói

“đồ tốt cũng không dễ lấy vậy đâu” Mục Trần lắc đầu, sau đó chỉ về hướng u đàm. Chỗ đó có vô số bậc thang hướng lên trên, mà ở hai bên lại đạt nhiều tọa vị, trên mỗi tọa vị có người trên đó

Trên y bào của bọn họ khắc các văn lộ khác nhau, có người là thanh giao, người là kim giao, thậm chí còn có hai người có bạch long và một người có thanh long

Dĩ nhiên bọn họ là cường giả của phong phủ, trong đó cấp cao nhất là một thanh long đệ tử. Theo thứ bậc thì cũng có địa vị không thấp trong phong phủ này

Thân thể của bọn họ được bảo tồn tốt hơn nhiều những hài cốt bên ngoài, ngay cả huyết nhục cũng còn bảo lưu lại. Chỉ là đọng lại trên gương mặt là vẻ sợ hãi cực kỳ

Có lẽ ngày trước lúc vực ngoại tộc tập kích, tà khí tràn vào bọn họ cũng có phát giác nhưng chưa kịp làm gì thì tà khí đã cướp mất sinh cơ của bọn họ rồi

“chỉ là người chết thôi mà” Lâm Tĩnh không thèm để ý, nàng vung tay một cái liền xuất ra một đạo linh lực hóa thành cuồng phong quét qua

Quét tới đâu những thân ảnh đó nháy mắt hóa thành phấn mạt tiêu tán trong thiên địa

Ngắn ngủi vài hơi thở đại điện đã trở nên trống vắng

Chỉ là cả ba người đội Mục Trần lại trở nên ngưng trọng hẳn, bọn họ nhìn thấy trên thạch tọa ở nơi bậc thang cuối cùng có một đạo nhân ảnh đứng đó từ bao giờ

Thân ảnh là một trung niên nam tử khoác thanh bào, chứ không phải soái ca ngày nay. Diện mạo uy nghiêm, mơ hồ có ba động cường đại phát ra từ thân ảnh đó

Mục Trần nghiêm túc đánh giá trung niên nam tử, trong lòng không nhịn được mà sợ hãi. Một nam tử có khí thế uy vũ này thì thân phận không cần nói cũng biết, thạch tọa của hắn chính là vị trí phủ chủ của Phong phủ này

Đại điện hoàn toàn yên tĩnh, ba người Mục Trần bất động nhìn phủ chủ, không ai dám vọng động vì không chắc nam tử trước mắt này đã chết hay là bị tà khí xâm nhiễm

Một lúc sau thân thể phủ chủ hơi run một cái, sau đó từ từ mở mắt ra

Trong tròng mắt tối đen như mực là một con ngươi huyết sắc, nhìn thật là tà dị

“Adou!” Lâm Tĩnh kích động la lên

Mục Trần với Cửu U tức giận liếc nhìn nàng “ngươi đúng là miệng quạ đen mà”

Lúc vào đây Lâm Tĩnh đã nói là “hy vọng phủ chủ đừng bị tà khí xâm nhiễm mà biến thành tà vật”, ai ngờ lời nói đã biến thành sự thật cay đắng rồi

“nếu không thì tẩu vi thượng sách” Lâm Tĩnh chu miệng nói

Mục Trần trầm ngâm giây lát rồi nói “từ từ, để ta thử một lần xem”

Mục Trần liếc nhìn qua u đàm đầy linh khí với thanh sắc vũ phiến và ngọc quyển mà chảy nước dãi

Đứng trước những bảo bối này thì ngay cả địa chí tôn còn bị hấp dẫn nói chi là Mục Trần hắn. Mục tiêu khi tiến vào thiên cung là tìm kiếm cơ duyên để đề thăng bản thân, hiện tại cơ duyên đang ở ngay trước mặt không cam lòng mà bỏ qua được

“hố hố, vậy thì thử xem sao” Lâm Tĩnh nghe Mục Trần nói vậy thì nổi hứng, dĩ nhiên với tính cách của nàng đâu dễ gì bị hù sợ thối lui

Cửu U cũng gật đầu, nàng cũng không muốn rút lui, vậy thì cùng hợp lực. vị phong phủ chi chủ này thực lực đã suy yếu rồi, tụt xuống địa chí tôn

Lúc cả ba người cùng hội ý thì phong phủ chi chủ đã khóa chặt lấy Mục Trần, sau đó hắn bỗng giậm mạnh một cái

Một hắc sắc phong bạo đột nhiên xuất hiện sau đó phá toái hư không quét về ba người Mục Trần. Phong bạo cuốn tới đâu không gian nơi đó đều băng toái

Lúc phong bạo quét đến gần thì hàn quang chợt lóe, băng linh ngẫu của Lâm Tĩnh đã xuất thủ chặn trước, tay cầm hàn băng kiếm chém một

nhát

Hàn khí khủng bố hóa thành cự mãng trực tiếp cứng đối cứng với hắc sắc phong bạo

Hai bên đối chiến, không gian như bị phá toái, dùng mắt thường còn thấy được ba động xung kích lan ra không ngừng, làm không gian xung quanh bị chấn nổ như lôi minh oanh đỉnh vậy

Oanh long!

Thân thể băng linh ngẫu chấn động một cái sau đó bị xung lực hất bay ra ngoài, thân thể đụng vào một thạch trụ trên đường, ngay lập tức thạch trụ đó liền hóa thành phấn mạt

Chỉ một chiêu thôi mà băng linh ngẫu có thực lực cửu phẩm viên mãn đã rớt xuống hạ phong

Thấy cảnh này sắc mặt cả ba người Mục Trần tái nhợt, thực lực của phủ chủ đã vượt qua dự liệu rồi

Bọn họ suy đoán phủ chủ bị tà khí xâm lấn nên thân thể vẫn được bảo lưu hoàn mỹ, nhưng dù gì cũng trải qua vạn năm đằng đẳng, thực lực tất sẽ đại giảm. Nhưng sự đời biết đâu chữ ngờ, tuy bị suy giảm nhưng thực lực của phủ chủ vẫn viễn siêu cửu phẩm viên mãn

Mục Trần hít một hơi, hồng quang chợt lóe lên. Sau đó có một kiện xích hồng chiến giáp với chiến thương hiện ra, trên chiến giáp mơ hồ có hư ảnh xích long đang vẫy vùng

Đó là xích long chiến thương với xích long chiến giáp mà Mục Trần đoạt được từ Hạ Hoàng. Đây là một bộ chuẩn thánh vật, uy năng cường hãn, và đây cũng là lần đầu tiên Mục Trần đem ra sử dụng

Thân trumg chiến giáp, tay cầm chiến thương, nhìn như chiến thần viễn cổ. Lúc này linh lực của Mục Trần nhất thời đề thăng, dù là cửu phẩm viên mãn chân chính cũng phải đố kỵ không thôi

Băng linh ngẫu chậm rãi đứng dậy rồi từ từ huyền phù, tay cầm hàn băng kiếm chỉ thẳng vào phủ chủ

Quanh thân thể Cửu U lúc này có hỏa diễm trong suốt bao phủ, nhiệt độ trong đại điện bỗng chốc nóng rực, ngay cả không gian cũng bị vặn vẹo

Lâm Tĩnh lúc này không còn cười đùa nữa, nàng trở nên nghiêm túc. Ngọc thủ của nàng phát ra hào quang, trong lòng bàn tay nàng quang mang ngưng tụ lại thành một cổ phù văn, mơ hồ từ phù văn tỏa ra ba động rất đáng sợ

Ba người một linh ngẫu lúc này đều dốc toàn lực, uy áp từ phủ chủ tỏa ra giờ đã giảm đi nhiều

Đối mặt với đội hình cỡ này dù phủ chủ là tà vật không còn linh trí nhưng bản năng vẫn nhận ra nguy hiểm, lúc này liền gầm một tiếng, ta khí bộc phát dữ dội

Mục Trần cảm thụ lực lượng đang dâng trào trong cơ thể, chiến ý nháy mắt bộc phát. Sau đó không chút do dự giậm một cái phóng ra

“làm thịt nó”

Mục Trần quát một tiếng, thanh âm như lôi thần giáng thế chấn động cả đại điện

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1124: Thủ Bút Của Lâm Tĩnh

Mục Trần gầm một tiếng sau đó phóng ra, chiến thương trong tay chấn động một cái, nhất thời linh lực không ngừng quán chú vào. Sau đó chiến thương hóa thành một đạo thương ảnh cỡ trăm trượng, trực tiếp xuyên không đâm vào ngực của phủ chủ.

Mượn xích long chiến giáp với chiến thương cùng tăng phúc, lúc này công kích của Mục Trần rất bá đạo. Thương ảnh đủ để chấn nát một cường giả cửu phẩm đỉnh phong

Thương ảnh đâm đến gần phủ chủ thì thân thể của hắn chợt động, có hắc quang mãnh liệt tuôn ra, nhìn rất là tà ác dị thường

Vị phủ chủ trực tiếp vươn hắc thủ đầy tà khí ra, xoắn nát hư không tóm một phát dính ngay thương ảnh

Không gian chấn động dữ dội, thương ảnh có thể chấn nát một cửu phẩm đỉnh phong vậy mà lại bị một bàn tay bắt lấy, không cách nào tiến thêm chút nữa

Nhìn thương ảnh bị cản quá dễ dàng, Mục Trần cũng trầm xuống. Hắc thủ của vị phủ chủ đó ẩn chứa lực lượng quá mức cường hãn rồi

Hắc thủ này giống như hắc động, mặc kệ Mục Trần trùng kích linh lực cõ nào cũng vô pháp thoát được, tất cả như trôi sông đổ biển hết

Phủ chủ giương hắc nhãn nhìn Mục Trần mà cười châm chọc, chợt nắm tay lại

Thương ảnh trực tiếp bị bóp nát, hóa thành quang điểm tiêu tán

Hủy đi thương ảnh, phủ chủ liền nhằm Mục Trần oanh một quyền. Quyền đầu của hắn như có hắc khí bao phủ, một quyền vừa xuất hư không trước mắt đã bị chấn toái

Một đạo hắc quang nhanh như chớp oanh tới trước mặt, không chút lưu tình nện vào ngực của Mục Trần

Mục Trần bị trọng thương, thân thể bị đập bắn ngược ra sau, đụng vào một vài thạch trụ liền trực tiếp chấn nát thành phấn mạt

Bị bức lui hơn nghìn trượng mới ổn định thân hình lại được, cúi đầu nhìn xuống thì thấy nơi vùng ngực của chiến giáp đã bị lõm vào một thốn

Thấy vậy Mục Trần đã tim đập chân run rồi, phủ chủ quá mạnh. Nếu như không có xích long chiến giáp này thì một quyền này e cũng đủ đập Mục Trần trọng thương

Dù vậy Mục Trần hiện giờ khí huyết đảo lộn, trong cổ họng có chút ngòn ngọt

Hắn đành hít một hơi, vận linh lực chế trụ nội khí lại. Giờ sắc mặt khó coi vô cùng, bất quá sau khi ăn một quyền Mục Trần cũng nhận ra được thực lực của phủ chủ không phải là địa chí tôn chân chính, nhưng lại vượt xa cửu phẩm viên mãn, túm lại là ở khoảng giữa

Xem ra thời gian không chừa một ai, mạnh như phủ chủ cũng phải đại suy giảm

Biết được thực lực hiện tại của phủ chủ làm Mục Trần thở phải một hơi, hú hồn cũng may không phải là địa chí tôn chân chính. Nếu không thì ba người bọn hắn với một băng linh ngẫu, dù hợp lực lại cũng không phải là đối thủ của vị phủ chủ này

Mục Trần đang xả hơi nghỉ ngơi bỗng nhiên trợn trừng mắt, bởi vì hư không trước mặt đột nhiên bị nghiền nát, một đạo hắc quang đột ngột

xuất hiện. Hắc quang đó chính là hắc thủ của phủ chủ. Hắc thủ như tử thần trảo, chụp lấy thiên linh cái của Mục Trần

“cẩn thận”

Lâm Tĩnh kinh hô, sau đó băng linh ngẫu huy động hàn băng kiếm đỡ lấy hắc trảo của phủ chủ.

Hàn băng kiếm vừa chạm vào hắc thủ đã bị chấn nát, hắc thủ hơi chậm lại một chút nhưng vẫn mạnh mẽ chụp xuống

Bất quá lúc đụng vào thiên linh cái của Mục Trần thì trực tiếp xuyên qua, thì ra là một đạo tàn ảnh. Chân thân của Mục Trần đã lợi dụng lúc hàn băng kiếm làm chậm đi công kích của hắc thủ đã nhanh chóng thoát ra

"Oanh!"

Kim quang bạo phát, Mục Trần liền triệu hồi kim thân. Kim thân vừa hiện đã có từng đạo kim sắc đại nhật quang mang rực rỡ

Oanh long!

Trên kim chưởng của kim thân có kim sắc dịch thể lưu chuyển, ẩn chứa cỗ lực lượng kinh thế hãi tục. Kim thân giơ chưởng lên phách xuống, vô số chưởng ảnh phô thiên cái địa oanh kích vào thân thể phủ chủ

Mỗi chưởng ảnh đều là toàn lực của Mục Trần với lưc lượng của kim thân hợp lại

Kim quang oanh trúng thân thể phủ chủ, chấn lui hắn. Trên thân thể hắc quang lập lòe, bất quá ăn chưởng của Mục Trần cũng không tạo thành thương tổn gì quá lớn với hắn

Phừng phừng

Mục Trần đang điên cuồng oanh kích thì đột nhiên có hỏa diễm trong suốt cuốn tới, bao phủ lấy thân thể của phủ chủ. Hỏa diễn cực nóng thiêu đốt tà khí không ngừng, mơ hồ có thể nghe được thanh âm gầm thét vang lên

ở một bên Cửu U có chút vui mừng nhìn tình cảnh này. Xem ra bất tử viêm của nàng có thể áp chế tà khí của tên phủ chủ này

Chỉ là niềm vui chẳng tày gang, từ thân thể của phủ chủ hắc quang mãnh liệt phát ra, không gian trở nên hắc ám lại. hắc quang cuộn trào dập tắt toàn bộ thủy tinh hỏa diễm đang thiêu đốt

Mục Trần với Cửu U thấy vậy ai cũng nhăn mặt nhíu mày. Gã phủ chủ này thiệt khó chơi

Hắc quang phô thiên cái địa, ngưng tụ thành hắc sắc đại đao, nhắm vào Cửu U phá toái hư không trảm xuống

“Tiểu băng, mau cản lại”

Lâm TĨnh thấy vậy liền quát lên, sau đó băng linh ngẫu nhanh chóng xuất hiện. Linh ngẫu liền ngưng tụ hàn khí hóa thành một tầng băng giáp bao trùm toàn bộ thân thể

Lâm Tĩnh nắm chặt mấy đạo ngọc phù trong tay, sau đó ngọc thủ vung một cái, mấy đạo ngọc phù liền bay đến băng linh ngẫu, hóa thành ngọc quang bao trùm lấy linh ngẫu

Hắc sẫc đao mang trảm vào thân thể của linh ngẫu, nhất thời tầng ngọc quang kia bắt đầu tan vỡ. Cũng may là mỗi tầng ngọc quang vỡ tan thì đao mang cũng yếu đi một ít. Cuối cũng đao mang cũng trảm một nhát thật sâu vào băng giáp của linh ngẫu

Mục Trần với Cửu U thấy màn này đều hít một hơi lạnh. Hai người khiếp sợ nhìn linh ngẫu lấy thân đỡ được một đao toàn lực mà không bị phá hủy, dĩ nhiên là nhờ có ngọc phù hỗ trợ thêm

"Đó là. . . Hộ thân ngọc phù?"

Mục Trần nhìn thấy mấy ngọc phù mà giật mình

Hắn tự nhiên cảm giác được lực lượng ẩn chứa trong ngọc phù. Mỗi một ngọc phù có thể đỡ được một kích toàn lực của cường giả cửu phẩm viên mãn. Ngọc phù này thuộc dạng vật phẩm tiêu hao, nhưng chế luyện lại phiền phức cực kỳ nên rất là xa xỉ. Người thường mà có được một đạo hộ thân phù đã mừng lắm rồi, sẽ cố gắng giữ gìn làm lá bài hộ mệnh. Nhưng Lâm Tĩnh nàng lại xem như đồ chơi, vung tay một cái là xuất một đống

Thủ bút cỡ này đủ làm Mục Trần giựt mắt

Nhưng Lâm TĨnh thì lại bình thản, chỉ hời hợt nói “xuất môn lần này ta đã chuẩn bị kỹ rồi. Tiếp theo các ngươi toàn lực công kích đi, ta sẽ dùng linh ngẫu phòng hộ cho. Ta không tin cả ba chúng ta liền thủ mà không hao chết nó”

Mục Trần với Cửu U nghe nàng nói một hồi lâu không biết nói gì, cuối cùng cũng đành tâm phục khẩu phục thốt lên “quả thiệt là thổ hào mà”

Có một thổ hào như Lâm Tĩnh gia nhập chiến cuộc thì cục diện đã phát sinh biến hóa. Mục Trần cùng Cửu U dốc toàn lực tấn công, công kích liên miên bất tận nhắm vào thân thể của phủ chủ

Trái lại mỗi lần phủ chủ công kích thì bị băng linh ngẫu đỡ lại, nhưng vì thế mỗi lần như vậy Lâm Tĩnh lại không ngừng móc ra hộ thân phù

Vị phủ chủ này không có linh trí nên không biết cách đánh du kích dụ linh ngẫu ra xa, ngược lại là cố chấp truy kích theo linh ngẫu, mặc kệ trên thân thể của linh ngẫu có từng tầng ngọc phù bảo hộ

Đối mặt với một Lâm Tĩnh xuất ra hộ thân phù cuồn cuộn không dứt, dù là phủ chủ cũng ăn không tiêu. Hắc quang trên thân thể từ từ bị Mục

Trần với Cửu U đánh tan không ít

Cuối cùng tà khí trên thân thể phủ chủ cũng bị hai người Mục Trần, Cửu U đánh tan

Thấy vậy hai người thở phào nhẹ nhõm, những tưởng là sẽ thảm thiết khốc liệt lắm nhưng không ngờ kết quả lại hài như vậy

Oanh long long!

Oánh nhau thảm liệt chẳng màn ngày đêm, dưới thế công liên miên bất tận của Mục Trần với CỬu U thì rốt cuộc bản năng của phủ chủ cũng nhận ra tình hình không ổn, sau đó chợt lui không truy kích linh ngẫu nữa

Mục Trần nhìn phủ chủ lùi về thì biến sắc, vì hắn nhận thấy hướng lui chính là nơi của thanh sắc vũ phiến

Một dự cảm bất an nổi lên

Lúc Mục Trần bất an trong lòng thì phủ chủ đã xuất hiện trên đỉnh thạch trụ, sau đó vươn hắc thủ chụp lấy vũ phiến

Đột nhiên có một cơn phong bạo từ vũ phiến phát ra, toàn bộ không gian phụ cận như bị bạo toái. Đây là uy lực của thánh vật chân chính

Sắc mặt ba người Mục Trần tái nhợt, không ngờ một tà nhân không có linh trí như phủ chủ lại có linh tính chủ động đoạt lấy thánh vật

Với thực lực hiện tại của phủ chủ, nếu thôi động vũ phiến thì oai lực cũng tương đương địa chí tôn

Lúc đó mặc kệ Lâm Tĩnh có bao nhiêu hộ thân phù cũng không còn tác dụng nữa

Mục Trần nhíu mày than thở “hic, phiền phức thiệt rồi”

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1125: Thánh Vật Phản Phệ

Bên trong đại điện, phủ chủ lăng không mà đứng, tay cầm thanh sắc vũ phiến. lúc này có cuồng phong bạo vũ đang từ từ ngưng tụ làm chấn động cả đại điện, ngay cả không gian như muốn bị phá toái

“bực cái cửa mình”

Thấy vậy cả ba người Mục Trần đều nhăn nhó, bọn họ ai cũng biết được uy lực của thánh vật chân chính mạnh cỡ nào, ngay cả địa chí tôn cũng thèm nhỏ dãi

Nếu vị phủ chủ này huy động vũ phiến thì chiến lực của hắn sẽ được đề thăng lên nhiều ơi là nhiều. Tuy không mạnh lúc sinh thời nhưng cũng tương đương với địa chí tôn rồi

Lỡ như vị phủ chủ này phục hồi lại chiến lực như thế thì tổ đội của Mục Trần thảm bại thôi

Thủ đoạn dùng hộ thân phù lúc trước của Lâm Tĩnh cũng không còn tác dụng, vì đối mặt với công kích của phủ chủ nó không có khả năng chống đỡ được nữa

“làm thế nào bây giờ?” Lâm Tĩnh với Cửu U ngưng trọng nhìn Mục Trần hỏi ý

Mục Trần nhếch nhếch mép, trầm ngâm hồi lâu rồi quyết định “rút thôi, khó ăn lắm”

Cục diện giờ đã vượt quá tầm tay, nếu còn ở lại liều mạng thì sẽ trả giá đắt

Bảo bối ai cũng muốn nhưng đối với Mục Trần mạng sống mới quý nhất, không còn mạng thì dù bảo bối có nghịch thiên đi nữa cũng không hưởng được. Nên Mục Trần không do dự trực tiếp rời đi

Lâm Tĩnh với Cửu U tuy không cam lòng nhưng đâu dám tạo phản, vì các nàng biết Mục Trần luôn đúng

“để ta lấy băng linh ngẫu đoạn hậu cho” Lâm Tĩnh lên tiếng, ý nàng là muốn thí tốt, dùng băng linh ngẫu để đổi lấy thời gian cho ba người

Mục Trần thở dài, lần này tính sai, sai thật rồi. Không những không đoạt được bảo bối mà còn thí luôn một bảo bối cũng trân quý không kém

Bất quá Mục Trần cũng biết lúc này không phải là lúc do dự nên quả quyết gật đầu, sau đó cùng với Lâm TĨnh với Cửu U lặng yên rút quân

Nhưng đâu ngờ chỉ tích tắc sau phủ chủ đã phát giác, ánh mắt tà ác đê tiện khóa chặt lấy ba người Mục Trần, tay cầm vũ phiến đang định quạt

Thấy vậy Mục Trần biến sắc lui nhanh hơn, còn băng linh ngẫu thì phóng đến nỗ lực ngăn cản

Ông ông!

Hắc vụ từ thân thể của phủ chủ bắt đầu cuộn trào, hắn đang định toàn lực huy động vũ phiến làm thịt tổ đội của Mục Trần thì chuyện bất cmn ngờ xảy ra

Chỉ thấy có quang mang mãnh liệt từ vũ phiến phát ra, thanh quang trực tiếp chấn tan hắc khí trên thân thể phủ chủ

Chợt vị phủ chủ gầm lên thê lương đau đớn như heo bị cắt tiết, cố giữ lấy vũ phiến trong tay

Chỉ là vũ phiến như có linh tính, nó đã thoát được dâm chưởng của hắn. Sau đó còn quay lại nhắm vào hắn quạt một phát

Đột nhiên một cơn thanh sắc phong bạo xuất hiện, phá toái hư không cuốn tới phủ chủ

Âm thanh trầm muộn vang lên, thân thể của phong phủ chủ bị chấn bay mấy vạn thước, đụng vào đại điện làm cả điện rung rinh không ngừng

Công kích của vũ phiến không phải tầm thường, lúc này hắc quang bao phủ quanh phong phủ chủ đã ảm đạm đi nhiều, hắc khí bị chấn tan không ít

Ba người Mục Trần vốn định đưa nhau đi trốn nhưng lúc này đã sững sờ chôn chân tại chỗ, trợn mắt há mồm nhìn cảnh này

Lâm Tĩnh cùng Cửu U phùng mang trợn mắt kinh ngạc hỏi “chuyện quái gì thế?”

Các nàng không hiểu vì sao vũ phiến lại công kích phong phủ chủ

Ngay cả Mục Trần cũng sừng sờ, sau đó như hiểu ra mừng rỡ như điên “phong phủ chủ bị thánh vật phản phệ”

"Phản phệ?" Cửu U sửng sốt.

Mục Trần gật đầu “thánh vật có linh trí, biết tìm cát tránh hung, biết cách phân biệt. Thánh vật chính xác thuộc về phong phủ chủ nhưng là phủ chủ trước kia. Còn giờ đây phủ chủ đã bị tà khí xâm nhiễm biến thành tà vật, nên từ một mặt nào đó mà nói thì phong phủ chủ biến thành một kẻ thủ ác. Nên thánh vật làm sao để cho hắn khu sử được”

Cửu U với Lâm Tĩnh đã hiểu ra, phong phủ chủ tà khí đầy người, không còn chút linh trí. Mà thánh vật lại có linh tính nên không nhận phủ chủ làm chủ nhân, do đó mới có chuyện phản phệ

“xem ra chúng ta tạm thời ở lại xem sao” Mục Trần cười cười thở phào nhẹ nhõm. Dù sao chưa chôm được bảo bối gì mà còn mất đi băng linh ngẫu thì thiệt là đau lòng quá đi

Cửu U với Lâm Tĩnh gật đầu, bọn họ định tọa sơn quan hổ đấu đợi tàn trận chiếm tiện nghi mà thôi

Lúc ba người đang trò chuyện thì phong phủ chủ đã bay trở lại, bị thánh vật phản phệ đã khơi mào lửa giận của hắn. Lúc này hắn gầm lên trảo một cái, chợt từ hư không xuất hiện một hắc thủ khổng lồ định chụp lấy vũ phiến

Đối với động tác của phong phủ chủ thì vũ phiến một lần nữa ngưng tụ ra một cơn thanh sắc cuồng phong trực tiếp chấn toái hắc thủ

Mục Trần núp ở xa thấy thế thì chắt chắt lưỡi, cái thứ này là thánh vật sao? Dù không có chủ nhân thao khống nhưng dựa vào linh tính lại có thể phát ra công kích đáng sợ như vậy

Theo Mục Trần suy đoán thì ngay cả cửu phẩm viên mãn đụng phải thanh sắc cuồng phong này cũng chỉ đành tạm lánh phong mang chứ không dám cứng đối cứng

Phong phủ chủ thấy công kích của mình bị phá thì nổi máu điên, tà khí điên cuồng trào ra. Lúc này nhìn hắn như là ma thần hiện thế, vô số đạo hắc quang liên tục công kích vào vũ phiến

Mà vũ phiến lại không chút run rẩy, tựa như là nó cực ghét tà khí vậy. Nên nó toàn lực phản kích, mỗi lần quạt một cái là hư không như muốn tan nát, đồng thời chấn tan không ít hắc quang tà khí

Giờ đại điện đã biến thành chiến trường đại chiến giữa phong phủ chủ với thánh vật, còn tổ đội Mục Trần từ diễn viên chính đã trở thành vai quần chúng rồi

Lúc này bọn họ đứng xem cuộc vui, mắt sáng rực nhìn màn kịch chiến đang diễn ra

Oanh long long!

Trong đại điện ba động xung kích không ngừng lan ra, từng thạch trụ bị chấn thành phấn mạt. Lực phá hoại quả mức khủng khiếp, ngay cả Mục Trần cũng giựt mắt không thôi

“đánh như vậy thì cuối cùng ai sẽ thắng vậy?” Lâm Tĩnh lết lại gần Mục Trần hỏi

Mục Trần trầm ngâm chốc lát rồi nói “tuy thánh vật rất mạnh nhưng dù gì nó cũng là vật vô chủ, e rằng không thể duy trì được lâu”

Thánh vật dĩ nhiên lợi hại nhưng chỉ trong tay chủ nhân thì nó mới phát huy được uy lực cường đại. Hiện tại vũ phiến chỉ dựa vào linh lực của nó để chiến đấu, một khi tiêu hao hết thì nó sẽ quay về trạng thái trầm luân, hoặc là lựa chọn ngọc thạch câu phần với phong phủ chủ

“còn chúng mình thì sao?” Cửu U nhìn Mục Trần, lỡ như vũ phiến quyết định ngọc thạch câu phần thì đối với bọn họ là tổn thất rất lớn, dù gì vũ phiến cũng là thánh vật chân chính a

“vậy chờ khi nào nó tiêu hao gần hết chúng ta sẽ xuất thủ” Mục Trần cười nói, hắn dĩ nhiên không đành lòng trơ mắt nhìn vũ phiến tự bạo

Mục Trần mới vừa nói xong thì lần nữa có thanh âm kinh thiên động địa vang lên. Vũ phiến với phong phủ chủ đều bị chấn văng ra, trong đại điện có không ít thạch trụ bị chấn nát

Vũ phiến huyền phù lơ lửng, lúc này thanh quang của nó đã ảm đạm không ít, có lẽ là cứng đối cứng với phong phủ chủ đã làm nó tiêu hao đi nhiều

Vũ phiến chấn động một cái, sau đó chợt phóng đến chỗ ba người Mục Trần đang rình

Vũ phiến trực tiếp xuất hiện ngay trước mặt Mục Trần, đưa chuôi phiến về phía Mục Trần như muốn nói “hãy cầm lấy ta và chơi chết hắn”

Mục Trần sửng sốt một hồi, sau đó hít một hơi lạnh thầm nghĩ “không lẽ vũ phiến này muốn ta đoạt được? muốn mượn linh lực của ta ư?”

Vì thế Mục Trần hết hồn vãi cả linh hồn, hắn biết muốn thôi động thánh vật cần linh lực khổng lồ cỡ nào. Lúc trước đoạt được Tinh thần trấn ma tháp hắn quyết đoán đưa cho Mạn Đà La, nguyên nhân chủ yếu là nếu hắn cưỡng ép thôi động nó thì sẽ bị hút đến chết khô luôn

Ông ông.

Vũ phiến không ngừng rung động như đang liên tục xúi bậy Mục Trần

Mục Trần do dự, thánh vật đã thông linh nếu hắn cự tuyệt thì mất đi cơ hội, không chừng còn bị phản phệ

Nên Mục Trần chỉ có một lựa chọn

Mục Trần không phải kẻ hay do dự nên lập tức ra quyết định

Hôm nay Mục Trần đã bước vào cửu phẩm, mạnh hơn nhiều so với lúc đoạt được Tinh thần trấn ma tháp. Mục Trần không tin vũ phiến trước mặt lại có thể hút khô hắn

Đã có quyết định Mục Trần không do dự nữa, hít một hơi sau đó xòe tay ra nắm lấy vũ phiến

Mục Trần cảm giác được linh lực trong cơ thể đang điên cuồng vận chuyển

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1126: Có Duyên Với Ta

Mục Trần vừa nắm lấy vũ phiến thì linh lực trong cơ thể đang sôi trào mãnh liệt, thậm chí không gian sau lưng cũng bị chấn động. Chí tôn hải như ẩn như hiện, mơ hồ như có kinh đào hải lãng, lôi động cửu thiên vậy

Ông ông!

Thân thể Mục Trần run rẩy, hắn cảm giác được linh lực trong cơ thể đang không ngừng quán nhập vào vũ phiến

Vũ phiến nhìn bình thường mà như động không đáy vậy, dù linh lực liên tục quán nhập vào cũng bị nó hấp thu sạch sẽ không sót chút gì

Vũ phiến ra sức thôn phệ linh lực làm Mục Trần sợ vãi linh hồn, bất an trong lòng

Hắn vẫn có chút xem thường nhu cầu linh lực thôi động của thánh vật

Trong chí tôn hải sau lưng từng thủy trụ phóng lên liên tiếp dung nhập vào hư không

Vũ phiến như rồng hút nước, chẳng mấy chốc chí tôn hải đã giảm xuống

Cửu U với Lâm Tĩnh bên cạnh hoảng sợ, bất quá các nàng cũng biết chuyện này không thể tránh được. Các nàng không có cách nào truyền thêm linh lực vào, một khi linh lực mất khống chế là rất phiền phức

Mục Trần đổi sắc, tay cầm vũ phiến run không ngừng. Hắn đã nhận ra biến hóa của chí tôn hải, có lẽ cái thánh vật này muốn hút cạn luôn chí

tôn hải của hắn đây mà

Ông ông.

Linh lực điên cuồng quán chú vào, vũ phiến trở nên sáng hơn, cổ văn trên đó cũng hiện ra rõ hơn

Trái lại chí tôn hải của Mục Trần ngày càng cạn đi

Tình huống đã trở nên nguy cấp, một khi linh lực bị hấp thu hết thì chí tôn hải sẽ mất đi lực lượng và có thể tan nát, để lại vết thương trí mạng cho Mục Trần

“f*ck”

Mục Trần chửi thầm, hắn đã hết sức cẩn thận rồi mà vẫn không tránh được. Mục Trần không ngờ muốn thôi động thánh vật chân chính lại cần linh lực khổng lồ như thế

Hắn hiện tại đã là cửu phẩm chí tôn, tuy cách địa chí tôn một cảnh giới thôi nhưng một bước này lại rất xa vời, khó với tới

Cảm giác đổ mồi hôi trán choáng váng mồ hôi đầu làm Mục Trần muốn xỉu tại chỗ, nếu cứ tiếp tục như vậy không chừng hắn thành xác khô luôn. Hít một hơi, Mục Trần cắn răng “ngươi nên vừa phải thôi chứ, nếu không ta sẽ cắt ngang, để ngươi cùng phong phủ chủ hắn đồng quy vu tận”

Mục Trần tin tưởng, vũ phiến có linh trí sẽ hiểu được lời hắn nói

Mà quả đúng là vậy, Mục Trần nói xong thì vũ phiến hấp thụ yếu đi một ít, nhưng có vẻ như nó bất mãn thanh minh một tiếng, như đang trách cứ Mục Trần không cho nó ăn no vậy

“ăn ăn cái đầu ngươi, đồ ham ăn” Mục Trần nghiến răng nghiến lợi

Lúc này vũ phiến nhẹ nhàng tỏa ra thanh quang nhu hòa nhưng Mục Trần lại cảm giác được ba động hủy diệt trong đó

Thanh quang nở rộ , chợt có một đạo tin tức truyền đến. Hình như là một cổ ấn pháp, có lẽ là vũ phiến muốn Mục Trần kết ấn để phối hợp với nó. Dù sao nó cũng chỉ là thánh vật nên cần có người thao khống mới phát huy được uy lực lớn nhất

Mục Trần im lặng cảm nhận được ấn pháp này thật huyền ảo vô cùng. Mất một lúc sau hắn mới từ từ kết ấn

Mục Trần chậm rãi cực kỳ, mỗi lần ấn pháp biến ảo thì linh lực trong cơ thể lại tiêu hao đi rất nhiều. Dĩ nhiên là việc kết ấn này tiêu hao linh lực rất lớn

Việc này làm Mục Trần hận không thôi, vũ phiến chết tiệt này là một con hàng tham ăn mà. Nếu Mục Trần vẫn còn kẹt ở bán bộ cửu phẩm e rằng đã sớm bị hút sạch rồi

Chuyện đã đến nước này cũng đành ngậm bồ hòn làm ngọt, cắn răng thôi động linh lực ít ỏi còn sót lại mới miễn cưỡng kết thành ấn pháp

Nháy mắt kết xong ấn pháp, vũ phiến bỗng chấn động một cái. Sau đó Mục Trần từ từ giơ vũ phiến lên

Không phải là Mục Trần mà là vũ phiến tự động kéo tay hắn

Mục Trần nắm vũ phiến nhắm hướng phong phủ chủ quạt một phát

"Phong Thần ấn!"

Mục Trần quát khẽ, lúc này vũ phiến phát ra thanh quang rực rỡ, quang mang hóa thành long quyển phong bạo phá toái không gian cuốn tới phong phủ chủ

Những thanh sắc phong quyển hợp nhất lại, phong áp khủng bố tàn phá không gian. Ba động hủy diệt làm Mục Trần run rẩy sợ hãi

Phong quyển ngưng tụ hóa thành một thanh sắc quang mang, nhìn kỹ còn có thể thấy một đạo cổ quang ấn trong đó

Quang ấn huyền diệu vô cùng, ẩn chứa phong bạo vô cùng khủng khiếp. Cỗ phong bạo này sinh cùng thiên địa sơ khai, nhìn bình thường vậy mà ẩn chứa lực hủy diệt khủng bố

Trong quang ấn phát ra cỗ hấp lực, thôn phệ tất cả thanh sắc phong bạo xung quanh. Chốc lát phong bạo đã biến mất, chỉ còn lại một đạo quang ấn lẳng lặng huyền phù

Quang ấn khẽ run lên sau đó bắn đi

Lướt qua nơi nào thì không gian nơi đó trực tiếp băng toái hóa thành vô số không gian toái phiến. Những toái phiến này lại tụ quanh quang ấn, càng ngày càng nhiều như hóa thành một con cự long gầm thét bắn về phong phủ chủ

Đối mặt với công kích đáng sợ như vậy phong phủ chủ cũng cuồng khiếu một tiếng. Hắn đã nhận ra cảm giác hủy diệt từ quang ấn, lúc này hắc vụ từ thân thể điên cuồng xuất ra, hóa thành một hắc động cỡ trăm trượng. hắc động rất tà dị, như muốn thôn phệ tất cả

Đạo quang ấn không để ý đến mà trực tiếp cuốn theo vô số không gian toái phiến vào trong hắc động

Xuy xuy!

Lúc này thiên địa trở nên tĩnh lặng lại, bất quá chốc lát sau từ trong hắc động thanh quang nở rộ, cuối cùng bạo phát mãnh liệt

Oanh long long!

Ba động xung kích bộc phát, hắc động trong nháy mắt tan nát. Hầu như tất cả thạch trụ trong đại điện bị phá hủy sạch, ngay cả đại địa cũng xuất hiện từng vết nứt lớn

Ba người Mục Trần vội lùi xa, sợ bị ba động xung kích đánh tới

Đại điện bị tàn phá ước chừng vài khắc sau mới chấm dứt. Khi tất cả bình ổn lại Mục Trần mới ngẩng đầu nhìn

Đại điện giờ là một mảnh hỗn độn, ở phía xa phong phủ chủ đang lăng không mà đứng. bất quá lúc này hắc khí bao phủ đã không còn, bên ngoài thân thể xuất hiện từng vết rạn nhanh chóng lan khắp

Ca sát.

Cuối cùng thân thể phong phủ vỡ ra, theo từng hắc sắc toái phiến tan vỡ thì xuất hiện một phong phủ chủ thứ hai

Chỉ là vị phủ chủ này không có tà khí, đôi mắt cũng không còn tà ác đê tiện nữa

Vũ phiến bỗng lao đi, sau đó xoay vòng quanh phủ chủ, không ngừng kêu lên

“có lẽ là phong phủ chủ thật sự” Mục Trần hiểu ra, xem ra tà khí đã tan hết. Bất quá phong chủ chủ này chỉ là một đạo linh thể mà thôi, nhanh chóng sẽ tiêu tán mất

Dưới cái nhìn chăm chú của Mục Trần, phong phủ chủ như khôi phục chút thần trí. Hắn nhìn đại điện trở thành hỗn độn, rồi lại nhìn vũ phiến bên cạnh, sau đó thở dài

Hắn vỗ vỗ vũ phiến, sau đó hướng ba người Mục Trần khom người thi lễ một cái, như muốn cảm tạ vì đã khu trục tà khí giúp hắn khôi phục thần trí

Làm xong những chuyện này thân thể phong phủ chủ càng trong suốt hơn, từng điểm quang mang bắt đầu xuất hiện, đó là dấu hiệu của việc linh thể sắp tiêu tán

Vũ phiến ở bên cạnh không ngừng gào thét, nó cũng biết chủ nhân của nó sắp về với thượng đế

Trái lại phong phủ chủ lại bình thản vô cùng, hắn bắn ra ba đạo lưu quang về hướng Mục Trần. Lưu quang hóa thành ba thanh sắc phong bạo, mơ hồ tỏa ra khí tức của phong phủ chủ

Đây là tín vật của phong phủ chủ, có được nó thì tổ đội Mục Trần có được tư cách vào Thiên trì tẩy lễ

"Đa tạ tiền bối!"

Ba người khom người ôm quyền cảm tạ phong phủ chủ đã ban tặng cho họ tín vật

Phong phủ chủ mỉm cười, cuối cùng linh thể hóa thành quang điểm đầy trời, chính thức về nơi chín suối

Chủ nhân đã ra đi, vũ phiến cũng thu liễm quang mang. Cuối cùng trở lại hình dáng ban đầu, lẳng lặng huyền phù ở không trung, trở thành thánh vật vô chủ

Ba người Mục Trần khẽ thở dài, xem ra lựa chọn ở lại rình mồi là chính xác cực kỳ. Không chỉ có được tín vật mà còn có thể chôm được bảo bối trong phong phủ

Mục Trần bước tới định bắt lấy vũ phiến vô chủ

Chỉ là trong chớp mắt, hư không đột nhiên chấn động, một thủ chưởng bự tổ chảng bằng nham thạch thò ra, sau đó chụp lấy vũ phiến

Đồng thời một thanh âm ẩn chứa hỏa diễm vang lên

“haha xem ra tới sớm không bằng đúng lúc, chứng tỏ vũ phiến này có duyên với ta đây”

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1127: Chúc Diễm

Bàn tay nham thạch bự chảng xuyên không túm lấy vũ phiến, lúc này Mục Trần đã trở nên băng lãnh

Mục Trần không ngờ là có kẻ dám chơi hắn, rình rập làm ngư ông đắc lợi

“bây là đạo tặc phương nào? Lén lút rình mò chi đó, lăn ra đây cho bà” Cửu U lạnh lùng hét lên. Ai cũng vậy, nhìn thành quả mà mình phải khổ công cực nhọc mới có lại bị người khác nẫng mất thì ai mà không tức giận cơ chứ. Vì thế nàng trực tiếp xuất thủ phóng ra một luồng tử vũ, trên tử vũ có hỏa diễm trong suốt không ngừng thiêu đốt, nhiệt độ làm cho không gian phụ cận như muốn vặn vẹo

Tử vũ bắn tới bàn tay nham thạch kia

Công kích gần đến thì không gian lần nữa chấn động, lại có một bàn tay nham thạch nữa xuyên không túm lấy tử vũ. Nham thạch hỏa tương với hỏa diễm trong suốt đấu nhau kịch liệt, cuối cùng thực lực của kẻ đó mạnh hơn nên đã dập tắt hỏa diễm của tử vũ

“Di? Hỏa diễm này có chút kì dị nha, lại ngoan cố như thế” Tuy rằng đã dập tắt hỏa diễm trong suốt rồi nhưng lại có thanh âm kinh ngạc vang lên. Hỏa diễm bình thường không gây cho hắn chút sát thương nào, nhưng hỏa diễm trong suốt này lại làm hắn cảm thấy có chút uy hiếp. Nếu như chủ nhân của hỏa diễm trong suốt này không thua hắn thì có lẽ hắn cũng không dễ dàng áp chế được vậy đâu

Không gian chỗ đó lại chấn động, lần này có một hỏa ảnh xuất hiện. Ba người Mục Trần cùng nhìn về bên đó chỉ thấy trên thân thể người đó có hỏa diễm không ngừng thiêu đốt, thân thể hắn được nham thạch bao phủ toàn bộ. Cả người giống như một tòa hỏa sơn, thỉnh thoảng lại có ba động nhiệt sí tỏa ra

Hơn nữa người đó còn có khí tức nguy hiểm

Mục Trần híp mắt đánh giá người này, kẻ này nguy hiểm hơn cả Tô Khinh Ngâm. Nhìn khắp Thiên La đại lục, kẻ mạnh hơn Tô Khinh Ngâm e rằng chỉ có một

“không ngờ đệ nhất cường giả bảng Chúc Diễm lại là kẻ thích đâm chịch như thế” Mục Trần hững hờ nói

Cửu U cũng không đổi sắc, dĩ nhiên nàng đã sớm đoán được thân phận đối phương rồi

Chúc Dễm mỉm cười, hắn túm chặt vũ phiến rồi nói “bảo vật dành cho người có duyên, ta vừa đến thì thấy nó vô chủ. Chứng tỏ ta và nó có duyên nên ta lấy nó đi cũng hợp lẽ thường”

“ Á đù, không ngờ Viêm Linh tộc các ngươi chơi lầy quá, da mặt dày hơn da trâu nên không đứa nào có râu cả” Lâm Tĩnh cười lạnh, nàng khinh bỉ nhìn Chúc Diễm mà châm chọc

“tiểu băng, thịt hắn”

Nói xong Lâm Tĩnh vung tay một cái

Băng linh ngẫu nhanh chóng phóng tới phía sau Chúc Diễm, hàn khí mãnh liệt ngưng tụ thành một hàn băng thương chọt vào ót của hắn

Bất quá băng thương chọt gần tới thì Chúc Diễm đột nhiên vỗ một chưởng, một cỗ linh lực nóng bỏng xuất ra

Nháy mắt hàn băng thương tan chảy hết, mà băng linh ngẫu như dính trọng thương văng ngược ra sau hơn nghìn trượng mới ổn định được thân hình, chỗ cánh tay xuất hiện vết cháy đen thui

Chúc Diễm vừa ra tay đã hiển lộ thực lực kinh khủng khiếp của mình, một chưởng đã đẩy lui băng linh ngẫu cửu phẩm viên mãn

Mục Trần híp mắt, thực lực của Chúc Diễm quá khủng. Hèn gì hắn có thể an ổn ở vị trí đệ nhất cường giả bảng, lực áp vô số thiên kiêu của Thiên La đại lục. Mục Trần suy đoán hiện giờ Chúc Diễm đã bị vây ở cảnh giới cửu phẩm viên mãn đỉnh phong, cách địa chí tôn có nửa bước thôi. Thực lực cỡ này làm Mục Trần có chút gọi là khiếp hãi

“Di? Là băng linh ngẫu à? Ngươi là người của Băng Linh tộc?” Dùng một chưởng đánh lui băng linh ngẫu, Chúc Diễm khẽ động kinh nghi hỏi Lâm Tĩnh

Chúc Diễm biết rõ băng linh ngẫu chỉ có Băng Linh tộc mới chế được, trên linh ngẫu có hàn khí đặc thù. Hắn là người của Viêm Linh tộc nên biết quá rõ mà

“liên quan đếch gì đến ngươi” Lâm Tĩnh bực bội nói, bộ dáng cực kỳ khó chịu

Chúc Diễm không thèm để ý, chỉ cười nhạt nói “băng linh ngẫu tuy lợi hại nhưng nếu đối phó với ta thì chưa đủ trình đâu”

Nói xong hắn lại nhìn ba người Mục Trần cười nói “ba vị xem ra cũng không phải tầm thường, chuyện hôm nay là ta chiếm tiện nghi, không biết ba vị có cho ta mặt mũi hem?”

“éo, mặt mũi ngươi lớn quá ha” Cửu u cười lạnh. Giá trị của một kiện thánh vật có thể đổi được cả ức chí tôn linh dịch, dù là các thế lực đứng đầu cũng chưa chắc lấy ra được. Mà tên Chúc Diễm này hắn tưởng hắn là soái ca à, nói một vài câu là có thể lấy một cách ngon lành cành đào được sao. Càng nghĩ Cửu U càng tức trong lòng

Nếu không phải kiêng kỵ thực lực đối phương thì nàng đã xuất thủ giáo huấn rồi

“ngươi tưởng ta không làm gì được ngươi à?” Lâm Tĩnh trở nên bình tĩnh lạ thường, nàng nhìn Chúc Diễm nhẹ nhàng nói

Chúc Diễm ngẩn ra, chẳng biết tại vì sao hắn nhận ra một khí tức nguy hiểm như có như không từ tiểu nữ hài này

Chúc Diễm híp mắt nhìn Lâm Tĩnh, hàn mang chợt lóe một cái, sau đó thản nhiên nói “nếu ba vị cố ý không cho thì ta cũng đành liều một phen”

Mặc kệ ba người này có bài tẩy gì, Chúc Diễm hắn là ai cơ chứ? Đường đường là thiếu tộc trưởng Viêm Linh tộc, ngạo khí đã ngấm vào tận cốt tủy rồi. Nếu không phải thấy ba người Mục Trần không tầm thường thì hắn cũng không thèm nói gì mà trực tiếp cuỗm bảo bối rồi nghênh ngang rời đi, ai làm gì được hắn.

Lâm Tĩnh cười cười không nói, nàng tiến một bước, thủ chỉ bắt đầu có linh quang hiện ra

Bất quá Mục Trần đã đưa tay ra ngăn lại, nàng quay lại nhìn nhưng không lên tiếng. Vì nàng biết với tính cách của Mục Trần tuyệt đối không bị danh khí của Chúc Diễm hù dọa rút lui đâu

“cứ để cho ta” Mục Trần quả không làm nàng thất vọng, hắn nghiêng đầu nhìn nàng cười nói

Lâm Tĩnh nghe vậy hơi chần chừ một chút, nàng cũng biết thực lực của Mục Trần. nếu bây giờ phát sinh chiến đấu thì Mục Trần cũng không phải là đối thủ của Chúc Diễm, vì hắn mới đột phá cửu phẩm chí tôn mà thôi, còn Chúc Diễm lại chân chính là cửu phẩm viên mãn

Bất quá cuối cùng nàng cũng nhu thuận gật đầu, nàng biết Mục Trần không phải kẻ đầu to óc trái nho, nếu hắn đã nói như thế chứng tỏ hắn đã

có dự tính cả rồi

Chúc Diễm thấy vậy thì nhìn Mục Trần, trong mắt như có hỏa diễm thiêu đốt. hắn nhìn hàng Mục Trần từ trên xuống dưới, sau đó lắc đầu "ngươi không phải là đối thủ của ta đâu"

Ngữ khí không có chút miệt thị mà chỉ đơn giản là nói ra sự thật mà thôi

Trong mắt Chúc Diễm ngoại trừ tiểu nữ hài thần bí kia ra, còn lại Mục Trần với Cửu U không làm cho hắn thấy nguy hiểm, vì thế hắn có chút kinh ngạc trước dũng khí của Mục Trần

Mục Trần nghe hắn nói cũng không giận hờn gì, mà chỉ cười nhạt một tiếng. Tùy ý vỗ vỗ vào thạch trụ duy nhất còn sót lại trong đại điện

"đạo hữu, nếu ngươi bỏ thứ ngươi vừa lấy xuống thì chuyện hôm nay ta xem như xong, ngươi cũng có thể toàn mạng rời đi" Mục Trần nói

Chúc Diễm buồn cười nhún vai nhìn Mục Trần "á đù, mấy lời này ta nói mới đúng chứ nhỉ"

Chúc Diễm thấy hài thật, một kẻ mới bước vào cửu phẩm lại dám đứng trước mặt hắn mà hù dọa. Chuyện này hắn chưa từng gặp qua, thật sự là mắc cười

"vậy là ngươi cự tuyệt hảo ý của ta?" Mục Trần hỏi

"chuẩn không cần chỉnh" Chúc Diễm bình thản nói

Mục Trần bất đắc dĩ thở dài, tay vỗ nhẹ thạch trụ nói "thiệt đáng tiếc, ngươi thực sự rất mạnh, chỉ là người cười cuối cùng không hắn là người mạnh nhất"

"ồ thế à?" Chúc Diễm cười cười, cúi đầu nhìn nham thạch trên tay mình mà nói "vậy ai là người cười cuối cùng đây?"

Mục Trần cười mỉm nói “là người có vận khí tốt chứ ai”

Chúc diễm nhướng mày

Bất quá Mục Trần không nói thêm mà vỗ thạch trụ mấy cái, lúc này Chúc Diễm mới thấy trong lòng bàn tay Mục Trần có quang mang thoáng hiện, sau đó dung nhập vào trong thạch trụ

Nhưng hắn không kịp suy nghĩ gì thì cảm thấy đại điện bắt đầu chấn động, có từng tảng cự thạch không ngừng rớt xuống

Biến cố đột ngột làm Chúc Diễm sợ són ra quần, hắn ngẩng đầu nhìn lên trên trần. Lúc này trần đại điện bị sụp hết, lộ ra một bầu trời xanh ngát bao la. Mà bao phủ bên ngoài đó chính là đại linh trận chứa đầy thanh sắc phong bạo

Linh trận này trước đó đã ngăn cản hắn một lúc lâu, nếu hắn không có chuẩn bị thì e rằng không cách nào tiến nhập vào đại điện được

Mà lúc này tựa như đã nghĩ ra chuyện gì, Chúc Diễm chợt biến sắc

Hắn cảm giác dược linh trận cấp tông sư ở bên ngoài đại điện với Mục Trần hình như có liên hệ vi diệu nào đó

Mục Trần ngẩng đầu bình thản nhìn Chúc Diễm nói “ta đã cho ngươi cơ hội, ngươi lại không chịu đi vậy giờ ở lại đây chơi với gió nhé”

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1128: Lần Đầu Giao Phong

“ngươi đã không đi vậy khỏi đi nữa”

Mục Trần vừa nói xong thì Chúc Diễm đã tái mặt. Chúc Diễm ngẩng đầu nhìn phong bạo linh trận bên ngoài rồi lại nhìn Mục Trần, lúc này thần sắc trở nên ngưng trọng rất nhiều

Hắn không ngờ một kẻ có vẻ tầm thường như Mục Trần lại có thủ đoạn kinh thiên động địa như vậy

“ngươi thao khống được linh trận này thật à?” Chúc Diễm có vẻ không tin hỏi, thật sự là có đánh chết hắn cũng không tin Mục Trần có bản lĩnh thao khống được linh trận cấp tông sư

Mục Trần vỗ nhẹ vào thạch trụ bên cạnh rồi nói “thạch trụ này chính là trận nhãn của cả đại trận, ta đã dung nhập linh ấn vào nên tạm thời có quyền khống chế nó”

Dĩ nhiên muốn khống chế được đại trận thì điều kiện cần là phải có được tán thành của phong phủ chủ đã, cũng may là ba người Mục Trần trước đó đã có được tín vật của phong phủ chủ. Điểm này thì Mục Trần không có nói ra cho Chúc Diễm biết

Mục Trần nhìn Chúc Diễm cười “ta nói rồi, người cười cuối cùng là kẻ có vận khí tốt. Mà ta thì lúc nào cũng được nữ thần may mắn chiếu cố cả”

“hoho, giờ có chịu trả là đồ cho chúng ta không đây?” Mục Trần cười cười xòe tay hỏi Chúc Diễm

Chúc Diễm nhìn chằm chằm Mục Trần, một lúc sau mới thở dài nghiêm túc nói “lần này là ta quá sơ suất rồi, đáng lẽ không cho ngươi chạm đến thạch trụ đó”

Lúc trước nếu hắn sớm phát hiện ra thì đâu đến nỗi bị Mục Trần bức bách đến nỗi này, chỉ cần Mục Trần cách xa thạch trụ là nguy cơ đã được hóa giải rồi

Mục Trần chỉ tủm tủm cười mà không nói gì, chỉ là nhãn thần nhìn Chúc Diễm vẫn sắc bén lợi hại như trước

Còn người kìa thì nhún nhún vai nói “cục diện này có vẻ bất lợi cho ta nhưng mà…”

Ánh mắt hắn lúc này trở nên lợi hại nói “đồ mà Chúc Diễm ta đã lấy thì không ai có bản lĩnh cướp từ trong tay được đâu”

Hắn vừa nói xong thì chí tôn hải đã xuất hiện, chỉ là trong chí tôn hải của hắn có vô số hỏa sơn, phảng phất như có linh lực cuồng bạo đang điên cuồng ngưng tụ

Uy áp linh lực kinh khủng tỏa ra làm không gian bị chấn động không ngớt

Chúc Diễm giậm một cái lập tức có nham thạch dâng trào, mà thân ảnh của hắn đã hóa thành một đạo hỏa quang phóng lên, ý định là xuyên qua linh trận bỏ trốn đấy mà

Dĩ nhiên Chúc Diễm hắn không tin là Mục Trần có thể phát huy được hết uy lực của linh trận cấp tông sư, chỉ cần có chút sơ hở là hắn có thể thoát được. Một khi rời khỏi đại điện chết tiệt này thì hắn chẳng việc gì phải e ngại Mục Trần cả

Thấy Chúc Diễm phóng đi Mục Trần cũng chẳng thấy lạ, nếu hắn dễ dàng đầu hàng đưa lên thánh vật thì chẳng xứng với danh đệ nhất cường giả bảng rồi

Bất quá suy nghĩ của Chúc Diễm không sai nhưng mà hắn nằm mơ cũng không ngờ bản thân Mục Trần là một linh trận sư hàng thật chất lượng cao, tuy rằng chưa đạt đến cấp tông sư nhưng nắm được trận nhãn rồi thì việc khống chế linh trận cấp tông sư là chuyện dễ dàng

Vì thế phương pháp của Chúc Diễm e rằng vô dụng thôi

Mục Trần hờ hững nhìn đạo hỏa quang đang điên cuồng phóng đi, sau đó vỗ nhẹ dung nhập thêm linh ấn vào thạch trụ

Hô hô!

Nháy mắt sau khi dung nhập linh ấn vào thì đại trận bên ngoài bắt đầu điên cuồng vận chuyển, từng thanh sắc phong bạo thức tỉnh trực tiếp xuyên không nhắm vào đạo hỏa quang đang lao đến

Thanh sắc phong bạo ẩn chứa ba động linh lực khủng khiếp, cho dù là cửu phẩm viên mãn nếu sảy chân vào cũng bị chấn thành một bãi huyết nhục mơ hồ

Chúc Diễm đang phi hành thấy phong bạo cuốn tới thì tái mặt, hắn cũng đã nhận ra phong bạo kinh khủng cỡ nào, dù là hắn nếu sơ sẩy một chút e rằng sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục

Vì thế Chúc Diễm liền dừng lại, sau đó vận dụng thân pháp quỷ mị né tránh từng phong bạo

Mục Trần kinh ngạc nhìn thân ảnh Chúc Diễm đang né tránh trên không, thực lực của hắn quả thật kinh khủng, ngay cả công kích phong bạo dày đặc vẫn tránh được

Bất quá nếu Chúc Diễm cho rằng có thể dễ dàng vượt qua linh trận cấp tông sư như thế thì quá ngây thơ rồi

Mục Trần vừa nghĩ đến đây thì có một phong bạo bất ngờ ngưng tụ ngay phía sau Chúc Diễm, không chút dấu hiệu liền cuốn tới

Cảm giác ở hậu phương không gian không ngừng băng toái làm Chúc Diễm sợ hết hồn, hắn vung tay một cái liền có hỏa diễm bắn ra. Hỏa diễm bá đạo cực kỳ, vừa xuất hiện đã thiêu đốt không gian vặn vẹo, ngay cả không khí cũng muốn bốc cháy theo

Hỏa diễm vô tận ngưng tụ thành một đầu hỏa long dữ tợn đối đầu với thanh sắc phong bạo

Phong bạo với hỏa diễm đối chọi với nhau rất kịch liệt

Hai bên giằng co chốc lát liền bạo tung, một đạo phong vĩ vô thanh vô tức oanh kích trúng Chúc Diễm

Oanh long!

Thân ảnh Chúc Diễm dính đòn bị đập bay rớt xuống đất, cày nát đại điện mới ổn định được thân hình

Lúc này hắn không còn vẻ thong dong như trước nữa, sau lưng có vết thương khủng khiếp. Chúc Diễm liền vận nham thạch chữa thương nhưng mà lại bị thanh sắc linh lực của phong bạo ngăn trở

thống khổ không ngừng truyền đến làm Chúc Diễm đổ mồ hôi lạnh đầy người, lòng tự hỏi

đây là linh trận cấp tông sư sao? Hèn chi chống lại được địa chí tôn”

Một kích đó nếu thể chất hắn không cường hãn thì e rằng đã thập tử vô sinh rồi

“gia hỏa khó chơi..” Chúc Diễm nhíu mày nhìn Mục Trần đang bình tĩnh ở bên kia. Hắn lần này tính sai thật rồi, không ngờ một gia hỏa nhìn trẻ măng vậy mà lại kích phát hết uy lực của linh trận, không có chút sơ hở nào

Đã rất lâu rồi Chúc Diễm hắn chưa nếm qua thua đau thế này

“Chúc huynh à, vẫn không buông bỏ đồ vật đó sao?” Mục Trần nhìn Chúc Diễm cười nói

Mà Chúc Diễm không chút biểu tình, cố vận chuyển linh lực chữa trị thương thế. Trong lòng đang không ngừng suy tính làm sao phá vỡ cục diện này

Bất quá Mục Trần vẫn thong dong không gấp gáp, thấy Chúc Diễm không chịu buông bỏ thì lần nữa vỗ vào thạch trụ. Sau đó có một đại phong bạo từ linh trận phủ xuống cuốn lấy Chúc Diễm vào trong

Ô ô.

Cuồng phong gào thét, không gian liên tục bị phá toái, từng mảnh không gian toái phiến bị cuốn lấy làm cho phong bạo càng đáng sợ hơn

Chúc Diễm bị phong bạo giam cầm mà khóc không ra nước mắt, gia hỏa Mục Trần này ác quá mà, không cho hắn chút sơ hở nào

Phong bạo tuyệt hết đường lui của hắn, dù chắp cánh cũng khó mà thoát khỏi đây

“ai bảo ngươi kiêu ngạo!” Lâm Tĩnh thấy vậy như trút hết bực bội trong lòng. Gia hỏa khó ưa này dám đoạt thức ăn trong miệng bọn họ, hơn nữa bộ dáng lại khó ưa làm nàng thấy ghét cực kỳ

Nàng định sẽ dùng hết bài tẩy bắt hắn phải trả giá đắt nhưng nào ngờ Mục Trần lại có thủ đoạn lợi hại như thế

“Mục Trần, ngươi thật là giỏi nha” Lâm Tĩnh hứng chí vỗ vỗ vai Mục Trần

Chỉ là nàng vỗ có một cái mà Mục Trần đã nhũn ra, hắn bất đắc dĩ trợn mắt nhìn nàng. Lúc này linh lực của hắn gần như khô kiệt rồi, lần trước bị vũ phiến hút gần hết, giờ lại thúc giục linh trận nên chẳng còn bao nhiêu

Thấy Mục Trần trợn nhìn mình, Lâm Tĩnh lại khoái chí cười hắc hắc, nàng nhanh chóng lấy ra một ít chí tôn linh dịch cho Mục Trần

Mục Trần kín đáo hấp thu hết chí tôn linh dịch tranh thủ khôi phục lại một phần, sau đó nhìn về Chúc Diễm bị nhốt trong phong bạo mà hỏi “hiện giờ có câu trả lời chưa?”

Chúc Diễm nhìn chằm chằm Mục Trần một hồi, sau đó mới thu hồi ánh mắt mặt không biểu tình nói “đã lâu rồi không ai làm ta chật vật thế này, ngươi là người đầu tiên”

“ồ, thật là vinh hạnh quá” Mục Trần không mặn không nhạt nói

Chúc diễm thản nhiên nói: "Ngươi định làm gì?"

“trả lại vũ phiến ta sẽ bố trí lại linh trận, đợi khi bọn ta rời đi thì uy năng của nó sẽ suy giảm đi, lúc đó ngươi có thể tự phá trận” Mục Trần cười cười nói

Chúc diễm nhướng mày, nhìn chằm chằm Mục Trần, mặt không đổi sắc nói: "T dựa vào cái gì để ta tin tưởng ngươi? Vạn nhất ngươi giam ta vĩnh viễn thì làm thế nào?"

“ngươi không có quyền lựa chọn”

Mục Trần lơ đãng nói “hơn nữa ta không nghĩ dù ta thất tín ngươi lại bị vây ở đây đâu”

Dù không biết rõ nội tình của Chúc Diễm nhưng Mục Trần tuyệt không tin một kẻ là đệ nhất cường giả bảng mà lại không có bài tẩy. Sở dĩ Chúc Diễm không lấy ra vì hắn thấy không cần thiết phải bỏ ra đại giới mà thôi”

Chúc Diễm trầm mặc một hồi mới nhìn Mục Trần đạm mạc nói “có ý tứ, không ngờ Thiên La đại lục này lại có một nhân vật như ngươi vậy”

“lần này ngươi thắng, nhưng lần sau gặp lại ta sẽ lãnh giáo ngươi”

Nói xong Chúc Diễm không hề do dự, búng một cái một cái. Vũ phiến liền hóa thành một đạo thanh quang bắn ra

Mục Trần trảo một cái bắt lấy vũ phiến. Sau đó còn phe phẩy vũ phiến mà nói

"Đa tạ."

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1129: Thu Hoạch Phong Phú

Đại điện hỗn độn, vũ phiến đang lẳng lặng huyền phù trong tay của Mục Trần. Sau khi lấy lại vũ phiến Mục Trần cũng không quan tâm đến Chúc Diễm nữa, hắn quay qua nhìn Lâm Tĩnh với Cửu U mà nói "giờ chúng ta phân chia bảo bối thôi"

Mục Trần đưa ra phong thần phiến (vũ phiến) rồi nói "ưu tiên chị em phụ nữ trước tự do chọn trước"

Mục Trần vẫn tươi cười như không có gì, tuy rằng phong thần phiến chính là thánh vật thật sự, uy lực cực khủng nhưng hắn lại không có chút đau lòng nào. Dù sao thánh vật Mục Trần cũng từng gặp, mạnh như Tinh thần trấn ma tháp hắn còn đưa cho Mạn Đà La được mà

Cửu U với Lâm Tĩnh quan sát phong thần phiến chốc lát rồi lắc đầu nói "ngươi đã cùng nó liên thủ đối địch nên nó sẽ không bài xích ngươi. Do đó ngươi làm chủ nhân của nó là thích hợp nhất"

Các nàng nói không phải giả, lúc trước Mục Trần được phong thần phiến truyền một vài ấp pháp nên giữa hắn và thánh vật đã có chút liên hệ ăn ý. Do vậy nếu Mục Trần làm chủ nhân của phong thần phiến thì nó chắc không có gì phản đối

Mục Trần nhìn phản ứng của các nàng bất đắc dĩ cười. Hắn suy nghĩ một hồi rồi không khách sáo nữa liền cầm lấy vũ phiến, nói "vậy lần này ta chiếm ít tiện nghi rồi"

"Còn những thứ kia" Mục Trần chỉ về thanh sắc ngọc quyển và linh trì do chí tôn linh dịch hóa thành

“xem xem là cái gì trước đã” Cửu U phất một cái, thanh sắc ngọc quyền liền rơi vào tay nàng. Nàng nhắm mắt cảm ứng một chút sau đó kinh ngạc nói “là một tiểu thần thông thuật tên là Hô phong thuật. Có thể dụng linh lực hóa thành phong trận, lại còn giúp người ta ngự phong phi hành, tốc độ nhanh vô cùng”

Có thể khiến cho Cửu U – bản thể là Cửu U Minh tước là một loại thần thú phi hành am hiểu tốc độ - khen rằng tốc độ nhanh thì có thể hiểu được ngự phong kia tốc độ kinh khủng cỡ nào

Mục Trần có chút kinh ngạc, thần thông này có thiên hướng phụ trợ nhưng so với một vài thần thông công kích thì hô phong thuật này lại có giá trị cao hơn nhiều

Dù sao chỉ cần tu luyện thần thông thuật này thì có thêm cái bảo đảm tính mạng, đến lúc gặp địch nhân khó chơi mà đánh không lại thì cũng có thể toàn mạng trở ra, làm người khác cảm thán không thôi

Theo Mục Trần phỏng chừng nếu như hắn tu luyện thuật này thì dù gặp phải địa chí tôn chân chính hắn cũng thuận lợi thoát được

Ngọc quyển khắc hô phong thuật này là một bảo bối đây

Bất quá đã có phong thần phiến nên Mục Trần cũng không tham lam thêm mà giao hô phong thuật cho hai nàng tự xử

“thần thông để trốn à, kém lắm” Lâm Tĩnh chu chu miệng mà nói, nàng không mấy hứng thú với thần thông loại này

Cửu U cảm tạ nhìn Lâm Tĩnh, nàng biết Lâm Tĩnh đang cố ý nhường cho nàng. Trong ba người chỉ có nàng là thích hợp với hô phong thuật nhất. Có nó thì tốc độ của nàng sẽ được đề thăng rất lớn, chấp luôn Mục Trần

“từ chối là bất kính, ta đành thu vậy” Cửu U nắm lấy hô phong thuật rồi nói

“vậy thì linh trì thuộc về ta” Lâm Tĩnh mỉm cười, sau đó nàng huy động băng linh ngẫu lấy hàn băng kiếm đào nguyên linh trì lên, rồi nàng vung tay một cái thu tất cả vào

Linh trì nếu ngưng luyện lại cũng có thể được mấy ngàn vạn chí tôn linh dịch, số lượng không phải nhỏ. Nếu đem ra trao đổi có thể đổi được một thần thông thuật, so ra cũng không thiệt thòi là mấy

Chia của cải xong Mục Trần mới hài lòng, giờ đã vơ vét hết bảo bối nên không còn gì bất mãn nữa

Nghĩ xong Mục Trần mới liếc Chúc Diễm đang bị vây khốn, nếu như hắn không đột ngột xuất hiện thì chuyến đi lần này đã hoàn mỹ rồi

“đi thôi”

Mục Trần nhìn đại điện đã không còn gì nữa

Cửu U với Lâm Tĩnh không có ý kiến gì

Lúc này Chúc Diễm đang ngồi đả tọa trong phong bạo, hắn cũng không quan tâm đến việc tổ đội Mục Trần phân chia tài sản. Mà Mục Trần thấy hắn vậy cũng lười quan tâm, sau đó cùng Cửu U với Lâm Tinh nhanh chóng rời đi

Tổ đội Mục Trần đi được một lúc sau Chúc Diễm mới chậm rãi mở mắt ra, rồi nhìn hướng Mục Trần rời đi mà khẽ cười

“Mục Trần à, ngươi thật có ý tứ. Sau này chúng ta còn gặp lại ta sẽ đòi lại món nợ hôm nay, hy vọng ngươi không làm ta thất vọng”

Ngoại vi phong phủ đại điện

Đại trận bên ngoài bỗng hiện ra một thông đạo, sau đó có ba thân ảnh chậm rãi bước ra. Đợi khi bọn họ ra ngoài thì đại trận lại khôi phục nguyên dạng như cũ

Mà lúc này một vài thạch đảo của phong phủ đã bị không ít nhân mã phát hiện ra, không ngừng tìm kiếm sưu tầm bảo bối

Thỉnh thoảng nghe được một vài thanh âm kinh hỉ vang lên, xem ra có vài người vận khí tốt tìm được bảo bối lưu lại

Mà bên ngoài đại điện cũng có không ít kẻ nhòm ngó, bất quá bọn hắn đang kiêng kị linh trận nên mới không dám xông vào

Vì thế khi ba người Mục Trần từ đại điện đi ra đã phải đón lấy không ít ánh mắt tham lam soi mói

Ai cũng biết trong đại điện tất có bảo bối, mà ba người Mục Trần có thể tự do xuất nhập nên bảo bối tự nhiên đã bị lấy hết rồi

Bất quá ý niệm tham lam vừa hiện thì một đạo hàn quang quét ngang, một cỗ hàn khí khủng bố phát ra băng phong cả đại địa

Mọi người hoảng sợ tránh khỏi đạo hàn quang đó, ai cũng kinh hãi nhìn thấy một linh ngẫu đầy hàn khí xuất hiện trước ba người kia

Trên thân thể linh ngẫu bộc phát ra ba động linh lực khủng bố làm bọn hắn phải biến sắc

“là linh ngẫu cửu phẩm viên mãn” bọn hắn nhìn nhau mà lòng chấn động. Sau đó quyết định rút lui, đội ngũ mà có được linh ngẫu đẳng cấp này thì không phải dạng vừa đâu, bọn hắn không thể trêu chọc được

“mấy kẻ này mũi thính thật” Mục Trần nhìn xung quanh mà cảm thán. Lúc này có không ít nhân ảnh phi hành, tổ đội Mục Trần vào không bao lâu mà chỗ này đã bị nhiều người phát hiện ra

Cũng may bảo bối quý giá nhất trong phong phủ đã bị tổ đội Mục Trần lấy hết, chỉ là có chút xung đột với Chúc Diễm, chuyện này làm Mục Trần có chút bất đắc dĩ

Cửu U ở bên cạnh thấy vẻ mặt Mục Trần như vậy thì hiểu được hắn đang nghĩ gì bèn cười duyên nói “xem ra cả bốn kẻ đứng đầu cường giả bảng đều không có hảo ý với ngươi nhỉ, ngươi thật đúng là chuyên gia gây sự mà”

Mục Trần nghe nàng nói thì cười tự giễu, hắn biết nàng nói không sai. Mục Trần hắn phế một tay của Hạ Hoằng nên Hạ Vũ sẽ không bỏ qua cho hắn, còn bài danh đệ tam là Già Lâu La lại là đại địch của hắn, chỉ duy nhất bài danh đệ nhị Tô Khinh Ngâm là chưa có địch ý nhưng nàng lại hỷ nộ vô thường khó mà biết được. Còn đệ nhất cường giả thì vừa bị hắn gài bẫy xong

chỉ cần đắc tội với một trong những kẻ này là sợ mất mật rồi, thế mà Mục Trần lại chả ngán ai, đắc tội hết mấy kẻ đó. Bản lĩnh gây họa này ngay cả Mục Trần cũng thấy bội phục chính mình

Bất quá tuy lần này chỉ là chuyện bất đắc dĩ thôi nhưng Mục Trần quyết không hối hận. Dù có quay lại Mục Trần vẫn không do dự động thủ với Chúc Diễm

Mấy năm qua Mục Trần một đường tu luyện đã đắc tội không ít cường giả, mà cuối cùng hắn vẫn là người cười cuối cùng, còn những đối thủ trước đó đã bị bỏ lại tít mù phía sau

Dĩ vãng đã từng như thế nên Mục Trần tin tưởng sau này cũng vẫn vậy

Nghĩ đến đây Mục Trần cười cười, không những không lo lắng sợ hãi mà còn tự tin nữa là khác. Cường giả chi đạo nếu không tin vào bản thân mình thì không thể tiến xa hơn được

“đi thôi, tìm một chỗ nghỉ ngơi hồi phục trước đã” Mục Trần nhìn hai nàng nói. Trải qua đại chiến linh lực đã tiêu hao rất nhiều, trạng thái cơ thể rất kém rồi nên cần khôi phục mới được. Hơn nữa cũng cần luyện hóa sơ sơ phong thần phiến một chút miễn cho bị người khác dễ dàng cướp đi lần nữa

Cửu U gật đầu, nàng cũng muốn cảm ngộ hô phong thuật một chút mới được, còn Lâm Tĩnh cũng không dị nghị gì

Vì thế ba người trực tiếp rời khỏi phong đảo sau đó tìm tòi xung quanh được một tiểu đảo hẻo lánh. Tiểu đảo này nhìn rất bình thường, không có linh trận thủ hộ nên không sợ những kẻ khác đến đây tầm bảo

Vì thế cả ba người đáp xuống tiểu đảo sau đó tìm một phá tháp chui vào

ở tầng đầu Mục Trần bố trí một linh trận thủ hộ cỡ nhỏ, làm xong hết hắn mới yên tâm hít một hơi, lật tay một cái vũ phiến liền xuất hiện

Mục Trần hai mắt nóng rực nhìn vũ phiến, sau Tinh thần trấm ma tháp thì đây là kiện thánh vật thứ hai mà hắn có được. Tuy đẳng cấp của vũ phiến thì không bằng Tinh thần trấn ma tháp nhưng không sao, dù gì Tinh thần trấn ma tháp cũng là do Tứ điện chủ lưu lại còn phong thần phiến do phong phủ chủ lưu lại, mà địa vị hai người trong thiên cung lại có chênh lệch không nhỏ

Vì thế Mục Trần lại mừng trong lòng, dù gì chưa đột phá đến địa chí tôn thì dù có thánh vật cường đại cũng chỉ phí của trời mà thôi

Ngay cả phong thần phiến này Mục Trần hắn cũng miễn cưỡng thôi động được

Nghĩ xong không do dự nữa Mục Trần thúc giục linh lực dung nhập vào phong thần phiến

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1130: Long Đảo

Linh hỏa bộc phát bao trùm lấy vũ phiến, hỏa diễm cực nóng thiêu đốt không gian đến vặn vẹo, thậm chí cả không khí còn bị đốt đến bốc mùi

Bất quá dù cho bị linh hỏa thiêu đốt thì vũ phiến vẫn vô sự, thanh quang vẫn rực rỡ như cũ bất chấp hỏa diễm

Đối với tình trạng này Mục Trần vẫn hừng hờ, nếu mà thánh vật bị luyện hóa dễ dàng thì hắn còn phải nghi ngờ đó có phải thánh vật thật không nữa

Hơn nữa nếu như phong thần phiến này không phải là vật vô chủ mà Mục Trần dám dùng linh hỏa thiêu đốt như vậy thì sẽ bị vũ phiến kháng cự ngay

Mục Trần chăm chú nhìn vũ phiến, sau đó vung tay một cái tức thì một cỗ chí tôn linh dịch xuất hiện, linh vụ tràn ngập cả thạch tháp

Luyện hóa phong thần phiến không phải là chuyện sớm chiều nên Mục Trần chuẩn bị lượng lớn chí tôn linh dịch để từ từ luyện hóa

Chuẩn bị xong xuôi đâu vào đấy Mục Trần nhắm hờ hai mắt, từng dòng chí tôn linh dịch hóa thành linh lực cuồn cuộn quán chú vào cơ thể Mục Trần, bổ sung vào linh lực đã bị tiêu hao

Thời gian trôi mau, không biết đã bao lâu rồi, chí tôn linh dịch chỉ còn lại ít ỏi mà phong thần phiến bị linh hỏa thiêu đốt đã trở nên mông lung, giữa vũ phiến bốc lên vụ khí nhàn nhạt mơ hồ như có một tiểu thanh sắc phong bạo

Đạo phong quyền tinh xảo cực kỳ nhưng mỗi khi nó xuất hiện là không gian đều bị chấn động, mơ hồ như có cuồng phong gào thét cát bay đã chạy vậy

Mục Trần lúc này đã mở mắt, hắn vui mừng khi thấy phong quyển xuất hiện trong vũ phiến

Đạo phong quyển đó chính là hạch tâm của phong thần phiến, trải qua ngàn vạn năm từ cửu thiên mới đản sinh một tia huyền hoàng cương phong. Mà phong thần phiến này hóa thành thánh vật được là nhờ có một tia huyền hoàng cương phong này

Muốn chân chính luyện hóa phong thần phiến thì phải lưu lại được lạc ấn trong tia huyền hoàng cương phong đó

Mục Trần hít một hơi sau đó cắn lưỡi phun ra một ngụm tinh huyết ẩn chứa linh lực cực tinh thuần, cho nên mới xuất tinh huyết xong mặt mày đã tái mét, dĩ nhiên là do hao tổn quá lớn

Tinh huyết này cực kỳ quan trọng, nếu tổn thất nhiều sẽ làm hỏng căn cơ linh lực của hắn. Lần này là do luyện hóa thánh vật nên hắn mới cắn răng phun ra một ít chứ không thì Mục Trần không nỡ đâu

Tinh huyết phun vào huyền hoàng cương phong, chỉ là không có hòa tan vào mà phiêu phù bên ngoài như bị một ngoại lực ngăn cản vậy

Mục Trần vẫn bình tĩnh, sau đó nhắm mắt lại thúc giục linh hỏa tiếp tục thiêu đốt tia huyền hoàng cương phong đó

Dưới linh hỏa thiêu đốt cuối cùng tinh huyết đã từ từ dung nhập

Chuyện này cần thời gian nên Mục Trần không vội mà lẳng lặng chờ đợi, một khi tinh huyết triệt để dung nhập vào huyền hoàng cương phong và lưu lại lạc ấn thì phong thần phiến mới chân chính thuộc về Mục Trần hắn. Lúc đó dù bị người ta cướp mất thì thực lực kẻ đó phải mạnh hơn

hắn mấy cấp mới có thể xóa bỏ tinh huyết lạc ấn của hắn còn không thì bó tay

Thậm chí nếu bị bức đến cùng thì Mục Trần có thể thôi động tinh huyết lạc ấn dẫn bạo phong thần phiến hạch tâm, uy lực thánh vật tự bạo dù là địa chí tôn cũng chịu chết

Cho nên dù tiêu hao thời gian với tinh lực Mục Trần cũng muốn luyện hóa phong thần phiến trước nhất, dù gì thánh vật quá hấp dẫn mà

Trước mắt đã hoàn thành nên chỉ cần chờ đợi mà thôi

Lúc Mục Trần đang luyện hóa phong thần phiến thì ở bên kia Cửu U đang lẳng lặng huyền phù. Nàng nhắm hờ đôi mắt, ba động linh lực đã thu liễm toàn bộ, nàng vươn song thủ vận chuyển tâm quyết hô phong thuật

Lúc nàng cảm ngộ thì bắt đầu có từng tia phong áo nghĩa ngưng tụ quanh thân thể nàng

Nàng như cảm giác được thân thể càng nhẹ nhàng hơn, như là có thể tự do bay lượn khắp cửu thiên, tha hồ tung tăng như một cơn gió vậy

Lòng nàng chấn động, hô phong thuật tuy chỉ là một tiểu thần thông thuật thậm chí chỉ có tác dụng phụ trợ nhưng rất là huyền diệu. Nếu nàng có thể luyện đến đại thành thì so tốc độ với địa chí tôn cũng không thua kém bao nhiêu

Mà dưới địa chí tôn dù mạnh như Chúc Diễm cũng chỉ hít khói nàng mà thôi

Nghĩ đến đây là Cửu U không khỏi hứng thú bội phần

Mục Trần với Cửu U điên cuồng tu luyện thì Lâm Tĩnh lại nhàn hạ hơn, thậm chí là tẻ nhạt. Nàng đi một vòng quanh tiểu đảo này, không phát hiện được bảo bối gì nên bực bội quay về

Về đến thạch tháp lại thấy Mục Trần với Cửu U đang tu luyện không thể quấy rầy, buồn chán đợi chờ cuối cùng nàng cũng đành rời khỏi tiểu đảo đi dạo xung quanh thử xem có gặp được cơ duyên nào không

Rời khỏi tiểu đảo Lâm Tĩnh đi lung tung không có mục tiêu, nàng gặp không ít nhân mã của các thế lực. Mà bọn hắn thấy nàng một thân một mình nên có kẻ sinh tà tâm, chỉ là vừa mới nghĩ trong lòng đã thấy một thân ảnh đầy hàn khí hộ tống phía sau nàng. Thân ảnh này làm bọn hắn sợ xanh mặt, không còn chút tà tâm nào

Được băng linh ngẫu bảo hộ nên một đường thông suốt, không ma nào dám tìm nàng gây phiền phức. Vì thế Lâm Tĩnh liền dạo quanh vài thạch đảo tìm được một ít thu hoạch, nhưng thu hoạch lần này của nàng không là gì so với của Mục Trần

Đối với chuyện này nàng có chút không hài lòng, với thân phận của nàng thì những bảo bối tầm thường không đáng quan tâm nên thu hoạch lần này làm nàng không hưng phấn

Cũng may là nàng thu được một tin tình báo có liên quan đến vị trí của long phủ

Long phủ cũng là một trong cửu phủ, cỏ người đồn rằng thực lực của long phủ chủ đứng hàng đầu trong cửu phủ chủ, thậm chí còn mạnh hơn phong phủ chủ rất nhiều

Thu được tin tức này nàng không chút do dự mà thay đổi lộ tuyến hướng đến long phủ

Khi đến gần long phủ đảo thì Lâm Tĩnh kinh ngạc phát hiện ngoại vi long đảo đầy người, hơn nữa lại có không ít thân ảnh không ngừng bay đến. Dĩ nhiên là những kẻ đó thu được tình báo về long phủ nên đến đây

Chỗ này náo nhiệt hơn phong phủ đảo rất nhiều

Bất quá tuy chỗ này đông người nhưng không ai xông vào mà đợi chờ ở ngoại vi long đảo

Lâm Tinh lăng không mà đứng, nàng nhìn xung quanh mới bừng tỉnh. Thì ra trong thạch đảo này lại tràn ngập vụ khí, tuy không mãnh liệt nhưng không cách nào nhìn thấu

“Dĩ nhiên là long tức độc, chẳng trách không ai dám xông vào” Lâm Tĩnh cảm thán, long tức độc là một loại kịch độc của long tộc, luyện chế từ long tức nên bá đạo cực kỳ. Ngay cả hạ vị địa chí tôn mà hít vào sẽ phiền phức vô cùng, còn dưới địa chí tôn sơ sẩy một chút sẽ vẫn lạc ngay

Bất quá Lâm Tĩnh không chút u sầu mà còn mỉm cười hứng thú. Kịch độc tuy có thể cản người khác nhưng lại không đủ trình cản chân nàng được

Cho nên nàng thu hồi băng linh ngẫu, sau đó xuất ra một bạch ngọc hồ lô. Hồ lô phát ra ngọc quang rực rỡ bao trùm thân thể của Lâm TĨnh

Chuẩn bị xong xuôi, dưới những ánh mắt kinh ngạc nàng ung dung nghênh ngang tiến vào thạch đảo

Lúc Lâm Tĩnh tiến vào thạch đảo thì ở một chỗ khác cũng có một thân ảnh kiêu sa không chút hoang mang tiến vào. Nàng mặc thất thải bào, mái tóc đen dài gió tung bay, vòng eo thon nhỏ làm cho nam nhân không tự chủ được. vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành được một tấm sa mỏng che lại, vừa mông lung lại vừa hấp dẫn động lòng người

Nữ tử này lộ ra một cảm giác yêu mị thần bí, khiến bao người mê say

Sau khi nàng tiến vào long đảo thì trên vai nàng có một con thất thải tiểu xà bò ra, nó thè lưỡi hút sạch long tức độc. Kịch độc ngay cả long tộc còn phải sợ hãi nhưng lại không chút tác dụng gì với tiểu xà này

Có tiểu xà không ngừng hấp độc, nàng bắt đầu chậm rãi tiến sâu vào thạch đảo.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1131: Hai Nữ Tranh Phong

Dịch: Phú Phong Trần

Thạch đảo đầy phế tích, khắp nơi là vụ khí giăng đầy tạo cảm giác như là một tử vực, không có một chút sinh cơ

Xào xạc

Không gian tĩnh mịch chợt có tiếng bước chân rất nhỏ của ai đó vang lên, rồi có một bóng trắng hiện ra. À không là một bóng dáng xinh đẹp của một tiểu nữ tử xuất hiện, nàng vừa đi vừa nhún nhảy bộ dáng hoạt bát vô cùng. Sau đó nàng nhảy lên một tảng nham thạch đưa mắt nhìn bốn phía, thế nhưng xung quang vẫn là cảnh hoang tàn vắng vẻ làm nàng bĩu môi buồn chán

“Đi xa thế này mà còn chưa gặp được cái gì” Lâm Tĩnh thì thầm, bên ngoài thân thể nàng có một tầng quang mang bao phủ ngăn cách toàn bộ độc khí. Long đảo này lớn hơn phong đảo rất nhiều, hơn nữa lại có độc vụ che phủ làm cho người ta không cách nào nhìn xa được, đành phải đi từng bước mà thôi

Chỉ là tìm suốt đoạn đường này mà Lâm Tĩnh không thu hoạch được gì cả

“Xem ra chỉ còn một biện pháp…” Lâm Tĩnh thở dài, sau đó nàng triệu hồi ra một con phi trùng to cỡ quyền đầu. Trên đầu con phi trùng này có hai sợi râu dài không ngừng đưa qua đưa lại.

Đây là một con tầm bảo trùng, nó rất nhạy cảm có thể cảm ứng được ba động dù là rất nhỏ, đồng thời còn dò được bảo bối dưới lòng đất nữa

Bất quá dưới hoàn cảnh độc khí bao phủ này tuy tầm bảo trùng có thể tầm bảo được nhưng sẽ bị độc khí làm tổn thương, nên Lâm Tĩnh vẫn chưa đem ra sử dụng. Nhưng giờ chuyện đã như vậy nếu không xài thì thật lãng phí thời gian

“Đi đi”

Lâm Tĩnh đưa tay lên, tầm bảo trùng liền vỗ cánh sau đó nhắm hướng bên phải bay đi. Thấy vậy Lâm Tĩnh liền nhanh chóng đuổi theo

Tầm bảo trùng phi hành tầm hai khắc thì đáp xuống một tòa phế tích. Lâm Tĩnh liền cẩn thận nâng phi trùng lên, giờ đây thân thể nó đã bị độc khí xâm nhiễm chuyển thành một màu đen

“Cảm ơn ngươi”.

Lâm Tĩnh vuốt nhẹ phi trùng rồi lấy là một ngọc bình bỏ nó vào đó. Trong ngọc bình này có dịch thể thanh độc, dựa vào đó để dần dần hóa giải hết độc khí trong người tầm bảo trùng

Làm xong mọi việc Lâm TĨnh mới ngẩng đầu, sau khi nhìn xung quanh nàng liền mừng rỡ

Đây là một tòa phế tích rất lớn. Dựa vào tàn tích để lại có thể đoán được nơi này từng là một đại điện hùng vĩ, nhưng qua bao thăng trầm giờ cũng chỉ còn lại phế tích mà thôi

Lâm Tĩnh nhìn sơ qua sau đó tập trung vào trung tâm đại điện, chỗ đó có một bạch cốt vương tọa đang lẳng lặng nằm đó. Trên vương tọa còn lưu lại một cỗ uy áp mạnh mẽ, có lẽ trước đây từng có một đại nhân vật tọa giá trên vương tọa này

Bất quá Lâm Tĩnh không mấy chú ý đến bạch cốt vương tọa, nàng chỉ hời hợt nhìn một cái liền chăm chú nhìn vào một thủy tỉnh quang châu trên đỉnh vương tọa

Quang châu tỏa ra quang mang nhu hòa, trong đó tựa hồ có hư ảnh bạch long đang vùng vẫy phát ra ba động linh lực

“Ồ, đây là…long linh châu?” Lâm Tĩnh hai mắt sáng rực nhìn bạch long quang châu. Truyền thuyết kể rằng chỉ có một vài long tộc cường đại, khi vẫn lạc mới tự phong ấn linh lực bản thân lại, sau đó mới ngưng tụ thành một viên long linh châu. Do đó long linh châu ẩn chứa linh lực tinh thuần cả đời của long tộc, nếu ai có huyết mạch lực có thể luyện hóa nó, đạt được lợi ích cực lớn

Lâm Tĩnh phỏng chừng long linh châu này là của vị long phủ chủ lưu lại. Sinh tiền thực lực của long phủ chủ đã tiếp cận thượng vị địa chí tôn rồi, mạnh hơn rất nhiều so với phong phủ chủ. Nên giá trị của long linh châu này còn cao hơn cả phong thần phiến

“Cuối cùng cũng có đồ tốt” Lâm Tĩnh khoái chí cười. Đi cả ngày mới gặp được một bảo bối

Nên nàng không chút do dự, vung tay một cái xuất ra một đạo linh lực quang tuyến định quấn lấy long linh châu

Chỉ là lúc Lâm Tĩnh xuất thủ định lấy long linh châu thì có một đạo thất thải linh lực từ không trung giáng xuống, chấn tan đi linh lực quang tuyến của Lâm Tĩnh

“Kẻ nào?” công kích bất ngờ làm Lâm Tĩnh ngẩn người, nàng quát lên

Nàng quát lớn nhưng không thấy ai, xung quanh vẫn vắng lặng như tờ, giống như chuyện vừa rồi chỉ là ảo giác

“Ngươi tưởng núp lùm là ta tìm không được sao?”

Lâm Tĩnh hừ lạnh, nàng liền kết ấn sau đó chưởng ra một chưởng, chỉ thấy ngọc quang mãnh liệt không ngừng phát ra

Ngọc quang tỏa đến đâu thì độc khí bị đẩy lui đến đó, tất cả mọi thứ đều hiện ra rõ ràng

Ngọc quang lan xa, sau đó Lâm Tĩnh thấy trên một tảng nham thạch xa xa có một đạo thân ảnh đang hé lộ

Lâm Tĩnh ngẩn người, vì đạo thân ảnh đó chính là một đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành

“Ngươi là ai?” Lâm Tĩnh nhìn chằm chằm nữ tử đó mà hỏi

“Sao hả? không lẽ đi tầm bảo còn phải báo ra thân phận à?” vị nữ tử này cười cười nói. Tuy nàng mang một mạng che mặt nhưng lại không đủ lấp đi dung nhan của nàng, có thể tượng tượng nụ cười của nàng ẩn dưới tấm mạng đó sẽ kinh diễm cỡ nào, làm điên đảo chúng sinh

Lâm Tĩnh bất động thanh sắc thản nhiên nói “long linh châu này là ta tìm được trước tiên”

“Từ lúc nào mà quy củ đã biến thành ai tới trước thì được vậy?” Vị nữ tử đó trêu tức, dĩ nhiên nàng cho rằng lời nói của Lâm Tĩnh quá buồn cười

Lâm Tĩnh nhún vai, nàng đồng dạng cũng là một mỹ nhân đâu thua kém ai, chỉ là khí chất của nàng lại bất đồng với nữ tử trước mặt này nên nói “xem ra không thể đàm phán hòa bình được rồi”

Vị nữ tử kia dĩ nhiên cũng rất hứng thú với long linh châu nên nàng không dễ dàng bỏ qua cho người khác như vậy

Đột nhiên hàn khí từ đâu phát ra, chỉ thấy băng linh ngẫu quỷ mị cầm trường kiếm xuất hiện trước mặt nữ tử thần bí đó, sau đó băng linh ngẫu đâm ra một kiếm

Đối mặt với hàn khí khủng khiếp thì nữ tử thần bí không chút sợ hãi, khi hàn băng trường kiếm cách nàng nửa xích chợt một thất thải xà vĩ

xuất hiện, giáng một cái vào trường kiếm. Nhất thời hàn khí tan vỡ, hàn băng trường kiếm hóa thành vô số băng tiết bay đầy trời

Băng linh ngẫu dính đòn nghiêm trọng bị chấn bay về sau, hai chân hãm sâu vào mặt đất mới có thể ổn định được thân hình

Lâm Tĩnh thấy vậy nàng liền ngưng trọng hẳn. trên vai nữ tử thần bí này có một thất thải tiểu xà không ngừng thổ nạp, xà khẩu như một đại hắc động như có thể thôn thiên diệt địa vậy

Tiểu xà này không phải dạng vừa đâu

Lâm Tĩnh nhìn một cái đã biết thất thải tiểu xà này có lực lượng rất mạnh, thậm chí còn mạnh hơn băng linh ngẫu của nàng

Lâm Tĩnh băn khoăn trong lòng, không biết nữ tử thần bí này từ đâu xuất hiện? với thủ đoạn và nội tình như vậy e rằng còn mạnh hơn cả Tô Khinh Ngâm, nhưng mà sao không nghe Mục Trần nói gì về một nhân vật như thế nhỉ

Chỉ là tuy hơi ngạc nhiên trước thực lực của đối phương, nhưng lấy thân phận tiểu công chúa Võ cảnh nếu ngay cả long linh châu mà còn không đoạt được thì quá là mất mặt mà

Vì thế Lâm Tinh liền bình tĩnh lại, nàng không nói lời nào mà từ từ vươn ngọc thủ, lấy ra một ngọc trạc

Sau khi tháo ngọc trạc xuống thì linh lực trong cơ thể nàng như được giải phong ấn, điên cuồng vận chuyển. uy áp cường đại tỏa ra, ngay cả độc khí cũng bị uy ấp đẩy lùi

"Ồ,Cửu phẩm viên mãn à."

Nữ tử thần bí cảm nhận uy áp linh lực của Lâm Tĩnh mà kinh ngạc, xem ra tiểu nữ hài thật biết làm người khác kinh ngạc mà

Lần này muốn đoạt long linh châu không dễ rồi

Nghĩ vậy nên nữ tử thần bí không che giấu thực lực nữa, nàng bước một bước. Nhất thời không gian chấn động, đồng thời phát ra ba động linh lực kinh người. Ba động không chút thua kém với Lâm Tĩnh

Lại là cửu phẩm viên mãn

Nếu có người khác nhìn thấy cảnh này sợ rằng sẽ rớt tròng mắt ra ngoài. Thực lực cửu phẩm viên mãn đủ để xếp vào bốn hạng đầu trên cường giả bảng rồi mà nhị nữ trước mặt lại không phải

Lâm Tĩnh nhìn ba động linh lực của nữ tử thần bí kia mà khẽ cắn môi, nàng đảo tay một cái, một ngọc phiến xuất hiện bị nàng bóp nát.

Bóp vỡ ngọc phiến Lâm Tĩnh không chút do dự, nàng giậm chân một cái liền phóng đến nữ tử thần bí.

Đúng vào thời khắc Lâm Tĩnh bóp nát ngọc phiến.

Trên một thạch tháp, Mục Trần đang luyện hóa phong thần phiến liền mở mắt ra, trong tay xuất hiện một ngọc phiến liền có thanh âm của Lâm Tĩnh truyền lại.

“Mục Trần, ta gặp phải một kẻ rất khó chơi, các ngươi mau tới giúp ta!”

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1132: Cửu U Cơ Duyên

Dịch: Phú Phong Trần

“Gặp kẻ khó chơi hả?”

Mục Trần nghe thanh âm của Lâm Tĩnh truyền đến mà khẽ biến sắc. Lâm Tĩnh nàng ấy có nhiều bài tẩy với lại còn băng linh ngẫu nữa, dù gặp Chúc Diễm cùng có thể quấn lấy được mà. Nhưng giờ Chúc DIễm còn đạng bị vây khốn trong phong điện, vậy là kẻ nào đây?

Chẳng lẽ là Già Lâu La

Mục Trần ngưng trọng, tuy Già Lâu La bài danh đệ tam trên cường giả bảng nhưng Mục Trần không tin kẻ đó yếu hơn Chúc Diễm hay Tô Khinh Ngâm chút nào

Xem ra phải nhanh chóng đến đó xem sao

Mục Trần nhìn trước mặt, chỉ thấy phong thần phiến đang lẳng lặng huyền phù mặc cho linh hỏa không ngừng thiêu đốt. ở giữa vũ phiến, đạo tinh huyết đã hạ xong lạc ấn vào huyền hoàng cương phong, tạo thành một ấn ký đỏ sậm

Sau khi ấn ký hình thành Mục Trần lập tức có cảm giác có một liên hệ kỳ diệu với phong thần phiến. Lúc này dù cho bị người ta cướp thì chỉ cần tâm niệm hắn vừa động là phong thần phiến sẽ tự kháng lại địch nhân, không bao giờ có chuyện gậy ông đập lưng ông xảy ra

Mục Trần xòe tay hấp phong thần phiến một cái, một cảm giác băng lanh truyền đến làm Mục Trần khẽ cười thỏa mãn

Lúc luyện hóa phong thần phiến Mục Trần ẩn ẩn cảm giác được trong đó ấn chứa lực lượng cường đại vô cùng. Bất quá nếu muốn thôi động được cần có linh lực khổng lồ, điểm này thì Mục Trần cũng đành bó tay

Tuy vô phương thôi động nhưng thánh vật cũng là thánh vật, có nó thì chiến lực của Mục Trần sẽ được đề thăng lên rất nhiều. Giờ nếu gặp lại Chúc Diễm, không cần dùng đại trận trấn áp Mục Trần mượn lực lượng phong thần phiến vẫn có thể áp đảo được

Mục Trần khoái chí phe phẩy phong thần phiến ra vẻ nho nhã thư sinh, sau đó mới thu hồi vũ phiến, thân hình khẽ động liền xuất hiện ở một phía khác thạch tháp. Ở bên này, Cửu U đang lăng không mà đứng, quanh thân nàng có vô số cuồng phong hội tụ

Mục Trần kinh ngạc nhìn chằm chằm Cửu U, tuy trước mặt chính xác là Cửu U nhưng sao Mục Trần có một dự cảm là dù công kích cũng vô pháp trúng được nàng

Nàng như hóa thân thành gió, phiêu hốt khó nắm bắt được

Như cảm nhận được Mục Trần đang chăm chú nhìn mình, Cửu U bỗng mở mắt ra. Nàng khẽ cười nhìn hắn

Bất quá khi thấy Cửu U nhìn mình cười Mục Trần chợt giựt mắt một cái, sau đó xoay người lại thì thấy Cửu U đã đứng ở phía sau rồi

“Phản ứng nhanh ghê.” Cửu U cười nhìn Mục Trần

Mục Trần động dung, nhìn Cửu U nói “Tốc độ của ngươi…”

Tốc độ của Cửu U đã vượt qua dự cảm của Mục Trần, nếu như không phải quen với khí tức của nàng thì Mục Trần cũng vô phương phát hiện được thân ảnh của Cửu U

Tốc độ cỡ này thật sự quá lợi hại

“Hô phong thuật này không phải dạng vừa đâu” Mục Trần ngưng trọng. Lúc trước tuy tốc độ của Cửu U nhanh thật, nhưng không hơn được Mục Trần bao nhiêu. Còn giờ thì hắn cũng chỉ đành hít khói, do đó có thể nhận ra hô phong thuật này không phải tầm thường. Một tiểu thần thông tầm thường làm sao có được năng lực này

“Đúng vây, hô phong thuật này không đơn giản. Chính xác là hô phong thuật hoàn chỉnh không đơn giản” Cửu U day day trán nói

“Hô phong thuật hoàn chỉnh?” Mục Trần ngây người

“Hô phong thuật hoàn chỉnh được gọi là đại hô phong thuật. Ngươi đừng tưởng là chỉ thêm một chữ thôi đâu, truyền thuyết nói rằng đại hô phong thuật là một trong ba mươi sáu tuyệt thế thần thông đó”

Cửu U không khỏi kích động nói, sau khi luyện thành hô phong thuật nàng mới biết được chuyện này. Dĩ nhiên tin tức này làm nàng chấn động rất lớn, dù gì trong Đại thiên thế giới, danh tự ba mươi sáu tuyệt thế thần thông quá mức vang dội

(chắc là có đại dự ngôn thuật trong này)

Cửu U có nằm mơ cũng không thấy mờ mờ chuyện này, nàng chỉ lấy được một tiểu thần thông, thế mà lại có thể diễn hóa ra được một tuyệt thế thần thông

“Đại hô phong thuật? một trong ba mươi sáu tuyệt thế thần thông?”

Mục Trần chấn động trong lòng, vội hít một ngụm lãnh khí. Hắn cũng không ngờ một tiểu thần thông thuật trong phong phủ lại có lai lịch đáng sợ thế này

Đây là một trong ba mươi sáu tuyệt thế thần thông a, dù là thiên chí tôn cũng phải động tâm không thôi. Tuy hô phong thuật không phải là đại hô phong thuật chân chính, nhưng một khi có được cơ duyên hoàn

thiện nó thì giá trị của hô phong thuật này không cách nào hình dung được

“Khó trách sau khi tu thành hô phong thuật này tốc độ của ngươi lại khủng khiếp như vậy…” Mục Trần đã hiểu ra, cảm thán một tiếng. Cơ duyên của Cửu U làm người ta ganh tỵ mà, vốn chỉ là một tiểu thần thông thôi nhưng ai ngờ nó từ đại hô phong thuật mà ra

Mục Trần suy đoán, một khi Cửu U toàn lực thôi động hô phong thuật thì chỉ cần không gặp phải địa chí tôn chân chính, nàng có thể tự do đi bất cứ nơi đâu, thích tới là tới, muốn đi là đi không ai cản được

“Thực lực phong phủ chủ này trong Cửu phủ tuy không mạnh lắm nhưng tốc độ thân pháp của hắn chắc chắn là Cửu phủ đệ nhất nhân” Cửu U cười nói, lấy được bảo bối như thế làm nàng rất là hưng phấn

Mục Trần gật đầu cười nói “Ngươi tạm thời tu thành hô phong thuật rồi thì chúng ta mau đi thôi, Lâm TĨnh đang gặp chút phiền phức”

Sau đó Mục Trần đem chuyện Lâm TĨnh nói cho Cửu U

“Ngay cả Lâm Tĩnh cũng không đối phó được sao?” Cửu U ngưng trọng nói

“Vậy nhanh lên.”

Kẻ làm cho Lâm Tĩnh thấy khó chơi tất không phải kẻ tầm thường nên hai người bọn họ phải nhanh tới hỗ trợ, miễn cho Lâm Tĩnh gặp bất lợi

Mục Trần gật đầu, sau đó liền hóa thành một đạo lưu quang phóng đi

Còn Cửu U thì đứng chắp tay, dưới chân nàng như có cuồng phong nâng đỡ trực tiếp ngự phong phi hành đuổi theo Mục Trần. Dù Mục Trần đẩy nhanh tốc độ cỡ nào cũng không thể bỏ xa nàng quá nửa bước

Hai người nhanh chóng lao đi, từng tòa thạch đảo không ngừng lùi về sau. Vài tức sau đã đến gần Long đảo

Bên ngoài Long đảo có không ít cường giả, chỉ là thúc thủ vô sách trước độc khí nên không dám xông vào, mà lại luyến tiếc không bỏ nên cứ dây dưa mãi chỗ này

"Long tức độc?"

Mục Trần liếc một cái đã nhận ra được nhưng không quá kinh ngạc, trầm ngâm một chút rồi cùng Cửu U trực tiếp xông qua

Nháy mắt khi tiến vào liền có hỏa diễm từ cơ thể bốc lên, đó là bất tử viêm nhưng tạo nghệ còn hơn hẳn Cửu U nên bất tử viêm này càng tinh thuần hơn

Chỉ là Mục Trần muốn mượn bất tử viên chỉ để ngăn cản độc khí thôi

Hai ngươi không ngừng tiến về trước, càng đi sâu họ càng cảm ứng được ba động linh lực rõ ràng. Chỗ đó hẳn là chỗ của Lâm Tĩnh, bất quá dựa vào động tĩnh này thì hẳn là đang kịch chiến đây

Mục Trần với Cửu U dựa theo ba động đi tới. Lúc tới gần thì cả hai người bắt đầu vận linh lực chuẩn bị xuất thủ

Hai người cùng phóng ra, lúc này độc khí đã tan không ít, dĩ nhiên là do xung kích từ trận chiến tạo ra

Mục Trần liền nhìn thì thấy trong phế tích phía trước có hai thân ảnh đang kịch chiến, lúc này cả hai thân ảnh được linh lực quang trụ khổng lồ bao phủ

Mục Trần nhìn trận chiến trước mặt, thủ chưởng nắm một cái liền có xích long chiến mấu xuất hiện. Sau đó quán chú linh lực vào, chiến mâu như cự long đang nhe nanh múa vuốt xuyên qua hư không đâm tới

Chiến mâu bắn tới, phóng vào giữa hai đạo thân ảnh kia. Đột nhiên bộc phát ra linh lực khủng khiếp, tách hai thân ảnh đó ra

Hai đạo thân ảnh nhanh chóng thối lui, bất quá Lâm Tĩnh sau khi nhìn thấy xích long chiến mâu thì mừng rỡ “Mau chế trụ nàng, không được để nàng chạy thoát”.

Mục Trần đến bên cạnh Lâm Tĩnh, thấy nàng không có thương tích gì mới thở dài. Sau đó nhìn về thân ảnh xinh đẹp kia, hắn thật ra muốn biết thân ảnh đó là thần thánh phương nào mà có thể bức Lâm Tĩnh đến mức này.

Mục Trần chỉ thấy trên một tảng nham thạch có một nữ tử đang ngạo nghễ đứng đó. Dáng vẻ yêu mị phong tình vô hạn kinh diễm vô cùng, tấm sa che mặt của nàng đã rách hơn phân nữa, không thể che đi dung nhan tuyệt trần kia được. Mục Trần nhìn một cái đã thấy được hết.

“Ồ, thiệt là đẹp quá” Đây là suy nghĩ đầu tiên của Mục Trần.

“Ủa,sao nhìn có chút quen quen vậy ta” đây là suy nghĩ tiếp theo.

Mục Trần ngẩn ra, hắn vừa nhìn chằm chằm nữ tử tuyệt trần trước mặt vừa vắt óc suy nghĩ. Một lát sau như nhớ ra liền há hốc mồm.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1133: Gặp Lại Tiêu Tiêu

Dịch: Phú Phong Trần

Nữ tử đó đứng trên phế thạch, tà áo phất phơ, tóc gió nhẹ bay cộng với dung nhan kiều mị rất là động lòng người. Trên vai nàng có một con tiểu xà, càng tôn lên vẻ mỹ lệ vô song vạn năm khó tìm

Nhưng mà khi Mục Trần ngắm nàng chỉ chốc lát đã trợn mắt há mồm, biểu cảm trở nên cổ quái

Bởi vì dung nhan đó rất là quen thuộc, chính là Thải Tiêu ngày đó cùng hắn tiến nhập Long phượng thiên, à không, chính xác hơn phải gọi là Tiêu Tiêu

Nàng là nữ nhi của một truyền kỳ, một giai thoại đi vào truyền thuyết. Có bối cảnh giống như Lâm Tĩnh, một bối cảnh quá là kinh khủng khiếp

Mục Trần có nằm mơ cũng không thể ngờ là địch nhân khó chơi trong miệng Lâm TĨnh lại là nàng

Thật sự là lũ vượt long vương miếu mà

Lúc Mục Trần đang há mồm nhìn Tiêu Tiêu thì đồng thời nàng cũng nhìn hắn, sau đó nàng ngẩn ra rồi bất chợt cười

“Mục Trần, ngươi làm gì đó?” Lâm Tĩnh phát hiện Mục Trần đang ngần người thì nghi ngờ hỏi

Tiêu Tiêu khẽ vuốt tiểu xà trên vai, tiếu ý nói “mới đây mà đã hơn một năm hai ta xa cách nhau, Mục Trần ngươi khi nào trở thành tay sai

của người ta rồi hả?”

Nghe nàng nói vậy, Cửu U với Lâm Tĩnh giật mình, kinh ngạc nhìn Mục Trần “ngươi biết nàng?”

Mục Trần cười khổ nói “nàng cũng là bằng hữu của ta, lúc trước đã cùng ta xông qua bắc giới Long phượng thiên”

Lâm Tĩnh nghe vậy thì đứng hình, nàng giờ đang lúng túng không biết mở miệng thế nào. Cục diện đã thành thế này thì biết nói làm sao cho phải đây

Lâm Tĩnh đã thu liễm linh lực lại, nếu nữ tử này chính là bằng hữu của Mục Trần thì không thể động thủ được nữa rồi. tuy Lâm Tĩnh là nữ tử nhưng dù gì cũng có thân thế bất phàm, với lại không phải người nhỏ nhen nên sẽ không bất mãn gì với Tiêu Tiêu

Mà băng linh ngẫu đang núp lùm tìm cơ hội xuất kích cũng đã hiện thân, đứng phía sau Lâm Tĩnh

Lúc Lâm Tĩnh thu liễm linh lực và chiến ý thì bên kia Tiêu Tiêu cũng vậy. nàng vỗ về tiểu xà trên vai, sau đó nó cũng rụt trở về

Mục Trần thấy vậy liền thở dài một hơi, hai bên đều là bằng hữu. Nếu như các nàng choảng nhau sứt đầu mẻ trán thì thật là đau đầu mà

Mục Trần cười với Tiêu Tiêu, sau đó chỉ vào Cửu U giới thiệu: “đây là Cửu U, là lão bằng hữu của ta ở bắc giới Đại La thiên vực”

Sau chỉ về về Lâm Tĩnh rồi nói “Đây là Lâm Tĩnh, phụ thân nàng chính là Võ Tổ đấy”

Sau đó Mục Trần hướng về Cửu U và Lâm Tĩnh nói “đây là Tiêu Tiêu, phụ thân của nàng chính là Viêm Đế”

Mục Trần vừa nói xong thì tam nữ hết hồn sau đó quay nhìn nhau. Viêm Đế với Võ Tổ là ai? Là huyền thoại, là truyền kỳ bất diệt, giậm

chân một cái là trời rung đất chuyển, Đại Thiên thế giới cũng phải run sợ. Chỉ là hai đại nhân vật này đang ở hai đầu tổ quốc, không gặp được nhau. Nhưng nào ngờ nữ nhi của hai người lại gặp mặt nhau theo kiểu này

“Thì ralà nữ nhi của Võ Tổ. Danh hào Võ Tổ ngay cả phụ thân ta cũng kính nể. Không ngờ hôm nay có duyên luận bàn với tiểu công chúa võ cảnh, đúng là duyên phận của hai ta” Tiêu Tiêu kinh ngạc nói. Danh hào Võ Tổ không kém chút nào với phụ thân nàng. Hơn nữa phóng nhãn toàn Đại Thiên thế giới, người có thể khiến phụ thân nàng xem trọng không có mấy ai, mà Võ Tổ lại là một trong số đó.

Hai mắt Lâm Tĩnh sáng rực, hưng phấn nói “Thì ra Viêm Đế là phụ thân của tỷ tỷ. Ta cũng nhiều lần được nghe phụ thân nhắc về Viêm Đế nên ta rất là sùng bái. Nếu sớm biết được thân phận của tỷ tỷ thì Long linh châu này ta không tranh với tỷ đâu”.

Lâm Tĩnh từ nhỏ tự hào vì có phụ thân như vậy nên nàng yêu ai yêu cả đường đi lối về. Mà Viêm Đế lại nổi tiếng không thua phụ thân nàng nên nàng không tránh được mà sùng bái. Giờ biết được tỷ tỷ này chính là nữ nhi của Viêm Đế nên bộ dáng hưng phấn này là chân thật, xuất phát từ nội tâm chứ không phải giả vờ

Thải Tiêu cười, lòng đang cảm khái Mục Trần đến kịp thời, nếu không một khi các nàng xuất ra bài tẩy thì khó tránh bị tổn thương

Chỉ vì một khỏa long linh châu mà hai bên trở mặt thành thù, chuyện này thật không đáng có

Mục Trần thấy hai nàng hóa giải hiềm khích thì như trút được gánh nặng. Cả hai nàng có thân thế bất phàm, dù tính tình bất đồng nhưng kiêu ngạo đã ăn sâu vào xương tủy rồi. Vì thế Mục Trần lo lắng hai nàng nổi tính mưa nắng thất thường, lúc đó hắn kẹt ở giữa thì không biết bênh ai bất giờ

Cũng may hai tiểu thư này rất có khí độ, phóng khoáng không như những nữ tử tầm thường khác

“Sao ngươi lại đến thiên cung?” Mục Trần có chút kinh ngạc hỏi Tiêu Tiêu

“thượng cổ thiên cung do Thiên Đế lập ra, ta thì mới vừa hoàn thành bế quan nên mới đi xem chơi một chút. Vốn là muốn đến bắc giới tìm ngươi, nhưng suy đi nghĩ lại thì thấy ngươi chắc không bỏ qua thiên cung đâu nên ta tới đây luôn”

Tiêu Tiêu cười, nhìn Mục Trần một cái chợt kinh ngạc “Thực lực của ngươi tăng nhanh vậy”

Lúc trước ở Long phượng thiên thì Mục Trần chỉ là tam phẩm chí tôn thôi, còn bây giờ chưa quá hai nắm đã bước vào cảnh giới cửu phẩm chí tôn rồi. Tốc độ tu luyện ngay cả Tiêu Tiêu cũng khiếp sợ

“Haizz, không so được với ngươi” Mục Trần nhún nhún vai. Lúc hắn tới Tiêu Tiêu cũng đang ẩn tàng linh lực, nên so ra không yếu hơn Chúc Diễm tí nào. Cả hai cùng là cửu phẩm viên mãn thậm chí Tiêu Tiêu còn có chút mạnh hơn

“Cái này là long linh châu à?” Mục Trần nhìn về thủy tinh quang châu trên bạch cốt vương tọa, chính vì nó mà Lâm Tĩnh với Tiêu Tiêu mới choảng nhau thế này

Lâm Tĩnh với Tiêu Tiêu bốn mắt nhìn nhau, có chút không vui gật đầu

“Thế các ngươi định phân chia thế nào?” Mục Trần hỏi. Long linh châu chỉ có một khỏa nên chỉ thuộc về một người. Bất quá hắn không có ý đứng ra làm trọng tài phân chia

Lâm Tĩnh nghe hắn nói thì cười “Cho tỷ tỷ thôi, nàng còn chưa có tín vật. Hơn nữa long linh châu ta cũng không nhất thiết phải có”

Long linh châu tuy hiếm nhưng với thân phận của nàng thì bảo bối nào mà chưa từng thấy qua. Một khỏa long linh châu không đổi được quan hệ giao hữu giữa nàng với Tiêu Tiêu

Tiêu Tiêu nghe Lâm Tĩnh phân chia thì hơi do dự một chút, sau đó hướng về Lâm Tĩnh cảm tạ "Đa tạ Lâm Tĩnh muội muội, thứ này quả thật có tác dụng với ta. Nếu sau có gặp bảo bối ta sẽ bồi thường lại cho nàng"

Tiểu xà trên vai nàng bò ra, hưng phấn nhìn long linh châu

"Tiêu tỷ khách sáo quá, ngươi mau lấy đi" Lâm Tĩnh cười nói

Tiêu Tiêu gật đầu sau đó nhẹ nhàng bước tới bạch cốt vương tọa. Chỉ là khi đến phạm vi trăm trượng gần vương tọa thì Mục Trần chợt đưa tay cản lại

"Ân?" Tiêu Tiêu ngạc nhiên nhìn Mục Trần, ngay cả Lâm Tĩnh với Cửu U cũng nhìn hắn

"Có vấn đề sao?" Chỉ Cửu U hiểu rõ Mục Trần nên hỏi. Nàng biết nếu không có chuyện Mục Trần cũng không động tâm với long linh châu đâu, vì thế hắn ngăn cản Tiêu Tiêu là do phát hiện ra được chuyện gì đó

Tiêu Tiêu với Lâm TĨnh nghe vậy thì ngưng trọng hẳn

Mục Trần chăm chú nhìn bạch cốt vương tọa, sau đó quan sát phế tích một lần rồi gật đầu nói "phế tích này có chút cổ quái"

Lúc trước khi tiếp cận Tiêu Tiêu, Mục Trần mơ hồ cảm nhận được phế tích này tỏa ra một ba động cực yếu ớt, ngay cả Lâm Tĩnh với Tiêu Tiêu cũng phát giác được

Mục Trần ngồi xổm, song thủ áp lên mặt đất, hai mắt khép hờ cảm nhận

Tiêu Tiêu, Lâm Tĩnh với Cửu U thấy thế thì hiểu ý tản ra bảo hộ hắn

Mục Trần cảm nhận một lúc sau chợt mở mắt ra, linh quang hiện lên sau đó nói “quả nhiên có vấn đề”

Hắn vừa nói xong thì phách một chưởng xuống, dùng mắt thường có thể thấy được ba động linh lực từ lòng bàn tay khuếch tán ra

Phanh phanh phanh!

Trong phế tích không ngừng nổ lớn, vô số cự nham bị chấn tan. Sau đó phiến đại địa bắt đầu sụp đổ

Tam nữ các nàng nhất thời nhìn thấy từng đạo linh lực quang tuyến từ trong đại địa phóng lên, tạo thành một đại linh trận bao trùm lấy bạch cốt vương tọa

Hơn nữa các nàng kinh hãi khi thấy bên dưới đại địa là một con bạch sắc cự long đang nằm một đống ở đó, chỉ là quanh thân thể cự long có tử khí lượn lờ, mà trong long nhãn cũng không hề có sinh cơ

Cự long nằm đó, không chút sinh khí nên các nàng không hề phát giác được. Mà Mục Trần cảm nhận được vì chỗ này có giấu một tòa linh trận mà thôi

“A, là một đầu thi khôi long!” Tiêu Tiêu nhìn bạch sắc cự long kinh ngạc nói

Các nàng cũng không quá kiêng kỵ gì thi khôi long này, mà tòa linh trận kia mới làm các nàng cảm giác được khí tức nguy hiểm

“Linh trận gì thế?” Tiêu Tiêu hỏi. Nếu như nàng không chút chuẩn bị mà bước vào linh trận này thì sẽ ăn quả đắng không nhỏ a

“Một thi linh trận, nếu bước vào đó thì linh lực sẽ bị áp chế ngay. Ta thấy trong đó có tử khí ngưng tụ, vậy e rằng ngay cả cửu phẩm viên mãn cũng sẽ bị áp chế xuống còn khoảng thất phẩm thôi” Mục Trần nói

Tiêu Tiêu với Lâm Tĩnh giật mình, nếu mà bị áp chế xuống còn thất phẩm thì tuyệt đối bị thi khôi long kia ăn tươi nuốt sống ngay. Không ngờ phế tích này lại cất giấu sát cơ như thế

“Giờ ta phải làm sao?” Tiêu Tiêu cau mày, nếu mạnh mẽ phá trận e sẽ ảnh hưởng đến long linh châu

Mục Trần nghe nàng nói thì mỉm cười

“Linh trận cứ yên tâm giao cho ta”

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1134: Thôn Thiên Mãng

Dịch: Phú Phong Trần

“Linh trận cứ yên tâm giao cho ta”

Mục Trần vừa nói xong thì song thủ đã nhanh chóng kết ấn. Linh quang hiện ra, từng đạo linh ấn ngưng tụ rồi bắn ra dung nhập vào hư không.

Linh trận này tuyệt không đơn giản, theo Mục Trần phỏng chừng nếu như là trạng thái hoàn chỉnh thì cũng là linh trận cấp tông sự chứ chả chơi. Cũng may là trải qua năm tháng đằng đẵng thì linh trận đã hư hại nhiều nên Mục Trần mới tự tin phá giải

Linh ấn không ngừng dung nhập vào linh trận thì đại địa rung động lần nữa, có một ít linh lực quang tuyến đã bắt đầu hư huyễn

Mục Trần cũng chưa hoàn toàn phá giải linh trận vì cần tốn thời gian mới phá được, do đó Mục Trần mới chọn phương thức ít tốn công nhất là phá hủy một vài chỗ yếu làm cho linh trận bị hỗn loạn, lúc đó thì linh trận mất đi cân bằng tự nhiên sẽ sụp đổ

Nhận thấy linh trận dao động Tiêu Tiêu hai mắt sáng lên, kinh ngạc nhìn Mục Trần. Nàng không ngờ tạo nghệ linh trận của Mục Trần đã thăng tiến đến mức này

Ông ông.

Linh trận chấn động, ba động linh lực không ngừng phát ra. Cuối cùng vượt quá giới hạn chịu đựng, linh trận “ầm” một tiếng liền bị phá

hủy

Linh lực quang điểm tản đẩy trời, đồng thời tử khí theo linh trận tan vỡ cũng bộc phát ra. Nháy mắt cả thiên địa trở nên âm lãnh

Cũng may là nhóm Mục Trần có chuẩn bị trước, bắt đầu vận linh lực bảo hộ thân thể, tùy ý để tử khí trùng kích mà không chút ảnh hưởng

Tử khí trùng kích chừng vài khắc liền tiêu tán hết, sau đó Lâm Tinh cùng Tiêu Tiêu ngẩng đầu nhìn. Hai nàng ai cũng vui mừng vi thi linh trận đã biến mất

“Được được!Không gặp ba ngày mà đã khác xưa rất nhiều” Tiêu Tiêu khẽ cười, dĩ nhiên nàng rất thỏa mãn trước thủ đoạn của Mục Trần. Dù sao nếu đổi lại là nàng thì cũng đành dùng biện pháp bạo lực nhất là cường hành phá trận, như vậy không chỉ tốn công sức mà lỡ làm long linh châu bị hủy thì cái được không bù nổi cái mất rồi

“Còn đầu thi khôi long này thôi” Mục Trần chỉ chỉ vào bạch long đầy tử khí đang nằm đó. Hàng này cũng khó chơi đây, tử khí rất bá đạo, chỉ cần bị xâm nhiễm là tạo ra tổn thương nghiêm trọng cho thân thể rồi

“Cái này để tự ta đối phó cho” Tiêu Tiêu mỉm cười nói. Nụ cười của nàng làm thiên địa phải đổi sắc, gió mây cũng phải ngừng trôi, chim ngừng hót. Nàng nhẹ nhàng vươn ngọc thủ vỗ vỗ tiểu xà trên vai

Tiểu xà liền ngóc đầu lên, sau đó hóa thành một đạo quang mang bắn tới bạch long

Bạch long tuy không còn sinh cơ nữa nhưng dù sao vẫn còn bản năng của long tộc. Lúc này có một đạo long ngâm vang lên, sau đó long chủy hé mở, tử khí bắt đầu bộc phát. Tử khí tràn tới đâu không gian liến hôn ám đến đó

Đối mặt với bạch long đầy tử khí đó mà tiểu xà không chút tổn hại, khi tử khí tràn đến gần thì tiểu xà mới há miệng ra, liền có hắc quang

ngưng tụ trong miệng nó

Miệng của thất thải tiểu xà không lớn nhưng giờ đây như biến thành hắc động, sau đó có một cỗ hấp lực khủng khiếp phát ra, hấp một phát toàn bộ tử khí vào trong thân thể

Tuy hấp một lượng tử khí khổng lồ như thế mà thất thải tiểu xà không bị ảnh hưởng gì

Mục Trần, Lâm Tĩnh với Cửu U kinh hãi, thất thải tiểu xà khủng bố như vậy? ngay cả tử khí này cũng thôn phệ được?

Tê tê!

Sau khi thôn phệ tử khí xong, tiểu xà há miệng lần nữa, Lúc này trong miệng nó đã hình thành một hắc động, hắc quang chợt lóe phóng đến thân thể của bạch long, hấp lực bộc phát hút lấy bạch long vào hắc động

Tuy bạch long điên cuồng vùng vẫy nhưng nó lại không có linh trí nên không cách nào thoát được, mà càng vùng vẫy lại càng bị hấp mạnh, cuối cùng bị cuốn vào trong hắc động

Bạch long biến mất trong hắc động, tiểu xà liền nuốt lấy hắc động, thân hình như say rượu phiêu phiêu bay về chui vào trong tay áo của Tiêu Tiêu

Bọn người Mục Trần kinh ngạc nhìn cảnh này, chỉ mới vài phút mà một đầu thi khôi long đã bị giải quyết. Tuy rằng thi khôi long không có linh trí nhưng cũng tương đương với cửu phẩm viên mãn chứ chả chơi, đổi lại là bọn hắn thì cũng phải tốn ít công phu mới giải quyết được. Nào ngờ đâu lại bị một con tiểu xà cắn nuốt sạch sẽ

“Đây là thần thú gì thế?” Mục Trần không nhịn được hỏi.

“Đây là thất thải thôn thiên mãng, không phải là thần thú trong Đại Thiên thế giới nhưng khi trưởng thành cũng tương đương với siêu cấp thần thú của Đại Thiên thế giới đấy” Tiêu Tiêu nói.

Lâm Tĩnh tò mò “Ta từng nghe phụ thân nói, vô tận hỏa vực có một chủ mẫu, bên người vị đó cũng có một tiểu xà thần bí có khả năng thôn thiên phệ địa. Tiểu xà đó đã từng thôn phệ một thượng vị địa chí tôn, nghe đồn là dù là cường giả long tộc cũng rất kiêng kỵ tiểu xà này”

“Chủ mẫu đó chính mà mẫu thân của ta” Tiêu Tiêu cười nói. “Bất quá thôn thiên mãng của mẫu thân lợi hại hơn nhiều. Thôn thiên mãng của ta tuy dễ dàng thôn phệ thi khôi long là vì thi khôi long không có linh trí, không biết né tránh. Chỉ cần thoát khỏi phạm vi thôn phệ là dễ dàng thoát được rồi”

Mục Trần cảm thán, đây là lần đầu hắn nghe nói về thôn thiên mãng. Một khi nó trưởng thành thì uy năng bá đạo cỡ nào, hấp phát mất tiêu .

Nội tình Vô tận hỏa vực quá thâm sâu, chỉ là một vị chủ mẫu mà đã kinh khủng như vậy, thì huyền thoại sống Viêm Đế kia còn khủng bố cỡ nào.

E rằng còn có thể xưng hùng xưng bá trong cảnh giới thiên chí tôn.

Sau khi giải quyết thi khôi long xong, Tiêu Tiêu liền đi đến bạch cốt vương tọa. nàng vươn ngọc thủ ra, long linh châu liền nhẹ nhàng rơi vào tay nàng.

Thấy Tiêu Tiêu đã lấy được long linh châu, thất thải tiểu xà liền chui ra, há miệng một cái nuốt luôn linh châu vào bụng. Sau đó bọn người Mục Trần thấy từ cơ thể tiểu xà có một luồng quang mang như có như không phát ra, thất thải xà văn trên thân thể nó cũng trở nên rõ ràng hơn.

Tiểu xà tựa hồ tốn không ít tinh lực nên bộ dáng mệt mỏi quay về tay áo của Tiêu Tiêu, không xuất hiện nữa

Mục Trần kinh ngạc nhìn, hắn chợt cảm giác được khi thôn thiên mãng nuốt long linh châu thì ba động linh lực trong cơ thể Tiêu Tiêu như mạnh hơn một ít

Xem ra Tiêu Tiêu với thôn thiên mãng chắc có một liên hệ vi diệu nào đó, nên mới cộng hưởng linh lực

Tiêu Tiêu nở nụ cười thỏa mãn, xem ra long linh châu rất có hiệu quả. Trên mu bàn tay của nàng chợt xuất hiện một đạo quang văn, trên đó có một hư ảnh cự long, chính là tín vật của long phủ chủ

“Ồ, chúc mừng ngươi” Mục Trần cười. Có được tín vật của long phủ chủ thì có được tư cách vào thiên trì tẩy lễ rồi

“thật ra ta còn phải đa tạ ngươi” Tiêu Tiêu nói với Mục Trần. Nếu như không có Mục Trần đến kịp thì nàng với Lâm Tĩnh còn phải dây dưa hồi lâu, hơn nữa cũng không biết kết quả sẽ thế nào. Dù gì Lâm Tĩnh cũng là tiểu công chúa võ cảnh, chắc chắn phải có bài tẩy cho mình, nếu nói không có thì chả có ai tin

“Đi thôi, lấy được bảo bối rồi thì chúng ta đến thiên trì được rồi” Mục Trần nói, tuy rằng còn Thất phủ chưa tìm thấy nhưng hắn cũng không định đi đến đó. Dù sao nhiều tín vật cũng vô dụng, hơn nữa còn làm các thế lực khác căm ghét. Lúc đó lỡ như chọc giận nhiều người rất là phiền phức, những kẻ tiến vào thiên cung hôm nay kẻ nào mà không có địa chí tôn chống lưng chứ. Nếu đắc tội hết thì ngay cả Mạn Đà La cũng đành bó tay

Tam nữ nghe Mục Trần nói đều gật đầu, các nàng cũng đã có tín vật nên không có lòng tham chiếm đoạt hết mọi thứ

Vì vậy cả bốn người liền rời đi, hóa thành lưu quang hướng về thạch đảo phóng ra

Lúc này bên ngoài long đảo càng lúc càng nhiều nhân mã tụ họp, dù gì thạch đảo trong thiên cung rất là nhiều, đại bộ phận đều bị linh trận che đi. Do đó đi tìm từng cái thì rất mất thời gian, mà long đảo đã xuất hiện nên tự nhiên ai cũng bu về đây

có một nhóm cường giả đang lăng không mà đứng, họ đứng gần thạch đảo nhất, vị trí của họ tạo thành một phòng tuyến ngăn không cho một kẻ nào đến gần

Đối với hành vi của bọn họ tuy bất mãn nhưng không ai dám làm gì, bởi vì đội ngũ của ba kẻ này rất là có danh tiếng

Có ít nhất mười kẻ đạt đến cửu phẩm đỉnh phong, mà những kẻ đó không phải là hạng vô danh tiểu tốt mà là bài danh trước mười lăm trên cường giả bảng

Đặc biệt là kẻ đứng đầu, một kim bào nam tử diện mục anh tuấn, khí độ thản nhiên nhưng không đẹp bằng soái ca. Nở nụ cười cũng có cảm giác uy nghiêm làm người khác phải thần phục

Kẻ này chính là thái tử Đại Hạ hoàng triều, Hạ Vũ

“Thái tử, chúng ta không định vào sao?” cường giả bên cạnh Hạ Vũ hỏi

Hạ Vũ khẽ cười nói “Chuyện đi thám hiểm để những kẻ khác làm đi, nếu có thể từ bên trong thoát ra thì đem kẻ đó lại đây tra hỏi là được”.

Vị cường giả kia nghe vật thì rung động, chiêu này của Hạ Vũ thật âm hiểm mà. Chỉ cần trấn thủ ở đây thì dù ai đoạt được bảo bối từ Long đảo cũng lọt vào tay bọn họ thôi.

Đã vật thì quên chuyện đi thám hiểm thôi, để mấy kẻ xui xẻo làm thay

Hạ Vũ cười cười định nói thì chợt ngưng, hai mắt híp lại nhìn vào trong độc khí. Chỗ đó có động tĩnh truyền ra, sau đó Hạ Vũ nhìn thấy một thân ảnh xuất hiện

Sau khi nhìn rõ thân ảnh đó thì hắn ngẩn người, rồi cười mỉa

Dĩ nhiên là tiểu tử Mục Trần kia, xem ra vận khí của ngươi không tốt rồi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1135: Oan Gia Ngõ Hẹp

Biên soạn Lão Bảo -Hội fan đại chúa tể

Mục Trần từ trong làn khói độc trùng điệp xuyên ra, đã bắt gặp một tia ánh mắt giống như lợi kiếm bén nhọn nhìn chăm chăm vào hắn, hắn nhíu mày ngẩng đầu lên nhìn, bốn mắt nhìn nhau là bóng dáng của Hạ Vũ.

Khóe miệng Hạ Vũ nhếch lên, kèm theo giọng mỉa mai trêu tức, hiển nhiên đối với việc gặp Mục Trần tại nơi này, hắn cảm thấy có chút ngoài ý muốn rất mừng rỡ.

Mà đối với ánh mắt này của Hạ Vũ, Mục Trần hơi kinh ngạc nhưng sau đó khôi phục lại bình tĩnh, sâu trong ánh mắt hắn đồng dạng cũng lóe lên một chi sắc bén.

Khi tiến vào Thượng Cổ Thiên Cung bên trong không gian thông đạo, tên Hạ Vũ này lòng dạ khó lường, ý đồ đánh vỡ thông đạo bọn hắn, để bọn hắn chết bên trong không gian loạn lưu, quả nhiên là tâm địa độc ác.

"Ha ha, Mục huynh xem ra ngươi từ bên trong Long Đảo đã có thu hoạch, không biết có thể cho ta xem qua một lần hay không?" Hạ Vũ đứng xa xa nhìn Mục Trần, mỉm cười ôn hòa nói.

Quanh thân Hạ Vũ, ánh mắt hơn mười vị cường giả đều bất thiện nhìn chằm chằm Mục Trần, giống như sói đói đang nhìn chằm chằm vào con cừu non.

Đương nhiên, bọn hắn cũng thật có lực lượng, đội hình này, thật sự cường hãn đến kinh người, gần mười vị Cường Giả Bảng đứng đầu trên

10 vị trí đàu Thiên La đại lục, năm người đứng đầu, thực lực bước vào Cửu phẩm đỉnh phong, còn Hạ Vũ càng khủng bố hơn, hắn bài danh thứ tư, thực lực bước vào Cửu phẩm viên mãn, chính là thế hệ trẻ tuổi đứng đầu bên trong Thiên La đại lục. Mà trước mắt Mục Trần chỉ là một tên tiểu tử mới bước vào Cửu phẩm mà thôi, lật tay liền có thể hạ gục.

Sau lưng Hạ Vũ, Hạ Hoằng với một cánh tay bị gãy ánh mắt ngoan độc nhìn chằm chằm Mục Trần, trong mắt của hắn tràn đầy khoái ý, hiển nhiên là đang nghĩ đến việc Mục Trần sẽ rơi vào trong tay sau lần này.

Phương hướng xung quanh thạch đảo, những thế lực khác nhìn thấy màn này, cũng âm thầm lắc đầu, ánh mắt thương hại nhìn về Mục Trần, gia hỏa này thật là không may. Vừa ra, liền va vào đám người Hạ Vũ.

Mà tính tình Hạ Vũ, nếu là rơi vào trong tay của hắn, mặc kệ Mục Trần có hay không có thu được bảo bối nào bên trong Long Đảo, cũng phải róc thịt róc da.

Trong lúc bao nhiêu cặp mắt thương hại đang nhìn vào Mục Trần thì hắn vẫn hướng về phía Hạ Vũ cười cười, sau đó lắc đầu nói: "Ngươi với ta không quen, nên không nhất thiết phải xem."

Nghe Mục Trần trả lời, Hạ Vũ lập tức giật mình lắc đầu bật cười. Bọn người xung quanh hắn cũng bật cười theo mà nói

"Ngươi, một tên ngu xuẩn, còn tưởng Hạ huynh muốn nói chuyện phím với ngươi sao?" bên cạnh Hạ Vũ, một vị nam tử cười nói cũng lúc đó quanh thân hắn nhộn nhạo linh lực cường đại ba động mắt lộ hung quang, cười gằn nói: "Ngươi đã không ngoan ngoãn qua lại đây, vậy để ta đến "Mời" ngươi đến đây."

"Oanh!"

Vào lúc này linh lực bàng bạc lập tức từ cơ thể hắn bộc phát ra, loại trình độ này hiển nhiên đã là bước vào Cửu phẩm đỉnh phong chân

chính, mà người này cũng không phải là yếu ớt. Bên trên Cường Giả Bảng, xếp hạng thứ mười lăm, cũng có thể coi là nhân vật thiên kiêu.

Linh lực phun trào, thân ảnh như quỷ mị xuất hiện phía trước Mục Trần, sau đó vươn bàn tay lớn ra trong nháy mắt hóa thành cánh tay dài trăm trượngnắm vào đầu của Mục Trần đánh tới ý đồ bắt hắn.

Mà khi người ra tay, cũng là dẫn tới ánh mắt kinh ngạc của vô số cường giả kèm theo tiếng kinh hô: "Đó là bài danh mười lăm trên Cường Giả Bảng Cự Linh Thủ Lô Cầu."

"Nhục thân tên Lô Cầu này cực mạnh từng một quyền đánh chết ba vị Cửu phẩm Chí Tôn."

"Tiểu tử kia cũng không biết trời cao đất rộng, dám mạnh miệng trước mặt Hạ Vũ, coi như hắn đem bảo bối giao ra cũng phải bị đánh cho tàn phế."

Mặc cho mọi người đang kinh hô, Mục Trần chỉ ngẩng đầu nhìn đại thủ đang phóng tới, con ngươi đen kịt dường như có hàn quang lướt qua, trong nháy mắt kim quang xung quanh thân thể hắn đột nhiên phun trào, trên thể nội có tiếng long ngâm phượng hót quanh quẩn. Bên trên cánh tay phải hắn, Chân Long cùng Chân Phượng chi linh nổi lên, long trảo Phượng Dực duỗi ra, vừa lúc năm ngón tay Mục Trần hòa quyện cùng một chỗ.

Một cỗ lực lượng đáng sợ, giống như lũ ống, từ bên trong cánh tay Mục Trần bạo phát ra.

Mặt hắn không biểu tình, trực tiếp đấm ra một quyền, kim quang phóng lên tận trời, cùng cự chưởng cứng đối cứng va vào nhau.

"Đồ chán sống!"

Lô Cầu nhìn thấy Mục Trần dám cùng hắn cứng đối cứng, thần sắc trên khuôn mặt càng dữ tợn, bất quá, miệng hắn đang cười, đột nhiên con

ngươi thít chặt.

Bởi vì hắn cảm giác được, một cỗ lực lượng sơn băng địa liệt đáng sợ, từ trên nắm tay mục trần, điên cuồng đi ra.

Trong lúc mơ hồ, hắn nghe được tiếng long ngâm phượng hót.

Oanh!

Mắt thường có thể thấy sóng linh lực xung kích trực tiếp trên bầu trời nổ tung, bao phủ phạm vi vạn trượng, vô số cường giả nhìn vào phạm vi va chạm sắc đột nhiên biến đổi, dường như nhìn thấy được chuyện gì bất ngờ.

Bởi vì bọn họ nhìn thấy, tại bên trong vị trí va chạm, thân thể Lô Cầu vào lúc này như gặp phải trọng kích, chật vật bay ra ngoài!

Hắn lại bị một tên mới bước vào Cửu phẩm như Mục Trần, đánh một quyền bay ngược ra ngoài!

"Làm sao có thể!" sắc mặt hoảng sợ từ vô số cường giả, hiển nhiên là không cách nào tưởng tượng ra được cảnh tượng trước mắt này vậy mà đó là sự thật, bọn hắn vẫn nghĩ, đáng lý ra là Mục Trần sẽ bị một chưởng của Lô Cầu đánh trọng thương mới phải!

Oanh!

Mặc kệ bọn hắn tưởng tượng ra tình cảnh gì, nhưng đích thực lúc này thân thể Lô Cầu đang chật vật bay rớt ra ngoài, ngay cả Hạ Vũ cũng chú ý tới một màn này, ánh mắt ngưng tụ, sắc mặt hắn hờ hững, bàn tay xòe ra, nhấn vào không trung một cái, thân thể Lô Cầu giống như bị một bàn tay vô hình giữ lại không lui được nửa bước.

"Ha ha, thật sự là lợi hại…" Hạ Vũ hướng về phía Mục Trần cười nhạt một tiếng, thần sắc vẫn không có quá nhiều thay đổi, bởi vì cục diện trước mắt hắn tự tin Mục Trần có cánh cũng khó thoát.

Một tên Lô Cầu, tuy nói cũng có chút bản sự, nhưng ở hắn bên bên trong đội hình này, nhân vật như hắn còn có vài người.

"Giao ra bảo bối từ bên trong Long Đảo, tự đoạn một tay, ta có thể thả ngươi đi." mí mắt Hạ Vũ cụp xuống, hời hợt nói.

Mục Trần nghe vậy, nhẹ nhàng cười một tiếng, dù chưa nói chuyện, nhưng thái độ này hiển nhiên đã là không cần nói cũng biết.

Mắt Hạ Vũ cụp xuống hàn mang lạnh lẽo ngưng tụ, hắn tự nghĩ tên Mục Trần này, thật sự ngu không ai bằng, cho nên ngay thân phận và vị trí của hắn mà Mục Trần không nhìn ra, hết lần này tới lần khác còn thể hiện ra bộ dáng tự tin thật sự là tự tìm đường chết.

Hắn giơ bàn tay lên, hiển nhiên là muốn để cho người thủ hạ xuất thủ. Bởi vì hắn cảm thấy Mục Trần không đủ tư cách để hắn xuất thủ.

Ngay lúc Hạ Vũ giơ tay lên, đột nhiên sương độc xung quanh Long đảo chấn động, thêm ba đạo quang ảnh lướt ra sau đó dừng lại sau lưng Mục Trần.

"Chậc chậc…Mục Trần, ngươi quả là tên gây chuyện, mới bước ra khỏi lớp sương mù mà đã gặp phải phiền phức à nha?" một tiếng cười duyên êm tai kèm theo âm thanh truyền ra.

Lâm Tĩnh, Tiêu Tiêu, Cửu U đột nhiên xuất hiện khiến đám người của Đại Hạ hoàng triều khẽ giật mình, nhưng nhìn thấy ba thân ảnh nữ nhân phía sau liền thả lỏng một chút.

"Ha ha, hóa ra là ba cô vợ nhỏ xinh đẹp, tiểu tử ngươi cho rằng ngươi có thể có được sự bảo vệ từ ba nàng hay sao? Ta nghĩ ngươi vẫn nên đem bảo bối từ Long Đảo đưa ra đây." bên cạnh Hạ Vũ, một tên nam tử xấu xí nhìn đến tam nữ, con mắt không khỏi sáng lên, âm trầm cười.

Lời vừa mới nói ra từ miệng, đôi mắt đẹp của Tiêu Tiêu trở nên lạnh lùng, chợt nàng giơ tay lên vỗ vào chân không một cái.

Ba!

hông gian tựa hồ ba động một chút, tiếp theo trên mặt tên kia vang lên một tiếng “CHÁT” một dấu tay đỏ tươi xuất hiện trên mặt, tiếp theo là ngã nhào bay xa mấy vòng mới đứng lại.

"Ngươi!"

Vô số cường giả của Đại Hạ hoàng triều lập tức giật mình, ánh mắt hung hăn nhìn về phía Tiêu Tiêu, không ai nghĩ trong tình huốn này, lại có người còn dám chủ động xuất thủ đối với bọn hắn.

Ánh mắt Hạ Vũ co lại, bởi vì hắn nhìn ra một chưởng tùy ý của Tiêu Tiêu, đến tột cùng là quỷ mị tới bậc nào.

Nữ tử yêu mị động lòng người này quả là không đơn giản.

"Ha ha, bảo bối bên trong Long Đảo là do chúng ta vất vả có được, dựa vào cái gì mà cho các ngươi?" Lâm Tĩnh khẽ cười một tiếng, lơ đãng nói.

Sau lưng Hạ Vũ, Hạ Hoằng bật cười, nói: "Dựa vào cái gì? Dựa vào chúng ta mạnh hơn các ngươi, chỉ bằng Hạ Vũ huynh với danh phận Kim Long đệ tử!"

Lời vừa nói ra, lập tức gây nên rất nhiều âm thanh xôn xao, từng đạo từng đạo ánh mắt kinh sợ nhìn về phía Hạ Vũ, bởi vì cường giả tiến vào nơi này, đều thu được lệnh bài biểu trưng cho thân phận, cho nên bọn hắn rõ ràng, Kim Long đệ tử bên trong Thượng Cổ Thiên Cung tượng trưng cho thân phận gì.

Hạ Vũ cũng không nói gì, chỉ là nhìn chằm chằm bốn người Mục Trần, mơ hồ hắn cảm thấy một ít bất an sắp tới.

Ánh mắt bốn người Mục Trần cũng có chút bất ngờ dị nhìn thoáng qua Hạ Vũ, hiển nhiên là không ngờ tới tên này cũng lấy được lệnh bài

tượng trưng cho thân phận Kim Long đệ tử, việc này nói lên hắn mạnh hơn Tô Khinh Ngâm.

Mặc dù kinh ngạc nhưng bốn người Mục Trần không như đám người xung quanh tỏ ra kính sợ, ngược lại là nhìn nhau trên mặt đều hiện lên một nét cổ quái.

"Kim Long đệ tử sao?" Lâm Tĩnh mỉm cười, nhìn thấy nụ cười này, Mục Trần biết nàng sắp sửa làm ra một sự kiện sôi nổi nữa rồi.

Quả nhiên, ngọc thủ Lâm Tĩnh nắm lại, kim quang xuất hiện trong tay nàng mang nhẹ nhàng sáng lên, cột sáng phóng lên tận trời, tựa hồ là có kim sắc Cự Long xoay quanh.

Cột sáng Kim sắc bắn thẳng lên trời, vô số cường giả bên phe Đại Hạ hoàng triều khẽ giật mình, ánh mắt hoảng sợ vô cùng nhìn tới tấm lệnh bài màu vang óng trong tay Lâm Tĩnh.

Ngay cả sắc mặt Hạ Vũ cũng không nhịn được biến đổi.

"Cái kia…Đó là Kim long lệnh bài?!"

Đông đảo cường giả giữa thiên địa hoảng sợ nghẹn ngào, ai có thể nghĩ tới nữ hài mới nhìn qua xinh đẹp như thế lại đoạt được lệnh bài tượng trưng cho thân phận Kim Long đệ tử? !

Tiêu Tiêu nhìn thấy cảnh này, cũng là chớp chớp đôi mắt đẹp, chợt nàng hướng về phía Hạ Vũ mở ra một nụ cười động lòng người, sau đó ngọc thủ cũng nắm lại, một tấm lệnh bài màu vàng óng xuất hiện, lại một cột sáng kim sắc phóng lên tận trời.

Mục Trần thấy hành động của hai nữ tử này, không nhịn được cười một tiếng, hắn nhìn thấy sắc mặt khó coi của Hạ Vũ, trong lòng cũng là dâng lên một cỗ khoái cảm, đầu ngón tay hắn cũng ngoe ngoảy, thêm một tấm lệnh bài màu vàng óng khác lại thoáng hiện ra.

Oanh!

Ba cột sáng kim sắc bên phe Mục Trần phóng lên tận trời, thanh thế cuồn cuộn, cực kỳ kinh người.

Mà trái lại nhóm cường giả Đại Hạ hoàng triều, đều là trợn mắt há mồm, ngay cả sắc mặt Hạ Hoằng lúc trước cưa bom xịt cũng trở nên trắng bệch, hắn không nghĩ đến, hắn chỉ muốn dùng thân phận Kim Long đệ của Hạ Vũ áp chế tinh thần đối phương một chút, nhưng có thể nào ngờ, bốn người Mục Trần không những không bị áp chết mà lật tay liền móc ra ba tấm Kim long lệnh bài…

Mục Trần nhìn qua sắc mặt trắng bệch của Hạ Hoằng, lại nhìn về phía Hạ Vũ, ôn hòa cười một tiếng, nói: "Kim Long đệ tử? Thật sự là khéo, chúng ta cũng là Kim Long đệ tử…"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1136: Khí Thế Nghiền Áp

Edit Lão Bảo -Hội fan ĐCT

Ba cột sáng màu vang có Kim Long vờn quanh phóng lên tận trời, chiếu rọi trăm dặm, các phương cường giả đều đờ đẫn nhìn vào ba cột sáng, ánh mắt mờ mịt chấn động.

Kim Long đệ tử rất là hiếm có, bọn hắn đã tự mình kiểm nghiệm qua, cho nên hiểu rất rõ mỗi một Kim Long đệ tử đều đại biểu cho loại thân phận gì, đây là chân chính thiên chi kiêu tử, thậm chí nếu không đặt tại trong Thượng Cổ Thiên Cung thì với danh xưng này, từng người có thể xưng bá trong một thế lực siêu cấp tại Thiên La đại lục, đều có thể tồn tại kiêu ngạo.

Mà nhìn khắp Thiên La đại lục hiện tại, đoán chừng, cũng chỉ có bài danh trước bốn trong Cường Giả Bảng, mới có thể có tư cách trở thành Kim Long đệ tử, nhưng tình cảnh trước mắt, lại là khó có thể tin, trước mắt ba người đang cầm 3 tấm lệnh bài Kim Long đệ tử đều xa lạ như thế.

"Ba người bọn họ đều là Kim Long đệ tử?" không gian xung quanh yên tĩnh một lát sau, rốt cục cũng bạo phát ra vô số âm thanh kinh hãi.

"Không thể nào? Kim Long đệ tử đâu thể dễ dàng đạt được như vậy? Chắc chắn là bọn ngừoi này đã giở trò gì?"

"Ha ha nếu như dễ đạt được lệnh bài như thế thì việc trèo lên Long Môn để đạt được lệnh bài sẽ đâu có khó và Kim Long đệ tử cũng đâu khó xuất hiện."

"Ba người này, tuyệt đối không đơn giản."

" "

Rất nhiều thanh âm bàn luận xôn xao, có người chê bai, có kẻ đố kị, người thì hâm mộ, kẻ thì nói ra, không thiếu ngữ điệu nghi ngờ, chẳng qua mọi người ở đây đều đã trải qua thử thách tại Long Môn, cho nên biết được sự cường đại trong đó, muốn tìm ra sơ hở trong đó, không phải là sự tình đơn giản.

Giữa thiên địa tiếng ồn xôn xao, những cường giả bên trong nhân mã Đại Hạ hoàng triều cũng trợn mắt hốc mồm, sắc mặt Hạ Hoằng trắng bệch, sau một hồi lâu, mới hướng về phía Mục Trần gầm nhẹ nói: "Với khả năng của ngươi? cũng có thể trở thành Kim Long đệ tử?!"

Thời điểm giao thủ cùng Mục Trần trước kia, Mục Trần chỉ là nửa bước Cửu phẩm, coi như hắn có chiến lực phi phàm, cũng chỉ tương đương với Cửu phẩm đỉnh phong mà thôi, nhưng muốn có được lệnh bài Kim Long đệ tử. Tối thiểu đều phải Cửu phẩm viên mãn, đồng thời vẫn phải có rất nhiều át chủ bài, mới có thể lấy được lệnh bài đến tay .

Khí thế ương ngạnh của những cường giả thuộc phe Đại Hạ hoàng triều sớm đã tiêu tán, đối mặt với đội hình ba vị Kim Long đệ tử, coi như bọn hắn người đông thế mạnh, cũng là không có chút phần thắng nào.

"Im miệng!"

Hạ Vũ hung hăng nhìn chằm chằm vào Hạ Hoằng một cái, sau đó hắn quay đầu nhìn Tiêu Tiêu cùng Lâm Tĩnh lúc này hắn cũng bắt đầu phát giác được một loại cảm giác nguy hiểm.

Còn có gia hoả kia mặc dù nhìn qua chỉ là mới vào Cửu phẩm, nhưng ở vào trực giác bén nhạy, Hạ Vũ có thể cảm giác được, gia hỏa này, chỉ sợ cũng là ẩn tàng thực lực rất sâu.

Lần này hắn thật đã đá trúng thiết bản.

Khuôn mặt Hạ Vũ có chút kéo ra, trong lòng hối hận, hắn hối hận vì sao lúc ấy tại trong không gian thông đạo gặp phải Mục Trần lúc, hắn không tự mình xuất thủ. Như vậy, rất có thể sẽ đem giết được Mục Trần ở trong đó.

Mà trước mắt, Mục Trần lại không biết từ chỗ nào tìm được hai nữ tử thần bí giúp đỡ, đối mặt với đội hình này của đối phương, e là hiện tại cho dù chân chính khai chiến, hắn sẽ chiếm không được bao nhiêu phần thắng.

Ba đạo cột sáng Kim Long, cuối cùng từ từ tiêu tán, ba người Mục Trần đem Kim long lệnh bài thu hồi, sau đó nhìn về phía bọn người Hạ Vũ, nói: "Hiện tại, còn cần chúng ta đem bảo bối giao ra không?"

Ánh mắt Hạ Vũ có chút âm trầm, chợt ánh mắt lóe lên, hướng về phía Tiêu Tiêu, Lâm Tĩnh ôn hòa cười một tiếng.: "Hai vị cô nương, không biết từ đâu mà đến? Trước đây tựa hồ cũng chưa từng nhìn thấy qua trên Thiên La đại lục? Tại hạ Hạ Vũ, Đại Hạ hoàng triều Thái tử, chuyện hôm nay, ta Đại Hạ hoàng triều cùng Mục Trần có ân oán, nếu hai vị có thể đứng ngoài quan sát. Đại Hạ hoàng triều ta tất có hậu lễ."

Tuy nói Mục Trần cũng là Kim Long đệ tử , đồng dạng để cho người ta kiêng kị, nhưng nếu như có thể khiến cho hai cái này nữ tử thần bí này khoanh tay đứng nhìn, Hạ Vũ vẫn có lòng tin thu thập được Mục Trần, dù sao, hắn cũng là Kim Long đệ tử, hắn cũng không cho rằng Mục Trần mạnh hơn hắn.

Mà đối với loại hạ sách này của Hạ Vũ, Mục Trần thì cũng không ngăn cản, ngược lại cười híp mắt nhìn qua Hạ Vũ, bởi vì hắn cũng không cho rằng, một Đại Hạ hoàng triều, có thể khiến cho hai vị Đại tiểu thư có bối cảnh đáng sợ này động lòng.

Đúng như sở liệu của Mục Trần, Tiêu Tiêu chỉ lãnh đạm nhìn Hạ Vũ một cái, sau đó liếc nhìn chỗ khác, một bộ dáng lười biếng như không muốn để ý tới.

Ngược lại Lâm Tĩnh dường như nhớ ra cái gì đó, từ trong tay áo móc ra một cuốn sách vàng, giương lên, nói: "Nguyên lai ngươi chính là Đại Hạ hoàng triều Thái tử, vậy thì thật là tốt, chút thời gian trước hoàng đệ ngươi đánh cược thua một trăm triệu Chí Tôn Linh Dịch cho ta, hắn nói một mực tìm Đại Hạ hoàng triều các ngươi mà lấy."

Mặt Hạ Hoằng xanh ngắt khi nghe lời nói từ Lâm Tĩnh.

Khóe miệng Hạ Vũ đột nhiên co giật, sắc mặt hắn cực kỳ khó coi nhìn Hạ Hoằng, một trăm triệu Chí Tôn Linh Dịch? Cái này là muốn đem toàn bộ quốc khố của Đại Hạ hoàng triều lấy đi bảy tám phần, đừng nói là hắn, ngay cả phụ hoàng của hắn cũng không dám tự ý lấy ra số lượng như vậy.

"Sao? Đại Hạ hoàng triều các ngươi muốn quỵt nợ?" Lâm Tĩnh vừa thấy được sắc mặt hắn, ngay lập tức khuôn mặt liền khó coi nói ra.

Hạ Vũ hít sâu một hơi, thản nhiên nói: "Số lượng này quá lớn, ta không làm chủ được, đến lúc đó cô nương có thể trực tiếp cầm tờ giao ước đến gặp phụ hoàng ta mà lấy."

Hắn đương nhiên sẽ không trả nợ, đến lúc đó nếu như Lâm Tĩnh thật dám ở trước mặt phụ hoàng hắn đưa ra cái phiếu nợ này, chỉ sợ kết quả duy nhất chính là bị giết người bịt miệng, ha ha, những năm gần đây, người muốn doạ dẫm Đại Hạ hoàng triều bọn hắn thật không nhiều.

Lâm Tĩnh nghe vậy, thản nhiên nói: "Đã như vậy, đến lúc đó ta tìm vị Hạ Hoàng của Đại Hạ hoàng triều các ngươi đòi nợ vậy."

Khóe miệng Hạ Vũ cùng Hạ Hoằng giật một cái, nhìn về Lâm Tĩnh ánh mắt giống như nhìn tới một tên ngu xuẩn.

Bất quá, khi bọn hắn cũng cảm thấy được ánh mắt của Mục Trần cùng Cửu U nhìn bọn hắn bằng cái nhìn tương tự, lúc này bọn hắn cũng khẽ giật mình, trong lúc mơ hồ, có chút cảm giác không thích hợp.

Mục Trần cũng không hứng thú nói rõ với hắn, dù sao đến thời điểm đó bọn hắn sẽ biết được thân phận Lâm Tĩnh lúc đó hắn là sẽ lý giải ánh mắt của bọn hắn đến tột cùng có bao nhiêu ngu xuẩn, những này ngu xuẩn, bọn hắn nghỉ rằng không có người dám đến Đại Hạ hoàng triều đòi nợ hay sao?

Đường đường là phiếu nợ của con gái Võ Tổ ngươi cũng dám không trả, đến lúc đó Đại tiểu thư tùy tiện từ bên trong Võ Cảnh gọi ra một vị trưởng bối, chỉ sợ cũng đã san bằng cả cái Đại Hạ hoàng triều này.

"Hạ huynh nếu như không có gì nói nữa, bọn ta xin cáo từ?" Mục Trần hướng về phía Hạ Vũ mỉm cười, nói.

Hắn cũng không muốn cùng bọn người Hạ Vũ động thủ, nhân số đối phương cũng không ít, một khi động thủ, sợ cũng phải tiêu hao thời gian không ngắn, mà trước mắt quan trọng nhất, vẫn là đi đến vị trí của Thiên Trì, tiếp nhận Thiên Trì tẩy lễ, về phần Hạ Vũ, sẽ có rất nhiều cơ hội thu thập hắn.

Hạ Vũ nhìn Mục Trần mỉm cười, nắm đấm không nhịn được nắm chặt, trong lòng tràn đầy lửa giận, nguyên bản Mục Trần chỉ như một con kiến mà hắn có thể một tay bóp chết, mà hiện tại lại có thể đứng trước mặt hắn nói nhăn nói cuội mà hết lần này tới lần khác hắn vẫn không dám đối mặt.

Mặc kệ trong lòng có bao nhiêu tức tối, Hạ Vũ lại không cách nào tung ra nửa câu khiêu khích, bởi vì hắn biết, nếu quả thật động thủ, bọn hắn tất nhiên không chiếm được chỗ tốt.

Mà những cường giả kia của Đại Hạ hoàng triều cũng trầm mặc, ngay cả Hạ Vũ cũng không dám mở miệng, lá gan của bọn hắn đang ở đâu?

Các phương nhân mã chung quanh thiên địa nhìn thấy một màn này, đều không nhịn được âm thầm cười nhạo, lúc trước thái độ của Hạ Vũ đối với Mục Trần cao cao tại thượng, có thể tuỳ tiện áp chế, nhưng mà

trong nháy mắt thế cục biến đổi, ngược lại làm cho hắn chật vật không chịu nổi.

Vô số đạo thân ảnh đang đứng cười nhìn mấy người bọn hắn bằng ánh mắt thương hại, bị Hạ Vũ phát giác, nhưng hắn lại chỉ có thể xanh mặt chấp nhận.

Mục Trần nhìn thấy bọn người Hạ Vũ trầm mặc, thì nhẹ nhàng cười một tiếng, lại lười nhác dây dưa với hắn, trực tiếp đạp hư không, khoan thai đối với nơi xa mà đi, mà Tiêu Tiêu, Lâm Tĩnh, Cửu U, cũng đi theo sát.

Vô số cặp mặt nhìn đến nhưng bốn ngườin vẫn nghênh ngang rời đi, lần này không còn bất cứ kẻ nào dám lên tiếng ngăn cản, thậm chí, ngay cả đám người đang đỏ mắt muốn rục rịch với bảo bối mà bọn Mục Trần đã thu hoạch được tại Long Đảo cũng không có gan manh động.

Ba Kim Long đệ tử, đủ để chấn nhiếp hết thảy quần hung nơi đây.

Bọn người Hạ Vũ trơ mắt nhìn bọn Mục Trần rời đi, nhưng không một ai dám lên tiếng, khí thế ương ngạnh lúc trước đã tiêu tán hầu như không còn.

"Hoàng huynh" Hạ Hoằng không cam lòng mở miệng, vốn cho là lần này hắn có thể đem Mục Trần tùy ý áp chế, trả lại mối thù chặt tay, nhưng nào nghĩ tới Mục Trần cường hãn đến trình độ này, thậm chí ngay cả Hạ Vũ cũng bị chấn động không dám ra tay.

"Ngươi câm miệng cho ta!" sắc mặt Hạ Vũ tái nhợt, hung hăng nhìn Hạ Hoằng một cái, nếu không có gia hỏa này đi đắc tội với Mục Trần, bọn hắn làm sao lại chật vật như thế.

Đối mặt với đội hình Mục Trần, mạnh như Hạ Vũ, cũng cảm nhận được áp lực thực sự lớn, mặc dù hắn tự tin có thể thắng qua Mục Trần, nhưng không có niềm tin tuyệt đối thắng qua hai nữ tử thần bí Lâm Tĩnh cùng Tiêu Tiêu.

Hạ Hoằng bị quát lớn, sắc mặt trắng bệt, một lát sau cắn răng nói: "Chẳng lẽ cứ như vậy sao? Lúc đi phụ hoàng đã giao phó cho chúng ta phải bảo vệ thanh danh Đại Hạ hoàng triều chúng ta, vậy mà lại bị một tên nửa bước Cửu phẩm chà đạp."

Ánh mắt Hạ Vũ âm trầm, hắn nhìn về phương hướng Mục Trần đang đi, âm lãnh nói: "Việc này đương nhiên sẽ không tuỳ tiện bỏ qua, hừ, tiểu tử này, mặc dù không biết hắn từ chỗ nào tìm được hai nữ tử lợi hại giúp đỡ, chẳng qua hắn tưởng bản điện hạ cũng là không có người khác giúp đỡ hay sao? Ta nghĩ, Già Lâu La đối với những Kim Long đệ tử này cũng rất có tâm, đến lúc đó, ta có thể liên hợp với bọn hắn, trục xuất những kẻ ngoại lai này."

Nghĩ tới đó, ánh mắt Hạ Vũ âm tàn, gằn giọng nói: "Mục Trần ngươi đã dám đắc tội với Đại Hạ hoàng triều chúng ta, vậy để bản điện hạ xem, đến tột cùng ngươi có cái loại năng lực này hay không!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1137: Sơ Ngộ Già Lâu La

Biên soạn Lão Bảo -Hội fan DCT.

Bốn người Mục Trần rời đi, nhờ uy của Kim Long đệ tử, cho dù có không ít người biết được bọn Mục Trần đã thu được bảo bối bên trong Long Đảo, nhưng vẫn như cũ không người nào dám tiến hành theo dõi bọn hắn, thậm chí ngay cả Hạ Vũ, đều chỉ có thể đứng nhìn bọn hắn rời đi, mà không dám xuất thủ.

Sau khi rời Long Đảo, bốn người Mục Trần cũng không đi tìm thủ phủ trên thạch đảo khác, tuy nói trong thủ phủ trên thạch đảo sẽ có nhiều cơ hội có được những bảo bối quí hiêm, nhưng bây giờ bọn hắn, đamg chú trọng vào địa phương quan trọng trong truyền thuyết kia Thiên Trì.

Dù sao, Thiên Trì tẩy lễ, đối với bọn hắn những người chưa đột phá Địa Chí Tôn mà nói, thật sự là một cơ duyên cực kỳ khó có được, thậm chí ngay cả Tiêu Tiêu, Lâm Tĩnh thân phận bực này, đều phải động tâm huống chi là Mục Trần.

Mục tiêu đã định, bốn người Mục Trần tiếp đi, nhưng mà cho dù là tốc độ cao nhất bực này, khi bọn hắn xuyên qua vô tận Huyền Không Đảo cũng đã tầm nửa ngày

Một thạch đảo lẻ loi, thoáng hiện ra bốn người Mục Trần, chỉ liếc mắt nhìn, phương viên trong vòng trăm dặm, bầu trời trở nên trống trải, những thạch đảo gần như thưa thớt và không xuát hiện nữa, nơi này đã gần như là điểm cuối.

"Nơi này đã tiếp cận nơi sâu nhất của Thượng Cổ Thiên Cung."

Mục Trần giương mắt nhìn nơi xa, thiên địa linh lực nơi này, nồng đậm làm cho người cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, Linh Vụ giữa thiên địa phun trào, bên trên còn có linh vân sặc sỡ loá mắt xuất hiện, chỉ có linh lực ngưng tụ tới một loại trình độ kinh người, mới có thể hình thành. Ánh mắt trông về phía xa, núi non núi non trùng điệp, mơ hồ có thể thấy được một số thạch tháp bị tàn phá đứng sừng sững bên trên ở một số đỉnh núi, phảng phất có một cung điện hình dáng cổ xưa xuất hiện.

Toàn bộ thiên địa, đều bao phủ bởi khí tức cổ xưa.

"Xuyên qua thạch đảo, chúng ta hẳn đã tiếp cận Thiên Trì." Mục Trần lấy ra địa đồ, đối chiếu một chút, sau đó hướng về phía tam nữ nói ra.

Tiêu Tiêu điểm nhẹ trán, con ngươi vũ mị nhìn lướt qua mảnh thiên địa yên tĩnh này, nơi này mặc dù gió êm sóng lặng, không có bất kỳ nguy cơ gì, nhưng chẳng biết tại sao, nàng lại cảm giác được có chút không ổn.

"Đã nhận ra?" Mục Trần nhìn sắc mặt của nàng, cười một tiếng.

"Chuyện gì xảy ra?" Lâm Tĩnh cũng nghi ngờ hỏi, hiển nhiên đồng dạng cũng có cảm ứng, nhưng lại không cách nào cảm giác ra nguy hiểm từ nơi nào.

Đôi mắt đẹp của Cửu U cũng mảnh Thiên Địa này, nhưng trong lúc nhất thời cũng không tìm ra vấn đề.

"Trông thấy những cột sáng này không?" Mục Trần duỗi ngón tay ra, chỉ hướng những cột sáng lớn chừng quả đấm trong thiên địa, những cột sáng này tựa hồ là từ linh vân phiêu đãng trên bầu trời bắn xuống tới, từ xa nhìn lại, chỉ là giống như quang mang chiết xạ xuống.

Nghe được Mục Trần nhắc nhở, Tiêu Tiêu, Lâm Tĩnh, Cửu U tam nữ mới phát giác được, những cột sáng này, tựa hồ có dị dạng ba động.

Tiêu Tiêu cong ngón tay búng ra linh lực quét sạch đi ra, cuốn theo một khối cự nham, vọt tới một đạo quang trụ, cự nham vừa mới chạm vào cột sáng, xùy một tiếng, bị phân thành hai, đứt gãy chỗ đứt bóng loáng như gương, với kết quả như vậy cho thấy đây không phải là một cột sáng bình thường, mà như là một thanh kiếm sắc bén vô cùng.

"A?" Tam nữ thần sắc đều kinh ngạc.

"Đó là linh vân, linh lực trong đó bị hội tụ, chiết xạ xuống, giống như lưới bao phủ thiên địa, những cột sáng này cực kỳ sắc bén, xem như Cửu phẩm Chí Tôn đụng tới, đều phải mất đi cánh tay hoặc chân." Mục Trần chỉ chỉ lên những linh vân đang phiêu đãng trên bầu trời, tùy ý nói ra.

Tam nữ nghe vậy, khuôn mặt biến sắc, nếu không có phòng bị xông qua những cột sáng kia, e là cho dù cường hãn như các nàng, đều phải đánh đổi một số thứ trên cơ thể.

"Bên trong Thượng Cổ Thiên Cung này, khắp nơi đều là bẫy rập trí mạng." Cửu U nhịn không được nói.

"Những này cũng đều là thủ đoạn phòng ngự bên trong Thượng Cổ Thiên Cung, bởi vì năm đó ngoại tộc tiến công Thiên La đại lục nó được mở ra và sau đó chưa từng được đóng lại." Mục Trần khẽ thở dài một tiếng, bởi vì hắn nhìn thấy, bên trên đại địa xa xa, có vô số hài cốt, tàn giáp cùng vũ khí vỡ vụn khắp nơi có thể thấy được, những hài cốt này, tản ra hào quang nhỏ yếu, hiển nhiên bọn hắn khi còn sống, đều là cường giả thực lực cường hãn.

Xem ra năm đó nơi này bạo phát đại chiến cực thảm liệt, dẫn đến nhiều cường giả vẫn lạc bên trong Thượng Cổ Thiên Cung.

"Nhưng vì sao luôn chưa từng trông thấy thi hài ngoại tộc?" Mục Trần đột nhiên nghĩ đến, tựa hồ từ đầu đến cuối, hắn cũng chưa từng nhìn thấy ngoại tộc thi hài.

"Bởi vì ngoại tộc tu luyện tà lực không hợp với linh lực đại thiên thế giới, cho nên sau khi ngã xuống thi hài bọn hắn theo thời gian trôi qua, dần dần bị thiên địa linh lực hòa tan." Lâm Tĩnh lên tiếng giải thích nói, loại chuyện này, cường giả bình thường rất ít biết được, nhưng nàng lại biết, thân là con gái Võ Tổ, nàng hiển nhiên đối với ngoại vực dị tộc hiểu rất rõ ràng.

Lúc này Mục Trần mới chợt hiểu.

"Chúng ta lên đường thôi, những này cột sáng mặc dù phiền phức, nhưng chỉ cần cẩn thận tránh đi là được." Mục Trần nói ra, sau đó tốc độ liền chậm lại đoàn người lướt đi, đến gần cột, trực tiếp lách qua, mà những cột sáng có lực sát thương cũng không nhúc nhích tí nào, không có bất luận hành vi truy kích, hiển nhiên trải qua ngàn vạn tuế nguyệt, những biện pháp phòng ngự này, cũng xuất hiện sơ hở.

Tam nữ nhìn thấy Mục Trần an ổn tiến lên, cũng là khẽ thở phào một cái, sau đó nhanh chóng đi theo.

Mảnh linh vân bao phủ khu vực này, làm cho tốc độ nhóm Mục Trần chậm lại rất nhiều, chẳng qua có nhắc nhở của hắn, nên cho dù linh vân có dày đặt bọn hắn cũng thuận lợi xuyên qua.

Thuận lợi xuyên qua khu vực Linh Văn, tốc độ bốn người Mục Trần lại lần nữa tăng thêm đi về phía trước gần nửa canh giờ, sau đó tốc độ lại bắt đầu chậm xuống.

Bởi vì bọn hắn nghe được phương xa thiên địa, tựa hồ là có thanh âm kỳ dị truyền đến.

Rầm rầm.

Đó là tiếng nước thanh thúy.

Bất quá âm thanh loại nước này rơi vào trong tai bọn hắn lại trở làm cho linh lực trong cơ thể phảng phất như nhận lấy một loại dẫn động nào

đó, không tự chủ được sôi trào lên, cái loại cảm giác này, tựa như là người sắp chết, gặp được cam tuyền từ trên trời giáng xuống.

Bốn người Mục Trần phát giác được linh lực trong thể nội sôi trào, vội vàng cưỡng ép áp chế, một lát sau, dần dần bình tĩnh trở lại, thần sắc trên mặt, đều là có chút chấn động.

Đây chỉ là một số tiếng nước truyền đến mà thôi, vậy mà có thể đem linh lực trong cơ thể bọn hắn phun trào, vị trí phát ra âm thanh tiếng nước này hẳn là nơi màbọn họ đang muốn đến!

Thiên Trì!

Bốn người Mục Trần tất cả 8 con mắt đều phát sáng lên, trên mặt xuất hiện một vẻ kích động, sau đó tốc độ bọn họ đột nhiên tăng tốc, mười mấy hơi thở sau, vượt qua một tòa vạn trượng sơn phong phía trước.

Sơn phong phía trước biến mất, trong khoảnh khắc không gian trước mắt trở nên trống trải đến vô tận, đồng thời có hào quang sáng chói đập vào mặt, nhóm Mục Trần phải lấy linh lực bảo vệ con mắt, nhưng vẫn cảm thấy nhói đau, cặp mắt phải nhắm nghiền lại.

Kéo dài một lát, bọn hắn mới dần thích ứng, sau đó tầm mắt trở lên rõ ràng, nhịn không được hít vào một ngụm khí lạnh.

Trước mắt, là một mảnh biển bang bạc không có điểm cuối, màu xanh thẳm, hắc ám tĩnh mịch, nước biển trong suốt sáng long lanh, lóe ra quang trạch, ẩn chứa từng khỏa Tinh Thần, ngẫu nhiên có đoạn nước lại cuồn cuộn, từ đó phun ra vô số bụi Tinh Thạch, mỗi một hạt đều là từ linh lực cô đọng đến cực hạn biến thành, khi những bụi sóng nước này rơi lại vào nước thì lại hóa thành dạng lỏng nước biển.

Trên biển lớn, bởi vì linh khí quá mức nồng đậm, từ xa nhìn lại, phảng phất hóa thành Linh Vụ hình dạng Long Phượng tề minh, vạn thú trào lên, huyền diệu giống như một phương Tiểu Thế Giới.

Mà lại, càng đặc sắc hơn là vũng biển cả này lại là lơ lửng trên bầu trời!

Tại biên giới đại dương kia, không gian đều vỡ vụn, nước biển đập tới, ngay cả không gian cũng chấn động, nhóm Mục Trần cảm ứng rất rõ ràng, một vũng biển cả kia, mặc dù nhìn như tồn tại ở trước mắt, nhưng là ở một không gian khác biệt với bọn hắn.

Hiển nhiên, đây là thủ đoạn phong ấn của một thế lực cường đại thi triển thủ đoạn phong ấn tại một không gian khác.

Bọn Mục Trần bị một vũng biển trước mắt nhìn không thấy điểm cuối chấn nhiếp, sau một lúc trôi qua mới dần lấy lại tinh thần, thần sắc rung động, loại rung động bỗng biến thành vẻ mừng rỡ, bởi vì bọn hắn biết, trước mắt vùng biển lơ lửng tại thiên không này chính là mục tiêu mà bọn hắn đang thèm nhỏ dãi đã lâu.

Thiên Hà!

"Thật không hổ là nền tảng lớn mạnh của Thượng Cổ Thiên Cung " cho dù là thân phận kinh người như Tiêu Tiêu, vào lúc này cũng không nhịn được tán thưởng một tiếng, cái Thiên Hà trước mắt này tuyệt đối là siêu cấp đại thủ bút, năm đó hiển nhiên để sáng tạo ra nó, vị Thiên Đế cai quảng Thượng Cổ Thiên Cung, tất nhiên là đã hao hết tâm cơ, tài nguyên khổng lồ như thế, e là một số siêu cấp thế lực bên trong đại thiên thế giới, đều chưa chắc có thể bỏ ra được.

Lâm Tĩnh cũng là tán đồng gật gật đầu, đây chính là nội tình bên trong của một thế lực đã từng là bá chủ Thiên La đại lục, thật là kinh người.

Khi các nàng đang khi nói chuyện, Mục Trần cũng dần lấy lại tinh thần, hắn đem ánh mắt đang nhìn về Thiên Hà thu hồi, vừa muốn nói chuyện thì đột nhiên tâm thần khẽ động, một loại cảm ứng khác tùy tâm mà sinh ra, hắn đột nhiên quay đầu, nhìn về phía xa xa trên một ngọn núi.

Nơi đó một thân ảnh cô phong đang đứng, một tên nam tử thân mặc áo đen đứng chắp tay, thân thể thon dài, khí thế như vực sâu, thâm bất khả trắc, sừng sững hùng vĩ, vậy mà lúc này khi hắn đứng ở nơi đó lúc, khí thế khiến cho người phải chú ý tới hắn.

Người này phi phàm!

Con ngươi Mục Trần vào lúc này thít lại, một cỗ rét lạnh trong nội tâm bừng lên, thân thể của hắn lập tức căng cứng, tiến nhập trạng thái chiến đấu.

Mặc dù am tử áo đen kia cực kỳ lạ lẫm, nhưng trong nháy mắt Mục Trần liền biết được thân phận của hắn.

Có thể dẫn tới tự chủ cảnh giác từ trong cơ thể hắn, ngoại trừ người tu luyện Đại Nhật Bất Diệt Thân Già Lâu La ra, còn có thể là người nào?!

Mà thời điểm Mục Trần khẽ chấn động, xa xa trên ngọn núi nam tử áo đen cũng có một cỗ phát giác nhìn lại đôi mắt giống như thâm uyên, bắn đến Mục Trần.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1138: Ân Oán

Biên soạn Lão Bảo - Hội fan đại chúa tể

Ánh mắt ở giữa không trung giao hội, ngay cả không gian đều là có chút vặn vẹo.

Ánh mắt Già Lâu La thâm thúy như vực sâu, nhìn chằm chằm vào thân ảnh Mục Trần, mỉm cười, sau đó liền thu liễm lại, linh lực thể nội bắt đầu khởi động, không gian sau lưng hắn có chút chấn động, mơ hồ phảng phất quang ảnh to lớn ngưng tụ ra.

Đó là Chí Tôn Pháp Thân hắn tu luyện, lúc này đã muốn tự dẫn phát.

Chẳng qua Già Lâu La vẫn cưỡng ép đem áp chế xuống, hai mắt hắn giống như chim ưng tập trung vào Mục Trần.

Sát ý trong mắt Già Lâu La xuất hiện, một cỗ cường đại linh lực cực đoan ba động như núi lửa từ thể nội hắn bạo phát ra, trong khoảnh khắc, mảnh này thiên địa trở nên tối mịt.

Dưới chân hắn toà sơn phong cao vạn trượng chấn động, tựa như là sắp bị hủy diệt.

Ông.

Trong khi Già Lâu La đang bộc phát ra sát ý, Mục Trần đồng dạng cũng có phản ứng, kim quang trên thân thể hắn nở rộ, thanh âm Long Phượng tề minh tại thể nội vang lên, trên cánh tay, Chân Long Chân Phượng chi linh du động, phóng xuất ra lực lượng cường hãn.

Ở sau lưng hắn, không gian vặn vẹo, Chí Tôn Hải như ẩn như hiện, bàng bạc linh lực, chấn động trời đất.

Hai người vẻn vẹn chỉ mới đối mặt, không hẹn mà cùng bạo phát sát ý lẫn nhau, hiển nhiên, bọn họ đều cảm ứng đối phương tu luyện cùng loại Chí Tôn Pháp Thân.

Cùng tu luyện Đại Nhật Bất Diệt Thân. Nếu như bọn hắn muốn thân Pháp Thân lần nữa tiến hóa, vậy thì phải đánh bại người cạnh tranh. Bởi vì tiến hóa chi pháp, chỉ một người có thể thu hoạch được.

Khi thấy linh lực Mục Trần bạo phát ra Cửu U cũng không do dự thôi động linh lực, lập tức trên thân thể mềm mại có như thủy tinh Hỏa Viêm cháy hừng hực.

Tiêu Tiêu, Lâm Tĩnh ngược lại là hơi ngẩn ra, trong lúc nhất thời còn chưa hiểu vì sao hai người này một câu đều không nói, bộ dáng như muốn sinh tử quyết đấu, nghi ngờ của các nàng chỉ kéo dài chớp mắt, sau đó ánh mắt liền cùng khóa chặt Già Lâu La, quanh thân không gian chập trùng, mơ hồ có linh lực kinh người ba động phát ra.

Cùng Mục Trần so sánh, Già Lâu La chỉ là một người xa lạ mà thôi, cho dù tựa hồ có chút khó giải quyết, nhưng không ảnh hưởng đến Tiêu Tiêu cùng Lâm Tĩnh chút nào các nàng cho Mục Trần có cơ hội trợ giup hay không.

Thế là, sau lưng Mục Trần, tam nữ đều là bộc phát linh lực, trong chốc lát, thanh thế bên nhóm Mục Trần cuồn cuộn, trực tiếp đem uy áp linh lực từ thể nội Già Lâu La bạo phát đi ra không ngừng áp chế.

Già Lâu La nhìn thấy màn này, con ngươi cũng có chút co rụt lại, hắn nhìn thoáng qua Tiêu Tiêu cùng Lâm Tĩnh, từ trên người hai nữ tử này phát ra ba động. Tựa hồ so với hắn không thể yếu hơn.

Nếu là đơn độc đối chiến, hắn ngược lại cũng không kiêng kị Mục Trần, nhưng bây giờ đội hình đối phương cường hãn. Một khi xuất thủ,

hiển nhiên là hắn sẽ thua thiệt.

Vừa nghĩ tới đó. Già Lâu La cũng không bạo phát linh lực nữa, ánh mắt thu liễm. Linh lực cường đại ba động quanh thân cũng từ từ tiêu tán, sau đó hắn hướng về phía Mục Trần mỉm cười, nói: "Không nghĩ tới các hạ cũng tu luyện Đại Nhật Bất Diệt Thân, hôm nay có thể gặp gỡ, thật sự là duyên phận."

Cho dù đối phương người đông thế mạnh, đội hình cường hãn, nhưng Già Lâu La vẫn như cũ chuyện trò vui vẻ, ung dung không vội, không hiển lộ chút nào sợ hãi, phần tâm tính này, ngay cả Mục Trần cũng thầm khen một tiếng, có thể tu luyện Đại Nhật Bất Diệt Thân, Già Lâu La hoàn toàn bất phàm.

"Đích thật là duyên phận." Mục Trần nhẹ gật đầu, nụ cười ấm áp, nếu là người không biết nội tình, thật đúng là sẽ coi là hai người này là bạn cùng chung chí hướng, hận không thể thổ lộ tâm tình sinh tử chi giao, nhưng chỉ có Mục Trần cùng Già Lâu La mới biết được, người trước mắt, tuyệt đối là đại địch, hơn nữa nhất định người này phải giết chết người kia.

Cho nên đây không phải sinh tử chi giao, hắn là sinh tử địch thủ.

Chẳng qua tuy biết được Già Lâu La là địch nhân lớn nhất có thể cùng mình tranh đoạt Đại Nhật Bất Diệt Thân để có thể có cơ hội nhận được bí pháp tiến hóa, nhưng Mục Trần lại chưa định nhờ lực lượng Tiêu Tiêu và của các nàng để tiến hành vây giết, bởi vì hắn biết, cho dù bọn hắn liên thủ, Già Lâu La cũng sẽ có át chủ bài để thoát thân, đã như vậy thì không cần thiết vào lúc này xuất thủ, dưới mắt chủ yếu nhất, vẫn là trước thu hoạch được tẩy lễ từ Thiên Hà, làm cho lực lượng bản thân lớn mạnh.

Đương nhiên, tuy nói tạm thời không có động thủ, nhưng Mục Trần vẫn như cũ nhìn thật sâu Già Lâu La một cái, trong mắt có ý cảnh cáo đề phòng.

"Ha ha, ta minh bạch."

Nhìn đến ánh mắt Mục Trần, Già Lâu La liếc đi không thèm để ý cười, sau đó trực tiếp rút xa xa lui một khoảng cách, biểu thị tạm lui. "Gia hỏa này có chút khó giải quyết, không thể khinh thường, ngươi làm sao chọc gia hỏa này?" Tiêu Tiêu nhìn thoáng qua bóng dáng Già Lâu La không chút do dự thối lui, lông mày ngược lại là chớp chớp, gia hỏa này thực lực rất mạnh, mà lại co được tính nhẫn nại, xem ra cũng không phải là nhân vật dễ đối phó, trước đó nàng cũng gặp qua gia hỏa này một lần, chẳng qua không có giao thủ, nhưng nàng còn có thể phát giác được đây là một nhân vật bất phàm.

"Lần thứ nhất gặp phải, không có trêu chọc gì hắn cả." Mục Trần nhún vai, nói: "Bất quá ta cùng hắn chỉ có thể sống có một người sống."

Là người tu luyện Đại Nhật Bất Diệt Thân, từ một loại ý nghĩa nào đó mà nói, ân oán của Mục Trần cùng Già Lâu La, thậm chí so cùng Hạ Vũ còn muốn sâu đậm hơn, Mục Trần rất rõ ràng, xem như hắn muốn nhượng bộ, chỉ sợ Già Lâu La vẫn sẽ nghĩ hết tất cả các biện pháp để giết hắn, cho nên, giữa hai người, phải có một người chết.

"Vậy liền xử lý hắn đi." Lâm Tĩnh vỗ vỗ bả vai Mục Trần, khích lệ nói: "Tên kia mặc dù không đơn giản, chẳng qua đến cuối cùng người chiến thắng khẳng định là ngươi."

"Tin tưởng ta như vậy sao" Mục Trần nghe vậy liền có chút kinh ngạc.

Lâm Tĩnh hồng nhuận phơn phớt cái miệng nhỏ nhắn cong lên, nói: "Lúc trước mẹ ta cho ngươi đánh giá cao như vậy, nếu như ngay cả gia hỏa này đều không giải quyết được, vậy cũng thật mất thể diện."

Mục Trần chỉ có thể lắc đầu.

Một bên Cửu U cũng là hé miệng cười trêu tức mà nói: "Chẳng qua cứ tính toán như thế, Thiên La đại lục Cường Giả Bảng bống người đầu

tiên, tựa hồ không có ai hữu hảo đối với ngươi."

Mục Trần đối với cái này cũng không để ý, nhìn Tiêu Tiêu cùng Lâm Tĩnh một cái, cười híp mắt nói: "Ta cũng không phải không có bằng hữu chống đỡ sau lưng."

Bốn người bọn họ hội tụ vào một chỗ. Đội hình kỳ thật đã khá cường đại, xem như Chúc Diễm. Đối mặt với bốn người bọn họ, đều chỉ có thể nhượng bộ lui binh.

Tam nữ nghe vậy. Đều là không khỏi lườm hắn một cái.

"Làm sao bây giờ? Thiên Hà đang ở trước mắt, chẳng qua vào không được." Tiêu Tiêu ngược lại là đem chủ đề vòng vo trở về, nàng đôi mắt đẹp hơi sáng nhìn qua vũng Thiên Hà, nói ra.

Mục Trần hai con mắt híp lại, xét lại một lát, gật gật đầu, nói: "Thiên Hà hắn là bị phong ấn, cái phong ấn kia rất có thể là vị Thiên Đế kia bố trí, mạnh mẽ xông tới căn bản không có khả năng đi vào."

"Vậy làm sao bây giờ?" Lâm Tĩnh cũng hỏi. Mục đích đang ở trước mắt, lại là không cách nào tiến vào, thực sự làm người ta nóng lòng.

Mục Trần lại là có chút thong dong, nói: "Không cần phải gấp , chờ thu hoạch được Cửu phủ chi chủ tín vật phong ấn tự nhiên sẽ mở ra, đến lúc đó liền là tiến vào."

Sớm tại tiến vào Thượng Cổ Thiên Cung trước đó, hắn từ Mạn Đồ La biết được những tin tình báo này.

Các nàng nghe vậy, cũng là thở dài một hơi. Sau đó liền tại trên ngọn núi ngồi xếp bằng xuống, nhẹ giọng nói chuyện với nhau, chờ đợi người thu hoạch được cái khác tín vật đến.

Mà bọn hắn chờ đợi, cũng không có tiếp tục quá lâu. Xa xa tận chân trời, có thanh âm xé gió truyền đến, chỉ thấy một đạo hỏa hồng quang

mang lướt qua chân trời. Sau mấy hô hấp, liền xuất hiện ở bên ngoài Thiên Hà.

"A. Gia hỏa này đi ra rồi? Nhanh như vậy sao?" Lâm Tĩnh vừa nhìn thấy cái đạo hỏa hồng quang mang kia, lập tức kinh hãi lên tiếng.

Lông mày Mục Trần cũng chớp chớp. Bởi vì hắn phát hiện người đến rõ ràng là người trước đó bị bọn hắn vây ở bên trong Phong Phủ - Chúc Diễm.

Trên bầu trời, Chúc Diễm đứng lơ lửng trên không, trên thân thể hắn phảng phất chảy xuôi nham tương, hắn hiển nhiên trước tiên cảm ứng được Mục Trần, lúc này đem ánh mắt bắn ra, nói: "Không nghĩ tới ngươi vẫn là một người giữ chữ tín."

Hắn nói với Mục Trần, nguyên bản hắn nghĩ Mục Trần dùng linh trận vây khốn hắn, nhưng không nghĩ là Mục Trần điều khiển linh trận, chỉ nhốt hắn trong thời gian ngắn sau đó thả ra.

Tuy nói Mục Trần nếu không mở linh trận ra, hắn cũng có thủ đoạn thoát đi, nhưng ít ra loại giữ chữ tín này, làm cho hắn có chút ngoài ý muốn.

Mục Trần hướng về phía Chúc Diễm cười cười, nói: "Ngươi so ta tưởng tượng tới còn nhanh hơn."

Chúc Diễm thản nhiên nói: "Tuy nói ngươi giữ chữ tín để cho ta có chút ngoài ý muốn hảo cảm nhưng bất quá ta cũng không dự định cứ như vậy tuỳ tiện bỏ qua."

"Tùy thời phụng bồi." Mục Trần gật gật đầu

"Ngươi là người của Viêm Linh tộc?" Sau lưng Mục Trần, Tiêu Tiêu đột nhiên có chút hăng hái nhìn chằm chằm Chúc Diễm, gương mặt xinh đẹp yêu mị, có một nụ cười nổi lên.

Chúc Diễm nhìn Tiêu Tiêu một cái, nhíu mày một chút, bởi vì hắn từ trên người Tiêu Tiêu phát giác được một loại khí tức tương đối nguy hiểm, nữ tử thần bí này, từ đâu xuất hiện? Trước đó tựa hồ bên người Mục Trần không có gặp nàng a.

Tiêu Tiêu cười một tiếng, chỗ vai nàng, thất thải tiểu xà lần nữa bò lên, nhìn Chúc Diễm lè lè lưỡi rắn.

Chúc Diễm nhìn chằm chằm thất thải tiểu xà, con ngươi lập tức co rụt lại, biến sắc: "Thôn Thiên Mãng? Ngươi là người của Vô Tận Hỏa Vực? Viêm Đế là gì của ngươi?!"

Năm đó Viêm Đế cùng Viêm Linh tộc đánh cược, đem Thần Hỏa của bọn hắn mang đi, về sau thậm chí là lão tổ đã ngủ say thức tỉnh, đều không thể lưu lại Viêm Đế, đây là sỉ nhục lớn nhất của Viêm Linh tộc, những năm gần đây, Viêm Linh tộc cùng Vô Tận Hỏa Vực vẫn luôn bất đồng, nhưng mỗi một lần, đều là bị ép tới tháo chạy, những năm gần đây, vô số Viêm Linh tộc cường giả, đều có ý đồ đem Thần Hỏa đoạt lại.

Bởi vì nguyên nhân đó, cho nên Viêm Linh tộc đối với Vô Tận Hỏa Vực cũng là có chút hiểu rõ, tự nhiên là biết được Thôn Thiên Mãng chính là vật cưng của vị chủ mẫu kia của Vô Tận Hỏa Vực.

Mà Tiêu Tiêu có được Thôn Thiên Mãng, tất nhiên là cùng vị chủ mẫu kia có quan hệ thân mật.

"Đương nhiên là cha của ta rồi." Tiêu Tiêu nhàn nhạt cười một tiếng, không chút nào giấu diếm.

Trong mắt Chúc Diễm tựa hồ như có Hỏa Viêm bạo phát ra, trên thân thể hắn có dòng nham thạch chảy xuống, sau đó hít sâu một hơi, ánh mắt trực tiếp khóa chặt Tiêu Tiêu, vào lúc này, hắn hiển nhiên không muốn để ý tới ân oán cùng Mục Trần trước đó, trong mắt của hắn chỉ có Tiêu Tiêu.

"Đã như vậy, thì mời ngươi cùng ta về Viêm Linh tộc một chuyến, sau đó lại để phụ thân của ngươi dùng Thần Hỏa của Viêm Linh tộc ta để đổi người."

Hỏa Viêm ngập trời, vào lúc này từ thể nội Chúc Diễm bộc phát, ngay cả bầu trời đều vào lúc này như bị đốt cháy.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1139: Thiên Hà Mở Ra

Hội Fans ĐCT

Hừng hực!

Hỏa Viêm ngập trời cuốn sạch thiên địa, nhiệt độ đáng sợ tràn ngập, phảng phất thiêu đốt cả thiên địa, thân thể Chúc Diễm tại bầu trời giống như là một Hỏa thần, tản ra một loại cảm giác áp bách kinh khủng.

Chúc Diễm này vừa ra tay, đã hiển lộ ra thực lực cường đại, cảm giác áp bách bực này, tựa hồ so với Già Lâu La, còn cường hãn hơn một ít, không hổ là đệ nhất nhân vật cường giả bảng.

Bất quá, đối mặt với Chúc Diễm hung hăng như vậy, thần sắc Tiêu Tiêu chưa từng biến đổi, ngược lại dùng ánh mắt trêu tức quét qua Chúc Diễm, thản nhiên nói: "Ngươi xác định phụ thân ta thật sự đi Viêm Linh Tộc, và phá hủy trận pháp của tộc ngươi sao?"

Năm đó Viêm Đế vừa đặt chân vào Đại thiên thế giới đã xông xáo, đã đi vào Viêm Linh Tộc chơi đùa làm cho gà bay chó chạy, cuối cùng bức đến vị lão tổ của bọn hắn đã ngủ say phải tỉnh lại, nhưng thậm chí cả vị lão tổ ngàn năm có tỉnh lại cũng không thể làm gì được Viêm Đế, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn đoạt thần hỏa rời đi, khi đó Viêm Đế đã khủng bố như thế, huống chi bây giờ hắn đã cường hãn đến bực nào.

Đến lúc đó, Viêm Đế nếu là đến một lần nữa cho dù là lão tổ có tỉnh lại lần nữa, cũng khó có thể là đối thủ của hắn.

Còn nữa, thời điểm đó Viêm Đế còn không có thế lực, nhưng hôm nay lại sáng lập ra Vô Tận Hỏa Vực một siêu cấp thế lực kinh khủng, tuy

nói Viêm Linh Tộc cũng là siêu cấp thế lực bên trong đại thiên thế giới, nội tình xa xưa, truyền thừa từ tuế nguyệt đến nay, tuyệt đối có thể nghiền ép Vô Tận Hỏa Vực, nhưng nếu thật là muốn khai chiến , tám chín phần lại là Viêm Linh Tộc bị hủy diệt, và từ đó có thể sẽ biến mất khỏi Đại Thiên Thế giới.

Điểm này, Chúc Diễm cũng rất rõ ràng, cho nên Hỏa Viêm tràn ngập thiên địa vào lúc này lắng đọng một chút, tuy nói hắn không thừa nhận, nhưng cũng rất minh bạch, Viêm Đế mà lửa giận, chỉ sợ Viêm Linh Tộc bọn họ không chịu đựng nổi.

Bất quá, tuy nói Viêm Đế rất đáng sợ, nhưng Chúc Diễm hiển nhiên cũng không phải là nhân vật tầm thường, lúc này hít sâu một hơi, nói: "Ta chỉ muốn mời ngươi đi Viêm Linh Tộc làm khách mà thôi, cũng không đả thương ngươi."

Chúc Diễm rõ ràng, hắn không có khả năng gây tổn hại đến Tiêu Tiêu, nhưng nếu như hắn có thể đánh bại Tiêu Tiêu, đồng thời mang về Viêm Linh Tộc, bằng chiến tích này, tất nhiên hắn có thể trở thành thiếu tộc trưởng chân chính.

Tiêu Tiêu nghe vậy, nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: "Muốn ta đi theo ngươi đến Viêm Linh Tộc, ngươi còn không có tư cách này."

Đối mặt với nhân vật cường giả đệ nhất Thiên La đại lục bảng, Tiêu Tiêu cũng không chút nào kiêng kị, phụ thân của nàng có thể đem Viêm Linh Tộc áp chế gắt gao, thân là con gái hắn , tuy nói nàng tạm thời còn chưa từng đạt tới bước kia, nhưng ít ra áp chế thế hệ trẻ tuổi Viêm Linh Tộc tất là cả thiên kiêu, nàng có thể làm được.

Chúc Diễm nhìn đến Tiêu Tiêu bộ dáng vân đạm, thần sắc theo thời gian trôi qua dần ngưng trọng, lấy thân phận Tiêu Tiêu, nếu như nói nàng dễ đối phó, thì thật là ngu xuẩn.

Đối mặt với nàng, thậm chí mạnh như Chúc Diễm, sâu trong nội tâm cũng cực kỳ kiêng kị.

"Trong Thượng Cổ Thiên Cung, ta sẽ đánh với ngươi một trận." Chúc Diễm tại chần chờ một chút, trầm thấp nói ra, đã gặp Tiêu Tiêu, vậy tự nhiên nhất định phải xuất thủ, bất quá hiện tại, hiển nhiên cũng không phải là thời cơ tốt nhất để xuất thủ, dù sao Thiên Hà đang ở trước mắt, nói thế nào trước tiên cần phải đem lần cơ duyên này đạt được rồi nói.

"Tùy ngươi." Tiêu Tiêu vẫn bộ dáng lười biếng, không có lộ ra lo lắng chút nào bởi vì lời khiêu chiến của Chúc Diễm.

Chúc Diễm nhìn Tiêu Tiêu thật sâu, sau đó không nói thêm lời, chủ động thối lui, bay đến phía trên một ngọn núi phụ cận.

"Có không có vấn đề gì chứ?" Nhìn Chúc Diễm rút đi, Mục Trần phương mới mở miệng hỏi, trước mắt thực lực Chúc Diễm, hoàn toàn không phải dạng tầm thường, không thể khinh địch.

Tiêu Tiêu tùy ý đùa nghịch với Thất Thải Tiểu Xà mỉm cười, nói: "Không sao, gia hỏa này giao cho ta, bảo đảm hắn không có thời gian để gây phiên phức với các ngươi."

Nàng cũng là nhìn ra trước đó Mục Trần tựa hồ cùng Chúc Diễm có chút gút mắc, đã gia hỏa này nếu cứ xông tới, nàng liền sẽ xuất thủ, làm cho Chúc Diễm không có thời gian đi gây rối với nhóm Mục Trần.

Tiêu Tiêu tùy ý nói, nhưng Mục Trần đều có thể nghe ra trong lời nói của nàng rất tự tin, thân là Viêm Đế chi nữ, nàng tự nhiên cũng có nàng kiêu ngạo, người Viêm Linh Tộc, biết rõ những cái sỉ nhục từ trong quá khứ kia không có khả năng đòi lại từ phụ thân nàng, liền định trút nỗi hơn đó lên trên người nàng, nhưng như vậy nàng cũng không để ý cứ để bọn hắn đến để hiểu rõ hơn cái gì gọi là tự rước lấy nhục.

Bọn người Mục Trần nghe vậy, cũng liền cười gật gật đầu, Chúc Diễm hoàn toàn rất mạnh, nhưng bọn hắn vẫn tin tưởng Tiêu Tiêu với nhiều con bài chưa lật.

Tại trải một đoạn thời gian tái mặt Chúc Diễm về sau, đám người Mục Trần không còn gặp ai gây rối lại tiếp tục yên tĩnh chờ đợi, qua nửa ngày, lần nữa lại có người nhanh chóng chạy đến, mà người tới cũng không xa lạ gì, chính là người cùng với nhóm Mục Trần trèo lên Long Môn Tô Khinh Ngâm.

Tô Khinh Ngâm vẫn như cũ là chân đạp trên lưng một con giáp trùng bốn cánh dữ tợn, tốc độ cực nhanh, nàng đến bên ngoài Thiên Hà, thấy nhìn bọn người Mục Trần đã đến, không khỏi có chút kinh ngạc.

"Ha ha, không nghĩ tới tốc độ các ngươi nhanh như vậy." Tô Khinh Ngâm cười híp mắt nhìn qua Mục Trần, sau đó ánh mắt đảo qua Lâm Tĩnh cùng lúc nhìn đến Tiêu Tiêu.

Đặc biệt là sau khi nhìn đến Tiêu Tiêu, khiến cho lòng nàng hơi rung một chút, bởi vì từ trên người Tiêu Tiêu nàng đã nhận ra từng tia nguy hiểm toát ra từ người con gái này.

"Gia hỏa này lại từ đâu lại tìm đến một đối thủ bí ẩn mạnh như vậy?" trong lòng Tô Khinh Ngâm thầm nhủ một tiếng, Lâm Tĩnh cùng Tiêu Tiêu hiển nhiên đều không phải là người ở bên trên Thiên La đại lục, bằng không không thể xa lạ như thế.

Mục Trần chào hỏi đối với Tô Khinh Ngâm, chỉ là gật đầu, tuy nói khi thử thách tại Long Môn, nàng chỉ là thu được thân phận Thanh Long đệ tử, nhưng Mục Trần lại là biết được, một khi chân chính liều mạng giao thủ, nữ nhân này cũng rất khó giải quyết.

Bất quá Tô Khinh Ngâm này cũng là hỉ nộ vô thường, cho nên Mục Trần cũng không có ý định có quá nhiều tiếp cận, điều này sẽ khá phiền phức.

Tô Khinh Ngâm hiển nhiên cũng là nhìn ra thái độ lãnh đạm của Mục Trần, nhếch miệng không nói gì, đem đôi mắt đẹp nhìn về phía Thiên Hà, lấp lóe dị sắc.

Tại Tô Khinh Ngâm về sau, rất nhanh lại lần nữa có một đợt người lập tức chạy tới, không có gì bất ngờ xảy ra vẫn như cũ là gương mặt quen, chính là trước kia tại Long Đảo bên ngoài cùng Mục Trần bọn hắn giằng co Đại Hạ Hoàng triều nhân mã.

Bất quá lúc này lại xuất hiện thêm một đám người hơi có vẻ chật vật, mà nhìn lại đám người này từng cái khí tức cũng không íu.

Đây là đám người Hạ Vũ, vừa mới xuất hiện liền đem ánh mắt âm tàn nhìn về phía Mục Trần, chỉ là cái nhìn hờ hững đó khép hờ lại nhìn về phía Già Lâu La, cùng Chúc Diễm, ánh mắt hắn mới có chút lóe lên.

Sau khi đám người Hạ Vũ đến, phương trời xa xôi liền bắt đầu không ngừng có âm thanh xé gió truyền đến, lục tục có rất nhiều quang ảnh phóng tới, và dừng lại ở bên ngoài Thiên Hà.

Những này quang ảnh đều có thực lực không yếu, kém nhất, đều đã bước vào cửu phẩm đỉnh phong, trong đó có không ít là cường giả đỉnh tiêm được bồi dưỡng từ cái thế lực có tiếng tại Thiên La Đại Lục, đồng thời cũng có một số gương mặt lạ lẫm nhưng thực lực cũng cường đại không kém, những người đó rất có thể là đến từ các thế lực bên ngoài Thiên La đại lục.

Ngắn ngủi một canh giờ, nguyên bản bên ngoài Thiên Hà đang yên tĩnh, bắt đầu trở nên náo nhiệt, vô số đạo linh lực bàng bạc ba động phóng lên tận trời, người ở đây hiện ra đều không phải là người lương thiện.

Rầm rầm.

Nương theo càng ngày càng nhiều quang ảnh tụ đến, Thiên Hà trước đó bàng bạc dao động, tiếp theo có tiếng nước thanh thúy truyền ra.

Tiếng nước truyền vang, tất cả mọi người đều cảm giác được linh lực trong cơ thể mặc dù chỉ là chấn động nhỏ nhưng đó là một loại khát vọng

cực đoan, tất cả linh lực trong cơ thể mọi người, đều đang khát vọng tiến vào Thiên Hà, để đoạt được tịnh hóa cùng tinh luyện.

Ong ong.

Mà cũng chính tại lúc tiếng nước truyền vang ra, Mục Trần đột nhiên cảm giác được trên mu bàn tay hắn Phong phủ chi vật theo thời gian dần dần phát nhiệt, sau đó hóa thành một đạo quang mang, phóng lên tận trời.

Bạch! Bạch!

Những địa phương khác, những người đã thu hoạch được tín vật, cũng có quang mang bắn lên, cuối cùng đều hội tụ tại bên ngoài Thiên Hà, thời gian dần trôi qua tạo thành một đạo phù văn cực lớn.Mục Trần nhìn thấy một màn này, trong mắt cũng toát ra một tia vui mừng, xem ra toàn bộ tín vật của Cửu phủ đều đã đủ tụ tập ở đây .

Phù văn cổ xưa lưu chuyển, sau đó có quang mang bắn vào phong ấn bên ngoài Thiên Hà, phong ấn chấn động, linh lực giữa thiên địa lăn lộn, cái phong ấn kia theo thời gian dần trôi qua vỡ ra một cái khe.

Ầm ầm!

Khe hở vừa mới bị xé nứt ra, liền là có thanh âm sấm chớp mưa bão từ trong truyền ra, một cỗ linh lực cuồn cuộn làm cho người người khiếp sợ quét đến, trực tiếp đem linh lực trong thiên địa làm cho sôi trào lên.

" Linh lực thật là tinh thuần." Tiêu Tiêu, Lâm Tĩnh cùng Cửu U cảm ứng nguồn linh lực cuồn cuộn phát ra từ cái khe hở kia quét ra, không nhịn được động dung.

Mà bên trong Thiên Hà hiển nhiên không hề chỉ có linh lực, còn có sức mạnh huyền diệu khác, giờ khắc này, các nàng đều rõ ràng cảm ứng được linh lực tự thân cùng huyết nhục thậm chí chí tôn pháp thân, đều là đang phát ra thanh âm khát vọng.

Nếu như có thể tại bên trong Thiên Hà tẩy lễ, tất nhiên là từ trong tới ngoài, bao gồm cả chí tôn pháp thân, sẽ có thu hoạch như được thoát thai hoán cốt.

Mục Trần cũng là không nhịn được liếm miệng một cái, trong mắt tràn đầy nhiệt huyết, tại bên trong Đại La Thiên vực, kỳ thật cũng có một tòa Đại La Kim Trì, năm đó lúc hắn vừa tới Đại La Thiên vực, chính là mượn nhờ Đại La Kim Trì cường hóa chí tôn pháp thân của hắn, nhưng nếu là đem Đại La Kim Trì trước kia cùng với Thiên Hà trước mắt mà so sánh, vậy chỉ như là suối mà gặp phải sông.

"Nếu như có thể thành công được tẩy lễ, tất nhiên có thể tấn cấp Địa Chí Tôn, tạo một nền tản vững chắc."

Ánh mắt Mục Trần cùng các nàng liếc nhau, một loáng sau không hẹn mà gặp cùng bắn ra, thẳng đến vết nứt phong ấn, Thiên Hà đã ở trước mắt, cơ duyên như thế, không ai muốn từ bỏ.

Oanh!

Đám người Mục Trần khởi hành, cũng là dẫn đến vô số cặp mắt cùng âm thanh xé gió của các cường giả, phô thiên cái địa mà vọt thẳng hướng đến vết nứt phong ấn.

Phiến thiên địa này, triệt để sôi trào.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1140: Thiên Hà Chi Linh

Hội Fans ĐCT!

Bạch! Bạch!

Âm thanh xé gió phô thiên cái địa vang lên, chỉ thấy phụ cận Thiên Hà, vô số đạo quang ảnh đằng không mà bay lên, đều là những cặp mắt đỏ bừng đối với vết nứt bên ngoài Thiên Hà bạo động mà xông đến.

Lúc phong ấn bị xé nứt, ai cũng là có thể cảm nhận được bên trong Thiên Hà cuồn cuộn lực lượng vô tận, mà người tới chỗ này phần lớn đều không phải là nhân vật tầm thường, bọn hắn cũng biết toà Thiên Hà bên trong Thượng Cổ Thiên Cung là trọng yếu bực nào, thậm chí trở lại thời đại đó, đệ tử muốn đi vào bên trong Thiên Hà của Thượng Cổ Thiên Cung, cũng đếm trên đầu ngón tay.

Nhưng mà bây giờ, Thượng Cổ Thiên Cung đã bị hủy diệt, chỉ có Thiên Hà là vẫn còn tồn tại, nếu có thể nắm bắt lấy cơ duyên bực này, vậy đối với thời gian tu luyện sau này, tất nhiên là rất có ích lợi, thậm chí, ngay cả người không nổi bật gì cũng một bước lên trời, cũng có thể nhảy lên và trở thành người nổi bật thế hệ trẻ tuổi bên trong thiên la đại lục, được người người hâm mộ.

Cho nên, tất cả mọi người không còn cách nào bảo trì được lý trí, liều mạng xông vào bên trong Thiên Hà

Còn nếu là dựa theo quy tắc đã từng có trước đây của Thượng Cổ Thiên Cung, đệ tử có thể tiến vào Thiên Hà, hắn chỉ là những người nổi bật đã thu được Cửu phủ tín vật, nhưng bây giờ Thiên Hà đã không có

người giữ gìn, cho nên khi phong ấn bị xé nứt, những cường giả chưa từng thu hoạch được Cửu phủ tín vật, cũng nhân cơ hội này chuồn đi vào, ý đồ tranh thủ chiếm tiện nghi đạt được cơ duyên.

Dòng người cứ như thủy triều mãnh liệt xông vào, Mục Trần cũng không do dự xông vào, cũng bởi vì tiếp cận Thiên Hà gần nhất, cho nên bọn hắn cũng có tốc độ nhanh nhất chưa gì đã tới bên ngoài cái phong ấn kia, sau đó liếc nhau, trực tiếp vọt vào.

Hô!

Khi bàn chân bước qua vết nứt phong ấn, trực tiếp là bước vào không gian bên trong Thiên Hà, một cỗ khí tức cổ lão vạn năm nổi lên đập vào mặt, khí tức kia trực tiếp làm cho bốn người Mục Trần có chút hoảng hốt, trước mắt phảng phất như có khói mù lượn lờ, hóa thành hình ảnh cổ lão

Từng đạo từng đạo khí tức cường hãn gào thét phóng đến, vọt vào bên trong Thiên Hà mênh mông, sau đó trên thân thể bọn hắn có quang mang nở rộ, bảo vệ thân thể, bắt đầu truy đuổi những đóm sáng bên trong Thiên Hà.

Hình ảnh rất nhanh biến mất, bốn người Mục Trần bắt đầu tỉnh táo lại, sau đó bọn hắn cúi đầu, trông thấy Thiên Hà mênh mông cuồn cuộn, trong suốt thấu triệt, phảng phất ngưng tụ lực lượng vô tận, mỗi khi nước sông lăn lộn, sóng nước đập vào bờ phong ấn, làm không gian có chút vặn vẹo, tại nơi này mỗi một giọt nước sông, đều nặng như là ngàn cân.

Bên ngoài, liên tục không ngừng có người xông tới, khi bọn hắn nhìn thấy Thiên Hà trước mắt, từng ánh mắt mang theo sự tham lam nhìn vào Thiên Hà.

Bạch!

Có người nhịn không được loại dụ hoặc kia, trực tiếp là dẫn đầu xông ra ngoài, nhảy vào bên trong Thiên Hà cuồn cuộn!

A!

Bất quá, ngay khi hắn vừa mới nhảy vào Thiên Hà, tiếng kêu thảm thiết thê lương lập tức vang lên, chỉ thấy thủy triều bên trong Thiên Hà lăn lộn, quét một cái sạch sẽ đem vị cường giả thực lực đạt đến cửu phẩm đỉnh phong ép thành một vũng máu.

Tiếng kêu thảm thiết quanh quẩn, vô số cường giả đang xông vào không gian Thiên Hà, sắc mặt đột nhiên kịch biến, sau đó cùng nhau lui lại, ánh mắt kinh hãi nhìn vào Thiên Hà.

Ai cũng không nghĩ tới, Thiên Hà trông như vậy mà vô cùng hung hiểm!

"Chuyện gì xảy ra?" Lâm Tĩnh cũng giật nảy mình, nếu như lúc trước nàng cũng lỗ mãng nhảy xuống, chỉ sợ lúc này cũng là sẽ trở thành một vũng máu như vị cường giả trước.

"Bên trong Thiên Hà ẩn chứa lực lượng cực đoan kinh khủng, nếu không đề phòng nhảy xuống, tự nhiên là tự tìm đường chết." Mục Trần vẫn còn bình tĩnh, tựa hồ là đối với điều này đã sớm đoán trước.

"Vậy làm sao bây giờ?" Tiêu Tiêu nhìn về phía Mục Trần.

Mục Trần cười cười, sau đó bàn tay nắm lại, chỉ thấy lệnh bài Kim Long đệ tử, liền xuất hiện ở trong tay hắn.

Hắn nắm Kim long lệnh bài, sau đó đem vứt xuống, lệnh bài trực tiếp là rơi vào bên trong Thiên Hà, kim quang bộc phát, lệnh bài nhanh chóng bành trướng, tạo thành một chiếc thuyền con, mà kim quang lại hóa thành lồng ánh sáng, đủ để vài người có thể chui vào.

Mục Trần thân hình khẽ động, rơi vào bên trong Kim long lệnh bài, tựa như chân đạp một chiếc thuyền con, tại bên trong Thiên Hà, tùy ý xuyên thẳng qua.

"Nguyên lai lệnh bài còn có tác dụng này." Trong thiên địa vô số cường giả nhìn thấy tình cảnh này, nhãn tình lập tức sáng lên, sau đó học theo cách làm của Mục Trần ném ra lệnh bài thân phận, quả nhiên là cái lệnh bài của mình cũng mở rộng ra, đồng thời quang mang bao phủ, bảo vệ lệnh bài, hình thành lệnh con thuyền nhỏ.

Bất quá những lệnh bài khác nhau thì cũng tàu thành những con thuyền nhỏ khác nhau, từ đó hiện ra các loại màu sắc, mà xem qua màu sắc ánh sáng phòng hộ cũng kém xa con thuyền nhỏ được biến thành từ lệnh bài Kim long của Mục Trần biến thành.

Bên trong Thiên Hà, ẩn chứa lực lượng cực đoan kinh khủng, nếu là tự lực sử dụng nhục thân để xâm nhập, tất nhiên khó thoát khỏi cái chết, chỉ có mượn nhờ lệnh bài thân phận che chở, mới có thể tùy ý ngao du, bất quá lệnh bài thân phận cũng là có mạnh yếu, đẳng cấp lệnh bài càng cao, càng là có thể xâm nhập vào sâu trong Thiên Hà, tiếp nhận loại nghiền ép đáng sợ từ Thiên Hà.

Mục Trần chân đạp Kim long lệnh bài, sau đó Tiêu Tiêu, Lâm Tĩnh, Cửu U cũng làm theo và phóng xuống tới, các nàng đối với cách di chuyển bằng chân trên lệnh bài hiển nhiên là cảm thấy cực kỳ hiếu kỳ, đặc biệt là nữ tử hoạt bát như Lâm Tĩnh, không ngừng dùng ngón tay ngọc đâm vào lồng ánh sáng bên ngoài bên ngoài lệnh bài.

"Chúng ta sau đó phải làm gì?" Lâm Tĩnh đầy phấn khích hỏi.

"Kỳ thật chỉ cần đi vào Thiên Hà, không hề làm gì, chính là ngồi ở đây tu luyện" Mục Trần cười cười, linh lực mênh mông bên trong Thiên Hà, chỉ cần ngồi ở đây tu luyện, thì hiệu suất tu luyện, một ngày liền tương đương với một tháng.

Bất quá lấy ánh mắt của bọn hắn, hiển nhiên sẽ không chỉ thoả mãn với bên ngoài của Thiên Hà, cho nên Mục Trần dừng một chút, tiếp tục nói ra: "Muốn thu hoạch được càng nhiều chỗ tốt, vậy thì nhất định phải xâm nhập sâu vào bên trong Thiên Hà."

"Thiên Hà tẩy lễ ở tại đâu?" Tiêu Tiêu hỏi, lấy tầm mắt của nàng, tự nhiên là hướng mắt về chỗ tốt nhất, bên trong Thiên Hà cũng chỉ có Thiên Hà tẩy lễ mới có thể hấp dẫn nàng.

"Dựa theo quy tắc trên Thiên Hà, muốn thu hoạch được tẩy lễ từ Thiên Hà, vậy thì phải đi sưu tập Thiên Hà chi linh, chỉ có chiếm được đầy đủ Thiên Hà chi linh, mới có thể dựng dụng ra một trận pháp Thiên Hà tẩy lễ hoàn mỹ, tiến tới lột xác." Mục Trần cười nói.

"Thiên Hà chi linh? Đó là cái gì?" Lâm Tĩnh có chút buồn bực, không nghĩ tới Thiên Hà tẩy lễ lại phiền phức như vậy.

Mục Trần duỗi ngón tay ra, chỉ hướng sâu trong Thiên Hà, nơi đó thỉnh thoảng có một chum sáng thổi qua như ngôi sao, cho dù là đang ở khoảng cách rất xa, nhưng vẫn có thể cảm thấy những cái đốm sáng bên trong như sao trời kia phát ra uy năng đáng sợ.

"Cái kia chính là Thiên Hà chi linh, mỗi một khỏa, đều là ẩn chứa lực lượng tinh thuần vô cùng, đó là nơi phát ra lực lượng Thiên Hà tẩy lễ, mà Thiên Hà tẩy lễ , đồng dạng cũng có phân chia đẳng cấp, cấp thấp tẩy lễ, cao cấp tẩy lễ cùng hoàn mỹ tẩy lễ, cần lực lượng một trăm khỏa Thiên Hà chi linh mới có thể thành công."

Nói đến chỗ này, Mục Trần nhún nhún vai, nói: "Bất quá muốn thu hoạch được hoàn mỹ tẩy lễ cũng không phải chuyện dễ dàng gì, nghe nói tại bên trong Thượng Cổ Thiên Cung, đệ tử có thể thu hoạch được hoàn mỹ tẩy lễ, cũng rất hiếm thấy."

"Ta ngược lại muốn thử một chút ." Nghe được Mục Trần nói như vậy, Tiêu Tiêu hào hứng, xinh đẹp cười nói, lấy kiêu ngạo của nàng, tự nhiên là muốn thu hoạch được thành tích tốt nhất.

"Đã như vậy, vậy liền động thủ đi." Mục Trần cũng cười cười, bàn chân giẫm một cái, dưới chân Kim long lệnh bài bộc phát ra kim quang, sau đó trực tiếp chui vào bên trong Thiên Hà.

Bên trong Thiên Hà, Thiên Hà chi linh cũng có chút rải rác, cùng nhau thu hoạch thì cũng khó phân phối, cho nên bốn người tạm thời tách ra, thẳng đến bên trong Thiên Hà mà đi.

Thời điểm bọn hắn khởi hành, trên bề mặt sông Thiên Hà, cũng không ngừng có tiếng phù phù vang lên, không ít cường giả chân cũng đạp lệnh bài, giống như là cá bơi xông đến, nhắm thẳng đến bên trong Thiên Hà hưỡng những Thiên Hà chi linh mà đi.

Hưu!

Dưới chân Mục Trần Kim long lệnh bài thật nhanh vạch phá nước sông, lồng ánh sáng màu vàng óng bao phủ bên ngoài, cái này lồng ánh sáng màu vàng hiển nhiên có chút kỳ dị, bất luận nước Thiên Hà có được kinh khủng áp lực như thế nào mà đập đến, đều không cách phá vỡ được vòng sáng.

Bất quá theo khoảng cách xâm nhập từ từ vào bên trong Thiên Hà, mặc dù có lồng ánh sáng bảo hộ, nhưng Mục Trần cũng cảm nhận được một loại cảm giác áp bách, điều này khiến cho tâm hắn âm thầm kinh hãi, nếu như không có lệnh bài này bảo vệ hắn, chỉ sợ bằng thực lực của bọn hắn, căn bản không có khả năng chui vào bên trong Thiên Hà.

Mục Trần đang sợ hãi thán phục phía dưới, phía trước hắn đột nhiên có hào quang chói mắt truyền đến, ngẩng đầu nhìn lên, chính là nhìn thấy một ngôi sao phiêu đãng, hào quang sáng chói từ đó phát ra, từng lớp từng lớp linh lực bàng bạc, dập dờn phát ra, chấn động nước sông.

Đó là một khỏa Thiên Hà chi linh.

Mục Trần nhìn qua viên Thiên Hà chi linh xuất hiện trước mắt viên, cũng hơi hưng phấn tiếp cận, bất quá hắn vẫn giữ vững mấy phần cảnh giác, nhìn như sao trời an tĩnh, mơ hồ làm cho hắn cảm giác được một số cảm giác nguy hiểm.

Ong ong.

Mục Trần càng tiếp tục tiếp cận, viên Thiên Hà chi linh phảng phất như đã nhận ra được điều gì đó, hơi hơi chấn động, sau đó nó đột nhiên nhún nhảy, trực tiếp hung hăng lao vào Mục Trần.

Mục Trần thấy thế, cũng là giật nảy mình, không dám thất lễ, trên thân thể kim quang phun trào, lập tức linh lực bàng bạc hóa thành kim quang quyền ấn xuyên qua lồng ánh sáng của lệnh bài, trực tiếp đánh vào chùm sáng Thiên Hà chi linh.

Tại bên trong Thiên Hà, linh lực tựa hồ không gặp trở ngại chút nào, cho nên khi Mục Trần công kích xuyên thấu lồng ánh sáng, cũng không bị nước sông nghiền ép, ngược lại lấy thanh thế càng nhanh, phóng tới cái kia Thiên Hà chi linh.

Oanh!

Kim quang quyền ấn oanh tạc vào bên trên Thiên Hà chi linh, nhưng mà công kích cường hãn như vậy, vẻn vẹn chỉ là làm cho chum sáng Thiên Hà chi linh dừng lại một chút, sau đó kim quang quyền ấn ầm vang nổ tung lên.

Bạch!

Giống như một ngôi sao nhỏ trong vũ trụ Thiên Hà chi linh gào thét lao đến, hung hăng đâm vào phía trên lồngsánh lệnh bài sáng.

Ầm!

Cả quang tráo, lúc này rung động dữ dội , từng vòng từng vòng gợn sóng khuếch tán, lệnh bài bị phản chấn đẩy lui mấy trăm trượng.

Tê.

Mục Trần nhìn qua lồng ánh sáng lệnh bài kịch liệt chấn động, hít vào một ngụm khí lạnh, bởi vì hắn cảm giác được, Kim long lệnh dưới chân bài phảng phất vào lúc này rung động một cái, hiển nhiên loại trình độ công kích này, Kim long lệnh bài cũng chịu không được bao nhiêu, mà

một khi Kim long lệnh bài bị đánh nát, như vậy hành trình lần này của Mục Trần vào bên trong Thiên Hà, chỉ sợ cũng đến đến đây là kết thúc.

Công kích từ Thiên Hà chi linh, vậy mà kinh khủng đến loại trình độ này! Điều này quả thực tương đương với một vị cường giả cửu phẩm viên mãn!

Hưu!

Trong lúc Mục Trần đang sợ hãi, Tinh Hà chi linh, lại lần nữa mãnh liệt bắn đến.

"Đáng chết !"

Đối mặt với tính cách ương ngạnh của Tinh Hà Chi Linh, ngay cả Mục Trần cũng không nhịn được mắng một tiếng, chợt sắc mặt triệt để ngưng trọng, đến lúc này, hắn mới hiểu được, muốn thu hoạch được Thiên Hà tẩy lễ, đến tột cùng là gian nan bực nào.

Mà muốn thu hoạch được Thiên Hà tẩy lễ ở mức độ cấp bậc hoàn mỹ, càng khó như lên trời.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1141: Bắt Được

Biên soạn Lão Bảo -Hội fan đại chúa tể

Ong ong!

Thiên Hà chi linh không ngừng chấn động, nước sông chung quanh vào lúc này cũng bị chấn động xuất ra đạo đạo gợn sóng, trong lúc mơ hồ có một loại cực đoan đáng sợ cùng linh lực bá đạo ba động khuếch tán ra.

Mục Trần nhìn Thiên Hà chi linh tản ra hào quang óng ánh, sắc mặt càng ngưng trọng, Thiên Hà chi linh triển hiện ra loại công kích, thật sự cường hãn làm cho người người kinh hãi.

Dựa theo suy đoán của hắn, mỗi một lần công kích từ Thiên Hà chi linh này, đều có thể so với một vị cường giả cửu phẩm viên mãn phát động, mà lại thêm vào sự cộng hưởng bên trong Thiên Hà, Thiên Hà chi linh cũng nhận được tăng phúc, uy lực của nó càng kinh khủng.

Mà tự mình thể nghiệm một chút uy năng của Thiên Hà chi linh, Mục Trần mới hiểu được, muốn thu hoạch được Thiên Hà tẩy lễ, đến tột cùng là một việc khó khăn bực nào.

Cho dù là cấp thấp nhất từ Thiên Hà tẩy lễ, tối thiểu cũng phải cần ba mươi khỏa Thiên Hà chi linh mới có thể phát động, về phần hoàn mỹ cấp tẩy lễ, cần tới số lượng một trăm viên!

Nhưng mà dưới mắt chỉ một khỏa Thiên Hà chi linh đã khó như thế, muốn thu hoạch được ba mươi khỏa, khó khăn kia, không cần nói cũng biết.

Bất quá, tuy nói trong lòng cảm thấy Thiên Hà tẩy lễ thật khó lấy, nhưng Mục Trần lại không có chút nào uể oải, bên trong hai tròng mắt đen nhánh kia kiên nghị, những năm gần đây, khốn cảnh hắn cũng đã trải qua không ít, đó cũng là ma luyện ra tính cách cứng cỏi, cho nên Thiên Hà tẩy lễ này đến tột cùng có bao nhiêu gian nan, Mục Trần sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Ông!

Ánh mắt Mục Trần càng kiên định nhìn Thiên Hà chi linh lần nữa chấn động, một loáng sau trực tiếp bộc phát ra vạn trượng quang mang, tựa như là một khỏa quang cầu , hướng về Mục Trần hung hăng va chạm mà đến.

Nhìn như va chạm đơn giản, nhưng lại mang đến lực lượng cuồng bạo, nước sông chung quanh, đều vào lúc này tách ra.

Cú va chạm này ngay cả cửu phẩm viên mãn, cũng không dám tùy tiện chống đỡ đơn giản.

"Không thể để cho nó tiếp tục công kích đến lồng ánh sáng lệnh bài."

Mắt Mục Trần sáng lên, thấp giọng tự nói, Kim long lệnh bài là trụ cột có thể giúp hắn ở bên trong Thiên Hà ngao du, nếu như lệnh bài bị phá hủy, như vậy mặc kệ hắn có thủ đoạn gì, đều không thể làm gì được trong Thiên Hà.

Oanh!

Vừa nghĩ đến đây, thân thể Mục Trần kim quang bộc phát ra sáng chói, thanh âm long ngâm phượng minh vang vọng, mà ở phía sau, càng là có chí tôn hải như ẩn như hiện, cuồn cuộn linh lực quét ra.

Bàn tay Mục Trần nắm lại, Xích Long chiến thương hiện ra, mũi thương lắc một cái, Xích Hồng bộc phát, một đạo xích hồng mỏng như

tấm lụa quét ngang, như Cự Long, mang theo lực lượng bá đạo, nhanh như thiểm điện đánh vào bên trên Thiên Hà chi linh đang lao đến.

Ầm!

Cả hai hung hăng đụng vào nhau, nhất thời linh lực cuồng bạo vô cùng tứ tán bắn ngược ra, nước sông phụ cận đều là bị đè ép thành một mảnh khu vực chân không.

Ầm ầm!

Bất quá lần này, Thiên Hà chi linh lại chưa có thể tuỳ tiện đột phá công kích của Mục Trần, tuy nói Xích Long chiến thương bị chấn động kêu vang, nhưng Thiên Hà chi linh cũng bị chấn thối lui ra khỏi trên trăm trượng.

Một kích đẩy lui Thiên Hà chi linh, khuôn mặt Mục Trần cũng không có chút nào mừng rỡ, ngược lại càng ngưng trọng, bởi vì sau khi bắn trở ra Thiên Hà chi linh dừng lại một chút, sau đó lại lần nữa hung hãn xông đến.

Lần này, nước sông cuồn cuộn gào thét, sau đó như Thủy Long hung hăng đánh tới.

Linh lực bàng bạc từ trên cơ thể Mục Trần, liên tục không ngừng rót vào bên trong Xích Long chiến thương, sau đó chiến thương hóa thành Xích Hồng, hung hãn bắn ra.

Cùng lúc đó, mi tâm Mục Trần, một con mắt dọc xuất hiện, u quang ngưng tụ, một loáng sau, một chùm sáng bá đạo gào thét bắn ra, cùng Xích Long chiến thương biến thành xích hồng, đánh vào bên trên Thiên Hà chi linh.

Lần này, nhờ lực lượng hai đạo Chuẩn Thánh vật, Thiên Hà chi linh lại lần nữa bị đánh lui, mà hào quang sáng chói phảng phất lúc này trở nên yếu ớt đi.

"Thật khó dây dưa." Mục Trần khẽ nhíu mày nhìn qua, không nghĩ mượn tới lực lượng hai đạo Chuẩn Thánh vật, hắn mới khiến cho Thiên Hà chi linh xuất hiện một điểm tổn hại.

Rầm rầm!

Bất quá lúc này đã không kịp cho Mục Trần suy nghĩ nhiều, bởi vì nhiều lần bị đánh lui, Thiên Hà chi linh tựa hồ cũng là bắt đầu phát cuồng, lúc này là trở nên cuồng bạo, giống như chó dại , điên cuồng hướng về Mục Trần mà lao đến.

Đối mặt với nó cuồng bạo, Mục Trần chỉ còn cách cường ngạnh phản kích, mượn nhờ Xích Long chiến thương cùng Diệt Sinh Đồng Tử uy lực, không ngừng đánh lui.

Ầm! Ầm!

Tại bên trong Thiên Hà, sóng trùng kích cuồng bạo không ngừng bộc phát, đem nước sông không ngừng nhấc lên tạo thành sóng lớn.

Mà song phương gần như có chút điên cuồng công kích, kéo dài đến gần nửa canh giờ, quang mang của Thiên Hà chi linh càng yếu ớt, các đợt công kích trở nên chậm lại.

Lúc này Thiên Hà chi linh, so với trước đó, quang mang đã ảm đạm rất nhiều, hiển nhiên do điên cuồng công kích, lực lượng của nó cũng tiêu hao cực lớn. (mẹ thằng cha này có bao nhiêu đó mà miêu tả miết)

Và ngay cả tình huống của Mục Trần nhìn qua cũng không quá tốt, hô hấp của hắn có chút tăng thêm, trên trán mồ hôi càng chảy xuôi xuống.

Hiển nhiên, vì ứng đối với công kích đáng sợ của Thiên Hà chi linh, hắn cũng đã tiêu hao đại lượng linh lực, may mắn chính là, linh lực bên trong Thiên Hà cực kỳ dồi dào, hắn có thể ở bên trong chiến đấu, một bên hấp thụ linh lực tự thân khôi phục, bằng không chỉ sợ hắn cũng không cách nào kiên trì lâu như thế.

Ong ong.

Thiên Hà chi linh không ngừng chấn động, bất quá lúc này nó lại không còn như trước, quang mang phun ra nuốt vào, đột nhiên quay đầu mà chạy, hiển nhiên nó đã biết được địch nhân trước mặt khó giải quyết, còn tiếp tục kéo dài như vậy, tất nhiên nó sẽ tiêu hao linh lực, mà bị bắt lấy.

Nó mặc dù là một loại hình thái năng lượng, nhưng hiển nhiên nó cũng có một ít linh trí.

"Muốn chạy đi đâu?"

Nhưng mà, cùng nó quần thảo gần một canh giờ, hiển nhiên không có khả năng để cho nó tuỳ tiện chạy mất, đã sớm chuẩn bị vào lúc này hắn đột nhiên xuất thủ, khúc chưởng một trảo, năm đạo linh lực từ năm đầu ngón tay hóa thành năm chùm sáng mãnh liệt bắn ra, như thiểm điện quấn quanh Thiên Hà chi linh, hấp lực bộc phát, hung hăng kéo trở về.

Thiên Hà chi linh điên cuồng giãy dụa, bay lên hạ xuống, cuối cùng vẫn bị Mục Trần cưỡng ép kéo về, biến thành một đạo quang mang ước chừng to bằng nắm đấm trẻ con, rơi vào trong tay Mục Trần.

Linh lực quang mang ngưng tụ, trong tay Mục Trần tạo thành một khỏa tinh thạch trong suốt sáng long lanh, trong tinh thạch tựa như là có nước sông chảy xuôi, một cỗ tinh thuần mênh mông ba động, lặng lẽ phát ra.

"Đây mới chính là Thiên Hà chi linh chân thân?" nhìn viên tinh thạch trong suốt trong tay, nhịn không được sợ hãi thán phục lên tiếng, một khỏa quang mang nho nhỏ như vậy lại có thể làm cho hắn chật vật không chịu nổi.

Mục Trần thận trọng đem viên Thiên Hà chi linh thu hồi, tuy nói rốt cục cũng có thu hoạch, nhưng hắn lại không có bao nhiêu vui sướng, bởi vì hiệu suất của hắn hiện tại khiến hắn phi thường không hài lòng.

Một canh giờ, mới thu được một khỏa, hơn nữa còn khiến cho tự thân tiêu hao linh lực to lớn như thế, cứ kéo dài như thế, coi như hắn dùng cả ngày cũng không bắt được thêm khỏa Thiên Hà chi linh nào nữa, ngày kế tiếp nhiều lắm hắn cũng chỉ có thể đạt được bốn năm khỏa Thiên Hà chi linh, muốn có được ba mươi khỏa, vậy thì phải mất hơn năm sáu ngày nếu như hắn muốn có được Thiên Hà tẩy lễ hoàn mỹ cấp, tối thiểu cũng mất đến nửa tháng!

Nếu như là thời gian không gấp gáp, Mục Trần tự nhiên không ngại chậm rãi thu thập, nhưng bây giờ bên trong phong ấn Thiên Hà, rất nhiều người đang đi thu thập như hắn không an phận bế quan cho nên cách nhanh nhất là tranh thủ thời gian đi sưu tầm đủ Thiên Hà chi Linh để có thể tiến hành tẩy lễ.

Mục Trần lộ vẻ trầm tư, một lát sau hắn ngẩng đầu, nhìn về nơi xa, lúc này bên trong Thiên Hà, không ngừng có các loại quang ảnh lướt qua, những đốm sáng đó tượng trưng cho việc cũng có vài cường giả đã bắt được Thiên Hà chi linh.

Bất quá, những cường giả này lại chật vật dị thường, đối mặt với Thiên Hà chi linh hung hãn, ngoại trừ số ít cường giả bên ngoài, đại đa số đều là bị bức phải quay đầu bỏ chạy.

Cho nên, một số cường giả không thể không khai thác việc liên thủ, bắt đầu tiến hành vây quét, bất quá loại hiệu suất này, còn chậm chạp hơn, mà lại tổn thất lại cực kỳ thảm trọng.

Một số cường giả sau nhiều lần thất bại, cuối cùng cũng chỉ có thể lựa chọn từ bỏ, sau đó tìm một chỗ bắt đầu tu luyện, hiển nhiên bọn hắn đã bỏ đi ý niệm đạt được Thiên Hà tẩy lễ, bắt đầu lùi lại mà cầu việc khác, lựa chọn tu luyện linh lực ở chỗ này.

Toàn bộ bên trong Thiên Hà, lúc này đều trở nên náo nhiệt dị thường.

Mục Trần đứng đó quan sát, cuối cùng thu hồi ánh mắt, lẩm bẩm nói: "Nhất định phải nghĩ biện pháp khác."

Nếu như còn lựa chọn phương pháp này, xem như muốn gom góp ba mươi khỏa Thiên Hà chi linh, chỉ sợ là quá sức.

Bất quá, muốn bắt được Thiên Hà chi linh, nhất định phải làm cho nó tiêu hao linh lực mới có thể bắt được, không có con đường khác.

Điều này hiển nhiên rất nhức đầu, nhưng Mục Trần chưa quá vội vàng xao động, mà trên lệnh bài ngồi xếp bằng xuống, sau đó chậm chạp tiến lên, trong khi tiến lên, ánh mắt của hắn thủy chung nhìn chằm chằm vào Thiên Hà chi linh ngẫu nhiên xuất hiện, hắn cũng không nóng lòng xuất thủ, ngược lại là trong bóng tối an tĩnh quan sát.

Những Thiên Hà chi linh này cũng không phải là dạng năng lượng hình thái phổ thông, bọn chúng từ bên trong Thiên Hà mà sinh ra, có được một chút linh trí đơn giản, cho nên bọn chúng cũng có một ít quy luật chung.

Chớp mắt đã trãi qua nửa ngày ngồi quan sát.

Thời gian lướt qua, ánh mắt Mục Trần ngưng kết, quang mang đột nhiên hiển hiện, bàn tay của hắn nắm chặt, khóe môi cong lên.

Hắn vung tay áo lên, vươn người đứng dậy, lẩm bẩm nói: "Hi vọng là có tác dụng."

Thần sắc Mục Trần, xuất hiện tiếu dung, bởi vì nếu như hắn toan tính có hiệu quả, như vậy thu hoạch ba mươi khỏa Thiên Hà chi linh, cũng không phải là là chuyện không thể.

Thậm chí, nếu như thuận lợi, hắn còn có thể thử tìm một loại Thiên Hà tẩy lễ ở đẳng cấp cao hơn!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1142: Thu Hoạch Tương Đối Khá

Biên soạn Lão Bảo -Hội fan đại chúa tể

Bên trong Thiên Hà, Mục Trần đứng trên Kim Long lệnh bài, quan sát xung quanh sau đó lại tiếp tục điều khiển Kim Long lệnh bài đi vào sâu hơn nữa.

Hắn đang có ý định thử nghiệm suy nghĩ trong lòng của mình coi có đúng hay không.

Bên trong Thiên Hà, linh lực bàng bạc mênh mông tràn ngập áp bách, mà càng đi vào chỗ sâu, loại linh lực áp bách càng lúc càng mạnh, với đệ tử có lệnh bài bình thường, căn bản là không cách nào xâm nhập được sâu bên trong, may mà Mục Trần có được đẳng cấp cao nhất Kim Long lệnh bài, với ưu thế đó hắn có thể ở bên trong Thiên Hà vẫy vùng.

Mục Trần xâm nhập sâu vào bên trong Thiên Hà, người chung quanh càng lúc càng thưa thớt, hắn đang chọn một vị trí yên lặng ngừng lại.

Hắn lại lần nữa ngồi xếp bằng xuống bên trên Kim Long lệnh bài, sau đó mười ngón nhẹ nhàng run run, lập tức có từng đạo từng đạo linh ấn từ đầu ngón tay hắn hiển hiện, sau đó bắn ra thật nhanh dung nhập bên trong hư không.

Ngắn ngủi thời gian mười mấy hơi thở, một tòa linh trận xuất hiện ở phía trước Mục Trần.

Toà linh trận này cũng không có bất kỳ lực sát thương nào, bởi vì nó chỉ là một tòa Tụ Linh Trận.

Đây là mồi câu Mục Trần thiết lập mà cá dĩ nhiên chính là Thiên Hà chi linh.

Lúc trước ngồi quan sát, Mục Trần phát hiện địa phương nơi mà Thiên Hà chi linh xuất hiện, đều là vị trí bên trong Thiên Hà có linh lực dồi dào ngưng tụ, hiển nhiên những Thiên Hà chi linh này theo bản năng sẽ hướng đi đến những địa phương dư thừa linh lực, bởi vì bản năng của bọn chúng là không ngừng hấp thu linh lực tự thân lớn mạnh.

Đã như vậy, Mục Trần cũng sẽ không cần cực khổ đi khắp nơi tìm kiếm Thiên Hà chi linh nữa, hắn có thể xây dựng một chỗ linh lực dồi dào, sau đó dẫn dụ những Thiên Hà kia chi linh tự động tìm tới.

Đương nhiên, chỗ đặt mồi câu tất nhiên phải có lưới đánh cá.

Mục Trần nhìn qua Tụ Linh Trận hình thành, mỉm cười, đầu ngón tay lại lần nữa phát ra từng đạo từng đạo Linh ấn ngưng tụ, sau đó bắn vào bên ngoài Tụ Linh Trận, nhanh chóng dung nhập vào trong.

Liên tục không ngừng có Linh ấn bắn ra, linh trận ban đầu đã thành hình.

Chẳng qua Mục Trần cũng không có đem kích phát, mà là ẩn nấp, sau đó tiếp tục xuất thủ, ngưng luyện Linh ấn, tại bên ngoài Tụ Linh Trận, bố trí ra một tầng lại một tầng linh trận.

Những linh trận này cũng chỉ là Thiên cấp linh trận, bởi vậy Mục Trần nhất định phải lấy số lượng để thủ thắng, đương nhiên muốn giải quyết hết Thiên Hà chi linh với sức mạnh có thể so với Cửu phẩm viên mãn, bằng vào việc mượn nhờ những đẳng cấp linh trận này, hiển nhiên là không đủ.

Cho nên, đem tại bố trí ra mười mấy tầng Thiên cấp linh trận về sau, Mục Trần hít sâu một hơi, sắc mặt khá căng thẳng.

Vô số đạo Linh ấn phô thiên cái địa từ trong tay hắn mãnh liệt bắn ra, giống như mạn nhện, bươm bướm bay lên, dung nhập vào hư không, bao phủ tầng ngoài linh trận, thời gian xây dựng dần trôi qua

Lần này bày trận, hao tốn không ít thời gian, bởi vì một tòa linh trận này, chính là từ cuốn trận cấp Tông Sư cấp linh trận không trọn vẹn, Cửu Long Thí Tiên Trận.

Đến lúc cuối cùng một đạo linh ấn dung nhập vào hư không, đồng thời bắt đầu kết nối lẫn nhau, hình thành một sơ đồ đan xen chằn chịt, Mục Trần mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Bàn tay hắn thả lỏng xuống, nhìn qua kết quả phía trước, khóe miệng vòng thành một nụ cười thỏa mãn, nơi đây mặc dù nhìn như yên tĩnh, nhưng duy nhất chỉ có hắn mới biết được, nơi này đã bị hắn xây dựng thành một mảnh đầm rồng hang hổ, xem như là cường giả Cửu phẩm viên mãn cấp bậc xâm nhập vào trong đó, cũng khó thoát khỏi cái chết.

"Tiếp xuống liền ngồi xem thử một chút không tác dụng."

Trong mắt Mục Trần có vẻ chờ mong xuất hiện, chợt hắn cong ngón búng ra, trực tiếp kích hoạt lên tận cùng bên trong nhất cái kia một tòa Tụ Linh Trận, lập tức quang mang phát ra, một cỗ hấp lực bộc phát ra.

Rầm rầm.

Lúc này chung quanh Thiên Hà nước linh lực bắt đầu nhấp hô cao thấp, mắt thường có thể nhìn thấy linh lực vọt tới, hướng về phía toà Tụ Linh Trận hội tụ.

Bởi vì linh lực bên trong Thiên Hà quá mức khủng bố, nên hiệu quả đạt được từ toà Tụ Linh Trận này cũng cực kỳ tốt, ngắn ngủi thời gian mười mấy hơi thở, thấy nước sông bên trong Tụ Linh Trận bắt đầu ngưng kết thành từng cụm linh lực nồng đậm, từng tia Linh Vụ từ đó phát ra.

Linh lực ở trong đó, so với những địa phương khác, càng thêm tinh thuần.

Mục Trần nhìn qua kết quả này khẽ gật đầu, mồi câu đã bố trí thành công, tiếp theo là chờ đợi cá mắc câu, nếu không thành, hắn cũng chỉ có thể lựa chọn như trước đó tìm từng cái Thiên Hà Chi Linh mà cưỡng ép thu nhặt.

Mục Trần lẳng lặng xếp bằng phía trên Kim Long lệnh bài, hai mắt khép hờ, hắn bố trí một tòa linh trận để ẩn nấp, để cho Thiên Hà chi linh không phát giác.

Sâu trong Thiên Hà, hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có sóng nước ba động ngẫu nhiên.

Thời gian chậm rãi trôi qua, chung quanh vẫn như trước vẫn không hề có động tĩnh gì, Mục Trần thấy thế, lông mày cũng nhíu lại, chẳng lẽ mưu đồ của hắn không làm được?

"Chờ một chút."

Mục Trần vẫn là kiềm chế xao động trong lòng xuống, tiếp tục chờ đợi.

Chờ đợi thêm mười mấy phút, chung quanh không hề có động tĩnh gì, khiến trong lòng hắn dần dần thất vọng, lúc Mục Trần cân nhắc từ bỏ, thì thần sắc hắn đột nhiên động, đột nhiên nước sông phía trước, truyền đến dị động.

Rầm rầm.

Nước sông ba động, một vòng quang mang từ đằng xa xuất hiện, nhanh chóng bay tới.

Trong mắt Mục Trần vẻ mừng rỡ hiện ra, bởi vì đó rõ ràng là một khỏa Thiên Hà chi linh.

Viên Thiên Hà chi linh cấp tốc bay đến, quanh thân quang mang không ngừng phụt ra hút vào, tựa hồ có vẻ gấp vội, nó bay thẳng đến Tụ Linh Trận, hiển nhiên là nó đã cảm nhận được linh lực nồng đậm mới xuất hiện tại đây mà xông đến.

Mục Trần nhìn thấy màn này, trong lòng đại hỉ, phỏng đoán của hắn, quả nhiên vẫn là có hiệu quả.

Thiên Hà chi linh chập chờn đến, nhanh chóng xuất hiện ở phía ngoài tầng linh trận, sau đó tốc độ đột nhiên chậm lại, tựa hồ như đã nhận ra cái gì.

Mục Trần giật mình, Thiên Hà chi linh này tựa hồ là phát giác được linh lực ba động của nước sông chung quanh hơi khác thường.

Thiên Hà chi linh bồi hồi đứng tại bên ngoài linh trận, có vẻ hơi do dự, bên trong Tụ Linh Trận phát ra linh lực hùng hồn, đối với nó mà nói, đó là như đồ ăn ngon nhất, khát vọng của nó dân cao mãnh liệt cực kỳ.

Thiên Hà chi linh bồi hồi một lúc với linh trí đơn giản chung quy nó không cách nào từ bỏ dụ hoặc trước mắt, cuối cùng nhịn không được vọt vào vào bên trong Tụ Linh Trận.

Ong ong.

Chiếm cứ một vị trí bên trong Tụ Linh Trận, điên cuồng thôn phệ linh lực hùng hồn trong đó đến cực hạn, chấn động vù vù truyền ra, tựa hồ là cực kỳ vui sướng.

Gương mặt Mục Trần cũng nở nụ cười theo sự điên cuồn của Thiên Hòa Chi Linh, con cá cuối cùng đã mắc câu rồi, hiện tại, nên thu lưới!

Oanh!

Tâm niệm Mục Trần vừa động, chỉ thấy từng tầng từng tầng linh trận ẩn nấp, đột nhiên ầm vang bộc phát, nhất thời linh văn lộ ra, hóa thành tầng tầng linh trận, đem Tụ Linh Trận bao phủ tiến vào co lại.

Đột nhiên bộc phát linh lực ba động, làm cho Thiên Hà chi linh đột nhiên giật mình, chợt trực tiếp là hóa thành một đạo lưu quang mãnh liệt bắn ra, ý đồ chạy trốn.

Lúc này lại trốn, thì đã muộn.

Thiên Hà chi linh hung hăng đâm vào bên trên tầng thứ nhất linh trận, Thiên cấp linh trận trong khoảnh khắc bị đụng nát, tiếp đến là tầng thứ hai, tầng thứ ba liên tiếp vỡ vụn.

Mục Trần thấy thế, cũng âm thầm tắc lưỡi, cũng may hắn đã chuẩn bị đầy đủ, bằng không căn bản không thể vây khốn được viên Thiên Hà chi linh này.

Ầm! Ầm!

Từng tầng linh trận, theo công kích điên cuồn của Thiên Hà không ngừng vỡ vụn, chẳng qua tốc độ của Thiên Hà chi linh, cũng từ từ chậm lại, hiển nhiên Thiên cấp kia linh trận cũng làm cho nó tiêu hao sức mạnh.

Ngắn ngủi thời gian chừng một phút, những tầng Thiên cấp linh trận cơ hồ đều bị phá nát.

Mục Trần cũng không lo lắng, bởi vì sát chiêu của hắn, vẫn là tầng Cửu Long Thí Tiên Trận phía ngoài nhất.

Rống!

Thiên Hà chi linh vọt tới tầng phía ngoài nhất, Cửu Long Thí Tiên Trận cũng bắt đầu bộc phát uy năng, chỉ thấy linh lực mênh mông trực tiếp là hóa thành một đầu Cự Long như thực chất, cùng Thiên Hà chi linh hung hăng va chạm nhau.

Ầm!

Cường hãn va chạm, tạo nên sóng thủy triều lớn, cuồn cuộn sinh ra, và mảng quần sáng xung quanh mảng Thiên Hà chi linh kia cũng dần dần ảm đạm rất nhiều.

Hiển nhiên, Cửu Long Thí Tiên Trận so với những linh trận trước đó cường hãn hơn nhiều.

Mục Trần thấy thế, trong lòng cũng bắt đầu an định lại, Thiên Hà chi linh này, đã là cá trong chậu, khó có thể đào thoát.

Oanh! Oanh!

Sau đó, Thiên Hà chi linh vẫn như cũ là không chịu từ bỏ điên cuồng trùng kích, nhưng thủy chung không cách nào địch nổi Cửu Long Thí Tiên Trận, đang bị lần lượt đụng về về sau, quang mang quanh thân càng ngày càng ảm đạm.

Đến cuối cùng, nguyên bản Thiên Hà chi linh hình thể khổng lồ, đã thu nhỏ lại một nửa.

Mục Trần vào lúc này đứng lên, thân thể khẽ động, xuất hiện ở phía trên Thiên Hà chi linh, hắn một chưởng vỗ vào bên trên Thiên Hà chi linh, linh lực bàng bạc quét ngang ra, từng tầng từng tầng quấn chặt lấy Thiên Hà chi linh, Thiên Hà chi linh cấp tốc thu nhỏ, cuối cùng biến thành một khỏa trong suốt sáng long lanh, trong đó có chảy Tinh Thạch xuôi.

Thiên Hà chi tinh từ từ bay lên, rơi vào trong tay Mục Trần, hắn nhẹ nhàng ước lượng, nụ cười hài lòng, sau đó trong tay áo hắn lại lần nữa có vô số Linh ấn bay ra, đem lúc những vị trí linh trận bị Thiên Hà chi linh trước phá hủy vá lại.

Bởi vì hắn đã cảm ứng được, xa xa lại có một khỏa Thiên Hà chi linh đang nhanh chóng phóng tới.

...

Mà ở sau đó ngắn ngủi nửa canh giờ, tại vị trí bố trí linh trận của Mục Trần trở cực kỳ náo nhiệt lên, một viên tiếp nối một viên, tửng viên Thiên Hà chi linh không ngừng từ chỗ sâu trong Thiên Hà bay đến, cuối cùng giống như sói đói chụp mồi, xông vào bên trong cái bẫy Tụ Linh Trận.

Đối mặt với bẫy rập được bố trí trùng điệp, những khỏa Thiên Hà chi linh với linh trí không cao, chỉ có thể tự chui đầu vào lưới.

Thế là vẻn vẹn trong một canh giờ, Mục Trần đã thu được mười ba viên Thiên Hà chi tinh!

Loại thu hoạch này, khiến hắn nhịn không được mặt mày hớn hở, dựa theo loại hiệu suất này, thu nhập ba mươi khỏa Thiên Hà chi linh cũng không khó.

Bất quá, Mục Trần trắng trợn thu hoạch Thiên Hà chi linh, linh trận nơi đây ba động, cũng không ngừng khuếch tán, đưa tới một số cường giả chú ý.

Mà khi bọn hắn trông thấy Mục Trần dễ dàng như thế liền mượn nhờ linh trận, đem bắt lấy vô số Thiên Hà chi linh, tròng mắt bọn họ đều kinh ngạc mà lồi đi ra, trong mắt không nhịn được thèm nhỏ dãi.

Mặc dù thèm nhỏ dãi, nhưng bọn hắn cũng không có đánh mất lý trí, bọn hắn cảm giác được tầng linh trận này cường đại, ngay cả Thiên Hà chi linh có thể so với Cửu phẩm viên mãn tiến nhập, đều là không cách nào đào thoát, huống chi là bọn hắn.

Cho nên cho dù đỏ mắt, nhưng bọn hắn cũng chỉ dám đứng ở xa xa nhìn qua, không dám đi lên.

Chỉ là, điều này cũng không phải là tất cả mọi người.

Oanh!

Mục Trần xuất thủ, trực tiếp lại đem một viên Thiên Hà chi linh bắt được, tay áo hắn vung lên, đem thu hồi, hắn cũng không có tiếp tục xuất thủ, mà đứng dậy, ánh mắt hờ hững nhìn qua người đang đến.

Nơi đó, có một vệt kim quang vạch phá nước sông bay đến, mấy tức về sau, xuất hiện ở phía trước.

Dưới chân người tới cũng có một lệnh bài tản ra kim quang, có Kim Long hiển hiện, hiển nhiên, đây là một đạo Kim Long lệnh bài, mà phía trên Kim Long lệnh bài, là một thân ảnh quen thuộc, đứng chắp tay.

Đó là Hạ Vũ.

Hạ Vũ chân đạp Kim Long lệnh bài, trên mặt hắn nở một nụ cười nhìn Mục Trần, nhẹ nhàng vỗ tay, khen: "Không nghĩ tới ngươi lại có thể nghĩ đến loại biện pháp này để bắt được Thiên Hà chi linh, thật là làm cho ta mở rộng tầm mắt."

Mục Trần mặt không thay đổi nhìn chằm chằm Hạ Vũ, xong quay đi chẳng cần để ý.

Hạ Vũ thấy thế, cũng là không buồn, chỉ là khẽ cười nói: "Đưa một nửa số Thiên Hà chi tinh, chia cho ta, nếu không ta sẽ ra tay, phá hư linh trận của ngươi, để ngươi không được lấy khỏa nào nữa."

Nghe vậy Mục Trần nở một nụ cười, sau đó hắn giơ ngón tay lên, chỉ hướng phương xa.

"Nhấn nút …biến."

Đối mặt với uy hiếp của Hạ Vũ, hắn trực tiếp nói ra một câu rất đợn giản.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1143: Chiến Hạ Vũ

Hội fan Đại Chúa Tể -Biên soạn Lão Bảo

"Cút cho ta!"

Tiếng quát của Mục Trần ẩn chứa lãnh ý, linh lực bàng bạc xông ra, giống như sóng lớn cuồn cuộn, thậm chí ngay cả Thiên Hà Chi Thủy cũng chấn động trùng điệp sóng lớn cuốn lên.

Nơi xa những cường giả kia phải tranh thủ thời gian tránh đi thủy triều đập tới, sau đó dùng một loại ánh mắt kinh dị nhìn về thân ảnh Mục Trần.

Không nghĩ tới, đối mặt với Hạ Vũ, Mục Trần chỉ trả lời đơn giản như vậy không để cho hắn chút mặt mũi nào.

Đây chính là Hạ Vũ đấy, Đại Hạ Hoàng triều Thái tử, cường giả xếp thứ tứ tai cường giả bảng!

Nhìn khắp toàn bộ Thiên La đại lục, thế hệ trẻ tuổi có thể siêu việt như Hạ Vũ, chỉ đếm được trên đầu ngón tay, mà thanh danh Hạ Vũ, cũng không phải là dựa vào nó thân phận mà có, nó được hình thành qua từng trận huyết chiến mà có.

Đối mặt với nhân vật bực này, cho dù là Già Lâu La, Tô Khinh Ngâm bọn họ cũng phải cẩn trọng không thể khinh địch.

"Mục Trần này cũng thật là bá khí " có cường giả thấp giọng nói ra, thanh âm hiển nhiên là mang theo một số ý trêu chọc, tuy nói danh tiếng

Mục Trần cũng không nhỏ, nhưng muốn so sánh cùng Hạ Vũ hiển nhiên là vẫn kém một chút.

"Đúng vậy, bất quá có thể đạt đến một bước này ở tuổi này, Mục Trần cũng không đơn giản."

"Ha ha, Mục Trần có thể có được thân phận Kim Long đệ tử, thì đó đâu phải là trò lừa gạt? Ta nghĩ Hạ Vũ này nếu thật muốn động thủ, ngược lại ta cảm thấy thắng bại rất khó đoán." Cũng có một số cường giả không thuận mắt đối với Hạ Vũ, ngược lại càng ủng hộ Mục Trần.

"Buồn cười, Mục Trần này có được thân phận Kim Long đệ tử, nhưng làm sao có thể so sánh cùng Hạ Vũ, ta bảo đảm hắn tìm được sơ hở trên Long Môn rồi trèo lên, nên may mắn thu đước."

"..."

Lúc này, Hạ Vũ vẫn như cũ hai tay ôm ngực, chân đạp Kim long lệnh bài, hắn nhìn chằm chằm Mục Trần, mặt tiếu dung có một chút xíu thu liễm.

" Đã rất lâu không có gặp người trẻ tuổi nào dám ở trước mặt ta tùy tiện nói như thế." mí mắt Hạ Vũ cụp xuống thản nhiên nói.

"Vậy bây giờ ngươi đã gặp." Mục Trần không thèm để ý chút nào nói ra, Hạ Vũ này đã ba lần bốn lượt nhằm vào hắn, mà thủ đoạn là lại ngoan độc, nếu không phải muốn mau sớm thu hoạch được Thiên Hà tẩy lễ. Hắn đã sớm xuất thủ đối với Hạ Vũ, nhưng mà gia hỏa này vẫn mang ý đồ cướp đoạt Thiên Hà chi tinh trong tay hắn, vậy lần này Mục Trần không có ý định liền tuỳ tiện bỏ qua .

Trong mắt Hạ Vũ có một vòng chi sắc lướt qua, hắn gật gật đầu nói.: "Thôi được, ngươi đã thành tâm tìm chết, vậy ta liền thành toàn cho ngươi, đến lúc đó ta sẽ đem thi thể của ngươi trả về Đại La Thiên vực."

"Ai đưa xác ai về, còn chưa biết đây." Mục Trần cười một tiếng, cây kim so với cọng râu, không hề nhượng bộ chút nào.

"Xem ra dựa vào linh trận chung quanh ngươi nên ngươi rất có lòng tin." Hạ Vũ mỉa mai cười nói, hắn thấy, Mục Trần dám khiêu khích hắn như thế, chỉ là lúc này quanh người hắn có bố trí trùng điệp linh trận. Tiểu tử này chẳng lẽ không biết, linh trận tuy mạnh, nhưng cũng phải có người bước vào phạm vi hoạt động của nó, thì nó mới có thể phát ra uy lực.

Đối mặt với một vị Linh Trận Sư bố trí ra linh trận trùng điệp, đầu óc người bình thường, đều sẽ không ngu xuẩn chủ động bước vào trong đó, cho nên nếu như Mục Trần muốn chọc giận hắn, để hắn tự động vào tròng thì đó là điều sai lầm.

Đặc biệt chỗ Mục Trần bố trí, phía ngoài tầng tầng linh trận, cho nên hắn cảm thấy có gì đó đáng sợ tâm rung động. Nếu như liều lĩnh xông vào, với khả năng của hắn, đều không có khả năng phá trận mà thoát ra.

Mặc cho Hạ Vũ cứ cười nhạo, khóe miệng Mục Trần cong lên cười: "Có gan tới khiêu khích ta nhưng lại sợ này nọ, Thái tử Đại Hạ Hoàng triều cũng thật là đáng thương."

Nghe vậy, sắc mặt Hạ Vũ lập tức phát lạnh, ánh mắt như lưỡi đao nhìn chằm chằm Mục Trần, tựa như muốn đem hắn băm vằm ra ngàn mảnh.

Bất quá Mục Trần vẫn không để ý tới với hắn, cười nhạt nói: "Đã là Thái tử Đại Hạ Hoàng triều nếu ngươi nói là chịu thiệt dưới tay của ta, lần này ta chấp nhận thiệt thòi một cái, miễn cho người ở bên ngoài nói ta dùng linh trận chèn ép ngươi."

Vừa dứt lời, Kim long lệnh bài dưới chân hắn chậm rãi bay ra, linh trận trùng điệp bắt đầu thu nhỏ phạm vi bao phủ.

Chủ động từ bỏ thành lũy linh trận trùng điệp, Mục Trần không phải là khinh thường, bởi vì hắn biết Hạ Vũ căn bản không có can đảm bước vào, cho nên hắn sẽ tương kế tựu kế, Mục Trần cũng không muốn kéo dài dây dưa với Hạ Vũ, trước mắt thời gian quý giá, hắn nhất định phải tranh thủ từng giây để bắt được Thiên Hà chi linh, còn nữa hắn cũng xác thực không có khả năng cố thủ linh trận, nửa bước không ra vạn nhất trường hợp đang chiếm thế thượng phong, Hạ Vũ không biết xấu hổ sử dụng thủ đoạn dẫn dụ một số Thiên Hà chi linh tới trùng kích linh trận, đến lúc đó Mục Trần ngược lại sẽ lâm vào bất lợi.

Cho nên, thà rằng thu nhỏ linh trận lại chủ động xuất kích đề phòng bất trắc.

"Chậc chậc, Mục Trần dám từ bỏ linh trận thật sự là tự tin a." xa xa vô số cường giả nhìn thấy màn này, không nhịn được có chút sợ hãi thán phục lên tiếng, dù sao từ bỏ thủ đoạn am hiểu nhất để ngênh chiến cường địch, đích thật là tự tin khá lớn.

"Ngược lại Hạ Vũ cũng không đại nghĩa, đường đường Thái tử Đại Hạ Hoàng triều, lại sợ đầu sợ đuôi, chả trách không thể bì kịp với Già Lâu La và Tô Khinh Ngâm" Có người lắc đầu nói.

"Đúng vậy a "

Hiển nhiên Mục Trần hành động như vậy, dẫn tới không ít người tán thưởng, từ đó Hạ Vũ cũng bị một số người coi thường.

Hạ Vũ nghe được âm thanh gièm pha từ đằng xa truyền đến, thì là sắc mặt có chút tái xanh, hắn không nghĩ tới Mục Trần chỉ làm vài động tác nhỏ thì mọi người đã phỉ nhổ hắn.

Trận chiến này, coi như hắn thắng chỉ sợ sẽ có người nói thắng mà không quang minh, mà nếu là thua, thì là trở thành đá đặt chân cho Mục Trần, tựa hồ mặc kệ kết quả như thế nào, hắn đều thua một nửa.

"Ngươi thật đúng là có tâm cơ a!" sắc mặt Hạ Vũ âm trầm, hắn không nghĩ tới mình chỉ là nhất thời do dự, vậy mà liền đã đã rơi vào tiết tấu của Mục Trần, tiểu tử này tuổi tác không lớn, lại giảo hoạt như cáo khó trách ngay cả Hạ Hoằng đều bị hắn xoay như dế, còn bị một cái phiếu nợ trên trời.

Mục Trần nghe những âm thanh này, nhếch miệng mỉm cười, ngươi đã muốn ta từ bỏ thủ đoạn, thì ngươi cũng phải đánh đổi một số thứ.

Bất quá tuy nói dư luận đối tự đang dèm pha hắn, nhưng Hạ Vũ không phải là nhân vật tầm thường, hắn hít sâu một hơi, đè nén tức giận trong lòng, mặt không thay đổi nhìn qua Mục Trần, sát ý trong đôi mắt nồng nặc tràn ra.

Hiển nhiên, hắn đã là hạ quyết tâm, triệt để phế bỏ Mục Trần ở chỗ này.

Hai tay Hạ Vũ chậm rãi rủ xuống, linh lực mênh mông đột nhiên như núi lửa từ thể nội bộc phát ra cuồn cuộn. Ngay cả nước hồ nặng như ngàn cân, đều là bị đẩy ra, quanh thân hình thành một mảnh khu vực chân không.

Linh lực cường hãn uy áp lan ra.

Vô số cường giả ở nơi xa cảm thụ được uy áp linh lực bực này, sắc mặt đều có chút khẽ biến, cái này chân chính cửu phẩm viên mãn triển khai nội lực có thể sánh ngang với cấp độ đỉnh tiêm.

Hạ Vũ quả thật có khả năng trùng kích Địa Chí Tôn, xem ra lần này Mục Trần sợ là lành ít dữ nhiều.

"Ta sẽ để cho được ngươi biết được, đối với ta, bất kỳ ai cho dù có tâm cơ gì, đều vô dụng"

Sắc mặt Hạ Vũ hờ hững, chợt hắn một tay thành chưởng, đối với Mục Trần đánh xuống.

Ầm ầm!

Phía trước cự chưởng, linh lực cuồn cuộn phô thiên cái địa tụ đến. Trực tiếp từ dưới lòng bàn tay hóa thành một đầu Cự Long, trên thân thể Cự Long tản ra chi khí tôn quý, tựa như là vị vua đứng trên vạn dân.

"Đại Hạ Hoàng triều, thiên tử thần chưởng!"

Một chưởng vỗ ra, hội tụ toàn bộ Long khí của Đại Hạ Hoàng triều, giống như Cửu Ngũ Chí Tôn, hiệu lệnh thiên hạ, uy năng bá đạo. Cửu phẩm chí tôn bình thường, dưới một chưởng này, chỉ sợ nhục thân sẽ bị chấn vỡ nát vụn.

Hạ Vũ vừa ra tay đã biểu lộ ra thực lực cường hãn vô cùng.

Ầm ầm!

Cự Long phảng phất là biến thành một đạo long tỉ chi chưởng, đánh nát không gian, trực tiếp trấn áp Mục Trần, trên đó ngưng tụ thiên tử chi khí, tôn quý bá đạo.

Mục Trần ngẩng đầu, một chưởng này từ Hạ Vũ. Nhìn như hời hợt, nhưng nó ngưng tụ uy năng, đừng nói là mới vào cửu phẩm, e là cho dù là cường giả cửu phẩm đỉnh phong, cũng phải bỏ toàn lực chiến mà chống đỡ.

"Một hoàng triều nho nhỏ, cũng dám xưng danh thiên tử."

Sắc mặt Mục Trần bình tĩnh, Đại Hạ Hoàng triều này nếu như có thể thống trị toàn bộ Thiên La đại lục, thiên tử chi khí được tích tụ từ uẩn dưỡng, hoàn toàn có thể gọi là kinh khủng, đáng tiếc Đại Hạ Hoàng triều chỉ là một phương thổ bá chủ trên Thiên La đại lục mà thôi, muốn lấy khí đè người còn kém quá nhiều.

Rống!

Mục Trần song chưởng nhẹ hợp lại, kim quang sáng chói phô thiên cái địa từ thể nội bạo phát ra, trong chum sáng kim quang đó, tất cả mọi người đều nhìn thấy, một quang ảnh Chân Long cùng chân phượng, xuất hiện sau lưng Mục Trần, bay lượn xung quanh, có một loại uy nghiêm không cách nào mô tả được tràn ngập.

Đây là uy nghiêm tới từ Chân Long cùng chân phượng, đây là Long Tộc cùng Phượng Hoàng tộc uy nghiêm khinh thường đại thiên thế giới, chính là đỉnh điểm của uy nghiêm tại Đại Thiên Thế Giới, loại uy nghiêm so với Đại Hạ Hoàng triều với cái gọi là Thiên Tử Chi Khí, Thiên Tử Chi Long hiển nhiên càng thêm kinh khủng.

"Long phượng chi chưởng, thống ngự vạn vật."

Trong đồng tử Mục Trần, có Chân Long Chân Phượng chiếm cứ, hắn một chưởng vỗ ra, chỉ thấy sau người Chân Long Chân Phượng chi linh xoay quanh gào thét bay ra, quấn quanh lòng bàn tay Mục Trần, cuối cùng hóa thành kim quang, bắn đi.

Ầm ầm!

Hai đạo cự đại quyền ấn xuyên thấu hư không, cả hai đều là có Cự Long chiếm cứ, riêng phần mình tản ra chi khí uy nghiêm tôn quý, ầm vang chạm vào nhau.

Hai cỗ lực lượng đáng sợ trùng kích cùng một chỗ.

Chân Long Chân Phượng chi linh đập ra, cùng Thiên Tử Chi Long chạm nhau cùng một chỗ.

Rầm rầm rầm!

Nước sông chấn động, sắc mặt Hạ Vũ lại hơi có chút khó coi, bởi vì hắn nhìn thấy, đối mặt với Chân Long Chân Phượng chi linh cắn xé, Thiên Tử Chi Long đang nhanh chóng suy yếu.

Hắn tu luyện Thiên Tử Chi Long mặc dù cũng tương đối bá đạo, nhưng bất luận khí thế vẫn hay uy năng, đều yếu nhược hơn Chân Long Chân Phượng chi linh, nếu linh lực của hắn không mạnh hơn Mục Trần, chỉ sợ thiên Tử Chi Long, sớm đã vỡ nát.

"Không nghĩ tới ngươi vậy lại có được chân chính Chân Long Chân Phượng chi linh!" ánh mắt Hạ Vũ âm trầm, nhưng bên trong đó lại có một tia tham lam, nếu như hắn có thể có được Chân Long chi linh, lại lấy Thiên Tử Chi Khí đem thôn phệ cái đó, vậy lực chiến đấu của hắn, tất nhiên sẽ tăng lên trong phương diện rộng."Kẻ này hôm nay phải chết!"

Trong mắt Hạ Vũ sát ý phun trào, tay áo hắn trực tiếp vung lên, đem Thiên Tử Chi Long đang hư nhược thu hồi lại, sau đó chân hắn đột nhiên giẫm một cái, sau lưng hắn, vạn trượng ánh sáng quang hoa bạo xạ ra, một đạo cự đại quang ảnh nhanh chóng ngưng tụ thành hình.

Tia sáng kia, người khoác long bào kim hoàng, đầu đội mũ miện, tựa như là sinh linh chúa tể, tản ra chi khí tôn quý, không thể xâm phạm.

Tại xa như vậy, vô số cường giả nhìn qua vệt ảnh ánh sáng, con ngươi đột nhiên co rụt lại, la thất thanh: "Đó là Thiên Tử pháp thân?"

Trên bảng 99 loại Chí Tôn Pháp Thân, Thiên Tử pháp thân, đứng hàng bốn mươi!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1144: Đại Thiên Vương Pháp Thân

Biên soạn Lão Bảo -Hội fan đại chúa tể

Thanh âm bàng bạc tại chỗ sâu bên trong Thiên Hà quét ra, cuốn theo trùng trùng điệp điệp sóng lớn, một thân ảnh Chí Tôn Pháp Thân bá khí tuyệt luân, từ sau lưng Hạ Vũ ngưng tụ thành, nước sông cứ như đang bị Thủy Long phun ra nuốt vào cuốn lên.

Một cỗ uy áp khiến cho da đầu tê dại phát ra, vô số cường giả đang đứng nhìn sắc mặt đều không nhịn được sợ hãi.

Bởi vì cái quang ảnh to lớn kia, là pháp thân mà Hạ Vũ tu luyện Đại Thiên Vương Pháp Thân, Pháp Thân đứng vị trí thứ 45 trên bảng 99 loại Chí Tôn Pháp Thân.

Chí Tôn Pháp Thân bài danh bực này, xem như tại bên trong một số đỉnh tiêm thế lực, đều sẽ trở thành trấn phái Pháp Thân, mà uy năng thì cường hãn đến bực nào.

"Không hổ là Thái tử Đại Hạ hoàng triều, thực lực của Hạ Hoàng so với Mục Trần nhỉnh hơn một chút!" Có một ít cường giả không nhịn được hâm mộ lên tiếng, ánh mắt tràn đầy ghen ghét, loại Chí Tôn Pháp Thân này bài danh cao cao tại thượng có thể so sánh với chân chính thần thông chi thuật!

Rất nhiều ánh mắt đỏ thèm thuồng nhìn về Pháp Thân Đại Thiên Vương của Hạ Vũ, lúc này ánh mắt của hắn băng lãnh hờ hững nhìn Mục Trần, Chí Tôn Pháp Thân xuất hiện, lực lượng tự thân hắn, cơ hồ đã đạt đến một loại cấp độ khá kinh người.

Lúc này, một khi xuất thủ, Cửu phẩm đỉnh phong, lật tay là có thể diệt một cường giả ngang cấp Cửu phẩm viên mãn.

Những năm gần đây, hắn đã trải qua rất nhiều huyết chiến, nhưng mà một số đối thủ có thực lực mạnh hơn hắn đối mặt dưới uy năng của Đại Thiên Vương Pháp Thân của hắn đều chỉ có bại lui.

Dù sao có thể có được bài danh tới bốn mươi lăm, đủ để chứng minh Đại Thiên Vương Pháp Thân cường đại.

Mà cảm thụ được khí thế bá đạo của Đại Thiên Vương Pháp Thân, hai mắt Mục Trần đều là không nhịn được nhắm lại, đây đúng là bá đạo Chí Tôn Pháp Thân mà hắn từng gặp.

Hạ Vũ có thể ở vị trí thứ tư trong Thiên La đại lục cường giả, cũng thật có năng lực phi phàm.

Người này, là một tên kình địch.

Ánh mắt Hạ Vũ hờ hững, lại không có nói bất kỳ điều gì, bàn chân giẫm một cái, sau người Đại Thiên Vương Pháp Thân đôi mắt tràn đầy bá khí khóa chặt Mục Trần.

Oanh!

Đại Thiên Vương Pháp Thân cự chưởng trực tiếp duỗi ra, che khuất bầu trời, hướng về Mục Trần đập ngang đến.

Một chưởng này đánh ra, cường hãn đủ để trọng thương một cường giả Cửu phẩm viên mãn bình thường, lực lượng đáng sợ bực này bất luận chiêu thức xảo diệu gì, vô lực chống trả.

Chưởng ấn to lớn phủ xuống, từng mảng lớn nước sông bị ép ra hai phía, hình thành một khu vực chân không to lớn. Mục Trần ngẩng đầu nhìn, chưởng ấn bao phủ phương viên ngàn trượng phong tỏa tất cả đường lui của hắn, bất quá thần sắc hắn, bình tĩnh như trước. Không có bất kỳ thất kinh.

Hô.

Hắn hít sâu một hơi, phía sau hắn không gian rung chuyển, Chí Tôn Hải ẩn như hiện, sau đó hắn trực tiếp không lùi mà tiến tới, bước ra một bước.

Ầm ầm!

Linh lực từ sau người cường hãn dâng lên từ trong Chí Tôn Hải trào ra, giữa thiên địa kim quang đại phóng, tiếp theo đó một kim sắc cự ảnh ngưng tụ sau lưng ra Mục Trần.

Một đạo kim sắc quang ảnh, không có chi khí bá đạo như Đại Thiên Vương Pháp Thân. Nhưng có một cỗ cảm giác thần bí phát ra, khiến cho người người đều cảm giác được thâm bất khả trắc.

Cự ảnh kim sắc vừa xuất hiện, vung ra bàn tay lớn màu vàng óng, linh lực hùng hồn hội tụ ở trong lòng bàn tay, hóa thành kim quang vạn trượng đánh ra. Trực tiếp cùng cái kia Đại Thiên Vương Pháp Thân chi chưởng, ngạnh hám một chỗ.

Phanh phanh phanh!

Song chưởng va chạm, Thiên Địa vạn vật tựa như vỡ vụn, tiếng ầm ầm đinh tai nhức óc, phô thiên cái địa truyền ra, nước sông chung quanh, bị đánh nổ tạo ra vô số cột nước, phóng lên tận trời.

Sóng xung cuồng bạo kích tàn phá bừa bãi, các cường giả đang ở nơi xa để xem cuộc chiến cũng phải hoảng sợ con ngươi co rụt lại, Chí Tôn Pháp Thân xuất hiện sau lưng Mục Trần, đón lấy chưởng lực từ Đại Thiên Vương Pháp Thân của Hạ Vũ mà vẫn toàn vẹn.

"Làm sao có thể?! Mục Trần đang tu luyện loại Chí Tôn Pháp Thân gì? Có thể cường hãn đến loại trình độ này!"

"Uy năng, không kém hơn so với Đại Thiên Vương Pháp Thân, Mục Trần này quả nhiên có át chủ bài!"

"Loại Chí Tôn Pháp Thân này vì sao xa lạ như thế…"

"..."

Đông đảo cường giả nhịn không được lên tiếng kinh hô, dù sao thế gian này, có thể so sánh với Đại Thiên Vương Pháp Thân, cũng ít khi thấy bởi vì có thể siêu việt ngang hàng với Đại Thiên Vương Pháp Thân, điều đó có nghĩa đó là một loại đồ vật cực kỳ trân quý, xem như là đỉnh tiêm thế lực, chưa chắc có thể có được.

Bên trong Thiên Hà, tiếng kinh hô không ngừng, ánh mắt Hạ Vũ cũng nhìn chòng chọc vào Chí Tôn Pháp Thân xuất hiện sau lưng Mục Trần, ánh mắt tràn đầy kinh nghi bất định.

Tuy nói Chí Tôn Pháp Thân của Mục Trần có chút lạ lẫm, nhưng Hạ Vũ lại là mơ hồ cảm giác quen thuộc, phảng phất là đã từng gặp qua ở nơi nào.

"Loại Chí Tôn Pháp Thân này…" mắt Hạ Vũ lấp lóe, chợt trong lòng đột nhiên chấn động: "Tựa hồ cùng thần bí Pháp Thân mà Già Lâu La tu luyện có chút tương tự."

Hắn đã từng cùng Già Lâu La giao thủ, tự nhiên cũng là gặp qua Chí Tôn Pháp Thân kia thần bí cường đại kia, đó là một loại xa lạ không có trên bảng Pháp Thân tại Chí Tôn Pháp Thân, nhưng uy năng của nó, ngay cả Hạ Vũ cũng phải thèm không thôi.

Lúc trước cùng Già Lâu La giao phong, chính là thua ở cái Chí Tôn Pháp Thân thần bí kia, nhưng trước mắt, hắn lại gần như thấy lại cảnh tượng Chí Tôn Pháp Thân đó xuất hiện phía sau Mục Trần.

Bất quá, Hạ Vũ cũng chỉ hoài nghi mà thôi, bởi vì Chí Tôn Pháp Thân của Mục Trần, tuy có chút tương tự với cái thần bí Pháp Thân của Già Lâu La, nhưng khí thế của nó lại có chỗ khác biệt.

"Hắn là không phải cùng một loại Chí Tôn Pháp Thân!" Hạ Vũ sắc mặt biến huyễn, vẫn kiềm chế xuống ý nghĩ của mình, hắn không tin tưởng, lấy năng lực cùng bối cảnh của Mục Trần, lại có được lấy loại Chí Tôn Pháp Thân cường đại ngay cả hắn đều trông mà thèm.

Mà nếu đó là cùng một loại, Hạ Vũ cũng không e ngại, bởi vì cho dù là Pháp Thân giống nhau, nhưng lại ở trong tay người khác nhau thì uy lực hoàn toàn khác biệt.

Mục Trần làm sao có thể so sánh cùng Già Lâu La?

Kinh nghi trên khuôn mặt Hạ Vũ theo thời gian dần trôi qua thu liễm lại, hắn nhìn qua Mục Trần, bên trong ánh mắt tràn ngập sát ý, càng lúc càng nồng đậm: "Nếu như đây chính là lời nói khiêu khích ta, vậy ta sẽ cho ngươi biết thế nào là lễ độ."

"Vậy thử một chút xem." thanh âm Mục Trần vẫn không có chút xíu nào dao động.

Hạ Vũ hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lại càng sắc bén, một loáng sau thân hình hắn khẽ động, trực tiếp là xuất hiện ở trên bờ vai Đại Thiên Vương Pháp Thân, bàn chân giẫm một cái.

Ông.

Sóng quang mang từ hắn dưới chân tản ra, truyền vào bên trong Chí Tôn Pháp Thân.

Ầm....ò...!

Bên trên thân thể cao lớn Đại Thiên Vương Pháp Thân, có quang văn kỳ dị hiển hiện, sau đó nó mở miệng ra thật lớn, phát ra thanh âm kỳ dị, từng đạo từng đạo sóng âm từ trong miệng hắn truyền ra, mỗi một đạo sóng âm đều tại thiên không ngưng tụ thành hình, biến thành từng mai từng mai Thần Ấn ước chừng trăm trượng lớn nhỏ.

Những Thần Ấn kia, tựa như Vương giả chi quan, bá đạo vô cùng, có được uy năng trấn áp sơn hà.

Mỗi một khỏa Thần Ấn, đều đủ để đánh giết một vị Cửu phẩm đỉnh phong, mà số lượng như thế hội tụ xuống, liền xem như cường giả Cửu phẩm viên mãn, một khi sơ sẩy, đều sẽ vẫn lạc.

"Thiên Vương Bất Diệt Ấn!"

Hạ Vũ gầm nhẹ lên tiếng, chỉ thấy Thần Ấn đầy trời, đột nhiên xuyên thủng hư không, giống như mưa, phô thiên cái địa bao phủ tới Mục Trần.

Ánh mắt hắn âm trầm, những năm gần đây một chiêu này của hắn vô số Cửu phẩm đỉnh phong đã chết, thậm chí ngay cả Cửu phẩm viên mãn cấp bậc, cũng từng bị hắn chém giết.

Bởi vì, Thiên Vương Bất Diệt Ấn huyền ảo vô cùng, cho dù là bị phá hủy, nó sẽ lập tức tái tạo, sau đó không ngừng phát động công kích liên tục, trừ phi có thể phá đi tất cả, mới có thể phá giải chiêu này, mà điểm này hiển nhiên Mục Trần tuyệt đối không làm được.

Cho nên, Mục Trần hắn phải chết!

Nguyên bản chiêu này Cửu phẩm viên mãn bình thường, Hạ Vũ cũng sẽ không tuỳ tiện vận dụng, chỉ là trước mắt Mục Trần quá mức quỷ dị, mới khiến đến Hạ Vũ quyết định, giết gà dùng đao mổ trâu.

Ba động hủy diệt, phô thiên cái địa bao phủ đến Mục Trần, ánh mắt Mục Trần có chút ngưng tụ, bởi vì hắn có thể cảm giác được, bên trong những Thần Ấn kia, tựa hồ là có một loại ba động không ngừng sinh sôi.

Thế công bực này, một khi bị bao phủ, lựa chọn ngạnh kháng, tất nhiên là sẽ bị sinh sinh tiêu hao thể lực đến chết.

Ánh mắt Mục Trần có chút lấp lóe, bàn tay xòe ra, một tay kết ấn.

Ông!

Bên trong thể nội Đại Nhật Bất Diệt Thân, đột nhiên có từng vòng từng vòng kim sắc từ từ bay lên, cuối cùng nổ tung, hóa thành dòng lũ kim sắc quét ra.

Đại Nhật Bất Diệt Thân cự thủ duỗi ra, dòng lũ kim sắc như hội tụ, cuối cùng biến thành một kim sắc mâm tròn to lớn phía trước, phía trên mâm tròn khắc rất nhiều phù văn cổ xưa có uy năng vô tận.

"Bát Dương Thiên Luân!"

Mục Trần quát khẽ, phía trên mâm tròn kim sắc kim quang vô tận phun trào.

Đã không cách nào ngạnh kháng, vậy trực tiếp đều bắn ngược trở về, để Hạ Vũ thử một chút, Thiên Vương Bất Diệt Ấn của hắn đến tột cùng là có mùi vị gì!

Ầm ầm!

Thần Ấn đánh vào phía trên kim sắc mâm tròn, lập tức chuyển vòng nghịch chuyển, quay trở về nơi bắt đầu.

Con ngươi Hạ Vũ, co rụt lại bởi vì hắn khiếp sợ nhìn thấy vô số Thần Ấn đang gào thét hướng về Mục Trần bổng nhiên thay đổi phương hướng quay đầu lại mình.

"Đáng chết thật đáng chết!"

Khuôn mặt Hạ Vũ, trở nên tái nhợt.

. . .

Trong khi Mục Trần đang thúc giục Bát Dương Thiên Luân bắn ngược lại Hạ Vũ, tại một địa phương khác trong Thiên Hà, Già Lâu La đang thu hoạch một khỏa Thiên Hà chi đột nhiên ngẩng đầu nhìn phía mà Hạ Vũ và Mục Trần đang giao phong.

"Đã có thể mở ra đến tám dương sao?"

Già Lâu La vuốt vuốt Thiên Hà chi tinh trong tay, khóe miệng chợt nhấc lên một đường cong không cảm tình, sau đó hắn trực tiếp quay người hướng về địa phương đó mà bay đi.

"Xem ra phải thanh trừ tên này thôi."

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1145: Kịch Chiến

Biên soạn Lão Bảo -Hội fan Đại Chúa Tể

Oanh! OÀ..ÀNH!

Bên trong Thiên hà, nước sông cuốn ngược, vô số đạo thần ấn giống như vương miện phô thiên cái địa gào thét, trực tiếp oanh kích ngược trở về hướng của Hạ Vũ, gương mặt của hắn tái nhợt.

"Hỗn đãn!"

Hạ Vũ nhìn qua thế công bị phản bắn trở về, không nhịn được cắn răng tức giận mắng một tiếng , hắn hiển nhiên là không nghĩ tới, Mục Trần lại biết dùng loại thủ đoạn này, đem thế công của hắn chống cự, dễ dàng bắn ngược trở lại.

Thần ấn bá đạo phản bắn trở về khiến Hạ Vũ cũng là không dám khinh thị, dù sao hắn biết rõ, nếu như tùy ý bị những thần ấn này oanh trúng, coi như là hắn cũng phải trả giá thật nhiều .

"Rống !"

Cho nên, chân hắn đột nhiên giẫm một cái, Đại Thiên Vương pháp thân đột nhiên mở miệng to ra, gầm hét lên, mắt trần có thể thấy sóng âm như bão táp tàn sát bừa bãi ra.

"Thiên Vương Khiếu !"

Sóng âm điên cuồng tàn sát, không gian vào lúc này bị xé nứt ra vô số đạo vết rạn, những thần ấn cuốn ngược quay về đụng vào tầng sóng

kia, bị cứng rắn cắn nát mà đi.

Ầm! Ầm! Ầm!

Qua mấy hơi thở ngắn ngủi, thần ấn đầy trời, lập tức bị càn quét hết sạch, nước sông chung quanh, bị cắt thủng lỗ chỗ, sau một hồi khá lâu, phương mới dần dần khôi phục lại.

Xa xa rất nhiều cường giả nhìn thấy lực phá hoại như vậy, đều là nhịn không được có chút biến sắc, Hạ Vũ bày ra thực lực, hiển nhiên không phải cửu phẩm viên mãn tầm thường có thể so sánh .

"Ngươi tu luyện Chí Tôn pháp thân , quả nhiên cùng Già Lâu La cùng một loại!" ánh mắt Hạ Vũ nhìn qua Mục Trần, trải qua giao thủ, hắn đã có thể xác định, Chí Tôn pháp thân của Mục Trần, cùng Già Lâu La sở tu giống nhau.

Bởi vì cái loại nầy mặt trời bốc lên , bạo lực lượng phương thức , cơ hồ giống như đúc .

Chỉ có điều, Chí Tôn pháp thân thần bí kia, có vẻ hơi u ám, khiến cho mọi người không thể phỏng đoán. Mục Trần tu luyện thần bí pháp thân, cứ như mặt trời giữa trưa khí thế bang bạc sáng lóa.

Mục Trần nghe vậy, cũng hiểu ra, Hạ Vũ hiển nhiên đã từng cùng Già Lâu La đã giao thủ, cho nên cũng hắn đã chứng kiến đối phương tu luyện Đại Nhật Bất Diệt Thân .

"Đưa phương pháp tu luyện thần bí Chí Tôn pháp thân này của ngươi giao cho ta...ta sẽ cho người một cái giá vừa ý. Hơn nữa ngươi còn có thể đạt được tình hữu nghị từ Đại Hạ Hoàng Triều ta." hai mắt Hạ Vũ sáng quắc nhìn Mục Trần, lúc trước hắn bại vào tay Già Lâu La, nguyên nhân chủ yếu liền là vì Chí Tôn pháp thân thần bí kia so với Đại Thiên Vương pháp thân còn cường hãn bá đạo hơn, cho nên dựa theo suy đoán của hắn, thần bí pháp thân này uy năng tại trên bảng 99 Chí Tôn pháp thân, xếp hàng đạt tới trên 30 !

Đây tuyệt đối là một cái xếp hàng phi thường kinh khủng, bởi vì coi như là Đại Hạ Hoàng Triều bọn hắn, Chí Tôn pháp thân có đẳng cấp cao nhất, là phụ thân hắn Hạ Hoàng tu luyện Thiên Tử Pháp Thân. Mà cũng chỉ là đứng hàng thứ bốn mươi mà thôi.

Nếu như hắn có thể có được phương pháp tu luyện thần bí pháp thân từ Mục Trần, vậy hắn sẽ có đầy đủ tin tưởng, cùng Già Lâu La, thậm chí Chúc Diễm, chân chính trở thành đệ nhất nhân trẻ tuổi của Thiên La đại lục.

Hơn nữa, sau đó vượt qua Chí Tôn cảnh, uy năng của Chí Tôn pháp thân mới có thể chính thức bày ra, khi đó Chí Tôn pháp thân càng cường đại, càng là đáng sợ.

Cho nên, thần bí pháp thân này, hắn nhất định phải đạt được!

"Như thế nào? Chỉ cần ngươi mở miệng, bất kỳ giá nào, Đại Hạ Hoàng Triều ta đều cam lòng đáp ứng!" Hạ Vũ gắt gao nhìn Mục Trần .

Nhưng mà, mặt kệ ánh mắt tham lam kia, Mục Trần lại là không có nói câu nào, mặt không thay đổi giậm chân một cái, chỉ thấy trên lòng bàn tay khổng lồ của Đại Nhật Bất Diệt Thân, từng đạo kim quang trôi nổi lên, biến thành từng đạo kim trượng to lớn.

"Thất Dương Tiệt Thiên Trượng !"

Mục Trần cong ngón tay búng ra từng đạo kim trượng bá một tiếng, xuyên thủng hư không, giống như mưa to màu vàng, nhanh như tia chớp bắn mạnh tới Hạ Vũ cùng với Đại Thiên Vương pháp thân.

Hiển nhiên, đây chính là đáp án của hắn.

"Ngu xuẩn! Đã như vầy, vậy ta sẽ đánh ngươi thành rác rưởi sau đó bắt ngươi tra khảo hỏi cung!" Hạ Vũ nhìn thấy một màn này, vẻ dữ trên sắc mặt tợn nổi lên .

OÀ...ÀNH!

Hai tay nhanh như tia chớp kết ấn, Chí Tôn Hải hiển hiện bàng bạc sau lưng, linh lực liên tục không ngừng điên cuồng rót vào bên trong Đại Thiên Vương pháp thân.

"Chí Tôn thần thông, Thiên Vương Chi Trượng!"

Cường hãn linh lực tuôn vào bên trong Đại Thiên Vương pháp thân, vô số chùm sáng mãnh liệt bắn ra, cũng biến thành từng đạo quang trượng giống như quyền trượng Vương triều, sau đó quang trượng mãnh liệt bắn ra .

Mảnh này Thiên Hà, vào lúc này bị xé nứt, hai làn sóng linh lực cường hang công kích mãnh liệt vào nhau thế công, cuối cùng ầm ầm chạm vào nhau.

Ầm ầm! Ầm ầm!

Nháy mắt, vô số nộ lôi bạo phát, linh lực trùng kích cuồng bạo tàn sát bừa bãi bắn ra, đem nước sông chung quanh đây bắn nổ vang tung tóe lên không.

Xa xa rất nhiều cường giả nhìn thấy va chạm cuồng bạo, không khỏi nghẹn họng nhìn trân trối, đặc biệt là khi bọn hắn nhìn thấy Chí Tôn pháp thân dưới chân Mục Trần, như kim quang xán lạn, không có hiển lộ ra chút nào xu hướng suy tàn, một vòng khiếp sợ hiện ra trong mắt.

" Mục Trần lại có thể cùng Hạ Vũ liều đến một bước này?!" Có người không nhịn được nghẹn ngào, dù sao lúc này Hạ Vũ đã triển khai toàn bộ chiến lực, thậm chí ngay cả thần thông của Chí Tôn đều đã phát huy, vậy mà dưới mắt cũng chưa từng có chút xíu nào ưu thế.

"Chí tôn pháp thân kia, tất nhiên bất phàm!" Bất quá vẫn có cường giả nhãn lực độc ác, liếc nhìn Mục Trần có thể dựa vào thực lực mới vào cửu phẩm, liền cùng Hạ Vũ đánh đến loại trình độ này, phần lớn nguyên nhân, đều là bởi vì hắn tu luyện một loại Chí Tôn pháp thân thần bí.

"Như vậy đánh tiếp, nếu như Hạ Vũ không có thủ đoạn khác, chỉ sợ đúng là không làm gì được Mục Trần rồi…" Có cường giả cảm thán nói, nhìn về phía Mục Trần, trong mắt tràn đầy sợ hãi cùng thán phục, (bọn vai phụ rùm hen, kéo dài thời gian nữa) dù sao có thể lấy thực lực mới vào cửu phẩm, chiến đấu với Hạ Vũ bất phân cao thấp, đủ để chứng minh hắn cường hãn bao nhiêu rồi."Sau trận chiến này, vị trí thứ năm trên bảng cường giả, tất nhiên là thuộc về Mục Trần."

. . .

Thời điểm Mục Trần cùng Hạ Vũ đang điên cuồng chiến đấu, tại Thiên Hà xa xa, một vệt kim quang đang gào thét phóng đến khiến cho nước sông phải rẽ về 2 phía, hướng thẳng đến địa phương đang chiến đấu kia mà đi .

Già Lâu La chân đạp Kim long lệnh bài, đứng chắp tay, lúc này trong tay hắn có một tấm gương đồng, trong gương đồng linh quang lập loè, hiện ra hình ảnh Mục Trần cùng Hạ Vũ đang kịch chiến.

"Hắn tu luyện ra Đại Nhật Bất Diệt Thân, cùng ta có chỗ không giống nhau, Đại Nhật Bất Diệt Thân quả nhiên huyền ảo, mặc dù là phương pháp tu luyện giống nhau, nhưng cuối cùng tu luyện ra được, lại không giống nhau." Già Lâu La nhìn qua hình ảnh Đại Nhật Bất Diệt Thân của Mục Trần trong gương đồng giống như mặt trời buổi sớm vậy sáng chói lóa mắt.

"Xem ra, Hạ Vũ muốn phải giải quyết Mục Trần, cần tốn một ít thời gian, đến lúc đó linh lực của tiểu tử này đã tiêu hao hầu như không còn lúc, ta liền ra tay, trực tiếp ngư ông đắc lợi." Già Lâu La mỉm cười, hắn không có ý nghĩ quang minh chánh đại ra tay đả bại Mục Trần, mà ý định thừa dịp Mục Trần suy yếu nhất, lấy lôi đình thủ đoạn chém giết.

Về phần ngoại nhân có nói hắn không anh hùng cùng với không từ thủ đoạn, Già Lâu La lại chẳng thèm để ý chút nào , trên cái thế giới này, chỉ có người sống sót cuối cùng mới được xem là người thắng .

Trong nội tâm xẹt qua ý niệm như vậy, Già Lâu La liền thúc dục Kim long lệnh bài, thong dong bay đi với ý đồ trước khi Hạ Vũ làm cho Mục Trần suy íu thì đuổi tới đúng lúc.

XÍU...UU! !

Bất quá, vào lúc này, ánh mắt Già Lâu La đột nhiên sửng sốt trợn tròn, hai ngón tay điểm ra, hướng vào Không Gian Hư Vô điểm một cái, chỗ đó có một đạo trường kiếm hàn khí kinh người đâm rách hư không .

Keng !

Đầu ngón tay điểm lên trên Hàn Băng trường kiếm, trường kiếm lập tức nứt vỡ, hóa thành vô số vụn băng, cùng lúc đó một thân ảnh quỷ mị theo trong hư không xuất hiện.

"Linh Khôi?" Già Lâu La nhìn qua đạo thân ảnh kia, nhíu mày, sau đó ánh mắt trực tiếp dời đi chỗ khác, nhìn về phía xa xa, nơi đó nước sông chập trùng, một bóng người xinh đẹp chân đạp kim quang bắn nhanh đến, một lát sau hiện ra tại trước mặt hắn. (LT lại đụng độ “Già lâu ra”)

Nhìn thấy người tới, đầu lông mày Già Lâu La cũng nhíu lại, bởi vì hắn phát hiện, người tới dĩ nhiên là nữ tử trước kia đi theo bên cạnh Mục Trần gọi là Lâm Tịnh thần bí nữ nhân.

"Này, thành thành thật thật khai báo ngươi sưu tập được bao nhiêu Thiên Hà Chi Linh? Đừng có đi lung tung cảng trở ta thu thập." bàn tay Lâm Tịnh như ngọc trắng nhẹ nhàng vứt một viên châu màu đen, bên trên viên châu, tựa hồ khắc phù văn phức tạp cổ xưa, đôi mắt đẹp của nàng lườm liếc Già Lâu La, thanh âm chát chúa nói .

Hai mắt Già Lâu La nhắm lại nhìn qua Lâm Tịnh , sau đó ánh mắt của hắn lại nhìn về hạt châu màu đen kia đồng tử co lại.

Bởi vì theo khí tức phát ra từ hạt châu, hắn phát giác được một cổ không khí nguy hiểm .

Hạt châu màu đen này, dĩ nhiên là một kiện thánh vật?! Cô bé này đến tột cùng có thân phận gì? Tự tiện móc ra một món đồ vật, lại là một kiện thánh vật thần bí!

Nhãn mang Già Lâu La lóe lên, dừng Kim long lệnh bài lại , cười nhạt một tiếng nói: "Cho dù ngươi ngăn ta lại, hắn cũng sẽ chết đấy."

Hạ Vũ không phải là cái dạng dễ đối phó, cho dù Mục Trần có được Đại Nhật Bất Diệt Thân cũng sợ như trước không phải là đối thủ của hắn .

Nhưng Lâm Tịnh nghe vậy, thì nhe răng cười khanh khách nói: "Vậy chúng ta đánh cuộc?"

(LT có vẻ khoái cái trò này …Già lâu ra tiu rồi)

"Ha ha ."

Già Lâu La cười to , lại không trả lời , hiển nhiên đối với cái đánh cuộc này, hắn cũng không có hứng thú gì, bất quá hắn phải cười khổ, bởi vì hắn biết rõ, cho dù hắn đánh bại thần bí nữ hài chặn đường hắn trước mắt khi hắn đến được chỗ chiến của Mục Trần và Hạ Vũ, thì trận chiến cũng đã đã kết thúc.

"Ngươi cản ta, nhưng nhóm người các ngươi, cũng không giúp được hắn rồi… Hạ Vũ trước đó đã mời đến một người khác mạnh hơn rồi." Già Lâu La ngẩng đầu, nhìn về phía xa, thâm ý nói.

Cùng lúc đó, tại một địa phương khác trong Thiên Hà.

Chúc Diễm hiện ra trước mặt Tiêu Tiêu, cũng không ra tay, hắn chỉ ngăn cản nàng tiến về trước hỗ trợ Mục Trần.

Khuôn mặt Cửu u cũng là lạnh như băng nhìn qua thân ảnh kia xuất hiện phía trước mình, Tô Khinh Ngâm nhún nhún vai , nói: " Hạ Vũ đã tốn một cái giá lớn, mời ta ngăn đón ngươi một chút , ta không muốn ra

tay độc ác, cho nên làm phiền ngươi tạm thời không cần động, được không?"

Đôi mắt đẹp của Cửu u tràn ngập hàn ý, bất quá nàng cũng không có cưỡng ép ra tay, mà nhìn chằm chằm vào Tô Khinh Ngâm nói ra một câu: "Hạ Vũ, sẽ chết!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1146: Sơn Hà Tỷ

Biên soạn Lão Bảo -Hội fan Đại Chúa Tể

Đùng!

Cuồng bạo linh lực trùng kích, tàn sát bừa bãi tại bên trong thiên hà, mỗi một đạo trùng kích, làm cho một ít cường giả vừa bước vào cửu phẩm đỉnh phong cũng tể cả da đầu, bọn hắn cảm thán và suy nghĩ nếu như bọn hắn bị chính diện trùng kích, cho dù là dốc toàn lực cũng phải vẫn lại tại chỗ.

Mà cũng bởi vì mà mọi người có thể nhìn ra, thực lực của một kẻ với vào cửu phẩm như Mục Trần có sức chiến đâu đến tột cùng đáng sợ đển dường nào…

Trong nội tâm rất nhiều cường giả đều cảm thán, ngẩng đầu nhìn về chỗ chiến trường xa xa kia, có hai cái Chí Tôn pháp thân to lớn bàng bạc linh lực, từng thế công với linh lực đáng sợ, phô thiên cái địa gào thét xuất hiện.

Loại trình độ này thế công cuồng mãnh, long trời lở đất, đối với sự tiêu hao to lớn của linh lực, Hạ Vũ vẫn không cách nào đã bại Mục Trần đành sử dụng thủ đoạn lôi đình dốc toàn lực đánh nhanh thắng nhanh bằng linh lực mạnh nhất.

Dù sao hắn cũng là cửu phẩm viên mãn chân chính, cách Địa Chí Tôn cảnh chỉ một bước, chỉ một bước ngắn, cho nên nếu so về trình độ linh lực hung hậu thì hắn phải mạnh hơn so với Mục Trần một đoạn.

Cho nên, nếu cứ kéo dài cuộc chiến hắn tin tưởng có thể làm cho Mục Trần khô kiệt linh lực mà tự bại.

Chỉ là, ý nghĩ của mình hắn cho là mỹ diệu, nhưng nương theo loại trình độ giao phong kịch liệt này, theo thời gian trôi qua hắn mới phát hiện Đại Nhật Bất Diệt Thân dưới chân Mục Trần kim quang vẫn liên tục sáng chói, linh lực giống như biển cứ bang bạc vô tận. Linh lực, phảng phất vô cùng vô tận không thể thua kém so với hắn một cửu phẩm viên mãn.

"Làm sao có thể như vậy được!"

Đối với việc này, sắc mặt Hạ Vũ tái nhợt, hắn cũng không biết, linh lực của Mục Trần do dung hợp với Bất Tử Chi Viêm vì thế mà sinh sôi không ngừng, cho nên muốn dựa vào linh lực hùng hồn để kéo dài thời gian chờ Mục Trần tiêu hao hết linh lực thì đó là một việc siêu tưởng mà Hạ Vũ không thể nào tưởng tượng được.(hack mana rồi)

"Chí Tôn pháp thân của người này quá mức lợi hại, chí tôn pháp thân cùng với hắn phối hợp uy năng càng đáng sợ, muốn đánh chết hắn thì phải cách ly hắn cùng với Chí Tôn Pháp Thân của hắn ra mới được!"

Bất quá Hạ Vũ cũng không phải nhân vật tầm thường, tại thời điểm này hắn vẫn có thể tìm ra phương án phá giải cục diện, Mục Trần chỉ là một tên lính mới vừa bước vào Cửu phẩm chí tôn đã có thể đối đầu với hắn tới giờ phút này cũng đủ khiến hắn đau đầu, chung qui hắn cũng chỉ qui về một mối đó là cái thần bí pháp thân kia.

Chỉ cần có thể áp chế cái thần bí pháp thân kia là liền có thể gạt bỏ Mục Trần, Hạ Vụ suy đoán như vậy.

Mà muốn cách ly Mục Trần và Chí Tôn pháp thân của hắn ra, Hạ Vũ cũng có vài loại thủ đoạn có thể làm được, chỉ là hắn có chút do dự, chiêu thức ấy, hắn vốn là giữ lại để đối phó với Già Lâu La, nếu như vận dụng ở chỗ này, tất nhiên sẽ bị Già Lâu La cảnh giác về sau này khó có thể sử dụng hoàn hảo.

Loại do dự này, giằng co mấy hơi thở, sau đó Hạ Vũ cũng quyết định phải sử dụng chỉ có thể như vậy mới bắt được Mục Trần, khảo vấn phương pháp tu luyện thần bí pháp thân, thu hoạch như vậy tuyệt đối không uổng phí.

Hô.

Tâm ý đã quyết, lúc này Hạ Vũ đem ánh mắt âm tàn nhìn về phía Mục Trần, hắn cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm máu, máu tươi ngưng tụ ở tại trước mặt, sau đó có một vòng ánh sáng âm u từ đó xông ra.

Ánh sáng âm u xuất hiện, nhanh chóng mở rộng, tạo thành một cái hắc sắc ngọc tỷ, phía trên ngọc tỷ có khắc hoa văn núi sông vô tận, một loại chi khí tản ra khiến cho không gian chấn động tan vỡ tựa như là không chịu được sức nặng của nó.

"Cái đó là…Đại Hạ Hoàng Triều trấn quốc chi bảo, Sơn Hà Tỷ?" Xa xa, rất nhiều cường giả nhìn thấy ngọc tỷ màu đen này liền cả kinh hoảng sợ hét lên thành tiếng.

"Làm sao có thể?! Sơn Hà Tỷ chính là trung giai thánh vật, năng lực phải là Địa Chí Tôn mới có thể thúc dục, hơn nữa bảo vật này chính là Hạ Hoàng đang nắm giữ, làm sao có thể giao cho Hạ Vũ, vạn nhất bị cướp, Đại Hạ Hoàng Triều sẽ xem như đại tổn !" Cũng có cường giả kinh nghi bất định.

"Cũng không phải là chân chánh Sơn Hà Tỷ! Hắn là Hạ Hoàng vừa luyện chế ra tiểu Sơn Hà Tỷ, nghe nói hạn chế số lần sử dụng, nhưng uy năng đủ để so sánh với cấp thấp thánh vật!" Bất quá chung quy vẫn có cường giả có nhãn lực cùng lịch duyệt bất phàm, thoáng suy tư một chút là nhìn ra mánh khóe.

"Coi như là tiểu Sơn Hà Tỷ, nhưng uy năng cũng rất đáng sợ, xem ra Hạ Vũ đã hạ quyết tâm muốn trảm sát Mục Trần rồi, thậm chí ngay cả át chủ bài bực này cũng đã lấy ra." thủ đoạn như thế, hiển nhiên là át chủ bài của Hạ Vũ, nhưng bây giờ cũng phải đem ra.

Mục Trần cũng nhìn qua màu đen ngọc tỷ kia, ánh mắt nghiêm trọng, nguyên lai cái kia là trấn quốc chi bảo của Đại Hạ Hoàng Triều, Sơn Hà Tỷ hàng nhái sao? (tính ghi hàng trung kụa nhưng bộ truyện này là của trung kụa nên đành dùng chữ này vậy)

Quả nhiên là Hạ Vũ còn có át chủ bài ẩn dấu!

"Có thể bắt ta đem ta vật này ra, ngươi đã đủ để kiêu ngạo!" sắc mặt âm trầm Hạ Vũ nhìn Mục Trần, tích tắc hai tay của hắn kết ấn, ngọc tỷ màu đen khẽ run lên, đường vân núi sông phía trên ngọc tỷ lúc này biến thành thực tế như có thanh âm vạn dân sôi trào truyền ra giống như là cả một gian sơn xã tắc đang gào thét.

"Sơn Hà Tỷ, Sơn Hà Bình Chướng!"

Hạ Vũ cong ngón búng ra, ngón tay gảy phía trên ngọc tỷ, lập tức có thanh thúy âm thanh truyền ra, sau đó phần đông cường giả chính là nhìn thấy, xã tắc chi đồ phía trên Sơn Hà Tỷ mãnh liệt bắn ra, biến thành một tầng bình chướng vô hình, từ trên trời giáng xuống, bao phủ bên ngoài Đại Nhật Bất Diệt Thân.

Tấm chắn bao phủ Đại Nhật Bất Diệt Thân, Mục Trần lập tức phát giác được, liên hệ của hắn cùng với Đại Nhật Bất Diệt Thân đột nhiên gián đoạn.

Vì vậy, linh lực bang bạch trên người Mục Trần, vào lúc này suy yếu trên phạm vi lớn.

Thần sắc Mục Trần, vào lúc này cũng trở nên quỉ dị, tầng bao bộc vô hình kia quá mức quỷ mị, mặc dù trước đó hắn đã sớm có đề phòng, nhưng này tấm lại xuyên thấu tất cả phòng bị của hắn, đem Đại Nhật Bất Diệt Thân bao trùm lại.

"Dĩ nhiên là chí bảo chuyên dùng để đối phó Chí Tôn pháp thân?" Mục Trần có chút giật mình, loại thánh vật này, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy, bởi vậy có thể thấy được loại pháp bảo này rất cường đại, nếu

như cùng địch nhân giao thủ, có thể bằng vào vật này phong tỏa Chí Tôn pháp thân, vậy đối phương chắc chắn sẽ thất bại.

Khó trách thanh danh Hạ Hoàng ở trên Thiên La Đại Lục rất mạnh, nguyên lai lại có cường đại thánh vật bực này…Dù sao chỉ là hàng nhái, đã mạnh mẽ như vậy, khó có thể tưởng tượng , chân chính Sơn Hà Tỷ, sẽ có uy năng bực nào.

"Mục Trần, bây giờ ngươi có hối hận, cũng đã muộn!" Hạ Vũ nhìn gương mặt Mục Trần đang càng lúc càng ngưng trọng, lành lạnh cười cười, đến lúc này, Mục Trần dù có chắp cánh cũng khó tránh khỏi.

Ánh mắt Mục Trần chớp động, tuy nói cục diện đột biến, nhưng trong lòng của hắn cũng không quá mức kinh hoảng, Sơn Hà Tỷ chính xác cường đại, nhưng trong tay của hắn có Phong Thần Phiến, nếu như đem ra Phong Thần Phiến, tất nhiên có thể bài trừ Sơn Hà Bình Chướng.

Chỉ là, Mục Trần không muón làm vậy, dù sao Phong Thần Phiến cũng là lá bài hắn ẩn núp, hắn cũng không muốn vận dụng, bởi vì hắn muốn dùng cái đó để đối phó Già Lâu La.

OÀ...ÀNH!

Ý niệm trong lòng Mục Trần chuyển động, cái kia Hạ Vũ cũng không do dự chút nào, chân hắn giẫm một cái, chân to của Đại Thiên Vương pháp thân lập tức phát ra vạn trượng linh quang, linh lực mênh mông không ngừng rót vào trong cơ thể Hạ Vũ, làm cho thân thể của hắn bành trướng, nhìn như một người khổng lồ, hơn nữa bên ngoài thân hình của hắn, từng đường vân linh lực, nổi bật ra, chấn động đáng sợ chấn động.

Cót kętzz.

Bàn tay Hạ Vũ chậm rãi nắm chặt lại, phát ra thanh âm chói tai, hắn nhìn Mục Trần, khóe miệng toát ra nụ cười dử tợn, Mục Trần đã mất đi lực lượng Chí Tôn pháp thân, mà hắn có thể mượn lục lượng Đại Thiên

Vương pháp thân, lực lượng song phương lúc này đã hoàn toàn không vào một tầng thứ.

Thắng bại đã rõ.

Ầm!

Hạ Vũ nhe răng cười, thân hình to lớn xông đến, trực tiếp là hóa thành một đạo lưu quang hướng về Mục Trần bắn mạnh tới, tàn ảnh không ngừng hiển hiện, loại tốc độ này, mang theo âm bạo chói tai.

"Thiên Vương quyền !"

Hạ Vũ gầm nhẹ, đấm ra một quyền, linh lực mênh mông dâng lên mà ra, vào lúc này hắn tựa như Mặt trời, bạo phát ra linh lực đáng sợ áp bách, linh quang tựa như mặt trời, phảng phất xuất hiện một khuôn mặt uy nghiêm, giống như Thiên Vương .

Uy áp đáng sợ phô thiên cái địa bao phủ đến, khiến cho toàn thân Mục Trần đau đớn, bên ngoài thân thể, chân long chân phượng chi linh du động, phát ra tiếng hống, hiển nhiên cũng đã cảm ứng được nguy hiểm.

Một quyền này, nếu là bị đánh trúng, mặc dù đó có là thân thể của cường hang như Mục Trần cũng sẽ gánh lấy trọng thương trí mạng.

Xa xa rất nhiều cường giả đang tiếc hận cảm thán, lần này Mục Trần chỉ sợ là phải chết ở đây rồi.

trong mắt Mục Trần Thiên Vương chi quyền cấp tốc phóng đại, cái loại cảm giác gần như tử vong, làm cho đồng tử Mục Trần đồng co rụt lại, bất quá ngoài dự đoán của mọi người, hắn cũng không lui lại, vẫn đứng một chỗ không chút sứt mẻ.

"Sợ cháng váng cả ngươi!" thấy thế khóe miệng của Hạ Vũ cũng hiển hiện lên một vòng nụ cười.

Mục Trần vẫn như trước không nghe thấy không để ý, cảm thụ được loại tử vong này hắn không còn thấy hoảng sợ nữa, ánh mắt chậm rãi nhắm lại, giống như không hề có ý chống cự.

"Hắn đã từ bỏ ý định chống trả rồi ah." Rất nhiều cường giả cảm thán nói ra, bởi vị khi thấy Mục Trần mất đi Chí tôn pháp thân bọn họ đều nghĩ Mục Trần đã không còn ý chí chống lại Hạ Vũ.

Nhưng mà đó chỉ là suy nghĩ của mọi người, Mục Trần vẫn đóng chặt hai mắt, đột nhiên lại mở ra, chỉ có điều lúc này, trong con ngươi đen nhánh kia đã xuất hiện đầy tia máu.

Sát khí tại cơ thể Mục Trần tràn ra điên cuồng tụ.

Một quyền từ Hạ Vũ tựa như hủy diệt, Mục Trần lại lần nữa cảm nhận được cái loại khí tức tử vong này.

Thân rơi tử địa, muốn phá cục diện này vậy chỉ còn có cách tìm đường sống trong cõi chết !

Năm ngón tay Mục Trần chậm rãi nắm chặt, sát khí ngập trời như vậy theo thể nội phát ra, thời khắc này, tựa hồ như thiên hà chi thủy bị cái khí thế sát phạt kia nhuộm đỏ.

Mục Trần chậm rãi đấm ra một quyền.

Một quyền dường như chất phác, thời điểm này đấm ra, bên trong Thiên Hà, vô số nước sông ầm tạc nổ ra.

Một cổ khí thế phóng lên trời.

Xá Ngã Ma Khu, Đạp Diệt Kim Cổ!

Xá Thân Ma Quyền!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1147: Ma Quyền Thị Uy

Biên soạn Lão Bảo - Hội fan Đại Chúa Tể

OÀ..ÀNH! OÀ..ÀNH! OÀ..ÀNH!

Khí sát phạt bàng bạc, giống như khói tự trong cơ thể Mục Trần bạo phát ra, nước sông tại phiến khu vực này đều bị xâm nhiễm, trở nên đỏ ngầu, trực tiếp biến nơi này thành chiến trường cổ.

Ở đằng xa, phần đông cường giả nhìn thấy màn nà, sắc mặt biến đổi, bởi vì bọn họ đột nhiên cảm giác được huyết dịch bản thân sôi trào, một cổ sát ý nồng nặc xông lên, làm cho tâm tính bọn họ mất khống chế.

" Khí sát phạt thật là bá đạo!"

Phát giác được biến cố như vậy, trong lòng mọi người cả kinh, vội vàng lui về phía sau, sợ bị khí sát phạt này xâm nhiễm, mất lý trí, lâm vào giết chóc lẫn nhau.

"Mục Trần tu luyện đến tột cùng là loại công pháp gì? khí sát phạt khủng bố như thế!" một ít cường giả nhìn Mục Trần, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc.

"Là thần thông!"

Có chút cường giả có thực lực không kém con mắt tức thì đỏ bừng, không nhịn được nghẹn ngào, chỉ có chân chính thần thông thuật, mới có thể có uy năng bực này, chỉ là người đứng ngoài xem cũng đã bị khí sát này dẫn động.

"Hắn lại có thể tu thành thần thông thuật?" không thể tưởng tượng nổi, thần thông thuật cường đại và mọi người đều biết, đó là Địa Chí Tôn mới có thể tu luyện thành công, người tầm thường cho dù là đạt được, cũng không thể học được, cho nên khi bọn hắn thấy Mục Trần thi triển ra thần thông thuật, không khỏi rung động.

Đương nhiên, rung động không chỉ là bọn hắn, ngay cả Hạ Vũ, cũng phát giác được vẻ mặt biến đổi, nhìn về trong ánh mắt Mục Trần, lần đầu xuất hiện một tia sợ hãi.

Thần thông thuật, Đại Hạ Hoàng Triều không phải là không có, hắn cũng đã từng đọc lướt qua, cho nên hắn rõ ràng muốn lấy thực lực cửu phẩm Chí Tôn, thi triển đi ra thần thông thuật đến tột cùng là khó khăn bực nào.

Mà ngay cả hắn, cho tới bây giờ cũng không tu thành thần thông thuật.

"Mục Trần thật sự là thiên phú trác tuyệt, hôm nay phải diệt trừ!" Hạ Vũ cắn răng, hàn mang trong mắt bắt đầu khởi động. Sát ý hiển hiện trong lòng, Mục Trần bày thiên phú để cho Hạ Vũ cảm thấy sợ hãi, nếu hôm nay Đại Hạ Hoàng Triều bọn hắn đã là đối địch với hắn, vậy cũng chỉ có thể tranh thủ lúc hắn còn yếu mà loại bỏ bằng không về sau, tất có tai hoạ!

"Ta ngược lại muốn nhìn, ngươi cưỡng ép thi triển thần thông, đến tột cùng có thể có được mấy phần uy lực!"

Hạ Vũ gầm nhẹ một tiếng ”râu râu”, lúc này Chí Tôn pháp thân của Mục Trần bị phủ kín, đúng là lúc suy yếu nhất, mặc dù hắn cưỡng ép thi triển thần thông, nhưng uy lực cũng có hạn, mà trái lại từ thân Hạ Vũ, lại có thêm lực hỗ trợ từ Đại Thiên Vương pháp thân. Đủ để nghiền ép Mục Trần rồi.

Lúc này Thiên Vương Quyền đang đánh phía Mục Trần, bộc phát ra vạn trượng hào quang, một cổ hủy diệt chấn động không ngừng trùng

kích ra.

Hai mắt Mục Trần đầy tơ máu, chăm chú nhìn chằm chằm Thiên Vương Chi Quyền, thần sắc của hắn không hỉ nộ, không có chút nào gợn sóng, bởi vì lúc này hắn đã rơi vào trạng thái Xả thân và có Xả Thân Chi Khí.

Trước mặt chớ nói là Hạ Vũ, thậm chí là một vị Thiên Chí tôn. Mục Trần cũng dám lấy cả mệnh ra để đập hắn.

Xá Thân Ma Quyền, nếu là không có Xả Thân Chi Khí, căn bản không có thể chân chánh thi triển ra, không có thể phát huy ra kỳ uy. Cho nên, Mục Trần có thể thành công thi triển ra là vì hắn đã không còn quan trọng sinh tử.

Liền sinh tử đều không thèm để ý, trong thiên địa, còn có gì để ta sợ?

Khí thế không sợ sinh tử, một quyền chậm chạp đấm ra, tựa hồ là có một tia hắc khí quấn quanh, trừ cái đó ra thì không có gì khác biệt, theo thanh thế mà so sánh hiển nhiên Hạ Vũ thi triển ra Thiên Vương Quyền, có vẻ nghiền ép thể công của Mục Trần.

Nhưng mà, Mục Trần như người vô cảm, chỉ nhẹ nhàng một quyền đấm ra, sau đó va chạm cùng Thiên Vương Quyền đang nặng nề đánh xuống.

Thiên Vương quyền ước chừng ngàn trượng, trên đó mang tất cả linh quang, thậm chí còn có khuôn mặt Thiên Vương uy nghiêm, cường giả tầm thường một khi nhìn thấy, cũng sẽ bị chấn nhiếp tâm hồn, không dám nghênh chiến.

Cùng quyền quang ngàn trượng so sánh, quả đấm của Mục Trần, tựa như là con sâu cái kiến, hai tỉ lệ không cân đối.

Thế nhưng, lập tức bằng mắt trần mọi người có thể nhìn thấy, đột nhiên khoách tán ra.

Đồng tử Hạ Vũ, vào lúc này đột nhiên co rụt lại.

Bởi vì hắn trông thấy, quang quyền của hắn cùng khí thế một quyền của Mục Trần đụng vào nhau, thân thể không hề sứt mẻ, hơn nữa quả đấm phát ra, cũng như bàn thạch, chưa từng dao động chút nào.

Ngược lại cự đại quang quyền với thanh thế kinh người, vào lúc này điên cuồng run rẩy.

Một cổ chi khí xả thân thành ma không sợ, theo nắm tay nhỏ bé kia truyền ra, trực tiếp vọt vào tâm linh Hạ Vũ, cái này làm cho lòng hắn run lên, sắc mặt tái xanh nhìn qua đôi mắt đỏ của Mục Trần.

Cổ khí thế kia làm cho hắn hiểu được, Mục Trần trước mắt đã từ bỏ sinh tử, muốn cùng hắn liều mạng đánh cược một lần.

"Tên điên!"

Hạ Vũ lẩm bẩm nói, hắn hiển nhiên bị cái loại điên cuồng này của Mục Trần hù dọa, bởi vì từ đầu đến cuối, hắn cũng không tính toán quên mình cùng Mục Trần tử chiến, hắn là thái tử Đại Hạ Hoàng Triều, đồ bảo mệnh trên người tự nhiên không ít, cho nên hắn không quá ngu xuẩn, cùng Mục Trần dốc hết sức liều mạng.

Giữ được tánh mạng, mới là trọng yếu nhất.

Loại tâm tính này, trực tiếp làm cho Hạ Vũ thoái ý, không muốn liều mạng với tên điên này nữa.

Bất quá… Lúc này muốn lui, đã là trễ.

Răng rắc!

Hắc khí quấn quanh quả đấm Mục Trần, va chạm phía trên Thiên Vương quang quyền, đột nhiên xuất hiện vết rạn, rồi sau đó vết rạn nhanh chóng mở rộng, ngắn ngủn mấy hơi thở, tràn ngập quang quyền.

Ầm!

Khi vết rạn tràn ngập đến cùng, một quyền ẩn chứa toàn bộ lực lượng của Hạ Vũ, lúc này đang ầm ầm bạo vỡ, biến thành quang điểm linh lực đầy trời.

Quang điểm bay múa, rất nhiều cường giả không nhịn được há miệng, một quyền đem hết toàn lực của Hạ Vũ, cứ như vậy bị Mục Trần cứng rắn đánh tan sao?

Khi bọn hắn đáng chấn kinh thì Hạ Vũ lại đứng mũi chịu sào, một quyền kia từ Mục Trần ẩn chứa xả thân chi khí, trực tiếp là truyền tới sâu trong tâm linh hắn, cho nên hắn lúc này, không chỉ có thân thể bị thương nặng, thậm chí ngay cả chiến ý trong lòng cũng bị dập tắt.

Phốc phốc.

Một ngụm máu tươi từ trong miệng Hạ Vũ phun ra, thân thể của hắn bay ra ngoài, linh lực bàng bạc từ thể nội vào lúc này nhanh chóng mờ dần.

Một quyền của Mục Trần oanh bạo Thiên Vương quyền, tơ máu trong mắt càng thêm nồng đậm, hắn cũng không vì thế mà thu tay lại, lần nữa phóng ra một bước, trực tiếp xuất hiện ở phía trước Hạ Vũ, sau đó lại một quyền đánh vào lồng ngực hắn.

Một quyền như cũ chất phác, nhưng chi khí sát phạt cùng bỏ qua sinh tử, vẫn còn như tử thần hướng về Hạ Vũ mà đi, trong mắt của hắn hiện ra một vẻ sợ hãi.

Bởi vì hắn biết được, một quyền này nếu là lần lượt trúng vào hắn chắc chắn hắn phải chết!

"Sơn Hà Tỷ, Sơn Hà Bình Chướng!"

Sống chết trước mắt, Hạ Vũ không thể không đem Sơn Hà Tỷ thu hồi, thúc giục sử dụng một lần cuối cùng, lập tức Sơn Hà Tỷ hiện ra ở

phía trước hắn, một tầng sơn hà chắn trước mặt hắn.

OÀ..ÀNH!

Quả đấm của Mục Trần, nặng nề đánh vào Sơn Hà Bình Chướng, máu tươi từ trên nắm tay hắn bắn tung tóe ra, da tróc thịt bong, nhưng hắn đối với việc này lại không để ý chút nào, sắc mặt lạnh lùng, thúc dục quyền ý, điên cuồng đánh ra.

OÀ…ÀNH! OÀ...ÀNH!

Mục Trần từng quyền hung hăng đánh vào Sơn Hà Tỷ đang che chắn, hắn không để ý máu tươi đang tung tóe, ánh mắt đỏ bừng chằm chằm nhìn vào Hạ Vũ, điên cuồng vung quyền.

"Tên điên! Tên điên!"

Hạ Vũ bị cái khí thế liều mạng của Mục Trần làm cho da đầu run run, hắn nghiêm nghị rít gào: "Mục Trần, coi như ngươi lợi hại, lần này ta nhận thua! Ta sẽ rút đi!"

Tuy nhiên Mục Trần đang thúc giục thần thông thuật, tất nhiên sau đó sẽ lâm vào suy yếu, đến lúc đó hắn có thể lại lần nữa phản hồi, đem hắn chém giết.

OÀ...ÀNH! OÀ...ÀNH!

Bất quá, vượt quá dự kiến của Hạ Vũ chính là, Mục Trần vẫn như cũ không nghe lời hắn thỏa hiệp, mặt không biểu tình, từng quyền hung hăng đánh xuống, quả đấm tùy ý bất kể da thịt đang bong ra.

Hạ Vũ bắt đầu sợ hãi.

Ầm!

Một quyền lại một quyền ích xuống, Sơn Hà Bình Chướng cuối cùng thì không cách nào tiếp tục chắn đỡ, cuối cùng phịch một tiếng vỡ vụn.

Phốc phốc!

Sơn Hà Bình Chướng nát tan, Hạ Vũ lại phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch, hắn hoảng sợ nhìn Mục Trần tiếp tục vung quyền lên đấm vào hắn.

"Mục Trần, ngươi dám giết ta... phụ hoàng ta nhất định không buông tha cho ngươi! Đến lúc đó Đại Hạ Hoàng Triều ta nhất định bắt ngươi phải trả giá một cái giá thê thảm!" Hạ Vũ lạnh lùng quát.

Nghe được tiếng quát tràn đầy uy hiếp từ Hạ Vũ, quả đấm của Mục Trần rốt cục ngừng lại một chút.

Thấy thế trong lòng Hạ Vũ mới vui vẻ, Mục Trần tuy điên cuồng nhưng tựa hồ cũng hiểu biết, đắc tội cha hắn sẽ có hậu quả gì.

Trông lòng hắn đang mừng chuẩn bị tranh thủ thời gian rút đi, hai mắt đỏ của Mục Trần lại bừng lên, lần nữa sát khí lại toát ra trên người của hắn, ở bên trong hai mắt của hắn, Hạ Vũ tựa hồ nhìn thấy một vòng mỉa mai vui vẻ.

"Nói như vậy nếu ta bỏ qua cho ngươi sau đó Đại Hạ Hoàng Triều các ngươi cũng sẽ tìm ta gây phiền toái tự đắc…"

Mục Trần nhẹ nhàng cười cười, hôm nay đã cùng Hạ Vũ đấu đến như vậy, nghĩ đến Hạ Hoàng cũng sẽ không bỏ qua cho hắn, đã như vậy hắn cần gì phải lưu tình?

OÀ...ÀNH!

Thần sắc lạnh lùng Mục Trần, hắc quấn quanh quả đấm hắn lại lần nữa oanh ra.

Sắc mặt Hạ Vũ, trở nên hoảng sợ, linh lực trong cơ thể hắn bạo dũng, sau đó định điên cuồng lui về phía sau, đồng thời rất nhiều thủ đoạn bảo mệnh cũng thi triển.

Ầm!

Bất quá Mục Trần lại gọn gàng linh hoạt, một quyền nhìn như chậm rãi, trực tiếp xuyên thấu không gian, đánh vào trên đầu Hạ Vũ, hắc quang bộc phát, không gian vào lúc này giống như thủy tinh vậy vỡ vụn ra.

Mà theo không gian vỡ vụn đấy, còn có dáng vẻ kinh hãi cùng với không cam lòng của Hạ Vũ.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1148: Hạ Vũ "Phi Thăng"

Biên soạn Lão Bảo -Hội fan đại chúa tể

Sâu trong Thiên hà, thời điểm Mục Trần đánh ra một quyền xuống, nơi đây vốn là sóng linh lực cuồng bạo vô cùng trong khoảnh khắc từ từ tiêu tán, Đại Thiên Vương pháp thân to lớn vào lúc này vỡ vụn hóa thành quang điểm đầy trời.

Quang điểm bay múa, xa xa những cường giả kia lại đều trợn mắt há hốc mồm trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

"Hắn . . . giết Hạ Vũ ư?!"

Có người nhịn không được nuốt nước miếng một cái, nhìn về phía Mục Trần tràn đầy vẻ sợ hãi, hắn quả thật quá quyết đoán, khiến cho mọi người đều toát hơi lạnh.

Đây chính là Hạ Vũ a, thái tử Đại Hạ Hoàng Triều, cũng là người thừa kế của Hạ Hoàng!

Hạ Hoàng rất coi trọng Hạ Vũ, nếu như biết được hắn vẫn lạc tại tại đây, tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ! Hạ Hoàng mà nổi giận, thì một Mục Trần nho nhỏ có thể tránh được sao? hiển nhiên là không có khả năng...

Ánh mắt hoảng sợ khắp nơi nhìn đến, sắc mặt Mục Trần ngược lại vẫn bình thản nhìn qua thi thể không đầu trước mắt, một quyền kia không chỉ đánh bể đầu Hạ Vũ, hơn nữa khí sát phạt đáng sợ từ Xá Thân Ma Quyền kia, còn trực tiếp oanh bạo Chí Tôn Hải của Hạ Vũ…

Cho nên lúc này Hạ Vũ đã thật sự vẫn lạc.(ku Mục đã trở lại đây là người đầu tiên MT kill từ sau khi ra khỏi Linh Lộ)

Mục Trần biết rõ lúc này chém giết Hạ Vũ, sẽ hoàn toàn đắc tội với Đại Hạ Hoàng Triều, nhưng hắn vẫn như trước không chút do dự ra chiêu sát thủ, bởi vì Mục Trần phi thường rõ ràng, Hạ Vũ thủ đoạn âm tàn, cho dù trước mắt đánh bại hắn đi nữa, nhưng khi hắn tìm được cơ hội tất nhiên hắn sẽ giống như rắn độc phát ra một kích trí mạng.

Còn nữa, thiên phú Hạ Vũ cũng vô cùng tốt, dựa theo Mục Trần đoán, chỉ cho hắn một ít thời gian nữa với tài nguyên của Đại Hạ Hoàng Triều, khả năng Hạ Vũ tiến vào Địa Chí Tôn sẽ rất lớn.

Đã như vậy thì gạt bỏ là tất yếu, dù sao Mục Trần cũng không muốn bị một vị Địa Chí Tôn tương lai âm thầm theo dõi và bày mưu tính kế mình.

Tổng hợp những lý do này, Mục Trần không chút do dự ra chiêu sát thủ, đem người thừa kế Đại Hạ Hoàng Triều gạt bỏ.

"Bất quá làm như vậy thì ta và Đại Hạ Hoàng Triều đã trở thành kẻ thù rồi."

Mục Trần nhìn quang điểm đầy trời, con ngươi có chút lập loè, Hạ Hoàng thiên tử của Đại Hạ Hoàng Triều là bá chủ hùng bá một phương tại Thiên La Đại Lục, nếu như hắn muốn xuất thủ đối phó Mục Trần thì đó chính là tai nạn, nhưng may mắn chính là, sau lưng của hắn cũng có Mạn Đồ La làm chỗ dựa, cho nên thật ra cũng không quá e ngại.

"Xem ra phải trợ giúp Mạn Đồ La tìm được bản tôn."

Mục Trần bĩu môi, Hạ Hoàng đồng dạng là thượng vị Địa Chí Tôn, tay cầm trung giai thánh vật Sơn Hà Tỷ, sức chiến đấu như vậy đối với thượng vị Địa Chí Tôn cũng tính là bất phàm, nghĩ đến Mạn Đồ La cho dù có ra tay, cũng không có thể thắng dễ dàng, huống chi… Mạn Đồ La còn có một địch nhân phải đối phó, chính là chủ nhân Thánh Ma cung.

Cho nên, để có được chỗ dựa vững chắc, Mục Trần phải trợ giúp Mạn Đồ La tìm được bản tôn, một khi Mạn Đồ La cùng bản tôn dung hợp, thực lực có thể khôi phục lại Địa Chí Tôn đại viên mãn, đến lúc đó đừng nói là Hạ Hoàng, phóng nhãn toàn bộ Thiên La đại lục, thực lực Mạn Đồ La đều có thể đứng đầu danh sách.

Tuy nói cùng Mạn Đồ La là bằng hữu, nhưng cũng không phải việc gì cũng bắt nàng hỗ trợ, mà bản thân cũng phải vì nàng làm một ít.

Bởi vậy, công việc tìm bản tôn cho Mạn Đồ La, hắn phải hoàn thành.

Mục Trần cũng không nghĩ nhiều nữa, sau đó hắn ngẩng đầu nhìn qua hướng tiền phương, chỉ thấy nơi đó có một viên ngọc tỷ màu đen đang lơ lửng, là cái kia Hạ Vũ đã sử dụng phỏng chế hình dạng Sơn Hà Tỷ.

Mục Trần xòe bàn tay ra, chút hăng tiếp nhận, đối với pháp bảo có thể ngăn cản Chí Tôn pháp thân cùng bản thể liên lạc trong lúc chiến đấu, hắn cũng có phần cảm thấy hứng thú, nếu như không phải hắn hoàn mỹ thi triển ra Xá Thân Ma Quyền, chỉ sợ hắn chỉ còn cách lấy ra Phong Thần Phiến, sau đó cưỡng ép phá giải.

Mục Trần cầm chặt ngọc tỷ màu đen, có chút cảm ứng, lông mày nhíu lại, bởi vì hắn phát hiện linh lực trong đó giống như bị tiêu hao hầu như không còn, muốn tiếp tục sử dụng, phải tốn hao không ít thời gian , quán chú số lớn linh lực.

Hắn thu hồi bảo bối có thể phỏng chế Sơn Hà Tỷ, tuy nói linh lực trong đó bị tiêu hao hết cả, nhưng dù sao cũng không là phàm phẩm, giữ lại sẽ có chút tác dụng.

Thu hồi Sơn Hà Tỷ, Mục Trần lại là vẫy tay một cái, chỉ thấy một đạo Kim long lệnh bài hiện ra ở trong tay của hắn, đây là tất cả những gì Hạ Vũ co.

Bàn tay Mục Trần vỗ nhẹ nhàng lên trên Kim Long Lệnh Bài, từng đạo chùm sáng từ đó dâng lên, lơ lửng trước mặt, ở trong quang đoàn là

từng khỏa óng ánh sáng long lanh Thiên Hà Chi Tinh.

Xem kỳ sổ số lượng, lại là hơn tám viên.

Những Thiên Hà Chi Tinh này, là trước khi Hạ Vũ đến đã bắt được.

"Hiệu suất này cũng không phải thấp . . ." nhìn qua tám viên Thiên Hà Chi Tinh, không nhịn được có chút kinh ngạc, hắn vất vả bố trí linh trận làm bẩy rập, mới lấy được mười ba viên Thiên Hà Chi Tinh, mà xem Hạ Vũ, tựa hồ cũng không ít hơn.

Bất quá, những thu hoạch này, chung quy là tiện nghi cho Mục Trần.

Cho nên, Mục Trần mặt kệ những con mắt thèm thuồng tham lam đang nhìn chằm chằm vào mình, không do dự đem tám viên Thiên Hà Chi Tinh thu hồi, trong tay hắn Thiên Hà Chi Tinh đã có tới hai mươi mốt viên, còn chín viên là có thể đạt tới cấp thấp nhât thiên hà tẩy lễ tiêu chuẩn.

Đem những chiến lợi phẩm này thu hồi, Mục Trần lại nhìn lướt ra xa xa, nương theo dư âm chiến đấu tiêu tán, cũng có một ít thân ảnh đang dần dần đi đến.

Trong mắt những người đó, Mục Trần phát giác được một ít rục rịch cùng tham lam.

Trải qua trận đại chiến kia, tuy cuối cùng Mục Trần chiến thắng, bất quá hắn cũng có tiêu hao cực lớn, Đại Nhật Bất Diệt Thân dưới chân vì bảo tồn linh lực đã sớm tán đi, sóng linh lực bên trong cơ thể cũng phát ra, so với lúc trước hư nhược không ít.

Chính là bởi vì phát giác được Mục Trần tiêu hao quá lớn linh lực, một ít cường giả thực lực cũng khá tốt, mới không nhịn được áp sát tới , muốn thừa cơ kiếm tiện nghi, dù sao Mục Trần lấy được Sơn Hà Tỷ cùng với những Thiên Hà Chi Tinh, đều làm cho người người đỏ mắt.

Bất quá đối với những gia hỏa có tâm làm loạn, Mục Trần chỉ là lạnh lùng thoáng nhìn, sau đó thân hình hắn lui lại, trực tiếp chui vào là tiến vào bên trong linh trận lúc trước hắn đã bố trí.

Mà khi tiến vào trong linh trận, Mục Trần cong ngón búng ra, Cửu Long Phệ tiên trận chính thức khởi động, lập tức linh lực bàng bạc bộc phát, cảm giác áp bách cường hãn quét sạch ra .

Những cường giả có ý đồ đến gần chợt phát giác được đạo linh trận này đáng sợ, sắc mặt lúc này đều biến đổi, từ nơi đạo linh trận baạt lên, bọn hắn phát giác được khí tức cực kỳ nguy hiểm.

" Mục Trần này, thật sự không đơn giản…Lại có thể bố trí ra linh trận lợi hại như thế, khó trách trước kia Hạ Vũ cũng không dám tiến vào phạm vi linh trận."

"Nếu trước đó, Mục Trần cũng sử dụng linh trận..., chỉ sợ Hạ Vũ còn có thể bị bại nhanh hơn."

"Người này không phải loại lương thiện, không nên đắc tội…"

Một ít cường giả có tâm làm loạn thấy thế, đều thở dài một tiếng, sau đó quyết định lui lại, quay mắt về phía Mục Trần, hiên tại bọn hắn cũng không có chỗ trống có thể chui vào.

Mục Trần thấy thế, cũng là không có động tác gì, chỉ trong linh trận ngồi xếp bằng xuống, chuẩn bị khôi phục trạng thái.

Nhìn thấy hắn cử động như vậy , phiến khu vực này còn dừng lại cái kia chút ít khắp nơi cường giả cũng chỉ có thể lục tục rút đi , dù sao bọn hắn cũng được dành thời gian đi bắt được Thiên Hà Chi Tinh , làm sao có thời giờ chờ ở chỗ này , hơn nữa , vạn chờ tới khi Mục Trần khôi phục lại , sau đó ra đến tìm bọn hắn gây chuyện , vậy bọn họ thật có thể là phải xui xẻo .

Ngắn ngủn mấy phút, phiến khu vực này chính là trở nên an tĩnh lại, nước sông cuồn cuộn bắt đầu khởi động, nhanh chóng đem nơi này bao phủ trở lại, trở lại như cũ.

. . .

Cùng lúc đó, tại một phương hướng khác trong Thiên Hà.

Khi Hạ Vũ bị chém giết một đôi mắt đẹp khẽ chớp, hai mắt Chúc Diễm cũng khẽ híp lại, lộ ra nhưng kết quả này làm cho hắn khá bất ngờ, bất quá hắn không có nói câu nào, chỉ là xoay người rời đi.

Tiêu Tiêu nhìn qua thân ảnh của hắn, cười ha ha, nói: "Đợi chuyện của ta hoàn thành, ta sẽ tìm ngươi chơi đùa đấy."

Tiếng cười của nàng lộ vẻ quyến rũ, nhưng rơi vào trong tai Chúc Diễm, lại làm cho đồng tử hắn rụt rụt, hiển nhiên, hắn biết lần chặn đường này đã làm cho vị Viêm Đế nhi nữ có chút tức giận.

"Ta chờ đây."

Hắn cũng không nói nhiều, chỉ là gật gật đầu, sau đó rời đi .

…

"Mục Trần này, thật đúng là khó lường ah…"

Tô Khinh Ngâm khuấy động lấy con rết màu đỏ ngòm trên ngọc thủ, ngẩng đầu nhìn về Cửu U cười cười, chỉ là trong nụ cười vẫn không thể che lấp được vẻ mặt ngưng trọng, nàng đã từng cùng Hạ Vũ đã giao thủ, tự nhiên là biết được sự lợi hại của Hạ Vũ, mà ngay cả nàng, đều không có niềm tin tuyệt đối chém giết Hạ Vũ, nhưng Mục Trần lại làm được, điều này làm sao không làm cho nàng kinh hãi.

Đôi mắt đẹp Cửu U lạnh như băng chằm chằm vào Tô Khinh Ngâm, chẳng muốn cùng nàng trả lời.

"Ha ha, yên tâm đi, ta về sau sẽ không lẫn vào những chuyện này, các ngươi người đông thế mạnh, ta sợ." Nhìn thấy sắc mặt bất thiện của Cửu U, Tô Khinh Ngâm nhẹ nhàng cười cười, sau đó hướng về phía nàng phất phất tay bàn tay trắng như ngọc, chân ngọc điểm nhẹ, ánh sáng màu xanh dưới chân nàng lướt nhanh đi xa.

Cửu U nhìn nàng rời đi, lúc này mới thở dài một hơi, thực lực Tô Khinh Ngâm còn mạnh hơn nàng, tuy nói nếu nàng lấy tá trợ Hô Phong thuật, có thể cùng nữ nhân này quần nhau, nhưng nghĩ đến cũng sẽ có chút ít không chịu đựng nổi .

Bất quá, may mà Mục Trần thắng…

Cửu U ngẩng đầu, nhìn qua xa xa , cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận phơn phớt nhấc lên một vòng tươi cười.

…

Già Lâu La nhìn qua gương đồng trước mặt, cảnh tượng Mục Trần một quyền oanh bạo đầu Hạ Vũ, sau đó liền vung tay áo , đem gương đồng thu vào , sắc mặt thản nhiên nói: "Thật là một gia hỏa tâm ngoan thủ lạt."

Tuy nói thần sắc bình thản, nhưng sâu trong ánh mắt hắn, xẹt qua một ít gợn sóng, hiển nhiên, bên trong trận chiến kia, Mục Trần bày ra sức chiến đấu ngoài dự liệu của hắn.

"Ngươi sẽ tìm Mục Trần gây phiền toái, coi chừng bị hắn tiêu diệt nha." tay ngọc Lâm Tịnh nắm lấy hạt châu màu đen khắc rõ phù văn cổ xưa, cười híp mắt nói.

Già Lâu La nghe vậy, làm như cười, mười ngón trắng nõn giao nhau, nói: "Ta cùng hắn sẽ có một trận chiến, bất quá ta nhất định sẽ giết hắn."

Lâm Tịnh chân mày lá liễu nhẹ nhàng giương lên, sau đó nàng nhìn chằm chằm vào Già Lâu La , nói: "Vậy ngươi cũng sẽ chết đấy."

Già Lâu La cau mày, hắn cũng không nói thêm gì, chỉ là nhún nhún vai trực tiếp quay người mà đi.

"Có lẽ vậy…"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1149: Thiên Hà Chi Linh Thứ Một Trăm

Hội Fans Yêu Thần Ký

Bên trong Thiên hà, linh trận trùng điệp hiển hiện, linh lực ba động vô cùng cuồng bạo không ngừng tràn ra, sóng lớn cuốn lên, mà bên trong Linh trận, Mục Trần ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm chặt lúc này chậm rãi mở ra, trong mắt có một vòng tinh quang hiển hiện, linh lực quanh thân tựa như Cự long thức tỉnh, triển lộ ra dáng vẻ cao chót vót, làm cho người kinh hãi.

"Linh lực lại có chỗ tinh tiến."

Mục Trần cảm ứng đến linh lực tự thân có chỗ tăng cường hắn mỉm cười, lúc trước đại chiến cùng Hạ Vũ, làm cho linh lực của hắn tinh tiến, dưới mắt hắn đã tiến nhập vào cấp độ cửu phẩm đỉnh phong, niềm vui ngoài ý muốn.

Tự thân khôi phục đỉnh phong, Mục Trần vươn người đứng dậy, ánh mắt liếc nhìn, mảnh khu vực này lúc trước là nơi kịch chiến, lúc này đã lần nữa khôi phục lại dáng vẻ yên tĩnh, thậm chí ngay cả nửa cái bóng người đều không thấy, những tên muốn đục nước béo cò, cũng đều rút lui.

Bất quá nếu như đám cường giả này không đi nhanh nếu như dám lưu lại, Mục Trần không ngại thuận tay thanh trừ luôn.

"Dưới mắt thời gian cấp bách, vẫn ưu tiên là tranh thủ thời gian thu thập đầy đủ Thiên hà chi tinh." Mục Trần cũng không quá mức để ý đến

những tên kia thu hồi tâm thần, dù sao dưới mắt Thiên hà tẩy lễ mới thật sự là việc quan trọng hàng đầu.

Vừa nghĩ tới đó, Mục Trần lần nữa đem tâm thần phóng tới chung quanh trong Linh trận trùng điệp, sau đó bắt đầu tu bổ hư tổn đến khi vừa lòng rồi phủi tay.

Lúc này quanh thân nó, tầng tầng linh trận không ngừng chồng chất, loại uy lực này ngay cả bản thân Mục Trần, cũng có chút hãi hùng khiếp vía, dựa theo suy đoán của hắn, bẫy rập linh trận bực này, xem như cường giả cửu phẩm viên mãn xông vào, đều phải nhận trọng thương trí mạng.

Bố trí xong bẫy rập linh trận, Mục Trần lại tiếp tục bố trí bẫy rập tại trung ương, mà lần này phẩm cấp Tụ Linh Trận so với trước đó cao hơn một số. Cho nên hiệu suất hội tụ linh lực, cũng thêm cường đại.

Triệt để làm xong tất cả chuẩn bị, lúc này Mục Trần mới phiêu nhiên trở ra, sau đó liền mượn nhờ một tòa linh trận. Ẩn đi linh lực ba động, lặng yên chờ đợi.

Thế là một vòng ôm cây đợi thỏ câu cá, lại lần nữa mở ra

Bên trong Thiên hà khổng lồ, khắp nơi náo nhiệt có thể thấy được, từng đạo từng đạo quang ảnh xuyên thẳng bay qua ở trong đó, không ngừng tìm kiếm Thiên hà chi linh.

Tại lúc mới bắt đầu, vô số cường giả đều là khinh thường uy lực của Thiên hà chi linh, cho nên trả giá rất thảm trọng, một số gia hỏa xui xẻo, cầm trong tay đệ tử lệnh bài càng trực tiếp bị đánh nát, từ đó thân thể đều hóa thành hư vô bên trong Thiên Hà Chi Thủy.

ề sau, rõ ràng Thiên hà chi linh khó giải quyết cường giả các phương, chỉ cần chưa bước vào cửu phẩm viên mãn, đều là lựa chọn liên thủ, lấy trận thế nhỏ để liệp sát Thiên hà chi linh.

Bất quá cứ như vậy, không chỉ có hiệu suất thấp, mà vấn đề phân phối, cũng đau đầu, cuối cùng không thể phân chia, còn khiến lẫn nhau chém giết.

Về phần những cường giả có thực lực cường hãn thì có thể bằng vào năng lực bản thân liền bắt được Thiên hà chi Linh, xâm nhập vào sâu trong Thiên hà, bốn phía tìm kiếm, mà khi phát hiện lập tức xuất hiện một hồi đại chiến kinh thiên.

Toàn bộ Thiên hà đều sôi trào.

Mà theo thời gian, loại sôi trào này cũng nhanh chóng trôi qua

Oanh!

Trùng điệp bên trong linh trận, Cửu long phệ tiên trận gào thét, cự long bốc lên, hóa thành chi quang bàng bạc, trùng điệp đánh vào bên trên một khỏa Thiên hà chi linh, lập tức như gặp phải trọng kích, quang mang ảm đạm. Cuối cùng hóa thành một khỏa tinh thể sáng chói, chầm chậm rơi xuống.

Mục Trần xòe bàn tay ra, tiếp nhận khỏa Thiên hà chi linh này-, sau đó bên trên khuôn mặt của hắn có một vòng tiếu dung nổi lên.

Ròng rã một ngày ôm cây đợi thỏ, bây giờ trong tay hắn Thiên hà chi linh đã cao tới sáu mươi hai khỏa!

Dựa theo tiến độ này Mục Trần đoán chừng, con số này hắn có thể đủ liệt vào ba vị trí đầu, bởi vì tuy nói hắn mượn uy lực của linh trận, trắng trợn thu hoạch, nhưng Mục Trần tin tưởng, tỷ như Tiêu Tiêu, Lâm Tĩnh, Chúc Diễm, Già Lâu La bọn hắn cũng sẽ có thủ đoạn ẩn tàng, cho nên hắn cũng không tự đại cho rằng, vị trí của hắn là ổn định.

"62 khỏa Thiên hà chi linh, hắn là có thể thu hoạch được cao cấp tẩy lễ." Mục Trần trầm ngâm, chợt liếm môi một cái, tuy nói có thể thu hoạch được cao cấp tẩy lễ, cũng đã làm cho hắn có chút hài lòng, nhưng

thế gian này, ai cũng muốn có cái tốt nhất, dưới mắt hắn mượn nhờ bẫy rập linh trận trợ giúp hắn ngược lại có thể thử một chút, phải chăng có thể thu hoạch được một trăm khỏa Thiên hà chi linh, đạt được cái gọi là hoàn mỹ cấp Thiên hà tẩy lễ.

"Thử một lần xem." tay áo Mục Trần vung lên, linh trận trùng điệp lần nữa thôi động.

Lại một ngày trôi qua.

Ầm ầm!

Trong linh trận Trùng điệp, linh lực mênh mông phun trào, thế công liên tục không ngừng đánh vào khỏa Thiên hà chi linh bị giam trong đó, mỗi một đợt tấn công, đều làm cho quang quanh thân Thiên hà chi linh trở nên ảm đạm.

Mục Trần đứng ở bên ngoài linh trận, hắn nhìn khỏa Thiên hà chi linh nhanh chóng ảm đạm, lúc này lấy định lực của hắn, trên mặt đều có ý mừng rỡ không che giấu được.

Bởi vì trong tay hắn đã có 99 khỏa Thiên hà chi tinh, trước mắt khỏa bị nhốt trong linh trận, là khỏa thứ 100!

Nghe nói 100 khỏa Thiên hà chi tinh, liền có thể dẫn đông ra hoàn mỹ cấp Thiên hà tẩy lễ!

"Hoàn mỹ cấp Thiên hà tẩy lễ, tựa hồ cũng không khó thu hoạch."

Mục Trần mỉm cười, nụ cười của hắn vừa mới hiển hiện, lông mày hắn nhẹ nhàng cau lại, mơ hồ phát giác được một số thứ không đúng, bởi vì hắn cảm giác, hoàn mỹ cấp Thiên hà tẩy lễ, tựa hồ cũng không như trong tưởng tượng khó khăn như vậy.

Tuy nói hắn mượn bẫy rập linh trận, mới có thể làm đến bước này, nhưng Mục Trần không tin, tại thời kỳ viễn cổ, lấy nội tình của Thượng

Cổ Thiên Cung, bên trong có vô số đệ tử thiên tài, sẽ nghĩ không ra biện pháp tương tự.

Nhưng vì sao cuối cùng đệ tử thu hoạch được hoàn mỹ cấp Thiên hà tẩy lễ lại thưa thớt như vậy?

Mục Trần nhíu mày, trăm bề không được, bất quá lúc này cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều, dù sao trước mắt đem khỏa Thiên hà chi tinh thứ 100 thu vào tay rồi nói, hắn tập trung ý chí, thôi động linh trận không ngừng oanh kích.

Ông.

Nửa ngày sau, viên Thiên hà chi linh kia rốt cục ảm đạm xuống, cuối cùng hóa thành một khỏa Thiên hà chi tinh, chầm chậm rơi xuống, bị Mục Trần bắt được.

Khỏa Thiên hà chi tinh thứ 100 tới tay, Mục Trần đem Kim long lệnh bài dưới chân thu vào.

Thiên hà chi tinh có một đặc tính vô cùng lạ, chỉ có thể dùng Kim long lệnh bài để cất trữ, mà nó cũng là vật cần có để thúc đẩy Thiên hà tẩy lễ, chỉ cần đem khỏa Thiên hà chi tinh thứ 100 đập vào. Thì có thể chân chính dẫn động Thiên hà tẩy lễ.

Ầm!

Thiên hà chi tinh bắn về phía Kim long lệnh bài, bất quá, nháy mắt trong thời gian va chạm, sự tình phát sinh ngoài dự liệu. Thiên hà chi tinh cứ như bị Kim long lệnh bài bài xích, đánh trở về trong tay Mục Trần.

"Cái này?"

Điều này làm cho Mục Trần sửng sốt một chút, hắn kinh ngạc vô cùng nhìn qua Kim long lệnh bài dưới chân. Hiển nhiên không rõ vì sao nó đối với khỏa Thiên hà chi tinh thứ 100 sinh ra bài xích.

"Quả nhiên có vấn đề." Mục Trần rất nhanh lấy lại tinh thần, chau mày, nếu như không cách nào đem khỏa Thiên hà chi tinh thứ 100 để vào bên trong Kim long lệnh bài, vậy nhiều lắm là chỉ có thể dẫn một trận cao cấp tẩy lễ.

Mà bình thường mà nói, Kim long lệnh bài hắn là sẽ không sinh ra bài xích loại này, chẳng lẽ nói việc mở ra hoàn mỹ cấp Thiên Hà tẩy lễ không phải chân chính là khỏa Thiên hà chi tinh thứ 100? Nhưng nếu như không phải, cái kia khỏa Thiên hà chi tinh thứ 100, đến tột cùng là để làm gì?

Mặt Mục Trần lộ vẻ trầm tư, một lát sau bàn chân hắn đột nhiên giẫm một cái, Kim long lệnh bài chấn động, có mấy chục đạo quang đoàn bay ra, phiêu phù ở trước mặt Mục Trần, rõ ràng đó là 99 khỏa Thiên hà chi tinh trước đó Mục Trần bắt được.

Mục Trần xòe bàn tay ra, linh lực hình thành quang đoàn, đem 99 khỏa Thiên hà chi tinh bao phủ.

Mục Trần nhìn qua những này Thiên hà chi tinh, quan sát lấy những biến hóa rất nhỏ giữa bọn chúng, hắn tin tưởng tất nhiên có phương pháp thu hoạch được khỏa Thiên hà chi linh thứ 100, chỉ là tạm thời hắn còn chưa tìm ra thôi.

Mục Trần đang nhìn soi mói thì 99 khỏa Thiên hà chi tinh vẫn ung dung nổi lơ lửng, thủy chung không có động tĩnh gì truyền ra.

Sắc mặt Mục Trần, cũng trở nên khó coi một số, chẳng lẽ cái gọi là hoàn mỹ cấp tẩy lễ. Căn bản lại không tồn tại sao? Hoặc là do Thượng Cổ Thiên Cung đã không tồn tại, cho nên Thiên hà tẩy lễ cũng xuất hiện thiếu hụt?

Ầm ầm!

Đột nhiên, trong Thiên hà phảng phất là chấn động, mơ hồ có một cỗ ba động kỳ lạ xuất hiện trên sông.

Phát giác được cỗ ba động kia, ánh mắt Mục Trần lập tức đọng lại, bởi vì đó là Thiên hà tẩy lễ ba động!

Xem ra đã có người tại bắt đầu dẫn động Thiên hà tẩy lễ .

Ầm ầm!

Mà nương theo đạo Thiên hà tẩy lễ thứ nhất, rất nhanh, bên ngoài Thiên hà, bắt đầu có kỳ lạ ba động liên tục không ngừng sinh ra, hiển nhiên càng ngày càng nhiều người dẫn động Thiên hà tẩy lễ.

Thiên hà tẩy lễ không ngừng xuất hiện, Mục Trần cảm giác được nước sông bên trong Thiên hà bắt đầu tản ra một loại sức nổi, như là muốn đem toàn bộ cơ thể lấy ra ngoài.

Mục Trần minh ngộ ra, xem ra thời gian Thiên hà mở ra sắp tới .

Nhưng hắn còn chưa từng đạt được khỏa Thiên hà chi linh thứ 100 a! Chẳng lẽ chỉ thu hoạch được một cái cao cấp tẩy lễ là hài lòng rồi sao?

Mục Trần mím miệng, gắt gao nhìn qua bên trong quang đoàn phía trước được tạo thành từ 99 khỏa Thiên hà chi tinh, tiếp theo chớp mắt, con ngươi hắn đột nhiên có chút co rụt lại.

"Đây là "

Mục Trần nhướng mày, bởi vì lúc trước, hắn phát hiện, thời điểm, những này Thiên hà chi tinh đụng vào nhau tựa hồ có Thiên hà chi tinh, sẽ trở nên sáng tỏ, mà cũng có viên ảm đạm đi

Cứ như là có Thiên hà chi tinh, nuốt lấy năng lượng bên trong của Thiên hà chi tinh khác.

Chỉ là loại biến hóa này, quá nhỏ, thậm chí ngay cả Mục Trần, đều coi nhẹ.

Ánh mắt Mục Trần lấp lóe, sau một hồi khá lâu, lẩm bẩm nói: "Chẳng lẽ là thôn phệ?"

Hẳn là, khỏa Thiên hà chi tinh thứ 100, cũng không phải là xuất hiện từ bên ngoài, mà là từ bên trong 99 khỏa Thiên hà chi tinh xuất hiện?

"Có nên thử đánh cược một lần?"

Sắc mặt Mục Trần âm tàn bất định, loại biến hóa này, nếu như suy đoán sai lầm, rất có thể sẽ làm cho công sức của hắn đổ sông đổ biển, dù sao hắn đã không còn thời gian để sưu tập.

Loại lựa chọn này, trong lúc nhất thời ngay cả Mục Trần đều lộ vẻ do dự.

Bất quá, Mục Trần không phải là người không quả quyết, ánh mắt của hắn rất nhanh trở nên kiên định, cao cấp tẩy lễ cùng hoàn mỹ tẩy lễ, căn bản cũng không cùng một đẳng cấp, nếu như có thể thu hoạch được cái sau, vậy đối với hắn là một lợi thế, về sau đột phá đến Địa Chí Tôn, tất nhiên sẽ có trợ giúp cực lớn.

Đã như vậy, vậy liền đánh cược một lần!

Vừa nghĩ tới đó, Mục Trần lập tức chặt đứt tất cả do dự, bàn tay hắn túm lại lưu lại ấn ký trên 99 khỏa Thiên hà chi tinh, sau đó tay áo vung lên.

Chín mươi chín khỏa Thiên hà chi tinh lập tức bay ra, mà khi chúng tiếp xúc đến nước sông Thiên hà, lập tức giống như thôn tính , hấp thu linh lực bàng bạc, ngắn ngủi mấy tức, hào quang óng ánh bạo phát.

99 khỏa Thiên hà chi tinh, lại lần nữa biến hóa thành Thiên hà chi linh to lớn, giống như từng khỏa Tinh Thần trùng điệp, xuất hiện ở trong Linh trận.

99 khỏa Thiên hà chi linh đồng thời xuất hiện, cuồn cuộn linh lực, ngay cả Mục Trần, đều là không nhịn được vì đó trì trệ.

Làm xong những cái này, Mục Trần không chút do dự phóng lên tận trời, nhắm bên ngoài Thiên hà lao đi, hắn lưu tại nơi này, đã không có nửa điểm tác dụng, nếu như suy đoán của hắn là thật, như vậy hắn lưu tại ấn ký bên trong Thiên hà chi tinh, tự nhiên có thể lần nữa thu hồi.

Mà nếu như suy đoán sai, như vậy ngay cả một cái cấp thấp tẩy lễ, đều không thể có được.

Lần này, coi như là một trận đánh cược đi!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1150: Chụp Mũ

Biên soạn Lão Bảo - Hội fan đại chúa tể

Phù phù.

Mục Trần từ bên trong Thiên hà bắn ra, chân đạp Kim long lệnh bài di chuyển ở trên mặt sông, sau đó đưa mắt nhìn lại, trong miệng lập tức phát ra thanh âm cảm thán, bởi vì lúc này trên mặt sông cực kỳ náo nhiệt, không ngừng có quang ảnh từ bên trong Thiên hà xông ra.

"Đây chính là Thiên hà tẩy lễ sao?"

con mắt Mục Trần chăm chú nhìn về một địa phương không xa, nơi đó trên mặt sông, một bóng người chân đạp lệnh bài, chân hắn giẫm một cái, lập tức trên lệnh bài quang mang bộc phát, từng điểm sáng phóng lên tận trời, bên trong mỗi một điểm sáng, đều ẩn chứa linh lực cực đoan tinh thuần khổng lồ.

Những điểm sáng kia, chính là Thiên hà chi tinh, nhìn số lượng kia, hắn là có hai mươi khỏa.

Dựa theo số lượng này, thì có thể đoán được đây là cấp thấp Thiên hà tẩy lễ.

Bất quá nhìn sắc mặt nam tử kia, hiển nhiên đã rất hài lòng, dù sao lấy được Thiên hà chi tinh quá mức khó khăn, thậm chí cường giả cửu phẩm viên mãn, đều phải hao tổn tâm cơ, hắn có thể thu hoạch được hai mươi khỏa Thiên hà chi tinh, đã là rất khá.

Ong ong.

Ánh sáng từ Thiên hà chi tinh phóng lên tận trời, hội tụ lẫn nhau, cuối cùng biến thành một chùm sáng cự đại, quang thúc kia bên trên sờ hư không, xuống tiếp Thiên hà, tựa như là kết nối giữa hai bên cầu nối.

Mà nam tử kia thì đứng ở bên trong cầu nối.

Rầm rầm.

Nước sông cuốn lên, cuối cùng hội tụ phía trên nam tử kia, hình thành một vòng xoáy khổng lồ, bên trong vòng xoáy cuồn cuộn linh lực tinh thuần áp súc hội tụ, sau một lát ầm vang một tiếng, biến thành vô số giọt mưa, phô thiên cái địa hạ xuống.

Những giọt mưa kia, cũng không phải là nước mưa bình thường, mà là hiện ra sắc thái xanh biếc, trong đó tựa hồ ẩn chứa cực kỳ sinh cơ cùng linh lực mãnh liệt, mỗi một giọt, đều có thể so với vạn giọt chí tôn linh dịch.

Nam tử dẫn phát cấp thấp tẩy lễ lộ vẻ vẻ mừng như điên. Thôi động chí tôn pháp thân, mở ra hai tay, mặc cho vô số hạt mưa, cọ rửa trên khuôn mặt chí tôn pháp thân.

Ông!

Hạt mưa rơi bên trên chí tôn pháp thân trực tiếp hòa tan, lập tức chí tôn kia phát xạ bộc phát ra vạn trượng quang mang, linh lực bạo phát đi ra từ nó thể nội, bắt đầu lấy một loại tốc độ kinh người tăng vọt.

Mặt ngoài chí tôn kia pháp thân, mơ hồ tạo thành một tầng chi quang xanh biếc, quang mang giống như màng mỏng, bao trùm lấy chí tôn pháp thân, cái này màng mỏng mặc dù nhìn mỏng manh, nhưng Mục Trần biết tầng xanh biếc chi quang này, uy năng chí tôn pháp thân của nam tử kia đã tăng cường gấp đôi! thân thể nam tử kia cũng nhận lấy tẩy lễ tẩy xương phạt tủy, ngoài thân thể có huỳnh quang nhàn nhạt, đồng dạng cũng thu được lực lượng to lớn.

"Ha ha, không hổ là Thiên hà tẩy lễ!"

Cảm thụ được chí tôn pháp thân biến hóa, không nhịn được cười ha hả, mặt mũi tràn đầy cuồng hỉ, hiển nhiên là đối với tẩy lễ đã cảm thấy cực kỳ hài lòng.

Hiện tại xung quanh Thiên hà, cũng có không ít cường giả chú ý hắn. Mà khi bọn hắn tại thấy lực lượng hắn tăng lên, cũng lộ vẻ kinh ngạc cùng kích động, Thiên hà tẩy lễ, quả nhiên là không phải bình thường!

"Ngay cả cấp thấp tẩy lễ cũng có hiệu quả như thế?" Mục Trần cũng kinh ngạc, tuy nói nam tử kia tăng lên không nhiều nhưng so ra nếu thực lực của hắn yếu thì sẽ thây hiệu quả to lớn rõ ràng hơn, nhưng dù sao chỉ là một trận tẩy lễ cấp thấp. Còn có mạnh hơn tẩy lễ cao cấp cũng không biết có tồn tại hay không hoàn mỹ tẩy lễ.

Ầm ầm!

Mục Trần đang sợ hãi thán phục thì bên trên Thiên hà, bắt đầu có càng ngày càng nhiều hào quang ngút trời phóng lên, gây nên ngập trời ba động, càng ngày càng nhiều cường giả bắt đầu dẫn phát Thiên hà tẩy lễ.

Những cơ hồ toàn bộ đều là cấp thấp tẩy lễ, bởi vì số lượng Thiên hà chi tinh ít ỏi, từ đó đưa tới tẩy lễ cũng có một số chênh lệch.

"A, có cao cấp tẩy lễ rồi?"

Nhìn chăm chú vô số đạo tẩy lễ chi quang, ánh mắt Mục Trần đột nhiên ngưng tụ, nhìn về phía nơi xa, nơi đó đột nhiên có một chùm sáng cự đại phóng lên tận trời, bên trong vệt sáng năng lượng ẩn chứa mạnh, cơ hồ quét ngang tất cả các loại tẩy lễ chi quang khác, từ đó dẫn tới vô số ánh mắt kinh dị.

Mục Trần nhìn qua bóng người bên trong tẩy lễ chi quang, hai mắt nhắm lại, đạo thân ảnh kia cũng không lạ lẫm, Mục Trần đã gặp qua khi

tranh giành danh ngạch tại Long Môn - Tần Kinh Chập, đã từng là cường giả bảng đứng vị trí thứ năm.

Từ bên trong lệnh bài dưới chân hắn bay ra vô số Thiên hà chi tinh, số lượng tới 70 khỏa, cơ hồ là nhiều hơn so với tất cả mọi ngườit ở đây.

Hiên nhiên đây là cao cấp tẩy lễ.

Loại thanh thế này cũng hùng vĩ dị thường, ở tại trên không chi quang bàng bạc, biến thành một dòng suối êm đềm, dòng suối mang theo tiếng nước thanh thúy vạch phá bầu trời rơi xuống, hướng đỉnh đầu Tần Kinh Chập nhập vào.

Tần Kinh Chập cũng không có triệu hồi chí tôn pháp thân ra, nhưng tất cả mọi người đều có thể cảm ứng được rõ ràng, từ thể nội phát ra kiếm ý, càng ngày càng lăng lệ, cho nên ngay cả không gian quanh thân, đều bị cắt ra.

Cái loại cảm giác này, phảng phất kiếm ý ở trong cơ thể hắn dưới sự cọ rửa của dòng suối trở nên càng sắc bén.

Mà khi dòng suối biến mất tại đỉnh đầu Tần Kinh Chập, hắn mở hai mắt ra, trong mắt có kiếm khí bắn ra, đúng là trực tiếp đem Thiên hà phía dưới, xé rách thành ngàn trượng vết kiếm.

Từ thể nội Tần Kinh Chập bạo phát đi ra linh lực ba động, bạo tăng tới một loại trình độ kinh người, cửu phẩm viên mãn!

"Tần Kinh Chập đột phá!"

Trên mặt sông, vô số cường giả chấn kinh nghẹn ngào, trước đó Tần Kinh Chập, vẫn chỉ là cửu phẩm đỉnh phong, vậy mà lúc này, lại là một bước bước vào cấp độ cửu phẩm viên mãn!

Vô số cường giả lộ vẻ cực kỳ hâm mộ, bước vào cửu phẩm viên mãn, liền có tư cách chạm đến cấp độ Địa Chí Tôn, một khi bước vào, liền

như một bước lên trời, triệt để thành vì siêu cấp cường giả, uy hiếp tứ phương.

Chí Tôn cảnh cùng Địa Chí Tôn cảnh, là hai cảnh giới như ngày và đêm khác biệt.

Bước vào Chí Tôn cảnh, nhưng tại bên trong Đại Thiên Thế Giới có thể xưng là cường giả, có năng lực xông xáo, nhưng mà bước vào Địa Chí Tôn cảnh, lại là chúa tể một phương, thậm chí là tại các siêu cấp đại lục phía trên Thiên La đại lục, cũng có thể khai tông lập phái, có tư cách sáng tạo thế lực.

"Thật không hổ là Thượng Cổ Thiên Cung" Liền ngay cả Mục Trần, đều là không nhịn được lần nữa cảm thán.

"Ừm?"

Âm thanh cảm thán vừa dứt, đột nhiên ánh mắt ngưng lại, quay đầu sang, xa xa trên mặt sông, đột nhiên có mấy đạo thân ảnh nổi lên.

Mấy đạo thân ảnh vừa xuất hiện, dưới chân đều tản mát ra kim quang sáng chói chính là Kim long lệnh bài. Trong lúc nhất thời, làm vô số cường giả ánh mắt đang tập trung trên người Tần Kinh Chập, đều là dời đi qua.

Bọn hắn tại nhìn thấy những thân ảnh kia, ánh mắt lập tức sáng lên có chút chờ mong.

Bởi vì những thân ảnh này, đương nhiên đại biểu cho thế hệ trẻ tuổi đỉnh phong Thiên La đại lục, ở trong đó+ bọn người Chúc Diễm, Già Lâu La. Tô Khinh Ngâm thình lình xuất hiện.

Cùng lúc đó, tại một chỗ khác, ba bóng người đẹp đẽ cũng tùy ý xuất hiện, là Tiêu Tiêu, Lâm Tĩnh, Cửu U tam nữ.

Những thân ảnh này vừa xuất hiện, lập tức vạn chúng chú mục, bất quá bọn hắn cũng không để ý đến những ánh mắt này, ánh mắt quét qua

ngưng tụ trên người Mục Trần.

Các nàng hướng về phía Mục Trần phất phất tay, nhưng tạm thời các nàng cũng không tới gần, dù sao muốn dẫn phát Thiên hà tẩy lễ, vẫn cần có chút khoảng cách, để không quấy nhiễu lẫn nhau.

Mà hai mắt Chúc Diễm cũng thâm thúy nhìn Mục Trần một chút, không nói một lời, Tô Khinh Ngâm thì gương mặt có chút hăng hái.

Về phần Già Lâu La, thì mỉm cười nhìn Mục Trần, thần sắc ôn hòa nói: "Ha ha, Mục huynh nguyên lai đã đi ra, ta không có tin tức Hạ Vũ, xem ra hắn đã bị gạt bỏ bởi ngươi thật là không tầm thường."

Lời Già Lâu La này vừa nói ra, lập tức gây nên vô số âm thanh hít thở mạnh, sau đó từng ánh mắt khó có thể tin nhìn qua Mục Trần.

Hiển nhiên, trước đó Mục Trần cùng Hạ Vũ kịch chiến, vẫn có người chưa biết.

"Hạ Vũ vẫn lạc tại trong tay Mục Trần? Làm sao có thể?!" Những cường giả xung quanh khiếp sợ không thôi, thậm chí ngay cả Tần Kinh Chập cũng là hoảng sợ nhìn Mục Trần. Hắn nguyên bản còn tưởng rằng mượn đột phá này, là có thể cùng Hạ Vũ đấu một trận, nhưng nào ngờ tới Hạ Vũ đã bị Mục Trần chém giết.

"Không không có khả năng!" Tại một chỗ khác trong Thiên hà, sắc mặt Hạ Hoằng trắng bệch, ở sau lưng hắn, những cường giả của Đại Hạ Hoàng triều một đầu mồ hôi lạnh, nhìn về phía Mục Trần, trong mắt tràn đầy kinh hãi, tựa như là gặp quỷ.

Bọn hắn chỉ là biết Hạ Vũ ở bên trong Thiên hà xuất thủ đối với Mục Trần, nhưng lại không nghĩ rằng, Hạ Vũ không chỉ không giải quyết được Mục Trần còn bị Mục Trần phản sát.

Mục Trần vẫn như cũ mặt không biểu tình, hắn nhìn Già Lâu La một chút, trong ngôn ngữ gia hỏa này mặc dù là bộ dáng sợ hãi, nhưng hiển

nhiên là không có lòng tốt.

"Nếu các hạ có hứng thú, cũng có thể tự mình thử một lần." Mục Trần thản nhiên nói.

Già Lâu La mỉm cười nói: "Lúc này cũng không phải thời điểm tốt, mà Mục huynh lại không đơn giản, có thể kéo đến ngoại nhân lợi hại như thế hỗ trợ, xem chuyến đi Thượng Cổ Thiên Cung lần này, cơ duyên Thiên La đại lục chúng ta, đều chiếm tiện nghi cho người ngoài."

Hắn nói xong, nhìn sang Tiêu Tiêu và Lâm Tĩnh ý nghĩa gì không cần nói cũng biết.

Các phương cường giả nghe vậy, sắc mặt có chút biến hóa, bọn hắn kiêng kỵ nhìn bọn người Mục Trần, Tiêu Tiêu, Lâm Tĩnh một chút.

"Gia hỏa này, thật là tâm tư ác độc!" đôi mắt đẹp Cửu U phát lạnh, tức giận nhìn chằm chằm Già Lâu La, lời này vừa nói ra, rõ ràng là muốn cho Mục Trần bị các phương cường giả cô lập, thậm chí trở thành kẻ thù chung.

Nhưng Mục Trần đối với ánh mắt đầy trời kiêng kị cùng đề phòng, vẫn như không thấy, chỉ là bình tĩnh cười một tiếng, nói: "Thượng Cổ Thiên Cung, chính là tiền nhân lưu lại, mà năm đó chư vị tiền bối bên trong Thượng Cổ Thiên Cung, vì chống cự ngoại vực tộc xâm lược, bảo hộ đại Thiên Thế Giới mà vẫn lạc, bọn hắn lưu lại, tự nhiên là thuộc về Đại Thiên Thế Giới, ngày hôm nay các hạ đúng là lấy cơ duyên bọn hắn lưu lại, ly gián Đại Thiên Thế Giới ta, hành động bực này sợ là cùng ngoại vực tà ma kia khác biệt a."

Mục Trần vừa nói xong, nhất thời làm các phương cường giả khẽ giật mình, chợt cảm thấy hổ thẹn, bởi vì lời này từ miệng Mục Trần, thật sự là chiếm hết đại nghĩa, ai nếu như dám cãi lại, trực tiếp đề cặp là nói về Đại Thiên Thế Giới, tương trợ ngoại vực tà ma siêu điều này giống như là chụp mũ, đừng nói là Già Lâu La , e là một vị Thiên Chí Tôn cũng không dám nhận.

Một số cường giả hai mặt nhìn nhau, sắc mặt Già Lâu La cũng trở nên khó coi, hiển nhiên cái sau cũng là bị cái câu này làm chấn động cảm thán.

" Mục Trần này thật sự không đơn giản a."

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1151: Cảm Ứng

Biên soạn Lão Bảo -Hội fan đại chúa tể

Phía trên Thiên Hà, huyên náo không ngừng, mà khuôn mặt Già Lâu La, không còn như trước đó bình thản, có vẻ hơi khó coi, những ánh mắt dị dạng từ chung quanh phóng tới, làm cho khóe mắt hắn có chút co quắp.

Hắn không nghĩ tới đối mặt với tâm cơ của hắn, Mục Trần không chỉ là tuỳ tiện hóa giải, hơn nữa còn lấy một cái tư thái hời hợt chụp cho hắn một cái nồi lớn.

Tại bên trong Đại Thiên thế giới, vực ngoại tộc quả thực là sinh tử đại địch, bất kỳ ân oán gì đặt vào mối thù đó gần như vô cùng nhỏ bé vì đó là đại địch nguy cơ diệt giới.

Mà cũng chính vì vậy, một khi có bất cừ liên hệ gì với ngoại vực tộc, đều xem là địch của tất cả các cường giả trên Đại Thiên thế giới.

Đương nhiên, bằng vào Mục Trần một lời phiến diện, tự nhiên cũng không thể đem Già Lâu La gán cho cái tội là phản tộc bị phỉ nhổ, nhưng lời nói đó cũng thật sự ác tâm quá sức.

"Đáng đời!" Cửu U các nàng nhìn sắc mặt Già Lâu La, thì trong lòng đại khoái, không nhịn được cười ra tiếng.

Chẳng qua mặc dù bị gán cho cái vị trí gian tế nhưng Già Lâu La cũng không phải thường nhân, rất nhanh liền khôi phục lại, hắn không nhìn đến những ánh mắt chế giễu kia, hai mắt tĩnh mịch nhìn chằm chằm Mục Trần, chậm rãi nói: "Mục huynh thật đúng là miệng lưỡi bén nhọn,

chỉ là không biết, bản lãnh của ngươi, đến tột cùng có như miệng hay không?"

Ngữ khí của hắn bình thản, nhưng ai cũng là bắt đầu phát giác được ngôn ngữ hắn ẩn chứa hàn khí cùng sát ý."Cái này thì các hạ phải tự mình đến thể nghiệm." Mục Trần không thèm để ý chút nào cười nói.

Hai mắt nhìn nhau, lộ ra sát ý kinh ngạc, khiến vô số cường giả có chút kinh dị, hiển nhiên không biết giữa hai người tại sao lại có ân oán chi sâu như thế.

"Ha ha, hai vị nếu không đánh nhau được, vậy liền không cần trì hoãn chúng ta bắt đầu dẫn động tẩy lễ." Trong lúc hai người đang giương cung bạt kiếm, xa xa có tiếng cười lười biếng truyền đến, đám người nhìn lại, chỉ thấy Tô Khinh Ngâm đang có chút nhàm chán nhìn hai người. Tuy nói hai người đều đã động sát ý, nhưng nàng lại nhìn ra được, hiện tại Mục Trần cùng Già Lâu La, cũng sẽ không ở chỗ này động thủ.

Bị thanh âm Tô Khinh Ngâm cắt ngang. Già Lâu La cũng liền thu hồi sát ý, hướng về phía Mục Trần cười nói: "Xem ra chuyện của hai chúng ta chỉ có thể để lại sau này tính tiếp."

Mục Trần gật gật đầu: "Tùy thời phụng bồi."

Tô Khinh Ngâm nhìn thấy hai người quả nhiên đã thu tay lại, lần nữa bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn, sau đó duỗi cái lưng mệt mỏi. Chân ngọc giẫm một cái tại lệnh bài dưới chân, lập tức quang hoa bàng bạc quét ra, chỉ thấy từng điểm sáng phóng lên tận trời.

Một cỗ linh lực ba động cường hãn vượt qua tất cả mọi người đã từng dẫn động, vào lúc này quét ra, cỗ ba động này, xem như Tần Kinh Trập trước đó đã dẫn động còn mạnh hơn, sắc mặt không nhịn được biến đổi, hắn nhìn qua những điểm sáng kia, nuốt nước miếng một cái: "Cái đó là. . . 90 khỏa Thiên Hà chi linh?"

Bên trên Thiên Hà, đông đảo cường giả không nhịn được hoảng sợ. Hiển nhiên là bị số lượng này dọa cho phát sợ.

Ong ong!

90 khỏa Thiên Hà chi linh, giống như tinh điểm, vờn quanh thân Tô Khinh Ngâm, tay ngọc nàng giơ lên, chỉ thấy Thiên Hà dưới chân hắn lập tức điên cuồng vận chuyển, tạo thành một vòng xoáy khổng lồ ước chừng ngàn trượng, vòng xoáy này so với vòng xoáy trước đó của Tần Kinh Trập, hiển nhiên quy mô càng mạnh.

Xem ra, cùng là cao cấp tẩy lễ. Nhưng bởi vì số lượng Thiên Hà chi linh của Tô Khinh Ngâm nhiều hơn, cho nên rõ ràng cấp độ cao hơn.

Oanh!

Chùm sáng to lớn, đột nhiên từ bên trong cái vòng xoáy này phóng lên tận trời, cuối cùng kết nối hư không. Đường chân trời bắt đầu có linh quang hội tụ, ngắn ngủi mấy tức sau đó, trực tiếp biến thành một dòng sông trong suốt sáng long lanh.

Con sông này, so với Tần Kinh Trập trước đó chỉ là một dòng suối nho nhỏ, hiển nhiên là lớn mạnh mười mấy lần, mà năng lượng ẩn chứa trong đó càng thêm tinh thuần cùng cường đại.

Các phương cường giả mắt lộ vẻ hâm mộ, nếu như bọn hắn có thể thu hoạch được tẩy lễ trình độ này, tất nhiên sẽ có thể thoát thai hoán cốt.

Rầm rầm!

Dòng sông tại thiên không uốn lượn chiếm cứ, cuối cùng rầm rầm hạ xuống tới , đối mặt với cơ duyên khó có được bực này, Tô Khinh Ngâm lại không rèn luyện Chí Tôn Pháp Thân, ngược lại là lăng không ngồi xếp bằng, ở tại mi tâm, có một điểm hồng quang xuất hiện, sau đó một khỏa kén tằm huyết hồng chậm rãi toát ra.

Dòng sông trong suốt sáng long lanh hạ xuống, vung vãi tại bên trên kén tằm huyết hồng kia giống như không đáy thôn phệ tất cả.

Càng ngày càng nhiều nước sông bị thôn phệ, bên trên kén tằm có phù văn cổ xưa xuất hiện, sau đó từng vết rạn xuất hiện tại mặt ngoài kén tằm.

Đến lúc một giọt nước sông cuối cùng rơi xuống, phía trên kén tằm huyết hồng, đã hiện đầy vết rạn, cuối cùng nghe răng rắc một tiếng, kén tằm vỡ vụn, một đạo hồng quang phun ra.

Vô số ánh mắt nhìn soi mói, một bươm bướm huyết hồng yêu diễm, từ bên trong cái kén tằm kia bay múa mà ra, như vui sướng bay lượn xung quanh Tô Khinh Ngâm.

Nương theo bươm bướm huyết hồng kia vỗ cánh, có một cỗ linh lực cường đại ba động tràn ra, sức chấn động kia, xem như Cửu phẩm viên mãn cường giả, đều âm thầm kinh hãi.

"Cái đó là… linh trùng bản mệnh của Tô Khinh Ngâm?" Mục Trần nhìn qua bươm bướm huyết hồng kia, cũng hơi kinh ngạc, nghe nói Linh Trùng sư đều có được một con bản mệnh linh trùng, chẳng qua loại linh trùng này lại không thể nở ra từ trứng nở, uy năng bình thường cực nhỏ, mà một khi thành công lột xác thành trứng và nở ra, liền có thể nương theo tiến hóa của chủ nhân mà tăng lên, đồng thời tại thời điểm sống chết trước mắt, còn có thể đền mạng cho chủ nhân.

Có được loại này bản mệnh linh trùng này điều đó tương đương với có được hai cái mạng.

Tô Khinh Ngâm thật đúng là quả quyết, từ bỏ dùng Thiên Hà tẩy lễ rèn luyện bản thân, ngược lại dùng để ôn dưỡng bản mệnh linh trùng, kết quả thật đúng là nàng đã giúp cho linh trùng lột xác.

Có bản mệnh linh trùng này, thực lực Tô Khinh Ngâm cũng sẽ phóng đại, lúc này nếu như lại trèo lên Long Môn, nàng có thể nhẹ nhõm thu

hoạch được thân phận Kim Long đệ tử.

Sau khi Tô Khinh Ngâm thành công hoàn thành tẩy lễ, Cưu U, Lâm Tĩnh cùng với Tiêu Tiêu cũng kìm nén không được, Cửu U xuất thủ trước, Thiên Hà chi linh từ dưới chân nàng bên trong lệnh bài bay ra, số lượng đạt đến bảy 78 khỏa, số lượng này tuy nói kém so với Tô Khinh Ngâm, nhưng cũng là vượt qua Tần Kinh Trập, cấp độ coi như không tệ, nhưng mà bởi vì còn có Tiêu Tiêu cùng Lâm Tĩnh trợ giúp, lấy thực lực Cửu U, đơn độc đối phó Thiên Hà chi linh, hiệu suất sẽ là không quá cao.

Mà nếu như nói số lượng Cửu U, tính là không tệ, như vậy Tiêu Tiêu cùng Lâm Tĩnh xuất thủ, bên trên Thiên Hà vô số tròng mắt đều lồi ra.

Kim Long lệnh bài dưới chân hai nữ tuôn ra hào quang loá mắt vô cùng, ngay sau đó. Từng khỏa Thiên Hà chi linh gào thét mà ra, giống như quần tinh, vờn quanh thân các nàng.

Loại số lượng kia, đạt đến 99 khỏa!

Cái kia đã là cực hạn cao cấp tẩy lễ!

Mục Trần nhìn qua Thiên Hà chi linh quanh thân các nàng. Thì là có chút trầm ngâm, mắt nhìn dưới bộ dáng này, hiển nhiên Tiêu Tiêu cùng Lâm Tĩnh, cũng không biết phương pháp làm sao thu hoạch được khỏa Thiên Hà chi linh thứ một trăm.

Đương nhiên, hắn cũng không dám nói phương pháp hắn lựa chọn là chính xác. Bởi vì hắn cũng chỉ là đánh cược một phen…

Xa xa Chúc Diễm cùng Già Lâu La nhìn qua Thiên Hà chi linh quanh thân hai nữ, ánh mắt ngưng lại, chợt bàn chân bọn hắn giẫm một cái, từng khỏa Thiên Hà chi linh bay lên.

Loại số lượng này cũng đồng dạng là 99 khỏa Thiên Hà chi linh!

Oa

Vô số tiếng ồ vang lên, cường giả xung quanh không ai là không đỏ mắt thèm thuồn, 99 khỏa Thiên Hà chi linh, cơ hồ có thể dẫn cao cấp tẩy lễ cường đại nhất.

"Tại sao bọn hắn đều chỉ có 99 khỏa Thiên Hà chi linh?" Bất quá vẫn có người phát giác được một số điều không thích hợp, lấy thực lực của bọn Chúc Diễm. Nếu như có thể thu hoạch được 99 khỏa Thiên Hà chi linh, tại sao lại thiếu một khỏa mà không thu hoạch được…

Lấy sự kiêu ngạo của bọn họ, ngược lại sẽ đem hết toàn lực chiếm lấy một viên Thiên Hà chi linh cuối cùng, để có thể thu hoạch được Thiên Hà tẩy lễ hoàn mỹ cấp bậc mới đúng.

"Xem ra hoàn mỹ cấp bậc tẩy lễ, không thể lấy phương thức bình thường mà thu hoạch." Đông đảo cường giả suy tư, có chỗ minh ngộ, chỉ có lý do này, mới có thể giải thích Chúc Diễm, Già Lâu La, Tiêu Tiêu mọi người chỉ có thể dừng lại ở số lượng 99 khỏa Thiên Hà chi linh.

Ong ong.

Đông đảo cường giả đang sợ hãi thán phục bởi số lượng Thiên Hà chi linh của Chúc Diễm. Thiên Hà dưới chân bọn hắn, lần nữa hình thành vòng xoáy vô cùng to lớn, chùm sáng phóng lên tận trời.

Trên bầu trời linh vân ngưng tụ, quang hoa chớp động thành hình.

Xuất hiện trên đầu Cửu U, là một dòng suối ước chừng mấy trăm trượng, không bằng Tô Khinh Ngâm, nhưng lại vượt qua Tần Kinh Trập.

So sánh với Cửu U, bên kia Tiêu Tiêu và Lâm Tĩnh, Chúc Diễm và Già Lâu La động tĩnh bốn người có thể tính là kinh thiên động địa, dưới chân bọn hắn vòng xoáy đường kính mấy ngàn trượng, trên không linh quang phô thiên cái địa tán ra tạo thành bốn dòng suối to lớn mấy ngàn trượng.

Bên trong hồ nước, linh quang dâng lên, loại linh lực tinh thuần kia, hơi sền sệt, quang hoa phun trào, bên trong hồ nước, hóa thành cầu ánh sáng linh lực huyền diệu vô cùng.

Đông đảo cường giả trợn mắt hốc mồm nhìn qua cái hồ nước khổng lồ kia, cùng so sánh với dòng sông trước đó của Tô Khinh Ngâm, hiển nhiên đều kém rất nhiều.

"Đây chính là cực hạn cao cấp tẩy lễ sao? Có thể mạnh đến loại trình độ này!" mắt thèm nhỏ dãi, nếu như có thể tiếp nhận loại tẩy lễ này, vậy thực lực của bọn hắn tăng lên, quả thực không gì so sánh nổi.

Bất quá, dù có thèm nhỏ dãi như thế nào đi nữa, đối mặt với những nhân vật hung ác này, bọn hắn hiển nhiên cũng không dám có ý nghĩ xấu nào.

" Mục Trần kia làm sao còn không có động tĩnh gì?"

Mà trước mặt người người đang rung động bởi những cao cấp tẩy lễ được phát động, cũng có người chú ý tới Mục Trần không hề có động tĩnh gì, cũng là chân đạp Kim Long lệnh bài, nhưng không biết vì sao Kim Long lệnh bài của hắn, lại hết sức ảm đạm.

"Mục huynh bên trong Kim Long lệnh bài, làm sao ta chưa cảm giác được ba động Thiên Hà chi linh?" Già Lâu La ngửa đầu nhìn qua linh quang hồ nước to lớn, sau đó cười cười nhìn qua Mục Trần.

Lời này vừa nói, không ít cường giả đều kinh nghi bất định nhìn qua Mục Trần.

Tiêu Tiêu, Lâm Tĩnh, Cửu U tam nữ cũng là có chút lo lắng nhìn Mục Trần, bởi vì các nàng cũng là phát giác được, bên trong Kim Long lệnh bài dưới chân Mục Trần, tựa hồ cũng không có chút linh quang nào tán ra, đây cũng là nói, trong đó không có một khỏa Thiên Hà chi linh nào.

Chẳng lẽ lúc Mục Trần thu thập Thiên Hà chi linh, xuất hiện cái gì ngoài ý muốn sao?

Một số cường giả đồng dạng nghĩ tới điều này, không nhịn được cười trên nỗi đau của người khác, đặc biệt là Già Lâu La, khóe miệng đã là hiện lên một vòng nụ cười nhàn nhạt.

Nhưng mà đối với ánh mắt của bọn hắn, Mục Trần lại là giống như không nghe thấy, ngược lại theo thời gian dần trôi qua hai mắt nhắm lại, lẳng lặng cảm ứng đến ba động sâu trong Thiên Hà.

Chỉ là trong khi chờ đợi, hắn cũng có sốt ruột, bên trong tay áo bàn tay cũng nắm chặt.

Bởi vì hắn cũng không xác định, suy đoán của hắn, là có đúng hay không, nếu như thất bại, như vậy lần này Thiên Hà tẩy lễ, tổn thất của hắn coi như là quá lớn.

Thời gian chậm rãi trôi qua, bên ngoài Thiên Hà huyên náo như thế nào cũng như che đậy trong tâm của hắn, lúc này Mục Trần đều tập trung toàn bộ cảm ứng vào chỗ sâu bên trong Thiên Hà.

Ầm ầm.

Một đoạn thời khắc, sâu trong Thiên Hà, đột nhiên truyền đến một đạo thanh âm dị động.

Hai mắt đóng chặt, đột nhiên mở ra, có một vòng vui mừng lẫn sợ hãi lẫn hiện ra.

Bởi vì, vào lúc này ấn ký bên trong Thiên Hà chi linh kia, đã có dao động và hắn đã cảm ứng được!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1152: Đấu Thân Pháp

Biên soạn Lão Bảo - Hội fan đại chúa tể

Sâu trong Thiên, có dị động truyền ra Mục Trần mở hai mắt ra, lúc này sợ hãi lẫn vui mừng nổi lên, bởi vì hắn phát giác được, ấn ký hắn để lại bên trong Thiên Hà Chi Linh, lúc này xuất hiện cảm ứng.

Chỉ có điều, cái loại chấn động truyền tới này, không phải là hoàn toàn đồng dạng.

Bởi vì chấn động truyền về lần này, thực sự không phải là 99 đạo, mà là chỉ có một đạo!

Nhưng so với chấn động phát ra từ 99 viên Thiên Hà Chi Linh, chấn động truyền tới này vẻn vẹn chỉ có một đạo nhưng lực lượng nó phát ra nếu so sánh thì 99 viên Thiên Hà Chi Linh chỉ như là ánh trăng so với mặt trời, vô tận chi quang.

Phát giác được dị biến này, khóe miệng Mục Trần không nhịn được tươi cười hiển hiện, dưới mắt tình huống này, xem ra suy đoán của hắn là đúng 7 8 phần rồi.

Cái gọi là viên Thiên Hà Chi Linh thứ 100, quả nhiên không thể dùng biện pháp tầm thường đạt được.

Ầm ầm!

Trong nội tâm Mục Trần đang kinh hỉ, phía trên thiên hà, linh quang phía trên Chúc Diễm, Tiêu Tiêu, Già Lâu La, Lâm Tịnh biến thành hồ

nước cự đại, vào lúc này bỗng chấn động lên, sau đó trút xuống, một cái thác nước khổng lồ theo cái hồ kia rơi xuống bao phủ bọn hắn.

Bên trong thác nước kia, ẩn chứa năng lượng cực kỳ tinh thuần, hồ nước trong đó, càng là hiện ra tư thái sền sệt, thậm chí mơ hồ, có thể trông thấy một ít bụi sáng bóng lóe ra.

Những thứ bụi kia, chính là một loại linh lực cực đoan ngưng luyện thành, chỉ là một hạt, chỉ sợ cũng hơn mấy vạn Chí Tôn linh dịch, hơn nữa trình độ tinh khiết, càng thêm kinh người.

Linh quang thác nước hạ xuống, mấy người Chúc Diễm lập tức thúc dục Chí Tôn pháp thân, chuẩn bị nghênh đón trận tẩy lễ này.

Chúc Diễm dẫn đầu triển lộ Chí Tôn pháp thân, bàng bạc Hỏa Viêm ở sau lưng hắn ngưng tụ, ngắn ngủn mấy hơi thở, biến thành một hỏa nhân to lớn, quanh thân hỏa nhân kia thiêu đốt lên Hỏa Viêm vô cùng bá đạo. Làm cho hư không vặn vẹo, từ xa nhìn lại, giống như một Hỏa thần.

"Là Viêm Thần pháp thân mà Chúc Diễm tu luyện sao? Nghe nói đây chính là một trong trấn tộc pháp thân của Viêm Linh Tộc, trên bảng 99 Chí Tôn pháp thân. Xếp hàng 34!" trong thiên địa vang lên vô số tiếng ồ, cơ hồ tất cả cường giả đều lộ ra mắt thèm thuồng, loại Chí Tôn pháp thân xếp hàng này, so sánh với Đại Hạ Hoàng Triều và các đỉnh cấp thế lực bên trong Thiên La đại lục. Cũng không thể có được, bởi vậy có thể thấy được, hiếm có trình độ, đến tột cùng cao quí bao nhiêu.

Mục Trần nhìn chằm chằm vào Hỏa Thần sau lưng Chúc Diễm, cảm thán một tiếng, dựa theo suy đoán của hắn, Viêm Thần pháp thân này, so với Đại Nhật Bất Diệt Thân, cũng không thua bao nhiêu rồi.

Dù sao, Đại Nhật Bất Diệt Thân tuy tiềm lực đáng sợ. Nhưng trước khi nó tiến hóa cũng chỉ là một loại Chí Tôn pháp thân mà thôi, bàn về xếp hàng đỉnh thiên, cũng đứng trên dưới thứ hạng 30, không thể so với Viêm Thần pháp thân cao hơn bao nhiêu.

Dĩ vãng thực lực Mục Trần còn yếu, gặp phải một vài thiên kiêu thiên kiêu, lấy sự cường hãn của Đại Nhật Bất Diệt Thân, hoàn toàn có thể nghiền ép, nhưng hôm nay tiếp xúc với các đối thủ càng lợi hại mà hắn đang gặp , Chí Tôn pháp thân càng lúc càng cường hãn, có thể tưởng tượng, nếu như vậy cứ tiếp xúc, có lẽ cuối cùng cũng có một ngày hắn sẽ gặp phải Chí Tôn pháp thân so với Đại Nhật Bất Diệt Thân còn muốn lợi hại hơn.

Đến lúc đó, khả năng sẽ là hắn nếm thử mùi vị Chí Tôn pháp thân bị áp chế, lúc này sẽ là bực nào ấm ức.

Cho nên, để loại tình huống này không xuất hiện, tại bên trong Thượng Cổ Thiên Cung hắn phải đạt được phương pháp tiến hóa cho Đại Nhật Bất Diệt Thân, chỉ lần nữa tiến hóa, như vậy hắn mới có thể bảo trì loại ưu thế tuyệt đối này.

Tâm tư Mục Trần đang chìm vào suy nghĩ thì sau lưng Lâm Tịnh, cũng có một vầng sáng phô thiên cái địa ngưng tụ, cái vầng sáng loại này, cực kỳ ôn hòa, tựa như là có thể dung hợp vạn vật.

Vầng sáng hội tụ, cuối cùng hóa thành một quang ảnh to lớn yểu điệu tản ra ngọc quang màu xanh ngọc, tựa như có thể cùng vạn vật tương dung, do đó tuy hai mà một, trong tay nàng kiềm giữ bình ngọc, mơ hồ làm cho người người động dung chấn động, tựa như là uẩn dưỡng lấy một vật gì đáng sợ.

Đạo Chí Tôn pháp thân này vừa xuất hiện, làm cho rất nhiều cường giả nao nao, sau đó một hồi dùng sức suy tư, rốt cục có người nhớ ra cái gì đó, lúc này hít một hơi lãnh khí thanh âm liên tiếp vang lên.

"Đấy đấy là… Ngọc Thần Pháp xếp hạng thứ 28 trên bảng 99 Chí Tôn pháp thân?!" trong lòng Mục Trần cũng không nhịn được chấn động, lộ vẻ vẻ động dung.

Ngọc Thần pháp thân, trong Đại Thiên Thế Giới cũng không nổi danh, thực sự không phải bởi vì kỳ danh, mà bởi vì tu luyện nó quá mức

hà khắc, hơn nữa cần thiết tốn hao tài nguyên tu luyện, coi như là một phương đỉnh cấp thế lực đào tạo, chưa chắc có thể đem tu luyện thành.

Mà Ngọc Thần Pháp Thân nổi danh nhất, thực sự không phải là vị trí của nó, mà là năng lực kỳ dị năng lực bao dung vạn vật, chỉ là đem cái loại pháp thân này tu luyện thành, cho dù ngày sau phải tu luyện Chí Tôn pháp thân xếp hạng cao hơn, thì sẽ không cần phải tu luyện lại từ đầu, chỉ cần lấy Ngọc Thần Pháp Thân làm căn cơ, như thế không chỉ độ tu luyện Chí Tôn pháp thân mới sẽ nhanh hơn, hơn nữa tu luyện ra được uy năng, cũng sẽ gồm ưu điểm cả cả hai pháp thân, quả nhiên là huyền diệu vô cùng.

Cho nên nói, Ngọc Thần Pháp Thân tuy nói chỉ là xếp hạng 28, nhưng ưu điểm tuyệt đối có thể xếp hạng thứ 10 thậm chí rất cao!

"Có một phụ thân tốt, thật đúng là một ưu điểm."

Giờ khắc này, ngay cả Mục Trần đều là không nhịn được hít một hơi, chỉ sợ cũng chỉ có Võ Cảnh loại quái vật tồn tại mới có thể giúp cho Lâm Tịnh tu luyện ra Ngọc Thần Pháp Thân.

Ngọc Thần Pháp Thân vừa ra, Chúc Diễm hiển nhiên cũng có chút ít giật mình, chợt hắn liếc nhìn Lâm Tịnh, bày ra nội tình loại này, hắn đều có chút chấn động, hiển nhiên, đích bối cảnh của cô bé này, cũng phi thường khủng bố, tối thiểu sẽ không thua Tiêu Tiêu.

hai mắt Già Lâu La cũng u ám, mặt không biểu tình, làm cho người người không cách nào nhìn thấu suy nghĩ trong lòng của hắn.

"Không biết Chí Tôn pháp thân của Tiêu Tiêu là cái gì?" Mục Trần nhìn về phía Tiêu Tiêu, phụ thân của nàng uy danh hiển hách Viêm Đế, tất nhiên sẽ chuẩn bị cho nàng một loại Chí Tôn pháp thân, cũng không phải là phàm vật.

Dưới mắt người trong truyền thuyết Võ tổ cùng Viêm Đế bon họ chưa gặp qua, nhưng con gái bọn hắn, lại dưới tình huống này, đều xuất hiện.

Đôi mắt đẹp Tiêu Tiêu khép hờ, phía sau lưng của nàng thất thải chi quang bắn ra, xuất hiện một thân ảnh khổng lồ, thân ảnh kia cũng hết sức nhỏ yếu yểu điệu, hiển nhiên là nữ tử chi hình, chỉ có điều, làm cho người người kinh ngạc chính là, từ bờ eo nàng, là một nửa thất thải đuôi rắn, trên đó vảy rắn lập loè, tựa hồ là có một loại yêu dị chi quang, làm cho mắt người đau đớn.

"Đó là loại Chí Tôn pháp thân gì?" Mục Trần nhìn đến quang ảnh kia mình người đuôi rắn, Chí Tôn pháp thân này khiến cho hắn sững sờ, bởi vì hắn biết được, trong 99 Chí Tôn pháp thân, cũng không có cùng loại Chí Tôn pháp thân nào có hình dáng như vậy.

Hiển nhiên, Tiêu Tiêu tu luyện loại thần bí Chí Tôn pháp thân, cũng không xếp vào bảng 99 loại Chí Tôn Pháp Thân, nhưng theo chấn động kỳ dị ngay cả Mục Trần đều nhận ra một ít khí tức nguy hiểm.

Chưa từng xếp vào bảng Chí Tôn pháp thân, không thể so với Đại Nhật Bất Diệt Thân yếu hơn.

"Chẳng lẽ là Viêm Đế sáng chế ra một loại Chí Tôn pháp thân mới? Nếu là như vậy, Viêm Đế kia cũng thật sự thật là đáng sợ." Mục Trần có chút trầm ngâm, chợt có chút tắc luỡi.

Thiên hà ồn ào lên không ngừng, hiển nhiên rất nhiều cường giả đều nghi hoặc đạo Chí Tôn pháp thân thần bí của Tiêu Tiêu, bất quá do không biết được thân phận Tiêu Tiêu bọn hắn vẫn không cách nào phỏng đoán, chỉ có thể để cho nghi hoặc tràn ngập.

Ánh mắt Mục Trần vào lúc này, chuyển hướng về phía Già Lâu La.

Hắn cũng nhìn qua Mục Trần, sát ý trong mắt trào lên, chợt khóe miệng của hắn hơi cuộn lên, hai tay đột nhiên kết ấn, nhất thời, linh lực mênh mông sau lưng hội tụ, một cổ kinh thiên chấn động, mang tất ra, dẫn tới không gian chấn động.

Bàng bạc chi quang ngưng tụ ở sau lưng hắn, sau đó tất cả mọi người đều nhìn thấy, một mặt trời từ từ bay lên từ dưới, cự ảnh ngồi xếp bằng hiện ra, uy nghiêm to lớn tựa như là đang nhìn xuống thế gian.

Một cổ khôn cùng uy năng, chấn động không gian.

Mục Trần nhìn qua Đại Nhật Bất Diệt Thân xuất hiện ở sau lưng Già Lâu La, đồng tử vào lúc này, đột nhiên co rút lại.

Nếu là người ngoài nhìn vào sẽ thấy Già Lâu La tu luyện Đại Nhật Bất Diệt Thân, cùng hắn tu luyện đại khái giống nhau, nhưng Đại Nhật Bất Diệt Thân của hắn lại không phải là màu vàng, mà là một loại u ám.

Hơn nữa, mặt trời lơ lửng ở tại sau đầu, cũng không giống như Mục Trần là màu vàng mặt trời, mà là một vòng màu đen mặt trời, mặt trời màu đen xoay tròn, giống như lỗ đen, sắp sửa nuốt thiên địa.

Nếu như nói Mục Trần tu luyện Đại Nhật Bất Diệt Thân, giống như mặt trời huy hoàng, bàng bạc vương đạo, như vậy Già Lâu La tu luyện ra Đại Nhật Bất Diệt Thân, giống như lỗ đen trong tinh không, u ám quỷ dị, làm cho vạn người sợ hãi.

Chí Tôn pháp thân giống nhau, nhưng hai người tu luyện đường đi lại hoàn toàn bất đồng.

Bất quá, khi Già Lâu La ngưng luyện ra Đại Nhật Bất Diệt Thân, linh lực quanh thân Mục Trần, đột nhiên kịch liệt quay cuồng bắt, ở sau lưng của hắn, hào quang ngưng tụ, Đại Nhật Bất Diệt Thân của hắn không thể khống chế tự thân xuất hiện.

Nhưng hắn vẫn đem áp chế xuống, hắn cũng liếc nhìn Già Lâu La thật sâu, chẳng biết tại sao, hắn có loại cảm giác, giữa hai Đại Nhật Bất Diệt Thân, tất nhiên sẽ có một cái bị hủy chết.

Cả hai, chỉ có thể tồn tại một cái! (thằng nào thắng sẽ thôn phệ thằng kia)

Sắc mặt Già Lâu La đạm mạc nhìn qua Mục Trần, nhẹ nhàng cười cười nói: "Chờ ta hoàn thành lần tẩy lễ này, sau đó Đại Nhật Bất Diệt Thân của ta sẽ đạt tới đỉnh phong, đến lúc đó Đại Nhật Bất Diệt Thân của ngươi, sẽ bị ta hủy diệt."

Mí mắt Mục Trần vừa nhấc, nói: "Ta cảm thấy được có lẽ sẽ là Đại Nhật Bất Diệt Thân của ngươi, trở thành của ta đá cho ta mài đao."

"Hả? Dựa vào cái gì? Một cái tẩy lễ đều không có?" Già Lâu La giống như cười mà không phải cười.

Trên mặt Mục Trần đồng dạng là có một dáng tươi cười không hiểu thâm ý nổi lên, hắn chằm chằm nhìn vào Già Lâu La, khẽ cười nói: "Ngươi cho rằng ta thật mất đi tẩy lễ sao?"

Hai tay của hắn, vào lúc này chậm rãi mở ra.

Hai mắt Già Lâu La, không nhịn được nhíu lại, hắn vừa muốn nói cái gì, hắn đồng tử lại lúc này chợt co rụt lại, bởi vì hắn đột nhiên nhìn thấy, thiên hà dưới chân Mục Trần, vào lúc này đột nhiên tuôn ra vạn trượng quang minh.

Phía dưới Thiên hà, tựa hồ là có một vòng mặt trời, đang nhanh chóng bay lên!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1153: Hoàn Mỹ Gột Rửa

Biên soạn Lão Bảo -Hội fan Đại Chúa Tể

Vù!

Vô tận ánh sáng từ bên trong Thiên Hà dưới chân Mục Trần bạo bắn ra, bên trên sông, vô số ánh mắt trong khoảnh khắc phóng nhìn lại hắn, từng đạo ánh mắt nghi ngờ không thôi khóa chặt Mục Trần.

Một ít cường giả nhạy cảm, nhìn chòng chọc vào Thiên Hà dưới chân Mục Trần, bọn họ mơ hồ cảm ứng được, ở ngày đó tựa hồ là có một luồng gợn sóng đáng sợ đang nhanh chóng bao phủ tới.

"Đó là vật gì?" Có cường giả ngạc nhiên nghi ngờ lên tiếng, sau đó bọn họ hơi nghi hoặc một chút nhìn về phía Mục Trần, lẽ nào loại dị biến này, là Mục Trần làm ra?

Ánh mắt Già Lâu La u lạnh nhìn chằm chằm tình cảnh này, khóe mắt hơi nhảy nhảy, bởi vì vào lúc này hắn mơ hồ cảm giác được một sự bất an.

Trước mắt Mục Trần, làm cho hắn có một loại không thể tưởng tượng, thoát ly cảm giác.

Ở hướng khác, Chúc Diễm, Tô Khinh Ngâm cũng kinh ngạc nhìn Mục Trần, Tiêu Tiêu, Lâm Tĩnh, Cửu U lại hơi kinh hỉ, vì các nàng đang vì Mục Trần tiếc hận, nhưng xem tình cảnh trước mắt này, tựa hồ Mục Trần là làm ra một sự bất ngờ.

"Đến tột cùng là cái gì?" Những câu nói nghi vấn này, lóe qua ở đây trong lòng của tất cả mọi người.

Vô số đạo ánh mắt kinh nghi nhìn kỹ, Thiên Hà dưới chân Mục Trần, vào lúc này sôi trào, tất cả mọi người đều nhìn thấy, ánh sáng vô tận xuyên thấu nước sông bắn mạnh ra.

Tựa hồ là có một vòng sáng lớn vô cùng xuất hiện ở Thiên Hà dưới chân Mục Trần.

Vòng sáng khổng lồ làm người ta kinh ngạc, phạm vi vạn trượng, khiến cho thân hình Mục Trần đang đứng bên trên nó tự như nhỏ bé, bất quá, khi cái vòng sáng kia triệt triệt để thoát ly Thiên Hà thì, vòng sáng lại bắt đầu thu nhỏ lại nhanh chóng, hóa thành một quả cầu ánh sáng khoảng trăm trượng, trôi nổi ở trước người Mục Trần (móa quả cầu trăm trượng thì Mục Trần chỉ như đốm nhỏ trước mặt nó).

Vô số ánh mắt kinh ngạc nhìn về Mục Trần và viên cầu ánh sáng óng ánh trước người hắn. Một lát sau, sắc mặt bọn họ bỗng nhiên biến đổi, bởi vì bọn họ cảm ứng được Thiên Hà Chi Linh gợn sóng bên trong quả cầu ánh sáng đó.

Một viên Thiên Hà Chi Linh lại ẩn chứa gợn sóng, cường hãn đủ để da đầu đều là có chút co giật.

Coi như là trước bọn họ Chúc Diễm gộp lại 99 viên Thiên Hà Chi Linh, tựa hồ cũng kém xa

"Đây là cái gì? !" Đông đảo cường giả, nhịn không được lần thứ hai thất thanh.

Trong khi rất nhiều ánh mắt khiếp sợ nhìn về Mục Trần, thì hắn búng tay nhẹ nhàng bắn ra. Thì trong quang cầu to lớn phía trước hắn, đột nhiên có từng viên quang điểm xuất hiện, những điểm sáng này như đom đóm ở trong đó bay lượn, bất quá mỗi một đạo quang điểm, đều là ẩn chứa gợn sóng làm người ta sợ hãi.

Những điểm sáng này, vừa vặn 99 viên!

Rất nhiều cường giả nhìn chòng chọc vào bên trong quả cầu ánh sáng, khi bọn họ ở nhìn thấy 99 viên quang điểm thì, ánh mắt nhất thời lóe lên, khuôn mặt của bọn họ hiện lên một vẻ hoảng sợ.

Nếu như nói những đốm sáng kia tượng trưng cho 99 quang điểm Thiên Hà Chi Linh thì như vậy viên quan cầu to lớn ở bên ngoài có ý gì, điều này chẳng phải chính là nõi Mục Trần đang nằm giữa viên Thiên Hà Chi Linh cuối cùng viên thứ 100?!

100 viên Thiên Hà Chi Linh, vậy đã đủ để dẫn động hoàn mỹ cấp gột rửa rồi!

Ý nghĩ xẹt qua trong lòng mọi người, mặc dù là mạnh như Chúc Diễm, Tô Khinh Ngâm sắc mặt cũng bắt đầu biến hoá, sau đó ánh mắt nghiêm nghị nhìn về Mục Trần, bọn họ đồng dạng là thu được 99 viên Thiên Hà Chi Linh, vì lẽ đó rất rõ ràng viên Thiên Hà Chi Linh thứ 100 thu được rất khó khăn, hơn nữa quan trọng nhất chính là. Bọn họ căn bản không có phương pháp thu được!

Nhưng xem biến cố trước mắt, hiển nhiên Mục Trần là thu được viên Thiên Hà Chi Linh thứ 100!

"Cọt kẹt!"

Già Lâu La trở nên âm trầm, trong tay áo hắn bàn tay nắm chặt lại, ánh mắt nhìn chằm chằm Mục Trần. Nguyên bản hắn cho rằng Mục Trần đã bỏ qua Thiên Hà tẩy lễ, nhưng cái nào ngờ tới không những không bị mất đi mà còn vượt qua tất cả bọn họ, chân chính thu được 100 viên Thiên Hà Chi Linh!

Chỉ là so với bọn họ có thêm 1 viên Thiên Hà Chi Linh mà thôi, nhưng chênh lệch hai người khó có thể hình dung.

Đó là sự chênh lệch của cao cấp gột rửa cùng hoàn mỹ gột rửa.

"Mục Trần, đây là viên Thiên Hà Chi Linh thứ 100?" Ở cái kia xa xa, Tiêu Tiêu, Lâm Tĩnh, Cửu U ba nữ cũng kinh ngạc nhìn tình cảnh này, sau đó lên tiếng hỏi.

Mục Trần mỉm cười gật gù, vẫn không ẩn giấu nói: "Viên Thiên Hà Chi Linh thứ 100, là ta sử dụng 99 viên Thiên Hà Chi Linh dung hợp mà ra, bất quá lúc trước ta cũng chỉ suy đoán, nhưng xem ra ta đã đoán trúng."

Các nàng lúc này mới chợt hiểu, nguyên lai viên Thiên Hà Chi Linh thứ 100 là dùng phương pháp này để tìm ra, mặc dù Mục Trần nói rất đơn giản, nhưng các nàng cũng là có thể cảm giác được, muốn nhận ra được loại phương pháp kỳ lạ này, tất nhiên là tâm tĩnh phỏng đoán, đồng thời còn phải đầy đủ dũng khí, không phải vậy ai cũng có thể làm, bởi vì nếu thất bại thì không phải ai cũng có thời gian để tiếp tục đi sưu tập thêm 99 viên Thiên Hà Chi Linh khác.

Mục Trần không thể nghi ngờ là đang đánh cuộc, hắn ở sự may rủi để thu được cao cấp gột rửa, nếu thất bại là mất trắng.

Đông đảo cường giả cũng là âm thầm cảm thán, bọn họ tự hỏi, coi như bọn họ biết được phương pháp này, e sợ chưa chắc có dũng khí lựa chọn.

"Mục Trần, thật không đơn giản." Một ít cường giả nhìn về phía Mục Trần, đúng xuất hiện một chút kính nể, người có thể lấy thực lực mới vào cửu phẩm, hạ gục Hạ Vũ chém giết trong tay và giờ có thể tìm được viên Thiên Hà Chi Linh thứ 100.

Thậm chí ngay cả Chúc Diễm, đều sâu sắc nhìn Mục Trần một chút, cảm giác được một chút kiêng kỵ, tuy nói hắn cũng không e ngại Mục Trần, nhưng hắn có một loại trực giác, lần sau gặp mặt lại, người này, sẽ chân chính để hắn giật nảy cả mình, thậm chí, đem hắn bỏ xa.

Mặc kệ mọi người đang kinh ngạc nhìn, Mục Trần cũng không để ý tới, hắn chỉ liếc mắt một cái ánh mắt che lấp Già Lâu La, sau đó cười

nhạt, cong ngón tay búng một cái, quả cầu ánh sáng bá một tiếng, phóng lên trời.

Ong ong!

Quả cầu ánh sáng trực tiếp xông lên trên không, gần như mất hút, sau đó vô tận ánh sáng, che ngợp bầu trời phủ ra.

Loại ánh sáng kia gần như là không nhìn thấy phần cuối, bao trùm toàn bộ bầu trời Thiên Hà, thanh thế mênh mông cuồn cuộn, làm cho vô số cường giả trợn mắt ngoác mồm.

Ánh sáng bao phủ, tiếp theo là linh vụ tràn ngập ra, bao phủ trên không, ước chừng mấy chục giây sau, giữa bầu trời, có ào ào ào lanh lảnh tiếng nước vang lên.

Linh vụ gợn sóng, dần dần vô số tầm mắt chăm chú nhìn kỹ, lùi tản ra, mà nương theo linh vụ tản đi, trên cao cảnh tượng rõ ràng xuất hiện trong mắt mọi người.

Hí!

Mà khi mọi người thấy rõ cảnh tượng trên không thì, từng đạo từng đạo hơi lạnh khiếp sợ bắt đầu ồn ào ra.

"Cái kia đó là?" Có người bởi vì khiếp sợ, có chút nói lắp.

Chúc Diễm, Tiêu Tiêu, Lâm Tĩnh bọn họ đều là ngẩng đầu lên, vào giờ phút này, mọi người mỗi vẻ động dung, mà Già Lâu La, mười ngón tay càng nắm chặt.

Bởi vì lúc này, trên bầu trời nước sông óng ánh mênh mông cuồn cuộn gào thét chảy đến, cấp độ che ngợp bầu trời, càng không nhìn thấy phần cuối, từ xa nhìn lại, làm cho người ta tưởng lầm, ở trên bầu trời tựa hồ hội tụ thành một Thiên Hà vô tận vô biên!

So với vô biên vô tận thiên hà, hồ lớn của Chúc Diễm, Già Lâu La hay Tô Khinh Ngầm, đều cực kỳ nhỏ bé, khác biệt như gò núi cùng cây cột chống trời.

Hơn nữa, ở trên không bên trong Thiên Hà, trong sông càng có từng viên giống như tinh, những tinh xuyên kia óng ánh long lanh, để có thể ngưng luyện linh lực bực này, chỉ có bước vào Chí Tôn cảnh, mới vừa có khả năng tu luyện ra.

Mặt khác, ở mặt ngoài nước sông, có linh vụ bốc lên, hóa thành hình ảnh Long Phượng Hổ Báo lao tới, thậm chí có các loại tiếng rít gào truyền ra, thần diệu vô biên.

"Này đây chính là hoàn mỹ gột rửa trong truyền thuyết?" Đông đảo cường giả dần dần phục hồi tinh thần lại, nhưng vẫn chấn động, không phải do Mục Trần làm ra động tĩnh này, không phải vì dòng sông linh lực hay dị tượng trên hồ nước mà là bởi vì cái Thiên Hà dị tượng!

Cùng so sánh dĩ nhiên các con sông linh lực đều khác nhau,"Mục Trần lần này có thể một bước lên trời rồi." ngay cả Lâm Tĩnh đều là không ngừng thán phục, bất quá không có cái gì đố kị, chỉ là vì Mục Trần đạt được thành tựu mà mừng rỡ.

Thiên hà gột rửa dĩ nhiên quý giá, nhưng đối với tiểu công chúa đã quen nhìn các loại kỳ trân dị bảo Lâm Tĩnh mà nói, cũng không phải là đồ vật gì quan trọng.

Đông đảo ánh mắt hâm mộ cực kỳ nhìn Mục Trần, Mục Trần ngẩn đầu nhìn trên cao Thiên Hà trên không đang lưu chuyển, cũng không nhịn được nhẹ nhàng nở nụ cười, trận đánh cược này, xem ra hắn là người cười cuối cùng.

Đã như vậy, nên để hắn hưởng thụ một thoáng, gọi là hoàn mỹ gột rửa đến tột cùng cường đại cỡ nào đi.

Hắn mở hai tay ra, kim quang phía sau bạo phát, một quang ảnh to lớn nổi lên, sau đầu quang ảnh, một vòng màu vàng đại nhật trôi nổi, như thiên uy huy hoàng bá đạo vô cùng.

Khi Đại Nhật Bất Diệt Thân xuất hiện sau lưng Mục Trần thì, lần thứ hai trong Thiên Hà tuôn ra tiếng ồ vang lên, từng ánh mắt kinh ngạc, không ngừng nhìn quét qua lại trên người ở Mục Trần cùng Già Lâu La.

Hiển nhiên, coi như bọn họ không biết được lai lịch Đại Nhật Bất Diệt Thân, nhưng có thể cảm giác được, Chí Tôn pháp thân Mục Trần cùng Già Lâu La, cực kỳ tương tự, thậm chí có thể cùng một mạch ra!

Trên bầu trời, bên trong Thiên Hà cuồn cuộn, một dòng sông vạn trượng khổng lồ, như Cự Long đáp xuống, đem Mục Trần bao phủ bên trong.

Hoàn mỹ gột rửa, chính thức khởi động.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1154: Thực Lực Tinh Tiến

Biên soạn Lão Bảo.

Rống!

Thiên Hà dị tượng trên không chấn động, nước hồ bàng bạc rơi xuống, tựa như là cự long, mang theo uy thế vô cùng, thậm chí ngay cả không gian, đều bị ảnh hưởng bởi sự cường đại này mà xuất hiện ra nhiều không gian bị phá toái.

Linh lực ba động cuồn cuộn tán phát đáng sợ kinh người.

Đại Nhật Bất Diệt Thân lăng không đứng sừng sững, thân ảnh Mục Trần cũng là xuất hiện ở đỉnh đầu hắn, sắc mặt bình tĩnh ngồi xếp bằng xuống, lúc này một vòng kim sắc Đại Nhật, chậm rãi chuyển động .

Ầm ầm!

Nước hồ như cự long, từng đạo ánh mắt cực kỳ hâm mộ cùng sợ hãi nhìn đến, mà trung tâm của việc này chính là Mục Trần .

Ở nơi này, hắn có thể cảm giác được, có một cỗ linh lực vô cùng vô tận từ đỉnh đầu hắn ngang ngược vọt vào thân thể, thân thể của hắn, cơ hồ trong khoảnh khắc, bành trướng trọn vẹn mấy lần.

Cái loại cảm giác này, tựa như là có một đầu cự long ngạnh sinh sinh vọt vào nội thể, sau đó ở bên trong nội thể bùng phát bốc lên đến long trời lở đất .

Nếu như lúc này vẻ linh lực đáng sợ này là thuộc về có người điều khiển, như vậy thân thể của Mục Trần, sợ rằng sẽ trong khoảnh khắc sụp đổ nổ (banh ta lông)thành từng mảnh vụn.

Bất quá cũng may, những linh lực này, chính là vật vô chủ, hơn nữa sự tinh khiết cùng trình độ ngưng luyện, vượt xa tưởng tượng của Mục Trần.

Bàng bạc linh lực, từ đỉnh đầu mà tiến vào điên cuồng cọ rửa khắp nội thể, những nơi nó đi qua, lập tức là mang kịch liệt đau nhức, nhưng loại kịch liệt đau nhức này, lại làm cho kinh mạch máu thị của Mục Trần đều xuất hiện từng tia tế tuyến trong suốt.

Những tế tuyến nhỏ này xuyên thấu kinh mạch, huyết nhục thậm chí xương cốt, làm cho cơ thể người thừa nhận được tăng cường thêm mấy phần.

Mà ngay tiếp theo đó, huyết nhục cùng kinh mạch và xương cốt cũng là gián tiếp trở nên càng thêm cứng cỏi cường đại.Bất luận là mặt ngoài thân thể, hay là nội bộ thân thể, đều tại nơi này được cọ rửa, mơ hồ có một chút máu đen thẩm thấu ra.

Những thứ kia là tạp chất ẩn chứa trong thân thể Mục Trần cùng những ám thương đã từng xuất hiện trong chiến đấu, đều là vào lúc này được chữa trị .

Cảm thụ được đủ loại biến hóa trong cơ thể, dù là lấy tâm tình của Mục Trần, lúc này cũng không nhịn được đại hỉ, độ cường hoành cơ thể hắn bây giờ, đối với đẳng cấp này mà nói, đã là tương đối cường đại, cho nên, tăng lên, cũng rất khó khăn, xem như sử dụng một chút thiên tài địa bảo. Hiệu quả tăng lên đều là vô cùng có hạn, trừ phi là có được chân chính bảo vật phi thường hiếm thấy, bất quá bảo vật như thế, xem như siêu cấp cường giả như Địa Chí Tôn cấp cũng sẽ động tâm thèm nhỏ dãi.

Cho nên, khi hắn tại phát hiện Thiên Hà tẩy lễ hoàn mỹ cấp bậc, khiến cho cơ thể hắn có thể tăng lên thêm vài phần cường hãn, làm sao

hắn không mừng rỡ như điên.

Không chút do dự thúc giục Long Phượng thể, lập tức ở trên thân thể có vạn trượng kim quang bộc phát. Chân Long Chân Phượng chi linh chiếm cứ ở bên trên hai cánh tay vào lúc này giống như thức tỉnh, trực tiếp thoát ly thân thể của Mục Trần, chiếm cứ tại hai vai của hắn, sau đó tùy ý để cho Thiên Hà tẩy lễ cọ rửa thân thể của bọn nó.

Thân thể của Chân Long Chân Phượng chi linh, vào lúc này trở nên ngưng luyện. Hơn nữa, tại mặt ngoài,thân thể cũng mơ hồ có dịch trong suốt cùng điểm sáng xuất hiện .

Vạn trượng nước hồ không ngừng cọ rửa, chấn động không gian, ai cũng có thể cảm giác được, trong thân thể Mục Trần tản mát ra ba động, đang nhanh chóng mạnh lên.

Hơn nữa, tăng lên hiển nhiên không chỉ có tự thân Mục Trần, Đại Nhật Bất Diệt Thân cũng càng tăng thêm kinh người, càng thêm to lớn .

Phía trên thân thể khổng lồ kia vạn trượng kim quang liên tục không ngừng phun trào, chiếu sáng vạn dặm xa tít tận chân trời.

Tất cả mọi người cũng có thể cảm giác được rõ ràng từ thể nội Đại Nhật Bất Diệt Thân tản mát ra lực lượng đáng sợ, loại lực lượng kia, liền xem như bước chân vào viên mãn cường giả, cũng không nhịn được biến sắc.

Tại nơi nơi xa, Già Lâu La đồng dạng là đang tiếp thụ vào Thiên Hà tẩy lễ, bất quá hoàn mỹ tẩy lễ của Mục Trần khiến cho tẩy lễ của hắn chẳng có gì đặc biệt.

Cho nên sắc mặt của hắn, có chút lạnh lẻo nhìn qua Mục Trần cùng Đại Nhật Bất Diệt Thân kim quang xán lạn dưới chân Mục Trần, trong mắt của hắn sát cơ nồng nặc hiển hiện.

Bởi vì hắn có thể phát giác được, cỗ lực lượng Đại Nhật Bất Diệt Thân dưới chân Mục Trần, đang nhanh chóng tiếp cận năng lực của hắn.

Mượn nhờ Thiên Hà tẩy lễ hoàn mỹ cấp bậc, thực lực Mục Trần tăng lên, ngay cả Già Lâu La, đều cảm giác kinh sợ, điều này làm cho hắn có chút hối hận, nếu biết sớm như vậy, trước đó, hắn nên cưỡng ép xuất thủ, sớm gạt bỏ Mục Trần.

Mà bây giờ Mục Trần, đã để cho hắn bắt đầu cảm nhận được một chút uy hiếp.

Bất quá dù có hối hận, lúc này cũng đã không làm được gì, Già Lâu La có thể cảm ứng được, Mục Trần tuy đang tiếp thụ tẩy lễ, nhưng vẫn theo dõi hắn, một khi hắn xuất thủ, Mục Trần có thể nhờ vào lực lượng dẫn động Thiên Hà tẩy lễ để đối phó hắn .

"Thực là một mối họa" Già Lâu La hít sâu một hơi, cuối cùng ánh mắt theo thời gian cũng dần rủ xuống, thần sắc trở lại hờ hững, tuy nói lần này có chút khinh thường, nhưng cũng không quá kinh sợ vì thực lực của hắn và Mục Trần không phải một lần hoàn mỹ Thiên Hà tẩy lễ liền có thể bù đắp, chờ sau khi tẩy lễ tìm cơ hội, hắn sẽ trực tiếp thi triển thủ đoạn lôi đình, triệt triệt để để gạt bỏ Mục Trần.

Mà hiện tại, trước hoàn tất cao cấp tẩy lễ đi, bất kể như thế nào, việc này đối với hắn cũng có tăng lên một ít.

Làm Già Lâu La thu hồi sát ý ẩn chứa trong mắt, hai mắt Mục Trần khép hờ, cũng hơi run lên, hắn vẫn thủy chung đề phòng Già Lâu La, lúc trước thậm chí còn có ý dẫn dụ đối phương, chọc tức để hắn chịu không được từ đó cưỡng ép xuất thủ, như thế hắn có thể dẫn động Thiên Hà tẩy lễ chi lực, thi triển hủy diệt công kích đối với Già Lâu la.

Bất quá Già Lâu La vẫn rất cẩn thận, vượt qua dự kiến của Mục Trần, hắn lại kiềm chế lại sát ý trong lòng, mặt kệ thực lực mình có tăng lên hắn vẫn là lựa chọn tiếp tục nhẫn nhịn.

"Thật là một đối thủ khó dây dưa." trong lòng Mục Trần cũng thầm thở dài một tiếng, Già Lâu La bất luận là tâm tính hay tâm cơ đều không phải tầm thường, không thể khinh thường .

Bất quá nếu Già Lâu La lựa chọn vào lúc này nhẫn nhịn, Mục Trần cũng không phân tâm nữa, bắt đầu toàn lực tiếp nhận hoàn mỹ tẩy lễ cọ rửa . Hắn cùng với Già Lâu La sẽ có một trận sinh tử, mà theo cảm giác của hắn, độ nguy hiểm cực kỳ cao cho nên, hắn nhất định phải nắm chặt hết thảy thời gian cùng cơ hội, mau sớm tăng thực lực bản thân lên.

Hai mắt Mục Trần mở ra nhìn Đại Nhật Bất Diệt Thân dưới chân Già Lâu La một mảng tối tăm hiện ra, trong mắt có một vòng hào quang của thâm thúy lướt qua.

Cảm giác của hắn làm cho hắn hiểu được nếu như muốn bàn luận về lực lượng của hai tôn Đại Nhật Bất Diệt Thân cùng linh lực, chỉ sợ phần thắng vẫn là Đại Nhật Bất Diệt Thân của Già Lâu La.

Cả hai liều mạng, Mục Trần khẳng định cũng không chiếm được chỗ tốt.

Dù sao, thời gian Già Lâu La tu luyện Đại Nhật Bất Diệt Thân, so với hắn càng lâu hơn, hơn nữa Thánh Ma Cung càng dốc sức bồi dưỡng hắn, bởi vậy có thể thấy được cái kia Thánh Ma hoàng rất coi trọng hắn.

Già Lâu La bước vào cấp độ Chí Tôn cửu phẩm viên mãn đã rất lâu và đang tìm thời cơ để đột phá đến Địa Chí Tôn, mà bây giờ Mục Trần vẫn chỉ vừa bước vào cấp độ Chí tôn cửu phẩm, giữa hai bên đích thật là có chênh lệch rất nhiều, điểm này ngay cả Mục Trần không thể không đến thừa nhận .

"Trận chiến với Già Lâu La đã không xa, tiếp tục rèn luyện Đại Nhật Bất Diệt Thân. Muốn đã bại Già Lâu La sợ là không dễ dàng, hơn nữa coi như cả hai giao thủ với nhau, cũng là không cách nào lấy được ưu thế tuyệt đối ." ý niệm trong lòng Mục Trần chuyển động, hắn có rất nhiều át chủ bài . Thậm chí còn có Phong Thần Phiến, nhưng hắn cũng biết trong

tay Già Lâu La cũng sẽ có chân chính Thánh Vật. Cho nên, nếu như hắn muốn đánh bại Già Lâu La, thì phải sớm chuẩn bị từ giờ.

Mục Trần cúi đầu nhìn thoáng qua Đại Nhật Bất Diệt Thân dưới chân, sau đó hai mắt nhắm lại.

Tâm niệm hắn khẽ động, lập tức kim quang từ thể nội Đại Nhật Bất Diệt Thân không ngừng kéo dài, vào lúc này đình sinh trưởng, thể nội Đại Nhật Bất Diệt Thân nguyên bản đang nhanh chóng tăng cường linh lực, lúc này đã trở nên chậm hơn.

Những lực lượng hoàn mỹ tẩy lễ cuồn cuộn, đưa vào bên trong thể nội của Mục Trần.

Làm xong những thứ này, hai mắt Mục Trần nhắm chặt, kim quang phun trào quanh thân thể hắn, Chân Long Chân Phượng chi linh chiếm cứ hai bờ vai hắn không ngừng phát ra tiếng Long Ngâm Phượng Minh, linh lực trong cơ thể cùng nhục thân hắn nhanh chóng tăng cường .

Giờ này khắc này, tất cả mọi người bên trong Thiên Hà đều đã dẫn phát Thiên Hà tẩy lễ, từng đạo từng đạo tẩy lễ từ trên trời giáng xuống, có lớn có nhỏ bất quá, bởi vì có dị tượng đáng sợ do Mục Trần dẫn động nên tất cả các tẩy lễ còn lại, đều có vẻ hơi khó coi.

Trừ bỏ bị Mục Trần đang dẫn động hoàn mỹ tẩy lễ, thiên kiêu đã thu thập được 99 viên Thiên Hà Chi Linh không biết cách tìm viên thứ 100 đang buồn bực thì tuyệt đại đa số người đều là cảm thấy cực kỳ hài lòng, với trận tẩy lễ này, đối với bọn họ thực lực tăng lên như vậy cũng đủ thỏa mãn, thậm chí mượn nhờ tẩy lễ rút ngắn hơn thời gian rèn luyện mai sao rất nhiều.

Thời gian trôi qua càng ngày càng nhiều tẩy lễ hoàn tất, Thiên Hà cuồn cuộn, bắt đầu bình tĩnh lại, duy có giữa thiên địa cao cấp tẩy lễ thì vẫn còn tiếp tục .

Đương nhiên, còn có Mục Trần đang tiếp tục tận hưởng cái tẩy lễ độc nhất vô nhị hoàn mỹ tẩy lễ.

Li!

Tẩy lễ của Cửu U vào lúc này đã hoàn thành, nàng lúc này đã là hóa trở về bản thể, một Cửu U Minh Tước to lớn không thấy phần cuối đang mở rộng cánh, mỗi một lần hai cánh giương ra, đều mang đến dòng lũ linh lực, chấn động không gian.

Trên người Cửu U Minh Tước khổng lồ, có một ít tia sáng trong suốt, những tia sáng này, mặc dù cũng không dễ thấy, nhưng làm cho trình độ cơ thể Cửu U cường hãn tăng lên một bậc.

Trên thân thể Cửu U Minh Tước, u quang quét ra, nhanh chóng thu nhỏ, cuối cùng hóa thành một bóng hình xinh đẹp.

Cửu U đứng lơ lửng trên không, hai mắt đóng chặt, đột nhiên mở ra, lập tức có hỏa diễm trong suốt giống như thực chất dâng lên, một cổ linh lực uy áp cường đại, từ trong cơ thể bộc phát ra.

Phát giác được uy áp từ cổ linh lực này, rất nhiều cường giả biến sắc, bởi vì...từ linh lực này đã có thể cảm nhận được nàng đã bước vào cấp độ cửu phẩm viên mãn!

Hiển nhiên, Cửu U đã mượn nhờ trận cao cấp tẩy lễ này, đột phá tu vị bước vào cấp độ cửu phẩm viên mãn!

Mà kế sau Cửu U, Tiêu Tiêu, Lâm Tĩnh, Chúc Diễm, Tô Khinh Ngâm và Già Lâu La cũng nối tiếp nhau hoàn thành tẩy lễ, bọn hắn hiển nhiên cũng không có đột phá, bởi vì ở cấp độ bọn hắn muốn đột phá tiếp chính là bước vào cấp độ Địa Chí Tôn.

Mà cảnh giới kia, cũng không dễ dàng đột phá, cho nên bọn hắn hiện tại cần phải làm là không ngừng tích lũy, đến một loại trình độ sau đó mới dám thử nghiệm đột phá.

Bất quá tuy nói không đột phá, nhưng mặc ai cũng là có thể phát giác được, bọn người Tiêu Tiêu lúc này, hiển nhiên là so với trước khi tiếp nhận tẩy lễ, thực lực đã tịnh tiến càng không lường được.

Tam nữ sau khi hoàn thành tẩy lễ, lập tức ánh mắt nhìn về phía vị trí Mục Trần.

Bởi vì lúc này ở nơi đó, Thiên Hà vô biên vô tận trên không trung, theo thời gian dần trôi qua tạo thành một dòng lũ lớn nhập vào đỉnh đầu Mục Trần.

Hai mắt Mục Trần vốn dĩ đang nhắm chặt vào lúc này, đột nhiên mở ra.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1155: Không Viên Mãn?

Hội fan Đại Chúa Tể -Biên soạn Lão Bảo

Vù!

Trong thiên địa tựa hồ có một vệt hào quang óng ánh xuất hiện, vệt hào quang tràn ngập Thiên Địa , khiến cho mọi người xung quanh không thể nhìn thẳng, chỉ có thể nhắm chặt mắt lại hoặc nhìn né đi nơi khác.

Mà đầu nguồn ánh sáng, chính là hai mắt Mục Trần, lúc này hai mắt của hắn, cực kỳ tối tăm thâm thúy, sâu trong tròng mắt như có Thiên Hà buông xuống, nhìn qua rất thần diệu vô biên.

Ầm!

Cùng lúc đó, một luồng sóng linh lực cực kỳ mạnh mẽ, cũng như bão táp từ trong cơ thể Mục Trần phát tán bừa bãi tàn phá đất trời.

"Cỗ sóng linh lực này hẳn là của cấp độ Cửu Phẩm đỉnh phong!" Đông đảo cường giả xung quanh cảm ứng loại sóng linh lực này, ánh mắt lóe lên, xem ra Mục Trần cũng là mượn lần này hoàn mỹ gột rửa, trực tiếp đột phá, bước vào Cửu Phẩm đỉnh phong.

Bất quá với sự tăng lên này mọi người cũng không cảm thấy bất ngờ, ngược lại là có chút kinh ngạc, bởi vì chỉ cần dẫn động Thiên Hà Tẩy Lễ hoàn mỹ cấp bậc, dĩ nhiên làm Mục Trần đạt đến trình độ như thế này.

Dù sao trước đây Mục Trần cũng mới bước vào Cửu phẩm sơ kỳ, chỉ cần tiêu tốn một ít thời gian rèn luyện, là có thể bước vào Cửu Phẩm đỉnh phong.

Vì lẽ đó, sự tăng lên của mục trần khiến nhiều người khó có thể thể tin.

"Không đúng Linh lực Mục Trần còn đang tăng cường!" mọi người đang nghi hoặc, đột nhiên phát hiện, Linh lực tự trong cơ thể Mục Trần tự phóng ra, không chỉ dừngl ại mà vẫn tiếp tục điên cuồng tăng vọt.

Rầm rầm!

Một cỗ Linh lực bàng bạc, như dòng lũ trút xuống, cấp tốc leo lên đến cực hạn của Cửu Phẩm đỉnh phong, sau đó xung kích, nỗ lực tăng lên tới Cửu phẩm Viên mãn.

Bất quá loại xung kích này, vừa mới bắt đầu đã thất bại, chỉ có thể miễn cưỡng chạm đến ngưỡng cửa Cửu phẩm Viên mãn.

Nhưng cũng may chính là, Linh lực tự trong cơ thể Mục Trần bộc phát ra, thực sự là quá mức kinh người, sau khi thất bại nhiều lần cuối cùng cũng đã thành công vượt qua ngưỡng của giới hạng.

Mục Trần đã bước bước vào cấp độ Cửu phẩm Viên mãn!

Mượn nhờ một hồi Thiên Hà Tẩy Lễ hoàn mỹ cấp bậc, hắn trực tiếp từ một cường giả mới vào Cửu phẩm, mạnh mẽ bước vào Cửu phẩm Viên mãn!

" Thiên Hà Tẩy Lễ hoàn mỹ cấp bậc, quả nhiên là danh bất hư truyền." đông đảo cường giả âm thầm cảm thán, một hồi gột rửa như thế có thể sánh ngang với nhiều năm khổ tu của bọn họ.

Coi như Mục Trần có thể vượt hai cấp độ, nhưng bọn họ vẫn không có cảm thấy quá mức bất ngờ vì đây là hoàn mỹ gột rửa. Ở hướng khác, lông mày Tiêu Tiêu, Cửu U, Lâm Tĩnh cũng thoáng nhướng lên. Người khác thì cảm thấy Mục Trần có thể vượt hai cái cấp, hắn là đã thỏa mãn, nhưng các nàng thì không như vậy, bởi vì các nàng thấy rõ, Mục Trần

trước khi đột phá, cũng không có ung dung, phải xung kích nhiều lần, mới miễn cưỡng bước vào Cửu phẩm Viên mãn.

Đây là đột phá giờ.

Tình huống như thế này thậm chí Tần Kinh Chập cùng Cửu U cũng chưa từng xuất hiện, mà bọn họ chỉ là Cao cấp gột rửa, nhưng của Mục Trần là hoàn mỹ gột rửa! Thiên Hà Tẩy Lễ, chính là một trong những điểm trọng yếu nhất đặc trưng của Thượng Cổ Thiên Cung, có người nói ở thời đại trước đó, hầu như mỗi một đệ tử bên trong Thượng Cổ Thiên Cung từng chiếm được hoàn mỹ gột rửa, đều là trở thành đại nhân vật bên trong Thượng Cổ Thiên Cung.

Bởi vậy có thể thấy được, Thiên Hà Tẩy Lễ hoàn mỹ cấp bậc đến tột cùng mạnh mẽ như thế nào.

Nguyên bản dựa theo các nàng phỏng, Mục Trần có thể vững vàng bước vào Cửu phẩm Viên mãn, nhưng mà tình huống trước mắt lại làm cho các nàng hơi nghi hoặc một chút.

Hơn nữa các nàng liếc mắt nhìn Đại Nhật Bất Diệt Thân dưới chân Mục Trần, đạo Chí Tôn pháp thân kia, tuy rằng toả ra vạn trượng kim quang, từ xa nhìn lại như một vị Phật Đà Kim Sắc, thần bí mênh mông, hiển nhiên, trải qua Thiên Hà Tẩy Lễ, Chí Tôn pháp thân này cũng đã tăng lên cực lớn về sức mạnh.

Thế nhưng loại tăng lên này, không có đạt đến mức độ như dự tính.

Các nàng nhìn nhau, Linh lực hoàn mỹ gột rửa này lại không làm cho Mục Trần vững bước bước vào Cửu phẩm Viên mãn, cũng không làm cho Chí Tôn pháp thân của Mục Trần tăng lên đến cường hãn, như vậy những Linh lực kia đến tột cùng đã đi đâu?

Hay là trải qua ngàn vạn năm tháng hoàn mỹ gột rửa, cũng đã có chút hữu danh vô thực?

Nếu như là như vậy, Mục Trần đúng là gặp phải thiệt thòi lớn rồi.

Ba nàng than nhẹ một tiếng, vì là Mục Trần cảm thấy tiếc, nguyên bản hắn là có thể mượn lần hoàn mỹ gột rửa, đạt đến mức độ tương đồng cùng với Chúc Diễm và Già Lâu La, nhưng mà biến cố như vậy, khiến cho dự tính của mọi người đều tan biến.

Tuy nói hiện tại Mục Trần cũng đã miễn cưỡng bước vào Cửu phẩm Viên mãn, nhưng Cửu phẩm Viên mãn, cũng là có sự phân chia mạnh yếu, như Tần Kinh Chập, tuy rằng hắn hiện tại cũng là Cửu phẩm Viên mãn, nhưng khi hắn cùng Già Lâu La giao thủ, kết cục chỉ sợ là tuyệt đối bị nghiền ép.

Đương nhiên, Mục Trần cũng không dạng vừa đâu vừa mới bước vào Cửu phẩm đã có thể chém giết Cửu phẩm Viên mãn Hạ Vũ, bây giờ hắn bước vào Cửu phẩm Viên mãn, nếu chiến đấu, coi như là Cửu phẩm Viên mãn chân chính, hắn cũng có thể đánh nhau một trận.

Mà bây giờ, sợ sẽ lại có một chút phiền toái.

Các nàng đang tiếc hận than nhẹ, thì Linh lực từ trong cơ thể Mục Trần đang bộc phát ra cường hãn bỗng cấp tốc thu lại, Đại Nhật Bất Diệt Thân dưới chân cũng từ từ tiêu tan đi.

Hắn cúi đầu liếc mắt nhìn Đại Nhật Bất Diệt Thân đang tiêu tan, sắc mặt khá là bình tĩnh, không có vẻ gì là thất vọng.

Hắn là nhân vật được trải qua hoàn mỹ gột rửa, nên càng thêm rõ ràng, Đại Nhật Bất Diệt Thân kỳ thực cũng đã nâng cao một bước.

"Ha ha, xem ra vận may của ngươi thật đúng là không tốt." Đột nhiên có tiếng cười trêu tức từ đàng xa truyền đến, Mục Trần ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy được Già Lâu La một tay để phía sau lưng ung dung đứng đó, tựa như cười mà không phải cười nói.

Hiển nhiên, mọi người cũng đã nhận ra được lần này Mục Trần dẫn động hoàn mỹ gột rửa, tựa hồ cũng không Viên mãn.

"Đúng vậy." đối mặt với ngữ khí trêu tức của Già Lâu La, Mục Trần vẫn bình tĩnh gật gù.

Già Lâu La nhìn thấy Mục Trần bình tĩnh như vậy, khẽ mỉm cười, nói: "Thực sự là đáng tiếc, nguyên bản ta cho rằng sẽ cùng ngươi có được một trận long tranh hổ đấu, nhưng trước mắt xem ra, ngươi không có được cơ hội."

Mục Trần đã dẫn động hoàn mỹ gột rửa cũng không đạt được Viên mãn, tuy nói trước mắt thực lực Mục Trần có tăng lên, nhưng Già Lâu La có thể cảm giác được, hắn cùng với Mục Trần vẫn như trước chênh lệch tồn tại.

Hắn bước vào Cửu phẩm Viên mãn đã mấy năm, trải qua vô số lần rèn luyện cộng với một chút nội tình đã giữ vững cấp độ, nhưng mà hiện tại Mục Trần, chỉ vừa miễn cưỡng bước vào Cửu phẩm Viên mãn , còn nội tình bên trong thì lại kém xa hắn.

Vì lẽ đó, một khi sinh tử giao chiến, Già Lâu La tự tin, người giành được thắng lợi cuối cùng sẽ là hắn.

Nhưng đối mặt với Già Lâu La, Mục Trần vẫn chỉ cười gật gù: "Xác thực là rất đáng tiếc."

Ngữ khí không mặn không nhạt.

Nhưng lời này rơi vào trong tai Già Lâu La, lại khiến cho nụ cười của hắn thu lại một chút, hai mắt hắn híp lại nhìn Mục Trần, tên tiểu tử này, lẽ nào bị đả kích nên trở nên điên loại rồi sao?

Bất quá, Già Lâu La cũng không phải người thường, ánh mắt hắn rất nhanh khôi phục như cũ, hướng về phía Mục Trần gật đầu nở nụ cười,

nói: "Hi vọng ta đợi được đến lúc phá hủy Đại Nhật Bất Diệt Thân của ngươi, ngươi vẫn có thể duy trì bình tĩnh như vậy."

"Được."

Mục Trần nở một nụ cười có chút ý vị.

Nhìn đến nụ cười Mục Trần, mí mắt Già Lâu La không nhịn được hơi giật nhảy, không biết vì sao, nội tâm tựa hồ cảm giác được một ít bất an.

"Một tên tiểu tử miễn cưỡng bước vào Cửu phẩm Viên mãn, nội tình không thể bì kịp với ta, thủ đoạn lại không bằng ta, Chí Tôn pháp thân không mạnh bằng ta, trận tranh giành chí tôn pháp thân lần này, còn muốn đánh bại ta? Giả thần giả quỷ, muốn ta ngờ vực, lung lay tâm tính của ta, quả thực là chuyện viển vông!"

Già Lâu La hít sâu một hơi, ý niệm trong lòng xoay chuyển, chợt hắn âm trầm nhìn Mục Trần một chút, không dự định nói thêm lời nào nứa, tay áo trực tiếp vung lên, hóa thành một đạo lưu quang bắn ra khỏi Thiên Hà, cấp tốc biến mất không còn tăm hơi.

Già Lâu La rời đi, trên Thiên Hà cũng náo nhiệt lên, cường giả khắp nơi cũng không muốn lưu lại nữa, bắt đầu hóa thành lưu quang quay về nơi sâu nhất bên trong Thượng Cổ Thiên Cung mà đi, dù sao hành trình bên trong Thượng Cổ Thiên Cung, trước mắt mới chỉ là món ăn khai vị mà thôi, ở nơi sâu bên trong, mới chính là nơi cất giấu các chí bảo võ công của bốn vị Điện chủ bên trong Thượng Cổ Thiên Cung hay cũng là chỗ ở của vị Thiên Đế trong truyền thuyết kia.

Nếu như có thể thu được bất kỳ một đạo truyền thừa của bọn họ, như vậy trên bảng cường giả tại Đại Thiên Thế Giới sẽ có một vị trí cho bọn họ.

Chúc Diễm vào lúc này cũng nhìn Mục Trần một chút, sau đó chuyển hướng nhìn về Tiêu Tiêu,

không nói thêm cái gì, trong mắt có cuồng nhiệt chiến ý nổi lên, bàn chân giẫm một cái, hóa thành một đạo ánh lửa, biến mất.

Tô Khinh Ngâm hướng về phía Mục Trần dịu dàng nở nụ cười, nàng rất có hứng thú với Mục Trần trực tiếp giơ giơ tay ngọc, sau đó rời đi.

Theo mọi người rời đi, Mục Trần cũng là xuất hiện ở bên cạnh các nàng, sau đó ngẩng đầu nhìn nơi sâu bên trong Thượng Cổ Thiên Cung, cười nói: "Đi, Thiên Hà Tẩy Lễ đã kết thúc, chúng ta cũng nên tiếp tục tiến lên."

Lần sau mục tiêu của hắn, chính là Tàng Kinh Các bên trong Thượng Cổ Thiên Cung.

Mà phương pháp tiến hóa Đại Nhật Bất Diệt Thân, hắn là cũng ở trong đó.

Cũng là nơi, hắn cùng Già Lâu La sẽ có một cuộc chiến sinh tử.

Mục Trần nhìn phương hướng Già Lâu La bay đi, khóe miệng chậm rãi nhấc lên thâm thúy ý vị.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1156: Tàng Kinh Lâu Huyền Bí

Biên soạn Lão Bảo -Hội fan Đại chúa tể.

Vô số đạo lưu quang từ trong Thiên Hà bắn ra, sau đó dừng lại đây là nhóm người Mục Trần, Tiêu Tiêu, Lâm Tịnh, Cửu U.

Vị trí bọn hắn xuất hiện, nhìn về phía sau nơi bọn họ vừa dẫn động tẩy lễ thì cứ như 2 thế giới, bên trong này ánh sáng lu mờ như trăng đêm, mông lung huyền ảo, mơ hồ cảm giác được một loại uy áp.

Loại uy áp này không phải từ một cái mà là nhiều cái, nhưng cho dù là một cái cũng làm cho Mục Trần cảm giác được áp lực rất lớn.

"Đi lên trước nữa là chúng ta đã bước vào phạm vi của ngũ điện." Mục Trần chỉ về đằng trước, đối với tứ nữ nói ra, Thượng Cổ Thiên Cung, ngoại trừ Thiên Đế phủ điện ra bên ngoài, chia làm Ngũ điện, Cửu phủ, trước đó bọn hắn đã xuyên qua Cửu phủ, trước mắt, chính là tiếp cận phủ đệ của 5 vị Điện chủ rồi.

Thần sắc tam nữ lúc này mỉm cười nói , nghe nói năm vị Điện chủ chính là phụ tá đắc lực của Thiên Đế (theo tớ truyền thừa của Thiên Đế vào tay ku Mục là 100%), đều là ở vào cấp độ Địa Chí Tôn đại viên mãn, thực lực mạnh mẽ, nghe nói cả 5 vị Điện chủ đều có được tư cách trùng kích Thiên Chí tôn.

Nhân vật bực này, nếu là đặt ở Đại Thiên Thế Giới hiện nay, tất nhiên là có thể trở thành chúa tể một phương uy danh hiển hách.

"Trong 5 vị Điện chủ thì có vị thứ 4 năm đó đã đi trấn thủ bắc giới, sau đó vẫn lạc tại ngoại vực tộc rồi mất tích, còn lại bốn vị Điện chủ, hắn

là vẫn lạc tại bên trong Thượng Cổ Thiên Cung." Mục Trần cảm thán nói ra.

Cửu U cất tiếng: "Nói như vậy việc tầm bảo nếu rơi vào Phủ của Điện chủ thứ 4 chúng ta sẽ nhẹ nhóm hơn một ít"

Tuy nói những điện chủ kia đã vẫn lạc, lấy thực lực của bọn hắn, trước khi chết có thể bố trí một ít thủ đoạn tới bảo vệ phủ đệ của mình. Mà chút ít thủ đoạn đó, đối với nhóm Mục Trần mà nói không thể nghi ngờ sẽ khó giải quyết vô cùng.

"Tòa Tàng kinh lâu kia ở đâu?" Lâm Tịnh đột nhiên hỏi, hiển nhiên nàng cũng là biết được bên trong Thượng Cổ Thiên Cung có tòa Tàng kinh lâu. Hơn nữa cũng biết tầm quan trọng của nó, vì dù sao nếu như nói Thiên Hà là căn cơ lớn mạnh của Thượng Cổ Thiên Cung, như vậy Tàng kinh lâu chính là cội nguồn của Thượng Cổ Thiên Cung.

Loại hấp dẫn này coi như mạnh mẽ như là Vũ Cảnh cũng không thể bỏ qua.

Mục Trần nhún vai nói: "Trước khi có được bản đồ đến nơi này ta cũng chưa có xem qua còn về phần Tàng kinh lâu ở đâu, một điểm tin tức đều không có."

Nói đến chỗ này, hắn cũng là có chút ít bất đắc dĩ, sâu trong Thượng Cổ Thiên Cung, tùy ý cũng có thể gặp linh trận đã bị tàn phá, những linh trận này mặc dù đã hư hại, nhưng vẫn như cũ bảo vệ Thượng Cổ Thiên Cung , mà có thể được bố trí linh trận ở bên trong này, cơ hồ tuyệt đại đa số đều là cấp bậc tông sư, cho nên mác dù là linh trận bị tàn phá. nhưng một khi không cẩn thận xông vào, bọn họ đều sẽ gặp hậu quả vô cùng lớn.

Muốn tại trong hoàn cảnh nguy hiểm, tìm kim Tàng kinh lâu, hiển nhiên không phải là chuyện đơn giản.

Lâm Tịnh nghe vậy cũng không khỏi lắc đầu, hiển nhiên cũng là biết được những khó khăn gặp phải trong đó.

"Về vị trí tòa Tàng kinh lâu ta có chút ít manh mối." cả nhóm người đang cảm thấy khó giải quyết thì Tiêu Tiêu đột nhiên lên tiếng nói .

"Hả?" Mục Trần ngay lập tức ngạc nhiên nhìn sang.

Tiêu Tiêu dịu dàng cười lộ ra ánh mắt yêu mị, nàng cười nói: "Đây là ta nghe từ cha ta nói, tòa Tàng kinh lâu kia ẩn bên trong Thượng Cổ Thiên Cung có chút kỳ lạ, coi như là người sống bên trongThượng Cổ Thiên Cung đều chưa chắc biết được vị trí đi vào."

"Bởi vì tòa Tàng kinh lâu này, chính là một đạo cao cấp thánh vật."

Mục Trần chấn động trong lòng, tòa Tàng kinh lâu này dĩ nhiên là một kiện cấp cao thánh vật? Điều này cũng quá ly kỳ, Mục Trần từ trước đến nay, cũng còn chưa từng thấy qua cao cấp thánh vật .

Coi như lấ Tinh Thần Trấn Ma Tháp, cũng là một kiện trung giai thánh vật, về phần cao cấp thánh vật, e là cho dù là cường giảcấp bậc Địa Chí Tôn đại viên mãn, đều sẽ thèm thuồng vạn phần.

"Chúng ta nên làm như thế nào? Nếu như tòaTàng kinh lâu kia là một kiện cao cấp thánh vật mà nói, nó muốn ẩn đi, sợ là chúng ta tìm không thấy, thậm chí coi như là đã tìm đượ cũng không có thể vào." Cửu U không nhịn được hỏi.

Loại thánh vật đẳng cấp cường đại, không phải là thứ bọn hắn có thể đối phó .

Tiêu Tiêu cười nói: "Bản thân tòa Tàng kinh lâu không có tính công kích, nhưng năng lực ẩn nấp là độc nhất vô nhị, nếu là nó muốn trốn, e là Thiên Chí tôn, đều không thể đem tìm ra."

Ánh mắt Mục Trần lần nữa nhảy lên một cái, tòa Tàng kinh lâu này thật đúng là thần dị, loại năng lực ẩn nấp mà nó có, chỉ sợ cũng đã đã

vượt qua một ít Thiên Chí tôn.

Nếu như phải bản thân có tính công kích, sợ rằng nó sẽ không phải ở vào vị trí cao cấp thánh vật rồi.

"Nếu như hắn ẩn nấp năng lực thật sự là như thế khó có thể tưởng tượng lời nói, sợ là chúng ta căn bản là tìm không thấy nó." Mục Trần thở dài một hơi, muốn đạt được Đại Nhật Bất Diệt Thân tiến hóa phương pháp quả nhiên không dễ dàng.

Tiêu Tiêu nghe vậy nhẹ lay động, nói: "Tòa Tàng kinh lâu tuy rất khó tìm, nhưng mà thực sự không phải là không có thể đi vào, dù sao Thiên Đế đem đặt ở trong Thượng Cổ Thiên Cung, không phải chỉ để riêng cho mình dùng rồi."

Gánh nặng tron lòng Mục Trần liền được giải khai, chỉ cần có thể đi vào là tốt rồi, hắn vì đạt được phương pháp tiến hóa Đại Nhật Bất Diệt Thân, rồi mới từ Bắc Thương linh viện đi tớiThiên La đại lục, những năm này cố gắng là vì ngày hôm nay, cho nên bất luận như thế nào, hắn đều sẽ không buông tha .

"Chúng ta cần phải làm sao để tìm được Tàng Kinh Lâu?" Cửu U chờ đợi nhìn qua Tiêu Tiêu hỏi

Tiêu Tiêu mỉm cười nói: "Rất đơn giản, thông qua Tàng kinh lâu khảo nghiệm là được rồi."

"Khảo nghiệm?" ba người Mục Trần sững sờ, sau đó hỏi "Khảo nghiệm như thế nào?"

Tiêu Tiêu lắc đầu, nói: "Ta cũng không biết là khảo nghiệm gì, bất quá, khảo nghiệm này ta nghĩ tính từ lúc chúng ta tiến vào Thượng Cổ Thiên Cung cũng đã bắt đầu rồi."

Ba người Mục Trần lại lần nữa ngạc nhiên.

"Tòa Tàng kinh lâu này có linh trí, cho nên thời điểm chúng ta tiến vào Thượng Cổ Thiên Cung,đã bị nó phát giác, không thể nói trước nhất cử nhất động của chúng ta, đều đã bị nó theo dõi." Tiêu Tiêu ngẩng khuôn mặt, nhìn qua hư không, nói ra.

Ba người Mục Trần tê rần cả da, ánh mắt đảo qua bốn phía hư không, tuy nói bọn hắn cũng không có cảm giác được, nhưng trải qua lời nói của Tiêu Tiêu. Thật sự là cảm thấy không được tự nhiên, phảng phất như có một con mắt. Đang âm thầm nhìn chằm chằm bọn hắn.

"Trước kia bên trong Thượng Cổ Thiên Cung, thỉnh thoảng sẽ có đệ tử có được biểu hiện xuất sắc. Do đó đạt được tán thành của Tàng kinh lâu, cho tiến vào bên trong Tàng kinh lâu." Tiêu Tiêu cười nói.

"Chính là nói chúng ta cũng phải biểu hiện một chút cho nó xem? Bất quá là phải biểu hiện như thế nào?" Lâm Tịnh càng ngày càng có hào hứng, tò mò hỏi.

"Về phần biểu hiện gì , ta cũng không xác định được, những người trước kia đã được công nhận là đệ tử của Thượng Cổ Thiên Cung, có khi là đang tu luyện bên trong nơi nào đó đốn ngộ, có khi là lĩnh ngộ đối với thần thông nào đó, hoặc là luận bàn lẫn nhau và có biểu hiện kinh diễm... Những phương thức biểu hiện thiên kì bách quái (vô vàng cách). Bất quá nếu là đệ tử đẳng cấp càng cao thì cần có biểu hiện phải càng không được yếu kém, đương nhiên, khi bọn hắn tiến vào Tàng kinh lâu, lấy được cơ duyên cũng hẳn là rất cao."

Hai mặt nhìn nhau, ai cũng không nghĩ tới, Tàng kinh lâu này lại kỳ lạ như vậy.

"Kỳ thật nói tới nói lui phần lớn đều là một chữ duyên, nếu có duyên, tự nhiên có thể tiến vào Tàng kinh lâu, nếu là vô duyên. thì cũng chỉ có mời đến một vị Thiên Chí Tôn tinh thông không gian thần thông, mới có thể tìm ra nó." bàn tay Tiêu Tiêu xòe ra nắm lại. (main chính thằng nào o có duyên Lão đi đầu xuống đất)

Mục Trần bất đắc dĩ cười cười. mời đến một vị Thiên Chí Tôn tinh thông không gian thần thông, hắn không khả năng này. Xem ra trước mắt cũng chỉ có thể thử một chút rồi.

"Đã như vầy, vậy trước tiên mặc kệ thư thách của Tàng kinh lâu. Chúng ta trực tiếp đi thẳng đến ngũ điện, tìm xem có thể có cơ duyên khác không."Mục Trần quyết đoán, khi biết được Tàng kinh lâu này không đơn giảnh có thể tiến vào, nên tạm thời buông xuống chấp niệm, dù sao nếu như Tàng kinh lâu kia muốn xem bọn hắn biểu hiện, vậy bọn họ cũng không có thể ở chỗ này ngồi chờ .

Mà lời nói này của Mục Trần, tam nữ cũng là không có bất cứ dị nghị nào , vì bây giờ ở chỗ này không hề làm gì, điều đó là không có khả năng đạt được Tàng kinh lâu tán thành.

"Đi thôi."

Mục Trần thấy thế, cũng không kéo dài, mủi chân điểm một cái, thân hình dẫn đầu lướt đi, thẳng hướng sâu bên trong Thượng Cổ Thiên Cung bay vút đi, ở tại phía sau, tam nữ cũng theo sát .

Tốc độ bốn người cực nhanh, ven đường ngẫu nhiên gặp phải vài linh trận bị tàn phá, cũng là nhờ Mục Trần dẫn tránh đi, ước chừng mười phút đồng hồ, Mục Trần mà bắt đầu cảm giác được, chi khí tại bốn phía đất trời dũ phát nồng đậm.

Bởi loại chi khí mông lung này bao phủ xuống, làm cho cảm giác linh lực, đều gặp trở ngại cực lớn.

"Phía trước có linh trận, bất quá cũng không nguy hiểm, nếu như đoán không lầm rất có thể là lối vào Ngũ điện." mặc dù cảm giác linh lực bị quấy rầy rồi, nhưng Mục Trần vẫn như trước cảm nhận ra chấn động khác thường trước mắt, sau đó nói ra.

Tam nữ nghe vậy, đồng loạt gật đầu lao đến.

Bạch! bạch (bay xuyên lớp màng linh trận nghe ngộ ha)

Tốc độ không giảm xẹt qua, sau đó bọn hắn cảm giác được thân thể tựa như là xuyên qua một màng nước màng mỏng, ngay sau đó, không gian quanh thân bắt đầu hỗn loạn, tựa như là đã đi vào không gian truyền tống.

Cảm thụ được không gian hỗn loạn ba động, Mục Trần lại cũng không kinh hoảng, ánh mắt hắn nhìn về đằng sau, chỉ thấy thân ảnh tam nữ đã biến mất, xem ra là bị không gian hỗn loạn kia ngăn trở.

Mục Trần trầm ngâm, quanh thân hắn không gian ba động dũ phát mãnh liệt, đột nhiên hào quang tỏa ra, tại hắn trước mắt tạo thành vô số hình quang ảnh.

Những hình ảnh kia, là từng tòa cung điện nguy nga hùng trán,mơ hồ có một loại uy áp từ bên trong những tòa đại điện kia phát ra.

Mục Trần hiểu ra những tòa Đại điện này chắc chắn chính là Ngũ điện .

Mục Trần bình tĩnh lai, nhìn qua những hình ảnh chợt lóe lên kia ghi tạc trong đầu, những bức họa này hiển nhiên là đến từ bên trong ngũ điện, nếu là có thể từ đó phát hiện một ít tin tức, không thể nghi ngờ đối với hắn cung có rất nhiều trợ giúp.

Mục Trần đang tập trung tư tưởng suy nghĩ nhìn soi mói những quang ảnh không ngừng thoáng hiện, bất quá, ngay lập tức, có một đạo quang ảnh xẹt qua khiến cho đồng tử Mục Trần co rút nhanh.

Đó là một tòa đại điện đã bị tàn phá xuất hiện ở chỗ cực sâu nhưng tòa đại điện này nguy nga rộng lớn cực kỳ, chỉ là trong đại điện, có rất nhiều hài cốt, làm cho tim người đập nhanh.

Bất quá, ánh mắt Mục Trần không vì điều đó mà dừng lại, hắn gắt gao nhìn chằm chằm vào nơi sâu nhất kia, tại đó có một mảnh sậm ngọc

thạch màu đỏ hình thành trên đài sen, cây hoa đẹp đẽ ước chừng hơn mười trượng lẳng lặng đứng sừng sững.

Mục Trần nhìn qua đóa hoa tối tăm như mực, trong lòng không nhịn được cuồng hỉ, bởi vì điều hắn nhìn thấy trước tiên khi tiến vào Ngũ điện lại là tin tưc về bản thể của Mạn Đồ La, thượng cổ Mạn Đà La hoa!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1157: Đệ Nhị Điện

Biên soạn Lão Bảo -Hội fan Đại Chúa Tể

Sâu trong đại điện cổ xưa bị tàn phá, xuất hiện một đài sen mà phía trên đài sen là một mảnh ngọc thạch màu đỏ tản ra hào quang nhu hòa hết sức thần dị.

Ánh mắt Mục Trần nhìn chằm chằm về phía trên đài sen và dừng lại, lại liêc nhìn đóa hoa màu đen thần dị trên đài sen.

Đóa hoa ước chừng hơn mười trượng, phía trên đóa hoa màu đen hiển hiện những đạo hoa văn cổ xưa tỏa ra một đạo viên mãn cảm giác

Nếu nhìn kỹ, sẽ thấy đóa hoa này như thíu đi một chồi non tạo thành một cảm giác thiếu hụt tiếc hận.

Mục Trần nhìn qua chỗ cành bị thíu hụt, thoáng hiểu ra lúc trước Mạn Đồ La trọng thương, đã tự đoạn cành lá, chồi non, đem bản thể phong ấn, mượn nhờ phân thân chui ra khỏi Thượng Cổ Thiên Cung, bảo tồn sinh cơ, chờ ngày sau trùng sinh.

Mà lúc này nó chỉ là lẳng lặng chiếm giữ ở phía trên đài sen, tựa như là lâm vào giấc ngủ say, Mục Trần có thể cảm giác được đóa hoa trong lúc mơ hồ tràn ra cảm giác đáng sợ hơn, cái loại cảm giác này sâu không lường được, làm hắn âm thầm tắc luỡi.

Sau một lúc cảm thán, Mục Trần như trút được gánh nặng, tươi cười hiện lên trên mặt, không nghĩ tới tìm chưa ra Tàng kinh lâu, lại tìm được bản thể Mạn Đồ La trước.

Bất quá, Mục Trần chỉ mừng rỡ một lúc sau đó nhanh chóng thu liễm cảm xúc, ánh mắt nhanh chóng cẩn thận xẹt qua tòa đại điện bị tàn phá này, nếu hắn có cơ hội nhìn qua địa hình, vậy nhất định phải mau chóng đem tất cả nguy hiểm đều nhìn qua một lần.

Trong đại điện, tất cả đều bị tàn phá, hơn nữa có rất nhiều bạch cốt âm u, vươn vãi khắp nơi tất cả đều là dấu vết saumột cuộc đại chiến kịch liệt, hiển nhiên, tại đây đã từng trải qua chiến đấu đặc biệt thảm thiết.

Cả tòa đại điện, yên tĩnh nhưng Mục Trần lại từ loại yên tĩnh này dưới, bản năng đã nhận ra một loại nguy cơ.

Hai mắt Mục Trần nhắm lại, hơn mười tức sau. Ánh mắt của hắn ngưng tụ, tại mười cây cột đá bên dưới đại điện, ở đó có vô số bộ bạch cốt.

Trong đại điện, hài cốt vươn vãi không ít, cho nên những bộ bạch cốt này người thường nhìn vào cũng không phát hiện điều gì khác biệt, nhưng Mục Trần tại cẩn thận tra xét qua phát hiện, những bộ bạch cốt dưới cột đá không nằm tán loạn mà chúng được xếp bằng ở dưới cột đá, mặc dù quanh thân không có bất kỳ chấn động nhưng Mục Trần đã nhận ra được một ít khí tức nguy hiểm.

Hơn nữa, vị trí của bọn nó, nhìn như tán loạn nhưng mơ hồ có dấu hiệu phương vị linh trận, cho nên nếu như Mục Trần không có đoán sai, chỉ sợ những bộ bạch cốt này, được liên kết lẫn nhau duy trì một tòa linh trận.

Linh trận này phi thường đáng sợ.

Ánh mắt Mục Trần lóe ra, trước đây Mạn Đồ La nói cho hắn biết, nàng bị đánh lén nên trọng thương. Hiển nhiên đó là muốn trảm thảo trừ căn, cho nên, Mạn Đồ La lựa chọn phong ấn mình nơi này. Tất nhiên cũng sẽ có được năng lực bảo vệ nhất định.

Mà nếu như hắn không có đoán sai, những bộ bạch cốt này cùng với tòa linh trận chúng hình thành, chính là Mạn Đồ La ký thác hy vọng chi điểm. Chỉ có điều, điều này cũng làm cho Mục Trần cười khổ một tiếng, bởi vì điều này cũng có chút ít ngăn trở, linh trận này đang bảo vệ bản tôn Mạn Đồ La sẽ ngăn trở hắn một chút.

Hắn không có chút nào hoài nghi, nếu như hắn lỗ mãng xông vào tòa đại điện cổ xưa này, những bộ bạch cốt này để cho hắn cảm thấy nguy hiểm trí mạng sẽ không dễ dàng buông tha hắn.

"Điều này có thể gặp chút toái." Mục Trần trầm mặc, dựa theo hắn dự đoán, coi như là hắn mời Tiêu Tiêu, Lâm Tịnh cùng liên thủ, đều khó có khả năng xông qua tòa cung điện kia, để đem bản thể Mạn Đồ La đi ra.

Điều này làm cho Mục Trần rất là đau đầu, chưa tiến vào nơi Thiên Đế vẫn lạc, hắn cũng không thể truyền tống đem Mạn Đồ La vào, nếu không sẽ làm cho không gian bạo tạc nổ tung, bọn hắn đều có kết cục không tốt.

"Cần phải nhờ đến một ít cường đại trợ lực từ bên ngoài mới có thể thành công." hai mắt Mục Trần nhắm lại, sau đố một lúc lâu, lòng hắn đột nhiên động. Cường đại trợ lực từ bên ngoài...bàn tay Mục Trần đột nhiên nắm chặt, lập tức một lệnh bài cổ xửa hiện ra tại trong tay của hắn, đây là tấm lệnh bài mà hắn lấy được trong lần đấu giá hội. tấm lệnh bài này là Binh Phù đại diện cho đệ nhị điện chủ!

Chi kia thuộc về quân đội đệ nhị điện chủ, Đồ Linh Vệ binh phù!

Mục Trần nhìn qua cái binh phù cổ xưa này trong lòng không nhịn được dân lên ý nghĩ, dựa theo Mạn Đồ La nói, đây là đội quân Linh Vệ đã từng đồ diệt rất nhiều Địa Chí Tôn hôm nay mặc dù đều đã vẫn lạc, nhưng vị nhị điện chủ này tất nhiên có một ít thủ đoạn đặc thù, bảo lưu lại số ít Đồ Linh Vệ làm hộ vệ bảo vệ Phủ điện .

Mà nếu như hắn có thể đủ mượn nhờ cái binh phù này khống chế những Đồ Linh Vệ kia, như vậy muốn xông qua tòa cung điện kia lấy ra

bản thể Mạn Đồ La cũng không tránh khỏi phải động đến phải dùng một ít võ động.

Còn nữa, hiện tại Mục Trần hiện tại cũng đang gặp nhiều phiền toái, mượn nhờ lần này hắn sẽ có cơ hội biểu hiện.

Biểu hiện cho Tàng kinh lâu có cơ hội nhìn.

Nhãn quang Mục Trần, những quang ảnh xuất hiện trước mắt này, lại để cho hắn nhìn nơi bản thể Mạn Đồ La phong ấn, cái này không khỏi quá trùng hợp.

Mà hắn tin tưởng đây là trùng hợp, hoặc không là có một thế lực cường đại đang thao túng hết thảy, mà mọi đầu mối to lớn đều tập trung vào tòa thần bí Tàng kinh lâu.

Bởi vì tòa Tàng kinh lâu này muốn xem biểu hiện của hắn, xem hắn có thể hay không ở trong tình hình này, thành công mang bản thể Mạn Đồ La đi.

Nếu như hắn có thể thành công, rất có thể sẽ đạt được tán thành, có cơ hội được tiến vào Tàng kinh lâu.

Đương nhiên, nếu là thất bại thì bất luận là Mạn Đồ La bản thể, hay là phương pháp tiến hóa Đại Nhật Bất Diệt Thân hắn đều sẽ mất đi.

Hậu quả này đối với Mục Trần mà nói, quả thực là mang tính trí mạng đấy.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Mục Trần cũng là trở nên ngưng trọng, đã mất đi phương pháp tiến hóa Đại Nhật Bất Diệt Thân chính là nói hắn sẽ mãi mãi mất đi ưu thế trong tương lai, còn nếu là không thể mang bản thể Mạn Đồ La về, như vậy hắn cũng mất đi một chỗ dựa khi bị Đại Hạ Hoàng Triều Hạ Hoàng, truy sát.

Mà thôi Mạn Đồ La lúc này cũng đã có thực lực thượng vị Địa Chí Tôn, chỉ có thể chống đỡ một mình Hạ Hoàng, huống chi, Mạn Đồ La

còn có một cái đối thủ sinh tử là vị Thánh Ma cung Thánh Ma hoàng

Cho nên, lúc này đây, bất luận như thế nào, hắn đều phải thành công!

Song chưởng đột nhiên nắm chặt. sắc mặt cũng trở nên nghiêm nghị, ánh mắt của hắn lại lần nữa đảo qua quang ảnh kia, tòa đại điện này, hắn là ở trong Phủ đệ của đệ nhất điện chủ.

Bởi vì trên những cột đá kia đều khắc chữ đệ nhất...

"Trước tiên đi tới Phủ đệ của đệ nhị điện chủ tọa lạc, lấy binh phù, đạt được Đồ Linh Vệ còn sống sót."

Đem làm ý niệm trong lòng khởi động lúc, hắn lập tức cảm giác được không gian quanh thân bắt đầu chấn động kịch liệt, ngắn ngủn mấy hơi thở . Cảnh tượng trước mắt, chính là xuất hiện biến hóa cực lớn.

Xuất hiện ở trước mặt bầu trời với đầy mây mù, dưới bầu trời, là một tòa núi cao nguy nga tậng mây, mà lúc này Mục Trần liền đứng ở phía trên ngọn núi to lớn này.

Bên trong ngon núi, là kiến trúc nguy nga nhìn không thấy điểm cuối, từng tòa đại điện đứng sừng sững, tản ra chi khí bàng bạc cổ xưa. Toàn bộ thiên địa, đều tràn ngập cảm giác tang thương.

Mà ở chỗ cao nhất của ngọn núi, Mục Trần liếc chính là gặp được tòa đại điện rộng lớn nhất, đại điện cao ngàn trượng, người đứng trước nó nhìn chỉ như một con kiến

Phía trên tòa đại điện kia, có tấm biển lớn trên đó có khắc chữ to uy nghiêm màu vàng, "Đệ nhị điện".

Bảng chữ kia tảng mát kim quang mơ hồ có chi lực bàng bạc bắt đầu khởi động, làm cho không gian ba động.

"Cái này là đệ nhị điện à..." Mục Trần nhìn qua này tòa cự điện, cũng là không nhịn được nhếch miệng cười cười, sau đó hắn không do dự nữa.

Thân hình xẹt qua, hóa thành một đạo quang ảnh, thẳng đến bên trong cự điện mà đi.

Đương nhiên, nhìn như Mục Trần đang bay cực nhanh về phía trước, nhưng hắn vẫn như cũ lan tràn cảm giác linh lực ra, tìm kiếm bốn phía. Để tránh xông vào bên trong một ít linh trận bị tàn phá.

May mắn là, một đường đi đến, dị thường thuận lợi, những linh trận đã từng trải rộng nơi đây, dường như tại thời kỳ đại chiến đều bị phá hủy.

Vài phút sau, Mục Trần hiện ra tại trung tâm của cung điện, hắn cẩn thận dò xét một phen, sau đó phát hiện cái cửa đồng to lớn đóng chặt có phong ấn tồn tại, lấy thực lực hắn, căn bản không có cách cưỡng ép mở ra.

Điều này làm cho lông mày Mục Trần nhíu lại trầm tư, một lát sau, đôi mắt hắn du động nhìn về tấm biển lớn phía trên cửa đồng, nhãn mang lóe lên, sau đó bàn tay hắn nắm chặt, lệnh bài kim long đệ tử hiện ra bên trong lòng bàn tay.

Lệnh bài tản ra kim quang, sau đó kim quang trôi nổi, trực tiếp là xuất vào bảng ngạch bên trong, ngay lập tức phía trên tấm biển có một tia ánh sáng rủ xuống, rơi vào cửa lớn đangđóng chặt.

Cót kẹtzz.

Cửa đồng lớn vốn đóng chặt lúc này phát ra thanh âm cot ketzz sau đó từ từ mở ra.

Mục Trần thấy thế, cũng là không nhịn được thở dài một hơi, hắn tung tung kim long lệnh bài trong tay có chút cảm thán. quả nhiên bên trong Thượng Cổ Thiên Cung lệnh bài thân phận này quả thực rất trọng yếu , mặc kệ đi tới chỗ nào chỉ cần cầm ra lệnh bài đều tượng trưng cho thân phận.

Cửa đồng lớn từ từ mở ra, lập tức có một cổ hồng hoang chi khí xa xưa cuốn tới, một thoáng sau đó, Mục Trần phảng phất là nghe được

vô số thanh âm chém giết, thảm thiết vô cùng.

Đại môn cuối cùng mở ra, Mục Trần cũng tỉnh táo lại, hắn có chút do dự, sau đó liền bước ra một bước, trực tiếp là bước vào cái này đệ nhị điện trong.

Trong đại điện, một mảnh hỗn độn, trên mặt đất đầy đất vết rách là những vết xé để lại từ cuộc đại chiến.

Bất quá Mục Trần cũng không chú ý tới những cái này, bởi vì khi hắn tiến vào bên trong tòa đại điện này trong nháy mắt, tầm mắt của hắn, chính là khóa lại tại vị trí cuối cùng của cự điện, rồi sau đó trong mắt của hắn, có vẻ kinh ngạc chấn động hiển hiện.

Ở xa xa kia, có một vương tọa màu vàng, mà lúc này cái vương tọa kia, rõ ràng là có một thân ảnh người đó mặc áo bào tím, khí thế của hắn thôn thiên, uy áp khí phách, một loại khí thế làm người khác phải hoảng sợ thốt lên, ngay cả thiên địa, đều bị hắn chấn nhiếp.

Cổ khí thế kia bao phủ đến, làm cho lệnh bài của Mục Trần phát sinh đột biến, bởi vì hắn hoảng sợ hiện, thân ảnh lão giả áo bào tím̀ khiến cho hắn không phải là hư ảnh, mà là chân chính thân thể!

Tại đây ở trong đệ nhị điện, cỗ khí thế này từ bên trong truyền ra ngoại

Hơn nữa, làm cho Mục Trần khiếp sợ nhất là từ bộ thân thể ngày có môt tia sinh khí gây chấn động.

Đệ nhị điện chủ, chẳng lẽ chưa vẫn lạc?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1158: Hoàng Trùng

Biên soạn Lão Bảo -Hội fan Đại Chúa tể

(P/s: Dạo này tác giả ra chương mới khá chậm, tiến độ tầm 2 ngày/ chương các đạo hữu nhé!)

Bóng người đứng thẳng trước vương tọa thân mang áo bào tím, khí thế thông thiên bao phủ, không gian quanh thân đều vặn vẹo uy thế khủng bố, tầng tầng lớp lớp bao phủ tòa Phủ điện.

Mục Trần đứng bên trong tòa cự điện nên cũng cảm nhận được uy thế khủng bố bao phủ, thân thể không tự chủ căng ra, bên ngoài cơ thể kim quan lưu chuyển, tiếng rồng ngâm phượng hót trong cơ thể rung động, huyết nhục toàn thân như khô lại.

Đối mặt với cục diện này, dĩ nhiên Mục Trần không dám lơ là, những nhân vật này đã từng đại nhân vật, chỉ cần một chút thủ đoạn để lại, là có thể cho hắn một cái giá cực kỳ nặng nề.

Đang thôi thúc toàn lực để phòng ngự, Mục Trần cũng không quên nhìn về bóng người áo tím kia, ánh mắt trở nên kinh hãi, hắn nhận ra được đó là Đệ Nhị Điện Chủ thân thể và trong cơ thể đó vẫn có một tia sinh cơ thấp thoáng.

Lẽ nào Đệ Nhị Điện Chủ vẫn chưa hoàn toàn chết đi?

Cơ thể vẫn còn hoạt động nhưng hiển nhiên dường nhu không có thần trí.

Mục Trần nhíu mày, đước tới một vị trí khác đủ để đối diện Đệ Nhị Điện Chủ, và ở đây đủ để thấy rõ ràng hình dáng Đệ Nhị Điện Chủ.

Thần sắc của hắn lần thứ hai biến sắc hô hấp không đều hít một ngụm khí lạnh. Bởi vì hắn nhìn thấy, Đệ Nhị Điện Chủ lúc này hai mắt trợn lên nhìn hắn vẻ mặt giận dữ, ngẩn đầu nhìn lên trời, ngay tại vị trí mi tâm có một lỗ máu màu đen.

Lỗ máu khoảng chừng một chỉ tay chừng chỉ tay, lực lượng chỉ tay này trong nháy mắt trực tiếp hủy diệt tất cả sinh cơ của Đệ Nhị Điện Chủ.

Một vị Chí Tôn đại viên mãn đến tột cùng mạnh bao nhiêu, Mục Trần khó có thể nói rõ, nhưng hắn biết được, bây giờ ở trên Thiên La Đại Lục. Cường giả cấp Chí Tôn đại viên mãn, có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Nhưng mà, một vị cường giả kinh khủng như thế tồn tại lại chỉ bị một chỉ tay là xóa bỏ, người ra tay lại lợi hại đến cỡ nào?

Sắc mặt Mục Trần toát lên một ít hàn ý, hắn ngẩng đầu nhìn hướng về toà cự điện , linh quang trong mắt hắn ngưng tụ, nhìn quét qua toàn bộ sau đó dừng lại ở một chỗ.

Nơi đó tại đỉnh tòa cự điện, có một Tiểu hắc động nho nhỏ so với tòa cự điện to lớn ngàn trượng thì nó chỉ như một lỗ kim không đáng chú ý nhưng với tầm mắt Mục Trần có thể thấy và cảm giác được khi nhìn vào tiểu hắc động này khiến cho da đầu và cả người đều dựng ngược lên một luồng cảm giác sợ hãi xông lên đầu.

Trong chốc lát hình ảnh xuất hiện trong đầu Mục Trần, quay về thời gian khi Ngoại vực ma tộc xâm lấn Thiên La Đại Lục, một vị cường giả ma tốc với sức mạnh không thể nào tưởng tượng được giáng lâm xuống Thượng cổ thiên cung và chỉ với một cái chớp mắt hắn tùy ý ra tay tước đoạt sinh mệnh của một vị Thiên Đế.

Chỉ là tùy ý một chỉ điểm ra, liền xuất hiện một cái tiểu hắc động phía trên khung đỉnh tòa cự điện sau đó khi Đệ Nhị Điện Chủ phát hiện thì tại mi tâm của ông cũng xuất hiện một lỗ máu, và sinh cơ trong cơ thể nháy mắt đều bị hủy diệt.

Chỉ tay giết chết một vị Chí Tôn đại viên mãn.

Mục Trần sâu sắc thở ra một hơi, thực lực kinh khủng như thế, ngoại trừ vị Ma Đế có thể khiến cho Thiên Đế đồng quy vu tận thì còn ai có thể làm được?

"Ngoại vực tộc dĩ nhiên có cường giả như vậy tồn tại, chẳng trách lúc trước có thể làm cho toàn bộ sinh linh tại đại thế giới hết thảy liên hợp." sắc mặt Mục Trần nghiêm nghị, cảm giác được Ngoại Vực Tộc khủng bố cùng mạnh mẽ cỡ nào, thật đúng là địi địch chân chính của đại thế giới.

Mặc dù bây giờ, Ngoại Vực Tộc vẫn như trước đang rình mò xâm lấn Đại thế giới nhưng vẫn chưa động thủ.

Trong lòng Mục Trần hơi cảm thán một hồi, liền sau đó đem tâm tình thu lại , lúc này Vực Ngoại Tộc, đối với hắn mà nói, còn hơi xa vời, bởi vì hắn bây giờ vẫn còn quá yếu. Ngay cả cường giả như Đệ Nhị Điện Chủ, đều không thể kháng cự mà chết trong một chỉ tay, e rằng chỉ có Chí Tôn cấp độ, mới có thể đương đầu nổi với cường giả ma tộc.

Thu lại tâm tình, tầm mắt Mục Trần dời đi khỏi thân thể Đệ Nhị Điện Chủ nhìn về phía những phương hướng khác bên trong tòa cự điện.

Dù sao hắn tới đệ nhị điện mục đích quang trọng nhất không phải là Đệ Nhị Điện Chủ. Hắn cần phải tìm một nhánh đồ Linh Vệ bên trong.

Trung tâm tòa cự điện là vị trí Đệ Nhị Điện Chủ, bên dưới vương tọa , là trăm trượng thạch thê, lấy thạch thê là tâm phóng xạ ra, mà ở phía sau thạch thê, xuất hiện bóng người mặc màu đen trọng giáp.

Càng ngày càng nhiều bóng người mặc trọng giáp màu đen xuất hiện ở bên trong tầm nhìn, đó là một nhánh quân đội trầm mặc, đứng ở phía sau hộ vệ Đệ Nhị Điện Chủ.

Những bóng người này, ước chừng năm ngàn người, bọn họ người mặc trọng giáp màu đen , ngay cả mặt mũi mục đều không thể nhìn thấy, bên trên trọng giáp khắc rõ hoa văn đỏ sậm, những hoa văn này, như là máu tươi biến thành, mơ hồ tỏa ra một loại sát khí làm người ta sợ hãi. Bọn họ tay cầm kích, đầu mũi kích đỏ như có một mảng máu còn dính lại.

Hiển nhiên, năm đó nhánh quân đội này tồn tại thì, tất nhiên cũng để chinh chiến tứ phương, thậm chí ngay cả những cường giả cấp chí tôn cũng đã từng bị bọn họ tiêu diệt.

Ánh mắt Mục Trần nóng bỏng nhìn chằm chằm vào chi độit mặc trọng giáp này, nhánh quân đội này, chính là nhánh quân mà hắn mong muốn cần tìm một nhánh đồ Linh Vệ!

Bất quá kích động rất nhanh giảm xuống, bởi vì khi linh lực của hắn lan tràn ra, hắn nhận ra hơn năm ngàn đồ Linh Vệ không có một tia dị dạng gợn sóng.

Những Đồ Linh Vệ này , tựa hồ đã bị triệt để hủy diệt.

Lập tức sắc mặt Mục Trần liền khó coi, nếu như không cách nào chưởng khống Đồ Linh Vệ, thì không thể đem bản thể Mạn Đồ La tầng hộ vệ bên trong mang ra.

"Làm sao bây giờ đây?" Mục Trần chau mày, theo lý thuyết mà nói, loại quân đội tinh nhuệ này, một khi chết trận. Bọn họ sẽ thôi thúc bí pháp tự thân luyện chế, đem tất cả sinh cơ hóa thành Thi Binh. Như vậy, mặc dù là chết đi rồi nhưng vẫn có thể trở thành một đội quân Thi Binh.

Thi Binh, từ trình độ nào đó mà nói, đã không còn là sinh linh. Vì thế chúng nó có thể chịu đựng sự ăn mòn của tháng năm. Nhưng vì cái gì,

hiện tại từ trên người chúng Mục Trần nhận ra được một chút rung động, dường như vẫn chưa chết?

"Bởi vì bọn họ còn đang thiếu một lời dẫn động."

Mục Trần đang trầm tư thì đột nhiên có một tiếng cười khẽ vang lên từ phía sau.

Con ngươi Mục Trần thu nhỏ lại, chậm rãi xoay người, nơi cửa lớn kia một thân ảnh yểu điệu đang đứng đó, là Tô Khinh Ngâm.

Không nghĩ tới nàng cũng tới Đệ Nhị Điện.

Sắc mặt Mục Trần bình tĩnh. nhưng trong cơ thể đã là có linh lực lưu chuyển, hắn cùng Tô Khinh Ngâm không có giao tình tuy rằng không phải là kẻ địch, nhưng hiển nhiên cũng không là bằng hữu.

Tô Khinh Ngâm nhìn Mục Trần đề phòng mình thì cười híp mắt nói: "Đừng sốt sắng như vậy, ta hiện tại cũng không muốn đánh nhau với ngươi, hơn nữa hiện tại, chúng ta nên hợp tác một chút thì tốt hơn."

"Hợp tác?" hai mắt Mục Trần híp lại.

"Mục tiêu của ngươi là nhánh quân đội này? Ha ha, ngươi thật đúng là tự đại. Loại quân đội này, không thể nào đều có thể chưởng khống với năng lực một người." Tô Khinh Ngâm nhìn chằm chằm Mục Trần, mang theo ẩn ý nói."Vậy thì cùng các hạ cũng không quan hệ." Mục Trần thản nhiên nói, chợt hỏi: "Ngươi nói lời dẫn khởi động đó là có ý gì?"

Tô Khinh Ngâm không thèm để ý nở nụ cười, nói: “Nhánh quân đội này xác thực cũng không hoàn toàn bị hủy diệt, bởi vì lúc trước khi Đệ Nhị Điện Chủ bị vẫn lạc, nhánh quân đội này đã thiêu đốt thần phách, đem sức mạnh rót vào Đệ Nhị Điện Chủ, nỗ lực bảo tồn sinh cơ còn lại của hắn. Vì lẽ đó, nếu như muốn chưởng khống được nhánh quân đội này, vậy phải đem sức mạnh của bọn họ từ trong người Nhị điện chủ trả về."

Mục Trần khẽ nhíu mày, nói: "Làm như vậy là có thể bảo vệ sinh cơ một vị Chí Tôn đại viên mãn, cái này có phải là quá đơn giản?"

Tô Khinh Ngâm, nói: "Néu dễ dàng như vậy thì đâu có gì phải nói, Đệ Nhị Điện Chủ có thể vẫn còn nắm giữ một con "Hoàng Trùng" một loại Linh Trùng hiếm thấy, loại linh trùng này có thể tự hủy diệt sinh cơ để chủ nhân của nó khôi phục sự sống, chỉ là cần phải có một sức mạnh khổng lồ chống đỡ."

"Hoàng Trùng?" trong lòng Mục Trần hơi kinh hãi, lẽ nào lúc trước hắn từ trên người Đệ Nhị Điện Chủ nhận ra được một điểm sinh cơ gợn sóng, chính là từ con Hoàng Trùng này phát ra?

Mà Đệ Nhị Điện Chủ vẫn còn có cơ hội phục sinh?

"Đệ Nhị Điện Chủ đã hoàn toàn chết đi, sẽ không có thể phục sinh." Làm như biết được suy nghĩ trong lòng Mục Trần, Tô Khinh Ngâm lắc lắc đầu, nói: "Đệ Nhị Điện Chủ chịu công kích có tính hủy diệt quá lớn, hầu như hết thảy sinh cơ đều là hóa thành phấn, vì lẽ đó thậm chí là"Hoàng Trùng" cũng không cứu được."

Nàng chuyển hướng về Mục Trần, nói: "Mục tiêu của ta là con Hoàng Trùng kia, chỉ cần ta có thể có được nó, ta là có thể dùng bí pháp hấp thu toàn bộ sức mạnh quân đội bức ra, đến thời điểm đó ngươi tự nhiên có thể thu được quyền chưởng khống nhánh quân đội kia."

"Vì lẽ đó mà chúng ta có thể hợp tác."

Một lát sau Mục Trần mới nói: "Vậy ta phải làm gì?"

Mặc kệ Tô Khinh Ngâm đến tột cùng là nói thật hay giả, nhưng hiện tại, hắn không ngại thử một chút, nếu cô gái này lừa hắn, vậy hắn cũng sẽ cho nàng nhận lấy một cái giá thật lớn.

Nhìn thấy Mục Trần đã có ý muốn hợp tác, Tô Khinh Ngâm cũng không nhịn được mừng rỡ nở nụ cười, sau đó nàng nghiêm nghị nhìn

phía đại điện, ngón tay điểm ra, một đạo linh lực bắn mạnh vào.

Vù.

Linh lực vọt vào đại điện, đột nhiên cả tòa đại điện chấn động, vô số đạo linh lực ở giữa không trung ngưng tụ thành từng tia sáng, nhất thời có từng đạo từng thanh âm rồng ngâm vang lên, thật to hiển nhiên đây là một tòa Linh Trận, tòa Linh Trận này lập tức bao phủ cả đại điện

"Ta cần ngươi giúp ta phá tan toà Linh Trận này." Nhìn tòa Linh Trận tỏa ra uy năng khủng bố, Tô Khinh Ngâm nghiêm nghị nói.

Mục Trần ngẩng đầu, hắn nhìn tòa Linh Trận này, trên khuôn mặt hiện lên một vệt quái lạ cùng kinh ngạc.

Bởi vì trước mắt hắn toà Linh Trận này lại quen thuộc như vậy.

Đây là một toà Cửu Long Thí Tiên Trận!

Chỉ có điều, đây là một toà Linh Trận hoàn chỉnh!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1159: Hợp Tác

Biên soạn Lão Bảo - Hội fan đại chúa tể.

Bên trong cự điện, linh lực cuồng bạo như nước thủy triều điên cuồng tàn phá bừa bãi, từng đạo từng đạo quang văn linh lực từ trong hư không thành hình, mơ hồ ngưng tụ thành hình dạng chân long, tiếng long ngâm trầm thấp, chấn động tòa cự điện cả không gian kiến trúc đều run rẩy không ngừng.

"Cửu Long Thí Tiên Trận…"

Mục Trần nhìn toà linh trận quen thuộc cường đại trước mắt, đầy vẻ kinh ngạc nổi lên, hiển nhiên hắn không thể ngờ tới, tòa linh trận hộ cho Nhị điện lại là tòa linh trận hắn quen thuộc Cửu Long Thí Tiên Trận.

Hơn nữa, còn là một tòa Cửu Long Thí Tiên Trận hoàn chỉnh!

Mục Trần nhìn chăm chú vào tòa đại trận, thầm thở dài một tiếng, cùng so sánh với tòa tàn trận do hắn bố trí trước kia, toà Cửu Long Thí Tiên Trận trước mắt này, quả thực là cường đại đến không thể dùng ngôn ngữ mà hình dung được.

Cho dù trải qua vạn năm tuế nguyệt ăn mòn, nhưng mỗi một đầu linh lực quang văn trong linh trận, như trước vẫn sáng tỏ, mơ hồ tản mát ra ba động kinh người.

"Toà Cửu Long Thí Tiên Trận này, cho dù là thượng vị Địa Chí Tôn đi vào cũng không cách nào thoát ra." Mục Trần liếm môi một cái, xem ra Cửu Long Thí Tiên Trận hoàn chỉnh, hắn là từ một vị linh trận sư cấp

Tông Sư bố trí ra, đã có thể tiếp cận trung giai thậm chí tiếp cận cấp độ cao giai.

Trung giai tông sư linh trận, cũng đủ để đối phó với một vị thượng vị Địa Chí Tôn.

Vị trí Nhị Điện chủ, là trung tâm của tòa Cửu Long Thí Tiên Trận này, bằng thực lực của hắn, lại thêm linh trận hiệp trợ, dù là đại viên mãn Địa Chí Tôn tiến vào tòa đại điện này, cũng phải bị hắn áp đến chật vật.

Bất quá, đáng tiếc là khi vị kia Ma Đế kia giáng lâm hết thảy chuẩn bị đều không hề có tác dụng.

Mục Trần vì toà Cửu Long Thí Tiên Trận trước mắt này đang cảm thán, Tô Khinh Ngâm cũng chăm chú nhìn hắn bằng đôi mắt đẹp có chút khẩn trương hỏi: "Thế nào?"

Mục Trần nhìn nàng một cái, nói: "Cái gì thế nào? Ngươi sẽ không nghĩ là ta có thể phá vỡ loại cấp bậc linh trận như vậy chứ?"

"Phá vỡ đương nhiên là ngươi không có khả năng." Tô Khinh Ngâm ngược lại không có vọng tưởng, trước mắt toà linh trận được tạo thành từ cấp bậc tông sư, xem như thượng vị Địa Chí Tôn có tới cũng không dám xông vào.

"Bất quá toà linh trận này mặc dù cường đại, nhưng dù sao cũng không có người khống chế, mà ngươi là Linh Trận Sư, cho nên ta muốn mời ngươi thử một chút, có thể hay không tìm tới một lỗ thủng, tạm thời mở nó ra, như thế chúng ta mới có thể lấy Hoàng Trùng đi."

Mục Trần bấm tay gảy nhẹ, dường như trầm ngâm một hồi, vừa rồi chậm rãi nói: "Như thế, cũng là không phải là không có khả năng."

Dù sao hắn đối với Cửu Long Thí Tiên Trận cũng là có một số hiểu biết cùng nghiên cứu, cho nên muốn mở ra một lỗ thủng, thì cũng có thể làm được.

"Thật sao?" Tô Khinh Ngâm nghe vậy không nhịn được kinh hỉ, nàng nguyên bản cũng chỉ muốn thử một chút, mà đối với việc Mục Trần có thể hay không mở ra một tia lỗ hổng bên trên linh trận, nàng cũng không có ôm kỳ vọng quá lớn dù sao đẳng cấp toà linh trận trước mắt này, đối với tạo nghệ của Mục Trần à nói, hiển nhiên là cao hơn một bậc.

Nhưng Mục Trần trả lời, hiển nhiên là làm cho nàng mừng rỡ.

"Có thể thử một chút." Mục Trần gật đầu, hắn giống như cười mà không phải cười nhìn qua Tô Khinh Ngâm, nói: "Bất quá, ta tại sao phải tin tưởng ngươi?"

Hắn không phải kẻ ngu chắc gì khi đạt được Hoàng Trùng, là nàng liền có thể khôi phục lại Đồ Linh Vệ sao? Vạn nhất Tô Khinh Ngâm này gạt hắn, đến lúc đó nàng đạt được Hoàng Trùng liền trở mặt, Mục Trần chẳng phải mất toi công làm việc.

Tô Khinh Ngâm dù sao không phải Tiêu Tiêu hay Lâm Tĩnh, Mục Trần tự nhiên sẽ không quá tin tưởng.

Mà đối với hoài nghi của Mục Trần, Tô Khinh Ngâm cũng không giận, chỉ mỉm cười nói: "Sư phụ của ta, cũng là được truyền thừa từ một cái tông phái viễn cổ, mà tại thời kỳ Viễn Cổ, Hoàng Trùng của Nhị Điện chủ, là từ tông phái chúng ta đạt được, cho nên ta mới biết được những tin tức này."

"Ngoài ra ta cũng không nói dối, nếu như ngươi thật muốn khôi phục Đồ Linh Vệ, nhất định phải mượn nhờ lực lượng của Hoàng Trùng, đem những lực lượng uẩn dưỡng trong cơ thể Hoàng Trùng bức ra, vậy thì nhất định phải dựa bí pháp trong tay của ta."

"Cho nên, hợp tác này ta nghĩ ngươi hẳn là không có lý do cự tuyệt."

Tô Khinh Ngâm nhìn chăm chú Mục Trần, ánh mắt hai người giao hội, trong lúc nhất thời, không khí phảng phất im lặng một thoáng. Nửa khắc sau, Mục Trần cười nhạt nhẹ gật đầu: "Được."

Như Tô Khinh Ngâm nói, nếu như hắn muốn khôi phục Đồ Linh Vệ, vậy cũng chỉ có cách cùng nàng hợp tác, mà về phần sau đó đến tột cùng sẽ có biến hay không, đến lúc đó gặp chiêu phá chiêu là được.

"Vậy liền hợp tác vui vẻ." Tô Khinh Ngâm cười nhẹ nhàng nói, hiển nhiên cũng không lo lắng Mục Trần cự tuyệt."Ta cần một chút thời gian." Mục Trần cũng không kéo dài, trực tiếp là quay người hướng đi về toà linh trận, sau đó hai mắt khép hờ, linh quang lấp lóe từ đầu ngón tay, từng đạo từng đạo Linh ấn bay ra, sau đó thận trọng dung nhập vào bên trong toà Cửu Long Thí Tiên Trận hoàn chỉnh kia.

Kỳ thật nương tựa theo tạo nghệ cùng hiểu biết của hắn đối Cửu Long Thí Tiên Trận, muốn mở ra một lỗ hổng từ tòa linh trận này cũng không quá khó khăn nhưng hắn cũng không ngu xuẩn bại lộ điểm này.

Đem át chủ bài lộ ra, đây không phải là Mục Trần vì hắn vốn cẩn thận.

"Ta sẽ giúp ngươi hộ pháp." Tô Khinh Ngâm nói ra, sau đó lui ra phía sau một chút, đứng tại trước đại môn, đề phòng có người xông đến, quấy rầy Mục Trần phá trận.

Mà Mục Trần chậm chạp làm việc, nàng cũng không có bất kỳ hoài nghi, dù sao đây là một tòa linh trận cấp bậc tông sư, nếu như Mục Trần có thể dễ như trở bàn tay mở nó ra, Tô Khinh Ngâm sẽ nghi thần nghi quỷ.

Tô Khinh Ngâm xếp bằng ở cửa lớn, đôi mắt đẹp nhìn qua linh trận cùng dáng đứng Mục Trần, sau đó liền chuyển hướng nhìn vào bên trong cự trong điện, nhìn về thân ảnh Nhị Điện Chủ nói thầm.

"Hoàng Trùng…" đôi mắt nàng có chút lấp lóe, nhẹ nhàng cười một tiếng, ánh mắt hơi nóng bỏng, loại cấp bậc linh trùng như vậy, nếu như có thể đạt được, lại lấy tông môn bí pháp luyện chế, như vậy nàng có chín phần nắm chắc có thể trùng kích Địa Chí Tôn ngày sau trùng kích Địa Chí Tôn là có chín phần nắm chắc.

Bên trong cự điện, lại lần nữa lâm vào yên tĩnh, mà thời gian cũng lặng lẽ trôi qua.

Như thế ước chừng nửa canh giờ, Mục Trần rốt cục mở hai mắt ra, mà Tô Khinh Ngâm liền vội vàng tiến lên, khẩn trương hỏi: "Như thế nào?"

Nếu như Mục Trần không cách nào thành công, thì việc đạt được Hoàng Trùng, cũng trở thành hy vọng xa vời, dù sao bằng thực lực của nàng, không có khả năng xông qua toà linh trận cường đại này.

Nàng đang khẩn trương nhìn soi mói Mục Trần thì hắn mỉm cười, cong ngón búng ra, chỉ thấy phía trước linh trận lập tức có gợn sóng nhộn nhạo lên một lỗ hổng nửa trượng chậm rãi bị xé ra. "May mắn không làm nhục mệnh." Mục Trần cười nói.

Tô Khinh Ngâm lập tức không nhịn được hớn hở ra mặt, trong lòng kích động cả người phập phồng.

"Lỗ hổng Linh trận cần ta duy trì, như vậy lấy Hoàng Trùng, liền phải dựa vào Tô cô nương." Mục Trần hướng về phía Tô Khinh Ngâm mỉm cười nói.

Tòa đại điện này phải chăng còn có cái bẫy rập khác, Mục Trần cũng không biết, cho nên hắn hiển nhiên không có ý định tự mình mạo hiểm, mà loại sự tình này nên giao cho Tô Khinh Ngâm.

Tô Khinh Ngâm tự nhiên cũng là biết được, bất quá nàng cũng không có từ chối, bởi vì Mục Trần đã làm xong chuyện trọng yếu nhất, thu hoạch Hoàng Trùng là thuộc về nàng.

"Phiền phức Mục huynh." lúc này Tô Khinh Ngâm không chút do dự bước vào bên trong toà Cửu Long Thí Tiên Trận.

Theo nàng tiến lên, Cửu Long Thí Tiên Trận dường như có chút rung chuyển, nhưng chung quy vẫn là cũng không phát động công kích hủy

diệt.

Tô Khinh Ngâm thận trọng cất bước tiến lên, nàng tiến vào linh trận không gặp lại bất cứ biến cố gì cho nên thuận lợi đi tới gần vương tọa.

Nàng nhìn qua thân ảnh cao gầy kia không nhin được thở dài rồi sau đó khuôn mặt trở nên nghiêm nghị, ngọc thủ như thiểm điện kết ấn.

Phốc phốc.

Đồng thời nàng cắn đầu lưỡi một cái, một ngụm tinh huyết phun ra, sau đó tinh huyết ngưng đọng, biến thành từng khỏa huyết hồng đan dược, đồng thời một cỗ dị hương phát ra.

Dị hương khuếch tán, đột nhiên vị trí trán của thân xác Nhị Điện chủ, xuất hiện một điểm đỏ, điểm đỏ nhanh chóng đi ra, cuối cùng từ bên trong hắc động ngay mi tâm hắn chui ra một cái hồng sắc quang đoàn nho nhỏ, bên trong quang đoàn, là một con côn trùng toàn thân huyết hồng phá lệ yêu diễm, con côn trùng xòe hai cánh ra như cánh phượng nhưng nhỏ hơn nhiều lần sinh ra một loại cảm giác yêu dị.

Bất quá lúc này nó nhắm chặt hai mắt, co quắp lại như đang ngủ say, nhưng vẫn nương tựa theo bản năng bay đến trước viên huyết hồng đan dược, hé miệng nuốt vào.

Tô Khinh Ngâm mở ra ngọc thủ, huyết hồng quang đoàn rơi vào trong tay nàng, đôi mắt nàng nhìn qua cái côn trùng yêu diễm này, gương mặt tràn đầy kích động.

Hoàng Trùng trân quý như thế, tuỳ tiện đã đến trong tay nàng!

Tuy nói lúc này Hoàng Trùng đang lâm vào ngủ say, nàng vẫn có thể cảm ứng được, tại thân thể nho nhỏ bên trong ẩn chứa năng lượng kinh khủng bực nào.

Tô Khinh Ngâm hít sâu một hơi, sau đó thận trọng nắm chặt Hoàng Trùng, định quay người rời đi.

"Tô cô nương, xin đợi một chút." ngay tại lúc nàng dự định rời linh trận đi, thanh âm Mục Trần, từ bên ngoài linh trận truyền đến.

Tô Khinh Ngâm ngẩng đầu, nàng nhìn qua Mục Trần, khẽ cười nói: "Mục huynh , chờ ta đi ra, ta chắc chắn lấy bí pháp từ trong cơ thể Hoàng Trùng bức ra, đến khôi phục Đồ Linh Vệ."

Vừa nói nàng vẫn không ngừng di chuyển ra khỏi linh trận, thần sắc cũng là trở nên dễ dàng rất nhiều, Hoàng Trùng tới tay, cho dù nó đang ngủ say, nhưng chỉ cần nàng thôi động một điểm lực lượng, cấp bậc phía dưới Địa Chí Tôn, nàng đều có thể đẩy lui.

Nếu như nói trước đó nàng còn kiêng kỵ Mục Trần, hiện tại loại này kiêng kị này đã không còn tồn tại.

Mục Trần nhìn đến Tô Khinh Ngâm, dường như có chút bất đắc dĩ cười cười, sau đó tay áo vung lên hắn, chỉ thấy lỗ hổng phía trên toà Cửu Long Thí Tiên Trận, từ từ tiêu tán.

Cùng lúc đó, bên trong tòa Cửu Long Thí Tiên Trận, đột nhiên có bão táp linh lực kinh khủng vô cùng gào thét, từng đầu linh lực biến thành Cự Long, lăng không thành hình, nhìn chằm chằm lên Tô Khinh Ngâm.

Bước chân Tô Khinh Ngâm, lúc này ngừng lại, trong khoảnh khắc linh trận lật Thiên che Địa, đôi mắt đẹp nổi lên kinh hãi.

"Ngươi…Ngươi làm sao có thể khống chế toà linh trận này?" thanh âm Tô Khinh Ngâm đều là trở nên ảm đạm không lưu loát, khó có thể tin.

Hiển nhiên là toà Cửu Long Thí Tiên Trận này triệt để đã bị kích hoạt.

Hết thảy đều là do Mục Trần làm ra, đến lúc này, Tô Khinh Ngâm mới hiểu được, trước đó Mục Trần chỉ giả vờ gian nan không hiểu.

Thời điểm Mục Trần tạo ra khe hơn hắn đã trực tiếp khống chế được tòa linh trận này mà nàng không hề phát hiện. Mục Trần không đáp lại, chỉ mỉm cười nhìn nàng, thanh âm nhu hòa, chậm rãi truyền ra.

"Tô cô nương, không biết bây giờ có thể giúp ta khôi phục Đồ Linh Vệ không?"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1160: Khôi Phục Đồ Linh Vệ

Biên soạn Lão Bảo - Hội fan đại chúa tể

Bên trong cự điện cổ xưa tang thương, bên trong linh trận dường như có gió bão linh lực cuồng bạo, chín con cự long chiếm cứ hư không, ba động đáng sợ phát ra, ngay cả hư không đều run rẩy không ngừng dường như không thể thừa nhận lực lượng của bọn nó.

Chính bóng hình cự long to lớn nhìn chằm chằm Tô Khinh Ngâm khiến cho toàn thân nàng phát lạnh, nàng ngẩng đầu nhìn Mục Trần bên ngoài linh trận, đang đứng chắp tay khuôn mặt tuấn dật mang theo nụ cười nhàn nhạt, nụ cười này rơi vào mắt Tô Khinh Ngâm khiến nàng hết sực khó chịu.

"Không nghĩ tới ... Ngươi lại có thể làm được điều này!" hàm răng Tô Khinh Ngâm cắn chặt đôi môi đỏ, ngữ khí có chút khó chịu nan nói .

Chiêu này của Mục Trần, hiển nhiên là làm cho nàng gặp phải một cái chấn động không nhẹ, mặc dù từ lúc bắt đầu, Tô Khinh Ngâm đã đề phòng đối với Mục Trần, nhưng nàng vẫn không nghĩ tới, Mục Trần chuẩn bị cho mình lá bài tẩy lại chính là toà linh trận đáng sợ này.

Thậm chí cho tới bây giờ, nàng vẫn không thể tin được sự thật là Mục Trần có thể nắm trong tay toà linh trận này, dù sao đây cũng chính là một tòa linh trận mà ngay cả thượng vị Địa Chí Tôn đều không thể địch nổi do cấp tông sư linh trận bố trí ra, mà lấy linh trận tạo nghệ của Mục Trần, làm sao có thể làm được đến bước này, chẳng lẽ hắn là một vị linh trận Tông sư sao? Mục Trần cũng không thèm để ý, hắn chỉ mỉm cười nói: "Tô cô nương , có thể hay không giúp ta khôi phục Đồ Linh Vệ?"

Tô Khinh Ngâm nhìn Mục Trần thật lâu, chợt nàng cười một tiếng, điểm nhẹ trán nói: "Mục huynh nói gì vậy, ta trước đã đáp ứng ngươi tất nhiên sẽ làm, ta không phải là người hay đổi ý."

Mục Trần nghe vậy thì là từ chối cho ý kiến, đưa tay làm tư thế xin mời .

Tô Khinh Ngâm xoay người lại, tay ngọc vươn ra, Hoàng Trùng đang ngủ mê xuất hiện ở trong lòng bàn tay nàng, nhìn qua Hoàng Trùng ánh mắt tràn đầy vẻ đau lòng .

Vì những năng lượng này, có thể xúc tiến Hoàng Trùng tiến hóa cùng sinh trưởng, mà trước mắt cưỡng ép bức ra, hiển nhiên cũng sẽ tạo thành tổn thương đối với Hoàng Trùng.

Nhưng đối mặt với toà linh trận đáng sợ kia đang nhìn chằm chằm nàng, nàng không thể không làm.

Mục Trần thật là quá mức xảo trá.

Trong lòng Tô Khinh Ngâm thầm thở dài một tiếng, sau đó không do dự nữa, hai tay biến ảo ấn pháp. Đầu ngón tay cuối cùng rách ra, một dòng tơ máu mãnh liệt bắn ra, trực tiếp rơt tại thân thể Hoàng Trùng.

Tơ máu trực tiếp xuyên thấu tiến nhập vào thân thể của Hoàng Trùng, trong lúc mơ hồ tạo thành một đạo phù văn.

Chít chít!

Trong giấc ngủ say Hoàng Trùng, đột nhiên phát ra thanh âm bén nhọn. Ẩn chứa thống khổ, cuối cùng thân thể của nó chấn động, phô thiên cái địa huyết quang phun ra, huyết quang này quét sạch cự điện, cuối cùng p bao phủ toàn bộ chi đội Đồ Linh Vệ.

Huyết quang tiến vào thân thể Đồ Linh Vệ, sau đó, Mục Trần phát giác được, bên trong thể nội Đồ Linh Vệ, bắt đầu có lực lượng ba động.

Tô Khinh Ngâm thở dài một hơi, lau lau mồ hôi trên trán. Quay người nhìn về phía Mục Trần, cười tủm tỉm nói: "Mục huynh, may mắn không làm nhục mệnh nha."

Nhưng mà, đối mặt với cùng nụ cười của nàng, sắc mặt của Mục Trần vẫn như cũ không biểu tình nhìn chằm chằm nàng.

Nụ cười xinh đẹp trên mặt Tô Khinh Ngâm có chút thu liễm .

"Tô cô nương, năm ngàn Đồ Linh Vệ, ngươi trả lại lực lượng, vẻn vẹn chỉ khôi phục hai trăm tên mà thôi, coi như những Đồ Linh Vệ này bởi vì cái loại nguyên nhân khác có hao tổn, nhưng cũng không hao tổn đến loại trình độ này a?" Mục Trần thản nhiên nói.

Lúc trước trong cảm giác, hắn vẻn vẹn chỉ cảm ứng được hai trăm tên Đồ Linh Vệ khôi phục lực lượng, số lượng này thật sự quá ít, coi như Mục Trần đem bọn hắn khống chế, cũng không cách nào phát huy tác dụng.

Khuôn mặt Tô Khinh Ngâm biến ảo, nàng đã làm tiểu xảo lưu lại rất nhiều năng lượng, dù sao lực lượng này, đối với Hoàng Trùng mà nói là cực kỳ quý giá, khi nàng đột phá đến Địa Chí Tôn đem luyện hóa, tất nhiên có thể làm cho lực lượng tự thân tinh tiến.

Mục Trần nhìn chằm chằm Tô Khinh Ngâm, duỗi ra hai ngón tay ra nói: "Tô cô nương, ranh giới cuối cùng của ta là 2000 Đồ Linh Vệ, chỉ cần ngươi có thể khôi phục đủ số lượng này, ta liền để ngươi rời đi."

"Ngươi điên rồi!" khuôn mặt Tô Khinh Ngâm biến đổi, nàng cả giận nói: "Hai ngàn Đồ Linh Vệ, ngươi căn bản không có thể nắm trong tay, cái phúc này ngươi không được hưởng!"

Hơn nữa, nếu quả như thật phun ra 2000 lực lượng Đồ Linh Vệ, chỉ sợ năng lượng trong cơ thể Hoàng Trùng, cũng sẽ tiêu hao bảy tám phần, điều này đối với Tô Khinh Ngâm mà nói giống như róc tâm cắt thịt.

"Có thể hưởng thụ cái phúc này hay không đó là chuyện của ta, Tô cô nương cái giá trị của Hoàng Trùng như thế nào, ta nghĩ ngươi hẳn rất rõ ràng, lần này ngươi tiến vào thượng cổ Thiên Cung, ta nghĩ chính là vì nó, mà những lực lượng trong cơ thể nó, vốn đã không thuộc về nó, ngươi hà tất phải tham lam?"

"Ranh giới cuối cùng của ta là như thế, sẽ không thay đổi chủ ý."

Mục Trần nói chuyện, hai mắt nhắm lại, hiển nhiên không có ý định cò kè mặc cả, bởi vì dựa theo suy đoán của hắn, nếu như hắn không cách nào khống chế số lượng Đồ Linh Vệ này, thì cũng không có khả năng đem bản thể Mạn Đồ La từ cái chỗ kia mang ra.

Tô Khinh Ngâm nhìn Mục Trần, tức giận đến nghiến chặt hàm răng, bất quá nàng nhìn thấy bộ dáng Mục Trần, cũng biết dù có nói gì cũng vô ích, lúc này chỉ có thể hừ lạnh một tiếng, kết ấn, chỉ thấy Hoàng Trùng phát ra thanh âm sắc nhọn, càng ngày càng nhiều huyết hồng quang mang mãnh liệt bắn ra.

Nương theo những huyết quang đó phun ra, nguyên bản thân thể Hoàng Trùng đang sáng tỏ, cũng nhanh chóng trở nên ảm đạm, thấy thế tâm tư Tô Khinh Ngâm như đang đổ máu.

Huyết quang không ngừng tiến vào trong người Đồ Linh Vệ, vô số cỗ thân thể theo thời gian dần trôi qua khôi phục hào quang thâm thúy .

"Được rồi."

Hai mắt mở ra, khuôn mặt của hắn tiếu dung hiển hiện, hắn hướng về phía Tô Khinh Ngâm nhẹ gật đầu, nói: "Đa tạ."

Tô Khinh Ngâm nghe vậy, lập tức ngừng phun ra huyết quang, thu hồi Hoàng Trùng, khuôn mặt lạnh như băng nhìn Mục Trần giễu cợt nói: "Sao lại dừng lại vẫn còn có thể tiếp tục thi triển mà."

Mục Trần mỉm cười, nói: "Vậy xin mời Tô cô nương tiếp tục ."

Hai ngàn Đồ Linh Vệ, cũng đã cực hạn của hắn.

"Ta không nghĩ ngươi có thể điều khiển được tần này Đồ Linh Vệ." Tô Khinh Ngâm thanh âm giễu cợt, nàng không cho rằng Mục Trần có thể khống chế 2000 Đồ Linh Vệ, dù sao chi quân đội này là từ Nhị điện chủ tạo ra, năm đó đã giết chết không biết bao nhiêu Địa Chí Tôn.

Cho dù bây giờ bởi vì sinh cơ cùng linh trí đã tán đi, hơn nữa số lượng cũng hao tổn, cho nên sức chiến đấu chỉnh cũng yếu đi rất nhiều, nếu như thực sự nắm trong tay, e là muốn chống lại cường giả Địa Chí Tôn, cũng chưa chắc có lực đánh một trận.

Mục Trần cười cười, cũng không có bất kỳ tranh cãi gì với nàng, tay áo vung lên, Cửu Long thí tiên trận chấn động, lỗ hổng tái xuất hiện, thấy thế Tô Khinh Ngâm cũng là lập tức bước ra .

Ra khỏi linh trận, Tô Khinh Ngâm lập tức cảm giác được thân thể của căng cứng đều là thư giãn xuống, sau đó nàng chính là đôi mắt đẹp bất thiện nhìn chằm chằm Mục Trần, muốn là có chút nuốt không trôi mới vừa khẩu khí kia.

Bất quá, cho dù nàng có nhìn chằm chằm, Mục Trần cũng không hề sợ hãi, chỉ cười tiếu dung đối mặt nàng.

Ánh mắt giao hội, mơ hồ có linh lực tản mát đi ra.

Tô Khinh Ngâm tay cầm Hoàng Trùng đang run rẩy do bị liên tục cưỡng ép lấy sinh lực, khuôn mặt lạnh như băng nói: "Không có toà linh trận này, ngươi bây có dám đấu với ta?"

Mục Trần cười nói: "Hắn là không đấu lại ngươi đi."

Nếu như Tô Khinh Ngâm thực sự lấy Hoàng Trùng làm lá bài tẩy hắn thật đúng là ăn thua thiệt rất lớn.

Nghe được câu trả lời này của Mục Trần, Tô Khinh Ngâm ngơ ngác một chút, chợt khuôn mặt chợt hoà hoãn lại, nàng không nghĩ Mục Trần

lại trả lời câu này, dù sao gia hỏa này quá mức giảo hoạt, cho nên thật muốn liều mạng đấu, thậm chí trong tay cầm Hoàng Trùng, nhưng Tô Khinh Ngâm cũng không có niềm tin tuyệt đối có thể chém giết Mục Trần.

Mà loại người như Mục Trần, nếu như không thể triệt để gạt bỏ, thì nên không cần làm địch nhân nếu không sợ rằng ăn không yên ngủ không yên.

Dù sao ngay cả Hạ Vũ, Mục Trần đều nói giết liền giết, phần quả quyết kia, ngay cả Tô Khinh Ngâm cũng có chút kinh hãi, cho nên trực giác của nữ nhân nói cho nàng biết nếu như không đối địch với Mục Trần, đó là tốt nhất.

"Trước đó ta đã chấp nhận lời của Hạ Vũ gây khó dễ cho ngươi, vậy lần này coi như hòa nhau ." đôi mắt đẹp Tô Khinh Ngâm biến ảo, cuối cùng thu liễm linh lực hừ lạnh nói ra.

Trong lòng một phen cân nhắc, Tô Khinh Ngâm quả quyết lựa chọn.

"Vậy xin đa tạ rồi." Mục Trần cười cười, đối với việc Tô Khinh Ngâm trước đó đã ngăn lại Cửu U, hắn thật không thèm để ý, dù sao nếu như thật muốn cùng Hạ Vũ liên thủ đối phó hắn, chỉ sợ hắn cũng không khả năng giết được Hạ Vũ.

Cho nên hắn cũng không cần thiết phải đối địch với Tô Khinh Ngâm.

Tô Khinh Ngâm nghe vậy, cũng không lưu lại, nàng nhìn thoáng qua những Đồ Linh Vệ bên trong đó, nói: "Nể mặt hợp tác, nhắc lại ngươi một câu, cũng đừng quá tham, những Đồ Linh Vệ này cũng không dễ dàng khống chế như vậy."

Thoại âm rơi xuống, nàng trực tiếp quay người lướt đi, bóng hình xinh đẹp nhanh chóng hóa quang ảnh biến mất. Mục Trần nhìn Tô Khinh Ngâm rời đi, cũng không ngăn cản, đợi một lát sau, liền đem ánh mắt chuyển hướng nhìn về Đồ Linh Vệ, con mắt dần nóng bỏng lên.

Nếu như hắn có thể khống chế chi đội này, như vậy tính như bây giờ hắn chưa bước vào Địa Chí Tôn, nhưng đối mặt với Địa Chí Tôn, hắn cũng có thể đánh một trận.

Đối với với hắn mà nói, không thể nghi ngờ sẽ tăng lên thêm danh tiến sợ rằng hắn cũng sẽ chân chính bước vào đỉnh cao của cường giả thiên la đại lục.

Vừa nghĩ tới đó, Mục Trần cũng là hít sâu một hơi, kiềm chế xao động trong lòng, trực tiếp cất bước, bước vào bên trong Cửu Long thí tiên trận, sau đó từng bước hướng về chi đội Đồ Linh Vệ kia mà đi .

Tô Khinh Ngâm đã rời đi, kế tiếp hắn nên tới tiếp thu chi quân đội Đồ Linh Vệ này.

Chương 1161: Chiến Văn

Biên soạn Lão Bảo – Hội fan đại chúa tể

Bên trong đại điện, Mục Trần cất bước đi vào, chín con rồng lớn bên trong toà Cửu Long Thí Tiên Trận cũng từ từ tiêu tan, toà đại trận yên lặng trở lại dường như Mục Trần tiến rất thuận lợi và không hề có ngăn cảng.

Chỉ vài phút sau Mục Trần đã đi tới phía trước vương tọa, nhưng ngay khi hắn sắp leo lên Vương tộc thạch, thì đạo quân Đồ Linh Vệ bên trong, đã khôi phục sức mạnh, mặt ngoài đột nhiên có ánh sáng hiện lên, sau đó chúng nó dĩ nhiên cùng nhau tiến lên trước một bước, trong đại điện vào lúc này run chuyển, một luồng áp bức đáng sợ bao phủ, giống như Cự Long như hướng về phía Mục Trần mà xung kích.

Cảm nhận được áp bức đang đến, sắc mặt Mục Trần cũng khẽ biến, hắn lui về phía sau một bước, lui ra khỏi thạch thê, nhất thời loại kia cảm giác ngột ngạt kia tán đi, những Đồ Linh Vệ cũng lùi về lại vị trí của mình.

- Đã không còn linh trí, nhưng vẫn bảo vệ Nhị Điện Chủ sao?

ánh mắt Mục Trần lóe lên, trước là do những Đồ Linh Vệ này đều đã mất đi sức mạnh, cho nên chưa từng ngăn cản Tô Khinh Ngâm, nhưng trước mắt chúng đã khôi phục sức mạnh, tự nhiên theo bản năng bảo vệ Nhị Điện Chủ.

Nếu như vừa nãy khi bắt Hoàng Trùng mà tình huống xảy ra như thế, chỉ cần Tô Khinh Ngâm dám bước vào phạm vi vương tọa, e rằng sẽ

nhận được công kích từ 2000 Đồ Linh Vệ hủy diệt.

- Thực sự là nữ nhân may mắn.

Mục Trần cảm thán xoa đầu, hơi trầm ngâm, đang suy nghĩ bước thư 2 là phải làm gì.

Ầm!

Hai ngàn trong hóc mắt của 2000 Đồ Linh Vệ tựa hồ có ánh sáng ngưng tụ, cảm giác đáng sợ ngột ngạt lần thứ hai che ngợp bầu trời phát ra, hơn nữa lần này, trong cơ thể chúng nó, mơ hồ có huyết quang gào thét, một luồng cực đoan mạnh kinh khủng, đang từ đó ngưng tụ.

Đó là sức mạnh chiến ý! đủ để sánh ngang với chiến ý một vị Chí Tôn hội tụ, Mục Trần lập tức móc ra một tấm binh phù, một tay giơ lên.

Binh phù loang lổ Cổ lão lẳng lặng nằm ở trong tay Mục Trần, lúc này nó phảng phất như đang bị một loại sức mạnh nào đó dẫn dắt, khẽ chấn động, tựa hồ có tiếng kèn lệnh mênh mông Cổ lão lúc ẩn lúc hiện truyền ra.Loại tiếng kèn lệnh kia như là xuyên qua thời không, từ viễn cổ đi tới hiện tại.

Khi tiếng kèn lệnh vang lên ở bên trong đại điện thì, 2000 Đồ Linh Vệ đang chuẩn bị tiến công bỗng đột nhiên dừng lại, chớp mắt chiến ý khủng bố bổng tiêu tan đi, đạo quân tiến lên một bước, quay về phía Mục Trần,, chỉnh tề như một một chân quỳ xuống.

Bởi vì đã hóa thành Thi Binh, vì lẽ đó chúng không có linh trí, cũng không cách nào lên tiếng, nhưng khi chúng quỳ xuống một khắc đó, không gian đều là chấn động một chút.

Mục Trần nhìn thấy tình cảnh này nhếch miệng nở nụ cười.

Xem ra, mặc dù là trải qua Vạn năm tháng, mặc dù những Đồ Linh Vệ đã hóa thành Thi Binh, nhưng tấm binh phù này vẫn còn hữu hiệu.

Bất quá Mục Trần cũng không có cao hứng quá lâu, thu lại tâm tình, bởi vì hắn biết, hắn cầm trong tay binh phù, vẻn vẹn có thể thu được quyền điều khiển Đồ Linh Vệ, thế nhưng cũng không đại biểu hắn có thể thôi thúc năng lực Đồ Linh Vệ.

Nếu như không cách nào đem sức chiến đấu Đồ Linh Vệ bày ra, thì cho dù có chưởng khống được thì cũng chỉ là trang trí thôi.

Ánh mắt Mục Trần lấp loé, cất bước leo lên thạch thê. Đi tới bên cạnh vương tọa, từ chỗ cao nhìn xuống một nhánh Đồ Linh Vệ kia, sau đó ngồi xếp bằng xuống.

Đã một quãng thời gian dài chưa điều động quân đội tác chiến, nhưng cũng không đại biểu trình độ chiến trận sư ở trong hắn dừng lại, tương tự khi thời điểm thực lực của hắn đang không ngừng tinh tiến. Trình độ chiến trận sư của Mục Trần cũng trở nên sâu sắc thêm.

Chỉ có điều, không có cơ hội thích hợp để bày ra mà thôi.

Mà bây giờ, đúng là thời điểm tốt để kiểm nghiệm khả năng vận dụng năng lực chiến trận sư.

Hai mắt Mục Trần dần dần nhắm lại, sau một khắc, đột nhiên mở ra, bất quá lần này, khi mở ra thì hai mắt của hắn, càng trở nên óng ánh long lanh, một luồng gợn sóng kỳ dị mạnh mẽ, như sóng trong hư không quét ngang ra.

Sức chấn động kia, tựa hồ không có bao nhiêu lực sát thương, nhưng khi xuất hiện thì, những Đồ Linh Vệ đang quỳ một chân xuống đất, đang chịu xúc động, trong hai mắt bắn ra một luồn huyết quang như thực chất, trên đỉnh đầu bọn họ, ánh sáng đỏ ngòm che ngợp hội tụ, hóa thành huyết vân dày đặc che ngợp bầu trời, những huyết vân kia tầng tầng lớp lớp, trực tiếp che ngập cả bên trong lẫn bên ngoài đại điện.

Một luồng gợn sóng làm người ta sợ hãi, từ bên trong huyết vân dày đặc lan ra, khiến cho trong lòng Mục Trần đều hơi lạnh lẽo, những huyết

vân này, chính là chiến ý Đồ Linh Vệ hiện ra, mà sức mạnh trong đó, chỉ có dùng hai chữ khủng bố mới có thể hình dung.

Xem như đây là chiến ý cường đại nhất mà Mục Trần tận mắt thấy trong những năm gần đây.

Hơn nữa chiến ý này là do đội quân đã bị tổn hại và không đầy đủ, khó có thể tưởng tượng, khi đội quân Đồ Linh Vệ này ở vào thời điểm toàn thịnh thì tột cùng là cường hãn cỡ nào, đồ diệt Chí Tôn, đúng là không phải nói chơi.

Bất quá, Mục Trần cũng chưa lui bước, trong mắt lại có vẻ thèm thuồng trào ra, chỉ cần là một vị chiến trận sư, gặp phải quân đội tinh nhuệ như thế này, e rằng đều không dễ dàng từ bỏ.

Như bếp trưởng gặp phải nguyên liệu nấu ăn hàng đầu, chạm trổ gặp phải vật liệu tốt nhất, chiến trận sư cũng như thế, chỉ khi nắm giữ trong tay quân đội tinh nhuệ thì bọn họ mới có thể thể hiện ra hết tài năng của mình.

Không có quân đội, ba chữ chiến trận sư cũng chỉ có thể trở thành chuyện cười.

Mục Trần hít sâu một hơi, sau một tay kết ấn, chỉ thấy gợn sóng kỳ dị từ trong cơ thể bay ra đột nhiên vặn vẹo, cuối cùng hình thành vô số đạo hoa văn.

Từ xa nhìn lại, như là tầng tầng vảy rồng.

Mục Trần, chăm chú nhìn kỹ những hoa văn kia, đây là chiến văn cụ tượng hóa, mặc dù chưa chưởng khống chiến ý, nhưng tự thân Mục Trần có thể dò xét để xem bây giờ có thể ngưng luyện ra bao nhiêu chiến văn.

Một năm trước Mục Trần, chỉ là chiến trận sư tầm thường tạo ra vạn văn, nhưng bây giờ đã vượt xa quá khứ.

Hoa văn kỳ dị từ trong hư không trải rộng ra, ngăn ngắn mấy tức, chính là đã đạt đến 100,000 đạo.

Mười vạn văn chiến trận sư, có thể ngang hàng với cửu phẩm Chí Tôn.

Bất quá, ánh mắt Mục Trần vẫn như trước bình tĩnh, đã từng ở trong mắt hắn mười vạn văn chiến trận sư cường đại đến cao cao không thể với tới, căn bản bây giờ cũng không lọt được vào mắt của hắn.

Hơn nữa, nếu như hắn thật sự chỉ có thể ngưng luyện ra 100,000 đạo chiến văn, như vậy cũng không có cần thiết lại đi thử nghiệm chưởng khống Đồ Linh Vệ, bởi vì việc đó là không cần thiết.

Dựa theo Mục Trần phỏng chừng, chi quân đội Đồ Linh Vệ này đã từng vây quét Chí Tôn, vậy người chưởng khống trước đây, tất nhiên là một vị trăm vạn văn chiến trận sư, tuy nói bây giờ Đồ Linh Vệ đã bị tổn hại rất nhiều, nhưng nếu như muốn triệt để chưởng khống, e sợ chí ít cũng cần đạt đến cảnh giới 60, 70 vạn chiến văn.

- 60, 70 vạn chiến văn à

Mục Trần lẩm bẩm một tiếng, chợt ý niệm lực lượng như núi lửa tự mi tâm tuôn ra.

Những hoa văn ngưng luyện giữa không trung, nhất thời lan tràn ra.

Mười mấy tức, quang văn giữa không trung trải rộng ra, tăng vọt đến số lượng khủng bố 40 vạn văn.

Loại số lượng này, đã tương đương kinh người, nhưng lông mày Mục Trần vẫn hơi thoáng thíu một thoáng, bởi vì như thế vẫn chưa đủ.

- Lại thêm cho ta đến một ít!

Trong lòng Mục Trần, khẽ quát một tiếng, sau đó mi tâm như có ánh sáng ẩn hiện, hết thảy ý niệm lực trong cơ thể, vào lúc này nghiền ép đi

ra.

Mà số lượng chiến văn giữa không trung, lần thứ hai tăng lên.

43 vạn, 46 vạn,… 50 vạn, 54 vạn

Thời điểm số lượng đạt đến 56 vạn, sắc mặt Mục Trần đã trở nên trắng xám, trong đầu truyền ra đau nhức, khiến cho đầu hắn như mơ hồ không còn nhìn rõ mọi vật.

Đó là biểu hiện ý niệm sắp bị tiêu hao.

Nhưng Mục Trần vẫn không hề từ bỏ, hắn cắn chặt hàm răng, mạnh mẽ nhẫn nại kềm chế đau nhức, nỗ lực khởi động, trong đầu truyền đến cảm giác choáng váng.

Từng sợi từng sợi ánh sáng óng ánh, không ngừng từ trong mắt tuôn ra.

Chiến văn đang đình chỉ tăng lên, lần thứ hai bắt đầu leo lên chầm chậm

58 vạn, 59 vạn, 60 vạn!

Khi số lượng chiến văn rốt cục đạt đến 60 vạn thì, Mục Trần nhất thời cảm giác được trời đất quay cuồng, hai lỗ tai ong ong, bất quá hắn hít sâu một hơi suy nghĩ, chỉ thấy được 60 vạn chiến văn giữa không trung hóa thành dòng lũ, bao phủ toàn bộ Đồ Linh Vệ tạo thành huyết vân dày nặng.

Chỉ có trải qua giội rửa chiến ý từ việc điều khiển Đồ Linh Vệ, hắn mới có thể được tán đồng, đồng thời đem chiến ý nhánh quân đội này triển khai ra.

Ầm!

Mục Trần cảm giác được cảnh tượng bốn phía xuất hiện biến hóa, khung cảnh hiện ra như một mảnh chiến trường viễn cổ.

Ngay khi hắn đang sửng sốt vì sự biến hóa này thì hắn nhận ra bốn phía đột nhiên có một nguồn sức mạnh đang gào thét lao đến.

Ngẩng đầu nhìn lên, nhất thời da đầu co lại trên bầu trời bốn phía, có mấy ngàn quân đội đang phi không lơ lửng, bao quanh chung quanh.

Nhánh quân đội này, cả người mặc trọng giáp, tinh lực quanh quẩn cả người, vô cùng vô tận giống như máu đỏ, chiến ý càn quét hư không, không gian bên dưới dưới sức mạnh kia, trở nên yếu đuối không thể tả.

Mục Trần nhìn thấy nhánh quân đội khủng bố này, tròng mắt co rụt lại, bởi vì hắn phát hiện, nhánh quân đội này, chính là Đồ Linh Vệ, hơn nữa đây là nhánh quân đội đầy đủ nhất, cường thịnh nhất.

Hơn nữa, điều khiến cho Mục Trần kinh ngạc chính là, hắn lúc này dường như đã biến thành một người khác, một bóng người mà khuôn mặt cùng dáng dấp đều đã già nua, nhưng bao quanh bởi linh lực cực kỳ đáng sợ.

Loại trình độ đó, tất nhiên đã bước vào cấp độ Địa Chí Tôn!

Mục Trần ngẩn ra, chợt bừng tỉnh, chủ nhân thân thể già nua này, chỉ sợ cũng là người đã từng bị Đồ Linh Vệ vây quét giết chết!

Ầm!

Mục Trần trong lúc giật mình thì bốn phía Đồ Linh Vệ tiến công, nhất thời trăm vạn huyết quang quét ngang ra, mang theo tư thế hủy diệt, mạnh mẽ bao phủ tới hắn.

Nhận ra được loại tiến công khủng bố kia, da đầu Mục Trần ớn lạnh.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1162: Thu Phục Đồ Linh Vệ

Biên soạn Lão Bảo - Hội fan Đại Chúa Tể

Ầm ầm!

Chiến trường trên không, chiến ý dường như quét sạch ra, trăm vạn đạo huyết quang dâng lên, lực lượng vốn có mỗi một đạo huyết quang đều làm cho tâm thần Mục Trần run rẩy, nếu bản tôn hắn ở đây, chỉ sợ sẽ bị hủy diệt đến ngay cả cặn cũng không còn.

Đây chính là lực lượng Đồ Linh Vệ thời kỳ toàn thịnh à...

Ầm!

Không gian chấn vỡ, khiến cho Mục Trần kinh hãi không thôi, loại chiến ý huyết quang tựa như hủy diệt, gào thét mà đến, cuối cùng đánh vào phía trên thân thể "Mục Trần".

Bị oanh kích, một loại đau nhức kịch liệt từ sâu trong linh hồn vọt tới, trực tiếp làm cho Mục Trần không nhịn được kêu thảm, loại công kích đáng sợ, làm cho hắn có một loại ảo giác như chân chính bị hủy diệt

Ầm! Ầm ầm!

Mấy chục vạn trượng trên bầu trời, vào lúc này vỡ nát, vô số vết rạn lan tràn, sau đó Mục Trần nhìn thấy, hắn cỗ thân thể của già nua, trực tiếp vì loại công kích này mà vỡ nát...

Vị cường giả kia đã từng là một vị Địa Chí Tôn, cứ như vậy vẫn lạc dưới sát ý của Đồ Linh Vệ!

Hắc ám trước mắt, như đang cọ rửa ý niệm của Mục Trần loại cọ rửa đáng sợ này mang đến đau nhức kịch liệt không cách nào tưởng tượng, làm cho Mục Trần điên cuồng.

Sau đó, loại đau nhức kịch liệt kia tán đi, tiếp theo đó, hắn lại phát hiện cảnh tượng chung quanh lần thứ hai xuất hiện biến ảo...

Lần này không gian chung quanh hắn, vẫn như cũ có một chi quân đội khoác trọng giáp, khí thế thôn thiên, mà thân thể của hắn cũng thay đổi từ già nua, biến thành một bộ dáng trung niên.

Nhưng có chỗ giống nhau là, thân thể của vị trung niên này ẩn chứa lực lượng đáng sợ, hiển nhiên hắn là một vị Địa Chí Tôn.

Nhìn thấy một màn này, Mục Trần có chút giật mình, ảo giác này cứ liên tiếp hiện lên có lẽ chính là những cường giả đã từng bị Đồ Linh Vệ chỗ trấn áp, chẳng lẽ hiện tại muốn đem các loại vẫn lạc đều cho hắn xem một lần để kiểm nghiệm ý chí của hắn?

Vừa nghĩ tới đó, Mục Trần không khỏi có chút phát khổ, vừa rồi loại kịch liệt đau nhức kia. Thật sự là làm cho hắn không cách nào quên, nếu là tâm trí không kiên định, chỉ sợ chỉ một lần cũng đủ để cho hắn nổi điên...

Bất quá, Mục Trần cũng phát giác được, trải qua Đồ Linh Vệ chiến ý lần lượt cọ rửa cùng hủy diệt. Hắn đối với Đồ Linh Vệ chiến ý, cũng dần dần liên kết phù hợp.

Cho nên đây cũng là khảo nghiệm Đồ Linh Vệ chiến ý, chỉ cần có thể tiếp nhận, như vậy về sau hắn có thể mượn binh phù, chân chính phát huy ra lực lượng Đồ Linh Vệ.

- Đã như vậy... thì tới đi!

Mục Trần đột nhiên cắn răng một cái, thân thể căng cứng, giờ khắc này, bất luận hắn phòng ngự như thế nào đều là không có hiệu quả, đã là

như thế. Hảo hảo hưởng thụ một chút, cái này gọi là Đồ Linh Vệ chiến ý cọ rửa đi!

Ầm!

Vô huyết quang chiến ý hội tụ tại chân trời, tựa như là một vòng huyết hồng liệt nhật, đột nhiên rơi xuống, cuối cùng hung hăng đánh vào thân thể "Mục Trần ".

Kịch liệt đau nhức, lần thứ hai điên cuồng vọt tới, che mất não hải Mục Trần.

Ầm! Ầm!

Thời gian kế tiếp, Mục Trần bắt đầu trải qua một lần lại một lần hủy diệt, về sau loại kịch liệt đau nhức kia. Đã là sâu tận xương tủy, cơ hồ khiến người người chết lặng.

Trải qua trọn vẹn tám lần, chính là nói cường giả Địa Chí Tôn đã từng vẫn lạc trong tay Đồ Linh Vệ có tám vị.

Điều này làm cho Mục Trần cảm giác hoảng sợ, bởi vì hắn biết rõ, muốn chân chính hủy diệt một vị Địa Chí Tôn có bao nhiêu gian nan, loại cường giả đó tồn tại, nếu muốn địch lại một chi quân đội tinh nhuệ thì có thể không lại, nhưng muốn chạy trốn vẫn có rất nhiều thủ đoạn.

Nhưng dưới mắt, 8 vị Địa Chí Tôn, cuối cùng đều là không thể thành công đào thoát, ngược lại là vẫn lạc.

Bởi vậy có thể thấy được, thời kỳ Đồ Linh Vệ toàn thịnh, đến tột cùng là bực nào mạnh mẽ.

Sâu trong tâm trí Mục Trần, hắn thở dài một hơi phát hiện, tại đã trải qua lần thứ 8 bị chiến ý Đồ Linh Vệ hủy diệt cùng cọ rửa, mảnh không gian này rốt cục bắt đầu xuất hiện phá toái.

Ý niệm Mục Trần, vào lúc này nhanh chóng trở về.

Phốc phốc!

Bên trong cự điện, Mục Trần đóng chặt hai mắt, đột nhiên mở ra, sau đó, hắn trực tiếp là phun ra một ngụm máu tươi, trên trán, gân xanh đều nổi lên, khiến cho khuôn mặt hắn có vẻ hơi dữ tợn.

Trước loại đau nhức kịch liệt, theo ý niệm trở về, hạ đến nhục thể của hắn.

Hô!

Mục Trần dồn dập thở, sau một hồi khá lâu, nắm chắc quả đấm chút xíu buông lỏng, tay hắn run run vuốt ve cái trán, không nhịn được cười khổ một tiếng.

Trước đó mỗi lần bị chiến ý hủy diệt và cọ rửa, thật sự là làm cho hắn có chút sợ hãi, bất quá nhờ vậy mà hắn hiểu rõ ràng chiến ý Đồ Linh Vệ hung hãn cùng bá đạo cỡ nào.

Đây chính là cấp bậc Địa Chí Tôn tồn tại a, cứ như vậy bị bọn hắn trấn áp chém giết trọn vẹn 8 vị! (má công nhận đọc chap ĐCT về sau mọi người có thấy tác giả cứ lập đi lập lại 1 nội dung ít nhất là 3 lần không)

Bực này chiến ý, nếu như đặt ở Thiên La đại lục hôm nay, sợ là bất luận đỉnh tiêm thế lực nào cũng phải câm như hến.

Nhưng làm cho Mục Trần có chút vui chính là, loại chiến ý cọ rửa khó có thể chịu đựng kia, cuối cùng hắn cũng đã vượt qua, mà bây giờ, hắn mơ hồ cảm giác được, hắn cùng với Đồ Linh Vệ, đã có một chút xíu liên hệ.

Hơn nữa, Mục Trần vuốt ve cái trán bàn tay đột nhiên dừng một chút, trong đôi mắt, cũng có vẻ không thể tin được hiện ra.

Bởi vì vào lúc này, hắn thình lình phát hiện, ý niệm của hắn, đúng là giống như thủy triều, cấp tốc tăng cường.

Hai mắt Mục Trần, lần thứ hai trở nên óng ánh trong suốt, chi quang kỳ dị phát ra, ý niệm càn quét, trực tiếp ở giữa không trung hóa thành tầng tầng lớp lớp chiến văn, số lượng trực tiếp đột phá đến 75 vạn!

75 vạn đạo chiến văn?!

Miệng Mục Trần không nhịn không được nới rộng ra một chút, ngắn ngủi hơn mười phút, hắn ngưng luyện ra được 75 vạn chiến văn, vì sao tăng lên tới loại tình trạng này?

- Là bởi vì chiến ý Đồ Linh Vệ cọ rửa?!

Mục Trần rất nhanh liền biết, trước đó hắn thừa nhận loại chiến ý cọ rửa, mặc dù mang đến cho hắn kịch liệt đau nhức, nhưng cuối cùng cũng cho hắn một cái kết hoàn hảo khó có thể tưởng tượng.

Tăng trưởng 15 vạn đạo chiến văn!

Nếu để cho Mục Trần tu luyện, chỉ sợ tối thiểu cần gần nửa năm, đây còn là bởi vì hắn thiên phú siêu trác cùng cơ duyên, mà bây giờ, lại ở nơi này hơn mười khắc hoàn thành.

Trong lòng Mục Trần, vui sướng không nhịn được dâng lên, sau đó hắn nhếch miệng khẽ cười, bằng vào hắn lúc này ý niệm chi lực, lại thêm binh phù hiệp trợ, như vậy một chi Đồ Linh Vệ, liền chân chính có thể từ trong tay của hắn phát huy sức mạnh trở lại.

Mà khi hắn vừa nghĩ tới, chi Đồ Linh Vệ này sẽ để cho hắn chưởng khống, trong lòng của hắn liền không nhịn được bành trướng kích động, nương tựa theo một chi quân đội này, cho dù dưới mắt hắn còn chưa bước vào Địa Chí Tôn, nhưng xem như đụng phải chân chính hạ vị Địa Chí Tôn, hắn cũng có lực lượng chống lại.

Chống lại Địa Chí Tôn a!

Mục Trần mím miệng thật chặt, giờ khắc này, xem như hắn cũng nhịn không nhịn được háo hức cảm thán một tiếng, Địa Chí Tôn trong mắt

hắn là cấp bực nào cao cao không thể chạm tới.

Hắn đang một mực mà cố gắng.

Mà dưới mắt, hắn rốt cục cũng có lực lượng để chống lại cấp bậc này.

Tuy nói cần phải mượn sức mạnh của Đồ Linh Vệ, nhưng thân là chiến trận sư, ai cũng hiểu, bọn họ cùng quân đội, vốn là nhất thể, chỉ có cả hai kết hợp, bọn hắn mới có thể phát huy lực lượng chân chính ra, thiếu một thứ cũng không được.

Mục Trần từ phía trên thang đá vươn người đứng dậy, sau đó hắn nhìn qua chi quân đội trước mắt, khí thế thôn thiên, hắn giơ binh phù lên, phía trên binh phù quang mang chớp nhấp nháy, như muốn đem Đồ Linh Vệ mang đi.

Bên trong binh phù, tự có một mảnh tiểu không gian, có thể đem Đồ Linh Vệ đưa vào trong đó, chỉ bất quá, yêu cầu nhất định là tất cả phải là thi binh, không có sinh cơ.

Binh phù quang mang quấn quanh trên người Đồ Linh Vệ, nhưng đột nhiên Mục Trần lại là cảm thấy một cỗ kháng cự nhỏ.

- Hử?

Mục Trần khẽ giật mình, loại kháng cự kia, hắn là một loại chấp niệm nào đó lưu lại, những Đồ Linh Vệ này, tựa hồ cũng không nguyện ý rời đi, bọn chúng đến chết, đều muốn thủ hộ ở đây.

Loại biến hóa này, làm cho Mục Trần có chút ngoài ý muốn, chợt cau mày, nếu như không cách nào mang Đồ Linh Vệ đi, vậy chuyến này hắn đem tay không mà về sao.

Hắn hiển nhiên hắn không cho phép loại tình huống này phát sinh.

- Chấp niệm à...

Mục Trần tự lẩm bẩm, hắn trầm mặc một lát, đột nhiên quay người, nhìn về phía thân ảnh Nhị điện chủ, sau đó hắn đi đến trước người, khom lưng, cung kính làm một cái vãn bối chi lễ.

- Tiền bối, hào quang Đồ Linh Vệ, không thể để cho bụi bặm nơi này bao bọc, vãn bối nguyện suất lĩnh đội quân này, đợi ngày sau cùng ngoại vực Tà Tộc, quyết chiến sinh tử, cho nên... Mong tiền bối thành toàn!

Thanh âm Mục Trần, quanh quẩn bên trong cự điện, sau đó trầm mặc thật lâu.

Hắn ngẩng đầu, nhìn chăm chú lên khuôn mặt của Nhị điện chủ, hắn tựa hồ là nhìn thấy cái cằm giống như pho tượng vậy, mặc dù đã khô cứng nhưng vẫn lay động gõ vào nhau nhẹ nhàng nâng lên hạ xuống.

Đó tựa hồ là một loại ảo giác, nhưng cũng không hoàn toàn là ảo giác, từ ý nào đó mà nói, cũng là một loại chấp niệm mà Nhị điện chủ một loại lưu lại.

Oanh.

Tại hậu phương, Đồ Linh Vệ đều quỳ một chân, lần này, bọn chúng quỳ lạy cũng không phải là binh phù, mà là Nhị điện chủ.

Mà Mục Trần cũng là vào lúc này phát giác được, những chấp niệm vờn quanh thân Đồ Linh Vệ, vào lúc này lặng lẽ từ từ tiêu tán, điều này làm cho hắn âm thầm thở dài một hơi, quả nhiên, muốn mang Đồ Linh Vệ đi, không chỉ là cần có binh phù, hơn nữa còn cần phải có được sự cho phép của Nhị điện chủ.

Lần thứ hai hắn đối với Nhị điện chủ khom người hành lễ, sau đó binh phù trong tay giương lên, vòng sáng phát ra, lập tức 2000 Đồ Linh Vệ cũng hóa thành quang hoa ngút trời, cuối cùng vọt vào bên trong binh phù.

Đợi đến cuối cùng một đạo quang mang tiến vào binh phù, Mục Trần cũng là thận trọng thu hồi, sau đó không do dự nữa, trực tiếp quay người đi ra khỏi điện.

Đồ Linh Vệ đã tới tay, như vậy tiếp theo đó, hắn nên đi đem bản thể Mạn Đồ La, mang ra ngoài.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1163: Oan Gia Ngõ Hẹp

Biên soạn Lão Bảo - Hội fan đại chúa tể

Sau khi Mục Trần rời Đệ Nhị Điện đi, một đường đi thẳng đến Đệ Nhất Điện, trước đó những cường giả tiến vào khu vực ngũ điện đều bị phân tán đi khắp nơi, cho nên hắn cũng phải tranh thủ đi đến Đệ Nhất Điện sớm, tuy hắn không lo lắng những người khác có thể tiến vào vị trí giữ bản thể Mạn Đồ La, nhưng vạn nhất bị người ta làm loạn dẫn phát thủ hộ linh trận, thì việc muốn mang bản thể Mạn Đồ La ra sẽ càng thêm phiền phức và khó giải quyết.

Cho nên, trên đoạn đường đi cho dù là gặp một số linh quang ẩn ẩn tàn phá đại điện, hắn cũng không dừng bước điều tra.

Hắn biết được những linh quang kia là một số bảo bối bên trong Thượng Cổ Thiên Cung, nhưng bây giờ hắn, thật sự là không có thời gian.

Hắn nhất định phải nhanh đem bản thể Mạn Đồ La đi, mới có thể chân chính ổn thỏa.

Bởi vì một khi Thượng Cổ Thiên Cung đóng lại việc hắn giết chết Hạ Vũ sẽ lang truyền và hiển nhiên Đại Hạ Hoàng Triều sẽ phái người truy sát hắn. Bởi thế hắn cần phải mau giúp Mạn Đồ La tăng thêm thực lực để có một chỗ dựa.

Mà Hạ Hoàng cùng Thánh Ma vốn là không quen không biết, Hạ Hoàng là thế lực trung gian chắc chắn sẽ kết hợp với Thánh Ma mà tấn

công Mạn Đồ La do vậy hắn nhất định phải làm cho Mạn Đồ La cùng bản thể dung hợp, đột phá đến Địa Chí Tôn đại viên mãn.

Nếu không, coi như trong tay hắn nắm Đồ Linh Vệ, cũng không có khả năng chống lại một vị thượng vị Địa Chí Tôn.

- Thời gian cấp bách a.

Mục Trần tự lẩm bẩm, thân ảnh trực tiếp là hóa thành một đạo lưu quang lướt qua chân trời, ánh mắt trông về phía xa, sau đó ngưng tụ, cuối tầm mắt xuất hiện một mảnh biển cả xanh thẳm.

Trên biển lớn, sóng cả mãnh liệt, thỉnh thoảng cuốn lên vạn trượng sóng lớn.

- Cái phương hướng này đích thật là thông đến Đệ Nhất Điện, chẳng lẽ Đệ Nhất Điện là ở trên biển?

Mục Trần nhìn thấy một màn này, cũng có chút kinh ngạc, hơi trầm ngâm, vẫn như cũ quả quyết tiến lên, thân hình cấp tốc lướt qua, trên mặt biển mang theo một đạo sóng bạc, kéo dài không tiêu tan.

Mục Trần lướt đi mười mấy phút đồng hồ trong hải dương, sau đó, hắn chính là gặp được từng hòn đảo xuất hiện, phía trên những hòn đảo kia, đều có cung điện đứng sừng sững, phồn hoa cường thịnh.

Trên hòn đảo, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy mấy đạo lưu quang lướt qua, hiển nhiên chính là mấy cường giả xâm nhập Đệ Nhất Điện đang tầm bảo, bất quá Mục Trần không chút nào để ý, tốc độ vẫn như cũ triển khai, thẳng đến chỗ sâu trong lòng biển cả mà đi.

Từ từ xâm nhập, Mục Trần cũng là bắt đầu phát giác được giữa thiên địa vẫn còn tồn tại một số dấu vết linh trận, những dấu vết kia ẩn chứa lực lượng làm cho người người kinh hãi run rẩy, bất quá may mà những linh trận đáng sợ này đều bị hủy diệt, bằng không mà nói, những linh trận này, cũng sẽ tiêu hao rất nhiều thời gian của Mục Trần.

Bạch!

Thân hình Mục Trần lướt qua bầu trời, ánh mắt của hắn quét qua từng tòa cung điện phía trên hòn đảo, không ngừng phân biệt, ý đồ tìm ra toà cung điện có bản thể Mạn Đồ La.

Thời gian trôi qua đem gần một canh giờ.

Lông mày Mục Trần cũng hơi nhíu, hòn đảo trên vùng biển này, hắn cơ hồ đã tìm kiếm được ba phần tư, trong đó có một số trong cung điện, đích thật là có linh lực ba động, nhưng cảm ứng của hắn không quen thuộc, hiển nhiên đây không phải là bản thể Mạn Đồ La.

- Tìm tiếp.

Mục Trần cắn răng một cái, lại lần nữa lướt về phía khu vực cuối cùng chưa dò xét qua.

Nhưng sau nửa canh giờ, đứng ở trên biển sắc mặt Mục Trần có chút khó coi, bởi vì hắn cơ hồ đem toàn bộ khu vực biển này dò xét một lượt, nhưng vẫn không thể tìm thấy tòa cung điện trong trí nhớ của hắn.

- Tòa cung điện kia, không thể nào là giả.

Mục Trần âm trầm làm cho mình bình tĩnh trở lại.

- Nhưng vì sao lại chưa tìm được? Mà tựa hồ cũng không nhìn thấy Đệ Nhất Điện chủ phủ đệ.

Bờ môi Mục Trần mím chặt, hắn quét mắt qua biển cả, lẩm bẩm nói:

- Chẳng lẽ không có trên biển sao?

Không ở trên biển, như vậy ở đâu?

Mục Trần cúi đầu nhìn chằm chằm mặt biển đang vỗ sóng mãnh liệt, trầm mặc một lát, ánh mắt đột nhiên nhiên ngưng tụ:

- Không ở trên biển, chẳng lẽ tại đáy biển?

Bạch!

Thân ảnh Mục Trần trong nháy mắt hóa thành lưu quang mãnh liệt bắn xuống, cuối cùng bịch một tiếng, vọt vào bên trong biển, lực của hắn tràn ra, sau đó, hắn gặp được một tòa cự điện nguy nga, tựa như cự thú, phủ phục thật sâu tại đáy biển. Mục Trần như trút được gánh nặng thở dài một hơi, nguyên lai chân chính Đệ Nhất Điện, lại nằm tại đáy biển, mà không phải trên mặt biển, Đệ Nhất Điện chủ cũng có sở thích thật đúng là kỳ quái.

Hưu!

Thân ảnh Mục Trần tựa như là như du ngư xẹt qua nước biển, linh lực lan tràn, lại lần nữa tìm kiếm, mà lần này, hắn dò xét rốt cục có kết quả.

- Tìm thấy ngươi rồi!

Thân ảnh Mục Trần xuất hiện ở dưới phế tích tại đáy biển, bên cạnh phế tích kia ngoài ra tại đó còn có một tòa đại điện cổ lão bị tàn phá đứng sừng sững, khung cảnh tòa cung điện đó so với ảo cảnh mà Mục Trần thấy giống như đúc.

Sâu bên trong tòa cự điện một mùi thơm kỳ dị phát ra, khiến cho đến người say mê.

Đó là Mạn Đà La Hoa hương hoa!

Mục Trần nhìn qua toà đại điện đổ nát kia, không nhịn được thở dài một hơi, sau đó hắn thận trọng tiếp cận,, có chút do dự bước một bước vào.

Bên trong đại điện, hoàn toàn khô ráo, đại điện dị thường rộng lớn bao la, thời kỳ Viễn Cổ, nơi này hắn là nơi trọng yếu nhất bên trong Đệ Nhất Điện.

Trong đại điện cũng bị tàn phá, hiển nhiên đã từng trải qua đại chiến kịch liệt, bạch cốt um tùm trần trụi, hiển lộ lấy chém giết thảm liệt.

Ánh mắt Mục Trần đảo qua đại điện, nháy mắt sắc mặt của hắn đột nhiên biến đổi, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía cuối cung điện, nơi đó có một cái cửa đá, sau cửa đá hắn là vị trí bản thể Mạn Đồ La.

Nhưng, lúc này Mục Trần không có chú ý những này thứ xung quanh bởi vì hắn nhìn thấy, tại trước cửa đá có hai đạo nhân ảnh.

Hai đạo nhân ảnh kia, một trong đó, Mục Trần cực kỳ quen thuộc, đương nhiên đó là Thánh Ma Cung Già Lâu La, hai tay hắn lúc này ôm ngực, mặt trêu tức nhìn qua hắn.

Tại sao Già Lâu La lại ở chỗ này?

Sắc mặt Mục Trần trở nên khó coi, nhìn điệu bộ Già Lâu La, hiển nhiên đã sớm đợi tại đây.

- Ha ha, xem ra cung chủ đoán quả nhiên không sai, người kia sẽ thừa cơ hội Thượng Cổ Thiên Cung mở ra, phái người đến đây mang bản thể nàng về, chỉ bất quá không nghĩ tới người đó lại là ngươi.

Già Lâu La cười híp mắt nhìn qua Mục Trần, nói:

- Như vậy, xem ra vị Vực Chủ Đại La Thiên Vực các ngươi, hắn là đại địch của cung chủ, ẩn giấu thật kỹ đây.

Mạn Đồ La lấy biến thành phân thân ấu nhi, hắn là cùng bản thể có chỗ khác biệt, cho nên dù là Thánh Ma Cung, cũng không thể dò xét ra được, nhưng dưới mắt tình cảnh này Già Lâu La nhìn thấy Mục Trần, tự nhiên đã bắt đầu minh bạch.

Mục Trần nhìn chằm chằm Già Lâu La, sắc mặt cũng theo thời gian trôi qua hoà hoãn lại, năm đó nơi đây vị Thánh Ma Hoàng kia cũng biết được, dù sao xem như hắn đem bản thể Mạn Đồ La bỏ vào trong đó, hắn hiển nhiên không nguyện ý gặp lại phân thân Mạn Đồ La đang tìm về

bản thể, thực lực tiếp tục đột phá, cho nên phá hủy tâm cơ Mạn Đồ La tìm về bản thể, thì hắn sẽ thi triển các loại thủ đoạn ngăn cản.

Mà dưới mắt Già Lâu La, hắn là thụ mệnh mà đến.

Bất quá, nếu như Già Lâu La chỉ có một mình, Mục Trần cũng không kiêng kị, nhưng sự tình không đơn giản như thế.

Ánh mắt Mục Trần, vào lúc này chuyển hướng đến người bên cạnh Già Lâu La, một bóng người khoác hắc bạch trường bào, có chút già nua, nhưng quanh thân không có bất kỳ linh lực ba động.

Bất quá, hắn làm cho Mục Trần cảm thấy nguy hiểm, hiển nhiên một người với tu vị nhỏ yếu như vậy, có thể xông qua các cửa ải trùng điệp ở nơi đây sao.

Phát giác được ánh mắt Mục Trần, Già Lâu La cũng là nhẹ nhàng cười một tiếng, nói:

- Nguyên bản còn muốn cùng ngươi chân chính tranh đấu một trận, xem Đại Nhật Bất Diệt Thân của ngươi đến tột cùng là ai hơn ai, nhưng dưới mắt xem, ngươi tựa hồ là không có cơ hội này.

Thoại âm rơi xuống, hắn thì là chuyển hướng đến vị kia hắc bạch trường bào, nhìn không ra tuổi tác, có chút khom người, cung kính nói:

- Tả trưởng lão, nơi đây liền làm phiền ngài, cung chủ nói qua, hắn không muốn nhìn thấy bất kỳ người nào tiến vào tòa đại điện này.

- Tả trưởng lão?

Nhìn thấy bộ dáng Già Lâu La cung kính như vậy, con ngươi Mục Trần đột nhiên thít chặt, lại là trưởng lão Thánh Ma Cung?

Có thể đảm nhiệm chức vụ như thế, ngay cả Già Lâu La đều khom lưng, hiển nhiên thực lực vị trưởng lão này, đã là bước vào Địa Chí Tôn!

Nhưng không phải nói bên trong Thượng Cổ Thiên Cung, không thể có cấp bậc siêu cấp cường giả Địa Chí Tôn tiến vào sao? Vì sao trưởng lão Thánh Ma Cung, có thể thần không biết quỷ không hay đến chỗ này?

Mà lại, từ lúc mới bắt đầu, hắn cũng không từng lộ mặt, cho dù là Thiên Hà tẩy lễ, cũng chưa từng nhìn thấy thân ảnh của hắn.

- Ha ha, thật kỳ quái sao?

Nhìn thấy bộ dáng Mục Trần khiếp sợ, Già Lâu La lần nữa khẽ cười một tiếng, nói:

- Bây giờ Thượng Cổ Thiên Cung, đích thật là không thể thừa nhận cấp bậc cường giả Địa Chí Tôn, cho nên chúng ta Thánh Ma Cung bỏ ra cái giá cực lớn, mới để cho Tả trưởng lão âm thầm chui vào, mà cho dù vậy, hắn cũng chỉ có cơ hội một lần xuất thủ, thậm chí thực lực cũng tổn hao nhiều, ngày sau muốn khôi phục, sợ phải tính mười năm thậm chí càng lâu hơn.

Tựa hồ nhìn thấy Mục Trần đang khiếp sợ nên lời nói cũng nhiều một chút.

Mà Mục Trần nghe xong, mí mắt không nhịn được nhảy lên, Thánh Ma Hoàng thật đúng là tâm ngoan thủ lạt, vì quấy nhiễu Mạn Đồ La thu hồi bản thể, mà hy sinh một vị cường giả Địa Chí Tôn dưới trướng.

Bất quá, ngược lại để cho tâm thần của hắn giãn ra, vì thực lực vị trưởng lão Thánh Ma Cung cũng không phải là ở trạng thái đỉnh phong, ngược lại là đã nhận lấy hao tổn cực lớn.

Đối với một vị hạ vị Địa Chí Tôn mà nói, coi như thực lực tổn thất hơn phân nửa, cũng tuyệt đối không phải Cửu phẩm viên mãn có đủ khả năng chống lại, bởi vậy, khi Mục Trần đi vào nơi này, ở trong mắt Già Lâu La, hắn cũng đã là một người chết.

Chỉ là, hắn đều không thể nghĩ đến, lúc này lực lượng Mục Trần đã không còn bị giới hạng trong cấp độ Cửu phẩm viên.

Cho nên, đang định thưởng thức gương mặt Mục Trần xuất hiện sợ hãi, đồng tử Già Lâu La lại hơi co lại nhìn, khuôn mặt tuấn dật của Mục Trần đang nhếch lên 1 nụ cười.

Một âm thanh cười khẽ thì thào lặng lẽ vang lên.

- Thì ra là một vị hạ vị Địa Chí Tôn ở trong trạng thái tàn phế à.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1164: Tả Trưởng Lão

Biên soạn Lão Bảo - Hội fan đại chúa tể

- Thì ra là một vị hạ vị Địa Chí Tôn ở trạng thái tàn phế à.

Âm thanh Mục Trần cười khẽ lẩm bẩm mặc dù yếu ớt, nhưng ở trong đại điện yên tĩnh này vẫn truyền vang ra. Khuôn mặt trêu tức tiếu dung của Già Lâu La vào lúc này hơi đọng lại một chút, hơi nghiêng đầu nhìn Mục Trần, sau đó khóe miệng lại tiếp tục cười chế nhạo giương lên.

- Ngươi bị dọa đến nói cũng không lưu loát sao?

Già Lâu La mỉm cười, ánh mắt thương hại nhìn Mục Trần, hiển nhiên hắn chỉ nghĩ những hành động của Mục Trần là do sợ quá nên thất kinh nói không rõ ràng.

Dù sao, vô luận như thế nào cũng không nghĩ đến ngắn ngủi nửa ngày, Mục Trần lại có một con bài đủ để chống lại cường giả cấp hạ vị Địa Chí Tôn.

Bên cạnh Già Lâu La, vị cường giả hắc bạch trường bào, toàn thân tản ra hơi thở nam tử già nua, vào lúc này ngửa mặt, hai mắt lãnh đạm nhìn về Mục Trần.

Lấy nhãn lực của hắn, tự nhiên liếc mắt một cái thấy ngay Mục Trần chỉ có thực lực cửu phẩm viên mãn thực lực, không làm cho mắt hắn có chút gợn sóng nào sinh ra, trong mắt hắn cửu phẩm viên mãn thực sự chỉ là con sâu con kiến không hơn.

Một vị hạ vị Địa Chí Tôn, muốn chém giết một vị cường giả cửu phẩm viên mãn, cơ hồ chỉ là một cái tát cho dù lúc này thực lực hắn không đủ năm thành.

Bởi vì khoản cách giữa cửu phẩm viên mãn cùng hạ vị Địa Chí Tôn, thật sự là to lớn đến đủ để cho bất kỳ ai cũng cảm thấy tuyệt vọng.

- Già Lâu La, ngươi trước tiên nên đi tiếp nhận mệnh lệnh của cung chủ, lão phu đương sẽ không để một con ruồi từ nơi này đi vào.

Tên Tả trưởng lão nhìn Mục Trần một chút, sau đó liền chuyển hướng nhin Già Lâu La, nói ra.

Già Lâu La nghe vậy, cũng nhẹ gật đầu, cung kính nói:

- Như thế, vãn bối trước hết đi làm nhiệm vụ. Ha ha, thật ra ta định thừa cơ tìm kiếm một chút Thánh Vật Đệ nhất điện chủ còn để lại.

Thoại âm rơi xuống, hắn trực tiếp cất bước đi về phía đại môn. Mấy bước sau, hắn xuất hiện ở bên cạnh Mục Trần.

Hắn hơi hơi nghiêng đầu, hướng về phía Mục Trần cười cười, nói:

- Thật là đáng tiếc, vốn là muốn cùng ngươi chân chính giao thủ một lần, nhưng không nghĩ tới ngươi vậy mà xông vào bố cục của chúng ta bố trí. Yên tâm đi, đợi sau khi ngươi chết,, Thánh Ma Cung chúng ta sẽ cũng sẽ phá hủy Đại La Thiên vực. Đến lúc đó bọn hắn đều sẽ đi theo ngươi.

Già Lâu La lộ ra hàn khí nói.

Nhưng mà, đối mặt với sát ý của hắn, Mục Trần cũng hơi nghiêng đầu nhìn hắn một cái, sau đó hắn khẽ cười nói:

- Có lẽ vậy, vậy lần sau chúng ta gặp lại.

Già Lâu La giật mình, chợt khóe miệng mỉa mai trở nên càng nồng đậm thêm, hắn thương hại lắc đầu, gia hỏa này, lại còn nghĩ là có cơ hội lần sau thực sự là ngây thơ.

Xem ra tuyệt cảnh như vậy, cũng là làm cho Mục Trần mất đi bình tĩnh, giả thần giả quỷ.

Nghĩ tới đó, trong lòng Già Lâu La khoái ý càng sâu, sau đó hắn không để ý tới Mục Trần, trực tiếp lướt qua sát thân, cất bước ra khỏi toà đại điện, bắt đầu đi tìm tìm Thánh Vật Đệ nhất điện chủ còn để lại.

Mục Trần cũng không xuất thủ ngăn cản, dưới mắt hắn đối thủ chủ yếu vẫn là vị Thánh Ma Cung Tả trưởng lão kia, về phần Già Lâu La, về sau tự nhiên là sẽ có thời điểm gặp lại.

Già Lâu La rời đi, bên trong tòa đại điện này lần thứ hai trở nên yên lặng. Tả trưởng lão cũng chậm rãi ngẩng đầu lên, mặt không thay đổi nhìn Mục Trần, nói:

- Lão phu trong Thánh trong Ma cung, chấp chưởng hình phạt, người chết ở trong tay lão phu, đều sẽ nếm hết mọi loại thống khổ. Sống không bằng chết, cho nên, nếu ngươi tự giác chịu trói, lão phu sẽ để cho ngươi chết nhẹ nhỏm một chút.

Thanh âm của hắn, hơi có vẻ khàn, nhưng ẩn chứa âm lệ, làm cho người nghe phải rùng mình.

Nhìn ra được, tâm tình vị Tả trưởng lão này cũng không tốt, dù sao có tự giác chịu trói hay không thì cũng sợ là không tốt hơn xíu nào. Nhưng mà, đối mặt với ngữ khí âm lệ từ vị Tả trưởng lão kia như, Mục Trần lại là mỉm cười nói:

- Xem ra vận khí ta lần này, cũng thực không tồi.

Lời ấy ngược lại là biểu lộ cảm xúc, bởi vì nếu là nửa ngày trước Mục Trần gặp phải tình huống như vậy, tất nhiên là cửu tử nhất sinh, khi

đó hắn có dùng hết các át chủ bài, chỉ sợ đều không có tư cách chống lại vị Tả trưởng lão trước mắt này.

Nhưng may mắn chính là, trong tay hắn lúc này đã có được một đạo quân Đồ Linh Vệ.

Thế là, kết quả bắt đầu cải biến.

Đối với lời lẽ của Mục Trần, rơi vào trong tai vị Tả trưởng lão kia, ngược lại hắn gật gật đầu, nói:

- Có thể tại trong tay lão phu nhẹ nhõm chết đi, vận khí ngươi không tệ.

Hiển nhiên, cho rằng Mục Trần đã buôn tay chịu hàng, cũng đúng là như thế, thân là một vị hạ vị Địa Chí Tôn, cái gọi là cửu phẩm viên mãn, ở trong tay của hắn, thì chỉ có chết đều là một loại giải thoát.

Mục Trần nghe vậy, cũng ngạc nhiên một chút, không nhịn được nở nụ cười, sau thời gian tiếu dung dần trôi qua, ngữ khí băng hàn nói:

- Ngươi một tên hạ vị Địa Chí Tôn ở trạng thái tàn phế, hiện tại nếu biết thân cút ngay, có lẽ còn có thể lưu một cái mạng già.

Vẻ mặt vị Tả trưởng lão kia vào lúc này ngưng kết lại, hắn lấy một loại ánh mắt khó tin nhìn Mục Trần.

Trước mắt tiểu tử này giống như con kiến hôi, vậy mà khẩu khí nói chuyện của hắn cũng thật là ngạo mạn?

Khuôn mặt của Tả trưởng lão hơi co lại, Mục Trần có thể thấy, hai tay của hắn đang run rẩy, đồng thời, một cỗ linh lực ba động đáng sợ, thanh thế hủy thiên diệt địa, đột nhiên từ trong cơ thể bộc phát ra.

Ầm ầm!

Không gian trong đại điện vào lúc này vỡ vụn ra từng đạo đường vân tối tăm, không thể thừa nhận loại linh lực đáng sợ kia cọ rửa.

Mục Trần tựa như là ngọn lửa yếu ớt trong cuồng phong, thổi hơi liền sẽ liền đến cả thi cốt đều không còn.

Sắc mặt Mục Trần cũng nghiêm túc lại, dưới uy áp đáng sợ loại này, cả người hắn đều cảm thấy nhói nhói, điều này làm cho hắn cảm thấy hoảng sợ, lực lượng của cường giả cấp độ Địa Chí Tôn, quả nhiên kinh khủng, cùng cửu phẩm viên mãn so sánh, giống như đom đóm cùng ánh trăng.

Tại trung tâm linh lực cuồn cuộn điên cuồng quét ra, diện mục Tả trưởng lão cũng hơi dữ tợn nhìn Mục Trần:

- Lão phu chắc chắn sẽ để ngươi nhận hết mọi loại tra tấn, đến lúc đó ngươi biết được, cho dù chết. Kỳ thật cũng là một loại yêu cầu hết sức xa vời!

Hiển nhiên Mục Trần đã thực sự đem hắn chọc giận, nguyên bản hắn vẫn nghĩ Mục Trần sẽ tự kết liễu bản thân, coi như là hắn đã ban ân, nhưng nào ngờ tới. Tiểu tử ngu xuẩn này không thức thời.

- Thật sao?

Đối mặt với sát ý áp bách của Tả trưởng lão đủ để cho cửu phẩm viên mãn bình thường run sợ, Mục Trần lại nhếch miệng cười một tiếng, sau đó một binh phù cổ xưa xuất hiện ở trong tay của hắn.

- Ha ha, trước đó ta không nghĩ có thể có được một trận chiến với một vị Địa Chí Tôn, không nghĩ tới hôm nay, điều đó đã thành.

Hắn hướng về phía Tả trưởng lão cười cười, sau đó binh phù trong tay có quang mang tỏa ra, vô số đạo lưu quang, trong nháy mắt mãnh liệt bắn ra.

Ầm! Ầm!

Lưu quang lướt đi, trong nháy mắt rơi xuống đất, lập tức phiến đá tại đại điện vỡ vụn, bụi mù tràn ngập. Từng đạo từng đạo thân ảnh người khoác trọng giáp, trầm mặc không nói xuất hiện ở bên trong đại điện.

Theo những thân ảnh này xuất hiện, một cỗ chiến ý màu máu đỏ từ trong cơ thể của bọn nó bay lên, trực tiếp là đem uy áp linh lực kinh khủng phát ra từ thể nội Tả trưởng lão đều triệt tiêu đi.

Tả trưởng lão nhìn thấy một màn, đầu tiên là sững sờ, chợt sắc mặt của hắn. Rốt cục lần đầu xuất hiện kịch biến."Đây là một đội quân?!"

Mắt Tả trưởng lão lộ chấn động nhìn qua từng thân ảnh khoác trọng giáp trong đại điện, không nhịn được nghẹn ngào hoảng sợ.

Đích xác là một chi quân đội, hơn nữa còn là một đội quân cực kỳ tinh nhuệ, từ trên người chúng tản mát ra chiến ý kinh khủng, tuyệt đối có thể địch nổi một vị Địa Chí Tôn chân chính!

- Ngươi…Ngươi làm sao có được một chi quân đội đẳng cấp như thế?!

Tả trưởng lão khó tin quát, quân đội như thế, chỉ sợ toàn bộ Thiên La đại lục đều có thể đếm trên đầu ngón tay, thậm chí ngay cả Thánh Ma Cung bọn hắn đều không có, vì sao trước mắt một tên cửu phẩm viên mãn, lại là có thể có được?

Mục Trần đứng ở phía sau Đồ Linh Vệ cảm thụ được chiến ý kinh khủng bành trướng vô tận, bàn tay nắm chắc, bởi vì kích động có một chút run rẩy, loại lực lượng này, hắn đã từng rất khát vọng?

Mà bây giờ, hắn rốt cục cũng có thể có được!

- Làm sao? Thật bất ngờ sao?

Mục Trần ngẩng đầu, hắn nhìn Tả trưởng lão, khóe miệng nhếch lên cười châm chọc.

Sắc mặt Tả trưởng lão biến huyễn, tâm tình bất định, một lát sau, cười lạnh một tiếng, nói:

- Ngươi tiểu tử này ngược lại là có cơ duyên thật là lớn, lại có thể thu hoạch được một chi quân đội tinh nhuệ như thế, khó trách dũng khí như vậy, bất quá ngươi quá ngu xuẩn cho dù ngươi có được một chi quân đội như vậy, chỉ cần đạt được, liền có thể phát huy lực lượng ra sao?

Cho dù là quân đội cường đại nhất, cũng nhất định phải có được năng lực đại chiến trận sư, phải cả hai phối hợp lại, thì loại lực lượng chiến ý kia, mới có thể chân chính phát huy ra.

Trước mắt chi quân đội tinh nhuệ này, nếu muốn khống chế, tất nhiên là cần một vị chiến trận sư đạt tới trăm vạn văn cấp mới có thể điều khiển.

Mà Chiến trận sư loại cấp bậc này, phóng nhãn toàn bộ Thiên La đại lục, đều như là phượng mao lân giác, mà tiểu tử trước mắt này ngay cả lông đều chưa mọc đủ, hiển nhiên không có khả năng là một trong số đó.

- Thật sao?

Nhưng mà, đối mặt với lời Tả trưởng lão, Mục Trần nhẹ nhàng cười một tiếng, sau đó bàn tay của hắn, chậm rãi nâng lên.

Nhìn qua nét cười trên mặt của hắn, đồng tử Tả trưởng lão đột nhiên có chút co rụt lại, sâu trong nội tâm, đã nhận ra một loại cảm giác bất an sâu đậm.

Mà hắn loại bất an này, tiếp theo một cái chớp mắt, chính là triệt triệt để để hiện ra.

Bởi vì hắn nhìn thấy, nương theo bàn tay Mục Trần giơ lên, bên trong đại điện chi quân đội đáng sợ kia, trọng kích trong tay trùng trùng điệp điệp giẫm mạnh chân một cái, chiến ý màu máu đỏ phát ra, huyết vân đầy trời từ quân đội điên cuồng ngưng tụ lại.

Một cỗ cảm giác run sợ, vào lúc này đột nhiên từ bàn chân Tả trưởng lão bay thẳng đỉnh đầu, vẻ kinh hãi, rốt cục khó che giấu xuất hiện ở phía trên khuôn mặt của hắn.

Bởi vì lúc này giờ phút này, hắn rốt cục phát hiện.

Trước mắt tiểu tử tầm thường này, lại có thể khống chế chi quân đội đáng sợ này!

Thế nhưng điều này làm sao có khả năng.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1165: Trận Chiến Mở Màn Địa Chí Tôn

Biên soạn Lão Bảo - Hội fan đại chúa tể

Rống!

Bên trong đại điện, hai ngàn tên Đồ Linh Vệ gầm nhẹ lên, chiến ý màu máu đỏ tựa như dòng lũ từ Thiên Linh Cái bọn chúng phóng xuất ra, tạo thành huyết vân nặng nề vô cùng.

Loại chiến ý kinh khủng kia vượt rất xa dĩ vang, Mục Trần nắm trong tay một chi quân đội, xem như một vị hạ vị Địa Chí Tôn, cũng không dám có chút nào khinh thị.

Không gian chung quanh không ngừng sụp đổ, lan tràn ra từng đạo từng đạo vết nứt không gian xanh đen, hiển lộ ra cỗ chiến ý bá đạo cùng cường hãn.

Vị Tả trưởng lão Thánh Ma Cung, mục diện khiếp sợ nhìn qua một màn này, cái vẻ cao cao tại thượng cùng tư thái hờ hững, sớm đã là tiêu trừ sạch sẽ.

Hắn hoảng sợ nhìn qua chiến ý huyết vân bao phủ cả tòa đại điện, lại nhìn qua hậu phương khuôn mặt Mục Trần tràn đầy bình tĩnh.

Hiển nhiên, cho tới bây giờ hắn đều không thể tin được, Mục Trần có thể thôi động năng lực của một chi quân đội tinh nhuệ như vậy."Làm sao có thể?!"

Thanh âm Tả trưởng lão khàn khàn run rẩy.

Cục diện trước mắt, biến ảo đến thật sự là quá nhanh, nguyên bản hắn coi là lật tay liền có thể trừng trị con sâu kiến trước mắt nhưng trong nháy mắt, hắn liền cảm thấy áp lực kinh khủng.

- Xem ra đã để ngươi thất vọng rồi, chi quân đội này, ta vừa vặn có thể khống chế.

sắc mặt Mục Trần âm tình bất định, khẽ cười một tiếng đồng thời trong lòng mơ hồ hiện ra kích động.

Dĩ vãng, nếu như hắn gặp một vị hạ vị Địa Chí Tôn, thì phương án duy nhất là lấy tốc độ nhanh nhất đào tẩu, mà bây giờ, khi hắn đem át chủ bài triển lộ ra, lại là có thể từ làm cho một vị Địa Chí sợ hãi.

Mục Trần nhìn thoáng qua binh phù trong tay, sau đó nắm thật chặt. Mặc dù dưới mắt hắn, chỉ có thể dựa vào chi Đồ Linh Vệ này, mới có thể cùng một hạ vị Địa Chí Tôn chiến đấu, nhưng hắn vẫn là có tự tin. Không quá lâu, bản thân hắn, cũng sẽ có được loại lực lượng cường đại này.

- Hiện tại ngươi còn dự định ở chỗ này ngăn cản ta sao?

Mục Trần cười híp mắt nhìn về phía Tả trưởng lão, hỏi."Tiểu tử đừng quá càn rỡ, cái gì lão phu cũng từng thấy qua, muốn bằng vào một chi quân đội liền muốn dọa lui lão phu, chỉ sợ ngươi quá ngây thơ, hơn nữa. Hừ, ai biết ngươi cái tên tiểu bối giảo hoạt, có phải là đang ra vể trấn định hay không?" Tả trưởng lão ánh mắt âm trầm nói ra.

Thật sự là hắn chấn kinh vì Mục Trần hiện ra át chủ bài cảm thấy chấn kinh, nhưng hắn bất kể nói thế nào, đều là một vị hàng thật giá thật hạ vị Địa Chí Tôn, làm sao có thể liền sẽ bởi vì dăm ba câu của Mục Trần liền sẽ thối lui.

- Đã như vậy thì mời trưởng lão giúp ta thử năng lực của chi quân đội này đến tột cùng có thể có bao nhiêu lực lượng.

Mục Trần mỉm cười nói

Ầm!

Thoại âm rơi xuống, hắn vừa sải bước ra, trực tiếp đi vào trung tâm Đồ Linh Vệ, sau đó ngồi xếp bằng, hai mắt khép hờ, ý niệm tự thân tuôn ra, cùng huyết vân bàng bạc hội tụ vào một chỗ.

Rống! Rống!

Ý niệm Mục Trần cùng chiến ý Đồ Linh Vệ dung hợp, tiếng rống chiến ý vang lên trong đầu, đồng thời hắn cảm giác được, một cỗ lực lượng kinh khủng vờn quanh bên trong ý niệm, tùy ý hắn chi phối.

Ầm ầm!

Huyết vân vừa dầy vừa nặng lăn lộn, sóng máu vạn trượng quét ngang ra, không gian trực tiếp vỡ vụn, bao phủ tới Tả trưởng lão.

Thế công nhìn như đơn giản như vậy, nhưng nếu đứng ở phía trước mới có thể cảm giác được sóng máu kia có sức nghiền ép không cách nào ngăn cản, dựa theo Mục Trần đoán chừng, nếu như lúc này là Già lâu la cùng Chúc Diễm có đứng phía trước đợt sóng, thì khi sóng máu đi qua, bọn hắn liền tan thành bụi phấn.

Bởi vì sóng máu kia chính là do chiến ý đáng sợ của Đồ Linh Vệ hội tụ thành.

Sóng máu tràn ngập ánh mắt, cuồn cuộn mà đến, khuôn mặt của vị Tả trưởng lão, trở nên cực kỳ ngưng trọng lên, hắn có thể cảm giác được, cơn sóng máu ẩn chứa lực lượng kinh khủng xem như hắn cũng không dám khinh thường.

- Tiểu tử này!

Tả trưởng lão nghiến răng nghiến lợi, vốn cho là chuyện dễ như trở bàn tay, kết quả lại là trở nên chật vật như vậy, vị này Tả trưởng lão cực

kỳ tức giận.

Bàn tay Tả trưởng lão, từ trong tay áo nhô ra, tay làn da tinh tế tỉ mỉ, giống như tay hài nhi, mà ở giữa năm ngón tay lóe ra ánh sáng như ngọc lộng lẫy.

Bàn tay hắn duỗi ra, như là đang đón gió căng phồng lên, chớp mắt hóa thành một cự thủ ngàn trượng ép xuống, nghiền nát không gian, một chưởng đập vào phía trên sóng máu.

Ầm!

Cả hai ngạnh hám cùng một chỗ, lập tức bên trong đại điện, từng trụ cây giống như cột đá chống trời trong nháy mắt vỡ nát, mắt trần có thể thấy được gợn sóng ba động, tầng tầng khuếch tán ra, đem không gian chấn động không ngừng vặn vẹo, phá toái thần thông chi thuật.

Chỉ là tùy ý giao phong, lực phá hoại đã vượt qua xa toàn lực của một cường giả cửu phẩm viên mãn xuất chiêu.

Linh lực đáng sợ trùng kích quét sạch bên trong đại điện, thân thể Tả trưởng lão cũng hơi chấn động một chút, lui về phía sau nửa bước, khuôn mặt đầy là vẻ âm trầm.

Chỉ mới giao phong mà hắn đã có dấu hiệu rơi vào bước hạ phong.

Nếu là vào thời kỳ hắn toàn thịnh, tự nhiên cũng không sợ Mục Trần cùng đội quân Đồ Linh Vệ, nhưng trước mắt, bởi vì đạt được yêu cầu tiến vào thượng cổ Thiên Cung mà hắn đã bỏ ra cái giá cực lớn, lực lượng của hắn, không còn như thời kỳ toàn thịnh nữa.

Kể từ đó, thật muốn chống trả lại loại chiến ý kinh khủng kia hắn thật không dám chắc có thể chống lại.

Ầm! Ầm!

Mục Trần đang cảm thụ loại lực lượng chiến ý kinh khủng kia, vẫn chưa thỏa mãn, loại lực lượng này vốn dĩ đã làm cho hắn rất thèm nhỏ dãi và đang hướng tới, tay áo lúc này vung lên, huyết vân cùng vô số đạo chiến ý màu máu đỏ cô đọng trên trường thương.

Những chiến ý đó cô động phía trên trường thương, rậm rạp chằng chịt tối thiểu mấy chục vạn chiến văn, mỗi một đạo chiến ý phía trên trường thương đều ẩn chứa lực lượng, đủ để làm cho một vị cửu phẩm viên mãn phải bĩnh ra quần vì sợ hãi.

- Đi!

Mục Trần cong ngón búng ra, lập tức vô số đạo chiến ý phía trên trường thương như tên mưa gào thét ra, hướng tới Tả trưởng lão bao phủ xuống.

- Thiên địa chi tướng!

Huyết hồng quang ảnh xuyên thủng hư không, Tả trưởng lão lúc này cũng không dám thất lễ, chân hắn giẫm một cái, quát to linh lực trong thiên địa, vào lúc này tụ đến thật nhanh, trực tiếp cô đọng ở phía trước của hắn thành một ngọn núi to lớn.

Ngọn núi này, óng ánh trong suốt, hiện ra ngũ thải, đó là linh lực thuần túy nhất giữa thiên địa cô đọng biến thành, đây mới thật là thực thể hóa, tựa như là lăng không sáng tạo ra một tòa sơn phong linh lực.

Mà loại năng lực này, cũng chỉ có cấp bậc Địa Chí Tôn mới có thể làm được.

Đương đương đương!

Sơn phong Linh lực tựa như là bình chướng, ngăn cản phía trước Tả trưởng lão ngăn cản vô số đạo chiến ý mãnh liệt từ phía trên trường thương bắn tới.

Bất quá, chiến ý từ trường thương rơi rụng xuống thì lực sơn giống như như thực chất kia cũng, cũng thủng trăm ngàn lỗ, cuối cùng sụp đổ, hóa thành đầy trời điểm sáng linh lực.

- Tiểu bối cuồng vọng, tưởng rằng lão phu không thể trấn áp được ngươi hay sao?

Bị Mục Trần liên tiếp đẩy lùi Tả trưởng lão hừ lạnh một tiếng, bàn tay như ngọc, đột nhiên lật một cái, cái còn lại, thì chỉ ra một điểm.

Theo bàn tay hắn lật úp, Mục Trần cảm giác vô biên ngọc Trụ từ trên trời giáng xuống, một cây trụ dài nhìn không thấy điểm cuối, trực tiếp nhắm hướng Mục Trần đang ngồi bên trong Đồ Linh Vệ thủ rơi án diệt xuống.

Thế công bực này, cường hoành đến không thể tưởng tượng nổi, nếu là không có Đồ Linh Vệ thủ hộ, lúc này, chỉ sợ hắn không có chỗ để trốn, chỉ có thể đón nhận và hóa thành tro tàn.

- Ha ha, nếu là ngươi ở thời kỳ toàn thịnh, chỉ sợ hôm nay ta đã thua dưới tay ngươi, nhưng với trạng thái như vậy ngươi vẫn muốn cùng ta đánh nhau?

Mục Trần ngẩng đầu, nhìn thẳng vào cộc ngọc Trụ đang rơi xuống, hắn biết được, vật này thật ra thì chính là một ngón Tả trưởng lão tay biến thành.

Hô.

Mục Trần hít một hơi thật sâu, nháy mắt sau đó, hai mắt của hắn đột nhiên đỏ bừng, một tiếng hét to như Lôi Minh, ầm vang vang vọng:

- Đồ Linh Vệ, giết!

Ầm!

Hai ngàn Đồ Linh Vệ, đột nhiên mở hai mắt ra, bọn chúng ngẩng đầu, nhìn qua ngọc Trụ vô biên, huyết quang chiến ý trong mắt giống như như thực chất phun ra, hóa thành hai ngàn đạo chiến ý như tấm lụa quét ngang hư không.

Ầm!

Huyết hồng chiến ý gào thét, ngọc Trụ vô biên lập tức sụp đổ.

Hắc ám trong thiên địa, cấp tốc tiêu tán, Mục Trần phát hiện hắn đã quay thân trở về đại điện, lúc trước tràng cảnh hắc ám, tựa như là ảo giác, khi hắn nhìn về phía Tả trưởng lão, có thể thấy được một ngón tay đang run rẩy nhè nhẹ, có một vòng vết máu đỏ thẫm xuất hiện.

Một chỉ túi che đậy thiên địa, che đậy giác quan, khiến cho người rơi vào ảo cảnh không có chỗ trốn, thủ đoạn như thế, thật không hổ là Địa Chí Tôn.

Ánh mắt Mục Trần lướt qua một vòng sâu đậm đầy hâm mộ, nếu như không phải chiến ý Đồ Linh Vệ quá mức cường hoành bá đạo, chỉ sợ hắn trốn không thoát và đã bị vây giết.

Ngắn ngủi vài khắc giao thủ, hắn cũng đã chân chính thể nghiệm được sức mạnh của Địa Chí Tôn, loại lực lượng kia, căn bản cũng không phải là cửu phẩm viên mãn đủ khả năng so sánh.

Bất quá, cũng không sai biệt lắm.

Mục Trần liếm môi một cái, hắn hướng về phía Tả trưởng lão khẽ cười nói:

- Mặc dù rất muốn thể nghiệm một chút uy năng của Địa Chí Tôn, bất quá thời gian ta rất quý giá, sẽ không chơi đùa với ngươi nữa.

Hắn cắn nát ngón tay, máu tươi đỏ thẫm từ đầu ngón tay chảy xuôi xuống, trực tiếp hóa thành một đạo phù văn cổ xưa bằng máu tươi.

- Đồ Linh chiến trận!

Máu tươi phù văn rơi xuống tiến vào trong tầng mây chiến ý huyết hồng, nhất thời vô số đạo huyết quang quét ra, những huyết quang đó, đúng là tạo thành từ một chiến trận đỏ như máu vô cùng lớn.

Tả trưởng lão nhìn thấy toà kia chiến trận huyết hồng đó thì tâm thần bất định khó coi.

Bởi vì từ trong toà chiến trận kia, hắn đã cảm nhận được khí tức tử vong.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1166: Chí Tôn Pháp Tướng

Biên soạn Lão Bảo - Hội fan đại chúa tể

Rầm rầm!

Vô số đạo huyết quang, giống như dải lụa, phô thiên cái địa nồng hậu dày đặc từ bên trong huyết vân mãnh liệt bắn ra phía trên Đồ Linh Vệ, những huyết quang này xuyên qua hư không, sau đó kết nối lẫn nhau, trong lúc mơ hồ, phát ra một loại ba động đáng sợ.

Mục Trần diện mục ngưng trọng, ấn pháp không ngừng biến ảo, từng tia chiến ý bàng bạc biến thành huyết quang cũng không ngừng cô đọng, những huyết quang này ngưng tụ phía trên đại điện thành một trận pháp vô cùng to lớn.

Đó là một tòa chiến trận.

Chính là độc chiêu của Đồ Linh Vệ, tên là Đồ Linh chiến trận!

Đối với tòa chiến trận này, Mục Trần cũng không lạ lẫm, bởi vì tại lúc hắn được chiến ý của Đồ Linh Vệ cọ rửa hắn cũng đã thấy hình ảnh tòa chiến trận này tiêu diệt tám vị Địa Chí Tôn, bọn hắn đều là vẫn lạc tại bên trong toà chiến trận này, bởi vậy có thể thấy được, toà chiến trận này, đến tột cùng kinh khủng cỡ nào.

Tuy nói bây giờ Đồ Linh Vệ không còn đỉnh phong, nhưng vẫn có thể chèn ép một vị cường giả như Tả trưởng lão, hiển nhiên thực lực của Tả trưởng lão có cường thịnh cũng còn kém rất xa 8 vị Địa chí Tôn bị tiêu diệt trước kia.

Cho nên, khi vô số màu máu kia đỏ chi sắc tràn ngập đại điện, các đạo huyết quang dâng lên, một tòa chiến trận kinh khủng như ẩn như hiện xuất hiện trước mắt vị Tả trưởng lão, khiến gương mặt hắn cũng trở nên âm trầm. Mắt của hắn lay động, sâu trong ánh mắt, có một vòng kinh hãi hiện ra.

Con thỏ trước mắt lại có thể trực tiếp xoay người biến thành một đầu mãnh hổ.

Toà chiến trận huyết hồng trước mắt này, đã cho hắn cảm thấy được khí tức tử vong, hôm nay, nếu như sơ ý một chút, chắc chắn hắn thật sự có có thể sẽ chết ở đây.

Mà nghĩ tới điều này, Tả trưởng lão cũng cảm giác được có chút khó tin cùng buồn cười, hắn lại bị một tiểu tử cửu phẩm viên mãn, dồn đến tử vong tại nơi hẻo lánh này.

Bất quá, mặc kệ trong lòng của hắn cảm thấy thế nào, hắn đều biết. Nếu như hắn lại không ứng phó nổi, hắn thực sự sẽ mang theo nỗi buồn cười này chết ở đây.

- Tiểu bối ngươi thật sự là khinh người quá đáng!

Tả trưởng lão lạnh lùng hét lớn, chân hắn đột nhiên giẫm một cái, một cỗ linh lực đáng sợ kinh thiên động địa từ trong cơ thể bộc phát ra, hội tụ sau lưng hắn biến thành một bóng hình to lớn quang ảnh chân đạp linh quang.

Quang ảnh kia hiện ra giữ thiên địa, cả phiến thiên địa đều bị áp chế lại.

Mục Trần nhìn qua đạo cự ảnh kia, sắc mặt hơi đổi, hắn có thể cảm ứng ra được, cự ảnh kia, hắn là Chí Tôn pháp thân mà Tả trưởng lão tu luyện.

Khi tòa Chí Tôn pháp thân xuất hiện, Tả trưởng lão đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, miệng há ra, cảnh tượng khó tin xuất hiện. Cự ảnh kia vị hắn một hơi nuốt vào thể nội.

Tả trưởng lão nuốt lấy Chí Tôn pháp thân của hắn?!

Ầm ầm!

Mục Trần đang kinh hãi thì thân thể của Tả trưởng lão, vào lúc này như được bơm lên, ngắn ngủi mấy tức, hóa thành một cự nhân ngàn trượng, khi thân thể hắn biến thành khổng lồ, linh lực quang văn, trở nên hung hậu tới cực điểm.

Hô!

Tả trưởng lão đứng sừng sững giữa thiên địa, có mây mù sinh ra, trong mây mù, có cuồng phong,lôi đình, oanh minh không ngừng.

Lúc này Tả trưởng lão, tựa như chưởng khống giả trong trời đất, có thể sáng tạo hết thảy mọi thứ, một loại cảm giác huyền diệu phát ra.

- Đây chính là thần công trong truyền thuyết mà chỉ có Địa Chí Tôn mới có thể tu luyện ra được. Chí Tôn Pháp Tướng sao?

Mục Trần nhìn qua người khổng lồ hóa thân từ Tả trưởng lão hít sâu một hơi.

Nghe nói, sau khi tiến vào Địa Chí Tôn, Chí Tôn pháp thân cũng sẽ từ từ biến ảo, đến lúc đó nhục thân cùng pháp thân, sẽ xuất hiện dung hợp, mà sản phẩm dung hợp, đã không còn là pháp thân đơn thuần, mà là được xưng là Pháp Tướng.

Mà chí tôn Pháp Tướng, ngôn xuất pháp tùy.

- Linh lực tước đoạt!

Ngón tay Tả trưởng lão chỉ hướng Mục Trần, quát to một tiếng.

Giữa thiên địa, tựa hồ có ba động khuếch tán, vào lúc này Mục Trần đột nhiên cảm giác được, linh lực trong thiên địa tựa hồ cũng với hắn có một chút kháng cự, điều này làm cho hắn không cách nào hấp thụ đến linh lực từ ngoại giới.

- Đây chính là Địa Chí Tôn ngôn xuất pháp tùy à.

Sắc mặt Mục Trần ngưng trọng, nếu như hắn chỉ là một vị cửu phẩm viên mãn tầm thường, chỉ sợ cần nghe thanh âm Tả trưởng lão xuất ra, hắn liền phải lâm vào tuyệt cảnh.

Địa Chí Tôn cùng cửu phẩm viên mãn, quả nhiên là chênh lệch như trời và đất.

Bất quá, may mắn là trong cuộc chiến này, hắn cũng không có dự định dựa vào linh lực tự thân, hắn ỷ lại, vào chiến ý của Đồ Linh Vệ, mà hiển nhiên Tả trưởng lão cũng không có khả năng tước đoạt chiến ý của Đồ Linh Vệ.

- Lôi!

Lần thứ hai Tả trưởng lão quát to một tiếng, ngay lập tức trong trời đất có vô số đạo Lôi Đình như như cự long gầm hét lên, sau đó xen lẫn lực lượng như hủy diệt, hung hăng hướng về Mục Trần lao tới.

Đối mặt với thế công cuồng bạo như thế, Mục Trần cũng không dám khinh thường, lập tức thôi động chiến ý tầng tầng hình thành nhiều lớp phòng hộ, tựa như mai rùa, bảo vệ Đồ Linh chiến trận còn chưa hoàn toàn thành hình.

Rầm rầm rầm!

Cuồng bạo oanh kích liên tục không ngừng rơi xuống, đánh tan các tầng Vân Chiến ý khiến chúng không thể ngưng tụ, bất quá, huyết vân liên tục không ngừng tuôn ra, dị thường ương ngạnh.

- Phong! Hỏa! Sơn!

Lúc này Tả trưởng lão triển khai công kích càng cuồng bạo, linh lực cả phiến thiên địa vào lúc này đều bị hắn điều động, hình thành thế công Phong Hỏa đáng sợ, lấy một loại tư thái hủy diệt, lại hướng về Mục Trần mà lao đến.

Dưới thế công bực này, huyết hồng chiến ý cũng rốt cục có dấu hiệu bại lui.

Bất quá, tại thời điểm huyết hồng chiến ý bại lui, ánh mắt Mục Trần lại không có quá nhiều kinh hoảng, bởi vì Đồ Linh chiến trận, đã bắt đầu chân chính thành hình, lấy trạng thái Tả trưởng lão lúc này, cho dù là mượn nhờ Chí Tôn Pháp Tướng chi lực, cũng vô pháp đột phá bảo hộ Đồ Linh Vệ chiến ý.

Hiển nhiên Tả trưởng lão cũng phát giác ra, bởi vậy khuôn mặt của hắn, càng ngày càng âm trầm, trong mắt tràn đầy vẻ không cam lòng cùng tức giận, hắn không nghĩ tới, cho dù hắn đã sử dụng tới chí tôn Pháp Tướng những vẫn không thể đem Mục Trần nghiền ép.

Giữa thiên địa cái kia tựa là thế công hủy diệt, thời gian dần trôi qua yếu bớt xuống tới.

Mà Mục Trần vào lúc này ngẩng đầu lên, ánh mắt hắn hờ hững nhìn qua vị Tả trưởng lão, sau đó tay áo vung lên, lập tức tầng tầng huyết vân bao phủ bên ngoài tan đi ra, lộ ra trong đó cái kia một tòa chiến trận thành hình, bắt đầu bộc phát ra khí huyết hồng dữ tợn.

- Đến mà không trả lễ thì không hay, Tả trưởng lão, cũng thử một chút chiến trận chi lực của ta đi.

Mục Trần cười cười, năm ngón tay hắn đột nhiên nắm chặt, chiến trận màu máu đỏ bộc phát huyết quang ra, huyết quang bay thẳng lên, đem cái này thiên địa biến thành huyết hồng chi sắc.

Huyết quang không ngừng lan tràn, đem Tả trưởng lão bao phủ bên trong.

Mà một khi tiến nhập phạm vi chiến trận bao phủ, Mục Trần hoàn toàn có thể phát động toà chiến trận này, đem uy năng tất cả đều bộc phát.

Huyết quang tại trong ánh mắt Tả trưởng lão cấp tốc phóng đại, sắc mặt của hắn, vào lúc này trở nên âm tình bất định, mấy tức về sau, hắn đột nhiên hít sâu một hơi, nguyên bản thân thể cao lớn, trong nháy mắt thu nhỏ, hóa thành bộ dáng bình thường, ngay sau đó, chân tay hắn giẫm một cái, không gian quanh mình lập tức vặn vẹo, mà thân hình, hóa thành một đạo lưu quang, phóng lên tận trời.

Ầm!

Phía trên đại điện này, trực tiếp bị chấn nát, sau đó Mục Trần trợn mắt hốc mồm nhìn qua đạo lưu quang lấy một loại tốc độ kinh người biến mất trong tầm mắt.

Tả trưởng lão, lại lựa chọn chạy trốn?!

Mục Trần trợn mắt hốc mồm nhìn qua một màn này, đây chính là tác phong của một vị Địa Chí Tôn a? Hắn liền chạy như vậy sao?

Mục Trần chấn kinh rồi một hồi lâu, mới dần dần lấy lại tinh thần, có loại phiền muộn xông lên, hắn đã đem hết toàn lực cùng át chủ bài triển hiện ra cho Đồ Linh Vệ, đang chuẩn bị làm một cá cược thật lớn, kết quả Tả trưởng lão lại dứt khoát như vậy lựa chọn chạy trốn.

Điều này làm cho Mục Trần cảm giác một quyền đánh vào không khí.

- Đúng là một tên quyết đoán a.

Mục Trần thở dài một hơi, chỉ có thể đánh giá như vậy, những cấp bậc Địa Chí Tôn, quả nhiên đều là người quả quyết, quyết định thật nhanh, vừa thấy cục diện có chút không đúng, chính là lựa chọn cách giải quyết ngay.

Dù sao Tả trưởng lão đang ở trạng thái cực kém, nếu quả thật muốn đấu nữa, có lẽ Mục Trần có thể đánh đổi một số thứ, nhưng thảm trọng nhất, tất nhiên vẫn là bản thân hắn, thậm chí không thể nói trước, hắn thực sự có thể chết tại nơi đây.

Hơi chút cân nhắc, vị Tả trưởng lão kia lựa chọn giữa nhiệm vụ và tính mệnh, không chút do dự lựa chọn bảo vệ tính mệnh trước.

Coi như đến lúc đó có bị Lục Hằng trách phạt, cũng lấy không được mạng hắn, nhưng ở nơi này, Mục Trần lại là dám lấy mạng của hắn.

- Có chút đáng tiếc.

Mục Trần có chút tiếc hận lắc đầu, nguyên bản hắn là rất nhớ tận mắt triển khai Đồ Linh Vệ Đồ Linh chiến trận, đến tột cùng có thể cường hãn bao nhiêu.

Bất quá loại tâm tình này chỉ thoáng qua, sau đó hắn thở dài một hơi, dù sao muốn cùng một vị Địa Chí Tôn liều mạng, đích xác không phải là chuyện dễ dàng, lão gia hỏa kia có thể rút đi, đối với Mục Trần mà nói, kỳ thật cũng là một cái kết quả rất tốt.

Một trận chiến kinh sợ thối lui một vị hạ vị Địa Chí Tôn, chiến tích như vậy, nếu là ghi vào truyền về Thiên La đại lục, chỉ sợ trên Thiên La đại lục này, chỉ có một mình Mục Trần.

Mục Trần cảm thán một tiếng, sau đó tay áo vung lên, chiến ý huyết hồng đầy trời tán đi, giơ binh phù lên, đem những Đồ Linh Vệ thu vào, sau đó thân hình khẽ động, xuất hiện ở trước cửa đá.

Sau cửa đá này hắn là vị trí bản thể Mạn Đồ La.

Mục Trần có chút trầm ngâm, không do dự nữa, đưa hai tay ra, chậm rãi đem cửa đá đóng chặt đẩy ra.

Theo cửa đá mở ra, một khí tang thương cổ lão, đập vào mặt.

Tia sáng theo cửa đá mở ra lan tràn vào, ánh mắt Mục Trần lập tức bắn ra, sau đó hắn nhìn thấy tại nơi cuối cùng quảng trường, một gốc hoa yêu diễm thượng cổ đen như mực.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1167: Phá Trận Chi Pháp

Biên soạn lão Bảo - Hội fan đại chúa tể

Cửa đá vừa dầy vừa nặng chậm rãi mở ra, tia sáng theo khe đá chiếu vào, các loại cảnh tượng, cũng là xuất hiện ở trong tầm mắt Mục Trần.

Sau cửa đá là một tòa đại điện khác cũng mang nặng dấu vết tàn phá của đại chiến, bên trong còn có một quảng trường bát ngát, trên quảng trường có một cây cột đá to lớn đứng sừng sững.

Bên trên mặt đất chằng chịt vết nứt rách, hiển nhiên đây là linh trận bị phá hư tạo ra.

Trong đại điện, còn có thể trông thấy một vài thi thể chỉ còn xương trắng muốt, ngoài ra còn có những bộ bạch cốt dù đã trãi qua vạn năm vẫn cho người vào cảm giác được một cảm giác uy áp, hiển nhiên khi còn sống, họ là một người mạnh mẽ.

Cả quảng trường, hiện ra một loại hình dáng thê thảm tan thương.

Lúc này Mục Trần, chỉ nhìn chăm chú vào cuối quảng trường, nơi mà ở đó có một dài sen huyết ngọc đang ngự trị, trên đài sen một đóa hoa đen như mực đang lẳng lặng cúi đầu.

Tại quanh thân đóa hoa, có một vòng u quang nở rộ, quang mang kia cực kỳ hắc ám, tựa như là có thể thôn phệ tia sáng, bên trong u quang, chỉ thấy rất nhiều đường vân cổ xưa hiện lên rõ ràng bất phàm cùng thần dị.

Mục Trần chăm chú nhìn chằm chằm đóa hoa, hắn biết đóa hoa này, chính là Mạn Đồ La bản thể, chân chính thượng cổ hoa Mạn Đà La!

- Cuối cùng là tìm được.

Một lát sau, ngẩng đầu lên thở một hơi thật dài, chỉ cần hắn đem bản thể Mạn Đồ La mang đi, như vậy hắn cũng sẽ không cần kiêng kị Hạ Hoàng sẽ đối với hắn như thế nào.

Bất quá tuy nói bản thể Mạn Đồ La đang ở trước mắt, nhưng hắn cũng không có lỗ mãng trực tiếp tiến lên, bởi vì khi hắn tiến vào tới đây trước tiên, chính là phát giác được, trong sân rộng, ẩn giấu linh trận sát cơ tứ phía.

Ánh mắt Mục Trần liếc nhìn ra, sau đó đứng phía dưới tám cái cột đá, tại dưới những cột đá đó, tám đạo hài cốt ngồi xếp bằng, tựa như là đã mất đi tất cả sinh cơ, chỉ là bạch cốt thông thường.

Nhưng Mục Trần lại biết được, vị trí tám đạo hài cốt này, chính là vị trí trung tâm toà linh trận, nói cách khác, bọn chúng chính là lực lượng nguồn suối của toà linh trận này.

- Toà linh trận này, so với Cửu Long Phệ Tiên Trận hoàn chỉnh, không hề yếu hơn.

sắc mặt Mục Trần ngưng trọng, trong cảm nhận của hắn, toà linh trận này nhìn như không có chút nào ba động, chỉ khi nào có người lung tung xâm nhập vào, sẽ dẫn tới thế công hủy diệt, tại dưới thế công bực này, xem như một vị thượng vị Địa Chí Tôn, đều sẽ có nguy cơ vẫn lạc.

- Khó trách Mạn Đồ La chọn nơi đây để ẩn nấp, để không phải sợ Lục Hằng.

Mục Trần bất đắc dĩ thở dài một hơi, thế nhưng, lúc trước toà này linh trận dùng để ngăn chặn Lục Hằng, cũng đồng dạng cũng đang ngăn chặn hắn ở bên ngoài.

Bởi vậy cũng có thể nhìn ra, khi đó Mạn Đồ La cùng Lục Hằng, hắn là ở đẳng cấp thượng vị Địa Chí Tôn.

Mục Trần nhìn chăm chú toà quảng trường kia đang được bao phủ bởi linh trận, trầm mặc một lát, trực tiếp tại biên giới linh trận ngồi xếp bằng xuống, sau đó hắn hai mắt khép hờ, cảm ứng đến linh trận phía trước, bắt đầu thăm dò.

Mặc kệ cái linh trận này rốt cuộc có mạnh mẽ bao nhiêu, hắn cũng nhất định phải phá giải, nhìn bản thể Mạn Đồ La gần trong gang tấc, hắn cũng không thể lựa chọn từ bỏ.

Theo Mục Trần nhắm mắt, linh lực cảm giác của hắn cũng không ngừng lan tràn, dần dần cũng đem toà linh trận kia dò xét rõ ràng.

Một hình ảnh khái quát về tòa linh trận xuất hiện ở trong đầu hắn.

Toà linh trận này, hùng vĩ cùng huyền ảo như vậy, ẩn ẩn tản mát ra cảm giác cường hãn, khiến cho Mục Trần hãi hùng khiếp vía.

Hiển nhiên, toà linh trận này, hắn là một tòa trung giai tạo thành từ linh trận tông sư.

Thời điểm Mục Trần tại Đệ nhị điện, có thể nhẹ nhõm phá vỡ Cửu Long Phệ Tiên Trận, đó là bởi vì hắn thu được trận đồ Cửu Long Phệ Tiên Trận không trọn vẹn, hơn nữa còn khổ tâm nghiên cứu một đoạn thời gian rất dài, lúc này mới có thể mượn nhờ một chút sơ hở, phá vỡ linh trận, đồng thời khống chế.

Nhưng dưới mắt, cái này rõ ràng là một tòa linh trận cấp bậc tông sư cực kỳ xa lạ.

Cho nên, hắn muốn trong khoảng thời gian ngắn phá giải, rõ ràng là không có khả năng.

Bất quá, Mục Trần nhưng lại chưa vội vàng xao động, ngược lại là ổn định tâm thần lại, bắt đầu dò xét toà linh trận này từng chỗ rất nhỏ, bất

kể như thế nào, nếu như hắn muốn phá vỡ toà linh trận này, hắn nhất định phải hiểu rõ về nó đầy đủ, chỉ có cách này, mới có thể tìm được điểm yếu kém nhất của linh trận.

Mục Trần khép mắt ròng rã một ngày.

Một ngày trôi qua, thân thể của hắn như bàn thạch không nhúc nhích tí nào, quanh thân hắn, có linh quang phun trào, linh quang ở trước mặt của hắn không ngừng hội tụ, tựa hồ như đang xây dựng một cái mô hình linh trận, nhưng cái mô hình ban đầu này hiển nhiên cũng không hoàn chỉnh, bởi vậy không ngừng vỡ nát, cứ vỡ nát rồi lại trùng kiến...

Một tòa linh trận mô hình, hiển nhiên chính là bao phủ quảng trường.

Mục Trần ý đồ suy diễn để tìm sơ hở.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, gần nửa ngày nữa đi qua.

Ông.

Đột nhiên, trước mặt Mục Trần linh quang nở rộ, phun trào ở giữa, chỉ thấy một tòa mô hình linh trận cực kỳ phức tạp, hoàn chỉnh ngưng hiện ra, toà linh trận kia, mặc dù chỉ là mô hình, nhưng trong lúc mơ hồ, phát ra một loại ba động kinh người.

Mục Trần nhắm chặt hai mắt, lúc này chậm rãi mở ra, mắt của hắn có vẻ uể oải, gần hai ngày thôi diễn, đối với với hắn mà nói, so với việc đem hết toàn lực cùng Tả trưởng lão chiến một trận, còn muốn mệt mỏi hơn.

Bất quá Mục Trần biết lúc này không phải lúc để nghỉ ngơi, cho nên lập tức thu liễm mệt mỏi, đưa ánh mắt về phía trước nhìn vào tòa mô hình linh trận, trong con ngươi kỳ dị chi quang hiển hiện.

- Quả nhiên không hổ là trung giai tông sư linh trận, có thể phức tạp như thế.

Mục Trần cảm thán, hắn vẻn vẹn chỉ là dựa theo linh trận thực tế làm ra một cái mô hình nho nhỏ, đã dốc hết tinh lực của hắn, nếu như muốn chân chính bố trí ra, sợ rằng sẽ ép khô hắn hoàn toàn, cũng khó có khả năng thành công.

Toà linh trận này, cần có Linh ấn, tối thiểu đều phải đạt tới số lượng mấy trăm vạn, trong đó có đủ loại kết nối, chỉ hơi sai một tia, chính là làm cho linh trận sụp đổ.

Bất quá, lần này thôi diễn, cũng không phải là hoàn toàn không có thu hoạch.

Ánh mắt Mục Trần chuyển hướng lên tòa linh trận to lớn trên quảng trường kia, trước khi thôi diễn, hắn đã là biết được, muốn phá vỡ toà linh trận này, ngoại trừ lấy thực lực mạnh ngang ngược cứng rắn phá tan bên ngoài, thì cũng chỉ có cách phá nó từ trong căn nguyên.

Ánh mắt Mục Trần, nhìn về phía tám thi hài ngồi xếp bằng dưới cột đá kia.

Lực lượng linh trận, bắt nguồn từ bọn chúng, mà bọn nó lại cấu thành một loại kết nối cực kỳ thăng bằng lẫn nhau, từ đó làm cho toà này linh trận này càng cường hãn thêm.

Bởi vì sự cân bằng này, cho nên mặc kệ Mục Trần từ phương hướng nào cưỡng ép xâm nhập, đều sẽ dẫn tới phản kích từ tám thi hài, còn nếu như có thể phá hư sự cân bằng này, như vậy toà linh trận không người thao túng, bởi vì linh lực không cân đối, từ đó xuất hiện hỗn loạn, đến lúc đó hắn liền sẽ có thể thừa dịp mà phá nó.

Nghe thì tựa hồ rất dễ dàng, nhưng làm lại là cực kỳ khó khăn.

Dù sao chỉ cần Mục Trần thoáng có dấu hiệu công kích, cũng biết dẫn tới toà linh trận này mãnh liệt phản kích, loại trình độ phản kích kia, coi như hắn có được Đồ Linh Vệ, cũng không thể chống lại.

Cho nên, hắn nhất định phải không dẫn động linh trận phản kích, mà hướng tới việc phá hư cân bằng bên trong.

Mục Trần chau mày, mắt không ngừng lấp lóe, mặt lộ vẻ vẻ suy tư, hiển nhiên là đang suy nghĩ cách phá hư cân bằng.

- Không thể nào ra tay trực tiếp với linh trận, nếu không sẽ dẫn tới phản kích.

- Linh trận cân bằng, bắt nguồn từ trung tâm, mà dưới mắt trung tâm linh trận, chính là tám cỗ thi hài kia cùng cột đá sau lưng chúng, thi hài là nguồn suối linh mẫn lực, cột đá dùng để kết nối các thông đạo linh trận.

- Cho nên, nếu như có thể tách thi hài cùng cột đá ra, như vậy cân bằng liền sẽ bị phá vỡ!

Mục Trần chợt ngẩng đầu lên, quang mang trong mắt phun trào, hắn chăm chú nhìn chằm chằm tám cột đá cùng 8 thi hài kia, cẩn thận phân biệt phương vị, sau một hồi lâu, khuôn mặt hắn rốt cục mỉm cười hiện lên.

Chân tay hắn nhẹ nhàng chà chà mặt đất, cảm thụ được lớp đất cứng rắn dưới chân, khẽ cười một tiếng:

- Nguyên lai lại có thể đơn giản như vậy phá trận.

Trong lúc cười khẽ, Mục Trần bắt đầu lui ra phía sau, sau đó tay áo vung lên, binh phù xuất hiện, huyết quang phun trào ra, Đồ Linh Vệ lần thứ hai hiện ra, huyết hồng chiến ý quét ra.

Ý niệm Mục Trần dung nhập vào bên trong chiến ý Đồ Linh Vệ, lập tức đem tất cả thôi độn.

Rống!

Đồ Linh Vệ gầm nhẹ, sau đó huyết vân bàng bạc gào thét mà phóng ra, biến thành cự mãng máu me đầy đầu, phía trên cự mãng, có vô số chiến văn lóe ra quang mang.

Cự mãng gào thét, đột nhiên đáp xuống, loại thanh thế kia, dị thường doạ người.

Bất quá, cự mãng chon chỗ để đứng, cũng không phải là linh trận sư, mà là đứng ở bên ngoài quảng trường tại một góc hẹp ở Tây Bắc.

Ầm!

Cự mãng hung hăng oanh kích, cả tòa điện to đều chấn động, tuy nói nơi này, đều đã từng bị linh lực rèn luyện qua, cứng rắn như sắt, nhưng đối mặt với oanh kích cường hãn của Đồ Linh Vệ, vùng đất phía trên, vẫn là bị oanh ra một cái hố to.

Bụi mù tràn ngập, Mục Trần nhưng lại không nhìn về phía cái hố to kia, mà nhìn thật chặt về một cây cột đá phía trên quảng trường, oanh kích mặt đất từ nơi này, hắn là có thể đem một chút lực gợn sóng truyền đến, phương hướng cột đá kia, sẽ bị lực lượng gợn sóng tác động đến.

Ý nghĩ Mục Trần rất đơn giản, nếu không thể trực tiếp công kích toà linh trận này, vậy hắn phát động công kích ngay tại ngoại vi chiến trận, đem lực lượng truyền vào trong Linh trận.

Bất quá, loại lực lượng này truyền đi do bởi linh trận ngăn cách, nên sẽ cực kỳ yếu ớt, nhưng nếu như hữu hiệu, nước chảy đá mòn sẽ đạt tới hiệu quả mong muốn.

Chỉ là tuy nói đơn giản, nhưng nhất định phải quen thuộc cấu tạo của toà linh trận này, sau đó lực lượng gợn sóng, mới có thể né đi lực cảng hùng hậu của linh trận mà truyền đi, nếu truyền lung tung, sẽ không hề có tác dụng.

Cho nên, lúc này Mục Trần chăm chú vào cột đá kia cùng thi hài phía dưới, tính toán thời gian lực lượng truyền đi.

Ước chừng tám hơi thở qua đi.

Mục Trần chăm chú nhìn thi hài con ngươi đột nhiên co rụt lại.

Bởi vì hắn nhìn thấy, thi hài xếp bằng dưới cột đá rốt cục vào lúc này thoáng run nhẹ một cái, mà vị trí của nó, cũng là thoáng dịch chuyển về phía trước một ít.

Chỉ một điểm xê dịch nhỏ, có thể không cần tính, nhưng Mục Trần lại không nhịn được nhếch miệng nở nụ cười. Hắn biết, hắn đã tìm được cách phá vỡ toà linh trận này.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1168: Một Chưởng

Biên soạn lão Bảo – Hội fan đại chúa tể

Trên quảng trường đổ nát, tiếng nổ vang vẫn như cũ còn quanh quẩn, khuôn mặt của Mục Trần cũng nổi lên một nụ cười tiếu dung.

Dựa vào lực lượng gợn sóng truyền đi, dự đoán của hắn vậy mà thu được kết quả rất kinh ngạc.

Thi hài ngồi xếp bằng dưới cột đá do bị chấn động liên tục cuối cùng cũng xê dịch một đoạn, mặc dù loại xê dịch này khá nhỏ nhưng vẫn làm cho Mục Trần có được một tia hy vọng.

Đương nhiên, Mục Trần cũng hiểu, biện pháp hắn đang làm rất là ngẩu hứng, nếu như những thi hài đó còn lưu lại ý niệm, loại biện pháp hắn đang làm sẽ không hề có tác dụng.

Coi như vận khí Mục Trần không tệ.

Đi qua ngàn vạn năm tháng, những thi hài này đã như đèn cạn hết dầu, tất cả ý niệm đều từ từ tiêu tán, chỉ đủ duy trì toà linh trận này.

Điều này chính là sơ hở mà Mục Trần khai thác.

Mà có thể làm đến bước này, tự nhiên cũng may mà Mục Trần đối với toà này linh trận thôi diễn cùng nghiên tập, dù sao, đây cũng không phải là tùy tiện loạn oanh liền có thể làm được sự tình.

Mục Trần không những phải tránh những gợn sóng linh lực của Linh trận cản trở không cho chấn động xuyên thấu mà con phait tính toán

chính xác vị trí để đem những gợn sóng còn lại truyền thẳng đến chỗ thi hài.

Mục Trần thở ra một hơi, không do dự tâm thần khẽ động, lần thứ hai thôi động chiến ý Đồ Linh Vệ, quét sạch, hóa thành thế công cuồng bạo, hung hăng đánh về vị trí phía trước kia một cái.

Ầm! Ầm!

Cả quảng trường, đều là kịch liệt run rẩy, trùng kích cuồng bạo không ngừng tứ bắn ra tứ phía, đem mặt đất xé rách ra thành từng đạo vết rách to lớn.

Bất quá, những vết rách này dù có lan tràn như thế nào cũng không cách nào xuyên vào khu vực phía trong linh trận, chỉ có thể ở bên ngoài, uốn lượn chiếm cứ, giống như nộ long.

Mà cũng chính ở vì vậy mà Mục Trần có thể thấy được, phương hướng tây bắc phía dưới một cột đá. Có một bộ thi hài đang run rẩy không ngừng, cuối cùng bắt đầu xê dịch.

Nó đang dần dần rời khỏi phạm vi cột đá.

Oanh kích liên miên không dứt, kéo dài ròng rã nửa canh giờ.

Sau nửa canh giờ, khiến cho hô hấp của Mục Trần có phần gấp gáp vì toàn lực thôi động Đồ Linh Vệ, đối với với hắn mà nói, cũng là một cái gánh nặng cực lớn.

Mà lúc này bên ngoài tòa Linh trận, đã là thủng trăm ngàn lỗ, một mảnh hỗn độn, ánh mắt Mục Trần cứ nhìn chòng chọc vào bộ thi hài đang chậm chạp di động, hắn tính toán khoảng cách một chút, hai mắt khẽ híp lại.

- Chỉ còn một chút xíu, là có thể làm cho bộ thi hài cùng cây cột đá kia mất đi sự kết nối.

Mục Trần tự lẩm bẩm, sau đó lần thứ hai thân thể căng cứng, tâm niệm lại động Đồ Linh Vệ phát ra tiếng gầm, chiến ý cuồng bạo quét sạch, giống như cự long, hung hăng đánh trên mặt đất.

Đông!

Đại địa chấn động, thi hài tiếp tục run lên, di động một đoạn.

Xong rồi!

Mục Trần đại hỉ, sau đó hắn ngẩng đầu, chỉ thấy toà linh trận này. Đột nhiên chấn động, linh lực cường đại trong đó nguyên bản đang cân bằng, lúc này xuất hiện hỗn loạn, có chút rung chuyển.

Cây cột đá thứ 8, trong khoảnh khắc trở nên mục nát, vết rạn lặng lẽ lan tràn, mất đi lực lượng thi hài bảo hộ và duy trì, cây cột đá này, đã có dấu hiệu vỡ nát.

Mà tòa linh trận này vốn là dựa vào 8 cây cột đá làm lực lượng kết nối, mà bây giờ cây cột đá thứ 8 đột nhiên mất đi hiệu lực, liền làm cho linh trận vốn hoàn mỹ, xuất hiện sơ hở.

Tay áo vung lên, trực tiếp thu hồi Đồ Linh Vệ, Mục Trần đi đến biên giới linh trận, hắn cong ngón búng ra, một bộ áo giáp màu đỏ thẫm hiện ra và bao trùm hắn.

Đây là chiến lợi phẩm mà hắn thu được từ trên tay Hạ Hoằng, Xích Long chiến giáp, lực phòng ngự coi như không tệ, dưới mắt muốn xâm nhập vào linh trận, cần thiết phòng vệ là điều không thể thiếu.

Làm xong những chuẩn bị này, Mục Trần hít sâu một hơi, sau đó không do dự nữa, bước liền một bước vào phạm vi toà linh trận này.

Hô hô!

Mục Trần vừa mới bước vào trong đó, ngay lập tức xuất hiện bão táp linh lực đáng sợ cuốn tới, loại cảm giác áp bách trong nháy mắt làm cho

thân thể của hắn nặng nề như đang cõng lên một tòa núi to.

Mục Trần nện từng bước chậm rãi đi tới.

Bước tiến của hắn cực kỳ chậm chạp, mỗi một bước đi tới, cứ như là phải gánh chịu áp lực cực lớn, mà bên ngoài thân thể của hắn Xích Long chiến giáp, cũng là bộc phát ra xích hồng quang mang, nhưng những ánh sáng này hiển nhiên đều bị áp chế không thể khuếch tán ra, bản thân chiến giáp, cũng đang phát ra thanh âm nhỏ xíu kót két.

Bởi vì linh trận bây giờ đang hỗn loạn, Mục Trần cũng không bị 8 bộ thi hài công kích, nhưng bên trong linh trận tràn ngập linh lực đáng sợ, khiến cho hắn rất khó di chuyển.

Hơn nữa, nhất định hắn phải không ngừng thay đổi vị trí, tìm khu vực mà bão táp linh lực yếu kém nhất, nếu không một khi đi nhầm, bước vào những vị trí mà bão táp linh lực cường thịnh, tất nhiên hắn sẽ bị thương nặng.

Cho nên, dù cho linh trận không to lớn lắm nhưng, Mục Trần lại phải tốn hơn một canh giờ, mồ hôi nhễ nhại mới có thể đi đến cuối đoạn đường.

Sau khi đi đến nơi đây, đóa hoa diêm dúa Mạn Đà La đã gần trong gang tấc, nhưng Mục Trần vẫn không buông lỏng, ngược lại là càng căng thẳng hơn, bởi vì ánh mắt của hắn, nhìn về phía cuối toà linh trận tại nơi đó cũng có một cây cột đá cùng một bộ thi hài ngồi xếp bằng.

Chỉ cần đi qua phạm vi cột đá này, là hắn có thể xuyên qua toà linh trận này.

Nhưng lông mày Mục Trần, lại nhíu lại, bởi vì hắn phát hiện, cổ thi hài này, chắn ngang con đường duy nhất để bước đi. Hai bên là linh lực cuồng bạo vô tận gào thét, một khi bị cuốn vào trong đó, Mục Trần nhất định sẽ gạt bỏ.

Ở trong phạm vi này, hắn không thể triệu hoán Đồ Linh Vệ, bởi vì linh lực cường đại như vậy, sẽ dẫn động cả tòa linh trận đến lúc đó, tất cả công kích, đều sẽ trút xuống hướng về hắn mà oanh kích.

Mà một khi lâm vào loại tình huống đó, thì dù hắn có được Đồ Linh Vệ, cũng sẽ từ từ bị hao mòm mà chết. Dưới tình huống này hắn chỉ có thể tự thân xông vào!

Mục Trần mím môi thật chặt, sắc mặt cũng là trở nên nghiêm nghị, linh trận này mặc dù không bình thường, nhưng những bộ thi hài này dù sao cũng đã trải qua vạn năm tuế nguyệt, hắn không tin, bằng vào một bộ thi hài không thể ngăn cản hắn bước đi qua!

Vừa nghĩ tới đó, Mục Trần cũng không chần chờ, bàn chân đột nhiên giẫm một cái, thân hình như điện bắn, trực tiếp là xông về bộ thi hài kia.

Tốc độ Mục Trần cực nhanh, cơ hồ trong nháy mắt, liền xuất hiện ở trước bộ thi hài đó, sau đó hắn không dừng lại, thân hình trong nháy mắt liền lướt nhanh qua.

Mà cũng chính ngay thời điểm này, bộ thi hài đang đóng chặt hai mắt, vào lúc này đột nhiên mở ra, linh quang trong mắt dâng lên.

Bàn tay gầy guộc duỗi ra, nhẹ nhàng vỗ về phía bên phải.

Ầm!

Không gian dưới cái vỗ của bàn tay bỗng nhiên vỡ vụn tạo ra vô số vết nứt, một cỗ linh lực đáng sợ, bộc phát ra. Phát giác được cỗ linh lực kinh người, sắc mặt Mục Trần biến đổi, không chút do dự thúc giục Long Phượng thể, Chân Long Chân Phượng chi linh xuất hiện phía trên da của hắn, kim quang từ cơ thể hắn bắn ra, hóa thành một bộ thân thể hoàng kim.

Ba!

Bàn tay gầy guộc, nhẹ nhàng đập vào bên ngoài thân thể Mục Trần mà vị trí là bộ Xích Long chiến giáp đang bao bọc cơ thể hắn. Lực phản chấn khiến cho thân thể của Mục Trần bắn ra ngoài, trong nháy mắt văng ra khỏi phạm vi linh trận, rơi vào cuối quảng trường.

Mục Trần rơi vào dưới bậc thang.

Phía trên Xích Long chiến giáp, một chưởng ấn khô héo, có thể nhìn thấy rõ ràng, lại sau đó, phía trên chiến giáp, tựa hồ là có một ảnh huyết quang hiển hiện, ngay sau đó, chiến giáp đột nhiên nứt vỡ!

Ầm!

Huyết quang dâng lên, Xích Long chiến giáp hóa thành nhiều mảnh vỡ bắn ra bốn phía!

Một kiện Chuẩn Thánh vật cường đại phòng ngự vào lúc này hoàn toàn bị hủy diệt.

Phốc phốc.

Chiến giáp vỡ vụn lúc, Mục Trần cũng không nhịn được phun một ngụm máu tươi, thân thể của hắn nhanh chóng ảm đạm, Chân Long Chân Phượng chi linh chiếm cứ ở bên trên da, vào lúc này cũng trở nên mờ đi rất nhiều, sau đó tiêu tán ẩn núp xuống dưới da.

Sắc mặt Mục Trần trắng bệch, lòng hắn vẫn còn sợ hãi quay đầu nhìn bộ thi hài đang ngồi xếp bằng dưới cột đá, lần thứ hai bình tĩnh lại, một chưởng kinh khủng kia, vẫn là lưu lại trong đầu Mục Trần.

Một chưởng kia, nếu như không hắn cẩn thận mặc Xích Long chiến giáp vào, và đem phòng ngự nhục thân tăng đến cấp đội mạnh nhất, chỉ sợ hắn đã bị một chưởng đánh giết.

- Thực sự là kinh khủng, 8 bộ thi hài này khi còn sống, chỉ sợ đều đã chạm đến cấp bậc Địa Chí Tôn.

Mục Trần cảm thán một tiếng, lần nữa cảm thấy rung động thực lực thượng cổ Thiên Cung đặt ở Thiên La đại lục bây giờ, một vị hạ vị Địa Chí Tôn liền có thể sáng tạo một phương đỉnh tiêm thế lực, trở thành bá chủ, nhưng mà bên trong thiên cung chỉ có thể xem như là cao tầng.

Nhưng dù cho thượng cổ Thiên Cung có thực lực hùng hậu như vậy, lúc ngoại vực ma tộc tấn công vẫn bị hủy diệt, bởi vậy có thể thấy được, ngoại vực tộc, đến tột cùng kinh khủng cỡ nào.

Là đại địch của toàn bộ sinh linh trên đại thiên thế giới!

Mục Trần mím môi một cái, thần sắc có chút nghiêm túc, một lát sau, hắn vẫn là thu liễm những tâm tình này, sau đó ngẩng đầu, nhìn đóa hoa yêu dị vẫn đang đứng trên đài sen. Hít sâu một hơi sau đó thơ mạnh ra.

- Ta sẽ lấy được ngươi.

Chương 1169: Tàng Kinh Lâu Hiện

Cuối than đá là đài sen màu máu đỏ tản ra huyết quang nhàn nhạt, một đóa hoa đẹp đẽ huyền diệu đang chiếm giữ phía trên, ánh sáng âm u phát ra thần dị.

- Đây là Mạn Đà La Hoa đóa thần hoa cực kỳ hiếm thấy của Đại Thiên Thế Giới đây sao?

Mục Trần cất bước đi đến thang đá, đứng phía trước Hoa Mạn Đà La, tò mò dò xét (ở đây không rõ lắm nhưng theo tớ nghĩ thì chương trước bộ xương kia đánh MT bay thẳng tới gần đóa hoa Mạn Đà La luôn chứ không phải là đánh bay ngược trở về), ở trong cơ thể hắn một ít trang ghi lại phương pháp tu luyện Đại Nhật Bất Diệt Thân thì trong đó cũng có vài trang chỉ cách khắc Mạn Đà La Hoa Thần Vân, nhưng đây là lần đầu tiên Mục Trần trông thấy bản thể của Mạn Đà La Hoa.

Nghe đồn mỗi một cây Hoa Mạn Đà La nếu là tiến hóa đến mức cuối cùng, đều có thể so sánh ngang với lực lượng của chân long chân phượng chi linh, có thể so với cấp bậc của Thiên Chí Tôn Cấp.

Chỉ là loại thần hoa này, trời sinh có linh trí, tinh thông hắc ám chi lực, sinh cơ tràn đầy, thậm chí là vừa mới sinh ra, một khi nó muốn ẩn mình, e là Địa Chí Tôn ra tay, cũng không cách nào tìm ra.

Mục Trần nhìn qua cây Mạn Đà La Hoa trước mắt, tuy nói lúc này cành cây đang bị phong ấn, nhưng Mục Trần có thể phát giác được bên trong đóa hoa đẹp đẽ này ẩn chứa lực lượng bành trướng.

Sức mạnh kia, làm cho mảnh không gian này, mơ hồ có chút ít rung rung

Mục Trần bị lực lượng hùng hậu này tác động khiến tinh thần phải cảm khái hít một hơi, sau đó cũng không do dự, bàn tay nắm chặt, một vòng ánh sáng âm u ở tại trong tay ngưng tụ, biến thành một mảnh lá cây tối tăm.

Bản thể Mạn Đà La tuy lâm vào phong ấn, nhưng nó vẫn có bản năng bảo hộ mình, nếu như Mục Trần có ý đồ cưỡng ép mang nó đi, tất nhiên sẽ đưa tới phản kích, mà một vị thượng vị Địa Chí Tôn phản kích, hiển nhiên không phải Mục Trần có thể kháng cự.

Bất quá cũng may là hắn đã sớm có chuẩn bị, mảnh lá cây tối tăm, chính là trước khi đi vào thượng cổ thiên cung Mạn Đồ La giao cho hắn, dùng để thu hồi bản thể.

Mục Trần rót linh lực vào mảnh lá cây tối tăm kia, lập tức mảnh lá cây kia bộc phát ánh sáng âm u, đón gió căng phồng lên, chỉ vài khắc sau lập tức, chính là biến to lên hơn mười trượng. Sau đó trực tiếp quấn quanh đóa hoa đẹp đẽ, tạo thành một cái kén màu đen bằng lá cây, đóa hoa đẹp đẽ cũng là khẽ run lên, nhưng cũng không phản kháng. Để mặt cho lá cây tùy ý xoáy vòng quanh.

Bàn tay Mục Trần vung lên, lúc này mới đem kén tằm màu đen hình thành từ lá cây thu hồi, sau đó ánh mắt của hắn kỳ dị nhìn về đài sen phía trước:

Ngón tay Mục Trần nhẹ nhàng mơn trớn đài sen, một cảm giác lạnh buốt, theo sau đó chính là có một cổ lực lượng lạnh buốt theo ngón tay của hắn trào vào trong cơ thể.

Tình huốn quá đột ngột, một luồn lực lượng mạnh mẽ làm cho Mục Trần cả kinh, muốn thúc dục linh lực đem bức luồn lực lượng đó ra khỏi cơ thể, nhưng sau đó hắn đột nhiên ngừng lại, bởi vì hắn phát hiện, đạo lực lượng lạnh buốt dũng mãnh lao vào thân thể, lúc trước bởi vì hắn

mạnh mẽ xông lên nên mới bị cổ thi hài kia đánh trọng thương, thế nhưng vào lúc này vết thương đang nhanh chóng được chữa trị.

Sau lưng hắn, chưởng ấn hình xương khô cũng từ từ tiêu tán.

Ngắn ngủn mấy phút đồng hồ, thương thế bên trong cơ thể Mục Trần, đã từ từ khôi phục thậm chí lúc trước điều khiển Đồ Linh Vệ hắn cũng đã tiêu hao khá nhiều linh lực chiến ý, vào lúc này cũng đang từ từ hồi phục.

- Chuyện này thật kỳ lạ”

Cảm thụ được biến hóa trong cơ thể, gương mặt Mục Trần xuất hiện vẻ kinh ngạc cùng khiếp sợ, Huyết Hồng Liên trên đài sen lại có được năng lực khôi phục cường đại như thế?

Phải biết, thương thế lúc trước. Nếu để cho Mục Trần tự chữa trị, tối thiểu là mất ít nhất hơn nửa ngày, mà bây giờ, dưới sự chữa trị của Huyết Hồng Liên Thai. Ngắn ngủn mười phút đồng hồ, hiệu suất này, nhanh gấp trăm lần bình thường.

Từ một điểm này, cũng đủ để nhìn ra Huyết Hồng Liên đài thần dị, đây chính là bảo bối hiếm thấy!

Đã có vật ấy, cho dù ngày sau rơi vào tình huống nguy cấp. Bị bức lâm vào tình cảnh trọng thương nghiêm trọng, nhưng chỉ cần tìm cơ hội ẩn núp cùng một ít thời gian, là có thể khôi phục sức chiến đấu lập tức, hơn nữa, loại năng lực khôi phục này, đối với Địa Chí Tôn cũng có tác dụng, nên lúc trước Mạn Đồ La đã chọn dùng nó đến chữa thương.

Giá trị vật này có thể so với một kiện trung giai thánh vật!"

Trong mắt Mục Trần hiện lên vẻ thèm thuồng nhìn qua tòa Huyết Hồng Liên Thai này, so với lúc trước đạt được Phong Thần Phiến thì việc có được tòa Huyết Hồng Liên Thai này có giá trị hơn gấp ngàn lần.

Mục Trần nhếch miệng cười, không nghĩ tới lần này ngoài việc có thể đem bản thể Mạn Đồ La đi ra, còn có thu hoạch thêm một kiện trung giai thánh vật, quả nhiên là chuyến đi này không tệ.

Tay áo hắn vung lên, không chút do dự đem tòa Huyết Hồng Liên đài này lấy đi, bảo bối như thế không thể để lại nới này cho năm tháng bụi bặm bám riết.

Sau khi thu hồi Huyết Hồng Liên Thai, Mục Trần mới hài lòng phủi tay, sau đó hắn cũng không vội vàng ly khai, ngược lại là thản nhiên ngồi xếp bằng xuống, ánh mắt bình tĩnh, như đang đợi cái gì.

Hắn đang chờ đợi tòa Tàng kinh lâu xuất hiện.

Theo hắn tiến vào Thượng Cổ Thiên Cung đến bây giờ, hắn đều là có thể mơ hồ cảm giác được, phảng phất có một cái con mắt vô hình đang nhìn hắn, trước khi hắn còn hoài nghi đó là ảo giác, nhưng bây giờ hắn có thể xác định, đó chính là tòa thần bí Tàng kinh lâu bên trong Thượng Cổ Thiên Cung rồi.

Chính Tiêu Tiêu cũng từng nói, chỉ người có biểu hiện xuất sắc, mới có thể đạt được tư cách tiến vào Tàng kinh lâu.

Mục Trần không chỉ có xâm nhập Đệ Nhị Điện, lấy đi đạo quân tinh nhuệ nhất dưới trướng Đệ Nhị Điện chủ, mà đi tới nơi này Đệ Nhất Điện, đả bại một vị hạ vị Địa Chí Tôn, cuối cùng còn xông qua tòa linh trận mà đến cả thượng vị Địa Chí Tôn cũng phải nhức đầu vạn phần …

Nếu như hết thảy biểu hiện như vậy, đều không thể để vào mắt Tàng kinh lâu, như vậy thật không có thiên lý.

Cho nên trước mắt, làm xong hết thảy mọi thứ Mục Trần, đã không cần phải làm gì nưa mặt khác, chỉ cần chờ đợi, xem tòa thần bí Tàng kinh lâu này, sẽ có phản ứng gì hay không.

Tòa đại điện này, cũng là lần nữa trở nên yên lặng lại.

Thời gian chậm rãi trôi qua, nhưng mà không có bất kỳ dị động truyền đến, loại tình huống này, tựa hồ tòa Tàng kinh lâu này, cũng tính Trần biểu hiện là bình thường

Ánh mắt Mục Trần có chút lóe lên, chợt ánh mắt của hắn trở nên kiên định cùng tự tin.

Chỉ là này tòa Tàng kinh lâu còn có linh trí, nên Mục Trần thì có đầy đủ tự tin, lấy biểu hiện lần này của hắn, có thể đạt được tư cách tiến vào Tàng kinh lâu.

Bởi vì hắn tin tưởng, những cái biểu hiện này của hắn, coi như là tất cả các thiên tài tụ tập tại Thượng Cổ Thiên Cung, cũng không có ai làm được.

Ánh mắt của Mục Trần, bình tĩnh kiên định nhìn qua hư không, phảng phất như đang nhìn chăm chú tòa Tàng kinh lâu này, hắn dùng ánh mắt đó để nói cho nó biết, hắn là người duy nhất có được tư cách tiến vào.

Trong hư không, tựa hồ là có cái gì tồn tại đang đáp lời ánh mắt của hắn.

Yên tĩnh lại lần nữa giằng co một hồi, sau đó, đồng tử Mục Trần đột nhiên co rút nhanh, bởi vì lúc này hắn nhìn thấy, hư không phía trước, vào lúc này nhộn nhạo lên, từng trận chấn động nổi lên.

Phảng phất có cổ xưa Phạm Âm, trong hư không truyền đến, không gian vặn vẹo, trong hư vô, tựa hồ có một tòa thanh sắc thần bí lầu các cổ xưa hiện ra.

Mục Trần nhìn qua thần bí lầu các trong hư vô, trái tim cũng không nhịn được nhảy lên.

Hắn có thể đủ cảm giác được, thần bí lầu các kia có linh trí đang nhìn chăm chú hắn, nhưng hắn cũng không sợ hãi nhìn thẳng nó thần sắc kiên

định.

Trong đại điện yên tĩnh, cả hai đối mặt, như thế ước chừng đã mấy nhịp thở, chỉ thấy thần bí kia lầu các có chút rung chuyển, Mục Trần nghe được một giọng già nua truyền đến.

- Tâm trí kiên định, tự tin không thể lay động, có thể nhập Tàng kinh lâu.

Ánh mắt Mục Trần củ ngưng tụ, cái này thanh âm già nua này dĩ nhiên là cái Tàng kinh lâu phát ra?

Linh trí Tàng kinh lâu đã mở ra đến loại trình độ này? Không phải thánh vật tầm thường có thể so sánh!

Ong ong.

Mục Trần đang khiếp sợ, thì trong hư vô Tàng kinh lâu có chút nhộn nhạo, có ánh sáng màu xanh tụ đến, cuối cùng trực tiếp là hóa thành một bậc thang đá, tràn qua hư không, đến trước mặt của Mục Trần.

Hiển nhiên, đi qua những bậc thang đá xanh này, là có thể chân chính tiến vào tòa thần bí Tàng kinh lâu!

Nhìn qua thang đá trước mặt, coi như là lấy định lực của Mục Trần, lúc này trong nội tâm cũng không nhịn được nhộn nhạo, thậm chí trong đầu có cảm giác hơi choáng váng.

Hắn thật sự thành công?

Chỉ cần đi vào tòa Tàng kinh lâu này, la hắn có cơ hội đạt được phương pháp tiến hóa Đại Nhật Bất Diệt Thân, hắn đã chờ đợi bao lâu rồi?

Thuở thiếu thời,từ Bắc Thương linh viện mà đi, xuyên qua rất nhiều đại lục, đi vào Thiên La đại lục, từ một vị thống lĩnh nho nhỏ tại đại la Thiên Vực, cuối cùng đã trở thành tân hoàng đại la Thiên Vực.

Mà hết thảy, mục đích cuối cùng nhất, chính là vì đạt được phương pháp tiến hóa Đại Nhật Bất Diệt Thân!

Mục tiêu nhiều năm, rốt cục sẽ phải thực hiện, Mục Trần làm sao có thể không cảm xúc cho được.

Hô.

Mục Trần hít một hơi thật sâu, chậm rãi ngăn chặn tâm tình trong lòng, sau đó bộ dáng hắn rất cung kính khom người cúi đầu đối với tòa Tàng kinh lâu trong hư vô này, không do dự nữa, bước một bước, leo lên bậc thang đá xanh.

Mục Trần từng bước một mà đi, mỗi qua một bước hắn đi qua, thang đá phía sau sẽ hư không tiêu thất.

Hắn đi dọc theo thang đá đến bậc thang cuối cùng, lập tức không gian quanh mình biến ảo, xuất hiện trước mắt là cảnh tượng giống như tiên cảnh.

Mà ở trong mây mù, một tòa Tàng kinh lâu thần bí cổ xưa, lẳng lặng đứng sừng sững.

Lúc này, này đại môn tòa Tàng kinh lâu, cũng là chậm rãi mở ra, trong đó có vô số thần bí chi quang cổ xưa cường đại hội tụ.

Mục Trần không có chút do dự nào, trực tiếp đi đến sau đó liền bước chân vào đại môn, bước vào bảo địa người người tha thiết ước mơ bên trong Thượng Cổ Thiên Cung!

Bước vào đại môn, hai tay Mục Trần nắm chặt, con ngươi màu đen, có khó có thể ngăn chặn khát vọng hiện ra

Bất hủ Kim Thân!

Ta tới rồi!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1170: Tìm Kiếm Bất Hủ Kim Thân!

Biên soạn lão Bảo - Hội fan đại chúa tể

Khi Mục Trần bước vào Tàng Kinh Lâu, trong nháy mắt có ánh sáng vô tận hiện lên, sau đó ánh sáng tắt và trở về Hắc Ám, xuất hiện ở trước mặt hắn là một mảnh bầu trời sao vô tận.

Hắn đi lại ở bên trên tinh không mênh mông bao la nhìn không thấy điểm cuối.

Trong tinh không, có vô số Tinh Thần lấp loé, hoặc sáng hoặc tối sao đầy trời rực rỡ cực điểm.

- Đây chính là bên trong Tàng Kinh Lâu à?

Mục Trần nhìn vũ trụ mênh mông trước mắt, tự lẩm bẩm hiển nhiên tình cảnh trước mắt này nằm ngoài sự dự liệu của hắn, cái gọi là Tàng Kinh Lâu, cũng không phải là thư các đặt san sát, cất giữ rất nhiều thần thông bí quyết, hiện tại dù cho một mảnh cũng không thấy.

Vù.

Ngay khi Mục Trần đang ngạc nhiên cùng nghi ngờ thì vùng trời sao này có chút rung động, tiếng nổ vang vang vọng, chỉ thấy ở ngoài tinh không, đột nhiên có Lưu Quang che ngợp bầu trời gào thét bắn tới.

Tiếp cận gần hơn, Mục Trần mới phát hiện, những Lưu Quang, Lưu Tinh đó hiện ra rất nhiều sắc thái, nhìn qua đặc biệt đồ sộ.

Bất quá, khi nhìn kỹ lại thì, ánh mắt của hắn chính là đột nhiên ngưng lại, bởi vì hắn phát hiện, bên trong những Lưu Tinh đó, cũng không phải là thiên thạch hay quả cầu lửa, mà là dáng dấp một quyển sách, hay đồ vật gì đó.

- Cái gọi là thần thông bí quyết, nguyên lai hóa thành những Lưu Tinh này?

Mặt Mục Trần lộ vẻ kinh ngạc, sau đó hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, ngước nhìn những Tinh Thần trong tinh không xa không thể với, trong mắt linh quang ngưng tụ, một sát na bắn ra, hắn tựa hồ nhìn thấy, ở bên trong những Tinh Thần đó, có quyển sách Cổ lão như ẩn như hiện, một luồng thần bí gợn sóng, từ bên trong tản mát ra.

Hiển nhiên, bên trong những Tinh Thần đó là bí quyết thần thông.

- Nhiều bí quyết như thế vậy Bất Hủ Kim Thân lại ở nơi nào?

Mục Trần nhíu nhíu mày, bên trong Tàng Kinh Lâu này bí pháp cùng thần thông được thu gom thực sự là quá mức khổng lồ, dựa theo Mục Trần phỏng chừng. Một gốc trong một tầng của toà Tàng Kinh Lâu, liền có thể sánh ngang với một ít truyền thừa của các chủng tộc từ viễn cổ.

Chính vì thế muốn tìm ra phương pháp tu luyện Bất Hủ Kim Thân, hiển nhiên cũng không dễ dàng.

Mặc dù có chút khổ não, nhưng Mục Trần không thể từ bỏ, hắn hơi trầm tư một chút, không do dự nữa trực tiếp hóa thành Lưu Quang bắn mạnh đi hướng về số lượng Lưu Tinh đang gào thét mà đi.

Bạch! Bạch!

Hắn đi qua l rất nhiều Lưu Tinh ngưng thần cảm ứng bên trong. Dù sao hắn tu luyện Đại Nhật Bất Diệt Thân, cùng Bất Hủ Kim Thân hắn là cũng có một ít cảm ứng thần bí, nếu như tiếp cận, hắn có thể nhận biết.

Quá trình sưu tầm Bất Hủ Kim Thân trong, Mục Trần cũng không động tâm với bất kỳ thần thông bí quyết mạnh mẽ kia, bởi vì hắn cũng không xác định được ở bên trong Tàng Kinh Lâu có được bao nhiêu sự lựa chọn, vì lẽ đó vạn nhất hắn tùy ý lựa chọn một loại thần thông, liền bị đưa ra khỏi Tàng Kinh Lâu, nói như vậy, hắn sẽ hối hận đến ruột đều xanh đi.

Trong vũ trụ mênh mông, Mục Trần như là người lữ hành. Mất đi khái niệm thời gian, hắn cũng là quên mất thời gian trôi qua bao lâu chỉ còn chấp nhất đi tìm mục tiêu của hắn.

Hắn không biết là đã nhìn thấy bao nhiêu thần thông bí quyết, trong đó có một ít thần thông chỉ cần trở bàn tay là có thể đạt được, nhưng hắn không chút do dự từ bỏ.

Thời gian tiếp tục trôi qua.

Lúc này, xuất hiện ở một viên Tinh Thần to lớn màu đỏ rực, Tinh Thần toả ra ánh sáng đỏ đậm, cấp độ ánh sáng kia không ngừng bao phủ như là Hỏa Viêm, nhiệt độ cao khiến cho không gian vặn vẹo.

Mục Trần nhìn chằm chằm bên trong hành tinh này, nơi đó có một quyển sách Cổ lão màu đỏ rực. Bên trên # sách, như là có từng đầu Viêm Long chiếm giữ. Mà mơ hồ, Mục Trần nhìn thấy mặt trên nổi lên một ít kiểu chữ cổ.

Diệt Thế Long Viêm Quyết, đại thần thông.

Hai mắt Mục Trần híp lại, không nghĩ tới một bộ đại thần thông thuật, hiện tại đẳng cấp cao nhất hắn tu luyện, cũng chỉ là một bộ tàn quyển Ma quyền gọi là Xả Thân Ma Quyền.

Nếu như là hoàn chỉnh Xả Thân Ma Quyền, là có thể sánh ngang với đại thần thông mà thôi, tàn quyển Xả Thân Ma Quyền mà Mục Trần đang tu luyện chỉ có thể tối đa sánh ngang với tiểu thần thông cấp bậc mà thôi.

Đại thần thông bí quyết đẳng cấp loại này, thậm chí là thượng vị Chí Tôn, đều động lòng thèm nhỏ dãi.

Mục Trần nhìn chằm chằm vào Tinh Thần đỏ đậm, hắn có linh cảm, nếu như hắn muốn thu nó, hắn là có rất lớn tỷ lệ thành công.

Bất quá, Mục Trần vẫn trầm mặc một hồi, cuối cùng không chút do dự xoay người rời đi, một quyển đại thần thông, xác thực là quý giá, nhưng vẫn như cũ không thể dao động trái tim của hắn.

Trải qua không biết bao nhiêu thời gian cất bước, nguyên bản đám sao băng xẹt qua sớm đã biến mất, lúc này Mục Trần, liền chăm chú đi lại ở những Tinh Thần đó tìm kiếm, cực kỳ nhàm chán nhưng hắn không nhanh không chậm, tâm vững như giếng cổ.

Nhưng mà, hắn chờ đợi cảm ứng thì vẫn như trước chưa từng xuất hiện.

Trong vũ trụ mênh mông, Mục Trần đột nhiên ngừng bước tiến lại, hắn nhìn Tinh Thần vô cùng vô tận, hay làTinh Thần đại biểu chứa Đại Nhật Bất Diệt Thân, ở trong đó bất quá lần này Mục Trần có một loại cảm giác, tựa hồ, chủ động tìm kiếm không thể tìm đến nó.

Trong lòng Mục Trần có chút hiểu ra, Bất Hủ Kim Thân là Đại Nhật Bất Diệt Thân tiến hóa lần thứ hai, lần thứ ba tiến hóa, liền sẽ là Vạn Cổ Bất Hủ Thân một loại kim thân trong truyền thuyết.

Vì lẽ đó, sự mạnh mẽ nói tới, tất nhiên sẽ ở đâu đó bên trong Tàng Kinh Lâu không thể xác định được vị trí, loại bảo vật này, hữu tâm tìm tới sợ là không có cách cầu được.

Trừ phi, chính nó đồng ý xuất hiện.

Mắt Mục Trần mục hơi rủ xuống, sau đó hắn trực tiếp ngồi xếp bằng xuống trong tinh không, bên ngoài thân thể của hắn, có linh quang bàng

bạc sáng lên phóng ra, linh lực ở sau thân thể hắn ngưng tụ, dần dần hóa thành một quang ảnh hình kim thân to lớn.

Một quang ảnh kim thân màu vàng xuất hiện ở sau đầu, chính là Đại Nhật Bất Diệt Thân của Mục Trần.

Lúc này Đại Nhật Bất Diệt Thân, cũng giống như Mục Trần vậy, ngồi xếp bằng trong hư không, đại nhật chuyển động, cái kia vô tận kim quang phun phát bắn ra trong tinh không.

Tâm linh Mục Trần, dần dần vắng lặng, hắn từ bỏ hết thảy đòi hỏi, mà là tùy ý để cho Đại Nhật Bất Diệt Thân toả ra hào quang.

Trong tinh không, kim quang tràn ngập, hoàn toàn yên tĩnh.

Thời gian vào lúc này trở nên cực kỳ chậm, gần như đọng lại giống như yên tĩnh

Sự im lặng kia, khô khan đủ khiến người phát rồ.

Thời gian trôi qua, Mục Trần không ngừng thôi thúc linh lực trong cơ thể duy trì Đại Nhật Bất Diệt Thân, nhưng dần dần, hắn bắt đầu cảm giác được linh lực trong cơ thể xuất hiện dấu hiệu khô cạn.

Ở bên trong vùng sao trời này, linh lực tiêu hao rất nhiều, hơn nữa không cách nào rút lấy linh lực, mà duy trì Đại Nhật Bất Diệt Thân, nhưng là cần phải không ngừng linh lực chống đỡ.

Nhưng dù vậy, Mục Trần vẫn không hề từ bỏ, hắn đem hết thảy linh lực trong cơ thể, vào lúc này rót vào bên trong Đại Nhật Bất Diệt Thân

Như vậy tựa hồ là thời gian rất lâu.

Linh quang quanh thân Mục Trần đã bắt đầu lờ mờ, Đại Nhật Bất Diệt Thân sau người, cũng không sáng sủa, loại ánh sáng kia cảm giác lúc tối, phảng phất như sắp tiêu tan.

Nhưng mà, tức đã như thế, Mục Trần chờ đợi bất diệt Kim thân, như cũ vẫn chưa từng xuất hiện.

- Vẫn không được sao

Mục Trần có chút khàn giọng tự lẩm bẩm một tiếng, đối mặt tình huống như thế, coi như là người tính tình cứng cỏi, cũng không khỏi có cảm giác thất vọng, hắn cho rằng phương pháp này không thể sử dụng được, nhưng Mục Trần hơi hơi dừng một chút, mắt Mục Trần nhắm xuống, sau đó sắc mặt hắn bình tĩnh thôi thúc Chí Tôn trong biển một tia linh lực cuối cùng, đem rót vào bên trong Đại Nhật Bất Diệt Thân.

Thân thể Đại Nhật Bất Diệt Thân cao lớn, lần thứ hai trở nên sáng ngời, bất quá chỉ là biểu hiện hồi quang phản chiếu, đợi đến loại ánh sáng kia qua đi, Đại Nhật Bất Diệt Thân bắt đầu trở nên lờ mờ cùng hư huyễn hạ xuống.

Đại Nhật Bất Diệt Thân càng ngày càng hư huyễn, cuối cùng tùy theo linh lực khô cạn, ĐNBDT sau lưng Mục Trần hóa thành quang điểm đầy trời, tiêu tan ra.

Linh lực Mục Trần cũng tiêu hao hết, Hắc Ám trước mắt khiến cho 2 người hai mắt một chút nhắm lại.

Nhưng mà, coi như hai mắt của Mục Trần sắp sửa nhìn vào một địa phương Hắc Ám kia, phảng phất có một điểm gợn sóng đột nhiên ở trong lòng truyền vang ra.

Một tia cảm ứng, không biết nơi nào xông lên đầu.

Hai mắt Mục Trần hầu như là vào lúc này đều mở ra, hắn nhìn phía trước, sau đó một nụ cười nhàn nhạt trên khuôn mặt của hắn hiện ra.

Bởi vì lúc này, phía trước của hắn, chẳng biết lúc nào xuất hiện một viên Tinh Thần to lớn, ngôi sao kia như hoàng kim tạo nên, mênh mông Cổ lão, kim quang vô tận bao phủ, hóa thành Kim Long xoay quanh.

Mà bên trong Tinh Thần, Mục Trần nhìn thấy một tờ giấy đơn bạc màu vàng.

Bên trên Kim hiệt, khắc rõ hoa văn nguyên thủy Cổ lão, mỗi một đạo hoa văn, đều như là thiên thành, giống như nắm giữ sức mạnh thần kỳ hô mưa gọi gió.

Ánh mắt Mục Trần, gắt gao nhìn một quyển kim hiệt, kim quang xuyên thấu, mơ hồ có kiểu chữ Cổ lão, ở phía trên chậm rãi hiện lên.

Bất Hủ Kim Thân.

Mục Trần nhìn chằm chằm cái thần bí kim hiệt, hồi lâu cười khẽ, hắn chậm rãi cúi đầu, một bàn tay nắm chặt lúc này hơi run rẩy.

Một loại cảm giác gần như run rẩy, tràn ngập ở trong cơ thể Mục Trần, khiến cho trên bề mặt da của hắn nổi lên từng trận hàn ý.

Tình cảnh trước mắt này, là bao nhiêu năm chờ đợi, hàng đêm chờ đợi cùng nỗ lực phấn đấu?

Nhìn quyển sách màu vàng, Mục Trần rốt cục biết được, những năm này hắn cũng chân chính trưởng thành rất nhiều

Mục Trần khẽ mỉm cười, một tay để phía sau, trực tiếp bước ra một bước tiến tới, không quan tâm tới kim quang loá mắt, từng bước một đi ra, cuối cùng bước vào bên trong ngôi sao màu vàng.

Bất Hủ Kim Thân.

Ta rốt cục cũng đã tìm thấy ngươi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1171: Chiến Già Lâu La

Biên soạn lão Bảo – Hội fan đại chúa tể

Lúc Mục Trần bước vào viên Tinh Thần màu vàng kia, hắn có thể cảm nhận được cảnh vật quanh thân bắt đầu biến ảo, không gian vặn vẹo, khi ánh mắt hắn khôi phục thì xuất hiện ở trước mắt hắn là một quảng trường kim sắc không nhìn thấy điểm cuối.

Mặt đất quảng trường màu hoàng kim sáng chói, trên quảng trường, có nhiều cây trụ kim sắc đứng sừng sững, xuyên thẳng mây xanh, giữa thiên địa tràn ngập chi khí bàng bạc mênh mông không lời nào diễn tả.

Mục Trần đứng ở trên quảng trường, ánh mắt nhìn về phía chính giữa quảng trường, ở nơi đó, có một tòa kim sắc tế đàn thẳng đứng, trên đỉnh tế đàn, có kim quang vờn quanh, bên trong kim quang kia, một thanh kim trang lẳng lặng phiêu phù trong đó.

Mục Trần nhìn chăm chú thanh bạc kim trang, hắn có thể đủ cảm giác được huyệt Thái Dương của hắn vào lúc này hơi động, một loại cảm giác nhói nhói nhỏ xíu từ trong đầu truyền ra.

Đó là bởi vì tâm tình của hắn ấp ủ bao lâu nay tới cực điểm.

Nhiều năm đau khổ truy tìm mục tiêu, rốt cục bây giờ đã xuất hiện ở trước mắt của hắn...

Bất Hủ Kim Thân đang ở trước mắt, nhưng Mục Trần cũng không có đánh mất lý trí coi đây chính là vật đã nằm trong bàn tay, nếu như tuyệt thế chi vật, dễ dàng có thể có được trong tay, vậy thật sự là có chút hão huyền.

Dựa theo suy đoán của hắn, sợ rằng muốn chiếm được, vẫn phải lịch lãm khảo nghiệm, mà khảo nghiệm như thế nào, hiện tại suy nghĩ nhiều vô ích, dù sao bất kể khảo nghiệm như thế nào Mục Trần đều sẽ vững vang vượt qua.

Ý tưởng trong lòng lướt qua, Mục Trần bình tĩnh trở lại, lẳng lặng đứng ở trên quảng trường, hai mắt khép hờ, chờ đợi khảo nghiệm sắp tói.

Chờ đợi cũng không có quá lâu, sau đó hắn mở hai mắt ra, nhìn một cái phương hướng khác trên quảng trường kim sắc.

Nơi đó, xuất hiện kim quang vặn vẹo ngưng tụ, một bóng người từ trong đó lộ ra.

Ánh mắt Mục Trần bình tĩnh nhìn người này, khuôn mặt lại không kinh ngạc chút nào, bởi vì người kia là người cùng là tu luyện Đại Nhật Bất Diệt Thân - Già Lâu La.

Là thiên tài mà Thánh Ma Hoàng toàn lực bồi dưỡng. Hơn nữa cũng là người tu luyện Đại Nhật Bất Diệt Thân tới cấp độ cao nhất.

Ánh mắt Mục Trần hờ hững nhìn chăm chú Già Lâu La, sau đó như cảm nhận được có ánh mắt đang nhìn mình Già Lâu La cũng mở hai mắt nhìn về hướng Mục Trần.

Già Lâu La cũng không nghĩ Mục Trần lại xuất hiện nơi này, khuôn mặt của hắn cũng biến đổi.

- Ngươi vậy mà không chết?

hai mắt Già Lâu La cau lại.

Xuất thủ ngăn cản Mục Trần là trưởng lão Thánh Ma Cung, cho dù tiến vào thượng cổ Thiên Cung bỏ ra rất nặng đại giới, nhưng lực lượng vốn có, tuyệt đối đủ để gạt bỏ cửu phẩm viên mãn trong nháy mắt.

Già Lâu La cho rằng Mục Trần hắn phải chết không nghi ngờ, cho nên mới trực tiếp rời đi, dù sao, hắn thực sự không nghĩ ra. Mục Trần có thủ đoạn gì, để từ trong tay một vị hạ vị Địa Chí Tôn mà thoát ra.

Nhưng mà, chuyện hắn cho rằng không thể nào, dưới mắt lại xuất hiện, chỗ xa kia đang một gương mặt giống như cười mà không phải cười nhìn qua hắn, hiển nhiên điều đó chứng tỏ, hắn đã từ trong tay vị Thánh Ma Cung giữ được tính mệnh.

- Ta còn chưa lấy được Bất Hủ Kim Thân, thì đâu thể chết dễ dàng như thế.

Mục Trần hướng về phía Già Lâu La cười một tiếng nói.

Sắc mặt Già Lâu La có chút âm trầm, rất nhanh liền thu liễm hờ hững nói:

- Mặc dù không biết ngươi dùng thủ đoạn gì, từ trong tay Tả trưởng lão trốn được, nhưng không quan hệ, cái mạng ngươi, ta tới tự mình lấy đi, cũng giống nhau.

Mục Trần tự tiếu phi nhìn chằm chằm Già Lâu La:

- Chẳng lẽ ngươi sẽ không cho rằng hắn lại từ trong tay của ta trốn được một mạng sao?

Lúc trước nếu lão gia hỏa kia không chạy nhanh, đợi khi hắn hoàn toàn bố trí xong trận pháp, chỉ sợ hắn thật sẽ chết dưới tay Mục Trần và là người thứ nhất ở cấp bậc Địa Chí Tôn bại dưới tay Mục Trần.

Hai tay Già Lâu La ôm ngực cười lạnh nói:

- Nếu ngươi thật là có được loại lực lượng kia, sẽ còn cho ta đứng ở chỗ này?

Bàn tay Mục Trần nắm lại, binh phù thoáng hiện ra, linh lực tràn vào, muốn thôi động Đồ Linh Vệ, nhưng sau đó hai mắt khẽ hip lại.

Bởi vì hắn phát hiện, ý đồ đem Đồ Linh Vệ triệu hoán ra lại thất bại.

Hiển nhiên, nơi này trực tiếp ngăn cản hắn cùng với Đồ Linh Vệ liên hệ, đây cũng là toà Tàng Kinh Lâu thần bí kia đã giở trò đi…

- Muốn nhìn một trận sinh tử chi chiến công bình à...

Mục Trần thì thào một tiếng, nhưng cũng không có bất kỳ cảm giác gì không cam lòng, chỉ là hơi chút tiếc hận, dù sao đó là cách duy nhất để Đại Nhật Bất Diệt Thân tiến hóa.

Khảo nghiệm như vậy, chỉ có người cường đại nhất mới có thể đạt được Bất Hủ kim thân và đây cũng là phương thức chọn lựa.

- Sớm biết như vậy, trước đó ta giải quyết hắn luôn với tên Trưởng Lão kia.

Mục Trần có chút tiếc hận, nhưng chợt lắc đầu. Khi chỉ là lần đầu tiên hắn sử dụng Đồ Linh Vệ, cho nên cũng không thể khẳng định có thể đánh bại vị Tả trưởng lão kia, mà ở loại dưới tình huống này không biết, để cho an toàn đả bại Già Lâu La có thể sử dụng Đồ Linh Vệ thì đó là điều an toàn nhất.

Vạn nhất để Già Lâu La cùng vị Tả trưởng lão kia liên thủ lại, sẽ có biến số hay không, thà rằng như vậy, còn hơn đơn độc giải quyết, dù sao, dưới mắt không cách nào vận dụng lực lượng Đồ Linh Vệ, nhưng Mục Trần vẫn không sợ Già Lâu La.

Già Lâu La nhìn Mục Trần lắc đầu cảm thán, hắn cảm thấy Mục Trần có thể trốn và giữ được tính mệnh chính là may mắn, lúc này cười âm lãnh, ngón tay hắn chuyển hướng chỉ về chính giữa quảng trường một tòa tế đàn kim sắc nói:

- Ngươi biết đó là gì không?

- Ồ?

- Đó là hiến tế thần đàn...Ngươi có biết cần hiến tế vật gì không?

Già Lâu La liếm môi một cái, ánh mắt nhìn chằm chằm Mục Trần:

- Cần hiến tế một bộ Đại Nhật Bất Diệt Thân!

Con ngươi Mục Trần co rụt lại.

- Chỉ có hiến tế một bộ Đại Nhật Bất Diệt Thân, mới có thể đốt cháy Thần Hỏa, đem kim trang thiêu đốt ra, lực lượng của hắn, rèn luyện pháp thân, cuối cùng là quá trình tiến hóa.

Già Lâu La sâm nhiên cười nói:

- Cho nên đối với ngươi có thể đến được nơi đây, ta rất là vui vì đến l úc đó ta sẽ nhờ pháp thân của ngươi để đốt lên thần hỏa, ngươi phải một ít khổ sở rồi.

- Thì ra là thế.

Mục Trần có chút giật mình, không nghĩ tới tòa tế đàn này, lại cần hiến tế.

Xem ra những tin tức này, cũng đều là từ vị Thánh Ma Hoàng kia nói cho Già Lâu La, tên kia, dù sao cũng là đã từng là tọa kỵ của Thiên Đế, biết được vào không ít bí ẩn của Thiên Cung.

- Ngươi nói như vậy, ngược lại để ta hiểu hơn một chút không phải tốn thời gian tìm tòi.

Mục Trần dường như thở dài, nguyên lai muốn tiến hóa Bất Hủ Kim Thân, lại còn cần bí pháp như thế, nếu lúc trước đem gia hỏa này giải quyết thì coi như việc tiến vào thần đàn chỉ là công cốc.

- Thật là một con kiến không biết chết sống!

Nói ra lời này, vốn là muốn làm cho tâm tình của Mục Trần xáo trộn, nhưng mà tựa hồ không có chút nào dao động, điều này làm cho ánh mắt

Già Lâu La có chút âm trầm, lúc này lười nhác nói nhảm, bàn chân đột nhiên giẫm một cái!

Ầm!

Linh lực mênh mông, giống như như phong bạo, trực tiếp từ thể nội Già Lâu La bộc phát ra, quét sạch thiên địa, loại linh lực cường hãn kia làm chấn động không gian chung quanh.

Trước đó trong Thiên Hà tẩy lễ, thực lực Già Lâu La cũng đã là cửu phẩm viên mãn đỉnh phong!

Lấy thiên phú của hắn, nếu như lần này thật sự có thể còn sống rời thượng cổ Thiên Cung đi, tám chín phần là có thể đột phá đến Địa Chí Tôn.

Cảm thụ được linh lực bàng bạc bộc phát ra từ thể nội Già Lâu La, thần sắc Mục Trần cũng có chút ngưng trọng, tại không cách nào mượn nhờ lực lượng Đồ Linh Vệ, Già Lâu La hiển nhiên cũng là một đại địch không thể khinh thường.

Hô.

Hắn hít sâu một hơi, khuôn mặt cũng là trở nên trở nên nghiêm nghị, trận chiến này, người nào mới thật sự là người chiến thắng, Đại Nhật Bất Diệt Thân của hai người bọn họ, chỉ có một cái có thể tiến hóa.

Cho nên, trận chiến này, sẽ là cực kỳ thảm thiết.

Ầm!

Linh lực cấp Cửu phẩm viên mãn khác, vào lúc này giống như núi lửa từ thể nội Mục Trần phát ra, kim quang phun trào, thanh âm long ngâm phượng minh vang vọng.

Chân Long Chân Phượng chi linh chiếm hiên ra trên làn da Mục Trần, du động mang đến phòng ngự cùng lực lượng cường đại.

Mục Trần lẳng lặng đứng đó, nhưng là giống như một con viễn cổ hung thú, tản ra khí thế áp bách làm người người sợ hãi.

- Ha ha, không nghĩ tới nhục thể của ngươi, lại có thể tu luyện đến bước này!

Già Lâu La nhìn phía sau Mục Trần Chân Long Chân Phượng như ẩn như hiện, đồng tử cũng có chút co rụt lại, nhìn thấy Mục Trần phát ra lực lượng cường hoành, trong lòng cũng của hắn cũng không khỏi có chút hối hận, sớm biết thế lần đầu gặp Mục Trần, hắn cũng không có quá nhiều kiêng kị, bởi vì dựa theo thời điểm đó so sánh thực lực song phương, hắn cũng không cảm thấy bất quá coi trọng một tên vừa bước vào cửu phẩm thì có thể uy hiếp hắn được bao nhiêu phần.

Nhưng mà, ai có thể nghĩ đến, không gian bao lâu, thực lực Mục Trần tăng vọt, đồng dạng tiến vào cửu phẩm viên mãn, thậm chí còn có thể trốn thoát từ trong tay Tả trưởng lão.

Nếu là sớm biết như vậy, thời điểm Hạ Vũ đối phó Mục Trần, hắn nên cường thế tham gia, lấy thủ đoạn lôi đình, chém giết Mục Trần, cũng không phiền toái như vậy.

Bất quá, hiện tại mặc dù có một chút phiền toái, nhưng là cũng không tính là muộn.

- Ngươi liền cho rằng chỉ có ngươi có được cơ thể mạnh mẽ như thế sao?

Khóe miệng Già Lâu La hiển hiện ra một vòng nhe răng cười, song chưởng đột nhiên nắm chặt, linh lực đen nhánh đột nhiên từ bên ngoài cơ thể hắn bộc phát ra, thân thể của hắn, đột nhiên bành trướng gấp đôi, nhìn lên trên tựa như là tạo thành từ hắc thiết, cường hãn đến không cách nào hình dung, tại mặt ngoài thân thể, còn có từng đạo từng đạo đường vân hắc sắc cổ xưa lan tràn ra, mỗi một đạo, đều là tản ra lực lượng đáng sợ

Già Lâu La gầm nhẹ, lúc này ẩn chứa sát ý nồng nặc này bộc phát ra!

Thánh Ma chi thể!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1172: Kịch Chiến

Biên soạn lão Bảo – Hội fan đại chúa tể

Vù vù!

Khí lưu màu đen, tựa như mãng xà quấn quanh quanh thân Già Lâu La, phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp, như hóa thành thực chất, làm cho không gian không ngừng rung rung.

OÀ..ÀNH!

Toàn thân Già Lâu La đen kịt, khí thế ngập trời tựa như một Ma Thần, lúc này, chỉ với lực lượng của thân thể, hắn cũng có thể chống lại cường giả cửu phẩm viên mãn.

Mục Trần nhìn qua khí thế Già Lâu La ngập trời, thân thể Già Lâu La rất mạnh, xem như hắn đã gặp qua rất nhiều cường giả và Già Lâu La là người có thực lực cường đại nhất trong những năm này.

Nếu không phải là hắn có Long Phượng thể cũng như đã được thiên hà tẩy lễ rèn luyện, thực lực tịnh tiến, chỉ sợ nếu so đấu thân thể lời hắn thật không có thể hơn Già Lâu La.

Đùng! trong mắt Già Lâu La, sát ý mênh mông bạo phát, hắn không chần chờ, bàn chân giẫm một cái, đại địa chấn động, mà thân thể quỷ dị biến mất không thấy gì nữa.

Ông!

Kim quang sáng chói, trong cơ thể Mục Trần bộc phát, năm ngón tay nắm chặt, sau đó một quyền đánh về phía hư không bên phải.

Chân long chân phượng xoay quanh trên cánh tay gào thét vang lên, mang theo chi lực đủ để phá hủy cả một tòa núi.

Mà tại vị trí nắm đấm Mục Trần đánh ra, không gian vốn là hư không bỗng chốc hiện ra một bóng đen tung 1 nấm đấm khác ngược lại mang theo vạn trượng quang mang hắc sắc.

Ầm ầm!

Hai nấm đấm ẩn chứa lực lượng đáng sợ, trực tiếp như 2 quả thiên thạch va vào nhau.

Mắt thường có thể thấy trùng kích rung động, bộc phát ra. Không gian không ngừng run rẩy, không gian phụ cận hai nắm đấm đều vặn vẹo còn có vết rạn lan tràn.

Lực phản chấn Kinh khủng giống như biển gầm đánh thẳng tới, trực tiếp làm cho thân thể Mục Trần cùng Già Lâu La chấn động mạnh, sau đó bắn ngược ra mấy ngàn thước.

Bạch!

Ngay khi thân thể hai người vừa ổn định, bọn hắn đã là lại lần nữa giống như điện quang mãnh liệt bắn lại và tiếp tục va chạm, bóng ảnh quyền cước tràn ngập.

Ầm! Ầm!

Trong quảng trường Hoàng kim, hai bóng người quỷ mị không ngừng thoáng ẩn thoáng hiện, sau đó quyền cước đối bính cùng một chỗ, vào lúc này bọn hắn đều chưa vận dụng quá nhiều linh lực, hoàn toàn là dùng thân thể cường hãn ngạnh bính.

Nhưng mà, dù là chưa từng vận dụng linh lực, nhưng loại sử dụng sức mạnh liều mạng này đủ để sắc mặt một vị cửu phẩm viên mãn cường giả trắng bệch.

Nếu so sánh với cường giả cửu phẩm viên mãn, thân thể hai người trước mắt cường hãn, cơ hồ đều thuộc về cấp độ yêu nghiệt.

Ngắn ngủn không hơn trăm tức thời gian, Mục Trần cùng Già Lâu La giao phong mấy trăm hiệp, song phương ra tay đều tàn nhẫn đến cực điểm, mỗi một thế công, đều là dị thường xảo trá, đánh vào chỗ yếu hại của đối phương.

OÀ…ÀNH!

Lại là một lần nữa nhục thể mãnh liệt oanh kích, hai đạo nhân ảnh bắn ngược ra, trên mặt đất bởi vì 2 bàn chân đang dính chặt nên bị kéo lê dấu vết thật dài.

Ống tay của cả hai đều bị nghiền nát, có thể nhìn thấy hai vết máu trên cánh tay, đó là lúc giao thủ bị lực lượng đáng sợ phản chấn, bất quá lấy thân thể cường hãn của hai người mà nói, điều này không gây trở ngại.

Hô hấp của hai người, có chút nặng nề, hiển nhiên kịch liệt giao phong trình độ đó, đối với bọn hắn mà nói, đều là tinh thần tập trung cao độ.

Không ai dám lơ là trong cuộc chiến với loại trình độ này.

Ánh mắt Già Lâu La tập trung vào Mục Trần, lấy bàn tay trái bà vuốt nhẹ lên cánh tay. Lập tức những vết máu đều khôi phục lại, ngữ khí lành lạnh mà nói:

- Khó trách Hạ Vũ đều thua ở trong tay của ngươi, ngươi thực sự vài rất có bổn sự.

Trải qua lúc trước giao phong, hắn đã triệt để thu hồi tất cả đấy khinh thị trong nội tâm, Mục Trần đủ để trở thành đại địch của hắn, loại cảm giác này, cũng chỉ có giao thủ cùng Chúc Diễm mới xuất hiện qua.

Ánh mắt Mục Trần hờ hững, kim quang toàn thân phát ra, Chân Long Chân Phượng chi linh chiếm giữ bên ngoài thân hình, nhìn chằm chằm Già Lâu La.

Thấy thế Già Lâu La cười lạnh một tiếng:

- Mặc kệ ngươi có xuất sắc như thế nào, hôm nay có thể sống sót, chỉ có một người, mà người đó không phải là ngươi!

OÀ…ÀNH!

Chữ cuối cùng hạ xuống lập tức, hắn đấm ra một quyền, linh lực ngập trời ở dưới nắm tay điên cuồng hội tụ, trực tiếp biến thành một đạo quyền quang vạn trượng, quyền quang tựa như hung thú màu đen, nhanh như tia chớp phóng qua tất cả, bao phủ Mục Trần ở bên trong.

Lúc này Già Lâu La, tiến hành vận dụng linh lực, hiển nhiên hắn đã không có ý định tiếp tục chiến đấu như thế này nữa.

Quyền quang màu đen, tràn ngập tầm mắt, Mục Trần cũng mỉm cười nói ngưng, không gian sau lưng chấn động, Chí Tôn Hải như ẩn như hiện, trong đó nước biển lao nhanh, hóa thành vô tận linh lực, mang tất cả ra.

Song chưởng Mục Trần khẽ đẩy, lập tức có linh lực bàng bạc gào thét, biến thành vạn trượng nguồn là chắn khổng lồ bằng linh lực, phía trên là chắn Chân Long Chân Phượng chi linh du động, đem lực phòng ngự thúc dục đến cực hạn.

OÀ…ÀNH!

Quyền quang màu đen hung hãn đánh vào lá chắn linh lực, nhưng chỉ làm cho lá thứ hai chấn động mà không thể phá hư.

Bất quá đối với tình cảnh này, Mục Trần cũng không cảm thấy nhẹ nhàng, bởi vì hắn biết rõ loại công phá này chỉ là vừa mới bắt đầu.

Ầm ầm! Ầm ầm!

Tâm niệm Mục Trần vừa mới xẹt qua thì bên trong vùng không gian này, phảng phất là có sấm rền khôn cùng vô tận vang vọng lên, Mục Trần khẽ ngẩng đầu, chỉ thấy trên không trung, bỗng nhiên có vô số đạo lưu tinh màu đen rơi xuống.

Những lưu tinh kia, toàn bộ đều là do quyền quang biến thành, tựa hồ là muốn phá hủy bất cứ vật gì ngăn cảng phía trước.

Ầm! Ầm!

Lưu tinh quyền quang rơi xuống phía dưới, rơi vào lá chắn linh lực phía dưới, lập tức rung động cuồng bạo từ trên lá chắn bộc phát rung động dồn dập.

Bất quá có Chân Long Chân Phượng chi linh cố thủ, là chắn phòng ngự bằng linh lực trở nên cực kỳ cứng rắng, đến khi viên lưu tinh cuối cùng hạ xuống, mặc dù lá chắn đã xuất hiện rất nhiều khe hở như sắp vỡ nát. Nhưng vẫn kiên cố che chắn phía trước Mục Trần.

Nhưng mà vào lúc này, trong đầu Mục Trần đột nhiên nhảy dựng, hắn cảm giác một loại nguy cơ mãnh liệt, chợt ngẩng đầu, chỉ thấy ở phía xa, Già Lâu La đang đứng ở phía trên một cây trụ lớn như hoàng kim. Lúc này, hai tay hắn kết một loại dị ấn pháp.

Quanh thân hắn, linh lực bàng bạc mênh mông như là một mảnh đại dương màu đen bạo phát ra.

Mắt Già Lâu La lộ ra một tia mỉa mai nhìn chằm chằm vào Mục Trần, sau đó hai tay của hắn quấy lên, lập tức một mảnh hải dương màu đen do linh lực biến thành vào lúc này sôi trào, trong hải dương tựa hồ là có thứ đồ vật gì kinh khủng đang nổi lên, một cổ chấn động đáng sợ phát ra.

Sắc mặt Mục Trần vào lúc này trở nên cực kỳ ngưng trọng.

- Ta biết ngươi rất khó chơi, cũng sẽ không vọng tưởng những thế công kia có thể tạo thành thương tổn đối với ngươi, những thế công kia, bất quá là để cho ta có một ít thời gian chuẩn bị mà thôi.

Già Lâu La mỉm cười, sau đó hắn duỗi ra ngón tay điểm xuống, đối với vật màu đen trong hải dương kia.

- Thánh Ma thần thông, Thánh Ma Thủ!

OÀ...ÀNH!

Hải dương màu đen đột nhiên bị xé nứt, vô số hắc khí phóng lên trời, sau đó Mục Trần hơi biến sắc mặt nhìn thấy. Phảng phất như từ trong Cửu U vươn ra một bàn tay khổng lồ màu đen, từ trong hắc hải thò ra, sau đó xuyên qua không gian phóng đến.

Bàn tay khổng lồ màu đen như bao trùm thiên địa cùng không gian chung quanh, làm cho người rơi vào không gian đó đều chỉ có thể tuyệt vọng không có chỗ trốn.

Trong lòng Mục Trần vào lúc này cũng không nhịn được chấn động, thủ đoạn như vậy, loại khí thế này, tất nhiên là chân chính thần thông thuật!

Không nghĩ tới, Già Lâu La, cũng tu luyện thần thông thuật!

Thiên địa hắc ám, sắc mặt Mục Trần dị thường ngưng trọng. Hắn hít sâu một hơi, hai mắt khép hờ, nháy mắt đột nhiên mở ra, hai mắt hắn lập tức trở nên đỏ bừng, một cổ khí sát phạt đáng sợ, trong cơ thể bộc phát ra.

Mục Trần đứng bên dưới bàn tay khổng lồ, ngẩng đầu mà nhìn, không tránh không né, thân hình nhìn như đơn bạc ở bên trong, vào lúc này bạo phát ra một cổ xả thân thành ma mênh mông chi khí.

Phát giác được khí thế của Mục Trần biến ảo, đồng tử Già Lâu La, cũng là có chút co lại, sau đó hắn nhìn thấy, Mục Trần lui về phía sau nửa bước, thân hình như cung, sau đó nắm tay phải như vậy chất phác đánh ra.

Cùng lúc đó, làm như có thanh âm trầm thấp, từ trên mảnh quảng trường vang lên.

- Xá Thân Ma Quyền!

Mục Trần chân đạp đại địa, thân hình xông lên hướng về phía bàn tay to lớn đang che trời đập xuống, hắn lúc này nhỏ bé như con sâu cái kiến, nhưng mà hắn không sợ hãi chút nào vọt lên, cuối cùng đánh ra nắm đấm, cùng với bàn tay khổng lồ kia, nặng nề va chạm vào nhau.

Ông!

Ngay lập tức, thiên địa cùng không gian vào lúc này bỗng nhiên yên tĩnh lại.

Bất quá, không gian im ắng cũng không lâu, chỉ thấy không gian chỗ đụng nhau, trực tiếp bị xé nứt mở ra từng vết rạn không gian thật lớn, những vết rạn kia, tản ra làm người người sợ hãi chấn động.

OÀ..ÀNH!

Không gian cuối cùng chấn động, trực tiếp là nổ tung ra.

Bàn tay khổng lồ theo tiếng nổ kia cũng nổ tung trong nháy mắt, Mục Trần cũng như gặp phải trọng kích, thân thể bắn ngược ra, va đạp một cây trụ lớn màu hoàng kim, đem trụ lớn cứng rắn vô cùng, chấn nát thành đầy trời kim phấn.

Xa xa, Già Lâu La tuy chưa từng lui về phía sau, nhưng cây trụ lớn dưới chân hắn, đồng dạng nứt vỡ thành bột phấn, sắc mặt của hắn trở nên âm trầm.

Bụi kim quang đầy trời.

Mục Trần giữ vững thân thể, hắn cùng với Già Lâu La đối mặt, sau đó khóe miệng hai người giác đều là hiện lên một vết máu đỏ thẫm.

Hai đạo thần thông đối bính, hiển nhiên đều tạo thành thương tổn cho cả hai một loại phản chấn tổn thương.

Ánh mắt Già Lâu La âm trầm, đây là lần thứ nhất hắn thi triển ra Thánh Ma Thủ thần thông thuật bực này, nhưng vẫn không thể gạt bỏ đối thủ.

Mục Trần cũng nhíu mày, đây là lần đầu tiên Xá Thân Ma Quyền lại bị cản lại ở người cùng thế hệ.

Thật sự là kình địch!

Trong lòng của hai người, đều có cùng một ý tưởng giống nhau.

Vì vậy, chỉ một tích tắc, trong tay Già Lâu La, xuất hiện một mảnh đá màu đen.

Mà trong tay Mục Trần cũng xuất hiện cây quạt lông thanh sắc.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1173: Thánh Vật Cuộc Chiến

Biên soạn Lão bảo - Hội fan đại chúa tể

Trong tay Già Lâu La là một tấm Thạch Ấn hắc sắc, khi Thạch Ấn vừa xuất hiện thì ngay lập tức thiên địa có thanh âm nước biển vang tới, sau đó, nước biển màu đen từ đó tuôn ra không ngừng, trong giây lát, đem mảnh không gian này biến thành một mảnh hải dương hắc sắc to lớn.

Già Lâu La đứng ở trên mặt biển, ánh mắt âm hàn nhìn Mục Trần.

- Không nghĩ tới để đối phó với ngươi, ngay cả Phúc Hải Ấn ta đều phải đem ra, Mục Trần, ngươi thật là một tên đại địch không tầm thường a!

ngữ khí Già Lâu La sâm nghiêm, Phúc Hải Ấn, chính là một kiện đê giai Thánh Vật, để có được bảo bối như thế cung chủ bọn họ đã bỏ ra cái giá không nhỏ để đạt được, cuối cùng ban cho hắn, để hắn có thể hoàn thành nhiệm vụ tốt nhất.

Mà thực lực Già Lâu La, lại được lực lượng Phúc Hải Ấn, tuy nói vẫn không có khả năng chống lại hạ vị Địa Chí Tôn chân chính, nhưng đối với những cường giả dưới Địa Chí Tôn, tuyệt đối là sát chiêu.

Dù sao, lực lượng Thánh Vật, có thể tuyệt đối vượt xa những cái gọi là Thần khí cùng Chuẩn Thánh vật.

Một kiện đê giai Thánh Vật, thì ngay cả cường giả hạ vị Địa Chí Tôn, đều chưa chắc có thể có được, bởi vậy có thể thấy được, bảo bối bực này trân quý cùng cường đại bậc nào.

- Đê giai Thánh Vật sao

Lúc này Mục Trần cũng ngẩng đầu lên, mắt lộ ra vẻ kinh dị nhìn qua hắc sắc hải dương, trong đó ẩn chứa loại uy năng khiến hắn đều là có chút hãi hùng khiếp vía.

Xem ra lần này Già Lâu La, thật đúng là có chuẩn bị, bất quá đáng tiếc, bằng vào một kiện đê giai Thánh Vật, chỉ sợ không cách nào chiến thắng trong cuộc chiến này.

Bởi vì, đê giai Thánh Vật, Mục Trần cũng có!

Mục Trần hướng về phía Già Lâu La cười nhạt một tiếng, sau đó hắn cầm chuôi quạt lông màu xanh này, Chí Tôn hải sau lưng như ẩn như hiện, tạo thành vạn trượng sóng lớn, linh lực không ngừng gào thét, trào vào bên trong quạt lông màu xanh trong tay.

Ong ong.

Linh lực điên cuồng quán chú dung nhập vào chuôi này quạt lông màu xanh thì ngay lập tức có thanh âm ông minh phát ra, sau đó nó trực tiếp phóng đại lên, biến thành một cây Quạt Ba Tiêu màu xanh.

Tại phía trên bề mặt quạt, có rất nhiều đường văn cổ lão chằng chịt, mỗi một đường vân, đều là ngưng tụ linh lực cường đại.

- Phong Thần Phiến!

Tay Mục Trần cầm Quạt Ba Tiêu màu xanh, ngay lập tức giữa thiên địa có cuồng phong màu xanh gào thét thổi đến, những cuồng phong kia, cơ hồ là giống như thực chất, hóa thành vô số đạo phong bạo phạm vi vạn trượng, vờn quanh thân Mục Trần.

Phong bạo giống như cự long xoay quanh, động không gian đến vặn vẹo vỡ vụn, lúc này quanh thân Mục Trần, đã là hóa thành trung tâm của trận phong bạo, bất kỳ cái gì muốn xâm nhập vào trong đó, đều sẽ phải chịu đả kích điên cuồng.

Loại đả kích kia, đủ để cường giả cửu phẩm viên mãn trong khoảnh khắc, xé rách thành thịt nát.

Một đạo phong bạo màu xanh dưới chân Mục Trần xuất hiện, trực tiếp cõng hắn bay lên bầu trời, rất xa cùng Già Lâu La ngang hàng, hắn hướng về phía Già Lâu La mỉm cười, nhẹ nhàng nâng cây quạt vát lên vai nói:” Thánh Vật, thật là khéo, ta cũng có đây."

Sắc mặt Già Lâu La, vào lúc này có vẻ hơi âm trầm, hắn nhìn chòng chọc vào quạt ba tiêu màu xanh trong tay Mục Trần, hiển nhiên hắn không ngờ tới, Mục Trần cũng móc ra một kiện đê giai Thánh Vật.

Mục Trần có quá nhiều át chủ bài, thật là có chút nằm ngoài sự dự liệu của hắn.

- Vậy liền xem, đến tột cùng là Thánh Vật càng mạnh của người nào hơn đi!

Già Lâu La hừ lạnh một tiếng, lúc này đã như vậy thì không có lựa chọn khác, hắn cùng Mục Trần, phải có một người chết, bởi vì bọn hắn ai cũng sẽ không vứt bỏ phương pháp tiến hóa Bất Hủ Kim Thân!

Đã như vậy, hắn sẽ dùng Mục Trần thi cốt, để đúc thành Bất Hủ kim thân!

- Diệt Thần Triều!

Thạch Ấn trong tay Già Lâu La bộc phát ra vạn trượng hắc quang vang lên, chỉ thấy đại dương màu đen kia lúc này kịch liệt quay cuồng, một đạo sóng lớn màu đen phô thiên cái địa cuốn lên, lấy một loại uy lực hủy diệt, nghiền ép không gian, hướng về Mục Trần đánh tới.

Con sóng lớn màu đen tựa như là che đậy cả mặt trời, bóng tối to lớn bao trùm mấy vạn trượng, cực kỳ kinh khủng.

Mượn nhờ uy năng Thánh Vật, Già Lâu La lúc này phát động thế công, đã vượt qua cực hạn cửu phẩm viên mãn.

Con sóng lớn màu đen cuồn cuộn nghiền ép lao đến, Mục Trần không chút hoang mang, quạt ba tiêu tr màu xanh ong tayđột nhiên phẩy một cái:

- Phong Thần quyển!

Hô hô!

Cuồng phong giữa thiên địa gào thét, từng đạo Long Quyển Phong Bạo màu xanh tụ đến, hóa thành mấy chục vạn trượng Long Quyển Phong Bạo khổng lồ, nhìn từ xa, giống như một đầu cự long màu xanh.

Ầm ầm!

Long Quyển Phong Bạo quét ngang ra, va chạm với con sóng lớn màu đen ngạnh hám cùng nhau, thiên địa phảng phất đều tại vì vậy mà chấn động.

Rầm rầm.

Con sóng lớn màu đen vào lúc này vỡ nát, hóa thành mưa to màu đen bàng bạc rơi xuống, mà phong bạo màu xanh, cũng là phân tán ra, giống như lưỡi đao vô cùng sắc bén, bất chấp mọi thứ ngăn cảng cứ đâm xuyên qua.

Mưa to bao phủ khu vực Mục Trần, phong nhận màu xanh từ trong hư vô xuyên thẳng qua, bao trùm Già Lâu La.

Mưa nhỏ màu đen nhỏ xuống đất, ăn mòn mặt đất màu vang kim của quảng trường, từng cái cái hố thật sâu xuất hiện, loại ăn mòn kia, nếu là một vị cường giả cửu phẩm viên mãn trúng vào, thì sẽ bị ăn mòn đến ngay cả thi cốt đều không để lại.

Mà những phong nhận màu xanh, cũng sắc bén đến đáng sợ, lặng yên không một tiếng động bay qua không gian mà không lưu lại dấu vết.

Những thứ này ẩn chứa lực lượng Thánh Vật công kích, hiển nhiên lực phá hoại vượt qua sức tưởng tượng, cho nên Mục Trần cùng Già Lâu La, đều là không dám lơ là chút nào.

Hai người bọn hắn một người thôi động cuồng phong màu xanh bảo hộ ở quanh thân, đem những giọt mưa hắc sắc bắn ra, một người sử dụng hắc sắc nước biển hóa thành lồng nước, bao phủ tại quanh thân, đem những phong nhận khổng hấp thu đi.

Hắc sắc bạo vũ cùng phong nhận đầy trời quét sạch, Mục Trần cùng Già Lâu La đứng rất xa đối mặt với nhau, trong mắt đều là ẩn chứa nồng đậm đến mức tận cùng sát ý.

Bọn hắn đều biết rõ đối phương bất phàm, nếu dưới mắt đã là tử địch, vậy thì nhất định phải đem cái mầm họa này giải quyết hết, miễn cho nuôi hổ gây họa.

Ầm!

Hai người không hẹn mà cùng thúc giục Thánh Vật trong tay, bàng bạc linh lực liên tục không ngừng quán chú, nhất thời, thiên băng địa liệt, mảnh không gian này lúc này biến thành Thanh Phong cùng Hắc Thủy lĩnh vực.

Ầm ầm!

Nước biển hắc sắc vạn trượng, giống như Thâm Hải Giao Long xông ra, cuối cùng lại bị phong bạo màu xanh xé rách.

Trùng kích cuồng bạo đến mức tận cùng, không ngừng diễn ra, thế công trình độ này, xem như một vị hạ vị Địa Chí Tôn ở đây, cũng sẽ lộ ra một chút nghiêm nghị.

Ầm ầm!

Trên không tại quảng trường kim sắc, do trùng kích mãnh liệt, hắc sắc bạo vũ cùng cuồng phong gào thét đầy trời, Mục Trần cùng thân thể

của Già Lâu La đều rung lên, sau đó có chút chật vật lui về phía sau một chút.

Sắc mặt bọn họ, đều có chút trắng bệch, dù sao thôi động Thánh Vật, đối với yêu cầu về linh lực cũng thật sự là quá lớn, trước đó bọn hắn đều là đã sử dụng Chí Tôn linh dịch để chèo chống.

Mà nói cách khác ngắn ngủi này hơn mười phút, mỗi người bọn họ đều đã đốt đi mấy triệu Chí Tôn linh dịch.

Không có cách, bọn hắn không phải là Địa Chí Tôn, không cách nào rút ra linh lực vô tận từ thiên địa để chèo chống, cho nên cũng chỉ có thể dựa vào Chí Tôn linh dịch.

Đương nhiên, cũng có thể dựa vào tự thân linh lực, nhưng dưới mắt loại trình độ này đại chiến, tự thân linh lực đều là bảo vật quý vô cùng, bởi vì bọn họ cũng đều biết, một khi của người nào linh lực xuất hiện trước thiếu thốn, như vậy nhất định nhưng biết rơi vào hạ phong.

Uy lực Thánh Vật rất là đáng sợ đáng nhưng đối với bọn hắn mà nói, linh lực tiêu hao cũng thật sự là kinh khủng, nếu còn tiếp tục kéo dài như vậy, chỉ sợ bọn họ đều sẽ bị ép khô cạn linh lực.

Ánh mắt Mục Trần cùng Già Lâu La, vào lúc này hơi lóe lên một cái.

Già Lâu La hiển nhiên là không cam lòng, hắn nguyên lấy ra Phúc Hải Ấn, định mượn nhờ loại lực lượng đáng sợ kia, trực tiếp nghiền ép gạt bỏ Mục Trần, nhưng hắn vẫn không ngờ tới, Mục Trần cũng có được Thánh Vật ngang cấp, vốn là muốn nghiền ép cục diện, ngược lại là biến thành loại chiến đấu giằng co.

Nhưng dạng chiến đấu này không phải là kế sách tốt, vạn nhất đến lúc linh lực khô kiệt, thì phải làm như thế nào?

Mặc dù Mục Trần cũng có thể lâm vào loại cục diện kia, nhưng Già Lâu La không phải loại đem tất cả dự định đặt ở sự may rủi. Cho nên,

hắn nhất định ngay lúc còn đầy đủ sức chiến đấu, phải kết thúc trận chiến này.

Già Lâu La cũng là người quả quyết, một khi có quyết định, cũng là không chút do dự, tay áo hắn vung lên, hắc sắc Thạch Ấn trong tay biến mất.

Cùng lúc đó, Mục Trần cũng là thu hồi Phong Thần Phiến.

Mảnh không gian tung tóe bụi mù cùng mưa to gió lớn, vào lúc này dần lắng lại

Hai người cùng chiếm cứ đứng phía trên một cây trụ lớn kim sắc, ánh mắt nhìn về nhau, sát ý hóa thành thực chất dũng mãnh tiến ra.

Sau một khắc, hai người không hẹn mà cùng nhắm hai mắt lại.

Hắc quang ngập trời, từ thể nội Già Lâu La quét ra, hắc quang ở phía sau dần hội tụ, cuối cùng từ từ thành một quang ảnh to lớn. Hắc sắc quang ảnh ở sau lưng hắn tại hư không ngồi xếp bằng, sau đầu quang ảnh, một vòng Đại Nhật màu đen chậm rãi chuyển động.

Màu đen quang ảnh xuất hiện, sau đó là có kim quang vạn trượng từ một phương hướng khác phun ra, chỉ thấy sau lưng Mục Trần, một quang ảnh kim quang sáng chói vào lúc này hiện ra.

Hai đạo quang ảnh trông rất giống nhau, chỉ khác về màu sắc một cái hắc sắc, một cái kim sắc.

Một thân ảnh như lỗ đen tĩnh mịch quỷ dị, một tôn ảnh như Đại Nhật huy hoàng chi uy.

Ánh mắt hai người, vào lúc này đột nhiên mở ra, cả hai cùng kết xuất ấn pháp giống nhau, thanh âm khẽ quát, không gian trong quảng trường kim sắc nổ vang ầm ầm vang quanh quẩn.

- Đại Nhật Bất Diệt Thân!

Hai con gundam với tên gọi Đại Nhật Bất Diệt Thân một đen một vàng vào lúc này đứng nhìn nhau, vũ khí đã sẵng sàng chỉ chờ hiệu lệnh!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1174: Đại Nhật Bất Diệt Thân Cuộc Chiến

Biên soạn Lão bảo - Hội fan đại chúa tể

Trên quảng trường, hai thân ảnh to lớn cùng quang ảnh ngưng hiện ra, linh lực ba động, như biển động, quét sạch bốn phương tám hướng ra, khiến cho không gian chấn động.

Đấu đến giai đoạn này, Mục Trần cùng Già Lâu La, vẫn đã phải đem Đại Nhật Bất Diệt Thân ngưng tụ ra.

Cả hai đều có một loại dự cảm, cho dù thủ đoạn cùng át chủ bài của cả hai có như thế nào đi nữa, thì cuối cùng để phân ra thắng bại, đó là so đấu Đại Nhật Bất Diệt Thân.

Già Lâu La đứng ở phía trên bờ vai Đại Nhật Bất Diệt Thân màu đen, ánh mắt hắn có chút âm lãnh nhìn qua kim sắc pháp thân, chậm rãi nói:

- Mục Trần, ngươi tự hủy Đại Nhật Bất Diệt Thân, ta sẽ để cho ngươi bình yên rời đi.

Mí mắt Mục Trần vẫn bình tĩnh nhìn Già Lâu La không nói gì rồi khẽ nhắm lại.

Đối với thái độ của Mục Trần như vậy không buồn trả lời, Già Lâu La cũng cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, sát ý, trong mắt càng nồng đậm thêm, hắn không do dự nữa, thản nhiên nói:

- Ngươi đã thành tâm tìm chết, vậy hôm nay ta thành toàn cho ngươi.

Sau khi khẳng định điều đó, chân hắn đột nhiên giẫm một cái, trong người hắc sắc Đại Nhật Bất Diệt Thân khổng lồ, có từng vòng từng vòng Đại Nhật (Mặt trời) màu đen từ từ bay lên, cuối cùng vỡ vụn ra.

Hô hô.

Dòng lũ đen ngòm, trực tiếp từ thể nội Đại Nhật Bất Diệt Thân quét sạch ra, dưới lòng bàn tay Đại Nhật Bất Diệt Thân, biến thành vô số đạo mạch nước ngầm hắc sắc co duỗi không chừng.

Những mạch nước ngầm này, tựa như là từng đầu cự mãng màu đen, có một loại cảm giác thôn phệ đáng sợ phát ra, thậm chí những tia sáng tán lạc cũng bị chúng thôn phệ hấp thu.

- Chí Tôn thần thông, Bát Dương Ma Mãng!

Thanh âm hét to vang vọng, vô số đạo mạch nước ngầm hắc sắc như Ma mãng phô thiên cái địa bắn ra. Tốc độ của bọn nó cực kỳ quỷ mị, đúng là có thể dung nhập hư không, vô khổng bất nhập, quỷ dị đến cực hạn.

Ngắn ngủi vài hơi thời gian, Mục Trần phát giác được bên trong phiến thiên địa này, đã bị những mạch nước ngầm hắc sắc đó bao vây, những mạch nước ngầm đó làm cho hắn cảm giác có chút uy hiếp, một khi bị đánh trúng thân thể, thì linh lực bản thân sẽ bị thôn phệ hết.

- Hắn mở ra Bát Dương, thành Chí Tôn thần thông bực này sao?

Trong lòng Mục Trần tự nói, Đại Nhật Bất Diệt Thân Chí Tôn thần thông, có thể mở ra Cửu Dương chi lực, nhưng sử dụng như thế nào và sáng tạo Cửu Dương chi lực như thế nào thì phải xem năng lực bản thân, hiển nhiên, Cửu Dương thần thông của Già Lâu La cùng hắn hoàn toàn khác biệt.

Tuy vậy, sắc mặt của Mục Trần vẫn bình tĩnh như trước, một tay kết ấn, lập tức bên trong Đại Nhật Bất Diệt Thân dưới chân đồng dạng bộc

phát kim quang vô cùng vô tận, từng vòng từng vòng kim sắc Đại Nhật hùng hậu từ bên trong Đại Nhật Bất Diệt Thân dâng lên.

- Bát Dương Thiên Luân!

Ngón tay Mục Trần chỉ vào không trung, lập tức vạn trượng kim quang hội tụ. Trực tiếp từ bốn phương tám hướng quy tụ về Đại Nhật bất diệt thân, biến thành từng vòng mặt trời kim sắc to lớn, những vòng ánh sáng này, chậm rãi xoay tròn, tản ra một loại cảm giác thần dị.

Ông!

Lúc vòng kim sắc ánh sáng thành hình, thì mạch nước ngầm hắc sắc Ma mãng cũng bị cọ rửa. Những nơi mà kim quang đi qua, không gian đều là bị xé nứt, công kích như vậy, nếu là cửu phẩm viên mãn bình thường ở đây, trong nháy mắt cũng sẽ bị những Ma mãng này cắn nuốt không còn một mảnh.

Không đủ, lần này khi chúng nó đang tiến đến kim sắc thiên luân, đột nhiên nghịch chuyển, sau đó những Ma mãng không bị khống chế quay đầu trở về, lấy một loại tấn công mãnh liệt mà quay về, cùng những mạch nước ngầm phía sau thôn phệ lẫn nhau và tiêu tán.

Mục Trần sáng tạo Bát Dương Thiên Luân, mặc dù cũng không có lực công kích của cực đoan, nhưng lại có được lực phòng thủ gần như hoàn mỹ, bất kỳ công kích gì, chỉ cần trong giới hạn chịu đựng, đều sẽ bị bắn ngược trở về.

Đứng ở nơi xa, Già Lâu La nhìn cái kia đang xoay tròn, sắc mặt cũng có chút âm trầm, hắn sáng tạo Bát Dương Ma Mãng, dĩ vãng không biết bao nhiêu đối thủ bị nuốt linh lực, không có bất lợi gì, nhưng bây giờ, đối mặt với Mục Trần kim sắc thiên luân giống như mai rùa phòng thủ, làm mọi lực tấn công đều không hề có tác dụng.

Bất quá trước tình huốn này, Già Lâu La đảo cũng không có cảm thấy ngoài ý muốn, qua lần giao thủ này, hắn đã biết được Mục Trần rất khó

giải quyết, trình độ rất khó chơi, so với Chúc Diễm, đều không thua bao nhiêu, cho nên, nếu dễ dàng đánh mà đắc thủ, bản thân Già Lâu La ngược lại sẽ là có chút hoài nghi.

Ánh mắt Già Lâu La cụp xuống, nếu đã mở Bát Dương đều là không cách nào lấy được ưu thế, vậy mở thêm nhất trọng đi!

Bàn tay Già Lâu La duỗi ra, trước người kết xuất một đạo ấn pháp kỳ dị, sau đó hắn trực tiếp ngồi xếp bằng trên đỉnh đầu của Đại Nhật Bất Diệt Thân màu đen.

Tám đạo Đại Nhật hắc sắc, lần thứ hai từ tứ chi - mi tâm, đan điền, hai mắt - Đại Nhật Bất Diệt Thân hắc sắc, từ từ bay lên, bên trong Đại Nhật hắc sắc, ẩn chứa lực lượng hủy diệt đáng sợ.

Khi cái kia vòng Đại Nhật hắc sắc thứ tám xuất hiện, vị trí nơi buồng tim Đại Nhật Bất Diệt Thân, phảng phất có một cái hạt giống hắc sắc nảy mầm, sau đó nhanh chóng căng phồng lên đến, biến thành vòng hắc sắc Đại Nhật thứ 9.

Ánh mắt của Già Lâu La, lúc này trở nên tĩnh mịch vô cùng, hắc ám làm người sợ hãi.

Mở ra Cửu Dương, cái này tựa hồ đã là cực hạn thần thông của Đại Nhật Bất Diệt Thân!

Mục Trần nhìn thấy một màn này, ánh mắt triệt để trở nên ngưng trọng, lấy thiên phú cùng thực lực của Già Lâu La, muốn mở ra đệ cửu dương, cũng coi là bình thường.

Hô.

Mục Trần hít sâu một hơi, trực tiếp là tản đi Kim Thân xung quanh, đối mặt với công kích của Già Lâu La, Bát Dương Thiên Luân hiển nhiên đã không có khả năng chống lại.

Có thể chống lại Cửu Dương lực, thì phải có lực lượng và cấp độ ngang nhau.

Hai mắt Mục Trần khép hờ, hai tay vào lúc này kết xuất ấn pháp huyền ảo, chỉ thấy bên trong Đại Nhật Bất Diệt Thân màu vàng cũng có từng vòng từng vòng kim sắc Đại Nhật dâng lên, đảo mắt đã là tám vòng.

Nhưng Mục Trần vẫn không đình chỉ, không gian sau lưng hắn, Chí Tôn hải như ẩn như hiện, linh lực bàng bạc vào lúc này như là điên cuồng, không ngừng tràn vào bên trong Đại Nhật Bất Diệt Thân.

Một điểm nhỏ xíu kim quang, bắt đầu từ vị trí buồng tim Đại Nhật Bất Diệt Thân xuất hiện, sau đó nhanh chóng bành trướng, hơn mười hơi thở, một vòng kim sắc Đại Nhật cũng là từ từ bay lên.

Đồng dạng là 9 vòng!

Hai mắt Mục Trần mở ra, cùng Già Lâu La đối mặt với nhau sát ý trong mắt dũng mãnh tiến ra, sau đó ấn pháp của cả hai đều biến đổi.

- Cửu Dương thần thông, Cửu Dương Ma động!

- Cửu Dương thần thông, Cửu Dương thần phiên!

Âm thanh hét to từ trong miệng hai người truyền ra, tại vị trí Già lâu la có vô tận hắc quang phát ra, trên không trung, biến thành một Ma động nhìn không thấy cuối, Ma động đen kịt không ánh sáng, liền thiên địa đều sẽ bị nó thôn phệ, kinh khủng đến mức không cách nào hình dung.

Khi Ma động bao phủ xuống, thì tại mặt đất của quảng trường, vào lúc này mơ hồ rạn nứt.

Mà ở tại vị trí Mục Trần, thì cuồn cuộn kim quang phun trào, bên trong kim quang, có một kim cờ thành hình, kim trên lá cờ, có chín vòng Đại Nhật kim sắc. Một loại thần dị ba động, phát ra, cho dù là đối mặt với cái Ma động kia thôn phệ, đều không bị ảnh hưởng.

Uy lực công kích hai người như vậy, đúng là so với trước đó bọn hắn thi triển thần thông chi thuật, còn muốn cường hãn hơn!

Thần thông Đại Nhật Bất Diệt Thân, quả nhiên cường đại!

- Tất cả mọi thứ bên trong Ma động đều hóa thành cát bụi!

Khuôn mặt của Già Lâu La, có vẻ dữ tợn hiển hiện, hắn quát lên một tiếng, Ma động bao phủ, trực tiếp bao trùm Mục Trần muốn thôn phệ.

Nếu là rơi vào bên trong Ma động, coi như Mục Trần có thủ đoạn thông thiên, đều sẽ bị hao mòn linh lực, thậm chí ngay cả nhục thân, đều sẽ không còn tồn tại.

Bất quá, Mục Trần ngẩng đầu nhìn cái Ma động kia, sắc mặt mặc dù ngưng trọng, nhưng lại không sợ, hắn hít sâu một hơi, ấn pháp biến đổi, chỉ thấy kim cờ to lớn kia, đột nhiên lắc một cái, trực tiếp đối với Ma động hung hăng quét một cái.

Ong ong.

Mắt trần có thể thấy kim quang gợn sóng, từ trong hư vô phát ra, đạo kim quang kia, tựa hồ có được một loại lực lượng huyền diệu vô cùng, bất kỳ cái gì bị công kích bởi nó, đều sẽ bị hóa thành hư vô.

Cho dù là Ma động kinh khủng kia, đều bị quét một cái, hắc quang xuất hiện tán loạn hắc sắc cũng trở nên hư ảo một chút.

Già Lâu La phát giác được biến cố như vậy, con ngươi co rụt lại, kim cờ do Mục Trần biến hóa ra, thậm chí ngay cả lực lượng Ma động, cũng không thể hóa thành hư vô?

- Ta xem ngươi có thể xuất ra được bao nhiêu lần!

Già Lâu La cắn răng một cái, lập tức vô tận hắc quang phun trào, Ma động ngang ngược bao phủ tới, liều mạng lao tới Mục Trần.

Bạch! Bạch!

Cửu Dương Kim Phiên vào lúc này hung hăng xoát động, từng đạo từng đạo kim quang gợn sóng phát ra, ngạnh sinh cùng Ma động khiến nó không ngừng hư ảo, thậm chí về sau, kim quang khuếch tán, ngạnh sinh sinh bao phủ ngược lại Ma động, ngăn cản làm cho nó không cách nào tiến lên được nữa.

Lúc này, thần sắc Mục Trần cũng trở nên nghiêm nghị, Cửu Dương Kim Phiên có được lực lượng phân giải bất kỳ năng lực kỳ dị nào mà nó chạm đến, nếu như một cường giả cửu phẩm viên mãn tầm thường, chỉ sợ lúc này đã bị nó biến thành một cái xác khô không còn linh lực, nhưng Ma động của Già lâu la, vẫn như cũ còn chưa từng tiêu tán.

Ầm ầm!

Trên không trung, sóng xung kích đáng sợ không ngừng lan ra, kim cờ cùng Ma động lần lượt giằng co, nhưng thủy chung ở vào cấp độ bất phân cao thấp, không cách nào phân ra thắng bại.

- Chết tiệt!

Già Lâu La nhìn qua tình cảnh giằng co như vậy, bên trên khuôn mặt của hắn, thậm chí mơ hồ xuất hiện trạng thái tái nhợt, trán đã xuất hiện mồ hôi lạnh.

Đó là biểu hiện của việc tiêu hao linh lực quá lớn. Hiển nhiên Mục Trần cũng rơi vào tình huống tương tự, loại trình độ giao phong này, đối với hai người mà nói, đều là gánh nặng cực lớn.

Nhưng dù vậy, hai người vẫn là không thể phân định thắng bại.

Loại giằng co này, nếu như tiếp tục kéo dài, sợ rằng linh lực hai người sẽ tiêu hao hầu như không còn mới thôi

Mà loại tình huống giằng co này, hiển nhiên Già Lâu La không muốn nhìn thấy.

Cho nên, ánh mắt của hắn lóe ra, một lát sau cắn răng một cái, dường như có quyết định gì đó, ngẩng đầu, ánh mắt u ám nhìn thoáng qua Mục Trần.

Phát giác được ánh mắt của hắn, trong lòng Mục Trần cũng là hơi chấn động một chút, mơ hồ đã nhận ra một loại bất an.

- Không nghĩ tới... ta lại bị ngươi bức đến bước này...

Thanh âm Già Lâu La âm trầm truyền ra, sau đó bàn tay của hắn đột nhiên nắm lại, trong tay xuất hiện một vật, đó là một thạch điêu màu xanh, thạch điêu phảng phất như là một Đại Phật ngồi xếp bằng, tại sau đầu Đại Phật, có một vòng màu xanh Đại Nhật.

Mục Trần nhìn thấy thạch điêu màu xanh này, trong mắt có chấn động xuất hiện.

Bởi vì từ trên tượng đá màu xanh này, hắn nhận ra một ba động quen thuộc, đó là ba động từ Đại Nhật Bất Diệt Thân!

Thạch điêu màu xanh này lại là do một tôn Đại Nhật Bất Diệt Thân biến thành!

Thế nhưng, cái này tuyệt đối không phải là Già Lâu La tu luyện được, bởi vì khí tức hoàn toàn khác biệt, nói cách khác, đây là từ người khác tu luyện ra được Đại Nhật Bất Diệt Thân, đồng thời cuối cùng tu luyện thất bại, nên Đại Nhật Bất Diệt Thân biến thành một thạch điêu.

Hơn nữa... Còn rơi vào trong tay Già Lâu La!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1175: Thập Dương Thần Ma Thủ

Biên soạn Lão bảo - Hội fan đại chúa tể

Thạch điêu màu xanh rơi vào trong tay Già Lâu La, trong lòng Mục Trần nhộn nhạo run động, hắn nhìn qua thạch điêu kia tràn đầy kinh ngạc.

- Hắc hắc…ngạc nhiên chưa??? Đố cưng biết đây là cái gì?

Nhìn gương mặt Mục Trần tràn đầy vẻ chấn động, Già Lâu La cười khẽ, cặp mắt chuột híp lại đầy vẻ trêu tức.

Mục Trần nhíu mày, không có trả lời.

Già Lâu La cũng không thèm để ý, hắn tung tung thạch điêu, nói:

- Vật này là cung chủ cho ta, nghe nói ở bên trong Thượng Cổ Thiên Cung, đã từng có một đệ tử kinh tài tuyệt tu luyện qua Đại Nhật Bất Diệt Thân, nhưng cuối cùng lại thất bại, cho nên Đại Nhật Bất Diệt Thân, biến thành vật này.

- Vật này đối với người bên ngoài kỳ thật không tác dụng gì, nhưng đối với chúng ta mà nói, lại một kiện kì vật, để cho Đại Nhật Bất Diệt Thân hấp thu, là tạm thời làm cho lực lượng Đại Nhật Bất Diệt Thân đại trướng.

Sắc mặt Mục Trần cuối cùng có chút biến đổi, vậy đây chính là con at chủ bài của Già Lâu La!

- Thật sự là thật xin lỗi, xem ra người cười cuối cùng lại là qua.

Già Lâu La hướng về phía Mục Trần mỉm cười dâm đãn, sau đó không chút do dự cầm thạch điêu trong tay ném ra, Đại Nhật Bất Diệt Thân hắc sắc há miệng to hút vào.

OÀ…ÀNH! OÀ…ÀNH!

Thạch điêu thanh sắc rơi vào trong miệng Đại Nhật Bất Diệt Thân, lập tức có chấn động từ trong cơ thể của Đại Nhật Bất Diệt Thân ầm ầm chấn động lên, sau đó từ trong thân thể khổng lồ lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được căng phồng lên, ngắn ngủn mấy hơi thở, tăng lên mấy lần, hơn nữa sóng linh lực từ thể nội bộc phát ra đạt đến một loại trình độ khủng bố.

Ong ong.

Sóng linh lực đáng sợ bộc phát ra tất cả ra, kim quang từ mà Đại Nhật Bất Diệt Thân dưới chân Mục Trần không ngừng rút về, toàn bộ thiên địa. Cơ hồ là ba phần hắc quang tràn ngập kim quang chỉ còn lại một phần.

Thần sắc Mục Trần lúc này khá là ngưng trọng

- Chí Tôn thần thông, Cửu Dương Ma Động!

Già Lâu La ngửa mặt lên trời cười to, sau đó khẽ quát to một tiếng, sau đó 9 vầng mặt trời đen bay lên, lần nữa biến thành một vòng hắc động vô cùng lớn, nồng đậm đến cực hạn, xa xa nhìn thấy giống như một hắc động thôn phệ tiêu diệt thiên địa vạn vật.

Lúc này đây, Già Lâu La thi triển ra Cửu Dương Ma Động, uy năng đã đã vượt qua tiểu thần thông thuật bình thường!

Một chiêu này, cường giả cấp bậc cửu phẩm viên mãn, chỉ sợ là đến bao nhiêu bị tiêu diệt bấy nhiêu, thậm chí coi như là hạ vị Địa Chí Tôn, đều sẽ đón nhận một vài bất ngờ.

- Mục Trần, chết đi cho ta! tự giác dân hiến Đại Nhật Bất Diệt Thân cho ta, để ta có thể tiến hóa Đại Nhật Bất Diệt Thân của ta, ngươi rất may mắn vì đã có cơ hội làm đá lót đường cho ta!

Ma động che lắp thiên địa, Già Lâu La cười to, đương cục diện đi tới bước này, hiển nhiên hắn đã gần tới chiến thắng rồi.

Già Lâu La nhìn về Mục Trần, hắn muốn xem biểu lộ gương mặt của Mục Trần sợ hãi như thế nào khi rơi vào tình cảnh bị hiếp dâm bằng sức mạnh, nhưng điều khiến cho hắn kinh ngạc là sắc mặt của Mục Trần lúc này chỉ lộ một ít chấn động sau đó trở nên bình tĩnh lại.

- Đến lúc này mà vẫn còn giả thần giả quỷ, sao không rên lên xin qua tha thứ!

Ánh mắt Già Lâu La dâm đãng cười âm lãnh nói.

Nhưng mà trái ngược với suy nghĩ của hắn, Mục Trần lại không thèm để ý, chỉ thở ra một hơi, hắn nhìn qua hắc động tản ra uy năng khủng bố, trong mắt hiện lên một vẻ kỳ dị.

- Không nghĩ tới lại có thể thúc dục cửu dương chi lực đến loại trình độ này...

Già Lâu La cười lạnh nói:

- Bàn về trình độ đây đã là cực hạn mà Đại Nhật Bất Diệt Thân có thể phát ra, cho nên sự thật dã chứng minh, chỉ có ta mới có tư cách tiến giai Đại Nhật Bất Diệt Thân thành bất hủ kim thân!

- Đã là cực hạn rồi sao?

Mục Trần tự lẩm bẩm, chợt gương mặt trẻ tuổi tuấn dật của hắn hiện lên một nụ cười, hắn ngẩng đầu nhìn về Già Lâu La, nói:

- Ta nghĩ, ngươi đã quá tự phụ.

Già Lâu La biến sắc, đang muốn nói chuyện, nghe thanh âm Mục Trần, tiếp tục truyền đến:

- Trình độ như vậy, mượn lực lượng của thạch điêu, mà chỉ có thể phát huy đến cửu dương đỉnh phong”

- Ta sẽ chứng minh cho ngươi thấy cực hạn của Đại Nhật Bất Diệt Thân không chỉ dừng lại ở cấp độ là cửu dương.

Già Lâu La lành lạnh cười cười, nói:

Cửu dương không phải là cực hạn? Một tên ngu xuẩn, bên trong Đại Nhật Bất Diệt Thân, sinh ra chín vòng mặt trời, hôm nay ta và ngươi đều đã huy động, ngươi nói đây cũng không phải là cực hạn, chẳng lẽ còn có thể làm ra đệ thập dương hay sao?!"

Tu luyện Đại Nhật Bất Diệt Thân tới đỉnh phong thì thể nội sẽ sinh ra chín vòng mặt trời, Đại Nhật Bất Diệt Thân đã thành Chí Tôn thần thông, mà bây giờ, Mục Trần lại nói cửu dương không phải là cực hạn, vậy cực hạn lại là ở đâu?

- Đệ thập dương…

Mục Trần nhìn Già Lâu La, trên khuôn mặt hiện ra một nụ cười cổ quái, nói:

- Còn phải hỏi!!! không phải là đệ thập dương sao?

Ánh mắt Già Lâu La trợn tròn, trong lòng chấn động, bởi vì Mục Trần nói tới đệ thập dương, tuy nhiên nhìn về sau đầu Đại Nhật Bất Diệt Thân của Mục Trần hắn vẫn chỉ thấy có 1 vòng mặt trời!

Sắc mặt Già Lâu La âm tình bất và đầy nghi hoặc, chợt cười giận dữ nói:

- Thật là ngu? Một vòng mặt trời, chỉ là linh lực Đại Nhật Bất Diệt Thân hiển hiện mà thôi!

Hắn thực sự không phải là không có dò xét qua vòng mặt trời đó, nhưng mà không có kết quả gì, bởi vì bất kỳ linh lực quán chú đi vào, cũng chỉ là làm cho vòng mặt trời đó thêm sáng tỏ thôi mà không hề có tác dụng gì khác.

Cho nên, Già Lâu La xem ra, vòng đại nhật đó chỉ là dùng để duy trì Đại Nhật Bất Diệt Thân uy nghiêm và ngoại hình thần bí mà thôi.

- Thật sao?

Mục Trần nghe vậy, quỷ dị cười cười, sau đó hắn không nói nữa, chỉ là tự trên đỉnh đầu Đại Nhật Bất Diệt Thân ngồi xếp bằng xuống, hai tay kết ấn.

Ông.

Khi ấn pháp kết thành trong nháy mắt, sau đầu Đại Nhật Bất Diệt Thân xuất hiện một vòng mặt trời màu vàng, vào lúc này phát ra chấn động, sau đó vạn ức kim quang phun trào đi ra, trực tiếp là đem ma động đang chiếm thiên địa, nhanh chóng đoạt lại, hơn nữa, mặc dù là cái ma động kia, vào lúc này đây, đều là không cách nào đem kim quang cắn nuốt.

Một luồn sóng linh lực áp đảo đáng sợ đang tại điên cuồng từ bên trong vòng mặt trời màu vàng bạo phát ra.

Loại linh lực trình độ đó, khiến Già Lâu La đều tê cả da đầu, hắn hoảng sợ nghẹn ngào, nói:

- Làm sao ngươi có thể có linh lực kinh khủng như thế?

Mục Trần bình tĩnh nói:

- Ngươi trước không phải rất ngạc nhiên, vì sao ta ở bên trong thiên hà lấy được hoàn mỹ tẩy lễ sao, hiệu quả lại như vậy mà ngươi nghĩ là bình thường sao?

Già Lâu La khẽ giật mình, sắc mặt kịch biến:

- Cái gì ngươi đem toàn bộ lực lượng hoàn mỹ tẩy lễ, toàn bộ đều rót vào trong trong Đại Nhật Bất Diệt Thân hay sao? tên điên đúng là tên điên!

- Kích hoạt đệ thập dương, cần có linh lực, vượt quá sức tưởng tượng của ngươi

Mục Trần cười nhạt nói:

- Hoàn mỹ tẩy lễ tuy có thể làm cho thực lực của ta càng thêm tinh tiến, nhưng thủy chung không cách nào chân chính tiến vào Địa Chí Tôn, đã như vầy, tại sao ta lại không sử dụng toàn bộ để đánh cuộc một lần để xem suy đoán của ta có chính xác không?

Đúng vậy, đối với đệ thập dương, Mục Trần chỉ là suy đoán, thời điểm vừa mới bắt đầu hắn cũng không xác định đúng sai, nhưng hắn vẫn quyết định làm.

Gương mặt Già Lâu La trở nên vặn vẹo, buông tha cho hoàn mỹ tẩy lễ, điều này quả thực ngay cả có hắn cũng không cách nào tưởng tượng.

Điều làm cho cho hắn mất lý trí chính là, Mục Trần lại dám đánh cuộc và hắn thật sự thắng. Hắn thật sự đã kích hoạt được đệ thập dương!

Nhìn qua mặt trời màu vàng chói mắt vô cùng, sâu trong nội tâm Già Lâu La, rốt cục dâng lên vòng sợ hãi.

- Giả thần giả quỷ, muốn làm dao động tâm trí của ta, chết đi cho ta!

Bất quá cuối cùng nhất, Già Lâu La vẫn dữ tợn hét lên một tiếng, lúc này hắn đã không có đường lui, cho nên mặc dù phía trước hắn là con đường phải chết, hắn cũng chỉ có một cách là vượt qua.

Vì vậy, ấn pháp biến đổi, ma động bao phủ thiên địa điên cuồng gào thét, trực tiếp hướng vềi Mục Trần thôn phệ.

Ma động gào thét lao đến, vô số đạo hắc khí tựa như là khói, chấn không gian vỡ vụn, sắc mặt Mục Trần nghiêm túc hít sâu một hơi hai tay kết ấn.

Ong ong.

9 vòng mặt trời màu vàng, từ trong thân thể đại nhật bất diệt từ từ bay lên, cuối cùng thoát ly pháp thân, lơ lửng chung quanh.

Một vòng mặt trời màu vàng lớn nhất, ở trung tâm 9 vòng mặt trời màu vàng xoay quanh, giống như sao vây quanh ánh trăng sáng.

Ong ong!

Xoay tròn càng lúc càng nhanh hơn, cuối cùng 9 vòng mặt trời màu vàng trực tiếp dung nhập vào vòng mặt trời màu vàng thứ 10, ngay sau đó, tiếng vang triệt như kim quang lan tràn ra.

Toàn bộ thiên địa, đều sáng chói bao phủ bằng kim quang.

Kim quang tràn ngập trong thiên địa, thanh âm Mục Trần hờ hững, vào lúc này đột nhiên vang lên: Chí Tôn thần thông, thập dương chi lực.

Thập Dương Thần Phật Thủ!

Khi thanh âm Mục Trần hạ xuống, đột nhiên có bàn tay lớn màu vàng óng không cách nào hình dung xuất hiện ra, phía trên bàn tay lớn kia, khắc rõ 10 vòng mặt trời màu vàng, bàn tay lớn giống như hoàng kim tạo thành, hoàn mỹ không một tì vết, làm cho người nhìn có một cảm giác quỷ dị.

Từ xa nhìn lại, giống như chi thủ của thần linh từ trên trời giáng xuống, một cổ uy áp không cách nào hình dung bao phủ ra.

Bàn tay to lớn lớn màu vàng óng duỗi ra, cầm chặt ma động vô cùng lớn kia.

Ầm!

Ma động trước khi làm cho Mục Trần đặc biệt kiêng kỵ, vào lúc này giống như trứng gà vậy phịch một tiếng, chính là nghiền nát ra, linh lực màu đen cuồng bạo vô cùng bộc phát ra, nhưng mà căn bản là không có cách rung chuyển bàn tay lớn màu vàng kia chút nào, ngược lại khi kim quang mà đập xuống, thì hắc động nhanh chóng tiêu tán.

Đây là một loại lực lượng kinh khủng gần như nghiền ép vậy!

Phốc phốc!

Ma động bị bóp nát lúc, Già Lâu La cũng phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt tràn đầy sợ hãi, hắn hiển nhiên là không cách nào tưởng tượng được, hắn đã đem hết toàn lực mà công kích, thật không ngờ lại bị bóp vỡ dễ dàng như vậy.

Đào!

Ý nghĩ này hiện lên trong lòng Già Lâu La, sắc mặt hắn trắng bệch, chật vật đến cực điểm, hắn đã minh bạch, trận giao phong này, hắn đã thua thảm hại, thật sự nếu không đào tẩu, hắn chắc chắn phải chết.

Trong nội tâm xẹt qua ý niệm này trong đầu, Già Lâu La lập tức chật vật lui về phía sau.

Nhưng mà, ngay tại lúc hắn vừa mới lui về phía sau, bầu trời đột nhiên sáng ngời, sau đó hắn nhìn thấy, một bàn tay lớn màu vàng óng không một tì vết, từ hư không trung xuyên thấu ra, hướng về hắn, nhẹ nhàng vỗ xuống.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1176: Người Thắng Sau Cùng

Biên soạn Lão bảo - Hội fan đại chúa tể

Ông!

Kim quang sáng chói bao phủ thiên địa, lúc này Già Lâu La vãi cả linh hồn, bởi vì bàn tay to lớn màu vàng óng không cách nào hình dung, đã là xuyên thấu qua không gian, trực tiếp xuất hiện ở phía trên hắn, sau đó vỗ nhẹ xuống.

Cái vỗ nhẹ nhìn như chậm rãi, nhưng là trực tiếp từ trong không gian xuyên thẳng xuống, loại tốc độ kia, nhanh đến mức không cách nào hình dung, hơn nữa trong nháy mắt này, Già Lâu La có thể cảm giác được, không gian bao phủ của bàn tay lớn màu vàng óng này đang bị đọng lại, đây cũng chính là nói, hắn đã không còn đường có để trốn thoát.

Vẻ sợ hãi, hiện lên khuôn mặt của Già Lâu La, chợt hắn hô to:

- Ta nhận thua!

Bàn tay lớn màu vàng óng bao phủ xuống lúc này hơi dừng một chút, thấy thế ánh mắt Già Lâu La lập tức lóe lên, nắm chặt bàn tay, một ngọc thạch xuất hiện ở trong tay, hắn có ý định bóp nát.

Vật này chính là bảo mệnh chi vật cung chủ ban cho hắn, chỉ cần bóp nát, liền có thể phá toái không gian bỏ chạy.

Ầm!

Bất quá, ngay khi hắn muốn bóp nát ngọc thạch, đột nhiên hắn cảm giác được kim quang tràn ngập ánh mắt, một cỗ lực lượng kinh khủng không cách nào hình dung, từ bốn phương tám hướng cuốn tới.

loại lực lượng kinh khủng này, làm cho thân thể của Già Lâu La không thể động đậy, giống như đọng lại.

Sau đó, bàn tay to lớn màu vàng óng không chút lưu tình trực tiếp vỗ vào phía trên Đại Nhật Bất Diệt Thân màu đen.

Ầm!

Đại Nhật Bất Diệt Thân vô cùng to lớn, ở dưới bàn tay lớn màu vàng óng này, lại là yếu ớt dị thường, trực tiếp nứt toác ra vô số đạo vết rạn, cuối cùng oanh một tiếng, triệt để nổ tung.

Lúc Đại Nhật Bất Diệt Thân màu đen này bạo tạc, Già Lâu La cũng rơi vào tình cảnh trí mạng, máu tươi cuồng phún, trong nháy mắt hắn biến thành huyết nhân, linh lực toàn thân trở nên hỗn loạn uể oải.

- Mục Trần, ngươi dám giết ta, Thánh Ma Cung ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi! Cung chủ chắc chắn sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!

Già Lâu La cũng là đã nhận ra sát ý của Mục Trần đối với hắn, lúc này hắn oán độc nguyền rủa cùng gào thét.

Nhưng mà Mục Trần vẫn như cũ không có một biểu tình gì, bàn tay lớn màu vàng óng bao trùm xuống. Thân thể của Già Lâu La cũng bắt đầu sụp đổ ra, kim quang quét qua, đem Chí Tôn Hải cùng thần phách tất cả đều gạt bỏ.

Làm xong hết thảy, bàn tay lớn màu vàng óng mới dần dần tiêu tán.

Phốc phốc.

Theo bàn tay lớn màu vàng óng tán đi, Mục Trần cũng phun ra một ngụm máu tươi, linh lực quanh thân ba động vào lúc này gần như bị vắt sạch khiến cho cơ thể suy yếu đến tột cùng.

Loại công kích như vậy cơ hồ đem toàn bộ Chí Tôn Hải vắt kiệt không còn một mảnh.

Mục Trần xóa đi vết máu ở khóe miệng, cố nén đau đớn kịch liệt trong cơ. Bàn tay vung lên, một đạo huyết ngọc tọa liên xuất hiện ở trước mắt, sau đó hắn ngồi xếp bằng xuống.

Năng lượng lạnh như băng nhanh chóng tràn vào thể nội Mục Trần, chữa trị bên trong thân thể cùng khôi phục linh lực khô kiệt.

Chữa trị kéo dài mười mấy phút đồng hồ, Mục Trần đôi mắt ra, hắn cảm thụ được thương thế trong thể nội đã khôi phục, nhịn không được xoa lấy tòa Ngọc Liên.

Loại kia thương thế như vậy nếu để cho hắn tự thân chữa trị phải mất nửa ngày hoặc hơn. Nhưng mà bây giờ nhờ tọa liên chi lực, chỉ hơn mười phút đồng hồ liền khôi phục hơn phân nửa.

Đem thương thế bên trong cơ thể chữa trị một chút, lúc này Mục Trần mới đứng dậy, nhìn lại lại vị trí mà Già Lâu La bị oanh kích, chỉ thấy nơi đó một đốm sáng màu đen phiêu đãng.

Những điểm sáng màu đen đó, chính là Đại Nhật Bất Diệt Thân của Già Lâu La biến thành, ẩn chứa linh lực cường đại.

Mục Trần vẫy tay một cái, những điểm sáng màu đen đó lập tức lao đến, cuối cùng lòng bàn tay hội tụ. Trực tiếp là biến thành một khỏa quả cầu ánh sáng màu đen ước chừng to bằng đầu người.

Ở bên trong quả cầu ánh sáng kia, mơ hồ có thể thấy được một đạo Đại Nhật Bất Diệt Thân màu đen như ẩn như hiện.

Ánh mắt Mục Trần có chút phức tạp nhìn qua quả cầu ánh sáng màu đen này, lúc trước nếu như hắn thua ở trong tay Già Lâu La, thì lúc này Đại Nhật Bất Diệt Thân của hắn sẽ hóa thành bộ dáng này.

Con đường tiến hóa thành Vạn Cổ Bất Hủ Thân thật đúng là tàn khốc...

Mục Trần ở trong lòng cảm thán một tiếng, thu liễm những tâm tình sau đó bàn tay lần thứ hai ra chiêu, nơi xa lại có một đạo quang mang bay vụt mà đến, lơ lửng ở trước mặt hắn.

Bên trong quang mang kia, là một đạo Thạch Ấn màu đen đó chính là Phúc Hải Ấn trước đó Già Lâu La đã sử dụng một kiện đê giai thánh vật.

- Quả nhiên không hổ là Thánh Vật chân chính, lại có thể tại loại công kích này không chút tổn hại nào.

Mục Trần nắm chặt Phúc Hải Ấn, trong mắt tràn đầy vẻ mừng rỡ.

Uy lực Phúc Hải Ấn, không kém Phong Thần Phiến chút nào, loại Thánh Vật chân chính, liền xem như hạ vị Địa Chí Tôn, đều chưa chắc có thể có được, mà dưới mắt, hắn lại có được hai kiện chân chính đê giai Thánh Vật, cái này nói ra, sợ những hạ vị Địa Chí Tôn, đều sẽ đỏ mắt.

Mục Trần tung tung Phúc Hải Ấn, cũng luyện hóa ngay, tuy nói dưới mắt Già Lâu La đã vẫn lạc, nhưng vật này dù sao cũng là của kia Thánh Ma Cung cung chủ Lục Hằng ban tặng, ai biết hắn có lưu thủ đoạn gì hay không, cho nên, để cho an toàn, vẫn là chờ hết thảy đều hoàn thành lại luyện hóa đi.

Mà dưới mắt, chuyện trọng yếu là phải tiến hóa Đại Nhật Bất Diệt Thân đã.

Tại đem rất nhiều chiến lợi phẩm thu về, Mục Trần xoay người lại, đem ánh mắt của nóng rực, nhìn về phía tòa tế đàn cổ xưa kia.

Thân hình hắn khẽ động, xuất hiện ở dưới tế đàn, sau đó thu liễm linh lực, sắc mặt trang nghiêm từng bước một dọc theo thang đá, cuối cùng đi đến đỉnh của tế đàn.

Ở chỗ này, có một bệ đá, trên bệ đá, nổi lơ lửng một kim trang đơn bạc, phía trên kim trang, phảng phất khắc rõ chữ viết xa xưa, nơi đó kim quang mặc dù nhạt mỏng, nhưng lại để Mục Trần cảm giác được một loại khiếp đảm của từ đáy lòng.

Mục Trần nhìn chăm chú lên đạo kim trang kia, thân thể hơi run rẩy, giờ này khắc này, tâm tình trong lòng của hắn, hiển nhiên đã đạt đến cấp độ không cách nào át chế.

Những năm gần đây, mục tiêu hắn nỗ lực, rốt cục có thể đã đạt được.

Chỉ cần có được trang vàng này, đem Đại Nhật Bất Diệt Thân tiến hóa thành Bất Hủ Kim Thân, như vậy hắn liền sẽ chân chính đạp vào con đường cường giả cái thế...

Tay Mục Trần run run chậm rãi duỗi ra, Nhật Bất Diệt Thân từ Già Lâu La Đại biến thành quả cầu ánh sáng màu đen cũng là chậm rãi bay ra, cuối cùng rơi vào trên bệ đá.

Ông.

Quả cầu ánh sáng màu đen vừa mới rơi lên trên, thì ngay lập tưc vỡ vụn ra, sau đó biến thành từng sợi Hỏa Viêm màu đen, những Hỏa Viêm đó bay lên, cuối cùng đem cái kia kim trang, chậm rãi bao phủ.

Kim trang bắt đầu thiêu đốt, một loáng sau vậy, vạn ức đạo kim quang đột nhiên từ trong đó phát ra, cuối cùng kim quang hòa tan, trực tiếp biến thành kim sắc nham tương, nham tương nhấp nhô, không gian đều không thể thừa nhận, tiến tới bắt đầu sụp đổ.

Nhưng Mục Trần lại những kim sắc nham tương đó, linh quang trong mắt hắn hiển hiện, trong nham tương, hắn tựa hồ là nhìn thấy vô số cổ

lão văn tự hơi nhỏ đang lưu động.

Kim sắc nham tương, phía trên tế đàn ngưng tụ, trực tiếp biến thành một mảnh kim sắc hồ nước nham tương to lớn, hồ nước nhấp nhô, trong lúc mơ hồ phảng phất có lực lượng phát ra tựa như hủy diệt, đủ để phá hủy bất luận cái gì bước vào trong đó.

Kim sắc nham tương trong hồ nước nhộn nhạo, trong nham tương, có từng tia Hỏa Viêm màu vàng dâng lên, những Hỏa Viêm này ngưng tụ, biến thành chữ viết xa xưa, trôi lơ lững ở trước mắt Mục Trần.

Pháp thân nhập thần pháp, thoát thai hóa Kim Thân.

Mục Trần nhìn chằm chằm vào mười kiểu chữ cái cổ xưa kia, nhìn nhìn nhiệt độ kinh khủng tản ra từ hồ nước nham tương kim sắc, không nhịn được nuốt nước miếng một cái, mặc dù chưa từng chạm đến, nhưng hắn cũng có thể cảm giác được nó khủng bố đến mức nào.

Nói câu không khách khí, e là một vị hạ vị Địa Chí Tôn, đều không dám tùy tiện tiến vào hồ nước để lấy tòa chí tôn pháp thân trong đó, bởi vì có thể ngay trong nháy mắt hồ tiêu xác diệt.

Mặc dù có chút sợ hãi, nhưng Mục Trần chung quy không phải là người không quả quyết, hắn đã cố gắng rất nhiều cho những năm gần đây, giờ khắc này, mặc kệ trước mắt là hồ nước nham tương cửu tử nhất sinh, hắn đều tất nhiên sẽ không chút do dự bước vào.

Hô.

Mục Trần hít một hơi thật sâu, sau đó khuôn mặt trở nên nghiêm túc, hắn không do dự nữa, cấp tốc kết ấn, lập tức kim quang phun trào, ở sau lưng hắn, biến thành một quang ảnh Đại Nhật Bất Diệt Thân to lớn.

Hắn ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Đại Nhật Bất Diệt Thân sau lưng, tâm thần khẽ động, Đại Nhật Bất Diệt Thân bước ra một bước, không chút do dự bước về phía hồ nước nham tương đang thiêu đốt Hỏa Viêm

kim sắc. Lúc này Mục Trần ngồi xếp bằng xuống, nhìn qua hồ nước nham tương kia trong đó Đại Nhật Bất Diệt Thân đang trầm mình, sau đó hai mắt nhắm lại.

Cố gắng nhiều năm.

Rốt cục cũng đã đạt được!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1177: Bất Hủ Kim Thân

Biên soạn Lão bảo - Hội fan đại chúa tể

Đại Nhật Bất Diệt Thân ngồi trong hồ nước nham tương kim sắc, Mục Trần cũng ngồi xếp bằng ở biên giới gần hồ nước, thân thể đột nhiên run lên, mồ hôi lạnh trên trán cuồn cuộn chảy xuống.

Bởi vì trong nháy mắt, hắn cảm giác được Đại Nhật Bất Diệt Thân phát ra một cỗ lực lượng kinh khủng không cách nào hình dung, đang điên cuồng cọ rửa thân thể cao lớn Đại Nhật Bất Diệt Thân.

Mà loại lực lượng kia cọ rửa, nguyên bản Đại Nhật Bất Diệt Thân to lớn, bằng mắt thường có thể nhìn thấy đang từ từ bị hòa tan.

Loại cảm giác đó, không chỉ là tác dụng trên Đại Nhật Bất Diệt Thân, hơn nữa còn phản hồi đến bên trên thân thể của Mục Trần, một loại đau nhức không cách nào hình dung, từ thể nội Mục Trần bừng lên.

Loại đau nhức kia, ngay cả Mục Trần đều không thể thừa nhận, cắn chặt hàm răng, thậm chí là có vết máu từ khóe miệng thẩm thấu ra.

Thân thể của hắn run rẩy không ngừng, hai mắt đỏ bừng, nhưng vẫn cưỡng ép nhẫn nại, bởi vì hắn biết, lúc này Đại Nhật Bất Diệt Thân, đang mượn nhờ lực lượng nham tương, tiến hành biến hóa.

Mà dưới mắt thì là biến hóa đang có chút trắc trở.

Nếu như hắn không thể thừa nhận, vậy cũng sẽ dẫn đến lột xác không hoàn chỉnh, như xem như Bất Hủ Kim Thân thực sự tiến hóa thành, cũng không thể đạt đến viên mãn.

Và ngay cả cố gắng nhiều năm mà Mục Trần bỏ ra, hiển nhiên không chỉ vì một cái Bất Hủ Kim Thân không hoàn mỹ.

Bởi vì, mục tiêu cuối cùng của hắn, chính là loại kim thâ trong truyền thuyết, Chí Tôn pháp thân cường đại nhất, Vạn Cổ Bất Hủ Thân!

Cho nên, lần này biến hóa hắn nhất định phải đạt được hoàn mỹ!

Mồ hôi ướt nhẹp thân thể của Mục Trần, mà kim sắc bên trong hồ nước nham tương, cũng đang điên cuồng cọ rửa tòa Đại Nhật Bất Diệt Thân, dưới sự giội rửa này, thân thể cao lớn của Đại Nhật Bất Diệt Thân đang nhanh chóng rút lại, loại cảm giác này, liền tựa như một thân thể mập mạp to lớn, đang thiêu đốt mỡ dư thừa mỡ đều.

Cho nên, tuy nói thể tích Đại Nhật Bất Diệt Thân đang thu nhỏ lại, thân thể lại đang lặng lẽ phát sinh cải biến, nguyên bản hoàng chi sắc sáng chói kim quang, đang bắt đầu mỏng manh lại theo thời gian.

Sau đầu Đại Nhật Bất Diệt Thân, vòng kim nhật kia cũng vào lúc này bị hòa tan, hóa thành chất lỏng màu vàng óng chảy xuôi xuống, tầng tầng bao trùm mặt ngoài thân thể Đại Nhật Bất Diệt Thân, cuối cùng dưới sự cọ rữa của nham tương, lực lượng nham tương cũng đang bắt đầu dung nhập vào bên trong thân hình khổng lồ.

Tại thời điểm Đại Nhật Bất Diệt Thân mới vừa tiến vào hồ nham tương, hắn là có cao mấy ngàn trượng, nhưng mà ngắn ngủi hơn mười phút, cao không tới ngàn trượng.

Tuy nói là không ngừng thu nhỏ, nhưng nếu là cẩn thận cảm ứng, thì là sẽ phát hiện, Chí Tôn pháp thân sau khi thu nhỏ, lực lượng ẩn chứa, lại đạt đến một loại trình độ phi thường kinh người.

Mục Trần hiển nhiên cũng có cảm ứng, loại kịch liệt đau nhức kia tra tấn bên trong giảm dần, chí ít, loại dấu hiệu này để hắn có chút an ủi, nỗi thống khổ của hắn, không phải là không được đền đáp.

Sự thống khổ đáng sợ này, theo thời gian dần trôi qua từ từ tăng dần, có những lúc tâm trí Mục Trần gần như sụp đổ và không thể cảm giác được bản thân.

Càng về sau, tâm trí của hắn, gần như chìm vào trong nỗi đau, đến lúc có những xuất hiện ngoài ý muốn, hắn gần như muốn hủy việc tiến hóa pháp thân.

Cho nên, Mục Trần tuy từ từ chết lặng, nhưng hắn vẫn bảo vệ chặt vào trong nội tâm thanh minh, nỗ lực không để cho mình mê mụ tâm trí mà có những hành động ngoài ý muốn.

Chỉ là loại trạng thái này, Mục Trần hiển nhiên cũng không khả năng giữ vững, hiện tại điều duy nhất mà hắn có thể làm là cầu nguyện, đó chính là tia hi vọng của lý trí khi hắn sắp mê mang đi.

Nếu không điều khiển tâm trí, loại hậu quả kia sẽ đáng sợ đến mức nào.

Bất quá may chính là, lời cầu nguyện của Mục Trần, tựa hồ là có một chút tác dụng

Lộc cộc lộc cộc.

Trên tế đàn, kim sắc bên trong hồ nham tương to lớn, không ngừng có nham tương bong bóng dâng lên, sau đó nổ bể, bạo phát ra đạo đạo kim quang lộng lẫy.

Mà ở biên giới hồ nước, sắc mặt Mục Trần trắng hếu, chậm rãi mở hai mắt ra, trong mắt của hắn, không có chút hào quang nào, có, có chăng là sự mỏi mệt vô tận.

Hắn lập lòe nhìn về hồ nham tương màu vàng kia, lần thứ hai bắt đầu thần quang tập trung, khuôn mặt của hắn đang tái nhợt bỗng thức tỉnh.

Bởi vì hắn cảm giác được, loại thống khổ vô tận kia, vào lúc này đột nhiên biến mất

- Đã thành công?

Mục Trần tự lẩm bẩm, ánh mắt gắt gao nhìn hồ nham tương kia.

Lộc cộc lộc cộc!

Khi hắn nhìn soi mói, đột nhiên trên mặt hồ có vô số bong bóng nham tương xuất hiện, toàn bộ hồ nham tương vào lúc này hoàn toàn sôi trào lên.

Bong bóng nổ tung, kim quang dâng trào.

Phía dưới hồ nước, có một bóng hình đang nhanh chóng trồi lên, cuối cùng nhấc lên thủy triều kim sắc, cuồn cuộn mà ra, theo thủy triều rơi xuống, chỉ thấy một thân ảnh to lớn, chậm rãi từ giữa hồ dâng lên.

Mục Trần nhìn cự ảnh xuất hiện bên trong hồ nham tương, lúc này cho dù là lấy tâm tính của hắn kiên định, đều là không nhịn được kích động đến run rẩy.

Kim sắc nham tương sôi trào, từ trên người đạo cự ảnh chảy xuống, rõ ràng hiên ra ở trong mắt Mục Trần.

Đó là một tôn cự ảnh hoàn toàn xa lạ, nhưng nhờ vào mối liên hệ kỳ lạ, Mục Trần biết được, tôn cự ảnh trước mắt này, chính là điều mà hắn đau khổ theo đuổi Bất Hủ Kim Thân!

Sau đầu Chí Tôn pháp thân không có vòng mặt trời kia, hơn nữa thân thể của nó, cũng không như dĩ vãng có kim sắc sáng chói, mà xuất ra từng tia tử ý, biến thành một loại sắc màu tử kim.

Hơn nữa, bên ngoài thân thể, có từng đạo từng đạo tử kim đường vân cổ xưa, những đường vân này tự nhiên hình thành, mỗi một đạo đều huyền ảo vô cùng.

Nếu là nhìn thật cẩn thận, là có thể phát hiện, những văn lộ kia, tựa hồ là tạo thành từng vòng từng vòng Đại Nhật từ từ bay lên.

Mục Trần nhìn qua tòa pháp thân, hắn có một loại ảo giác, pháp thân hiện tại đại biểu cho sự bất tử, cho dù có trãi qua trăm ngàn vạn năm tuế nguyệt, đều không thể ăn mòn hay hủy diệt.

- Đây chính là Bất Hủ Kim Thân sao

Mục Trần lẩm bẩm nói, nhiều năm cố gắng, rốt cục đạt được, giờ khắc này, Mục Trần có cảm giác như mình đang mơ.

- Vì cái gì mà nó lại thấp và nhỏ như thế?

Bất quá Mục Trần rất nhanh hồi phục tinh thần lại, sắc mặt hiển hiện xuất hiện một vòng cổ quái, từ góc độ bình thường mà nói, ước chừng mấy trăm trượng Bất Hủ Kim Thân đương nhiên không thấp bé, nhưng nếu như so với những Chí Tôn pháp thân khác đúng là một tên lùn.

Phải biết, Đại Nhật Bất Diệt Thân của Mục Trần trước đây khi ngưng tụ thành hình đều cao mấy ngàn trượng, lúc này Bất Hủ Kim Thân trước mắt, chỉ sợ cũng vừa tới vị trí bắp đùi.

Ở bên trong đại thiên thế giới, Chí Tôn pháp thân càng cường đại, cơ thể càng thể tích sẽ càng khổng lồ, bởi vì như thế thì nó mới có thể tiếp nhận linh lực cường đại hơn.

Nhưng thân thể Bất Hủ Kim Thân quá bé, thực sự so với Đại Nhật Bất Diệt Thân lợi hại hơn sao?

Mục Trần gãi đầu một cái, sau đó hắn xòe bàn tay ra, Bất Hủ Kim Thân cũng xòe bàn tay ra, cả hai chạm vào nhau.

Ông.

Kim quang phun trào, Bất Hủ Kim Thân trực tiếp đem hút Mục Trần vào trong cơ thể hắn, sau đó hắn cảm giác được, hắn thu được quyền khống chế Bất Hủ Kim Thân.

Vào lúc này, hắn cảm thấy lực lượng ẩn chứa bên trong Bất Hủ Kim Thân.

Đó là một loại lực lượng khiến cho tâm tình của Mục Trần trong nháy mắt ngốc trệ.

- Loại lực lượng này…

Mục Trần cúi đầu, sau đó năm ngón tay chậm rãi nắm chặt, hắn tại chần chờ một chút, đấm ra một quyền.

Ầm!

Bất Hủ Kim Thân cũng vung ra một quyền, tiếng nổ đùng đoàng vang lên chói tai, không cách nào hình dung kim quang phóng ra, Mục Trần nhìn thấy, toà kia kim sắc quảng trường, xuất hiện một vết quyền ấn vô cùng lớn.

Mà không gian phía trước, bể nát tan tành không còn nhận ra hình dạng gì, từng đạo từng đạo mảnh vỡ không gian bắn ra bốn phía.

Mục Trần há hốc miệng nhìn qua lực phá hoại kinh khủng từ một quyền này, uy lực của một quyền này, thậm chí không yếu hơn Thập Dương Thần Ma mà lúc trước hắn thi triển!

Nếu như lúc này Già lâu la còn tồn tại thì Mục Trần không cần lại dây dưa với hắn, trực tiếp đấm ra một quyền, liền có thể khiến cho hắn nổ nát thân thể!

- Đây chính là lực lượng Bất Hủ Kim Thân sao?!

Mục Trần ngơ ngác nhìn qua thân thể Bất Hủ Kim Thân, sau một hồi lâu mới khe khẽ cười ra tiếng, tiếng cười dần dần to lên, âm thanh quanh quẩn bên trong vùng không gian này.

Dựa theo Mục Trần phỏng đoán, bây giờ Bất Hủ Kim Thân nếu như nếu nói về bài danh, đã đủ đứng một trong 15 vị trí đầu trong 99 loại Chí

tôn pháp thân!

Nhiều năm nhẫn nại cùng cố gắng, rốt cục hôm nay, thoát thai hoán cốt! Hóa long bay lên!

Mục Trần cười lớn, sau đó hướng về tế đàn cuối xuống, hiện tại hắn đã có thể gọi là tồn tại vô địch dưới Địa Chí Tôn đủ để hắn kêu ngạo.

Thậm chí, dựa vào lực lượng Bất Hủ Kim Thân, xem như có gặp hạ vị Địa Chí Tôn, dù không có Đồ Linh Vệ hỗ trợ, hắn cũng sẽ có thực lực rút lui.

Mục Trần nhìn qua bầu trời, trước mắt có một khuôn mặt tinh xảo ẩn ẩn hiển hiện, tóc nàng dài giống như Ngân Hà, con ngươi trong suốt như lưu ly, đã từng có lúc Mục Trần nổi nóng, đều là bởi vì đôi mắt này mà hắn có thể tĩnh tâm lại.

Hắn giơ bàn tay lên, dường như đang nhẹ nhàng vuốt gò má bóng hình kia, sau đó bật cười.

- Lạc Ly ta đã làm được!

- Chẳng mấy chốc ta sẽ đi tìm nàng, hãy chờ ta!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1178: Thiên Đế Chi Mộ

Biên soạn Lão bảo - Hội fan đại chúa tể

Đây là một sơn mạch hoang vu, bên trong dãy núi không có một ngọn cỏ, tựa như đã từng bị lực lượng nào đó hủy diệt cho dù ngàn vạn tái về sau vẫn không hề tồn tại một tia sinh cơ.

Ông.

Mà lúc này ở trên không dãy núi, không gian đột nhiên bắt đầu vặn vẹo, sau đó một đạo than ảnh từ bên trong bước ra, đứng lơ lửng trên không.

Đạo thân ảnh này chính là Mục Trần từ bên trong Tàng Kinh Lâu rời đi, sau khi Đại Nhật Bất Diệt Thân tiến hóa thành công thành Bất Hủ Kim Thân, hiển nhiên hắn không cần phải lưu lại.

Mục Trần rời khỏi Tàng Kinh Lâu, ánh mắt nhìn quét đi, hắn nhìn qua mảnh sơn mạch hoang vu này, chợt hắn cảm giác được một lực lượng đáng sợ trong mặt đất tại địa phương này khiến cho hắn cảm thấy run động.

Cái kia tựa hồ là hai cổ lực lượng đang giằng co với nhau.

- Lực lượng thật kinh khủng…

Sắc mặt Mục Trần có chút biến ảo, đây chỉ là một tia lực lượng lưu lại mà thôi, hơn nữa đã trải qua ngàn vạn năm tuế nguyệt cọ rửa, không nghĩ tới nó vẫn còn khủng bố như vậy.

Căn cứ theo cảm nhận này thì cũng có thể đoán ra chủ nhân của hai cổ lực lượng này.

Ngoại trừ vị Thiên Đế của Thượng Cổ Thiên Cung, và vị kia đến từ ngoại vực tộc Ma Đế, thì còn ai có thể có được uy năng bực này gần như hủy diệt thiên địa vậy?

- Loại tầng thứ đáng sợ này…

Mục Trần cảm thán một tiếng, sau đó thận trọng hướng về phía trước lao đi, không để cho mình rơi xuống đất, sợ không cẩn thận sẽ dẫn động những lực lượng lưu lại kia, vô tình mang hoạ ngập đầu.

Hắn nhanh chóng xẹt qua phiến sơn mạch hoang vu, đột nhiên ánh mắt nhất động, ngẩng đầu nhìn phía xa, giữa không trung, có mấy đạo quang ảnh đang nhanh chóng vút đi. Những cái bóng kia, đều có sóng linh lực bốc cháy.

- Uy, Mục Trần

Truy Mộng Lưu Ly Tuyết!

Mục Trần phát giác được mấy đạo quang ảnh kia, hiển nhiên hai người kia cũng cảm ứng được hắn, lúc này ngừng lại. Sau đó liền vui mừng, la lên từ đằng xa thanh âm truyền đến rất dễ nghe, thanh âm kia hiển nhiên là đến từ Lâm Tịnh.

Mục Trần mỉm cười, thân hình lập loè, trực tiếp là hiện ra phía trước mấy đạo quang ảnh kia, ánh mắt quét tới, quả nhiên Lâm Tịnh, Tiêu Tiêu cùng Cửu U tam nữ đều hội tụ lại với nhau.

- Ngươi thật là khoan thai a, còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì.

Lâm Tịnh nhìn thấy Mục Trần bình yên vô sự, hiển nhiên cũng là có một tia vui mừng, cười híp mắt nói.

- Xem ra các ngươi thu hoạch cũng không nhỏ a.

Mục Trần cười cười, nhìn hắn tam nữ, thần sắc ba người có chút vui mừng, hiển nhiên là thu hoạch trước đó có gì đóhài lòng.

- Hả?

Ánh mắt Mục Trần đảo qua ba người, sau đó đột nhiên khẽ giật mình, ánh mắt có chút kỳ quái nhìn về phía phía sau tam nữ cách đó không xa, bởi vì hắn phát hiện. Nơi nào còn có một đạo nhân ảnh đang bốc cháy không nhanh không chậm bay theo sau.

Đạo nhân ảnh kia cũng là cực kỳ quen thuộc, một đầu đỏ tóc như lửa, ngoại trừ Chúc Diễm ra thì còn có thể là ai?

Chúc Diễm phát giác được Mục Trần ánh mắt, khuôn mặt ngược lại là có chút không được tự nhiên, nhưng vẫn là theo sau, nhưng lại không phải quá mức tiếp cận.

- Hắn ở đây làm cái gì?

Mục Trần ngạc nhiên hỏi cả ba, bọn họ cùng Chúc Diễm tựa hồ cũng không phải rất thân cận, người này như thế nào lại theo sát bọn họ.

Nghe được Mục Trần hỏi, Tiêu Tiêu hồng nhuận phơn phớt cái miệng nhỏ nhắn nhẹ nhàng hếch lên, đôi mắt đẹp lạnh lùng liếc Chúc Diễm.

- Hì hì, tên kia trước khi gặp Tiêu Tiêu tỷ sau đó bị thu thập một trận, không biết đầu óc có phải bị đánh hư mất hay không vẫn đi theo chúng ta.

Lâm Tịnh cười duyên nói.

Khóe miệng Mục Trần không nhịn được kéo ra, xem ra Chúc Diễm xuất thủ đối với Tiêu Tiêu, chỉ có điều bộ dáng này, tựa hồ kết quả cũng không như hắn nghĩ.

Bất quá điều này cũng là làm cho Mục Trần có chút kinh hãi, không nghĩ tới Tiêu Tiêu ẩn núp thực lực thật khéo, ngay cả Chúc Diễm cũng

không chiếm được chỗ tốt, thật không hổ là Viêm Đế nhi nữ.

- Đúng rồi, tên Già Lâu La đâu rồi?

Cửu U liếc nhìn Mục Trần hỏi lại, nàng rất rõ ràng, Già Lâu La chính là đại địch của Mục Trần.

- Đã vẫn lạc trong tay ta.

Mục Trần cười cười, nói.

- Đã chết?

Nghe được Mục Trần nói, Tiêu Tiêu, Lâm Tịnh, Cửu U thần sắc đầy vẻ kinh ngạc, đối với Già Lâu La, các nàng tự nhiên cũng có hiểu biết, cho nên rõ ràng biết được trình độ của hắn rất khó giải quyết.

- Ngươi giải quyết Già Lâu La? Làm sao có thể?

Ở đằng kia, một âm thanh tràn đầy kinh nghi truyền đến, Chúc Diễm không nhịn được lên tiếng.

Lúc này ánh mắt hắn tràn ngập hoài nghi nhìn Mục Trần, dù sao hắn cùng với Già Lâu La đã giao thủ, cho nên rất rõ ràng đối thủ này thâm tang bất khả trắc, tuy nói Chúc Diễm tại trên bảng cường giả Thiên la đại lục hạng thứ ba, nhưng hắn rất rõ ràng, nếu như là sinh tử giao phong, hắn có thể thắng Già Lâu La.

Nhưng mà dưới mắt, Mục Trần lại nói, Già Lâu La bị hắn tiêu diệt…

- Giải quyết thì đã giải quyết…Về sau ngươi sẽ không nhìn thấy hắn nữa rồi.

Mục Trần hời hợt nói, cũng không có quá nhiều giải thích, dù sao loại sự tình này, hắn cũng không muốn nói ra nhiều.

- Xem ra người có rất nhiều thứ ẩn núp nhỉ.

Tiêu Tiêu đang kinh ngạc sau đó, lựa chọn tin tưởng, nàng ý vị thâm trường liếc nhìn Mục Trần, nói ra

Cho dù rơi cũng không miên.

Hơn nữa, không biết vì cái gì, lúc này gặp lại Mục Trần, thậm chí ngay cả nàng ta cũng mơ hồ cảm thấy một ít nguy hiểm, cái loại cảm giác này, làm cho nàng minh bạch chỉ sợ trong thời gian ngắn gần đây, Mục Trần đã có một loại tăng cường gần như lột xác.

Nếu như lúc trước nàng còn có tin tưởng có thể thắng được Mục Trần thì lúc này đây, cái loại tin tưởng này đã giảm đi nhiều rồi.

Trước mắt người thanh niên này, đã bắt đầu làm cho nàng nhìn không thấu.

Mục Trần đối với việc này, chỉ là mỉm cười, nếu như lúc trước hắn đối với thực lực của Chúc Diễm và Tiêu Tiêu sẽ có chút kiêng kỵ, nhưng hiện tại cái loại kiêng kị này đã hoàn toàn biến mất.

Đây là nguồn gốc từ sự tự tin của hắn khi có được Bất Hủ Kim Thân, coi như gặp hạ vị Địa Chí Tôn, đều đủ khả năng bảo toàn tính mạng, về phần những ai dưới cấp độ Chí Tôn dưới thì hắn gần như là vô địch vậy tồn tại.

Đôi mắt đẹp của Tiêu Tiêu nhìn lướt qua Mục Trần mỉm cười, bất quá nàng cũng không hỏi nhiều, mà là chuyển qua chủ đề khác, ngón tay ngọc chỉ về phía trước, nói:

- Từ nơi này thâm nhập sâu hơn nữa, Tuyết Dật ca ca đã bảo là có thể tiến vào nơi Thiên Đế vẫn lạc rồi.

Nghe vậy, thần sắc Mục Trần lập tức thay đổi.

Nơi Thiên Đế vẫn lac, đây có thể coi như là lần cuối cùng trong chuyến đi vào Thượng Cổ Thiên Cung, nghe nói nơi đó là nơi cuối cùng

vị thiên đế cùng với vị kia Ma Đế ngạnh kháng bên trong Thượng Cổ Thiên Cung.

Hơn nữa, một khi đến đó, những nhân vật cùng đỉnh cấp thế lực sẽ cùng xuất hiện đến lúc đó, cục diện sẽ trở nên trở nêncực kỳ nguy hiểm.

- Nếu như ngươi thật sự giải quyết Già Lâu La, vậy ngươi phải cẩn thận vị đứng đầu Thánh Ma cung Thánh Ma hoàng rồi, hắn tất nhiên sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Chúc Diễm đột nhiên nói khẽ một tiếng.

Hơn nữa, Mục Trần cũng đã giết Hạ Vũ, nghĩ đến vị đứng đầu Đại Hạ Hoàng Triều Hạ Hoàng cũng sẽ đối với hắn hận thấu xương…

Mục Trần nghe vậy, cũng là hướng về phía Chúc Diễm cười gật gật đầu, xem như tạ ơn đã nhắc nhở, hắn đối với việc này sớm đã đoán trước.

- Đi thôi.

Tiêu Tiêu nói một tiếng, nàng hiển nhiên không quan tâm đến Chúc Diễm, chỉ là đối với Mục Trần, Lâm Tịnh, Cửu U gật đầu một cái, sau đó hóa thành lưu quang bắn đi.

Ba người Mục Trần cũng là lập tức đuổi theo, ngược lại là Chúc Diễm, tại có chút trù trừ, sau đó cũng đi theo, hắn phải nghĩ biện pháp cùng Tiêu Tiêu đánh tiếp một trận nữa, trước đó thua thật sự là không cam tâm rồi.

Đoàn người xẹt qua phía chân trời, ước chừng nửa canh giờ sau, bọn hắn rốt cục phát hiện, đại địa dưới chân hoang vu từ từ phong hoá thành cát bụi…

Tốc độ của bọn hắn chậm lại, sau đó sắc mặt ngưng trọng nhìn về phía phía trước, ở đằng xa xa kia, xuất hiện một mảnh nghĩa trang nhìn không thấy điểm cuối, không gian bốn phía của nghĩa trang, giống như là

bị nghiền nát, hơn nữa toàn bộ thiên địa, đều bị bao phủ bên trong bởi cổ uy áp đáng sợ.

Dưới loại uy áp này, liền thiên địa đều run rẩy.

Mục Trần chằm chằm nhìn vào mảnh không gian đang phá toái bên trong nghĩa trang, không nhịn được hít sâu một hơi, thân thể cũng trở nên căng thẳng, hắn cảm giác ở bên trong nghĩa trang này, phảng phất có một hắc động làm cho người người đều cảm thấy sợ hãi.

Cái này, chính là Thiên Đế chi mộ sao?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1179: Cường Giả Đỉnh Cao Xuất Hiện

Biên soạn Lão Bảo -Hội fan Đại Chúa Tể

Nghĩa trang mênh mông nhìn không thấy cuối, bên ngoài lại có không gian phá toái, vô số đạo không gian toái phiến hình thành một luồn không gian loạn lưu, gào thét xung quanh tạo thành một vùng rất nguy hiểm.

Tuy nhiên điều kinh khủng nhất, vẫn là hai cổ lực lượng đáng sợ đang phát ra kia.

- Đi thôi.

Mặc dù khí tức tại nơi này rất khủng bố nhưng Mục Trần cũng không sợ hãi, hắn trầm ngâm một chút, sau đó nhìn về Tiêu Tiêu và các nàng, đã vất vả vào nơi này tự nhiên không có khả năng quay đầu lại.

Tam nữ tự nhiên không hề dị nghị, đoàn người thận trọng lướt đi, xuyên qua những không gian loạn lưu, đoàn người đã đi vào trong nghĩa trang tối tăm.

Khi chân của bọn hắn bước vào nghĩa trang, lập tức cảm giác được một cổ áp bách bao phủ trên thân mình, dưới cổ áp bách đó ngay cả linh lực trong cơ thể bọn hắn, đều trở nên trì trệ.

Tuy nhiên đoàn người cũng không phải là nhân vật tầm thường, vận chuyển linh lực chống cự lại áp bách, sau đó mới ngẩng đầu nhìn về phía trong nghĩa trang.

Tất cả các ánh mắt lúc này đều chấn động.

Tại điểm cuối nghĩa trang, có vô số ngọn núi nguy nga phiêu phù ở trên bầu trời, khắp mặt đất thì có đầy khe hở sâu không thấy đáy, những khe hở kia uốn lượn chiếm giữ giống như cự long màu đen.

- Không gian nơi này đã bị đánh nát tất cả các quy tắc đều hỗn loạn lên.

Tiêu Tiêu nhìn qua, khuôn mặt có chút kinh ngạc, dạng chiến đấu gì, mới có thể làm cho không gian nơi đây đều là không cách nào phục hồi như cũ.

Sắc mặt Mục Trần cũng trở nên nghiêm túc, vừa muốn nói chuyện ánh mắt đột nhiên lay động. Nhìn về phía hướng khác, ở những địa phương kia, cũng có lưu quang lướt đến. Cuối cùng hóa thành một bóng người rơi vào trong thiên đế nghĩa trang này.

Những người này, hiển nhiên cũng là người của các phe thế lực khác đang hướng về thiên đế nghĩa trang.

Mà ở những người này, Mục Trần nhìn thấy một đạo thân ảnh quen thuộc, đó là Đại Hạ Hoàng Triều Hạ Hoằng, lúc này hai ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm vào Mục Trần.

- Hắc hắc, Mục Trần trước kia ngươi đắc ý càn rỡ vô cùng!

Hạ Hoằng âm trầm nhìn Mục Trần, khóe miệng nhếch lên cười.

Nếu là ở trước đó, hắn gặp Mục Trần chỉ có thể rụt lại đầu trốn tránh, nhưng dưới mắt lại không giống với lúc trước, khi hắn bước chân vào thiên đế nghĩa trang, Mục Trần trong mắt hắn tựa như là người sắp chết.

Bởi vì khi hắn đến nơi này, là hắn đã thông báo cho phụ hoàng hắn và kêu gọi thêm các thế lực hỗ trợ.

Nhưng mà, đối với ánh mắt oán độc từ Hạ Hoằng, Mục Trần lại không để ý tới mà vẫn tiếp tục đi, về phần ánh mắt nhìn hay lời hăm dọa từ phía Hạ Hoàng, Mục Trần cũng đã sớm chuẩn bị.

Hắn bỏ qua ánh mắt Hạ Hoằng, điều đó làm cho khuôn mặt Hạ Hoàng trở nên bóp méo, vẻ mặt dữ tợn chợt một quả ngọc phù trong tay thoáng hiện ra.

- Mục Trần, tí nữa ta nhất định phải cho ngươi quỳ xuống cầu xin ta tha mạng!

Hạ Hoằng gầm nhẹ, ngọc phù trong tay trực tiếp bóp nát.

OÀ..ÀNH!

Ngọc phù vỡ vụn, lập tức có linh lực cường đại bạo phát ra, linh lực hội tụ xé rách không gian, tạo thành một đường hầm không gian hơn một trượng.

Thông đạo sau khi thành hình lập tức có một bóng người to lớn cao ngạo xuất hiện chậm rãi,

Đạo nhân ảnh kia bước ra khỏi đường hầm không gian, nhất thời linh lực mênh mông bàng bạc giống như phong bạo phóng xuất ra. Từng tòa phiêu phù phụ cận ở trên bầu trời, bị loại linh lực bàng bạc này chấn động biến thành bột phấn.

- Cái này là nghĩa trang thiên đế sao Hạ Hoằng ngươi làm tốt lắm.

bóng hình kia to lớn cao ngạo xuất hiện, hắn nhìn quanh một vòng, sau đó liền gật đầu tán dương một tiếng.

- Hạ Vũ đâu?

Hạ Hoàng vốn đang tán dương, sau đó đột nhiên tìm kiếm ở chỗ này, hắn cũng không có cảm giác được sóng linh lực của Hạ Vũ.

Hạ Hoằng nghe vậy, lập tức oán độc nhìn về phía Mục Trần:

- Phụ hoàng, hoàng huynh đã vẫn lạc, hung thủ chính là hắn!

Giữa không trung, thân ảnh Hạ Hoàng dừng một chút, sau đó đôi mắt không hề thiện cảm phóng nhìn và dừng lại trên thân thể Mục Trần.

Ông!

Ánh mắt Hạ Hoàng phóng mà đến, Mục Trần lập tức cảm giác được một cổ áp lực kinh khủng như bài sơn đảo hải vọt tới, áp bách này tựa hồ là muốn áp hắn quỳ xuống.

Áp bách kinh khủng bao phủ, sắc mặt Mục Trần cũng âm trầm, bất quá chỉ một tích tắc, hào quang màu tử kim đột nhiên từ trong cơ thể bạo phát đi ra, đem áp bách từ một vị thượng vị Địa Chí Tôn, cứng rắn chống cự, dưới chân mặt đất rạn nứt ra.

- Hả?

Nhìn thấy Mục Trần dùng linh lực bản thân chống cự uy áp, Hạ Hoàng cũng là kinh dị một tiếng, lấy thực lực của hắn một vị thượng vị Địa Chí Tôn mà không thể áp bách được một con kiến hôi cửu phẩm viên mãn, ngược lại linh lực của hắn còn bị đánh vỡ, dưới mắt tiểu tử này đến lông tóc cũng không tổn hao gì?

Mục Trần cắn chặt hàm răng, thừa nhận cái loại linh lực đáng sợ áp bách này nhưng hắn vẫn ngẩng đầu lên, nhìn thẳng về Đại Hạ Hoàng Triều Hạ Hoàng.

Thân hình Hạ Hoàng cao lớn cao ngạo, mặc long bào màu vàng, đứng chắp tay, trong lúc mơ hồ có một loại uy nghiêm phát ra làm người người sợ hãi.

Răng rắc.

Mục Trần nhìn thoáng qua Hạ Hoàng, lúc này không chút do dự bóp nát ngọc thạch Mạn Đồ La cho hắn, nhất thời, cuồng bạo linh lực ở sau lưng hắn hóa thành đường hầm không gian, ngay sau đó, một bóng dáng

tiểu kiều hình xinh đẹp, trực tiếp là từ bên trong đường hầm không gian đi ra.

Lúc nàng đang đi ra lập tức, linh lực uy áp trên người Mục Trần đến từ Hạ Hoàng bị|được tiêu trừ đi.

- Đại Hạ Hoàng Triều Hạ Hoàng, không để ý đến thân phận ra tay đối một tên tiểu bối sao?

vẻ mặt Mạn Đồ La non nớt, nhưng âm thanh lạnh như băng vào lúc này vang lên.

Ánh mắt Hạ Hoàng hơi có vẻ âm trầm nhìn qua bóng hình Mạn Đồ La xuất hiện ở sau lưng Mục Trần, thanh âm hờ hững tràn đầy sát ý:

- Con tiểu cẩu này đã giết thái tử Đại Hạ Hoàng Triều ta, nếu Đại La Thiên Vực ngươi muốn bảo vệ hắn Đại Hạ Hoàng Triều ta, cũng chỉ có thể cùng các ngươi khai chiến.

Thoại âm rơi xuống, trong thông đạo sau người Hạ Hoằng lại đi ra thêm hai nhân ảnh khác, là hai vị hạ vị Địa Chí Tôn, hiển nhiên cũng là cường giả đỉnh cao của Đại Hạ Hoàng Triều.

Hai vị hạ vị Địa Chí Tôn, một vị thượng vị Địa Chí Tôn, đội hình như vậy, đã tương đối cường hãn.

Nếu như là thế lực tầm thường đỉnh cấp, thì với đội hình này, chỉ sợ không chút do dự đem Mục Trần giao ra, nhưng Mạn Đồ La vẫn cười nhàn nhạt.

Trong thông đạo sau lưng nàng, cũng có vài nhân ảnh đi ra, linh lực bàng bạc là năm vị hạ vị Địa Chí Tôn.

Năm vị hạ vị Địa Chí Tôn, tự nhiên là những thế lực đỉnh cấp đến từ bắc giới, đương nhiên hôm nay, đều gọi là liên minh bắc giới.

- Liên minh bắc giới ta là một thể, Đại Hạ Hoàng Triều ngươi nếu là muốn tuyên chiến chúng ta liền tiếp nhận.

Mạn Đồ La cười cười, nói.

Ở sau lưng nàng là năm vị hạ vị Địa Chí Tôn (lấy thịt đè người kiểu băng nhóm nè), cũng bất đắc dĩ nhếch miệng, tuy nói bọn hắn so với đỉnh cấp thế lực như Đại Hạ Hoàng Triều khai chiến mà nói..., cũng có chút ít thua thiệt, nhưng Mạn Đồ La tồn tại nên bọn hắn cũng không dám dị nghị.

Ít nhất, theo đội của bên mình thì liên minh bắc giới thực lực mạnh hơn Đại Hạ Hoàng Triều đấy, nếu quả thật muốn đánh nhau, có thể nói còn có lợi một chút.

Hạ Hoàng nhìn thấy Mạn Đồ La tình nguyện cùng Đại Hạ Hoàng Triều bọn họ khai chiến, muốn bảo vệ Mục Trần, ánh mắt kia cũng trở nên băng hàn, gương mặt hắn không biểu tình, nhưng linh lực quanh thân giống như gió bão chấn động lên, cho thấy nội tâm của hắn đã tức giận.

Không gian ở quanh thân Hạ Hoàng phảng phất đều vì sự tức giận của hắn mà trở nên vặn vẹo.

Nhưng mà, cho dù Hạ Hoàng có bộc phát linh lực ba động như thế nào thì, Mạn Đà La vẫn đứng lơ lửng trên không, thân hình nhỏ bé cũng phát ra sóng linh lực kinh khủng đối chọi gay gắt.

Hai phe nhân mã trong khoảnh khắc giương cung bạt kiếm.

Ong ong!

Trong lúc bọn hắn đang giằng co, tại địa phương này này, đột nhiên có ba động không gian truyền ra, xung quanh những đỉnh tim thế lục đều đã tới và cùng sử dụng không gian ẩn ký mở ra một không gian riêng để có thể triệu hoán lực lượng của mình đến địa phương này.

Thậm chí thế lực gần như chưa bao giờ xuất hiện cũng xuất hiện trên người bọn họ mặc một bộ áo khoác màu đen trên có đính những đường vân màu vàng ghi rõ " Hội fan Đại Chúa Tể" mà nhân vật đứng đầu là một Lão Giả thấp bé nhưng trên người hắn cũng phát ra sóng linh lực không thua kém một vị thượng vị Địa Chí Tôn:))

Vì vậy, trong lúc nhất thời, thiên đế trong nghĩa trang bạo phát sóng linh lực cường đại không ngừng phóng lên trời, linh lực mênh mông vô tận tràn ngập thiên địa, từng vị Địa Chí Tôn, hiện ra bên trong nghĩa trang.

Mà những cường giả đỉnh cao này, rất nhanh phát hiện ra Mạn Đồ La cùng Hạ Hoàng đang giương cung bạt kiếm, họ cũng không có muốn nhúng tay vào, dù sao đôi phương đều có được một vị thượng vị Địa Chí Tôn, hơn nữa đội hình quá cường hãn, nếu nhúng tay vào chỉ sợ sẽ ăn phải tổn thất nặng nề.

Còn nữa, song phương thật muốn đánh nhau, đối với bọn hắn mà nói, vẫn tính là chuyện tốt, tốt nhất là song phương lưỡng bại câu thương, như vậy người cạnh tranh cũng là sẽ giảm bớt.

Bất quá, loại tình huống này, cũng không có kéo dài nữa.

- Ha ha, Mạn Đà La, không nghĩ tới những năm này, ngươi trốn đến bắc giới ta khiến ta ngày nhớ đêm mong.

Một tiếng cười vang vọngđột nhiên tại giữa thiên địa vang lên, dẫn tới rất nhiều cường giả chú ý.

Mục Trần đang nghe thanh âm này, đồng tử co lại, bởi vì hắn thấy, người nọ xưng hô tên của Mạn Đà La, mà không phải ai cũng biết được thân phận của Mạn Đồ La, hiển nhiên người tới chính là đại địch của Mạn Đà La người đứng đầu Tây Thiên La đại lục Thánh Ma cung Thánh Ma hoàng, Lục Hằng.

Mục Trần ngẩng đầu lên, nhìn về phía xa xa, nơi đó không gian rung chuyển, một đạo nhân ảnh phảng phất đạp không gian gợn sóng mà đến, bộ pháp nhìn như chậm rãi, trực tiếp là hiện ra tại tiền phương của bọn hắn.

Bóng người đạp không mà đến kia, vốn là liếc nhìn Mạn Đà La, sau đó ánh mắt của hắn chuyển hướng Mục Trần, mỉm cười, ôn hòa cực kỳ.

- Trên người của ngươi, ta đã nhận ra chấn động của Phúc Hải Ấn, xem ra Già Lâu La đã bại trong tay của ngươi phải không?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1180: Địa Chí Tôn Đại Viên Mãn

Biên soạn Lão Bảo - Hội fan đại chúa tể

- Xem ra Già Lâu La cũng thua ở trong tay của ngươi.

Giọng nói ôn hòa chầm chậm truyền đến, không vui không giận, thản nhiên, nhưng Mục Trần lại cảm giác được một cổ áp chế đầy nguy hiểm bao phủ thân thể của hắn, lỗ chân lông toàn thân đều khít lại...

Hắn ngẩng đầu, nhìn về phía bóng người đang đạp không mà đến kia, đây là đối thủ sinh tử đại địch của Mạn Đồ La, và cũng là tọa kỵ trong truyền thuyết của vị Thiên Đế đứng đầu Thượng Cổ Thiên Cung.

Đó là một nam tử cực kỳ nho nhã, khuôn mặt hắn anh tuấn, ngũ quan tựa như được điêu khắc từ đá cẩm thạch mà thành, ánh mắt đen kịt đầy mị lực như bầu trời đêm.

Hiển nhiên, vị nho nhã nam tử này, chính là Thánh Ma Hoàng của Thánh Ma Cung, Lục Hằng!

Toàn thân Mục Trần căng cứng, đề phòng nhìn chăm chú Lục Hằng, một đạo thân ảnh kiều bỗng xuất hiện đứng trước hắn, trực tiếp là đem khí tức nguy hiểm đang vây Mục Trần cản lại.

Nhìn thấy Mạn Đồ La, Lục Hằng cũng ôn hòa cười một tiếng, nói:

- Yên tâm, Già Lâu La tài nghệ không bằng người, thất bại là chuyện hiển nhiên, bản tọa không có chèn ép hắn.

Ánh mắt nhìn về phía Mạn Đồ La, nói:

- Ngược lại là ngươi Mạn Đồ La, chúng ta nhiều năm như vậy không gặp nhau, vừa thấy mặt lại giống như là tử địch vậy?

Mạn Đồ La thản nhiên nói:

-Ngươi đã từng là tọa kỵ của Thiên Đế, thế nhưng trong trận chiến kia lại sợ chết mà bỏ trốn, quả nhiên là mất hết mặt mũi Thiên Đế."

Lời này vừa nói ra, rất nhiều cường giả tức kinh dị nhìn về phía Lục Hằng, hiển nhiên bọn hắn không nghĩ tới, người này lại có thân phận này.

Lục Hằng này trong cuộc chiến khi ngoại vực tiến công Thượng Cổ Thiên Cung, lại vứt bỏ chủ chạy trốn? Điều này cũng thật sự là có chút mất mặt.

Mạn Đồ La vừa mở miệng, chính là trực tiếp ngôn ngữ tàn nhẫn đâm tại Lục Hằng nội tâm chỗ sâu nhất, đồng dạng cũng là làm cho cái kia ôn hòa khuôn mặt đều là trở nên có chút cứng ngắc xuống tới.

Bởi vậy, thần sắc trên khuôn mặt hắn thu liễm cười một tiếng, nói:

- Mạn Đà La, xem ra ngươi thật là tự tìm đường chết, năm đó ngươi may mắn chạy trốn bảo toàn tính mệnh, lần này sẽ không có vận khí tốt như trước.

Oanh!

Tiếng cười nhẹ rơi xuống, trong nháy mắt một cỗ linh lực kinh khủng, giống như vạn trượng sóng lớn từ thể nội Lục Hằng quét ra, không gian chung quanh vào lúc này vỡ nát, hóa thành vô số mảnh vỡ không gian, gào thét quanh thân hắn.

Cỗ linh lực cường hãn này bạo phát ra, làm cho không ít cường giả đỉnh cao hơi biến sắc, loại linh lực trình độ kia là từ một vị thượng vị Địa Chí Tôn.

- Hạ Hoàng, xem ra chúng ta có thể tạm thời liên thủ một lúc.

Lục Hằng đứng lơ lửng trên không, quay đầu nhìn về phía Hạ Hoàng khẽ cười nói.

Một khi Thánh Ma Cung cùng Đại Hạ Hoàng Triều liên thủ, thì Bắc Giới Liên Minh vô pháp ngăn cản.

Khuôn mặt Hạ Hoàng vẫn như cũ mặt trầm như trước, quan hệ của hắn cùng Lục Hằng không quá sâu, bất quá tình huốn trước mắt hắn sẽ không cự tuyệt lời đề nghị, lúc này hắn lạnh lùng nhìn về phía Mạn Đồ La nói:

- Giao tiểu tử kia cho ta, nếu không hậu quả ngươi có thể biết được.

Sau lưng Mạn Đồ La, sắc mặt năm vị hạ vị Địa Chí Tôn Bắc Giới Liên Minh có chút khó coi, bọn hắn hiển nhiên là không nghĩ tới, Mạn Đồ La lại còn có một đại địch là Thánh Ma Hoàng.

Mà trước mắt, nếu như Thánh Ma Cung cùng Đại Hạ Hoàng Triều liên thủ, trận chiến liền sẽ khó khăn cho Bắc Giới Liên Minh, dù sao, đối phương có hai vị hàng thật giá thật thượng vị Địa Chí Tôn, đến lúc đó, chỉ cần một người cuốn lấy Mạn Đồ La, một vị thượng vị Địa Chí Tôn khác có thể hủy diệt bọn hắn.

Cho nên, bọn hắn đều là không nhịn được nhìn về phía Mạn Đồ La, dựa theo ý nghĩ của bọn hắn, lúc này đem Mục Trần giao ra hiển nhiên là tốt nhất, dù sao vì một tên Cửu phẩm viên mãn liền cùng hai phe thế lực đỉnh tiêm giao chiến, đó thật sự là không quá sáng suốt.

Bọn hắn có chút khẩn trương nhìn soi mói, khuôn mặt nhỏ non nớt của Mạn Đồ La l không có nửa điểm ba động, nàng chỉ là bình thản quét nhìn Hạ Hoàng một chút, nói:

- Giao người ra là không có khả năng, muốn khai chiến vậy việc ra tay đi.

Năm vị hạ vị Địa Chí Tôn Bắc Giới Liên Minh nghe vậy, sắc mặt ngay lập tức thay đổi như đang ăn ớt cay, bọn hắn thật sự là không rõ, Mạn Đồ La vì cái gì nhất định phải bảo vệ Mục Trần, thực lực Cửu phẩm viên mãn, căn bản cũng không quá quan trọng.

- Ha ha, tốt! Tốt!

Hạ Hoàng nghe vậy, cũng là từ giận hóa thành bộ dáng tươi cười, hắn không nghĩ tới Mạn Đồ La vẫn ngu xuẩn trước tình thế này vẫn muốn bảo vệ Mục Trần.

Nếu như chuyện hôm nay, hắn dàn không ổn thỏa vậy danh tiếng Đại Hạ Hoàng Triều bọn hắn trên Thiên La đại lục, cũng sẽ giảm nhiều, ngay cả Thái tử đều bị giết, mà bọn hắn đều không thể trả thù, thì còn ai vào dám đầu nhập vào Đại Hạ Hoàng Triều bọn hắn để cầu che chở?

- Ngươi đã ngu xuẩn mất khôn vậy hôm nay bản hoàng sẽ thử ngươi một chút, Bắc Giới Liên Minh ngươi, đến tột cùng có bao nhiêu lực lượng!

Hạ Hoàng âm trầm lên tiếng, sau đó linh lực quanh thân gào thét.

- Không có sao chứ?

Lâm Tĩnh vẫn đang đứng sau lưng Mục Trần nhìn thấy tình cảnh này nhẹ nhàng hỏi, dù sao tình cảnh trước mắt cho thấy Đại La Thiên Vực đang mất ưu thế.

- Yên tâm.

Mục Trần nghe vậy, thì là mỉm cười, sau đó hắn nhìn về phía Mạn Đồ La, lúc này cái sau cũng là quay đầu nhìn về phía hắn.

Hắn hướng về phía Mạn Đồ La nhẹ nhàng gật đầu, tay áo vung lên, nhất thời u quang vô tận phát ra, trước người biến ra một gốc Thượng Cổ Thần Hoa yêu diễm U Ám.

U Ám Chi Quang vô phát ra, làm cho ánh sáng xung quanh đều lu mờ như bị thôn phệ.

Thượng Cổ Thần Hoa đột nhiên xuất hiện, vô số ánh mắt chấn kinh và kinh ngạc từ các cường giả đỉnh cao xung quanh Thiên Đế trong nghĩa, từng sắc mặt kịch biến, hiển nhiên là phát giác được cái bên trong đóa hoa kia ẩn chứa ba động kinh khủng.

- Ngươi!

Con ngươi Lục Hằng vào lúc này co rụt lại sau đó hắn nghẹn ngào, nói:

- Ngươi đã tìm ra bản thể!

Sắc mặt của hắn trở nên âm trầm, vì quấy nhiễu Mạn Đồ La đạt được bản thể, hắn đã phái một vị hạ vị Địa Chí Tôn, bỏ ra cái giá khổng lồ làm cho hắn tiến nhập Thượng Cổ Thiên Cung, nhưng dù đã làm những điều đó vẫn không thể quấy nhiễu Mạn Đồ La đạt được bản thể?

- Đúng vậy đúng là Thượng Cổ Mạn Đà La Hoa?!

Lúc này, những cường giả đỉnh cao đang đứng xung quanh cũng đã nhân ra đóa hoa U Ám kia cùng thất thanh nói:

- Bản thể của Bắc Giới Liên Minh Minh lại là Thượng Cổ Mạn Đà La Hoa?!

Mặc kệ tất cả đang chấn kinh, Mạn Đồ La vẫn bình tĩnh, nàng nhìn chăm chú đóa hoa yêu diễm trước mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn xưa nay vốn lạnh như băng vào lúc này lại hiện lên vẻ kích động.

Nàng thận trọng vuốt ve Mạn Đà La Hoa, mà cảm giác được nàng đang vuốt ve, đóa hoa kia cũng không có bất kỳ chống cự, ngược lại là U Ám quang văn quanh thân, càng ngày càng rõ nét, tựa như là đang dần dần khôi phục.

- Tạ ơn.

Mạn Đồ La quay đầu nhìn Mục Trần trịnh trọng nói.

Mặc dù nàng chưa từng đi theo Mục Trần, nhưng cũng là có thể biết được, Mục Trần vì mang bản thể nàng về, cũng đã trải qua bao nhiêu gian nguy, phần tình nghĩa này thật là quá sâu nặng."Ngươi không đột phá, thì với năng lực của ta, sợ là không gánh nổi." Mục Trần lắc đầu cười nói, hắn trêu chọc Đại Hạ Hoàng Triều, nếu như không có người chống lưng, thì chắc chắn rằng hắn sẽ lâm vào tình cảnh bất lợi.

Mà đã gây ra tất cả mối họa này, Mục Trần cũng phải làm gì đó để bồi thường Mạn Đồ La đã tương trợ.

Mạn Đồ La cũng cười cười, sau đó nàng không do dự, trực tiếp đi hướng về đóa hoa yêu diễm kia, mà đóa hoa vào lúc này cũng mở rộng ra như đón chào Mạn Đồ La đi vào tâm hoa.

- Ngăn nàng lại!

Lục Hằng quát lên một tiếng.

Oanh!

Hắn cùng Hạ Vũ cùng xuất thủ, hai dòng lũ linh lực, từ trên trời giáng xuống như một dòng sông quán xuyên hư không, trực tiếp đánh về phía đóa Mạn Đà La Hoa.

Nhưng mà đối kháng lại công kích của bọn hắn, cánh hoa Mạn Đà La Hoa mở rộng ra, U Ám Chi Quang phát ra, quang mang lướt ra, tia sáng thôn phệ xuất hiện tiêu diệt mọi thứ, mà hai dòng lũ linh lực cùng đụng vào thì trong nháy mắt, liền tan biến không một tiếng động.

U Ám Chi Quang bá đạo bạo phát, sắc mặt Lục Hằng cùng Hạ Hoàng đều trở nên vặn vẹo khó nhìn.

- Đó là U Ám Chi Quang phát ra từ Thượng Cổ Mạn Đà La Hoa, nghe nói có thể phá tan hết thảy công kích, bá đạo vô cùng.

Có vài vị cường giả đỉnh cao không nhịn được lên tiếng, dù sao Thượng Cổ Mạn Đà La Hoa cũng cực kì hiếm có, mà muốn tu luyện tới loại tầng thứ này càng hiếm thấy.

- Ngay cả hai vị thượng vị Địa Chí Tôn công kích, đều dễ dàng ngăn cản, năng lực của Vực Chủ thật đúng là khó lường, xem ra sau này bên trên Thiên La đại lục, lại có thêm một vị đại nhân vật.

Năm vị hạ vị Địa Chí Tôn của Bắc Giới Liên Minh, đồng dạng cùng trợn mắt hốc mồm nhìn qua một màn này, bọn hắn thật sự là nghĩ không ra, mấy năm trước Mạn Đồ La còn cùng bọn hắn ở cấp độ hạ vị Địa Chí Tôn, mà giờ đâyđã mạnh đến loại trình độ này.

U quang không ngừng từ bên trong Mạn Đà La Hoa tỏa ra, thân ảnh Mạn Đồ La dần dần trở nên mờ đi, cuối cùng là dung nhập vào bên trong đóa hoa.

Ông!

Khi cả hai bắt đầu dung hợp, một đạo u quang khổng lồ ước chừng mấy chục vạn trượng, đột nhiên xông lên trời, linh lực đáng sợ tàn phá bừa bãi ra, một cỗ áp bách không cách nào hình dung tràn ra.

Giữa thiên địa, phảng phất có Phạn âm từ trong hư không truyền ra, cánh hoa của đóa hoa yêu diễm, tựa như đang vui sướng mà khiêu vũ, nương theo mỗi lần nhảy múa, mảnh Thiên Địa này tựa như mặt trống chấn động và run rẩy.

Tất cả cường giả đỉnh cao đều cảm ứng được áp bách tán phát bên trong u quang, sắc mặt mọi người đều triệt để để kịch biến, chấn động chi sắc, một cảm giác lo sợ xông lên đầu.

Bởi vì, nguồn linh lực áp bách thình lình xuất hiện đã siêu việt vượt qua khỏi năng lực của cấp độ thượng vị Địa Chí Tôn!

Đó là lực lượng của Địa Chí Tôn đại viên mãn!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1181: Đại Viên Mãn Mạn Đồ La

Biên soạn Lão Bảo - Hội Fans Đại Chúa Tể

Màn đêm u ám bao phủ vùng thế giới này, hào quang tối tăm đó phát ra chấn động cường đại, mặc dù vùng thế giới này không ít các cường giả đỉnh cao, đều nghiêm trọng quan sát cục diện.

Bởi vì sức chấn động kia, đã đạt đến tình trạng Địa Chí Tôn đại viên mãn!

Địa Chí Tôn đại viên mãn!!!! gần nhất cấp độ Thiên Chí tôn, tồn tại bực này, coi như là phóng nhãn toàn Đại Thiên Thế Giới, cũng tuyệt đối là cường giả đỉnh cấp.

Mà ở Thiên La đại lục, tầng thứ cao nhất cũng không có Thiên Chí tôn tồn tại, cho nên, cường đại nhất chính là mấy vị Địa Chí Tôn đại viên mãn, nhưng hắn chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Bọn hắn đại biểu Thiên La đại lục, là thế lực cùng với nội tình cường đại nhất, mặc dù là khắp nơi đỉnh cấp thế lực, đều kiêng kị kính sợ đối với bọn hắn, nhưng mà dưới mắt, cô nương nhỏ nhắn khi nãy bọn hắn không coi vào đâu, bỗng chốc trở thành một vị Địa Chí Tôn đại viên mãn...

Có thể tưởng tượng, sau này bên trên Thiên La đại lục, Đại La Thiên Vực cùng với Bắc Giới Liên Minh sẽ có được địa vị siêu nhiên, bởi vì bọn hắn đã có được một vị Địa Chí Tôn đại viên mãn.

Rất nhiều cường giả đỉnh cao sắc mặt phức tạp cảm thán, sau đó một ít hả hê nhìn sắc mặt dị thường khó coi Hạ Hoàng cùng với Lục Hằng.

Chỉ sợ hai người này đều không ngờ tới, Mạn Đồ La đang cùng bản thể dung hợp, thực lực tăng lên quá nhiều, thậm chí trực tiếp đột phá gông cùm xiềng xích, bước vào Địa Chí Tôn đại viên mãn.

Một phút đồng hồ trước khi, mọi người còn cảm thấy Bắc Giới Liên Minh phải đối mặt với hai phe đỉnh cấp thế lực, tất nhiên là sẽ trả một cái giá thật là lớn, nhưng mà trong nháy mắt, cục diện đã triệt triệt để để thay đổi.

Hai vị thượng vị Địa Chí Tôn, coi như cùng liên thủ cũng tuyệt đối không cách nào chống lại một vị đại viên mãn Địa Chí Tôn.

Bởi vì hai đẳng cấp quá chênh lệch, đủ để cho kẻ trong cuộc đối mặt cảm thấy tuyệt vọng.

Nếu không nói cách khác, vì sao nhiều thượng vị Địa Chí Tôn như vậy, mặc dù khổ tu rất nhiều tuế nguyệt, nhưng không thể nào đột phá?

Mà ở Hạ Hoàng với Lục Hằng sắc mặt khó coi, Bắc Giới Liên Minh lúc này, năm vị hạ vị Địa Chí Tôn, cũng trợn mắt hốc mồm nhìn qua một màn này, một lát sau bọn hắn hai mặt nhìn nhau, vốn là Huyền Thiên Điện điện chủ, Liễu Thiên Đạo ho nhẹ một tiếng, nói:

- Không nghĩ tới minh chủ lưu lại chiêu thức ấy, ngược lại làm chúng ta cảm thấy ánh mắt mình quá thiển cận rồi.

Mục Trần nghe vậy, cười khẩy nhìn hắn một cái, nói:

- Lúc trước liễu điện chủ rất muốn đem ta giao ra chứ?

Hắn cùng với Liễu Thiên Đạo đã có hằn thù cá nhân từ trước, tuy nói gây dựng Bắc Giới Liên Minh, giữa hai người những ân oán kia cũng lắng xuống, nhưng thẳng thắn mà nói, quan hệ không coi là quá tốt.

Nếu cửu phẩm viên mãn vớ vẩn dám nói thế, Liễu Thiên Đạo tất nhiên sẽ giận tím mặt, nhưng quay mắt về phía Mục Trần, hắn lại không biện pháp hùng hổ thái độ, dù sao Mục Trần cùng Mạn Đồ La quan hệ

trong đó sâu, bọn hắn cũng thấy rõ ràng, nếu như nói ngày trước Mạn Đồ La chỉ là thượng vị Địa Chí Tôn, bọn hắn còn có thể nêu lên ý kiến, nhưng hôm nay Mạn Đồ La đột phá tới Địa Chí Tôn đại viên mãn, bọn hắn tâm tư phản đối, kích động liền triệt triệt để để tiêu diệt xuống dưới.

Hơn nữa bọn hắn vô cùng rõ ràng, một khi Bắc Giới Liên Minh đã có được một vị Địa Chí Tôn đại viên mãn, về sau tại Thiên La đại lục ở bên trên bọn hắn có được địa vị cỡ nào, vậy tuyệt đối không phải thế lực bọn hắn ngày xưa có thể so sánh.

Đã có một vị Địa Chí Tôn đại viên mãn che chở, bọn hắn đủ để hoành hành Thiên La Đại Lục này.

Cho nên, nếu như nói trước đây bọn hắn gia nhập Bắc Giới Liên Minh, phần lớn nguyên nhân là bởi vì lúc ấy tình thế bức bách, không thể không tham gia, nhưng cục diện hiện tại, bọn hắn gia nhập Bắc Giới Liên Minh, liền có cảm giác như may mắn rơi xuống đầu

Chính vì vậy, quay mắt về phía Mục Trần khơi mào, Liễu Thiên Đạo chỉ là cười cười xấu hổ, hắn đã quyết định, sau này bớt đụng chạm đến tên này thì tốt hơn.

Mục Trần thấy thế, cũng không có truy ngôn đến cùng, chỉ dừng ở cột sáng to lớn u ám, ở trong cột sáng, đóa hoa đẹp đẽ đang nhanh chóng đang chớm nở..., ngắn ngủi mấy chục giây thời gian, trực tiếp bành trướng ước chừng vạn trượng xung quanh.

Từ xa nhìn lại, đóa hoa đẹp đẽ giang ra cành lá, giống như cự mãng, trong lúc mơ hồ, như có như không ít đi một phần đẹp đẽ, nhiều thêm một chút ngập trời khí thế hung ác.

Lúc này Mạn Đà La Hoa quả thực so một viễn cổ hung thú còn phải càng thêm khủng bố.

U ám đóa hoa dáng dấp yểu điệu, tách ra ức vạn đạo ánh sáng âm u, trong thiên địa, tựa hồ như sấm rền tiếng bạo tạc truyền ra, mơ hồ có thể

thấy được không gian vặn vẹo, phảng phất có từng đạo u ám tia chớp từ trên trời giáng xuống, rơi vào to lớn bên trong đóa hoa đẹp đẽ kia.

Dị tượng trong thiên địa không ngừng kéo dài

Cho đến một đoạn thời khắc, trong thiên địa đột nhiên có kinh khủng linh lực triều tịch cuốn tới, linh lực loại này??? tựa như cơn sóng dữ vọt tới, cuối cùng bị đóa hoa to lớn hấp thu.

Mà khi một giọt linh lực cuối cùng thủy triều biến mất, chỉ thấy đóa hoa đẹp đẽ tiến hành nhanh chóng thu nhỏ lại, mấy hơi thở sau đó hóa một đạo thân ảnh kiều tiểu, co rúc ở trong đóa hoa xinh đẹp đó.

Lúc này Mạn Đà La hình thể như trước kia, một bộ dáng tiểu cô nương, chỉ là trong lúc nàng lúc ngẩng đầu lên, một đôi mắt màu vàng biến thành vẻ u ám thâm thúy.

loại này u ám, thoạt nhìn chỉ như linh đồng thật bình thường, nhưng nếu nhìn vào đôi mắt đó, thậm chí ngay cả linh hồn đều hãm sâu không cách nào đào thoát.

Hắc quang Mạn Đồ La nhỏ nhắn xinh xắn bên ngoài thân thể hóa thành quần áo màu đen, khi đi ra khỏi bông hoa xinh đẹp kia, Mạn Đà La Hoa nhanh chóng thu nhỏ lại, biến thành một đóa hoa màu đen, xuất hiện ở trong tay của nàng.

Mạn Đồ La mở ra cái miệng nhỏ nhắn, trực tiếp đem đóa hoa màu đen bất phàm nuốt vào trong miệng. lúc này nàng mới lười biếng duỗi cái lưng mệt mỏi, hai cái đồng tử u ám thâm thúy nhìn về phía Hạ Hoàng cùng Lục Hằng!

Mà Mạn Đồ La ánh mắt phóng đến, Hạ Hoàng cùng Lục Hằng không hẹn cùng lui về phía sau môt bước, trong mắt tràn đầy đề phòng cùng kiêng kị. Tuy Mạn Đồ La lúc này cùng lúc trước so sánh, chỉ là hai cái đồng tử nhan sắc thay đổi, nhưng bọn hắn lại có thể phát giác được, khí tức Mạn Đồ La trở nên nguy hiểm hơn vô số lần.

- Hạ Hoàng, hiện tại ngươi còn tính toán khai chiến không?

Mạn Đồ La lườm Hạ Hoàng liếc, không đếm xỉa tới hỏi.

Thành công dung hợp, nàng hiển nhiên đã không hề lo lắng Hạ Hoàng cùng Lục Hằng liên thủ.

Hạ Hoàng mặt sắc có chút khó coi, ánh mắt của hắn lóe ra, hiển nhiên trong lòng có chút ít giãy dụa, nếu như Mạn Đồ La chỉ là thượng vị Địa Chí Tôn, vậy hắn tất nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua việc này, nhưng bây giờ, Mạn Đồ La thành công đột phá tới Địa Chí Tôn đại viên mãn, lực lượng cấp bậc kia, đã vượt qua khả năng hắn có thể chống lại.

Cùng một vị Địa Chí Tôn đại viên mãn là địch, chỉ sợ Đại Hạ Hoàng Triều tai hoạ ngập đầu.

So sánh vớimột vị thái tử tổn thất, hiển nhiên chỉ là chuyện nhỏ, dù sao con nối dõi còn không ít, hơn nữa hắn còn có đầy đủ thời gian đến bồi dưỡng kế tiếp thái tử.

Cho nên, đang trầm mặc sau một lúc lâu, Hạ Hoàng lui về phía sau môt bước, thanh âm hờ hững nói:

- Nếu các hạ đã nói như vậy, coi như Đại Hạ Hoàng Triều ta thiệt thòi.

Rất nhiều cường giả không nhịn được nhìn Hạ Hoàng liếc, đều là âm thầm tắc luỡi. thậm chí ngay cả cơn tức này Hạ Hoàng đều có thể cứng rắn nuốt xuống, thật là một nhân vật kiêu hùng, khó trách Đại Hạ Hoàng Triều những năm này trong tay hắn càng thêm cường thịnh.

Mạn Đồ La đối với câu trả lời này lại rất bình tĩnh, Hạ Hoàng có lẽ trước mắt chỉ là cưỡng ép nhẫn nại, nhưng chỉ cần nàng một khi vẫn còn, Đại Hạ Hoàng Triều cũng chỉ có thể đem cơn tức này cứng rắn chịu đựng mà thôi.

Có lẽ đợi Hạ Hoàng đột phá tới Địa Chí Tôn đại viên mãn, tình huống có thể biến hóa, nhưng hiển nhiên ngày hôm nay, nói đến chuyện đó còn có chút xa.

Muốn đột phá tới Địa Chí Tôn đại viên mãn, cần có tích lũy, chỉ sợ viễn siêu thượng vị Địa Chí Tôn khó có thể tưởng tượng.

Cho nên, Hạ Hoàng lựa chọn ẩn nhẫn, Mạn Đồ La ánh mắt trực tiếp nhìn về phía Lục Hằng, lúc này đây ngữ khí của nàng trở nên băng hàn rất nhiều.

- Lục Hằng, lúc này đây, ân oán giữa chúng ta cần phải giải quyết triệt để đi.

âm thanh lạnh như băng tràn đầy đầm đặc sát ý, hiển nhiên nàng không dễ dàng buông tha Lục Hằng.

Ánh mắt của Lục Hằng lúc này trở nên âm trầm xuống, cục diện biến thành như vậy, tựa hồ có chút nằm ngoài sự dự liệu của hắn, bất quá hắn cũng không như Hạ Hoàng lui ra phía sau.

Bởi vì hắn biết rõ. ân oán giữa hắn và Mạn Đồ La, cơ hồ là không chết không ngớt, nên cho dù hắn chịu lui ra phía sau, chỉ sợ Mạn Đồ La cũng không buông tha hắn.

Vì vậy, hắn hít sâu một hơi, sau đó chợt tiến lên trước một bước.

OÀ..ÀNH!

Bàng bạc mênh mông linh lực, giống như gió bão mang tất cả hiển hiện, Lục Hằng trực tiếp một quyền hướng phía trước đánh ra.

Một quyền này, chỉ thấy linh lực đáng sợ hội tụ, biến thành một khỏa sao băng, ngôi sao nghiền nát không gian, nhanh như bôn lôi oanh kích hướng về Mạn Đồ La.

một quyền này của Lục Hằng, nếu như tầm thường hạ vị Địa Chí Tôn, chỉ sợ trực tiếp bị oanh thành trọng thương, nhưng mà, Mạn Đồ La nhưng chỉ vừa nhấc đôi mắt, sau đó duỗi ra bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng bắn ra.

Ầm!

Ngôi sao to lớn, trực tiếp bắn ngược ra, cuối cùng đánh vào trên bầu trời xa xa phía trên tòa núi cao, lập tức toàn bộ đỉnh núi đều biến thành một đám bụi trần.

Tùy thời bắn ra đạo công kích. Mạn Đồ La thản nhiên nói:

- Nếu như ngươi chỉ có những thủ đoạn này mà nói..., vậy hôm nay đi chết đi!

Bỗng dưng Mạn Đồ La trong lòng đột nhiên động một cái, chợt xoay đầu lại, ánh mắt trực tiếp là nhìn về phía xa xa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo xuất hiện một vẻ chấn động.

Cùng lúc này! Ởgiữa thiên địa, cường giả đỉnh cao cũng có phát giác, ánh mắt lập tức nhìn lại.

Mục Trần bọn hắn cũng phóng mắt theo.

Mà ở trên tất cả ánh mắt nhìn soi mói, chỉ thấy bầu trời xa xăm có một tòa núi cao cự đại lơ lửng, chỉ có điều lúc này ngọn núi kia nhạc đỉnh núi bị công kích oanh thành tro bụi, vì vậy bên trong sơn thể cũng hiển lộ rõ ràng ra.

Ở trong lòng núi, dĩ nhiên có một tòa quảng trường rộng rãi, mà lúc này trên quảng trường, có một đạo nhân ảnh đứng sừng sững, đạo nhân ảnh kia chỉ là lẳng lặng đứng ở nơi đó, nhưng là có một cỗ không cách nào hình dung mạnh mẽ ầm ầm sóng dậy khí thế của tràn ngập mà ra.

Mặc dù là vừa mới đột phá đến Địa Chí Tôn đại viên mãn Mạn Đồ La, dưới cổ dưới khí thế này đều lộ ra thật nhỏ bé.

Mạn Đồ La gắt gao nhìn qua đạo thân ảnh kia, sau đó trên gương mặt có khó có thể tin nổi lên, cuối cùng có chút nghẹn ngào lẩm bẩm truyền ra.

- Đó là thiên đế sao?!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1182: Biến Cố

Biên soạn Lão Bảo - Hội Fan đại chúa tể

Ẩn giấu ở trong lòng núi một đạo nhân ảnh, mà hôm nay theo đỉnh núi nứt vỡ, lộ ra làm cho người người không khỏi hiếu kỳ. Đặc biệt lại là xuất hiện giữa quảng trường, lập tức hấp dẫn tất cả chú ý.

Đó là một tên nam tử mặc áo xanh, dung mạo anh tuấn, thân hình to lớn cao ngạo, hắn chỉ là đứng ở chỗ đó, lẳng lặng bất động, nhưng là có một loại khí thế áp đảo đáng sợ, như có như không phát ra.

Chỗ hắn đứng, phảng phất làm cho không gian xung quanh hắn đều vặn vẹo tùy ý theo ý niệm của hắn…

Tất cả cường giả nhìn qua thân ảnh kia, hầu như đều chấn động thậm chí Mạn Đồ La mới đột phá tới Địa Chí Tôn đại viên mãn, đều cảm thấy linh lực trong cơ thể gần như triệt để không thể vận dụng.

Về phần những cường giả dưới câp độ Địa Chí Tôn, linh lực trong cơ thể bạo động, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, tranh thủ thời gian hoảng sợ thu liễm ánh mắt không dám nhìn thẳng.

Thậm chí ngay cả nhìn xem hắn là ai cũng làm cho bản thân bị thương…đây là một loại lực lượng đáng sợ đến bực nào à?

Sức mạnh kia, coi như là Địa Chí Tôn đại viên mãn Mạn Đồ La đều không đạt được, cho nên…Đáp án chính là, đạo thân ảnh kia chính là vị thiên đế trong truyền thuyết, người sáng lập Thượng Cổ Thiên Cung thời kỳ đỉnh cao viễn cổ Đại Thiên Thế Giới!

Toàn bộ các cường giả đang ở trong Thiên Đế trong nghĩa trang, vào lúc này đều im tiếng yên tĩnh như chết, tất cả cường giả đều là kinh ngạc nhìn người áo xanh, hiển nhiên là bị loại khí thế này làm rung động.

Mà loại rung động này, giằng co một hồi lâu mới có người tỉnh táo lại.

- Cái kia…Đó là Thiên Đế ah!

Một ít thanh âm, không nhịn được vang lên, lộ ra ý tham lam.

Những này đỉnh cấp tồn tại bên trong Thiên La Đại Lục, muốn đi vào Thiên Đế nghĩa trang, trong đó lớn nhất đòi hỏi, chính là Thiên Đế truyền thừa.

Hoặc là nói, tuyệt kỹ thần thông trong tay Thiên Đế, Nhất Khí Hóa Tam Thanh!

Nếu có thể đạt được thì ngày sau, bọn hắn tất nhiên cũng là có thể để trở thành đỉnh phong tồn tại bên trong Đại Thiên Thế Giới. Cũng là một con đường để thể tiếp xúc với cảnh giới Thiên Chí Tôn.

- Đó chính là Thiên Đế sao?

Mục Trần khiếp sợ nhìn qua đạo nhân ảnh kia, ai có thể nghĩ tới, vị Thiên Đế ẩn mình lại bị dư âm Mạn Đồ La cùng Lục Hằng giao thủ mà xuất hiện.

Sau lưng Mục Trần tam nữ cũng là không nhịn được hiếu kỳ nhìn lên.

Bạch! Bạch!

Không gian vốn đang yên tĩnh vào lúc này nhộn nhạo lên, phần đông cường giả đỉnh cao nhìn thấy thân ảnh Thiên Đế, không thể kìm được, mãnh liệt bắn tới xuất hiện ra ở bên ngoài tòa núi cao.

Lục Hằng liếc nhìn Mạn Đồ La, cũng là nhanh chóng lui ra phía sau, sau đó cũng đi đến gần chỗ đó.

Mạn Đồ La lúc này đây cũng không xuất thủ ngăn trở nữa, nàng kinh ngạc nhìn thân ảnh người áo xanh kia, con ngươi thâm thúy có chút tình cảm phức tạp đang cuộn trào.

Năm đó nàng, được Thiên Đế từ hư không trong mang về, khi đó nàng còn non nớt, đã nhiều lần sắp tử vong, bất quá cũng là được Thiên Đế cứng rắn cứu về, sau này tu dưỡng bên trong thượng cổ thiên cung.

Lúc trước ngoại vực tộc tiến công, nàng vốn là muốn biến hóa tác chiến, nhưng lại bị Thiên Đế phong ấn..., vì thế giúp cho nàng tránh khỏi vận mệnh cùng Thượng Cổ Thiên Cung hủy chết.

Cho nên, tình cảm nàng đối với Thiên Đế như cha huynh vậy, chỉ là trong lúc nàng tỉnh lại, hết thảy đều đã cải biến…

Thượng Cổ Thiên Cung bị hủy, Thiên Đế mất tích, thậm chí ngay cả nàng cũn bị Lục Hằng đánh lén trọng thương, không thể không lấy phân thân bỏ chạy, làm cho rất nhiều trí nhớ bị hao tổn.

Bất quá, bất kể như thế nào, Thiên Đế truyền thừa, nàng tuyệt đối sẽ không để cho Lục Hằng tên phản đồ kia đạt được!

Bàn tay nhỏ bé nắm chặt trong mắt Mạn Đồ La xuất hiện sát ý, sau đó nàng cũng bay lên trời, hướng về ngọn núi lớn mà đến.

Bọn người Mục Trần thấy thế, cũng là lập tức đi theo.

Cường giả khắp nơi đều là hội tụ hướng bên ngoài ngọn núi lớn kia mà tiếp cận, bọn hắn chợt phát hiện, tại bên cạnh Thiên Đế vẫn còn có vật gì đó.

Trong tay Thiên Đế, nắm một thanh trường kiếm giống như thủy tinh, trường kiếm mang đầy phong cách cổ xưa, quả thực giống như một

thanh Vô Phong kiếm thai thô ráp, nhưng không ai có thể phát giác được, từ trong chuôi trường kiếm thủy tinh này phát tán ra uy năng khủng bố.

Tự thân trường kiếm thủy tinh phản xạ ra ngoài một chút hàn quang, dù chỉ một điểm, cũng có thể cắt không gian, lực lượng làm người người cảm thấy kinh hãi.

Mà lúc này, chuôi kiếm thủy tinh này, đang đâm vào dưới chân Thiên Đế, chỗ đó có một đàu lâu đen kich đã mục nát.

Cái đầu lâu màu đen này làm cho tất cả mọi người ở đây hàn ý, loại cảm giác này, ẩn chứa tà ác trong đó

- Chuôi kiếm thủy tinh này... Chẳng lẽ tựu là Thiên Đế Kiếm? Nghe nói vật này đã vượt qua đẳng cấp thánh vật…

Đầu lâu màu đen kia chẳng lẽ là vị kia Ma Đế năm đó xâm lược Thiên La đại lục biến thành?"

- Xem ra Thiên Đế cùng vị Ma Đế kia, thật sự là đồng quy vu tận…

-.....

Phần đông cường giả nhìn qua quảng trường, đều là không nhịn được xì xào bàn tán..., sau đó một ít ánh mắt lập loè, có chút rục rịch.

Bất kể là chuôi kiếm trong truyền thuyết Thiên Đế kiếm, hay là tuyệt thế đẳng cấp Nhất Khí Hóa Tam Thanh, thậm chí ngay cả thân xác Thiên Đế, đều làm cho tất cả mọi người ở đây mất lý trí.

- Ta khuyên chư vị tốt nhất không cần vọng động, nơi đây quỷ dị, ai cũng không rõ biết năm đó đã xảy ra chuyện gì, vạn nhất ai dẫn động cái gì, sợ rằng đều sẽ làm cho tất cả mọi người ở đây chạy không thoát” âm thanh Mạn Đồ La lạnh như băng truyền ra.

Phần đông cường giả đỉnh cao nao nao, chợt cũng là có chút do dự, dù sao nơi đây, hoàn toàn xem như có chút quỷ dị, thân xác Thiên Đế

cùng đầu lâu tà ác đen nhánh kia, đều làm cho người ta có chút bất an.

Hắc, Mạn Đồ La, hắn là ngươi là muốn độc chiếm Thiên Đế truyền thừa cùng với Thiên Đế kiếm sao?" một tiếng cười lạnh truyền đến.

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy cười kia đúng là từ Lục Hằng.

Nghe những lời này, một ít cường giả đỉnh cao nhướng mày, hoài nghi liếc nhìn Mạn Đồ La, dù sao vì cái tuyệt thế thần thông kia, đừng nói là một vị Địa Chí Tôn đại viên mãn, coi như là chân chính Thiên Chí tôn đến nơi này, sợ đều sẽ động tâm.

- Đại la Vực Chủ, tuy nói hôm nay ngươi thành công đột phá, bất quá Thiên La Đại Lục cũng không chỉ có ngươi là một vị Địa Chí Tôn đại viên mãn, cho nên chớ có bá đạo.

rốt cục cũng có người lên tiếng, người lên tiếng bối cảnh tương đối cường đại, ở tại trong thế lực, đồng dạng là một vị cấp bậc Địa Chí Tôn đại viên mãn. Tuy nói hôm nay tại Thiên Đế nghĩa trang, nhưng nếu như không có tình huống khẩn cấp, hắn cũng có đặc thù biện pháp, cho nên người khác có thể kiêng kị Mạn Đồ La, nhưng hắn vẫn là dám lên tiếng nghi vấn.

Nhìn thấy có người lên tiếng, những cường giả đỉnh cao còn lại cũng nhao nhao lên tiếng, trước mắt Mạn Đồ La không có khả năng chấn nhiếp tất cả mọi người.

Mạn Đồ La nhìn đến phản ứng của mọi người, khuôn mặt nhỏ nhắn trầm xuống, còn muốn nói điều gì. Nhưng là bị Mục Trần âm thầm ngăn trở, bởi vì cục diện trước mắt này, bất kỳ ngăn trở nào đều là không hề có tác dụng, cưỡng ép dùng sức mạnh mà nói..., ngược lại là dẫn tới nhiều người tức giận, đến lúc đó, coi như là Mạn Đồ La, cũng không có thể một người chống lại vạn người, huống chi sau lưng những cường giả đỉnh cao này đều cũng có bối cảnh không kém gì Bắc Giới Liên Minh.

Xa xa Lục Hằng nhìn thấy Mạn Đồ La trầm mặc, khóe miệng cũng là nhấc lên một nụ cười khó hiểu.

Bạch!

Giằng co, cũng không quá lâu, sau đó liền bị có âm thanh xé gió bắn ra. Các cường giả hạ vị Địa Chí Tôn đã không nhịn được, mãnh liệt bắn đi.

Mục tiêu của bọn hắn không phải là chuôi Thiên Đế kiếm, mà là thân xác Thiên Đế.

Dù sao Thiên Đế kiếm đã cắm vào bên trong đầu lâu tà ác không ai đủ can đảm rút Thiên Đế kiếm ra lỡ phát sinh chuyện gì bọn họ sẽ không gành nổi. Vậy trước tiên thay vì động đến Thiên Đế kiếm, thì chuyển hướng đến thiên đế thân xác, nói không chừng, tuyệt thế thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh, đang tại trên người Thiên Đế.

Tốc độ mấy vị hạ vị Địa Chí Tôn cực nhanh, nhưng các cường giả đỉnh cao có lý trí cũng không ngăn trở, hiển nhiên, ý định bọn hắn trước hết để cho những người này đi thử trước.

Mấy đạo quang ảnh, thuấn di hiện ra tại bên cạnh thân xác Thiên Đế, sau đó một tay bắt lấy lui ra phía sau.

Thân xác Thiên Đế, thoát ly Thiên Đế kiếm, bị cứng rắn kéo lui ra.

Mục Trần nhìn thấy thân xác Thiên đế bị kéo lui, thì thân thể chợt căng cứng lên đề phòng.

Bất quá ngoài ý muốn là, đều là bình tĩnh, cũng không có bất kỳ dị biến xuất hiện.

Phần đông cường giả đỉnh cao thấy thế, cũng là lặng lẽ thở dài một hơi, sau đó con mắt trở nên tham lam, ánh mắt lập loè, hiển nhiên là chuẩn bị tiến hành chém giết tranh đoạt.

Bạch!

Bất quá, trong nháy mắt, một bóng người quỷ mị, đột nhiên hiện ra tại trước mặt mấy vị hạ vị Địa Chí Tôn đang kéo thân xác Thiên Đế, đấm ra một quyền, một quyền kia, tựa như là một khỏa sao băng nổ tung, bạo phát làm cho không gian vỡ vụn.

Vô số không gian toái phiến hội tụ ở trên nắm tay, trực tiếp hung hăng đánh vào một vị trên lồng ngực hạ vị Địa Chí Tôn.

Ầm!

Thanh âm trầm thấp vang vọng lên, chỉ thấy thân hình các vị hạ vị Địa Chí Tôn trong khoảnh khắc nổ tung, hóa thành vô số huyết nhục…

Ầm! Ầm!

Đạo nhân ảnh kia ra tay rất tàn nhẫn, một quyền miểu sát một vị hạ vị Địa Chí Tôn, lại lần nữa ra tay, lúc này là hai vị hạ vị Địa Chí Tôn, bị oanh giết thành huyết nhục đầy trời.

Đem làm vị thứ ba hạ vị Địa Chí Tôn bị giết chết, phần đông cường giả đỉnh cao cũng đột nhiên phục hồi tinh thần, sắc mặt biến đổi lớn, khi ánh mắt của bọn hắn tập trung ở bóng người quỷ mị, trong mắt đều là hiện lên một vẻ kinh ngạc.

Bởi vì người xuất thủ kia, dĩ nhiên là Lục Hằng!

- Lục Hằng, ngươi làm gì vậy?!

Phần đông cường giả đỉnh cao phẫn nộ quát, Lục Hằng cử động lần này là muốn đắc tội với tất cả mọi người sao?

Nhưng mà, mặc kệ tất cả mọi người đang nói gì Lục Hằng lại nhếch miệng cười cười, nụ cười này lộ ra vẻ dữ tợn, hắn có chút nghiêng đầu, tay áo vung lên, huyết nhục đầy trời cuốn ngược lên.

Huyết nhục ba vị hạ vị Địa Chí Tôn cổn động, mà điều làm cho tát cả mọi người hoảng chính là thân xác Thiên Đế, vào lúc này há miệng ra, một ngụm liền đem toàn bộ máu thịt nuốt vào trong cơ thể.

Một màn quỷ dị này, trực tiếp là làm cho tất cả đấy cường giả ở đây, toàn thân băng hàn.

Chuyện này… Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?

Cả nghĩa trang, vào lúc này đều yên tĩnh như chết.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1183: Ma Đế Hay Thiên Đế?

Biên soạn Lão Bảo - Hội fan Đại Chúa Tể

Tĩnh!

Trên quảng trường, tất cả các cường giả đều lộ ra ánh mắt kinh hãi nhìn qua một màn này, tình huống này dù là tầng thứ nhân vật đỉnh cấp ở Thiên La đại lục cũng không tránh được kinh hãi.

Đạo nhân ảnh kia, không phải là Thiên Đế sao? Vì sao hắn lại nuốt máu? Loại bộ dáng này, cũng không phải là vị thiên đế trong truyền thuyết kia có thể làm ra chuyện này!

- Ha ha ha ha.

Lục Hằng vào lúc này không nhịn được cười ha hả, vốn là khuôn mặt nho nhã, vào lúc này lại thêm vài phần dữ tợn đáng sợ.

- Lục Hằng, rốt cuộc ngươi đã làm cái gì?!

Tất cả các cường giả tức giận hét to, xem tình huống này, hiển nhiên thân xác Thiên Đế làm ra hành động này là vì Lục Hằng động tay chân rồi.

Lục Hằng cười cổ quái, nói:

- Làm cái gì? Ta định giúp các ngươi phục sinh

Thiên Đế" đấy."

- Phục sinh Thiên Đế?

Mọi người cả kinh, chẳng lẽ Thiên Đế còn chưa vẫn lạc?

- Hắn không phải là Thiên Đế!

mọi người đang kinh nghi thì một tiếng quát lạnh như băng chợt vang lên, Mạn Đồ La tiến lên một bước, hai con ngươi đen kịt nhìn chòng chọc vào thân ảnh " Thiên Đế "kia.

Có lẽ người khác không cách nào phát giác, nhưng nàng lại có thể cảm thụ được, mặc dù thân xác là của Thiên Đế nhưng đã bị ngoại vật điều khiển!

- Hả? Hắn không phải Thiên Đế, như vậy là cái gì?

Lục Hằng tự giễu cợt nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạn Đà La vào lúc này hơi âm trầm liếc nhìn Lục Hằng, nói ra một chữ:

- Lục Hằng, nguyên lai ngươi đã bị Ma Đế của ngoại vực tộc điều khiển.

- Ma Đế?!

Tất cả các cường giả đỉnh cao đều biến sắc, ánh mắt hoảng sợ nhìn Lục Hằng, Ma Đế vị cường giả trong truyền thuyết đã xâm lược Thiên La đại lục vẫn còn tồn tại?

Lục Hằng làm ra vẻ giật mình, vỗ bàn tay nhè nhẹ cười nói:

- Không nghĩ tới tấ cả mọi thứ ngươi đều đoán ra.

Tình cảnh này chỉ cần tiết lộ ra thì hắn sẽ trở thành tội nhân của khắp Đại Thiên Thế Giới, dĩ nhiên hắn cũng không chối cãi mà thừa nhận.

- Lục Hằng, ngươi quả thực là đang tự tìm đường chết!

Một vị thượng vị Địa Chí Tôn âm trầm quát lên.

- Lục Hằng, tin tức này truyền đi, thì Thánh Ma cung ngươi, trong nháy mắt sẽ hóa thành bụi!

Lục Hằng mỉm cười, nói:

- Vậy ngươi phải sống sót để đem tin tức này truyền đi.

ánh mắt Phần đông cường giả đỉnh cao đều trầm xuống, trong tay lập tức xuất hiện các loại truyền tin chi vật, sau đó bóp nát, những cái tín vật này, cũng có thể xuyên thẳng qua không gian, đem tin tức đưa về thế lực của mình.

Bất quá, mặc dù tín vật đã bóp nát nhưng sắc mặt bọn họ lại biến đổi, bởi vì bọn họ cảm giác được, khi mảnh ngọc vỡ thì trong tích tắc, tin tức từ từ tiêu tán, tựa hồ là không cách nào xuyên thấu không gian.

Các cường giả chợt ngẩng đầu, có chút chấn động nhìn, không gian bên trong nghĩa trang Thiên Đế, không biết khi nào đã xuất hiện một tầng màng mỏng màu đen, tầng màng mỏng này bao trùm không gian tựa như là lá chắn, triệt để phong tỏa mảnh không gian này.

Tầng màng mỏng kia nhìn như rất mỏng manh, nhưng lại tản ra một loại khí tức thậm chí lực lượng thượng vị Địa Chí Tôn đều là không cách nào rung chuyển được, hơn nữa nó không ngừng cắn nuốt linh lực trong nghĩa trang Thiên Đế.

Loại tình huống này, coi như là những cường giả đỉnh cao ở đây đã bước vào cấp độ Địa Chí Tôn, đều rún động.

- Đồng loạt ra tay, chém chết tên phản bội này!

Những cường này cũng không phải hạng người tầm thường, vừa thấy được tình huống không đúng lúc, lập tức hét to lên, nháy mắt sau đó, tám đạo quang ảnh phóng ra hướng về Lục Hằng.

Bọn hắn cũng đã rõ ràng, sự tình nơi đây, toàn bộ đều là do Lục Hằng giở trò quỷ, chỉ chém giết Lục Hằng thì có thể phá ra.

Bảy vị hạ vị Địa Chí Tôn, một vị thượng vị Địa Chí Tôn cùng ra tay, coi như là Lục Hằng, cũng sẽ bị trọng thương.

Nhưng mà, ngoài dự liệu của mọi người chính là, loại vây quét này, thần sắc Lục Hằng không thay đổi, khóe miệng tươi cười.

- Coi chừng!

Mạn Đồ La tựa hồ cảm ứng được cái gì, chợt lên tiếng nhắc nhở.

Nhưng đã muộn, tám đạo quang ảnh, đã tiếp cận Lục Hằng vào lúc này thân ảnh "Thiên Đế", đang đóng chặt hai mắt, vào lúc này chợt mở ra.

Ngón tay giật giật, một vòng hắc quang tà ác tới, lóe lên rồi biến mất, phảng phất là sáp nhập vào hư không.

Ong ong!

Ngay lập tức, hư không bị xé rách, khói đen vô cùng tà ác dâng lên, tạo thành tám cái miệng rộng, tựa như là miệng ác ma, hiện đầy ma răng, khẽ cắn một ngụm về phía tám đạo quang ảnh này.

Bởi vì tốc độ miệng ác ma quá nhanh, cho nên thoạt nhìn giống như là tám đạo quang ảnh cùng xuất kích.

Gặc...!

Miệng ma giống như khe hở, cắn một cái, lúc này bộc phát ra thanh âm thanh thúy, máu phun ra, 7 vị hạ vị Địa Chí Tôn không kịp phản ứng trong ma miệng, hóa thành máu thịt, ngay cả thần phách đều bị hủy không còn một mảnh.

Duy có vị kia thượng vị Địa Chí Tôn phản ứng nhanh nhất, chỉ mất đi một cánh tay, hóa thành máu nước chảy vào trong miệng ma, hán chật vật hóa thành huyết quang bay ngược lại.

Kẽo kẹt kẽo kẹt!

Qua mấy hơi thở ngắn ngủi, bảy vị hạ vị Địa Chí Tôn lập tức bị bỏ mình, những ma miệng kia thì đang nhai lấy những con mồi rồi lặng lẽ ẩn nấp, sau đó xuất hiện ở bên cạnh thân ảnh "Thiên Đế", lần lượt từng cái miệng ma há mở, cuồn cuộn máu huyết trút xuống xuống, bị thân ảnh Thiên Đế thu vào.

Theo những máu thịt này bị cắn nuốt, thân hình Thiên Đế, tựa hồ cũng dần dần trở nên được mềm mại, một tia sinh khí, xuất hiện ở phía trên thân thể.

Hiển nhiên, hắn là đang dần dần sống lại!

- Chư vị, đừng làm gì uổng công? Hôm nay các ngươi, đều sẽ trở thành huyết thực, kết cục này, từ lúc các ngươi tiến vào nơi này, cũng đã được quyết định.

Lục Hằng mỉm cười nhìn qua sắc mặt hoảng sợ của mọi người, nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạn Đồ La cũng trở nên ngưng trọng rất nhiều, nàng nhìn qua thân ảnh "Thiên Đế", chậm rãi nói:

- Hắn phải là đã bị một vị kia Ma Đế đoạt xá?

Lục Hằng cười nhẹ gật gật đầu.

- Ngược lại là muốn cảm tạ mấy tên lúc trước đã đem phong ấn Thiên Đế kiếm tách ra, bằng không mà nói, ta cũng không dám tiến lên, dù sao Thiên Đế kiếm cảm ứng được ma khí trong cơ thể ta.

Lục Hằng giơ bàn tay lên, lòng bàn tay của hắn xuất hiện một tia khói đen, khói đen kia tản ra cảm giác tà ác, tiếng rít từ đó truyền ra, làm cho khí huyết người sôi trào.

- Nguyên lai ngươi đã bị ma khí ăn mòn.

Mạn Đồ La có chút giật mình gật đầu, hờ hững nói:

- Khó trách năm đó ngươi đột nhiên đánh lén ta, nghĩ đến lúc đó dĩ nhiên ngươi cũng đã bị thao túng rồi.

Lục Hằng híp mắt cười nói:

- Cũng không tính là ta bị ma khí thao túng đi, bởi vì đây là ta tự nguyện, chủ ta cường đại, viễn siêu tưởng tượng so với chủ của ngươi, mặc dù đều là Thiên Đế, nếu không cũng sẽ không bỏ qua hết thảy mới có thể đem chủ ta phong ấn.

- Chẳng qua nếu như không thể phong ấn, chỉ sợ chủ của ta cũng đã gạt bỏ được hắn, chính vì vậy ta mới cố ý làm cho thượng cổ thiên cung mở ra.

Phần đông đồng tử của các cường giả đỉnh cao đều co rụt lại, thì ra Thượng Cổ Thiên Cung sở dĩ xuất hiện là do Lục Hằng âm thầm thực hiện? Hắn đang cho vị Ma Đế ăn máu huyết, để giúp hắn thoát ly phong ấn, phục sinh hắn sao?

Mạn Đồ La cười lạnh một tiếng, nói:

- Nói dễ nghe, nếu bản thân nới ý chí không kiện định thì vị Ma Đế kia cũng sẽ không tìm ra được sơ hở của ngươi, mọi thứ đều do ngươi tự quyết định ý niệm chân chính đã không còn thì ngươi sẽ bị khống chế giống như khôi lỗi.

Khóe miệng Lục Hằng có chút hạ xuống, nụ cười cũng thu liễm, ánh mắt ác độc chằm chằm nhìn vào Mạn Đồ La, một tia ma khí, quấn lên ánh mắt của hắn.

Bất quá cuối cùng hắn cũng không ra tay, chỉ là lành lạnh cười cười, nói:

- Hiện tại để ngươi múa lưỡi đi, đợi đến khi chủ ta phục sinh, ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết!

- Chỉ sợ các ngươi không đợi được đến khi đó!

Mạn Đồ La cười lạnh nói, sau đó con ngươi nàng chuyển hướng về Mục Trần, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhúc nhích, có thanh âm truyện đến tai Mục Trần:

- Ta ngăn hắn lại, ngươi đi Đoạt Thiên đế kiếm, chỉ có Thiên Đế kiếm, mới có thể ngăn cản Ma Đế sống lại!

Mục Trần khẽ giật mình, chợt cắn răng gật đầu.

XÍU...UU!!

Thân ảnh Mạn Đồ La, bắn đi hắc quang hiển hiện bay thẳng đến thân ảnh vị Thiên Đế.

- Nhằm vào ta sao.

Lục Hằng mỉa mai cười cười.

Ông.

Không gian lại lần nữa chấn động, một đạo ma miệng nhanh chóng xé toạc hư không ra, sau đó hướng về Mạn Đồ La cắn nuốt, một chiêu nhìn như đơn giản nhưng lại hung tàn vô cùng, lúc trước những Địa Chí Tôn chết ở đây đã là vết xe đổ.

Bất quá, bước vào cấp độ đại viên mãn Mạn Đồ La, so về những hạ vị Địa Chí Tôn mà nói, chung quy vẫn mạnh hơn, cho nên nàng cũng không kinh hoảng, bàn tay nhỏ bé đánh ra, lòng bàn tay có vô tận ánh sáng âm u phóng ra, tại trước người, biến thành to lớn hoa văn u ám, hoa văn lan tràn, trực tiếp quấn lên ma miệng, làm cho nó không có cách thôn phệ.

- Mục Trần!

Vào lúc này, Mạn Đồ La quát khẽ một tiếng.

Bạch!

Sớm đã có chuẩn bị Mục Trần trực tiếp là hóa thành một đạo quang ảnh bắn ra, mục tiêu của hắn thực sự không phải là Thiên Đế hay Lục Hằng, mà là thanh Thiên Đế kiếm!

Tốc độ của hắn thi triển đến mức tận cùng, hiện ra trước Thiên Đế kiếm.

Nhìn thấy cử động này, Lục Hằng chỉ cười, nói:

- Mạn Đồ La, ngươi đi theo Thiên Đế thời gian so với ta còn lâu hơn, chẳng lẽ không biết, Thiên Đế kiếm chỉ có Thiên Đế mới có thể rút ra sao?

Mục Trần thấy thế, cũng là khẽ giật mình, nhưng hắn vẫn cắn răng, nhắm về đuôi kiếm nắm chặt và thử rút ra.

Mạn Đồ La nhìn về Mục Trần, sau đó nàng quay đầu, nhìn Lục Hằng lộ ra một nụ cười cổ quái, nói:

- Bởi vì ta đi theo Thiên Đế lâu hơn ngươi, cho nên ta mới biết được, muốn rút ra Thiên Đế kiếm, đến tột cùng cần gì

Lục Hằng nghe vậy, đồng tử lập tức co rụt lại, hắn chợt nghiêng đầu, nhìn về phía Mục Trần.

Lúc này Mục Trần, hai tay nắm chặt Thiên Đế kiếm, gầm lên lập tức phía sau hắn có vô tận kim quang phóng ra, sau lưng hắn mơ hồ biến thành một thân ảnh kim sắc trăm trượng, một cổ bất hủ chi lực, cuồn cuộn phát ra. Nương theo kim sắc xuất hiện hai tay Mục Trần dùng lực.

Cheng!

Một tiếng kiếm ngân vang lên, tại thời khắc này, giữa thiên địa vang vọng lên, kiếm quang phóng ra bao phủ khắp bầu trời.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1184: Ma Đế Sống Lại

Hội fan Đại Chúa Tể

Bang!

Tiếng kiếm ngân thanh thúy vang lên, tựa như âm thanh từ trong thiên địa phát ra khiến mọi người run động.

Hơn nữa vào lúc này, hàng tỉ đạo kiếm quang óng ánh sáng long lanh phun ra, kiếm quang kia cực kỳ nhu hòa, cũng không lộ vẻ phá hoại, nhưng khi nhìn vào ánh kiếm quang đó tất cả các cường giả đã bước chân vào cấp độ Địa Chí Tôn lại cảm thấy con tim đập nhanh.

Bọn hắn không nghi ngờ, nếu là bọn họ bị cuốn vào bên trong kiếm quang kia, chỉ sợ trong khoảnh khắc sẽ bị chôn vùi.

Thanh kiếm này đến tột cùng là cường đại cỡ nào…

- Làm sao có thể?!

Những ánh mắt động trong, thậm chí Lục Hằng cũng ngốc trệ không nhịn được thì thào, Thiên Đế kiếm không phải chỉ có Thiên Đế mới có thể rút ra sao? Vì sao, một tiểu tử Cửu phẩm viên mãn, lại có thể làm được?

Ánh mắt Lục Hằng biến ảo, hắn nhìn sau lưng Mục Trần một thân ảnh Tử Kim ngàn trượng, là Chí Tôn Pháp Thân của Mục Trần, hắn đã nhận ra một hương vị cực kỳ kỳ lạ.

Đó là Bất Hủ hương vị.

Loại hương vị này, phảng phất nói lên thậm chí bản thân Mục Trần chết đi, nhưng được tòa Chí Tôn Pháp Thân cọ rửa theo thời gian sẽ, Vĩnh Hằng Bất Hủ. (Bất tử đại đế nhé)

- Cái đó là… Bất Hủ Kim Thân?!

đồng tử Lục Hằng co lại, rốt cục cũng đã nhận ra được quang ảnh Chí Tôn Pháp Thân, bởi vì hắn kỳ vọng Già Lâu La có thể tiến hóa, nhưng đáng tiếc là kỳ vọng của hắn vào Già Lâu La, đã thất bại dưới tay Mục Trần.

Hiển nhiên điều này nói lên Mục Trần đã thành công rồi.

- Bên trong Thượng Cổ Thiên Cung, Thiên Đế từng nói qua, muốn trở thành người kế thừa của hắn, điều kiện tất yếu, là tu luyện ra Bất Hủ Kim Thân.

Mạn Đồ La nhìn về phía sắc mặt kịch biến của Lục Hằng, thản nhiên nói:

- Muốn rút ra Thiên Đế Kiếm, ngoại trừ Thiên Đế ra, phải đạt được Thiên Đế Kiếm tán thành mới được, mà để Thiên Đế kiếm tán thành thì chỉ có thể là Bất Hủ Kim Thân.

- Chẳng qua là khi xưa bên trong Thượng Cổ Thiên Cung không có ai có thể tu luyện ra Bất Hủ Kim Thân, cho nên cũng dần dần bị quên lãng, ngươi chỉ là kẻ đến sau tự nhiên sẽ không biết được những bí mật này.

Mạn Đồ La nói đến chỗ này, cũng cười lạnh. Nàng bấm tay một cái, vô số đạo hoa văn u ám nổ bung, trực tiếp là đem cái ma miệng kia quấn quanh, làm cho nó không cách nào phát ra lực lượng.

- Mục Trần, động thủ!

Cùng lúc đó nàng quát khẽ vang lên bên tai Mục Trần.

Nghe được tiếng quát của Mạn Đồ La, hai tay Mục Trần nắm thật chặt Thiên Đế Kiếm, hắn có thể cảm giác được bên trong chuôi kiếm này lưu động một lực lượng khủng bố, loại lực lượng này so với Phong Thần Phiến trong tay hắn, tựu như lửa đom đóm so với ánh trăng.

Đương nhiên, hắn cũng biết được, bằng vào thực lực hắn bây giờ, coi như là đem toàn bộ Linh lực, thậm chí thiêu đốt huyết nhục bản thân, chỉ sợ đều khó có khả năng thúc dục thiên đế kiếm.

Bất quá, cũng may là, Thiên Đế kiếm tựa hồ cũng là đã nhận ra Ma Đế dần dần sống lại, cho nên không cần Mục Trần điều khiển, tự thân thiên kiếm cũng chấn động xuất ra thanh âm kiếm ngân vang phóng lên trời.

Ông!

Vạn trượng kiếm quang bắt đầu khởi động, Thiên Đế Kiếm trực tiếp biến thành một đạo kiếm quang mang theo Mục Trần mãnh liệt bắn ra, cái loại trình độ này, nhanh không đến nỗi không cách nào hình dung. Coi như là những Hạ vị Địa Chí Tôn ở đây, cũng chỉ có thể đủ trông thấy một ánh sáng xẹt qua hư không, căn bản không cách nào trông thấy quỹ tích di chuyển.

Thiên Đế Kiếm xuất hiện ở trước thân ảnh "Thiên Đế", sau đó mũi kiếm run lên, như muốn đâm vào trong cơ thể hắn, muốn phong ấn hắn lần nữa.

Xùy!

Mũi kiếm đâm vào thân thể, nhưng sắc mặt Mục Trần lại biến đổi, bởi vì trong lúc đó, đứng trước mắt hắn không phải là thân ảnh "Thiên Đế", mà là, Lục Hằng!

Thiên Đế Kiếm đâm vào thân thể Lục Hằng, kiếm quang bắt đầu khởi động, kiếm khí đáng sợ tuôn ra, trực tiếp làm cho thân thể Lục Hằng xuất hiện từng vết rạn.

Mục Trần cảm thấy có chút kinh hãi, nguyên bản hắn là Lục Hằng đang tại một phương hướng khác, nhưng lại quỷ dị hiện ra cảng lấy mũi kiếm, khuôn mặt của hắn cũng khó có thể tin cùng thống khổ.

Hiển nhiên, hắn cũng không muốn chủ động dùng thân thể ngăn trở một kiếm này.

Hắn không chủ động, chẳng lẽ là Ma Đế?!

Đồng tử Mục Trần rồi đột nhiên co rút nhanh, sau đó hắn là nhìn thấy, sắc mặt Mạn Đồ La cùng rất nhiều cường giả đỉnh tiêm, vào lúc này trở nên vô cùng kinh hãi.

Bộ dáng kia, tựa như là gặp được cái gì làm bọn hắn sợ hãi.

Đát.

Một bàn tay thon dài trắng nõn, đột nhiên từ phía sau Lục Hằng, nhẹ nhàng đặt lên trên bờ vai hắn.

- Ha ha, ngươi không tệ.

thanh âm mỉm cười ôn hòa, sau lưng Lục Hằng truyền đến, sau đó một đạo thân ảnh đi ra, một thân áo bào xanh, đương nhiên đó là vị "Thiên Đế" kia!

Hai mắt hắn đã mở ra, trong mắt là một màu đen, phát xuất ra một cỗ khí tức tà ác.

Hắn chính thức sống lại!

Lục Hằng cũng là có chút gian nan quay đầu, nhìn qua vị "Thiên Đế " này, bờ môi giật giật, tựa hồ là đang cầu cứu, kiếm khí trong cơ thể hắn, đã muốn hủy diệt hắn.

- Yên tâm, bổn tọa sẽ không để cho đại công thần của mình chết một cách đơn giản như vậy.

- Thiên Đế

cười cười, sau đó bàn tay lần nữa vỗ, nhất thời, hắc sắc ma khí khôn cùng vô tận theo lòng bàn tay hắn tuôn ra, dũng mãnh đi vào trong cơ thể Lục Hằng, đem những kiếm khí trong cơ thể hắn hủy diệt đi.

Bất quá, tuy nói hắn trợ giúp Lục Hằng xóa tan kiếm khí, nhưng thân hình Lục Hằn lúc này bị triệt để ma hóa, tại mặt ngoài thân thể hắn ma văn dữ tợn che kín, ma khí cải tạo thân hình Lục Hằng, hơn nữa Lục Hằng cũng cảm nhận được, linh lực trong cơ thể hắn, đang bị ăn mòn cuối cùng biến thành ma khí.

Trong thiên địa cũng bắt đầu sinh ra một loại kháng cự đối với hắn, làm cho hắn không có biện pháp hấp thu Linh lực từ Thiên Địa.

Hắn đã bị Đại Thiên Thế Giới đào thải rồi.

Phát giác được bản thân biến ảo, ánh mắt Lục Hằng biến ảo một phát, nhưng cuối cùng nhất là đối với "Thiên Đế" khiêm tốn cúi đầu xuống:

- Đa tạ chủ nhân đã cho thuộc hạ trùng sinh!

trong cơ thể Lục Hằng kiếm khí bị đánh tan, Mục Trần lập tức rút kiếm bắn ngược lại, trên mặt tràn đầy vẻ âm trầm, không nghĩ tới vị Ma Đế này đã sống lại, cục diện trước mắt, đã triệt để thoát ly khống chế của bọn hắn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạn Đồ La cũng căng cứng, còn lại những đỉnh tiêm kia cường giả kia thậm chí cũng ngoác mồm kinh hoảng, người trước mắt là Ngoại Vực tộc Ma Đế đó!

Thậm chí trước kia vào cuộc chiến của Đại Thiên Thế Giới một trong các vị Thiên Đế, chỉ có thể phong ấn được hắn. Hôm nay hắn lại sống lại, bằng vào thực lực của hắn những người đang tại đây cũng không đủ để hắn nhét kẻ răng.

Sauk hi Ma Đế cải tạo Lục Hằng thành ma thân, thì là lười biếng duỗi cái lưng mệt mỏi, cười nói:

- Thiên Đế thật đúng là nhân vật khó lường. Nhất Khí Hóa Tam Thanh, quả thật lợi hại, nếu không có vận khí tốt, thật đúng là bị hắn tàn phá.

Nói xong, ánh mắt của hắn chuyển hướng nhìn về những cường giả đỉnh tiêm kia, thoả mãn mà nói:

- Bất quá phục sinh lại có thể trông thấy nhiều huyết thực như vậy, thật đúng là một điều khiến cho ta cảm thấy vui vẻ.

- Chạy mau!

Một ít cường giả đỉnh tiêm sắc mặt kịch biến, không nhịn được nữa linh lực trong cơ thể điên cuồng bạo. Đem hết toàn lực mãnh liệt bắn trở ra, ý muốn rời khỏi nghĩa trang Thiên Đế.

Nhưng mà, mặc cho bọn hắn chạy trốn, vị Ma Đế kia chỉ cười, sau đó miệng hắn mãnh liệt phun ra một đạo ma khí như phong bạo đuổi theo những cường giả đang chạy trốn, sau khi ma khí chạm vào cơ thể thì tất cả đều hóa thành huyết nhục, sau đó ma khí cuốn ngược quay về bị Ma Đế nuốt lấy.

- Bổn tọa vất vả lắm mới có thể phục sinh, các ngươi phải để cho bổn tọa no bụng đã.

Ma Đế cười mỉm, bàn tay chợt duỗi ra. Vô số đạo ma khí như nước lũ cuốn ra, hóa thành Ma Long, gầm thét hướng về các cường giả đỉnh tiêm tại đây mà thôn phệ.

Trong lúc nhất thời, thiên địa đại loạn.

Mạn Đồ La cũng là bị gần hơn mười đạo Ma Mãng hướng đến, mặc dù là dựa năng lực Địa Chí Tôn Đại viên mãn, nàng cũng chỉ có thể tự bảo vệ mình.

Oanh!

Mục Trần vung Thiên Đế Kiếm, tuy không cách nào thúc dục lực lượng của hắn, nhưng mượn nhờ năng lực của Thiên Đế Kiếm cùng uy năng bản thân hắn cũng miễn cưỡng bảo trụ bản thân.

Trong tình cảnh hỗn loạn, vị Ma Đế kia chỉ cười tủm tỉm thỉnh thoảng đưa tay ra, mà mỗi lần hắn đưa tay ra thì có thêm một đạo ma khí rơi vào trong miệng hắn, bị hắn thôn phệ.

Tại liên tiếp nuốt mấy vị Hạ vị Địa Chí Tôn, ánh mắt của hắn, quét thấy Tiêu Tiêu, Lâm Tĩnh cùng Cửu U, lúc này cười cười:

- Tốt gái mới lớn =)), để bổn tọa thử xem huyết nhục của các ngươi như thế nào.

Hắn cười nhẹ, ngón tay chỉ ra, lập tức một đạo ma khí như tấm lụa xuyên thủng hư không, trực tiếp là đem bao phủ tam nữ.

Phát giác được công kích bất thình lình, khuôn mặt tam nữ kịch biến, một vị Ma Đế ra tay các nàng thậm chí cơ hội chạy trốn đều không có.

Bá!

Bất quá, ngay khi ma khí tới, thân ảnh Mục Trần, lúc này cưỡng ép vọt ra, hắn đứng ở phía trước tam nữ, hai tay nắm chặt Thiên Đế Kiếm, trên thân kiếm kim quang bắt đầu khởi động, bảo vệ phía trước tam nữ.

Phanh!

Ma khí nước lũ phóng đến, quần áo trên thân Mục Trần lập tức hóa thành bột phấn, ma khí xẹt qua giống như lưỡi đao sắc bén vô cùng, trên thân thể của hắn còn lưu lại một vết thương thật sâu, nếu không phải là Thiên Đế Kiếm phát ra kiếm quang che chở hắn, hắn đã sớm trở thành bột phấn.

Thân thể của hắn lại điên cuồng run rẩy, hiển nhiên cũng sắp ngã quỵ, mà một khi hắn quỵ xuống hiển nhiên cũng là điều báo trước hắn sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

Phía sau, khuôn mặt Tiêu Tiêu, Lâm Tĩnh, Cửu U cũng đại biến.

- Mục Trần!

Các nàng đều lo lắng cho hắn.

- Đi!

Hai mắt Mục Trần đỏ bừng, nghiêm nghị hét to, lúc này hắn ở đâu còn khí lực dư thừa, chỉ có thể cầm cự một ít thời gian cho tam nữ rút đi.

Tuy nhiên hắn biết rõ làm như thế cũng chỉ là châu chấu đá xe, theo tính tình của hắn, hắn sẽ không để tam nữ phía trước hắn chết đi, tựa như có phải chết hắn cũng phải chết trước.

- Ha ha, thật là cảm động, ngươi muốn chết trước, vậy ngươi đi chết đi.

Vị Ma Đế kia mỉm cười nhìn qua một màn này, sau đó cong ngón tay búng ra, lập tức ma khí vô cùng vô tận gào lao ra, giống như Lang Yên đầy trời muốn đem Mục Trần triệt để gạt bỏ.

Ma khí khủng bố lao đến, lúc này ngay cả Mục Trần, đều sinh ra cảm giác tuyệt vọng, bực này tồn tại, chỉ cần hắn thoáng liếc nhìn chăm chú hắn liền hóa thành bột phấn.

Rầm rầm!

Ma khí vọt tới, tràn ngập ánh mắt, Mục Trần gần như tuyệt vọng mà cuối đầu.

Kết thúc rồi?

Rầm rầm!

Mí mắt Mục Trần sụp xuống hắn đã tuyệt vọng để mặc cho ma khí tấn công đến, khi ánh mắt của hắn đã không còn hy vọng thì đột nhiên có tiếng nổ vang giữa thiên địa sau đó, vô tận Hỏa Viêm, phảng phất theo hư vô cuốn ra, Hỏa Viêm bá đạo không cách nào hình dung, thậm chí ma khí khủng bố như thế đều bị Hỏa Viêm thiêu đốt nhanh chóng.

Hưu!

Tựa hồ là một khỏa hỏa diễm thiêu đốt lưu tinh, xuyên thấu không gian ầm ầm trực tiếp đánh vào phía trước Mục Trần…

Hỏa Viêm tuôn ra, mí mắt Mục Trần vốn đã cụp xuống, rốt cục cũng mở ra nhìn về phía trước, tại đó trên mặt đất, một cây thước cực lớn màu đen, lẳng lặng cắm trên mặt dất, phía trên cây thước, hỏa diễm hừng hực thiêu đốt lên, Hỏa Viêm bắt đầu khởi động, đem ma khí đốt sạch đi.

Cùng lúc đó, một tiếng cười hơi lười nhác, đột ngột vang lên ở trong thiên địa.

- Này, tuy ngươi là Ma Đế, nhưng không thể khi dễ nữ nhi bảo bối của ta như vậy chứ?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1185: Viêm Đế, Tiêu Viêm

Biên soạn lão bảo - Hội fan đại chúa tể

Tiếng cười có chút lười nhác, phảng phất là từ hư không truyền đến vang vọng trong thiên địa, đột nhiên trong hư vô có vô tận hỏa diễm cuồn cuộn phóng ra, một luồng nhiệt độ khủng bố, trực tiếp là bao phủ toà nghĩa trang Thiên Đế.

Dưới nhiệt độ bực này này, trong nghĩa trang Thiên Đế nguyên bản đang tràn ngập ma khí, vào lúc này lấy một loại tốc độ kinh người bị bốc hơi, từng cái từng cái liền chí tôn Ma Long vào lúc này phát ra tiếng rống, sau đó thân thể xuất hiện hỏa viêm bốc cháy cấp tốc biến chúng hóa thành hư vô.

Biến cố đột nhiên xuất hiện, làm cho tất cả mọi người giật mình, bọn họ ngẩng đầu, khiếp sợ nhìn vào nơi nào đó trong hư không, tại nơi đó không gian bị vỡ ra, hỏa viêm vô cùng vô tận từ trong đó gào thét đi ra, hỏa viêm hiện ra rực rỡ, nhưng cũng làm cho người người cảm thấy khí tức nguy hiểm.

Trong biển lửa, một bóng người chậm rãi đi ra, mỗi một bước bước ra, vùng không gian này đều khẽ run, tựa hồ là không thể chịu đựng được hắn giáng lâm.

Đó là một nam tử mặc áo đen, thân thể thon dài, trên mặt mang theo nụ cười có chút lười nhác, ngoài thân thể thiêu đốt hỏa diễm rực rỡ, từ xa nhìn lại như là một vị thần hỏa viêm, tràn ngập uy thế.

Trước khi hắn xuất hiện trước, vung không gian này hầu như là bị vị Ma Đế kia bao phủ ma khí, thậm chí ngay cả thiên địa đều dưới ma uy mà run rẩy, nhưng mà khi vị nam tử mặc áo đen này xuất hiện thì tất cả mọi người đều cảm giác được, ma khí che ngợp bầu trời đang nhanh chóng tan rã, thậm chí ngay cả ma uy từ vị kia Ma Đế, đều là đang bị áp chế.

Trong thiên địa hết thảy vẻ mặt của các cường giả đều mang theo vẻ khiếp sợ nhìn người vừa đến, hiển nhiên bọn họ cũng đang bị chấn động đến, đến tột cùng là thần thánh phương nào, thậm chí ngay cả nhân vật đáng sợ như Ma Đế cũng là có thể áp chế?

Phải biết, vị này Ma Đế này tuyệt đối không bình thường, nhớ năm đó, ngay cả Thiên Đế cũng phải ngã xuống, vì lẽ đó vị Ma Đế này, coi như là trong ngoại vực tộc, tất nhiên đều nằm ở cấp độ cao nhất, mặc dù hắn bây giờ vừa thoát ly phong ấn vừa mới thức tỉnh, nhưng e là thiên chí tôn tầm thường thấy hắn, đều sẽ kiêng kỵ vạn phần.

Nhưng mà, người lạ mặt này đột nhiên xuất hiện nam tử mặc áo đen, nhưng có thể áp chế ma oai của vị Ma Đế này, đủ để chứng minh, thân phận người này bất phàm, cỡ này tồn tại tất nhiên bên trong đại thế giới, nhất định nắm giữ cấp độ đỉnh cấp.

- Hắn là…

Một ít cường giả đỉnh cao khiếp sợ nhìn nam tử mặc áo đen kia, sau đó bọn họ nhìn chằm chằm vào hỏa viêm rực rỡ, trong mắt xẹt qua suy tư, sau một khắc, tròng mắt của bọn họ bỗng nhiên trợn lớn lên, trên mặt có vẻ khó tin hiện lên.

- Hắn, hắn là Viêm Đế chủ nhân của Vô Tẫn Hỏa Vực!

Rốt cục cường giả có kiến thức bất phàm nhận ra thân phận của người vừa đến, lúc này không nhịn được thất thanh đi ra, thanh âm càng nồng đậm kính nể cùng tôn sùng.

- Viêm Đế?!

Một viên đá làm dấy lên sóng lớn ngập trời, ở đây hết thảy cường giả đều trợn mắt ngoác mồm, phải biết ở trong đại thế giới, Vô Tẫn Hỏa Vực - Viêm Đế tồn tại như là truyền kỳ, đó là chân chính cường giả đỉnh điểm trong đại thế giới!

Hơn nữa, hắn sáng lập ra Vô Tẫn Hỏa Vực, vẻn vẹn chỉ mấy trăm năm thời gian, chính là siêu cấp thế lực bên trong đại thế giới, gốc gác so với những truyền thừa thượng cổ Thần tộc, đều không thua chút nào.

Ở bên trong đại thế giới, có thể cùng Viêm Đế nổi danh tồn tại, ngoại trừ vị sáng lập Võ Cảnh Võ Tổ ra, quả thực chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay!

Những cường giả đỉnh cao trong Thiên La Đại Lục đều nắm giữ địa vị vô cùng quan trọng, nhưng nếu muốn cùng so sánh với Vô Tẫn Hỏa Vực, chỉ sợ như là kiến gặp lửa.

Lấy thực lực Vô Tẫn Hỏa Vực cùng gốc gác, coi như Viêm Đế không ra tay, đều đủ để treo lên đánh toàn bộ Thiên La Đại Lục hết thảy thế lực.

Nhân vật huyền thoại cỡ này, thường ngày như thần long thấy đầu mà không thấy đuôi, coi như là muốn cầu kiến đều là không có cửa mà vào, nhưng mà trước mắt, lại xuất hiện trước mắt của bọn họ, làm sao không khiến cho các cường giả đỉnh cao ở đây chấn động nói không nên lời.

Hơn nữa mấu chốt nhất chính là, vẫn là đang trong lúc nguy cấp.

Rất nhiều cường giả đỉnh cao trợn mắt ngoác mồm, Mục Trần đồng dạng cũng có chút khiếp sợ ngẩng đầu bóng người kia, hiển nhiên hắn cũng không nghĩ tới, vị Viêm Đế trong truyền thuyết này, ở thời khắc quan trọng này lại hiện thân.

- Hắn chính là Viêm Đế sao?

Mục Trần tự lẩm bẩm, hắn nhìn bóng người nam tử thân mặc áo đen đang đạp lên biển lửa mà đến, thần thái người này nhìn như lười nhác, nhưng cũng có một loại khí độ không cách nào hình dung, phảng phất làm cho thiên địa đổ nát, bóng người kia đều như một ngọn núi cao ngăn cơn sóng dữ, cô độc chống đỡ đại cục.

Đó là loại lực lượng mạnh mẽ chân chính.

Cái gọi là cái thế cường giả, chính là vậy!

Sau lưng Mục Trần, bóng người Tiêu Tiêu hiện thân, miệng nhỏ hồng hào nhưng là vẫn phải phủi phiết quần áo, nhưng nàng vẫn còn vẻ căng thẳng trước sự tình vừa xảy ra.

- A, a, vậy thì ra đây là phụ thân Tiêu Tiêu sao? Đó là Viêm Đế sao? Oa, ta rốt cục ta cũng đã nhìn thấy một con người bằng xương bằng thịt!

Ở bên cạnh Tiêu Tiêu, Lâm Tĩnh trợn to mắt, hiếu kỳ không ngớt.

Tiêu Tiêu cong miệng lên, nói:

- Cha luôn biét cách xuất hiện đúng thời khắc sống còn nhỉ, một người cha đáng ghét, sau khi trở về ta nhất định phải báo việc này với A di trị tội người!

- Khặc ngươi tiểu nha đầu này thực sự là không nói đạo lý, ta không phải cố ý đến muộn mà ta định vị vùng không gian này cũng phải cần một quãng thời gian a!

Một thanh âm đột nhiên vang lên, trước mắt ba nữ không gian vặn vẹo, chỉ thấy được bóng người Viêm Đế xuất hiện ở trước mặt, bất quá lúc này hắn bất đắc dĩ nhún nhún vai, hoàn toàn không có chút gì là thân phận uy nghiêm của một vị Viêm Đế.

Tiêu Tiêu khẽ nhếch môi lên, không phản ứng.

Viêm Đế cười híp mắt đưa tay ra xoa xoa tóc Tiêu Tiêu, sau đó còn quay nhìn về Lâm Tĩnh và Cửu U hỏi thăm một chút, dáng dấp ôn hòa khiến cho đến hai nữ đều ngẩn người.

- Trước tiên ta giải quyết những vấn đề tại đây, lần này các ngươi rơi vào một cái sọt cũng không nhỏ.

Viêm Đế cười cợt, sau đó xoay người đi tiến tới bên cạnh Mục Trần, đánh giá một thoáng sau đó, xòe bàn tay vỗ vỗ lên bả vai, cười nói:

- Làm rất tốt, tiểu huynh đệ, người xứng đáng là nam nhi.

Mục Trần hiển nhiên cũng không nghĩ tới vị đại nhân vật chỉ cần dậm chân một cái này là có thể khiến cho toàn bộ đại thế giới đều run run lên lại không hề toát ra vẻ uy nghiêm cùng cao ngạo mà nói chuyện với hắn, lúc này cũng hơi lúng túng gãi gãi đầu nói:

- Cũng không thể chết ở trước mặt nữ nhân.

Viêm Đế nghe vậy, có chút thưởng thức nhìn Mục Trần một chút, sau đó gật gù, cười nói:

- Bất quá ta vẫn phải cảm tạ ngươi đã cứu Tiêu Tiêu, phần nhân tình này, ta sẽ nhớ tới.

Tiếng nói vừa dứt, hắn cũng không đợi Mục Trần nói gì, mỉm cười nói:

- Được rồi, chuyện tiếp theo, để ta giải quyết.

Mục Trần gật gù, trực tiếp lui về phía sau, dù sao loại cấp độ này này giao phong, hắn cũng không thể tham gia. Mục Trần lùi về sau, Viêm Đế thì tiến lên, theo hắn tiến lên, khí thế trong thiên địa này phảng phất vào lúc này xuất hiện một luồng áp lực vô hình, bắt đầu bao phủ thiên địa.

Thời điểm trước khi Viêm Đế giáng lâm, nguyên bản khuôn mặt vị Ma Đế kia vẫn đang hài hước, hiện tại đã thu liễm lại, thay vào đó là một

vẻ mặt nghiêm túc.

Hiển nhiên, từ trên người Viêm Đế, hắn nhận ra được khí tức nguy hiểm, loại khí tức này làm cho hắn hơi cảm thấy chấn động, bởi vì hắn phát hiện, người trước mắt cho hắn cảm giác nguy hiểm, so với vị Thiên Đế năm đó tựa hồ còn muốn cao hơn một ít.

Điều này làm cho hắn có chút khó mà tin nổi, không nghĩ tới đại thế giới hôm nay, dĩ nhiên lại xuất hiện một nhân vật đáng sợ như vậy, việc này đối với ngoại vực tộc bọn hắn mà nói, không là tin tức tốt gì.

- Không nghĩ tới, lúc trước đại thế giới hầu như xuất ra hết hết thảy các cường giả đỉnh cao tồn, mới miễn cưỡng tồn tại, mà hiện tại, không ngờ lại xuất hiện ngươi cấp độ bực này, có thể khiến người ta tiếc nuối.

Ma Đế trầm thấp lên tiếng, nếu như hôm nay chỉ đến một vị thiên chí tôn tầm thường, vậy hắn có đầy đủ tự tin toàn thân trở ra, nhưng trước mắt loại tự tin kia gần như không có vì dù sao hắn vừa sống lại không ở trạng thái đỉnh cao.

Viêm Đế khẽ mỉm cười, nói:

- Không biết.

- Bên trong Thiên, Huyền, U, ngươi thuộc về cấp độ gì?

Cái gọi là "Thiên, Huyền, U", chính là ba cấp độ Ma Đế bên trong vực ngoại tộc, chỉ là loại tin tức này, cường giả tầm thường bên trong đại thế giới hoàn toàn không biết.

- Không nghĩ tới ngươi đối với ngoại vực tộc chúng ta, cũng có chút hiểu biết.

Vị Ma Đế kia nghe vậy, cũng hơi kinh ngạc nói.

Mười ngón thon dài của Viêm Đế gảy gảy, từng sợi từng sợi lửa phún ra, nói:

- Những năm gần đây bại trong tay tay không dưới mười vị Ma Đế, làm sao ta có thể không biết?

Thanh âm thản thản, nhưng mà tiếng nói ra, vô số cường giả đỉnh cao ở đây đều là có chút biến sắc, ánh mắt kính nể nhìn hắn, phải biết, mỗi một vị Ma Đế, đều là cấp độ thiên chí tôn, nhưng mà bại trên tay Viêm Đế không dưới mười vị? Đó là chiến tích kinh khủng đến mức nào a.

Con ngươi Ma Đế vào lúc này hơi co lại, thời khắc này, hắn biết được nam nhân trước mắt, chân chính là đại địch của ngoại vực tộc bọn họ, nhân vật này quả thực so với Thiên Đế còn nguy hiểm hơn.

Hắn hít sâu một hơi, ánh mắt vào lúc này trở nên u ám:

- Bản tọa là Thôn Thiên Ma Đế.

Ánh mắt Viêm Đế, vào lúc này chợt giật giật có chút cảm thán nói:

- Hóa ra là một vị Thiên Ma đế, chẳng trách có thể cùng Thiên Đế chống lại.

Thiên Ma đế, cấp độ này bên trong đều là tồn tại đứng đầu.

- Các hạ là người phương nào?

ngữ khí Thôn Thiên Ma Đế trầm thấp, ma khí ở sau thân thể hắn dần dần phun trào, không gian vào lúc này bắt đầu đổ nát, một luồng ma uy khủng bố lặng yên tràn ngập.

Viêm Đế giơ bàn tay lên, trong lòng bàn tay rực rỡ hỏa diễm ngưng tụ thành một đóa hỏa liên đang xoay chầm chậm.

Hắn hướng về phía Thôn Thiên Ma Đế nở nụ cười, âm thanh bình thản vang lên.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1186: Phật Nộ Hỏa Liên

Biên soạn lão Bảo – Hội Fans Đại Chúa Tể

- Viêm Đế Tiêu Viêm.

Khi này, trong nghĩa trang Thiên Đế, thời điểm bốn chữ truyền ra, tất cả mọi người đều là đột nhiên cảm giác được nhiệt độ trong thiên địa này tựa hồ là vào lúc này trở nên càng đáng sợ, biển lửa bao phủ hư không vô tận, cũng là vào lúc này hiện ra một loại tư thái sôi trào, loại cảm giác đó phảng phất là đang vì Đế Vương mà hoan hô.

Thân ở vùng không gian biển lửa bao phủ, ở đây rất nhiều cường giả đỉnh cao đều là có một loại cảm giác kỳ lạ, lúc này nếu như chỉ cần là trong lòng Viêm Đế có chút nào sát ý, như vậy liền lập tức đem Hủy Diệt Chi Viêm từ trên trời giáng xuống đem bọn họ hóa thành tro tàn trong nháy mắt.

Ở xa xa, Thôn Thiên Ma Đế cũng là sắc mặt có chút nghiêm nghị nhìn tình cảnh này, hắn nhìn chằm chằm bóng người Viêm Đế chân đạp biển lửa, ánh mắt nơi sâu xa tràn đầy nồng đậm đề phòng cùng kiêng kỵ.

Lúc này hắn đã là có chút hối hận, nếu là ở thời điểm vừa thoát ly phong ấn liền lập tức lượn đi, nói vậy liền có thể ẩn giấu đi, thoát khỏi Đại Thiên Thế Giới, tránh khỏi cảm ứng của Thiên Chí Tôn, lặng yên quay về ngoại vực.

Nhưng mà trước mắt, nhưng là bởi vì hắn gióng trống khua chiêng, dĩ nhiên là trêu chọc đến rồi như vậy một vị cường địch lợi hại, dẫn đến tình huống như thế này.

Nếu là ở lúc trước hắn thời điểm toàn thịnh, hắn tự nhiên là phải cố gắng cùng đối phương đấu một trận, nhưng lúc này, thực lực của hắn, hiển nhiên kém xa thời kỳ đỉnh cao.

Bất quá, này Thôn Thiên Ma Đế dù sao cũng không phải người thường, mặc dù là thời khắc thế này, cũng là rất nhanh thu lại gợn sóng trong lòng, có thể ở năm đó cùng Thiên Đế đánh cờ, đồng thời cuối cùng kỳ lớp 10 (chỗ này chả hiểu lão Đậu nói gì cả @@), này đủ để chứng minh hắn phi phàm.

Vì lẽ đó, mặc dù là đối mặt trước mắt một vị tồn tại sáng chói bên trong Đại Thiên Thế Giới, trong lòng Thôn Thiên Ma Đế cũng không có một chút nào hoảng loạn.

- Vậy hãy để cho bản tọa tới xem một chút, này Đại Thiên Thế Giới hiện tại Thiên Chí Tôn, đến tột cùng là tiến bộ hay vẫn gà như xưa?

Thôn Thiên Ma Đế ngữ khí trầm thấp, sau đó hắn cũng là đột nhiên một bước bước ra, trong nháy mắt một gợn sóng màu đen trực tiếp là từ dưới chân điên cuồng bao phủ ra.

- Ma Hóa Thiên Địa!

Quát ầm một tiếng, chỉ thấy được nơi đó đại địa bắt đầu cấp tốc hóa thành màu đen kịt thải, bên trong đại địa, Ma khí sền sệt không ngừng bốc lên, ngăn ngủi trong vài hơi thở, trong phạm vi mấy trăm ngàn dặm đại địa, đều là bị chuyển đã hóa thành Ma Thổ.

Tất cả mọi người cũng là có thể cảm nhận được, bên trong mấy trăm ngàn dặm khu vực, thiên địa linh lực đều là vào lúc này bị Ma nhiễm, nếu như lúc này bọn họ đem hút vào trong cơ thể, tất nhiên biết liền tự thân linh lực đều sẽ bị xâm nhiễm, từ từ hóa thành Ma khu, quả thực là bá đạo tà ác đến cực hạn.

Nếu như không phải có Viêm Đế ở đây, e sợ người ở chỗ này đều là biết được, một khi rơi vào bên trong cái Ma Thổ kia sẽ bị Ma nhiễm,

không đường có thể trốn.

Mà đối mặt Ma Thổ không ngừng mở rộng, Viêm Đế thì lại chỉ là nở nụ cười, sau đó vươn ngón tay, chỉ vào không trung.

Hừng hực!

Theo hắn này chỉ tay điểm hạ, chỉ thấy được trong thiên địa này, vô biên vô tận biển lửa trực tiếp là gào thét mà ra, trong biển lửa Hỏa Viêm, hiện ra sắc thái rực rỡ, Hỏa Viêm bực này Mục Trần bọn họ chưa từng gặp, nhưng cũng là có thể cảm giác được trong đó khủng bố.

Đối với Hỏa Viêm rực rỡ kia, e là cho dù là cùng đẳng cấp Thiên Chí Tôn cũng không dám dễ dàng mà động vào.

Xì xì!

Những chỗ biển lửa rực rỡ đi qua, những kia đen kịt Ma Thổ nhất thời phát sinh âm thanh xì xì chói tai, mà biển lửa lướt qua, Ma Thổ trực tiếp là bị mạnh mẽ hóa thành một vùng đất cằn cỗi.

Ngăn ngủi mười mấy tức thời gian, Ma Thổ do Thôn Thiên Ma Đế chuyển hóa mà thành chính là bị Viêm Đế hời hợt chỉ tay hủy diệt gần nửa.

Cái kia Thôn Thiên Ma Đế nhìn thấy tình cảnh này, mí mắt cũng là không nhịn được hơi nhảy nhảy, ở thời kỳ viễn cổ, hắn cũng cùng không ít Đại Thiên Thế Giới bên trong Thiên Chí Tôn từng giao thủ, trong đó cũng không thiếu người đem hỏa diễm linh lực tu luyện tới lô hỏa thuần thanh, nhưng mà, mặc dù là những người kia, cùng so với Viêm Đế trước mắt như trước là chênh lệch rất nhiều.

Ma Thổ bị hủy diệt hơn nửa, bất quá cái kia Thôn Thiên Ma Đế nhưng không có quá nhiều hoảng loạn, trái lại là hít sâu một hơi, bàn chân lần thứ hai bỗng nhiên đạp xuống.

- Đại Ma Quyết, Thôn Thiên Diệt Thế Thủ!

Ầm!

Mười vạn dặm Ma Thổ trực tiếp là vào lúc này đổ nát ra, đại địa nứt ra, vô số đạo vạn trượng Ma Khí phóng lên trời, mà ở bên trong Ma Khí, chỉ thấy được một tay khổng lồ không cách nào hình dung được tự đại nơi sâu xa đưa ra ngoài.

Bàn tay khổng lồ kia, đen kịt cực kỳ, toả ra cảm giác tà ác vô biên, to lớn có thể che nhật nguyệt, nhìn sơ qua, ước chừng khoảng mấy vạn dặm, một chưởng bên dưới, e sợ liền một cái Đế Quốc Vương Triều đều sẽ bị hủy diệt.

Ở bên dưới chủng ma thủ này, coi như là những Chí Tôn pháp thân cao tới mấy vạn trượng, đều là có vẻ nhỏ bé cực kỳ, vì lẽ đó, khi nhìn thấy ma thủ bao phủ mà đến, ở đây những Chí Tôn đều là dồn dập biến sắc.

Bọn họ trong ngày thường cũng coi như là cao cao tại thượng, ở Đại Thiên Thế Giới bên trong cũng là có cường giả đỉnh cao tên, nhưng mà trước mắt bọn họ phương mới hiểu được, Chí Tôn cùng Thiên Chí Tôn trong lúc đó, đến tột cùng là cỡ nào chênh lệch.

Vô biên ma thủ lướt qua, không gian hết mức đổ nát, hóa thành một mảnh tối tăm, mà lúc này mọi người vừa mới phát hiện, ở cái trong ma thủ trong lúc đó mọc ra này một miệng rộng đen kịt.

Cái miệng rộng khác nào một cái hắc động, nhúc nhích trong lúc đó, đem tất cả trong trời đất đều là nuốt chửng vào, chỉ cần rơi vào trong đó, coi như là Chí Tôn đại viên mãn cấp bậc cường giả đỉnh cao, đều sẽ sẽ ở trong khoảnh khắc bị mạnh mẽ hóa thành hư vô.

Loại cảm giác đó, phảng phất là chỉ cần tùy ý cái ma thủ kia không ngừng cắn nuốt, e sợ liền toàn bộ Thiên La Đại Lục, đều sẽ bị hết mức nuốt chửng.

Thôn Thiên Ma Đế hiển nhiên cũng là biết được, thủ đoạn tầm thường đúng căn bản là không hề tác dụng với Viêm Đế, vì lẽ đó cũng hoàn toàn không có dự định nương tay, vừa ra tay, chính là mạnh mẽ sát chiêu.

Phải biết, năm đó tiến công Đại Thiên Thế Giới thì, không biết có bao nhiêu Đại Thiên Thế Giới cường giả, ở bên dưới một tay này của hắn hóa thành hư vô bụi phấn.

- Sức mạnh thật là khủng bố

Mục Trần cũng là vào lúc này hít một hơi thật sâu, hắn nhìn cái ma thủ khổng lồ không cách nào hình dung kia, da đầu đều là có chút tê dại, sức mạnh kia, có chút vượt qua phạm vi nhận thức của hắn.

- Thôn Thiên Ma Đế này cũng không đơn giản, ở thời kỳ thượng cổ, hắn ở Vực Ngoại Tộc cũng là có thân phận địa vị cực cao.

Mạn Đồ La xuất hiện ở bên cạnh Mục Trần, nàng cũng là nhìn chăm chú cái ma thủ kia, khuôn mặt nhỏ nghiêm nghị nói rằng.

- Viêm Đế cũng không có vấn đề chứ?

Cửu U thấp giọng hỏi nói, trước mắt Viêm Đế là người duy nhất bọn họ có thể dựa dẫm, vạn nhất hắn thất thủ một thoáng, chỉ sợ bọn họ nơi này tất cả mọi người, đều sẽ sẽ bị Thôn Thiên Ma Đế trong khoảnh khắc xoá bỏ.

Mạn Đồ La đúng là có vẻ rất hờ hững, nghĩ đến đến nàng tầng thứ này, đối với Viêm Đế thực lực cũng so với Mục Trần, Cửu U bọn họ hiểu rõ đến càng sâu, lúc này lắc lắc đầu, nói:

- Như này Thôn Thiên Ma Đế là đỉnh cao thời kì, đúng là có thể cùng Viêm Đế đấu một trận, có thể hắn bây giờ, cũng là cùng tầm thường Thiên Chí Tôn tương đương mà thôi.

Mục Trần cũng là gật gật đầu, Thôn Thiên Ma Đế này nếu đang ở trạng thái thời kỳ đỉnh cao tất nhiên cũng cực kỳ đáng sợ, nếu không không thể cùng đã từng Thiên Đế đấu thành như vậy, dù sao, Thiên Đế có tu một mạch hóa Tam Thanh bực này tuyệt thế thần thông, tự thân có thể một hóa thành ba, tương đương với ba vị Thiên Chí Tôn, mà đã như thế, lúc trước cùng này Thôn Thiên Ma Đế đấu pháp, vẫn như cũ là thất bại, bởi vậy có thể thấy được Thôn Thiên Ma Đế này tuyệt không đơn giản.

Mà ở tại bọn hắn trong khi nói chuyện, Viêm Đế lúc này cũng là ngẩng đầu, hắn đúng là vẻ mặt không gợn sóng, nhìn ma thủ đang bao phủ đến, thế tiến công đáng sợ đủ khiến Chí Tôn đại viên mãn cường giả cấp bậc cảm thấy sợ hãi, ở trong mắt hắn, nhưng chỉ là có vẻ qua quýt bình bình.

- Ngươi thực lực như vậy, mặc dù trước mắt cũng không phải là đỉnh cao thời kì, nhưng cũng là để ta hơi kinh ngạc, vì sao ngươi khi đó có thể thắng rồi Thiên Đế một phần.

Viêm Đế nhạt cười một tiếng, sau đó hắn xòe bàn tay ra, chỉ thấy được lòng bàn tay, một viên hỏa liên, xoay chầm chậm.

Cái kia hỏa liên xa hoa, tinh xảo giống như là tác phẩm nghệ thuật vậy, màu sắc rực rỡ, muôn màu muôn vẻ, nếu là nhìn thật cẩn thận liền sẽ phát hiện đóa hỏa liên này mỗi một viên cánh hoa, đều đang là hiện ra màu sắc bất đồng.

Loại kia màu sắc, hiển nhiên cũng không phải đơn thuần sắc thái biến ảo, chỉ có cường giả thực lực mạnh mẽ mới có thể cảm ứng được, mỗi một viên cánh hoa kia đều đang là do một loại đặc biệt hỏa diễm cô đọng biến thành.

Những Hỏa Viêm này đều không phải tầm thường chi hỏa, chúng nó nắm giữ lực phá hoại cực đoan mạnh mẽ, nhưng mà ở Viêm Đế trong tay, những Hỏa Viêm tràn ngập lực phá hoại kỳ lạ này lại dị thường dịu ngoan.

Viêm Đế cong ngón tay búng một cái, đóa hỏa liên tinh xảo chính là bay ra ngoài, tốc độ của nó không nhanh không chậm, nhưng lại không như vẻ bề ngoài, vẻn vẹn chỉ là một cái đong đưa, liền xuất hiện ở trước ma thủ khổng lồ.

Cùng so với cái ma thủ kia, đóa hỏa liên chỉ như là cát bụi.

Nhưng hỏa liên giống như bụi trần này lại làm cho cái kia Thôn Thiên Ma Đế sắc mặt kịch biến, trong mắt xẹt qua một vẻ chấn động, lại sau đó, hắn không chút do dự bắn mạnh trở ra, vô biên Ma Khí, ở tại phía trước hình thành Ma Khí bình phong.

Ầm!

Hỏa liên va chạm với ma thủ, trong nháy mắt, không cách nào hình dung hỏa diễm bộc phát ra, toàn bộ thiên địa đều là vào lúc này vặn vẹo, cỗ Ma Khí hầu như là trong khoảnh khắc liền bị bốc hơi lên, đạo ma thủ cũng là vào lúc này trực tiếp bị Hỏa Viêm đáng sợ xung kích, mạnh mẽ đập vỡ tan mà đi.

Ở phía sau, Thiên La Đại Lục rất nhiều cường giả đỉnh cao trợn mắt ngoác mồm nhìn tình cảnh này, Thôn Thiên Ma Đế kinh khủng như vậy công kích, dĩ nhiên liền bị Viêm Đế dễ dàng như thế hóa giải?

Rầm rầm!

Vô biên vô tận biển lửa rực rỡ giội rửa mà qua, Ma Khí bình phong cũng là điên cuồng bị phá hủy, cuối cùng sóng trùng kích trực tiếp xuyên thủng không gian, đem Thôn Thiên Ma Đế cũng chụp vào trong.

Ầm!

Trong nháy mắt, thiên địa chấn động, Thôn Thiên Ma Đế vị trí cái kia một vùng không gian, trực tiếp là bị mạnh mẽ nổ thành Vạn Thiên mảnh vỡ nát, Ma Khí ngập trời cũng là vào lúc này bị bốc hơi lên đến sạch sành sanh.

Viêm Đế nhìn không gian vỡ nát, nhưng là khẽ mỉm cười, nói:

- Một chiêu này của ta tên là Phật Nộ Hỏa Liên.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1187: Vương Gặp Vương

Hỏa liên bạo tạc nổ tung, thủy triều vô cùng vô tận tươi đẹp rực rỡ phô thiên cái địa tràn ra, bạo phát ra đáng sợ lực lượng, thậm chí làm cho phiến thiên địa này điên cuồng run rẩy.

Chỗ hỏa liên bạo tạc nổ tung, không gian đã hiện ra trạng thái sụp đổ, khu vực phạm vi mấy vạn dặm, một mảnh đen kịt, phảng phất trong đó không có cái gì tồn tại, tất cả đều bị hủy diệt dưới vụ nổ này.

Ở chỗ xa xa đằng kia,tất cả những Địa chí tôn của Thiên La đại lục nhìn qua một màn này, đều không nhịn được nuốt nước miếng một cái, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi.

Hiển nhiên, Viêm Đế ra tay, thật sự là đem bọn hắn dọa một phen, bọn họ không chút nào hoài nghi, nếu như đem cái hỏa liên kia ném tới vị trí bọn hắn, e là tất cả mọi người bọn hắn trong khoảnh khắc sẽ hóa thành hạt bụi.

- Viêm Đế thực lực quả nhiên khủng bố, khó trách có thể trở thành cường giả đỉnh cao của đại thế giới.

Rất nhiều cường giả trong nội tâm cảm thán không thôi, tuy nói trận đại chiến thời kỳ viễn cổ kia, đã làm cho Thiên Chí Tôn của đại thế giới rất nhiều vẫn lạc, nhưng làm cho mọi người may mắn chính là, tại ngàn vạn năm về sau, ở bên trong đại thế giới, lại lần nữa có lại xuất hiện trụ cột chính cho mọi người trông cậy xuất hiện, như Viêm đế, Võ Tổ cùng với một ít cường giả Đỉnh cao khác trong Đại thiên thế giới.

- Thôn Thiên Ma Đế hắn đã chết?

Mục Trần cũng là nhìn qua không gian sụp đổ này, quay mắt về phía loại công kích đáng sợ này, coi như là Thôn Thiên Ma Đế, cũng phải bị trọng thương chí mạng.

Mạn Đồ La cũng gật gật đầu, dù sao một chiêu kia của Viêm Đế thật sự có chút khủng bố, ai cũng không nghĩ tới vị Viêm Đế này như thế gọn gàng mà linh hoạt, không nói hai lời, trực tiếp đi lên ném một đại chiêu.

Loại công kích trình độ này, coi như là Thiên Chí Tôn, e rằng đều không chịu đựng nổi.

mọi người trong thiên địa đều là có chút khẩn trương nhìn qua chỗ không gian bị sụp đổ, sau đó ánh mắt của bọn hắn mãnh liệt ngưng tụ, chỉ thấy được ở trong chỗ sâu không gian kia, mơ hồ xuất hiện một đạo nhân ảnh.

Đạo nhân ảnh kia, tự nhiên chính là Thôn Thiên Ma Đế, chỉ có điều lúc này mặt ngoài thân thể của hắn, dĩ nhiên là bị che kín bởi những vết rạn, từ xa nhìn lại, giống như một búp bê bị nghiền nất.

lúc này hai mắt hắn là một mảnh đỏ thẫm, hiển nhiên là có chút tức giận.

- Thật sự là ương ngạnh.

Viêm Đế nhìn thấy Thôn Thiên Ma Đế còn sống, ngược lại cũng không chút ngoài ý muốn, dù sao năm đó Thiên Đế cũng không thể đem hắn gạt bỏ, đủ để nhìn ra hắn không đơn giản.

Bất quá, tuy nói Thôn Thiên Ma Đế vẫn còn tồn tại, nhưng không ai có thể cảm ứng được hắn đi ra, hắn vẫn bị công kích lúc trước tạo thành trọng thương.

- Ngươi đã hùng hổ dọa người như vậy, vậy thì cùng bổn tọa vẫn lạc đi!

Thôn Thiên Ma Đế hai mắt đỏ thẫm nhìn qua Viêm Đế, chợt hắn gào thét một tiếng, đột nhiên hóa thành một đạo quang ảnh mãnh liệt bắn tới, trực tiếp xông tới chỗ Viêm Đế.

Tốc độ của hắn cực nhanh, trong chớp mắt đã tiếp cận Viêm Đế, rồi sau đó tất cả mọi người đều nhìn thấy, trong thân thể hắn, đột nhiên có ánh sáng Ma Vạn Trượng phát ra, một cỗ lực lượng cực đoan Cuồng Bạo,chuẩn bị bạo phát ra.

- Hắn muốn tự bạo!

khuôn mặt nhỏ nhắn Mạn Đồ La biến đổi, xem ra Thôn Thiên Ma Đế cũng biết không có hy vọng chạy trốn, dĩ nhiên là có ý định cá chết lưới rách.

Oanh!

Tại thời điểm thanh âm Mạn Đồ La phát ra, thân hình Thôn Thiên Ma Đế trực tiếp muốn nổ tung lên, giống hệt như cỗ ma khí đen kịt, mang theo khí tức tà ác vô cùng, vào lúc này giống như là phong bạo, điên cuồng bành chướng ra.

Mà đứng mũi chịu sào Ma khí phong bạo đấy, chính là Viêm Đế.

Bất quá, quay mắt về phía Thôn Thiên Ma Đế tự bạo, Viêm Đế cũng không có vẻ kinh hoảng gì, chỉ lắc đầu, thản nhiên nói:

- Nếu như nói tự bạo mà có thể kéo theo ta vẫn lạc, ta đã sớm không ở chỗ này rồi.

Hắn giang hai tay chưởng, chỉ thấy được Hỏa Viêm rực rỡ tươi đẹp trực tiếp từ trong lòng bàn tay hắn phô thiên cái địa dũng mãnh tiến ra, biến thành một đạo hỏa diễm 10 vạn dặm khổng lồ che đậy cho hắn.

Hỏa tráo phía trên, hào quang lưu chuyển, tạo thành vô số Hỏa văn hình dạng,màu sắc khác nhau, mỗi một đạo hỏa văn này, đều đại biểu cho một loại Hỏa diễm cường đại do Thiên địa sinh ra.

Giống như Vạn Hỏa biến thành hỏa tráo bao phủ xuống, trực tiếp đem ma khí bộc phát khủng bố bao quát trong đó, nhất thời độ ấm đáng sợ phát ra, không gian vặn vẹo vỡ vụn, Cuồng Bạo ma khí này, giống như tuyết đọng gặp nham thạch nóng chảy,lúc này nhanh chóng bị tan rã.

Ngắn ngủn chỉ mấy chục tức thời gian, ma khí trùng kích giống như hủy diệt thiên địa, bị bốc hơi được sạch sẽ, ở giữa thiên địa, không còn một tia khí tà ác nào.

- Giải quyết hết sao?

Viêm Đế nhìn qua một màn này, cũng tự nói một tiếng, sau đó hắn vung tay áo lên, biển lửa rực rỡ tươi đẹp tràn ngập không gian này, vào lúc này cũng nhanh chóng cuốn ngược lại quay về, trực tiếp trào vào trong cơ thể của hắn.

- Ân?

Bất quá, tại thời điểm biển lửa đều thu hồi trong cơ thể, Viêm Đế ánh mắt đột nhiên khẽ động.

Oanh!

Chỗ không gian sụp đổ, trong lúc đó có một đạo ma khí đen kịt thẩm thấu đi ra, đạo ma khí quỷ dị kia, trực tiếp phá vỡ không gian, sau đó dùng một loại tốc độ cực kỳ kinh người, nhanh chóng bỏ chạy về phía không gian bên ngoài Thiên Đế nghĩa trang.

- Thôn Thiên Ma Đế này còn chưa có chết?!

Rất nhiều cường giả đỉnh cao sắc mặt đại biến, trong nội tâm vì sinh mệnh lực ương ngạnh của Ma Đế cảm thấy hoảng sợ, tên kia bị Viêm Đế hai lần công kích đánh cho thành mảnh nhỏ, vậy mà còn có thể sót lại tánh mạng?

- Tên kia dĩ nhiên cố ý tự bạo, mượn cơ hội ẩn nấp bản thân, tránh đi cảm giác của Viêm Đế,ý định tìm kiếm thời cơ bỏ chạy!

Mục Trần sắc mặt cũng một mảnh ngưng trọng, hắn không nghĩ tới Thôn Thiên Ma Đế này thật không ngờ xảo trá cùng quyết đoán như vậy, cam lòng dùng tự bạo làm đại giá, phần tâm cơ này, thật sự sâu như uyên.

- Rõ ràng ma tâm của hắn đã tự bạo, vì sao còn có thể thoát ra sinh cơ?

Viêm Đế cũng dừng ở chỗ không gian ma khí xuyên thủng mà đi, có chút kinh ngạc, cái gọi là ma tâm, chính là điểm chí mạng của vực ngoại tộc, chỉ có điều đến cấp độ Ma Đế, ma tâm hắn đã không thể phá vỡ, lúc trước Thôn Thiên Ma Đế tự bạo, Viêm Đế tinh tường cảm thấy một khỏa ma tâm vỡ vụn.

Dựa theo tình huống bình thường mà nói, coi như là Ma Đế, ma tâm bạo toái, cũng sẽ hủy diệt vẫn lạc, nhưng không nghĩ tới, Thôn Thiên Ma Đế, vậy mà còn có thể chạy trốn?

- Khó trách năm đó có thể thắng Thiên Đế một lần, xem ra quả nhiên có chút cổ quái.

- Này, lão đầu, ngươi như thế nào còn không ra tay, tên kia muốn bỏ chạy!

Tại thời điểm Viêm Đế kinh ngạc, Tiêu Tiêu vội vàng lên tiếng, vạn nhất để Thôn Thiên Ma Đế chạy thoát, chính là thả hổ về rừng, về sau không biết có bao nhiêu cường giả đại thế giới bị hạ độc thủ.

Một kẻ đã từng có thể cùng Thiên Đế so sánh, Ma Đế một khi khôi phục, chỉ sợ coi như đến lúc đó Viêm Đế ra tay lần nữa, cũng sẽ không dễ dàng như hiện tại.

Nghe được tiếng la của Tiêu Tiêu, Viêm Đế khóe mắt cũng là kéo ra, rồi sau đó tức giận nhìn nàng một cái, nói:

- Tên kia liều mạng trốn, nào có dễ dàng chặn đường như vậy.

Rất nhiều cường giả đỉnh phong nghe vậy, không khỏi tiếc nuối thở dài một hơi, chẳng lẽ hôm nay Ma Đế này, có thể chạy trốn thành công sao? Nói như vậy, Thiên Đế từng đã xả thân phong ấn, hóa thành vô nghĩa sao?

Bất quá, nhìn thần sắc bọn hắn tiếc nuối, Viêm Đế trái lại cười cười, ánh mắt hắn nhìn hướng về phía bên ngoài Hư Không, nói:

- Bất quá hôm nay Thôn Thiên Ma Đế này, sợ là đi không nổi đấy.

Mọi người sững sờ, chẳng lẽ Viêm Đế còn có thủ đoạn gì nữa sao?

Viêm Đế cúi đầu, ánh mắt nhìn về phía Lâm Tĩnh, cười híp mắt nói:

- Có thể cảm ứng được bên người nữ nhi của mình xuất hiện địch nhân cường đại như thế, có thể không chỉ có ta.

Lâm Tĩnh khẽ giật mình, sau đó trên khuôn mặt đẹp liền có thêm vẻ sợ hãi lẫn vui mừng hiện ra:

- À? Lão ba cũng tới?

Mấy địa chí tôn kia cũng không hiểu chuyện gì, ngược lại trong lòng Mục Trần chấn động, phụ thân Lâm Tĩnh? Đó không phải là người sáng lập võ cảnh, cùng Viêm Đế nổi danh bên trong đại thế giới - Võ Tổ sao?!

Mấy vị tồn tại kia hôm nay đều đến rồi?

Mà tại thời điểm nội tâm Mục Trần chấn động, chỉ thấy được đạo ma khí kia đã xuyên thấu không gian, trong chớp mắt muốn độn Nhập Hư không, trực tiếp biến mất.

Ông!

Bất quá, chỉ trong tích tắc, mảnh không gian kia trong lúc đó kịch liệt chấn động, sau đó, mọi người nhìn thấy, chỗ không gian đó dĩ nhiên vào

lúc này đổ vỡ, một cái đại thủ, phảng phất theo không gian bên ngoài xuyên thấu mà đến.

Cái bàn tay lớn kia, cực kỳ thần dị, ở trên che kín bằng màu xanh Long Lân, một cỗ chi khí uy nghiêm không cách nào nói rõ,bao phủ Thiên Địa, bên dưới khí tức ở đằng kia, Mục Trần cảm giác được, Chân Long chi linh chiếm giữ phía trên làn da hắn,vào lúc này chấn động lên, cái loại cảm giác này, phảng phất bắt đầu căng cứng.., như lâm đại địch.

Điều này làm cho Mục Trần âm thầm kinh hãi, phải biết, Chân Long chi linh là được lấy ở huyết mạch Chân Long của Long tộc, mà Chân Long, ở trong Long tộc tồn tại chí cao vô thượng.

Mà bây giờ, khí tức ở trên bàn tay được che kín bằng một màu xanh Long lân kia, thậm chí ngay cả Chân Long đều cảm thấy uy hiếp cực đoan.

Ầm ầm!

Thời điểm nội tâm Mục Trần vừa kinh vừa nghi, bàn tay lớn kia trực tiếp chuyển hướng tới đoạn ma khí bỏ chạy,ánh sáng màu xanh lòng bàn tay bắt đầu khởi động, một nắm liền đem đạo ma khí kia vây ở trong đó, ma khí quay cuồng, lại có thêm một khuôn ma mặt dữ tợn hiện ra, hắn nghiêm nghị gào thét, trong đó tràn đầy phẫn nộ cùng không cam lòng.

Thời điểm không nhìn lại lập tức chạy trốn, không nghĩ tới lại xuất hiện một cường địch, hắn bên trong cảm giác được, người này ra tay, chỉ sợ cũng không yếu hơn vị Viêm đế kia!

Hơn nữa hắn vừa tự bạo, cực kỳ suy yếu, làm sao có thể cùng đối thủ bực này chống lại?

Bởi vậy, thời điểm bàn tay kia hàng lâm, ánh sáng màu xanh trực tiếp hình thành phong ấn, đem hắn tầng tầng bao phủ, triệt để vây hắn ở trong đó,không cách nào đào thoát.

biến cố như vậy, làm cho tất cả mọi người ở đây thần sắc đại biến, bọn họ khiếp sợ nhìn qua bên ngoài Hư Không, tới lúc này, bọn họ tự nhiên cũng hiểu rõ ra, nguyên lai ở bên ngoài Hư Không đằng kia, còn có một vị đại nhân vật chiếm giữ, đợi Thôn Thiên Ma Đế này chui đầu vô lưới.

Bất quá, làm cho bọn hắn có chút tò mò chính là,lần này tiến đến đấy, không biết là thần thánh phương nào?

Tại vị trí rất nhiều ánh mắt khiếp sợ của các cường giả, chỉ thấy được chỗ không gian vỡ vụn, một đạo nhân ảnh đạp không đi đến, thân ảnh uyên đình nhạc trì, khí thế bàng bạc, quanh thân thể hắn được bao quanh bởi tầng linh lực mênh mông, hơn nữa loại Linh lực này, lại có thêm các thuộc tính bất đồng, khi thì hóa thành Hàn Băng, khi thì hóa thành biển lửa, Lôi Đình, hắc ám vô cùng huyền diệu.

Trong thiên địa rất nhiều cường giả đạt trình độ cao nhất nhìn qua thân ảnh có được Linh lực huyền diệu, đồng tử đều mãnh liệt co rụt lại, lại sau đó, có thêm liên tiếp thanh âm hít một hơi lãnh khí vang lên.

- Đó là Võ Tổ?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1188: Võ Tổ

Biên soạn Lão Bảo - Hội fan đại chúa tể

Không gian nứt vỡ, xuất hiện vô số không gian toái phiến từ trong đó tràn ra vô vàng sóng năng lượng như dòng nước lũ, tại vị trí sụp đổ một bóng người đạp không mà đến, hắn lướt qua dòng linh lực như một vị thần đi trên biển mà không một giọt nước biển nào có thể chạm vào quần áo hắn.

Bên trong nghĩa trang Thiên Đế, phần đông cường giả đỉnh cao trợn mắt há hốc mồm nhìn thân ảnh kia tản ra linh lực huyền diệu và vô tận, Thiên La đại lục dù sao cũng đứng ở cấp bậc đại lục bên trong Đại Thiên Thế Giới, cho nên bọn họ cũng có những thông tin về các vị cường giả này ngay khi nhìn thấy được hình ảnh vị cường giả đang đến.

Linh lực huyền diệu tản mác ra, có thể trung hòa các loại nguyên tố băng, hỏa, lôi đình, hắc ám, toàn bộ Đại Thiên Thế Giới, cũng chỉ có một người mới có thể làm được.

Chính là Võ Cảnh chi chủ, danh chấn tồn tại hiển hách Đại Thiên Thế Giới, Võ Tổ!

Bên trong Đại Thiên Thế Giới, Thiên Chí tôn chí cao vô thượng, nhưng tại cấp bậc Thiên Chí Tôn, cũng có phân chia cao thấp, mà thời đại hôm nay, tồn tại đỉnh phong bên trong Đại Thiên Thế Giới, lớn nhất là Viêm Đế và vị thứ hai chính là Võ Tổ!

Bọn họ đều là đến từ hạ vị diện, nhưng đều có được thiên phú tuyệt diễm, Viêm Đế sớm đã từng nói qua, ngắn ngủn mấy trăm năm, sáng tạo

Vô Tẫn Hỏa Vực, một tay khống hỏa chi thuật vô địch thiên hạ, một tay luyện đan thuật, mặc dù các luyện đan tông phái đã tồn tại từ lâu đời bên trong Đại Thiên Thế Giới đều cảm thấy không bằng..., hôm nay ở bên trong Đại Thiên Thế Giới, ai cũng biết được, đáng giá nhất đan dược đáng tin cậy nhất thì Vô Tẫn Hỏa Vực hắn là thứ nhất.

Mà cùng xưa nay so sánh với Viêm Đế, Võ Tổ ngược lại nội liễm trầm ổn rất nhiều, nhưng dù vậy, năm đó hắn vì cứu ái thê, cũng đã đơn độc thân một mình xông Băng Linh tộc, lấy sức một mình, cứng rắn chống lại toàn bộ Băng Linh tộc, phải biết Băng Linh tộc là chủng tộc cổ xưa, cho dù có suy thoái. Nhưng nội tình vẫn như trước tương đối đáng sợ, coi như là một vị Thiên Chí tôn, tại trong Băng Linh tộc làm ra một việc hồ đồ đều coi như là tự mình chuốc lấy cực khổ.

Hơn nữa, chủng tộc cổ xưa bực này, các mối quan hệ cũng là cực kỳ khổng lồ, một khi muốn kêu gọi bằng hữu tiếp viện mà nói sẽ là một bầy mạnh mẽ tụ tập, lúc đó xác thực Băng Linh tộc cũng làm như vậy. Bọn hắn mời tới rất nhiều thế lực cường hoành bên trong Đại Thiên Thế Giới, để khiến cho Võ Tổ dùng tay đàn áp Võ Tổ. Nghe nói, một lần kia Băng Linh tộc, có được ba vị Thiên Chí Tôn!

Đội hình như vậy, đừng nói là muốn đối phó một người, e là muốn đồ diệt một phương chủng tộc cổ xưa, đều tuyệt đối là dư thừa năng lực. Tình cảnh ngay lúc đó, đã chân chính chấn động toàn bộ Đại Thiên Thế Giới.

Nhưng mà, khiến cho người người phải chấn động là mặc cho Băng Linh tộc uy thế như thế, Võ Tổ vẫn không dừng tay, hắn vẫn lấy sức một mình chống lại ba vị Thiên Chí tôn, trận chiến ấy, thật sự là kinh thiên động địa, toàn bộ Đại Thiên Thế Giới đều phải nhìn về trận chiến tại Băng Linh tộc.

Kết quả cuối cùng, Võ Tổ tự thân mình lấy sự tôn trọng của Băng Linh tộc và lấy đi cái mà hắn muốn lấy, bởi vậy sau đó, danh tiếng của

nó đã truyền khắp Đại Thiên Thế Giới, mà vào lúc này hắn cũng sáng lập Võ Cảnh.

Về sau, Võ Cảnh lớn mạnh, chân chính trở thành thế lực đỉnh cấp bên trong Đại Thiên Thế Giới. Và vào lúc như vậyBăng Linh tộc trưởng lại đột nhiên thoái vị, và người thừa kế, là một vị tộc nhân Băng Linh tộc, đồng thời, nàng cũng là vợ của Võ Cảnh.

Từ đó trở đi, quan hệ của Băng Linh tộc cùng Võ Cảnh trở nên cực kỳ thân mật, mượn nhờ lực lượng Võ Cảnh, những năm gần đây, Băng Linh tộc cũng đã thoát khỏi dấu hiệu suy thoái, càng cường hoành hơn so với những chủng tộc cổ xưa trước đó, đứng đầu trong danh sách, khiến cho không ít chủng tộc cổ xưa đố kị không thôi.

Mà hết thảy mọi điều này, hiển nhiên đều là bởi vì Võ Tổ.

Cho nên, hết thảy mọi loại này, Viêm Đế cùng Võ Tổ tồn tại vô cùng chói mắt chói mắt, bất quá, Vô Tẫn Hỏa Vực cùng Võ Cảnh đều ở vào ranh giới Đại Thiên Thế Giới, một nam một bắc, kiềm chế đề phòng Ngoại Vực tộc xâm chiếm Đại Thiên Thế Giới.

Hai vị Thiên Chí Tôn này tồn tại tuy nổi danh tại Đại Thiên Thế Giới, nhưng rất ít khi xuất hiện cùng một nơi, nhưng mà hôm nay, hai vị TCT tồn tại như thần long thấy đầu không thấy đuôi này đồng thời hiện thân ở đây, điều này làm cho rất nhiều cường giả đỉnh cao rung động kinh hỉ.

- Đó chính là Võ Tổ sao?

Rất nhiều ánh mắt rung động, Mục Trần cũng là một trong số đó nhìn về thân ảnh Võ Tổ, chỉ thấy linh lực quanh thân bóng người trong hư không không ngừng biến ảo, hắn phát ra khí thế như vậy, tạo cho người nhìn cảm giác được thậm chí bầu trời có sụp đổ hắn cũng không sợ hãi, cùng so với Viêm Đế tiêu dao tiêu sái thì vị Võ Tổ này, tựa như là núi trầm ổn, nội liễm.

Sự xuất hiện của Võ Tổ cũng làm cho vùng không gian bên trong này run nhè nhẹ, tự như không thể chịu đựng sự xuất hiện của hắn.

- Hắn! Hắn!

Rất nhiều ánh mắt kính sơ, Lâm Tịnh thì ngược lại, bàn tay nhỏ bé quơ quơ, híp mắt cười.

Ánh mắt Võ Tổ dời đến Lâm Tĩnh, ánh mắt kiên nghị nhanh chóng trở nên nhu hòa, bước một bước xuyên thấu không gian, hiện ra trước mặt Lâm Tịnh.

- Ngươi lại một mình làm loạn, lần này ta phảm cấm túc ngươi một thời gian rồi!

Võ Tổ lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, trầm giọng nói.

Nhưng mà, thần sắc của Lâm Tịnh vẫn như cũ cười hì hì, trực tiếp tiến lên ôm lấy cánh tay của hắn, không thèm để ý đến bộ dáng nghiêm nghị của Võ Tổ, làm cho khuôn mặt Võ Tổ vốn đang nghiêm túc phải thả lỏng hóa thành vẻ bất đắc dĩ, hiển nhiên hắn cũng biết bộ mặt nghiêm nghị này đối với con gái của mình không hề có tác dụng.

Ánh mắt Võ Tổ chuyển hướng về phía Mục Trần, khuôn mặt lộ ra một vòng tươi cười, nói:

- Mục Trần tiểu hữu, tạ ơn ngươi đã che chở tiểu nữ.

Mục Trần có chút xấu hổ, nếu sớm biết như vậy hai đại tiểu thư này đều có một bậc cường giả đang âm thầm bảo vệ thì hắn cũng sẽ không phải bất đắc dĩ trở thành anh hung gì cả.

Nhìn thấy bộ dáng Mục Trần lúng túng, Võ Tổ dường như biết được suy nghĩ trong lòng của hắn, lắc đầu, nói:

- Cái này thực sự không phải là uổng công, thời khắc như vậy mặc dù là chúng ta, cũng vô pháp trong khoảnh khắc ngắn mà ngăn trở, mà với

thực lực của các nàng chắc chắn là không thể ngăn được đòn công kích từ tên Ma Đế kia, cho nên điều này ngươi không cần phải ái náy.

- Thật sao?

Mục Trần nghe vậy, gượng cười gãi đầu một cái.

- Ha ha, Lâm huynh nói rất có lý.

Một đạo tiếng cười truyền đến, chỉ thấy Viêm Đế cũng hiện ra tại trước mặt, hắn vỗ vỗ bả vai Mục Trần, sau đó nhìn về phía Võ Tổ, cười nói:

- Lâm huynh, nhiều năm không thấy, từ khi chia tay đến giờ vẫn không gặp phải vấn đề khó khăn gì chứ.

Ở bên trong Đại Thiên Thế Giới, người có thể được Viêm Đế xem trọng không nhiều lắm, mà Võ Tổ là người thứ nhất, chỉ là những năm này cả hai người đều phải kiềm chế Ngoại Vực Tộc bên lãnh thổ của mình, cho nên hiếm có được thời gian gặp mặt.

- Tiêu huynh.

Thấy Viêm Đế khách khí, Võ Tổ cũng ôm quyền, sau đó hắn giơ bàn tay lên, trong lòng bàn tay có thanh ánh sáng, ở trong quang đoàn, phong ấn một khuôn mặt ma dữ tợn, trong lúc mơ hồ, có khí tức tà ác tràn ra kinh khủng.

- Tên Ma Đế này có chút cổ quái.

Viêm Đế nhìn qua Thôn Thiên Ma Đế đang bị phong ấn, hai mắt ngưng trọng nói.

- Ha ha, đúng thế Thôn Thiên Ma Đế, thật không đơn giản.

Võ Tổ mỉm cười, nói:

- Thời kỳ viễn cổ, địa vị hắn ở bên trong Ngoại Vực Tộc, sợ là có thể đứng vào Top 10.

Viêm Đế hơi kinh ngạc, có thể tiến Top 10 Ngoại Vực Tộc, đối với bọn hắn mà nói, đều là uy hiếp to lớn, bất quá, lấy thực lực Thôn Thiên Ma Đế trước đó đã bày ra, tựa hồ tịnh không đủ để có được vị trí này, mặc dù hắn hiện tại đang ở trạng thái không tốt,.

- Tại thời kỳ viễn cổ, Thôn Thiên Ma Đế còn có một xưng hô khác

Võ Tổ dừng một chút, nói:

- Chính là Cửu Thi Thiên Ma Đế.

- Cửu Thi Thiên Ma Đế?

Mục Trần khẽ giật mình, lẩm bẩm một tiếng, không hiểu ra, ngược lại Viêm Đế lại đang suy nghĩ.

- Thôn Thiên Ma Đế nghĩa là một nhóm gồm 9 vị Ma Đế!

Võ Tổ nắm thanh ánh sáng màu đoàn trong tay, chậm rãi nói:

- Thôn Thiên Ma Đế là một nhóm thế lực xuất phát từ Vực Ngoại Tộc gọi là Thôn Ma Tộc, lúc trước Thôn Ma Tộc cùng sở hữu 9 vị Ma Đế, bọn hắn vì truy cầu lực lượng cực hạn, nên đã hợp nhất 9 Ma Đế, hóa thành một thể, thực lực khủng bố vô cùng.

Mục Trần nghe vậy, sợ hãi cả kinh, nếu nói như thế, lúc trước tiến công Thượng Cổ Thiên Cung, Thiên Đế phải nghênh chiến không phải một vị Ma Đế, mà là 9 vị Ma Đế?!

- Nếu không như thế, bằng vào lực lượng một người Thôn Thiên Ma Đế, làm sao có thể chống lại Nhất Khí Hóa Tam Thanh của thiên đế?

Võ Tổ cười nói ra.

- Lúc trước Thiên Đế bằng vào Nhất Khí Hóa Tam Thanh, cứng rắn phá hủy thất ma, nhưng cuối cùng thì cũng như đèn cạn hết dầu, chỉ có thể đem 2 Ma còn lại phong ấn, mà trước đó Viêm Đế cảm ứng được một viên ma tâm vỡ vụn, chỉ là một trong các Thôn Thiên Ma Đế, Ma Đế đệ bát tự bạo, cho nên còn có thể nhờ vào đó mà bỏ chạy.

Mục Trần bọn người trợn mắt há hốc mồm, thế mới hiểu được Ngoại Vực Tộc đến tột cùng khủng bố đến mức nào, bọn hắn lại vẫn có thể có đủ thủ đoạn quỷ dị, thúc đẩy sinh trưởng ra một Phân Ma khủng bố như thế, khó trách đến cả Thiên Đế cũng không thể làm gì để triệt để phong ấn.

Mà cũng vì thế mà nhìn ra thực lực Thiên Đế rất mạnh mẽ, có thể tru diệt 7 vị trong 9 vị Ma Đế và phong ấn 2 tên còn lại, danh tiếng Thiên Đế quả là danh bất hư truyền.

- Thì ra là thế.

Viêm Đế cũng gật đầu, sắc mặt nghiêm nghị đi một tí, hắn biết rõ, coi như là hắn, quay mắt về phía tình huống quỷ dị này của tên Ma Đế này, cũng khó trách Cửu Thi Thiên Ma Đế có thể tiến vào Top 10Ngoại Vực Tộc danh sách.

- Nhân vật như vậy, thực sự là không thể thả hổ về rừng rồi.

Võ Tổ nhẹ gật đầu, cười cười, nói:

- Bất quá vận số tên Ma Đế này đã hết, hôm nay hai người chúng ta đều đã ra tay, quả quyết là không thể để cho hắn lại tiêu diêu tự tại.

Ngữ âm nhàn nhạt từ Võ Tổ nói ra, nhưng trong lời nói hiển lộ khí phách rất cường hãn.

Bên cạnh bọn người Mục Trần đều là cảm thấy đó là đương nhiên, không chỉ nói trạng thái Thôn Thiên Ma Đế lúc này đang rất thê thảm,

thậm chí coi như là hắn khôi phục lại năm thành Cửu Thi Thiên Ma Đế, gặp phải hai vị Thiên Chí Tôn trước mắt hắn chỉ có thể ôm hận mà chết.

- Bất quá tru sát tên Thiên Đế này công lao hàng đầu, phải nhường lại cho người thích hợp hơn, đáng lý ra Thiên Đế cũng đã xuất hiện rồi mới phải

Viêm Đế khẽ cười nói.

Võ Tổ nghe vậy, cũng là nhẹ nhàng gật đầu.

Một bên Mục Trần, Mạn Đồ La nghe vậy, trong lòng lại không nhịn được chấn động, nghe bọn hắn nói, ý tứ chẳng lẽ là Thiên Đế vẫn chưa chính thức vẫn lạc?!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1189: Đuổi Khéo

Biên soạn Lão Bảo - Hội fan đại chúa tể

- Thiên Đế... Thiên Đế không phải đã vẫn lạc rồi sao?

Thanh âm Viêm Đế vừa hạ xuống lúc, trong lòng Mục Trần cùng Mạn Đồ La đều là chấn động, rồi sau đó nhịn không được, có chút kích động mở miệng hỏi Viêm Đế cùng Võ Tổ liếc nhau một cái, nói:

- Thiên Đế đích thật là đã vẫn lạc, nhưng mà còn lưu lại, trông coi phong ấn…

Mạn Đồ La nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trở nên ảm đạm, có chút thương tâm, dù sao Thiên Đế đối với nàng có đại ân, như cha như huynh.

Viêm Đế nhìn ánh mắt của nàng, cũng đoán được nàng cùng thiên đế có chút quan hệ, nhưng cũng không hỏi nhiều nói cái gì, vì vậy ánh mắt chuyển qua, nhìn về phía ngọn núi trong quảng trường, tại đó, có một đầu lâu to lớn màu đen.

- Đó chính là Thiên Đế biến thành?

Mục Trần nhìn ánh mắt Viêm Đế, lúc này có chút kinh ngạc, trướcđó bọn hắn còn tưởng rằng đầu lâu đen nhánh kia là của Ma Đế, kết quả ai cũng không nghĩ tới, thân ảnh Thiên Đế, vừa rồi là do Ma Đế biến thành.

Viêm Đế nhẹ gật đầu, nói:

- Thôn Thiên Ma Đế xảo trá vô cùng, không chỉ bản thân hóa thành bộ dáng Thiên Đế, mà còn còn đem hài cốt Thiên Đế biến thành bộ dáng như vậy, ý đồ khiến cho ngoại nhân tưởng là thân xác Ngoại Vực ma tộc mà phá hư.

Thoại âm rơi xuống, tay áo vung lên, lập tức có Hỏa Viêm hoa mỹ phóng xuất ra, bao phủ lấy đầu lâu màu đen, Hỏa Viêm cháy hừng hực, đầu lâu đen nhánh kia nhanh chóng hòa tan, một tia ma khí nhanh chóng bốc hơi.

Cuối cùng dung dịch đầu lâu biến thành hào quang óng ánh, hào quang dần hội tụ thành một vệt sáng.

Tia sáng kia hội tụ thành một thân ảnh, một thân ảnh trong bộ áo bào trắng, khí độ tiêu sái thong dong. Mơ hồ, có một loại cảm giác áp bách không cách nào hình dung lan ra. Tựa như là Đế Hoàng uy thế, làm cho người tôn sùng kính sợ.

Trong thiên địa rất nhiều cường giả đỉnh cao cũng kính sợ nhìn qua thân ảnh kia. Khuôn mặt có một ít tò mò, người sáng lập Thượng Cổ Thiên Cung, vị thiên đế trong truyền thuyết là đây sao?

- Không nghĩ tới năm đó xả thân Phong ấn Ma Đế, vẫn không hủy diệt được, ngược lại ngàn vạn năm sau khi trùng sinh lại phải nhờ hậu nhân tương trợ, thật sự là có chút hổ thẹn.

thân ảnh kia ngưng hiện ra, ánh mắt của hắn nhìn về thanh sắc quang đoàn trên tay Võ Tổ cảm thán nói.

- Tiền bối đại nghĩa, chúng ta là hậu bối nhận được ân huệ nên phải tương trợ là lẽ thường.

từng cái đỉnh phong cường giả, thậm chí là Viêm Đế cùng Võ Tổ nhân vật bực này cũng nghiêm túc ôm quyền trịnh trọng nói.

Đều là tuyệt thế thiên kiêu nhân vật, phóng nhãn toàn Đại Thiên Thế Giới, mặc dù là ngang cấp Thiên Chí Tôn. Đều chưa chắc có thể làm cho cho bọn họ hiển lộ tôn kính, nhưng mà vị Thiên Đế trước mắt, lúc trước đã vì Đại Thiên Thế Giới, lấy thân Phong Ma. Đại nghĩa như vậy, đủ để cho mọi người kính nể.

Mục Trần lúc này cũng khom người thi lễ một cái, cảm kích vị tiền bối này đã từng thủ hộ Đại Thiên Thế Giới.

Thiên Đế nhìn qua mọi người, vẻ mặt vui mừng, tầm mắt của hắn dừng tại trên người Viêm Đế cùng Võ Tổ quét nhìn hai người một vòng nói:

- Năm đó Đại Thiên Thế Giới vì chống cự Ngoại Vực Tộc. Rất nhiều đỉnh phong cường giả đã vẫn lạc, Đại Thiên Thế Giới tổn thất nặng nề, không nghĩ tới ngàn vạn năm sau, lại có nhân vật ưu tú như thế xuất hiện, xem ra Đại Thiên Thế Giới ta vận số chưa hết.

Tuy nói hôm nay Thiên Đế chỉ là một đạo linh ảnh, nhưng dù sao hắn cũng đã từng là cường giả tồn tại đỉnh phong bên trên Đại Thiên Thế Giới, nhãn lực tự nhiên phi phàm, liếc nhìn là nhìn ra hai người trước mắt này thâm bất khả trắc.

Dựa theo suy đoán của hắn, cho dù là hắn thời kỳ toàn thịnh, đều chưa chắc là có thể thắng nổi hai người này, điều này làm cho cho hắn cảm thấy vui mừng, xem ra Đại Thiên Thế Giới đã trải qua đại kiếp nạn năm đó, cũng không suy bại, ngược lại dưới nguy cơ đó đã phát hân vinh.

Viêm Đế cùng Võ Tổ tự nhiên cũng khiêm tốn một phen, rồi sau đó liền đem phong ấn Thôn Thiên Ma Đế giao ra, hiển nhiên ý định là để lại cho Thiên Đế xử trí đại địch này.

Thiên Đế đưa tay tiếp nhận quang đoàn, nhẹ nhàng phất một cái, hào quang bắt đầu khởi động, khuôn mặt Thôn Thiên Ma Đế dữ tợn chằm chằm nhìn vào Thiên Đế, lạnh lùng nói:

- Thiên Đế, cuộc chiến ta và ngươi, nếu không có người khác nhúng tay, chung quy là ngươi thua!

Thiên Đế nghe vậy thì phủ cười cười, nói:

- Lời ấy ngươi sai rồi, ngươi là Thôn Ma nhất tộc,mượn nhờ lực lượng cả tộc, mới tạo thành ngươi, ngươi vốn là nhân vật đứng vào danh sách Top 10 trong Ngoại Vực Tộc, nếu lúc trước bỏ mặc ngươi rời đi, Đại Thiên Thế Giới ta chắc chắn sẽ gặp áp lực thực lớn, ta có thể một mực phong ấn ngươi đến bây giờ, hiển nhiên mục đích của ta đã đạt tới.

- Ngươi xem, Đại Thiên Thế Giới ta hôm nay vẫn như trước tồn tại, hơn nữa nhân vật kiệt xuất xuất hiện lớp lớp, cho nên, người thua không phải ta.

Thôn Thiên Ma Đế nghe vậy, rất nổi giận, ma khí bắt đầu khởi động, ma diện gần như muốn gầm thét lao ra nhưng bị tầng tầng ánh sáng màu xanh phong ấn giãy giụa không thoát ly được chút nào.

Viêm Đế cùng Võ Tổ liếc nhau, nhưng không nói chuyện, Thiên Đế hiển nhiên là không biết, năm đó trận đại kiếp nạn kia, tuy nói Đại Thiên Thế Giới cũng đã ngăn cản được Ngoại Vực Tộc xâm lấn, nhưng cũng có gần một nửa diện tích đã bị Ngoại Vực Tộc xâm chiếm, ngàn vạn năm sau đến nay, Ngoại Vực Tộc vẫn như trước luôn có ý đồ xâm chiếm Đại Thiên Thế Giới.

Cho nên nói, trận đại kiếp nạn năm đó, Đại Thiên Thế Giới cũng không tính là được toàn thịnh, phải trả một cái giá thật lớn, miễn cưỡng bảo trụ, hơn nữa bọn họ đều biết được, Ngoại Vực Tộc tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tha, sẽ lại một lần nữa ngóc đầu trở lại, nhất định là sẽ tiếp tục một trận hủy diệt như trước đây.

Bất quá,, Viêm Đế cùng Võ Tổ lại chỉ cười một tiếng, năm đó trận đại kiếp nạn kia, bọn hắn chưa đi vào Đại Thiên Thế Giới, hôm nay đã đụng vào, vậy bọn họ cũng muốn nhìn một chút, Ngoại Vực Tộc, có thể có uy năng gì.

Thiên Đế nhìn Viêm Đế cùng Võ Tổ, chợt cười, ánh mắt chuyển hướng về phía sau bọn hắn một đạo thân ảnh tiểu kiều đang đứng phía sau, rồi sau đó trong mắt hắn chính là hiện ra vẻ vui mừng nồng nặc.

- Mạn Đà La, có thể trông thấy ngươi bình yên vô sự, thật sự là quá tốt.

Mạn Đồ La kinh ngạc nhìn Thiên Đế, hai mắt đột nhiên đỏ lên, hiển nhiên trong lòng cũng cảm xúc kích động tới cực điểm, nàng từng bước một đi đến, duỗi ra bàn tay nhỏ bé, nắm hay tay Thiên Đế.

Thiên Đế ôn nhu vỗ vỗ đầu của nàng, tựa như là năm đó nhẹ nhàng vuốt ve một đóa hoa sắp héo rũ.

Thiên Đế hướng về phía Mạn Đồ La khẽ cười cười, sau đó nhìn về phía Thiên Đế kiếm trong tay Mục Trần, tinh tế thăm hỏi một lần, nói:

- Lúc trước Thượng Cổ Thiên Cung ta rất nhiều thiên tài tuyệt diễm, nhưng tất cả bọn họ đều không thể tu luyện ra Bất Hủ Kim Thân, không nghĩ tới hôm nay lại có thể gặp được một người, thật sự là trời cao đã không phụ ta.

- Vãn bối may mắn lấy được truyền thừa của tiền bối lưu lại, tu thành Bất Hủ Kim Thân, đại ân không dám quên!

Mục Trần trịnh trọng đối với Thiên Đế thi lễ một cái, nếu không có Thiên Đế lưu lại phương pháp tu luyện Bất Hủ Kim Thân, chỉ sợ hắn không có phương pháp gì để tu luyện và cũng phải trì hoãn bao nhiêu thời gian.

Thiên Đế gật đầu cười, sau đó xòe bàn tay ra, cười nói:

- Tiểu hữu, có thể cho ta mượn Thiên Đế kiếm dùng một lát.

Mục Trần vội vàng nâng Thiên Đế kiếm trên hai tay đưa đến.

Thiên Đế tiếp nhận Thiên Đế kiếm, một tay kết ấn, sau đó ánh mắt hờ hững chính nhìn về phía quan đoàn đang phong ấn Thôn Thiên Ma Đế.

Làm như đã nhận ra nguy cơ hủy diệt, Thôn Thiên Ma Đế điên cuồng gầm hét lên, hiển lộ ra kinh hoảng sợ hãi, nhưng mà Thiên Đế lại không để ý chút nào, Thiên Đế kiếm trong tay mãnh liệt bắn ra, hóa thành hàng tỉ điểm sao, bên trong mỗi một điểm sao, đều là ẩn chứa lực lượng cực đoan kinh khủng.

Hôm nay Thiên Đế chỉ là linh ảnh lưu lại, lực lượng tự nhiên không đủ để hủy diệt Thôn Thiên Ma Đế, cho nên chỉ có thể mượn nhờ lực lượng Thiên Đế kiếm.

Xuy xuy!

Hàng tỉ điểm sao xuyên thủng ánh sáng màu xanh, trong khoảnh khắc đem ma diện đang bị phong ấn trong đó phá vỡ, có một tiếng gầm gừ vô cùng thê lương vang vọng đất trời phát ra từ trong phong ấn đó.

- Các ngươi chớ nên đắc ý, lần thứ nhất Ngoại Vực Tộc ta căn bản chưa từng vận dụng toàn lực, đợi đến lần sau trở lại, đó chính là ngày tận thế của Đại Thiên Thế Giới ngươi!

Tiếng gào thét trong thiên địa quanh quẩn, mà Thôn Thiên Ma Đế ben trong phong ấn cũng từ từ tiêu tan mất cả sinh cơ hóa thành hư vô, tiêu tán.

Ông!

Sau khi Thôn Thiên Ma Đế bị hủy chết, bên trong nghĩa trang Thiên Đế, đột nhiên có một vệt ánh sáng lặng lẽ thoát ra, ý đồ trốn thoát khỏi nơi này.

Bất quá, ngay khi hắn vừa muốn thoát ra, một thanh âm quen thuộc hờ hững phát ra.

- Ngươi nghiệt súc, năm đó sợ chiến trốn tránh thì cũng không tính, hiện nay lại giúp đỡ ma đầu kia, giúp đỡ hắn thoát ly phong ấn, thật sự là tội ác tày trời.

Âm thanh hờ hững bao phủ xuống, trực tiếp làm cho Lục Hằng sợ đến hồn phi phách tán, lúc này bất chấp mọi thứ, ma khí trong cơ thể bạo phát ra, biến thành một đầu Giao Long toàn thân đen kịt, hóa ra bản thể Lục Hằng vốn là Thượng Cổ Huyết Giao, nhưng hôm nay đã bị ma hóa, biến thành một đầu Ma Giao.

Hóa thành bản thể, Lục Hằng đánh nát không gian đào tẩu.

XÍU...UU!!

Nhưng ngay lúc này, một đạo quang mang như thủy tinh từ trên trời giáng xuống, kiếm khí bén nhọn nối liền trời đất, một thanh kiếm thủy tinh mang phong cách cổ xưa rơi xuống đến, xuyên thủng đầu Ma Giao, triệt để tước lấy sinh mạng Ma Giao

Bàng bạc kiếm khí bạo phát ra, căn bản không đợi Lục Hằng cầu xin tha thứ, liền đem thân thể của hắn, cứng rắn bằm thành một khối thịt nát, thậm chí thần phách của hắn, cũng bị phá hủy.

Hiển nhiên Thiên Đế cũng đang tức giận Lục Hằng đã phản bội mình, nên lập tức ra tay, không lưu tình chút nào, tuy nói Thiên Đế muốn một mình hủy diệt Thôn Thiên Ma Đế có chút khó giải quyết, nhưng muốn đối phó một vị Địa Chí Tôn như Lục Hằng, lại dễ như trở bàn tay, Lục Hằng không có năng lực phản kháng, lập tức bị miểu sát.

Sau khi thanh lý môn hộ, Thiên Đế lại ngẩng đầu, hướng về các cường giả đỉnh cao cười nhạt một tiếng nói:

- Hôm nay, mọi thứ đều đã hạ màn, chư vị nên trở về đi.

Thoại âm rơi xuống, giữa không gian bổng có gió nổi lên, ở đằng sau các cường giả hóa thành vô số đường hầm không gian.

Rất nhiều cường giả đỉnh cao hai mặt nhìn nhau, bọn hắn lưu lại chỗ này, hiển nhiên hay là đang ngấp nghé Thiên Đế truyền thừa cùng với tuyệt học Nhất Khí Hóa Tam Thanh, nhưng dưới mắt Thiên Đế đã mở miệng, bọn hắn hiển nhiên cũng không dám lưu lại, hơn nữa, còn có Viêm Đế cùng Võ Tổ ở chỗ này, bọn hắn cũng không có cách nào đoạt từ tay 2 vị Thiên Chí tôn này, vì vậy chỉ có thể tiếc nuối thở dài, quay người bước chân vào thông đạo không gian, biến mất không thấy gì nữa.

Mà theo bọn họ ly khai, trong nghĩa trang Thiên Đế lập tức trở nên thanh tịnh.

Thiên Đế thấy thế, cũng là chuyển ánh mắt, nhìn về phía Viêm Đế cùng Võ Tổ, mỉm cười, nói:

- Không biết hai vị đối với tuyệt học của ta “Nhất Khí Hóa Tam Thanh", có hứng thú hay không?

Chương 1190: Truyền Nhân

- Không biết hai vị đối với tuyệt học của ta “Nhất Khí Hóa Tam Thanh" có chút hứng thú nào không?

Viêm Đế cùng Võ Tổ nghe được lời này từ Thiên Đế thì đều dừng một chút, xoáy mặc liếc nhìn nhau, nở nụ cười, tuy nói Thiên Đế vào thời kỳ viễn cổ tiếng tăm lừng lẫy là đỉnh cao cường giả, Nhất Khí Hóa Tam Thanh càng là tuyệt thế thần thông nổi tiếng, uy năng khó lường, nếu là Thiên Chí Tôn tầm thường, sẽ thèm thuồng đến cực điểm.

Nhưng mà hai người bọn họ lại là nhân vật bực nào, tự tôn cũng cao ngất, Nhất Khí Hóa Tam Thanh tuy cường hoành, nhưng lại khó có thể khiến cho bọn hắn thèm thuồng, bọn hắn tự tin sở học do bọn hắn sáng chế, cũng không thua so với Nhất Khí Hóa Tam Thanh chút nào.

Hơn nữa một khi muốn tu luyện tuyệt học của Thiên Đế Nhất Khí Hóa Tam Thanh, chẳng khác nào nói truyền thừa của Thiên Đế lại được Thiên Đế nhận lấy, điều này đối với bọn hắn mà nói, thật là một điều không thể tiếp nhận.

Bọn hắn có thể tôn kính đại nghĩa của Thiên Đế, nhưng lại không muốn thu lấy truyền thừa của hắn, hơn nữa tại nơi đây còn có rất nhiều tiểu bối, với thân phận của bọn hắn, lại đi tranh đoạt truyền thừa cùng tiểu bối, thật là có chút buồn cười.

Cho nên, sau khi Thiên Đế nói ra thì hai người bọn họ đều cười cười, nói:

- Cơ duyên như thế, hay là lưu lại cho người hữu duyên đi.

Thiên Đế nghe vậy, cũng mỉm cười gật đầu, hiển nhiên cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, trước mắt hai người, cũng là tồn tại giống như phi phàm, coi như là hắn thời kỳ toàn thịnh, đều chưa chắc có thể chiến thắng, cho nên một điều chắc chắn rằng đối phương sẽ không ngấp nghé thèm thuồn tuyệt kỹ Nhất Khí Hóa Tam Thanh của hắn, hơn nữa trước đó hắn đã nói để thăm dò, vì xem ra, nơi này hiển nhiên cũng có người thích hợp hơn so với Viêm Đế cùng Võ Tổ.

Vì vậy, Thiên Đế chuyển ánh mắt, trực tiếp nhìn về phía Mục Trần, cười nói:

- Vậy còn ngươi?

Nhìn thấy Thiên Đế đột nhiên nhìn về phía mình, Mục Trần cũng là ngẩn người, trước đó hắn nghe Thiên Đế, nói còn tưởng rằng Thiên Đế muốn đem Nhất Khí Hóa Tam Thanh đưa cho Viêm Đế cùng Võ Tổ, tuy hắn cũng có chút tiếc nuối, nhưng nhưng lại không thèm thuồng lắm, lần này bên trong Thượng Cổ Thiên Cung, hắn có thể tu thành Bất Hủ Kim Thân, đã là cực kỳ thỏa mãn.

Nhưng không ngờ tới Viêm Đế cùng Võ Tổ đều chối từ, mà Thiên Đế thì nhìn về phía hắn, hơn nữa trong ánh mắt Thiên Đế rất thưởng thức hắn, hiển nhiên là bởi vì hắn tu thành Bất Hủ Kim Thân, đối với hắn có chút ưu ái.

Bên cạnh Cửu U liền vội lặng lẽ đẩy Mục Trần lên, đây chính là cơ duyên trời cho, nếu là thật sự có thể đạt được Nhất Khí Hóa Tam Thanh, thì lợi ích đối với Mục Trần hiển nhiên là vô cùng to lớn.

Mục Trần cũng không ra vẻ sĩ diện, thành thật nhẹ gật đầu, nói:

- Vãn bối sớm nghe nói qua danh tiếng Nhất Khí Hóa Tam Thanh, bất quá sợ không có thiên phú cùng phúc duyên…

Viêm Đế cùng Võ Tổ thấy thế, khẽ gật đầu, dùng thân phận của bọn hắn, nếu từ chối thì không có người nào có ý kiến, dù sao với tư cách

loại này, mà Mục Trần cũng như bọn hắn không chấp nhận, không thể nghi ngờ là có chút kiêu căng, tuyệt thế thần thông như thế, coi như là những Siêu cấp thế lực, đều động tâm, huống chi Mục Trần? Cho nên Mục Trần thoải mái thừa nhận, ngược lại là lộ ra tính cách rất thành thật.

- Ha ha, tốt, ngươi tên tiểu bối này rất là thành thật.

Thiên Đế nghe vậy, cũng là gật đầu cười, hiển nhiên đã thỏa mãn đối với câu trả lời của Mục Trần.

- Ngươi có thể tu thành Bất Hủ Kim Thân, chính là cùng ta có duyên, vì thế ta sẽ truyền thụ tuyệt thế thần công này cho ngươi để nó không mất đi.

Nghe được điều này, coi như là tâm tính Mục Trần vốn kiên định cũng nhịn không được nổi lên một vòng kích động, sau đó cũng không nói nhiều, trịnh trọng thi lễ đối với Thiên Đế một cái.

- Ha ha, Thiên Đế tiền bối gặp được truyền nhân, ngược lại là đáng mừng.

Viêm Đế nhìn thấy Thiên Đế có ý định đem Nhất Khí Hóa Tam Thanh truyền cho Mục Trần, cũng là mỉm cười, hắn cũng là có chút thoả mãn, xem ra con gái mình cũng có ánh mắt nhìn người.

- Ma Đế đã trừ, chúng ta cũng không cần ở lại rồi.

Viêm Đế cùng Võ Tổ đồng thời nói ra, Thiên Đế muốn truyền thụ tuyệt thế thần thông cho Mục Trần, bọn hắn cũng không tiện ở chỗ này. Thiên Đế đối với hai người ôm quyền, nói:

- Ngoại Vực tộc tà tâm bất tử, mong rằng hai vị chiếu cố cho Đại Thiên Thế Giới nhiều hơn.

Thần sắc Viêm Đế cùng Võ Tổ nghiêm nghị gật đầu, hôm nay Ngoại Vực tộc là đại địch của bọn hắn, tự nhiên là bọn hắn sẽ theo dõi để phòng ngừa Ngoại Vực tộc trở lại.

Ánh mắt Viêm Đế chuyển hướng về phía Mục Trần, mỉm cười, tay áo vung lên, một cây đèn cổ xưa bay về phía Mục Trần, thấy thế hắn vội vàng tiếp nhận.

- Mục Trần tiểu hữu, tạ ơn ngươi đã xuất thủ cứu giúp tiểu nữ, ngày sau nếu có gặp phải nguy cơ, cần Vô Tận Hỏa Vực ta tương trợ, chỉ cần đốt đèn này, ta sẽ đến đây.

Viêm Đế cười nói.

Mục Trần nghe vậy, không khỏi cả kinh, đây cũng không phải là lễ vật tầm thường, đã có vật ấy trong tay, tương đương với một lá bài tẩy kinh khủng, tùy thời hắn có thể thỉnh một vị cường giả đỉnh cao của Đại Thiên Thế Giới tương trợ, đây tuyệt đối chính là báu vật bảo vệ tánh mạng cực kỳ quý trọng không cách nào hình dung.

Dù sao muốn thỉnh động Viêm Đế ra tay, bảo bối bậc này không biết bao nhiêu thế lực đem hết toàn lực đều là muốn đạt được.

Khi Mục Trần vẫn còn đang kinh ngạc cùng choáng ngợp thì một bên Võ Tổ cũng cười cười, nói:

- Tiêu huynh đã làm ra thủ bút như vậy, nếu ta không bồi hoàn vật gì đó, sợ là sẽ bị nha đầu kia lải nhải mãi không thôi.

Thoại âm rơi xuống, hắn cong ngón tay búng ra, một miếng Thạch Phù bay về phía Mục Trần, nói:

- Vật ấy cùng cây đèn kia giống nhau, nếu bóp nát ngọc phù ta sẽ có cảm ứng.

Mục Trần tiếp được Thạch Phù cùng cây đèn, có chút đã trầm mặc, đối với Viêm Đế cùng Võ Tổ ôm quyền thi lễ, nói:

- Hai vị tiền bối đã tặng lễ vật quá trân quý vãn bối sẽ không dám quên.

Dùng sự thông tuệ của hắn, như thế nào không biết Viêm Đế cùng Võ Tổ làm ra thủ bút như vậy là muốn cho hắn một phần lực lượng bảo vệ, dù sao trên con đường cường giả, cần vượt qua mọi chông gai, gian nan trùng trùng điệp điệp, kiếp nạn rất nhiều, vô số thiên chi kiêu tử vẫn phải chết non, mà Viêm Đế cùng Võ Tổ cũng nhìn ra hắn rất có tiềm năng cho nên không muốn thấy hắn vẫn lạc, lúc này mới cho hắn phần ân tình này, để bảo vệ tính mạng.

Viêm Đế cùng Võ Tổ nghe vậy, ngược lại là thấy kinh ngạc, hiển nhiên là không nghĩ tới Mục Trần có thể biết được ý đồ của bọn hắn, cùng nhìn nhau cười cười, tên tiểu bối này, thật đúng là đặc sắc, ngày sau thành tựu sẽ bất phàm.

Hai người bọn hắn đã từng trãi nhiều, cho nên đối với thế hệ trẻ chưa bao giờ có cái nhìn khinh thị, mặc dù hôm nay địa vị bọn hắn tại Đại Thiên Thế Giới cao cao tại thượng, nhưng người trẻ tuổi trước mắt tiềm lực phi phàm, bọn hắn cũng vui vẻ kết một cái thiện duyên.

- Mục Trần, nếu có cơ hội hãy tới Võ Cảnh tìm ta.

Lâm Tĩnh có chút không rời bỏ nói, dưới mắt nàng biết một khi phụ thân tự mình đến đây, hiển nhiên nàng cũng chỉ có thể theo trở về.

- Còn ngươi nữa yên tâm, phiếu nợ của Đại Hạ Hoàng Triều ta sẽ cho người đi thu, đến lúc đó sẽ đưa một phần cho ngươi.

Những lúc như vậy, nàng lại vẫn không có quên món nợ cũ, muốn đi tìm Đại Hạ Hoàng Triều đòi nợ.

- Lần này ta trở về, liền sẽ đột phá Địa Chí Tôn, lần sau tương kiến, ngươi nhưng chớ có bị ta bỏ qua.

Tiêu Tiêu cười cười nói, dung nhan tinh xảo rộ lên vẻ yêu mị.

Mục Trần đều là cười gật đầu, thầm chúc hai nữ bảo trọng.

Một đoàn người cáo biệt, Viêm Đế cùng Võ Tổ cũng không hề ở lâu, mang theo Tiêu Tiêu cùng Lâm Tĩnh, trực tiếp phá không mà đi, trong chớp mắt, biến mất tại nghĩa trang Thiên Đế.

Mục Trần nhìn qua bóng dáng Viêm Đế cùng Võ Tổ, khí độ của hai vị Chí tôn này, khiến cho hắn không khỏi bồi hồi, đây mới thực sự là cái thế cường giả, mặc dù trời có sập xuống, cũng có thể ngăn chặn.

- Đại Thiên Thế Giới có nhân vật bậc này thủ hộ, coi như là Ngoại Vực tộc ngóc đầu trở lại, cũng khó có thể chiến thắng.

Thiên Đế cảm thán một tiếng, sau đó quay đầu nhìn về phía Mục Trần, nói:

- Nhất Khí Hóa Tam Thanh, cần dùng Chân Linh quán đỉnh để tu luyện, như thế ngươi không chỉ có có thể đạt được công pháp tu luyện, còn có thể đạt được ta rất nhiều kinh nghiệm tu luyện, mới có thể tốn thời gian nhanh nhất mà tu thành.

Phương thức dùng chân Linh quán đỉnh, đối với Mục Trần mà nói, đó là chỗ vô cùng tốt nhưng kể từ đó, đối với việc thi triển quán đỉnh sẽ có tổn thương thạt lớn, nhưng hôm nay Thiên Đế vốn đã vẫn lạc, loại tổn thương này hiển nhiên cũng không cần thiết.

Cho nên nghe vậy trong lòng Mục Trần cũng có chút cảm kích, khẽ gật đầu một cái.

- Tu luyện Nhất Khí Hóa Tam Thanh thì lúc biến hình thành chi thân, sẽ có được bản thể có thực lực giống nhau, hơn nữa còn có tiềm lực không ngừng tu luyện để tiến hóa, cho nên ta đề nghị ngươi hãy đột phá đến Địa Chí Tôn, lại tu Nhất Khí Hóa Tam Thanh, như thế ngươi tạo ra hóa thân, cũng có lực lượng Địa Chí Tôn.

Mục Trần nghe vậy, cũng cảm giác chấn động, Nhất Khí Hóa Tam Thanh từ loại nào mà nói, có chút cùng loại với phân thân chi thuật, chỉ có điều loại phân thân chi thuật này quá mức thần diệu, bản phân thân

không chỉ có được thực lực của bản thân mà còn có thể tu luyện, tiềm lực quả thực cực lớn.

Khó trách lúc trước Thiên Đế có thể dựa vào sức một mình, chống lại 9 vị Ma Đế chỗ dung hợp mà thành Siêu cấp Ma Đế.

Hôm nay hắn đã ở vào cấp độ Cửu phẩm viên mãn, cách cấp độ Địa Chí Tôn cũng chỉ một bước ngắn, nhưng một bước nho nhỏ này, không biết bao nhiêu thiên kiêu đã dừng lại cả đời.

Mặc dù đối với bản thân thiên phú hắn có rất nhiều tin tưởng, nhưng hắn đoán chừng nếu như dựa theo tu luyện bình thường, muốn đột phá, cũng phải cần thời gian không ngắn…

Thiên Đế nhìn đến thần sắc Mục Trần, là biết được suy nghĩ trong lòng của hắn, lúc này cười nhạt một tiếng, hắn nhìn về Thiên Đế Kiếm ở trong tay, nói:

- Ngươi nếu là người thừa kế của ta, tự nhiên ta sẽ vì ngươi tạo ra một hồi cơ duyên.

- Thiên phú của ngươi Trác Tuyệt, hơn nữa nội tình hùng hậu, Linh lực vững chắc, ta có thể dẫn Thiên Đế Kiếm, vi ngươi quán đỉnh, đồng thời mượn nhờ Thiên Đế Kiếm lực lượng, giúp ngươi hoàn thành đột phá, tiến vào Địa Chí Tôn.

- Thiên Đế Kiếm đã trở nên ảm đạm rồi…

Nói tới đây, Thiên Đế hơi có vẻ tiếc hận.

Mục Trần nghe vậy, trong nội tâm cũng tràn đầy phức tạp cùng cảm xúc, Thiên Đế Kiếm cường đại cùng quý trọng, coi như là Cao giai Thánh Vật, đều so không bằng, cấp bậc Thiên Chí Tôn, đều tâm động, hôm nay dùng hắn làm đại giá, giúp hắn đột phá, cái này có thể thật là thiên đại ân huệ.

- Chớ có cự tuyệt, nếu về sau ngươi có thể bước vào Thiên Chí Tôn cảnh, có lẽ người có thể làm cho Thiên Đế Kiếm lấy lại vinh quang, ngày sau nếu Đại Thiên Thế Giới gặp lại kiếp nạn cũ, ngươi hãy thay ta trừ khử ma tộc.

Thiên Đế nhìn Mục Trần thần tình phức tạp, mỉm cười.

Chương 1191: Thiên Đế Ban Thưởng Cơ Duyên

Đối với việc Mục Trần cử hành đại lễ như một đệ tử, Thiên Đế miệng cũng mỉm cười, không né tránh, nếu như Thượng Cổ Thiên Cung chưa sụp đổ, không biết có biết bao nhiêu đệ tử kiệt xuất tha thiết ước mơ đối với vị trí này, nhưng tất cả đều không thể đạt được, cho dù thời cơ đó có là tốt nhất, như thế mới thấy hiện tại chỉ có thể nói Mục Trần phúc duyên thật sự rất là thâm hậu.

- Đi theo ta a.

Thiên Đế vung tay áo lên, quanh thân không gian vặn vẹo, đợi đến lúc cả bọn Mục Trần nhận ra dịch chuyển đến nới nào, đã là ở trên một con sông cực kỳ rộng lớn, phía dưới nước sông chảy xiết cuồn cuộn, phát ra thanh âm ào ào, đồng thời thấy mờ mờ ảo ảo giống như là Linh Vụ tụ lại thành sương thật chầm chậm bay lên, hóa thành hình dạng Long Phượng hổ báo.

Chỗ này chính là Thiên Hà mà bọn Mục Trần đã tới lúc trước.

Chỉ có điều lúc bọn hắn ly khai, Thiên Hà đã lần nữa phong bế lại, nhưng mà không nghĩ tới Thiên Đế lại có thể dễ dàng đem nó mở ra thêm lần nữa.

Nơi đây Linh lực dồi dào tới mức cực đoan, chính là bảo địa tu luyện hàng thật giá thật, nếu tu luyện ở nơi này, đúng như là làm chơi mà lại ăn thật.

- Đoạn thời gian này đợi ở đây, ngươi cũng có thể nhân đó mà tu luyện.

Thiên Đế nhìn về phía Cửu U nói, Cửu U hôm nay cũng là cấp độ Cửu phẩm viên mãn, khoảng cách đến Địa Chí Tôn đồng dạng chỉ có một bước ngắn, nhưng Thiên Đế Chân Linh quán đỉnh chỉ có thể cấp cho một người, cho nên cũng không cách nào hỗ trợ Cửu U đột phá lúc này, chỉ có thể cho nàng ở chỗ này tu luyện, tốc độ tu luyện tích lũy linh khí nhanh hơn, để mà mau chóng đột phá.

- Đa tạ Thiên Đế.

Cửu U nghe vậy, cũng là khuôn mặt vui mừng, có thể tại nơi bảo địa như thế này mà bế quan tu luyện, thật đối với nàng là vô vàn chỗ tốt, điều này không cần nói cũng biết.

- Còn nữa, Mạn Đà La, ngươi đã tiến vào Địa Chí Tôn Đại viên mãn, nơi đây đối với ngươi hiệu quả không được bao nhiêu, nếu rảnh rỗi mà không muốn thấy nhàm chán, có thể đi Tàng Kinh Lâu nhìn xem.

Thiên Đế nhìn về phía Mạn Đà La cười nói.

Nhưng bé loli lại nhẹ nhàng lắc đầu, trước mắt nàng hình bóng Thiên Đế này là đạo Linh Ảnh cuối cùng lưu lại trên thế gian, cũng là sắp tiêu tán, như vậy thì lúc triệt để tiêu tán ở thế gian, nàng nhất định phải ở lại cùng hắn.

- Aizz, ngươi thật là một đứa trẻ ngốc.

Nhìn khuôn mặt Mạn Đà La, Thiên Đế cũng khẽ thở dài một tiếng, hắn dưỡng dục Mạn Đà La nhiều năm, hắn cũng coi tiểu loli này như con gái, cảm tình giữa hai người, tự nhiên là thâm sâu, bằng không thì lúc trước cũng không vì để cho Mạn Đà La tránh đi đại kiếp, mà cưỡng ép đem phong ấn lại.

Sau khi trấn an Mạn Đà La, Thiên Đế liền đem ánh mắt quay lại phía Mục Trần, sắc mặt nghiêm nghị nói:

- Chuẩn bị bắt đầu đi.

Thời gian đạo Linh Ảnh này của hắn có hạn, cho nên trì hoãn một lát cũng không được.

Mục Trần trịnh trọng gật đầu.

Thiên Đế cong ngón tay búng ra, chỉ thấy được nước sông Thiên Hà ầm ầm dậy sóng, trên mặt sông trực tiếp ngưng tụ thành một đóa liên hoa bằng nước tinh xảo, mà Mục Trần thì ngồi xếp bằng bên trên đóa liên hoa kia.

Thiên Đế đứng ở phía trước Mục Trần, thần sắc nghiêm nghị và trang trọng, hắn hai ngón tay chụm lại, hạ xuống trong tích tắc rồi đột nhiên điểm ra, phía trên đầu hai ngón tay lóe ra vô tận Linh quang giống như tràn đầy linh tính, bừng bừng sinh cơ.

Xùy!

Một chỉ kia, giống như là nhìn không thấu khoảng cách trong không gian, xuyên thấu qua hư vô, cuối cùng nhẹ nhàng điểm vào giữa mi tâm Mục Trần.

Ong, ong

Linh quang từ chỗ mi tâm Mục Trần lập tức khuếch tán ra, trong chớp mắt liền đem thân hình hắn bao phủ, điểm óng ánh chi quang này, giống như là xuyên thủng trán Mục Trần, xuyên thấu vào trong đầu của hắn.

Mà thân hình Mục Trần, vào lúc này kịch liệt run rẩy, hắn cảm giác được, một biển tin tức khổng lồ, đang điên cuồng dũng mãnh tràn vào trong đầu của hắn.

Số tin tức khổng lồ này, cơ hồ lập tức thiếu chút nữa làm cho đầu hắn nổ tung, bất quá cũng may hắn thiên sanh ương ngạnh từ nhỏ mà nương theo tính cách bền dẻo cố gắng nhịn xuống, nhưng dù vậy, vốn khuôn mặt hắn tuấn dật, lúc này gân xanh giống như giun chui ra, làm cho hắn lúc này nhìn cực kỳ dữ tợn.

Mà lúc Mục Trần đang đau nhức kịch liệt, ở chỗ sâu trong óc đột nhiên có Linh quang ngưng tụ, bên trong Linh quang, có dòng chữ cổ xưa lặng yên thành hình.

- Nhất Khí Hóa Tam Thanh!

Ngũ chữ Linh quang ngưng tụ rồi tiêu tán, ngay sau đó là tâm pháp huyền diệu khó giải thích được chảy xuôi trong tinh thần hắn, hơn nữa trong đó hắn còn có được đại lượng kinh nghiệm tu luyện cùng với cảm ngộ lúc sinh thời của Thiên Đế.

Tâm cảnh Mục Trần lúc này, cơ hồ trong khoảnh khắc như chìm vào trong cảm ngộ huyền diệu từ tâm quyết mang lại.

Thần thông huyền diệu như thế, quả thực là hắn chưa bao giờ được thấy.

Tuyệt thế thần thông như thế, đối với thiên phú yêu cầu rất cực đoan cùng hà khắc, nhưng may mà bản thân Mục Trần cũng cực kỳ xuất chúng, hơn nữa Thiên Đế lại dùng Chân Linh quán đỉnh, bổ sung cho Mục Trần cảm ngộ của suốt đời hắn, bằng không mà nói, cho dù Mục Trần lúc này đã nhận được pháp quyết tu luyện, chỉ sợ cũng khó có thể thấu được huyền diệu trong tâm pháp thần thông, từ đó mà lực bất tòng tâm.

Mà hôm nay, nhận được hỗ trợ từ cảm ngộ của cả đời Thiên Đế, hắn đã nhận được chỉ dẫn tốt nhất thế gian, lĩnh ngộ huyền diệu chi điểm không cách nào đong đếm được, cũng là thêm một loại cảm giác thấu hiểu thông suốt.

Điểm này hắn có chút may mắn, nếu không phải là Thiên Đế nguyện ý dùng Chân Linh quán đỉnh, dùng thực lực của hắn hôm nay, chỉ sợ cho là nhận được tâm pháp tu luyện Nhất Khí Hóa Tam Thanh, cho là được tu luyện trong Linh Vụ đi chăng nữa, cũng sẽ tiêu hao tối thiểu mấy năm tu luyện, may ra mới có chút thành tựu.

Mục Trần đắm chìm bên trong cảm ngộ huyền diệu của Nhất Khí Hóa Tam Thanh, phảng phất không biết thời gian trôi qua, không gian chói mắt, tựa hồ như một cái chớp mắt, lại tựa hồ đi qua bao nhiêu tuế nguyệt.

- Dùng thực lực của ngươi hôm nay, trước mắt chỉ có thể cảm ngộ ý cảnh huyền diệu của Nhất Khí Hóa Tam Thanh, không cách nào đem tu luyện thành ngay được, cho nên lúc này không cần tiêu hao quá nhiều tâm lực, hết thảy, đều cần tới thời điểm lúc ngươi đột phá.

Lúc Mục Trần đang đắm chìm trong cảm ngộ khó có thể tự kềm chế, đột nhiên có một đạo thanh âm vang vọng trong đầu hắn, trực tiếp đem hắn bừng tỉnh, hai mắt đột nhiên mở ra.

Mở to đôi mắt, trong đầu Mục Trần nhanh chóng tỉnh táo lại, hắn cảm thụ được trong đầu chảy xuôi tin tức khổng lồ, cũng kèm theo cảm giác hoảng sợ, quả nhiên tuyệt thế thần thông không giống như lẽ thường, đây mới chỉ là cảm ngộ thoáng qua bên ngoài da lông, mà thiếu chút nữa làm cho bản tâm hắn mất đi tự chủ, nếu không có Thiên Đế kịp thời nhắc nhở, chỉ sợ hắn không biết sẽ đắm chìm bao nhiêu thời gian ở trong đó.

- Chuẩn bị tiếp tục tới a.

Thiên Đế lên tiếng nhắc nhở một câu, rồi sau đó hai tay của hắn chậm rãi giơ lên trong đó là Thiên Đế kiếm mang phong cách cổ xưa giống như là thủy tinh, trong ánh mắt của hắn tràn đầy yêu quý, thanh kiếm này, đã từng đi theo cả cuộc đời của hắn, chứng kiến hắn từ một kẻ vô danh, rồi trở thành Thiên Đế tiếng tăm lừng lẫy khắp Đại Thiên Thế Giới.

- Một đoạn đường cuối cùng này, mong rằng lão hữu giúp ta một đoạn.

Thiên Đế nói nhẹ một câu.

Ông.

Thiên Đế Kiếm Thông Linh, vào lúc này phát ra thanh âm kiếm ngân, ngân vang thanh thúy, trên thân kiếm, có Vô Tận Kiếm quang bắt đầu khởi động, nhưng cực kỳ ôn hòa, cũng không còn lăng lệ ác liệt khắc nghiệt như trước đó.

Thiên Đế mỉm cười, bàn tay vừa nhấc, Thiên Đế Kiếm phóng lên trời, rồi sau đó thân khẽ động rung lên, biến thành một cột sáng khổng lồ bao phủ vạn dặm trong thiên địa, trong cột sáng ẩn chứa lực lượng cực đoan khủng bố.

Thiên Đế bấm tay một cái, trong cột sáng, vô tận chi quang lập tức xoay tròn như cái phễu thủy ngân đang chảy, phô thiên cái địa trút xuống, cuối cùng trực tiếp đem thân hình Mục Trần bao phủ lấy.

Phanh! Phanh!

Bên trong Vô tận chi quang kia ẩn chứa lực lượng cực kỳ bàng bạc, chúng vừa chạm vào thân thể Mục Trần, ban đầu bất nhập với thân thể hắn thì bắt đầu thẩm thấu mà vào, mà mênh mông lực lượng kia, đối với Mục Trần lúc này mà nói, đâu chỉ hai chữ bá đạo mà có thể hình dung nổi, bởi vậy, mặt ngoài thân thể Mục Trần vào lúc này trực tiếp nổ tung thành từng đoàn từng đoàn huyết vụ, thân thể của hắn trong khoảnh khắc trở nên không rõ hình dạng ban đầu nữa, mà chỉ còn huyết nhục mơ hồ.

Bất quá may mà thân thể Mục Trần có khả năng tái tạo tương đối cường hoành, chỉ thấy kim quang xung quanh bắt đầu khởi động, Chân Long Chân Phượng chi linh ở bên trong huyết nhục của hắn không nhưng du động, giúp hắn nhanh chóng khôi phục thân thể.

Thiên Đế nhìn thấy một màn này, cũng là cảm thấy hơi kinh ngạc, vốn hắn cho rằng còn cần bản thân xuất thủ tương trợ mới có thể bảo vệ được thân thể Mục Trần, nhưng không nghĩ tới Mục Trần dựa vào bản thân cũng có thể làm được, tuy nhiên nói chung là cực kỳ miễn cưỡng, hơn nữa còn phải thừa nhận thống khổ thật lớn.

Mà Thiên Đế cũng cũng không có ý định ra tay, loại thống khổ này đối với Mục Trần mà nói, cũng là một loại trải nghiệm, dù sao mặc dù có hổ trợ của hắn, nhưng muốn dễ dàng đột phá đến Địa Chí Tôn, cũng là chuyện không thể nào mà tuyệt đối có thể làm ngay được.

Thế gian bất cứ chuyện gì, cũng không có chuyện khó khăn không chịu làm mà lại muốn hưởng.

Thiên Đế đã đưa cho Mục Trần cơ duyên lớn nhất, mà về phần có thể đem cái cơ duyên này chính thức nắm chặt hay không, vẫn phải là xem năng lực bản thân Mục Trần, nếu là mọi chuyện đều cần hắn đến trải đường đi thành thảm đỏ, loại truyền nhân như vậy cũng thật là không muốn có, tựu như có thật sự tu thành Nhất Khí Hóa Tam Thanh, chung quy cũng chỉ là nhân vật tầm thường mà thôi.

Kiếm quang vô tận không ngừng trút xuống, mà thân hình Mục Trần vẫn đang không ngừng bạo tạc, tới bây giờ, cơ hồ đã là thành dạng người tàn tật, bộ dạng huyết nhục mơ hồ kia, người xem cũng phải giật giật mí mắt, cảm giác cũng phải thốn đến tận rốn.

Bất quá, tại bên trong cũng liên tục chưa trị không ngừng, Mục Trần đã bắt đầu có cảm giác, từ từ có một tia lực lượng kỳ lạ thẩm thấu tiến nhập huyết nhục của hắn, những lực lượng này cực kỳ thần diệu, gần như chỉ là một tia một đám nhỏ, nhưng lại làm cho huyết nhục của hắn, cốt cách, kinh mạch đều nhanh chóng được rèn luyện, tăng cường lên...

Mục Trần biết được, lực lượng kia có lẽ là đến từ Thiên Đế Kiếm, Thiên Đế đây là đang dùng Thiên Đế Kiếm làm đại giá, vì hắn mà chính thức cải tạo thân thể, tăng cường tích lũy, dùng làm đột phá.

Hơn nữa, thân thể Mục Trần tại trong kiếm quang dần dần trở nên cường hoành lên, hắn lúc này cũng có thể phát giác được, vô tận kiếm quang bất nhập khổng lồ kia, đều hướng Chí Tôn Hải của hắn mà thẩm thấu đi vào.

Cái này làm cho Mục Trần có cảm giác hoảng sợ, nếu như lúc này kiếm quang kia hơi chút xuất lộ một điểm sát khí, chỉ sợ có thể trong khoảnh khắc đem Chí Tôn Hải của hắn chém cho nát bấy, bất quá cũng may là có thêm Thiên Đế chỉ dẫn, kiếm quang bàng bạc kia dị thường ôn hòa, từng đạo kiếm quang, không ngừng tiến vào trong Chí Tôn Hải, mỗi một đạo kiếm quang đều là giống như một đầu Giao Long, đem linh lực nuốt vào trong Chí Tôn Hải của Mục Trần, mà lúc nó lại lần nữa nhổ ra, Linh lực kia lập tức trở nên càng thêm hùng hồn, cô đọng.

Mà ở dưới tình huống được lực lượng của Thiên Đế Kiếm rèn luyện ân cần săn sóc, Mục Trần có thể rõ ràng cảm ứng được, Linh lực trong Chí Tôn Hải, đang lấy một loại tốc độ mà hắn không cách nào tưởng tượng, điên cuồng tăng vọt.

Cái tốc độ tăng vọt kia, coi như là hắn luyện hóa hơn trăm triệu giọt Chí Tôn Linh Dịch, cũng khó có thể đạt tới, nhưng mà dưới mắt tại lúc lực lượng Thiên Đế Kiếm trút xuống, lại trong nháy mắt tràn mà đến.

Cảm thụ được Linh lực trong cơ thể tăng vọt, Mục Trần cũng thu liễm tâm thần, cố gắng làm cho tâm tình bản thân dịu xuống không suy nghĩ, tại loại tốc độ lên xuống này, hắn đã là có thể bắt đầu từ từ cảm giác được mơ hồ sắp sửa chạm đến cực hạn Chí Tôn cảnh...

Bất quá, mặc dù dùng Thiên Đế Kiếm làm đại giá, nhưng muốn đột phá đến Địa Chí Tôn cảnh, hiển nhiên cũng không cách nào có chuyện một phát mà thành công, vì vậy, đóa liên hoa ở trên Thiên Hà, thấm thoắt thời gian, lặng lẽ trôi qua...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1192: Đây Là Địa Chí Tôn Cảnh?

Trên Thiên hà, nước sông cuồn cuộn, khi thì thủy triều vạn trượng xoáy lên, âm thanh ầm ầm liên tục vang vọng đất trời, đồng thời cũng tạo lên Linh Vụ nồng đậm che ánh mặt trời.

Trong tầng Linh Vụ dày đặt tràn ngập trong Thiên Địa, một cột ánh sáng vô cùng lớn rủ xuống, ở trong cột sáng, có vô tận kiếm quang bay lên, tại phía dưới cột sáng, một nhân ảnh lẳng lặng ngồi xếp bằng.

Kiếm quang xuyên qua cơ thể đạo thân ảnh kia, lực lượng bá đạo, không ngừng tàn phá cơ thể của hắn tựa như đang bị cực hình tra tấn Thiên Đao Vạn Quả vậy.

Đạo nhân ảnh đó, tự nhiên chính là Mục Trần.

Hắn ngồi xếp bằng ở đây, ước chừng nửa tháng, trong thời gian nửa tháng này, hắn đều đang chịu đựng kiếm quang cọ rửa cùng tẩy lễ.

Dưới loại cọ rửa này, hầu như từng phần trên thân thể hắn, đều bị cắt phá hủy trên vạn lần, bất quá về sau, bằng vào bản thân có Long Phượng thể nên có thể mạnh mẽ, cứng rắn khôi phục lại, sau đó lại tiếp tục bị cọ rửa. Như lăng trì tôi luyện, nếu tâm trí không kiên người, sớm đã không thể chịu đựng được tâm linh tan vỡ, dẫn đến thiên Đại Cơ Duyên mà Thiên Đế ban tặng sẽ bị nghiền nát.

Nhưng may mắn chính là, Mục Trần không phải là người mềm yếu, những năm tu luyện, sớm đã đúc nên ý chí sắt thép cùng tính tình bền bỉ, hắn từng bước một phát triển đã trải qua rất nhiều lần sinh tử mới có được thành quả như hôm nay.

Cho nên, hồi cơ duyên này giống như tra tấn nhưng đều muốn Mục Trần từ bỏ, hiển nhiên là không thể nào.

Hơn nữa, trải qua nửa tháng kiếm quang cọ rửa, nhục thể của Mục Trần, cũng đã bắt đầu thích ứng với loại phương thức này, bởi vì đi đôi với mỗi lần huyết nhục và thân thể bị phá hủy, huyết nhục cùng thân cốt mới sinh ra đều có chút xíu tăng cường.

Đến hôm nay, thân thể của Mục Trần dưới sự cọ rửa của kiếm quang đã không còn bị nứt ra. Chỉ xuất hiện thêm một vài đạo vết kiếm sẽ không còn xuất hiện vết thương, điều đó chứng tỏ Nhục Thân của Mục Trần đã trở nên mạnh hơn.

Dựa theo suy đoán của Mục Trần, nhục thể của hắn trong thời gian nửa tháng, đã cường hãn hơn mấy lần so với nữa tháng trước.

Điều này làm cho hắn có chút tâm hỉ, trui luyện thân thể, vô cùng khó khăn, muốn trui luyện nhục thân, cần có cường độ rèn luyện, nhất định phải mạnh mẽ qua nhiều lần, cùng lúc lại phải bảo trì cường độ, nếu không mãnh liệt rèn luyện quá mức, ngược lại sẽ tổn thương đến thân thể.

Mà dưới mắt do Thiên Đế dùng Thiên Đế Kiếm thôi phát tẩy lễ, hiển nhiên liền đạt tới một trình độ hoàn mỹ. Thân thể Mục Trần theo thời gian dần trôi qua sẽ được tăng cường, nhưng lại không đến mức phá hủy thăng bằng cũng như gây tổn thương đến thân thể của hắn.

Hơn nữa, quan trọng nhất là thân thể của hắn tuy tăng cường lên chút ít, nhưng điều đó không vui bằng việc linh lực trong cơ thể hắn cũng đang tăng lên với tốc độ chóng mặt.

Lúc này Chí Tôn Hải trong cơ thể hắn, đang bành trướng đến một loại trình độ kinh người, Đại Hải Chi Thượng, thỉnh thoảng xoáy lên vạn trượng sóng lớn. Bên trong mỗi một đạo sóng lớn, đều là ẩn chứa linh lực dồi dào.

Hơn nữa phía trên Chí Tôn Hải, còn có kiếm quang liên tục không ngừng hội tụ, không ngừng tẩy rửa Linh lực. Lúc này Linh lực ẩn chứa trong Chí Tôn Hải, so với nửa tháng trước, đã tăng cường rất nhiều. Dựa theo dự liệu của Mục Trần, nếu như hắn có thể cùng chính mình giao thủ thì chỉ bằng linh lực hung hậu hiện giờ hắn có thể làm cho bản thân của mình nửa tháng trước đó kiệt quệ mà chết.

Nếu như hắn có thể tự thân tu luyện, đem Linh lực trong Chí Tôn Hải trui rèn đến loại trình độ này, chỉ sợ ít nhất hắn phải tốn thời gian một năm tích lũy.

Nhưng mà dưới mắt, nhờ có lần cơ duyên này, ngắn ngủn trong vòng nửa tháng hắn đã đạt tới.

“Bất quá trong Chí Tôn Hải Linh lực quá mức hùng hậu, nếu tiếp tục như vậy nữa, chỉ sợ một lúc nữa Chí Tôn Hải của ta thì sẽ không chịu nổi.” Linh lực điên cuồng tăng cường, Mục Trần cũng âm thầm lo lắng, tuy rằng Chí Tôn Hải tràn đầy mênh mông, nhưng chung quy vẫn có cực hạn, mà một khi đã đến cực hạn, tiếp tục thu nạp phát triển rất có thể sẽ bạo nát.

“Chẳng lẽ muốn đột phá đến Địa Chí Tôn Cảnh, trước tiên phải nhồi đầy Linh Lực vào Chí Tôn Hải sao?”

Đối với đáp án này, người chưa tiếp xúc tới Địa Chí Tôn như Mục Trần, hiển nhiên không cách nào xác định.

Mặc dù không cách nào xác định, nhưng Mục Trần cũng không thể đình chỉ, lần Chân Linh quán đỉnh này, chính là Thiên Đế đã thao túng, nếu hắn không dừng tay, Mục Trần cũng chỉ có thể bị động nhận lấy, trừ phi bản thân hắn tan vỡ.

Ôm ý niệm như vậy, Mục Trần cũng kiềm chế tất cả lo lắng xuống, bình ổn tinh thần, lắng lặng cảm ứng linh lực thân thể đang tăng cường…lại là mười mấy ngày lặng lẽ trôi qua...

Linh lực trong Chí Tôn Hải, theo thời gian dần trôi qua đã tới điểm cực hạn.

Trong Chí Tôn Hải, Linh lực điên cuồng di chuyển dường như có thể phát nổ bất cứ lúc nào cảm giác này rất chân thật làm cho trái tim Mục Trần đều không nhịn được đập liên hồi.

Hắn không chút nghi ngờ, nếu là kéo dài nữa, Chí Tôn Hải của hắn sẽ vì vậy mà nổ tung.

Mặc dù hắn có chút run sợ trong lòng, nhưng Thiên Đế vẫn không có dấu hiệu dừng tay...

“Chẳng lẽ, muốn bạo Chí Tôn Hải sao?”

Nội tâm Mục Trần ưu tư cuồn cuộn, một cỗ ưu tư làm cho hắn sinh ra cảm giác muốn rời bỏ, nhưng cuối cùng vẫn bị lý trí cứng rắn áp chế xuống.

Thiên Đế không thể không hiểu được tâm ý của hắn, hơn nữa đường đường là cường giả đỉnh phong Đại Thiên thế giới, mặc dù đã vẫn lạc, nhưng nếu là muốn trảm giết hắn, cũng chỉ cần lật tay mà thôi, đâu cần phải vào thời điểm này mà ám hại hắn.

Như vậy Thiên Đế làm như thế thì tất nhiên có lý do của hắn.

Cho nên, Mục Trần chần chờ một lát sau đó vẫn lựa chọn tin tưởng.

Hắn hít sâu một hơi, sau đó hoàn toàn thả mở tâm linh, mặc cho vô tận kiếm quang dũng mãnh đi vào Chí Tôn Hải, triệt triệt để để nhồi vào Chí Tôn Hải.

Chí Tôn Hải cuối cùng cũng bành trướng ra nhưng làm cho Mục Trần cảm giác bất ngờ là mọi thứ vào lúc này lại trở nên yên tĩnh.

Răng rắc.

Không gian xung quanh Chí Tôn Hải, vào lúc này xuất hiện vết rạn nứt, cuối cùng lan tràn ra thật nhanh, kết quả không ngoài sở liệu của Mục Trần, Chí Tôn Hải đạt đến cực hạn đầu vỡ vụn.

Tình cảnh này đối với bất kỳ một cường giả Chí Tôn Cảnh nào gặp phải, sợ là họ sẽ sợ đến thần hồn tán loạn, bởi vì ai cũng biết tầm quan trọng của Chí Tôn Hải, một khi vỡ vụn, như vậy Linh lực sẽ tiết ra ngoài, điều đó giống như nhiều năm khổ tu cũng sẽ tan thành bọt nước trong khoảnh khắc.

Mồ hôi lạnh trên trán của Mục Trần, cuồn cuộn rơi xuống, nhưng hắn vẫn như trước tinh thần không dao động. “Tâm thần bình ổn, thuận theo Tự Nhiên.”

Trong lúc lòng Mục Trần đang thấp thỏm bất an, thanh âm của Thiên Đế trong lòng của hắn vang lên.

Nghe được câu này, Mục Trần thở dài một hơi, sau đó tâm thần bình tĩnh trở lại để mặc cho Chí Tôn Hải biến hóa.

Ầm!

Vết nứt Chí Tôn Hải càng ngày càng lớn, cuối cùng vì không thể chịu đựng Linh lực đó điên cuồng càng phá mênh mông, ầm ầm một tiếng, trực tiếp là bạo vỡ ra.

Một vòng quang điểm, vào lúc này từ ngực của Mục Trần nở rộ, đó là nơi Chí Tôn Hải ẩn giấu, lúc này một màn quang điểm theo Chí Tôn Hải bạo tạc nổ tung, đột nhiên khuếch trương, trong khoảnh khắc bao phủ thân thể Mục Trần.

Ầm! Ầm! Ầm!

Linh lực đáng sợ đến không cách nào hình dung, trong cơ thể của Mục Trần quét ra, tất cả máu thịt, kinh mạch, cốt cách, trực tiếp là vào lúc này sụp đổ vỡ thành huyết vụ...

Loại nứt vỡ này, từ trong ra ngoài, bởi vậy mấy tức về sau, toàn bộ thân thể Mục Trần, đều trong nháy mắt, bạo thành một vùng huyết vụ.

Trong huyết vụ, kim quang hiển hiện, huyết vụ nhanh chóng co rút lại thật nhanh, trong lúc mơ hồ, một thân thể lại lần nữa thành hình, đó là Mục Trần đang điên cuồng thúc giục Long Phượng thể, chữa trị thân hình đã bạo nát.

Ầm! Ầm!

Bất quá Mục Trần vừa mới chữa trị thành hình, lại là có thêm Linh lực đáng sợ trùng kích bạo phát ra, lại lần nữa phá hủy... Vì vậy, thân thể của hắn lại lần nữa hóa thành huyết vụ.

Mục Trần lại đem hết toàn lực, tiếp tục chữa trị!

Ầm!

Chữa trị!

Ầm!

Một cuộc nghiền nát cùng chữa trị tuần hoàn đang không ngừng tiếp tục, lúc này nhục thể của hắn trong khoảng thời gian này đã tăng lên cực lớn, bằng không, tốc độ chữa trị sẽ theo không kịp.

Nghiền nát cùng chữa trị, thời gian dần trôi qua Mục Trần phát giác được, mỗi một lần chữa trị, nhục thể của hắn, tựa hồ cũng có một tí cảm giác không giống nhau, đó là một loại lột xác.

Nếu như nói dĩ vãng thân thể Mục Trần tăng cường, chỉ là thể chất mạnh mẽ cứng cỏi, như vậy lần lột xác này, là một loại chính thức từ trong ra ngoài, mỗi một khối huyết nhục, mỗi một tế bào đều thay đổi!

Huyết vụ tràn ngập, thân thể của Mục Trần vẫn như cũ không ngừng bị phá hủy...

Nhưng lúc này, cái loại tan vỡ kia đã triệt để biến mất, thay vào đó, là một loại cảm giác khác, Chí Tôn Hải của hắn hoàn toàn vỡ vụn, nhưng hắn vẫn không có cảm giác được nửa điểm suy yếu, ngược lại là có một cảm giác mạnh mẽ vượt khỏi sự tưởng tượng.

Loại cảm giác này, phảng phất là chỉ với một quyền liền đem hắn trực tiếp đánh bại vậy

Chí Tôn Hải thật đã bị nghiền nát và biến mất, nhưng lại không phải chân chính biến mất, mà là trở nên có mặt khắp nơi...

Nếu như nói dĩ vãng Mục Trần, vẻn vẹn chỉ là có được lấy một vùng Chí Tôn Hải, như vậy hiện tại hắn cảm giác trong cơ thể của hắn, tựa hồ khắp nơi đều là Chí Tôn Hải, mỗi một khối trong máu thịt, đều tựa như biến thành Chí Tôn Hải...

“Thì ra đây chính là, cấp bậc Địa Chí Tôn!”

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1193: Linh Kiếp

Trên Thiên Hà, hai mắt Mục Trần nhắm nghiền vào lúc này đã mở ra.

Ầm!

Trong con ngươi dường như có lôi đình hiện lên, tiếng sấm nổ vang vọng trong thiên địa, một cỗ uy áp Linh Lực không cách nào hình dung từ thân của Mục Trần ngưng tụ, sau đó bạo phát quét ra.

Rầm rầm!

Bề mặt Thiên Hà, bị Linh Lực cường hãn uy áp cuốn lên vạn trượng sóng lớn, bầu trời vỡ vụn ra, hóa thành mưa to, như trút nước xuống, bao phủ thiên địa.

Mục Trần đứng tại bề mặt sông, trên bề mặt sông hình thành vô số vòng xoáy nước hướng thẳng lên trời, lăng không đứng ở phía trên vòng xoáy, cơn mưa to ùn ùn rơi xuống cách thân hình hắn một trượng, thì hóa thành hư vô, không cách chạm vào người hắn.

Hắn đứng ở trong mưa, thân hình mảnh dẽ cao ráo hiện ra như ngọc lộng lẫy, có lẽ nguyên nhân là do tiếp nhận rèn luyện từ Thiên Đế Kiếm, cơ thể của hắn tản ra một loại phong duệ chi khí làm người người sợ hãi, loại cảm giác này, không phải là từ nhục thể, mà là như một thanh thần kiếm xuyên thủng đất trời.

Bên ngoài thân thể của hắn, thỉnh thoảng có Linh quang chói mắt hiện lên, nhưng ngay sau đó lại nhanh chóng tiêu tán, đó là bởi vì bên trong cơ thể hắn còn có Linh Lực đáng sợ đang trùng kích, bất quá đi đôi

với vô số lần cải tạo, cơ thể cung nhục thể của hắn, đã có thể thừa nhận được việc Chí Tôn Hải liên tục nổ tung và trùng kích.

Nương theo linh quang thoáng hiện, đường vân Chân Long Chân Phượng từ dưới da cũng nổi lên, đó là do Long Phượng thể tu luyện ra Chân Long Chân Phượng Chi Linh, chẳng qua hiện nay Chân Long Chân Phượng Chi Linh vốn cường hãn nhưng không bằng nhục thể của hắn nên lúc này chỉ có thể như ẩn như hiện, ngay cả Chân Long Chân Phượng Chi Linh, đều cũng có chút lép vế không dám tùy ý hiển lộ.

Ánh mắt của Mục Trần vào lúc này dần khôi phục một ít thần thái, hắn tựa hồ là như mới từ trong rung động tỉnh táo lại, sau đó hắn cúi đầu kinh ngạc nhìn thân thể mình đang liên tục tái tạo từ vô số lần bị nghiền nát.

Hắn có thể cảm giác, lúc ở trong thân thể này, ẩn chứa sức mạnh đáng sợ cỡ nào. Sức mạnh kia, làm cho hắn có chút cảm giác hoảng hốt không, bởi vì loại lực lượng này, hắn đã đau khổ truy tìm rất nhiều năm.

Giờ khắc này chính là thời điểm mà hắn đang chờ đợi đến, mặc dù là tâm tính cứng cỏi như Mục Trần cũng không biết phải diễn tả sao...

Mục Trần có chút chần chờ xòe bàn tay ra, sau đó chậm rãi nắm chặt, tuy rằng hắn cũng không có thúc giục bất kỳ một xíu Linh Lực nào, nhưng chỉ thấy không gian nơi lòng bàn tay, vào lúc này lấy ra từng đạo dấu vết không gian đen nhánh.

Ầm!

Mục Trần tùy ý đánh ra một quyền, không gian trước mặt, lập tức như là tấm gương vỡ vụn ra, vô số Không Gian Toái Phiến hiện ra.

Hắn ngơ ngác nhìn qua một màn này, một quyền này tuy rằng chỉ vung tay tùy ý. Nhưng mà nếu là hắn một tháng trước, nếu như không sử dụng linh vệ mà nói, coi như là hắn có dốc hết tất cả át chủ bài, thì dưới một quyền này đều sẽ bị thương nặng hoặc thậm chí bị gạt bỏ.

Đó là một loại lực lượng áp chế tuyệt đối!

“Cái này…cái này là lực lượng của Địa Chí Tôn sao?”

Mục Trần tự lẩm bẩm, giờ khắc này hắn bỗng nhiên có chút nghĩ mà sợ, nếu như lúc trước hắn gặp phải Tả trưởng lão tại thời kỳ toàn thịnh, e là cho dù hắn có lấy được linh vệ làm át chủ bài, đều chưa chắc có thể toàn thân mà lui, bởi vì dùng lực lượng Địa Chí Tôn áp chế tuyệt đối. Sẽ có không ít thủ đoạn làm cho hắn không có cơ hội thúc giục chiến ý từ đồ linh vệ đến múc tận cùng thì hắn đã bị gạt bỏ.

Bất quá, sau khi giằng co một lúc, khóe miệng của Mục Trần hiện lên một nụ cười tếu hỉ. Bởi vì, loại lực lượng đáng sợ này, hôm nay hắn, cũng đã chân chính có được!

Coi như là Tả trưởng lão dùng trạng thái toàn thịnh xuất hiện ở trước mặt hắn, hắn đều sẽ không sợ hãi.

Xa xa tại một vị trí khác bên trong Thiên Hà, Cửu U cùng Mạn Đà La lăng không ở trên mặt sông. Các nàng cũng nhìn qua thân ảnh hiên ngang đang đứng kia, trên gương mặt các nàng đều có vẻ mừng rỡ.

“Mục Trần thành công rồi?” Cửu U kinh hỉ mà hỏi, nàng đã có thể từ thân thể của Mục Trần mà cảm giác được một loại áp bách khiến nàng không thể kháng cự, loại áp bách này, hiển nhiên không phải là từ một cửu phẩm viên mãn có thể có được.

“Chỉ thành công một nửa.” trên khuôn mặt Mạn Đà La cũng hiện lên một nụ cười, nàng nhẹ khẽ gật đầu, lúc này lực lượng Mục Trần đã bắt đầu chuẩn bị bước vào cấp độ Địa Chí Tôn.

Cửu U nghe vậy, như trút được gánh nặng, sau đó đôi mắt có chút phức tạp nhìn qua thân ảnh Mục Trần, nhiều năm trước kia, lần đầu nàng gặp Mục Trần, trong mắt của nàng bất quá chỉ là một tên thiếu niên yếu đuối non nớt mà thôi, ngay cả ta cũng chưa từng nghĩ tới, thiếu niên non

nớt kia, hôm nay ở đây trước mắt nàng bước một bước vào giai cấp Địa Chí Tôn!

Nàng đã từng dành cho hắn rất nhiều che chở, là một át chủ bài để bảo vệ tính mạng của hắn, nhưng mà hôm nay, loại quan hệ này, trực tiếp phản ngược lại.

Điều này làm cho Cửu U cảm thán một phen.

“Tại sao chỉ là thành công một nửa?” một lát sau, Cửu U đột nhiên quay lại hỏi Mạn Đà La.

Mạn Đà La chỉ là nhìn về hư không, nói: “Muốn tiến vào Địa Chí Tôn, còn có một bước quan trọng nhất chính là thử thách cuối cùng, không biết bao nhiêu Thiên Kiêu, đều vẫn lạc tại thử thách này.”

Cửu U cả kinh, chợt mạnh mẽ hiểu rõ, khuôn mặt ngưng trọng nói: “Là Linh Kiếp?”

Địa Chí Tôn quá mức cường đại, mỗi khi sinh ra, sẽ dẫn tới thiên ghét, do đó tạo nên kiếp nạn, mà kiến nạn như vậy, chính là Chí Tôn Linh Kiếp, gọi tắt là Linh Kiếp.

Linh Kiếp uy lực vô cùng, kiếp nạn này đã diệt trừ không biết bao nhiêu thiên kiêu có ý đồ trùng kích Địa Chí Tôn thành tro bụi, đồng thời cũng rất nhiều cường giả đã dừng bước tại cửu phẩm viên mãn sợ hãi không dám trùng kích.

“Như trước Chí Tôn Hải vỡ vụn, thì Linh Lực sẽ cải tạo thân thể, như vậy Linh Kiếp chính là nhằm vào Chí Tôn Pháp Thân, chân chính Địa Chí Tôn, bọn hắn đã là phi pháp thân, mà là một loại càng cường đại hơn gọi là Chí Tôn Pháp Tướng.”

Mạn Đà La nhẹ gật đầu, nói: “Chỉ khi nhận lấy Linh Kiếp thì Chí Tôn Pháp Thân, mới có thể chân chính lột xác thành Chí Tôn Pháp Tướng, có thể câu thông thiên địa, có được cao ngạo chi lực.”

“Cửa thứ Mục Trần đã qua, như vậy kế tiếp chính là Linh Kiếp rồi...”

Cửu U nghe vậy, trong đôi mắt cũng là hiện lên vẻ lo âu, Linh Kiếp thật sự là quá cường thịnh, dưới thử thách này, không biết có bao nhiêu thiên kiêu đã từng phi diệt.

Ong ong.

Sauk hi Cửu U cùng Mạn Đà La nói xong thì phía trên Thiên Hà, đột nhiên có âm thanh cực kỳ trầm thấp vù vù vang lên, thanh âm kia cực kỳ thần dị lúc vang lên, toàn bộ thiên địa đều dần trôi tối xuống, thậm chí Linh Lực ở trong thiên địa, đều giống như nước đang trong nồi điên cuồng sôi trào.

Mục Trần cũng đã nhận ra biến hóa này, ngẩng đầu lên, sắc mặt ngưng trọng nhìn trên không trung, chỉ thấy không gian nơi đó cực độ vặn vẹo, vô cùng vô tận Linh Lực từ trong Thiên Địa tụ đến, mơ hồ có dấu hiệu ngưng tụ thành Vân Hà.

Một cỗ áp bách từ trong đó phát ra làm cho Mục Trần sợ hết hồn hết vía.

“Cái này là Linh Kiếp trong truyền thuyết sao?”

Mục Trần lẩm bẩm nói, song chưởng của hắn cũng là nắm chặt, đây là thử thách lớn nhất khi tiến vào Địa Chí Tôn, chỉ có thành công vượt qua, mới có thể triệt triệt để để bước vào cảnh giới mà hắn ước mơ.

“Linh Kiếp chủ yếu nhằm vào Chí Tôn Pháp Thân, nếu là pháp thân bị hủy, bản thân ngươi cũng sẽ phải chịu cực lớn trong thương, thậm chí nếu nặng hơn là sẽ bị hủy diệt.” Ở cách đó không xa, Thiên Đế thản nhiên nói.

“Kiếp nạn này không người có thể giúp ngươi, toàn bộ đều là tự thân vượt qua, cho nên có thể vượt qua hay không, thì chỉ có chính ngươi biết được.”

Mục Trần hít sâu một hơi, sau đó gật đầu lia lịa.

Hắn cũng không nhiều lời, hai tay xoay tròn, lập tức phía dưới Thiên Hà, xoáy lên vạn trượng vòng nước xoáy, mắt trần có thể thấy Linh Lực bành trướng cuồn cuộn quét ra, cuối cùng trực tiếp bị Mục Trần nuốt vào.

Linh Lực mênh mông như vậy, nếu như là Mục Trần trước kia tối thiểu phải hao phí thời gian gần nửa ngày mới có thể hấp thu và luyện hóa, vậy mà lúc này Mục Trần đã nửa chân đạp đến cấp độ Địa Chí Tôn, hắn có thể cảm giác Linh Lực linh lực bành trướng vừa tiến vào trong cơ thể của hắn, liền bị thôn phệ không thừa một giọt.

Hôm nay hắn đã nửa chân đạp đến cấp độ Địa Chí Tôn, dĩ vãng Chí Tôn Hải đã bị nghiền nát, nhưng từ góc độ nào đó mà nói, Chí Tôn Hải không có biến mất, bởi vì nó trực tiếp nhập vào huyết nhục, trong tế bào của Mục Trần.

Mỗi một khối huyết nhục trong cơ thể Mục Trần lúc này đều có thể xưng là Chí Tôn Hải, cho nên thân thể hắn lúc này đã đủ chưa toàn bộ Linh Lực, đạt đến mức độ không thể mức tưởng tượng như trong dĩ vãng.

“Khó trách Địa Chí Tôn đủ để hạ gục tất cả các cấp độ phía dưới của hắn...”

Cảm thụ được Linh Lực trong cơ thể bành trướng không cách nào hình dung, Mục Trần cũng là không nhịn được cảm thán một tiếng, dưới Địa Chí Tôn Cảnh, rất nhiều cường giả bằng vào sức mạnh của Chí Tôn Hải, mà trong cơ thể Địa Chí Tôn đều là Chí Tôn Hải, như thế so sánh, là có thể biết được, cái gì mới gọi là lực lượng chân chính áp đảo.

Bực này áp chế, bất kỳ thủ đoạn gì, đều thì không cách nào đền bù.

Rầm rầm!

Hắn không ngừng hấp thu Linh Lực từ trong Thiên Hà, hiển nhiên là muốn nhờ vào Linh Lực dồi dào trong Thiên Hà, làm cho Linh Lực tự thân đạt tới tối trạng thái đỉnh phong.

Ầm ầm!

Lúc này trên cao, Linh Lực mênh mông đáng sợ đã ngưng tụ tới một loại vô cùng đáng sợ, chỉ thấy Linh Vân chồng chất, trong Linh Vân, đã là có thêm sấm sét sặc sỡ thoáng hiện.

Tiếng nổ, vang vọng ở bên trong đất trời, dẫn tới vạn vật yên tĩnh, dường như không dám cùng Thiên uy tranh chấp.

Hô.

Mục Trần cũng lại lần nữa hít sâu một hơi, thần sắc nghiêm túc, hai tay đột nhiên kết ấn, lập tức tử kim giống như quang mang từ sau lưng quét ra, cuối cùng biến thành một đạo tử kim cự nhân trăm trượng.

Bất Hủ Kim Thân!

Bất Hủ Kim Thân hiện sau lưng, cảm thụ được bản thân đã vào trạng thái viên mãn, trong mắt của Mục Trần, vào lúc này có chiến ý nóng bỏng bạo phát ra, hắn nhìn qua Linh Vân trung trùng trùng điệp điệp trên không, không nhịn được liếm môi một cái.

Hôm nay ai cũng không thể ngăn trở hắn bước vào Địa Chí Tôn, Linh Kiếp này muốn ngăn hắn vậy hắn sẽ cứng rắn đánh nát đi!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1194: Thi Triển Thủ Đoạn, Độ Linh Kiếp

Thiên Hà trên không, dày đặc linh vân chồng chất hội tụ, lộng lẫy Lôi Đình ngẫu nhiên triển lộ cao chót vót, trầm thấp tiếng sấm vang vọng tại trong thiên địa, mang đến làm lòng người vì sợ mà tâm rung động áp bách.

Vốn là kịch liệt phiên cổn Thiên Hà, cũng là vào lúc này thời gian dần trôi qua thở bình thường lại, phảng phất là nhận lấy nào đó Thiên Địa chi uy áp chế.

Mục Trần ngửa đầu, mặt mũi tràn đầy ngưng trọng nhìn qua cái kia phiến linh vân, chỗ đó Lôi Đình, hiện ra lộng lẫy sắc thái, đó là do trong thiên địa Linh lực áp súc mà thành, mỗi một đạo đều là có được lấy lực lượng kinh người, coi như là chính thức Hạ vị Địa Chí Tôn, cũng không dám sinh lòng khinh thường.

Quay mắt về phía cái loại nầy lộng lẫy Lôi Đình, ngay tại lúc này Mục Trần thân thể bởi vì bị vô số lần cải tạo mà trở nên càng thêm cường đại, nhưng như cũ là cảm giác được trận trận phát lạnh, nếu không phải chú ý, chỉ sợ coi như là hắn bực này thân thể, đều là không chịu nổi cái loại nầy oanh kích.

Tử Kim sắc Bất Hủ Kim Thân, đứng sừng sững tại Mục Trần sau lưng, Tử Kim hào quang phát ra, toàn thân tràn ngập một loại Bất Hủ khí tức, như thế làm cho Mục Trần hơi chút an tâm một ít.

Cái này Bất Hủ Kim Thân, xem như từ khi hắn tu luyện mà thành sau phải đối mặt trận chiến đầu tiên, mà Mục Trần hiển nhiên cũng là rất

muốn xem xem, hắn chờ mong nhiều năm Bất Hủ Kim Thân, đến tột cùng lại là có thêm bao nhiêu năng lực.

Ầm ầm.

Trong thiên địa, chỉ có lấy một đạo đạo tiếng sấm không ngừng vang vọng, vạn vật yên tĩnh, như thế như vậy giằng co ước chừng mấy phút đồng hồ về sau, chỉ thấy được cái kia xa xa trên không trung, cái kia dày đặc linh vân rốt cục mãnh liệt phiên cổn, hạ trong tích tắc, linh vân rồi đột nhiên bị xé nứt, một đạo hoa mỹ Lôi Đình, ầm ầm mà rơi.

Oanh!

Cái kia một đạo rực rỡ tươi đẹp Lôi Đình, trăm trượng tả hữu, giống như là một đầu màu sắc rực rỡ Cự Long, nó triển lộ cao chót vót gào thét mà xuống, những nơi đi qua, đúng là liền không gian đều là trở nên cực độ bắt đầu vặn vẹo, ánh mắt nhìn lại, phảng phất đều bị mơ hồ.

Lộng lẫy Lôi Đình tốc độ cực nhanh, cơ hồ là trong chớp mắt là xuyên thấu không gian, xuất hiện ở Mục Trần phía trên, sau đó không chút khách khí tựu đối với Bất Hủ Kim Thân hung hăng oanh dưới đi.

Mục Trần thấy thế, cũng là không dám có chút lãnh đạm, tâm thần khẽ động, chỉ thấy được Bất Hủ Kim Thân là ngửa mặt lên trời gào thét, chói mắt chói mắt Tử Kim hào quang rồi đột nhiên tự hắn trên thân thể bộc phát ra đến.

Một đạo cự đại Tử Kim cột sáng, trực tiếp là tự Bất Hủ Kim Thân trong miệng dâng lên mà ra, cái kia cột sáng ở trong, ẩn chứa vô cùng mênh mông Linh lực.

Oanh!

Cả hai giống như là thiên thạch hung hăng xông đụng vào nhau, lập tức cái kia xông tới chỗ không gian lập tức sụp đổ mà xuống, mắt thường

có thể thấy được Linh lực trùng kích, giống như là hải khiếu bình thường, đối với bốn phương tám hướng cọ rửa ra.

Cả đầu Thiên Hà mặt sông, đều là vào lúc này bị cái loại nầy trùng kích ngạnh sanh sanh áp trầm xuống, vạn trượng làn sóng lớn bị tịch cuốn lại, dị thường đồ sộ.

Cả hai điên cuồng phóng thích ra đáng sợ lực lượng, như thế giằng co gần mấy phút đồng hồ, cái kia Tử Kim cột sáng cuối cùng là có chút kiệt lực, trực tiếp là tại lộng lẫy Lôi Đình oanh kích xuống, bạo vỡ đi ra.

Bất quá Tử Kim cột sáng tuy nhiên vỡ vụn, nhưng cũng là đem cái kia đạo thứ nhất lộng lẫy Lôi Đình tiêu hao được thất thất bát bát, cái kia còn lại Lôi Đình tuy nói oanh kích tại Bất Hủ Kim Thân phía trên, nhưng lại gần kề chỉ là làm cho Bất Hủ Kim Thân chấn động, cũng không suy giảm tới trở ngại.

Nhưng tuy nói chống đỡ đã ngăn được cái này đạo thứ nhất Linh Kiếp, nhưng Mục thần sắc nhưng không thấy nhẹ nhõm, ngược lại là càng phát ngưng trọng cùng kiêng kị, cái này đạo thứ nhất Linh Kiếp là yếu nhất, nhưng hắn như cũ là không thể triệt để chống đỡ đỡ được, hiển nhiên về sau, tình huống hội càng phát hiểm trở.

- Chống đỡ đỡ được rồi!

Xa xa Cửu U thấy thế, cũng là khuôn mặt hơi hỉ.

- Linh Kiếp cùng sở hữu chín đạo, một đạo so một đạo lợi hại, dưới mắt đây mới là đạo thứ nhất mà thôi, về sau hội càng khó giải quyết.

Mạn Đà La ngược lại là lắc đầu, nàng dù sao cũng là Địa Chí Tôn Đại viên mãn cấp bậc đỉnh tiêm cường giả, nhãn lực tự nhiên so Cửu U mạnh hơn quá nhiều, trước trước Mục Trần tuy nói chống đỡ đã ngăn được đạo thứ nhất Linh Kiếp, nhưng hiển nhiên là có chút miễn cưỡng, nếu như chiếu loại tình huống này đi, chỉ sợ có chút không quá diệu.

Ầm ầm!

Tại các nàng đang khi nói chuyện, cái kia trên không trung, trầm trọng linh vân lại lần nữa phiên cổn, một đạo càng thêm khổng lồ lộng lẫy Lôi Đình lại lần nữa như ẩn như hiện, giống như ẩn núp trong bóng tối nhìn chằm chằm Cự Long.

Oanh!

Linh vân rồi đột nhiên bị xé nứt, một đạo càng thêm tráng kiện lộng lẫy Lôi Đình, trực tiếp là rủ xuống rơi xuống, trực chỉ Bất Hủ Kim Thân.

Mục Trần mặt sắc mặt ngưng trọng, trước khi chủ động xuất kích, hắn hiển nhiên là ăn một chút thiệt thòi nhỏ, lập tức cũng thật không dám tiếp tục ngạnh bính, tâm niệm vừa động gian, chỉ thấy được Bất Hủ Kim Thân quanh thân Tử Kim hào quang điên cuồng dâng lên mà ra, trực tiếp là tại hắn phía trên tạo thành một đạo cự đại vô cùng Tử Kim màn hào quang, ở đằng kia màn hào quang phía trên, lưu chuyển lên cực đoan khủng bố Linh lực chấn động.

Lúc này đây, hắn hiển nhiên là ý định áp dụng phòng ngự tư thái.

Phanh!

Tử Kim màn hào quang một thành hình, cái kia lộng lẫy Lôi Đình là hung hăng oanh xuống dưới, lập tức màn hào quang phía trên lập tức nứt vỡ ra từng đạo vết rạn, lôi quang giống như xà leo lên ra, vô khổng bất nhập phá hư lấy Tử Kim màn hào quang.

Răng rắc răng rắc!

Tại đây giống như ăn mòn phía dưới, Tử Kim màn hào quang cũng là không có thể kiên trì bao lâu thời gian, là ầm ầm bạo vỡ đi ra, cái kia lộng lẫy Lôi Đình là không chút khách khí oanh tại Bất Hủ Kim Thân phía trên. Chương mới nhất đọc đầy đủ

Như vậy oanh kích, so về trước đó lần thứ nhất hiển nhiên muốn cường lực rất nhiều, Bất Hủ Kim Thân quanh thân sáng ngời Tử Kim hào quang trong khoảnh khắc là mờ đi mấy phần, mà cùng Bất Hủ Kim Thân có chặt chẽ liên tiếp Mục Trần, cũng là như gặp phải trọng kích, đúng là một ngụm máu tươi nhịn không được phun tới.

Trong mắt của hắn, xẹt qua một vòng vẻ kinh ngạc, hiển nhiên là không có ngờ tới cái này Linh Kiếp uy lực, vậy mà sẽ kinh khủng đến loại trình độ này

- Xem ra bằng vào Chí Tôn Pháp Thân lực lượng, thì không cách nào ngăn cản hạ cái này Linh Kiếp.

Mục Trần xóa đi vết máu ở khóe miệng, thần sắc cũng là trở nên bắt đầu trang túc mục chú ý, rồi sau đó hắn thân hình khẽ động, trực tiếp là xuất hiện ở Bất Hủ Kim Thân trên bờ vai, bàn tay nắm chặt, một thanh Thanh sắc Ba Tiêu Phiến là thoáng hiện mà ra.

Loại này thời điểm, hiển nhiên chỉ có thể dốc hết át chủ bài rồi.

Oanh!

Đương Mục Trần tay cầm Phong Thần Phiến lúc, cái kia trên không trung, đạo thứ ba hoa mỹ Lôi Đình đã là ầm ầm tới, hắn thể tích so về trước khi hai đạo, bành trướng mấy lần nhiều.

- Phong Thần cuốn!

Mục Trần không chút do dự thúc dục Phong Thần Phiến, lập tức một đạo cự đại vô cùng Thanh sắc long quyển phong bạo tại trong thiên địa này thành hình, sau đó mang theo Hủy Diệt Chi Lực, cùng cái kia hạ xuống tới rực rỡ tươi đẹp Lôi Đình ngạnh tiếc cùng một chỗ.

Rầm rầm!

Phong bạo thanh âm, không ngừng vang vọng hư không, bất quá lúc này đây, làm cho Mục Trần hơi chút thở dài một hơi chính là, đương hắn

Bất Hủ Kim Thân cùng với bản thể hơn nữa Phong Thần Phiến đồng thời ra tay lúc, cái kia đạo thứ ba Linh Kiếp, rốt cục bị hắn cưỡng ép ngăn cản xuống dưới.

Trên bầu trời hủy diệt dư ba không ngừng cọ rửa, cuối cùng nhất Thanh sắc vòi rồng cùng cái kia Lôi Đình, đều là dần dần chôn vùi xuống.

Hô.

Mục Trần nhìn qua cái kia từ từ tiêu tán Lôi Đình, căng cứng thân thể lúc này mới có chút buông lỏng một điểm, lại nói tiếp, hắn trong lòng đột nhiên khẽ động, bởi vì tại đây trong tích tắc, hắn cảm giác được những tiêu tán kia Lôi Đình ở bên trong, tựa hồ là có một ít kỳ lạ năng lượng rơi đem xuống, sáp nhập vào Bất Hủ Kim Thân bên trong.

Những năng lượng này, cũng không gia tăng Bất Hủ Kim Thân lực lượng, nhưng trong nháy mắt đó, Mục Trần nhưng lại phát giác được, Bất Hủ Kim Thân cùng trong thiên địa này liên hệ, đúng là trở nên càng thêm chặt chẽ rồi.

- Nguyên lai cái này Linh Kiếp, có thể làm cho được Chí Tôn Pháp Thân cùng này thiên địa làm sâu sắc liên hệ, khó trách những Hạ vị Địa Chí Tôn kia, đều là có thể nói là làm ngay, một lời dẫn phong vân.

Mục Trần có chỗ hiểu ra, nguyên lai như vậy lực lượng, đều là vì Linh Kiếp ban tặng.

Xem ra cái này Linh Kiếp, đã tôi luyện, cũng là một hồi cơ duyên.

- Đã như vầy, vậy hãy để cho được cái này Linh Kiếp, tới mạnh hơn liệt một ít a!

Mục Trần trong tay Phong Thần Phiến nhẹ nhàng đong đưa, ánh mắt nóng rực nhìn qua trên không trung cái kia dày đặc linh vân.

Oanh! Oanh!

Làm như phát giác được Mục Trần ánh mắt, cái kia linh vân lập tức kịch liệt phiên cổn, hạ trong tích tắc, linh vân đột nhiên bị xé nứt, lại là có thêm hai đạo Linh Kiếp, đồng thời ầm ầm rơi xuống.

Mục Trần nhìn qua cái kia khắc sâu vào trong mắt hai đạo Linh Kiếp, sắc mặt cũng là một túc, không dám lãnh đạm, trong tay Phong Thần Phiến đón gió tăng vọt, hóa thành trăm trượng tả hữu, trong cơ thể Linh lực giống như bàng bạc Đại Hải bình thường, liên tục không ngừng dũng mãnh vào trong đó.

Rầm rầm!

Phong Thần Phiến run lên, sổ đạo cự đại Thanh sắc vòi rồng giống như là Phong Long cuốn sạch ra, hắn lúc này cũng là đem Phong Thần Phiến lực lượng thúc dục đã đến cực hạn, cái kia mỗi một đạo long quyển phong bạo lực lượng, đều đủ để cho dĩ vãng hắn cảm thấy run rẩy.

Rầm rầm!

Từng đạo gió cuốn cùng cái kia hai đạo Lôi Đình hung hăng xông đụng vào nhau, trong thiên địa sấm sét không ngừng, nhưng nương theo lấy từng đạo gió cuốn dần dần bị phá hủy, cái kia hai đạo Linh Kiếp, cũng là đang dần dần bị suy yếu xuống.

Hô.

Mục Trần nhìn qua cái kia hai đạo dần dần muốn tiêu tán Linh Kiếp, cũng là lặng lẽ thở dài một hơi.

Oanh!

Nhưng mà, ngay tại hắn vừa mới xả hơi lập tức, cái kia hai đạo Linh Kiếp đột nhiên muốn nổ tung lên, chỉ thấy chúng về sau, lại là có thêm một đạo Linh Kiếp thành hình, nhanh giống như là Bôn Lôi xuyên thấu cái kia từng đạo gió cuốn, thẳng đến Mục Trần mà đến.

Cái này vậy mà duy nhất một lần hạ ba đạo Linh Kiếp!

Cái này đột nhiên lên biến cố, nhất thời làm được xa xa Cửu U khuôn mặt biến đổi, nhịn không được lên tiếng kinh hô.

Cái kia đạo thứ ba Linh Kiếp trong nháy mắt liền là xuất hiện ở Mục Trần phía trên, bất quá, ngay tại sắp rơi xuống lúc, Mục Trần tay áo đột nhiên run lên, chỉ thấy được một miếng Thạch Ấn bay ra, lập tức từ đó lướt đi một mảnh màu đen hải dương, sóng biển phiên cổn, nhất trọng trọng cùng cái kia Linh Kiếp chạm vào nhau, cuối cùng đem hắn hóa giải.

- Thật sự là giảo hoạt.

Mục Trần nhìn qua cái kia tiêu tán Linh Kiếp, cũng là nhịn không được lau một cái mồ hôi lạnh, khá tốt hắn cẩn thận, đã sớm âm thầm đem Phúc Hải Ấn cũng là chuẩn bị, nếu không trước trước bị cái kia đạo thứ ba Linh Kiếp bổ trúng, sợ bất tử đến độ lột da.

- Như thế, có lẽ cũng chỉ còn lại có bốn đạo Linh Kiếp rồi

Mục Trần bàn tay vừa nhấc, Phúc Hải Ấn lơ lửng tại hắn trước người, mà hắn tay cầm Phong Thần Phiến, dưới chân Bất Hủ Kim Thân tản ra Bất Hủ kim quang, đem hắn bảo hộ ở trong đó, hắn hiện tại, cơ hồ là át chủ bài ra hết, dựa theo bực này võ trang phòng ngự, nghĩ đến mới có thể đủ chống cự hạ kế tiếp bốn đạo Linh Kiếp đi à nha?

Vì vậy, tại kế tiếp trong thời gian, trên không trung linh vân không ngừng phiên cổn, từng đạo càng phát tráng kiện cùng khủng bố Linh Kiếp, thì là một đợt sóng tiếp nối một đợt sóng oanh kích xuống.

Bất quá, tại đã trải qua trước khi năm đạo Linh Kiếp oanh kích về sau, Mục Trần hiển nhiên cũng là có một ít kinh nghiệm, tá trợ lấy Phong Thần Phiến cùng Phúc Hải Ấn hai đạo Thánh Vật thủ hộ, tuy nói cũng là có chút ít cực kỳ nguy hiểm, nhưng cuối cùng nhất hay vẫn là miễn miễn cưỡng cưỡng đem cái kia từng đạo Linh Kiếp, đều chống đỡ được xuống.

Đương cái kia nửa canh giờ đi qua lúc, tám đạo Linh Kiếp, đã là đều bị Mục Trần khiêng xuống.

Bất quá, tuy nói khiêng rơi xuống tám đạo Linh Kiếp, nhưng lúc này Mục Trần, hiển nhiên trạng thái cũng cũng không tốt, thân thể của hắn phía trên, nhiễm lên tí ti lộng lẫy sắc thái, đó là bị Linh Kiếp chỗ bổ làm cho.

Những lộng lẫy này chi sắc, chính là một loại cực đoan pha tạp Linh lực, nếu là bị xâm nhập trong cơ thể, tất nhiên hội giống như độc khí bình thường, ô nhiễm bản thân Linh lực, tạo thành cực lớn bị thương.

Cho nên Mục Trần lúc này chỉ có thể không ngừng dùng Linh lực tiêu hao chúng, thẳng đến đem chúng triệt để hóa giải.

Mà hắn dưới chân Bất Hủ Kim Thân, đồng dạng là vào lúc này trở nên mờ đi rất nhiều, hiển nhiên chống cự Linh Kiếp, tiêu hao thật lớn lực lượng.

- Tám đạo Linh Kiếp đã rơi, còn có cuối cùng một đạo

Mục Trần ngẩng đầu, hắn nhìn qua cái kia mỏng manh rất nhiều linh vân, tuy nói đã chỉ còn lại có cuối cùng một đạo Linh Kiếp, nhưng chẳng biết tại sao, hắn nhưng lại không cảm thấy buông lỏng, ngược lại là có chút cảm giác bất an.

Bởi vì cái kia đệ cửu đạo Linh Kiếp, đã nổi lên hồi lâu thời gian, hiển nhiên, cái này một đạo Linh Kiếp uy lực, cũng sẽ viễn siêu trước khi là bất luận cái cái gì một đạo Linh Kiếp.

Mục Trần sắc mặt nghiêm túc và trang trọng, cố gắng điều chỉnh lấy bản thân trạng thái, cùng đợi cái kia cuối cùng một đạo Linh Kiếp đến, chỉ cần có thể sống qua, như vậy hắn có thể đủ chính thức bước vào Địa Chí Tôn cảnh!

Ở đằng kia xa xa, Cửu U cũng là cảm thấy trong thiên địa cái kia càng phát khủng bố cảm giác áp bách, mặc dù chưa từng thân ở trong đó, nhưng nàng cũng là có thể cảm giác được lúc này Mục Trần chỗ đã bị áp lực.

Nhưng nàng cũng không nhiều lời, bởi vì không hề có tác dụng, dưới mắt nàng đủ khả năng làm, cũng chỉ là vi Mục Trần cầu nguyện, hi vọng hắn có thể vượt qua cửa ải này.

Hơn nữa nàng lúc này cũng cuối cùng là minh bạch vì sao rất nhiều Cửu phẩm viên mãn cường giả đối với Linh Kiếp sợ như sợ cọp rồi, liền Mục Trần bực này chiến tích bưu hãn gia hỏa, đều tại Linh Kiếp phía dưới có chút chật vật, huống chi người bình thường?

Ông ông!

Trong thiên địa yên tĩnh, tại giằng co sau một hồi khá lâu, cái kia trên không trung linh vân, rốt cục lại lần nữa phiên cổn, chỉ thấy được vô tận lộng lẫy chi quang mãnh liệt bắn mà ra, toàn bộ trong thiên địa đều là ở đằng kia chờ hào quang chiếu rọi xuống, trở nên bắt đầu vặn vẹo.

Tầng kia tầng linh vân, vào lúc này dùng một loại tốc độ kinh người cuộn mình, một lát sau, chỉ thấy được những linh vân kia, dĩ nhiên là biến thành một đầu Vân Hà giống như Cự Long.

Cự Long chiếm giữ hư không, cái kia lộng lẫy giống như Long mục tập trung vào Mục Trần, một cỗ kinh khủng uy áp, bao phủ Thiên Địa.

Mạn Đà La nhìn qua cái kia linh vân hóa thành hình rồng, khuôn mặt nhỏ nhắn rốt cục nhịn không được hơi đổi, có chút chấn động thấp giọng nói:

- Cái này đệ cửu đạo Linh Kiếp vậy mà hóa hình?

- Có ý tứ gì?

Cửu U liền vội vàng hỏi.

- Hết thẩy Linh Kiếp, Kiếp là dùng Lôi Đình chi hình, nhưng cũng có lấy một ít đặc thù Linh Kiếp, chúng có được lấy hóa hình chi năng, bình thường loại này Linh Kiếp, có chút rất thưa thớt đúng rồi, Linh Kiếp cường hoành trình độ, quyết định bởi tại độ kiếp người sở tu luyện Chí Tôn Pháp Thân mạnh yếu, Mục Trần Bất Hủ Kim Thân thế nhưng mà Vạn Cổ Bất Hủ Thân thứ hai đoạn tiến hóa thể, nếu là bài danh, đủ để tiến vào 99 loại Chí Tôn Pháp Thân TOP 15, khó trách cái này đệ cửu đạo Linh Kiếp, vậy mà hội hóa hình

Mạn Đà La nói đến phần sau, trong lúc đó bừng tỉnh đại ngộ.

Cửu U cũng là ấp úng im lặng, không nghĩ tới Mục Trần tân tân khổ khổ tu thành Bất Hủ Kim Thân, ngược lại muốn bởi vậy thừa nhận càng lớn khảo nghiệm.

Mạn Đà La khẽ thở dài một tiếng, cười khổ nói:

- Bất quá bực này Linh Kiếp tuy nói nguy hiểm, nhưng nếu như có thể vượt qua, chỗ tốt cũng là càng lớn, cho nên cái này có thể thật không biết là phúc hay là họa

Cửu U đồng dạng thở dài một hơi, đối với tựu đại đa số độ Linh Kiếp người đến nói, chỉ sợ đều không hy vọng chính mình gặp phải loại này có thể hóa hình Linh Kiếp, bởi vì nói như vậy, tựu đại biểu thất bại cùng vẫn lạc xác suất hội càng lớn.

Nhưng hôm nay cái này hóa hình Linh Kiếp ra đều xuất hiện, nói những thứ này nữa cũng là vô dụng, cho nên khi hạ cũng chỉ có thể chờ đợi Mục Trần có thể đem hắn ngăn cản.

Tại các nàng đang khi nói chuyện, Mục Trần cũng là ngẩng đầu nhìn qua cái kia hóa thành hình rồng Linh Kiếp, lúc này sắc mặt cũng là có chút điểm khó coi, cười khổ nói:

- Cái này thật đúng là phiền toái.

Tuy nhiên cái kia hình rồng Linh Kiếp chưa đáp xuống, nhưng hắn đã là có thể cảm giác được một loại làm cho hắn da đầu có chút run lên chấn động.

- Loại trình độ này Linh Kiếp, chỉ sợ coi như là Phong Thần Phiến cùng Phúc Hải Ấn, đều thì không cách nào ngăn trở rồi

Mục Trần nhìn thoáng qua trong tay Ba Tiêu Phiến cùng với trước mặt lơ lửng màu đen Thạch Ấn, lông mày cũng là nhanh nhíu lại, quay mắt về phía loại trình độ này Linh Kiếp, hắn nhất định phải có mặt khác ngăn được thủ đoạn, chỉ sợ mới có thể ổn thỏa.

Nhưng hôm nay hắn át chủ bài đã là ra hết, còn có thể có gì thủ đoạn?

Nhất niệm đến vậy, Mục Trần trong lòng đột nhiên khẽ động, cúi đầu nhìn về phía này Bất Hủ Kim Thân, mắt mang lóe lên." Lúc trước Đại Nhật Bất Diệt Thân đều là có thêm Cửu Dương thần thông, mà hôm nay thân là hắn tiến hóa thể Bất Hủ Kim Thân, không có khả năng tựu đơn giản như vậy, hiển nhiên, hắn còn cũng không có đem Bất Hủ Kim Thân tiềm lực cho đào móc đi ra reads;.

Bất quá cái này cũng trách không được Mục Trần, dù sao từ khi hắn tu thành Bất Hủ Kim Thân về sau, nhưng cũng không có bao nhiêu thời gian làm cho hắn xâm nhập cảm ngộ Bất Hủ Kim Thân.

Nhưng bất kể như thế nào, dưới mắt hắn đều phải tại phía trên này đa dụng điểm tâm rồi.

Nghĩ đến đây, Mục Trần cũng là không chút do dự nhắm lại hai mắt, Linh lực phát ra, thời gian dần trôi qua cùng dưới thân Bất Hủ Kim Thân triệt để tương dung lại với nhau.

Ở đằng kia xa xa, một mực cũng chỉ là lẳng lặng nhìn xem Mục Trần chống lại Linh Kiếp Thiên Đế, liền nhìn thấy một màn này về sau, ngược lại là lông mi nhẹ nhàng chọn lấy thoáng một phát, giống như cười mà không phải cười lẩm bẩm:

- Cuối cùng là nhớ tới Bất Hủ Kim Thân sao

Rống!

Trên không trung, cái kia linh vân biến thành hình rồng Linh Kiếp, cũng rốt cục vào lúc này đem lực lượng thúc dục tới cực điểm, rồi sau đó nó đúng là ngửa mặt lên trời gào thét, phát ra rung trời động địa giống như tiếng long ngâm.

Sau một khắc, đạo này hình rồng Linh Kiếp đuôi rồng hất lên, là đáp xuống, mang theo Hủy Diệt Chi Lực, bay thẳng Mục Trần.

Hình rồng Linh Kiếp rơi xuống, cái này phiến này thiên địa phảng phất đều là vào lúc này sụp đổ vỡ đi ra, phía dưới Thiên Hà, tức thì bị vẻ này lực lượng đáng sợ, ngạnh sanh sanh xé rách ra một đạo mấy chục vạn trượng khổng lồ khe rãnh, bộ dáng như vậy, phảng phất là muốn đem Thiên Hà một phân thành hai.

Oanh!

Tại hình rồng Linh Kiếp rơi xuống lúc, Mục Trần bấm tay khẽ động, chỉ thấy được Phong Thần Phiến không gió mà bay, điên cuồng vỗ, từng đạo vạn trượng phong bạo cuốn sạch ra.

Mà cái kia Phúc Hải Ấn cũng là phụt lên ra màu đen hải dương, màu đen sóng lớn ẩn chứa nghiền nát ngàn vạn như núi cao lực lượng, hung hăng đối với hình rồng Linh Kiếp cọ rửa mà đi.

Phanh! Phanh!

Hai đạo Thánh Vật lực lượng đều là vào lúc này thúc dục đã đến cực hạn, nhưng mà, đương cái kia long quyển phong bạo cùng sóng biển đang cùng hình rồng Linh Kiếp đụng nhau giờ tình cờ, nhưng lại phong bạo lập tức bị xé nứt, sóng biển trực tiếp bị nghiền nát!

Hình rồng Linh Kiếp, cơ hồ là lấy thế không thể đỡ tư thái, phá tan hai đạo Thánh Vật phủ kín!

Xa xa Cửu U thấy thế, cũng là nhịn không được khuôn mặt thất sắc, trước trước Mục Trần dựa vào hai đạo Thánh Vật, cơ hồ là ngăn cản đại bộ phận Linh Kiếp, nhưng mà tại đây đệ cửu đạo hình rồng Linh Kiếp trước khi, nhưng lại không hề có tác dụng!

Oanh!

Phong Thần Phiến bị cái kia hình rồng Linh Kiếp chấn đắc bắn ngược mà ra, Phúc Hải Ấn cũng là đẩy lui ra, đem phía dưới Mục Trần, trực tiếp là bạo lộ tại hình rồng Linh Kiếp phía dưới.

Rầm rầm!

Chói tai âm bạo âm thanh hội tụ lấy rồng ngâm theo trên không truyền đến, nhưng mà Mục Trần như cũ là vẫn còn như bàn thạch không chút sứt mẻ, tinh thần của hắn, triệt triệt để để cùng Bất Hủ Kim Thân tương dung cùng một chỗ.

Hắn phải triệt để cùng Bất Hủ Kim Thân dung hợp, mới có thể đào móc ra Bất Hủ Kim Thân chỗ có đủ thiên phú thần thông.

Cuồng bạo trùng kích, tự phía trên bao phủ xuống đến, trực tiếp làm cho Mục Trần làn da phía trên lập tức có huyết vụ bắn ra đi ra, trong khoảnh khắc liền đem hắn hóa thành huyết nhân.

Mà hắn như trước bất động, giống như không hề chống cự.

Xa xa Cửu U nghiến chặc hàm răng cặp môi đỏ mọng, đầu ngón tay càng là thật sâu trảo tiến trong lòng bàn tay.

Trăm trượng 50 trượng mười trượng

Mà coi như cái kia hình rồng Linh Kiếp vọt vào Mục Trần phía trên mười trượng phạm vi một sát na kia, hắn đóng chặt hai mắt, rốt cục vào lúc này rồi đột nhiên mở ra, hắn vốn là đen kịt hai cái đồng tử, dĩ nhiên là vào lúc này, triệt triệt để để biến thành Tử Kim sắc màu.

Hắn một tay kết ấn, mà hắn dưới thân Bất Hủ Kim Thân, cũng là vào lúc này kết xuất giống nhau ấn pháp.

Hưu!

Chói mắt Tử Kim hào quang tự Bất Hủ Kim Thân phía trên bạo phát đi ra, những Tử Kim kia hào quang điên cuồng hội tụ, cuối cùng dùng một loại tốc độ kinh người, biến thành lưỡng đạo cự đại Tử Kim quang văn.

Cái kia hai đạo Tử Kim quang văn, có nói không nên lời cổ xưa khí tức, hơn nữa dị thường huyền ảo tối nghĩa, giống như là thần linh chi thủ, tiện tay mà làm.

Thần bí Tử Kim quang văn ngưng tụ, Mục Trần cũng là vào lúc này ngẩng đầu lên, hắn nhìn qua cái kia khắc sâu vào đồng tử hình rồng Linh Kiếp, trầm thấp thanh âm, tự hắn trong miệng truyền ra:

- Thiên Địa nứt vỡ, ta cũng không hủ.

- Bất Hủ Thần Văn!

Mục Trần giơ tay lên chưởng, đột nhiên nắm chặt, cái này một sát na, cái kia hai đạo Tử Kim quang văn giống như Tử Kim như cự long xông ra, trực tiếp là hắn phía trên quấn quanh cùng một chỗ, Tử Kim hào quang tách ra, cái kia hai đạo Tử Kim quang văn, đúng là biến thành một mặt mỏng mỏng Tử Kim chi thuẫn.

Oanh!

Thì ra là ở đằng kia Tử Kim chi thuẫn vừa mới thành hình lập tức, cái kia hình rồng Linh Kiếp, ầm ầm rơi xuống, dùng hủy diệt xu thế, hung hăng oanh tại cái kia một mặt mỏng mỏng Tử Kim chi thuẫn thượng diện.

Giống như là một vòng diệu nhật tự trong thiên địa bay lên, ngay sau đó không cách nào hình dung sóng xung kích, điên cuồng tàn sát bừa bãi

ra.

Toàn bộ trong thiên địa không gian, đều là vào lúc này nứt vỡ, vô số không gian mảnh vỡ tật bắn, phía dưới Thiên Hà, càng là sụp đổ ra một vài mười vạn trượng khổng lồ hố sâu, nước biển phiên cổn, đều thì không cách nào đem hắn nhồi vào.

Mạn Đà La tiểu vung tay lên, một đạo Linh lực bình chướng xuất hiện tại nàng cùng Cửu U trước mặt, đem cái loại nầy cuồng bạo trùng kích, đều chống cự xuống.

Mà Thiên Đế như cũ là đứng chắp tay, sở hữu đến hắn trước mặt trùng kích, đều là theo gió mà tán.

Trong thiên địa hủy diệt trùng kích, giằng co trọn vẹn mười mấy phút đồng hồ, vừa rồi thời gian dần trôi qua tiêu tán.

Mà Cửu U cũng là lúc này lập tức đem đôi mắt đẹp phóng hướng Mục Trần trước trước chỗ phương vị, ngọc thủ khẩn trương quá chặt chẽ nắm lại, nàng hiển nhiên rất muốn biết.

Trận khủng bố Linh Kiếp này, Mục Trần đến tột cùng là thành công, hay là thất bại?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1195: Đột Phá! Địa Chí Tôn!

Bao trùm thiên địa hủy diệt trùng kích, đang kéo dài sau một hồi, cuối cùng từ từ tiêu tán, mà Cửu U ánh mắt của các nàng, cũng là tại nơi trước tiên, nhìn về phía này đánh đầu nguồn.

Nơi đó nguyên bản vặn vẹo không gian, tại từ từ khôi phục, ngay sau đó tựa hồ là có Tử Kim ánh sáng, đột nhiên bộc phát ra, một đạo vạn trượng quang trụ, xông thẳng lên trời.

Trong cột sáng, chỉ thấy một đạo mấy trăm trượng tả hữu Tử Kim người khổng lồ, lẳng lặng đứng sừng sững, tại nơi cự nhân quanh thân, lượn lờ lấy bất hủ vậy khí tức, phảng phất vĩnh hằng không thôi.

Cửu U nhìn này đạo Tử Kim người khổng lồ, lúc này này tôn bất hủ kim thân cùng trước dường như cũng không có bao nhiêu khác nhau, nhưng nếu là tỉ mỉ cảm ứng nói, còn lại là sẽ (biết) nhận thấy được, này Tử Kim người khổng lồ đúng là mơ hồ có một loại dung nhập thiên địa vậy cảm giác kỳ dị, nó phun ra nuốt vào giữa đó, phảng phất là có Phong Lôi thành hình.

Lúc này này tôn bất hủ kim thân, tựa hồ là có thể dễ dàng câu thông trong thiên địa linh lực, thậm chí có thể đem (sẽ) tự thân ý chí dung nhập một mảnh giữa thiên địa, tiến tới đối với phương này thiên địa hình thành một loại nắm trong tay.

Chỉ cần thực lực thấp hơn Mục Trần người bước vào phương này thiên địa, này hầu như thì tương đương với bước chân vào Mục Trần lĩnh vực bình thường giống nhau, muốn giết muốn (phải) quả, đều là mặc cho một lời quyết định.

Cửu U nhìn về phía này bất hủ kim thân vẻ mặt, nguyên bản chí tôn pháp thân vẻ mặt đều là tương đối không rõ, nhưng mà hôm nay bất hủ kim thân vẻ mặt đã cùng Mục Trần giống nhau như đúc, từ xa nhìn lại, hầu như chính là một cái phóng đại vô số lần Mục Trần.

Đây là bởi vì Mục Trần cùng bất hủ kim thân giữa đó liên hệ bộc phát sâu (thâm) triệt, hai người đã hoàn mỹ tương dung, thậm chí Mục Trần còn có thể trực tiếp cùng bất hủ kim thân dung hợp, tiến tới bộc phát ra càng lực lượng kinh khủng.

Điểm này, liền như trước này Tả trưởng lão bình thường giống nhau, trực tiếp nuốt chí tôn pháp thân, hai người tương dung, này sở bộc phát ra uy năng, ngay cả mượn tàn sát linh vệ lực lượng Mục Trần đều là kinh hãi không thôi.

Có ở đây không hủ kim thân trên vai, một đạo thon dài thân ảnh lẳng lặng ngồi xếp bằng, lúc này Mục Trần, mặt ngoài thân thể lưu chuyển loá mắt Tử Kim ánh sáng, lúc trước linh kiếp mang đến sặc sỡ quang điểm, cũng là vào lúc này bị đều hóa giải mà đi.

Thân ảnh của hắn giống như bàn thạch vậy vẫn không nhúc nhích, khí tức dài, quanh thân lấp lánh Tử Kim ánh sáng, mỗi một đạo đều là sẽ (biết) nhộn nhạo lên to lớn Tử Kim rung động, này rung động trong, ẩn chứa tột cùng kinh khủng linh lực ba động.

Lúc này Mục Trần, tuy rằng không có bất kỳ động tác gì, nhưng Cửu U cũng là từ trên người của hắn cảm thấy một loại cực kỳ cảm giác bị áp bách mãnh liệt, cái loại này chèn ép, nàng trước kia chỉ có tại nơi chút bước chân vào Địa Chí Tôn cảnh siêu cấp cường giả trên người cảm thụ được qua.

Ông.

Mà cũng chính là tại Cửu U nhìn kỹ giữa đó, Mục Trần này đóng chặt hai mắt, cũng là vào lúc này đột nhiên mở, nhất thời ngoài trong đôi mắt có chói mắt Tử Kim quang mang bạo S ra, vậy chờ quang mang sắc

nhọn tới cực điểm, phía trước không gian đều là trực tiếp bị xé rách xuyên qua.

Vậy chờ Tử Kim quang mang, giằng co chỉ chốc lát chính là tán đi, Mục Trần nâng lên mắt, hôm nay thiên địa, tựa hồ là có rồi một loại bất đồng kỳ lạ cảm giác, cái loại cảm giác này làm cho hắn có một loại hiểu ra, chỉ cần hắn muốn, hắn tựa hồ là có thể tùy ý câu động này trong thiên địa khổng lồ linh lực.

Hắn xòe bàn tay ra, nhất thời có rực rỡ linh lực tụ đến, hầu như trong khoảnh khắc, chính là ở trước mặt của hắn biến thành một tòa trăm trượng tả hữu ngọn núi.

Ngọn núi kia ngọn núi, hiện ra lóng lánh cùng hoa mỹ màu sắc, nhìn qua còn như thủy tinh bình thường giống nhau, nhưng mà, đây cũng là bởi tột cùng thuần túy thiên địa linh lực ngưng kết biến thành, không thể phá vỡ.

- Thiên địa chi tương...

Mục Trần tự lẩm bẩm, đây là Địa Chí Tôn tiêu chí một trong, có thể dễ dàng đem (sẽ) trong thiên địa linh lực hóa thành chân chính thực chất, điểm này, là lấy mê hoặc hắn tuyệt đối không làm được.

Điều này đại biểu lấy Địa Chí Tôn đối với thiên địa linh lực một loại vượt quá tưởng tượng nắm trong tay trình độ.

Mục Trần cúi đầu, hắn có thể cảm giác được, hắn này cụ R thân, tựa hồ là tại cụ bị một loại sinh mệnh lực bình thường giống nhau hô hấp, chỉ bất quá, mỗi kèm theo nó một lần hô hấp, trong thiên địa đều muốn sẽ có khổng lồ linh lực bị nó hấp thu luyện hóa.

Cái loại này hấp thu tốc độ luyện hóa, đủ để cho Mục Trần nghẹn họng nhìn trân trối, hắn này cụ thân thể, phảng phất là không đáy D bình thường giống nhau, mặc kệ có khổng lồ cở nào linh lực tràn vào, đều thì không cách nào đem thỏa mãn.

Trước kia Mục Trần, trong cơ thể cũng chỉ có một cái chí tôn hải, nhưng mà hôm nay, hắn cả người máu R đều là tại bất kể huy động, mỗi một khối máu R, đều là như ẩn giấu một cái chí tôn hải, tham lam cắn nuốt hết thảy linh lực.

Mục Trần có chút mê hơi hí mắt ra, loại này dâng trào lực lượng vô tận cảm giác, thật sự là để cho người ta say mê, tới rồi lúc này, hắn mới vừa rồi là chân chân thiết thiết lý giải đến, vì sao tại Đại Thiên Thế Giới này giữa, chỉ có bước chân vào Địa Chí Tôn, mới có thể xưng là siêu cấp cường giả đồng thời xưng bá một phương.

Bởi vì loại lực lượng này, cùng cửu phẩm chí tôn cảnh giữa đó, thật sự là trăng sáng cùng huỳnh hỏa giữa đó chênh lệch.

Mục Trần xòe bàn tay ra, chậm rãi nắm long, trước mặt hắn này tọa bởi linh lực biến thành ngọn núi cũng là vỡ nát ra, hóa thành vô số quang điểm, khóe miệng của hắn câu dẫn ra lướt qua một cái độ cong.

- Địa Chí Tôn cảnh... Ta rốt cục đạt tới.

Khi (làm) triệt để vượt qua linh kiếp thì, lúc này Mục Trần, hiển nhiên đã là có thể tính làm một vị chân chính hạ vị Địa Chí Tôn!

Mà ở Mục Trần hưởng thụ cái loại này lực lượng cường đại thời điểm, đột nhiên mi tâm của hắn chỗ có quang mang ngưng tụ, tại ngoài trong đầu bên trong, một cổ khổng lồ tin tức, bao trùm đi ra.

Này tin tức trong, chính là trước thiên đế dùng chân linh nghi thức xối nước lên đầu quán thâu mà vào tuyệt thế thần thông, Nhất Khí Hóa Tam Thanh!

Chỉ bất quá trước Mục Trần, bởi vì tự thân thực lực hạn chế, đối với này Nhất Khí Hóa Tam Thanh chứa nhiều địa phương đều là không cách nào tưởng tượng cùng lĩnh ngộ, nhưng theo lúc này hắn thành công đột phá, này trước mê man địa phương, nhất thời có một loại hiểu ra cảm giác.

Tới lúc này, hắn mới có thể chân chính tiếp nhận thiên đế này nhiều kinh nghiệm cùng cảm ngộ.

- Thì ra (vốn)... Như vậy...

Trong đầu này liên quan tới Nhất Khí Hóa Tam Thanh chứa nhiều huyền diệu chi một chút, Mục Trần lúc này đều là giải quyết dễ dàng, sau đó ở trong lòng phát ra bừng tỉnh âm thanh, này nguyên bản tối nghĩa được(phải) căn bản không cách nào phỏng đoán tuyệt thế thần thông, rốt cục tại trong đầu của hắn, dần dần có rồi hình thức ban đầu sơ hiện.

Đương nhiên, đây hết thảy đều là bởi vì này ẩn chứa trong đó thiên đế đối với Nhất Khí Hóa Tam Thanh cảm ngộ, nếu không mà nói, dù cho Mục Trần hôm nay bước chân vào Địa Chí Tôn cảnh, muốn đối với Nhất Khí Hóa Tam Thanh cảm ngộ đến loại trình độ này, vậy cũng... ít nhất... Yêu cầu mấy năm từng chút một lĩnh ngộ.

Nhưng hôm nay, mượn thiên đế trợ giúp, này mấy năm lĩnh ngộ, cũng là trực tiếp làm cho Mục Trần quên mà đi, một bước lên trời!

Mục Trần trong hai mắt, linh quang không ngừng hiện lên, hắn ngồi yên tại tại chỗ, như vậy tư thế giữ vững tròn bán ngày, thẳng đến mỗi một khắc, hắn hai mắt mới vừa rồi chợt trợn to.

Hắn chậm rãi giơ tay lên, sau đó kết xuất một đạo tản ra từ xưa ý nhị ấn pháp.

Ông!

Khi ngoài ấn pháp kết xuất thì, trong thiên địa, tựa hồ là có một đạo kỳ diệu âm ba vang lên, tiến tới khuếch tán.

- Nhất Khí Hóa Tam Thanh, chém ta thấy thật!

- Chém ta chi đao!

Lẩm bẩm thanh âm, mang theo không rõ ý nhị, tự Mục Trần trong miệng chậm rãi vang lên, lại sau đó, đột nhiên có một đạo linh quang tự Mục Trần thiên linh cái dâng lên ra, tia sáng kia tại Mục Trần phía trước quay cuồng bất hủ, trong mơ hồ, đúng là tạo thành một thanh hư ảo chi đao.

Chuôi này dao mổ tia la-de cực kỳ thần dị, rõ ràng tồn tại, nhưng lại khiến người ta một loại hư ảo phiêu miểu cảm giác, như không cách nào chạm đến, chỉ chỉ là huyễn nghĩ ra được bình thường giống nhau.

- Hắn đang làm cái gì?

Cửu U có chút kinh nghi nhìn một màn này, thấp giọng nói.

Mạn Đà La hơi trầm ngâm một chút, đạo:

- Nếu mà đoán không lầm mà nói, hắn hắn là đang tu luyện Nhất Khí Hóa Tam Thanh!

Nói đến chỗ này, ngay cả nàng là không nhịn được có chút rung động, dù sao Nhất Khí Hóa Tam Thanh uy danh, quá mức vang dội, năm đó thiên đế càng là mượn này nhảy trở thành Đại Thiên Thế Giới giữa đỉnh phong vậy tồn tại.

Nhưng mà hôm nay, bực này tuyệt thế thần thông, lại muốn bị Mục Trần tu luyện thành công sao?

Mục Trần bực này cơ duyên, thực sự là ngay cả nàng là không nhịn được muốn (phải) có chút cực kỳ hâm mộ.

- Chém!

Tại các nàng đang khi nói chuyện, Mục Trần chợt đứng lên, ngẩng đầu ngưng mắt nhìn chuôi này phảng phất hư ảo vậy đao, sau đó một tay kết ấn, chợt quát như sấm vậy vang vọng.

Ông!

Hư ảo chi đao hơi chấn động một chút, sau đó đúng là nghiêng xuống tới, lưỡi dao hướng về phía Mục Trần, cắt hư không, cuối cùng trực tiếp là không chút do dự hướng về phía Mục Trần thiên linh cái, nặng nề chặt chém xuống.

Mục Trần vẫn không nhúc nhích.

Bá!

Hư ảo chi đao, trong nháy mắt bổ trúng Mục Trần thiên linh cái, sau đó dưới trong nháy mắt, đúng là như huyễn ảnh bình thường giống nhau, trực tiếp từ Mục Trần đỉnh đầu bổ đi vào.

Một đao xuyên ra Mục Trần thân thể.

Mà khi thân đao rời đi Mục Trần thân thể thì, chỉ thấy lại là có thêm một đạo huyết hồng ánh sáng bị mang ra khỏi, này đạo huyết quang chiếm giữ tại Mục Trần phía bên phải, không ngừng nhúc nhích, tản ra ba động kỳ dị.

Khi bị bổ trúng một khắc kia, Mục Trần mơ hồ cảm giác được, thân thể của hắn giữa, tựa hồ là có một loại đồ đạc bị chia lìa đi ra ngoài, tựa như là máu R, cũng tựa như là linh hồn.

Nhưng này loại chia lìa, đối với hắn cũng không có tạo thành bất kỳ tổn thương, chỉ chỉ là bởi trong cơ thể biến thành bên ngoài cơ thể.

- Lại chém!

Hắn lại lần nữa ngửa đầu chợt quát!

Bá!

Này một thanh hư ảo chi đao, lại lần nữa đánh xuống, lại là một đao xuyên thấu thân thể của hắn, bất quá khi (làm) ngoài thoát ly Mục Trần thân thể thì, lại là có thêm một đoàn huyết quang, tự Mục Trần trong cơ thể chia lìa ra.

Hai đao hạ xuống, này hư ảo chi đao cũng là lặng yên vỡ nát, hóa thành linh quang mảnh nhỏ hạ xuống, mà Mục Trần còn lại là quay đầu, ánh mắt nháy mắt đều không nháy mắt nhìn bên cạnh này hai đạo huyết quang.

Huyết quang còn đang không ngừng nhúc nhích, sau đó dần dần biến thành hai đạo đồng dạng thon dài thân ảnh.

Hai đạo thân ảnh kia, một người mặc hắc bào, một người mặc áo bào trắng, bọn họ đều có lấy tối tăm hai mắt, tuấn dật khuôn mặt, trọng yếu hơn là, trên thân thể của bọn họ, đều đang là tản ra cùng Mục Trần không có sai biệt khí tức cùng với cường đại linh lực.

Này hai đạo thân ảnh, bất ngờ đều là hàng thật giá thật Địa Chí Tôn!

Mục Trần nhìn này hai đạo cùng hắn thân ảnh giống nhau như đúc, trên khuôn mặt cũng là có lướt qua một cái dáng tươi cười nổi lên, sau đó hắn nhẹ nhàng cười, một tay dựng thẳng thập, đạo:

- Tại hạ Mục Trần.

Hắc bào nhân bóng dáng cùng áo bào trắng bóng người cũng là khẽ mỉm cười, dựng thẳng thập hành lễ.

- Tại hạ Mục Trần.

- Tại hạ Mục Trần.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1196: Thiên Đế Dạy

Biên soạn Lão Bảo - Hội fan đại chúa tể

Ba bóng người giống nhau xuất hiện giữa không trung, cùng nhau hành lễ, tình cảnh này quả nhiên là quỷ dị, nhưng mà điều này rơi vào trong mắt Cửu U cùng Mạn Đà La, nhiều hơn một loại rung động.

Bởi vì các nàng cũng có thể phát giác được, khí tức ba đạo thân ảnh cơ hồ không có sai biệt lắm, hơn nữa độ cường hoành cũng giống như đúc, nếu như quần áo màu sắc không khác nhau, thậm chí các nàng cũng không nhận ra đâu là bản thể của Mục Trần.

- Điều này có thể tương đương với ba vị hạ vị Địa Chí Tôn à

Cửu U rung động tự lẩm bẩm, lấy một hóa 3, nếu là sau này ai muốn cùng Mục Trần giao thủ, như vậy giống như là một người mà đánh với 3 Mục Trần!

Hơn nữa, ba Mục Trần cùng liên thủ, tất nhiên uy lực sẽ khác so với ba vị hạ vị Địa Chí Tôn liên thủ, dù có ăn ý cỡ nào cũng không thể hơn được ba Mục Trần cùng chung tâm niệm, như vậy nếu liên thủ, quả thực là không chê vào đâu được.

- Tuyệt thế thần thông, thật sự là danh bất hư truyền

Cửu U đối với loại thần thông này, chỉ có thể hâm mộ cảm thán một tiếng.

Bản thân Mục Trần, cũng là có chút sợ hãi nhìn qua hai thân ảnh trước mặt, cái này không thể so sánh với thân ảnh do linh lực biến thành,

bởi vì từ loại góc độ nào đó, hai đạo hóa thân trước mắt, cũng là người sống, hơn nữa cũng có tiềm lực vô hạn của Mục Trần.

Tuy nói như thế, nhưng ba người trong lúc đó, hiển nhiên cũng có chủ thể và cá thể phụ, bản thân Mục Trần là bản thể chính, mà hai đạo hóa thân này tuy là có sự sống, nhưng mục đích bọn họ tồn tại, là tăng cường thực lực bản thể, giữ gìn bản thể tồn tại.

Bởi vì hóa thân có thể bị diệt, nhưng nếu là bản thể bị giết chết, vậy hai hóa thân này, cũng sẽ tan theo mây khói.

Thân ảnh Thiên Đế lúc dần hiện ra, nhìn hai đạo hóa thân của hắn một cái, khẽ lắc đầu:

- Tuy nói ngươi đã thành công chém ra hóa thân, nhưng dù sao vẫn có chút phù phiếm, xem ra ngươi còn phải tiếp tục nghiên cứu một thời gian.

Mục Trần có chút xấu hổ gật đầu, dù sao hắn có thể đem Nhất Khí Hóa Tam Thanh tu luyện thành công. Nguyên nhân chủ yếu hay là bởi vì đã tiếp nhận Thiên Đế quán đỉnh, cách làm vậy, tuy nói trợ giúp hắn tu luyện tăng nhanh, nhưng cũng có nhược điểm, chính là tu luyện ra được hóa thân nhưng nó cũng không được ổn định.

- Ngươi đem hai hóa thân tiến vào thiên hà, mượn thiên hà tu luyện, cũng có thể vững chắc căn cơ.

Thiên Đế chỉ về phía thiên hà, nói ra.

Mục Trần nghe vậy, khẽ giật mình, dù sao thiên hà ở bên trong Thượng Cổ Thiên Cung, mà Thượng Cổ thiên cung lại ở trong vùng không gian trôi nổi bất định, một khi đi ra ngoài, muốn tìm cũng rất khó khăn.

Dường như biết được Mục Trần đang suy nghĩ điều gì Thiên Đế mỉm cười. Cầm Thiên Đế Kiếm đưa tới, nói:

- Chỉ cần ngươi chấp chưởng Thiên Đế kiếm, là ngươi có thể tùy thời tiến vào Thượng Cổ Thiên Cung hơn nữa còn có thể khống chế mảnh không gian này.

Mục Trần lắp bắp kinh hãi, hiển nhiên hắn không nghĩ tới Thiên Đế đem Thượng Cổ Thiên Cung ban cho hắn, tuy nói hôm nay Thượng Cổ Thiên Cung không hề còn nhân khí, nhưng nội tình trong đó vẫn như trước tương đối đáng sợ.

Không đề cập tới những bảo vật còn sót lại bên trong, chỉ là có thể chưởng khống thiên hà, cũng đủ để cho rất nhiều siêu cấp thế lực cũng vì đó mà đỏ mắt, huống chi tại bên trong Thượng Cổ Thiên Cung. Còn có một tòa Tàng Thư Lâu phi phàm tồn tại.

Đó mới chính là chân chính nội tình của Thượng Cổ Thiên Cung!

Chỉ cần các thế lực có thể đạt được truyền thừa của Thượng Cổ Thiên Cung, đều bị các thế lực khác lớn hơn tiêu diệt, như vậy có thể nói hắn ngày sau đã có một chỗ dựa rất phi phàm.

Chính là bởi vì Thượng Cổ Thiên Cung giá trị to lớn như thế, cho nên Mục Trần đối với những lời của Thiên Đế cũng cảm thấy chấn động, trong lúc nhất thời, không dám tiếp nhận, đồng thời trong lòng cũng nghĩ đến, Thiên Đế làm như vậy, là muốn hắn trùng chấn Thượng Cổ Thiên Cung sao? Nếu là như vậy mà nói, hắn ngược lại là nguyện ý bỏ ra một phần lực, dù sao Thiên Đế đã ban cho hắn môt cơ duyên, đối với hắn mà nói, thật sự là quá trọng yếu.

Như thế đại ân, không thể không báo.

Mục Trần đang suy nghĩ thì Thiên Đế lại lần nữa cười nhạt nói:

- Thượng Cổ Thiên Cung đã là quá khứ, sứ mạng của nó đã hoàn thành, cho nên cũng không cần tiếp tục truyền thừa, ta chỉ không muốn nhìn nó tồn tại trong không gian hư vô, theo thời gian dần trôi sẽ bị

phong hoá mà thôi, để nó bị như thế chi bằng để cho nó làm thêm một ít cống hiến.

- Tuy nói ngươi có thể đủ chấp chưởng Thượng Cổ Thiên Cung, nhưng muốn đi vào kia Tàng kinh lâu, chỉ sợ vẫn phải là dựa vào bổn sự của ngươi, cái tên đó không thể nói lý được.

Nói đến chỗ này, Thiên Đế cũng cười một tiếng.

Mạn Đà La cùng Cửu U lúc này cũng đang xít tới gần, nghe được lời Thiên Đế nói cũng có chút kinh ngạc, chợt yên lặng gật đầu, ánh mắt khẽ động, không biết suy nghĩ cái gì.

- Cầm lấy đi, nếu ngươi cảm kích ta, vậy chỉ cần đáp ứng ta, ngày sau nếu Ngoại Vực Tộc lần nữa ngấp nghé Đại Thiên Thế Giới ta, thì tận khả năng xuất ra một phần lực mà trợ giúp.

Thiên Đế mỉm cười nhìn về phía Mục Trần, nói.

Nói đến đây, Mục Trần cũng là không lời nào để nói, chỉ có thể hai tay cung kính tiếp nhận Thiên Đế kiếm, sau đó đối với Thiên Đế thi lễ một cái, trịnh trọng nói:

- Ngày sau nếu Ngoại Vực Tộc tấn công, Mục Trần chắc chắn lấy cái chết để tương hộ!

Ngoại Vực Tộc là đại địch của vô số sinh linh trong Đại Thiên Thế Giới, nếu quả thật đến ngày đó, coi như là không cần Thiên Đế nhắc nhở, Mục Trần cũng sẽ dũng cảm đứng ra, dù sao tổ bị phá thì làm sao còn trứng? Nếu như Đại Thiên Thế Giới đều bị xâm chiếm, như vậy bọn hắn cũng chỉ có một con đường là diệt vong.

Thiên Đế nhẹ gật đầu, lại lần nữa dặn dò:

- Thiên Đế kiếm đã theo ta nhiều năm, trước khi cho ngươi quán đỉnh, ta đã là đem gần như toàn bộ lực lượng của nó tiêu hao đến 7 8 phần, có lẽ ngươi chỉ còn có thể thúc dục hai ba lần, cho nên không phải

lúc quan trọng nhất, thì không nhất thiết phải dùng, một ngày kia nếu như ngươi là có thể bước vào Thiên Chí tôn..., có lẽ có thể lần nữa rèn đúc lại.

Mục Trần gật đầu xác nhận.

Thiên Đế kiếm uy năng khó lường, đẳng cấp đã vượt qua đẳng cấp thánh vật, đạt đến cấp độ siêu cấp thánh vật, mặc dù hôm nay tiêu hao quá lớn, nhưng lực lượng còn sót lại, cho dù là một vị thượng vị Địa Chí Tôn cũng có thể uy hiếp.

- Về phần Nhất Khí Hóa Tam Thanh, hôm nay ngươi đã có thể tu hành ra, nhưng chỉ là bước đầu tiên mà thôi, đạo thần thông này có ba cảnh giới, Tam Phân Cảnh, Tam Hợp Cảnh, Tam Thần Cảnh.

- Dưới mắt ngươi, chỉ là vừa đạt tới cánh cửa Tam Phân Cảnh mà thôi, nếu một ngày ngươi có thể đem hai đạo hóa thân dung nhập vào bản thân, như vậy chính là đã đến Tam Hợp Cảnh, khi đó, ba người hợp làm một thể, uy năng mới rõ ràng khủng bố, về phần tầng cuối cùng Tam Thần Cảnh, một bước này, năm đó ta cũng chỉ mơ hồ lục lọi, cho nên về sau chính là ngươi phải tự cảm ngộ và suy diễn.

Mục Trần nghe được âm thầm tắc luỡi, Nhất Khí Hóa Tam Thanh thật không hổ là tuyệt thế thần thông, chia chia hợp hợp, huyền diệu kinh người làm cho người người không thể tưởng tượng, thật không biết, cái gọi là Tam Thần Cảnh, đến tột cùng là có thể mạnh đến trình độ bực nào.

- Ha ha, bất quá Nhất Khí Hóa Tam Thanh tuy nói huyền diệu, nhưng ngươi cũng không cần nặng bên này nhẹ bên kia, ngươi sở tu Bất Hủ Kim Thân, đồng dạng phi phàm khó lường, chỉ là hôm nay ngươi, đối kỳ cảm ngộ quá mức nông cạn mà thôi.

Thiên Đế nhìn qua quang ảnh tử kim sắc sau lưng Mục Trần, mỉm cười, nói:

- Bất Hủ Kim Thân, trời sinh tam đại thần thông, thứ nhất Bất Hủ Thần Văn, đạo thần thông này, ngươi đã có chỗ lĩnh ngộ, cái này do bất hủ chi lực biến thành Thần Vân, có thể thiên biến vạn hóa, vô kiên bất tồi kỳ phong duệ, có thể so sánh với thánh vật.

- Chẳng qua hiện nay ngươi mới nắm giữ không lâu, cũng chỉ có thể ngưng luyện ra hai đạo Bất Hủ Thần Văn, mà năm đó ta, có thể cô đọng 999 đạo, như vậy uy năng coi như là đẳng cấp cao thánh vật, cũng có thể liều một trận.

Mục Trần nghe vậy, không khỏi có chút nghẹn họng nhìn trân trối, lúc trước hắn ngưng luyện ra hai đạo Bất Hủ Thần Văn đã là cố hết sức, không nghĩ tới Thiên Đế năm đó, có thể ngưng luyện ra 999 đạo, thật sự là làm cho người ta sợ hãi.

- Cái kia đạo thần thông thứ hai, tên là Bất Hủ Chi Liên đạo thứ ba thần thông, tên là Bất Hủ Sinh Tử Biến

- Bất quá hai đạo thần thông này, phải dựa vào tự thân mình cảm ngộ, điểm này, coi như là ta, cũng là không cách nào trợ giúp cho ngươi.

- Bất Hủ Chi Liên, Bất Hủ Sinh Tử Biến

Mục Trần tự lẩm bẩm, chợt nhẹ nhàng cười cười, nếu như cái gì cũng cần Thiên Đế trợ giúp mà nói, như vậy việc hắn kế thừa thật là uổng phí, tin tưởng mình, sớm muộn có một ngày, có thể lĩnh ngộ hai đạo thần thông này, đem lực lượng Bất Hủ Kim Thân, hoàn toàn triển lộ ra hết.

Bất quá nghĩ tới Bất Hủ Kim Thân, lòng hắn đầu bỗng nhiên khẽ động, có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn hỏi "Không biết phải làm sao để Bất Hủ Kim Thân tiến hóa đến cấp độ cuối cùng?"

Bất Hủ Kim Thân tiến hóa đến cấp bậc cuối cùng tương đương với 5 Kim thân đứng đầu Đại Thiên Thế Giới và tên gọi là Vạn Cổ Bất Hủ Thân!

Thiên Đế hiển nhiên cũng vào lúc này dừng một chút, ánh mắt trở nên thâm thúy trầm mặc sau nửa ngày, mới chậm rãi nói:

- Nếu có một ngày, đem ngươi Bất Hủ Kim Thân tu luyện đến cực hạn, mà ngươi lại có dã tâm, như vậy thì đi Ma Ha Cổ Tộc, tìm Thủ Hộ Giả Vạn Cổ Bất Hủ Thân.

- Nhưng Ma Ha Cổ Tộc chính là một trong các chủng tộc cổ xưa nhất của Đại Thiên Thế Giới, cùng Phù Đồ Cổ Tộc nổi danh, nội tình thâm bất khả trắc, cho nên, nếu như ngươi muốn đạt được Vạn Cổ Bất Hủ Thân, tối thiểu nhất, ngươi cần bước vào Thiên Chí tôn!

- Ma Ha Cổ Tộc!

Trong nội tâm Mục Trần run động, bất quá khi hắn nghe đến một cái tên khác, trong lòng lại đột nhiên chấn động, một loại cảm xúc không rõ ràng dâng lên trong lòng.

- Phù Đồ Cổ Tộc?

Hai tay Mục Trần chậm rãi vuốt ve lồng ngực, hắn nhớ rõ, mẹ hắn lưu lại cho hắn một ít đạo công pháp, gọi là Phù Đồ bí quyết!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1197: Phù Đồ Cổ Tộc

Biên soạn Lão Bảo - Hội fan đại chúa tể

"Phù Đồ Cổ Tộc."

Bốn chữ này rơi vào trong tai Mục Trần, khiến trong lòng hắn phát sinh vô vàng khúc mắt cũng như run động, vẻ mặt trở nên hơi phức tạp, bởi vì hắn mơ hồ có một loại cảm giác, hắn tu luyện Đại Phù Đồ Quyết, hắn là có quan hệ rất lớn tới Phù Đồ Cổ Tộc.

Nếu như điều hắn suy đoán là đúng, như vậy thế lực đã đem mẫu thân hắ giam cầm, khiến cho cả nhà hắn không thể đoàn viên, vậy kẻ cầm đầu chính là Phù Đồ Cổ Tộc!

Đến lúc này, hắn mới hiểu được, tại sao mẫu thân của hắn đường đường là Linh Trận đại tông sư, thực lực có thể so với Thiên Chí Tôn, vẫn chỉ có thể cam chịu mà rời đi khi hắn vẫn còn ở trong tã lót, bảo toàn mạng sống cho phụ tử bọn họ.

Tuy nói hắn không hiểu rõ Phù Đồ Cổ Tộc sâu cạn bao nhiêu, nhưng cũng phi thường rõ ràng, có thể được gọi là một trong những chủng tộc cổ xưa nhất bên trong Đại Thiên Thế Giới, thì tim lực đến tột cùng là kinh khủng đến mức nào.

Đối mặt với loại kia thế lực này, cho dù là Thiên Chí Tôn nhưng không có nhiều bối cảnh, cũng phải khá là thận trọng.

"Chẳng trách mẫu thân để ta tận lực triển lộ Đại Phù Đồ Quyết, hóa ra là sợ bị Phù Đồ Cổ Tộc phát hiện, lấy thế lực của bọn họ, một khi phát hiện, sợ là đối với hắn mà nói đó là một đại uy hiếp."

Mục Trần mím miệng thật chặt, chính vì thế, những năm gần đây, Mục Trần hầu như là chưa từng tập trung tu luyện Đại Phù Đồ Quyết, chỉ ẩn giấu ở nơi sâu xa, để cho người khác không nhận ra, dẫn đến tai bay vạ gió.

Hôm nay hắn, không có biện pháp trợ giúp mẫu thân thoát vây, nhưng hắn cũng biết không vì hắn lỗ mãng, mà mang đến một ít phiền phức cho mẫu thân hắn.

Thiên Đế nhìn sắc mặt Mục Trần biến đổi bất định, còn tưởng rằng hắn nghĩ đến việc phải đi Ma Ha Cổ Tộc để thu được Vạn Cổ Bất Hủ Thân nên cảm thấy thấp thỏm, lúc này cũng là nở nụ cười, nói: "Ngươi cũng không nên quá mức sầu lo, Ma Ha Cổ Tộc tuy nói Vạn Cổ Bất Hủ Thân gần như một quốc bảo cần người bảo vệ, nhưng bọn họ không có tư cách chấp chưởng, bởi vì nguyên thủy pháp thân, biết tự chọn chủ nhân, điểm này, coi như là Ma Ha Cổ Tộc cũng vô pháp khống chế. Nếu như ngươi thật sự có loại tự tin này, đến thời điểm là có thể đi thử xem."

"Đương nhiên, tiền đề là ngươi muốn đạt được phải có đủ thực lực! Bằng không, ta nghĩ ngươi không nên đi Ma Ha Cổ Tộc." Nói đến chỗ này, vẻ mặt Thiên Đế có chút trịnh trọng.

Mục Trần yên lặng gật gật đầu, hắn cũng không phải là đứa ngốc, Vạn Cổ Bất Hủ Thân loại pháp thân quý giá đến trình độ này thậm chí là Ma Ha Cổ Tộc còn coi như là chí bảo, bọn họ mặc dù tôn sùng và bảo vệ, tất nhiên cũng sẽ có mơ ước, vì lẽ đó nếu như là người trong tộc thu được, ngược lại cũng dễ nói, nếu là ngoại tộc người muốn mang đi, khó tránh khỏi là sẽ có một chút động chân tay.

Loại rắc rối này, nhất định phải đủ thực lực mới có thể ứng phó rồi.

"Tiền bối năm đó vẫn chưa đi thử xem có thể tu thành Vạn Cổ Bất Hủ Thân không?" Mục Trần đột nhiên nhớ ra cái gì đó, mở miệng tò mò hỏi, nếu Thiên Đế tu luyện Bất Hủ Kim Thân. Như vậy hắn là cũng là có tư cách tu thành Vạn Cổ Bất Hủ Thân.

Ma Ha Cổ Tộc tuy nói gốc gác hùng hậu mạnh mẽ, nhưng hiển nhiên Thiên Đế cùng với Thượng Cổ Thiên Cung, cũng không phải là kẻ tầm thường, vì lẽ đó nếu là Thiên Đế rõ ràng có thể đi thử xem có thể không thu được Vạn Cổ Bất Hủ Thân.

Thiên Đế nghe vậy, cười lắc lắc đầu, cũng là thoáng có chút tiếc nuối nói: "Ta đúng là đã nghĩ tớ , nhưng đáng tiếc chính là, ở thời đại ta Vạn Cổ Bất Hủ Thân đã có chủ nhân, vì lẽ đó ta cũng chỉ có thể trông mà thèm."

"Ồ?"

Mục Trần có chút chấn động, cấp độ như Thiên Đế đều không thể thu được Vạn Cổ Bất Hủ Thân. Vậy người năm đó có thể tu thành Vạn Cổ Bất Hủ Thân, là thần thánh phương nào? Hơn nữa còn có thể làm cho đến Thiên Đế chủ động từ bỏ tranh cướp.

"Ha ha, người đó rất mạnh năm đó hắn cũng tồn tại trên đỉnh cấp của Đại Thiên Thế Giới, mặc dù là ta cũng phải thừa nhận minh kém hơn một chút, nếu không thì, ta cũng muốn thử một lần tiến hóa Vạn Cổ Bất Hủ Thân, dù sao nếu mà tu thành bằng vào một tên Cửu Thi Thiên Ma Đế, e rằng không cách nào làm cho ta ngã xuống." Thiên Đế cười cợt, trên vẻ mặt hắn, lần đầu xuất hiện một chút khâm phục.

Mà nhân vật có thể làm cho đến Thiên Đế kính phục như vậy, tất nhiên là rất siêu phàm tồn tại, vì lẽ đó ngay cả Mục Trần đều lộ vẻ tò mò, không nhịn được nói: "Vị tiền bối kia là ai?"

"Lúc đó tại Đại Thiên Thế Giới, đều gọi hắn vì là Bất Hủ Đại Đế, hắn cũng là một trong các người lãnh đạo Đại Thiên Thế Giới chống lại Ngoại Vực Tộc, lúc trước hắn dựa vào sức một người, liền chống lại mấy vị Thiên Ma đế Ngoại Vực Tộc trên mười vị trí đầu." Thiên Đế nói.

"Bất Hủ Đại Đế "

Danh hiệu này, hắn là đến từ Vạn Cổ Bất Hủ Thân, đây cũng là gốc rễ mà vị Bất Hủ Đại Đế sử dụng để lập thân. Vừa nghĩ tới đó, Mục Trần càng thêm chờ mong đến lúc mình có thể tiến hóa được đến Vạn Cổ Bất Hủ Thân.

"Bước đi kia đối với ngươi mà nói còn khá là xa xôi, hiện tại trước tiên đem Bất Hủ Kim Thân rèn luyện đến mức tận cùng mới rồi hãy nói tiếp." Nhìn vẻ mặt Mục Trần chờ mong, Thiên Đế lại là dặn dò.

Mục Trần cung kính gật đầu, hắn không phải là người mơ tưởng xa vời, cố nhiên sâu trong nội tâm hắn rất chờ mong Vạn Cổ Bất Hủ Thân, nhưng hắn cũng rất rõ ràng, phải bước đi từng bước, lấy năng lực hiện tại của hắn, coi như là đem Vạn Cổ Bất Hủ Thân đặt trước mặt hắn, hắn cũng không có cách nào tu luyện.

Sau khi cùng Mục Trần nói rồi nhiều như vậy, bóng người Thiên Đế vốn đang hư huyễn, lại càng thêm trong suốt, điều này làm cho vẻ mặt Mục Trần âm u, hiển nhiên Thiên Đế đã không cách nào kiên trì.

Hắn lưu lại nơi này chỉ là một đạo linh ảnh, và hiện tại cũng sắp tan thành mây khói.

Một bên Mạn Đà La, cũng trầm mặc, khuôn mặt nhỏ nhắn che kín đau thương.

Nhìn thần sắc của bọn họ, Thiên Đế nở nụ cười, sau đó hắn sủng nịch xoa xoa đầu Mạn Đà La, nói: "Tiềm lực Mục Trần phi phàm, sau này nếu cần ngươi bảo vệ, ngươi có thể tận lực giúp đỡ."

Mạn Đà La khe khẽ gật đầu.

Thiên Đế lại là nhìn về phía Mục Trần, nói: "Mạn Đà La là do ta một tay nuôi nấng, ta coi nàng như nữ nhi ruột thịt, mà ngươi chịu truyền thừa của ta, từ một loại nào đó mà nói, ngươi phải gọi nàng một tiếng tiểu sư tỷ."

Mục Trần nghe vậy, có chút lúng túng, dù sao lúc này hình tượng Mạn Đà La giống như cô bé, thực sự là khiến người ta khó mở miệng, bất quá hắn cũng biết đây là uỷ thác của Thiên Đế, lúc này gật gù, hướng về phía Mạn Đà La nhếch miệng nở nụ cười, nói: "Tiểu sư tỷ, sau này có thể chăm sóc ta nhiều hơn."

Vốn có chút đau thương Mạn Đà La nghe được Mục Trần xưng hô như vậy, lại mỉm cười, liếc nhìn Mục Trần một chút, tâm tình đang khổ sở, cũng giảm bớt một ít.

Thiên Đế thấy thế, cũng là vui mừng gật gù, hắn biết tính tình Mạn Đà La quái gở, hiếm có bằng hữu, nhưng Mục Trần cùng Mạn Đà La, hiển nhiên đều khá là tín nhiệm lẫn nhau, mà trước mắt Mục Trần tuy rằng vẫn còn yếu, nhưng tương lai, hắn tin tưởng, người trẻ tuổi trước mắt, sẽ trở thành một phương cự phách, đến thời điểm, tự nhiên cũng có thể che chở Mạn Đà La.

"Bây giờ Đại Thiên Thế Giới, tuy nói đang yên bình, nhưng Ngoại Vực Tộc vẫn như trước luôn muốn chiếm đoạt, loại tộc này vô cùng thần bí, không biết từ đâu mà đến, ta cảm giác, lần trước bọn họ xâm lược, tuy nói là đã dùng một lượng lớn lực lượng, nhưng vẫn chưa là tất cả, vì lẽ đó, nếu như lần sau bọn họ quay trở lại, tất nhiên đó là thời điểm hủy diệt, Đại Thiên Thế Giới đến tột cùng có thể bảo vệ được hay không, phải dựa vào các ngươi." Thiên Đế than nhẹ một tiếng, lần thứ hai nhắc nhở.

Mục Trần, Mạn Đà La, Cửu U đều nhẹ nhàng gật đầu.

Thiên Đế thấy thế, cũng liền không cần phải nhiều lời nữa, thân thể của hắn càng trong suốt, cuối cùng hóa thành vô số điểm sáng, bay đi, một chút rơi này Thiên Hà Chi Trung, triệt để biến mất.

Ba người Mục Trần nhìn Thiên Đế tiêu tan đi, đều không nói gì, bầu không khí nặng nề ngột ngạt.

Bầu không khí trầm mặc kéo dài hồi lâu, Mạn Đà La thu lại bi thương, sau đó nàng nhìn về phía Mục Trần, nói: "Chúng ta cũng đi thôi."

Mục Trần gật gù, nói: "Vậy này Thượng Cổ Thiên Cung xử lý như thế nào?"

Dù sao Thượng Cổ Thiên Cung cũng là địa bàn Thiên Đế chế tạo nhiều năm, điều kiện tu luyện nơi này có cực kỳ hoàn mỹ, nếu như có thể lợi dụng, đối với bất kỳ thế lực nào mà nói, đều là vô số chỗ tốt.

Mạn Đà La trầm ngâm một chút, nói: "Trước tiên đem Thượng Cổ Thiên Cung đưa tới Đại La Thiên Vực đi, trước tiên chúng ta cần phải triệt để chỉnh chu lại Bắc Giới Liên Minh."

Mục Trần yên lặng gật đầu, bây giờ Bắc Giới Liên Minh xác thực vẫn còn có chút phân tán, nếu như đem Thượng Cổ Thiên Cung công bố ra, khó tránh khỏi có chút phiền phức, vì lẽ đó, điều chỉnh và gạt bỏ là bắt buộc phải làm.

Dĩ vãng Mạn Đà La chỉ là thượng vị Địa Chí Tôn, nếu như mạnh mẽ hơn đàn áp, tất nhiên đưa tới nhiều bất mãn, nhưng hôm nay nàng đã là Viên mãn Địa Chí Tôn, mà Mục Trần, cũng là bước vào Hạ Vị Địa Chí Tôn, dựa vào Nhất Khí Hóa Tam Thanh, hắn đã là có thể xưng Vương bên trong Bắc Giới, thực lực chỉ đứng sau Mạn Đà La.

Mà có những lá bài tẩy này, coi như đến thời điểm những thế lực hàng đầu bắc giới muốn gắng chống đối, bọn họ cũng có thể mạnh mẽ trấn áp.

Sauk hi thương nghị, Mục Trần hướng về phía hai đạo hóa thân bên cạnh khẽ gật đầu, hai người phía sau cũng nở nụ cười, sau đó hóa thành hai đạo Lưu Quang trực tiếp du nhập vào Thiên Hà, đi đến nơi sâu nhất bên trong Thiên Hà, nhắm mắt tiềm tu, hiển nhiên là muốn mượn sức mạnh Thiên Hà, vững chắc bản thân.

Dù cho hai đạo hóa thân đã đi vào Thiên Hà để tiềm tu, Mục Trần vẫn như cũ là có thể nhận ra được sự liên hệ lẫn nhau, chỉ cần hắn gọi, chỉ cần hơi suy nghĩ, bất quản là khoảng cách xa xôi bao nhiêu, hai đạo hóa thân cũng có thể dựa vào liên hệ tâm linh, trong khoảnh khắc đến bên cạnh Mục Trần.

Ở đem hai đạo hóa để vào trong Thiên Hà xong, Mục Trần hướng về phía Mạn Đà La gật gù, vung tay lên, nhất thời không gian trực tiếp bị xé rách, một khe hở không gian xuất hiện ở trước ba người.

Mục Trần bước vào, Cửu U cũng đuổi tới, Mạn Đà La cuối cùng lần thứ hai liếc mắt nhìn phía dưới Thiên Hà, trong mắt có một giọt nước mắt hạ xuống, xoay người bước vào vết nứt không gian.

Vết nứt không gian dần dần tiêu tan, mảnh Thiên Hà này, bình ổn trở lại, chỉ có sóng lăn tăng rầm rì, lặng yên vang vọng trời đất.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1198: Xây Mới Thế Lực

Thượng Cổ Thiên Cung sự tình, nương theo lấy cái kia rất nhiều đỉnh tiêm cường giả trở về, cũng là không có gì bất ngờ xảy ra ở Thiên La Đại Lục bên trên đưa tới cực lớn chấn động, dù sao bất kể là Ma Đế phục sinh, hay vẫn là Viêm Đế, Võ Tổ hai vị này đỉnh phong cường giả xuất hiện, đều có đủ lấy tương đương khủng bố trùng kích lực.

Chỉ sợ lúc mới bắt đầu, ai cũng không nghĩ tới, lúc này đây Thiên Cung mở ra, vậy mà hội dẫn phát như vậy tai nạn, nếu như cuối cùng không phải Viêm Đế, Võ Tổ hiện thân, một khi tùy ý cái kia Ma Đế chạy ra, chỉ sợ cái thứ nhất mặt lâm tai nạn, tựu là Thiên La Đại Lục.

Một cái so sánh Thiên Chí Tôn Ma Đế, nếu như muốn đại khai sát giới, chỉ sợ Thiên La Đại Lục sẽ trong khoảnh khắc hóa vì nhân gian Địa Ngục, mà vừa nghĩ tới một màn kia, đều là lại để cho người không rét mà run.

Nhưng cũng may chính là, cái kia làm cho người kinh hãi một màn, chung quy là không có xuất hiện.

Viêm Đế cùng Võ Tổ ra tay, trực tiếp là tàn phá vị kia Ma Đế sở hữu sinh cơ, đồng thời cũng là làm cho Thiên La Đại Lục tránh khỏi một lần hủy diệt chi nguy, mà việc này truyền ra, ngược lại lại là làm cho Viêm Đế cùng Võ Tổ danh vọng, trở nên càng thêm lại để cho người kính ngưỡng.

Đương nhiên, tại toàn bộ Thiên La Đại Lục đều là tại kính ngưỡng cảm tạ lấy Viêm Đế, Võ Tổ lúc, cái kia Thánh Ma Cung nhưng lại tại trong lúc nhất thời đã trở thành mỗi người hô đánh chính là chó rơi

xuống nước, những dĩ vãng kia thuộc về Thánh Ma Cung cường giả, giống như chuột chạy qua đường, nhao nhao phản bội chạy trốn, nếu không dám cùng Thánh Ma Cung dính dáng đến bất kỳ quan hệ gì.

Dù sao, tại hôm nay Đại Thiên Thế Giới, cùng Ngoại Vực tộc cấu kết, cái kia nhưng là chân chính là khó có thể dễ dàng tha thứ tội lớn, mà cái kia Lục Hằng, không chỉ có cấu kết, hơn nữa lại vẫn ý đồ phục sinh Ma Đế, quả thực là ngoan độc vô sỉ tới cực điểm.

Cho nên, vốn là thế lực khổng lồ Thánh Ma Cung, cơ hồ là tại ngắn ngủn mấy ngày thời gian, trực tiếp phá thành mảnh nhỏ, dĩ vãng những chiếm giữ kia tại hắn phụ cận rất nhiều thế lực, càng là lộ ra răng nanh, đem Thánh Ma Cung cương vực, nhanh chóng phân cách chiếm cứ, trực tiếp là làm cho cường đại Thánh Ma Cung, biến thành Thiên La Đại Lục bên trên lịch sử.

Cho nên khi Mục Trần bọn hắn tự Thượng Cổ Thiên Cung trong đi ra thời gian. Cái kia Thánh Ma Cung, cũng sớm đã được ăn được sạch sẽ, như thế làm cho bọn hắn có chút tiếc hận, dù sao Thánh Ma Cung cũng là có rất mạnh nội tình. Nếu là có thể đủ ăn, cũng là có thể làm cho bọn hắn Bắc giới liên minh đầy bồn đầy bát.

Bất quá loại ý nghĩ này cũng tựu khi bọn hắn trong đầu dừng lại một hồi tựu tán đi, dù sao dưới mắt bọn hắn còn có Thượng Cổ Thiên Cung, đây mới thực sự là có thể làm cho được bọn hắn Đại La Thiên Vực vô cùng lớn mạnh bảo bối.

Mà ở trở về Đại La Thiên Vực về sau, Mạn Đà La nhưng lại không trước hết để cho Mục Trần phân tâm nó sự tình. Mà là lập tức lại để cho Mục Trần ru rú trong nhà tiến hành một thời gian ngắn bế quan, bởi vì lần này Mục Trần tuy nói đột phá đã đến Hạ vị Địa Chí Tôn, nhưng dù sao thời gian ngắn ngủi, đồng thời vội vàng phía dưới, cũng chưa từng chính thức đem Hạ vị Địa Chí Tôn lực lượng khống chế, cho nên loại tình huống này, hàng đầu tình huống, là muốn trước đem bản thân cảnh giới vững chắc, miễn cho còn sót lại mối họa.

Đối với Mạn Đà La ý tứ, Mục Trần tự nhiên cũng là hào không dị nghị. Hắn cũng tinh tường lần này đột phá tuy nói là thiên đại cơ duyên, nhưng dù sao cũng coi như có chút nuông chiều cho hư rồi, nếu không phải là hắn dĩ vãng nội tình đầy đủ kiên cố, chỉ sợ loại này đột phá, theo lâu dài đến xem, ngược lại là có chút là họa không phải phúc hương vị.

Cho nên, hôm nay mọi việc rơi xuống, hắn chuyện thứ nhất, tựu là phải nắm chặt thời gian vững chắc bản thân, hơn nữa làm cho hắn triệt để khống chế cái này Hạ vị Địa Chí Tôn lực lượng.

Vì vậy. Tại kế tiếp gần một tháng trong thời gian, Mục Trần đều là đang bế quan bên trong vượt qua

Bất quá, đang bế quan ngoài, Mục Trần cũng là mượn nhờ Thiên Đế Kiếm lực lượng. Nhiều lần tiến nhập Thượng Cổ Thiên Cung, hắn hôm nay cơ bản xem như Thượng Cổ Thiên Cung chi chủ, trong đó những vốn là kia còn sót lại cường đại Linh trận cũng không hề đối với hắn có chút trở ngại, cho nên mảnh không gian này, cơ hồ là tùy ý hắn ngao du.

Mà tại loại này ngao du bên trong, hắn thì là kinh hỉ phát hiện. Hắn đúng là từ đó phát hiện một ít ngoài ý liệu chỗ tốt.

Đầu tiên làm cho hắn kinh hỉ, là hắn vậy mà tại Thượng Cổ Thiên Cung ở bên trong, lại lần nữa phát hiện một ít Linh trận tàn cuốn, mà này tòa Linh trận danh tự, tắc thì chính gọi là, Cửu Long Phệ Tiên Trận.

Đạo này Linh trận, tự nhiên là Mục Trần trước khi sở tu tập cái kia một cuốn, chỉ có điều trước khi Mục Trần gần kề chỉ là đã lấy được một bộ phận tàn cuốn, miễn cưỡng có thể bố trí ra một tòa Cửu Long Phệ Tiên Trận, nhưng là, loại này tàn cuốn Linh trận, hắn cực hạn uy lực, tựu gần kề chỉ có thể đủ cô đọng ra ba đầu Cự Long, uy lực gần kề chỉ là nguyên vẹn hình thái một phần ba.

Bất quá, mặc dù là cái này một phần ba hình thái Cửu Long Phệ Tiên Trận, đó cũng là đủ để chống lại Hạ vị Địa Chí Tôn, bởi vì, cái này tòa Linh trận phẩm cấp, hắn là ở vào Trung giai Tông Sư Linh trận đỉnh

phong, một khi hoàn mỹ bố trí đi ra, coi như là một vị Thượng vị Địa Chí Tôn cũng phải bị vây khốn, khó có thể đào thoát.

Như vậy thu hoạch, đối với Mục Trần mà nói, quả thực là mừng rỡ, dù sao hắn đối với này tòa Cửu Long Phệ Tiên Trận đã sớm thèm thuồng vạn phần, nhưng một mực không thể đạt được nguyên vẹn trận đồ, cho nên cũng là tương đương tiếc nuối, dù sao đến nơi này loại cấp độ, loại này cấp bậc trận đồ, coi như là Mạn Đà La hỗ trợ, đều rất khó lại giống như dĩ vãng như vậy, giúp hắn tiếp tục vơ vét đi ra.

Như vậy đau khổ mà cầu không thể được bảo bối, nhưng lại vào lúc này bị Mục Trần nhặt lấy phát hiện, cái này như thế nào không cho được hắn kinh hỉ, vì vậy, tại về sau bế quan trong thời gian, hắn cũng phân là ra đại bộ phận tinh lực đến đẩy diễn nghiên tập Cửu Long Phệ Tiên Trận những thứ khác trận đồ, để có thể đem hắn chính thức nắm giữ.

Đương nhiên, dùng Mục Trần hiện tại năng lực, có lẽ muốn bố trí ra nguyên vẹn hình thái Cửu Long Phệ Tiên Trận, còn cần một ít rèn luyện, nhưng ít ra, đã có nguyên vẹn trận đồ, hắn bố trí lại đi ra Cửu Long Phệ Tiên Trận, uy năng tất nhiên so với trước thời điểm, càng thêm cường hãn.

Mà ở sưu tầm Thượng Cổ Thiên Cung nhưng lại nhặt được như vậy tiện nghi về sau, Mục Trần càng là ăn tủy trong xương mới biết liếm nó cũng ngon, là triệt triệt để để đem Thượng Cổ Thiên Cung lật ra mấy lần, mà cái này một phen, thật đúng là lại bị hắn nhảy ra khỏi một ít không tưởng được thứ đồ vật.

Chuẩn xác mà nói đến, cái kia cũng hắn là một chi quân đội.

Một chi thuộc về đệ nhất Điện Chủ dưới trướng tinh nhuệ nhất quân đội, tên là Phục Ma vệ, tại từng đã là Thượng Cổ Thiên Cung ở bên trong, cái này chi quân đội tinh nhuệ trình độ, thậm chí đã vượt qua Đồ Linh vệ.

Nghe nói lúc trước Ngoại Vực tộc tiến công Thượng Cổ Thiên Cung lúc, cũng là bị gặp cái này chi Phục Ma vệ mãnh liệt đánh lén.

Đương nhiên, Phục Ma vệ chính thức chủ lực, tự nhiên là tại trận đại chiến kia trong toàn quân bị diệt, nhưng chung quy hay vẫn là cuối cùng nhất có vẫn lạc chiến sĩ, thúc dục bí pháp, đem bản thân biến thành Khôi Lỗi chiến sĩ.

Mục Trần đem chúng tìm ra địa phương, đúng là tại đệ nhất Điện Chủ chỗ cái kia phiến trong biển rộng, ở đằng kia thật sâu nước bùn ở bên trong, Mục Trần đem cái kia gần ngàn tòa màu đen tượng đá, đều rút ra.

Dựa theo tình huống bình thường mà nói, muốn khống chế những Phục Ma này vệ, tự nhiên là phải cần đệ nhất Điện Chủ binh phù, nhưng này đồ chơi sớm đã bị hủy, cho nên cũng thì không cách nào tìm ra.

Nhưng cũng may chính là, Mục Trần trong tay. Còn có một đạo so binh phù khá tốt sử thứ đồ vật cái kia chính là Thiên Đế Kiếm.

Tuy nói Phục Ma vệ chính là đệ nhất Điện Chủ dưới trướng, nhưng hiển nhiên Thiên Đế mới là nhất chí cao vô thượng Chấp Chưởng Giả, cho nên, đương Mục Trần lấy ra Thiên Đế Kiếm. Những theo kia Phục Ma vệ thượng truyền đến kháng cự, cũng là tại trong khoảng khắc biến mất, cuối cùng nhất bị hắn đều bỏ vào trong túi.

Lần này thu hết, Mục Trần không chỉ có đã lấy được Cửu Long Phệ Tiên Trận nguyên vẹn trận đồ, nhưng lại đã lấy được một chi so Đồ Linh vệ còn muốn càng mạnh hơn nữa Phục Ma vệ. Như vậy thu hoạch, coi như là Mục Trần, đều là nhịn không được có chút chóng mặt núc ních.

Nhưng cũng may lòng hắn tư cẩn thận, tại một chút cân nhắc về sau, ngược lại là cảm thấy trong lúc này quá mức trùng hợp một ít, bất kể là cái kia trận đồ hay vẫn là Phục Ma vệ, cái kia chờ che dấu chi sâu, quả quyết không phải dễ dàng như vậy là có thể bị hắn phát hiện, cho nên đây hết thảy, đều giống như có một chỉ vô hình bàn tay lớn tại cố ý thao túng.

Hôm nay Thượng Cổ Thiên Cung nội. Ngoại trừ Mục Trần bên ngoài không có những người khác, nhưng lại còn có một cái nhìn chăm chú người.

Cái kia chính là Thượng Cổ Thiên Cung Tàng Kinh Lâu!

Cái này tòa Tàng Kinh Lâu có chút huyền diệu, mặc dù là Mục Trần hôm nay bước chân vào Hạ vị Địa Chí Tôn, nhưng như cũ thì không cách nào phát giác hành tích của nó, nhưng hiển nhiên, nó là có thêm cực cao linh trí, dưới mắt lần này với tư cách, có lẽ hắn là đối với hắn vị này tân nhiệm Thượng Cổ Thiên Cung chi chủ một loại thiện ý a.

Nhưng mặc kệ như thế nào, Mục Trần cuối cùng nhất hay là đối với lấy Thượng Cổ Thiên Cung hư không ôm quyền thi lễ một cái, xem như tạ ơn này tòa Tàng Kinh Lâu tặng.

Bất quá. Thì ra là tại Mục Trần đối với cái này hai đạo thu hoạch lòng tràn đầy vui mừng lúc, hắn nhận được Mạn Đà La truyền tin, là lại để cho hắn chấm dứt bế quan, tiến về Đại La Thiên. Thương nghị chuyện quan trọng.

Đại La Thiên.

Đương Mục Trần đuổi đến trong đại điện lúc, nhưng lại phát hiện không chỉ có Mạn Đà La tại, thậm chí liền Bắc giới liên minh Vạn Thánh Lão Tổ, Liễu Thiên Đạo, Yêu Đế chờ năm vị Hạ vị Địa Chí Tôn, cũng tận là tề tụ nơi này.

Mà đối với Mục Trần xuất hiện. Cái kia năm vị vốn là xưng hùng Bắc giới Siêu cấp cường giả, đều là đối với lấy hắn khẽ gật đầu, xem như chào hỏi, đương nhiên, nếu như là dĩ vãng Mục Trần, dùng thân phận của bọn hắn thực lực, tự nhiên là không thể nào đối với hắn có chút ở ý, nhưng dưới mắt nhưng lại bất đồng, đương Mục Trần theo Thượng Cổ Thiên Cung trong đi ra lúc, đúng là trực tiếp đột phá đã đến Hạ vị Địa Chí Tôn, đã trở thành cùng bọn họ bằng nhau tồn tại.

Đến nơi này loại cấp độ, Mục Trần hiển nhiên là đã có cùng bọn họ ngang hàng tư cách, cho nên bọn hắn tự nhiên cũng cũng không dám lại vô lễ.

Mục Trần cũng là đối với bọn hắn gật đầu ý bảo về sau, trực tiếp là ngồi ở Mạn Đà La ra tay vị trí, tại hắn sau lưng, là Thụy Hoàng chờ Đại La Thiên Vực nguyên lão, nhưng lúc này, bọn hắn đều chỉ có thể đành phải Mục Trần về sau.

Mạn Đà La nhìn đến Mục Trần chạy đến, cũng là khẽ gật đầu, xoáy mặc dù là nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn về phía Liễu Thiên Đạo chờ năm người, thản nhiên nói: "Lần này đem bọn ngươi gọi đến, các ngươi có lẽ đã biết được nguyên do, chúng ta đã lấy được Thượng Cổ Thiên Cung khống chế quyền, về sau hội đem hắn liên thông, dùng làm nội tình."

Tại Mục Trần bế quan thời điểm, cái kia Liễu Thiên Đạo bọn người hiển nhiên cũng đã bị Mạn Đà La thông tri những tin tức này, cho nên khi hạ tuy nhiên như trước khó tránh khỏi sợ hãi thán phục, nhưng trên mặt coi như là bình tĩnh, đương nhiên hơn nữa là một loại mừng rỡ, bởi vì vì bọn họ đều rất rõ ràng, Thượng Cổ Thiên Cung đến tột cùng là hạng gì bảo địa, nếu như có thể liên thông, coi như là bọn hắn, ngày sau tu luyện, cũng sẽ làm chơi ăn thật.

"Tuy nói chúng ta hôm nay đã tổ kiến Bắc giới liên minh, nhưng là quá qua rời rạc, hơn nữa như trước làm theo ý mình, cho nên ta ý định một lần nữa tổ kiến một phương thế lực, mà chư vị nếu là muốn gia nhập, dĩ vãng tông phái sơn môn, phải triệt để vứt bỏ, suất lĩnh đệ tử, chính thức dung nhập." Mạn Đà La con ngươi đen nhánh nhìn chung quanh một vòng, chậm rãi nói.

Liễu Thiên Đạo chờ năm vị Hạ vị Địa Chí Tôn nghe vậy, sắc mặt cũng hơi hơi biến đổi, trong mắt xẹt qua một ít vẻ do dự, Mạn Đà La lời ấy, hiển nhiên là muốn triệt để chỉnh hợp Bắc giới, mà bọn hắn một khi gia nhập, tựu không hề như là dĩ vãng như vậy dùng ta vi tôn, mà là tại

trên đầu của bọn hắn, đã có một cái chính thức bao trùm người cùng Chưởng Khống Giả.

Cái này làm cho bọn hắn hơi có chút không quá tự tại, dù sao lấy hướng bọn hắn tại riêng phần mình tông phái sơn môn ở bên trong, đều là chí cao vô thượng, hôm nay đột nhiên muốn phụng con người làm ra tôn, tự nhiên là không quá thích ứng.

Nếu như là dĩ vãng lời nói, Mạn Đà La đưa ra bực này yêu cầu, bọn hắn tất nhiên là hội liên hợp phản đối, nhưng dưới mắt, Mạn Đà La đã bước chân vào Địa Chí Tôn Đại viên mãn, bực này thực lực, rất xa đã vượt qua bọn hắn, còn nữa, hiện tại Đại La Thiên Vực, ngoại trừ Mạn Đà La bên ngoài, còn có một cái vừa mới tấn chức Hạ vị Địa Chí Tôn Mục Trần.

Bọn hắn không phải không thừa nhận, hôm nay Đại La Thiên Vực, coi như là bọn hắn liên thủ, đều không hề khả năng chống lại rồi.

"Mà ai nếu không phải nguyện ý gia nhập, vậy thì mời ly khai Bắc giới."

Mạn Đà La lại lần nữa nhàn nhạt nói ra, ngữ khí bình thản, nhưng là bá đạo chi cực, nhưng đối với điểm này, coi như là cái này năm vị Hạ vị Địa Chí Tôn, đều không có biểu lộ tức giận, bởi vì vi bọn họ cũng đều biết, Mạn Đà La có nói những lời này tư cách.

Bởi vậy, bọn hắn tại đã trầm mặc sau một lúc lâu, cuối cùng nhất đều là chậm rãi nhẹ gật đầu, cùng kêu lên nói: "Chúng ta nguyện ý gia nhập!"

Hôm nay Mạn Đà La chính là Địa Chí Tôn Đại viên mãn, phóng nhãn toàn bộ Thiên La Đại Lục, đều là cao cấp nhất những người kia, đã có nàng che chở, bọn hắn cũng là có thể chính thức có bảo đảm, về sau tại Thiên La Đại Lục bên trên địa vị, cũng viễn siêu trước kia, nếu không là đi ra Bắc giới tựu không người nhận đồng một phương nho nhỏ Thổ bá chủ rồi.

Hơn nữa, Mạn Đà La bọn hắn khống chế Thượng Cổ Thiên Cung, có như vậy bảo địa làm tông phái, nghĩ đến về sau tất nhiên là tiền cảnh vô lượng, đợi một thời gian, không thể nói trước cũng lúc có thể trở thành Đại Thiên Thế Giới bên trong một phương Siêu cấp thế lực.

Lúc kia, bọn hắn tựu là nguyên lão, cái kia to như vậy vị, lại càng không là bây giờ có thể so.

Cho nên, tại trải qua cân nhắc về sau, cái này năm vị Hạ vị Địa Chí Tôn, đều là lựa chọn gia nhập.

Mạn Đà La thấy thế, khuôn mặt nhỏ nhắn nhưng như cũ là có chút bình tĩnh, hiển nhiên đối với cái này có đoán trước, nhưng nàng hôm nay muốn làm, không chỉ có riêng như thế, lúc này nàng nhẹ nhàng cười cười, nói: "Đã mọi người cũng không có ý kiến, như vậy ta tựu tuyên bố một chuyện khác, cái kia chính là cái này mới xây thế lực chi chủ, sẽ do Mục Trần nhưng đương."

Lời này vừa nói ra, trong đại điện lập tức lặng ngắt như tờ.

Thậm chí liền Mục Trần đều là vào lúc này mở to hai mắt nhìn, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc nhìn phía Mạn Đà La.

Cái này, lại là như vậy cái đó vừa ra?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1199: Ai Là Tôn?

Trong đại điện, một mảnh yên tĩnh, cái kia Liễu Thiên Đạo, U Minh cung chủ chờ năm vị Hạ vị Địa Chí Tôn, đều là vẻ mặt ngạc nhiên, tiến tới ánh mắt không ngừng biến ảo, như vậy biến cố, hiển nhiên là vượt quá bọn hắn chỗ dự liệu của mọi người, ai cũng không nghĩ tới, cái này mới xây thế lực chi chủ, vậy mà hội do Mục Trần tới đảm nhiệm.

Nếu như vị trí này là Mạn Đà La đến, vậy bọn họ không có nửa điểm ý kiến, dù sao cái kia Địa Chí Tôn Đại viên mãn thực đủ sức để đưa bọn chúng áp chế được không có chút nào tính tình.

Nhưng Mục Trần, lại là hà đức hà năng?

Tuy nói hôm nay Mục Trần cũng là bước chân vào Hạ vị Địa Chí Tôn cấp độ, nhưng bất kể như thế nào, tại Liễu Thiên Đạo những Bắc giới này uy tín lâu năm Siêu cấp cường giả trong mắt, trong nội tâm chung quy vẫn có chút cậy già lên mặt.

Dù sao nếu như là tại hai tháng trước khi, bọn hắn đang cảm thấy Mục Trần lúc, căn bản là dùng một loại bao quát ánh mắt, bởi vì cả hai căn bản cũng không phải là ở vào một cấp độ bên trên.

Loại tâm tính này tuy nói hôm nay bởi vì Mục Trần bước vào Địa Chí Tôn có chỗ thu liễm, nhưng tóm lại không có khả năng lập tức đều không có, cho nên, đương bọn hắn nghe thấy Mạn Đà La lại muốn Mục Trần vị cho bọn hắn trên đầu lúc, sắc mặt mới vừa rồi là hơi có chút lúng túng.

Loại chuyện này nếu là truyền ra ngoài, quả thực là làm cho người chế nhạo, người bên ngoài tất nhiên biết nói, bọn hắn cái này năm cái tại Bắc giới pha trộn nhiều năm như vậy lão gia hỏa, hôm nay dĩ nhiên là có thể một tên mao đầu tiểu tử vi tôn.

Đây quả thực quá mất mặt rồi.

Bởi vậy, đương Mạn Đà La thanh âm rơi xuống về sau, trong đại điện một mảnh yên tĩnh, hào khí không khỏi trở nên có chút xấu hổ, Liễu Thiên Đạo bọn hắn thật không dám trực diện phản đối Mạn Đà La, nhưng hiển nhiên đều đang dùng loại phương thức này biểu đạt kháng nghị.

Mục Trần cũng là có chút điểm xấu hổ, dù sao hắn cũng hoàn toàn không nghĩ tới Mạn Đà La sẽ đến cái này một nước, dù sao tại tất cả mọi người kể cả hắn xem ra, đều chỉ có Mạn Đà La mới có tư cách cùng năng lực, trở thành mới xây thế lực chi chủ.

Cho nên Mục Trần bất đắc dĩ nhìn về phía Mạn Đà La, hi vọng nàng có thể cải biến chủ ý.

Nhưng đối với ánh mắt của hắn, Mạn Đà La nhưng lại không có gì động tĩnh, lại nói tiếp, Mục Trần là nghe được Mạn Đà La cái kia bị Linh lực bao khỏa thanh âm, truyền vào trong tai của hắn.

- Ngươi phải ngồi vững vàng vị trí này.

Mục Trần lông mi giật giật, đồng dạng dùng Linh lực truyền âm:

- Vì cái gì?

Mạn Đà La con ngươi lóe lên, nói:

- Hắn là đi chỗ đó Lạc Thần tộc, ngươi ý định đơn thương độc mã hay sao?

Mục Trần kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn về phía Mạn Đà La, hắn hiển nhiên là không nghĩ tới thứ hai vậy mà biết được hắn sẽ tiến về Lạc Thần tộc, hơn nữa nhìn bộ dáng này, nàng càng là biết được hắn và Lạc Ly chuyện giữa.

Mục Trần không khỏi nhìn thoáng qua sau lưng Cửu U, thứ hai đối với hắn nhỏ không thể thấy gật đầu, hiển nhiên là thừa nhận nàng đem chuyện này tình nói cho Mạn Đà La.

Biết được nguyên do, Mục Trần không khỏi cười khổ một tiếng, trong nội tâm lại là có chút cảm động, nguyên lai Mạn Đà La như vậy làm, dĩ nhiên là vì hắn.

- Tại ngươi bế quan những thời giờ này, ta đã toàn lực giúp ngươi đã lấy được Tiểu Tây Thiên Giới tình báo, trong đó kể cả ngươi cái kia tiểu tình nhân cùng với Lạc Thần tộc vị trí tình huống, những tin tình báo này, ta đợi tí nữa sẽ nói cho ngươi biết, bất quá ta được nói cho ngươi là, mặc dù hôm nay ngươi bước chân vào Hạ vị Địa Chí Tôn, nhưng dựa vào ngươi lực lượng một người, chỉ sợ như trước không cách nào cải biến chỗ đó cục diện.

- Ngươi cái kia tiểu tình nhân sở muốn mặt lâm khốn cảnh, không phải ngươi đơn thương độc mã là có thể giải quyết.

Nghe được chuyện đó, Mục Trần trong lòng lập tức xiết chặt, trong đôi mắt trực tiếp là có lăng lệ ác liệt chi sắc ngưng tụ, trong nội tâm càng là hiển hiện một vòng đau lòng, tuy nói những năm gần đây này hắn đối với Tiểu Tây Thiên Giới tin tức quá ít, nhưng cũng là có thể suy đoán được đi ra, Lạc Ly ở đằng kia bấp bênh Lạc Thần tộc ở bên trong, đến tột cùng sẽ thừa nhận bao nhiêu áp lực.

Vậy cho dù là một cái tâm chí kiên định nam tử, chỉ sợ đều sẽ là Tâm lực lao lực quá độ, huống chi nàng một nữ hài tử!

Những năm gần đây này, hắn cố nhiên là kinh nghiệm rất nhiều sinh sinh tử tử, có thể Lạc Ly ở đằng kia Lạc Thần tộc ở bên trong, chỉ sợ

cũng là cũng không tốt qua, cho nên hôm nay nghe được Mạn Đà La chuyện đó, hắn thì là hận không thể trực tiếp bay đến cô bé kia bên người, đem những khi dễ kia nàng đồ hỗn trướng toàn bộ xé thành sạch sẽ!

Mục Trần trong mắt sát khí bắt đầu khởi động, song chưởng cũng là nắm chặt, phát ra cót két thanh âm.

Mạn Đà La nhìn hắn một cái, lại lần nữa dùng Linh lực truyền âm nói:

- Cho nên, nếu như ngươi muốn trợ giúp ngươi cái kia tiểu tình nhân, không thể một mình tiến về, mà là phải có được lấy một đám dùng ngươi vi tôn thành viên tổ chức.

Mục Trần trầm mặc xuống, lần này lại cũng không cãi lại, hắn hôm nay tuy nói bước chân vào Địa Chí Tôn cảnh, nhưng chung quy còn chưa tới cái loại nầy đánh đâu thắng đó tình trạng, Hạ vị Địa Chí Tôn, hoàn toàn chính xác đã là Siêu cấp cường giả, nhưng này Tiểu Tây Thiên Giới ở bên trong, có Tứ đại Thần tộc, đều là nội tình không kém, cho nên bằng vào hắn một người, có lẽ có thể cho Lạc Ly trợ giúp, nhưng chỉ sợ còn không cách nào vì nàng phá cục.

Nhưng nếu đúng như Mạn Đà La theo như lời, hắn đã có được dùng hắn vi tôn thành viên tổ chức, như vậy hắn chỗ có đủ năng lượng, sẽ viễn siêu bản thân, khi đó, ai muốn lại động Lạc Ly, phải cực kỳ suy nghĩ một chút.

- Hiện tại, ngươi còn ý định cự tuyệt sao?

Mạn Đà La hỏi.

Mục Trần mím miệng thật chặt ba, sau một lúc lâu, vừa rồi nói:

- Khả Khả Đại La Thiên Vực là ngươi một tay sáng tạo, Bắc giới liên minh cũng là ngươi tổ kiến

Muốn tổ kiến mới thế lực, như vậy Bắc giới liên minh nhân thể tất muốn gia nhập vào, thậm chí liền Mạn Đà La cũng là được thân ở trong đó, nhưng đây hết thảy, nguyên vốn phải là thuộc về Mạn Đà La.

Nhưng mà hôm nay Mạn Đà La nhưng lại đem như vậy vất vả chế tạo cơ nghiệp chắp tay nhường cho, vậy làm sao có thể lại để cho Mục Trần an tâm?

- Ngươi là Thiên Đế truyền nhân, ngươi coi như ta làm như vậy, chỉ là không muốn thượng cổ Thiên Cung như vậy đoạn tuyệt a.

Mạn Đà La đối với cái này nhưng lại hào không thèm để ý, kỳ thật từ vừa mới bắt đầu nàng tựu đối chưởng khống một phương thế lực không có gì hứng thú, năm đó sáng lập Đại La Thiên Vực, căn bản nhất nguyên nhân cũng gần kề chỉ là muốn muốn một cái an ổn địa phương, cung cấp nàng âm thầm tu luyện chữa thương mà thôi, hơn nữa hướng Lục Hằng báo thù mà thôi.

Hôm nay Lục Hằng đã vong, Thiên Đế cũng là triệt để tiêu tán, nàng cũng là không có những hứng thú này, nếu như không phải Thiên Đế tiêu tán trước từng để cho được nàng hảo hảo trông nom Mục Trần, chỉ sợ hôm nay nàng, đều sẽ là có chút cảm thấy mờ mịt rồi.

Cho nên đối với nàng mà nói, cái gì cơ nghiệp, căn bản là không quan trọng gì, những cộng lại này, chỉ sợ cũng không sánh bằng Mục Trần trọng yếu, dù sao những năm gần đây này, có thể làm cho được quái gở nàng nhận đồng, hơn nữa tín nhiệm người, cũng tựu Mục Trần một người mà thôi.

Mục Trần cũng là cảm thấy Mạn Đà La cái chủng loại kia cảm xúc, lúc này sắc mặt có chút phức tạp, nếu như không có Lạc Ly quan hệ, dùng tính tình của hắn, tất nhiên sẽ không tiếp nhận Mạn Đà La một cử động kia, có thể trước trước Mạn Đà La, lại đích thật là đánh trúng vào nội tâm của hắn, làm cho hắn căn bản là cự tuyệt không được.

- Cảm ơn!

Mục Trần chậm rãi nhắm lại hai mắt, đối với Mạn Đà La thấp giọng nói ra, hắn biết rõ, Mạn Đà La phần nhân tình này nghĩa, hắn xem như thiếu nợ lớn hơn, chỉ là hôm nay nói cái gì đều lộ ra sĩ diện cãi láo, hắn cũng chỉ có thể đơn giản nói một tiếng cám ơn.

Nhìn thấy Mục Trần rốt cục gật đầu, Mạn Đà La cái kia tinh xảo trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng là hiển hiện một vòng khó được nét mặt tươi cười, rồi sau đó nàng trêu tức thanh âm, lại lần nữa truyền vào Mục Trần trong tai:

- Đã ngươi đã đáp ứng, cái kia kế tiếp vấn đề, nên do chính ngươi đi giải quyết rồi.

Mục Trần sững sờ:

- Vấn đề gì?

Mạn Đà La bàn tay nhỏ bé nâng quai hàm, cười tủm tỉm truyền âm nói:

- Hắn là ngươi cho rằng những người kia hội đơn giản dùng ngươi vi tôn sao? Nếu như ngươi không muốn cái này mới xây thế lực rất nhanh tựu phá thành mảnh nhỏ, vậy ngươi phải muốn bọn hắn cam tâm tình nguyện, điểm này, liền ta cũng là giúp không được gì, cưỡng ép mà làm, sợ là sớm muộn hiểu ý có oán niệm.

- Cho nên, kế tiếp, có thể hay không chấn nhiếp ở những lão quỷ này, phải xem ngươi năng lực của mình rồi.

Mục Trần khép hờ hai mắt, vào lúc này mở ra đến, hắn hướng về phía Mạn Đà La cười nhạt một tiếng, khẽ gật đầu một cái, hắn biết rõ Mạn Đà La có thể đưa hắn đề cử đi ra, cũng đã là cuối cùng trợ giúp, về phần có thể để cho những lão quỷ này tin phục, vẫn phải là xem hắn bản thân năng lực.

Điểm này, nếu như là hai tháng trước khi Mục Trần, tự nhiên là chỉ có thể nhận kinh sợ, dù sao mặc kệ hắn thủ đoạn nhiều hơn nữa, quay mắt về phía chính thức Địa Chí Tôn, cả hai như trước là không thể nào ở vào ngang nhau địa vị.

Nhưng hôm nay nhưng lại không giống với, hắn hiện tại, cũng là hàng thật giá thật Hạ vị Địa Chí Tôn, có lẽ hắn chỉ là tân tấn Địa Chí Tôn, nhưng nếu như những lão quỷ này muốn cho rằng bọn họ có thể cậy già lên mặt ngăn chặn hắn mà nói, như vậy tựu thật là quá ngây thơ rồi.

Hắn tại chưa bước vào Địa Chí Tôn lúc, là có thể đem cái kia Tả trưởng lão làm cho chật vật rút đi, huống chi hôm nay?!

Nghĩ đến đây, Mục Trần thân hình cũng là thời gian dần trôi qua thẳng tắp, trước khi cái chủng loại kia do dự không còn sót lại chút gì, trên trán, thậm chí là có lăng lệ ác liệt chi sắc phát ra, một cỗ vô hình khí tràng, bắt đầu bao phủ cả tòa đại điện.

Năm vị Hạ vị Địa Chí Tôn thì như thế nào? Tư cách lão thì như thế nào? Hôm nay hắn Mục Trần sớm đã xưa đâu bằng nay, cái này năm cái lão quỷ còn muốn như dĩ vãng như vậy khinh thị cho hắn, chỉ sợ chỉ có thể nói bọn họ là mù lão mắt!

Mà Mục Trần như vậy biến hóa, đương nhiên là lập tức đã bị Liễu Thiên Đạo, vạn thánh lão nhân, U Minh cung chủ chờ năm vị Hạ vị Địa Chí Tôn chỗ phát giác, lúc này bọn hắn đều lông mày đều là nhịn không được chớp chớp, liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt đều là lóe lên, xem bộ dáng này, cái này Mục Trần tựa hồ thật đúng là có muốn áp bọn hắn một đầu dã tâm?

- Thật sự là tiểu tử không biết trời cao đất rộng!

Năm người mặt không biểu tình, nhưng trong nội tâm đều là không hẹn mà cùng hừ lạnh một tiếng, bọn hắn quay mắt về phía Mạn Đà La

thời điểm tuy nhiên không còn cách nào khác, nhưng đối với Mục Trần, hiển nhiên vẫn còn có chút cảm giác về sự ưu việt.

Lộp bộp!

Yên tĩnh trong đại điện, đột nhiên có chén trà trùng trùng điệp điệp rơi vào trên mặt bàn thanh âm vang lên, Cửu U, Thụy Hoàng, Thiên Thứu Hoàng bao gồm nhiều Đại La Thiên Vực cường giả nhìn lại, chỉ thấy được cái kia Liễu Thiên Đạo sắc mặt nghiêm chỉnh đạm mạc buông xuống chén trà trong tay.

Tại năm vị Hạ vị Địa Chí Tôn ở bên trong, Liễu Thiên Đạo cùng Mục Trần tầm đó hiển nhiên là ân oán sâu nhất, tuy nói hôm nay có chỗ làm nhạt, nhưng hắn như cũ là khó khăn nhất tiếp nhận Mục Trần cưỡi trên đầu của hắn sự thật.

Cho nên, vị này Huyền Thiên Điện Điện Chủ, lúc này nhìn về phía Mạn Đà La, ngữ khí chậm chạp mà trầm thấp nói:

- Minh chủ trước khi theo như lời, lão phu đều là hoàn toàn tán thành, chỉ là, nếu như cái này mới xây thế lực chi chủ là do ngài đảm nhiệm, cái kia lão phu nửa chữ cũng sẽ không nhiều lời, có thể nếu là muốn để cho chúng ta phụng Mục Trần vi tôn

Liễu Thiên Đạo mí mắt vừa nhấc, chuyển hướng Mục Trần, thanh âm rồi đột nhiên chuyển sang lạnh lẽo.

- Lời nói không khách khí, chỉ sợ hắn còn không có bực này tư cách!

Chương 1200: Tư Cách Đứng Đầu

Trong đại điện, thanh âm Liễu Thiên Đạo không khách khí vang lên, đại điện lập tức lặng ngắt như tờ, ngược lại bọn người Cửu U hơi có chút tức giận liếc nhìn người phía trước, nếu như không phải kiêng kị thân phận người phía trước, chỉ sợ bọn họ đã sớm đứng dậy vì Mục Trần mà cãi cọ.

Ngược lại sắc mặt Mục Trần lại bình tĩnh, không thấy chút hỉ nộ, hiển nhiên đối với hành động phản đối Liễu Thiên Đạo cũng chẳng buồn suy nghĩ gì nữa, dù sao giữa hai người đã từng có ân oán, đương nhiên, sở dĩ Liễu Thiên Đạo xúc động và phẫn nộ như thế, hơn phân nửa vẫn là do tâm lý không cân ổn định đang bị tâm ma quấy phá.

Còn lại bốn vị Địa Chí Tôn kia, tuy không nói chuyện, nhưng cũng đều cùng tâm ý với Liễu Thiên Đạo, chỉ là bọn hắn ẩn nhẫn, không muốn làm chim đầu đàn mà thôi.

Nhưng mặc kệ như thế nào, năm người bọn hắn rõ ràng là không tán thành địa vị Mục Trần, cũng không cảm thấy hắn có tư cách đứng trên làm người lãnh đạo bọn họ.

Cho nên, nếu Mục Trần muốn ngồi vững vàng vị trí này, mặc dù hắn có Mạn Đà La ủng hộ, cũng phải dựa vào năng lực từ thân hắn chấn nhiếp năm vị siêu cấp cường giả này, bằng không sẽ ảnh hưởng đến việc xây dựng thế lực mới.

Bởi vì biết được điểm này, cho nên sau khi nghe thấy Liễu Thiên Đạo nói Mạn Đà La cũng không nói một lời, ý tứ này hiển nhiên là muốn Mục Trần tự mình đi giải quyết.

Mà nhìn thái độ này của nàng, Liễu Thiên Đạo cùng năm vị hạ vị Địa Chí Tôn trong nội tâm cũng sáng tỏ, lúc này càng được nước lấn đến buông xuống tất cả đấy kiêng kị.

Mục Trần mỉm cười, hắn ngẩng đầu lên, nhìn qua Liễu Thiên Đạo, ngữ khí ôn hòa nói: "Liễu lão cho là ta không đủ tư cách, vậy không biết để có tư cách thì phải làm như thế nào?"

Mí mắt Liễu Thiên Đạo nhấc lên, không nhanh không chậm nói: "Muốn trở thành người đứng trên mọi người, dĩ nhiên là phải được mọi người đồng phục qui thuận, mà muốn phục c hồng, cũng không phải là dựa vào mồm mép, mà là thực lực bản thân."

"Ngươi tuy hôm nay đã đột phá đến hạ vị Địa Chí Tôn. Nhưng xuâng quy kinh nghiệm vẫn còn quá bé, căn cơ bất ổn, đã nghĩ là có thể áp đảo ta cùng năm người này, e là c hồng ta không phục. Những thứcểu để tử dưới trướng cũng vì c hồng ta mà bất bình, đến lúc đó ngược lại sẽ sinh loạn."

Liễu Thiên Đạo hiển nhiên cũng là một cái lão hồ ly, ngữ khí không mặn không lạt, trực thứcếp đem lời nói đẩy sang toàn bộ mọi thủ hạ bên người.

Mục Trần nghe vậy cũng gật đầu cười, sau đó nhìn về phía U Minh Cung Chủ, Vạn Thánh Lão Tổ đợi bốn vị Địa Chí Tôn, nói: "Bốn vị hẳn là cũng có ý tưởng như vậy chứ?"

Bốn người Vạn Thánh Lão Tổ đều cười cười nói: "Tuy nói Mục Tiểu ca hôm nay đã như cá hóa rồng, nhưng hoàn toàn chính xác vẫn còn thiếu kinh nghiệm, sợ là khó có thể phục c hồng ah."

Bọn hắn tuy nói không quá tán thành Mục Trần trèo lên đỉnh, nhưng cũng không muốn đắc tội Mạn Đồ La, dù sao trẻ tuổi như vậy đã là hạ vị Địa Chí Tôn, thật sự là hiếm thấy. Tiềm lực như vậy tất nhiên sẽ rất phi phàm, không chừng ngày sau sẽ chân chính đã vượt qua bọn hắn, cho nên xưng hô đối với Mục Trần cũng tương đối khách khí.

Mục Trần ung dung cười cười, nói: "Cái gọi là tư cách, kinh nghiệm đơn giản là xem nắm đấm ai cứng ngạnh mà thôi."

Hắn nói trắng ra, cũng không như những lão gia hỏa này che che lấp lấp, mà năm người Liễu Thiên Đạo, cũng cười nhạt một tiếng, không phản bác, trong nội tâm cũng đã nghĩ đến việc muốn cho thứcểu tử này biết rõ điểm này

Bàn tay Mục Trần vuốt vuốt mặt bàn, sau đó cười, trong khoảnh khắc hai tròng mắt đen nhánh lăng lệ ác liệt ngưng tụ, hắn chậm rãi nói: "Đã như vầy, không biết năm vị ai nguyện ý thử nắm đấm cùng ta đây, nhìn xem nó mềm yếu hay cứng rắng?"

Mục Trần vừa nói xong, lập tức trong đại điện cuồng phong đột khởi, một cổ uy áp linh lực kinh khủng giống như phong bạo trong cơ thể phóng ra. Không gian quanh thân, tựa như là gợn sóng nước, không ngừng nhộn nhạo, vặn vẹo.

Sắc mặt Cửu U, Thụy Hoàng và Thứu Hoàng ngồi ở sau lưng Mục Trần, đều hơi biến, cảm giác thân thể tựa như bị núi thao đè lại thân thể đều không thể động đậy.

Điều này làm cho cho bọn họ âm thầm cảm thán một tiếng, cửu phẩm Chí Tôn cùng Địa Chí Tôn, quả nhiên là hai cái cấp độ khác biệt như ngày và đêm vậy.

Linh lực kinh khủng uy áp quét ngang ra, ánh mắt năm người Liễu Thiên Đạo vào lúc này ngưng tụ, áo bạo bọn hắn không gió mà sóngy phất phới, linh quang quanh thân thoáng hiện, trực thứcếp ngăn cản cổ uy áp linh lực đến từ Mục Trần.

"Ha ha, nhuệ khí Mục Tiểu ca ngược lại là có mấy phần ác liệt "

Liễu Thiên Đạo cười nhạt một tiếng, sau đó tay áo hắn vung lên, nói: "Ngươi đã có ý tứ như vậy, lão phu thật muốn thử một chút."

Hắn biết được Mục Trần cũng không đơn giản, nhưng hắn đồng dạng đối với bản thân cũng có thứcn tưởng, dù sao hắn đã bước vào hạ vị Địa Chí Tôn nhiều năm, mà Mục Trần mới bước vào mấy tháng, cho nên hắn có đầy đủ tự thứcn, có thể đem nhuệ khí Mục Trần áp chế lại.

Đương nhiên, hắn cũng không có thể hoàn toàn nghiền ép ý định của Mục Trần, hắn chỉ có thể áp chế nhuệ khí Mục Trần một thoáng, như vậy thì có thể làm cho mọi người biết rõ, bằng vào thực lực một người hắn không áp chế nổi bọn hắn.

"Không biết ngươi muốn thử như thế nào? Coi như là muốn chính diện tranh tài một lúc, lão phu cũng là cam tâm tình nguyện." Liễu Thiên Đạo nói với khí thế bức người, xem bộ dáng này, hiển nhiên hắn đang ước gì có thể cùng Mục Trần chính thức tranh tài một hồi, như thế, không chỉ có thể đem nhuệ khí Mục Trần đè xuống, hơn nữa địa vị hắn ở Bắc Giới Liên Minh, cũng sẽ vì vậy mà sóngy lên.

Nhìn linh quang trong mắt tách ra, khí thế hùng hổ dọa người của Liễu Thiên Đạo, ngón tay Mục Trần thì là nhẹ nhàng chỉ đến, cười nói: "Tốt rất là thư thái, nhưng đánh nhau như thế thật sự là không thoải mái."

Song phương đều là cảnh giới hạ vị Địa Chí Tôn, muốn phân thắng bại, tất nhiên là phải đánh nhau sống chết, điều này hiển nhiên Mục Trần không muốn thấy, dù sao nếu như hắn đánh bại mọi người cũng không muốn mỉa mai tổn một vị Đại tướng.

Cường giả siêu cấp như Liễu Thiên Đạo, cũng không phải là cái gì rau cải trắng, ai cũng có thể nhặt.

Liễu Thiên Đạo thản nhiên nói: "Mặc kệ giao phong loại nào, lão phu đều thứcếp được."

Mục Trần mỉm cười, hắn xòe bàn tay ra, lòng bàn tay có linh quang ngưng tụ, nói khẽ: "Nếu Liễu lão thứcn tưởng như vậy, thì ta sẽ bố trí

xuống một linh trận, nếu Liễu lão có thể ở trong đó kiên trì một canh giờ, như vậy ta liền nhận t hoa, hơn nữa còn đưa ngươi lên dẫn đầu."

Xôn xao.

Lời này vừa nói ra, trong đại điện lập tức xôn xao, khó có thể thứcn nhìn qua Mục Trần, bọn hắn biết được Mục Trần tinh thông linh trận, chẳng lẽ hắn đã đạt đến cấp bậc tông sư trong linh trận hay sao?

Hơn nữa, coi như là một tòa sơ giai linh trận, cũng chỉ có thể vây khốn Liễu Thiên Đạo, về phần có thể cầm chân Liễu Thiên Đạo một canh giờ, thật là tức cười.

Bởi vì loại trình độ linh trận như vậy, chỉ sợ đều là thứcếp cận trung giai linh trận tông sư! Loại linh trận này, coi như là thượng vị Địa Chí Tôn đều sẽ đau đầu!

"Mục Trần này, cũng quá cuồng vọng?"

"Thật sự là không biết trời thao đất rộng!"

Liễu Thiên Đạo cũng cười giận dữ lên tiếng, không nghĩ tới Mục Trần thật cuồng vọng, nhưng trong lòng vì câu nói kia của Mục Trần mà âm thầm vui vẻ, bởi vì lời này vừa nói ra, thì khi hắn đánh bại Mục Trần hắn liền triệt có cơ hội để trèo lên đỉnh.

Mà vị trí của Mạn Đà La hắn cũng đang ngấp nghé muốn ngồi vào, dù sao Mạn Đà La tựa hồ đối với vị trí kia không còn hứng thú nữa.

"Nếu khẩu khí Mục Tiểu ca lớn như vậy, hôm nay lão phu muốn lĩnh giáo một ít, linh trận của ngươi đến tột cùng có gì đặc biệt!" Liễu Thiên Đạo đứng chắp tay, cười lạnh thành tiếng.

Mục Trần mỉm cười gật đầu, cũng là không nhiều lời nói nhảm, tay áo hắn vung lên, lập tức vô số đạo linh ấn, giống như một mảnh ngân hà dài hẹp từ trong tay áo sóngy ra.

Những linh ấn kia trực thứcếp dung nhập vào trong hư không, nhất thời không gian chập trùng, từng đạo ánh sáng linh lực lan tràn ra, giao hội thành từng đường vân tối nghĩa.

Ngắn ngủn mấy chục giây, một tòa linh trận lớn vô cùng tại bên trong đại điện thành hình, nhất thời linh lực trong trời đất gào thét lao đến, đều ngưng tụ ở bên trong toà linh trận này.

Rống!

Bên trong linh trận, mơ hồ có tiếng làm cho ngâm truyền ra, một cổ áp bách khác thường lan ra.

Giữa không trung hình thành một linh trận to lớn, ánh mắt năm người Liễu Thiên Đạo đều mở to, nụ cười chợt ngưng lại, nhịn được trong lòng thầm khen một tiếng, loại linh trận này, hiển nhiên đã đạt đến thứcêu chuẩn cấp bậc tông sư.

Trách không được Mục Trần vô lễ như vậy, nguyên lai hắn thật có năng lực như vậy.

Rống!

Bên trong linh trận, linh lực giống như thủy triều quay cuồng, ngay sau đó ngưng tụ trở thành sóng con cự làm cho, cự làm cho chiếm giữ, tản ra uy áp cường hãn.

Lấy thực lực Mục Trần hôm nay, bố trí ra Cửu Long thí tiên trận, hiển nhiên so về dĩ vãng cường hãn mấy lần.

"Cái linh trận này, ngược lại là có chút quái lạ."

Liễu Thiên Đạo ngẩng đầu nhìn linh trận to lớn này, cười nhạt một tiếng, cất bước đi vào, sau đó hướng về phía Mục Trần nói: "Nếu chỉ là như thế, lão phu có thể phá vỡ."

Hắn liếc thấy cái linh trận này tuy nói có chút huyền diệu, nhưng còn xa xa mới có thể uy hiếp được hắn.

"Hơn nữa, trận này tựa hồ còn rất nhiều chỗ thiếu hụt, hắn là một tòa chi trận không trọn vẹn, nếu như ngươi muốn dùng một tòa tàn trận để hạ gục ta, chỉ sợ là có chút ngây thơ." Liễu Thiên Đạo hướng về phía Mục Trần đạm mạc nói.

Mục Trần nghe vậy, cũng nhẹ nhàng gật đầu, Liễu Thiên Đạo ngược lại là có chút nhãn lực, nhìn ra được Cửu Long thí tiên trước mắt chỉ là một trận đồ không trọn vẹn.

"Đã như vầy. . ."

Mục Trần mỉm cười, đồng thời một tay kết ấn.

"Mời Liễu lão tiến vào Cửu Long thí tiên trận ở hình thái nguyên vẹn "

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1201: Linh Trận Giương Oai

Ông Ấn pháp trong tay Mục Trần trong nháy mắt kết thành một tòa linh trận to lớn tiếng sấm tuôn ra, mắt trần có thể thấy ánh sáng linh lực lan tràn chiếu ra, xen kẻ lẫn nhau chói lóa.

Những ánh sáng linh lực này kết nối, ai cũng có thể cảm giác được, cái này linh trận không trọn vẹn trước đó đang nhanh chóng hoàn thiện, cùng lúc đó một cổ sóng linh lực đáng sợ, giống như phong bạo từ bên trong linh trận ngưng tụ thành.

Liễu Thiên Đạo đã nhận ra biến hóa như vậy, ánh mắt lúc này ngưng tụ, không dám khinh thường, linh lực quanh thân lập tức tụ đến bao quanh thân thể hắn, theo thời gian dần trôi qua biến thành một tầng linh lực chiến giáp giống như bảo thạch. Chiến giáp do linh lực thuần túy biến thành, không thể phá vỡ, hơn nữa còn có tính dung hợp cực mạnh, bất kỳ công kích linh lực đánh vào bên trên, đều sẽ là bị chiến giáp hấp thu một ít, tiêu giảm tổn thương, cực kỳ hữu dụng.

"Rống!"

Bất quá Mục Trần lại không để ý tới động tác của hắn, chỉ thấy ấn pháp hắn biến đổi, tiếng rồng ngâm bên trong Cửu Long thí tiên trận lại lần nữa có đinh tai nhức óc vậy vang dội .

Bên trong linh trận, linh lực bàng bạc giống như nước lũ tụ đến, ngay sau đó, một đầu cự long, từ bên trong linh trận nhanh chóng thành hình.

Hiện tại đã là bốn đầu cự long chiếm giữ bên trong linh trận, tập trung nhìn về thân ảnh Liễu Thiên Đạo, như đang rình mồi chỉ cần Liễu

Thiên Đạo có chút động tĩnh là sẽ bị tấn công ngay.

Liễu Thiên Đạo nhìn qua bốn đầu cự long, trên khuôn mặt nhiều hơn một phần ngưng trọng, bởi vì hắn có thể cảm giác được, lúc đầu Cự Long thứ tư hình thành, hắn đón nhận áp lực từ cái linh trận này, gần như là tăng lên gấp bội.

Nếu như nói lúc trước chỉ có ba con cự long tạo thành từ linh lực, hắn còn có tuyệt đối nắm chắc phần thắng thì hiện tại niềm tin này chỉ còn chừng năm thành.

"Mục Trần thật đúng là có chút ít thủ đoạn."

Trong lòng Liễu Thiên Đạo thầm nhũ một tiếng, bất quá vào lúc này, đột nhiên hắn thấy được Mục Trần lại lần nữa mỉm cười tay kết ấn. Một màn này, trực tiếp làm cho đồng tử hắn co rụt lại.

Chẳng lẽ còn có thể hình thành thêm một đầu cự long khác?

Rống!

Trong lòng hắn vừa mới xẹt qua ý tưởng như vậy, thì bên trong linh trận, lại lần nữa có tiếng rồng ngâm vang vọng, trăm vạn đạo linh quang tỏa ra, ở bên trong hào quang, một đầu cự long khác từ linh lực lần nữa sinh ra!

Bên trong Cửu Long thí tiên trận, năm đầu cự long cùng xuất hiện.

Lần này, sắc mặt Liễu Thiên Đạo trở nên rất khó coi, thậm chí ngay cả thần sắc những nhân vật đứng bên ngoài quan sát như U Minh Cung Chủ và Vạn Thánh Lão Tổ cũng biến đổi.

Hiển nhiên, bọn họ cảm nhận được khí tưc nguy hiểm từ năm cự long trong linh trận.

Trước mắt linh trận này đã đủ tạo thành uy hiếp đối với bọn họ.

Khóe miệng Liễu Thiên Đạo có chút hạ xuống, nếu như lúc này hắn có thể cùng với Mục Trần sinh tử đối chiến, như vậy hắn sẽ không tiếc hết thảy động thủ, tuyệt đối không để cho Mục Trần tiếp tục bố trí linh trận.

Nhưng hắn cùng với Mục Trần đã ước định, là hắn có thể hay không ở trong tòa linh trận này kiên trì một canh giờ, lời nói đã như vầy hắn cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Mục Trần thúc dục linh trận đến mức tận cùng.

"Đây là cực hạn của hắn rồi…" Liễu Thiên Đạo kiềm chế quyết tâm, tự an ủi mình, bởi vì dựa theo suy đoán của hắn. Nếu như Mục Trần ngưng luyện ra thêm một cự long từ linh lực nữa, thì hắn chắc chắn sẽ bị vây bên trong linh trận này rồi.

Làm như đã nhận ra được suy nghĩ của Liễu Thiên Đạo đang tự an ủi mình, Mục Trần lại nhìn về hắn và mỉm cười, nhìn thấy nụ cười của hắn. Liễu Thiên Đạo lập tức cảm giác được toàn thân phát lạnh, sau đó sắc mặt hắn tái nhợt nhìn thấy Mục Trần lại lần nữa kết ấn.

Ong ong!

Vô số ánh sáng linh lực bên trong linh trận đan dệt tạo ra những đường văn kỳ ảo, mỗi một đạo ánh sáng, đều là tu bổ linh trận vốn là không trọn vẹn. trở thành trọn vẹn.

OÀ..ÀNH!

Linh lực xung quanh vùng thế giới này cứ như sôi trào lên, tư như được dẫn dắt cứ tiếp tục không ngừng rót vào bên trong tòa Cửu Long thí tiên trận.

Linh lực bàng bạc quán chú, tất cả mọi người nhìn thấy, lại một cự long bằng linh lực, nhanh chóng thành hình…

"Sáu con rồi. . ."

Bọn người U Minh Cung Chủ liếc nhau, đều là không nhịn được nuốt nước miếng, mồ hôi trên trán thay phiên nhau rớt xuống, thời khắc này bọn hắn đều rõ ràng cảm ứng được tòa linh trận trước mắt này tuôn ra một loại cảm giác nguy hiểm đến tột độ.`

Trình độ loại linh trận này, coi như là bọn hắn, cũng không dám xâm nhập rồi.

Bọn hắn lặng lẽ nhìn thoáng qua sắc mặt tái nhợt của Liễu Thiên Đạo, trong nội tâm ngược lại là có chút âm thầm may mắn, khá tốt vừa rồi không có làm chim đầu đàn, nói cách khác, lúc này bọn hắn nên ngã theo chiều gió mới rồi.

"Không nghĩ tới ngươi lại có thể bố trí ra loại linh trận trình độ này! Thật đúng là sóng sau đè sóng trước, cũng tốt, hôm nay lão phu sẽ thử xem, linh trận này của ngươi đến tột cùng có bao nhiêu uy năng!"

Ánh mắt Liễu Thiên Đạo lập loè, hắn nhìn qua linh trận với khí thế kinh người kia, đột nhiên quát to một tiếng, sải bước đi vào, song chưởng nắm chặt, linh lực mênh mông hóa thành vạn trượng linh tiên, chính là xé rách hư không, nhanh như tia chớp hướng tới sáu đầu cự long linh lực mà đi.

Liễu Thiên Đạo ra tay cực kỳ đột ngột, lập tức khiến cho bọn người Cửu U b không nhịn được tức giận, lão gia hỏa này thật đúng là xảo trá, thấy tòa linh trận của Mục Trần càng ngày càng mạnh, nên cũng không dám ngồi chờ chết, phải thừa dịp ra tay, không cho Mục Trần tiếp tục chuẩn bị.

Nhìn thấy hành động của Liễu Thiên Đạo như vậy, Mục Trần ngược lại chỉ cười nhạt một tiếng, lão hồ ly này nếu là để cho Mục Trần bố trí xong tòa Cửu Long thí tiên trận mà nói, đó cũng là quá coi thường hắn.

Vừa nghĩ tới đó, Mục Trần cong ngón búng ra, chỉ thấy bên trong Cửu Long thí tiên trận lập tức tuôn ra vạn trượng linh quang, đại trận vào

lúc này vận chuyển, sáu đầu cự long linh lực gào thét, 6 cái miệng rồng há to bao phủ xuống vây quanh Liễu Thiên Đạo..

Ầm! Ầm!

Song phương giao thủ, nhất thời linh lực điên cuồng bừa bãi bắn ra, chấn vỡ không gian, nếu không có Mạn Đà La ra tay, chỉ sợ tòa cự điện trong khoảnh khắc bị dư âm chấn động phá thành bụi phấn.

Trong linh trận to lớn, ức vạn đạo linh quang không ngừng tách ra, trong thời gian ngắn ngủn quá mấy chục giây, Liễu Thiên Đạo liền cùng sáu đầu cự long giao thủ mấy trăm hiệp, mặc dù hắn đem hết toàn lực chủ công, nhưng mà không cách nào áp chế được 6 đầu cự long chút nào, chỉ có thể duy trì bản thân bất bại.

"Tiểu tử này bố trí linh trận lợi hại như vậy?!"

Lần này giao thủ, trong nội tâm Liễu Thiên Đạo có chút chấn kinh, bởi vì hắn đã sử xuất tất cả vốn liếng. Đều không thể thoát khỏi sáu linh lực cự long vây công.

Nói cách khác, lực lượng tòa linh trận này đã vây khốn được một vị hạ vị Địa Chí Tôn!

Giao thủ một phen, Liễu Thiên Đạo biết được bằng vào lực lượng của hắn, trừ phi dốc hết tất cả thủ đoạn. Nói cách khác, hắn tuyệt đối không phá được tòa đại trận này.

Vừa nghĩ tới đó, hắn liền dứt khoát buông tha ý định phá trận, từ thế công chuyển hướng phòng ngự, dù sao lúc trước Mục Trần chỉ nói hắn chỉ cần ở trong linh trận kiên trì một canh giờ là thắng.

Trải qua giao thủ, Liễu Thiên Đạo tuy không làm gì được linh trận huyền diệu trước mắt, nhưng hắn cũng phát hiện, cái này linh trận này cũng vô pháp đột phá được phòng ngự của hắn, nói như vậy. Nếu là có thể cầm cự một canh giờ cũng không khó.

Thủ đoạn như vậy, tuy nói có chút tiểu nhân, nhưng người nào quan tâm, lúc trước lời nói như vậy lúc này đây, coi như là cho tên tiểu bối này một bài học đi.

Trong nội tâm hiện lên những ý niệm này, Liễu Thiên Đạo cũng sẽ không để ý, linh lực mênh mông bắt đầu khởi động, vạn ức đạo linh quang tại quanh thân, hình thành phòng ngự kiên cố. Tùy ý cho sáu đầu cự long công kích như thế nào, đều là không chút sứt mẻ.

"Lão gia hỏa này quá không biết xấu hổ!"

Tại sau lưng Mục Trần, bọn người Cửu U lắc đầu, không nhịn được trong lòng phúc phỉ một câu.

U Minh Cung Chủ cùng mấy vị Hạ vị địa chí tôn cũng là âm thầm bĩu môi. Nhưng chung quy không nói gì, dù sao Liễu Thiên Đạo có thể thắng, bọn hắn ít nhất không cần thuần phục Mục Trần, cho nên loại thắng không anh hùng này, nên giao cho lão gia hỏa Liễu Thiên Đạo này làm đi…

Đương nhiên, trong lòng bọn họ cũng cảm thấy có chút may mắn, may là bọn hắn không có ra tay, bằng không thì hiện tại sẽ ở vào cái vị trí xấu hổ của Liễu Thiên Đạo.

Trong đại điện, nỗi lòng mọi người không đồng nhất, Mục Trần thì như cũ là mỉm cười nhìn qua hướng phòng ngự của Liễu Thiên Đạo, khóe miệng nhẹ nhàng kéo cong lên.

Cùng lúc đó, hai tay hắn duỗi ra, kế pháp biến thành một đạo ấn pháp cổ xưa.

Sau khi ấn pháp kết thành, chỉ thấy các đầu cự long bên trong Cửu Long thí tiên trận, lần nữa tuôn ra chi quang bàng bạc, linh quang hội tụ, lại lần nữa có một thân ảnh cự long, theo thời gian dần trôi qua thành hình.

Động tĩnh như vậy, cơ hồ trong khoảnh khắc đưa tới chú ý của tất cả mọi người, lúc này rất nhiều cường giả đều biến sắc, không ai nghĩ tới, Mục Trần vừa đối phó Liễu Thiên Đạo, còn có thể tiếp tục phân tâm hoàn thiện linh trận.

Hơn nữa, cái linh trận này, vẫn chưa thật sự đạt tới cực hạn? Cuối cùng là linh trận đẳng cấp gì? !

Lúc mọi người đang chấn động, Liễu Thiên Đạo đồng dạng phát hiện đạo long ảnh thứ 7 đang hiện ra thì sắc mặt rất khó nhìn, vì hắn mơ hồ cảm giác khi đạo cự long thứ 7 thành hìn thì cái linh trận này sẽ càng trở nên đáng sợ.

Hắn có dự cảm, khi Cự long thứ bảy cùng gia nhập thì chắc chắn hắn thật sự không ngăn cản được nữa rồi.

OÀ..ÀNH! OÀ..ÀNH!

Vừa nghĩ tới điều này, Liễu Thiên Đạo không dám giữ lại một xíu sức lực nào, linh lực mênh mông nổ bung, ở sau lưng hắn biến thành một Chí Tôn pháp tướng to lớn, trực tiếp là hóa thành hải dương bàng bạc, hải dương gào thét xuất hiện, đối kháng lại sáu đầu cự long đang bay đến.

Rống!

Trong nháy mắt, một tiếng long ngâm hùng hồn vang dội, từ trong thiên địa vang vọng lên.

Linh quang vô tận dâng lên, cự long linh lực thứ bảy ngưng tụ từ bên trong Cửu Long thí tiên trận, ngửa mặt lên trời thét dài, trực tiếp là hóa thành một đạo cột sáng mãnh liệt bắn ra.

XÍU...UU!! XÍU...UU!!

6 đầu linh lực cự long vào lúc này cũng hóa thành cột sáng bắn ra, nhất thời tụ hợp, hào quang co duỗi bất định, cuối cùng bá một tiếng, chỉ

thấy một Quang Luân long lân mãnh liệt bắn ra, xuyên thủng hư không, trực tiếp hướng về phía Liễu Thiên Đạo bắn tới.

Trông lấy Quang Luân mang theo chấn động hủy diệt mãnh liệt bắn đến long lân, sắc mặt Liễu Thiên Đạo vào lúc này, trở nên tái nhợt, một vẻ sợ hãi dân lên khuôn mặt.

Cuối cùng, hắn cũng không chịu nổi loại áp bách này, cắn răng một cái, hét vang vọng lên.

"Ta nhận thua!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1202: Mục Phủ

Facebook Hội fan đại chúa tể "Ta nhận thua!"

Thanh âm Liễu Thiên Đạo hét to vang vọng lên, chùm ánh sáng Long Lân Quang Luân mang theo sức mạnh hủy diệt phóng tới phía trước người hắn, vào lúc này chợt run lên, sau đó cách Liễu Thiên Đạo mặt chỉ mấy trượng, đột nhiên hóa thành quang điểm tiêu tán.

Tuy nhiên quang điểm linh lực vẫn còn dư chấn đánh vào tầng tầng áo giáp linh lực của Liễu Thiên Đạo khiến cho thân hình hắn chật vật bắn ngược ra, kỳ mặt ngoài thân thể tầng chiến giáp linh lực như thực chất, vào lúc này bị đánh nát.

Thân hình Liễu Thiên Đạo bị đẩy lui ra mấy ngàn trượng, sau đó ngừng lại, hắn đứng giữa không trung phía xa xa kia, sắc mặt biến đổi, cuối cùng lộ vẻ chán nản, lướt bay trở lại đại điện.

Lúc này trong đại điện, không khí hoàn toàn yên tĩnh, bọn người U Minh Cung Chủ nhìn nhau, trong mắt đều không che giấu được vẻ khiếp sợ, một màn này, hiển nhiên là đã vượt quá dự liệu của bọn hắn.

Bọn hắn chưa bao giờ khinh thường Mục Trần, cũng biết được hắn có rất nhiều thủ đoạn, bởi vậy coi như là Liễu Thiên Đạo ra tay, bọn hắn cũng không dám nghĩ có thể đả bại được Mục Trần, chỉ hi vọng Liễu Thiên Đạo có thể triển lộ thực lực, ít nhất là giữ cho bản thân không bị bại, áp chế nhuệ khí Mục Trần một thoáng, tự nhiên hắn sẽ không có mặt mũi ngồi vào vị trí kia.

Nhưng bọn hắn đâu thể đủ ngờ tới, Mục Trần không có ra tay, chỉ bố trí một tòa linh trận, đã có thể ép Liễu Thiên Đạo khiến hắn phải nhận thua.

"Mục Trần hiện tại đã mạnh đến loại trình độ này?"

Bọn hắn tự lẩm bẩm, lòng tràn đầy cảm giác khó chịu, nghĩ đến mấy năm trước đó, Mục Trần chỉ là một tiêu lâu la tầm thường bên trong Đại La Thiên Vực, vậy mà sau đó mấy năm, đã có thể áp chế bọn hắn triệt để.

Tốc độ phát triển như vậy, thật sự làm cho người ta có chút kinh hãi, khó có thể tưởng tượng, nếu là cho hắn thêm một ít thời gian, hắn có thể đi đến một bước kia?

Trong lúc tâm tư bọn hắn đang suy nghĩ thì Mục Trần cười tủm tỉm nhìn qua sắc mặt biến đổi của Liễu Thiên Đạo, nhẹ nhàng nói: "Liễu lão không cần để ý, ngược lại ta đây thắng được là nhờ thủ xảo, dù sao nếu là sinh tử giao thủ, thì không có người ngồi một chỗ chờ một vị linh trận sư bố trí xong linh trận mới ra tay."

Liễu Thiên Đạo nhìn thấy Mục Trần thắng hắn lại cũng không hiển lộ chút nào kiêu ngạo cùng trào phúng, ngược lại là chủ động cho hắn mặt mũi, gương mặt biến ảo vì xấu hổ lúc này mới trở nên hòa hoãn xuống, trong nội tâm cũng thay đổi đã có dấu hiệu chịu phục Mục Trần.

Người trẻ tuổi trước mắt, chính là chân chính thiên kiêu, không thể đánh đồng với những người khác, hôm nay thua ở trong tay của hắn, thật cũng là hoàn toàn có đạo lý.

Vì vậy, hắn bất đắc dĩ hít hơi nói: "Sóng sau đè sóng trước, lần này ngược lại là lão phu đã tự cao tự đại rồi, khả năng của Mục Tiểu ca, lão phu đã bội phục."

Nhìn Liễu Thiên Đạo đã chịu thua, bọn người U Minh Cung Chủ liếc nhau, trong nội tâm cũng chỉ có thể thở dài một hơi, vì bọn hắn biết được

vị trí của Mục Trần đã không thể lay động rồi.

Bất quá qua việc làm này của Mục Trần, không chỉ chấn nhiếp Liễu Thiên Đạo, đồng dạng cũng đã làm cho bọn hắn thay đổi suy nghĩ, dù sao thực lực của bọn hắn cùng Liễu Thiên Đạo cũng tương tự, nếu Mục Trần có thể khiến cho Liễu Thiên Đạo nhận thua, như vậy nếu bọn hắn có ra tay, thì cái kết cục kia cũng sẽ không có biến hóa gì.

Mà ở nơi đây lực lượng là vi tôn, Mục Trần có thể mạnh hơn bọn hắn, đã chứng minh được tư cách của hắn.

Mạn Đà La thấy thế, cũng là cười cười, hỏi "Đã như vầy, chư vị đối với đề nghị trước đó của ta, không còn có ý kiến gì nữa chứ?"

Mọi người đang trầm mặc, cuối cùng đều thống nhất lắc đầu, lúc này nếu vẫn còn phản đối nữa, hiển nhiên tựu là tự rước lấy nhục.

BA~.

Bàn tay nhỏ bé của Mạn Đà La vỗ bàn, cười khanh khách nói: "Đã như vầy, ta liền này tuyên bố, Mục Trần sẽ trở thành chi chủ của thế lực mới lập, về sau chúng ta, đều phải nghe theo ý hắn!"

Mấy người Liễu Thiên Đạo, U Minh Cung Chủ đều nhìn về phía Mục Trần, cung kính gật đầu, tỏ vẻ thuận theo.

Liễu Thiên Đạo cung kính nhìn về phía Mục Trần cùng Mạn Đà La, nói: "Nếu hôm nay thế lực mới đã hình thành, vậy không biết nên gọi là gì?"

Xem bộ dáng này, Mạn Đà La hiển nhiên là muốn phá vỡ hạn chế của Bắc Giới Liên Minh, đã như vầy, cũng sẽ không dùng lại danh tiếng cũ, bằng không thì khó tránh khỏi mọi người nhớ kỹ dĩ vãng, khó triệt để dung nhập.

Cho nên nếu muốn cải biến dĩ vãng dĩ nhiên là phải vứt bỏ tất cả những gì của dĩ vãng.

Mục Trần nghe vậy, nhìn về phía Mạn Đà La, trầm ngâm một chút, nói: "Ngày sau chúng ta phải nhờ Thượng Cổ Thiên Cung làm căn cơ, như vậy cứ kêu là Thượng Cổ Thiên Cung?"

Hắn ý tưởng như vậy, hiển nhiên là có ý định chừa chút danh tiếng cho Thiên Đế vì dù sao hắn cũng coi như là người thừa kế của Thiên Đế, và nhận của Thiên Đế một món nợ ân tình cực lớn.

Nhưng Mạn Đà La lại nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Thiên Đế đã nói qua, Thượng Cổ Thiên Cung đã trở thành lịch sử, không cần phải nhớ lại, để cái danh tiếng đó vĩnh viến tan biến theo người."

Mục Trần khẽ giật mình, lúc sau liền gật gật đầu, Mạn Đà La đối với thượng cổ thiên cung hiển nhiên là có tình cảm, nhưng hôm nay người và vật đã không còn, cái danh tự trước đây này nếu sử dụng lại ngược lại là một vết đâm không bao giờ quên.

"Điều này. . ." Mục Trần cũng không có ý kiến gì chỉ có thể gãi đầu một cái.

Bàn tay nhỏ bé của Mạn Đà La khẽ nâng quai hàm, tròng mắt xoay lòng vòng tựa như suy nghĩ, chợt vỗ rồi cười híp mắt nói: "Đã có! Nếu cái này thế lực mới này do ngươi cầm đầu, như vậy thì cứ gọi là "Mục phủ" đi! thật sự quá đơn giản!"

Mục Trần nghe vậy, sau ót lập tức đổ mồ hôi, quả nhiên rất là đơn giản!

Mấy người Liễu Thiên Đạo cũng hai mặt nhìn nhau, do dự một chút, thấp giọng nói: "Có điểm không tốt lắm?"

Danh tự, cần phải đặc sắc một tí, một khi sáng lập, trên người bọn họ cũng sẽ bị dính một nhãn hiệu, mà cái nhãn hiệu kia, hiển nhiên là họ của Mục Trần đấy.

Trong lúc nhất thời, điều này khó có thể tiếp nhận.

Mà nghe được những lời này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạn Đà La lại lạnh lẽo, nói: "Đã đến lúc này các ngươi còn có ý định khác hay sao? Nếu không nguyện ý, cứ việc rời đi, chỉ là ngày sau, các ngươi đừng có hối hận vì việc làm này của các ngươi."

Nhìn ngữ khí Mạn Đà La trở nên lạnh, trong lòng bọn Liễu Thiên Đạo cũng là run lên, chợt cắn răng một cái, đều lắc đầu: "Đã như vầy, vậy gọi là"Mục phủ" đi!"

Đến tầng thứ bọn hắn, muốn tăng trình độ bản thân lên, vậy thì càng cần nguồn tài nguyên cực kỳ khổng lồ, lấy thân phận của bọn họ cót hể tại bắc giới tạo thành một thế lực, chúa tể một phương, nhưng ở Thiên La đại lục loại siêu cấp đại lục này, bắc giới chỉ là 1 mẩu đất, một khi thoát ly khỏi bắc giới, về sau chắc chắn phải cẩn thận hơn, vạn nhất một vài thế lực đỉnh cấp khác tại Thiên La đại lục nhắm trúng thì càng phiền toái.

Tại bên trong Đại Thiên Thế Giới, muốn con đường tu luyện thông thuận, sau lưng phải có bối cảnh, như vậy mới có thể đủ giảm bớt nhiều phiền toái, mà dưới mắt "Mục phủ", tuy nói là thế lực mới xây, nhưng mà rất có tiềm lực, Mạn Đà La chính là Địa Chí Tôn đại viên mãn, thực lực như vậy, phóng nhãn toàn bộ Thiên La đại lục, đều là đứng đầu trong danh sách, cái này đủ để che chở Mục phủ phát triển.

Hơn nữa, còn có một Mục Trần thần bí, tuy nói hắn hôm nay chỉ là hạ vị Địa Chí Tôn, vốn lấy thiên phú tuyệt diễm của hắn, ngày sau nếu không có chuyện gì xảy ra, tất nhiên hắn sẽ trở thành một nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy bên trong Đại Thiên Thế Giới.

Đến thời điểm đó, cái gọi là Mục phủ, chỉ sợ cũng sẽ trở thành một Phương Siêu cấp thế lực bên trong Đại Thiên Thế Giới, không kém hơn cái kia Vô Tẫn Hỏa Vực hay Vũ Cảnh. . .

Cho nên, sau khi cân nhắc một hai về sau, bọn Liễu Thiên Đạo cũng bỏ đi khúc mắc trong lòng bọn hắn coi như là đã nhìn ra, Mạn Đà La rõ

ràng là có ý định vì dựng cho Mục Trần một căn cơ vững chắc, đã như vầy, bọn hắn cũng chỉ có thể chấp nhận mà thôi.

Vậy thì cứ nhìn xem Mục phủ, đến tột cùng có thể đi đến một bước kia không.

Mạn Đà La nhìn bọn hắn rốt cục cũng đã đồng ý, lúc này mới hài lòng nhẹ gật đầu, nói: " Như đã định, ba ngày sau, "Mục phủ" chính thức thành lập!"

"Chư vị đều là nguyên lão của Mục phủ, mặc kệ ngày sau Mục phủ có đi đến một bước những không nhưng đây là sự tình không thể thay đổi!"

Lời này của Mạn Đà La, coi như là cho Liễu Thiên Đạo một cái thuốc an thần, xác định địa vị bọn hắn tại trong Mục phủ, hơn nữa sẽ không bởi vì sau này Mục phủ có lớn mạnh hay không mà sinh ra tâm tư biến hóa.

Vì vậy bọn người Liễu Thiên Đạo đều đứng dậy, sau đó hướng về Mục Trần trịnh trọng cúi đầu, hành động nhưu vậy đã nói lên bọn họ đã xem bản thân của mình là ở cấp dưới.

Mục Trần tự nhiên cũng không dám lãnh đạm, vẻ mặt nghiêm túc ôm quyền hoàn lễ.

Sau khi kết thúc, bọn người Liễu Thiên Đạo cũng cáo từ, bọn hắn cần trở lại tông sơn của mình để ban bố tin tức, điều này dĩ nhiên sẽ làm ra một vài chấn động nhưng lấy thủ đoạn của bọn hắn tự nhiên là có thể áp chế.

Nhìn bọn người Liễu Thiên Đạo rời đi, như trút được gánh nặng Mục Trần thở dài một hơi, hướng về phía Mạn Đà La bất đắc dĩ cười cười, nói: "Vị trí này đáng lý ra là ngươi đứng mới thích hợp."

Mạn Đà La chỉ duỗi cái lưng mệt mỏi, tùy ý nói: "Cuối cùng cũng có một ngày, ngươi sẽ vượt qua ta, lúc đó, Mục phủ do ngươi lãnh đạo mới

có thể chân chính đứng sừng sững trong bên trong Đại Thiên Thế Giới."

Mục Trần cười khổ nói: "Còn chưa tới ngày đó, ta đã bị phiền chết rồi."

Chỉ mới hôm nay những việc này, cũng đã làm cho hắn có chút đau đầu, khó có thể tưởng tượng ngày sau chính thức thành lập thế lực, nhiều vấn đề sẽ quấn đến, sẽ tạo ra bao nhiêu phiền não.

"Cung Cửu U, ngươi đã từng quản, kết quả cung Cửu U không phải càng phát lớn mạnh à." mắt Mạn Đà La không còn chút máu, cười nhạo nói.

Mục Trần nghe vậy vẻ mặt xấu hổ, cung Cửu U, hiển nhiên toàn bộ đều là do hai đại quảng gia Đường Băng khống chế, hắn không có nhúng tay chút nào, bất quá hắn cũng đã minh bạch ý tứ Mạn Đà La, chỉ là đem thế lực này cho người khác xử lý còn bản thân thì cứ làm chưởng quầy là được rồi.

Nghĩ tới chỗ này, hắn cũng yên lòng rất nhiều, sau đó thần sắc trở nên ngưng trọng cùng bức thiết mà bắt đầu. . . , hai mắt hắn thẳng tắp chằm chằm nhìn vào Mạn Đà La, hít sâu một hơi, thanh âm có chút run rẩy.

"Như vậy hiện tại có thể mang tin tức về Lạc ly nói cho ta biết không?"

Chương 1203: Lạc Thần

Bên trong cung điện, hai mắt Mục Trần chăm chú nhìn Mạn Đà La, bàn tay khẽ run, biểu lộ tâm tình trong lòng hắn lúc này không ổn định.

Hắn mãi mãi cũng không quên được, năm đó ở Bắc Thương Linh Viện, bóng người già nua kia mang Lạc Ly bên cạnh hắn đi, hắn chỉ biết vô lực đứng nhìn.

Hắn cũng không quên được hình ảnh Lạc Ly lúc xoay người đi, đôi mắt nhìn hắn đẫm lệ khiến cho lòng hắn không khỏi nát tan cùng bi thương.

Đối mặt với những thế lực như vậy hắn đều không hề có năng lực ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng rời đi.

Hắn biết, từ biệt đó chính là nhiều năm dài đằng đẳng.

"Lần này, ta sẽ không cho phép bất kỳ ai có thể mang ngươi từ bên cạnh ta đi, ai cũng không làm được!"

Khi đó, âm thanh thiếu niên kia kiên định không thể nghi ngờ, đến nay đã rõ ràng, và cũng chính từ sự kiện đó thiếu niên kia đã rời Bắc Thương Linh Viện, vượt ngàn dặm đi đến Đại Thiên Thế Giới.

Trải qua mấy năm, thiếu niên đó càng ngày càng kiên cường, trải qua bao nhiêu sinh tử tôi luyện, khuôn mặt non nớt kia đã trở nên già dặn hơn, chỉ còn mỗi đôi mắt đen kịt là không thay đổi.

Mấy năm trôi qua, thiếu niên kia lần lượt lột xác, tới bây giờ, từng là một chú ưng non, cuối cùng đã có thể tự mình đập cánh bay lượn.

Hắn bây giờ, đã không còn như lúc trước là thiếu niên nhỏ yếu kia, bây giờ nếu như Lạc Thiên thần đứng trước mặt mình thì Mục Trần cũng không còn chút nào sợ hãi.

Hôm nay, một khi hắn chân chính bạo phát hết thảy các lá bài tẩy, vậy cho dù là một thượng vị Địa Chí Tôn, cũng sẽ biến sắc!

Những năm này, chung quy là làm cho thiếu niên kia, đã trở nên cứng cỏi như núi.

Đương nhiên, hắn biết, hắn trưởng thành, không phải là muốn đi đối kháng với phụ thân của Lạc Ly – Lạc Thần, chỉ là, hắn muốn dùng cách này thay lời nói của hắn, người mà tôn nữ của hắn đã lựa chọn, không phải là một khối Thạch Đầu bình thường, mà là một khối bảo thạch qua thời gian gội rửa sẽ chói lóa.

Từ lúc đó hắn đã nỗ lực đến hiện tại.

Mục Trần hít một hơi thật sâu, tâm tình trong lòng dần dần bình phục, vào lúc này đôi mắt dường như trở nên sáng sủa hơn.

Mạn Đà La nhìn Mục Trần tỏa ra khí thế sắc bén, lông mày cũng nhướng lên, cười híp mắt nói: "Xem ra tiểu tình nhân kia đối với ngươi cũng thật là rất trọng yếu đây."

Ở cùng Mục Trần nhiều năm như vậy, đây là lần thứ nhất nàng nhìn thấy Mục Trần bởi vì một nữ hài mà trong lòng gợn sóng.

Mục Trần nghe vậy, cũng là có chút ngượng ngùng cười, nhưng hai mắt vẫn như trước chăm chú nhìn Mạn Đà La.

Nhìn thấy ánh mắt của hắn, Mạn Đà La cũng là thu liễm trêu đùa, tay nhỏ vuốt cằm hỏi: "Ngươi biết bao nhiêu thông tin về Lạc Thần Tộc?"

Mục Trần ngẩn ra, lắc lắc đầu, dĩ vãng hắn chỉ biết Lạc Thần Tộc cao cao tại thượng không thể với tới, mạnh mẽ vô cùng, nhưng bây giờ ánh mắt của hắn tự nhiên đã không giống dĩ vãng, dựa theo suy đoán của

hắn, thực lực Lạc Thần Tộc bây giờ, cùng lắm là ngang hàng với một phương hàng đầu thế lực tại Thiên La Đại Lục.

"Bây giờ Lạc Thần Tộc đã xuống dốc quá hơn nhiều, nhưng thời kì đỉnh cao Lạc Thần Tộc, có thể vượt xa sự tưởng tượng của ngươi." Mạn Đà La chậm rãi nói.

"Ở thời đại thượng cổ, là thời kì đỉnh cao của Lạc Thần Tộc, từng có một vị tuyệt thế giống như người, nếu muốn bàn về thực lực lẫn tiếng tăm, e là Thiên Đế đều kém hơn nàng một cái đầu."

Mục Trần nghe vậy, trên khuôn mặt hiện lên một vệt chấn động vẻ, Lạc Thần Tộc dĩ nhiên có thể xuất hiện một nhân vật như vậy? ngay cả Thiên Đế vẫn thua kém nàng?

Mạn Đà La tiếp tục thán phục nói: " Hình dáng vị nữ thiên tài kia tại thời đại thượng cổ, xưng là Lạc Thần, nàng không chỉ đứng trong hàng ngủ cường giả đỉnh cấp của Đại Thiên Thế Giới, hơn nữa, nàng tại thời kỳ thượng cổ là một trong đệ nhất mỹ nhân, chà chà, có người nói lúc trước không biết bao nhiêu nhân vật Chí Tôn, đều quỳ gối bên dưới vẻ đẹp của nàng, mỹ danh của nàng vang vọng khắp thời kỳ thượng cổ và cho đến tậng bây giờ."

Mục Trần trợn mắt ngoác mồm, hiển nhiên là không nghĩ tới người lãnh đạo Lạc Thần Tộc lại là một vị đệ nhất mỹ nhân bên trong Đại Thiên Thế Giới

"Nguồn gốc của Lạc Thần Tộc cũng rất dị thường, nếu lúc trước không bởi vì Ngoại Vực Tộc tấn công thì không chừng bây giờ Lạc Thần Tộc, cũng là có thể leo lên hàng ngũ cổ tộc." Mạn Đà La tiếc hận nói.

Mục Trần có chút tiếc nuối, ở này bên trong Đại Thiên Thế Giới, chỉ có cái chủng tộc cổ xưa nhất, mới có thể được gọi là cổ tộc, như Ma Ha Cổ Tộc, Phù Đồ Cổ Tộc, không nghĩ tới, Lạc Thần Tộc dĩ nhiên cũng có gốc gác như vậy.

"Lạc Thần cuối cùng cũng ngã xuống sao?" Mục Trần thấp giọng hỏi.

Mạn Đà La nhẹ nhàng gật đầu, khuôn mặt nhỏ ngưng trọng nói: "Có người nói đại quyết chiến năm đó, Lạc Thần một mình ngăn cản hai vị Thiên Ma Đế Ngoại Vực Tộc, hơn nữa hai vị Thiên Ma Đế, đều là đứng hàng thứ tám thứ chín Ngoại Vực Tộc."

Ánh mắt Mục Trần ngưng lại, dựa theo phân chia cấp độ của Ngoại Vực Tộc, hai vị Thiên Ma Đế kia ở bên trong Ngoại Vực Tộc, hẳn là vị trí thứ tám hào cùng thứ chín, tuyệt đối không giống như bình thường tồn tại.

Dù sao ở bên trong Thượng Cổ Thiên Cung, hắn đã từng gặp qua vị Cửu Thi Thiên Ma Đế, biết được những danh sách Thiên Ma Đế có thể ở bên trong ngoại vực leo lên đến đỉnh đầu thì tột cùng khủng bố đến mức nào.

Nhưng mà Lạc Thần dĩ nhiên lấy một địch hai, đây là thực lực cỡ nào.

"Tràng đại chiến kia, Lạc Thần ngã xuống, nhưng hai vị Thiên Ma Đế kia, cũng một chết một bị thương." Mạn Đà La cảm thán một tiếng, trong lời nói càng là đối với vị đệ nhất mỹ nhân Đại Thiên Thế Giới đặc biệt bội phục.

Mục Trần cũng là bị chiến tích như vậy chấn động đến mức thể bình tĩnh, dù sao Thiên Đế muốn đem hết toàn lực cũng chỉ phong ấn vị Cửu Thi Thiên Ma Đế, mà vị Lạc Thần này có thể giết chết một vị và làm bị thương một vị, đủ để chứng minh lời Mạn Đà La nói thực lực cùng tiếng tăm Lạc Thần, là cao hơn thiên đế cũng không giả.

"Mà khi Lạc Thần ngã xuống, cũng đã hóa thành một mảnh sông lớn vô tận, tên là Lạc Hà, Lạc Thần Tộc chính là bảo vệ tại bên cạnh dòng Lạc Hà này, nghe đồn Lạc Thần có lưu lại truyền thừa, trong đó có một đạo Lạc Thần Pháp Thân danh chấn Đại Thiên Thế Giới."

"Chí Tôn Pháp Thân xếp hạng thứ mười một Lạc Thần Pháp Thân? !" Mục Trần rốt cục thay đổi sắc mặt, hắn đều không nghĩ tới, một đạo thần bí Chí Tôn Pháp Thân vô cùng hiếm thấy, dĩ nhiên là ở trong tay Lạc Thần Tộc!

Cùng so sánh với Lạc Thần Pháp Thân, thì Bất Hủ Kim Thân của hắn, cũng chưa chắc có thể chiếm nhiều tiện nghi.

Đến lúc này hắn vừa mới phát hiện, nguyên lai hắn vẫn coi thường gốc gác Lạc Thần Tộc.

"Tuy nhiên. . ." Mạn Đà La nói đến chỗ này bỗng lắc lắc đầu, nói: "Qua nhiều năm như thế, Lạc Thần Tộc vẫn không có một người nào có thể tu thành Lạc Thần Pháp Thân, còn truyền thừa Lạc Thần lưu lại, càng không có người có thể lĩnh ngộ, chính vì như thế, Lạc Thần Tộc càng lúc càng suy tàn cho tới hôm nay."

Mục Trần lần thứ hai tặc lưỡi, xem ra muốn tu thành Lạc Thần Pháp Thân, đúng là không đơn giản, không trách những năm này chưa từng nghe thấy ai có thể tu luyện thành pháp thân như vậy.

"Lạc Tộc càng ngày càng suy thoái, nhưng lại giữ cho mình một chí bảo, điều đó tự nhiên lôi kéo bao nhiêu mơ ước của mọi người xung quanh." Mạn Đà La thản nhiên nói: "Ở Tiểu Tây Thiên Giới, tổng cộng có tứ đại thần tộc bao gồm Lạc Thần Tộc, Huyết Thần Tộc, Lực Thần Tộc cùng với Cốt Thần Tộc dĩ vãng Lạc Thần Tộc tuy rằng suy thoái, nhưng dù sao so ra với các tộc thông thường khác thì cũng có thể tính là nằm trong Tứ tộc đứng đầu."

"Có thể theo thời gian tam tộc dần dần quật khởi, uy vọng Lạc Thần Tộc càng ngày càng suy sụp, tới bây giờ, thế lực mạnh nhất Tiểu Tây Thiên Giới, đã nằm trong tay Huyết Thần Tộc."

"Huyết Thần Tộc cùng Lạc Thần Tộc có ân oán rất lớn, song phương trăm nghìn vạn năm đồ sát lẫn nhau, có đại thù truyền đời, vì lẽ đó mượn

thế lớn mạnh uy hiếp, những năm này Huyết Thần Tộc đã từng bước ép sát, đem Lạc Thần Tộc ép tới tận cùng chật vật đến cực điểm."

"Mà bên trong Lạc Thần Tộc cũng không còn hăng hái, ở bên dưới nguy nan, bấp bênh như vậy, họ đều làm theo ý mình, mặc cho sự tình diệt tộc có xảy ra dưới mắt."

Nói đến chỗ này, Mạn Đà La cười nhìn Mục Trần một chút, nói: "Bất quá tiểu tình nhân của ngươi cũng thực sự có chút bản lĩnh, những năm này nàng trở về, dựa vào lực lượng tự thân, ổn định rung chuyển trong tộc, đồng thời khiến cho Lạc Thần Tộc trong tình cảnh bị Huyết Thần Tộc đuổi đánh vẫn có thể sống sót, đúng là có một chút năng lực."

Mục Trần nghe vậy, nhưng cũng không có bất kỳ mừng rỡ, trái lại trong bàn tay không nhịn được nắm chặt, sắc mặt băng hàn, bởi vì hắn mặc dù không có ở bên người Lạc Ly, nhưng cũng là có thể cảm giác được, vì vững chắc cục diện bấp bênh trong tộc, nàng đã chịu đựng biết bao nhiêu oan ức cùng uất hận.

"Hiện tại nàng như thế nào rồi? Trước ngươi nói tình huống nàng không tốt?" Mục Trần hít sâu một hơi, thấp giọng hỏi.

Khuôn mặt Mạn Đà La nghiêm nghị một ít, nàng nhẹ nhàng gật đầu, nói: "Ta có được tình báo, Lạc Thiên thần dự định vì nàng tiến hành Lạc Thần Tế, đồng thời thử nghiệm có thể mở ra Lạc Thần truyền thừa hay không."

"Nếu như Lạc Ly thật sự có thể thu được Lạc Thần truyền thừa, đồng thời tu thành Lạc Thần Pháp Thân, lấy thiên phú của nàng, ngày sau sợ là có thể sinh ra một vị Lạc Thần, mà chuyện như vậy, không phải tam tộc bên trong Tiểu Tây Thiên Giới có thể chấp nhận, vì lẽ đó Lạc Thần Tế, sợ là khó tránh khỏi khúc chiết."

"Còn nữa, nghe nói bên trong Lạc Thần Tộc cũng có rất nhiều phiền phức, không phải là tất cả mọi người đều ủng hộ tiểu tình nhân của

ngươi, dù sao cái dòng chính trong bộ tộc đã suy tàn từ khi Lạc Thiên thần xảy ra chuyện "

"Lần này Lạc Thần Tế, e sợ không dễ dàng tiến hành "

Hô.

Mục Trần trong mắt hàn quang phun trào, chợt hắn hít một hơi thật sâu, đè xuống tâm tình trong lòng, âm thanh trầm thấp hỏi: "Lạc Thần Tế khi nào bắt đầu?"

"Sau một tháng."

Mục Trần nhìn Mạn Đà La, nói: "Ta có thể sử dụng sức mạnh Mục Phủ sao?"

Cái kia Lạc Thần Tế liên luỵ quá nhiều người, tất nhiên tứ phương tập hợp, mặc dù bây giờ hắn đã bước vào Chí Tôn Cảnh, nhưng bằng vào một người, sợ là khó có thể cản.

Mạn Đà La nghe vậy, nhẹ nhàng nở nụ cười, đứng dậy.

"Ngươi hiện tại chính là người cầm đầu Mục Phủ, ngươi cảm thấy thế nào?"

Mục Trần nhẹ giọng nói: "Cảm tạ."

Hắn tự nhiên biết, Mạn Đà La giúp hắn vì vừa mới thoái vị khỏi Bắc Giới Liên Minh, vì hắn thành lập Mục Phủ, lấy hắn làm đầu.

Mạn Đà La vươn người một cái, nói ra, khẩu khí rất thô bạo.

"Ai bảo ngươi là tiểu sư đệ của ta thì nàng chính là em dâu của ta, ai dám bắt nạt nàng, vậy thì ta trực tiếp đánh chết hắn!"

Mục Trần nhếch miệng nở nụ cười, đôi mắt xuất hiện hung quang bắn ra.

Lạc Ly, chờ ta!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1204: Xây Dựng Mục Phủ

Sau đó một quãng thời gian, sau sự kiên Thượng Cổ Thiên Cung đang dần đi vào quên lãng thì một sự kiện khác nối tiếp gây nên chấn động toàn Bắc Giới. . . , mà đầu nguồn chính là Mục Phủ sáng lập.

Không ai cũng tới,thế lực trước kia xưng bá Bắc Giới Bắc Giới Liên Minh, bỗng nhiên giải tán và thay vào đó chính là Mục Phủ.

Mà càng làm cho thế lực khắp nơi tại Bắc Giới khiếp sợ chính là, chủ nhân của Mục Phủ, lại không phải là Mạn Đà La, mà là Mục Trần!

Đối với Mục Trần, rất nhiều cường giả tại Bắc Giới cũng không xa lạ gì, những năm này tên tuổi cùng chiến tích của hắn càng vang dội, làm cho hắn trở thành người trẻ tuổi số một, thậm chí ở trải qua lần Thượng Cổ Thiên Cung này, hắn càng có quyền kiêu ngạo trong các thế hệ trẻ tuổi tại Thiên La Đại Lục.

Chiến tích như vậy, dù là ai cũng phải cảm thán một tiếng, coi như là nhân vật thiên kiêu.

Thế nhưng cho dù chiến tích của hắn có bao nhiêu huy hoàng, nhưng trong mắt những cường giả ẩn mình lâu năm, vẫn là tiểu bối, hắn còn rất xa mới có thể có tư cách thành là chúa tể một phương.

Vì lẽ đó, các thế lực khắp nơi âm thầm hạng chế tiếp xúc, hoàn toàn không coi trọng thế lực của Mục Phủ.

Bọn hắn vốn dĩ đang muốn đứng xem chuyện vui thì, lại tiếp tục đón lấy một sự kiện chấn động khác, bởi vì những thế lực hàng đầu Bắc Giới, Huyền Thiên Điện, Vạn Thánh Sơn, U Minh Cung vào lúc này trực tiếp

tuyên bố, bọn họ đều sẽ đầu nhập vào trong Mục Phủ, đồng thời tôn Mục Trần làm lão đại.

Tin tức này tản mát ra, không chỉ có Bắc Giới chấn động, ngay cả một ít thế lực siêu nhiên hàng đầu tại Thiên La Đại Lục, đều choáng váng, bởi vì Mục Phủ vừa mới sáng lập đã, nắm giữ sáu vị Hạ Vị Địa Chí Tôn cùng với một vị Chí Tôn đại viên mãn!

Đội hình cỡ này, không chỉ nói là ở Bắc Giới, coi như là toàn bộ Thiên La Đại Lục cũng có thể xem là thế lực đứng đầu!

Dĩ vãng tại Thiên La Đại Lục những thế lực bá chủ kia, đều là không ngừng phân tranh tại Bắc Giới, bởi vì nơi này cũng chưa từng xuất hiện một thế lực chân chính có trọng lượng, vì thế nơi này rất là rời rạc, e rằng những thế lực hàng đầu kia ở bên ngoài Bắc Giới đã không nhịn được đưa tay vào xâu xé, từng bước xâm chiếm chiếm.

Nhưng mà bây giờ, phân tranh không ngừng của Bắc Giới trước kia, rốt cục lại được dẹp bỏ bởi một thế lực khác, hơn nữa còn có được sự ủng hộ của các thế lực hàng đầu tại đó sát nhập, có thể tưởng tượng, Mục Phủ đem sẽ trở thành bá chủ tại Bắc Giới.

Mà nhờ vào đó làm căn cơ, Mục Phủ càng có thể từng bước ngang ngược tiến vào hàng ngũ những thế lực hàng đầu Thiên La Đại Lục, đối ngoại mở rộng, trong vòng mấy năm sau đó, tất nhiên Mục Phủ sẽ trở thành một quái vật khổng lồ trên Thiên La Đại Lục, thậm chí nếu bọn họ có thể nắm giữ một vị Thiên Chí Tôn, e rằng tương lai, thật sự có tư cách xưng bá Thiên La Đại Lục, trở thành một phương siêu cấp thế lực tại Đại Thiên Thế Giới, chưởng khống ngàn tỉ Sinh Linh, tài nguyên vô cùng.

Các thế lực khắp nơi chấn động sau ba ngày, Mục Phủ thành lập!

Tổng bộ Mục Phủ, tự nhiên là thiết lập ở vốn là Đại La Thiên nơi, ngày hôm đó, không chỉ có Bắc Giới hết thảy thế lực thủ lĩnh, đều là không một vắng chỗ tới chỗ này, thậm chí ngay cả các thế lực xung quanh Bắc Giới đều tập hợp lại.

Bởi vì bọn họ rất rõ ràng, một khi Mục Phủ phát triển, sau này Bắc Giới sẽ có một hậu thuẫn mà thế lực đó dĩ nhiên sẽ so với dĩ vãng rất mạnh mẽ, có thể đi tranh cướp khắp nơi, nếu muốn sinh tồn thì phải ngay lập tức ôm chặt bắp đùi Mục Phủ.

Đại điện của Đại La Thiên.

Mục Trần đứng chắp tay, ở phía trước Đại Điện, có một quảng trường vô cùng lớn, nhưng bây giờ cả quảng trường đều bị bao bộc tối om bởi biển người dày đặt.

Những người này, đều chỉnh tề dị thường, phân biệt rõ ràng, bởi vì những này chính là người của Đại La Thiên Vực, U Minh Cung, Vạn Thánh Sơn cùng hội tụ về.

Sau này bọn họ chính là lực lượng nòng cốt củaMục Phủ!

Ánh mắt của bọn họ, đều là hội tụ ở trên người Mục Trần, tràn ngập vẻ kính sợ, bởi vì bọn họ biết, từ nay về sau, người lãnh đạo bọn họ trực tiếp chính là người thanh niên trước mắt này.

Gió thổi qua, trên quảng trường yên tĩnh không hề có một tiếng động, phía ngoài những thủ lĩnh của các thế lực khắp từ khắp nơi hội tụ về càng câm như hến, hiển nhiên là bị thanh thế như vậy áp chế.

Bọn họ biết, từ nay về sau, Mục Phủ sẽ áp chế xưng bá Bắc Giới.

Đứng ở bên trên bậc thang Mục Trần cảm thụ những ánh mắt kính sợ kia, cũng có chút cảm thán, mấy năm trước khi hắn đi tới Bắc Giới, đến cả một cái tên chẳng ai biết, nhưng ai có thể nghĩ tới, tên tiểu tử vô danh này lại trở thành bá chủ Bắc Giới.

Đối mặt với biến hóa nghiêng trời này, mặc dù đối chưởng khống một phe thế lực Mục Trần cũng không có hứng thú quá lớn, nhưng hắn không thể tránh khỏi có chút cảm xúc dâng trào, bởi vì loại biến hóa này, chứng minh cho sự trưởng thành của hắn.

Ưng non ngày xưa, cuối cùng đã có thể bay lượn trên chín tầng trời cao.

Mục Trần hơi quay đầu, nhìn về phía Cửu U, lúc này nàng khoác lên người một bộ trang phục màu đen, dáng vẻ thân thể mềm mại yểu chuyển, nàng liếc nhìn Mục Trần, gương mặt lãnh diễm hé một nụ cười kèm theo một tia cảm động.

Lúc trước nàng mang theo tiểu tử non nớt Mục Trần vừa tiến vào Chí Tôn Cảnh đi tới Bắc Giới, khi đó thiếu niên, phải nương tựa dưới sự che chở của nàng, mặc dù là tiến vào Đại La Thiên Vực, giai đoạn đầu nàng cũng phải toàn lực bảo vệ, và thiếu niên này cũng chưa làm cho nàng thất vọng, thời gian ngăn ngắn mấy năm, bắt đầu tôi luyện cấp tốc trưởng thành.

Tới bây giờ, đã vượt lên trước nàng một bước tiến vào Địa Chí Tôn Cảnh, đồng thời trở thành người dẫn đầu Mục Phủ!

Lúc trước nàng cũng biết Mục Trần như Rồng ẩn mình, chỉ là nàng cũng không ngờ tới, tốc độ phát triển của Mục Trần lại có thể nhanh đến trình độ như thế này.

Lúc trước thiếu niên này chỉ là tuỳ tùng của nàng, mà giờ đây đã là cường giả siêu cấp!

Thời gian sau này, thanh niên trước mắt, chưa chắc là không thể sừng sững đứng trên đỉnh cao ở bên trong Đại Thiên Thế Giới, cùng với Viêm Đế, Võ Tổ cùng rất nhiều cường giả ngang hàng mà đứng.

Đùng!

Trong thiên địa đột nhiên có tiếng chuông cổ lão vang vọng.

Nghe được tiếng chuông, Mục Trần tiến lên trước một bước, sau đó bàn tay hắn bỗng nhiên vung lên, vô số cường giả đang đứng trong thiên địa chợt nhìn thấy, ở trên bầu trời, không gian bắt đầu vặn vẹo, cuối cùng

bị vỡ ra một lỗ hổng khổng lồ, mà từ bên trong lỗ hổng kia, mơ hồ có thể nhìn thấy có núi non sông suối như ẩn như hiện.

Ầm!

Hơn nữa, khi không gian kia lỗ hổng kia xuất hiện thì, thì mọi người càng cảm giác được linh lực mênh mông như sóng biển điên cuồng trào ra.

Linh lực Đại La Thiên vốn hùng hậu, cũng có thể xem như là bảo địa để tu luyện, vậy mà lúc này nương theo lỗ hổng không gian kia xuất hiện, linh lực trong thiên địa tại nơi này, như là được tăng lên một nấc thang.

Linh lực dâng trào như vậy, cũng là dẫn tới cường giả khắp nơi chấn động, sau đó ánh mắt nóng rực nhìn bên trong lỗ hổng không gian kia, tiếng bàn luận xôn xao, cuối cùng không nhịn được bạo phát lên.

"Đây là Thượng Cổ Thiên Cung sao?"

"Không nghĩ tới động thiên phúc địa như vậy lại rơi vào trong tay Mục Phủ để làm căn cơ, việc Mục Phủ lớn mạnh tất cả đều nằm ngay trong tầm tay a!"

"Chẳng trách Liễu Thiên Đạo, U Minh Cung Chủ những kia nhân vật đứng đầu, đều là cam lòng từ bỏ cơ nghiệp, đầu nhập vào Mục Phủ."

"Hội Đại chúa tể cũng đang lưỡng lự có nên giải tán hay không"

Thế lực khắp nơi ồ lên, ánh mắt những nhân mã tinh nhuệ của các thế lực như Huyền Thiên Điện, U Minh Cung, Vạn Thánh Sơn, lộ vẻ vui mừng, bọn họ đã sớm mơ hồ nghe nói Mục Trần chưởng khống Thượng Cổ Thiên Cung, hơn nữa còn biết đầu nhập vào Mục Phủ, bọn họ cũng có thể có được tư cách tiến vào bảo địa bực này để tu luyện.

Điều này đối với bọn hắn mà nói, quả thực chính là chuyện tốt vô cùng to lớn, dù sao động thiên phúc địa cỡ này, phóng tầm mắt toàn bộ

Thiên La Đại Lục, đều là chỉ có một toà!

"Từ nay về sau, phàm là đệ tử Mục Phủ ta, đều là có thể tiến vào Thiên Cung tu luyện, nếu là người kiệt xuất, được Tàng Kinh Lâu ưu ái, rất nhiều Chí Tôn Pháp Thân, thần thông, hay là đại thần thông thuật, cũng có thể cho ngươi chọn!" thanh âm Mục Trần trong trẻo, cũng là vào lúc này vang vọng bên trong trời đất.

"Chúng ta bái tạ Phủ Chủ!"

Khi âm thanh Mục Trần hạ xuống thì rất nhiều nhân mã, bất quản là người Đại La Thiên Vực hay là Huyền Thiên Điện, U Minh Cung, vào lúc này đều mừng như điên, ánh mắt cuồng nhiệt quay về Mục Trần cúi đầu bái, âm thanh đinh tai nhức óc vang vọng đất trời.

Ở bên dưới mê hoặc bực này,

Không chỉ là bọn họ, thậm chí ngay cả những thế lực ngoại lai đến đây xem, đều là không nhịn được động tâm đỏ mắt, ngay cả đại thần thông thuật cũng là có thể lấy ra, thần thông cấp bậc cỡ này, đừng nói là người thường, coi như là Thiên Chí Tôn, tim đều sẽ đập thình thịch.

Nếu như là người bên ngoài nói như thế, bọn họ tất nhiên sẽ khịt mũi con thường, nhưng bây giờ ai cũng biết Thượng Cổ Thiên Cung rơi vào tay Mục Phủ trong tay, vì lẽ đó Mục Trần đương nhiên là có loại sức lực này.

Mục Trần nhìn thấy các phe nhân mã đang chấn động, cũng là âm thầm bĩu môi, đại thần thông thuật, không cần nói bọn họ, ngay cả chính hắn đều tâm động không ngừng, dù sao loại đẳng cấp thần thông kia, hiện tại hắn cũng không có, nhưng đáng tiếc chính là, Thượng Cổ Thiên Cung có rất nhiều thần thông, đều đã bị Tàng Kinh Lâu cất giấu ở bên trong, coi như là hắn, đều không thể mạnh mẽ đoạt được, chỉ có thể nhìn mà than thở.

Mà sử dụng cách như vậy để triệt để lôi kéo những thế lực dưới trướng này, lần thứ hai tay áo Mục Trần vung lên, chỉ thấy bên trong Thượng Cổ Thiên Cung, đột nhiên có một vệt sáng lướt ra khỏi, rơi vào một ngọn núi, hóa thành một cửa đá thật to.

"Cửa này tên là Đăng Long Môn, ngày sau phàm là người nguyện ý gia nhập Mục Phủ ta, đều cần thông qua cửa này, chỉ có thông qua, mới có thể xưng là Mục Phủ đệ tử!"

Bây giờ thanh thế Mục Phủ hùng vĩ, nghĩ đến ngày sau tất nhiên sẽ có vô số thiên kiêu cường giả chen chúc mà đến, nhưng Mục Trần nhưng cũng không nghĩ đến có thể thu hết, như vậy đối với Mục Phủ là tai hại vô ích.

Bất quá có Đăng Long Môn làm của ải thử thách, là có thể đem thật giả lẫn lộn loại bỏ, đến thời điểm thông qua khảo sát, mới có thể trở thành Mục Phủ đệ tử.

Mà những thủ đoạn này là vì Mục Trần cần có sự tin tưởng, Mục Phủ có thể ở bên trên Thiên La Đại Lục, như sao chổi quét qua quật khởi!

"Phủ chủ anh minh!"

Các phe nhân mã bây giờ đã coi như là Mục Phủ đệ tử, hết mức tán thành, nguyên bản bọn họ đối với việc đầu nhập vào Mục Phủ còn có chút dị nghị, nhưng bây giờ khi Mục Trần đã ha những thủ đoạn này xuống, đã chân chính thuyết phục, những người khác muốn muốn gia nhập Mục Phủ, càng cần loại thử thách này, trong lòng tự nhiên cũng bay lên một chút cảm giác ưu việt, xem ra Mục Phủ chúng ta, cũng không phải muốn gia nhập là có thể gia nhập, không thể dễ dàng cho bọn họ chiếm tiện nghi, mới miễn đi rất nhiều phiền phức

Mục Trần nhìn trên quảng trường tối om om dòng người quỳ phục xuống, cũng sâu sắc thở ra một hơi, sau đó hắn ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời xa xôi, nhếch môi.

Đã xong việc thành lập Mục Phủ.

Rốt cục hắn cũng có thể lên đường rồi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1205: Tiểu Tây Thiên Giới

Sau nghi thức thành lập Mục Phủ kết thúc, tại Bắc giới cùng với Thiên La Đại Lục đã nhấc lên một hồi sôi trào, sau đó dần dần kết thúc, bất quá rất nhiều thế lực có chút bất ngờ, dù đã trải qua gióng trống khua chiêng như vậy, Mục Phủ vẫn chưa nhấc lên động tĩnh gì, ngược lại là trở nên im lặng, cũng không có bất kỳ hành động càng quét khuếch trương, như là muốn cố thủ Bắc giới, đây cũng là làm cho không ít thế lực có chút thả lỏng một chút.

Chỉ là, bọn họ cũng không biết, lúc này bên trong Mục Phủ, các nhân vật cao cấp nhất, bao gồm cả Mục Trần, Mạn Đà La, đều đã ly khai Mục Phủ, bắt đầu đi về Tiểu Tây Thiên giới

Vùng đất trung ương Thiên La Đại Lục, Thiên Dương thành .

Trung tâm thành phố, một tòa Truyền Tống Linh Trận vô cùng lớn đứng sừng sững, đây là tòa Truyền Tống Trận có thể truyền tống đi xa nhất trong cả Thiên La Đại Lục, cho nên nếu là muốn đi đến địa phương cách xa Thiên La Đại Lục, tòa Truyền Tống Trận này là nơi chắc chắn phải đi qua .

Bên ngoài Linh Trận, vô số đạo quang ảnh phô thiên cái địa xuyên qua lui tới, khiến nơi đây trở nên náo nhiệt dị thường, linh lực mênh mông, khiến cho bầu trời nơi này dường như bị nhuộm thành màu sắc huyễn lệ.

Mà lúc này, ở bên ngoài Linh Trận, sáu bóng người đứng đó, đứng đầu là một thanh niên cao ráo khuông mặt trẻ trung, hắn đang có chút

hăng hái ngắm nhìn tòa Truyền Tống Linh Trận to lớn này, tấm tắc tán dương .

"Cái tòa Truyền Tống Linh Trận này thực sự không đơn giản, trình độ phức tạp bực này, quả thực không thua gì với một số tông sư Linh Trận ." thân ảnh thanh niên đó, tự nhiên chính là Mục Trần, mấy ngày trước bọn họ cũng đã ly khai Bắc giới, mục đích chính là mượn nhờ tòa Truyền Tống Linh Trận trước mắt này truyền tống bọn họ đến nơi xa nhất của Thiên La Đại Lục.

"Có người nói tòa Truyền Tống Linh Trận này là từ một vị cao giai Linh Trận tông sư thiết lập, chi phí. . . ít nhất . . . Hơn một tỷ Chí Tôn Linh Dịch ." Ở bên cạnh Mục Trần, Mạn Đà La cũng là có chút cảm thán nói .

Truyền tống khoảng cách càng là xa xôi như vậy cần tài liệu càng trân quý, cho nên muốn muốn tạo ra thì rất trắc trở, hơn nữa, muốn mời tới một vị cao giai Linh Trận tông sư, cần phải ra một cái giá không thấp .

Mục Trần khen ngợi một tiếng, chi phí đắt như vậy, khó trách Bắc giới bọn hắn một tòa cũng không có.

"Ha hả, lấy tạo nghệ của Phủ Chủ về Linh Trận, không được bao lâu, Bắc giới chúng ta cũng là có thể có một tòa Truyền Tống Trận đẳng cấp như thế." Ở phía sau Mục Trần, Liễu Thiên Đạo cười híp mắt phụ họa nói.

Trải qua qua một đoạn thời gian thích ứng, hiển nhiên bọn họ đều đã tiếp nhận thân phận mới của Mục Trần, bây giờ mở miệng một tiếng Phủ Chủ, cũng không sinh ra nửa điểm khó chịu.

Mục Trần nghe vậy cũng là không nhịn được cười, trêu nói: "Chỉ cần Liễu lão nguyện ý xuất ra 200 triệu Chí Tôn Linh Dịch, tùy thời ta cũng có thể vì Bắc giới chúng ta làm một tòa Truyền Tống Linh Trận như thế xuất hiện ."

Liễu Thiên Đạo cười khổ lắc đầu, hai ức Chí Tôn Linh Dịch, trừ phi hắn đi bán mình, nếu không. . . Coi như đem toàn bộ Huyền Thiên điện bọn họ đào từng miếng đất cũng đều không lấy ra đủ cái giá kia, thậm chí cũng có thể mua được một đạo trung giai thánh vật .

Những người còn lại nhìn thấy Liễu Thiên Đạo lộ vẻ tức giận, cũng là cười hắc hắc.

Mục Trần liếc mắt nhìn bọn họ, lúc này đây theo hắn đi Tiểu Tây Thiên giới cũng không có nhiều người, trừ hắn và Mạn Đà La ra thì có Liễu Thiên Đạo, U Minh cung chủ, Yêu Đế, Thiên Xà lão quỷ bốn vị hạ vị Địa Chí Tôn, còn Vạn Thánh sơn Vạn Thánh lão tổ, bởi vì ổn trọng cẩn thận, nên được lưu tại bên trong Mục Phủ, dù sao Mục Phủ mới thành lập vẫn phải là lưu lại một vị Địa Chí Tôn để trông coi.

Lúc này đây, ngay cả Cửu U cũng không đi theo, dù sao lần này đi Lạc Thần tộc, nếu như thực lực chưa đạt được Địa Chí Tôn, đi cũng không hề có tác dụng, mà lấy tính cách lãnh ngạo của Cửu U, tự nhiên là không muốn trở thành chướng ngại, vì vậy quyết định ở lại Mục Phủ, mượn nhờ lực lượng Thiên Hà của Thiên Cung, sớm tích lũy đột phá Địa Chí Tôn .

Dù vậy, đoàn người Mục Trần cũng không íu kém, một vị Địa Chí Tôn đại viên mãn, năm vị hạ vị Địa Chí Tôn, đội hình này đủ để xông pha bên trong Thiên La Đại Lục.

"Chúng ta xuất phát, ven đường phải xuyên qua mấy chục toà đại lục lớn nhỏ, vì vậy lấy tốc độ cao nhất mà đi, muốn đến Tây Thiên đại lục Tiểu Tây Thiên giới, cũng cần thời gian chí ít hơn hai mươi ngày." Mạn Đà La nhìn về phía Mục Trần, thấp giọng nói.

"Thời gian rất gấp và rất vội vã."

Mục Trần tính toán thời gian một chút, cũng là khẽ thở dài một tiếng, sau đó nói: "Chuẩn bị lên đường thôi ."

Mọi người nghe vậy, đều gật đầu, sau đó đoàn người không do dự nữa, thân hình khẽ động, hóa thành lưu quang vọt vào bên trong tòa Truyền Tống Linh Trận, tay áo Mục Trần bào vung lên, mấy vạn tích Chí Tôn Linh Dịch bay ra, rơi vào cái rãnh lõm bên trong trung ương Truyền Tống Linh Trận.

Mà Mạn Đà La thì đem tọa độ truyền tống đánh vào bên trong La Bàn không gian, nhất thời Truyền Tống Linh Trận bộc phát ra linh quang chói mắt, không gian vặn vẹo, một loáng sau vậy, trực tiếp là tạo thành vùng không gian vòng xoáy, hút lấy toàn bộ đám người Mục Trần.

Đợi đến khi linh quang tán đi, sáu thân ảnh trong truyền tống trận sớm đã biến mất

Đại Thiên Thế Giới, mênh mông vô tận .

Tây Thiên đại lục, tọa lạc tại tây Đại Thiên Thế Giới, đây là một mảnh đại lục cổ xưa, nếu như nếu bàn về mức độ phồn thịnh cùng diện tích thì, Tây Thiên đại lục không cách nào cùng siêu cấp đại lục ví như Thiên La Đại Lục để so sánh, nhưng nếu như nếu bàn về những cường giả tọa trấn trong hai mảnh đất này thì, thì Tây Thiên đại lục lại hơn một bậc.

Ở Đại Thiên Thế Giới, tất cả mọi người nói, Tây Thiên đại lục đã từng có hai tiêu chí chói mắt.

Cái gọi là đã từng, chính là ở Thời Kỳ Thượng Cổ, Tây Thiên đại lục Tiểu Tây Thiên giới, có một vị đệ nhất mỹ nhân của Đại Thiên Thế Giới là Lạc Thần, vẻ đẹp của nàng, vang vọng Đại Thiên Thế Giới, thậm chí ngay cả cái kia Ngoại Vực tộc đều từng nghe thấy, năm đó, không biết bao nhiêu Thiên Chi Chí Tôn kiêu ngạo, quỳ vị dưới gấu quần đệ nhất mỹ nhân này.

Hơn nữa đáng sợ hơn là, vị mỹ nhân này còn là cường giả đỉnh cao trong Đại Thiên Thế Giới.

Sự cường đại của nàng đi đôi với nhan sắc mỹ lệ, mặc dù là hàng vạn hàng nghìn năm sau, vẫn kéo dài lưu truyền.

Mà hiện tại, Tây Thiên đại lục, có một siêu cấp thế lực gọi là Tây Thiên Chiến Điện, mà người đứng đầu là Chiến Hoàng uy danh vang vọng Đại Thiên Thế Giới!

Đây là một vị Thiên Chí Tôn thứ thiệt!

Tây Thiên chi điện, bách chiến chi hoàng, chiến uy không thể địch!

Đây là một câu ngạn ngữ truyền lưu lại trong Đại Thiên Thế Giới, có lẽ có khuyếch đại, nhưng đủ để từ đó cảm nhận được vị chiến uy hiển hách của vị Tây Thiên Chiến Hoàng.

Mà bởi vì . . . vị Chiến Hoàng này tồn tại, Tây Thiên chi điện cũng liệt vào danh sách một trong siêu cấp thế lực bên trong Đại Thiên Thế Giới, không chỉ có Tây Thiên đại lục là lãnh thổ của nó, thậm chí ngay cả một số đại lục chung quanh, đều qui thuận phụng vị chiến hoàng làm chủ.

Có thể nói không khoa trường thì, Tây Thiên Chiến Hoàng là người nắm toàn bộ quyền sinh sát mọi sinh linh đang sống tại trung thế giới này, hoàn toàn xứng đáng là Chúa tể.

Bất quá phần lớn thời gian, Tây Thiên Chiến Điện đều ở yên một chỗ không có ý định khuếch trương lãnh thổ cùng chinh phạt, như người khổng lồ không thèm để ý đến những con kiến hôi.

Cho nên, tuy nói có siêu cấp thế lực tọa trấn, nhưng Tây Thiên đại lục cùng với rất nhiều đại lục chung quanh, phần lớn thời gian đều là tự chinh phạt lẫn nhau, nói theo một ý nghĩa nào đó, quả thực so với không có siêu cấp thế lực trấn giữ, còn muốn hỗn loạn hơn.

Bất quá mặc kệ thế nào, Thiên Chí Tôn mới là cường giả tối đỉnh trong Đại Thiên Thế Giới, chỉ cần có vị Tây Thiên Chiến Hoàng kia tồn

tại, như vậy quy tắc của nơi này, liền sẽ không xuất hiện bất kỳ thay đổi nào

Thiên La Đại Lục cùng Tây Thiên đại lục, cách nhau rất xa, muốn đi đến nhau chỉ có cách là dùng Truyền tống trận xuyên qua rất nhiều các đại lục lớn nhỏ, mà mặc dù đã có những Truyền Tống Linh Trận này giảm bớt khoảng cách, nhưng muốn trong thời gian ngắn mà có thể đi đến được đại lục kia thì đến một vị Địa Chí Tôn, đều sẽ tê cả da đầu .

Bất quá tuy biết được những thứ này, nhưng bởi thời gian cấp bách, Mục Trần cũng không có thời gian nghỉ ngơi, từ khi ly khai Thiên La Đại Lục, hắn vẫn duy trì tốc độ cao nhất mà đi, trên đường cơ hồ không có ý định dừng lại .

Mà may mắn chuyến này người mà hắn mang theo, đều đã bước chân vào Địa Chí Tôn, nếu không, loại di chuyển cường độ cao này, coi như là Cửu U, sợ rằng đều là không theo kịp.

Hơn nữa đám người Liễu Thiên Đạo bằng vào thực lực thâm hậu, miễn cưỡng đuổi kịp, nhưng cũng là không ngừng kêu khổ, Mục Trần cũng như không nghe thấy, hiện tại hắn, phải đến Lạc Thần tế trước khi nó bắt đầu, nếu không. . . Đến lúc đó Lạc Ly xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn, hắn tuyệt đối là không thể nào chấp nhận được.

Cho nên, mặc dù tự thân hắn cũng rất là mệt mỏi, nhưng hắn lại không nói tiếng nào, đem tất cả khí lực đều chuyên tâm mà đi, mà nhìn thấy hắn như vậy sử dụng phương thức biến thái, mấy người Liễu Thiên Đạo cũng chỉ có thể cười khổ cắn răng đuổi theo, dù sao bây giờ bọn họ đã tôn Mục Trần làm chủ, cũng không thể như Xe bị tuột xích, chọc cho Mục Trần không vui.

Mà cũng chính do loại di chuyển như giết người này, hơn hai mươi ngày sau, đám người bọn họ, rốt cục cũng sắp đến gần Tây Thiên đại lục

Tây Lăng đại lục, đây là vị trí nhất gần sát Tây Thiên đại lục, mà lúc này, bọn người Mục Trần xuất hiện ở một thành phố hùng vĩ bên trong

Tây Lăng đại lục.

Ở trước mắt của bọn họ, lại là một tòa Truyền Tống Linh Trận .

Mục Trần ngắm tòa Truyền Tống Linh Trận trước mắt này, trên khuôn mặt đầy mệt mỏi, lại là có thêm một vẻ kích động hiện ra, bởi vì chỉ cần đi qua tòa Linh Trận này, như vậy là hắn có thể trực tiếp đến Tây Thiên đại lục Tiểu Tây Thiên giới!

"Chư vị, đã mệt nhọc!"

Mục Trần quay đầu nhìn khuôn mặt mệt mỏi của đám người Liễu Thiên Đạo, sau đó hai tay ôm quyền, chân thành nói cảm tạ .

Mấy người Liễu Thiên Đạo cười khổ một tiếng, đều là lắc đầu, hiển nhiên là đều không có khí lực nói chuyện .

Mục Trần cũng không nói thêm gì nữa, trực tiếp một bước bước vào Truyền Tống Linh Trận, ném ra Chí Tôn Linh Dịch, cảm thụ được không gian ba động quanh thân tụ đến, không gian vòng xoáy hình thành, dần dần đem thân thể của hắn bao phủ. Hai mắt Mục Trần, vào lúc này chậm rãi khép lại, bàn tay trong tay áo, vào lúc này không nhịn được run rẩy .

Đó là bởi vì kích động đưa đến .

Hô .

Mục Trần hít sâu một hơi .

Lần thứ hai nhìn thấy, thiếu nữ đó lúc rời đi gắt gao ôm hắn, một khắc đó, làm cho tâm hắn đều run rẩy

Từ ngày đó, hắn đợi giờ khắc này, hắn chờ đợi đã quá lâu .

Lạc Ly, ta đã đến, ngươi có khỏe không?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1206: Lạc Ly

Tây Thiên Đại Lục, Tiểu Tây Thiên giới, Lạc Thần tộc

Tại khu vực trung tâm Lạc Thần tộc, có một tòa thành thị vô cùng nguy nga đứng sừng sững, tòa thành thị này tản ra khí tức cổ lão, hiển nhiên là trải qua ngàn năm tuế nguyệt tang thương.

Tòa thành thị này, bị một dòng sông lớn phân thành hai, sông lớn từ trong thành xuyên qua, đến ngoài thành lại uốn lượn quay lại, hình thành một vòng tuần hoàn, bao quanh toàn bộ thành thị chung quanh.

Con sông lớn này, cực kỳ huyền diệu, nó giống như một dãy ngân hà, có đôi khi còn đẹp hơn, nó cứ gào thét tu dưỡng tòa thành này.

Sông lớn sâu không thấy đáy, tựa hồ từ xưa tới nay chưa từng có ai có thể phát hiện cực hạn của nó, đã từng có một vị Địa Chí Tôn xâm nhập vào bên trong, và đi gần nửa tháng, vẫn như cũ không thể phát hiện được đáy sông, mà ngược lại là tiêu hao linh lực bản thân gần như không còn, kém chút nữa là trở thành chất dinh dưỡng của con sông.

Con sông lớn thần bí này, cũng là Thánh Hà của Lạc Thần tộc, vô số con dân Lạc Thần tộc đã tới chỗ này cúng bái cầu nguyện, bởi vì con sông này tên là Lạc Hà

Nó vờn quanh Lạc Thần thành, đây cũng là tòa thành quan trọng nhất cùng trọng yếu nhất Lạc Thần tộc, cũng là tòa Thánh Thành nơi mà trong suy nghĩ con dân Lạc Thần tộc là không thể xâm phạm

Mà đoạn thời gian này, toà Lạc Thần thành này, càng là tiêu điểm khiến cho vô số con dân Lạc Thần tộc tập trung, không biết bao nhiêu

con dân Lạc Thần tộc từ vùng đất xa xôi đến, hội tụ tại thành thị chung quanh, trong mắt tràn đầy tha thiết và chờ đợi

Bởi vì Lạc Thần tộc Tộc Trưởng Lạc Thiên Thần, sẽ tiến hành nghi lễ Lạc Thần tế cho nữ hoàng đương nhiệm của bọn họ!

Lạc Thần tộc đã từng phồn hoa, nhưng bây giờ lại là dần dần suy sụp, mấy năm tới sẽ càng bấp bênh, nội không đoàn kết ngoại thì đầy kẻ thù, vô số con dân Lạc Thần tộc bi giết hại thê thảm, thậm chí còn bị nô dịch

Đủ loại thảm trạng, khiến cho con dân Lạc Thần tộc tuyệt vọng, nhưng loại tuyệt vọng này mấy năm trước đó lại đột nhiên có một ít chuyển biến.

Khi đó, công chúa Lạc Thần tộc bọn họ trở về trong tộc, mấy năm sau, nàng đúng là mang theo rất nhiều thủ đoạn cùng mị lực của nàng khiến người người mê mụi, đem Lạc Thần tộc nguyên bản đang phiêu diêu bất định, dần dần ổn định lại.

Về sau, nàng suất lĩnh quân đội cùng cường giả Lạc Thần tộc tiến về tiền tuyến, cùng người Huyết Thần tộc khổ chiến, đem quân đội Huyết Thần tộc, lần lượt áp chế, làm cho con dân Lạc Thần tộc, lần nữa hưởng thụ mấy năm an bình.

Mà nữ hài kia bời vì thủ hộ lấy con dân không ngừng bôn tẩu tại tứ phương biên cương của Lạc Thần tộc, chỉ cần nàng ở bên tỏng Lạc Thần tộc hô to, cũng làm cho tinh thần quân đội tăng cao, mị lực của nàng, không chỉ cảm nhiễm con dân Lạc Thần tộc vốn đang tuyệt vọng, thậm chí ngay cả những hoàng tộc của Lạc Thần tộc nguyên bản trước đó đều nhục chí thì lúc này đều hội tụ ở sau lưng nàng, mà những người này đều là Hoàng tộc thế hệ trẻ tuổi của Lạc Thần tộc.

Thế là, nguyên bản Lạc Thần tộc đang phân chia thì trong mấy năm nay, lại là triển lộ ra sức mạnh khiến cho địch nhân ương ngạnh phải kinh hãi.

Từ đó, toàn bộ Tiểu Tây Thiên giới đều ngầm biết được bên trong Lạc Thần tộc, có một vị nữ tử sắp sửa kế thừa đế vị của nữ hoàng tương lai

Mà bên trong Lạc Thần tộc, thanh thế vị nữ hoàng tương lai này, càng siêu việt gia gia của nàng là Lạc Thiên Thần, cho nên, trong mấy năm nay, bất luận là người nào của Lạc Thần tộc thậm chí là hoàng tộc, đều ngưỡng vọng nhìn nàng và làm việc không hề có bất kỳ bất mãn nào.

Mà lần Lạc Thần tế này, chính là nghi thức trọng yếu nhất!

Nếu như thuận lợi hoàn thành, như vậy nàng sẽ chính thức trở thành Nữ Hoàng Lạc Thần tộc, đến lúc đó cho dù là những phe phái cảng trở nàng trong hoàng tộc, cũng sẽ bị tiêu trừ hoàn toàn.

Trên dưới một lòng, cho dù Lạc Thần tộc khó đạt tới thời kỳ cường thịnh như dĩ vãng, nhưng cũng miễn cưỡng trở thành một khối sắt, đến lúc đó mặc kệ là Huyết Thần tộc hay các đại Thần Tộc khác, nếu như muốn chiếm đoạt Lạc Thần tộc bọn họ, như vậy phải chuẩn bị đón nhận một đòn phản kích chí mạng.

Cho nên, Lạc Thần tế lần này vô cùng trọng yếu, bởi vậy mới có vô số con dân Lạc Thần tộc không ngại xa xôi vạn lý mà đến, muốn tại Lạc Thần thành chờ đợi thời khắc Nữ Hoàng của bọn họ thành công kế vị.

Điều đó quyết định hưng suy Lạc Thần tộc bọn họ

Lạc Thần thành

Trong thành thị, có vô số cung điện liên tiếp tản ra khí thế tôn quý bàng bạc không thể xâm phạm, nơi này là Lạc Thần cung, cũng là nơi các Hoàng tộc của Lạc Thần tộc cư ngụ.

Mà lúc này, bên trong hoàng cung, một thân ảnh xinh đẹp đứng đó, nàng xuyên một bộ đồ màu xanh nhạt, như mây trời xanh, tia Tử Kim

uốn lượn xung quanh quần áo nàng như là Phượng Hoàng đang bay vào mây, tràn ngập khí tức tôn quý.

Nàng có dáng người hoàn mỹ, tinh tế, dịu dàng, eo thon, vòng ngực cao ngất mê hồn tinh tế, cái cổ thon dài và trắng ngần như cổ thiên nga.

Có thể nói hết thảy những điều gì hoàn mỹ và đẹp nhất đều xuất hiện khi nàng cười, khi nụ cười đó hiện ra trên khuôn mặt của nàng thì dường như mọi thứ xung quanh đều lu mờ.

Đó là một khuôn mặt tinh xảo làm người ta mê say, da như tuyết, lông mài dài, đặc biệt là một đôi mắt to tròn đen láy, càng làm vẻ đẹp của nàng đạt đến đỉnh phong, đôi mắt đẹp tựa như Lưu Ly, lúc này nàng ngửa mặt nhìn lên bầu trời, phảng phất ngay cả tinh không đều như phản chiếu vào mắt nàng, làm cho thiên địa vì đó mà biến sắc.

Đó là một loại sắc đẹp khiến người ta ngạt thở (tự hỏi lúc đầu ổng cũng đâu mô tả ghê vậy-hay giờ LL đã trổ mã). Tóc dài đen óng như Ngân Hà, từ phía sau nhìn lại như thác nước trút xuống, càng tôn lên vẻ đẹp của cô gái trước mắt, giống như từ trong bức họa đi ra. (kinh vãi tả gần nửa tờ A4)

Lúc này, nữ tử xinh đẹp này chỉ lẳng lặng yên tĩnh nhìn về phương xa, trong con ngươi nàng, có một loại tư niệm đang chảy, điều này làm cho hàng mi lá liễu của nàng hơi hơi nhíu

"Mục Trần ngươi bây giờ, có khỏe không?"

Nàng trầm thấp tự lẩm bẩm, tại trước mặt vô số con dân Lạc Thần tộc nàng mãi mãi là một nữ Vương kiên cường nhưng vào lúc này lại hiển lộ ra tư thái mềm mại cùng yểu điệu.

"Ngươi đang suy nghĩ về tiểu tử kia a?" Một thanh âm già nua, đột nhiên vang lên sau lưng

Nghe được thanh âm sau lưng, tâm tình trên đôi mắt Lưu Ly kia của nữ hài cấp tốc tiêu tán, mày liễu giãn ra, một khí tức uy nghiêm cùng tôn quý tự thân tản ra

Nàng hơi hơi quay đầu, nhìn qua lão nhân đứng ở phía sau, thản nhiên nói: "Gia gia ngay cả tâm tư của ngươi cũng muốn chưởng khống sao?"

Lão nhân sau lưng nghe vậy, không khỏi cười khổ một tiếng, bất đắc dĩ lại vui mừng nói: " Danh vọng của ngươi bây giờ tại Lạc Thần tộc nhưng so với ta lão đầu tử này đều cao hơn, ta cũng không có lá gan này a"

"Tuy nhiên Lạc Ly ah, nhiều năm như vậy, tiểu tử kia đều không có một tia tin tức, chẳng lẽ ngươi dự định cứ chờ đợi mãi như thế sao?"

Cô gái trước mắt, chính là Lạc Ly người trong mộng của Mục Trần đã cách biệt nhiều năm, thiếu nữ này trãi qua nhiều năm rèn luyện đã có biến hóa không nhỏ, vẻ ngây ngô mỹ lệ, bây giờ đã là hoàn toàn nở rộ, hóa thành một tuyệt thế mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành

Mà khí chất của nàng, cũng là biến hóa rất nhiều, bây giờ hiển nhiên nàng không còn như thiếu nữ ưu nhã luôn yên tĩnh bên cạnh Mục Trần, mà đã mang một loại khí chất của nữ hoàng khiến cho người người kính sợ

Mà lão nhân sau lưng, chính là Tộc Trưởng Lạc Thần tộc, Lạc Thiên Thần

Đối mặt với vấn đề của Lạc Thiên Thần, Lạc Ly lại chỉ lười biếng cười một tiếng, ý kia không cần nói cũng biết, hiển nhiên ý nghĩa là lời nói của gia gia nàng, không có chút ý nghĩa nào

Nhìn bộ dáng này của nàng, Lạc Thiên Thần có chút khó thở, nói: "Nhiều năm như vậy, tiểu tử kia không chừng xảy ra chuyện "

Thanh âm hắn vừa dứt, thì hàng liễu mi của nàng dựng đứng lên, lộ vẻ tức giận con ngươi hung hang nhìn chằm chằm, khiến cho hắn phải nuốt nước miếng vào bụng, con ngươi hung hăng khiến cho hắn cũng không dám chọc giận nàng cho dù hắn là gia gia của nàng.

Lạc Thiên Thần lắc đầu cười khổ, những năm này Lạc Ly dần dần ổn định Lạc Thần tộc, danh khí nàng cũng theo vẻ đẹp của nàng khuếch tán ra, tới bây giờ, đừng nói là Tiểu Tây Thiên giới, xem như tại trong Tây Thiên đại lục, đều có mỹ danh lan truyền

Tại vẻ đẹp này, không biết có bao nhiêu Thiên Chi Kiêu Tử, ý đồ lấy được hảo cảm, và càng là không thiếu một số thế lực không yếu hơn Lạc Thần tộc bọn họ thậm chí cường thế hơn muốn muốn đặt mối quan hệ thông gia cùng Lạc Thần tộc bọn họ, một khi quan hệ thông gia này thành lập, Lạc Thần tộc bọn hắn cũng có thể thu hoạch được trợ giúp cực lớn, đủ để chấn nhiếp Huyết Thần tộc,

Thậm chí liền ngay cả này Huyết Thần tộc, đều truyền hảo ý đến, lấy thế hệ trẻ tuổi kiệt xuất nhất của Huyết Thần tộc bọn họ đến lập quan hệ thông gia, hóa giải ân oán song phương, nhưng những yêu cầu này cuối cùng đều bị Lạc Ly cường ngạnh cự tuyệt

Nàng muốn phải cường đại hơn, liền chỉ có dựa vào tự thân, bất luận ngoại lực gì đến cuối cùng rồi sẽ biến mất, nếu như Lạc Thần tộc bọn họ không cường đại lên, thì làm gì có khái niệm quan hệ thông gia, mối quan hệ đó đều không thể lâu dài

Lý do của nàng cơ hồ là được tuyệt đại đa số người Lạc Thần tộc tiếp nhận, đặc biệt là những thế hệ ưu tú trẻ tuổi của Lạc Thần tộc, càng ủng hộ, nhưng chỉ có Lạc Thiên Thần biết được, lý do này, chỉ sợ là cháu gái hắn lấy cớ, bởi vì, trong lòng nàng, đã sớm có một người khác.

"Tên tiểu tử thúi kia!"

Nghĩ đến đây, Lạc Thiên Thần nhịn không được cắn răng, lúc trước hắn luôn luôn nghĩ chỉ cần đem Lạc Ly đi, Mục Trần cũng sẽ dần dần trở

thành khách qua đường, dù sao, hắn thực sự nghĩ không ra, chỉ một tên tiểu tử tu luyện trong linh viện, đến tột cùng có tư cách gì xông xáo Đại Thiên Thế Giới, đồng thời lại lần nữa đi đến trước mặt Lạc Ly

Nhưng hắn hiển nhiên là có chút xem thường cháu gái hắn nàng quá quật cường và kiên trì, những năm gần đây, vẫn như cũ là tại si ngốc chờ đợi

"Ai "

Tuy không cam lòng, nhưng Lạc Thiên Thần cuối cùng vẫn không nói thêm cái gì, chỉ thở dài một hơi não nề, thần sắc hắn có chút u ám nhìn qua Lạc Ly, nói khẽ: "Lạc Ly, lần này Lạc Thần tế, nếu như thuận lợi, ngươi cũng sẽ bước vào Địa Chí Tôn cảnh, hoàn toàn xứng đáng trở thành Nữ Hoàng của Lạc Thần tộc "

"Tuy nhiên ngươi hắn cũng biết được, địch nhân chúng ta, bất luận là bên ngoài tộc hay là trong tộc, bọn họ đều sẽ không vui vẻ khi trông thấy một màn này "

"Cho nên Lạc Thần tế lần này, tất nhiên sẽ không yên ổn "

"Lần này ngay cả gia gia đều không có lòng tin quá lớn"

Lạc Ly nhìn khuôn mặt già nua có chút u ám của Lạc Thiên Thần, chóp mũi cũng có vị cay, chợt nàng duỗi ngọc thủ thon dài ra, nhẹ nhàng nắm chặt thủ chưởng, thấp giọng nói: "Mặc kệ kết quả như thế nào, ta đều sẽ tồn vong cùng Lạc Thần tộc!"

Lạc Thiên Thần nghe vậy, cũng gật gật đầu, nói: "Yên tâm đi, chỉ cần có gia gia, nhất định sẽ không để cho những hỗn trướng kia quấy nhiễu được ngươi!"

"Đi thôi, Lạc Thần tế sắp bắt đầu rồi!"

Lạc Ly điểm nhẹ trán, lần nữa nàng lại nghiêng đầu, nhìn qua phương hướng xa xa, phảng phất như muốn xuyên thủng không gian, trông thấy

thân ảnh thiếu niên không biết nơi nào. Sau đó, nàng quay người mà đi, chỉ là vào lúc đó, nhẹ giọng, vang lên

"Mục Trần, bất kể như thế nào ta đều sẽ chờ ngươi!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1207: Lạc Thần Tế

Biên soạn Lão Bảo - Hội fan đại chúa tể

Ở ngoài Lạc Thần cung, Lạc Hà gào thét mãnh liệt, nơi này là điểm giao thoa của Lạc Hà, dòng sông vô tận phảng phất sức sống vĩnh viễn không thôi.

Lạc Thần Tế, bắt đầu tại chỗ này.

Bởi vậy, khu vực này bây giờ đã sớm được bao trùm bởi các đội quân phòng vệ sâm nghiêm, một nhánh quân đội toả ra khí tức ác liệt, thủ hộ hai bên Lạc Hà, thậm chí ngay cả trên bầu trời, đều là có Kỵ Sĩ điều khiển Lôi Hạc tạo thành một vòng phòng hộ thiên la địa võng, phòng hộ vững chắc như thành đồng vách sắt, coi như là một con ruồi đều không thể bay vào.

Quay về xa xa xung quanh Lạc Hà, có thể nhìn thấy hai bên, người người tấp nập chen chúc tối om, tiếng ồn ào chen lấn, dòng người dài không thấy điểm cuối.

Những con dân Lạc Thần Tộc này, đều ở chỗ này chờ đợi Nữ Hoàng bọn hắn xuất hiện.

Bọn hắn cũng muốn tận mắt chứng kiến Lạc Thần Tế thành công, chứng kiến Nữ Hoàng bọn hắn chân chính nắm giữ uy quyền, thời khắc đó là thời khắc thay đổi cả Lạc Thần Tộc.

Khu vực này, không thể nghi ngờ đã trở thành nơi tập trung của toàn bộ Lạc Thần Thành thậm chí toàn bộ Lạc Thần Tộc

Đùng!

Một tiếng chuông cổ lão vang lên trong lúc mọi người đang ồn ào bàn tán, tiếng chuông vang vọng đất trời.

Hưu...u...u!

Khi tiếng chuông vang lên trong nháy mắt, vài đạo lưu quang từ bên trong Lạc Thần Cung bắn ra, cuối cùng rơi vào trên Huyền Không đài tọa lạc bên trong Lạc Hà.

Đài cao tạo nên từ Bạch Ngọc, khi ánh sáng mặt trời chiếu rọi xuống toả ra ánh sáng, cực kỳ xinh đẹp, bất quá lúc này vô số ánh mắt, đều không nhìn vào Bạch Ngọc Đài mà nhìn vào một thân ảnh đang đứng phía trên Bạch Ngọc Đài.

Nàng đứng ở trên Bạch Ngọc Đài, ánh mặt trời chiếu sáng xuống, tóc dài giống như Ngân Hà óng ánh phản xạ ra ánh sáng, khiến cho mắt người nhìn không thể rời đi, dung nhan tinh xảo không chút tỳ vết nào, đôi mắt đẹp to tròn trong vắt như pha lê, nàng dường như được tạo thành từ thạch điêu một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất trong thiên địa.

Ào ào ào!

Khi nàng xuất hiện ở trên Bạch Ngọc Đài, cả đoàn người tấp nập nhìn không thấy điểm cuối đều quỳ phục xuống, cứ như lúa dưới ruộng bị cuồng phong thổi qua không ngừng ngã nhào xuống, ánh mắt của bọn họ nhìn về thân ảnh xinh đẹp phía trên Bạch Ngọc Đài đầy vẻ tôn sùng và cuồng nhiệt.

- Tham kiến Nữ Vương!

Âm thanh đinh tai nhức óc vang vọng, toàn bộ Lạc Thần Thành, đều vang vọng âm thanh cuồng nhiệt, kéo dài không thôi.

Nhìn đến những con dân cuồng nhiệt của Lạc Thần Tộc, một ít thế lực từ những nơi khác mà đến, dự định quan sát lần Lạc Thần Tế này,

cũng là không nhịn được biến sắc, bọn hắn không nghĩ tới, Lạc Thần Tộc mấy năm trước còn lung lay sắp đổ, hầu như tiếp cận hủy diệt, sĩ khí bây giờ trên dưới một lòng.

Điều này làm cho cho bọn họ không khỏi có chút cảm thán, sau đó ánh mắt mang theo kinh diễm nhìn lên bên trên Bạch Ngọc Đài, một đạo thân ảnh khiến lòng người run động, tới lúc này, bọn hắn không thể không thừa nhận, trên thế giới này, đều có rất nhiều người, nắm giữ một loại mị lực đặc biệt, loại mị lực kia, chỉ cần nhìn vào họ thôi là tự khắc sẽ tình nguyện làm nô bộc bảo vệ quanh thân.

Mà hiển nhiên, vị Nữ Hoàng tương lai của Lạc Thần Tộc thuộc về loại này.

Trên Bạch Ngọc Đài, Lạc Ly nhìn vô số đạo thân ảnh đang quỳ lạy, thân thể mềm mại hơi nghiêng, hơi cúi đầu, mặc dù không nói lời nào, nhưng khí tức tao nhã cao quý, khiến nhân tâm tín phục.

- Nữ Vương!!!

Sau lưng Lạc Ly, hai thân ảnh trẻ tuổi một chân quỳ xuống, bàn tay phủ ngực, bọn hắn nhìn về thiến ảnh phía trước mắt, trên khuôn mặt đồng dạng cũng không kém cuồng nhiệt, chỉ là sâu trong đôi mắt hiển nhiên còn ẩn giấu đi ánh mắt yêu say đắm.

Lạc Ly nhìn về phí hai người, bọn hắn hiện tại là người ưu tú nhất trong thế hệ trẻ của Lạc Thần Tộc, nếu như Mục Trần ở đây, cũng là có thể nhận ra, bọn hắn chính là hai vị thanh niên khí thế bất phàm mà trước kia đã làm tùy tùng của Lạc Thiên Thần đi tới Bắc Thương Linh Viện.

Một người tên là Lạc Thanh Nhai, một người tên là Lạc Tu.

Mấy năm nay, khí thế của bọn họ vẫn như trước mạnh mẽ, đã nằm ở cấp độ Cửu phẩm viên mãn, ở độ tuổi này đã đạt đến tầng thứ này, tuy nói có Lạc Thần tộc chống đỡ dành cho bọn hắn tài nguyên to lớn nhất, nhưng hiển nhiên cũng không thể phủ nhận bọn hắn cũng rất ưu tú.

- Lần này Lạc Thần Tế, tất sẽ có người nỗ lực phá hoại, các ngươi có thể tận lực ngăn cản.

Lạc Ly nhẹ giọng nói. Những năm này dưới trướng của nàng, cơ bản hai người Lạc Thanh Nhai cùng Lạc Tu chưởng khống hết thảy quân đội Lạc Thần Tộc, ở bên trong quân đội, có sức hiệu triệu rất lớn.

- Trừ phi chết trận, bằng không ta sẽ không để cho kẻ địch xuất hiện ở trước mặt của ngài.

Lạc Thanh Nhai khẽ mỉm cười, âm thanh tuy rằng khinh hoãn, nhưng cũng kiên định đến không có chút nào dao động cùng do dự.

- Coi như chết trận, thi thể của ta cũng sẽ quấn quanh trên người kẻ địch, không để hắn làm bẩn mắt ngài.

Lạc Tu nhếch miệng cười, bên trong nụ cười, tràn ngập kiên quyết cùng khí thế sát phạt.

Lạc Ly mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu, nói:

- Không được chết.

Lạc Thanh Nhai cùng Lạc Tu cảm thấy trong lòng ấm lên, gật gù, bỗng nhiên đứng dậy, trực tiếp là lướt về phía quân đội, bọn hắn sẽ không để cho đến bất kỳ con ruồi xuất hiện, quấy rối Lạc Ly, mặc dù điều đó sẽ trả cái giá bằng cả mạng sống.

Nhìn Lạc Thanh Nhai cùng Lạc Tu rời đi, hai con mắt Lạc Ly, nhẹ nhàng quét một xa xăm nào đó một chút, ở nơi đó, có một đạo nhân mã, ở vị trí đó có ba vị lão giả, trên người ba người này, đều là toả ra sóng linh lực mạnh mẽ, là ba vị Hạ vị Địa Chí Tôn!

Bất quá, nhìn đến ba vị Hạ vị Địa Chí Tôn này, trong con ngươi Lạc Ly cũng không không có vui mừng, trái lại là xẹt qua một ý lạnh, bởi vì ba vị Địa Chí Tôn này, chính là chi nhánh khác của Hoàng tộc Lạc Thần Tộc.

Ở bên trong Lạc Thần Tộc, thế lực mạnh nhất chính là Hoàng tộc bọn hắn.

Nhưng đáng tiếc chính là, bọn hắn đối với dòng chính Hoàng tộc, không có trung thành tuyệt đối, trái lại những năm này trong bóng tối nỗ lực làm suy yếu sức ảnh hưởng của dòng chính Hoàng tộc, nếu không có Lạc Thiên Thần trấn áp, chỉ sợ bọn họ đã sớm cưỡng ép ra tay, cướp đoạt Hoàng vị.

Vì lẽ đó, Lạc Thần Tế lần này, Lạc Ly không thể dựa vào bọn họ, thậm chí còn phòng bị bọn hắn.

- Thiên Long thúc.

Lạc Ly nhẹ giọng nói.

Phía sau Lạc Ly, đứng ở bên cạnh Lạc Thiên Thần một người đàn ông trung niên thân thể cường tráng như tháp sắt tiến lên một bước, hơi khom người, hắn gọi là Lạc Thiên Long, là dòng chính bên trong Hoàng tộc Lạc Thần Tộc ngoại trừ Lạc Thiên Thần ra, hắn là vị Hạ vị Địa Chí Tôn thứ 2.

Cách đây mấy năm, hắn cùng phụ thân của Lạc Ly chính là sinh tử chi giao, chỉ là sau đó phụ thân Lạc Ly chết trận, và bởi vì bên trong Lạc Thần Tộc phân tranh nên đau lòng, vì lẽ đó trực tiếp thoái ẩn, nhưng sau khi Lạc Ly trở về, nên tự mình mời hắn xuống núi.

- Người có thể mời đám người bên kia tập trung lại.

Lạc Ly quay về phía Lạc Thiên Long nói.

Lạc Thiên Long chỉ có thực lực là Hạ vị Địa Chí Tôn, bằng sức một người muốn tập trung ba vị Hạ vị Địa Chí Tôn hiển nhiên là có chút miễn cưỡng, nhưng bây giờ dòng chính Hoàng tộc Lạc Thần Tộc khá là suy thoái, đây là biện pháp cuối cùng mà Lạc Ly có thể điều động.

Lạc Thiên Long nghe vậy, không chút do dự gật gù.

- Khổ cực cho ngài.

Lạc Ly nhe răng mỉm cười nói.

Lạc Thiên Long nhếch miệng nở nụ cười, nói:

- Phụ thân ngươi đối với Lạc Thần Tộc có cống hiến to lớn nhất, vì Lạc Thần Tộc ta sinh một con gái ưu tú như vậy, ta tin tưởng, Lạc Thần Tộc ở trong tay ngươi, so với dĩ vãng đều mạnh mẽ hơn! Vì lẽ đó, bất cứ chuyện gì, ngươi cũng chỉ sai ta làm là được rồi!

Dứt tiếng, hắn cũng không đợi Lạc Ly nói tiếp, trực tiếp lướt ra khỏi vị trí, đi vào trong đám nhân mã kia cũng đang cùng đứng trên Bạch Ngọc Đài, ánh mắt hờ hững nhìn những gia hỏa không an phận kia một chút, trên khuôn mặt, sát ý không hề che giấu dâng lên, hiển nhiên là đang cảnh cáo.

Mà ở hướng khác, ba vị lão giả, mặt cũng không hề cảm xúc nhìn Lạc Thiên Long một chút, sau đó tầm mắt chuyển hướng bóng người xinh xắn trên Bạch Ngọc Đài kia, ánh mắt hơi hơi phức tạp.

Đợi đến khi Lạc Thiên Long rời đi, Lạc Ly vừa mới nhìn về phía Lạc Thiên Thần, nói.

- Bắt đầu đi.

Lạc Thiên Thần hít sâu một hơi, lúc trước tất cả bố trí của Lạc Ly, đều là rất hoàn mỹ, điều này làm cho cho hắn cũng khá là vui mừng, bất quá hắn vẫn biết bọn hắn vẫn cần phải phòng bị, e rằng không chỉ chỉ có một vài thế lực này, điểm này chắc chắn Lạc Ly cũng có thể là rất rõ ràng.

Lần này Lạc Thần Tế, e là so với những năm gần đây, là lần hung hiểm nhất.

Bất quá dù cho có hung hiểm như thế nào bọn hắn đều không có đường lui.

Trên Bạch Ngọc Đài, linh quang nồng nặc phóng ra, cuối cùng dần dần ở dưới chân Lạc Ly hình thành một tòa Bạch Ngọc Liên đài, nàng ngồi xếp bằng xuống, Ngân Hà giống như tóc dài nhẹ nhàng lay động, khiến cho lúc này, có một loại mỹ lệ tỏa ra.

Lạc Ly hé môi cười, nàng nhìn đến vô số chờ đợi ánh mắt, hầu như hết thảy con dân Lạc Thần Tộc, đều là đang chờ mong kết quả của nàng, bởi vì điều này tượng trưng cho tương lai Lạc Thần Tộc.

Vì lẽ đó lần Lạc Thần tế này, nàng tuyệt đối không thể thất bại!

Vào lúc này Lạc Ly hấp thu trường khí, sau đó không do dự nữa, hàm răng cắn đầu lưỡi, nhất thời một dòng tinh huyết đỏ sẫm xì ra, trực tiếp là từ trên cao rơi xuống, rơi vào phía dưới Lạc Hà cuồn cuộn.

Ầm!

Theo những giọt tinh huyết kia hòa vào Lạc Hà, chỉ thấy một mảnh Lạc Hà, trong khoảnh khắc hóa thành đỏ như màu máu, sau đó làn sóng quay cuồng, vô số điểm sáng màu đỏ, bắt đầu từ bên trong Lạc Hà bốc lên, cuối cùng rơi vào bên trên thân thể mềm mại của Lạc Ly.

Một thân quần áo màu xanh nhạt, vào lúc này dần dần hóa thành màu đỏ sậm.

Những quang điểm mà đỏ sậm kia vào lúc này hóa thành hỏa diễm hừng hực đỏ sậm, hỏa diễm bao bọc Lạc Ly bên trong, hỏa diễm thiêu đốt trong mơ hồ, phảng phất có âm thanh cổ lão như ai đó đang ca hát vang vọng trời đất.

Vô số ánh mắt nhìn hỏa diễm đỏ sậm trong thiên địa cháy hừng hực, vào lúc này dần dần căng thẳng tâm linh, bởi vì bọn họ biết...

Lạc Thần Tế, bắt đầu rồi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1208: Lạc Thần Hoa

Biên soạn Lão Bảo - Hội Fan Đại Chúa Tể

Hừng hực!

Ngọn lửa màu đỏ sậm, từ thân thể của Lạc Ly bốc cháy lên, bao bọc nàng bên trong, từ xa nhìn lại tựa như là một ngọn đuốc người màu đỏ sậm cháy tận đất trời.

Tí tách.

Ở trong hỏa diễm bao phủ, thân thể Lạc Ly, ngọc thủ của nàng, nhưng là không ngừng có máu tươi đỏ thẫm nhỏ xuống, sau đó rơi vào phía dưới Lạc Hà.

Lạc hà này, chính là máu thịt của vị Lạc Thần tổ tiên của Lạc Thần tộc biến thành từ Thời Kỳ Viễn Cổ, nghe đồn ẩn chứa lực lượng của thần, nhưng mà, loại lực lượng này, chỉ có người trong Hoàng Tộc có huyết mạch tinh khiết nhất Lạc Thần Tộc, mới có thể kích phát.

Máu tươi rơi vào Lạc Hà, khiến cho dòng sông biến thành một màu đỏ tía tươi đẹp, từng điểm sáng đỏ tươi không ngừng từ trong đó bay lên, hướng về thân thể Lạc Ly trên Bạch Ngọc Đài không ngừng hội tụ lại, làm cho hỏa diễm đang cháy lại càng thêm cường thịnh.

Lạc Thiên Thần đứng ở phía bên phải Lạc Ly, khuôn mặt già nua của hắn vào lúc này trông nghiêm túc dị thường, hắn vốn đâng nhìn thoáng qua nước sông Lạc Hà vốn đang sôi trào, nghe nói Hoàng Tộc Huyết Mạch càng tinh khiết, thì càng khiến cho Lạc Hà đồng cảm, giao phó lực lượng càng tinh khiết hơn.

Lạc Ly có được Huyết Mạch Hoàng Tộc tinh khiết nhất, điều này ngay từ lúc nàng vừa mới vừa sinh ra cũng đã kiểm tra, cho nên Lạc Thiên Thần tin tưởng, Lạc Thần Tế của Lạc Ly, tất nhiên cũng sẽ không giống như những lần trước đây.

Lạc Thiên Thần nhắm hai mắt lại nhìn thoáng qua bầu trời, ánh mắt xẹt qua vẻ hàn quang, hắn biết, những gia hỏa kia đang núp trong bóng tối nhìn chằm chằm vào buổi lễ này, một khi phát hiện Lạc Thần Tế của Lạc Ly vượt quá sự tưởng tượng của bọn hắn, tất nhiên bọn họ sẽ ra tay phá hoại.

Mà Lạc Thiên Thần tuyệt đối sẽ không để cho ý đồ của bọn hắn được thực hiện!

Bởi vì Lạc Ly đã là hi vọng cuối cùng của Lạc Thần Tộc, nếu như nàng xảy ra điều gì ngoài ý muốn, như vậy lòng người đang hướng về Lạc Thần Tộc hôm nay cũng sẽ tan rã, đến lúc đó Lạc Thần Tộc sẽ trở thành lịch sử.

Mặc dù hắn là một vị Thượng vị Địa Chí Tôn, nhưng đã từng bị trọng thương, thậm chí ngay cả lực lượng sinh mệnh đã có chút suy yếu. Cho nên uy vọng hắn ở Lạc Thần Tộc cũng lại không được như xưa, bằng không, chỉ sợ hắn đã sớm cưỡng ép chế phục ba vị Hạ vị Địa Chí Tôn của chi nhánh hoàng tộc kia, bức bách bọn hắn thần phục.

Bất quá, bất kể như thế nào, hôm nay ai muốn phải phá hư Lạc Thần Tế của Lạc Ly, hắn sẽ khiến cho người đó biết được, cho dù là hổ đã bị thương cũng có răng nanh sắc bén!

Nghĩ đến đây, khuôn mặt của Lạc Thiên Thần cũng dần dần trở nên dữ tợn.

‘Rầm Ào Ào’!

Sát ý trong lòng Lạc Thiên Thần bắt đầu khởi động thì bổng nhiên, phía dưới Lạc Hà, xuất hiện vô số bong bóng đỏ tươi số lượng vượt xa

rất nhiều trước kia. Biến hóa này của Lạc Hà, được vô số ánh mắt phát giác được.

Ầm!

Từng khối bong bóng không ngừng vỡ vụn, đột nhiên trong đó có một viên bong bóng. Có thêm một đoàn hào quang màu đỏ tươi từ từ bay lên, hào quang lại tăng lên càng thêm rõ ràng, cuối cùng, trực tiếp biến thành một đóa hoa màu đỏ lớn chừng bàn tay.

Ở phía trên đóa hoa, còn có một ngọn lửa hỏa diễm màu đỏ đang bốc cháy, hơn nữa kỳ lạ nhất là, trên mỗi một cánh hoa, mơ hồ có thêm một bóng dáng mảnh khảnh, bóng kia tuy nối tương đối mơ hồ, nhưng lại có một loại cảm giác mỹ lệ làm cho người ta trầm mê.

Đóa hoa nở rộ, cùng lúc, một cỗ Huyết Mạch chi Lực mênh mông cổ xưa, từ trong đó phát ra.

Trong lúc Lạc Thiên Thần và Lạc Thiên Long cùng một ít cường giả của Lạc Thần Tộc nhìn về đóa hoa hỏa diễm như máu kia, sắc mặt đại biến, đương nhiên, cái loại biến hóa này, là một loại cuồng hỉ khó có thể át chế.

“Cái đó là... Đó là Lạc Thần Hoa!”

Từng thành viên trong Hoàng Tộc Lạc Thần Tộc, cũng không nhịn được lên tiếng kinh hô, thanh âm tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Trong Lạc Thần Tế. nếu như sở hữu huyết mạch thuần khiết sẽ xuất hiện các loại dị tượng, trong truyền thuyết, dị tượng tinh thuần nhất, chính là Lạc Thần Hoa!

Nghe nói Lạc Thần Hoa là do máu tươi tổ tiên Lạc Thần biến thành, chúng ẩn nấp tại sâu trong Lạc Hà, chỉ có huyết mạch tinh khiết nhất mới có thể dẫn động kích thích nó đi ra.

Đã biết bao nhiêu năm tháng trong Lạc Thần Tộc, số lần Lạc Thần Hoa xuất hiện có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng mà không ai nghĩ tới, hôm nay bọn hắn lại có thể trông thấy một màn này...

Những thành viên trong Chi Nhánh Hoàng Tộc của ba vị Hạ vị Địa Chí Tôn nhìn thấy đóa hoa máu tươi nở rộ, sắc mặt cũng kịch biến, tất cả đều là vẻ sợ hãi khó có thể tin.

“Như thế nào... thế nào lại là Lạc Thần Hoa?!” Bọn hắn cùng nhìn nhau, đều là không nhịn được lên tiếng nói, bọn hắn tự nhiên biết rõ huyết mạch của Lạc Ly tương đối tinh khiết, nhưng từ không nghĩ tới, Lạc Thần Tế của Lạc Ly, có thể đem Lạc Thần Hoa kích thích ra.

Sắc mặt của bọn hắn âm tình bất định, tình huống trước mắt, Lạc Thần Tế của Lạc Ly tất nhiên không phải tầm thường, mà vạn nhất nếu nàng đã nhận được Lạc Thần truyền thừa, như vậy nàng sẽ có thể bước vào Địa Chí Tôn Cảnh, hơn nữa tương lai thành tựu của nàng, còn có thể vượt quá tưởng tượng của bọn hắn.

Ai cũng không biết, Lạc Ly sẽ trở thành vị Lạc Thần thứ hai của Lạc Thần Tộc...

Mà một khi chuyện đó thành sự thật, như vậy địa vị của Lạc Ly sẽ không thể lay động, coi như là là bọn hắn những chi nhánh này, cũng chỉ có thể hoàn toàn quy phục, không còn dám có nó tâm tư phản loạn mà quan trọng hơn nữa là, làm sao để có thể tiếp cận Lạc Ly trong khi đang có lão gia hỏa kia bảo vệ...

Nghĩ đến đây, trong mắt của bọn hắn, cũng xẹt qua vẻ hung quang.

Mà ở Lạc Thần Tộc tất cả phe nhân mã tâm tư đều khác nhau, ở phía xa vô số con dân Lạc Thần Tộc nhìn thấy những đóa hoa màu đỏ từ trong Lạc Hà bay lên thì lại ùn ùn hoan hô.

Con dân Lạc Thần Tộc, phần lớn đều là có Huyết Mạch Lạc Thần hết sức mỏng manh, cho nên khi bọn hắn nhìn thấy những đóa hoa này thì

cũng cảm nhận được một cổ rung động cùng tôn sùng trong huyết mạch.

Mà loại tình huống này, trong dĩ vãng các kỳ Lạc Thần Tế đều không xuất hiện, cho nên khi biết được, Lạc Thần Tế của Lạc Ly xuất hiện điều này, tất nhiên bọn họ tự cảm giác được điều này là không phải bình thường, điều này làm cho cho bọn họ vô cùng phấn khởi.

Vô số tiếng hoan hô cuồng nhiệt vang lên, một đóa Lạc Thần Hoa đỏ tươi theo thời gian dần trôi qua đã rơi vào phía trên thân thể mềm mại của Lạc Ly, trong chốc lát ngọn lửa màu đỏ sậm đang bọc quanh thân nàng lập tức căng phồng lên.

Hừng hực!

Ngọn lửa vốn đang hừng hực cháy bổng nhiên to ra thành mấy trăm trượng, hỏa diễm cháy hừng hực, trong không khí dường như đều là tràn ngập mùi vị huyết mạch.

Nương theo hỏa diễm cường thịnh, ai cũng có thể phát giác được, ngọn lửa đang bao trùm cơ thể Lạc bắt đầu phát ra Linh Lực chấn động.

Loại Linh Lực trình độ này, đã tại bắt đầu leo đến cảnh giới của Địa Chí Tôn.

Phát giác được Linh Lực trong cơ Lạc Ly thể nhanh chóng tăng cường. Lạc Thiên Thần cũng lặng lẽ thở dài một hơi.

“Ha ha, thật không hổ tuyệt thế thiên kiều trong Lạc Thần Tộc, một cái Lạc Thần Tế, cũng đã có thể làm ra loại động tĩnh này...” Ngay khi khẩu khí Lạc Thiên Thần vừa mới thả lỏng. Một tiếng cười, đột nhiên từ xa, vang vọng tới, quanh quẩn trong đất trời.

Sắc mặt Lạc Thiên Thần lập tức biến đổi, hắn âm trầm nhìn ra bầu trời xa xa, điềm nhiên nói: “Huyết Thần Tộc, Huyết Linh Tử!”

Xa xa bầu trời nguyên bản đang xanh thẳm, vào lúc này lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy được trở nên đỏ thẳm, rồi sau đó tựa như là huyết

triều mãnh liệt quét ra, mấy hô hấp là xuất hiện ở bên trong đất trời.

Huyết lãng cuồn cuộn, một đạo nam tử trung niên đang mặc huyết bào hiện ra, hai đồng tử hắn màu đỏ tươi, hắn cười híp mắt nhìn qua Lạc Thiên Thần, ôm quyền cười nói: “Nghe nói Lạc Thần Tộc tiến hành Lạc Thần Tế, Huyết Thần Tộc ta tới để thưởng thức.”

‘Rầm Ào Ào’!

Quân đội hai bên bờ Lạc Hà, vào lúc này bộc phát ra Linh Lực mạnh mẽ, ánh mắt hai người Lạc Thanh Nhai cùng Lạc Tu lạnh lẽo nhìn chăm chú lên nam tử vừa mới hiện thân kia, Linh Lực trong cơ thể bắt đầu khởi động. Theo thời gian dần trôi qua chiến ý sau lưng hai nhánh quân đội dung hợp lại cùng một chỗ, hai cỗ chiến ý mạnh mẽ, lặng lẽ bắt đầu khởi động.

Hai người này, cũng là một Chiến Trận Sư!

Chỉ có điều khả năng nắm giữ chiến ý trong tay, hiển nhiên vẫn chỉ là đạt tới trình độ vạn văn Chiến Trận Sư.

Phía dưới ở đằng xa kia, vô số con dân Lạc Thần Tộc trong Lạc Thần Thành cũng bạo động, cừu hận và sợ hãi nhìn đạo thân ảnh trên bầu trời kia, hiển nhiên đối với người kia cũng không xa lạ gì, bởi vì người đến, là tộc trưởng Huyết Thần Tộc. Huyết Linh Tử!

Hắn ở Tiểu Tây Thiên Giới hiển hách hung danh, đủ để cho được tiểu nhi dừng khóc.

“Cút! Lạc Thần Tộc ta không có chào đón ngươi!” Lạc Thiên Thần nhìn chòng chọc vào Huyết Linh Tử, sắc mặt âm trầm chợt quát lên.

Linh Lực mênh mông, vào lúc này giống như như phong bạo từ sau lưng quét ra, toàn bộ không gian đất trời vào lúc này kịch liệt vặn vẹo, uy áp Linh Lực đáng sợ, bao phủ thiên địa.

“Ha ha, tại Tiểu Tây Thiên Giới này, chẳng nơi nào mà Huyết Thần Tộc ta không có thể tới.” Nghe được tiếng quát của Lạc Thiên Thần, Huyết Linh Tử cười cười, tràn đầy khinh miệt đáp.

Tay áo của hắn vung lên, sóng máu triều sau lưng di chuyển, lại có thêm năm bóng người chậm rãi đi ra, lúc bọn họ lộ mặt ra, lập tức khiến cho tất cả mọi người đều phải hít một hơi lạnh.

Bởi vì quanh thân năm người kia, đều là nhộn nhạo Linh Lực chấn động đáng sợ, toàn bộ bọn hắn đều là Hạ vị Địa Chí Tôn!

“Đó là năm vị Trưởng lão của Huyết Thần Tộc, không nghĩ tới lần này bọn hắn, đều đến rồi!” Trong Lạc Thần Thành, một mảnh rối loạn, có người phát ra thanh âm sợ hãi.

Sắc mặt của Lạc Thiên Thần cũng tái nhợt, xem ra Huyết Thần Tộc thật đúng là đã quyết định phá hư Lạc Thần Tế, dĩ nhiên đã dốc toàn bộ lực lượng ra!

Hơn nữa, hắn còn mơ hồ cảm giác được, ở tại phương hướng của hắn, cũng là xuất hiện một ít Linh Lực cường đại mịt mờ mà chấn động, hắn phỏng đoán, vậy là trong Lạc Thần tộc cùng có người, đang có địch ý rõ ràng giống Huyết Thần Tộc cũng đang muốn phá hoại Lạc Thần Tế, nhưng Lạc Thiên Thần biết, một khi bọn hắn hiển lộ dấu hiệu suy thoái, những người kia sẽ lựa chọn bỏ đá xuống giếng!

Lúc này, có thể thật là nguy hiểm.

Mặt Huyết Linh Tử nở nụ cười nhìn Lạc Thiên Thần, sau đó chuyển hướng về phía Lạc Ly đang bị bao phủ bởi hỏa diễm bạo tạc, nói: “Chỉ cần các ngươi đồng ý gả Lạc Ly cho Huyết Thần Tộc ta, Huyết Thần Tộc ta, sẽ dành cho các ngươi ủng hộ lớn nhất.”

“Lạc Thiên Thần, ta mang theo cành ô - liu mà đến, ngươi không nên lỗ mãng mà vấy máu nơi này.”

Mặt Lạc Thiên Thần không cảm xúc nhìn qua Huyết Linh Tử, nói: “Ngươi đã muốn biết đáp án của ta, ta sẽ nói cho ngươi biết...”

Hắn giơ bàn tay lên, sau đó đột nhiên hạ xuống, âm thanh lạnh lẽo, ẩn chứa sát ý tràn đầy, ở trong thiên địa này bộc phát lên.

“Lạc hà đại trận!”

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1209: Chiến Binh Của Nàng

- Lạc Hà Đại Trận!

Chốc lát, khi bốn chữ này từ trong miệng Lạc Thiên Thần quát ra, chỉ thấy được phía dưới bên trong Lạc Hà sôi trào mãnh liệt, nhất thời cuốn lên làn sóng to lớn mấy vạn trượng, nước sông cuồn cuộn mà lên, sau đó lan tràn ra với một loại tốc độ kinh người, cuối cùng hình thành một đạo màn nước lớn đến vạn trượng, màn nước kia giống như móc ngược cự bát đồng dạng, đem Lạc Thần Thành đều bao phủ vào trong.

Màn nước dập dờn, lóe ra chói mắt linh quang, trong lúc mơ hồ có cổ lão khí tức tản mát ra, bàng bạc mà mênh mông.

Màn nước nhìn quay tuy nói khá yếu kém, nhưng từ phía trên kia tản mát ra cường hãn Linh lực khiến cho Huyết Linh Tử con ngươi đều hơi co rụt lại, xem ra đối với bọn họ đến, Lạc Thần tộc đã sớm có chuẩn bị

- Hừ, xem ra các ngươi Lạc Thần Tộc, không có tư cách hưởng thủ với chúng ta Huyết Thần Tộc hòa bình rồi!

Huyết Linh Tử âm lãnh lên tiếng, chợt hắn đột nhiên ra tay, đại thủ cách không nhấn một cái, trong nháy mắt huyết vân hội tụ che ngợp bầu trời, hóa thành một đạo Huyết Thủ Ấn to lo lớn, Huyết Thủ Ấn từ trên trời giáng xuống mang theo cuồn cuộn linh lực làm người ta sợ hãi, trực tiếp nặng nề đập vào màn nước bao phủ Lạc Thần Thành phía trên.

Ầm!

Cả hai ngạnh kháng với nhau, nhất thời màn nước kịch liện nổi lên gợn sóng, tầng tần cấp tốc khuếc tán ra, như muốn phá nát.

Bên trong Lạc Thần Thành, vô số người sợ mất mật nhìn màn nước không ngừng gợn sóng, sắc mặt đều tái nhợt, một khi màn nước phá nát, như vậy Huyết Thần tộc sẽ đại khai sát giới.

Ông Ông.

Bất quá, dưới ánh mắt kinh hoảng nhìn kỹ, cái kia màn nước nhìn như sắp phá nát, lại lấy một loại cực kỳ ngoan cường tư thái, mạnh mẽ chịu đựng Huyết Linh Tử một đòn hung hăng, sau đó gợn sóng dần tiêu tan, màn nước lại khôi phục yên tĩnh, lẳng lặng ở bên trên Lạc Thần Thành bảo vệ.

Huyết Linh Tử nhìn màn nước dần dần khôi phục lại yên lặng, sắc mặt cũng hơi đổi, hiển nhiễn toàn Lạc Hà đại trận này sức phòng ngự vượt qua sự tưởng tượng của hắn.

- Huyết Linh Tử, ngươi đừng vọng tưởng, đại trận này chính là do Lạc Hà thôi phát, chỉ cần Lạc Hà không cạn, ngươi đừng mơ tưởng đánh vỡ.

Lạc Thiên Thần nhìn đến tình cảnh này, cũng thở phào nhẹ nhõm, chợt cười gằn giễu cợt nói.

Lạc Thần Tộc tuy rằng suy thoái, nhưng lão hổ tuy bệnh nhưng vẫn còn dư uy, Lạc Thần Tộc gốc gác vượt xa Huyết Thần Tộc, cái này Hộ Tộc đại trần đừng nói một Huyết Linh Tử thượng vị địa chí tôn thực lực, cho dù hắn là Địa chí Tôn đại viên mãn cũng mở tưởng đánh vỡ.

Đây cũng là Lạc Ly đang tiến hành lạc thần tế chỗ dựa lớn nhất.

- Hừ, ta liền không tin này mai rùa có thể bảo hộ các ngươi cả đời!

Huyết Linh Tử ánh mắt che lấp, chợt trong mắt hắn xẹt qua vẻ tàn nhẫn, vung tay lên, lạnh lùng nói:

- Tập trung công kích một điểm, đem nó phá cho ta!

Năm vị Huyết Thần Tộc trưởng lão cũng vào lúc này cùng nhau đáp, chợt mắt lộ vẻ dữ tợn, mênh mông linh lực che ngợp bầu trời, trực tiếp đem vùng thế giới này hoàn toàn nhuộm thành đỏ ngầu, mùi máu tanh phóng lên trời.

Ầm! Ầm!

Một vị Thượng Vị Địa Chí Tôn cùng với năm vị Hạ vị Địa chí Tôn đồng thời ra tay, thanh thế quả thực là Thiên Băng Địa Liệt, từng đạo Linh lực công kích khủng bố từ trên trời giáng xuống, cực kỳ tinh chuẩn oanh kích cùng một điểm trên màn nước.

Đối mặt loại này điên cuồng oanh tạc, chỉ thấy được bên trên màn nước cũng điên cuồng dập dờn lên từng đạo gợn sóng rung động, hầu như lan ra toàn bộ màn nước.

Mà bên trong Lạc Thần Thành, vô số người nhìn màn nước lung lay sắp đổ, cũng đều sợ mất mật.

Bất quá Lạc Thiên Thần vẻ mặt thong dong, cũng không gặp bao nhiêu kinh hoảng, hắn đối với Lạc Hà Đại Trận có tự tin, chỉ cần bọn hắn cố thủ, Huyết Thần Tộc cũng không có biện pháp bắt bọn họ.

- Lạc Ly, dành thời gian đi...

Lạc Thiên Thần nhìn về phía Lạc Ly đang bị hỏa diễm đỏ sậm hừng hực bao vây, lẩm bẩm nói.

Chỉ cần Lạc Ly hoàn thành đột phá, vậy bọn họ Lạc Thần Tộc trên dưới liền có thể chân chính trên dưới một lòng, đến thời điểm coi như Huyết Thần Tộc muốn hùng hổ doạ người, bọn hắn cũng là có vốn liếng để liều mạng, hắn liền không tin Huyết Thần Tộc có quyết đoán trả giá nặng nề đánh đổi tới đối phó bọn hắn Lạc Thần Tộc, nói như vậy, chỉ có điều là làm choLực Thần Tộc cùng Cốt Thần Tộc ngồi rình ngư ông đắc lợi.ư

Lấy Lạc Thiên Thần đối với Huyết Thần Tộc hiểu rõ, bọn hắn tuyệt đối không làm được chuyện như vậy.

Hừng hực!

Như nghe được Lạc Thiên Thần âm thanh, bao phủ ở Lạc Ly quanh thân đỏ sậm hỏa diễm đột nhiên vào lúc này đột nhiên tăng vọt lên, hóa thành Hỏa Diễm Phong Bạo quấn quanh ở quanh thân.

Ở trong hỏa diễm phong bạo, từng đóa hoa tươi đẹp đỏ như máu bay lượn, mỹ lệ mà xinh đẹp.

- Tổ tiên, xin mời bảo hộ ta Lạc Thần Tộc!

Trong hỏa diễm phong bạo, nữ hài tử tay ngọc tạo thành hình như thập, máu đỏ tươi từ đầu ngón tay nhỏ xuống, nàng thấp dọng tự nói, như đang cầu khẩn.

Tí Tách!

Máu Tươi hạ xuống, trực tiếp rơi vào phía dưới Lạc Hà đang quay cuồng, phảng phất lắng đọng tiến nhập vào chỗ cực sâu...

Ầm!

Ở nơi này một sát na, Lạc Hà đột ngột sôi trào lên, Lạc Thần Hoa che ngợp bầu trời bay ra, Lạc Thần Hoa hội tụ ở Lạc Ly phía sau, trong lúc mở hồ hòa thành một vệt quang ảnh.

Quang ảnh cực kỳ tinh tế, tuy rằng dung nhan của nàng mơ hồ, chỉ một bóng người, nhưng có một loại kinh tâm động phách vẻ đẹp.

Một luồng cổ lão khí tức từ quang ảnh tản mát ra.

Khi quang ảnh xuất hiện trong nháy mắt, hết thảy người Lạc Thần Tộc sắc mặt đều đột kịch biến, bởi vì vào lúc này, bọn hắn từ quang ảnh cảm giác đường một loại sức mạnh đồng nguyên huyết thống.

- Đó là...Đó là Lạc Thần Tổ Tiên?!

Lạc Thiên Thần chấn động lên tiếng, hắn khó có thể tin nhìn Lạc Ly phía sau Quang Ảnh, sau đó hắn cũng không nhịn được nữa mà nước mắt rơi đầy mặt, ai có thể nghĩ tới tại bọn họ Lạc Thần Tộc triệt để suy thoái thời khắc, bọn họ tổ tiên dĩ nhiên xuất hiện.

Quang ảnh nhìn chăm chú Lạc Ly, nàng phát ra một đạo duyên dáng cười, cái kia tiếng cười truyền ra, thiên địa yên tĩnh...

Quang ảnh ngón tay duỗi ra, nhẹ nhàng điểm vào mi tâm Lạc Ly.

Tại sát na kia, vô tận linh quang phun trào ra, cuồn cuồn không ngừng rót vào trong đầu Lạc Ly.

- Đó là Lạc Thần truyền thừa?

Ba vị Hoàng tộc Lạc Thần Tộc chi nhánh nhìn thấy cảnh này, ánh mắt đầy sự đố kỵ, bọn hắn làm sao đều không nghĩ tới, Lạc Ly tại Lạc Thần Tế dĩ nhiên đạt được truyền thừa!

Lạc Thần Hoa cũng thôi, làm sao đến cả Lạc Thần tổ tiên cũng xuất hiện đồng thời dành cho Lạc Ly truyền thừa!

- Tổ Tiên Bất Hủ! Ngô Hoàng Vạn Tuế!

Bên trong Lạc Thần Thành, vô số con dân kích động vạn phần, bóng người quỳ lạy tràn ngập, tiếng hoan hô đinh tai nhức óc, vang vong ở trong thiên địa.

Ở bên ngoài, Huyết Linh Tử thấy thế, khuôn mặt triệt để âm hàn, ánh mắt của hắn nởi sâu xa xẹt qua một sự kiêng kỵ cùng sợ hãi.

Trước mặt Lạc Ly, lúc này hắn cảm nhận được sự uy hiếp.

Hắn liếc nhìn dưới sự công kích của bọn họ, màn nước như trước vẫn đứn vững, khuôn mặt trở nên dữ tợn, chợt quát lên:

- Bọn ngươi còn không ra tay?

Tiếng thét của hắn vang vọng phía chân trời, khiến cho ánh mắt Lạc Thiên Thần rùng mình, lẽ nào đang kêu gọi Lực Thần Tộc cùng Cốt Thần Tộc sao?

Mà ngay khi Lạc Thiên Thần phòng bị mặt khác hai tộc, thì hắn lúc này không chú ý tới ba vị hoàng tộc chi nhánh hạ vị địa chí tôn kia đột nhiên cắn răng một cái.

Chỉ thấy được trong đó một ông lão đột nhiên tiến lên mấy bước, tiếp cận Lạc Hà.

- Ngươi làm cái gì! thấy ba người bọn họ Lạc Thiên Long thế, nhất thời quát lên.

Bạch!

Hắn âm thanh vừa ra, hai vị khác Lạc Thần Tộc Hoàng Tộc chi nhánh Hạ vị Địa Chí Tôn chính là xuất hiện ở tại phía trước nhanh chóng giam giữ.

Mà ở này trong giây lát đó, vị lão giả tiếp cận Lạc Hà kia, trực tiếp móc ra một cái bình ngọc đựng chất lỏng màu đen đột nhiên đối với Lạc Hà ném tiến vào.

Ầm!

Bình ngọc vỡ vụn, màu đen thủy triều đột nhiên bạo phát ra, những hắc triều đó tỏa ra một loại cực kỳ âm hàn gợn sóng, chỗ nó đi qua, một mảnh lạc hà dĩ nhiên đóng băng.

Mảnh này lạc hà bị đóng băng, nhất thời do thiếu hút sức mạnh từ lạc hà, Lạc Hà đại trần cũng suy yếu, màn nước một trận ba đãng, một khu vực dần dần vỡn vụn.

Các Ngươi muốn chết

Lạc Thiên Thần nhìn thấy tình cảnh này, nhất thời tức giận đến viền mắt sắp nứt, nổi giận tiếng gầm gừ vang vọng đất trời, hắn làm sao đều không nghĩ tới những này chi nhánh gia hỏa lại có thể vô liêm sỉ đến trình độ như thế này!

Bọn hắn hiển nhiên đã sớm cùng Huyết Thần Tộc có cấu kết.

Ầm!

Linh lực mênh mông đột nhiên từ trong cơ thể Lạc thiên Thần bộc phá ra, hắn đằng đằng sát khí nhìn ba tên phản bộ, thân hình bắn mạnh lên/

Bạch!

Nhưng khi thân hình hắn vừa lao ra, trước mặt một làn sóng máu gào thét mà đến, Huyết Linh tử thân ảnh trực tiếp từ Lạc Hà đại trận địa phía phá nát lọt vào, ngăng cản trước người hắn.

- Kiệt kiệt, Lạc Thiên Thần, ngươi lúc trước cao hứng cũng quá sớm một chút!

Huyết Linh Tử ngăn trở Lạc Thiên Thần, nở ra một nụ cười đáng sợ, sau đó lạnh lùng nói:

-

Cho ta đánh gãy Lạc Thần Tế!"

Hắn câu nói này, hiển nhiên là hướng về phía Huyết Thần Tộc năm vị Hạ vị Địa Chí Tôn kia nói tới.

Bạch! Bạch!

- Kẻ nào dám mạo phạm Ngô Hoàng, giết không tha!

Mà tại lúc bọng hắn xông thẳng vào Lạc Ly thì vô số tiếng gầm gừ, đột nhiên ở hai bên lạc hà phóng lên trời, chính là Lạc Thanh nhai và Lạc

Tu, phía sau bọn họ đều có quân đột lên không, cuồng bạo chiến ý bộc phát ra, hóa thành dòng lũ cuồn cuộn, bọn hắn không sợ chết hướng ba vị địa chí tôn phóng đi.

- Hừ, bọ ngựa đấu xe!

Một vị Huyết Thần Tộc Hạ vị Địa Chí Tôn lạnh rên một tiếng, thân hình hơi động, xuất hiện ở phía trước cuồn cuộn chiến ý, Linh lực đỏ như máu bộc phát ra, càng là dựa vào sức một người liền đem Lạc Thanh Nhai cùng Lạc Tu hai người quân đội chống đỡ đỡ được.

Mà hai gã khác Hạ vị Địa Chí Tôn không hề dừng lại thẳng đến Lạc Ly mà đi.

- Bảo vệ Ngô Hoàng!

Thời khắc nguy cơ, Lạc Hà hai bên, bóng người không ngừng bán mạnh lên, những Lạc Thần Tộc đó bên trong rất nhiều Cửu phẩm Chí Tôn không chút do dự lao ra, ở Lạc Ly phía trước hình thành tầng tầng phòng hộ.

- Ha ha, một bầy kiến hôi thôi.

Bất quá đối với loại này tầng tầng phòng hộ, hai vị kia Hạ vị Địa Chí Tôn nhưng là không để ý chút nào, lần nữa phân ra một người, bàn chân giẫm một cái, Chí Tôn Pháp Tướng hiện lên Thiên Địa, miệng rộng một tấm, mạnh mẽ hít một hơi, nhất thời trong thiên địa Linh lực còn như bão táp bị hút vào trong miệng.

Hống!

Tại một sát na kia, Chí Tôn pháp tướng miệng rộng ra, trong nháy mắt, khủng bố sóng âm tàn phá đi ra, những Lạc Thần Tộc cửu phẩm chí tôn trực tiếp bị thôi bay đi.

Cũng không từng liếc mắt nhìn thứ ba Hạ vị Địa Chí Tôn, lúc này hắn từ phòng hộ chỗ trống bắn mạnh ra, cong ngón tay búng một cái, một

đạo linh lực bắn mạnh ra, đánh vào bạnh ngọc đài.

Bạch Ngọc Đài gãy vỡ, ầm ầm rơi vào lạc hà, ở trên Lạc Hà trôi nổi.

Mà trên Bạch Ngọc Đài, Lạc Ly như trước hai mắt nhắm nghiền.

- Ha ha, ngươi Lạc Thần Tộc còn có người có thể ngăn cản ta sao?

Nhìn gần trong gang tấc lạc ly, tên hạ vị địa chí tôn kia không khỏi khinh bỉ cười to, thời khắc này Lạc Thần Tộc lá bài tẩy ra hết, lần này Lạc Thần tế, xem như đã thất bại.

Bàn tay hắn nắm chặt, một thanh huyết thương xuất hiện, mũi thương nhắm vào Lạc Ly, hiển nhiên không chút do dự lạt thủ tồi hoa.

Thế cuộc đột biến, bên trong Lạc Thần Thành, vô số Lạc Thần Tộc con dân nhìn tình cảnh này, không khỏi phát sinh tuyệt vọng, lẽ nào bọn hắn Lạc Thần Tộc muốn như vậy hủy diệt...

Nghe được tuyệt vọng tiếng khóc tràn ngập thành thị, Lạc Ly mở đổi mắt đẹp, nhưng mà nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn cái kia càng ngày tiếp cận Huyết Thần Tộc địa chí tôn, tay nàng nắm chặt, đầu ngón tay bấm vào lòng bàn tay, năng bạc chăm chú căn môi, máu tươi đều thẩm thấu ra ngoài.

Lẽ nào nàng Lạc thần tế chỉ là công dã tràng sao?

Ngàn chỉ lại có một chút thời gian, một chút thôi, nàng liền thành công a!

Khoảng cách càng tiếp cận Huyết Thần Tộc Địa Chí Tôn nhìn Lạc Ly, khóe miệng cười gằn càng nồng nặc, hắn trêu tức nói:

- Thực sự là đáng tiếc, Lạc Thần Tộc Tuyệt Thế Thiên Kiêu, liền muốn chết yểu ở trong tay ta sao?

- Tiểu nha đầu, chết đi cho ta!

Ánh mắt của hắn đột nhiên lạnh lẽo âm trầm, không do dự nữa, mũi thương ngưng tụ cuồn cuộn sóng máu, đâm ra một thương, chính là xuyên thấu không gian, nhanh dường như sét đánh nhắm thẳng vào Lạc Ly mi tâm.

Theo nhát thương kia đâm ra, toàn bộ thiên đất phảng phất đều là yên tĩnh lại, Lạc Thần Thành bên trong, vô số con dân tuyệt vọng co quắp ngã xuống.

Lạc Thanh Nhai cùng Lạc Tu điên cuồng rít gào, lần lượt liều mạng khởi động chiến ý, nỗ lực phá tan trước mặt cái kia Địa Chí Tôn ngăn cản...

Bị Huyết Linh Tử kéo chặt lấy Lạc Thiên Thần cũng là phát sinh tuyệt vọng bi tiếng khóc... Lạc Thiên Long cũng là lần lượt bị trước mặt hắn hai vị Hoàng tộc chi nhánh Hạ vị Địa Chí Tôn đánh đuổi...

Lạc Ly cắn chặt môi đỏ, một tia chói mắt tơ máu, từ khóe miệng chảy xuống.. Ô... ô... n... g!

Huyết Hồng mũi thương xé rách không gian...

Ầm! Ầm!

Nhưng mà, ngay khi mũi thương xuất hiện ở Lạc Ly trước mặt trong nháy mắt đó, tất cả mọi người đều là đột nhiên nghe thấy, bên trong đất trời, tựa hồ là có chói tai tiếng nổ đùng đoàng đột nhiên vang lên.

Huyết Thần Tộc Địa Chí Tôn làm như có phát giác, sắc mặt hơi đổi.

Ầm!

Cuxnh chính tại hắn nhận ra trong nháy mắt đó, chỉ thấy phía trên hắn không gian đột nhiên nổ tung, một đạo tốc độ không cách nào hình dung bắn mạnh xuống.

Đạo hắc quang tốc độ quá nhanh, nhanh đến mức liền Huyết Thần Tộc Địa Chí Tôn đều là không cách nào tránh né, mà hơi thở tiếp theo thì, đạo hắc quang kia, chính là ở hắn cái kia tỏ rõ vẻ trong kinh hãi, tầng tầng nện ở trên người hắn.

Ầm!

Tiếng sấm to lớn nổ tung, vào lúc này ầm ầm vang vọng, sau đó vô số người trợn mắt ngoác mồm nhìn mặt sông Lạc Hà, trực tiếp vào lúc này lúc xuống dưới, vạn trượng làn sóng phủ lên, chạm đến bầu trời, cuối cùng hóa thành mưa xối xả phủ xuống...

- Đó là... Đó là cái gì?

Bên trên mặt sông sụp đổ, Huyết Thần Tộc Địa Chí Tôn trôi nổi, mà lúc này ở trên lưng hắn, không biết khi nào xuất hiện một đạo hắm sam thân ảnh, hắn một tay đè ở Huyết Thần Tộc Địa Chí Tôn đỉnh đầu, một gối chạm vào trên lưng vẹo gãy...

Mà ở trước mắt bọn họ, Bạch Ngọc Đài trôi nổi trên mặt sông.

Một màn như thế, chấn động đến tột đỉnh!

- Vậy... vậy là ai?

Vô số người chấn động thất thanh, hiển nhiên này đột nhiên nhô ra cường giả áo đen, thực sự là quá mức chấn động lòng người.

Mưa như trước từ bầu trời phủ xuống, mà ở trong thiên địa vô số chấn động thanh âm, Lạc Ly cũng vào lúc này có chút thất thần nhìn trước mặt một đạo như thiên thần giáng lâm thân ảnh...

Nàng trong giây lát tựa hồ có chút hoảng hốt, lại sau đó đột nhiên tỉnh táo lên, nàng đôi mỹ lệ như lưu ly con mắt trợn lớn lên.

Một ít khó có thể tin thần thái, dần dần leo lên nàng cái kia tinh xao dung nhan...

Mưa xối xả trút xuống, trên mặt sông cái kia đầu gối chạm vào Huyết Thần Tộc Địa Chí Tôn trên lưng, Hắc sam thân ảnh cũng vào lúc này ngẩng đầu lên, hắn nhìn trước mắt một tấm nhớ thương dung nhan, tuổi trẻ tuấn dật khuôn mặt, có một vẻ ôn nhu nụ cười hiện lên.

Lúc này, hắn một tay trên ngực, hơi cúi đầu, nhẹ giọng nở nụ cười.

- Nữ Hoàng của ta... kỵ sĩ của nàng...đến rồi đây!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1210: Gặp Lại

Dịch: Shin Nobi

Cơn mưa xối xả từ trên bầu trời trút xuống, toàn bộ thiên địa vạn vật đều nằm ở bên trong màn mưa, nhưng mà Lạc Ly như trước có chút không thể nào tin khi đập vào trong mắt nàng là khuôn mặt người thanh niên có nụ cười ôn hòa kia.

Cái khuôn mặt quen thuộc kia, nàng không biết mình đã tưởng niệm bao nhiêu đêm, song khi hắn thật sự xuất hiện thì trực tiếp làm cho nàng cảm thấy cực kỳ không dám tin.

Nàng chỉ lo đây chỉ là một hồi ảo giác trước khi chết,nếu thật vậy thì sự thật quá mức tàn khốc đối với nàng.

Nàng nhìn chằm chằm người thanh niên trước mắt, một lát sau, mới vang lên âm thanh mang theo một ít run rẩy nói:

- Đúng là ngươi à... Mục Trần...

Nói xong nàng có chút không tự chủ được duỗi đôi tay ngọc thon nhỏ, muốn nhẹ nhàng xoa xoa khuôn mặt kia một cái nhưng khi sắp chạm vào khuôn mặt mà nàng ngày nhớ đêm mong lại là có chút rụt rè ngừng lại.Nàng sợ một khi chạm vào thì khuôn mặt ấy sẽ tan biến đi mất.

Mục Trần nhìn nàng yếu đuối như vậy không khỏi đau khổ trong lòng hắn biết tình cảnh này là Lạc Ly nơi sâu xa nhất trong nội tâm khát vọng mãnh liệt, nếu không lấy nàng bản thân tính tình luôn yên tĩnh lành lùng, kiên quyết sẽ không biểu hiện ra yếu đuối như vậy.

Vì lẽ đó,nụ cười trên khuôn mặt hắn càng ôn nhu, nhích về phía trước, tùy ý để cho đôi tay bé nhỏ lạnh lẽo của Lạc Ly mang theo chút run rẩy phủ ở trên khuôn mặt của hắn.

- Lạc Ly, là ta.

Hắn mỉm cười, sau đó dùng âm thanh kiên định nói:

- Ta đến tìm ngươi.

Cảm nhận được cảm giác ấm áp từ đôi tay nhỏ chạm trên khuôn mặt hắn truyền đến, nàng biết rằng chính hắn chứ không phải ảo giác trong lòng nàng, Lạc Ly không khỏi cắn chặt hàm rằng vào đôi môi hồng hào,đôi mắt ngấn lệ tựa như Lưu Ly kia để cho Mục Trần nhìn đến thất thần.

Từ khi trở lại bên trong Lạc Thần Tộc, mặc kệ là đối mặt tất cả mọi loại hoàn cảnh gian nan khốn khó, Lạc Ly đều là hiển lộ ra bộ mặt dị thường kiên cường, nhưng mà thời khắc này,đối với khuôn mặt quen thuộc ngay trước mặt nàng thì sự kiên cường trong lòng nàng hầu như là trong nháy mắt như cành khô bị bẻ gãy.

Khuôn mặt trước mắt so với năm đó, ít đi sự non nớt ngây ngô, nhưng là nhiều thêm sự chân chính thành thục kiên nghị, nhưng nàng biết đến tột cùng chịu đựng bao nhiêu sinh tử tôi luyện mới tạo ra sự kiên cường này,nước mắt Lạc Ly không ngừng chảy ra ngoài.

Trước mắt Mục Trần,vẫn như trước có một sự tự tin, bất quá hắn tuy rằng che giấu rất khá, nhưng Lạc Ly vẫn là từ trên khuôn mặt hắn nhìn ra vẻ uể oải.

Lạc Ly hầu như là trong khoảnh khắc liền rõ ràng tất cả, hiển nhiên nàng cũng không biết Mục Trần từ chỗ nào biết được tình cảnh bây giờ của nàng, vì lẽ đó hắn điên cuồng chạy đi, lúc này mới có thể ở bước ngoặt cuối cùng xuất hiện làm thằng hôi của anh hùng cứu mỹ nhân.

- Mục Trần...

Lạc Ly nhẹ nhàng cười, chỉ kêu tên của hắn, thời khắc này giờ này ngày này tháng này những năm này khổ sở chờ đợi, hầu như đều là hóa thành mật ngọt tiến vào nơi sâu xa nhất trong nội tâm của nàng khiến cho nàng mặc dù là tử vong đều là không cách nào quên mất.

Nàng nước mắt như mưa lúc này cũng lộ nụ cười nghiêng nước nghiên thùng, khiến cho thiên địa lúc này mưa xối xả đều ngừng lại, trước mặt Mục Trần đồng dạng cũng không thể ngoại lệ, thoáng có chút đờ ra nhìn nàng cái kia dung nhan nghiên nước nghiên thùng.

Mà lúc này, ở bên ngoài Lạc Hà, trong thiên địa hết thảy tầm mắt, đều là hội tụ ở trên người của hai người...

- Là ai vậy?

Vô số cường giả tụ hợp nói nhỏ, trong ánh mắt có một ít chấn động, lúc trước Mục Trần vừa xuất hiện liền ở trong khoảnh khắc đem vị kia Huyết Thần Tộc Địa Chí Tôn đánh cho không biết chết hay sống răng còn hay rụng, tuy nói ra tay có chút bất ngờ, nhưng hiển nhiên cũng hiển lộ ra hắn không bình thường.

Những người kia đối với cường giả bên trong Lạc Thần Tộc cũng không hiểu đều suy đoán đạo hắc sam thân ảnh kia, hắn là siêu cấp cường giả ẩn giấu bên trong Lạc Thần Tộc.

Bất quá chỉ có Lạc Thiên Thần, Lạc Thiên Long bọn hắn đầy bụng nghi hoặc, đối với nội tình Lạc Thần Tộc bọn hắn lại quá là rõ ràng, bây giờ trong tộc,bên trong dòng chính Hoàng tộc, trừ hai người bọn họ ra, căn bản cũng không có ai khác là Địa Chí Tôn.

Lạc Thiên Thần nhìn chằm chằm hắc sam thân ảnh quay lưng phía bọn hắn, lại nhìn đến vẻ mặt Lạc Ly hắn đột nhiên trong lòng hơi động, làm như nghĩ tới điều gì, trong mắt nhất thời có một vệt khó có thể tin cùng vẻ khiếp sợ hiện ra.

- Hắn là không thể nào? Tuyệt đối không thể!

Lạc Thiên Thần lẩm bẩm một tiếng, chợt mạnh mẽ phủ định suy đoán.

Hắn lắc lắc đầu, đột nhiên nhìn về phía đạo hắc sam bóng người kia dưới chân đạp Huyết Thần Tộc Địa Chí Tôn, ánh mắt đột nhiên ngưng lại, đột nhiên hét lớn:

- Cẩn thận!

Ầm!

Ngay khi Lạc Thiên Thần âm thanh vừa ra trong nháy mắt, một luồng Linh lực mạnh mẽ đỏ như máu đột nhiên từ dưới chân Mục Trần từ bên trong cơ thể tên địa chí tôn HUyết thần tộc bộc phát ra, sau đó thân thể hắn vặn vẹo như xà, trực tiếp là từ dưới chân Mục Trần thoát ly mà ra, thân hình lóe lên, chính là xuất hiện ở phía sau Mục Trần, sắc mặt dữ tợn vỗ ra một chưởng, bàn tay hóa thành Huyết Hồng mang máu tanh cùng nồng nặc cùng khí tức ăn mòn đến cực điểm đối với Mục Trần tàn nhẫn tầng tầng vỗ tới.

- Ta phải đem ngươi chém thành muôn mảnh!

Cái kia Huyết Thần Tộc Địa Chí Tôn nổi giận gầm hét lên, lúc trước cái kia một đòn, quả thực là đem mặt mũi hắn đều đánh đi hết, hắn nhất định phải giết người trước mắt này, mới có thể tiết hận.

Lúc trước hắn bị Mục Trần đột nhiên xuất hiện công kích trực tiếp đánh vào trạng thái hôn mê, nhưng Địa Chí Tôn sức sống ngoan cường cỡ nào, đương nhiên sẽ không dễ dàng bị chém giết.

Hắn tự nhiên không thể cho rằng hắn không phải là đối thủ của Mục Trần, chỉ cho rằng lúc trước không ứng phó kịp thời mới ăn thiệt thòi bị Mục Trần trọng thương.

Ầm!

Huyết chưởng đập nát không gian, trong nháy mắt liền đến phía sau lưng Mục Trần nhưng mà coi như muốn đập xuống trong nháy mắt lại có một đôi bàn tay thon dài đột nhiên xuất hiện, trực tiếp giống như ưng trảo vậy mà một cái liền đem bàn tay của tên Địa chí tôn Huyết thần tồng chộp vào trong đó.

Chưởng này nhìn như nắm giữ một đòn huyết chưởng hủy diệt, nhưng mà ở dưới bàn tày vừa xuất hiện kia lại không thể động đậy.

- Làm sao có khả năng?!

Cái kia Địa Chí Tôn Huyết Thần Tộc sắc mặt chấn động, trong mắt lúc này mới dâng lên một vệt ngơ ngác như bò đeo nơ.

Ầm!

Bất quá còn không chờ hắ khiếp sợ quá mức liền hắc sam nam tử thân thể hơi động xuất chiêu chính là một cước thẳng thắn dứt khoát đến cực điểm, tiếng nổ đùng đoàng vang vọng, đạo tàn ảnh hiện lên, bên trên ẩn chứa Linh lực đáng sợ trực tiếp đem không gian vỡ tan vô số đạo không gian mảnh vỡ nương theo chân ảnh gào thét, chính là như vậy mạnh mẽ đánh vào trên lồng ngực tên Huyết Thần Tộc Địa Chí Tôn kia.

Phốc!

Một ngụm máu tươi phun mạnh mà ra, cái kia Địa chí tôn Huyết Thần Tộc lồng ngực trực tiếp sụp lún xuống dưới, mà thân thể của hắn bùng nổ ra từng trận sương máu, thân thể như đạn pháo bắn ngược mà ra, ở bên trên mặt sông Lạc Hà bay ngược ra mấy vạn mét mới vừa cực kỳ chật vật ngừng lại, lại là mấy ngụm tiết canh phun ra, sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên là bị một cước Lôi Đìn kia làm cho bị thương rất nặng.

Bên trong đất trời, lần nữa vang lên âm thanh kĩnh hãi.

Lần này, thậm chí liền ngay cả cái kia Huyết Linh Tử con ngươi đều là đột nhiên co rụt lại, nếu như nói lúc trước bọn hắn vị Địa Chí Tôn kia

chịu thiệt là do không ứng phó kịp thì như vậy lần này là hắn trước tiên phát động thế tiến công, nhưng dù vậy, như trước là bị đạo hắc sam thân ảnh kia đánh đến như bẻ cành khô...

Người mới đến kia đến tột cùng là thần thánh phương nào?

Ở trong thiên địa vô số ánh mắt mang theo từng sự chấn động, Mục Trần nhưng là nhìn Lạc Ly, sau đó xòe bàn tay ra vì nàng nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên gương mặt, mỉm cười nói:

- Nàng trước tiên an tâm hoàn thành Lạc Thần Tế đi.

Sau khi nói xong, hắn chính là ở trên từng đạo từng ánh mắt, chậm rãi xoay người lại.

Hí!

Mà khi gương mặt trẻ tuổi của hắn xuất hiện ở bên trong ánh mắt mọi người bên dưới thì,trong nháy mắt, đâu đâu cũng có một mảnh hơi lạnh âm thanh hít vào,hiển nhiên ai cũng không nghĩ tới, cái này cường giả bí ẩn một cước liền đem Huyết Thần Tộc Địa Chí Tôn đạp bay dĩ nhiên là trẻ tuổi như vậy...

Chỉ có Lạc Thiên Thần ánh mắt vào lúc này đọng lại, hắn có chút hoảng hốt nhìn gương mặt trẻ tuổi kia, tuy nói khuôn mặt này bên trên đã không còn sự ngây ngô, nhưng hắn vẫn là lập tức nghĩ đến, trước mắt cường giả thần bí này, thình lình chính là tiểu tử gầy yếu năm đó đứng trước mặt hắn ở Bắc Thương Linh Viện...

- Dĩ nhiên... Đúng là hắn!

Lạc Thiên Thần như trước là có chút khó có thể tin, lúc này mới ngăn ngắn bao nhiêu năm? Lúc trước khi đó Mục Trần, thậm chí ngay cả Chí Tôn cảnh đều còn chưa từng chân chính bước vào, nhưng mà hiện tại... Cũng đã đặt chân vào Địa Chí Tôn cảnh?!

Phải biết, coi như là Lạc Ly, lấy thiên phú kinh diễm như vậy, đồng thời ở bên trong Lạc Thần Tộc dốc hết tài nguyên bồi dưỡng, bây giờ mới có thể hoàn thành tích lũy, bắt đầu đột phá!

Mà tên Mục Trần này tựa hồ cũng chẳng có bao nhiêu bối cảnh..., nhưng là có thể ở này ngăn ngắn trong vòng mấy năm đạt đến một bước này, đến tột cùng là cỡ nào yêu nghiệt?

Hắn có chút hoảng hốt nhớ tới, năm đó ở Bắc Thương Linh Viện, thiếu niên đã từng đối với nỗ lực dùng Lạc Tu, Lạc Thanh Nhai ưu tú làm kinh sợ hắn nói:

- Khi hắn cùng bọn họ tuổi tác thì, bọn hắn đều sẽ bị hắn xa vượt xa

Khi đó hắn, đối với thiếu niên nói đến đây vẻn vẹn chỉ là cười cho qua chuyện, coi là người không biết trời cao đất rộng, nhưng mà tới bây giờ... Hắn mới hiểu được,mình đã làm trò cười, chỉ sợ là hắn cái này chính là ngoan cố cổ hủ ông lão.

Lạc Thiên Thần ánh mắt phức tạp nhìn người thanh niên thân thể kiên cường kia sau đó hắn cười khổ lắc lắc đầu, Lạc Ly, xem ra ánh mắt của ngươi, xác thực là so với gia gia mạnh hơn rất nhiều, chúng ta lúc trước đều cho rằng ngươi chỉ là tìm một viên đá bình thường, nhưng chỉ có ngươi chân chính biết được cùng tin tưởng, khi cái tảng đá kia ma luyện mài giũa song, đều là chói mắt cỡ nào cùng chú ý.

Ở cái kia xa xa, Lạc Thanh Nhai cùng Lạc Tu cũng là ngơ ngác nhìn thân ảnh Mục Trần, bọn hắn hiển nhiên cũng là đem người này nhận ra được, năm đó bọn hắn đi theo Lạc Thiên Thần đi tới Bắc Thương Linh Viện thì, khi đó Mục Trần, còn nhỏ yếu đến mức dị thường không đáng chú ý.

Nhưng mà ai có thể nghĩ tới, lúc trước bọn hắn đã từng nhìn xuống thiếu niên kia ở bây giờ cũng đã là ngự trị ở bên trên bọn họ... Hai người bọn họ đều là yêu thích Lạc Ly, lẫn nhau đều là đem đối phương coi là

đối thủ cạnh tranh, nhưng mà đến bây giờ, bọn hắn vừa mới phát hiện, bọn hắn cạnh tranh là như vậy là ấu trĩ.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều là cay đắng nở nụ cười, hiển nhiên là chịu đến không nhỏ cảm giác ngăn trở.

- Tiểu tử, ngươi là người phương nào?!

Ở cái kia vô số người đều là vì Mục Trần tuổi trẻ mà kinh ngạc thì một đạo âm thanh quát chói tai, nhưng là đột nhiên vang lên, chỉ thấy được cái kia Huyết Linh Tử tỏ rõ vẻ che lấp nhìn Mục Trần, ánh mắt nơi sâu xa tràn đầy sự thù hận, lúc trước nếu không có là Mục Trần ra tay quấy rối, chỉ sợ bọn họ sớm đã đem Lạc Ly Lạc Thần Tế phá hoại.

Mục Trần nhưng là cũng không để ý tới, chỉ là nhìn về phía Lạc Thiên Thần phương hướng, ôm quyền nở nụ cười, âm thanh trong sáng nói:

- Xin chào Lạc Tộc trưởng.

Thanh âm trong trẻo ở này Lạc Hà bên trên truyền ra, thanh niên thẳng tắp mà đứng, hai mắt sáng sủa, như vậy thần thái để được vô số cường giả đều là âm thầm tán thưởng, như con trai của người nọ, coi là thật là Thiên Kiêu.

Lạc Thiên Thần nhìn thanh niên như vậy thần thái, nhưng là cười khổ một tiếng, già nua bàng có chút lúng túng, nghĩ đến là có chút không biết làm sao diện với trước mắt người trẻ tuổi này, dù sao lúc trước xác thực là hắn làm một cái kẻ ác, đem này một đôi tiểu tình nhân cho tách ra nhiều năm như vậy...

Mà cái kia xa xa Huyết Linh Tử nhìn thấy Mục Trần dĩ nhiên không nhìn thẳng cho hắn, lúc này ánh mắt chính là trở nên âm lãnh, một luồng đáng sợ huyết tinh chi khí từ trong cơ thể tản mát ra.

Hắn khuôn mặt hờ hững nhìn chằm chằm Mục Trần, nhưng dù là ai cũng là có thể cảm giác được cái kia trong mắt sát ý nồng nặc đến mức độ nào.

- Tiểu bối, có dám hãy xưng tên ra?!

Thân là Thượng Vị Địa Chí Tôn khí thế đáng sợ, vào lúc này che ngợp bầu trời bao phủ mà ra, toàn bộ Thiên Địa đều là vào lúc này run rẩy, phong vân biến sắc.

Nhưng mà, ở bực này kinh thiên khí thế tầng tầng bao phủ xuống, cái kia Lạc Hà bên trên thanh niên nhưng là cười nhạt, hắn không chỉ có chưa từng lui về phía sau nửa bước, trái lại tiến lên một bước, đem Lạc Ly triệt để ngăn ở phía sau.

Mà ở cái kia ngập trời tinh lực gào thét dưới, thanh niên trong bình tĩnh tựa hồ chảy xuôi một loại nào đó lạnh lẽo sát ý âm thanh, cũng là vào lúc này từ trong thiên địa truyền ra đến.

- Thiên La Đại Lục, chủ nhân của Bắc Giới Mục Phủ... Mục Trần.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1211: Giết Cho Người Xem

Dịch giả: Trọng Hữu -Biên Tập: #LKVD

“Thiên La Đại Lục... Bắc giới Mục Phủ?”

Thanh âm bình tĩnh của Mục Trần vang lên tại trên không Lạc Thần Thành, Huyết Linh Tử lông mày hơi nhíu lại, Thiên La Đại Lục chính là Siêu Cấp Đại Lục, hắn tự nhiên là nghe nói qua, thế nhưng cái gọi là bắc giới liền rất xa lạ, huống chi chưa nghe nói qua Mục Phủ...

Nghĩ đến đây, trong lòng Huyết Linh Tử lo lắng cũng dần thu vào, hắn còn tưởng rằng Mục Trần đến từ nơi nào đó có nội tình đáng sợ như Viễn Cổ Chủng Tộc gì gì đó, nhưng dưới mắt mà xem, sau lưng hắn tựa hồ cũng không hề có thế lực đáng sợ nào làm cho người ta kiêng kị.

Một người trẻ tuổi như vậy đã là Hạ vị Địa Chí Tôn, tuy làm cho người ta sợ hãi thán phục, nhưng trong mắt của hắn xem ta muốn giết Mục Trần chỉ hơi phiền toái một tức thời gian mà thôi.

Thân là Huyết Thần Tộc tộc trưởng, lịch duyệt cùng thủ đoạn của Huyết Linh Tử, hiển nhiên đều là cay độc và ngoan độc cực kỳ.

“Cái gì Mục Phủ...chưa từng nghe qua.”

Ánh mắt Huyết Linh Tử âm trầm, lại lần nữa nhìn tới trên người của Mục Trần, sau đó hờ hững nói: “Tiểu bối, ta niệm tình ngươi tu luyện không được dễ dàng, nếu lúc này lập tức một mình ly khai, tất cả hành động của người lúc trước ta có thể làm như không nhìn thấy, bằng không mà nói, ta sẽ cho ngươi minh bạch, đắc tội Huyết Thần Tộc, là ngu xuẩn đến tột.”

Hắn cho rằng mình hành động như vậy, coi như cho Mục Trần biết khó mà lui, người trẻ tuổi này nếu thật sự thấy rõ ràng thế cục, như vậy hắn cũng nên biết, hắn vẻn vẹn chỉ là một vị Hạ vị Địa Chí Tôn, căn bản là không dao động được cục diện trước mắt.

Bất quá, ngay tại thời điểm Huyết Linh Tử cho rằng Mục Trần sẽ rút lui, nhưng là nhìn thấy Mục Trần khẽ nở nụ cười, rồi sau đó, hắn chính là thấy người sau giơ tay lên chỉ, chỉ hướng xa xa phía hắn.

“lão gia hỏa cậy mình lão trâu... CÚT CHO TA!”

Ba chữ cuối cùng vừa ra khỏi miêng,khuôn mặt Mục Trần lập tức băng hàn, thanh âm trầm thấp, ẩn chứa sát ý nồng nặc phun ra, rồi sau đó vẫn còn như sấm nổ, từng lần một vang vọng ở bên trong đất trời.

Trong Thiên Địa vô số cường giả vào lúc này đều là sắc mặt cứng ngắc, bọn hắn trợn mắt hốc mồm nhìn qua Mục Trần, hiển nhiên là bị khiếp sợ đến không nhẹ.

Huyết Linh Tử chính là một Thượng vị Địa Chí Tôn a!

Hơn nữa sau lưng hắn, còn có thế lực khổng lồ Huyết Thần Tộc!

Đây tuyệt đối là chân chính quái vật khổng lồ, tuy nói Mục Trần đã là Hạ vị Địa Chí Tôn thân mang thực lực tương đối bất phàm, nhưng nếu chỉ như vậy mà muốn cùng Huyết Thần Tộc đọ sức mà nói vẫn còn non nớt quá nhiều.

Mà vào lúc thiên địa yên tĩnh, sắc mặt của Huyết Linh Tử cũng triệt triệt để để âm trầm xuống, hắn nhìn chòng chọc vào Mục Trần, một lát sau khóe miệng có một vòng sâm nhiên tươi cười chậm rãi nhấc lên.

- Thực sự nghé con mới sinh không sợ cọp, Huyết Linh Tử âm trầm cười nói, sau đó bàn tay hắn trực tiếp vung lên, nói:

- Nếu con vật nhỏ nhà ngươi muốn ngựa non háu đá như vậy... bỏ mạng lại nơi này đi.

Lời nói vừa ra, thanh âm của hắn đã biến đến vô cùng âm hàn, thậm chí ngay cả không khí trong thiên địa phụ cận, đều là bắt đầu đông kết.

Bạch!

sau lưng Huyết Linh Tử, ba đạo huyết quang hiển hiện, chỉ thấy ba vị Hạ vị Địa Chí Tôn của Huyết Thần Tộc chợt hiện hiện ra, bọn hắn mắt lộ vẻ dữ tợn cùng vẻ châm chọc nhìn qua Mục Trần, tựa như lão sói nhìn cừu non.

Xôn xao.

nhìn thấy Huyết Thần Tộc trực tiếp phái ra ba vị Hạ vị Địa Chí Tôn đi đối phó Mục Trần, trong trời đất vang lên từng trận tiếng xôn xao,bọn họ đối với thủ đoạn Huyết Thần Tộc rất khinh thường, nhưng cũng không thể nói gì hơn, cuối cùng việc này cũng không phải là cái gì quang minh chính đại công bằng quyết đấu, mà là một cuộc chiến liên quan đến một chủng tộc tồn diệt.

Trong việc này che giấu vô tận ân oán cùng máu tanh, bất kỳ thủ đoạn gì thi triển ra đều là làm cho người ta không hề thấy quái lạ.

Cho nên, những cường giả trong Tiểu Tây Thiên Giới tới chỗ này đều âm thầm lắc đầu, vì người thanh niên kia thiên phú siêu việt như vật cũng cảm thấy vô cùng tiếc hận, tuổi tác cùng thiên phú chàng thanh niên này, nếu là kéo dài qua trăm năm nữa, tất nhiên thành tựu phi phàm, nhưng tiếc là... Hắn hẳn phải bỏ mạng nơi đây.

Hiển nhiên, bọn hắn cũng không cho rằng, một Hạ vị Địa Chí Tôn trẻ tuổi như vậy, có thể chạy trốn trong tay ba vị Hạ vị Địa Chí Tôn thành danh nhiều năm, không một tia hy vọng.

“Huyết Linh Tử, muốn ngang ngược tại Lạc Thần Tộc ta, ngươi cũng phải hỏi qua lão phu có đáp ứng hay không!”

Mà ở trong ánh mắt đầy trời tiếc hận, Lạc Thiên Thần liền quát to một tiếng, hai mắt hắn ác liệt nhìn qua Huyết Linh Tử, mênh mông Linh Lực giống như phong bạo từ Kỳ Thể Nội bạo phát đi ra, một đạo Chí Tôn Pháp Tướng khổng lồ theo thời gian trôi qua dần ngưng hiện ra.

Mục Trần là vì Lạc Ly, mới có thể không quản xa vạn dặm đi vào Lạc Thần Tộc, cho nên bất kể như thế nào, Lạc Thiên Thần hắn phải bảo vệ Mục Trần, bằng không mà nói, hắn còn mặt mũi nào nhìn cháu gái của hắn, nếu không làm được, hôm nay không bằng chết ở đây còn tốt hơn.

“Xùy~~, Lão Bất Tử người đấy, năm đó bị huyết ma của ta nguyền rủa trọng thương, tới hôm nay cũng chưa từng hết bệnh, chỉ bằng chút hơi tàn kéo dài của người, cũng có tư cách dọa ta sao?”

Nhưng đối mặt với khí thế kinh người của Lạc Thiên Thần, Huyết Linh Tử lại cười, trong tiếng cười, tràn đầy mỉa mai chi ý cùng khinh miệt.

Mà trong lúc cười to, hắn bước ra một bước, lập tức sau lưng biển máu ngập trời ngưng tụ, biến thành một đạo Huyết Ảnh pháp tướng lớn vô cùng, pháp tướng phun ra nuốt vào ở giữa, huyết vụ tràn ngập mà ra, trong huyết vụ tản ra Huyết Độc khí có thể ăn mòn cả không gian.

“Các ngươi còn chưa động thủ?”

Huyết Linh Tử triệu hồi ra Chí Tôn Pháp Tướng đem Lạc Thiên Thần ngăn chặn, ánh mắt hắn thâm độc lần nữa nhìn về phía kia ba vị Hạ vị Địa Chí Tôn, lạnh lùng nói.

“Vâng!”

Ba vị Huyết Thần Tộc trưởng lão lập tức đáp, không do dự nữa, trực tiếp là hóa thành ba luồng sáng lấp lánh, mang theo Linh Lực chấn động trời đất, đối với Mục Trần bắn mạnh tới.

“Cản bọn họ lại!”

Lạc Thiên Thần sắc mặt xanh mét chợt quát lên.

Lạc thanh nhai, Lạc Tu nghe vậy, trực tiếp không chút lựa chọn lao ra, thúc giục chiến ý tràn đầy đối với ba vị Địa Chí Tôn gào thét mà đến, còn lại rất nhiều Cường Giả Lạc Thần Tộc không sợ chết lao ra cản bước.

Nhưng mà đối mặt với ba vị Địa Chí Tôn, bọn họ cơ hồ là không hề có tác dụng, ba đạo huyết quang xông thẳng qua, một đạo rồi một đạo phòng ngự lập tức dễ như trở bàn tay bị phá hủy.

Trong lúc nhất thời, Lạc Thần Tộc trực tiếp thành xu thế tan tác

Những người này nguyên bản bởi vì sự xuất hiện của Mục Trần, mà dâng lên chút ít hy vọng, con dân Lạc Thần Tộc cũng là lại lần nữa sắc mặt trắng bệch, bọn hắn lúc này cũng là hoàn toàn tỉnh táo lại, coi như là vị Mục Trần này cũng là một Hạ vị Địa Chí Tôn, nhưng vẫn như trước, không cách nào cứu vãn Lạc Thần Tộc.

Một khi Mục Trần bị Huyết Thần Tộc tiêu diệt, còn có ai dám đối với Lạc Thần Tộc bọn họ giơ tay giúp đỡ?

Lạc Thiên Long cũng ý đồ đi trợ giúp Mục Trần, nhưng hắn bị ba vị Hạ vị Địa Chí Tôn Lạc Thần Tộc Hoàng Tộc chi nhánh vây công không thể động đậy chút nào, nếu ba người này không muốn cùng hắn liều mạng đánh một trận mà nói, chỉ sợ hắn lúc này cũng phải lâm vào tuyệt cảnh.

“Lạc Thiên Long, không nên giãy giụa nữa, Huyết Thần Tộc thế lớn đã là không thể vãn hồi, chúng ta làm như thế, cũng là vì bảo toàn Lạc Thần Tộc, nếu không chúng ta quyết đoán bỏ tối theo sáng, đúng là nguy hiểm diệt tộc!” Ba vị hoàng tộc chi nhánh Hạ vị Địa Chí Tôn trầm giọng nói, bọn hắn tựa hồ cũng không muốn nhìn thấy Lạc Thiên Long vẫn lạc tại nơi đây, nếu như có thể mời chào, đối với bọn hắn mà nói, mới là kết quả tốt nhất.

“Tiểu tử kia không tự lượng sức mình ảo tưởng muốn khiêu chiến Huyết Thần Tộc, chắc chắn phải chết, ngươi muốn Lạc Thần Tộc vì hắn lại tổn thất nặng nề?”

Bất quá, đối với bọn họ mời chào, Lạc Thiên Long quay về dùng ánh mắt khinh bỉ, hắn căn bản là chẳng muốn cùng những người này nói nhảm, chẳng qua vì lần lượt điên cuồng lao ra, mỗi một lần trùng kích, đều là hung hãn vô cùng, làm cho ba vị Hạ vị Địa Chí Tôn chỉ có thể tăng cường phong tỏa, vẫn còn như lồng sắt khóa mãnh hổ, mặc cho hắn lần lượt xông tới, ngược lại đem bản thân bị đâm cho đầu rơi máu chảy.

Trong Thiên Địa, lại lần nữa trở nên hỗn loạn cùng vô cùng thê thảm lên.

Mà tại ở bên trong Lạc Thần Thành bên trên một tòa tháp cao, mấy đạo nhân ảnh đang nhìn cục diện thảm thiết kia.

“Chúng ta bây giờ xuất thủ không?” Liễu Thiên Đạo nhìn qua, đối với Mục Trần lấy một địch ba vị Huyết Thần Tộc Địa Chí Tôn, thấp giọng hỏi.

Trước mặt Mạn Đà La cặp mắt khép hờ, thản nhiên nói: “Các ngươi dành thời gian khôi phục.”

Lúc này Liễu Thiên Đạo bốn người trải qua khoảng thời gian chạy đi, trạng thái cũng không tốt lắm, cuối cùng bọn hắn cũng không có cái loại khôi phục biến thái như Mục Trần,dưới mắt Linh Lực bọn hắn chưa từng hoàn toàn khôi phục.

U Minh Cung Chủ do dự một chút, nói: “Đây chính là ba vị Hạ vị Địa Chí Tôn hàng thật giá thật a.”

Hắn tựa hồ là đang nhắc nhở Mạn Đà La, Mục Trần tuy rằng thủ đoạn không thiếu, nhưng phải đối mặt với ba vị Hạ vị Địa Chí Tôn, chỉ sợ vẫn là quá mức hung hiểm.

Nhưng mà đối với nhắc nhở của hắn, Mạn Đà La khóe miệng nhấc lên một vòng đường cong, nàng hài hước nhìn thoáng qua Liễu Thiên Đạo, nói: “Vậy tiếp đó các ngươi liền cẩn thận nhìn một chút, thủ đoạn vị phủ chủ của các ngươi đi.”

“Hiện tại sao??? đều an tĩnh đến dị thường, chuyện nơi đây chỉ sợ sẽ không quá đơn giản như vậy...”

Nói đến chỗ này, tròng mắt của Mạn Đà La, như có như không nhìn thoáng qua địa phương xa xôi.

...

Mục Trần đứng ở phía trên Lạc Hà, hắn nhìn qua ba đạo huyết quang lấy tốc độ kinh người mãnh liệt mà đến, nhưng làm cho người ta kinh ngạc chính là trên mặt hắn, cũng không có xuất hiện chút nào kinh hoảng, ngược lại trong hai tròng mắt kia, có sát ý lạnh như băng đang chảy xuôi.

“Mục Trần...”

Sau lưng có thanh âm của Lạc Ly truyền đến, nàng cũng nhìn thấy ba vị Địa Chí Tôn kia xông thẳng đến chỗ Mục Trần, lúc này trong con ngươi xuất hiện vẻ lo âu, nàng nói khẽ: “Cần ta giúp một tay không?”

Mục Trần mỉm cười, nói: “Linh Kiếp của ngươi sắp tới.”

Lúc này Lạc Ly nhìn bầu trời trên cao, đã có thêm tầng tầng Linh Vân hội tụ, đó là dấu hiệu sắp độ Linh Kiếp, cho nên nàng bây giờ, cũng không thể cùng người khác chiến đấu.

Lạc Ly hàm răng khẽ cắn cặp môi đỏ mọng.

Hô.

Mục Trần hít một hơi thật sâu, hắn quay đầu nhìn về phía Lạc Ly, khẽ cười một tiếng, nói: “Lạc Ly, ngươi tin tưởng ta không?”

Lạc Ly nghe vậy, cũng là nhẹ nhàng cười cười, nói: “Ngươi cứ nói đi?”

Mục Trần nhếch miệng cười cười, sau đó hắn không nói thêm lời nào, trực tiếp cất bước trên mặt nước chậm rãi đi ra, dưới chân bọt nước nhộn nhạo tạo ra rung động, thanh âm của hắn, cùng âm thanh thanh thúy của tiếng nước, cùng một chỗ từ từ truyền đến.

Như vậy tiếp đó, ngươi liền an tâm độ Linh Kiếp... ba con chó điên Này, ta giết cho ngươi xem.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1212: Cái Gì Gọi Là Khủng Bố

Biên soạn Lão Bảo - Hội những con nghiện truyện

Ầm!

Ba đạo huyết quang bàng bạc, nghiền nát xé rách phòng tuyến phòng thủ của rất nhiều cường giả Lạc Thần tộc, ba ánh mắt âm lãnh dử tợn tập trung về Mục Trần.

Phía dưới Lạc Hà, bởi vì tốc độ bay của ba người quá nhanh khiến cho Lạc Hà trực tiếp bị xé thành ba vệt sóng lớn không thể tiêu tán. Tốc độ bay của ba người cực nhanh, trong khoảnh khắc đã tiếp cận Mục Trần.

Vô số đạo con mắt chăm chú nhìn về vị trí va chạm đó, tuy là bọn họ đều cho rằng loại cục diện này Mục Trần không hề có được nửa điểm chiến thắng, nhưng nhìn thấy Mục Trần vẫn bình tĩnh, bọn họ cũng là không khỏi tăng lên một chút hăng hái, chẳng lẽ người thanh niên này, còn có thủ đoạn ẩn giấu hay sao?

Bạch!

Mọi suy đoán đều dừng lại sau khi Mục Trần bắt đầu di động, bất quá hắn cũng không chủ động đón nhận ba vị trưởng lão Huyết Thần tộc, ngược lại thân ảnh nhất chuyển, hướng về phía bên phải bắn mạnh đi, thân hình nhanh như sét đánh.

- Ha ha, tiểu tử, lúc trước ngươi không phải rất cuồng vọng sao? hiện tại lại biết trốn?

nhìn thấy Mục Trần thoát thân đi, ba vị trưởng lão Huyết Thần tộc nhất thời ra cười to, tiếng cười tràn đầy châm chọc.

Hành vi tránh lui của Mục Trần như vậy, dưới cái nhìn của bọn họ hiển nhiên so với sự yếu kém cũng không có gì khác nhau.

Mà bên trong Lạc Thần thành vô số ánh mắt nhìn thấy một màn này, cũng có chút thất vọng, chợt bọn họ lại vì tâm thái của mình mà tự giễu một cái, dù sao một vị hạ vị Địa Chí Tôn, gặp phải ba vị đồng đẳng cấp bao vây tiễu trừ, chỉ sợ cũng chỉ có thể chạy trốn.

Nhưng mà, đối mặt với ba vị trưởng lão Huyết Thần tộc trào phúng cùng với vô số ánh mắt thất vọng, sắc mặt Mục Trần vẫn như cũ bình tĩnh bạo xạ, tốc độ của hắn cực nhanh, làm cho khoản cách so với 3 vị trưởng lão Huyết Thần tộc đang truy kích tới được kéo dãn ra.

Y trưởng lão tốc độ nhanh nhất nhưng so với Mục Trần cũng kém hơn một đường, hắn ở phía trước nhất, phía sau là Huyết Đồng trưởng lão, cuối cùng mới là Huyết Thủ trưởng lão.

- Tiểu tử, nếu ngươi như con chuột muốn trốn đi, vậy bọn ta ra tay với Lạc Ly.

Huyết Y trưởng lão nhìn thấy thực tế hắn có dốc toàn lực truy kích thì cũng vẫn không đuổi kịp Mục Trần nên có hơi không kiên nhẫn quát ra.

Tiếng quát của hắn tựa hồ cực kỳ hữu hiệu, vì khi thanh âm mới rơi xuống, Mục Trần trước đó đang ở phía xa chợt dừng lại rồi sau đó hắn xoay người, làm cho Huyết Y trưởng lão có chút kinh ngạc, nét mặt Mục Trần lúc này, chứa đựng một nụ cười châm chọc.

- Các ngươi thật sự cho rằng ta đang chạy trốn sao?

Mục Trần hướng về phía hắn mỉm cười. Không đợi Huyết Y trưởng lão trả lời, vô số cường giả nhìn thấy, hai tay Mục Trần đột nhiên tương hợp, kết thành một đạo huyền diệu Ấn Pháp.

- Ầm!

Ngay khi hai tay Mục Trần kết thành Ấn Pháp trong nháy mắt, Huyết Y trưởng lão chợt phát hiện, tại hậu phương bên trong Lạc Hà, đột nhiên có vô tận linh quang bạo xạ ra, trong lúc mơ hồ, tựa hồ là có trầm thấp tiếng rồng ngâm vang lên.

Huyết Y trưởng lão lập tức quay đầu, sau đó con ngươi liền co rụt lại vì nhìn thấy, tại hậu phương một vị trí nào đó của, Lạc Hà bị xé nứt ra, nước sông cuồn cuộn mở ra, vô số đạo linh quang đổ vào, hình thành một tòa Linh Trận thật to.

Trong tòa linh trận kia, bảy đầu linh lực Cự Long nhanh chóng thành hình, chiếm giữ trong đó, lại có thêm linh lực kinh khủng bộc phát ra, mà lúc này phía sau hắn Huyết Đồng trưởng lão, lại bị một tòa Linh Trận che phủ ở trong đó.

Xôn xao!

Bất thình lình một màn này, trong thiên địa sôi trào lên tiếng xôn xao đinh tai nhức óc, vô số gương mặt cường giả khiếp sợ nhìn tòa Linh Trận to lớn kia, bọn họ cảm ứng được tòa kia Linh Trận cực kỳ cường đại.

- Đó là một tòa Linh Trận cấp độ tông sư!

- Trời ạ, Mục Trần lại là một vị Linh Trận tông sư?!

Cường giả khắp nơi đều trợn to hai mắt, hiển nhiên bọn họ cũng không nghĩ tới, trẻ tuổi như vậy đã đạt đến đẳng cấp hạ vị Địa Chí Tôn, mà còn là một vị Linh Trận tông sư!

- Nguyên lai lúc trước hắn không phải chạy trốn, hắn là cố ý kéo khoảng cách ba vị trưởng lão Huyết Thần tộc, mượn Lạc Hà che giấu, âm thầm bố trí ra một tòa Linh Trận, đồng thời tại nơi Huyết Đồng bước vào, phát động Linh Trận vây khốn bọn hắn!

Rốt cục có người nhạy cảm nhận thấy được ý đồ của Mục Trần, không nhịn được thất thanh nói, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ hoảng sợ, người thanh niên này thật sự là thật đáng sợ, sợ rằng ba vị trưởng lão Huyết Thần tộc vừa mới động thủ, cũng đã rơi vào trong thiết kế của hắn.

Tiểu tử nhìn qua trẻ tuổi như vậy, dĩ nhiên lại có thủ đoạn lão gian cự hoạt như vậy!

Huyết Linh đang thôi động Chí Tôn Pháp Tướng chế trụ Lạc Thiên Thần, trông thấy tình cảnh này sắc mặt cũng trở nên xanh mét, đồng thời tim hắn cũng đập nhanh, bởi vì ngay cả hắn đều là không nhận thấy được Mục Trần bố trí ra một tòa tông sư linh trận như thế nào, tuy nói có Lạc Hà che giấu, nhưng đủ để chứng minh tạo nghệ của Mục Trần về mặt Linh Trận cũng rất cao.

- Tên biến thái này đến tột là từ chỗ nào ra? ngay cả Linh Trận đều là tu luyện đến một bước này?

trong lòng Huyết Linh rất tức giận cùng rung động, với tuổi tác như vậy, có thể đạt được một loại thành tựu trong đó, tuyệt đối cũng coi là Thiên Kiêu có quyền ngạo thị, nhưng mà trước mắt Mục Trần, đồng thời tu luyện đạt đến hai loại thành tựu như vậy chứng tỏ thiên phú cùng cơ duyên cũng thật kinh người?

Người như thế, nếu như cho hắn đầy đủ thời gian tu luyện, sợ rằng một thời gian sau, có khả năng rất lớn cũng sẽ trở thành một trong các Đỉnh Phong của Đại Thiên Thế Giới.

Mà một khi đắc tội với hắn, vậy hôm nay Huyết Thần tộc bọn họ đã tự đưa tới một đối thủ nguy hiểm.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Huyết Linh không khỏi phát âm u, sự tình đã đến bước này, căn bản là không thể dừng lại, đã như vậy chỉ có thể gạt bỏ mầm họa này!

- Huyết Y, Huyết Thủ, cùng nhau giết hắn!

Vì vậy, thanh âm Huyết Linh âm trầm, lần thứ hai vang lên.

Huyết Y nghe vậy cũng lạnh lùng nói:

- Coi như ngươi vây khốn Huyết Đồng, nhưng hai người bọn ta muốn giết ngươi, vẫn dễ như trở bàn tay!

Mục Trần liếc mắt nhìn về phía Huyết Y đang đến gần trưởng lão Huyết Thủ, bật cười nói:

- Ngươi cũng không thoát đâu.

Đồng tử Huyết Y co rụt lại, âm hàn cười nói:

- Ồ? Lẽ nào ngươi muốn nói cho lão phu, trong thời gian ngắn như vậy, ngươi bố trí hai tòa Linh Trận đẳng cấp loại này?!

- Không phải Linh Trận

Mục Trần nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó cong ngón búng ra, nước sông lần thứ hai sôi trào, một loáng sau, lại là có thêm thiên đạo thân ảnh từ đáy sông bạo xạ ra, cuối cùng lượng lờ xuất hiện tại trước mặt trưởng lão Huyết Thủ.

Ầm!

Hơn một nghìn thân ảnh vừa mới xuất hiện, bộc phát ra chiến ý kinh khủng, chiến ý như nước thủy triều, cuộn ra, vây nhốt Huyết Thủ trưởng lão vào bên trong.

Chiến ý ngang trời, mà tòa thành thị này vào lúc này cũng hoàn toàn trở nên yên lặng.

Tất cả mọi người trợn mắt hốc mồm nhìn hơn một nghìn đạo thân ảnh, bọn họ tự nhiên là nhìn ra được, đó là một chi quân đội cực kỳ tinh

nhuệ, chỉ bất quá chi quân đội này cũng không có sinh cơ, mà là đã chết nhưng được bí pháp biến thành khô lỗi.

Chi quân đội này cực kỳ cường đại, đủ để chống lại hạ vị Địa Chí Tôn, thế nhưng điều khiến cho bọn họ rung động lại không phải là chi quân đội mà là muốn thao túng đội quân đội tinh nhuệ này, Mục Trần phải là một vị chiến trận sư!

Hơn nữa, còn là một vị chiến trận sư đạt được trăm vạn văn!

Hí!

Cả thành phố hoàn toàn yên tĩnh, từng ánh mắt kinh hãi, gắt gao nhìn thân ảnh trẻ tuổi xa xa đang phi không phía trên Lạc Hà, từng thanh âm không ngừng vang lên.

Giờ khắc này, bọn họ mơ hồ biết được, đến tột cùng thì cái gì gọi là khủng bố

Một thanh niên trẻ tuổi như vậy đã đạt được cấp độ hạ vị Địa Chí Tôn, điều này cũng không hiếm lạ nhưng cũng đủ để người người hâm mộ, nhưng không đáng để cho người ngoài với khó có thể tin, hắn còn là một vị Linh Trận tông sư, và ngoài ra hắn còn lại một vị Chiến Trận sư, ông trời đúng là không công bằng.

Lạc Tu, Lạc Thanh Nhai vào lúc này trợn mắt hốc mồm nhìn, bọn họ mượn rất nhiều tài nguyên của Lạc Thần tộc, mới dần dần trở thành một chiến trận sư, nhưng mà cũng vừa mới chạm tới Đỉnh Thiên mười vạn văn chiến trận sư, mà trước mắt Mục Trần, cũng đạt được trăm vạn văn chiến trận sư.

Đến giờ phút nầy, bọn họ thật là không còn tâm tư để ganh tị với Mục Trần.

Bọn họ liếc nhau, cười khổ, chợt lại là có chút thoải mái, người ưu tú có thể như vậy, mới có thể chân chính xứng đôi với Lạc Ly a!

- Chiến trận sư

Con mắt Huyết Linh đỏ bừng nhìn chằm chằm một màn này, mắt của gần như muốn nổ tung, sát ý trong lòng như sắp hóa thành thực chất phun trào.

Mà Lạc Thiên Thần cũng đồng dạng có chút sững sờ, một lát sau, mới sâu đậm hít một hơi, ngăn chặn tâm tư đang lăn lộn trong lòng, lúc này hắn mới hiểu được, vì sao Mục Trần có dũng khí đi tới Lạc Thần tộc bọn họ, nguyên lai ngắn ngủi trong mấy năm, thiếu niên kia đã trở thành một con cái quái vật.

Đối mặt với Mục Trần lúc này, coi như là Lạc Thiên Thần, đều cảm thấy sợ hãi.

Giờ khắc này, hắn đột nhiên nghĩ tới tình cảnh năm đó mang lúc Lạc Ly đi, thiếu niện kia đã nói với hắn một câu:”Tuyệt đối về sau sẽ không cho bất luận kẻ nào mang nàng đi từ bên người hắn.”

Lúc đó, khi nghe câu nói đó hiển nhiên Lạc Thiên Thần cũng không để ở trong lòng, nhưng hiện nay thiếu niên kia, vì điều đó mà đem hết toàn lực phấn đấu, Lạc Thiên Thần không biết Mục Trần tu luyện như thế nào, nhưng hắn có thể suy đoán đi ra, hắn đã trải qua vô số lần sinh tử trui rèn.

Hắn chính là có cái loại người mang chấp nhất và thù dai rất đáng sợ.

Mà đồng dạng Huyết Y đứng đối diện Mục Trần, cũng có chút khó tin nhìn một màn này, Huyết Đồng bị một tòa tông sư Linh Trận vây khốn, Huyết Thủ bị một chi quân đội đáng sợ cuốn lấy

Nguyên bản ưu thế bọn họ là tuyệt đối, nhưng trong nháy mắt dưới sự xuất hiện của người thanh niên này mọi thứ đều bị tan vỡ.

Ngắm nụ cười của thanh niên trước mặt, giờ khắc này, ở sâu trong nội tâm Huyết Y, đều là dần dần lộ rat u duy sợ hãi.

Đối mặt với gương mặt của Huyết Y, Mục Trần nhẹ nhàng đưa ngón tay ra chỉ một cái.

Ong ong!

Kim quang bàng bạc, ở phía sau hắn phát ra, hàng tỉ đạo kim quang bắn ra bốn phía, vô số ánh mắt nhìn soi mói, ở giữa kim quang, một đạo Tử Kim quang ảnh, mang theo một loại khí tức bất hủ thần bí, vào lúc này đứng sửng ở sau lưng Mục Trần.

Tử Kim quang mang bao phủ xuống, Mục Trần ngẩng đầu hướng về phía sắc mặt cứng ngắc của Huyết Y mỉm cười, thanh âm của hắn, trên mặt sông truyền ra, làm cho trên trán người người phát ra mồ hôi lạnh cuồn cuộn nhỏ xuống.

- Bây giờ có thể một chọi một đánh một trận rồi chứ?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1213: Hoàng Tuyền Huyết Hải

Phía trên Lạc Hà luôn tồn tại những cơn sóng mãnh liệt, nhưng vào lúc này lại xuất hiện một cảm giác nghịch chuyển cả phiến thiên địa…

Khí thế lúc đầu Tam Đại Địa Chí Tôn của Huyết Thần Tộc hung hăng là thế, mà giờ đây một vị bị Linh Trận khổng lồ vây khốn, một vị nữa lại bị 1 chi quân đội tinh nhuệ cuốn lấy không cách nào thoát ra được. Duy chỉ có Huyết Y là còn tự do mà đứng trước Mục Trần.

Bất quá lúc này, Huyết Y lại không hi vọng người đó là hắn…

Quang mang tử kim sáng chói hiện lên phía trên Lạc Hà, quang ảnh đó tựa rất chân thực, sừng sững đứng sau lưng Mục Trần. Đạo quang ảnh đó cùng với Chí Tôn Pháp Tướng của hắn thì không cao lớn cho lắm, thế nhưng quang mang tử kim đó lại tản ra khi tức bất hủ vô cùng thần bí, khiến cho người người không thể nhìn thấu.

Đây dĩ nhiên là Bất Hủ Kim Thân mà Mục Trần đoạt được.

Hắn đứng đó, ánh mắt không hề dao động nhìn chằm chằm Huyết Y đang đổ mồ hôi lạnh, thản nhiên nói: “Lúc trước không phải ngươi bảo ta không nên chạy trốn nữa sao?”

Nghe được câu này của Mục Trần, sắc mặt Huyết Y trở nên trắng xanh bất thường, đối diện với sự châm chọc của Mục Trần, hắn hiển nhiên là nổi giận đến cực điểm, nhưng thật sự hắn đã bị chấn động bởi thủ đoạn Mục Trần, một cái Linh Trận kinh người, 1 chi quân đội vô cùng tinh nhuệ. Nhất thời hắn đã bị khí thế của Mục Trần ấp chế hoàn toàn.

“Ngu xuẩn, cuốn lấy hắn! Chỉ cần Huyết Đồng bọn hắn phá được Linh Trận kia mà ra thì chính là lúc hắn phải chết!”

Mà đang lúc Huyết Y nổi giận, một đạo âm thanh mang theo sự phẫn nộ, như tiếng sấm rền truyền đến, hiển nhiên đó là âm thanh của Huyết Linh Tử.

Nghe thấy âm thanh đó Huyết Y cuối cùng cũng khôi phục thanh tỉnh, thoát ra khỏi cái khí thế áp chế của Mục Trần. Hắn dù gì cũng là một Địa Chí Tôn lâu năm, kinh nghiệm hơn hắn so với Mục Trần, tuy nói hắn bị thủ đoạn của Mục trần làm rung động nhưng giờ đây đã nhanh chóng thanh tỉnh lại.

Trước mắt, Mục Trần là một ngườ không thể khinh thường, thậm chí hắn có thể đồng thời bố trí ra Linh Trận và khống chế chiến ý của 1 chi quân đội. Nhưng bất kể như thế nào thì hắn cũng chỉ là một người!

Nếu tập trung tinh thần khống chế thì bất luận một tòa Linh Trận hay một chi quân đội tinh nhuệ, đều đủ để chống lại một vị Hạ Vị Địa Chí Tôn chân chính, hơn nữa còn chiếm ưu thế cực lớn.

Nhưng tiếc là hoàn cảnh bây giờ không cho phép hắn tập trung làm điều đó.

Cho nên một tòa Linh Trận cấp bậc Tông sư tuyệt đối không có khả năng vây khốn một vị Địa Chí Tôn quá lâu, mà đồng dạng chi quân đội kia cũng vậy.

Đối mặt với toàn lực công kích của Huyết Đồng và Huyết Thủ. Chúng tất nhiên không có cách nào kéo dài được… Mà một khi Huyết Đồng, hai người phá trận mà ra thì lại một màn ba chọi một. Mặc kệ Mục Trần có bao nhiêu thủ đoạn đều sẽ phải lâm vào tuyệt cảnh.

Hiển nhiên, chỉ bằng vào một mình Mục Trần thì không thể nào cùng lúc chống lại ba vị Địa Chí Tôn ngang cấp được, cho nên hắn mới phải mượn nhờ Linh Trận và lực lượng quân đội để phá tan cái ưu thế đó.

Mà nói cách khác, Huyết Y giờ này chỉ cần quấn lấy mục Trần, cấp cho Huyết đồng hai người thời gian phá trận, như vậy bọn hắn liền đạt được thắng lợi.

Nghĩ đến đây ánh mắt của Huyết Y cũng trở nên nghiêm nghị lạnh lùng, sự kinh hoàng trước kia đã hoàn toàn tiêu tán. Hắn ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú Mục Trần, nói: “Xem ra kế hoạch của ngươi không được hoàn mỹ rồi”

“Ngươi xác định có thể chèo kéo đến lúc đó sao?”

Mục Trần nhìn qua vẻ mặt sau khi đã khôi phục lại lòng tin của Huyết Y và hỏi nhỏ.

Huyết Y ngây người một lúc rồi cười lạnh nói: “Linh trận của ngươi, chiến trận thủ đoạn hoàn toàn khiến ta phải kiêng kị. Hiện tại ta không còn nghĩ rằng dễ dàng giết chết ngươi, bất quá nếu nói là ngăn cản ngươi một thời gian thì ta nghĩ việc này thực đơn giản.”

Ô…ô…ô…n…g!

Mà khi âm thanh đó dứt, ngay trong chớp mắt, chỉ thấy đầy trời một màu đỏ như máu, linh lực từ nội thể Huyết Y bạo phát ra. Biến thành một huyết ảnh cao đến mấy vạn trượng.

Huyết Ảnh đó khoác trên mình một chiếc áo cà sa màu đỏ nhạt, phía trên áo cà sa có một tầng huyết vụ hết sức mãnh liệt mang theo khí tức ăn mòn thật đáng sợ, không gian xung quanh đều bị ăn mòn tạo thành từng đạo vết rạn không gian.

Chí Tôn Pháp Thân mà Huyết Y tu luyện, chính là pháp thân có đẳng cấp cực cao trong Huyết Thần Tộc, trong xếp hạng 99 pháp thân thì nó bài danh thứ 51. Huyết Cà Sa pháp thân

Hiển nhiên Huyết Y rất tự tin vào thực lực của mình.

Người mặc huyết hồng áo cà sa, Chí Tôn Pháp Tướng đứng sừng sững trong thiên địa, khí huyết cuồn cuộn, cả thiên địa đều bị nhuốm đỏ màu máu, so sánh vơi Huyết Cà Sa pháp thân cao tới vạn trượng thì Bất Hủ Kim Thân chỉ vẻn vẹn cao có mấy trăm trượng. Trông giống như cây "Tiểu Ải Tử"

Cả thiên địa lúc này trở nên xôn xao trước tràng cảnh này. Cuối cùng thì Chí Tôn Pháp Tướng cơ bản đều được quyết định bởi sự mạnh mẽ của Linh Lực bản thân mỗi người. Trong mắt thường nhân, Chí Tôn Pháp Tướng càng khổng lồ thì càng thôn nạp được nhiều thiên địa linh lực, đồng thời uy lực cũng cao hơn.

Huyết Y khẽ động liền xuất hiện tren vai của Huyết Cà Sa pháp tướng, hắn nhìn xuống Mục Trần, phía sau lưng là Bất Hủ Kim Thân, cười lạnh và nói: "Xem ra bố trí tòa Linh Trận cấp bậc Tông Sư cùng điều khiển một chi quân đội hùng hậu đã tiêu hao không ít linh lực của ngươi a."

Bất Hủ Kim Thân thật sự quá mức thần bí, cho nên Huyết Y liền cho rằng vì tiêu hao linh lực quá lớn nên thể tích của Pháp Tướng chỉ còn như vậy.

Mà Mục Trần đối với điều này chỉ cười nhạt, hiển nhiên hắn không có hứng thú đi nhắc nhở đối phương của mình, hắn cũng từ từ đứng lên vai của Bất Hủ Kim Thân, híp mắt nhìn Huyết Y cười nói: "Dành thời gian đi."

Tư thái hời hợt của Mục Trần rơi vào mắt Huyết Y, càng làm hắn nổi giận không thôi, loại thái độ coi thường này, nhiều năm qua hắn chưa từng gặp.

"Ta ngược lại muốn nhìn xem khi bọn hắn phá trận mà ra thì ngươi còn giữ cái tư thái bây giờ không?"

Huyết Y phẫn nộ cười một tiếng, rồi hai tay hắn đột nhiên kết ấn, ngoác miệng ra, nhất thời cuồn cuộn huyết hồng như nước lũ ào ạt từ

miệng hắn tuôn ra, ngắn ngủi mấy hơi thở, toàn bộ đã biến thành một đại dương máu mênh mông bất tận.

Trong biển máu đó, chìm nổi bộ bạch cốt âm u và vô tận các oán linh đang kêu gào thảm thiết, một cỗ khí tức âm hàn liền xộc thẳng lên não những người cách xa nơi đó, quả thật rất đáng sợ.

“Hoàng Tuyền Huyết Hải!”

Ánh mắt Huyết Y trở nên âm lãnh, nhìn chằm chằm vào Mục Trần, bàn tay vung lên, biển máu kia liền gào thét dữ dội. Lúc này đây, hắn đối với Mục Trần không còn chút khinh thị nào nữa, cho nên một lần ra tay trực tiếp sử dụng sát chiêu.

Hoàng Tuyền Huyết Hải này, tại trong Huyết Thần Tộc cũng xem như là có tiếng tăm lẫy lừng, muốn tu thành thuật này cần phải tạo nên một sát nghiệp cực lớn (giết 1 lượng lớn người), dùng sinh linh chi huyết hội tụ thành huyết hải, rồi lại dùng bí pháp luyện chế, hóa thành Hoàng Tuyền Huyết Hải. Trong đó tồn tại Hủ Thực Chi Lực vô tận khủng bố, hơn nữa đối với Chí Tôn Pháp Tướng lại có lực sát thương vô cùng đặc biệt.

Những năm gần đây, Huyết Y cũng giao chiến với không ít Hạ Vị Địa Chí Tôn, trong đó có một ít Chí Tôn Pháp Thân khi rơi vào huyết hải này liền bị ăn mòn một cách đáng sợ.

Ngập trời biển máu, vô tận những tiếng gào thét nghe rợn lòng người, vố số cường giả phía xa xa cũng cảm thấy rét run trước tràng cảnh hãi hùng này, hiển nhiên với hung danh của Huyết Thần Tộc thì mọi người đều không xa lạ gì.

Hoàng Tuyền Huyết Hải từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đem Mục Trần cùng Bất Hủ Kim Thân bao vây vào bên trong, rồi sau đó một luồng huyết hồng lực ùn ùn kéo tới ăn mòn. Thủy triều cuốn qua đem Bất Hủ Kim Thân bao phủ vào trong.

Nhìn một màn này, vô số cường giả cơ mặt đều co rúm lại vì khiếp sợ, rõ ràng đạo thần thông này của Huyết Thần Tộc quả thực quá mức đáng sợ, không biết có bao người đã bị Huyết Thần Tộc rút hết máu huyết để đem đi tu luyện cái này.

“Haha, thật sự là tuyệt kĩ đắc ý nhất của ta mà”

Huyết Y nhìn Mục Trần cùng Chí Tôn Pháp Tướng bị Huyết Hải bao trùm, không nhịn được cười to một cách đắc ý. Những năm gần đây hắn bằng vào chiêu thức này đã đánh với vố số cường giả ngang cấp và luôn chiếm được thế thương phong. Mà những người coi thường Huyết Hải đều đã phải trả cái giá rất lớn, đó là để lại tinh huyết của mình.

Xem ra trước mắt Mục Trần hiển nhiên đã coi thường thủ đoạn mạnh nhất của hắn, thậm chí ngay cả nửa điểm né tránh đều không có, để cho Hoàng Tuyền Huyết Hải của hắn bao phủ thì quả thật là một người ngu xuẩn, tất nhiên bây giờ hắn có hối hận cũng không kịp nữa rồi.

Rầm rầm!

Tiếng cười của Huyết Y ngày càng dữ tợn, Hoàng Tuyền Huyết Hải thì điên cuồng gào thét, cuồn cuộn không thôi, Hủ Thực Chi Lực đã bộc phát đến cực hạn, thậm chí cả không gian cũng đã có những chỗ bị nghiền nát.

Hoàng Tuyền Huyết Hải gào thét, tàn sát bừa bãi, bất quá thời gian dần trôi qua, Huyết Y đang nhe răng dữ tợn thì chợt có chút cứng ngắc, bởi vì hắn mơ hồ cảm thấy có điều gì đó không đúng. Hoàng Tuyền Huyết Hải kia tựa hồ đang cạn dần.

“Hử? Xảy ra chuyện gì vậy?”

Huyết Y sắc mặt hơi biến sắc, trong mắt hiện lên sự kinh ngạc, sắc mặt hắn bắt đầu trầm xuống, mạnh mẽ há miệng, mục đích chính là đem Huyết Hải kia hấp thụ vào trong cơ thể. Hoàng Tuyền Huyết Hải này

chính là hắn uẩn dưỡng đào tạo nhiều năm mới được như ngày hôm nay, nếu tổn thất đi thì thật sự như cắt da cắt thịt của hắn.

Bất quá, khi Huyết Y thúc giục bí pháp, định đem Huyết Hải hấp thu lại thì hắn chợt nhận ra một cỗ ý niệm chống lại hấp lực của hắn.

Hấp lực kia xuất hiện, Hoàng Tuyền Huyết Hải liền dùng một tốc độ kinh người mà cuốn ngược xuống.

Qua mấy hơi thở ngắn ngủi, nguyên bản ngập trời Huyết Hải thì bây giờ đã thu nhỏ lại. Cuối cùng, Mục Trần cùng Bất Hủ Kim Thân lại dần dần nhô lên giữa biển máu.

Lúc này Mục Trần chắp tay sau lưng và đứng trên vai Bất Hủ Kim Thân, trên mặt hắn lộ ra chút tiếu ý.

Nguyên lai hấp lực kia là từ Bất Hủ Kim Thân mà ra, mà lúc này Hoàng Tuyền Huyết Hải liên tục bị nó đem hấp thu vào miệng.

Xoạt!

Nhìn tràng cảnh này vô số cường giả cảm thấy tê rợn da đầu, thật sự quá mức kinh khủng mà…

Không ai nghĩ tới điều này, Huyết Thần Tộc kia ỷ vào sự đáng sợ của Hoàng Tuyền Huyết Hải, không những không ăn mòn được Chí Tôn Pháp Tướng của Mục Trần ngược lại còn bị Mục Trần cường hành cướp đoạt mất.

Huyết Y nhìn một màn này mà sắc mặt trở nên trắng bệch.

Nơi xa xa, vẻ mặt Huyết Linh Tử cũng tràn đầy khiếp sợ, hiển nhiên hắn thật sự bị chấn động không hề nhẹ.

Bất Hủ Kim Thân sau khi cắn nuốt Huyết Hải liền há miệng phun ra một đạo tử quang bao phủ một viên huyết châu. Mục Trần liền đưa tay chộp ấy.

Mục Trần cầm viên đá ẩn chưa một viên huyết châu ẩn chứa trong Hoàng Tuyền Huyết Hải, rồi ngẩng đầu nhìn sắc mắt thảm hại của Huyết Y mỉm cười, tay ném viên huyết châu đi.

“Cái này đối với ngươi rất trọng yếu sao? Vậy…trả cho ngươi đi.”

Nhưng mà khi Huyết Y nắm lấy Huyết Châu sắc mặt hắn đại biến, toàn thân tóc gáy dựng ngược, một tiếng thét chói tai vang lên. Vô số cường giả trong thiên địa trợn mắt há mồm nhìn Huyết Y tự như đang gặp quỷ vậy, thân hình vô cùng chật vật điên cuồng lui lại.

Bởi vì Huyết Y hắn phát hiện ra, liên hệ của hắn với Hoàn Tuyền Huyết Hải đã triệt để bị cắt đứt.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1214: Cũng Nên Tuyệt Vọng

Biên soạn Lão Bảo - Hội những con nghiện truyện

CHÍU... U... U!!

Huyết châu lướt qua thiên hà, bay thẳng đến Huyết Y, lúc này sắc mặt của hắn kịch biến, thân hình cực kỳ chật vật điên cuồng lùi nhanh lại, bởi vì tại thời khắc này, hắn cảm giác được mình cùng Hoàng Tuyền Huyết Hải đã mất đi liên hệ.

Cho nên, giọt máu trước mắt này tuy rằng ẩn chứa Hoàng Tuyền Huyết Hải của hắn trong đó, nhưng hắn vẫn là không cách nào khống chế, bây giờ Hoàng Tuyền Huyết Hải, có thể sẽ không nhận hắn là chủ nhân.

Giọt huyết châu kia, tựa như một quả Boom cực kỳ nguy hiểm, chỉ hơi tiếp xúc, thì sẽ bộc phát ra lực sát thương kinh khủng.

Hoàng Tuyền Huyết Hải đối với Chí Tôn Pháp Thân có tính ăn mòn cực mạnh, điểm này Huyết Y biết rõ, cho nên khi vật ấy ở trong tay của hắn, tự nhiên nó là bảo bối phòng thân, vạn nhất bị người khác lấy biến thành vũ khí dùng để đối phó hắn, hắn cũng sẽ vô cùng kiêng kỵ.

Liền như lúc này...

Đối mặt với huyết châu đang bay vụt đến, hắn chỉ có thể như kiến hôi gặp lửa lo mà trốn chạy, ánh mắt kinh ngạc chật vật lùi lại, không dám tiếp xúc.

Đứng ở trên Bất Hủ Kim Thân sắc mặt Mục Trần bình thản nhìn qua, Hoàng Tuyền Huyết Hải đích xác rất bá đạo, đối với Chí Tôn Pháp Thân mà nói, có lực phá hoại đặc biệt, dựa theo suy đoán của hắn, nếu như hắn chưa tiến hóa Đại Nhật Bất Diệt Thân thì chắc chắn sẽ ăn không nhỏ thiệt thòi ở dưới tay Huyết Y này.

Nhưng tiếc là...bây giờ pháp thân của hắn, không phải là Đại Nhật Bất Diệt Thân, mà là Bất Hủ Kim Thân!

Bàn về bài danh, đã đứng ở vị trí 15 trên bảng 99 loại Chí Tôn Pháp Thân!

Mà uy năng, tự nhiên không có lời nào để mô tả.

Tại trên thân thể Bất Hủ Kim Thân, tràn ngập khí tức bất hủ, những khí tức này có thể chống cự hết thảy ăn mòn, cùng lực lượng xâm thực, cho nên hầu như tuyệt đại đa số âm độc, Bất Hủ Kim Thân đều có thể miễn dịch.

Ví dụ như Hoàng Tuyền Huyết Hải này...

Thậm chí Bất Hủ Kim Thân còn có thể thôn phệ Hoàng Tuyền Huyết Hải mà không tổn thương bản thân, hơn nữa còn có thể co lại thành một giọt máu, dùng Bất Hủ Chi Lực bao trùm. Đoạn tuyệt khống chế của Huyết Y đối với Hoàng Tuyền Huyết Hải.

Ngay tại lúc này, Mục Trần cũng coi như là đang thể nghiệm khả năng huyền diệu của Chí Tôn Pháp Thân, loại huyền diệu này, so sánh với những Chí Tôn Pháp Thân đứng sau thì uy năng hơn rất nhiều.

“Sau trận chiến này, ta sẽ cho ngươi trở thành tế phẩm đầu tiên của Bất Hủ Kim Thân...”

Mục Trần lẩm bẩm nói, từ khi tu thành Bất Hủ Kim Thân, đây là lần thứ nhất hắn chân chính dùng để đối kháng cường giả ngang cấp, mà kết quả kia, hiển nhiên cũng làm cho hắn rất là thoả mãn.

Lần nữa nhìn phía Huyết Y chật vật lùi nhanh lại, mỉm cười nhẹ nhàng vỗ tay một cái.

Ầm!

Âm thanh trên bầu trời truyền ra, thân hình Huyết Y kia nhanh lùi lại đồng tử mạnh mẽ co lại, huyết châu tốc độ đột nhiên nhanh hơn phóng về phía trước, sau đó ầm ầm nổ tung.

Một thoáng kia, biển máu điên cuồng ngập trời cuồn cuộn quét ra, huyết lãng chuyển động, lướt ngang qua Huyết Ca Sa Pháp Thân dưới chân Huyết Y mà đi.

Huyết Y lập tức thét chói tai, ấn pháp biến đổi, phía trên Huyết Ca Sa Pháp Tướng, bộc phát ra vạn đạo huyết quang, những huyết quang này nhanh chóng hình thành vách tường phòng hộ đỏ như máu.

Ầm! Ầm!

Thủy triều bằng máu cọ rửa trên vách tường, vách tường bằng tinh thể trực tiếp bị ăn mòn nhanh chóng tan rã, lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được trở nên bạc nhược cùng yếu kém, cuối cùng bể tan, Hoàng Tuyền Huyết Hải hung hăng đánh vào phía trên Huyết Ca Sa Pháp Tướng.

Xuy xuy!

Sau đó liền có thêm sương mù đỏ như máu dâng lên. Tiếng kêu thảm thiết của Huyết Y cũng vang vọng.

Ô... Ô... Ô... N... G!

Hoàng Tuyền Huyết Hải bốc lên, Huyết Ca Sa Pháp Tướng khổng lồ bộc phát ra linh lực mênh mông, cuối cùng chật vật chạy ra khỏi phạm vi biển máu, rồi sau đó Huyết Y kia vội vàng ném ra ngoài một bình máu. Bình máu như cuồng long hút sạch vẻn vẹn chỉ còn lại có gần một nửa Hoàng Tuyền Huyết Hải, được thu về.

Theo Hoàng Tuyền Huyết Hải bộc phát, Bất Hủ Chi Lực bao bọc cũng từ từ tiêu tán, đến lúc này Huyết Y mới có thể thu hồi dù vậy lúc này hắn cũng đã chật vật tới cực điểm.

Huyết Ca Sa Pháp Thân dưới chân hắn, huyết quang ảm đạm, trên thân thể khổng lồ có từng khối vết máu chói mắt, tản ra chi lực âm lãnh, nếu như không phải thuộc tính linh lực của Huyết Y cùng Hoàng Tuyền Huyết Hải giống ai, chỉ sợ Huyết Độc này đã hại chết hắn.

Bất quá dù vậy, lúc này Huyết Ca Sa Pháp Tướng của hắn cũng tương đối suy yếu ảm đạm không ít.

Vô số cường giả nhìn qua một màn này, đều là không nhịn được hai mặt nhìn nhau...

Không ai nghĩ tới, Huyết Y ra tay, không hề có tác dụng đối với Mục Trần, ngược lại là hắn bị phản phệ, bởi chính Hoàng Tuyền Huyết Hải của hắn, khiến cho bản thân chật vật không chịu nổi.

Một ít cường giả có thực lực cùng nhãn lực không kém, bắt đầu đem ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía Mục Trần và Bất Hủ Kim Thân dưới chân hắn, đến giờ phút này, nếu như vẫn cho rằng Mục Trần cùng thần bí Chí Tôn Pháp Tướng là con kiến hôi thì thật là ngu xuẩn..

Bất quá, bọn họ hơi nghi hoặc một chút chính là, bọn hắn không cách nào nhận ra thần bí Chí Tôn Pháp Tướng của Mục Trần đến tột cùng là loại Chí Tôn Pháp Thân nào trong Đại Thiên thế giới...

Bọn hắn nhìn về phía Mục Trần thần sắc hắn thủy chung không hề bận tâm đứng ở trên bờ vai Bất Hủ Kim Thân, nhưng cảm giác người trẻ tuổi này, tựa hồ càng thêm thần bí rồi...

Sắc mặt Huyết Y tái nhợt âm trầm nhìn chằm chằm vào Mục Trần, khóe mắt của hắn liếc qua nhìn Huyết Đồng cùng chỗ của Huyết Thủ, lúc này hai người bọn họ đang điên cuồng công kích tòa Linh Trận cùng đội quân tinh nhuệ,hiển nhiên đều muốn mau sớm phá trận mà ra.

Nhìn tiến độ hai người, hiển nhiên là đang chiếm thế thượng phong, xem ra suy đoán của hắn là rất đúng, không có người khống chế, một tòa Linh Trận Cấp Tông Sư cùng với một chi quân đội, chưa đủ để ngăn trở hai vị Địa Chí Tôn.

Nhìn thấy thế, trong lòng Huyết Y cũng là âm thầm thở dài một hơi, ánh mắt hắn thâm độc nhìn Mục Trần, mạnh mẽ cắn răng một cái, bất kể như thế nào, hắn đều phải ngăn đón Mục Trần ở chỗ này!

Trong lòng đã có quyết định, Huyết Y không chút do dự, hắn trực tiếp từ trên bờ vai Huyết Ca Sa Pháp Tướng ngồi xếp bằng xuống, hai tay nhanh như tia chớp kết ấn, cùng lúc đó, Huyết Ca Sa Pháp Tướng kia, cũng bắt đầu kết ấn.

Ong ong!

Vô số đạo huyết quang đột nhiên từ trong cơ thể Huyết Ca Sa Pháp Tướng mãnh liệt bắn ra, mơ hồ có thêm một loại phạm âm quanh quẩn trong thiên địa, bất quá loại phạm âm này làm cho tâm tình con người không thể tường hòa. Ngược lại là làm cho nhân tâm trong dân lên cảm giác giết chóc cùng ý nghĩ chém giết.

Hai mắt Huyết Y đỏ bừng, nháy mắt sau trên thân thể hắn huyết dịch thấm ra, một tiếng bạo hống làm cho người ta kinh hãi, phía trên thân thể hắn da bắt đầu tróc ra rơi xuống.

Ô... Ô... Ô... N... G!

Da người đỏ bừng tróc ra, Huyết Ca Sa Pháp Tướng cũng bộc phát ra tiếng gầm gừ, trên thân thể áo cà sa bay lên, sau đó cùng da người của Huyết Y dung hợp. Nhất thời, chiếc áo cà sa bằng da người cực lớn đỏ như máu che phủ bầu trời.

Bên trên áo cà sa bằng da, khắc rõ vô số phù văn cùng với khuôn mặt dữ tợn...

Giữa cả thiên địa, huyết khí tràn ngập.

“Chí Tôn thần thông, Huyết Ma Đại Ca Sa!”

Toàn thân máu thịt be bét hai mắt Huyết Y đỏ bừng dữ tợn nhìn qua Mục Trần, khàn khàn tiếng gầm gừ, vang vọng đất trời.

CHÍU... U... U!!

Áo cà sa da người to lớn vào lúc này bao phủ xuống, giống như một tầng huyết hồng, trực tiếp bao phủ Mục Trần cùng với Bất Hủ Kim Thân, áo cà sa khép lại. Giống như một túi máu đỏ lớn vô cùng, vây khốn Mục Trần.

Trong thiên địa bạo phát ra âm thanh xôn xao, một ít cường giả biết hàng cũng âm thầm tặc lưỡi, Huyết Ma Đại Ca Sa này chính là thủ đoạn thành danh của Huyết Y, bị cái áo cà sa bao phủ, trong đó sẽ sinh ra vô tận huyết ma, ăn mòn người trong đó thành máu loãng.

Bất quá mỗi một lần xuất thủ bản thân phòng ngự của Huyết Y sẽ trở nên suy yếu cực lớn, cho nên bình thường nếu không đến vạn bất đắc dĩ, hắn cũng sẽ không dễ dàng thi triển, nhưng bây giờ. Vì muốn vây khốn Mục Trần, hiển nhiên hắn cũng bất chấp những thứ này.

“Lúc này đây, ta muốn xem ngươi còn có thể phá áo cà sa máu của ta như thế nào!”

Màu huyết hồng tràn ngập tầm mắt, Mục Trần ngẩng đầu. Hắn nhìn qua áo cà sa máu che đậy mặt trời, lúc này trên không áo cà sa ngừng có máu tươi thấm ra, thời gian dần trôi qua tạo thành huyết ma toàn thân là màu máu đỏ, những huyết ma này vô hình vô chất, có thể xuyên thấu rất nhiều phòng ngự, thậm chí ngay cả linh lực cũng là có thể bị chúng trung hòa.

“Lần này cũng có chút thủ đoạn, bất quá ta sẽ cho ngươi xem.”

Mục Trần híp hai mắt lại, chợt cười cười, sau đó trên bờ vai Bất Hủ Kim Thân Mục Trần ngồi xếp bằng xuống, hai tay đột nhiên kết ấn, mà theo ấn pháp hắn biến ảo, chỉ thấy phía trên thân thể Bất Hủ Kim Thân, đột nhiên có tử kim quang mang ngưng tụ, rồi sau đó, một đạo Tử Kim Quang Văn huyền diệu giống như mãng xà quanh co xuất hiện ở trước mặt Bất Hủ Kim Thân.

Đạo tử kim quang mang này, tự nhiên là một trong các đại thần thông của Bất Hủ Kim Thân, Bất Hủ Thần Văn!

Mục Trần nhìn thoáng qua Bất Hủ Thần Văn, lần nữa biến ảo ấn pháp, linh lực trong cơ thể giống như thủy triều tuôn ra, liên tục không ngừng rót vào trong Bất Hủ Kim Thân.

Muốn đột phá áo cà sa máu trước mắt này, một đạo Bất Hủ Thần Văn hiển nhiên còn chưa đủ.

Đi đôi với linh lực Mục Trần quán chú, phía trên thân thể Bất Hủ Kim Thân tử kim quang mang ngày càng mạnh mẽ, ngay sau đó từng đường Bất Hủ Thần Văn bắt đầu bị Bất Hủ Kim Thân ngưng luyện ra.

Lúc bên trong Thượng Cổ Thiên Cung, Mục Trần còn chỉ có thể đủ ngưng luyện ra hai đạo Bất Hủ Thần Văn, nhưng trải qua mấy tháng mài giũa giữa bản thân cùng Bất Hủ Kim Thân càng thêm sâu sắc, hắn đối với thần thông Bất Hủ Kim Thân cũng đã lĩnh ngộ khá sâu sắc...

Một đạo tiếp một đạo Bất Hủ Thần Văn từ từ ngưng luyện ra...

Lúc Mục Trần ngưng luyện Bất Hủ Thần Văn, vô số đầu huyết ma cũng vọt tới, bất quá Bất Hủ Kim Thân vào lúc này bộc phát ra vạn trượng tử kim quang mang, Bất Hủ Chi Khí quét ngang ra, trực tiếp là đem những huyết ma kia đẩy lui lại.

Mười mấy tức về sau, Mục Trần mở hai mắt ra, mà Bất Hủ Thần Văn chiếm cứ phía trước đã đạt đến 6 đạo!

“Bất Hủ Thần Văn, thiên biến vạn hóa.”

Sắc mặt Mục Trần bình thản, cong ngón tay búng ra, sáu đạo Bất Hủ Thần Văn đột nhiên tương dung, tử kim quang mang bộc phát, 6 đạo Bất Hủ Thần Văn, nhanh chóng biến hóa thành hình dạng Bất Hủ Thần Châm khổng lồ!

Mục Trần nhìn Bất Hủ Thần Châm lơ lửng ở trước mặt, rồi sau đó tay áo vung lên, một đạo Tử Kim Chi Quang, phóng lên trời, trực tiếp đánh vào áo cà sa da người đang bao trùm đến.

Mục Trần nhìn chằm chằm vào Bất Hủ Thần Châm, hai tay thả lỏng, cười nhạt một tiếng.

“Chơi với ngươi nửa ngày, lúc này đây ta sẽ khiến cho ngươi tuyệt vọng...”

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1215: Vẫn Lạc

Biên soạn Lão Bảo - Hội những con nghiện truyện

Áo cà sa da người như túi máu rôi nổi trên bầu trời, bên trong Lạc Thần Thành, vô số cường giả nhìn túi vải bao phủ Mục Trần, vẻ mặt đều có chút nghiêm nghị, có người nói dù là Địa Chí Tôn, một khi rơi vào rồi trong đó, muốn tránh thoát đều là cực kỳ phiền phức, tuy Mục Trần không bình thường, nhưng muốn thoát vây mà ra, e là cũng cần thời gian không ngắn.

Tầm mắt mọi người cũng liếc nhìn Huyết Đồng cùng Huyết Thủ, chỉ thấy nơi đó Linh lực khủng bố không ngừng bạo phát, đối mặt thế tiến công điên cuồng của hai người, toà Linh Trận kia cùng đội quân tựa dần dần xuất hiện một chút xu hướng yếu thế.

Dựa theo tình huống này, rất có thể khi Mục Trần dốc hết toàn lực đột phá ra thì sẽ phải đối mặt với ba vị Địa chí tôn của Huyết Thần Tộc…

Khi đó, ba người cùng vây đánh sẽ khiến cho Mục Trần không có cơ hội chống trả.

Một ít cường giả âm thầm cảm thán một tiếng, xem ra cục diện trước mắt, đã dần dần được Huyết Thần Tộc lấy lại ưu thế…

Tình huống như thế, tự nhiên rất nhiều cường giả Lạc Thần Tộc cũng phát hiện, trong mắt bọn họ lại nổi lên vẽ lo âu.

Trên bầu trời, Huyết Linh Tử cũng là lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng hắn cũng có chút nghiến hậm hực cùng tức tối, không nghĩ tới một tên Hạ vị Địa Chí Tôn, lại có thể khiến cho Huyết Thần Tộc bọn hắn

chật vật như vậy, mặc dù bây giờ đã thắng rồi, e rằng ngày sau cũng bị người người cười nhạo, lấy ba đấu với một, nhưng lại có kết quả như vậy.

Cũng may chính là, tiểu tử đáng ghét kia, lần này chắc chắn phải chết!

Hô.

Đứng ở bên trên Huyết Ca Sa Pháp Tướng vào lúc này Huyết Y thở phào nhẹ nhõm, hắn ánh mắt hung tàn nhìn áo cà sa bằng da, những năm gần đây, đây là lần thứ nhất hắn cùng cường giả cùng cấp giao thủ mà bị chật vật như vậy.

- Hừ, mặc cho ngươi hung hăng ngang ngược như thế nào, rơi vào rồi ta này Huyết Ma Ca Sa bên trong, cũng đừng nghĩ dễ chịu!

Huyết Y lạnh rên một tiếng, bất quá hắn cũng rõ ràng, e là cho dù là hắn như vậy lá bài tẩy thủ đoạn, đều rất khó chém giết Mục Trần, nhưng cũng may chính là, hắn lần này tất nhiên có thể tha đủ thời gian, đợi được Mục Trần thoát thân thì, chờ đợi hắn, liền đem sẽ là ba vị Địa Chí Tôn không chút lưu tình điên cuồng vây giết.

Nghĩ đến sau đó Mục Trần sẽ ôm nỗi hận, trong lòng Huyết Y cũng đã sung sương hơn một chút, bất quá, ngay khi hắn chuẩn bị ngồi đợi hình ảnh tưởng tượng kia thì vẻ mặt hắn đột nhiên nhăn lại.

- Hả?

Huyết Y khẽ nhíu mày nhìn về phía cái kia Huyết Ma Ca Sa, hắn tựa hồ là nhận ra được một chút kỳ lạ sóng linh lực từ trong đó truyền đến, bất quá còn không chờ hắn có càng nhiều phản ứng, trong nháy mắt tiếp theo, hắn chính là nhìn thấy, cái kia Huyết Ma Ca Sa bên trên, đột nhiên bị đỉnh ra một cái sắc bén điểm...

Tử Kim giống như ánh sáng, từ một điểm trên Huyết Ma Ca Sa, xuyên thủng ra từng tia từng tia cứ thế xuất hiện.

Cỗ khí thế sắc bén, như có thể xuyên thủng vạn vật!

Chi... chi!

Huyết Ma Ca Sa, vào lúc này phát sinh âm thanh nứt vỡ cùng xé rách chói tai.

Xẹt xẹt!

Sắc mặt Huyết Y trong nháy mắt kịch biến, ánh mắt tràn đầy hoảng sợ, bởi vì hắn đột nhiên nghe được một thanh âm chói tai, âm thanh kia rơi vào trong tai của hắn, trực tiếp làm cho hắn sắc mặt trắng bệch.

Vô số ánh mắt kinh ngạc, ánh sáng Tử Kim đột nhiên từ bên trong Huyết Ma Ca Sa xuyên thấu ra, mà Huyết Ma Ca Sa kia, vào lúc này vỡ vụn ra thành từng mảnh huyết bì bay đầy trời.

- Làm sao có khả năng....

ánh mắt Huyết Y sợ hãi, khó có thể tin lẩm bẩm nói.

Vô số cường giả cũng há to miệng, không ai nghĩ tới, Huyết Ma Ca Sa cái làm cho biết bao nhiêu cường giả cấp độ Địa Chí Tôn đều phải vạn phần đau đầu, ngay lúc này lại vỡ thành như vậy…

- Cái kia đến tột cùng là cái gì?

Bọn hắn nhìn về phía ánh sáng Tử Kim bắn mạnh ra, sau đó trợn mắt ngoác mồm, bởi vì bọn họ phát hiện, đạo ánh sáng Tử Kim kia, rõ ràng là một thanh cự châm!

Chỉ có điều, bên trên cự châm, ẩn chứa một loại khí tức sắc bén làm cho người ta sợ hãi, loại khí tức sắc bén kia làm cho một ít vị Hạ vị Địa Chí Tôn đều hãi hùng khiếp vía, bọn hắn cảm giác, nếu như Tử Kim

Thần Châm hướng về bọn hắn thì e rằng bọn họ cũng không chống đỡ được.

Hưu...u...u!

Tử Kim Thần Châm xé rách Huyết Ma Ca Sa, sau đó ánh sáng Tử Kim lóe lên, đột nhiên gia tốc, lấy một loại tốc độ đáng sợ bắn mạnh ra, mang theo âm bạo chói tai, nhắm thẳng vào Huyết Y.

Lúc này Huyết Y chỉ có thể nhìn thấy một đạo ánh sáng Tử Kim xẹt qua phía chân trời, sau đó chính là vong hồn hắn đều run lên, Huyết Ca Sa Pháp Tướng dưới chân nổ tung thành huyết quang bàng bạc, hình thành vô số tầng huyết võng sền sệt, hiển nhiên là thôi thúc phòng ngự đến cực hạn, dù sao lúc này bởi vì triển khai Huyết Ma Ca Sa, nên sự phòng ngự của nhục thể đều giảm nhiều.

Xùy xùy!

Tử Kim Thần Châm bắn mạnh tới, từng tầng từng tầng Huyết Võng không ngừng vỡ tan, bất quá những Huyết Võng này cũng rất kỳ lạ, mỗi khi vỡ vụn, là tự dung nhập lại thành một dòng máu sền sệt bay ra, không ngừng gia cố thêm một tầng phòng ngự.

Như vậy, ngăn ngắn mấy tức khi Tử Kim Thần Châm bắn nát tầng Huyết Võng cuối cùng thì tầng Huyết Võng này đã như sền sệt giống như huyết mạc, mặc dù là Tử Kim Thần Châm sắc bén, tốc độ xuyên thấu cũng chậm lại rất nhiều.

Con mắt Huyết Y đỏ chót nhìn Tử Kim Thần Châm mặc dù hắn đem hết toàn lực, nhưng vẫn như trước Tử Kim Thần Châm vẫn xuyên thấu lao đến, hắn cắn răng một cái, ngoác miệng ra, một vệt ánh sáng màu máu bắn ra.

- Huyết Ma Kỳ!

Huyết quang đón gió căng phồng lên, nhanh chóng hóa thành một hình ảnh Huyết Kỳ, Huyết Kỳ trực hòa vào bên trong huyết mạc phía trước, trong nháy mắt, Tử Kim Thần Châm không ngừng thâm nhập, rốt cục chịu trở ngại, không cách nào xuyên thấu.

Hiển nhiên, này Huyết Ma Kỳ, chính là một Thánh Vật cấp thấp!

Mượn Huyết Ma Kỳ, cuối cùng cũng coi như là đem Tử Kim Thần Châm cản lại, Huyết Y như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy áo lẫn toàn thân đều là mồ hôi lạnh.

Bạch!

Bất quá, thời điểm hắn đang thả lỏng để thư giãn thì, không gian phía trước đột nhiên có ánh sáng lóe lên, thân ảnh Mục Trần hiện ra, hắn cười híp mắt nhìn Huyết Y đang thư giãn, bàn tay nắm chặt, một thanh Ba Tiêu Phiến màu xanh hiện ra.

Ô...ô...n...g!

Ba Tiêu Phiến đột nhiên phất một cái, nhất thời cuồng phong trong thiên địa gào thét, một đạo Long quyển màu xanh gào thét ra, chỉ thấy được phía trước Huyết Y, Huyết Mạc cùng với Huyết Kỳ, trực tiếp vào lúc này bị một đạo Long quyển màu xanh kia cuốn bay đi.

Con ngươi Huyết Y co rụt lại, da phía sau lưng đột nhiên phát nổ, trong nháy mắt tiếp theo, hắn điên cuồng lùi lại.

Đập bay cái tầng phòng ngự kia, bàn tay Mục Trần nắm chặt, chỉ thấy Tử Kim Thần Châm rơi vào trong tay hắn, Tử Kim ánh sáng lấp loé, giống như Tử Kim Dịch thể vậy, quấn quanh ở đầu ngón tay Mục Trần.

Bóng người của hắn, vào lúc này biến mất không còn tăm hơi.

Bạch!

Thân ảnh Mục Trần biến mất, trực tiếp là xuất hiện ở phía trước Huyết Y, tốc độ quỷ mị như vậy, trực tiếp làm cho khuôn mặt Huyết Y nổi lên một vẻ sợ hãi.

Một chốc cái kia, hắn tựa hồ đã ngửi được mùi vị của tử vong.

- Chạy trốn nửa ngày, đã đủ chứ?

Mục Trần nhìn Huyết Y trước mặt, trên khuôn mặt của hắn lúc này, có một vẻ băng hàn, đối với việc suýt chút nữa đem Lạc Ly đẩy vào tử lộ của gia hỏa này, hiển nhiên đã động tới sát ý của hắn dân lên cực điểm.

Bất quá, muốn chém giết một vị Địa Chí Tôn, cũng không phải chuyện dễ dàng, vì lẽ đó hắn cũng cần chờ đợi một ít cơ hội, tỷ như hiện tại...

Ánh mắt Mục Trần lãnh đạm, đầu ngón tay điểm ra, trong nháy mắt từ trong không gian xuất hiện một tia kiếm khí xuyên thủng lồng ngực của Huyết Y tạo thành một lỗ máu.

Ầm!

Bất quá, ngay khi ngón tay Mục Trần vừa xuyên thấu lồng ngực Huyết Y thì hắn cũng là đột nhiên cắn răng một cái, cánh tay kia nhất thời nổ tung ra, huyết quang lấp loé, mà thân ảnh của hắn quỷ dị biến mất, xuất hiện ở vị trí khác cách đó mấy vạn trượng.

Hiển nhiên hắn là lấy một loại thủ đoạn, di động xuyên không gian trong khoảng thời gian ngắn ngủi, thoát khỏi sát chiêu của Mục Trần.

Xuất hiện ở cách xa đó mấy vạn trượng sắc mặt Huyết Y trắng bệch, ánh mắt dị thường oán độc nhìn chằm chằm Mục Trần, hắn cắn răng nói:

- Tiểu tử, nếu muốn giết ta, ngươi quá ngây thơ!

Sức sống của Địa Chí Tôn ngoan cường cỡ nào, trừ phi là chân chính nghiền ép, thì dù có muốn triệt để xoá bỏ, đều tương đương khó khăn.

Mục Trần nhìn Huyết Y đang lao mình chạy thoát, mặt không hề cảm xúc, hiện lên một nụ cười nhàn nhạt châm chọc.

Nhìn đến khuôn mặt Mục Trần nổi lên nụ cười châm chọc, Huyết Y đột nhiên phát lạnh, tựa hồ phát giác gì đó nên hơi cúi đầu, sau đó hắn nhìn thấy, ở lồng ngực hắn, bên trong lỗ máu, có chất lỏng màu tử kim điên cuồng thâm nhập vào bên trong máu thịt của hắn.

Những chất lỏng Tử Kim sắc đó, như thủy ngân ngăn ngắn mấy tức, thẩm thấu đến thân thể hắn.

Huyết Y sợ hãi nhìn tình cảnh này, bởi vì hắn phát hiện, những Tử Kim dịch thể đó giống như có thể giam giữ Linh lực, thậm chí ngay cả linh lực trong cơ thể hắn đều bắt đầu bị áp chế.

- Không được!

Hơi thở của cái chết bao phủ xuống, Huyết Y ngơ ngác thét to.

- Bất Hủ Thần Văn, Thiên Biến Vạn Hóa.

Ánh mắt Mục Trần hờ hững, nhẹ nhàng bấm tay.

Xùy! Xùy!

Ngay khi âm thanh hắn hạ xuống trong nháy mắt, chỉ thấy được trong thân thể Huyết Y, đột nhiên bắn mạnh ra từng đầu gai nhọn của từng cây Tử Kim, những gai nhọn này, trong nháy mắt biến hắn thành một con nhím, trong khoảnh khắc tiếng kêu thảm thiết của Huyết Y vang vọng chân trời.

- Tiểu tử, ngươi dám!

Xa xa Huyết Linh Tử cũng bị biến cố bất thình lình này chấn kinh, đợi đến hắn phục hồi tinh thần lại thì, nhìn thấy Huyết Y đang rấ thê thảm, lúc này hắn nổi giận gầm thét.

Ánh mắt Mục Trần vẫn hững hờ mặt cho hắn rít gào, chỉ là hững hờ liếc mắt nhìn, sau đó sẽ độ nhẹ nhàng đánh ra một chưởng.

Ầm!

Thanh âm hạ xuống, thân thể Huyết Y, ầm ầm muốn nổ tung, ánh sáng Tử Kim tàn phá tứ phương đem mỗi một khối huyết nhục, đều triệt để xoá bỏ.

Đó là một loại chân chính tẩy rửa xóa sạch hết thảy sinh cơ từ trong ra ngoài!

Trên bầu trời, sương máu bồng bềnh, vào lúc này toàn bộ Lạc Thần Thành trở nên tĩnh mịch, tất cả mọi người đều là kinh hãi cực kỳ nhìn lên bầu trời, bên trong sương máu bọn hắn có thể cảm giác được sinh cơ Huyết Y, vào lúc này đã bị xóa sạch sành sanh.

Như vậy nói cách khác…

Vị Hạ vị Địa Chí Tôn của Huyết Thần Tộc này, chân chính vẫn lạc!

Bất luận là những cường giả từ những thế lực khác, hay là những cường giả Lạc Thần Tộc, thậm chí ngay cả bọn người Liễu Thiên Đạo, U Minh Cung Chủ đang đứng trên tháp cao cũngp hải trợn mắt ngoác mồm nhìn tình cảnh này, sau đó, bọn hắn nhìn về phía Mục Trần đang lơ lửng giữa không trung mà cảm giác lạnh cả người, dần dần bao phủ thân thể của bọn họ.

Tới lúc này, bọn hắn vừa mới thật sự cảm giác được…người trẻ tuổi này… Đến tột cùng đáng sợ bao nhiêu!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1216: Chiến Tích

Biên soạn Lão Bảo - Hội những con nghiện:))

Không gian phía trên Lạc Hà, sau khi huyết vụ phiêu tán, cả tòa thành thị, đều trở nên yên tĩnh im ắng, tựa như là bị một loại sợ hãi vô hình đang bao phủ.

Tầm mắt mọi người có chút ít thất thần nhìn qua những tầng huyết vụ kia, mặc dù là bọn hắn tận mắt nhìn thấy, nhưng vẫn khó có thể tin, một vị Địa Chí Tôn, chân chính vẫn lạc trước mặt bọn họ.

Đây chính là Địa Chí Tôn ah!

Bên trong Đại Thiên Thế Giới cường giả chân chính! Bên trong các siêu cấp thế lực có nội tình xa xưa được gọi là cổ tộc, Địa Chí Tôn tuyệt đối là lực lượng tinh nhuệ nhất!

Mà nếu như là tại các khác địa phương, Địa Chí Tôn càng có thể tự lập một quốc gia và xưng hùng, xưng bá một phương, trở thành chân chính bá chủ.

Bất luận kẻ nào cũng biết Địa Chí Tôn cường đại, bởi vì điều đó mà rất nhiều người đã cố gắng đột phá để thăng hoa, sau khi bước vào tầng thứ này, Chí Tôn Hải trong cơ thể Địa Chí Tôn sẽ bị nghiền nát, nhưng loại nghiền nát này, là một loại tiến hóa nghiền nát.

Bởi vì Chí Tôn Hải hoàn toàn sáp nhập vào trong máu thịt, cho nên dù cho thân thể một vị Địa Chí Tôn có bị diệt hơn phân nửa, chỉ cần hắn còn sinh cơ, thì có thể tự chữa trị, giống như là bất tử.

Muốn chân chánh gạt bỏ một vị Địa Chí Tôn, vậy thì phải triệt triệt để để phá bỏ toàn bộ máu thịt của hắn không chừa một tí gì, tất cả đều gạt bỏ!

Mà muốn làm một bước này, hiển nhiên không phải là chuyện dễ dàng, trừ phi thực lực giữa hai người chênh lệch tới mức có thể khiến cho người kia ở vào trạng thái bị nghiền ép cùng tình trạng bị áp chế hoàn toàn.

Về phần một vị hạ vị Địa Chí Tôn muốn chém giết một vị hạ vị Địa Chí Tôn khác, điều này rất là khó.

Nhưng mà, loại chuyện này, hôm nay chân chân hiện ra trước mắt của tất cả mọi người

Ực ực

Vô số cường giả đều là không nhịn được nuốt nước miếng, lúc này coi như là những cường giả Địa Chí Tôn của các thế lực khác đang đứng xem tại đây dâng lên kiêng kị.

Ở phía trên tháp, mấy người Liễu Thiên Đạo, U Minh Cung Chủ hai mặt liếc nhìn nhau. Từ trong mắt đối phương đều nhìn ra nét sợ hãi, bọn hắn cũng không nghĩ tới. Mục Trần thật sự có được lực lượng kinh khủng có thể gạt bỏ một vị hạ vị Địa Chí Tôn.

Liễu Thiên Đạo nghĩ tới trước kia khi hắn cùng Mục Trần giao thủ, sau đó sau lưng hắn có chút đổ mồ hôi lạnh, cũng may mà lúc đó Mục Trần không có sát tâm, nếu không thì kết quả của hắn cũng sẽ không tốt hơn bao nhiêu so với vị Địa Chí Tôn của Huyết Thần tộc.

Từ đầu đến cuối, bọn họ đều là khinh thường vị Chủ Phủ - Mục Phủ chủ bởi vì khi bọn hắn không thể chấp nhận một con sau cái kiến lại đứng trên đầu bọn họ, nhưng từ bây giờ có lẽ suy nghĩ đó đã không còn.

Bọn người Liễu Thiên Đạo âm thầm cảm thán, vị trí Mục Trần trong nội tâm, càng ngày càng dâng cao, chí ít đối với vị Phủ Chủ trẻ tuổi này bọn hắn đã có một tia kính sợ.

Một bên Mạn Đà La cũng chỉ đứng nhìn không lên tiếng, ánh mắt lạnh nhìn, lần này Mục Trần đã có thể chấn nhiếp ngươi của Huyết Thần tộc cùng với đám người kiệt ngạo bất tuân bên cạnh, đám gia hỏa này đã bị một màn làm cho chấn động rồi.

Đã đến lúc này, có lẽ bọn hắn mới có thể minh bạch, Mục Trần không phải chỉ dựa vào sự ủng hộ của nàng. Mà hắn có đầy đủ thực lực ngồi vào vị trí Phủ Chủ.

Hơn nữa, nàng hiểu rõ Mục Trần nhất, mặc dù là tình huống trước mắt, Mục Trần vẫn chưa thể hiện ra con át chủ bài cường đại nhất của hắn, chính là tuyệt học của Thiên Đế Nhất Khí Hóa Tam Thanh

Nói cách khác, đừng nói là một vị Địa chí tôn cho dù là ba vị Địa Chí Tôn của Huyết Thần tộc cùng tiến lên, đều không thể thi triển ra Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

Hiển nhiên Mục Trần không muốn bại lộ con át chủ bài dễ dàng quá, cho nên mới phải tốn thời gian cho một trận đánh quá dễ dàng mà thôi.

- Tiểu tạp chủng, ta sẽ chém ngươi thành ngàn mảnh!

Một tiếng gầm gừ vang vọng trong thiên địa, đánh tan không khí yên lặng lúc này. Tiếng hét mang theo sát ý điên cuồng của một người đang rất tức giận.

Hai mắt Huyết Linh Tử đỏ bừng nộ phát, linh lực quanh thân giống như thực chất bình hóa thành biển máu ngập trời.

Hiển nhiên hắn cũng không nghĩ tới, Mục Trần sẽ quyết đoán tàn nhẫn như thế, không chút do dự hạ sát thủ, tàn phá tất cả sinh cơ, chém giết một vị hạ vị Địa Chí Tôn, đối với Huyết Thần tộc mà nói, không thể

nghi ngờ là đại tổn thất, loại tổn thất này, đủ để Huyết Linh Tử nổi trận lôi đình.

OÀ..ÀNH!

Trong cơn giận dữ Huyết Linh Tử, cơ hồ nhịn không được, sát ý trong lòng bị cưỡng ép, chỉ ra một chỉ, một dòng nước lũ huyết hồng mãnh liệt bắn ra, bên trong nước lũ, nổi trôi lơ lửng vô số mặt quỷ vô cùng dữ tợn đỏ như máu.

Ầm!

Bất quá, dòng nước lũ huyết hồng kia vừa mới bắn ra, thì có một đạo linh lực như tấm lụa quét ngang xuống, trực tiếp cắt đứt và người xuất thủ kia, tự nhiên chính là Lạc Thiên Thần.

Ánh mắt Lạc Thiên Thần phức tạp liếc nhìn Mục Trần, sau đó chuyển hướng về Huyết Linh Tử, cười lạnh nói:

- Ngươi coi lão phu là đồ bài trí hay sao?

- Lạc Thiên Thần, chỉ cần các ngươi đem tiểu tử này giao cho Huyết Thần tộc ta, ta cam đoan, ngày sau sẽ không so đo hoặc tính toán bất kỳ chuyện gì đối với Lạc Thần tộc ngươi!

Huyết Linh Tử cắn răng nghiến lợi, đến lúc này, hận ý của hắn đối với Mục Trần hiển nhiên đã đến cực hạn.

Bất quá, đối với lời nói của hắn, Lạc Thiên Thần chỉ mỉa mai cười, sau đó cũng không cùng hắn nói nhảm, tay áo vung lên, sau người Chí Tôn pháp tướng vô cùng to lớn, bộc phát ra linh lực đáng sợ, trực tiếp bao vây lấy Huyết Linh Tử, làm cho hắn không cách nào công kích Mục Trần.

- Tốt! Tốt! Lạc Thiên Thần, ngươi sẽ phải hối hận!

Nhìn thấy đáp án của Lạc Thiên Thần, khuôn mặt Huyết Linh Tử càng dữ tợn, nghiêm nghị uy hiếp nói, mà ánh mắt hắn, ẩn chứa âm hàn vô cùng nhìn về phía Mục Trần, tựa hồ như chỉ cần có thể thoát ra là hắn có thể nhảy bổ về Mục Trần mà nhai nuốt.

Nhưng mà, đối với ánh mắt âm hàn của hắn, Mục Trần lại giống như không nhìn thấy, sắc mặt bình tĩnh phủi phut tay, sau đó ánh mắt lạnh như băng, nhìn về phía Huyết Đồng đang bị vây ở bên trong linh trận.

Lúc này Cửu Long thí tiên trận dưới sự điên cuồng công kích của Huyết Đồng đã lung lay sắp đổ, vốn là bảy đầu linh lực cự long, chỉ còn lại ba con vẫn đang chống đỡ.

Hiển nhiên, không người điều khiển linh trận cấp bậc tông sư, hoàn toàn không thể đối phó một vị hạ vị Địa Chí Tôn.

Bất quá, loại cục diện này, cũng đến đây là kết thúc.

Mục Trần hướng về phía Huyết Đồng bên trong Cửu Long thí tiên trận mỉm cười, sau đó thân hình khẽ động. Vô số đạo ánh mắt nhìn thấy thân ảnh của hắn hiện ra tại bên trong Cửu Long thí tiên trận, lăng không ngồi xếp bằng xuống.

Huyết Đồng nhìn thấy Mục Trần từ trên trời giáng xuống. Rơi vào trong linh trận, sắc mặt trở nên kịch biến, bởi vì hắn rất rõ ràng, một khi đã có linh trận sư trấn giữ linh trận, thì xem như hắn sắp gặp khó khăn.

- Rất tốt ngươi có thể phá hư linh trận tới bậc này

Mục Trần nhìn qua Cửu Long thí tiên trận sắp bị phá thành từng mảnh nhỏ vậy, cười nhạt một tiếng, trong đôi mắt hàn quang hiển hiện. Tay áo hắn chợt vung lên, lập tức có linh ấn phô thiên cái địa gào thét xuất hiện, sáp nhập vào bên trong Cửu Long thí tiên trận.

Ong ong!

Theo ấn pháp của Mục Trần xuất ra, chỉ thấy Cửu Long thí tiên trận gần như sắp sụp đổ ngay lập tức bạo phát ra linh lực mênh mông, lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được đang tự chữa trị..., ngắn ngủn mấy chục giây, một tòa hoàn chỉnh Cửu Long thí tiên trận, lại lần nữa xuất hiện!

Nhìn qua một màn này, hàm răng Huyết Đồng đều cắn chặt. Lúc trước hắn phải rất vất vả mới có thể phá hư linh trận thành như vậy, mà bây giờ Mục Trần trong khoảnh khắc đã khôi phục.

- Lúc trước Cửu Long thí tiên trận ở vào trạng thái phòng ngự mà thôi, hiện tại ta cho ngươi thấy được trạng thái tấn công

Mục Trần cười híp mắt nhìn chằm chằm vào Huyết Đồng, hai tay đột nhiên kết ấn.

Rống!

Theo ấn pháp kết thành, bên trong linh trận tiếng rồng ngâm đột nhiên vang lên, sau đó vô số đạo ánh mắt nhìn thấy, linh lực mênh mông bắt đầu khởi động, một đầu linh lực cự long, lại lần nữa thành hình tại trong linh trận.

Trong chốc lát, cự long trong linh trận, lần nữa khôi phục lại bảy cái!

Hơn nữa, khi bảy đầu cự long này xuất hiện, cả tòa linh trận. Vào lúc này bạo phát ra một loại áp bách kinh khủng, cái loại cảm giác áp bách này, so với lúc trước, không thể nghi ngờ là cường hãn hơn gấp mấy lần!

Linh trận giống nhau, số lượng cự long giống nhau, song khi Mục Trần tọa trấn, uy năng thuộc về Cửu Long thí tiên trận, mới có thể triệt để phát huy.

Cảm thụ được loại uy áp này, gương mặt Huyết Đồng trở nên cực kỳ khó nhìn, ánh mắt đầy sợ hãi

Bởi vì từ bên trong Cửu Long thí tiên trận, hắn đã nhận ra một cổ khí tức cực kỳ nguy hiểm.

Nếu như nói lúc trước Cửu Long thí tiên trận chỉ có thể cuốn lấy hắn..., thì lúc này đây, nếu như hắn nếu không cẩn thận, rất có thể cũng sẽ như Huyết Y chân chính chết ở đây.

- Thời gian của ta không nhiều lắm, còn phải đi đối phó một tên khác nếu như ngươi là có thể giữ được tánh mạng, vậy cũng xem như đó là năng lực của ngươi.

Ánh mắt Mục Trần băng hàn nhìn chằm chằm vào Huyết Đồng, sau đó hắn không có do dự chút nào, ấn pháp đột nhiên biến đổi, bảy đầu cự long lập tức bộc phát ra tiếng gầm gừ đinh tai nhức óc, nháy mắt, bảy đầu cự long chợt phóng về phía Huyết Đồng.

Bảy đầu cự long lao đến với vận tốc cực nhanh, toàn thân bộc phát ra ánh sáng vạn trượng, cuối cùng hòa làm một thể, biến thành một đầu cự long khác to mười vạn trượng, mang theo long uy mênh mông cuồn cuộn, hung hăng đánh về phía Huyết Đồng.

Uy thế khủng bố như thế, sắc mặt Huyết Đồng kịch biến, không dám tiếp tục do dự, thúc giục Chí Tôn pháp tướng, linh lực mênh mông phóng ra tất cả thậm chí át chủ bài cũng là không cần giấu điên cuồng ném đi.

OÀ..ÀNH! OÀ..ÀNH!

Nháy mắt, cự long va chạm, linh lực cuồng bạo vô cùng điên cuồng bộc phát, mắt trần có thể thấy sóng xung kích tàn sát bừa bãi, phá vỡ cả không gian xung quanh.

Loại này trùng kích đáng sợ này phát ran gay cả Cửu Long thí tiên trận cũng là không thể chịu được trực tiếp bị phá nát

Bất quá, sau khi Cửu Long thí tiên trận đổ nát, thì Chí Tôn pháp tướng cũng nổ tung, một đạo thân ảnh chật vật bắn ra, máu tươi khắp

thân thể, phía trên Lạc Hà kéo lê một đoạn dấu vết mấy vạn trượng, sau đó mới ngừng lại.

Mục Trần nhìn Cửu Long thí tiên trận nổ tung sau đó liếc qua nhìn Huyết Đồng, cảm thấy có chút tiếc hận, bởi vì hắn phát giác được, tuy nói Huyết Đồng bị trọng thương, nhưng chung quy có bị oanh giết.

Trận thứ hai, Huyết Đồng trọng thương!

Mục Trần không để ý đến những cường giả bên trong Lạc Thần Thành đang hít một hơi lãnh khí, cũng không có đuổi giết Huyết Đồng, mà thân hình trực tiếp thay đổi, hóa thành một đạo lưu quang, tiến vào bên trong Đồ Linh Vệ.

Hắn phải vận dụng chiến ý Đồ Linh Vệ giải quyết vị Địa Chí Tôn thứ ba của Huyết Thần tộc.

Mà khi Mục Trần đi vào Đồ Linh Vệ lúc, ngập trời vậy chiến ý, vào lúc này gió cuốn mây tan gào thét xuất hiện, loại thanh thế này khiến người xem tê cả da đầu.

Sau một nén nhang.

Ngập trời Chiến Ý bạo tạc nổ tung, tay áo Mục Trần vung lên, chiến ý bị Đồ Linh Vệ thu hồi, sau đó ánh mắt hắn đạm mạc nhìn phía dưới, trên mặt sông xuất hiện một cái hố to không cách nào chữa trị,mà trong cái hố đó là thân ảnh Huyết Thủ nằm ở trong đó, toàn thân máu tươi, linh lực uể oải.

Trận thứ ba, Huyết Thủ trọng thương!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1217: Đúng Không?

Biên soạn Lão Bảo

Hội những con nghiện

Bên trong Lạc Hà, xoáy nước to lớn xuất hiện cắt đứt lưu động của dòng Lạc Hà, ở kia trung tâm xoáy nước Huyết Thủ toàn thân đầy máu áo quần rách nát nằm ở trong đó, linh lực uể oải, hiển nhiên là nhận lấy trọng thương rất nặng.

Ở đằng kia xa hơn, sắc mặt Huyết Đồng cũng trắng bệch ngồi lên Lạc Hà, nhìn chật vật dị thường.

Mà lúc này trên bầu trời huyết vụ, tựa hồ vừa mới tiêu tán...

Vô số ánh mắt, quỷ dị yên tĩnh, lấy một loại ánh mắt rung động khó có thể hình dung nhìn qua hai người, giờ khắc này, bất luận là Huyết Thần tộc hay là Lạc Thần tộc, thậm chí một ít thế lực vốn muốn lấy ý định là tọa sơn quan xem hổ đấu vào lúc này phải hít một ngụm khí lạnh trong lòng, sau đó tự khắc vẻ mặt tiết lên một nỗi sợ hãi nồng nặc.

Bởi vì, loại chiến tích này, thật là là quá mức kinh khủng.

Lấy sức một mình, đánh lại ba vị Địa Chí Tôn, mà cuối cùng trực tiếp giết một người, đánh trọng thương hai người!

Lúc trước bọn hắn còn nghĩ là Mục Trần che giấu thực lực thượng vị Địa Chí Tôn, nhưng sự thật, nếu như Mục Trần là một vị thượng vị Địa Chí Tôn, chỉ sợ một lần nữa hắn sẽ lấy mạn cả 3 người chứ không phải

chỉ một vị Địa Chí Tôn, và nếu hắn thật sự là thượng vị Địa Chí Tôn thì cả ba người kia cũng không có lá gan quần đấu Mục Trần...

Cho nên, người trẻ tuổi sáng tạo ra chiến tích khủng bố như thế, thật chỉ là một vị hạ vị Địa Chí Tôn đẳng cấp tương đương!

Vì vậy, một ánh mắt mang theo ý nghĩ kính sợ, chuyển hướng về phía trên bầu trời, nhìn về thân ảnh trẻ tuổi đang lơ lửng trên không. Vẻ mặt hắn vẫn bình tĩnh, mặc dù hắn vừa mới sáng tạo ra chiến tích hiển hách, nhưng hắn vẫn không có quá nhiều sợ hãi lẫn vui mừng, cứ như việc mà hắn chiến thắng là chuyện đương nhiên.

Bởi vì rung động mà mang đến sự yên tĩnh trong tòa thành thị. Những cường giả Lạc Thần tộc, ánh mắt đều mang theo một ít run rẩy nhìn thân ảnh trên bầu trời sâu trong trong đó còn mang theo một tia chờ mong vẻ mừng như điên.

Hiển nhiên, tình thế chuyển biến đến bước này, đã là nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

Vốn là bọn hắn cho rằng Mục Trần sẽ bị ba vị Địa Chí Tôn của Huyết Thần tộc vây giết lâm vào tuyệt cảnh, nhưng cuối cùng tình thế thay đổi, không thể nghi ngờ đã làm cho lòng bọn hắn vốn đã tuyệt vọng, lần nữa xuất hiện một chút lòng tin.

Có lẽ, thanh niên trước mắt cái này cùng nữ hoàng có quan hệ không tầm thường, có lẽ hắn thật sự có thể ngăn cơn sóng dữ, cứu vớt Lạc Thần tộc bọn họ.

Cái kia Lạc Tu cùng Lạc Thanh Nhai cũng liếc nhau một cái, lúc này thì bọn hắn, đã sớm đã mất đi tất cả tâm tư ganh đua so sánh, bọn hắn càng hy vọng Mục Trần có thể trợ giúp Lạc Li, vì Lạc Thần tộc cởi bỏ loại tuyệt cảnh này.

Trước kia bọn hắn còn có chút nghi vấn, nhưng lúc này, lại có chút tin tưởng, có lẽ Mục Trần thật sự có thể làm được...

...

Ở phía trên tháp cao, Liễu Thiên Đạo, U Minh Cung Chủ lại lần nữa nhìn thấy Mục Trần đánh trọng thương Huyết Đồng và Huyết Thủ, đều là không nhịn được bỗng nhúc nhích yết hầu.

Sau đó, khi bọn hắn nhìn về phía Mục Trần lúc, kính sợ trong mắt đã đạt đến trình độ như mọi ngày vẫn nhìn về Mạn Đà La cái loại trình độ kia, giờ này khắc này bọn hắn triệt để tâm phục khẩu phục.

Bởi vì sức chiến đấu Mục Trần bày ra lúc này thật kinh khủng, thật sự làm cho người ta cảm thấy rung động. Hơn nữa, hắn tuổi trẻ như vậy, tiềm lực thật rất là lớn.

Bọn hắn tin tưởng, đợi một thời gian nữa. Mục Trần sẽ chân chính mạnh hơn cả Mạn Đà La, đến lúc đó Mục phủ dưới sự tồn tại của hắn càng trở nên vô cùng cường đại.

Mà bọn hắn, bởi vì phụ thuộc dưới trướng Mục Trần, dĩ nhiên sẽ thu hoạch được tài nguyên không cách nào hình dung…

- Phủ chủ thật đúng là kỳ tài ngút trời. Tiền đồ vô lượng, ngày sau, thật sự là may mắn khi ta đã lựa chọn quy phục Mục chủ.

Liễu Thiên Đạo cảm thán một tiếng, thanh âm, tràn đầy ý tôn sùng.

Lúc này đây một tiếng Phủ chủ, thật là tự nội tâm, tràn đầy thành ý.

Bọn người U Minh Cung Chủ nhìn lão gia hỏa này, nhanh như vậy không những tung hô Mục Trần lên tận trời, mà còn trực tiếp tâng bốc, trong nội tâm không khỏi xem thường, bất quá tuy trong nội tâm nghĩ như vậy, nhưng trước mặt bọn hắn, lại liên tục gật đầu, tỏ vẻ đồng ý đối với Liễu Thiên Đạo.., rất là tán thành.

Nhìn đến những biến hóa này, cái miệng nhỏ của Mạn Đà La cũng cong lên, nàng biết rõ, từ giờ trở đi, những lão gia hỏa này sẽ chân chính chấp nhận vị trí của mình.

Nói cách khác, từ giờ khắc này, bọn hắn mới thả lỏng tất cả cao ngạo cùng khúc mắc, chân chính khâm phục Mục Trần tôn hắn làm chủ, hơn nữa đã trở thành tay chân trong tay hắn...

...

- Tên tiểu tử này...

Vô số ánh mắt rung động, Lạc Thiên Thần cũng là có chút kinh ngạc nhìn qua Lạc Hà hỗn độn, sau đó ánh mắt vô cùng phức tạp chuyển hướng nhìn Mục Trần.

Chiến tích này, đồng dạng là làm cho hắn rung động e rằng càng khâm phục thêm.

Lấy tu vị giống nhau đều là hạ vị Địa Chí Tôn, có thể giết một người, trọng thương hai người, bực này chiến tích, đủ để cho bất luận kẻ nào cũng phải im bặt.

Mà tâm tình Lạc Thiên Thần không thể nghi ngờ là phức tạp nhất, dù sao mấy năm trước, hắn đã từng nhìn thấy, thiếu niên có chút non nớt kia, ở trước mặt của hắn vô lực và vô cùng nhỏ yếu.

Bất quá, thời điểm đó Lạc Thiên Thần, đã nhìn ra thiếu niên nhược tiểu kia vẫn còn ẩn giấu giấu một ít phần bướng bỉnh cùng ương ngạnh.

Thời điểm đó hắn, mơ hồ cảm giác được, thiếu niên ở trước mắt sẽ trở nên mạnh mẽ vượt sự tưởng tượng của hắn… Dự cảm của hắn, cũng không có phạm sai, nhưng điều làm cho hắn trở tay không kịp chính là, ngày đó, dĩ nhiên tới nhanh như vậy...

Lúc này mới gần kề bốn năm!

Năm đó cái kia liền Chí Tôn cảnh cũng còn chưa từng bước vào thiếu niên, chính là giống như sao chổi vậy phóng lên trời, bước chân vào Địa Chí Tôn cấp độ, hơn nữa, còn đã có được bực này khinh thường hạ vị

Địa Chí Tôn đáng sợ thủ đoạn cùng thực lực! Website truyện convert T.r.u.y.e.n.C.v[.]c.o.m

Lúc này coi như là Lạc Thiên Thần, đều là cảm thấy tim đập nhanh, điều làm cho hắn có chút may mắn, là lúc trước khi tiếp xúc với Mục Trần, hắn cũng không có vênh váo hung hăng lấy thế đè người, bằng không mà nói, hôm nay thật đúng là sẽ xấu hổ đến cực điểm.

- Thà chọc chim sáo, tránh chọc thiếu niên nhỏ ah.

Lạc Thiên Thần không khỏi cảm thán một tiếng.

Bởi vì Mục Trần đã làm nên một chiến tích khủng bố, ba vị Địa Chí Tôn chi nhánh hoàng tộc của Lạc Thần tộc vốn đang vây khốn Lạc Thiên Long, vào lúc này ngừng lại, bọn hắn nhìn đến Huyết Đồng cùng Huyết Thủ đang trọng thương, hai mặt nhìn nhau. Từ trên mặt của đối phương đều nhìn ra một vòng sợ hãi.

- Ha ha, thật sự là một tiểu tử lợi hại!

Ngược lại ánh mắt Lạc Thiên long lộ hào quang, không nhịn được thoải mái cười to, nói:

- Trách không được có thể làm cho cô nàng Lạc Li kia đều nóng ruột nóng gan như vậy. Ha ha, ánh mắt cô nàng này, so với thiên phú của nàng cũng không thua kém chút nào ah!

Nói xong, ánh mắt hắn băng hàn nhìn hướng về ba vị Địa Chí Tôn chi nhánh hoàng tộc, cười lạnh nói:

- Xem ra đến cái chân của Huyết Thần tộc, cũng không còn lớn cho các ngươi ôm.

Sắc mặt 3 vị Địa Chí Tôn chi nhánh hoàng tộc có chút khó coi, nhưng vẫn là kiên trì trầm giọng nói:

- Tiểu tử kia tuy lợi hại, nhưng chỉ sợ cũng đã suy yếu rồi.

Lạc Thiên Long mỉa mai cười, không để ý tới bọn hắn, chỉ là không ngừng đem ánh mắt thưởng thức hài lòng nhìn về phía Mục Trần, thủ đoạn lúc trước như vậy rất hợp khẩu vị của hắn.

...

Trong thiên địa tất cả mọi người là sợ hãi thán phục, sau một lúc lâu, ánh mắt của bọn hắn mới chuyển hướng về phía vị trí Huyết Linh Tử, sắc mặt hắn âm trầm như nước, ánh mắt của hắn ẩn chứa sát ý như thực chất, nhìn chòng chọc vào Mục Trần.

Thân thể của hắn đều là vào lúc này hơi run rẩy, bởi vậy có thể thấy được trong lòng hắn đang rất nổi giận.

- Phế vật! Ba tên phế vật! Lại bị một tên oắt con đánh thành bộ dáng này, các ngươi sống nhiều năm như vậy tu luyện nhiều năm như vậy, đều tu đến cái đầu thành cẩu cả rồi?!

Huyết Linh Tử cắn răng, thanh âm nổi giận, không nhịn hét lên, cơn thịnh nộ của hắn lại hướng về phía Huyết Đồng cùng Huyết Thủ. Ngôn ngữ nổi giận không hề kiên kị, cũng làm hai người phải đỏ mắt tía tai.

Bất quá lúc này hai người, cũng câm như hến, bọn hắn cũng biết. Ba người liên thủ đều là không thể chém giết Mục Trần, ngược lại là bị đối phương giết một người, trọng thương hai người, việc này mếu truyền đi về sau, bọn họ cũng là sẽ trở thành trò cười.

- Toàn bộ các ngươi cùng ra tay, giết tên tiểu tạp chủng này cho ta!

Thanh âm Huyết Linh Tử âm trầm, từ trên trời giáng xuống, ánh mắt hắn âm trầm, không chỉ nhìn về phía Huyết Đồng, Huyết Thủ đang trọng thương mà còn nhìn về phía hai vị hạ vị Địa Chí Tôn khác của Huyết Thần tộc.

Huyết Đồng cùng Huyết Thủ sắc mặt trắng bệch, nhưng vẫn mạnh mẽ di chuyển thân thể, chậm rãi đứng dậy.

- Còn các ngươi nữa, ba người các ngươi ngay cả một tên cũng không thu thập được, nếu không muốn sống..., ta có thể thành toàn các ngươi!

ánh mắt Huyết Linh Tử âm lãnh, đột nhiên đã tập trung vào ba vị Địa Chí Tôn của chi nhánh hoàng tộc Lạc Thần tộc.

- Cùng bọn họ đồng loạt ra tay, hôm nay tiểu tử này nếu không chết, các ngươi liền chết thay cho hắn đi!

Nghe đến đây, sắc mặt ba vị hạ vị Địa Chí Tôn đều là biến đổi, dị thường khó nhìn, nhưng bọn hắn nhìn đến hai mắt Huyết Linh Tử đỏ bừng cùng với sát ý đầy người, bọn hắn cũng không dám phản kháng chút nào, lúc này chỉ có thể cắn răng, phân ra hai người, thân hình khẽ động hiện ra bên cạnh Huyết Đồng cùng Huyết Thủ.

Hai vị Địa Chí Tôn Huyết Thần tộc bên ngoài, cũng là thoáng hiện ra mà đến, kể từ đó có 6 vị hạ vị Địa Chí Tôn, trực tiếp đứng đối diện Mục Trần.

Tuy nói sáu người nhưng một nửa đã trọng thương, nhưng đội hình này vẫn vô cùng kinh khủng.

Xoạt!

Đối với thủ đoạn vô sỉ của Huyết Thần tộc, bên trong Lạc Thần Thành, tiếng ồn ào tuôn ra phô thiên cái địa, lúc này các thế lực chỉ đứng nhìn đều phải mắng một tiếng, Huyết Thần tộc thật không biết xấu hổ.

Rất nhiều cường giả Lạc Thần tộc, hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng đối với cách làm của Huyết Linh Tử chỉ có thể nén tức giận mà không thể làm gì.

- Thắng làm vua thua làm giặc, nếu là ở ngoại giới mà nói, Huyết Thần tộc ta cũng không còn cơ hội vùng lên rồi.

Nhưng mà đối với những ánh mắt kia, Huyết Linh Tử lại không chút sứt mẻ, ngược lại là mỉa mai cười cười, hắn âm trầm nhìn Mục Trần, ngữ

khí lạnh lùng nói:

- Tiểu tạp chủng, ngươi không phải có rất nhiều át chủ bài sao? Lúc này đây ngươi thử lại lần nữa xem, nếu ngươi có thể đánh cho toàn bộ trở nên tàn phế, Huyết Thần tộc ta sẽ hướng về Lạc Thần tộc xưng thần chịu quy phục dưới trướng Lạc Thần tộc!

Mục Trần nghe vậy, thì cười cười, nói:

- Ngươi thật là một tên lòng lang dạ thú, quơ đũa cả nắm, sắp chết còn kéo thêm bầy đàn.

- Sắp chết đến nơi còn mạnh miệng!

ánh mắt Huyết Linh Tử phát lạnh.

Mục Trần nhún nhún vai, như không có chuyện gì xảy ra nhìn thoáng qua 6 vị hạ vị Địa Chí Tôn đang chằm chằm nhìn hắn cười nói:

- Ngươi xác định ta phải chết sao?

- Hả?

khóe miệng Huyết Linh Tử hiện ra một nụ cười chế nhạo, nói:

- Chẳng lẽ ngươi có thể đối phó sáu vị hạ vị Địa Chí Tôn hay sao?

Mục Trần cười híp mắt mắt nhìn đội hình sáu vị hạ vị Địa Chí Tôn, đột nhiên nói:

- Xem ra ngươi đã quên lời nói lúc trước ta nói rồi.

Huyết Linh Tử nhướng mày, âm thanh lạnh lùng nói:

- Cái gì, bây giờ còn giả thần giả quỷ?

Mắt Mục Trần cụp xuống, thản nhiên nói:

- Tên ta là Mục Trần, người đứng đầu Mục phủ.

Huyết Linh Tử cười lạnh nói:

- Mục phủ là cái thá gì, ta đều chưa nghe qua.

Mục Trần ngẩng đầu lên, một vòng đường cong nhẹ nhàng nhếch lên..., nhìn đến bộ dáng hắn như vậy, Huyết Linh Tử đột nhiên cảm giác được một loại bất an xông lên đầu.

- Nếu như ta là chủ phủ Mục phủ... Hắn ngươi không cho rằng Mục phủ ta, chỉ có một mình ta đơn độc chứ?

- Gọi thêm gười, ngươi cho rằng ta không thể gọi thêm sao?

Thanh âm Mục Trần hạ xuống, bàn tay của hắn nhẹ nhàng vung lên.

Thủ chưởng hạ xuống, vô số cường giả đều nhìn thấy, không gian sau lưng Mục Trần vào lúc này rồi đột nhiên vặn vẹo, sau đó, lần lượt từng bóng người, mang theo sóng linh lực mênh mông, đạp không mà ra, vô số ánh mắt khiếp sợ nhìn nhữngt hâ nảnh sau lưng Mục Trần hiện ra

Giờ khắc này, mà ngay cả sắc mặt Huyết Linh Tử đều kịch biến, khó có thể tin hít vào một ngụm khí lạnh, một cổ cảm giác run sợ, trực tiếp theo gan bàn chân xông lên đầu, làm cho da đầu hắn rồi đột nhiên nổ tung...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1218: Đông Lão

Biên soạn Lão Bảo - Hội những con nghiện truyện

Trên bầu trời, Mục Trần đứng chắp tay, lúc này ở phía sau hắn, sóng linh lực cuồn cuộn bộc phát ra, không gian không ngừng vặn vẹo, sau đó từng bóng người lần lượt xuất hiện, lẳng lặng đứng ở sau lưng Mục Trần.

Đó là năm bóng người.

Năm thân ảnh này đều tản mác ra linh lực cực kỳ khủng bố, sóng linh lực uy áp này bộc phát ra cực kỳ khủng bố khiến cho tầng tầng mây đều bị phá tan thành từng mảnh.

5 bóng người, đều là năm vị hạ vị Địa Chí Tôn!

Khi bọn hắn hiện thân, nguyên bản bọn người Huyết Đồng có tới 6 vị hạ vị Địa Chí Tôn cũng đang bộc phát ra sóng linh lực uy áp, nhưng hiện tại nguồn uy áp đó đang bị suy yếu hơn nữa bọn hắn còn cảm giác được một cổ áp bác kinh khủng khác đang phô thiên cái địa bao phủ tới.

Cho nên sắc mặt bọn họ, trong khoảnh khắc trở nên cực kỳ khó coi, khó che giấu vẻ kinh hãi từ trong ánh mắt.

- 5 vị... 5 vị hạ vị Địa Chí Tôn?! Bọn hắn đều là người của Mục Phủ? Thực lực của Mục phủ lại cường hãn như thế sao?”

Rốt cục cũng có người rung động mà thét lên, bọn hắn khó có thể tin vào mắt mình. Đây là 5 vị hạ vị Địa Chí Tôn hàng thật, nội tình như thế phóng nhãn toàn bộ Tiểu Tây Thiên giới, chỉ sợ cũng chỉ có Huyết Thần

tộc mới có thể so sánh, nhưng trước mắt Mục Phủ vẫn chưa có danh tiếng gì nhưng lại có được thực lực khủng bố như vậy.

Hơn nữa, bọn hắn đều là nhìn ra được, 5 vị hạ vị Địa Chí Tôn, đều đứng ở sau lưng Mục Trần, hơn nữa thần sắc của bọn họ, đối với Mục Trần rất là kính sợ, điều này cho thấy bọn hắn đích xác là tôn Mục Trần làm chủ.

Bọn hắn lúc này mới mới thật sự rõ ràng, vì sao Mục Trần không sợ Huyết Thần tộc chút nào, bởi vì thực lực sau lưng của hắn, hoàn toàn có tư cách chống lại Huyết Thần tộc. Dù sao đối mặt với đội hình bực này, cho dù là Huyết Linh Tử, cũng chỉ có thể nhượng bộ lui binh.

Nếu là hắn muốn mạnh mẽ bằng vào thực lực thượng vị Địa Chí Tôn ngạnh chiến mà nói, kia chỉ kết quả sẽ là lưỡng bại câu thương.

Tiểu gia hỏa này,,:

-

Lần thứ hai Lạc Thiên Thần chấn kinh, sau một lúc lâu, hắn chỉ có thể cười khổ lắc đầu, trước đó biểu hiện của Mục Trần đã chinh phục hắn, nhưng mà hắn không nghĩ tới, Mục Trần còn ẩn tàng lực lượng lợi hại như thế.

Trong mấy năm nay ngắn ngủi, hắn tựa hồ không còn là thiếu niên non nớt mà đã biến thành siêu cấp cường giả, hơn nữa hội tụ dưới tay hắn là một nhóm nhân vật cường hãn.

Dựa theo Lạc Thiên Thần đoán chừng, bây giờ nội tình cùng thực lực trong tay Mục Trần, chỉ sợ đã không yếu hơn Lạc Thần tộc bọn họ.

Như vậy so sánh, đủ để Lạc Thiên Thần nhìn về hắn với một tia lửa nóng, tiểu tử này đích thật là một kỳ tích, có lẽ để Lạc Ly ở cùng với hắn kết hợp, nói không chừng, cũng sẽ cho Lạc Thần tộc bọn hắn có được một kỳ tích

Bái kiến Phủ Chủ!"

Trong khi mọi người đang nhìn hắn với ánh mắt rung động thì năm người Liễu Thiên Đạo ngược lại là ôm quyền cung kính tung hô Mục Trần một cái, thể hiện sự phục tùng của cấp dưới đối với vị chủ nhân của mình.

Mục Trần nhìn hành động của bọn hắn như vậy, ngược lại hơi nhíu mày, dĩ vãng thời điểm trước mấy lão gia hỏa này mặc dù gọi hắn là Phủ Chủ, nhưng vẫn lộ ra vẻ khó chịu, nhưng lần này. Mục Trần lại nghe được thanh âm rất chân thật không có miễn cưỡng.

Hắn như có điều suy nghĩ nhìn 5 người một chút, cuối cùng cũng sáng tỏ, xem ra lúc hắn đả bại 3 tên hạ vị Địa Chí Tôn của Huyết Thần tộc không chỉ có chấn nhiếp đám người Huyết Thần tộc mà cũng đã chấn nhiếp luôn 5 lão gia hỏa này.

Loại niềm vui này ngoài ý muốn, ngược lại để Mục Trần hơi nở nụ cười, dù sao có thể làm cho 5 vị cường giả từng là phong vân kiệt ngạo tại Bắc Giới phải thành tâm tâm quy thuận, thật không phải là một chuyện dễ dàng."Phủ chủ lúc trước đã có một phen đại chiến, bọn gia hỏa này, có thể giao cho mấy người bọn ta." U Minh cung chủ mỉm cười nói. Hắn quả quyết, nếu quyết định tán đồng địa vị Mục Trần, như vậy ngay lập tức đem vị trí bản thể hiện ra cho mọi người thấy và bắt đầu làm nhiệm vụ của người cấp dưới.

Bọn Liễu Thiên Đạo cũng là nhao nhao gật đầu, sau đó ánh mắt bất thiện, chính là khóa đám người Huyết Đồng.

Nhìn thấy ánh mắt của đám người Liễu Thiên Đạo, da đầu sáu người Huyết Đồng cũng có chút run lên, mặc dù bọn hắn có 6 người, nhưng gần một nửa đều bị Mục Trần đánh trọng thương, nếu như thực sự hỗn chiến, bọn hắn tất nhiên phải chịu thua thiệt.

Cái kia ba vị Địa Chí Tôn của chi nhánh hoàng tộc Lạc Thần cũng là âm thầm kêu khổ, sắc mặt đắng chát vô cùng, làm sao bọn hắn nghĩ đến,

tiểu tử nhìn qua này trẻ tuổi như vậy, không chỉ có thực lực bản thân cường hãn, còn có địa vị là chủ nhân Mục phủ, mà tất cả những điều đó không kinh khủng bằng việc bên trong Mục phủ, còn có 5 vị hạ vị Địa Chí Tôn!

Đội hình cường hãn này, không kém hơn Huyết Thần tộc!

Bởi vì người này xuất hiện, nguyên bản Lạc Thần tộc đang tràn ngập nguy hiểm lại được nghịch chuyển, dưới sự bảo vệ của hắn, Lạc Ly thuận lợi tiếp thu Lạc Thần truyền thừa, có thể tưởng tượng, về sau địa vị Lạc Ly tại Lạc Thần tộc, càng thêm vững chắc không thể lung lay.

Thất bại của bọn họ, đã dần dần hiện ra.

Ánh mắt bọn hắn hoảng hốt, nhìn về phía Huyết Linh Tử, gương mặt của hắn âm trầm bất định, phải nói đám người Liễu Thiên Đạo xuất hiện, làm cho hắn gặp phải chấn động cực lớn, bất quá hắn cũng là một vị thượng vị Địa Chí Tôn, bởi vậy rất nhanh tâm tình đều đè sâu trong nội tâm ổn định trở lại.

Hắn âm trầm nhìn qua Mục Trần, chậm rãi nói:

- Huyết Linh Tử ta cũng đã gặp qua rất nhiều người nhưng không nghĩ tới lần này, ta lại không thể nhìn thấu được ngươi.

Giọng nói của hắn, không còn như trước khinh thị, mà là bắt đầu đem Mục Trần coi như ngang hàng, dù sao dưới mắt Mục Trần lấy thân phận chủ nhân Mục phủ, đã đủ cho hắn chân chính kiêng kị.

Mục Trần nghe vậy, chỉ phì cười một tiếng.

Huyết Linh Tử trầm mặc một chút, nói:

- Ngươi chém chết trưởng lão Huyết Thần tộc, ta có thể không truy cứu, thậm chí Huyết Thần tộc ta còn có thể trả cho ngươi ba trăm triệu Chí Tôn linh dịch, chỉ cần ngươi không tiếp tục nhúng tay vào sự tình nơi đây, Lạc Ly ngươi cũng có thể mang đi!

Lời hắn vừa nói ra, vô số người đều kinh ngạc, không ai nghĩ tới Huyết Linh Tử lại quả quyết đến loại trình độ này, không truy cứu Mục Trần, hơn nữa còn phải bồi thường đồng thời thả người.

Chỉ là kể từ đó, Lạc Thần tộc sẽ bị diệt vong.

Vô số ánh mắt chuyển hướng về Mục Trần, dù sao ba trăm triệu Chí Tôn linh dịch thật là không phải số lượng nhỏ, coi như là Huyết Thần tộc, cũng phải móc cả kho một tộc. Những con dân Lạc Thần tộc đều run rẩy nhìn về phía Mục Trần, số lượng ba trăm triệu Chí Tôn linh dịch trong mắt bọn họ là con số không thể tưởng tượng nổi, thậm chí là một vị thượng vị Địa Chí Tôn, đều rung động vì số lượng đó.

Huống chi, bọn hắn biết, nếu như Mục Trần cự tuyệt. Như vậy sẽ thực sự cùng một vị thượng vị Địa Chí Tôn huyết đấu, giữa hai bên lợi và hại, hiển nhiên có chênh lệch rõ ràng.

- Ha ha, thực sự là hấp dẫn.

Mục Trần cũng hơi kinh ngạc khí phách của Huyết Linh Tử. Hắn khẽ cười một tiếng, sau đó nhìn về phía Lạc Thiên Thần, tự tiếu phi tiếu nói:

- Lạc tộc trưởng, ngươi cho rằng ta sẽ làm như thế nào?

Nhưng mà đối với vấn đề như vậy, Lạc Thiên Thần lại lộ ra ánh mắt rất lạnh nhạt. Hắn hoàn toàn không có biểu hiện lo lắng chút nào, đương nhiên đây cũng không phải là bởi vì hắn tin tưởng Mục Trần, mà là bởi vì hắn tin tưởng cháu gái của mình, từ đó đến bây giờ hắn tin tưởng ánh mắt cháu gái, lấy ánh mắt của nàng, kiên quyết không có khả năng tên gia hỏa này thấy ba trăm triệu Chí Tôn linh dịch mà bị đả động.

Nhìn thấy bộ dáng Lạc Thiên Thần như vậy, Mục Trần cũng tức giận nhếch miệng, sau đó hướng về phía Huyết Linh Tử mỉm cười, nói:

- Còn có thủ đoạn gì nữa, ngươi liền xuất ra hết đi.

Câu nói này, hiển nhiên chính là đáp án cuối cùng.

Huyết Linh Tử nghe vậy, khuôn mặt ngược lại không có quá nhiều ba động, hiển nhiên là cũng đã đoán trước, ánh mắt kia trở nên âm trầm, hắn nhìn chằm chằm Mục Trần, sau một lúc lâu, thản nhiên nói:

- Nếu cho đường ngươi không đi, vậy cũng đừng trách ta.

Thoại âm rơi xuống, hắn đột nhiên quay người. Đối bầu trời xa xăm ôm quyền cung kính nói:

- Đông lão, mời người hiện thân!

Theo thanh âm Huyết Linh Tử rơi xuống, xa xăm tren bầu trời, đột nhiên trở nên băng hàn. Trên bầu trời, có 1 trận tuyết lớn, cả phiến thiên địa, vào lúc này biến thành ngày đông giá rét.

Bông tuyết đầy trời phiêu động, bông tuyết đột nhiên tại trước người Huyết Linh Tử ngưng tụ, biến thành một lão giả khoác áo dài trắng. Lông mày hắn bạc trắng, mặt mũi khô gầy, khuôn mặt của hắn không biểu tình, có bông tuyết quang văn như ẩn như hiện. Vô số ánh mắt nhìn về phía vị lão giả áo bào trắng này, sau đó, có vài cường giả có thâm niên hiểu biết đột nhiên kinh hãi phát ra âm thanh vang vọng.

- Là Lẫm Đông lão nhân?!

- Trời ạ, làm sao hắn lại tới nơi này!

Vô số cường giả kinh ngạc, những cường giả của Lạc Thần tộc trong nháy mắt mặt như màu đất, thậm chí ngay cả trên trán Lạc Thiên Thần đều có mồ hôi lạnh xông ra, ánh mắt sợ hãi nhìn qua thân ảnh già nua mang khí tức lạnh như trời đông.

Bởi vì vị lão nhân này, ở Tây Thiên đại lục, có được uy danh hiển hách, hắn là một vị siêu cấp cường giả Địa Chí Tôn đại viên mãn!

Đương nhiên, kinh khủng hơn là, hắn đến từ Tây Thiên Chiến Điện!

- Ngươi... Ngươi đem người từ Tây Thiên Chiến Điện tới?!

Lạc Thiên Thần nhìn chòng chọc vào Huyết Linh Tử, con mắt đỏ bừng, hiển nhiên hắn không nghĩ tới, lần này Huyết Linh Tử đã tính toán không cho Lạc Thần tộc bọn hắn con đường sống a!

Huyết Linh Tử cười một tiếng, mời vị Đông lão này đến, Huyết Thần tộc bọn hắn đã bỏ ra mốt khoảng không nhỏ, lần này, bất luận là Mục Trần có làm gì đi nữa cũng sẽ chết không có chỗ chôn!

- Lúc trước cho ngươi con đường sống ngươi không đi, bây giờ có muốn đi cũng đã chậm!

Huyết Linh Tử âm lãnh chuyển hướng nhìn Mục Trần, lần thứ hai trong mắt có sát ý trào ra.

Bởi vì vị Đông lão này một khi xuất hiện, điều đó tương đương Huyết Thần tộc bọn hắn phải trả thêm một cái giá gấp dôi, nguyên bản Huyết Linh Tử không muốn mời vị này hiện thân

Ánh mắt Huyết Linh Tử nhìn về Đông lão, cung kính nói:

- Đông lão, lần này, xin mời ngài xuất thủ, thu thập tên tiểu bối cuồng vọng kia.

Gương mặt vị Đông lão kia không thay đổi nhìn chằm chằm Mục Trần, bông tuyết quanh người hắn tựa hồ rơi xuống càng thêm dầy đặc, bông tuyết gào thét, không gian lập tức vỡ vụn.

Bất quá, khi mọi người đang nghĩ là Mục Trần hắn phải chết, thì vị Đông lão kia, lại lắc đầu, hờ hững nói:

- Ta không giết được hắn.

Huyết Linh Tử khẽ giật mình, có chút hoài nghi mình có nghe lầm hay không, lúc này gượng cười nói:

- Đông lão nói đùa, lấy thực lực ngài Địa Chí Tôn đại viên mãn, muốn giết hắn, còn không phải dễ như trở bàn tay?

Vô số cường giả đưa mắt nhìn nhau, hiển nhiên không biết đó là tình huống như thế nào, Lạc Thiên Thần cũng kinh nghi bất định nhìn về phía Mục Trần.

- Ha ha, hắn nói không sai, có ta ở đây, hắn thật giết không được Mục Trần...

Vô số người đang mơ hồ thì trong thiên địa, đột nhiên có một tiếng cười thanh thúy non nớt vang lên, sau đó, vô số cường giả nhìn thấy, bên cạnh Mục Trần, không gian chập trùng, một thân ảnh tiểu kiều xuất hiện.

Nguyên bản thiên địa giống như trời đông giá rét, đột nhiên nhanh chóng ấm lại...

Ánh mắt đám người Lạc Thiên Thần, Huyết Linh Tử đột nhiên co rụt lại, hoảng sợ nhìn phía đạo thân ảnh tiểu kiều kia, thanh âm hoảng sợ không nhịn được nữa thốt ra.

- Địa Chí Tôn đại viên mãn?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1219: Đại Thiên Thế Giới Đệ Nhất Mỹ Nhân

Biên soạn Lão Bảo -Hội những con nghiện

“Địa Chí Tôn Đại Viên Mãn?”

Thanh âm hoảng sợ của Lạc Thiên Thần cùng Huyết Linh Tử vang lên, tiếp theo là vô số đạo thanh âm khí lạnh truyền ra, từng ánh mắt kinh hãi gần chết vậy, nhìn về bên cạnh Mục Trần.

Không gian vẫn như trước rung chuyển, một thân ảnh tiểu kiều đứng ở bên cạnh Mục Trần, vô số ánh mắt hội tụ trên người nàng lúc, tất cả đều là ánh mắt sững sờ.

“Tiểu nữ hài này lại là một vị Địa Chí Tôn Đại Viên Mãn?” Có người không nhịn được thất thanh hỏi.

“Ngu xuẩn, cường giả đến đó loại tầng thứ này, làm sao có thể là một tiểu nữ hài.” Bất quá vẫn có người còn lý trí cũng không bị bề ngoài của Mạn Đà La làm cho u mê.

“Cuối cùng lai lịch của tên Mục Trần này là như thế nào? Rõ ràng lợi hại đến loại trình độ này, một vị Địa Chí Tôn Đại Viên Mãn đều có thể mời đến!” Cũng có người không nhịn được thán phục lên tiếng, bởi vì Địa Chí Tôn Đại Viên Mãn cường giả siêu cấp loại này, tại Tây Thiên Đại Lục, cũng tuyệt đối là đứng ở ở đỉnh kim tự tháp, mời được một vị siêu cấp cường giả Địa Chí Tôn Đại Viên Mãn, không chỉ cần là người có chỗ dựa mạnh mẽ, mà còn phải bỏ ra một cái giá lớn khó có thể lường được.

Thậm chí Huyết Thần Tộc, để mời đến vị Lẫm Đông Lão Nhân này vậy cũng đã phải cắt da cắt thịt, nhưng không thể nghĩ tới, tại bên người của Mục Trần cũng có một vị cấp bậc siêu cấp cường giả Địa Chí Tôn Đại Viên Mãn đang thủ hộ.

Một điểm này, ngay cả hai người Huyết Linh Tử cùng Lạc Thiên Thần đều là không ngờ tới.

Đặc biệt là những cường giả đứng xem xung quanh, gần như mặt mày méo mó nhìn qua thân ảnh mặc váy dài màu đen bên cạnh Mục Trần, một tiểu nữ hài với khuôn mặt tinh xảo, một cảm giác mê man trong đầu bọn họ.

Không thể nghĩ đến, hắn vì mục đích tru diệt Lạc Thần Tộc mà chuẩn bị một con át chủ bài cường đại nhất, vậy mà vẫn bị cản trở...

“Tên tiểu tử Mục Trần này, cuối cùng là thần thánh phương nào!”

Trong đầu của Huyết Linh Tử không ngừng sôi trào những câu hỏi, có thể mời đến một vị Địa Chí Tôn Đại Viên Mãn, thì không phải một thế lực tùy tiện có thể làm được.

Thời điểm này hắn mới hiểu được lời nói của Đông Lão lúc trước, đối mặt với một vị Địa Chí Tôn Đại Viên Mãn đồng dạng đang bảo vệ Mục Trần đích xác hắn không giết được.

“Đông Lão...” Huyết Linh Tử có chút run rẩy nhìn qua Lẫm Đông Lão Nhân, Huyết Thần Tộc bọn hắn mời Đông Lão đến cũng phải bỏ ra một cái giá quá lớn nếu như công không mà về vậy thì bọn họ thật sự sẽ phải khóc ngất vì hận.

Bất quá, đối với ánh mắt cầu khẩn của hắn, Lẫm Đông Lão Nhân cũng chỉ lãnh đạm thoáng nhìn, sau đó chậm rãi chuyển hướng nhìn về Mạn Đà La, thanh âm khàn khàn nói: “Các hạ là ngoài bên ngoài Tây Thiên Đại Lục? Hôm nay, bất chấp mọi sự tranh đấu bên trong Tây

Thiên Đại Lục ta mà can dự, sợ là có chút không phù hợp với qui củ của Tây Thiên Chiến Điện chúng ta.”

Thanh âm của Lẫm Đông Lão Nhân dường như cố ý nhấn mạnh bốn chữ Tây Thiên Chiến Điện để làm cho ngữ khí thêm nặng nề một chút, rõ ràng ý tứ của hắn cảnh cáo Mạn Đà La rằng Chúa Tể Giả của Tây Thiên Đại Lục này là Tây Thiên Chiến Điện, dưới sự thống trị của siêu cấp thế lực này thì một vị Địa Chí Tôn Đại Viên Mãn như Mạn Đà La cũng không dám láo xược.

Bởi vì, bọn hắn là chủ nhân của Tây Thiên Chiến Điện, dưới uy danh của vị Tây Thiên Chiến Hoàng kia, một vị Thiên Chí Tôn uy danh vang vọng của Đại Thiên thế giới!

Mà đối với lời cảnh cáo của hắn, hiển nhiên Mạn Đà La cũng đã nghe ra, bất quá nàng không thèm để ý bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn, nói: “Mục Trần là con rể Lạc Thần Tộc, tự nhiên có tư cách vì Lạc Thần Tộc mà chiến, đồng thời hắn cũng là chủ nhân của Mục Phủ, chúng ta thân là thành viên của Mục Phủ, chẳng lẽ trơ mắt nhìn các ngươi chèn chép Phủ Chủ của chúng ta sao?”

Lời vừa nói ra, lần nữa khiến cho vô số âm thanh xôn xao vang lên, thậm chí ngay cả Lẫm Đông Lão Nhân kia cũng kinh ngạc nhìn qua Mục Trần. Trong lời nói của Mạn Đà La cũng có ý rõ ràng là phụng Mục Trần làm chủ?

Điều này làm cho vô số người đều cảm thấy khó có thể tiếp nhận, bởi vì theo nhận thức của bọn họ có tư cách thu nạp mội vị Địa Chí Tôn Đại Viên Mãn làm thuộc hạ, chỉ có một loại điều kiện. Người đó phải chân chính là Thiên Chí Tôn!

Cũng chỉ có Thiên Chí Tôn mới có thể áp đảo và khống chế Địa Chí Tôn Đại Viên Mãn.

Nhưng bây giờ, Mạn Đà La lại nói như không, nàng chấp nhận phụng một vị Hạ vị Địa Chí Tôn như Mục Trần làm chủ, quả thực làm cho tất

cả mọi người đều cảm thấy có chút hoang đường khó có thể tin.

Một vị siêu cấp cường giả Địa Chí Tôn Đại Viên Mãn, không thể tùy ý nói chuyện phiếm. Bằng không thì đối với thể diện bản thân cũng có chút tổn thương, cho nên cũng không ai cho rằng Mạn Đà La là thuận miệng nói lung tung.

Khuôn mặt Huyết Linh Tử tràn đầy vẻ khó có thể tin, nội tình Huyết Thần Tộc bọn hắn đều khó có thể chiêu thu được một vị Địa Chí Tôn Đại Viên Mãn, nhưng Mục Trần này, lại có thể làm được?

“Tên hỗn đản này, sao có thể may mắn như thế này?!” Giờ khắc này, trong lòng Huyết Linh Tử tràn đầy ganh tỵ, nếu như Huyết Thần Tộc bọn hắn có thể có được một vị Địa Chí Tôn Đại Viên Mãn thì đã sớm thống nhất Tiểu Tây Thiên Giới rồi.

Đối với các ánh mắt nhìn xung quanh, Mục Trần cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nhún vai, kỳ thật hắn cũng rất muốn nói, vị trí Phủ Chủ này của hắn là do Mạn Đà La không có hứng thú cưỡng ép đưa hắn.

Bất quá nếu như Mạn Đà La muốn cho hắn mặt mũi như vậy, hắn cũng chỉ có thể làm ra vẻ mỉm cười, giả bộ một chút cao thâm mạt trắc.

Lẫm Đông Lão Nhân liếc mắt nhìn Mục Trần thật sâu, nếu như việc này là thật, như vậy sau lưng người trẻ tuổi này, hắn cũng là một thế lực siêu phàm tồn tại.

Hắn là như vậy Địa Chí Tôn Đại Viên Mãn, tự nhiên rõ ràng ở tầng thứ này đều có một sự kiêu ngạo, nếu như không phải là sau lưng của Mục Trần có một thế lực cường hãn ủng hộ, Mạn Đà La tuyệt đối sẽ không có khả năng cam tâm tình nguyện làm tôi tớ.

“Hôm nay chúng ta sẽ giúp đỡ Lạc Thần Tộc đó là điều không thể tránh, nếu ngươi muốn giúp đỡ Huyết Thần Tộc, thì cứ tiếp tục chiến.” căn bản Mạn Đà La không để ý tới bọn hắn đang suy nghĩ gì, trực tiếp lười biếng nói.

Lẫm Đông Lão Nhân nghe vậy chỉ cười một cái, chậm rãi nói: “Chip phí Huyết Thần Tộc trả lão phu, còn chưa đủ để lại để cho lão phu đối phó với một vị Địa Chí Tôn Đại Viên Mãn.”

Nghe được lời hắn này, mặt mũi Huyết Linh Tử lập tức trắng bệch.

Đám người Lạc Thiên Thần như trút được gánh nặng thở dài một hơi, tuy rằng bên này Mục Trần cũng là có một vị Địa Chí Tôn Đại Viên Mãn, nhưng bọn hắn hay vẫn không hy vọng song phương đánh nhau, bởi vì cuối cùng, Lẫm Đông Lão Nhân này là Trưởng lão Tây Thiên Chiến Điện...

Tại Tây Thiên Đại Lục này, không có người dám bất kính đối với Trưởng lão Tây Thiên Chiến Điện.

Ánh mắt Mục Trần hơi nghi ngờ liếc nhìn Lẫm Đông Lão Nhân, không quá tin tưởng hắn sẽ đem việc này cho qua...

“Ha ha, bất quá lần này lão phu đến Lạc Thần Tộc, là tộc trưởng Huyết Linh Tử mời, chỉ là ta thuận tay nhận một mệnh lệnh mà thôi.” Trên khuôn mặt già nua của Lẫm Đông Lão Nhân có một nụ cười cổ quái vào lúc này hiện ra.

Khuôn mặt Huyết Linh Tử đều là không nhịn được co quắp khi nghe vậy Lẫm Đông Lão Nhân nói vậy, Huyết Thần Tộc bọn hắn bỏ ra một cái giá to lớn như thế lớn mời Lẫm Đông Lão Nhân đến, kết quả chỉ là hắn tiện đường nên tới đây sau đó nói giá tiền bọn họ bỏ ra cũng không tệ lắm, thuận đường làm tiếp việc...

Mục Trần nhắm hai mắt lại, hắn nhìn chằm chằm vào Lẫm Đông Lão Nhân, chậm rãi nói: “Vậy không biết vị tiền bối này còn có chuyện gì phải làm?”

Lần này Lẫm Đông Lão Nhân cũng không trả lời, chỉ cười híp mắt nhìn về phía Lạc Ly đang trải qua Linh Kiếp, mỉm cười nói: “Chuyện này, còn có liên quan tới nàng, cho nên cần phải đợi nàng trả lời.”

Nhìn thấy thần sắc hắn như vậy, ánh mắt Mục Trần trầm xuống. Mơ hồ cảm giác được một ít bất an, vừa tính nói thì bị Mạn Đà La khẽ gật đầu ngăn lại, hắn cũng liền trầm mặc xuống, xoay đầu lại, chuyển tầm mắt về phía Lạc Ly.

Rầm rầm!

Lúc này Lạc Ly lẳng lặng ngồi xếp bằng trên Bạch Ngọc Thai, chỉ Linh Lực quanh thân của nàng tản ra cực kỳ cường hãn, cái loại Linh Lực cường hãn trình độ này đã vượt qua cấp độ cửu phẩm viên mãn.

Trên bầu trời, trùng trùng điệp điệp Linh Vân hội tụ, thỉnh thoảng có một đạo lôi quang giáng lâm xuống, hung ác vô cùng bổ tới Lạc Ly.

Bất quá loại sấm sét tàn bạo này, mỗi khi tiến vào phạm vi quanh thân Lạc Ly, thì Lạc Hà sẽ gào thét, hóa thành một màn nước to lớn chống cự lại sấm sét.

Hiển nhiên Lạc Hà đang bảo vệ Lạc Ly.

Mà dưới loại thủ hộ này, thời gian dần trôi qua Linh Kiếp vốn cường hang hung hãn cũng vô lực tấn công. Cuối cùng biến thành Linh quang tiêu tán.

Ngay khi Linh Kiếp tiêu tán, một cỗ Linh Lực vô cùng cường hãn. Đột nhiên từ trong cơ thể của Lạc Ly bạo phát ra, phía trên Lạc Hà bỗng xuất hiện vạn trượng làn sóng lớn.

Vô số ánh mắt hâm mộ nhìn trên người Lạc Ly, bởi vì bọn họ biết được, giờ khắc này, Lạc Ly đã đột phá gông cùm xiềng xích. Bước chân vào cảnh giới Hạ vị Địa Chí Tôn!

Đôi mắt đẹp của Lạc Ly, đột nhiên vào lúc này mở ra, con ngươi trong suốt như lưu ly, nhìn vào cứ tưởng như có ngân hà hội tụ vào đôi mắt ấy, cùng lúc đó, bàn tay như ngọc của nàng trắng kết ấn, vô tận nước

sông trong Lạc Hà vào lúc này gào thét lên, liên tục không ngừng tụ đến sau lưng của Lạc Ly.

Theo nước sông hội tụ, tất cả mọi người đều nhìn thấy, sau lưng Lạc Ly xuất hiện một đạo thân ảnh vô cùng to lớn hình thành từ nước.

Đạo thân ảnh kia, hết sức yểu điệu, tản ra thần quang như ngọc, hình dạng của nàng dần dần trở nên giống Lạc Ly như đúc, trong mi tâm của nàng, ngưng hiện ra một đường vân giống như ngân hà vậy, tựa như là một dòng sông thần bí, huyền diệu vô cùng.

Dòng sông đường vân thần bí hình thành, tất cả mọi người đềucảm giác được, một quang ảnh mảnh khảnh, tựa hồ bạo phát ra một loại cảm giác mỹ lệ không cách nào hình dung, xinh đẹp đủ để khiến cho thiên địa biến sắc. Thậm chí trên mi tâm của Lạc Ly cũng xuất hiện đường vân dòng sông thần bí kia, vì vậy tia sáng kỳ dị đó nở rộ, khiến cho nhan sắc của nàng vốn khuynh quốc khuynh thành, càng lột xác thành một dạng xinh đẹp không thể hình dung.

Loại xinh đẹp này, làm cho người khác cảm giác rằng nàng chính là xinh đẹp nhất trong trời đất này.

“Đây mới là đệ nhất mỹ nhân của Đại Thiên thế giới!” Vô số ánh mắt chìm đắm trong dung nhan của nàng tự lẩm bẩm.

Trong lúc này, Lạc Thiên Thần cùng với một ít cường giả của Lạc Thần Tộc thì ngược lại, họ khiếp sợ nhìn qua quang ảnh sau lưng Lạc Ly cùng đường văn như dòng sông kia thất thanh nói: “Cái đó là... đó là Lạc Thần Pháp Thân!”

Trong ghi chép lại của Lạc Thần Tộc, Lạc Thần Pháp Thân là pháp thân xinh đẹp nhất Đại Thiên thế giới, một khi tu luyện thành hình, là có thể cùng chủ nhân hỗ trợ lẫn nhau, năm đó Lạc Thần, cũng chính vì vậy mà trở thành đệ nhất mỹ nhân Đại Thiên thế giới.

Chẳng qua là, bọn hắn không nghĩ tới, vạn ngàn năm về sau, người thứ hai tu luyện thành Lạc Thần Pháp Thân người, dĩ nhiên là Lạc Ly!

“Nghe nói điều kiện tu luyện Lạc Thần Pháp Thân cực kỳ hà khắc, không chỉ nói người tu luyện phải có dung nhan khuynh quốc khuynh thành, hơn nữa thiên phú càng trác tuyệt vô song... Điều kiện như vậy, qua nhiều năm tuế nguyệt Lạc Thần Tộc vẫn chưa có ai tu thành cho tới khi Lạc Ly xuất hiện.” Lạc Thiên Thần dần phục hồi tinh thần lại, sau đó cuồng hỉ không thôi, hắn biết, Lạc Ly đã nhận được Lạc Thần truyền thừa, đợi một thời gian nữa Lạc Thần Tộc bọn hắn sẽ trở lại thời kỳ sáng chói.

Vô số người đang trong cơn say mê nhìn về nàng, quang ảnh sau lưng Lạc Ly dần tiêu tán, nàng ngẩng đầu lên, hướng về phía Mục Trần nhoẻn miệng cười mỹ lệ, đủ để cho được vạn vật biến sắc.

Từng ánh mắt ghen tỵ, nhìn về phía Mục Trần, nếu như không phải trước đó Mục Trần cho thấy thực lực cường hãn, lúc này sẽ có người nhịn không được trực tiếp khiêu chiến hắn.

Phát giác được những ánh mắt địch ý này, khóe miệng Mục Trần cũng nhếch lên, giờ khắc này, hắn tin tưởng, trên cái thế giới này, có một loại nữ nhân, thật sự là kẻ gây họa.

Mục Trần cùng Lạc Ly đang trong tình cảnh tình chàng ý thiếp thì Lẫm Đông Lão Nhân cũng mỉm cười, nói: “Thật không hổ là truyền nhân của Lạc Thần, từ nay về sau, danh xưng đệ nhất mỹ nhân Đại Thiên thế giới, có lẽ đã có chủ sở hữu rồi.”

Đôi mắt đẹp của Lạc Ly chuyển hướng nhìn về phía vị Lẫm Đông Lão Nhân, khẽ khom người, dáng vẻ ưu nhã thong dong, không bởi vì thân phận người này mà thất thố, chẳng qua là bình tĩnh nói: “Không biết tiền bối đến Lạc Thần Tộc ta cuối cùng là có chuyện gì?”

Lẫm Đông Lão Nhân cười cười, sau đó từ trong tay áo hắn móc ra một vật, đó là một quyển trục màu vàng, chỉ là ở trên quyển trục kia, có

một cỗ khí tức phát ra dường như áp mọi thứ xung quanh, làm cho mảnh thiên địa này, đều trong khoảnh khắc yên tĩnh lại.

Lẫm Đông Lão Nhân đem quyển trục chậm rãi kéo ra, đồng thời thanh âm khàn khàn nói, vang vọng trời đất.

“Chiến Hoàng có chỉ, phong Nữ hoàng Lạc Thần Tộc, là tân nhiệm thánh nữ của Tây Thiên Chiến Điện ta.”

Thanh âm của Lẫm Đông Lão Nhân rơi xuống, sắc mặt của Lạc Thiên Thần, vào lúc này đột nhiên đại biến.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1220: Thánh Nữ?

Biên soạn Lão Bảo - Hội những con nghiện

Thanh âm Lẫm Đông lão nhân khàn khàn vang vọng xung quanh, âm thanh xôn xao vào lúc này bạo phát ra, sau đó từng ánh mắt cực kỳ hâm mộ không nhịn được nhìn về phía Lạc Ly.

Không ai nghĩ tới, vị Chiến Hoàng của Tây Thiên Chiến Điện, lại tự mình hạ chỉ, phong Lạc Ly là Thánh nữ của Tây Thiên Chiến Điện, vị trí đó bên trong Tây Thiên Chiến Điện, là cực kỳ cao cao tại thượng, cơ hồ gần với Chiến Hoàng, ngày bình thường ngay cả Lẫm Đông lão nhân cũng phải cung kính.

Bất quá, đối với ánh mắt hâm mộ của tất cả mọi người nơi đây, khuôn mặt của Lạc Thiên Thần lại có chút khó coi, bởi vì mọi người đều biết, vị Chiến Hoàng của Tây Thiên Chiến Điện kia, có 3000 cung phi trong hậu cung, rất nhiều giai nhân tuyệt sắc, hơn nữa công pháp hắn tu luyện, là Đại Đế Nội Kinh, vốn là song tu thần quyết, cho nên vị Chiến Hoàng này, cũng là nhân vật nhất đẳng tuyệt thế phong lưu.

Trước đây, Lạc Thiên Thần mơ hồ biết được một chút tin tức, cái kia Tây Thiên Chiến Điện đã chủ ý đến Lạc Ly, nhưng khi đó danh khí của Lạc Ly vẫn chưa có nổi lên, nhưng mà những năm này nương sự xuất sắc của nàng, cùng với sự phát triển của thiếu nữ theo năm tháng, mỹ danh lan truyền, nên đã lọt vào tầm mắt của Tây Thiên Chiến Điện.

Bây giờ Lạc Ly tu thành Lạc Thần Pháp Thân, càng cực kỳ chói mắt, không sớm thì muộn cũng sẽ khiến Tây Thiên Chiến Điện chú ý, nhưng Lạc Thiên Thần có chút ứng phó không kịp là bọn họ tới nhanh như vậy.

Ở Tây Thiên đại lục cùng rất nhiều các đại lục, cương vực bên trong Tây Thiên Chiến Điện, không biết bao nhiêu mỹ nhân mơ ước có thể được Chiến Hoàng ưu ái, một bước lên trời, dù sao thực lực cùng phong thái kia, cũng đích xác là có thể làm cho vô số nữ tử vì đó si mê.

Vị Chiến Hoàng kia có ba ngàn hậu cung tuyệt sắc mỹ nhân, không có người nào là bị ép buộc, toàn bộ đều bị phong thái cùng mị lực của Chiến Hoàng khuynh đảo.

Nhưng Lạc Thiên Thần lại biết, tôn nữ nhà mình, tuyệt sẽ không là một trong số đó...

Lấy tính cách kiêu ngạo của nàng, trừ khi đó là người mà trong lòng nàng ngưỡng mộ ra, e là Chiến Hoàng trong mắt nàng cũng không có gì đặc biêt.

Cho nên, dù người bên ngoài có cầu được làm chiến điện Thánh nữ, căn bản Lạc Ly cũng không để ý. Nhưng vấn đề xảy ra là ý chỉ vị Chiến Hoàng kia không thể tùy ý cự tuyệt?

Đây chính là Tây Thiên đại lục chúa tể!

Đây là một vị Thiên Chí Tôn uy danh vang vọng đại thiên thế giới!

Lạc Thiên Thần liên tục cười khổ, lông mày Mục Trần cũng hơi nhíu lại, tuy nói hắn đối với vị Tây Thiên Chiến Hoàng kia cũng không hiểu rõ, nhưng từ sắc mặt của Lạc Thiên Thần mà đoán, hắn liền mơ hồ hiểu được một chút.

- Ha ha, chúc mừng Thánh nữ, từ nay về sau, nhưng chính là thánh nữ Tây Thiên Chiến Điện.

Trên bầu trời, Lẫm Đông lão nhân cũng mỉm cười, sau đó hướng về phía Lạc Ly nhấc tay đưa kim sắc quyển trục, nói:

- Mời tiếp chiếu chỉ.

Nhưng mà, động tác của hắn cũng không được đáp lại, Lạc Ly nâng khuôn mặt lên, một đôi con ngươi giống như lưu ly. Lẳng lặng nhìn chăm chú Lẫm Đông lão nhân, sau một lúc lâu, nói từng chữ:

- Ta cự tuyệt.

Thanh âm Lạc Ly bình tĩnh truyền ra, thiên địa vốn đang xôn xao trong nháy mắt tĩnh mịch, vô số người mở to hai mắt khó tin nhìn Lạc Ly.

Nàng cự tuyệt ý chỉ vị Chúa Tể của Tây Thiên đại lục?!

Đây chính là Thiên Chí Tôn ý chỉ đó!

Nguyên bản Huyết Linh Tử bị câu nói lúc trước của Lẫm Đông lão nhân dọa đến gần chết, nghe được lời Lạc Ly nói, ánh mắt đột nhiên lóe lên, ánh mắt có vẻ mừng như điên, hắn đều không nghĩ đến, Lạc Ly lại lớn gan đến loại trình độ này! Lẫm Đông lão nhân nghe vậy, cũng là khẽ giật mình, lông mày chợt chậm rãi nhăn lại, Thanh âm trầm thấp nói:

- Đây là ý chỉ của Chiến Hoàng, ngươi có thể xác định hậu quả gì khi cự tuyệt?

Đối mặt với lời nói kia đại biểu ý tứ đe dọa của Lẫm Đông lão nhân bên trong, cho dù là Lạc Ly, đều cảm thấy áp lực lớn lao, nhưng cuối cùng nàng vẫn cao ngạo ngẩn khuôn mặt lên, ai cũng hiểu ý định của nàng thà làm ngọc vỡ còn hơn làm gương lành.

Trong lúc Lạc Ly đang một mình thừa nhận áp lực kia thì một bóng người trực tiếp là xuất hiện ở bên cạnh của nàng, sau đó không để ý đến mọi ánh mắt xung quanh đang kinh ngạc, hắn xòe bàn tay ra nắm chặt lấy đôi tay nhỏ bé đang lạnh như băng kia.

Nắm chặt lấy đôi tay nhỏ của Lạc Ly, tự nhiên chính là Mục Trần, hắn nhìn về phía Lạc Ly, sau đó gương mặt giãn ra khẽ cười.

Xôn xao.

Cử động của hai người, lần thứ hai mang đến âm thanh xôn xao ở trong thiên địa, giờ khắc này, các phương cường giả cuối cùng đã hiểu rõ ra, nguyên lai vị thiếu niên tên Mục Trần này cùng với Lạc Ly, là một đôi tiểu tình lữ...

Mà Lạc Ly, rõ ràng cũng là bởi vì Mục Trần mà cự tuyệt vị trí Thánh nữ Tây Thiên Chiến Điện.

Mục Trần nắm lấy đôi tay nhỏ của Lạc Ly, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn qua Lẫm Đông lão nhân, nói:

- Từ lúc nào mà vị trí Thánh nữ Tây Thiên Chiến Điện cũng phải ép buộc người ta làm?

- Tiểu bối, có mấy lời không phải có thể tùy tiện nói!

thanh âm Lẫm Đông lão nhân trầm thấp nói, đồng thời một cỗ linh lực uy áp kinh thiên từ trong cơ thể bộc phát ra, vào lúc này thiên địa biến thành ngày đông giá rét, phảng phất hóa thành hàn lưu trùng điệp đáng sợ, hướng về Mục Trần quét đến.

Bất quá, ngay tại thời điểm hàn lưu đó bao phủ đến Mục Trần, Mạn Đà La lập tức xuất hiện ở trước người Mục Trần, bên trong thân thể nhỏ nhắn xinh xắn có u quang bao phủ, tựa như là lỗ đen, đem những hàn lưu đó đều thôn phệ tất cả.

Khuôn mặt nàng lãnh đạm nhìn qua Lẫm Đông lão nhân, châm chọc nói:

- Tây Thiên Chiến Điện bá đạo như vậy sao?

Nàng nói chuyện càng là không khách khí, tuy nói cái kia Tây Thiên Chiến Hoàng chính là một vị Thiên Chí Tôn, nhưng dù sao nàng cũng đã đi theo Thiên Đế nhiều năm, Thiên Chí Tôn cũng đã gặp không ít, đương nhiên sẽ không vì cái tên Tây Thiên Chiến Điện mà run sợ. Lẫm Đông

lão nhân nghe vậy, khuôn mặt cũng có chút âm trầm, hắn nhìn chằm chằm Mạn Đà La, nói:

- Xem ra các hạ thực sự muốn cùng Tây Thiên Chiến Điện chúng ta đối đầu?

- Phải thì như thế nào?

Mạn Đà La không hề sợ hãi, ngẩng đầu cười lạnh.

- Làm càn!

Lẫm Đông lão nhân rốt cục cũng đã tức giận, hắn lạnh lùng hét lớn, sau đó, tay áo hắn vung mạnh lên, nhất thời một khỏa Tinh Thần băng tinh bắn ra, tất cả nhiệt độ trong thiên địa vào lúc này bị hút vào bên trong khỏa Tinh Thần này, không khí cũng nhanh chóng kết băng.

- Ông!

Viên băng tinh kia trực tiếp là hóa thành một đạo hàn lưu mãnh liệt bắn đến, trong chớp mắt biến thành một dòng sông băng không nhìn thấy điểm cuối, từ trên trời giáng xuống, hung hăng oanh kích Mạn Đà La.

Loại uy năng này quả nhiên là hủy diệt thiên địa.

- Hừ!

Nhưng Mạn Đà La thấy thế, lại là hừ lạnh một tiếng, chợt nàng chu cái miệng nhỏ, một vệt sáng bắn ra, vạn đạo quang mang mãnh liệt bắn ra, biến thành một tòa Kim Tự Tháp, vật này đương nhiên là Tinh Thần Trấn Ma Tháp mà lúc trước Mục Trần tặng cho nàng.

Hưu!

Tinh Thần Trấn Ma Tháp lay động ra vô số tinh quang, những tinh quang đó như Tinh Hà gào thét, phô thiên cái địa đánh vào phía trên viên

Tinh Thần băng tinh, trực tiếp ngạnh sinh oanh bạo nó ra, hóa thành đầy trời băng tinh, nhẹ nhàng rớt xuống.

Tinh Thần băng tinh phá toái, Lẫm Đông lão nhân đau đớn kêu lên một tiếng, lui về sau mấy bước, sắc mặt dị thường khó coi, hiển nhiên tại lần đối bính này hắn đã bị thua thiệt không nhỏ.

- Tốt, tốt!

Hai mắt Lẫm Đông lão nhân trợn trừng, hắn hít sâu một hơi, hai tay cung kính bưng lấy kim sắc quyển trục, sau đó cắn đầu lưỡi một cái, một ngụm tinh huyết phun ra, rơi vào phía trên quyển trục.

Ong ong.

Theo tinh huyết rơi xuống, kim sắc quyển trục đột nhiên bộc phát ra kim quang phô thiên cái địa, loại kim quang này, tản ra một loại khí tức cực đoan kinh khủng, áp đảo thiên địa, phảng phất như chúa tể.

Dưới uy áp của khí tức này, trong thiên địa, phàm là người dưới cấp độ Địa Chí Tôn, đều muốn quỳ sát xuống, thậm chí ngay cả đầu đều không thể nâng lên, toàn thân run rẩy.

Bởi vì bọn hắn đều rất rõ ràng cỗ khí kia đại biểu cho cái gì... Toàn bộ Tây Thiên đại lục, chỉ có một người có loại uy thế này.

Chính là chúa tể Tây Thiên Chiến Điện, người trong truyền thuyết Tây Thiên Chiến Hoàng!

Khuôn mặt nhỏ của Mạn Đà La cũng trở nên ngưng trọng, quyển trục này có thể dẫn tới một đạo Linh Ảnh vị Chiến Hoàng kia, nhưng lập tức cũng làm cho cho nàng cảm thấy áp lực mười phần.

Mục Trần càng có thể cảm nhận được Lạc Ly đang dùng sức nắm chặt đôi của hắn.

- Đừng sợ.

Mục Trần nói khẽ.

Lạc Ly quay đầu, có chút kinh ngạc phát hiện lúc này trong mắt Mục Trần mặc dù ngưng trọng, nhưng lại không có chút nào kinh hoảng, bất quá nàng cũng cười khổ một tiếng, sau đó nghiêm túc nói:

- Nếu có cơ hội, ngươi nên trốn đi trước đi.

- Ngươi thì sao?

Lạc Ly mỉm cười, nói:

- Dù sao ta cũng sẽ không đi làm Thánh nữ.

Mục Trần nhìn qua nụ cười của nàng, từ đó nhìn thấy được cái vẻ cố chấp của nàng lựa chọn thà làm ngọc vỡ, nàng sẽ không đi làm Thánh nữ.

- Lạc Ly...

Mục Trần nhìn chằm chằm Lạc Ly, nhẹ giọng nói ra:

- Còn nhớ rõ lúc đầu ta đã nói gì với ngươi không?

- Ta nói, lần tiếp theo, ta sẽ không để bất luận kẻ nào có thể đem ngươi đi.

Hắn nhìn chằm chằm nàng con ngươi như lưu ly, nói từng chữ:

- Kể cả vị Tây Thiên Chiến Hoàng kia.

Tây Thiên Chiến Hoàng cố nhiên cường đại, trong tay nhưng hắn, lại không phải không có được đồ vật để ngăn cảng.

Lạc Ly giật mình, nàng hiển nhiên không biết vì sao Mục Trần có loại lực lượng này, bất quá nàng quá biết Mục Trần, hắn không cậy mạnh một cách vô lí, nếu như hắn nói vậy, tất nhiên hắn năng lực làm điều đó.

Điều này làm cho nàng có chút buông lỏng nội tâm một chút.

- Xem ra những năm này, ngươi đã trải qua không ít đau khổ đây.

Lạc Ly mỉm cười nói, nét cười của nàng thanh lệ, làm cho con mắt Mục Trần sáng lên một cái, không nhịn được muốn cưỡng ép ôm nàng vào trong ngực vì xúc động.

Bất quá cuối cùng hắn vẫn nhẫn nại, ngẩng đầu lên, híp hai mắt lại nhìn qua kim sắc thân ảnh xuất hiện từ quyển trục, cuối cùng có một đạo kim sắc quang ảnh, chậm rãi hiện ra.

- Cung nghênh Chiến Hoàng.

Lẫm Đông lão nhân nhìn qua quang ảnh kia thi lập tức quỳ mọp xuống, cung kính nói.

Trên bầu trời, một đạo kim sắc quang ảnh đứng chắp tay, hắn có mái tóc vàng sáng chói, mặt mũi như anh tuấn, đôi mắt thâm thúy, có cường đại mị lực, làm cho người ta khó mà quên.

Trên người hắn tản mát ra một cỗ uy nghiêm bao trùm thiên địa, mới là điều hấp dẫn nhất trên người hắn.

Giữa thiên địa, vô số cường giả đều dưới uy thế như vậy mà phát run.

Đạo kim sắc quang ảnh này vừa xuất hiện, ánh mắt của hắn đã nhìn chăm chú về phía Lạc Ly, sau đó bỗng có thanh âm hùng vĩ trầm thấp, tại thiên địa này ùng ùng vang vọng mà lên.

- Lạc Ly, ngươi thực sự cự tuyệt sao?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1221: Chiến Hoàng Giáng Lâm

Biên soạn Lão Bảo - Hội những con nghiện truyện

Thanh âm, tựa như là tiếng sấm vang, từ chín tầng trời cao truyền xuống, làm được thiên địa run rẩy, vô số cường giả đổ mồ hôi lạnh xuống, tựa như là có sự phẫn nộ của thần vậy.

Trên bầu trời, bóng người vàng óng đứng chắp tay, chân đạp hư không, từ trên thân thể hắn tản mát ra khí tức ảo diệu, khiến cho hắn giống như Chúa Tể Thiên Địa.

Dưới uy thế bực này, cường giả bình thường chỉ có thể quỳ rạp trên đất, thậm chí ngay cả một vài Địa Chí Tôn đều là cảm nhận được áp lực thực lớn, không dám nhìn thẳng.

Không ai nghĩ tới... vị Chiến Hoàng của Tây Thiên Chiến Điện, vậy mà lại hàng lâm!

Mà tại dưới loại uy thế kinh khủng này, Lạc Ly vẫn như cũ nàng ngước mặt lên nhìn qua thân ảnh vị Thiên Chí Tôn kia, mặc dù nàng vẫn đang chịu loại uy áp này mà run nhè nhẹ, thần sắc nàng, không thấy chút nào sợ hãi.

Nàng nhìn thẳng bóng người màu vàng óng, thanh âm thanh tịnh dễ nghe, bên trong đất trời truyền ra: “Nhận được Chiến Hoàng ưu ái, trở thành thánh nữ chiến điện, thế nhưng kính xin Chiến Hoàng tuyển người khác.”

Thanh âm của Lạc Ly truyền ra, khiến cho vô số cường giả không nhịn được nuốt nước miếng, khó có thể tin, bọn hắn thật sự là không

nghĩ tới lá gan của Lạc Ly lại to lớn như thế.

Ngược lại trong mắt Huyết Linh Tử tràn đầy vẻ vui mừng như điên, hắn vốn cho là Lạc Thần Tộc sắp sửa quật khởi, nhưng nào ngờ tới Lạc Ly hết lần này tới lần khác đối với mời chào của Tây Thiên Chiến Điện không có hứng thú chút nào.

Kể từ đó mà nói, chỉ cần Chiến Hoàng tức giận, Lạc Thần Tộc này sẽ tan thành mây khói.

“Láo xược!”

Lẫm Đông Lão Nhân kia nghe được lời của Lạc Ly, thì giận tím mặt, lạnh lùng nói: “Lạc Ly, ngươi cũng biết cự tuyệt Chiến Hoàng thì phải trả một cái giá rất lớn? Ngươi cũng biết ngươi tùy ý làm bậy như vậy thì Lạc Thần Tộc sẽ trả giá gì không?”

Con mắt Lạc Ly như lưu ly, vào lúc này đột nhiên bộc phát ra chi sắc lợi hại, nàng chăm chú nhìn chằm chằm Lẫm Đông Lão Nhân, thản nhiên nói: “Đơn giản chỉ là chết mà thôi, còn về Lạc Thần Tộc, ta thân là Nữ hoàng Lạc Thần Tộc, nếu dùng biện pháp bực này khuất nhục, ta sẽ bảo vệ Lạc Thần Tộc, Lạc Thần Tộc của ta tình nguyện bị hủy diệt, để không làm ô danh tổ tiên Lạc Thần!”

Thanh âm Lạc Ly kiên quyết không thể lay động, mà những con dân Lạc Thần Tộc tộc. Đột nhiên máu huyết sôi trào, tổ tiên của bọn hắn đồng dạng từng là một trong đỉnh phong cường giả Đại Thiên thế giới, bất luận là uy danh hay là thực lực, đều mạnh hơn Tây Thiên Chiến Hoàng, cho nên sâu trong huyết mạch của bọn hắn đều chôn dấu kiêu ngạo, bọn hắn kính yêu Lạc Ly, đạt được Lạc Thần truyền thừa nàng là tín ngưỡng, nếu như Lạc Thần Tộc tồn tại, phải có Lạc Ly làm chủ, vậy việc Lạc Ly chết đi Lạc Thần Tộc bọn họ cũng tình nguyện diệt vong!

Cái loại khuất nhục kéo dài hơi tàn, bọn hắn không cần!

Vô số tộc nhân Lạc Thần Tộc ngẩng đầu lên, trên mặt bọn hắn không có một nữa sợ hãi, ánh mắt ẩn chứa tức giận nhìn chằm chằm vào Lẫm Đông Lão Nhân.

Trong Thiên Địa, vô số cường giả vào lúc này có chút rung động nhìn Lạc Ly, tuy nói người kia là nữ tử, nhưng khí phách kiên quyết như vậy, ngay cả bọn họ đều phải cảm thấy xấu hổ.

Sắc mặt Lẫm Đông Lão Nhân kia cũng rất khó coi, hắn không nghĩ tới một câu uy hiếp của hắn, ngược lại khiến cho toàn bộ Lạc Thần Tộc đoàn kết hơn và kiên định hơn. Hiển nhiên hắn cũng quá xem thường Lạc Ly, cô bé này có được khí phách cùng với mị lực vượt quá sức tưởng tượng.

“Ha ha, thật không hổ là người đạt được Lạc Thần truyền thừa...”

Trên bầu trời, Chiến Hoàng vào lúc này nhẹ nhàng vỗ tay một cái, đối mặt với ngôn ngữ của Lạc Ly, hắn chưa từng tức giận, nhìn về phía trong tròng mắt của Lạc Ly, ngược lại càng tràn đầy vẻ hân thưởng.

Hắn xoay đầu lại, nhìn về phía Lẫm Đông Lão Nhân, thản nhiên nói: “Tình Yêu Nam Nữ, hai bên tình nguyện mới vừa rồi là chí lý, bổn hoàng chưa từng có ý định dùng sức lực cưỡng ép?”

Lẫm Đông Lão Nhân nghe vậy, liền vội cúi người nhận sai.

Nhìn đến khí độ của Tây Thiên Chiến Hoàng, vô số cường giả đều âm thầm gật đầu, có chút say mê, uy nghi như thế, làm thật không hổ là Đại Lục chúa tể của Tây Thiên.

Mục Trần nhìn qua biểu hiện này, ngược lại là hắn không cảm thấy vị Tây Thiên Chiến Hoàng này sẽ dễ dàng bỏ qua như vậy.

Sau khi trách cứ Lẫm Đông Lão Nhân, Tây Thiên Chiến Hoàng lần nữa nhìn về phía Lạc Ly, nói: “Ngươi đã không muốn, bổn hoàng đương nhiên sẽ không cưỡng cầu, chẳng qua là vị trí thánh nữ của Tây Thiên

Chiến Điện ta vẫn sẽ vì ngươi mà giữ lại, nếu ngươi thay đổi tâm ý, có thể tùy thời đến nhận.”

Sóng mắt Lạc Ly lưu động, bình tĩnh nói: “Có lẽ sẽ để cho Chiến Hoàng thất vọng.”

Chiến Hoàng mỉm cười, từ chối cho ý kiến, sau đó ánh mắt của hắn từ trên thân Lạc Ly dời đi chỗ khác, nhìn về phía Mạn Đà La, cười nhạt nói: “Chuyện của Thánh nữ tạm thời để qua một bên, ngươi một đóa Hoa thượng cổ Mạn Đà La, nhiều lần khiêu khích uy nghiêm chiến điện của ta, về lý là nên bị phạt.”

Lời này vừa nói ra, đám người đứng xem bên ngoài phải sợ hãi, ánh mắt tất cả các cường giả đều kinh hãi nhìn về phía Mạn Đà La, không nghĩ tới bản thể người này lại là một đóa Hoa thượng cổ Mạn Đà La.

Mà Mục Trần cùng Lạc Ly hơi trầm xuống một cái, vị Chiến Hoàng này tuy nói bỏ qua sự tình của Lạc Ly nhưng vẫn muốn bắt Mạn Đà La, hiển nhiên trong lòng cũng đang tức giận.

“Chiến Hoàng, dùng thân phân cùng địa vị của ngài, nếu như so đo với những người này, thật không công bằng cho lắm?” Lạc Ly trầm giọng nói.

Chiến Hoàng cười nhạt một tiếng, nói: “Nếu như đơn giản bỏ qua, ngược lại người ngoài sẽ cho rằng Tây Thiên Chiến Hoàng ta mềm yếu có thể bắt nạt, yên tâm đi, hai người này ta tạm thời mang về Tây Thiên Chiến Điện, trấn áp vài năm, tôi luyện lòng dạ sau đó sẽ để cho bọn hắn rời đi, không đả thương đến tánh mạng.”

Nghe đến lời này, khuôn mặt Lạc Ly lập tức phát lạnh, Chiến Hoàng này không chỉ có muốn mang Mạn Đà La đi, thậm chí ngay cả Mục Trần cũng có ý định khiển trách.

“Ầm!”

Không đợi Lạc Ly nói chuyện, Tây Thiên Chiến Hoàng đạm mạc ra tay, chỉ thấy hắn vươn tay ra, nhất thời kim quang quét sạch, hóa thành một Kim Sắc Đại Thủ, trực tiếp hướng về hai người Mạn Đà La cùng Mục Trần bao phủ xuống.

“Tại Tây Thiên Đại Lục ta, còn chưa tới phiên một tên Địa Chí Tôn Đại Viên Mãn có thể láo xược!” thanh âm Chiến Hoàng đạm mạc phát ra to lớn vang vọng, dưới uy áp của Kim Sắc Đại Thủ bao trùm, ngay cả không gian đều bị gong cùm xiềng xích, thậm chí Linh Lực trong thiên địa đều đình chỉ lưu động.

Vô số cường giả nhìn thấy Chiến Hoàng ra tay, đều là không khỏi sinh ra lòng thương hại đối với Mạn Đà La cùng Mục Trần, đối mặt với một vị Thiên Chí Tôn xuất thủ của, mặc kệ Mục Trần có bao nhiêu thủ đoạn, hôm nay chỉ sợ đều là khó thoát khỏi một kiếp.

“Tiểu tạp chủng, lần này ta xem ngươi làm sao để thoát!” hai mắt Huyết Linh Tử đỏ bừng, nghiến răng nghiến lợi, trong mắt tràn đầy khoái chí, Huyết Thần Tộc bọn hắn vì đối phó Lạc Thần Tộc lần này đã chuẩn bị rất nhiều con át chủ bài, nhưng nhưng đều là bị Mục Trần hóa giải. Nhưng mà dưới mắt ngay cả Chiến Hoàng đều đã hiện thân và ra tay, hắn không tin, Mục Trần còn có thể lât xuồng dưới mương.

“Tiền bối, xin mang Mục Trần đi mau đi!” Lạc Ly cắn chặt răng. Nàng nhìn về phía Mạn Đà La, lúc này có thể mang theo Mục Trần chạy trốn, chỉ sợ cũng chỉ có người kia là có thể làm được, vì lúc này chỉ là thân ảnh của Chiến Hoàng chưa thực sự là bản thể hàng lâm.

Bất quá, đối mặt với thỉnh cầu của Lạc Ly, Mạn Đà La lắc đầu, sau đó hai đồng tử tối tăm nhìn về phía Mục Trần.

Lúc này Lạc Ly mới phát hiện, đối mặt với xuất thủ của Chiến Hoàng, thần sắc của Mục Trần vẫn như trước không có bao nhiêu gợn sóng, thậm chí không thấy chút vẻ tuyệt vọng nào.

Nhìn thấy ánh mắt của Lạc Ly, Mục Trần chỉ nhẹ nhàng mỉm cười, sau đó hắn bàn tay lật lại, Lạc Ly bổng nhìn thấy một cây đèn cũ kỹ xuất hiện ở trong tay Mục Trần.

Mục Trần vuốt ve cây đèn, bất đắc dĩ thở dài một hơi. Có chút đáng tiếc nói: “Không nghĩ đạo nhân tình lúc trước nhanh như vậy lại phải dùng tới...”

Hắn cong ngón búng ra, Linh Lực mãnh liệt bắn ra, trực tiếp là chui vào cây đèn, phù một tiếng cây đèn nhanh chóng nhen nhóm phát ra tia lửa nhỏ...

Kim Sắc Đại Thủ từ trên trời giáng xuống, triệt để bao trùm Mạn Đà La cùng Mục Trần vào trong, nhìn thấy một màn này, vô số cường giả đều là tiếc hận lắc đầu.

Đến giờ phút này rồi, coi như là Mạn Đà La có làm gì đi nữa đều không thể lại đào thoát.

Thần sắc Tây Thiên Chiến Hoàng đạm mạc, chỉ muốn đem Mạn Đà La cùng Mục Trần đi, nghĩ đến việc Lạc Ly có thể tiến về chiến điện đảm nhiệm vị trí thánh nữ. Đến lúc đó, hắn cùng với Lạc Ly liền có càng nhiều thời gian tiếp xúc, hắn có tuyệt đối tự tin, về lâu về dài, Lạc Ly tất nhiên sẽ cảm nhận được mị lực của hắn, khi đó nàng có thể tình nguyện song tu với hắn.

Như thế, sẽ không vi phạm quy tắc của hắn.

Kỳ thật đã đến cấp độ như hắn vậy, cái gọi là sắc đẹp đối với hắn cũng không hấp quá lớn, nhưng Lạc Ly thì bất đồng, nàng đã lấy được Lạc Thần Pháp Thân, nếu như sau này có thể dùng đại đế Nội Kinh tìm hiểu và song tu, đối với với hắn mà nói, sẽ có ích lợi cực lớn.

Nguyên bổn hắn cho rằng chỉ cần lộ diện, dùng phong thái cùng mị lực của hắn, muốn lấy được hảo cảm của Lạc Ly cũng không khó, nhưng nào ngờ tới lại xuất hiện một tên Mục Trần, hơn nữa Lạc Ly tình cảm

của nàng đối với hắn sâu nặng như thế, nànghoàn toàn cự tuyệt lời mời của Chiến Điện.

Cho nên đến lúc này, hắn cũng chỉ có thể làm ra tiểu thủ đoạn này thôi.

“Bất quá Lạc Ly, sau này ngươi sẽ biết được phong độ tuyệt thế của bổn hoàng, ngươi xuất sắc như thế thì cũng chỉ có bổn hoàng mới có thể cùng ngươi đối với thất, còn Mục Trần kia, chỉ là khách qua đường trong cuộc đời ngươi mà thôi, không đáng để ngươi ái mộ... Ta làm hết thảy, đều là vì tốt cho ngươi.”

Trong tâm của Chiến Hoàng, lộ ra ý tưởng như vậy, sau đó hắn nhìn thoáng qua Kim Sắc Đại Thủ, trong đó không có truyền đến dao động phản kháng, xem ra Mạn Đà La kia cũng đã tuyệt vọng không chống cự.

“Ngược lại cũng là biết thức thời.”

Tây Thiên Chiến Hoàng mỉm cười, sau đó tay áo vung lên, định đem lồng giam Mục Trần cùng Mạn Đà La lấy đi. Bất quá, ngay tại thời khắc đấy, bên trong Kim Sắc Đại Thủ, đột nhiên là có sương mù dâng lên, từng luồng hỏa diễm tươi đẹp rực rỡ, từ trong đó chui ra, dưới sự xuất hiện của hỏa diễm, Kim Sắc Đại Thủ trực tiếp là dùng một loại tốc độ kinh người tan chảy.

Thình lình xảy ra một màn này, làm cho sắc mặt Tây Thiên Chiến Hoàng mạnh mẽ biến đổi, không nhịn được kinh ngạc nói: “Làm sao có thể?!”

Thủ đoạn của hắn như vậy, coi như là Địa Chí Tôn Đại Viên Mãn đều không nhúc nhích được chút nào, như thế nào trước mắt lại bị bị ngọn lửa kia hòa tan?

Trong Thiên Địa vô số cường giả trợn mắt hốc mồm khi nhìn thấy một màn này.

Hỏa diễm hoa mỹ lượn lờ bay lên, mấy cái hô hấp, Kim Sắc Đại Thủ kia hoàn toàn bị hòa tan, trong Thiên Địa vô số ánh mắt kinh hãi vào lúc này chỉ biết trợn tròn mà nhìn.

Mục Trần cùng Mạn Đà La dần dần hiện ra không chút tổn hao, chẳng qua là, vô số đồng tử co rút nhanh và nhìn thấy, không biết từ lúc nào, trước người của Mục Trần, xuất hiện một tên nam tử xa lạ.

Tên nam tử kia thân hình cao ngất, hắn chắp tay đứng ở trước người Mục Trần, khuôn mặt mang theo vẻ lười biếng tươi cười, khí thế của hắn lạnh nhạt, mặc dù nhìn qua không uy áp, nhưng mà thời điểm hắn đứng ở nơi đó, ai cũng có thể cảm giác được uy áp của Chiến Hoàng vốn đang bao phủ thiên địa, vào lúc này đã tan biến mất.

Phát giác được loại biến hóa này, da đầu vô số cường giả đều như sắp vỡ, bởi vì coi như là người ngu xuẩn nhất cũng biết, có thể chống lại uy áp của một vị Thiên Chí Tôn, cũng chỉ có một vị Thiên Chí Tôn khác...

Nói cách khác, Mục Trần này, dĩ nhiên vào lúc này, không biết từ chỗ nào mời tới một vị Thiên Chí Tôn?!

Nam tử đứng ở trước người Mục Trần ngẩng đầu hướng về phía Chiến Hoàng mỉm cười, nói: “Đường đường là Tây Thiên Chiến Hoàng, nhưng lại ra tay đối với một tiểu bối, cũng tự hạ thân phận của mình quá rồi?”

Trên bầu trời, Chiến Hoàng cũng là thấy rõ người tới, lúc này đồng tử co lại, biến sắc, thanh âm có chút khiếp sợ đột nhiên vang lên.

“Viêm Đế, Tiêu Viêm?!”

Lời vừa nói ra, rất nhiều cường giả thiếu chút nữa trực tiếp vì khiếp sợ mà hôn mê bất tỉnh, bọn hắn không nghĩ tới Mục Trần đưa tới một vị Thiên Chí Tôn, hơn nữa càng không nghĩ tới chính là, hắn lại mời tới một vị danh chấn của Đại Thiên thế giới Viêm Đế!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1222: Viêm Đế Tái Hiện

Biên soạn Lão Bảo - Hội những con nghiện

“Viêm Đế, Tiêu Viêm?!”

Thanh âm Tây Thiên Chiến Hoàng ẩn chứa khiếp sợ ở quanh quẩn trong thiên địa, trong mắt các cường giả khắp nơi cũng kinh hãi hiển hiện, bọn hắn không thể tin người nam tử xa lạ đứng trước Mục Trần lại có cái tên nổ vang rền như sấm Viêm Đế Tiêu Viêm.

Đây chân chính là truyền kỳ.

Là một vị Thiên Chí Tôn với thực lực kinh khủng siêu phàm nhập thánh, mấy trăm năm ngắn ngủn đã sáng lập Vô Tận Hỏa Vực, nội tình vượt qua một ít Chủng Tộc Cổ Lão, trở thành Siêu Cấp Thế Lực giống như kình thiên trụ trong Đại Thiên thế giới vậy, đối mặt với vị Viêm Đế này, coi như là những Cổ tộc cổ xưacũng không dám khinh thường chút nào.

Uy danh của Tây Thiên Chiến Hoàng đã vô cùng mạnh mẽ, nhưng nếu so cùng Viêm Đế chưởng khống Vô Tận Hỏa Vực kia thì ai cũng biết được, giữa hai người, vẫn có một ít chênh lệch.

Cái này giống như một cường giả đỉnh phong, và một cái khác là cường giả đỉnh phong trong truyền kỳ vậy…

Nhưng mà đại nhân vật như vậy, xưa nay đều chỉ nghe tiếng mà không thấy mặt, người bình thường muốn gặp nhau đều rất khó khăn, nhưng bây giờ... vị Viêm Đế trong truyền thuyết kia, cũng bị Mục Trần mời đi ra...

Trong lúc nhất thời, vô số ánh mắt nhìn về phía của Mục Trần đều thay đổi, vô cùng kiêng kị, cái loại kiêng kị này, thậm chí so với trước đó Mạn Đà La xuất hiện còn muốn mãnh liệt hơn.

Vốn là lúc trước Huyết Linh Tử bởi vì thấy Mục Trần đụng phải tai hoạ ngập đầu mà mừng như điên, hiện tại thần sắc trên gương mặt của hắn vào lúc này ngưng kết lại, không chỉ là hắn mà ngay cả những thành viên khác của Huyết Thần tộc đều trắng bệch mồ hôi cuồng cuộn chảy xuống.

Bọn hắn run rẩy nhìn về phía Mục Trần, ánh mắt kia tràn đầy sợ hãi.

Huyết Linh Tử run rẩy lau mồ hôi lạnh trên mặt. Trong đầu không ngừng cuồn cuộn dâng trào cảm xúc khiến cho hắn gần như có thể ngất xỉu vì xúc động, hắn đều không nghĩ tới, ngay cả một vị Thiên Chí Tôn ra tay đều không thể thu thập Mục Trần, tên biến thái này. Còn có thể mời một vị Truyện Kỳ Nhân Vật của Đại Thiên thế giới ra mặt...

“Mục Trần cái tên này... Cuối cùng lai lịch của hắn là như thế nào a?!”

Trong lòng Huyết Linh Tử tại điên cuồng rít gào nói, nếu như sớm biết Mục Trần có thể mời Viêm Đế ra mặt, nếu có thể cho hắn thêm một trăm lá gan, hẳn cũng sẽ không liều lĩnh như thế a.

Nhưng từ góc độ bình thường mà nói, một tên Hạ vị Địa Chí Tôn nho nhỏ. Coi như đào hết gia sản, cũng không có khả năng mời được một vị Thiên Chí Tôn a!

Cái này giống như con sâu cái kiến không cách nào mời voi đến!

Thời điểm Huyết Linh Tử đang rung động tột đỉnh, thì những Cường Giả Lạc Thần Tộc vốn đang tuyệt vọng, thì hai mắt vào lúc này bạo phát ra quang mang kịch liệt.

Bọn hắn nhìn về phía Mục Trần, chân chính khâm phục, nếu như nói lúc trước bọn hắn đối với việc Mục Trần có mối quan hệ thân mật cùng Lạc Ly có chút khó chịu thì hiện tại bọn hắn đã thật sự thừa nhận.

Mục Trần không chỉ có bản thân rất ưu tú, nhưng lại có thể có được thế lực cường đại thậm chí ngay cả Thiên Chí Tôn đều có được thủ đoạn mời đến.

Có lẽ, cũng chỉ có nam tử như vậy, mới có thể xứng đôi với Nữ hoàng Lạc Thần Tộc bọn hắn.

Vô số đạo ánh mắt rung động nhìn, Viêm Đế vẫn đứng chắp tay, khí thế trên người của hắn cũng không như Chiến Hoàng Duy Ngã Độc Tôn, khí thế kinh khủng áp đảo trên trời đất, nhưng bất cứ ai cũng là có thể cảm giác được, khi hắn đứng chắp tay, uy áp của Chiến Hoàng nguyên bản bao phủ thiên địa này. Trực tiếp dùng một loại tốc độ kinh người tiêu lui.

Qua mấy hơi thở ngắn ngủi, vô số cường giả đều cảm giác được những uy áp đáng sợ này đang từ từ biên mất đi.

Hiện tại Viêm Đế không để ý tới vô số ánh mắt rung động, mà là có chút hoài niệm nhìn về phía Lạc Thần Thành. Mỉm cười, nói: “Không nghĩ tới nhiều năm như vậy, lại có thể thấy được Lạc Thần Thành lần nữa.”

“Viêm Đế tiền bối đã từng tới Lạc Thần Tộc?” Mục Trần khẽ giật mình, có chút kinh ngạc hỏi.

“Ha ha, ta còn là bạn bè củ của Lạc Thần Tộc nha.” Viêm Đế cười, sau đó tầm mắt của hắn chuyển hướng về phía Lạc Thiên Thần cách đó không xa. Cười nói: “Lạc lão, nhiều năm rồi chúng ta không gặp.”

Lạc Thiên Thần kinh ngạc nhìn qua thân ảnh của Viêm Đế, chợt có chút phức tạp thở dài một hơi, cười khổ nói: “Hôm nay ngươi, cũng không phải là tên gia hỏa lúc trước lạc đường rồi.”

Năm đó Viêm Đế vừa đến Đại Thiên thế giới, chính là rơi vào trong Lạc Thần Tộc bọn hắn, chẳng qua là khi đó Viêm Đế tu luyện đấu khí từ Hạ Vị Diện, còn còn chưa được Đại Thiên thế giới đồng hóa Linh Lực, cho nên ngược lại là dị thường suy yếu, mà bởi vì quá mức lạ lẫm đối với Đại Thiên thế giới, hắn càng là mất phương hướng và lạc vào trong Lạc Thần Thành.

Ngay lúc đó Lạc Thiên Thần cũng đã là tộc trưởng Lạc Thần Tộc, trùng hợp gặp Viêm Đế, hơn nữa còn đưa cho hắn một ít trợ giúp, bất quá về sau Viêm Đế bởi vì muốn đi tìm vợ đang phân tán, nên rất nhanh đã rời đi. Sau đó, Lạc Thiên Thần ngược lại nghe đồn sau này, người sáng lập ra Vô Tận Hỏa Vực, hơn nữa càng trở thành Thiên Chí Tôn uy danh truyền xa trong Đại Thiên thế giới.

Thời điểm Lạc Thần Tộc gặp nguy nan, hắn cũng không phải không có nghĩ đến nhờ sự giúp đỡ của Vô Tận Hỏa Vực, nhưng cuối cùng vẫn nén loại ý nghĩ này, bởi vì hắn cũng không rõ ràng lắm, điểm ân tình nho nhỏ này có thể mời được Viêm Đế hay không.

Vì hôm nay hắn đã tồn tại tiếng tăm lừng lấy bên trong Đại Thiên thế giới.

Đã đến tầng thứ này, có lẽ vị Viêm Đế kia đã sớm quên mất hắn đã từng tới Lạc Thần Thành, hơn nữa quan trọng nhất là, ban đầu Lạc Thiên Thần cũng chỉ thuận tay giúp đỡ Viêm Đế một tay mà thôi, tưởng muốn dùng cái loại hỗ trợ nho nhỏ này mời một vị Thiên Chí Tôn ra mặt, tựa hồ có chút hão huyền.

Khoảng cách của Thiên Chí Tôn cùng với bọn họ thật sự là quá xa.

Song khi Viêm Đế nghe được Lạc Thiên Thần gặp chuyện, khuôn mặt trở nên nghiêm túc một chút, hắn xuất hiện ở trước mặt Lạc Thiên Thần, duỗi hai tay ra nắm bàn tay gầy guộc của Lạc Thiên Thần, trầm giọng nói: “Lạc lão chuyện đó, không phải là Tiêu Viêm ta vong ân phụ nghĩa, năm đó nếu không có Lạc lão dạy ta đem đấu khí bản thân đồng hóa với Linh Lực, không biết ta còn phải ngây thơ bao nhiêu lâu, nếu

không nhờ như vậy ta sẽ không thể đi tìm được vợ, sợ là ta sẽ phải hối hận suốt đời.”

Nghe lời nói đó, năm đó vợ của hắn cũng rất là nguy hiểm, nếu không có Viêm Đế kịp thời đi đến, sợ là hậu quả khó liệu.

Ngược lại Lạc Thiên Thần là không nghĩ tới hắn đã trợ giúp Viêm Đế lớn như vậy, ngược lại có điểm sững sờ, khuôn mặt già nua chợt hiện ra nụ cười vui mừng, hắn do dự một chút, cảm thán vỗ vỗ bàn tay của Viêm Đế.

“Thân thể Lạc lão tựa hồ có thương tích?” Viêm Đế nhìn thoáng qua sắc mặt Lạc Thiên Thần, liếc mắt là nhìn ra Linh Lực trong cơ thể của hắn có chút hỗn loạn.

Lạc Thiên Thần cười, nói: “Một ít Huyết Ma Độc mà thôi.”

Năm đó cùng Huyết Linh Tử giao thủ bị đối phương làm hại, dẫn đến hắn trở nên yếu ớt hơn trong những năm gần đây, nếu cứ tiếp tục kéo dài nữa, chỉ sợ hắn cũng sẽ vẫn lạc bởi Huyết Ma Độc.

Loại độc này cực kỳ bá đạo, hơn nữa lắng đọng trong cơ thể quá lâu, coi như là một vị Địa Chí Tôn Đại Viên Mãn, cũng khó khăn trừ độc cho hắn.

Viêm Đế cười cười, nói: “Việc nhỏ mà thôi.”

Tiếng vừa nói hạ xuống, bàn tay hắn nhẹ nhàng vỗ mu bàn tay của Lạc Thiên Thần, nay lúc đó có một ngọn lửa hoa mỹ xông vào trong cơ thể Lạc Thiên Thần, một loáng sau vậy, chỉ thấy khuôn mặt của Lạc Thiên Thần lập tức trở nên đỏ như máu, ngay sau đó, từng giọt huyết dịch tanh hôi, từ trong lỗ chân lông thấm ra, nhanh chóng bị bốc hơi.

Ngắn ngủn mấy tức, khuôn mặt của Lạc Thiên Thần trở nên hồng nhuận, nguyên bản Linh Lực đang hỗn loạn, lần nữa trở nên thông sướng, khiến cho hắn nhịn không được nhếch mép một cái, hiển nhiên là

có chút bất ngờ mệt nhọc nhiều năm bởi vì Huyết Ma Độc, chỉ cần 1 thoáng dễ dàng triệt để hóa giải.

Tại thời điểm Viêm Đế vì Lạc Thiên Thần hóa giải Huyết Ma Độc, xa xa mồ hôi lạnh trên trán Huyết Linh Tử lại tiếp tục rơi như mưa, sắc mặt trắng bệch, hắn không nghĩ tới Mục Trần không chỉ có thể mời đến Viêm Đế, càng để cho hắn kinh hãi là, vị Viêm Đế trong truyền thuyết này, lại có ân tình cũ cùng Lạc Thiên Thần!

Loại tình huốn này quả thực làm cho hai chân hắn đều đang run rẩy, nếu như sớm biết Lạc Thần Tộc cùng Viêm Đế có nhân tình sâu xa như vậy, hắn làm sao dám hùng hổ dọa người đối với Lạc Thần Tộc như thế.

“Lạc lão, Lạc Thần Tộc đã xảy ra chuyện gì?” Sauk hi trừ độc cho Lạc Thiên Thần về sau, Viêm Đế nhìn thoáng qua Lạc Thần Thành, sau đó cười híp mắt hỏi.

Lạc Thiên Thần do dự một chút, đem chuyện xảy ra nơi đây cặn kẽ nói một lần.

“Không nghĩ tới Mục Trần lại có thể mời ngươi đến...” Lạc Thiên Thần cười khổ nói.

Viêm Đế khẽ gật đầu, hắn chợt quay đầu hướng về phía Mục Trần cười, nói: “May mà Mục Trần tiểu hữu mời ta tới, bằng không Tiêu Viêm ta ngược lại đã thành người có ân không báo.”

Mục Trần gãi đầu một cái, chẳng qua hắn bất đắc dĩ, chỉ có thể tiêu hao nhân tình mời Viêm Đế hỗ trợ, nhưng không nghĩ tới lại tiếp tục thu được một phần cảm tạ từ Viêm Đế.

“Chuyện kế tiếp, giao cho ta đi.”

Viêm Đế cười với Lạc Thiên Thần một tiếng, sau đó mới ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tây Thiên Chiến Hoàng trên bầu trời đang tản ra uy áp

kinh khủng, cười nói: “Sớm đã nghe nói qua uy danh của Tây Thiên Chiến Hoàng, không nghĩ tới hôm nay có thể gặp một lần.”

Trên không trung, sắc mặt của Tây Thiên Chiến Hoàng cũng có chút ngưng trọng nhìn chằm chằm vào Viêm Đế, chậm rãi nói: “Danh tiếng Viêm Đế, đã từ lâu như sấm bên tai bổn hoàng rồi.”

“Nguyên bản sự tình Tây Thiên Đại Lục, ta không nên nhúng tay, bất quá Lạc Thần Tộc cùng ta có tình xưa cũ, cho nên thuận tiện muốn đòi một cái công đạo, mong rằng Chiến Hoàng không nên làm khó Lạc Thần Tộc cùng Mục Trần tiểu hữu.” Viêm Đế ôn hòa cười nói.

Tây Thiên Chiến Hoàng nhắm hai mắt lại, danh tiếng Viêm Đế, chính xác vang vọng Đại Thiên thế giới, Vô Tận Hỏa Vực cũng cực kỳ không dễ chọc, nhưng hắn thân là Chiến Hoàng, bách chiến bất bại, lại là chưa từng kiêng kị qua ai?

Hôm nay buông tha Lạc Thần Tộc, nhưng một khi truyền đi, sợ là sẽ phải có người nói Tây Thiên Chiến Hoàng sợ Viêm Đế, việc này với hắn mà nói, là trên cả thể diện...

Vì vậy, Tây Thiên Chiến Hoàng mím môi, trầm mặc một lát, nhàn nhạt nói, trong trời đất vô số cường giả run lên.

“Như bổn hoàng nói đã nói việc này bổn hoàng không muốn bỏ qua?”.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1223: Viêm Đế Vs Chiến Hoàng

Quanh quẩn trong thiên địa thanh âm nhàn nhạt của Chiến Hoàng, lập tức có vô số cường giả, sau lưng đã ướt đẫm mồ hôi lạnh, bọn hắn tê dại cả da đầu, chỉ muốn nhanh chóng thoát ly nơi đáng sợ này.

Chiến Hoàng chính là đỉnh phong tồn tại trong Đại Thiên thế giới, mà Viêm Đế lại càng là truyền kỳ trong giới đỉnh phong đó, cả hai đều đã bước chân vào tầng thứ của Thiên Chí Tôn, nếu như bọn hắn động thủ, vậy tất nhiên sẽ làm cho Thiên Băng Địa Liệt, khi đó chỉ sợ cả Tiểu Tây Thiên Giới đều sẽ phải chịu liện lụy.

Cái loại tầng thứ này va chạm nhau, bản thân liền mang theo hủy diệt.

Viêm Đế nghe được câu trả lời của Chiến Hoàng, hai mắt cũng là khẽ híp một cái, chợt hắn mỉm cười, nói: “Có đôi khi, loại thuận tiện này sợ là không thể không cho.”

Tuy nói Viêm Đế xưa nay làm cho người ta có một cảm giác tiêu sái cảm giác ôn hòa, nhưng một khi khi hắn thoáng triển lộ một phần khí phách thì thật sự là đáng sợ, cho nên ngay cả Chiến Hoàng đều bị chèn ép gắt gao.

“Ồ?”

Vào lúc này lông mi Tây Thiên Chiến Hoàng cũng run lên, ánh mắt hắn vẫn sắc bén như chim ưng, tập trung hướng Viêm Đế, chậm rãi nói: “Đã sớm nghe nói Viêm Đế sưu tập thiên địa vạn hỏa, luyện thành đế diễm vô cùng bá đạo, hôm nay bổn hoàng ngược lại muốn được kiến thức một phen.”

Đối với uy danh của Viêm Đế, Chiến Hoàng không phải là không biết, ngược lại hắn càng biết rõ, có lẽ trong số rất nhiều người, Viêm Đế so với hắn, theo danh tiếng thì còn muốn trên hắn một bậc, việc này làm cho Chiến Hoàng hết sức không phục, hắn đồng dạng là tự tin vô cùng, cũng không cảm thấy bản thân sẽ yếu hơn đối phương bao nhiêu.

Hôm nay nếu là những Thiên Chí Tôn khác hiện thân, có lẽ Chiến Hoàng nói không chừng sẽ cho một thuận tiện, nhưng nếu như người tới là Viêm Đế, vậy thì không thể quá mức dễ dàng vậy được.

Bằng không, việc này truyền ra, khó tránh khỏi sẽ cho người ta cảm thấy là Tây Thiên Chiến Hoàng hắn sợ Viêm Đế, một điểm này, là người ưa danh dự nên Chiến Hoàng không cách nào nhịn được.

“Ở Đại Thiên Thế Giới ta cũng sớm nghe nói Tây Thiên Chiến Hoàng Chiến Hoàng có bí quyết hơn người, có thể đem Linh Lực cùng chiến ý tương dung, huyền diệu vô song, khó có cơ hội gặp nhau, nên hôm nay cũng muốn lĩnh giáo một phen.” Đối mặt với Tây Thiên Chiến Hoàng ngôn ngữ tràn đầy tính khiêu chiến, Viêm Đế nhẹ giọng cười cười, cũng không tránh lui, ngược lại còn là một lời đón nhận sự khiêu chiến.

Bởi vì hắn cũng biết, với tính tình của Chiến Hoàng, chỉ nói chuyện xuông thì sợ là nói không thông được.

Thanh âm lúc rơi xuống, Viêm Đế bàn tay nhẹ giơ lên, chỉ thấy có một đóa hỏa diễm hoa mỹ gào thét mà tới, cuối cùng hội tụ tại lòng bàn tay của hắn, hóa thành một đạo cầu lửa hoa mỹ.

Đạo cầu lửa rực rỡ, cực kỳ xinh đẹp, phảng phất ẩn chứa ngàn vạn loại màu sắc, chẳng qua là cái loại chập chờn xinh đẹp kia, nhưng lại ẩn chứa lực lượng đáng sợ làm cho mọi người cảm thấy sợ hãi.

Vô số cường giả ánh mắt hoảng sợ nhìn qua một ít đoàn hỏa diễm rực rỡ tươi đẹp, bọn hắn có thể cảm giác, một khi đạo cầu lửa kia rơi xuống,

chỉ sợ trong vòng phương viên mấy chục dặm, đều sẽ trong một khắc hóa thành biển lửa, trong đó hết thảy sinh linh đều bị diệt vong.

Hỏa diễm rực rỡ tươi đẹp cuồn cuộn, mỗi một lần ngọn lửa bốc lên, đều muốn làm cho mảnh không gian không ngừng sụp đổ, rồi sau đó những mảnh không gian rơi xuống trực tiếp là bị ngọn lửa đốt cháy thành hư vô.

Cầu lửa hoa mỹ ở trong tay của Viêm Đế bốc lên, sau đó nhanh chóng áp súc, sau mấy hơi thở liền hóa thành một đóa hoả liên tinh xảo làm cho người ta yêu thích không muốn rời, bay lơ lửng trên bàn tay Viếm Đế.

Đóa hoa hỏa liên xinh đẹp khiến người ta say mê, liếc mắt nhìn qua, dường như linh hồn liền đắm chìm trong đó, khó có thể tự kìm chế.

“Chư vị cũng không nên nhìn nó say đắm vậy đâu, miễn cho linh lực bản thân bị thiêu đốt.” Bất quá khi vô số cường giả còn đang đắm chìm trong vẻ đẹp của đóa hỏa liên mỹ lệ này thì đột nhiên tiếng cười của Viêm Đế trong trẻo vang tới, trực tiếp đưa bọn họ từ trong mơ mộng giật mình tỉnh lại.

Những cường giả này thức tỉnh trong nháy mắt, chính là đột nhiên nhận ra được trong cơ thể truyền đến cảm giác nóng bỏng, sau đó liền hoảng sợ, khuôn mặt tái nhợt và cảm ứng được trong Linh lực trong thân thể dần trôi, có dấu hiệu bị thiêu đốt.

Vô số cường giả sợ đến Hồn Phi Phách Tán, nơi nào còn dám lại nhìn chằm chằm vào cái đóa kia hỏa liên, đều là vội vàng dời ánh mắt đi, linh lực trong cơ thể đang sôi trào, lúc này mới dần dần lặng xuống.

Như vậy một màn này đã làm cho rất nhiều cường giả trong nội tâm hít một hơi lãnh khí, Viêm Đế khủng bố như vậy sao, hỏa liên vẻn vẹn chỉ có vậy mà đã làm cho người ta nhìn thoáng qua, thiếu chút nữa Linh Lực tự cháy, lúc trước nếu không phải là Viêm Đế hảo ý nhắc nhở, chỉ sợ bây giờ nơi đây, sớm đã xuất hiện vô số hỏa nhân rồi.

Sau khi đem mọi người thức tỉnh lại, Viêm Đế cười với Chiến Hoàng, sau đó cong ngón tay búng ra, chỉ thấy một ít đóa hỏa liên rực rỡ tươi đẹp chậm rãi từ từ bay ra, thẳng đến Chiến Hoàng mà đi.

Một đóa hỏa liên tốc độ tuy rằng nhìn qua cực kỳ chậm chạp, nhưng là làm cho người ta một loại cảm giác không cách nào trốn tránh được, cái loại cảm giác này, dường như bản thân có trốn đến nơi nào, coi như là phá vỡ không gian mà chạy, thì đóa hỏa liên kia, cuối cùng đều sẽ rơi trên người mình vậy.

Tây Thiên Chiến Hoàng nhìn qua đóa hỏa liên tung bay mà đến, bên trên gương mặt anh tuấn như được điêu khắc ra, cũng hiện lên vẻ ngưng trọng, bởi vì tại trên đóa hỏa liên đó, thậm chí đến cả hắn đều đã nhận ra một tia khí tức nguy hiểm.

“Đế diễm danh tiếng, thật sự là danh bất hư truyện!”

Chiến Hoàng thấp giọng tự nói, chợt hắn cũng không dám chậm trễ chút nào, hai tay đột nhiên kết ấn, trong nháy mắt mênh mông kim quang như từng vòng mặt trời chói chang màu vàng óng từ trong cơ thể bốc lên, bên trong mỗi một vòng mặt trời chói chang màu vàng óng, càng mơ hồ có từng đạo từng đạo bóng người hiện lên.

Ô... Ô... Ô... N... G!

Kim Sắc Liệt Nhật chấn động, một cỗ linh lực mênh mông nhộn nhạo đi ra, dẫn tới thiên địa chấn động.

Mục Trần chăm chú nhìn chằm chằm cái kia vòng tròn Kim Sắc Liệt Nhật quay liên tục, sắc mặt hơi đổi, bởi vì hắn phát giác được, bên trong loại linh lực màu vàng óng, hắn dĩ nhiên nhận ra được chiến ý gợn sóng.

Chiến Hoàng này lại có thể đem Linh Lực cùng chiến ý dung hợp vào một chỗ!

Đây chính là một việc làm cho người ta khó tin nổi, cuối cùng chiến ý chính là là do ý niệm của chi quân đội cường đại biến thành, nó cùng với Linh Lực hoàn toàn khác biệt, ví dụ như Mục Trần tuy rằng cũng là Chiến Trận Sư, nhưng hắn vẫn là tuyệt đối không thể đem linh lực bản thân tự thân cùng chiến ý kết hợp vào một chỗ hoàn mỹ như vậy.

Bởi vì chiến ý cường thịnh, đó cũng là thuộc về quân đội, mà thực sự không phải là của bản thân.

Nhưng trước mắt, Tây Thiên Chiến Hoàng này, lại làm được điều đó, việc này làm sao có thể không khiến cho Mục Trần khiếp sợ.

Tại lúc Mục Trần tràn đầy khiếp sợ, cái kia vòng tròn Kim Sắc Liệt Nhật kiên tục quay tròn và ngưng tụ lại làm một, biến thành một chiếc đỉnh lớn màu vàng óng, phía trên Kim Đỉnh, khắc rõ vô số đạo thân ảnh, phảng phất như từng nhánh quân đội tinh nhuệ vậy

“Chiến linh bất bại đỉnh!”

Tây Thiên Chiến Hoàng quát khẽ một tiếng, chỉ thấy Kim Đỉnh kia trực tiếp trấn áp mà xuống, trong lúc lao xuống, liền tiến lại và đem đóa hóa liên kia thôn phệ vào trong.

Kim Đỉnh lơ lửng phía chân trời, lẳng lặng bất động, trong lúc mơ hồ, tựa hồ có thêm vô số tiếng chém giết, từ trong đó truyền ra.

“Chiến linh bất bại trên đỉnh của ta, có mấy triệu quân đội trấn áp, lại dung nhập Linh Lực, coi như là Thiên Chí Tôn rơi vào bên trong đó thì cũng bị nhốt lại.” Thanh âm của Tây Thiên Chiến Hoàng trầm thấp, hơi có vẻ kiêu ngạo vang lên.

“Đích xác bất phàm.” Viêm Đế cũng đồng ý, nhẹ gật đầu, chợt hắn cười tủm tỉm nói: “Bất quá đỉnh này tuy mạnh, nhưng là không chịu được lửa đốt...”

Ngay lúc thanh âm Viêm Đế rơi xuống lập tức, chỉ thấy phía trên Kim Đỉnh kia vô số nhân ảnh đột nhiên lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được biến mất, từng sợi nhỏ xíu rực rỡ tươi đẹp của ngọn lửa không biết lúc nào đang trèo bò ra, ngọn lửa lướt qua, bàng bạc kim quang tựa như là tuyết đọng, nhanh chóng tan rã.

Đồng tử Tây Thiên Chiến Hoàng vào lúc này có chút co rút lại.

Hừng hực!

Ngọn lửa rực rỡ không ngừng tuôn ra, lập tức đem cả tòa Kim Đỉnh đều bao phủ lên trong đó, rồi sau đó hỏa diễm bốc lên, cái kim đỉnh kia làm cho người ta có một loại cảm giác không gì phá nổi, nhưng vào lúc này lại nhanh chóng hóa thành màu vàng huyết thanh, tạo thành dòng nước chảy xuống…

Xôn xao.

Trong Thiên Địa bộc phát ra một hồi âm thanh xôn xao, vô số cường giả đều có cảm giác hoảng sợ, không ai nghĩ tới, hai vị Thiên Chí Tôn này giao phong, nhanh như vậy đã phân ra cao thấp.

Thời điểm này, coi như bọn hắn cũng nhìn ra được,khi cả hai giao thủ, vẫn là đế diễm của Viêm Đế bá đạo hơn một bậc.

Tây Thiên Chiến Hoàng nhìn qua một màn này, cũng sửng sốt một hồi, chợt sắc mặt có chút phức tạp nhìn chằm chằm vào Viêm Đế, thanh âm trầm thấp nói: “Nguyên lai ngươi đã đến cảnh giới này rồi...”

Hai người giao thủ, cũng không như trong tưởng, tượng hủy diệt đất trời, nhưng kết quả xuất hiện trong nháy mắt, Chiến Hoàng đã biết được, trước mặt Viêm Đế, hắn không có khả năng chiến thắng.

“Không hổ là Viêm Đế trách không được Ma Ha Cổ Tộc, vị Ma Ha Thiên đều không làm gì được ngươi.”

“Lần này chẳng qua là hơn một chút mà thôi.” Viêm Đế ngược lại không có vẻ tự đắc, chẳng qua là cười nhạt một tiếng.

Chiến Hoàng phất tay áo một cái, nói: “Hơi thua một bậc cũng là thua, Lạc Thần Tộc ta sẽ không làm khó.”

Viêm Đế nhìn qua Chiến Hoàng, cười nói: “Chiến Hoàng có thể đã quên Mục Trần tiểu hữu này rồi.”

Viêm Đế là nhân vật bậc nào, như thế nào nghe không ra ý của Chiến Hoàng ở ngoài lời nói, hắn không làm khó dễ Lạc Thần Tộc, nhưng là chưa từng đem Mục Trần bọn hắn bao hàm vào.

Chiến Hoàng nghe vậy, cau mày, nói: “Người này dẫn đầu cái kia cái gọi là Mục Phủ, đến Tây Thiên Đại Lục ta làm loạn, còn đối với Tây Thiên Chiến Điện ta bất kính, làm sao có thể không khiển trách?”

Viêm Đế nghe vậy, nhưng là không tỏ thái độ gì, chẳng qua chỉ cười nói: “Chiến Hoàng người đừng dở trò nữa, Mục Trần tiểu hữu lần này đem ta mời đến, kỳ thật chính là cho mặt mũi ngươi.”

Lời vừa nói ra, không chỉ có Chiến Hoàng chau mày, mặt khác liền khiến cho rất nhiều cường giả đều là không nghĩ ra.

“Ha ha, Viêm Đế có thể tới Tây Thiên Đại Lục của ta, cũng thực sự là vẻ vang cho kẻ hèn này.” Chiến Hoàng hừ lạnh nói, hiển nhiên là cho rằng lời nói của Viêm Đế là mèo khen mèo dài đuôi.

Viêm Đế cười lắc đầu, chỉ vào Mục Trần, nói: “Mục Trần tiểu hữu trong tay còn có một vật khác, cũng là có thể mời đến một vị thiên chí tôn giúp đỡ, vị này cùng ngươi còn có chút ân oán, nhưng ta nghĩ Chiến Hoàng hắn không muốn gặp phải.”

“Ồ?” Chiến Hoàng hai mắt nhíu lại, cười lạnh nói: “Bổn hoàng ngược lại rất muốn biết, Đại Thiên thế giới này, có kẻ nào là bổn hoàng không muốn gặp?”

Viêm Đế nhìn chằm chằm vào Chiến Hoàng, trên mặt hiện ra một vệt tựa như cười mà không phải cười, rồi sau đó chậm rãi nói: “Võ Tổ, Lâm Động.”

Bốn chữ này lọt vào tai, tất cả mọi người đều nhìn thấy, khuôn mặt của Tây Thiên Chiến Hoàng, trong khoảnh khắc đã đen lại như đít nồi cháy.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1224: NgọN NguồN

- Võ Tổ, Lâm Động?

Bên trong Lạc Thần Thành, vô số cường giả nhìn khi Viêm Đế đang nói ra danh tự này sau, Chiến Hoàng cái kia như đáy nồi giống như sắc, đều là không nhịn được hai mặt nhìn nhau, trong mắt tràn đầy vẻ nghi hoặc.

Vũ Cảnh Chi Chủ, danh tự Võ Tổ Lâm Động, tự nhiên là không người không biết không người không hiểu, bởi vì ở Đại Thiên Thế Giới, hắn là có thể đếm được trên đầu ngón tay mấy vị có thể cùng Viêm Đế nổi danh tồn tại.

Lịch sử của hắn, tương tự là một bước không kém hơn Viêm Đế truyền kỳ.

Bởi vì hắn đồng dạng là đến từ Hạ Vị Diện, hơn nữa càng khiến người ta cảm thấy khiếp sợ chính là, Võ Tổ dĩ nhiên là suất lĩnh cái kia Hạ Vị Diện cường giả, mạnh mẽ đánh bại một nhánh Ngoại Vực Tà Tộc xâm lược.

Tuy nói cái kia chi Dị Ma tộc ở Ngoại Vực Tà Tộc bên trong không coi là quá mức khổng lồ, nhưng lấy thực lực đó, cũng đủ để quét ngang bất kỳ Hạ Vị Diện, nhưng cuối cùng những người này nhưng là gẫy ở Võ Tổ trong tay, vậy làm sao có thể không khiến người ta cảm thấy chấn động thán phục.

Mà ở đi tới Đại Thiên Thế Giới sau, Võ Tổ một thân một mình khiêu chiến Băng Linh Tộc, sáng tạo Võ Cảnh, nhảy một cái trở thành Đại

Thiên Thế Giới bên trong tiếng tăm lừng lẫy siêu cấp thế lực hàng ngũ, bàn về thành tựu, hắn không kém chút nào với Viêm Đế.

Bất quá, tuy nói Võ Tổ cũng là có thể nói truyền kỳ, nhưng hắn cùng Viêm Đế hắn là nằm ở tương đồng cấp độ, vì lẽ đó ở đây cường giả đều là chẳng biết vì sao Viêm Đế sẽ nói, nếu như hôm nay đến chính là Võ Tổ, hay là sẽ không là cảnh tượng như vậy?

Mục Trần cùng Lạc Ly đối diện một chút, đều là hơi cảm nghi hoặc.

- Năm đó Võ Tổ từng đi tới Băng Linh Tộc, muốn muốn mượn Băng Linh Bi phục sinh thê tử của hắn, nhưng Băng Linh Tộc nhưng là không đồng ý, hơn nữa cuối cùng kính xin đến rồi ba vị Thiên Chí Tôn tọa trấn, mà trong đó một vị, chính là bây giờ Tây Thiên Chiến Hoàng.

Ở Mục Trần, Lạc Ly nghi hoặc, Viêm Đế cái kia mang theo cười khẽ truyền âm nhưng là truyền vào trong tai của bọn họ.

- Này Tây Thiên Chiến Hoàng xưa nay yêu thích gái đẹp, lúc đó ở Băng Linh Bi bên trong nhìn thấy Võ Tổ thê tử U Hồn, kinh động như gặp thiên nhân, lợi dụng này thỉnh cầu Băng Linh Tộc đem nàng làm phi tử của hắn...

- Cái tên này cũng quá mức tâm khí kiêu ngạo, cũng xem thường lúc đó từ Hạ Vị Diện mà đến Võ Tổ, vì lẽ đó còn trước mặt đem việc này nói cho Võ Tổ, để hắn rút đi.

Mục Trần nghe đến đó, nhất thời khóe mắt đều là co giật một thoáng, hắn cũng đã gặp qua Võ Tổ, biết được vị tiền bối kia là cỡ nào hùng vĩ nhân vật, này Tây Thiên Chiến Hoàng càng dám ở ngay trước mặt hắn nói loại này vô liêm sỉ nói, Võ Tổ há có thể giảng hoà.

Quả nhiên, Viêm Đế âm thanh kế tục truyền đến:

- Khà khà, ngay lúc đó Võ Tổ tự nhiên là tức giận, một người một ngựa giết ra Băng Linh Tộc tầng tầng đại trận, trọng thương Băng Linh

Tộc lão tổ, sau khi càng là lấy sức một người đối chiến Tây Thiên Chiến Hoàng ba vị Thiên Chí Tôn, đại chiến ba ngày ba đêm, mạnh mẽ đem bên trong hai vị Thiên Chí Tôn đánh cho chật vật chạy trốn, mà cái kia Tây Thiên Chiến Hoàng, càng bị tức giận Võ Tổ truy sát ròng rã một tháng...

- Ở cái kia sau khi, phàm là có Võ Tổ xuất hiện địa phương, này Tây Thiên Chiến Hoàng đều là nhượng bộ lui binh, thậm chí ngay cả thành lập Tây Thiên Chiến Điện, đều rời xa Võ Cảnh, ha ha, ngươi ngày hôm nay nếu như mời tới chính là Võ Tổ, này Tây Thiên Chiến Hoàng chỉ sợ cũng không muốn lại nghĩ có sống yên ổn tháng ngày.

Mục Trần há hốc miệng, giờ mới hiểu được, nguyên lai Viêm Đế trước nói tới "Ngọn nguồn" dĩ nhiên là ý này...

Mục Trần cũng coi như là rõ ràng cái kia Tây Thiên Chiến Hoàng nghe thấy tên Võ Tổ sau sắc mặt hội khó nhìn như vậy, mà đối với Viêm Đế cuối cùng câu nói kia, hắn cũng là thâm biểu tán đồng.

Viêm Đế dù sao cùng Tây Thiên Chiến Hoàng không có cái gì ân oán, vì lẽ đó chỉ cần người sau không vi phạm, như vậy hắn cơ bản sẽ không chân chính động thủ, nhiều lắm là triển khai thủ đoạn để được đối phương biết khó mà lui.

Nhưng nếu như hôm nay Mục Trần mời tới chính là Võ Tổ, như vậy kết quả chỉ sợ cũng không giống nhau, lấy Võ Tổ cái kia ân oán rõ ràng tính tình, chỉ cần vừa thấy được này Tây Thiên Chiến Hoàng, cựu oán xông tới, e sợ căn bản là không cần phải nói bất kỳ nói, trực tiếp liền tuốt tay áo lên.

Đến lúc đó, Tây Thiên Chiến Hoàng muốn đối mặt, chỉ sợ cũng không phải Viêm Đế như vậy ôn hòa thủ đoạn, khi đó coi như Tây Thiên Chiến Hoàng muốn nhận thua, Võ Tổ đều sẽ không để cho hắn toại nguyện...

Một trận đại chiến, không thể tránh được.

Hơn nữa này trận đại chiến, cuối cùng quá nửa là lấy Tây Thiên Chiến Hoàng sưng mặt sưng mũi mà chật vật kết cuộc, dù sao năm đó Võ Tổ có thể truy sát Chiến Hoàng một tháng, huống chi bây giờ thực lực đó càng sâu không lường được...

Mục Trần cùng Lạc Ly liếc mắt nhìn nhau, đúng là có chút vui mừng, nếu như thật đến bước đi kia, Lạc Thần Tộc chỉ sợ cũng phải chịu đến một ít liên lụy, trừ phi Võ Tổ trực tiếp chém giết Chiến Hoàng.

Mà ở Viêm Đế cùng Mục Trần bọn hắn nói cởi ra Chiến Hoàng, Võ Tổ trong lúc đó ngọn nguồn thì, trên bầu trời, Chiến Hoàng cái kia đáy nồi giống như sắc rốt cục khôi phục một chút, hắn âm trầm nói:

- Coi như tiểu tử kia đem Võ Tổ mời tới, Bản Hoàng cũng chưa chắc sẽ sợ hắn!

Bất quá tuy rằng khẩu khí rất cứng, nhưng dù là ai cũng là có thể nghe được, Tây Thiên Chiến Hoàng có chút ngoài mạnh trong yếu, cái kia trong lời nói hùng hổ doạ người, cũng là tiêu tan rất nhiều.

Dù sao không thù không oán Viêm Đế hội cho hắn một ít mặt mũi, nhưng vạn nhất Võ Tổ đến rồi, e sợ một câu phí lời đều sẽ không nói cho hắn, vén tay áo lên là đánh nhau, thậm chí nếu không tốt còn trực tiếp lấy Võ Cảnh danh nghĩa đối với hắn Tây Thiên Chiến Điện tuyên chiến, vậy coi như thực sự là sự tình quá độ...

- Đã như vậy, Mục Trần tiểu hữu, vậy ngươi liền đem Võ Tổ mời tới đi, ta nghĩ đi tới nơi này, hắn sẽ lập tức bù ngươi một đạo nhân tình.

Viêm Đế khẽ mỉm cười, đối với Mục Trần nói rằng.

Mục Trần nghe vậy, cũng là bàn tay nắm chặt, một viên cổ điển Thạch Phù chính là xuất hiện ở trong tay, làm dáng liền muốn bóp nát.

- Chậm!

Một tiếng Lôi Đình quát ầm đột nhiên vang vọng, đem Mục Trần đầu đều là chấn động đến mức choáng váng một thoáng, sau đó hắn ngẩng đầu, chỉ thấy được cái kia Tây Thiên Chiến Hoàng sắc mặt thanh bạch luân phiên, một lát sau, vừa mới nghiến răng nghiến lợi nói:

- Được, lần này Bản Hoàng liền xem ở Viêm Đế trên mặt, không tính đến tiểu tử này vô lễ!

Theo Tây Thiên Chiến Hoàng lời ấy bật thốt lên, trong thiên địa này vô số người đều là lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, dù sao Thiên Chí Tôn trong lúc đó chiến đấu tuy rằng hiếm thấy, nhưng bọn họ có thể không muốn thấy ở đây bạo phát, bằng không thì bọn hắn tất nhiên là Thần Tiên đánh nhau, phàm nhân gặp xui xẻo.

Bất quá càng nhiều ánh mắt, là mang theo một loại có chút ánh mắt sợ hãi nhìn chằm chằm Mục Trần, từ lúc trước những cái kia trong tin tức, bọn hắn đã là biết được, cái này Mục Trần, không chỉ có thể mời tới Viêm Đế, hơn nữa còn có thể mời ra Võ Tổ...

Hai vị kia Đại Thiên Thế Giới bên trong truyền kỳ giống như tồn tại, đều đang cùng hắn có không cạn quan hệ!

Này đến tột cùng là kinh khủng cỡ nào giao thiệp a?!

Cái kia Huyết Linh Tử cùng với Huyết Thần Tộc rất nhiều cường giả, đều là đầu đầy mồ hôi lạnh, lúc này lại nhìn Mục Trần, chẳng qua là cảm thấy người sau thực sự là sâu không lường được, vạn lần không thể trêu chọc.

Cái khác những cái kia nguyên bản trong bóng tối mơ ước Lạc Thần Tộc thế lực khắp nơi, cũng là không thể không vào lúc này thu lại trong lòng không có ý tốt, bọn hắn biết, từ nay về sau, e sợ lại không ai dám đối với Lạc Thần Tộc ôm ấp ác ý, thậm chí, liền ngay cả Tây Thiên Chiến Điện, cũng không dám đối với hắn quá đáng.

Dù sao Viêm Đế đã nói tới rất rõ ràng, hắn cùng Lạc Thần Tộc trong lúc đó có một đạo ân tình, nếu như ai động Lạc Thần Tộc, cái kia không thể nghi ngờ cũng chính là động Viêm Đế bộ mặt, đến đến lúc ấy, hay là Vô Tận Hỏa Vực không ngại làm cho thế nhân rõ ràng như thế nào khủng bố...

Còn nữa, Mục Trần cùng Lạc Ly quan hệ vừa xem hiểu ngay, có loại này cường lực quân hiệp trợ, Lạc Thần Tộc cũng sẽ thoát khỏi xu hướng suy tàn, hơn nữa Lạc Ly thành công thu được Lạc Thần truyền thừa, này Lạc Thần Tộc quật khởi, chắc chắn thế không thể đỡ.

- Chiến Hoàng đúng là lòng dạ rộng lượng.

Viêm Đế cũng là cười híp mắt tán Chiến Hoàng một câu, sau đó đột nhiên nói:

- Bất quá ta ngược lại thật ra còn có một chuyện tương xin mời.

Chiến Hoàng hơi nhướng mày, hơi buồn bực nói:

- Còn có chuyện gì?

Viêm Đế cười nói:

- Theo ta được biết, Tây Thiên Đại Lục phải làm sắp phải tranh đoạt

Đại Lục Chi Tử" thời điểm chứ?"

Chiến Hoàng nghe vậy, sắc mặt nhất thời biến đổi, ánh mắt cảnh giác nhìn chằm chằm Viêm Đế, nói:

- Này cùng ngươi có gì can hệ?

? Cái gọi là "Đại Lục Chi Tử", chính là Đại Thiên Thế Giới bên trong một loại xưng hô, một loại nắm giữ làm thủ lĩnh Thiên Chí Tôn tiềm lực cùng tư cách xưng hô, dựa theo phỏng chừng, vạn ngàn tải tới nay, Đại

Thiên Thế Giới bên trong Thiên Chí Tôn, mười có sáu, bảy, đều từng thu được "Đại Lục Chi Tử" xưng hô.

Nghe đồn mỗi một toà quy mô đạt tới trình độ nhất định đại lục, đều là ẩn chứa một loại sức mạnh huyền diệu, cái kia được gọi là Đại Lục Chi Lực, loại sức mạnh này thần kỳ cực kỳ, không chỉ có thể cải tạo thân thể, hơn nữa còn có thể tái tạo gốc gác, chế tạo hoàn mỹ căn cơ, quan trọng nhất đó là, loại sức mạnh này đều sẽ làm cho người cùng Thiên Địa càng phù hợp, tăng cường cảm ngộ cùng với là chạm đến Thiên Chí Tôn cảnh tăng cường tỷ lệ thành công.

Đây đối với mỗi một chỗ Chí Tôn mà nói, đều nắm giữ trí mạng giống như mê hoặc.

Bất quá Đại Lục Chi Lực, chỉ có Thiên Chí Tôn mới có thể điều động, vì lẽ đó, Đại Lục Chi Tử, cũng chỉ sẽ xuất hiện ở có Thiên Chí Tôn tọa trấn đại lục, còn Thiên La Đại Lục, tuy nói là Siêu Cấp Đại Lục một trong, nhưng bởi vì không có Thiên Chí Tôn tọa trấn, vì lẽ đó nhiều năm như vậy bên trong, cũng không từng xuất hiện một vị Đại Lục Chi Tử.

Nhưng này Tây Thiên Đại Lục không giống nhau, bởi vì Tây Thiên Chiến Hoàng xuất hiện, chỉ cần là thuộc về Tây Thiên Chiến Hoàng dưới trướng hết thảy cường giả, đều có truy đuổi Đại Lục Chi Tử tư cách.

Mỗi một lần tạo ra được đến Đại Lục Chi Tử, đều sẽ hội nắm giữ to lớn tiềm lực, tương lai nói không chắc liền có thể bước vào Thiên Chí Tôn, loại này tài nguyên, đối với bất kỳ bên nào siêu cấp thế lực mà nói đều là cực kỳ quý giá, cho nên khi Chiến Hoàng đột nhiên nghe thấy Viêm Đế hỏi đến bọn hắn Tây Thiên Đại Lục Đại Lục Chi Tử thì, vừa mới hội như vậy cảnh giác.

Viêm Đế nhìn đến Chiến Hoàng cái kia đề phòng bàng, nhưng là khẽ mỉm cười, sau đó chỉ về Mục Trần.

- Ta nghĩ thế Mục Trần tiểu hữu là Chiến Hoàng thương thảo cái danh ngạch, tranh đoạt Tây Thiên Đại Lục “Đại Lục Chi Tử"…

Chương 1225: Đại Lục Chi Tử

- Tranh đoạt ‘Đại Lục Chi Tử’ tiêu chuẩn?

Trên bầu trời, khi Chiến Hoàng nghe được Viêm Đế lời ấy thì, nhất thời chau mày, không chút do dự nói:

- This is không thể, Đại Lục Chi Tử là cỡ nào quý giá tài nguyên Viêm Đế ngươi lại quá là rõ ràng, cái kia nói không chắc chính là vị kế tiếp Thiên Chí Tôn, mà với ta Tây Thiên Đại Lục quy mô, mặc dù là trải qua Thiên Địa Chi Lực uẩn nhưỡng mấy trăm năm, cấp độ kia hội tụ Đại Địa Chi Lực, cũng nhiều lắm chỉ có thể dành cho ba vị Đại Lục Chi Tử!

Chiến Hoàng từ chối đến như chặt đinh chém sắt, bởi vì này Đại Lục Chi Tử tài nguyên, thực sự là quá mức quý giá.

Bởi ẩn chứa nơi sâu xa của đại lục Đại Lục Chi Lực, chỉ có Thiên Chí Tôn mới có thể điều động, vì lẽ đó này Đại Lục Chi Tử, cũng là Tây Thiên Chiến Điện dùng để hấp dẫn khắp nơi cường giả nương nhờ vào dưới trướng to lớn mê hoặc.

Bởi vì dựa theo Tây Thiên Chiến Điện quy củ, chỉ có nương nhờ vào chiến điện mười năm trở lên thế lực cùng với cường giả, mới có thể thu được tranh đoạt "Đại Lục Chi Tử" tư cách.

Cỡ này mê hoặc, coi như là những cái kia bước vào Địa Chí Tôn Đại viên mãn cường giả đều sẽ động lòng.

Vì lẽ đó, Chiến Hoàng vừa nghe đến Viêm Đế dĩ nhiên muốn đánh bọn họ Tây Thiên Đại Lục "Đại Lục Chi Tử" tiêu chuẩn chủ ý thì, phản ứng vừa mới sẽ kịch liệt như thế.

Dù sao bất kể như thế nào, mỗi một vị Đại Lục Chi Tử, đều là nắm giữ tiềm lực trở thành Thiên Chí Tôn, chí ít, tỷ lệ thành công có thể so với người bình thường muốn cao hơn không ít.

-

Đại Lục Chi Tử" là cái gì?" Ở Chiến Hoàng phản ứng kịch liệt thì, Mục Trần cũng là hơi nghi hoặc một chút đối với Lạc Ly hỏi.

Lạc Ly hiển nhiên đối với này là có chút hiểu rõ, lúc này liền là đem bên trong nguyên do nói ra, Mục Trần nghe vậy, không khỏi sửng sốt một chút đến.

Hắn hiển nhiên là không nghĩ tới Viêm Đế dĩ nhiên sẽ giúp hắn đi tranh thủ cơ duyên như thế này.

- Viêm Đế, ngươi Vô Tận Hỏa Vực địa vực bao la, hơn nữa thực lực mạnh mẽ, liền Thiên Chí Tôn không chỉ có một vị, cái kia có khả năng sản xuất Đại Lục Chi Tử so với ta Tây Thiên Đại Lục nhiều hơn nhiều, cần gì phải đến có ý đồ với Bản Hoàng.

Chiến Hoàng trầm giọng nói.

Viêm Đế bất đắc dĩ nở nụ cười, nói:

- Vô Tận Hỏa Vực trăm năm trước mới tranh đoạt Đại Lục Chi Tử, Đại Lục Chi Lực tiêu hao quá nhiều, muốn phải tiếp tục hội tụ, sợ là còn phải trăm năm thời gian.

- Bất quá Chiến Hoàng ngươi ngược lại cũng không cần vội vàng từ chối, ta muốn, chỉ là một cái tranh đoạt Đại Lục Chi Tử tư cách mà thôi, còn Mục Trần cuối cùng có thể không bộc lộ tài năng, vậy còn đến nhìn hắn thực lực của bản thân, nếu là thất bại, vậy dĩ nhiên là là vấn đề của hắn.

Nói đến chỗ này, Viêm Đế trêu tức cười nói:

- Lẽ nào Chiến Hoàng cho rằng, ngươi Tây Thiên Đại Lục này vô số cường giả, liền không ai có thể áp chế trụ Mục Trần sao?

Chiến Hoàng nghe vậy, nhất thời cười lạnh một tiếng, liếc xéo Mục Trần một chút, nói:

- Chỉ là một cái Hạ vị Địa Chí Tôn, đặt ở ta Tây Thiên Đại Lục, liền cái nước mắt đều không ra hồn, muốn thu được Đại Lục Chi Tử, người si nói mộng.

- Cái kia Chiến Hoàng còn có cái gì tốt lo lắng đây?

Viêm Đế cười híp mắt nói.

Chiến Hoàng hừ một tiếng, nói:

- Sự tình không có tuyệt đối, tên tiểu tử này cũng coi như là có chút môn đạo, vạn nhất đến lúc đoạt được thật thì làm sao? Vậy ta không phải thiệt thòi lớn rồi.

- Hơn nữa ta Tây Thiên Chiến Điện dưới trướng, cái kia vô số thế lực cùng với cường giả, đều là Đại Lục Chi Tử mà đến, bọn hắn trả giá trung thành đánh đổi, vì ta Tây Thiên Đại Lục đã làm nhiều lần sự, nếu như này Mục Trần nói tham gia liền tham gia, cái kia Bản Hoàng làm sao cùng bọn họ bàn giao?

- Vì lẽ đó Viêm Đế ngươi cũng không cần kích ta, tư cách này, ta sẽ không cho hắn.

Mục Trần nhìn đến tình cảnh này, vội vã thấp giọng nói với Viêm Đế:

- Viêm Đế tiền bối ân tình Mục Trần chân thành ghi nhớ, nếu Chiến Hoàng không muốn, cũng không thể cưỡng cầu.

Tuy nói cái kia Đại Lục Chi Tử mê người cực điểm, nhưng Mục Trần nhưng không muốn gặp lại Viêm Đế vì hắn mà bẻ đi khí độ, bằng không thì cái kia ân tình thực sự là quá to lớn, không tốt còn a.

Viêm Đế nghe vậy, nhưng là cười nhạt nói:

- Ta sẽ giúp ngươi cầu bực này cơ duyên, có thể cũng không phải là bởi vì tư tình, bởi vì ta hi vọng Đại Thiên Thế Giới có thể lại xuất hiện một vị cùng bọn ta tương đồng tồn tại, mà ngươi, nắm giữ loại này tiềm lực.

- Bây giờ Đại Thiên Thế Giới tuy nói bình tĩnh, nhưng này Ngoại Vực Tộc nhưng là trong bóng tối mắt nhìn chằm chằm, thực lực của bọn họ mạnh đến ngươi không thể nào tưởng tượng được, thậm chí ngay cả ta đều là có kiêng kỵ bất an, vì Đại Thiên Thế Giới không đến nỗi bị xâm lược chiếm đoạt, vì lẽ đó, Đại Thiên Thế Giới cần càng nhiều nhân vật mạnh mẽ...

- Mà bây giờ Đại Thiên Thế Giới bên trong, trong rất nhiều đại lục có Thiên Chí Tôn tọa trấn, chỉ có Tây Thiên Đại Lục trong thời gian ngắn sẽ cạnh tranh Đại Lục Chi Tử, vì lẽ đó có thể không thể bỏ qua.

Mục Trần hơi cảm thấy ngạc nhiên, hắn một là không nghĩ tới Viêm Đế dĩ nhiên đối với hắn như vậy xem trọng, cảm thấy hắn có vấn đỉnh đỉnh cao tiềm lực, hai là là Viêm Đế lòng dạ mà kính phục, dù sao hắn là đứng ở Đại Thiên Thế Giới tồn vong góc độ, mới sẽ như vậy giúp hắn.

Viêm Đế hướng về phía hắn mỉm cười khoát tay áo một cái, sau đó sẽ độ nhìn về phía Chiến Hoàng, thong dong nói:

- Chiến Hoàng, ta là Mục Trần sở cầu tư cách, cũng không phải là Hạ vị Địa Chí Tôn tư cách, mà là Thượng Vị Địa Chí Tôn.

Lời vừa nói ra, mặc dù là liền Chiến Hoàng, đều là hơi biến sắc mặt, mắt mang vẻ kinh dị nhìn Mục Trần một chút, sau đó ngữ mang trào phúng nói:

- Viêm Đế ngươi thật đúng là để mắt tên tiểu tử này đây.

loại này Đại Lục Chi Tử tranh đoạt, tổng cộng chia làm ba cái chiến trường, phân biệt là Hạ vị Địa Chí Tôn chiến trường, Thượng Vị Địa Chí Tôn chiến trường cùng với Địa Chí Tôn Đại viên mãn chiến trường.

Tên như ý nghĩa, Hạ vị Địa Chí Tôn chiến trường là thuộc về thực lực tại hạ vị Địa Chí Tôn cấp độ người, mà Thượng Vị Địa Chí Tôn chiến trường, chính là Tây Thiên Đại Lục rất nhiều Thượng Vị Địa Chí Tôn tranh đoạt địa phương...

Mỗi một cái chiến trường đều là nắm giữ một cái Đại Lục Chi Tử tiêu chuẩn, đồng thời cũng là đối ứng Địa Chí Tôn ba cái cảnh giới cấp độ, dù sao nếu như hỗn chiến, e sợ tiêu chuẩn tất nhiên đều là những Địa Chí Tôn đó Đại viên mãn lão quái đoạt được, mà những lão quái này, đại thể đều là mất đi nhuệ khí, trái lại xung kích Thiên Chí Tôn tỷ lệ thành công, còn không bằng trước hai người, vì lẽ đó Đại Lục Chi Tử tranh đoạt, mới có loại này quy tắc.

Mục Trần thực lực là Hạ vị Địa Chí Tôn, lẽ ra nên tiến vào Hạ vị Địa Chí Tôn chiến trường, nhưng hiện tại Viêm Đế nhưng là nói là cầu mong gì khác Thượng Vị Địa Chí Tôn chiến trường, này theo Chiến Hoàng, thực sự là có chút buồn cười.

Dù sao tuy nói Mục Trần trước bày ra rất nhiều thủ đoạn khá là lợi hại, tại hạ vị Địa Chí Tôn bên trong đều là đủ để xưng hùng, nhưng nếu như muốn dùng tới đối phó Thượng Vị Địa Chí Tôn, e sợ còn kém không ít hỏa hầu.

Trong thiên địa, cái kia Huyết Linh Tử cùng với một ít Thượng Vị Địa Chí Tôn cũng là ánh mắt mang theo vẻ kinh dị nhìn về phía Mục Trần, cái kia trong mắt ý tứ không cần nói cũng biết, hiển nhiên đều là cảm thấy Viêm Đế quá đề cao Mục Trần.

- Hừ, Viêm Đế coi trọng như thế Mục Trần, cũng không sợ đem tiểu tử này nâng lên cao quá rồi ngã chết, tiểu tử này một khi tiến vào Thượng Vị Địa Chí Tôn chiến trường, e sợ lập tức sẽ bị ăn được xương đều không dư thừa!

Huyết Linh Tử trong lòng cười lạnh một tiếng, bất quá ở sâu trong nội tâm, hắn trái lại là đồng ý làm cho Mục Trần tiến vào Thượng Vị Địa Chí Tôn chiến trường, bởi vì lần này Đại Lục Chi Tử tranh đoạt, hắn cũng sẽ tham gia, đến thời điểm nếu như vô tình gặp hắn Mục Trần, hắn là có thể trực tiếp ra tay đem chém giết, ngược lại ở tình huống như vậy Mục Trần bị hắn giết chết, vậy thì là Mục Trần hắn tự thân tài nghệ không bằng người, hơn nữa còn muốn cậy mạnh, có bực này kết quả, cũng là gieo gió gặt bão.

- Để Mục Trần tiến vào Thượng Vị Địa Chí Tôn chiến trường, nghĩ đến Chiến Hoàng mới có thể an tâm một ít chứ? Mà nếu là như vậy cũng làm cho Mục Trần đoạt được Đại Lục Chi Tử tiêu chuẩn... Ta nghĩ, này hay là liền đúng là hắn nên được đồ vật.

Viêm Đế khẽ mỉm cười, nói.

Chiến Hoàng mắt mang hơi lấp loé, trong lòng chống cự đúng là tiêu giảm rất nhiều, lấy Mục Trần trước bày ra thực lực, nếu để cho hắn tiến vào Hạ vị Địa Chí Tôn chiến trường, e sợ thật là có khả năng bị hắn đoạt giải nhất, có thể như quả đem tiểu tử này ném vào Thượng Vị Địa Chí Tôn chiến trường, liền ngay cả Chiến Hoàng cũng không quá tin tưởng hắn có thể nhảy ra bao lớn bọt nước đến.

Những Thượng Vị Địa Chí Tôn đó, người nào không phải cáo già, thực lực gốc gác đều là cường hãn, đem Mục Trần lần này vị Địa Chí Tôn ném vào, quả thực chính là đem một con bạch thỏ ném vào lang chồng bên trong.

Mà đối với này, Chiến Hoàng đúng là nhạc thấy thành, dù sao lần này sự tình, tuy nói có Viêm Đế điều hòa, nhưng hắn đối với Mục Trần hiển nhiên như trước là có oán khí, cơn giận này không ra, thực sự là trong lòng không khoái.

Nhưng trước mắt Viêm Đế che chở Mục Trần, liền ngay cả Chiến Hoàng cũng không làm gì được, chỉ khi nào Mục Trần tiến vào Thượng Vị Địa Chí Tôn chiến trường, đến thời điểm chỉ cần Chiến Hoàng thoáng

ra hiệu một thoáng, như vậy Mục Trần tất nhiên sẽ vô cùng chật vật, nói không chắc không bao lâu sẽ mặt mày xám xịt từ bỏ tiêu chuẩn trốn ra được.

Nghĩ đến tình cảnh đó, Chiến Hoàng làm như cảm thấy trong lòng ác khí đều là vui sướng hơn nhiều.

Bất quá tuy nói có buông lỏng, nhưng Chiến Hoàng cũng không phải kẻ tầm thường, hắn trầm ngâm một hồi, vẫn lắc đầu một cái, nói:

- Vốn là Viêm Đế, Bản Hoàng là nhất định phải cho, có thể này Đại Lục Chi Tử tiêu chuẩn, thực sự là quá mức trọng yếu...

Viêm Đế nghe vậy, cười nhạt, hắn đột nhiên cong ngón tay búng một cái, chỉ thấy được một tia lưu quang từ trong tay áo bắn ra, cuối cùng trôi nổi ở Chiến Hoàng trước mặt, lưu quang thu lại, nhất là hóa thành một viên to bằng long nhãn đan dược.

Viên đan dược kia toàn thân còn như thủy tinh giống như long lanh, Đan khí quanh quẩn, càng là ở cái kia xung quanh hóa thành Long Phượng bay lượn dị tượng, một luồng đan hương tản mát ra, chỉ là vừa nghe, chính là lệnh được vô số cường giả linh lực trong cơ thể trở nên hùng hồn một phần.

- Đây là...

Chiến Hoàng nhìn trước mặt đan dược, trong lòng cũng là hơi chấn động, không nhịn được kinh ngạc lên tiếng nói:

- Long Phượng Thiên Tôn Đan?

Đây chính là một loại khá cao cấp cùng hiếm có Thần Đan, coi như là đối với Thiên Chí Tôn, đều là có tác dụng không nhỏ, cỡ này cấp bậc đan dược, trên đời trên mặt từ trước đến giờ là có tiền cũng không thể mua được, một khi xuất hiện, chính là bị khắp nơi Thiên Chí Tôn trực tiếp cướp đoạt.

Trong thiên địa, cái kia vô số cường giả cũng là con mắt có chút ửng hồng nhìn viên đan dược kia, Đại Thiên Thế Giới bên trong, hầu như người người đều biết, Viêm Đế làm người ta hâm mộ nhất, không phải hắn cái kia siêu phàm thực lực, mà là hắn cái kia một tay vô đối thiên hạ Luyện Đan Thuật...

Viêm Đế xuất phẩm, tất là tinh phẩm!

Viêm Đế luyện chế đan dược, là vô số cường giả cầu mãi đồ vật, vì lẽ đó viên thuốc này xuất hiện ở trước mặt thì, liền ngay cả Chiến Hoàng trong mắt đều là hơi tỏa ánh sáng.

- Có viên thuốc này, nghĩ đến Chiến Hoàng phải làm sẽ không từ chối chứ?

Viêm Đế cười tủm tỉm nói.

Chiến Hoàng chép chép miệng, trầm ngâm một chút, sau đó đưa tay đem cái kia Long Phượng Thiên Tôn Đan thu vào trong lòng bàn tay, cái này Thần Đan xác thực để hắn có chút động lòng, đương nhiên quan trọng hơn chính là, Viêm Đế đã nhiều lần nhường cho, nếu như hắn lại được voi đòi tiên, e sợ sẽ đem đắc tội, hắn cùng Võ Tổ vốn là quan hệ liền không tốt, nếu như sẽ cùng Viêm Đế cùng Vô Tận Hỏa Vực trở mặt, vậy coi như thật là có chút đau đầu.

Vì lẽ đó, hắn thu hồi Thần Đan, lãnh đạm quét Mục Trần một chút, sau đó hướng về phía Viêm Đế nhẹ nhàng gật đầu.

- Xem ở Viêm Đế trên mặt, Bản Hoàng liền cho tiểu tử này tiến vào Thượng Vị Địa Chí Tôn chiến trường tranh đoạt ta Tây Thiên Đại Lục "Đại Lục Chi Tử" tư cách, bất quá, chiến trường hung hiểm, nếu là tiểu tử này thực lực không đủ, vẫn lạc ở trong đó, đó chính là hắn gieo gió gặt bão, không trách người bên ngoài...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1226: Mục Hoàng

Khi nghe đến lời ấy từ Chiến Hoàng, Viêm Đế cũng khẽ mỉm cười, nói:

- Đã như vậy, đa tạ Chiến Hoàng.

Chiến Hoàng khoát tay chặn lại, sau đó nói:

- Sau một tháng, chính là thời gian tranh cướp Đại Lục Chi Tử của Tây Thiên Đại Lục ta, đến lúc đó cũng xin mời Viêm Đế đến Chiến Hoàng Điện, cùng xem đại chiến.

Viêm Đế mỉm cười gật đầu, nói:

- Chắc chắn.

- Đã như vậy, bổn hoàng liền đợi đến ngày ấy, làm tiệc đón Viêm Đế giáng lâm, hiện tại xin cáo từ.

Chiến Hoàng nở nụ cười, sau đó quay về Viêm Đế ôm quyền, kim quang bạo phát, trong nháy mắt kim quang bao phủ Lẫm Đông lão nhân, hai người đứng trước bao con mắt liền biến mất trên bầu trời.

Từ lúc Chiến Hoàng xuất hiện rồi sau đó là Viêm Đế xuất hiện cho đến lúc hắn rời đi, đều chưa đề cập lại việc muốn Lạc Ly đảm nhiệm vị trí Thánh Nữ, bởi vì từ lúc Mục Trần mời Viêm Đế tới thì từ lúc đó, hắn đã biết, hắn không còn cách nào lấy thế đè người.

Mặc dù Mục Trần ở trong mắt hắn chỉ là một tên Tiểu Tiểu Hạ Vị Địa Chí Tôn, dưới cái nhìn của hắn, xoay tay liền có thể xoá bỏ, nhưng có

lúc trên thế giới này sức mạnh, cũng không phải là tuyệt đối.

Mục Trần xác thực chỉ là Hạ Vị Địa Chí Tôn, nhưng hắn hiểu được cái gọi là dựa vào thế lực chống lưng…, nói ti đơn giản chính là dựa vào lực lượng người khác hỗ trợ để giải cục diện khó khăn, có thể Chiến Hoàng là nhân vật cường đại cỡ nào, tự nhiên rất rõ ràng, phía trên thế giới này, muốn dựa vào ai đó nói thì rất dễ?

Nhưng mà Mục Trần có thể dựa vào thân phận của mình chỉ là một tên Hạ Vị Địa Chí Tôn, lại có thể dựa dẫm vào Viêm Đế, điều này đủ để chứng minh hắn bất phàm, chí ít điểm này, bên trong Đại Thiên Thế Giới, có bao nhiêu người có thể làm được?

Hơn nữa, trong tay hắn, ngoại trừ Viêm Đế chống lưng còn có Võ Tổ

Vì lẽ đó, Chiến Hoàng rất rõ ràng, nắm giữ loại thủ đoạn này mặc dù Mục Trần chỉ là Hạ Vị Địa Chí Tôn, nhưng hắn không cách nào lấy khí thế bản thân Thiên Chí Tôn áp chế hắn.

Nếu như mạnh mẽ mà chèn ép, rất có thể sẽ chọc cho Viêm Đế cùng Võ Tổ nổi giận, khi đó coi như là Chiến Hoàng sợ là sẽ trả giá nặng nề.

Bởi vậy, Chiến Hoàng cũng là rất có lý trí từ bỏ sự tình muốn Lạc Ly đảm nhiệm vị trí Thánh Nữ của Tây Thiên Chiến Điện Thánh, mà hết thảy này đều là bởi vì cái Tiểu Tiểu Hạ Vị Địa Chí Tôn kia.

Mặc dù đối với việc bị một vị Hạ Vị Địa Chí Tôn bức đến một bước này, trong lòng Chiến Hoàng khó tránh khỏi có chút uất ức, nhưng nghiền ngẫm lại hắn cũng chỉ có thể than thở.

Chỉ vì dựa vào thực lực Hạ Vị Địa Chí Tôn, dĩ nhiên đem vị Thiên Chí Tôn như hắn, tay trắng trở về, thậm chí cuối cùng còn bồi cho hắn một vị trí tranh cướp Đại Lục Chi Tử.

Thủ đoạn cùng tâm trí của người này khiến hắn phải thán phục, thời điểm như thế này, Chiến Hoàng bắt đầu có chút lý giải, vì sao ngay cả

nhân vật như Viêm Đế, đều tin tưởng cùng bao che hắn như vậy xác thực người trẻ tuổi này có tâm tư rất cứng cỏi và từng trãi.

Sau khi Chiến Hoàng rời đi, uy thế bao phủ bầu trời Lạc Thần Thành, rốt cục triệt để tiêu tan, vô số tộc nhân Lạc Thần Tộc đang trầm mặc, bổng tiếng hoan hô đinh tai nhức óc bộc phát ra.

Đó là cảm giác mừng như điên sau khi thoát khỏi bờ vực sống chết.

Chuyện hôm nay, thực sự là quá mức hỗn loạn cùng với nguy hiểm, mấy lần bên trong, vô số tộc nhân Lạc Thần Tộc đều sinh ra cảm giác tuyệt vọng, cho rằng hôm nay chính là ngày Lạc Thần Tộc bọn họ bị diệt tộc.

Nhưng mà chẳng ai có thể nghĩ đến, tình cảnh lần lượt bị xoay ngược lại, cuối cùng, Lạc Thần Tộc bọn họ, lại không chút tổn hại nào còn thu được lợi ích hoàn hảo nhất.

Vô số tộc nhân vui mừng đến rơi lệ, bởi vì bọn họ biết, sau khi trải qua đại kiếp nạn hôm nay, Lạc Thần Tộc bọn họ, chắc chắn sẽ trùng sinh!

Lạc Ly đã thành công thu được Lạc Thần truyền thừa, hiển nhiên, Lạc Thần Tộc bọn họ, sẽ xuất hiện một Nữ Hoàng vĩ đại, dưới sự dẫn dắt của Lạc Ly, Lạc Thần Tộc bọn họ có thể sẽ giành lấy vinh quang đã từng có từ thời kỳ viễn cổ.

Bên dưới cuồng loạn hoan hỉ, vô số ánh mắt cũng nhìn về thân ảnh trẻ tuổi đang đứng trên bầu trời kia, bên trong những ánh mắt kia, tràn ngập cảm kích cùng với kính phục nồng đậm.

Bọn họ đều biết, hôm nay để có thể phá được cục diện hiểm nguy trước mắt, hầu như đều từ người thanh niên này.

Hắn suất lĩnh nhân mã cường hãn đi tới Lạc Thần Tộc, chống lại Huyết Thần Tộc, khi Tây Thiên Chiến Điện nhúng tay thì, cũng là hắn

lấy thái độ cứng rắn chống lại, và cũng là hắn mời Vô Tận Hỏa Vực Viêm Đế để đối phó với Tây Thiên Chiến Hoàng của Tây Thiên Chiến Điện khi vị chúa tể đó giáng lâm...

Từng hiệp giao phong, chỉ cần có một xíu sai lầm, Lạc Thần Tộc bọn họ sẽ đón nhận vạn kiếp bất phục, nhưng cuối cùng, đều là người thanh niên này với thủ đoạn hoàn mỹ, chuyển nguy thành an.

Có thể nói, biểu hiện của Mục Trần hôm nay, hầu như là chinh phục hết thảy tộc nhân Lạc Thần Tộc, cũng chỉ có nam tử ưu tú bực này, mới có thể xứng với Nữ Hoàng vô cùng tôn quý của bọn họ!

- Mục Hoàng!

- Mục Hoàng!

Đột nhiên, bên trong tòa Lạc Thần Thành, có thanh âm cuồng nhiệt truyền ra, sau đó âm thanh như là có ma lực khuếch tán ra, vô số khuôn mặt tộc nhân Lạc Thần Tộc đỏ lên lớn tiếng la hét, trong giây lát đó, trong thiên địa đều là đầy rẫy âm thanh đinh tai nhức óc.

- Mục Hoàng! Mục Hoàng!

Ngay cả Lạc Thanh Nhai, Lạc Tu sau khi nhìn những cường giả Lạc Thần Tộc đang kích động la hét, đều là hai mặt nhìn nhau, trong lòng bọn hắn tại Lạc Thần Tộc chỉ có một vị Nữ Hoàng, nếu như Nữ Hoàng có yêu một nam nhân nào đó thì người nàng yêu cũng phải được con dân Lạc Thần Tộc thừa nhận, như vậy người nàng yêu cũng sẽ thành một vị Hoàng của Lạc Thần Tộc.

Hiển nhiên, tộc nhân Lạc Thần Tộc đều không phải người mù, bọn họ đều nhìn ra Lạc Ly cùng Mục Trần có quan hệ rất thân mật, hơn nữa quan trọng nhất chính là, biểu hiện của Mục Trần hôm nay đã chinh phục hết thảy tộc nhân Lạc Thần Tộc, vì lẽ đó sau khi được sống sót dưới sự kích động, bọn họ cũng là trực tiếp tán thành cao giọng hô lên” Mục Hoàng” tất cả đều hướng về cùng một người.

Lạc Thanh Nhai, Lạc Tu cùng những cường giả Lạc Thần Tộc này cảm thán một tiếng, chợt nở nụ cười, cũng vung tay cao giọng la lên.

Bị chinh phục, không chỉ là những này tộc nhân phổ thông, thậm chí ngay cả bọn họ vào giờ phút này, đều chân chính vui lòng phục tùng.

Dù sao trên thế giới này, có bao nhiêu người, có thể đối mặt uy thế một vị Thiên Chí Tôn, không sợ đồng thời còn sử dụng thủ đoạn ngăn cảng được?

Lạc Thiên Thần nghe âm thanh trên dưới một lòng la lên, cũng là không nhịn được nở nụ cười, hắn nhìn lên thân thể người thanh niên kiên cường kia trên bầu trời, cảm thán một tiếng, hắn nhớ tới trước kia mấy năm trước, khi hắn đi tới Bắc Thương Linh Viện ép Lạc Ly trở về…

Khi đó thiếu niên này, vẫn còn non nớt, hắn như là ưng non bên trong tháp ngà, tuy có nhuệ khí, nhưng chung quy vẫn rất ngây ngô, khi đó Lạc Thiên Thần không có quá nhiều đánh giá cao đối với hắn, chỉ cho rằng hắn là một tên tiểu tử may mắn thu được ưu ái của Lạc Ly mà thôi.

Nhưng mà làm sao hắn có thể nghĩ đến, ngăn ngắn mấy năm sau, thiếu niên đã từng bất lực trước mắt hắn, đã biết lấy một loại tư thái giống như Chúa cứu thế, xuất hiện ở trước mặt của hắn

Những năm này, thiếu niên ngây ngô đã triệt để thay da đổi thịt, lộ ra khí thế khiến người ta cảm thấy khiếp sợ."Vẫn là ánh mắt Lạc Ly tốt nhất." Lạc Thiên Thần thở dài một hơi, những năm gần đây, Lạc Ly ở trong tộc cũng chịu đựng áp lực không nhỏ, tất cả mọi người đều là đang chất vấn ánh mắt của nàng, nhưng nàng vẫn thủy chung không hề dao động.

Tiếng kêu gào đinh tai nhức óc vang vọng phía chân trời, Lạc Ly nguyên bản luôn xuất hiện với dáng vẻ cao quý tao nhã, vào lúc này không còn nữa, đôi mắt đẹp của nàng long lanh nhìn đến Mục Trần, mặt cười ửng đỏ, hơi rủ xuống, dáng dấp e thẹn cực kỳ hiếm thấy khiến vô số người cũng phải xao động.

Bởi vì nàng rất rõ ràng, những tộc nhân Lạc Thần Tộc xưng hô danh hiệu Mục Trần đại diện cho cái gì.

Đó là đúng là đã nhất trí tán thành, nói cách khác, hết thảy tộc nhân Lạc Thần Tộc, đều là thừa nhận mối quan hệ của nàng cùng Mục Trần.

Ánh mắt của nàng nhìn về phía Lạc Thiên Thần, lúc này hắn hiền lành gật đầu cười, ý tứ kia hiển nhiên là không cần nói ra nữa.

Đối mặt tiếng kêu gào che ngợp bầu trời, Mục Trần cũng gãi gãi đầu, hắn quay đầu nhìn về phía Lạc Ly đang triển lộ dám dấp mỹ lệ nữ hài e thẹn đủ khiến cho nhật nguyệt thất sắc run động, trong lòng cũng là không nhịn được cảm xúc dâng trào mãnh liệt.

- Lạc Ly

Mục Trần nhẹ giọng gọi tên nàng, sau đó hắn nắm lấy đôi tay nhỏ của nàng có chút ngượng ngùng nói:

- Trước đây hứa hẹn đối với ngươi, hiện tại ta đã làm được.

Bao nhiêu năm trước, ở trong viện khi đó thiếu niên này đã hứa hẹn, muốn trở thành cái thế cường giả, vì nàng che mưa chắn gió...

Lạc Ly nhìn người thanh niên trước mắt, viền mắt vào lúc này hơi ửng hồng, nếu là người khác sẽ cảm thấy loại này hứa hẹn có vẻ buồn cười, nhưng chỉ có nàng là biết, những năm gần đây, nam tử trước mắt, lấy mục tiêu này không ngừng phấn đấu tiến lên.

Con đường cường giả cái thế, tràn ngập đau khổ, đủ để khiến cho người có ý chí kiên định hoàn toàn thay đổi, thương tích khắp người, vì lẽ đó, nàng cũng rất rõ ràng, vì đi tới bước đi này, hôm nay thanh niên trước mắt đã trả giá lớn đến mức nào trong những năm qua, trải qua bao nhiêu lần sống còn.

Chỉ vừa nghĩ tới, trong lòng nàng cũng hơi đau.

- Khổ cực cho ngươi.

Lạc Ly nhẹ giọng nói.

Mục Trần khẽ mỉm cười, nhìn Lạc Ly nói:

- Lạc Ly, còn nhớ khi rời đi, ta đã nói với ngươi là...

Lạc Ly nhẹ nhàng gật đầu, những hình ảnh kia, đến nay vẫn như trước rõ ràng, mỗi một câu nói của Mục Trần, lần thứ hai vang lên ở bên tai của nàng.

- Lạc Ly, yêu ngươi, tuy rằng hiện tại để được Lạc Thần Tộc thừa nhận đối với ta mà nói là quá mức xa xôi, ta cũng không có cách nào để gia gia cùng với tộc nhân của ngươi tán đồng ta, thậm chí bọn họ sẽ hoài nghi ánh mắt của ngươi, cho ta may mắn được ngươi thích mà thôi, mà ngươi cũng sẽ chịu đựng áp lực rất lớn, thế nhưng...Hãy tin ta, cuối cùng sẽ có một ngày, ta sẽ đến Lạc Thần Tộc, khi đó ta sẽ làm cho tất cả mọi người đều biết, ngươi tìm được, không phải là cục đá bình thường bên trong sa mạc, mà là một viên kim cương chói lóa...

Mục Trần nhìn chằm chằm nữ hài mỹ lệ trước mắt, nhẹ giọng nở nụ cười.

- Những năm này, ta bởi vì vậy mà nỗ lực...

Một chốc này, Lạc Ly không thể kiềm được, tình cảm trong lòng như thủy triều trong nháy mắt tràn ra.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1227: Thủ ĐoạN Của Lạc Ly

Theo Chiến Hoàng rời đi, bao phủ ở Lạc Thần Tộc bầu trời bóng mờ rốt cục triệt để tiêu tan, ai cũng biết, thời khắc này cái kia nguyên bản có thể làm cho đến Lạc Thần Tộc hủy diệt kiếp nạn, triệt triệt để để tiêu tan mà đi.

Liền, ở cái kia Lạc Thần Tộc vô số con dân hoan hô thời điểm, Huyết Linh Tử mang theo Huyết Thần Tộc những cường giả kia mặt mày xám xịt lặng yên bỏ chạy, như chó mất chủ giống như vậy, chạy ra Lạc Thần Thành.

Ở đã rời xa Lạc Thần Thành sau, bọn hắn vừa mới chật vật chậm lại tốc độ, đối mắt nhìn nhau, vẻ mặt phiền muộn tăm tối, sĩ khí đại hạ.

Lần này Huyết Thần Tộc cường giả đỉnh cao dốc toàn bộ lực lượng, chính là làm triệt để diệt Lạc Thần Tộc dự định, nhưng mà ai cũng không ngờ tới, vốn là chắc chắn diệt vong Lạc Thần Tộc, dĩ nhiên sẽ ở trong tuyệt cảnh nghênh đón nghịch chuyển.

- Đều là cái kia Mục Trần, thật là một vô liêm sỉ!

Có Huyết Thần Tộc cường giả tức giận không thôi, hôm nay nếu như không phải Mục Trần xuất hiện, bọn hắn Huyết Thần Tộc đem sẽ trở thành bên thắng lợi nhất.

Nhưng hôm nay, đừng nói là bên thắng lợi, bọn hắn Huyết Thần Tộc đúng là tổn thất nặng nề, nếu không là xem thời cơ đến nhanh, chỉ sợ bọn họ còn có thể tổn hại càng nhiều nhân mã.

Huyết Linh Tử bàng cũng là một mảnh che lấp, hắn nghiến răng nghiến lợi dáng dấp hiển nhiên là đối với Mục Trần hận cực, bởi vì hắn biết rõ, lần này, bởi vì Mục Trần xuất hiện, bọn hắn mất đi có thể hủy diệt Lạc Thần Tộc hoàn mỹ nhất cơ hội, mà cơ hội như thế, sau đó hơn nửa đều sẽ không lại có thêm.

Nguyên bản người bị Huyết Ma Độc sớm muộn đều sẽ vẫn lạc Lạc Thiên Thần, bởi vì Viêm Đế ra tay, triệt để loại bỏ trong cơ thể Huyết Ma Độc, chỉ cần một quãng thời gian tĩnh dưỡng, chính là có thể khôi phục thời điểm toàn thịnh sức mạnh.

Mà ngoài ra, nhất làm cho đến Huyết Thần Tộc hoảng loạn, hay vẫn là Lạc Ly cùng Mục Trần tồn tại.

Lạc Ly thành công thu được Lạc Thần truyền thừa, thậm chí còn tu luyện ra Lạc Thần Pháp Thân, bực này thiên phú cùng với tiềm lực, khiến người ta cảm thấy đau lòng, mà có Lạc Ly tồn tại, nguyên bản nội ưu ngoại hoạn Lạc Thần Tộc tất hội triệt để đoàn kết ở bên cạnh nàng, sau đó Lạc Thần Tộc, đem sẽ trở thành bền chắc như thép, lại không có cơ hội để lợi dụng.

Hơn nữa, còn có cái kia đáng trách Mục Trần...

Người này, không chỉ có thực lực bản thân đáng sợ, hơn nữa còn nắm giữ một toà gốc gác so với bọn họ Huyết Thần Tộc còn mạnh hơn Mục Phủ, thậm chí, hắn còn nắm giữ có thể mời tới Viêm Đế, Võ Tổ loại đáng sợ nhân mạch này.

Có hắn trợ giúp, từ nay về sau, e sợ này Tiểu Tây Thiên Giới, lại không người dám trêu chọc Lạc Thần Tộc.

Huyết Linh Tử trong mắt lập loè âm hàn cùng vẻ không cam lòng, cuối cùng hắn nhìn về phía Lạc Thần Thành phương hướng, điềm nhiên nói:

- Lần này trước hết để tiểu tử này đắc ý một hồi, đợi đến hắn tiến vào Thượng Vị Địa Chí Tôn chiến trường, đến thời điểm ta nhất định phải để hắn hối hận dính líu ta Huyết Thần Tộc sự!

- Đi!

Ở loa dưới lời hung ác sau, Huyết Linh Tử lúc này mới vung tay lên, mang theo một đám tàn binh bại tướng, ảo não chạy ra Lạc Thần Tộc...

Mà ở Huyết Thần Tộc chật vật thoát đi Lạc Thần Thành thì, những cái kia cái khác trong bóng tối mơ ước Lạc Thần Tộc thế lực, cũng là dồn dập lặng lẽ rời đi, nguyên bản loại kia tọa sơn quan hổ đấu tâm tư, lúc này từ lâu triệt để thu lại.

Một ít đã từng cùng Lạc Thần Tộc vẫn tính quan hệ hài lòng thế lực, càng là vào lúc này ló đầu ra đến, vây quanh Lạc Thiên Thần không ngừng chúc mừng, điên cuồng toả ra tự thân thiện ý.

Bởi vì bây giờ cục diện, ai cũng thấy rõ, sau đó Lạc Thần Tộc, thế tất hội quật khởi, nói không chừng, coi như là ở này Tây Thiên Đại Lục trên, đều sẽ sẽ trở thành trọng lượng cấp thế lực khác.

Trên bầu trời, Lạc Ly cùng Mục Trần ở ôn tồn một lát sau, chính là đối với cái kia Lạc Thần Tộc Hoàng Tộc chi nhánh vị trí hạ xuống.

Nhìn đến Lạc Ly đi tới, những Lạc Thần Tộc Hoàng Tộc đó chi nhánh, đều là mặt như màu đất, dồn dập quỳ phục xuống, đầu lĩnh kia ba vị Hạ vị Địa Chí Tôn, càng là sắc mặt trắng bệch, liền gót chân đều là đang run rẩy.

Bọn hắn biết, lần này bọn hắn tập trung, triệt triệt để để thất bại.

- Các ngươi cấu kết Huyết Thần Tộc, mưu toan lật đổ ta Lạc Thần Tộc, bây giờ nhưng còn có cái gì tốt nói?

Lạc Ly mặt cười băng hàn nhìn kỹ cái kia ba vị Hạ vị Địa Chí Tôn, lạnh lùng nói.

Cái kia Hoàng tộc chi nhánh ba vị Hạ vị Địa Chí Tôn ánh mắt tuyệt vọng, một lát sau phương mới khô khốc cực kỳ nói:

- Chúng ta ngu muội, được Huyết Thần Tộc che đậy mê hoặc, hôm nay tùy ý Lạc Hoàng xử trí, chỉ là Hoàng tộc chi nhánh tộc nhân đại đa số vô tội, mong rằng Lạc Hoàng không muốn liên lụy bọn hắn.

Bọn hắn biết được, hôm nay sự, bọn hắn chính là chân chính tội chết, một khi Lạc Ly muốn nghiêm trị, căn bản là không người sẽ đồng tình chống đỡ bọn hắn, thậm chí coi như là phía sau bọn họ Hoàng tộc chi nhánh tộc nhân, đều sẽ ở trong lòng oán hận bọn họ.

Cheng!

Lạc Ly mặt không hề cảm xúc, nàng nhìn chằm chằm trước mắt ba người, keng một tiếng, Lạc Thần Kiếm hiện ra sắc bén hàn mang, chỉ về ba người mi tâm, cái kia ác liệt vô cùng kiếm khí, khiến cho đến ba người ánh mắt càng tuyệt vọng.

Bất quá, liền tại bọn họ chờ đợi mũi kiếm hạ xuống, xoá bỏ sinh cơ thì, bọn hắn đột nhiên nhìn thấy Lạc Ly tay ngọc vung một cái, ba vệt sáng lạc ở trong tay bọn họ, hóa thành ba viên màu bạc đan dược.

- Các ngươi vốn là tội chết, nhưng các ngươi tu luyện tới mức độ này, chính là ta Lạc Thần Tộc vô số tài nguyên chồng chất đi ra, nếu là như vậy không công chết rồi, há không phải lãng phí bộ tộc ta tài nguyên?

- Hôm nay các ngươi tội chết có thể miễn, mang vạ khó thoát, ăn vào này Lạc Thủy Độc Đan, từ nay về sau, lấy chiến công chuộc tội, các ngươi có thể nguyện?

Nghe được Lạc Ly cái kia thanh âm lạnh như băng, ba vị này Hạ vị Địa Chí Tôn ngẩn người, chợt đột nhiên quỳ phục xuống, một cái liền đem trong tay màu bạc đan dược nuốt vào trong cơ thể, sau đó khóc thét nói:

- Tạ Lạc Hoàng tha thứ, chúng ta đồng ý!

Bọn hắn biết này Lạc Thủy Độc Đan bá đạo, một khi ăn vào, cũng chỉ có thể hàng năm đều tiếp thu Lạc Ly dành cho thuốc giải, bằng không Lạc Thủy chắc chắn tự thân huyết nhục hết mức ăn mòn.

Như vậy, bọn hắn vì mạng sống, cũng chỉ có thể nghe theo Lạc Ly bất cứ phân phó nào, nhưng đối với kết quả này, bọn hắn cũng đã là vạn phần thoả mãn, dù sao chỉ cần sống sót, tóm lại so với cái gì cũng tốt.

Lạc Ly lạnh nhạt quét ba người một chút, kỳ thực ba tên này, cấu kết Huyết Thần Tộc, vốn nên giết mới là, nhưng nàng chung quy hay vẫn là nhẫn nại rơi xuống tức giận trong lòng, bởi vì bây giờ Lạc Thần Tộc, tuy nói chống đỡ hủy diệt khó khăn, nhưng siêu cấp cường giả thực sự quá ít, nếu như đem trước mắt ba người giết, toàn bộ Lạc Thần Tộc, bước vào Địa Chí Tôn, liền chỉ có Lạc Thiên Thần, Lạc Thiên Long cùng với nàng tự thân ba người, loại này số lượng, quá thiếu.

Vì lẽ đó, vì lâu dài đến xem, ba người này, hay vẫn là không giết được.

Bất quá, những người này, cũng không thể dễ tha, bằng không không có quy củ, đối với Lạc Thần Tộc phát triển, quá mức bất lợi.

Liền, Lạc Ly Lưu Ly giống như con mắt, lần nữa nhìn về phía những Hoàng tộc đó chi nhánh tộc nhân, tuy nói chuyện hôm nay, đầu lĩnh chính là ba vị này Hạ vị Địa Chí Tôn, nhưng cũng đủ để cho thấy Hoàng tộc chi nhánh bên trong mấy người thái độ.

- Cho tới Hoàng tộc chi nhánh tộc nhân, từ đó về sau, hạ thấp một bậc, giáng thành Vương tộc, ngày sau nếu là người lập được công lớn, mới có thể trở về Hoàng tộc!

Nghe được Lạc Ly lời ấy, cái kia vô số Hoàng tộc chi nhánh tộc người nhất thời sắc mặt trắng bệch, xuống làm Vương tộc, này trên căn

bản chính là cướp đoạt bọn hắn thân phận của Hoàng tộc, này đối với bọn hắn mà nói, thực sự là trí mạng giống như đả kích.

Nhưng thế cục như vậy, bọn hắn cũng là không cách nào cãi lại, lúc này chỉ có thể nhận mệnh, chỉ là trong bóng tối cái kia vô số đạo oán hận ánh mắt, đều là tìm đến phía cái kia ba vị Hạ vị Địa Chí Tôn.

Bọn hắn không dám đem sự thù hận tìm đến phía bây giờ như mặt trời ban trưa Lạc Ly, vì lẽ đó cũng chỉ có thể hận này ba cái lão quỷ bị mỡ heo làm tâm trí mê muội, càng là cấu kết Huyết Thần Tộc, bây giờ làm hại toàn bộ Hoàng tộc chi nhánh đều là bị biếm.

Mà nhận ra được tộc nhân những cái kia oán hận ánh mắt, cái kia ba vị Hạ vị Địa Chí Tôn cũng là sắc mặt cay đắng, bọn hắn biết, Lạc Ly động tác này, trực tiếp là để cho bọn họ ở Hoàng tộc chi nhánh bên trong lòng người mất hết, từ nay về sau, bọn hắn chỉ có thể bám vào Lạc Ly thủ hạ, mặc cho sai phái.

Trên bầu trời, Lạc Thiên Thần đối với Lạc Ly hành vi không có xuyên một câu nói, nhưng hắn cuối cùng vẫn là thoả mãn nở nụ cười, bởi vì Lạc Ly xử trí, làm cho hắn cực kỳ thoả mãn.

- Chà chà, ngươi này tiểu tình nhân thủ đoạn thật đúng là lợi hại, so với ngươi cái này té đi chủ nhân của Mục Phủ, đúng là cường quá hơn nhiều.

Trên bầu trời, Mạn Đà La nhìn đến Lạc Ly tới tấp chung đem cái kia Hoàng tộc chi nhánh khiến cho phục phục thiếp thiếp, không chỉ có thu rồi ba cái Hạ vị Địa Chí Tôn tay chân, hơn nữa còn đem ba người kia Hạ vị Địa Chí Tôn cùng bổn tộc tộc nhân phân hoá ra, để cho bọn họ triệt để mất đi căn cơ, lúc này liền hướng về phía Mục Trần trào phúng cười nói.

Mục Trần có chút lúng túng sờ sờ mũi, hắn đối với chuyện như vậy vốn là không quá am hiểu, cùng thủ đoạn của Lạc Ly so với, tự nhiên là kém không ít.

- Khà khà, Phủ Chủ đã rất tốt, cái này gọi là tùy hoàn cảnh mà xử lý.

Cái kia Liễu Thiên Đạo đám người tập hợp lại đây, vội vã vì Mục Trần hạ đài, kỳ thực bọn hắn cũng là có chút hoảng sợ thủ đoạn của Lạc Ly, nghĩ nếu như là người sau trở thành bọn hắn chủ nhân của Mục Phủ, vậy bọn họ những thuộc hạ này, sợ chính là có đến khổ ăn.

Làm thuộc hạ, sợ nhất chính là gặp phải nắm giữ khả năng chưởng khống nhân tâm phi phàm chủ nhân.

Mạn Đà La liếc nhìn bọn hắn một chút, xùy cười một tiếng, hiển nhiên là đem trong lòng bọn họ suy nghĩ thấy rất rõ ràng.

- Nếu việc nơi này, hai ngày sau, ta trước hết dẫn bọn họ về Thiên La Đại Lục, dù sao Mục Phủ mới lập, bằng vào Vạn Thánh Lão Tổ một người, e sợ không cách nào xử lý.

Mạn Đà La nhìn về phía Mục Trần, nói rằng.

Mục Trần gật gù, tuy nói không am hiểu làm một phe thế lực chi chủ, nhưng bây giờ Mục Phủ dù sao cũng là sáng tạo, hắn cũng là đến vì đó nhiều nữa nghĩ một hồi, mà trước mắt Mục Phủ, xác thực là cần Mạn Đà La bọn hắn trở lại tọa trấn, dù sao Thiên La Đại Lục thế cuộc, từ một loại nào đó góc độ đến xem, e sợ so với Lạc Thần Tộc còn muốn hung hiểm một ít, bởi vì nơi đó cũng chưa từng xuất hiện chân chính siêu cấp thế lực hoàn thành thống trị, vì lẽ đó một có bất trắc, coi như là đỉnh cấp thế lực, đều sẽ hội trong khoảnh khắc diệt, liền như cái kia Thánh Ma Cung.

- Lần này, thực sự là đa tạ.

Mục Trần cười nói.

Mạn Đà La lườm hắn một cái, nói:

- Ngươi bây giờ là chủ nhân của Mục Phủ, chúng ta đều là Mục Phủ thuộc hạ, nghe ngươi sai phái, đó là hắn là.

Nói đến chỗ này, Mạn Đà La trầm ngâm một chút, nói:

- Bất quá ngươi muốn tham gia cái kia Đại Lục Chi Tử tranh đoạt, vẫn phải là cẩn thận nhiều hơn...

Nàng biết Mục Trần còn có lá bài tẩy thủ đoạn chưa từng vận dụng, nhưng hắn dù sao tham gia, không phải Hạ vị Địa Chí Tôn chiến trường, mà là Thượng Vị Địa Chí Tôn chiến trường.

Ở loại kia Thượng Vị Địa Chí Tôn tập hợp nơi, muốn cuối cùng bộc lộ tài năng, thu được Đại Lục Chi Tử tiêu chuẩn, có thể tuyệt đối không phải cái gì chuyện đơn giản.

- Thật không biết Viêm Đế vì sao phải cho ngươi tranh thủ loại này tiêu chuẩn...

Mạn Đà La liếc mắt nhìn xa xa cùng Lạc Thiên Thần trò cười bên trong Viêm Đế, không nhịn được oán giận một tiếng.

Mục Trần nghe vậy, nhưng là cười lắc lắc đầu, hắn đối với Viêm Đế sắp xếp, nhưng là không hề lời oán hận, trái lại là tràn ngập cảm kích, bởi vì hắn biết, Viêm Đế sỡ dĩ sẽ làm cho hắn đi tham gia Thượng Vị Địa Chí Tôn chiến trường, chỉ sợ là dự định để hắn trải qua mài giũa.

Bất kỳ ngọc thô chưa mài dũa, cũng phải cần đánh bóng, mới có thể phát sinh thuộc về hào quang của nó.

Hắn hôm nay, tuy nói đi tới Lạc Ly bên cạnh, nhưng này nhưng cũng không là hắn có thể dừng bước lại lý do, bởi vì... Mẫu thân của hắn, còn ở cái kia Phù Đồ Cổ Tộc bên trong.

Hiện tại hắn xác thực trở nên mạnh mẽ, nhưng hắn nếu là muốn đem mẫu thân của hắn từ Phù Đồ Cổ Tộc bên trong cứu ra, thực lực như vậy, còn còn thiếu rất nhiều...

Vì lẽ đó, cái kia Thượng Vị Địa Chí Tôn chiến trường, hắn nhất định phải đi!

Hơn nữa, cái kia Đại Lục Chi Tử, hắn cũng nhất định phải được!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1228: Ngoại Truyện: Băng Linh Tộc (1)

Băng Linh Đại Lục.

Tuy rằng khối đại lục này ở Đại Thiên Thế Giới bên trong cũng không có vẻ quá mức lạ kỳ, nhưng cái gọi là Thủy Nhân Long Linh, Sơn Nhân Tiên Linh, mà này Băng Linh Đại Lục, nhưng là bởi vì Băng Linh Tộc tồn tại, do đó danh dương Đại Thiên Thế Giới.

Băng Linh Tộc, Đại Thiên Thế Giới bên trong một phương cổ lão chủng tộc, gốc gác chi lâu đời, đủ để tìm hiểu Viễn Cổ, mà ở tại lấy vạn năm làm đơn vị lâu đời trong năm tháng, cũng là sinh ra rất nhiều siêu cấp cường giả, ở tại thời đỉnh cao, như vậy thực lực khủng bố, phóng tầm mắt toàn bộ Đại Thiên Thế Giới, đều xem như là trọng lượng cấp biệt, dẫn được vô số tông phái thế lực, kính nể làm lễ.

Mà bây giờ Băng Linh Tộc tuy rằng có sự suy thoái, mất đi đỉnh cao thời kì vinh quang, nhưng sấu tử lạc đà tóm lại so với mã lớn, ở này Đại Thiên Thế Giới bên trong, vẫn như cũ là một phương cự phách, cấp độ kia gốc gác, ở vô số trong mắt cường giả, cũng như trước là sâu không lường được.

Băng Linh Đại Lục, Tây Bắc nơi.

Một toà bởi vì che kín sắc bén Băng Thứ mà có vẻ hơi dữ tợn vạn trượng núi băng vụt lên từ mặt đất, ngọn núi hiện ra màu băng lam thải, dày đặc tầng băng bao phủ, ở ngày ấy quang chiếu rọi xuống, phản xạ u lạnh ánh sáng lộng lẫy.

Mà lúc này, ở cái kia núi băng bên trên, một đạo thân mang áo bào đen thân ảnh đứng chắp tay, hắn khẽ ngẩng đầu, lộ ra cái kia còn như đao gọt giống như gò má, loại kia độ cong, có vẻ kiên nghị.

Hắn có một đôi có chút thâm thúy hai mắt màu đen, cái kia con ngươi nơi sâu xa, có một loại tang thương, phảng phất trải qua Luân Hồi.

Hắn ngẩng đầu nhìn chăm chú xa xôi nơi, nơi đó không gian kịch liệt vặn vẹo, trong lúc mơ hồ tựa hồ là có một đạo to lớn băng môn hiện lên, một loại bắt nguồn từ cổ lão uy thế, chậm rãi tản mát ra.

Đó là đi về Băng Linh Tộc tổ Không Gian Đại Môn.

Sàn sạt.

Ở hắn nhìn chăm chú toà kia Hàn Băng cự môn thì, sau người đột nhiên có một trận tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến, hắn xoay người lại, nhìn phía sau dần hiện ra đến bốn bóng người, kiên nghị bàng trên có một vệt nụ cười nổi lên.

- Thế nào?

Hiện thân bốn người, hai nam hai nữ, cái kia cầm đầu cô gái trẻ, Bạch Y Thắng Tuyết, dung nhan khuynh thành, loại kia lành lạnh khí chất, như Tuyết Liên, khiến cho người tự ti mặc cảm.

Ở cô gái mặc áo trắng bên cạnh, nhưng là một vị thân mang màu đen quần áo nữ hài, nàng dáng dấp thanh lệ, chỉ là cái kia tiếu mục nhìn quanh, nhưng là có có chút uy nghiêm cùng lạnh lùng nghiêm nghị đang cuộn trào.

Bất quá khi nữ hài cái kia tiếu mục nhìn thấy trước mắt nam tử thì, cái kia mặt cười trên nhất thời có vui tươi mềm mại nụ cười hiện lên, nàng cười hì hì vồ tới, thân mật nắm lấy tay áo của hắn, nói:

- Lâm Động ca, chúng ta dò nghe, này Băng Linh Tộc bên trong xác thực có một toà Băng Thần Bi, đó là Băng Linh Tộc chí bảo, có người

nói chỉ cần nắm giữ Băng Linh Tộc Vương tộc huyết thống người, từ sinh ra thời gian lên, thì sẽ ở trong đó lưu lại một đạo Băng Linh, ta nghĩ, Hoan Hoan mảnh vụn linh hồn tất nhiên cũng ở trong đó!

- Thật sao?

Nghe được tin tức này, mặc dù là lấy trước mắt nam tử cái kia trải qua vô số nổi sóng chập trùng do đó bất động như núi tính tình, cái kia kiên nghị bàng trên, đều là có một vệt vui vẻ như trút được gánh nặng dung xuất hiện.

- Bất quá Băng Thần Bi là Băng Linh Tộc chí bảo, bọn hắn tuyệt đối sẽ không cho phép người ngoài tiếp cận.

Cái kia Bạch Y Thắng Tuyết, dung nhan khuynh thành nữ tử nhẹ giọng nói.

Tên kia vì Lâm Động nam tử cau mày, nói:

- Cùng bọn hắn đã giao thiệp sao?

- Đã giao thiệp, Băng Linh Tộc bên kia nói tuyệt đối không có bất kỳ chỗ thương lượng, đồng thời để chúng ta mau mau rời đi.

Lần này nói chuyện, là một tên thân thể thon dài người thanh niên trẻ, dáng dấp của hắn đẹp trai như Yêu, đẹp trai trình độ, sợ là liền rất nhiều nữ tử đều sẽ lòng sinh ghen tỵ, chỉ là cái kia đẹp trai trên khuôn mặt đều là che kín lạnh lẽo, cự người ngàn dặm.

- Xem ra chúng ta Võ Cảnh, còn không bị người để vào trong mắt.

Hắn nụ cười nhạt nhòa cười, cái kia híp lại hoa đào con mắt, nhưng là có lạnh lẽo sát ý toát ra đến.

- Đại ca, nếu không trực tiếp động thủ đi, một cái Băng Linh Tộc mà thôi, thật khi ba huynh đệ chúng ta là không làm được gì sao? Ta liền

không tin, đem hắn Băng Linh Tộc đánh đến gà bay chó sủa, bọn hắn dám không giao ra Băng Thần Bi!

Một đạo nặng nề như tiếng sấm vang lên, chỉ thấy được cái kia tuấn mỹ nam tử phía sau, một đạo còn như thiết tháp thân ảnh trạm, cái kia bóng mờ hầu như đem mấy người toàn bộ bao phủ, hắn dáng dấp thô lỗ, trần trụi trên hai tay, che kín từng đạo từng đạo dữ tợn vết thương, hắn vẻn vẹn chỉ là đứng ở nơi đó, chính là có một loại hung uy tràn ngập ra, phảng phất một con tuyệt thế hung gan bàn tay khiến cho không gian run rẩy.

- Đánh đến gà bay chó sủa cũng thực sự không cái gì, nhưng vạn nhất bọn hắn chó cùng rứt giậu, phá huỷ Băng Thần Bi làm sao bây giờ?

Tuấn mỹ nam tử lạnh lùng nói.

Thiết Tháp Nam Tử lúng túng gãi gãi đầu, cũng không dám nói gì, hắn biết đại ca vì này một tia hi vọng trả giá bao nhiêu đời giới, nếu như điểm này hy vọng cuối cùng bị hủy, hắn không thể nào tưởng tượng được đây đối với đại ca sẽ là ra sao đả kích.

- Cái kia Nhị ca ngươi nói làm sao bây giờ?

Thiết Tháp Nam Tử tiếng trầm hỏi.

Tuấn mỹ nam tử lại không trả lời, chỉ là nhìn về phía trước mắt nam tử.

Lâm Động nghiêng đầu nhìn xa xôi ở vào cái kia vặn vẹo trong không gian như ẩn như hiện Hàn Băng cự môn, trầm mặc một lát, chậm rãi nói:

- Vì ngày đó ta đã đợi nhiều năm như vậy, vì lẽ đó bất luận làm sao, đều là sẽ không bỏ qua.

- Vậy chúng ta động thủ?

Tuấn mỹ nam tử nói.

Lâm Động cười lắc lắc đầu, nói:

- Lần này do ta đến đây đi, các ngươi trước về Võ Cảnh, Võ Cảnh vừa sáng tạo, còn cần các ngươi tọa trấn.

- Lâm Động ca, ngươi muốn một người xông Băng Linh Tộc?

Cái kia hắc quần nữ hài cả kinh, vội vàng nói:

- Không được a, này Băng Linh Tộc thực lực cũng cực kỳ kinh người, ngươi một người một ngựa, rất nguy hiểm!

Chợt nàng đôi mắt đẹp hơi lạnh lẽo, tay ngọc nắm chặt, một thanh to lớn Hắc Ám Chi Liêm chính là xuất hiện ở tại trong tay, cái kia thân là đã từng Hắc Ám Chi Chủ Âm Sát chi khí cũng là bộc phát ra, nàng nói:

- Chúng ta liên thủ, coi như cái kia Băng Linh Tộc cũng không dám như thế nào!

- Đúng vậy, đại ca, những này Viễn Cổ Chủng Tộc, thích nhất làm sự chính là lấy nhiều đánh ít!

Cái kia Thiết Tháp Nam Tử cũng là thanh như sấm rền nói.

Lâm Động khoát tay áo một cái, nói:

- Chúng ta dù sao không thể cùng Băng Linh Tộc triệt để trở mặt, hơn nữa Hoan Hoan nói thế nào cũng coi như là Băng Linh Tộc người, cùng bọn họ cũng coi như có tương đồng huyết mạch, ta một mình đi tới, tóm lại sẽ không tới kém cỏi nhất một bước.

Bốn người nhìn thấy hắn sắc mặt kiên quyết, biết không cách nào khuyên nữa, cuối cùng vẫn là chỉ có thể gật đầu.

- Vậy chúng ta trước về Võ Cảnh, nếu như ngươi có vấn đề, liền lập tức đưa tin.

Tuấn mỹ nam tử nhìn Lâm Động, chậm rãi nói:

- Chúng ta là anh em, vì lẽ đó coi như ngươi muốn chọc thủng trời, chúng ta đều đi theo ngươi!

Lâm Động mỉm cười gật đầu, nói:

- Yên tâm đi, nhiều năm như vậy chúng ta cái gì sóng to gió lớn chưa từng thấy? Một cái Băng Linh Tộc, còn không đến mức ngăn lại ta.

- Vậy ngươi cẩn thận.

Tuấn mỹ nam tử gật gù, cũng sẽ không nói thêm nữa, lui về phía sau một bước, linh quang tỏa ra, chính là cùng cái kia Thiết Tháp Nam Tử trước tiên biến mất mà đi.

- Lâm Động ca, vậy ta ở Võ Cảnh các loại tin tức của ngươi!

Hắc quần nữ hài mặc dù có chút không vui, nhưng cũng biết hiện tại không phải khiến tiểu tính tình thời điểm, vì lẽ đó ở nói một tiếng sau, vừa xoay người rời đi.

Theo ba người rời đi, núi băng trên, chính là chỉ có Lâm Động cùng cái kia Bạch Y Thắng Tuyết, dung nhan khuynh thành lành lạnh nữ tử.

Mục Trần nhìn trước mắt này đi theo hắn vẫn từ cái kia Hạ Vị Diện đi tới nơi này Đại Thiên Thế Giới nữ tử, trong mắt có một ít áy náy, nhưng mà còn không chờ hắn nói cái gì, một con có chút lạnh lẽo tay ngọc chính là nhẹ nhàng che lại cái miệng của hắn.

- Không cần nói xin lỗi, nàng vì ngươi đều có thể làm được bước đi kia, ngươi nếu là không làm như vậy, ngược lại không là ta biết Lâm Động.

Nữ tử nhẹ giọng nói.

- Thanh Trúc, chờ ta dẫn nàng trở lại.

Mục Trần duỗi ra hai tay, nắm ở nữ tử tinh tế vòng eo, ở bên tai nàng nhẹ giọng rù rì nói.

- Ừm.

Trong lòng tuyệt mỹ nữ tử nhẹ nhàng gật đầu, chợt nàng lui về phía sau hai bước, thân thể mềm mại linh quang lấp loé, cũng là dần dần biến mất mà đi.

Núi băng trên, lần nữa trở nên yên tĩnh lại, Lâm Động quay đầu ngơ ngác nhìn xa xôi nơi Hàn Băng cự môn, nhưng không có lập tức lên đường, mà là ở cái kia núi băng đỉnh chóp chậm rãi ngồi xếp bằng xuống.

Hắn dựa lưng lạnh lẽo nham thạch, hai mắt khép hờ, cái kia mang theo một ít đâm nhói, đồng thời có chút xa xôi ký ức, phảng phất là vào lúc này từ phủ đầy bụi bên trong bị nhấc lên, sau đó một chút trở nên rõ ràng.

Ở tên kia vì Thiên Huyền Đại Lục Vị Diện bên trong, cái kia mảnh tên là Loạn Ma Hải địa phương...

Dị Ma Hoàng xé rách vị diện phong ấn, lần nữa hàng lâm, trong thiên địa hết thảy sinh linh, tràn ngập nguy cơ, hủy diệt ngày tận thế tới, toàn thể nhân loại cũng bắt đầu tuyệt vọng...

Mà cái kia bị toàn thể nhân loại ký thác hy vọng cuối cùng nữ hài hội tụ Thiên Địa Chi Lực xung kích Tổ Cảnh, nhưng là dã tràng xe cát...

Ở cái kia tuyệt vọng cùng sợ hãi tràn ngập trong thiên địa, nữ hài nhưng là chảy nước mắt, nhìn hắn đang nhẹ nhàng cười, cái kia nghẹn ngào tiếng nói, mặc dù là bây giờ, như trước rõ ràng.

- Kỳ thực ta sớm chính là biết là kết quả này, mặc dù là tập hợp những sức mạnh này, cũng căn bản không thể để bất luận người nào bước vào Tổ Cảnh, hơn nữa loại kia cưỡng ép tăng lên, còn có rất lớn di

chứng về sau, hiện tại ta, e sợ cũng không còn cách nào tiến vào Tổ Cảnh...

- Muốn đạt đến chân chính Tổ Cảnh, nào có dễ dàng như vậy a, bất quá, này đều ở trong dự liệu đây, vì lẽ đó kỳ thực ta hay vẫn là thành công...

- Chính là bởi vì ta biết kết quả này, vì lẽ đó, ta phủ quyết ngươi muốn thay thế ta tâm, xin lỗi, ta không phải muốn phủ quyết ngươi nỗ lực... Ngươi làm, ta đều biết...

- Xin lỗi... Vẫn luôn ở lừa ngươi, ta để ngươi tiến vào Tổ Cung Khuyết ngưng luyện Thần Cung, còn buộc ngươi liền độ Tam Trọng Luân Hồi Kiếp... Ta đúng là một cái rất làm ngươi kẻ đáng ghét đây...

Khi đó, trong thiên địa tất cả mọi người là nhìn cái kia ở trên bầu trời che miệng lại ba nghẹn ngào rơi lệ nữ hài, nàng tiếng nói, ở trong thiên địa nhẹ nhàng vang vọng.

- Ngươi đến tột cùng, muốn làm gì a?!

Hắn nhìn rơi lệ nàng, đau lòng đến dường như muốn xé rách giống như lẩm bẩm nói.

- Xin lỗi... Ta chỉ muốn tốt cho ngươi thật sống sót.

Nàng đôi mắt đẹp đỏ chót, nước mắt ở tại trong mắt ngưng tụ, cái kia nhẹ nhàng, nhưng là làm cho hắn như bị sét đánh.

Nàng chậm rãi lùi về sau, đồng thời cái kia nhẹ nhàng tiếng nói, bắt đầu ở mảnh này vị diện bên trong tất cả mọi người vang lên bên tai.

- Ta lấy ta chi linh kỳ nguyện...

- Lấy ta thân...

- Lấy ta chi hồn...

- Lấy ta máu...

- Hào Thiên Địa Chi Linh, Thần Hóa, Tổ Chi Lộ!

Băng ngọn lửa màu xanh lam, lượn lờ mà lên, cuối cùng bao vây thân thể của nàng, mà nàng cái kia mang theo một ít thanh âm nghẹn ngào, cũng là vào lúc này truyền vang ra.

- Xin lỗi... Ta cũng không muốn thủ hộ cái gì Thiên Địa, cũng không muốn làm cái gì Chúa cứu thế, nhưng là, ta muốn ngươi sống sót...

- Lâm Động, cảm tạ ngươi ở ta chưa từng thức tỉnh trước liền để ta thích ngươi... Cũng cảm tạ ngươi dành cho ta nhiều như vậy mỹ hảo, ngươi để ta biết... Lại lạnh lẽo tâm, đều sẽ có tỏa ra nở hoa thời điểm...

- Ngươi đã từng hỏi ta là Băng Chủ hay vẫn là Ứng Hoan Hoan...

- Hiện tại ta có thể nói cho ngươi... Đứa ngốc, nào có cái gì Băng Chủ, ta vẫn... Đều là Ứng Hoan Hoan a.

...

Núi băng trên, Lâm Động dựa vào lạnh lẽo nham thạch, nữ hài cái kia thanh âm nghẹn ngào, phảng phất là xuyên thấu không gian, ở hắn bên tai vang vọng, hắn chậm rãi giương đôi mắt, khóe mắt có nước mắt theo kiên nghị khuôn mặt trượt xuống đến.

Ở trước mắt của hắn, làm như có một bóng người, lần nữa tái hiện ra.

Nàng chắp hai tay sau lưng, đen thui mà thon dài đuôi ngựa, nhảy lên hoạt bát cảm động độ cong, cái kia khuôn mặt tươi cười bên trên, che kín giảo hoạt mà kiều Man nụ cười, giống nhau nhiều năm trước, ở đạo kia tông, lần đầu gặp gỡ.

Lâm Động ngẩng đầu, hắn nhìn cái kia xa xôi nơi vặn vẹo trong không gian Hàn Băng cự môn, chậm rãi xòe bàn tay ra, Lôi Quang ở

lòng bàn tay của hắn tỏa ra, quấn quanh Lôi Long Lôi Đế quyền trượng xuất hiện ở trong tay hắn.

Hắn nắm chặt, thân thể chầm chậm đứng lên, cái kia trong con ngươi màu đen, kiên nghị không thể lay động.

Ta đi khắp Luân Hồi, chỉ vì cùng ngươi gặp gỡ.

Bất kể như thế nào, mặc kệ đều sẽ trả giá bao lớn đánh đổi, mặc dù là trên cùng Bích Lạc dưới Hoàng Tuyền, ta đều muốn đem ngươi tìm trở về!

Mà hiện tại...

Ta đến rồi!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1229: Ngoại Truyện: Băng Linh Tộc (2)

Băng Linh Tộc, Tổ Địa.

Đại điện bên trong, Trúc Âm lượn lờ, ca múa mừng cảnh thái bình.

Mà lúc này bên trong cung điện này, hội tụ Băng Linh Tộc rất nhiều cường giả, bàng bạc Linh lực dập dờn, dẫn tới không gian rung chuyển, bất quá, ở này quần cường tập hợp bên trong, ở cung điện kia vị trí đầu não, nhưng là có bốn bóng người trở thành hoàn toàn xứng đáng tiêu điểm, bọn hắn mỗi tiếng nói cử động, đều là cho bên trong đại điện rất nhiều cường giả mang đến khôn kể cảm giác ngột ngạt.

Ở ở giữa cung điện thủ tọa, là một vị người mặc lam bào ông lão, ông lão khuôn mặt hiện ra xanh thẳm vẻ, trong lúc vung tay nhấc chân, một luồng khủng bố hàn khí tản mát ra, đúng là làm đến không gian chung quanh đều là đang không ngừng kết băng, thậm chí ngay cả thiên địa linh lực một khi hội tụ đến bên cạnh hắn, đều sẽ bởi vì loại kia đáng sợ hàn khí, hóa thành muôn màu muôn vẻ nát tan tinh.

Mà mỗi khi Linh lực bị đông cứng kết thành bông tuyết thì, ông lão chính là hít một hơi, một hơi liền đem nuốt vào trong cơ thể, trong lúc mơ hồ có bàng bạc Linh lực ở tại trong con ngươi phun trào.

"Lão tổ Băng Minh Thần Công thực sự là càng lô hỏa thuần thanh rồi!"

Mà ở ông lão bày ra như vậy bá đạo thu nạp thủ đoạn thì, bên trong đại điện cái kia rất nhiều Băng Linh Tộc cao tầng nhất thời bùng nổ ra

than thở tiếng, một câu cú nịnh hót, không đỏ mặt chút nào không bị mất đi ra ngoài.

Bởi vì vị lão giả này, chính là bây giờ Băng Linh Tộc bên trong người mạnh nhất, nhân xưng Băng Linh lão tổ, chính là hàng thật giá thật Thiên Chí Tôn, ở Đại Thiên Thế Giới bên trong đều là nắm giữ mạnh mẽ danh tiếng, cũng là Băng Linh Tộc cường đại nhất dựa vào cùng gốc gác.

Mà đối với những này nịnh hót, Băng Linh lão tổ nhưng là nở nụ cười, nói: "Có Tuyết Ma lão đệ ở đây, ta này Băng Minh Thần Công có thể không coi là cái gì."

Hắn ở lúc nói chuyện, mang cười ánh mắt cũng là chuyển hướng phía dưới ba đạo ghế dựa, lúc này ở cái kia tối hữu vị trí, ngồi một vị râu tóc bạc trắng ông lão, lão nhân da bạch như tuyết, thật dài râu bạc trắng buông xuống ở trước người, có vẻ Tiên khí mười phần.

Mà khi hắn nghe được Băng Linh lão tổ tiếng cười thì, nhưng là cười lắc lắc đầu, nói: "Băng Linh lão ca ngươi này Băng Minh Thần Công, lão phu nhưng là mặc cảm không bằng."

Bất quá tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng vị này tóc bạc lão nhân trong con ngươi nhưng là có điểm điểm ý cười, hiển nhiên suy nghĩ trong lòng cùng ngoài miệng từng nói, cũng không trọn vẹn phù hợp.

Vẻ mặt hắn đồng dạng là rơi vào mọi người trong mắt, bất quá nhưng cũng không có người cảm thấy không cam lòng, bởi vì ông lão này , tương tự là Đại Thiên Thế Giới bên trong có tiếng đỉnh cao tồn tại, nhân xưng Tuyết Ma lão nhân, cùng Băng Linh lão tổ tương giao nhiều năm.

Thực lực của hắn cùng Băng Linh lão tổ không phân sàn sàn, giữa hai người, ai cũng cường bất quá ai.

"Các ngươi này hai lão, rõ ràng đều muốn vượt trên đối phương, một mực còn như vậy dối trá." Mà ở Băng Linh lão tổ cùng Tuyết Ma lão nhân lẫn nhau khiêm tốn, một đạo mang theo trào phúng tiếng cười từ

bên truyền ra, càng là không chút nào cho hai vị này thực lực siêu phàm Thiên Chí Tôn mặt mũi.

Nếu là người thường dám nói chuyện như vậy, e sợ lúc này từ lâu hóa thành bụi trần, nhưng Băng Linh lão tổ cùng Tuyết Ma lão nhân nghe vậy, nhưng là không để ý nở nụ cười, sau đó tầm mắt chuyển nói với đó nói người.

Người nói chuyện, chính là một vị thân thể khôi ngô ông lão, ông lão người mặc áo bào đen, hai mắt nhưng là hiện ra Tử Kim sắc thải, hắn âm thanh vang dội, trong đó trong lúc mơ hồ, càng là có rồng gầm vang vọng.

Hắn ngồi trên nơi đây, một luồng để người tê cả da đầu uy thế tản mát ra, làm cho người ta một loại cảm giác, phảng phất như là một con tuyệt thế Hung Long.

"Qua nhiều năm như vậy, Long Tôn Giả này miệng hay vẫn là như thế độc." Băng Linh lão tổ cười nói, không chút nào lấy cái kia khôi ngô lão giả áo bào đen giọng giễu cợt để ý.

Bởi vì vị này lão giả áo bào đen, chính là Đại Thiên Thế Giới bên trong Long tộc một vị Thái Thượng trưởng lão, uy danh hiển hách, mà bản thể, càng là huyết thống thuần khiết Chân Long!

Cái này cũng là một vị có thể so với Thiên Chí Tôn nhân vật mạnh mẽ! Nhân xưng Long Tôn Giả!

Cái kia Long Tôn Giả bĩu bĩu môi, nói: "Các ngươi lão gia hỏa này, tu luyện nhiều năm vừa mới bước vào Thiên Chí Tôn, theo người ta Chiến Hoàng so sánh, quả thực là đều tu đến trên thân chó."

Nghe được Long Tôn Giả loại này ác độc nói như vậy, băng Minh lão tổ cùng Tuyết Ma lão nhân đều là cười khổ lắc lắc đầu, sau đó bọn hắn vậy có chút ánh mắt hâm mộ, chính là tìm đến phía cái kia ngồi trên bên

trái nhất, nhưng nhưng thủy chung chỉ là mỉm cười nhìn bọn hắn cái kia một bóng người.

Đó là một vị người mặc kim bào thân ảnh, khí thế uy nghiêm mà bàng bạc, hơn nữa cùng băng Minh lão tổ bọn hắn không giống chính là, người này dáng dấp khá là tuổi trẻ, hơn nữa khuôn mặt anh tuấn như đao gọt giống như vậy, khóe miệng mỉm cười, như vậy phong thái khí độ, làm cho hắn trở thành bên trong cung điện này cực kỳ chói mắt tồn tại.

Đặc biệt những Băng Linh Tộc đó bên trong cô gái xinh đẹp, đều là không nhịn được đôi mắt đẹp hàm xuân, không ngừng đối với cái kia kim bào nam tử nhìn lại, gò má ửng đỏ, hiển nhiên đều là bị khí độ phong thái khuynh đảo.

Cùng Băng Linh lão tổ bọn hắn những này lão yêu quái so với, vị này kim bào nam tử, hiển nhiên giữa lúc tráng niên.

Bất quá tuy nói bàn về tu luyện năm tháng, vị này kim bào nam tử chính là bốn người cư chưa, nhưng coi như là cái kia miệng ác độc Long Tôn Giả, ở nhìn về phía người trước thì, trong mắt đều là không hề xem thường, trái lại là nồng đậm kiêng kỵ.

Chỉ vì trước mắt nam tử, không chỉ có trẻ tuổi như vậy chính là leo lên Thiên Chí Tôn cấp độ, hơn nữa những năm gần đây, chung quanh khiêu chiến, càng là không một bại trận, vì vậy ở Đại Thiên Thế Giới bên trong có Chiến Hoàng xưng hô, chiến uy bá đạo tuyệt luân.

Nếu như là đơn đả độc đấu, ở đây bất luận là Băng Linh lão tổ, hay vẫn là Tuyết Ma lão nhân hoặc là Long Tôn Giả, chỉ sợ bọn họ đều là khó có thể đem chiến thắng.

"Chiến Hoàng thiên phú tuyệt luân, giả lấy thời gian, sợ là có thể vấn đỉnh Thánh phẩm Thiên Chí Tôn, này có thể không phải chúng ta lão gia hỏa này có thể so sánh." Tuyết Ma lão nhân cảm thán một tiếng, hơi có chút hâm mộ nói rằng.

Băng Linh lão tổ cùng Long Tôn Giả cũng là tràn đầy đồng cảm, Đại Thiên Thế Giới Thiên Chí Tôn tổng cộng chia làm Tam phẩm, linh, Tiên, Thánh, mà bọn hắn hôm nay, đều là nằm ở Linh phẩm Thiên Chí Tôn cấp độ.

Chiến Hoàng khẽ mỉm cười, nói: "Cái kia Thánh phẩm cảnh giới, xác thực là mục tiêu của ta , ta nghĩ, ta hắn là có thể đến bước đi kia."

Hắn tuy rằng ngữ mang ý cười, nhưng ngôn ngữ nhưng là dị thường kiên quyết, phảng phất là đối với tự thân có rất lớn tự tin, trong lúc mơ hồ, có cuồng ngạo khí hiển lộ.

Bất quá đối với hắn loại này cuồng ngạo, nhưng là không người có thể phản bác, trái lại cho rằng hắn là kiên quyết mười phần, chỉ vì hắn xác thực là có gì bực này tư cách.

Hưu...u...u!

Mà liền ở trong đại điện bầu không khí dần chí cao triều thì, đột nhiên một vệt sáng tự đại ngoài điện phóng tới, cuối cùng hóa thành một chỉ Hàn Băng Tiểu Điểu rơi vào Băng Linh lão tổ trên bả vai, líu ra líu ríu.

Nghe được Hàn Băng Tiểu Điểu kỷ tra thanh, nguyên bản mặt tươi cười Băng Linh lão tổ ánh mắt nhất thời chìm xuống, một loại vô hình uy thế tản mát ra, nguyên bản tiếng hoan hô không ngừng trong đại điện, nhất thời yên lặng như tờ, rất nhiều Băng Linh Tộc cường giả mắt lộ ra kính nể nhìn về phía chính mình lão tổ.

Duy ba không bị Băng Linh lão tổ uy thế ảnh hưởng, chính là chỉ có Chiến Hoàng, Long Tôn Giả, Tuyết Ma lão nhân ba vị này Thiên Chí Tôn.

"Làm sao?" Tuyết Ma lão nhân mở miệng hỏi.

Băng Linh lão tổ sắc mặt có chút không dễ nhìn hừ một tiếng, nói: "Một cái đến từ Hạ Vị Diện không biết trời cao đất rộng gia hỏa, càng là muốn mơ hão mượn dùng ta Băng Linh Tộc Băng Linh Bi phục sinh thê tử của hắn, hắn chẳng lẽ không biết Băng Linh Bi là bộ tộc ta chí bảo sao? Mỗi một lần sử dụng, Băng Linh Bi liền đem sẽ phải chịu tổn thương, làm sao có thể cho bên ngoài mượn người khác!"

"Vốn là lão phu đã nhiều lần từ chối, không nghĩ tới tên này không chỉ có không biết khó mà lui, trước mắt dĩ nhiên còn mạnh mẽ hơn đánh vào ta Băng Linh Tộc Tổ Địa đến, thực sự là ngông cuồng!"

Nói đến cuối cùng, Băng Linh lão tổ đã là tức giận bộc phát, khủng bố hàn khí ở tại quanh thân bốc lên, cả tòa đại điện đều là vào lúc này răng rắc răng rắc bị đóng băng.

"Đánh vào Tổ Địa? Này Hạ Vị Diện người, cũng thật là có chút ngông cuồng."

Tuyết Ma lão nhân bọn hắn liếc mắt nhìn nhau, cũng là yên lặng nở nụ cười, Đại Thiên Thế Giới chính là vô số Hạ Vị Diện hội tụ nơi, vì lẽ đó Đại Thiên Thế Giới cường giả đối xử Hạ Vị Diện người thì, đều là mang theo nhìn xuống ánh mắt, trước mắt nghe được một cái đến từ Hạ Vị Diện lỗ mãng gia hỏa, dĩ nhiên muốn phải đánh vào Băng Linh Tộc Tổ Địa, vậy làm sao có thể không làm cho bọn hắn cảm thấy buồn cười.

Có Băng Linh Tộc lão tổ tọa trấn Băng Linh Tộc, coi như là một vị Thiên Chí Tôn toàn lực tấn công, đều là không cách nào đem công phá.

Băng Linh lão tổ sắc mặt âm trầm, hắn bỗng nhiên tay áo bào vung lên, trước mắt hư vô hóa thành băng kính, băng trong gương, một tòa cổ xưa tang thương Hàn Băng bi lẳng lặng đứng sừng sững.

"Lão phu đúng là muốn nhìn một chút, tộc nhân của ta, đến tột cùng là ai sẽ cùng cỡ này mãng phu kết làm vợ chồng."

Băng Linh lão tổ cong ngón tay búng một cái, một đạo hàn quang rơi vào Băng Linh Bi trên, nhất thời bên trên hàn quang lấp loé, cuối cùng hàn khí hội tụ, chỉ thấy được cái kia Băng Linh Bi bên trong, càng là dần dần xuất hiện một bóng người xinh đẹp. . .

Bóng người xinh xắn kia hai mắt nhắm nghiền, tóc dài hiện ra màu băng lam thải, dung nhan lạnh như băng, nhưng là tuyệt mỹ vẻ, trong lúc mơ hồ, toả ra cực hàn chi khí.

Này bóng người đẹp đẽ rơi vào bên trong đại điện trong mắt mọi người, nhưng là đưa tới rất nhiều kinh diễm ánh mắt, sau đó Băng Linh Tộc các chi Tộc trưởng đều là cau mày suy tư, cuối cùng đối với Băng Linh lão tổ lắc lắc đầu, biểu thị nữ tử này cũng không phải là bọn hắn trong tộc người.

"Ồ? Không phải người của bản tộc?" Băng Linh lão tổ ngẩn ra, hơi kinh ngạc nói: "Cái kia vì sao nàng tàn hồn sẽ xuất hiện ở Băng Linh Bi bên trong, này duy chỉ có bổn tộc Vương tộc huyết thống người phương mới có tư cách."

Băng Linh Tộc các chi Tộc trưởng hai mặt nhìn nhau, một lát sau mới vừa có người suy tư nói: "Nguyên quán ghi chép, chúng ta Băng Linh Tộc Viễn Cổ thời kỳ đã từng từng có một nhánh Vương tộc thoát ly bổn tộc, sau khi không tin tức, hẳn là tuyệt tích, nữ tử này có lẽ có khả năng là thuộc về cái kia một nhánh Vương tộc người."

Băng Linh lão Tổ Văn Ngôn, lúc này mới gật gù, lạnh lùng nói: "Nếu là đã thoát ly bổn tộc, vậy thì càng không nên nghĩ mượn Băng Linh Bi phục sinh."

"Ha ha, này nói tàn hồn đúng là khí chất phi phàm, nếu là băng lão cảm thấy phiền phức, đúng là có thể tặng cho tại hạ, ta chắc chắn cố gắng bảo tồn." Lúc này, cái kia Chiến Hoàng đột nhiên hai mắt mờ sáng nhìn cái kia Băng Linh Bi bên trong thiến ảnh, mở miệng nói rằng.

Băng Linh lão tổ ngẩn người, chợt nhớ tới này Chiến Hoàng xưa nay thích chưng diện, lúc này khoát tay áo một cái, cười nói: "Nếu là Chiến Hoàng có ý định, đợi đến đem kẻ xâm lấn kia loại bỏ sau, lão phu liền đem này nói tàn hồn tặng cho ngươi."

Chỉ là một đạo tàn hồn mà thôi, nếu như có thể rút ngắn cùng Chiến Hoàng quan hệ, vậy hiển nhiên là đáng giá.

Chiến Hoàng nghe vậy, lúc này mới nở nụ cười, nói: "Vậy thì đa tạ lão tổ, nếu là cần cần giúp đỡ, cứ mở miệng."

Một bên Tuyết Ma lão nhân, Long Tôn Giả cũng là gật gật đầu, biểu thị có thể giúp đỡ, dù sao Băng Linh Tộc cũng là thực lực mạnh mẽ, đáng giá rút ngắn quan hệ.

Băng Linh lão tổ thấy thế, nhưng là cười nói: "Ba vị hảo ý, lão phu trước tiên cảm ơn, bất quá chỉ là một cái Hạ Vị Diện mãng phu, còn không đáng ba vị ra tay, ba vị chỉ cần trợ giúp tọa trấn phía sau liền có thể."

Dứt tiếng, hắn ánh mắt băng hàn nhìn về phía những Băng Linh Tộc đó chi nhánh Tộc trưởng, cười lạnh nói: "Khởi động đại trận, lão phu đúng là muốn đến xem, này Hạ Vị Diện gia hỏa đến tột cùng là ăn cái gì đảm, lại dám mạnh mẽ xông vào ta Băng Linh Tộc Tổ Địa!"

"Phải!"

Bên trong đại điện, rất nhiều Băng Linh Tộc cường giả lập tức hét theo, sau đó hóa thành vô số đạo Quang Ảnh bắn mạnh mà ra, trong khoảnh khắc, Băng Linh Tộc bên trong vùng không gian này chính là có khủng bố Linh lực phóng lên trời, từng tầng từng tầng hàn khí vầng sáng tản mát ra.

Mà ở cái kia Tổ Địa không gian lối vào ở ngoài, hàn khí như biển, đông lại không gian, trong hư không, không mấy bóng người đạp không mà đứng, Linh lực lẫn nhau hô ứng, phảng phất là Thiên La Địa Võng

giống như vậy, đem này lối vào phương viên mấy vạn trượng, đều là hết mức bao phủ.

Ở cái kia càng phía sau, một toà Băng Liên lên không, Băng Linh lão tổ ngồi xếp bằng bên trên, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cái kia Tổ Địa lối vào không gian. . .

Lúc này Băng Linh Tộc Tổ Địa, phòng ngự toàn mở, càng là có Băng Linh Tộc lão tổ tọa trấn, nghĩ đến coi như là một vị Thiên Chí Tôn hàng lâm, đều là chỉ có thể thất bại tan tác mà quay trở về!

Thiên Địa yên tĩnh, giá lạnh đến, hàn khí bên trong, ẩn chứa vô cùng sát cơ.

Những Băng Linh Tộc đó cường giả, đều là khóa chặt cái kia lối vào. . .

Hàn khí bao phủ Thiên Địa, đột nhiên, Băng Linh Tộc lão tổ hai mắt nhắm lại, ánh mắt bén nhọn, đột nhiên bắn về phía Tổ Địa lối vào, chỉ thấy được lúc này, nơi đó không gian nổi lên chấn động kịch liệt.

"Vẫn đúng là dám đến! Thực sự là điếc không sợ súng!" Băng Linh Tộc lão tổ giận dữ, âm trầm nói.

Hàn khí bao phủ, trong lúc mơ hồ, làm như có tiếng bước chân đạp không mà đến, vô số Băng Linh Tộc cường giả ánh mắt tụ vào mà đi, lại sau đó, bọn hắn chính là nhìn thấy, cái kia vô biên hàn khí bên trong, một bóng người từ từ hiện lên.

Bóng người kia, thân thể kiên cường, khí thế như vực sâu, hắn cầm trong tay Lôi Đế quyền trượng, Lôi Quang lan tràn, vẻ mặt không hề lay động đứng ở Băng Linh Tộc vô số cường giả phía trước, sau đó, có âm thanh, ở này Tổ Địa trong không gian vang vọng mà lên.

"Võ Cảnh Lâm Động, đến đây quý tộc, mượn Băng Linh Bi dùng một lát!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1230: Ngoại Truyện: Lâm Động Vs Băng Linh Tộc

"Không mượn!"

Băng Linh lão tổ trực tiếp ngữ khí lạnh lẽo, to như vậy Băng Linh Tộc lại bị một người đến từ Hạ Vị Diện người năm lần bảy lượt khiêu khích, lần này càng là trực tiếp xông vào Tổ Địa, còn vọng muốn mượn dùng hắn bên trong tộc Trấn Tộc Chí Bảo, hắn cái này nhất tộc lão tổ đã sớm biệt xuất nóng tính.

"Hậu bối! Ngươi có thể đột phá Hạ Vị Diện gông cùm xiềng xích, đủ để đã chứng minh ngươi phi phàm, nhưng nơi đây chính là Đại Thiên thế giới, dung ngươi không được càn rỡ, niệm tu vi của ngươi không dễ, chúng ta có thể khai ân để cho ngươi rời đi, nói cách khác..." Băng Linh lão tổ ánh mắt lạnh lùng, kia đằng sau ý tứ không cần nói cũng biết.

"Thật có lỗi, nếu đã tới, ta sẽ không tay không rời đi."

Băng Linh lão tổ uy hiếp lời nói tựa hồ căn bản cũng không có tác dụng, đang đối mặt tình huống của bốn vị Thiên Chí Tôn dưới, nam tử kia như trước mặt không gợn sóng, cầm trong tay Lôi Đế Quyền Trượng thẳng tắp mà đứng, trầm ổn như vực sâu khí thế làm cho những cái kia Băng Linh Tộc tộc nhân đều là sắc mặt trở nên trắng, cho dù có hộ tộc đại trận ngăn cách, như cũ là lại để cho cho bọn họ giống như bị cự sơn ngăn chặn cảm giác.

"Thật sự là hảo khí phách! Muốn đánh nhau ta tộc chí bảo chủ ý người số lượng cũng không ít, trong đó cũng không thiếu thiên Chí Tôn Cấp Bậc gia hỏa, mà ngươi là cái thứ nhất dám xâm nhập ta tổ Tổ Địa, còn như thế trắng trợn yêu cầu, thật không biết là cuồng vọng... Hay vẫn

là ngu xuẩn!” Băng Linh lão tổ dùng mắt nhìn xuống ánh mắt nhìn về phía nam tử, quanh mình hàn khí bức người, liền không khí đều có bị đọng lại dấu hiệu.

“Cũng không phải là yêu cầu, mà là mượn, nàng ngoại trừ là của ta tình cảm chân thành, không đồng dạng cũng là Băng Linh Tộc tộc nhân ấy ư, chẳng lẽ Băng Linh lão tổ nhẫn tâm không cứu, mặc nàng hồn phách rải rác không thành, nếu như quý tộc thật sự như vậy không có tình người, Lâm Động kia chỉ thật là mạnh mẽ mượn.” Lâm Động ngữ khí trầm thấp, tại nhắc tới cái kia ‘nàng’ chữ lúc, hắn tim như bị đao cắt, Thượng cùng Bích Lạc hạ Hoàng Tuyền, hắn cho tới bây giờ đều chưa từng buông tha cho, trời xanh cuối cùng không phụ hắn, vô số nhật nhật nguyệt nguyệt, rốt cuộc để cho hắn tìm về tất cả thiếu sót luân hồi mảnh vỡ, chỉ kém một bước cuối cùng, hắn liền có thể lần nữa cùng năm đó cái kia cái hoạt bát sáng sủa, dí dỏm giảo hoạt, để cho hắn vui vẻ cùng đau lòng, để cho hắn không biết mệt mỏi tìm kiếm, mất ăn mất ngủ chỗ tư niệm Ứng Hoan Hoan, hắn làm hết thảy, cũng là vì cái này làm hắn đau lòng nữ hài, cho nên, hôm nay Băng Linh Tộc nếu như không mượn Băng Linh Bia phục sinh cô bé kia, hắn sẽ liều lĩnh, dù là thật sự chọc thủng trời, vậy cũng không oán không hối, hắn chỉ biết là, hắn lần này nhất định phải đưa nàng tìm trở về...

“Ha ha, một cái đã thoát ly Băng Linh Tộc người chết, có tư cách gì mượn Băng Linh Bia.”

Tuyết Ma Lão Nhân kia lúc này cũng không đều không nhạt chen vào một câu, hắn nhìn về phía ánh mắt của Lâm Động đồng dạng mang theo mắt nhìn xuống thần sắc, mặc dù đều là Thiên Chí Tôn, đối phương so sánh với chính mình, cuối cùng còn quá trẻ chút, mà lại hay là đến từ Hạ Vị Diện, hắn tự nhiên cho là mình muốn tài trí hơn người.

Ầm ầm!!

Đột nhiên một tiếng sấm rền âm thanh chấn động tất cả mọi người là run lên, những cái kia Băng Linh Tộc tộc nhân càng là yết hầu vọt lên

một cỗ ý nghĩ ngọt ngào, sau đó hoảng sợ nhìn qua đạo kia yên tĩnh đứng thẳng tại Tổ Địa cửa vào nam tử, hắn chỗ đứng yên địa phương đột nhiên có vô số sấm sét xen lẫn, mỗi một đạo đều đủ để xé rách trời xanh, ở đằng kia cùng tràn ngập hủy diệt tính lôi dưới ánh sáng, coi như là Địa Chí Tôn viên mãn cường giả, đều chỉ có thần hình đều diệt kết cục.

Sấm sét như biển rộng giống như từ Lâm Động trong cơ thể phun cân mà ra, hắn lúc này đôi mắt như đuốc, chằm chằm nhìn chằm chằm vào Tuyết Ma Lão Nhân, cái kia lộ ra sát ý làm cho huyết ma ông lão lưng có chút lạnh cả người.

“Có gan ngươi đang nói một lần!” Lâm Động nói dằn từng chữ, mỗi một chữ âm đều là bị thiên địa run rẩy, có thể thấy hắn lúc này trong nội tâm bốc lên căm giận ngút trời.

“Láo xược!!”

Băng Linh lão tổ Thân Khu chấn động mạnh, vô tận hàn khí từ trong cơ thể hắn đổ xuống mà ra, ngăn cản Lâm Động sấm sét chi uy, giờ khắc này, hai cỗ lực lượng đang điên cuồng tàn phá mảnh thiên địa này.

Hai cỗ lực lượng vẻn vẹn giằng co mấy tức, Băng Linh lão tổ tán phát bổn mạng hàn khí liền bị áp chế thổi quét mà quay về, này làm cho Băng Linh lão tổ sắc mặt đột biến, hắn lão cắn răng một cái, định thêm đại lực nói, nhưng ai biết cái kia sấm sét chi uy cũng là càng thêm kịch liệt, ở đằng kia cùng cuồng bạo xâm cắn xuống, hắn không thể không lảo đảo đến lùi lại, mắt thấy liền sắp không chống đỡ nổi nữa thời điểm, Tuyết Ma Lão Nhân kia cũng là ra tay ngăn cản, lúc này mới giảm bớt bị sấm sét chi uy nghiền ép xu thế, lượn quanh là như thế, vẫn như cũ rơi vào hạ phong.

Lấy một chọi hai, này làm cho tất cả mọi người trở nên động dung, đặc biệt là những cái kia Băng Linh Tộc tộc nhân, bọn hắn sắc mặt do trở nên trắng chuyển thành tái nhợt, Băng Linh lão tổ lại vừa đối mặt liền bị bức phải có chút chật vật không chịu nổi, có thể thấy được này đến từ Hạ Vị Diện nam tử bá đạo bực nào cùng bất phàm.

“Có ý tứ, khó trách có xông Băng Linh Tộc dũng khí.” Trên gương mặt tuấn mỹ của Chiến Hoàng lộ ra cảm thấy hứng thú thần sắc, hắn từ đầu đến cuối cũng chỉ là bình tĩnh nhìn, tuy rằng cùng Băng Linh lão tổ đã đạt thành hiệp nghị, hắn nhưng không gấp ra tay.

“Thật là bá đạo sấm sét chi thuật, trong này rõ ràng còn bao hàm rồng thực sự uy, chẳng lẽ người này là đến từ Hạ Vị Diện long tộc?” Long tôn giả ánh mắt sáng ngời, nhìn chằm chằm vào sấm sét trong hải dương, bên trong có lôi long tại bốc lên, trên đó long uy cùng hắn long tộc hoàn toàn như nhau.

Sấm sét chi uy như trước không giảm, áp đối với mặt hai người khí huyết đều có chút cuồn cuộn.

Hai người liếc nhau, trong con mắt đều có vẻ khiếp sợ hiển hiện, ngay tại hai người chuẩn bị toàn lực đánh cược một lần lúc, một đạo Tử Quang Lôi long trực tiếp là dùng sét đánh xu thế, xé mở trùng trùng điệp điệp phòng ngự, đánh phía hai người chỗ khu vực, lôi long uyển nếu thật long, bá đạo vô cùng, lóe lên liền biến mất, cuối cùng kết kết thật thật đánh vào bộ ngực của Tuyết Ma Lão Nhân chỗ.

Một người bị thương, vốn là lạc hạ phong xu thế lập tức tan vỡ, Băng Linh lão tổ trực tiếp bị đột nhiên đánh tới cuồng bạo sấm sét đánh bay mấy ngàn trượng, mà Tuyết Ma Lão Nhân thì là rên lên một tiếng, thân thể buông xuống, bộ ngực của hắn chỗ một mảnh cháy đen, một cái mắt trần có thể thấy lỗ máu nhìn thấy mà giật mình.

Thân thể của Thiên Chí Tôn cường đại dường nào, lại bị đánh xuyên một cái lỗ thủng, kể cả Chiến Hoàng ở bên trong, tất cả trong lòng người đều có gợn sóng đang phập phồng...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1231: Tứ Đại Thánh Tử

Lạc Thần Tộc rung chuyển, dần dần bình ổn lại, nhưng mà việc này tạo thành dư âm, nhưng là ở sau khi mấy ngày bên trong, như gió khuếch tán đến toàn bộ Tây Thiên Đại Lục, tiến tới gợi ra chấn động không nhỏ.

Dù sao mặc kệ là Viêm Đế hay vẫn là Chiến Hoàng, hai vị đại nhân vật này xuất hiện, cũng đủ để cho đến thế lực khắp nơi cực kỳ chấn động.

Tiểu Tây Thiên Giới ở Tây Thiên Đại Lục, chỉ có thể tính là một góc, Tứ Đại Thần Tộc chiếm giữ ở đây, tuy nói cũng coi như là gốc gác không yếu, có thể như quả thực muốn đặt ở Tây Thiên Đại Lục bên trong, nhưng là chỉ có thể tính là.

Nhưng mà, ai có thể nghĩ đến, này nguyên bản ở một ít đỉnh cấp thế lực trong mắt trò đùa trẻ con, cuối cùng nhưng là dẫn ra Viêm Đế cùng Chiến Hoàng này hai vị quái vật khổng lồ...

Mà chính là ở loại này khắp nơi đỉnh cấp thế lực cảm thấy hứng thú dưới, sự tình bắt đầu chưa, cũng là bị điều tra đến thanh thanh sở sở.

Điều tra kết quả, nhưng là làm cho Tây Thiên Đại Lục cái kia đông đảo đỉnh cấp thế lực khá là khó có thể tin, tất cả những thứ này đầu nguồn, dĩ nhiên là một cái bất quá Hạ vị Địa Chí Tôn người trẻ tuổi.

Chỉ là, cái này Mục Trần, tuy nói tự thân vẻn vẹn chỉ là Hạ vị Địa Chí Tôn, nhưng làm cho người kinh ngạc chính là, hắn sáng lập ở trong Mục Phủ, không chỉ có mấy vị Hạ vị Địa Chí Tôn, thậm chí, còn có một vị Địa Chí Tôn Đại viên mãn siêu cấp cường giả!

Địa Chí Tôn Đại viên mãn a!

Bực này thực lực cường giả, nếu là đặt ở Tây Thiên Đại Lục, cái kia tất nhiên là chỉ đứng sau Tây Thiên Chiến Hoàng tồn tại, này ở Tây Thiên Đại Lục, đủ để trở thành một phương trọng lượng cấp những khác bá chủ, bị người kính ngưỡng cúng bái, nhưng mà, loại này tồn tại, nhưng là cam nguyện làm thuộc hạ của Mục Trần, cũng là thuộc về cái kia ở trong Mục Phủ một thành viên!

Loại này quỷ dị tình huống, làm cho Tây Thiên Đại Lục rất nhiều cường giả không rõ đồng thời, cũng là vì Mục Trần tăng thêm một chút thần bí mùi vị, dù sao, có thể trở xuống vị Địa Chí Tôn thực lực chiêu mộ được một vị Địa Chí Tôn Đại viên mãn siêu cấp cường giả, cái kia người này, cũng tất nhiên bất phàm.

Mà cũng chính là ở Tây Thiên Đại Lục đông đảo đỉnh cấp thế lực vì Mục Trần thần bí mà hiếu kỳ thì, một đạo từ Tây Thiên Chiến Điện bên trong truyền lại ra tin tức, nhưng là lập tức ở Tây Thiên Đại Lục bên trong gây nên kịch liệt sóng lớn.

Đạo kia do Chiến Hoàng tự mình ban bố tin tức, biểu thị Mục Trần đều sẽ tham gia Tây Thiên Đại Lục khóa này "Đại Lục Chi Tử" tranh đoạt, hơn nữa, hắn tranh đoạt chiến trường, chính là Thượng Vị Địa Chí Tôn chiến trường!

Như vậy tin tức vừa ra tới, toàn bộ Tây Thiên Đại Lục đều là chi sôi trào, cái kia rất nhiều siêu cấp cường giả đầu tiên là vì Mục Trần người ngoại lai này nhưng là có thể chen chân bọn hắn Tây Thiên Đại Lục "Đại Lục Chi Tử" biểu đạt một chút bất mãn sau, chính là bạo phát nổi lên Trùng Thiên giống như căm phẫn.

Một mình ngươi ngoại lai hộ, lượm một cái tiện nghi cũng là thôi, bây giờ lại vẫn dám lấy Hạ vị Địa Chí Tôn thực lực, đến cướp chúng ta Thượng Vị Địa Chí Tôn chiến trường tiêu chuẩn?

Ngươi này thật coi mình là ba đầu sáu tay, không chút nào đem ta Tây Thiên Đại Lục Thượng Vị Địa Chí Tôn coi là chuyện vặt hay sao?

Không biết bao nhiêu Thượng Vị Địa Chí Tôn vì thế giận quá hóa cười, tuy nói Mục Trần ở Lạc Thần Tộc trận chiến đó bên trong, xác thực triển lộ ra tương đương thực lực kinh người, thực lực như vậy, nếu như là tại hạ vị Địa Chí Tôn bên trong, vậy tuyệt đối là có thể đứng hàng đầu, nhưng những này, đều không phải có thể vượt cấp khiêu chiến Thượng Vị Địa Chí Tôn tư cách.

Địa Chí Tôn ba tầng cảnh giới bên trong, mỗi một tầng đều là chênh lệch khổng lồ, liền tỷ như lúc trước ở Bắc Giới, Mạn Đà La trước tiên bước vào Thượng Vị Địa Chí Tôn, không chỉ có trực tiếp tiêu diệt Thần Các, hơn nữa còn cưỡng ép làm cho Bắc Giới Huyền Thiên Điện, U Minh Cung bọn hắn tạo thành Bắc Giới Liên Minh, tất cả những thứ này, đều là Mạn Đà La lấy Thượng Vị Địa Chí Tôn thực lực, cưỡng ép đẩy thành.

Từ một điểm này trên, liền đủ để nhìn ra Thượng Vị Địa Chí Tôn mạnh mẽ.

Nhưng mà trước mắt, Mục Trần muốn trở xuống vị Địa Chí Tôn thực lực, đi Tây Thiên Đại Lục những này Thượng Vị Địa Chí Tôn trong bát cướp đồ ăn, này ở người xem ra, quả thực chính là không đem bọn họ Tây Thiên Đại Lục Thượng Vị Địa Chí Tôn nhìn ở trong mắt.

Liền, thời khắc này, không biết bao nhiêu Thượng Vị Địa Chí Tôn cấp bậc siêu cấp cường giả, đều là âm thầm tức giận, nghĩ nếu như là ở cái kia Thượng Vị Địa Chí Tôn bên trong chiến trường gặp phải cái này tiểu tử không biết trời cao đất rộng thì, nhất định phải để hắn hối hận đi tới bọn hắn Tây Thiên Đại Lục.

...

- Tin tức này vừa ra tới, không biết ngươi đã bị bao nhiêu Thượng Vị Địa Chí Tôn ký ở trong lòng...

Lạc Thần Cung bên trong, Lạc Ly khi biết tin tức này sau, không khỏi có chút lo lắng nhìn về phía Mục Trần, có chút bất đắc dĩ nói.

Mục Trần nghe vậy, cũng không phải quá quan tâm cười cợt, cái kia "Đại Lục Chi Tử" tiêu chuẩn vốn là cực kỳ khan hiếm, loại này đoạt người trong chén thực hành vi, tất nhiên hội đưa tới rất nhiều cừu thị, điểm này là không cách nào tránh khỏi.

Bất quá làm cho hắn lưu ý chính là, cái kia Chiến Hoàng truyền đi trong tin tức, mơ hồ tiết lộ một chút đối với hắn bất mãn ý tứ, nghĩ đến đến thời điểm hội có không ít người vì lấy lòng Chiến Hoàng, do đó cùng hắn làm khó dễ.

Điều này hiển nhiên là cái kia Tây Thiên Chiến Hoàng cố ý hành động, dù sao lấy thân phận của hắn, không tốt trực tiếp ra tay với Mục Trần, nhưng chỉ cần hắn thoáng lậu điểm ý tứ, tự nhiên là hội có vô số người thế hắn ra tay.

Tóm lại mà nói, lần này "Đại Lục Chi Tử" tranh đoạt, sợ là sẽ phải khá là gian nan.

- Này Tây Thiên Chiến Hoàng, cũng thực sự là không phúc hậu.

Ở cái kia một bên, Lạc Thiên Long không nhịn được nói rằng, những ngày qua ở chung hạ xuống, hắn đối với Mục Trần cũng là cực kỳ thoả mãn, hơn nữa lấy Mục Trần bây giờ cùng Lạc Ly quan hệ, cũng coi như là chính bọn hắn người, hắn tự nhiên là hội đứng ở Mục Trần bên này suy tính.

Nói qua, hắn lại là nhìn Mục Trần một chút, nói:

- Ta xem việc này sợ là không cái gì khả năng, nếu không ngươi hay vẫn là buông tha đi.

Hắn ngược lại không là xem thường Mục Trần, nếu như Mục Trần lần này tham gia Hạ vị Địa Chí Tôn tranh đoạt, hắn cho rằng Mục Trần tất

nhiên có thể thu hoạch tiêu chuẩn, có thể hiện tại, cái kia dù sao cũng là Thượng Vị Địa Chí Tôn chiến trường...

Muốn từ Tây Thiên Đại Lục cái kia rất nhiều Thượng Vị Địa Chí Tôn trong tay đoạt được cái kia duy nhất tiêu chuẩn, chuyện này làm sao xem đều là không có khả năng lắm sự tình.

Mục Trần cười lắc lắc đầu, Viêm Đế tiền bối thật vất vả vừa mới giúp hắn đạt được tư cách này, hắn nói cái gì đều là không thể từ bỏ.

- Thật là một tên tiểu tử cố chấp!

Lạc Thiên Long trừng trừng mắt, nhìn về phía Lạc Ly:

- Ngươi cũng không khuyên nhủ hắn, hiện tại toàn bộ Tây Thiên Đại Lục Thượng Vị Địa Chí Tôn, e sợ cũng chờ trừng trị hắn đây.

Lạc Ly nghe vậy, cũng là hé miệng cười khẽ, sau đó ngọc xoay tay một cái, một đạo thẻ ngọc thiểm hiện ra, đưa cho Mục Trần, nói:

- Phía trên này là Tây Thiên Đại Lục cùng với Tây Thiên Chiến Điện cương vực bên trong hết thảy Thượng Vị Địa Chí Tôn tin tức, nếu như ngươi muốn đi tham gia Thượng Vị Địa Chí Tôn chiến trường, như vậy những tin tức này là ắt không thể thiếu.

Mục Trần đại hỉ, hắn tuy nói không sợ cái kia Thượng Vị Địa Chí Tôn chiến trường, nhưng hắn nhưng cũng không tự đại, những tin tình báo này đối với hắn mà nói, cực kỳ trọng yếu.

Cái kia Lạc Thiên Long nhìn thấy Lạc Ly không chỉ có không khuyên Mục Trần, trái lại còn lén lút giúp hắn đem hết thảy tình báo đều là sưu tập đầy đủ hết, lúc này không nhịn được tức giận đến thổi thổi râu mép.

Lạc Thiên Thần cười lắc lắc đầu, nói:

- Việc của thanh niên, liền để chính bọn hắn xử lý đi thôi.

Hắn đúng là nhìn thoáng được, dù sao hắn biết Mục Trần cũng không phải là loại kia lỗ mãng tính tình, nếu hắn quyết định muốn đi tham gia Thượng Vị Địa Chí Tôn chiến trường, như vậy liền tất nhiên có hắn một chút chắc chắn.

Tuy nói có lúc liền ngay cả Lạc Thiên Thần đều cảm thấy niềm tin này có chút khó mà tin nổi, bởi vì Hạ vị Địa Chí Tôn muốn chống lại Thượng Vị Địa Chí Tôn, thực sự là quá mức khó khăn, nhưng bởi vì dẫm vào vết xe đổ, hắn cuối cùng cảm thấy hay vẫn là nhiều tin tưởng Mục Trần một phần.

Nghe được hai vị trưởng bối trêu đùa, Lạc Ly cũng là hướng về phía Mục Trần ngâm ngâm nở nụ cười, mắt ngọc mày ngài tuyệt mỹ dáng dấp dẫn tới Mục Trần tâm động không ngừng, ánh mắt trừng trừng nhìn chằm chằm nàng, đúng là trêu đến Lạc Ly mang chút ý xấu hổ nhẹ nhàng lườm hắn một cái, sau đó vừa mới môi đỏ hé mở nói rằng:

- Tây Thiên Đại Lục cùng với quanh thân nương nhờ vào ở Tây Thiên Chiến Điện dưới trướng Thượng Vị Địa Chí Tôn số lượng không ít, nhưng trong đó có ba vị, ngươi nhiều lắm chú ý một ít.

- Ồ?

Nói tới chính sự, Mục Trần đúng là thu lại nổi lên làm càn ánh mắt, nghiêm mặt nói:

- Cái nào ba vị?

- Tinh Thần Các Các chủ Liễu Tinh Thần.

- Lang Gia Kiếm Tiên Tô Mộ.

- Bá Đao Sở Môn.

Nghe được Lạc Ly nói tới ba người này, liền ngay cả Lạc Thiên Thần đều là sắc mặt khẽ biến thành hiện ra nghiêm nghị gật gật đầu, nói:

- Ba người này, ở Tây Thiên Đại Lục đều là có cực cường danh vọng, bọn hắn có một cái tương đồng điểm, vậy thì là đều đánh bại quá không ít cùng đẳng cấp đối thủ.

- Lão phu bây giờ tuy nói đã khôi phục, nhưng nếu là gặp phải ba người này bên trong bất luận một ai, e sợ đều là chỉ có thể tự vệ, vì lẽ đó ba người bọn họ, sẽ là lần này Thượng Vị Địa Chí Tôn bên trong chiến trường đứng đầu nhân vật.

- Liễu Tinh Thần... Tô Mộ, Sở Môn...

Mục Trần tự lẩm bẩm, vẻ mặt cũng là trở nên nghiêm túc một chút, có thể làm cho đến Lạc Thiên Thần đều là thừa nhận bọn hắn lợi hại, như vậy ba người này chỉ sợ cũng thật là có chút phi phàm năng lực.

- Bất quá ba người này tuy nói có thể tính là là đứng đầu, nhưng chân chính nhân vật cấp độ hạt giống, nhưng cũng không phải là bọn hắn.

Mà ở Mục Trần đem ba người này xếp vào nguy hiểm danh sách thì, Lạc Ly nhưng là lần nữa nói lời kinh người, khiến cho đến Mục Trần ánh mắt đều là đột nhiên ngưng lại, ba người này khó giải quyết như vậy, lại vẫn không tính là nhân vật hạt giống?

Lạc Thiên Thần cũng là thở dài một hơi, nói:

- Liễu Tinh Thần ba người tuy nói không đơn giản, nhưng cùng những cái kia được trời cao chăm sóc gia hỏa so với, hay vẫn là kém một chút.

- Được trời cao chăm sóc?

Mục Trần hơi run, nhạy cảm nắm lấy điểm mấu chốt.

Lạc Ly vầng trán nhẹ chút, nói:

- Tây Thiên Chiến Điện, có Tứ Đại Thánh Tử, Đại Thánh Tử Linh Chiến, Nhị Thánh Tử Linh Kiếm, Tam Thánh Tử Linh Long, Tứ Thánh

Tử Linh Phi Tử.

- Ba vị Thánh Tử đầu tiên, lần này, đều sẽ tham gia Thượng Vị Địa Chí Tôn chiến trường, bọn hắn là Tây Thiên Chiến Hoàng tiêu tốn rất lớn tâm huyết bồi dưỡng được đến, gây nên, chính là lần này

Đại Lục Chi Tử" tranh đoạt!"

- Ba vị này Thánh Tử ở Tây Thiên Đại Lục uy danh cực thịnh, bọn hắn cũng có một cái tương đồng điểm...

Nói đến chỗ này, Lạc Ly đều là không nhịn được dừng một chút, mặt cười hơi có chút biến hóa.

Nhận ra được Lạc Ly biến hóa, Mục Trần hai mắt cũng là híp lại, hỏi:

- Cái gì tương đồng điểm?

Lạc Ly cùng Lạc Thiên Thần liếc mắt nhìn nhau, vừa mới nhẹ giọng nói:

- Đó chính là bọn họ đều đã từng chém giết quá chân chính Thượng Vị Địa Chí Tôn...

- Chém giết quá Thượng Vị Địa Chí Tôn?!

Nghe đến lời này, liền ngay cả Mục Trần đều là không nhịn được chấn động, mà mặt sau bàng triệt triệt để để nghiêm nghị đi, hắn lúc này vừa mới rất rõ ràng, muốn trở thành này Tây Thiên Đại Lục "Đại Lục Chi Tử", cấp độ kia gian nan, đến tột cùng là đạt tới trình độ nào...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1232: Vùng Không Gian Huyền Bí

Phía sau núi Lạc Thần Cung, trong sơn động u tĩnh, Mục Trần ngồi xếp bằng trên một tảng đá, gió núi quét qua, áo bào phiêu động, hình ảnh có hơi tuấn dật tiêu sái.

Hai mắt hắn khép hờ, hai tay kết ấn, linh lực bàng bạc giữa thiên địa gào thét lao đến, tựa như dòng lũ, bất quá mặc kệ thiên địa linh lực hùng hồn bực nào, một khi là tiếp xúc đến thân thể Mục Trần, cứ như là lao vào động không đáy không mảy may gợn sóng.

Bây giờ Mục Trần đã bước vào cấp độ Địa Chí Tôn, thân thể đủ khả năng dung nạp linh lực thiên địa, hiển nhiên là đạt đến một loại trình độ mà dĩ vãng khó có thể tưởng tượng, trước đó khi chưa tiến vào Địa Chí Tôn, tất cả mọi người chỉ có thể dựa vào Chí Tôn Hải dung nạp linh lực, nhưng mà bước vào Địa Chí Tôn, Chí Tôn Hải biến mất dung nhập vào huyết nhục, cơ hồ là mỗi một khối huyết nhục trên cơ thể người đều biến thành một Chí Tôn Hải, trình độ dung nạp loại này, tự nhiên là siêu việt hơn vô số lần so với Chí Tôn cảnh.

Mục Trần tu luyện một canh giờ, loại động tĩnh kinh người vừa rồi dần lắng lại, hai mắt đóng chặt cũng chậm rãi mở ra, trong đôi mắt, có linh quang phun trào, sau đó dần nội liễm tiêu tán.

Cảm thụ được linh lực trong thân thể lưu động mênh mông, Mục Trần cũng nhẹ thở ra một hơi, bất quá thần sắc hắn, lại có chút ngưng trọng, bởi vì lần nữa hắn nhớ tới tin tức trước đó của Lạc Ly.

"Tây Thiên Chiến Điện, Tứ Đại Thánh Tử "

Mục Trần tự lẩm bẩm, theo lời Lạc Ly nói, ba vị Thánh Tử trong bốn người, đều đã từng chém giết thượng vị Địa Chí Tôn đây tuyệt đối là không thể khinh thường.

Bởi vì Mục Trần rất rõ ràng, đối với thượng vị Địa Chí Tôn, muốn chém giết Thượng vị Địa Chí Tôn cùng cấp, đến tột cùng là khó đến chừng nào, bởi vì sinh mệnh lực của Địa Chí Tôn quá mức ương ngạnh, xem như thân thể bị oanh bạo hơn phân nửa, bọn hắn cũng là có thể hồi phục lại.

Muốn chân chính chém giết một vị thượng vị Địa Chí Tôn, nhất định phải đem toàn thân huyết nhục có ẩn chứa sinh cơ, đều hủy diệt đi, giống như Mục Trần trước đó chém giết vị hạ vị Địa Chí Tôn của Huyết Thần tộc.

Bất quá muốn làm đến bước này, hiển nhiên cũng không đơn giản, đến tầng thứ này, coi như đánh không lại, một khi liều mạng chạy trốn thì luôn luôn có thể làm được, trừ phi thực lực tự thân cùng đối phương, chênh lệch quá to lớn.

Mà ba vị Thánh Tử của Tây Thiên Chiến Điện, nếu có thể chém giết thượng vị Địa Chí Tôn, nói cách khác, thực lực chân chính của bọn họ, xa không phải thượng vị Địa Chí Tôn bình thường có thể so sánh.

Ba vị Thánh Tử này, tuyệt đối là chướng ngại vật trong tranh đoạt "Đại Lục chi tử" lần này.

Mà chủ yếu nhất là Tây Thiên Chiến Hoàng đối với hắn rất có oán niệm, tuy nói bởi vì Viêm Đế tồn tại, hắn không dám trực tiếp ra tay với hắn, nhưng ba vị Thánh Tử một khi gặp phải hắn tất nhiên sẽ ra tay giúp Tây Thiên Chiến Hoàng giải quyết cơn giận này.

Cho nên, Mục Trần cùng ba vị Thánh Tử, sợ là không có thể thỏa hiệp.

Mà so sánh với bọn hắn thì ba tên Liễu Tinh Thần, Lang Gia Kiếm Tiên, Bá Đao ngược lại là yếu hơn một đường, tuy nói bọn hắn đều có chiến tích là đã từng đánh bại cường giả ngang cấp.

Nhưng loại này chiến tích này vẫn là không cách nào so sánh cùng ba vị Thánh Tử.

" Tây Thiên đại lục, thật sự là tàng long ngọa hổ." Mục Trần cảm thán một tiếng, Tây Thiên đại lục mặc dù cũng không phải là siêu cấp đại lục, nhưng có Tây Thiên Chiến Hoàng tồn tại, lực lượng Tây Thiên đại lục, hiển nhiên muốn mạnh hơn Thiên La đại lục.

Lần này, nếu như muốn đoạt được danh ngạch Đại Lục chi tử, phải ác chiến một phen rồi.

Bởi vì hiểu rõ những điểm này, trong lòng Mục Trần cũng có một chút cảm giác uy hiếp, bất quá hắn vẫn như cũ không có chút nào dao động, loại cơ duyên này, chính là Viêm Đế tranh thủ cho hắn, vô luận như thế nào hắn đều khó có khả năng tuỳ tiện từ bỏ.

Hô.

Mục Trần thở ra một hơi thật sâu, hai mắt cụp xuống, hai tay của hắn kết ấn, không gian quanh thân ba động, hắn có thể cảm giác được, hai đạo hóa thân bên trong Thiên Hà tại Thượng Cổ Thiên Cung đang tu luyện.

Cảm thụ được loại liên hệ kỳ diệu kia, trong lòng Mục Trần cũng hơi hơi yên ổn, cái kia tam đại Thánh Tử mặc dù cường hoành, nhưng hắn cũng chưa chắc là đèn đã cạn dầu.

Mà tuyệt học Nhất Khí Hóa Tam Thanh, chính là lá bài tẩy giúp hắn chống lại thượng vị Địa Chí Tôn.

Tuy nói từ khi tu thành đến bây giờ, Mục Trần chưa hề thi triển qua Nhất Khí Hóa Tam Thanh, nhưng hắn lại là có dự cảm, loại lực lượng

kia, tất nhiên sẽ không để cho cho hắn thất vọng.

Bất quá tuy nói có tuyệt thế thần thông làm nền lá bài tẩy, nhưng Mục Trần cũng không bởi vì vậy mà thư giãn, để cho an toàn, hắn cần càng phải có nhiều át chủ bài hơn, mới có thể tăng xác xuất thành công lên.

"Cần nhiều thủ đoạn hơn nữa "

Mắt Mục Trần lộ ra vẻ do dự, hai mắt khép hờ, sau nửa ngày, mở to mắt, trong mắt lướt qua một vòng do dự, bởi vì hắn nhớ tới một đạo công pháp mà rất lâu rồi hắn đã không xử dụng.

Đó chính là tuyệt học mà mẫu thân hắn lưu cho hắn Đại Phù Đồ Quyết.

Đại Phù Đồ Quyết chính là phương pháp tu luyện căn cơ của Phù Đồ Cổ tộc, cao thâm mạt trắc, dĩ vãng Mục Trần đã tu luyện qua thời gian ngắn, nhưng về sau bởi vì sợ bại lộ thân phận nên hắn tạm thời từ bỏ, mà bây giờ, hắn đã bước vào Địa Chí Tôn, cũng coi như có được một chút sức tự vệ, có lẽ hiện tại cũng đến lúc tu luyện.

Phù Đồ Cổ tộc chính là một trong chủng tộc cổ xưa nhất bên trong Đại Thiên thế giới, nội tình kinh khủng, là hàng thật giá thật Cự Vô Phách, Đại Phù Đồ Quyết tất nhiên cũng không phải là loại công pháp quá mức thấp mà căn bản là hắn không có cách triệt để lĩnh hội huyền diệu trong đó mà thôi.

Mà bây giờ, Mục Trần tin tưởng, hắn đối với việc lĩnh hội Đại Phù Đồ Quyết đã nhiều hơn xưa.

Nghĩ đến đây, Mục Trần cũng là không do dự nữa, hai tay của hắn đột nhiên kết ấn, hai mắt khép lại, Đại Phù Đồ Quyết tâm pháp, từ trong lòng chảy xuôi ra, mà linh lực bàng bạc từ thể nội vào lúc này thuận theo kinh mạch lộ tuyến vận chuyển Đại Phù Đồ Quyết.

Ong ong!

Mục Trần vận chuyển Đại Phù Đồ Quyết, linh lực bàng bạc như là biển lập tức ở trong cơ thể gào thét tản ra, theo linh lực hội tụ một tòa Phù Đồ Tháp cổ xưa màu đen, tại cơ thể Mục Trần chậm rãi ngưng tụ thành hình.

Đại Phù Đồ Quyết tâm pháp, ở trong lòng chậm rãi chảy xuôi theo huyêt mạch lúc này tinh thần của hắn, theo thời gian dần trôi cũng đắm chìm vào trong trong đó.

Mục Trần dự cảm cũng không sai, nương theo thực lực của hắn lúc này, dĩ vãng bên trong Đại Phù Đồ Quyết những điểm tối nghĩa bây giờ lại dễ dàng cảm ngộ hơn, một loại giải quyết dễ dàng, cảm giác thật kỳ diệu.

Loại cảm giác này, theo thời gian những chi pháp thâm ảo như vải che mặt dần dần được mở ra, cảm ngộ được chỗ huyền diệu sâu nhất.

Bất tri bất giác, Mục Trần triệt để đắm mình vào trong trang thái đó.

Chỗ Mục Trần ngồi xếp bằng, Nhật Nguyệt giao thoa, bất tri bất giác mấy ngày trôi qua, mà thân ảnh của hắn, lại là giống như hóa thành thạch điêu không nhúc nhích tí nào.

Lạc Ly tới chỗ này, nhìn thấy Mục Trần đắm chìm vào tu luyện, cũng không quấy rầy hắn, chỉ ngồi ở bên cạnh lẳng lặng nhìn hắn hồi lâu, rồi lặng lẽ đi.

Thời gian mười ngày chớp mắt trôi qua.

Đợi đến ngày thứ mười, thân thể Mục Trần đột nhiên hơi chấn động một chút, sâu trong nội tâm, tâm pháp Đại Phù Đồ Quyết không ngừng chảy, đúng vào lúc này phân giải ra, sau đó một câu tâm quyết xa lạ, vào lúc này từ trong lòng Mục Trần, lặng lẽ hiện lên.

"Phá trước rồi lập, lấy tâm là đường, dẫn tổ khí, Phù Đồ mới là thật."

Nội tâm Mục Trần nhẹ nhàng nỉ non câu tâm quyết này, sau một hồi, trong tâm ngộ ra cảm giác.

"Nguyên lai, là như thế này sao."

Trong nội tâm Mục Trần tự nói, sau đó tâm niệm hắn khẽ động, chỉ thấy một tòa Phù Đồ Tháp màu đen trong cơ thể vào lúc này bắt đầu sụp đổ, thân tháp vỡ vụn, từng đạo quang mang mãnh liệt bắn ra.

Hắn cưỡng ép phá hủy Phù Đồ Tháp!

Phù Đồ Tháp không ngừng vỡ vụn, cuối cùng triệt để bạo liệt, nhất thời, u quang thâm thúy quét ra, loại u quang kia, chiếu sáng trong cơ thể Mục Trần.

"Lấy tâm là đường "

Tâm quyết ở trong lòng chảy xuôi, Mục Trần phóng khai tâm thần, mặc cho vô tận u quang chiếu rọi, tâm thần dần dần trở mơ hồ, trạng thái gần như vong ngã, đột nhiên tại nơi Phù Đồ Tháp vỡ vụn, u quang ngưng tụ, phảng phất tạo thành một vòng xoáy thông đạo nho nhỏ.

Nhìn qua vòng xoáy, Mục Trần chần chờ một chút, nhưng rất nhanh, hắn từ bỏ những do dự này, tâm niệm bay tới thuận theo vòng xoáy chui vào.

U ám trước mắt, vẻn vẹn chỉ thoáng qua trong nháy mắt, nhưng trong nháy mắt này, lại làm cho Mục Trần cảm giác được không gian vặn vẹo, phảng phất có một loại sát na khiến cho tinh thần của hắn, xuyên qua khoảng cách xa xôi không cách nào hình dung.

U ám nhanh chóng biến mất, con mắt Mục Trần mở ra có chút mơ hồ, ngay lập tức không nhịn được nổi lên rung động dữ dội,hắn tự hỏi bản thân.

"Nơi này là chỗ nào?"

Tâm thần trôi nổi trên bầu trời, vào lúc này xuất hiện trước mắt Mục Trần, là một vùng thiên địa kỳ lạ cực kỳ cổ lão, có lưu lại vô số dấu vết tuế nguyệt, bất quá làm cho tâm thần Mục Trần rung động, lại không phải là phương thiên địa này mà là tại trung ương bên trong có một tòa Phù Đồ cổ tháp cự đại không cách nào hình dung lẳng lặng đứng sừng sững.

Toà Phù Đồ cổ tháp kia, trông cổ xưa đến không cách nào hình dung, trên thân thể nó mỗi một ấn ngấn, đều huyền diệu như vậy, đồng thời phảng phất như đã vượt ra thời không mãi mãi vĩnh tồn.

Mục Trần nhìn qua toà Phù Đồ cổ tháp vô cùng cổ lão kia, cảm giác được cái chủng loại uy áp cổ quái, phảng phất so với một vị Thiên Chí Tôn còn mãnh liệt hơn.

"Cuối cùng đây là địa phương nào?"

Trong lòng Mục Trần, chấn động dị thường, hắn không biết vì sao khi Phù Đồ Tháp của hắn vỡ vụn, lại hình thành một thông đạo, dẫn dắt tinh thần hắn tới đây.

Bất quá, chính là lúc tâm thần Mục Trần xâm nhập vào mảnh thiên địa xa lạ cổ lão này thì thời khắc đó, tại một phương xa nào đó bên trong Phù Đồ cổ tộc, tại một tòa cổ tháp u ám, một bóng người xinh đẹp lẳng lặng ngồi xếp bằng vào lúc đó chợt mở hai mắt ra.

Đôi mắt nàng giống như nước trong giếng cổ không gợn sóng, vào lúc này, có nước mắt ngưng tụ, nàng ngẩng đầu nhìn nơi nào đó trong hư vô, con mắt nồng đậm vui mừng cùng tưởng niệm.

"Mục Trần con của ta, ngươi đã có thể tiến vào tổ địa rồi sao?"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1233: Tổ Khí

Cổ xưa mà yên tĩnh trong thiên địa, Mục Trần tâm thần phiêu đãng lấy, tại trải qua mới bắt đầu khiếp sợ về sau, hắn cũng là thời gian dần trôi qua bình phục tâm tính, mơ hồ suy đoán đến một sự tình nguyên do.

Nghĩ đến lúc trước hắn càng sâu cấp độ tìm hiểu Đại Phù Đồ Quyết, lại mượn nhờ Phù Đồ Tháp tự hủy lực lượng, bị dẫn dắt đã đến nơi này, mà ở trong đó, rất có thể cùng Phù Đồ Cổ Tộc có rất sâu quan hệ.

"Trước kia Đại Phù Đồ Quyết, tuy nói cũng là bất phàm, nhưng đối với Địa Chí Tôn mà nói nhưng lại lộ ra có chút bình thường, nhưng nó có thể trở thành Phù Đồ Cổ Tộc căn cơ chi pháp, hiển nhiên không chỉ dùng cái này, chỉ là, cần càng sâu cấp độ lĩnh ngộ cùng với tiến hóa..."

Mà cái loại nầy cái gọi là tiến hóa, là rất có thể cùng hôm nay Mục Trần chỗ cái này phương cổ xưa Thiên Địa có chút quan hệ, hoặc là càng chuẩn xác mà nói, cùng trong thiên địa này này tòa cổ xưa được không cách nào hình dung Phù Đồ Tháp có quan hệ...

Nghĩ đến đây, Mục Trần tâm thần, thì là quăng hướng về phía này tòa cổ xưa pha tạp Phù Đồ Tháp, hắn có chút do dự, sau đó cẩn thận từng li từng tí khống chế được tâm thần nhích tới gần.

Mà theo tiếp cận, hắn mới vừa có chút ít hoảng sợ phát hiện, này tòa cổ xưa Phù Đồ Tháp đến tột cùng là hạng gì khổng lồ, nó phảng phất cao tới mấy chục vạn trượng, người dựng ở hắn xuống, thật sự là giống như con sâu cái kiến bình thường, cái loại nầy thị giác trùng kích tính, thật sự là kinh người chi cực.

"Thật là khủng khiếp Phù Đồ Tháp..."

Mục Trần nhịn không được tại trong lòng rung động tự nói, hơn nữa hắn có thể ẩn ẩn cảm giác được, từ nơi này tòa Phù Đồ Tháp trong như có như không phát ra uy áp, chỉ sợ so với kia vị Tây Thiên Chiến Hoàng còn muốn tới được mãnh liệt.

Loại này uy áp, tràn ngập cổ xưa cùng tang thương, phảng phất là có tuế nguyệt dấu vết. Loại này uy áp, từ loại nào trình độ mà nói. Hoàn toàn chính xác so với kia Tây Thiên Chiến Hoàng càng làm cho người cảm thấy áp bách.

Tại Mục Trần trong nhận thức biết, có thể cùng cái này tòa cổ xưa Phù Đồ Tháp uy áp so sánh với. Chỉ sợ cũng chỉ có Viêm Đế cái loại nầy giống như là sâu như biển thâm bất khả trắc cùng với Võ Tổ cái loại nầy Thiên Địa bật nát, ta tự sừng sững bất động khí thế.

Giờ khắc này, Mục Trần vừa rồi thật sâu cảm giác được, những Đại Thiên Thế Giới này trong xưa nhất chủng tộc, nội tình đến tột cùng là kinh khủng cỡ nào...

Ông ông!

Mà đang ở Mục Trần tại vì cái này tòa cổ xưa Phù Đồ Tháp mà cảm thấy rung động lúc, trong lúc đó, Phù Đồ Tháp tựa hồ cũng là đã nhận ra hắn tâm thần tồn tại, lúc này phát ra rất nhỏ vù vù thanh âm.

Phù Đồ Tháp động tĩnh, đem Mục Trần lại càng hoảng sợ. Thiếu chút nữa muốn thu hồi tâm thần, dù sao cái này tòa thần bí Phù Đồ Tháp quá mức đáng sợ, nếu như đến lúc đó dẫn tới hắn ra tay, chỉ sợ hắn hội đại họa lâm đầu.

Một đạo ánh sáng âm u, vào lúc này từ này tòa cổ xưa Phù Đồ Tháp trong phát ra, vừa lúc là đem Mục Trần tâm thần bao phủ đi vào.

Tại đây một sát na cái kia, Mục Trần phát giác được, tựa hồ là có một loại huyền diệu chấn động, đảo qua tinh thần của hắn... Thậm chí. Mục Trần có một loại ảo giác, đạo kia ánh sáng âm u, thậm chí xuyên thấu vô tận không gian, đưa hắn xếp bằng ở Lạc Thần cung phía sau núi cái kia đạo thân thể. Đều là tỉ mỉ quan sát một lần.

Loại này quan sát, làm cho Mục Trần trong lòng khẽ run, sợ một loáng sau đó chính là sẽ có lấy hủy diệt tai ương hàng lâm. Đem tinh thần của hắn thậm chí thân thể đều là hủy diệt được sạch sẽ.

Bất quá cũng may chính là, đạo kia ánh sáng âm u tại quan sát một lần sau. Là từ từ tán đi, hơn nữa tại đây thời khắc này. Mục Trần ẩn ẩn cảm giác được, cái này phương cổ xưa Thiên Địa tựa hồ đối với hắn, nhiều hơn một loại phù hợp cùng với nhận đồng hương vị.

Cái này làm cho Mục Trần ngẩn người, chợt như có điều suy nghĩ, trước lúc trước cái loại này quan sát, rất có thể là cái này tòa cổ xưa Phù Đồ Tháp một loại thăm hỏi, mà cái loại nầy thăm hỏi mục tiêu, có lẽ tựu là Phù Đồ Cổ Tộc huyết mạch...

Nếu như người tới cũng không có Phù Đồ Cổ Tộc huyết mạch, quan sát là không thông qua, như vậy, cái này một tòa vô cùng khủng bố cổ xưa Phù Đồ Tháp, có lẽ liền đem hội đem kẻ xông vào gạt bỏ.

Nhưng cũng may chính là... Mẹ của Mục Trần thân chính là hàng thật giá thật Phù Đồ Cổ Tộc, cho nên, trong cơ thể của hắn, cũng là chảy xuôi theo Phù Đồ Cổ Tộc Huyết Mạch chi lực!

"Nguy hiểm thật..."

Mục Trần tại trong lòng lau một cái mồ hôi lạnh, cũng may hắn thông qua được kiểm tra đo lường, bằng không mà nói, hiện tại thật có thể là kết cục không ổn rồi.

Tại Mục Trần lòng còn sợ hãi gian, này tòa cổ xưa Phù Đồ Tháp đỉnh tháp chỗ, đột nhiên có vô tận khí lưu phun phát ra tới, những khí lưu kia

từ trên trời giáng xuống, trực tiếp là đem Mục Trần tâm thần bao phủ tại trong đó.

Những thần bí kia khí lưu, tản ra phảng phất từ hằng cổ truyền đến khí tức, dị thường cổ xưa, tại loại này thần bí chi khí ở bên trong, Mục Trần có một loại cực kỳ cảm giác thân thiết.

Đó là một loại đồng nguyên đồng tông cảm giác.

"Cái này là tổ khí?!"

Cái này một sát na, Mục Trần có chỗ hiểu ra, có lẽ loại này thần bí khí tức, là cái kia Đại Phù Đồ Quyết tâm pháp bên trong theo như lời tổ khí!

"Dẫn tổ khí, Phù Đồ mới là thật!"

Tâm quyết lại lần nữa tại Mục Trần tâm giữa dòng chảy, chợt Mục Trần lại lần nữa kết ấn, ánh sáng mãnh liệt mang tự hắn trong cơ thể bạo phát đi ra, giống như là nuốt trôi bình thường, đem cái kia từng đạo tổ khí, đều hấp thu mà đi.

Theo tổ khí hấp thu, Mục Trần ẩn ẩn cảm giác được, nhục thể của hắn phảng phất cũng là vào lúc này run rẩy lên, máu toàn thân dịch sôi trào, điên cuồng lưu chuyển gian, cái kia giấu ở huyết mạch chỗ sâu nhất lực lượng, vào lúc này lặng yên phát ra.

Ông ông!

Mục Trần tâm thần, vào lúc này bộc phát ra vạn trượng ánh sáng âm u, ánh sáng âm u phảng phất là tạo thành một cái lỗ đen, điên cuồng cắn nuốt trước mắt này tòa cổ xưa Phù Đồ Tháp trong liên tục không ngừng dũng mãnh tiến ra tổ khí.

Tại loại này điên cuồng thôn phệ xuống, chỉ thấy được cái kia vạn trượng ánh sáng âm u bên trong, thời gian dần trôi qua bắt đầu có một tòa hơn mười trượng tả hữu Phù Đồ Tháp, bắt đầu thành hình.

Hôm nay cái này một tòa Phù Đồ Tháp, cùng dĩ vãng Mục Trần sở tu luyện mà ra cũng không giống nhau, bởi vì nó tựa hồ là hiện ra một loại màu ngà sữa, hơn nữa, nương theo lấy càng ngày càng nhiều tổ khí vọt tới, cái loại nầy màu ngà sữa bắt đầu trở nên trong suốt, giống như là trong đó tạp chất, đều là vào lúc này bị loại bỏ.

Hừng hực!

Tại đây tòa màu trắng Phù Đồ Tháp ngưng hiện thời điểm, Mục Trần nhưng lại cũng không nhận thấy được, hắn tại Lạc Thần cung phía sau núi cái kia cỗ nhục thân, toàn thân huyết dịch sôi trào, cuối cùng đúng là hóa thành u ám hỏa diễm, đưa hắn thân hình đều thiêu đốt bao phủ.

Đó là Phù Đồ Cổ Tộc Huyết Mạch chi lực vào lúc này bị thúc phát ra tới nguyên nhân.

Xùy!

Mà thì ra là tại những u ám này hỏa diễm xuất hiện tại Mục Trần thân thể bên trên lúc, cái kia cổ xưa trong thiên địa, cái kia một tòa màu trắng Phù Đồ Tháp bên ngoài, cũng là có u ám hỏa diễm hiện ra đến, hỏa diễm thiêu đốt, chỉ thấy được cái kia màu trắng Phù Đồ Tháp bắt đầu trở nên càng phát óng ánh sáng long lanh...

Mục Trần tâm thần một mực nhìn chăm chú lên đây hết thảy, tuy nói hắn đối với này tòa màu trắng Phù Đồ Tháp cũng là có chút điểm lạ lẫm, nhưng trực giác nói cho hắn biết, cái này tòa Phù Đồ Tháp càng là óng ánh, như vậy đối với hắn chỗ tốt thì càng nhiều.

Nghĩ đến đây, Mục Trần tựu không do dự nữa, triệt để phóng khai tâm thần, thúc dục những u ám kia hỏa diễm rèn luyện Phù Đồ Tháp, hơn nữa lại lần nữa tăng lớn điên cuồng thôn phệ tổ khí.

Bởi vì hắn cũng là phát giác được, ngưng luyện cái này tòa màu trắng Phù Đồ Tháp chủ tài, là những thần bí kia tổ khí...

Cổ xưa Phù Đồ Tháp đã bị dẫn dắt, thì là liên tục không ngừng đem trân quý tổ khí phun phát ra tới, trợ giúp Mục Trần rèn luyện cái kia một tòa màu trắng Phù Đồ Tháp.

Mà ở cái kia u ám hỏa diễm cùng với liên tục không ngừng tổ khí xuống, cái này tòa màu trắng Phù Đồ Tháp óng ánh sáng long lanh độ, cũng là càng ngày càng tinh khiết, dựa theo loại tốc độ này xuống dưới, chỉ sợ không được bao lâu, cái này tòa Phù Đồ Tháp, là hội triệt để nung khô ra sở hữu tạp chất...

...

Phù Đồ Cổ Tộc.

Ở đằng kia một tòa cổ xưa tế đàn phía trên trên bệ đá, hai đạo già nua thân ảnh lẳng lặng ngồi xếp bằng, bọn hắn thân hình khô héo, toàn thân đều là tản ra một loại cổ xưa mục nát giống như khí tức.

Nhưng bọn hắn quanh thân thỉnh thoảng bởi vì vì bọn họ như có như không hô hấp tiến tới nghiền nát thành thành từng mảnh không gian, cũng là tại hiển lộ ra cái này hai đạo nhìn như mục nát giống như thân ảnh già nua, đến tột cùng là kinh khủng cỡ nào.

Bọn hắn thủy chung đóng chặt hai mắt, giống như ngủ say.

Bất quá, tại một đoạn thời khắc, hai người tựa hồ là có cảm giác, đột nhiên mở ra tĩnh mịch hai mắt, khuôn mặt của bọn hắn bên trên đều là xẹt qua một vòng nghi hoặc, bởi vì tại đây một sát na, bọn hắn cảm giác được tổ địa trong tựa hồ truyền đến một ít khác thường chấn động.

"Chuyện gì xảy ra?"

Hai đạo già nua bóng người liếc nhau, sau đó bọn hắn tay áo vung lên, trước mặt Linh quang ngưng tụ, trực tiếp là biến thành một đạo Linh lực quang kính, tấm gương ở trong, hào quang lập loè, cái kia một phương cổ xưa Thiên Địa, liền là xuất hiện ở trong đó.

Linh kính lập loè, lại sau đó liền tập trung tại cái kia một tòa cổ xưa mà cực lớn Phù Đồ Tháp chỗ...

Hai vị này lão giả ánh mắt quét qua, liền phát hiện cổ xưa Phù Đồ Tháp bên ngoài, cái kia một tòa vẫn còn như thủy tinh óng ánh sáng long lanh Phù Đồ Tháp...

Nhìn đến cái này tòa óng ánh sáng long lanh, mơ hồ có thần thánh cảm giác Phù Đồ Tháp, lưỡng vị lão giả đều là giật mình, chợt có chút khiếp sợ thất thanh nói:

- Cái này... Đây là Thánh Phù Đồ? Ta tộc khi nào xuất hiện tộc nhân có thể ngưng luyện ra Thánh Phù Đồ? Thật đúng bất phàm a.

Âm thanh ân tiết cứng rắn đi xuống, bọn hắn làm như mãnh liệt nhớ ra cái gì đó, già nua khuôn mặt lập tức kịch biến.

Bởi vì vì bọn họ nhớ tới, hai người bọn họ chính là tổ địa Thủ Hộ Giả, bất luận cái gì tộc nhân muốn đi vào tổ địa thu hoạch tổ khí ngưng luyện Phù Đồ thực tháp, cái kia đều là phải trải qua hai người bọn họ mở ra mới được...

Có thể dưới mắt... Bọn hắn hiển nhiên cũng không có mở ra tổ địa, trong lúc này người kia, là từ chỗ nào đi vào?!

Quay mắt về phía loại tình huống này, coi như là dùng hai vị này lão giả tâm tính, đều là sắc mặt cuồng biến, không hẹn mà cùng chợt quát lên:

- Nhanh mở ra tổ địa!

...

Cổ xưa trong trời đất, Mục Trần tâm thần đắm chìm ở đằng kia tòa óng ánh sáng long lanh Phù Đồ Tháp bên trên, nương theo lấy u ám hỏa diễm không ngừng rèn luyện cùng với tổ khí liên tục không ngừng quán

chú, cái này một tòa Phù Đồ Tháp đã thời gian dần trôi qua biến được hoàn mỹ.

Nó hôm nay hiện ra một loại như thủy tinh sắc thái, óng ánh sáng long lanh, chỉnh thể lại là tản ra một loại không cách nào ngôn ngữ huyền diệu cảm giác.

Mục Trần có một loại trực giác, cái này tòa Thủy Tinh Phù Đồ Tháp, tất nhiên không đơn giản, đây tuyệt đối không phải dĩ vãng hắn chỗ ngưng luyện ra cái kia một tòa Phù Đồ Tháp có thể so sánh với.

Mà đang ở Mục Trần làm cho tòa thần bí Thủy Tinh Phù Đồ Tháp mà tâm hỉ lúc, cái này phiến cổ xưa trong thiên địa, đột nhiên nhấc lên mưa to gió lớn, lại sau đó, Mục Trần là nhìn thấy, cái kia chỗ xa xa không gian vỡ vụn ra đến, một chỉ khô héo giống như là ưng trảo bàn tay lớn, che khuất bầu trời bạo duỗi mà vào, trực tiếp là đối với hắn chỗ không gian bao phủ mà đến.

Cùng lúc đó, một đạo tức giận thanh âm, tại trong thiên địa này, quanh quẩn mà lên.

"Phương nào bọn chuột nhắt kẻ trộm! Lại dám trộm xông ta Phù Đồ Cổ Tộc tổ địa, ăn cắp tổ khí?!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1234: Kẻ Chặn Giết Và Người Trợ Giúp

Thanh âm tức giận, tựa như tiếng sấm sét từ cửu thiên vang vọng ở bên trong đất trời, dẫn tới thiên địa chấn động, mắt trần có thể thấy Linh Lực chấn động, điên cuồng bừa bãi quét ra.

Mà ở giữa Linh Lực chấn động tàn sát bừa bãi, một bàn tay khô héo, giống như một tòa cự sơn che khuất bầu trời, trực tiếp hướng tới chỗ Mục Trần bao phủ xuống.

Biến cố thình lình xảy ra, khiến cho tâm thần Mục Trần sợ hãi không kịp ứng biến, hắn chỉ biết lựa chọn lùi lại thật nhanh đứng phía sau Tòa Phù Đồ Tháp bằng thủy tinh.

Đồng thời, tâm thần hắn tiến vào trong Phù Đồ Tháp, thúc giục Thủy Tinh Bàn lập tức quang mang phát ra, hào quang tựa hồ là có thêm cảm giác thần thánh, hào quang hội tụ, trực tiếp tạo thành vòng xoáy không gian.

Vòng xoáy vừa thành hình, Mục Trần thúc giục Phù Đồ Tháp Thủy Tinh mong muốn chui vào nơi đây chạy trốn.

"Con chuột nhắt, muốn trốn chạy sao? !"

Bất quá, vào lúc này sau khi âm thanh tức giận kia truyền đến, bỗng nhiên có vô số ngôi sao xuất hiện tại địa phương này, nhìn kỹ mới phát hiện, những ánh sao kia là từ hàng trăm triệu Linh ấn tương liên tạo thành một tòa Siêu Cấp Linh Trận bao phủ toàn bộ địa phương này.

Đạo Siêu Cấp Linh Trận kia vừa xuất hiện, Mục Trần cảm giác được, toàn bộ địa phương này đều đã rơi vào sự khống chế của người vừa mới

tới, lúc này trong nội tâm của hắn như muốn nổ tung vì sửng sốt.

"Không được ngăn cảng lão phu!"

Tiếng hừ lạnh, từ xa xa truyền đến, nháy mắt sau đó, Mục Trần hoảng sợ phát hiện, vòng xoáy không gian sau lưng hắn, vào lúc này yên tĩnh lại, hơn nữa tâm thần hắn đang ẩn núp bên trong Thủy Tinh Phù Đồ Tháp, cũng không cách nào nhúc nhích.

Cái loại cảm giác này, có nghĩa là toàn bộ không gian ở đây, đều là bị phong ấn giam cầm, mà hắn, giống như con muỗi trong hổ phách. Nhìn rất sống động, nhưng thì không cách nào nhúc nhích.

Đối mặt với loại tình huống này, mặc dù tâm tính của Mục Trần có được trui rèn cứng cõi bao nhiêu vào lúc này đều có chút tuyệt vọng. Bất quá dù sao hắn cũng vẫn không chấp nhận bị kềm chế, lúc này hắn liền là cắn răng một cái, ý định làm nổ Thủy Tinh Phù Đồ Tháp, hơn nữa còn muốn tự bạo tâm thần.

Chẳng qua là nếu làm như vậy, tổn thất hiển nhiên cũng quá mức thảm trọng. Không đề cập tới Thủy Tinh Phù Đồ Tháp tu luyện khó khăn cỡ nào, dựa theo suy đoán của Mục Trần, chỉ sợ hắn chỉ có một cơ hội duy nhất, nếu như bỏ qua, có lẽ hắn không còn cách nào tu thành Thủy Tinh Phù Đồ Tháp.

Hơn nữa trọng yếu nhất là, nếu như tâm thần không tự hủy, nói không chừng cũng sẽ bị cường giả của Phù Đồ Cổ Tộc nhờ vào đó tìm kiếm được chỗ của hắn, nói như vậy, hắn cũng sẽ bại lộ, điều này hiển nhiên càng không ổn.

Cho nên, vì phòng ngừa loại tình huống này, Mục Trần tình nguyện tự bạo Thủy Tinh Phù Đồ Tháp cùng với đạo tâm thần này.

"Bạo cho ta!"

"Ồ?"

Mục Trần cắn răng một cái, quyết định thật nhanh, muốn tự bạo, bất quá ngay tại lúc này, đột nhiên hắn cảm giác được, tâm thần hắn tại khu vực này, đột nhiên xuất hiện từng đạo Linh ấn, những Linh ấn này cũng là từ trong Siêu Cấp Linh Trận tách ra. Nhưng lúc này, chúng tựa hồ có chút thoát ly khống chế, bởi vì chúng nó đột nhiên liên kết với nhau.

Loại tình huống này, lập tức khiến cho vùng không gian giam cầm này được giải khai, tinh thần của Mục Trần đối với Thủy Tinh Phù Đồ Tháp, lần nữa được liên hệ và có thể khống chế trở lại.

Tình huống như vậy tới cực kỳ đột ngột, thậm chí ngay cả Mục Trần cũng chưa phục hồi tinh thần lại, bất quá cũng may hắn phản ứng nhanh, lúc này không chút nghĩ ngợi. Thúc giục Thủy Tinh Phù Đồ Tháp chui về không gian vòng xoáy phía sau lưng.

"Hộ Tổ Linh Trận làm sao xuất hiện sơ hở? !"

Từ những tình huống như vậy, người xuất thủ kia cũng kinh ngạc lên tiếng, chợt hắn nhìn đến vòng xoáy không gian nơi Mục Trần chạy trốn, lập tức nổi giận: "Đứng lại cho ta!"

Ầm!

Trên bầu trời, bàn tay khô héo trực tiếp chụp xuống, trời đất phảng phất đều vào lúc này sụp xuống, một cỗ lực lượng kinh khủng không cách nào hình dung, xuyên thấu không gian, trong khoảnh khắc liền bao phủ lên phía trên Mục Trần.

Loại lực lượng này, hiển nhiên ai cũng hiểu hắn cũng không có ý định bắt sống, loại chuột nhắt này, coi như là gạt bỏ tại chỗ, cũng không để cho hắn đào tẩu!

Lực lượng hủy diệt lần nữa hạ xuống, điều này làm cho da đầu Mục Trần đều run lên, chỉ cần cho hắn thêm thời gian ba hơi thở, hắn là có thể xuyên qua vòng xoáy không gian, chạy trốn khỏi nơi đây!

Người xuất thủ kia cực kỳ tàn nhẫn, hoàn toàn không cho hắn loại cơ hội này.

Ngắn ngủn ba hơi, chỉ ba hơi là có thể biết được ranh giới của sự sống chết.

Mục Trần chỉ có thể trơ mắt cảm giác lực lượng hủy diệt đang gào thét tới, bất quá biến cố lại lần nữa xuất hiện.

Ong ong.

Không gian quanh thân Mục Trần, lại lần nữa xuất hiện vô số đạo Linh ấn, những Linh ấn kia dĩ nhiên là dẫn động Hộ Tổ Linh Trận, sau đó hình thành một lá chắn mỏng phía trên Mục Trần.

Ầm!

Tuy nói bình chướng lập tức đã phá, nhưng lại vừa vặn cấp cho hắn thời gian ba cái hô hấp.

Mục Trần thao túng Thủy Tinh Phù Đồ Tháp, vào lúc này xông vào vòng xoáy không gian, vào lúc này hắn mới có tâm tình nhìn thoáng qua những Linh ấn kia, nghĩ đi nghĩ lại, hắn nhận ra một ít khí tức thân thiết phát ra từ đó.

Lúc này hắn mới bừng tỉnh, trong nội tâm lúc này không nhịn được hét lên.

"Mẫu thân. . . Thì ra là ngươi xuất thủ không?"

Hốc mắt của Mục Trần lập tức đỏ lên khi nhận ra điều đó, mọi cái đều là từ mẫu thân hắn trợ giúp!

Trong Phù Đồ Cổ Tộc này, ngườit duy nhất có năng lực trợ giúp hắn, cũng chỉ có mẹ ruột của hắn. "Mẫu thân, chờ ta, ta nhất định sẽ cứu ngươi, để cho người cùng cha đoàn tụ!"

Vòng xoáy không gian nhanh chóng tối om, mảnh không gian cổ xưa cũng từ từ tiêu tán, trong lòng Mục Trần yên lặng lại.

Sau khi tinh thần của Mục Trần cùng với Thủy Tinh Phù Đồ Tháp xông vào vòng xoáy không gian, những âm thanh hủy diệt chấn động cũng lập tức tiêu tán, mấy tức về sau, một lão giả toàn thân toát ra khí tức mục nát từ trên trời giáng xuống, hắn trực tiếp là xuất hiện ở địa phương vòng xoáy không gian tiêu tán.

Hắn xòe bàn tay ra, vuốt ve chỗ không gian này, ý đồ xác định phương vị đối phương từ khí tức lưu lại.

Bất quá, sau một lát, bàn tay hắn thu hồi sắc mặt âm trầm, bởi vì hắn phát hiện, dấu vết không gian ở chỗ này đều bị xóa sạch sẽ.

Cái loại trình độ xóa sạch sẽ như thế này, thậm chí là thực lực như hắn đều không cảm ứng được chút nào. . .

Lão giả ngẩng đầu, nhìn qua cái mảnh thiên địa này mặt mũi âm trầm.

. . .

Trong tháp U ám yên tĩnh, một bóng hình xinh đẹp lẳng lặng ngồi xếp bằng, một lát sau, nàng đột nhiên mở hai mắt ra, nàng nhìn qua hư vô khóe môi nổi lên một nụ cười như có như không.

Bất quá khóe miệng nàng ngay lập tức trở lại như cũ, gương mặt trở về hình dạng không biểu tình.

Ong ong.

Hắc Ám Không Gian trong tháp vào lúc này bắt đầu vặn vẹo, một trương gương mặt già nua từ trong hắc ám hiện ra, mang theo chấn nộ nhìn về phía bóng hình xinh đẹp trong tháp.

"Sảnh Diễn Tĩnh, ngươi vừa mới làm cái gì? !"

Trong tháp bóng hình xinh đẹp ngẩng đầu nhìn thoáng qua khuôn mặt già nua kia, lơ đãng nói: "Ta không biết Đại trưởng lão đang nói cái gì."

Trên khuôn mặt già nua kia tràn đầy tức giận, hắn chợt quát lên: "Lúc trước có tặc nhân lẻn vào Tổ Địa, ăn cắp Tổ Khí. Cuối cùng, Hộ Tổ Linh Trận xảy ra vấn đề gì, che chở kẻ trộm đào tẩu!"

"Việc này quan hệ gì tới ta?" Sảnh Diễn Tĩnh cười nói.

"Hừ, có quan hệ gì? Lúc trước ngươi tạo ra Hộ Tổ Linh Trận, chắc chắn ngươi lưu lại một ít con cờ ẩn giấu trong đó? Ngươi coi lão phu là lão hồ đồ phải không? Ngươi đưa người Tổ Địa ta ăn cắp Tổ Khí, chỉ sợ là đứa trẻ lưu lạc bên ngoài của ngươi chứ? !" Đại trưởng lão hừ lạnh nói.

"Thật sao?" Sảnh Diễn Tĩnh từ chối cho ý kiến.

Âm thanh Đại trưởng lão lạnh lùng nói: "Xem ra lão phu lại khinh thường kẻ này, thời gian mới mấy năm, đã đạt được thành tựu như thế này. . . Nghe nói hắn lại có thể ngưng luyện ra Thánh Phù Đồ tháp, xem ra nó thật sự là kẻ kế thừa huyết mạch của ngươi, đã như vậy tộc ta sẽ đề cao coi trọng đối với hắn, lão phu sẽ phái Trưởng lão đuổi bắt hắn!"

Sắc mặt Sảnh Diễn Tĩnh vốn đang bình tĩnh sau khi nghe lời này, chân mày lá liễu lập tức dựng đứng lên, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Đại trưởng lão, chậm rãi nói: "Nếu như ngươi dám phái Trưởng lão ra tay, vậy đừng trách ta không nể tình ngươi!"

Trưởng lão Phù Đồ Cổ Tộc, địa vị cao cao tại thượng, hơn nữa đều có thực lực Thiên Chí Tôn, một khi ra tay đối với Mục Trần đó là uy hiếp cực lớn.

"Ngươi có thể như thế nào?" Đại trưởng lão mặt âm trầm nói ra, hiển nhiên đối với uy hiếp của Sảnh Diễn Tĩnh cũng cảm thấy bất mãn.

Sảnh Diễn Tĩnh nhàn nhạt liếc mắt nhìn Đại trưởng lão, sau đó hai mắt khép hờ.

Tại lúc Sảnh Diễn Tĩnh nhắm hai mắt, tòa tháp màu đen này lập tức chấn động, sau đó Đại trưởng lão có chút khiếp sợ nhìn thấy, những phong ấn trong tháp nguyên bản để trấn áp Sảnh Diễn Tĩnh vào lúc này từng cái một bị đập nát.

Hơn nữa, trong cùng một lúc, Đại trưởng lão cảm giác được trong Phù Đồ Cổ Tộc nhấc lên động tĩnh khổng lồ. Tâm thần nhất quét, sắc mặt đại biến phát hiện, trên bầu trời Phù Đồ Cổ Tộc, những thủ hộ Linh Trận vốn là do Trưởng Lão Viện khống chế, vào lúc này đều không còn bị khống chế bắt đầu vận chuyển. . .

"Ngươi!"

Đại trưởng lão vừa kinh vừa sợ nhìn Sảnh Diễn Tĩnh: "Tạo nghệ Linh Trận của ngươi, đã đến nước này? Lại có thể âm thầm chưởng khống Linh Trận thủ hộ của tộc ta? !"

Sảnh Diễn Tĩnh vươn người đứng dậy, tại quanh thân của nàng, vẫn còn lóe ra vô số Linh ấn như tinh thần, ánh mắt nàng bình tĩnh nhìn hướng Đại trưởng lão, nói: "Đại trưởng lão, năm đó ta chọn thỏa hiệp, quay về nhận trừng phạt trong tộc, không phải là bởi vì ta sợ các ngươi, mà là ta không muốn làm cho con của ta bị liên lụy, nếu quả như vậy, nay ngươi muốn uy hiếp con của ta, các ngươi sẽ trả giá không nhỏ đâu."

Lúc này Sảnh Diễn Tĩnh, lạnh nhạt lộ ra răng nanh, lúc này nàng tựa như sư tử cái, ai chạm đến ranh giới cuối cùng của nàng, như vậy sẽ gặp được khuôn mặt dữ tợn điên cuồng kia.

Mà ranh giới cuối cùng của nàng, hiển nhiên chính là con của nàng, Mục Trần.

Đại trưởng lão nhìn qua trạng thái Sảnh Diễn Tĩnh lúc này, sắc mặt cũng khẽ biến, hắn có thể cảm giác, nếu như hắn thật sự phái ra một

Thiên Chí Tôn, chỉ sợ Sảnh Diễn Tĩnh sẽ lập tức tạo phản, tuy nói bằng vào nội tình của Phù Đồ Cổ Tộc có thể trấn áp nàng, nhưng bọn hắn cũng sẽ trả một cái giá thảm trọng.

Cái loại thảm trọng này, rất có thể là một vị Thiên Chí Tôn vẫn lạc.

Điều này đối với Phù Đồ Cổ Tộc mà nói, sẽ chân chính là một vết thương, một vị Thiên Chí Tôn là quí giá đến mức nào, đối với bất kỳ Siêu Cấp Thế Lực của Đại Thiên thế giới, đều không thể bù đắp được tổn thất.

Vì vậy, sau một hồi trầm mặc, Đại trưởng lão mới chậm rãi nói: "Ta có thể không phái người đi truy sát hắn nhưng con của ngươi, cần phải bắt về."

Thanh âm của hắn, tuy rằng trầm thấp, nhưng ý tứ là không thể nghi ngờ, hắn có thể không phái Thiên Chí Tôn đi, nhưng phía dưới Thiên Chí Tôn là có thể phái ra.

Sảnh Diễn Tĩnh nghe vậy, ngược lại là bình tĩnh lại, bởi vì nàng rất rõ ràng những lão già cổ hủ này rất ngoan cố cùng cổ hủ, cho nên có thể làm cho cho bọn họ lùi một bước, cũng đã rất hiếm thấy, cuối cùng nàng cũng không muốn làm cho huyết mạch Phù Đồ Cổ Tộc bị tổn thất.

Về phần phái ra cường giả dưới Thiên Chí Tôn, tuy rằng Sảnh Diễn Tĩnh cũng có chút lo lắng, nhưng lại có thể tiếp nhận, bởi vì nếu như Mục Trần thật sự ngưng luyện ra Thánh Phù Đồ tháp, nói cách khác hắn cũng đã bước chân vào Địa Chí Tôn, là hắn có lực lượng tự vệ, coi như là đánh không lại, cũng có thể thừa cơ thoát thân.

Nàng ngẩng đầu nhìn vào hư vô, ánh mắt phảng phất như xé rách không gian, nhìn thấy hình ảnh của một đứa bé đang vui đùa, khẽ mĩm cười, đồng thời trong lòng khẽ thở dài một cái.

"Con của ta, những gì có thể làm mẫu thân đã làm, phần còn lại chính là phải dựa vào sức của chính ngươi. . ."

Chương 1235: Cường Đại Thủy Tinh Phù Đồ Tháp

Phía sau núi Lạc Thần Cung,.

Thân thể Mục Trần ngồi xếp bằng ở trên đỉnh núi, vào lúc này đột nhiên mở ra sau mười ngày bất động, chỉ có điều lúc này khuôn mặt hắn đầy vẻ sợ hãi.

"Nguy hiểm thật. . ."

Hắn lau mồ hôi lạnh trên trán một cái, tình cảnh lúc trước thật sự là quá mức kinh hiểm, tuy nói chỉ là tâm thần của hắn lén tiến vào Tổ Địa Phù Đồ Cổ Tộc, nhưng nếu tâm thần của hắn bị rơi vào trong tay một vị Thiên Chí Tôn của Phù Đồ Cổ Tộc, tất nhiên là hắn có thể nhờ vào đó để cảm ứng được vị trí thân thể của hắn, đến lúc đó hắn thật sự là chắp cánh cũng khó chạy thoát.

Bất quá cũng may chính là vào thời điểm mấu chốt, mẹ ruột của hắn ra tay trợ giúp, bằng không mà nói, lúc này hắn đã rơi vào tình thế bất ổn.

"Mẫu thân. . ."

Trước đó lực lượng của đạo Siêu Cấp Linh Trận kia bảo hộ hắn, khiến cho nội tâm của hắn có thêm tình cảm ấm áp như dòng nước chảy qua, tuy nói lần này mẫu tử hai người không có gặp mặt, nhưng Mục Trần nhưng có thể cảm giác được sự liên hệ của máu mủ tình thâm.

Có lẽ trước đây mẹ ruột của hắn đã tính trước việc này nên để lại cho hắn Đại Phù Đồ Quyết, cho nên nàng đã định liệu việc này mà bỏ vào

trong tòa Siêu Cấp Linh Trận một tí khe hở và loại dự tính này chính là nhận ra khí tức của Mục Trần khi hắn xuất hiện mà bảo hộ hắn.

Hiển nhiên, vì hắn, Sảnh Diễn Tĩnh đã dụng tâm rất nhiều.

"Mẫu thân, người hãy yên tâm đi, ta bây giờ đã không còn là đứa nhóc năm xưa yếu đuối chạy quanh người rồi. . ." Mục Trần tự lẩm bẩm, nắm đấm nắm chắc, hoàn toàn chính xác, hiện tại hắn, không chỉ mới bước chân vào Địa Chí Tôn mà còn có một thế lực thuộc về mình, đương nhiên, quan trọng nhất là, hắn có rất nhiều mối giao thiệp rộng rãi.

Hôm nay, trong tay hắn còn có Vũ Tổ thạch phù, cho nên coi như là Phù Đồ Cổ Tộc phái ra một vị Thiên Chí Tôn tới bắt hắn, hắn cũng không phải là không có thủ đoạn chống lại.

Hơn nữa, hắn lại đang nghĩ tất cả các biện pháp nhanh chóng phát, hắn tin tưởng, có một ngày không xa, coi như là không dựa vào lực lượng bên ngoài, hắn cũng có thể khiến cho Phù Đồ Cổ Tộc phải chịu thua.

Tâm tình trong lòng sôi trào sau một lúc lâu, Mục Trần mới dần dần bình phục lại, bắt đầu xem kỹ thu hoạch sau khi tiến vào Tổ Địa Phù Đồ Cổ Tộc.

Tâm niệm nhất động, hắn phát giác được, tại trong cơ thể của hắn, một cái Phù Đồ Tháp long lanh trong suốt, lẳng lặng lơ lửng.

Phù Đồ Tháp này, so với dĩ vãng không thể nghi ngờ là càng thêm tinh xảo, hơn nữa, từ mặt trên của nó, Mục Trần còn đã nhận ra một loại khí tức thần thánh.

Mục Trần hơi trầm ngâm, thúc giục Thủy Tinh Phù Đồ Tháp, sau đó hắn nhìn thấy bên trong Phù Đồ Tháp, một ngọn lửa trong suốt xông ra bốc cháy lên.

Loại hỏa diễm này giống như Thủy Tinh Bàn, cực kỳ xinh đẹp, nhưng Mục Trần từ phía trên cảm thấy được một loại chấn động cực kỳ nguy hiểm.

Dĩ vãng trong Phù Đồ Tháp, có thể ngưng luyện ra Phật lửa, trực tiếp đem Chí Tôn Pháp Thân của địch nhân đi luyện hóa, mà hôm nay loại lửa thủy tinh này, cũng có được năng lực giống như vậy, hơn nữa nó càng thêm bá đạo.

Mục Trần cảm thụ được ngọn lửa thủy tinh này rất bá đạo, cũng thoả mãn gật đầu, rồi sau đó một tay kết ấn, lập tức Linh Lực từ thể nội giống như nước lũ gào thét xuất hiện, trào vào bên trong tòa Phù Đồ Tháp như thủy tinh này.

Vù vù.

Linh Lực hào hùng rót vào Phù Đồ Tháp Thủy Tinh, rồi sau đó, Mục Trần cũng cảm giác được, Linh Lực lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được biến thành màu sắc Thủy Tinh Bàn.

Dĩ vãng Linh Lực của Mục Trần bởi vì dung hợp với Bất Tử Hỏa, cho nên thoáng hướng về màu tím, nhưng sau khi đi ngang qua Thủy Tinh Phù Đồ Tháp, lại giống như bị chuyển hóa thành một loại Linh Lực huyền diệu khác.

Mục Trần cảm thụ được Linh Lực của Thủy Tinh Bàn, có chút do dự, thúc giục tất cả Linh Lực trong cơ thể, toàn bộ rót vào Thủy Tinh Phù Đồ Tháp.

Ngắn ngủn mười mấy tức về sau, trong cơ thể Mục Trần, chảy đầy Thủy Tinh Linh Lực.

Mục Trần vươn người đứng dậy, lúc này mặt ngoài cơ thể của hắn, có ánh sáng óng ánh phát ra, hắn giơ bàn tay lên, Linh Lực của Thủy Tinh Bàn trong lòng bàn tay, giống như chất lỏng chậm rãi lưu động tụ đến.

"Cái này. . . Linh Lực được tăng cường sao!"

Mục Trần cảm thụ được lực lượng trong cơ thể mênh mông như biển không thể đo đếm được, dù là dùng định lực của hắn, lúc này đều là không khỏi có chút chấn động, bởi vì dựa theo suy đoán của hắn, lúc này Linh Lực trong cơ thể hắn, cơ hồ được tăng cường gấp mấy lần.

Dựa theo trình độ Linh Lực hùng hồn hiện tại hắn, đã tấn cấp tới giới hạng của Hạ vị Địa Chí Tôn đỉnh phong!

"Thủy Tinh Phù Đồ Tháp, dĩ nhiên là có chuyển hóa, hai loại năng lực tăng trưởng thật cường đại. . ." Mục Trần thán phục không thôi, hai loại năng lực đừng nói là đối với Địa Chí Tôn, cho dù là Thiên Chí Tôn, đều sẽ động tâm.

Chẳng qua hiện nay loại Thủy Tinh Linh Lực này, để cho Mục Trần có chút lạ lẫm, nếu như nói dĩ vãng khi dung hợp Linh Lực Bất Tử Hỏa, khuynh hướng làm cho Linh Lực sinh sôi không ngừng, thì hôm nay Linh Lực Thủy Tinh này, thì nhiều hơn một loại khí tức thần thánh.

CHÍU. . . U. . . U! !

Mục Trần vẫn đang đắm chìm trong loại Linh Lực Thủy Tinh mới này thì xa xa có âm thanh xé gió truyền đến, sau đó ba người Lạc Ly, Lạc Thiên Thần, Lạc Thiên Long cùng xuất hiện ở trên ngọn núi.

Bọn hắn vừa xuất hiện, ánh mắt kinh ngạc nhìn Mục Trần, hiển nhiên cũng là cảm ứng được Linh Lực Mục Trần hôm nay cùng 10 ngày trước đó hoàn toàn khác biệt.

"Ngươi. . . Linh Lực của ngươi làm sao tăng cường nhiều như vậy? !" Lạc Thiên Thần lên tiếng, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ nhìn Mục Trần, hắn có thể cảm giác được, lúc này trình độ Linh Lực Mục Trần rất hùng hồn, so với mười ngày lúc trước, cường hãn nhiều gấp mấy lần.

Loại tăng lên này, tuyệt đối có thể nói là rất đáng sợ!

Lạc Thiên Long đồng dạng dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn Mục Trần, ngược lại gương mặt Lạc Ly có chút hăng hái, hiển nhiên là đối với sự thay đổi trên người Mục Trần cũng không có kinh ngạc mà lại vui mừng.

"Hơn nữa Linh Lực của ngươi lại có bộ dáng hoàn toàn khác?" Lạc Thiên Thần không thể tin nhìn chằm chằm vào Mục Trần, bởi vì hắn lại phát hiện, Linh Lực trên người Mục Trần cùng lúc trước hoàn toàn khác biệt, phải biết rằng tu luyện Linh Lực, một khi xác định, đều muốn tu luyện lại phải tiêu phí tinh lực thật lớn, nhưng lúc này Mục Trần vừa mới bế quan 10 ngày, như thế nào Linh Lực cả người liền triệt để thay đổi?

Dùng cảm ứng của cấp độ Thượng vị Địa Chí Tôn tự nhiên Lạc Thiên Thần nhìn ra được, Mục Trần hôm nay cả người là Linh Lực Thủy Tinh, cùng với Linh Lực trong dĩ vãng, cả hai thuộc tính hoàn toàn khác nhau.

Mục Trần ngẩng đầu, hướng về phía ba người cười cười, sau đó đối với Lạc Thiên Long cười nói: "Thiên Long thúc, có thể giúp ta thử xem loại Linh Lực mới này."

Lạc Thiên Long nghe vậy, biết Mục Trần tưởng muốn dùng hắn làm bia, nhưng cũng không để ý chút nào đi tới trước, đỉnh đạc nói: "Ta ngược lại muốn nhìn, cái thay đổi mới này của ngươi có gì bất phàm."

Mục Trần cười xòe bàn tay ra, nắm chắc cổ tay của Lạc Thiên Long, Linh Lực của Thủy Tinh Bàn giống như thủy triều xâm nhập vào cơ thể.

Lạc Thiên Long tùy ý để cho Linh Lực của Mục Trần dũng mãnh tiến vào, sau đó mới điều động Linh Lực trong cơ thể xua đuổi hóa giải, bất quá, coi như Linh Lực của hắn mới vừa tiếp xúc tới Linh Lực Thủy Tinh, thì hắn kinh hãi phát hiện, Linh Lực bản thân hắn, giống như biến mất không hề dao động, mặc cho hắn thúc giục như thế nào, đều là không chút động tỉnh.

Ngắn ngủn mười mấy hơi thở, Lạc Thiên Long chấn động vì toàn bộ Linh Lực bản thân đều không nhúc nhít, nhìn qua giống như là người bình thường chưa từng tu luyện qua Linh Lực vậy.

Linh Lực trong cơ thể mất đi tác dụng, Lạc Thiên Long cũng ngây dại, hắn ngơ ngác nhìn Mục Trần, đúng là không biết nên làm gì bây giờ.

Ngược lại một bên Lạc Thiên Thần nhìn ra manh mối, lúc này sắc mặt có chút ngưng trọng xòe bàn tay ra đè bờ vai của Lạc Thiên Long, có chút cảm ứng hoảng sợ nói: "Bên trong cơ thể ngươi Linh Lực bị phong ấn rồi!"

"Bị phong ấn là sao?" Lúc này đây ngay cả Mục Trần cũng kinh ngạc lên tiếng.

Lạc Thiên Thần ngưng trọng gật đầu, Linh Lực mạnh mẽ dũng mãnh tiến vào trong cơ thể Lạc Thiên Long, mới dần dần trợ giúp cho hắn đem Linh Lực Thủy Tinh từ trong thể nội trục xuất hóa giải, vì vậy Linh Lực trên thân Lạc Thiên Long lần nữa mạnh mẽ nổi lên.

Bất quá mặc dù đã cởi phong ấn, nhưng Lạc Thiên Long vẫn như cũ giống như gặp quỷ nhìn Mục Trần, sắc mặt hơi trắng bệch, lúc trước cái loại cảm giác biến thành phế nhân làm cho hắn có chút sợ hãi.

"Thủy Tinh Phù Đồ Tháp này, không chỉ có năng lực chuyển hóa, năng lực tăng phúc, nguyên lai còn có thể phong ấn Linh Lực. . ."

Mục Trần cũng là bị chấn kinh, hắn không nghĩ tới Thủy Tinh Phù Đồ Tháp lại bá đạo như thế, chuyển hóa, tăng trưởng thì không nói, tuy nói là công hiệu phụ trợ, nhưng vô cùng thực dụng, còn phong ấn, càng đáng sợ, nếu bị phong ấn coi như là Địa Chí Tôn, một khi bị Thủy Tinh Linh Lực của hắn xâm vào thể nội, phong ấn Linh Lực, cơ hồ trong khoảnh khắc biến thành đợi làm thịt heo cho sói.

"Đại Thiên thế giới này, có loại Linh Lực có khả năng phong ấn?" Lạc Thiên Long có chút khó tin nói.

Lạc Thiên Thần trầm ngâm một lát, dùng một loại ánh mắt khác thường nhìn về phía Mục Trần, nói: "Theo ta được biết. . . Nghe đồn bên trong Đại Thiên thế giới, Phù Đồ Cổ Tộc là am hiểu Phong Ấn chi Lực

nhất. . . Linh Lực của bọn hắn, có thêm hiệu quả phong ấn, cực kỳ khó giải quyết."

Lạc Thiên Long khẽ giật mình, kinh ngạc nhìn về phía Mục Trần, chẳng lẽ hắn cùng Phù Đồ Cổ Tộc kia có quan hệ?

Ánh mắt Mục Trần chớp lên, hắn không nghĩ tới Lạc Thiên Thần lịch duyệt như thế, nhanh như vậy liền đoán được lai lịch của Phù Đồ Cổ Tộc. . . Nhưng đối mặt với hai vị trưởng bối của Lạc Ly, hắn lại không muốn lừa gạt, trong lúc nhất thời thoáng có chút khó xử.

"Được rồi, nếu như Mục Trần có thể có thủ đoạn như vậy, xem ra lần này tranh đoạt Đại Lục Chi Tử, ngược lại là càng nhiều thêm một chút phần thắng." lúc này Lạc Ly mỉm cười, thiện giải nhân ý dời chủ đề đi.

Mục Trần hướng về phía nàng quăng đi ánh mắt cảm kích, sau đó tâm niệm nhất động, Linh Lực của Thủy Tinh Bàn từ từ tiêu tán, cuối cùng hắn cảm giác được, sau khi phân giải Thủy Tinh Phù Đồ Tháp, một ít Linh Lực Thủy Tinh này, lại lần nữa biến thành loại Linh Lực của dĩ vãng mà hắn đang tu luyện. . .

Cảm thụ được hai loại chuyển hóa hoàn mỹ này, Mục Trần cũng không nhịn được khen ngợi một tiếng, khó trách Phù Đồ Cổ Tộc có thể trở thành một trong chủng tộc cổ xưa nhất Đại Thiên thế giới, thủ đoạn huyền diệu như vậy, hoàn toàn kì diệu vô cùng.

"Khoảng cách đến thời điểm tranh đoạt Đại Lục Chi Tử, chỉ có không đến mười ngày, chờ đến khi cách thời điểm đó 3 4 ngày thì chúng ta liền khởi hành, tiến về Tây Thiên Chiến Điện." Lạc Ly đối với Mục Trần dịu dàng mỉm cười, nói.

Nghe được ý tứ trong lời nói của Lạc Ly, trong lòng Mục Trần khẽ động, nói: "Ngươi cũng muốn tham gia?"

Lạc Ly cười tủm tỉm nói: "Lạc Thần Tộc chúng ta tại Tây Thiên Đại Lục thời gian tồn tại so với Tây Thiên Chiến Điện còn xa xưa hơn, tự

nhiên là có tư cách tham gia, bất quá ta không thể biến thái như ngươi vậy, ta tham gia là chiến trường của Hạ vị Địa Chí Tôn."

Mục Trần khẽ gật đầu, tuy nói Lạc Ly đã tiến vào Hạ vị Địa Chí Tôn không bao lâu, có thể nàng có được Lạc Thần Pháp Thân trong truyền thuyết, thực lực tuyệt đối không thể khinh thường, đến lúc đó tất nhiên là chiến trường tranh đoạt Hạ vị Địa Chí Tôn chẳng ai có thể có đủ năng lực tranh đoạt với nàng.

"Đã như vậy. . ."

Mục Trần cười với Lạc Ly, nói: "Đến lúc đó hai ta liền đem danh ngạch của Đại Lục Chi Tử cướp đến tay, Tây Thiên Chiến Hoàng kia đã làm cho chúng ta không sảng khoái, chúng ta cũng phải để cho hắn không thoải mái một thoáng!"

"Lý nên phải là như thế." Lạc Ly điểm trán một cái che miệng khẽ cười.

Một bên Lạc Thiên Thần cùng Lạc Thiên Long nhìn đến đôi Tiểu Tình Nhân này mười phần tự tin, hai mặt nhìn nhau, cuối cùng đều chỉ có thể cười khổ lắc đầu, hai Tiểu gia hỏa này, dám nói sẽ đem cùng lúc hai danh ngạch Đại Lục Chi Tử của Tây Thiên Đại Lục tranh đoạt về tay, lần chiến đấu giành danh ngạch này chắc chắn sẽ nhấc lên một trận long trời lỡ đất. . .

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1236: Tranh Đoạt Bắt Đầu

Theo thời gian tới gần, tại Tây Thiên Đại Lục không khí bắt đầu sôi trào lên, tất cả ngọn nguồn đều là vì sự kiện sắp tới của Tây Thiên Đại Lục chiến trường tranh đoạt "Đại Lục Chi Tử" .

Theo một ý nghĩa nào đó, có thể nói trong thời gian mấy trăm năm thì sự kiện này là chuyện đại sự nhất Tây Thiên Đại Lục.

Những Đỉnh Tiêm Thế Lực từ khắp nơi, chọn núp dưới trướng Tây Thiên Chiến Điện, những siêu cấp cường giả trấn nhất phương, chọn đầu nhập vào Tây Thiên Chiến Điện, trừ bọn họ ra nếu muốn đạt được che chở từ Tây Thiên Chiến Điện, nguyên do lớn nhất, chính là lấy được danh ngạch "Đại Lục Chi Tử" của Tây Thiên Đại Lục!

Đối với mỗi một vị Địa Chí Tôn mà nói, đều như là có sức hấp dẫn chí mạng.

Bởi vì tại hôm nay trong Đại Thiên thế giới, hết thẩy sáu bảy phần Thiên Chí Tôn mới nổi, đều có một điểm giống nhau, đó chính là bọn họ đều đã từng có một danh xưng giống nhau.

Chính là Đại Lục Chi Tử!

Không đề cập tới những vấn đề khác, chỉ một điểm này, cũng đủ để cho mấy Địa Chí Tôn điên cuồng, Thiên Chí Tônlà cảnh giới cuối cùng mà vô số siêu cấp cường giả tha thiết ước mơ, chỉ cần có thể đặt chân vào tầng thứ kia, bọn họ sẽ trở thành đỉnh phong tồn tại trong Đại Thiên thế giới.

Cái loại tồn tại này, chỉ cần một tiếng nói, một cử động, đều sẽ dẫn tới toàn bộ Đại Thiên thế giới ghé mắt, có được sức nặng khó có thể tưởng tượng.

Cho nên, hôm nay Đại Thiên thế giới, chỉ cần có một vị Thiên Chí Tôn chiếm cứ một tòa đại lục, hơn nữa khai tông lập phủ, như vậy sẽ có vô số thế lực chen chúc mà đến, ý đồ xu phụ, mà trong đó trọng yếu nhất, chính là muốn muốn đạt được tư cách tranh đoạt Đại Lục Chi Tử. . .

Mà Tây Thiên Đại Lục, tự nhiên cũng là không ngoại lệ.

. . .

Tây Thiên Chiến Thành.

Đối với Tây Thiên Đại Lục mà nói, tòa thành thị này không thể nghi ngờ là một tòa Thánh thành bất khả xâm phạm, bất quá thời điểm bình thường, thủ lĩnh Đỉnh Tiêm Thế Lực khắp nơi cùng với các siêu cấp cường giả, cơ bản đều không đi tới tòa thành thị này.

Bởi vì ở tại địa phương của bọn họ thì họ có thể xưng vương xưng bá, tận hưởng tôn sùng, nhưng một khi đã đến Tây Thiên Chiến Thành, cái danh vọng kia thật như là rồng biến thành giun, là Hổ thì gần như thu liễm toàn bộ khí phách.

Nguyên nhân cuối cùng, chính là ở bên trong tòa thành thị này, có một vị Chúa Tể Giả Tây Thiên Đại Lục.

Đó chính là Tây Thiên Chiến Hoàng, một vị Thiên Chí Tôn uy danh hiển hách!

Bất quá đoạn thời gian này, Tây Thiên Chiến Thành, không thể nghi ngờ là trở thành tiêu điểm của Tây Thiên Đại Lục.

Bởi vì nơi này, sẽ là chiến trường tranh đoạt Đại Lục Chi Tử.

Như thế cũng là đưa đến trong khoảng thời gian này Tây Thiên Chiến Thành trở nên sôi trào cùng với náo nhiệt, những Đỉnh Tiêm Thế Lực từ khắp nơi, tụ đến Tây Thiên Đại Lục với tư cách đại diện cho thế lực bản thân tham gia Đại Lục Chi Tử, cơ hồ trong khoảng thời gian này đều tề tụ tại Tây Thiên Chiến Thành, thậm chí không chỉ chừng này thế lực bản địa của Tây Thiên, mà một ít Đỉnh Tiêm Thế Lực bên ngoài Tây Thiên Đại Lục, đều là nghe tin mà hành động, bọn hắn mặc dù không có tư cách tham gia, nhưng có thể quan sát một phen, lỡ như sau này đến phiên bọn hắn, cũng có một ít kinh nghiệm.

Cho nên, hôm nay đội hình trong Tây Thiên Chiến Thành là cực kì xa hoa.

Ngày bình thường Địa Chí Tôn cao cao tại thượng, thì hôm nay tùy ý là có thể gặp, làm cho một ít thế lực đến đây quan sát tranh đoạt, không ngừng sợ hãi thán phục, đồng thời cũng càng thêm mong chờ một ít trận đánh sẽ oanh động cả Tây Thiên Đại Lục thậm chí mong chờ vị tân tấn của danh ngạch Đại Lục Chi Tử.

Không sai, loại chiến trường tranh đoạt này ảnh hưởng đến toàn Tây Thiên Đại Lục, tương đối kinh người, một khi Đại Lục Chi Tử được xác định, danh tiếng của người đoạt giải, chỉ sợ cũng sẽ vang truyền trong Đại Thiên thế giới.

. . .

Tại vị trí Trung Ương Tây Thiên Chiến Thành, có một phiến cung điện lớn, cung điện ở trên núi cao, có thể thấy bao quát phía dưới, có thể đem trọn tòa thành thị gom vào trong tầm mắt. Mà trong cung điện này, tự nhiên Tây Thiên Chiến Điện.

Ở khu vực trung tâm, có một tòa đại điện nguy nga hùng hậu đứng sừng sững, mà lúc này, trong đại điện, bốn đạo nhân ảnh cung kính quì xuống, ở ngai vàng trên đại điện, một đạo thân ảnh ngồi tùy ý, thế nhưng từ trên người tản mát ra áp lực khiến cho bốn đạo nhân ảnh phía dưới đều không dám nâng đầu lên.

Đạo thân ảnh với khí thế hùng vĩ mênh mông, tự nhiên là Tây Thiên Chiến Hoàng, hai mắt hắn khép hờ, như đang dưỡng thần, mà bốn người phía dưới, tuy nói trong Tây Thiên Chiến Điện cũng có thân phận cao thượng, nhưng lúc này lại không dám lên tiếng chút nào.

"Linh Chiến Tử, Linh Kiếm Tử, Linh Long Tử. . ."

Yên tĩnh giằng co hồi lâu, Tây Thiên Chiến Hoàng rốt cuộc giương đôi mắt, thanh âm nhàn nhạt ẩn chứa uy nghiêm, quanh quẩn ở trong đại điện.

"Đệ tử đã ở đây!" ba người lập tức ngẩng đầu, cung kính đáp.

Ba người này, cầm đầu là một vị, nam tử mặc áo đen, bộ dáng cực kỳ bình thường, nhìn qua không chút nào thu hút, nhưng từ trong cặp mắt hắn, từng giây từng phút đều có chiến ý hỏa diễm nóng bỏng đang rực cháy, cái loại cảm giác này, giống như dã thú làm cho người ta cảm thấy nguy hiểm thấu xương.

Ở sau lưng, là một vị lưng đeo Tam Xích Thanh Phong tuấn dật, người này dáng người thon dài, mắt tinh mày kiếm, toàn thân, tản ra một loại kiếm ý sắc bén vô cùng, cái loại cảm giác này, phảng phất như là một thanh Tuyệt Thế Thần Kiếm một khi ra khỏi vỏ, Kiếm Phong Sở Chỉ, vạn vật thế gian, đều sẽ bị hắn một kiếm trảm chết.

Người cuối cùng, chính là một người có gương mặt khôi ngô, thân hình hắn như một tòa thiết tháp bóng người hắn che lấp cả hai người phía trước, thân thể của hắn dường như là có thêm thành từng mảnh long lân, mơ hồ có tiếng rồng ngâm, từ thể nội truyền ra, khiến cho hắn giống như một đầu tuyệt thế hung long.

Ba người này, chính là tứ đại Thánh tử của Tây Thiên Chiến Điện, tại Tây Thiên Đại Lục, có được danh tiếng hiển hách.

Bất quá lúc này, ba vị thánh tử thanh danh hiển hách này, trước mặt Tây Thiên Chiến Hoàng, lộ ra thần sắc dị thường dịu dàng ngoan ngoãn

và cung kính.

Ánh mắt Tây Thiên Chiến Hoàng nhìn bọn họ một cái, chậm rãi nói: "Lần này ba người các ngươi, đều sẽ tiến vào chiến trường của Thượng vị Địa Chí Tôn để tranh đoạt một cái danh ngạch duy nhất. . ."

"Ta mặc kệ ai là người cười cuối cùng, ta chỉ nói cho các ngươi biết đám, danh ngạch này phải rơi vào trong tay Tây Thiên Chiến Điện chúng ta." "Các ngươi. . . Hiểu không?"

Linh Chiến Tử, Linh Kiếm Tử, Linh Long Tử nghe vậy, đều gật đầu.

Tây Thiên Chiến Hoàng thản nhiên nói: "Bất quá các ngươi cũng chớ có sơ suất, thực lực của các ngươi, tuy nói tại cấp độ Thượng vị Địa Chí Tôn là không tệ, nhưng hôm nay trong Tây Thiên Đại Lục, cũng không phải không có người có thể chống lại các ngươi."

"Đặc biệt là ba người Liễu Tinh Thần, Lang Gia kiếm tiên, Bá Đao, ba người này lúc trước chấp nhận sống dưới trướng Tây Thiên Chiến Điện ta, chính là vì danh ngạch của Đại Lục Chi Tử, bọn hắn đã chuẩn bị rất nhiều năm, tất sẽ là kình địch của các ngươi."

Linh Chiến Tử gật đầu, Linh Kiếm Tử kia thì là mỉm cười, nói: "Sớm đã muốn chiếu cố cái tên gọi là Lang Gia kiếm tiên, ta nghĩ này lần, hắn sẽ không còn dám dùng cái tên kiếm tiên làm danh xưng."

Linh Long Tử nhếch miệng cười cười, càng là mặt lộ vẻ vẻ dữ tợn, nói: "Điện chủ xin yên tâm, nếu là gặp bọn họ, ta sẽ cho bọn họ biết được bám vào dưới Tây Thiên Chiến Điện chúng ta, thì không thể sinh nhiều vọng tưởng, đó là đang tự tìm đường chết."

Tây Thiên Chiến Hoàng nhẹ khẽ gật đầu, sau đó bàn tay hắn vỗ vỗ lan can, trầm mặc một hồi, rồi từ tốn nói: "Còn có một tên tiểu tử gọi là là Mục Trần. . ."

"Viêm Đế nếu cho hắn tham gia chiến trường của Thượng vị Địa Chí Tôn, tất nhiên người này cũng có chút năng lực, đến lúc đó nếu gặp phải, các ngươi cũng phải chú ý nhiều hơn."

Ba vị thánh tử nghe thấy Tây Thiên Chiến Hoàng nói chuyện đó, ánh mắt đều chớp lên, trước đó vài ngày sự tình phát sinh ở Lạc Thần Tộc, bọn hắn đều biết được được rõ ràng, cái gọi là tiểu tử Mục Trần, lại có thể khiến cho điện chủ bọn họ tơi tả quay về, thể diện rất là khó coi.

Bọn hắn hiểu được trong nội tâm Tây Thiên Chiến Hoàng, thì Mục Trần như là cái gai cần phải nhổ ngay nhưng do thân phận của Viêm Đế đứng ra, nên không cách nào dám chèn ép Mục Trần, cho nên thâm ý của Tây Thiên Chiến Hoàng, bọn hắn ngược lại có chút lĩnh ngộ.

Xem ra, nếu là ở trong chiến trường Thượng vị Địa Chí Tôn gặp phải Mục Trần kia, bọn hắn được ra tay, cho tên kia biết rõ, có chút thế lực chống lưng, cũng không phải là một tên Hạ vị Địa Chí Tôn nho nhỏ có thể đắc tội.

Nhìn thần sắc bọn họ, Tây Thiên Chiến Hoàng cũng không nói thêm gì nữa, mà xoay ánh mắt, nhìn về phía vị thánh tử cuối cùng, nói: "Linh Phi Tử, lần này ngươi tham gia chiến trường Hạ vị Địa Chí Tôn thì hãy cố gắng."

Vị thánh tử người cuối cùng, là một vị nữ tử thiên kiều bách mị, thân thể nàng mềm mại linh lung hấp dẫn, đường cong tương đối mê người, đặc biệt là tại mắt bên mắt, một nốt ruồi giọt lệ rất dễ làm người khác chú ý, làm cho nàng càng thêm yêu mị, một vị cực phẩm mỹ nhân.

Nàng này chính là vị thánh tử thứ 4 tên là Linh Phi Tử, chỉ có điều nàng tu luyện so ra vẫn còn kém hơn ba người kia, cho nên hôm nay chỉ mới là Hạ vị Địa Chí Tôn, lần này cũng sẽ tham gia chiến trường của Hạ vị Địa Chí Tôn.

Linh Phi Tử ngẩng khuôn mặt kiều mỵ, đôi mắt đẹp sáng ngời nhìn về phía Chiến Hoàng, sâu trong ánh mắt là có thể nhìn thấy ánh mắt hâm

mộ, sau đó nàng dịu dàng nói: "Điện chủ yên tâm, danh ngạch tại chiến trường của Hạ vị Địa Chí Tôn, Linh Phi Tử chắc chắn đoạt vào trong tay."

Tây Thiên Chiến Hoàng nghe vậy, thì cười cười, nói: "Nguyên bản chiến trường Hạ vị Địa Chí Tôn, ngươi có thể đoạt giải nhất rất đơn giản, nhưng hôm nay có một chuyện xấu, Lạc Ly đã tu thành Lạc Thần Pháp Thân, tuyệt đối không thể khinh thường."

Đang nói tới Lạc Ly lúc, thanh âm của Tây Thiên Chiến Hoàng thoáng có chút không được tự nhiên.

Loại biến hóa rất nhỏ này, nhưng bị Linh Phi Tử phát giác được, lúc này trong đôi mắt đẹp kia xẹt qua một vẻ đố kỵ, sau đó nói: "Đệ tử nhớ kỹ."

Tây Thiên Chiến Hoàng nhẹ gật đầu, lần nữa phân phó vài câu, mới để cho bốn người rời đi.

Bốn người cung kính thối lui ra khỏi đại điện, đợi đến khi đi xa, Linh Kiếm Tử mới cảm thán nói: "Nghe nói Lạc Ly kia tu thành Lạc Thần Pháp Thân, dung nhan khuynh quốc, đợi một thời gian, sợ là sẽ phải trở thành vị Lạc Thần thứ hai, trách không được ngay cả điện chủ xuất mã, đều tơi tả mà về. . ."

Nghe đến lời này, ngay cả Linh Long Tử một người đối với nữ sắc không bao giờ cảm thấy hứng thú đều nhẹ gật đầu, bọn hắn rất rõ ràng điện chủ nhà mình là một tên tuyệt thế phong lưu cùng với mị lực, nhưng mà không nghĩ tới, đứng trước mặt Lạc Ly lại bị ngộp.

"Nếu hai vị sư huynh đối với nàng cũng cảm thấy hứng thú, ta cũng có thể đi thử một phen, để xem khẩu vị của nàng chứ?" thanh âm kiều mị đột nhiên truyền đến, chỉ thấy Linh Phi Tử tự tiếu phi tiếu nói ra.

Ánh mắt của hai người Linh Kiếm Tử trợn tròn, lúc này cười khan một tiếng, không dám tiếp tục tranh luận về chủ đề này, tranh thủ thời

gian đi nhanh một chút: "Ha ha, Linh Phi Tử chúng ta kỳ thật cũng không kém, tại trong chiến trường Hạ vị Địa Chí Tôn, chỉ sợ hai người các ngươi sẽ có một phen tranh đoạt."

Linh Phi Tử hé cái miệng nhỏ nhắn mỉm cười nói: "Ngược lại ta cúng muốn xem đẹp như thế nào, chẳng qua là có chút bận tâm vạn nhất đến lúc đó không cẩn thận hủy cái kia gương mặt xinh đẹp kia, không biết sẽ có bao nhiêu người ghi hận với ta đây. . ."

Ba người Linh Kiếm Tử nhìn thấy gương mặt mỉm cười của nàng, cùng ngữ khí giống như Độc Xà đều là âm thầm rùng mình một cái, đố kỵ giữa nữ nhân, thật là đáng sợ.

Xem ra lúc này đây, tại chiến trường của Hạ vị Địa Chí Tôn, cũng là sẽ có một cuộc tranh đoạt đại chiến rồi. . .

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1237: Danh Ngạch Quán Quân

Đoàn người Mục Trần, Lạc Ly đi đến Tây Thiên Chiến Thành, tòa thành thị này đã đầy ắp con người và vô cùng huyên náo, hơn nữa làm cho người người cảm thấy rung động là, trong tòa thành thị kia, thỉnh thoảng có một vài đạo Linh Lực chấn động phóng lên trời, Linh Lực chấn động này hiển nhiên là cấp độ Địa Chí Tôn.

"Đây thật là nơi quần hùng tụ tập a. . ."

Mục Trần cảm thán khi nhìn thấy tình cảnh này, rầm rộ như thế so sánh với lần Thượng Cổ Thiên Cung mở ra cũng không kém hơn bao nhiêu lần thậm chí còn có phần nhỉnh hơn.

"Dù sao cũng là tranh đoạt Đại Lục Chi Tử, hôm nay trong Đại Thiên thế giới, danh hiệu Đại Lục Chi Tử, như là một tấm vé bước vào tầng thứ 'Thiên Chí Tôn ", bực này hấp dẫn, không có một vị Địa Chí Tôn nào có thể chống cự, nếu như không phải mỗi một thế lực chỉ có thể có được một danh ngạch chỗ, lão phu cũng muốn đi thử vận khí một chút rồi." Tại bên cạnh, Lạc Thiên Thần cũng cười nói.

Tuy nói hôm nay Lạc Thần Tộc vừa mới ổn định, nhưng lần này, Lạc Thiên Thần hay vẫn tự mình đưa Mục Trần cùng Lạc Ly đến Tây Thiên Chiến Thành, cuối cùng bởi vì lúc trước ý chỉ của Chiến Hoàng, dẫn đến không ít tên trong Tây Thiên Đại Lục có chút tâm lý bài xích đối với Mục Trần, cho nên để cho ổn thoả, hắn vẫn quyết định đi theo, để đến lúc đó không xảy ra rủi ro.

"Dùng thực lực của gia gia người, e là cho dù là tham gia Thượng vị Địa Chí Tôn chiến trường, cũng không cách nào cướp được vị trí nào a."

Lạc Ly nghe vậy, thì là cười khẽ một tiếng, con ngươi như lưu ly tràn đầy tràn đầy tiếu ý.

Lúc này Lạc Ly, đang mặc Huyền Y, quần áo hết sức lả lướt dưới phụ trợ của thân thể mềm mại, càng thêm động lòng người, nhưng trên dung nhan tuyệt mỹ kia, có thêm một tấm vải mỏng che lấp, đi đôi với việc nàng tu thành Lạc Thần Pháp Thân, bình thường dung nhan Lạc Ly vốn là khuynh thành hiện nay sinh ra một loại biến chất, càng xinh đẹp hơn, có đôi khi ngay cả Mục Trần thỉnh thoảng đều ngẩn người, cho nên để tránh gặp phải phiền toái, nàng trực tiếp dùng vải mỏng che đậy gương mặt.

Chẳng qua là nàng lại không biết, hình dáng tinh xảo như ẩn như hiện, càng gợi ra một ít tò mò chi sắc nên cũng rước lấy không ít dò xét.

Lạc Thiên Thần nghe cháu gái mình không khách khí nói thế, râu không khỏi dựng ngược, có chút thẹn quá thành giận nói: "Tiểu tử Mục Trần này dùng thực lực Hạ vị Địa Chí Tôn cũng dám tham gia Thượng vị Địa Chí Tôn chiến trường, tại sao ngươi không nói hắn?"

"Ngay cả Viêm Đế đại nhân cũng cảm thấy hắn có phần thắng, ánh mắt của ta, có thể nào so sánh với Viêm Đế tiền bối?" Lạc Ly cười tủm tỉm nói.

"Thật là một nha đầu có cái miệng lưỡi bén nhọn!"

Lạc Thiên Thần trợn trắng mắt, sau đó hung hăng nhìn vẻ mặt vô tội của Mục Trần liếc mắt một cái, thở phì phò hướng về Tây Thiên Chiến Thành mà đi.

Mục Trần bất đắc dĩ nhún vai, Lạc Ly tức thì là hướng về phía hắn dí dỏm chớp chớp đôi mắt to, khiến cho tim trong lòng Mục Trần đập mạnh một cú, sau đó liền cười híp mắt xòe bàn tay ra, lặng lẽ cầm bàn tay nữ hài nhỏ bé mềm mại như ngọc kia.

Lạc Ly thoáng tránh một phát, nhưng không có thể thành công, cũng chỉ có hơi đỏ mặt cho phép hắn nắm lấy, sau đó hai người cứ thế bước đi trong vô số ánh mắt hâm mộ, không nhanh không chậm đi theo Lạc Thiên Thần phía trước.

Ba người tiến vào trong thành, nghe ngóng hướng thẳng đến hướng Tây Nam thành thị đi vào một Quần Hùng Lâu, chỗ đó chính là căn cứ của quần hùng tranh đoạt "Đại Lục Chi Tử" từ khắp nơi tụ tập về.

Ba người hao tốn một ít thời gian đi tới Quần Hùng Lâu, hơi cảm thấy rung động, bởi vì bọn họ có thể cảm giác được ở bên trong tòa Quần Hùng lâu này có tối thiểu mấy trăm đạo Linh Lực cường đại chấn động giao hội.

Nói cách khác, chỉ trong Quần Hùng Lầu, đã hội tụ không dưới trăm vị Địa Chí Tôn, xem ra, tám chín phần Địa Chí Tôn trong Tây Thiên Đại Lục, đều đi tới nơi đây.

Ba người run động và cảm thán đi vào quần hùng lầu, bên trong dị thường rộng rãi sáng ngời, thanh âm sôi trào không ngừng truyền ra. . .

Ba người tiến vào bên trong, đưa tầm mắt nhìn qua, sau đó liền không hẹn mà cùng nhìn lên vị trí trung tâm, tại đó có một tấm bia đá đứng sừng sững, trên tấm bia đá, không ngừng lấp lóe Linh quang, chung quanh tấm bia đá cũng đầy người bu quanh.

"Đó là cái gì?" Lạc Ly thấy thế, không khỏi có chút tò mò hỏi.

"Đó là bảng danh sách những người có khả năng đứng đầu trong lần tranh đoạt Đại Lục Chi Tử lần này." Lạc Thiên Thần nhìn thoáng qua, sau đó nhìn về Mục Trần trêu tức nói.

Mục Trần nghe vậy, ngược lại là cảm thấy hứng thú, ba người nhích tới gần, đưa tầm mắt nhìn qua, đầu tiên đã nhìn thấy bảng danh sách những ứng cử viên có khả năng đoạt giải quán quân tại chiến trường Hạ

vị Địa Chí Tôn, mà vị trí đứng đầu bảng khiến cho Mục Trần không nhịn được bật cười.

Bởi vì bài danh thứ nhất, đương nhiên đó là Lạc Ly.

Đằng sau tên của nàng, có một con số không ngừng lóe ra Linh quang, nhìn kỹ lại, tựa hồ đó là một cái con số 230 triệu, hiển nhiên đó là con số đại diện cho Chí Tôn Linh Dịch.

"Đó là 230 triệu Chí Tôn Linh Dịch đặt cược cho Lạc Ly có thể trở thành quán quân trong chiến trường Hạ vị Địa Chí Tôn lần này." Lạc Thiên Thần cười híp mắt nói.

Mục Trần gật gật đầu, ánh mắt nhìn xuống, bài danh thứ hai cũng không thể khinh thường, có được 200 triệu Chí Tôn Linh Dịch đặt cược lượng, đuổi sát phía sau Lạc Ly tên là Linh Phi Tử.

"Linh Phi Tử một trong bốn vị thánh tử sao?" Mục Trần âm thầm gật đầu, khó trách có thể đuổi theo Lạc Ly nguyên lai cũng là nhân vật bất phàm.

Mục Trần tại nhìn một chút về phía dưới sau đó liền đưa mắt nhìn sang chiến trường của Thượng vị Địa Chí Tôn, liếc mắt nhìn qua một cỗ cảm giác vô cùng thê thảm đập vào mặt, độ cạnh tranh, so với chiến trường Hạ vị Địa Chí Tôn không biết hung ác biết bao nhiêu lần.

Xếp vị trí đầu, không ngoài dự liệu chính là nhóm người của Tây Thiên Chiến Điện Tứ Đại Thánh Tử đứng đầu là Linh Chiến Tử, trọn vẹn bốn ức Chí Tôn Linh Dịch đặt cược, quy mô bực này, Mục Trần đều là âm thầm tặc lưỡi, nhớ ngày đó tại Thiên La Đại Lục, thái tử Đại Hạ Hoàng Triều bị Lâm Tĩnh lừa 1 triệu Chí Tôn Linh Dịch ghi thành phiếu nợ là đã muốn sống muốn chết, 4 tỷ Chí Tôn Linh Dịch quy mô này, coi như là đem một vài Đỉnh Tiêm Thế Lực ép khô triệt để, đều không thể lấy ra được.

Mà ở sau Linh Chiến Tử, chính là hai vị thánh tử khác, Linh Kiếm Tử cùng với Linh Long Tử, ba người bọn hắn cộng lại, cũng cao tới hơn 5 tỷ. . .

"Tứ Đại Thánh Tử quả nhiên là uy danh hiển hách a." Mục Trần nhìn thấy ba vị trí đứng đầu đều nằm trong tay người của Tây Thiên Chiến Điện, cũng không khỏi cảm thán một tiếng.

Mà ở đằng sau Tam Đại Thánh Tử, cũng là những cái tên quen thuộc, chính là ba người mà lúc trước Lạc Ly đã nhắc nhở qua, Tinh Thần Các Các chủ Liễu Tinh Thần, Lang Gia Kiếm Tiên Tô Mộ và Bá Đao Sở Môn. . .

Số lượng đặt cược vào ba người bọn họ, không thể so với Linh Kiếm Tử cùng Linh Long Tử, hiển nhiên không ít người cũng cho rằng bọn họ có tư cách tranh đoạt cùng với Tam Đại Thánh Tử của Tây Thiên Chiến Điện.

Mà ngay sau đó, số lượng đặt cược vẫn tiếp tục tăng lên, hiển nhiên đại bộ phận đều tập trung vào sáu người này.

"Trông thấy tên của ngươi chưa?" Khi Mục Trần đang cảm thán với số lượng CTLD đặt cược với quy mô khổng lồ như vậy thì, một bên Lạc Thiên Thần đột nhiên cười rộ lên với một vẻ trêu chọc nhìn về phía Mục Trần.

Mục Trần nhìn theo ánh mắt của hắn, khóe miệng cũng không nhịn được co quắp lại, bởi vì tại vị trí cuối cùng của bia đá, hắn nhìn thấy tên của hắn, chỉ bất quá số lượng đặt cược vào hắn chỉ vẻn vẹn 50 vạn Chí Tôn Linh Dịch. . .

Sự thật quá mức thê thảm. . .

Lạc Ly nhìn thấy tên hắn tại vị trí đó, cũng là không nhịn được mỉm cười, vội vàng vì Mục Trần bênh vực nói: "Những người này, thật là không có ánh mắt. . ."

Mục Trần sờ lỗ mũi một cái, ngược lại là không thèm để ý cười: "Ta nghĩ chỉ cần người có đầu óc không bị hư, đều sẽ không điên dại gì đánh bạc cho một tên Hạ vị Địa Chí Tôn tại trong chiến trường Thượng vị Địa Chí Tôn đoạt giải quán quân."

"Ha, xem ra ngươi rất biết mình biết ta."

Ngay tại lúc Mục Trần tự giễu mình thì có một âm thanh rơi xuống, một đạo âm thanh âm lãnh già nua, đột nhiên truyền đến.

Lông mày ba người Mục Trần, Lạc Ly cùng Lạc Thiên Thần đều nhíu lại, theo hướng âm thanh nhìn lại, chỉ thấy đó là Huyết Linh Tử không biết lúc nào hắn đã xuất hiện, nhìn chằm chằm vào bọn hắn.

"Ta tưởng là ai, nguyên lai là một con chó mất chủ." sắc mặt Lạc Thiên Thần biến lạnh, hắn trêu chọc Mục Trần, đó là vui đùa với người trong nhà, nhưng lúc này Huyết Linh Tử đột nhiên xuất hiện hướng về Mục Trần châm biếm, hắn tự nhiên thì sẽ không dễ dàng im lặng.

Nghe vậy sắc mặt Huyết Linh Tử trở nên trầm xuống, hắn chợt cười cười âm lãnh, quay đầu, nhìn về người sau lưng nói: "Hùng Bá huynh, ngươi không phải từng nói ngươi rất hứng thú đối với Mục Trần sao? Ừ, người này là. . ."

"Tiểu bối này ngược lại cũng không biết trời cao đất rộng, ỷ có Viêm Đế làm chỗ dựa, không đem những cường giả Thượng vị Địa Chí Tôn của Tây Thiên Đại Lục ta để vào trong mắt, hôm nay lấy thực lực Hạ vị Địa Chí Tôn dám ngang nhiên tham gia vào chiến trường Thượng vị Địa Chí Tôn chiến trường của chúng ta thật là buồn cười."

Thanh âm của Huyết Linh Tử, hiển nhiên là cố ý, không hề che giấu trực tiếp vang vọng bên trong lầu các, vì vậy nguyên bản không khí đang sôi trào bên trong bổng trở nên yên tĩnh, ngay sau đó mọi ánh mắt từ bốn phương tám hướng đều đổ dồn lên người Mục Trần.

"Hắn chính là cái tên gần nhất được truyền đi khắp nơi Mục Trần sao?"

"Thật không ngờ lại trẻ tuổi như vậy nhưng thật quá cuồng vọng, chiến trường Thượng vị Địa Chí Tôn, không phải là nơi hắn có thể đi vào."

"Ha ha, chỗ dựa sau lưng thật tốt, ngay cả danh ngạch tranh đoạt Đại Lục Chi Tử của chúng ta tại Tây Thiên Đại Lục đều có thể cưỡng ép tới tay. . ."

". . ."

Các loại âm thanh bàn luận xôn xao lặng lẽ truyền ra, bất quá đại bộ phận trong đó đều hơi bất mãn, hiển nhiên đối với việc Mục Trần có được một danh ngạch quý giá tranh đoạt Đại Lục Chi Tử của Tây Thiên Đại Lục tỏ ra rất bất mãn, hơn nữa Mục Trần lại không phải là người của Tây Thiên Đại Lục.

Sau lưng Huyết Linh Tử, một nam tử vóc người khôi ngô ánh mắt đầy hung lệ nhìn tới, hắn liếc mắt nhìn Mục Trần, hừ lạnh nói: "Một con tiểu miêu làm uổng phí một danh ngạch quí báu!"

Thanh âm của hắn, tràn đầy tức giận và không cam lòng, bởi vì hắn cũng là một vị Thượng vị Địa Chí Tôn, phải bám vào dưới trướng Tây Thiên Chiến Điện, do thời gian ngắn ngủi, cho nên lúc này không đủ cống hiến để có được danh ngạch tham gia, mà hôm nay Mục Trần chỉ là một tên ngoại lai, tại Tây Thiên Đại Lục cũng không có chút nào căn cơ, thể nhưng lại có thể thu được danh ngạch tự nhiên điều này làm cho hắn cực kỳ bất mãn.

"Tiểu bối, ngươi có dám cùng bổn vương tranh đấu một phen, nếu như ngươi thua, thì hãy đem danh ngạch giao ra đây, miễn cho việc tiến vào chiến trường, mất mặt xấu hổ thì không nói, còn có thể bỏ mạng." Người đang nói tên là Hùng Bá, ánh mắt hung hãn nhìn chằm chằm vào Mục Trần, cười lạnh nói.

Nhưng mà, đối với khiêu khích của hắn, mí mắt Mục Trần chỉ híp lại, sắc mặt rất là bình tĩnh nói. "Ngươi là cái thá gì, mà cũng có tư cách muốn danh ngạch trong tay ta?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1238: Một Quyền

"Không tránh không né, đón ngươi một quyền "

Thanh âm Mục Trần, ở trong quần hùng lầu truyền ra, dẫn tới rất nhiều hào cường đứng đầu hai mặt nhìn nhau, mắt lộ ra vẻ đăm chiêu, hiển nhiên tư thế Mục Trần như vậy, thật sự là có chút ngoài dự liệu .

Hắn không chỉ khiêu khích, lại nói thể nói ra một câu nói cuồng vọng như vậy .

Một tên Hạ Vị Địa Chí Tôn, muốn lấy tư thế, mạnh mẽ tiếp một quyền công kích từ một vị Thượng Vị Địa Chí Tôn, điều đó tuyệt đối là chuyện không dễ dàng gì

Trên lầu ba, đôi mắt đẹp của Linh Phi Tử vào lúc này cũng hơi lóe lên, cái miệng nhỏ nhắn vi kiều, cười tủm tỉm nói: "Không nghĩ tới nam nhi của Lac Ly có bực này hào khí, thật là làm cho tiểu nữ nhìn chàng với cặp mắt khác, khanh khách, Hùng Vương, nếu người ta đã yêu cầu ngươi làm thế, ngươi cũng nên thành toàn cho người ta đi."

Rất nhiều cường giả nghe đến lời này, đều là âm thầm cười, lời nói chua ngoa của nữ nhân này, thật là làm người ta cảm thấy lạnh lẽo tâm gan, một câu nói lại, liền triệt để phá hỏng đường xoay sở của Mục Trần, sợ rằng bây giờ Mục Trần, chỉ có thể một hơi đem nuốt vào mà chấp nhận khiêu chiến.

Nếu như lúc trước một câu nói kia từ Mục Trần, vẻn vẹn chỉ là cuồng vọng thì hiện tại hắn đã không còn đường lui mà phải khổ sở chấp nhận lãnh lấy hậu quả từ sự cuồng vọng kia.

Bất quá, làm cho mọi người hơi kinh ngạc là, đối với những lời nói châm biếm của Linh Phi Tử, thần sắc người thanh niên này vẫn như trước bình thản, cứ như không nghe thấy mọi lời nói xung quanh vẫn bình tĩnh, thật ra khiến cho một ít cường giả phải âm thầm sinh nghi, chẳng lẽ người này, thật sự chính có chút thủ đoạn đối kháng hay sao?

Với thực lực Hạ Vị Địa Chí Tôn, chính diện chống lại một vị Thượng Vị Địa Chí Tôn, tuyệt đối không thoải mái a.

Rất nhiều ánh mắt kinh nghi nhìn vào hai người, lúc này khuôn mặt Hùng Phách kia đầy sát khí lành lạnh, hắn nhãn thần dử tợn nhìn về Mục Trần, hiển nhiên cũng là không nghĩ tới một tên Hạ vị Địa Chí Tôn dĩ nhiên khinh thường hắn như thế.

Thằng ngu này lẽ nào cũng không biết, Hùng Phách am hiểu nhất chính là ngạnh bính sao? Coi như là một ít Thượng Vị Địa Chí Tôn khi đối mặt với lực lượng cương mãnh, đều không dám khinh thường sao?

"Tiểu tử, xem ra ngươi thật sự chán sống!" đôi mắt Hùng Phách đỏ bừng nhìn chằm chằm Mục Trần, như một con thú dữ chuẩn bị tấn công.

Mục Trần nhíu mày: "Sao phải nhiều lời như vậy, đến tột cùng còn muốn đánh hay không?"

Hùng Phách cơ hồ là bị thái độ của Mục Trần làm cho tức giận, khói bóc lên đến đỉnh đầu, bất quá cuối cùng hắn vẫn nhẫn nại nén nổi giận, cắn răng nghiến lợi: " Được, ngày hôm nay Bản vương sẽ thành toàn cho ngươi!"

Ầm!

Khi thanh âm hạ xuống trong nháy mắt, chỉ thấy linh lực đỏ ngầu trong cơ thể Hùng Phách ẩn chứa khí tức cuồng bạo không gì sánh được, như phong bạo nhất bạo phát lên, linh lực cuồng bạo, trực tiếp đem mảnh không gian này, xé rách ra từng vết nứt.

Linh lực Hùng Phách, tràn đầy hung ác cùng với khí độ cuồng bạo, trong lúc mơ hồ có âm thanh Gấu vang vọng truyền ra .

Thân thể Hùng Phách vào lúc này bành trướng trong nháy mắt, như một người khổng lồ, thậm chí bộ mặt của hắn đều biến hóa có chút vặn vẹo, nhìn qua, như một Bạo Hùng hình người.

Trong Quần hùng lầu, rất nhiều hào cường đứng đầu nhìn thấy một màn này, ánh mắt cũng hơi đông lại một cái.

"Có người nói công pháp tu luyện của Hùng Phách này, cần dòng máu Hùng từ thượng cổ Thần Thú đã từng xé trời làm đường dẫn. Đồng thời cùng linh lực bản thân cũng phải hòa hợp, lực lượng vô cùng cuồng bạo" Có cường giả lên tiếng cảm thán nói.

Lạc Thiên Thần nhìn thấy Hùng Phách biến thân lực lượng tăng mạnh, thần sắc cũng trở nên ngưng trọng rất nhiều, trong lòng không nhịn được nổi lên vẻ lo âu, Hùng Phách này hiển nhiên là muốn đem linh lực bản thân thôi động đến mức tận cùng. Trực tiếp một quyền triệt để đánh giết Mục Trần.

Rất nhiều tiếng thở than xung quanh truyền ra, hai mắt Mục Trần chỉ hơi híp nhìn thân thể Hùng Phách, hắn cảm thụ Hùng Phách bộc lộ ra linh lực chi khí hung lệ cuồng bạo, sau đó ánh mắt hơi lóe.

Rống!

Linh lực trong cơ thể Hùng Phách, như thủy triều từng đợt sóng tiếp nối nhau đợt sóng điên cuồng cuộn tuôn ra, trong nháy mắt đạt đến tới đỉnh phong, hắn ngửa mặt lên trời thét dài, như tiếng gấu gào, mắt trần có thể thấy Âm Ba khuếch tán ra, chấn vỡ không gian.

Ầm!

Linh lực mênh mông như biển, trào đãng ở trong cơ thể Hùng Phách, hai mắt hắn đỏ bừng tập trung vào Mục Trần, một loáng sau vậy, bàn

chân bỗng nhiên giẫm một cái, nhất thời mảnh sàn nhà được đúc thành từ nguyên liệu đặc biệt cứng rắng cũng hóa thành bột phấn.

Thân thể Hùng Phách, hóa thành một đạo quang ảnh, soạt một tiếng bạo xạ ra, quyền của hắn lấy một loại tư thế chậm chạp nhưng rất mạnh, chậm rãi đánh ra.

Một chốc này, phía sau Hùng Phách, phảng phất xuất hiện một đầu thượng cổ hung gấu vô cùng to lớn, hung gấu đánh ra Hùng Chưởng, cùng một quyền của Hùng Phách hội tụ vào một chỗ.

Ầm! Ầm!

Quyền lướt gió, mang theo sắc thái đỏ ngầu, không gian đều vỡ vụn ra, vô số mảnh nhỏ không gian đụng vào quyền kia trực tiếp bị chấn nát thành quang điểm.

"Đại Ma Liệt Thiên Quyền!"

Tiếng Gấu rống vang vọng, một quyền đấm ra từ Hùng Phách, lực lượng thanh thế khiến cho rất nhiều sắc mặt Thượng Vị Địa Chí Tôn đang ở đây đều hơi đổi, hiển nhiên là bị một quyền này từ Hùng Phách làm cho dao động.

Một quyền này, cơ hồ là sử dụng toàn bộ linh lực trên người Hùng Phách, con người nhìn rất khôi ngô, nhưng hiển nhiên cũng rất xảo trá, hắn rất sợ Mục Trần có thủ đoạn gì, hắn chọn phương thức trực tiếp nhất, đó chính là lấy lực lượng Thượng Vị Địa Chí Tôn chính diện triệt triệt để để đánh bại Mục Trần.

Thế tiến công như thế, nhìn như ngốc si, nhưng thực sự là một đòn rất bá đạo.

Thầm nghĩ dù cho thủ đoạn của ngươi nhiều hơn nữa, ta cũng có thể nghiền ép để xem ngươi làm sao có thể ngăn cản ta!

Bất kể như thế nào, Mục Trần cũng chỉ mới là Hạ Vị Địa Chí Tôn, bằng vào linh lực mênh mông của Thượng Vị Địa Chí Tôn, đủ để nghiền ép bất cứ phòng ngự của cấp độ Hạ Vị Địa Chí Tôn.

Thời điểm Hùng Phách đấm ra một quyền này, rất nhiều hào cường đứng đầu tán thán 1 tiếng, loại tiến công này, chỉ có tránh đi thì mới là thượng sách, lúc trước Mục Trần khẩu xuất cuồng ngôn, không tránh không né mà trực diện ngạnh kháng điều này giống như là tự mình buộc dây cho đối phương đưa vào Tử Lộ .

Linh Phi Tử nhìn thấy một màn này, khóe miệng cũng nhấc lên nụ cười hài hước, nàng biết, bởi vì cuồng vọng, chắc chắn Mục Trần sẽ trả giá thảm trọng.

Rất nhiều ánh mắt cảm thán nhìn có chút hả hê hướng về Mục Trần, nhìn thiết quyền đánh tới hắn cũng hít sâu một hơi, sau đó hắn hai chân hơi mở, bàn tay chậm rãi vươn, tư thế như sắp đỡ đòn của đối phương.

Không một ai nhìn thấy, hai mắt Mục Trần, bắt đầu có thủy tinh quang mang khởi động, tất cả linh lực trong cơ thể hắn, vào lúc này rót vào thủy tinh Phù Đồ Tháp trong cơ thể trung, chuyển hóa thành Thủy Tinh Linh Lực bàng bạc mênh mông.

Nhàn nhạt quang mang thủy tinh bắt đầu từ trên thân thể Mục Trần như có như không phát ra, một quyền cuồng bạo không cách nào hình dung từ Hùng Phách, cũng đánh vào mặt.

"Ngươi chết cho Bản Vương!"

Tiếng gầm gừ như sấm từ Hùng Phách, khuôn mặt dữ tợn, Hung Sát Chi Khí đáng sợ. Phô thiên cái địa bao phủ đến, dưới mọi ánh mắt nhìn trực tiếp va chạm vào lòng bàn tay của Mục Trần.

Ầm!

Quyền Chưởng giao nhau trong nháy mắt, phảng phất có tiếng sấm rền nổ vang, tất cả mọi người nhìn thấy, áo bào Mục Trần trong khoảnh khắc bay phất phới.

Mà lúc này tay Mục Trần, trở nên đỏ ngầu, mơ hồ có Huyết Tích thấm ra, đều là bởi vì linh lực bá đạo từ Hùng Phách đưa đến.

Linh Lực Xích Hồng hình thành phong bạo, đem hai người che phủ trong đó.

"Bản vương sẽ đem thân thể của ngươi, một quyền chấn vỡ!" Hùng Phách cười gằn nói, sau một khắc. Tâm niệm hắn vừa động, linh lực cuồng bạo đỏ ngầu, như nước đỏ, lấy một loại tư thế không thể ngăn trở, theo chỗ tiếp xúc, điên cuồng tràn vào trong cơ thể Mục Trần, dự định chấn vỡ thân thể Mục Trần hoàn toàn từ bên trong ra ngoài.

Loại sự tình hung tàn này, không phải là lần đầu tiên Hùng Phách làm, trước đây hắn cũng từng làm như vậy, mà kết cục, là hai vị Hạ Vị Địa Chí Tôn kia nổ thành bọt máu khắp bầu trời.

Ầm!

Linh lực cuồng bạo đỏ ngầu, theo Hùng Phách thôi động, điên cuồng đi vào trong cơ thể Mục Trần, bất quá, cũng chính là vào lúc này. Hùng Phách đột nhiên nhìn thấy, khóe miệng Mục Trần tựa hồ là nhấc lên nụ cười giễu cợt.

"Trước sau cũng phải chết, ngươi còn giả thần giả quỷ!" nhãn thần Hùng Phách âm trầm, đột nhiên thôi động kích nổ linh lực cuồng bạo đang xâm nhập vào trong cơ thể Mục Trần.

Nhưng cũng chính trong một cái chớp mắt này, đồng tử Hùng Phách đột nhiên co rụt lại. Bởi vì hắn có chút kinh hãi phát hiện, linh lực trong cơ thể như hồng thủy liên tục không ngừng tràn vào Mục Trần vào lúc này mất đi liên hệ cùng hắn.

Loại cảm giác này, khiến hắn cảm giác thân thể Mục Trần như hóa thành một cái lỗ đen, bất luận linh lực dung mãnh như thế nào đi vào đều bị cắn nuốt hóa giải.

"Làm sao có thể ? !" nguyên bản khuôn mặt Hùng Phách đang rất dử tợn, nhất thời hiện ra vẻ khó tin. Ánh mắt Mục Trần sáng lên sau đó mỉm cười, đích xác linh lực Hùng Phách cuồng bạo không gì sánh được, nhưng tiếc là, hôm nay Mục Trần không e ngại bất kỳ loại Linh Lực nào xâm nhập vào bên trong cơ thể.

Bởi vì lúc này trong thân thể hắn, Thủy Tinh Linh Lực không ngừng gào thét, mỗi khi những Xích Hồng Linh Lực này tiếp xúc với Thủy Tinh Linh Lực trong cơ thể hắn, trong khoảnh khắc đều trở nên an tĩnh, nguyên nhân là vì chúng bị phong ấn

Giờ này khắc này, rất nhiều hào cường cũng phát hiện chuyện không hợp lý, lúc này sắc mặt đều hơi đổi, bởi vì bọn họ nhận thấy được, mặc kệ Hùng Phách điên cuồng như thế nào thôi động linh lực nỗ lực chấn vỡ thân thể Mục Trần, nhưng thân thể hắn vẫn, như trước không chút sứt mẻ, thậm chí ngay cả bàn chân, đều là chưa từng di động chút nào.

"Tại sao có thể như vậy ? !" trong lòng những hào cường đứng đầu này cũng chấn động, phía sau lộ vẻ ngưng trọng.

Khi tất cả mọi người đang chấn động trong lòng, Mục Trần thì là hướng về phía Hùng Phách chậm rãi giễu cợt nói: "Muốn lấy lại linh lực sao? Vậy ta trả lại cho ngươi."

Cánh tay còn lại của hắn hơi nắm chặt, nhất thời Xích Hồng Linh Lực dũng mãnh tiến ra, trong chớp mắt, hóa thành một quang cầu Xích Hồng Linh Lực ước chừng trăm trượng.

Trong quang cầu ẩn chứa linh lực cuồng bạo cực đoan.

Mục Trần cầm quang cầu trong tay, trực tiếp hướng về Hùng Phách trước mặt vỗ tới.

Đối mặt với cử động từ Mục Trần như vậy, trong mắt Hùng Phách cũng lộ ra một vẻ cuồng tiếu, bởi vì hắn cho rằng quang cầu Xích Hồng Linh Lực này khi chạm vào thân thể hắn sẽ chui vào cơ thể hắn, như hổ được thả về rừng.

"Ha ha, cái tên ngu xuẩn này, vọng tưởng dùng linh lực của ta công kích ta ? Thực sự là si tâm vọng tưởng!" Hùng Phách cười ra tiếng.

"Thật sao?" Nhưng mà, đối với tiếng cuồng tiếu của hắn, ánh mắt Mục Trần cũng xẹt qua nụ cười quỷ dị.

Khi thanh âm hắn vừa mới rơi xuống trong nháy mắt, sắc mặt Hùng Phách chợt kịch biến, bởi vì hắn phát hiện, nguyên bản linh lực thuộc về hắn khi dũng mãnh vào thân thể hắn, thì gần như toàn bộ tất cả linh lực trong cơ thể hắn đều đồng hóa mất đi sự khống chế.

Vì vậy, ngắn ngủi mấy hơi thở, nguyên bản linh lực kinh khủng lượn lờ quanh thân Hùng Phách, trong nháy mắt đều tan biến.

"Linh lực của ta ? !" ánh mắt Hùng Phách lộ ra vẻ nồng nặc kinh hãi .

"Ngươi cũng thử một quyền của ta xem?"

Không đợi hắn tìm hiểu nguyên do linh lực trong cơ thể có biến cố gì, Mục Trần lại hướng về phía hắn cười, sau đó tiến lên một bước, Quyền Phong như sấm, đấm vào cơ thể Hùng Phách lúc này linh lực quanh thân đều tán đi, trên lồng ngực Hùng Phách gần như là thịt không có bất kỳ phòng ngự nào.

Ầm!

Thanh âm trầm thấp vang vọng, thân thể Hùng Phách, vào lúc này như bị một đòn nghiêm trọng, chật vật bay ngược trở về, thân thể kéo lê trên mặt đất tạo thành một dấu vết thật dài, một ngụm máu tươi bắn ra, toàn bộ lồng ngực vào lúc này lõm sâu vào.

Toàn trường vắng vẻ không tiếng động, dù là có rất nhiều hào cường nơi này đều bất phàm, nhưng vẫn không tránh khỏi si ngốc, bọn họ không thể nào tưởng tượng được vì sao bá đạo như Hùng Phách đấm ra một quyền, không chỉ vô hiệu mà ngược lại linh lực bản thân cũng tiêu tán, lộ ra kẽ hở cực lớn, bị Mục Trần đánh ngược lại một quyền trở thành bộ dáng chật vật như vậy!

Rất nhiều ánh mắt trợn tròn há hốc mồm, Mục Trần lại thu quyền mà đứng, khuôn mặt tuấn dật, hiện lên nụ cười, hắn ngẩng đầu lên, nhìn vào gương mặt kiều mị có chút xanh của Linh Phi Tử, mỉm cười .

"80 triệu Chí Tôn Linh Dịch này, ta thu"

Chương 1239: Tự Cược

Bên trong Quần hùng lâu, một vệt dài sâu hoắm kéo dài tới cửa lớn, nhìn qua vệt dài kia, sắc mặt của tất cả các cường giả bên trong quần hùng lâu, đều dần dần trở nên nghiêm nghị.

Trước đó tình cảnh, quá mức quỷ dị, bọn họ hoàn toàn không biết đến tột cùng phát sinh cái gì.

Cú đấm kia của Hùng Bá (lúc Phách lúc Bá o hiểu được), vốn là rất hung hãn, thậm chí một vị Thượng Vị Địa Chí Tôn cũng phải toàn lực chống đỡ, nhưng Mục Trần chỉ giơ tay đón lấy, kết quả cuối cùng, không phải Mục Trần bị một quyền đánh chết mà trái lại Hùng Bá bị đấm một quyền nổ đến thổ huyết ra.

Tình huống như vậy, dù như thế nào cũng lộ ra một luồng quỷ dị vô cùng.

Từng đạo từng đạo ánh mắt nghi ngờ không thôi, bắt đầu chuyển hướng lên vẻ mặt bình tĩnh của Mục Trần, bọn họ hiển nhiên sẽ không cho là Hùng Bá giả ngây giả dại, nhưng kết quả như vậy cũng chỉ có một, vậy thì lúc trước Mục Trần triển khai thủ đoạn gì mà bọn họ không cách nào phát hiện.

Nhưng bất kể nói như thế nào một quyền của Hùng Bá không hề là giả, trái lại rơi vào kết cục chật vật như vậy, đủ khiến cho bọn họ rõ ràng, chỉ có thanh niên này với thực lực Hạ Vị Địa Chí Tôn, mới có thể làm được sự tình này, hiển nhiên hắn nắm giữ một ít năng lực phi phàm.

Từ biểu hiện như vậy, cho thấy hắn có tư cách tham gia chiến trường Thượng Vị Địa Chí Tôn. Một ít tên đứng xem nguyên bản còn đang bất mãn đối với Mục Trần, vào lúc này trầm mặc lại, bắt đầu ghi nhớ tên của hắn và ghi nhớ ở trong lòng, bởi vì, từ lúc trước Mục Trần ra tay, bọn họ mơ hồ cảm giác được một chút khí tức nguy hiểm.

Nếu như bọn họ vẫn ôm tâm thái khinh thường như trước, thì một khi ở bên trong chiến trường Thượng Vị Địa Chí Tôn gặp phải Mục Trần, bọn họ sẽ dẫm vào vết xe đổ của Hùng Bá.

Khắp nơi trong Quần hùng lâu đều nổi lên khí tức kiên dè thì vào lúc này Hùng Bá chật vật đứng dậy với hai mắt đỏ chót, lúc này linh lực cuồng bạo của hắn nguyên bản biến mất lúc này như bão táp dâng lên.

Ngực hắn lúc trước lúc trước bị lõm sâu vào thì hiện tại đã khôi phục, cú đấm kia từ Mục Trần, cũng không có sát chiêu, vì lẽ đó Hùng Bá nhìn như chật vật, nhưng thương thế bực này sức sống ngoan cường đối với Thượng Vị Địa Chí Tôn mà nói, chỉ là việc nhỏ.

Bất quá tuy nói thương thế không nặng, nhưng đối với Hùng Bá mà nói, bộ mặt gần như đã bị ném đi.

Hai mắt hắn đỏ ngầu nhìn Mục Trần, lớn tiếng gầm hét: "Hỗn trướng, ngươi đã làm cái gì ? !"

Trong lòng Hùng Bá buồn bực hiển nhiên tột đỉnh, hắn không nghĩ đến, vì sao linh lực trong cơ thể hắn, ở khắc mấu chốt lại biến mất đồng thời không còn bị hắn khống chế, loại biến cố này, hiển nhiên là thủ đoạn của Mục Trần.

Nhưng mà đối với tiếng rít gào của hắn, Mục Trần không để ý tới, bàn tay nắm bình ngọc thản nhiên nói: "Tài nghệ không bằng người mà thôi."

"Ta không phục!"

Hùng Bá nổi giận nói, bàn chân giẫm một cái, lần thứ hai thân hình hóa thành thiển điện bắn mạnh tới, hiển nhiên còn ra tay mạnh mẽ hơn.

Bất quá, đối với cơn giận dữ của Hùng Bá, mí mắt Mục Trần chỉ là nhấc lên, lãnh đạm nói: "Đánh thêm một quyền nữa sao? Vậy 80 triệu Chí Tôn Linh Dịch nữa nhé."

Bạch!

Bóng người Hùng Bá chật vật ngừng lại, hắn nổi giận nhìn Mục Trần, tóc đều dựng ngược vì tức, hắn gầm hét lên: "Còn muốn lừa gạt ta sao? Ngươi nằm mơ đi!"

Mục Trần nở nụ cười, nói: "Không có chuyện gì, đến thời điểm đó ta sẽ để vị kia Địa Chí Tôn đại viên mãn của Mục Phủ chúng ta tìm ngươi để thu món nợ, ta nghĩ với lý do này, coi như là Tây Thiên Chiến Hoàng cũng không có cách nào nhúng tay."

Gương mặt Hùng Bá tái nhợt, quả đấm của hắn run rẩy, nổi giận trong lòng của hắn khiến cho lý trí của hắn chỉ muốn đánh giết Mục Trần tại chỗ, nhưng cuối cùng hắn vẫn là mạnh mẽ dồn nén lại, bởi vì thanh niên trước mắt, cũng không phải một tên Hạ Vị Địa Chí Tôn, bình thường hắn có thế lực và giao thiệp không nhỏ.

"Ngươi nhớ kỹ nỗi nhục này ta sẽ trả lại cho ngươi!"

Sắc mặt Hùng Bá kịch liệt biến ảo, cuối cùng chỉ có thể nói lên lời hung ác, sau đó ảo não rời khỏi Quần hùng lâu để lại bao nhiêu ánh mắt đùa cợt nhìn hắn.

Một bên Huyết Linh Tử nhìn Hùng Bá ảo não mà rời đi, sắc mặt cũng là có chút khó coi, ánh mắt hắn nhìn Mục Trần, hắn không nghĩ tới, Hùng Bá đều không thể hạ gục được Mục Trần.

"Tên tiểu tử này, tựa hồ lại mạnh hơn rồi!"

Huyết Linh Tử cắn răng, tuy nói một tháng trước, ở Lạc Thần Tộc, biểu hiện Mục Trần cũng tương đương bất phàm, nhưng Huyết Linh Tử dám khẳng định, khi đó Mục Trần, tuyệt đối không làm được như hiện tại, hời hợt chống đỡ thế tiến công của một vị Thượng Vị Địa Chí Tôn. Vì lẽ đó, hắn biết được thực lực Mục Trần lại to lớn tăng lên trong một tháng này.

"Lần sau nếu muốn động thủ, thì không cần phải mượn nhờ người khác xuất thủ, trực tiếp đứng ra nói chuyện với ta." ánh mắt Mục Trần mang chút hàn ý nhìn Huyết Linh Tử, cười nói.

Hắn có thể thấy, hôm nay Hùng Bá này, chính là bị Huyết Linh Tử lợi dụng, mà nguyên do, hiển nhiên chính là muốn gây phiền toái cho hắn.

Huyết Linh Tử nghe vậy, hừ lạnh một tiếng, âm lãnh nói: "Tuy không biết ngươi sử dụng thủ đoạn gì, bất quá ngươi bại lộ thủ đoạn như vậy, thời điểm tiến vào chiến trường Thượng Vị Địa Chí Tôn, không ít người biết sẽ phòng bị ngươi, đến thời điểm đó ngươi cũng sẽ không quá dễ chịu."

Huyết Linh Tử tuy nham hiểm giả dối, nhưng nhãn lực kính vẫn không yếu, hắn cũng chút ít nhìn ra Hùng Bá đã âm thầm bị chịu thiệt, bởi vì trực tiếp tiếp xúc với linh lực của Mục Trần, chỉ cần ngày sau phòng bị điểm này, như vậy lá bài tẩy này của Mục Trần, sẽ mất đi không ít hiệu quả.

" Lão già đê tiện!"

Lạc Thiên Thần nghiến răng nghiến lợi, hiển nhiên là tức giận Huyết Linh Tử đến cực điểm.

Mục Trần vẫn bình tĩnh, mỉm cười nhìn chằm chằm Huyết Linh Tử, nói: "Nếu như đến thời điểm đó chúng ta gặp phải, ta sẽ để cho ngươi biết được, trong tay ta còn có bao nhiêu lá bài tẩy"

Nhìn vẻ mặt Mục Trần như vậy, trong lòng Huyết Linh Tử cũng hơi nhảy chấn động, cười lạnh nói: "Ồ? Lão phu chờ mong thời khắc đó, chỉ mong là ngươi cũng phải cẩn thận, nếu như ở bên trong chiến trường bị lão phu không cẩn thận chém giết, e là cho dù là Viêm Đế, cũng không có cách nào báo thù cho ngươi."

Mục Trần thản nhiên nở nụ cười, nói: "Lão thất phu ngươi mà cũng có loại năng lực này sao."

Bị Mục Trần xem thường như vậy, cái trán Huyết Linh Tử cũng nổi đầy gân xanh, bất quá hắn vẫn nhẫn nại, âm trầm nhìn Mục Trần một chút, sau đó phẩy tay áo bỏ đi.

Huyết Linh Tử cùng Hùng Bá rời đi, không khí bên trong Quần hùng lâu bầu cũng là dần dần khôi phục như cũ, bất quá trải qua trận chiến lúc trước sau, những cường giả đúng xung quanh kia đã nhìn về Mục Trần với ánh mắt kiêng kỵ, ít đi một phần ngạo mạn.

Xem ra lần này làm cho Hùng Bá chật vật rời đi, ngược lại cũng chiếm lấy một chút hiệu quả, chí ít sau khi, hắn sẽ có một ít gia hỏa muốn chèn ép hắn sẽ phải thu liễm tâm tình.

Trên lầu ba, mặt Linh Phi Tử đổi sang xanh nhìn bóng người Hùng Bá chật vật rời đi, cuối cùng có chút tức giận nói: "Rác rưởi!"

Nàng trả bỏ ra cái giá 80 triệu Chí Tôn Linh Dịch, hi vọng Hùng Bá có thể khiến cho nhuệ khí Mục Trần giảm bớt, điều đó cũng sẽ khiến cho nàng cảm thấy vui hơn khi Lạc Ly bị đả kích nhưng nào ngờ tới, Hùng Bá không làm gì được Mục Trần, trái lại còn làm mất đi của nàng 80 triệu Chí Tôn Linh Dịch.

Số lượng Chí Tôn Linh Dịch, coi như nàng là Thánh Tử của Tây Thiên Chiến Điện, cũng không phải một số lượng nhỏ.

"Linh Phi Tử tiểu thư, nếu như ngươi thực sự nhàn cư vô sự, chẳng bằng chờ thêm một ít thời gian, đợi đến khi chiến trường Hạ Vị Địa Chí

Tôn mở ra, ngươi muốn đấu như thế ta sẽ đáp ứng cùng ngươi."

Lạc Ly đột nhiên cười lên tiếng, con mắt giống như lưu ly biểu lộ tâm ý hơi lạnh lẽo nhìn Linh Phi Tử, âm thanh lành lạnh, ở này bên trong Quần hùng lâu vang lên.

Khi thanh âm Lạc Ly vang lên thì bên trong Quần hùng lâu vô số đạo ánh mắt hội tụ ở trên người nàng, sau đó rất nhiều ánh mắt ngang ngược mặt lộ vẻ cân nhắc, xem ra lúc trước Linh Phi Tử giúp đỡ Hùng Bá đối phó với Mục Trần, chủ ý chính là chọc giận vị Nữ Hoàng của Lạc Thần Tộc.

Lúc này, xác thực trong lòng Lạc Ly hơi có tức giận, nàng nhìn ra Linh Phi Tử có địch ý đối với nàng rất sâu, nhưng nàng cũng không thể để ý, nhưng nàng không chấp nhận đứng nhìn Linh Phi Tử lấy loại thủ đoạn này gây phiền phức ho Mục Trần.

Vì lẽ đó, nàng trực tiếp hướng về Linh Phi Tử để đánh mạnh chủ ý.

Trên lầu ba, Linh Phi Tử cũng là không ngờ tới Lạc Ly lại nói ra những lời này, chợt ngẩn ra sau đó tức giận, cười lạnh một tiếng, nói: "Tốt, đến thời điểm đó ta sẽ cho ngươi biết, ai hơn ai!"

Dứt tiếng, nàng cũng lười lại dừng lại, mặt cười lạnh lẽo xoay người đi.

"Đối với người này, đến thời điểm ngươi nên cẩn trọng một chút." Mục Trần nhìn bóng lưng Linh Phi Tử rời đi, sau đó quay về Lạc Ly thấp giọng nhắc nhở, nữ nhân ám hại tranh cướp, có lúc so với nam nhân còn tàn nhẫn hơn.

Linh Phi Tử này, hiển nhiên không phải là người hiền lành.

Lạc Ly nghe vậy, nhưng là khẽ mỉm cười, nói: "Ta biết, bất quá những năm này ta cũng không phải không thay đổi"

Mục Trần cười gật gù, Lạc Ly có thể duy trì Lạc Thần Tộc trong lúc bấp bênh cho tới bây giờ, thủ đoạn kia, tự nhiên cũng giống như, Linh Phi Tử không phải người hiền lành, nhưng muốn đấu pháp cùng Lạc Ly, không chắc có thể nhặt được tiện nghi gì.

"Đi thôi."

Lạc Thiên Thần, mang hai người đi nghỉ ngơi một phen.

"Chờ chút đã."

Mục Trần bỗng nhiên nở nụ cười, hắn liếc mắt nhìn tấm bia, sau đó trực tiếp cầm bình ngọc chứa 80 triệu Chí Tôn Linh Dịch trong tay ném về phía một vị hầu gái, cười nói: "Đem những Chí Tôn Linh Dịch này đều cá cược cho giúp cho ta."

"Không biết đại nhân muốn đặt cược cho ai?" Vị thị nữ kia ngẩn người.

Mục Trần nhe răng mỉm cười, nếu những hào kiệt tại Tây Thiên Đại Lục đều có địch ý với hắn, vậy hắn cũng lười trốn tránh.

Hắn nở nụ cười: "Cược cho ta đoạt giải quán quân."

Trong lúc nhất thời, bên trong Quần hùng lâu, rất nhiều cường giả hàng đầu chấn động trong lòng, trong mắt đều xẹt qua vẻ kinh dị, Mục Trần này trực tiếp muốn đoạt giải quán quân trong chiến trường Thượng Vị Địa Chí Tôn sao?

Người trẻ tuổi này cũng thật là tự tin mười phần a.

Lẽ nào lần này chiến trường Thượng Vị Địa Chí Tôn, sẽ có một con hắc mã khiến cho mọi người không ngờ tới sao?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1240: Tranh Đoạt Chiến Tiến Đến

Kế tiếp mấy ngày, bầu không khí tại Tây Thiên Chiến Thành tiếp tục nóng như lửa, hơn nữa theo thời gian tranh đoạt chiến sắp tới, cái loại khí thế sôi trào nóng như lửa này, cũng là dần dần đến đỉnh phong, cả tòa thành thị, đều như tổ ong sắp vỡ.

Vô số các loại tình báo tin tức không ngừng truyền ra, đặc biệt cái tên có thể đoạt giải quán quân, càng trở thành tiêu điểm chú ý của hầu hết tất cả các con cược cũng như tất cả những cư dân đang sống tại Tây Thiên Chiến Thành thậm chí là Tây Thiên Đại Lục.

Bất quá, dưới bầu không khí này, cũng bắt đầu không ngừng có một ít nhân vật không có thanh danh hiển hách, nhưng là vào lúc này dần dần lộ thực lực cao chót vót, những người này, giấu tài nhiều năm, chính là đợi tranh đoạt Đại Lục Chi Tử lần này, nhờ vào đó Nhất Phi Trùng Thiên (một bước lên trời).

Mà đồng dạng tại dưới bầu không khí này, trận chiến của Mục Trần cùng Hùng Bá trong Quần Hùng Lâu, chỉ một quyền đã đẩy lui một vị Thượng Vị Địa Chí Tôn tin tức cũng nhanh chóng truyền ra, khiến cho hắn có được không ít chú ý.

Bởi vì duyên cớ này, lượng đặt cược cho Mục Trần đoạt giải quán quân trên bảng đặt cược, ngược lại đã đạt đến một ức Chí Tôn Linh Dịch, cũng có thể đứng vào vị trí mười người đứng đầu, chỉ bất quá. . .

Trong đó hơn một trăm triệu, thì có tám nghìn vạn là do chính hắn đặt vào đấy.

Nhưng bất kể như thế nào, một trận chiến cùng Hùng Bá, cũng đã lấy được hiệu quả không nhỏ chấn nhiếp một ít kẻ có ý đồ giành lấy danh ngạch của Mục Trần khiến cho bọn họ thu liễm ý đồ khiêu khích hay thăm dò.

Nguyên nhân cuối cùng, vẫn là Mục Trần ra một cái giá trên trời, một quyền cược tám nghìn vạn. . . Số lượng này, coi như là những Thượng vị Địa Chí Tôn với gia nghiệp đồ sộ cũng phải tán gia bại sản, không có biện pháp vung ra, đương nhiên quan trọng nhất là bọn hắn cũng không có niềm tin tuyệt đối, bỏ ra cái giá như thế là có thể lấy được kết quả mong muốn.

Theo vết xe đổ của Hùng Bá, một quyền kia từ Mục Trần, quá mức quỷ dị, mà sau khi thất thủ Hùng Bá cũng không ở lại Tây Thiên Chiến Thành, cho nên cũng dẫn đến rất nhiều người đều không rõ ràng lắm một quyền nhìn như thông thường của Mục Trần, cuối cùng ẩn chứa bí mật gì, lại có thể làm cho một vị Thượng vị Địa Chí Tôn phải sợ hãi như thế.

Mà những thắc mắc đó, hiển nhiên khiến người ta kiêng kị.

Cho nên, không có tuyệt đối nắm chắc, ngược lại là không ai đi tìm phiền toái, đây cũng là thời gian hắn được thanh tịnh. Chớp mắt mấy ngày liền qua, thời gian tranh đoạt Đại Lục Chi Tử của Tây Thiên Đại Lục cũng đã tới.

Đến thời điểm, bên trong Tây Thiên Chiến Thành, vô số tiếng trống trận vang lên như sấm, tiếng vang truyền khắp thiên địa, khiến cho vô nhiệt huyết số người sôi trào, bởi vì trong tiếng tiếng trống kia, phảng phất ẩn chứa tr chiến ý àn đầy, làm cho chiến ý trong người dâng trào.

Tiếng trống trận vang lên, trên không tại Tây Thiên Chiến Thành này, đột nhiên xuất hiện âm thanh xé gió ùn ùn kéo đến, từng đạo Linh Lực mênh mông, không che giấu chút nào, mạnh mẽ phóng lên trời. Những chấn động Linh Lực kia, đều dị thường cường hãn, nếu là đặt ở địa phương khác, một khi xuất hiện, tất nhiên sẽ dẫn tới vạn chúng chú mục, đủ loại kính sợ, nhưng mà hôm nay, số lượng xuất hiện giống như một

dòng suối phun ra trong biển rộng không khiến mọi người cảm thấy quá mức bận tâm.

Bởi vậy có thể thấy được, trong sự kiện tranh đoạt Đại Lục Chi Tử của Tây Thiên Đại Lục, đến tột cùng hội tụ bao nhiêu cường giả ẩn tàng.

Tại vị trí trung ương của Tây Thiên Chiến Thành, bên ngoài tòa Tây Thiên Chiến Điện, một quảng trường bằng bạch ngọc đứng sừng sững, lúc này chung quanh quảng trường, sớm đã bị vây quanh bởi biển người tràn ngập.

Trên quảng trường, từng tiếng trống trận không ngừng vang lên, hiển nhiên tiếng trống trận vang vọng khắp thành chính là từ nơi này truyền ra.

Bạch! Bạch!

Giờ này khắc này, trên bầu trời cũng không ngừng có Linh Lực quang ảnh gào thét hiên ra, cuối cùng rơi trên quảng trường, một bóng hình khoanh tay mà đứng, vẻ mặt nghiêm túc, hào khí ngú trời.

Chỉ vì quảng trường này gần Tây Thiên Chiến Điện, mà trong Tây Thiên Chiến Điện có khí tức của vị đại nhân vật phát ra, trước mặt một vị Thiên Chí Tôn, những cường giả ngày bình thường cao cao tại thượng cực hạn ngang ngược, tự nhiên không dám tùy tiện lỗ mãng, mỗi một cái đều là an phận thủ dĩ bộ dáng khiêm nhường.

Mục Trần cùng Lạc Ly vào lúc này cũng vừa bước vào trong sân rộng.

Ngay thời điểm bọn hắn xuất hiện, lập tức đưa tới rất nhiều ánh mắt nhìn tới, chẳng qua là, những ánh mắt này, đều là đã rơi vào Lạc Ly bên cạnh Mục Trần.

Hôm nay Lạc Ly, bận váy dài màu đỏ tía nổi bật thân thể mềm mại thon dài lả lướt, tỏ ra đường cong động lòng người, tản ra một loại chi

khí tôn quý tao nhã, mái tóc dài giống như ngân hà thả lỏng xuống, đến bờ eo thon, gương mặt cùng gò má tuyệt mỹ, tuy nói là đã có khăn che mong mỏng, nhưng đôi mắt trong suốt như lưu ly vẫn loáng thoáng khiến cho bao người thất thần, quanh nhà tản mát ra thần thái phi phàm, khiến cho người người nhìn vào có chút tránh né vì tự ti.

"Thật không hổ là truyền nhân của đệ nhất mỹ nhân thời kỳ Thượng Cổ của Đại Thiên thế. . ." Vô số người thở dài, trong ít năm này Lạc Ly, hoàn toàn thoát ly khỏi thời kỳ thiếu nữ trẻ trung, khí độ lúc này ưu nhã ung dung tư thái, quả nhiên là thanh mị động lòng tới cực điểm.

Cái loại xinh đẹp này, không chỉ những người đứng bên ngoài mà ngay cả rất nhiều tên ngang ngược có thực lực đều ghé mắt nhìn, trong lúc nhất thời, khi nhìn thấy Mục Trần đứng ở bên cạnh Lạc Ly, lần nữa khiến người ta cảm thấy e ngại.

"Mấy tên khốn kiếp này."

Mục Trần phát giác được những ánh mắt kia, lập tức tức mắng một tiếng, điều này làm cho Lạc Ly nhìn chăm chú hắn, sau đó nhẹ nhàng cười cười, đôi mắt như lưu ly hướng nhìn về phía Mục Trần, trong chốc lát dẫn tới vô số ánh mắt đều bắn tỉa thẳng tới hắn.

Bạch! Bạch!

Vào lúc này, trên bầu trời đột nhiên có ba đạo âm thanh xé gió đồng thời vang vọng, ngay sau đó, ba đạo quang ảnh từ trên trời giáng xuống, trực tiếp rơi ở trên quảng trường, nhất thời những ánh mắt đó liền chuyển dời từ Mục Trần hướng về vị trí đó.

Tầm mắt của Mục Trần đồng dạng vào lúc này quét tới, bởi vì trên người ba đạo quang ảnh ở đằng kia, hắn đã nhận ra một ít khí tức tương đối nguy hiểm.

Ánh mắt Mục Trần đảo qua, chỉ thấy ở bên trong ba đạo nhân ảnh kia, một người người mặc áo đen, trên hắc bào, có vô số đường vân như

vũ trụ, bộ dáng hắn nhìn qua ước chừng là trung niên, nhưng tóc lại trắng lóa như tuyết, vẻ mặt nho nhã, lộ ra một cỗ khí chất ôn nhuận.

Người thứ hai, cả người khoác một bộ áo bào xanh, lưng đeo một thanh thiết kiếm rỉ sét loang lổ, toàn thân, đều là tản ra một loại kiếm ý bén nhọn giống như đâm vào mắt người, thậm chí ngay cả chỗ bàn chân rơi xuống, đều có kiếm ý gào thét, cắt mặt đất thành đạo đạo vết kiếm.

Thân hình người thứ ba, thì có vẻ khôi ngô, mái tóc dài rối tung, khuôn mặt thô cuồng, toàn bộ người đứng tại chỗ, tản ra một cỗ khí phách không cách nào hình dung.

Mục Trần nhìn ba người này, như có điều suy nghĩ, nếu như hắn đoán không sai thì ba người này, hắn là ba ngừoi mà Lạc Ly đã từng nhắc tới, ba vị Thượng vị Địa Chí Tôn của Tây Thiên Đại Lục, thanh danh hết sức vang rồi.

Tinh Thần Các Các chủ Liễu Tinh Thần.

Lang Gia Kiếm Tiên Tô Mộ.

Bá Đao Sở Môn.

"Đích xác là có chút bất phàm." ánh mắt Mục Trần chớp lên, ba người này vừa xuất hiện, hắn chính đã phát hiện, trong quảng trường không thiếu cường giả ở cấp độ Thượng vị Địa Chí Tôn đều dùng ánh mắt ngưng trọng nhìn bọn họ, hiển nhiên đối với bọn họ tương đối kiêng kị. Mà hiện tại ba vị này sau khi hiện ra thì thần sắc ngược lại là hơi có vẻ thong dong bình tĩnh, cũng không có như những người khác vào lúc này hiện ra vẻ mặt căng thẳng cùng lo lắng.

Đùng!

Nương theo nhân số trên quảng trường càng ngày càng nhiều, một tiếng trống trận trầm thấp vang vọng lên, sau đó vô số người ở đây chính là cảm ứng, cùng ngẩng đầu lên, ở đằng kia cuối quảng trường, phía

trước tòa chiến điện nguy nga, trên thềm đá, có thêm hai vương tọa màu vàng xuất hiện, mà trên một vương tọa đã có một bóng người mặc áo bào màu vàng thân ảnh to lớn cao ngạo, dáng vẻ hơi lười biếng tựa lưng mà ngồi.

Thân ảnh này vừa xuất hiện, cả thiên địa dường như đều là bị bao phủ bởi một loại uy áp vô hình, trong lúc nhất thời, thanh âm sôi trào đột nhiên ngừng lại, từng ánh mắt kính sợ, đều là hội tụ tại trên thân ảnh kia.

"Chiến Hoàng giáng lâm!"

Nháy mắt sau đó, vô số thanh âm cung kính vang lên, tất cả các bóng người xung quanh đều ôm quyền khom người, thần sắc cung kính.

Bởi vì người trên vương tọa kia, là Chúa Tể Giả tại Tây Thiên Đại Lục hôm nay, Thiên Chí Tôn Tây Thiên Chiến Hoàng!

Đối mặt với các thần dân và cường giả xung quanh đang triều bái, Tây Thiên Chiến Hoàng khẽ gật đầu, sau đó ngẩng đầu nhìn qua hư không, cười nói: "Viêm Đế có thể viến thăm Tây Thiên Chiến Điện ta, thật sự là vinh dự cho ta. ."

"Chiến Hoàng có mời, sao ta lại không đến?"

Ngay khi thanh âm Chiến Hoàng rơi xuống, trong hư vô, đột nhiên trở nên vặn vẹo, ngay sau đó có lửa cháy hừng hực từ trong hư không cuồn cuộn quét ra, cuối cùng trên bầu trời, ngưng tụ thành một đạo thân ảnh thon dài.

Quanh thân thân ảnh kia, thiêu đốt hỏa diễm hoa mỹ, thời điểm hắn xuất hiện, tất cả mọi người tại chỗ đều cảm giác được, uy áp Chiến Hoàng vốn là bao phủ thiên địa, lập tức biến mất nhanh chóng.

"Vô Tận Hỏa Vực Viêm Đế? !"

Trong Thiên Địa, vô số ánh mắt ngẩng đầu nhìn lên đều lộ vẻ rung động nhìn qua đạo thân ảnh kia, ánh mắt tràn đầy tôn sùng, tại Đại Thiên

thế giới này, danh tiếng Viêm Đế, thật sự là quá mức vang dội.

Tây Thiên Chiến Hoàng tuy rằng cũng là cường giả đỉnh phong trong Đại Thiên thế giới, là nhân vật tuyệt đối có ảnh hưởng rất lớn, nhưng so cùng Viêm Đế nhân vật bực này, thì vẫn kém hơn một bậc.

Một điểm này, coi như là kiêu ngạo như Tây Thiên Chiến Hoàng, đều phải thừa nhận.

Chỉ có điều nhân vật bực này, xưa nay như Thần Long Kiến Thủ Bất Kiến Vĩ (thấy đầu không thấy đuôi), mặc dù dưới mắt chỉ là một đạo linh ảnh của Viêm Đế hàng lâm, nhưng làm sao lần này lại tới Tây Thiên Đại Lục của bọn hắn, quan sát tranh đoạt Đại Lục Chi Tử?

Một số ánh mắt mờ mịt, cuối cùng nhìn về phía Mục Trần, bởi vì thời gian trước tại Lạc Thần Tộc, tựa hồ Mục Trần này đã mời Viêm Đế hiên thân, khiến cho Tây Thiên Chiến Hoàng không thể công mà lui. . .

Hơn nữa, nghe nói danh ngạch tranh đoạt Đại Lục Chi Tử của Mục Trần này, đều là do Viêm Đế ra mặt xin Chiến Hoàng cho hắn. . .

Như vậy cũng rất rõ ràng, lần này Viêm Đế đến đây, nguyên nhân không nhỏ chỉ sợ là vì Mục Trần này.

"Tiểu tử này, thậm chí có loại bối cảnh này? Khó trách hắn không sợ Tây Thiên Chiến Điện. . ." Một ít tên ngang ngược trong nội tâm âm thầm cảm thán, cực kỳ hâm mộ không thôi, trong Đại Thiên thế giới này, muốn cùng có chút quan hệ với Viêm Đế, cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Mà dưới các ánh mắt tôn sùng, thân ảnh Viêm Đế từ trên dần dần hạ xuống, sau đó rơi vào bên cạnh Chiến Hoàng tại vị trí vương tọa thứ hai.

Sau khi ngồi xuống, ánh mắt Viêm Đế có chút quét qua, nhìn thấy thân ảnh của Mục Trần, hắn liền nở nụ cười gật đầu.

Mục Trần nhìn đến Viêm Đế cũng cười ôm quyền thi lễ một cái.

"Ồ?"

Ánh mắt Viêm Đế dừng lại trên người Mục Trần một chút, đột nhiên đôi mắt hắn lóe lên một cái, trong lòng thầm run lên một vẻ kinh ngạc.

Thời điểm Viêm Đế đang kinh ngạc nhìn vào thân thể Mục Trần thì bản thân hắn cũng cảm giác được Thủy Tinh Phù Đồ Tháp trong cơ thể hắn khẽ run lên, lúc này hắn mới hiểu ra, đồng thời có chút chấn động.

"Chỉ một cái liếc mắt. . . Liền phát hiện ra Thủy Tinh Phù Đồ Tháp trong cơ thể ta sao?"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1241: Phúc Lợi Của Chiến Hoàng

Trong cơ thể Thủy Tinh Phù Đồ Tháp có chút rung rung, thần sắc của Mục Trần mặc dù không có nhiều kinh ngạc, nhưng sâu trong ánh mắt của hắn có thêm một tia chấn động, hắn không nghĩ tới, thực lực của Viêm Đế lại mạnh mẽ đến bước này, vẻn vẹn chỉ là nhìn thoáng qua là đã có thể nahận ra Thủy Tinh Phù Đồ Tháp trong cơ thể hắn.

"Chẳng lẽ ở cấp độ Thiên Chí Tôn đều có thể phát giác được sự hiện diện của nó sao?"

Mục Trần nhíu nhíu mày, nếu như vậy đối với với hắn mà nói đó không là tin tức tốt, khi bị phát hiện ra có chút dính liếu đến Phù Đồ Cổ Tộc, sợ rằng sẽ vướn lấy một vài phiền toái không nhỏ.

Bất quá rất nhanh sau đó, Mục Trần liền đem loại phỏng đoán này dẹp đi, bởi vì hắn có thể cảm giác được thậm chí Tây Thiên Chiến Hoàng, đều không thể phát giác được Thủy Tinh Phù Đồ Tháp trong cơ thể hắn.

Nói như vậy không phải tất cả Thiên Chí Tôn, đều có loại năng lực đáng sợ này, trừ phi bọn họ đều đạt đến tầng thứ của Viêm Đế. . .

Nhưng nhân vật như Viêm Đế, trong Đại Thiên thế giới, như là Phượng Mao Lân Giác, không phải muốn gặp là có thể gặp.

Nghĩ đến đây, Mục Trần mới yên lòng, đối với hắn Viêm Đế đã có nhiều chiếu cố, mặc dù đã nhận ra Thủy Tinh Phù Đồ Tháp trong cơ thể hắn, nhưng sẽ không bại lộ.

Trong lòng Mục Trần chuyển động rất nhiều ý niệm, thì Viêm Đế cũng thu hồi ánh mắt, mặc dù không nhìn về hắn nữa nhưng trong mắt vẫn có nhiều kinh ngạc.

"Tòa Phù Đồ Tháp này. . . Hình như là chi vật chỉ mỗi Phù Đồ Cổ Tộc mới có. . ." Viêm Đế có điều suy nghĩ, chợt nhẹ nhàng cười cười, tại trong lòng lẩm bẩm: "Xem ra Mục Trần tiểu hữu, bối cảnh thân thế rất là thú vị đây."

Muốn tu luyện ra loại Phù Đồ Tháp này, phải có được huyết mạch của Phù Đồ Cổ Tộc, nhưng ở bên cạnh Mục Trần, từ đầu đến cuối đều là chưa từng xuất hiện bất cứ người nào của Phù Đồ Cổ Tộc, hơn nữa, dường như hắn vẫn còn cố ý cất giấu tu luyện ra được Phù Đồ Tháp. Loại chuyện này, hiển nhiên tương đối ý vị sâu xa.

Viêm Đế cười cười, sau đó liền đem việc này kiềm chế xuống, nếu như Mục Trần tiểu hữu cố ý che giấu, phải chăng là có dụng ý của hắn, như thế, hắn tự nhiên thì sẽ không thích kẻ khác nói về chuyện của hắn.

"Bất quá tòa Phù Đồ Tháp này tựa hồ là có chút không bình thường lắm. . ." Viêm Đế cũng đã từng quen biết người của Phù Đồ Cổ Tộc, nhưng lại chưa từng trông thấy loại Phù Đồ Tháp tràn đầy Khí Tức Thần Thánh này, hiển nhiên, phẩm chất loại Phù Đồ Tháp này, tương đối bất phàm.

"Lúc này mới chỉ một tháng, liền có tiến bộ bậc này, cũng thực sự là không tệ." Viêm Đế mỉm cười, hơi cảm thấy vui mừng, xem ra ánh mắt của hắn đặt niềm tin lên Mục Trần là không uổng phí.

"Viêm Đế người nhìn Tây Thiên Đại Lục ta, cảm thấy thế nào?" vào lúc Tây Thiên Chiến Hoàng hướng về phía Viêm Đế cười nói.

Viêm Đế nhìn thoáng qua quảng trường bạch ngọc, trên quảng trường, quần hùng tụ tập, đội hình thật là cực kì xa hoa, lúc này hắn nhẹ gật đầu, nói: "Tây Thiên Đại Lục, Tàng Long Ngọa Hổ a."

Tây Thiên Chiến Hoàng cười ha ha, rồi sau đó cảm thán nói: "Cùng so sánh với Vô Tận Hỏa Vực, lại là kém xa không biết bao nhiêu a."

Lời này cũng thực sự là thật tâm, bởi vì tuy rằng hắn ự ngạo, nhưng lại cũng không tự đại, Vô Tận Hỏa Vực trong Đại Thiên thế giới vốn có được danh vọng cùng với thực lực, tuyệt đối không phải Tây Thiên Chiến Điện hắn có thể so sánh.

"Chiến Hoàng quá khiêm nhượng." nói với đây, Viêm Đế chỉ có thể cười an ủi một tiếng.

Tây Thiên Chiến Hoàng cũng không tiếp tục nói, hắn nhìn thoáng qua quảng trường, sau đó ánh mắt lướt nhanh qua Mục Trần cùng thân ảnh của Lạc Ly, tiếp theo bàn tay vung lên.

Bạch!

Bốn luồng sáng lấp lánh lướt đến, trực tiếp là rơi xuống phía trước Tây Thiên Chiến Hoàng, sau đó bốn người quỳ lạy, cung kính nói: "Bái kiến điện chủ!"

Bốn đạo nhân ảnh này vừa xuất hiện, lập tức dẫn tới phần đông ánh mắt trên quảng trường chú ý đến, nếu như nói lúc trước đại đa số người xung quanh đối với ba người Liễu Tinh Thần, Tô Mộ, Sở Môn là kiêng kỵ, nhưng lúc này đây, thật sự không ít ánh mắt đều lướt qua một vẻ sợ hãi.

Vì bốn bóng người kia, chính là Tứ Đại Thánh Tử của Tây Thiên Chiến Điện.

Bọn hắn cũng sẽ ở bên trong chiến trường tranh đoạt Đại Lục Chi Tử lần này, là các ứng cử viên cho vị trí quán quân đứng đầu.

"Kia chính là ba vị thánh tử khác sao?"

Vào lúc này sắc mặt Mục Trần cũng lộ vẻ ngưng trọng nhìn qua ba bóng người đó, trên thân ba người này, hắn lại tiếp tục cảm thấy khí tức

nguy hiểm như có như không.

"Đối với ba người này, ngươi phải cẩn thận thật nhiều." Lạc Ly cũng nhẹ giọng nhắc nhở, đôi mắt đẹp có chút ngưng trọng.

Mục Trần nhẹ gật đầu, ba người này có thể trở thành ứng cử viên đoạt giải quán quân, tất nhiên là có bổn sự, một điểm này, từ trong ánh mắt sợ hãi của những người chung quanh là có thể nhìn ra được.

Khi Mục Trầnđang nhìn chằm chằm vào ba vị Thánh Tử thì trong quảng trường, ánh mắt ba người Liễu Tinh Thần, Tô Mộ, Sở Môn, cũng là lộ vẻ kiêng kị, bọn hắn chợt liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều là xẹt qua một vẻ không hiểu rồi sau đó bình tĩnh lại.

"Ha ha, Viêm Đế cảm thấy bốn người bọn họ như thế nào?" Tây Thiên Chiến Hoàng liếc mắt nhìn bốn vị thánh tử, híp mắt nói.

Ánh mắt Viêm Đế đảo qua bốn người sau đó nói: " Chiến Hoàng dạy dỗ có phương pháp, bốn người này, đều là bất phàm."

Ánh mắt Tây Thiên Chiến Hoàng như không có chuyện gì xảy ra liếc mắt nhìn Mục Trần trên quảng trường, nói: "Viêm Đế cho rằng, lần này chiến trường Thượng vị Địa Chí Tôn, bọn hắn có thể có cơ hội đoạt giải quán quân không?"

Viêm Đế nghe vậy, không khỏi cười cười, hắn minh bạch dụng tâm của Chiến Hoàng, lúc này lơ đãng nói: "Tỷ lệ tự nhiên là không nhỏ, bất quá sự tình tuyệt đối không thể không có biến, có đôi khi sẽ có một chút biến hóa để cho người xem không đoán trước được."

Ánh mắt Tây Thiên Chiến Hoàng sáng lên, hắn tự nhiên nghe và hiểu, Viêm Đế hiển nhiên là đối với Mục Trần ôm một ít tin tưởng, lúc này hắn hướng về ba vị Thánh Tử cười tủm tỉm nói: "Nếu như Viêm Đế cảm thấy sẽ có việc ngoài ý muốn xuất hiện, vậy các ngươi có thể phải chú ý nhiều hơn rồi, chớ để đến lúc đó lật thuyền trong mương."

"Vâng!"

Ánh mắt ba người Linh Chiến Tử, Linh Kiếm Tử, Linh Long Tử lóe lên một cái, hiển nhiên bọn hắn không tin vào lời của Viêm Đế và rất muốn phản bác nhưng đối mặt với nhân vật bực này, bọn hắn tự nhiên cũng không dám hiển lộ ra chút nào bất mãn, lúc này đều là cung kính đáp.

Tây Thiên Chiến Hoàng gật gật đầu, sau đó ánh mắt nhìn về phía quảng trường bạch ngọc, thanh âm nhàn nhạt, vang vọng lên: "Đã xong hết rồi, như vậy chuẩn bị mở chiến trường đi."

Tiếng nói hạ xuống, tay áo Tây Thiên Chiến Hoàng đột nhiên vung lên, nhất thời vô số điểm sáng mãnh liệt bắn ra, rơi ở trước mặt mỗi một người trên quảng trường.

Trước mặt Mục Trần cũng có một điểm sáng rơi xuống, sau đó biến thành một quả Kim Qua Thiết Mã Chiến Ấn, phía trên Chiến Ấn, Linh quang bắt đầu khởi động, trong lúc mơ hồ có thêm chấn động đặc biệt phát ra.

"Mỗi một vị Tranh Đoạt Giả, đều có một tấm* Chiến Ấn, đây là vật để xác định người chiến thắng, nếu như Chiến Ấn bị người khác cướp, như vậy tư cách tranh đoạt tự nhiên thất bại, mà ngừoi thất bại, sẽ bị truyền tống ra khỏi chiến trường ngay lập tức."

"Người cuối cùng có số lượng Chiến Ấn nhiều nhất, liền sẽ trở thành quán quân của chiến trường tranh đoạt Đại Lục Chi Tử của Tây Thiên Đại Lục ta."

Tây Thiên Chiến Hoàng có chút hăng hái nhìn qua phần đông cường giả, nói: "Mặt khác vì ủng hộ chiến ý của mọi người, bổn hoàng sẽ dành cho các ngươi một ít phúc lợi, sau khi tiến vào chiến trường, đem Linh Lực quán chú trong Chiến Ấn, là có thể xem xét Chiến Hoàng Bảo Khố, trong đó có rất nhiều Thánh vật, Thần thông, Linh Trận v. V. các ngươi đều có thể tùy ý đổi lấy."

Lời nói từ Tây Thiên Chiến Hoàng vừa nói ra, lập tức dẫn tới vô số ánh mắt tóe ra vẻ nóng bỏng tham lam.

Chiến Hoàng Bảo Khố? không cần nghĩ tất nhiên là trong đó có vô số bảo bối, nếu có thể đổi lấy một vật tới tay, lần tham chiến này cũng không uổng công.

"Mà tưởng muốn đổi lấy bảo bối trong bảo khố, cách duy nhất chính là điểm trên Chiến Ấn. . . Cho nên, nếu là người có ý tưởng trao đổi bảo bối sẽ dốc hết khả năng đến cướp đoạt Chiến Ấn."

"Ngoài ra, để cho các ngươi tiện phong tỏa mục tiêu, chỉ cần có người có số lượng Chiến Ấn vượt qua hai khối, thì phương vị của hắn, sẽ xuất hiện phía trên Chiến Ấn. . ."

Dừng lời nói ở đây, mặt Tây Thiên Chiến Hoàng nổi lên vẻ hài hước, đã có loại khích lệ này, lần tranh đoạt Đại Lục Chi Tử này, tất nhiên sẽ kịch liệt vượt quá tưởng tượng và vô cùng đặc sắc.

Trên quảng trường, phần đông cường giả đã bị Chiến Hoàng lay động khiến cho lòng tham nổi lên, ánh mắt nháng lửa, sau đó đem ánh mắt bất thiện nhìn qua những người khác.

"Tây Thiên Chiến Hoàng này, thật đã làm cho thiên hạ bất loạn." Mục Trần nghe xong những thứ này, thì là bất đắc dĩ thở dài một hơi, Thiên Chí Tôn quả nhiên là cao cao tại thượng, một đạo chỉ lệnh tùy ý, là có thể làm cho được rất nhiềucon thiêu thân dốc sức liều mạng tranh đoạt.

Bất quá. . . Chiến Hoàng Bảo Khố. . . thật là khiến người ta động tâm.

Tây Thiên Chiến Hoàng lại ném ra một miếng mồi lớn như vậy, sau đó không để ý đến không khí sôi trào, bàn tay giơ lên, không gian trên bầu trời kịch liệt vặn vẹo, cuối cùng biến thành ba đạo vòng xoáy không gian thật lớn.

"Địa Chí Tôn Đại Viên Mãn, vào chiến trường đi."

Âm thanh Tây Thiên Chiến Hoàng cứng rắn hạ xuống, lập tức tại quảng trường tám đạo Linh Lực mênh mông bạo phát, rồi sau đó tám đạo quang ảnh phóng lên trời, vọt vào một vòng xoáy không gian.

"Đại viên mãn chiến trường chỉ có tám người tranh đoạt. . ." Mọi người nhìn qua một màn này, đều là không khỏi mắt lộ vẻ hâm mộ, phải biết chiến trường Thượng vị Địa Chí Tôn, con số vượt qua hai trăm người, mà chiến trường Hạ vị Địa Chí Tôn, số lượng càng là gấp bội.

Tất cả mọi người tại đây đều biết rõ, Địa Chí Tôn Đại Viên Mãn đều là có thể đếm được trên đầu ngón tay,bọn họ trấn giữ các lãnh thổ bát ngát bên trong dưới sự bảo hộ của Tây Thiên Chiến Hoàng.

"Thượng vị Địa Chí Tôn. . ."

Sau khi chiến trường Địa Chí Tôn Đại Viên khép lại, nháy mắt sau đó, mấy trăm đạo quang ảnh cũng bạo phát bắn lên, liên tiếp không ngừng biến mất ở trong vòng xoáy không gian.

"Ta đi trước một bước." Mục Trần hướng về phía Lạc Ly mỉm cười.

"Cố gắng lên, cẩn thận một chút." Lạc Ly mỉm cười hướng về Mục Trần khẽ nói.

Lạc Ly nhẹ gật đầu, thân hình khẽ động, chính là hóa thành một đạo lưu quang lướt đi, theo sau cái đại bộ phận còn lại, trực tiếp vọt vào trong vòng xoáy còn lại.

Chiến trường Thượng vị Địa Chí Tôn đóng lại, Lạc Ly cùng những cường giả còn lại cũng lần lượt tiến vào chiến trường giành choHạ vị Địa Chí Tôn, vô số đạo ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chú, tiến nhập vào vòng xoáy không gian cuối cùng.

Đợi đến người cuối cùng biến mất tại trong vòng xoáy không gian cuối cùng, trên quảng trường ra, cũng ùn ùn vang lên thanh âm sôi trào, vô số người trông mong ngóng chờ.

Lạc Thiên Thần ở bên trong bể người, ánh mắt hắn nhìn hai thân ảnh biến mất trong vòng xoáy không gian, chợt hít một hơi thật sâu, trên khuôn mặt già nua, hiện lên một vẻ chờ đợi.

Tranh đoạt chiến 'Đại Lục Chi Tử' tại Tây Thiên Đại Lục, cuối cùng vào lúc này, chính thức bắt đầu.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1242: Tam Linh Chiến Trận

Sau khi xuyên qua vòng xoáy không gian, hai mắt của Mục Trần mở ra, đập vào mắt là ánh mặt trời chiều đỏ như máu, sắc trời mờ nhạt, cả vùng không gian, dường như đều đang trong trạng thái yên tĩnh và hoang vu.

"Đây là chiến trường tranh đoạt Đại Lục Chi Tử đây sao?" Mục Trần nhìn qua mảnh không gian vô biên vô tận này như có điều suy nghĩ.

Hiển nhiên, phiến chiến trường này là một khoản không gian nhỏ do Tây Thiên Chiến Hoàng sáng lập ra, hôm nay tất cả Thượng vị Địa Chí Tôn, đều tiến vào trong đó, một cuộc tranh đoạt chiến thật sự khốc liệt sắp sửa diễn ra.

Mỗi một người khi tiến vào chiến trường, đều sẽ không may mắn thoát khỏi.

Bất quá, ngược lại thần sắc Mục Trần không vì vậy mà khẩn trương, hắn hơi chút trầm ngâm, nhưng cũng không khởi hành ngay lập tức, bàn tay nắm chắc, một khỏa Chiến Ấn xuất hiện ở trong tay.

Chiến Ấn này, đối với tất cả những cường giả tham gia tranh đoạt Đại Lục Chi Tử mà nói, là cực kỳ trọng yếu, một khi Chiến Ấn bị người khác đoạt đi, điều này đây cũng đại biểu cho tranh đoạt thất bại, sẽ bị trục xuất ra khỏi mảnh không gian này ngay lập tức.

Hơn nữa, trọng yếu là, Chiến Ấn còn dùng để đổi lấy bảo vật trong Chiến Hoàng Bảo Khố, đây chính là bảo khố của một vị Thiên Chí Tôn, tùy ý bảo bối trong đó, đều có giá trị phi phàm.

Mục Trần cầm chặt Chiến Ấn trong tay, Linh Lực quán chú vào ngay lập tức một màn sáng Linh Lực từ trong Chiến Ấn chợt hiện hiện ra, trên màn sáng kia, từng kiện bảo bối, rực rỡ muôn màu, mặc dù không phải là hình tượng chân thật, nhưng dường như là có khí tức bảo khí phát tán ra, làm cho người ta thèm thuồng không thôi.

"Đại Thần Thông, Dẫn Tinh Thần Thuật. . . Mười viên Chiến Ấn."

"Bách Long Trượng, cấp thấp Thánh vật. . . Bốn viên Chiến Ấn."

"Vạn Sơn Linh Bia, trung giai Thánh vật. . . Mười ba viên Chiến Ấn."

"Linh Thánh Đại Pháp Thân, bảng 99 loại Chí Tôn Pháp Thân bài danh 79, chín viên Chiến Ấn."

". . ."

Mục Trần nhìn qua một ít bảo bối, yết hầu đều là không nhịn được bỗng nhúc nhích một cái, một vẻ thèm thuồng hiện lên trong mắt, Chiến Hoàng Bảo Khố thật không hổ là nơi cất chứa của một vị Thiên Chí Tôn, mỗi một kiện bảo bối nếu lưu lạc trong Đại Thiên thế giới, tất nhiên đều có giá trị không nhỏ.

Nhưng mà hôm nay, Chiến Hoàng đem bảo khố của mình mở phóng xuất ra thủ bút, tùy ý lấy Chiến Ấn đổi lấy bất kỳ món nào mình muốn, điều này thật sự khiến cho người người cảm thán gia tài của Tây Thiên Chiến Hoàng thật sự kinh người.

"Vạn Sơn Linh Bia, đây chính là trung giai Thánh vật. . ."

Mục Trần nhìn chằm chằm vào tất cả các bảo bối, chảy nước miếng, phải biết, thậm chí trong tay Mạn Đà La - Tinh Thần Trấn Ma Tháp, cũng chỉ là trung giai thánh vật mà thôi.

Về phần hắn, hiện tại Thánh vật trên người, cũng chỉ có Phong Thần Phiến cùng với Phúc Hải Ấn mà thôi, hơn nữa đây chỉ hai đạo Thánh vật cấp thấp.

"Bất quá điều kiện đổi lấy, dĩ nhiên là cần 13 viên Chiến Ấn. . . nói cách khác, ít nhất cần cướp đoạt chiến ấn trong tay 13 vị Thượng vị Địa Chí Tôn." Bất quá tuy nói là rất thèm thuồng, nhưng khi Mục Trần nhìn thấy điều kiện đổi lấy, thì bất đắc dĩ thở dài một hơi, muốn làm đến bước này, hiển nhiên cũng không dễ dàng.

"Đều quá sức tưởng tượng. . ."

Mục Trần xem nửa ngày, cuối cùng than thở một tiếng, trong này không ít bảo bối đều khiến hắn động lòng không ngừng, đã có thể đổi lấy được một vật như vậy đều có thể ngẩng cao đầu.

Dựa theo tình huống bình thường mà nói, Thượng vị Địa Chí Tôn có chút năng lực, hơn nữa vận khí tốt một chút, chỉ sợ cũng có được 6 hoặc 7 khối Chiến Ấn, mà đem toàn bộ Chiến Ấn cầm đi đổi, cũng không đủ cho một đạo trung giai Thánh vật. . .

Hơn nữa, nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, một khi hao tốn cái giá như thế đổi lấy bảo bối, như vậy rất có thể hắn cũng sẽ mất đi cơ hội tranh đoạt danh ngạch duy nhất.

Cuối cùng, danh ngạch tranh đoạt Đại Lục Chi Tử duy nhất sẽ thuộc về người có số lượng Chiến Ấn nhiều nhất. . .

Kể từ đó mà nói, phàm là người có chí tranh đoạt danh ngạch duy nhất kia, đều không quá nguyện ý đổi lấy bảo bối từ trong Chiến Hoàng Bảo Khố, mặc dù bọn hắn cũng đang nhỏ dãi và đỏ mắt.

Lại nói tiếp, Chiến Hoàng Bảo Khố có thể xem như một loại an ủi giành cho những ai không có năng lực tranh đoạt danh ngạch. . .

"Không có món nào vừa rẻ vùa bèo sao?" Mục Trần nhếch miệng, ngón tay xẹt qua màn sáng Linh Lực, sau đó bất đắc dĩ lắc đầu định đóng lại.

"Ồ?"

Ngay tại lúc Mục Trần có ý định đóng lại thì khóe mắt của hắn đột nhiên quét qua như gặp phải một vật, lúc này ngón tay dừng lại, rồi sau đó hai mắt nhắm lại tập trung vào món bảo bối kia.

"Tam Linh Chiến Trận. . ."

Mục Trần tỏa định, là một quyển bí kiếm chiến trận hiếm thấy, hơn nữa hắn kinh ngạc chính là, chiến trận này được hình thành từ ba người tọa trấn.

Điều này tương đối kỳ quái, chiến trận là thủ đoạn của Chiến Trận Sư, mà Chiến Trận Sư thao túng quân đội, tối thiểu cần hàng ngàn hàng vạn quân lính, kẻ lợi hại thì dùng trăm vạn, ngàn vạn để tính.

Mà cái gọi là chiến trận 3 người thì thật là quỷ gì?

Ánh mắt kinh ngạc của Mục Trần đảo qua, sau đó nhẹ nhàng nhìn một cái, lập tức có rất nhiều tin tức trào vào trong đầu của hắn, tiếp thu những tin tức đó trong mắt của hắn xẹt qua một vẻ ngạc nhiên không tả.

Nguyên lai, Tam Linh Chiến Trận chính là từ một vị Chiến Trận Sư sống trong thời kỳ Thượng Cổ của Đại Thiên thế giới sáng chế, một vị Chiến Trận Sư có thể ngưng luyện ra năm trăm vạn chiến văn, loại đẳng cấp Chiến Trận Sư này, coi như là Thượng vị Địa Chí Tôn cũng phải dè chừng có thể tính là bất phàm.

Bất quá, vị Chiến Trận Sư này, lại có thể sáng tạo ra một loại chiến trận bất phàm, bởi vì quân đội của hắn, không cần hàng ngàn hàng vạn, mà chỉ cần có. . . 2 người.

Chuẩn xác mà nói, hắn hai vị Huynh Đệ Tam Sinh.

Chẳng qua là hai người này, đều có được thực lực Thượng vị Địa Chí Tôn.

Từ góc độ bình thường mà nói, một vị Chiến Trận Sư có thể tạo ra trăm vạn chiến văn, căn bản không có tư cách tiếp thu chiến ý của hai vị

Thượng vị Địa Chí Tôn để sử dụng, bởi vì thực lực của bọn họ quá mạnh, ngưng tụ lên chiến ý, sẽ có linh tính, Chiến Trận Sư trăm vạn chiến văn nếu như ý đồ điều khiển hay chưởng khống sẽ bị chiến ý cắn trả.

Nhưng vị Chiến Trận Sư này thì làm được, bởi vì cùng là Tam sinh huynh đệ, Tâm Linh bọn hắn Tương Thông, lại có thể hoàn toàn tiếp thu chiến ý của đối phương, bởi vì hai vị này cũng là Huynh Đệ, cho nên ở trong tay của vị trăm vạn Chiến Trận Sư, có thể so với mấy triệu thậm chí trăm triệu Chi Sư Tinh Nhuệ.

Bằng vào loại liên hệ kỳ diệu này, sự huyền ảo của Tam Linh Chiến Trận, vị Chiến Trận Sư trăm vạn chiến văn có thể vượt cấp khiêu chiến một vị Địa Chí Tôn Đại Viên Mãn, hơn nữa, còn có khả năng chém giết!

Bình thường mà nói, 3 vị Thượng vị Địa Chí Tôn liên thủ, đều không thể chống lại một vị Địa Chí Tôn Đại Viên Mãn, nhưng mà vị Chiến Trận Sư trăm vạn chiến văn kia, lại bằng vào hai vị Huynh Đệ Tâm Linh Tương Thông, sử dụng Tam Linh Chiến Trận, cứng rắn vượt cấp chém giết một vị Địa Chí Tôn đại viên mãn, chiến tích như thế khiến cho vô số cường giả chấn động.

"Không nghĩ tới thế gian này, vẫn còn có sự tình kỳ diệu như thế."

Trong đầu tin tức như dòng nước chảy cứ trào lên, mặt Mục Trần tràn đầy thán phục và sợ hãi, đây là lần đầu tiên hắn thấy được một vị Chiến Trận Sư trăm vạn chiến văn, có thể sử dụng hai vị Thượng vị Địa Chí Tôn để tạo thành một chi quân đội.

Bất quá loại chuyện này, người ngoài hiển nhiên không cách nào làm được, bởi vì họ là Huynh Đệ sinh 3, Tâm Ý Tương Thông, mới có thể dung nạp điều khiển cái loại ý thức chiến ý cường đại này mà không bị cắn trả.

Đương nhiên, bọn hắn có thể vượt cấp chém giết một vị siêu cấp cường giả Địa Chí Tôn Đại Viên Mãn, phần lớn nguyên nhân là vì bí

kiếp Tam Linh Chiến Trận này.

Chiến trận huyền ảo, liên hợp bọn họ lại cùng nhau, đem lực lượng của nó khuếch trương đến cực hạng để đổi lấy một thành quả chói mắt.

Bất quá. . .

Loại chuyện này, người khác không thể làm, nhưng không có nghĩa là Mục Trần không thể. . .

Mục Trần nhìn qua Tam Linh Chiến Trận, đôi mắt đen nhánh tỏa ra cuồn cuộn lửa thèm thuồn.

Mặc dù hắn không có hai Huynh Đệ sinh 3, nhưng hắn có tuyệt học Nhất Khí hóa Tam Thanh!

Hóa thân của hắn, do bản thể biến thành, cái loại Tâm Ý Tương Thông này, quả thực so với Tam sinh Huynh Đệ còn muốn mãnh liệt hơn, cho nên, từ trình độ nào mà nói, độ phù hợp của Tam Linh Chiến Trận đối với hắn, so với Tam sinh Huynh Đệ, còn cao hơn!

Đây quả thật là chiến trận chế tạo riêng cho hắn!

Mục Trần liếm môi một cái, vẻ tham lam trong mắt dũng mãnh tiến ra, tuy rằng hết thảy tạm thời vẫn chỉ là suy đoán của hắn, nhưng bất kể như thế nào, bí kiếp Tam Linh Chiến Trận này, hắn đều nhất định phải lấy cho được!

Có loại chiến trận này phụ trợ, cùng tuyệt học Nhất Khí hóa Tam Thanh sẽ khiến cho lực chiến đấu của hắn cũng tăng vọt theo!

Vì vậy, Mục Trần nhìn về phía vị trí Tam Linh Chiến Trận đặt thông tin để tìm cái giá trao đổi. Tam Linh Chiến Trận, bốn viên Chiến Ấn.

Nhìn qua cái giá đổi lấy này, Mục Trần thở dài một hơi, chiến trận tuy nói kỳ diệu, nhưng cuối cùng yêu cầu quá mức hà khắc, trên cái thế giới

này, Chiến Trận Sư có được 2 huynh đệ sinh ba hiển nhiên cũng không nhiều.

Cho nên, giá trị Tam Linh Chiến Trận này, trong Chiến Hoàng Bảo Khố này, cũng một đạo Thánh vật cấp thấp giống nhau chỉ bốn viên Chiến Ấn.

Nhưng điều này đối với Mục Trần mà nói, giá trị của nó, so với một đạo đại Thần Thông Chi Thuật, đều kém rất rất xa.

Ngón tay Mục Trần nhẹ nhẹ lướt lên màn sáng (giống xài smartphone nhỉ), sau đó bàn tay mạnh mẽ nắm chắc, trực tiếp đem Chiến Ấn thu hồi, hắn ngẩng đầu nhìn mảnh thiên địa này đang dần dần ngã về hoàng hôn, khóe miệng nở lên một nụ cười.

Hắn nhất định phải nhanh thu thập được bốn viên Chiến Ấn, chứ không đến lúc đó Tam Linh Chiến Trận bị ai cho hoán đổi, đối với với hắn mà nói, thật là đại tổn thất.

"Đã như vậy. . ."

Mười ngón thon dài của Mục Trần chậm rãi nắm hắn mỉm cười, tự nhủ: "Như vậy bắt đầu đi săn Chiến Ấn thôi. . ."

Tiếng nói hạ xuống, hắn khẽ cười một tiếng, không do dự nữa, tay áo vung lên, thân hình chính hóa thành một đạo lưu quang phóng lên trời, đối với mảnh chiến trường Thượng vị Địa Chí Tôn này, bắn đi.

Hiện tại, mục tiêu đầu tiên của hắn chính là không chừa thủ đoạn nào cướp cho được bốn viên Chiến Ấn!

Chương 1243: Hỏa Bào Nam Tử

CHÍU. . . U. . . U! !

Nhìn Thiên Địa vô tận mờ nhạt, một đạo ánh sáng màu lửa đỏ bạo lướt qua, ở trong lưu quang, là một vị nam tử người mặc trường bào có khắc hình lửa đỏ, bên trên thân thể hắn, liệt hỏa đỏ thẫm hừng hực thiêu đốt lên.

Đó là bởi vì hắn tu luyện Linh Lực hỏa diễm đến một đẳng cấp cao, cho nên Linh Lực mới có thể lộ ra ngoài như Hỏa y bảo vệ hắn.

Lúc này, ánh mắt vị Hỏa Bào Nam Tử này sắc bén quét mắt bốn phương đại địa, giống như chim ưng đi săn vậy

Hắn đang tìm con mồi, một khi thực lực đối phương hơi yếu hơn hắn, ngay lập tức cũng sẽ bị hắn gắt gao đuổi theo, sau đó cướp lấy Chiến Ấn trong tay.

Bất quá tại bên trong chiến trường này, thân phận thợ săn cùng con mồi tùy thời sẽ xuất hiện biến hóa, cho nên, vị Hỏa Bào Nam Tử này cũng rất cẩn thận, một khi phát giác được đối phương quá mức nguy hiểm, hắn sẽ ngay lập tức rời xa.

Bằng vào một đạo thần thông hỏa độn đặc biệt, hắn có tự tin đối với tốc độ bản thân, cường giả ngang cấp, muốn đuổi kịp hắn, cũng không có nhiều người.

Hơn nữa, một khi đối phương thật sự đuổi theo không bỏ, như vậy hắn có thể mượn lấy ưu thế tốc độ, theo thời gian dần qua làm cho đối phương Tiêu Hao thể lực, nói như vậy, hắn sẽ chiếm ưu thế cực lớn.

Thời điểm trước, hắn cũng đã bằng vào tốc độ của mình mà sử dụng chiến thuật tiêu hao thể lực để thành công cướp được một viên Chiến Ấn.

Hỏa Bào Nam Tử tay cầm hai viên Chiến Ấn, Chiến Ấn trong lòng bàn tay của hắn chậm rãi chuyển động, mặt hắn mỉm cười, hắn biết, tại chiến trường này là nơi cường giả tụ tập, thực lực của hắn, căn bản không tư cách tranh đoạt danh ngạch duy nhất kia, cho nên mục tiêu của hắn, cũng không phải là vị trí quán quân của Đại Lục Chi Tử, ý định của hắn là dùng hết khả năng cướp lấy một ít Chiến Ấn, sau đó từ trong Chiến Hoàng Bảo Khố đổi lấy một kiện bảo bối phù hợp với hắn.

Đến lúc đó bảo bối tới tay, hắn có thể thỏa mãn rời khỏi, còn cái danh ngạch kia, để cho những người khác liều mình sống chết đi. . .

"Ừm?"

Ý niệm trong đầu Hỏa Bào Nam Tử chuyển động, thần sắc hắn bỗng nhiên khẽ động, nhắm hai mắt lại nhìn qua rặng núi phía xa, tại đó, hắn phát giác được một đạo Linh Lực mịt mờ chấn động đang lặng lẽ lui lại.

Chủ nhân của sóng Linh Lực ba động kia hiển nhiên cũng đang ra sức che giấu Linh Lực bản thân, nhưng chung quy không thể thoát được cảm giác của Hỏa Bào Nam Tử.

Trong mắt Hỏa Bào Nam Tử có ánh lửa ngưng tụ, một loáng sau, tầm mắt của hắn trực tiếp xuyên thấu khoảng cách xa, phá vỡ vị trí nơi nhân ảnh kia đang ẩn nấp.

"Hạ vị Địa Chí Tôn?"

Hỏa Bào Nam Tử nhìn thấy thân ảnh đó thì giật mình sau đó phục hồi tinh thần lại, mắt lộ vẻ đăm chiêu: "Là tên Mục Trần kia sao?"

Ở trong chiến trường Thượng vị Địa Chí Tôn này, duy nhất chỉ có một vị Hạ vị Địa Chí Tôn, thì hắn là Mục Trần kia rồi.

Khi Hỏa Bào Nam Tử phát hiện ra hành tung của Mục Trần, thì hình như hắn cũng là phát giác ra được đối phương, thế nên thân hình của hắn chợt mạnh mẽ bắn trở ra, thân hình hóa thành lưu quang, không ngừng chuyển di ý đồ chạy trốn.

"Ha, Chiến Ấn tới tay có đạo lý?"

Hỏa Bào Nam Tử thấy thế, nhếch miệng cười cười, hỏa diễm đỏ thẫm từ trong cơ thể bộc phát ra, sau đó hỏa diễm lóe lên, thân ảnh của hắn tiêu thất trong hư không, trực tiếp là xuất hiện ở phía trên dãy núi phía xa, rồi sau đó một chưởng vỗ dưới.

Hỏa Bào Nam Tử này hiển nhiên là người cẩn thận, hắn cũng đã được nghe nói, trong Tây Thiên Chiến Thành, Mục Trần cùng Hùng Bá giao phong, nên hắn cũng biết cùng Mục Trần giao thủ, tốt nhất là không nên để Linh Lực trực tiếp tiếp xúc.

Cho nên, hắn lần này ra tay, hắn không tiếp cận Mục Trần, mà là áp dụng phương thức đánh xa dùng Linh Lực oanh kích.

Ầm!

Cự chưởng bao phủ xuống thiêu đốt lên lửa Linh Lực cháy rừng rực, nhiệt độ nóng bỏng, biến dãy núi cùng cây cỏ hóa thành biển lửa.

Ầm!

Cự chưởng rơi xuống, bất quá lúc này thân ảnh của Mục Trần cũng đã thoát khỏi phạm vi bao phủ của cự chưởng, nhưng sóng linh Lực nóng bỏng tán ra xung quanh quá cuồng bạo khiến cho hắn chấn động và có chút chật vật.

Nhưng Mục Trần lúc cũng bất chấp không quay đầu lại tiếp tục chạy như điên.

"Muốn đi?"

Hỏa Bào Nam Tử cười nhạo một tiếng, bất quá hắn cũng không tùy tiện truy kích ngay lập tức, ánh mắt sắc bén quét ngang dãy núi, khi xác định Linh Lực mịt mờ chấn động rồi sau đó hóa thành ánh lửa đuổi theo.

Hôm nay bên trong chiến trường này, những cường giả Thượng vị Địa Chí Tôn khác không phải là đèn đã cạn dầu, muốn thu hoạch thật sự rất khó khăn, mà so sánh với bọn hắn, cướp lấy đồ trong tay một tên Hạ vị Địa Chí Tôn, hiển nhiên là dễ dàng hơn một chút.

Tuy nói như thế, nhưng cẩn thận là điều cần thiết, để không đến lúc đó lật thuyền trong mương. . .

Ôm những ý niệm này, Hỏa Bào Nam Tử không cần gấp gáp đuổi theo Mục Trần, thỉnh thoảng lại giáng một đòn công kích Linh Lực từ trên trời hạ xuống để làm tiêu hao thể lực của Mục Trần.

Vì vậy, dọc theo con đường này, núi rừng không ngừng bị đốt thành biển lửa, mà phía trước biển lửa, một thân ảnh không ngừng chạy thục mạng. . .

. . .

Tây Thiên Chiến Thành, trên quảng trường bạch ngọc.

Lúc này chung quanh quảng trường, hội tụ rất nhiều thân ảnh ừn ùn kéo đến, vô số ánh mắt, nhìn trung tâm trên không của quảng trường, ở nơi đó có một màn sáng xuất hiện.

Bên trong màn sáng, có các loại các loại cảnh tượng, mỗi một cái bên trong, đều đang bùng nổ chiến đấu kịch liệt khiến cho người xem sôi trào nhiệt huyết.

Hiển nhiên, những màn sáng này, chính là tình cảnh lúc bên trong ba Chiến Trường phát sinh.

Một khi trong chiến trường có phát sinh chiến đấu, lập tức hình ảnh sẽ chiếu ra, cho vô số người quan sát.

"Linh Chiến Tử thật là thật lợi hại. . . Mới một thời gian ngắn như vậy, hắn đã đánh bại ba vị Thượng vị Địa Chí Tôn rồi!"

"Linh Kiếm Tử cùng Linh Long Tử cũng là không kém a, đã đánh bại hai vị Thượng vị Địa Chí Tôn rồi. . ."

"Chậc chậc, chiến trường Hạ vị Địa Chí Tôn, thật đúng là không ai cản nổi Lạc Ly a. . ."

"Linh Phi Tử cũng có chiến tích kinh người. . ."

". . ."

Từng tràng chiến đấu kịch liệt, chung quanh quảng trường, cũng là không ngừng bộc phát ra thanh âm kinh hô đinh tai nhức óc.

Lạc Thiên Thần ở trong đám người, hắn ngửa đầu nhìn qua màn sáng, khi hắn trông thấy Lạc Ly trong chiến trường Hạ vị Địa Chí Tôn mạnh mẽ chiến thắng, mặt lộ vẻ vẻ vui mừng.

Tuy nói Lạc Ly đột phá đến Hạ vị Địa Chí Tôn không lâu, nhưng là truyền nhân của Lạc Thần, căn cơ của nàng vượt quá sức tưởng tượng, hơn nữa có chút thủ đoạn lợi hại, ngay cả Lạc Thiên Thần cũng cảm thấy lạ lẫm, dường như đây không còn là Lạc Ly mà là cốt cách của một vị Lạc Thần.

"Lúc này Lạc Ly còn chưa sử dụng Lạc Thần Pháp Thân, nếu là dùng tại trong chiến trường Hạ vị Địa Chí Tôn, người có thể tạo thành uy hiếp đối với nàng, hắn chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay." Lạc Thiên Thần khẽ vuốt chòm râu, sau đó ánh mắt nhìn lướt qua rất nhiều màn sáng, lông mày lại là khẽ nhíu một cái.

Bởi vì trong khoảng thời gian này, hắn không nhìn thấy thân ảnh của Mục Trần, nói cách khác, Mục Trần cũng không có bộc phát chiến đấu, loại hiệu suất này, so với đám người Linh Chiến Tử, hiển nhiên là thấp rất nhiều.

Bất quá Lạc Thiên Thần cũng biết, bằng vào thực lực Hạ vị Địa Chí Tôn Mục Trần phải đối mặt với rất nhiều Thượng vị Địa Chí Tôn, đến tột cùng là bực nào khó khăn, cho nên, dưới mắt hắn cũng chỉ có thể âm thầm cầu nguyện, hy vọng Mục Trần có thể thuận lợi một ít.

"Ha ha, đây không phải là tên tiểu tử Mục Trần sao?"

"Làm sao lại trở thành bộ dáng chật vật như thế này. . . Xem ra Hạ vị Địa Chí Tôn tại chiến trường Thượng vị Địa Chí Tôn, hay vẫn là quá miễn cưỡng a."

"Để cho tiểu tử này càn rỡ, xem Tây Thiên Đại Lục ta như chốn không người, hừ, trước mắt chính thức động thủ, mới hiểu Thượng vị Địa Chí Tôn lợi hại hay không. . ."

Trong lúc đó, có một ít thanh âm truyền đến, làm cho Lạc Thiên Thần ngưng trọng, vội vàng chuyển di ánh mắt nhìn về phía một màn sáng trong đó, hắn thấy trong quầng sáng kia, hỏa diễm đỏ thẫm quét ra, một mảnh núi bị đốt cháy, mà ở phía trước biển lửa kia, một thân ảnh hơi chật vật chạy thục mạng, bộ dáng đúng là Mục Trần!

Lúc này chung quanh, càng ngày càng có nhiều người phát giác được tình cảnh này, lúc này bộc phát ra tiếng cười vang, lúc trước bọn hắn nghe nói Mục Trần có chút bất phàm, nhưng hôm nay, tựa hồ cũng có chút sai.

Ngược lại, Lạc Thiên Thần nhìn thấy tình huống như vậy, hai mắt khẽ híp một cái, ngoài dự liệu hắn không hiển lộ ra vẻ lo lắng, bởi vì hắn đối với thủ đoạn của Mục Trần rất hiểu rõ, dùng thực lực của hắn, không đến mức bị một vị Thượng vị Địa Chí Tôn truy sát đến chật vật như thế. . .

Cho nên. . . Hắn làm như vậy, chỉ có một nguyên nhân.

Giả vờ bỏ chạy dụ địch vào bẫy.

. . .

Ầm!

Cự chưởng Hỏa diễm gào thét lần nữa đem một tòa núi khác hóa thành tro tàn, Hỏa Bào Nam Tử tuy rằng khiến cho Mục Trần khá chật vật, nhưng lông mày Mục Trần vẫn như cũ tỏ vẻ vui sướng, rốt cuộc hắn nhíu lại, đã có cảm giác không kiên nhẫn.

"Không thể kéo dài được nữa, tiếp tục như vậy sẽ khiến nhiều kẻ khác chú ý, sợ là sẽ phải có biến cố." ánh mắt Hỏa Bào Nam Tử âm trầm, hắn nhìn qua bóng hình Mục Trần đang chật vật trốn vào một vùng núi khác, không do dự nữa, tay áo vung lên một đóa mây lửa bắn ra, mây lửa biến thành một tòa mây lửa giống như bàn tay, hướng về đầu Mục Trần đánh tới, bao trùm Mục Trần lẫn vùng núi xung quanh hắn.

Sau khi phong tỏa dãy núi, lúc này Hỏa Bào Nam Tử mới hóa thành lưu quang bắn đi, mấy tức sau, hắn xuất hiện ở phía trên dãy núi, mặt không cảm xúc nhìn thân ảnh Mục Trần trên ngọn núi.

"Sao không chạy nữa?" Hỏa Bào Nam Tử cười mỉa mai, ánh mắt băng hàn nhìn Mục Trần.

Nhưng đối mặt với việc cười nhạo của hắn, Mục Trần chỉ duỗi cái lưng mệt mỏi, ngẩng đầu cười nói: "Cái tên này, thật sự là quá cẩn thận rồi, vì muốn cho ngươi quên đi cảnh giác, hại ta phải đi đường xa như vậy. . ."

Nghe được Mục Trần nói, đồng tử Hỏa Bào Nam Tử mạnh mẽ co rụt lại, hắn cơ hồ không chút do dự, hỏa diễm dưới chân xuất hiện, muốn thúc phát thần thông trốn khỏi nơi đây.

Bất luận lời nói của Mục Trần là thật hay giả, hắn vốn cẩn thận, tình nguyện lựa chọn ổn thỏa, cùng lắm thì vừa phát hiện Mục Trần lường gạt hắn, bỏ chạy vẫn còn kịp.

BA~!

Đối mặt với phản ứng cực nhanh của Hỏa Bào Nam Tử, Mục Trần chỉ cười một tiếng, sau đó hắn duỗi ngón tay ra, một âm thanh búng tay thanh thúy, truyền ra.

Ầm!

Âm thanh búng tay rơi xuống ngay lập tức, dãy núi đột nhiên chấn động, vô số cột sáng Linh Lực phóng lên trời, cuối cùng hình thành một tòa Linh Trận khổng lồ, bao phủ mảnh thiên địa xung quanh vào trong.

Linh Trận thành hình, chín đầu Cự Long hình thành từ Linh Lực, chiếm giữ hư không, nhìn chằm chằm Hỏa Bào Nam Tử.

Sắc mặt trở nên Hỏa Bào Nam Tử cực kỳ khó coi, Mục Trần chỉ mỉm cười, nói: "Cửu Long Thí Tiên Trận, hình thái hoàn chỉnh, mời ngươi thử sức."

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1244: Trận Đầu

Chín đầu Cự Long khổng lồ hình thành từ Linh Lực chiếm giữ bốn phương trên không, Linh Lực kinh khủng chấn động, mãnh liệt giống như thủy triều từng đợt sóng từ trong cơ thể chúng phát ra, khiến cho không gian chấn động bắt đầu vặn vẹo.

Bên trong 9 đầu Cự Long Linh Lực, sắc mặt Hỏa Bào Nam Tử dị thường khó coi, hắn nhìn thấy Mục trần đứng trên ngọn núi mặt mỉm cười, mà thất thần vì không thể hiểu vì sao mình lại rơi vào bẫy Mục Trần.

Hóa ra lúc trước Mục Trần chật vật chạy thục mạng, hoàn toàn là giả vờ!

"Tiểu tử xảo trá!" Hỏa Bào Nam Tử âm trầm mắng.

Mục Trần cười cười, cũng lười nói nhảm: "Đem Chiến Ấn giao ra cho ta thì có thể đi."

"Ngươi nằm mơ giữa ban ngày? ! Ngươi cho rằng bằng vào một tòa Linh Trận là có thể đánh bại Hỏa Vân Vương ta?" Hỏa Bào Nam Tử nghe vậy mỉa mai cười cười, trước mắt tòa Linh Trận này tuy nói khí thế bất phàm, nhưng cuối cùng Mục Trần chỉ là một vị Hạ vị Địa Chí Tôn mà thôi, cùng lắm thì rơi vào quần chiến, đến lúc đó Mục Trần muốn toàn thắng cũng không dễ dàng như vậy.

Ầm!

Vừa nghĩ tới đó, Linh Lực đỏ thẫm trong cơ thể Hỏa Vân Vương bạo phát ra, nhuộm đỏ bầu trời, độ ấm trong Thiên Địa vào lúc này nhanh

chóng tăng lên cao.

Mục Trần thấy thế, chỉ cười một tiếng, nếu như Cửu Long Thí Tiên Trận của hắn, chỉ ngưng tụ ra 7 đầu rồng thì hiển nhiên không tạo thành uy hiếp đối với một vị Thượng vị Địa Chí Tôn. Nhưng mà, hôm nay Cửu Long Thí Tiên Trận. . . đã đạt đến hình thái hoàn chỉnh.

Để có thể hoàn chỉnh bố trí ra Cửu Long Thí Tiên Trận, Mục Trần đã thất bại mấy lần, cuối cùng lấy Thủy Tinh Phù Đồ Tháp hỗ trợ, đem Linh Lực trong cơ thể chuyển hóa tăng xác xuất mới thành công.

Cửu Long Thí Tiên Trận, vốn là Linh Trận trung cấp tông sư, một khi hoàn chỉnh bố trí ra, tuyệt đối đủ để chống lại cường giả ở cấp độ Thượng vị Địa Chí Tôn, hơn nữa. . . Hiện tại Cửu Long Thí Tiên Trận, trong tay của Mục Trần lại có một điểm biến hóa nho nhỏ, nên sẽ có hiệu quả phi phàm.

Rống!

Nghĩ đến đây, tay áo Mục Trần nhẹ nhàng vung lên, trực tiếp là thúc giục Linh Trận khổng lồ, một loáng sau vậy, 9 đầu Cự Long tạo thành từ Linh Lực ngửa mặt lên trời gào thét, rồi sau đó mở miệng, chín luồn hơi thở của rồng cuồn cuộn phóng ra, giống như nước lũ hướng về Hỏa Vân Vương bắn tới.

Hơi thở của rồng lướt tới, không gian đều vỡ nát, hiện ra lực phá hoại hết sức bá đạo.

Tuy rằng ngoài miệng Hỏa Vân Vương lăng lệ ác liệt, nhưng cũng không dám khinh thường đối với tòa Linh Trận này chút nào, hắn vẫy tay một cái, đám mây lửa đỏ lúc trước dùng để bao phủ dãy núi ngay lập tức bay tới, cuối cùng hình thành Hỏa Vân Tráo (gần như cái khiên), vờn quanh thân, phía trên hỏa tráo, lửa cháy hừng hực không ngừng bốc lên, làm cho không gian vặn vẹo.

Ầm! Ầm!

Hơi thở của rồng quét ngang đến, nặng nề đánh lên trên Hỏa Vân Tráo, tia lửa vang khắp nơi, rung động điên cuồng lan truyền, như lung lay sắp đổ.

"Hừ, chỉ chút này uy lực? muốn phá Hỏa Vân Linh Tráo của ta?" Hỏa Vân Vương nhìn thấy hơi thở của 9 đầu rồng bị ngăn cản, thì cười lạnh một tiếng, sau đó ánh lửa dưới chân hắn theo thời gian trôi qua dần tụ lại, ánh mắt lấp lánh hắn ý định sử dùng hỏa độn thần thông ly khai Linh Trận.

Lúc này hắn cũng đã từ bỏ toan tính cướp đoạt Chiến Ấn từ trong tay Mục Trần, hắn không còn tư tưởng tiếp tục dây dưa quần đầu với Mục Trần vì cơ bản dưới sự hỗ trợ của Linh Trận, Mục Trần đã đứng ở thế bất bại, nếu tiếp tục đấu nữa thì không có chút ý nghĩa nào.

"Là một bảo vật hộ thân phòng ngự cấp thấp Thánh vật. . ."

Mục Trần nhìn Hỏa Vân Tráo quanh thân Hỏa Vân Vương, hơi cảm thấy kinh ngạc, loại Thánh vật hộ thân tuy nói tính công kích yếu đi một chút, nhưng dùng để hộ thân hoặc phòng ngự hiệu quả thật tốt.

"Dù gì Cửu Long Thí Tiên Trận cũng là Linh Trận trung giai tông sư, một Thánh vật cấp thấp, cũng không cứu nổi ngươi." Mục Trần cười nhẹ một tiếng, sau đó một tay kết ấn.

"Cửu Long Thí Tiên Trận, Cửu Long quy nhất, phệ tiên long!"

Ấn pháp Mục Trần biến ảo, lập tức trong Linh Trận lại có biến hóa truyền ra, 9 đầu Cự Long bộc phát ra hàng tỉ đạo linh quang, rồi sau đó mãnh liệt hội tụ hợp lại cùng nhau.

Linh quang bắt đầu khởi động, 9 đầu Cự Long khổng lồ nhanh chóng biến mất, mấy tức về sau, một con rồng nhỏ lộng lẫy cao mấy trượng, xuất hiện ở trong Linh Trận.

Toàn thân con rồng nhỏ hoa mỹ tựa như nạm từ bảo thạch cực kỳ diễm lệ, bất quá loại diễm lệ này rơi trong mắt của Hỏa Vân Vương, khiến cho sắc mặt hắn kịch biến.

Bởi vì hắn có thể cảm giác, trên thân thể con rồng nho nhỏ và lộng lẫy này ẩn chứa Linh Lực kinh khủng dường nào, trình độ loại Linh Lực này cường hãn, ngay cả hắn đã là Thượng vị Địa Chí Tôn, đều cảm giác tim đập nhanh.

"Mặc dù chỉ là Hạ vị Địa Chí Tôn nhưng tạo nghệ về Linh Trận của Mục Trần tuyệt đối đã đạt đến cảnh giới trung giai tông sư! Thật là một cái quái vật!" sắc mặt Hỏa Vân Vương âm trầm, trong mắt hiện lên một vẻ kiêng kị nồng nặc.

"Phải nhanh chóng rời khỏi nơi đây!"

Trong lòng Hỏa Vân Vương xẹt qua ý niệm này ngay lập tức ánh lửa dưới chân bộc phát ra, hỏa độn thúc giục, ý đồ chạy ra khỏi phạm vi Linh Trận.

Bạch!

Bất quá, cũng tại thời điểm ánh lửa dưới chân Hỏa Vân Vương thoáng hiện, con rồng lộng lẫy cũng tiêu thất trong hư không, nói là biến mất nhưng thực sự không phải là biến mất, mà là biến thành một tia sáng, dùng một loại mắt thường không thể cảm giác được tốc độ di chuyển, tia sáng xuyên qua không gian.

Vẻn vẹn một cái hô hấp, thậm chí còn không đợi ánh lửa dưới chân Hỏa Vân Vương hoàn toàn bao phủ thân thể của hắn, chỉ nghe răng rắc một tiếng, Hỏa Vân Tráo bao phủ quanh thân bị đánh vỡ một lỗ, một chùm ánh sáng hiện lên, con rồng lộng lẫy lại xuất hiện ở trước mặt của hắn, sau đó miệng rồng mở ra, cắn trên cánh tay của hắn.

Xoẹt!

Từ vết cắn của rồng, cánh tay của Hỏa Vân Vương lập tức đã bị vỡ ra, máu tươi chảy lênh láng.

A!

Hỏa Vân Vương hét thảm một tiếng, bất quá hắn cũng là một kẻ hung ác, bất kể tay cụt tê liệt, ấn pháp biến đổi, ánh lửa soạt một tiếng bao phủ toàn thân, sau đó thân thể của hắn, hóa thành một ánh lửa biến mất, khi xuất hiện lại, đã ở cách đó mấy vạn trượng, trốn ra khỏi phạm vi bao phủ của Cửu Long Thí Tiên Trận.

Trốn ra khỏi Cửu Long Thí Tiên Trận, trong lòng Hỏa Vân Vương vẫn còn sợ hãi quay dầu lại nhìn Linh Trận bao phủ đỉnh núi, sau đó nhìn thoáng qua cánh tay gãy lìa, cắn răng nghiến lợi.

Tuy loại thương thế thân thể này đối với Thượng vị Địa Chí Tôn mà nói là không có gì nặng, nhưng bị một tên Hạ vị Địa Chí Tôn làm cho chật vật như thế, thật đúng là mất hết thể diện.

"Hắn cũng có thể chạy thoát. . . Thật là không đơn giản."

Ở trong đại trận, Mục Trần nhìn thấy Hỏa Vân Vương chạy ra khỏi phạm vi Linh Trận, cũng cảm thán một tiếng, có thể tiến vào chiến trường Thượng vị Địa Chí Tôn, quả nhiên cũng không phải đèn đã cạn dầu.

Bằng vào đạo hỏa độn thần thông này, chỉ cần Hỏa Vân Vương không phải gặp phải chuyện khó giải quyết chỉ sợ có thể tới lui tự nhiên.

"Tiểu tử, ngươi nhớ kỹ cho ta thù này, ta không để ngươi yên!" sắc mặt Hỏa Vân Vương âm trầm, hướng về phía Mục Trần lạnh lùng quát.

Ầm!

Ngay khi âm thanh hắn hạ xuống, thân hình Mục Trần đột nhiên mãnh liệt bắn ra, trực tiếp đi ra khỏi Linh Trận, bay thẳng tới Hỏa Vân Vương.

"Ừ?"

Thấy thế Hỏa Vân Vương sững sờ, hắn không nghĩ tới, Mục Trần lại chủ động ly khai Linh Trận, phải biết chính bằng vào tòa Linh Trận này, Mục Trần mới có thể bức hắn thành bộ dáng như vậy, mà đi ra Linh Trận, Mục Trần trong mắt của hắn chẳng qua là một tên Hạ vị Địa Chí Tôn mà thôi!

"Không đúng, tiểu tử này xảo trá như Cáo, không có sợ hãi, tất nhiên có bẫy!"

Ngay lập tức Hỏa Vân Vương phục hồi lại tinh thần, hơn nữa lúc trước bị thua thiệt nên hắn bị rơi vào bẫy rập của Mục Trần, lúc này cắn răng một cái mãnh liệt bắn trở ra, căn bản không để ý tới việc Mục Trần đã vứt bỏ Linh Trận mà đi đến.

"Ngươi chẳng thông minh lên tí nào? ngươi nghĩ ngươi có thể trốn không thoát." Nhìn thấy Hỏa Vân Vương quả quyết lui về phía sau, lông mày Mục Trần cũng nhướng lên, bàn tay hắn xòe ra, đột nhiên nắm lại, trên khóe miệng hiện lên một nụ cười quỷ dị.

Nhìn thấy thủ hiệu của Mục Trần, trong lòng Hỏa Vân Vương nhảy lên một cái, không chút lựa chọn lần nữa thôi động hoả độn thần thông.

"Phong!"

Thanh âm thật thấp, từ trong miệng của Mục Trần vang lên.

Khi thanh âm kia hạ xuống, chỗ tay cụt của Hỏa Vân Vương, mơ hồ có ánh sáng thủy tinh hiển hiện, rồi sau đó trên thân thể hắn nguyên bản ánh lửa đang bay lên, đúng lúc này dùng một loại tốc độ quỷ dị từ từ tiêu tán.

Bất ngờ này khiến cho Hỏa Vân Vương giật mình, nồng nặc vẻ kinh ngạc trên mặt nổi lên, bởi vì tại thời khắc này, hắn phát giác được trong

cơ thể, chẳng biết từ lúc nào có một ít Linh Lực Thủy Tinh Bàn quỷ dị xâm nhập vào, những Linh Lực kia trực tiếp phong ấn Linh Lực của hắn.

"Chết tiệt, từ lúc nào Linh Lực của hắn đã xâm nhập vào trong cơ thể ta?" Hỏa Vân Vương khó tin thất thanh nói, lúc trước hắn đã phòng bị loại năng lực quỷ dị này tránh tiếp xúc Mục Trần nhưng mà không nghĩ tới vẫn trúng chiêu.

Rất nhanh, hắn phát giác được chỗ tay cụt có vấn đề, lúc này đồng tử co lại, nguyên lai lúc trước khi bị con rồng lộng lẫy kia cắn thì Thủy Tinh Linh Lực của Mục Trần đã xâm nhập vào bên trong cơ thể hắn.

"Suy nghĩ minh bạch chưa?"

Tại thời điểm Hỏa Vân Vương minh bạch, một tiếng cười từ trước mặt truyền đến, Mục Trần đã xuất hiện ở tiền phương của hắn.

Hỏa Vân Vương biến sắc, lúc này điên cuồng thúc giục Linh Lực trong cơ thể tiêu trừ những Thủy Tinh Linh Lực xâm nhập bên trong cơ thể, hắn phát hiện ra, Thủy Tinh Linh Lực này mặc dù có lực lượng phong ấn, nhưng dù sao cũng chỉ có thể phong ấn linh lực hắn không đến thời gian mười hơi thở.

Cộc!

Hắn điên cuồng tiêu trừ phong ấn linh lực, bàn tay thon dài của Mục Trần lại nhẹ nhàng khoác lên trên vai của hắn, ngay sau đó, Thủy Tinh Linh Lực liên tục không ngừng như thủy triều tuôn ra vào trong cơ thể.

Trong chốc lát, sắc mặt của Hỏa Vân Vương trở nên ảm đạm.

Tay còn lại của Mục Trần trực tiếp đưa lên trước mặt của hắn.

Thấy thế Hỏa Vân Vương, quẩy người một cái, cuối cùng chỉ có thể móc ra hai viên Chiến Ấn, Linh Lực trong cơ thể tạm thời phong ấn, Mục Trần nếu muốn hạ sát thủ, hắn rất có thể sẽ phải chịu trọng thương khó có thể bù đắp.

Tiếp nhận hai viên Chiến Ấn, Mục Trần hài lòng nhẹ gật đầu, sau đó xoay chuyển ánh mắt, trực tiếp vươn tay vỗ trên người Hỏa Vân Vương, một áng lửa bị ép đi ra, cuối cùng hóa thành một đám mây đỏ rực, rơi vào trong tay Mục Trần.

Trái tim Hỏa Vân Vương như đang chảy máu, mặc dù chỉ là một đạo Thánh vật cấp thấp, nhưng năng lực phòng ngự hộ thân, là tương đối xuất chúng đã từng giúp hắn đã vượt qua không ít cửa ải khó khăn.

Hỏa Vân Vương cắn răng nghiến lợi nhìn Mục Trần: "Cái này cho ngươi đã thỏa mãn chưa?"

Nhưng mà đối với cái kia con mắt hung tợn của hắn, Mục Trần nhưng là không thèm để ý chút nào, chỉ nhìn hắn, tự tiếu phi tiếu nói: "Hoả độn thần thông của ngươi, ta thích. . ."

"Ngươi tên ác ma này!"

thanh âm Mục Trần rơi xuống, trên bầu trời, lập tức vang lên thanh âm Hỏa Vân Vương gầm thét thê lương đến cực hạn.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1245: Dương Danh

Nhìn hoàng hôn trên bầu trời, Mục Trần mỉm cười nắm trong tay một quyển trục đỏ thẫm, mà ở phía trước của hắn, thân ảnh của Hỏa Vân Vương đã từ từ tiêu tán, bởi vì hắn đã mất đi Chiến Ấn, trực tiếp bị ném ra khỏi chiến trường.

Trải qua một trận chiến đầy uy hiếp, không quá mức khó khăn đã đạt được mục đích, hắn đã trấn lột được Hỏa Độn Thần Thông từ trong tay của Hỏa Vân Vương.

Điều này cũng không quá khó khăn, trong chiến trường này, Sinh Tử Vô Thường, cho nên lúc trước nếu như Mục Trần muốn giết hoặc thậm chí làm cho hắn trọng thương thì cũng chẳng ai nói gì.

Có lẽ Hỏa Vân Vương còn có năng lực liều mạng nhưng bất quá làm như vậy, hắn cũng sẽ phải chịu trọng thương cực lớn, thậm chí vì điều đó mà sinh ra di chứng, cho nên quyết định cuối cùng Hỏa Vân Vương lựa chọn bảo tồn tính mạng bản thân tính mạng chấp nhận li khai.

"Linh Hỏa Thần Độn. . ."

Tay cầm quyển trục, Linh Lực dũng mãnh vào, sau đó rất nhiều tin tức tràn vào trong đầu, tuyệt học Hỏa Độn Thần Thông này, chỉ là một tiểu Thần Thông Chi Thuật, cũng không làm cho Mục Trần động tâm, bất quá tốc độ độn thuật cùng khả năng xuyên thấu Linh Trận, lại làm cho Mục Trần cảm thấy rất hứng thú, bằng không, hắn cũng lười nhiều lời với Hỏa Vân Vương để ép lấy đạo thần thông thuật này.

Mà muốn tu luyện loại Linh Hỏa Thần Độn này, cần phải dùng Linh Lực hỏa viêm thúc giục, Linh Lực của Mục Trần đã từng dung hợp Bất Tử Hỏa, vừa lúc có thể đạt tới điều kiện này.

Mục Trần đem quyển trục thu hồi, đối với thành quả chiến đấu lần này, hắn tương đối thoả mãn, không chỉ thu được hai viên Chiến Ấn, còn được một khỏa Thánh vật Phòng Ngự cấp thấp cùng với một quyển trục Hỏa Độn Thần Thông.

"Đã có ba viên Chiến Ấn, nhưng bản thân phải lưu lại một viên, cho nên còn phải thu thập thêm hai viên Chiến Ấn nữa mới có thể trao đổi 'Tam Linh Chiến Trận' ' Mục Trần tự nói.

"Hiện nay trên người đã mang ba viên Chiến Ấn, như vậy không cần ta chủ động đi tìm người, thì cũng sẽ có người tìm tới tận cửa, như thế kế tiếp chỉ cần bố trí chu toàn, đợi con mồi tự sa vào bẫy là đủ. . ."

Mục Trần cười cười, sau đó thân hình khẽ động, hướng về phía đường chân trời bay thẳng đến những địa phương lúc trước do đại chiến đã bị phá hư không thích hợp bố trí Linh Trận, cho nên hắn cần đổi chỗ.

. . .

Sau khi trận chiến của Mục Trần kết thúc, tại Tây Thiên Chiến Thành xung quanh quảng trường bạch ngọc, màn sáng Linh Lực cũng là từ từ tiêu tán, bất quá chung quanh quảng trường, đông đảo ánh mắt có chút ngẩn người vẫn nhìn cho tới khi màn sáng tiêu tán hoàn toàn. Trước đó, bọn hắn còn trông thấy Hỏa Vân Vương truy sát Mục Trần khắp nơi, nhưng nào ngờ tới tình huống lập tức phát sinh nghịch chuyển, Mục Trần sử dụng một tòa Linh Trận uy lực mạnh mẽ, trấn áp Hỏa Vân Vương, hơn nữa nếu chỉ trấn áp thì cũng không đáng nói, kế tiếp Mục Trần dám ly khai Linh Trận, dùng thực lực Hạ vị Địa Chí Tôn phóng tới Hỏa Vân Vương.

Thời điểm nhìn thấy cảnh tượng đó, không biết bao nhiêu cường giả cười nhạo Mục Trần không biết trời cao đất rộng, nhất thời bị ưu thế làm

đầu óc mê muội, nhưng tiếng cười nhạo của bọn hắn còn chưa dứt thì ngắn ngủn mười mấy hơi thở, Hỏa Vân Vương gần như không có sức phản kháng rơi vào tay Mục Trần. . .

Cho đến khi màn sáng tiêu tán thật lâu, rất nhiều cường giả phương mới hồi phục tinh thần lại, hai mặt nhìn nhau, trong mắt đều là lướt qua một vòng ngưng trọng cùng kiêng kỵ.

Nếu như nói lúc trước bọn hắn chỉ nghe nói Mục Trần cùng Hùng Bá lúc giao thủ, có lẽ còn cho rằng hơn phân nửa Mục Trần dùng mưu mới thắng, nhưng trận chiến dưới mắt này, Mục Trần để lộ ra thực lực, từ một loại ý nghĩa nào đó mà nói, đã đủ để tạo thành uy hiếp to lớn đối với một vị Thượng vị Địa Chí Tôn.

"Không nghĩ tới, tạo nghệ Linh Trận của Mục Trần lợi hại như vậy. . . tòa Linh Trận lúc trước, đã đạt đến cấp bậc trung giai tông sư." Vài cường giả cảm thán nói, trong tình báo bọn họ đều biết rõ, trong trận chiến tại Lạc Thần Tộc, Mục Trần đã cho thấy tạo nghệ Linh Trận bất phàm, nhưng lúc thực lực Linh Trận của Mục Trần so với lúc kia, còn mạnh hơn.

"Gia hỏa này thật đúng là quỷ dị, chẳng qua là Hạ vị Địa Chí Tôn, nhưng những thủ đoạn không kém cỏi hơn Thượng vị Địa Chí Tôn chút nào, khó trách dám tham gia chiến trường của Thượng vị Địa Chí Tôn, nguyên lai là có vài con át chủ bài."

"Xem ra đích xác hắn là một con ngựa ô, bất quá cũng không biết hắn có thể đi tới trình độ nào, từ cục diện trước mắt khoảng cách của hắn với người dẫn đầu chênh lệch không nhỏ. . ."

"Phải a, xếp hạng thứ nhất là Linh Chiến Tử, cũng đã có tới sáu viên Chiến Ấn rồi. . ."

". . ."

Rất nhiều tiếng bàn luận xôn xao, chung quanh quảng trường truyền ra, lúc này đây lại không có thái độ khinh thường như trước, tất cả mọi người là hiểu rõ, Mục Trần này không phải là gà con trong Chiến trường Thượng vị Địa Chí Tôn tranh đoạt danh ngạch.

Lạc Thiên Thần vào lúc này cũng lặng lẽ thở dài một hơi, mặc dù nói đối với thủ đoạn của Mục Trần hắn có chút hiểu, nhưng khi chính tận mắt nhìn thấy Mục Trần đem một vị Thượng vị Địa Chí Tôn trêu đùa, trong lòng khó tránh khỏi có chút sợ hãi và thán phục.

Dựa theo suy đoán của hắn, nếu như hắn chính diện đối đầu vớiMục Trần, chỉ sợ tám chín phần, cũng là sẽ bị thua.

Loại phỏng đoán này, làm cho Lạc Thiên Thần không nhịn được cười khổ một tiếng, mấy năm trước kia, lần thứ nhất hắn trông thấy Mục Trần, trong mắt của hắn Mục Trần thật sự không có chút nào thu hút, khi đó mặc dù hắn không xem thường Mục Trần, nhưng hiển nhiên sâu trong nội tâm, cũng không có chân chính coi trọng Mục Trần.

Nhưng mà ai có thể ngờ tới, ngắn ngủi mấy năm sau, thiếu niên đã hiện ra trước mặt hắn quá sức rực rỡ, thậm chí, hắn gần như đã vượt qua bản thân mình.

Lạc Thiên Thần thở dài một hơi, đem tâm tình phức tạp trong lòng rất dằn xuống đến, sau đó tự lẩm bẩm: "Tiếp đó, phải xem tiểu tử này phát triển tới mức nào rồi. . ."

Ở phía trên chiến điện, phía trên vương tọa, Tây Thiên Chiến Hoàng liếc màn sáng Linh Lực mô tả trận chiến của Mục Trần, cười nhạt một tiếng, nói: "Khó trách Viêm Đế để cho Mục Trần tiến vào chiến trường Thượng vị Địa Chí Tôn, nguyên lai hắn còn là một vị Trung Giai Linh Trận tông sư."

"Bất quá át chủ bài như vậy, chẳng qua là chứng minh hắn có tư cách chống lại Thượng vị Địa Chí Tôn bình thường mà thôi, nếu là muốn đoạt giải quán quân, sợ là không có khả năng."

Ngữ khí Tây Thiên Chiến Hoàng không chút thiện cảm, nếu như lấy thân phận tông sư bố trí ra tòa Trung Giai Linh Trận, là át chủ bài lớn mà Mục Trần có thể làm thì hắn không có tư cách tranh đoạt danh ngạch của Đại Lục Chi Tử rồi.

Bởi vì đám người Linh Chiến Tử, đã đạt đến cảnh giới cao nhất của cấp độ Thượng vị Địa Chí Tôn là người nổi bật trong nhóm người nổi bật tại hàng ngũ Thượng Vị Địa chí tôn, cho nên, bằng vào tòa Linh Trận này, có thể đối phó Hỏa Vân Vương, nhưng nhưng không cách nào tạo ra uy hiếp đối với nhóm người Linh Chiến Tử.

Đối mặt với những lời của Tây Thiên Chiến Hoàng, Viêm Đế không nói gì chỉ cười, sau đó nói: "Ta nhưng cảm thấy, Mục Trần tiểu hữu hắn sẽ không để cho viên Long Phượng Thiên Tôn Đan của ta trở nên vô giá trị."

Tây Thiên Chiến Hoàng nhắm hai mắt lại, ánh mắt nhìn về phía quảng trường nơi rất nhiều màn sáng đang chiếu lên hình ảnh bên trong chiến trường, nhẹ gật đầu, hơi hài hước nói: "Vậy bổn hoàng phải mỏi mắt chờ mong, hy vọng tiểu tử này đừng làm Viêm Đế thất vọng. . ."

Trong mắt của hắn, Mục Trần có thể kiên trì đến giờ phút này cùng chỉ sợ đã là rất tốt, còn tưởng muốn tranh giành đoạt giải quán quân, ha ha, đến lúc đó, ba vị thánh tử của Tây Thiên Chiến Điện sẽ dạy hắn, cái gì gọi là tự mình biết cực hạng của bản thân.

. . .

Trong chiến trường, Mục Trần đã đi xa khỏi nơi chiến đấu, tốc độ dần dần chậm lại, bởi vì hắn có thể cảm giác được đi đôi với việc nắm 3 viên Chiến Ấn trong tay, phương vị của hắn, cũng là sẽ xuất hiện những cường giả cảm ứng ra vị trí của hắn, cho nên ngắn ngủn không quá nửa canh giờ, hắn đã nhận ra mấy đạo Linh Lực chấn động, đang tiếp cận hắn.

"Tới rất nhanh."

Mục Trần nói thầm một tiếng, sau đó thân hình nhanh chóng rơi xuống, tay áo huy động, vô số Linh ấn đầy trời giống như hồ điệp bay múa phóng ra, cuối cùng dung nhập vào hư không.

Hôm nay Mục Trần có thể thành công bố trí ra hình thái Cửu Long Thí Tiên Trận hoàn chỉnh, nhưng vẫn có một ít tỷ lệ thất bại, cho nên hắn phải sớm bố trí, nếu không đang cùng Thượng vị Địa Chí Tôn giao chiến, đối phương sẽ không cho cho hắn có đầy đủ thời gian đến bày trận.

Mục Trần bày trận, không ngoài dự liệu đã trải qua hai lần thất bại, đến lần thứ 3 thì một tòa Cửu Long Thí Tiên Trận hoàn chỉnh lần nữa xuất hiện ở chung quanh biển rừng chỗ Mục Trần đang đứng.

Hắn ngồi xếp bằng trên một cây cổ thụ, Cửu Long Thí Tiên Trận chậm rãi vận chuyển, phóng thích ra Linh Lực cường đại chấn động, từng trận thủy triều Linh Lực không ngừng gào thét quét ra.

Lúc này đây hắn cũng không che giấu Cửu Long Thí Tiên Trận, trước đó là hắn cố ý muốn dụ Hỏa Vân Vương, nhưng mà lần này, tự nhiên sẽ có người chủ động tiến vào.

Mà người tiến vào, tự nhiên sẽ dò xét, một tòa Linh Trận hùng vĩ như vậy, coi như là ẩn giấu tốt nhất cũng sẽ bị một vị Thượng vị Địa Chí Tôn phát giác ra manh mối.

Cho nên đã như vậy, Mục Trần cũng lười lại che giấu, trực tiếp là nói lên ý đồ, xem ai có lá gan, dám đến xông vào.

Linh Trận bố trí mà thành, Mục Trần chợp mắt ngồi đợi cường địch.

Cũng không quá lâu, hắn đã nhận ra có thêm bốn đạo Linh Lực cường đại chấn động từ bốn phương tám hướng bay đến cực nhanh, cuối cùng đứng ở bầu trời rất xa.

Tới bốn người này đều phát giác được, ánh mắt phòng bị, hôm nay trong chiến trường, mỗi một người đều có thể nói là địch nhân.

Ánh mắt của bọn hắn thu hồi rất nhanh, sau đó nhìn về phía rừng cây nơi Mục Trần đang ngồi, sau đó thần sắc của bọn hắn đều là ngừng lại một chút.

"Hạ vị Địa Chí Tôn?"

"Là cái tên từ bên ngoài đến tên là Mục Trần. . ."

"Chung quanh hắn bố trí một tòa Linh Trận, khá lắm, tiểu tử này, nguyên lai là một vị tông sư Linh Trận Trung Giai, trách không được dám xâm nhập vào chiến trường." Thượng vị Địa Chí Tôn

Khi bọn hắn nhìn thấy Mục Trần, lúc này ánh mắt đều lóe lên, trong nội tâm đều xẹt qua ý tưởng bất đồng.

"Vị nào vừa ý Chiến Ấn trong tay ta, cứ tới lấy là được."

Thần sắc bọn họ có chút kỳ dị nhìn chăm chú lên Mục Trần.

Âm thanh Mục Trần gần như khiêu chiến, lông mày bốn người đều nhíu một cái, nhưng không có người động thủ, bởi vì chung quanh Mục Trần có một đạo Linh Trận cường đại, để cho cho bọn họ cảm giác được một ít khí tức nguy hiểm.

Hơn nữa, bọn hắn càng đề phòng ba người khác, sợ đến lúc ra tay lại bị những người khác nhặt được tiện nghi.

"Nếu không dám, thì thối lui đi, không nên lãng phí thời gian." Mục Trần nhìn thấy bọn họ đều không có dấu hiệu ra tay, phất phất tay, nói.

"Hừ, tiểu tử cuồng vọng!"

Nghe được Mục Trần nói thế, lập tức có một vị Thượng vị Địa Chí Tôn áo bào tím cười lạnh, ánh mắt hắn lấp lánh quét Mục Trần một cái,

rồi đến tòa Cửu Long Thí Tiên Trận chung quanh, rồi sau đó nhìn về phía ba vị Thượng vị Địa Chí Tôn khác, nói: "Ba vị, nếu như các ngươi không muốn xuất thủ, vậy cơ hội này để cho ta, bất quá trước hết các ngươi rút đi."

Ba vị Thượng vị Địa Chí Tôn nghe vậy, ánh mắt sáng lên, hơi trầm ngâm cười nói: "Nguyên lai là Tử Sơn Tông Chủ, đã sớm nghe nói Tử Sơn Tông chính là người trong nghề phá trận, nếu như hôm nay ngươi coi trọng tiểu tử này, vậy để hắn cho ngươi rồi."

Tiếng nói hạ xuống, ba người quả quyết rút đi, bởi vì bọn hắn xác định không chắc Mục Trần thể hiện ra thần sắc không sợ hãi cuối cùng là thật hay giả, nếu như là nói thật, hiện tại đụng vào sẽ đầu rơi máu chảy, nếu như giả thì cứ để cho Tử Sơn Tông Chủ thử một chút, đến lúc đó Lưỡng Hổ Tương Tranh, tất có một bị thương. . .

Bất quá ba người cũng biết Tử Sơn Tông Chủ kia cũng phòng bị bọn hắn, cho nên cũng đều không cần giả bộ đích xác là rời xa đi.

Cảm giác được Linh Lực ba người chính thức đi xa, Tử Sơn Tông Chủ đem ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía Mục Trần, cười lạnh nói: "Tiểu bối ngu ngốc, ngươi cho rằng một tòa Linh Trận có thể bảo vệ được ngươi sao? Ta để cho ngươi nhìn thấy, Bản Tông Chủ hôm nay phá Linh Trận ngươi như thế nào!"

Tiếng nói hạ xuống, hắn trực tiếp mãnh liệt bắn tới, tự tin muôn phần lao vọt vào bên trong tòa Cửu Long Thí Tiên Trận.

Ba vị Thượng vị Địa Chí Tôn, sau khi cách xa vị trí của Mục Trần chọn một vị trí riêng phần mình đứng lại rồi sau đó hai mắt khép hờ, ngồi cảm ứng, bọn hắn phát giác được, tại địa phương nơi Mục Trần ngồi truyền ra Linh Lực chấn động cuồng bạo.

"Tử Sơn Tông Chủ quả nhiên động thủ, tiểu tử kia sợ là gặp phải xui xẻo. . ."

Bọn hắn cười, sau đó lẳng lặng chờ đợi, chờ đến lúc Tử Sơn Tông Chủ cùng Mục Trần lưỡng bại câu thương, bọn hắn sẽ đến tìm cơ hội dọn dẹp.

Mà không để bọn họ chờ đợi, ước chừng giằng co một nén nhang, thần sắc khẽ động, bởi vì bọn họ phát giác được, loại Linh Lực cuồng bạo chấn động này, đang nhanh chóng tiêu tán.

"Có kết quả rồi sao? Sao có thể nhanh như vậy?"

Ba người đều là hơi kinh ngạc, sau đó sắc mặt có chút âm trầm, xem ra thật đúng là bị Mục Trần hù dọa rồi, tiểu tử này hiển nhiên là tại cố làm ra vẻ.

"Thật sự là tiện nghi cho Tử Sơn Tông Chủ rồi." Ba người thầm mắng một tiếng, sau đó đồng thời bạo hướng về phía Mục Trần, bọn hắn đều muốn tim một chút, còn có thể nhặt được một chút tiện nghi hay không.

Sau một lúc lâu, bọn hắn tiếp cận địa phương đó, chỉ có điều lúc này cánh rừng bao la bạt ngàn, đã bị hủy diệt gần hơn phân nửa, đứng lơ lửng trên không, ánh mắt nhìn về phía trong rồi sau đó, đồng tử đột nhiên co rụt lại.

Bởi vì bọn họ trông thấy, ở trên thân cây vẫn là thân ảnh người thanh niên kia lẳng lặng ngồi xếp bằng, linh trận vẫn tỏa xung quanh hắn, mặc dù có chút bị tàn phá nhưng linh lực vẫn vận chuyển như ẩn như hiện.

Ba người đều cảm thấy kinh ngạc, bọn hắn như thế nào nghĩ tới, người vẫn ngồi tại chỗ này, dĩ nhiên là Mục Trần!

Tử Sơn Tông Chủ hắn ở nơi nào, không chút đấu vết, hiển nhiên, khi cuộc chiến kia, người chiến thắng cuối cùng, dĩ nhiên là Mục Trần!

Trong mắt ba người đầy vẻ kiêng kỵ cùng sợ hãi xông ra.

Thực lực của bọn hắn, đều tương tự Tử Sơn Tông Chủ, nếu như Mục Trần có thể trong thời gian ngắn như vậy thu thập người kia, như vậy muốn thu thập bọn họ, chỉ sợ cũng sẽ không tốn quá nhiều thời gian.

"Ba vị cũng muốn tới thử sao?" Mục Trần vuốt vuốt một viên Chiến Ấn trong tay, hướng về phía ba người mỉm cười.

Nhưng mà, nụ cười của hắn vừa mới hiển hiện, khiến cho ba vị Thượng vị Địa Chí Tôn không chút lựa chọn mãnh liệt bắn trở ra, trong chớp mắt biến mất ở cuối chân trời.

Mục Trần nhìn qua ba bóng người trốn sạch sẽ bất đắc dĩ cười, đứng dậy hắn nhìn thoáng qua Chiến Ấn trong tay, thở dài một hơi.

"Xem ra tiếp sau đó, rất khó gặp những kẻ ngu như vậy nữa rồi. . ."

Bởi vì hắn biết, ba tên vừa chạy kia, sẽ tung tin tức khiến cho hắn sẽ dương danh tại chiến trường Thượng vị Địa Chí Tôn này.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1246: Quỷ Đại Sư

Như Mục Trần sở liệu, từ khi ba tên kia chạy thoát từ trong tay hắn sau một ngày, danh tiếng của hắn, liền ở tại trong chiến trường Thượng vị Địa Chí Tôn này truyền ra, Mục Trần cũng không biết những điều này rõ ràng đang giúp hắn tránh đi những gia hỏa rình mò, nhưng làm sao bọn họ có được tình báo như thế. . .

Bất quá, điều đó cũng là mang đến cho Mục Trần một chút phiền toái, bởi vì hắn phát hiện, việc hắn đang bố trí ra Linh Trận, ôm cây đợi thỏ coi như là có cường giả Thượng vị Địa Chí Tôn xuất hiện, nhưng khi bọn hắn nhìn thấy Linh Trận chung quanh Mục Trần, bọn hắn chỉ do dự một lúc rồi lựa chọn rút đi.

Dĩ vãng bọn hắn, không coi thực lực Hạ vị Địa Chí Tôn của Mục Trần vào đâu, nhưng hôm nay, ai cũng biết, Mục Trần là một vị Tông Sư Trung Giai Linh Trận, loại trình độ này có thể thiết lập ra Linh Trận, đủ để uy hiếp một vị Thượng vị Địa Chí Tôn.

Trong Đại Thiên thế giới, không nên tùy tiện cùng một vị Linh Trận Sư giao chiến khi hắn đã chuẩn bị chu toàn một Linh Trận.

Cho nên, chỉ cần không phải là người quá ngu, cơ bản sẽ không tiến vào phạm vi vạn trượng chung quanh Mục Trần.

Thân phận Linh Trận Tông Sư bại lộ, không thể nghi ngờ là khiến Mục Trần tăng thêm uy hiếp to lớn, nhưng điều này đối với Mục Trần bây giờ mà nói, cũng không là tin tức tốt gì.

Bởi vì hắn tưởng muốn đoạt được Chiến Ấn, nhất định phải đánh bại những đối thủ cạnh tranh khác, nhưng dưới mắt bọn người kia đều là xảo trá như Hồ, căn bản không tiến vào phạm vi Linh Trận, điều này làm cho Mục Trần có chút bất đắc dĩ.

Đương nhiên, lá bài tẩy của hắn tự nhiên không chỉ là Linh Trận, nhưng lúc lực lượng đã không đủ để ứng phó đối thủ, hắn cũng không chủ động bày ra thêm át chủ bài khác, bởi vì có đôi khi, tính chất bất ngờ, cũng là một loại ưu thế.

Kế tiếp trọn vẹn hai ngày, một viên Chiến Ấn Mục Trần đều không thu thập được, đương nhiên cũng có vài vị Thượng vị Địa Chí Tôn xông trận, bất quá lúc này đây, Mục Trần cũng không thể cản hắn cản lại, bởi vì người tới quá mức cẩn thận, hơn nữa trên người hắn còn mang một loại Thánh vật có thể xuyên không chạy trốn, vừa thấy được tình huống hơi có chút không ổn, là lập tức bỏ chạy, ngay cả Mục Trần trong lúc nhất thời đều thì không cách nào chặn đường, chỉ có thể trơ mắt nhìn con mồi biến mất vô ảnh vô tung.

Sau trận chiến này, danh tiếng của Mục Trần lại tăng lên nữa, dẫn đến kế tiếp sau đó không có một người nào dám đến khiêu khích, mặc dù đôi khi có vài vị Thượng vị Địa Chí Tôn đi ngang qua qua khu vực Mục Trần nhưng chỉ xa xa liếc mắt nhìn liền ly khai lập tức.

Vì vậy, Mục Trần chỉ có thể nhìn Linh Trận sau đó thở dài.

Đối với loại tình huống này, tuy rằng bất đắc dĩ, nhưng Mục Trần cũng không gấp gáp, bởi vì hắn biết, đi đôi với tranh đấu tàn khốc, càng ngày càng nhiều Thượng vị Địa Chí Tôn thông thường sẽ bị loại bỏ, chỉ để lại những tinh anh.

Những tinh anh này, có lẽ vẫn có chút kiêng kị Mục Trần, nhưng cũng không như những người trước, không mạnh miệng nhưng bọn hắn rình rập chờ khi tìm ra sơ hở, sẽ phát động thế công như lôi đình hạ gục Mục Trần.

Cho nên, theo thời gian trôi qua, Mục Trần biết được, chiến trường Thượng vị Địa Chí Tôn tàn khốc cùng kịch liệt theo thời gian trôi qua dần hiển lộ. . .

. . .

Nơi này là một mảnh hải trạch vô tận, bên trong hải trạch, có một ngọn núi thật cao đâm lên từ mặt biển, giống như một thanh con đao nhọn dựng đứng ở trên mặt biển.

Lúc này Mục Trần, ngồi xếp bằng an tĩnh ở trên ngọn núi, mấy vạn trượng bên trong chung quanh hắn, không gian chấn động kịch liệt, trong lúc mơ hồ có vô số đạo Linh ấn như sao ẩn như hiện, hiển nhiên, một tòa Linh Trận nguyên vẹn mà cường đại đang ẩn giấu ở chung quanh.

Mà mỗi khi Linh Lực bên trong Linh Trận gào thét, đều khiến cho bên trên vùng biển trạch có vô vàng sóng to gió lớn.

CHÍU. . . U. . . U! !

Xa xa mơ hồ có âm thanh xé gió réo lên, chỉ thấy một đạo quang ảnh đạp không mà đến, cuối cùng lơ lửng ở cách Mục Trần ngoài trăm dặm, hắn cau mày nhìn thoáng qua Linh Trận chung quanh Mục Trần, sau một lúc suy nghĩ, cuối cùng vẫn quay người mà đi.

Mục Trần cũng nhìn qua đạo quang ảnh biến mất kia, ánh mắt chớp lên, từ trên người của người này, hắn đã nhận ra uy áp Linh Lực mênh mông như biển, loại áp bách này, so với Hỏa Vân Vương cùng với Tử Sơn Tông Chủ lúc trước đều mạnh hơn.

"Quả nhiên càng ngày càng mạnh. . ."

Mục Trần tự lẩm bẩm, trong hai ngày này, hắn gặp những vị Thượng vị Địa Chí Tôn, đều mạnh hơn so với những người trước, hiển nhiên, trải qua đào thải tàn khốc, còn có thể lưu ở trong chiến trường đều không phải đèn đã cạn dầu.

"Đã như vậy. . . Vậy hắn là cũng sắp tới lúc mình nên ly khai."

Mục Trần bấm tay gãy nhẹ, nương theo thực lực của các vị Thượng vị Địa Chí Tôn càng ngày càng mạnh, Cửu Long Thí Tiên Trận cũng bị chấn nhiếp từ từ trở nên yếu dần, hắn có thể cảm giác, trong mấy ngày nay, có không ít cường giả đứng đầu nhòm ngó hắn từ trong bóng tối nghiên cứu sơ hở của Cửu Long Thí Tiên Trận ý đồ phá hoại.

Nói cách khác, Cửu Long Thí Tiên Trận đã bắt đầu không còn khiến cho các cường giả đứng đầu kia cảm thấy sợ hãi.

Dựa theo suy đoán của Mục Trần, mấy ngày sau sẽ bắt đầu có người xuất thủ đối với hắn. . .

Nghĩ đến đây, Mục Trần cười nhạt một tiếng, hai mắt chậm rãi nhắm lại, hắn ngược lại muốn nhìn xem, kẻ tự tin kế tiếp là thần thánh phương nào.

Mà một ngày, nhanh chóng tới.

Rầm rầm!

Nước biển cuồn cuộn, đánh vào ngọn núi thanh âm ùng ùng, như sấm sét, ở tại mảnh hải trạch này truyền ra rất xa.

Vào lúc này Mục Trần mở hai mắt ra, ở bên trong tròng mắt đen, Linh quang hiện lên, rồi sau đó dần tản đi.

Tầm mắt của hắn, nhìn lướt qua vị trí xa xa trên hải đảo, tại địa phương kia, hắn có thể mơ hồ cảm giác được một ít Linh Lực chấn động mịt mờ.

Hôm nay bầu không khí trong thiên địa, tựa hồ nhiều hơn một tia nguy hiểm rình mò, ở bên trong những hải đảo, dường như có nhiều ánh mắt bắn ra nhìn về hắn.

Lúc này Mục Trần, như một con sói cô độc ở giữa bầy Hổ, chỉ cần hắn thoáng biểu lộ ra một ít sơ hở hay mệt mỏi, tin tưởng những cái gia hỏa kia sẽ trong khoảnh khắc chen chúc mà đến, cướp lấy Chiến Ấn trong tay hắn.

Bất quá bọn hắn rất cẩn thận, thật không dám làm quân tiên phong,cho nên, bọn hắn đều đang đợi cơ hội tới. . .

Ánh nắng chiều từ phía chân trời nghiêng rơi xuống dưới, chiếu rọi bên trên mảnh hải trạch này, sóng gợn lăn tăn, rực rỡ tươi đẹp.

Mục Trần nhìn tửng cơn sóng gợn lăn tăn trên mặt biển, ánh mắt đột nhiên ngưng tụ, hắn khẽ ngẩng đầu, xa xa nước biển, đột nhiên trở nên đỏ thắm dưới một tốc độ kinh người, ngay sau đó, sóng biển đỏ tươi gào thét lao tới, hóa thành thủy triều cao vạn trượng, mang theo tiếng sấm nổ, cuồn cuộn lao tới.

Ngắn ngủn mấy hơi thở, sóng lớn đỏ tươi xuất hiện ở cách Mục Trần mấy vạn trượng, sau đó chậm rãi ngừng lại tại biên giới Cửu Long Thí Tiên Trận kia.

Phía trên sóng thủy triều đỏ tươi là một thân ảnh huyết bào chậm rãi xuất hiện, khuôn mặt quen thuộc chính là Huyết Linh Tử của Huyết Thần Tộc!

Trên mặt hắn lúc này, toát ra vẽ âm lãnh ánh mắt hắn nhìn Mục Trần,, tựa như là hổ dữ sắp sữa lao vào cắn xé con mồi, tràn đầy hung tàn.

"Dĩ nhiên là lão cẩu ngươi. . ."

Mục Trần nhìn thấy thân ảnh huyết bào xuất hiện, cũng là giật mình, chợt nhịn không được cười lên, nói: "Hai ngày nay ta mơ hồ cảm giác được sự hiện hữu của ngươi, bất quá ngươi như con chuột che che lấp lấp, không dám hiện thân, hiện tại đã dám ló đầu?"

Nghe được thanh âm không khách khí từ Mục Trần, sắc mặt Huyết Linh Tử phát lạnh, điềm nhiên nói: "Tiểu tử, ngươi sắp chết đến nơi, còn dám mạnh miệng!"

Mí mắt Mục Trần khẽ nâng, thản nhiên nói: "Ta có thể chết hay không ta không xác định được, nhưng ta có thể xác định, hôm nay ngươi sẽ có đại họa lâm đầu."

Thanh âm của hắn, tuy bình thản, nhưng có một tia sát ý không che giấu được, đối với Huyết Linh Tử, Mục Trần đã sớm muốn trừ khử rồi, nghe nói phụ thân của Lạc Ly, năm đó cũng bởi vì Huyết Linh Tử mà chết, mà Lạc Thiên Thần lại bị hắn dùng Huyết Độc khiến cho trọng thương nhiều năm, khiến cho Lạc Ly tại trở lại Lạc Thần Tộc đã nhận lấy rất nhiều áp lực thậm chí bị uy hiếp suýt chết.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, Huyết Linh Tử là đại thù địch của Lạc Thần Tộc.

Tuy rằng Lạc Ly chưa bao giờ ở trước mặt của hắn biểu hiện ra hận ý đối với Huyết Linh Tử, nhưng Mục Trần có thể cảm giác được, chẳng qua là nàng cũng không muốn để cho Mục Trần mạo hiểm đi giết Huyết Linh Tử, cho nên nàng cố thu liễm tâm tình, thầm nghĩ đợi đến khi nàng chân chính trưởng thành sẽ tự tay giết chết địch nhân.

Bởi vì tất cả những loại tâm tình này, Mục Trần tự nhiên sinh ra sát ý đối với Huyết Linh Tử.

Lần này tiến vào chiến trường, hắn đã ôm thêm quyết định, nhất định phải tìm cơ hội, tại bên trong chiến trường loại bỏ mối họa lớn cho Lạc Thần Tộc, chính là giết chết Huyết Linh Tử.

Hôm nay, lão gia hỏa này chủ động tìm tới tận cửa, ngược lại cũng là như ý nguyện của Mục Trần.

"Ha, thật sự là tiểu tử không biết trời cao đất rộng!" Huyết Linh Tử kia nghe vậy, cũng là mỉa mai cười, sau đó hắn âm trắc trắc nói: "Bất

quá, ngươi cho rằng bằng vào một tòa trung giai Linh Trận, ngươi liền thật có thể ở chỗ này khoa trương sao?"

"Ngươi cho rằng, Tây Thiên Đại Lục chúng ta, không có Linh Trận Tông Sư sao?"

Lời nói vừa dứt, tay áo của hắn đột nhiên vung lên, bỗng nhiên bên người hắn có hắc quang thoáng hiện, sau một khắc, một vị lão giả dáng gầy nhom hiện ra.

Vị lão giả này vừa hiện thân, đôi mắt nhỏ hiện ra ánh sáng âm u quét về Mục Trần và tòa Cửu Long Thí Tiên Trận chung quanh, sau đó nhẹ gật đầu, cười híp mắt nói: "Quả nhiên là một tòa trung giai tông sư Linh Trận, khó trách trong khoảng thời gian này không có người dám ra tay với hắn."

"Ha ha, nghe tiếng Quỷ đại sư nhiều năm, đã chìm đắm nghiêm cứu linh trận nhiều năm cấp dộ cũng đạt tới trung giai linh trận tông sư, há lại so sánh với một tên tiểu bối." Huyết Linh Tử không khỏi mỉm cười, nói.

Quỷ đại sư cười hắc hắc, nói: "Huyết Linh Tử, không nói nhiều tòa Linh Trận này, lão phu có thể ra tay giúp ngươi áp chế, bất quá sau khi mọi chuyện thành công, Chiến Ấn trên người tiểu tử kia một nửa thuộc về ta, hơn nữa ngươi còn phải giao một viên Chiến Ấn cho ta làm thù lao."

Ánh mắt Huyết Linh Tử xẹt qua một tia đau lòng chi sắc, nhưng cuối cùng vẫn quả quyết nhẹ gật đầu, tàn nhẫn nói: "Chỉ cần có thể diệt trừ được tên này, liền sẽ đáp ứng theo lời đại sư!"

"Ha ha, rất thoải mái!"

Mục Trần xếp bằng ở trên ngọn núi, nhìn Hắc Bào Lão Giả cười to, hai mắt cũng khẽ híp một cái, lẩm bẩm nói: "Nguyên lai là ngươi mời một vị Linh Trận Tông Sư để đối phó với Linh Trận của ta sao. . ."

. . .

Cùng lúc đó, tại Tây Thiên Chiến Thành trên quảng trường bạch ngọc, vô số đạo ánh mắt, đều không hẹn mà hội tụ tại phía trên màn ánh sáng.

Khi bọn hắn nhìn thấy Huyết Linh Tử cùng Hắc Bào Lão Giả hiện thân lúc, lập tức vô số tiếng bàn luận xôn xao trong Thiên Địa bộc phát.

"Huyết Linh Tử mời Quỷ đại sư đều tới sao!"

"Nghe nói Quỷ đại sư đã tiến vào trung giai tông sư đã nhiều năm, nếu hắn ra tay, tòa Linh Trận của Mục Trần này, khó có thể triển khai hết khả năng của nó."

"Hắn có thể gặp xui xẻo, mất đi Linh Trận Mục Trần sẽ như hổ không răng, chắc chắn sẽ thất bại!"

". . ."

Bên trong nhưng tiếng sôi trào, ánh mắt Lạc Thiên Thần cũng hơi trầm xuống nhìn màn sáng kia, rồi sau đó hắn nhìn chòng chọc vào thân ảnh của Huyết Linh Tử, cắn răng nghiến lợi thanh âm lộ ra hận ý sâu đậm.

"Huyết Linh Tử lão cẩu, ngươi thật đáng chết!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1247: Đủ Chưa

Phía trên hải trạch mênh mông bát ngát, sóng biển mãnh liệt gào thét. Vào lúc này trên vài hải đảo thưa thớt, có nhiều tia ánh mắt mơ hồ bắn ra, tập trung tại mảnh khu vực nước biển đỏ tươi, mà khi bọn hắn cảm giác được hai đạo nhân ảnh ở trên đầu ngọn sóng, ánh mắt đều lóe lên một cái.

"Huyết Linh Tử kia vì đối phó với Mục Trần, mà mời cả Quỷ đại sư đều đến. . ."

"Lần này, tiểu tử Mục Trần chắc chắn thất bại."

"Quỷ đại sư là một vị Linh Trận Tông Sư trong Tây Thiên Đại Lục danh tiếng đã lâu, muốn đối phó với Linh Trận của Mục Trần, chắc chắn không khó."

". . ."

Một ít âm thanh, lặng lẽ vang lên, hơi có chút chút hả hê, những ngày hiển nhiên cách làm của Mục Trần cũng là đưa tới không ít tên bất mãn, một tên ngoại lai, tại trong Tây Thiên Đại Lục bọn họ phách lối như vậy, thật sự là xem bọn họ tại Tây Thiên Đại Lục này không ra gì.

Mà hôm nay, có thể thấy được Mục Trần sẽ gặp thiệt thòi lớn, tự nhiên bọn hắn có chút đồng tình.

Tại phiến thiên địa này rất nhiều ánh mắt âm thầm dòm ngó, Huyết Linh Tử đứng ở phía trên huyết lãng, khuôn mặt lành lạnh cười nhìn Mục Trần, thản nhiên nói: "Nếu là ở bên ngoài, lão phu thật không dám bất hảo đối với ngươi, nhưng hôm nay bên trong chiến trường, coi như là

hôm nay ngươi vẫn lạc ở nơi này, ta nghĩ Viêm Đế cũng không thể nói được cái gì."

Huyết Linh Tử nhìn chằm chằm vào trong mắt của Mục Trần, tràn đầy sát ý, bởi vì hắn không dám so sánh với Mục Trần, thực lực mới Hạ vị Địa Chí Tôn, đã có thể tại trong chiến trường Thượng vị Địa Chí Tôn tiêu dao rong ruổi, nếu như hắn tiến vào Thượng vị Địa Chí Tôn, chẳng phải sẽ có được thực lực kinh khủng có thể so sánh với Địa Chí Tôn Đại Viên Mãn rồi sao?

Nhân vật bực này, nhất định chính là yêu nghiệt, mà hôm nay nếu song phương đã có ân oán không có thể điều chỉnh, vậy hắn nhất định phải nghĩ biện pháp, đem cái hậu hoạn này hoàn toàn xóa đi.

Nhưng mà, đối với thanh âm tràn đầy sát ý của Huyết Linh Tử, Mục Trần cũng nhẹ gật đầu, cười nói: "Chính ta cũng có ý đó."

Huyết Linh Tử muốn giết Mục Trần, mà Mục Trần đồng dạng cũng là muốn vì Lạc Thần Tộc diệt trừ cái họa này, chỉ cần trừ Huyết Linh Tử, Huyết Thần Tộc sẽ bị tổn thất nặng nề, đến lúc đó, cục diện rối rắm của Lạc Thần Tộc, cũng sẽ hoàn toàn được cải biến.

Bất quá Huyết Linh Tử luôn co đầu rút cổ trong Huyết Thần Tộc, có rất nhiều cường giả thủ hộ, e là cho dù Mục Trần đem người của Mục Phủ dẫn tới, cũng không dễ dàng diệt trừ lão gia hỏa này.

Cho nên, lần này tại chiến trường của Thượng vị Địa Chí Tôn, không thể nghi ngờ là một cơ hội tốt.

Nhìn thấy ánh mắt Mục Trần đồng dạng tản ra sát ý, Huyết Linh Tử cười lạnh một tiếng, nói: "Dưới loại cục diện này, ngươi còn dám nói chuyện đó, thật sự là không biết trời cao đất rộng!"

Tiếng nói hạ xuống, hắn cũng lười nói nhảm với Mục Trần, trực tiếp đưa mắt nhìn sang Quỷ đại sư, nói: "Đại sư, hai người bọn ta vào trận, ngươi áp chế Linh Trận, tiểu tử kia, do lão phu chém giết."

Đã không có Linh Trận giúp, Mục Trần trong mắt của Huyết Linh Tử tựa như là cọp không có răng.

"Cũng tốt."

Quỷ đại sư cười híp mắt gật đầu, tòa Linh Trận trước mắt tuy rằng có chút bất phàm, nhưng với năng lực của hắn, muốn áp chế cũng không khó khăn, hơn nữa việc hắn phải làm, cũng chỉ là áp chế mà thôi, không nguy hiểm hơn việc dốc sức liều mạng do Huyết Linh Tử đi làm.

Vào lúc này hai người đồng thời lướt đi về phía trước, bên ngoài quảng trường vô số ánh mắt đều tập trung vào màn sáng, bên trong chiến trường, vô số ánh mắt ẩn mình nhòm ngó hai người bước chân vào trong phạm vi của tòa Cửu Long Thí Tiên Trận.

Ầm!

Khi hai người bước vào, trong Linh Trận lập tức chấn động long trời lở đất, 9 đầu Cự Long bằng Linh Lực thành hình, tản ra cảm giác áp bách mạnh mẽ, tập trung vào Huyết Linh Tử cùng với Quỷ đại sư.

"Linh Trận này, thật là có chút bất phàm." Quỷ đại sư kia nhìn 9 đầu Cự Long tạo thành từ Linh Lực, khen ngợi một tiếng: "Mục Trần này, thật là người Kinh Tài Tuyệt Diễm, tuổi tác trẻ như vậy, đã có tạo nghệ Linh Trận cao thâm như thế."

Ngược lại trong mắt Huyết Linh Tử lại xẹt qua ánh sáng âm lãnh, Mục Trần hiện ra thiên phú càng mạnh mẽ, thì sát ý trong lòng hắn càng trở nên nồng nặc hơn.

"Quỷ đại sư, người có khả năng áp chế hay không?" Huyết Linh Tử hỏi.

Quỷ đại sư cười ngạo nghễ, nói: "Trận này tuy bất phàm, nhưng sợ không làm gì được ta."

CHÍU. . . U. . . U! !

Tiếng nói hạ xuống, tay áo Quỷ đại sư vung lên, lập tức Linh ấn từ trong tay áo gào thét ừn ùn kéo đến, tựa như là ngân hà sáp nhập vào bốn phía không gian.

Ô. . . Ô. . . Ô. . . N. . . G!

Trong khoảng khắc, xung quanh Quỷ đại sư có thêm một tòa Linh Trận nhanh chóng thành hình, một loáng sau, không gian vặn vẹo, biến thành chín sợ xích khổng lồ bằng Linh Lực, xiềng xích xuyên không gian, trực tiếp là quấn quanh 9 đầu cự long bằng Linh Lực.

"Ta trói long trận, có thể vừa vặn thể khắc chế Linh Trận này."

Quỷ đại sư mỉm cười, sau đó ấn pháp biến đổi, chỉ thấy trong Linh Trận Linh Vụ tràn ngập vào lúc này dần biến mất, tạo thành một lối đi.

"Đi đi, trong khoảng thời gian này Linh Trận sẽ không quấy nhiễu ngươi chút nào, chỉ cần ngươi có thể đem tiểu tử kia chém giết, trận này sẽ tiêu trừ."

Huyết Linh Tử thấy thế, ánh mắt lóe lên một cái, nhưng trong lòng có chút tức giận, hắn còn tưởng rằng Quỷ đại sư này có thể ung dung bài trừ Linh Trận của Mục Trần, không nghĩ tới lão gia hỏa này chỉ là tạm thời phong bế.

Hiển nhiên, lão gia hỏa này tuy ngoài miệng nói đơn giản, nhưng muốn phá trận, cũng không dễ dàng như vậy.

Bất quá tuy nói có chút không hài lòng, nhưng Huyết Linh Tử cũng không nói thêm cái gì, chỉ cần Quỷ đại sư có thể làm cho được Linh Trận của Mục Trần tạm thời không có tác dụng, mục đích của hắn cũng đã đạt tới.

Vì vậy, hắn chỉ hướng về Quỷ đại sư gật đầu với, thân hình biến thành một vệt ánh sáng màu máu xông qua thông đạo Linh Vụ, mấy tức về sau, trước mắt tầm mắt đột nhiên rộng rãi, một ngọn núi xuất hiện ở

trên mặt biển, mà ở trên đỉnh núi, Mục Trần ngồi xếp bằng, ánh mắt hờ hững nhìn tới.

"Tiểu bối, không có Linh Trận trợ giúp, xem hôm nay ngươi sẽ trở mình thế nào!" thân thể của Huyết Linh Tử chậm rãi bay lên, cuối cùng xuất hiện ở phía trước Mục Trần, cười lạnh nói.

Mí mắt Mục Trần rủ xuống, nói: "Thử xem thì sẽ biết."

"Sắp chết đến nơi, còn giả thần giả quỷ!"

"Huyết Thần Đạp Thiên Túc!"

Ánh mắt Huyết Linh Tử hung ác, bàn chân đột nhiên đập mạnh vào hư thông, huyết quang dưới chân lập tức ừn ùn kéo đến cuồn cuộn, trong giây lát chính là biến thành một đạo Huyết Hồng Cự Túc, từ trên trời giáng xuống, mang theo khí tức ăn mòn hủy diệt, hướng về ngọn núi nơi Mục Trần ngồi mà lao đến.

Ầm!

Huyết Hồng Cự Túc tựa như là thiên thạch đang rơi, Mục Trần hít sâu một hơi, sâu trong ánh mắt, Thủy Tinh Phù Đồ Tháp hiển hiện, Linh Lực trong cơ thể, đều quán chú vào trong đó, sau đó hóa thành Thủy Tinh Linh Lực, cuồn cuộn xuất ra, dòng nước chảy quanh thân Mục Trần.

Bàn tay của hắn nhấc lên, Linh Lực của Thủy Tinh Bàn mãnh liệt bắn ra, hóa thành một lồng ánh sáng Thủy Tinh Bàn xuất hiện ở trên không.

Đùng!

Huyết Hồng Cự Túc hung hăng đập vào trên màn hào quang thủy tinh, nhất thời mắt thường có thể thấy sóng xung kích điên cuồng phóng ra, không gian chung quanh, không ngừng vỡ nát.

Ầm ầm!

Tuy nói màn hào quang thủy tinh ngăn trở Huyết Hồng Cự Túc, nhưng lực lượng kinh khủng đè nặng lên thân thể Mục Trần, bàn chân truyền xuống, đỉnh núi không chịu nổi sức mạnh kia, nhanh chóng sụp đổ, cự thạch lăn xuống, ngắn ngủn mấy tức, thân thể của Mục Trần hòa vào cự thạch của tảng núi đều rơi xuống biển.

Mục Trần đứng ở bên trên mặt biển, ngẩng đầu nhìn Huyết Hồng Cự Túc dần dần tiêu tán, ánh mắt hơi hơi ngưng tụ, xem ra nếu như so đấu Linh Lực, thì cho là hắn có Thủy Tinh Phù Đồ Tháp phụ trợ tăng trưởng, nhưng so với cường giả Thượng vị Địa Chí Tôn chân chính, hắn vẫn tỏ ra yếu thế một chút.

Huyết Linh Tử đứng trên cao với khí thế cao ngạo nhìn xuống Mục Trần, khóe miệng nhấc lên nụ cười chế nhạo nói: "Tiểu tử, hiện tại ngươi đã biết cùng với một vị Thượng vị Địa Chí Tôn giao đấu đến tột cùng chênh lệch bao nhiêu không? Không có Linh Trận, bằng vào Linh Lực, ngươi còn không phải là đối thủ của ta."

Hắn biết được Linh Lực của Mục Trần tương đối quỷ dị, cho nên căn bản cũng không cho Mục Trần có cơ hội tiếp xúc tới thân thể của hắn, áp dụng phương thức đứng xa oanh kích Linh Lực, kể từ đó, Mục Trần rơi vào tình cảnh xấu hơn.

"Xuất ra Chí Tôn Pháp Tướng của ngươi đi, bằng không ngươi sẽ không có cơ hội sống sót."

Đối mặt với lời nói trào phúng của Huyết Linh Tử, Mục Trần cũng chỉ cười nói: "Đối phó với ngươi, không cần dùng Chí Tôn Pháp Tướng."

"Ồ? Thời điểm này ngươi còn dám mạnh miệng?" Huyết Linh Tử điềm nhiên nói.

Mục Trần mỉm cười, cũng không để ý tới lời nói của hắn, bàn chân đột nhiên một đạp lên mặt biển, lập tức nước biển cuồn cuộn dựng đứng

lên, nháy mắt sau đó, cả nghìn thân ảnh, trực tiếp là từ đáy biển mãnh liệt bắn lên, đứng sau lưng Mục Trần.

Khi cả nghìn bóng người xuất hiện, khí tức của bọn họ trực tiếp hội tụ vào một chỗ, nhất thời chiến ý mênh mông như biển lớn bao phủ xung quanh.

Huyết Linh Tử nhìn thấy nhánh quân đội xuất hiện, hai mắt nhíu lại, cười lạnh nói: "Cuối cùng cũng đem nhánh quân đội này gọi ra sao? Bất quá muốn dùng chúng để đối phó một vị Thượng vị Địa Chí Tôn, ngươi quá ngây thơ rồi!"

Mục Trần gọi ra chi quân đội này, tự nhiên là đồ sát linh vệ, đối với nhánh quân đội này, Huyết Linh Tử cũng không xa lạ, ngày đó tại Lạc Hà tộc, Mục Trần chính sử dụng chi quân đội này, vây khốn một vị Hạ vị Địa Chí Tôn của Huyết Thần Tộc.

Bất quá, chi quân đội này cũng có giới hạn, nếu như Mục Trần muốn dùng chúng để đối phó với hắn, nói như vậy Huyết Linh Tử sẽ cho hắn biết, cái gì gọi là si tâm vọng tưởng.

Đối với ánh mắt cùng lời nói của Huyết Linh Tử, Mục Trần chỉ cười chẳng buồn đôi co"Nếu như chúng không làm gì được ngươi vậy phải gọi thêm một nhánh khác."

Ầm!

Ngay khi thanh âm Mục Trần hạ xuống, một cỗ chiến ý khủng bố không cách nào hình dung, đột nhiên lần nữa từ dưới đáy biển bộc phát lên, chiến ý cường hãn, trực tiếp làm cho sắc mặt Huyết Linh Tử mạnh mẽ biến đổi.

Vô số cột nước, từ trên mặt biển mãnh liệt bắn lên, ngay sau đó, trong cột nước, vô số bóng người bắn ra, cuối cùng lẳng lặng đứng phía sau lưng Mục Trần.

Những bóng người kia, số lượng cũng chừng một ngàn người, thân mặc trọng giáp, cầm liêm đao màu đen trong tay, phía trên thân thể, khắc rõ từng đạo phù văn cổ xưa.

Trong thân thể bộc phát ra chiến ý, đã vượt xa Đồ Linh vệ!

Một chi quân đội này, chính là quân đội tinh nhuệ dưới trướng Đệ nhất điện chủ của Thượng Cổ Thiên Cung, Phục Ma Vệ!

Mục Trần ngẩng đầu, hắn nhìn qua sắc mặt Huyết Linh Tử vào lúc này kịch biến nở nụ cười, âm thanh chậm rãi truyền ra.

"Như vậy. . . đã đủ chưa?"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1248: Phục Ma Vệ

Sóng biển mãnh liệt dâng lên phía trên hải trạch, mấy nghìn thân ảnh đứng trên mặt nước, thân hình chúng vẫn như bàn thạch không chút sứt mẻ, quanh thân không có sinh cơ, thế nhưng từ trong cơ thể chúng tản mát ra chiến ý khủng bố, không ít người đang ẩn nấp trong bóng tối đều chấn động khi thấy đạo quân này.

Đối với tình báo về Mục Trần, cơ bản rất nhiều thế lực tại Tây Thiên Đại Lục đều biết, cho nên bọn họ cũng biết, Mục Trần ngoại trừ là Linh Trận Tông Sư ra, còn có được thân phận là Chiến Trận Sư.

Đối với điểm này, cũng không cảm thấy ngạc nhiên ngoài ý muốn, bởi vì Chiến Trận Sư chính là một con đường khác của Linh Trận Sư, muốn tinh thông Chiến Trận Sư, dĩ nhiên phải có được một ít hiểu biết về Linh Trận Sư.

Bất quá, đa số người đều là áp dụng con đường chuyên tu thứ nhất, nhưng Mục Trần trước mắt, tựa hồ đều tu luyện cả hai con đường và đều đạt được tạo nghệ không thấp.

"Chi quân đội này, lại là từ chỗ nào ra?"

"Chiến ý kinh người như thế, quân đội đẳng cấp này, tại Tây Thiên Đại Lục, chỉ có Tây Thiên Chiến Điện là có thể xuất ra!"

"Tiểu tử này cuối cùng có lai lịch như thế nào, nội tình sâu như thế!"

". . ."

Khi Phục Ma Vệ hiện thân, cái bên trong hải vực, cũng vang lên rất nhiều âm thanh kinh ngạc, hiển nhiên, những tên đang ẩn nấp trong bóng tối, đều bị lá bài tẩy của Mục Trần chấn nhiếp rồi.

Bởi vì Phục Ma Vệ bộc phát ra chiến ý, thậm chí ngay cả bọn hắn đã ở vào tầng thứ Thượng vị Địa Chí Tôn, đều cảm nhận được khí tức nguy hiểm nhè nhẹ.

Khuôn mặt của Huyết Linh Tử, càng dị thường khó coi, hắn nhìn chòng chọc vào Phục Ma Vệ, trong lòng đều là không nhịn được hiện ra hàn ý.

Trước đó, hắn chưa từng thấy Mục Trần vận dụng chi quân đội thần bí này, hiển nhiên, đây là một lá bài tẩy khác của Mục Trần, mà hôm nay, thời điểm át chủ bài xuất hiện, cái loại chấn nhiếp này quả thực kinh người.

"Tên hỗn đản này, cuối cùng có lai lịch gì, loại quân đội đẳng cấp này, cũng không phải là ai cũng có thể có được!" sắc mặt Huyết Linh Tử âm tình bất định, trong Đại Thiên thế giới, Chiến Trận Sư tự mở ra một con đường, mặc dù không dựa vào bản thân, cũng là có thể có được lực lượng kinh khủng.

Bất quá điểm thiếu hụt duy nhất của một vị Chiến Trận Sư, chính là bồi dưỡng quân đội tinh nhuệ quá mức khó khăn, bởi vì trong đó cần có nhân lực, tài lực quá to lớn, cho nên nếu phía sau của một vị Chiến Trận Sư, nếu có được thế lực cường đại ủng hộ, mới có thể trở thành lực uy hiếp.

Huống chi, hai nhánh quân đội trong tay Mục Trần, càng thưa thớt hiếm thấy, bởi vì chỉ có chiến sĩ hết sức tinh nhuệ, trước khi chết thúc giục bí pháp luyện hóa bản thân, mới có thể đem bản thân hóa thành chiến khỏi bảo tồn theo thời gian dài, hơn hết là trong này còn có tỷ lệ thất bại không nhỏ, nói cách khác, nếu muốn có được lấy một ngàn khô lỗi quân tinh nhuệ, như vậy quy mô chi quân đội này lúc sống, tất nhiên đã vượt qua vạn. Hơn một vạn quân đội là khái niệm gì? Phóng nhãn cả

Tây Thiên Đại Lục, duy nhất có loại năng lực bồi dưỡng, này chỉ sợ cũng chỉ có Siêu Cấp Thế Lực như Tây Thiên Chiến Điện rồi.

Cho nên, dù như thế nào đi nữa Huyết Linh Tử đều không nghĩ ra, vì cái gì mà một tên Hạ vị Địa Chí Tôn như Mục Trần, lại có thể có được nội tình đáng sợ này.

"Như thế nào? vừa rồi ngươi vẫn còn kiêu căng phách lối không phải sao?"

Ngược lại là Mục Trần ngẩng đầu lên, tự tiếu phi tiếu nhìn qua sắc mặt âm trầm của Huyết Linh Tử, nói.

Khóe miệng Huyết Linh Tử giật giật một cái, ánh mắt lại lần nữa âm hàn xuống, nói: "Tiểu tử không nên liều lĩnh, chỉ là một chi quân đội mà thôi, hai chi quân đội hoàn toàn khác biệt chiến ý cũng khác nhau, ta không tin, ngươi có thể khống chế chúng nó!"

Tuy rằng không rõ Mục Trần làm sao có được được hai nhánh quân đội, nhưng Huyết Linh Tử dám xác định, đây tuyệt đối không phải do Mục Trần bồi dưỡng ra, đã như vậy, muốn khống chế chiến ý loại này quân đội, chỉ sợ không dễ dàng như vậy.

Mục Trần nghe vậy, thì mỉm cười, theo lẽ thường mà nói, mỗi loại quân đội đều có chấp niệm lúc còn sống, điều này dẫn đến nhiều khó khăn khi thúc giục chưởng khống, nhưng Mục Trần thì khác, Phục Ma Vệ tuy nói là nhánh quân đội thuộc về đệ nhất điện chủ, nhưng Mục Trần đã lấy được truyền thừa của Thiên Đế, điều này tương đương với Vị Thiên Đế thứ 2 của Thượng Cổ Thiên Cung, dùng loại thân phận này để khống chế Đồ Linh Vệ cùng với Phục Ma Vệ, trên cơ bản không có trở ngại chút nào.

Vì vậy, Mục Trần xòe bàn tay ra, nhẹ nhàng vung lên.

Ầm!

Trong chớp nhoáng này, trong hai chi quân đội toát ra hai cỗ chiến ý kinh khủng như núi lửa phóng lên trời, chiến ý mênh mông che khuất bầu trời, che phủ toàn bộ mảnh thiên địa này.

Thiên địa mờ nhạt, Tàn Dương Như Huyết, dường như có tiếng thét cùng chém giết đến từ chiến trường viễn cổ, quanh quẩn ở trong thiên địa.

Hai cỗ chiến ý mênh mông, hóa thành hải dương chiến ý, vờn quanh thân Mục Trần, mỗi một lần chiến ý gào thét, đều dẫn tới không gian chấn động.

Chiến ý chậm rãi hóa thành hai đầu quái vật khổng lồ, đó là Chiến Ý Chi Linh cùng Đồ Linh Vệ Chiến Ý Chi Linh, một đầu cự mãng, thân thể khổng lồ rậm rạp chiến văn giống như sao trời, ước chừng hơn triệu rưỡi chiến văn.

Mà Chiến Ý Chi Linh của Phục Ma Vệ, thì hóa thành một con Cự Quy, Cự Quy khổng lồ có răng nanh và miệng lớn, phía trên mai, từng đám cây gai vươn ra, số lượng chiến văn, cao hơn đạt bốn trăm vạn! (1van =10000)

Trong Thượng Cổ Thiên Cung, Phục Ma Vệ chính là nhánh quân đội tinh nhuệ nhất, ở thời kỳ Thượng Cổ Thiên Cùng còn toàn thịnh khi còn sống, coi như là đối mặt với Ngoại Vực Tà Tộc tiến công, bọn hắn cũng là có thể ngăn cản, tuy nói hôm nay số lượng chỉ có hơn nghìn, nhưng vẫn như cũ cường hãn hơn Đồ Linh Vệ rất nhiều.

Hí!

Cự Mãng Chiến Linh ngửa mặt lên trời tiếng rít lên âm thanh Xi. . Xiiii. . . Nháy mắt sau đó, thân thể khổng lồ mãnh liệt tới, trực tiếp xuyên không, mang theo chiến ý mênh mông hào hùng, nhanh như tia chớp hướng về Huyết Linh Tử xung phong liều chết.

Đối mặt với Cự Mãng Chiến Linh cuồng bạo công kích, ánh mắt Huyết Linh Tử cũng trầm xuống, hai tay của hắn đột nhiên kết ấn, bạo hét lên: "Huyết Ảnh Tử Pháp Tướng!"

Dường như là có thêm Huyết Hà từ trong cơ thể của Huyết Linh Tử bạo phát ra, nháy mắt sau đó, sau lưng tạo thành một đạo Huyết Ảnh to lớn mấy vạn trượng.

Đạo kia Huyết Ảnh, cực kỳ huyền diệu, dường như là thực chất nhưng cũng hư ảo, tản ra một loại cảm giác quỷ dị.

Đây là pháp thân trấn tộc của Huyết Thần Tộc, nằm trong bảng 99 loại Chí Tôn Pháp Thân, đứng vị trí 38.

Đối mặt với lúc hai chi quân đội tinh nhuệ này của Mục Trần, Huyết Linh Tử không dám khinh thường chút nào, vừa ra tay, là gọi ra Chí Tôn Pháp Tướng, hắn sợ nếu không cẩn thận có thể bị lật thuyền trong mương.

Ầm!

Huyết Ảnh Tử Pháp Tướng một ngưng tụ thành hình, bàn tay huyết hồng to lớn duỗi ra đột nhiên chụp xuống, trong lòng bàn tay Huyết Hà hội tụ, hung hăng vỗ lên phía trên đầu của Cự Mãng Chiến Linh.

Ầm!

Không gian chấn động, Cự Mãng Chiến Linh kia trực tiếp là bị một chưởng từ Huyết Thủ, Cự Mãng Chiến Linh mới hơn một triệu chiến văn, loại lực lượng này, nhiều lắm là cũng chỉ có thể chống lại một vị Hạ vị Địa Chí Tôn, đều muốn chân chính đối mặt với một vị Thượng vị Địa Chí Tôn, hiển nhiên hay vẫn còn chênh lệch không ít.

"Vỡ nát cho ta!"

Một chưởng vỗ bay Cự Mãng Chiến Linh, Huyết Linh Tử thừa thắng truy kích, tưởng muốn mạnh mẽ đánh tan đạo chiến linh này, nói như

vậy, Đồ Linh Vệ của Mục Trần, cũng sắp phải chịu liên lụy.

Vì vậy, Huyết Thủ ẩn chứa lực lượng của Huyết Hà, ngưng tụ thành quyền, một quyền xuyên thủng hư không, hung hăng hướng vềi Cự Mãng Chiến Linh đánh tới.

Bạch!

Ngay tại cự quyền huyết hồng sắp đánh vào phía trên thân thể Cự Mãng Chiến Linh, một đạo cự ảnh từ bên cạnh lướt đến, Cự Quy khổng lồ chiếm giữ hư không, trên mai rùa nở rộ hàng tỉ hào quang, mặc cho cái kia cự quyền rơi xuống đều chạm vào phía trên mai rùa.

Ầm ầm!

Mắt trần có thể thấy sóng xung kích điên cuồng bắn ra tứ phía, trên đại dương bao la mỗi một ngọn núi trực tiếp tan nát khi sóng xung kích bắn tới, thủy triều vạn trượng đều bị quét sạch, cuồn cuộn tản ra.

Giữa không trung, Cự Quy Chiến Linh khẽ chấn động, nhưng vẫn cứng rắn ngăn cảng một quyền bá đạo của Huyết Linh Tử, hơn nữa vào thời điểm sau cùng, miệng lớn mở ra cắn nát một nửa huyết thủ.

Phục Ma Vệ chiến ý biến thành Cự Quy Chiến Linh, có được hơn bốn trăm vạn chiến văn, loại số lượng này, đã đủ để khiến cho một vị Thượng vị Địa Chí Tôn như Huyết Linh Tử cảm tưởng có thể chiếm được ưu thế so với Cự Mãng Chiến Linh, nhưng hiện tại cũng không dễ dàng như hắn nghĩ.

Trên bầu trời, sắc mặt Huyết Linh Tử cũng có chút âm trầm, đối với sự thuần thục trong chưởng khống chiến ý của Mục Trần đối với Chi Linh, cũng là có chút ngoài dự liệu của hắn.

Rống!

Kế tiếp Mục Trần không cho hắn cơ hội xuất thủ, Cự Mãng Chiến Linh cùng Cự Quy Chiến Linh đồng thời mãnh bắn mà ra, trực tiếp

hướng về Huyết Ảnh Tử Pháp Tướng triển khai thế công cuồng bạo vô cùng.

Rầm rầm!

Trên bầu trời, chiến ý cuồng bạo vô cùng cùng với Linh Lực màu máu đỏ không ngừng va chạm, mỗi một lần giao phong, đều làm cho không gian chấn vỡ, hải dương phía dưới cũng bị xé nứt ra từng khe từng khe to mấy vạn trượng.

Giao phong, kịch liệt không cách nào hình dung.

Mà ở bên trong chiến trường những tên ẩn nấp trong bóng tối chờ cơ hội lao ra tranh đoạt vào lúc này bắt đầu dao động, sắc mặt cũng ngưng trọng nhìn trận kịch đấu trên bầu trời.

Mục Trần nắm giữ hai đạo Chiến Ý Chi Linh trong tay, thực lực Cự Mãng Chiến Linh yếu nhất, trên cơ bản thì chỉ tương đương với một vị Hạ vị Địa Chí Tôn, mà Cự Quy Chiến Linh thì có thể địch nổi một vị Thượng vị Địa Chí Tôn.

Nhưng nếu như muốn một mình chống hai, Huyết Linh Tử phải chật vật không ngừng cung cấp Linh Lực cho Huyết Ảnh Tử Pháp Tướng để duy trì Chiến Đấu, Mục Trần có thể bằng vào trình độ khống chế hoàn mỹ, khiến cho Cự Mãng Chiến Linh kia cùng Cự Quy Chiến Linh phối hợp cực kỳ ăn ý, trực tiếp hóa giải thế công của Huyết Ảnh Tử Pháp Tướng.

Hơn nữa, au khi hóa giải, hai đạo chiến linh phát động phản kích, cũng đem khiến cho Huyết Ảnh Tử Pháp Tướng trở tay không kịp.

Trận đại chiến này, tỏ ra khác thường dây dưa kịch liệt.

Đối mặt với loại cục diện này, bất luận là ai, dù có suy nghĩ mạnh mẽ như thế nào cũng phải khiếp sợ, chung quanh quảng trường bằng bạch ngọc, vô số người vây xem cuộc chiến, đều khiếp sợ, bởi vì họ không

nghĩ tới, mặc dù đã mất đi Linh Trận nhưng thủ đoạn của Mục Trần vẫn như trước có thể chân chính chống lại một vị Thượng vị Địa Chí Tôn hàng thật giá thật.

Phía trên hải trạch, Huyết Linh Tử nhìn qua hai đạo chiến linh không ngừng điên cuồng tiến công, sắc mặt càng thêm khó coi, loại cục diện bế tắc này cũng không phải hắn muốn nhìn thấy, tuy rằng Linh Lực Thượng vị Địa Chí Tôn mênh mông hùng hậu, nhưng Mục Trần bằng vào lực lượng chiến ý, chỉ cần hai đạo quân đội kia không bị tổn hại thì chiến ý sẽ cuồn cuộn không dứt, về lâu về dài mà nói hắn phải thua thiệt.

Nhất định phải nhanh chóng kết thúc cuộc chiến!

Ánh mắt Huyết Linh Tử lấp loé, hắn mạnh mẽ cắn răng một cái quát: "Quỷ đại sư, nhanh chóng phá trận giúp ta, sau khi mọi chuyện thành công, tất cả Chiến Ấn trên thân hắn đều thuộc về ngươi, ta sẽ thêm vào thêm hai khối!"

Tiếng quát của hắn vang vọng, nhất thời làm cho những ánh mắt vốn đang núp trong bóng tối âm thầm theo dõi trận chiến lắc đầu, xem ra gia hỏa này đã quyết dốc hết toàn bộ để đạt được mục đích rồi.

Mà Quỷ đại sư đang ở trong Cửu Long Thí Tiên Trận nghe được, thì nhãn tình sáng lên, chợt cười to nói: "Lão huynh thật sự là hào khí, đã như vậy cho ta nửa nén hương, xem ta phá trận này!"

Âm thanh hắn vừa rơi xuống, trong tay áo lại bay ra vô số Linh ấn, lập tức xiềng xích đang quấn quanh thân thể 9 đầu Cự Long Linh Lực, bắt đầu dài ra vô số ám sát, nhanh chóng cắn nuốt Linh Lực trong cơ thể Cự Long.

Nương theo Linh Lực biến mất, Cửu Long Thí Tiên Trận cũng dần trở nên ảm đạm như sắp sụp đổ.

Nhìn thấy một màn này, bất luận là những tên đang ẩn mình hay là các người xem xung quanh quanh quảng trường, đều xôn xao.

Ngoài sân rộng, Lạc Thiên Thần nhìn thấy tình cảnh này, sắc mặt cũng xanh mét, trong mắt đầy vẻ lo âu nồng đậm.

Nếu như Linh Trận bị phá, Quỷ đại sư vào sân, cục diện tất nhiên sẽ sẽ triệt để nghịch chuyển, Mục Trần chắc chắn thất bại!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1249: Huyền Vũ Chiến Linh

Biên soạn: Lão Bảo

Ầm ầm!

Trong Cửu Long Thí Tiên Trận, Linh Lực cuồng bạo chấn động không ngừng truyền ra, 9 đầu Linh Lực Cự Long không ngừng giãy giụa, nhưng cũng bị những sợi xiềng xích trói chặt, trên ống khóa, hàn quang ám sát lóe ra, không ngừng cắn nuốt Linh Lực trong cơ thể Cự Long.

Dưới sự ăn mòn này, ai cũng có thể cảm thấy, Cửu Long Thí Tiên Trận đang dần dần yếu bớt. Lúc này Mục Trần bị Huyết Linh Tử cuốn lấy, không cách nào phân tâm thần ra để phát huy uy lực Cửu Long Thí Tiên Trận, cho nên Quỷ đại sư tìm được sơ hở, tranh thủ thời gian phá hư Linh Trận.

Dựa theo loại tình huống này kéo dài, chỉ sợ không được bao lâu, Linh Trận sẽ bị phá vỡ.

Ở vào hải dương chiến ý Mục Trần nhìn thấy tình cảnh này, lông mày cũng hơi nhíu lại, xem ra Huyết Linh Tử này đã triệt để không sợ mất mặt nữa rồi, nhưng tình cảnh như vậy, đối với với hắn mà nói, hoàn toàn là một uy hiếp không nhỏ.

“Như thế nào? Hiện tại sao không dám khoa trương nữa?” Nhìn thấy sắc mặt của Mục Trần biến ảo, Huyết Linh Tử lập tức mỉa mai cười ra tiếng, không che giấu được khoái ý trong mắt.

Hắn tình nguyện trả giá nặng nề như thế, cũng chỉ muốn chém giết Mục Trần ở đây, bởi vậy có thể thấy được, hắn có bao nhiêu hận ý đối

với Mục Trần.

Bất quá, đối với lời giễu cợt của Huyết Linh Tử, Mục Trần chỉ vung tay áo lên, thế công của Cự Quy Chiến Linh cùng với Cự Mãng Chiến Linh lập tức trở nên bắt đầu cuồng bạo, trong lúc nhất thời, khiến cho Huyết Ảnh Tử Pháp Tướng chấn động không ngừng.

Hiển nhiên, ý định của Mục Trần là trước khi Quỷ đại sư phá vỡ Cửu Long Thí Tiên Trận, hắn phải giải quyết Huyết Linh Tử.

Bất quá, Huyết Ảnh Tử Pháp Tướng thật là bất phàm, nó có vừa thực chất vừa hư ảo chuyển hóa qua lại, một khi đón nhận công kích mãnh liệt, thì hóa là hư ảo, điều đó khiến cho thế công dù có mạnh đi nữa, cũng có thể giảm đi một số.

Mà nếu phản công, nó hóa thành thực chất, thế công mãnh liệt, cứ như thế, quả thật là công thủ nhiều mặt, tương đối khó giải quyết.

“Ha ha, muốn giải quyết ta sao? Thật đúng là tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng, Huyết Ảnh Tử Pháp Tướng của ta, sức ngươi tưởng có thể công phá?” Huyết Linh Tử cũng là nhìn ra tính toán của Mục Trần, mỉa mai cười nhạo nói.

Những thế lực ẩn nấp trong bóng tối cũng khẽ lắc đầu, Huyết Linh Tử tu luyện Huyết Ảnh Tử Pháp Tướng cực kỳ khó giải quyết, coi như là bọn họ cũng phải cực kỳ đau đầu huống chi là Mục Trần.

Mặc dù người kia có được chiến ý cường đại, nhưng điều này không đại biểu cho việc có thể nghiền ép Huyết Ảnh Tử.

Cục diện dưới mắt, ngược lại là bất lợi nghiên về phía Mục Trần.

Mục Trần cũng là phát hiện điểm này, tay áo bỗng nhiên vung lên, Cự Mãng cùng Cự Quy Chiến Linh lập tức thối lui trở về, vờn quanh chung quanh thân thể Mục Trần.

“Rốt cuộc đã nản chí rồi sao?” Huyết Linh Tử âm lãnh cười, rốt cuộc Mục Trần cũng đã biết hắn vô phương chống trả rồi.

Ánh mắt Mục Trần hờ hững nhìn xung quanh, sau đó một tay kết ấn, theo ấn pháp biến hóa, hai đạo Chiến Ý Chi Linh đột nhiên gào thét, hóa thành chiến ý hải dương.

Chiến ý hải dương không ngừng nổi lên sóng lớn, một vòng xoáy to lớn trên mặt biển thành hình, ai cũng có thể cảm giác, chiến ý Đồ Linh Vệ cùng với Phục Ma Vệ vào lúc này đang có ý đồ dung hợp lại.

Từng cỗ chiến ý chấn động trời đất, không ngừng khuếch tán.

“Ừ?”

Huyết Linh Tử nhìn thấy tình cảnh này, ánh mắt ngưng tụ, chợt hắn cười lạnh nói: “Nguyên lai ngươi tính đem hai nhánh chiến ý dung hợp vào một chỗ sao? Ý tưởng cũng không tệ, nhưng đáng tiếc là quá ngây thơ rồi.”

Hai loại chiến ý nếu như thật có thể hoàn mỹ dung hợp, dĩ nhiên hiệu quả phi phàm, đáng tiếc là, muốn làm được điểm này, là tuyệt đối không dễ dàng.

Nếu như hai nhánh quân đội này đều là do Mục Trần một tay tạo ra, như vậy dung hợp có lẽ còn có chút khả năng, nhưng điều hiển nhiên Mục Trần không có năng lực chế tạo ra hai chi loại quân đội đẳng cấp như vậy, cho nên kế hoạch dung hợp của hắn, không thể nào thành công.

Trong bóng tối những cường giả đang ẩn nấp vào lúc này cũng lắc đầu, hiển nhiên là đang cho rằng lần cử động này của Mục Trần giống như là lần gắng gượng cuối cùng, hơn nữa tỷ số thất bại quá cao.

Rầm rầm.

Trên mặt hải dương chiến ý sóng lớn không ngừng lăn tăng, trong nước xoáy, hai cỗ chiến ý cường đại không ngừng tiếp xúc, bất quá mỗi

khi muốn dung hợp lại, hai cỗ chiến ý đều phát ra một ít cảm giác bài xích, khiến cho dung hợp thất bại.

“Xem ra ngươi đã thất bại.” thấy thế trên mặt Huyết Linh Tử cũng xuất hiện dáng vẻ mỉa mai cười híp mắt nói.

Mí mắt Mục Trần liếc nhìn hắn nói: “Thật sao?”

Tiếng nói hạ xuống, đột nhiên bàn tay hắn nắm lại, chỉ thấy một thanh trường kiếm cổ xưa xuất hiện ở trong tay của hắn, sau đó trực tiếp hướng về hai cỗ chiến ý trong hải dương trảm xuống.

“Dung hợp cho ta!”

Tiếng vang hét to kèm theo một đạo kiếm quang bắn vào trong hải dương chiến ý, kiếm quang lướt qua, chiến ý trong hải dương đang sôi trào lập tức trở lại bình thường, mà hai cỗ chiến ý đang bài xích lẫn nhau chậm chạp dung hợp, trong nháy mắt cả bài xích đều biến mất. Hai cỗ chiến ý lặng lẽ hợp lại với nhau.

Ầm!

Sauk hi dung hợp, một cỗ chiến ý cường hãn không cách nào hình dung phóng lên trời, cả thiên địa đều bị bao phủ bởii loại chiến uy này.

Trên mặt hải dương chiến ý vòng xoáy điên cuồng chuyển động, sau đó tất cả mọi người hoảng sợ nhìn thấy, một quái vật khổng lồ, chậm rãi từ trong lốc xoáy chui ra, cuối cùng xuất hiện ở trong tầm mắt tất cả mọi người.

Quái vật khổng lồ, thân Quy, nhưng miệng dị thường hung ác dữ tợn, cái đuôi của nó, biến thành hình Cự Mãng, thân Mãng Xà quấn quanh trên mai rùa, đầu rắn dữ tợn, lưỡi rắn phun ra thụt vào, chiến ý tràn đầy.

Quy thân đuôi mãng xà.

Trên thân thể khổng lồ của Huyền Vũ Chiến Linh, hiện ra chiến văn rậm rạp chằng chịt, sơ lược nhìn lại, đạt đến số lượng sáu trăm vạn chiến văn!

Chiến Ý Chi Linh uy năng như vậy, coi như là Thượng vị Địa Chí Tôn, cũng sẽ sợ như sợ cọp.

Mà khi chiến ý Đồ Linh Vệ cùng với Phục Ma Vệ dung hợp thành một loại Chiến Ý Chi Linh mới, gương mặt đang tươi cười của Huyết Linh Tử bỗng đọng lại, hắn hoảng sợ lẩm bẩm nói: “Làm sao có thể?! Làm sao có thể?!”

Hắn không nghĩ đến, Mục Trần có thể đem hai loại chiến ý khác nhau dung hợp lại một chỗ, loại trình độ đó, tuyệt đối không phải cấp độ như Mục Trần có thể làm được!

Nhưng dù cảm thấy thế nào, sự thật cũng đã xuất hiện...

Bởi vì từ trên thân Huyền Vũ Chiến Linh, Huyết Linh Tử đã nhận ra được một loại khí tức nguy hiểm chí mạng, Chiến Ý Chi Linh thân thể có sáu trăm vạn chiến văn, tuyệt đối có đủ chiến lực để uy hiếp một vị Thượng vị Địa Chí Tôn.

“Quỷ đại sư, nhanh chóng phá trận!”

Giờ này khắc này, Huyết Linh Tử toàn thân phát lạnh thanh âm the thé hét lên.

Trước đó tâm tư Quỷ đại sư vốn thoải mái nhàn nhã phá trận, cũng bị một màn này dọa sợ không nhẹ, lúc này sắc mặt trở nên ngưng trọng lên, hắn cũng là không nghĩ tới, Mục Trần lại có thể làm đến bước này.

Hít sâu một hơi, không dám thờ ơ, Linh ấn trong tay áo không ngừng bắn ra mãnh liệt, lấy tốc độ nhanh hơn để phá trận.

Hắn biết, nếu như Huyết Linh Tử thật sự thua ở trong tay của Mục Trần, như vậy bằng vào một mình hắn, cũng không phải là đối thủ của

Mục Trần.

Ở đằng kia phần đông khó tin trong ánh mắt, Mục Trần nhìn qua bóng hình Huyền Vũ Chiến Linh, cũng là lặng lẽ thở dài một hơi, chính như Huyết Linh Tử sở liệu, hiện tại hắn, cũng không đủ năng lực dung hợp chiến ý Đồ Linh Vệ cùng với Phục Ma Vệ.

Bất quá cũng may chính là, hắn có được Thiên Đế Kiếm... Thiên Đế Kiếm có khí tức của Thiên Đế, cho nên lúc này hắn mượn oai Hổ, lấy khí tức của Thiên Đế tá trợ, cưỡng bách, đem hai cỗ chiến ý hợp lại cùng nhau.

Nhưng bất kể như thế nào, tóm lại là hắn đã thành công.

Mục Trần ngẩng đầu, ánh mắt băng hàn nhìn về phía Huyết Linh Tử, lúc này thấy ánh mắt của hắn, không có ương ngạnh như trước, sắc mặt hiện ra một tia tái nhợt.

“Xé hắn cho ta!”

Mục Trần nở một nụ cười lạnh lẽo, bàn tay đột nhiên vung xuống, Huyền Vũ Chiến Linh lúc này bộc phát ra tiếng gầm, miệng hơi mở, chiến ý như nước lũ cuồn cuộn quét ra mấy vạn trượng, bên trong nước lũ, vô số chiến văn lập loè, âm thanh sát phạt, từ trong đó phóng lên tận trời.

“Huyết Hà Bích Lũy!”

Đối mặt với công kích của Huyền Vũ Chiến Linh lúc này, Huyết Linh Tử không dám tiếp tục lãnh đạm như lúc trước, ấn pháp biến đổi, Huyết Ảnh Tử Pháp Tướng mở ngoác miệng ra, phun ra Huyết Hà cuồn cuộn, biến thành một đạo Huyết Hà Bích Lũy sền sệt.

Ầm!

Chiến ý như nước lũ không chút lưu tình đánh vào phía trên Huyết Hà Bích Lũy, ngay lập tức Huyết Hà tan rã, nước lũ chiến ý trong

khoảnh khắc xuyên thủng, đánh vào phía trên Huyết Ảnh Tử Pháp Tướng.

Thời khắc mấu chốt, Huyết Linh Tử kia vội vàng hư ảo hóa Huyết Ảnh Tử Pháp Tướng, vì vậy, tuy rằng nước lũ chiến ý đánh trúng Huyết Ảnh Tử Pháp Tướng, nhưng lại có đại bộ phận nước lũ chiến ý, trực tiếp xuyên thấu qua Huyết Ảnh Tử Pháp Tướng.

Kể từ đó, nguyên bản nước lũ chiến ý đủ để trọng thương Huyết Ảnh Tử Pháp Tướng, cuối cùng chỉ để lại trên Huyết Ảnh Tử Pháp Tướng một cái hang lớn, hơn nữa hang lớn còn đang nhanh chóng được Huyết Hà chữa trị.

Huyết Linh Tử kia nhìn thấy một màn này, cơ thể vốn đang căng thẳng thoáng thở dài một phát, xem ra Mục Trần dung hợp ra một cái đạo Chiến Ý Chi Linh kinh người, nhưng đề muốn đối phó Huyết Ảnh Tử Pháp Tướng của hắn, cũng không dễ dàng như vậy.

Ầm!

Bất quá Mục Trần đối tình cảnh này vẫn bình thản, cong ngón búng ra lúc giữa, nước lũ chiến ý lại lần nữa điên cuồng gào thét xuất hiện, tiếp tục hướng về Huyết Ảnh Tử Pháp Tướng oanh kích.

Huyết Linh Tử thấy thế, liền áp dụng phòng ngự hoàn toàn tư thái, không ngừng biến chuyển Huyết Ảnh Tử Pháp Tướng trở nên hư thật, dùng biện pháp này tránh thế công trí mạng.

Hiện tại hắn chỉ cần kéo dài thời gian, chờ cho Quỷ đại sư phá trận, như vậy hai người liên thủ, coi như là Mục Trần còn có thủ đoạn khác, chắc chắn cũng phải chết!

Trên bầu trời, chiến ý gào thét, cục diện ngược lại cực kì kịch liệt, bất quá những cường giả đang ẩn mình trong bóng tối cũng hơi nhíu mài, bởi vì bọn họ phát hiện, Huyền Vũ Chiến Linh của Mục Trần tuy nói cực

kỳ bá đạo, nhưng tựa hồ đối với Huyết Ảnh Tử Pháp thân của Huyết Linh Tử cũng không có hiệu quả quá lớn.

Kể từ đó, Huyết Linh Tử có thể trì hoãn, giúp cho Quỷ Đại sư có thêm thời gian phá vỡ tòa Cửu Long Thí Tiên Trận...

“Ầm!”

Lại là một lần mãnh liệt oanh kích, Huyết Ảnh Tử Pháp Tướng trở thành hư ảo, tránh đi phần lớn trùng kích, mà Huyết Linh Tử đứng ở phía trên Pháp tướng, không ngừng cười lạnh nói: “Tiểu tử, ngươi đang làm chuyện phí công, ngươi muốn làm tới khi nào? Ngươi thật là ngu xuẩn?”

Nghe được tiếng cười lạnh của Huyết Linh Tử, khuôn mặt Mục Trần vẫn bình tĩnh, rốt cuộc nhấc nụ cười trêu tức, hắn nhìn chằm chằm vào hư ảnh pháp tướng nói: “Thật sự là uổng công sao?”

Huyết Linh Tử nhìn thấy bộ dáng trêu tức của Mục Trần, chợt mạnh mẽ cuối đầu, nhìn về phía Huyết Ảnh Tử Pháp Tướng dưới chân, Linh quang trong mắt hội tụ, sau một khắc, sắc mặt hắn kịch biến nhìn thấy, bên trong Huyết Ảnh Tử Pháp Tướng, chẳng biết lúc nào, đúng là xuất hiện vô số điểm sáng Thủy Tinh Bàn, những điểm sáng kia, lóe ra ánh sáng khác thường, tựa như là đom đóm vậy

Huyết Linh Tử nhìn thấy điểm sáng Thủy Tinh Bàn kia, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, sắc mặt lập tức trắng bệch, toàn thân băng hàn.

Lúc sắc mặt hắn trắng bệch, Mục Trần cười nhạt một tiếng, một tay kết ấn, thanh âm nhẹ nhàng vang lên.

“Phong ấn!”

Thanh âm rơi xuống, vô số điểm sáng thủy tinh lập tức bộc phát ra quang mang cường liệt, sau đó hào quang quét sạch, tràn ngập toàn thân Huyết Ảnh Tử Pháp Tướng, sau một khắc, Huyết Linh Tử kinh hãi nhìn thấy, Huyết Ảnh Tử Pháp Tướng tựa như là đã mất đi Linh Lực, nhanh

chóng trở nên ảm đạm, bất luận hắn thúc giục Linh Lực trợ giúp như thế nào, Huyết Ảnh Tử Pháp Tướng đều đang nhanh chóng thu nhỏ lại.

“Là cái loại Linh Lực quỷ dị này!”

“Lúc nào nó lại xâm nhập Chí Tôn Pháp Tướng của ta?”

“Là thời điểm vừa rồi mỗi lần xuyên thấu pháp tướng?!”

Sắc mặt Huyết Linh Tử cuồng biến, lúc này đây rốt cuộc hắn đã minh bạch, vì cái gì Mục Trần lại liên tục tấn công Huyết Ảnh Tử Pháp Tướng của hắn, không ngừng áp dụng một loại biện pháp, nguyên lai hắn không có ý định dùng chiến ý phá hủy Chí Tôn Pháp Tướng của hắn, mà sát chiêu của hắn, là hắn cái loại Linh Lực quỷ dị này!

“Phải ngưng tụ Huyết Ảnh Tử Pháp Tướng một lần nữa!”

Huyết Linh Tử cắn răng một cái, quyết định thật nhanh, trực tiếp chặt đứt liên hệ với Huyết Ảnh Tử Pháp Tướng, bất quá, cũng chính là tại thời khắc này, trên bầu trời, đột nhiên có ánh sáng thủy tinh bao phủ xuống, hắn mạnh mẽ ngẩng đầu, một tòa Thủy Tinh Phù Đồ Tháp vô cùng lớn từ trên trời giáng xuống, cuối cùng trực tiếp bao trùm hắn cùng với Huyết Ảnh Tử Pháp Tướng, nuốt vào.

Thủy Tinh Phù Đồ Tháp nhanh chóng thu nhỏ lại, rơi vào trên bàn tay của Mục Trần.

Bên trong đất trời, những ân thân cường giả đang nhìn về trận chiến, sắc mặt đều khiếp sợ nhìn qua, thậm chí ngay cả sắc mặt Quỷ đại sư, đều kịch biến.

Không ai nghĩ tới, trước đó Huyết Linh Tử vẫn đang sử dụng Huyết Ảnh Tử Pháp Tướng tá trợ lấy trận chiến, hiện tại lại bị nhốt trong tòa thủy tinh phù đồ tháp của Mục Trần.

Mục Trần cũng không để ý tới những ánh mắt khiếp sợ kia, hắn cúi đầu nhìn qua Thủy Tinh Phù Đồ Tháp, nhìn vào bóng hình Huyết Linh

Tử trong đó, khóe miệng chậm rãi nhấc lên một độ cong tràn đầy sát ý, thanh âm cười nhạt truyền ra.

“Lúc này đây, lão cẩu ngươi thử chạy trốn tiếp cho ta xem?!”

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1250: Huyết Linh Tử Chết

Thủy tinh Phù Đồ Tháp lẳng lặng đứng thẳng trong lòng bàn tay Mục Trần, mà ở phía trong tháp, là Huyết Linh Tứ đang đứng trên Huyết Ảnh Pháp Tướng, lúc này khuôn mặt cúa hắn tràn đầy vẻ kinh hãi.

Tuy Huyết Linh Tử cũng không biết Thủy tinh Phù Đồ Tháp này cỏ tác dụng gì, nhưng hắn vẫn cảm thấy một loại khí tức nguy hiểm nồng nặc, nên không chút chần chờ thúc giục Huyết Ảnh Pháp Tướng phá tháp lao ra.

“Nếu như đã vào, thì cũng đừng mơ tưởng ra ngoài được nữa".

Đối với sự giây giụa của hắn, Mục Trần cũng chỉ cười đạm mạc, biến đổi ấn pháp, liền thấy bên trong thủy tinh tháp kia, lại càng có hóa diễm hừng hực bốc lên, thiêu đốt Huyết Ảnh Tử Pháp Tướng.

Sau khi Thúy Tinh Hóa Diễm bốc lên, Huyết Linh Tử sắc mặc đại biến, phát hiện ra, nơi nào hỏa diễm đốt qua, nơi đó Huyết Ảnh pháp tướng của hắn trở nên ảm đạm rồi tiêu tán một cách nhanh chóng.

Cảm giác ấy, giống như những linh lực đang chèo chống Huyết Ảnh Pháp Tướng đều đả mất đi tác dụng.

Mà Pháp Tướng một khi đã không có linh lực chống đỡ, thi có cường đại đến máy cũng sê tiêu tán, khống còn chiến lực.

“Ngọn lửa này...đang phong ấn Linh lực của ta”

Bất quá Huyết Linh Tử cũng có kiến thức không tầm thường, lập tức liền biết, lúc này sắc mặt hắn hoàng sợ khống thôi, linh lực chính lả

nguồn gốc của lực lượng, một khi bị phong ấn, dù chĩ trong thời gian ngắn ngủi, nhưng đối với Huyết Linh Tử mà nói, vẫn là nguy hiểm chí mạng.

Đã mất đi linh lực bảo hộ, dù lả Địa Chí Tồn, cũng sẽ yếu ớt cực kì.

Nhưng Mục Trần nào để ý việc hắn kỉnh hãi, ngọn lửa thủy tinh trong thủy tinh phù đồ tháp chính là do linh lực thủy tinh ngưng tụ mà ra, lực phong ấn cũng là càng thêm bá đạo, cho nên chỉ cần Huyết Linh Tử rơi vào trong đó, chắc chắn sẽ không có đường thoát thân.

Thủy Tinh Phù Đồ Tháp tuy rằng bá đạo, nhưng nếu Huyết Linh Tử duy trì cấn thận từ đầu đến cuối, Mục Trần cũng không dễ dảng gì bắt hắn vảo...

Cái này chính là sai một nước, thua cổ bàn cờ!

Bị thủy tinh hỏa diễm khống ngừng thiêu đốt Huyết Ánh Pháp Tướng chỉ có thề chịu đựng được mấy chục giây ngắn ngủi, sau đó nhanh chóng tiêu tán, lảm chân thân Huyết Linh Tử cũng bị lộ ra ngoài.

Sau khi Huyết Ảnh Tứ Pháp Tướng tiêu tán, Huyết Linh Tử hoản toản cảm thấy sợ hãi, hắn khống cách nào nghĩ ra rằng, Mục Trần hao tâm tổn trí cũng chẳng thể giải quyết được Huyết Ánh Pháp Tướng, nhưng rơi vào thủy tinh phù đồ tháp, lại dễ dàng bị xử lý như vậy.

Àm!

Vì lẽ đó. Huyết Linh Tử nào dám tiếp tục ở lại trong này, linh lực trong cơ thế bộc phát mênh mông, một dòng linh lực Huyết Hả gảo thét, điên cuồng hướng tới vách tường của Thủy tinh tháp mà công kích.

Ô...Ô...Ô...N..G!

Vậy mà lúc này, Thủy tinh hỏa diễm lại một lần nữa gào thét lao tới, trực tiếp đối kháng với dòng Huyết Hà, sau đó dòng Huyết Hà nóng

bóng như nham thạch kia nhanh chóng ám đạm, liền bị bốc hơi thành sương máu, dần dần tiêu tán.

Huyết Linh Tứ thấy cánh nảy, toàn thân lạnh toát, cám giác sợ hãi tột cùng dâng lên náo, hắn không tưởng tượng được, tại sao Thủy Tinh Tháp này bá đạo đến thé, một khi rơi vào trong, dù giãy dụa thế náo đều không thể chạy thoát.

Hừng hực!

Thủy tinh hỏa diễm ùn ùn bao phủ, bị hỏa diễm đốt cháy. Huyết Linh Tử có thế cảm nhận rõ ráng, linh lực trong cơ thể hắn bị phong ấn nhanh chóng, nếu còn tiếp tục như thế, chỉ sợ không bao lâu nữa, linh lực của hắn cũng sẽ bị phong ấn hoản toản, mả hắn cũng sẽ vì thế mà mất đi lực chiến đấu.

- Mục Trần, chỉ cần ngươi thả ta ra, ta có thé giao cho ngươi toàn bộ Chiến Ân, hơn nữa, ta cũng có thể dốc hết tài sản Huyết Thần Tộc, trả cho ngươi 5 ức chí tôn linh dịch.

Dưới sự sợ hãi, Huyết Linh Tử rốt cục không tiếp tục bình tĩnh được nữa, bắt đầu cầu xin Mục Trần tha thứ.

- Năm ức chí tôn linh dịch?

Mục Trần nghe thế, cũng khê nhíu mảy, Huyết Linh Tử đúng lả không cam lòng chịu chết, trả hết 5 ức chí tôn linh dịch này thì Huyết Thần Tộc cũng sẽ vị vét cạn.

Trá giá cỡ này, dù là một đạo Trung giai Thánh Vặt, cũng sẽ dễ dàng mua được.

Bất quá, Mục Trần cũng không bị xao động, tên Huyết Linh Tử này cáo già, xảo trá ngoan độc, hôm nay vất vả lắm mới tìm được cơ hội giải quyết hắn, lảm sao có thể thả hố về rừng.

Cho nên, hắn chẳng qua lả cười đạm mạc, biến đồi án pháp, hóa diễm bên trong Thủy Tinh tháp càng thêm hừng hực, không ngừng đem linh lực quanh thân Huyết Linh Tử thiêu đốt phong ấn...

Cứ như thế chưa đến máy phút, ánh mắt Huyết Linh Tử trở nên tuyệt vọng, hắn cảm nhận được, lúc đầu linh lực trong cơ thể hắn mênh mông như biển, nhưng giờ đây hoàn toàn yên tĩnh giống như ngủ say vậy

Hắn cám tháy, nếu muốn khôi phục linh lực như lúc đầu, tối thiều cần máy canh giờ, mà nhiều thời gian như thế, chỉ sợ Mục Trần đã sớm giết hắn một vạn lần.

- Mục Trần, ngươi dám giết ta, Huyết thần tộc của ta vả ngươi nhất định sê không đội trời chung! Đến lúc đó, Huyết Thần Tộc cũng sẽ liều mạng tấn công Lạc Thần Tộc, bắt các ngươi trả giá thật lớn. Thời khắc tuyệt vọng, Huyết Linh Tử gằm gừ oán độc.

- Nếu đã nói như thế....

Mục Trần nghe vậy, chỉ cười một cái, lạnh lùng nói: “Đến lúc ấy cứ diệt cả Huyết Thằn Tộc là được”.

Tiếng nói vừa dứt, hắn chẳng do dự chút nảo nữa, vì hắn cảm nhận được linh lực của Huyết Linh Tử đã hoàn toàn bị phong ấn, đúng là thời điểm tốt nhất để chém giết.

Cho nên, trong lòng vừa quyết, chỉ thấy trong thúy tinh phù đò tháp, thủy tinh hỏa diễm vốn đang cháy hừng hực kia lại càng bộc phát thêm, ngưng tự thành một Viêm thủ (bàn tay lửa) lớn, đem Huyết Linh Tử bóp chặt.

Àm! Thủy tinh hỏa diễm càng ăn mòn thân thé Huyết Linh Tử một cách điên cuồng: đã mắt đi linh lực, thân thể cúa hắn cũng không cách nào chống đỡ được nữa. Hỏa viêm trào lên mang theo sức mạnh hủy diệt, máu thịt của hắn hoàn toàn tan râ.

A!

Tiếng kêu thê lương thám thiết của Huyết Linh Tử truyền ra.

Nhưng mà tiếng kêu thảm thiết ấy cũng chỉ duy trì mấy chục giây rồi biến mất, trong thủy tinh phù đồ tháp, thân xác của Huyết Linh Tử hoàn toản bị thiêu hủy sạch sẽ.

Cũng nhờ đa phần linh lực cúa Huyết Linh Tử bị phong ấn, bằng không mà nói, Mục Trần muốn tiêu diệt hắn cũng không phải chuyện dễ dàng, nói cho cùng, sức sống của Địa Chí Tôn quá mạnh mẽ, dù là máu thịt tan chảy, cũng có thể thúc giục Linh Lực chữa trị.

Nhưng tiếc là, dù có ương ngạnh hơn nữa, một khi đã rơi vào trong Thủy tinh phù đồ tháp này, cũng đều sẽ yéu đuối như vậy thôi.

Phù Đồ tháp này, quả thật là bá đạo...”

Trong lòng Mục Trằn cũng cám thán một tiếng, không trách dù là trong Đại Thiên Thể giới,thực lực của Phù Đồ Cố Tộc cũng mạnh mẽ như vậy, lực lượng huyết mạch như thé, chắc chắn không phải loại tầm thường.

ớ bên trên mặt biến, tiếng kêu thảm thiết trước khi vẫn lạc của Huyết Linh Tử phát ra, cũng trực tiếp làm sắc mặt của những cường giả đang án núp trong bóng tối kia trớ nên kịch biến, một lần nữa nhìn về phía Mục Trần, trong mắt tràn ngập sự kiêng kị.

Bọn hắn không ai nghĩ rằng, thủ đoạn của Mục Trần lại khủng bố như vậy, nãy giở mới ngắn ngủi mười mấy phút đã dứt khoát chém giết một vị Thượng Vị Địa Chí Tôn.

Bọn hắn biết, Huyết Linh Tử đã hoàn toàn vẫn lạc, không còn cơ hội sống sót nào, vi bọn họ không cảm ứng được chán động linh lực của Huyết Linh Tử.

Giờ khắc này, những tên cực kì ngang ngược muốn ra tay với Mục Trần lúc trước, đều cảm thấy da đầu run lên, sau đó nhanh chóng thu hồi ánh mắt bất thiện, bọn hắn làm sao lại không nhìn ra, Mục Trần trước mắt chính là một tên giả heo án thịt hổ!

Ké nào náy sinh ý đồ bất chính với hắn vì coi thường thực lực Hạ vị Địa Chí Tôn, chi' sợ sẽ bị nuốt sống đén mức xương cũng không còn.

- Xem ra tên Mục Trần này, đúng là có tư cách tranh đoạt danh ngạch duy nhất kia...

Những tên này, đều than thở một tiếng trong lòng.

Mà cùng lúc tiếng kêu thê lương thảm thiết của Huyết Linh Tử truyền ra, ở xung quanh quảng trường bạch ngọc kia, vốn là không khí sôi trào bỗng dưng trở nên yên tĩnh, vô số ánh mắt hoảng sợ nhìn qua thân ản trẻ tuổi bên trong màn sáng kia.

Bọn hắn không cách nào nghĩ ra, khoảng thời gian một nén nhang trước, Mục Trần còn bị Huyết Linh Tử áp ché, nhưng ỉiền sau đó cục diện đối chiều,hắn phản kháng mạnh mẽ rồi đem Huyết Linh Tử nhốt trong tháp.

Hơn nữa, nghe tiếng kêu thảm thiết của huyết linh tử, bọn họ đều biết được, chỉ sợ là Huyết Linh Tử đã bị Mục Trần hoàn toàn giết chết.

Kết cục này làm cho bọn họ cực kỳ khiếp sợ, đây chính là Thượng vị Địa Chí Tòn đó, dù là ở trong Đại Thiên Thế Giới, tuyệt đối có thế xem là cường giả nhất lưu!

Mả đặt ở trong Tây thiên Đại Lục của bọn họ, càng có thế xưng bá một phương, được vạn người ngưỡng mộ.

Nhưng trước mắt họ, kẻ mạnh mẽ như vậy lại bị một vị Hạ vị Địa Chí Tôn cực kỳ trẻ tuổi giết chết.

Vô số người lặng lẽ nuốt nước bọt một cái, một lần nữa nhìn về bóng người trẻ tuổi bên trong mản sáng, trong mắt dần dần dâng lên sự sợ hãi, nếu lúc trước có người cho rằng Mục Trần tiến vào chiến trường thượng vị Địa Chí Tôn hoàn toàn là tìm cái chết, nhưng vào thời khắc này, bọn hắn đã hiểu rõ, Mục Trần hoàn toàn có tư cách này.

Hơn nữa, không thế nói trước..-lần này hắn lại có thể trở thành con ngựa ô sáng chói nhất bên trong thượng vi địa chí tốn chiến trường.

Trả qua một trận chiến này, có lẽ sẽ không còn người nào có chút khinh thưởng hắn nữa.

Mà ở lúc vô số đạo ánh mắt kính sợ Mục trần, lạc thiên thần cũng kinh ngạc nhìn tới Mục Trần trong màn sáng, một lát sau hắn mới có thé vát vả binh tĩnh được, miệng run run lấm bấm nói:

- Huyết Linh Tử...chết rồi à?

Rồi sau đó, ánh mắt của hắn đột nhiên đỏ lên, những năm gần đây, Huyết Linh Tử chính là tử địch của Lạc Thần Tộc, Lạc Thiên Thần muốn giết hắn không biết bao nhiêu lần, nhưng giao thú nhiều năm như vậy, thậm chí không thé giét được, mả còn bị dính huyét độc ăn mòn thân thé, néu không nhờ Viêm Đế ra tay, chỉ sợ hắn đã sớm chết vì Huyết độc ăn mòn.

Hắn còn tưởng rằng, muốn giết chết tên đại địch Huyết Linh Tử này, tối thiết cũng phải chờ Lạc Ly trưởng thành, nhưng nào ngờ tới, hõm nay, hắn lại chết dưới tay Mục Trần.

Hắn ngẩng đầu, ánh mắt dừng lại nhìn thân ảnh Mục Trần, khuốn mặt già nua lộ ra một nụ cười vui mừng.

-Lạc Ly nếu biết được tin này, có lẽ sẽ rất vui...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1251: Chiến Trận Đến Tay

Trên quảng trường bạch ngọc, trong lúc vô số ánh mắt còn đang chấn động khi Huyết Linh Tử chết, thì Tây Thiên Chiến Hoàng cũng híp hai mắt lại, sắc mặt hắn bình thản nhìn đạo thân ảnh trẻ tuổi trên màn sáng kia.

Bất quá dù sắc mặt hắn bình thản, nhưng trong lòng cũng chấn động kịch liệt, rõ ràng Huyết Linh Tử bỏ mạng trong tay Mục Trần cũng nằm ngoài dự tính của hắn.

“Xem ra ánh mắt của Viêm Đế không tệ, Mục Trần này, đúng là có tư cách tiến vào chiến trường Thượng Vị Địa Chí Tôn”. Tây Thiên Chiến Hoàng hướng về phía Viêm Đế cười nhát, nói.

Dù sao hắn cũng là Thiên Chí Tôn, trấn giữ một phương, tuy rằng ngạo khí đầy mình, nhưng cũng không phải kẻ không nói lý lẽ, trước mắt thực lực mà Mục trần biểu hiện ra như thế, nếu hắn còn không thừa nhận lời của Viêm Đế, cũng quá nhỏ nhen đi.

Nhưng mà, hắn vẫn chỉ nói là Mục Trần có tư cách tiến vào chiến trường Thượng vị Địa Chí Tôn, chứ cũng không nói hắn có năng lực tranh giành suất duy nhất của bọn Linh Chiến Tử.

Viêm Đế nghe vậy, cũng khẽ mỉm cười, hắn hiển nhiên là biết được thâm ý của Tây Thiên Chiến Hoàng, nhưng cũng không chấp nhặt, chỉ cười nói: “ Vậy chúng ta cùng xem, liệu Mục Trần hắn có thể mang cho ta thêm bất ngờ nào nữa không...”

Tây Thiên Chiến Hoàng xoa nhẹ tay, miễn cưỡng gật đầu một cái.

“Bổn hoàng có lẽ cũng nên lau mắt chờ xem, hy vọng đúng như lời Viêm Đế, hắn có thể cho chúng ta chút bất ngờ...”

Trên mặt biển dậy sóng, Mục Trần vung tay áo lên, Thủy tinh phù đồ tháp tiêu tán đi, ba luồng ánh sáng hiện ra, rơi vào tay Mục Trần, đó là ba viên chiến ấn.

Mục Trần sờ ba viên chiến ấn, trên mặt cũng nở ra một nụ cười, xem ra tên Huyết Linh Tử trong khoảng thời gian này thu hoạch cũng không ít, đã có 3 viên chiến ấn này, rốt cục hắn cũng có thể lấy được “Tam Linh Chiến Trận” từ bảo khố của Chiến Hoàng.

Nhưng mà, giờ cũng không phải lúc lấy đồ.

Mục Trần thu 3 viên chiến ấn lại, sau đó ánh mắt lạnh lùng đổi hướng ra phía không xa, chỉ thấy ở chỗ đó, Cửu Long Thí Tiên Trận đã hoàn toàn bị phá nát, mà lúc này, tên Quỷ Đại Sư ở phía trong sắc mặt trắng bệch, khi thấy ánh mắt Mục Trần nhìn tới, cả người lạnh toát, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi.

Lúc trước Huyết Linh Tử vẫn lạc, đúng là dọa hắn sợ không ít.

hắn không cách nào nghĩ rằng, dùng thủ đoạn cũng thực lực của Huyết Linh Tử, không chỉ không đánh bại nổi Mục Trần, mà còn lấy mạng đền vào đó...

Tên Mục Trần trước mắt này, nhìn sơ qua chỉ là Hạ Vị Địa Chí Tôn, nhưng thủ đoạn của hắn, cực kỳ đáng sợ.

“Ha ha, Mục Trần tiểu ca đúng là Rồng phượng trong loài ngươi, ta thật ra cũng là ngu ngốc bị tên Huyết Linh Tử kia lừa gạt, mong tiểu ca rộng lượng tha thứ!” Nghĩ đến lúc trước Mục Trần vừa thẳng tay chém giết Huyết Linh Tử, ngoan độc tàn nhẫn, Quỷ Đại Sư cũng lạnh cả gáy, lúc này mới cười hiền lành nói.

Xem sức chiến đấu Mục Trần thể hiện lúc trước, dù hắn cũng là một vị linh trận tông sư, nhưng có lẽ cũng vẫn không phải đối thủ, đã như vậy, cứ nhận thua cho nhanh.

Mục Trần nhìn thấy tên quỷ đại sư này hạ mình nhanh như vậy, cũng cười giễu cợt: “Ngươi vừa chơi ta như vậy, quay đi đã dễ dàng phủi sạch sao?”

Quỷ Đại sư nghe vậy, mặt liền méo đi, ánh mắt đảo qua lại một cái, cuối cùng cười khổ nói: “Vậy không biết Mục tiểu ca muốn thế nào?”

Khuôn mặt Mục Trần vô cảm, hắn đưa tay ra, nói:”Ba viên chiến ấn”

Quỷ Đại Sư hơi biến sắc, cắn răng nói: “Mục tiểu ca, như thế có hơi nhiều”

Từ đầu tới giờ, hắn khổ cực cũng chỉ được có 4 viên chiến ấn mà thôi, muốn tích đủ chiến ấn đổi một mảnh trận đồ từ bảo khố chiến hoàng, mà bây giờ phải giao 3 viên ra, khác gì công của hắn thành công cốc.

Mục Trần sắc mặt không đổi, nhưng lúc này, Huyền Vũ chiến linh trên trời quay mắt nhìn xuống, khóa vào quỷ đại sư, tạo nên uy áp, chiến ý tầng tầng lớp lớp bao phủ lấy hắn.

Chiến ý đáng sợ phủ xuống, thản thể của quỷ đại sư cũng cảm thấy nặng nệ, hắn cảm nhận được áp lực cực lớn, lại nhìn thấy ánh mắt băng hàn của Mục Trần, liền hiểu ra: nếu hắn không đồng ý, thì sẽ theo vết xe đổ của Huyết Linh Tử lúc trước.

Nếu cứng rắn đối chiến, bằng sức một mình hắn, cũng không phải đổi thủ của Mục Trần.

Quỷ Đại Sư suy nghĩ một hồi, rốt cục cắn răng quyết định, vung tay áo lên, lập tức 3 viên chiến ấn bắn ra, rơi vào tay Mục Trần.

Đánh không lại, trốn không thoát, vậy thì chỉ còn nước thỏa hiệp.

“Huyết Linh Tử đáng chết, đã chết thì thôi, còn kéo theo ta xuống hố, chờ đó xem ngày sau ta làm thịt Huyết Thần Tộc các ngươi”. Trong lòng rỉ máu, Quỷ đại sư tức giận gầm thét.

Đối mặt với Mục Trần mạnh mẽ, hắn cũng không dám làm gì, vậy nên chỉ còn cách đem cục tức này phát tiết lên Huyết Thần Tộc, hơn nữa, Huyết Thần Tộc đã mất đi Huyết Linh Tử bảo hộ, tất nhiên là cực kỳ suy yếu, cũng chỉ là dê béo trong mắt cường giả mà thôi.

Mục trần nhận của Quỷ đại sư 3 viên chiến ấn, mới hài lòng gật đầu,đại chiến lần này, tuy lộ ra bài tẩy là Phục Ma vệ, nhưng thu hoạch cũng không nhỏ.

‘Cút đi”.

Mục Trần phất tay, không khách khí nói với Quỷ Đại sư.

Đối với cái tên thích ăn hôi này, hắn cũng chẳng ưa gì, nếu không phải là lo lắng khu vực này còn những kẻ khác ẩn nấp, hắn đã xuất thủ lần nữa, đuổi quỷ đại sư ra khỏi chiến trường.

Quỷ Đại Sư cũng không dám đề ý thái độ của Mục Trần, quay đầu chạy trối chết, giống như chỉ sợ Mục trần đổi ý, quay lại thịt hắn.

Nhìn bóng dáng Quỷ Đại Sư đi xa, Mục Trần mới đưa ánh mắt sắc bén nhìn bốn phía, thản nhiên nói: “ Nếu con ai muốn có chiến ấn trong tay ta, thì ra mặt đi”.

Tiếng nói của Mục Trần vừa truyền ra, nhưng trong thiên địa hoàn toàn yên tĩnh, những cường giả âm thầm ẩn núp kia, mặc dù thèm khát chiến ấn trong tay Mục Trần, nhưng tấm gương Huyết Linh Tử lúc trước vẫn làm bọ họ sợ xanh mắt, cũng hiểu rõ Mục Trần hung ác thế nào.

Loại người này, tốt nhất không nên đắc tội.

Trong lòng cũng một suy nghĩ, những kẻ này sau đó đều vút lên, hoa thành từng đạo ánh sáng, bay đi khắp bốn phương tám hướng.

Rõ ràng, bọn chúng đã không còn ý định ra tay với Mục Trần.

Mục Trần nhìn qua những bóng hình kia, hừ lạnh một tiếng, những kẻ này, nếu lúc trước hắn tỏ ra yếu thế một chút, chúng sẽ như bầy sói nhào vào cắn nát hắn.

Cho nên với những kẻ như vậy, chỉ có thật hung ác, mới có thể làm chúng sợ hãi.

Mà phải đợi sau khi những cường giả kia hoàn toàn bỏ đi, Mục Trần mới thu hồi Phục Ma Vệ cùng Đồ Linh Vệ, rồi hóa thành ánh sáng rời đi

Ở một nơi cách xa chỗ kia, Mục Trần sau khi cảm ứng xung quanh, không thấy có người, mới hạ xuống, chiến ấn xuất hiện trên tay.

Hắn khởi động chiến ấn, bảo khố của chiến hoàng hiện ra trước mắt, bên trong màn sáng, bảo bối nhiều vô số kể, hắn tiện tay ném ra, 4 viên chiến ấn rời tay, ngay sau đó, một luồng ánh sáng từ chiến ấn phát ra, lơ lửng trước mắt Mục Trần.

Đó là muộn quyển trục bằng đồng cổ xưa, vừa mở ra liền có hào qua nở rộ, hào quang ngựng tụ thành ba bóng hình như ẩn như hiện.

Mục Trần nhìn quyển trục này, trong mắt cũng hiện lên vẻ nóng bỏng, vì vật này, chính là thứ hắn khao khát: “Tam linh chiến trận”

Nếu có thể tu luyện thành công, vậy thì “Nhất khí hóa tam thanh” mà hắn đang tu luyện cũng sẽ như hổ thêm cánh!

“Cuối cùng cũng tới tay”.

Mục Trần toét miệng cười, sau đó xòe tay ra cầm quyển trục, linh lực cuồn cuộn đổ vào, liền có một luồng tin tức tràn vào trong óc của hắn.

Hắn cẩn thận cảm nhận tất cả tin tức, khép hờ hai mắt, một lúc sau mới mở mắt đầy vẻ sợ hãi.

Tam linh chiến trận này quả nhiên bất phàm.

Mục Trần cảm thán một tiếng, nếu xét về cấp bậc, tam linh chiến trận cũng không coi là quá cao, hơn nữa điều kiện tu luyện cực kỳ khó khăn, nhưng tính huyền diệu của nó, làm cho người ta kinh ngạc.

“Không trách năm đó, vị tiền bối sáng tạo ra tam linh chiến trận, lại có thể dùng trận đồ này chiến thắng một vị đại viên mãn địa chí tôn.”

Mục Trần cảm thán một tiếng, sau đó đem quyển trục cất giữ, phương pháp tu luyện tam linh chiến trận cũng không quá khó khăn, chẳng qua là điều kiện tu luyện cực kỳ hà khắc, cần tâm ý tương thông, mà ở điểm này, Mục Trần rõ ràng đáp ứng hoàn hảo.

Dù sao nhất khí hóa tam thanh cũng từ bản thân biến thành, mức độ thấu hiểu nhau của nó, so với anh em sinh đôi, còn mạnh mẽ hơn.

Chiến trận này, chỉ cần Mục Trần nghiên cứu một ngày, hắn có thể nắm giữ yếu quyết.

Nghĩ đến đây, dù là định lực của Mục Trần, cũng có chút vui mừng, hắn khẽ mỉm cười, lẩm bẩm:” Nếu đã có tam linh chiến trận, vậy tiếp theo, cũng nên đi tranh đoạt vị trí đầu rồi.”

Trong chiến trường hiện giờ, thứ duy nhất để cho Mục Trần thèm thuồng, chỉ còn cái suất Đại Lục Chi Tử kia thôi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1252: Quét Ngang

Trải qua trận chiến cùng Huyết Linh Tử, danh tiếng của Mục Trần lại một lần nữa vang xa trên chiến trường thượng vị địa chí tôn này, mà mức độ vang dội của nó còn hơn xa lần trước.

Bởi vì lần này, đã có thượng vị địa chí tôn vẫn lạc.

Trên đại thiên thế giới này,ai cũng biết địa chí tôn có sức sống mạnh mẽ, có lẽ có thể đánh bại, nhưng muốn chém giết cũng cực kỳ khó khăn, trừ phi, một kẻ có thực lực đủ nghiền ép kẻ còn lại.

Ba vị thánh tử của Tây Thiên Chiến Điện sở dĩ có uy danh hiển hách, nguyên nhản chính chẳng phải là vì họ đã từng giết chết thượng vị địa chí tôn hay sao?

vậy mà hôm nay, loại chiến tích kinh người này, lại do một vị mới hạ vị địa chí tôn làm được.

Lực chấn nhiếp cỡ này, ở góc độ nào đó mà nói, còn kinh khủng hơn cả ba vị thánh tử.

Cũng vì lý đó, những ngày kế tiếp, không có kẻ nào dám đến phiền phức Mục Trần nữa, trong quá khứ khẩu hiệu chèn ép Mục Trần vì hắn không phải người của Tây Thiên Đại Lục cũng bốc hơi nhanh chóng.

Đùa sao, tên Mục Trần đó chính là một ngôi sát tinh, cả huyết linh tử cũng đều nói giết là giết, chẳng có chút do dự nào, thủ đoạn tàn nhẫn, rõ ràng là kẻ có thù tất báo, nếu chọc giận hắn sợ rằng không yên ổn.

Cho nên, trong một khoảng thời gian ngắn nữa, có lẽ cũng sẽ không có kẻ nào tìm Mực Trần gây sự, mà hắn cũng được 2-3 ngày yên tĩnh.

Mục Trần cũng tranh thủ vài ngày yên tĩnh này, chuyên tâm nghiên cứu “Tam Linh Chiến Trận”, dần dần nắm giữ, dù sao chiến trận này có độ khó cũng không cao, chẳng qua điều kiện tu luyện hà khắc thôi.

Mà khi sơ bộ nắm giữ được Tam Linh chiến trận, Mục Trần lại một lần nữa tiến vào chiến trường, nhưng mà lân này, hắn cũng không bố trí linh trận chờ mồi như trước, mà là lựa chọn chủ động tấn công.

Hắn trực tiếp gọi ra Đồ Linh Vệ và Phục Ma Vệ, thống lĩnh hai đạo quân quét ngang chiến trường, dù là gặp bất kì thượng vị Địa Chí Tôn nào, cũng không nói nhiều lời, thúc giục chiến ý mạnh mẽ bao phủ lấy đối phương, mà tiếp theo đó là đại chiến động trời.

Nhưng những trận chiến này, phần lớn kết quả là Mục Trần thắng trận, vì hiện giờ, Mục Trần thống lĩnh Đồ Linh Vệ cùng Phục Ma Vệ là có thể chính diện đánh lại thượng vị Địa Chí Tôn.

Mà trong lúc đánh nhau, thứ thủy tinh linh lực có khả năng phong ấn của hắn, cũng lẳng lặng thâm nhập, mà đến khi đối thủ phát hiện ra, thì đã bị phong ấn một phần linh lực, do đó cục diện đổ vỡ, chỉ có thể nhận thua.

Đối với những đối thủ đã chịu thua, Mục Trần cũng không tàn nhẫn như đối phó với Huyết Linh Tử, dù sao Huyết Linh Tử cũng là tử thù của Lạc Ly, hơn nữa nhiều lần sử dụng thủ đoạn xảo trá định hại hắn, với kẻ như thế tất nhiên Mục Trần sẽ không lưu tình.

Nhưng những vị thượng vị Địa Chí Tôn này lại khác, giữa hắn và bọn họ cũng không cỏ thù oán sâu đậm, nếu thật sự cứ thắng là giết, đối với hắn cũng chẳng có gì tốt lành, vì Mục Trần dù sao cũng không ở Tây Thiên đại lục, nhưng Lạc Thần tộc, thì rất có thề bị thế lực của những kẻ kia trả thù, lúc đó Lạc Thần Tộc sẽ rơi vào cảnh thân cô thế cô, địch vây tứ phía.

Mà rõ ràng Mục Trần không muốn thấy cảnh này.

Cho nên, khi những đối thủ kia nhận thua, Mục Trần cũng chỉ cướp đoạt chiến ấn, để bọn họ tùy ý rời khỏi chiến trường.

Mà sau màn càn quét này, hung danh của Mục Trần, cũng là càng thêm mạnh mẽ, về sau đó, cứ thấy chỗ nào có chiến ý, mấy tên thượng vị địa chí tôn nhanh chóng dạt ra xa, chỉ sợ đụng phải tên sát tinh này.

Đến thời điểm này, ai cũng biết, tên Mục Trần kia đã trở thành một con ngựa ô chính thức! Quét mắt cả chiến trường, những kẻ có năng lực ngăn cản được hắn, chỉ sợ cũng chỉ có mấy vị mạnh mẽ đếm trên đầu ngón tay...

Uỳnh!

Chiến ý mênh mông như đại dương lan tràn, che khuất cả bầu trời, dường như nơi nào chiến ý quét qua, ở nơi đó cả thiên địa đều run rẩy.

Mà ở chỗ bị chiến ý bao phủ, một bóng người áo xanh mặt mũi khổ sở, hắn không nghĩ mình lại xui xẻo đến thế, nửa ngày trước, hắn gặp Liễn Tinh Thần Các chủ của Tinh Thần Các, bị đuổi chạy tán loạn,mà vừa may thoát được Liễu Tinh Thần thì lại rơi vào miệng tên sát tinh này.

Hiện giờ trong chiến trường này, ai mà không biết, cái tên tiểu tử Mục Trần này, đã dùng hai nhánh quân đội, mạnh mẽ đánh bại không dưới 10 vị thượng vị địa chí tôn, chiến tích cực kỳ kinh người.

Nam tử áo xanh này cũng có danh tiếng rất thịnh trong chiến trường, tất nhiên thực lực của hắn không tầm thường, nhưng đối với hai dòng chiến ý đại dương này, hắn cũng biết không có cửa thắng.

Hơn nữa, hắn cũng nhạy cảm phát hiện ra, ở trong đại dương chiến ý, còn có một số thứ cực kỳ nguy hiểm, thứ đó cũng không phải chiến ý, nhưng còn nguy hiểm hơn chiến ý gấp nhiều lần.

Cho nên, sau một hồi không phá nổi chiến ý đại dương, hắn bất đắc dĩ giơ tay lên nói: “Ta nhận thua!”

Mà sau khi âm thanh phát ra, chỉ thấy giữa chiến ý đại dương tách ra một cái khe, một thân ảnh cao ráo trẻ tuổi bước ra, mỉm cười nhìn hắn.

Nam tử áo xanh cười khổ lắc đầu một cái, cũng không nhiều lời. vung tay áo lên, 4 viên chiến ấn bay về phía Mục Trần.

Mục Trần nhận lấy 4 viên chiến ấn, sau đó ôm quyến hướng về phía nam tử áo xanh, nói: “Đa tạ”.

“Các hạ không tầm thường, ta thua không oan, nhưng không biết các hạ so với những người như 3 vị thánh tử của tây thiên chiến điện, liễu tinh thần, lang gia kiếm tiên, phách đao...thì ai mạnh ai yếu. Bất quá các ngươi cuối cũng cũng phải đụng nhau, khi đó ta đang ở bên ngoài chiến trường, hắn có thể một phen mãn nhãn.” Nam tử áo xanh kia cũng không phải kẻ cố chấp, biết không cỏ cơ hội tranh đoạt, nên cũng chỉ cười nói.

Mà sau khi âm thanh của hắn vừa dứt, thân thể của hắn cũng dần dần tiêu tán theo, cuối cùng biến mất trong thiên địa.

Mục Trần nhìn bóng dáng hắn biến mất, hai mắt cũng híp lại, dần dần càng về cuối, nhân số trong chiến trường ngày càng ít, mà bọn họ cũng đều là kẻ xuất chúng trong các thượng vị địa chí tôn.

Mà sau người nam tử áo xanh nói lúc trước, càng là những kẻ có cơ hội đoạt được danh ngạch Đại Lục Chi Tử nhất, ngay cả Mục Trần cũng phải cẩn thận với thực lực của bọn họ.

Muốn đoạt danh ngạch từ trong tay bọn họ, rõ ràng cũng cục kỳ khó khăn.

Suy nghĩ một hồi, Mục Trần lắc đầu một cái, tạm thời bỏ qua những chuyện kia, hắn vung tay áo lên, lập tức có một màn sáng xuất hiện trước mặt của hắn.

ở trong màn sáng, có một bảng xếp hạng chiến ấn, mà người đứng đầu là Linh Chiến Tử của Tây Thiên Chiến Điện, có đến gần 30 viên chiến ấn!

Mà xếp sau, chính là vị Liễu Tinh Thần Các chủ Tinh Thần Các, cũng có tới 25 viên chiến ấn.

ở sau nữa,là 2 vị thánh tử còn lại của tây thiên chiến điện cùng 2 người Lang gia kiếm tiên Tô Mộ, Phách Đao Sở Môn... bốn người này chênh lệch cũng không nhiều.

Mà ở vị trí thứ 7 chính là Mục Trần, có 18 viên chiến ấn.

“Cũng khó mà đuổi kịp mấy người này”.

Mục Trần nhìn màn sáng, hiện tại chiến trường, cũng chỉ còn khoảng mười người, mà cứ vậy đào thải, sớm muộn hắn cũng chạm mặt sáu người kia.

Đó hắn sẽ là ác chiến.

Bất quá, trong mắt Mục Trần cũng không có tí sợ hãi nào, ngược lại tràn ngập chiến ý, dù 6 người kia là những cái tên hiển hách tây thiên đại lục, nhưng muốn làm hắn lui bước thì còn khuya.Bởi vì trong tay hắn, cũng cỏ lá bài tẩy chưa từng sử dụng.

Một khi dùng tới Nhất Khi Hóa Tam Thanh, thì cho dù không dựa vào chiến trận, linh trận, hắn cũng cỏ đủ tự tin khiêu chiến vượt cấp.

“Hả”?

Trong lúc đang suy nghĩ, Mục Trần bỗng ngẩn người ngẩng đầu lên, sau đó liền thấy một ngôi sao chổi bay tới, xuất hiện trước mặt hắn.

Người vừa tới dáng vẻ khoảng trung niên, trên người khoác hắc bào, bên trên hắc bào, có hoa văn tinh thần, hắn mái tóc trắng, khuôn mặt nho nhã, phát ra khí tức hiền lành.

Mục Trần nhìn người này, cũng dừng ánh mắt lại, chiến ý quanh người hừng hực phát ra, bời vì vị nam tử trung niên này, hắn là vị Các Chủ Liễu Tinh Thần đang xếp thứ hai kia.

Nhưng khi Mục Trần đang cảnh giác thì Liễu Tinh thần lại nhìn đại dương chiến ý mênh mông quanh người hắn, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, sau đó cười ôn hòa một tiếng với Mục Trần.

Nhận ra thiện ý trong mắt Liễu Tinh Thần, chiến ý mênh mông quanh người Mục Trần cũng hạ xuống một ít.

Liễu Tinh Thần cũng không nói chuyện với Mục Trần, chỉ hơi ôm quyền, ánh mắt hơi liếc phía xa xôi đằng sau, rồi một lần nữa hóa thành ánh sao bay về hướng khác.

Mục Trần cau mày nhìn hắn bay xa, nhưng lần này Mục Trần cũng không kịp suy đoán hành động của hắn, thì trên trời đã có thêm một luồng dao động, sau đó Mục Trần liền thấy, từng đạo tàn ảnh xuất hiện từ phía chân trời, chỉ một nhịp thở đã tới gần chỗ hắn. Tàn ảnh dừng lại, hiện ra một bóng người, mặt mũi bình thường, nhưng cả người đều phát ra khí tức nguy hiểm.

Mục Trần nhìn người này, con ngươi cũng hơi co lại.Vì kẻ vừa tới, hắn là kẻ đứng đầu tứ thánh tử của tây thiên chiến điện, Linh Chiến Tử.

Linh Chiến Tử vừa xuất hiện, cũng chỉ nhìn Mục Trần một cái, cũng chẳng ra tay với hắn,mà hóa thành tàn ảnh đuổi theo hướng Liễu Tinh Thần.

Mục Trần nhìn hai người này, sắc mặt ngưng trọng, linh chiến tử này hắn là muốn đuổi theo khai chiến với liễu tinh thần.

Điều này có nghĩa, lần tranh đoạt đại lục chi tử này, đã bước vào giai đoạn đào thải khốc liệt nhất...Chẳng qua không biết, giữa Linh Chiến Tử và Liễu Tinh Thần, ai mới là kẻ mỉm cười sau cùng....

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1253: Liễu Tinh Thần

Đảo mắt nhìn Liễu Tinh Thần cũng Linh Chiến Tử đi xa, Mục Trần có chút trầm ngâm, hắn biết được giữa 2 người này, hắn sẽ có một trận chiến kinh thiên động địa, nhưng mà hắn cũng không có ý định đuổi theo làm ngư ông đắc lợi, vì hai người này cũng rất xuất sắc, muốn chiếm được chút lợi lộc nào từ họ cũng không dễ, ngược lại có thể làm hai người coi hắn là thù địch, đặt làm mục tiêu giải quyết đầu tiên.

cho nên, Mục Trần cũng không xen vào giữa trận chiến của hai người, mà là đi về một hướng khác, hắn biết, sau trận chiến này, sợ rằng một trong hai người kia cũng sẽ bị đá ra khỏi chiến trường, nhưng dù là người nào đi nữa, cũng sẽ làm tăng tốc độ đào thải.Sau lần này, chiến trường tranh đoạt đại lục chi tử, cũng sẽ bước vào giai đoạn thảm khốc nhất.

Suy nghĩ miên man trong đầu, thân ảnh Mục Trần vốn đang bay vút trên không bỗng nhiên dừng lại một chút, hắn nghiêng đầu nhìn về phía xa xôi, lúc này, đang có dao động linh lực cực kỳ cuồng bạo phóng lên cao.

Dao động linh lực mạnh mẽ như thế, dù đang cách rất xa Mục Trần vẫn có thể cảm nhận được sự kinh khủng của nó.Từ xa nhìn lại, dường như cả không gian nơi đó cũng bắt đầu vặn vẹo.

Mục Trần biết, dao động linh lực kinh khủng thế này, sợ rằng cả chiến trường đều có thể cảm nhận được.

“Linh Chiến Tử cùng Liễu Tinh Thần này cũng thật là bất phàm”. Mục Trần lắc đầu một cái, sắc mặt đầy ngưng trọng, từ mức độ dao động

linh lực cho thấy, Linh Chiến Tử và Liễu Tinh Thần đều là những kẻ mạnh mẽ nhất trong số thượng vị Địa Chí Tôn hắn từng gặp.

Nếu hắn gặp một trong hai người này, chỉ sợ dù có Phục Ma Vệ cùng Đồ Linh Vệ trong tay, hắn cũng khó mà có tí ưu thế nào.

Mục Trần lơ lửng giữa không trung, cảm ứng dao động linh lực kinh khủng phía xa xa, hắn cũng định chờ cuộc chiến này kết thúc để xem giữa hai người này ai mới là kẻ thắng.

Vì vậy, trong khi hắn chờ đợi, nơi xa xôi kia bỗng có linh lực bạo phát ra, cả một vùng trời sụp đổ, tối như đêm đông.

Tình huống ấy kéo dài suốt một canh giờ, sau đó mục trần cảm giác được, chấn động linh lực cuồng bạo đó đang nhanh chóng biến mất.

“Đánh xong rồi sao?”

Mục Trần ánh mắt lóe lên, nắm chặt bàn tay, chiến ấn hiện ra, một màn sáng lại xuất hiện trước mặt, đó chính là bảng xếp hạng chiến ấn của những kẻ còn sót lại trong chiến trường. Nếu giữa hai người kia có kẻ nào thắng lợi, thì số lượng chiến ấn của hắn sẽ tăng vọt.

Hả’ Bất quá, Mục Trần có chút ngạc nhiên là, số lượng chiến ấn của Linh Chiến tử cùng Liễu Tinh Thần cũng không có thay đổi nào.

“Chẳng lẽ là hòa nhau?” Mục Trần nghi ngờ nói, kết quả thế này có lẽ Liễu Tinh Thần cùng Linh Chiến Tử cũng không ai giành được thắng lợi.

“Tây thiên đại lục này, quả là ngọa hổ tàng long”.

Mục Trần cảm thán một câu, cái này cũng là ngoài dự liệu của hắn, đối với kẻ nguy hiểm như linh chiến tử, liễu tinh thần lại có thể toàn vẹn trở ra, dù sao đi nữa, Linh Chiến Tử cũng coi như Đệ tử thân truyền được Chiến Hoàng bồi dưỡng ra cơ mà.

Có một vị Thiên Chí Tôn chỉ bảo, hơn nữa tài nguyên của Tây Thiên Chiến Điện cũng cực kỳ dồi dào, điều kiện tu luyện như thế, ngay cả Mục Trần cũng có chút động tâm, dù sao thì con đường phiêu bạt của hắn cũng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Cảm thán một hồi xong, Mục Trần cũng không dừng lại thêm nữa, hướng về phía xa bay đi, hôm nay số người trong chiến trường ngày càng ít, hắn đang tính cần nỗ lực tìm kiếm một chút, biết đâu lại cỏ vài con gà mờ để thịt, thu lấy chiến ấn.

Nhưng tính toán của hắn cũng không như dự liệu,sau khi càn quét cả một vùng lớn cũng không thu được gì đáng kể, rõ ràng mấy tên này cũng rất cáo già, gặp những kẻ cỏ nhiều chiến ấn một chút, là nhanh chóng rút lui.

Hơn nữa Mục Trần cũng cảm giác được, càng ngày càng có nhiều cường giả chọn cách cầm chiến ấn đi đổi bảo bối trong kho của Chiến Hoàng, sau đó thoát ra khỏi chiến trường.

Hiển nhiên là họ đã biết không còn cơ hội đoạt danh ngạch, nên dứt khoát đổi bảo bối rồi lùi ra.

Mà như thế, Mục Trần thu thập chiến ấn đã khó càng thêm khó, nên cũng dừng việc tìm kiếm, vì hắn biết chiến trường đã đến giai đoạn này, kiểu đánh lẻ bắt lẻ cũng không cần thiết nữa.

Muốn thành người thắng sau cùng, tất nhiên là phải hạ những tên đứng đầu bảng.

Tại một dãy núi, thân hình Mục Trần dừng lại, hắn thở mạnh một hơi, ánh mắt cũng nóng rực lên, vì hắn đang định tiếp theo sẽ dưỡng sức, điều chỉnh trạng thái cho đến khi thực lực dồi dào nhất, thì sẽ đi tìm những đối thủ mạnh mẽ đầu bảng kia.

“Đầu tiên phải điều chỉnh đã”.

Mục Trần bay về phía sâu trong dãy núi, nhưng mà đúng lúc hắn vừa rơi vào trong thì ánh mắt bỗng dừng lại, nhìn về phía sâu bên trong, lúc này, hắn cảm giác được một dao động linh lực mịt mờ ở nơi nào đó truyền ra.

Dao động linh lực này, lại có vẻ quen thuộc.

Ánh mắt Mục Trần hơi lóe lên, rồi hóa thành tia sáng, sau mười mấy nhịp thở đã xuất hiện ở sâu trong dãy núi. Hắn quét ánh mắt tới, chỉ thấy bên dưới một cây đại thụ che trời, có một thân ảnh áo đen yên lặng ngồi đó, mái tóc trắng cũng bộ dáng nho nhã, đúng là Các chủ Tinh Thần Các Liễu Tinh Thần!

Nhưng hắn lúc này, sắc mặt trắng bệch, trên da thỉnh thoảng lại có lỗ máu nổ bụp bụp, toàn thân đầy máu tươi, đâu còn dáng vẻ nho nhã ôn hòa lúc trước.

Mục Trần thấy thế cũng rùng mình, thương tích kinh khủng thế này, hắn là do trận chiến cùng Linh Chiến Tử lúc trước.

Liễu Tinh Thần cũng phát hiện ra Mục Trần, hai mắt đang khép hờ mở ra, trên mặt hiện nụ cười khổ.

Mục Trần nhịn Liễu Tinh Thần trọng thương, cũng cười cổ quái: “Xem ra, vận may của ta không tệ, còn có thể gặp của từ trên trời rớt xuống.

Liễu Tinh Thần nghe vậy cũng cười rồi thở dài một tiếng: ”Thật không hổ là đệ tử thân truyền của Chiến Hoàng, đúng là không giống người thường, vốn ta nghĩ có thể cầm cự với hắn, nhưng xem ra vẫn là quá đề cao mình, hạ thấp hắn.”..

“Xem ra vừa rồi giao thủ, ngươi hắn là thua, những vẫn ở thời khắc mấu chốt trốn được.” Giờ Mục Trần mới hiểu, không phải Liễu Tinh Thần đánh ngang tay Linh Chiến Tử, mà là hắn bị thương nặng bỏ trốn, vì thế Linh Chiến Tử không đoạt được chiến ấn trong tay hắn.

“Linh Chiến Tử này đúng là hung ác, xem ra lần này không thể hoàn thành minh ước với Tô huynh cũng Sở Huynh rồi”.

“Minh ước?”

Mục Trần khẽ động, Liễu Tinh Thần này nói tới Tô huynh, Sở Huynh, thì mười phần là Lang gia kiếm tiên Tô Mộ cùng Phách Đao Sở Môn, không nghĩ rằng bọn họ lại có minh ước gì.

“Cũng không gọi là minh ước, chẳng qua là ước định thôi, ba người bọn ta đều không phục ba vị thánh tử của tây thiên điện, muốn cố gắng tranh đoạt một vị trí cao trên chiến trường, nên đã ước định liên thủ, nhưng hôm nay ta lại bị Linh Chiến Tử đánh trọng thương, phụ sự kỳ vọng của bọn họ”. Liễu Tinh Thần nói.

Mục Trần chợt hiểu, có lẽ bọn người Liễu Tinh Thần cũng kiêng kỵ 3 vị thánh tử, nên mới liên thủ chống lại, nhưng hôm nay Liễu Tinh Thần bị trọng thương, mà tới khi ba vị thánh tử tập trung lại, những người khác cũng mất đi tư cách tranh đoạt đại lục chi tử.

“Nhưng ngươi nói chuyện này với ta làm gì, chẳng lẽ muốn ta bỏ qua miếng mồi ngon như ngươi?” Mục Trần cười nhìn chằm chằm Liễu Tinh Thần, hôm nay hắn đã bị thương nặng, thực lực hao tổn nhiều, nếu Mục Trần xuất thủ, chắc chắn mười phần có thể đoạt được chiến ấn.

Liễu tinh thần nghe vậy, lại cười một tiếng, nói: ”Haha, ta ngược lại muốn hai tay dâng chiến ấn, nhưng chỉ sợ ngươi không dám nhận”.

“Vì sao?”

Liễu Tinh Thần cười nói: “Trạng thái của ta bây giờ, mười phần sức chiến đấu không còn đến một, đợi đến khi hoàn toàn khôi phục, chỉ sợ chiến trường đã kết thúc, cho nên giữ chiến ấn lại cũng không có tác dụng, ta ở lại chỗ này chẳng qua là vì không muốn chiến ấn cực khổ kiếm được rơi vào tay Linh Chiến Tử, mà nếu ngươi can đảm như vậy, ta tình nguyện giao chiến ấn ra”

“Chỉ có điều Linh Chiến Tử hung hãn như vậy, hắn sớm đã coi ta là đồ ăn trên đĩa, mà hôm nay trong chiến trường này, có kẻ nào dám đoạt đồ ăn của hắn chứ? Nếu ta giao chiến ấn cho ngươi, xếp hạng của ngươi sẽ cao hơn hắn, trở thành đệ nhất, đến khi đó hắn chắc chắn sẽ tìm ngươi đầu tiên.”

“Mà một khi Linh Chiến Tử tìm đến, ngươi còn dám nhận chiến ấn này sao?”

Liễu Tinh Thần khẽ mỉm cười, nhìn thẳng vào Mục Trần, dường như muốn thấy mặt hắn lộ ra một ít sợ hãi.

Mà điều làm hắn ngạc nhiên là, khuôn mặt Mục Trần vẫn bình tĩnh như mặt hồ, không dao động chút nào, chỉ là đợi hắn nói xong thì khẽ cười một tiếng: “Có gì không dám, ta tiến vào chiến trường thượng vị địa chí tôn, vốn là vì danh ngạch duy nhất kia, nên dù không có chiến ấn của ngươi, ta cũng sẽ đi tìm Linh Chiến Tử, đánh với hắn một trận”.

Cuối cùng Liễu Tinh Thần ngẩn người ra, hắn nhìn chằm chằm vào Mục Trần, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng, vì hắn nhận ra rằng, Mục Trần cũng không tỏ ra sợ hãi chút nào, hơn nữa lời nói của hắn cũng không phải là ngông cuồng ba hoa. Nói cách khác, Mục Trần sớm đã định cùng Linh Chiến Tử đánh một trận.

Đối với danh tiếng của Mục Trần, Liễu Tinh Thần đương nhiên có nghe qua, có thẻ có được chiến tích như thế, đủ nói rằng hắn cũng không phải kẻ ngu xuẩn tự đại, mà cuối cùng hắn vẫn dám nói câu đó, thì chứng tỏ hắn thật sự muốn khiêu chiến Linh Chiến tử.

“Vốn ta cho rằng, chiến trường thượng vị địa chí tôn lần này, cũng chỉ có ta mới có thể chặn được Linh Chiến Tử, nhưng xem ra, là ta quá tự đại rồi”.Một lúc sau, Liễu Tinh Thần mới thu hồi ánh mắt, chậm rãi nói.

Mục Trần cũng chẳng có ý kiến gì, cười nói: ”Vậy ngươi quyết định thế nào?”

Liễu Tinh Thần nghe vậy cười lớn một tiếng, tay áo vung lên, chỉ thấy mấy chục viên chiến ấn bay về phía Mục Trần, hắn cười nói: ”Cũng được, dù thua trong tay Linh Chiến Tử, nhưng có thể tạo thêm cho hắn chút phiền phức, cũng không coi là lỗ lắm.

Mục Trần, nếu ngươi có cam đảm như vậy, thì hãy thu chiến ấn này vào, ta sẽ ở bên ngoài chiến trường, chờ ngươi quyết đấu một trận với Linh Chiến Tử, hy vọng khi đó ngươi đừng khiến ta thất vọng”.

Mục Trần nhìn chiến ấn bay đến, tay áo vung lên, đem tất cả chiến ấn thu vào túi, rồi hắn ôm quyền về phía Liễu Tinh Thần cười nói: “Vậy mời Liễu Huynh yên lặng chờ tin tức”.

Liễu Tinh Thần gật đầu cười, rồi biến mất trong chiến trường.

Khi Liễu Tinh Thần biến mất, trong tay Mục Trần có màn sáng hiện ra, mà ở trên bảng xếp hạng, tên của Mục Trần nháy mắt nhảy lên đầu.

Xếp thứ nhất, Mục Trần, 43 viên chiến ấn!

Tin tức vừa hiện, dù là bên ngoài hay trong chiến trường, trong khoảnh khắc đều xôn xao chấn động

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1254: Tô Mộ Cùng Sở Môn

Khoảnh khắc Mục Trần vươn lên đứng đầu, xung quanh quảng trường bạch ngọc, cũng có một màn sáng hiện ra, đó chính là bảng xếp hạng chiến ấn, mà khi mọi người thấy Mục Trần tăng vọt lên đệ nhất, thì tiếng xôn xao bàn tán cũng bùng lên khắp nơi.

- Trời ạ, chuyện gì xảy ra vậy? Làm sao Mục Trần lại nhảy từ hạng 7 lên hạng nhất?

- Là Liễu Tinh Thần, Liễu Tinh Thần biến mất, xem ra chiến ấn của hắn đã bị Mục Trần cướp đi!

- Khà khàm đúng là một tên giỏi ngao cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi!

- Mục Trần này đúng là giảo hoạt, lúc trước Liễu Tinh Thần bị Linh Chiến Tử đánh trọng thương, thực lực đại giảm, mới để hắn nhân cơ hội chiếm lợi lộc.

Nhưng mà đây cũng chẳng phải tin tức gì, hắn làm vậy chả khác nào chọc giận,Linh Chiến Tử, như thế Mục Trần này sớm muộn cũng gặp họa.

Tiếng bàn luận xôn xao ngập trời, bất quá rõ ràng mọi người ở đây đều cho rằng việc Mục Trần cướp được chiến ấn, là họa chứ không phải phúc, bởi vì lúc trước bọn họ đã biết Linh Chiến Tử khủng bố như thế nào, dù là mạnh như Liễu Tinh Thần, cũng bại trong tay hắn.

Mục Trằn xem như ngựa ỏ lần này, nhưng cả danh vọng và thực lực, nếu đem so sánh cùng Linh Chiến Tử, vẫn là kém hơn một ít.

Lạc Thiên Thần nhìn bảng danh sách, cũng cau mày, hắn vốn nghĩ rằng, bằng tính tình của Mục Trần, sẽ chờ đợi mấy người Lang Gia Kiếm Tiên, Phách Đao Sờ Môn, Liễu Tinh Thần cùng ba vị Thánh Tử phân ra thắng bại, sau đó mới chớp thời cơ xuất thủ.

Nhưng biến cố như vậy, cũng làm cho Mục Trần lên đứng đầu, điều này rõ ràng là khiến Linh Chiến Tử kia không vừa mắt.

Đã biết qua về thực lực của Linh Chiến Tử, dù Lạc Thiên Thần rất có lòng tin vào Mục Trần, nhưng không tránh khỏi có chút lo lắng.

- A a, Mục Trần này lại lên đứng đầu sao, tin vui này, đúng là làm người khác không ngờ tới.

Tây Thiên Chiến Hoàng nhìn cảnh này, nghiêng đầu về phía Viêm Đế cười, chẳng qua là nụ cười có chút châm chọc.

Người khác có lẽ không biết, nhưng tây thiên chiến hoàng và Viêm Đế là nhản vật cỡ nào, dĩ nhiên là biết giữa Mục Trần và Liễu Tinh Thần cũng không có nảy sinh chiến đấu, Mục Trần có thẻ có được những chiến ấn kia, hoàn toàn là nhờ công sức của Linh Chiến Tử.

Nhưng mà, trong chiến trường thế này, có khi lợi lộc từ trên trời xuống như thế, lại mang lại không ít phiền phức.

Nghe ý châm chọc trong lời Chiến Hoàng, Viêm Đế chỉ cười nói:

- Mục Trần vốn là nhắm vào danh ngạch duy nhất kia, tự nhiên sẽ không cự tuyệt số chiến ấn đưa tới miệng này, dù sao, nếu là người khác, sợ cũng không có dũng khí cầm chiến ấn đi.

Tây Thiên Chiến Hoàng cười lớn một tiếng, nói:

Vậy thì hy vọng hắn có thể giữ được vị trí này đi.

Ở nơi nào đó thuộc phía tây bắc chiến trường Thượng vị Địa Chí Tôn, một nam tử hình dáng bình thường,nhưng nhìn qua không tầm

thường chút nào, cũng mở màn sáng ra, hắn thấy tên Mục Trần có hơn 40 viến chiến ấn, thì cười nhàn nhạt.

- Cũng thú vị, không ngờ Linh Chiến Tử ta cũng có ngày bị người ta nẫng tay trên.

Lúc này Liễu Tinh Thần đã biến mất trên bảng danh sách, rõ ràng là bị đá ra khỏi chiến trường, cho nên chỉ cần động não một chút, là biết thành quả hắn khổ cực kiếm được, bị người ta nẫng tay trên.

- Haha, không nghĩ rằng ngươi cũng có ngày hôm nay.

Một tiếng cười đột nhiên truyền tới, chỉ thấy hai thân ảnh ầm ầm tiến tới, hiện thân bên cạnh hắn, chính là hai vị thánh tử khác của tây thiên chiến điện. Linh Kiếm Tử và Linh Long Tử.

Linh Chiến Tử nhìn hai người một cái, nói:

- Nghe nói Liễu Tinh Thần, Sở Môn, Tô Mộ ba tên này có ước định,muốn liên thủ đánh lén chúng ta, hôm nay Liễu Tinh Thần đã bị ta giải quyết, hai tên còn lại các ngươi cũng tìm cách xử đi.

Linh Kiếm Tử không thèm để ý chút nào, nói

Lang Gia Kiếm Tiên cái con khỉ gì chứ, ta sớm muộn cũng sẽ xử lý, đến lúc đó đập gãy kiếm của hắn, xem hắn còn dám xưng Kiếm Tiên nữa không"

Còn Linh Long Tử dáng người cao lớn như Thiết tháp cũng toét miệng cười, lộ hàm răng trắn ởn, nói:

- Ta cũng muốn thử xem tên Phách Đao kia có bao nhiên tài cán

Linh Chiến Tử cười nhạt nói:

- Chiến trường hiện giờ, đã tới hồi cuối, ta đề nghị mang mấy tên tôm tép thích đục nước béo cò xử lý trước, cuối cùng ba chúng ta sẽ trở lại

phân thắng bại.

Linh Kiếm Tử cùng Linh Long Tử nghe vậy, đều gật đầu, tuy nói bọn họ có quan hệ cạnh tranh, nhưng trước tiên là phải đem người khác loại bỏ đã, nếu không vạn nhất danh ngạch rơi vào tay người ngoài, đến lúc đó bọn họ cũng sẽ chịu sự phẫn nộ của Chiến Hoàng.

Linh Kiếm Tử cũng Linh Long Tử nhanh chóng lên đường, sau khi bàn bạc thông nhất xong, mỗi người đều xuất phát trong nháy bắt biến mất ở chân trời.

Linh Chiến Tử nhìn bọn họ đi xa, sau đó hướng về vị trí đứng đầu danh sách kia, cười nhạt" Cho ngươi ở đó lâu một chút, đợi khi ta xử hết đám tôm tép, sẽ tự mình trở lại đạp ngươi xuống.

Vừa hết câu, tay áo hắn vung lên, màn sáng tiêu tán, mà thân ảnh của hắn, cũng chậm rãi biến mất.

- Lên đứng đầu rồi.

Trong khi cả trong lẫn ngoài chiến trường đều chấn động vì hạng đầu của hắn, Mục Trần cũng cười nhún vai, cái vị trí đầu bảng này của hắn trong mắt nhiều người, sợ rằng chỉ toàn do may mắn đây.

Nhưng Mục Trần cũng không đé ý nhiều, cuối cùng do vận khí hay thực lực, cũng sẽ rõ ràng ngay thôi.

- Hiện giờ ta cũng không cần cướp chiến ấn của người khác, chỉ cần ngồi yên chờ đại chiến cuối cùng thôi.

Mục Trần động thân, xuất hiện ở bên trên một ngọn núi, ngồi xếp bằng ở đó, vẻ mặt bình tĩnh như mặt hồ, hắn cũng không cần phải đi cướp đoạt, vì hắn biết, đại chiến cuối cùng cũng không thể thiếu mình được.

Mục Trằn khép hờ hai mắt,thu hồi suy nghĩ, tiếp tục nghiên cứu Tam Linh Chiến Trận, bất quá, hắn an tĩnh tu luyện cũng không được bao lâu,

vì hắn nhận ra, có hai luồng dao động linh lực đang hướng về phía hắn với tốc độ kinh người.

Hắn mở mắt, nhìn về nơi xa, ờ nơi đó ánh sáng dần tắt, hiện ra 2 thân ảnh, lơ lửng trên không trước mặt hắn.

Hai người kia, một người áo xanh, mang theo một thanh kiếm sắt rì sét cũ kĩ, toàn thân tỏa ra kiếm ý cực kỳ bén nhọn,thậm chí khiến cho ánh mắt người ta nhìn vào hắn cảm thấy hơi đau nhức.

Một người khác, thân hình cao lớn, mái tóc xõa dài, vẻ mặt thô cuồng, lộ ra vẻ cuồng ngạo khó kiềm chế; mà hắn cũng tỏa ra một loại khí phách làm người ta ngưới nhìn.

- Lang Gia Kiếm Tiên Tô Mộ, Phách Đao Sở Môn.

Mục Trần ngẩng đầu, nhìn về hai người này, cũng không ngờ bọn họ sẽ tìm tới đây.

- Là ngươi cơ hội, cướp chiến ấn của Liễu huynh?

Ánh mắt bén nhọn của Bá Đao Sở Môn nhìn chằm chằm vào Mục Trần, trầm giọng hỏi.

- Là gặp đúng lúc mà thôi.

Mục Trần cười nhạt, nói.

Sở Môn có chút tức giận, nói:

- Liễu Huynh rõ ràng là đang đợi hai người chúng ta, chỉ cần hai chúng ta tới, là có thể giúp hắn hồi phục vết thương, đến lúc đó mới có thể chống lại ba vị thánh tử Tây Thiên Điện, kết quả là giỏi cho tiểu tử nhà ngươi, thừa dịp người gặp nguy, đá Liễu Huynh ra khỏi chiến trường!

Mục Trằn nghe vậy, cau mày nói:

- Chiến trường này, tất là đều là địch, tại sao ta phải bỏ qua cho Liễu Tinh Thần, ước định của các ngươi thì liên quan đến ta?

Nghe lời này, Lang Gia Kiếm Tiên Tô Mộ ánh mắt hơi lóe, nói:

- Xem ra là Liễu Huynh đã nói cho ngươi biết chuyện này

Mục Trần nhìn bọn họ, nói:

- Liễu Tinh Thần cùng Linh Chiến Tử giao thủ, nhưng hắn bị trọng thương, hắn biết không cách nào đấu lại linh chiến tử nữa, nên đem chiến ấn đưa cho ta, nhưng hắn làm vậy, cũng không hắn là lòng tốt, mà là muốn ta đấu với Linh Chiến Tử mà thôi.

- Nói khoác không biết ngượng,

Bá Đao Sở Môn tính tình cũng rất nóng nảy, lúc này sắc mặt đen lại, nói "Tên tiểu tử này,khẩu khí cũng thật ngông cuồng, ngươi nghĩ mình có tư cách đánh lại Linh Chiến Tử"

Ngay cả Liễu Tinh Thần cũng thua trong tay Linh Chiến Tử, nhưng Mục Trần này, mới chỉ Hạ vị Địa Chí Tôn, lại dám ngông cuồng như thế, rõ ràng rất buồn cười.

- Có tư cách hay không, cũng không đến lượt ngươi nói.

Mục Trần cười một tiếng, nói.

- Ngươi!

Sở Môn giận dữ.

Một bên, Lang Gia Kiếm Tiên Tô Mộ, đưa tay ngăn hắn lại, hắn nhìn về phía Mục Trần, giọng nói bình thản:

- Vị Mục huynh này, Liễu huynh cuối cùng là giao chiến ấn cho ngươi hay không, chúng ta cũng không để ỷ, bất quá ta chỉ muốn nói một

tiếng, nếu ngươi định mang chiến ấn này, đổi bảo vật, sau đó rút lui, thì hai người chúng ta cũng chỉ có thể cướp đoạt lại.

Mục Trần bình tĩnh, nói:

- Mục tiêu duy nhất của ta là danh ngạch kia

Nghe câu trả lời của Mục Trần, Tô Mộ cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó cười một tiếng, nói:

- Đã vậy, Mục huynh có biết tình hình chiến trường hiện nay không?

- Ba thánh tử quét ngang quần hùng, nếu không có gì bất ngờ, bọn họ sẽ là ba người cuối cùng ở lại, nếu hai người chúng ta cũng bị loại, Mục huynh có nghĩ ngươi có thể lấy một địch 3 không? Hơn nữa còn đoạt được danh ngạch kia?

Ánh mắt Mục Trần lóe lên, nói:

Ý ngươi là sao?

Tô Mộ mỉm cười nói:

- Chỉ là muốn mời Mục huynh thay thế vị trí của Liễu huynh thôi, chỉ có 3 người chúng ta liên thủ, mới có thẻ chống lại 3 thánh tử, nếu không danh ngạch kia, sợ rằng cũng không đến lượt chúng ta.

- Được.

Mục Trần gật đầu dứt khoát, vì hắn chính xác là đang cần trợ thủ, ngăn cản 3 vị thánh tử, nếu không, bằng thực lực một mình hắn, dù là có nhất khí hóa tam thanh, cũng không thể lấy một địch ba.

Nhìn Mục Trần gật đầu, Tô Mộ cũng không nghĩ là, nếu Mục Trần muốn cướp danh ngạch kia, vậy hắn phải tìm trợ thủ, mà rõ ràng ở trong chiến trường này, chỉ có hắn và Sở Môn, mới đủ điều kiện.

Lúc này Tô Mộ khẽ mỉm cười, nói:

- Nếu Mục Huynh đã đáp ứng, vậy cũng tốt, chỉ có điều chúng ta cần xác nhận một chút.

- Cái gì?

Mục trần ngẩng đầu.

Tô Mộ cười cười, bàn tay của hắn chậm rãi nắm vào chuôi kiếm rỉ sét, lúc này một luồng kiếm khí kinh khủng phòng lên cao, ngạo nghễ giữa thiên địa.

- Xác nhận Mục huynh có thật là có tư cách hợp tác với chúng ta hay không?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1255: Quyết Chiến

Ông ông..!

Lúc tay Tô Mộ nắm lấy chuôi kiếm rĩ sét phía sau, lập tức một cỗ kiếm khí kinh khủng bộc phát ra, ngạo nghễ trong thiên địa, chỉ thấy mảnh không gian kia, đều bị loại kiếm khí kinh người này cắt ra từng đạo dấu vết.

Hai mắt hắn lóe sáng, nhằm thẳng vào Mục Trần, mà thái độ ôn hòa lúc trước cũng hoàn toàn biến mất.

Tiên lễ hậu binh, lúc trước đã lễ qua, như vậy kế tiếp là binh... bởi vì bọn họ đều là muốn dò xét thực lực của Mục Trần, nếu phát hiện Mục Trần không có tư cách liên minh cùng bọn họ, như vậy sẽ cứng rắn xuất thủ đoạt lại chiến ấn.

Quan hệ ngang hàng hay không, đều là do thực lực quyết định.

Muốn được đối đãi ngang hàng, vậy cần thể hiện thực lực tương xứng.

Mà ở điểm này, Mục Trần cũng giống hắn, cho nên cũng không khó chịu, chẳng qua là gật nhẹ, giọng nói không mang theo gợn sóng: “Vậy thì mời Tô Huynh chỉ giáo”.

Thấy Mục Trần cũng không có vẻ sợ hãi, Tô Mộ cũng khẽ gật đầu, đối với danh tiếng của Mục Trần hiện nay, hắn cũng nghe qua, nên người sau hắn là có chút năng lực.

Bất quá, chuyện kế tiếp bọn họ cần làm, là đối phó với ba vị thánh tử, sự lợi hại của họ, trên toàn tây thiên đại lục đều là uy danh hiển hách, vì vậy, họ nhất định phải xác nhận Mục Trần có đủ thực lực hay không, nếu như không có, cho dù sau đó tranh đoạt cũng sẽ dẫn tới thất bại, sụp đổ hoàn toàn kế hoạch.

Nếu như vậy, không bằng họ đoạt lại chiến ấn của Liễu Tinh Thần, sau đó dùng chiến ấn đổi bảo vật rồi lui khỏi chiến trường...

Vừa nghe vậy, Tô Mộ cũng không do dự nữa, chỉ thấy tay phải hắn rút ra một thanh thiết kiếm rĩ sét loang lổ, thiết kiếm trong tay trực tiếp chém xuống.

Ong

Trong nháy mắt thiết kiếm hạ xuống, chỉ thấy cả bầu trời phía trước đều rung động tựa như chém qua làn nước, chớp mắt một cái, kiếm quang đột nhiên bộc phát, một đạo kiếm khí ước chừng ngàn trượng vô cùng bén nhọn, xoẹt một tiếng, chém mạnh xuống phía ngọn núi Mục Trần đang đứng.

Phong thái một kiếm này, dường như có thể chặt đứt tất cả chướng ngại trước mắt, đối với một kiếm bén nhọn như thế, dù là thượng vị địa chí tôn, cũng chỉ có thể tạm lánh thế công.

Tô Mộ xuất thủ, hiển nhiên không lưu tình chút nào!

“Lang Gia kiếm tiên, danh bất hư truyền.”

Nhìn đạo kiếm khí gào thét kia, Mục Trần cũng khen một tiếng, chợt tay áo của hắn vung lên, từ phía dưới núi, chiến ý mênh mông phóng lên, trực tiếp biến thành một con huyền vũ chiến linh, chiến linh gào thét, giống như một ngọn núi ngăn trở kiếm ý lại.

Banh!

Kiếm quang hung hăng chém lên người huyền vũ chiến linh, sau một giây, chiến linh phát ra tiếng hét cuồng bạo, chiến ý dũng động, cố gắng ngăn trở, nhưng chiến ý mênh mông lại bị kiếm ý bén nhọn phá vỡ, một vết kiếm hiện ra trên lưng huyền vũ chiến linh.

Một kiếm kia của Tô Mộ, lại có thể xuyên thủng phòng ngự của Huyền Vũ chiến linh!

Xuyên thủng huyền vũ chiến linh xong, kiếm quang tuy mờ nhạt đi rất nhiều, nhưng tốc độ vẫn không giảm, nhắm thẳng vào Mục Trần, dường như không thấy máu không rút lui.

Trong mắt Mục Trần nhanh chóng to dần, mà khi kiếm quang tới phạm vi trăm trượng thì một tòa linh trận hiện ra quanh thân Mục Trần, chín đầu linh lực cự long ngửa mặt lên trời gầm thét, phun ra hơi thở linh lực mênh mông, ầm ầm va chạm vào kiếm quang.

Bành bành!

Kiếm quang gào thét xông tới, chỉ thấy từng đạo hơi thờ linh lực của Cự Long vỡ nhỏ không ngừng, kiếm quang lóe lên, sau mấy nhịp thở, đã xuyên qua Cửu Long Thí Tiên Trận, xuất hiện phía trước Mục Trần, nhắm thẳng vào giữa trán.

“Lợi hại”.

Thậm chí cả Huyền Vũ Chiến Linh cùng Cửu long thí tiên trận đều không thể ngăn cản một kiếm tuyệt thế của Tô Mộ, Mục Trần than thở một tiếng, chợt con ngươi của hắn có ánh sáng thủy tinh hiện ra.

Kiếm quang trong nháy mắt bắn tới, vậy mà, lúc sắp đâm vào trán Mục Trần, thì trước mặt hắn cũng xuất hiện ánh sáng thủy tinh bắn ra, biến thành một tòa tháp thủy tinh tinh xảo to cỡ một bàn tay.

Kiếm quang cùng thủy tinh tháp, va chạm một lần nữa.

Bang!

Thanh âm thanh thúy phát ra, ngọn núi Mục Trần đang đứng, trực tiếp bị cắt thành đá vụn, ầm ầm lăn xuống.

Ánh sáng thủy tinh nở rộ, tầng tầng lớp lớp bao phủ phía trên kiếm quang, rồi sau đỏ kiếm quang khẽ động, rốt cục trở nên hư ảo, biến thành một điểm sáng tiêu tán đi.

Kiếm quan tiêu án, tòa thủy tinh tháp cũng bay về trán Mục Trần, hắn ngồi xuống trên không trung, tay áo vung lên, cả chiến ý lẫn linh trận tiêu tán, hắn ngẩng đầu nhìn Tô Mộ, mỉm cười nói: “Lang gia kiếm kiếm tiên, danh bất hư truyền”.

Lời ấy cũng không phải giả, một kiếm lúc nãy, cũng đủ thể hiện Tô Mộ này cũng là hàng đầu trong giai tầng Thượng vị Địa Chí Tôn.

Kiếm khí bén nhọn kia, ngay cả chiến linh cùng linh trận của hắn đều không cản được.

“Thanh kiếm kia, có lẽ không đơn giản”.

Mục Trần liếc mắt nhìn thanh kiếm rỉ sét trong tay Lang Gia Kiếm Tiên, thanh kiếm này nhìn qua bình thường, nhưng theo hắn đoán, cái kiếm này, cỏ lẽ cũng là một đạo Trung Giai Thánh Vật sánh ngang với Tinh Thần Trấn Ma Tháp trong tay Mạn Đà La.

Giữa không trung, Tô Mộ nhìn Mục Trần không chút hao tổn, ánh mắt nhìn Sở Môn bên cạnh cũng đều nhận ra vẻ ngưng trọng.

Một kiếm lúc trước, cho dù không phải là kiếm mạnh nhất của hắn, nhưng tuyệt đối không lưu tình, nhưng vẫn bị Mục Trần ngăn cản, hơn nữa quan trọng là, Mục Trần vẫn chưa dùng hết sức.

Do đó có thể nói, kiếm này của Tô Mộ, thậm chí không thể ép Mục Trần lôi ra lá bài tẩy sâu hơn, chỉ làm hắn lộ ra một phần thủ đoạn bên ngoài thôi.

Điểm này, làm cho hai người sinh ra cảm giác sâu không lường được với Mục Trần mới chỉ Hạ vị Địa Chí Tôn này.

“Ta có tư cách chứ hai vị”. Mục Trần nhìn hai người, đứng lên nói.

Tô Mộ gật đầu cười, cho dù là Sở Môn, cũng đều hòa hoãn trở lại, rõ ràng, thực lực của Mục Trần, cũng đáng được họ công nhận.

“Khó trách gần đây Mục huynh đều là bất bại, hôm nay chính mắt nhìn thấy, quả thật không ngoa.” Tô Mộ cùng sở Môn tới gần Mục Trần, ôn hòa cười nói.

Mục Trần cũng nở nụ cười, song phương khách khí nói chuyện một hồi, hắn mới đổi đề tài, nói:”Không biết tiếp theo hai vị định làm thế nào?”

Hắn nói thế, rõ ràng là về 3 vị thánh tử của Tây Thiên Chiến Điện.

Sở Môn nhìn Tô Mộ một cái, nóiTheo chúng ta đoán, có lẽ hiện giờ 3 thánh tử đã dọn dẹp chiến trường, không bao lâu nữa, trong chiến trường này trừ ba người chúng ta, những kẻ khác cũng đều bị đuổi hết ra ngoài.

“Bọn họ muốn quyết chiến một trận...” sắc mặt Mục Trần ngưng trọng, ba thánh tử rõ ràng là muốn dọn dẹp sạch sẽ chiến trường, trách đến lúc quyết định, có kẻ đục nước béo cò.

“Đến lúc quyết chiến, chia người như thế nào” Mục Trần lại hỏi.

Sở Môn gãi đầu nói: “Dựa theo ước định lúc trước với Liễu Huynh, ta sẽ đấu với linh Long Tử, người này thân thể vô cùng mạnh mẽ, cùng một kiểu với ta, đều là cứng chọi cứng”.

“Mà Tô Huynh sẽ ngăn cản Linh Kiếm Tử,trong số Thượng vị Địa Chí Tôn của tây thiên đại lục này, hai người bọn họ đều tu luyện kiếm khí thuộc hàng đỉnh cấp, hai người trong quá khứ cũng có chút ân oán, có lẽ lần này nên giải quyết bằng hết.”

Nói đến đây, Sở Môn cùng Tô Mộ cũng có chút lúng túng nhìn Mục Trần, vì theo đó, kẻ khó đối phó nhất trong số 3 vị thánh tử, Linh Chiến Tử lại giao cho Mục Trần.

“Nếu Mục Huynh cảm thấy không tốt lắm, có thể để Linh Chiến Tử cho ta”. Tô Mộ trầm ngâm một lúc, rồi cắn răng nói.

Hắn cũng biết Linh Chiến Tử mạnh thế nào, thậm chí người mạnh nhất trong số họ là Liễu Tinh Thần đều thua trong tay hắn, cho nên chỉ sợ đổi lại là Tô Mộ hắn lên đối phó, cũng không thể thắng nổi, nhưng nếu hắn có thể trì hoãn chút thời gian, đợi khi Mục Trần hoặc Sở Môn thủ thắng, không biết chừng có thể nghịch chuyển kết cục.

Mục Trần nghe vậy, suy nghĩ một chút, vẫn là lắc đầu, cười nói: “Cám ơn Tô Huynh, nhưng ta nếu thay Liễu huynh xuất chiến, thì cũng sẽ nhận trách nhiệm của hắn”

“Hơn nữa...dù ta có không đấu với hắn, chỉ sợ hắn cũng không bỏ qua cho ta”.

Mục Trần cũng cự tuyệt lòng tốt của Tô Mộ, mà thật ra, hắn cũng không quá tin tưởng 2 người này, dù sao 3 đấu 3, vạn nhất Tô Mộ bị làm sao, bị Linh Chiến Tử nhanh chóng làm thịt, đến lúc đó sẽ ảnh hưởng tới toàn thế cục, gà thóc đều mất, Mục Trần cũng không muốn thấy tình huống đó.

Thay vì thế, không bằng hắn trực tiếp đấu với Linh Chiến Tử, dù sao cũng không giống bọn Tô Mộ lo lắng, bản thân hắn không sợ hãi Linh Chiến Tử, thậm chí còn mong chờ đấu với hắn.

Bởi vì hắn biết, Linh Chiến Tử là một khối đá mài dao rất tốt, hắn muốn dùng Linh Chiến Tử thử xem, cực hạn của hắn là ở đâu.

Tô Mộ cùng Sờ Môn thấy nụ cười trên mặt Mục Trần, cũng hơi ngẩn ra, vì bọn họ nhận ra được, Mục Trần cũng không có vẻ sợ Linh Chiến Tử chút nào.

“Có lẽ... hắn thật sự có thể đấu lại với Linh Chiến Tử?”

Trong lòng hai người, cũng bị Mục Trần ảnh hưởng, thở phào một cái, có vẻ chờ đợi.

“Như vậy tiếp theo, chúng ta ở chỗ này, đợi cuộc chiến cuối cùng thôi” Mục Trần hướng về hai người cười một tiếng, sau đó liền hướng về phía một mảnh rừng rộng lớn vô tận, ngồi trên một cây cổ thụ, sắc mặc bình tình.

Tô Mộ cùng Sở Môn cũng bay tới hai bên ngọn núi, nhìn về nơi xa, linh lực quanh người không ngừng vận chuyển, biểu lộ nội tâm mênh mông.

Nhật nguyên luân phiên chuyển dời, cứ thế mà qua một ngày...

Cho dù là tĩnh tọa ở đây, nhưng ba người Mục Trần, đều mơ hồ cảm giác được, trong mảnh không gian này, sự sôi động ban đầu, cũng đã an tĩnh lại, rõ ràng nơi đây đã quét dọn xong.

Mặt trời ấm áp treo cao trên đỉnh đầu, ánh mặt trời soi rọi, Mục Trần vốn là hai mắt nhắm nghiền, bỗng dưng mở ra, mà theo đó là Tô Mộ cùng Sở Môn.

Bọn họ ngẩng đầu nhìn về phía tây bầu trời, không gian nơi đó bỗng chấn động, xáo trộn từng tầng mây, rồi ba đạo lưu quanh như sao chổi xẹt qua chân trời.

Lưu quang nháy mắt dừng lại giữa thiên địa, rồi hóa thành ba đạo nhân ảnh, cách ba người Mục Trần vạn trượng.

Nhìn ba đạo thân ảnh này, ba người Mục Trần cũng chậm rãi đứng dậy, đối mắt nhìn nhau.

Thời khắc này, cả thiên địa như dần dần tối sầm lại...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1256: Linh Chiến Tử Chi Uy

Giữa thiên địa mênh mông, xa xa 6 đạo thân ảnh đứng giằng co, thời khắc này dường như có cuồng phong cuồn cuộn nổi lên giữa thiên địa, sau đó điên cuồng quét ra bốn phương tám hướng, làm cho tiếng huýt gió không ngừng vang lên.

Một cỗ cảm giác áp bách không cách nào tả nổi bao phủ trên thiên địa, không chỉ làm cho không khú dường như đọng lại, mà thậm chí cả tiếng òn ào trên khoảng trường bạch ngọc đều yên tĩnh lại.

Vô số ánh mắt khẩn trương nhìn chăm chú vào màn sáng kia, bọn họ cũng hiểu, trải qua một hồi đào thải khốc liệt, chiến trường đã đi vào hồi cuối, danh ngạch duy nhất cũng sẽ được chọn ra từ sáu người kia.

Bất quá rõ ràng là, nhiều người ở đây coi trọng 3 vị thánh tử của tây thiên chiến điện hơn, dù sao dù là thực lực hay danh vọng, chiến tích mà nói, bọn họ đều hơn xa ba người Mục Trần.

Ngay cả Mục Trần, người thay thế Liễu Tinh Thần, mọi người cũng xem xét lại một thoáng, đến cả Liễu Tinh Thần đều bị Linh Chiến Tử đánh trọng thương, tuy Mục Trần không ít bài tẩy cũng thủ đoạn, nhưng có lẽ vẫn chưa đủ ngăn cản Linh Chiến Tử.

Nhìn qua liền có thể thấy, đội hình của 3 thánh tử vẫn chiếm ưu thế tuyệt đối.

“Ai chà, xem ra lần này, ba người Tô Mộ lại phí công mà về thôi”, có cường giả thở dài nói, Thánh Tử của Tây Thiên Chiến Điện đúng là quá

mạnh, những cường giả của thế lực bọn họ, căn bản không thể nào so bì được.

“Mọi chuyện không có tuyệt đối, ai mà biết được có xuất hiện chuyện ngoài ý muốn hay không, từ đầu chiến trường thượng vị Địa Chí Tôn đến giờ, mấy chuyện như thế cũng không ít.” Bất quá từ ánh mắt của người khác, cũng không cảm thấy ba vị thánh tử có tuyệt đối khả năng chiến thắng, 3 thánh tử tuy mạnh, nhưng Tô Mộ, Sở Môn cũng Mục Trần mới quật khởi này, cũng không phải quả hồng mềm mà tùy ý nắn.”

“Bất quá dù thế nào, đại chiến lần này, có lẽ sẽ vô cùng kịch liệt, không biết ai mới có thể cười cuối cùng.”

Lời này nói ra, cũng có nhiều người đòng tình, vì có thể ở trong chiến trường thượng vị địa chí tôn, nơi quần hùng tụ họp, mà trụ lại đến bảy giờ, đã thể hiện rõ sự xuất sắc của 6 người này.

Không khí đọng lại không thiên địa, 6 đạo tầm mắt đan xen lẫn nhau, mơ hò còn cỏ hơi thở lạnh thấu xương tràn ra.

“HA ha, cuối cùng là 3 con chuột tụ lại một chỗ sao?”

Thanh âm của Linh Kiếm Tử phá vỡ không khí cô đọng, hắn cười híp mắt nhìn Tô Mộ, Mục Trần, Sở Môn, ánh mắt như nhìn con mồi đã sa vào bẫy.

“Đừng có lúc nào cũng coi mình là thợ săn, mà dù có là thợ săn, cũng có lúc bị con mồi cắn ngược mà chết”. Ánh mắt Tô Mộ bén nhọn lạnh lùng nhìn vào Linh Kiếm Tử, cười lạnh nói.”

“Ồ? Thật vậy không”

Linh Kiếm Tử cũng không phủ nhận nhún vai, cười lộ hàm răng trắng:” Đã nói như vậy, thì đem tứ chi con mồi chặt đứt, làm cho hắn đến năng lực phản kháng cũng không còn”

Linh Kiếm Tử cũng Tô Mộ đối đầu, sát ý trong mắt cũng bùng phát, rõ ràng giữa hai người này cũng có chút ân oán từ trước.

Mà lúc Linh Kiếm Tử cùng Tô Mộ hung hăng dằn mặt nhau, Linh Chiến Tử, đem ánh mắt không chút dao động, dừng lại trên người Mục Trần, sau đó hắn cười như có như không, nói: “Chiến ấn của Liễu Tinh Thần, hắn là rơi vào tay ngươi”.

Mục Trần sắc mặt bình tĩnh gật đầu.

“Đưa chiến ấn cho ta, sau đó lui ra khỏi chiến trường,ngươi là người Viêm Đế đề cử, ta không muốn đến lúc đó đập ngươi tơi tả rồi, lại làm Viêm Đế mất mặt. Linh Chiến Tử xòe bàn tay ra, hướng về phía Mục Trần cười cười, chẳng qua là nụ cười lạnh lẽo như băng, hắn nhìn chằm chằm vào ánh mắt Mục Trần, cũng chỉ toàn hờ hững.

Mà đối với sự hờ hững của hắn, khuôn mặt anh tuấn của Mục Trần cũng hiện ra nụ cười, hắn lắc đầu cười nói: “Không đưa!”

“Ha ha”.

Câu trả lời đơn giản của Mục Trần, trực tiếp làm cho Sở Môn bên cạnh không nhịn được cười lớn, lời của Linh Chiến Tử dù bên ngoài ôn hòa, nhưng bên trong tràn đầy ý miệt thị, nhưng câu trả lời nghiêm túc của Mục Trần, làm khí thế chèn ép của Linh Chiến Tử, tỏ ra hết sức nực cười.

Linh Chiến Tử nhìn chằm chằm Mục Trần, hồi lâu sau khẽ gật đầu, thở dài nói: “Đã vậy thì đừng trách ta không cho Viêm Đế đại nhân thể diện”.

“Cho Viêm Đế mặt mũi, lời này Tây Thiên Chiến Hoàng nói ra còn có thể nghe, còn ngươi mặc dù là đệ tử của Chiến Hoàng, nhưng còn xa mới đủ tư cách nói câu đó.” Mục Trần bất đắc dĩ thở dài, nói.

Đối với Linh Chiến Tử thích giọng điệu cao ngạo, Mục Trần cũng không ưa gì, cho nên khi phản kích cũng rất độc, không cho Linh Chiến Tử tí thể diện nào.

Mà sự phản kích của Mục Trần, đối với Linh Chiến Tử, cũng rất ngoan độc, cho nên Linh Chiến Tử nhìn chằm chằm Mục Trần, trầm mặc một lúc, ròi day day trán nói: “Xem ra ngươi thực sự muốn chết”.

Thanh âm của hắn vẫn bình thản như cũ, nhưng lần này dù ai cũng thấy trong đó tràn ngập sát ý.

Linh Kiếm Tử và Linh Long Tử cũng nhận ra thái độ của Linh Chiến Tử, hướng ánh mắt thương hại về phía Mục Trần, vì bọn họ cũng hiểu rõ Linh Chiến Tử, những năm này, mỗi khi Linh Chiến Tử định giết người, hắn sẽ không tự chủ được mà xoa xoa trán, mà đối thủ của hắn đều là chết đến mức không thể thê thảm hơn.

Mục Trần này cỏ lẽ sẽ sớm biết, chọc giận Linh Chiến Tử, sẽ phải trả giá thảm trọng thế nào.

“Tới trước đi”.

Linh Chiến Tử nhìn Linh Kiếm Tử và Linh Long Tử, thản nhiên nói.

Linh Kiếm Tử cười lớn một tiếng đi đầu, thân hình phi tới một dãy núi xa xa, kiếm khí bén nhọn phóng lên cao, mà tiếng cười của hắn cũng theo đó truyền ra: “Tô Mộ, ta muốn xem sau ngày hôm nay, ngươi còn dám xưng là Kiếm Tiên không?”

“Ta sợ ngươi sao!”

Tô Mộ cười lạnh một tiếng, nhún chân một cái, thân hình như đại bàng vút lên, mang theo kiếm khí bàng bạc, xông về phía dãy núi kia”

Linh Long Tử thấy Linh Kiếm Tử chọn Tô Mộ, ánh mắt của hắn hướng về phía Sở Môn, kẻ có thân hình cao lớn tương tự hắn, nói: “Chúng ta cũng giải trí một chút chứ?”

“Thế nào cũng chiều!”

Thân thể Sở Môn cũng bắn ra xa, linh lực cuồng bạo tràn ngập thiên địa.

Linh long tử cũng thét dài, nhanh chóng đi theo.

Mà sau khi 4 người rời đi, phiến rừng rậm bát ngát này, cũng trở nên yên tĩnh, chỉ còn Mục Trần cùng Linh Chiến Tử ánh mắt đối diện, như có sát ý lặng lẽ ngưng tụ.

Gầm!

Mục Trần mặt không đổi sắc, tay áo vung lên, Đồ Linh Vệ cùng Phục Ma Vệ hiện ra, chiến ý mênh mông nhanh chóng tụ hợp, hỏa thành huyền vũ chiến linh, sau đó mang theo chiến ý ngập trời, hướng về phía Linh Chiến Tử.

Mà đối mặt với Huyền Vũ Chiến Linh như núi cao vạn trượng vọt tới, nếu là Thượng Vị Địa Chí Tôn tầm thường tất sẽ tâm tình hỗn loạn, tránh lui trăm dặm, vật mà Linh Chiến Tử cũng không chớp mắt một cái, hắn chẳng qua đưa hai tay ra, bàn chân giẫm một cái, thân thể của hắn lập tức bắn ra xa.

Oành!

Chỉ một nhịp thở, thân hình nhỏ bé của hắn xuất hiện phía trước huyền vũ chiến linh, hai tay giơ ra, hắn mạnh mẽ đối cứng với Huyền Vũ Chiến linh như có thiên quân vạn mã kia.

Bành bành!

Sóng linh lực cuồng bạo bắn ngược ra, cả không gian chấn động.

Mà con ngươi Mục Trần, cũng ngưng trọng lại, ở khoảnh khắc va chạm ấy, thản thể Linh Chiến Tử giống như sắt đá, dù cho huyền vũ

chiến linh phát ra sức mạnh kinh khủng thế nào, đều không thể lay động được.

Dưới va chạm mạnh mẽ, tay áo bào của Linh Chiến Tử cũng vỡ vụn ra, chỉ thấy trên cánh tay của hắn, có vô số dấu vết huyền diệu, những dấu vết kia, giống như hình xăm khắc lên tay hắn.

Mục Trần nhìn những dấu vết kia, trong lòng cũng hơi chấn động, vì những dấu vết đó, chính là những đạo chiến văn.

Chỉ là, những chiến văn này vốn chỉ xuất hiện trên những chiến ý chi linh, nhưng giờ lại xuất hiện trên thân thể của Linh Chiến Tử!

“Là do loại chiến linh lực đặc biệt của Tây Thiên Chiến Hoàng sao”

Mục Trần ánh mắt lóe lên, nghe nói Tây Thiên Chiến Hoàng có thể đem linh lực bản thân dung hợp cùng chiến ý, hóa thành một loại linh lực đặc biệt, gọi là chiến linh lực!

Trên bầu trời, thân thể nhỏ bé của Linh Chiến Tử cùng Huyền Vũ Chiến Linh khổng lồ đối chọi, mà trên cánh tay linh chiến tử, vô số đạo chiến văn chợt lóe sáng, sau một giây, hắn chợt quát lớn:

“Cút cho ta!”

Tiếng quát của Linh Chiến Tử vang lên,ánh sáng bùng phát, huyền vũ chiến linh khổng lồ kia bị đánh bay ra ngoài, rơi xuống mảnh rừng vô tận, tạo ra rãnh dài mấy vạn trượng

Linh chiến tử đứng ở trên không,một luồng linh lực mênh mông cuồng bạo như tố lốc từ cơ thể hắn bộc phát ra, trông hắn bây giờ như pho tượng chiến thần.

Hai mắt hắn lóe sáng, bắn thẳng lên Mục Trần, thanh âm lạnh lùng băng hàn cũng từ từ phát ra: “Ở trước mặt ta dám dùng chiến ý, ngươi còn non lắm”.

Âm thanh vừa dứt hắn bước một bước, thân hình hóa thành từng đạo tàn ảnh, hướng thẳng tới Mục Trần.

Bất quá, hắn vừa tiếp cận phạm vị ngàn trượng quanh Mục Trần, đột nhiên trong thiên địa có linh lực cuồn cuộn lên, một tòa cực lớn linh trận xuất hiện, chín con linh lực cự long gào thét lao ra.

Vậy mà, đối mặt với Cửu long thí tiên trận, linh chiến tử vẫn không có ý rút lui, tốc độ không giảm, mà mỗi khi một cự long đánh tới, hắn đều mạnh mẽ đánh ra một quyền!

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Mỗi quyền của hắn, đều chứa sức mạnh kinhn khủng, quyền vừa phát ra, không gian vỡ vụn, cự long đều chôn vùi xuống.

Chín quyền vừa dứt, cửu long thí tiên trận liền bị phá nát!

Linh chiến tử lúc này, hung uy cái thế!

Mục Trần nhìn cảnh này, sắc mặt cũng dần ngưng trọng, Linh chiến tử này dù làm người ta ghét, nhưng thực lực như vậy, đúng là mạnh nhất trong số thượng vị Địa Chí Tôn Mục Trần từng gặp!

Mà ở xung quanh quảng trường bạch ngọc, vô số người há hốc mồm nhìn cảnh này, rõ ràng linh chiến tử một quyền đánh bay chiến linh, chín quyền phá vỡ linh trận, hung uy của hắn dọa sợ vô số người!

Đến lúc này, bọn họ mới cảm nhận được, kẻ đứng đầu tam đại thánh tử, mạnh mẽ bá đạo đến mức nào!

Thận chí cả Lạc Thiên Thần, khuôn mặt cũng sợ hãi, trong mắt đầy vẻ lo âu, vì hắn biết, dù là Mục Trần đối mặt với kẻ hung hãn như linh chiến tử, cũng cực kỳ nguy hiểm.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1257: Trận Chiến Đỉnh Cao

Bên trên mảnh rừng núi bất tận, Linh Chiến Tử đứng trên không trung, linh cực cường hãn như gió lốc cuồn cuộn quanh người hắn, mà trên cánh tay hắn, chiến văn lóe sáng, làm cho hắn lúc này giống như một vị chiến thần bất bạt, tràn đầy uy thế.

Ánh mắt Linh Chiến Tử nhàn nhạt nhìn về phía Huyền Vũ chiến linh bị một chưởng đánh bay cùng với linh trận đổ nát quanh người Mục Trần, trên khuôn mặt hắn toát ra một chút giễu cợt: “Nếu thủ đoạn của ngươi chỉ có thể, thì thật làm ta quá thất vọng”.

Mục Trần vẫn như trước không chút xao động, bất quá ánh mắt hắn càng thêm ngưng trọng, Linh Chiến Tử này hoàn toàn là thượng vị Địa Chí Tôn mạnh nhất hắn từng gặp.

Dựa theo hắn suy đoán, Linh Chiến Tử này đã ở vào thượng vị địa chí tôn đỉnh phong, cách đại viên mãn địa chí tôn không xa.

“Thật không hổ là đệ tử thân truyền của Chiến Hoàng”.

Mục Trần tự nói một tiếng, rồi hắn ngẩng đầu lên, trong con ngươi màu đen cũng không có vẻ nào sợ hãi, hắn hướng về phía Linh Chiến Tử cười một tiếng, nói: “Muốn biết ta thế nào, vậy tự mình đến kiểm nghiệm xem, ta sẽ không làm ngươi thất vọng”

Linh Chiến Tử đích xác là bất phàm, nhưng Mục Trần hắn cũng không phải kẻ tầm thường, trận chiến hôm nay ai thắng ai thua còn chưa biết được.

“Đúng vậy không? Ta cũng hy vọng thế nếu không thì thật sự quá không thú vị rồi”.

Đoàng!

Mà lời nói của hắn vừa dứt, thân hình của hắn liền hóa thành từng đạo tàn ảnh bắn mạnh ra.

Linh Chiến Tử khẽ gật đầu, mà sau đó chỉ trong chớp mắt, hắn đã xuất hiện trước mặt Mục Trần, đánh ra một quyền, trên cánh tay, vô số đạo chiến văn chói sáng, uy lực một quyền này khiến cả không gian đều vỡ vụn ra từng mảnh.

Quyền của Linh Chiến Tử ngày càng gần Mục Trần, nhưng ngược lại dù đối mặt mới một quyền hung hãn như thế, Mục Trần lại không có tránh lui, vì hắn rất muốn thử xem, thực lực của một vị thượng vị địa chí tôn đỉnh phong mạnh đến mức nào.

Sâu trong mắt Mục Trần, có thủy tinh Phù Đồ Tháp hiện ra, linh lực mênh mông trong cơ thể lập tức chuyển hóa thành linh lực thủy tinh, một giây sau, năm ngón tay hắn cũng nắm chặt thành quyền đánh ra.

Trên nắm đấm của hắn, có ánh sáng thủy tinh nở rộ, trong cơ thể linh lực không níu giữ mà bộc phát hoàn toàn, trên nắm tay của hắn như đang nhưng tụ thành một bộ quyền sáo thủy tinh (găng tay).

Đoành!

Một khắc hai quyền chạm nhau, rung động ầm ầm quét ra, rừng núi dưới chân hai người dưới chấn động của quyền này mà nát thành mảnh nhỏ.

Cây cối bay tứ tung, thân thể Mục Trần cũng chấn động mạnh, rồi sau bắn mạnh ra sau, lòng bàn chân cày trên mặt đất thành một vết dài mấy ngàn trượng.

Đến khi thản hình ổn định, khuôn mặt Mục Trần cũng đỏ lên rồi nhanh chóng bình thường lại,hắn nắm lấy bàn tay đau nhói, ánh mắt nóng rực tràn đầy chiến ý nhìn chằm chằm vào Linh Chiến Tử: “Linh lực thật cường hãn, đây chính là sức mạnh của thượng vị địa chí tôn đỉnh phong sao?

Linh Chiến Tử cũng lùi về sau mấy chục bước, bất quá nếu so sánh với Mục Trần, hắn nhãn nhã hơn nhiều, lúc này ánh mắt của hắn lại thêm một tia âm trầm.

Mục Trần dù bị một quyền của hắn đánh bay mấy ngàn trượng, nhưng cũng không xuất hiện thương tích gì.

Hắn cúi đầu nhìn nắm đấm, lúc này bên trên quả đấm, mơ hồ có ánh sáng thủy tinh hiên ra, đây chính là linh lực của Mục Trần, lúc trước 2 quyền chạm nhau, thứ linh lực thủy tinh này đã ảm thầm xâm nhập cánh tay hắn.

Mà điều làm cho Linh Chiến Tử kinh ngạc là, khi thứ thủy tinh linh lực này sượt qua, linh lực của hắn đều ngưng lại, thậm chí thiếu chút nữa làm hắn không khống chế nổi.

Bất quá, may là hắn nhanh chóng vận chuyển linh lực mạnh mẽ đem thủy tinh linh lực trấn áp, nhưng cũng vì thế mà uy lực một quyền của hắn bị suy yếu.

Cho nên, một quyền vốn có thể đưa Mục Trần vào nguy hiểm chí mạng, giờ chỉ có thể đẩy lui Mục Trần mà thôi.

“Linh lực của tên này sao lại kỳ quái như vậy, ngay cả linh lực của ta đều có thể ăn mòn”. Linh Chiến Tử khẽ nhíu mày, chiến linh lực của hắn vốn đặc biệt bất phàm, chất lượng hơn xa linh lực bình thường, nhưng hôm nay còn bị ăn mòn, chứng tỏ linh lực của Mục Trần còn cao cấp hơn hắn một bậc.

“Hừ, cũng có chút năng lực, nhưng nếu dựa vào cái này, sợ rằng cũng không cứu nổi ngươi!”

Ánh mắt Linh Chiến Tử băng hàn phong tỏa Mục Trần, dù Linh lực của Mục Trần quỷ dị thế nào đi nữa, hắn cũng chỉ là hạ vị địa chí tôn mà thôi.

“Cũng thú vị, ta muốn xem xem, linh lực của ngươi có thể cứu ngươi mấy lần.?”

Âm thanh Linh Chiến Tử hờ hững, mà trên tay phải của hắn hiện thêm càng nhiều chiến văn, mà lúc ấy, một luồng khí tức nguy hiểm, cũng phát ra từ cơ thể hắn.

Cảm nhận được khí tức nguy hiểm, ánh mắt Mục Trần cũng thêm ngưng trọng, Linh Chiến Tử này rốt cục đánh thật rồi.

Ù ù!

Linh Chiến Tử đứng trên không trung, trên cánh tay hắn ngày càng có nhiều chiến văn xuất hiện, trong thiên địa dường như cso thêm ù ù gió lốc, mà khi khi thể của Linh Chiến Tử lên đến đỉnh điểm, thì trong mắt hắn cùng có ánh sáng bắn ra tán loạn.

Bàn tay hắn từ từ nâng lên, mà theo đó,bàn tay hắn phóng phình to dần với tốc độ mắt thường nhìn thấy được, sau vài nhịp thở, liền biến thành một đại thủ che khuất bầu trời.

Mà trên đại thủ khổng lồ ấy, khắc rõ vô số chiến văn, chiến ý ngưng tụ ngập trời, tựa như bàn tay của chiến thần từ trên trời giáng xuống.

Thời khắc này, linh lực trong thiên địa như sôi sục lên

“Đại thần thông, Bách vạn lãm thiên thủ”.

Linh Chiến Tử ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Mục Trần, sau đó bàn tay khổng lộ giáng xuống, thanh âm hắn lạnh như băng, mang

theo sát ý mãnh liệt vang dội giữa thiên địa.

Mà lúc đại thủ khổng lồ kia giáng xuống, vô số cường giả trên quảng trường bạch ngọc cũng hoảng sợ thất thanh.

“Là đại thần thông?!”

“Linh Chiến Tử kia cũng thật ác độc, đây là muốn dồn vào chỗ chết rồi”.

“Mục Trần kia gặp nguy hiểm rồi”.

Vô số cường giả sắc mặt hoảng sợ nhìn vào màn sáng, đối mặt với thế công như thế của Linh Chiến Tử, dù là một vài thượng vị địa chí tôn đều lạnh cả gáy.

ở bên trên nóc một tòa nhà gần quảng trường bạch ngọc, Liễu Tinh Thần cũng ngẩng đầu nhìn vào màn sáng, khi hắn nhìn thấy bàn tay khổng lồ kia, trong mắt cũng hiện lên vẻ kiêng kị nồng nặc

Lúc trước giao thủ cùng Linh Chiến Tử, hắn cũng ăn không ít thiệt thòi từ chiêu này.

Trên đại thủ của Linh Chiến Tử, dường như ẩn chứa trăm vạn chiến văn, hơn nữa thêm vào linh lực bản thân hắn, thật sự hung hãn bá đạo cực điểm, dù là thượng vị địa chí tôn, nếu sơ xẩy cũng có thể bỏ mạng dưới chưởng này.

Liễu tinh thần nhìn Mục Trần nhỏ bé như con kiến dưới đại thủ khổng lồ, lầm bẩm nói “Mục Trần, ngươi liệu có cản được không?”

Mà trong lúc vô số đạo ánh mắt đang hoảng sợ, Mục Trần cũng nhìn lên đại thủ che ngập trời, hắn cũng không nghĩ tới Linh Chiến Tử này lại thi triển ra một đạo Đại Thần Thông.

“Không hổ là đệ tử của Chiến Hoàng, đúng là đại phú hào”. Mục Trần thở dài nói.

Trên trời, Linh Chiến Tử sắc mặt hờ hững, hàn quang ngưng tụ trong mắt, khi bàn tay khổng lô kia xuất hiện, hắn cũng không có thừa lời, lập tức giáng cự chưởng từ trên trời xuống, sau đó đè xuống phía Mục Trần không chút lưu tình.

Oành!

Mà khi cự chưởng rơi xuống, cả vùng đất này đều bị vùi lấp.

Mục Trần ngẩng đầu lên, hắn nhìn bàn tay khổng lồ che phủ thiên địa, hít sâu một hơi, sau đó hai tay đột nhiên kết ấn.

Ong!!

Linh lực cường hãn từ trong cơ thể ào ạt bộc phát,sau một lúc, lập tức tạo thành một quang ảnh to lớn phía sau hắn, quang ảnh ngưng tụ dần thành thực chất xuất hiện sau lưng Mục Trần.

Quang ảnh cực lớn màu vàng, tích tụ sau lưng Mục Trần, ánh sáng tử kim tản mát ra, tạo cảm giác thần bí khó lường.

Rõ ràng, đối với thế công mạnh mẽ như vậy, Mục Trần cũng nhanh chóng lập tức triệu hồi Bất Hủ Kim Thân.

Bất Hủ Kim Thân vừa xuất hiện, trong lúc thở ra nuốt vào, tạo nên cả dòng sông linh lực, bàn tay tử kim khổng lồ của nó nhấc lên, trong nháy mắt phát ra kim quang sáng chói, rồi sau đó ánh sáng tử kim nhanh chóng ngưng tụ thành 12 đạo quang văn thần bí to lớn.

Ắn pháp Mục Trần biến đổi, 12 quang văn kia liền như cự long bay lên, nhanh chóng ngưng tụ tạo nên một chiếc dù (ô) tử kim khổng lồ.

“Bất Hủ Thần Văn, thiên biến vạn hóa”

“Tử Kim Tán”

Tay áo Mục Trần vung lên, chỉ thấy tử kim tán mạnh mẽ lao tới, sau đó cùng bàn tay khổng lồ va chạm vào nhau.

Ầm Ầm!

Trong khoảng khắc, như có thêm sấm sét ầm ầm vang vọng trong thiên địa, dưới uy áp khổng lồ của cự chưởng, tử kim tán như bị uốn cong xuống, giống như sắp bị bẻ nát.

Bất quá, ngay khi mọi người đều cho rằng Tử Kim Tán kia không chịu được nữa, thì trên Tử Kim Tán lạl có thêm quang văn tử kim hiện ra.

Ằm!

Tử kim tán khổng lồ đang lõm xuống, lúc này như lò xò bị nén đến cực hạn bật ngược trở lại, mà theo đó, một cỗ lực lượng kinh khủng không thể hình dung cũng đánh lên cự chưởng kia.

Ầm Ầm!

Trên cự chưởng khổng lồ chợt phát ra âm thanh như sấm rền, sau đó vô số ánh mắt hoảng sợ nhìn thấy, từng đạo chiến văn trên cự chưởng đều bị đập nát ra.

Ầm Ầm Ầm!

Qua mấy giây, cự chưởng bắn ngược trở lại, thu nhỏ thành bàn tay bình thường của Linh Chiến Tử.

Linh Chiến Tử sắc mặt âm trầm, bàn tay của hắn run rẩy, hiện ra từng sợi tơ máu, rõ ràng đã bị tổn thương sau khi giao thủ với Mục Trần.

“Giỏi, giỏi...” Linh Chiến Tử ánh mắt hung ác như đao nhìn Bất Hủ Kim Thân khổng lồ dưới chân Mục Trần, rõ ràng pháp thân thần bí mà hắn chưa từng nhìn thấy này tuyệt đối không đơn giản!

Mục Trần đứng trên vai Bất Hủ Kim Thân, hai mắt đen kịt nhìn về phía Linh Chiến Tử, từ từ nói: “Triệu hồi chí tôn pháp tướng của ngươi đi, nếu không cũng đừng mong làm gì được ta”.

Đối với lời nói của Mục Trần, Linh Chiến Tử cũng không trào phúng, vì sau khi giao thủ lúc trước hắn đã hiểu, dựa vào sức mạnh của Chí Tôn Pháp Tướng thần bí này, hắn đã không thể làm gì được Mục Trần.

Mà muốn đối kháng Chí Tôn Pháp Tướng, cũng chỉ cỏ thể dùng lực lượng của Chí Tôn Pháp Tướng.

Linh Chiến Tử nhìn chằm chằm Mục Trần “Mục Trần có thể ép ta dùng đến Chí Tôn Pháp Tướng, hôm nay dù ngươi thua cũng có thể kiêu ngạo!”

Ầm!

Âm thanh vừa dứt, sau lưng Linh Chiến Tử bộc phát hào quang vô tận, mơ hồ trong thiên địa tràn ngập tiếng chém giết.

Một đạo cự ảnh chậm rãi thành hình sau lưng Linh Chiến Tử, cùng lúc đó, một luồng cảm giác áp bách khủng bố vô hình cũng dần dần hội tụ giữa thiên địa.

Áp bách tràn ngập, mà giọng nói âm trầm của Linh Chiến Tử cũng vang vọng trong thiên địa.

“Hiện thân đi... Thượng cổ Chiến Đế Pháp Thân!”

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1258: Thượng Cổ Chiến Đế Pháp Thân

Khi giọng nói trầm thấp của Linh Chiến Tử vang vọng trên Thiện Địa, phía sau hắn có linh lực hội tụ ngập trời, mơ hồ còn có tiếng gào thét vang lên, một thân ảnh khổng lồ cũng từ từ hiện ra.

Chỉ vài nhịp thở, thân ảnh khổng lồ kia cũng hiện ra rõ mồn một, làm chấn động ánh mắt vô số người.

Thản ảnh đó cao gần vạn trượng, phía sau gáy của nó có ba viên quang cầu (quả cầu ánh sáng) lơ lửng, quang cầu xoay tròn không ngừng, trong đạo cự ảnh này có một luồng uy áp cực kỳ kinh khủng phát ra như gió lốc, lập tức làm cho cả mảnh không gian vặn vẹo.

Mà lúc chí tôn pháp tướng này xuất hiện, ở trong tây thiên chiến thành lập tức có vô số âm thanh chấn động xôn xao, từng ánh mắt nhìn về phía nó tràn đầy vẻ kính sợ lẫn thèm thuồng.

Vi bọn họ biết, tòa chí tôn pháp tướng mà linh chiến tử tu luyện, lai lịch khủng bố thế nào.

Thượng cổ Chiến Đế Pháp Thân, xếp hàng 24 trong danh sách 99 pháp thân.

Nghe nói từ thời thượng cổ, có một vị đỉnh phong cường giả tên là Chiến Đế, chiến linh lực của hắn là độc nhất vì đem chiến ý dung hợp vào, sức chiến đấu cực kỳ kinh người, vì lẽ đó, cho dù ở thời viễn cổ cường giả như mây, hắn vẫn có thể xếp hàng đầu.

Khi thượng cổ chiến đế vẫn lạc, truyền thừa của hắn cũng lưu lại, mà chiến hoàng vô tình đoạt được, hắn nhờ vào truyền thừa này mà nhanh

chóng phát triển, trở thành Thiên Chí Tôn.

Mà thượng cổ chiến đế pháp thân này, cũng là do vị thượng cổ chiến đế kia lưu lại, nhưng điều kiện rất khắc nghiệt, trong số 4 vị thánh tử của tây thiên chiến điện, cũng chỉ có Linh Chiến Tử tu luyện thành công, mà sức mạnh của nó, chỉ có thể nói là kinh khủng.

Dù sao, pháp thân xếp hàng 24, cũng không phải thể lực nào cũng lấy ra được...

“Pháp Thân của Mục Trần có lai lịch thế nào? Vì sao ta chưa từng thấy qua?”

“Ha ha, Chí Tôn Pháp Thân của Mục Trần cũng chỉ vài trăm trượng, nhỏ bé như vậy thì có thể dùng bao nhiêu linh lực thiên địa chứ?”

“Hai người so với nhau, đúng là người khổng lồ cùng tí hon...sợ tý nữa giao thủ, chí tôn pháp thân của Mục Trần lập tức bị đánh nát”.

Mà trong lúc thiên địa tràn ngập tiếng xì xào bàn tán, ở trên vạn trượng bậc tháng, Tây Thiên Chiến Hoàng hai mắt híp lại nhìn chằm chằm vào màn sáng, mà ánh mắt của hắn cũng không nhìn vào Chiến Đế pháp thân của Linh Chiến Tử, mà là pháp thân tử kim chỉ to mấy trăm trượng của Mục Trần.

Người khác có lẽ không cảm nhận được gì, nhưng bằng cảm ứng của Thiên Chí Tôn, Tây Thiên Chiến Hoàng có thể nhận ra, chí tôn pháp thân tí hon chỉ mấy trăm trượng kia, ẩn chứa sức mạnh đáng sợ nhường nào.

“Chí tôn pháp thân của Mục Trần này, không tầm thường”. Tây Thiên Chiến Hoàng chậm rãi nói, kiến thức của hắn tùy bất phàm, nhưng cũng chỉ cảm thấy Bất Hủ Kim Thân có chút quen thuộc, cũng không nghĩ ra lai lịch của nó.

Bất quá tuy tạm thời không nhìn ra lai lịch, nhưng Tây Thiên Chiến Hoàng cũng biết, Chí Tôn Pháp Thân của Mục Trần cũng không kém gì

Thượng cổ Chiến Đế Pháp Thân.

“Mục Trần này, phúc duyên không cạn, lại có thể tu thành pháp thân mạnh mẽ như thế...khó trách lại được Viêm Đế coi trọng”

Tây Thiên Chiến Hoàng nhìn về phía Viêm Đế, cười nhạt nói:” Bất quá, dựa vào chí tôn pháp thân này. Hắn đúng là có thể cùng linh chiến tử đánh một trận, nhưng nếu muốn thắng, sợ rằng khó có khả năng”.

Tuy rằng Mục Trần có thủ đoạn không tầm thường, nhưng chung quy cũng chỉ là Hạ Vị Địa Chí Tôn, muốn vượt cấp khiêu chiến đã không dễ, huống chi Linh Chiến Tử đây thuộc hàng đứng đầu Thượng Vị Địa Chí Tôn.

Nếu lúc này Mục Trần là Thượng Vị Địa Chí Tôn, thì Tây Thiên Chiến Hoàng cũng không thể không thừa nhận, tỷ lệ thắng của hắn sẽ cao hơn Linh Chiến Tử, nhưng trên cái thế giới này cũng không tồn tại cái “nếu như”.

Đối với lời nói của Tây Thiên Chiến Hoàng, Viêm Đế vẫn như cũ không nói gì, chẳng qua là không phủ nhận khẽ cười.

Nhìn thấy nụ cười đó của Viêm Đế, trong lòng Tây Thiên Chiến Hoàng lại cảm thấy bất an, vì mỗi lần Viêm Đế cười như vậy, không lâu sau Mục Trần sẽ bày ra một lá bài tẩy khiến người khác rung động.

“Tên tiểu tử này, chẳng lẽ còn ẩn giấu thủ đoạn mạnh hơn sao?”

“Thượng cổ Chiến Đế pháp thân sao...”

Mục Trần đứng trên Bất Hủ Kim Thân, ánh mắt chăm chú nhìn vào thân ảnh cực lớn, hai mắt lóe lên, đối với hắn, việc Linh Chiến Tử có thể tu luyện được pháp thân cấp độ cao như vậy, cũng là ngoài dự tính.

Khó trách tên này lại coi đa số thượng vị Địa Chí Tôn không ra gì, có pháp thân bậc này, Thượng Vị Địa Chí Tôn tầm thường chỉ sợ không cách nào chống lại hắn.

“Ở trong chiến trường, Liễu Tinh Thần cũng bức ta đem chí tôn pháp thân ra, nhưng hắn vì thế mà cũng bị trọng thương, không biết lần này, ngươi sẽ phải trả giá cao thế nào?” Linh Chiến Tử trên đầu Chiến Đế pháp thản, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Mục Trần, nói thản nhiên.

Ông!!

Mà khi âm thanh vừa dứt, chỉ thấy chiến đế pháp thân bộc phát ra tỷ tỷ luồng ánh sáng, ánh sáng lập tức ngưng tụ trên bầu trời thành từng chiếc chiến mâu (mũi giáo), trên chiến mâu khắc từng đạo chiến văn, phát ra chiến ý ngập trời.

Mỗi chuôi chiến mâu, cũng đủ đem một vị Hạ Vị Địa Chí Tôn xuyên thủng, mà nếu cứ tăng dần, chỉ sợ dù là thượng vị Địa Chí Tôn cũng khó tránh cái chết.

Trận thế như vậy, thật quá khủng bố!

“Chí Tôn thần thông, Chiến Mâu Linh Vũ”. (cơn mưa giáo)

Vèo! Vèo!

Ngón tay Linh Chiến Tử điểm ra, chỉ thấy tỷ tỷ chiến mâu gào thét phi xuống như mưa, chiến mâu ngập trời như mây đen, bắn về phía Bất Hủ Kim Thân, tiếng cắt gió viu víu không ngừng vang dội.

Mục Trần nhìn cơn mưa chiến mâu ngập trời lao đến, ánh mắt cũng ngưng trọng, hai tay nhanh chóng kết ấn, dưới chân bất hủ kim thân cũng bạo phát ra ánh sáng tử kim thần bí.

“Bất Hủ chi quang!” (ánh sáng bất hủ)

Ánh sáng tử kim rực rỡ bao quanh, nhìn như một cái vỏ trứng màu tử kim, bao phủ lấy Mục Trần cùng bất hủ kim thân.

Bất Hủ Kim Thân chính là tiến hóa từ Đại Nhạt Bất Diệt Thân, khả năng phòng ngự cũng vượt xa, hơn nữa có bất hủ chi quang bảo vệ càng

làm cho Bất Hủ Kim Thân trở nên bất khả xâm phạm.

Đinh đinh đang đang.

Khi ánh sáng tử kim cùng chiến mâu va chạm, chiến mâu như đâm sâu vào vũng bùn, tốc độ nhanh chóng chậm xuống, cuối cùng toàn bộ dừng lại cách Bất Hủ Kim thân mấy thước.

Nhìn từ xa, Bất Hủ Kim Thản tự như một con nhím, toàn thân đầy chiến mâu.

“Cút ngay!”

Khi Mục Trần mở hai mắt, ánh sáng tử kim càng mạnh mẽ, chân hắn giẫm một cái, Bất Hủ Kim THân ngửa mặt lên trời thét dài, sóng âm như gió lốc quét ngang bầu trời.

Banh banh banh.

Chiến Mâu ngập trời lại lần nữa bắn ngược về phía Linh Chiến Tử.

“Hừ!” Linh Chiến Tử thấy vậy, một tay kết ấn, chỉ thấy vô số chiến mâu tan chảy ra, biến thành từng tia chiến ý, vòng quanh thân hắn.

Đoành!

Thượng cổ Chiến Đế pháp tướng giẫm bàn chân khổng lò một cái, thân thể cao lớn bắn ra xa, trên cự quyền (nắm đấm lớn) mang theo linh lực đỏ ngầu, lập tức dùng tư thế hung ác nhất đánh về phía bất hủ kim thân.

Bành!

Vùng đất dưới chân bất hủ kim thân sụp đổ xuống, mà đối diện với linh chiến tử dùng pháp tướng đánh tới, Mục Trần cũng không lui bước chút nào, mà thúc giục Bất Hủ Kim Thân đánh chính diện.

Bành Bành bành.

Hai quái vật khổng lổ đại chiến giữa rừng, mỗi lần nắm đấm hạ xuống lại mang theo sức mạnh kinh người, không gian bể nát tan tành, cả vùng đất bị cày xới vùi lấp, nứt ra từng khe nứt mấy vạn trượng.

Mà xung quanh quảng trường, vô số người há hốc mồm nhìn hai quái vật khổng lồ vật lộn với nhau, đặc biệt là Bất Hủ Kim Thân nhỏ yếu của Mục Trần lại có thể chính diện quần thảo với Chiến Đế pháp tướng, ngăn cản toàn bộ thế công hủy diệt, ánh mắt bọn họ cũng lồi cả ra.

Đây là Chiến Đế pháp thân đó, sức mạnh khủng khiếp như vậy, dù là thượng vị địa chí tôn cũng không chịu nổi một quyền, vậy mà hôm nay lại không làm gì nổi Pháp tướng thần bí của Mục Trần.

Bọn họ vốn cho rằng khi Linh Chiến Tử triệu hồi ra Chiến Đế pháp tướng, cục diện sẽ nghiêng về một mặt, nhưng thực tế là, Pháp Tướng thần bí của Mục Trần còn mạnh hơn Chiến Đế pháp tướng của Linh Chiến Tử.

Đùng đùng!

Đại chiến kinh thiên động địa, nơi nào hai thân ảnh đi qua, núi đồi đều bị san bằng, cả vùng đất như hoàn toàn bị vùi lấp.

Đoành!

Bất Hủ Kim Thân cùng Chiến Đế pháp tướng lại lần nữa mạnh mẽ đụng nhau, rung động khuyếch tán ra mấy vạn trượng, một mảnh không gian sụp đổ tan tành, vô số mảnh vụn không gian bay tứ tung.

Hai thân ảnh khổng lồ bắn ngược ra, thân thể to lớn đạp nát từng ngọn núi.

Linh Chiến Tử đứng trên vai Chiến Đế Pháp Tướng, sắc mặt của hắn cũng hoàn toàn nặng nề đi, hắn không nghĩ ra rằng, Mục Trần lại có thể quần ẩu với hắn đến mức này.

Tòa pháp tướng thần bí kia, khó xử lý ngoài dự tính.

“Tên này tu luyện pháp tướng loại nào mà mạnh mẽ không kém Chiến Đế pháp thân của ta chứ?”

Linh Chiến Tử khuôn mặt hiện ra vẻ không cam lòng, những năm này,dựa vào chiến đế pháp tướng, hắn gần như vô địch cùng cấp, nhưng hôm nay, lại không chiếm nổi tí thượng phong nào.

“Tên này thật quỷ dị, nên kết thúc sớm, nếu không đêm dài lắm mộng”.

Ánh mắt Linh Chiến Tử lóe lên, giao thủ đến mức này, hắn cũng coi trọng Mục Trần hơn, không còn coi thường như trước.

Linh Chiến tử hiểu rằng, muốn phân ra thắng bại thì không thể nương tay nữa.

Vừa nghĩ đến đó, Linh Chiến Tử không tiếp tục do dự nữa, hắn hít sâu một hơi, trong mắt lóe ra vẻ tàn nhẫn, giẫm chân một cái, ấn pháp biến ảo.

Mà lúc hắn biến ảo ấn pháp, chỉ thấy sau lưng Chiến Đế Pháp Tướng, 3 viên quang cầu phát ra tia sáng chói mắt, Mục Trần nhìn thấy bên trong quang cầu, dường như có vô số thân ảnh tràn đầy chiến ý...

Con ngươi của hắn, bỗng dưng co rụt lại.

Ở trong 3 viên quang cầu đó, lại có chứa một nhánh quân đội chiến ý kinh người!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1259: Chiến Đế Pháp Thân Vs Bất Hủ Kim Thân

Lúc này ba viên quang cầu to lớn sau đầu Chiến đê' pháp tướng tản ra hào quang vạn trượng, ánh mắt Mục trần nhìn xuyên qua hào quang, chấn động phát hiện ra, bên trong hào quang dường như có vô số bóng người...

- Đó là cái gì?!

Đổng tử Mục trần hơi co lại, trong lòng hắn tràn đầy hoài nghi nhìn bên trong 3 viên quang cầu kia, linh quang ngưng tụ, hình ảnh trở nên rõ ràng.

Hí.

Nhìn rõ ràng xong, hắn hít nhẹ một hơi khí lạnh, bởi hắn phát hiện ra, bên trong 3 viên quang cẩu,quả nhiên có vô số bóng người,bọn hắn mặc trọng giáp, ngồi xếp bằng ở đó, chiến ý hào hùng bắt đầu khởi động tựa song lớn.

Những bóng người này, lại là một nhánh quân đội không bé.

- Ở trong quang cầu này vậy mà lại là một vùng tiểu không gian, bên trong lại có nhiều quân đội như vậy?

Mục trần sắc mặt ngạc nhiên, nhánh quân đội kia tỏa ra sinh khí mãnh liệt như thế, rõ ràng là còn sống.

- Thì ra đây chính là bí ẩn của Chiến Đế Pháp Thân.

- Đem quân đội bỏ vào trong không gian của quả cẩu kia, hợp lực cùng bổn tôn ra trận, quân đội không ngừng ngưng tụ chiến ý, cung cấp bổn tôn sử dụng, kết hợp với linh lực bản thân, không ngừng sinh ra chiến linh lực!

Mục trần rốt cục hiểu ra vì sao Linh Chiến Tử không điều khiển quân đội, nhưng vẫn có chiến ý cường hãn như vậy, thì ra hắn giấu cả một đội quân trên người!

- Thượng Cổ Chiến đế pháp thân, quản nhiên danh bất hư truyền.

Mục trần cảm thán một tiếng, đây là lẩn đẩu tiên hắn nhìn thấy pháp thân kỳ diệu như thế.

Linh Chiến Tử đứng trên đầu Chiến đê' pháp thân, khi hắn thấy Mục Trần nhìn chằm chằm vào 3 quang cầu xa xa, liền hiểu được tên kia đã biết bí mật của Chiến Đế pháp thân rồi

- Ánh mắt cũng không tệ.

Hắn hờ hững nó, sau đó cũng không giấu diễm nữa, dậm chân một cái, từng nhánh quân đội ẩn dấu trong 3 quang cầu kia cũng hiện ra rõ ràng.

- Không gian chiến ý của ta, cất chưa trăm vạn quân đội, bọn hắn sẽ cung cấp chiến ý không ngừng cho ta

linh chiến tử thản nhiên nói.

Tuy nói trăm vạn quân đội này chất lượng cũng không thể sánh bằng.

Đồ Linh Vệ cũng Phục Ma Vệ của Mục Trần, nhưng hơn ở chỗ số lượng rất nhiều, hơn nữa bọn hắn tụ luyện thường xuyên trong không gian tu luyện của Chiến đế Pháp Thân, nên chiến ý tu luyện ra cũng sẽ cực kỳ phù hợp với Linh Chiến Tử, cả hai tăng cường lẫn nhau, uy lực như thể đủ để khiến Thượng vị Địa Chí Tôn đều thấy sợ hãi.

“Mấy năm gần đây, có rất ít người có đủ trình độ ép ta phải hiển lộ bí mật này của Chiến Đế pháp thân...”, Linh Chiến Tử nhìn chằm chằm vào Mục Trần, trong mắt phẳng lặng, nhưng sát ý trong đó như không kìm được bộc phát ra ngoài.

“Chẳng qua là, những kẻ làm được đến mức đó, đều bị ta lấy thủ cấp làm chiến lợi phẩm, mà bây giờ ngươi cũng không ngoại lệ”.

Thanh âm lạnh lùng của Linh Chiến Tử vừa dứt, chỉ thấy bên trong quang cầu kia, trăm vạn quân đội gầm lên rung trời, khuôn mặt bọn hắn đỏ bừng, tràn ngập sự hiếu chiến, rồi từng đạo chiến ý mạnh mẽ phóng lên trời.

Chiến ý phóng xuyên qua quang cầu, rót vào Chiến Đế pháp thân, mà theo quá trình đó, trên thân Chiến Đế pháp thân cũng khắc chằng chịt chiến văn, tỏa ra thứ áp bách không cách nào tả nổi.

Ánh mắt Mục Trần cũng ngưng trọng, vì hắn cảm thấy sức mạnh của tòa Chiến Đế pháp thân này đang nhanh chóng tăng lên.

Trước đó Linh Chiến Tử không muốn bại lộ sự tồn tại của nhanh quân đội này, nhưng hiện giờ hắn cũng bất chấp thúc giục chiến ý, đem toàn bộ chiến ý vắt sạch ra.

Áp bách kinh khủng bao phủ thiên địa, trên mặt đất sụp đổ từng khối từng khối, đến cả đại thụ che trời, cũng bị nghiền thành bột phấn.

Áp bách quá kinh khủng, thậm chí khiến cả 4 người khác đang giao thủ trong chiến trường đều bị ảnh hưởng, họ nghi hoặc nhìn qua hướng chiến trường bên kia.

Khi Linh Kiếm Tử, Linh Long Tử nhìn thấy trạng thái hiện tại của Linh Chiến Tử, bọn hắn cũng rất kinh ngạc, không sao ngờ được Mục Trần chỉ là Hạ vị Địa Chí Tôn lại có thể bức Linh Chiến Tử đem bí mật của Chiến Đế pháp thân hiển lộ ra...

Bọn hắn là đệ tử của Chiến Hoàng, tất nhiên là biết rõ sự lợi hại của Chiến Đế pháp thân, nhưng hai người họ cũng không tu luyện thành công, trong số 4 thánh tử cũng chỉ có Linh Chiến Tử làm được.

Mà những kẻ có thể bức Linh Chiến Tử đến mức này, kẻ nào cũng là cường giả mạnh mẽ đã tiếp cận Địa Chí Tôn Đại Viên Mãn, nhưng lần này làm bọn hắn kinh ngạc là Mục Trần chỉ mới Hạ vị Đại Chí Tôn thôi.

“Mục Trần này, thì ra cũng là một tên giả heo ăn thịt hổ” Linh Kiếm Tử cũng Linh Long Tử hai mắt cũng sáng lên, nếu không phải Mục Trần quá khó đối phó thì Linh Chiến Tử cũng tuyệt đối không bại lộ bí mật của Chiến Đế pháp thân.

Còn về bọn Tô Mộ cùng Sở Môn, tuy cũng cỏ chút khiếp sợ thực lực Mục Trần thể hiện ra, nhưng trong lòng lại càng thở dài một hơi, lúc trước điều làm họ lo lắng nhất, là Mục Trần nhanh chóng bị thua, khi đó Linh Chiến Tử rảnh tay sẽ thay đổi cục diện, đuổi họ ra khỏi chiến trường.

Nhưng xem ra, Mục Trần thật sự có thể quẩn lấy Linh Chiến Tử.

“Phải tranh thủ thời gian này phân ra thắng bại”. Trong lòng Tô Mộ, Sở Môn cùng có một ý nghĩ, Mục Trần đã câu giờ cho bọn họ, vậy bọn họ phải gắng sức mau chòng kết thúc trận đấu, sau đó liên thủ cùng Mục Trần đối phó Linh Chiến Tử.

Rõ ràng họ cũng không nghĩ rằng một mình Mục Trần có thể thắng được Linh Chiến Tử.

Trong lòng đã định, Tô Mộ cùng Sở Môn điên cuồng bộc phát linh lực, thế công cũng dần trở nên quyết liệt.

“haha, muốn nhanh chóng giải quyết chúng ta để giúp tiểu tử kia sao”. Đối với hành động của bọn họ, Linh Kiếm Tử và Linh Long Tử cũng nhận ra, cười châm chọc.

“Xem ra lúc trước mới khởi động một chút, các ngươi lại cho rằng bọn ta mềm yếu sao... Đã như vậy, để bọn ta cho các ngươi biết, sự thật rốt cục tàn khốc thế nào!”

Đối mặt với sự điên cuồng phản công của Tô Mộ và Sở Môn, Linh Kiếm Tử cũng Linh Lonh Tử cũng cười to, bắt đầu công kích hung hãn hơn, linh lực cuồng bạo bắn ra tứ phía, bốn bóng người điên cuồng đánh nhau.

Mục Trần cũng không để ý chấn động của bọn họ, tất cả sự chú ý của hắn hiện giờ, đều tập trung vào Linh Chiến Tử cùng Chiến Đế pháp tướng, sau khi Linh Chiến Tử thúc giục chiến ý hội tụ cùng Linh lực,Mục Trần cảm thấy tòa chiến Đế pháp tướng này đã trở nên cực kì nguy hiểm.

Mục Trần cũng không thể không thừa nhận, Linh Chiến Tử này vô cùng khó giải quyết.

Mục Trần hít sâu một hơi, sau đó ngồi xếp bằng trên vai Bất Hủ Kim Thân, hai tay bắt đầu kết ấn, đối mặt với Linh Chiến Tử hung hãn như vậy, hắn phải dốc toàn lực ứng phó.

Nơi xa, Linh Chiến Tử hờ hững nhìn Mục Trần, đợi đến khi sức mạnh của Chiến Đế pháp thân hội tụ cường hãn đến đỉnh điểm, hắn cuối cùng cũng động thủ.

Hắn vung tay áo lên,trong mắt Chiến Đế pháp tướng bộc phát ra vạn trượng ánh sáng, miệng nó hé mở, chiến linh lực vô tận hóa thành cột sáng khổng lồ mấy vạn trượng phóng lên trời.

Cùng lúc đó, vô số đạo chiến văn trên thân Chiến Đế pháp tướng cũng rời khỏi cơ thể, bay trên không trung, hòa vào cột sáng khổng lồ kia, trong lúc mơ hồ, cột sáng như phát ra chấn động hủy diệt.

ở trên quảng trường bạch ngọc, vô số cường giả săc mặt hoảng sợ nhìn cột sáng khổng lồ như cột chống trời, dù chỉ thấy qua màn sáng,

nhưng bọn hắn vẫn cảm thấy tim đập nhanh.

Liễu Tinh Thần nhìn cảnh này, sắc mặt cũng trở nên khó coi, lúc trước giao thủ với Linh Chiến Tử, tên kia cũng không dùng tới chiêu này, rõ ràng Linh Chiến Tử cho rằng Liễu Tinh Thần hắn không có tư cách để cho hắn sử dụng chiêu đó.

Chẳng qua như thế, Mục Trần lần này đúng là lành ít dữ nhiều, đối mặt với công thế hung hãn như vậy, Liễu Tinh Thần thật sự không nghĩ Mục Trần sẽ có phần thắng.

Linh Chiến Tử cũng không bận tâm tới vô số ánh mắt hoảng sợ, hắn lạnh nhạt nhìn Mục Trần, sau đỏ hai tay từ từ kết ấn.

Ô..Ô..Ô..N...G!

Khi hắn kết ấn, cột sáng vạn trượng trên không trung nhanh chóng biến thành một cự chỉ (ngón tay) tràn đầy khí tức cổ xưa.

Cự chỉ kia như là thực chất, bên trên có vô số chiến văn, bộc phát một luồng chiến ý ngập trời quét ngang thiên địa, thậm chí cả sắc trời cũng tối đi, như đang sợ hãi run rẩy.

Linh Chiến Tử ánh mắt lạnh lẽo nhìn Mục Trần, khóe miệng cũng cười tàn nhẫn, sau một giây, thanh âm trầm thấp vang vọng giữa thiên địa.

“Chiến Đế thần thông, Chiến Đế Lưu Ly Toái Thiên Chỉ”

“Mục Trần, chắc chắn lần này ngươi phải chết!”

Ầm!

Mà lúc thanh âm của hắn vang lên, cự chỉ khổng lồ kia lập tức xuyên qua tầng tầng mây rơi xuống, bầu trời như vỡ nát, một mảnh không gian sụp đổ thành hố đen, mảnh vỡ không gian điên cuồng bắn tới, dưới một chỉ này, cả thiên địa như bị hủy diệt.

Vùng đất dưới chân Mục Trần, cũng đang sụp đổ, hắn ngẩng lên nhìn cự chỉ che khuất cả bầu trời, sắc mặt trở nên cực kỳ ngưng trọng, chợt hắn hít sâu một hơi, ấn pháp biến ảo nhanh như chớp

Ong ong!

Mà cùng lúc ấn pháp biến ảo, bên trên Bất Hủ Kim Thân có ánh sáng tử kim ngưng tụ mãnh liệt, trong khoảng khắc biến thành 15 đạo Tử Kim Quang Văn khổng lồ.

Mục Trần nhìn 15 đạo tử kim quang văn, nhưng không dừng lại, vì hắn biết chỉ với 15 đạo Bất Hủ Thần văn này, không đủ ngăn chặn sát chiêu của Linh Chiến Tử.

Trong mắt Mục Trần, hào quang thủy tinh bắt đầu khởi động, trong cơ thể hắn Thủy Tinh Phù Đồ Tháp điên cuồng chấn động, hấp thu tất cả linh lực, chuyển hóa thành loại linh lực càng mạnh mẽ.

Điên cuồng hấp thu như thế, làm cho cơ bắp trong cơ thể Mục Trần đau nhức từng hồi.

Bất quá, dưới sự cưỡng ép điên cuồng như thế, trên thân Bất Hủ Kim Thân lại có thêm ánh sáng tử kim bộc phát, từng đạo Bất Hủ Thần Văn từ từ ngưng luyện ra.

16 đạo...18 đạo...20 đạo....23 đạo.

Khi Bất Hủ Thần Văn ngưng tụ được 23 đạo, ánh mắt Mục Trần cũng ảm đạm, rõ ràng đây cũng là giới hạn hiện tại của hắn.

“Bất quá...chắc cũng đủ rồi”.

Hắn ngẩng đầu, ánh mắt ác liệt nhìn qua cự chỉ hủy diệt bao trùm bầu trời, 23 đạo Bất Hủ Thần Văn này, cũng sẽ là công kích mạnh nhất của Bất Hủ Kim Thân.

“Vậy chúng ta cùng xem, cuối cùng là Chiến Đế pháp thân thần thông của ngươi mạnh hơn, hay Bất Hủ Kim Thân thần thông của ta mới la kẻ thắng”

Mục Trần tự nói một tiếng, sau đó trong lòng vừa quyết, 23 đạo Bất Hủ Thần Văn như cự long mãnh liệt bắn ra, ánh sáng tử kim tràn ngập thiên địa, 23 đạo Bất Hủ Thần Văn lúc này cũng hóa thành một cự chỉ tử kim.

“Bất Hủ Thần Văn, thiên biến vạn hóa, Bất Diệt Chỉ”.

Mà lúc Mục Trần hét to trong lòng, cự chỉ tử kim bay thẳng đến chân trời, mang theo khí tức bất hủ thần bí, dưới ánh mắt hoảng sợ của vô số người, va vào Lưu Ly Chỉ.

Trong khoảnh khắc, thời gian này như đọng lại.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1260: Yêu Nghiệt

Oanh!

Hai cự chỉ to lớn như ngón tay thần linh xẹt qua chân trời, cuối cùng va ầm ầm vào nhau, trong khoảnh khắc ấy cả thiên địa như dừng lại. Thiên địa linh lực điên cuồng bắn ra bốn phương tám hướng, tựa như sợ sự hủy diệt thành hư vô.

Oanh oanh!

Thiên địa ngưng lại trong chớp mắt, nhưng dường như trôi qua rất lâu, mà ngay sau đó, ánh sáng tràn ngập thiên địa chiếu xuống, soi rọi đến từng ngóc ngách.

Ánh sáng chói lọi như thế, thậm chí những cường giả trên quảng trường kia đều không tránh khỏi bị đau nhói đôi mắt, không nhịn được nheo lại.

Đùng đùng.

Sau khi ánh sáng soi rọi. là linh lực như gió lốc từ vụ nổ điên cuồng bắn ra tứ phía, gió lốc lướt quá, cả vùng đất đều bị cày nát.

Mảnh rừng rộng lớn vô tận lúc này bị hủy diệt sạch sẽ, tất cả sự sống đều hóa thành bột...

Xung quanh quảng trường bạch ngọc, vô số cường giả sắc mặt hoảng sợ nhìn lực phá hoại kinh khủng như thế, da đầu cũng run lên, hủy diệt như vậy, chỉ sợ thượng vị địa chí tôn rơi vào đó, cũng chỉ có thể ôm hận vẫn lạc.

- Hai tên này...cũng quá biến thái đi? Một vị thượng vị địa chí tôn cùng một vị hạ vị địa chí tôn giao chiến lại có thể kinh khủng đến mức đó

Một vị thượng vị địa chí tôn khổ sở nhìn cảnh này, trận chiến cỡ này đã vượt qua cả sức tưởng tượng của họ, làm cho bọn họ bị đả kích không nhỏ.

- Đúng là yêu nghiệt...

Có người cũng thở dài nói "Chẳng qua là đánh nhau như thế, không biết kẻ nào mới chiếm thượng phong?"

- Mười phần là Linh Chiến Tử đi, Chiến Đế Pháp Thản quá kinh khủng, hơn nữa hắn còn mượn chiến ý từ quân đội, Mục Trần tuy rằng có pháp thân thần bí, nhưng bản thân linh lực mới hạ vị địa chí tôn, sợ rằng không phải đối thủ của linh chiến tử

- Ai biết được...tên Mục Trần đó so với Linh Chiến Tử còn yêu nghiệt hơn, nếu lúc này hắn cũng có thực lực thượng vị địa chí tôn, chỉ sợ Linh chiến tử cũng không phải đối thủ của hắn.

Đối với lời này, cũng không ít cường giả đồng tình, hiện giờ Mục Trần thể hiện ra sức chiến đấu quá kinh khủng, mới chí là hạ vị địa chí tôn mà có thể ép linh chiến tử đến mức này, nếu ngày nào đó tiến vào thượng vị địa chí tôn thì sẽ khủng khiếp cỡ nào.

Tới lúc đó, chẳng lẽ hắn có thể chống lại địa chí tôn đại viên mãn?

Nghĩ tới đây, không ít cường giả rùng cả mình, chợt lắc đầu liên tục, dù nhìn địa chí tôn đại viên mãn chỉ hơn thượng vị địa chí tôn một bước nhỏ, nhưng chênh lệch giữa hai bên không hề ít.

Địa chí tôn đại viên mãn được xưng là môn hộ của Thiên Chí Tôn, là tồn tại gần với thiên chí tôn nhất, mỗi vị địa chí tôn đại viên mãn đều không phải đèn cạn dầu.

về mặt này, chỉ cần nhìn lần tranh đoạt đại lục chi tử có thể thấy được, chiến trường hạ vị địa chí tôn mấy trăm người, thượng vị địa chí tôn cũng gần 200, chỉ có chiến trường địa chí tôn đại viên mãn là không tới 10 người...

Như vậy có thề thấy, địa chí tôn đại viên mãn kinh khủng ra sao, tầng thứ như thế, chỉ cần không đụng phải thiên chí tôn, thì đã là tiểu vô địch trên thế giới.

Cho nên, với việc Mục Trần nếu trở thành thượng vị địa chí tôn liệu có thể chống lại địa chí tôn đại viên mãn hay không, đa số người đều phủ nhận...

Mà trong lúc các cường giả đang suy nghĩ lung tung, ở trên vạn trượng bậc thang, Tây Thiên Chiến Hoàng cùng Viêm Đế cũng đang nhìn cảnh hủy diệt trên màn sáng.

“Mục Trần này đúng là có năng lực...chí tôn pháp thân của hắn tuyệt đối có thể đứng top 15 pháp thân trên đại thiên thế giới.Khó trách có thể ép Linh Chiến Tử đến mức này” Tây Thiên Chiến Hoàng chậm rãi nói, hắn đã thấy rõ sự lợi hại của bất hủ kim thân, hơn nữa cùng thừa nhận thực lực của Mục Trần.

“Nếu xét về Chí Tôn Pháp Thân mà nói, Thượng cổ Chiến Đế pháp thân đúng là không sánh bằng”.

Viêm Đế mỉm cười nói: “Vậy chiến hoàng nghĩ, ai có thể thắng”.

Chiến Hoàng trầm ngâm một chút mới nói Lần này liều mạng, chỉ sợ bọn họ không ai được ưu thế, sau cùng cũng chỉ lưỡng bại câu thương...”

Mặc dù không muốn thừa nhận Linh Chiến Tử sẽ bị Mục Trần ép đến mức này, nhưng chiến hoàng cũng không phải người không cỏ khí độ, vì hắn biết, nhãn lực của Viêm Đế còn rõ ràng hơn so với hắn.

Bất quá, sau đó hắn cũng híp mắt lại, nói tiếp “Bất quá, tuy pháp thản của Mục Trần mạnh, nhưng tự thân linh lực quá yếu, lần liều mạng này, hắn đem linh lực bản thân tiêu hao gần hết, mà linh chiến tử vẫn còn thủ đoạn, cho nên...trận chiến này Linh Chiến Tử có chút thắng không vinh quang, nhưng suy cho cùng, thắng vẫn là thắng.”

Tây Thiên Chiến Hoàng sau cùng vẫn là Thiên Chí Tôn, nhãn lực hơn xa người thường, người khác còn chưa nhìn thấy Mục Trần cùng Linh Chiến Tử, nhưng hắn lại suy đoán được kết cục...”

Viêm Đế nghe vậy, cũng gật đầu cười nói: “Chiến Hoàng cũng không sai, chẳng qua tên tiểu tử Mục Trần này, cũng không đơn giản như ngươi nghĩ”

Thấy nụ cười bí hiểm của Viêm Đế,Tây Thiên Chiến Hoàng hơi giật khóe miệng một cái, trong lòng nổi lên cỗ bất an cùng hoài nghi.

Chẳng lẽ tên Mục Trần đó, vẫn còn thủ đoạn chưa dùng!

Làm sao có thể!

Dưới vô số ánh mắt chăm chú theo dõi,gió lốc linh lực bên trong chiến trường cũng tĩnh lặng dần, cảnh tượng từ từ rõ ràng.

Cảnh vật đầu tiên hiện ra trong mắt vô số người là một mảnh rừng rậm bị hủy diệt hoang toàn, bán kính ngàn dặm hoàn toàn bị san bằng, từng vết nứt dữ tợn xuất hiện ngổn ngang trên mặt đất.

Vùng đất bị chia làm hai, bên trái là Chiến Đế pháp thân cao vạn trượng, bên phải là Bất Hủ kim thân...

Hai tòa chí tôn pháp thân giằng co lẫn nhau.

Ầm!

Bất quá cảnh tượng giằng co cũng chỉ trong nháy mắt, vô số đạo ánh mắt hoảng sợ nhìn thấy,hai tòa chí tôn pháp tướng đổ về phía trước, đầu

gối chạm đất, phát ra tiếng nổ uỳnh uỳnh.

Hai tòa chí tôn pháp tướng vốn là sáng bóng rạng ngời, lúc này ảm đạm dần, nguyên do là phần lớn linh lực bị tiêu hao hết.

Trên quảng trường bạch ngoe, vô số cường giả nhìn màn này chợt trợn mắt há hốc mồm ra, vì khung cảnh như thế chứng tỏ màn hủy thiên diệt địa lúc nãy, kết quả là lưỡng bại câu thương!

ở nơi cách xa Linh Chiến Tử cùng Mục Trần, chỉ thấy 4 ngườiLinh Kiếm Tử, Linh Long Tử, Tô Mộ, Sở Môn cũng khiếp sợ nhing cảnh kia, rõ ràng kết cục như thế nằm ngoài dự liệu của họ!”

Bọn họ không ai nghĩ rằng, Mục Trần lại có thể đánh đến lưỡng bại câu thương với Linh Chiến Tử.

“Tiểu tử này thật quá biến thái!”

Linh Kiếm Tử cùng Linh Long Tử nói, trong mắt xẹt qua một vẻ khiếp sợ, dù sao Mục Trần vẫn chỉ là hạ vị Địa Chí Tôn thôi, nếu như hắn lúc này là thượng vị Địa Chí Tôn, chỉ sợ Linh Chiến Tử cũng không phải đối thủ.

Dưới vô số ánh mắt chấn động, trên vai Chiến Đế pháp thân, sắc mặt linh chiến tử âm trầm, hắn nhìn chằm chằm vào Mục Trần nơi xa, ánh mắt như đao.

Bởi vì không chỉ người khác thấy khiếp hơn, mà chính bản thân hắn cũng thấy kinh hãi.

“Hắn rốt cục là tu luyện Chí Tôn pháp thân nào! Tại sao lại kinh khủng đến như thế!” Nắm tay Linh Chiến Tử siết chặt, hắn tất nhiên là hiểu được, Mục Trần có thể dùng thực lực Hạ Vị Địa Chí Tôn dồn hắn đến bước này, phần lớn là bằng tòa chí tôn pháp thân thần bí kia.

Ánh mắt Linh Chiến Tử âm trầm, bất quá một lát sau, hắn thu lại tâm tình trong lòng, ánh mắt âm lệ nhìn chằm chằm vào Mục Trần, nói:”

Thật không nghĩ tới Linh Chiến Tử ta cũng có một ngày phải chật vật thế này, Mục Trần, ta không thể không thừa nhận, ngươi không phải người thường”.

Mục Trần lúc này ngồi trên vai Bất Hủ Kim Thân, sắc mặt cũng hơi tái nhợt, rõ ràng trận chiến kinh khủng lúc nãy cũng làm hắn tiêu hao không ít.

Hắn hướng về phía Linh Chiến Tử cười nhạtVậy cũng cám ơn lời khen của ngươi”.

Linh Chiến Tử hơi cụp mắt xuống, trong mắt hàn ít bốc lên, hắn từ từ nói. Bất quá bây giờ ngươi còn đủ linh lực thúc giục tòa chí tôn pháp thân kia sao? Ngôi có sức mạnh của chí tôn pháp thân, người còn là đối thủ của ta?”

“Chẳng lẽ ngươi thì không tiêu hao nhiều linh lực?” Mục Trần không phủ nhận nói.

Linh Chiến Tử khẽ gật đầu, chợt hắn ngẩng lên nhìn về không gian trong quang cầu của Chiến Đế pháp thân, trong mắt lóe lên vẻ tàn nhẫn.

“Chiến tế!”

Lòng bàn chân Linh Chiến Tử đột nhiên dẫm một cái, cắn đầu ngón tay, dùng máu vẽ một cái huyết ấn quỷ dị lên hư không, đồng thời thanh âm trầm thấp vang lên.

Thanh âm vừa dứt, trong 3 viên quang cầu kia, hàng trăm vạn quân đội chợt vỗ một tay lên ngực, máu tươi điên cuồng!

Máu tươi phóng lên cao rồi bốc cháy, hóa thành linh lực gào thét xuyên qua không gian, sát nhập vào trong thân thể linh chiến tử.

Đoành!

Sau khi có máu tươi sát nhập, Linh Chiến Tử vốn là linh lực cạn kiệt lại bất ngờ tăng vọt, chỉ mấy hơi thở đã hồi phục đỉnh điểm.

Thấy cảnh này, ở bên ngoài quảng trường bạch ngọc, vô số cường giả hoảng sợ thất sắc, không ai nghĩ tới linh chiến tử lại tàn nhẫn như vật, dùng phương thức cực đoan, dùng nhánh quân đội kia làm vật hy sinh, như thế dù có thể khôi phục linh lực cho hắn, nhưng sẽ là tổn thương lớn đối với trăm vạn quân đội kia, không chừng sau này linh chiến tử lại phải bồi dưỡng lại quân đội...

Rõ ràng, vì đạt được danh ngạch duy nhất kia, Linh Chiến Tử cũng bất chấp điều này.

Dưới vô số ánh mắt hoảng sợ, ánh mắt Linh Chiến Tử có chút đỏ bừng nhìn chằm chằm Mục Trần, linh lực quanh thân mênh mông như biển, mà tiếng hô của hắn cũng vang vọng trong thiên địa.

“Mục Trần, lần này...ngươi lấy gì để đấu với ta?”

“Danh ngạch đại lục chi tử kia, ngươi còn chưa đủ tư cách giật khỏi tay ta”.

“Vì thế...cút ra khỏi chiến trường cho ta!”

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1261: Hiện Thế

Tiếng gầm nhẹ của Linh Chiến Tử, vang vọng giữa thiên địa, từng luồng linh lực mênh mông cuồn cuộn giống như sông lớn từ trong cơ thể hắn phát ra, khiến cả không gian chấn động.

Linh Chiến Tử lúc này, hai mắt lóe sáng, thần thái phiêu miều, không còn cảm giác suy yếu lúc trước, rõ ràng, sau khi dùng "chiến tế", hắn đã khôi phục bản thân đến đỉnh điểm. Linh Lực tiêu hao lúc trước, cũng một lần nữa hồi phục.

Hắn đứng trên vai Chiến Đế pháp thân, ánh mắt ngạo nghễ nhìn Mục Trần, ở thời khắc cuối cùng này, hắn lại chiếm ưu thế tuyệt đối, bởi vì Mục Trần lúc này đã tiêu hao cạn kiệt linh lực, đã không còn chút uy hiếp nào trong mắt hắn.

Trong quảng trường bạch ngọc, vô số cường giả cũng đành lắc đầu, không ai ngờ rằng, Linh Chiến Tử vẫn còn chiêu này, cục diện lưỡng bại câu thương cũng sẽ hoàn toàn thay đổi.

"Linh Chiến Tử này cũng quá độc ác, để đoạt được danh sách kia, lại có thể bỏ ra giá cao đến thế". Có cường giả thở dài nói.

"Giá cao như thế cũng đâu là gì, chỉ cần có thể trở thành đại lục chi tử, tiếp nhận sự rèn luyện từ tầy lễ của cả Tây Thiên Đại lục, sau này tỷ lệ đột phá Thiên Chí Tôn cũng sẽ tăng lên, như thế bỏ ra trăm vạn quân đội cũng đâu đáng gì?"

"Bất quá hắn làm như vậy, cũng có chút không quân tử, Mục Trần dùng thực lực Hạ Vị Địa Chí Tôn đánh với Thượng Vị Địa chí tôn, vốn

đã chịu thua thiệt, mà Linh Chiến Tử vẫn còn giở thủ đoạn hèn mọn như thế". Cũng có cường giả bất bình thay cho Mục Trần, lúc trước thực lực Mục Trần thể hiện, cũng chinh phục không ít người.

"Chuyện thế gian này vốn tàn khốc như thế, làm gì có tuyệt đối công bằng...bất quá Mục Trần có thể đi đến đây đã là quá xuất sắc, bằng thiên phú cùng thực lực của hắn, sau này cũng sẽ có cơ hội"

Vô số tiếng bàn luận xôn xao trên quảng trường, trong những ánh mắt kia cũng tràn đầy sự tiếc nuối, vốn Mục Trần có thể lật đổ vị trí bá chủ Thượng Vị Địa Chí Tôn của Linh Chiến Tử, nhưng cuối cùng vẫn là thất bại.

"Xem ra các ngươi hết cơ hội rồi". Trên một mảnh đất hỗn độn, Linh Kiếm Tử nhìn Linh Chiến Tử một lần nữa khôi phục đỉnh phong, không khỏi hướng về phía Tô Mộ cười châm chọc.

Tô Mộ sắc mặt âm trầm, Mục Trần có thể làm đến vậy cũng đã ngoài dự đoán của mọi người, nhưng không ai ngờ tới, Linh Chiến Tử kia lại dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy

"Không đoạt được danh ngạch thì thôi, ít nhất cũng làm các ngươi bẽ mặt lần này, đường đường là kẻ đứng đầu tứ đại thánh tử, lại là đệ tử của Tây Thiên Chiến Hoàng, nhưng lại bị một vị hạ vị Địa Chí Tôn ép đếp mức này, xem các ngươi ngày sau còn thể diện nữa không". Tô Mộ cũng không yếu thế nói.

Linh Kiếm Tử ánh mắt trầm xuống, có chút tức giận, bởi vì hắn biết Tô Mộ nói không sai, trận chiến hôm nay, dù Linh Chiến Tử thắng Mục Trần, chỉ sợ cũng không có tí danh tiếng nào, ngược lại còn đẩy thanh danh Mục Trần bay cao.

Dù sao, bằng thực lực hạ vị Địa Chí Tôn làm được đến vậy, đã quá đủ làm người ta kinh hãi.

“Được làm vua, thua làm giặc, miệng lưỡi thế gian thế nào cũng không thay đổi được kết quả”. Linh Kiếm Tử lạnh lùng nói.

Trong khi 2 người còn đang đả kích lẫn nhau, thì chiến trường bên kia, Mục Trần cũng nhìn vào Linh Chiến Tử lúc này quanh thân tỏa ra linh lực kinh người, cũng hơi nhíu mày, tên Linh Chiến Tử này, đúng là vô cùng khó giải quyết.

Để đấu lại người này, Mục Trần hầu như mang tất cả bài tẩy thúc giục đến tận cùng, nhưng vẫn không thể chiếm được thượng phong, Linh Chiến Tử này có thể thành kẻ đứng đầu tứ đại thánh tử, cũng không phải hạng thường.

“Không hổ là kẻ được Thiên Chí Tôn chỉ bảo” Mục Trần thở dài nói

“Đa tạ đã khen, bất quá dù vậy, ta vẫn phải tiễn ngươi ra khỏi chiến trường”. Linh Chiến Tử hờ hững nói, hắn lúc này đã hoàn toàn coi trọng Mục Trần, thậm chí là kiêng kỵ, trong lời nói cũng không còn thái độ miệt thị như trước.

Đoàng!

Chịu nhiều thua thiệt từ Mục Trần, Linh Chiến Tử cũng hiểu rõ, hắn rõ ràng không muốn cho Mục Trần thêm thời gian nữa, bàn chân dẫm một cái, linh lực hùng hậu bộc phát ra, thân hình biến thành từng đạo tàn ảnh như chớp.

Ai cũng đều hiểu, Linh Chiến Tử muốn chấm dứt trận đấu này!

Quang ảnh mạnh mẽ phi qua, linh lực mênh mông tràn ngập thiên địa, chỉ một hơi thở, Linh Chiến Tử xuất hiện trước mắt Mục Trần đang ngồi trên bất hủ kim thân.

Lúc này Mục Trần hầu như cạn kiệt linh lực, bất hủ kim thân cũng mờ nhạt không còn ánh sáng, không thể sử dụng được nữa, cho nên khi linh chiến tử xuất hiện, hắn cũng không bị tấn công.

“Giao chiến ấn ra đây!”

Linh Chiến Tử quát lạnh, rồi sau đó đánh ra một chưởng, một chưởng như mang theo cả phong lôi, đập vỡ không gian, đánh về phía ngực Mục Trần.

Tuy lúc này Mục Trần nhìn như không còn sức phản kháng, nhưng Linh Chiến Tử cẩn thận đã quen, trước hêt cứ đánh ra một chưởng cho Mục Trần trọng thương rồi tính tiếp.

ô ô

Chưởng phong gào thét tới, vô số ánh mắt nhìn thấy cảnh này đều thở dài một cái, lần này, Mục Trần kia hoàn toàn thất bại rồi.

Chưởng phong bén nhọn đập vào mặt, bất quá đối diện với một chưởng đủ làm hắn trọng thương này, Mục Trần cũng không có vẻ kinh hoảng, mà còn nở nụ cười thản nhiên

Nhìn mặt hắn vui vẻ, Linh Chiến Tử cũng rùng mình một cái, cảm giác bất an tràn ngập trong lòng, nhưng hắn sau cùng cũng là người quyết đoán, lúc này linh lực mạnh mẽ, chường phong bén nhọn, bất kể Mục Trần có phải đang giả thần giả quỷ hay không, với khoảnh cách áp chế linh lực gần như vậy, dù hắn có thủ đoạn nào cũng vô dụng.

Bụp!

Không khí chấn động, bất quá chỉ trong chớp mắt, chưởng phong bén nhọn của Linh Chiến Tử xuất hiện ngay trước mắt Mục Trần, mà khi chưởng kia sắp đánh lên người hắn, thì một bàn tay thon dài từ hư vô hiện ra, trực tiếp đối kháng cùng chưởng của hắn.

Oành!

Linh lực hùng hồn phát ra,thân thể linh chiến tử cũng rung lên, chưởng phong lập tức bị cản lại, nhưng hắn còn chưa kịp hoàn hồn thì lại bị một bàn chân linh lực mạnh mẽ nhanh như chớp đá vào lồng ngực.

Phanh!

Cú đá bay qua, không khí bị ép nổ ầm ầm, mà linh chiến tử do ứng phó không kịp, lập tức bị đá văng ra ngoài, cày xuống mặt đất một cái hố sâu.

“Chuyện gì vậy?”

“Mục Trần sao có thể còn linh lực mạnh mẽ như thế”.

Vô số âm thanh xôn xao vang lên, sau đó từng ánh mắt khó có thể tin nhìn về phía Mục Trần, mà khi tầm mắt họ hướng tới, thì cả quảng trường đang xôn xao trở nên im bặt.

Tất cả mọi người đều há hốc mồm, gương mặt hoảng sợ như gặp ma.

Bởi họ nhìn thấy, trên vai bất hủ kim thân, vốn chỉ có một mình Mục Trần, nay lại có thêm hai thân ảnh, một người hắc bào, một người bạch bào, cả hai người đều có dao động linh lực mạnh mẽ.

Tất nhiên, cái làm bọn họ kinh hãi cũng không phải dao động linh lực của hai người này, mà là hai người vừa xuất hiện này, giống Mục Trần như đúc!

“Chuyện...chuyện này là thế nào?”

“Hai người kia sao lạl giống Mục Trần như đúc! Chẳng lẽ là huynh đệ sinh ba với hắn?”

“Vớ vần, đấy là hóa thản linh lực!”

“Làm sao có thể? Mục Trần chẳng qua là hạ vị Địa Chí Tôn, làm sao cỏ thể cỏ hai hỏa thân cùng cấp độ linh lực được”

Tiếng bàn tán xôn xao khắp thiên địa, vô số người đều không thể hiểu nổi, rõ ràng bị cảnh này làm cho bối rối, vốn tưởng linh chiến tử sẽ kết thúc trận đấu, ai ngờ phút cuối lại có biến.

Liễu Tinh Thần cùng khiếp sợ nhìn cảnh này, hắn tất nhiên sẽ không tin hai kẻ giống Mục Trần như đúc kia là huynh đệ sinh ba của hắn, nên hắn càng nghiêng về phía linh lực hóa thân hơn, nhưng làm hắn cũng không hiểu nổi là, vì sao hóa thân linh lực của Mục Trần lại mạnh mẽ như thế...

Hơn nữa, sao hóa thân linh lực này lại chân thật như thế? Cùng bản thể không khác nhau tí nào a!

Mà trong lúc vố số âm thanh khiếp sợ vang lên, ở trên bậc thang vạn trượng, Tây Thiên Chiến Hoàng vốn luôn bình tĩnh, lúc này cũng hiện ra vẻ chấn động, hắn đứng bật dậy, có chút thất thần nhìn hai thân ảnh giống Mục Trần như đúc.

Người khác có lẽ sẽ không nhìn ra, nhưng hắn dù sao cũng là thiên chí tôn, làm sao lại không biết, đó rõ ràng không phải linh lực hóa thân, mà là người thật.

Hơn nữa, cả 3 Mục Trần, khí tức đều giống nhau như đúc, thậm chí dao động linh lực cũng y hệt nhau, cả người đều tràn ngập khí tức linh động, cũng không có cảm giác trì trệ như linh lực hóa thân

Nếu đúng là Linh Lực hóa thản, thì có thể tạo ra hóa thân linh động như vậy, ít nhất cũng phải thiên chí tôn mới làm được, mà Mục Trần này mới chỉ Hạ Vị Địa Chí Tôn thôi.

Mà còn, coi như là linh lực hóa thân của thiên chí tôn, thực lực cũng không thể nào bằng bản thể, nhưng hóa thản linh lực của Mục Trần này, đều mạnh mẽ ngang bằng bổn tôn.

Điểm này, đến Thiên Chí Tôn cũng không làm được!

Viêm Đế cũng ngẩng đầu nhìn Mục Trần trong màn sáng, tặc lưỡi một cái, trong lòng thở dài: “Không nghĩ rằng hắn thật sự có thể tu luyện thành công...”

“Vạn năm về sau, Nhất Khí Hóa Tam Thanh, lại một lần nữa hiện thế a”

Hắn tất nhiên là biết Mục Trần đạt được truyền thừa của thiên đế, cũng lấy được Nhất Khí Hóa Tam Thanh, nhưng tuyệt thế thần thông bậc này, cũng không phải ai cũng cỏ thể tu luyện thành công, mà Mục Trần này lại làm được

Viêm Đế ngưng mắt nhìn 3 thân ảnh trong màn sáng, sau đó nhìn về phía chiến hoàng, khẽ mỉm cười, tiếng cười truyền tới làm cho da mặt chiến hoàng không nhịn được méo lại

“Xem ra cuối cùng vẫn có kỳ tích xuất hiện...ta ở đây thay mặt Mục Trần cảm ơn Chiến Hoàng ban tặng a”.

Tác giả: Đại chúa tể sắp tới có tung ra một phim ngắn, trong đó ta thấy vai diễn em gái của Lạc Ly khá dễ thương, ngày mai khi truyện ra ta sẽ đưa hình lên cho mọi người xem một chút.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1262: Tuyệt Thế Thần Thông Hiển Uy

Oanh!

Từ trong cái hố to tướng giữa vũng đất, linh chiến tử chật vật vọt ra, ánh mắt khó tin của hắn nhìn về phía Mục Trần.

Hắn thật sự nghĩ không ra, tình huống cùng đường như vậy, Mục Trần lấy đâu ra linh lực mạnh mẽ dồi dào như thế?

Hắn đưa mắt lướt qua chân trời, dừng lại trên vai bất hủ kim thân, ngay sau đó, con ngươi cùa hắn co rút lại.

Bởi vì trên vai bất hủ kim thân, 3 bóng người đứng đó, giống nhau như đúc!

Ba tên Mục Trần!

“Là linh lực hóa thân sao?”

Linh Chiến Tử bất khả tư nghị thất thanh nói, nhưng rồi chính hắn cũng nghẹn họng lại, vì hắn thấy Mục Trần áo trắng và áo đen quỷ dị kia, đều phát ra linh lực mạnh mẽ không kém Mục Trần lúc trước một chút nào.

Mà nếu đúng là linh lực hóa thân, rõ ràng không thể đạt tới trình độ đó!

Nếu không phải linh lực hóa thân, thì đó là cái gì? Trong nhất thời, ngay cả Linh Chiến Tử cũng cảm thấy đầu óc ngu muội.

Trong lúc vỏ số ánh mắt kinh dị rung động nhìn một màn này, Mục Trần áo trắng trên vai bất hủ kim thân cúi đầu hướng về phía Linh Chiến Tử, mỉm cười nói: “Muốn đoạt chiến ấn sao?”

Mục Trần áo đen cười nói tiếp: “Đã được bọn ta cho phép chưa?”

“Các ngươi, các ngươi là ai?! Chỗ này tuyết đối không cho phép người cứu viên từ ngoài vào!” Linh chiến tử mặt xanh mét hỏi.

Không thể nào tìm ra thân phận của Mục Trần áo trắng vả áo đen, rõ ràng chỉ có thề đưa ra lý do là Mục Trần đã tìm được viện thủ từ bên ngoài vào... chính xác hơn là huynh đệ sinh ba của hắn.

Đối với lời nói của Linh Chiến Tử, Mục Trần áo trắng và áo đen chỉ cười một tiếng, sau đó họ xòe tay ra đặt lên bả vai Mục Trần, trong chốc lát linh lực trên cơ thế họ gào thét, cuồn cuộn không ngừng chảy vào cơ thế Mục Trần.

Mà được linh lực cỡ này tiếp viện, hai mắt Mục Trần vốn ảm đạm, thì trong nháy mắt cũng trở nên sáng ngời, dao động linh lực mạnh mẽ từ trong cơ thể từ từ tản ra.

Cảm giác được Linh Lực mênh mông trong người, Mục Trần đứng lên, cười như có như không nhìn Linh Chiến Tử đang kinh hãi, nói: “Xem ra kẻ cười cuối cùng cũng không phải ngươi!”

“Ngươi!”

Linh Chiến Tử khó tin nhìn Mục Trần nhanh như vậy đã khôi phục linh lực, vì đa số người khi tư luyện, linh lực cũng ẩn chứa ý chí bản thân, cho nên cũng không thể để người ngoài tùy ý hấp thụ, nhưng Mục Trần vừa nãy, cũng không khó khăn linh lực từ hai người kia.

Điều này chứng tỏ, ba tên Mục Trần này, vốn chỉ là một thể!

Như vậy cũng không phải là viện trợ từ ngoài vào, mà chính là bản thân Mục Trần tạo ra!

“Nhưng tại sao có thể..”. Linh chiến tử còn không dám tin tưởng, Mục Trần có thù đoạn như thế, chẳng phải có thể từ một hóa ba, hơn nữa thực lực lại giống bản thể như đúc? Như thế, ai muốn đánh với hắn, thì rõ ràng là phải đánh với ba tên Mục Trần thực lực giống nhau, thủ đoạn giống nhau?

Nghĩ đến đây, Linh Chiến Tử cảm thấy như muốn phát điên, một tên Mục Trần đã khó chơi như thế, mà giờ lại là 3 tên, hắn làm sao mà sống?

Trong lòng hỗn loạn hoang mang, Linh Chiến Tử hít sâu một hơi, đem tâm tình nén lại, lạnh lùng nói: ”Không ngờ ngươi còn có thủ đoạn kinh người cỡ này...bất quá ta muốn xem, thủ đoạn thật sự kinh khủng, hay chỉ là hù dọa người!”

Thủ đoạn của Mục Trần đúng là đáng sợ, cho nên linh chiến tử cũng nghi ngờ, có phải Mục Trần này đang làm trò che mắt thiên hạ, ý định không đánh mà dọa thắng.

Ba Mục Trần mắt nhìn nhau, khóe miệng cười quỷ dị nói: “Vậy mời các hạ đến thử xem”

Oanh!

Âm thanh vừa dứt, chỉ thấy 3 Mục Trần lao ra, hóa thành 3 quang ảnh xông thẳng về phía Linh Chiến Tử.

Thấy 3 người xông tới, Linh Chiến Tử ánh mắt ngưng trọng, không dám chậm trễ, một chưởng vỗ ra, linh lực như gió lốc hội tụ trong lòng bàn tay, hóa thành một linh lực cự long, phát ra tiếng gầm thét, hướng về phía 3 đạo quang ảnh.

Ầm!

hắc bạch mục trần bước ra, đồng thời xuất thủ, linh lực thủy tinh trào ra, lập tức đánh vào linh lực cự long.

Bành!

Hai bên va chạm, tia lửa từ linh lực thủy tinh bán ra bốn phía, dưới một quyền của hắn, linh lực cự long lập tức vỡ nát.

“Cái gì?”

Nhìn thấy thế công bị phá trong nháy mắt, Linh Chiến Tử thất kinh, phải biết lúc trước Mục Trần dù nhiều thủ đoạn, nhưng cũng chỉ là hạ vị địa chí tôn, trước đó hắn cùng Mục Trần dùng linh lực cứng đối cứng, rõ ràng Mục Trần ăn hành, nhưng lúc này một lần nữa đối cứng, thế công của hắn nháy mắt tan vỡ.

“Chết tiệt, sao có thể thế được! Coi như Hắc bạch Mục Trần kia đều có thực lực Hạ vị Địa Chí Tôn, dù liên thủ cũng không thể dễ dàng hóa giải thế công của ta như thế được”

Linh Chiến Tử là thượng vị Địa Chí Tôn đỉnh phong, đừng nói hai vị hạ vị Địa Chí Tôn, cho dù là thêm mấy tên nữa, cũng rất khó chống lại hắn, nhưng trước mắt, chỉ là hai hạ vị Địa Chí Tôn Mục Trần, lại cho hắn ăn không ít thiệt thòi.

“Những lúc thế này, đừng có mất tập trung chứ”.

Lúc Linh Chiến Tử đang thất thần, một tiếng cười nhạt vang lên, đột nhiên truyền tới từ sau lưng hắn, chỉ thấy bản thể Mục Trận chẳng biết xuất hiện ở đó từ lúc nào, sắc mặt bình thản đánh ra một quyền.

“Xả thân ma quyền!”

Một quyền đánh ra, Linh Lực nhất thời bộc phát, một luồng khí thế xả thân không sợ chết gào thét phóng ra, làm Linh Chiến Tử tê dại cả da đầu, bất quá hắn cũng không kinh hoảng, xoay người vỗ một chưởng, linh lực cuồn cuộn kinh người, lúc trước hai tên Mục Trần hợp sức mới phá được thế công của hắn, nhưng giờ chỉ là một người thôi.

Bành!

Hai quyền mạnh mẽ chạm nhau, linh lực cuồng bạo bắn ra tứ phía, bất quá trong nháy mắt ấy, linh chiến tử đột nhiên biến đối sắc mặt, vì hắn nhận ra, Mục Trần so với lúc đầu mạnh hơn rất nhiều!

Sóng linh lực bộc phát ra, thân hình Mục Trần rung lên, lui về phía sau mấy bước, mà Linh Chiến Tử cảng thảm hơn, lui về sau mấy chục bước, mỗi bước để lại một dấu chân sâu hoắm trên mặt đất.

“Ngươi, linh lực của ngươi sao có thể mạnh mẽ như vậy” Linh chiến tử hoảng sở nhìn bổn tôn Mục Trần, linh lực trong một chướng kia, mạnh hơn lúc đầu đến mấy lần.

Mục Trần khẽ cười, sau khi hắc bạch Mục Trần xuất hiện, linh lực giữa ba người bọn họ đã có thể tương thông, vì vậy bất cứ ai xuất thủ đều mang sức mạnh của cả 3 người, hơn nữa sự ăn ý hoàn mỹ giữa bổn tôn và phân thân cũng tăng phúc đến kinh người, cho nên, hiện giờ đơn độc cùng linh chiến tử đối cứng, hắn cũng không yếu thế chút nào.

Oanh!

Bất quá, Mục Trần cũng không cần thừa lời nói với Linh chiến tử, lòng vừa động, ba mục trần như mãnh hổ lao ra, linh lực bàng bạc, thế công bén nhọn vô cùng, liên miên không ngừng đánh về phía Linh Chiến Tử.

Mà đối diện với sự vây công của ba mục trần, linh chiến tử dù dùng hết toàn lực, cũng liên tiếp bại lui, nhất thời trờ nên chật vật vô cùng, rõ ràng đã rơi xuống hạ phong.

Bành!

Lại một lần cứng rắn va chạm, thân hình linh chiến tử cũng chật vật bắn ra, sắc mặt hắn biến ảo, rồi sau đó quát một tiếng vang dội khắp thiên địa “Linh kiếm tử, linh long tử, mau tới giúp ta!”

Đến thời điếm này, hắn cũng không cần biết đến thế diện nữa, chỉ có thề hy vọng linh kiếm tử cùng linh long tử tới, ba người liên thủ mới có thể ngăn cản tên Mục Trần hung hãn này!

Mà ở một chỗ xa, Linh Kiếm Tử và linh long tử, cũng hơi biến sắc, cắn răng một cái, định đi giúp một tay, vì bọn họ biết một khi linh chiến tử bại trận, Mục Trần lại mạnh mẽ như thế, bọn hắn chỉ sợ cũng không cản nổi.

Bất quá vừa định bước đi, tỏ mộ cùng sở môn đã ngăn cản phía trước.

“Ha ha, muốn đi hỗ trợ sao, bọn ta chưa cho phép mà?” tô mộ cùng sở môn cảm thấy sung sướng, lúc trước bọn họ cũng bị Linh Kiếm Tử cùng linh long tử chê cười như thế, bây giờ thấy bọn hắn khốn khổ như vậy, cũng không ngại xả giận một phen.

Linh Kiếm Tử cùng Linh Long Tử không nói một lời, lập tức đánh tới, thế công bén nhọn điên cuồng phát ra, lúc này họ cũng sẽ không lưu tình, đủ loại thù đoạn đều đem ra, nhất thời đẩy 2 người

Tô Mộ, Sở môn vào thế hạ phong, bị áp chế mạnh mê, nhưng hai người này cũng cực kỳ ương ngạnh, dù là liều mạng trọng thương, cũng phải giữ chân được hai tên kia lại.

Bên này đánh nhau loạn xa, mà bên kia, linh chiến tử cũng đang như cá giãy chết.

Oanh!

Linh lực cuồng phong thổi ra, Linh chiến tử tóc xõa, khóe miệng có một tia máu, hắn nhìn 3 tên Mục Trần từ từ tiến đến, hai mắt đỏ ngầu lên, tựa như dã thú bị thương.

“Mục Trần, dù hôm nay ta bại trong tay ngươi, cũng sẽ không cho ngươi được tốt đẹp!”

Linh Chiến Tử gầm nhẹ, trong mắt lộ vẻ tàn nhẫn, một giây sau, hắn cắn đầu lưỡi, máu tươi phun ra, máu tươi bị thiêu đốt, hóa thành ngọn lửa đỏ ngầu đốt lên thân thể của hắn.

Hừng hực!

Ngọn lửa kia như thiêu đốt tinh huyết trong cơ thể hắn, làm cho cơ thể hắn cháy từ trong ra ngoài, một luồng linh lực cuồng bạo tới cực điểm từ trong cơ thẻ hắn phóng lẽn cao

“Thiêu đốt tinh huyết sao?”

Mục Trần thấy vậy, ánh mát cũng lóe lên, tên Linh Chiến Tử này đúng là một tên ngoan độc, không chỉ đối với kẻ địch, mà đối với mình cũng rất tàn nhẫn, thấy cục diện không tốt, hắn liền thiêu đốt tinh huyết, chẳng qua như thế, sau trận chiến này hắn cũng phải tu dưỡng lâu mới có thể hồi phục, thậm chí không biết chừng còn để lại di chứng, ngăn cản thực lực tiến bộ.

“Mục Trần, hãy ra khỏi chiến trường cùng với ta! Đến lúc đó, danh ngạch duy nhất kia, cũng sẽ rơi vào tay tây thiên chiến điện chúng ta!”

Linh Chiến Tử điên cuồng cười lớn, hắn hy sinh bản thân mình, định kéo Mục Trần theo cùng ra khỏi chiến trường, đến lúc đó, với thực lực của Linh Kiếm Tử cùng linh long tử, đánh bại hai người tố mộ, sở môn cũng không khó

Oanh!

Linh lực mênh mông gào thét quanh thân Linh Chiến Tử, giống như từng chiếc vòi rồng, hắn lúc này giống như Ma thần, ánh mắt sảm nhiên phong tỏa Mục Trần, một giây sau, hai tay đột nhiên kết ấn, đánh ra một quyền.

“Đại thần thông, chiến hoàng linh quyền!”

Một quyền đánh ra, thiên địa u ám, thời khắc này, ngay cả những cường giả trên quảng trường bạch ngọc cũng đột nhiên biến sắc, một quyền này của Linh Chiến Tử, gần như là một quyền mạnh nhất ở tráng thái không dùng chí tôn pháp thân!

Rõ ràng, ở tình huống này, linh chiến tử cũng bị ép ra cực hạn.

Vậy mà, trong lúc vô số cường giả biến sắc, chỉ thấy Mục Trần phía trước linh chiến tử, cũng cười lớn một tiếng, hắn bước một bước ra, mà hắc bạch mục trần cũng bước ngay sau hắn, bước chân nhìn như tùy ý, nhưng dường như trong khoảnh khắc tạo thành một trận pháp huyền ảo.

Mục Trần bước ra, dường như coi một quyền kinh thiên động địa của linh chiến tử là ruồi muỗi, mà tiếng nói nhỏ của hắn, lại vang lên nhẹ nhàng dưới bầu trời đầy cuồng phong!

“Cũng đúng lúc, lần đầu sử dụng Tam Linh Chiến Trận, vậy lấy luôn ngươi làm tế phẩm đi!”

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1263: Người Thắng Cuối Cùng

Linh Chiến Tử đánh ra một quyền, linh lực mênh mông như gió lốc tụ lại, cuối cùng biến thành một quyền ấn to vạn trượng, một cỗ hoàng uy (uy nghiêm hoàng đế) tản ra, đúng là làm cả thiên địa đều khẽ run rẩy trước một quyền này.

Lúc đánh ra một quyền kia, trong nháy mắt sắc mặt Linh Chiến Tử cũng trở nên tái nhợt, nhưng trong con ngươi lại hiện lên vẻ kiêu ngạo, vì một quyền này, đã đạt tới sức mạnh cực hạn của hắn.

Một quyền này, dù cùng là một vị thượng vị địa chí tôn đỉnh phong, sợ rằng cũng chỉ có thể quay đầu tránh lui trăm dặm.

“Đánh xong một quyền này, ta cũng không còn sức đánh tiếp, nhưng hắn là có thể kéo theo tên Mục Trần này cùng rời sân, đến lúc đó, danh ngạch duy nhất này cũng sẽ vẫn thuộc về Tây Thiên Chiến Điện ta, mà những tổn thất của ta, điện chủ cũng sẽ lấy thứ khác bồi thường.”

Linh Chiến Tử ánh mắt loé lên, hắn biết, với sức chiến đấu của Mục Trần hiện tại, hắn đã không thể nào thắng nổi, cho nên chỉ có thể dùng thủ đoạn liều mạng này, cùng lôi Mục Trần xuống hố, như thế cũng sẽ giúp Linh Kiếm Tử, Linh Long Tử diệt trừ một tên đại địch không thể chống lại nổi.

Mà chỉ cần hắn thành công, vậy coi như lập công lớn, đến lúc đó Chiến Hoàng cũng không chỉ không trách cứ hắn, mà còn ban thưởng.

Suy nghĩ trong đầu, Linh Chiến Tử đem ánh mắt lăng lệ hướng về Mục Trần, thấy Mục Trần không có dấu hiệu sẽ tránh né, hắn nở một nụ

cười lạnh.

“Một tên tự cao tự đại, tưởng rằng mình thắng chắc sao?”

Nhưng đối với ánh mắt châm chọc của hắn, Mục Trần lúc này cũng không để ý tới, vì hắn cảm giác được, khi Tam Linh Chiến Trận hình thành, sau lưng hắn Hắc Bạch Mục Trần đồng thời run lên, sau một giây, trong cơ thể hai người, có chiến ý ngập trời phóng lên cao, hoá thành đại dương chiến ý mênh mông, gào thét giữa không trung.

Đại dương chiến ý như thế, so với Đồ Linh Vệ cùng Phục Ma Vệ Còn mạnh hơn!

“Chỉ nguyên chiến ý từ hai người, còn mạnh hơn so với hai chi quân đội, tam linh chiến trận, quả là huyền diệu vô song”. Trong mắt Mục Trần có loé sáng, lòng cũng trở nên vui vẻ,uy năng của tam linh chiến trận còn vượt trên cả dự liệu của hắn.

Trong lòng sung sướng, Mục Trần cũng ngửa mặt lên trời cười lớn một tiếng, hắn nhìn quyền ấn vạn trượng che phủ bầu trời kia, lập tức kết ấn.

Hô hô!

Ấn pháp kết thành, chỉ thấy trên đại dương chiến ý kia nổi lên sóng lớn cuồn cuộn, sau một thoáng, vô số ánh mắt kinh hãi nhìn thấy, một cự thủ khổng lồ (bàn tay), lập tức nổi lên từ dưới đại dương chiến ý.

Cự thủ kia, che lấp cả bầu trời, thậm chí so với quyền ấn của Linh Chiến

Tử còn khổng lồ hơn, hơn nữa, cái làm người ta khiếp sợ là, bên trên cự thủ còn khắc vô số chiến văn.

“Đó là..chiến ý chi linh?!”

Linh Chiến Tử thấy cảnh này, con mắt lập tức co rút lại, hắn nói với giọng không thể tin nổi, vì Mục Trần hiện giờ, cũng không hề thúc giục hai nhánh quân đội kia, vậy chiến ý mạnh mẽ như thế là từ đâu ra?

Ánh mắt hoảng sợ của hắn, nhìn về Hắc Bạch Mục Trần phía sau, lúc này mới cảm ứng được, chiến ý mênh mông đó, là từ cơ thể 2 người này...

“Làm sao có thể?! Hắn làm sao có thể dùng được chiến ý của hạ vị địa chí tôn?”

Biểu cảm của Linh Chiến Tử giống như gặp ma, mọi người đều biết, với người thực lực càng mạnh, chiến ý biến thành cũng sẽ mang theo ý chí bản thân càng mạnh, cực kỳ khó khống chế.

Muốn sử dụng chiến ý của Hạ vị địa chí tôn, tối thiểu cũng phải đạt tới cấp độ Đại tông sư chiến trận ngàn vạn chiến văn, mà Mục Trần kia rõ ràng còn xa mới được như thếm nếu không thì đừng nói là Linh Chiến Tử, đến cả Chiến Hoàng cũng sẽ phải dè chừng hắn vài phần.

Ầm!

Nhưng với sự khiếp sợ của Linh Chiến Tử, Mục Trần cũng không định giải thích, cự chưởng mang vô số chiến văn kia gào thét tới, chớp mắt sau, liền nắm lấy chưởng ấn vạn trượng mạnh mẽ của Linh Chiến Tử lại.

Hai chưởng đối đầu, vậy mà cự chưởng chiến văn kia không hề nhúc nhích, chỉ là năm ngón tay siết chặt, quyền ấn vạn trượng kia nhanh chóng nứt vỡ, cuối cùng ầm ầm một tiếng nổ tung....

Sắc mặt Linh Chiến Tử trắng bệch ra, ánh mắt hắn tuyệt vọng, hắn không hề nghĩ tới, mình bỏ ra giá cao liều mạng như vậy, lại bị Mục Trần hoá giải dễ dàng.

Sóng Linh lực đáng sợ bắn ngược ra, Mục Trần không hề chớp mắt, tay áo vung lên, chiến văn cự chưởng có chút hơi ảm đạm trên trời kia ầm ầm lao xuống phía Linh Chiến Tử không chút lưu tình.

Cự chưởng chưa rơi xuống, cả vùng đất phía dưới đã sụp đổ.

Chấn động đáng sợ từ trên trời giáng xuống, Linh Chiến Tử chợt từ u mê tỉnh lại, cả người hắn run như cầy sấy, vì hắn biết, Mục Trần dường như cũng không có ý nương tay, nếu ăn trọn một chưởng này, dù là hắn 9 phần cũng sẽ bỏ mạng tại đây

Bóng ma tử vong bao phủ, trong mắt Linh Chiến Tử cũng toát lên vẻ sợ hãi.

Oanh!

Bất quá, đúng lúc chiến văn cự cưởng sắp trúng đích, trong nháy mắt không gian quanh thân Linh Chiến Tử vỡ vụn ra, tạo thành khe nứt không gian nuốt hắn vào trong.

Ngay lúc vết nứt không gian nuốt hắn vào trong, từng viên chiến ấn bay ra, hơn đó cũng có một luồng dao động cực kỳ nhỏ tản ra từ đó, chỉ trong chớp mắt, chiến văn cự chưởng giữa không trung chợt run lên, vỡ tan thành điểm sáng đầy trời.

Mục Trần nhìn cảnh này, sắc mặt hơi đổi, cười nhạt, có thể dụng thủ đoạn cỡ này cứu người, hơn nữa chỉ tạo ra dao động rất nhỏ liền có thể đánh vỡ thế công của hắn, trừ vị tây thiên chiến hoàng Kia ra còn có ai nữa.

Rõ ràng vị tây thiên chiến hoàng kia cũng không nhẫn tâm để đệ tử của mình cứ như thế bỏ mạng trong tay hắn.

Trên quảng trường bạch ngọc, vạn trượng bậc thang, Tây thiên chiến hoàng sắc mặt ảm trầm, không gian trước mắt hắn vỡ vụn ra, thân ảnh của Linh Chiến Tử cũng chật vật lăn ra.

Thấy cảnh này, vô số cường giả trong thiên địa cũng xôn xao, hiển nhiên cũng biết rõ, lúc trước là Tây Thiên Chiến Hoàng ra tay, cứu Linh Chiến Tử ra.

“Đồ vô dụng!” Tây Thiên Chiến Hoàng tức giận nhìn chằm chằm Linh Chiến Tử, ai biết được tên đệ tử mà hắn gửi gắm nhiều kỳ vọng này, cuối cùng lại chật vật như thế, thậm chí ép hắn ra tay cứu giúp.

Linh Chiến Tử sắc mặt trắng bệch, sắc mặt xấu hổ vô cùng.

Tây Thiên Chiến Hoàng cũng không để ý đến hắn, mà đưa ánh mắt nhìn vào Mục Trần trong màn sáng, hắn nhìn ba kẻ giống nhau như đúc kia, trong mắt loé lên vẻ kinh dị, từ từ nói: “Nghe nói ở thời viễn cổ, Thiên Đế mang bên mình tuyệt thế thần thông, có tên là Nhất Khí Hoá Tam Thanh, chẳng quả tuyệt thế thần thông như vậy đã thất truyền ngàn vạn năm, không ngờ lại rơi vào tay hắn, đúng là cơ duyên thật lớn a”.

Tây Thiên Chiến Hoàng dù sao cũng là một vị Thiên Chí Tôn, kiến thức rộng rãi, hắn suy nghĩ một lúc cũng là nhận ra lai lịch của hai hoá thân của Mục Trần.

Nói đến đó, dù là Tây Thiên Chiến Hoàng, giọng nói cũng nóng bỏng lên, tuyệt thế thần thông như thế, dù là với Thiên Chí Tôn cũng sẽ có sức hấp dẫn cực lớn.

“Ha ha, Chiến Hoàng ánh mắt cũng không tệ, Mục Trần chính xác là đoạt được truyền thừa của Thiên Đế, ngày đó ta cùng Võ Tổ cũng ở đó, cũng là được Thiên Đế nhờ cậy, ngày sau giúp hắn một chút”. Viêm Đế mỉm cười nói.

Nghe thấy lời này của Viêm Đế, Tây Thiên Chiến Hoàng trong lòng cũng rùng mình một cái, hắn sao có thể không hiểu, lời này là Viêm Đế đang cảnh báo hắn, đừng có nhăm nhe tới Nhất Khí Hoá Tam Thanh của Mục Trần, nếu không, tức là đã chọc tức Viêm Đế cùng Võ Tổ....

Hiện tại trên đại thiên thế giới, nếu Viêm Đế cùng Võ Tổ liên thủ với nhau, chỉ sợ đến cả những cổ tộc vô cùng thâm hậu kia, cũng sẽ không chống đỡ nổi...

Vì vậy sự nóng bỏng trong mắt Chiến Hoàng cũng giảm bớt, tuyệt thế thần thông dù trân quý, nhưng nếu vì thế mà đắc tội Võ Tổ cùng Viêm Đế, chỉ sợ cũng không còn phúc mà hưởng.

Mặc dù hiện giờ, Viêm Đế có vẻ ôn hoà, nhưng Chiến Hoàng cũng hiểu, đây là người ta cho mình mặt mũi, nếu không, bằng thực lực của Tây Thiên Chiến Điện, còn lâu mới sánh được.

Mà trong lúc Viêm Đế cùng tây thiên chiến hoàng nói chuyện, ở trên bạch ngọc quảng trường, cũng xôn xao vô số thanh âm, rất nhiều cường giả cảm thán, rõ ràng kết quả sau cùng cũng ngoài dự liệu của bọn họ.

Lạc Thiên Thần cũng là kích động mà khuôn mặt già nua đỏ bừng lên, trong mắt hắn cũng là vẻ không thể tin nổi, hắn không cách nào ngờ tới, linh chiến tử cuối cùng lại thua trong tay Mục Trần...

“Hắn lúc này mới là Hạ vị Địa Chí Tôn a... đợi ngày sau hắn tiến vào thượng vị Địa Chí Tôn, sợ rằng phía dưới Đại Viên Mãn Địa Chí Tôn sẽ không ai địch nổi.” Lạc Thiên Thần ánh mắt rực lửa, có chút phức tạp nhìn Mục Trần trong màn sáng, lần đầu tiên thấy Mục Trần mấy năm trước, hắn không thể nào tưởng tượng ra, chỉ mấy năm ngắn ngủi về sau, thiếu niên yếu đuối ngày nào lại có thể đạt tới trình độ này.

“Ánh mắt của Lạc Ly, quả nhiên tốt hơn rất nhiều so với lão già ta.”

Cảm thán như thế, trong thời gian này cũng không biết đã bao nhiêu lần rồi.

Bên ngoài kia, việc Linh Chiến Tử chiến bại đã làm nổi lên vô số ồn ào, thì bên trong chiến trường, Mục Trầm lúc này đã thu liễm chiến ý, tản tam linh chiến trận đi, sau đó ánh mắt hắn hờ hững nhìn về phía hai nơi khác của chiến trường.

Ở một chỗ, Linh Kiếm Tử cùng Linh Long Tử vẫn còn kịch liệt giao tranh, lúc này bọn hắn đã áp chế hoàn toàn.

Bất quá, khi ánh mắt Mục Trần hướng tới, bọn hắn đều run lên trong lòng, vội vàng né ra, ánh mắt kiêng kỵ đề phòng nhìn về Mục Trần ở phía xa.

Ba Mục Trần xuất hiện giữa không trung, hắn nhìn chằm chằm về phía Linh Long Tử cùng Linh Kiếm Tử, giọng nói lạnh lùng "Các ngươi còn muốn đánh tiếp?"

Bị ba Mục Trần nhìn với ánh mắt lạnh lẽo, Linh Kiếm Tử cùng Linh Long Tử cũng lạnh cả sống lưng, lúc trước nhìn thấy một màn Linh Chiến Tử bại trận, sự kiêng kỵ của bọn hắn với Mục Trần đã lên đến cực hạn.

Bọn hắn biết, ở thời khắc Linh Chiến Tử bại trận, kết cục của bọn hắn cũng đã được quyết định.

"Thật tiện nghi cho hai tên các người!"

Linh Kiếm Tử cùng Linh Long Tử không cam lòng nhìn hai người Tô Mộ, Sở Môn, chỉ cần cho họ thêm chút thời gian, chắc chắn có thể thắng được.

Bọn hắn nhìn nhau, cuối cùng vẫn cắn răng một cái, tay áo vung lên, chiến ấn còn lại bay vút ra, mà thân hình của bọn họ cũng từ từ biến mất khỏi chiến trường.

Đối mặt với Mục Trần mạnh mẽ như thế, bọn hắn cũng không còn ý chí chiến đấu.

Nhìn Linh Kiếm tử cùng Linh Long tử rút lui khỏi chiến trường, Tô Mộ cùng Sở Môn, thở phào một hơi như trút được gánh nặng, sau đó ánh mắt nhìn Mục Trần có chút phức tạp, bọn họ không nghĩ rằng, vị trợ thủ

thay thế tạm thời này, lại có thể hung mãnh như thế, trực tiếp đá linh chiến tử ra khỏi chiến trường...

“Mục huynh quả nhiên không phải người thường, lần này chúng ta được hưởng phúc của ngươi...danh ngạch duy nhất này, cũng chỉ có Mục huynh đủ tư cách nhận”. Tô Mộ cùng Sở Môn đều hiểu, danh ngạch này chỉ có một, Mục Trần rõ ràng không thể nhường cho họ, cho nên bọn họ cũng không cố chấp mà buông xuống, như thế lại có thể quan hệ sâu hơn với Mục Trần.

Mà nghe hai người nói thế, trên khuôn mặt Mục Trần cũng cười ôn hoà: “Nếu không phải có hai vị giúp một tay, chuyện hôm nay kết quả thế nào, sợ rằng khó liệu...”

Vừa nói, hắn búng tay ra, chiến ấn mà linh kiếm tử cùng linh long tử để lại cũng bay đến trước mắt họ.

“Những chiến ấn này, hai vị có thề dùng đi đổi một ít bảo bối, cũng coi như chiến lợi phẩm cho chuyến lần này”

Hai người này hiểu chuyện như thế, Mục Trần cũng muốn hồi báo cho họ một ít.

Nhìn chiến ấn bay tới, Tô Mộ cùng Sở Môn cũng lộ ra vẻ vui mừng, có thêm những chiến ấn này, bọn họ cũng có thể đổi được vài món bảo bối đã mơ ước từ lâu.

“Vậy cảm ơn Mục Huynh khẳng khái.”

Hai người cũng không khách khí, nhận lấy chiến ấn, sau đó nhanh chóng đem cả chiến ấn từ trên người thu được ra để đổi lấy bảo bối từ bảo khố của chiến hoàng.

Sau khi đổi bảo vật xong, vì không còn chiến ấn trên người, thân thể bọn họ cũng dần tiêu tán, bị đưa ra khỏi chiến trường.

Trước lúc rời đi, hai người đều hướng về Mục Trần ôm quyền cười nói: “Vậy hai người chúng ta ở đây chúc mừng Mục Huynh trờ thành đại lục chi tử...”

Âm thanh vừa dứt, thân ảnh hai người cũng hoàn toàn biến mất.

Sau khi bọn họ rời đi, Mục Trần cũng trút được gánh nặng, thở phào một cái, sau đó hắn thấy, phiến không gian chiến trường này bắt đầu vặn vẹo, hắn biết, đây là dấu hiệu cuộc tranh đoạt lần này đã kết thúc.

Hắn ngẩng đầu lên mỉm cười, tự lẩm bẩm Đại lục chi tử sao...ta đang rất mong đợi đây...”

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1264: Chiến Trường Của Hai Nữ Nhân

Khi không gian trên chiến trường vặn vẹo đến cực hạn, mục trần cảm giác được dao động không gian truyền tới, mà đến khi hắn mở mắt ra, cũng là lúc nghe được tiếng hoan hô dời núi lấp biển từ bốn phương tám hướng tới.

Ánh mắt Mục Trần đảo qua, mới nhận ra lúc này hắn đã lại đứng trên quảng trường bạch ngọc, mà bốn phía quảng trường có vô số ánh mắt kính sợ đang tập trung trên người hắn.

Lúc trước khi Mục Trần tiến vào chiến trường, cũng không có bao nhiêu người để ý đến hắn, lúc đó sự chú ý của bọn họ, đều đặt trên những cường giả đã có thanh danh hiển hách trên đại lục 3 thánh tử cùng Liễu Tinh Thần, Tô Mộ, Sở Môn.

Tuy Mục Trần cũng có chút danh tiếng, nhưng trong mắt rất nhiều người, một tên hạ vị Địa Chí Tôn lại dám đến chiến trường thượng vị địa chí tôn giương oai thì chỉ có một kết cục duy nhất,đó là chật vật bị đuổi ra ngoài như chó nhà có tang.

Cho nên, với việc Mục Trần tiến vào chiến trường thượng vị Địa Chí tôn, không biết bao nhiêu kẻ đã âm thầm cười nhạo.

Vậy mà chưa từng có ai ngờ rằng, người trẻ tuổi không ai coi trọng này, trong một khoảng thời gian ngắn đã làm cho họ cảm nhận được thế nào là kì tích.

Thậm chí đến phút chót, nhân vật mạnh mẽ như Linh Chiến tử cũng thua trong ray hắn, khiến hắn trờ thành kẻ chói mắt nhất trên chiến

trường thượng vị địa chí tôn.

Giờ phút này đây dù là một vài cường giả đứng đầu đối với người thanh niên dáng người cao gầy, gương mặt tuấn dật kia cũng hơi cảm thấy hơi kinh sợ, họ biết rằng, nhân vật như thế, sau này tiền đồ vô lượng, thậm chí không chừng người trẻ tuổi này còn có thể tiến vào Thiên Chí Tôn cảnh.

Nhân vật yêu nghiệt như thế, tốt nhất vẫn không nên đắc tội.

Mà một vài nhân vật tham dự thượng vị địa chí tôn chiến trường, vốn bị Mục Trần đoạt chiến ấn, lúc này cũng đành thu sự bất mãn cùng địch ý trong lòng lại.

Nhân vật như thế, không thể đối địch.

Mà đối với vô số ánh mắt chăm chú kính sợ kia, Mục Trần vẫn tỏ ra bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn lên bậc thang vạn trượng, chỉ thấy nơi đó, cũng có hai đại nhân vật cũng đang nhìn hắn.

Ánh mắt của Tây Thiên Chiến Hoàng, vẫn mang vẻ bề trên như trước, Mục Trần tuy biểu hiện trên chiến trường rất kinh người, thậm chí còn đạt được danh ngạch duy nhất. Chiến tích như thế, đã có thể gọi là kỳ tích, nhưng đối với những đại nhản vật như Tây Thiên Chiến Hoàng thì vẫn không làm hắn quá để tâm, dù sao trên đại thiên thế giới này, có quá nhiều loại nhân vật yêu nghiệt, nhưng kẻ cỏ thể tiến vào thiên chí tôn, lại chẳng có mấy người.

Chỉ cần không phái thiên chí tôn, thì dù có là địa chí tôn đại viên mãn cũng chẳng là cái gì trong mắt cường giả cấp bậc như Chiến Hoàng.

Bất quá với ánh mắt hờ hững của Tây Thiên Chiến Hoàng, Mục Trần cũng không nhìn thẳng, bởi vì hắn rất rõ, không phải cường giả định phong nào cũng có ánh mắt cùng lòng dạ như Viêm đế và Võ tổ.

Hơn nữa, thực lực hiện tại của hắn, cũng không đủ để một vị Thiên Chí Tôn để tâm, đã như vậy cũng không cần quá mức chú ý, Mục Trần tin tưởng, sớm muộn cũng đến một ngày, Mục Trần hắn sẽ vượt qua Chiến Hoàng, chẳng qua là đến ngày đó còn cần chút thời gian.

Không nhìn về phía Tây Thiên Chiến Hoàng, viêm đế lại mỉm cười gật đầu với hắn, nụ cười cho thấy vẻ vui mừng, dù sao cũng là hắn đề cử Mục Trần tới Tây Thiên đại lục tranh đoạt đại lục chi tử, tuy hắn cũng không khẳng định Mục Trần chắc chắn có thể thành công, nhưng kết quả đã cho thấy, ánh mắt của Viêm Đế hắn còn rất tốt.

Mà Mục Trần đối với Viêm Đế cũng cực kỳ kính trọng, lúc này ôm quyền hành lễ với Viêm Đế, nói: “Vãn bối may mắn trụ được đến cuối cùng, không làm mất thể diện của Viêm Đế tiền bối.”

Viêm Đế nghe vậy, cũng cười một tiếng, nói: ”Vậy ngươi cũng nên cảm tạ sự hào phóng của Chiến Hoàng đi, dù sao danh ngạch đại lục chi tử này, cũng là từ Tây Thiên đại lục.”

Mục Trần mỉm cười gật đầu, sau đó cũng hướng về phía Chiến Hoàng ôm quyền cười nói: “Đa tạ Chiến Hoàng rộng rãi”.

Khoé miệng Tây Thiên Chiến Hoàng không nhịn được co giật mấy cái, vừa nghĩ tới 3 danh ngạch đại lục chi tử, lại phải phân cho tên Mục Trần này một cái, hắn lại cảm thấy lòng đau như cắt.

Đây chính là đại lục chi tử đó, trên thế giới cũng được coi như giấy thông hành đến tầng thứ thiên chí tôn.

Mặc dù không phải cứ ai đạt được đại lục chi tử đều cỏ thể thành thiên chí tôn, nhưng ít ra tỉ lệ so với những người khác đều cao hơn không ít.

Mà tẩy lễ của đại lục chi tử, chính là thiên địa linh lực của Tây Thiên đại lục, mấy trăm năm mới có thể hình thành một chút, vốn là hắn định dùng để bồi dưỡng cường giả dưới trướng, nếu may mắn sau này có

thêm thiên chí tôn xuất thế, vậy thực lực của Tây Thiên chiến điện cũng sẽ tăng vọt.

Nhưng hôm nay tên Mục Trần này đột nhiên từ đâu thò ra, đòi chia một chén canh, vậy làm sao Tây Thiên Chiến Hoàng thoải mái nổi.

Bất quá dù không thoải mái đến đâu, trước mặt của viêm đế, hắn cũng phải đem cục tức này nuốt xuống, nếu sớm biết thế này thì cũng không cần viên long phượng thiên tôn đan kia.

Viên thuốc này dù quý giá, nhưng rõ ràng không thể sánh với danh ngạch đại lục chi tử được.

Cho nên, đối với lời của Mục Trần, Chiến Hoàng cũng mặt lạnh như tiền gật đầu nói: ”Nếu ngươi dùng thực lực bản thân đạt được, bổn Hoàng cũng sẽ không nói thêm điều gì, trước tiên ngươi cứ đợi đã, lúc nào toàn bộ đại chiến kết thúc toàn bộ, ta sẽ dẫn các ngươi đi nhận tẩy lễ...”

Mục Trân cũng biêt trong lòng Chiên Hoàng không thoái mái với mình, nên cũng không để tâm hắn lắm, hắn cười khẽ một tiếng rồi ra khỏi quảng trường bạch ngọc, đi tới cạnh Lạc Thiên Thần.

Lạc Thiên Thần có chút tự hào nhìn về phía hắn, vỗ vỗ vai nói: “Giỏi lắm, ánh mắt của tiểu ny tử Lạc Ly này đúng là rất tốt.”

Mục Trần cười cười, ánh mắt có chút thâm ý khác nhìn về Lạc Thiên Thần, như muốn nói, lúc ở bắc thương linh viện, ngài đâu có nói như thế.

Nhìn ánh mắt Mục Trần, lạc thiên thần cũng có chút lúng túng, ho khan một tiếng, nghiêm nghị nói: “Ngươi trừ bỏ được Huyết Linh Tử, đối với toàn bộ Lạc Thần Tộc là một đại hỉ, Lạc ly có lẽ cũng rất biết ơn ngươi.

Cuối cùng, sắc mặt của hắn cùng có chút nặng nề, năm đó phụ thân của lạc ly, chính là vì bị huyết linh tử đánh trọng thương mà chết.

Mục Trần nhẹ giọng nói: “Người một nhà cần gì nói những lời này, sau này Lạc Thần Tộc sẽ ngày càng tốt đẹp”

Bỏ xuống tâm tình trong lòng, Lạc Thiên Thần cũng nặng nề gật đầu một cái, Lạc Thần tộc hiện giờ, Lạc Ly đã hoàn toàn nắm quyền, hơn nữa nàng lại có được Lạc Thần truyền thừa, đến ngày nào đó, không biết chừng Lạc Thần Tộc bọn họ sẽ lại xuất hiện một vị Lạc Thần thứ 2, đến lúc ấy Lạc Thần tộc lại có thể một lần nữa lấy lại vinh quang.

“Hai chiến trường kia còn chưa phân thắng bại sao?” Mục Trần đổi đề tài, hói

“Chiến trường đại viên mãn địa chí tôn kia đã sớm phân thắng bại, kẻ thắng sau cùng cũng không phải ai xa lạ, chính là vị Đông Lão của Tây Thiên chiến điện kia”. Lạc Thiên Thần nói.

“Là hắn?” Mục Trần ngẩn ra, chậc chậc một câu, nếu như lần này không có hắn và Lạc Ly xuất hiện, chẳng phải cả 3 danh ngạch có thể đều rơi vào tay Tây Thiên chiến điện sao?

“Còn chiến trường hạ vị địa chí tôn?”

“Nơi đó tạm thời chưa phản thắng bại, dù sao cũng là nơi đông đúc nhất, bất quá chiến trường hạ vị địa chí tôn, cũng đặc sắc không kém các ngươi” Nói đến chiến trường hạ vị địa chí tôn, trong mắt Lạc Thiên Thần tràn đầy vui vẻ.

“Là thế nào?” Mục Trần cũng hơi tò mò hỏi.

“Khác với các ngươi hỗn chiến, bây giờ trong chiến trường hạ vị địa chí tôn chia làm 2 trận doanh khổng lồ, mỗi phe có hơn trăm người...” Lạc Thiên thần cười híp mắt nói.

“Hai phe trận doanh?” Mục Trần sửng sốt, danh ngạch của chiến trường hạ vị Địa Chí Tôn cũng chĩ có một cái, làm sao mà chia?

“Hai phe trận doanh kia, một phe do Linh Phi Tử của Tây Thiên chiến điện cầm đầu, sau khi tiến vào chiến trường không lảu đã lấy danh nghĩa Tây Thiên chiến điện, chiêu mộ không ít cường giả, sau đó bắt đầu càn quét, tước đoạt chiến ấn của những người không gia nhập.

Sau đó, Lạc ly cũng lôi kéo không ít cường giả, dần dần thành đông, lại thu nạp thêm những cường giả không vừa mắt Linh Phi Tử, dần dần trở thành một thế lực không kém trận doanh Linh Phi Tử.”

Mục Trần ánh mắt loé lên, cười một tiếng nói: ”Linh Phi Tử kia làm thế, có lẽ cũng để đối phó với Lạc Ly, Lạc Ly cũng phát hiện ra đôi chút, nên mới chọn thủ đoạn tương tự để phản kích”.

Linh Phi Tử có ác cảm không nhỏ với Lạc Ly, cho nên tuyệt đối sẽ không để Lạc Ly toả sáng trong chiến trường, cho nên mới dùng tất cả các phương thức để vùi dập.

Nàng ta không chắc chắc tuyệt đối có thể đánh bại được Lạc Ly, cho nên mới dùng cách này để lôi kéo cường giả cùng đối phó Lạc ly.

Chỉ tiếc là Lạc ly cũng rất khôn ngoan, sau khi nhận thấy ý đồ của Linh Phi Tử, liền dùng cách tương tự để phản công.

Linh Phi Tử tuy mượn oai Tây Thiên chiến điện đề lôi kéo không ít cường giả, nhưng nàng cũng có chút hơi coi thường thủ đoạn của Lạc Ly, đợi đến khi nàng ta quét ngang tứ phía, gây thù chuốc oán khắp nơi, mới bắt đầu lôi kéo, nhất thời đạt hiệu quả cao.

“Mọi người đều nói, hạ vị địa chí tôn chiến trường hiện tại, cơ bản chỉ là cuộc đối đầu giữa 2 cô gái này” Lạc thiên thần dở khóc dở cười, vốn là một cuộc loạn đấu, lại bị Lạc Ly cùng Linh Phi Tử biến thành đại chiến 2 trận doanh, thật có chút tức cười.

“Bất quá nhìn cục diện trước mắt, chiến trường hạ vị địa chí tôn có lẽ cũng sắp tiến hành quyết chiến cuối cùng, dù sao lúc này ngoài 2 phe trận doanh này ra, cũng không còn kẻ trung lập.”

Mục Trần khẽ gật đầu, vừa muốn nói tiếp, chợt nhận ra điều gì, ngẩng đầu lên, ở trên quảng trường bạch ngọc, lại có một tấm màn sáng hiện ra.

Trong màn sáng chính là khung cảnh chiến trường hạ vị địa chí tôn.

Mà lúc này, trong chiến trường, hai phe nhân mã hoá thành từng đoàn từng đoàn người, từ bốn phía la tới, cuối cùng tập trung ở trên một dãy núi.

Mục Trần đảo mắt qua, chĩ thấy ở trước một phe trận doanh, hắn nhìn thấy một bóng hình xinh đẹp quen thuộc, hắn cũng không nhịn được cười một tiếng, chiến trường này đúng là trận chiến giữa 2 nữ nhân đây mà...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1265: Nhị Nữ Tranh Phong

Trên dãy núi trập trùng, tiếng xé gió phô thiên cái địa ầm ầm vang vọng, từng thân ảnh đứng lơ lửng trên không mà theo đó cũng có từng cỗ linh lực mạnh mẽ phóng lên cao, khiến cho tầng mấy vạn trượng trên cao cũng vỡ nát.

Hai phe nhản mã khổng lồ đứng 2 bên dãy núi, mắt đối mắt, tràn đầy địch ý.

Mà đứng đầu phe nhân mã bên phải, là một thân ảnh tuyệt sắc lơ lửng trên không, nàng mặc đồ đen,làn da trắng như tuyết, dáng người yểu điệu mơ hồ hiền hiện ra, dung nhan như thế, phải nói là nghiêng nước nghiêng thành, khiến cho mỗi ánh mắt lướt qua đều không nhịn được mà ghé mắt lại trên dung nhan xinh đẹp của nàng!

Hơn nữa, ngoài vẻ đẹp tuyệt sắc ra, khí rất của nàng ung dung mà ưu nhã, thanh lệ mà tôn quý, giống như một nữ hoàng thật sự vậy, khiến lòng người ngưỡng mộ.

Dung nhan tuyệt sắc như thế, ngoài Lạc Ly ra, trên chiến trường hạ vị Địa Chí Tôn này còn có thể là ai khác.

Mà sau lưng Lạc Ly, có trên trăm vị Hạ Vị Địa Chí Tôn lơ lửng đứng trên không trung, ánh mắt của họ thi thoảng cũng nhìn về phía Lạc Ly, ngoài ngưỡng mộ vẻ đẹp của nàng ra, thì cũng có một tia kính nể.

Thời điểm trước đó, toàn bộ hạ vị địa chí tôn hầu như bị Linh Phi Tử quét ngang, rất nhiều cường giả bị đuổi đi như chó nhà có tang, chạy trốn

thục mạng khắp nơi, dù thỉnh thoảng cũng cỏ người cố gắng chống cự, nhưng cuối cùng vẫn bị đá ra ngoài chiến trường.

Mà cũng chính lúc lòng người hoang mang, Lạc Ly đứng ra, hội tụ một nhóm cường giả với tốc độ kinh người, sau đó khi đối mặt với trận doanh của Linh Phi Tử bao vây tiêu diệt, lại vẫn cỏ thể ung dung rời đi.

Sau lần đó, bọn họ nhanh chóng lớn mạnh, còn thu nhận những cường giả bất mãn với Linh Phi Tử, mà tiếp theo, nàng còn bằng nhân cách và mị lực xuất chúng của mình, lôi kéo được một số cường giả mạnh mẽ nhưng ở phe trung lập, cho tới lúc này, trận doanh của bọn họ đã không yếu hơn Linh Phi Tử chút nào.

Ngắn ngủi không tới nửa tháng, Lạc Ly từ một con số không, đã thành lập được một trận doanh không kém gì Linh Phi Tử, thủ đoạn như vậy đúng là làm người khác thán phục không ngừng.

Cho nên, đối với Lạc Ly, tất cả mọi người ở đây đều kính nể vô cùng, không vì nàng là nữ nhân mà có chút khinh thường nào.

Sau lưng lạc ly, có một vị nam tử áo xanh, dung mạo tuấn lãng, khí độ bất phàm, hắn nhìn mọi người phí sau đều sôi sục chiến ý, không khỏi mỉm cười nói Thủ đoạn của Lạc Hoàng đúng là bất phàm, nửa tháng trước đâ, quân số của chúng ta chỉ có mười mấy người, vậy mà không ngờ hiện giờ đã có thể khai chiến cùng Linh Phi Tử”.

Người này tên là Lữ Phượng Tiên, trong số Hạ Vị Địa chí tôn ở tây thiên đại lục cũng có danh tiếng cực cao, nghe nói trong vòng mấy năm tới có thể đánh sâu vào thượng vị địa chí tôn.

Trong số cường giả được lôi kéo đến trận doanh của Lạc Ly, Lữ Phượng Tiên này có chiến lực mạnh nhất.

“Linh Phi Tử kia bá đạo ngang ngược, cũng chỉ là ỷ vào uy danh của Tây Thiên Chiến Điện mà thôi, về bản lĩnh thật sự, ta cũng không nghĩ

nàng ta có thể so được với Lạc Hoàng”, ở cạnh nam tử áo xanh, một tên đại hán thản hình to như gấu cũng buồn bực nói.

Người này tên Đằng Khôi, thực lực chỉ sau Lữ Phượng Tiên.

“Chỉ cần Lạc Hoàng hạ lệnh, ta sẽ dẫn đầu đánh xuyên trận hình bọn họ”. Phía sau Đằng Khôi, còn có một người, thản thể cao ngất, thường ngày cũng rất có khí thế, giữa trán hắn mơ hồ có Kim Quang hiện lên, thỉnh thoảng cỏ tiếng hổ gầm trầm thấp vọng ra.

Thời điềm hắn nói chuyện, còn liếc đểu Lữ Phượng Tiên, trong ánh mắt có ý khiêu khích ngấm ngầm, bất quá khi ánh mắt của hắn nhìn về thân ảnh xinh đẹp phía trước, trong ánh mắt lại có vẻ ngưỡng mộ che dấu rất sâu.

Hắn tên là Du Hổ, trên tây thiên đại lục có danh hiệu là Hổ Vương, thực lực cũng cực kỳ mạnh mẽ, nếu đánh thật, dù là Lữ Phượng Tiên cũng không thể xử lý được.

Ba người này, đều có thanh danh hiển hách trong số hạ vị Địa Chí Tôn ở tây thiên đại lục, nhưng hôm nay lại đứng dưới trướng Lạc Ly, nghe hiệu lệnh của nàng.

Nhận thấy ánh mắt khiêu khích của Du Hổ, Lữ Phượng Tiên cũng cười bất đắc dĩ, hắn liếc nhìn bóng hình xinh đẹp của Lạc Ly, phong tư như thế, dù hắn trước nay là kẻ coi sắc đẹp như cây cỏ, nhưng cũng không nhịn được mà có chút động lòng, mỹ nhân như vậy khó trách cả tây thiên chiến hoàng cũng chủ động mời nàng làm thánh nữ.

Nếu nói anh hùng yêu mỹ nhân, trong số những cường giả từ khắp nơi đến dưới trướng Lạc Ly, sợ rằng phải tới một nửa đều là động lòng trước mị lực của nàng, chẳng qua là đại đa số đều tự ti mặc cảm, không dám biểu lộ ra mà thôi.

Nghe lời nói của ba người sau lưng, Lạc Ly cũng quay đầu lại, khẽ mỉm cười khuynh thành, nói: “Ba vị không cần tranh chấp, chuyện tới

nước này, đơn giản là tướng đối tướng, binh đối binh thôi, còn thắng bại về ai,chúng ta cũng không thể quyết, chỉ cần cố hết sức là được.”

“Bọn ta nguyện nghe lệnh Lạc Hoàng!”

Đám người Lữ Phượng Tiên đều ôm quyền nói.

Tất cả cường giả phía sau, cũng đồng thời lên tiếng, khung cảnh như vậy thật vô cùng hoành tráng!

“Tiểu tiện nhân này!”

Mà trong lúc bên Lạc Ly sĩ khí đang lên, thì ở một bên dãy núi khác, Linh Phi Tử cũng cười lạnh vì cảnh này, hàm răng nghiến chặt lại.

Trên tây thiên đại lục, vì là đệ tử của chiến hoàng nên thân phận của Linh Phi Tử không khác gì công chúa, cao cao tại thượng, xưa kia không biết có bao nhiêu thiên tài vây quanh nàng, vậy mà kể từ khi Lạc Ly xuất hiện, tình thế ấy bắt đầu biến đổi, thiên tài của những thế lực kia, đều bắt đầu nhắc đến cái tên này.

Mà tại thời điểm gần đây, ngay cả chiến hoàng đều truyền chỉ muốn phong lạc ly là thánh nữ của tây thiên chiến điện, địa vị như thế còn cao hơn nàng nhiều.

Việc này càng đánh sâu vào lòng đố kỵ của Linh Phi Tử, cho nên, lần này nàng tiến vào chiến trường hạ vị địa chí tôn, mục đích duy nhất là chèn ép Lạc Ly, làm cho nàng ta ở trước mặt nàng không thể toả ra chút hào quang nào.

Nàng ta muốn cho tất cả mọi người trên Tây Thiên Đại Lục biết, Lạc Ly kia so với nàng còn kém nhiều!

“Thục Vũ, Thục Quang, Thục Thần, ba người Lữ Phượng Tiên kia giao cho các ngươi”. Linh Phi Tử hít sâu một hơi, nhìn về ba thân ảnh phía sau, ní.

Ba người này tới từ Thục Môn, Thục Môn là thế lực được Tây Thiên Chiến Điện nâng đỡ hàng đầu, mà 3 người này, đều là nhân vật thiên kiêu trẻ tuổi của Thục Môn, danh tiếng còn hơn đám người Lữ Phượng Tiên.

Nghe lời của Linh Phi Tử, ba người kia đều khinh thường một cái, nhưng vẫn gật đầu, dù sao Linh Phi Tử là đệ tử của Tây Thiên Chiến Điện, thân phận tôn quý.

“Hừ, ta muốn xem xem, đám nhân mã Lạc Ly vội vàng chiêu mộ này, chống lại người của Tây Thiên Chiến Điện ta như thế nào?” Linh Phi Tử cười lạnh, từ độ tinh nhuệ mà nói, bên nàng càng hơn một bậc, bởi vì cường giả bên nàng, đều là những người theo đuôi tây thiên chiến điện, cho nên chiến hoàng cũng cho họ rất nhiều tài nguyên, rõ ràng danh vọng cùng thực lực sẽ mạnh hơn bên Lạc Ly.

Âm thanh vừa dứt, nàng vung tay ngọc lên, thân thể mềm mại hoá thành một luồng sáng, mà những kẻ phía sau cũng nhanh chóng đuổi theo,sau mười mấy hơi thở ngắn ngủi, hai phe nhân mã đã gần sát nhau.

Khuôn mặt Lạc Ly cũng tươi cười, ánh mắt lưu ly nhìn khuôn mặt Linh Phi Tử đang cười lạnh, sau đó hai nàng cùng lúc vung nhẹ tay lên:

“Động thủ!”

Âm thanh vừa dứt, chợt trong thiên địa có từng luồng linh lực mênh mông phóng lên cao, nháy mắt sau, mấy trăm bóng người bắn ra, công kích mạnh mẽ liên miên không ngừng!

Oanh Oanh!

Trước linh lực cuồng bạo như thế, cả thiên địa đều run rẩy kịch liệt.

Bá! Bá!

Một vài kẻ có thực lực mạnh của hai phe lao qua sóng linh lực bắn phá, sau đó tìm cho mình đối thủ phù hợp, không khách khí tung thế

công cuồng bạo ra.

Ba người Lữ Phượng Tiên cũng bị 3 vị siêu cấp cường giả của đối phương chặn lại, không nói hai lời, trực tiếp triệu hồi chí tôn pháp tướng mạnh mẽ đập nhau.

Trong thiên địa này dường như đang tổ chức một màn bắn pháo hoa long trọng, bất quá mỗi quả pháo bông đều nguy hiểm vô cùng, đều có sức mạnh huỷ diệt, pháo bông bắn về phía nào, dãy núi phía đó đều sụp đổ xuống.

Trong lúc pháo bông đầy trời, Lạc Ly lăng không mà đứng cũng Linh Phi Tử, mặt đối mặt.

“Không ngờ ngươi cũng có chút thủ đoạn, mang mấy con chó nhà có tang bị đuổi trốn tứ phía này tập hợp lại”. Ánh mắt đẹp của Linh Phi Tử nhìn chằm chằm Lạc Ly, cười lạnh nói.

“Ngươi làm việc quá mức ngông nghênh, tự nhiên sẽ làm lòng người chán ghét, nhắc lại, ta có thể tập hợp bọn họ nhanh như thế, cùng nhờ có ngươi” Lạc Ly cười bình thản, nói.

“Một đám ô hợp mà thôi” Linh Phi Tử hơi dựng mày, nàng thấy dáng vẻ lạc ly thanh đạm tuyệt mỹ như thế, liền nói: “Ta nghĩ tên Mục Trần đỏ bây giờ, sợ rằng đã quỳ trước mặt Linh Chiến Tử cầu xin tha thứ rồi”

Nàng biết được Lạc Ly dường như rất quan tâm đến Mục Trần, muốn phá vỡ tâm tình của Lạc Ly, cách tốt nhất là nhắc tới tên kia.

Mà cũng đúng như dự đoán của nàng, khi thanh âm vừa dứt, nụ cười nhàn nhạt trên mặt Lạc Ly cũng từ từ lắng xuống, ánh mắt bình tĩnh như nước nhìn chằm chằm Linh Phi Tử.

Trước ánh mắt bình tĩnh không chút gợn sóng của Lạc Ly, Linh Phi Tử cảm thấy có chút lành lạnh, nàng biết lời trước của nàng đã chính thức chọc đến giới hạn của cùng của cô gái thanh đạm này.

“Ngươi phải hiểu, có những lúc nói sai lời, làm sai việc thì sẽ phải chịu hậu quả thật lớn”.

Giọng nói của Lạc Ly bình thản, dường như không mang chút gợn sóng nào, nhưng âm thanh vừa dứt, linh lực mạnh mẽ cuồn cuộn từ cơ thể nàng phô thiên cái địa bộc phát ra.

Cùng lúc đó, một quang ảnh mảnh khảnh tuyệt mỹ cùng từ từ ngưng hiện sau lưng nàng, khi quang ảnh này xuất hiện, một cỗ áp bách không cách nào tưởng tượng đột nhiên bao phủ cả thiên địa.

Cùng lúc đó, bên ngoài quảng trường,Mục Trần nhìn cảnh này, ánh mắt cũng hơi ngừng lại, chợt cười nhạt một tiếng.

“Lạc Thần pháp thân sao. Xem ra Linh Phi Tử này thật sự chọc giận Lạc Ly, xem ra nàng phải xui xẻo rồi.”

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1266: Sức Mạnh Của Lạc Ly

Bóng hình mảnh khảnh dần hiện rõ sau lưng Lạc Ly, toả ra linh quang vạn trượng, chỉ thấy ánh sáng tụ lại tạo thành một thân ảnh xinh đẹp tuyệt trần.

Thân ảnh xinh đẹp to lớn kia, dung nhan giống Lạc Ly như tạc, nhưng lại có thêm một loại khí tức thần thánh, khiến cho nàng tựa như tiên tử hạ phàm, làm cho người ta không thể sinh ra chút ý bất kính nào.

Quang ảnh kia có dung nhan tuyệt mỹ không cách nào tả nổi, đó là một loại khí chất khó có thể nói bằng lời, dường như nàng là do thiên địa linh khí dưỡng dục nên, hội tụ tất cả vẻ đẹp trên thế gian.

Lúc ánh sáng bàng bạc kia toả ra, dù trong thiên địa này đang hỗn chiến cũng đều yên tĩnh lại, tiếp đó có vô số ánh mắt ái mộ cùng mê say nhìn về phía quang ảnh cùng với cô gái tóc bạc như ngân hà đứng trên đó.

“Chí tôn pháp thân thật đẹp a...”

Vô số cường giả tự lẩm bẩm.

Trên vạn trượng bậc đá, ngay cả Viêm Đế cùng Tây Thiên Chiến Hoàng cũng hơi thất thần nhìn vào quang ảnh xinh đẹp kia, một lát sau đều cảm thán: “Không hổ là Chí Tôn pháp thân xinh đẹp nhất trong truyền thuyết...”

Lạc Thần pháp thân, mỹ danh vang vọng cổ kim.

Nghe nói muốn tu thành Chí Tôn pháp thân này không chỉ cần truyền thừa, mà điều kiện tu luyện cũng cực kì hà khắc, đầu tiên phải là thân xử nữ băng thanh ngọc khiết, hơn nữa còn cần thiên phú cùng dung nhan tuyệt thế....

Hơn nữa, sau khi tu thành pháp thân, pháp thân cùng bổn tôn tương hỗ lẫn nhau, càng thêm mạnh mẽ, khiến cho cả hai đều đạt được sự lột xác thăng hoa.

Cho nên ở thời viễn cổ, Lạc Thần chính nhờ pháp thân này nên được xưng tụng là Đại Thiên Thế Giới Đệ Nhất Mỹ Nhân, làm không biết bao nhiêu thiên chí tôn thiên tư trác tuyệt bị khuynh đảo, quỳ rạp trước gấu quần nàng, như vậy đủ hiểu, đệ nhất mỹ nhân kia có sức hấp dẫn kinh khủng tới mức nào.

Cho nên, dù Viêm Đế và Chiến Hoàng ngày nay cũng là nhân vật dậm chân đều khiến đại thiên thế giới run rẩy, nhưng trước cảnh Lạc Thần pháp thân hiện thế, cũng không nhịn được sợ hãi than thở.

Hai người họ sợ hãi than thở, những người khác cũng dán ánh mắt say mê lên quang ảnh cùng thiếu nữ xinh đẹp, lẩm bẩm nói: - Thật là đẹp a.

Mà khi vô số người trầm trồ vì vẻ đẹp của Lạc Ly cùng Lạc Thần Pháp Thân, khuôn mặt tươi cươi của Linh Phi Tử cũng trở lên lạnh lẽo vô cùng, nàng nghiến chặt răng, ánh mắt ghen tỵ nhìn Lạc Ly.

“Lạc Thần pháp thân sao? Hừ, chỉ được cái đẹp mã mà thôi, được xếp hạng như thế cũng thật đáng hỗ thẹn, trên khuôn mặt của Linh Phi Tử hiện ra nét cười châm chọc.

Trên bảng xép hạng chí tôn pháp thắn, Lạc Thần pháp thân xếp hạng thứ 11, điều này tuyệt đối kinh khủng, dù sao ngay cả Tây Thiên chiến điện bọn họ cũng chưa từng có pháp thân cấp bậc ấy.

ông!

Linh Phi Tử lúc này cũng không muốn Lạc Ly cướp đi tất cả hào quang, tay ngọc kết ấn, chỉ thấy sau lưng cũng có vô số linh quang phát ra, một chí tôn pháp tướng to lớn cũng từ từ hiện ra

Điều làm người khác kinh ngạc là, pháp tướng của Linh Phi Tử sau khi hình thành, lại có một vầng trăng sáng sau lưng.

- Đó là Huyền Nữ Pháp thân, đứng hàng 30 trên bảng chí tôn pháp thân?

Khi pháp thân của Linh Phi Tử hiện ra, cũng khiến mọi người kinh ngạc, vì pháp thân này tuy kém Lạc Thần pháp thân, nhưng cũng có danh tiếng cực lớn, dù sao xếp hạng thứ 30, cũng chỉ có siêu cấp thế lực như Tây Thiên chiến điện mới có được!

thân thể mềm mại của Linh Phi Tử đứng trên vai huyền nữ pháp thân, đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào Lạc Ly, cười lạnh:

- Hôm nay ta muốn cho mọi người thấy, Lạc Thần pháp thân của ngươi, cũng chỉ là sơn tốt gỗ mục mà thôi!

Ông…!

Thanh âm nàng vừa dứt, cũng không do dự vung tay, chỉ thấy vầng trăng sau lưng Huyền nữ pháp thân, bộc phát ra vạn luồng ánh trăng.

Ánh trăng xuyên qua không gian, phô thiên cái địa cuốn về hướng Lạc Thần pháp thân, ánh trăng như nhu hòa lướt qua, đê lại trong hư vô vô số dấu vết.

Ánh trăng tràn đầy sát cơ bao phủ, Lạc Ly nhướng mày, sau đó tay ngọc phẩy nhẹ, Lạc Thần pháp thân cũng đưa tay lên, một luồng ánh sáng bắn ra, trong đó dường như ẩn chứa vô số cánh hoa bay lượn.

Những cánh hoa đó lóe ra linh quang, phiêu tán ra, lập tức va chạm với ánh trăng, ở chỗ tiếp xúc, cánh hoa nở ra, hóa thành vô số nụ hoa, bao phủ lấy ánh trăng.

Muôn vàn nụ hoa từ trên trời rơi xuống, cảnh tượng xinh đẹp cực kỳ.

Giao tranh như thế, cũng làm vô số cường giả tặc lưỡi khen ngợi, bất quá dù cảnh tượng đẹp đẽ nhưng cũng đầy nguy hiểm, dù là ánh trăng nhu hòa hay cánh hoa xinh đẹp kia đều ẩn chứa đầy cơ.

Linh Phi Tử nhìn Lạc Ly dễ dàng hóa giải thế công của mình, khuôn mặt lạnh lẽo cũng trở nên ngưng trọng hơn, dù trong lòng nàng tràn đầy đố kỵ, nhưng tóm lại nàng cũng không phải loại ngu ngốc, giao phong khi nãy đã đủ làm nàng coi trọng Lạc Ly.

- Có lẽ thủ đoạn như vậy vẫn không làm gì nổi nàng.

Linh Phi Tử cắn răng, đôi mắt đẹp lóe lên, nàng không do dự nữa, tâm niệm vừa động, huyền nữ pháp tướng liền giơ bàn tay bạch ngọc bên phải ra, không nhắm tới Lạc Ly, mà nhắm tới vầng trăng sáng phía sau lưng.

Vầng trăng khuyết trong tay, nháy mắt có một luồng hàn khí kinh thiên bộc phát ra, giống như một kiện thần binh có thể chém ngang thiên địa.Linh Phi Tử đột nhiên kết ấn, thanh âm lạnh như băng vang lên:

- Chí tôn thần thông, huyền nữ nguyệt luân!

Vèo.!

Huyền Nữ pháp tướng tay cầm nguyệt luân, đột nhiên chém xuống, một khắc đó ánh trăng tràn ngập thiên địa, một luồng nguyệt quang đao khí lạnh lẽo (đao khí ánh trăng) to mấy vạn trượng, với thanh thế không thể hình dung nỗi lan tỏa ra.

Nguyệt quang đao khí chém xuống, hư không đều vỡ vụn ra, nhìn luồng ánh trăng kia, vô số hạ vị địa chí tôn cũng dựng cả tóc gáy, mặt mũi biến sắc.

Đao khí nhanh như chớp, vừa lóe lên một cái đã xuất hiện phía trước Lạc Thần Pháp thân.

Khuôn mặt Lạc Ly vẫn bình tĩnh như cũ, không hề vì thế công đáng sợ trước mắt mà có chút dao động nào, tư thái ung dung ưu nhã như thế càng làm nàng thêm hấp dẫn.

Mà khi nguyệt quang đao khí khi chém xuống, Lạc Thần pháp tướng đột nhiên kết ấn, trước người có linh quang nở rộ, sau đó có tiếng ào ào vàng lên, một dòng sông trong vắt liền hoá thành sóng lớn ngập trời, hung hăng đánh lên đao khí.

Bành!

Thiên địa rung chuyển, sóng lớn vỡ vụn ra, mà đao khí bén nhọn cũng bị đập bể tan tành....

Linh Phi Tử thấy thế, đôi mắt lạnh đi, bàn tay vung lên, liền có mấy trăm đạo đao khí bén nhọn lao tới như mưa sa, mang theo sát cơ liên miên không ngừng.

Ầm ầm!

Từ trong tay Lạc Thần pháp thân, từng đợt sóng cuồn cuộn không dứt, trong đó ẩn chứa linh quang bộc phát ra, liên miên không ngừng, mặc cho đao khí kia chém thế nào đều cũng sẽ bị sóng đánh nát.

Ngắn ngủi mấy phút đồng hồ, Linh Phi Tử bất chấp thủ đoạn phát động trên trăm thế công bén nhọn, mỗi đạo công thế này đều có thể chém bể một vị hạ vị địa chí tôn.

Vậy mà, vẫn không cách nào đột phát được dòng sông linh quang quanh người Lạc Thần pháp tướng.

Vô số ánh mắt mang theo sự sợ hãi nhìn vào trận chiến kịch liệt giữa 2 nàng, thủ đoạn như thế, dù là một vài thượng vị địa chí tôn đều hiện vẻ kinh sợ, thực lực của hai nàng này tuyệt đối có thể xưng hùng trong tầng thứ hạ vị địa chí tôn, thậm chí cũng có thể miễn cưỡng đánh một trận với thượng vị địa chí tôn.

Bất quá.cục diện trước mắt, thế công của Linh Phi Tử mặc dù bén nhọn, nhưng cũng không cách nào vượt qua phòng ngự của Lạc Thần pháp tướng.

“Ngươi chỉ biết phòng thủ thôi sao?”

Công kích liên miên không có tác dụng, khuôn mặt Linh Phi Tử ngày càng khó nhìn, nàng không nghĩ phòng ngự của Lạc thằn pháp thân lại mạnh mẽ như thế, dù công thế của nàng mạnh thế nào, đều không thể lọt qua một giọt, làm nàng không có chút cơ hội nào

“Chẳng qua muốn thử sự lợi hại của Huyền nữ pháp thân này thôi”. Đối với tiếng cười lạnh của Linh Phi Tử, Lạc Ly chỉ ung dung cười một tiếng, nói.

“Bất quá, tuy rằng có chút bất phàm, nhưng cũng không đến mức quá xuất sắc”.

Linh Phi Tử tức giận cười: “Nói khoác không biết ngượng!”

Lạc Ly khẽ mỉm cười, không cãi cọ với nàng, bàn tay thon dài như ngọc bắt đầu kết ấn.

Ào ào ào…

Cả dòng sông lớn lúc này nhanh chóng cuộn ngược lên, tựa như một cái vòi rồng cực lớn quanh thân Lạc Thần pháp tướng.

Lạc Thần Pháp Tướng chậm rãi đưa bàn tay xinh đẹp mảnh khảnh ra, nắm lấy dòng sông, mà dòng sông cũng loé lên linh quang, biến thành một thanh trường kiếm gợn sóng lăn tăn.

Mà lúc Lạc Thần pháp thân cầm thanh trường kiếm này lên, một luồng kiếm khí bén nhọn phóng lên cao, sơn mạch dưới dãy núi bị chia thành 2 nửa!

“Có đi mà không có lại dường như thành thất lễ rồi, đã thế, ngươi cũng thử một kiếm của ta đi, nếu ngươi đỡ được, trận này ta nhận thua” Lạc Ly cười một tiếng, trong vẻ ưu nhã có sự tự tin.

“Vậy ngươi cứ đợi mà nhận thua đi!”

Linh Phi Tử giận dữ cười, nghiến chặt hàm răng, châm chọc nói!

Dù ngoài miệng nói thế, nhưng mắt nàng cũng hiện lên vẻ vô cùng ngưng trọng, vì lúc này nàng cảm thấy mội mùi vị nguy hiểm trí mạng.

Lạc Ly Yêu Kiều cười một tiếng, chỉ thấy trường kiếm bên phải Lạc Thần pháp thân đột nhiên đâm ra, kiếm quang vô tận cuốn sạch thiên địa.

“Chí tôn thần thông, Lạc thuỷ hoá nhất kiếm”

Trước kia, Lạc Ly tu thành một đạo thần thuật gọi là nhất kiếm hoá lạc thuỷ, mà một kiếm hôm nay, tuy tên gọi giống nhau, nhưng uy năng giữa hai thứ là không thể đo đếm được.

Giọng nói Lạc Ly vừa dứt, kiếm quang vô biên vô tân bắt đầu gào thét, toàn bộ thiên địa như tràn ngập tiếng nước chảy, bất quá trong tiếng nước chảy lại có muộn luồng kiếm khí bén nhọn vô cùng, đủ làm người ta thấy sợ hãi.

Vô số cường giả hoảng sợ nhìn kiếm quang tràn ngập từng ngóc ngách.

nhỏ trong thiên địa, lại thấy sóng lớn gào thét như ngày tận thế, đều cảm thấy tâm thần rung động.

Kiếm khí tung hoành 3 vạn dặm, Nhất kiếm quang hàn Cửu Châu.

Giờ phút này, bọn họ mới hiểu được, tại sao Lạc Thần pháp thân lại có thể đứng vị trí cao thứ 11 kinh khủng trên bảng xếp hạng 99 pháp thân!

Chương 1267: Lạc Ly Đoạt Quán Quân

Ào ào ào!

Kiếm quang tràn ngập thiên địa, tiếng nước chảy thanh thủy cũng theo đỏ vang dội lên.

Mà Linh Phi Tử vốn khuôn mặt lạnh lẽo cười cợt, nhanh chóng biến thành vẻ ngưng trọng, trong đôi mắt đẹp thậm chí còn có một tia sợ hãi, bởi vì nàng không nghĩ tới một kiếm của Lạc Ly, lại có thể kinh khủng thế này.

Một kiếm kia chém ra, kiếm quang tràn ngập mỗi ngóc ngách trong thiên địa, đối mặt với một kiếm này, dù là muốn tránh né cũng không thể.

- Đáng chết!

Linh Phi Tử nghiến chặt răng, trong mắt cũng xẹt qua vẻ lạnh lẽo, đến bước này nàng cũng không còn đường lui nữa, đổi lại nàng muốn nhìn xem, nếu có thể ngăn cản được một kiếm này, khuôn mặt của Lạc Ly còn cỏ thể cười như trước được không?

- Ngươi thật sự nghĩ rằng Huyền Nữ pháp thân của ta dễ bắt nạt sao?

Khuôn mặt tươi cười của Linh Phi Tử ngập tràn sát khí, sau một giây, nàng khẽ cắn đầu lưỡi, phun ra một tia tinh huyết, mà tia tinh huyết kia tràn ngập linh lực bàng bạc không cách nào tưởng tượng nổi.

Mà lúc ngụm tinh huyết ngập tràn linh lực kia phun ra xong, khuôn mặt tươi cười của Linh Phi Tử cũng hiện ra vẻ tái nhợt, rõ ràng ngụm

tinh huyết kia tiêu hao phần lớn linh lực trong cơ thể nào.

Tinh huyết bắn ra, rơi lên trên nguyệt luân khổng lồ trên tay Huyền Nữ pháp thân, trong nháy mắt tinh huyết nhiễm lên, nguyệt luân vốn trong suốt liền bị nhuốm màu đỏ như máu, tỏa ra khí âm sát kinh khủng, làm cả không gian dần dần đều bị đóng băng.

Ông!

Huyết nguyệt luân điên cuồng rung động, sau một lát chợt rời tay Huyền Nữ pháp thân, bộc phát ra huyết quang phô thiên cái địa, biến thành một luồng ánh sáng xuyên thủng không gian bay về phía vô tận kiếm quang.

Trên huyết quang, tỏa ra vô tận hàn khí, kể cả linh lực thiên địa dù chỉ tiếp xúc trong nháy mắt đều hóa thành vô số băng tinh từ trên trời rơi xuống.

Oanh!

Dưới vô số ánh mắt chấn động quan sát, vài hơi thở sau, kiếm quang tràn ngập thiên địa cùng huyết nguyệt luân kinh khủng kia nặng nề va vào nhau

Vừa va chạm, ánh sáng chói mắt tràn ngập mỗi ngóc ngách trên chiến trường, dãy núi hùng vĩ phía dưới cũng bị ánh sáng rọi xuống sụp đổ ầm ầm xuống!.

Trong vòng mấy ngàn dặm quanh đó, tất cả hạ vị địa chí tôn đều nhanh chóng chạy ra xa, ánh mắt kinh hãi, họ biết nếu bị cuốn vào trong đó, không chêt cũng trọng thương.

Phụt phụt!

Dưới vô số ánh mắt hoảng sợ, huyết nguyệt luân chém vỡ hai tầng kiếm quang, không ngừng phá vỡ, bất quá khi kiếm quang tiêu tán, huyết nguyệt luân cũng ảm đạm đi nhiều.

Đinh!

Đột nhiên, khi huyết nguyệt luân chém vỡ kiếm quang thì, một trường kiếm gợn sóng lăn tăn lăn tăn từ hư vô hiện ra, nhẹ nhàng chạm lên trên huyết nguyệt luân.

Thanh âm va chạm vang dội trên bầu trời.

Khuôn mặt Linh Phi Tử đang tươi cười cũng đột nhiên trắng bệch lại, trong đôi mắt đẹp cũng tràn đầy vẻ kinh hãi.

Rắc rắc!

Bởi vì nàng thấy, trên huyết nguyệt luân lại có vết nứt vỡ rất nhỏ, vết vỡ rất nhanh lan ra, chỉ mấy hơi thở sau đã tràn ngập huyết nguyệt luân.

Phanh!

Huyết nguyệt luân rung lên, cuối cùng không chịu được thêm nữa, banh một tiếng vỡ nát ra, biến thành ánh sáng đỏ đầy trời.

Khuôn mặt Lạc Ly cười bình tĩnh, ngón tay tinh tế giơ lên, trên đầu ngón tay có từng đợt rung động nhộn nhạo.

Bá!

Trường kiếm gợn sóng xuyên thủng huyết nguyệt phiến, một lần nữa biến mất.

Linh Phi Tử dường như nhận ra điều gì, lúc này điên cuồng thúc giục Huyền Nữ pháp thân lui lại, từng màn hào quang quanh thân tạo thành phòng ngự mạnh mẽ.

xuy!

Bất quá lúc nàng cấp tốc rui lui cùng thúc giục phòng ngự, dường như có một thanh âm rất nhỏ truyền vào tai, thân thể của nàng chợt cứng

lại, chợt cúi đầu xuống, chỉ thấy một trường kiếm gợn sóng lăn tăn mang theo kiếm quang xuyên thủng ngực Huyền Nữ pháp thân.

Kiếm quang bén nhọn cực kỳ đột nhiên từ bên trong Huyền Nữ pháp thản bắn ra.

Phanh!

Huyền Nữ pháp thân khổng lồ lập tức bị kiếm quang đâm nát từ bên trong, ầm ầm nổ tung lên, hoá thành điểm sáng linh lực đầy trời, giống như mưa sa từ trên trời rơi xuống.

Phụt!

Huyền Nữ pháp thân bị phá, Linh Phi Tử cũng bị thương nặng, phun ra một ngụm tiên huyết, thân thể mềm mại va vào một ngọn núi, cả ngọn núi đổ sụp xuống.

kiếm quang đầy trời cũng từ từ tiêu tán đi.

Lạc Ly vẫn mỉm cười đứng trên Lạc Thần pháp thân, nàng thu hồi ngón tay, con ngươi nhìn chằm chằm vào nơi ngọn núi sụp đổ, êm ái nói:

“Ngươi thua rồi!”

Waooo...

Trong chiến trường, hạ vị địa chí tôn của hai bên đều trợn mắt há mồm, không ai ngờ được, một kích bén nhọn như thế của Linh Phi Tử vẫn không cản nổi thế công của Lạc Ly.

Nhìn cục diện như vậy, hiển nhiên Lạc Ly mới là người thắng sau cùng.

Nơi ngọn núi sụp đổ, đất đá vỡ vụn, thản hình Linh Phi Tử hiện ra, khoé miệng có vết máu, đôi mắt tràn đầy sự không cam lòng, nghiến răng nói: “ Ta còn chưa thua!”

Lạc Ly nghe vậy, cũng không thèm để ý đến nàng, chẳng qua vung tay ngọc lên, linh lực gào thét ra, tất cả chiến ấn trong tay áo Linh Phi Tử liền bay ra ngoài.

Linh Phi Tử thấy vậy, tức giận đến mức phun ra một ngụm máu tươi, nhưng lúc này nàng đã bị thương nặng, còn đâu sức chống lại Lạc Ly.

Sau khi chiến ấn bị đoạt, không gian quanh thân Linh Phi Tử rung chuyển, rõ ràng là chuẩn bị bị đá ra khỏi chiến trường, ánh mắt nàng oán hận không cam lòng nhìn chằm chằm vào Lạc Ly, cắn răng nói: “Lạc Ly, ngươi cứ chờ đó, một ngày nào đó ta sẽ thắng được ngươi!”

Nhưng đối với lời nói của nàng, ánh mắt Lạc Ly chưa hề xao động tí nào.

Thân ảnh của Linh Phi Tử, cuối cùng biến mất ở trong vòng xoáy không gian, hoàn toàn bị đá ra khỏi chiến trường, mất đi tư cách tranh đoạt danh ngạch.

Sau khi đuổi Linh Phi Tử đi, Lạc Ly dời đôi mắt đẹp về phía tất cả cường giả dưới trướng Linh Phi Tử, chân ngọc khẽ động, Lạc Thần pháp thân lập tức đi ra, kiếm quang bén nhọn vô cùng một lần nữa phóng lên cao, bao phủ ba vị hạ vị địa chí tôn của Thục Môn.

Đối mặt với công kích của Lạc Ly, ba vị cường giả Thục Môn cũng âm thầm kêu khổ, sau khi giãy giụa một hồi, liền hoảng sợ phát hiện ra, dù bọn họ liên thủ cũng không cách nào chống lại Lạc Thần pháp thân.

“Chúng ta nhận thua!”

Phát hiện ra sự thật tàn khốc này, ba vị cường giả Thục Môn cũng chỉ có thể hô to nhận thua, bọn họ bây giờ đã hiểu được, Lạc Ly trước mắt không phải hạ vị địa chí tôn có thể ngăn cản được, bảy giờ sợ rằng, nàng mới chính thức là người đứng đầu hạ vị địa chí tôn của tây thiên đại lục.

Giữa bọn họ và nàng có chênh lệch cực kỳ lớn.

Thực tế này, làm cho bọn họ cảm thấy xấu hổ, tự xưng là thiên chi kiêu tử, vậy mà hôm nay chứng kiến thực lực của Lạc Ly xong, bọn họ mới hiểu thế nào ra thiên ngoại hữu thiên.

Lúc ba người nhận thua, Lạc Ly cũng ngừng tay, nàng đứng trên lạc thần pháp thân, đôi mắt đẹp nhàn nhạt quét qua, ba vị thiên tài của Thục môn đều ủ rũ cúi đầu giao chiến ấn ra.

Mà ở cách đó không xa,ba người Lữ Phượng Tiên, Du Hổ nhìn thấy thế, liền nhanh chóng đánh bại ba người này, sắc mặt đều phức tạp.

Người như thế mới chính thức là thiên kiêu vô song, mấy người bọn họ thường ngày đều được người đời thổi phồng là thiên kiêu, nhưng so với nàng thì thật là buồn cười.

Đối mặt với Lạc Ly xinh đẹp không thể tả bằng lời, dù là ngạo khí đầy người như Lữ Phượng Tiên, đều cảm thấy mặc cảm tự tu, người như thế, phàm nhân có ai có thể xứng với nàng?

Một bên Du Hổ cũng cười khổ, chỉ có thể đem sự ngưỡng mộ trong lòng kìm nén lại.

“Không biết Mục Trần kia có tài đức gì mà có thể chinh phục được nàng...” Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, thở dài một tiếng, trong lòng dâng lên sự ghen tỵ vô hạn với Mục Trần.

“Chư vị, các ngươi còn muốn đánh tiếp sao?” Khi hắn đang cảm thán, Lạc Ly lại liếc mắt đẹp về phía những cường giả bên trận doanh của Linh Phi Tử, thanh âm nhẹ nhàng truyền ra, đều làm những cường giả kia mặt vàng như đất.

Đến bước này rồi, bọn họ sao lại không nhận ra, cục diện đã hoàn toàn thay đổi, bọn họ đứng ở trận doanh của Linh Phi Tử là hoàn toàn sai rồi, mà giờ đây Linh Phi Tử đã thất bại bị đuổi đi, hiển nhiên bọn họ cũng sẽ phải trả giá cho sai lầm này.

Cục diện thế này, đa số cường giả đều ủ rũ trong lòng, chỉ cỏ thể mau chóng lấy chiến ấn ra, rối rít thoát ra khỏi chiến trường.

Ngắn ngủi không đến vài phút, trận doanh của Linh Phi Tử chỉ còn không tới 30 người, những kẻ này rõ ràng là không cam lòng, cố gắng bỏ chạy.

Lạc Ly vung tay ra, trên trăm đạo quang ảnh bạo phát, một nén nhang sau, những kẻ này cũng bị tống ra ngoài.

Vì vậy, trên toàn bộ chiến trường hạ vị địa chí tôn, cũng chỉ còn lại cường giả bên phía trận doanh của Lạc Ly, mà bọn họ đều đem chiến ấn ra, nhất thời trên bầu trời lơ lửng vài trăm viên chiến ấn.

Lạc Ly cũng lấy chiến ấn ra, nàng đưa mắt nhìn, mỉm cười nói: “Hôm nay chúng ta thắng trận, tiếp theo sẽ dựa theo quy củ đã nói lúc trước, phân phối chiến ấn theo công lao”.

Mọi người đều gật đầu, công lao của bọn họ cũng được ghi chép lại, cho nên, mỗi người tham gia đều sẽ được dựa theo phân ngạch của mình mà lĩnh chiến ấn.

Vài hơi thở sau, chiến ấn trên trời chỉ còn lại 80 viên, đều là của Lạc Ly.

Nhưng mà nàng cũng không cầm chiến ấn này, mà đem phân phát tuỳ ý cho những cường giả khác.

Đối với hành động của Lạc Ly, mọi người cũng không có ý kiến gì, vì bọn họ hiểu điều này có nghĩa là, Lạc Ly sẽ từ bỏ chiến ấn của mình, nhưng nàng cũng sẽ lấy danh ngạch duy nhất kia.

Cũng không ai phản đối điều này, vì nó đã sớm nằm trong dự liệu, hơn nữa cũng chỉ có thực lực của nàng mới có thể đoạt được danh ngạch.

Lần này nếu không phải cỏ Lạc Ly, chỉ sợ bọn họ đã sớm bị Linh Phi Tử đuổi ra khỏi chiến trường, làm sao có nhiều chiến ấn như vậy để đổi

bảo vật chứ?

Cho nên, rất nhiều cường giả đều hướng về phía Lạc Ly cung kính nói: “Cám ơn Lạc Hoàng!”

Sau đó, mỗi người bọn họ đều đổi lấy bảo vật, nối tiếp nhau rời khỏi chiến trường, mà chiến trường cuối cùng cũng chỉ còn một mình Lạc Ly.

Lạc Ly khẽ ngẩng mặt lên cười, nụ cười nghiêng nước nghiên thành, nhìn vào hư vô, tuy nàng cũng chưa biết cục diện chiến trường thượng vị địa chí tôn ra sao, nhưng nàng vẫn có dự cảm.

Mục Trần đã thắng.

Bởi vì đối với hắn,từ đầu đến cuối nàng luôn có một niềm tin không thể lay động...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1268: TấY Lễ Phân Phối

Khi Lạc Ly yểu điệu mảnh khảnh thân ảnh xuất hiện ở Bạch Ngọc trên quảng trường, mảnh này nguyên bản ồn ào trong thiên địa cũng hơi hơi yên tĩnh, vô số đạo ánh mắt đều là dẫn kinh diễm nhìn qua trong sân nữ hài, cái loại này thanh lệ cảm giác, khiến người ta không nhịn được có chút mê say.

Hơn nữa, trải qua lúc trước hạ vị Địa Chí Tôn trong chiến trường cái kia một trận đại chiến, tất cả mọi người là biết rõ, cô bé trước mắt, không chỉ có được lấy độc nhất vô nhị giống như đích mỹ lệ, hơn nữa thực lực của nàng cùng với thiên phú, cũng là đủ để tới xứng đôi

Của nàng chói mắt, làm cho không ít thiên tài đều là tự ti mặc cảm.

Mà đối với cái kia muôn người chú ý giống như nhìn chăm chú, Lạc Ly ngược lại là thần sắc ung dung, nàng con ngươi nhẹ nhàng quét qua, chính là nhìn thấy cùng Lạc Thiên Thần cùng nhau Mục Trần, lúc này liền là tự nhiên cười nói.

Dáng tươi cười nở rộ, cả tòa sáng ngời hoàn mỹ Bạch Ngọc quảng trường phảng phất đều là ở nụ cười của nàng phía dưới ảm đạm đi, ngay sau đó, cái kia vô số đạo ẩn chứa hâm mộ ghen ghét giống như ánh mắt, liền là có chút hung tợn nhìn về phía Mục Trần.

Nếu không phải là lúc trước Mục Trần tại thượng vị Địa Chí Tôn trong chiến trường biểu hiện kinh người, chỉ sợ lúc này sẽ có người kìm nén không được trong lòng ghen ghét, muốn mạnh mẽ ra mặt.

Đối với những ánh mắt kia, Mục Trần cũng là bất đắc dĩ nở nụ cười, hắn hôm nay, coi như là đã minh bạch, trên cái thế giới này, xác thực là có thêm một loại nữ nhân, có thể đạt tới hồng nhan họa thủy giống như trình độ.

Hôm nay Lạc Ly, tại thoát ly từng đã là trẻ trung, hơn nữa tu thành Lạc Thần Pháp Thân về sau, cũng đã chân chính đạt đến loại này cấp bậc.

Bất quá cũng may chính là, đồng nhất uông khả nhân kẻ gây tai hoạ, nhưng lại sớm được Mục Trần chỗ thu phục chiếm được cho nên, để hắn một mình đến thừa nhận đồng nhất đạo kẻ gây tai hoạ tai họa đi!

- Khục!

Vạn trượng trên thềm đá, có một đạo tiếng ho khan truyền đến, phá vỡ Mục Trần cùng Lạc Ly ở giữa mặt mày đưa tình, vô số đạo ánh mắt nhìn lại, chỉ thấy Tây Thiên Chiến Hoàng mặt không biểu tình, ai nấy đều thấy được, lúc này vị này Tây Thiên Đại lục Thiên Chí Tôn trong lòng có chút không quá vui sướng.

Đương nhiên, mặc cho ai trông thấy ba cái Đại Lục Chi Tử danh ngạch, hôm nay bị người cướp đi hai cái, chỉ sợ cũng sẽ không vui sướng đi nơi nào.

Bất quá đối với Lạc Ly đoạt giải quán quân, Tây Thiên Chiến Hoàng cũng là không thể làm gì, bởi vì Lạc Ly đi là chính quy trình tự, Lạc Thần tộc đích thật là có tham gia tư cách, còn nữa, Lạc Ly thực lực, cũng đích thật là so Linh Phi Tử càng mạnh hơn nữa.

Kiềm chế xuống trong lòng không vui, Tây Thiên Chiến Hoàng thanh âm nhàn nhạt truyền vang ra:

- Lần này Tây Thiên Đại lục Đại Lục Chi Tử danh ngạch đã tuyển ra.

- Địa Chí Tôn đại viên mãn chiến trường, Lẫm Đông lão nhân.

- Thượng vị Địa Chí Tôn chiến trường, Mục Trần.

- Hạ vị Địa Chí Tôn chiến trường, Lạc Ly.

Khi Tây Thiên Chiến Hoàng thanh âm vang lên lúc, ba đạo thân ảnh cũng lúc xuất hiện ở Bạch Ngọc trong sân rộng, lập tức trong thiên địa vang lên đinh tai nhức óc giống như tiếng hoan hô, tuy nói người thắng sau cùng chỉ ba người, nhưng mà với tư cách quan sát từng tràng đặc sắc chiến đấu người vây xem, bọn hắn cũng là đưa cho ba người đầy đủ tôn trọng tại khâm phục.

Bạch Ngọc trên quảng trường, Lẫm Đông lão nhân một bộ lão hủ giống như bộ dáng, mặt như Khô Mộc, ngược lại là cũng chẳng có bao nhiêu hãy nhìn tính, cho nên càng nhiều nữa ánh mắt đều là hội tụ tại Mục Trần cùng Lạc Ly trên người.

Thanh niên thân hình thẳng tắp, diện mục tuấn tú phiêu dật, trong con ngươi màu đen ẩn chứa cười ôn hòa ý, chỉ khi nào trong khi chân mày nhắm lại thời điểm, tuấn tú phiêu dật trước mặt bàng, chính là hội có vẻ hơi khắc nghiệt, khiến người ta không dám khinh thường.

Nữ hài một thân Huyền Y, thân thể mềm mại thon dài, phập phồng đường cong càng là lộ ra mê người, hồng nhuận phơn phớt cái miệng nhỏ nhắn khẽ mím môi, hiện ra nhẹ nhàng vui vẻ, thong dong ưu nhã giống như tư thái, giống như nữ hoàng một giống như tôn quý.

Đối với cái này xuất sắc nam nữ trẻ tuổi, giống như Kim Đồng Ngọc Nữ, ngược lại là lộ ra cực kỳ xứng, thậm chí mà ngay cả vạn trượng trên thềm đá Viêm Đế, đều là mỉm cười gật đầu, hai cái này tiểu bối, đều đích thật là cực kỳ xuất sắc.

- Ngươi và ba người, đã thắng được, vậy thì có tư cách trở thành

Đại Lục Chi Tử", tiếp đó, theo ta trước đi tiếp thu Đại lục chi lực tẩy lễ đi." Tây Thiên Chiến Hoàng nói ra.

Lời vừa nói ra, không chỉ Lạc Ly cùng Mục Trần ánh mắt hơi sáng, mà ngay cả nhất thẳng vẫn còn như là cây khô Lẫm Đông lão nhân da mặt đều là đẩu động, trong mắt có không che giấu được vẻ khát vọng dũng mãnh tiến ra.

Đến Lẫm Đông lão nhân loại tầng thứ này, khoảng cách Thiên Chí Tôn đã là cực kỳ tiếp cận, nhưng mà muốn bước ra một bộ này, bước vào Thiên Chí Tôn cảnh, cái kia nhưng lại khó như lên trời.

Đại thế giới ở bên trong, Địa Chí Tôn đại viên mãn cường giả tuyệt đối là đạt trình độ cao nhất giống như cường giả, nhưng mà duy có bước chân vào Thiên Chí Tôn, mới có thể xưng là chân chính đỉnh phong.

Đơn độc muốn trở thành Thiên Chí Tôn, lập tức mà có thể thống trị một tòa Đại lục, dưới trướng cường giả vô số, quyền thế ngập trời, giống như cái này Tây Thiên Đại lục, cùng loại Lẫm Đông lão nhân thực lực như vậy Địa Chí Tôn đại viên mãn, tối thiểu còn có hai tay số lượng, lần này nếu như không phải Tây Thiên Chiến Hoàng âm thầm tương trợ, Lẫm Đông lão nhân biết được, hắn muốn thu hoạch cái này danh ngạch phong hiểm, chỉ sợ hội thêm rất nhiều.

Địa Chí Tôn đại viên mãn cùng Thiên Chí Tôn tầm đó, một bước ngắn, nhưng lại Thiên Nhân gian chênh lệch.

Cho nên, tiến vào Thiên Chí Tôn, cơ hồ là Lẫm Đông lão nhân cái loại này Chí Tôn đại viên mãn trong nội tâm lớn nhất khát vọng, nhưng hắn cũng biết rằng, dùng thiên phú của hắn, nếu như không có cơ duyên to lớn, rất có thể cả đời vô pháp bước ra.

Mà hôm nay, cái kia Đại lục chi lực tẩy lễ, chính là chỗ này chủng cơ duyên to lớn!

Tuy nhiên không phải từng cái Đại Lục Chi Tử đều tuyệt đối có thể đột phá đến Thiên Chí Tôn, nhưng là có thể gia tăng xác xuất thành công, đây đối với Lẫm Đông lão nhân mà nói, đã là cụ bị đầy đủ hấp dẫn.

Cho nên, nghe tới Tây Thiên Chiến Hoàng chuyện đó lúc, mặc dù là Lẫm Đông lão nhân, đều là nhịn không được kích động trong lòng.

Mà về phần cái kia Bạch Ngọc ngoài sân rộng, càng là có thêm vô số cường giả đem ánh mắt hâm mộ nhìn về phía ba người, loại cơ duyên này, mấy trăm năm khó gặp một lần, mà lần này người may mắn, liền là bọn hắn.

- Viêm Đế kế tiếp cần phải quan sát thoáng một phát ta Tây Thiên Đại lục Đại lục tẩy lễ?

Tây Thiên Chiến Hoàng ánh mắt chuyển hướng Viêm Đế, mỉm cười nói.

Viêm Đế nghe vậy, thì là cười lắc đầu, nói:

- Đại lục tẩy lễ chi địa, chính là các đại lục bí mật, ta liền bất tiện tham dự.

Cái loại địa phương đó, chính là cả tòa Đại lục Đại lục chi lực hội tụ chi địa, cơ bản cũng coi là một tòa Đại lục đích căn nguyên chỗ, cho nên cực kỳ che giấu, bình thường sẽ không để cho ngoại nhân tiếp cận.

- Chuyện hôm nay, đa tạ Chiến Hoàng tương yêu, ngày sau nếu là có cơ hội, có khả đến ta Vô Tận Hỏa Vực làm khách.

Viêm Đế cười nói.

- Sớm nghe nói về Vô Tận Hỏa Vực đại danh, như có cơ hội, chắc chắn tiến đến.

Tây Thiên Chiến Hoàng gật gật đầu, tuy nhiên cùng là siêu cấp thế lực, nhưng mà nhưng hắn là rất rõ ràng, Vô Tận Hỏa Vực nội tình, có khả vượt qua xa hắn Tây Thiên Chiến Điện có thể so sánh.

Viêm Đế cười cười, rồi sau đó thân hình của hắn xuất hiện ở Mục Trần, Lạc Ly trước người, hắn nhìn qua hai người, mỉm cười, nói:

- Mục Trần tiểu hữu, ngươi làm rất không tồi.

Mục Trần cung kính ôm quyền, một bên Lạc Ly cũng là dịu hàng hành lễ, biểu đạt đối với Viêm Đế tôn trọng.

- Nếu không có Viêm Đế tiền bối tiến cử, ta sợ là ngay cả tham gia tư cách đều không có, đại ân vãn bối nhất định ghi nhớ trong lòng.

Mục Trần giọng thành khẩn, hắn vô cùng rõ ràng, nếu như không phải xem ở Viêm Đế mặt mũi của, Tây Thiên Chiến Hoàng tuyệt đối sẽ không để cho hắn tham gia.

Viêm Đế khoát tay áo, đột nhiên cười nói:

- Chớ lấn còn trẻ, đây chính là của ta thiết thân thể sẽ, cho nên ta như thế nào phạm loại này sai lầm, Mục Trần, cuối cùng sẽ có một ngày, ngươi cũng sẽ đạt tới cùng ta giống nhau tình trạng.

Nhìn đến Viêm Đế coi trọng như thế, Mục Trần cũng là có chút ngượng ngùng, tuy nhiên hắn cũng đích thật là tại dùng loại này mục tiêu mà cố gắng.

- Chuyện hôm nay đã tốt đẹp, ta cũng muốn hồi Vô Tận Hỏa Vực rồi, về sau ngươi nếu là có hứng thú, sẽ tới Vô Tận Hỏa Vực nhìn xem, Tiêu Tiêu nên sẽ nhớ trông thấy ngươi.

Viêm Đế cười nói, hắn câu này mời, ngược lại là so với lúc trước mời Tây Thiên Chiến Hoàng cái loại này lời khách sáo muốn lộ ra càng thêm chân thành một chút.

Mục Trần nghe vậy, cũng là nhẹ gật đầu.

Viêm Đế thấy thế, cũng tựu không nói thêm lời, hướng về phía hai người khoát tay áo, mà hậu thân thân thể chính là thời gian dần trôi qua hư ảo, cuối cùng trực tiếp là bỗng dưng từ từ tiêu tán.

- Bọn ngươi đi theo ta.

Tây Thiên Chiến Hoàng nhìn qua Viêm Đế biến mất thân ảnh, sau đó ánh mắt chuyển hướng Mục Trần ba người, tay áo vung lên, liền là có thêm linh quang đem ba người bao phủ, nháy mắt sau đó, bốn người thân ảnh đồng thời biến mất ở Bạch Ngọc trên quảng trường.

Theo bốn người biến mất mà đi, Bạch Ngọc quảng trường chung quanh cũng là truyền đến một loạt cảm thán thanh âm, ngay sau đó vô số đạo thân ảnh cũng là thời gian dần trôi qua rút đi, có thể tưởng tượng, theo những người này ly khai, Tây Thiên Đại lục Đại Lục Chi Tử tranh đoạt thi đấu, tất nhiên cũng sẽ bằng tốc độ kinh người truyền bá ra, có lẽ không được bao lâu, Tây Thiên Đại lục ba vị tân sinh Đại Lục Chi Tử danh tiếng, sẽ tại đây đại thế giới ở bên trong, lặng yên truyền ra

Khi Mục Trần trước mắt linh quang dần dần tiêu tán lúc, hắn phát hiện quanh thân đã tối sầm xuống, tựa như là ở trong chỗ sâu phía xa trong trời sao, cái loại này yên tĩnh, làm người sợ hãi.

Một cái ôn nguội lạnh như ngọc bàn tay như ngọc trắng vào lúc này đưa qua ra, nhẹ nhàng cầm chặt Mục Trần bàn tay, Mục Trần cũng là phản tay nắm chặt, quay đầu chính là nhìn thấy dựng ở bên cạnh Lạc Ly.

Nhưng vào lúc này, phía trước Hắc Ám tựa hồ là bắt đầu bị tróc bong, ngay sau đó, Mục Trần chính là nhìn thấy, ở đằng kia bóng tối ở trong chỗ sâu, đúng là xuất hiện một mảnh tinh không sáng chói.

Trong vùng sao trời kia, thiên kì bách quái, ngẫu nhiên có tản ra linh quang Cự Kình tự trong tinh không bay lượn mà qua, hoặc là Côn Bằng giương cánh, đại thụ che trời chập chờn sinh trưởng, tại đây, tựa như là một mảnh cổ lão thế giới.

Mà ở trong đó, Mục Trần cảm thấy một cỗ cực đoan tinh thuần cùng cổ lão thiên địa linh lực, cái loại này linh lực, cùng ngoại giới linh lực hoàn toàn bất đồng, tựu phảng phất, những linh lực này, nguồn gốc từ Thái Cổ.

Cổ già tinh túy.

- Nơi đây chính là Tây Thiên Đại lục thiên địa linh lực giao hội chỗ, trải qua hơn trăm năm dung hợp, lúc nãy tạo thành cảnh tượng kỳ dị như vậy, mà các ngươi Đại lục tẩy lễ, chính là ở chỗ này.

- Kế tiếp các ngươi liền trực tiếp tiến vào bên trong, hấp thu dị tượng, còn kết quả như thế nào, tựu xem các ngươi từng người tạo hóa nữa.

Tây Thiên Chiến Hoàng thản nhiên nói.

Nghe đến lời này, Mục Trần một cảm thấy cái gì, ngược lại là Lạc Ly con ngươi bỗng nhiên lóe lên, nói:

- Chiến Hoàng có ý tứ là, những...này tẩy lễ chi lực, do tự chúng ta hấp thu?

Tây Thiên Chiến Hoàng nhẹ gật đầu.

Lạc Ly thấy thế, hết sức nhỏ đầu lông mày lập tức nhăn lại, giữa con ngươi mang chút tức giận mà nói:

- Chiến Hoàng cử động lần này khó tránh khỏi có chút quá mức!

Mục Trần nhìn thấy Lạc Ly thần sắc, lông mày cũng là thời gian dần trôi qua nhíu lại, nhìn về phía Tây Thiên Chiến Hoàng, xem bộ dáng này, tựa hồ người này, lại đang giở trò quỷ gì.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1269: Tranh Đoạt Phân Ngạch

Âm thanh tức giận của Lạc Ly vang lên, mảnh không gian này dường như ngưng đọng lại, một cỗ uy áp mạnh mẽ lan ra, làm cho cả không gian chấn động.

- To gan!

Lẫm Đông, thuộc hạ trung thành nhất của chiến hoàng giận dữ quát lên, ánh mắt bén nhọn nhìn chằm chằm vào Lạc Ly, kẻ dám mạo phạm Tây Thiên chiến hoàng.

Chân mày Mục Trần nhíu lại, hắn bước lên trên một bước, bảo vệ Lạc Ly, trong tay hắn cũng có một viên thạch phù, chỉ cần bóp vỡ là có thể triệu hồi linh lực hóa thân của Võ Tổ đến.

Tuy rằng đó là lá bài tẩy cuối cùng của Mục Trần, nhưng hắn cũng sẽ không tiếc rẻ, nếu Tây Thiên chiến hoàng không để ý tới thân phận mà đụng đến họ, vậy hắn cũng chỉ có thể mời Võ Tổ tới, đến lúc đó hắn thật muốn xem xem, Tây Thiên chiến hoàng phải đối mặt thế nào với Võ Tổ có không ít ân oán này.

Tây Thiên Chiến Hoàng ngược lại sắc mặt bình thản, hắn nhìn về phía Lạc Ly nói:

- Bổn Hoàng quá đáng chỗ nào?

Dù đối mặt với Tây Thiên chiến hoàng, Lạc Ly cũng không sợ hãi chút nào, thanh âm trong trẻo lạnh lùng: "Chiến Hoàng cần gì tỏ vẻ không hiểu, Đại lục chi tử tẩy lễ lực, cực kỳ hạn chế, mà quy củ trong

quá khứ đều là hạ vị cùng thượng vị địa chí tôn mỗi bên lấy 3 phần, đại viên mãn địa chí tôn 4 phần”

“Hôm nay chiến hoàng lại không nói tí gì về việc phân phối, mà lại muốn chúng ta tự mình hấp thụ, cũng không khỏi hơi vô lý đi”

Nghe Lạc Ly nói thế, Mục Trần cuối cùng cũng hiểu ra, thì ra đại lục chi tử tẩy lễ này trước giờ vẫn phân chia như vậy để đảm bảo công bằng, dù sao địa chí tôn đại viên mãn mạnh hơn 2 bên còn lại quá nhiều, nếu lại cùng nhau tranh đoạt chắc chắn sẽ chiếm mất phần lớn tẩy lễ lực.

Đại lục chi lực, chính là thiên địa linh lực của khắp đại lục ngưng tụ về, mấy trăm năm mới được một chút, nếu là mất đi một phần hai phần cũng không phải con số nhỏ.

Rõ ràng, chiến hoàng tuy chịu thiệt để hai người bọn họ cướp đồ trước mặt, nhưng cũng sẽ không để bọn họ hưởng thụ dễ dàng...

Tây Thiên Chiến Hoàng nghe xong lời Lạc Ly, thần sắc vẫn không có tí biến đổi gì, cười nhạt nói:” Quy định phân phối này, ở nhiều nơi cũng không giống nhau, ta nắm quyền phản phối, cho nên phương thức phân phối thế nào là do ta quyết, việc này dù các ngươi có mời viêm đế tới, ta vẫn có đủ lý lẽ.

“Con đường tu luyện vốn là mạnh được yếu thua, nếu các ngươi không thể nào cạnh tranh hấp thu nổi tẩy lễ lực, cũng là chuyện riêng của các ngươi, nếu ngay cả việc này cũng không giải quyết được thì dù có là đại lục chi tử, cũng không thể nào trở thành Thiên Chí Tôn được.

Nghe lời nói lý lẽ đầy miệng của Chiến Hoàng, Lạc Ly cũng cau mày lại, muốn tiếp tục tranh cãi, nhưng bị Mục Trần ngăn lại.

“Chiến Hoàng dù không rộng rãi lắm, nhưng lời này cũng có chút có lý”. Mục Trần cười cười nói.

Nghe lời nói sâu xa của Mục Trần, Chiến Hoàng cũng hơi nhíu mày, nhưng không để ý thêm nữa, chẳng qua là ánh mắt kỳ dị nhìn Mục Trần một cái, nói: “Nói như vậy, tức là các ngươi không có ý kiến gì về phương thức phân phối của ta nữa?”

Mục Trần gật đầu cười, nói:” Thế gian này chính xác cũng không có việc gì công bằng tuyệt đối cả, con đường cường giả, chỉ có thể một đường đi lên, nếu tự thân không có năng lực, bỏ lỡ đi cơ duyên thì đó là vấn đề của chính bản thân”

Lạc Ly nhìn về phía Mục Trần, mặc dù nàng cũng không hiểu vì sao Mục Trần lại đồng ý chuyện bất công này, nhưng nàng đối với hắn cực kỳ tin tưởng, nên giữ yên lặng không chen vào nữa.

Thấy Mục Trần không phản đối chút nào, ánh mắt chiến hoàng hơi loé lên, đối với cái tên liên tiếp làm người ta đoán không ra này, dù là hắn cũng sẽ không tiếp tục coi thường như trước nữa

“Nếu chiến hoàng đã quyết định phương thức phân phối, vậy ta cũng muốn hỏi một chút, nếu kết quả tẩy lễ không giống ngài dự đoán trong đầu, ngài sẽ không ra tay can thiệp chứ?” Mục Trần cười nói.

Tây Thiên Chiến Hoàng nhướng mày, sắc mặt khó coi nói: “Ngươi có cần phải nói thế?”

Hôm nay hắn sửa đổi quy tắc phản phối, cũng có đầy đủ lý do, cho nên dù truyền đi, người ngoài cũng không thể nói gì, chỉ khi nào hắn chính thức ra tay can thiệp, cũng sẽ làm thiên hạ xì xào bàn tán, không có lợi tí nào cho thanh danh của hắn.

Mục Trần thấy vậy, liền gật đầu cười nói “ Nếu đã như vậy thì ta an tâm, chúng ta có thể bắt đầu được chưa?”

Thấy Mục Trần không tỏ vẻ lo âu chút nào, lông mày chiến hoàng càng nhíu chặt hơn, hắn không biết tên Mục Trần này đang tỏ vẻ bình tĩnh hãy có thủ đoạn gì, dù thế nào hắn cũng chỉ là hạ vị địa chí tôn thôi,

chắc không thể tranh đoạt nổi với Lầm đông lão nhân đã là Đại Viên Mãn Địa Chí Tôn đâu”

Trong lòng nghĩ như vậy, sắc mặt Tây Thiên chiến hoàng cũng thả lỏng xuống, sau đó ánh mắt hắn liếc Lẫm Đông lão nhản, lão nhân này cũng gật đầu kín đáo một cái.

Đối với quy tắc lần này, Lẫm Đông lão nhân chẳng những không thấy có gì khó chịu, ngược lại là âm thầm vui vẻ, dù sao dựa trên các phân phối cũ, hắn cũng chỉ có thể lấy 4 phần, mà hôm nay bằng bản lãnh của mình, hắn tin rằng có thể cướp từ tay Mục Trần và Lạc Ly, mỗi người một phần, như thế, tẩy lễ lần này hắn có thể hưởng đến 6 phần, đối với hắn đúng là bánh từ trên trời rơi xuống.

Sau khi ám hiệu ngầm với Lẫm Đông Lão Nhản, Tây Thiên chiến hoàng vung tay lên, nói:” Nếu không có vấn đề gì, như vậy các ngươi chuẩn bị đi, hãy nhớ, các ngươi chỉ có thời gian một nén nhang để phân chia khu vực,- sau một nén nhang, đại lục tẩy lễ sẽ bắt đầu phân hoá, biến thành ánh

sáng tẩy lễ, bắt đầu tiến hành tẩy lễ, mà trạng thái đó các ngươi cũng sẽ không thể tranh đoạt được nữa.”

Mục Trần ánh mắt loé lên, thế này tức là, trong thời gian một nén nhang đó, bọn họ nhất định phải xác định ra mội người sẽ được bao nhiêu tẩy lễ chi lực, sau đó chiếm giữ lấy những tẩy lễ chi lực này, sẽ hoá thành ánh sáng tẩy lễ cho bản thân.

Bá!

Mục trần cùng Lạc Ly liếc mắt nhìn nhau, rồi hai người cũng bước ra xa, lập tức xông tới mảnh tinh không muôn hình vạn trạng kì dị kia, mà tiếp sau bọn hắn, thân hình của lẫm đông lão nhân cũng từ từ đi theo.

Chỉ mấy nhịp thở, ba người bọn họ đã đứng giữa phiến tinh không kỳ dị kia.

Bên trong tinh không, cự kình bay lượn, cổ thụ mập mờ, vậy mà mấy thứ đó giống như hư ảo, đụng vào thân thể của bọn Mục Trần thì trực tiếp xuyên qua.

Nhưng mà, từ trong những thứ đó, Mục Trần lạl cảm ứng được một loại linh lực tinh tuý cổ xưa.

Loại Linh lực này, Mục Trần cũng chưa gặp bao giờ, đó là một loại linh lực cực kỳ cổ xưa, dường như bắt nguồn từ niên đại rất xa xưa rồi, nên mới hình thành nên bọn chúng (bọn chúng là cá kình với cổ thụ v..v)

Ông!

Mà lúc Mục Trần chìm đắm trong linh lực cổ xưa tinh tuý thì một dao động linh lực vô cùng mạnh mẽ bộc phát ra,ánh sáng linh lực giống như thực chất nhanh chóng lan ra bốn phương tám hướng, dao động linh lực lướt qua mạnh mẽ bao phủ cả phiến tinh không này giống như một bức tường bao vậy.

Mục Trần ngẩng đầu lên, chỉ thấy ở chỗ xa xa, lẫm đông lão nhân đã không khách khí bắt đầu bộc phát linh lực, phân chia địa bàn.

Mục Trần cùng Lạc Ly liếc nhau, không chần chờ thêm nữa mà bộc phát linh lực ra, bắt đầu bao phủ khu vực của mỗi người.

Mà lúc đầu họ cũng không cứng rắn tranh chấp với Lầm Đông lão nhân, mà tạm thời lui bước, chiếm lấy những khu vực Lẫm Đông lão nhân chưa chạm đến.

Nhưng phiến tinh không này dù sao cũng có hạn, ngắn ngủi vài phút đã bị 3 người phân chia xong.

Lúc này Lẫm Đông lão nhân chiếm được khoảng 5 phần tẩy lễ lực, mà hai người Mục Trần cùng Lạc Ly hợp sức, khó khăn lắm mới được 5 phần mà thôi.

“Hừ!”

Lẫm Đông lão nhân hừ lạnh một tiếng, tâm niệm vừa động, chỉ thấy linh lực như sóng lớn thét gào, nhắm tới khu vực của Mục Trần, Lạc Ly để ăn mòn.

Rõ ràng, hắn bắt đầu muốn xâm chiếm phần tẩy lễ của hai người rồi.

Mà đối mặt với sự xâm chiếm của Lẫm Đông lão nhân, Mục Trần cùng Lạc Ly lập tức liên thủ, linh lực tạo thành phòng ngự nặng nề, cố gắng ngăn cản sự xâm chiếm của Lầm Đông lão nhân

Bất quá đúng như Tây Thiên Chiến Hoàng dự đoán, Mục Trần cùng Lạc Ly cũng chỉ là 2 vị hạ vị địa chí tôn mà thôi, đối mặt với một vị đại viên mãn địa chí tôn, dù bọn họ có liên thủ cũng không thể đánh lại được.

Cho nên, phòng ngự kiên cố của hai người không ngừng bị phá huỷ dễ như trở bàn tay, mấy phút ngắn ngủi sau, từng khu vực một liên tiếp rơi vào tay lẫm đông lão nhân

Hiện giờ, Lẫm Đông lão nhân đã chiếm được 6 phần

Nhìn cảnh này, trong mắt Lẩm Đông lão nhân cũng hiện vẻ tham lam, bởi vì hắn còn muốn được nhiều hơn, chỉ cần như vậy thì tỷ lệ tiến vào Thiên Chí Tôn của hắn sau này cũng sẽ tăng lên.

“hai tiểu bối, nếu các ngươi đã không có phúc hưởng vậy thì để lão phu giúp một tay đi!” Trong lòng cười lạnh một tiếng, Lẩm Đông lão nhân không do dự nữa, linh lực bàng bạc như sóng lớn vạn trượng, điên cuồng quét tới khu vực Mục Trần, Lạc Ly đang cố thủ.

Đối mặt với Lầm Đông lão nhân ỷ mạnh hiếp yếu như thế,khuôn mặt tươi cười của Lạc Ly cũng trở nên lạnh lẽo, tâm niệm vừa động, Lạc Thần Pháp Thân liền hiện ra.

Mục Trần cũng chợt loé mắt, Bất Hủ Kim Thân toả ra ánh sáng tử kim cổ xưa cũng xuất hiện trong tinh không.

Hai người ánh mắt lạnh băng nhìn lẫm đông lão nhận, muốn cướp đồ của bọn hắn dù là đại viên mãn địa chí tôn cũng đừng mơ!

Nhìn thấy ánh mắt của hai người, lẫm đông lão nhân cũng tỏ ra vẻ khinh thường.

Hai đứa tiểu bối mới hạ vị địa chí tôn, cũng dám ngăn cản hắn, đúng là châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức mình.!

“Lão phu hôm nay sẽ cho các ngươi hiểu, dù các ngươi là thiên tài như thế nào đi nữa, đối mặt với thực lực tuyệt đối thì vẫn chỉ là con kiến hôi mà thôi!”

Lẫm Đông lão nhân cười lạnh một tiếng, hai tay mở ra, trong nháy mắt linh lực cuồn cuộn như gió lốc điên cuồng bốc lên.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1270: Một Kiếm

Oanh!

Linh lực mênh mông vô tận, từ phía trung tâm là Lầm Đông lão nhân, lan tràn khắp bốn phương tám hướng, cuối cùng mạnh mẽ bá đạo hướng về phía khu vực của Mục Trần cùng Lạc Ly.

Phanh!

Dưới công thế mạnh mẽ ấy,thân thể Mục Trần cùng Lạc Ly đều rung lên, mặc dù chí tôn pháp thân phía sau họ cũng bộc phát ra linh lực mênh mông, nhưng tuyến phòng thủ của họ vẫn từ từ bị ăn mòn.

Mặc dù trong số hạ vị Địa Chí Tôn, hai người cũng là kẻ xuất sắc, thậm chí có năng lực vượt cấp khiêu chiến, nhưng trước mắt, Lầm Đông lão nhân này cũng không phải thượng vị địa chí tôn, mà là một vị Đại Viên Mãn Địa Chí Tôn chân chính.

Tầng thứ này, dù chĩ dùng linh lực cũng đủ áp chế hai người Mục Trần.

Hơn nữa, hiện giờ bọn họ cũng mới chỉ thua thiệt ở phương diện xâm chiếm linh lực, chứ không phải là giao đấu chính diện, nếu không, một khi khai chiến, dù Mục Trần cùng Lạc Ly liên thủ, sợ rằng cũng khó có thẻ địch nỗi.

Dù sao, chênh lệch giữa Hạ vị Địa Chí Tôn và Đại Viên Mãn Địa chí tôn, thật sự quá khó có thể vượt qua.

Lam Đông lão nhản nhìn phòng tuyến linh lực của 2 người dần dần bị xâm chiếm, khoé miệng cũng nở ra nụ cười lạnh, nếu cứ tiếp tục theo tốc độ này. có lẽ sau một nén nhang, hắn có thề chiếm được ước chừng khoảng bảy, thậm chí tám thành tẩy lễ.

Mà vừa nghĩ tới việc có thẻ độc chiếm đến tám thành tẩy lễ, dù là với tâm tính của Lầm Đông lão nhân cũng không nhịn được cảm giác mừng như điên trong lòng.

- Đúng là trời ban phúc duyên!

Lầm Đông lão nhân cười lớn trong lòng, nếu không phải lần này Mục Trần cùng Lạc Ly đoạt được 2 danh ngạch đại lục chi tử, làm Chiến Hoàng gai mắt, thì có lẽ hắn cũng không có cơ hội ngon lành thế này, dù sao theo quy củ từ trước, đẻ chiếu cố cho danh ngạch hạ vị cùng thượng vị địa chí tôn, tẩy lễ lực đều bị tày thiên chiến hoàng đích thân phân chia.

Trong lúc lẫm đông lão nhân đang âm thầm đắc ỷ, lông mày Lạc Ly cũng nhăn lại, nàng nhìn Mục Trần truyền âm Mục Trần, làm sao bây giờ? Nếu tiếp tục như thế, tẩy lễ lực của chúng ta sợ rằng chẳng còn được bao nhiêu."

Mục Trần hít sâu một hơi, áp lực mà Lầm Đông lão nhân gây ra cho hắn, cũng có chút ngoài ỷ muốn, quả nhiên so với thượng vị địa chí tôn như Linh Chiến Tử, đại viên mãn địa chí tôn mạnh hơn quá nhiều

Bất quá, muốn cướp đi tẩy lễ lực của hắn cũng không dễ dàng như vậy.

Nghĩ đến đây, trong mắt Mục Trần có hàn quang loé lên, hai tay hắn đột nhiên kết ấn, không gian sau lưng dao động, ngay sau đó liền thấy 2 thân ảnh hiện ra, chính là Hắc Bạch Mục Trần.

Hai người này vừa xuất hiện, liền ngồi xếp bằng xuống, linh lực bàng bạc bộc phát ra, gia nhập vào phòng tuyến, ngăn cản sự ăn mòn của lẫm đông lão nhản.

Ma sau khi hai người gia nhập, tốc độ ăn mòn của Lầm Đông lão nhân lập tức yếu đi, thi thoảng lại có một khu vực nho nhỏ lại bị Mục Trần đoạt lại.

- Tiểu tử này đúng là khó giải quyết!

Lầm Đông lão nhân nhận ra tình huống như thế, chân mày cũng cau lại, hắn không nghĩ rằng một tên hạ vị địa chí tôn như Mục Trần, lại khó chơi như vậy.

Nếu 2 bên trực tiếp đối chiến, tất nhiên Lảm Đông lão nhàn sẽ không sợ Mục Trần, dù Mục Trần có hai hoá thân kỳ bí, nhưng Lẫm Đông lão nhân vẫn có lòng tin chiến thắng tuyệt đối.

Nhưng bây giờ, bọn họ là đang tranh đoạt phân ngạch lễ rửa tội, nếu hắn muốn dùng thực lực đại viên mãn địa chí tôn mạnh mẽ cướp đoạt thì rõ ràng không hợp quy tắc.

Cho nên,đối với sự ngăn cản mạnh mẽ của Mục Trần, Lạc Ly, Lẫm Đông lão nhân tạm thời không cách nào chiếm ưu thế tuyệt đối được.

- Hừ, bất quá ưu thế vẫn thuộc về ta.chĩ là tốc độ ăn mòn chậm đi thôi, hết một nén nhang, ta vẫn có thề đạt được 7 thành danh ngạch, như vậy cũng đủ rồi.

Lẫm Đông lão nhân cười lạnh trong lòng, mặc dù Mục Trần phản kháng hết sức, làm cho hắn không thẻ nào chiếm được 8 phần, nhưng 7 thành cũng đủ làm hắn hài lòng rồi.

Nghĩ như vậy, Lẩm Đông lão nhân bắt đầu thúc giục linh lực, xâm thực từng chút một.

Lạc Ly thấy Mục Trần dùng thủ đoạn ổn định lại cục diện, cũng hơi thở phào một hơi, nhưng sắc mặt vẫn nghiêm trọng như trước, vì nàng có thề cảm giác được, dù bọn họ vẫn cứng rắn ngăn cản, nhưng phân ngạch

vẫn bị lẫm đông lão nhân xâm thực từng chút một, chẳng qua là tốc độ chậm hơn nhiều so với lúc trước thôi.

- Tiếp tục như thế, sợ rằng hết một nén nhang, chúng ta chỉ có thề giữ lại được 3 phần phân ngạch, đối với 2 người thì thật quá ít ỏi.

Lạc Ly khẽ mím đôi môi nhỏ nhắn, nàng đã quyết định, nếu kết quả cuối cùng như vậy, nàng sẽ đưa hết phân ngạch của mình cho Mục Trần, nếu không, chỉ có dưới 3 phần tẩy lễ lực sẽ không thể nào thuận lợi hoàn thành tẩy lễ được.

Mục Trần cũng không biết suy nghĩ trong lòng Lạc Ly, tâm thần của hắn lại cực kỳ bình tĩnh, không vì phòng tuyến bị ăn mòn mà lo lắng chút nào.

Bộ dáng như thế, dường như đã bỏ qua việc tranh đoạt.

Lam Đông lão nhân thấy vậy, cũng âm thầm khinh thường một tiếng, tiểu tử này coi như là thức thời, cũng biết rằng hai đứa tiểu bối bọn họ căn bản không thẻ nào tranh giành được với hắn.

- Thấy tiểu tử này thức thời như vậy, lão phu cũng để lại cho bọn chúng 3 phần đi, tránh người ta nói lão phu bắt nạt tiểu bối.

Lẫm Đông lão nhân cười toét miệng một tiếng, tỏ ra đại lượng nghĩ thầm trong lòng.

Ở bên ngoài vùng tinh không cổ xưa, tây thiên chiến hoàng cũng nhìn thấy cảnh này, bất quá hắn lại khẽ nhíu chân mày, vì hắn cũng khá rõ, Mục Trần kia cũng không phải loại người mềm yếu, dù đối thủ có lợi hại thế nào, hắn cũng dám đánh một trận, nếu không, hắn cũng sẽ không ở trước mặt Thiên Chí Tôn như Chiến hoàng, chả tỏ ra tí tôn kính nào.

Nhưng vì sao đối mặt với Lẫm Đông lão nhản chèn ép như thế, hắn vẫn cố nhẫn nhịn?

- Thật sự chịu thua, hay vẫn còn thủ đoạn?

Tây thiên chiến hoàng ánh mắt loé lên một cái, nhưng tới giờ hắn vẫn không tưởng tượng nỗi Mục Trần sẽ dùng cái gì đẻ tranh đoạt với một vị Đại Viên Mãn Địa Chí Tôn.

Mà thời gian Tây Thiên Chiến Hoàng nghi ngờ cũng nhanh chóng trôi qua.

Một nén nhang trôi qua rất nhanh, đã gần cuối mà phiến tinh không cỗ xưa này, đã có khoảng 7 phần phạm vi bị Lẩm Đông lão nhãn chiếm cứ, linh lực mênh mông cỗ xưa, chảy xuôi trong khu vực của hắn.

- Haha!

Thời gian càng về cuối, Lẩm Đông lão nhân cũng không nhịn được sự đắc ý trong lòng, ngửa mặt lên trời cười lớn, có đến 7 phần tẩy lễ lực rơi vào tay hắn, rốt cục hắn cũng cố chút lòng tin sau này đột phá thiên chí tôn rồi.

Lạc Ly nắm chặt tay ngọc, nàng nhìn Mục Trần, cũng không thấy hắn có chút dao động nào.

Từng phút cuối trôi qua, chỉ thấy trong phiến tinh không cỏ xưa này, linh lực cổ xưa bắt đầu phát sáng rạng ngời, rõ ràng sắp chuyển thành ánh sáng tẩy lễ. Ngón tay Mục Trần tạch tạch gõ đầu gối, mà vừa lúc hắn cảm ứng được thời gian kết thúc, trong con ngươi của hắn bộc phát ra ánh sáng rạng ngời. Hắn đứng phắt dậy, bàn tay nắm chặt, trong tay hiện ra một thanh trường kiếm thuỷ tinh cổ xưa.

Tay hắn cầm trường kiếm, một cỗ khí tức mạnh mẽ không cách nào tả nỗi, như thần linh hạ phàm, quét ngang ra, sau đó, hắn hướng về phía lẫm đông lão nhân nơi xa xa, chém ra một kiếm! hưu!

Dường như có một luồng ánh sáng thuỷ tinh xẹt qua hư không, hướng thẳng về phía lẫm đông lão nhân.

Một kiếm kia, yên lặng không tiếng động, không chút khí thế nào, nhưng đối mặt với một kiếm này, nụ cười trên mặt lẫm đông lão nhân lập tức cứng lại, sau một chớp mắt, khuôn mặt hắn hiện lên vẻ kinh hãi muốn chết.Vì hắn cảm nhận được trên một kiếm kia, có một loại dao động sâu không lường được, dao động đó giống như lúc đối mặt với cường giả như Tây Thiên Chiến Hoàng!

Đó chính là khí tức của Thiên Chí Tôn!

- Thiên Chí Tôn?!

Lam Đông lão nhân hoảng sợ thét chói tai, kinh hãi đến mức hồn lìa khỏi xác, thân thể của hắn theo phản xạ điên cuồng rút lui, linh lực khủng bố cũng vội vàng bị thu hồi, hình thành vô số tầng phòng ngự kiên cố trước người!

Banh banh banh!

Kiếm quang thuỷ tinh xẹt qua, vô số tầng phòng ngự mạnh mẽ bị phá nát, sắc mặt lẫm đông lão nhân càng thêm trắng bệch, ngay lúc kiếm quang thuỷ tinh chém tới, hắn điên cuồng rống to, linh lực trong cơ thể không giữ lại chút nào mà bộc phát ra, hắn hít sâu một hơi, chớp mắt một cái, một đạo hàn lưu xanh đậm từ trong miệng phun ra ngoài.

Luồng hàn lưu này nhìn như bình thường, nhưng vừa phun ra sắc mặt Lầm Đông lão nhân liền tái nhợt đi, rõ ràng là đã dốc hết sức lực.

Phanh

Hàn lưu xanh đậm va vào kiếm quang thuỷ tinh, đầu tiên hàn lưu tan mất, nhưng kiếm quang kia cũng ảm đạm, cuối cùng vỡ nát ra.

Xuy.

Kiếm quang vỡ nát cũng để lại trên ngực lẫm đông lão nhân một vết máu thật sâu, nhưng hắn cũng hơi bất ngờ rằng, một kiếm mang theo khí tức của thiên chí tôn này lại bị hắn cản được.

Lúc trước, hắn thật sự đã nghĩ mình sẽ chết dưới một kiếm này!

Nhưng hình như một kiếm này dù nguy hiểm, nhưng cũng không kinh khủng như hắn tưởng tượng.

Lẫm Đông lão nhân thất thần trong nháy mắt, sau đó lập tức phục hồi, lúc này hắn ngẩng đầu, chợt há hốc mồm toét mắt khi thấy, thời điểm lúc hắn bị một kiếm kia làm kinh hãi, mục trần đã thúc giục linh lực, đoạt lại tất cả những phân ngạch hắn xâm chiếm lúc trước!

Lúc này hắn cũng chỉ còn 3 phần phân ngạch!

- Khốn kiếp.

Lam Đông lão nhản giận dữ gầm thét, linh lực đáng sợ bộc phát lên, bất quá lúc hắn muốn điên cuồng phản công thì, linh lực trong phiến tinh không cổ xưa này bắt đầu hoá thành ánh sáng vạn trượng, ánh sáng phủ xuống, khắp không gian như ngưng đọng lại, mà thân thể của lẫm đông lão nhân cũng như côn trùng lọt vào trong hổ phách, không thề động đậy.

Thân thể ngưng đọng, ánh mắt hắn giận dữ nhìn về phía Mục Trần, khi ấy, khuôn mặt Mục Trần dường như nở một nụ cười chế giễu!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1271: Đại Lục Tẩy Lễ

Từ trong tinh không, ánh sáng vô biên vô tận phát ra, linh lực cổ xưa cũng không ôn hoá như trước, phát ra lực lượng cực kỳ kinh khủng, lập tức làm cho cả phiên tinh không này ngưng đọng lại.

Trong tinh không, dường như cả thời gian cũng trôi chậm lại!

Ở một góc trong tinh không, thân thể Lẫm Đông lão nhản ngưng trệ, trên gương mặt của hắn đầy vẻ giận dữ, bất quá vì không gian đã ngưng đọng lại nên không cách nào nhục nhích, nhưng ánh mắt của hắn vẫn mang theo vẻ khó tin nhìn chằm chằm Mục Trần, rõ ràng cũng vì biến cố lúc trước mà nổi lên sóng to gió lớn trong lòng.

Hắn không thể nghĩ ra rằng, ở thời khắc cuối cùng đó, Mục Trần lại có thể phản kích bén nhọn hung hãn như thế, một kiếm kia tuyệt đối mang theo khí tức của Thiên Chí Tôn chân chính.

Bất quá, sau khi giao thủ thì uy năng của nó cũng không đến mức Lẫm Đông lão nhân nghĩ, một kiếm kia hắn là có thể tạo thành uy hiếp lớn với hắn, thậm chí nếu sơ xẩy cũng có thể bị trọng thương.Nhưng dù thế cũng không đến mức có thể làm hắn kinh hãi thất thố, mà bởi vì, hắn bị khí tức thiên chí tôn trên một kiếm kia doạ sợ.

Hắn sợ đó là bài tẩy Viêm Đế để lại cho Mục Trần, Viêm Đế là nhân vật bực nào, dù chỉ là một lá bài tẩy lưu lại cho Mục Trần, cũng dễ dàng có thể đối phó hắn.Cho nên trong tích tắc đó, để giữ lại mạng nhỏ, Lẩm Đông lão nhân phải lập tức thu tất cả linh lực về để tạo thành phòng ngự.

Như thế mặc dù có thể giúp hắn ngăn được một kiếm kia, nhưng lại đem toàn bộ đại lục tẩy lễ lực mà hắn vất vả cướp được đổ sông đổ bể, hơn nữa còn lỗ mất 1 phần!

Hắn hiện tại cũng chỉ còn 3 phần phản ngạch!

- Tiểu tử xảo trá đáng chết.

Trong lòng Lầm Đông lão nhân thầm mắng Mục Trần xối xả, hắn vô cùng hối hận, khi nãy cũng không nên quá mức cuồng vọng, nếu cẩn thận một chút thì cũng sẽ không bị một kiếm kinh thiên của Mục Trần doạ gần chết.

Trong lúc Lẫm Đông lão nhân hối hận tột cùng, thì bên ngoài sắc mặt Tây Thiên Chiến Hoàng cũng xanh mét lại nhìn cảnh này, đồng thời cũng kinh dị nhìn Mục Trần một cái.

Một kiếm lúc trước kia, đúng là có khí tức của Thiên Chí Tôn.

Bất quá, cũng không phải là khí tức của viêm đế, mà là một khí tức tương tự, mênh mông không lường được, nếu chủ nhân khí tức đó ở thời kỳ toàn thịnh, sợ rằng Chiến Hoàng hắn còn xa mới bằng được.

Viêm Đế nói không sai, tên Mục Trần này đúng là lấy được truyền thừa của Thiên Đế, nếu ta đoán không lầm, thanh kiếm lúc trước là do thiên đế để lại, hắn có thể đoạt lại phân ngạch cũng nhờ một kiếm này".

Ánh mắt Tây Thiên Chiến Hoàng loé lên, hắn cũng không nghĩ tới Mục Trần vẫn còn lá bài tẩy loại này. Hơn nữa điều khiến người ta kinh ngạc

hơn lại là, dù đối mặt với Lầm Đông lão nhân cậy thế bức người như vậy, Mục Trần này vẫn có thể nhẫn nhịn, đợi đến thời khắc cuối cùng khi Lẫm Đông lão nhân mất cảnh giác liền bất ngờ ra tay, một kích đoạt lại trọn vẹn phân ngạch!

Ấn nhẫn như thế đủ làm người khác thấy kiêng kị.

Tây Thiên Chiến Hoàng hít sâu một hơi, sau đó bất đắc dĩ thở dài, cũng không nhìn Lầm Đông lão nhân nữa mà trực tiếp xoay người đi!Thế cục hôm nay đã định, Lẫm Đông lão nhân hoàn toàn mất đi cơ hội cuối cùng, cho nên vốn dĩ hắn có thể chèn ép Mục Trần, nháy mắt đã lật thuyền trong mương, đến mức hiện giờ chỉ có thể nuốt hận.

Hiện giờ, ánh sáng tẩy lễ bắt đầu chuyển hoá, trừ khi Chiến Hoàng hắn cậy vào thực lực Thiên Chí Tôn mạnh mẽ ra tay phá hỏng, nếu không cũng không có cách nào quấy nhiễu Mục Trần tẩy lễ.

Thế nhưng hành động này, không nghi ngờ là hoàn toàn phá hỏng quy tắc, nếu tin tức truyền ra tất nhiên sẽ khiến vô số kẻ khinh bỉ, rõ ràng kẻ thích sĩ diện như Tây Thiên Chiến Hoàng không thể chấp nhận được.

Huống chi sau lưng Mục Trần còn cỏ Viêm Đế và Võ Tổ, nếu hắn thật sự làm chuyện đó, chỉ sợ ngay đến Viêm Đế đã từng trò chuyện vui vẻ với hắn cũng sinh ác cảm.

Tây Thiên Chiến Hoàng hiển nhiên sẽ không vì đối phó với một tên Mục Trần nho nhỏ mà bỏ ra cái giá lớn như vậy!

- Cứ cho là tiểu tử này thật sự trở thành đại lục chi tử thì đã sao chứ, dõi mắt đến ngày nay, xác xuất đột phá đến Thiên Chí Tôn của đại lục chi tử đúng là cao hơn một chút, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi, mà 9/10 trong số đó vẫn phải dừng bước trước Thiên Chí Tôn cảnh

Trong lòng chiến hoàng xẹt qua suy nghĩ này, rồi sau đó cười nhạt, thản ảnh biến mất khỏi phiến tinh không cổ xưa này, chỉ cần chưa tiến vào thiên chí tôn, thì hạ vị địa chí tôn hay đại viên mãn địa chí tôn trong mắt hắn đều là con kiến mà thôi.

Lúc Tây Thiên Chiến Hoàng rời đi, ở một khu vực lớn khác trong phiến tinh không cổ xưa này, trong mắt Mục Trần cũng hiện lên vẻ vui mừng cực độ, rõ ràng kết quả này làm cho hắn cực kỳ hài lòng.

Lực lượng mà hắn sử dụng chính là từ Thiên Đế Kiếm mà Thiên Đế để lại, ở trên đó có lưu lại khí tức của Viêm Đế, chính là khí tức Thiên Chí Tôn, cho nên mới doạ Lẫm Đông lão nhân đến hồn lìa khỏi xác như thế.

Bất quá Lầm Đông lão nhân cũng không biết được, sau khi Thiên Đế chém giết Cửu Thi Thiên Ma Đế thì đã tiêu hao phần lớn sức mạnh của Thiên Đế kiếm, lực lượng còn sót lại cũng chỉ đủ cho Mục Trần sử dụng số lần ít ỏi đếm trên đầu ngón tay nữa thôi.

Cho nên, vì tránh trận chiến giằng co, Mục Trần đã chọn cách xuất thủ vào phút cuối, như thế, dù Lầm Đông lão nhân phục hồi lại tinh thần thì thế cục cũng đã định, không cách nào xoay chuyển được.

Kết quả sau đó cũng nằm trong dự đoán của Mục Trần, thậm chí còn tốt hơn.

Bởi vì hắn chỉ nghĩ là sẽ đoạt lại phân ngạch của mình, không nghĩ rằng còn đoạt thêm được cả 1 thành của Lẩm Đông lão nhân.Rõ ràng, hắn vẫn đánh giá thấp sự chấn nhiếp của khí tức Thiên Chí Tôn với Lầm Đông lão nhân.

Nghĩ đến đây, Mục Trần cũng không nhịn được cười một tiếng trong lòng, sau đó ánh mắt hướng về phía Lạc Ly, sau khi đoạt lại phân ngạch, Lạc Ly cũng chỉ lấy 3 thành phân ngạch, để lại 4 thành cho hắn.

- Cô bé này thật là...

Mục Trần bất đắc dĩ, nhưng cũng không ý kiến nữa, vì bên người hắn còn có Hắc Bạch Mục Trần, hắn cố tình để bọn họ lại đây cũng vì muốn 2 đạo hoá thân này cùng tiếp nhận đại lục tẩy lễ.

- Bắt đầu đi.

- Mục Trần nhắm mắt, lẩm bẩm nói trong lòng.

Ông!

Thanh âm vang lên nghe giống nhịp tim của hắn, vừa buông xuống liền thấy linh lực cổ xưa tinh tuý bên trong khu vực của hắn bộc phát ra ánh sáng vạn trượng, ánh sáng bao trùm lấy 3 người Mục Trần.

Ánh sáng bao phủ, Mục Trần cũng cảm giác được linh lực cổ xưa như thấm dần vào thân thể của hắn, huyết nhục của hắn vô cùng tham lam điên cuồng cắn nuốt thứ linh lực cổ xưa này.

Cảm giác đó, như trẻ nhỏ khát khao bầu sữa mẹ, là cảm giác xuất phát từ bản nằng mỗi người!

Lúc linh lực cổ xưa thấm vào cơ thể hắn, cũng tiếp xúc với linh lực bản thân của hắn, cảm giác đó như, hò nước trong suốt bỗng dưng có dòng nước đen thuần tuý rót vào, trong khoảnh khắc làm cho linh lực bản thân hắn trờ nên cô đặc hơn một chút.

Dưới sự tẩy lễ của linh lực cổ xưa này, Mục Trần cảm thấy trong thân thể hắn, mỗi bắp thịt, xương cốt, huyết nhục thâm chí là linh lực đều có biến hoá nghiêng trời lệch đất.

Hống!

Mà trong lúc cơ thể Mục Trần có sự thay đổi to lớn thì đột nhiên trong cơ thể hắn có tiếng Rồng Ngâm Phượng Minh vang lên, chỉ thấy bên ngoài cơ thể hắn chân long, chân phương chi linh đã lâu không sử dụng, lại một lần nữa hiện lên.

Kể từ khi Mục Trần đột phá tới Địa Chí Tôn tới nay, chân long chân phượng chi linh cũng không hề đột phá, trong chiến đấu cũng không giúp gì nhiều cho hắn, cho nên Mục Trần cũng dần dần quên mất.

Nhưng dưới linh lực tẩy lễ này, chân long chân phượng cũng thức tỉnh dậy, tham lam cắn nuốt linh lực, mà Mục Trần cũng cảm thấy sức mạnh của chúng, cũng dần dần tiến gần tới địa chí tôn.

Đến lúc đó, chúng sẽ lại một lần nữa có tác dụng với Mục Trần.

- Đại Lục Chi Tử quả nhiên có vô số chỗ tốt.

Cảm nhận được biến hoá to lớn trong cơ thể, dù với tâm cảnh của Mục Trần cùng không khỏi mừng như điên, khó khách Lẫm Đông lão nhân kia lại khẩn cấp như thế, hoá ra tác dụng của nó lại kỳ diệu tới vậy.

- Ánh sáng tẩy lễ quá mãnh liệt, hoàn toàn ngưng đọng cả không gian lẫn thời gian, dựa theo thời gian nơi này mà nói, tẩy lễ này có thể kéo dài đến mấy năm, mà thời gian bên ngoài cỏ lẽ cũng chỉ mấy tháng mà thôi

Lúc cảm nhận biến hoá trong cơ thể, Mục Trần cũng nhận ra thời gian xung quanh cũng trôi chậm lại, rõ ràng tẩy lễ lực này cũng thay đổi luôn cả không thời gian của nơi này.

Tẩy lễ lần này, hắn là sẽ kéo dài trong 1 khoảng thời gian tương đối lâu. Đối với điều này, Mục Trần lại thở phào nhẹ nhõm, tốc độ tu luyện của hắn vượt xa người thường, tất nhiên là do thiên phú của hắn tuyệt đỉnh, nhưng đôi lúc cũng phải trầm tĩnh lại, từ từ rèn dũa.

Ngọc thô nếu chưa mài, dù có tốt hơn nữa, rồi cũng sẽ cần tỉ mỉ mài dũa, loại tỉ mỉ này cũng cần thời gian uẩn nhưỡng.

Hai mắt Mục Trần từ từ khép lại, tâm thần cũng dần dần tĩnh lại, từ từ tiến vào trạng thái tu luyện, trong thời gian tẩy lễ lâu dài này, hắn cũng cần tận dụng thật tốt để tiến bộ bản thân.

chỉ có như thế, dưới sự hậu tích bạc phát, hắn mới có thể đột phá thêm lần nữa trong tẩy lễ lần này!

Trong tinh không cổ xưa, ánh sáng vô tận không ngừng soi rọi, ánh sáng ngưng đọng cả không gian lẫn thời gian, duy chỉ có 5 thân ảnh trong ánh sáng kia tản ra sinh cơ nhè nhè.

Mà thời gian cứ lặng lẽ như thế trôi qua trong yên tĩnh...!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1272: Oanh Động (1)

Tranh đoạt đại lục chi tử đã kết thúc hơn một tháng, nhưng độ nóng hổi của nó vẫn chưa hề yếu bớt mà ngược lại theo thời gian còn khuyếch tán ra khỏi Tây Thiên đại lục, truyền vào Đại Thiên Thế Giới.

Trong Đại Thiên Thế Giới, Đại Lục Chi Tử là một danh hiệu tương đối vang dội, mỗi vị Đại Lục Chi Tử đều là nhân vật thiên kiêu, kinh tài tuyệt diễm, thậm chí có tiềm năng tiến vào Thiên Chí Tôn...

Tuy rằng cũng chẳng có mấy người thành công, nhưng bất kể thế nào, có thể đạt được danh hiệu đại lục chi tử, chính là biểu tượng cho thực lực, cũng không ai biết vị Thiên Chí Tôn tiếp theo sẽ là ai trong số đại lục chi tử...

Cũng vì thế nên, hầu hết những tin tức về đại lục chi tử đều làm người khác rất quan tâm, mặc dù trên đại thiên thế giới, Tây Thiên đại lục cũng không quá nổi danh.

Mà lần này, danh ngạch đại lục chi tử của Tây Thiên đại lục được công bố ra cũng không ngoài dự tính đã thu hút sự quan tâm của không ít siêu cấp thế lực, bất quá tâm tử của bọn họ cũng chẳng tốt đẹp gì, chủ yếu là nghĩ cách sao có thể lôi kéo Đại Lục Chi Tử của Tây Thiên đại lục này đi thôi, vì nói cho cùng mỗi một vị Đại Lục Chi Tử cũng đều có tiềm lực trở thành Thiên Chí Tôn, nếu có thể lôi kéo được dưới trướng, ngộ nhỡ sau này đột phá thì thực lực sẽ tăng lên cực kỳ lớn.

Mà khi rất nhiều siêu cấp thế lực có được tin tức về 3 vị đại lục chi tử của Tây Thiên đại lục, thì cũng gây ra chấn động không nhỏ.

Bởi vì họ phát hiện, trong 3 người thì có một người dùng thực lực hạ vị địa chí tôn, xưng bá chiến trường thượng vị địa chí tôn!

- Mục Trần này rốt cục là thần thánh phương nào? Lại bằng thực lực hạ vị địa chí tôn lấy được danh ngạch đại lục chi tử của chiến trường thượng vị địa chí tôn?

- Thượng vị địa chí tôn của Tây Thiên đại lục chẳng lẽ yếu kém như vậy?

Trong lúc một vài siêu cấp thế lực kinh ngạc vì chiến tích của MỤc Trần, thì cũng không ít người đưa ra suy đoán như vậy.

- Đại lục chi tử của chiến trường hạ vị địa chí tôn cũng không đơn giản, lại luyện thành Lạc Thần Pháp Thân!

- Đúng là một cô gái xinh đẹp, đây chính là pháp thân xinh đẹp nhất đại thiên thế giới mà vị Lạc Thần trong truyền thuyết kia tu luyện thời viễn cổ, đồng thời cũng đứng thứ 11 trong bảng xếp hạng pháp thân.

- Tiểu cô nương này cũng có tiềm lực vô hạn, không chừng tương lai có thể đột phá đến Thiên Chí Tôn!

Tiếp sau Mục Trần, không ngoài dự đoán, Lạc Ly cũng làm vô số người chú ý, dù sao danh tiếng Lạc Thần Pháp thân cũng quá mức vang dội, xinh đẹp cỡ đó đủ làm người ta say đắm.

Hơn nữa, thiên phú mà Lạc Ly thể hiện ra đủ làm vô số người loá mắt, dường như lại có thể chứng kiến vị Đại Thiên Thế Giới Đệ Nhất Mỹ Nhân thời viễn cổ đã từng làm tất cả Thiên Chí Tôn điên đảo kia một lần nữa xuất hiện.

Mà so với Mục Trần và Lạc Ly, Lẫm Đông lão nhân lại có ít người chú ý hơn nhiều, vì theo tin tình báo thì hắn chính là do Tây Thiên Chiến Hoàng một tay bồi dưỡng nên, tất nhiên là trung thành tận tuy, muốn

chiếm được danh ngạch từ tay hắn cũng không dễ dàng gì, nên cũng không cần để ý lắm.

Bất quá dù thế nào đi nữa, danh tiếng của ba vị đại lục chi tử Tây Thiên đại lục truyền ra cũng tạo nên một ít chấn động trên đại thiên thế giới, đồng thời cũng làm người ta chú ý.

Một nơi trên Đại Thiên Thế Giới.

Trong một toà thành thị to lớn, cực kỳ ồn ào náo nhiệt, một vị lão giả áo vải tay cầm quải trượng, bên hông đeo một chiếc hồ lô đỏ, thần hình còng còng của hắn từ từ rảo bước trên đường phố, mặc cho biển người có đông đúc thế nào cũng không thể chạm vào thân thể hắn, cảm giác đó giống như hắn không ở cùng không gian với những người bên cạnh vậy.

Bất chợt, lão giả dừng chân lại, con mắt hơi đục của hắn nhìn về phía một bên phố, nơi đó có một màn sáng linh lực, mà bên trong màn sáng đang diễn ra một cuộc đấu kịch liệt

Trong mắt lão giả, chiến đấu ở tầng thứ đó chỉ giống như trẻ con đùa nghịch, bất quá khi hắn tập trung vào màn sáng, trong con mắt vẩn đục bỗng nhiên có tinh quang bắn ra.

Hắn chăm chú nhìn vào một thân ảnh xinh đẹp tuyệt thế trên màn sáng, một lúc lâu sau toét miệng cười một tiếng, tháo hồ lô bên hông xuống mạnh mẽ uống một hớp, cười híp mắt nỏi:

- Ông trời đúng là không phụ lòng người, thật là một hạt giống tốt, hạt giống tốt...

Tiếng nói vừa dứt, hắn chợt xoay người đi, chỉ xoay người một cái mà thân ảnh già nua đã biến mất.

Đại Thiên Thế Giới, vạn đảo đại lục.

Đây là một toà đại lục khá kỳ lạ, bởi vì nó hình thành từ vô số hòn đảo, tuy nói là đảo, nhưng diện tích của mỗi đảo cũng cực kì rộng lớn,

trong đó cái to nhất cũng không kém chút nào so với vài tiểu đại lục.

Ở một vùng đất trung tâm vạn đảo đại lục, có một hòn đảo cực lớn bị rừng trúc che phủ, trên hòn đảo có mây mù lượn quanh, hội tụ thiên địa linh lực hùng hậu, rõ ràng cũng là nơi tu luyện cực tốt khó có thể tìm được.

Nếu lại gần mới có thể phát hiện, rừng trúc trên đảo kia có màu xanh biếc như phi thuý, toàn thân toả ra ánh sáng nhàn nhạt, phát ra mùi thơm ngát, chỉ cần hít vào là có thể làm cho tâm cảnh con người bình thản, linh lực trong cơ thể cũng trở lên linh động hơn.

Loại trúc xanh này có tên là Bích Linh Trúc, có thể luyện chế thành Bích Linh Hương, nếu trong lúc tu luyện đốt một nén, không chỉ tăng hiệu suất tu luyện mà còn phòng ngừa tẩu hoả nhập ma.

Đối với rất nhiều người, thứ này có thể coi như bảo bối khó gặp,nghe nói chỉ một nén Bích Linh Hương cũng có thể bán ra gần vạn chí tôn linh dịch, mà số trúc trên hòn đảo này nếu đổi ra chí tôn linh dịch có lẽ cũng được 10 ức.

Giá trị kinh khủng như thế, dù là một vài thế lực đứng đầu cũng không thể lấy ra được.

Bảo địa thế này một khi truyền ra, tất sẽ làm vô số ánh mắt thèm thuồng, đặc biết là vùng đất vạn đảo đại lục này, quần hùng vô số, đủ loại kiêu hùng chiếm biền làm vua, ngang ngược vô cùng, nhưng dù là những thế lực có siêu cấp cường giả đại viên mãn địa chí tôn trấn giữ cũng không dám có ý đồ gì với Bích Linh đảo này.

Bởi vì Bích Linh Đảo này chính là tài sản của Phù Đồ cổ Tộc, một trong 5 đại cổ tộc của đại thiên thế giới.

Phù Đồ cổ tộc là một trong những chủng tộc cổ xưa nhất trên đại thiên thế giới, nội tình cực sâu, không ai có thể đoán được, thậm chí đến

những thế lực siêu cấp có Thiên Chí Tôn cũng tương đối kiêng kỵ chủng tộc này.

Cho nên chỉ bằng tên của Phù Đổ cổ Tộc là có thể làm cho Bích Linh đảo này trở thành nơi an toàn nhất trong vạn đảo đại lục, bất kỳ thế lực nào tới đây cũng đều tỏ ra khách khi, không dám biểu lộ ra tý thèm thuồng hay địch ý nào.

Bởi vì bọn họ hiểu rõ, tuy bọn họ cũng thuộc hàng có máu mặt trên Vạn Đảo đại lục, nhưng trong mắt con quái vật khổng lồ như phù đồ cổ tộc này chẳng qua cũng chỉ là đĩa thức ăn, nếu chọc giận tới họ, người ta phái ra một vị Thiên Chí Tôn, chỉ sợ cả bọn họ lẫn thế lực cũng sẽ tan thành mây khói trong nháy mắt.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1273: Oanh Động (2)

Hưu!

Trên bầu trời bích linh đảo, có một đạo linh quang từ trên trời giáng xuống, linh quang xuyên qua đại trận bao phủ đảo, sau đó lập tức bay về phía trung tâm, ở nơi đó có một ngọn núi sừng sững, trên ngọn núi đầy vẻ bích lục ướt át, cực kỳ mê người.

TRên ngọn núi, có từng ngọn thạch tháp cổ xưa ẩn hiện trong rừng trúc, đạo quang ảnh kia trực tiếp bay vào toà thạch tháp ở nơi sâu nhất.

Trong thạch tháp, có một lão giả áo bào xám trắng ngồi xếp bằng, linh lực quanh người như có như không, nhưng mơ hồ làm người ta có cảm giác sâu không lường được.

Đạo quang ảnh kia rơi xuống phía trước lão giả, quỳ mộy chân xuống, nhưng lão giả vẫn không động đậy gì, thậm chỉ mắt cũng không mở ra, chỉ có ảm thanh nhàn nhàt như truyền từ trọng bụng ra.

- Không phải đã nói dù có bất cứ chuyện gì cũng không được quấy rầy lão phu tu luyện sao?

Nam tử phía trước lão giả nghe vậy. thân thể khẽ run lên. vội vàng nói:

- Bẩm đại nhân, chúng ta phát hiện ra dấu vết tên tội phạm được treo thưởng đứng đầu trên trên Huyền Thưởng Lệnh.

Phanh!

Một cỗ linh lực kinh thiên từ trong cơ thể lão giả bộc phát ra, hai mắt đang nhắm chặt bông nhiên mở ra, trong mắt như hội tụ phong lôi, ánh mắt vô cũng uy nghiêm nhìn nam tử, trầm giọng nói:

- Tên tội phạm đứng đầu Huyền Thưởng Lệnh? Là kẻ trong lời đại trưởng lão nói sao?

- Đúng vậy!

Nam tử kia vội vàng gật đầu, không dám chậm trễ, bàn tay vùng ra một khối linh ngọc, tản mát ra ánh sáng, tạo thành một màn sáng linh lực.

Trong màn sáng có một cuộc chiến kịch liệt, không ai khác chính là Mục Trần đang quyết đấu Linh Chiến tử.

Mà khi thuỷ tinh phù đồ tháp bay ra khỏi người Mục Trần, trong mắt lão giả áo xám lập tức bắn ra tinh quang như thực chất, khuôn mặt hắn hơi co quăp, một lát sau mới hít sâu một hơi, có chút khiếp sợ nói nhỏ:

- Đó...đó chính là Thánh Phù Đồ Tháp.

Không trách hắn lại khiếp sợ như vậy, vì dù là trong phù đồ cổ tộc, thánh phù đồ tháp cũng cực kỳ hiếm thấy, chỉ có tộc nhân thiên phú siêu việt mới có thể có cơ duyên tu luyện được.

Trong giới trẻ của Phù Đồ cổ Tộc ngày nay, duy nhất chỉ có một người tu thành thánh phù đồ tháp, đó là thiên kiêu ngàn năm khó gặp của Phù Đồ Cổ Tộc, nghe nói không ít trưởng lão trong tộc đều có ý bồi dưỡng thành tộc trưởng.

Mà kẻ tu luyện ra Thánh Phù Đồ tháp trước mắt này, rõ ràng không phải thiên kiêu trong tộc của họ.

- Tiểu tử này lạ hoặc, tuyệt đối không phải người tộc ta, nhưng có thể tu luyện ra thánh phù đồ tháp chứng tỏ có huyết mạch tộc ta, như thế hắn là tên tội nhân trong lời đại trưởng lão nhắc tới...

Lão giả híp mắt lại, ánh mắt loé lên, trong phù đồ cổ tộc cũng có chia hệ phái, mà hắn thuộc phái của vị thiên kiêu kia, bọn họ đều đang toàn lực ủng hộ người kia trở thành tộc trường Phù Đồ cổ Tộc, mà một khi thành công thì toàn bộ quyền lợi của phù đồ cổ tộc cũng sẽ nằm trong tay bọn hắn.

Mà tự nhiên lúc này lại xuất hiện một người cũng tu thành thánh phù đồ tháp, mặc dù hắn chỉ là con rơi không có chút địa vị nào, nhưng bọn hắn cũng không cho phép mưu đồ của mình xảy ra chút biến cố nào.

Nghĩ đến đây, trong mắt lão giả nhất thời cỏ hung quang, ngay cả nhiệt độ trong phiến thiên địa này đều hạ xuống, sau đó hắn vung tay lên, âm thanh lạnh như băng truyền ra.

- Mời Long Tượng Hộ pháp tới đây...

Chương 1274: Long Tượng

Uỳnh!

Trong rừng trúc xanh biếc, có tiếng bước chân nặng nề vang lên, mà mỗi khi bước chân hạ xuống, cả vùng đất này như run rẩy, tựa hồ không chịu nổi sức nặng của hắn.

Vậy mà khiến người khác ngoài ý muốn chính là, tuy bước chân nặng như núi, nhưng người kia cũng không phải to cao vạm vỡ, ngược lại là một nam tử trung niên hơi gầy gò.

Nam tử từ rừng trúc bên ngoài tiến vào, bước tới trước thạch tháp, thấy lão giả áo xám trắng kia mới dừng lại, giọng nói không bận tâm:

- Cố Lão gọi ta tới có chuyện gì thế?

Lão giả tên cố lão kia ngẩng đầu lên, hắn nhìn trung niên nam tử trước mắt, trong mắt ánh sáng chợt loé lên, cười nói:

- Long Tượng, chúc mừng ngươi, xem ra ngươi đã thành công chạm tới đại viên mãn địa chí tôn rồi.

Nam tử trung niên trước mắt, khí thế như vực sâu, thân hình như đội vô số núi non, dù giơ tay nhấc chân cũng có sóng linh lực như thực chất tản ra, làm không gian rung động.

- Chẳng qua chỉ là bước nửa bước vào thôi, cũng chỉ có thể coi là bán bộ đại viên mãn.

Nam tử tên Long Tượng thản nhiên nói.

Cố lão mỉm cười:

- Bằng thiên phú của ngươi, chỉ cần bước được nửa bước này, thì sau này đột phá lên đại viên mãn chân chính cũng chỉ là chuyện trong lòng bàn tay thôi.

Đối với câu này, Long Tượng cũng không phủ nhận, vì hắn đúng là có tự tin bước vào đại viên mãn chân chính.

- Cố lão, có chuyện gì?

Bất quá hắn cũng không nói tiếp chuyện này nữa, một lần nữa hỏi.

Cố lão híp mắt cười nói:

- Có một nhiệm vụ muốn giao cho ngươi?

- Sao?

- Đi bắt một người, hạ vị địa chí tôn.

Cố Lão búng ngón tay ra, một đạo linh quang xuất hiện trước mắt, trong đó có một thân ảnh trẻ tuổi cao ráo, chính là Mục Trần.

Long Tượng cau mày nói:

- Chỉ là một hạ vị địa chí tôn cũng muốn gọi ta xuất thủ?

- HA ha, đây cũng không phải hạ vị địa chí tôn bình thường,trong cuộc tranh tài Đại Lục Chi Tử của tây thiên đại lục, hắn dùng thực lực hạ vị địa chí tôn cướp được danh ngạch của chiến trường thượng vị địa chí tôn; đến cả đệ tử thân truyền của vị Tây Thiên Chiến Hoàng Thiên Chí tôn kia, đều thua dưới tay hắn, người này cũng không phải người thường.

Cố Lão cười tủm tỉm nói.

- Trong số thượng vị Địa Chí Tôn sợ rằng khó có người đánh lại hắn, cho nên chỉ có thể gọi Bán Bộ Đại Viên Mãn như ngươi

Long Tượng nghe vậy, hai mắt cũng híp lại, gật đầu nói:

- Đúng là không tầm thường.

Có thể dùng thực lực hạ vị đại chí tôn đoạt được chiến tích kinh người như thế, dù hắn xuất thân từ phù đồ tộc cũng cảm thấy sợ hãi, dù sao chiến tích như thế, dù là những nhân vật thiên kiêu trong thế hệ trẻ của phù đồ tộc cũng chưa thấy ai làm được.

- Hắn là ai? Tại sao lại muốn bắt hắn?

Long Tượng nhìn cố lão hỏi.

Cố Lão nghe vậy, mỉm cười nói:

- Do Đại Trưởng Lão tự mình hạ lệnh.

Con ngươi Long Tượng đột nhiên co rút lại, dường như nghĩ ra điều gì,ánh mắt lạnh lùng nhìn cố Lão trước mắt, chậm rãi nói:

- Là người trước kia Đại Trưởng Lão đã hạ lệnh truy nã?

- Đúng là tên tội nhân đó

Cố Lão thản nhiên nói.

Oanh!

Nghe được lời này, ánh mắt Long Tượng đột nhiên rung lên, một cỗ lực lượng kinh khủng trong cơ thể bộc phát ra, dường như có tiếng long ngâm tượng hống không ngừng, lực lượng đáng sợ toạ ra khí thế kinh người, phô thiên cái địa cuốn về phía Cố lão.

Hống!

Đối mặt với Long Tượng khí thế kinh người này, ánh mắt cố lão cũng sắc lạnh, kim quang sau lưng hội tụ biến thành một con Hoàng Kim Sư Tử, Sư Tử gầm thét chấn vỡ toàn bộ tiếng Long Tượng kia.

Hai người bất chợt giao thủ, thân thể Long Tượng rung lên, lùi về phía sau nửa bước, mà thản thể cố lão chỉ hơi rung lên một cái.

Giao thủ như vậy khiến cố Lão nhíu mày, Long Tượng này dù chỉ là bán bộ đại viên mãn, nhưng trời sinh thần lực, hơn nữa tu luyện Long Tượng Phục Thần Quyết, sức mạnh càng kinh khủng, nếu thật sự giao đấu, dù hắn có thể thắng như cũng trả giá không nhỏ.

- Long Tượng, ngươi muốn vi phạm mệnh lệnh trong tộc?

cố Lão nhìn chằm chằm Long Tượng, trên người có một cỗ uy nghiêm tựa như sư hoàng, hung hãn vô cùng.

Trong mắt Long Tượng hiện lên hung quang, chỉ một lúc sau, hắn thu khí thế này lại, lạnh lùng nói:

- Đó là con trai của tiểu thư, không phải tội nhân gì cả, Cố Sư Hoàng, tốt nhất ngươi nên ăn nói cẩn thận một chút!

- Hừ, Thanh Diên Tịnh dù là chủ nhân trước của ngươi, nhưng bây giờ nàng thản cũng mang tội, nàng vi phạm tộc quy, làm ô nhục huyết mạch cao quý của Phù Đồ cổ Tộc ta, vốn là đại tội!

cố Lão trầm giọng nói.

- Ngươi nếu có ý kiến gì, cứ việc tới trưởng lão viện trong tộc mà nói, nếu bọn họ thay đổi chủ ý, ta cũng sẽ không nói 2 chữ này.

Sắc mặt Long Tượng âm trầm, cười lạnh nói:

- Ta cũng không nói nhảm với ngươi, lão tử không đi!

Cố Lão cụp mắt xuống nói:

- Bích Linh Trúc trên Bích Linh đảo sắp trưởng trưởng thành, lão phu nhất định phải canh giữ ở đây, nếu ngươi không muốn đi, lão phu cũng

chỉ có thề báo tin về tộc, đến lúc đó, cũng không biết Đại Trưởng Lão sẽ phải ai đi đâu...

- Long Tượng, chúng ta cũng chỉ muốn bắt sống tội...tiểu tử này thôi, nếu ngươi ra tay thì còn có thể nể tình chủ nhân cũ, giữ được tính mạng cho tiểu tử này, đừng đề chọc giận đại trường lão, phải trưởng lão ra mặt, khi đó sợ rằng cũng không biết tên tiểu tử này sẽ sống hay chết.

Long Tượng ầm trầm nhìn cố lão, ánh mắt loé lên, một lát sau hắn thở dài:

- Được, ta đi!

Nếu hắn đi, ít nhất sẽ không hạ thủ với con của Tiểu Thư, nhưng vạn nhất để trong tộc phái ra vài người không ưa tiểu thư, đến lúc đó kết cục cũng khó lường.

Cố Lão nghe vậy, cũng cười một tiếng nói:

- Ngươi có thể nghĩ thông suốt thì tốt.

Nói đến chỗ này, hắn bỗng dưng ngừng lại, một lần nữa cười nói:

- Bất quá Long Tượng, ta không hy vọng ngươi tay không trở về đâu. nếu như vậy, ta sẽ đem nha đầu đang nhốt trên Bích Linh Đảo kia giao cho trong tộc xử lý, đến lúc đó nhận phạt nàng cũng không yên ổn

Sắc mặt Long Tượng lại biến đổi, hắn âm trầm nhìn cố Lão nói:

- Cố Sư Hoàng, ta khuyên ngươi làm việc đừng quá đáng, tiểu thư dù đang bị giam cầm, nhưng chắc ngươi cũng rõ nàng là nhân vật cỡ nào, dù là Đại Trưởng Lão cũng không làm gì nổi nàng, nếu ngươi thật sự chọc giận tiểu thư, ta nghĩ trong tộc cũng không ai cứu được ngươi đâu.

- Trong mắt tiểu thư, ngươi chẳng qua là một Lão cẩu lật tay là có thể nghiền chết mà thôi!

Nghe Long Tượng nói chẳng khách khí, da mặt cố lão cũng không nhịn được run lên, ánh mắt tức giận nhìn người trước mặt, cười lạnh:

- Hừ, ta cũng không tin, trong tộc sẽ để cho nàng làm loạn như thế!

Mặc dù ngoài miệng nói thế, nhưng rõ ràng cố Lão này cũng không còn vẻ uy nghiêm lãnh đạm vừa nãy, bởi vì hắn cũng hiểu rõ, một vị thiên chí tôn muốn xử hắn thì không thiếu cách.

Long Tượng nhìn hắn khinh miệt, cũng không muốn nhiều lời với hắn, lập tức xoay người đi.

Ánh mắt Cố Lão âm trầm nhìn Long Tượng rời đi, cắn răng nói nhỏ:

- Ngươi cứ việc đắc ý đi, đợi ngày nào đó thiếu chủ trở thành tộc trưởng, toàn bộ phù đồ cổ tộc sẽ nằm trong tay bọn ta, đến lúc đó, chúng ta cũng không thiếu quyết đoán như đại trưởng lão, hơn nữa, chỉ cần bắt tiểu tử đó lại, ta không tin Thanh Diên Tịnh không nghe lời!

Long Tượng sau khi rời khỏi thạch tháp, cũng không đi thẳng, mà là hướng về phía sâu trong rừng trúc.

Ở nơi đây, u ám không ánh sáng, yên tĩnh không tiếng động, ở sâu trong tháp, có một nhà tù màu đen, nhà tù làm bằng hắc thạch, trên đá loé ra linh quang nhàn nhạt, mơ hồ tạo thành một đại trận, phong toả nhà tù bên trong.

Long Tượng đi tới bên ngoài nhà tù, ánh mắt nhìn vào trong, chỉ thấy bên trong đó có một nữ tử váy trắng lẳng lặng xếp bằng.

Nữ tử có dung mạo trong trẻo lạnh lùng, tóc xanh mềm mại xoã xuống, mắt hạnh mày liễu, lộ ra vẻ tài trí, cũng không vì tình hình trước mắt mà trong con ngươi có có chút kinh hoảng nào, mà lại lại một vẻ u tĩnh.

Nếu Mục Trần ở đây, nhìn thấy cô gái trước mắt, nhất định sẽ kinh ngạc vô cùng, vì nàng là Linh Khê, người mà sau khi chia tay ở Bắc

Thương Linh Viện đã không có tin tức gì.

- Linh Khê.

Long Tượng nhìn cô gái trong tù, trên mặt cũng nở nụ cười, vì hắn cảm thấy cô gái trước mắt có khí chất ngày càng giống chủ nhân.

Linh Khê trong tù ngẩng đầu lên, nàng thấy Long Tượng, cũng cười điềm tĩnh, nói:

- Long Tượng Đại ca.

Long Tượng cười khổ một tiếng, bất đắc dĩ thở dài nói:

- Đã biết nơi này là sản nghiệp của phù đồ cổ tộc, lại có cường giả đại viên mãn trấn thủ,thật không hiểu ban đầu tại sao ngươi lại tự chạy đến đây.

Ban đầu Linh Khê bất chợt xông vào Bích Linh đảo, kết quả hiển nhiên là bị Cố Sư Hoàng nhốt ở đây suốt 3 năm.

Linh Khê nghe vậy, chĩ hé miệng cười một tiếng, con ngươi nhìn chằm chằm vào mặt đất màu đen bóng như gương, trong mắt hiện lên vẻ khác lạ người ngoài không thể cảm giác được, miệng khẽ cười nói:

- Bởi vì ban đầu Tĩnh Di cũng ở đây một khoảng thời gian

Nghe được câu này, ngay cả Long Tượng đều thở dài, thật không biết làm gì khác.

- Long Tượng đại ca tới đây cóc huyện gì sao?

Linh Khê lại cười hỏi.

Long Tượng do dự một chút, rồi vẫn gật đầu nói:

- Chúng ta nhận được tin tức của con trai chủ nhân.

Linh Khê ngẩng đầu, sau đó Long Lượng nhìn thấy, trên khuôn mặt của cô gái đã bị nhốt 3 năm mà không chút dao động nào, lại có vẻ tươi cười, trên nụ cười kia hiện ra vẻ vui mừng như hoa nở rộ.

- Cuối cùng cũng có tin tức của ngươi rồi... Mục Trần...

Nàng hơi cúi đầu, cười nhẹ nhàng.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1275: Đột Phá! Thượng Vị Địa Chí Tôn

Trong không gian ngưng đọng, đến khái niệm thời gian cũng trở nên mơ hồ, chậm rãi trôi qua như vô tận.

Dường như ở tầng sâu nhất trong bóng tối yên tĩnh, có một luồng tâm thần đắm chìm trong đó, ôn hoà yên lặng như thai nhi trong bụng mẹ.

Mà trong mảnh không gian thời gian ngưng đọng này, sự biến hoá như thoát thai hoán cốt đang từ từ diễn ra.

Bên trong tinh không cổ xưa, một thân ảnh như tượng đá bất động, quanh thân có linh lực cổ xưa hoá thành ánh sáng huyền diệu; khi ánh sáng chiếu rọi lên cơ thể hắn, đến huyết nhục dưới ánh sáng này cũng loé lên huyền quang chói mắt, ánh sáng xuyên thấu qua máu thịt, xương cốt, làm cho thân thể vốn mạnh mẽ này càng thêm hoàn mỹ.

Trong một thời gian dài, linh lực cổ xưa cùng linh lực tự thân dần dần dung hợp, mà sau khi dung hợp, linh lực trong cơ thể dường như càng thêm cô đọng.

Như vậy rõ ràng linh lực đã tiến hoá thêm một bước lớn, loại linh lực cô đọng này, so sánh cả về chất lượng lẫn uy lực, đều mạnh hơn không chỉ một bậc so với trước kia.

Linh lực cô đặc như núi, chảy xuôi trong cơ thể như hồng thuỷ, mỗi nơi trong cơ thể đều phát ra chấn động rất nhỏ, vang vọng không nghỉ, mà mỗi lần vang vọng là một lần cơ thể cường hoá thêm.

Loại cường hoá này, dần dần từng chút một, hậu tích bạc phát, đợi đến lúc chính thức bộc phát tất sẽ sinh ra biến hoá to lớn.

Tây Thiên Đại Lục, Lạc Thần Thành.

Một toà đại điện trong Lạc Thần Cung.

Lạc Ly ngồi trên vị trí thủ toạ, đôi mắt đẹp nhìn về một phía trong đại điện, nơi đó có một vị trung niên nam tử đang ngồi, bộ dáng hơi gầy gò, nhưng quanh thân không ngừng có sóng linh lực kinh khủng hiện lên, cảm giác như người này đang mang trên mình núi nặng ngàn cân.

Đây là một kẻ vô cùng nguy hiểm.

Trong lòng Lạc Ly đánh giá qua một cái, mặc dù nàng đã hoàn thành đại lục tẩy lễ, thực lực cũng tăng lên rất nhiều, tuy nói không bước vào thượng vị địa chí tôn, nhưng cũng đạt tới hạ vị đỉnh phong.

Lúc này nếu để nàng đối mặt với Linh Chiến Tử kia, có lẽ cũng có thể chiến thắng.

Bất quá, trung niên nam tử trước mắt so với Linh Chiến Tử còn mạnh hơn, theo Lạc Ly suy đoán, sợ rằng hắn đã chạm đến đại viên mãn địa chí tôn, có lẽ cũng chưa bước hẳn vào nhưng cũng đã được nửa bước.

Tuy nói chỉ là nửa bước, nhưng sợ rằng còn mạnh gấp mấy lần thượng vị địa chí tôn.

Bên cạnh Lạc Ly, Lạc Thiên Thần, Lạc Thiên Long cùng tất cả các địa chí tôn khác đều nhìn trung niên nam tử này với ánh mắt đề phòng cùng kiêng kỵ.

- Vị tiền bối này, Mục Trần cũng không có ở đây, nếu ngươi muốn tìm hắn thì tới chỗ hắn đi.

Lạc Ly tươi cười bình tĩnh nói.

Mấy hôm trước nam tử xa lạ này đột nhiên tới Lạc Thần Tộc nói muốn tìm Mục Trần, nhưng đừng nói là Mục Trần còn đang tiến hành tẩy

lễ, dù là tẩy lễ xong rồi, nếu Lạc Ly không làm rõ mục đích hắn tới đây, nàng cũng không muốn để hắn gặp Mục Trần.

Đối với lời của Lạc Ly, nam tử trung niên chỉ lắc đầu một cái, thản nhiên nói:

- Ta đợi ở đây, hắn tự nhiên sẽ tới.

Lạc Ly nhíu mày nói:

- Ngươi tìm Mục Trần có chuyện gì?

- Mời hắn tới một nơi!

Trung niên nam tử giọng vẫn như cũ, không có chút xao động

Lạc Ly càng nhíu mày chặt hơn, nàng nhìn thật sâu trung niên nam tử trước mắt, nói:

- Chỉ sợ đến lúc đó ngươi không mời nổi hắn.

Nàng hiểu rất rõ Mục Trần, sau tẩy lễ lần này, thực lực của Mục Trần sẽ càng tăng tiến, mà trước đó hắn đã có thể dùng thực lực hạ vị địa chí tôn chiến thắng Linh Chiến Tử thượng vị địa chí tôn đỉnh phong.

Như vậy, dù trung niên nam tử trước mắt này cỏ là nửa bước Đại viên mãn đi nữa, chỉ sợ cũng không làm gì được Mục Trần.

Trung niên nam tử nghe vậy, cười nhạt một tiếng, mắt hơi khép hờ:

- Nếu nói vậy ta cũng muốn thử một phen, bất quá ta cũng hy vọng hắn sẽ không để ta thất vọng.

- Nếu không cũng uổng phí sự bảo vệ tận tâm của chủ nhân đối với hắn rồi.

Câu nói sau cùng, đã nhỏ đến mức không nghe nổi.

Trong bóng tối, thời gian dần trôi qua.

Sự yên tĩnh cũng không kéo dài lâu, luồng tâm thần trong bóng tối đột nhiên dao động một cái, rồi từ từ thức tỉnh từ trong trạng thái tu luyện.

Cùng lúc đó, trong tinh không cổ xưa, luồng ánh sáng cuối cùng cũng ngừng soi lên cơ thể Mục Trần.

Cơ thể hắn vốn bị ngưng đọng, không thể động đậy nay lại khôi phục,hắn mở to đôi mắt đã đóng lại từ lâu, trong con ngươi đen nhanh, sâu thăm thẳm không chút ánh sáng, cũng không có tia linh quang nào bắn ra.

Mặc dù không có phô trường chút gì, nhưng điều này cũng chứng tỏ linh lực trong cơ thể hắn đã đạt tới mức nội liễm, thu phát tuỳ ý.

Hắn trầm mặc, dang rộng hai tay ùng ùng!

Trong nháy mắt, xương cốt trên người hắn rắc rắc kêu lên, tiếng kêu như sấm sét đinh tai nhức óc vang vọng trong cơ thể.

Hơn nữa, mỗi tiếng răc rắc đều làm cho không gian quanh hắn dao động dập dờn

Mục Trần đứng dậy, tóc tai xoã ra, sau một giây, linh lực mênh mông như biển rốt cục không kìm hãm được nữa, bộc phát ra long trời lở đất… Oanh!

Linh lực mênh mông gào thét, tạo ra uy áp vô bên vô tận bao phủ khắp hư không.

Hơn nữa, linh lực mạnh mẽ còn không ngừng tăng vọt một cách điên cuồng, chớp mắt đã chạm tới hạ vị địa chí tôn đỉnh phong.

Bất quá như thế vẫn chưa dừng lại.

Tay áo Mục Trần không gió mà bay, ảm thanh vù vù, linh lực như rắng quấn quanh, len lỏi dưới da hắn.

Ngắn ngủi mấy hơi thở, trên cơ thể Mục Trần toả ra ánh sáng linh lực khổng lồ mười mấy vạn trượng, đột nhiên phóng lên cao.

Đoàng.

Sấm sét đùng đùng vang lên, mà luồng dao động linh lực kia cũng trong thoáng chốc tăng vọt, chỉ mấy hơi thở, đã thế như chẻ tre xuyên phá gông cùm xiềng xích, chân chính bước vào thượng vị địa chí tôn.

Quanh người Mục Trần, linh lực mênh mông bàng bạc gào thét, sức mạnh của nó còn hơn mấy lần lúc ở chiến trường thượng vị địa chí tôn.

Linh quang quanh người Mục Trần bắt đầu thu lại, hắn từ từ cúi đầu, nhìn hai tay tràn đầy sức mạnh, lúc này, dù với tâm tính của hắn cũng không tránh khỏi kích động.

- Thượng vị địa chí tôn.

Nhờ đại lục tẩy lễ lần này, hắn đã hoàn thành tiến một bước lớn, đột phá hạ vị địa chí tôn, tiến vào thượng vị địa chí tôn.

- Tẩy lễ lần này lại kéo dài suốt 3 năm!

Bất quá sự tăng tiến của Mục Trần cũng không phải một lần là xong, mà kéo dài suốt 3 năm. Dĩ nhiên, 3 năm này cũng không phải là thời gian trên đại thiên thế giới, mà là trong phiến tinh không này có tẩy lễ lực huyền diệu, khiến thời gian bị bẻ cong, khiến thời gian nơi này trôi qua chậm hơn, cho nên trong này là 3 năm, nhưng bên ngoài đó sợ rằng nửa năm cũng chưa tới.

3 năm rèn luyện, ngược lại làm cho Mục Trần thở phào nhẹ nhõm, tốc độ tu luyện của hắn cũng không chậm, nên hắn cũng không cần cấp tốc tăng tiến, mà là cần ổn định từng bước, căn cơ vững vàng.

Rõ ràng, đại lục tẩy lễ này cũng vừa đúng Mục Trần dự đoán, kéo dài 3 năm, không chỉ khiến hắn thành công tiến vào thượng vị địa chí tôn, mà còn làm cho căn cơ của hắn trong 3 năm này vững chắc hơn nhiều.

Như thế sau này có đột phá Đại viên mãn hoặc thiên chí tôn, cũng sẽ không lưu lại di chứng gì.

Mục Trần hài lòng cười một tiếng, hắn giơ bàn tay lên, linh lực bàng bạc hội tụ trong lòng bàn tay, hắn có thể cảm giác được, linh lực của hắn có chút khác so với trước kia.

Bây giờ linh lực của hắn, có vẻ linh động và cô đặc hơn.

- Nghe nói linh lực trong cơ thể Thiên Chí Tôn, mỗi một giọt cũng có thể hoá thành sông lớn, nặng như núi.

Mục Trần như hiểu ra điều gì, có lẽ loại linh lực cổ xưa nguyên thuỷ trong phiến tinh không này có liên hệ gì đó với việc đột phá lên Thiên Chí Tôn trong tương lai.

Tuy rằng khoảng cách tới thiên chí tôn còn rất xa, nhưng nhờ cỏ tẩy lễ lần này, hắn đã bắt đầu có chút tính toán về con đường kia.

- Đại Lục Tẩy lễ này quả nhiên không tầm thường...

Mục Trần nhẹ nhàng cười, rõ ràng là cực kỳ hài lòng với thu hoạch trong tẩy lễ lần này, không trách lúc đầu Viêm Đế nhiệt tình đề cử như thế.

Mục Trần xoay mắt nhìn về phía Lạc Ly, bất quá bóng hình xinh đẹp đã sớm rời đi, xem ra Lạc Ly đã hoàn thành tẩy lễ nên rời đi trước.

- Hả.

Đột nhiên Mục Trần nhìn thấy một đạo linh quang chỗ Lạc Ly, xoè tay ra, linh quang bay tới, rơi vào bàn tay hắn, cuối cùng có giọng nói của Lạc Ly truyền vào tai hắn.

- Mục Trần, có người tới Lạc Thần Tộc tìm ngươi, ta cũng không biết hắn có ý tốt hay xấu, nếu ngươi đã hoàn thành xong tẩy lễ thì hãy cẩn thận một chút

- Dù không biết lai lịch của người này, nhưng theo suy đoán của ta, sợ rằng hắn đến từ Phù Đồ cổ Tộc.

Bốn chữ kia rơi vào tai Mục Trần khiến con ngươi của hắn nhất thời co rút lại, trên khuôn mặt cùng dần hiện ra chút sát khí.

Phù đồ cổ tộc.

- Rốt cục cũng tìm tới nơi rồi sao?

Mục Trần thân hình vừa động, lập tức biến mất khỏi phiến tinh không cổ xưa này, chỉ có giọng nói lạnh lùng của hắn, vẫn lặng lẽ vang vọng trong tinh không, từ từ tiêu tán.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1276: Thiếu Chủ

Lạc Thần cung.

Trung niên nam tử thân hình gầy gò, khuôn mặt vẫn có không cảm xúc, thân thể bất động, thậm chí đến hít thở cũng yếu ớt như sắp tắt, nếu không phải trong mắt hắn thỉnh thoảng có ánh sáng thì chắc rằng ai cũng nghĩ đây là một pho tượng mà thôi.

Người này đã ngồi lỳ ở đây, không nhúc nhích suốt một tháng trời!

Trên vị trí thủ toạ đại điện, Lạc Ly cũng nheo mày liễu, kể từ khi người này nói rõ mục đích của hắn đến nay, cũng không nói thêm một lời nào khác, làm cho nàng không thể nào suy đoán hắn là người tốt hay xấu.

Bất quá có thể xác định người này hắn là tới từ Phù Đồ cố Tộc, một trong 5 đại cổ tộc trên đại thiên thế giới.

Vì Lạc Ly tỉ mỉ quan sát thấy, tay áo của người này có một hoa văn hắc tháp, nếu không để ỷ cũng khó nhận ra, mà trên đại thiên thế giới, thế lực bất phàm như vậy cũng chỉ có Phù Đồ cổ Tộc.

- Mầu thân Mục Trần chắc hẳn tới từ Phù Đồ cổ tộc.

Thời điểm năm xưa, Lạc ly đã từng nhìn thấy mẫu thản của Mục Trần, cho nên cũng có hiểu sơ qua về thân phận của người, nàng càng biết rõ kẻ ngăn cản Mục Trần gặp lại mẫu thân, khiến cả nhà họ ly tán, chính là Phù Đồ cỗ tộc này.

Cho nên quan hệ giữa Mục Trần và phù đồ cỗ tộc có lẽ cũng không vui vẻ gì.

Nghĩ tới đây, Lạc Ly nhìn về phía trung niên nam tử kia nói:

- Các hạ đã đợi ở đây lâu như vậy, dù có đợi tiếp cũng không có kết quả gì, cho nên xin hãy mau rời đi thôi.

- Mục Trần cũng sẽ không về đây đâu.

Trung niên nam tử ngẩng đầu, trầm giọng nói:

- Xem ra ngươi đã truyền tin lại cho hắn.

Cùng lúc với thanh âm hắn vang lên, trong cơ thể hắn dường như có vạn đầu long tượng gầm đồng thời gầm thét, gợn sóng linh lực đáng sợ tản ta, ngay cả sàn nhà cứng rắn như thế đều bị rắc rắc đập nát thành bột.

Đối mặt mới uy thế kinh người của trung niên nam tử, con ngươi của Lạc Ly cũng không sợ hãi chút nào, linh quang bàng bạc từ trong cơ thể tản ra, mơ hồ có một toà chí tôn pháp tướng khổng lồ hiện ra.

Tuy hôm nay nàng vẫn không phải đối thủ của cường giả bán bộ đại viên mãn, nhưng mượn sức mạnh của Lạc Thần pháp thân, nàng cũng có thể hơi dây dưa, hơn nữa người này động thủ ở Lạc Thần Tộc cũng là phạm vào quy củ của Tây Thiên Chiến Điện, lúc đó Tuần sát sứ của Tây Thiên Chiến điện cũng sẽ nhúng tay vào.

Bất quá rốt cục trung niên nam tử cũng không động thủ, hắn chỉ trầm muộn một chút nhìn lạc ly, rồi thất vọng thở dài một cái nói:

- Không nghĩ rằng hắn lại chưa đánh đã chạy, thật làm người ta thất vọng.

- Chẳng lẽ hắn nghĩ cứ trốn chui trốn lủi như thế thật sự có tác dụng sao?

Bằng lực lượng của Phù Đồ cỗ Tộc, sớm muộn gì cũng tìm ra hắn, đến lúc đó, hắn định làm thế nào?

Nghe được lời nói đầy thất vọng cùng khinh thường của hắn, Lạc Ly cũng giận đến tái mặt, bất quá lúc nàng đang định biện giải cho Mục Trần, thì một giọng nói quen thuộc cũng vang lên từ cửa đại điện.

- Chỉ là một bán bộ đại viên mãn cũng nghĩ ta không chiến mà chạy sao, các hạ cũng không khỏi quá đề cao mình rồi.

Khuôn mặt Lạc Ly trở nên tươi cười, chỉ thấy phía cửa đại điện, dưới ánh mặt trời soi rọi, có một thanh niên thân hình cao ráo, khuôn mặt tuấn dật đang mỉm cười.

Thấy Mục Trằn xuất hiện, Lạc Ly cũng thở phào nhẹ nhõm, bằng thực lực của Mục Trần, lại thêm tẩy lễ lần này có thu hoạch không nhỏ, cho nên dù có là cường giả bán bộ đại viên mãn nhưng cũng tuyệt đối không làm gì nổi hắn.

Sau lưng Lạc Ly, Lạc Thiên Thần, Lạc Thiên Long cùng những địa chí tôn khác cũng hơi biến sắc mặt khi Mục Trần xuất hiện, vì nam tử này tới đây chính vì Mục Trần, mà giờ hắn lại xuất hiện, sợ rằng cục diện cũng sẽ khó khống chế.

Đối mặt với một vị bán bộ đại viên mãn, bọn họ cũng cảm thấy áp lực không nhỏ.

Trên ghế, trung niên nam tử cũng nhìn Mục Trần với ánh mắt sắc như đao, đến lúc hắn thấy rõ khuôn mặt MỤc Trần, trong mắt cũng hơi xao động.

- Ngươi chính là Mục Trần?

Trung niên nam tử chậm rãi nói.

- Đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, chính là ta.

Mục Trần cười nhạt, gật đầu một cái.

- Rất tốt, nếu hôm nay ngươi chưa thấy ta mà đã chạy, vậy mẹ ngươi hy sinh bản thân bảo vệ ngươi cũng thật không đáng.

Trung niên nam tử nói.

Mục Trần lắc đầu cười một tiếng nói:

- Lúc trước ta đã nói rồi, nửa bước đại viên mãn còn chưa có khả năng này.

Đối với người của Phù Đồ cố tộc, hắn không có một chút hảo cảm nào cho nên lời nói cũng không cho đối phương tý thể diện nào.

Trung niên nam tử gật đầu, cũng không nói thêm gì, bất quá đúng lúc mọi người đang thở phào nhẹ nhõm, chớp mắt một cái hắn đột nhiên đứng phắt dậy.

Hống!

Thanh âm long tượng cuồng bạo, trong cơ thể chấn động, hắn bước ra một bước, thản hình của hắn giống như thuấn di (di chuyển tức thời), trực tiếp xuất hiện trước mặt Mục Trần, đánh ra một quyền.

Một quyền này của hắn, nhìn như đơn giản, song khi quyền phong gào thét, chỉ thấy linh quang bàng bạc dao động, trong linh quang dường như có muôn vàn long tượng gầm thét, phát ra sức mạnh kinh thiên.

Một quyền này có sức mạnh cực kỳ kinh khủng, nếu là thượng vị địa chí tôn tầm thường, chỉ sợ lập tức bị một quyền đánh chết tại chỗ.

Vậy mà khuôn mặt Mục Trần cũng không xao động chút nào, dường như cũng không thấy bất ngờ với việc trung niên nam tử đột nhiên ra tay, sau một khắc, trong đôi mắt đen nháy cũng bộc phát ra linh quang chói mắt.

Hống!

Năm ngón tay hắn nắm chặt thành quyền, một quyền đánh ra, bên trên cánh tay, chân long chân phượng chi linh cũng phát ra tiếng phượng minh long ngâm thanh thuỷ, một cỗ uy áp bao phủ ra.

Trải qua đại lục tẩy lễ, chân long chân phượng chi linh trên cơ thể Mục Trần cũng đột phá, đạt tới tầng thứ hạ vị địa chí tôn,hai thứ cộng hưởng với nhau, toàn bộ sức mạnh đều dồn vào một quyền này của Mục Trần.

Lực lượng của chân long chân phượng chi linh mặc dù đều chỉ là hạ vị địa chí tôn, nhưng thêm cả Mục Trần nữa, sức mạnh đó tuyệt đối đủ nghiền nát bất kỳ thượng vị địa chí tôn nào.

Thậm chí dù trước mắt có là Linh Chiến Tử, sợ rằng một quyền này của Mục Trằn có thẻ khiến hắn trọng thương.

Oanh!

Hai nắm đấm chứa sức mạnh kinh khủng, giống như hai viên thiên thạch ầm ầm đánh vào nhau.

Phanh!

Thanh âm ầm ầm vang lên, bất quá làm cho người khác không ngờ tới là, hai luồng sức mạnh khủng bố đó đụng nhau cũng không tạo nên cảnh tượng huỷ diệt gì, nhưng người tinh mắt sẽ phát hiện ra, trong phạm vi hơn 10 trượng xung quanh 2 người, sàn nhà đều đã biến thành bột, hơn nữa phía dưới còn có một hố sâu không thấy đáy.

Chỗ nắm đấm chạm nhau, không gian vặn vẹo kịch liệt, sau một khắc, thân thể hai người đều chấn động mạnh.

Thân hình Mục Trần cũng bị đẩy lui mấy chục bước, lòng bàn chân cắm sâu vào mặt đất, mà trung niên nam tử kia cũng lùi lại mấy bước,

nhưng nói chung là, lần cứng rắn giao thủ này hai người cũng không phân biệt được cao thấp!

Dấu chân của hai người trải đầy trên mặt đất, mỗi bàn chân đều để lại dấu ấn màu đen, là do chân ấn xuống mặt đất quá sâu.

Hai người giao thủ chĩ trong chớp mắt, đến lúc hai người lui ra, Lạc Ly cũng chợt đứng lên, đôi mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm trung niên nam tử, sau lưng, Lạc Thần Pháp Tướng dần dần ngưng luyện ra.

Nếu nàng và Mục Trần liên thủ, dù kẻ trước mắt có là bán bộ đại viên mãn, sợ rằng hôm nay hắn cũng không rời khỏi đây được.

Mà sau lưng Lạc Ly, đám người lạc Thiên Thần, Lạc Thiên Long trợn mắt há mồm, tuy họ biết Mục Trần chiến thắng Linh Chiến Tử, sức chiến đấu không tầm thường, nhưng người trước mắt cũng không phải thượng vị địa chí tôn, mà là bán bộ đại viên mãn, thực lực bực này đã rất gần đại viên mãn địa chí tôn rồi, cường giả Thượng Vị ĐỊa Chí Tôn đỉnh phong cũng không cách nào sánh được.

Nhưng ai nghĩ rằng, giao thủ vừa nãy Mục Trần cũng không yếu thế hơn bao nhiêu,

Rõ ràng trong thời gian nửa năm ngắn ngủi này, thực lực Mục Trần đã lại tăng mạnh.

Thân hình của trung niên nam tử cũng ổn định lại, thần sắc của hắn cũng có chút kinh ngạc, Mục Trần này lại không tỏ ra yếu thế chút nào, chỉ bằng lực lượng mạnh mẽ cứng rắn đấu với hắn một quyền.

Hơn nữa, lần giao thủ này hắn cũng không được bao nhiêu ưu thế!

Phải biết công pháp mà hắn tu luyện chính là tăng trưởng sức mạnh cơ thể, một quyền đánh ra mang theo long tượng, bá đạo vô cùng.

Nhưng lúc trước đụng nhau với Mục Trần, hắn cũng cảm giác được sức mạnh mà hắn tự hào, dường như còn bị áp chế, cảm giác đó như là

lực lượng của Mục Trần còn cao hơn hắn một bậc.

Ở một phía khác của đại điện, Mục Trần xoa xoa nắm tay, ánh mắt hơi có vẻ kinh dị, hắn rõ ràng cũng đang kinh hãi vì lực lượng kinh khủng của trung niên nam tử trước mắt.

Nếu không phải lần này chân long chân phượng chi linh của hắn đột phá đến hạ vị địa chí tôn, sợ rằng sau một quyền này hắn nhất định sẽ bị thương nặng.

- Sức mạnh của người này thật khủng khiếp, nếu chỉ bằng sức mạnh cơ thể, sợ rằng địa chí tôn đại viên mãn chân chính cũng không mạnh hơn được hắn.

Ánh mắt Mục Trần loé lên, người này rõ ràng không phải bán bộ đại viên mãn tầm thường, hôm nay nếu thật sự động thủ, có lẽ sẽ không tránh khỏi một cuộc kịch chiến.

Vì vậy, Mục Trần dần dần nghiêm nghị, linh lực mênh mông trong cơ thể gào thét, ánh mắt đề phòng nhìn trung niên nam tử kia.

Bất quá, khi hắn đang tỏ ra nghiêm trọng thì, trung niên nam tử kia lại nở nụ cười hiếm thấy, trong nụ cười của hắn có sự vui mừng cực độ.

- Thật không hổ là con trai của chủ nhân, chỉ bằng ấy tuổi đã có thể đạt tới trình độ này.

Nhìn thấy nụ cười tràn đầy ôn hoà lẫn vui mừng của hắn, Mục Trần cố chút ngẩn người.

Mà lúc Mục Trần còn chưa kịp phản ứng, trung niên nam tử kia đã quỳ một gối xuống trong sự kinh ngạc của đám người Lạc Ly, trong khuôn mặt vốn lãnh đạm kia cũng hiện lên vẻ cung kính từ tận đáy lòng!

- Thuộc hạ Long Tượng, tham kiến Thiếu Chủ!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1277: Tự Chui Đầu Vào Lưới

- Thuộc hạ Long Tượng, tham kiến thiếu chủ

Lúc trung niên nam tử kia quỳ một gối xuống, thì Mục Trần lúc này vốn đang đề phòng chuẩn bị một cuộc kịch chiến cũng đột nhiên sửng sốt, mà đám người Lạc Ly, Lạc Thiên Thần cũng ngạc nhiên hết sức.

Bọn họ không thể nghĩ được rằng, nam tử trung niên vừa rồi còn dáng vẻ hung hăng, chớp mắt đã trở nên thế này.

Hơn nữa, nhìn vẻ cung kinh trên mặt hắn, rõ ràng là phát ra từ nội tâm, không có chút nào giả dối.

Đám người Lạc ly nhìn nhau, đều cảm thấy nghi ngờ, hiển nhiên là không biết trung niên nam tử này rốt cục như thế nào...

Sau khi kinh ngạc một lát, Mục Trần liền phục hồi lại tinh thần, bất quá cũng không giảm bớt sự đề phòng, chỉ là nhìn chằm chằm trung niên nam tử nói:

- Ngươi là người của Phù Đồ Cổ Tộc?

- Phải.

Long Tượng gật đầu một cái.

- Vậy hẳn ngươi cũng biết thái độ của Phù Đồ cổ Tộc đối với ta?

Mục Trần cười nhạt, ánh mắt sắc bén nhìn Long Tượng, nói:

- Người của Phù Đồ cổ tộc, chỉ sợ sẽ không tốt đẹp với ta như vậy.

Đối với sự chất vấn của Mục Trần, Long Tượng thản nhiên gật đầu nói:

- Ta đúng là người của Phù Đồ cổ Tộc, nhưng nếu không nhờ có chủ nhân, ta đã sớm là xương khô trên đất, chủ nhân đối với ta có ơn tái tạo, trong lòng của ta, chủ nhân còn cao hơn phù đồ cổ tộc.

- Chủ nhân của ngươi là ai?

Long Tượng khẽ mỉm cười, nói:

- Nàng chính là mẫu thân của ngài, Thanh Diên Tịnh.

Mục Trần nhìn chăm chú Long Tượng, hắn cũng không thấy có bất cứ sự lảng tránh nào, hơn nữa khi nói đến 3 chữ Thanh Diên Tịnh, Mục Trần có thể cảm nhận được sự tôn kính phát ra từ trong lòng.

Trầm mặc một hồi, sự nghi ngờ cùng đề phòng trong lòng hắn cũng giảm bớt, lấy phong cách làm việc của loại chủng tộc cổ xưa như Phù Đồ cổ Tộc, có lẽ cũng sẽ không có khả năng dùng phương thức lừa bịp này để đối phó với hắn, thực lực của bọn họ mạnh mẽ, có thể trực tiếp phái ra một vị Đại Viên Mãn Địa Chí Tôn, thậm chí là Thiên Chí Tôn là đủ.

Vì vậy hắn bước nhanh về phía trước, đỡ Long Tượng dậy, cười nói:

- Long Tượng Đại ca, mau đứng lên đi, nếu không ngại cứ gọi ta là Mục Trần được rồi, cái danh Thiếu Chủ này ta không nhận nổi.

Long Tượng lắc đầu một cái nói:

- Mẫu thân ngài chính là chủ nhân của ta, dĩ nhiên ngài sẽ là thiếu chủ

Trong lời nói của hắn hiện lên vẻ cố chấp, rõ ràng sẽ không sửa đổi xưng hô này.

Mục Trần cũng bất đắc dĩ gãi đầu, những năm gần đây, hắn đều đơn thương độc mã tự mình cố gắng, tuy rằng mẫu thân hắn xuất thân từ Phù

Đồ Cổ Tộc, hơn nữa còn là một vị Đại Tông Sư Linh Trận chân chính, nhưng hắn cũng không có địa vị cao cả cùng tài nguyên dồi dào như người ta tưởng tượng, cho nên khi một vị siêu cấp cường giả bán bộ Đại Viên mãn cung kính gọi hắn là thiếu chủ như thế, cũng cảm thấy rất mất tự nhiên.

Bất quá khi thấy ánh mắt cố chấp của Long Tượng, hắn cũng không nói hêm gì nữa:

- Lời lúc trước của ta, mong Long Tượng Đại Ca cũng đừng để trong lòng.

Lúc đầu hắn nghĩ Long Tượng là kẻ phù đồ cổ tộc phái tới, cho nên trong lời nói cũng không khách khí chút nào.

Long Tượng cười cười, vui mừng nói:

- Thiếu chủ thật không hổ là hài tử của chủ nhân, thiên phú trác tuyệt, hơn nữa dù là không nương tựa vào chủ nhân, người vẫn có thể đạt đến trình độ hiện nay, quả không đơn giản.

Lời nói của hắn cũng là từ đáy lòng, Mục Trần trẻ tuổi như vậy nhưng hành tựu của hắn lại cực kỳ kinh người, hiện giờ không chỉ là đại lục chi tử của tây thiên đại lục, thậm chí còn bước vào thượng vị địa chí tôn, kinh khủng nhất là, dù mạnh mẽ như Long Tượng, đối mặt với vị thượng vị địa chí ôn này cũng không thấy mình có thể chiến thắng.

- Nếu Thiếu chủ từ nhỏ ở trong phù đồ cổ tộc, dùng tài nguyên của phù đồ cổ tộc, sợ rằng ngày nay cũng tuyệt đối sẽ là ứng cử viên tộc trưởng sáng chói nhất, không yếu hơn chút nào với Huyền La Thiếu Chủ đang như mặt trời ban trưa trong tộc.

Long Tượng thở dài nói.

Mục Trần với việc này cũng chỉ cười xoà một tiếng, không cảm thấy tiếc nuối gì, những năm này hắn tự dựa vào bản thân đã thành quen, cho

nên lũng chẳng mơ ước gì tới tài nguyên khổng lồ của Phù Đồ cổ tộc cả.

- Long Tượng Đại ca...mẹ ta hiện giờ thế nào?

Dù không có hứng thú với tài nguyên của phù đồ cổ tộc, nhưng Mục Trần lại cực kỳ quan tâm đến mẹ lắn, trước kia hắn không có chút liên lạc nào với Phù Đồ cổ tộc, vất vả lắm nới có thuộc hạ của mẹ hắn xuất hiện, tất nhiên hắn phải hỏi rõ ràng.

Chủ nhản bị nhốt bên trong tộc, bất quá ngược lại cũng may, cũng là do |uá mức nhớ thương phụ tử 2 người". Long Tượng khẽ mỉm cười, chợt có chút ngạo nghễ nói:

- Chủ nhân thực lực sâu không lường được, dù có là Đại Trưởng Lão cũng không dám quá đáng, nếu không phải chủ nhân không nuốn bọn họ dây dưa đến thiếu chủ thì đã sớm tự do rồi.

Mục Trần lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, dù là mạnh như phù đồ cổ tộc tổ xưa này, muốn đối phó với một vị Linh Trận Đại Tông sư thì cái giá phải trả cũng sẽ làm họ cắt da cắt thịt.

Bất quá vừa nghĩ tới lý do mẫu thản bị nhốt là vì mình, Mục Trần lại cảm thấy đau lòng và tự trách.

- Thiếu chủ không nên tự trách, nếu chủ nhân có thể thấy thành tựu hiện giờ của người, cũng sẽ rất vui mừng

. Dường như biết Mục Trần đang tự trách, Long Tượng khuyên nhủ.

Mục Trần gật đầu một cái, hắn cũng không phải kẻ mềm yếu, có ngồi đây tự trách cũng không có tác dụng, việc cần thiết bây giờ là mau chóng trở lên mạnh mẽ, mạnh đến mức có một ngày, Phù Đồ cổ tộc cũng không có cách dùng hắn để uy hiếp mẫu thân hắn nữa.

Đám người Lạc Ly thấy hai người chớp mắt đã xoá bỏ địch ý trở nên hài hoà thì cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, dù thế nào thì trung niên nam tử khó đối phó này cũng là bạn chứ không phải địch.

- Thiếu chủ, người đoạt được Đại lục chi tử của tây thiên đại lục, hiện giờ danh tiếng cũng dần dần truyền ra, bên trong phù đồ cổ tộc cũng bắt đầu có kẻ chú ý đến người.

Long Tượng nhìn Mục Trần, nhắc nhở.

Mục Trần cũng không bất ngờ, vì hắn biết thế lực của Phù Đồ cổ tộc mạnh mẽ, sớm muộn cũng tìm ra hắn, bất quá bây giờ hắn đã không còn là thiếu niên yếu đuối năm nào, giờ đây hổ nhỏ từ từ nhe nanh, dù là gặp đại viên mãn địa chí tôn chân chính thì hắn cũng có thể đánh một trận.

Hơn nữa dù Phù Đồ cổ Tộc muốn mạnh mẽ giải quyết, phái thiên chí tôn ra đối phó hắn thì hắn cũng có thể gọi cứu viện tới giúp!

vẫn là câu nói đó, hiện giờ hắn đã có khả năng tự bảo vệ, không cần phải lo lắng cường giả của phù đồ cổ tộc xuất hiện bắt hắn đi, dùng hắn uy hiếp mẫu thân nữa.

- Ta sẽ chú ý hơn.

Mục Trần tươi cười với Long Tượng, tuy hiện giờ hắn không sợ Phù Đồ cổ tộc nữa, nhưng vẫn phải cần thận đề phòng, vì đã có thể trở thành một trong những cổ tộc thì Phù Đồ cổ tộc cũng không đơn giản như vậy.

Long Tượng gật đầu, ánh mắt loé lên, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn nuốt xuống.

Bất quá lúc này, chợt có người từ bên ngoài đại điện tiến vào, quỳ xuống trước Lạc Ly, cung kính nói:

- Bệ hạ, lúc trước không biết có ai đó truyền tin vào hoàng cung.

Hai tay người này nâng một quả ngọc phiến lên.

Lac Ly vung tay, ngọc phiến liền rơi vào tay nàng, nàng hơi cảm ứng một cái, khuôn mắt biến hoá, nhìn về phía Mục Trần.

- Sao vậy?

Mục Trần thấy vậy hỏi.

Lạc Ly do dự một chút ròi đem linh lực rót vào ngọc phiến, chỉ thấy trong ngọc phiến bộc phát ra linh quang, sau đó linh quang biến thành một màn sáng, trong màn sáng có một vị lão bào xám trắng.

Lão giả ngồi xếp bằng trên một toà hắc tháp, ánh mắt của hắn như xuyên thấu không gian, găm trên người Mục Trần, thanh âm nhàn nhạt:

- Tội tử Mục Trần, hiện giờ có lẽ ngươi cũng đã gặp Long Tượng, bất quá dù hắn có bắt ngươi hay không, lão phu cũng muốn nói cho ngươi biết.

- Ngươi nếu muốn cứu cô gái này, thì hãy tới Bích Linh Đảo trên Vạn Đảo đại lục, nếu không lão phu sẽ giao nàng cho nội tộc, đến lúc đó hình phạt cũng sẽ không thương hoa tiếc ngọc đâu.

Thanh âm hắn vừa dứt, bên trong màn sáng xuất hiện một nhà tù màu đen, trong nhà tù một cô gái áo trắng lạnh lùng trong trẻo đang ngồi lẳng lặng.

- Linh Khê tỷ!

Khi Mục Trần nhìn thấy cô gái áo trắng này, con ngươi nhất thời co rút lại, sát ý nồng nặc bùng lên trong mắt.

- Nếu ngươi không muốn thấy nàng hương tiêu ngọc vẫn, thì lão phu vẫn đang đợi trên Bích Linh Đảo.

Lão già lãnh đạm cười một tiếng, tay áo vung lên, chỉ thấy màn sáng linh lực tiêu tán đi, quả ngọc phiến kia cũng hoá thành bột

Trong đại điện tràn ngập sự yên tĩnh, chỉ có duy Mục Trần sắc mặt âm trầm.

Hắn không thể nghĩ rằng, Linh Khê biến mất mấy năm thời gian, thì ra là bị nhốt trên Bích Linh Đảo.

Mục Trầm quay đầu nhìn Long Tượng, trầm giọng nói:

- Long Tượng đại ca, lời lão già kia là thật?

Long Tượng trầm mặc một chút, gật đầu nói:

- Linh Khê đúng là bị giam trên Bích Linh Đảo, trước đó cố Sư Hoàng kia dùng nàng để uy hiếp ta, bắt ta đem ngươi về Bích Linh Đảo

- Vốn ta tính toán ta sau khi thấy ngươi sẽ âm thầm trở về, tìm cơ hội cứu linh khê ra, nhưng không ngờ lão già này lại phái người theo sau ta, truyền tin tức này cho ngươi...

- Xem ra hắn cũng biết, dù ta gặp được ngươi, cũng sẽ không đem ngươi trở về.

Thiếu Chủ, lão già này tâm địa độc ác,đúng là muốn ngươi tự chui đầu ựào lưới, hắn quản lý Bích Linh Đảo nhiều năm, thủ đoạn vô số, dù là Đại viên Mãn địa chí tôn đi đều rất khó giải quyết, huống chi cố Sư Hoàng này cũng chính là một vị Đại Viên Mãn địa chí tôn thực lực mạnh mẽ.

Long Tượng khuyên nhủ, thực lực Mục Trần dù không tệ, nhưng theo hắn thấy vẫn không thể nào chống lại một vị Đại Viên Mãn địa chí tôn được.

Đối với lời khuyên của Long Tượng, Mục Trần cũng không để ý cười một sái, hắn nhẹ nhàng gật đầu, giọng bình thản.

- Long Tượng đại ca, ta biết lão già này muốn ta tự chui đầu vào lưới..bất quá có một thứ hắn chưa nghĩ tới...

- Đó chính là...cái lưới của hắn hơi nhỏ một chút

- Đến lúc đó lưới rách, thì không phải là mèo ăn thịt chuột mà là chuột cắn chết mèo...

Nói đến đây, khoé miệng Mục Trần hơi nhướn lên, làm cho Long Tượng sảm thấy một cỗ sát khí lạnh lẽo nồng đậm....

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1278: Ôn Tồn!

Lạc Thần Cung, phía sau núi… Oanh! Oanh!

Ở phía sau núi, thanh âm cuồng bạo như sấm gầm không ngừng vang lên đoành đoành, tràn ngập bụi mù, mà trong lúc cả vùng đất đang chấn động, hai đạo thân ảnh như điện xẹt liên tục va chạm, mỗi lần va chạm đều giống như thiên thạch đụng nhau, tạo ra chấn động huỷ diệt.

Khi bọn hắn giao thủ thì cả vùng núi non này đã sớm bị dư âm phá hư tanh bành.

Phanh!

Lại một lần nữa mạnh mẽ va chạm, hai bóng người bắn ngược ra, bàn chân cắm trên mặt đất, từng mảnh sơn nham cứng rắn trong nháy mắt đều bị hoá thành bột.

- Haha, thống khoái.

Mục Trần ổn định thân hình, hắn xoa xoa nắm đấm hơi đỏ bừng, khuôn mặt tuấn dật cũng hiện lên nụ cười vui sướng, màn giao thủ cứng rắn vừa rồi thật là sảng khoái.

Đối diện Mục Trần cũng có một bóng người hiện ra, chính là Long Tượng, nhưng khác với Mục Trần, trong mắt hắn lại tràn ngập vẻ cảm thán cùng kinh ngạc.

Ở đây qua mấy hôm, vì hắn có thực lực Bán bộ đại viên mãn nên trực tiếp trở thành đối thủ tập luyện của Mục Trần, Mục Trần vừa mới bước vào Thượng Vị Địa Chí Tôn, đang cần một đối thủ xứng tầm để thích

ứng được với sức mạnh mới tăng vọt, hiển nhiên Long Tượng là người phù hợp nhất.

Đối với việc luyện tập này, Long Tượng tất nhiên là không từ chối, bởi vì hắn cũng muốn thử một chút, sức chiến đấu cực hạn của Mục Trần mạnh cỡ nào.

Mà lần thử nghiệm này cũng dần làm hắn kinh hãi.

Lúc đầu, hắn vẫn cảm giác được Mục Trần sử dụng sức mạnh hơi có chút trì trệ, chắc hắn là vẫn chưa thích ứng được với linh lực cường đại của thượng vị Địa Chí Tôn.

Lúc đó, nếu đơn thuần là cứng rắn giao thủ bằng sức mạnh thuần tuý, long tượng vẫn có thể chiếm một chút ưu thế.

Nhưng dần theo thời gian, Mục Trần có lẽ đã dần thích ứng với thực lực thượng vị địa chí tôn, vậy nên, sức chiến đấu của hắn bắt đầu tăng vọt đến mức làm lòng người kinh ngạc.

Ngắn ngủi mấy hôm sau, long tượng nhận ra, chỉ bằng lực lượng thuần tuý, hắn đã không thể nào chiếm chút ưu thế nào trước Mục Trần nữa.

Điều này làm hắn cực kỳ kinh hãi, dù thế nào hắn cũng là Bán Bộ Đại Viên Mãn, hơn nữa công pháp tu luyện cũng thiên về sức mạnh cơ thể.

Cho nên xếp trong số cường giả đồng cấp, hắn tuyệt đối không phải kẻ yếu, vậy mà trước mắt hắn lại bị một thượng vị địa chí tôn Mục Trần ép cho không có chút ưu thế nào, vậy bảo sao hắn không khiếp sợ chứ.

Hơn nữa, quan trong nhất là từ đầu đến cuối, Mục Trần cùng không sử dụng thủ đoạn nào khác... Long Tượng cỏ dự cảm rằng, nếu hắn cùng Mục Trần thật sự sinh tử đấu, một khi Mục Trần bày ra tất cả thủ đoạn, sợ rằng kẻ thất bại sẽ là hắn.

- Thiếu chủ thật là sâu không lường được...thuộc hạ bội phục.

Long Tượng cảm thán một tiếng, có thể bằng thực lực thượng vị địa chí tôn làm được như vậy, dù là hắn cùng cảm thấy tâm phục khẩu phục.

Đối với sự thán phục của Long Tượng, Mục Trần cũng chỉ cười một tiếng,sở dĩ hắn có thể dùng sức mạnh cơ thể giao thủ với Long Tượng mà không yếu thế, không chỉ vì thân thể của hắn mạnh mẽ, mà quan trọng là trên người hắn có mang chân long chân phượng chi linh, một long một phượng cộng hưởng lẫn nhau, hiệu quả đạt được cũng không đơn giản là 1 cộng thêm 1.

Theo hắn suy đoán, hiện giờ dù không sử dụng linh lực, chỉ bằng sức mạnh thân thể cũng có thể xưng hùng ở tầng thứ thượng vị địa chí tôn, thậm chí dù là bán bộ đại viên mãn như long tượng cũng có thể giao thủ.

Dĩ nhiên, muốn đánh bại bán bộ đại viên mãn, như vậy vẫn chưa đủ.

Trong đầu suy nghĩ những điều này, Mục Trần ngẩng đầu, chỉ thấy trên sơn khâu cách đó không xa, một thân ảnh xinh đẹp tuyệt sắc hiện ra.

- Thiếu Chủ, thuộc hạ đi trước.

Long Tượng thấy Lạc Ly tới, cũng cười một tiếng.

Mục Trần gật đầu, nói:

-Ba ngày sau, chúng ta động thủ, đi tới Bích Linh Đảo.

- Vâng! Long Tượng cung kính đáp, sau đó xoay người bước đi.

Mục Trần nhìn Long Tượng rời đi, thân hình dao động, lập tức xuất hiện trước mặt Lạc Ly.

Lạc Ly bây giờ, hình như là vừa tham dự hội nghị của Lạc Thần Tộc, cho nên nàng vẫn mặc một chiếc váy dài màu tím hoa lệ, nhìn qua đầy vẻ tôn quý mà ưu nhã.

Nữ tử có chiếc eo mềm mại thon thả, bên dưới eo có đường cong đầy đặn mê người, dung nhan tinh xảo khiến người ta lưu luyến không rời, làn gió nhẹ thổi qua, mái tóc dài như ngân hà tung bay, nàng hiện giờ khiến người ta cảm nhận được một vẻ đẹp kinh tâm động phách.

Mục Trần nhìn nữ tử trước mặt, trên mặt cũng hiện lên nụ cười nhu hoà, thân thể căng thẳng cũng dần thả lỏng xuống.

Trước mặt nàng, hắn luôn cảm thấy mọi gánh nặng như biến mất, cảm giác được sự bình yên khó có được.

Ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm lạc ly, càng ngày càng nóng bỏng.

Nhận ra ánh mắt nóng bỏng của hắn, khuôn mặt tươi cười của Lạc Ly cũng ửng đỏ, chợt giận dỗi lườm hắn một cái, đang định nói gì thì Mục Trần bước lên một bước.

Hơi thở của nam tử lướt qua trên mặt, làm cho Lạc Ly theo phản xạ lùi về sau một bước, bất qua thân hình nàng chợt dừng lại, vì eo của nàng đã cỏ một bàn tay ôm lấy tự lúc nào, kéo cả người nàng nhào vào lòng Mục Trần.

Cảm nhận được hơi ấm trong ngực, lại thấy Lạc Ly xưa nay vốn điễm tĩnh giờ đây khuôn mặt đỏ ửng, trong mắt hiện lên vẻ thẹn thùng nhè nhẹ; thì Mục Trần cũng không kiềm chế được tình cảm trong lòng, cúi đầu hôn xuống đôi môi mềm mại đỏ thắm của nàng.

Thân thể mềm mại của Lạc Ly chợt cứng ngắc lại, bất quá rất nhanh trở nên nồng nhiệt, nàng vòng cánh tay thon dài qua cổ mục trần, ánh mắt lim dim khép hờ, dáng vẻ mê ly, kiều mỵ di thường.

Trên gò núi, gió nhẹ thổi lất phất, một đôi nam nữ ôm lấy nhau sít sao, dường như giải phóng hết những tình cảm nồng nhiệt đã chôn chặt bấy lâu nay.

Không biết hai người quấn quít lấy nhau bao lâu, thì khuôn mặt tươi cười của Lạc Ly đỏ bừng, nàng giống như chim nhỏ khép vào lồng ngực Mục Trần, dáng vẻ thẹn thùng kia đâu còn là nữ hoàng Lạc Thần Tộc uy nghiêm nữa.

Trong mắt Mục Trần cũng hiện lên lửa nóng hừng hực, hơi thở cũng trờ nên gấp gáp, thân thể nghiêng về trước,liền đè cô gái lên bãi cỏ.

Bất quá đúng lúc hắn sắp không nhịn được muốn vượt rào, thì một đôi bàn tay nhỏ nhắn đã che trước ngực, hắn ngẩng đầu liền thấy một đôi mắt sáng rực rỡ kèm vẻ thẹn thùng.

-Không được! Lạc Ly khẽ cắn môi nói.

Bị Lạc Ly ngăn, Mục Trần cũng tỉnh táo lại, lửa nóng trong mắt cũng biến mất, hắn lúng túng cười hắc hắc, hắn biết, những năm gần đây đè nén tình cảm quá nhiều, nên trong bất chợt cũng khó kìm chế.

Chỗ này là phía sau núi, thỉnh thoảng lại có đội tuần tra đi qua, nếu bọn họ trông thấy hắn "sàm sỡ" nữ hoàng Lạc Thần Tộc, sợ rằng sẽ bất chấp thực lực chênh lệch mà tiến lên liều mạng với hắn.

Lạc Ly thấy Mục Trần dừng lại, bàn tay nhỏ bé vừa cản Mục Trần lúc nãy cũng mềm đi, khuôn mặt đỏ bừng, lúc trước Mục Trần bùng nổ tình cảm làm cho hơi sợ, cho nên theo phản xạ mới kháng cự lại, nàng thầm nghĩ, nếu là chỗ khác, chỉ sợ nàng cũng không có dũng khí ngăn cản Mục Trần.

Vừa nghĩ tới đó, khuôn mặt nàng vốn hồng hồng lại thêm đỏ bừng lên.

Mục Trần nhìn qua khuôn mặt xinh đẹp ước át, thở dài một hơi nói:

- Thịt đến miệng rồi còn rơi mất.

Lạc Ly nghe hắn ví von mình như thế, không khói có chút giận, nắm tay nhỏ đánh lên vai Mục Trần, chợt khuôn mặt cúi xuống, cắn đôi môi

đỏ mọng nhỏ nhắn, giọng nói bé lí nhí:

- Đợi...đợi lúc ngươi đạt đến Thiên Chí Tôn, lại cứu được mẫu thân ra, ta… ta liền theo ý ngươi!

Cuối cùng, đến cả thanh âm của Lạc Ly đều run lên, rõ ràng là đã cực kỳ thẹn thùng.

Ánh mắt của Mục Trần trừng lớn lên, hắn cũng không nghĩ Lạc Ly lại dùng miếng mồi thơm này để hấp dẫn hắn, vì vậy hắn chính nghĩa nói:

- Ta mà là loại người này ư!

Chẳng qua là toàn thân hắn đã nóng bừng như lửa đốt, làn da cũng hồng hồng, rõ ràng là đang dối trá.

Lạc Ly cực kỳ thông minh, đôi mắt đẹp liếc qua bộ dáng dối trá của hắn, lúc này miệng khẽ nhếch lên, lấy tay đẩy hắn ra,sau đó khẽ vén tóc lên, mỉm cười nói:

- Vậy thì coi như ta chưa nói gì đi.

- Ách.

Mục Trần giật mình, chợt miễn cưỡng nói:

- Nàng là nư hoàng Lạc Thần Tộc, nhất ngôn cửu đỉnh, sao có thể dễ dàng thay đổi vậy.

Nói đến đây, hắn thấy cái miệng nhỏ nhắn của Lạc Ly lộ vẻ hài hước thì mới gào một tiếng bổ nhào qua.

- Ngươi dám đùa bỡn ta!

- Hì Hì!

Trên bãi cỏ, đôi nam nữ cười đùa quấn quít, tiếng cười vang lên lanh lảnh thật sự thoải mái, mấy năm gần đây hai người cũng đều quá căng

thẳng mệt mỏi, những thời khắc thế này thật sự rất hiếm.

Chơi đùa một lúc lâu, 2 người mới dừng lại, bọn họ ngòi trên sườn núi, nhìn lên ánh mặt trời hoàng hôn.

- Ngươi định đi Bích Linh Đảo đó sao?

Lạc Ly tựa đầu trên vai Mục Trần, hỏi.

Mục Trần gật đầu một cái, nóiLinh Khê tỷ ở đó, ta phải đi cứu nàng"

Mặc dù Bích Linh Đảo kia chín phần là đầm rồng hang hổ, nhưng Mục Trần cũng không thể không đi, dù sao Linh Khê ban đầu đã giúp hắn rất nhiều, giữa hai người cũng có tình nghĩa sâu nặng.

- Không thông báo cho Mạn Đà La sao?

Nếu như có Mạn Đà La Đại Viên Mãn Địa chí tôn đi theo, như vậy chuyến đi này an toàn hơn rất nhiều.

Mục Trần lắc đầu nói:

- Mục Phủ mới thành lập, mặc dù thống trị Bắc Giới nhưng vẫn còn rất nhiều ánh mắt của các thế lục hàng đầu trên Thiên la đại lục soi mói, Mạn Đà La nhất định phải ở lại trấn giữ, nếu không Bắc giới vừa mới thành lập rất có thể sẽ lại chia rẽ.

Lạc Ly khẽ gật đầu, yêu kiều nói một tiếng:

- Vậy lần này, ta đi cùng ngươi

Mục Trần ngẩn ra, kinh ngạc nhìn Lạc Ly, hắn vốn nghĩ Lạc Ly không thể nào rời Lạc Thần Tộc được, dù sao hiện giờ Lạc Thần Tộc đang rất cần nàng.

Hai người chia cách nhiều năm, tất nhiên hắn rất muốn ở cùng Lạc Ly, chẳng qua hắn biết, vì tương lai có thể bảo vệ những người mình quan tâm, thì hiện giờ hắn phải chịu đựng được sự cô độc.

Lúc này Lạc Ly có thể đi cùng hắn, rõ ràng trong lòng nàng hắn cực kỳ quan trọng

Thấy ánh mắt kinh ngạc của Mục Trần, Lạc Ly cũng khẽ cười một tiếng, nói:

- Những chuyện chính của Lạc Thần Tộc đã xong, có lẽ cũng sẽ không có biến cố gì, hơn nữa...trước kia ta luôn để ngươi một thân một mình, lần này ta muốn chia sẻ giúp ngươi một ít.

Mục Trần nghe vậy, trong lòng cũng dấy lên cảm động, nhưng hắn cũng không lấy lý do nguy hiểm mà từ chối nữa, vì như thế cũng không có tác dụng với cô gái trước mắt.

Cho nên, hắn liền đưa tay ra, ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, tiếng cười phóng khoáng vang vọng trên bầu trời.

- Được, vậy chúng ta cùng đi thử xem, nơi đầm rồng hang hổ kia liệu có cản nổi chúng ta hay không?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1279: Ba Vị Đại Viên Mãn Địa Chí Tôn

Vạn đảo đại lục.

Trên một toà đảo quốc to lớn, trong thành phố phồn hoa, truyền tống tinh trận khổng lồ bộc phát ra linh quang vạn trượng, vô số quang ảnh tấp nập tới lui.

Lúc này, 3 người Mục Trần, Lạc Ly, Long Tượng cũng đi ra từ trong truyền tống linh trận.

Bước ra ngoài truyền tống linh trận, Mục Trần liền cảm thấy gió biển mằn mặn phả vào mặt, một luồng hải tinh khí tràn ngập toàn thiên địa, thậm chí cả thiên địa linh lực cũng ướt át khác thường.

- Đây chính là Vạn Đảo đại lục sao?

Mục Trần có chút kinh ngạc nhìn thành phố phồn hoa này, náo nhiệt như thế cũng không kém Tây Thiên Đại Lục chút nào, nghe nói phần lớn mảnh đại lục này đều là đại dương vô tận, trong đại dương còn có hòn đảo khổng lồ như quốc gia vậy.

Ở Vạn Đảo đại lục này, cũng giống Thiên La đại lục, không có siêu cấp thế lực, nhưng mức độ hỗn loạn cũng không kém Thiên La Đại Lục chút nào, tất cả kiêu hùng hội tụ, đánh đấm chí choé, cho nên trên Vạn Đảo đại lục này, chiến tranh là chuyện cực kỳ dễ gặp.

- Đây là Ma La đảo, thống trị hòn đảo này cũng là một vị thượng vị địa chí tôn, cũng có chút danh tiếng trên Vạn Đảo đại lục.

Long Tượng một bên nói, hiển nhiên là hiểu rất rõ Vạn Đảo đại lục.

Mục Trần gật đầu hỏi:

- Vậy Bích Linh Đảo kia ở chỗ nào?

- Từ đây đến đó vẫn còn một chút khoảng cách, ước chừng 2 ngày đường

Long Tượng nói đến đây, hơi do dự một chút:

- Thiếu chủ, cố Hoàng Sư kia cũng không phải đèn cạn dầu, lúc đó phải cẩn thận một chút.

Mục Trần cười cười nói:

- Yên tâm đi, chỉ cần Bích Linh Đảo không có Thiên Chí Tôn, bằng thực lực Đại Viên Mãn Địa Chí Tôn của hắn còn không giữ chân được ta.

Mặc dù bây giờ Mục Trần chỉ là Thượng Vị Địa Chí Tôn, nhưng nếu muốn chạy thoát thân, dù là Đại Viên Mãn Địa chí tôn hắn cũng tuyệt đối nắm chắc.

Long Tượng nghe vậy, cũng không nói thêm nữa, thản hình vừa động liền hoá thành ánh sáng xẹt qua chân trời, hướng về phía đại dương vô tận.

Mục Trần cũng Lạc Ly liếc mắt nhìn nhau, cũng lập tức đi theo.

ở Vạn Đảo đại lục này, đại dương bát ngát, rất nhiều thiên tai nguy hiểm, có khi hàn lưu vô tận hội tụ, tạo thành xoáy nước, dù có là cường giả siêu cấp Địa Chí Tôn cũng sẽ mất mạng như chơi.

Bất quá cũng may có long tượng dẫn đường, cho nên bọn họ cũng không gặp quá nhiều trở ngại, cứ như thế qua 2 ngày, bọn họ đã gần đến Bích Linh đảo...

Ba bóng người đứng trên ngọn sóng, nhìn mặt biển vô tận, ánh mắt Mục Trần nhìn về phía xa, linh quang trong mắt loé lên, cảnh tượng xa xôi ngoài kia cũng dần dần rõ ràng.

Chỉ thấy mặt biển xa xôi ngoài đó, có một hòn đảo xanh biếc to lớn, trên đảo có Thiên Địa Linh Lực cực kỳ đậm đặc, hiển nhiên là một phúc địa hiếm có.

Dù là ở cách xa như thế, Mục Trần vẫn có thể cảm nhận được linh lực tràn ngập hòn đảo, mức độ đậm đặc của linh lực trên hòn đảo này còn mạnh hơn bất kỳ hòn đảo nào trên Vạn Đảo đại lục mà Mục Trần nhìn qua.

- Thật không hổ là phù đồ cổ tộc, có thể chiếm một nơi tu luyện tuyệt vời như vậy, thế mà không ai dám nảy lòng tham

Mục Trần cảm thán một tiếng, bảo địa thế này, nếu như là những thế lực đứng đầu khác thì dù là cường giả Đại Viên Mãn Địa Chí Tôn trấn giữ, chĩ sợ cũng sẽ 5 lần 7 lượt bị quấy rầy không yên.

Vậy mà mấy vạn dặm xung quanh hòn đảo này không có tý tranh chấp nào, hiển nhiên là khu vực này đều thuộc phạm vị Bích Linh đảo, nên những thế lực khác cũng không dám làm trò gì.

- Ta sẽ lên đảo trước, tìm cơ hội cứu Linh Khê ra, tránh cho đến lúc đó bị Cố Sư Hoàng lấy nàng ra uy hiếp.

Long Tượng nhìn về Mục Trần nói.

- Ngươi cẩn thận, ta cùng Lạc Ly sẽ bí mật ẩn nấp dưới đáy biển.

Mục Trần gật đầu một cái, nếu có thể không chiến mà cứu được Linh Khê ra thì rõ ràng là tốt nhất.

Về phần Long Tượng, thực lực Bán Bộ Đại Viên Mãn của hắn cũng không thể coi thường, coi như tên Cố Sư Hoàng kia có phát hiện ra, chỉ sợ cũng không làm gì được hắn.

Long Tượng gật đầu, hít sâu một hơi, thân hình hoá thành lưu quang trực tiếp bay về phía Bích Linh Đảo.

Thản thể Mục Trần và Lạc Ly từ từ chìm vào trong nước biển, thu liễm linh lực khí tức, từ đáy biển tiến vào Bích Linh Đảo.

Vù!

Tốc độ của Long Tượng cực nhanh, chớp mắt đã tới gần Bích Linh Đảo, hắn cũng không gặp trở ngại nào, thân hình vừa động liền xuất hiện trước một toà hắp tháp sâu trong đảo.

Dưới hắc tháp, lão giả áo bào xám trắng vẫn lẳng lặng xếp bằng như cũ, giống như trước khi long tượng rời đi, lúc Long Tượng xuất hiện, hắn cũng mở mắt ra.

Hắn mỉm cười nhìn Long Tượng, nói:

- Hoàn thành nhiệm vụ rồi chứ?

Long Tượng sắc mặt bình tĩnh nói:

- Mục Trần đã là Tây Thiên Đại Lục chi tử, lúc hắn là Hạ Vị Địa Chí Tôn đã có thể đánh bại thượng vị Địa Chí Tôn, hiện giờ hắn đã bước vào Thượng Vị Địa Chí Tôn, dù là ta cũng không làm gì được hắn

- Nếu muốn bắt hắn, sợ rằng cố Hộ pháp ngươi phải tự mình xuất thủ

Nghe Long Tượng nói, Cố Sư Hoàng cũng không tức giận, chẳng qua là cười híp mắt gật đầu, hai mắt có một tia quỷ dị, nói:

- Đã vậy chuyện này giao cho lão phu, ngươi cũng không cần xen vào nữa

- Đúng rồi, có người từ trong tộc tới Bích Linh Đảo, để ta giới thiệu cho ngươi

Nghe lời Cố Sư Hoàng, con ngươi Long Tượng lập tức co rút lại.

- Aa, Long Tượng, đã lâu không gặp nha.

Ở bên phải rừng trúc, một bóng người chậm rãi đi ra, người này mặc một cái áo bào lớn màu đỏ, tóc hoa râm, trên áo bào thêu một con cá lớn màu đen, có vẻ rất quỷ dị.

Khi long tượng thấy người này, sắc mặt liền biến đổi, thất thanh nói:

- Lương Tà Ngư? Sao ngươi lại ở đây?

Lương Tà Ngư này cũng là người Phù Đồ cổ Tộc, hơn nữa cũng là một vị Đại Viên Mãn Địa Chí Tôn, thực lực không yếu hơn Cố Sư Hoàng chút nào, Long Tượng không nghĩ rằng Cố Sư Hoàng lại mời hắn tới.

- Ha ha, xem ra Long Tượng ngươi có vẻ bất ngờ nhỉ?

Cố Sư Hoàng cười tủm tỉm nói, sau đó ánh mắt loé lên, nhìn về phía bên trái rừng trúc, cười nói:

- Cũng không chỉ cỏ một vị lão hữu của ta tới nha

Tâm thần long tượng chấn động, nhìn sang bên trái rừng trúc, không biết từ khi nào đã xuất hiện một vị Lão giả áo xanh.

Lão giả áo xanh này thân thể khô gầy giống như xác khô, hay mắt lạnh lẽo, trên tay áo bào dường như khắc rõ từng đạo xà văn.

Trên người hắn cùng tản ra một cỗ linh lực ba động mạnh mẽ cực kỳ, lão bào áo xanh này cũng là một vị Đại Viên Mãn Địa Chí Tôn chân chính.

- Lục Xà Lão Tổ.

Long Tượng hít sâu một hơi, lão già này tuy không phải người của Phù Đồ Cổ Tộc, nhưng cũng là kẻ có danh tiếng cực kỳ vang dội trên Vạn Đảo Đại Lục, cũng thuộc tầng thứ mạnh nhất trên vạn đảo đại lục.

Chẳng qua không nghĩ rằng đến hắn cũng tới đây!

Đây chính là 3 vị Đại Viên Mãn Địa Chí Tôn đó!

Cố Sư Hoàng nhìn 2 người mới tới, mỉm cười nói:

- Chà, càng già càng cẩn thận, ta vì đối phó tiểu tử kia, cũng là lo lắng có gì bất trắc cho nên mời hai vị lão hữu tới đây giúp một tay.

- Long Tượng, ngươi thấy thế nào?

Cố Sư Hoàng nhìn về phía Long Tượng.

Trong lòng Long Tượng âm trầm, trên mặt không biến sắc, gật đầu một cái, lão già này thật là xảo trá, vì đối phó Mục Trần lại cam tâm bỏ ra cái giá này, xem ra chuyện hôm nay thật sự khó rồi.

Cố Sư Hoàng thấy vậy, cười ôn hoà nói:

- Đã như vậy, Long Tượng ngươi sao không mời hai người kia ra đây?"

Trong mắt Long Tượng tinh quang mạnh mẽ, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Cố Sư Hoàng, thì ra lão gia hoả này đã sớm phát hiện ra hai người Mục Trần đến gần.

- Hống!

Long Tượng ngửa mặt lên trời thét dài, tiếng gầm giống như long ngâm, vang vọng giữa thiên địa.

Tiếng gầm của hắn tràn đầy ý cảnh, hơn nữa 3 tiếng gầm cũng là nhằm thông báo tin tức về 3 vị Đại Viên Mãn Địa Chí Tôn cho Mục Trần biết.

Lục xà lão tổ thấy vậy nhước mày, tay áo vung lên, liền có tiếng rắn kêu bén nhọn vang lên, mơ hồ đè tiếng hống của long tượng xuống.

Cố Sư Hoàng cũng đứng lên, hắn nhìn về phía ngoài Bích Linh Đảo, giọng nói như chuông đồng vang vọng thiên địa:

- Tội tử Mục Trần, nếu dám đến còn không hiện thân? Nếu không, Long Tượng và Linh Khê, lão phu sẽ giao cho tộc xử lý.

Thanh âm của hắn ầm ầm vang vọng trong thiên địa, làm cho cả một vùng biển xung quanh nổi lên sóng lớn!

Ầm Ầm!

Mà lúc âm thanh của hắn vừa dứt, ở vùng biển lớn bên ngoài Bích Linh Đảo, đột nhiên hội tụ sóng to gió lớn, một ngọn sóng khổng lồ mấy vạn trượng nổi lên như mây đen ùn ùn che kín trời, cuốn về phía Bích Linh Đảo.

Sóng cao vạn trượng như bỏng ma khổng lồ xuất hiện bên trên Bích Linh Đảo…

Ánh mắt của Cố Sư Hoàng cùng 2 vị Đại Viên mãn Địa chí tôn cũng nhắm tới bên trên ngọn sóng!

Nơi ấy có 2 đạo thân ảnh đạp nước mà đứng, người thanh niên 2 mắt sắc bén, một cỗ khí tức sắc bén tản ra, làm cho hắn giống như một thanh tuyệt thế bảo kiếm, khiến người ta nhìn mà kinh sợ.

Mục Trần chân đạp sóng, từ trên cao nhìn xuống, hắn nhìn chằm chằm 3 vị Đại Viên Mãn Địa Chí Tôn, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Cố Sư Hoàng, thanh âm bình tĩnh vang dội trong thiên địa.

- Hiện thân thì lão thất phu nhà ngươi làm được gì ta?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1280: Đoạt Trận

Dịch: Zero

Thanh âm bình tĩnh của Mục Trần vang vọng trong từng hồi từng hồi trên Bích Linh Đảo, kéo dài không thôi.

Nghe được lời nói có vẻ cuồng vọng của Mục Trần, cố Sư Hoàng cũng nhíu mày lại, hắn ngẩng đầu lên nhìn về phía thân ảnh thon dài đang cưỡi sóng, cười nhạt :"Chỉ là một Thượng Vị Địa Chí Tôn con con cũng dám nói chuyện như thế với lão phu, đúng là không biết trời cao đất rộng."

Ầm!

Khi Cố Sư Hoàng nói đến chữ cuối cùng, thanh âm của hắn như nồ tung lên, hoá thành sóng âm đáng sợ mắt thường nhìn thấy được, hung hăng quét đến chỗ Mục Trần.

Sóng âm bá đạo như thế, nếu lả thượng vị địa chí tôn tầm thường, chỉ sợ vừa mới chạm vào đã máu thịt be bét, thậm chí nếu không may có thể trọng thương tại chỗ.

Nhưng mà,kẻ đã từng lấy thực lực hạ vị địa chí tôn xưng bá chiến trường thượng vị địa chí tôn như Mục Trần, rõ ràng cũng không trong số những kẻ tầm thường ấy.

Cho nên, đối mặt với sóng âm của cố Sư Hoàng, Mục Trần tiến lên trước một bước, mở miệng ra, chợt có tiếng phượng minh long ngâm bạo rống lên.

Hống!

Sóng âm cuồn cuộn, mang theo uy thế của chân long chân phượng quét ngang ra, nặng nề đánh vào sóng âm của cố Sư Hoàng, toàn bộ thiên địa đều vang dội lên tiếng sấm kinh thiên.

Ngọn sóng vạn trượng dưới chân hai người Mục Trần vỡ vụn ra, hoá thành mưa rào xối xả, bao phủ cả Bích Linh Đảo.

Thấy sóng âm của mình lại dễ dàng bị ngăn cản như thế,trong mắt cố Sư hoàng cũng hiện lên vẻ ngưng trọng, tuy lúc trước chỉ là hắn thử dò xét, nhưng dù sao hắn cũng là một vị đại viên mãn địa chí tôn thứ thiệt, thượng vị địa chí tôn bình thường tuyệt đối không cản được một đạo sóng âm của hắn.

Nhưng Mục Trần trước mắt hết lần này đến lần khác lại làm được.

"Hừ, quả nhiên có chút bản lãnh, khó trách lại ngông cuồng như thế, dám tới Bích Linh Đảo ta đòi người", cố Sư Hoàng cười lạnh, nói.

"Nhưng dù cỏ giỏi thế nào đi nữa, cũng chỉ là thượng vị địa chí tôn mà thôi"

Lương Tà Ngư kia cười toét miệng một tiếng, híp mắt nhìn Mục Trần :"Hắc, đây chính là tên tội tử đó sao? Thiên phú mặc dù không tệ, nhưng vẫn kém thiếu chủ không ít, cố Lão đầu, xem ra ngươi cũng quá cẩn thận rồi"

Trong Phù Đồ cỗ tộc, hắn cùng cố sư hoàng cùng thuộc một hệ phái, ủng hộ vị thiếu chủ thanh thế như mặt trời giữa trưa kia, trước đó hắn nhận được tin của cố sư hoàng, nói tên tội tử này sẽ trở thành tai hoạ ngầm của thiếu chủ, nên hắn mới từ vạn dặm xa xôi mò tới, muốn đem mầm mống này diệt sạch.

Cố Sư hoàng nghe thế, cũng cười nhạtBất kể thế nào, hắn cũng rất có khả năng tu thành Thánh Phù Đồ tháp, chỉ bằng điểm này thì không thể

để hắn trưởng thành, nếu không sau này khó tránh xuất hiện biến cố"

Mặc dù trong mắt hắn Thiếu Chủ trong mắt hắn là vô địch, nhưng cố Sư Hoàng vốn cẩn thận, không thích để lại tai hoạ ngầm, cho nên nếu có cơ hội, tốt nhất là diệt trừ sạch sẽ.

Lương Tà Ngư bĩu môi, nhưng cũng không phản bác, bởi vì cố sư hoàng nói cũng hơi cỏ lý.

Bọn hắn dùng toàn lực ủng hộ Thiếu chủ trở thành Tộc Trưởng kế nhiệm, một khi sai sót thì sau này khó tránh khỏi phải chịu chèn ép, cho nên bọn họ nhất định phải giúp Thiếu Chủ dọn sạch vài cục đá cản đường.

"Đã vậy, hôm nay không thể để tiểu tử này chạy thoát"

Lương Tà Ngư dừng lại một chút, nói "Tuy Đại Trưởng Lão từng nói, gặp tội tử này tốt nhất là bắt sống, nhưng trong quá trình bắt sống khó tránh xuất thủ quá nặng dẫn đến trọng thương, về điểm này ta nghĩ Đại Trưởng Lão cũng sẽ hiểu cho chúng ta"

Cố sư hoàng gật đầu một cái, ở đây bọn họ có ba vị Đại Viên Mãn Địa Chí Tôn, hôm nay dù Mục Trần có Thông Thiên Thuật cũng tuyệt đối không thể thoát khỏi tay bọn họ.

Long Tượng lúc này cũng lùi lại, xuất hiện bên cạnh Mục Trần, Lạc Ly, sắc mặt hắn khó coi nói :"cẩn thận, cố Sư Hoàng kia đã mời hai vị Đại Viên Mãn Địa Chí Tôn tới, bây giờ phía bọn hắn có 3 cường giả đại viên mãn!"

Đối mặt với ba vị Siêu cấp cường giả Đại Viên Mãn Địa Chí Tôn, dù là Long Tượng cũng tê dại cả da đầu.

Bằng thực lực của hắn, nếu liều mạnh đánh một trận, cũng có thể quần ẩu một lúc với cường giả đại viên mãn địa chí tôn, nhưng muốn thắng là rất khó, huống chi, trước mắt đối phương có tới 3 người!

Việc này đã ngoài dự liệu của hắn rất xa.

Bất quá so với Long Tượng đang lo lắng, Mục Trần lại khá bình tĩnh, vì ngay từ lúc đầu hắn đã dự liệu rằng, trên Bích Linh Đảo có lẽ cũng không chỉ có một vị Đại Viên Mãn Địa Chí Tôn.

"Tội tử Mục Trần, hôm nay ngươi đã không còn đường thoát, mau đưa tay chịu trói, như thế lão phu có thể bỏ qua cho đám người còn lại". Cùng lúc đó, Cố Sư Hoàng cũng nhàn nhạt mở miệng.

"Ồ? Vậy sao ngươi không lên thử xem?"

Mục Trần khẽ mỉm cười, trong 2 con ngươi đen nhánh cũng không có chút dao động nào, mặc dù trước mắt là 3 vị đại viên mãn địa chí tôn, nhưng cũng không phải là hắn không có thủ đoạn ngăn cản.

Thấy Mục Trần như vậy lại không sợ hãi chút nào, trong lòng 3 người Cố Sư Hoàng lại hơi kinh ngạc, bọn họ đều là lão quái đã tu luyện nhiều năm, tâm tư cẩn thận, dĩ nhiên là nhìn ra được Mục Trần cũng không phải là nói mồm, mà là thực sự có lá bài tẩy.

Nhưng bọn họ không thể tưởng tượng ra nổi, một vị thượng vị địa chí tôn, phải có bài tẩy kinh khủng cỡ nào mới có thể đối mặt với 3 vị đại viên mãn địa chí tôn mà không chút sợ hãi.

"Đúng là một tiểu tử ngu xuẩn, đã như vậy, lão phu sẽ cho ngươi hoàn toàn tuyệt vọng"

Ánh mắt Cố Sư Hoàng hơi loé lên, hắn cười lại một tiếng, tay áo bào vung lên, chớp mắt một cái, trong Bích Linh Đảo này có vô số đạo linh quang bắn lên cao.

Những đạo linh quang này giao hội, chớp mắt đã tạo thành một linh trận to lớn, linh trận bao phủ, từ từ tản mát ra khí tức đáng sợ.

"Đây là Chu Thiên Lạc Tinh Trận? Ngươi lại có thể khởi động toà đại trận này?" Long Tượng nhìn toà đại trận khổng lồ bao phủ cả Bích Linh

Đảo kia, sắc mặt biến đổi.

Mục Trần nhìn chằm chằm toà linh trận khổng lồ này, chân mày cũng hơi nhíu, sau đó hơi kinh ngạc một cái, vì hắn cảm nhận được một dao động quen thuộc từ toà đại trận này.

"A a, ta vốn cũng không cách nào khởi động được nó, bất quá lần này Tà ngư huynh từ trong tộc mang ra một cái Vạn Trận Bài từ trong tộc,ta mới có thể phá vỡ đầu mối của đại trận, một lần nữa nắm trong tay"

Cố Sư Hoàng nhìn Mục Trần, trên khuôn mặt toát lên nụ cười hài hước: "Toà đại trận này, chính là do mẫu thân Thanh Diên Tịnh của ngươi để lại, chẳng qua có lẽ nàng không thể nào ngờ được, [Nguồn: TruyenFULL.vn] nhiều năm sau, toà linh trận chính tay bố trí lại dùng để đối phó hài tử của nàng, thật là tức cười"

Con ngươi Mục Trần hơi dừng lại, khó trách hắn lại cảm thấy toà đại trận này có chút quen thuộc, thì ra là do mẹ hắn bố trí ra nó.

"Cố Sự Hoàng, mặt mũi ngươi đúng là ném cho chó nhai rồi, đường đường 3 vị đại viên mãn địa chí tôn, lại còn muốn khởi động thêm một toà đại trận hộ đảo!" Long Tượng nổi giận mắng.

"Thắng làm vua thua làm giặc, ai quan tâm đến quá trình". cố Sư Hoàng hừ lạnh.

Trong mắt Mục Trần cũng hiện lên một tia sát ý lành lạnh, cố Sư Hoàng này lại dùng đại trận mẹ hắn lưu lại để đối phó hắn, đúng là làm hắn nổi giận.

"Thôi, ta cũng không muốn nói nhảm với các ngươi, cứ bắt lại rồi tính" Cố Sư Hoàng không nói thêm nữa, tay áo vung lên, chỉ thấy toà đại

Vì cần thận, cố Sư Hoàng cũng không trực tiếp xuất thủ, mà là dùng sức mạnh của toà đại trận này ép Mục Trần sử dụng lá bài tẩy, đến lúc đó bọn hắn có thể chuẩn bị đối phó.

"Cẩn thận" Long Tượng thấy vậy, nhất thời quát lên.

Bất quá Mục Trần cũng đưa tay ngăn hắn lại, ánh mắt hắn loé lên nhìn ánh sao gào thét bắn xuống, cũng không có ý ngăn cản.

"Ngu xuẩn, ngươi nghĩ toà đại trận này còn nhận mặt người thân sao?" Cố Sư hoàng thấy một màn này, nhất thời châm chọc.

Vậy mà Mục Trần như cũ không để ý tới, hắn ngẩng đầu nhìn chăm chú vào ánh sao đang bắn tới, cũng không có ý ngăn cản chút nào, ngược lại trong mắt xẹt qua vẻ kỳ dị.

Vù vù!

Ánh sao bao phủ xuống, bất quá lúc sắp đụng đến thân thể Mục Trần, ánh sao đột nhiên quỷ dị tổ lái sang một bên, cuối cùng trong ánh mắt kinh hãi của bọn cố Sư Hoàng, ánh sao cuốn tới, hoá thành một đạo tinh quang, bao phủ lấy Lục Xà Lão Tổ đang không kịp phòng bị.

Biến cố bất ngờ, đều ở ngoài dự liệu của tất cả mọi người trừ Mục Trần,ánh mắt của cố sư hoàng, Lương tà ngư đều lồi cả ra.

"Cố Sư Hoàng, ngươi định làm gì?" Lục Xà Lão Tổ cũng kinh hãi tái mặt, giận dữ hét lên.

"Không phải do ta!" sắc mặt cố Sư Hoàng cũng xanh mét, hắn nắm chặt bàn tay, một đạo lệnh bài màu xanh xuất hiện, hắn thúc giục lệnh bài, định khống chế toà đại trận này, giải vây cho Lục Xà Lão Tổ.

Bất quá khi hắn thúc giục, cũng nhận ra một cỗ kháng cự, cướp lấy quyền khống chế toà hộ đảo đại trận này khỏi tay hắn.

"Đáng chết, quyền khống chế hộ đảo đại trận bị đoạt mất rồi!'

Sắc mặt Cố Sư Hoàng âm trầm, hắn hung ác nhìn về phía sâu trong đảo, nghiến răng nói:

"Là do tiện tỳ Linh Khê đó!"

Trong lúc giận dữ, hắn lại cực độ hoài nghi, không biết Linh Khê bằng cách nào lại có thể cướp đi quyền khống chế của Chi Thiên Lạc Tinh Trận!

Bất quá dù thế nào, hắn cũng mơ hồ cảm giác được, chuyện hôm nay đã dần dần vượt khỏi sự kiếm soát của hắn.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1281: Đại Chiến

Bên trong lao tù u ám dưới lòng đất, cô gái mặc quần áo trắng, hiện lên vẻ xinh đẹp trong trẻo lạnh lùng, lúc này nàng khẽ nâng đầu, ánh mắt nàng như nhìn xuyên qua đất đá, thấy được thân ảnh kia trên Bích Linh Đảo.

- Mục Trần!

Gương mặt thanh lệ của Linh Khê hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, sau khi cướp được quyền khống chế linh trận hộ đảo, cảm giác của nàng liền có thể xuyên qua lòng đất, bao trùm cả hòn đảo. Cho nên nàng cũng nhìn ra được, Mục Trần bây giờ đã lớn, không còn là thiếu niên yếu đuối năm xưa nữa.

Rõ ràng trong mấy năm nay, Mục Trần đã thật sự trưởng thành.

- Mục Trần, ta sẽ giúp các ngươi vây khốn một vị đại viên mãn địa chí tôn, bất quá 2 tên kia các ngươi phải tự mình đối phó rồi.

Linh Khê lẩm bẩm nói, dùng đại trận mà thanh diên tịnh để lại, dù Lục Xà Lão Tổ kia đã là đại viên mãn địa chí tôn, nhưng Linh Khê vẫn chắc chắn có thể làm hắn không cách nào thoát được.

Nhưng đây cũng là điều tối đa nàng có thể làm, về phần Cố Sư Hoàng cũng Lương Tà Ngư, vẫn phải dựa vào bọn Mục Trần thôi.

- Để ta xem xem, mấy năm nay tên nhóc này đã trường thành đến mức nào rồi.

Linh Khê nhìn vào lòng đất đen thui, âm thanh nhè nhẹ vang lên trong lao tù tĩnh mịch.

Trên Bích Linh Đảo.

Khi toà Chu Thiên Lạc Tinh Trận này đột ngột đổi mục tiêu công kích, lại vây khốn lấy Lục Xà Lão Tổ, thì mắt mũi Long Tượng cũng trợn tròn cả lên, không ngờ nổi sự tình lại chuyển hướng thế này.

- Linh Trận này, có lẽ đã bị Linh Khê tỷ khống chế rồi.

Mục Trần mỉm cười, cũng không ngoài suy đoán của hắn, là bởi vì thời điểm trước khi linh trận xuất hiện, hắn cũng mơ hồ cảm thấy dao động của Linh Khê.

Loại dao động đó, trừ những Linh Trận Sư như Mục Trần ra, người khác không thể nào phát hiện được.

Cho nên, lúc Cố Sư Hoàng thúc giục Linh Trận bắt hắn, hắn cũng không phản kháng chút nào, vì hắn biết công kích của Linh Trận sẽ không nhằm vào mình.

- Linh Khê?

Long Tượng kinh ngạc nói:

- Nàng làm sao cỏ thể làm được?

Mục Trần nhìn chằm chằm bích linh đảo nào, như nghĩ ra điều gì nói:

- Không phải ngươi từng nói, hòn đảo này từng là nơi mẹ ta tĩnh tu sao, trong đó rất có thể đã lưu lại vật gì đó, mà linh khê tỷ suốt mấy năm nay bị nhốt ở đây, không chừng là do nàng muốn âm thầm tu luyện

Nghe lời này, Long Tượng cũng bất ngờ, vội vàng nói:

- Đúng rồi, sợ rằng là như thế, bảo sao ban đầu Linh Khê cũng không giải thích vì sao lại tới chỗ này tự chui đầu vào lưới, mặc cho Cố Sư

Hoàng giam giữ, thì ra nàng có mục đích khác!

Mục Trần cười cười, hắn liếc mắt nhìn Lục Xà lão tổ mặt xanh mét đang bị linh trận vây khốn, nói:

- Nếu Linh Khê tỷ đã giúp chúng ta giải quyết một vị, vậy 2 người kia chúng ta phỉa tự xử lý rồi

Long Tượng nghe vậy cũng cười khổ một tiếng, dù Lục Xà Lão tổ kia bị vây thật, nhưng bên chúng còn tới 2 vị đại viên mãn địa chí tôn, 3 người bọn hắn làm sao thắng được?

- Long Tượng đại ca, ngươi liên thủ với lạc ly mới có thể đánh được với một vị đại viên mãn địa chí tôn

Long Tượng ngẩn ra, sau đỏ nhìn Lạc Ly một cái, hắn hiện giờ cũng hiểu khá rõ Lạc Ly, nàng tu luyện Lạc Thần Pháp thân, sức chiến đấu vượt quá mức tường tượng, tuy chỉ là hạ vị địa chí tôn, nhưng dù giao thủ ngay cả long tượng hắn cũng phải tốn không ít sức mới có thể chiếm ưu thế.

Nếu như 2 người bọn họ liên thủ, cũng không phải là không đánh được với một vị Đại Viên Mãn địa chí tôn.

Nhưng như thế, chẳng phải một mình Mục Trần phải đấu với một vị đại viên mãn địa chí tôn?

- Long Tượng đại ca không cần lo cho hắn, nếu hắn đã sắp xếp như thế, hắn là có cách đối phó

trong lúc long tượng do dự, Lạc Ly nhàn nhạt cười nói.

Hiển nhiên nàng vẫn cực kỳ tin tưởng Mục Trần.

Long Tượng nghe vậy, cũng không biết làm gì hơn là gật đầu một cái, cười khổ:

- Nếu tình huống xấu đi, trước hết chúng ta hãy rút lui đã, Cố Sư Hoàng kia cũng không dám làm gì Linh Khê đâu.

Mục Trần cười cười, không nói gì.

Khi bọn hắn đang nói chuyện, Cố Sư Hoàng cũng Lương Tà Ngư cũng phóng ánh xấu xa mắt tới, lúc này bọn hắn cũng đã hiểu rõ biến cố linh trận.

- Lục Xà, không cần vội, ngươi toàn lực công kích tinh quang, để cho tiện tỳ kia không thể rảnh tay dùng đại trận làm việc khác, đợt chúng ta bắt 3 tên kia lại, sẽ thả ngươi ra.

Cố Sư Hoàng nhìn Lục Xà lão tổ, sắc mặt âm trầm nói.

Lục Xà Lão Tổ rên một tiếng, bất quá sắc mặt cũng bình tĩnh lại, mặc dù xảy ra biến cố bất ngờ, nhưng thế cục đã định, dùng thực lực của 2 người Cố Sư Hoàng cùng Lương Tà Ngư, đối phó 3 tên tôm tép kia cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt thôi.

Trấn an xong Lục Xà lão tổ, ánh mắt âm lãnh của Cố Sư Hoàng nhìn về phía Mục Trần, ánh mắt lạnh lẽo làm nhiệt độ cả khu vực này đều hạ xuống.

- Ngươi cho rằng tiện tỳ kia ra tay là có thể cứu được ngươi sao?

- Hôm nay ngươi rơi vào tay lão phu, chắp cánh cũng khó thoát!

Oanh!

Khi âm thanh của Cố Sư Hoàng vừa dứt, trong nháy mắt, một luồng dao động linh lực kinh khủng đủ để làm thiên địa biến sắc phun trào lên như gió lốc, một cỗ linh lực uy áp đáng sợ bao phủ giữa thiên địa.

Lương Tà Ngư cũng cười âm lãnh một tiếng, bước ra một bước, một luồng linh lực kinh khủng không kém gì Cố Sư Hoàng phóng lên cao.

Trong phạm vi mấy vạn dặm, dưới 2 cỗ linh lực uy áp đáng sợ này, cả thiên địa cũng như tối sầm xuống, hải vực xung quanh cuồn cuộn nổi lên sóng thần, trong đại dương, vô số linh thú cuống cuồng chạy loạn, không dám ở lại phạm vị Bích Linh Đảo chút nào.

Khi hai vị Đại Viên Mãn địa chí tôn thả ra uy áp đáng sợ, sắc mặt Long Tượng, Lạc Ly cũng trở nên ngưng trọng.

Ngược lại, ánh mắt Mục Trần vẫn sắc bén như cũ, dưới da hắn, chân long chân phượng chi linh từ từ hiện lên, tuy hiện giờ chân long chân phượng chi linh mới chỉ có thực lực hạ vị địa chí tôn, nhưng dù sao chúng cũng có huyết mạch Long Tộc, Phụng tộc cao quý nhất, có uy nghiêm trời sinh, cho nên uy áp linh lực của 2 vị đại viên mãn địa chí tôn cũng không có tác dụng với Mục Trần.

Mục Trần nhìn chằm chằm Cố Sư Hoàng, trong mắt cũng hiện lên vẻ nóng bỏng, nếu là lúc hắn chưa đột phá, đối mặt với siêu cấp cường giả như đại viên mãn địa chí tôn thì chỉ có thể tránh xa trăm dặm.

Nhưng hiện giờ, dựa theo việc hắn bước vào Thượng Vị Địa Chí Tôn, khoảng cách với Đại Viên Mãn địa chí tôn cũng bắt đầu bị kéo gần.

Trong mắt hắn, tầng thứ đã từng cao không thể với tới này, hiện giờ cũng không phải không thể đấu lại.

Oanh!

Chiến ý rực cháy trong mắt Mục Trần, thoáng một cái, thân ảnh của hắn mạnh mẽ hướng thẳng về phía Cố Sư Hoàng mà đánh!

Mục Trần chủ động tấn công, làm Cố Sư Hoàng nháy mi mắt lên, chợt hắn sâm nghiêm cười một tiếng, nói:

- Thật là một tiểu tử không biết trời cao đất rộng, nếu ngươi đã muốn chết, lão phu sẽ giúp ngươi!

Bình thường nếu thượng vị địa chí tôn gặp hắn, có tên nào mà không run như chuột thấy mèo, vậy mà tên Mục Trần này không chỉ không sợ mà còn dám chủ động tấn công, không khác nào khiêu khích uynh nghiêm của cường giả đại viên mãn.

Oanh!

Thân ảnh của Mục Trần nhanh như chớp, một hơi thở sau quỷ mỉ xuất hiện trước mặt Cố Sư Hoàng, hắn hít sâu một hơi, trong cơ thể dường như có tiếng sấm rền.

Bành!

Mặt hắn không đổi sắc, đánh ra một quyền.

Khi một quyền này đánh ra, chỉ thấy chân long chân phượng chi linh hiện lên trên cánh tay hắn, bộc phát ra tiếng long ngâm phượng minh, kim quang giống như thuỷ ngân bao trùm lên cánh tay Mục Trần, trông giống như một bộ long phượng quyền sáo.

Bất quá, muốn chống lại đại viên mãn địa chí tôn, dù thúc giục sức mạnh của chân long chân phượng chi linh, vẫn là không đủ!

Cho nên, trong lúc chân long chân phượng chi linh toàn lực đánh lên, sâu trong con ngươi Mục Trần, Thuỷ Tinh Phù Đồ Tháp hiện lên, linh lực trong cơ thể hắn toàn bộ đổ vào phù đồ tháp, hoá thành linh lực thuỷ tinh mênh mông.

Lúc Mục Trần vẫn là hạ vị địa chí tôn, Linh Lực trong cơ thể hắn qua phù đồ tháp chuyển hoá cũng đủ chống lại thượng vị địa chí tôn, mà lúc này khi hắn bước vào thượng vị địa chí tôn, hiệu quả chuyển hoá càng kinh người.

Oanh!

Sau khi chuyển hoá linh lực mênh mông trong cơ thể, hai con ngươi mục trần vốn là màu đen, giờ lại biến thành màu thuỷ tinh sáng chói.

Cùng lúc đó, một quyền của Mục Trần cũng có ánh sáng thuỷ tinh mạnh mẽ, toàn bộ nắm đấm như được thuỷ tinh rèn luyện, biến thành nắm đấm thuỷ tinh.

Một quyền đánh qua, không gian lập tức vỡ vụn, vô số mảnh vỡ không gian khi chạm vào quyền phong đều lặng lẽ biến mất.

Nhận ra Mục Trần đột nhiên bộc phát linh lực kinh người, con ngươi Cố Sư Hoàng cũng co rụt lại, vì linh lực trình độ đó thậm chí khiến hắn cảm thấy chút bất an.

- Tiểu tử này, quả nhiên tu thành Thánh Phù Đồ tháp!

Trong mắt Cố Sư Hoàng xẹt qua sát ý, là người của Phù Đồ cổ Tộc, làm sao hắn không biết, phù đồ tháp có khả năng cường hoá linh lực, bất quá muốn cường hoá linh lực của thượng vị địa chí tôn đến mức này, cũng chỉ có thánh phù đồ tháp mới làm được!

- Hừ, cứ cho là ngươi có Thánh Phù Đồ tháp, nhưng bản thân cũng chỉ là thượng vị địa chí tôn, lão phu không tin ngươi có thể làm nên trò gì!

Cố Sư Hoàng hừ lạnh, ánh mắt tàn nhẫn vỗ ra một chưởng.

Oanh!

Một chưởng này đánh ra, phảng phất có ánh sáng vạn trượng, bàn tay của Cố Sư Hoàng như có mặt trời rực rỡ, lấy uy thế huy hoàng, hung hãn vỗ vào thuỷ tinh quyền của Mục Trần.

- Một chưởng của lão phu sẽ cho ngươi biết, Đại viên mãn địa chí tôn vô địch cỡ nào!

- Dưới chưởng này của lão phu, ngươi sẽ hiểu, bất luận ngươi giãy giụa thế nào, cũng chỉ là châu chấu đá xa mà thôi!

Trong lúc Cố Sư Hoàng quát nhẹ, quang minh chưởng đột nhiên đánh ra, manh theo lực huỷ diệt vỗ lên nắm đấm của Mục Trần.

Lúc 2 bên va chạm, trên mặt Cố Sư Hoàng hiện lên nụ cười dữ tợn, hắn biết sau chưởng này, Mục Trần không chết cũng trọng thương!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1282: Sát Tâm!

Nơi quyền chưởng đụng nhau sinh ra một cỗ lực lượng huỷ diệt, nháy mắt làm cho không gian quanh thân 2 người sụp đổ xuống, dường như tạo thành 1 hố đen, cắn nuốt tất cả ánh sáng.

Khoé miệng cố Sư Hoàng hiện lên một nụ cười dữ tợn, dường như đã nhìn thấy cảnh Mục Trần dễ dàng bị đánh cho tan tác...

Phanh!

Âm thanh trầm thấp chói tai vang lên, bất quá cũng đúng lúc đó, khuôn mặt cố sư hoàng trở nên cực kỳ khiếp sợ trước cảnh trước mắt.

Bởi vì trong nháy mắt va chạm đó, hắn cảm giác được một cỗ lực lượng huỷ diệt vô cùng bá đạo như thuỷ triều bộc phát ra từ trong nắm đấm, sức mạnh đó đã vượt xa thượng vị địa chí tôn!

Sức mạnh đó thượng vị địa chí tôn tuyệt đối không thể có được!

Đông!

Sóng va chạm huỷ diệt bộc phát ra, trong phạm vi ngàn dặm sóng lướt qua đến đâu, từng ngọn núi trực tiếp bị san phẳng đến đó, thậm chí đến cả không gian cũng vỡ nát ra.

Cát bụi mịt mù đầy trời, thân thể Mục Trần cũng đột nhiên rung lên, dưới sức mạnh của sóng va chạm, thân hình hắn bắn ngước ra, bàn chân in lên mặt đất trên trăm cái dấu chân, mỗi dấu chân đều sâu không thấy đấy.

Mà Cố Sư Hoàng cũng lui 20 bước, bất quá tuy hắn dường như có ưu thế, nhưng khuôn mặt của hắn cũng âm trầm như nhỏ ra nước.

Ánh mắt hắn có chút kinh sợ nhìn chằm chằm vào Mục Trần, hắn không thể nghĩ ra, trước đó Mục Trần lại cỏ thể cứng rắn ngăn cản công kích đáng sợ của hắn.

Bằng thực lực thượng vị địa chí tôn, lại có thể ngăn trở một chưởng của đại viên mãn địa chí tôn?

Nhất thời Cố Sư Hoàng cảm thấy tức cười cùng với không thể tin nổi, một chưởng kia của hắn, đừng nói thượng vị địa chí tôn, dù có là Bán Bộ Đại Viên Mãn như Long Tượng cũng sẽ trọng thương.

Nhưng Mục Trần này ăn một chưởng xong vẫn nhảy nhót như cũ, không có vẻ bị thương chút nào.

Lúc Cố Sư Hoàng hoảng sợ, Mục Trần cũng xoa xoa nắm đấm, ánh mắt có chút sợ hãi than thở, Đại Viên Mãn Địa Chí Tôn quả nhiên mạnh mẽ vô cùng, một quyền của hắn lúc trước nhìn như bình thường, nhưng lại kết hợp sức mạnh của chân long chân phượng chi linh, hơn nữa có phù đồ tháp chuyển hoá tăng phúc linh lực, nếu không khách khí mà nói, một quyền này chỉ sợ long tượng đều không cản được.

Nhưng đụng nhau với cố Sư Hoàng, hắn lại hơi rơi vào hạ phong, cỏ thể thấy Đại Viên Mãn mạnh mẽ thế nào.

Bất quá dù đối mặt với kẻ địch mạnh mẽ như thế, trong mắt Mục Trần cũng không có vẻ gì là sợ hãi, ngược lại tràn đầy chiến ý nóng bỏng, con đường của cường giả chính là không ngừng khiêu chiến đối thủ mạnh hơn, mà hắn tin tưởng cố Sư Hoàng này sẽ là vị Đại Viên Mãn đâu tiên hắn chính diện giao phong.

Mục Trần quay đầu đi, hướng về Lạc Ly, Long Tượng nhẹ nhàng phất tay, để bọn họ liên thủ ngăn cản một vị đại viên mãn địa chí tôn.

Lạc Ly cùng Long Tượng gật đầu, sau đó phóng lên trên cao, ánh mắt phong toả lấy Lương Tà Ngư.

- hắc hắc, một vị Bán Bộ Đại Viên Mãn, một hạ vị Địa Chí Tôn mà cũng dám khiêu khích lão phu, đúng là không biết sống chết

Lương Tà Ngư thấy vậy, cười âm lãnh một tiếng.

- Cố lão Đầu, chờ lão phu giải quyết bọn chúng xong sẽ tới giúp ngươi!

Lương Tà Ngư cười lớn một tiếng, thân hình đột nhiên phỏng lên cao, hướng về phía Long Tượng, Lạc ly.

- Hừ, một tên thượng vị địa chí tôn mà thôi, lão phu muốn thu thập hắn dễ như trở bàn tay

cố sư Hoàng nghe vậy cũng hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên cảm thấy có chút mất thể diện.

Vừa nói chuyện, ánh mắt ảm lệ của hắn như rắn độc lởn vởn quanh người Mục Trần, linh lực mênh mông từ trong cơ thể hắn sôi sục lên, tựa như biến thành một cái tiểu thế giới, mênh mông vô tận.

Ai cũng cảm giác được, cố Sư Hoàng này đã không còn khinh thường đối thủ nữa, bắt đầu dùng toàn lự.

Cảm thấy áp lực kinh khủng toả ra từ trên người cố Sư Hoàng, trong mắt Mục Trần cũng loé lên tinh quang, chớp mắt sau, hắn hít sâu một hơi, hai tay kết ấn nhanh như chớp.

Ông!

Linh Quang vô tận bộc phát ra từ sau lưng Mục Trần, ánh sáng tử kim ngưng tụ thành một toà chí tôn pháp tướng to lớn, Bất hủ Kim Thân.

Đi cùng với việc Mục Trần bước vào thượng vị địa chí tôn, bất hủ kim thân cũng lớn thêm chừng ngàn trượng, nhưng nếu so với vài chí tôn pháp tướng cao vạn trượng hay thậm chí mười mấy vạn trượng thì bất hủ kim thân vẫn chỉ như chú lùn.

Bất quá, đối với Bất Hủ Kim Thân nhỏ bé này, cố Sư Hoàng cũng không châm chọc chút nào, ngược lại trong mắt hiện lên vẻ ngưng trọng, vì khi chí tôn pháp tướng màu tử kim kia xuất hiện, đến hắn cũng cảm thấy một tia nguy hiểm.

- Đây là chí tôn pháp thân nào?

Cố Sư Hoàng chau mày, Bất Hủ Kim Thân quá hiếm gặp cho nên dù là hắn cũng không thể nào nhận ra, nhưng hắn có thể xác định, nếu xếp hạng thì chí tôn pháp thân tử kim này tuyệt đối có thể xếp hạng trước 20.

Chí tôn pháp thân cấp bậc này, thậm chí cố Sư Hoàng là người Phù Đồ Cổ Tộc cũng không có.

- Hừ, cho dù ngươi có Chí Tôn pháp thân bậc nào đi nữa, nhưng cấp bậc bản thân có hạn thì cũng chỉ tự hạn chế sức mạnh của chí tôn pháp thân mà thôi

. Cố Sư Hoàng hừ lạnh một tiếng, hắn bước ra một bước, trong nháy mắt có tiếng sư tử gầm kinh thiên động địa vang lên, linh quang sau lưng hội tụ, vài hơi thở sau ngưng tụ ra một toà chí tôn pháp tướng to mười mấy vạn trượng.

Toà chí tôn pháp tướng này toàn thân toả ra ngân quang (ánh bạc), nhìn qua cực kỳ thô kệch, nhưng làm người khác ngạc nhiên là đầu của chí tôn pháp tướng này lại là một con sư tử cực kỳ hung tợn.

Một luồng khí hung sát tản ra từ toà chí tôn pháp tướng này, cả thiên địa đều trở nên lạnh lẽo.

Mục Trần nhìn pháp tướng đầu sư tử, ánh mắt loé lên, nói nhỏ Đứng hàng 41 trên bảng 99 chí tôn pháp thân, Thiên Sư Pháp Thản sao?

Toà chí tôn pháp thân này của cố Sư Hoàng, hiển nhiên cũng không phải hạng xoàng.

Thiên Sư Pháp thân vừa xuất hiện, thần sắc cố sư hoàng cũng trở nên túc mục, khí tức nguy hiểm trên người hắn cũng trở nên nồng đậm cực hạn.

- Bằng thực lực thượng vị địa chí tôn có thể bức lão phu dùng đến chí tôn pháp tướng, Mục Trần, ngươi cũng đủ kiêu ngạo rồi

Cố Sư hoàng xuất hiện trên vai thiên sư pháp tướng nhìn xuống Mục Trần, thanh âm hờ hững vang dội thiên địa.

Trước kia, trừ khi đối mặt với cường giả ngang cấp đại viên mãn, nếu không cố Sư Hoàng không cần dùng đến chí tôn pháp tướng, vậy mà hôm nay vừa mới giao thủ mấy chiêu với Mục Trần hắn đã lấy chí tôn pháp tướng ra, hiển nhiên Mục Trần cũng làm hắn thấy cực kỳ bất an.

Bất quá đối với lời của hắn, Mục Trần cũng không để ý chút nào, bàn chân giẫm một cái, hay tay nhanh chóng kết ấn, chỉ thấy bên ngoài thân thể của Bất Hủ Kim Thân cỏ từng đạo quang văn tử kim thần bí hiện lên.

Đó là Bất Hủ Thần Văn.

Từng đạo Bất Hủ Thần Văn hiện ra, tựa như tử kim cự long quanh thân Mục Trần, vài hơi thở sau đạt tới số lượng kinh người 50 đạo.

Nhớ ngày đó quyết chiến cùng Linh Chiến Tử, hắn đem toàn lực cũng chỉ ngưng luyện ra 23 đạo Bất Hủ Thần văn mà thôi, nhưng hiện giờ đột phá đến thượng vị địa chí tôn, số lượng Bất Hủ Thần Văn cũng tăng lên nhanh chóng.

50 đạo Bất Hủ Thần Văn quanh thân Mục Trần, từng cỗ dao động đáng sợ nhộn nhạo lên, làm cho không gian cũng có chút không chịu nổi

mà vặn vẹo.

Đối mặt với kẻ địch cấp đại viên mãn, hiển nhiên Mục Trần cùng không muốn dùng màn khởi động cho nóng người gì cả, vừa ra tay là hoàn toàn không lưu tình.

- Đi!

Tay áo Mục Trần vung lên, 50 đạo bất hủ thần văn bắn ra, hoá thành một cây tử kim thần châm, mang theo khí thế sắc bén không cách nào tả nổi, dùng tốc độ kinh người hướng về phía cố sư hoàng.

Cố Sư Hoàng nhìn Bất Hủ Thần châm bắn đến, ánh mắt cũng dừng lại, hắn hừ lạnh một tiếng, giẫm chân một cái, thiên sư pháp tướng dưới chân há to miệng, gầm thét lên.

- Thiên Sư Hống!

Phảng phất như một con thượng cổ thiên sư gầm rống, sóng ảm cuồng bạo vô cùng mang sức mạnh huỷ diệt bắn ra.

Công kích sóng âm này cực kỳ bá đạo, hơn nữa có thể xuyên phá phòng ngự, nếu trước mắt cố sư hoàng là một đống hạ vị địa chí tôn, chỉ sợ vừa hống một cái là xác nằm đầy đất.

Phanh Phanh!

Bất Hủ Thần Châm đang bắn tới cũng bị cản lại, trực tiếp bị sóng âm đẩy ngược về, bất quá cũng may là Bất Hủ Thần Văn huyền ảo, cũng không bị phá vỡ.

Tiếng sư tử gầm bá đạo càn quét, nhanh chóng hướng về phía Mục Trần. "Không hổ là đại viên mãn địa chí tôn"

Mục Trần cảm thán một tiếng, cố Sư Hoàng này rõ ràng cực kỳ am hiểu công kích sóng âm, loại công kích này khá khó phòng ngự, nếu bị

sóng âm xâm nhập vào trong đầu, khiến linh lực trong cơ thể chấn động, như vậy

Mục Trần nhất định sẽ thua.

Nhưng đáng tiếc là, công kích sóng âm này mặc dù khó chơi, nhưng đối với Mục Trần cũng không có mấy tác dụng, vì Bất Hủ Thần Văn có đặc tính thiên biến vạn hoá, Mục Trần vì thế cũng không sợ bất kì công kích kì dị nào.

Chỉ thấy hai tay Mục Trần kết ấn, chớp mắt một cái, 50 đạo bất hủ thần văn bị bắn ngược kia nhất thời bộc phát ra ánh sáng tử kim, sau đó nhanh chóng tụ lại với nhau.

- Bất Hủ Thần Văn, Thiên Biến Vạn Hoá, Bất Hủ Kim Chung!

Ông!

Trong ánh sáng tử kim hiện ra một cái chuông tử kim to lớn, sau đó tiếng chuông ngân lên, từng đạo tử kim sóng âm quét ra, va chạm cùng tiếng sư tử hống (sóng âm mà cũng có màu tử kim, điêu vd).

Phanh!phanh! Phanh!

Giữa không trung, từng tầng không gian vỡ vụn ra, hai luồng sóng âm đụng vào nhau tạo thành từng mảnh không giản đổ vỡ.

Cố Sư Hoàng nhìn sóng âm bị hoá giải, sắc mặt cũng trở nên khó coi, hắn không nghĩ rằng, những tử kim quang văn kia lại thần dị như thế, có thể tuỳ ý biến hoá, hơn nữa mỗi loại biến hoá lại tạo thành một loại thần thông khác nhau.

Thủ đoạn huyền diệu như thế là lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

Sắc mặt cố sư hoàng ngày càng âm ế, trong mắt cũng xẹt qua sát ý, Mục Trần càng tỏ ra ưu tú xuất sắc, vậy lại càng không thể để hắn sống, dù sao mẫu thân Mục Trần cũng có địa vị cực cao trong tộc, hơn nữa

cũng có một ít người ủng hộ nàng, chẳng qua những năm này bị giam cầm, nên mọi chuyện tạm lắng xuống thôi.

Nếu có một ngày Mục Trần có thể trở về Phù Đồ cổ tộc, như vậy hắn tuyệt đối có thể trở thành ứng cử viên có năng lực cạnh tranh chức vị tộc trưởng kế tiếp.

Cố Sư Hoàng tuyệt đối không muốn thấy điều này.

- Hôm nay nhất định phải diệt trừ tiểu tử này, dù không giết hắn cũng phải phế Thánh Phù Đồ tháp của hắn!

Lúc này đây, sát ý của cố Sư Hoàng đối với Mục Trần, đã mãnh liệt đến tột cùng.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1283: Mạt Nhật Thiên Sư

Ông ông!

Sóng âm va đụng tạo thành dư âm, bắn ngược ra xa, vùng biển xung quanh bích linh đảo đều nổi sóng to gió lớn, tựa như cảnh tượng ngày tận thế.

Cố Sư Hoàng đứng trên vai Thiên Sư pháp tướng, sắc mặt ảm ế, sức chiến đấu kinh người mà Mục Trần thể hiện ra làm cho hắn kinh hãi, đồng thời sát ý càng thêm nồng đậm.

Mặc dù Mục Trần có mẫu thân thực lực thông thiên là Thanh Diên Tịnh, nhưng những năm này hắn cũng không được Phù Đồ cổ tộc cung cấp một chút tài nguyên tu luyện nào, nhưng dù thế đi nữa hắn ở tuổi trẻ như vậy vẫn có thể đạt tới trình độ kinh người.

Cho nên nếu chỉ nói về thiên phú, Mục Trần này đã không kém là bao so với vị Huyền La thiếu chủ kia, vốn được xưng là thiên tài ngàn năm khó gặp của Phù Đồ cổ tộc.

Nếu ngày nào đó, Mục Trần thật sự có thể trở lai Phù ĐÒ cổ tộc thì chắc chắn sẽ là đối thủ cạnh tranh mạnh nhất ngôi vị tộc trưởng với thiếu chủ của bọn họ.

Sát ý nồng đậm phun ra từ trong mắt Cố Sư Hoàng, một khắc sau, hắn hít sâu một hơi, không chút do dự nào kết ấn.

Oanh!

Ấn pháp vừa kết thành, phảng phất cả thiên địa đều bị chấn động mạnh, vì toà Thiên Sư pháp tướng kia đột nhiên toả ra uy áp cực kỳ kinh khủng.

Dưới uy áp đó, cho dù là thiên địa cũng run rẩy!

Hống! Hống!

Thiên Sư pháp tướng không ngừng gầm thét đinh tai nhức óc, một tiếng gầm đều tạo nên linh lực gió lốc trên thiên địa, mà dần dần theo tiếng gầm, trên trán thiên sư pháp tướng cũng có một chút xíu hắc quang ngưng tụ ra...

Dù là Mục Trần khi nhìn chút hắc quang kia, con ngươi cũng hơi co nhỏ lại, hắn là đã nhận ra nguy hiểm cực lớn, linh lực trong cơ thể lúc này điên cuồng vận chuyển, toàn lực cảnh giác.

Cách xa nơi đó, Lục Xà lão tổ đang bị vây trong chu thiên lạc tinh trận nhìn cảnh này, sắc mặt cũng biến đổi, hắn cũng khá hiểu rõ Cố Sư Hoàng, liếc một cái là nhận ra người kia đang làm gì

- Lão già này thậm chí phải dùng đến cả chiêu này? Tên tiểu tử kia khó đối phó như vậy sao?

Ánh mắt của Lục xà lão tổ loé lên, hắn đã từng giao thủ cùng Cố Sư Hoàng, tất nhiên là biết được sát chiêu của hắn đáng sợ thế nào, cho dù là cường giả đại viên mãn cũng không dám đỡ chiêu này.

Mà bây giờ, Cố Sư Hoàng lại dùng nó để đối phó với Mục Trần, liệu có phải là dùng dao mổ trâu giết gà...

Bất quá, Lục Xà Lão Tổ cũng là lão hồ ly gian xảo, ánh mắt hắn cũng khá bất phàm, liếc cái là biết, Cố Sư Hoàng không phải là dùng dao mổ trâu giết gà, mà là tung mọi thủ đoạn ra cũng không đối phó được Mục Trần mới chỉ thượng vị địa chí tôn.

- Thế cục hình như có chút không ổn...

Lục Xà Lão Tổ hơi lẩm bẩm, tính tình của hắn mưu mô xảo quyệt, trước đó đồng ý đến trấn tràng cho Cố Sư Hoàng, chỉ là vì hắn cảm thấy một thượng vị địa chí tôn nho nhỏ như Mục Trần cũng không gây ra chút uy hiếp nào.

Nhưng trước mắt xem ra, thượng vị địa chí tôn này cũng không đơn giản.

Hơn nữa....

Lục xà lão tổ nhìn về một hướng khác, nơi đó cũng đang bộc phát đại chiến kinh thiên, hiện giờ Lương Tà Ngư cũng đang rơi vào kịch chiến, vì hai đối thủ của hắn tỏ ra cực kì khó nhằn...

Long tượng thì không cần nói, mặc dù chỉ là Bán Bộ Đại Viên Mãn nhưng sức mạnh kinh khủng, một khi bị đánh trúng chính diện, dù là cường giả đại viên mãn cũng không dễ chịu gì.

Về phần tiểu nha đầu xinh đẹp kia càng làm người khác khỏ tin, dù chỉ cỏ thực lực Hạ Vị Địa Chí Tôn, nhưng khi nàng triệu hồi pháp thân cũng làm sắc mặt của Lục Xà Lão Tổ đại biến.

Hắn rõ ràng cũng nhận ra, đó là toà Lạc Thần Pháp thân danh tiếng cực kỳ vang dội đại thiên thế giới.

Bằng sức mạnh của Lạc Thần Pháp Thân, mặc dù Lạc ly chỉ trợ chiến, nhưng thỉnh thoảng thế công của nàng cũng làm Lương Tà Ngư có chút phiền toái, vì thế hắn không cách nào toàn lực đánh bại long tượng, nhất thời cuộc chiến trở nên giằng co.

Rốt cục, bọn họ đường đường là 3 vị đại viên mãn địa chí tôn, đội hình mạnh mẽ như thế lại không chiếm được chút ưu thế nào...

Nhận ra tình huống trước mắt, sắc mặt Lục Xà lão tổ biến ảo, hai mắt chớp chớp, không biết đang suy nghĩ gì.

Mà trong lúc Lục Xà lão tổ đang suy nghĩ thì ở một nơi khác, hắc quang trên trán Thiên Sư Pháp tướng đã nồng đậm đến cực hạn, giống như một cái hố đen nhỏ.

Ánh mắt rét lạnh của Cố Sư Hoàng nhìn chằm chằm vào Mục Trần, giọng nói ảm trầm của hắn vang lên.

- Những năm này người có thể khiến ta dùng tới một chiêu này, toàn bộ đều là siêu cấp cường giả đại viên mãn, đây là lần đầu tiên dùng để đối phó một thượng vị địa chí tôn!

- Vậy nên, ngươi mau chết đi cho lão phu!

Một tiếng cuối cùng vừa dứt, thần sắc Cố Sư Hoàng đột nhiên trở nên dữ tợn, hai tay biến ảo ra vô số tàn ảnh ấn pháp, quát lên một tiếng vang đội chân trời!

- Chí Tôn thần thông, Mạt Nhật Thiên Sư!

Tiếng quát vang dội, chỉ thấy trên trán Thiên Sư pháp tướng, hố đen điên cuồng xoay tròn, chớp mắt một cái, một chùm sáng màu đen đột nhiên bắn ra.

Chùm sáng kia bắn ra tạo thành một con sư tử đen to chừng mười mấy trượng, con sư tử kia mình đầy hoa văn huyền ảo, tản ra một cỗ khí tức diệt thế.

Sư tử đen đi qua chỗ nào, không gian nơi đó sụp đổ hoàn toàn, dường như toàn bộ sự sống cũng bị xoá sạch theo.

Mục Trần nhìn sư tử đen bắn tới, sắc mặt cũng hoàn toàn trờ nên ngưng trọng, đại viên mãn không hổ lại đại viên mãn, chí tôn thần thông như thế, chỉ có thể hình dung bằng hai từ "kinh khủng".

Uy lực bậc này, chỉ sợ đại thần thông cũng khó có thể sánh bằng.

Hít!.

Mục Trần hít một hơi thật sâu, hắn biến đây là sát chiêu thực sự của Cố Sư Hoàng, nếu không chống đỡ nổi thì dù hôm nay hắn có Bất Hủ Kim Thản bảo vệ,không thể nghi ngờ gì nữa hắn vẫn sẽ thất bại.

Vì vậy, hắn giẫm chân một cái, linh lực vô tận trong cơ thể cuồn cuộn như sông lớn đổ vào Bất Hủ Kim Thân.

Ông ông!

Từng đạo bất hủ thần văn lại một lần nữa như tử long quấn quanh thân hắn.

Vài hơi thở ngắn ngủi sau, số lượng đã đạt tới 55 đạo.

Đây cũng là số lượng cực hạn của hắn hiện giờ.

Cố Sư Hoàng thấy 55 đạo bất hủ thần văn kia cũng cười lạnh một tiếng, lúc trước khi dò xét qua,

hắn cũng đã biết uy lực của bất hủ thần văn, chẳng qua bằng 55 đạo thần văn này còn không đủ chống đỡ sát chiêu của hắn.

- Nếu chỉ có thế, ngươi hãy phế ở chỗ này cho ta đi!

Cố Sư Hoàng cười gằn, chỉ thấy sư tử đen mang theo khí tức diệt thế kia đột nhiên tăng tốc, xuyên thủng hư không, trực tiếp đâm vào Bất Hủ Kim Thân.

Trong mắt Mục Trần, hắc quang đã ngày càng tới gần, hắn liếc mắt nhìn 55 đạo bất hủ thần văn quanh thân, khẽ mím môi, hắn cũng biết 55 đạo thần văn này vẫn chưa đủ...

- Đã thế thì...

Ánh mắt Mục Trần loé lên, hắn một lần nữa kết ấn, thoáng chốc, không gian bên cạnh hơi xao động, một bóng người từ từ hiện ra.

Đó là Hắc Mục Trần!

mà khi Cố Sư Hoàng nhìn thấy một Hắc Mục Trần giống Mục Trần như đúc xuất hiện thì trong mắt hắn lập tức hiện lên vẻ khó tin, bởi vì hắn nhận ra, Hắc Mục Trần kia có linh lực dao động giống y hệt Mục Trần.

Đó lại lại một vị thượng vị Địa Chí Tôn!

- Làm sao có thể?!

Cố Sư Hoàng kêu lên thất thanh.

Mục Trần cũng không thèm để ý, Hắc Mục Trần vừa xuất hiện liền đặt tay lên bất hủ kim thân, một khắc sau, linh lực mênh mông như biển từ trong cơ thể hắn bộc phát ra, toàn bộ chảy vào trong Bất Hủ Kim Thân.

Được thêm một Mục Trần nữa cung cấp linh lực, Bất Hủ Kim Thân lại lập tức toả ra ánh sáng tử kim chói mắt, một lần nữa ngưng luyện ra từng đạo bất hủ thần văn!

Ngắn ngủi vài hơi thở, số bất hủ thần văn quanh thân Mục Trần đã đạt tới số lượng kinh người 80 đạo!

80 đạo Bất Hủ Thần Văn quanh thân Mục Trần, tản ra một cỗ dao động cực kỳ kinh khủng, khiến cả không gian chấn động!

Nhìn 80 đạo bất hủ thần văn kia, Mục Trần mới thở phào nhẹ nhõm, vung tay áo lên, 80 đạo bất hủ thần văn lập tức bắn ra.

- Bất Hủ Thần Văn, Thiên Biến Vạn Hoá, Bất Hủ Chi Thuẫn!

80 đạo bất hủ thần văn dung hợp với nhau, nháy mắt tạo thành một chiếc khiên màu tử kim

to chừng ngàn trượng, trên khiên phảng phất khí tức bất hủ, kiên cố không thể phá vỡ.

Phòng ngự như thế, dù là sát chiêu của đại viên mãn chỉ sợ cũng ngăn cản được.

Oanh!

Mà đúng lúc Bất Hủ Chi Thuẫn thành hình thì sư tử màu đen kia lao tới, so với chiếc khiên thì nó bé hơn khá nhiều, nhưng khi đụng nhau, con ngươi của Mục Trần lại một lần nữa co rút lại.

Vì hắn nhận ra hắn vẫn còn khinh thường sát chiêu lợi hại này của Cố Sư Hoàng.

Ầm!

Khí tức diệt thế bao phủ trên khiên, bị khí tức đó ăn mòn, ngay cả Bất Hủ Chi Thuẫn đều từ từ xuất hiện vết nứt.

- Tiểu tử, chỉ dựa vào ngươi cũng đòi ngăn cản sát chiêu bậc này của lão phu, đúng là người si nói mộng!

Cố Sư Hoàng ngửa mặt lên trời cười to.

Phanh!

Trong lúc hắn cười to thì Bất Hủ Chi Thuẫn cũng chống chịu đến cực hạn, bành một tiếng nổ tung ra, chớp mắt sau, ánh sáng màu đen hướng về phía Mục Trần bao phủ.

Trên khuôn mặt Cố Sư Hoàng tràn đầy nụ cười lạnh lẽo, mặc dù Bất Hủ Chi Thuẫn cản xuống phần lớn sức huỷ diệt, nhưng lực lượng còn lại vẫn đủ để làm Mục Trần trọng thương, khiến hắn hoàn toàn mất đi sức chiến đấu.

Hắc quang nhanh chóng biến mất,cảnh tượng nơi Mục Trần đứng cũng hiện ra rõ ràng.

Ánh mắt Cố Sư Hoàng nhìn tới, không nhịn được trầm xuống, vì Mục Trần vẫn nguyên vẹn đứng trên vai Bất Hủ Kim Thản, bất quá bên cạnh hắn,toàn thân Hắc Bào Mục Trần chi chít vết thương, linh quang trên người ảm đảm, sức chiến đấu hoàn toàn biến mất.

Hiển nhiên, trong thời khắc quyết định, Hắc Bào Mục Trần kia đã chịu tất cả tổn thương thay Mục Trần, không để hắn liên luỵ chút nào:

- Tiểu tử xảo trá!

Cố Sư Hoàng sắc mặt âm trầm, cười lạnh nóiBất quá vậy cũng được, đánh trọng thương hoá thân này của ngươi, để xem bằng một mình ngươi có thể làm gì tiếp"

Tuy không trọng thương được Mục Trần, nhưng xử lý được Hắc Bào Mục Trần thì tiếp đó, Mục Trần cũng không thể nào dùng sức mạnh của hắn được.

Đối với nụ cười lạnh của Cố Sư Hoàng, Mục Trần lại ngẩng đầu, nhìn hắn cười quỷ dị:

- Ai nói với ngươi là ta chỉ có một đạo hoá thản này?

Nghe Mục Trần nói vậy, con ngươi Cố Sư Hoàng lập tức co lại, chớp mắt sau, một luồng khí tức nguy hiểm không cách nào tả nổi tràn ngập trong lòng hắn, hắn chợt xoay người, sau đó cực kỳ hoảng sợ nhìn thấy không gian sau lưng đột nhiên bị phá vỡ, một thân ảnh màu trắng lao vụt ra.

Kẻ kia là một tên Bạch Bào Mục Trần, hơn nữa tên này lại cầm trong tay một thanh thuỷ tinh kiếm cổ xưa.

Khi Cố Sư Hoàng nhìn thấy thanh thuỷ tinh kiếm này, hắn sợ đến hồn lìa khỏi xác, bởi vì trên thanh kiếm đó, hắn nhận ra khí tức của Thiên Chí Tôn.

Thấy ánh mắt kinh hãi muốn chết của Cố Sư Hoàng, Bạch Bào Mục Trần nhìn hắn mỉm cười một cái, chớp mắt, thuỷ tinh trường kiếm trong tay xuyên phá hư không, chém xuống đầu Cố Sư Hoàng với tư thế không thể né tránh.

- Lão già kia, ngươi đi chết đê...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1284: Hồ Lô Đỏ

Xoẹt!

Bạch Bào Mục Trần cầm thuỷ tinh trường kiếm trong tay, nháy mắt xuyên phá không gian, giận dữ chém xuống đầu Cố Sư Hoàng, một kiếm bất ngờ này của hắn xuất hiện cực kỳ quỷ mị, cho nên dù lấy thực lực Cố Sư Hoàng cũng không thể lập tức né tránh được, chỉ có thể hoảng sợ giương mắt nhìn trường kiếm xẹt qua hư không.

Một khắc này, Cố Sư Hoàng hồn lìa khỏi xác bởi vì hắn nhận ra, thuỷ tinh trường kiếm trong tay bạch bào Mục Trần đang tản ra một loại khí tức khiến hắn cảm thấy sợ hãi.

Khí tức đó chắc chắn là của Thiên Chí Tôn.

Chủ nhân của thanh kiếm này hắn cũng là một vị Thiên Chí Tôn chân chính.

Cho nên khi trường kiếm chém xuống, dù Cố Sư Hoàng có thực lực đại viên mãn địa chí tôn đi nữa thì trong lòng cũng nổi lên sự sợ hãi tột cùng, hắn làm sao nghĩ tới trong tay Mục Trần lại có một món Đại sát khí bậc này.

Thanh thuỷ tinh trường kiếm này chắc chắc đã vượt qua cao cấp thánh vật.

Kiếm quang ầm ầm chém xuống, dường như không thể tránh né, bất quá Cố Sư Hoàng cũng là một lão hồ ly, ở thời khắc tối hậu, hắn bày ra tư thế quỷ dị, chếch đầu đi một chút.

Soạt!

Kiếm quang thuỷ tinh sượt qua tai hắn, một kiếm chém thẳng lên vai, khoảnh khắc ấy, dù thân thể Cố Sư Hoàng vốn mạnh mẽ cũng phải cảm thấy đau nhói đến tận xương tuỷ.

A...a...a!

Trong miệng Cố Sư Hoàng phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, dưới bả vai hắn đã bị một kiếm kia chặt đứt đến nửa người, hơn nữa khi kiếm quang chém qua, ánh sáng thuỷ tinh cũng điên cuồng ăn mòn huyết nhục của hắn, cho nên dù thân thể địa chí tôn có sức khôi phục cực kỳ mạnh mẽ nhưng cũng không thể nào khép miệng vết thương lại, máu tươi chảy ra như suối, khiến Cố Sư Hoàng lúc này trông cực kỳ thê thảm.

Phanh!

Cố Sư Hoàng kinh hãi muốn chết, cũng không để ý đến nửa thân thể bị chém đứt kia, điên cuồng lùi hơn vạn trượng mới hoảng sợ dừng lại, ánh mắt sợ hãi nhìn Bạch Bào Mục Trần.

- Đáng tiếc.

Bạch Bào Mục Trần cầm thuỷ tinh trường kiếm trên tay, hắn nhìn Cố Sư Hoàng bị chém mất nửa người, lại hơi tiếc nuối lắc đầu, hồi nãy lấy bản thể cộng với một đạo hoá thân làm mồi nhử, mới thu hút được hết sự chú ý của Cố Sư Hoàng, lúc ấy hắn mới có thể ẩn nấp, chém ra nhát kiếm bất ngờ này.

Hiệu quả đương nhiên không tệ,dù là Cố Sư Hoàng không trốn được, nhưng phút chót hắn vẫn né đi chỗ hiểm, nếu không Cố Sư Hoàng bây giờ không chết thì cũng mất hoàn toàn sức chiến đấu.

Trường kiếm trong tay Bạch Bào Mục Trần rung lên, máu tươi dính trên đó bốc hơi đi, hắn liếc mắt nhìn thuỷ tinh trường kiếm, có thể cảm nhận được sức mạnh lưu lại trên đó giờ lại mất đi một phần...

Hắn đoán chừng, sức mạnh của thiên đế kiếm nhiều lắm cũng chỉ dùng được 2 lần nữa thôi, đến lúc đó thiên đế kiếm cũng sẽ không còn lực sát thương kinh khủng như thế này nữa.

- Bất quá giờ Cố Sư Hoàng cũng mất đi 6-7 thành chiến lực, đã không còn uy hiếp.

Bạch Bào Mục Trần nhìn bổn tôn Mục Trần, người sau khẽ gật đầu, Bạch Bào Mục Trần lại tiếp tục bắn ra, thuỷ tinh trường kiếm dường như lại bùng lên ánh sáng,hiện giờ đang là lúc Cố Sư Hoàng suy nhược nhất, cơ hội như thế tuyệt đối không thể bỏ qua.

Khi Cố Sư Hoàng nhìn Bạch Bào Mục Trần vọt tới một lần nữa, hắn lần này cũng không dám cứng rắn đánh lại, mà vội vàng lui về phía sau, rõ ràng là đã bị uy năng của thiên đế kiếm doạ sợ vỡ mật.

Ông!

Mục Trần đang đứng trên vai Bất Hủ Kim thản, thấy vậy liền thúc giục Bất Hủ Kim Thân một lần nữa, tạo thành từng đạo Bất Hủ Thần Văn bay lên trời, điên cuồng công kích về phía Cố Sư Hoàng.

Vi thế trên bầu trời lúc này, Cố Sư Hoàng vốn đang chiếm ưu thế lập tức trở nên chật vật, hắn không những không ngừng phải trốn chạy Bạch Bào Mục Trần đuổi giết, còn phải phòng ngự công kích của Mục Trần, tình thế của hắn nhất thời trở nên nguy hiểm vô cùng.

Trong lúc Cố Sư Hoàng đang rơi vào hiểm cảnh thì trong một chiến trường khác, Lương Tà Ngư vốn đang bị Long Tượng, Lạc Ly cuốn lấy cũng phát hiện ra, sắc mặt hắn kịch biến, hắn không thể nào nghĩ tới, Cố Sư Hoàng lại bị Mục Trần ép đến mức này...

- Đáng chết, tội tử này thậm chí có thủ đoạn bậc đó...?!

Trong lòng Lương Tà Ngư chấn động, trong mắt thoáng hiện vẻ kinh hoảng, nếu Cố Sư Hoàng thật sự chiến bại thì hôm nay chỉ sợ bọn họ

không ổn rồi.

Hắn phải nghĩ cách giúp Cố Sư Hoàng.

- Ngươi tự lo cho mình trước đi!

Bất quá trong lúc hắn đang suy nghĩ, một tiếng cười gằn đột nhiên phát ra,thản ảnh Long Tượng quỷ mỵ xuất hiện trước mặt hắn, đánh ra một quyền, bầu trời nhất thời tràn ngập long tượng gầm thét, nắm đấm như bao hàm sức mạnh vạn đầu Long Tượng kia nhân cơ hội mạnh mẽ đánh lên màn sáng linh lực trước mặt Lương Tà Ngư.

Bành!

Màn sáng linh lực chắc chắn đột nhiên vỡ tung ra, Lương Tà Ngư cũng bị một quyền này đánh bay ra ngoài, sắc mặt xanh trắng liên tục, vất vả lắm mới áp chế được linh lực đang sôi trảo trong cơ thể thì lại thấy Long Tượng lại bám sát lao vọt tới, lúc này hắn chỉ có thề mắng thầm, tập trung tinh thần chuyên tâm đối phó Long Tượng, lạc Ly trước mắt.

Khi lương tà ngư bị cuốn lấy, thì Lục Xà Lão Tổ đang bị vây trong Chu Thiên lạc Tinh trận kia cũng sắc mặt ẩm ê nhìn Cố Sư Hoàng đang trong hiểm cảnh, thỉnh thoảng hắn cũng liếc về Bạch Bào Mục Trần tay cầm thiên đế kiếm, trong mắt thoáng hiện vẻ kinh hãi.

Trước đó hắn tận mắt nhìn thấy, Bạch Bào Mục Trần cầm Thiên Đế kiếm trong tay, suýt chút nữa đã chém chết Cố Sư Hoàng...

- Tiểu tử này thật quỷ dị, rõ ràng chỉ là Thượng Vị Địa chí tôn, lại có hai đạo Hoá thân có thực lực giống hệt bản thể, hơn nữa, thanh kiếm kia tuyệt đối là đồ của Thiên Chí Tôn!

- Chẳng lẽ hắn cũng có Thiên Chí Tôn chống lưng sao?

Nghĩ tới đây, trong lòng Lục Xà Lão Tổ run lên, hắn chỉ có một thân một mình, sau lưng cũng không có bối cảnh cường đại như Phù Đồ cổ

Tộc, vạn nhất đến lúc Thiên Chí Tôn sau lưng Mục Trần hiện thân, không gây phiền phức được với Phù Đồ cổ Tộc thì thôi, chẳng lẽ còn không xử nổi một đại viên mãn địa chí tôn con con như hắn sao?

Đám người Cố Sư Hoàng có Phù Đồ cổ Tộc che trở, nhưng hắn không được như thế!

- Lão già đáng chết kia, lại kéo ta vào đống phiền phức này, tên tiểu tử này có chỗ nào giống kẻ vất vơ không có bối cảnh chứ?

Trong lòng Lục Xà lão tổ điên cuồng mắng, vì tình thế trước mắt cũng không giống lời Cố Sư Hoàng nói với hắn chút nào.

- Chỗ này không thể ở lâu, đây là ân oán giữa tiểu tử kia và Phù Đồ cổ Tộc, lão phu không cần phải xen vào

Lục Xà Lão Tổ cắn răng một cái, bàn tay nắm chặt, chỉ thấy một lá bùa màu vàng hiện ra trên tay, trên lá bùa tràn ngập dao động không gian.

Đây là một đạo thuấn di cổ phù*, trong một lần hắn đi di tích cổ tranh đoạt được, chỉ cần dùng là có thể thoát khỏi bất cứ chỗ nguy hiểm nào.
*lá bùa dịch chuyển tức thời.

Vốn hắn cũng không muốn dùng tới, nhưng chờ đến lúc thiên chí tôn sau lưng MỤcTrần hiện thân thì muốn trốn cũng không được nữa rồi.

Nghĩ tới đây, Lục Xà Lão Tổ không do dự nữa, ngón tay búng ra, cổ phù trong tay bị đốt cháy, nhất thời phát ra dao động không gian mãnh liệt, tạo thành vùng xoáy không gian, phá vỡ sự phong toả của Chu Thiên Lạc Tinh Trận.

- Lục Xà, ngươi muốn làm gì?!

Cố Sư Hoàng cũng phát hiện ra dao động không gian mạnh mẽ kia, lúc này hoảng sợ quát lên.

Nhưng Lục Xà lão tổ cũng không quan tâm tới tiếng quát của hắn,không thèm quay đầu lại, bước thẳng vào trong vòng xoáy, nháy mắt biến mất.

- Khốn kiếp!

Thấy Lục Xà lão tổ một mình chạy trốn, Cố Sư Hoàng nổi trận lôi đình, một khi không có Lục Xà lão tổ áp chế, Linh Khê kia sẽ điều khiển Chú Thiên Lạc Tinh Trận đối phó bọn họ,lúc ấy, hắn vốn đang rơi vào hiểm cảnh, lai còn phải đối mặt với một toà linh trận lợi hại như thế thì chỉ sợ cũng cửu tử nhất sinh.

Ông ong!

Hắn nghĩ cũng không sai chút nào, sau khi Lục Xà Lão Tổ chạy mất, toà Chu Thiên Lạc Tinh Trận bao phủ cả hòn đảo này cũng chấn động, sau đó từng ánh sao trên trời giáng xuống, trực tiếp cuốn về phía hắn vây khốn lại.

Cố Sư Hoàng nhìn ánh sao rơi xuống, da đầu tê dại, toà đại trận này có thể chống lại đại viên mãn địa chí tôn, nếu hắn trong trạnh thái toàn thịnh thì cũng không sợ nó, nhưng hiện giờ không chỉ trọng thương, lại còn bị Mục Trần điên cuồng đuổi giết, nếu thật sự bị vảy lại, MỤc Trần dùng thanh kiếm đáng sợ kia chém 2 nhát thì chỉ sợ hắn thật sự sẽ bỏ mạng.

Vừa nghĩ tới đây, trong lòng Cố Sư Hoàng cũng dâng lên sự sợ hãi tột cùng, một khắc sau, hắn cắn răng một cái, lạnh lùng nóiTiểu Súc sinh, đây là do ngươi ép ta!"

Tiếng nói vừa dứt, bàn tay phải hắn nắm chặt, một đạo ngọc giản xuất hiện trên tay, sau đó hắn trực tiếp bóp vỡ.

Oành!

Ngọc giản vỡ vụn hoá thành linh quang vô tận phóng lên cao, cuối cùng hoá thành một vòng xoáy không gian khổng lồ, trong vòng xoáy dường như có một luồng dao động không gian kinh khủng xuyên qua không gian mà tới.

Thấy cảnh này, sắc mặt Mục Trần cũng biến đổi, không nghĩ tới Cố Sư Hoàng này có thể gọi cả Thiên Chí Tôn của Phù Đồ cổ Tộc tới.

Sắc mặt hắn âm thầm, trong tay hiện ra một viên thạch phù, nếu Phù Đồ Cổ Tộc thật sự muốn phái ra Thiên Chí Tôn, vậy hắn cũng chỉ có thể dùng đến phần nhân tình cuối cùng này, mời Võ Tổ tới...

Động tĩnh như thế, bên kia chiến trường Lạc Ly cùng Long Tượng cũng dừng tay,thân hình Lương Tà Ngư loé một cái đã xuất hiện bên cạnh Cố Sư Hoàng, hắn nhìn xoáy nước to lớn kia, không nhịn được nói:

- Lão già, ngươi chẳng lẽ không nghe Đại Trưởng Lão nói, không cho phép Thiên Chí Tôn ra tay đối phó tội tử này sao?

- Giờ không quản được nhiều chuyện như vậy!

Cố Sư Hoàng cắn răng nghiến lợi nói:

- Hắc quang trưởng lão là người của chúng ta, đến lúc đó giữ bí mật một chút, Đại Trưởng Lão cũng không biết đâu

Lương tà ngư nghe vậy cũng chĩ có thể gật đầu một cái.

- Phá vỡ vòng xoáy không gian kia!

Mục Trần ngửa mặt lên trời lạnh lùng nói, nếu có thể phá hư vòng xoáy không gian kia, thì thiên chí tôn cũng không cách nào hàng lâm được.

Tiếng quát của Mục Trần vừa dứt, Chu Thiên lạc Tinh trận buông xuống vô số ánh sao giống như thiên thạch, đánh tới vòng xoáy không gian kia.

Mục Trần cùng thúc giục bất hủ kim thân, từng đạo bất hủ thần văn phóng lên cao, đánh về phía vòng xoáy.

Long Tượng, Lạc Ly cũng toàn lực xuất thủ, ý định phá vỡ vòng xoáy không gian.

Nhưng mà, Cố Sư Hoàng thấy vậy cũng chỉ cười lạnh.

Vòng xoáy vô tận nhanh chóng mở rộng ra, mà trong lúc rất nhiều công kích kia sắp đánh xuống thì một âm thanh già nua, ẩn chứa uy áp vô tận xuyên thấu không gian như đột nhiên thiên lôi vang dội giữa thiên địa.

- Nghiệt chướng, trước mắt lão phu còn cho phép ngươi giở trò sao?!

Oanh!

Một linh lực cự chưởng to lớn không cách nào tả nổi dùng từ vòng xoáy không gian chui ra, cự chưởng vỗ xuống một cái, toàn bộ công kích đều tan vỡ, cự chưởng kia ầm ầm đánh xuống, che khuất cả bầu trời, bao trùm cả hòn đảo này.

Sắc mặt Long Tượng trắng bệch, đối với uy nghiêm của Thiên Chí Tôn, bọn họ căn bản không có sức chống cự.

Ánh mắt Mục Trần âm trầm, hắn nhìn cự chưởng đang ầm ầm đánh xuống kia, cắn chặt răng, định bóp vỡ thạch phù.

Bất quá, đúng lúc này, không gian trước mắt bọn họ đột nhiên vỡ tan tành, một cái hồ lô màu đỏ từ không gian đổ vỡ quỉ dị bay ra ngoài.

- Ai da, Lão già ta vất vả lắm mới tìm được một hạt giống tốt, nếu bị Phù Đồ cổ tộc các ngươi huỷ mất, thì Thái Linh cổ Tộc ta cũng sẽ không bỏ qua đâu!

Lúc hồ lô đỏ bay ra, một tiếng cười hài hước cũng vang lên bên cạnh mấy người Mục Trần...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1285: Xích Viêm Lão Tiên

Ầm!

Cự chưởng khổng lồ từ trên trời giáng xuống, tựa như bàn tay thần linh, tràn đầy hoàng uy không thể chống lại.

Bất quá lúc cự chưởng khổng lồ đó chuẩn bị bao trùm lấy thì không gian trước mắt bọn Mục Trần vỡ nát ra, một cái hồ lô đỏ quỉ dị bay ra ngoài...

Hồ lô đỏ vừa xuất hiện, trong miệng hồ lô có ánh sáng đỏ vô tận phát ra, nhìn từ xa tựa như một ngọn núi lửa, ánh sáng đỏ kia như có ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, mỗi tia ánh sáng như ẩn chứa cả một đại dương dung nham.

Nhiệt độ trong thiên địa nháy mắt dâng cao, thậm chí cả vùng biển xung quanh cũng sôi trào lên.

Oanh!

Hồng quang vô tận phóng lên cao, trực tiếp va chạm với cự chưởng khổng lồ kia, trong nháy mắt, cả thiên địa như run rẩy, vô số đám mây đều bị nhiệt độ kinh khủng đốt cháy.

Ông!

Dưới nhiệt độ khủng khiếp của ánh sáng, cự chưởng khổng lồ kia nhanh chóng héo rũ lại, một khắc sau bị hồng quang cô đọng lại thành một cự chưởng bằng đá khổng lồ.

Ùng ùng!

Cự chưởng nổ tung, biến thành một cơn mưa đá khổng lồ từ trên trời ầm ầm rớt xuống, khiến cho cả vùng biển này đều nhấc lên sóng to gió lớn.

Trên bầu trời, cố Sư Hoàng cùng Lương Tà Ngư thấy cự chưởng khổng lồ bị hoá thành đá vỡ vụn ra thì trên khuôn mặt cũng hiện lên vẻ sợ hãi.

Rõ ràng cảnh này đã doạ họ sợ chết khiếp.

Bởi vì vị đã ra tay vừa rồi đúng là một vị thiên chí tôn chân chính, vậy mà công kích kinh khủng như thế lại vẫn bị người đến sau hoá giải nhẹ nhàng, vậy kẻ đó thực lực còn đáng sợ cỡ nào.

Ở trước mắt những cường giả cấp độ này, đại viên mãn địa chí tôn như bọn họ chẳng qua cũng chỉ là con kiến mà thôi.

Hô.

Sau khi phá tan cự chưởng,ngay trước khuôn mặt trợn mắt há mồm của bọn Mục Trần, hồ lô đỏ kia bay vụt ra, xuất hiện bên cạnh một người đang đứng cách đó không xa.

Tận đến lúc này bọn họ mới nhận ra, một lão nhân áo vải, tay cầm quải trượng đã đứng đó từ lúc nào.

Lão nhân áo vải cười híp mắt, đưa tay cầm lấy hồ lô đỏ, đưa lên miệng uống một hớp, khoảnh khắc đó, bọn Mục Trần có thể thấy được một thứ chất lỏng như dung nham chảy vào trong miệng lão nhân.

Dù chưa tiếp xúc với loại chất lỏng như dung nham ấy, nhưng bọn Mục Trần vẫn cảm thấy nhiệt độ đáng sợ phát ra từ đó, cái này làm họ biết được, thứ chất lỏng dung nham mà lão nhân uống như rượu này, bọn họ tuyệt đối không sử dụng được.

Mục Trần, Lạc Ly nhìn nhau một cái, trong mắt cũng hiện lên vẻ nghi ngờ, lão nhân trước mắt này quá thần bí, hơn nữa từ lúc trước xuất thủ cho thấy, vị này cũng là một thiên chí tôn chân chính.

Chẳng qua bọn họ cũng không hiểu được vị thiên chí tôn này tại sao lại trợ giúp bọn họ?

Bất quá với ánh mắt kinh nghi của bọn họ, lão nhân áo vải cũng không để ý, ăn uống xong một ngụm liền ngẩng đầu lên, nhìn về vòng xoáy không gian phía sau bọn cố Sư Hoàng, cười nói:

- Dau gì cũng là nhân vật có mặt mũi trong Phù Đồ cổ Tộc, cần gì phải tự hạ thản phận ra tay với vài đứa tiểu bối chứ?

Cố Sư Hoàng cùng Lương Tà Ngư câm như hến, không dám nói câu nào,vòng xoáy không gian phía sau họ cũng trầm mặc một chút, rồi có ảm thanh già nua truyền ra:

- Nguyên lai là Xích Viêm Lão Tiên của Thái Linh Cổ Tộc, bất quá Phù Đồ cổ Tộc của ta cùng Thái Linh cổ Tộc của ngươi vốn nước sông không phạm nước giếng, tại sao hôm nay ngươi lại can thiệp vào chuyện của tộc ta?

Lão nhân áo vải gọi là Xích Viên Lão Tiên kia nghe vậy, lắc đầu cười nói:

- Ở đây có một hạt giống tốt lão phu đã đi tìm rất nhiều năm, sao có thể để Phù Đồ Cổ Tộc các ngươi phá hỏng được.

- Hừ, kẻ này chính là tội tử của Phù Đồ cổ Tộc ta, nếu Thái Linh cổ Tộc ngươi muốn mang hắn đi, hậu quả sau này sợ rằng Xích Viêm Lão Tiên ngươi cũng không gánh được!

Trong vòng xoáy không gian, một âm thanh tức giận vang lên, khiến cả không gian rung động.

Xích Viêm Lão Tiên liếc mắt, chỉ hướng Lạc Ly, lại chỉ Mục Trần nói:

- Hạt giống mà lão phu nói là nàng ta chứ không phải hắn.

Mục Trần nghe vậy cũng hơi lúng túng, bất đắc dĩ nhún vai một cái.

Trong vòng xoáy không gian, đạo ý niệm kia thở phào nhẹ nhõm, sau đó trầm giọng nói:

- Nếu như thế, ngươi có thể mang nàng đi, nhưng tên tội tử này phải ở lại

Lạc Ly nghe vậy, lập tức nói:

- Nếu Mục Trần ở đây, ta tuyệt đối sẽ không đi đâu hết!

Lời nói vừa dứt, nàng lại nhìn về phía Xích Viêm lão tiên, nhẹ giọng nói:

- Đa tạ tiền bối coi trọng, vãn bối xin ghi nhớ.

Xích Viêm Lão tiên nghe vậy cũng không giận, ngược lại gật đầu một cái, sau đó nói về phía xoáy không gian:

- Xem ra ta không thể bỏ tiểu tử này ở lại được, đã như vậy, nếu các hạ không đồng ý thì lão phu cũng chỉ có thể tới lãnh giáo uy lực Phù ĐÒ Tháp của Phù Đồ cổ Tộc rồi.

Vừa nói, hồ lô đỏ trong tay xích viêm lão tiên cũng dần dần phát ra ánh sáng đỏ rực, mơ hồ toả ra một luồng nhiệt độ kinh khủng khắp thiên địa.

Thấy Xích Viêm Lão Tiên kiên quyết như thế, trong xoáy không gian kia cũng trầm mặc, vị thiên chí tôn của Phù Đồ cổ Tộc kia hẳn là rất tức giận, nhưng chuyện hôm nay là do hắn tự mình làm, một khi để trong tộc biết được thì không tránh khỏi có phiền toái.

Đặc biệt là chẳng may chuyện truyền đến tai Thanh Diên Tịnh, dựa theo tính tình của nàng mà nói, một khi bạo phát thì đến Đại Trưởng Lão cũng không áp chế nổi, đến lúc đó hắn rất có thể là kẻ xui xẻo.

Trong lúc kẻ trong xoáy không gian đang trầm mặc thì xích viêm lão tiên kia cũng quay đầu quan sát Mục Trần một cái, sau đó trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, có chút cảm thán nói:

- Tiểu tử này cũng là một hạt giống tốt, phù đồ cổ tộc các ngươi đúng lả có phúc mà không biết hường, hạt giống như thế nếu bồi dưỡng tốt, sau này chắc chắn sẽ lại là một vị Thiên Chí Tôn, thế mà hết lần này đến lần khác các ngươi còn coi hắn là tội tử, thật hết chỗ nói.

Nghe được đánh giá về Mục Trần của Xích Viêm lão tiên, trong xoáy không gian cũng truyền ra một tiếng kêu không rõ vui buồn, bất quá hắn cũng không giải thích gì thêm, chỉ hừ một tiếng:

- Nếu Xích Viêm lão tiên ngươi đã muốn nhúng tay vào, vậy thì tuỳ ngươi, bất quá hậu quả sau này, Xích Viêm lão tiên hãy cố gắng mà xử lý cho tốt.

- Đó là chuyện của lão phu, không liên quan đến các hạ.

Trong xoáy không gian, vị Thiên Chí Tôn của Phù Đồ cổ Tộc kia cũng hiểu, chuyện hôm nay sợ rằng khó thành, lúc này có gió lốc linh lực truyền tới, trực tiếp mang theo hai người cố Sư Hoàng, Lương Tà Ngư cuốn vào trong vòng xoáy.

Trong vòng xoáy,dao động không gian bộc phát, cuối cùng dần dần biến mất trong thiên địa.

Xoáy không gian vừa biến mất thì cỗ uy áp kinh khủng bao trùm cả thiên địa cũng theo đó mà tiêu tán đi, cả bầu trời một lần nữa trở nên sáng ngời.

Ba người Mục Trần, Long Tượng, Lạc Ly như trút được gánh nặng thở phào một cái, áp lực của thiên chí tôn đối với bọn họ vẫn là quá lớn, tồn tại bậc đó đúng là bọn hắn bây giờ không thể chống lại được.

- Đa tạ tiền bối xuất thủ tương trợ.

Mục Trần xoay người, cung kính ôm quyền với Xích Viêm lão tiên.

Xích Viêm Lão Tiên khoát tay một cái, đưa ánh mắt kì dị nhìn MỤc Trần, cười nói:

- Tiểu tử, dù lão phu không ra tay, lão phu cũng biết hôm nay không ai làm gì được ngươi.

Hắn liếc mắt đầy thâm ý nhìn miếng thạch phù vẫn còn trên tay Mục Trần, rõ ràng là phát hiện ra khí tức mạnh mẽ lưu lại trên đó, khi tức đó đến hắn cũng cảm thấy chấn động.

Mục Trần mỉm cười, cùng Lạc Ly khẽ liếc nhìn nhau một cái, nhẹ giọng nói:

- Xin hỏi tiền bối, không biết người tìm Lạc ly có chuyện gì?

Hắn chưa thu hồi thạch phù, để mặc do Xích Viêm Lão tiên dò xét cũng nhằm âm thầm chấn nhiếp, bởi vì hắn cũng không biết mục đích của Xích Viêm Lão tiên đến tìm Lạc Ly để làm gì, vạn nhất không phải chuyện tốt thì Mục Trần cũng phải cho hắn biết, dù bọn họ không chống lại nổi Thiên Chí Tôn, nhưng không phải không có thủ đoạn ngăn cản.

Trên thế giới này đôi lúc, mượn thế người khác cũng là một loại sức mạnh.

Ánh mắt rạng ngời của Lạc ly nhìn Xích viêm Lão tiên hơi nghi hoặc, hắn thấy ánh mắt của Lạc Ly, cười cười nói:

- Lão Phu tìm nàng, đơn giản là muốn để nàng làm thánh nữ của Thái Linh cổ Tộc ta thôi

- Lại là thánh nữ?

Nghe đến đây, sắc mặt của Mục Trần cùng Lạc Ly đều khẽ biến.

- Khục Khục, các ngươi cùng đừng đánh đồng Thánh nữ của Thái Linh Cổ Tộc ta với Tây Thiên Chiến Điện

. Thấy ánh mắt đề phòng của 2 người, Xích Viêm Lão Tiên vội vàng giải thích.

Nhìn dáng vẻ kia, chắc hẳn hắn đã nghe qua việc Tây Thiên Chiến Hoàng từng cố gắng mời Lạc Ly làm "Thánh nữ".

- Vị tiền bối này, vãn bối hiện giờ là tộc trưởng của Lạc Thần Tộc, hơn nữa là cũng không phải người của Thái Linh cổ Tộc, cho nên ý tốt của tiền bối, vãn bối chỉ có thể ghi trong lòng thôi.

Lạc Ly khẽ lắc đầu từ chối ý tốt của Xích Viêm lão tiên, mặc dù Thái Linh cổ Tộc cũng là một trong 5 đại cổ tộc trên đại thiên thế giới, nhưng nàng cũng không có ý dựa dẫm.

Thấy Lạc ly không chút do dự từ chối, Xích Viêm lão tiên cũng ngẩn ra, dù sao với uy danh của Thái Linh cổ Tộc, toàn bộ đại thiên thế giới này chỉ cần là người biết suy nghĩ thì đều muốn đặt quan hệ, nhưng Lạc Ly lại không thèm để ý tới chuyện này tí nào.

Kết quả như thế khiến Xích Viêm Lão Tiên tỏ ra cực kỳ sầu não.

Mục Trần cùng Lạc Ly liếc mắt nhìn nhau, đồng thời không để ý tới hắn.

Mục Trần liếc nhìn chỗ sâu trong Bích Linh Đảo, sau đó nói nhỏ với Lạc Ly:

- Trước tiên cứu Linh Khê tỉ ra đã.

Lạc Ly hơi gật gật đầu, sau đó 2 người trực tiếp đi vào sâu trong Bích Linh Đảo, mặc kệ Xích viêm Lão tiên đang khổ não không biết cách nào khuyên giải đứng bên ngoài.

Cùng lúc đó, ở một vùng đất xa xôi bên ngoài.

Trong Phù Đồ cổ tộc.

Một lão giả áo đen sắc mặt có chút âm trầm, nhìn chằm chằm vào hai người cố Sư Hoàng cùng Lương Tà Ngư đang phát run trước mắt, lạnh lùng nói:

- Hai người các ngươi thật to gan, ta cho các ngươi ấn phù, cũng không phải để đối phó với tên tội tử đó!

Cố Sư Hoàng cùng lương tà ngư mặt vàng như đất, không dám cãi lại.

Thấy bộ dáng chẳng ra sao của 2 tên này, lão giả áo đen hừ lạnh một tiếng, nói:

- Hai người các ngươi theo ta đến gặp Thiếu Chủ, đem hết tin tình báo về tội tử kia trình báo cho Thiếu Chủ biết, mọi việc do thiếu chủ quyết định

Giọng nói vừa dứt, hắn phất tay áo xoay người đi, hai người cố sư hoàng thấy vậy cũng vội vã đi theo.

Ba người bay qua trùng điệp cổ điện, cuối cùng đi tới một thạch đài dựng đứng trên vách đá, trên rìa thạch đài, mây mù ngưng tụ, một nam tử áo xanh lẳng lặng ngồi xếp bằng ở đó, khí thế như vực sâu không lường được, trong đôi mắt hơi khép hờ, mơ hồ có thể thấy một toà Thuỷ Tinh Phù Đồ tháp, phóng ra ánh sáng vạn trượng.

Lão giả áo đen đi tới phía sau nam tử áo xanh, khoanh tay đứng đó, còn cố sư hoàng cùng lương tà ngư lại vội vàng cung kính quỳ lạy.

- Thuộc hạ bái kiến Thiếu Chủ!

Nam tử áo xanh từ từ mở 2 mắt, hắn nhìn mây mù dập dờn lượn quanh, cười nhạt, giọng nói không vui không giận truyền tới.

- Các ngươi đã gặp tên tội tử kia rồi?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1286: Bát Bộ Phù Đồ

- Các ngươi đã gặp tên tội tử kia rồi?

Nghe thấy lời nói ung dung của nam tử áo xanh, thân thể cố Sư Hoàng cùng Lương Tà Ngư đều khẽ run lên một cái, vội vàng gật đầu.

- Vì sao trước đó không thông báo cho ta?

Nam tử áo xanh giọng ôn hoà hỏi.

Nhưng đối với giọng nói ôn hoà của hắn, hai người cố sư hoàng đều mặt trắng bệch, khổ sở nói:

- Vốn 2 người chúng ta định bắt hắn trước sau đó giao cho Thiếu chủ định đoạt, chuyện này là do chúng ta tính toán không chu toàn, kinh xin thiếu chủ trách phạt.

Nam tử áo xanh khẽ dùng ngón tay gõ gõ đầu gối, ánh mắt hắn nhàn nhạt lướt qua hai người, làm lưng áo bọn hắn ướt đẫm mồi hôi, mới chậm rãi nói:

Tuy chuyện này là do các ngươi tự mình hành động, nhưng nể tình hai người ngươi đã theo ta nhiều năm, chuyện lần này liền bỏ qua, về phía đại trưởng lão ta cũng sẽ nói rõ, để các ngươi khỏi bị trách phạt.

- Đa tạ thiếu chủ!

Hai người cố sư Hoàng nghe vậy nhất thời mừng rỡ, vội vàng cung kính vái lạy, trong mắt đầy vẻ cảm kích

- Nghe nói tội tử kia, hình như cũng luyện thành thánh phù đồ tháp?

Nam tử áo xanh khẽ mỉm cười, hỏi.

Cố Sư Hoàng gật đầu một cái nóiThiếu Chủ, tên tội tử này thiên phú trác tuyệt, chỉ bằng thực lực thượng vị địa chí tôn liền ép cho ta chật vật không chịu nổi, theo ta thấy, chắc chắn hắn đã luyện thành thánh phù đồ tháp, nếu không với linh lực của thượng vị địa chí tôn thì không thể nào mạnh mẽ như thế.

Nam tử áo xanh híp hai mắt lại, cười nhạt nói:

- Không hổ là con trai Thanh Diên Tịnh, không nghĩ rằng dù không có tài nguyên của phù đồ cổ tộc, hắn lại vẫn có thể đạt được mức này

Lương Tà Ngư ngọt giọng nói:

- Tuy tiểu tử kia có chút bản lãnh, nhưng nếu so sánh cùng thiếu chủ thì chỉ như đom đóm với trăng rằm mà thôi

- Dĩ nhiên là vậy, Thiếu chủ chính là thiên tài ngàn năm khó gặp của Phù Đồ cổ tộc ta, Mục Trần kia còn lâu mới có thể sánh bằng

cố Sư Hoàng cũng gật đầu tán thành liên tục.

Nói đến đây, cố Sư Hoàng hơi ngừng lại, do dự nói:

- Bất quá lúc giao thủ cùng tội tử kia, ta phát hiện hắn có 2 đạo hoá thân có thực lực giống bổn tôn như đúc, cực kỳ khó chơi, ta cùng do không kịp ứng phó mà suýt thua trong tay hắn

- Hai đạo hoá thân có thực lực giống hệt bổn tôn?

Nghe đến đây, ánh mắt nam tử áo xanh chợt loé lên, khuôn mặt trầm ngâm, một lúc lâu sau mới đột nhiên có chút động dung nói "Chẳng lẽ là một trong 36 đạo tuyệt thế thần thông trong truyền thuyết, Nhất Khí Hoa Tam Thanh?"

ở bên cạnh,sắc mặt của vị thiên chí tôn áo đen cũng hơi biến đổi, nói "Linh lực hoá thân bình thường, nhiều lắm cũng chỉ có thực lực bằng 1/10 bản thể, nếu muốn đủ 10 phần thực lực thì cũng chỉ có Nhất Khí Hoá Tam Thanh trong truyền thuyết mới làm được."

- Bất quá Nhất Khí Hoá Tam Thanh đã rất nhiều năm rồi chưa xuất hiện, không ngờ tội tử đó lại có phúc duyên kinh người như vậy

Nói đến đây, trong mắt vị hắc bào thiên chí tôn này thoáng hiện vẻ thèm thuồng, dù sao tuyệt thế thần thông như thế cũng có sức hút cực kỳ lớn với hắn.

- Tuyệt thế thần thông lợi hại như thế, cũng chỉ có Thiếu Chủ mới xứng đáng, tội tử kia thì có tài đức gì?!

cố Sư Hoàng cay nghiệt nói, hiển nhiên là muốn nam tử áo xanh đi lấy lại thể diện cho bọn hắn.

Bất quá nam tử áo xanh vẫn ung dung như cũ, thản nhiên nói: "Nhất Khí Hoá Tam Thanh đúng là làm lòng người thèm muốn, nhưng ta hiện giờ cũng không thể phân tâm đi gây sự với hắn"

Hắc bào thiên chí tôn cũng gật đầu một cái nóiThiếu chủ nói không sai, đã sắp tới Thượng cổ Thánh Uyên rồi, mục tiêu quan trọng là đạt được biểu hiện hoàn mỹ nhất trong thượng cổ thánh uyên, nếu như thiếu chủ có thể lấy được tuyệt thế thần thông Bát Bộ Phù Đồ đã thất truyền nhiều năm của tộc ta thì chắc chắn có thể vượt qua những kẻ cạnh tranh khác, trở thành Tộc trưởng kế vị. "Bát Bộ Phù Đồ?!"

Nghe được danh tự này, trong lòng cố Sư Hoàng cùng Lương Tà Ngư cũng rung lên, không nhịn được thất thanh hỏi:

- Chẳng lẽ cũng là một trong 36 đạo tuyệt thế thần thông, Bát Bộ Phù Đồ?

Nam tử áo xanh thản nhiên cười nóiCái này thì có gì đáng kinh ngạc, Bát Bộ Phù Đồ vốn là do tổ tiên tộc ta sáng chế ra, chẳng qua năm đó trong Thượng cổ Thánh Uyên, vị tổ tiên kia kịch chiến một trận với một vị thiên ma đế của ngoại vực tà tộc,cuối cùng bất hạnh ngã xuống, cho nên phương pháp tu luyện Bát Bộ Phù Đồ cũng thất lạc trong đó, nhưng năm này tộc ta cũng đã nghĩ đủ biện pháp để tìm về, nhưng vẫn chưa thành công"

- Thượng cổ Thánh Uyên chinh là một trong những địa điểm xảy ra quyết chiến khốc liệt nhất giữa Đại Thiên Thế Giới cùng ngoại vực tộc, hoàn cảnh tà ác khốc liệt, dù là Đại Viên mãn địa chí tôn,chỉ cần sơ xảy thì đến xương cốt cùng không còn.

Vị hắc bào thiên chí tôn kia cũng thở dài nói:

Đáng tiếc vùng địa vực kia có tính bài xích quá mạnh mẽ, chính là một trong những nơi tiếp giáp giữa đại thiên thế giới cùng ngoại vực tộc, cho nên nếu thiên chí tôn đến gần sẽ dẫn đến thời không loạn lưu, sơ xẩy một cái thì sẽ bị truyền tống vào khu vực của ngoại vực tộc"

Nghe đến đây, hai người cố sư hoàng rùng mình một cái, nếu không may bị đưa đến khu vực của ngoại vực tộc thì dù là thiên chí tôn cũng sẽ bị tiêu hao đến chết, thậm chí vạn nhất Ma Đế của đối phương xuất hiện thì càng không có chút cơ hội sống nào.

- Hiện giờ những thiếu chủ khác trong tộc cũng đang hết sức chuẩn bị tiến vào Thượng cổ Thánh Uyên, rõ ràng mục tiêu của bọn họ cũng là "Bát Bộ Phù Đồ", mà một khi họ cướp thành công, thì dù là Thiếu Chủ cũng sẽ hoàn toàn bị yếu thế.

Nói đến đây, sắc mặt của hắc bào thiên chí tôn đã rất ngưng trọng, rõ ràng hậu quả như thế là cực kỳ nghiêm trọng.

Cố Sư Hoàng cùng Lương Tà Ngư cũng gật đầu một cái, nếu so sánh với việc củng cố địa vị của Thiếu Chủ thì việc đối phó với tên tội tử kia cũng có thể tạm gác lại.

- Bất quá dù chúng ta tập trung chuẩn bị cho Thượng cổ Thánh Uyên, nhưng cũng nên chú ý tên tội tử kia một cái, đối với Nhất Khí Hoá Tam Thanh trong truyền thuyết, ta cũng rất có hứng thú.

Nam tử áo xanh thấy vậy cùng khẽ mỉm cười nói.

- Nếu ta có thể đồng thời đạt được Bát Bộ Phù Đồ cùng Nhất Khí Hoá Tam Thanh thì dù hiện giờ ta mới là Đại Viên Mãn Địa Chí Tôn, nhưng dù gặp Thiên Chí Tôn chân chính cũng có sức đánh một trận

Sở hữu được hai đạo tuyệt thế thần thông, thì sức chiến đấu tuyệt đối không tưởng tượng nổi.

- Thiếu Chủ thánh minh, bảo vật như thế cũng chỉ có Thiếu Chủ mới có tư cách nắm giữ, tội tử kia có thể làm đá lót đường của người thì cũng đã là phúc khí của hắn

cố sư hoàng lập tức nói.

Nam Tử áp xanh cười cười, giọng nói ôn hoà "Phái vài người cố hết sức tìm hiểu hành tung của tên tội tử kia, đợi sau khi tới Thượng cổ Thánh Uyên xong, ta sẽ tự mình đi tìm hắn"

- Nếu hắn cỏ thể chủ động giao Nhất Khí Hoá Tam Thanh ra thì ta cũng không ngại nói tốt về hắn vài câu trước mặt đại trưởng lão

- Dĩ nhiên, quan trọng nhất là nếu có thể nắm tội tử này trong tay, không chừng có thể dùng để đối phó Thanh Diên Tịnh, đến lúc đó nếu có thể khiến nàng ủng hộ ta thì thực lực của chúng ta hắn là đủ rồi

Ở một bên, hắc bào chí tôn cũng khẽ gật đầu, nói:

- Thanh Diên Tịnh dù bị nhốt nhiều năm, nhưng trong tộc vẫn có một ít người kiên định ủng hộ, không thể khinh thường, nếu cũng có thể làm cho bọn họ hướng về phía chúng ta thì không thể nghi ngờ.đó sẽ là chuyện cực kỳ tốt.

Nam tử áo xanh mỉm cười gật đầu, hắn ngẩng đầu lên, nhìn mây mù lượn quanh, nhẹ nhàng cười một tiếng.

- Xem ra, tên tội tử này đúng là phúc tinh của ta rồi

Ở sâu trong địa lao u ám.

Mục Trần nhìn cô gái trong trẻo lạnh lùng đang ngồi tĩnh toạ, thở phào nhẹ nhõm một hơi, xem dáng vẻ trước mắt thì tình trạng của Linh Khê rõ ràng cũng không đến nỗi tệ.

Khuôn mặt của Linh Khê cũng trở nên tươi cười, nàng dừng mắt nhìn thanh niên trước mặt, một lát sau trên miệng nở ra nụ cười nòng đậm.

So với năm đó, Mục Trần trước mắt đã hoàn toàn trường thành, không còn sự ngây thơ non nớt nữa, mà thay vào đó là sự bền bỉ và trầm ổn, khiến lòng người an tĩnh.

Khuôn mặt hắn vẫn tuấn dật như xưa, hơn nữa còn có thêm nét hấp dẫn của sự trưởng thành.

Nhìn Mục Trần, linh khê cười nhu hoà, người thiếu niên trong bắc linh viện năm đó, hiện giờ đã hoàn toàn cỏ thể tự mình tung cánh.

Hắn đã không còn cần nàng bảo vệ, cùng không cần Tĩnh di phải ngày đêm lo lắng nữa.

Từ lúc hắn không chút sợ hãi đi tới Bích Linh Đảo, Linh Khê cũng đã biết được, thiếu niên năm đó, đã trưởng thành đến mức không còn sợ hãi phong ba giông tố nữa rồi.

- Tĩnh di, Mục Trần rốt cục đã trưởng thành rồi, người cũng không cần lo lắng cho hắn nữa, ta tin tưởng có lẽ không bao lâu, Phù Đồ cổ Tộc cũng không thể nào lấy hắn ra uy hiếp người nữa rồi.

- Linh Khê tỷ.

Mục Trần nhìn Linh Khê, trên khuôn mặt tuấn dật cũng hiện ra nụ cười sáng lạn, tay áo vung lên, một chưởng vỗ lên lao tù, định phá huỷ nó.

Ầm.

Bât quá, dưới một chưởng này, lao tù vẫn không lay chuyển.

'Ặc!'

Mục Trần hơi sửng sốt, kinh dị nhìn nhà tù này, lúc sau mới phát hiện, nhà tù này cũng là do một toà linh trận tạo nên, hơn nữa cấp bậc cũng không yếu hơn chút nào so với đại trận hộ đảo.

Cái này làm hắn có chút lúng túng gãi đầu, xem ra lần này định uy phong chút mà không được rồi!

Hihi.

Phía sau, Lạc Ly không nhịn được che miệng cười khẽ, linh khê cũng hé miệng cười một tiếng, sau đó tay nàng kết ấn, chỉ thấy có dao động linh lực phát ra từ cả vùng đất, lao tù tối tăm kia hư ảo từng chút một, rồi hoàn toàn biến mất.

- Linh Khê, thì ra ngươi đã sớm khống chế đại trận nơi này rồi!

Long Tượng thấy vậy không khỏi ngạc nhiên nói.

- Linh Trận ở chỗ này đều do Tịnh di bố trí, ta tiềm tu ở đây 3 năm, tất nhiên là đã nắm tất cả linh trận trong tay, dù các ngươi không tới, cố Sư Hoàng kia cũng không làm gì được ta

. Linh Khê khẽ cười nói.

Vừa nói ra, 3 người Mục Trần hai mắt nhìn nhau, cuối cùng cười khổ một tiếng, có lẽ lần này bọn họ tới hoàn toàn không có ý nghĩa rồi.

Lúc 3 người không nói nên lời, Linh khê cũng khẽ cười một tiếng nói:

Đương nhiên, Mục Trần ngươi đến cứu tỷ tỷ, trong lòng tỷ tỷ vẫn cảm thấy cực kỳ vui vẻ."

Nụ cười của nàng thanh khiết động lòng người, hơn nữa còn có một sự cảm động phát ra từ nội tâm.

- Bất quá nếu ngươi có thể tới đây, thật ra cũng là phúc duyên của ngươi.

Nhìn ánh mắt hoài nghi của Mục Trần, Linh Khê đưa bàn tay tay ngọc lên, đầu ngón tay nhẹ nhàng điểm vào mặt đất hắc thạch bóng như gương,nơi đỏ dường như loé ra ánh sáng như sao trời.

Mà lời nói kế tiếp của nàng lại làm mắt Mục Trần trợn ngược lên:

- Bởi vì nơi này có lễ vật Tịnh Di để lại cho ngươi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1287: Mẫu Tử Gặp Lại

- Mẫu thân để lại lễ vật cho ta?

Trong mắt Mục Trần loé lên ánh sáng cùng vẻ vui mừng tột độ, hắn nhìn về phía Linh Khê, rõ ràng lời nói của nàng đã thu hút toàn bộ sự hứng thú của hắn.

Linh Khê mỉm cười, bàn tay ngọc vung lên, chỉ thấy một vùng mặt đất xung quanh chỗ nàng ngồi vốn đen nháy như than đá, bỗng nhiên có ánh sáng âm u nở rộ, dường như tạo trên mặt đất một vùng tinh không lộng lẫy.

Trong vùng tinh không kia, từng điểm sáng hiện lên như sao.

Mục Trần nhìn chăm chú mảnh tinh không trên ămtj đá, hắn chú ý đến quỹ đạo của những vì sao kia, mơ hồ cảm thấy một dao động kỳ diệu phát ra từ đó.

- Năm đó, Tịnh di từng tiềm tu trên Bích Linh Đảo, mảnh tinh không này có rất nhiều cảm ngộ cùng kinh nghiệm của người, đồ của một vị Linh Trận Đại Tông Sư để lại đối với bất kỳ một Linh Trận Sư nào đều là báu vật quý giá không tưởng tượng nổi đâu.

Linh Khê nhìn mảnh tinh không trên mặt đất này, đôi mắt có chút say mê nói:

- Ba năm nay, ta ngày đêm nghiên cứu, rốt cục hai tháng trước đã đột phá cảnh giới Linh Trận, tiến vào Cao Giai Linh Trận Tông Sư

- Linh Khê Tỷ, tỷ đã đạt đến Cao Giai Tông Sư?

Mục Trần nghe vậy trên mặt lập tức hiện vẻ chấn động, lúc chia tay với Linh Khê, nàng mới chỉ là Linh Trận đại sư mà thôi, mà giờ mới ngắn ngủi 3 năm đã đạt tới cấp bậc Cao Giai Tông Sư rồi?

Tăng tiến như thế nghe thật rợn cả người.

- Trước lúc ta mất trí nhớ, cấp bậc linh trận của ta cũng đã rất gần cảnh giới Tông Sư...những năm gần đây, trí nhớ của ta phục hồi nên cũng khôi phục lại trình độ trong quá khứ, hơn nữa trong những năm này, tiềm tu cùng tiếp nhận cảm ngộ của Tịnh Di, cho nên mới đột ngột tăng mạnh.

Linh Khê mỉm cười, giải thích nói.

Mục Trần từ từ cũng hiểu được, Linh Khê vốn có thiên phú Linh Trận trác tuyệt, hơn nữa lúc xưa từng đi theo mẫu thân hắn,học tập lâu ngày, cho nên nàng cỏ bước khởi điểm trên mặt Linh Trận cao đến mức người thường không với được, những năm này lại chuyên tâm bế quan tu luyện, lại thêm cảm ngộ của Mẫu thân hắn, có thành tựu như vậy cũng không quá khó tưởng tượng.

Quan trọng nhất là, Linh Khê chuyên tu Linh Trận, không để tâm việc khác, không giống như hắn, không chỉ tu luyện linh trận, thậm chí còn thêm cả chiến trận, đồng thời việc tu luyện Linh lực bản thân cũng chưa từng xao nhãng.

Cho nên trình độ Linh trận của Linh Khê có thể vượt qua hắn, cũng là chuyện dễ hiểu.

Linh Khê chợt tự nhiên cười nói:

- Trong khoảng thời gian này, ngươi hãy ở lại đây chuyên tâm tu luyện, ta nghĩ sẽ có tác dụng không nhỏ, nhưng cỏ thể đột phá đến Cao Giai Tông Sư hay không, phải tuỳ vào thiên phú cùng tạo hoá của ngươi nữa.

Mục Trần liếm môi một cái, trong mắt tràn đầy nhiệt huyết.

Những năm này, kể từ lúc chia tay với Linh Khê, đối với việc tu luyện Linh Trận hắn đều tự mình tìm hiểu, tuy hiện giờ hắn là Linh Trận Tông Sư, nhưng nếu nói về sự chuyên sâu trong lĩnh vực linh trận thì hắn còn kém linh khê xa tít.

Hiện giờ, mẫu thân của hắn lại để lại ở đây rất nhiều kinh nghiệm cùng cảm ngộ, không thể nghi ngờ đối với Mục Trần là cực kỳ trân quý.

Bằng những cảm ngộ này, rất có thề hắn lại tiến bộ tiếp trên con đường linh trận, một khi thành công hắn cũng sẽ bước vào cấp độ Cao Giai Tông Sư.

Đến lúc đó, dù gặp lại Cố Sư Hoàng, hắn không cần sử dụng Thiên Đế kiếm cũng có thể chế phục

Nhìn Mục Trần đang nôn nóng, Linh Khê cười cười, vươn người đứng dậy nói:

- Từ giờ trở đi, chỗ này là của ngươi rồi

Mục Trần gật nhẹ, cũng không khách khí, từ từ tiến vào, sau đó ngồi xếp bằng xuống mặt đất đen nhánh, ánh mắt cùng Lạc Ly nhìn nhau một cái, rồi từ từ khép lại.

- Đi thôi, trong khoảng thời gian này cứ để hắn tiềm tu đi

Nhìn Mục Trần tiến vào trạng thái tu luyện, Linh Khê cũng mỉm cười với lạc ly, kéo bàn tay nhỏ của nàng rời khỏi địa lao.

Sau khi các nàng đi, mảnh địa lao này lại một lần nữa rơi vào yên tĩnh.

Tình thần của Mục Trần ở trong yên tĩnh dần dần ngưng tụ theo thời gian, tựa như đầm sâu không thấy đáy, không chút gợn sóng...

Tí tách!

Không khí yên tĩnh không biết được bao lảu, chẳng biết lúc nào lại có thêm tiếng giọt nước rơi xuống, tạo nên rung động trong lúc cảnh tĩnh tâm bình, rung động khuyếch tán, Mục Trần nhận ra được, khung cảnh bốn phía bắt đầu yên lặng biến đổi.

Dường như hắn đang ngồi xếp bằng trên một bầu trời đầy sao, từng ngôi sao xẹt qua trước mắt, rực rỡ tươi đẹp như tranh.

Bỗng nhiên, có một ánh sao từ trên trời giáng xuống, rơi xuống trước mặt Mục Trần, từ từ ngưng tụ thành một bóng người xinh đẹp, tóc đen xoã ra, khoé miệng nở nụ cười ôn nhu, dung nhan dịu dàng, khí chất ung dung, làm Mục Trần thoáng ngây người ra.

- Mẹ?

Mục Trần nhìn đạo thân ảnh kia, dù với định lực của hắn lúc này cũng phải há hốc mồm đứng lên, rõ ràng hắn không nghĩ rằng lại có thể nhìn thấy mẫu thân của mình ở đây.

Tuy hình ảnh trước mắt này chỉ là một đạo Linh Ảnh mẹ hắn lưu lại, nhưng kể từ năm đó ở Bắc Thương Đại Lục về sau, Mục Trần cũng chưa từng nhìn thấy mẫu thân nữa.

- Con của ta...

Lúc Mục Trần đang cực kỳ ngạc nhiên xúc động thì Thanh Diên Tịnh cũng chăm chú nhìn hắn, một lát sau, khoé mắt nàng rưng rưng, bước nhanh về phía trước, nhẹ nhàng ôm Mục Trần vào lòng.

Tuy đây chỉ là một đạo Linh Ảnh của nàng, nhưng vẫn kết nối cảm xúc với bản thể.

Được mẫu thân ôm vào lòng, Mục Trần trước nay vốn đầu óc tỉnh tảo hiện giờ cũng đơ người ra, bao nhiêu năm rồi, kể từ thủa còn ấu thơ nhất, trong lòng hắn vẫn mong được mẫu thân nhẹ nhàng ôm vào lòng, chẳng

qua mong ước có vẻ đơn giản này đối với hắn lại như hái sao trên trời, cao không thể với tới.

Tuy trước mắt chỉ là một đạo linh ảnh nhưng lúc này Mục Trần vẫn có thể cảm giác được một sự ấm áp thân thiết không cách nào hình dung đang dâng lên trong lòng.

Thời khắc này, mặc dù với tâm tính rắn rỏi hắn rèn luyện những năm qua, Mục Trần vẫn không nhịn được hai mắt đỏ bừng.

- Mục Trần, con đã lớn rồi...

Một lúc lâu sau, Thanh Diên Tịnh mới từ từ buông Mục Trần ra, nàng tỷ mỷ kiểm tra khắp người Mục Trần không sót chỗ nào, sau đó trên khuôn mặt hiện ra nụ cười vui mừng.

Mục Trần gãi đầu một cái, hì hì cười.

- Con có thể gặp đạo Linh Ảnh này của ta thì chắc hắn đã tới Bích Linh Đảo rồi...

Thanh Diên Tịnh vuốt vuốt tóc Mục Trần, ôn nhu cười nói.

Mục Trần gật gật đầu, nói:

- Linh Khê tỷ nói nơi này có lễ vật mẹ để lại cho con.

Thanh Diên Tịnh cười một tiếng, nói:

- Nơi này chỉ có con và Linh Khê mới có thể vào được, cho nên cảm ngộ linh trận ta để lại, cũng chỉ có 2 người các con mới có thể nhận được.

Nàng đưa mắt liếc nhìn Mục Trần nói:

- Bố trí linh trận cường đại nhất của con ra cho ta xem

Quay lại việc chính, Mục Trần cũng nhanh chóng ổn định, sau đó không do dự vung tay áo lên, lập tức vô số đạo linh ấn bay múa ra như ong bướm, nhanh chóng hoà vào hư không.

Mà cùng với Linh ấn hoà vào hư không, một toà linh trận khổng lồ rất nhanh được hình thành, từng tiếng ròng ngâm quanh quẩn trong phiến tinh không này.

Linh trận này chính là toà Linh Trận mạnh nhất Mục Trần có được, Cửu Long Thí Tiên Trận.

Thanh Diên Tịnh nhìn qua Cửu Long Thí Tiên Trận, khẽ gật đầu nói:

- Linh Trận này cũng không tồi, không nghĩ con cũng đã đạt đến cấp độ Trung Giai Tông Sư rồi

Giọng nói của nàng có chút vui mừng, có thể dựa vào chính bản thân tu luyện Linh Trận đến trình độ này, kỳ thật đã là kỳ tài ngất trời rồi.

- Cảnh giới như vậy, trên con đường tu luyện linh trận cũng có thể coi như đã nhập môn rồi

Nghe được trong lời của Thanh Diên TỊnh, Trung Giai Tông Sư mới chỉ coi như nhập môn thì Mục Trần cũng ảm thầm tặc lưỡi một cái, nếu ở trên Thiên La Đại Lục thì chỉ sợ Trung Giai Linh Trận Tông Sư cũng đủ khai tông lập phái rồi.

Nhưng mà khi hắn nghĩ tới thân phận Linh Trận Đại Tông Sư của mẫu thản mình thì cũng hiểu, cái gọi là Tông Sư trong mắt người có lẽ cũng chỉ như mới nhập môn mà thôi.

- Trình độ linh trận hiện giờ của con coi như cũng có chút thành tích nhỏ, chẳng qua con đường tương lai của con sẽ không giống bây giờ...

Nghe lời này, Mục Trần cũng có chút suy nghĩ, khẽ gật đầu, hắn biết con đường tương lai mà mẫu thân nói tới, quá nửa chính là cảnh giới Đại Tông Sư.

Với cảnh giới kia, Mục Trần hiện giờ cũng chưa biết mô tê gì, cũng không có bất kỳ cảm ngộ nào.

- Lúc mới bắt đầu, tất cả Linh Trận đều là câu thông thiên địa, mượn nhờ Linh Lực Thiên Địa hô mưa gọi gió...giống như con bây giờ cũng đang ở giai đoạn này.

Nhưng cái gọi là Đại Tông Sư lại không phải là câu thông thiên địa, mà là sáng tạo ra thiên địa, một toà linh trận cũng là một mảnh thế giới, bất kỳ kẻ nào xông vào trong đó cũng chính là kẻ địch của thế giới"

Thanh Diên Tịnh mỉm cười, bàn tay ngọc nắm chặt lại, một toà Linh Trận tinh xảo lớn cỡ bàn tay xuất hiện trong tay nàng.

Toà Linh trận kia tinh xảo đến cực điểm, bất quá khi Mục Trần nhìn về nó, lại cảm thấy tê dại cả da đầu, bởi vì hắn có thể cảm nhận được, toà Linh Trận tí hon chỉ bằng bàn tay nay đang phát ra uy năng khủng bố đến mức nào.

Hiện giờ nếu hắn dính phải nói thì chắc chắn sẽ chết.

- Đây chính là Đại Tông sư cảnh trong truyền thuyết sao...Sáng tạo một phương thế giới tạo thành linh trận, người rơi vào trong trận tức là lấy sức một mình chống lại cả thế giới

Trong mắt Mục Trần hiện vẻ say mê, lời nói của Thanh Diên Tịnh như mở ra một cánh cửa hắn chưa từng biết đến, thì ra linh trận càng đạt đến tầng thứ cao, lại càng huyền diệu khó tin nổi.

Khó trách bước vào Đại Tông Sư là có thể chống lại Thiên Chí Tôn!

Thanh Diên Tịnh nhìn Mục Trần đang say sưa, cười dịu dàng, nàng duỗi ngón tay điểm nhẹ vào giữa trán hắn, một luồng thông tin ào ạt như biển chảy vào trong đầu Mục Trần.

Những thông tin đó chính là rất nhiều kinh nghiệm cùng cảm ngộ trên con đường tu luyện Linh Trận của nàng.

Nếu Mục Trần có thể nghiên cứu và tiếp thu được, thì trình độ linh trận của hắn sẽ tăng lên cực cao, thậm chí có thể làm cơ sở vững chắc để ngày sau trùng kích Đại Tông Sư cảnh.

Thời gian dần trôi, thân thể Mục Trần cũng yên tĩnh ngồi đó, tựa như đang trong lúc ngủ say nhất...

Ở một nơi rất xa, trong Phù Đồ cổ Tộc.

Trong một mảnh không gian u ám, bản thể Thanh Diên Tịnh đang ngồi xếp bằng cũng khẽ run lên, nàng chậm rãi đưa mắt nhìn vào hư vô, một lúc sau trên miệng nở nụ cười ôn nhu.

- Mục Trần... mẹ sẽ chờ con trở thành Đại Tông Sư!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1288: Bí Mật Của Thánh Uyên

Trên Bích Linh Đảo, thời gian chậm rãi trôi, chớp mắt đã trôi qua 1 tháng..

Trong một toà trúc đình trên đảo, Lạc Ly ngồi đối diện với Linh Khê, trên bàn đá trước mắt có một bàn cờ để giải trí, thỉnh thoảng lại có tiếng cười đùa phát ra, vẻ đẹp của 2 nàng khiến cả Bích Linh Trúc Lâm đều ảm đạm phai mờ.

Trong khoảng thời gian Mục Trần bế quan tiềm tu này, các nàng cũng quyết định ở lại trên đảo chờ.

Bá.!!

Trong lúc 2 nàng đang đánh cờ thì đột nhiên có một thân ảnh già nua quỷ mị xuất hiện từ hư vô, Xích Viêm Lão Tiên vẻ mặt sầu não, trơ mắt nhìn Lạc ly nói:

-Tiểu nữ oa, ngươi thật không muốn làm Thánh nữ của Thái Linh cổ Tộc ta sao?

Một tháng nay, không biết bao nhiêu lần Xích Viêm Lão Tiên hỏi nàng như thế, nhưng cuối cùng đều bị nàng lắc đầu từ chối.

Mà lần này, Lạc ly vẫn bất đắc dĩ thở dài một tiếng như trước, có chút áy náy nói:

- Tiền bối, hiện giờ ta là nữ hoàng của Lạc Thần Tộc, làm sao có thể bỏ bọn họ để đi làm Thánh Nữ của Thái Linh cổ Tộc được? Hơn nữa ta cũng không có huyết mạch của Thái Linh cổ Tộc

Xích Viêm Lão Tiên vuốt tóc nói:

- Thái Linh cổ tộc chúng ta không giống mấy cổ tộc cổ hủ khác, tộc ta rất rộng rãi, không quan trọng việc có huyết mạch hay không, dù là huyết mạch yếu ớt, nhưng chỉ cần phẩm cách cùng thiên phú đạt tiêu chuẩn thì vẫn có thể trở thành thánh nữ, mà lần này trong tộc ta cũng sẽ không có phản đối

- Trong lịch sử tộc ta, đã sản sinh ra không ít kinh tài tuyệt diễm, nhưng cũng không nhiều người được tộc nhân công nhận là Thánh nữ

Nghe lời này, Lạc Ly cũng hơi kinh ngạc, chủng tộc rộng rãi thoải mái như thế cũng là lần đầu tiên nàng thấy, cảm giác này giống như Lạc Thần tộc lại để cho một người không có cùng huyết mạch đến làm Nữ hoàng vậy.

- Lạc ly, vị tiền bối này nói không sai, THái Linh cổ tộc đúng là chủng tộc rộng rãi nhất trên Đại Thiên Thế Giới. Bên cạnh, Linh Khê cũng gật đầu, chợt thở dài nói

-Nếu phù đồ cổ tộc cũng như thế, thì Tịnh di và Mục Trần cũng không phải chia cách nhiều năm như vậy.

Lạc Ly nhẹ nhàng gật đầu, nhưng vẫn chưa đồng ý, nàng hiện giờ cũng không còn là cô gái ngây ngô không rõ sự đời nữa, cho nên nàng cũng biết, những chủng tộc càng cổ xưa khổng lồ, thì chắc chắc trong đó sẽ có đủ loại hệ phái, giống như Lạc Thần Tộc nho nhỏ của nàng thế mà đã làm nàng đủ đau đầu, giờ nếu nàng thật sự làm THánh Nữ của Thái Linh Cổ Tộc, thì cho dù chủng tộc này có thoải mái rộng rãi thế nào đi nữa, cùng sẽ có cạnh tranh vô cùng kịch liệt

Rõ ràng lại là một vũng bùn rất sâu.

Mà lạc ly thì lại không định nhúng chân vào vũng bùn này.

Thấy Lạc Ly vẫn kiên quyết từ chối, xích Viêm Lão Tiên mặt như đưa đám, chỉ có thể thở dài nói:

- Thật đáng tiếc, vốn cứ nghĩ rằng sẽ kịp Thượng cổ THánh Uyên lần này.

- Thượng cổ Thánh Uyên?

Lời nói chưa dứt, đôi mắt linh khê chợt dừng lại, kinh thanh nói:

- Có phải là hung địa nổi danh đại thiên thế giới, năm đỏ là một trong những nơi xảy ra quyết chiến kịch liệt nhất giữa Đại Thiên Thế Giới cùng Ngoại vực tà tộc, Thượng cổ Thánh Uyên?

Xích Viêm lão Tiên gật đầu một cái nói:

- Tiểu nha đầu ngươi cũng có chút kiến thức, không sai, chính là Thượng cổ thánh uyên.

- Thượng cổ thánh uyên bị chôn vùi trong Thời không phong bạo, không cách nào tìm ra được, chỉ cỏ lúc nào hiện thế mới xuất hiện manh mối, không nghĩ rằng lần này nó lại xuất hiện?

Đôi mắt đẹp của Linh Khê hơi loé lên.

- Thượng cổ thánh uyên sao? Ta cũng có nghe thoáng qua, nhưng mà nghe nói trong đó vô cùng hung hiểm, hoàn cảnh cực kỳ tàn khốc, cho dù là Đại Viên Mãn Địa Chí Tôn, chỉ cần sơ xẩy một cái cũng sẽ vẫn lạc. Thế nào, Linh Khê tỷ có hứng thú với nơi này sao?

Lạc Ly gật đầu một cái, có chút nghi hoặc nói.

- Nghe nói trong trận đại quyết chiến thời viễn cổ, đại thiên thế giới ta có gần 10 vị Thiên Chí Tôn vẫn lạc trong Thượng cổ THánh Uyên, mà trong đó, có tới 4 vị Thánh Phẩm Thiên Chí Tôn!

Linh Khê nghiêm mặt nói.

Trong Đại Thiên thế giới, dù là Thiên Chí Tôn, cũng có chia cấp bậc, đỏ là Linh, Tiên, Thánh, mà Thánh Phẩm Thiên Chí Tôn căn bản chính là tồn tại đỉnh phong trên Đại Thiên Thế Giới.

- 4 vị Thánh Phẩm Thiên Chí Tôn?

Nghe đến đây, sắc mặt Lạc Ly cũng khẽ biến, đội hình này tuyệt đối là cực kỳ kinh khủng, một khi vẫn lạc sẽ là tổn thất không thể hình dung nổi với Đại Thiên Thế Giới.

Có thể thấy được, ở thời thượng cổ, để chống lại Ngoại Vực tà tộc, Đại Thiên Thế giới đã phải trả giá thảm khốc thế nào.

- Trận quyết chiến kia, mặc dù chúng ta tổn thất thảm trọng, nhưng Vực Ngoại Tà Tộc cũng không dễ chịu, bọn chúng cũng rơi rụng mười mấy vị Ma Đế, thậm chí còn có 4 Vị Thiên Ma Đế trong top 15 cường giả Ngoại vực tộc vẫn lạc

Bên cạnh, Xích viêm Lão Tiên bổ sung nói.

Trong Ngoại Vực tộc, Thiên Ma Đế tương đương với Thiên Chí Tôn của đại thiên thế giới, mà có thề đứng top 15 chứng tỏ cũng là 4 trong 15 tồn tại siêu nhiên nhất dõi mắt toàn Ngoại Vực Tộc.

- Chính vì 2 bên có quá nhiều siêu cấp cường giả bỏ mạng trong đỏ, cho nên tất cả truyền thừa của Thiên Chí Tôn, tuyệt thế thần thông cùng với tuyệt thế thánh vật đẳng cấp vượt qua cao cấp thánh vật, đều ở lại trong đó, tuy rằng Thượng cổ thánh uyên vô cùng hung hiểm, nhưng vẫn có vô số cường giả cố gắng tiến vào, vạn nhất đạt được truyền thừa của một vị Thiên Chí Tôn, có lẽ có thể một bước lên trời.

- Bất quá thượng cổ thánh uyên chôn vùi trong thời không phong bạo, trừ phi là Thiên Chí Tôn ra tay, nếu không cũng không có cách nào đưa người vào trong đó, bậc cửa này cũng ngăn cản lòng tham của không ít người, bất quá dù vậy vẫn có vô số người tiếp bước nhau vào, thậm chí ngay cả Thái Linh cổ tộc ta cũng vậy.

Nói đến đây, Xích Viêm Lão tiên liếm liếm môi, trong mắt rực lửa nói:

VÌ năm đó vẫn lạc 4 vị thánh phẩm thiên chí tôn, trong đó có một vị là Lão Tổ THái Linh cổ Tộc ta, ngài tu luyện "Tháu Linh Thông Thiên Quang, chính là 1 trong 36 đạo Tuyệt Thế Thần Thông, uy năng khủng bố cực kỳ, dù là trong Thái Linh cổ Tộc ta cũng là thần thông đứng đầu, chỉ đáng tiếc là, cùng với việc lão tổ vẫn lạc, phương pháp tu luyện đạo Tuyệt Thế thần thông này cũng đoạn tuyệt, mà nguyện vọng của vô số tộc nhân Thái Linh cổ Tộc ta chính là tìm lại đạo Tuyệt Thế thần thông này.

- Cho nên, chỉ cần ai có thể tìm lại được đạo Tuyệt Thế Thần Thông này là có thể đánh bại tất cả các đối thủ cạnh tranh, đạt được sự công nhận và ủng hộ của tất cả tộc nhân, trở thành Thánh Nữ của Thái Linh cổ tộc

Nghe vậy, Lạc Ly bỗng nhiên nói

Thì ra trở thành "Thánh Nữ" còn có những người khác cạnh tranh? Chỉ khi nào tìm được đạo tuyệt thế thần thông "Thái Linh Thông Thiên Quang" kia mới có thể trở thành thánh nữ đích thực?"

Vẻ cuồng nhiệt trên mặt Xích Viêm lão tiên cũng cứng ngắc lại, chợt hắn ho khan một tiếng, lúng túng nói:

- Ta chỉ là một trong các Tuần Giới sứ của Thái Linh cổ Tộc, chuyên môn đi tìm ứng cử viên có thiên phú phẩm cách thích hợp cho vị trí Thánh nữ mà thôi!

Lạc Ly liếc nhìn hắn một cái, nàng cũng biết trở thành Thánh Nữ của Thái Linh cổ Tộc đâu có dễ dàng như vậy, nói đi nói lại cả nửa ngày, hoá ra cũng chỉ là một trong số ứng cử viên thôi.

Nhìn thấy ánh mắt của Lạc ly, khuôn mặt già nua của Xích Viêm Lão Tiên cũng đỏ lên, chỉ có thể cười trừ.

Không khí trong đình trúc đột nhiên lại trở nên an tĩnh, chỉ có đôi mắt Linh Khê hơi loé lên, như suy nghĩ điều gì, sau đó, nàng chậm rãi nói:

- Trừ vị lão tổ thái linh cổ tộc đã sáng tạo ra

Thái Linh Thông Thiên quang" này ra, dường như trong số 4 vị Thánh Phẩm Thiên Chí Tôn còn cỏ một vị là lão tổ Phù Đồ cổ Tộc thì phải?"

Xích Viêm Lão Tiên gật đầu một cái, vội vàng nói:

- Phải, vị lão tổ của Phù Đồ Cổ Tộc cũng cực kì phi phàm, hắn tu luyện được

Bát Bộ Phù Đồ", cũng là một trong 36 đạo tuyệt thế thần thông,

hiện giờ trong Phù Đồ cổ Tộc, những tên Thiếu Chủ kia cũng đang lăm le chực chờ đoạt lấy"

- Bởi vì trong tộc họ có quy củ truyền xuống, hình như ai có thể lấy lại “Bát Bộ Phù Đồ" thì có thể trở thành tộc trưởng kế nhiệm.

Nghe đến đây, mắt Linh Khê tựa như có ánh sáng bắn ra.

Lạc Ly nhìn linh khê, thông minh như nàng chỉ cần nhìn một cái là hiểu tính toán của Linh Khê, rõ ràng, Linh Khê đang muốn để Mục Trần đi tranh đoạt "Bát Bộ Phù Đồ", như thế một khi thành công, không chừng Mục Trần có thể dùng cách khác để giải cứu mẫu thân hắn.

Đối với biện pháp đó, Lạc Ly cũng khá đồng tình, vì dù sao nếu Mục Trần muốn chọn cách đối kháng chính diện thì quá khó khăn, nội tình của Phù Đồ cổ tộc cũng quá kinh khủng đi.

Nghĩ đến đây, Lạc Ly cũng hơi trầm ngâm, bản thân nàng cũng không có nhiều hứng thú với vị trí Thánh Nữ của Thái Linh cổ tộc, nếu nói về truyền thừa, nàng có được Lạc Thần truyền thừa, với Lạc Thần Pháp Thân, dù nàng đạt tới Thiên Chí Tôn cũng vẫn có ưu thế cực lớn.

Nhưng mà, nếu nàng thật sự có thể trở thành Thánh Nữ của Thái Linh Cổ Tộc, vậy sau lưng nàng cũng có một cổ tộc hùng mạnh ủng hộ, vạn nhất có một ngày Mục Trần vì mẫu thân mà đối kháng kịch liệt với Phù Đồ Cổ Tộc thì nàng cũng cỏ thể trợ giúp hắn một ít.

Bảy giờ, Lạc Ly cũng hiểu, bối cảnh của Lạc Thần Tộc đã không thề nào trợ giúp cho Mục Trần cái gì, nếu sau này nàng thật sự muốn giúp được hắn, có lẽ có thể mượn thế của Thái Linh cổ Tộc.

Từ góc độ bản thân, nàng cũng không có nhiều hứng thú với Thái Linh Cổ tộc, nhưng nếu vì Mục Trần thì nàng tình nguyên làm thế.

Nghĩ đến đây, đôi môi nhỏ nhắn của nàng cũng hơi mấp máy, nàng ngẩng đầu cùng Linh Khê nhìn nhau, ánh mắt giao hội, dù chưa nói ra nhưng mỗi người đều biết suy nghĩ trong lòng kẻ còn lại.

Trong đôi mắt của Linh Khê hiện lên vẻ cảm kích, vì nếu làm như lời nói, thì Lạc Ly cũng khó tránh khỏi việc cạnh tranh với những ứng cử viên Thánh nữ khác, chuyện này cũng sẽ không dễ dàng gì.

Lạc Ly với việc này cũng chỉ nhàn nhạt cười một tiếng, Mục Trần vì nàng mà không do dự đắc tội Tây Thiên Chiến Hoàng, nàng vì hắn mà đối mắt với vài kẻ cạnh tranh khiêu chiến thì đã là gì.

ngắn ngủi trong giây lát, 2 cô gái đã trao đổi xong, Lạc Ly hướng về phía Xích Viêm Lão Tiên vẻ mặt đang khổ não nói:

- Tiền bối, muốn ta trở thành ứng cử viên thánh nữ cũng được, chỉ là, ngài phải đáp ứng ta một điều kiện hả?

Xích Viêm Lão Tiên vốn đã không còn hy vọng, nghe vậy liền tinh thần đại chấn, vung tay lên:

- Việc gì cứ nói.

Lạc Ly khẽ cười, trong phút chốc phong thái của nàng, thật đúng là phong hoa tuyệt đại, nàng đưa tay chỉ về nơi Mục Trần đang bế quan.

- Ta hy vọng tiền bối có thể đưa chúng ta cùng vào trong Thượng cổ Thánh Uyên.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1289: Hai Cuốn Trận Đồ

Lại thêm một tháng, trong địa lao, Mục Trần rốt cục chậm rãi mở mắt ra, trong tròng mắt đen nhánh có ẩn chứa linh quang, cực kỳ thâm thuý giống như tinh không vậy.

Ánh sáng trong mắt hắn đan xen nhau loé lên, một lúc sau liền trở lại bình thường.

hô.

Một luồng khí trắng từ trong miệng Mục Trần phun ra, khí bay ra cũng không lập tức tiêu tán mà lại không ngừng ngưng tụ trước mặt hắn, vài hơn thở sau, luồng khí kia dần dần tạo thành một toà linh trận nho nhỏ.

Linh Trận này mặc dù trông rất đơn giản, nhưng cũng chỉ từ một hơi thở của Mục Trần mà có thể bố trí thành, từ đây có thể nhận thấy, thành tựu Linh Trận của Mục Trận lại tăng lên cực lớn.

Trước kia hắn tuyệt đối không thể nào từ một hơi thở của bản thân bố trí thành một toà linh trận được.

- Bất quá, đáng tiếc là khoảng cách đột phá đến cao cấp tông sư linh trận vẫn còn nửa bước nữa.

Mục Trần ngưng mắt nhìn linh trận khói trắng phía trước, nhìn nó dần dần tản đi, hơi tiếc nuối nói, nhưng sự tiếc nuối này chỉ chớp mắt là biến mất.

Vi Mục Trần có thể cảm nhận được, thành tựu linh trận của hắn tăng lên cực kỳ kinh người so với 2 tháng trước, bất quá muốn đột phá đến Cao cấp Tông Sư cũng không dễ dàng như vậy.

Nhưng hắn có dự cảm, chỉ cần hắn tiếp tục ngày đêm nghiên cứu và hiểu được những kinh nghiệm và cảm ngộ mà mẫu thân để lại thì việc đột phá đến cao cấp tông sư cũng chỉ tốn chút thời gian mà thôi.

Hơn nữa, mặc dù hắn chưa đột phá thành công, nhưng Mục Trần biết hắn hiện giờ đã có tư cách thử bố trí cao cấp tông sư linh trận, chỉ làtỷ lệ thất bại sẽ cao hơn một chút mà thôi.

Cho nên nói về tổng thể, lần bế quan tiềm tu này có rất nhiều chỗ tốt với Mục Trần, không chỉ làm hắn gần đột phá tới Cao cấp tông sư, hơn nữa cũng hơi có phương hướng về Cảnh giới đại tông sư, cái này sẽ giảm đi rất nhiều thời gian mò mẫm đối với việc đột phá Đại Tông sư sau này.

Quan trọng hơn là, ngoài những cảm ngộ và kinh nghiệm mẫu thân hắn để lại, còn có 2 món đồ thực dụng nhất, chính là 2 cuốn trận đồ.

Một quyển cao cấp tông sư linh trận, Viêm hoàng trận.

Mà quyển thứ 2 lại càng kinh khủng hơn, ngay đến Mục Trần nhìn thấy còn kinh hãi run sợ, vì cuốn trận đồ kia chính là một quyển Đại Tông Sư linh trận.

Đại Nhật Phần Thế Trận!

Chỉ là cái tên thôi cũng đủ Mục Trần âm thầm tặc lưỡi, chợt có chút mong chờ, hắn cũng rất muốn biết một khi bố trí ra linh trận cấp độ này, uy lực sẽ huỷ thiên diệt địa đến mức nào!

Dù sao, đối với cấp bậc linh trận này, Thiên Chí Tôn cũng sẽ kiêng kỵ.

Bất quá đáng tiếc là, với toà cao cấp tông sư linh trận kia hắn còn có thể xem xét, thậm chí thử bố trí ra, nhưng với toà đại tông sư trận khủng

bố kia, Mục Trần chỉ nhìn một lần cũng tâm thần chấn động,, đừng nói là thử bố trí ra, mà ngay đến phương pháp bố trí bên trong hắn cũng chưa xem tý nào.

Rõ ràng, với hắn bây giờ, khoảng cách với linh trận cấp bậc đó vẫn còn quá xa vời.

Cho nên hắn đành chấp nhận cất kỹ quyển đại tông sư linh trận kia lại, đợi sau này có dịp thì lại lôi ra nghiên cứu, việc quan trọng nhất trước mắt là tìm hiểu kỹ cuốn "Viêm Hoàng trận", đến lúc hắn có thề bố trí ra được, có lẽ cũng chính là lúc hắn đột phá Cao cấp Tông sư.

Trong đầu xẹt qua nhiều ý nghĩ, tiếp đó Mục Trần cúi đầu, nhìn mặt đá bóng loáng kia, khẽ mỉm cười nói:

- Mau thân người yên tâm, đợi ngày nào đó ta bước chân vào Đại Tông Sư cảnh, cũng chính là lúc ta tới Phù Đồ Cổ Tộc đón người về nhà!

Tới lúc đỏ, dù đối mặt với cấp bậc Thiên Chí Tôn đã từng cao không thể với kia, hắn cũng sẽ có sức chống lại.

Mục Trần đưa tay khẽ vuốt ve mặt đất, sau đó không lưu luyến thêm nữa, hắn đứng dậy, thân hình cũng biến mất khỏi địa lao.

Trên Bích Linh Đảo, trong trúc đình, Lạc Ly cùng Linh Khê thấy Mục Trần xuất hiện thì trên khuôn mặt cũng hiện lên vẻ mừng rỡ khó che dấu.

- Sao rồi?

Linh Khê nhìn Mục Trần hỏi.

- Còn thiếu một bước.

Mục Trần cười cười, nói.

Linh Khê nghe vậy, cũng không thất vọng, ngược lại khẽ gật đầu cười một cái, nàng đã tu luyện linh trận nhiều năm, tất nhiên biết được đột phá đến Cao cấp Tông Sư khó khăn cỡ nào, cho dù Mục Trần tiếp thu lại cảm ngộ cùng kinh nghiệm của Tịnh di để lại, nhưng cũng không thể nghiên cứu hết trong 2 tháng ngắn ngủi này được.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ Mục Trần trước mắt rõ ràng cũng có thu hoạch không nhỏ, hơn nữa dường như có đủ lòng tin trong khoảng thời gian tới sẽ chính thức đột phá.

- Chúng ta cũng không nên ở đây thêm nữa, cũng mau rời đi thôi.

Mục Trần nhìn về Lạc Ly, Linh khê nói.

Dù sao nơi này cũng là địa bàn của Phù Đồ cổ tộc, mặc dù cố Sư Hoàng cùng Lương Tà Ngư chạy mất, nhưng nếu Phù Đồ cổ Tộc biết được, chắc chắn sẽ đưa những cường giả khác tới thu lại, nếu bọn họ ở lại đây quá lâu khó tránh khỏi việc bị động.

Tuy rằng thực lực hiện giờ đã mạnh mẽ hơn trước, nhưng Mục Trần cũng không cuồng vọng, hắn biết nếu đối đầu trực diện với con quái vật khổng lồ như Phù Đồ cổ Tộc, không nghi ngờ gì chính là cách ngu xuẩn nhất.

Lạc Ly nghe vậy cũng liếc mắt trao đổi với Linh Khê, sau đó nhẹ giọng nói:

- Chúng ta định sẽ đi tới Thượng cổ Thánh Uyên.

- Thượng cổ Thánh Uyên?

Mục Trần ngẩn ra, cảm thấy cái tên này có chút lạ lẫm.

Lạc Ly khẽ cười, sau đó nói cho Mục Trần tất cả các thông tin về Thượng cổ Thánh Uyên, hơn nữa còn có việc nàng đồng ý với Xích Viêm Lão Tiên trở thành ứng cử viên thánh nữ của Thái Linh cổ Tộc.

- Ngươi đồng ý với hắn đi cạnh tranh vị trí Thánh Nữ Thái Linh cổ Tộc sao?

Nghe xong, Mục Trần cả kinh, hắn cũng không thèm để ý tới mấy cái tuyệt thế thần thông kia mà lập tức hỏi.

Hắn cũng hiểu rất rõ, muốn trở thành Thánh Nữ Thái Linh cổ Tộc cần phải trải qua tranh đấu kịch liệt đến mức nào.

Thấy Mục Trần đầu tiên đã chú ý đến chuyện của nàng, trong lòng Lạc Ly cũng hơi cảm thấy ngọt nào, mỉm cười nói Thái Linh cổ Tộc nội tình sâu xa, nếu có thể trở thành thánh nữ thì cũng là một cơ duyên to lớn với ta"

Mặc dù nàng nói thế, nhưng Mục Trần sao lại không hiểu rõ nàng, từ góc độ nào đó mà nói, Lạc Ly cũng giống hắn, đều rất độc lập cùng tự tin, nàng có kiêu hãnh của bản thân mình, cho dù bằng sức lực bản thân cũng có thể đạt đến Thiên Chí Tôn cảnh mà không cần sự trở giúp bên ngoài.

Cho nên việc lựa chọn này của nàng, nguyên do phần lớn có lẽ là muốn sau này có thể trợ giúp hắn nhiều hơn.

Vì vậy, hắn nhìn Lạc ly một cách phức tạp, nàng lại vui vẻ yêu kiều nắm tay hắn, rõ ràng là ý đã định.

bất quá Mục Trần cũng không phải người dây dưa, lạc ly vì hắn mà làm những thứ này, hắn tất nhiên sẽ ghi trong lòng, vì thế cũng không nói thêm gì nữa, dù sao nếu Lạc Ly đã có mục tiêu lớn như vậy thì hắn cũng sẽ dốc toàn lực trợ giúp nàng.

- Bất quá không nghĩ trong Thượng cổ Thánh uyên lại có 2 đạo tuyệt thế thần thông danh chấn đại thiên thế giới:

- Bát Bộ Phù Đồ cùng Thái Linh Thông Thiên quang

Mục Trần lúc này mới chuyển hướng sang 2 đạo tuyệt thế thần thông kia, không nhịn được tặc lưỡi một cái, hắn cũng tu luyện "nhất khí hoá tam thanh", một trong 36 đạo tuyệt thế thần thông nên hắn cực kỳ rõ tuyệt thế thần thông cấp bậc này có uy năng khủng bố đến mức nào.

Có thể nói đây chính là 36 đạo thần thông thuật đứng đầu đại thiên thế giới.

Với thần thông cấp bậc này, đừng nói là hắn, cho dù là những thiên chí tôn kia cũng sẽ động tậm, nếu không Phù Đồ cổ Tộc cùng Thái Linh Cổ Tộc cũng sẽ không bỏ ra nhiều xương máu cùng cố gắng như vậy chỉ để tìm chúng về.

- Nếu ta có được “Bát Bộ Phù Đồ" thì có lẽ chỉ cần ta tiến vào Đại Viên Mãn địa chí tôn cũng có thề chống lại Thiên Chí Tôn chân chính.

Ánh mắt Mục Trần loé lên, chênh lệch giữa Đại Viên Mãn Địa Chí Tôn cũng Thiên Chí Tôn giống như cái hào rộng, khó có thể vượt qua, nhưng hiển nhiên 36 đạo tuyệt thế thần thông kia có thể bù đắp sự chênh lệch này.

- Hắc hắc, tiểu tử ngươi nghĩ cũng thật ngon ăn,trong phù đồ cổ tộc, những tên thiếu chủ kia, tên nào cũng lăm le

Bát Bộ Phù Đồ" đó, ngươi muốn cướp đồ từ tay bọn chúng cũng không dễ dàng như vậy đâu". Bên cạnh, Xích Viêm lão tiên liếc một cái nhìn biết suy nghĩ của Mục Trần, lúc này hắn mới hắc hắc cười nói.

Mục Trần trước mắt tuy cũng coi như thiên tư trắc tuyệt, nhưng dù sao cũng thiếu tài uyên của Phù Đồ cổ tộc, cho nên nếu so sánh với những tên Thiếu Chủ được cung cấp tài nguyên tu luyện khiến người ta đỏ cả mắt kia thì vẫn có chút chênh lệch.

Bất quá đối với sự đả kích của Xích Viêm lão Tiên, Mục Trần chỉ bình thản nói:

- Chưa thử qua, làm sao biết ai mới là kẻ cười cuối cùng

Thấy Mục Trần bình tĩnh ung dung, Xích Viêm lão tiên cũng hơi kinh ngạc, hiển nhiên không nghĩ Mục Trần trẻ măng như vậy lại có tâm cảnh điềm tĩnh bực này.

- Tiểu tử ngươi xem ra cũng không tệ, nếu không phải là ngươi có huyết mạch phù đồ cổ tộc, lão phu thực muốn tiến cử ngươi vào Thái Linh Cổ Tộc.

Xích Viêm lão tiên sờ sờ râu nói.

Có thể tự lực bản thân, tuổi trẻ như vậy đã tu luyện đến cảnh giới này, nói về điểm này chỉ sợ những vị Thiếu CHủ trong phù đồ cố tộc cũng không làm được.

- Ha ha, thật muốn xem đến lúc ngươi tiến vào Thiên Chí Tôn, mấy lão già ngoan cố cổ hủ trong Phù Đồ cổ tộc kia sẽ có sắc mặt thế nào, hahaha, mấy lão già kia luôn mồm nói Thái Linh cổ Tộc ta không tuân theo cổ huấn, tự làm hao tổn huyết mạch cao quý, thật là cổ hủ

Thấy bộ dáng hả hê của Xích viêm lão tiên, Mục Trần cũng bất đắc dĩ ôm quyền nói:

- Xích Viêm Tiền Bối, lần này đi Thượng cổ Thánh Uyên đành phải phiền lão nhân gia người rồi

- Đây là việc lão phu đáo ứng với lạc ly, tất nhiên phải làm, bất quá lão phu chỉ có thể đưa các ngươi vào thôi, còn việc có lấy được “Bát Bộ Phù Đồ" cùng "Thái Linh Thông Thiên Quang" hay không thì phải xem tạo hoá của các ngươi rồi" Xích Viêm Lão Tiên khoát tay, nói.

Mục Trần gật đầu nói:

- Vậy khi nào chúng ta bắt đầu?

- Chọn ngày không bằng đúng ngày, ngay bây giờ đi.

Xích viêm lão tiên tác phong nhanh nhẹ, cũng không nhói nhiều, tay áo vunng lên, chỉ thấy hồ lô đỏ bên hông hắn nhanh chóng phình ra, hoá lớn trăm trượng, mà hắn thì trực tiếp nhảy lên hồ lô.

4 người Mục Trần, Lạc Ly, Linh Khê, Long Tượng cũng nhanh chóng đuổi theo, đứng lên hồ lô.

- Đi nào!

Xích Viêm Lão tiên cười lớn một tiếng, hồ lô chấn động mạnh một cái, không gian phía trước tạo thành vòng xoáy, hò lô đỏ vút một cái liền xuyên qua không gian đi.

Mục Trần ngồi xếp bằng trên hồ lô, hắn nhìn qua Hồ Lô đỏ không ngừng nhảy cóc trong không gian, ánh mắt trông về phía xa xa, dần dần trong mắt rực cháy chiến ý.

- Thiếu Chủ Phù Đồ cổ tộc sao...

- Bất kể thế nào ta cũng sẽ không để Bát Bộ Phù Đồ rơi vào tay bọn chúng.

Chương 1290: Thánh Uyên Đại Lục

Thánh Uyên Đại Lục nằm tại vùng đất cực tây của đại thiên thế giới.

Từ ý nghĩa nào đó mà nói, đây cũng không phải một toà đại lục, mà là một hạ vị diện kết nối với đại thiên thế giới giống như một không gian đặc biệt.

Thời thượng cổ, toà Thánh Uyên Đại Lục này chính là một trong những nơi quyết chiến giữa đại thiên thế giới và ngoại vực tộc.

Cho nên, tại Thánh Uyên Đại Lục này, không biết bao nhiêu cường giả đã bỏ mình, thậm chí số lượng thiên chí tôn ngã xuống cũng đếm quá 2 bàn tay; vô số truyền thừa, thần thông, thánh vật lưu lạc trong đó, qua ngàn vạn năm tháng tới giờ, ngẫu nhiên cũng có một vài kẻ may mắn đạt được truyền thừa không tầm thường, từ kẻ vô danh mà trở thành cường giả danh tiếng lẫy lừng.

Chính bởi vì có những tiền lệ này cho nên trên đại thiên thế giới càng ngày càng nhiều cường giả chen chúc mà tới, mong ước trở thành kẻ may mắn tiếp theo.

Bất quá, Thánh Uyên Đại Lục tuy ẩn chứa nhiều kỳ ngộ, nhưng sự hung hiểm trong đó cũng vượt quá mức tưởng tượng, do trận quyết chiến thời đại viễn cổ nên mảnh không gian này cực kỳ bất ổn, đủ các loại tình cảnh khốc liệt, cho nên dù có là đại viên mãn địa chí tôn, chỉ cần hơi sơ xẩy đều sẽ dính phải tai ương.

Hơn nữa, nguy hiểm nhất là, ở trên toà Thánh Uyên Đại Lục này vẫn có thể xuất hiện ngoại vực tà tộc..

Ở thời thượng cổ, ban đầu Thánh Uyên Đại Lục chính là bị ngoại vực tộc chiếm cứ, cho nên bọn chúng có một vài không gian thông đạo có thể tiến vào nơid dây.

Mà mục đích bọn chúng tiến vào Thánh Uyên Đại Lục thật ra cũng giống cường giả đại thiên thế giới, bởi vì trong trận đại chiến kia vực ngoại tộc cũng có rất nhiều cường giả đứng đầu bỏ mạng tại đây.

Cho nên những tên ngoại vực tộc muốn xông vào Thánh Uyên Đại Lục đều là để cố gắng tìm được những cường giả đã vẫn lạc của bọn chúng, có thể đạt được truyền thừa của bọn họ, tự thân lớn mạnh lên.

Do nhiều nguyên nhân nên toà Thánh Uyên Đại Lục này cũng trở thành điểm giao hội giữa đại thiên thế giới và ngoại vực tộc, một khi cường giả 2 bên vô tình gặp nhau liền trở thành tình cảnh ngươi chết ta sống...

Từ ý nghĩa nào đó mà nói, Thánh Uyên Đại Lục đã trở thành một trong những tiền tuyến của đại thiên thế giới chống lại ngoại vực tộc.

Thời điểm bọn Mục Trần chạy đến Thánh Uyên Đại Lục cũng đã là 2 tháng sau, đường xá xa xôi thế này, dù là Mục Trần cũng cảm thấy khiếp sợ.

Dù sao trên đường bọn họ tới đây toàn bộ là do Xích Viêm lão tiên nhảy cóc xuyên không gian, tuy tốc độ không bằng truyền tống trận, nhưng hơn ờ chỗ không cần thời gian vất vả đi tìm truyền tống trận.

Dĩ nhiên biện pháp này cũng chỉ có Thiên Chí Tôn như Xích Viêm lão tiên mới làm nổi, nếu đổi lại là bọn hắn thì chỉ sợ thời gian còn lâu gấp bội.

- Đây chính là Thánh Uyên Đại Lục sao?

Trên một ngọn núi hoang vu, ánh mắt Mục Trần nhìn về phía xa, chỉ thấy chỗ tầm mắt hắn nhìn tới, bầu trời mờ tối, toàn bộ thiên địa phảng

phất như đang bị cực đoan đè nén.

Trong thiên địa, linh lực đều trở nên u ám, không thể linh hoạt như trong đại thiên thế giới.

ở nơi thế này mà muốn hấp thu linh lực thiên địa thì còn vất vả gấp mấy lần so với trên đại thiên thế giới.

Xa xôi trong thiên địa, thỉnh thoảng lại có vài tia sét đỏ au điên cuồng loé lên, tàn phá cả vùng đất, dao động cuồng bạo ẩn chứa trong những tia sét kia đủ làm địa chí tôn cũng sợ hết hồn hết vía.

Toà đại lục này như bị bao phủ trong bầu không khí u ám tới ngạt thở, nguy hiểm cực kỳ, khắp nơi đều tràn đầy nguy cơ.

- Trước đây rất lâu, toà Thánh Uyên Đại Lục này thật ra cũng là một bảo địa tu luyện, chẳng qua sau khi bị ngoại vực tộc xâm chiếm thì bị tà khí làm ô nhiễm, mặc dù đại thiên thế giới ta nhiều lần tịnh hoá những vẫn khó có thể phục hồi như thời đỉnh cao được.

Bên cạnh, Xích Viêm lão tiên có chút tiếc nuối nói.

Mấy người Mục Trần, Lạc Ly cũng cảm thán một tiếng, ngoại vực tộc đúng là tử địch không thể dung của đại thiên thế giới, bởi vì thủ đoạn của bọn chúng quá mức cực đoan, dưới tà khí xâm nhiễm, đến cả linh lực cũng sẽ bị ô nhiễm, qua thời gian dài thì chỉ sợ nguồn linh lực để tu luyện trên đại thiên thế giới sẽ hoàn toàn đoạn tuyệt.

- Tiền bối, thượng cổ Thánh Uyên là ở trong toà đại lục này sao?

Mục Trần quay sang hỏi.

Xích Viêm lão tiên gật đầu một cái nóiNơi này vẫn là bên ngoài Thánh Uyên Đại Lục, còn thượng cổ Thánh Uyên lại ở trung tâm đại lục, không gian nơi đó đã vỡ nhỏ, bị thời không phong bạo che phủ, chúng ta phải đợi thời không phong bạo yếu bớt thì lão phu mới có thể đưa các ngươi vào trong"

Nói đến thời không phong bạo, ngay cả nhân vật như Xích Viêm Lão Tiên đều tỏ ra thận trọng.

- Sức tàn phá của phong bạo vẫn chưa phải là nguy hiểm, phiền toái nhất là nếu lọt vào trong đó, rất có thể sẽ bị ngẫu nhiên đưa tới địa vực của ngoại vực tộc

. Thấy vẻ mặt của bọn họ, Xích Viêm lão tiên bất đắc dĩ lắc đầu, nói.

- Toà Thánh Uyên Đại Lục này nối liền đại thiên thế giới cùng ngoại vực tộc, nếu rơi vào chỗ của ngoại vực tộc thì dù là Thiên Chí Tôn cũng có nguy cơ rơi rụng, chuyện thế này cũng đã từng xảy ra rồi

Bây giờ bọn Mục trần mới hiểu vì sao Xích viêm Lão Tiên kiêng kỵ như vậy, dù là mạnh như thiên chí tôn nhưng nếu rơi vào khu vực của ngoại vực tộc, lại bị Ma Đế của đối phương nhìn thấy, thì kết quả cũng chả tốt hơn là bao.

- Chúng ta tới Thánh Uyên Thành trước, đó là thành thị lớn nhất Thánh Uyên Đại Lục

Thanh âm vừa dứt, Xích Viêm Lão Tiên vung tay áo bào lên, linh quang lập tức bao phủ bọn Mục Trần, sau đó hoá thành hồng quang xẹt qua chân trời, xuyên qua khu vực đầy sấm sét đỏ ngầu.

Toà thành uyên đại lục này mặc dù hung hiểm, nhưng chỉ cần không gặp thời không phong bạo thì với thực lực của Xích Viêm lão tiên có thể hoàn toàn đi ngang.

Sau khi Xích Viêm lão tiên mang bọn hắn đi, chỉ không đến nửa canh giờ sau, bọn Mục Trần đã thấy ở cuối tầm mắt, có một toà thành thị cực kỳ khổng lồ dần dần xuất hiện.

Trong đất trời mờ mờ tối, từ xa nhìn lại, toà thành này tựa như một con thú dữ từ viễn cổ bò lổm ngổm trên mặt đất, tản ra một cỗ khí tức áp bức không thể nào hình dung.

Càng tới gần, Mục Trần lại phát hiện, bên trên toà thành có một màn hào quang khổng lồ không tả nổi đang bao phủ, màn hào quang kia tản ra dao động linh lực cực kỳ kinh khủng.

- Lại là một toà đại tông sư linh trận!

Mục Trần nhìn màn hào quang, trong lòng cũng hơi chấn động, bằng trình độ linh trận tông sư, hắn liếc một cái cũng nhìn ra, màn hào quang kia chính là một toà linh trận cấp đại tông sư.

Hơn nữa,trong tầng thứ tông sư linh trận, cấp bậc của toà linh trận này chỉ sợ cũng không thấp.

- Toà Linh Trận này chính là do Thiên Trận Lão Nhân thời viễn cổ bố trí ra, Thiên Trận lão nhản này cũng là một vị Thánh Phẩm Đại Tông Sư, ờ thời thượng cổ cũng nằm trong số các cường giả đỉnh phong.

Toà đại trận này dù lão phu toàn lực xuất thủ, cũng không cách nào phá hỏng được" xích Viêm lão tiên cười nói.

- Thánh phẩm đại tông sư?!

Nghe đến đây, bốn người Mục Trần chợt động dung, đặc biệt là Mục Trần cùng Linh Khê, bản thân là linh trận sư, bọn họ cực kỳ rõ Thánh Phẩm Đại Tông Sư kinh khủng cỡ nào.

Vì đại tông sư cảnh cũng giống thiên chí tôn, cũng chia làm linh, tiên, thánh tam phẩm, mà thánh phẩm đại tông sư cũng tương đương với một vị thánh phẩm thiên chí tôn.

Đó cũng coi như là tồn tại đỉnh phong nhất trên đại thiên thế giới.

- Khó trách toà linh trận này ta liếc mắt nhìn qua liền cảm giác không cách nào dò xét được, nếu cố tình dò xét chỉ sợ sẽ làm tâm lực kiệt quệ

. Linh Khê thờ dài nói, bằng cảnh giới cao cấp tông sư của nàng, linh trận bình thường nàng chỉ cần nhìn một cái liền có thể tìm thấy các loại

sơ hở, nhưng với toà đại trận này, nếu mạnh mẽ dò xét, chỉ sợ sẽ bị trực tiếp cắn trả.

- Thánh Uyên Đại Lục chính là một trong những giao điểm với ngoại vực tộc, toà Thánh Uyên thành này có trách nhiệm giám thị, chấn nhiếp, cho nên tất nhiên là cần sự phòng thủ đảm bảo nhất.

Lạc Ly hơi gật đầu một cái, cũng có thể hiểu được vài điểm.

- Đi thôi.

Xích Viêm lão tiên gật đầu, mang theo bốn người nhanh chỏng tới gần toà thành khổng lồ, cuối cùng xuyên thấu qua màn hào quang dao động kinh khủng kia mà vào.

Trong lúc xuyên qua hào quang, Mục Trần cảm giác rõ rệt được một loại dao động ẩn hiện dò xét qua cơ thể hắn trong nháy mắt, dưới sự dò xét đó, dường như bất kỳ bí mật nào của hắn cũng bị phơi ra ngoài.

Hăn biết đây là sự kiểm tra của toà đại trận này, một khi phát hiện kẻ xâm nhập là ngoại vực tộc thì chỉ sợ nháy mắt sẽ phát ra công kích huỷ diệt.

Tới khi vào trong thành, bọn Mục Trần mới nhận ra, ngoài dự đoán là, toà thành thị này lại rất phồn hoa náo nhiệt, người tới người lui tấp nập, đủ loại âm thanh ồn ào huyên náo vang lên.

Hơn nữa, bọn Mục Trần còn phát hiện ra một chuyện khá chấn động, đó chính là trong toà thành thị này, có đến hơn nửa số người đều có dao động linh lực mạnh mẽ, loại dao động này chứng tỏ có không ít người đã đạt tới địa chí tôn cảnh....

Bất quá, bọn họ cũng không ngạc nhiên quá lâu, vì những kẻ đủ lá gan tới Thánh Uyên Đại Lục này lại có thể là kẻ yếu hay sao?

Ánh mắt bọn Mục Trần quét qua tứ phía, một khắc sau đều không hẹn mà tập trung lại nhìn về phía trung tâm toà thành, ở nơi đó có một tấm

bia đá cổ xưa to mấy vạn trượng sừng sững đứng.

Trên bia đá tản ra dao động linh lực cực kỳ mạnh mẽ, trên đầu bia đá có khắc ba chữ đỏ chói, toả ra xích quang chói mắt, đồng thời còn có hàn khí lạnh lẽo.

- Tru Ma bảng!

Mà bên cạnh chữ "Tru Ma bảng!" còn có một dòng chữ màu vàng kim, phát ra kim quang, tạo ra một cảm giác uy nghiêm không thể tả.

- Do Đại Thiên cung lập

- Đại Thiên Cung?

Ánh mắt Mục Trần chợt loé, lẩm bẩm nói:

- Lại có thể lấy Đại Thiên thế giới làm tên, đây tột cùng là thế lực phương nào? Thật là khí phách

Xích Viêm lão tiên ở bên nghe vậy, cũng nở nụ cười cổ quái, hắn nhìn chằm chằm ba chữ "Đại Thiên Cung", một lát sau ung dung nói:

- Tất nhiên là khí phách rồi, bởi vì đây là thế lực vượt qua bất kỳ cổ tộc cùng siêu cấp thế lực nào trên đại thiên thế giới...

- Chính là Đệ Nhất thế lực trên Đại Thiên Thế Giới...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1291: Đại Thiên Cung, Tru Ma Vương

Đại Thiên Thế Giới Đệ Nhất Thế Lực.

Nghe được lời Xích Viêm lão tiên, trong lòng đám người Mục Trần, lạc Ly đều khẽ run lên, hai mắt nhìn nhau, bọn họ dường như cũng chưa nghe tới thế lực này, chẳng lẽ còn mạnh hơn cả ngũ đại cổ tộc cùng với những siêu cấp thế lực nổi danh lừng lẫy kia sao?

- Không biết cung chủ đại thiên cung rốt cục là vị nào?

Mục Trần không nhịn được hỏi, có thể sáng lập ra thế lực kinh khủng như thế, thì chắc hẳn cung chủ cũng là tồn tại đỉnh phong nhất trên đại thiên thế giới rồi.

- Tuy nói hiện giờ đại thiên cung cũng không có cung chủ, nhưng ở thời thượng cổ lại có một vị, đó chính là đệ nhất cường giả thời viễn cổ, bất hủ đại đế.

Xích Viêm Lão Tiên lắc đầu nói.

- Bất Hủ Đại Đế?!

Nghe được cái tên này, con ngươi của Mục Trần nhất thời co lại, vì hắn đã từng nghe Thiên Đế nói, Bất Hủ Đại Đế chính là chủ nhân đời trước của Vạn cổ Bất Hủ Thân.

Chỉ là không nghĩ ra, hắn lại có thể sáng tạo ra thế lực cường đại như Đại Thiên Cung.

- Nhưng tại sao trên Đại Thiên Thế giới chúng ta lại rất ít nghe tới thế lực này?

Linh Khê cũng cảm thấy có chút không phù hợp, mở miệng hỏi.

Xích Viêm lão tiên cười hắc hắc, nói:

- Bởi vì chỉ khi ngoại vực tộc một lần nữa tiến công xâm lược thì mới lại được tái lập, thời kỳ hoà bình này thì Đại Thiên Cung chỉ là một biểu tượng mà thôi

4 người Mục Trần chợt hiểu ra, thì ra mục đích thành lập của Đại Thiên Cung là đặc biệt để chống đỡ ngoại vực tà tộc, như thế cũng có thể hiểu tại sao nó có thể trở thành Đệ Nhất thế lực.

- Theo quy củ từ thượng cổ truyền xuống, phần lớn Thiên Chí Tôn trên đại thiên thế giới đều sẽ được đại thiên cung ghi chép lại, hơn nữa trải qua xét duyệt mà sẽ trở thành khách khanh của đại thiên cung.

Mà những người đã bước vào thánh phẩm thiên chí tôn thì sẽ trở thành trưởng lão đại thiên cung, nếu đại thiên thế giới không phải đối mặt với đại kiếp thì những vị trưởng lão cùng khách khanh này cũng sẽ không cần xuất lực vì đại thiên cung.

- Các ngươi nói, Đại Thiên cung có đội hình bực này thì có đúng là Đệ Nhất thế lực hay không?

Xích Viêm Lão tiên hài hước nhìn 4 người nói.

Khoé miệng Mục Trần cũng co quắp lại, thì ra đệ nhất thế lực này lại là như vậy, bất quá nếu suy nghĩ lại thì hắn cũng có thể cảm nhận được chỗ kinh khủng của Đại Thiên Cung này, bởi vì theo một ý nghĩa nào đó, thì Đại Thiên cung này giống như là một Liên Minh của Đại Thiên Thế Giới, lúc nào đại thiên thế giới gặp nguy hiểm thì sẽ tập hợp tất cả lực lượng của đại thiên thế giới lại, cùng chống ngoại địch

Bất cứ lúc nào, sức mạnh của đoàn kết cũng là lớn nhất.

Đối với sự uy hiếp to lớn từ ngoại vực tộc, đại thiên thế giới nhất định phải tập hợp tất cả lực lượng mới có thể chống lại, nhìn từ mặt này, vị bất hủ đại đế năm đó sáng lập ra thiên cung thật đúng là nhìn xa trông rộng.

- Tuy rằng Đại Thiên Cung hiện giờ chỉ mang ý nghĩa tượng trưng, nhưng ngươi cũng đừng coi thường nó, thực lực của nó vẫn vượt qua tưởng tượng của ngươi, chẳng qua là không lộ ra ngoài thôi.

- Hơn nữa, trên Đại Thiên Thế Giới, địa vị của Đại Thiên Cung cực kỳ cao, dù là ngũ đại cổ tộc cũng cực kỳ khách khí,đôi khi hành tẩu trên đại thiên thế giới, một cái danh khách khanh của Đại Thiên cung cũng có mặt mũi hơn nhiều so với chức trưởng lão của ngũ đại cổ tộc.

Nói đến khách khanh, Xích Viêm Lão Tiên hơi có vẻ đắc ý, chắc hẳn hắn cũng là khách khanh của đại thiên cung.

Nói đến đây, Xích Viêm lão tiên liếc mắt nhìn Mục Trần nói "Nếu tiểu tử ngươi cũng là khách khanh của đại thiên cung, thì dù là Phù Đồ cổ tộc cũng không dám lớn giọng với ngươi".

Mục Trần nghe vậy cũng không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu một cái, trở thành khách khanh của đại thiên cung thì phải là Thiên Chí Tôn, mà nếu hắn là có thực lực thiên chí tôn rồi thì việc gì phải sợ phù đồ cổ tộc.

Xích Viêm lão tiên dường như biết suy nghĩ trong lòng Mục Trần, cười nói "Muốn trở thành khách khanh của đại thiên cung cũng không nhất định phải đạt tới thiên chí tôn"

- Hả?

Mục Trần hơi kinh ngạc, chả lẽ còn cách nào khác sao? Trên thế giới này Đại Thiên cung cỏ địa vị siêu nhiên, nếu quả thật có thể trở thành khách khanh mà lại không bị ước thúc thì rõ ràng là chỉ lợi không hại.

Xích Viêm lão tiên đưa ngón tay chỉ lên Tru Ma Bảng.

Mục Trần nhìn theo, lúc nãy là bị dòng chữ Đại Thiên cung kia thu hút chú ý, giờ nhìn lại mới thấy, trên tấm bia đá có linh quang loé lên, dường như tạo thành nhiều cái tên.

Thứ làm người ta chú ý nhất, chính là vị trí đứng đầu, nơi đó có một cái tên màu tử kim, dưới ánh nắng mặt trời chiếu rọi, toả ra hàn khí lành lạnh.

Tru ma vương, Tần Thiên.

Cái tên này đứng trên vị trí cao nhất của Tru ma bảng, giống như vương giả; trong cả toà thành thị, vô số người nhìn về cái tên đó, trong mắt hiện lên vẻ kính ngưỡng.

Bên dưới Tru ma vương Tần Thiên chính là vô số dòng chữ lấp lánh, nhìn lại thì đều là những cái tên.

Tru ma sư cao cấp, Lưu Đế Phong.

Tru ma sư cao cấp, Lữ Sơn.

Tru ma sư trung cấp, Lục Linh Vũ

Tru ma sư hạ cấp, Lỗ Thư.

Trên tấm bia, khắc dầy đặc toàn là tên, thỉnh thoảng có linh quang loé lên, không ngừng có thêm tên xuất hiện, mà cấp bậc trước tên bọn họ cũng đang tăng lên.

Mục Trần nhìn Tru Ma Bia thật lâu, sau đó mới quay mặt sang nhìn Xích Viêm lão tiên, dường như là không hiểu tác dụng của nó.

- Người đi tới thánh uyên đại lục cũng có thể nhận từ đại thiên cung một tấm Tru Ma Lệnh, mỗi lần chém giết vực ngoại tà tộc là có thể nhận được một số Tru ma điểm nhất định, mà Tru ma điểm này có thể dùng để đổi lấy tất cả bảo bối trong Đại Thiên Cung, thậm chí chỉ cần ngươi có

đủ tru ma điểm thì dù là tuyệt thế thần thông hay pháp thân đứng trước hạng 20 cũng có thể đổi được!

- Đến cả tuyệt thế thần thông cũng có thể đổi?

Mục Trần không nhịn được kinh ngạc nói, hắn tất nhiên là biết tuyệt thế thần thông này cũng không phải là một trong 36 đạo tuyệt thế thần thông, nhưng cho dù là tuyệt thế thần thông bình thường thì phần lớn thiên chí tôn cũng không cỏ được.

mà hiện giờ trong đại thiên cung này lại có thể dùng tru ma điểm để đổi, cái này sao không làm người ta chấn động được.

Còn có chí tôn pháp thân đứng trước hàng 20, lại càng làm người khác khó tin, dù sao chí tôn pháp thân cấp bậc này thật sự là quá trân quý.

- Dựa theo quy củ của Đại Thiên cung, chỉ cần đạt được 1000 tru ma điểm là cỏ thể từ hạ cấp tru ma sư thăng thành trung cấp, 3000 điểm thì chính là cao cấp tru ma sư, mà nếu là cao cấp tru ma sư thì dù ngươi không phải thiên chí tôn cũng vẫn được Đại Thiên cung ban cho danh hiệu khách khanh.

Bất quá mới nhìn thì 3000 điểm kia cũng không dễ kiếm chút nào, bởi vì lúc Mục Trần nhìn tới thì số lượng cao cấp tru ma sư cũng không quá 20 người.

- Dựa theo quy tắc, chém giết một cường giả ngoại tộc thực lực hạ vị địa chí tôn có thể được 50 tru ma điểm, thượng vị là 100 điểm, đại viên mãn là 200 điểm, Ma Đế thực lực Linh Phẩm Thiên Chí tôn được 1000 điểm, Ma Đế thực lực Tiên Phẩm Thiên chí tôn được 5000 điềm, mà chém giết một vị Thiên Ma Đế thì sẽ được một vạn tru ma điểm

Nghe lời nói ung dung của Xích Viêm lão tiên, bốn người Mục Trần cũng trợ mắt há mồm, bọn họ cũng biết đạt được tru ma điểm không dễ, nhưng không nghĩ tới lại khó đến mức này.

Dựa theo tính toán, muốn thăng cấp từ hạ cấp tru ma sư lên trung cấp thì phải chém giết 20 cường giả ngoại vực tộc thực lực hạ vị địa chí tôn hoặc 10 cường giả ngoại vực tộc thực lực thượng vị địa chí tôn.

Mà nếu muốn đạt tới tru ma sư cao cấp thì cũng cần phải chém giết tới 15 cường giả ngoại vực tộc thực lực đạt tới Đại Viên mãn địa chí tôn.

Nhưng loại cường giả ngoại vực tộc cấp bậc này cũng không phải heo chó không chút phản kháng, sao có thể muốn giết là giết được.

Vậy cỏ thể thấy, thăng cấp tru ma sư này khó khăn bực nào, khó trách trên cả tấm bia đá kia, cao cấp tru ma sư cũng chỉ có 20 người, cũng không biết bọn họ tích luỹ bao lâu mới được như thế.

Mục Trần lau mồ hôi lạnh trên trán, sau đó hỏi:

- Vậy muốn đạt tới cấp bậc Tru Ma Vương thì phải cần đến bao nhiêu điểm?

- Tru Ma Vương à?

Xích Viêm Lão Tiên cảm thán một tiếng, nói "Thật ra cũng đơn giản, cũng chỉ là 1 vạn điểm thôi, chém giết một vị Thiên Ma Đế là được"

Da đầu bốn người Mục Trần tê dại, cứ chém chết một vị thiên ma đế là được? Nói thật dễ ăn, tồn tại đến tầng thứ đó, cơ bản cũng coi như cường giả đỉnh phong nhất, chỉ tổn thất một thôi cũng là đả kích không nhỏ với bất kể là đại thiên thế giới hay ngoại vực tộc.

- Vị tiền bối Tần Thiên kia, chẳng lẽ cũng chém giết một vị Thiên Ma Đế?

Lạc Ly không nhịn được nói.

- Tần Thiên à

Nói đến cái tên này, Xích Viêm lão tiên cũng có chút bội phục, nói:

- Rất nhiều năm về trước, khi đó Tần Thiên cũng còn trẻ như các ngươi bây giờ vậy, hắn mang theo một đội ngũ tới thánh uyên đại lục lịch lãm,n- hưng vì gặp cường giả của ngoại vực tà tộc mà khiến toàn đội bị diệt, đồng đội chết thảm, cuối cùng cũng chỉ có hắn trốn được

- Sau ngày đó, người này vẫn ở lại thánh uyên đại lục, suốt 200 năm, chỉ cần nơi nào có tin tức của ngoại vực tà tộc là hắn liền như điên tới chém giết.

Trong 200 năm này, hắn cũng đột phá đến Thiên Chí Tôn, nhưng sau đó không may bị thời không phong bạo truyền tống đến khu vực của ngoại vực tà tộc, trong lúc tất cả mọi người đều nghĩ hắn không thể trở về thì người này lại cứng rắn trở lại, hơn nữa còn mang về một cái xác ma đế.

- Sau đó, hắn chính là Đệ Nhất Tru ma vương của Đại Thiên cung từ sau thời thượng cổ, đến nay chưa ai có thể vượt qua

Khi Xích Viêm lão tiên vừa dứt lời, 4 người Mục Trần đã sớm nghẹn họng trân trối, một lúc lâu sau mới không nhịn được 2 mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy vẻ kinh ngạc cùng rung động trong mắt đối phương.

Chiến tích như vậy.

Vị Tru Ma Vương này đúng là nhân vật tuyệt thế hung mãnh a!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1292: Người Quen

- Tần Thiên hiện giờ đã là Thủ Tịch Trưởng Lão của Đại Thiên Cung, trong lúc đại thiên cung vẫn chưa có cung chủ thì rất nhiều công việc của đại thiên cung đều do hắn cùng các Trưởng lão thường trực khác quản lý, có lẽ trong đại thiên thế giới, danh vọng của hắn cũng không vang dội như viêm đế, võ tổ, nhưng trong tầng thứ thiên chí tôn mà nói cũng không hắn đã không bằng bọn họ

Trong lúc 4 người Mục Trần, Lạc Ly bị chiến tích kinh người của Tru Ma Vương Tần Thiên làm cho rung động thì Xích Viêm lão tiên lại lần nữa vuốt vuốt chòm râu, có chút cảm thán nói, bọn MỤc Trần cũng có thể cảm nhận được từ trong lời nói của hắn có chút ý khâm phục.

Mục Trần cũng khẽ gật đầu, tuy rằng hắn cũng chưa gặp qua Tru ma Vương Tần Thiên, nhưng nếu hắn có thể được đánh giá cao như vậy trong tầng thứ Thiên Chí Tôn thì chắc hắn thực lực cũng cực kỳ kinh người, thậm chí rất có thể cũng cùng cấp độ với Viêm Đế, Võ Tổ.

Đại Thiên Thế Giới này đúng là ngoạ hổ tàng long.

- Xích Viêm tiền bối, phải đi chỗ nào mới có thể nhận được Tru ma Lệnh?

Mục Trần hỏi, rõ ràng lợi ích của Tru Ma Lệnh cũng làm hắn khá động tâm, không nói đến việc có thể đạt được chức danh khách khanh Đại Thiên Cung, chỉ cần Tru Ma điểm có thể đổi được Tuyệt Thế Thần Thông cũng đã làm hắn thèm chảy dãi.

Trên người hắn hiện giờ ngoại trừ Nhất Khí Hoá Tam Thanh đứng hàng 36 tuyệt thế thần thông, hắn cũng chẳng có thêm bất kỳ tuyệt thế thần thông nào khác, nếu cỏ thể lấy được từ chỗ Đại Thiên cung một đạo thì chắc chắn cũng sẽ làm hắn tăng tiến cực lớn.

Xích Viêm lão tiên nhìn đám Mục Trần nổi hứng thú, cũng mỉm cười một cái, sau đó liền quay người đi vào trong thành, đám Mục Trần thấy thế cũng theo sát phía sau.

Đoàn người nhanh chóng đi xuyên qua cả toà thành, cứ thế gần nửa giờ sau, Xích Viêm lão tiên mới từ từ dừng lại.

Lúc này, bọn Mục Trần mới nhận ra, bọn hắn đã đứng ngay phía dưới tầm Tru ma bia khổng lồ kia, bên dưới tấm bia lại có một toà nhà màu đen sừng sững, một cỗ uy áp nặng nề tản ra từ trong đại điện, làm người khác không nhịn được phải thu liễm thần sắc.

- Đây là Đại Thiên Lâu, là một bộ phận của Đại Thiên Cung, cũng để trần thủ Thánh Uyên Đại Lục, theo dõi động tĩnh của Ngoại Vực Tà Tộc. Xích Viêm Lão Tiên chỉ vào toà nhà màu đen, nói.

Nói xong, hắn cất bước tiến vào Đại Thiên Lâu, mà 4 người Mục Trần cũng vội vàng đi theo.

Đoàn người tiến thẳng vào Đại Thiên Lâu, tầm mắt nhất thời được trải rộng, tầng lầu thứ nhất cực kỳ khổng lồ, đèn thuỷ tinh lơ lửng giữa không trung tản ra ánh sáng rạng ngời, chiếu sáng toàn bộ lầu.

Trong 1 góc lớn của toà lầu,nơi ấy trông giống như tửu lâu, người đến người đi, không ngừng có tiếng ồn ào truyền ra, mà khi Mục Trần nhìn sang, ánh mắt cũng hơi ngưng lại.

Hắn có thể cảm giác được, phần lớn người trong khu này đều tản ra dao động linh lực mạnh mẽ, hơn nữa còn có sát khí lưu động, rõ ràng là một vài kẻ tương đối hung ác đã trải qua sinh tử.

Đoàn người Mục Trần tiến vào, cũng thu hút sự chú ý của không ít người, bất quá rõ ràng ánh mắt của họ phần lớn là tràn đầy vẻ say mê nhìn Lạc ly.

Dù sao với khí chất cùng dung nhan như vậy, Lạc Ly tới đâu cũng đều là tiêu điểm chú ý, huống chi là vùng này đều là những kẻ trải qua sát phạt, cho nên ánh mắt bọn họ lả lơi như thế cũng chả cần tỏ ra kiêng kị gì cả.

Mà khi nhận ra những ánh mắt này, chân mày Lạc Ly cũng hơi nhíu lại.

Bất quá không đợi nàng nói gì, Mục Trần đã đứng trước người của nàng, chặn toàn bộ những ánh mắt kia lại, cùng lúc đó, sắc mặt lạnh nhạt của hắn nhìn chằm chằm khu vực kia, con ngươi hơi loé lên một cái liền có một cỗ sát khí hung ác phát ra, làm cho hắn lúc này giống như Tu La vậy.

Những năm gần đây, Mục Trần cũng đã trải qua không biết bao nhiêu trận chiến sinh tử, cho nên khí tức sát phạt của hắn chỉ so với tất cả những kẻ hung ác trong Thánh Uyên Đại Lục này chỉ có mạnh hơn mà thôi.Chẳng qua là bình thường, hắn luôn thu liễm khí sát phạt lại, chĩ có lúc cảm xúc bộc lộ ra ngoài thì sát khí đó cũng đủ làm lòng người lạnh lẽo.

Những cường giả kia vốn cảm thấy khó chịu vì Mục Trần ngăn cản, nhưng sau khi thấy sát khí trên người Mục Trần thì trong lòng cũng rùng mình một cái, sau đó mới thu hồi ánh mắt lả lơi, bọn họ cũng ngạc nhiên nhìn Mục Trần, không nghĩ tới người trẻ tuổi như vậy đã có sát khí bậc này.

Đó là khu chiêu mộ, muốn đi vào sâu trong thánh uyên đại lục săn ngoại vực tà tộc thì đều phải dùng hình thức đoàn đội, nếu chỉ một thân một mình thì tỷ lệ thành công cũng không cao"

- Cho nên những người đứng đợi ở khu chiêu mộ, phần lớn cũng đều cỏ chút tài năng, trong đó cũng không thiếu thượng vị địa chí tôn...

Xích Viêm lão tiên thuận miệng giải thích, sau đó liền tiến vào sâu trong toà lầu, nơi đó có một cái quầy, mà trên bức tường phía sau quầy có một màn sáng linh lực, màn sáng không ngừng chớp động, thi thoảng lại có tên hiện lên, có lẽ là cùng loại với tru ma bảng ngoài kia.

- bộp!

bàn tay hung hăng vỗ lên quầy, tiếng quát của xích Viêm Lão Tiên chợt vang lên Lão quỷ ngủ, mau tỉnh dậy làm việc đi!"

Lão giả áo bào tro hơi giật mình, miễn cưỡng mở mắt nhìn Xích Viêm lão tiên trước mắt, tức giận quát "Lão tửu quỷ, gọi cái gì mà gọi, ngươi còn chưa chết sao?"

- Có chết cũng là ngươi chết trước ấy!

xích Viêm lão tiên không khách khí chửi lại, sau đó phất tay để bọn Mục Trần bước tới Làm Tru Ma lệnh cho bốn đứa nhóc này đi"

- Lão quỷ này chính là quản sự ở đây

, cùng lúc đó, Xích Viêm Lão Tiên cũng giới thiệu lão giả áo bào tro cho bọn Mục Trần.

Bọn Mục Trần nghe vậy, trong lòng cũng cả kinh, không nghĩ tới lão giả trông có vẻ bình thường kia lại chính là người phụ trách phân bộ này, nếu không phải xích Viêm lão tiên nhắc nhở qua, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ nghĩ hắn chỉ là một tiếp đãi viên bình thường.

Bọn họ đưa ánh mắt tò mò dò xét lão giả áo tro, thế mà trên người hắn cũng không có chút dao động linh lực nào, nhìn qua giống như người chưa từng tu luyện linh lực.

Nhưng mà đây rõ ràng là chuyện không có khả năng....

Nếu nói thế, người có thề ần giấu linh lực bản thân đến mức này, trừ thiên chí tôn ra thì dù có là đại viên mãn địa chí tôn cũng không thể làm được.

Mục Trần Lạc Ly 2 mắt nhìn nhau, đều cảm thấy chấn động trong lòng, khó trách lúc trước xích viêm lão tiên lại nói: "Đừng coi đại thiên cung chỉ là thứ tượng trưng", thì ra thực lực tiềm ẩn của nó lại khủng bố như thế.

Lão giả áo bào tro nhấc đôi mắt gà gà ngủ, nhìn 4 người Mục Trần một cái, sau đó có chút kinh ngạc nói với Xích Viêm Lão Tiên:

- Lão quỷ, lần này ngươi lại nhắm vào Thái Linh Thông Thiên Quang sao, bất quá lần nào ngươi cũng chỉ thất bại thôi nhỉ

Xích Viêm lão tiên nghe vậy, nét mặt già nua nhất thời đen sì nói:

- chả lẽ những người khác thì thành công!

Lão giả áo bào tro toét miệng cười một tiếng nóiChỉ là ta cảm thấy kỳ quái, tại sao lần này ngươi lại chọn một tiều nữ oa mới chỉ hạ vị địa chí tôn mà thôi"

Hắn chỉ liếc mắt là nhìn ra Xích Viêm lão tiên chọn Lạc Ly chứ không phải 3 người Mục Trần.

Xích Viêm lão tiên bĩu môi nói:

- Muốn đạt được Thái Linh Thông Thiên Quang, cũng không phải dựa vào thực lực, mà là Thiên phú cùng với cơ duyên, tiểu nữ oa này là người phù hợp nhất mà ta tìm thấy mấy năm qua

- Thật không?

Lão giả áo tro bán tín bán nghi, bất quá cũng không nói thêm, chỉ thấy hắn vung tay phải lên, 4 người Mục Trần nhất thời cảm thấy ngón

tay có chúi nhói đau, 4 giọt máu tươi từ đầu ngón tay bọn họ bắn ra, lơ lửng trước mặt lão giả áo tro.

Sắc mặt 4 người Mục Trần không nhịn được khẽ biến, có chút sợ hãi nhìn về lão giả áo bào tro, rõ ràng thủ đoạn cỏ thể tiện tay lấy được máu tươi trong người bọn họ này có chút bá đạo.

Bởi vì lão giả áo tro này, hoàn toàn bỏ qua linh lực phòng ngự của bọn họ, dễ dàng khống chế huyết dịch trong người họ,

- hắc hắc

Lão giả áo tro nhìn bọn họ toét miệng cười, sau đó ngón tay búng ra, chỉ thấy có 4 đạo linh quang bắn ra, bao trùm lấy 4 giọt máu, sau đó linh quang đọng lại, biến thành 4 chiếc lệnh bài, bay về phía bọn Mục Trần.

Mục Trần đưa tay nhận lấy, thấy trên lệnh bài màu đen có hai chữ "Tru ma" đỏ chói, mà phía dưới lệnh bài còn có cấp bậc Tru ma sư của bọn họ.

- Nếu ngươi giết được Ngoại vực tà tộc thì chỉ cần đánh nát một tia ma hồn, sau đó rót vào trong tru ma lệnh, sẽ đạt được số điềm tương ứng. Tru ma lệnh dùng chính tinh huyết của các ngươi luyện chế ra, chỉ có các ngươi mới biết trong đó có bao nhiêu điểm, cho nên người khác dù lấy được cũng chỉ vô dụng.

Lão giả áo tro nói.

Bốn người Mục Trần thu lấy Tru ma lệnh, sau đó ôm quyền với lão giả áo tro "Đa tạ tiền bối"

Xích Viêm lão tiên thấy bọn Mục Trần lấy được tru ma lệnh rồi, mới một lần nữa thấp giọng nói với lão giả áo tro "Lão quỷ ngủ, lần này thánh uyên xuất hiện, có bao nhiêu thế lực tới tham gia?"

Lão giả áo tro mở mắt ra, cười hắc hắc nói:

- Chà, kia không phải là một đoàn nữa sao? Xem chừng là người của Bắc Vực ôn Gia thì phải...

Xích Viêm lão tiên quay đầu, liền thấy nơi cửa chính có một đoàn người đang tiến vào trong lầu, đứng đầu là một bà lão áo đỏ từ từ bước tới, dù bộ dáng chậm rãi nhưng cũng làm ánh mắt Xích Viêm lão tiên hơi ngừng lại:

- Hoá ra là Hà bà bà của ôn gia...

Đám người Mục Trần, Lạc ly cũng tò mò ngẩng đầu nhìn vào đoàn người khí thế bất phàm đang tiến vào, mà khi ánh mắt bọn họ lướt qua bà lão áo đỏ thì ngay lập tức bắt gặp một thân ảnh mảnh khảnh xinh đẹp yêu kiều,

Bóng người xinh đẹp kia dù mấy năm không thấy, nhưng cảm giác vẫn quen thuộc như vậy.

Mục Trần cùng Lạc Ly cũng trợn to mắt, hai mắt nhìn nhau, sắc mặt có chút bất ngờ, hiển nhiên bọn họ cũng không nghĩ tới, sau nhiều năm như vậy lại có thể gặp được người quen ở chỗ này...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1293: Gặp Lại Ôn Thanh Tuyền

Bà lão áo đỏ chậm rãi bước vào, sắc mặt lạnh lùng, quanh thân tuy không có chút dao động linh lực nào, nhưng không có ai dám khinh thường chút nào, vì những kẻ cỏ thể sinh tồn được tại khu vực nguy hiểm như Thánh Uyên Đại Lục này phần lớn đều là những người có chút nhãn lực, nên bọn hắn cũng cảm giác được, bà lão áo đỏ này rốt cục là cường giả đáng sợ cỡ nào.

Bất quá, đa phần ánh mắt trong Đại Thiên Lâu rõ ràng chỉ dừng lại trên bà lão áo đỏ không tầm thường này vài giây, sau đó lập tức bị hấp dẫn bởi một thân ảnh xinh đẹp phía sau

Trước rất nhiều ánh mắt chú ý kia lại là một nữ hài mặc váy đỏ, vóc người nàng thon dài mềm mại, đặc biệt là đôi chân thẳng tắp lấp ló sau chiếc váy dài kia, càng tôn lên vẻ đẹp kinh tâm động phách.

Nàng có dung nhan cực kỳ rực rỡ, đôi mắt đẹp sáng ngời động lòng người, tựa như tinh tú toả ra sức sống thanh xuân bất tận, mái tóc đen buộc thành đuôi ngựa, đuôi ngựa nho nhỏ lúc lắc theo nhịp chân nàng, vẽ lên một đường cong kiều diễm.

Đây là một nữ hài cực kỳ xinh đẹp, hơn nữa vẻ đẹp của nàng cũng không phải vẻ mềm yếu tầm thường, ngược lại làm cho người khác cảm thấy hiên ngang oai hùng, đôi môi đỏ thắm khẽ rướn lên, tràn ngập tự tôn kiêu hãnh.

Trong Đại Thiên Lâu, không ít ánh mắt hừng hực nhìn vào bóng dáng nữ hài, tuy nữ hài tóc bạc lúc trước có hơn một chút, nhưng rõ ràng khí chất hiên ngang đặc biệt này của nàng cũng làm người khác động lòng.

Bất quá tuy động tâm, nhưng lại không ai dám mở miệng đùa giỡn, vì khi ánh mắt lạnh lùng của bà lão kia quét qua thì bao nhiêu lửa nóng trong lòng đều bị dập tắt hết.

Mục Trần, Lạc Ly lúc này cũng nhìn chằm chằm vào nữ hài yêu kiều rạng rỡ này, thần sắc có chút bất ngờ...

Bởi vì, khuôn mặt quen thuộc này, chính là người năm đỏ bọn hắn gặp ở cuộc chiến Ngũ Đại Viện...ôn Thanh Tuyền.

- Thật không nghĩ nàng vậy mà là người của ôn gia Bắc Vực...

Lạc Ly kinh ngạc lẩm bẩm, ôn gia Bắc Vực là thế lực mới quật khởi trong ngàn năm trở lại đây của Đại Thiên Thế Giới, nếu nói lịch sử lâu đời, đương nhiên không so sánh được với Lạc THần tộc, nhưng hiện giờ thực lực của Ôn gia đã sớm tiến vào hàng ngũ Siêu cấp thế lực.

- Có bối cảnh bậc này, sao nàng lại phải tới Vạn Hoàng Linh Viện?

Mục Trần hơi nghi hoặc nói.

- Nghe nói đứng sau Vạn Hoàng Linh Viện chính là ôn gia...

Lạc Ly khẽ nói.

Lúc này Mục Trần mới hơi cảm thấy giật mình, thì ra là có mối quan hệ này, khó trách ôn THanh Tuyền lại xuất hiện trong Vạn Hoàng Linh Viện...

Trong lúc bọn họ đang thấp giọng nói chuyện, đoàn người đang tiến vào Đại Thiên Lâu kia được bà lão áo đỏ dẫn đầu, đi thẳng tới trước quầy, mà lúc này, ôn Thanh Tuyền vốn đang ngó lơ, không quan tâm xung quanh lại mạnh mẽ dừng lại, đôi mắt đẹp hiện lên vẻ khó tin nhìn đôi nam nữ phía trước.

Bên cạnh ôn THanh Tuyền cũng có mấy nam nữ đi theo, bất quá vị trí của bọn họ đều lấy nàng làm trung tâm, hiện giờ nàng đột nhiên dừng

bước, bọn họ cũng theo chân dừng lại.

- Sao vậy Thanh Tuyền?

Bên cạnh ôn THanh Tuyền, một vị nam tử áo trắng ôn nhu cười hỏi, vẻ mặt hắn tuấn dật, lại hơi có vẻ khí vũ hiên ngang, hơn nữa trong cơ thể tản ra dao động Linh Lực mạnh mẽ, xem ra người này không ngờ cũng là một vị bán bộ Đại Viên Mãn, rõ ràng địa vị của nam tử áo trắng này trong ôn gia cũng không thấp.

Bất quá, Ôn Thanh Tuyền cũng không để ý tới hắn, nàng kinh ngạc nhìn Mục Trần, Lạc Ly đang mỉm cười, một lát sau nàng mới nghẹn ngào thốt lên:

- Lạc Ly? Mục Trần?!

- Thanh Tuyền, đã lâu không gặp.

Lạc Ly mỉm cười.

- không nghĩ lại gặp lại ngươi ở chỗ này

Mục Trần cũng có chút cảm thán cười nói, năm đó trong đại chiến Ngũ Đại Viện, giữa họ và ôn Thanh Tuyền cũng là từ xa lạ mà trờ thành thân quen, cuối cùng còn kề vai sát cánh chiến đấu, trải qua rất nhiều kỉ niệm.

Chẳng qua sau khi Đại Chiến Ngũ Viện chấm dứt thì đường ai nấy đi, vốn nghĩ không ngày gặp lại, lại không ngờ bọn họ lại gặp nhau tại đây.

- Đúng là 2 người sao?

Trong mắt ôn Thanh Tuyền hiện lên vẻ vui sướng, nàng bước vọt lên, vui mừng vươn tay muốn ôm hai người, bất quá ngay lúc Mục Trần cũng định đưa tay ôm lại, thì ôn thanh tuyền dùng khuỷu tay đánh một cái cùi chỏ vào ngực hắn.

Mục Trần che ngực, bất đắc dĩ bĩu môi

- Muốn chiếm tiện nghi của ta sao, nằm mơ đi

Ôn Thanh Tuyền liếc Mục Trần một cái, sau đó liền đưa tay ôm lấy vòng eo của Lạc Ly, vui mừng nói:

- Lạc Ly, ngươi bây giờ xinh đẹp đến mức ta cũng không nhận ra"

Nàng nói cũng không sai, lạc ly hiện giờ đã thay đổi không ít so với hồi còn ở Bắc Thương Linh Viện, hơn nữa còn nhờ ảnh hưởng của Lạc Thần Pháp Thân, nên nàng càng ngày càng trở nên xinh đẹp kinh người.

Lạc Ly khẽ nâng đôi môi nhỏ nhắn nhẹ nhàng cười cười, có thể thấy được gặp lại ôn Thanh Tuyền ở chỗ này, nàng cũng rất vui mừng, vì nàng rất nhớ quãng thời gian vô ưu vô lo ở Bắc Thương Linh Viện năm đó, cho đến khi quen biết nhau làm bạn bè, vào lúc này xem ra khoảng thời gian đó cũng rất trân quý.

- Sao ngươi lại ở cùng gia hoả Mục Trần này, hắn ta đâu xứng với ngươi!

ôn Thanh Tuyền liếc mắt nhìn Mục Trần, sau đó vẻ mặt "vô cùng đau đớn" nói với Lạc ly

Mục Trần bên cạnh nghe thấy thế đen sì mặt lại.

Lạc Ly che miệng cười khẽ, đôi mắt lưu ly nhìn Mục Trần, cũng hơi có chút trêu tức.

- Thanh Tuyền, đây là bằng hữu của ngươi sao?

Trong lúc 3 người ôn Thanh Tuyền, Mục Trần, Lạc Ly chào hỏi nhau, thì một giọng nói chen vào, chỉ thấy nam nhân áo trắng tuấn dật đi tới phía trước, mỉm cười nhìn hai người Mục Trần.

- Chào hai vị, tại hạ ôn Tử Vũ, cũng là người của ôn gia.

Trong mắt nam tử phát ra thiện ý, hơn nữa vẻ hiền lành này cũng không như giả tạo, dễ làm người khác có thiện cảm.

Khi ánh mắt hắn nhìn về phía ôn Thanh Tuyền liền có tình cảm dạt dào, hiển nhiên là đang theo đuổi nàng.

Mục Trần cùng Lạc Ly cảm thấy người này cũng không tệ, liền mỉm cười gật đầu.

- Tại hạ Mục Trần...

- Lạc Ly

Ôn Thanh Tuyền ngược lại trừng mắt liếc ôn Tử Vũ một cái, dáng vẻ kia rõ ràng là không có chút cảm tình nào, làm hắn bất đắc dĩ cười khổ một tiếng.

Lúc này, bà lão áo đỏ kia cũng từ từ đi tới, ánh mắt lạnh lùng của bà nhìn về phía Lạc Ly, khẽ gật đầu, khàn khàn nóiĐúng là một tiểu nữ oa xinh xắn"

Tiếp theo bà liếc mắt quét qua Mục Trần một cái, nửa lời cũng không nói mà lập tức bước quá, ý coi thường đã hiện lên rõ ràng.

Bất quá đối với việc này, Mục Trần cũng không để trong lòng chút nào, vì hắn có thể cảm thấy, bà lão này cũng không phải nhằm vào hắn, mà là đối với bất kỳ nam nhân nào cũng lạnh lùng như vậy.

- Xích Viêm lão tiên, lần này ngươi cũng nhanh thật

. Ánh mắt lạnh lùng của bà lão nhìn Xích Viêm lão tiên, thản nhiên nói.

- haha, Hà Bà, trong thánh uyên này cũng không có lão tổ ôn gia các người, sao lần nào các người cũng tới vậy?

Xích Viêm lão tiên cười quái dị nói.

- Thượng cố Thánh Uyên cũng không phải của riêng ai, cơ duyên thế này tại sao ôn gia ta lại không thề tới?

Bà lão áod dỏ tên Hà Bà kia cuwoif lạnh nói

Xích Viêm lão tiên trợn trắng mắt, cũng không có ý định cãi nhau vô vị với lão thái bà vốn không nể mặt mũi nam nhản chút nào này.

Hà Bà cũng không dây dưa nhiều với Xích Viêm lão tiên, lập tức đưa mắt chuyển tới quầy của lão giả áo tro, nói:

- Trưởng lão Vạn Phong, cũng cho mấy tiểu tử này một cái Tru ma Lệnh đi

Lão giả áo tro lười biếng gật đầu, vung tay áo lên, mấy giây sau liền có thêm mấy tấm Tru ma Lệnh bắn về phía đám người ôn Thanh Tuyền

Ôn Thanh Tuyền tiếp nhận tru ma lệnh, đưa mắt nhìn Mục Trần, Lạc Ly hỏi:

- Các ngươi cũng hướng tới Thượng cố Thánh Uyên?

Mục Trần, lạc ly gật đầu.

- Vậy thì tốt quá, không nghĩ tới sau nhiều năm như vậy, chúng ta lại có cơ hội hợp tác rồi!

Ôn Thanh Tuyền cười hì hì nói

Mục Trần nhìn ôn Thanh Tuyền, lúc này mới phát hiện ra, nàng thế mà cũng bước vào cấp bậc Hạ Vị ĐỊa Chí tôn, hiển nhiên sau khi trở về ôn gia, thực lực của nàng cũng tăng mạnh.

- Có một Siêu Cấp Thế Lực hậu thuẫn thật là tốt.

Mục Trần không nhịn được cảm thán trong lòng một tiếng.

Bất quá, nhìn tình hình hiện nay, Thượng cổ Thánh Uyên có vẻ hấp dẫn không ít siêu cấp Thế Lực, trước mắt Thượng cổ Thánh Uyên còn chưa thực sự xuất hiện, không biết đến lúc đó còn có bao nhiêu đội ngũ mạnh mẽ nữa.

Xem ra lần tranh đoạt Thánh Uyên này, sẽ kịch liệt ngoài ý muốn.

- Đi thôi, trước tiên tìm nơi nghỉ ngơi đã

Xích Viêm lão tiên phất phất tay với đám Mục Trần, Lạc Ly, chuẩn bị dẫn bọn hắn rời đi.

Mục Trần gật gật đầu, liền định cáo biệt với ôn Thanh Tuyền, bất quá ngay lúc này trong Đai Thiên lâu lại có tiếng xì xào to nhỏ vọng ra.

Trong toà lầu cực lớn, rất nhiều ánh mắt đều có chút kinh dị nhìn về phía đại môn.

Mục Trần cũng có cảm ứng ngẩng đầu lên, sau đó nhìn thấy, chỗ đại môn lại có thêm ba đoàn người đồng thời tiến vào Đại Thiên Lâu, ba đoàn người này khí thế bất phàm, lúc bọn hắn vừa xuất hiện thì, một cỗ áp bách vô hình bao phủ cả toà lầu.

Dưới áp bách bậc này, ngay cả đến mấy tên liều mạnh thường xuyên trải qua sinh tử trong Thánh Uyên Đại lục đều tỏ ra thận trọng, trong mắt tràn ngập vẻ kiêng kỵ

Mục Trần nhìn chằm chằm ba đoàn người tiến vào Đại Thiên lâu, đồng tử của hắn mạnh mẽ co lại, vì hắn nhìn thấy, trên áo của ba đội ngũ này đều có hoa văn một toà tháp màu đen.

Hắn không xa lạ gì với toà tháp đen này, vì cái đó đương nhiên chính là Phù Đồ Tháp!

Mà trong Đại Thiên Thế Giới, có tư cách dùng Phù Đồ tháp này làm tộc văn, cũng chỉ có một nhà mà thôi... Đó chính là một trong Ngũ Đại cổ Tộc, Phù Đồ Cổ Tộc.

Không ngờ ba đội ngũ mạnh mẽ này, đều đến từ Phù Đồ cổ Tộc!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1294: Tiến Vào Phù Đồ Cổ Tộc

Ba đội ngũ bước vào đại thiên lâu, cảm giác áp bách bao trùm, khiến cả toàn lầu vốn ồn ào huyên náo, lúc này trở nên an tĩnh lại.

Hầu như mọi ánh mắt đều dừng lại trên người ba đội ngũ kia.

Ba đội ngũ này, dẫn đầu là 2 lão giả và 1 nữ nhân, 2 lão già đầu bạc trắng, một người khoác áo đen, một người áo bạc, khuôn mặt bọn họ đều đã già nua, thân thể gầy yếu, trong khi đi bộ trông có vẻ chậm chạp.

Nhưng mà, ở đây cũng không có ai dám dùng ánh mắt cười nhạo họ, mà ngược lại tràn đầy kiêng kỵ cùng kính sợ, bởi vì chỉ cần không phải người ngu là có thể cảm nhận được, cảm giác áp bách bao trùm cả tòa đại thiên lâu này chính là từ họ phát ra.

Hơn nữa, đo cũng không phải do họ cố ý, mà là do linh lực bản thản cộng hưởng với linh lực thiên địa đến một mức nào đó, mới sinh ra uy áp.

Trừ 2 vị lão giả này, còn có một nữ nhản, chính là một vị mỹ phụ, dung mạo nàng xinh đẹp cực kỳ, thản mặc cung bào, thần thái mang nét phong tình thành thục, bất quá nhìn việc nàng có thể đứng ngang hàng với hai vị lão giả thực lực sâu không lường được kia thì hiển nhiên nàng cũng là một vị Thiên Chí Tôn.

Ở phía sau 3 vị thiên chí tôn này, cũng có 3 người làm người khác khá chú ý, một nam tử áo xanh sau lưng hắc bào lão giả, khuôn mặt hắn tuấn lãng, trên mặt lúc nào cũng nở nụ cười ấm áp, phàm là ai nhìn vào mắt hắn cũng sẽ dâng lên hảo cảm.

Bất quá chỉ có vài người có cảm giác hơn người mới có thể nhận ra, sâu trong ánh mắt ấm áp đó là sự khủng bố cùng lạnh lẽo đến nhường nào.

Sau lưng lão giả ngân bào là một vị nam tử áo đen, phong thái của hắn lại hoàn toàn khác với nam tử áo xanh kia, sắc mặt hờ hững, ánh mắt sâm lệ tựa như rắn độc, khiến người khác không rét mà run.

Mà phía sau lưng vị cung trang mỹ mụ là một nữ tử trẻ tuổi, áo trắng trâm cài, mắt phượng mày ngài, thản thể thon dài mềm mại, đường cong kinh người, chỉ là, trái ngược vởi vóc người bốc lửa của nàng, khuôn mặt nàng lạnh như băng, trên người tản ra một luồng hàn khí tựa như một toà núi băng cấm người lại gần.

Đằng sau bọn họ, cũng có một vài nam nữ trẻ tuổi, tuy rằng cũng không xuất sắc như ba người này, nhưng nếu đặt ở chỗ khác chắc chắn là tiêu điểm nổi bật nhất.

- Chà chà, phù đồ cổ tộc này đúng là chịu chơi, lần này phái ra tới 3 đội ngũ, xem ra tình thế phải bắt buộc có được Bát bộ phù đồ rồi.

Xích Viêm lão tiên nhìn 3 đội ngũ mới tiến vào đại thiên lâu, chậc chậc cười một tiếng, sau đó ánh mắt nhìn Mục Trầm với thâm ý khác.

Mục Trần lúc này mặt không cảm xúc, nhưng chỉ có Lạc Ly vốn thân thuộc với hắn mới có thề nhận ra, lúc 3 đội ngũ kia vừa xuất hiện, trong mắt Mục Trần loé lên dao động.

Linh Khê cùng Long Tượng ở bên cạnh, ánh mắt càng trở nên thận trọng, 2 người hơi bước lên trước, chắn lấy Mục Trần phía sau.

Tuy đối diện với 3 vị thiên chí tôn của Phù Đồ cổ Tộc, bọn họ cũng không cỏ năng lực chống trả, nhưng cũng sẽ tuyệt đối để bọn họ làm gì Mục Trần ngay trước mắt mình.

Ba đội ngũ cũng không quan tâm đến đủ mọi ánh mắt trong Đại Thiên

Lâu, liền đi thẳng vào sâu trong quầy.

Mà khi bọn họ nhìn thấy Xích Viêm Lão tiên, ôn gia Hà bà thì bước chân mới chậm lại.

- Không ngờ Thái Linh cổ Tộc cùng ôn gia đã sớm tới trước.

Vị lão giả ngân bào trong Phù Đồ cổ tộc cười với hai người Xích Viêm lão tiên một tiếng, nói.

Trong lúc nói, ánh mắt của Ba vị Thiên Chí Tôn phù đồ cổ tộc cũng lướt qua phía sau xlch Viêm lão tiên, một khắc sau, ánh mắt của họ không hẹn mà cùng dừng lại trên người Mục Trần.

Đoành!

Thoáng chốc, trong mắt 3 vị thiên chí tôn bộc phát ra linh quang, trong con ngươi của bọn họ thoáng hiện ra một toà Phù Đồ Tháp.

Mà cũng lúc đó, Mục Trần cảm giác được, THánh phù đồ tháp trong cơ thể dường như bị thứ gì đó dẫn dắt, trong mắt của hắn cũng hiện lên linh quang, trong con ngươi có một toà thuỷ tinh phù đồ tháp xoay tròn.

Mục Trần phản ứng cực nhanh, dường như chỉ trong tích tắc đã kiềm chế Phù Đồ tháp lại, sắc mặt âm trầm lùi về sau 2 bước,hắn không nghĩ tới chỉ là đối mặt với Thiên Chí Tôn Phù Đồ cổ Tộc thôi, phù đồ tháp trong cơ thể hắn đã không tự chủ được mà bị dẫn dắt.

- Phù đồ tháp?!

Biến cố này hiển nhiên cũng ngoài dự liệu của 3 vị thiên chí tôn, sắc mặt bọn họ biến đổi, có chút khiếp sợ nhìn Mục Trần.

Mà sau lưng bọn họ, những thanh niên nam nữ Phù Đồ cổ tộc kia cũng đem ánh mắt hoài nghi hướng về Mục Trần, hiển nhiên là bọn họ cũng cảm thấy dao động Phù Đồ tháp trong cơ thể Mục Trần.

Sau lưng hắc bào thiên chí tôn, vị nam tử áo xanh lúc này ánh mắt cũng khẽ động, chợt híp hai mắt lại, có chút phấn khích nhìn chằm chằm Mục Trần, dùng thanh âm chỉ hắn nghe thấy được:

- Cũng hay nha, không ngờ tên tội tử này cũng tới thánh uyên đại lục, đi mòn gót giầy cũng không tìm thấy được!

- Tiểu tử, ngươi cũng là người của Phù Đồ cổ tộc ta? Tại sao lại đi theo Thái Linh cổ Tộc? Trưởng bối của ngươi là ai? Ngươi là người chi nào?

Lão giả ngân bào nhướng mày, sắc mặt nghiêm khắc nhìn chằm chằm Mục Trần, quát hỏi.

Nhưng đối với lời của hắn, Mục Trần mặt không cảm xúc nói:

- Ta thật sự không phải tộc nhân Phù đồ cổ tộc.

Lão giả ngân bào nghe vậy, lập tức giận dữ nói:

- Ngươi tu luyện công pháp của Phù Đồ cổ tộc ta, nếu không có huyết mạch của Phù đồ cổ tộc, làm sao có thể luyện thành?

Bên cạnh, ôn Thanh Tuyền cũng kinh ngạc nhìn Mục Trần, không nghĩ hắn lại có quan hệ với một trong ngũ đại cổ tộc, Phù Đồ cổ tộc.

- Hắc hắc, Mặc Ngân trưởng lão, đúng là không thể coi hắn là người Phù Đồ Cổ tộc ta, bởi vì hắn mang thản phận tội tử đó.

Trong lúc phần đông người của Phù Đồ cổ tộc nghi ngờ không thôi thì một tiếng cười lạnh đột nhiên vang lên.

Sau lưng nam tử áo xanh kia, một bóng người đứng dậy, được nhiên là kẻ đã giao thủ cũng bọn Mục Trần trên Bích Linh đảo, cố Sư Hoàng.

- Cái gì?!

Lời vừa nói ra, tất cả các cường giả của Phù Đồ cổ tộc đều tỏ ra khiếp sợ, ánh mắt kỳ dị nhìn về phía Mục Trần, tuy Mục Trần cũng chưa tới Phù Đồ Cổ Tộc, nhưng cũng vì địa vị của mẫu thân hắn trong Phù Đồ cổ tộc nên danh tiếng của hắn đã sớm lan xa, tất cả mọi người đều đã biết,

- Thì ra ngươi là tên tội tử trong lời Đại Trưởng lão!

Lão giả ngân bào đầu tiên ngẩn người ra, ánh mắt như ưng, tinh quang mãnh liệt khoá chặt Mục Trần, cười lạnh nói:

- Giới lắm nghiệt chướng, lại dám xuất hiện trước mặt lão phu, đã thế hôm nay liền đem ngươi về tộc giam giữ, giao cho đại trưởng lão xử trí!

Vừa nói, hắn bước ra một bước, chỉ thấy mảnh không gian này đột nhiên chấn động, linh lực trong thiên địa dường như tạo thành từng tầng xiềng xích, ùn ùn bao trùm lấy Mục Trần, chặn hết đường lui của hắn.

Bành!

Bất quá, ngay lúc linh lực xiềng xích ùn ùn bao phủ Mục Trần thì một bàn tay gầy guộc đột nhiên đánh ra, một chưởng đánh nát những gông cùm kia.

- Xích Viêm, đây là chuyện của Phù Đồ cổ tộc ta, vì sao Thái Linh cổ tộc các ngươi lại muốn nhúng tay vào? ánh mắt lão giả ngân bào dừng lại, nhìn sang bên cạnh Mục trần, chỉ thấy xích viêm lão tiên đứng dậy, đưa Mục Trần bảo hộ phía sau.

Xích viêm lão tiên nghe vậy, lắc đầu cười một cái, nói

Ngươi không thể xuất thủ với tiểu tử này, nếu không lão phu lại làm việc uổng công mất"

- hừ, đây là chuyện của Phù Đồ cổ tộc ta, không đến lượt ngươi can dự!

Lão giả ngân bào hừ lạnh một tiếng, sau đó ánh mắt chuyển sang lão giả hắc bào, nói:

- Hắc quang, chẳng lẽ ngươi định trơ mắt nhìn tiểu tử này chạy đi trước mặt chúng ta sao? Nếu như vậy, ta muốn xem xem ngươi ăn nói thế nào với đại trưởng lão.

Lão giả hắc bào chưa từng lên tiếng kia lúc này lại cười nhạt, ánh mắt ảm ế nhìn Mục Trần, dường như muốn xuyên thủng qua người hắn vậy.

Sau đó ánh mắt hắn nhìn về phía sau, nhìn nam tử áo xanh, người này nhẹ nhàng cười một tiếng, gật đầu.

Mục Trần mang theo tuyệt thế thần thông "Nhất khí hoá tam thanh" nếu có thể bắt được hắn ở chỗ này, đoạt được phương pháp tu luyện thì tất nhiên là tốt nhất.

Nhận được câu trả lời của nam tử áo xanh, lão giả hắc quang kia tiến lên một bước, 2 vị thiên chí tôn đồng thời đối mặt với Xích Viêm lão tiên, áp lực như vậy, ngay cả ánh mắt xích viêm lão tiên cũng hơi biến đổi, bàn tay khô héo nắm chặt, hồ lô đỏ kia xuất hiện trong tay hắn.

Thời điềm 3 vị thiên chí tôn giằng co, mặc dù họ cũng không sử dụng một tia linh lực nào, nhưng uy áp kinh khủng phóng ra cũng đủ làm đông đảo cường giả, trong đại thiên lâu này mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không dám thở mạnh một tiếng nào.

Sau quầy, lão đầu lười biếng kia thấy vậy, cũng khẽ cau mày.

- Đợi đã!

Bất quá, đúng lúc hắn định nói chuyện thì một giọng nói vô hỉ vô nộ vang lên, phá vỡ thế giằng co của 3 vị thiên chí tôn.

Từng ánh mắt dời đến nơi giọng nói vang lên, thì ra người lên tiếng lại là vị thiên chí tôn thứ 3 của Phù Đồ cổ tộc, vị cung trang mỹ phụ kia.

Lão giả ngân bào thấy vậy, ánh mắt chợt loé, mặt không cảm xúc nói:

- Sao vậy Thanh Huyên trưởng lão, ngươi có ý kiến gì với việc chúng ta ra tay bắt tội tử này sao?

Cung trang mỹ phụ nghe vậy, mặt lạnh như băng nói:

- Hai vị cần gì gấp gáp, ta nhớ đại trưởng lão đã từng nói, thiên chí tôn không thể ra tay với hắn, các ngươi làm thế là phá hư quy củ đó

Mục Trần có chút kinh ngạc nhìn vị cung trang mỹ phụ này, không nghĩ nàng lại nói đỡ cho hắn!

Hắc quang trưởng lão đắc ý cười một tiếng, nói:

- Thanh Huyên trưởng lão, nghiệt chướng này chẳng qua chỉ là một tên tội tử thôi, cần gì phải nói nhiều quy củ như vậy, hơn nữa ta thấy, gấp gáp cũng không phải chúng ta mà là người khác đó!

Lão giả ngân bào cũng cười châm chọc:

- Lão phu quên mất, ngươi là tỷ tỷ của Thanh Diên Tịnh, thế thì tên tội tử này cũng coi như cháu trai của Thanh Huyên trưởng lão rồi? Thế nào, hôm nay ngươi muốn bao che cho hắn hay sao?

Thân thể Mục Trần rung lên, ánh mắt cực kỳ phức tạp cùng khiếp sợ nhìn về phía cung trang mỹ phụ mặt lạnh như băng của Phù Đồ cổ Tộc, người này, vậy mà lại là tỷ tỷ của mẹ hắn?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1295: Thanh Huyên Trưởng Lão

Trong đại thiên lâu, ánh mắt Mục Trần khiếp sợ nhìn vị cung trang mỹ phụ kia, nhìn lại mới nhận ra, mỹ phụ trước mắt này cũng có vài nét giống mẫu thân hắn.

Điều này làm lòng hắn dâng lên tâm tình cực kỳ phức tạp, nếu thật như thế, hắn lá hắn cũng phải gọi cung trang mỹ phụ này một tiếng dì?

"Thiếu chủ, Thanh Huyên trưởng lão đúng là người của thanh mạch, có một ít quan hệ huyết thống với ngày". Lúc này, long tượng cũng thấp giọng nói, dù sao hắn cũng là người của Phù Đồ cổ tộc, tuy nói bị cách chức đẩy ra ngoài, nhưng cũng vẫn biết rõ một vài sự tình trong tộc.

"nhưng mà....". Nói đến đây, long tượng hơi ngừng lại một chút, nói "Nhưng giữa chủ nhân cùng thanh mạch cũng có chút mâu thuẫn".

Mặc dù long tượng không nói rõ ràng, nhưng mục trần cũng hiểu, những mâu thuẫn này rất có thể liên quan đến hắn, điều này làm tâm tình trong lòng hắn dần bình ổn lại, xem ra bất kể mỹ phụ trước mắt có thật là có quan hệ tỷ muội với mẫu thân hay không, hắn cũng không thể quá suy nghĩ hão huyền.

Nghĩ tới đây, ánh mắt hắn cũng dần bình tĩnh lãnh đạm xuống.

Mà cũng chính lúc này, hắn nhận ra cung trang mỹ phụ cũng đưa mắt nhìn hắn, hắn khẽ ngẩng đầu, ánh mắt hai người chạm nhau một cái rồi lại từ từ thu hồi.

Cung trang mỹ phụ quan sát tỉ mỉ Mục Trần, mà khi nàng nhìn tới khuôn mặt của hắn thì ánh mắt lạnh như băng của nàng cũng hơi hiền

hoà một chút, bởi vì khuôn mặt Mục trần cũng có nét giống mẹ hắn.

Bất quá ngay khi nàng nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh mà lãnh đạm của Mục Trần, thì sâu trong ánh mắt nàng dường như cũng hơi ảm đạm trong chớp mắt, nhưng rất nhanh nàng lại trở về dáng vẻ lạnh như băng, đưa mắt nhìn hắc quang cùng ngân bào trưởng lão, thản nhiên nói :"Chẳng qua là ta muốn nhắc nhờ các ngươi quy định của Đại Trưởng lão mà thôi, nếu các ngươi thật sự muốn vi phạm, ta cũng sẽ không ngăn trở, bất quá sau cùng chọc phải hoạ gì thì các ngươi tự mình chịu đi"

Nghe đến đây, sắc mặt của ngân bào cùng hắc quang trường lão đều khẽ biến, bọn họ tất nhiên là biết phiền phức trong miệng thanh huyên trưởng lão là ý gì, bởi vì quy định không cho phép Thiên Chí Tôn xuất thủ, nghe nói được đặt ra sau khi đại trưởng lão giao thủ với thanh diên tịnh.

Nghe nói thành tựu về linh trận của thanh diên tịnh hiện giờ đã đạt đến trình độ siêu cấp kinh khủng.

Tuy nói với nội tình của Phù Đồ cổ tộc, nếu thật sự muốn đối phó thanh diên tịnh thì chắc chắn sẽ đạt được mục đích, nhưng tất nhiên bọn họ cũng sẽ phải trả một cái giá lớn, mà cái giá lớn đó sẽ không dễ dàng chịu đựng.

Nghĩ tới đây, ngân bào cùng hắc quang trường lão liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy buồn phiền, tên tội tử này lù lù đứng trước mặt họ, nhưng họ chỉ có thể trơ mắt nhìn mà không cách nào ra tay, thật đúng là làm người khác khó chịu.

Bất quá cuối cùng, hai người chỉ có thể thờ dài một tiếng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Mục Trần, lạnh lùng nói:"Lần này coi như tiểu tử ngươi may mắn, bất quá lão phu vẫn khuyên ngươi nên lập tức đến Phù Đồ cỗ tộc tự thú, chớ để mẫu thân ngươi chịu thêm nhiều khổ sở!"

Mục Trần nghe vậy, trong mắt cũng nổi lên hàn quang mãnh liệt, hắn nhìn thẳng 2 vị thiên chí tôn của phù đồ cổ tộc không chút sợ hãi, cười

lạnh "Các ngươi yên tâm, ta sớm muộn cũng sẽ tới Phù Đồ cổ tộc, bất quá không phải là đi tự thú, mà là tới đón mẫu thân của ta về, tới lúc đó nếu các ngươi muốn ngăn trở, vậy thì cứ đánh cho phù đồ cổ tộc các ngươi long trời lờ đất là được !"

Lời vừa nói ra, cả khu vực đều im bặt.

tất cả mọi người đều trợn tròn mắt nhìn Mục Trần, rõ ràng không thể nghĩ tới người trẻ tuổi mới chỉ thượng vị địa chí tôn này lại có lá gan lớn như vậy, cam đảm đứng trước Phù Đồ cổ tộc, một trong ngũ đại cổ tộc nói như thế.

Như vậy, chẳng khác nào kiến rung cây.

"Tiểu tử này khẩu khí thật ngông cuồng", ở chỗ ôn gia, ôn gia Hà bà bĩu môi, phải biết, dù là ôn gia bọn họ, đối mặt với chủng tộc cổ xưa như Phù Đồ cổ tộc cũng sẽ cực kỳ kiêng kị, mà tên tiểu tử này mới chỉ là thượng vị địa chí tôn, ở trước mặt phù đồ cổ tộc thật giống như con kiến mà thôi.

Bất quá ở cạnh người bà, ôn Thanh Tuyền lạl khẽ nhấp cái miệng nhỏ nhắn, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Mục Trần, có chút kỳ dị thấp giọng nố :"Hà di, người không biết, mấy năm trước ở bắc thương linh viện, Mục Trần còn chưa đột phá đến chí tôn cảnh, mà giờ hắn đã đạt tới thượng vị địa chí tôn"

"Có lẽ trong mắt ngài thượng vị địa chí tôn cũng không là cái gì, thậm chí cũng có chút chênh lệch với thiên kiêu ồn gia ta bồi dưỡng nên, huống chi là so sánh với những thiếu chủ của Phù đồ cổ tộc.Nhưng theo ta biết, sau lưng hắn cũng không có bất kỳ siêu cấp thề lực nào ủng hộ, hắn cũng không được cung cấp bất kỳ tài nguyên nào, tất cả mọi thứ, đều là do hắn tự mình kiếm được"

"Ta nói, về điềm này, bất kể là thiên kiêu của ôn gia chúng ta hay là phù đồ cổ tộc, chỉ sợ cũng không làm được."

"cho nên cũng không nên khinh thường hắn, nếu không sợ rằng sau này sẽ hối hận không kịp"

"hả?" Nghe xong lời của ôn thanh tuyền,ánh mắt của ôn gia Hà bà cũng hơi trầm mặc xuống, nếu đúng là như thế, Mục trần này cũng đúng là một hạt giống cực kỳ xuất sắc.

nói không chừng sau này cũng có cơ hội tiến vào thiên chí tôn.

"haha, tiểu tử giỏi lắm, thật có phách lực, ta thích!". Giữa không khí yên tĩnh, đầu tiên là xích viêm lão tiên há mồm cười to, hắn vỗ vỗ vai mục trần, nói :"Nếu không phải tiểu tử ngươi có huyết mạch phù đồ cổ tộc, ta dù là dùng hết mọi cách cũng sẽ kéo ngươi vào thái linh cổ tộc, ha ha!"

"hừ, nói khoác không biết ngượng!" Ngân bào trưởng lão châm chọc khinh thường.

Những nam nữ phù đồ cổ tộc kia đem ánh mắt bất đồng nhìn Mục Trần, bất quá phần lớn là vẻ cười nhạo hài hước, dù sao một tên thượng vị địa chí tôn nho nhỏ, lại ngông cuồng nói muốn làm phù đồ cổ tộc long trời lở đất, thật quá không biết trời cao đất rộng.

Thần sắc của Mục Trần lại dần dần khôi phục, cũng không cãi cọ với ngân bào trưởng lão, lui về sau nửa bước, sắc mặt lãnh đạm.

Chuyện tương lai cứ để thực tế chứng minh, hiện tại nói nhiều cũng chỉ khiến người ta thấy buồn cười.

Hiện giờ hắn đã không còn lả thiếu niên yếu đuối năm đó còn cần phải né tránh phù đồ cổ tộc nữa, hắn bây giờ đã đủ lông đủ cánh, dù là phù đồ cổ tộc có phái ra thiên chí tôn, hắn cũng có thủ đoạn ngăn cản, cho nên hắn cũng không cần sợ hãi những thiên chí tôn của phù đồ cổ tộc này làm gì.

"Xích viêm tiền bối, chúng ta đi thôi", Mục Trần quay sang nói với xích Viêm lão tiên.

Xích viêm lão tiên híp mắt cười, gật đầu một cái, lập tức dẫn đầu đi về phía ngoài đại thiên lâu, Mục Trần cùng Lạc ly cũng đi theo.

Bước chân của Mục Trần hơi khựng lại tại chỗ thanh huyên trưởng lão một chút, nhưng hắn cũng không dừng lại, mà trực tiếp đi thẳng.

Nói đến quan hệ huyết thống, trong mắt Mục Trần chẳng qua cũng chả khác người dưng, hắn cũng không cần sự trợ giúp thế này, bởi vì những năm qua, hắn một thân một mình đã thành quen.

Cung trang mỹ phụ nhìn bóng lưng Mục Trần không dừng lại mà đi thẳng, trong đôi mắt cũng thoáng hiện vẻ phức tạp, bàn tay trong áo nắm chặt lại, cười khổ trong lòng "Muội muội à, đứa nhỏ này của ngươi quật cường giống y như ngươi vậy"

"Hừ, đúng là đồ nghiệt chướng, có mẹ sinh nhưng không người giáo dục, cuồng ngạo vô cùng, không biết trời cao đất rộng!" Sau khi Mục Trần rời đi, ngân bào trường lão vẫn giận dữ không thôi, rõ ràng lúc trước đã bị Mục Trần chọc tức không ít.

"Mặc ngân trưởng lão, tốt nhất ngươi nên cẩn thận cái miệng một chút, đường đường là trưởng lão phù đồ cổ tộc, lại khi dễ một tiểu bối như thế, cũng chẳng có gì đáng tự hào đâu, mấy lời của ngươi, nếu có gan thì tới nói trước mặt muội muội ta xem". Thanh huyên trưởng lão nghe đến đây, mặt cau lại quát lên.

mặc ngân trưởng lão nghe vậy, nhất thời khựng lại, ngay cả Đại trưởng lão cũng đã vô số phen kinh ngạc trước thanh diên tịnh, nếu hắn dám nói thế trước mặt nàng, chỉ sợ đại trưởng lão cũng không bảo vệ được hắn.

Nữ nhân kia một khi phát điên lên khủng bố đến mức nào, những trưởng lão như bọn họ là người rõ nhất.

Sắc mặt Mặc ngân trưởng lão lúc xanh lúc trắng, cả giận nói "Chẳng lẽ cứ để tội tử này chạy đi như vậy?"

"A, mặc ngân trường lão nói gì vậy.". Một tiếng cười ôn hoà từ bên cạnh truyền tới, chỉ thấy phía sau hắc quang trưởng lão, nam tử áo xanh mỉm cười lên tiếng.

"Quy củ của đại trưởng lão cũng chỉ nói là không để thiên chí tôn xuất thủ với hắn thôi, chứ cũng không nói không cho đại viên mãn địa chí tôn xuất thủ"

Nam tử áo xanh khẽ mỉm cười nói: "Một thượng vị địa chí tôn nho nhỏ mà muốn rời đi ngay trước mắt chúng ta, cũng quá mơ mộng hão huyền rồi"

"hai vị trưởng lão cứ yên tâm, Huyền La đảm bảo, đợi tới lúc chúng ta rời khỏi thánh uyên đại lục, sẽ đem tội tử này về cho đại trưởng lão định đoạt". Nam tử áo xanh ôn hoà nói, trong giọng nói cũng không chút xao động nào.

"Đã như vậy, để xem chúng ta ai là người bắt được tên tội tử đó trước". Cùng lúc đó, nam tử hắc bào sắc mặt âm lệ sau lưng mặc ngân trưởng lão cũng nhàn nhạt lên tiếng.

Huyền La nhún vai, mỉm cười nói :"Nếu Mặc Tâm ngươi ngay cả việc này cũng muốn tranh đấu với ta, vậy thử xem một chút, tội tử đó rốt cục rơi vào tay ai"

Hai người giọng nói hời hợt, hiển nhiên cũng không coi Mục Trần ra gì, chẳng qua chỉ là con mòi lật tay có thể bắt mà thôi.

Mặc ngân cùng hắc quang trưởng lão thấy vậy, chậm rãi gật đầu một cái, nếu Huyền La cùng Mặc tâm xuất thủ, có lẽ tên tội tử đó cũng không có đường thoát.

Bên cạnh, thanh huyên trưởng lão thấy vậy, trong lòng cũng không nhịn được trầm xuống, huyền la cùng mặc tâm chính là 2 người kiệt xuất nhất trong lứa trẻ Phù Đồ cổ tộc hiện nay, nếu bọn họ ra tay với mục trần, như vậy Mục Trần thật sự sẽ lành ít dữ nhiều.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1296: Gặp Gỡ Trong Đêm

Đêm tối như mực dần dần bao phủ toà thánh uyên thành khổng lồ này, bất quá thánh uyên thành này đúng là nơi náo nhiệt nhất trên toàn đại lục, cho dù là đêm khuya, trong thành thị vẫn nơi nơi đèn đuốc sáng trưng.

Linh trận khổng lồ trên bầu trời thành thị, khiến cho nó trở thành một trong những điểm an toàn hiếm hoi có thể đếm trên đầu ngón tay trong toà đại lục vô cùng hung hiểm này, cũng chỉ khi bước vào nơi đây, tất cả mọi người mới có thể gạt bỏ sự căng thẳng đề phòng, thả lỏng thản thể.

trong một toà đình viện u tĩnh, Mục Trần lẳng lặng ngồi xếp bằng, khép hờ 2 mắt, tiếu tục tìm hiểm những cảm ngộ cùng kinh nghiệm về linh trận mà mẫu thân hắn lưu lại.

Trong khoảng thời gian này, cho dù cả ngày đi đường, hắn cùng chưa từng dừng cách tu luyện này, mà hiệu quả của nó cũng tương đối khá, Mục Trần có thể cảm nhận được, càng đi sâu tìm hiểu, trình độ linh trận của hắn càng thêm thâm sâu.

Cảnh giới cao cấp tông sư đã ở ngay trước mắt.

Tìm hiểu suốt một canh giờ, Mục Trần cũng từ từ mở 2 mắt ra, đôi bàn tay hắn vung lên, nhất thời có từng đạo linh ấn như sao trời hiện đầy trên lòng bàn tay hắn, những linh ấn này liên kết với nhau, dần dần tạo thành một toà linh trận cực kỳ phức tạp.

Bành!

Bất quá ngay lúc linh trận khắp hình thành, đột nhiên hơi chấn động một cái, trực tiếp làm cho cả linh trận rung động, vỡ vụn ra.

Mục Trần nhìn toà linh trận đã tiêu tán, sắc mặt lại rất bình tĩnh, toà linh trận này chính là toà cao cấp tông sư trận mẹ hắn để lại:

- Viêm Hoàng trận.

Trong khoảng thời gian này, hắn ngày đêm chuyên tâm nghiên cứu toà linh trận này, cũng đã cực kỳ thuần thục, chỉ bất quá đại đa số lần thử nghiệm đều là thất bại.

Cao cấp linh trận cũng không thể bố trí ra dễ dàng như vậy!

Bất quá, tiến bộ của Mục Trần cũng cực kỳ thần tốc, hắn cũng đã từ từ nắm giữ tất cả điểm trọng yếu của toà linh trận này, theo hắn phỏng đoán thì việc có thể hoàn toàn nắm giữ nó chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Hả?

Lúc Mục Trần thí nghiệm thất bại, sắc mặt hắn chợt động, ngẩng đầu lên nhìn giữa không trung, thản nhiên nói:

- Nếu đã tới, cần gì phải ẩn núp?

Âm thanh vừa dứt, chỉ thấy vùng không gian nơi đó chợt dao động, sau đó liền thấy 2 bóng người lơ lửng trên không, phía trước là một thản ảnh áo trắng trâm cài xinh đẹp, chính là cô gái lạnh như băng mà hồi sáng đi cùng vị thanh huyên trưởng lão kia.

Bên cạnh người của nàng cũng có một cô gái trẻ tuổi, nhìn dáng vẻ kia chắc cũng là người trong đoàn của thanh huyên trưởng lão.

- Phù Đồ cổ tộc, Thanh Mạch Thanh Sương

Mỹ nhân lạnh lùng đứng trước mặt mục trần, đôi mắt chăm chú nhìn hắn, giọng nói của nàng cũng giống hệt cái khí chất lạnh như băng kia, đều lạnh lẽo không chút xao động.

- Thanh mạch thanh linh.

Cô gái bên cạnh cũng tự giới thiệu, bất quá lại có vẻ hơi ngạo nghễ.

Mục Trần cười cười nóiCác ngươi nói mấy thứ này với ta, ta cũng đâu có biết"

Chẳng qua trên nụ cười của hắn cũng chẳng có mấy nhiệt tình, ngược lại tràn đầy ý xa cách.

- Các ngươi tới tìm ta, nếu có chuyện thì cứ nói đi, dĩ nhiên nếu các ngươi cũng muốn bắt tội tử như ta về Phù Đồ cổ tộc, thì cũng phải xem cỏ bản lĩnh này hay không đã.

Cô gái trẻ tuổi tên Thanh Linh kia hiền nhiên có chút tâm cao khí ngạo, nghe được ý lãnh đạm trong cảu nói của Mục Trần, nhất thời không vui nói: “Hừ, ngạo khí của ngươi còn mạnh hơn cả cái thực lực thượng vị địa chí tôn đỏ”

Bản thân nàng cũng có thực lực thượng vị địa chí tôn, hơn nữa nội tình không kém, thượng vị địa chí tôn tầm thường căn bản cũng không phải đối thủ của nàng, cho nên thấy Mục trần cũng chỉ là thượng vị địa chí tôn mà bày ra ngạo khí như thế trước mặt nàng, dĩ nhiên trong lòng thấy khó chịu.

Mục Trần cũng không để ý đến nàng, trong 2 người này, cô gái Thanh Sương lạnh như băng kia hiển nhiên mới là kẻ chủ sự, vì thế hắn nhìn nàng, nói:”Nếu các ngươi tới đây để nói những điều này, vậy mời đi đi cho”

Ánh mắt Thanh Sương chăm chú nhìn Mục Trần, từ từ nói:”Là Huyên di bảo ta tới tìm ngươi,, người muốn ngươi mau rời khỏi thánh

uyên đại lục”

Mục Trần nhíu mày, không chút do dự nói:”Điều này sợ rằng không thể được”

Thanh Sương nhíu mày, nói “Mặc dù dựa theo quy củ, Thiên chí tôn của Phù Đồ cổ tộc không thể ra tay với ngươi, nhưng hiện giờ Huyền La, Mặc Tâm đã tính toán bắt ngươi, bọn họ đều là kẻ siêu việt nhất trong lứa trẻ Phù Đồ cổ Tộc, tương lai có khả năng tiến vào Thiên Chí Tôn, ngươi hiện giờ mới là thượng vị địa chí tôn, nếu bị bọn họ bắt được thì chắc chắn khó thoát!”

“Huyền La, Mặc Tâm sao?”

Ánh mắt Mục Trần loé lên, lúc trước hắn đã nghe từ long tượng, Huyền La cùng Mặc Tâm này chính là 2 vị Thiếu Chủ có cơ hội lớn nhất đảm nhiệm chức vị Tộc Trưởng.

Mà Cố Sư Hoàng lúc trước chính là thuộc hạ của vị Huyền La Thiếu chủ kia.

Ánh sáng trong mắt Mục Trần dần dần thu lại, hắn nhẹ nhàng gật đầu với thanh sương, nói:”Ý tốt của các ngươi, ta xin ghi nhận, bất quá ta sẽ không đi, nếu bọn họ muốn ra tay, vậy cứ việc tới đây cũng được”

Mặc dù hai vị Thiếu chủ kia có nội tình kinh người, nhưng nếu coi Mục Trần hắn là bùn nhão muốn nặn sao thì nặn, chỉ sợ cũng tính toán lầm rồi.

“Ngươi đúng là không biết trời cao đất rộng!”

Thanh Linh nghe vậy cũng nhíu mày lại, cả giận nói: “Hiện giờ trong Phù Đồ cổ tộc,ai người kia như mặt trời ban trưa, dù là thanh sương tỷ cũng kiêng kỵ cực kỳ, ngươi còn dám muốn tranh đấu với họ, thật đúng là không biết chữ chết viết thế nào sao?”

“Chúng ta đã có lòng tốt nói tin tức cho ngươi biết, ngươi không thể thức thời một chút à?”

Mục Trần ngẩng đầu, con ngươi đen nhánh nhìn chằm chằm vào nàng, cười nhạt nói “Những năm gần đây, nếu ta biết chữ chết viết ra sao, chỉ sợ cũng không đạt được đến bước này”

Trong những năm này, hắn dựa vào chính mình từng bước tu luyện, mỗi lần đối mặt với cường địch, có lần nào không phải tìm đường sống trong tử lộ? Nếu hắn chỉ một lòng muốn tránh né, làm sao có thể đạt được đột phá từ trong sinh tử?

Hắn không có tài nguyên như những tên thiếu chủ này, xoè tay ra là đủ loại linh đan, thánh vật, thần thông, tất cả đều là hắn phải tự mình lăn lộn giữa sinh tử mới tranh đoạt được.

Đối với lời nói bình thản của Mục Trần, Thanh Linh cũng hơi khựng lại, bởi vì dù là nàng cũng có thể hơi cảm giác được, câu nói kia của Mục Trần đã thể hiện rõ ràng sự ngoan cường cùng quyết tâm của hắn.

Người thanh niên nhìn qua tuổi tác không chênh lệch nhiều với nàng này, những thứ hắn từng trải qua các nàng cũng không thể so sánh được.

Khuôn mặt lạnh như băng của Thanh Sương lúc này cũng hơi xao động, nàng ngưng mắt nhìn thanh niên trước mặt, nụ cười bình thản của hắn làm nàng có chút khâm phục.

Mặc dù hắn có một mẫu thân cực kỳ cường đại, nhưng hắn cũng không có được bất kỳ sự trở giúp nào, ngược lại còn vì thế mà đối mắt với nguy hiểm, đúng như lời hắn nói, hắn có thể đạt được mức này hoàn toàn là dựa vào nỗ lực của bản thân hắn.

Những thiếu chủ như bọn họ, nếu vứt đi bối cảnh Phù Đồ cổ tộc, chỉ sợ cũng chưa chắc có thể so với Mục Trần trước mắt này.

Trong lòng thanh sương nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó nàng nhẹ giọng nói:”Chúng ta tới chỉ để báo tin cho ngươi biết, ngươi lựa chọn thế nào là chuyện của chính ngươi”

Nói đến đây, nàng hơi ngừng lại, nói tiếp: “Nếu ngươi vẫn muốn ở lại thánh uyên đại lục thì cẩn thận một chút, nếu thật sự gặp huyền la, mặc tâm thì có thể tìm ta, ta sẽ giúp ngươi”

Mục Trần nhìn nữ nhân lạnh lùng trước mắt, ánh mắt vẫn luôn lãnh đạm rốt cục cũng có chút xao động, Thanh Sương này mặc dù bề ngoài lạnh như băng, nhưng trong lòng cũng không giống như vậy.

Bất quá ngoài mặt, Mục Trần cũng đành gật đầu một cái, nói: “Nếu không cỏ việc gì, vậy mời các người về đi thôi”

Mặc dù hắn có thể cảm nhận được ý tốt của bọn Thanh Sương, nhưng nói cho cùng hắn vẫn có chút khoảng cách với phù đồ cổ tộc, cho nên hắn cũng không định tiếp nhận sự trợ giúp của bọn họ.

Nghe câu tiễn khách của Mục Trần, Thanh Sương cũng không nói gì thêm, chỉ nhìn Mục Trần một cái rồi xoay người đi, ngược lại Thanh Linh lại dẫm dẫm 2 chân, hơi giận dữ liếc Mục Trần một cái, sau đó mới đi theo.

Thanh linh đuổi theo thanh sương, không cam lòng nói:”MụcTrần này thật quá tự đại, chúng ta hảo tâm muốn giúp hắn, hắn lại không thèm để ý chút nào!”

“Hắn không biết Huyền La, Mặc tâm rốt cục lợi hại thế nào sao, dù là đại viên mãn địa chí tôn gặp bọn họ cũng không chiếm được lợi lộc gì, thượng vị địa chí tôn như hắn đụng phải người ta, khác nào lấy trứng chọi đá!”

Hiển nhiên nữ tử ngày thường tâm cao khí ngạo này rất hiếm khi gặp người lãnh đạm như Mục Trần, hơn nữa các nàng mang hảo ý tới, nhưng

sắc mặt Mục Trần cũng chẳng dễ coi được tý nào, điều này làm cho nàng rất ấm ức.

Thanh Sương thì lại lắc đầu một cái, nói: ”Tĩnh di bị giam cầm nhiều năm, hai người họ mẫu tử chia lìa, tất nhiên là hắn có oán khí với Phù Đồ Cổ Tộc, hơn nữa hắn cũng là người tâm cao khí ngạo, không chấp nhận sự trợ giúp của chúng ta cũng là điều dễ hiểu”

Thanh Linh bĩu môi nói: ”Nhưng như thế không phải là cậy mạnh sao!”

Hai mắt Thanh Sương lúc này híp lại một cái, nàng quay đầu đi, liếc mắt nhìn đình viện phía sau, lẩm bẩm nói: ”Cậy mạnh sao? Sợ rằng không hắn đã như thế”

“Một thượng vị địa chí tôn mà thôi, có cái gì mà không hắn chứ?”. Thanh Linh cũng không thấy đúng, bĩu môi nói.

Thanh Sương hơi cau mày lại, nói: ”Dù không biết tại sao, nhưng ta cảm thấy trên người của hắn, mơ hồ có một khí tức nguy hiểm, loại khí tức này không khác lắm khi ta gặp bọn Huyền La, Mặc Tâm”

Thanh Linh nghe vậy, nhất thời vẻ mặt khoa trương nói “Làm sao có thể chứ Thanh Sương tỷ? Tỷ cũng quá đề cao tên kia rồi, hắn làm sao có thể so sánh với 2 tên biến thái Huyền La, Mặc Tâm chứ?!”

Thanh Sương hơn nhấp đôi môi nhỏ nhắn, chần chờ gật đầu một cái, có lẽ là do nàng ảo giác mà thôi.

Mục Trần nếu so với hai người Huyền La, Mặc Tâm thì đúng là còn kém không ít a...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1297: Cao Cấp Linh Trận Tông Sư

Khoảng thời gian tiếp đó, cả thánh uyên thành sôi sục hẳn lên, hơn nữa bắt đầu có thêm càng nhiều đội ngũ của các siêu cấp thể lực bắt đầu hội tụ.

Thượng cổ thánh uyên chính là một trong những địa điểm quyết chiến giữa đại thiên thế giới cùng ngoại vực tộc, có rất nhiều cường giả đỉnh phong ngã xuống ở đó, cho nên giá trị tiềm tàng của nó cũng khiến ngay cả đến những siêu cấp thế lực cũng sẽ động tâm.

Nếu không phải vì kiêng kỵ thời không phong bạo trong thượng cổ thánh uyên, chỉ sợ đến những thiêu chí tôn trong các siêu cấp thế lực kia cũng sẽ không nhịn được mà xuất thủ, dù sao đối với cám dỗ từ tuyệt thế thần thông, đến cả thiên chí tôn cũng sẽ thèm muốn.

Bất quá cho dù thiên chí tôn không thể nào xuất thủ, nhưng các phe siêu cấp thế lực vẫn phái ra đội ngũ rất mạnh mẽ, hiển nhiên muốn thử vận may có thể tìm được một vài cơ duyên truyền thừa trong thượng cổ thánh uyên hay không.

Cũng bởi lẽ đó, thánh uyên thành lúc này đã trở thành tâm điểm chú ý trong mắt các siêu cấp thế lực, có thể nói thánh uyên thành hiện giờ là náo nhiệt nhất suốt những năm qua.

Bất quá, trong lúc thành uyên thành đang hội tụ đông đảo các đội ngũ hùng mạnh từ các siêu cấp thế lực, thì Mục Trần lại ẩn cư tu luyện, hoàn toàn chuyên tâm vào việc tìm hiểu cảm ngộ cùng kinh nghiệm về linh trận mà mẹ hắn để lại.

Bởi vì hắn cảm giác được, cách bước đột phá cảnh giới, chỉ còn gần trong gang tấc.

Thượng cổ thành uyên lúc này bị thời không phong bạo kinh khủng bao phủ, cho nên các đội ngũ siêu cấp thế lục đều đang đợi thời không phong bạo suy yếu bớt, sau đó mới có thể nhờ thiên chí tôn ra tay, hộ tống bọn họ tiến vào thượng cổ thánh uyên, cho nên hiện giờ, tất cả các đội ngũ đều đang hội tụ tại thánh uyên thành, chờ đợi thời cơ.

Mà Mục Trần cũng tính toán trong khoảng thời gian này chính thức đột phá tới cảnh giới Cao cấp Linh Trận tông sư!

Bởi vì hắn biết, trong thượng cổ thánh uyên chắc chắc sẽ có tranh đấu cực kỳ khốc liệt, để có thể thành công, hắn hy vọng có thể nâng cao thực lực bản thân đến mức mạnh nhất.

Thánh Uyên thánh, trong một toà lầu.

Một nam tử áo xanh lẳng lặng xếp bằng, một nén hương làm từ bích linh trúc đốt lên, mùi thơm ngào ngạt, khiến cả căn phòng đều thơm ngát, mà dưới sự bao phủ của mùi hương này, bất kỳ việc tu luyện nào cũng sẽ có được hiệu quả gấp đôi.

Nam tử áo xanh tu luyện suốt một canh giờ, mới mở hai mắt ra, cười nhạt nói:

- Thế nào? Thiệp mời vẫn bị từ chối sao?

Sau lưng hắn, cố Sư Hoàng đứng dậy, mặt mũi âm trầm nói:

- Thiếu chủ, tên Mục Trần kia thật sự rất ngôn nghênh, hai lần ta tới đưa Thiệp mời của Thiếu chủ, tiểu tử này đều trực tiếp cự tuyệt!

- Tên ngu xuẩn này, tưởng rằng bám chân thái linh cổ tộc thì muốn làm gì cũng được sao?

Nam tử áo xanh chính là vị Thiếu chủ Huyền La của Phù Đồ cổ tộc, hắn nghe vậy lắc đầu cười nói:

- Từ chối thì từ chối, vốn ta muốn chĩ cho hắn một con đường đi, không biết tại sao tội tử này lại chẳng chịu thức thời

Bất quá dù trên mặt hắn là nụ cười ấm áp, nhưng trong mắt Huyền La thiếu chủ này cũng tràn đầy lãnh quang.

- Hừ, tiểu tử này không biết điều, nếu chủ động đem phương pháp tu luyện Nhất Khí Hoá Tam Thanh giao cho thiếu chủ, Thiếu Chủ còn có thể giúp hắn một tay, tránh cho đến lúc bị Phù Đồ cổ Tộc bắt đi, chịu đủ đau khổ.

Bên cạnh cố Sư Hoàng, Lương Tà Ngư cũng lên tiếng.

Huyền La cười cười, ánh mắt lãnh đạm nói:

- Không sao, nếu hắn không tự chủ động thì phải tự mình chuốc lấy cực khổ, không trách ai được.

- Hiện giờ dù Xích Viêm lão tiên có thể bảo vệ hắn, nhưng khi nào tiến vào Thượng cổ Thánh Uyên thì chim trong lồng, cá trong chậu như hắn còn chạy được đi đâu?

Năm ngón tay thon dài của Huyền La nhẹ nhàng nắm lại, khoé môi nhếch lên vẻ hài hước, hiển nhiên cũng chẳng coi Mục Trần ra gì, chỉ là cần phải để ý nhiều hơn, nếu không Mục Trần lại rơi vào tay Mặc Tâm trước.

Nếu để Mặc Tâm có được "Nhất Khí Hoá Tam Thanh" thì mới thật sự là uy hiếp với hắn.

- Bất quá lần này đi thượng cổ thánh uyên, chuyện trọng yếu nhất là tìm lại

Bát Bộ Phù Đồ", còn Mục Trần này chỉ là món phụ mà thôi". Huyền La hơi dừng lại một chút, nói:

- Trong khoảng thời gian này, thánh uyên thành sẽ hội tụ không ít đội ngũ của các siêu cấp thế lực, ta cần có tất cả các tin tình báo từ các đội ngũ kia

Tuy có tự tin tuyệt đối với bản thân, nhưng Huyền la cũng là người cẩn thận, hắn cần biết trong những đội ngũ từ các siêu cấp thể lực kia, cỏ tồn tại kẻ nào uy hiếp được hắn hay không

- Dạ!

Cố Sư Hoàng cùng lương tà ngư cung kính lên tiếng, thân hình vừa động liền biến mất tại chỗ.

Sau khi 2 người rời đi, trong căn phòng một lần nữa yên tĩnh trở lại, Huyền La khẽ búng đầu ngón tay, hắn khẽ ngẩng đầu, tầm mắt nhìn về một hướng trong Thánh Uyên Thành, ánh mắt trở nên lạnh lẽo.

Trong khoảnh khắc,cả căn phòng cũng trở nên băng hàn, ngay cả không khí cũng bắt đầu hoá thành băng sương.

- Thật là đồ ngu xuẩn không biết điều.

Con mắt huyền la hơi híp lại, trong mắt có sát ý băng hàn lướt qua.

- Đã như vậy thì phế ngươi đi rồi mang về tộc, lúc đó ta muốn xem xem, mẫu thân của ngươi còn cỏ thể che chở cho ngươi được hay không!

Đối phó với tội tử, tự nhiên không cần lưu tình, đến lúc đó nếu Thanh Diên Tịnh không nhịn được, tức giận xuất thủ, thì sẽ đánh vỡ ranh giới cuối cùng trong tộc, đến lúc ấy, dù là Đại Trưởng lão chỉ sợ cũng chỉ có thể lấy sức mạnh của gia tộc, trừng trị Thanh Diên Tịnh.

Nếu có thể áp chế được Thanh Diên Tịnh, đến lúc đó với thủ đoạn cùng danh vọng của Huyền La hắn, cũng sẽ đạt được sự ủng hộ của

không ít trưởng lão, khi ấy ngôi vị tộc trưởng còn không phải của hắn hay sao.

Cùng lúc đó, trong một toà nhà khác trong thánh uyên thành.

- Huyền La hai lần phái người đưa thiệp mời cho Mục Trần, đều bị cự tuyệt sao?

Trong sân, Thanh Huyên trưởng lão cau mày lại, nói:

- Tên Huyền La này, đến cuối cùng là có ý gì? Bằng tính cách của hắn, tuyệt đối sẽ không có ý tốt gì với Mục Trần.

- Ai biết được.

Thanh Linh nhún vai, đưa cái miệng nhỏ nhắn nói:

- Trước kia Mục Trần nói chuyện rất có ngạo khí, không nghĩ tới biện pháp hắn đối phó với huyền la lại là trốn chui trốn lủi.

Thanh Huyên trưởng lão nhìn nàng một cái, lắc đầu nóiNgươi cũng đừng coi thường Mục Trần"

Thanh Linh có chút không phục nói:

- Ta cũng là thượng vị địa chí tôn, hắn nhiều lắm cũng chỉ như ta thôi, cũng đâu có gì hơn chứ

Thanh Huyên trưởng lão khẽ mỉm cười nói:

- Một kẻ tự dựa vào sức mình, ở bằng ấy tuổi đã tu luyện tới thượng vị địa chí tôn, hơn nữa còn đạt được danh hiệu đại lục chi tử, càng quan trọng hơn là hắn cũng có chút giao tình với Viêm Đế của Vô Tận Hoả Vực, ngươi nói người có được thành tựu như vậy thật sự đơn giản sao?

Mỗi khi thanh huyên trưởng lão nói một câu, ánh mắt Thanh Linh liền trợn to hơn một phần, thậm chí Thanh Sương bên cạnh khuôn mặt luôn lạnh lùng như băng cũng trở nên ngưng trọng.

- Cái này là thật sao?

Thanh Sương mờ miệng nói.

Thanh Huyên trưởng lão gật đầu một cái, thở dài nói:

- Những ngày qua, ta dùng không ít tài nguyên mới có thể đổi được những tin tình báo này, nói thật, đến cả ta cũng có chút giật mình.

Nói đến đây, trong mắt nàng hiện ra vẻ vui mừng, nói:

- Tên tiểu tử này, thật không hổ là con của Tiểu Tịnh, thiên phú như thế thật đúng là kinh tài tuyệt diễm, nếu từ nhỏ hắn ở trong phù đồ cổ tộc chúng ta, chỉ sợ dù là Huyên La cũng không thể sánh bằng hắn

- Hắn lợi hại thế nào đi nữa, hiện giờ cũng chỉ là Thượng Vị Địa Chí Tôn mà thôi, gặp phải bọn Huyền La, Mặc Tâm vẫn sẽ chịu thiệt thòi.

Thanh Linh chu mỏ một cái, nói.

Thanh Huyên trưởng lão gật đầu lần nữa, đúng là dù nói thế nào, bảy giờ nếu Mục Trần phải đối mặt với Huyền La, Mặc Tâm, chỉ sợ cũng rất khó khăn

- Theo ta được biết, nửa tháng sau chính là thời cơ tốt nhất để tiến vào thượng cổ thánh uyên

Thanh Huyên trưởng lão nhìn về phía thanh sương, nói:

- Sau khi tiến vào, ngươi hãy cố hết sức bảo vệ Mục Trần một chút, đừng để Huyền La, Mặc Tâm gây bất lợi với hắn, bất kể thế nào hắn cũng là con ruột của Tiểu Tịnh, hơn nữa, trong người hắn cũng chảy huyết mạch của Thanh mạch chúng ta.

Thanh Sương nghe vậy cũng khẽ gật đầu.

- Huyên di yên tâm, nếu hắn gặp phiền toái, bất kể thế nào ta sẽ không đứng nhìn đâu

Thánh uyên thành, trong lúc các đội ngũ siêu cấp thế lực đang chờ đợi, thì nửa tháng thời gian rốt cục từ từ trôi qua.

Khi một màn khó tin ánh bình minh xé tan tầng mây dầy đặc tới, chiếu rọi thánh uyên Thành, thì cả toà thành này đường như ngập tràn sức sống kinh thiên.

Vù vù!

Từng đạo quang ảnh phóng lên cao, sau đó lập tức hoá thành lưu quang, trực tiếp hướng vào phía sâu trong Thánh Uyên Đại Lục.

Một vài cỗ linh lực cự kỳ mạnh mẽ cũng nổi lên, nhộn nhạo trong thiên địa, hiển nhiên những thiên chí tôn từ các siêu cấp thế lực cũng bắt đầu động thủ.

Trong thời điểm này, tại một toà đình viện trong thánh uyên thành, Mục Trần đã tĩnh toạ suốt nửa tháng nay cũng từ từ mở hai mắt.

trong con ngươi màu đen, lúc này như phản xạ ức vạn đạo ánh sáng, trông cực kỳ thâm thuý, tựa như tinh không.

Bàn tay thon dài của Mục Trần từ từ mở ra, linh lực ào ạt tụ đến, dường như cỏ thể cảm giác được, lúc này cỏ vô số linh ấn đang sát nhập vào bốn phía hư không.

Cả phiến không gian này bắt đầu trở xích hồng nóng bỏng.

Cứ thế mấy phút đồng hồ sau, trong lòng bàn tay Mục Trần hiện ra một mảnh không gian xích hồng, trong phiến không gian kia tựa như tràn đầy dao động huỷ diệt, cực kỳ kinh khủng.

Mục Trần nhìn chằm chằm mảnh không gian xích hồng trong lòng bàn tay, trong mắt cũng hiện lên vẻ cuồng nhiệt.

- Hô!

Trong miệng Mục Trần thở ra một làn khí nhẹ như trút được gánh nặng, khoé miệng của hắn cũng hiện lên một nụ cười vui mừng.

Bởi vì phiến không gian xích hồng này chính là một toà linh trận.

Một toà cao cấp tông sư linh trận, Viêm Hoàng Trận!

Rõ ràng, trải qua thời gian tĩnh tu tìm hiểu này, thành tựu linh trận của Mục Trần rốt cục cũng đột phá, chân chính bước vào cảnh giới cao cấp tông sư!

Mục Trần đứng lên, hắn nhìn lên thánh uyên thành, khẽ mỉm cười:

- Huyền la, Mặc tâm.

Mục Trần vung tay áo bào lên, mảnh không gian xích hồng trong tay hắn tiêu tán đi, mà thân ảnh của hắn cũng hơi xao động một chút liền biến mất, chỉ còn lại một giọng nói khe khẽ quanh quẩn truyền ra:

- Bát bộ phù đồ kia, ta muốn có rồi!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1298: Tiến Vào Thượng Cổ Thánh Uyên

Vù!

Trong thiên địa tối mờ mịt, một đạo xích quang giống như thiên thạch vọt qua, thỉnh thoảng có lôi đình huỷ diệt đen ngòm như nộ mãng từ trên trời giáng xuống, nhưng mỗi khi lôi đình huỷ diệt cách xích quang kia tầm trăm trượng thì bị một luồng nhiệt độ đáng sợ đốt thành hư vô.

Mà khi tầm mắt xuyên qua xích quang thì lại phát hiện, xích quang này chính là một cái hồ lô đỏ, trên hồ lô có 4 người Mục Trần, lạc ly ngồi xếp bằng, mà ngồi phía đầu chính là xích viêm lão tiên.

"Ở sâu trong thánh uyên đại lục này, quả nhiên là hoàn cảnh khốc liệt"

Mục Trần ngẩng đầu, hắn nhìn lôi đình huỷ diệt bắn tứ phía trong thiên địa, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng, ở nơi thế này, cho dù là thượng vị địa chí tôn, một khi bất cẩn cũng sẽ chật vật không chịu nổi.

Cũng may là chuyến này bọn họ còn có xích viêm lão tiên dẫn đường, nếu không, chỉ nguyên chạy từ thánh uyên thành đến bên ngoài thời không phong bạo chắc cũng phải mất mười mấy ngày.

"Đây chỉ là trò trẻ con mà thôi, hoàn cảnh bên trong thượng cổ thánh uyên còn ác liệt tàn khốc gấp mấy lần". Nhìn thấy vẻ ngưng trọng trên mặt Mục Trần, xích viêm lão tiên cũng cười một tiếng, nói.

Mục Trần nghe vậy, khoé mắt nháy lên một cái, thượng cổ thánh uyên lại có thể hung hiểm đến mức đó sao?

"Trong thượng cổ thánh uyên có rất nhiều cường giả đỉnh phong bỏ mạng, bọn họ dù vẫn lạc, nhưng bởi vì linh lực bản thân quá mức cường đại, nên sau khi chết, linh lực không tiêu tán mà tạo nên các loại dị tượng.

Xích viêm lão tiên cười nói Cho nên, trong thượng cổ thánh uyên, những hoàn cảnh cùng dị tượng khốc liệt kia không chừng lại do một vị thiên chí tôn biến thành, sao lại không kinh khủng cho được?"

Nghe tới đây, 4 người Mục Trần, Lạc Ly, Linh Khê, Long Tượng đều hít một hơi khí lạnh, từ thiên chí tôn vẫn lạc mà hoá thành dị tượng? Khó trách lúc trước Xích Viêm lão tiên nói nơi này chẳng qua chỉ là trò trẻ con...

"Trong thượng cổ thánh uyên, hoàn cảnh khốc liệt, các ngươi phải cẩn thận, ngoài cái đó cũng phải chú ý những đội ngũ khác một chút, theo lão phu biết, số lượng các đội ngũ đi thượng cổ thánh uyên lần này là đông nhất trong những năm qua, không chỉ có tất cả các siêu cấp thế lực tham gia, thậm chí ngay cả một vài tru ma sư đã nhiều năm lăn lộn trong thánh uyên đại lục cũng đã hợp thành đội ngũ, những người này đều là loại trải qua sát phạt, cũng không phải đèn cạn dầu". Xích viêm lão tiên có chút trịnh trọng nhắc nhở 4 người.

Mục Trần nghe vậy, ánh mắt cũng không nhịn được mà ngưng lại, những tên tru ma sư này cũng không phải loại hiền lành, đặc biệt là cao cấp tru ma sư, nhân vật như thế cũng không kém gì những thiếu chủ của Phù Đồ cổ tộc như huyền la, mặc tâm, có thể nói lả kình địch.

Bất quá, muốn xuyên qua thời không phong bạo không phải là cần thiên chí tôn ra tay mới được sao? vì sao những tru ma sư này cũng làm được?

"Tru ma sự thuộc về đại thiên cung, chỉ cần có đủ tru ma điểm, tất nhiên cũng có thể mời được thiên chí tôn của đại thiên cung xuất thủ, hộ tống họ tiến vào thượng cổ thánh uyên". Dương như biết nghi ngờ trong lòng Mục Trần, xích viêm lão tiên cười giải thích.

Tru ma điểm này đúng là thứ tốt'

Mục Trần mỉm cười, không nghĩ tru ma điềm này thậm chí đến thiên chí tôn cũng mời được.

"Chĩ cần ngươi có đủ tru ma điểm, đừng nói là thiên chí tôn bình thường, cho dù là tru ma vương tần thiên cũng có thể mời được, hắc hắc, đây chính là một vị thánh phẩm thiên chí tôn đó...dĩ nhiên, phải có lý do phù hợp, dù sao tru ma vương cũng sẽ không giúp ngươi làm mấy chuyện vi phạm quy tắc đạo nghĩa.

Mục Trần cùng Lạc Ly, hai mặt nhìn nhau, cái này cũng thật khoa trương, phải biết thánh phẩm thiên chí tôn chính là tồn tại đỉnh cao nhất trên đại thiên thế giới, địa vị như thế thật quá siêu nhiên.

Như Viêm Đế, Võ Tổ, muốn gặp được cũng đã quá khó khăn, huống chi là nhờ họ giúp một tay? Như thế cần phải có mặt mũi cùng nhân tình lớn thế nào.

Mà trong đại thiên cung, thậm chí đến những tồn tại như thế cũng có thể mời được, xem ra để lưu thông cái tru ma điểm kia, đại thiên cung cũng bỏ ra không ít công sức.

Trong lúc mọi người đang cảm thán, hồ lô đỏ không ngừng nhảy xuyên không gian, tốc độ như thế thật không cách nào tả nổi, khiến bọn Mục Trần khen thầm không thôi, thủ đoạn của thiên chí tôn đúng là người thường còn lâu mới hiểu được.

Dưới tốc độ cao nhất của Xích Viêm lão tiên, khoảng 1 canh giờ sau, bọn Mục Trần cảm giác được, dao động trong thiên địa dường như càng thêm dầy đặc.

Bọn họ kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy không gian trong phiến thiên địa này như có dấu hiệu vỡ nát ra, một cỗ áp bách cực đoan kinh khủng bao phủ lấy bọn hắn, khiến bọn hắn có chút thở không nổi.

Hơn nữa, không chỉ có bọn họ, ngay cả xích viêm lão tiên khuôn mặt cũng hiện vẻ ngưng trọng, bắt đầu giảm tốc độ xuống.

Nhìn thấy dáng vẻ của hắn, trong lòng bọn Mục Trần chợt cảm thấy lành lạnh, bọn họ cũng hiểu, xem ra bọn hắn đã tới sâu trong thánh uyên đại lục rồi...

"Đó chính là thời không phong bạo..."

mà trong lúc ý nghĩ đó vừa lướt qua, thì giọng nói ngưng trọng của xích viêm lão tiên đột nhiên vang lên.

Tầm mắt của bọn họ chợt hướng về xa xôi phía trước, sau đó liền thấy, thiên địa nơi đó đã bể tan tành ra,ngân bạch phong bạo (gió lốc màu trắng bạc) cuồn cuộn trong thiên địa, nơi nó đi qua không một vật chất nào có thể tồn tại, tựa như một vùng hư hô.

Trước ngân bạch phong bạo khổng lồ không cách nào hình dung, đám người mục trần nhỏ bé tựa như bụi bặm, bọn họ có một cảm giác, nếu rơi vào trong đó thì chỉ sợ trong khoảnh khắc sẽ bị chôn vùi.

Đối với loại thiên tai kinh khủng này, cho dù là thiên chí tôn cũng tương đối kiêng kỵ.

Xích Viêm lão tiên thúc giục hồ lô đỏ dần dần dừng lại cách mấy vạn trượng trước thời không phong bạo khổng lồ, ở khoảng cách này, bọn Mục trần đã có thể thấy được, xích quang xung quanh hồ lô đã bắt đầu vặn vẹo.

Phải biết, cả quãng đường tới đây, bất kỳ lôi đình huỷ diệt thế nào đều không thể làm cho xích quang của hồ lô suy yếu, nhưng tới nơi đây, dù chỉ là đến gần thôi cũng làm hào quang của hồ lô bắt đầu vặn vẹo.

Như vậy có thể thấy được, thời không phong bạo chứa sức mạnh huỷ diệt bậc nào.

"Thời điểm tốt nhất để tiền vào thời không phong bạo là một nén hương nữa" Xích viêm lão tiên nhìn thời không phong bạo cuồn cuộn, chậm rãi nói.

bọn mục trần đều gật đầu một cái, thân thể dần dần trở nên căng thẳng.

Trong lúc chờ đợi, Lạc Ly lại gần Mục Trần nói nhỏ :"Sau khi tiến vào thượng cổ thánh uyên, đầu tiên chúng ta có thể liên lạc với Thanh Tuyền, nghe nói bọn họ biết một số tin tức, hình như là nơi một vị thiên chí tôn vẫn lạc"

"Hả?"

Mục Trần có chút kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ tới nhóm Ôn THanh Tuyền lại giỏi tình báo như vậy, còn chưa tiến vào thượng cổ thánh uyên đã nhắm được mục tiêu.

"Bất quá đây là tin tình báo của bọn họ, chúng ta lại đi tiếp cận, có lẽ cũng không thích hợp lắm". Bất quá hắn lạl nhíu mày một cái nói.

Loại tin tức này cực kỳ trân quý, dù sao nếu có thể đi trước một bước không chừng có thể đạt được truyền thừa bảo bối, sao phải tìm nhiều người đến chia phần.

Lạc ly mỉm cười nói :"Đây là do thanh tuyền nói, bởi vì tin tình báo này cũng không phải một mình họ biết, cho nên đến lúc đó rất có thể gặp đối thủ mạnh đến cạnh tranh, mà chúng ta thì lại là một đối tượng hợp tác tốt".

Mục trần chợt hiểu ra, chợt trầm ngâm một lúc mới gật đầu, nếu thật sư như vậy bọn họ cũng có thể đi thử một chút, thuận tiện cũng có thể điều tra chút đầu mối liên quan đến "Bát Bộ Phù Đồ"

"Nếu nói vậy, lần này lại nợ nàng một cái nhân tình rồi"

Mục Trần cười cười, hiện giờ đã có đông đảo đội ngũ tiến vào thượng cổ thánh uyên, trong đó không ít nhóm nhìn qua có vẻ mạnh hơn bọn họ, vì thế nếu nhìn bề ngoài, đối tượng hợp tác tốt hơn bọn họ cũng không ít, ôn thanh tuyền làm như thế hiển nhiên là dựa trên quan hệ của 2 bên.

Lạc Ly khẽ cười một tiếng "Nói không chừng, tới sau cùng bọn họ mới biết được, lựa chọn lần này mới là chính xác nhất"

Tuy nói trong đội ngũ bọn họ, mạnh nhất có vẻ là Linh Khê với thực lực cao cấp linh trận tông sư, có lẽ nhiều người cũng không để ý tới Mục Trần mới chỉ thượng vị địa chí tôn, nhưng Lạc Ly lại hiểu rất rõ, trong đội ngũ lần này sức chiến đấu của ai là mạnh nhất....

"hắc, quả nhiên lần này có không ít người tới" Lúc 2 người đang nói chuyện, Xích viêm lão tiên chợt mở miệng, ánh mắt của hắn nhìn một phía xa xôi.

Bọn Mục Trần cũng nhìn theo hướng đó, bất quá lạl không thấy bất cứ bóng người nào, nhưng dựa vào cảm giác linh lực bọn họ có thể nhận ra, ở nơi đó mơ hồ tản ra một cảm giác áp bách kinh khủng.

Dưới thời không phong bạo mà vẫn có thể tản ra uy áp kinh khủng này, trừ thiên chí tôn ra sợ rằng cũng không mấy ai làm được.

Mục Trần mơ hồ cảm ứng, chợt nhận ra không dưới mười mấy đạo uy áp kinh khủng, cho thấy số lượng thiên chí tôn mà hắn cảm ứng được phải vượt quá 2 bàn tay.

Điều này làm hắn nhịn không được cảm thán một tiếng, bình thường thiên chí tôn đều là thần long thấy đầu không thấy đuôi, thế mà ở đây lại xếp thành đoàn...Sức hấp dẫn của thượng cổ thánh uyên này cũng quá mạnh mẽ đi.

Ấm!

Trong lúc Mục Trần đang cảm thán, chỉ thấy thời không phong bạo ở nơi xa đột nhiên phát ra tiếng sấm nổ, âm thanh đinh tai nhức óc chấn động cả thiên địa, thậm chỉ cả vùng đất đều đang run rẩy.

Tiếng nổ lớn truyền ra, thời không phong bạo vốn cuồn cuộn điên cuồng chợt chậm lại, trở nên dịu xuống một chút...

Thấy cảnh này, bọn Mục Trần cũng hiểu, thời cơ tốt nhất để tiến vào thượng cổ thánh uyên đã tới rồi!

"Đi!"

Xích viêm lão tiên thấy vậy,ánh sáng loé lên mạnh mẽ trong mắt, hắn dẫm chân một cái, chợt một dòng sông đỏ như nham tương cuồn cuộn chảy ra từ miệng hồ lô.

"Nhớ, nếu muốn ra khỏi thượng cổ thánh uyên, hãy bóp vỡ ngọc phù ta cho các ngươi thì có thể truyền tống trở về thánh uyên đại lục!"

4 người Lạc ly , mục trần gật đầu, nhún chân một cái bắn mạnh ra xa, được dòng sông nham tương kia bao phủ lấy.

Oành!

Dòng sông nham thạch như một con xích long gầm thét, chở 4 người Mục Trần xông vào thời không phong bạo, ánh sáng màu đỏ loé lên một cái, liền biến mất trong thời không phong bạo vô tận...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1299: Hóa Linh Phong

Nơi này là một mảnh thiên địa đã đổ nát tan tành, trong thiên địa tràn ngập khí tức cổ xưa, sắc trời tà tà hoàng hôn, xa xa phía chân trời, một ánh tàn dương yếu ớt giống như sắp vụt tắt.

Cả vùng đất lan tràn những khe nứt sâu hoắm như vực sâu, trải dài bất tận, bóng tối vô tận trọng đó làm người ta lạnh cả gáy.

Phiến thiên địa này dường như từng bị một bàn tay đáng sợ mạnh mẽ bóp nát, tất cả sự sống cùng quy tắc trong đó đều vỡ vụn.

"Đây chính là một trong những địa điểm quyết chiến giữa đại thiên thế giới cùng ngoại vực tộc trong thời thượng cổ sao?"

Trên một đỉnh núi lẻ loi trơ trọi, 4 người Mục Trần, Lạc Ly, Linh Khê, Long Tượng đứng đó, bọn họ nhìn mảnh thiên địa đã đổ nát này, không nhịn được tỏ ra kinh sợ.

Đặc biệt khi bọn họ đều co rụt con ngươi lại khi thấy ở nơi xa xôi, một ngọn núi vốn nên sừng sững trên mặt đất thì lúc này lại trôi nổi trên trời, phiêu lãng theo gió.

Sở dĩ như thế lả vì quy tắc thiên địa ở đây đã bị phá vỡ, dẫn đến trời không còn là trời, đất chẳng phải là đất, không gian đảo lộn, những quy tắc vốn có đều đã mất đi tác dụng.

"Mảnh thiên địa này khiến người khác cảm thấy quá áp lực, đến mức thở không nổi". Khuôn mặt Lạc Ly ngưng trọng nói.

ở nơi thế này, nếu chiến đấu thì tiêu hao linh lực còn hơn nhiều so với trên đại thiên thế giới, bời vì lúc nào cũng phải chống đỡ khí tức áp bách luôn thường trực ờ nơi này.

"Đã không ít thiên chí tôn bỏ mạng tại đây, mặc dù hiện tại đã ngã xuống nhưng sợ rằng vẫn lưu lại một chút khí tức, những khí tức này du nhập vào thiên địa đổ nát, mới khiến chúng ta cảm giác bị áp bách." Linh Khê nhẹ giọng nói.

"Thật không hổ là hung địa nổi danh đại thiên thế giới". Long Tượng cũng cảm thán một tiếng, ở nơi thế này, dù hắn có thực lực bán bộ đại viên mãn cũng vẫn cảm thấy bất an.

Mục Trần cũng đồng tình gật đầu, sau đó nhìn Lạc Ly nói: "Chúng ta đi tập hợp với bọn Ôn Thanh Tuyền chứ?"

Nếu nhóm ôn Thanh Tuyền có được tin tình báo về một toà Di tích Thiên Chí Tôn, hơn nữa lại mời bọn họ trợ giúp, chuyện tốt như thế tất nhiên Mục Trần sẽ không từ chối, dù sao trước mắt bọn họ vừa mới bước vào thượng cổ thánh uyên, cho nên cũng không biết nhiều về tin tức nơi này.

Lạc Ly gật đầu, sau đó vươn tay, một con bươm bướm màu bích ngọc hiện ra, sau khi lạc ly thúc giục, nó phát ra ánh sáng màu xanh rực rỡ, đập nhẹ đôi cánh, nó quanh quẩn trước mặt lạc ly một chút như đang cảm ứng phương hướng, rồi sau đó vỗ cánh bay vút về hướng tây.

"Đi theo nó là có thể gặp được nhóm Thanh Tuyền". Lạc Ly mỉm cười nói.

"Đi!"

Mục Trần hô nhẹ, sau đó vút đi, sau lưng 3 người lạc ly cũng lập tức đuổi theo.

Vì trong thượng cổ thánh uyên này đầy rẫy nguy hiểm, cho nên vì cẩn thận, Mục Trần cũng để đội ngũ đi chậm lại, tránh để lúc ngoài ý muốn, ứng phó không kịp thì lại bị thua thiệt.

Mà sự thật chứng minh, sự cẩn thận của Mục Trần cũng không thừa... ô ô.

Trong thiên địa, không ngừng có hoàng phong gào thét, loại hoàng cuồng phong này nhìn như không có lực công kích, nhưng chỉ khi tiếp xúc với linh lực, thì chỉ trong khoảnh khắc sẽ phân giải linh lực thành cát bụi...

đoàn người mục trần trốn bên trong một sơn động, nhìn hoàng phong gào thét bên ngoài, trên mặt đều có vẻ hoảng sợ.

Đặc biệt là long tượng, cánh tay của hắn hiện vẻ nhợt nhạt, là vì lúc trước hắn tránh không kịp, cánh tay bị hoàng phong quét qua, đầu tiên là linh lực trên cánh tay bị phân giải, sau đó thậm chí là cả cánh tay cũng suýt nữa hoá thành cát cụi.

May là Mục Trần nhanh tay nhanh mắt kéo hắn trở lại, nếu không mặc dù thực lực của hắn đã là bán bộ đại viên mãn, nhưng bị hoàng phong xâm nhập thì chỉ sợ cũng không chống đỡ được bao lâu sẽ hoá thành cát bui đầy trời.

"Hoàng phong thật khủng khiếp!". Trong lòng Long Tượng vẫn còn sợ hãi, những năm qua hắn cũng trải qua không ít chuyện, nhưng chưa cái nào kinh tâm động phách như lần này, chỉ nghĩ đến việc suýt chút nữa bị hoá thành cát bụi, trong lòng hắn đã không rét mà run.

"Đây chính là Hoá Linh phong". Lạc ly chăm chú nhìn hoàng phong cuồn cuộn đầy trời, khuôn mặt ngưng trọng nói.

"Hoá linh phong?", bọn Mục Trần nghe vậy đều ngẩn ra.

"Mấy ngày qua ta không bế qua tu luyện như ngươi, mà là tiêu tốn không ít tài nguyên gom nhặt những tin tình báo từ chỗ xích viêm tiền bối, còn cả trong thánh uyên thành nữa". Lạc Ly liếc Mục Trần một cái, nói.

Mục Trần nghe thế cười hắc hắc, trước đó vì hắn phải chuyên tâm tu luyện linh trận, nên cũng không có thời gian đi nghe ngóng tin tức, may mà Lạc Ly chu đáo làm hết những khâu quan trọng này.

"Trong thượng cổ thánh uyên, có không ít những loại thiên tai cực kỳ kinh khủng, hoá linh phong này chính là một trong số đó,nghe nói đối với những sinh vậy không có linh lực thì hoá linh phong này hoàn toàn vô hại, nhưng lại có sát thương trí mạng đối với linh lực, một khi linh lực dính phải nói sẽ nhanh chóng bị tan rã hết"

"Lúc trước tuy long tượng đại ca không thúc giục linh lực, nhưng thân thể của chúng ta trải qua việc tu luyện tự nhiên sẽ cất chức linh lực, vì thế nên thiếu chút nữa cánh tay của hắn đã hoá thành tro bụi"

Long tượng âm thầm tặc lưỡi, nói như thế, dù bọn họ thu liễm linh lực cũng không thể vượt qua hoá linh phong, vì bản thân thân thể của bọn họ đã ẩn chức linh lực.

"cho nên lúc này chúng ta cũng chỉ có thể chờ đợi hoá linh phong tiêu tán sao?" Linh khê nói.

"Chỉ có thể như thế". Lạc Ly khẽ gật đầu, có chút bất đắc dĩ nói, ai có thể nghĩ tới, chỉ một cơm gió lại éo bọn họ chật vật như vậy.

"cũng may là nghe nói hoá linh phong này cũng không kéo dài, chúng ta hắn cũng không phải chờ lâu"

Mục Trần gật đầu một cái, nói Vậy thì chờ nó tiêu tán."

Vừa nói, ánh mắt của hắn hiện lên một tia kỳ dị nhìn vào hoá linh phong bên ngoài sơn động, hoá linh phong này tuy nguy hiểm, nhưng từ

góc độ khác mà nói thì đúng là một loại đại sát khí, nếu có thể thu thập một chút, lúc nào đối địch đem thả ra ngoài,thì tuyệt đối sẽ đem lại hiệu quả không tưởng.

"Ngươi lại có ý định gì với hoá linh phong này sao?" Lạc Ly thấy sắc mặt của Mục Trần, liếc một cái là nhìn thấu suy nghĩ trong đầu hắn, lúc này mắt nàng trợn to lên, tên Mục Trần này đúng lả gan to bằng trời.

Linh khê cùng long tượng kinh ngạc nhìn Mục Trần, người khác thấy hoá linh phong đều chật vật tránh né, riêng tên Mục Trần này thì lại định nhắm vào?

Thấy ánh mắt ngạc nhiên của bọn họ, MỤc trần không nhịn được cười một tiếng, làm như suy nghĩ điều gì nóiHoá linh phong này mặc dù bá đạo, nhưng không phải là không có cách khống chế"

"Hoá linh phong có sức mạnh phân giải, nhưng nếu có thể phong ấn loại sức mạnh này lại là được"

"Phong ần? lấy lực phong ấn đối phó với lực phân giải của hoá linh phong sao?" Bọn Linh Khê 2 mắt nhìn nhau, trên đại thiên thế giới, am hiểu lực phong ấn nhất chính là phù đồ cổ tộc.

"Thiếu chủ, lực phong ấn của Phù Đồ cổ tộc dù cường đại, nhưng lực phong ấn cũng chia làm 5-7 loại, chỉ một loại lực phong ấn sợ rằng không làm gì được hoá linh phong." Long tượng lắc đầu, dù sao hắn cũng khá hiểu rõ lực phong ấn của Phù Đồ cổ tộc.

"Lực phong ấn tầm thường tất nhiên là không làm được..."

Mục Trần cười một tiếng, sau đó trong mắt hắn có ánh sáng thuỷ tinh nở rỗ, một toà thuỷ tinh phù đồ tháp hiện ra, trôi lơ lửng trước mặt hắn, tản ra một loại cảm giác thần thánh..

"Nhưng lực phong ấn do thuỷ tinh phù đồ tháp của ta tạo ra, mạnh mẽ hơn nhiều so với lực phong ấn tầm thường"

"Thì ra là thánh phù đồ tháp!" Đôi mắt linh khê sáng lên nhìn toà thuỷ tinh phù đồ tháp, nàng tất nhiên là biết được, loại cấp bậc như thánh phù đồ tháp này ở trong phù đồ cổ tộc cũng cực kỳ hiếm thấy.

Nếu là như vậy cũng có thể thử xem.

"Bất quá ngươi cũng thật to gan, không sợ thánh phù đồ tháp bị thương tổn gì sao". Linh Khê khẽ mím môi nhỏ nhắn, Mục Trần cũng có thể thử xem, nhưng việc này cũng có chút mạo hiểm, người của Phù Đồ cổ tộc đều coi Phù Đồ tháp của bản thân là vật quý báu nhất, sẽ không bao giờ dùng bừa bãi, ai lại giống như Mục Trần muốn dùng nó đối phó với hoá linh phong.

Ví dụ như tên Huyền La thiếu chủ kia, hắn cũng có thánh phù đồ tháp, nhưng linh khê biết nếu đổi lại là hắn sẽ tuyệt đối không dám làm trò này.

Dĩ nhiên, cũng lả do hoàn cảnh cùng sự từng trải của hai người khác nhau, Huyền La thiếu chủ kia thân phận cao quý, làm sao có thể như Mục Trần tự mình dấn thân chỗ nguy hiểm.

"Chung quy, mạo hiểm là việc cần thiết, thế giới này cũng không có nhiều cơ duyên từ trên trời rơi xuống đâu". Mục Trần lại tỏ ra rất bình thường, vì trải qua ma luyện những năm qua, hắn đã sớm có thói quen mạo hiểm, có lúc, thậm chí sinh tử cũng đặt sang một bên.

"Vậy thì thử xem, nếu có gì không ổn thì lập tức dừng lại"

Lạc Ly ngược lại khá dứt khoát, nếu Mục Trần đã hạ quyết tâm, nàng sẽ không ngăn cản, thậm chí còn ủng hộ hết lòng.

Mục Trần gật đầu, sau đó cũng không kéo dài nữa, lập tức tiến lên 2 bước, đi tới trước cửa sơn động, sắc mặt ngưng trọng nhìn hoá linh phong gào thét ngập trời, bàn tay hắn giơ lên, chỉ thấy thánh phù đồ tháp bộc phát ra ánh sáng vạn trượng, một khắc sau từ từ bay ra khỏi sơn động.

onggg!

Khi thánh phù đồ tháp vừa tiến vào hoá linh phong, ánh sáng thuỷ tinh mạnh mẽ phát ra, chống đỡ lực phân giải của hoá linh phong, cùng lúc đó ở dưới đáy tháp có lực hút mạnh mẽ, bắt đầu cuồn cuộn không ngừng hút từng luồng hoá linh phong vào trong tháp với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được.

Cứ hút như vậy một lúc lâu, Mục Trần đột nhiên vung tay lên, thánh phù đồ tháp cũng bay về, cùng lúc đó, hắn bước lên một bước, tay cầm phù đồ tháp, linh lực không kiềm chế chút nào nữa mà bộc phát tất cả ra, toàn bộ rót vào trong thánh phù đồ tháp.

Kế tiếp là việc quan trọng nhất, bởi vì hắn nhất định phải khởi động lực phong ấn của thánh phù đồ tháp, phong ấn hoá linh phong lại.

Nếu như thất bại, chỉ sợ hoá linh phong cuồng bạo kia sẽ làm thánh phù đồ tháp bị thương tổn.

Cho nên, Mục Trần tuyệt đối không muốn thất bại!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1300: Thu Phục

Trong thuỷ tinh phù đồ tháp, một luồng hoàng phong không ngừng gào thét, mà mỗi khi hoàng phong đập trên vách tháp thì linh văn sáng ngời trên tháp lại ảm đạm đi, hiển nhiên là do bị hoá linh phong phân giải.

Ông!

Bất quá, trong lúc hoá linh phong tàn phá tứ tung thì bất chợt, bên trong phù đồ tháp bộc phát ra ánh sáng vạn trượng, từng đạo linh lực thuỷ tinh ào ạt tràn lên lên giống như tơ nhện, lao tới quấn quanh hoá linh phong.

Xuy xuy!

hai thứ tiếp xúc, trong nháy mắt có linh quang bộc phát, hoá linh phong như có linh trí, cố gắng giãy giụa thoát khỏi linh lực thuỷ tinh.

Bời vì nó dường như nhận ra được, trong loại linh lực thuỷ tinh này có ẩn chứa một loại sức mạnh đặc biệt, làm nó không thể nào hoá giải dễ dàng như các loại linh lực bình thường khác được.

Bị hoá linh phong chống trả giãy dụa, Linh lực thuỷ tinh như lũ cuộn trào lên lại bị rớt ra không ngừng, hiển nhiên muốn trói nó lại cũng không hề dễ dàng.

"Quả nhiên có chút phiền toái"

Ánh mắt của Mục Trần cũng chợt loé lên, bất quá hắn cũng không vội chút nào, dù sao luông hoá linh phong này cũng đã bị cô lập, không thể

nào chống trả mãi được, còn hắn thì lại có linh lực mênh mông hùng hậu, cho dù bị phân giải một chút cũng không thể nào để cho luồng hoá linh phong này trốn được.

Nghĩ như vậy trong lòng, lúc này Mục Trần không vội vàng, bắt đầu thúc giục linh lực thuỷ tinh cuồn cuộn không ngừng quẩn quanh hoá linh phong, tuy phần lớn linh lực sẽ bị hoá linh phong phân giải, nhưng vẫn sẽ có một vài tia linh lực thuỷ tinh lặng lẽ bám lên hoá linh phong.

Cứ như thế qua một khoảng thời gian ngắn, hoá linh phong vốn linh động lại bắt đầu chậm dần xuống, bởi vì màu vàng của nó bắt đầu sáng dần lên.

Hoá linh phong mặc dù kỳ lạ, nhưng cũng chỉ có chút bản năng, cũng không thật sự có linh trí, nên đối mặt với sự dây dưa của Mục Trần, nó không thể nào trốn thoát được.

Tới cuối cùng, chỉ thấy trong phù đồ tháp có một quả cầu ánh sáng chừng trăm trượng trôi lơ lửng, trong quả cầu mơ hồ có thể thấy hoá linh phong gào thét, bất quá mỗi khi chạm vào quả cầu thì lại bị một loại sức mạnh kỳ lạ bắn ngược về, lực phân giải của nó cũng chẳng còn bao nhiêu tác dụng.

"Bị vây lại rồi sao?"

Cảm ứng động tĩnh trong phù đồ tháp, trong lòng Mục Trần cũng thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên kết ấn, chỉ thấy không gian bên cạnh chợt dao động, Bạch bào Mục Trần thoáng hiện ra.

Bạch bào Mục Trần vừa xuất hiện, bàn tay hướng thẳng đến phù đồ tháp, lập tức rót toàn bộ linh lực trong cơ thể vào trong đó.

Lại được bạch bào Mục Trần tiếp sức, trong phù đồ tháp, quả cầu ánh sáng to trăm trượng kia bắt đầu thu nhỏ lại nhanh chóng, ngược lại, lực phong ấn vốn tràn ngập bên trên đó cũng càng ngày càng mạnh.

Qua mấy chục giây sau, quả cầu ánh sáng to trăm trượng đã thu nhỏ lại cỡ bằng đầu người, mà lực phong ấn cũng làm cho hoá linh phong vốn bạo ngược dần dần yên tĩnh lại.

"Thành công!"

Mục Trần mở 2 mắt ra, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng, lần này hắn to gan thí nghiệm vậy mà lại thành công thật!

"Thành công sao?"

Nhìn ánh mắt vui mừng của Mục Trần, 3 người Lạc Ly, Linh Khê, Long Tượng không nhịn được hỏi.

Trẽn khuôn mặt tuấn dật của Mục Trần tràn đầy nụ cười, chợt bàn tay hắn nắm chặt, chỉ thấy quả cầu to bằng đầu người hiện ra trong tay hắn, bên ngoài quả cầu hiện lên đầy hoa văn huyền ảo, phát ra lực phong ấn mạnh mẽ.

Bọn Lạc Ly tò mò xem thử, ánh mắt xuyên thấu qua quả cầu, có thể thấy trong đó hoá linh phong đã yên tĩnh lại, hoá linh phong có lực phân giải, vốn chẳng kiêng kỵ linh lực chút nào, thì giờ lại không có cách nào đột phá nổi tầng phong ấn kia.

"mặc dù tốn chút công sức, nhưng may mắn là đã thành công, bất quá, hoá linh phong liên tục phân giải lực phong ấn của ta, ta luôn luôn phải giữ vững cường độ phong ấn, nếu không rất có thể bị nó phá vỡ"

"cũng may việc này cũng không tiêu hao nhiều, không phải gánh nặng đối với ta". MỤc Trần nhìn chằm chằm quang cầu, có vẻ yêu thích không rời, nói.

Linh Khê chậc chậc cảm thán, hiển nhiên lả nàng không nghĩ tới việc MỤc Trần có thể thu phục loại hoá linh phong chỉ nghe tên đã làm tất cả các cường giả sợ vỡ mật này.Cho dù MỤc Trần cũng chỉ phong ấn một phần hoá linh phong, nhưng nếu trong lúc cũng người đối chiến, đột

nhiên thả hoá linh phong ra ngoài thì cho dù là đại viên mãn địa chỉ tôn chỉ sợ cũng chật vật không chịu nổi, thậm chí sơ xẩy một chút thì bỏ mạng cũng là việc bình thường.

Thứ này tuyệt đối lả một món đại sát khí.

"Thiếu chủ có đạo hoá linh phong này, nếu gặp lại cố Sư hoàng thì hắn chỉ có con đường chết". Long tượng cũng thở dài nói.

"Cố Sư Hoàng cũng không có tư cách để ta phải dùng đến hoá linh phong này". Mục Trần khẽ mỉm cười, theo việc tu vi của hắn đã bước vào cao cấp tông sư, cho dù không dực vào tu vi linh lực đi nữa, khi chiến đấu hắn cũng đủ làm cho cố Sư Hoàng ăn không hết hành, còn về hoá linh phong, hiển nhiên lão già kia còn chưa đủ tư cách để hắn sử dụng.

"Ngươi lại bắt đầu khoác lác rồi". Linh Khê tức giận nhìn Mục Trần một cái, sẵng giọng nói.

Lạc Ly che miệng cười khẽ, trong mắt đầy vẻ hài hước, mặc dù biết Mục Trần có đủ tự tin mới nói thế, nhưng có thể để Linh Khê tỷ khiến hắn bớt khí thế một chút cũng là chuyện tốt.

Mục Trần chỉ có thể lúng túng nhún vai.

"Thiếu Chủ, hoá linh phong lợi hại như thế, sao không thu thêm một ít?" Long tượng bên cạnh hỏi, lúc trước hắn bị hoá linh phong cho nếm đau khổ, cho nên biết được món "hàng nóng" này khủng bố cỡ nào, giờ nếu Mục Trần có năng lực thu, thật ra có thể tận dụng cơ hội lấy nhiều một ít.

Mục Trần nghe vậy, lắc đầu nói Với thực lực của ta hiện giờ, nếu cố gắng lấy thêm hoá linh phong thì sẽ chỉ tạo thành gánh nặng với bản thân, như vậy sức chiến đấu sẽ hao tổn, được không bằng mất.

Hắn không phải là không muốn lấy thêm hoá linh phong, mà là không thể làm được,[TRUYENFULL.VN]dù sao với cấp bậc phong ấn lực của hắn hiện giờ cũng không thể hoàn toàn khắc chế lực phân giải của hoá linh phong, chẳng qua là hoá linh phongmuốn phân giải linh lực của hắn thì càng khó hơn mà thôi.

Nếu hắn thật sự lấy quá nhiều hoá linh phong, sợ rằng lúc đó thánh phù đồ tháp cũng không cách nào trấn áp, khi ấy lạl là tai hoạ ngập đầu.

Long tượng nghe vậy, cũng có chút xấu hổ, không dám nói nữa.

"Hoá Linh Phong đã yếu đi rồi"

Khi hắn đang nói chuyện, Lạc Ly đột nhiên vui mừng nói, vì nàng thấy hoá linh phong ngoài sơn động đã bắt đầu từ từ yên tĩnh lại.

Bọn Mục Trần thấy vậy cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Chuẩn bị đi tiếp"

Mục Trần nói một tiếng, sau đó thu quả cầu hoá linh phong vào trong phù đồ tháp.

Bốn người sửa sang lại, quả nhiên thấy mấy phút sau, hoá linh phong vốn bạo ngược đã bắt đầu suy yếu, cuối cùng dần dần tiêu tán giữa thiên địa.

"Đi!"

Hoá linh phong tiêu tán, bọn Mục Trần còn không kịp cảm thán sự kỳ diệu của thiên địa thì đã lập tức hành động, quát khẽ một tiếng, hoá thành 4 quang ảnh bắn ra.

Phía trước bọn hắn, con bướm màu bích lục lại một lần nữa vỗ cánh dẫn đường.

Vi sự cố hoá linh phong lúc trước, nên bọn Mục Trần càng cẩn thận hơn, một khi gió thổi cây lay một cái thì lập tức đáp xuống mặt đất, tìm chỗ ẩn thân.

Cũng may, dường như trận hoá linh phong lúc trước cũng quét sạch luôn toàn bộ vận xui của bọn họ, cho nên khoảng thời gian kế tiếp, hành trình vô cùng thuận lợi.

Trên đường đi, thỉnh thoảng bọn họ cũng gặp một hai đội ngũ, nhưng hai bên cũng không có trao đổi chút nào, ngược lại đề phòng lẫn nhau, cuối cùng mỗi bên đều nhanh chóng cách xa, tránh việc phát sinh chiến đấu.

Hành trình của bọn Mục Trần kéo dài chừng nửa ngày thì, bọn họ rốt cục nhận ra con bướm bích lục phía trước bắt đầu phát ra ánh sáng mạnh mẽ.

Điều này làm trong lòng họ khẽ rung lên, cái này có nghĩa là khoảng cách của bọn họ tới chỗ nhóm ôn Thanh Tuyền đã càng lúc càng gần.

vù!

Bốn người lướt qua một ngọn núi lẻ loi, liền thấy phía trước xuất hiện một dãy núi trùng điệp cao gần vạn trượng, chỉ là mỗi ngọn núi đều sắc bén như đao, tản ra khí tức sắc bén làm người sợ hãi.

Ông!

Cùng lúc đó, con bướm bích lục đột nhiên rung lên, tiêu tán thành đốm sáng đầy trời.

"Tìm đươc rồi!"

Khuôn mặt lạc ly vui mừng, nhìn về phía tây bắc, khi con bướm bích lục tiêu tán, những đốm sáng kia bay về hướng tây bắc, hiển nhiên bọn Ôn THanh tuyền đang ở đó.

Bốn người lướt qua dãy núi trùng điệp sau đó liền thấy ở trong một sơn cốc xa xa, quả nhiên đội ôn THanh Tuyền đang ở trong đó.

"Từ từ."

Nhưng khi Lạc Ly đang định tụ hợp cùng ôn thanh tuyền, Mục Trần chợt ra tay cản lại, linh quang trong mắt hắn ngưng tụ, nhìn chằm chằm vào trong sơn cốc.

"Dường như bọn họ đang gặp phiền toái"

Lạc Ly hơi ngưng mắt lại, quả nhiên phát hiện, phía trước đội ngũ của Ôn Thanh Tuyền lại có một đội ngũ khác, hơn nữa, nhờ địa hình, bọn họ còn nhận ra, phía sau đội ngũ ôn thanh tuyền cũng có vài dao động linh lực ẩn hiện, 2 đội ngũ này tạo thành thế gọng kìm, vây đội của ôn Thanh Tuyền trong toà sơn cốc này.

Hiển nhiên, không biết vì sao, bọn ôn Thanh TUyền lại bị người theo dõi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1301: Đổng Sơn

Trong sơn cốc, Ôn thanh tuyền sắc mặt xanh mét nhìn phía trước, ở trên sườn núi, có mây bóng người khoanh tay, từ trên cao nhìn xuống bọn họ.

Ở vị trí đứng đầu là một vị nam tử cao lớn, khuốn mặt hắn dù bình thường, nhưng có một vết sẹo rạch ngang qua mặt, làm cho hắn có vẻ dữ tợn, trên thân thể hắn tản ra sát khí như thực chất, khiến hắn như một vị Tu La.

Hơn nữa, từ dao động linh lực mạnh mẽ tản ra từ cơ thể hắn có thể thấy, hiển nhiên người này cũng là một vị siêu cấp cường giả đã bước vào đại viên mãn địa chí tôn.

“Bằng hữu Ôn gia, ra bên ngoài thế giới mọi người hoà khí sinh tài, cần gì phải không nể tình nghĩa như vậy?”

Tên nam tử này nở nụ cười nhìn đội ngũ của Ôn thanh tuyền, nói: “Đổng Sơn ta cũng không phải là muốn cướp đoạt tình báo, ta chỉ muốn cùng các ngươi hợp tác, lúc đó mọi người liên thủ, muốn lấy truyền thừa từ di tích kia chẳng phải là dễ như trở bàn tay?”

Khuôn mặt Ôn Thanh Tuyền giận dữ, đội ngũ trước mắt đang ngăn trở bọn họ chính là từ những tru ma sư liên hiệp tạo nên, người cầm đầu chính là nam tử tên Đổng Sơn này.

Người này không chỉ là một vị siêu cấp cường giả đại viên mãn địa chí tôn, hơn nữa còn là một vị trung cấp tru ma sư, lợi hại nhất là, số tru

ma điểm trong tay hắn chỉ thiếu chút nữa là có thể thăng cấp lên cao cấp tru ma sư.

Điều này cũng khá có sức chấn nhiếp, dù sao ai cũng biết muốn lấy được số tru ma điểm nhiều như vậy rốt cục phải cân trải qua bao nhiêu chém giết tàn khốc cùng với chiến tích huy hoàng thế nào.

Những người này dường như từ lúc trong Thánh Uyên Thành đã biết được trong tay họ có tin tức tình báo về di tích của một vị Thiên Chí Tôn, cho nên muốn tới hợp tác, nhưng cuối cùng lại bị cự tuyệt, lúc đó vì kiêng kị vị Thiên Chí Tôn là Ôn gia Hà bà nên không dám làm gì, nhưng không ai ngờ tới, sau khi tiến vào thượng cổ thánh uyên lại gặp bọn họ.

“Hừ, hợp tác? Chỉ sợ là dẫn sói vào nhà”. Trên khuốn mặt xinh đẹp của Ôn Thanh Tuyền nở nụ cười lạnh, đám người Đổng Sơn này vừa nhìn đã biết không phải loại hiền lành, hợp tác với bọn họ chẳng khác gì là chơi với hổ.

“Hơn nữa...”

Thanh âm của Ôn Thanh Tuyền chợt trở nên lạnh lẽo: “Lúc trong thánh uyên thành, các ngươi đã biết được tin tình báo trong tay chúng ta, hiện giờ tiến vào thượng cổ thánh uyên lại vẫn chạm mặt, ta nghĩ chuyên này cũng quá trùng hợp đó?”

Đổng sơn híp hai mắt lại, cười lơ đãng: “Không phải thì sao?”

Sắc mặt ôn thanh tuyền lạnh như băng nói: “Tin tình báo về toà di tích thiên chí tôn này, Mạc Bắc Vũ Gia cũng biết được, hơn nữa bọn họ cũng có đội ngũ tiến vào thượng cổ thánh uyên, cho nên tin tức về hành tung của chúng ta, có lẽ các ngươi biết được từ Vũ Gia chăng?”

“Vũ gia?”

Bên cạnh Ôn Thanh Tuyền, đám người Ôn Tử Vũ sắc mặt hơi biến đổi, trong mắt hiện lên sự tức giận, nếu đúng như thế, Vũ Gia cũng thật

vô sỉ, vì muốn độc hưởng di tích thiên chí tôn lại đem tin tức về bọn họ đưa cho đám tru ma sư này.

“Cho nên loại người tham lam như lang sói các người không chừng đã sớm cấu kết với Vũ Gia, đến lúc đó nếu hợp tác với các người, sau lưng lại âm thầm suy tính đâm chúng ta một đao, loại đồng bọn thế này chúng ta không có phúc hưởng”. Ôn thanh tuyền cười lạnh nói.

Đổng sơn nghe vậy, ánh mắt chợt loé lên, lắc đầu cười một cái, thành khẩn nói: “Các ngươi đã hiểu lầm rồi, chúng ta cùng Vũ Gia cũng không có nửa điểm quen biết”.

Ôn thanh tuyền hơi cụp mắt, thản nhiên nói: “Bất kể có hiểu lầm hay không, chúng ta cũng không định hợp ta với các ngươi, cho nên không cần thiết nói đi nói lại nữa”

Nghe lời cự tuyệt của Ôn Thanh Tuyền, trong mắt đổng sơn cũng thoáng hiện một tia hung ác, hắn khẽ mỉm cười nói: “Ôn cô nương nói vậy có chút quá đáng, ra bên ngoài, thêm một người bạn vẫn tốt hơn thêm một kẻ thù chứ?”

Lúc hắn nói chuyện, phía sau lưng hắn, 8 bóng người cùng tiến lên một bước, ánh mắt tràn đầy sát khí tập trung vào bọn On Thanh Tuyền, hiển nhiên không có ý tốt gì.

“Thế nào, các ngươi định đối địch với Ôn Gia ta?” Ôn Thanh Tuyền thấy vậy, khuôn mặt lạnh như băng, chậm rãi nói.

“Mặc dù chúng ta không trêu chọc nổi Ôn Gia, nhưng ít ra bây giờ các ngươi cũng không có thiên chí tôn trợ giúp, không phải sao?”. Đổng Sơn cười nhạt nói.

Đội ngũ của Ôn Thanh Tuyền chỉ có 6 người, hơn nữa thực lực mạnh nhất cũng chỉ là bán bộ đại viên mãn Ôn Tử Vũ, những người khác đều là thượng vị địa chí tôn, mà ôn thanh tuyền cũng chỉ là hạ vị địa chí tôn...

Đội hình này, bọn chúng hoàn toàn ăn được.

“Cho nên ta vẫn hy vọng Ôn cô nương có thể suy nghĩ kỹ một chút về đề nghị lúc trước đi”. Đổng Sơn mỉm cười nói, trong lúc đó, mấy bóng người hung sát sau lưng hắn cũng từ từ tản ra, tạo thành vòng vây, khí thế chèn ép đám người Ôn Thanh Tuyền.

“Chúng ta đã có đội ngũ hợp tác, ngươi đừng mơ mộng hão huyền.” Thấy trận thế của bọn họ, khuốn mặt Ôn Thanh Tuyền vẫn lạnh lẽo như cũ, không chút sợ hãi nào.

“Hả?”

Đổng sơn cau mày, cười nói: “Những đội ngũ cấp thấp kia cũng chẳng đáng giá gì hợp tác, nếu Ôn cô nương nguyện ý để chúng ta thấy bọn họ thì đôi bên cùng có lợi rồi.”

Ôn thanh tuyền cũng không nói nhảm thêm nữa mà nhìn về phía đám người Ôn Tử vũ, sau đó khẽ gật đầu, trong đôi mắt phượng xẹt qua chút sát khí, cục diện trước mắt nói nhảm cũng vô dụng, chỉ có lên đánh một trận.

Ôn Tử vũ thấy vậy cũng chậm rãi gật đầu một cái, sau đó tiến lên một bước, một luồng dao động linh lực mênh mông bàng bạc như gió lốc từ từ ngưng tụ trong cơ thể.

“Chà, xem ra các người không muốn đón nhận thiện ý của chúng ta rồi” Đổng sơn híp hai mắt lại, thoáng chốc, đôi mắt hắn bỗng trở nên dữ tợn, hắn bước ra một bước, trong nháy mắt bộc phát uy năng kinh khủng của đại viên mãn địa chí tôn, khắp cả vùng đất đều trở nên run rẩy.

“Nếu các ngươi không muốn uống rượu mời, vậy thì đừng trách ta!”

Đồng sơn giơ tay, cười gằn nói: “Xử lý hết bọn chúng cho ta!”

Bành! Phía sau lưng, mấy bóng người đã sớm lăm le kia lúc này cũng vọt lên.

“Động thủ!”

Ôn thanh tuyền quát nhẹ, bàn tay ngọc đột nhiên kết ấn, linh lực ào ạt bộc phát ra.

“Haha, mấy tên các ngươi cũng thật vô sỉ, người khác đã không muốn hợp tác, cần gì phải mặt dầy bám vào?”. Nhưng mà, trong lúc hai bên đang mãnh liệt muốn giao phong thì một tiếng cười khẽ đột nhiên vang lên giữa thiên địa.

Soạt!

Từng bóng người đang vọt tới, cũng đột nhiên dừng lại, ngay cả Đổng Sơn sắc mặt cũng biến đổi, ngẩng đầu lên lạnh lùng nói: “Kẻ nào?!”

“Đội ngũ cấp thấp trong miệng các ngươi đó!”

Một tiếng cười vang lên, chỉ thấy giữa núi rừng cách đó không xa, mấy quang ảnh đột nhiên lao tới, cuối cùng xuất hiện trong sơn cốc.Các bạn đang đọc truyện tại banlong.us.

Bốn bóng người hiện ra, chính là bốn người Mục Trần, Lạc Ly, Linh Khê, Long Tượng.

“Mục Trần? Lạc Ly!”

Nhìn thấy bốn người đột nhiên xuất hiện, Ôn Thanh tuyền chợt ngẩn ra, khuốn mặt hiện vẻ vui mừng.

“Hừ, bốn phế vật ở đâu, cút ngay cho ta!”

Lúc này có 2 tên tru ma sư ở gần bọn Mục Trần nhất chợt quát to một tiếng, đột nhiên xuất thủ, linh lực cuồng bạo giống như sông lớn đánh về phía Mục Trần.

Hai tên này đều là Thượng Vị địa chí tôn, hiện giờ liên thủ, hiển nhiên là định dùng thủ đoạn sấm sét, nháy mắt đánh chết Mục Trần, chấn nhiếp bọn họ.

“Hai tên tạp chủng cũng dám ra tay với thiếu chủ nhà ta?” Bất quá khi bọn hắn vừa xuất thủ, thân ảnh long tượng quỷ mị xuất hiện phía trước, cười gằn một tiếng đâm ra hai đâm, nháy mắt có âm thanh long tượng vang lên, hai nắm đấm ẩn chứa sức mạnh long tượng cũng cứng rắn va chạm cùng hai vị thượng vị địa chí tôn.

Bành!

Mạnh mẽ va chạm trong nháy mắt, hai tên thượng vị địa chí tôn lập tức kịch biến, sắc mặt đỏ lên phun ra một ngụm máu tươi, cả cánh tay đều bị sức mạnh kinh khủng kia đập nát.

Thân thể bọn họ cũng chật vật bắn ra, để lại trên mặt đất 2 dấu vết thật dài.

“Càn rõ!”

Đổng Sơn thấy hai tên thủ hạ bị thương nặng, ánh mắt đột nhiên run lên, vỗ ra một chưởng, trong nháy mắt linh lực bộc phát như núi lửa.

“Hám sơn thần chưởng!” Đổng Sơn vừa ra tay liền hiển lộ thực lực kinh người của đại viên mãn địa chí tôn, dưới một chưởng này, dường như cả núi đồi cũng vỡ vụn, cả sơn cốc đều ầm ầm vang lên tiếng đổ vỡ.

Chưởng phong đáng sợ cuốn tới, nhưng lúc sắp đánh vào 4 người Mục Trần thì Linh Khê khẽ giơ tay lên, giữa lòng bàn tay có linh quang phát sáng mạnh mẽ, trong chớp mắt tạo thành một toà linh trận to lớn ở phía trước.

Linh trận giống như quang thuẫn (khiên), chống đỡ phía trước, mặc cho chưởng phong kinh khủng kia đánh thế nào cũng không thể phá vỡ.

“Cao cấp linh trận tông sư?”

Đổng Sơn thấy vậy, con ngươi nhất thời co rụt lại, có thể dùng linh trận dễ dàng ngăn chặn một chưởng của hắn như thế, chắc chắn là một vị cao cấp linh trận tông sư!

Dù là đồng sơn nếu đối mặt với một vị cao cấp linh trận tông sư cũng tương đối kiêng ky.

Ánh mắt của hắn loé lên, nhìn về phía sau núi rừng, nơi đó có một vài đồng bọn của hắn đang mai phục, nếu hiện giờ đi ra cũng nhau liên thủ thì thanh thế cũng không kém gì đối phương.

“Ngươi muốn tìm mấy tên đồng bọn kia sao? Đừng phí công, vừa nãy chúng ta đã giải quyết hết rồi”. Trong lúc đồng sơn cố gắng gọi đồng bọn xuất hiện, thì Mục Trần cũng khẽ mỉm cười nói.

Lúc trước, khi phát hiện bọn Ôn Thanh Tuyền đang gặp rắc rối, bọn họ cũng âm thầm ẩn núp, lén giải quyết hết mấy tên đang mai phục kia.

Đổng Sơn nghe vậy, sắc mặt âm trầm, hắn sâm nhiên nhìn chằm chằm Mục Trần, trong mắt loé lên hung quang, nói: “Không nghĩ tới đổng sơn ta cũng có ngày thua thiệt như vậy, được, ân oán này ta nhớ kỹ, bất quá ngươi yên tâm, mối thù của những đồng đội kia ta sẽ ghi lên đầu ngươi, lần sau, ta sẽ cắt đầu ngươi xuống làm bầu rượu tế bọn họ.”

Âm thanh vừa dứt, hắn cũng không đợi Mục Trần trả lời, vung tay áo lên, thân hình bắn ra xa không chút do dự.

Mà những tên đồng bọn kia cũng lập tức đi theo, ngắn ngủi vài giây sau, thân ảnh của bọn chúng cũng biến mất giữa dãy núi trùng điệp.

Mục Trần thấy đổng sơn không chút do dự rút đi thì cũng hơi kinh ngạc, linh ân trong tay cũng từ từ biến mất.

Nếu đổng sơn dừng lại thêm chốc lát, đến khi hắn chuẩn bị xong linh trận thì một tên cũng đừng mong thoát.

Nhưng hiển nhiên hắn vẫn còn đánh giá thấp độ nhạy bén của Đổng Sơn, tên kia có lẽ cũng nhận ra điều gì đó bất thường, nên mới nhanh chóng rút lui như vậy.

Mục Trần híp 2 mắt lại, hắn nhìn bóng hình đám người đổng sơn biến mất, tự lẩm bẩm một tiếng.

“Đúng là một tên quyết đoán. Lần sau nếu gặp, có lẽ phải diệt cỏ tận gốc rồi.”

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1302: Linh Điệp Đan Tiên

Lúc đoàn người Đổng Sơn quả quyết rút lui, dao động linh lực mạnh mê trên người bọn ôn THanh Tuyền cũng bỉnh thường trở lại, vốn bọn họ đã nghĩ hôm nay sẽ có một cuộc đại chiến, không ngờ bọn Mục Trần tới kịp thời, khiến Đổng Sơn kinh sợ rút lui...

"Mọi người không sao chứ?"

Mục Trần quay đầu, cười hỏi đám người ôn THanh Tuyền.

Ôn Tử Vũ ôm quyền nóiThật cám ơn Mục huynh, nếu không hôm nay chắc sẽ có một trận kịch chiến"

"Hừ, nếu thật sự giao thủ, sợ rằng bọn chúng mới là kẻ thua thiệt", ôn Thanh Tuyền hừ nhẹ, trong mắt phượng loé lên lãnh quang, hiển nhiên trong lòng vẫn chưa nguôi giận.

Mục Trần cũng có chút kinh ngạc, bởi vì hắn nghe được, ôn thanh tuyền hiển nhiên cũng không phải là cậy mạnh, nhưng đội ngũ của bọn họ cũng chỉ có 6 người, thực lực mạnh nhất hắn là ôn Tử Vũ bán bộ đại viên mãn, như thé còn xa mới chống lại được đám Đổng Sơn.

Mà nghe vậy, xem ra bọn ôn Thanh tuyền cũng có lá bài tẩy.

Nhìn thấy Mục Trần kinh ngạc, ôn Thanh TUyền tay chống hông, kiêu ngạo nói "Ngươi cũng đừng xem thường chúng ta, nếu không có chút thủ đoạn, làm sao chúng ta dám tới thượng cổ thánh uyên?"

"Bất quá cái tên nhà ngươi, chẳng lẽ lần này tới thượng cổ thánh uyên định để linh khê tỷ cùng long tượng bảo vệ ngươi sao?" ôn Thanh tuyền

có chút hài hước nhìn Mục Trần.

Mặc dù Mục Trần có thực lực thượng vị địa chí tôn, cấp bậc này xét trên góc độ nào đó thì đúng là không tồi, nhưng lần tới thượng cổ thánh uyên lần này, thượng vị địa chí tôn chẳng qua là thêm quân số mà thôi, duy chỉ có cường giả đại viên mãn chân chính mới có tính chấn nhiếp.

Mà trong 4 người Mục Trần, nhìn qua thì rõ ràng chỉ có linh khê có khả năng này, cho nên dù là ôn Thanh Tuyền cũng khó tránh khỏi việc cảm thấy trong đội ngũ này Linh Khê mới là chiến lực mạnh nhất.

Mục trần cười nhìn nàng một cái, cũng không nói thêm điều gỉ mà ngược lại quay lại chủ đề cũ : "các ngươi bị theo dõi sao?"

Đội ngũ tru ma sư lúc trước không chỉ chặn đường bọn ôn thanh tuyền, hơn nữa vẫn còn kẻ âm thầm mai phục, hiển nhiên chủng tới là nhắm vào Ồn gia...

Nụ cười trên mặt ôn THanh tuyền tắt dần, trong đôi mắt lại một lần nữa trở nên lạnh lẽo "Nếu ta đoán không lầm, bọn chúng là nhờ có Mạc Bắc Vũ gia chỉ điểm"

"Mạc bắc vũ gia?" Hai mắt Lạc Ly ngưng lại, nói "Đây cũng là siêu cấp thé lực một phương, không yéu hơn ôn gia chút nào, trên đại thiên thế giới cũng có danh tiếng không nhỏ"

Ôn thanh tuyền hơi gật đầu nói "Vốn tin tình báo về di tích Thiên chí tôn này là do ôn gia chúng ta tồn giá không nhỏ mới có được, nhưng lại bị Vũ Gia âm thầm chọc gậy bánh xe, cho nên tin tình báo cũng bị bọn hắn biét được"

"Tin tình báo này chĩ có 2 nhà chúng ta biét, đám người Đổng Sơn kia làm sao có thể biết được, hơn nữa đặc biệt lại chặn đường chúng ta ờ chỗ này, phía sau chắc chắn có bàn tay Vũ Gia"

Ôn tử vũ bên cạnh cũng gật đầu một cái nói :"Hơn nữa nếu không phải có Vũ Gia ủng hộ, đám Đổng Sơn kia sao lại không có chút sợ hãi nào?

"Hiện giờ đội ngũ của Vũ Gia sợ rằng đã tăng tốc chạy tới di tích thiên chí tôn kia rồi"

Mục Trần khẽ gật đầu nói các người lại có thể nói tin tình báo kia cho chúng ta được sao?"

Giá trị của di tích thiên chí tôn không cần nói cũng biết, nếu không có tin tình báo của bọn ôn thanh tuyền, bọn Mục Trần muốn tìm tới tất nhiên sẽ cực kỳ phiền toái, tuy lúc trước giúp bọn ôn thanh tuyền giải vây, nhưng Mục Trần hiển nhiên cũng sẽ không dùng chuyện như thế để tạo áp lực, cho nên trong giọng nói của hắn cũng tràn đầy ý thương lượng.

Hắn cần tin tình báo chi tiết cùng với xác định mạo hiểm phía trước.

Ôn thanh tuyền lại không có ý dấu giếm chút nào, hào phóng nói :"Các ngươi bây giờ là đồng bạn cũng hợp tác với chúng ta, chúng ta biết điều gì đương nhiên sẽ nói cho các ngươi"

"toà di tích thiên chí tôn kia là do một vị thiên chí tôn ở thời thượng cổ xưng danh là Linh Điệp Đan Tiên lưu lại"

"Linh Điệp Đan Tiên?" Bọn Mục Trần liếc mắt nhìn nhau.

"Phải, vị Linh Điệp Đan Tiên này nổi danh nhất chính là nhờ tài luyện đan thuật của nàng, nghe nói nàng chỉ là Linh Phẩm Thiên Chí Tôn, nhưng đan dược của nàng ngay cả Thánh Phẩm thiên chí tôn đều rất hâm mộ"

"Trong toà di tích đó, có lưu lại tất cả các thần đan, những thần đan này giá trị không thấp, mội viên đưa ra ngoài đều sẽ làm tất cả các siêu cấp cường giả thèm thuồng"

"Như là loại Thánh Linh Đan chẳng hạn, nghe nói có thể làm cường giả bán bộ đại viên mãn hoàn toàn đi tiếp một bước, tiến cấp đại viên mãn, mà mục tiêu của bọn họ lần này chính lả lấy cho ôn tử vũ một viên thánh linh đan"

Ôn Thanh tuyền chỉ ôn tử vũ bên cạnh, lúc nói đến thánh linh đan, trên mặt hắn cũng không giấu được vẻ thèm thuồng.

"Dĩ nhiên, không chỉ hắn, Long Tượng bên này cũng nuốt nước miếng ực một cái, hắn cũng là bán bộ đại viên mãn, cho nên thánh linh đan này cũng có sức hút cực kỳ lớn đối với hắn.

Như vậy có thể làm bọn họ bớt đi mấy năm, thậm chí nhiều hơn thời gian khổ tu.

"Dĩ nhiên, thánh linh đan này cũng không phải là đan dược mà Linh Diệp Đan Tiên đắc ý nhất, nghe nói, thứ Linh Diệp Đan Tiên đắc ý là một loại thần đan tên là "Thăng Hoa Đan", [T R U Y E N F U L L . V N]đan dược này hình như có thể khiến thần thông bản thân đang tu luyện, tăng lên một tầng cảnh giới, thậm chí dù là tuyệt thế thần thông cũng có thể tăng lẽn"

Mục Trần nghe vậy, ánh mắt nhất thời ngưng lại, hiệu quả của thăng hoa đan này nghe qua thì chỉ có vậy, nhưng chỉ hắn mới biết, tăng cấp tuyệt thế thần thông vất vả ra sao, giống như hắn tu luyện bất hủ kim thân, chí tôn pháp thân này vốn có 3 đạo chí tôn thần thông.

Bất hủ thần văn, bất hủ chi liên, bất hủ sinh tử biến.

Vậy mà mặc dù tu luyện đến bây giờ, Mục Trần vẫn chỉ ở cảnh giới thứ nhất, ngay cả tầng 2 là chí tôn thần thông bất hủ chi liên đến giờ hắn cũng chưa từng lần ra.

Nếu hắn có thể có một viên "Thăng hoa đan" hắn là có thể khai mở chí tôn thần thông thứ 2 của Bất HỦ Kim thân.

Nghĩ tới đây, trong lòng Mục Trần cũng nóng hừng hực.

"Trừ mấy thứ đó ra, trong di tích thiên chí tôn kia còn có không ít thần đan do Linh Diệp Đan Tiên để lại, giá trị cũng khá kinh khủng, dù là ôn gia chúng ta cũng cực kỳ động tâm", ôn Thanh Tuyền lại nói.

Mục Trần gật đầu một cái, nếu là kho tàng cả đời của một vị thiên chí tôn am hiểu luyện đan thuật lưu lại thì có thể gọi là bảo tàng, nếu có thể lấy được thì dù là với siêu cấp thế lực như ôn gia, thực lực cũng có thể tăng lên không nhỏ.

"Khó trách vũ gia kia lại muốn dùng tất cả biện pháp ngăn chặn các ngươi,trước mắt lợi ích như thế, những thủ đoạn này cũng đâu là gì?" Lạc Ly cảm thán một tiếng, nếu như có thể lấy được toà di tích thiên chí tôn này, thực lực của Vũ Gia cũng sẽ tăng lên nhanh chóng, lúc đó cần gì sợ đắc tội ôn gia.

Ôn thanh tuyền gật đầu, nhìn chằm chằm 4 người Mục Trần nói :"Lần này hợp tác, nếu có thể thành công, tất cả thần đan trong di tích chúng ta chia 5-5"

Vừa nói ra, tất cả mọi người đều giật mình.

THậm chí mấy cường giả ôn gia bên cạnh ôn thanh tuyền cũng hai mắt nhìn nhau, hiển nhiên tỷ lệ này có chút vượt qua dự liệu của bọn họ, dù sao Ôn gia cũng bỏ ra giá không nhỏ mới có được tin này.

Hơn nữa, lời nói không dễ nghe là, nếu bọn họ dùng tỷ lệ này đi tìm người hợp tác thì những đội ngũ mạnh hơn đội ngũ của Mục Trần cũng sẽ tranh nhau đến nhận.

Bất quá, lúc bọn họ định nói chuyện thì bị ánh mắt nghiêm nghị của ôn thanh tuyền đè xuống, nàng bình tĩnh nói :"Hiện giờ di tích thiên chí tôn cũng không phải của chúng ta, đừng có chưa gì đã coi như đồ trong túi, trước mắt Vũ Gia hùng hổ doạ người, hiển nhiên bọn chúng đã bắt

buộc phải có được di tích này, hiện giờ chúng ta đã rớt ở phía sau, nếu chỉ mình chúng ta thì chưa chắc đã đoạt được cái gì"

"Hơn nữa..."

Giọng nói của nàng ngừng lại một chút,trong đôi mắt đẹp rất có ý vị nhìn chằm chằm Mục Trần, thản nhiên cười nói :"Bằng trực giác của nữ nhân, ta cảm thấy người này sẽ rất đáng với cái giá đó".

Mặc dù lúc trước nàng trêu đùa MỤc Trần, nhưng bằng trực giác của mình nàng vẫn cảm nhận được, trong 4 người trước mắt, lợi hại nhất chưa chắc đã là linh khê, mà là Mục Trần nhìn qua chỉ là thượng vị địa chí tôn...

Trong ôn gia, ôn Thanh tuyền rõ ràng có địa vị cực cao, cho nên nếu nàng đã nói vậy, những người khác cũng không có ý kiến, Ôn tử vũ cũng cười cười với Mục Trần, nói :"Đã như vậy, chúng ta có thể thành công hay không thì phải nhờ Mục huynh rồi"

Mục Trần cười một tiếng, sau đó ánh mắt nhìn ôn thanh tuyền, hơi chút trầm ngâm chậm rãi nói :"Mặc dù với tỷ lệ này chúng ta hiện tại đang hưởng lợi, nhưng ta tin rằng quyết định của các ngươi sẽ cực kỳ chính xác"

Giọng nói của hắn thong dong lạ thường, thể nhưng trong nụ cười lại mang theo sự tự tin nào đó, chẳng biết tại sao lại làm cho mấy cường giả ôn gia hơi an tâm hơn một chút.

Có lẽ thanh niên trước mắt thật sự sẽ có chút vượt ngoài tưởng tượng của họ....

Ôn Thanh Tuyền cũng nhìn Mục Trần thật sâu, dáng vẻ tự tin của hắn lúc này giống y như hồi còn tham gia ngũ viện đại chiến, hắn khi đó dù đối mặt với nhiều kẻ địch mạnh hơn nữa thì vẫn tràn đầy tự tin với bản thân, sự tự tin ấy không chỉ ảnh hưởng chính mình mà còn lan sang những người bên cạnh.

Nhiều năm sau, cho dù trải qua ma luyện, nhưng sự tự tin của Mục Trần rõ ràng vẫn ghi sâu trong lòng.

Trên thế giới này chỉ có người tràn đầy niềm tin với bản thân, không bị bất kỳ khó khăn gian khổ nào đánh gục mới là người có tư cách đạt đến đỉnh phong.

Ôn Thanh Tuyền thản nhiên cười một tiếng, sự phong tình rực rỡ trong khoảnh khắc đó cũng có thể so sánh với lạc ly được rồi.

Nàng đưa bàn tay nhỏ nhắn ra, tủm tỉm cười "Đã vậy, chúc cho lần hợp tác này của chúng ta thắng lợi"

Mục Trần cười đưa tay ra, cầm bàn tay nhỏ bé của ôn Thanh Tuyền, nhẹ nhàng nắm lại

"Hơn tác tất sẽ thành công."

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1303: Vũ Thông

Núi non trùng điệp quần sơn trong lúc đó, một toà xanh um đỉnh núi bên trên, một bóng người chắp tay đứng ở thương tùng bên dưới, hắn ngóng nhìn quần sơn nơi sâu xa, một hồi lâu sau, bỗng nhiên quay đầu, nhìn phía sau, cười nhạt nói: "Đổng huynh, ngươi lúc này sẽ đến, xem ra là kế hoạch thất bại."

Ở này phía sau trong rừng, một đạo sắc mặt âm trầm bóng người đi ra, thình lình chính là trước cùng Mục Trần bọn họ từng giao thủ Đổng Sơn.

"Vũ Thông, ngươi mưu tính thất bại, này Ôn Thanh Tuyền nhưng là thông minh cực kì, liếc mắt là đã nhìn ra ta sớm cùng ngươi có hợp tác." Đổng Sơn âm trầm nói.

Ở này thương tùng dưới, tên là Vũ Thông nam tử, có một con đỏ rực như lửa diễm giống như tóc, hắn bàn tay thon dài bên trong, nhẹ nhàng bàn động hai viên khắc rõ huyền ảo hoa văn kim cầu, tình cờ từ trong cơ thể tản mát ra sóng linh lực, bàng bạc như biển, như vực sâu , khiến cho người không thể khinh thường.

Hắn nghe được Đổng Sơn lời ấy, cũng chỉ là cười cợt, không thèm để ý nói: "Nguyên bản cũng chỉ là thăm dò, cũng không định quá có thể thành, hơn nữa, coi như kế này không được, lấy các ngươi đội ngũ thực lực, hắn là cũng có thể làm cho Ôn Gia tổn thất không nhỏ chứ?"

Đổng Sơn sắc mặt càng thêm khó coi, nói: "Bọn họ lông tóc không tổn hại, thời khắc cuối cùng, có một nhánh xa lạ đội ngũ nhúng tay, hắn là Ôn Thanh Tuyền bọn họ tìm giúp đỡ."

"Ồ?" Vũ Thông trong tay kim cầu hơi dừng lại một chút, nói: "Thực lực làm sao?"

"Một cái cấp cao linh Trận Tông sư, một cái nửa bước viên mãn." Đổng Sơn nói rằng , còn chỉ là thượng vị chí tôn Mục Trần cùng Lạc Ly, hiển nhiên liền trực tiếp bị lơ là rơi mất.

"Cấp cao linh Trận Tông sư sao?" Vũ Thông hai mắt híp lại, cười nhạt nói: "Xem ra Ôn Thanh Tuyền bọn họ cũng không ngu a, dĩ nhiên cũng biết tìm giúp đỡ, chỉ có điều, nàng cho rằng có thêm một cái cấp cao linh Trận Tông sư, liền có thể thay đổi cái gì sao?"

"Vì lần này linh điệp di tích, ta Vũ gia từ lâu chuẩn bị nhiều năm, sao để bọn họ có chút cơ hội."

Hắn xoay đầu lại, hướng về phía Đổng Sơn mỉm cười nói: "Đổng huynh đón lấy liền cùng chúng ta cùng nhau đi tới di tích đi, yên tâm, nhận lời các ngươi thù lao, ta Vũ gia cũng sẽ không quỵt nợ."

"Hi vọng như vậy."

Đổng Sơn rên lên một tiếng, khuôn mặt trên vết tích nhúc nhích có vẻ đặc biệt dữ tợn, lúc trước vì chặn Ôn Thanh Tuyền bọn họ, hắn trong đội ngũ, dĩ nhiên tổn hại bốn vị thượng vị chí tôn, này đối với bọn hắn mà nói, cũng coi như là sự đả kích không nhỏ, dù sao những kia đội viên, có thể đều là trải qua bách chiến, cũng là sát phạt hung ác người.

Nghĩ đến đây, Đổng Sơn ánh mắt cũng là trở nên âm u hạ xuống, hắn nói: "Đến thời điểm nếu là bắt được bọn họ, ngươi có thể chiếm được đem cái kia gọi là Mục Trần tiểu tử giao cho ta đến xử trí, ta nhất định phải để hắn biết được, đắc tội rồi đổng gia, cho dù chết, đều là một loại giải thoát!"

"Theo ngươi xử trí."

Vũ Thông thuận miệng cười nói , còn này cái gọi là Mục Trần là ai, hắn nhưng là liền biết được hứng thú đều không có, bởi vì dưới cái nhìn của hắn, Ôn Thanh Tuyền bọn họ, tất nhiên sẽ trở thành người thất bại, mà đối với người thất bại kết cục, hắn có thể không thời gian đi quan tâm.

Ánh mắt của hắn viễn vọng, ngóng nhìn quần sơn nơi sâu xa nhất, ánh mắt nơi sâu xa, nhưng là có vẻ tham lam dần dần ngưng tụ lại đến.

"Linh điệp di tích ha ha, ta Vũ Thông ngày sau có thể không trở thành Vũ gia người thứ hai thiên chí tôn, liền xem lần này đâu "

"Phân phó, lên đường (chuyển động thân thể)!"

"Chúng ta muốn cản ở mặt trước, cho mặt sau những tên kia chuẩn bị một ít lễ vật."

Hắn bỗng nhiên xoay người, âm thanh truyền vang ra.

Xèo!

Thân hình của hắn trước tiên phóng lên trời, hóa thành một đạo lưu quang, bắn về phía quần sơn nơi sâu xa, mà ở sau thân thể hắn, chỉ thấy được này rậm rạp trong rừng, bỗng nhiên bắn mạnh ra mấy đạo toả ra lạnh lẽo khí tức bóng đen, theo sát mà tới

Xèo!

Quần sơn, mười đạo quang ảnh tầng trời thấp xẹt qua, ánh mắt không ngừng phóng tầm mắt tới cường điệu trọng sơn mạch nơi sâu xa.

"Linh điệp di tích liền ở dãy núi này trung tâm, lấy tốc độ của chúng ta, hắn là chỉ nửa canh giờ nữa, liền có thể đến." Ở chạy đi bên trong, Ôn Thanh Tuyền để sát vào Mục Trần, âm thanh lanh lảnh ở linh lực bao vây, truyền vào Mục Trần các loại (chờ) người trong tai.

"Bất quá bây giờ Vũ gia người hắn là đã ở chúng ta phía trước, bằng vào chúng ta nhất định phải mau chóng chạy tới, miễn cho bị bọn họ hết mức nhanh chân đến trước."

Mục Trần, Lạc Ly đều là gật đầu, bọn họ khổ cực đến đây, tự nhiên cũng là không muốn chỉ là uống một chút đối phương lưu lại cuồn cuộn thủy thủy.

Liền, đoàn người tốc độ, lần thứ hai đột nhiên tăng lên, quang ảnh xẹt qua phía chân trời, trong lúc mơ hồ, phảng phất là có tiếng nổ đùng đoàng, ở trên bầu trời, lặng yên vang vọng.

Mà ở loại này hết tốc lực bên dưới, sau nửa canh giờ, ở phía trước dẫn đường Ôn Thanh Tuyền tốc độ chính là dần dần chậm lại hạ xuống, nàng này một đôi mắt phượng, cũng là phóng hướng về phía xa xôi phía trước.

Mục Trần bọn họ ánh mắt cũng là theo phóng mà đi, sau đó chính là nhìn thấy, ở đám kia sơn nơi sâu xa, đột nhiên có màu bích lục chướng khí bao phủ ra, này chướng khí bao la dị thường, như là đem quần sơn nơi sâu xa hết mức bao phủ ở trong đó.

Mục Trần nhẹ nhàng ngửi một cái, nhưng là cảm giác được linh lực trong cơ thể, phảng phất đều là chấn động lên, một loại cực đoan bài xích cảm giác, xông lên đầu, làm cho hắn muốn rời xa này bích lục chướng khí bao phủ khu vực.

"Này chướng khí có độc."

Mục Trần sắc mặt ngưng trọng nói, hiển nhiên, này mảnh bích lục chướng khí bên trong, tràn ngập trí mạng độc tố, coi như là chí tôn xông vào trong đó, cũng là không chịu nổi.

Ôn Thanh Tuyền vầng trán vi điểm, nói: "Có người nói những này chướng khí, đều là do linh điệp đan tiên lưu lại một ít thần đan phân giải

sau biến thành, độc tính cực cường, coi như là chí tôn đại viên mãn, nếu là bị ăn mòn, cũng là sẽ bị trọng thương."

Mục Trần cau mày, sau đó nhìn Ôn Thanh Tuyền vậy còn toán thong dong mặt cười, cười nói: "Xem ra các ngươi đã sớm chuẩn bị."

Ôn Thanh Tuyền nở nụ cười xinh đẹp, cũng không phủ nhận, chỉ thấy được nàng tay ngọc vung lên, chính là có mấy đạo hào quang bắn về phía mọi người, Mục Trần tiếp nhận, mở ra bàn tay, chính là nhìn thấy một viên màu băng lam đan dược, nằm ở lòng bàn tay, một luồng cảm giác lạnh như băng tản mát ra, đúng là làm đến mọi người cả người thoải mái thông thái.

"Đây là băng tâm đan, chính là giải độc thần đan, đây chính là vô tận Hỏa Vực xuất phẩm, có giá trị không nhỏ, mỗi một viên, đều là cao tới mấy triệu chí tôn linh dịch, các ngươi đem hàm ở thiệt rễ : cái, chính là có thể hóa giải nơi đây chướng khí chi độc."

"Vô tận Hỏa Vực xuất phẩm sao?"

Mục Trần đầy hứng thú liếc mắt nhìn trong tay băng tâm đan, không nhịn được than thở một tiếng, làm bây giờ đại thế giới bên trong tam đại đứng trên tất cả luyện đan chi địa một trong, vô tận Hỏa Vực đan dược, có thể đúng là đại thế giới bên trong tinh phẩm đại danh từ.

Hắn đem băng tâm đan ném vào trong miệng, nhất thời có Băng Hàn chi khí lan ra, toàn bộ thân thể, phảng phất đều là vào lúc này trở nên kỳ ảo cùng thanh tịnh lên.

"Đi thôi, đón lấy đại gia liền muốn đặc biệt cẩn thận một ít, tiến vào chướng khí, coi như là tiến vào di tích khu vực, khu vực này bên trong, tràn ngập nguy hiểm, không nữa tự trước như vậy ung dung." Ôn Thanh Tuyền trịnh trọng nhắc nhở.

Dứt tiếng, nàng cũng là không nói nhiều phí lời, thân thể mềm mại hơi động, đã trước tiên lướt ra khỏi.

Mục Trần các loại (chờ) người lập tức đuổi tới, cuối cùng hóa thành mười đạo lưu quang, một con liền vọt vào này tràn ngập thiên địa màu bích lục chướng khí bên trong.

Thân nhập chướng khí, Mục Trần các loại (chờ) người lập tức cũng cảm giác được thiên địa trở nên hơi ảm đạm, hơn nữa bọn họ vẫn có thể cảm giác được, khi (làm) những kia màu bích lục chướng khí tiếp xúc được thân thể thì, chính là trong lúc lặng lẽ không lọt chỗ nào ăn mòn tiến vào thân thể.

Khi này chút chướng khí xâm nhập thân thể thì, Mục Trần lập tức liền nhận ra được, linh lực trong cơ thể, phảng phất có giảm thiểu dấu hiệu.

Hắn hơi cảm ứng, chính là phát hiện, ở trong cơ thể hắn, không biết khi nào xuất hiện một chút mắt thường không cách nào phát hiện hạt tròn, những này hạt tròn như hạt giống giống như vậy, xâm nhập thân thể, liền bắt đầu hấp thu linh lực.

Nhận ra được tình huống như thế, Mục Trần sắc mặt cũng là khẽ biến, bất quá còn không chờ hắn động thủ, chính là có một luồng lạnh lẽo khí tức từ trong cơ thể lưu chuyển ra, lạnh lẽo khí lưu lướt qua, những kia hạt tròn, trực tiếp là bị đông cứng kết thành bột phấn

Hô.

Một đoàn bạch khí, tự Mục Trần hơi thở phun ra, bạch khí bên trong, có một ít bột phấn phiêu rơi xuống, hiển nhiên chính là những kia chướng khí chi độc.

"Thật là đáng sợ độc chướng!"

Mục Trần sắc mặt nghiêm nghị, may mà lần này Ôn Thanh Tuyền làm vẹn toàn chuẩn bị, mang tới đắt như thế Giải Độc Đan, nếu không thì, chỉ là nơi này chướng khí, liền có thể khiến cho bọn họ bó tay bó chân.

Ong ong.

Bất quá, ngay khi Mục Trần trong lòng âm thầm vui mừng thời điểm, đột nhiên trong thiên địa tựa hồ là có nhỏ bé ong ong tiếng vang lên, chợt hắn con ngươi chính là bỗng nhiên co rụt lại.

Chỉ thấy được ở phía trước bích lục dưới bầu trời, một mảnh màu đỏ sậm đám mây nhanh chóng vọt tới, mà đợi đến tiếp cận thì, vừa mới phát hiện, này cũng không phải là đám mây, mà là do vô số chỉ màu đỏ sậm Văn thú hội tụ mà thành muỗi quần

Này muỗi quần cực kỳ khổng lồ, phô thiên cái địa, che kín bầu trời, bọn nó uy nghiêm đáng sợ to không quá đầu ngón tay, nhưng này sắc bén khẩu khí, nhưng là lập loè bích lục ánh sáng, hiển nhiên cũng là vật kịch độc.

Không qua trước tự thể nghiệm nơi đây độc chướng chi bá đạo sau, Mục Trần không chút nào dám đem nơi này bất luận là đồ vật gì xem thường, lúc này hắn chính là tay áo bào vung lên, bàng bạc linh lực gào thét mà ra, hóa thành linh lực lồng ánh sáng, đem tất cả mọi người là bao phủ ở trong đó.

Ầm!

Muỗi quần như trước là gào thét mà đến, cuối cùng trực tiếp là tầng tầng va chạm ở linh lực lồng ánh sáng trên.

Phốc! Phốc!

Va chạm trong nháy mắt, từng con từng con Văn thú nổ tung ra, xích máu đỏ tươi bắn tung tóe ra, rơi vào linh lực lồng ánh sáng trên, nhất thời liền đem linh lực lồng ánh sáng ăn mòn đến loang loang lổ lổ, nếu không có là Mục Trần mau mau thêm chú linh lực duy trì, e sợ này đệ vừa đối mặt, linh lực lồng ánh sáng liền sẽ trực tiếp phá nát ra.

Nhưng dù vậy, đối mặt cuồn cuộn không ngừng Văn thú tự sát giống như xung kích, Mục Trần sắc đều là có chút không dễ nhìn lên, bởi vì hắn có thể cảm giác được, linh lực trong cơ thể, đang nhanh chóng tiêu hao.

Muốn duy trì trụ có thể chống đỡ này phô thiên cái địa Văn thú tự sát linh lực phòng ngự, hiển nhiên cần khá là xa xỉ linh lực.

"Mục Trần, đây là đan độc Quỷ Diện muỗi, huyết dịch của bọn họ có thể ăn mòn linh lực, cực kỳ bá đạo!" Ôn Thanh Tuyền cũng là vào lúc này vội vã lên tiếng nhắc nhở.

Mục Trần gật gù, thôi thúc linh lực duy trì hình cầu linh lực lồng ánh sáng, bảo vệ mọi người, qua lại ở muỗi quần bên trong, nỗ lực mau chóng thoát ly.

Bất quá, hắn loại ý nghĩ này, rất nhanh sẽ tuyên cáo phá nát, bởi vì hắn nhận ra được, không biết vì sao, càng ngày càng nhiều Quỷ Diện muỗi, phô thiên cái địa hội tụ đến , khiến cho cho bọn họ tiến lên càng khó khăn.

Cứ theo đà này, bọn họ không thể nghi ngờ đều sẽ bước đi liên tục khó khăn, tiến lên tốc độ, cũng sẽ phải chịu rất lớn liên lụy.

Mục Trần chau mày, sắc mặt âm trầm, một lát sau, hắn con ngươi bỗng nhiên hơi ngưng lại, thanh âm lạnh như băng, truyền vào Lạc Ly, Ôn Thanh Tuyền, Linh Khê các nàng trong tai.

"Tình huống không đúng, có người ở thôi thúc những quỷ này diện muỗi đối với trả cho chúng ta!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1304: Đan Thú

"Có kẻ điều khiển lũ muỗi này tấn công chúng ta sao?"

nghe lời nói của Mục trần, các nàng đều giật mình, khuôn mặt ôn thanh tuyền trờ nên lạnh lẽo nói :"chắc chắn là vũ gia, bọn chúng muốn ngăn cản chúng ta!"

"Có cách nào khiến kè đứng phía sau lộ diện không?" ôn tử vũ nhìn Mục Trần, nếu để mặc cho kẻ kia âm thầm giở trò, thì dù bọn họ có thể xông ra khỏi biển muỗi này cũng sẽ tiêu hao không ít.

Ánh mắt Mục Trần loé lên, nhìn qua biển muỗi đen kịt che kín trời, nói :"Lũ quỷ diện văn này giao tiếp với nhau bằng âm thanh, kẻ đang âm thầm điều khiển có lẽ cũng sử dụng âm thanh để khống chế chúng"

"linh khê tỷ, ngươi có thể xây dựng một toà linh trận sóng âm không?" Mục Trần nhìn linh khê hỏi.

Linh trận trong tay hắn đa số dùng để chém giết, còn linh khê thì khác, nàng chuyên tu linh trận, về mặt này thì Mục Trần cũng không thể so được với nàng.

Linh khê nghe vậy cũng gật nhẹ, bàn tay thon dài khẽ vung lên, từng đạo linh ấn nhanh chóng dung nhập vào hư không, một khắc sau, linh quang rực rỡ, một toà linh trận tinh xảo liền hiện ra.

Trong linh trận có một quang ảnh hiện lên, dường như là một cái trống to.

Đùng!

linh trận khởi động, cái trống to kia đột nhiên rung lên, nháy mắt một tiếng trống như sấm rền vang lên giữa thiên địa, nhất thời cả tiếng muỗi vo ve cũng bị áp chế.

Đùng đùng!

tiếng trống vang dội, biển muỗi chợt xôn xao, vốn những con muỗi kia đều không sợ chết tấn công liều mạng bọn Mục Trần, thì lúc này lại đơ ra, bắt đầu chạy tán loạn

"Đi!"

Mục trần thấy vậy lập tức nắm lấy cơ hội, thúc giục hào quang linh lực bắn ra xa.

Đùng đùng!

tiếng trống không ngừng vang lên giữa thiên địa, hào quang linh lực mạnh mẽ xuyên qua biển muỗi, cứ thể khoảng mấy phút sau, bầu trời đen kịt đã trở lại bình thường, đoàn người Mục Trần cũng thoát ra khỏi biển muỗi.

Khi bọn họ quay đầu lại, chỉ thấy biển muỗi vô tận đang tản ra, ào ạt bay về bốn phương tám hướng, dáng vẻ tán loạn, không còn đội ngũ chỉnh tề như lúc đầu.

"Quả nhiên có kẻ điều khiển", ôn thanh tuyền thấy cảnh này, sắc mặt trở nên lạnh lẽo.

Mục trần híp mắt nhìn về phía sâu trong rừng rậm, chợt ánh mắt của hắn hướng về phía bắc, ở nơi đó hắn cảm thấy một tia dao động linh lực cực kỳ nhỏ.

Roẹt!

Đúng lúc Mục Trần đang nhắm vào nơi đó, thì một quang ảnh đột nhiên nhiên bắn ra, xuyên qua cánh rừng cố gắng chạy thoát.

"Muốn chạy...?!" Long tượng thấy vậy, ánh mắt trở nên hung ác, giậm chân một cái, thân hình hoá thành một tia chớp bắn ra, đến cả không khí dưới chân hắn đều bị áp lực nổ bùm bùm.

Long tượng đi vào trong rừng rậm, sau đó chợt có dao động linh lực cuồng bạo phóng lên cao, cứ thế mấy chục hơi thở sau, long tượng quay lại, trong tay xách theo một tên áo xám, nhìn dáng vẻ của hắn có lẽ đã chết rồi.

"Tên này cũng thật ngoan độc, vừa rơi vào tay ta liền nuốt độc tự sát". Long Tượng ném thi thể kia ra, có chút kinh dị nói.

Có thể bồi dưỡi ra tử sĩ loại này, hiển nhiên không phải thế lực bình thường.

"Đây là Vũ Thị của Vũ Gia"

Ôn thanh tuyền liếc mắt liền nhận ra thân phận kẻ kia, sau đó ánh mắt lạnh lẽo của nàng nhìn chằm chằm vào nơi sâu trong dãy núi, nói :"Ta biết lần này Vũ gia phái ai tới rồi"

"Kẻ nào?" Ôn tử vũ vội vàng hỏi.

"Vũ thông". Giọng ôn thanh tuyền lạnh như băng nói :"Vũ thị loại này ở trong vũ gia cũng khá quý giá, người có thể điều động bọn chúng cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, mà Vũ Thông chính là một"

"Lại là tên kia!", sắc mặt ôn tử vũ biến đối, trong mắt thoáng hiện vẻ kiêng kỵ, hiển nhiên cũng không lạ gì với tên Vũ Thông này.

"Vũ Thông là kẻ kiệt xuất nhất trong đồng lửa vũ gia, nghe đồn hắn đã được chỉ định làm gia chủ vũ gia đời kế, người này thiên phú trác tuyệt, tu luyện mấy chục năm đã là đại viên mãn địa chí tôn, ở trong vũ gia cũng là cường giả hàng đầu, hơn nữa thủ đoạn tàn nhẫn, cực kỳ khó đối phó". Ôn thanh tuyền quay đầu giải thích với bọn Mục Trần.

Bất quá Mục Trần cũng không tỏ vẻ gì, chỉ gật đầu một cái, hắn cũng không biết danh tiếng của Vũ Thông thế nào, nhưng bất kể hắn có khó giải quyết đến đâu thì vẫn phải đấu.

"Xem ra lần này Vũ gia bắt buộc phải có được di tích Linh Điệp rồi"

Đôi môi nhỏ nhắn của ôn THanh tuyền mím chặt lại, nàng nhìn chằm chằm sâu trong dãy núi, hừ lạnh một tiếng nói "Bất kể thế nào muốn cướp đồ trước mặt ôn Thanh tuyền ta cũng không dễ dàng như thế đâu>!"

"Đi thôi, chúng ta nắm chắc thời gian, sớm đến di tích Linh Điệp"

Nói xong, ôn THanh tuyền đi trước, mà đám người Mục Trần cũng lập tức đi theo, hoá thành lưu quang bay thẳng qua dãy núi non toàn độc khí này.

Sau khi bọn ôn thanh tuyền rời đi, chỉ thấy trong rừng rậm, một cây đại thụ bỗng biến đổi, dần dần tạo thành một cái bóng mơ hồ.

Cái bóng này, quanh thân toàn một loại khí tức quỷ dị tà ác, hắn chỉ đứng dưới cây đại thụ thôi, mà làm nó nhanh chóng khô héo mất.

Thậm thí cả thiên địa linh lực ở vùng xung quanh cũng dần tản ra xa khỏi khu vực của cái bóng.

Một ánh mắt u tối, hiện ra tử khí vô tận dòi theo hướng bọn Mục Trần rời đi, sau đó hắn bốc một nắm bùn đất, bỏ vào miệng nhai mấy cái, nuột tọt xuống!

lúc này ánh mắt u tối dường như thoáng hiện một tia sáng quỷ dị, sau đó, một tiếng cười khàn khàn tà ác quái dị chậm rãi vang lên trong khu rừng.

"Quả nhiên đã từng có một vị Ma Đế vẫn lạc trên mảnh đất này, mùi vị này cũng thật là ngon"

Hắn cười quỷ dị, sau đó cái bóng xao động một cái, liền biến mất trong bóng tối.

Bọn Mục Trần cũng nhanh chóng bay qua rừng rậm, mà lúc này hắn cũng bắt đầu hiểu được, trong khu vực bị khí độc bao phủ này ẩn chức bao nhiên hung hiểm.

Kể từ lúc trước bọn họ vượt qua biển muỗi, lại liên tục gặp mấy chục cái loại độc vật tấn công, những thứ độc vật này cực kỳ âm hiểm, nếu không phải bọn họ một mực cẩn thẩn thì chỉ sợ đoàn người sẽ xuất hiện thương vong.

May mắn là, trải qua tất cả nguy hiểm, rốt cục bọn họ cũng an toàn tới được chỗ sâu nhất của dãy núi này.

"Chỗ này chính là mục tiêu lần này của chúng ta, Di tích Linh Điệp"

Trên một đỉnh núi, ôn thanh tuyền chỉ tay về nơi xa, chỉ thấy mỗi ngọn núi nơi đó, dường như đã từng bị hoà tan, tạo thành một toà động phủ vô cùng khổng lồ.

Động phủ có hình một con linh điệp đang giương cánh bay lượn, trông có vẻ cực kỳ kì dị, hơn nữa lại toả ra ánh sáng linh lực rực rỡ, đúng lá một toà bảo địa tu luyện cao cấp.

"Nơi này nếu không phải là trong thượng cổ thánh uyên thì đúng là một địa điểm tốt để khai tông lập phái"

Mục Trần nhìn Động Phủ Linh Điệp, không nhịn được cảm thán một tiếng, một nơi thiên thời địa lợi như thế, hơn nữa phía ngoài lại có khí độc bảo vệ, đúng là một nơi tu luyện trời ban.

Ôn Thanh tuyền, lạc ly gật đầu, các nàng cũng tỏ ra đồng tình với Mục Trần.

"Mục tiêu đang ở trước mắt, chuẩn bị hành động đi"

Ôn Thanh tuyền thu hồi ánh mắt nhìn về phía bọn Mục Trần, tới lúc tất cả mọi người đều đồng ý, nàng mới gật đầu một cái, mọi người hoá thành quang ảnh, lập tức bay vào trong toà động phủ to lớn.

Vừa tiến vào động phủ linh điệp, bọn Mục Trần phát hiện, ánh sáng bên trong động còn sáng hơn cả bên ngoài, bên trong động phủ cũng cực kỳ rộng rãi mênh mông, phía trước từng người cũng có từng thông đạo, dẫn vào sâu trong động phủ.

Nhưng đối mặt tình huống này, đám người Mục Trần cũng không lỗ mãng tách ra hành động, mà chọn thông đạo bên trái nhất, cẩn thận tiến vào.

Lối đi có vẻ hơi tối tăm, bọn họ tiến về phía trước khoảng mười mất phút, liền thấy cuối lối đi xuất hiện một toà thạch điện.

Bước vào thạch điện, đập vào mắt bọn họ lả thạch thú bò lồm ngồm trên mặt đất, bọn chúng canh giữ lối ra duy nhất của thạch điện, như là thủ hộ giả.

Mục trần nhìn 10 con thạch thú này, cũng dừng bước lại, mặc dù lũ thạch thú này dường như không có chút dao động linh lực nào, nhưng bọn hắn cảm nhận được, lũ thạch thú này cũng không đơn giản.

Quả nhiên, khi bọn họ dừng bước, 10 con thạch thú kia từ từ mở mắt, trong mắt phát ra linh quang mạnh mẽ.

Hống!

Bọn chúng gầm nhẹ, tiếng gầm như sấm vang vọng trong thạch điện, tạo thành từng trận gió lốc.

"Đây là đan thú?!"

Ôn THanh tuyền ngưng mắt nhìn đám thạch thú, có chút kinh dị nói.

"Đan thú?" Mục trần ngẩn ra, có vè như chưa nghe thấy bao giờ.

"Nó cũng giống như khôi lỗi, bất quá, nhiên liệu của bọn chúng không phải linh lực, ngươi để ý mắt của chúng, đó là do thần đan biến thành"

được nàng nhắc nhở, Mục Trần cũng phục hồi tinh thần nhìn kỹ lại, quả nhiên mắt của những con thạch thú này là do đan dược biến thành.

"Các ngươi nhìn con thạch thú đứng đầu kìa". Đột nhiên, ôn Thanh tuyền kinh thanh nói.

Tất cả mọi người vội vàng nhìn, chỉ thấy ở đó có một con thạch thú khổng lồ dị thường, nó giống như giao long, hai con mắt rồng loé lên ánh sáng thuỷ tinh,tản ra một dao động cực kỳ kì dị.

"Thạch thú này thực lực thật mạnh!"

Mục Trần kinh hãi,áp lực từ con thạch thú này, tuyệt đối tương đương với một vị đại viên mãn địa chí tôn!

"Thực lực của thạch thú liên quan đến cấp bậc của thần đan"

Trong mắt ôn Thanh tuyền có chút nóng bỏng nhìn mắt con thạch thú kia, nàng hé miệng cười, nói :"Nếu ta đoán không lầm, trong 2 mắt thạch thú giao long này chính là món đồ ôn Tử Vũ, Long Tượng ngày đêm khao khát.

Con ngươi ôn tử vũ cùng long tượng đột nhiên co rụt lại, cả hai đồng thanh hô lên

"Mắt của nó chính là thánh linh đan sao?!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1305: Đoạt Đan

"Thánh linh đan sao?"

Ánh mắt Mục Trần kinh dị nhìn con đan thú giao long kia, hắn cũng không ngờ rằng linh điệp đan tiên này lại nhiều thánh đan trân quý như vậy, lại dùng thánh đan làm mắt đan thú...

Theo MỤc Trần phỏng đoán, 2 viên thánh linh đan này nếu bán đấu giá trên đại thiên thế giới cũng phải hơn 8000 vạn chí tôn linh dịch, đến lúc đó cũng không biết sẽ làm cho bao nhiêu cường giả bán bộ đại viên mãn như long tượng, ôn tử vũ điên cuồng tranh đoạt.

Bên cạnh, long tượng, ôn tử vũ đã sớm đỏ bừng cả mắt, nếu không phải kiêng kỵ thực lực đại viên mãn của con giao long đan thú kia thì đã sớm lao tới cướp đoạt.

"Đầu giao long đan thú kia giao cho linh khê tỷ đi, chúng ta xử lý 9 con đan thú còn lại". Mục trần thấy dáng vẻ nôn nóng vội vàng của bọn họ, cười nói.

loại khôi lỗi đan thú này linh trí không cao, chỉ là hung hãn không sợ chết, liều mạng đánh chính diện rõ ràng không phải biện pháp khôn ngoan, cho nên để linh khê dùng linh trận đối phó nó sẽ nhẹ nhàng hơn.

"Ngươi chỉ biết sai vặt thôi"

Linh khê trừng mắt nhìn Mục Trần một cái, nhưng nàng cũng không từ chối, nàng nhẹ nhàng vung tay lên, linh ấn phô thiên cái địa ào ào tuôn ra, dung nhập vào phiến thiên địa này.

Linh Khê cũng không hổ là cao cấp linh trận tông sư chân chính, ngón tay bố trí linh trận như nước chảy mây trôi, tạo một loại mỹ cảm lạ thường, hơn nữa thời gian cũng chỉ ngắn ngủi mấy hơi thở, không gian trước nàng vặn vẹo, dần dần tạo thành một toà linh trận to lớn, trong linh trận không khí đặc quánh dị thường, linh lực trong đó cũng nặng nề như núi...

Linh trận bố trí xong, linh khê vung tay lên, một đạo linh ấn lập tức bắn về phía giao long đan thú.

Hống!

Giao long đan thú bị công kích, lập tức phát ra tiếng rống giận, thoáng một cái đã cuốn theo phong lôi hướng về phía linh khê.

Oanh!

Nó cũng không có linh trí, cho nên cũng không có ý né tránh linh trận, ngược lại ầm ầm lao vào.

Giao long đan thú nhảy vọt vào trong linh trận, tộc độ của nó nhanh chóng chậm lại, bởi vì trong linh trận lúc nào có linh quang dao động, dường như trở thành một đầm lầy, giao long đan thú càng giãy dụa thì sức trói buộc càng tăng mạnh, tầng tầng cuốn lấy thân hình giao long đan thú.

Ngắn ngủi mấy chục hơi thở, tốc độ của giao long đan thú đã trở nên cực kỳ chậm chạp, dáng vẻ đó đúng như người lọt vào đầm lầy sâu hoắm, không thể giãy giụa.

Nếu có linh trí như nhân loại, chỉ sợ lúc này nó đã sớm nghĩ tất cả biện pháp để thoát khỏi nơi này, nhưng con giao long này chỉ biết dùng sức mạnh kinh khủng điên cuồng giãy dụa, kết quà là càng giãy càng lún sâu.

"Trận này tên là Linh trạch trận, chuyên môn để đối phó những kẻ sức mạnh thân thể mạnh mẽ, một khi rơi vào trong đó, càng giãy dụa thì càng bị trói chặt, đồng thời cái đầm lầy này cũng sẽ hấp thu linh lực của kẻ bị trói buộc, đến cuối cùng, kẻ bị trói cũng hao hết linh lực, chỉ có thể nằm im chịu trận". Linh khẽ nhìn giao long đan thú bị vây lại dễ dàng, nói với mục trần.

"Thật không hổ lả cao cấp tông sư!"

Bọn mục trần, lạc ly, ôn thanh tuyền đều than thở một tiếng, nếu trực tiếp đánh nhau, cho dù là một vị đại viên mãn địa chí tôn cũng phải đại chiến kịch liệt một trận mới mong thắng con giao long đan thú này, thậm chí không nhất định có thể thắng được.

Nhưng linh khẽ vừa ra tay, nhẹ nhàng hời hợt khiến con giao long đan thú kia không chút chống cự nào, tuy nói một phần lả bắt nạt con linh thú này không có linh trí, nhưng cũng đủ thấy được, sức mạnh của một cao cấp linh trận tông sư được chuẩn bị đầy đủ là như thế nào...

"Chúng ta cũng ra tay thôi"

Bọn Mục Trần đưa mắt nhìn 9 con đan thú khác, những con đan thú này cũng chỉ có thực lực thượng vị địa chí tôn, cũng không có uy hiếp gì với họ, vì vậy sau khi linh khê ra tay, bọn họ cũng liền động thủ.

Oanh oanh!

Bên trong thạch điện, linh lực cuồng bạo gào thét, từng thế công mạnh mẽ ập tới, bất quá tình hình này cũng không kéo dài quá lâu, chín đầu đan thú đều vỡ tan nát ra.

Mục Trần vung tay, linh lực cuốn lên, mười mấy viên đan dược tràn đầy linh lực rơi vào lòng bàn tay hắn.

Những đan dược này, mặc dù kèm thánh linh đan trân quý, nhưng cũng không phải vật tầm thường, nếu đem bán đấu giá trên đại thiên thế

giới thì mỗi viên cũng được hàng triệu chí tôn linh dịch.

Mục trần cùng ôn thanh tuyền cũng không quá chú ý tới những viên đan dược này, vẫn dựa theo quy củ lúc trước, chia 5-5, mỗi bên một nửa.

Sau khi bọn Mục Trần dọn dẹp sạch sẽ tất cả đan dược trong thạch điện thì bên linh khê cũng có động tĩnh, giao long thú bị vây trong linh trạch trận, linh quang đã mờ nhạt, nằm im giữa đầm lầy không thể nhúc nhích.

Linh khê khẽ điểm nhẹ ngón tay thon dài, đầu ngón tay chợt loé lên linh quang, thoáng chốc, trong "linh trạch trận" bỗng dưng nổi lên dao động linh lực cuồng bạo, linh trạch trận cũng bắt đầu có biến hoá.

Đầm lầy rút đi, chớp mắt biến thành thế giới lôi đình, tiếp sau đó, một đạo lôi đình to lớn như mãng xà mạnh mẽ đánh lên thân thể giao long thú, chỉ mấy hơi thở sau, giao long thú phát ra tiếng kêu thảm thiết, nổ tung ra.

Linh khê nắm chặt bản tay,từ giữa đám đá vụn ngập trời, có hai đạo lưu quang bắn ra, rơi vào trong lòng bàn tay của nàng, chính là 2 viên thánh linh đan.

"Tốt!"

Mục Trần không nhịn được vỗ tay khen ngợi, đều là cao cấp linh trận tông sư, hắn dĩ nhiên nhìn ra được, lúc nãy, linh khê đã lấy một linh trận mang tính công kích, thay thế cho linh trạch trận, chuyển đổi giữa 2 loại linh trận cũng không có chút trì hoãn nào, có thể nói là hoàn mỹ, [T R U Y E N F U L L . V N]phát huy đến đỉnh cao thủ đoạn của cao cấp linh trận tông sư.

Đối với lời khen của Mục Trần, linh khê mỉm cười, sau đó đưa 2 viên thánh linh đan cho long tượng cùng ôn tử vũ, ở đây người cần loại đan đan dược này nhất rõ ràng chính là bọn họ.

"Cám ơn linh khê cô nương rồi!" ôn tử vũ vui mừng nhận thánh linh đan, cảm kích ôm quyền với linh khê

"Tiện tay mà thôi". Linh Khê cười nói

"Sau chuyện này, các ngươi tìm cơ hội luyện hoá đan dược đi", ôn thanh tuyền nhắc nhở, trước mắt nơi này nguy hiểm trùng trùng, nếu đột phá tại đây khó tránh khỏi biến cố, hơn nữa bọn họ cũng không có thời gian chờ hai người đột phá xong.

Ôn tử vũ cùng long tượng đều hiểu điều này, gật đầu một cái, đè sự kích động trong lòng lại, cần thận cất thánh linh đan đi.

"Chúng ta cũng đi tiếp thôi, không biết đám người vũ thông kia đã tới đâu ròi..." Ôn thanh tuyền nói với bọn Mục Trần

"Được"

Đám người Mục Trần gật gật đầu, chuyện quan trọng nhất trước mắt là tới nơi sâu nhất trong động phủ này, bảo bối tốt nhất đều tại nơi đó.

Đã có quyết định, mọi người cũng không vội vàng, chuẩn bị qua loa một chút liều hoá thành quang ảnh, ra khỏi thạch điện.

Phía sau thạch điện, bọn Mục Trần nhận ra đây vẫn là một cái hành lang thật dài, cuối hành lang lại là một toà thạch điện còn to lớn hơn, chỉ là số lượng đan thú cũng lên tới 20 con...

Như vậy có lẽ trên đoạn đường này còn có nhiều thạch điện như vậy, mà vượt qua hết các thạch điện này mới có thể tới được nơi sâu nhất.

Đối với cửa ải thế này, đám Mục Trần cũng cảm thấy bất đắc dĩ, nhưng rất nhanh lấy lại tinh thần, linh lực cuồng bạo cuốn qua, lao về phía đám đan thú...

Ít nhất dù thế nào thì vượt qua đám đan thú này, bọn họ cũng sẽ đạt được số lượng không nhỏ những đan dược có chất lượng tốt, nếu tích

tiểu thành đại, gom góp dần thì cũng là tài nguyên tu luyện tương đối quý giá, bất kể là đối với Mục Phủ hay ôn gia...

trong đầu nghĩ vậy, bọn Mục Trần bất chợt lại cảm thấy yêu thích đám đan thú chặn đường này...

suốt nửa ngày sau đó, bọn Mục Trần liên tiếp vượt qua 10 toà thạch điện, hơn nữa số lượng đan thú ở mỗi toà đều tăng lên nhanh chóng.

Cho nên khi bọn họ xông tới toà thạch điện thứ 10, số lượng đan thú đã lên tới hơn trăm con, trong đó đan thú có thực lực đại viên mãn địa chí tôn cũng có tới 4 con...

Nhưng cũng may là có một vị cao cấp linh trận tông sư như Linh Khê, những con đan thú không có linh trí này cũng chỉ lả kho đựng thần đan di động mà thôi.

Nhưng dù nói thế, khi bọn họ dọn dẹp sạch sẽ toà thạch điện thứ 10 thì ngay cả linh khê sắc mặt cũng trắng bệch, rõ ràng là tiêu hao cực lớn.

Mục Trần lại tập trung tất cả đan dược thu được, sau khi phân phối cũng được tới trên trăm viên, khiến hắn nở nụ cười mừng rỡ.

Tổng giá trị những viên thần đan này đã quá mấy ức, tài sản khổng lồ như thế nếu cung cấp cho Mục Phủ, thì có thể khiến thực lực của Mục Phủ bành trướng mạnh mẽ.

"đi, tiếp tục!"

Sau khi mọi người từ từ hôi phục xong, Mục Trân liêm môi một cái, ánh mắt có chút rực lửa, vẻ mặt thèm thuồng, sau khi đạt được những thần đan giá trị này, hắn đang hận không thể đi tiếp trong những thạch điện này mãi mãi.

Hiển nhiên, tất cả bảo khố đan dược mà vị linh điệp đan tiên kia để lại, đều bảo tồn trong đám đan thú này, cho nên từ góc độ nào đó mà nói,

thì những con đan thú này cũng chính là một phần bảo tàng của di tích linh điệp đan tiên.

Những người khác cũng bị những viên đan dược trân quý kia làm hoa cả mắt, tuy tất cả trải qua kịch đấu, nhưng tinh thần vẫn phấn chấn như cũ, cả đám người bước ra khỏi toà thạch điện, chuẩn bị nghênh đón thêm nhiều thạch thú nữa.

Nhưng mà lần này khi bước ra khỏi thạch điện, cũng không có hành lang như trong dự kiến,

Mà là một hang động to lớn hiện ra trong tầm mắt bọn họ.

Hang động bao la bát ngát, bên trong tràn đầy linh quang mênh mông bàng bạc, ở trên không trung, có vô số vì sao loé sáng, tựa như tinh không.

Nhưng nếu nhìn cẩn thận sẽ phát hiện, những vì sao kia rõ ràng đều do từng viên đan dược biến thành.

Bọn Mục Trần vừa thấy hang động to lớn này liền hiểu được, bọn họ đã vô tình tới được chỗ sâu nhất của di tích này rồi...

âm...!

Bất quá khi bọn họ đang ngạc nhiên vì nơi này, đột nhiên một cánh cửa đá mở ra, ngay sau đó một đội ngũ khác cũng chen chúc đi ra.

Hai đội ngũ nhìn nhau, đều ngẩn người ra, nhưng trong thoáng chốc, trong ánh mắt hai đội ngũ đã bộc phát ra sát ý sắc bén...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1306: Át Chủ Bài Đều Xuất Hiện

Trong căn động khổng lồ, 2 đội ngũ bất chợt đụng mặt nhau, thoáng chốc ánh mắt 2 bên đỏ ngầu như thâm thù đại hận, nháy mắt bộc phát sát ý nồng nặc, khiến nhiệt độ bên trong động tụt hẳn xuống.

Sát ý lạnh lẽo như gió lốc gầm thét trong không gian.

"Hắc hắc, đúng là oan gia ngõ hẹp, lũ nhãi con này lại vẫn dám mò tới trước mặt đổng gia ta sao?!". Phía trước một đội ngũ, đổng sơn bước lên một bước, sắc mặt dữ tợn nhìn đám người Mục Trần, cười gằn.

"Lúc trước chạy trốn như chó nhà có tang,hiện giờ cũng dám to mồm?" Ôn thanh tuyền cười lạnh,châm chọc không chút nhượng bộ.

"Ngươi!"

Đổng Sơn trừng mắt, sát ý lạnh lẽo như hoá thành thực chất, nhắm thẳng tới ôn thanh tuyền.

Bất quá đối với ánh mắt giết người kia của Đổng sơn, ôn thanh tuyền cũng không thèm đề ý, cặp mắt phượng lạnh lẽo nhìn về phía bên cạnh đổng sơn, nơi đó có một nam tử tóc đỏ như lửa.

"Vũ thông, Vũ gia các ngươi vẫn bẩn thỉu như vậy, lúc đầu dùng hết thủ đoạn lấy tin tình báo từ tay ôn gia ta, hiện giờ tin tức về hành tung của chúng ta cũng bán cho người khác", ôn thanh tuyền cười lạnh nói.

Nam tử tóc đỏ rực kia nghe vậy chỉ khẽ mỉm cười, nói :"Binh bất yếm trá, Ôn gia các ngươi không có bản lãnh giữ tin tức, vậy thì đừng trách người khác chiếm được."

"Hơn nữa hiện giờ ta và các ngươi đã là đối thủ cạnh tranh, dùng chút thủ đoạn không phải cũng là chuyện tất nhiên thôi sao?"

Nói đến đây, hắn dừng lại một chút, ánh mắt lướt qua đám người MỤc Trần "Nói lại thì, không phải các ngươi cũng tìm trợ thủ sao? cuối cùng ngươi cũng sẽ hiểu, những trợ thủ này cũng sẽ không có chút tác dụng nào..."

"Nói khoác mà không biết ngượng!"

Long tượng nhìn thấy hắn coi thường Mục Trần như thế, ánh mắt trở nên giận dữ, vừa muốn nói chuyện thì Mục trần ngăn lại, hắn liếc mắt nhìn tên Vũ Thông kia, trên người hắn linh lực mênh mông như biển, tản ra một loại cảm giác áp bách, khiến không gian xung quanh chấn động không ngừng.

Hiển nhiên, vũ thông này cũng là một vị đại viên mãn địa chí tôn thứ thiệt.

Hai đội ngũ trước mắt, một đội của Đống sơn do tru ma sư tạo thành, một đội là đội Vũ Gia, xét bề ngoài thì đối phương có hai vị đại viên mãn địa chí tôn.

Mà bên bọn họ, lực lượng bên ngoài cũng chỉ có linh khê là cao cấp linh trận tông sư, tiếp theo tới ôn Tử Vũ cùng Long tượng là hai vị bán bộ đại viên mãn

Nếu chỉ xét bề ngoài, hiển nhiên đội hình của đối phương mạnh hơn bọn họ.

Bất quá, ôn thanh tuyền cũng biết điểm này, nhưng vẫn như cũ không hề có chút sợ hãi nào, hiển nhiên chắc nàng cũng có thủ đoạn...

Ôn thanh tuyền sắc mặt lạnh như băng, nhưng nàng cũng không đọ mồm mép với vũ thông nữa, mà là hướng mắt tới nơi sâu bên trong động, ở cuối nơi đó có một toà thạch đài, trên thạch đài có một lò luyện

đan màu xanh cực kỳ tinh xảo, trong lò luyện đan dường như vẫn có lửa hừng hực thiêu đốt.

"Mục Trần , lò luyện đan kia là do linh điệp đan tiên lưu lại, trong đó có truyền thừa của nàng, nếu có thể đạt được tức lả sẽ kế thừa được tất cả luyện đan thuật của nàng"

hả?"

Mục trần nhìn lò luyện đan màu xanh, cũng hơi kinh ngạc nhưng cũng chẳng thèm muốn gì nhiều, bởi vì hắn cũng không hứng thú lắm với luyện đan thuật, hơn nữa hiện giờ hắn cũng chả còn hơi sức đâu đi tu hành luyện đan thuật nữa.

"Ta phải lấy được truyền thừa của linh điệp đan tiên", ôn Thanh tuyền nghiêm túc nói.

Mục Trần hơi rung động trong lòng, nhìn ôn thanh tuyền nói :"Ngươi cũng tu luyện đan thuật?"

"Này này, hiện giờ thanh tuyền là luyện đan sư mạnh nhất ôn gia chúng ta đó, nếu như nàng có được truyền thừa của linh điệp đan tiên, thành tựu tương lai chưa chắc đã không so được với Viêm Đế của Vô Tận hoả vực đâu". Bên cạnh ôn tử vũ đắc ý nói.

Mục Trần cực kỳ kinh ngạc, ngày trước ôn thanh tuyền rõ ràng cũng không biết luyện đan thuật, không nghĩ rằng lần sau gặp lại nàng đã là một vị luyện đan sư thành tựu không tồi.

Nhưng hắn cũng chỉ kinh ngạc một chút rồi thôi, dù sao ngay cả hắn cũng có thêm thân phận là chiến trận sư, ôn thanh tuyền có là luyện đan sư cũng là chuyện bình thường.

"Nếu ngươi cần, cứ lấy truyền thừa kia đi". Mục Trần gật đầu cười, bọn họ hiện giờ cũng chẳng có ai tu luyện đan thuật, cho dù có lấy cũng không có tác dụng gì nhiều.

Thấy Mục Trần không do dự chút nào nhường lại truyền thừa trân quý như thế, trong mắt ôn thanh tuyền cũng hơi xao động, bên cạnh, ôn tử vũ cùng những cường giả ôn gia đều cảm kích nhìn Mục Trần, dù sao nếu đổi lại là những đội ngũ khác, không chừng đã vì chia chác không đều mà nội chiến.

"Cám ơn nhiều"

Ôn thanh tuyền bé giọng cám ơn một tiếng, sau đó nói :"nhưng ta cũng sẽ không để ngươi thiệt thòi, chỗ đan dược cuối cùng ở đây, các ngươi 8 phần, chúng ta chỉ lấy 2 phần thôi"

Lúc trước bọn họ chia 5-5, hiện giờ vì bồi thường bọn Mục Trần nên Ôn Thanh tuyền lại nhường thêm 3 phần nữa.

Mục Trần gật đầu một cái, cũng không cự tuyệt, bời vì hắn biết tính tình Ôn Thanh Tuyền mạnh mẽ, nếu đến cái này cũng không tiếp nhận, sợ rằng nàng cũng sẽ không an lòng.

"Ngay trước mắt chúng ta mà đã bắt đầu phân chia chiến lợi phẩm, các ngươi có vội vàng quá không đó?".[T R U Y E N F U L L . V N] Ngay lúc này, tiếng cười hài hước của Vũ Thông vang lên, khuôn mặt hắn châm chọc nhìn ôn thanh tuyền.

"Bằng một cao cấp linh trận tông sư với 2 bán bộ đại viên mãn, hôm nay các ngươi có thể sống sót rời đi đã là quá may mắn, còn muốn nhăm nhe đến bảo vật?".Đổng sơn cũng dữ tợn nói.

Không cần vội, thắng rồi hãy nói!'

Ôn thanh tuyền lạnh lùng nói, một giây sau, đột nhiên hai tay nàng kết ấn, ấn pháp biến ảo, trên thân thể mềm mại của nàng bộc phát ra linh quang đỏ sậm.

"Huyết mạch thần thông, huyết mạch tăng phúc thuật!"

Linh quang mạnh mẽ, ôn thanh tuyền khẽ cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi, máu hoà nhập vào trong linh quang, nháy mắt sau, ánh sáng màu đỏ bắn ra,chiếu thẳng lên cổ ôn tử vũ cùng những cường giả ôn gia.

Đoành!.

Lúc này, trong mắt ôn tử vũ cũng bộc phát linh quang sáng chói, ngay sau đó, dao động linh lực trong cơ thể hắn tăng lên vùn vụt, mấy hơi thở sau liền đột phá rào cản, tiến vào đại viên mãn địa chí tôn.

Hơn nữa, ngay cả những cường giả ôn gia khác đều tăng mạnh linh lực, mặc dù không tiến vào đại viên mãn như ôn tử vũ, nhưng cũng mạnh lên 1 nửa so với lúc trước.

Chiêu này của ôn thanh tuyền lại có thể đẩy thực lực của toàn bộ cường giả ôn gia lẽn một nấc mới.

Đối mặt với cảnh này, không chỉ có Vũ thông, đồng sơn hơi biến sắc, mà ngay cả linh khê, mục trần,lạc ly đều cực kỳ kinh ngạc nhìn chằm chằm ôn thanh tuyền, rõ ràng cũng không nghĩ rằng nàng ta lại cất giấu thủ đoạn như thế...

"Không ngờ lả huyết mạch thần thông?"

Lạc ly không nhịn được than thở một tiếng, loại thần thông kỳ lạ này nghe nói được sinh ra cùng huyết mạch, mặc dù đa số không trực tiếp dùng để chiến đấu, nhưng tác dụng phụ trợ lại rất thần kỳ.

sau khi thi triển huyết mạch thần thông xong, sắc mặt ôn thanh tuyền cũng trở nên tái nhợt, hiển nhiên thần thông này cũng gây ra chút tổn hại với bản thân nàng.

"Không trách trưởng lão trong gia tộc thường nói, chỉ cần ôn gia có ôn thanh tuyền, chắc chắn sẽ làm ôn gia có thanh danh hiển hách trong số các siêu cấp thế lực trên đại thiên thế giới, thì ra ngươi lại có huyết

mạch thần thông...". Ánh mắt Vũ Thông cũng hoàn toàn trầm xuống, sát ý cực kỳ nồng đậm, huyết mạch thần thông của ôn thanh tuyền dù không có nhiều lợi ích với bản thân nàng, nhưng có thể tăng thực lực cho toàn đội.

điều này nếu trong giao chiến quy mô lớn, tất sẽ mang lại chiến thắng áp đảo.

"Chỉ tiếc là...hôm nay phượng hoàng của ôn gia chỉ sợ cũng sẽ chôn vùi trong khu di tích này rồi!"

Nháy mắt khi giọng nói của Vũ Thông buông xuống, 2 kẻ áo xám bên cạnh hắn đột nhiên bước ra, áo bào trên người vỡ vụn, trên thân thể bọn hắn hiện đầy phù văn cổ xưa, mỗi đạo phù văn đều giống như xiềng xích, đâm sâu vào trong huyết nhục bọn họ.

Ánh mắt 2 kẻ này đỏ ngầu, không có chút cảm xúc nào, giống như dã thú, trong cổ họng bọn chúng phát ra tiếng gầm gừ, sau đó, toàn bộ phù văn trên người đều bộc phát ánh sáng đỏ.

Soạt soạt.

Thân thể bọn hắn bắt đầu phình to nhanh chóng, mấy hơi thở sau đã giống như người khổng lồ đứng sừng sững trong động,từ trong cơ thể bọn chúng bộc phát ra dao dộng linh lực cuồng bạo như gió lốc.

Dao động linh lực đó cũng đã đạt tới cấp bậc đại viên mãn địa chí tôn.

"Vì toà di tích này, vũ gia chúng ta đã đem cả nhưng vũ thị đứng đầu, số lượng chỉ đếm trên đầu ngón tay ra ngoài, mặc dù sau trận chiến này, bọn chúng sẽ phế bỏ, nhưng ta cảm thấy, chỉ cần đạt được toà di tích này, tất cả đều đáng giá".

Vũ thông ngoải nhìn ôn thanh tuyền cười nói :"hơn nữa, còn có một phượng hoàng của ôn gia chôn theo bọn chúng"

Sắc mặt ôn thanh tuyền cùng ôn tử vũ khẽ biến, chiêu này của đối phương, cũng thật lợi hại, tình thế hiện giờ đối phương có tới 4 vị đại viên mãn địa chí tôn!

Xem ra vì toà di tích này, Vũ gia đã bỏ rất nhiều vốn.

"Nếu tình hình không ổn, cứ rút trước đi", ôn thanh tuyền hít sâu một hơi, nói với Mục Trần, Lạc Ly, truyền thừa mặc dù quý giá , nhưng tính mạng rõ ràng vẫn quan trọng hơn.

Mục Trần nghe vậy cũng cười cười, chợt hắn nhìn chằm chằm hai tên vũ thị đang bộc phát linh lực cuồng bạo kia, bàn tay nắm lại, khẽ phát ra tiếng rắc rắc.

Chỉ là, lời của hắn cũng làm cho đám ôn thanh tuyền, ôn tử vũ giật mình.

"Hai Vũ thị này giao cho ta, thanh tuyền, ngươi cứ tìm cơ hội đoạt truyền thừa là được!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1307: Đại Chiến Trong Hang Động

"Giao cho ngươi?"

Khi mục trần nói ra lời này, ôn thanh tuyền, ôn tử vũ có cũng có chút nghi ngờ nhìn hắn, bọn họ cũng không nghĩ ra rằng, Mục trần cả đoạn đường này cũng chưa từng xuấtt thủ, lúc này lại muốn chặn 2 vị đại viên mãn địa chí tôn của đối phương.

Mục Trần hiện giờ mới chỉ là thượng vị địa chí tôn mà thôi!

"ngươi có được không đó?", ôn thanh tuyền nhịn không được hỏi, mặc dù từ trực giác, nàng vẫn luôn cảm thấy MỤc trần che dấu thực lực, nhưng nàng cho rằng, nhiều lắm thì Mục Trần có thể đánh được một trận với đại viên mãn địa chí tôn mà thôi, chứ không nghĩ có thể lấy 1 địch 2.

"không nên hỏi đàn ông cái câu này nha" Mục trần cười hài hước với ôn thanh tuyền, nói.

Ôn thanh tuyền chợt ngẩn người ra, sau đó khuôn mặt nàng đỏ bừng lên, trợn mắt xấu hổ nhìn Mục Trần một cái, mắng "Ngươi muốn chết à!"

Mục Trần cười cười, một lúc sau, hắn nhìn Linh Khê nói :"Linh khê tỷ, vũ thông kia tạm thời giao cho ngươi ngăn lại, chỉ cần cuốn lấy hắn là được rồi"

Vũ Thông thực lực mạnh mẽ, hiền nhiên mạnh hơn so với đại viên mãn địa chí tôn bình thường, dù linh khê có xuất thủ cũng chưa chắc đánh bại được hắn, nhưng dựa vào sự huyền ảo của linh trận sư, muốn cuốn lấy hắn cũng không khó lắm.

"được". Linh khê gật đầu, trong bàn tay không ngừng loé lên linh quang , ngưng kết thành vô số đạo linh ẩn.

"Đỏng sơn kia, cứ giao cho ta!" ôn tử vũ nói, lúc trước chỉ là bán bộ đại viên mãn, hiển nhiên hắn không phải đối thủ của đồng sơn, nhưng nhờ ôn thanh tuyền tăng phúc, hiện giờ hắn đã không kém đại viên mãn địa chí tôn chút nào.

"Lạc ly, ngươi cùng những cường giả ôn gia, ngăn chặn những kẻ khác!"

Lạc ly gật đầu, 2 đội ngũ của đối phương, trừ vũ thôn, đổng sơn cùng 2 tên vũ thị ra, những kẻ khác cũng chỉ là thượng vị địa chí tôn, bọn họ có thể ngăn cản được.

"Động thủ!"

Phân chia đối thủ xong, Mục Trần cũng không tiếp tục do dự, con ngươi vốn ôn hoà nháy mắt trở nên khốc liệt, chân khẽ đạp một cái, thân hình hoá thành một đạo quang ảnh bắn ra.

Hắn đứng trên không, vỗ ra một chưởng, linh lực mênh mông bao phủ 2 tên vũ thị mắt đỏ ngầu.

"Đồ không biết sống chết, lại dám độc chiến 2 vũ thị đứng đầu vũ gia ta?". Vũ Thông thấy cảnh này, khoé miệng hiện lên nụ cười châm chọc.

2 vũ thị này không có bất cứ cảm xúc nào, bọn chúng chỉ còn lại bản năng chém giết, một khi tiến vào trạng thái chiến đấu thì trừ khi xé nát đối thủ, nếu không bọn chúng tuyệt đối sẽ không dừng tay.

Đối với cỗ máy giết chóc này, dù là đại viên mãn địa chí tôn cũng sẽ sứt đầu mẻ trán, vậy mà hiện tại, tên Mục Trần mới chỉ thượng vị địa chí tôn lại ngông cuồng lấy 1 địch 2, trong mắt Vũ Thông thì chẳng khác gì tự tìm cái chết.

Bên cạnh, đổng sơn cũng thương hại lắc đầu, vốn hắn định bắt Mục Trần lại, để cho hắn sống không bằng chết, nhưng trước mắt chỉ sợ toàn thây cũng không được.

Hống!

Lúc linh lực của Mục Trần bao phủ 2 tên vũ thị, bọn chúng cũng bị kích động, trong cổ họng phát ra tiếng gầm gừ như dã thú, điên cuồng bộc phát ra dao động linh lực cuồng bạo.

Đoành!

Hai thân ảnh khổng lồ xông ra như 2 con mãnh thú, hung hãn không sợ chết lao về phía mục trần, thanh thế bực này, nếu bị đánh trúng thì cho dù có là cường giả đại viên mãn địa chí tôn cũng phải hộc máu thối lui.

Đối với 2 vũ thị cứng rắn va chạm, thân ảnh Mục Trần vốn đang vọt lên cũng chợt dừng lại, sau đó linh hoạt lùi lại, rõ ràng là muốn tránh đi phong mang.

hống!

hai cỗ vũ thị lập tức bám theo, trên nắm đấm có linh lực đỏ như máu, mang theo sát khí nồng nặc mạnh mẽ đánh tới Mục Trần.

Dưới công kích cuồng bạo như vậy, Mục Trần không ngừng tránh lui.

Đám người Vũ Thông, Đổng sơn thấy Mục Trần không ngừng tránh lui như vậy, nụ cười châm chọc trên mặt ngày càng đậm, vốn bọn họ nghĩ mục trần mạnh miệng như vậy thì chắc cũng có chút năng lực, nhưng tình hình hiện giờ thì chẳng bao lâu nữa sẽ bị 2 vũ thị đánh thành mảnh vụn.

"Xử lý bọn chúng"

Vũ Thông vung tay xuống, tất cả cường giả của 2 đội nhất thời bộc phát ra linh lực mạnh mẽ, một giây sau, từng đạo quang ảnh bắn ra xa,

lập tức phóng tới đám ôn thanh tuyền."

"Mục Trần hắn thật sự không sao chứ?" ôn thanh tuyền có chút lo lắng nhìn Mục Trần đang liên tiếp bại lui, hỏi.

"Yên tâm đi, hắn cũng không phải kẻ cậy mạnh đâu." Lạc Ly mỉm cười an ủi, sau đó nàng khẽ gật đầu với những cường giả ôn gia một cái, chớp mắt sau, mấy đạo quang ảnh đồng thời vọt ra, chặn tất cả cường giả đối phương lại.

"Hy vọng Mục Huynh sẽ không gặp chuyện chẳng lành". Đã đến bước này, Ôn Tử vũ cũng thở dài một cái, lúc này bọn họ cũng không đi giúp mục trần được.

Cho nên hắn lập tức thu liễm tâm thần, thân hình vừa động liền xuất hiện trước mặt đổng sơn, ngăn cản hắn lại.

"Hắc, chỉ bằng ngươi? cũng muốn ngăn đổng gia sao?" Đổng sơn nhìn Ôn tử vũ trước mắt, cười gằn một tiếng, sát khí nồng nặc bộc phát từ trong cơ thể, khiến không khí xung quanh dần dần ngưng kết thành băng.

Lăn lộn ở thánh uyên đại lục nhiều năm như vậy, đổng sơn đã trải qua tất cả các loại chiến đấu sinh tử,hiển nhiên kinh nghiệm thực chiến cực kỳ phong phú, cường giả tầm thường chỉ mới giằng co với hắn thì đã sợ vỡ mật, không dám nghênh chiến.

Bất quá ôn tử vũ dù sao cũng lả thiên kiêu ôn gia, sắc mặt lập tức ngưng trọng, linh lực mênh mông trong cơ thề không ngừng vận chuyển, bàn tay nắm chặt, một trường kiếm màu đen xuất hiện trong tay, trên thân kiếm có vô số quang văn cổ xưa, tản ra khí tức cực kỳ sắc bén.

thanh trường kiếm này hẳn là một đạo cao cấp thánh vật.

tay cầm kiếm, ôn tử vũ cũng dần bình tĩnh lại, ánh mắt như đao phong, phong toả đổng sơn.

"hừ!"

Đổng sơn thấy vậy, ánh mắt cũng ngưng lại, hừ lạnh một tiếng, cao cấp thánh vật thế này cũng rất hiếm gặp, hắn cố gắng nhiều năm như vậy cũng không có được, mấy tên công tử trong đại gia tộc này thật làm người khác khó chịu.

Bàn tay đổng sơn khẽ động, một thanh đại đao đỏ như máu hiện ra, trên đại đao cũng tràn ngập sát khí cùng máu tanh, thanh đại đao này cũng là một đạo thánh vật, nhưng chỉ là một trung cấp thánh vật mà thôi.

Soạt!

Đổng sơn cầm đại đao trên tay, chớp mắt một cái đã xuất hiện trước mắt ôn tử vũ, đại đao mang theo sát khí vô tận, mạnh mẽ chém xuống.

Ôn tử vũ cũng lập tức vung kiếm đỡ, nháy mắt, sóng trùng kích linh lực như gió lốc bộc phát ra.

"Đối thủ của ta là ngươi sao?"

Trong căn động rộng lớn, bốn phía đánh nhau kịch liệt, vũ thông nhìn linh khê, cười híp mắt nóimỹ nhân thật xinh đẹp, ôn gia kia trả giá gì để ngươi giúp nàng? ta có thể trả gấp đôi"

Đối với lời nói hài hước của hắn, linh khê cũng chỉ mỉm cười, nóivậy ngươi có thể trả giá tốt thế nào?"

Vũ Thông cười haha một tiếng, bất quá chớp mắt sau, ánh mắt hắn trở nên lạnh lẽo, thân hình vọt ra nhanh như điện, đánh ra một quyền, linh lực mênh mông lập tức hoá thành một đạo linh lực quyền ấn khổng lồ, [T R U Y E N F U L L . V N]vô cùng hung hăng cuồng bạo đánh về phía linh khê.

"Muốn ta trì hoãn thời gian với một cao cấp linh trận tông sư, ngươi thật sự nghĩ ta ngu lắm sao?"

Vũ Thông cũng cực kỳ khôn ngoan, liếc mắt liền nhìn thấu ý đồ của Linh Khê, dù sao khi giao thủ cùng người khác, linh trận sư cũng cần một ít thời gian để chuẩn bị linh trận cường đại.

Quyền ấn khổng lồ ầm ầm tới, vậy mà sắc mặt linh khê vẫn bình tĩnh, ngón tay thon dài búng ra, không gian phía trước chợt vặn vẹo, sau một hơi thở, một toà linh trận phóng lên cao, hoá thành một dòng sông linh lực to lớn, trực tiếp cứng rắn va chạm với quyền ấn.

Bành!

Tiếng động ầm ầm, dòng sông linh lực vỡ ra, nhưng nước sông lại như chất lỏng đặc quánh bao trùm lấy quyền ẩn, nhanh chóng hủ thực nó thành nước.

"Cửu long thuỷ linh trận!"

Dòng sông linh lực chảy mạnh,ngay sau đó, linh khê lại kết ấn, dòng sông linh lực ầm ầm gào thét, linh ấn loé lên đầy trời, vẽ ra từng đạo trận đồ huyền ảo.

Hống!

Tiếng long ngâm vang dội, chỉ thấy chín con thuỷ long gào thét lao về phía vũ thông.

"hừ!"

Vũ thông thây vậy, hừ lạnh một tiêng, hai tay chăp lại, đột nhiên đánh ra.

"Đại thần thông, vũ thần chưởng!"

Ông!

Chín đạo kim sắc chưởng ấn to bằng bàn tay đánh ra, nhẹ nhàng võ lên 9 con thuỷ long, sức mạnh đánh sợ đánh ra, lập tức đánh thành nước

văng đầy trời.

"Linh trận cấp bậc này cũng dám phô trương trước mặt ta?". Vũ thông cường lạnh nói.

"Thật không?"

Linh khê cười nhàn nhạt một tiếng, ngón tay thon dài của nàng biến ảo ra ấn pháp làm người ta hoa mắt, mà lúc này, vũ thông mới thấy, những con thuỷ long bị hắn đánh nát lại biến thành vô số đạo linh ấn.

Số lượng linh ấn khổng lồ này nhanh chóng dung nhập vào hư không, sau đó bằng tốc độ kinh người, biến thành một toà hắc thuỷ linh trận vô cùng khổng lồ.

Linh trận giống như thuỷ lao (nhà tù bằng nước), bao trùm cả vùng không gian, còn vũ thông kia lại bị giam trong nơi sâu nhất thuỷ lao.

"Cao giai tông sư linh trận, Hắc Thuỷ Linh Lao Trận!"

Trong lúc không ngừng tránh lui, rốt cục Mục Trần bị một Vũ thị tiếp cận, nắm đấm bạo lệ lập tức hoá thành một đạo tịch diệt quang lưu, vô cùng hung ác đánh về phía đầu Mục Trần.

Trong 2 mắt mục trần loé lên ánh sáng thuỷ linh, một toà thuỷ tinh phù đồ tháp hiện lên trong mắt, linh lực trong cơ thể cũng bộc phát toàn bộ.

Bành!

Hắn đánh ra một quyền, trực tiếp cứng rắn va chạm với một quyền hung ác của vũ thị.

Không gian lập tức vỡ vụn, vũ thị lui lại mấy bước, mà Mục Trần lại càng lùi mười mấy bước, trên nắm đấm đỏ ửng.

Đoành!

Không gian nơi đó đột nhiên vặn vẹo, một vũ thị khác chẳng biết hiện ra lúc nào, quyền phong hung hãn vô cùng đánh vào lưng Mục Trần.

Bất quá lần này, hắn cũng không tránh né nữa, khoé miệng nhếch lên nụ cười lạnh.

hắn xoè bàn tay ra, hướng về phía vũ thị phía sau, sau đó đột nhiên kết ấn.

phiến không gian kia đột nhiên bộc phát ra xích quang vạn trượng, trong không gian mơ hồ có thể thấy được vô số đạo linh ấn loé lên, xích quang phô thiên cái địa, tựa như một biển lửa, nhiệt độ kinh khủng thiêu đốt.

mà vũ thị kia cũng bị mảnh không gian xích hồng này bao phủ vào.

Mục Trần khẽ chớp mắt, liếc nhìn vũ thị hung bạo, giọng nói nhẹ nhàng từ miệng phát ra.

"Viêm hoàng trận!"

Bành!

Cả mảnh không gian kia dường như biến thành thế giới nham thạch, trong nham thạch, một cái bóng khổng lồ đỏ rực từ từ hiện ra, tựa như một tuyệt thế hung vật tạo nên từ trong núi lửa.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1308: Nhảy Vào Lò

Không gian nham tương đỏ rực tràn ngập linh lực cuồng bạo nóng bỏng, trong thế giới rực lửa đó hiện lên một cự ảnh đỏ ngầu, thân ảnh này vô cùng to lớn, cự ảnh thở ra một hơi, sóng lửa cuồn cuộn quét qua,thiêu đốt đốt cả không gian đến mức vặn vẹo.

tôn cự ảnh này chính là linh ảnh do viêm hoàng trận ngưng tụ ra, nó hoàn toàn do linh lực thiên địa biến thành, uy năng mạnh mẽ khó lường, dù đối mặt với cường giả đại viên mãn địa chí tôn cũng có thể đánh một trận.

sóng nhiệt cuồn cuộn, khiến nhiệt độ trong cả hang động khổng lồ đều tăng cao.

động tĩnh của Mục Trần bên này cũng khiến những người khác chú ý, khi bọn họ thấy toà viêm hoàng trận này thì sắc mặt đều không nhịn được mà biến đổi.

- Lại là cao cấp tông sư linh trận?!

Ôn Thanh Tuyền trợn tròn mắt, kinh ngạc nhìn thân ảnh Mục Trần, thì ra tên này còn là một vị cao cấp linh trận tông sư!

khó trách hắn có thể xung phong lên chặn 2 cỗ vũ thị đứng đầu, thì ra là cỏ lá bài tẩy bậc này.

- người này...

, Ôn Thanh Tuyền khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, ánh mắt hơi chút phức tạp, ở đại chiến ngũ viện năm đó, Mục Trần tuy rằng cũng mạnh mẽ,

nhưng cũng không hơn nàng là mấy.

hiện giờ mới qua mấy năm,một lần nữa gặp lại, mặc dù đối với thực lực thượng vị địa chí tôn của Mục Trần, Ôn Thanh Tuyền cũng khá kinh ngạc, nhưng vẫn còn trong phạm vi thừa nhận của nàng.

nhưng trước mắt, nàng cũng không cách nào ngờ tới, thì ra thực lực thượng vị địa chí tôn của Mục Trần chỉ là vẻ ngoài mà thôi, mà chút thực lực bề ngoài này, có lẽ cũng chỉ là một góc của toà núi băng.

cho nên, khi thấy Mục Trần tiến bộ thần tốc như vậy, dù Ôn Thanh Tuyền cũng là người tâm cao khí ngạo, nhưng cũng không khỏi mặt ỉu xìu, không thể không thừa nhận, tên này thật sự quá biến thái.

sâu trong thuỷ lao do linh khê bố trí ra, Vũ Thông cũng ngưng trọng nhìn về phía Mục Trần, khi hắn thấy toà viêm hoàng trận kia, chân mày cũng nhíu chặt lại.

Hiển nhiên chiêu này của Mục Trần cũng vượt ra ngoài dự liệu của hắn.

- Tên tiểu tử này cũng có chút thủ đoạn, nhưng dù ngươi có là một vị cao cấp linh trận tông sư cũng tuyệt đối không thể nào ngăn cản 2 cỗ vũ thị đứng đầu vũ gia ta được!

. Trên mặt vũ thông thoáng hiện vẻ lạnh lẽo, hai cỗ vũ thị kia đều có thực lực đại viên mãn địa chí tôn, Mục Trần muốn dùng một toà cao cấp tông sư linh trận mà muốn giải quyết bọn chúng rõ ràng là không thể nào.

hơn nữa hiện giờ mới chỉ có một vũ thị bị vây mà thôi.

Một vũ thị khác chắc chắn sẽ tấn công hung mãnh, khiến Mục Trần không còn chút tâm trí nào đi điều khiển toà linh trận kia nữa, mà loại linh trận này một khi không có người điều khiển, uy năng sẽ giảm xuống mấy phần, vũ thị sẽ phá trận dễ dàng.

đến khi đó, Mục Trần sẽ lại bị 2 vũ thị tiếp tục đuổi giết.

- ngược lại toà linh trận này lại có chút phiền phức

Vũ Thông thu sự chú ý lại, hắn liếc nhìn toà linh trận hắc thuỷ lao đang bao phủ mình, linh trận này lực công kích tuy không mạnh, nhưng có có khả năng vây hãm rất hiệu quả, khiến hắn thi triển tất cả các thủ đoạn đều không thể nào phá trận.

nữ nhân này dường như chỉ định cuốn lấy hắn mà thôi.

ánh mắt vũ thông hơi loé lên, liếc qua chiếc lò luyện đan đang hừng hực lửa ở sâu trong động, sâu trong ánh mắt hiện ra vẻ khỏ hiểu.

oành!

cự ảnh viêm hoàng thành hình, lập tức phát động công kích hung hãn đối với vũ thị đang bị vây trong linh trận, cự quyền tựa như mang theo sóng lửa hừng hực, vô cùng cuồng bạo đánh tới vũ thị.

ầm!

vũ thị này vốn không cảm xúc, không sợ hãi, lúc này cũng cứng rắn lao lên đánh, nhất thời cả 2 đánh lộn quần thảo lẫn nhau, sức mạnh cuồng bạo lan toả, khiến cả hang động khổng lồ đều run rẩy kịch liệt.

mà khi bên trong linh trận đang bộc phát chiến đấu kịch liệt, thì một vũ thị khác chợt xông về phía Mục Trần, linh lực mênh mông mạnh mẽ như biển cả ngưng tụ trên nắm tay, làm cho mỗi quyền của hắn đều có sức mạnh đập tan trời đất.

trong con ngươi của Mục Trần, thánh phù đồ tháp phát ra ánh sáng, chuyển hoá toàn bộ linh lực trong cơ thể thành thuỷ tinh linh lực, hắn cũng hung hãn đánh ra một quyền, trên cánh tay hiện lên vô số hoa văn thuỷ tinh huyền ảo.

ầm ầm!

hai thân ảnh mạnh mẽ lao vào nhau, cả không gian chấn động, nhất thời chiến đấu trờ nên vô cùng kịch liệt.

nhưng mà đúng như vũ thông suy đoán, trong lúc Mục Trần đang bị cuốn lấy, toà viêm hoàng trận kia linh quang đã hơi suy yếu, viêm hoàng cự ảnh cũng bị đánh cho lui dần về sau.

nhưng chỉ trong chốc lát, Mục Trần khẽ cười nhạt một tiếng, một tay kết ấn, không gian sau lưng xao động một chút, Bạch Mục Trần từ trong hư vô hiện ra, bay vào trong viêm hoàng trận, sau đỏ ngòi xếp bằng xuống điều khiến linh trận.

sau khi bạch Mục Trần vào trận, trong viêm hoàng trận lập tức bộc phát ra xích quang vạn trượng, viêm hoàng cự ảnh ngửa mặt lên trời gầm thét, cục diện nháy mắt thay đổi, hoàn toàn ép vũ thị vào hạ phong.

khi linh trận ổn định, Mục Trần cũng dời sự chú ý sang tên vũ thị trước mắt, lúc trước cứng rắn va chạm hắn đã phát hiện, tuy nhờ thánh phù đồ tháp tăng phúc hắn đã có thể chính diện đấu lại với cường giả đại viên mãn địa chí tôn, nhưng hiển nhiên vẫn cỏ chút yếu thế.

dù thế nào đi nữa, giữa đại viên mãn địa chí tôn cùng thượng vị địa chí tôn cũng có chênh lệch khá lớn, nếu thượng vị địa chí tôn bình thường gặp đại viên mãn, chỉ sợ trong 10 hiệp sẽ nguy hiểm đến tính mạng, Mục Trần hiện giờ chưa dùng chí tôn pháp thân mà đã có thể cứng rắn đánh với đại viên mãn đến mức này đã là không dễ dàng.

- Một đánh không thắng, vậy thì thành 2

Mục Trần khẽ mỉm cười, hắn nhìn vũ thị đang lao tới, thân hình khẽ động, bên cạnh liền xuất hiện thêm một Hắc Mục Trần, hai người đồng thời đấm ra, linh lực mênh mông như gió lốc, ngay cả không khí đều bị ép nổ bùm bùm.

nắm đấm của 2 người lại mạnh mẽ đối kháng lại vũ thị.

bất quá lần này người lui không phải Mục Trần, ngược lại vũ thị kia bị đánh bay ra ngoài.

ở nơi khác, đổng sơn đang kịch chiến cùng ôn tử vũ, hắn đảo mắt thấy cảnh này, sắc mặt không nhịn được biến đổi, hắn có chút hoảng sợ nhìn 3 Mục Trần giống nhau như đúc, thật sự không hiểu nổi tại sao linh ảnh của Mục Trần cũng có thể mạnh mẽ tương đương bản thể.

- hừ, tự lo cho mình trước đi!

bất quá lúc hắn đang phân thần, một tiếng cười lạnh truyền tới, trong chớp mắt một tia kiếm quang lạnh lẽo chém xuyên không gian,nhanh như chớp đã xẹt qua ngực đổng sơn, để lại một vết máu.

- tiểu tử, ngươi muốn chết!

sơ xẩy một chút liền bị thương, sắc mặt đổng sơn trở nên dữ tợn, tay cầm đại đao, sát khí cuồn cuộn, đột nhiên hoá thành đao quang vô tận, phô thiên cái địa lao tới ôn tử vũ.

trong hang động khổng lồ, linh lực cuồng bạo ào ào quét quang, nếu không phải hang động này là do linh điệp đan tiên lưu lại thì chỉ sợ đã sụp đổ tan tành trước trận kịch chiến này.

- Thanh tuyền, nhanh đi đoạt truyền thừa!

Khi Mục Trần hoàn toàn áp chế 2 tên vũ thị, hắn cũng lập tức truyền âm cho Ôn Thanh Tuyền.

Ôn Thanh Tuyền khẽ gật đầu, không chút do dự thoát khỏi trận chiến, sau đó nàng hoá thành lưu quang, chạy thẳng tới lò luyện đan sâu trong hang động, nàng biết bọn Mục Trần đều đang tranh thủ thời gian vì nàng, cho nên nàng cũng nhất định phải tận dụng từng khắc một.

thấy hành động của Ôn Thanh Tuyền, đám người đổng sơn cũng khẩn trương, cố gắng ra tay ngăn cản, nhưng đều bị cuốn sát lấy.

vì vậy, Ôn Thanh Tuyền cũng không gặp bất cứ trở ngại nào, nàng nhanh chóng đứng trước lò luyện đan của thanh điệp đan tiên, bên trong lò có lửa hừng hực thiêu đốt, mặc dù không cỏ nhiệt độ toả ra ngoài, nhưng vẫn khiến người khác cảm nhận được sự kinh khủng bên trong.

Lò Luyện đan này chính là do linh điệp đan tiên lưu lại, mặc dù đã thiên đốt qua ngàn vạn năm tháng, nhưng nếu không làm đúng cách, thì dù một vị đại viên mãn địa chí tôn chạm vào cũng sẽ hoá thành tro bụi

Ôn Thanh Tuyền nhìn chằm chằm chiếc lò luyện đan này, hít sâu một hơi, trong tin tức có nói, truyền thừa của linh điệp đan tiên đều trong cái lò này, muốn đạt được truyền thừa thì phải nhảy vào trong lò.

nhưng chuyện này rõ ràng cực kỳ nguy hiểm.

Trong lò luyện đan này tản ra khí tức tử vong, dù là cường giả đại viên mãn nhảy vào cũng hoá thành tro bụi, huống chi nàng mới chỉ là hạ vị địa chí tôn.

Ôn Thanh Tuyền cắn môi, bàn tay nắm chặt, trong mắt nàng cũng thoáng hiện vẻ lưỡng lự, nhưng rất nhanh chóng bị nàng áp chế đi.

một sự quyết tâm hiện lên trên mặt.

muốn đạt được truyền thừa, tất nhiên phải trả một cái giá lớn, nếu ngay cả dũng khí làm điều này cũng không có thì nàng dựa vào cái gì để có tư cách đạt được truyền thừa của linh điệp đan tiên?

nghĩ tới đây, Ôn Thanh Tuyền không do dự thêm chút nào nữa, nàng khẽ nhún chân bay vọt lên, hoá thành một đạo lưu quang bay vào trong lò luyện đang hừng hực lửa dưới ánh mắt khiếp sợ của đám Mục Trần.

mặc dù Mục Trần cũng đoán được, đây mới là cách đạt được truyền thừa, nhưng hắn cũng toát cả mồ hôi lạnh vì Ôn Thanh Tuyền, bởi vì nhỡ có sai lầm thì chỉ sợ nàng cũng sẽ bị đan hoả trong đó thiêu đốt thành hư vô.

hiện giờ, việc duy nhất hắn có thể làm chính là cầu nguyện trong lòng, mong cho lựa chọn của Ôn Thanh Tuyền là chính xác.

trong lúc đỏ, vũ thông đang bị vây trong hắc thuỷ lao cũng hơi khựng người lại, hắn nhìn Ôn Thanh Tuyền đã nhảy vào lò luyện đan, ánh mắt thoáng hiện vẻ quỷ dị.

- Ôn Thanh Tuyền, ngươi cũng đừng để cho ta thất vọng.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1309: Huyền Long Quân

Hừng hực

Thời điểm ôn thanh tuyền nhảy vào lò luyện đan, nhất thời trong lò luyện đan có ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, ngọn lửa có màu xanh nhạt, tản ra một cảm giác nhu hoà, nhưng ai ai cũng biết, vẻ nhu hoà ấy chỉ là vẻ ngoài mà thôi, ngọn lửa mà một vị thiên chí tôn dùng để luyện đan, dù là cường giả đại viên mãn rơi vào trong đó cũng sẽ hoá thành tro bụi trong nháy mắt.

ôn tử vũ cùng các cường giả ôn gia đều sốt ruột nhìn lò luyện đan kia, lưng đầy mồ hôi, nếu ôn thanh tuyền thất bại thì mọi người khó có thể chịu đựng được.

bởi vì nếu thất bại, ngay cả ôn thanh tuyền cũng sẽ bị đốt thành tro bụi.

Đám người đổng sơn cũng chú ý lò luyện đan, một khi ôn thanh tuyền thành công, bọn chúng cũng toàn lực cướp đoạt.

Cho nên nhất thời, không khí trong động vốn là đánh nhau kịch liệt thì lúc này lại trở nên yên tĩnh một chút, ngoại trừ chỗ mục trần.

2 vũ thị này đã khôn còn chút thần trí nào, chỉ hoàn toàn biết chém giết, cho nên bọn chúng cũng không quan tâm chuyện truyền thừa, trong ý nghĩ của bọn chúng chỉ có xé nát tên Mục Trần đang chặn đường này.

Nhưng mà bất kể bọn chúng tấn công điên cuồng thế nào vẫn cứ bị Mục Trần áp chế gắt gao, đặc biệt lả tên vũ thị bị vây trong viêm hoàng trận thì càng chật vật, thậm chí một cánh tay cũng đã bị cắt đứt.

Hiển nhiên toàn bộ cục diện đã nằm trong tay Mục Trần, 2 tên vũ thị này thất bại chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Đoành!

Trong lúc MỤc Trần đang áp chế 2 vũ thị, đột nhiên sâu trong động có động tĩnh, lò luyện đan rực lửa kia chợt bộc phát một tiếng trầm thấp.

Roạt roạt!

Thoáng chốc, từ trong lò luyện đan có ngọn lửa màu xanh phun ra, sau đó ngưng tụ thành một cột lửa, trong cột lửa có một thân ảnh xinh đẹp dần dần hiện rõ.

bọn ôn tử vũ nhìn bóng hình xinh đẹp quen thuộc kia, nhất thời trở nên mừng như điên.

bởi vì hình bóng kia chính là ôn thanh tuyền.

lúc này nàng khép hờ 2 mắt, thân thể mềm mại che lấp sau ngọn lửa xanh nhạt, ngọn lửa này dường như có linh tính, cháy rực rỡ trên thân thể nàng như một lớp cỏ xanh, tựa như một bộ giáp nhẹ, che chở lấy nàng bên trong.

Cặp mi dài khẽ run, thoáng sau đột nhiên 2 mắt mở ra, bên trong mắt phượng ẩn chứa ngọn lửa màu xanh nhảy múa, khiến nàng càng thêm yêu mị khác thường.

Đầu tiên nàng hơi ngẩn ngơ nhìn ngọn lửa trên thân thể, sau đó trong đôi mắt cũng hiện lên vẻ vui mừng, bởi nàng cảm giác được, trong đầu đã có truyền thừa hoàn chỉnh.

Thậm chí ngay cả ngọn lửa màu xanh kỳ lạ này cũng đã tồn tại trong cơ thể nàng.

Hiển nhiên, lúc trước quyết định nhảy vào trong lò luyện đan, nàng cũng không bị đốt thành tro bụi, mà ngược lại thu được truyền thừa của

linh điệp đan tiên.

Truyền thừa này phần lớn là cảm ngộ về luyện đan thuật cùng với bí pháp luyện đan, đối với người khác mà nói có lẽ cũng không có nhiều tác dụng, nhưng đối với luyện đan sư như ôn thanh tuyền thì giống như chí bảo.

Điều này cũng giống như khi Mục Trần được mẫu thân của hắn để lại cho cảm ngộ về linh trận, không chỉ làm hắn đột phá đến cao cấp linh trận tông sư, hơn nữa cũng cực kỳ có ích đối với việc đột phá đến thiên chí tôn sau này.

Nhờ truyền thừa này, ôn THanh tuyền sau này cũng sẽ chắc chắn trở thành một luyện đan tông sư hiển hách trên đại thiên thế giới, cũng sẽ là chuyện cực tốt với ôn gia.

Dù sao, từ trước tới giờ luyện đan sư luôn là một trong những nghề nghiệp được hoan nghênh nhất trẽn thế giới.

"Tin tình báo quả nhiên là thật"

ôn thanh tuyền mừng rỡ không thôi, bất quá nàng cũng biết, loại truyền thừa này cần dũng khí và sự quyết đoán lớn đến mức nào, dù sao không phải ai cũng có can đảm nhảy vào trong lò lửa, vì chỉ sơ xẩy một cái thì sẽ hoá thành tro bụi.

Giữa truyền thừa với tính mạng, tuyệt đại đa số người đều sẽ chọn tính mạng, dù sao nếu chết đi rồi thì nhiều truyền thừa hơn nữa cũng để làm gì.

"Đáng chết!"

lúc ôn thanh tuyền đoạt được truyền thừa, đám người đổng sơn sắc mặt đại biến, vẻ mặt âm trầm, nếu truyền thừa của di tích linh điệp lần này lại bị ôn thanh tuyền lấy được, chẳng phải bọn họ đều là công cốc.

"haha, quả nhiên thành công"

Trong hắc thuỷ lao, vũ thông thấy cảnh này, trong mắt loé sáng, chợt hắn cười quỷ dị, hai ngón tay kẹp lại, liền xuất hiện một lá bùa màu đen, [T R U Y E N F U L L . V N]trên lá bùa dường như khắc từng đạo phù văn cực kỳ huyền ảo, lặng lẽ tản ra một luồng dao động kỳ dị.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn linh khê, sau đó nhẹ nhàng cười một tiếng, lá bùa màu đen trên tay chợt bốc cháy.

linh khê vẫn luôn để mắt tới vũ thông, cho nên khi lá bùa màu đen xuất hiện, nàng đã lập tức phát hiện được, lúc này nàng cảm thấy không ổn, liền không chút do dự thúc giục linh trận.

ào ào!

Hắc thuỷ vô tận mang theo sức mạnh đáng sợ đổ xuống, vô số hắc long từ trong đó lao ra, gầm thét hướng về phía vũ thông, bất kể tên này muốn làm gì, linh khê đều phải ngăn chặn lại

"Phản xạ cũng nhanh, đáng tiếc là vô dụng thôi"

Nhưng đối với việc linh khê ngăn cản, vũ thông cũng chỉ khẽ mỉm cười, lá bùa trong tay cháy thành khói đen mù mịt, bao phủ lấy thân thể hắn.

Khói đen bao phủ, thân ảnh của vũ thông biến mất tại chỗ trong nháy mắt.

"thanh tuyền, cẩn thận!"

Mục trần đang kịch chiến với 2 vũ thị, ánh mắt cũng loé lên, chợt quát.

Vụt!

Một luồng khói đen quỷ mị xuất hiện trước mặt ôn thanh tuyền, hắn bắt lấy cổ tay của nàng, sau đó đẩy nàng ngã mạnh lên lò luyện đan.

bộp.

ôn thanh tuyền va mạnh vào lò luyện đan, bất quá vì ôn thanh tuyền là người nhận được truyền thừa, nên ngọn lửa trên đó cũng không đốt nàng thành tro bụi.

phụt!

Nhưng dù vậy, va đụng với lực mạnh như thế cũng đủ làm thanh tuyền phun ra một ngụm máu tươi, mà lò luyện đan cũng bị đánh bay đi.

bất quá, sau khi đánh bay ôn thanh tuyền,ngoài dự đoán của mọi người là, vũ thông cũng không dùng sát chiêu, hắn chỉ dừng bước lại trước vị trí cũ lò luyện đan, ánh mắt nóng bỏng.

Nơi đó lúc trước đặt lò luyện đan, hiện giờ nó đã bị đánh bay đi, chợt để lộ ra một toà linh trận trên mặt đất.

Vũ thông nhìn chằm chằm toà linh trận kia, ánh mắt trở nên nóng bỏng, hắn vung tay lên, một quả phù ấn bay ra, rơi vào linh trận.

ong ong.

Nháy mắt linh trận bộc phát ra linh quang mãnh liệt, trong linh quang, không gian vặn vẹo, dường như là thông đạo đi tới một nơi khác.

Một màn bất ngờ này cũng nằm ngoài dự liệu của mọi người, không ai nghĩ tới phía dưới lò luyện đan lại vẫn che giấu một nơi kỳ lạ như vậy.

"Ôn thanh tuyền, ngươi nghĩ mục đích thật sự của vũ gia ta chỉ là di tích linh điệp thôi sao?", vũ thông xoay người lại, cười híp mắt nhìn ôn thanh tuyền.

"Tình báo của ôn gia các ngươi cũng chỉ liên quan tới di tích linh điệp mà thôi, nhưng căn bản không biết rằng, trong di tích linh điệp còn cất giấu truyền thừa của trượng phu của nàng, Huyền Long Chiến Đế!"

"huyền long chiến đế?!" ôn thanh tuyền giật mình, đúng là nàng cũng không biết tin tức này, nhưng nàng cũng biết về huyền long chiến đế, đó chính là bạn lữ của linh điệp đan tiên, ở thời thượng cổ cũng là một vị thiên chí tôn thanh danh hiển hách.

Hơn nữa, huyền long chiến đế mạnh nhất cũng không phải lả thực lực linh phẩm thiên chí tôn, mà là thân phận khác của hắn, Chiến trận sư.

Hắn một tay chế tạo một đạo quân cường đại tên là "Huyền Long quân", mỗi chiến sĩ trong đó đều được tưới long huyết, hoá thành long chiến sĩ, thời kỳ toàn thịnh,nhờ "huyền long quân" này, huyền long chiến đế cũng trở thành người nổi trội trong tầng thứ tiên phẩm thiên chí tôn.

Chẳng qua trong trận đại chiến đó, huyền long chiến đế cùng linh điệp đan tiên cùng bỏ mạng trong thượng cổ thánh uyên, hơn nữa cũng không có bất kỳ tin tức gì, do đó đội quân "Huyền Long Quân" tiếng tăm vang dội đại thiên thế giới kia cũng theo đó mà biệt tích

"Mục đích của các ngươi là "Huyền long quân"?" Nháy mắt ôn thanh tuyền liền hiểu ra, vũ gia này không biết từ đâu mà lấu được tin tình báo về huyền long quân, cho nên mới không tiếc bất cứ giá nào mà tới đây.

Vũ thông nhún vai một cái, cười nói :"Theo tình báo, huyền long quân tuy có hao tổn, nhưng vì tất cả các chiến sĩ đều được tưới long huyết, cho nên cuối cùng, huyền long chiến đế chuyển hoá phần lớn huyền long chiến sĩ thành bất tử long chiến sĩ, hơn nữa khiến bọn họ ngủ say, cho nên đội quân này được bảo tồn rất hoàn hảo, chỉ cần đội quản này rơi vào tay vũ gia ta, có lẽ không lâu sau là có thê hoàn toàn năm giữ, đến lúc đó, muốn tiêu diệt ôn gia các ngươi cũng dễ như trở bàn tay"

"bất quá huyền long không gian do huyền long chiến đế để lại, lại được lò luyện đan của linh điệp đan tiên che giấu, trên lò luyện đan có đan hoả, dù lả cường giả đại viên mãn chạm vào cũng sẽ hoá thành tro bụi, chỉ có người đạt được truyền thừa của linh điệp mới có thể miễn dịch ngọn lửa này"

Nói đến đây, vũ thông có chút hài hước nhìn chằm chằm ôn thanh tuyền, nói :"Cho nên, nếu không nhờ ngươi dũng cảm như vậy, ta cũng thật sự đau đầu không biết làm thế nào mới đạt được truyền thừa, dù sao thân phận của ta cũng không thích hợp với cái phương pháp đem mạng ra đặt cược như vậy".

ôn thanh tuyền sắc mặt trắng bệch, thì ra vũ thông này đợi nàng thành công đạt được truyền thừa, mà nàng cũng bị lợi dụng làm chìa khoá mở ra không gian ẩn giấu kia.

Nhưng nếu vũ gia thật sự có được đội quân hùng mạnh như huyền long quân thì tuyệt đối sẽ là đả kích trí mạng với ôn gia bọn họ.

Cho nên, nhất định phải ngăn cản vũ thông!

"muốn ngăn cản ta sao? thật ra nói nhảm cũng các ngươi nhiều như vậy chẳng qua là đề các ngươi không quấy nhiễu huyền long không gian ổn định lại mà thôi"

Dường như biết suy nghĩ của ôn thanh tuyền, vũ thông cười lắc đầu một cái, hắn nhìn không gian phía trước dần dần ổn định, sau đó quay người đi, khẽ mỉm cười với đám người ôn thanh tuyền, mục trần, trong nụ cười hiện lên sát ý lành lạnh.

"Các ngươi cứ chuẩn bị đợi ta tìm được huyền long quân đi, đến lúc đó hy vọng các ngươi còn có dũng khí đứng trước mặt ta"

"mặt khác ta cũng cỏ lòng tốt nhắc nhở các ngươi, không phải chiến trận sư thì không thể vào trong huyền long không gian được, cho nên đừng phí công vô ích"

"thân phận khác của ta thật ra cũng là chiến trận sư"

Vũ thông thương hại nhìn mọi người, sau đó không do dự chút nào nữa, hắn hít một hơi bước vào mảnh không gian kia.

bất quá đúng lúc này, một tiếng cười có chút kinh ngạc bất ngờ vang lên trong hang động khổng lồ

"chiến trận sư sao?"

"thật đúng lúc, ta cũng là chiến trận sư đây!"

Tất cả mọi người chợt ngẩng đầu, sau đó liền thấy mục trần vốn đang bị vũ thị ngăn cản, lúc này thân hình hắn chợt loé lên, vọt lên cao, hoá thành tia chớp lao thẳng về phiến không gian kia.

Cùng lúc đó, trên thân thể hắn nổi lên một luồng dao động đặc thù mà chỉ chiến trận sư mới có, chính là chiến ý!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1310: Huyền Long Không Gian

Chiến ý từ trên thân thể Mục trần bay lên, mà thân ảnh của hắn lúc này cũng bắn nhanh như điện xẹt về phía phiến không gian đang từ từ vững chắc kia.

Biến cố lúc trước cũng làm Mục Trần có chút giật mình, hắn cũng không nghĩ rằng, bên trong di tích linh điệp lại cất giấu truyền thừa của huyền long chiến đế.

Hơn nữa điều khiến hắn chấn động hơn chính là "Huyền long quân" mà vũ thông nhắc tới.

Đó là một đội quân hùng mạnh có thể địch nổi tiên phẩm thiên chí tôn,nếu muốn chế tạo loại quân đội có qui mô và cấp bậc thế này, dù là những thế lực bá chủ một phương cũng sẽ cần không ít thời gian cùng với lượng tài nguyên không lớn đến mức thể tưởng tượng nổi.

Cho nên, dù bản thân Mục Trần cũng là chiến trận sư, nhưng hắn lại chưa từng nghĩ đến việc đi tạo một đội quân, bởi vì hắn không chịu nổi lượng tài nguyên cùng với thời gian cần thiết.

Nhưng nếu đúng theo lời vũ thông nói thì Huyền long quân này hắn được bảo tồn rất tốt, quan trọng nhất là đội quân này cũng không phải chiến khôi, mà là quân đội vẫn còn sự sống.

Chỉ bất quá, đội quân này bị huyền long chiến đế đưa vào giấc ngủ say, chỉ cần bọn họ có thể thức tỉnh thì sẽ lại có thể khôi phục uy danh hiển hách thời thượng cổ của huyền long quân .

Những người ở đây, kẻ có thể nhận ra độ trân quý của đội quân này trừ vũ thông ra, có lẽ cũng chỉ có Mục trần.

Cho nên, lúc vũ thông vừa dứt lời, hắn liền không chút do dự lao thẳng ra,lập tức tiến hướng về Huyền Long Không Gian.

Lúc Mục Trần vọt qua nhanh như chớp, hầu như tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng gì, thậm chí đến Vũ Thông còn đang ngu ngơ, bất quá chỉ trong nháy mắt, khi hắn cảm ứng được chiến ý trên người Mục Trần, khuôn mặt hắn không nhịn được mà trờ nên dữ tợn.

Hắn không thể nào nghĩ tới, mấy câu nói lúc trước của hắn lại dẫn đến biến cố này!

Bởi vì cơ bản là hắn đã xác định, tại chỗ này, trừ hắn ra cũng không có vị chiến trận sư thứ 2, nếu không thì tại sao lúc trước đánh nhau kịch liệt như thế mà hắn không cảm giác được chút dao động nào của chiến ý?

Nhưng dù hắn khó tin thế nào, sự thật tàn khốc vẫn bày ra trước mắt.

Nhìn mục trần bay vọt tới, vũ thông đột nhiên hối hận muốn tự vả vào miệng mình một cái, lúc trước hắn đã quá đắc ý, nên mới tiết lộ ra những bí mật này, nhưng khi đó đúng là hắn cần phải tiết lộ một ít tình báo quan trọng mới có thể phân tán sự chú ý của mọi người, tránh để bọn họ đánh nát cửa vào không gian, đến lúc đó gà bay trứng vỡ.

Chỉ là hắn lại không ngờ tới, lần này lắm mồm lại mang thêm phiền phức.

Ánh mắt vũ thông trong khoảnh khắc trở nên đỏ bừng, khuôn mặt dữ tợn vô cùng.

Bất quá, vũ thông cũng không bị cơn giận lấn át lý trí, ánh mắt hắn dữ tợn nhìn mục trần, nhưng cũng không xuất thủ, mà bước tới một bước, đi vào ttong Huyền Long Không Gian.

Chuyện trọng yếu nhất bây giờ là đạt được huyền long quân, nếu lúc này hắn xuất thủ mà để mục trần quấn lấy thì sẽ khó tránh khỏi việc xuất hiện những biến cố khác, soạt!.

Huyền Long Không Gian hơi dao động, thân ảnh của vũ thông cũng biến mất trong cửa vào, mà nháy mắt sau mục trần cũng xuất hiện ở đó, không chút do dự nào bước vào theo.

Hai người một trước một sau, đồng thời bước vào Huyền Long Không Gian.

Sau khi 2 người biến mất, cả hang động bao la lại trở nên yên tĩnh, nhân mã 2 bên thấy cảnh này đều hai mặt nhìn nhau, lại không biết nên làm gì bây giờ.

"Mục trận lại theo vào? vũ thông kia tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn đâu!". Ôn thanh tuyền có chút lo lắng,hướng về phía linh khê, lạc ly nói.

"Hơn nữa Mục Trần lại còn là một vị chiến trận sư? hắn có cạnh tranh nổi với vũ thông không?"

Mục Trần tiến vào Huyền Long Không Gian hiển nhiên là vì "Huyền long quân", nhưng vũ thông chắc chắn sẽ không để hắn toại nguyện, cho nên giữa 2 người nhất định sẽ có tranh đấu thảm thiết.

Thực lực của vũ thông còn mạnh hơn đại viên mãn địa chí tôn bình thường, trong tay nhiều lá bài tẩy, tuyệt đối không phải kẻ dễ đối phó.

Linh khê cũng hơi cau mày, còn lạc ly thì lại tỏ ra bình tĩnh, nàng nhìn chằm chằm Huyền Long Không Gian, nhẹ giọng nói :"MụcTrần không phải là kẻ bị lợi lộc làm mờ mắt, hắn đã lựa chọn như vậy thì hắn là cũng có chút nắm chắc"

Tuy vũ thông kia mạnh mẽ, nhưng mục trần cũng không phải dễ chơi, lúc hắn mới là hạ vị địa chí tôn đã có thể cướp đồ trong miệng thượng vị

địa chí tôn, [T R U Y E N F U L L . V N]giờ hắn đã bước vào thượng vị địa chí tôn, một khi thật sự đánh toàn lực thì, lạc ly tin tưởng, dù so sánh với những cường giả đại viên mãn lợi hại nhất thì Mục Trần cũng không hề yếu kém.

Thấy vẻ bình tĩnh của lạc ly, bọn ôn thanh tuyền mới thở phào một cái, dù bất kể thể nào, việc kế tiếp bọn họ có thể làm cũng chỉ là cầu nguyện cho mục trần có thể đoạt được huyền long quân, nếu không một khi đội quân này rơi vào tay vũ thông thì sẽ là tai hoạ ngập đầu với bọn họ.

Vì vậy, trong hang động khổng lồ vốn là tranh đấu kịch liệt, nhưng lúc này lại trở nên yên tĩnh, vì bọn họ cũng hiểu, tranh đấu ở trong Huyền Long Không Gian mới thật sự có tính quyết định thế cục.

Bất quá, nơi duy nhất còn đang đánh nhau kịch liệt vẫn là chỗ của 2 tên vũ thị, đối thủ của bọn chúng chính là Hắc Bạch Mục Trần.

"ôn tử vũ, đi giúp phân thân của Mục Trần giải quyết hết vũ thị đi". Ánh mắt ôn thanh tuyền chợt loé, nói.

Ôn tử vũ gật đầu một cái, lao thẳng về phía một tên vũ thị.

Đổng sơn thấy vậy, định ngăn cản thì thấy linh khê xuất hiện phía trước, nàng vung tay lên, lập tức hình thanh một toà linh trận to lớn, chặn phía trước.

Trong lúc đội ngũ 2 bên giằng co lẫn nhau, bọn họ cũng không để ý rằng, một đạo hắc ảnh lặng lẽ tới gần Huyền Long Không Gian, không gian dao động một cái, hắn liền âm thầm tiến vào.

Bước vào không gian thông đạo, quanh cảnh xung quanh Mục Trần cũng bắt đầu biến đổi, chớp mắt một cái, dao động không gian dần ổn định, khung cảnh xung quanh cũng hiện ra trong tầm mắt của hắn.

Nơi này là một vùng đất hoang vu, trên mặt đất đầy những rãnh sâu hun hút, ánh mắt Mục Trần quét qua liền nhìn về một nơi xa xa.

Nơi đó có một toà Điểm Tướng Đài vô cùng khổng lồ, quảng trường bát ngát làm bằng hắc thạch, trên quảng trường có tới mấy vạn tượng đá xích hồng đứng nghiêm, mỗi pho tượng đá đều rất sống động, giống như vật còn sống.

Nhưng tượng đá này như một đột quân tinh nhuệ, lẳng lặng đứng trên điểm tướng đài, khuôn mặt bọn họ tràn đầy vẻ tôn sùng cuồng nhiệt hướng lên đài cao phía trước.

Dường như vương của bọn họ đã từng đứng ở đó!

Mục Trần nhìn đội quân tượng đá này, thần sắc dần dần ngưng trọng, vì hắn phát hiện ra một loại cảm giác áp bách tương đối kinh khủng từ đội quân này.

"Đây chính là huyền long quân sao"

Ánh mắt Mục Trần loé lên, cũng chỉ có "huyền long quân" kia mới có thể có được uy áp kinh khủng thế này, mặc dù hiện giờ bọn họ đều đã ngủ say.

Soạt!

Trên bầu trời cách đó không xa, vũ thông cũng hiện ra, ánh mắt tham lam cuồng nhiệt của hắn nhìn đội quân này, sau đó hắn lạnh lùng cười với Mục Trần "Ngu xuẩn ngươi cho rằng chỉ cần đi theo vào Huyền Long Không Gian thì có thề có được đội quân này sao?"

Sắc mặt Mục trần bình tĩnh, hắn tất nhiên là biết chuyện sẽ không đơn giản như vậy, nhưng hắn cũng sẽ tuyệt đối không trơ mắt nhìn Vũ Thông lấy được đội quân đáng sợ này.

Vũ thông thấy Mục Trần không để ý tới hắn, cũng cảm thấy không chút thú vị, hắn cười lạnh một tiếng, trong tay xuất hiện một quả phù ấn,

sau đó cánh tay vung lên, phù ấn liền bay ra xa.

phù ấn bay lên không trung, phát ra linh quang chói mắt, linh quang này giống như ánh mặt trời ấm áp, chiếu rọi lên đội quân tượng đá trên quảng trường.

Mà khi linh quang chiếu rọi xuông, Mục trần liền thấy, những tượng đá này chợt bắt đầu từ từ tan ra.

"Đạo phù ẩn kia hẳn là do thiên chí tôn của vũ gia chế toạ, chuyên dùng để để đánh thức huyền long quân đã ngủ say này!". Mục Trần khẽ nhíu mày, vũ thông này đúng là chuẩn bị rất đầy đủ.

Đại quân tượng đã không ngừng tan ran, khoảng mười mấy phút sau, thân thể bằng đá hoàn toàn tan rã, cuối cùng biến thành từng bóng người khoác chiến giáp xích hồng.

Những thân ảnh này cực kỳ cao lớn, da của bọn họ cũng có màu đỏ sậm,thậm chí mơ hồ còn có thể nhìn thấy long lân, lặng lẽ tản ra một luồng long uy.

Bất quá Mục Trần cũng để ý là, khi bọn họ thoát khỏi trạng thái tượng đá thì vẫn có một vài chiến sĩ lặng lẽ biến thành tro bụi, có lẽ là quá trình ngủ say thất bại nên bị thời gian ăn mòn.

Trong ánh mắt khẩn trương của Mục Trần, đông đảo thân ảnh xích hồng phía dưới dần dần mở mắt, đầu tiên trong mắt của bọn họ đều là sự mờ mịt, sau đó từ từ hội tụ linh quang, cuối cùng bọn họ cúi đầu, đồng thời quỳ rạp về phía trên đài cao.

ầm!

Lúc này cả vùng đất dường như cũng trở nên run rẩy.

Bọn họ từ từ khôi phục trí nhớ, liều hiểu được, để bảo vệ bọn họ, vương của bọn họ đã sử dụng sức mạnh cuối cùng, đưa họ vào trạng thái ngủ say.

giữa không trung, Mục Trần cũng vũ thông thấy cảnh này, cũng không dám quấy rầy, để mặc bọn họ tưởng niệm vị vua cũ của mình.

Cứ thể khoảng mười mấy phút, huyền long quân mới từ từ đứng dậy, ở vị trí đứng đầu đội quân, một thân ảnh cao lớn ngẩng đầu lên, thanh âm trầm trầm vang dội.

"là ai đánh thức bọn ta dậy?"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1311: Lựa Chọn

"là ai đánh thức chúng ta?"

thanh âm trầm thấp vang vọng trong thiên địa, khiến cho Vũ Thông sáng cả mắt lên, trên khuôn mặt thoáng hiện vẻ kích động, sau đó hắn ôm quyền cao giọng nói :"Tại hạ Vũ Thông, đã sớm nghe đại danh huyền long quân từ thời viễn cổ, hiện giờ có thể giúp các vị thoát khỏi giấc ngủ say, thấy lại ánh mặt trời, đó cũng là may mắn của ta"

Vũ Thông này tâm cơ cũng khá sâu, đầu tiên cũng không thể hiện trực tiếp ý muốn chiêu mộ "huyền long quân", mà là hạ thấp thái độ, muốn huyền long quân sinh thiện cảm với hắn.

bất quá tâm cơ của hắn dù không tệ, nhưng lần này hắn mồm mép nhầm người rồi, bởi vì khuôn mặt nam tử cao lớn cùng đông đảo chiến sĩ huyền long quân đều hờ hững, cũng không vì được đánh thức mà mừng rỡ chút nào.

"đại chiến năm đó, đại thiên thế giới có giành được chiến thắng hay không?". Nam tử cao lớn chậm rãi hỏi.

Vũ Thông lập tức gật đầu nói: "Đều do tất cả các tiền bối chiến đấu hết mình, nên cuối cùng đại thiên thế giới ta cũng đánh lui được ngoại vực tà tộc".

Mục trần khẽ cụp mắt, thản nhiên nói :"Ngoại vực tộc tuy rút lui, nhưng vẫn chiếm cứ đến một nửa diện tích đại thiên thế giới, hiện giờ chúng ngày đêm nhăm nhe, ý đồ một lần nữa xâm lược đại thiên thế giới".

Vũ Thông thấy Mục Trần chọc gậy bánh xe, ánh mắt nhất thời trở nên ngoan độc nhìn hắn một cái.

nghe lời của Mục Trần, huyền long quân cũng có vài giọng nói xôn xao, không ít chiến sĩ huyền long quân đều cắn răng cắn lợi, hiểu nhiên là hận ngoại vực tà tộc đến cực hạn.

Vũ Thông thấy huyền long quân này chậm chạp không biểu hiện ra ý tứ muốn đi theo hắn, thì trong lòng cũng có chút sốt ruột, lúc này mới cười nói :"Chư vị, vũ gia ta hiện giờ là siêu cấp thế lực trên đại thiên thế giới, gia chủ cũng đã bước vào thiên chí tôn, nếu chư vị hiện không có chỗ dừng chân thì có thể tới vũ gia ta, vũ gia nhất định sẽ coi là khách quý, cực kỳ hoan nghênh!"

lần này hắn cũng không che dấu ý chiêu mộ nữa.

chỉ là, nam tử cao lớn kia chỉ lạnh nhạt nhìn hắn một cái, tuy Vũ Thông che giấu khá kỹ, nhưng ánh mắt của hắn cũng rất tinh tường, liếc một cái là nhìn ra dã tâm của Vũ Thông.

"mặc dù ngươi đánh thức bọn ta, nhưng cái này cũng không có nghĩ chúng ta phải dựa dẫm vào ngươi". Nam tử cao lớn bình tĩnh nói.

sắc mặt Vũ Thông cứng đờ, trong lòng cực kỳ tức giận, những kẻ này đúng là ngủ say nên đầu óc hỏng cả ròi, tuy huyền long quân này có sức chiến đấu mạnh mẽ, nhưng đó là trong trường hợp rơi vào tay một vị chiến trận sư cường đại, nếu không đội quân này cũng chỉ là quân đội tầm thường phối hợp ăn ý một chút mà thôi, đừng nói là địch nổi tiên phẩm thiên chí tôn, dù là một vị linh phẩm thiên chí tôn chỉ cần lật tay cũng có thể diệt sạch sẽ.

bất quá dù tức giận trong lòng, nhưng Vũ Thông cũng không lộ ra mặt chút nào, nói :"Tại hạ cũng không dám lấy sức mạnh để uy hiếp, chẳng qua là chư vị cũng nên hiểu,truyen full . vnchỉ có nằm trong tay một chiến trận sư xuất sắc thì một độiquân mới có thể toả ra hào quang,

chư vị là quân đội tinh nhuệ do huyền long chiến đế bồi dưỡng nên, chắc hẳn cũng không muốn vạn năm sau làm xấu thanh danh ngài ấy chứ?"

nam tử cao lớn gật đầu một cái nóiĐúng vậy, cho nên ta mới không muốn tuỳ ý chọn người dựa dẫm, tránh làm ô nhục thanh danh chủ nhân"

ý tứ của hắn rõ ràng là không cảm thấy Vũ Thông có đủ tư cách trở thành chủ nhân của huyền long quân.

sắc mặt Vũ Thông không nhịn được co quắp một cái, nói :"vậy ý tứ của các hạ lá nơi này còn có người xứng đáng hơn ta?"

trong lòng hắn tràn đầy lửa giận, vốn hắn cho rằng chỉ cần đánh thức huyền long quân này là bọn họ sẽ biết ơn hắn, lập tức gia nhập dưới trướng, ai ngờ những kẻ này cũng không có chút biết ơn nào, ngược lại 3 lần 4 lượt kén chọn chủ.

ánh mắt của nam tử cao lớn chậm rãi dừng lại trên người Vũ Thông cùng mục trần đang đứng giữa không trung, nói :"VÌ ngươi đánh thức bọn ta, nên cũng sẽ được ưu tiên một chút".

nghe được lời này, khoé mắt Vũ Thông khẽ giật một cái, chợt cắn răng, ưu tiên thì ưu tiên đi, cũng còn tốt hơn lả không được cái gì, ít nhất cũng làm cho hắn chiếm một chút ưu thế.

"bất quá, tất cả các chiến sĩ đều nói cho ta biết, bọn họ cũng rất có hảo cảm với vị bằng hữu này". Vũ Thông nghe nam tử cao lớn nói xong câu này, sắc mặt liền ngưng đọng lại.

bởi vì nam tử cao lớn này đang dùng ánh mắt có chút kỳ lạ nhìn Mục Trần chằm chằm.

Mục Trần nghe vậy cũng ngẩn người ra, hắn thật ra cũng đang suy nghĩ rốt cục là nên dùng cách nào mới có thể thu phục được huyền long quân này, ai ngờ, bọn họ lại nói có hảo cảm với hắn.

Mục Trần ngạc nhiên nhìn tất cả các chiến sĩ huyền long quân phía dưới, phát hiện ra bọn họ cũng đang nhìn hắn, hơn nữa, trong những ánh mắt kia dường như chưa đựng một chút cảm giác thân thiết cùng kính sợ.

Mục Trần ban đầu cũng có chút nghi ngờ, bất quá ánh mắt hắn chợt loé, dường như nghĩ ra điều gì, tâm niệm vừa động, nhất thời trong cơ thể hắn phát ra tiếng long ngâm vang dội.

Hống!

ánh sáng tử kim phóng lên cao, chỉ thấy chân long chi linh trong cơ thể hắn hiện ra, hoá thành một con tử kim cự long sau lưng hắn.

Khi chân long chi linh xuất hiện, huyền long quân phía dưới nhất thời bộc phát ra chấn động cực lớn, sắc mặt đông đảo chiến sĩ huyền long quân đều trở nên kích động, nếu không nhờ ý chí bền bỉ, chỉ sợ đã không nhịn được mà quỳ sát xuống.

Bởi vì những chiến sĩ huyền long quân này đều từng được quán chú (tưới) long huyết, tạo thành thân thể cường đại, nhưng mà điều này cũng khiến cơ thể bọn họ có thêm một ít máu long tộc, thứ này cho bọn họ sức mạnh, nhưng cũng khiến bọn họ bị huyết mạch long tộc áp chế.

Chân long chi linh của Mục Trần đúng là do chân long có huyết mạch tinh thuần nhất trong long tộc biến thành, có thể nói là Hoàng Tộc trong long tộc, cũng bởi vì thế nên bọn họ mới không tự chủ được mà nảy sinh cảm giác thân thiết cùng kính sợ đối với Mục Trần.

Thay vì nói là kính sợ Mục Trần, không bằng đúng hơn là kính sợ khí tức cùng huyết mạch chân long....

"Là khí tức chân long..." nam tử cao lớn nhìn chân long chi linh sau lưng Mục Trần, khuôn mặt lãnh đam cũng thoáng hiện vẻ kích động, , bởi vì theo ý nghĩa nào đó mà nói, bọn họ sau khi hấp thu long huyết thì cũng hoá thành long nhân, coi như một chi của Long Tộc.

Trong long tộc, long nhân có địa vị không cao, cho nên khi bọn họ thấy chân long hoàng giả của long tộc thì lập tức như dân đen thấy đế vương vậy.

ở cách đó không xa, Vũ Thông thấy cảnh này suýt nữa giận đến mức ói ra máu, hắn gian khổ, hao tổn tâm cơ mới tiến vào được huyền long không gian này, [T R U Y E N F U L L . V N]còn tốn thêm cả một đạo phù ấn thiên chí tôn nữa mới có thể thức tỉnh huyền long quân, kết quả là lũ ngu xuẩn này lại không có chút nào cảm ơn, lạnh nhạt với hắn thì đã đành, ngược lại còn tỏ ra xem trọng Mục Trần hơn, tình cảnh trái ngược này khiến Vũ Thông có xúc động muốn huỷ diệt toàn bộ huyền long quân này, nếu như hắn có khả năng...

bất quá, một điều cũng khiến Vũ Thông hơi thở phào là, mặc dù huyền long quân này tỏ ra gần gũi với Mục Trần hơn, nhưng cũng không có ý gia nhập, dù sao những chiến sĩ này đều trải qua bách chiến, tinh thần cứng cỏi, cho nên cũng không vì Mục Trần có chân long chi linh liền bỏ qua hết thảy mà gia nhập vào.

"các hạ rốt cục muốn làm thế nào? hiện giờ các ngươi đã thức tỉnh, huyền long không gian này thiếu thốn linh lực, sợ rằng không đáp ứng được việc tu luyện của các ngươi, nếu không có trợ giúp từ bên ngoài, có lẽ không bao lâu nữa phiến không gian này sẽ vỡ vụn." Vũ Thông sắc mặt có chút khó coi, nói.

Nam tử cao lớn cười nhạt, nói: "Điều này cũng đúng...nhưng chim khôn biết chọn cảnh mà đậu, huyền long quân chúng ta tất nhiên cũng không muốn rơi vào tay kẻ tầm thường, làm ô nhục thanh danh Vương của chúng ta"

Vũ Thông hừ lạnh một tiếng, nói: "Còn lựa chọn gì nữa, hắn chỉ là một thượng vị địa chí tôn, làm sao so sánh được với ta?"

Nam tử cao lớn nghe vậy, lắc đầu nói :"Người chúng ta muốn lựa chọn là một vị chiến trận sư ưu tú, thực lực bản thân thế nào không quan trọng".

Vũ Thông phát ngấy, mấy tên khốn kiếp này luôn miệng ưu tiên hắn, kết quả hiện giờ luôn mồm nói giúp Mục Trần, quyền ưu tiên cái chó má gì chứ, không được tí chút nào!.

"Vậy các ngươi muốn chọn lựa như thế nào!", sắc mặt Vũ Thông âm trầm, nói.

"Tất nhiên là dùng cách thức của chiến trận sư". Nam tử cao lớn nói, chỉ tay về huyền long quân trên quảng trường :"Để công bằng, hai người các ngươi có thể tuỳ ý chọn số lượng huyền long quân, thục giục chiến ý đánh nhau, ai thắng tức là trình độ chiến trận sư của người đó cao hơn"

Vũ Thông nghe vậy, ánh mắt chợt loé, cười lạnh nói :"Chẳng lẽ để công bằng, không phải là nên chọn số lượng quân giống nhau sao"

Hắc tuyệt đối tự tin vào thành tựu chiến trận sư của bản thân, vì dù sao hắn cũng là người Vũ Gia dốc hết tài nguyên bồi dưỡng, cũng coi như là một bí mật của vũ gia, người khác cũng chỉ biết tu vi linh lực của hắn mạnh mẽ chứ không biết rằng thành tựu chiến trận sư của hắn cũng không kém hơn chút nào.

Lần này nam tử cao lớn lắc đầu một cái, nói :"CÓ thể điều khiển bao nhiêu quản đội là dựa vào bản lĩnh mỗi người, cho nên không có hạn chế nào"

Nghe vậy Vũ Thông mới thở phào nhẹ nhõm, nếu ngay cả điều này mà nam tử cao lớn kia cũng hạn chế thì thật sự là nhằm vào hắn rồi, bởi vì hắn cũng không tin rằng thành tựu chiến trận sư của Mục Trần lại vượt qua được hắn.

"Đã vậy thì cứ theo lời ngươi!". Vừa nói, Vũ Thông vừa lạnh lẽo nhìn Mục Trần: "Chẳng qua chỉ sợ tiểu tử này không dám!"

Hiện giờ hắn hận Mục Trần vô cùng, vốn đã là chuyện nước chảy thành sông, tự nhiên lòi ra tên Mục Trần này, kết quả khiến huyền long

quân có dấu hiệu nghiêng về phía Mục Trần, làm Vũ Thông hắn lại thêm vất vả.

Mục Trần cũng coi như không thấy ánh mắt lạnh lẽo của Vũ Thông, đầu tiên hắn ôm quyền thi lễ một cái với nam tử cao lớn và đông đảo chiến sĩ huyền long quân, coi như là cảm ơn bọn họ không trực tiếp lựa chọn Vũ Thông mà cho hắn một cơ hội tranh đoạt.

sau đó, hắn mới quay đầu nhìn Vũ Thông đang hằm hè, thản thiên cười một tiếng

"nếu ngươi dám, vậy sao ta không dám?"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1312: Đấu Chiến Ý

"haha, giỏi cho tên tiểu tử ngu ngốc, gan to đó!"

Nghe câu trả lời của Mục trần, vũ thông cũng ngửa mặt lên trời cười lớn, chẳng qua là trong tiếng cười của hắn tràn đầy sát ý nồng nặc đến cực hạn, làm cho cả nhiệt độ trong thiên địa cũng hạ xuống.

Tiếng cười vừa dứt, ánh mắt cực kỳ lạnh lẽo của vũ thông như rắn độc nhìn về Mục Trần, sau đó hắn cũng không nói nhảm thêm, thân hình vừa động liền xuất hiện phía trên huyền long quân, lẳng lặng ngồi xếp bằng trên không trung.

"điểm binh!"

Hai mắt hắn khép hờ, quát lên một tiếng lớn, trong nháy mắt có một luồng dao động mênh mông quét ra, dao động đó nhanh chóng cuốn về phía huyền long quân bên dưới.

Mà phần lớn chiến sĩ huyền long quân đều bĩu môi, ý niệm loại này, nếu bọn họ thật sự có ý muốn chống cự thì căn bản vũ thông cũng không sử dụng được chút chiến ý nào của họ.

Nhưng khi thấy những người này không có phản ứng gì, nam tử cao lớn phía trước chợt phát ra một tiếng "hừ".

THấy thống lĩnh thúc giục, những chiến sĩ huyền long quân này không khỏi nhún vai, từ bỏ chống cự, thản thề phóng lên không trung, hoá thành từng đạo quang ảnh lơ lửng phía sau vũ thông.

Vù vù!

Từng thân ảnh không ngừng bay lên, ngắn ngủi mấy chục hơi thở sau, sau lưng vũ thông đã có gần 800 chiến sĩ huyền long quân.

Bất quá, khi số lượng chiến sĩ đạt tới gần 1000, vũ thông cũng không cách nào điều động thêm bất kì một binh sĩ nào nữa, bởi vì hắn nhận ra được đây chính là cực hạn của hắn.

"Thật không hổ là Huyền Long Quân đại danh đỉnh đỉnh"

Vũ thông không nhịn được than thở trong lòng, lúc ở Vũ gia, hắn có thể điều khiển được mấy trăm vạn quân đội Vũ gia, vậy mà tới đây cũng không khống chế quá 1000 huyền long quân.

Như vậy có thể thấy, một ngàn người này đúng là tương đương với mấy trăm vạn quân đội vũ gia.

Đây đúng là lấy 1 địch vạn

Mà sau khi tự mình kiểm nghiệm sự cường hãn của những chiến sĩ huyền long quân này, sự thèm thuồng trong lòng vũ thông càng dâng lên mạnh mẽ, ánh mắt hắn lạnh lẽo nhìn Mục Trần, xem ra hôm nay dù bất kể thế nào, hắn cũng phải diệt trừ cục đá cản đường duy nhất này.

"Có thể thao túng 1000 huyền long quân sao? cũng coi như tạm được, chỉ là không biết có thể thúc giục được bao nhiêu chiến ý từ số huyền long quân này?"

Nam tử cao lớn nhìn cảnh này, ánh mắt cũng loé lên, vũ thông này cũng có thiên phú chiến trận sư không kém, dĩ nhiên nếu so với huyền long chiến đế thì còn xa lơ la lắc mới bằng được.

"Tiểu tử, còn không mau điểm binh? chẳng lẽ sợ rồi hả?" Ánh mắt lạnh lẽo của vũ thông nhìn chằm chằm Mục Trần, cười châm chọc.

Nhưng đối với sự châm chọc của hắn, mục trần cũng giả điếc, hắn cũng xếp bằng trên không, khép hờ hai mắt, từ trong cơ thể bộc phát ra một cỗ ý niệm mạnh mẽ.

ý niệm bao phủ huyền long quân phía dưới, sau đó không ngoài dự liệu, hắn cũng gặp một chút kháng cự, dù sao huyền long quân cũng không phải do hắn tạo ra, hắn cũng cực kỳ xa lạ với chiến ý của huyền long quân, không thể nào chỉ mới tiếp xúc lần đầu đã ăn khớp ngay được.

Vù!

Nhưng sự chống cự không đáng kể này cũng không kéo dài lâu, từng đạo thân ảnh bay lên, đứng phía sau hắn.

Ngắn ngủi mười mấy hơi thở, sau lưng mục trần cũng có một nhóm người lớn, số lượng như thế xem ra cũng gần ngàn người, cũng không chênh lệch nhiều với vũ thông.

"Huyền long quân này cường hãn hơn đồ linh vệ quá nhiều, thậm chí cả phục ma vệ cũng không so sánh được"

Mục Trần cảm nhận chiến ý mênh mông do đội quân ngàn người kia ngưng tụ ra, trong lòng không nhịn được cũng có chút xao động, chỉ ngàn người đã mạnh như thế, nếu có thể điều động tất cả huyền long quân, sợ rằng đúng là có thể đấu lại thiên chí tôn.

dĩ nhiên mục trần cũng biết, hiện giờ hắn còn chưa có khả năng đó.

"hừ, miễn cưỡng điều binh mà thôi, bất quá tuy cùng số lượng quân, nhưng trong tay người khác nhau thì uy năng cũng sẽ khác hoàn toàn". Vũ thông thấy gần ngàn huyền long quân sau lưng Mục Trần, ánh mắt cũng ngừng lại, chợt cười lạnh.

Chiến ý mạnh mẽ không chỉ dựa vào qui mô quân đội, mà cũng phải xem rốt cục có thể thúc giục ra mấy phần chiến ý từ đội quân này!

âm thanh vừa dứt, hắn không do dự nữa, ý niệm mạnh mẽ khởi động, trong cơ thể, ý niệm cùng linh lực tương dung, hoá thành một loại sức mạnh kỳ lạ, đột nhiên bao phủ lấy 1000 huyền long quân phía sau.

"hoá chiến ý!"

Khi luồng sức mạnh kỳ lạ này tràn vào trong cơ thể 1000 binh sĩ huyền long quân thì lập tức trong mắt bọn họ cũng bộc phát lên chiến ý cuồng nhiệt, sau một khắc, từ trong miệng bọn họ đột nhiên bộc phát ra tiếng sát phạt như sấm rền.

oành!

Lúc này, cả phiến thiên địa phảng phất đều bị chấn động, chỉ thấy chiến ý mênh mông như đại dương cuồn cuộn phía trên một ngàn chiến sĩ huyền long quân, phát ra uy năng đáng sợ.

"Chết cho ta!"

Chiến ý mênh mông tràn ngập thiên địa, cảm nhận được sức mạnh cường hãn chưa từng có này, hai mắt vũ thông cũng trở nên đỏ bừng, hắn cười dữ tợn với Mục Trần, đột nhiên kết ấn.

ầm!

Trên đại dương chiến ý, một cự thủ khổng lồ đột nhiên xuất hiện, trên cự thủ khắc chit chít chiến văn, chiến văn cự thủ lướt qua, ngay cả không gian cũng có dấu hiệu sụp đổ.

"730 vạn chiến văn." Thống lĩnh huyền long quân nhìn cự thủ, ánh mắt chợt loé lẽn, liếc một cái liền biết được số lượng chiến văn trên cự thủ.

Mục Trần nhìn cự thủ khổng lồ ầm ầm tới, khuôn mặt tuấn giật ngược lại chỉ bĩnh tĩnh, chợt hắn đột nhiên kết ấn.

"hoá chiến ý!"

sau đó, gần ngàn chiến sĩ huyền long quân cũng quát lên một tiếng, chiến ý cường đại vô cùng quét ngang ra, tràn ngập thiên địa.

"Đoành!"

Một chiến ý cự quyền cũng từ trong mây lộ ra, trên đó hiện lên vô số chiến văn, mỗi đạo chiến văn đều ẩn chứa sức mạnh to lớn, rung chuyển cả thiên địa.

"700 vạn chiến văn". Ánh mắt nam tử cao lớn lại loé lên.

ầm!

chớp mắt sau, chiến ý cự thủ cùng chiến ý cự quyền cực kỳ cuồng mãnh lao vào nhau, sóng trùng kích cuồn cuộn bắn ngược ra, Đại Chúa Tể ra mắt sớmnhất tại t r u y e n f u l l . v ngiao thủ như vậy, cường giả đại viên vãn bình thường cũng phải chạy xa trăm dặm.

Bất quá, số lượng chiến văn giữa cự thủ cùng cự quyền cũng không chênh lệch nhiều, cho nên dù va chạm mạnh mẽ bực này, tuy lả chiến văn cự quyền của mục trần vỡ trước, nhưng cự thủ của vũ thông cũng tan rã ngay sau đó, cũng không chiếm được ưu thế quá rõ ràng.

sắc mặt vũ thông có chút âm trầm, nhưng trong mắt cũng hiện lên vẻ thận trọng, thành tựu chiến trận sư của MỤcTrần này rõ ràng cũng có chút nằm ngoài dự tính của hắn

"tên đáng chết này, không chỉ có thành tựu linh trận kinh người, không nghĩ tới ngay cả thành tựu chiến trận sư đều không kém chút nào!"

Vũ thông không nhịn được cắn răng, chợt ánh mắt trở nên rét lạnh "Một đường tu luyện chiến trận của ta đã phải khổ tu mấy chục năm, lại phải hao hết tài nguyên vũ gia, toàn lực bồi dưỡng, ta cũng không tin hôm nay lại không làm gì được một tiểu tử miệng còn hôi sữa"

Thanh âm vừa dứt, vũ thông đột nhiên biến ảo ấn pháp, ý niệm của hắn dung hợp với linh lực, hoá thành chiến ý bàng bạc, toàn bộ dung nhập vào trong đại dương chiến ý mênh mông đằng sau.

ùng ùng!

Trong đại dương chiến ý, dường như có sấm sét vô tận vang lên, chiến ý sôi trào, đột nhiên phát ra vô số lưu quang, ngưng tụ phía trên cao, hoá thành kiếm ảnh phô thiên cái địa.

Mỗi đạo kiếm ảnh đều khắc rõ vô số chiến văn, tản ra dao động làm kinh hãi lòng người, thanh thế vô cùng đáng sợ

"Vạn kiếm chiến ảnh!"

ánh mắt vũ thông lãnh lệ, vung tay lên, đầy trời kiếm ảnh gào thét bắn tới Mục Trần.

Đối với thế công chiến ý như vậy, dù là cường giả đại viên mãn , chỉ cần sơ xẩy cũng có thể bỏ mạng.

Vũ thông cũng cảm thấy hài lòng với thế công của mình, nếu đổi lại là quân đội vũ gia, có lẽ hắn cũng khó phát ra uy lực mạnh mẽ như thế, nhưng hôm nay dựa vào chiến ý của huyền long quân, cuối cùng hắn đã có thể mang sức mạnh chiến ý phát huy đến mức cực hạn.

Hắn muốn dùng thế công này đánh cho Mục Trần vạn kiếp bất phục!

"Lúc này mới có chút ý tứ". Nam tử cao lớn thấy vậy, khẽ gật đầu nói.

Thành tựu chiến trận sư của vũ thông này coi như không tệ, đã có thể phát ra một chút uy lực của huyền long quân.

Mục Trần khẽ chớp mắt, hắn nhìn kiếm ảnh phô thiên cái địa lao tới, trên mỗi đạo kiếm ảnh đều ẩn chứa trăm vạn chiến văn, công kích cở này, nếu như từng đạo một, Mục Trần hắn có thể ngăn cản dễ dàng, nhưng hiện giờ ngàn vạn kiếm ảnh lao tới, cho dù cường giả đại viên mãn cũng cảm thấy sợ hãi.

cho nên đối mặt với thế công như thế, sắc mặt của Mục Trần cũng trờ nên ngưng trọng, hắn nhất định phải dùng hết sức đối phó!

Hít!

Hắn hít sâu một hơi, ý niệm cũng dần dần dung nhập vào trong chiến ý huyền long quân, hắn cảm nhận chiến ý mênh mông uy mãnh, chợt tâm niệm vừa động.

Một lần nữa, tiếng long ngâm lại vang lên trong cơ thẻ hắn,lúc uy nghiêm của chân long chi linh cũng được hắn truyền vào trong huyền long chiến ý.

Thoáng chốc, Mục Trần có thể cảm nhận rõ rệt, dường như thân thể của 1000 chiến sĩ huyền long quân đều run rẩy một cái, huyền long chiến ý vốn nặng nề ì ạch cũng trở nên nhẹ nhàng linh động hơn.

Mục Trần đột nhiên kết ấn, hoá thành từng đạo tàn ảnh, cực kỳ tập trung tinh thần, thúc giục chiến ý bản thân đến cực hạn.

Chiến ý bàng bạc sôi trào kịch liệt, một khắc sau, một đạo long trảo đầy long lân, to chừng vạn trượng hiện ra.

Trên đó hội tụ chiến ý mênh mông không cách nào tả nổi!

"Chiến long trảo!"

Thanh âm trầm thấp của Mục Trần vang vọng trong thiên địa, sau đó, long trảo khổng lồ mang theo sức mạnh huỷ diệt xẹt qua, nặng nề va chạm với kiếm ảnh phô thiên cái địa.

Va chạm trong thoáng chốc, giống như thiên thạch đụng nhau, tạo ra một khí tức huỷ diệt

Ai mạnh ai yếu, quyết định trong lần giao thủ này!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1313: Lại Điểm Binh

Đoành!

âm thanh đinh tai nhức óc vang vọng trong thiên địa, cự trảo khổng lồ không chút lưu tình vỗ lên ngập trời chiến văn kiếm ảnh

Trong lúc va chạm, cả phiến không gian kia đột nhiên sụp đổ, tựa như một cái hố đen.

Trên long trảo tràn ngập khí tức huỷ diệt đậm đặc, trong nháy mắt khi long trảo hạ xuống, chỉ thấy từng đạo kiếm ảnh cực kì sắc bén kia đột nhiên vỡ vụn ra.

rắc rắc rắc!

ảm thanh vỡ vụn của kiếm ảnh không ngừng vang lên,từng điểm sáng lấp lánh bay bầu trời.

Vũ thông nhìn thấy cảnh này, mí mắt không nhịn được chớp chớp, hiển nhiên hắn không không ngờ thế công của Mục Trần lại cường hãn đến mức này.

"hừ, ta cũng không tin ngươi có thể đột phá được vạn đạo kiếm ảnh của ta!" Vũ thông cắn răng một cái, không chút do dự thúc giục kiếm ảnh phô thiên cái địa bắn về phía long trảo.

Bành banh!

Long trảo cùng kiếm ảnh cuồn cuộn không ngừng va chạm, bất quá dưới thế công điên cuồng của kiếm ảnh, tốc độ của long trảo cũng dần

chậm lại, chiến văn chi chít trên đó cũng bắt đầu ảm đạm.

Thấy cảnh này, khuôn mặt vũ thông hiện lên một nụ cười lạnh, nhưng nụ cười đó cũng không được bao lâu thì đã cứng lại.

Bởi vì hắn thấy, long trảo mang khí tức huỷ diệt kia tuy bị vô số kiếm ảnh ngăn cản, nhưng vẫn dùng tốc độ chậm chạp từ từ đánh tới chỗ hắn.

"chiến ý của tên này sao lại có thể ngưng luyện như vậy?!"

con ngươi vũ thông hơi co rụt lại, nếu xét từ số lượng chiến văn thì thật ra hắn phải chiếm một chút ưu thế, nhưng hiển nhiên, chiến ý của Mục Trần lại bền chắc hơn hắn!

xét từ ý nghĩa nào đó thì chiến ý của Huyền Long quân mà Mục Trần khống chế còn có chất lượng cao hơn hắn một bậc?

Vừa nghĩ tới đây, sắc mặt vũ thông xanh mét, đây là chuyện hắn tuyệt đối không muốn thừa nhân.

phía dưới, thống lĩnh huyền long quân cũng hơi ngẩng đầu, có chút kinh ngạc nhìn Mục Trần, thân là thống lĩnh, đương nhiên là hắn cực kỳ hiểu rõ chiến ý huyền long quân, tất nhiên là hắn cảm giác được, so với Vũ Thông, Mục Trần điều khiển chiến ý huyền long quân còn nhuần nhuyễn hơn!

Số lượng chiến văn tương đượng, nhưng không thể nghi ngờ là huyền long chiến ý mục trần ngưng tụ ra lại bền chắc và tinh thuần hơn.

Trên bầu trời, Mục Trần nhìn long trảo tuy bị vô số kiếm ảnh điên cuồng đánh chặn, nhưng vẫn chậm chạp tiến gần vũ thông, chợt hắn hít sâu một hơn, ánh mắt đột nhiên trở nên bén nhọn.

Oanh!

Đột nhiên lúc này long trảo nắm chặt lại, lập tức tạo thành long quyền, trên đó chiến ý mênh mông luân chuyển tựa như vô cùng vô tận,

tản ra sự cuồng bạo không cách nào tả nổi.

"vỡ cho ta!"

Mục trần khẽ quát một tiếng, long quyền đánh ra một quyền, chớp mắt sau, vô số kiếm ảnh phía trước chợt vỡ vụn ra.

Vèo vèo!

Long quyền cực kỳ bá đạo đánh tan thế công của kiếm ảnh, tuy trên long quyền cũng hiện đầy vết kiếm nhưng vẫn mang một luồng sức mạnh kinh khủng, xuất hiện trên đầu vũ thông, mạnh mẽ đánh xuống không chút lưu tình .

Thấy bóng long quyền bao phủ tới, sắc mặt vũ thông lạl biến đổi, chợt hắn cắn răng một cái, hai tay chập vào nhau, ấn pháp biến đổi điên cuồng.

ông ông!

Đại dương chiến ý mênh mông đằng sau chợt điên cuồng cuộn trào, sau đó nhanh chóng hoá thành tầng tầng chiến ý hào quang, ngăn cản long quyền.

Bành bành!

Long quyền khổng lồ hung hăng đánh lên tầng tầng chiến ý hào quang dày đặc, đánh vỡ từng tầng một, bất quá chiến ý hào quang đổ vỡ nhưng chiến văn trên long quyền nhanh chóng ảm đảm vì chiến ý đang dần tiêu hao hết.

Ngắn ngủi vài hơi thở, vũ thông ngưng tụ ra mấy trăm chiến ý hào quang nhưng đều bị long quyền nghiền nát như củi khô, nhưng mà đến khi tầng chiến ý hào quang cuối cùng vỡ vụn thì long quyền cũng đến cực hạn, nổ tung cách đầu vũ thông mười mấy trượng.

Hừ.

Long quyền vỡ vụn ra rơi xuống vũ thông, vẫn cử làm hắn rên lên một tiếng, tóc xoã tơi bời, quần áo nát vụn, nhìn qua cực kỳ chật vật.

"vẫn ngăn cản được sao?" Mục trần thấy cảnh này, ánh mắt cũng hơi dừng lại, công kích này gần như là một kích mạnh nhất hắn có thể đánh ra, nhưng không ngờ vẫn bị vũ thông ngăn cản ờ phút chót.

Tên này hiển nhiên cũng khó giải quyết ngoài dự liệu.

Lúc này ,vũ thông nhìn thấy mình bị Mục Trần ép chật vật như thế thì khuôn mặt âm trầm đáng sợ, ánh mắt như muốn nuốt sống Mục Trần.

Vốn hắn cho rằng đối phó Mục Trần là chuyện dễ như trở bàn tay, vậy mà khi giao thủ hắn mới nhận ra, đối thù mà hắn không thèm để ý lại khó chơi như vậy.

Điều này làm cho hắn sinh ra một chút hối hận, sớm biết như vậy, dù hắn trả giá cao hơn nữa cũng không để Mục Trần tiến vào trong này.

"bất luận thế nào ta cũng phải có được huyền long quân!". Ánh mắt vũ thông loé ra hàn quang như muốn nuốt người, tình hình trước mắt, thủ đoạn bình thường đã không làm gì được mục trần.

"nếu ngươi muốn chết, hôm nay ta sẽ toại nguyện cho ngươi!"

Khuôn mặt vũ thông trở nên dữ tợn, hắn khẽ cắn một cái, lặng lẽ nuốt một viên đan dược đã cất kỹ trong miệng.

oanh!

Nuốt đan dược xong, thân thể vũ thông chấn động mạnh, cảm giác trong cơ thể bộc phát ra một cỗ lực lượng to lớn, thậm chí lúc này ý niệm của hắn cũng điên cuồng tăng trưởng.

Đan dược hắn sử dụng tên là "chiến ý đan", ý nghĩa đúng như tên gọi, chính là có thể thúc đẩy chiến ý của bản thân phát triển, Đại Chúa Tể ra mắt sớmnhất tại t r u y en f u l l . v n tuy hiệu lực của nó cực mạnh

nhưng cũng có di chứng về sau, sơ xảy một cái thì ý chí bản thân sẽ không ổn định, thậm chí ngay cả thần trí cũng sẽ bị phá huỷ.

Hai mắt vũ thông đỏ bừng, hắn liều chết chịu đựng cảm giác đau nhức đến ngất đi ở trong đầu, sau đó hai tay đột nhiên kết ấn, thoáng chốc sau, một cỗ ý niệm vô cùng cường đại quét ngang ra, một lần nữa bao phủ huyền long quân phía dưới.

Hắn lại điểm binh!

Vù vù!

Khi ý niệm của hắn bao phủ, phía dưới lại có từng bóng người phóng lên cao, ngắn ngủi mấy hơi thở sau lại có gần 1000 chiến sĩ huyền long gia nhập đại quân sau lưng vũ thông.

"hả"

Nam tử cao lớn thấy vậy hơi nhíu mày lại, hiển nhiên hắn cũng nhận ra ý niệm của vũ thông đột nhiên tăng vọt, nhưng theo dự tính ban đầu của hắn, số binh sĩ huyền long quân mà Vũ Thông cùng Mục Trần có thể điều khiển cũng chỉ chừng 1000 mà thôi.

"làm sao có thể?!" Mục Trần thấy cảnh này, con ngươi cũng co rụt lại mãnh liệt, lúc trước giao thủ hắn đã sớm thấy rõ năng lực của Vũ Thông, bằng bản linh của Vũ Thông, căn bản không thể nào điều khiển được 2000 chiến sĩ huyền long quản.

Nếu miễn cưỡng thì rất có thể bị cỗ chiến ý cường đại đó phá huỷ thần trí của bản thân.

Hắn cau mày nhìn Vũ Thông, thấy ánh mắt đỏ bừng của hắn liền mơ hồ đoán ra được, vũ thông hắn là đang sử dụng loại bí pháp nào đó, tăng trưởng ý chí bản thân, nếu không, căn bản hắn không thề điều khiển thêm 1000 chiến sĩ huyền long quân được.

"Tiểu tử, xem lần này ngươi làm sao đấu lại với ta!"

2000 chiến sĩ huyền long, chiến ý mạnh mẽ như thế phóng lên cao đều khiến cả phiến thiên địa này vặn vẹo, chiến ý của vũ thông lúc này có lẽ phải gấp đôi lúc trước!

Hắn cười dữ tợn với Mục Trần, đột nhiên chỉ tay lên không trung, oanh!

Bầu trời chấn động, từ đại dương chiến ý sau lưng vũ thông hiện lên một đạo chiến ý quang hồng (cầu vồng) lớn chừng vạn trượng, chiến ý quang hồng vọt lên, xuyên thủng không gian, không chút lưu tình đánh tới Mục Trần.

Mục Trần thấy vậy, hai tay vội vàng kết ấn, từ trong chiến ý mênh mông một lần nữa ngưng tụ ra một chiếc long trảo, đón chặn chiến ý quang hồng.

Bành!

2 bên va chạm, nhưng lần này chiến ý long trảo lập tức bị cầu vồng kia đánh vỡ tan.

ánh mắt mục trầm trầm xuống, hiện giờ chiến ý của vũ thông cực kỳ cường hãn, rõ ràng là hoàn toàn vượt qua hắn.

"haha, lúc trước không phải ngươi rất đắc ý sao?!". Nhìn thấy Mục Trần hoàn toàn yếu thế, Vũ Thông không khỏi cười như điên, tay áo vung lên, từng đạo chiến ý không ngừng ngưng luyện ra, chấn động chân trời, hung hăng lao tới phía Mục Trần.

dưới thế công cuồng bạo bậc này của vũ thông, mặc dù Mục Trần dùng hết sức thúc giục chiến ý ngăn trở, nhưng vẫn liên tiếp bại lui, chiến ý mênh mông sau lưng cũng dẩn dần trở nên mỏng manh.

rõ ràng lúc này hắn đã ở thế bại.

phía dưới, nam tử cao lớn nhíu chặt mày nhìn Mục Trần đột nhiên bại lui, thật ra hắn cũng cảm giác được vũ thông dùng bí pháp nào đó, nhưng

trước đó bọn hắn cũng không đặt ra quy định rõ ràng, chỉ thắng là thắng, bại là bại mà thôi.

Trên thế giới này vốn có rất nhiều chuyện không công bằng, đôi lúc, chỉ có kết quả cuối cùng mới là quan trọng nhất.

Trên quảng trường, đông đảo chiến sĩ huyền long quân cũng có chút thở dài tiếc nuối, bởi lý do mang trong người long huyết nên thật ra bọn hon hơi nghiêng về mục trần một chút, bất quá bọn họ là quân nhân, chung quy cũng chỉ biết phục tùng người thắng sau cùng.

Nếu Mục Trần không thề chiến thắng, thì cũng coi như giữa Mục Trần và bọn họ không có duyên phận, đã thế thì cũng không thề cố chấp được.

oanh oanh!

Từng đạo chiến ý thất luyện xuyên thủng chân trời, đánh cho chiến ý phòng ngự của mục trần tan tác tơi bời, ngay cả tầng mây chiến ý kia đều trở nên vô cùng mỏng manh, như sắp tiêu tan.

Bất quá cũng không al để ý rằng, dù mục trần liên tiếp bại lui, tình thế vô cùng nguy hiểm, nhưng trên mặt của hắn vẫn chẳng có bao nhiêu vẻ kinh hoảng,ngược lại hai mắt lại dần trở nên lạnh lẽo.

Trong tay áo của hắn đã sớm kết ấn, dường như đang đợi điều gì.

"tiểu tử, hiện giờ quỳ xuống, có lẽ ta còn có thể tha mạng cho ngươi". Vũ thông đứng lên, ngửa mặt lên trời cười to, thần sắc dữ tợn, lúc này hắn hiển nhiên đã nắm chắc chiến thắng.

Trong tay 2000 chiến sĩ huyền long, chiến ý như thế căn bản Mục Trần không cách nào chống lại được.

Vậy mà đối với nụ cười điên cuồng của hắn, Mục Trần cũng chỉ mỉm cười khinh miệt.

"vậy ngươi chết đi!"

Vũ thông cười gằn, không chủt do dự, hai tay chập lại.chiến ý mênh mông đột nhiên ngưng tụ thành một thanh chiến mâu khổng lồ mấy chục vạn trượng, trên thân chiến mâu phải có tới trên 850 vạn chiến văn.

số lượng chiến văn như thế, đại viên mãn địa chí tôn dù chỉ nghe thôi cũng chạy mất xác.

Mục trần nhìn chiến mâu xẻ ngang vòm trời, chợt ngón tay run lên, sau đó, trên khuôn mặt tuấn dật của hắn có nụ cười thờ dài như trút được gánh nặng.

"rốt cục cũng xuất thủ sao..."

Hắn ngẩng đầu, hướng về phía vũ thông mặt mũi dữ tợn, mỉm cười nói :"Lần này cho ngươi một bài học...sau này giao thủ với người khác, nói nhảm quá nhiều thì sẽ phải hối hận"

Thạnh âm vừa dứt, ấn pháp đã sớm kết sẵn trong tay áo hắn đột nhiên biến đổi.

"nhất khí hoá tam thanh!"

Khi ấn pháp kết thành, không gian bên cạnh hắn đột nhiên vặn vẹo, thoáng sau có 2 bóng người từ trong hư vô hiện ra, chính là hắc bạch mục trần.

sau khi bọn hắn xuất hiện, liền lập tức ngồi xếp bằng trên không trung, ngay sau đó lại có thêm ý niệm càn quét ra, tiếng quát trầm thấp đột nhiên vang vọng giữa thiên địa.

"Điểm binh!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1314: Huyền Long Chiến Linh

Điểm binh!

Khi 2 tiếng quát trầm thấp đột nhiên vang lên thì, nhất thời có 2 cỗ ý chí cường hãn quét ra, nhanh chóng bao phủ lấy huyền long quân, mà lúc này dưới sự dẫn dắt của ý chí, nhiều chiến sĩ huyền long quân cũng đột nhiên phóng lên cao.

"đây là?!"

Nam tử cao lớn nhìn cảnh này, con ngươi không nhịn được mà co rụt lại, ánh mắt chấn động nhìn 2 thân ảnh giống Mục Trần như đúc.

"đó là linh lực hoá thân sao? nhưng tại sao có thể mạnh mẽ giống hệt bản thể? thậm chí cả trình độ chiến trận sư cũng tương đương!". Nam tử cao lớn động dung,tuy kiến thức của hắn cũng không phải tầm thường nhưng vẫn bị cảnh này làm khiếp sợ.

Hắn không thể ngờ rằng, Mục Trần lại có thủ đoạn kinh người bậc này, dù là chủ nhân cũ của bọn họ cũng không làm nổi.

Phù.

Trong lúc thống linh huyền long quân còn đang khiếp sợ, thì Mục Trần ngược lại lại thở phảo nhẹ nhõm, cũng may là vừa kịp lúc, nếu không hôm nay có lẽ hắn sẽ thua thật.

Trước khi tiến vào mảnh không gian này, hắn để lại 2 hoá thân để đối phó 2 tên vũ thị, nhưng hiển nhiên cũng khá phiền phức, vì một khi chưa giải quyết được 2 vũ thị thì hắn chưa thể cho 2 hoá thân rút lui được, nếu

không bằng đội hình của bọn linh khê bên ngoài, sợ rằng không chống nổi 3 vị đại viên mãn của đối phương.

Cho nên, hắn chỉ có thể đợi hai hoá thân xong việc mới có thể gọi bọn họ vào, cũng may là ở phút chót, hai hoá thân vẫn đến kịp lúc, giúp hắn ổn định cục diện

vù vù

Từng bóng người nhanh chóng xuất hiện sau lưng hắc bạch Mục Trần, số lượng tăng thêm chừng hơn 2000 người, tính thêm cả bên Mục Trần là tận 3000 binh sĩ huyền long quân.

Một mình mục trần tất nhiên tuyệt đối không thể khống chế chiến ý của 3000 huyền long quân, nhưng cũng may là có 2 hoá thân chia sẻ giúp, hơn nữa 3 người tâm ý tương thông, hoàn toàn có thể 3 người như 1, chẳng khác là bao so với cùng 1 người điều khiển.

oanh!

Hắc bạch Mục Trần điềm binh xong, lập tức thúc giục chiến ý, trong nháy mắt chiến ý mênh mông sôi sục lên, uy áp đáng sợ bao phủ khiến cả thiên địa run rẩy.

Chiến ý do 3000 huyền long quân tạo thành, chỉ có thể nói là Đáng sợ!

dưới chiến ý chèn ép, sắc mặt vũ thông vốn đang đắc ý giờ đã sớm ngưng đọng lại, trong mắt hắn hiện ra vẻ hoảng sợ nồng đậm, 3000 huyền long quân sau lưng Mục Trần đã doạ hắn sợ chết khiếp.

Trước đó hắn dùng chiến ý đan thúc giục tiềm lực mới có thể chưởng khống 2000 huyền long quản, áp chế Mục Trần gắt gao, nhưng hiện giờ Mục Trần đột nhiên điều động được tới 3000 huyền long quân, có thể tưởng tượng một khi phát động công kích sẽ kinh thiên động địa thế nào.

"Khốn kiếp! chết tiệt! sao hắn có thể làm được như vậy!

Vũ thông chấn kinh, lẩm bẩm nói, ánh mắt đỏ ngầu thoáng hiện vẻ sợ hãi, đối mặt với 3000 huyền long quân, hắn cỏ cảm giác muốn quay đầu chạy trốn.

Bất quá cuối cũng vũ thông vẫn kìm nén được cảm giác đó lại, mặc dù hắn không biết Mục Trần làm sao có thể điều động được 3000 huyền long quân, nhưng hắn cũng không nghĩ mục trần thật sự có thể khống chế được 3000 quân này.

Bời vì nếu quả thật như vậy, chỉ cần dựa vào 3000 huyền long vệ này, Mục Trần cũng sẽ không kiêng kỵ bất kỳ kẻ nào trong tầng thứ đại viên mãn.

"chắc chắn hắn đang giả bộ, lúc này hắn đã sức cùng lực kiệt rồi!". Vũ thông nghiến răng nghiến lợi, ánh mắt lại trờ nên dữ tợn,Đại Chúa Tể ra mắt sớmnhất tại t r u y en f u l l . v nkhông chút do dự, trên bầu trời, chiến mâu do 2000 huyền long quân tạo thành đột nhiên bắn ra xa, mấy trăm vạn chiến văn bộc phát ra ánh sáng chói mắt, dường như nhất thời phá bỏ được chiến ý uy áp của 3000 huyền long quân kia.

"chết đi cho ta!

Tiếng gầm của vũ thông vang vọng trong thiên địa

ầm

Chiến mâu xuyên thủng không gian lao tới, nhắm thẳng vào mục trần.

Mục trần ngẩng đầu lên, hắn nhìn chiến mâu xuyên phá không gian lao tới, sau đó khẽ gật đầu với hắc bạch Mục trần.

Ba người đòng thời kết ấn, một khắc sai, huyền long quân phía sau họ bộc phát ra tiếng gầm nhẹ, chiến ý mênh mông như mây đen ngập trời, lan tràn ra khắp thiên địa với tốc độ kinh người.

ầm

Tầng mây chiến ý điên cuồng sôi sục, mơ hồ tản ra một luồng dao động đáng sợ.

vèo vèo!

Chiến mâu khổng lồ xuyên phá không gian lao tới, lập tức xuất hiện trên tầng mây chiến ý, sau đó không chút do dự dùng sức mạnh kinh khủng đánh tới, dường như muốn xé nát cả tầng mây chiến ý.

Mục Trần ngẩng đầu lên, hắn ngưng mắt nhìn chiến mâu khổng lồ tới gần, chợt từ trong miệng thở phù ra một hơi.

uỳnh!

lúc này, tầng mây chiến ý vô tận dường như rung động kịch liệt một cái, sau đó, trong lúc chiến mâu sắp đánh xuống thì chợt một chiếc long trảo khổng lồ đột nhiên hiện ra trong đám mây.

Long trào màu ám hắc, hơn nữa cực kỳ chân thật, tựa như một cái vuốt rồng thật sự, thời điểm nó xuất hiện, một cỗ long uy nguy nga mênh mông cũng quét ngang ra.

Bành!

long trảo ám hắc hiện ra từng trong tầng mây, túm một cái liền bắt được chiến mâu, trẽn long trảo phát ra ánh sáng u ám, nháy mắt liền làm cho thanh chiến mâu này không còn chút uy hiếp nào.

"cái gì?!" Vũ thông thấy chiến mâu do 2000 huyền long quân tạo thành lại dễ dàng bị bắt lại như thế cũng hoảng sợ thốt lên.

Khi hắn đang hoảng sợ thì trong tầng mây chiến ý chợt có tiếng long ngâm kinh thiên vang lên,ẩn trong tiếng long ngâm tràn đầy chiến ý ngập trời.

long chiến bát hoang! bùm!

lúc này, long trảo ám hắc đột nhiên nắm chặt lại, thanh chiến mâu to lớn này lập tức bị bóp vỡ vụn, hoá thành điểm sáng đầy trời.

Chiến mâu vỡ vụn, tầng mây dầy cộp cũng chấn động một cái, chớp mắt sau, dường như có một bóng đen to lớn từ trong tầng mây hiện ra, xuất hiện trên bầu trời.

Tất cả ánh mắt trong không gian này đều ngưng tụ trên bóng đen, ngay sau đó, từng âm thanh hít lãnh khí liên tiếp vang lên.

Trên bầu trời, một con cự long ám hắc lơ lửng trên không, trên thân thể to lớn của nó chi chít chiến văn, chiến ý ngập trời như gió lốc cuồn cuộn trong thiên địa.

Nhìn con ám hắc cự long này, thống lĩnh huyền long quân cũng tất cả chiến sĩ đều trở nên run rẩy, trong mắt hiện lên vẻ cực kỳ kích động.

"Đó là huyền long chiến linh!

"hắn lại ngưng luyện ra huyền long chiến linh!

Từng ảm thanh kích động trong huyền long quân truyền ra, tất cả các chiến sĩ đều kích động cuồng nhiệt nhìn thản ảnh Mục trần trên bầu trời.

Nam tử cao lớn cũng tỏ ra kích động, ánh mắt phức tạp cảm thán, tuy huyền long chiến linh mà Mục trần ngưng luyện ra còn kém thời toàn thịnh vô số lần, nhưng Mục Trần nếu có thể ngưng luyện ra nó thì đã chứng tỏ, hắn cực kỳ phù hợp với huyền long chiến ý.

Hơn nữa sau này, chỉ cần Mục Trần tiếp tục trưởng thành, chưa chắc đã không thể làm cho huyền long quân khôi phục lại thời đỉnh phong một lần nữa.

Trên bầu trời, Mục Trần cũng có chút kinh ngạc nhìn cự long chiến linh, hắn cũng cảm giác được, thời điểm ngưng luyện ra chiến linh này, chiến ý của 3000 huyền long quân phía sau đã bành trướng đến mức kinh người.

Muốn chiến linh thành hình, nhất định phải hoàn toàn dung hợp được ý chí bản thân và chiến ý của quân đội, lúc đó mới có thể ngưng tụ ra được chiến linh của riêng đội quân đó.

Hiển nhiên, giờ hắn đã làm được điều này.

"là do chân long chi linh sao...". Mục Trần cũng cảm thấy cực kỳ kinh ngạc khi mình có thể làm được điều này, theo hắn dự đoán, nếu muốn đạt được mức này cũng phải cần rèn luyện cùng huyền long quân một khoảng thời gian, nhưng hiện giờ lại nhanh như thế đã có thể làm được, nguyên nhân sau cùng có lẽ chỉ có thể là chân long chi linh trên người hắn.

Những suy nghĩ này cũng chỉ thoáng qua trong đầu Mục trần, sau đó bị hắn tạm thời đè xuống, hắn ngẩng đầu nhìn vũ thông đang kinh hãi, căn bản cũng không muốn nói nhảm, tâm niệm vừa động, ám hắc cự Inog chiến linh gầm thét một tiếng, miệng rồng phun ra một hơi, một luồng chiến ý long tức (hơi thở của rồng) cuồn cuộn quét ra.

long tức cuốn tới, vũ thông cảm nhận được chiến ý kinh khủng trong đó liền sợ đến hồn phi phách tán, muốn thúc giục chiến ý, nhưng liền phát hiện ra chiến ý đột nhiên mỏng manh hơn rất nhiều.

Hắn quay đầu nhìn lại, liền thấy những chiến sĩ huyền long quân sắc mặt hoảng hốt, ánh mắt ngây ra nhìn cự long chiến linh, hiển nhiên là đã bị đối phương chấn nhiếp tinh thần hoàn toàn.

"khốn kiếp, một đám phế vật!

Thấy sĩ khí quân đột tụt dốc không phanh như thế, nhất thời vũ thông mắng to trong lòng, hắn không nghĩ ngợi gì được nhiều liền thối lui, lập tức bỏ rơi huyền long quân.

"hèn yếu!

Hành động của hắn nhất thời khiến tất cả huyền long quân bên dưới tức giận mắng, một chiến trận sư có thể bỏ rơi quân đội của mình bất cứ lúc nào hiển nhiên là làm người ta khinh thường.

Kẻ như thế nếu làm vương của bọn họ, sau này nếu gặp cường địch thì sợ rằng sẽ vứt bỏ toàn bộ bọn họ.

Nam tử cao lớn sắc mặt cũng âm trầm, ánh mắt tràn đầy chán ghét nhìn vũ thông.

Mục trần thấy cảnh này, vung tay áo lên, chiến ý long tức vốn chuẩn bị bao phủ những chiến sĩ huyền long quân kia lúc này lại bay trở về, sau này những chiến sĩ huyền long quân này đều thuộc về hắn, nếu lúc này hắn lạl huỷ diệt mất 2000 người thì sẽ đau lòng chết mất.

Cho nên, để bảo vệ cho bọn họ, hắn tình nguyện tạm thời ngừng truy kích vũ thông.

Trên bầu trời, 2000 huyền long chiến ý vốn thuộc về vũ thông nhìn chiến ý long tức đã thu hòi thì liếc nhìn nhau, liền lập tức quỳ sát về phía Mục Trần.

"cung nghênh Vương của chúng ta!

Trong nháy mắt, thanh âm trầm thấp mà chỉnh tề liền vang dội lên.

Hiển nhiên, bất luận là việc Mục Trần ngưng luyện ra huyền long chiến linh, hay là ở thời khắc cuối cùng vì bảo vệ bọn họ mà dừng truy kích vũ thông, tất cả đều khiến huyền long quân thừa nhận hắn.

Ở quảng trường phía dưới,những chiến sĩ huyền long quân khác đều nhìn nhau, cuối cùng gật đầu một cái, một khắc sau trên quảng trường,toàn bộ huyền long quân đông nghịt đều quỳ xuống.

"cung nghênh vương của chúng ta!

Sau lưng mục trần, 3000 huyền long quân cũng không hẹn mà quỳ xuống.

Trên quảng trường, nam từ cao lớn ngưng mắt nhìn Mục Trần, trên khuôn mặt nghiêm túc cũng hiện ra một nụ cười tươi, tiếp đó, hắn quỳ một gối trên đất, trầm giọng nói "cung nghênh vương của chúng ta!

Âm thanh ầm ầm vang dội, khiến cả thiên địa chấn động.

phụt!

Ở nơi xa xa, vũ thông thấy cảnh này, sắc mặt tái mét, khí huyết trong cơ thể cuộn trào, cuối cùng không nhịn được mà phun ra một ngụm máu tươi.

Hắn biết, lần này hắn đã triệt để thua trong tay Mục Trần.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1315: Thi Ma Tộc

"Cung nghênh vương của chúng ta"

âm thanh cuồn cuộn vang vọng trong thiên địa, khiến cho Mục Trần cũng cảm thấy hơi run sợ, sau đó hắn hơi kinh ngạc nhìn huyền long quân, hiển nhiên cũng không nghĩ tới đội quân mà hắn cực kỳ thèm thuồng này lại nhận hắn làm vương.

Thời khắc này, cho dù bằng định lực của Mục Trần, cũng không nhịn được mà tim đập thình thịch, khuôn mặt dù cố hết sức giữ vẻ bình tĩnh, nhưng vẫn không thể che dấu được vẻ vui mừng.

Sau đó, hắn cũng không che dấu nữa, trên mặt hiện vẻ mừng rỡ như điên.

Vì hắn vô cùng rõ ràng đội quân này cường đại cỡ nào, tuy rằng khi ngủ say có một ít chiến sĩ bị thời gian ăn mòn, khiến cho huyền long quân có chút tổn thất, nhưng bất kể thế nào đây cũng lá một đội quân cường đại đủ chống lại thiên chí tôn.

Đợi đến lúc Mục Trần có thể thật sự khống chế đội quân này, thì dù đối mặt với thiên chí tôn hắn cũng không hề sợ hãi.

Hiện giờ trên đại thiên thế giới, muốn chế tạo ra một đội quân như thế này cần bỏ ra tài nguyên cùng công sức cực kỳ khổng lồ, chỉ sợ dù là siêu cấp thế lực bình thường cũng không thể nào làm được.

Giống như vũ gia, hoặc là tây thiên chiến điện, bọn họ cũng có thiên chí tôn trấn giữ, nhưng cũng tuyệt đối không có đội quân cấp bậc này.

Mà nếu để Mục Trần tự mình thành lập quân đội thi chỉ sợ hắn vét rỗng cả Mục Phủ cũng không được nổi 1/10 huyền long quân.

Vì nguyên do này mới khiến MỤc Trần kích động đến mức không khống chế được cảm xúc.

"chư vị xin đứng lên đi". Trong lòng kích động trong chốc lát, rốt cục Mục Trần cũng thu liễm cảm xúc lại,sau đó ôm quyền nói với nam tử cao lớn cùng đông đảo huyền long quân.

Thái độ của hắn cực kỳ khách khí, cũng không vì huyền long quân đã thừa nhận hắn mà tỏ ra kiêu căng, huyền long quân bây giờ cũng không phải là chiến khôi như trước,mà là quân đội có sức sống, cho nên cũng nên làm ít chuyện lấy lòng người.

Soạt soạt.

Trên quảng trường, mấy vạn huyền long chiến sĩ đều đứng dậy, nam tử cao lớn cung kính nói :"Xin mời tân vương thượng vị, nhận quân phù!"

Ngón tay của hắn chỉ hướng thạch đài ở trung tâm quảng trường.

Mục trần thấy vậy cũng không vội vã, thân hình vừa động, từ từ bay xuống chỗ thạch đài, đưa mắt nhìn đông đảo huyền long chiến sĩ.

"Thuộc hạ Khương Long, thống lĩnh huyền long quân, ra mắt tân vương"

Nam tử cao lớn cúi đầu với mục trần, sau đó hắn cắn đầu lưỡi một cái, phun ra một ngụm máu tươi.

Phụt phụt!

khi miệng hắn phun ra máu, tất cả những huyền long chiến sĩ khác cũng đều phun ra một ngụm máu tươi, máu tươi nhanh chóng hội tụ, cuối cùng biến thanh một viên huyết cầu trôi lơ lửng trước mặt mục trần.

Huyết cầu cuồn cuộn ngưng tụ, sau đó một chiếc long phù đỏ như máu từ đó hiện ra, hút tất cả tinh huyết vào.

long phù trôi lơ lửng trước mặt mục trần, trên đó tản ra một loại sức mạnh kỳ diệu, ánh mắt Mục trần có chút nóng bỏng nhìn nó, hắn biết chỉ cần luyện hoá miếng long phù này thì huyền long quân sẽ chính thức thuộc về hắn.

cho nên hắn cũng không do dự cắn đầu lưỡi một cái, bắn ra một ngụm máu tươi, rơi lên trên long phù, máu tươi nhanh chóng dung nhập vào long phù, sau đó Mục Trần liền cảm giác được, hiện giờ giữa hắn và huyền long quân có một loại liên hệ thân thiết.

Mục trần xoè bàn tay ra, nhẹ nhàng cầm lấy long phù, hắn biết lúc này, hắn đã trở thành tân vương duy nhất của huyền long quân.

Trên bầu trời xa xa, vũ thông thấy cảnh này, ánh mắt ghen tỵ đến rỉ máu, bộ dạng oán độc, hận không thể kéo Mục trần xuống bầm thây vạn đoạn.

Hiện giời hắn hối hận không sao tả xiết, nếu sớm thành thế này, hắn tuyệt đối sẽ không để mục trần bước vào mảnh không gian này, dù phải dùng hết thủ đoạn cũng phải ngăn chặn mục trần ở ngoài.

Nếu vậy, hắn cũng không cần đấu chiến ý với mục trần để phân định thắng thua.

Trong mắt vũ thông, mục trần chẳng qua chỉ lá thượng vị địa chí tôn mà thôi, nếu không dùng tới chiến ý thì hắn có niềm tin tuyệt đối có thể chém giết mục trần (quên nó cân 2 vũ thị à mày)

"đáng chết! đáng chết!"

khoé miệng vũ thông run rẩy, lẩm bẩm chửi mắng không ngừng, khoé mắt đỏ ngầu như rỉ máu.

Bất quá Mục Trần hiển nhiên cũng không có thời gian để ý tới sự thống hận của tên bại tướng này, hắn nắm long phù,Đại Chúa Tể ra mắt sớmnhất tại t r u y en f u l l . v ncảm nhận quyền điều khiển đội quân vô cùng cưỡng hãn này, trong lòng cực kỳ vui sướng, lần này chỉ cần thu hoạch huyền long quân này thôi cũng đã đủ làm chuyến đi thượng cổ thánh uyên trở nên cực kỳ mĩ mãn.

Trên quảng trường, sắc mặt các chiến sĩ huyền long quân có chút tái nhợt, có lẽ là do tổn thất tinh huyết khi ngưng luyện long phù.

ầm!

khương long thống lĩnh nhìn Mục Trần cũng có chút hài lòng, bất quá khi hắn định mở miệng nói chuyện thì cả vùng đất này đột nhiên chấn động một cái.

Nhận ra cỗ chấn động này, Mục trần, khương long đều ngẩn ra, sau đó nhìn về phía vũ thông, tên này còn định giở trò quỷ gì.

Nhưng khi ánh mắt quét tới thì cũng không phát hiện vũ thông làm trò

Gì-

"là ai?!"

Sắc mặt mục trần cùng khương long hơi đổi, dường như nhận ra cái gì, chợt quay đầu nhìn về một chỗ trong hư vô, quát lên giận giữ.

"khặc khặc"

khi tiếng quát chói tai của hắn vang lên, thì vùng hư vô kia chợt vặn vẹo, một đám sương mù màu đen từ trong đó phun ra, chợp mắt sau biến thành một thân ảnh u hắc lơ lửng giữa không trung.

quanh thân ảnh này tràn ngập khí tức tử vong, loại khí tức tà ác này làm cho sắc mặt tất cả chiến sĩ huyền long quân trở nên kịch biến.

"là ngoại vực tà tộc!" con ngươi mục trần co rút lại, loại khí tức làm cho người ta cực kỳ chán ghét này, ngoại trừ ngoại vực tộc ra thì còn ai vào đây nữa.

"ngoại vực tà ma, dám can đảm xông vào huyền long không gian của ta, không biết sống chết!". Lúc này, khương long gầm gừ giận dữ, ánh mắt trờ nên đỏ bừng, hiển nhiên cực kỳ cừu hận.

ầm!

linh lực mênh mông từ trong cơ thẻ bộc phát ra, cập độ linh lực này cũng đã bước vào đại viên mãn địa chí tôn.

Vèo!

Thân hình khương long vừa động, lập tức xuất hiện phía trước thân ảnh tràn đầy khí tức tử vong kia, hắn đánh ra một quyền, gân xanh giống như gân rồng ngọ nguậy, phát ra một luồng sức mạnh kinh khủng.

Bất quá một quyền vô cùng hung hãn này của hắn khi đánh trên người bóng đen thì lại lập tức xuyên thủng qua, bóng đen quỉ dị tiêu tán đi, vài hơi thở sau lại xuất hiện ờ một hướng khác.

"hung hăng nhỉ, bất quá mục đích ta tới nơi này cũng không phải vì các ngươi"

Hai mắt hắc ảnh tà ác, lướt nhìn đám người khương long một cái, chợt hắn cười lạnh lẽo :"nhưng giờ có lẽ đúng là lúc các ngươi suy yếu nhất nhỉ, cơ hội này ta sẽ không bỏ qua"

Thanh âm vừa dứt, hắn đáp xuống dưới đất, một bàn tay tái nhợt dị thường đặt lên mặt đất, sau đó ngẩng đầu lên, khói đen hơi tan đi lộ ra một khuôn mặt tái nhợt không chút máu, cười quỷ dị với đám người khương long, mục trần.

"ngăn cản hắn!!"

Mục trần thấy vậy, con ngươi ngưng lại, mặc dù không biết tên ngoại vực tộc này rốt cục muốn làm gì nhưng hắn vẫn cảm thấy cực kỳ bất an, chợt quát lên.

"hắc hắc, chậm rồi."

Nam tử ngoại vực tộc cười lạnh lẽo một tiếng, chỉ thấy trong lòng bàn tay của hắn đột nhiên bộc phát ta một ma trận màu đen, ánh sáng màu đen sềnh sệch tựa như côn trùng giãu dụa, điên cuồng xuyên qua lòng đất, hướng tới chỗ sâu bên trong.

khương long thấy cảnh này,sắc mặt đại biến nóimục tiêu của hắn là thản xác ma đế bị phong ấn dưới lòng đất, mục vương, mau điều khiển chiến ý huyền long quân trấp áp!"

Mục trần nghe vậy, trong lòng cũng không nhịn được mà run lên, dưới lòng đất này lại phong ấn một cái xác ma đế?

Đột nhiên bàn tay hắn nắm chặt long phù, bất quá hắn còn chưa kịp thúc giục huyền long quân thì cả vùng đất nảy đã chấn động kịch liệt, từng vết nứt khổng lò điên cuồng lan ra trên mặt đất.

Vù!

Mặt đất vỡ ra, ma khí cuồn cuộn, đột nhiên, một đạo hắc quang phóng lên cao, một luồng đao dộng cực kỳ đáng sợ tràn ngập thiên địa.

Mục trần có chút hoảng sợ ngẩng đầu, chỉ thấy bên trong hắc quang có một bộ hài cốt đen ngòm, mặt dù hài cốt đã mất đi sức sống, nhưng vẫn lưu lại dao động ma khí vô cùng cường đại.

dựa theo dao động ma khí thì khi còn sống bộ hài cốt này cũng là một vị ma đế thực lực mạnh mẽ.

"haha, quả nhiên ta đoán không sai, chỗ này đúng là có một cỗ thi hài ma đếl". Hắc ảnh kia thấy vậy, nhất thời âm trầm cười to.

Sắc mặt mục trần âm trầm, lúc này hắn đã thúc giục huyền long quân, nhưng hiện giờ hắn có dùng toàn lực thì vẫn chỉ thúc giục được 3000 huyền long quân mà thôi.

Bất quá cũng may là, trong cảm giác của mục trần, nam tử tràn đầy khí tức tử vong này cũng không đạt tới tầng thứ thiên chí tôn, như thế cũng không phải là không thể chống lại.

ầm ầm!

chiến ý cuồng bạo hoá thành hồng lưu, lập tức xuyên thủng không gian đánh về phía nam tử khí tức tử vong kia.

Đối mặt mới chiến ý hồng lưu, nam tử tử vong kia cũng không cứng rắn đấu, thân hình hắn chợt loé, nhanh chóng thối lui.

Nhưng mục trần cũng không định bỏ qua cho hắn, tâm niệm vừa động, từng đạo chiến ý hồng lưu điên cuồng lao ra, hắn cũng nhận ra, mục tiêu của tên này là thi hài ma đế, chỉ cần câu giờ không cho hắn có thời gian lấy được bộ thi hài kia là được.

Nam tử tử vong tránh né mấy lần, dường như cũng bị thế công hung hăng của mục trần làm cho tức giận, hắn cười lạnh lẽo một tiếng, hai chân dừng lại, hắc khí trên khuôn mặt tiêu tán, lộ ra vẻ mặt tái nhợt không chút máu.

ánh mắt của hắn tập trung vào mục trần, lạnh lùng cười một tiếng.

"nếu ngươi đã thành tâm muốn chết thì bổn hoàng tử sẽ cho ngươi toại nguyên, nhớ lấy, người giết ngươi..."

"Hoàng tử Thi ma Tộc, Thi Thiên U!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1316: Thi Thiên U

khi thanh ảm lạnh lùng của nam tử tản ra khí tức tử vong này vang lên trong thiên địa thì trong mắt hắn cũng phun ra tử khí vô tận.

Cây cối xung quanh chỗ hắn đứng cũng bị tử khí ăn mòn, nhanh chóng khô héo, tất cả sức sống đều bị tước đoạt đi.

Thậm chí ngay cả thiên địa linh lực ở khu vực này đều từ từ trờ nên trắng xám, khí tức tử vong tràn ngập thiên địa.

Mục trần thấy cảnh này, ánh mắt cũng ngưng lại, tử khí này quả thật quá mức bá đạo, thậm chí kể cả thiên địa linh lực cũng bị ăn mòn.

Nếu tử khí mức này xâm nhập cơ thể con người thì sẽ tàn phá đến mức độ nào?

Nghĩ đến đây, trong mắt mục trần cũng thoáng hiện vẻ kiêng kỵ, xem ra lúc giao thủ cùng ngoại vực tà tộc, nhất định phải cẩn thận không để loại ma khí quỷ dị đó xâm nhập cơ thể.

ầm!

Mặc dù suy nghĩ trong đầu không ngừng xoay chuyển, nhưng mục trần cũng không hề chậm trễ, ngón tay điểm ra, từng đạo chiến ý hồng lưu cuồn cuộn như sông lớn xuyên qua hư không, hung hăng bao trùm lấy vị Hoàng tử Thi ma tộc này.

"hừ!"

Bất quá lần này, Thi Thiên U cũng hừ lạnh một tiếng, cũng không né tránh, mà là đưa bàn tay tái nhợt ra, trong lòng bàn tay dường như hiện lên ma văn tà ác, thoáng sau, thi khí cuồn cuộn như sương khói phun ra.

"thi ma khí!"

Thi khí vọt ra, đánh lên chiến ý cuồn cuộn, nhất thời âm thanh chói tai vang lên, thi khí ăn mòn, hoá giải được một đạo chiến ý hồng lưu.

Soạt soạt!

Từng đạo ma khí không ngừng bắn ra, ngăn chặn toàn bộ chiến ý hồng lưu của mục trần.

Giao thủ nhanh như chớp, cũng làm sắc mặt mục trần trở nên ngưng trọng, hiện giờ hắn đang điều khiển chiến ý của 3000 huyền long quân, chiến ý cuồng bạo mênh mông như thế, đại viên mãn địa chí tôn căn bản không phải đối thủ của hắn, vậy mà giờ lại không chiếm được chút ưu thế nào trước Thi Thiên U.

Hiển nhiên, tuy Thi Thiên U này chưa đạt tới cảnh giới ma đế, nhưng thực lực của hắn cũng tuyệt đối đứng đầu tầng thứ đại viên mãn.

Hống

Sắc mặt mục trần ngưng trọng, hai tay đột nhiên kết ấn, chiến ý của 3000 huyền long quân đột nhiên biến đổi, một khắc sau, một tiếng long ngâm kinh thiên động địa vang vọng lên.

ầm!

Huyền long chiến linh một lần nữa bay lên trên không, miệng rồng hít sâu một hơi, sau đó đột nhiên phun ra một đạo long tức màu đen khổng lồ tới mấy vạn trượng, mang theo dao động huỷ diệt điên cuồng quét về phía Thi Thiên U.

Thi Thiên U nhìn hắc sắc long tức, khuôn mặt không chút máu của hắn thoáng hiện một nụ cười lạnh, chợt hắn mở miệng ra, từ trong miệng phun ra một đạo lưu quang xám trắng.

"phệ sinh khô!"

Đạo lưu quang nhanh chóng phình to ra, trong chốc lát đã biến thành một chiếc đầu lâu màu xám tro khổng lồ, đầu lâu mở to miệng, tựa như có thể cắn nuốt tất cả sự sống trong thiên địa.

Hô!

Đầu lâu xám tro mở to miệng, hút vào một cái, chiến ý long tức liền bị nuốt tọt vào trong.

Mà sau khi cắn nuốt chiến ý long tức, trên đầu lâu xám tro nhanh chóng hiện lên quang văn, một lát sau dần dần rơi xuống, trôi lơ lửng quanh thân thể Thi Thiên U, hốc mắt loé ra ánh sáng lạnh lẽo, nhìn chằm chằm vào Mục Trần.

Mục Trần thấy thế công mạnh mẽ như vậy lại bị hoá giải dễ dàng thì không nhịn được mà mím chặt miệng lại, phải biết, lúc trước đạo long tức này của hắn doạ cho vũ thông trực tiếp quay đầu trốn như chuột, mà hiện giờ Thi Thiên U lại có thể hoá giải dễ dàng.

Hiển nhiên, Thi Thiên U này mạnh hơn vũ thông quá nhiều.

Thi Thiên U lơ lửng trên không, hai tay ôm ngực, hai mắt nồng nặc thi khí, xa xa nhìn mục trần, lạnh lùng cười nói "còn thủ đoạn gì nữa lôi ra hết đi, bổn hoàng tử sẽ cho ngươi biết, giữa thiên tài của đại thiên thế giới cùng thiên tài của ngoại vực tộc có chênh lệch lớn đến mức nào".

"mục vướng, chúng ta liên thủ chém chết tên chó này!"

khương long vọt ra, ánh mắt hắn vô cùng hung ác nhìn Thi Thiên U, một khắc sau, thân thể của hắn đột nhiên to lên, vài hơi thở sau đã giống

như người khôngr lồ, trên thân thể mọc ra long lân, khiến hắn giống như long nhân.

Đoành

Chân hắn giẫm lên mặt đất một cái, cả vùng đất đều vỡ vụn ra, thân hình của hắn bắn thẳng tới Thi Thiên U như đạn pháo.

Mục trần thấy vậy cũng không ngăn cản, Thi Thiên U này đúng là quỷ dị, cho nên phải mau chóng bắt được hắn, tránh đến lúc sinh ra biến cố, còn về chuyện một chọi một thì quên đi, mục trần cũng không ngu xuẩn cổ hủ đến mức đó.

vì vậy, hắn không chút do dự liền thúc giục huyền long chiến linh, gầm thét một cái, long trảo lộ ra, lập tức hung hăng vỗ tới Thi Thiên U.

Theo hắn đoán chừng, thực lực của Thi Thiên U này nếu xét trên đại thiên thế giới thì phải là tầng thứ cao nhất của đại viên mãn địa chí tôn, nhưng chỉ cần hắn không phải ma đế thì mục trần cũng không sợ chút nào.

khương long cùng mục trần đồng thời ra tay, công kích bỗng trở nên cực kỳ cuồng bạo trong chớp mắt, thậm chí đến cả Thi Thiên U cũng phải điên cuồng thúc giục thi khí, cùng đầu lâu xám tro chống lại 2 người mục trần liên thủ.

Nhất thời, dao động cuồng bạo điên cuồng lan toả, khiến không gian nứt ra từng vết nứt khổng lồ, chiến đấu qua chỗ nào chỗ đó sụp đổ đến đấy, giống như thiên băng địa liệt.

Thực lực của Thi Thiên U này mặc dù cũng là đứng đầu tầng thử đại viên mãn, nhưng đối mặt với mục trần cũng khương long liên thủ thì cũng không còn ung dung được nữa, nhất thời đã có dấu hiệu yếu thế.

Mục trần thấy vậy, tâm niệm vừa động, hắc bạch mục trần cũng lập tức tham gia chiến cuộc, khiến thực lực phe hắn tăng mạnh, nhất thời Thi

Thiên U đã dần dần bại lui.

Trên bầu trời cách đó xa xa, vũ thông hoảng sợ nhìn đại chiến kinh thiên này, lúc trước khi Thi Thiên U xuất hiện cũng đã khiến hắn sợ không ít,Đại Chúa Tể ra mắt sớmnhất tại t r u y en f u l l . v nhắn không tài nào nghĩ nổi lại có một tên ngoại vực tộc theo đuôi hắn tới đây.

Hơn nữa, thực lực kinh khủng mà Thi Thiên U thề hiện cũng làm hắn có chút kinh hãi, nếu hắn mà một chọi một với tên kia, chỉ sợ không quá 10 hiệp hắn sẽ bỏ mạng.

"nơi này quá nguy hiểm, không nên ở lâu"

Sắc mặt vũ thông biến ảo, trong lòng đã có ý rút lui, huyền long quân hiện giờ đã rơi vào tay mục trần, hắn ở lại đây cũng chẳng còn ý nghĩa gì, còn việc đi giúp bọn mục trần đối phó Thi Thiên U thì càng không thể nào, hắn hiện giờ đang ước gì bọn mục trần đều chết hết trong tay ngoại vực tộc.

ầm!

Trong lúc vũ thông đang miên man suy nghĩ thì, xa xa trên thiên địa, Thi Thiên U một chưởng đánh vỡ một đạo chiến ý hồng lưu, sau đó lại xoay người tung một quyền đánh lại với khương long mình đầy long lân.

Bành!

Sức mạnh đáng sợ đánh vỡ cả không gian, thân thề khương long cũng bắn lùi lại, thân thể Thi Thiên U chợt run lên, hắn nhanh chóng đảo mắt quá hắc bạch mục trần đang vây công mình, trong mắt thoáng hiện vẻ âm u.

Trận đấu này hắn đã hoàn toàn yếu thế rồi.

"không thể mất thờ gian với bọn chúng"

ánh mắt Thi Thiên U hơi loé lên, đột nhiên thân thể hoá thành khói đen biến mất, tới lúc xuất hiện thì đã cách xa vạn trượng, hắn ngẩng đầu lên, xì ra một tia máu đen

Tia máu này như một mũi tên bắn qua chân trời, trực tiếp bắn vào giữa trán của thi hài ma đế đang trôi lơ lửng.

Đoành!

Hai mắt ma đế đột nhiên mở ra, trong nháy mắt ma khí cuồn cuộn, thân hình nó vừa động liền xuất hiện sau lưng vũ thông, đưa tay chụp lên đầu hắn

"a!"

Đột nhiên bị tấn công khiến vũ thông cực kỳ hoảng sợ, rít gào ầm lên. giãy giụa điên cuồng.

Thế nhưng bàn tay ma đế siết chặt lại, hơi run lên một cái liền bóp vỡ đẩu vũ thông, thi khí điên cuồng tràn vào trong cơ thể vũ thông, khiến cơ thể hắn trở nên khô héo với tốc độ kinh người.

Mục trần, khương long thấy vậy, sắc mặt cũng khẽ biến, sau đó đồng thời xuất thủ, công kích ngập trời quét về phía thi hài ma đế.

vù!

Cánh tay ma đế run lên, thân hình héo quắt của vũ thông lập tức bay về phía bọn họ.

Mục trần nhìn thi thể vũ thông bị ném tới, ánh mắt co rụt lại, quát khẽ :"mau lùi lại!"

Hắn rõ ràng nhìn thấy, sự sống trong mắt vũ thông đã tan biến hết, ngoải da mặt hắn mơ hồ có thi khí đang dao động.

Bùm!

lúc bọn mục trần tránh đi thì thân thể vũ thông lập tức nổ tung ra, máu thịt cuồn cuộn hoá thành thi khí, phô thiên cái địa cuốn tới.

Bọn mục trần không dám dính thi khí nên liên tiếp lui về sau.

"cuộc chiến hôm nay, bổn hoàng tử ghi nhớ trong long, đợi đến khi bổn hoàng tử khống chế được thi hài ma đế này, lúc đó nhất định sẽ còn trở lại". Lúc bọn mục trần đang lùi về sau, thì âm thanh lạnh lẽo của Thi Thiên U cũng vang dội trong thiên địa.

Chỉ lả giọng nói của hắn có chút suy nhược, có lẽ là cái giá phải trả khi thúc giục thi hài ma đế.

"hỏng bét, hắn muốn chạy!", khương long thấy vậy, nhất thời cả kinh.

Mục trần ngẩng đầu, chỉ thấy nơi xa, Thi Thiên U đã ở cạnh thi hài ma đế, hắn cúi đầu, dùng ánh mắt tràn đầy thi khí tà ác nhìn mục trần.

khoé miệng Thi Thiên U hiện lên nụ cười tàn khốc, bàn tay làm động tác cắt cổ với mục trần ở phía xa.

"Lần sau gặp lại, bổn hoàng tử nhất định sẽ giết ngươi!"

Hắn cười lớn, thân hình nhanh chóng biến thành khói đen quỷ dị bao trùm lấy thi hài ma đế, không gian sau lưng bị ăn mòn ra một lỗ, làn khói đen quỷ dị kia liền lập tức chui vào, biến mất không chút vết tích.

Sau khi Thi Thiên U rút lui, cả mảnh không gian này cũng dần dần trở lại bình thường, chỉ có cả mặt đất là bị phá nát, chính là dấu vết của đại chiến kinh thiên lúc trước.

Mục trần nhìn nơi Thi Thiên U biến mất, khẽ cau mày.

Quả nhiên ngoại vực tộc cũng xông vào trong thượng cổ thánh uyên, chuyến đi lần này lại trở nên cực kỳ phiền toái rồi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1317: Động Không Đáy

Trong Huyền Long Không Gian, đại chiến đã kết thúc, để lại cả một vùng đất bị tàn phá nặng nề, đủ hiểu trận chiến kịch liệt đến mức nào.

Sắc mặt mục trần có chút ngưng trọng nhìn nơi thi thiên u biến mất, đây cũng coi như lần đầu tiên hắn gặp một cười giả ngoại vực tộc còn sống, thực lực cùng thủ đoạn của hắn cũng đủ khiến mục trần kinh hãi.

Loại thi khí đó hoàn toàn khác với linh lực, nhưng lại cực kỳ ác độc bá đạo, một khi bị ăn mòn thì sức sống trong cơ thể cũng sẽ nhanh chóng bị tước đoạt.

Hiện giờ trong thượng cổ thánh uyên vốn đã tập trung đội ngũ của các siêu cấp thế lực, giờ lại thêm lũ ngoại vực tà tộc như rắn độc rình rập thế này, có lẽ thế cục sẽ trở nên phức tạp và khó giải quyết hơn nhiều.

"tên này thì ra là cường giả thi ma tộc, bảo sao hắn lại muốn tới cướp đoạt thi hài ma đế", bên cạnh mục trần, Khương Long nhíu chặt mày.

"thi ma tộc", mục trần tự nói một tiếng, hiển nhiên hắn không hiểu biết nhiều về đám ngoại vực tộc xa lạ này.

"trong ngoại vực tà tộc có 32 đại tộc, đây chính lả lực lượng nòng cốt nhất của ngoại vực tộc, thi ma tộc này là một trong số đó."

"thi ma tộc có năng lực điều khiển xác chết, có thể đạt được sức mạnh từ thi hài, giờ xác ma đế kia lại rơi vào tay của thi thiên u này thì sức chiến đấu của hắn sẽ lại tăng vọt" Khương Long thờ dài một tiếng nói.

ánh mắt mục trần ngưng trọng, hiện giờ thi thiên u đã rất khó giải quyết rồi, nếu quả thật hắn còn nắm trong tay thi hài ma đế nữa thì thực lực chắc chắn sẽ càng mạnh hơn.

Tuy thi hài ma đế cũng không có thực lực như khi còn sống, nhưng tuyệt đối đủ chống lại một vị đại viên mãn hàng đẩu, như lúc trước, vũ thông còn chưa kịp phản ứng đã bị thi hài ma đế chém chết nhanh như chớp.

"cũng là do chúng ta sơ xuất, để hắn thừa dịp huyền long quân suy yếu, phá vỡ phong ấn cướp đi thi hài ma đế". Khương Long có chút tự trách mình, ma đế này là do huyền long chiến đế khi còn sống chém giết sau đó phong ấn lại, hiện giờ thi hài lại bị đoạt mất, không khỏi sau này tạo thêm nhiều phiền toái, điều này làm hắn cảm thấy hồ thẹn với chủ nhân cũ.

"Khương Long thống lĩnh, nếu sau này còn gặp lại thi thiên u, ta sẽ cố gắng hết sức đối phó với hắn, huỷ thi hài ma đế đi". Mục Trần trịnh trọng cam kết, dù sao lúc trước là vì huyền long quân ngưng luyện long phù cho hắn cho nên thi thiên u mới nhân cơ hội,cho nên hắn cũng có trách nhiệm.

Dĩ nhiên, nguyên nhân hắn nói vậy phần lớn lả đề lấy lòng người, huyền long quân không phải là những chiến khôi hắn đoạt được trước kia, có thể sử dụng không cần để ý gì, bọn họ là quân đội còn sống sờ sờ, hơn nữa còn có cả Khương Long thống lĩnh, cho nên nếu mục trần muốn nắm chắc đội quân tinh nhuệ này thì nhất định phải làm cho họ hoàn toàn công nhận hắn.

Quả nhiên khi nghe mục trần nói vậy, Khương Long cũng nhu hoà hơn một ít, ánh mắt của các huyền long quân xung quanh nhìn Mục Trần cũng càng trở nên thần phục.

Mục trần thấy vậy trong lòng cũng cảm thấy nhẹ nhõm, thi thiên u kia quả thật rất mạnh, hơn nữa giờ có thêm thi hài ma đế thì càng khó giải quyết, nhưng mục trận cũng không phải là không có thủ đoạn ngăn cản.

Nếu thật sự đánh nhau sinh tử, bày tất cả bài tẩy ra thì thắng bại còn chưa biết được, cho nên lời hứa của hắn cũng không phải là nói suông.

"đã như vậy thì xin đa tạ mục vương rồi...", Khương Long cảm kích nói với mục trần , sau đó hắn nhìn huyền long quân, cười cười "Kế tiếp mục vương cũng nên thu xếp huyền long quân một chút đi"

Mục trần cũng nóng lòng gật đẩu một cái, bất quá hắn lại có chút khó khăn, hiện giờ huyền long quân hoàn toàn là người sống, tất nhiên hắn không thể bỏ họ vào càn khôn trạc được, chẳng lẽ lúc nào cũng phải dẫn theo cả vạn người thế này sao?

"mục vương không cần lo lắng". Thấy sắc mặt của mục trận, Khương Long cũng hiểu hắn khó khăn ở chỗ nào, lúc này mới cười một tiếng nói :" Đại Chúa Tể ra mắt sớmnhất tại t r u y en f u l l . v n Huyền Long Không Gian này thật ra chính là bản doanh của chúng ta, đây là một tiểu không gian do chủ nhân ngày trước đã cẩn thận mở ra, chỉ cần ngươi dùng bí pháp thu hẹp thì toà Huyền Long Không Gian này sẽ hoá thành một chiếc nhẫn, có thể mang theo bên người"

Mục trận nghe vậy thì sắc mặt cũng trở nên vui mừng, nếu nói vậy thì chẳng phải hắn có thể tuỳ ý mang đội quân này theo hay sao?

"nhưng mà", âm thanh của Khương Long chợt dừng một chút, cười híp mắt nói :"toà Huyền Long Không Gian này thiên địa linh lực cực kỳ mỏng manh, chỉ có thể đủ cung cấp cho chúng ta khi ngủ say mà thôi, hiện giờ toàn bộ chúng ta đã thức tỉnh, nên nhu cầu linh lực cũng sẽ mạnh hơn nhiều"

"vậy nên, trong điều kiện thiếu thốn linh lực như vậy, nếu chúng ta đợi lâu ở trong Huyền Long Không Gian thì thực lực sẽ suy giảm"

Mục Trần ngẩn ra "vậy giờ làm thế nào?"

Hiện giờ hắn cũng không có năng lực mở ra không gian, cũng không có cách nào kết nối Huyền Long Không Gian với đại thiên thế giới đề tự

hấp thu linh lực.

Khương Long cười hắc hắc nói :"cho nên chúng ta cần số lượng lớn chí tôn linh dịch để tu luyện"

"cần bao nhiêu?". Mục Trần đang định thờ phào một cái, nhưng khi thấy ánh mắt Khương Long không có hảo ý thì mới thận trọng hỏi lại

Khương Long toét miệng cười nói "cũng không nhiều, một năm khoảng 8 ức chí tôn linh dịch" (800 triệu)

Trong nháy mắt mặt mục trần đen lại, không nhịn được thất thanh nói :"một năm 8 ức?"

Lúc này dù lấy định lực của mục trần cũng thiếu chút nữa không nhịn được chửi má nó, một năm 8 ức chí tôn linh dịch đâu phải số lượng ít ỏi gì, phải biết hồi còn ở đại la thiên vực, một năm thu nhập của đại la thiên vực cũng chỉ khoảng 1 ức, vậy mà hiện giờ nuôi huyền long quân này một năm những 8 ức.

đây đúng là một cái động không đáy mà!

rốt cục hiện giờ mục trần đã hiểu, muốn nuôi một đội quân tinh nhuệ bậc này rốt chục cần tài nguyên kinh khủng thế nào.

"một năm 8 ức đã lả ít rồi. đây là lả con số tối thiểu rồi đó". Khương Long cũng có chút nghi hoặc, trước kia khi đi theo huyền long chiến đế, một năm phải tốn hơn 10 ức.

khoé miệng mục trần giật giật, hắn cũng không phải huyền long chiến đế, hắn hiện giờ mới chỉ là thượng vị địa chí tôn mà thôi, nào có giàu nứt vách như huyền long chiến đế.

Mặc dù hắn còn có mục phủ, nhưng dựa vào thu nhập của mục phủ chỉ sợ cũng không nuôi nổi cái động không đáy này!

Khương Long dường như cũng hiểu ra một chút, lúc này mới xin lỗi cười một tiếng, nói :"nếu mục vương có thể đưa chúng ta ra ngoài, chỉ cần không đợi ở trong Huyền Long Không Gian thì một năm cũng chỉ cần khoảng 5 ức chí tôn linh dịch"

Mục trần bất đắc dĩ thở dài một cái, nếu không mang huyền long quân bên người thì cũng chẳng có ý nghĩa gì, dù sao nếu để bọn họ trong mục phủ thì cũng không ai đủ khả năng chưởng khống họ, như thế hoàn toàn là lãng phí.

"vấn đề chí tôn linh dịch, ta sẽ cố gắng hết sức đáp ứng các ngươi".Cuối cùng, mục trần vẫn gật đầu một cái, hiện giờ vất vả lắm mới lấy được một đội quân mạnh mẽ như thế, tất nhiên hắn sẽ không thể nào bỏ đi được, dù sao nếu tin tức truyền ra ngoài thì không biết sẽ có bao nhiêu siêu cấp thế thực đánh nhau vỡ đầu chảy máu cũng muốn tranh đoạt.

Chỉ mấy ức chí tôn linh dịch, nếu so sánh với một đội quân có thể chống lại thiên chí tôn thì vẫn chưa đáng là gì.

vì theo Mục trần đoán, nếu muốn thành lập một đội quân bậc này, chưa kể đến thời gian, chỉ nguyên chi phí thôi cũng phải trên trăm ức.

"ở đây có một ức chí tôn linh dịch, các ngươi dùng trước đi"

Mục Trần vung tay lên, nhất thời từng đạo hồng lưu vọt ra, linh quang rực rỡ, linh lực mênh mông tràn ngập thiên địa, khiến cả Huyền Long Không Gian cũng trở nên sáng bừng lên.

Những hồng lưu này đều do chí tôn linh dịch biến thành, Mục Trần lúc này không khỏi có chút may mắn, cũng may lúc còn tranh đoạt đại lục chi tử, hắn cá cược 8000 vạn chính mình đoạt quán quân, nhờ thế trên người hắn mới có khoảng 2 ức chí tôn linh dịch.

Nếu không chỉ sợ lúc này đến 1 ức hắn cũng không có.

Khương Long thấy một ức chí tôn linhn dịch thì cũng gật đầu cười, có 1 ức chí tôn linh dịch này thì bọn họ có thể tu luyện 1-2 tháng trong Huyền Long Không Gian mà không cần đi ra ngoài.

đưa chí tôn linh dịch cho huyền long quân xong, Mục Trần mới cẩn thận xem qua đội quân này một lượt, cuối cùng hắn cũng biết, huyền long quân hiện giờ có toàn bộ 1 vạn 5000 người, mà theo như Khương Long nói thì thời toàn thịnh huyền long quân có 2 vạn 5000 người, rõ ràng là khoảng thời gian ngủ say này cũng làm cho quân số tổn thất không ít.

"xem ra sau này nếu có cơ hội thì có thể bồ sung thêm nhân lực". Mục trần âm thầm tự nhủ, nhưng điều kiện trước tiên là hắn phải có đủ chí tôn linh dịch đã.

Dù sao hắn hiện giờ muốn gánh vác đội quân 1 vạn 5000 người này cũng đã rất nhức đầu, nếu còn muốn bổ sung thêm người thì tiêu hao càng lớn.

"Mục phủ cần phải mở rộng thêm!" Mục trần day day trán một cái, mục phủ hiện giờ đã thống trị bắc giới của thiên la đại lục, nhưng cái này vẫn chưa đủ, cho nên nếu mục trần muốn có vốn liếng hùng hậu thì nhất định phải tiến hành mở rộng mục phủ.

chỉ là nếu làm thế thì sẽ bộc phát xung đột chiến tranh với những thế lực đứng đầu thiên la đại lục khác, nhưng Mục Trần cũng không sợ điều này, dù sao hiện giờ hắn cũng không còn là hạ vị địa chí tôn nữa, lần tới khi hắn trở lại Mục Phủ thì chỉ sợ Mạn Đà La cũng sẽ bị hắn vượt qua.

"Mục vương sau này nếu cần có thể trực tiếp truyền tin vào Huyền Long Không Gian, bất quá trình độ chiến trận sư hiện giờ của người chỉ có thể điều khiển được chiến ý của 3000 huyền long quân, ta rất mong đợi một ngày nào đó, người có thể hoàn toàn điều khiển được huyền long quân". Khương Long hơi khom người với mục trần, cung kính nói.

"ta cũng rất mong đợi"

Mục Trần gật đầu cười, sau đó lấy bí pháp Huyền Long Không Gian từ chỗ Khương Long, cũng không kèo dài thời gian nữa, thân hình vừa động liền hoá thành lưu quang vọt ra khỏi Huyền Long Không Gian.

Hắn cũng chưa quên trong hang động khổng lồ còn lưu lại tài sản khổng lồ của linh điệp đan tiên, dĩ nhiên quan trọng nhất trong đó là "thăng hoa đan" mà hắn ngày đêm thèm muốn.

Nếu như có thể lấy được đan dược này thì thần thông của bất hủ kim thản lại có thể cường hoá tới cảnh giới thứ 2, đối với Mục Trần sẽ lại là tiến bộ cực kỳ lớn.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1318: Thăng Hoa Đan

Trong hang động khổng lồ, 2 phe nhản mã giằng co lẫn nhau, bất quá hiện giờ trên mặt bọn hắn đều có chút sợ hãi nhìn về phía xa xa trong hang.

bởi vì lúc trước, đột nhiên bọn họ nhìn thấy có 2 thân ảnh tràn đầy khí tức tà ác thoát ra từ phiến không gian mà 2 người mục trần tiến vào, trên người 2 thân ảnh này tản ra dao động mạnh mẽ, khiến cho cường giả đại viên mãn của 2 bên cũng cảm thấy một cỗ khí tức tử vong.

Hiển nhiên, thực lực của 2 thân ảnh kia còn mạnh hơn bọn họ rất nhiều.

bất quá dường như 2 thân ảnh kia cũng đang trốn tránh cái gì đó, cho nên cũng không thèm để ý chút nào tới đội ngũ 3 bên, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất thoát ra khỏi hang động.

"đó là ngoại vực tà tộc!"

Linh khê ngưng trọng nhìn 2 thân ảnh vừa bỏ đi, trầm giọng nói.

Nghe vậy, sắc mặt lạc ly, ôn thanh tuyền đều không nhịn được biến đổi, chợt lạc ly đưa mắt nhìn về phía Huyền Long Không Gian, trong mắt thoáng hiện vẻ lo âu.

Nếu bọn ngoại vực tộc kia trốn ta từ phiến không gian này thì chắc hẳn cũng đã chạm mặt bọn mục trần, không biết hiện giờ rốt cục Mục trần thế nào rồi.

ôn thanh tuyền cũng đang suy nghĩ điều này, 2 nàng liếc mắt nhìn nhau có chút lo lắng.

Mà ở phía đối diện,những cường giả vũ gia cũng bồn chồn không kém, bọn họ không sợ mục trần, nhưng lại sợ những tên ngoại vực tà tộc quỷ dị kia, vạn nhất vũ thông xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì mục đích của chuyến đi này cũng thất bại hoàn toàn.

vù!

Trong khi nhân mã 2 bên đang lo âu thì đột nhiên xoáy không gian huyền long chẩn động một cái, một khắc sau có một luồng sáng vọt ra.

Luồng sáng từ từ ngưng tụ trước ánh mắt sốt ruột của mọi người, cuối cùng hiện ra thân ảnh của mục trần.

"mục trần!"

đám ôn thanh tuyền thấy Mục Trần an toàn quay lại thì thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt căng thẳng cũng dần dần dịu xuống.

Mục trần gật đầu cười với bọn họ một cái, nhưng khi hắn nhìn thấy vẻ sợ hãi vẫn chưa hoàn toàn biến mất trên khuôn mặt họ thì mới nhớ ra điều gì, hỏi "các ngươi nhìn thấy tên ngoại vức tộc kia trốn ra sao?"

Tất cả mọi người đều gật đầu liên tục, lạc ly có chút nghi hoặc nói "có chuyện gì vậy, tên ngoại vực tà tộc kia sao lại ở trong mảnh không gian này"

"đó là hoàng tử thi ma tộc, tên là thi thiên u, hắn theo đuôi chúng ta lẻn vào trong Huyền Long Không Gian", sắc mặt mục trần ngưng trọng nói "hắn đã cướp được một bộ thi hài ma đế rồi".

Nghe vậy, đám lạc ly giật mình một cái, cướp được một bộ thi hài ma đế roi?

"mục trần, thiếu chủ của chúng ta đâu"

Lúc này, đông đảo cường giả vũ gia đều kinh hoảng nhìn mục trần, sắc mặt tái nhợt kêu lên.

Mục trần hững hờ liếc nhìn bọn họ một cái, thản nhiên nói :"VŨ thông sao? đã chết trong tay bộ thi hài ma đế kia rồi"

ồn ào.

Sắc mặt đám người vũ gia trắng bệch, bọn đổng sơn cũng kinh hãi gần chết, bọn họ cũng biết rõ thực lực của vũ thông, lợi hại như vậy mà lại chết trong Huyền Long Không Gian?

Hơn nữa rốt cục là chết trong tay thi hài ma đế hay là trong tay mục trần, ai mà biết?

vì vậy, ánh mắt của bọn họ nhìn mục trần cũng trở nên hoảng sợ kinh hãi.

"đi!"

ánh mắt đổng sơn loé lên, chợt hừ nhẹ một tiếng, thân ảnh hắn đột nhiên vọt đi, những đội viên tru ma sư kia cũng rút lui không chút do dự.

Hiện giờ vũ thông đã chết, thực lực 2 bên đã không còn cân bằng, nếu tiếp tục ở lại đây thì chẳng khác gì để cho đối phương có cơ hội chém giết bọn họ.

Những cường giả vũ gia thấy vậy cũng cắn răng một cái, sau đó lập tức chia ra rút lui, lần tranh đoạt này bọn họ đã thất bại hoàn toàn, ở lại đây cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Mục Trần nhìn bọn họ rút lui quyết đoán như vậy thì ánh mắt chợt loé lên, nhưng cuối cùng hắn cũng nhịn lại, không giết sạch toàn bộ bọn chúng nữa, bởi vì nếu một vị đại viên mãn muốn liều mạng chạy trốn, hắn muốn chặn lại cũng cực kỳ phiền phức.

vạn nhất trong lúc truy sát lại gặp thiên tai nào đó thì chả khác nào tự lấy đá đập vào chân.

còn việc sau khi tin tức vũ thông chết truyền về vũ gia có khiến vũ gia coi hắn là địch hay không, thì hắn cũng không thèm đề ý, vũ gia cũng chỉ có một vị thiên chí tôn, vị này tất nhiên phải trấn giữ vũ gia, cũng sẽ không dễ dàng ra tay, còn về phần cường giả dưới thiên chí tôn thì cũng chẳng có quá nhiều uy hiếp đối với hắn.

chuyện quan trọng nhất hiện giờ là mau đi lấy bảo bối trong toà di tích này.

"hừ, chạy thật là nhanh"

Ôn thanh tuyền nhìn kẻ địch chạy trốn sạch sẽ trong chớp mắt thì hừ lạnh một tiếng, nàng cũng không có ý định truy đuổi mà là quay đầu về phía mục trần nói :"thời gian tới, ôn gia chúng ta cũng sẽ khai chiến với vũ gia, cho nên ngươi cũng không cần lo lắng vũ gia trả thù"

Dù sao lần này là bọn họ mời mục trần đến trợ chiến, mặc dù nàng cũng không biết vũ thông chết trong tay ai, nhưng vũ gia nhất định sẽ ghi hận mục trần, cho nên ôn gia bọn họ cũng phải giúp mục trần ngăn cản vũ gia.

Mục trần gật đầu cười, cũng không từ chối ý tốt của ôn thanh tuyền, chỉ thấy Huyền Long Không Gian phát ra tiếng ù ù, sau đó xoáy không gian nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng hoá thành một luồng ánh sáng màu tím tơi vào tay mục trần.

đó chính lả một chiếc nhẫn hình hắc long, trong nhẫn mơ hồ truyền ra dao động không gian.

Mục trần thấy vậy cũng không nhịn được sợ hãi than một tiếng, thủ đoạn này cũng không phải tầm thường, vì trong chiếc nhẫn này mở ra một tiểu không gian, hơn nữa sinh vật sống còn có thể tiến vào được.

bên cạnh, bọn ôn thanh tuyền, ôn tử vũ thấy mục trần biến xoáy không gian kia thành chiếc nhẫn thì không nhịn được trợn to mắt lên.

"Ngươi đã lấy được huyền long quân?" ôn thanh tuyền không nhịn được hỏi.

Mục trần gật đầu cười, chuyện như vậy giấu diếm cũng không có tác dụng, người khác có thể đoán ra dễ dàng.

Bọn ôn thanh tuyền thấy mục trần gật đầu thì hít một hơi khí lạnh,ánh mắt nhìn Mục Trần giống như đang nhìn một tên quái vật, vì họ hiểu rõ huyền long quân kia rốt cục mạnh mẽ cỡ nào.

chỉ cần một ngày nào đó Mục Trần có thể hoàn toàn điều khiển được đội quân này, thì cho dù là thiên chí tôn hắn cũng không sợ.

đối với thu hoạch này của mục trần, ngay cả đám ôn tử vũ cũng không nhịn được có chút thèm thuồng.

"xem ra di tích lần này ngươi mới là kẻ kiếm chác được nhiều nhất rồi". Ôn thanh tuyền hài hước nói, bất quá trong lời nói cũng không có chút ghen tị nào, nàng là một cô gái kiêu ngạo, nên cũng sẽ không vì người khác thu hoạch nhiều mà đỏ mắt, bởi vì nàng biết, đó là do bản lĩnh của người ta.

bất quá Mục trần lại cảm thấy có chút hơi ngại, dù sao tinh tức về toà di tích này vốn dĩ là của đám ôn thanh tuyền, nếu không phải bọn họ mời thì mục trần tuyệt đối cũng không tìm được toà di tích này.

"Đan dược trong di tích, chúng ta lại chia 5-5 đi". Mục trần nói, lúc trước vì nàng lấy được truyền thừa cho nên đã chủ động chia thành 2-8.

Ôn thanh tuyền nghe vậy chỉ lắc đầu một cái, chiếc cằm tinh xảo khẽ nâng lên, kiêu ngạo nói :"ta nói 2-8 thì cứ 2-8 đi, lấy được huyền long quân là bản lĩnh của ngươi, cũng không liên quan tới chúng ta"

Thấy ôn thanh tuyền cố chấp như vậy, mục trần cũng bất đắc dĩ cười cười, nhưng rồi cũng gật đầu một cái, bởi vì hắn chợt nhớ ra hiện giờ hắn còn phải nuôi thêm một đội quân ăn phá sản nữa.

Nếu hắn không kiếm đủ chí tôn linh dịch thì chỉ sợ nửa năm nữa huyền long quân sẽ chết đói cả lũ.

"Hay là chúng ta cứ đi xem linh đan trong toà di tích này đã". Lạc ly mỉm cười nói.

Ôn thanh tuyền cũng khẽ gật đầu, sau đó mọi người ngẩng đầu lên, nhìn vào bên trong hang động khổng lồ, chỉ thấy nơi đó giống như một mảnh tinh không, trong đó từng ngôi sao loé sáng, mỗi một tia sáng đều là một viên linh đan.

ôn thanh tuyền vung tay lên, lò luyện đan linh điệp liền bay lên, từng luồng ánh sáng trong đó toả ra, ánh sáng lướt qua, cả tinh không như biến thành một dải ngân hà bay vọt xuống, toàn bộ chui vào trong lò luyện đan.

Quá trình này kéo dài khoảng mười mấy phút, dòng ngân hà mới từ từ biến mất, mà cả mảnh tinh không khổng lồ cũng hoàn toàn biến mất.

ôn thanh tuyền khép hờ 2 mắt, dường như đâng kiểm tra linh đan trong lò, một lát sau nàng mở mắt ra, trên khuôn mặt không dấu nổi vẻ kinh ngạc "tổng cộng 800 viên linh đan"

đám người mục trần nghe vậy cũng không nhịn được than thở một tiếng.

vì bọn họ cũng biết, 800 viên linh đan này đều là tinh phẩm (chất lượng cao) mà linh điệp đan tiên để lại, đem bất kỳ một viên nào đi đấu giá trên đại thiên thế giới cũng có thể đạt tới mấy trăm vạn chí tôn linh dịch.

Mục trần lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, có số lượng linh đan này, rốt cục hắn cũng không cần lo lắng tới lúc cạn sạch chí tôn linh dịch thì làm sao nuôi huyền long quân.

ôn thanh tuyền nhẹ nhàng búng ngón tay, trong lò luyện đan liền bắn ra 5 đạo hào quang, bọn chúng trôi lơ lửng trước mặt nàng, dường như đang tản ra một loại dao động linh lực cực kỳ tinh khiết, kỳ diệu.

Hào quang dần dần biến mất,chợt trước mắt mọi người liền xuất hiện 5 viên đan dược trơn bóng như thuỷ tinh, ờ mặt ngoài đan dược lại có đan văn như sinh ra từ tự nhiên, điều này cho thấy chất lượng 5 viên đan dược này cao thế nào.

Lúc 5 viên đan dược này xuất hiện, ánh mắt mục trần gắt gao săm soi chúng, rồi ánh mắt hắn trở nên rực cháy nhìn ôn thanh tuyền.

ôn thanh tuyền nhìn hắn cười yêu kiều một tiếng, nói "Đây chính là thăng hoa đan"

"chúng ta lấy một viên, 4 viên còn lại đều là của ngươi", ôn thanh tuyền dùng bàn tay ngọn cầm lấy một viên đan dược thuỷ tinh, sau đó vung tay lên, bốn viên linh đan còn lại bay về phía Mục Trần.

Mục Trần cẩn thận đón lẩy, hắn nhìn 4 viên linh đan hoàn mỹ sáng bóng trong tay mình, cũng cảm thấy như trút được gánh nặng, trên khuôn mặt không dấu dược nụ cười.

Hắn biết, có "thăng hoa đan" này, rốt cục thần thông bất hủ kim thân của hắn đã có cơ hội đột phá rồi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1319: Cảnh Giới Đột Phá

Đêm tối mù mịt bao phủ cả vùng đất, mà lúc này trên bầu trời u ám lại có tuyết bay đầy trời, những bông tuyết này ẩn chứa hàn khí lạnh lẽo không cách nào hình dung, tuyết rơi đầy mặt đất, khiến cả mặt đất cũng bị đóng băng.

Dưới màn tuyết phủ này, thậm chí cả thiên địa cũng có dấu hiệu đóng băng lại.

Trong một sơn động, có mấy thân ảnh đang ngồi xếp bằng, giữa bọn họ trôi lơ lửng một hạt châu màu đỏ, hạt châu như ẩn chứa một ngọn hoả sơn, tản ra nhiệt độ ấm áp khiến toàn bộ hàn khí đều bị xua tan.

ở cửa sơn động có một toà linh trận như ẩn như hiện, chống chọi với sự xâm thực của cực hàn

"tuyết này thật là bá đạo"

Mục Trần nhìn tuyết ngoài sơn động, không nhịn được cảm thán một tiếng, bọn họ đã rời đi khỏi di tích linh điệp được một ngày, cơ mà đêm nay xui xéo lại gặp ngay một loại thiên tai khác của thượng cổ thánh uyên, cho nên chỉ có thể tạm thời lánh đi.

"Đây là đống hồn tuyết, nghe nói ngay cả linh hồn con người cũng có thể đóng băng", ôn thanh tuyền cười khanh khách nói, sau đó nàng có chút đắc ý nhìn hạt châu màu đỏ đang lơ lửng, nói "Cũng may ta sớm có chuẩn bị, mang theo một viên viêm linh châu, nếu không dù là lánh trong sơn động chúng ta cũng phải không ngừng tiêu hao linh lực bản thân để xua đuổi hàn khí.

Mục Trần cũng gật đầu một cái, nếu không có Ôn Thanh Tuyền chuẩn bị trước, sợ rằng lúc này hắn cũng phải lực chọn phương pháp hao tổn nhất, mà nếu vậy cũng sẽ ảnh hưởng không tốt tới trạng thái của bọn họ.

"kế tiếp chúng ta làm gì đây?". Đôi mắt lưu ly của Lạc Ly nhìn Mục Trần, nàng hơi nghiêng đầu, tóc dài xoã ra tựa như thác nước đổ xuống, khoé miệng khẽ mỉm cười, phong tình bất chợt mang tới một cảm giác kinh diễm, dường như khiến cả sơn động bừng sáng.

"Lạc Ly, ngươi đúng lá càng ngày càng đẹp!"

Vẻ đẹp của nàng khiến Mục Trần dán mắt chằm chằm không dứt nổi, mà 2 nam nhân như ôn Tử Vũ, long tượng cũng không dám nhìn thẳng, ngược lại, Ôn Thanh Tuyền ánh mắt sáng lên, lặng lẽ tới gần, cánh tay rón rén đặt lên vòng eo thon thả mềm mại, cười híp mắt nói.

Nhận ra hành độn của nàng, Lạc Ly cũng có chút vừa bực vừa buồn cười liếc nàng một cái, ngón tay khẽ gỡ bàn tay Ôn Thanh Tuyền ra.

"Thật đúng là tiện nghi cho cái tên kia", Ôn Thanh Tuyền lộ vẻ tức giật thu tay về, sau đó lười biếng nói :"Kế tiếp mục tiêu của chúng ta là một toà thành thị trong thượng cỗ thánh uyên, nghe tin tình báo có nói, nơi đó là một điểm tập trung, có lẽ sẽ hội tụ không ít đội ngũ"

"hả?" ánh mắt Mục Trần ngưng lại, nói: "Tại đó có thể có tin tức mà chúng ta cần sao?"

Tin tức bọn họ đang nghĩ tới tất nhiên là về 2 vị lão tổ của Phù Đồ cổ tộc, thái linh cổ tộc.

Ôn Thanh Tuyền khẽ gật đầu, nói :"Năm đó trong thượng cổ thành uyên, đại thiên thế giới chúng ta có 4 vị thánh phẩm thiên chí tôn bỏ mạng, di tích của bọn họ cực kỳ khó tìm, những năm này tuy cũng có vài tin tình báo lưu truyền ra, nhưng cũng chẳng có ai thật sự tìm được truyền thừa của bọn họ"

"Mà dựa theo một vài tin tình báo suy đoán thì, di tích của 4 vị thánh phẩm thiên chí tôn này cũng không cố định một chỗ, mà là di động bên trong thượng cổ thánh uyên"

"di động sao?". Mục Trần nhất thời nhíu mày, nếu đúng như vậy, việc tìm kiếm của bọn họ đã khó lại càng thêm khó.

"cho nên, chúng ta phải tới điểm tập trung kia, bởi vì nơi đó cũng là nơi trao đổi tin tức, hầu như tất cả các đội ngũ có thực lực sau khi thám hiểm một thời gian ngắn đều sẽ quay về điểm tập trung, cho nên ờ đó chúng ta mới có thể lấy được tin tình báo liên quan.", Ôn Thanh Tuyền nói.

Mục Trần gật đầu, nói vậy thì bọn họ không thể không tới điểm tập trung kia rồi, nếu không cứ tìm lung tung như vậy sợ rằng khó có kết quả gì.

Bất quá nếu theo lời Ôn Thanh Tuyền, điểm tập trung kia hẳn là long xà hỗn tạp, rất có khả năng cả 3 đội ngũ của phù đồ cổ tộc cũng sẽ ở đó.

Trong 3 đội ngũ này, huyền la cùng mặc tâm hiển nhiên không có thiện ý gì với hắn, nếu gặp nhau không chừng sẽ có xung đột.

nhưng với việc này, suy nghĩ Mục Trần cũng chỉ thoáng qua rồi thôi, nếu 2 tên Huyền La Thiếu Chủ, Mặc Tâm Thiếu Chủ kia thật sự coi hắn là bùn nhão, vậy hắn cũng không ngại thử xem rốt cục những thiếu chủ của phù đồ cổ tộc này rốt cục có bao nhiêu năng lực.

"Có lẽ nên dùng thử thăng hoa đan"

Dĩ nhiên, tuy không sợ hãi những thiếu chủ kia, nhưng Mục Trần cũng không phải kẻ coi thường người khác, sư tử vồ thỏ cũng phải dùng hết sức, huống chi huyền la mặc tâm cũng hoàn toàn không phải là đèn cạn dầu, cho nên hắn cảm thấy tốt nhất nên dùng thăng hoa đan để đột phá thần thông của bất hủ kim thân trước khi tới điểm tập trung kia.

Nghĩ vậy, Mục Trần cũng không do dự thêm, nói với Lạc Ly, Ôn Thanh Tuyền mấy câu rồi đi về một phía trong sơn động tu luyện.

"chúng ta cũng đột phá thôi!"

Nhìn bóng dáng Mục Trần, ôn tử vũ cùng long tượng cũng đứng dậy, có chút vội vã nói.

Trong di tích linh điệp họ cũng có được thánh linh đan, chỉ cần luyện hoá nó, với sự tích luỹ của bọn họ, đột phá tới đại viên mãn chỉ là chuyện nước chảy thành sông mà thôi.

Đại chiến trong di tích linh điệp khiến họ hiểu được,trong thượng cổ thánh uyên này, thực lực bán bộ đại viên mãn cũng chỉ có thể tự vệ mà thôi, muốn trở thành chiến lực đứng đầu, chỉ có trở thành đại viên mãn chân chính.

"việc canh phòng đem nay phải nhờ các ngươi rồi"

Lạc ly cười nhẹ một tiếng với Ôn Thanh Tuyền, linh khê rồi tiến vào một phía tu luyện, nàng cũng lấy được một viên thăng hoa đan từ Mục Trần, cái này cũng vô cùng trọng yếu với nàng.

Dù sao, pháp thân nàng tu luyện cũng là siêu cấp pháp thân trên bảng xếp hạng pháp thân!

Sau khi bọn họ rời đi, sơn động nhất thời yên tĩnh lại, Ôn Thanh Tuyền cùng linh khê liếc mắt nhìn nhau, chỉ có thể bất đắc dĩ cười một tiếng, sau đó đóng 2 mắt lại, tiến vào trạng thái tu luyện.

phòng tu luyện trong hang động.

Mục Trần lẳng lặng xếp bằng như tượng đá, trước mặt hắn có một viên đan dược trơn bóng như thuỷ tinh lơ lửng, tản ra mùi thơm, khiến cho thiên địa linh lực trong đây cũng sôi sục lên.

Mục Trần ngưng mắt nhìn viên Thăng Hoa Đan này, chợt hít sâu một hơi, hai tay đột nhiên kết ấn, linh quang từ trong cơ thể quét ra, một toà bất hủ kim thân to mấy trăm trượng nhanh chóng thành hình phía sau hắn.

Thăng hoa đan có xác xuất ngẫu nhiên tăng một tầng cảnh giới cho những thần thông bản thân tu luyện,Đại Chúa Tể ra mắt sớmnhất tại t r u y en f u l l . v nnhưng trước khi sử dụng, nếu thúc giục loại thần thông đó thì xác xuất ngẫu nhiên này cũng tăng lên một nửa, cho nên Mục Trần cũng không lo lắng sẽ tăng nhầm các thần thông khác (cái viên thuốc này ngẫu nhiên tăng cho 1 loại thần thông bất kỳ, nhưng nếu thúc giục thần thông trước khi nuốt thì xác xuất chọn trúng thần thông đó sẽ tăng gấp đôi)

nếu quả thật chọn nhầm, cũng chỉ có thể nói do hắn quá đen.

Bất hủ kim thân hiện lên, Mục Trần cũng không do dự nữa, há miệng nuốt thăng hoa đan vào trong cơ thể.

Soạt!

Thăng hoa đan vừa vào miệng liền nhanh chóng tan ra, một cảm giác lành lạnh không cách nào diễn tả lan ra tứ chi Mục Trần, sau một khắc, có một loại cảm giác kỳ diệu tràn vào sâu trong tâm linh.

Thời khắc đó, dường như hắn có tri thức vô cùng vô tận, một vài điểm khúc mắc khó hiểu trong quá khứ cũng tan thành mây khói.

Mục Trần nhắm nghiền 2 mắt, mặt mũi bình thần, tựa như rơi vào trong đốn ngộ nào đó, mà bất hủ kim thân phía sau cũng trong trạng thái tu luyện, ánh sáng tử kim quanh thân không ngừng loé lên, tựa như đang chuẩn bị thứ gì

Sơn động khổng lồ lại một lần nữa trở nên yên tĩnh.

Hôm sau, tuyết cũng đã tan tin, mà khiến người ta ngạc nhiên là vùng đất vốn đóng băng vạn dặm này cũng đã nhanh chóng hoà tan ra.

ầm!

Trong sơn động, đột nhiên có 2 luồng dao động linh lực mênh mông mạnh mẽ phóng lên cao, ngay sau đó, có 2 đạo quang ảnh vọt ra khỏi sơn động, phóng lên không trung.

2 thân ảnh ngửa mặt lên trời thét dài, tiếng vù vù như sấm, cuồn cuộn không ngừng, khiến linh lực gào thét đầy trời.

"ồn quá!"

Bên ngoài sơn động, Ôn Thanh Tuyền trợn mắt nhìn 2 người trên không trung một cái, quát một tiếng.

Trên bầu trời, ôn tử vũ cùng long tượng liếc mắt nhìn nhau, đều vội vàng im miệng lại, nhưng trong mắt có vẻ vui mừng không thể che dấu, bời vì nhờ thánh linh đan, hai người bọn họ rốt cục đã hoàn thành đột phá, chân chính tiến vào tầng thứ đại viên mãn địa chí tôn.

một cửa đá tu luyện cũng chợt mở ra, chỉ thấy lạc ly bước ra, thần thái ưu nhã.

"lạc ly, sao rồi?" Ôn Thanh Tuyền tò mò nhìn lạc ly, nàng cũng rất muốn biết, thăng hoa đan thật sự có công hiệu như lời đồn không.

Đối với sự tò mò của nàng, lạc ly chỉ khẽ mỉm cười nói :"Thăng hoa đan không hổ là tâm huyết của linh điệp đan tiên"

Nghe được câu nói mập mờ này của nàng, Ôn Thanh Tuyền càng thêm

Tò mò, càng muốn hỏi thêm, nhưng lạc ly chỉ mỉm cười thần bí, làm cho nàng hơi buồn bực.

ầm!

Lúc này, một cửa đá khác cũng chợt vỡ vụn ra, thân ảnh của Mục Trần cũng xuất hiện dưới ánh mắt chăm chú của mọi người.

"Mục Trần, ngươi thành công không?". Ôn Thanh Tuyền lại chuyển mục tiêu sang Mục Trần.

Mục Trần cùng lạc ly liếc mắt nhìn nhau, cười híp mắt nói :"Linh điệp đan tiên, danh bất hư truyền"

Nhìn thấy dáng vẻ hai người giống hệt nhau, Ôn Thanh Tuyền không khỏi khẽ cắn răng, hai người này thật không hổ là một đôi!

Bất quá xét vẻ mặt bọn họ như vậy, ít nhất Ôn Thanh Tuyền cũng biết, hiệu quả của thăng hoa đan hẳn là làm bọn họ rất hài lòng.

"Đi thôi, tới điểm tập trung"

Mục Trần cũng không nói thêm, vung tay về phía mọi người, dứt khoát nói.

âm thanh vừa dứt, chân hắn nhún lên, thân hình hoá thành một đạo lưu quang dẫn đầu đoàn, đi thẳng vào sâu trong thượng cổ thánh uyên, mà sau lưng hắn, từng đạo quang ảnh cũng nhanh chóng theo sát.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1320: Khu Giao Dịch

Thiên địa rộng lớn, tràn ngập khí tức cổ xưa, đột nhiên, sự yên tĩnh cổ xưa vĩnh hằng này bị phá vỡ, chợt mấy đạo lưu quang từ chân trời xẹt qua, dùng tốc độ kinh người lướt về phía xa xa.

Mặt đất trải dài bất tận không ngừng, đột nhiên ở vùng đất xa xa, xuất hiện một toà thành thị khổng lồ, từ xa nhìn lại, hình dáng của nó tựa như một con cự thú bò lổm ngổm trên mặt đất.

"chúng ta tới nơi rồi!"

Ôn Thanh Tuyền nhìn thành thị khổng lồ nơi xa xa, nhất thời tinh thần chấn động, vui mừng nói.

Trải qua suốt 2 ngày đi đường, rốt cục bọn họ cũng đã tới được địa điềm cần tới.

Đám mục trần thấy vậy cũng thờ phào nhẹ nhõm, hành trình trong thượng cổ thánh uyên này đúng là không phải chuyện dễ dàng, bất cứ lúc nào khi nào,đủ loại thiên tai ngay cả địa chí tôn cũng phải sợ hãi cũng có thể xuất hiện, hai ngày đường này bọn họ đã gặp không ít hơn 5 loại thiên tai, trong đó có một khu vực lôi đình huỷ diệt, suýt nữa khiến họ hao binh tổn tướng.

Cũng may là cuối cùng đã đến nơi.

khi đám mục trần từ từ tới gần khu vực này cũng đã nhận ra, ở những hướng khác thi thoảng cũng có một vài đột ngũ lướt qua chân trời, hướng về phía thành thị đổ nát này.

Trong toà thành này, mục trần cũng cảm ứng được không ít dao động linh lực mạnh mẽ.

"quả nhiên không ít đội ngũ đều tới điểm tập trung này". Hai mắt mục trần híp lại, theo hắn đoán, sợ rằng 7,8/10 đội ngũ trong thượng cổ thánh uyên đều tập trung tại nơi này.

Như vậy có thề thấy được, điểm tập trung này hỗn tạp đến mức nào. "Cẩn thận một chút"

Nhìn thành thị ngày càng gần, mục trần truyền âm nhắc nhở mọi người một chút.

Lạc Ly, Ôn Thanh Tuyền đều gật đầu một cái, những đội ngũ có thể tiến vào trong thượng cổ thánh uyên đa phần đều không phải đèn cạn dầu, một khi bộc phát xung đột sẽ khó tránh khỏi phiền toái

Mọi người biến thành quang ảnh xẹt qua bẩu trời, thời điểm tới gần cồng thành, bọn mục trần cũng nhận ra được, phía trên toà thành này dường như có một loại dao động mơ hồ nhưng cực kỳ mạnh mẽ.

Dao động này cực kỳ rối loạn, nếu bước linh tinh vào sợ rằng sẽ bị linh lực công kích.

"Đó là một toà linh trận đã bị phá toái, cấp bậc cực cao, có lẽ không yếu hơn toà đại trận hộ thành của Thánh Uyên thành chút nào". Linh khẽ ngưng mắt nhìn dao động hỗn loạn trên trời, có chút kinh ngạc thấp giọng nói.

Mục Trần nghe vậy cũng khẽ gật đầu, linh trận bậc này dù đã bị tàn phá, nhưng vẫn tản ra sự nguy hiểm, bất quá hắn cũng không thấy kỳ lạ, dù sao ở thời viễn cổ, nơi này cũng là một trong những địa điểm quyết chiến của đại thiên thế giới với ngoại vực tà tộc, có loại linh trận bậc này cũng là hợp lý

'đi thôi'

ở cửa thành, thi thoảng lại có đội ngũ đáp xuống, sau đó đề phòng lẫn nhau tiến vào trong thành, Mục Trần cũng phất tay, dẫn đầu bước vào thành.

Bước vào thành, cảnh tượng đổ nát khắp nơi hiện lên trong mắt, bất quá từ những kiến trúc đổ nát kia cũng có thể thoáng cảm nhận được, ở thời viễn cổ toà thành thị này phồn hoa bậc nào.

Trong thành thị có nhiều toà tháp cao sừng sững, nghe nói ở thời viễn cổ, những cường giả đứng đầu đều thích chế tạo tháp tu luyện, mỗi một toà tháp cũng là tượng trưng cho một vị cường giả đỉnh cao.

Nhờ có nhiều đột ngũ tụ hội nên toà thành thị đổ nát này lại một lần nữa trở nên đông đúc, tiếng nói ồn ào huyên náo không ngừng truyền tới từ bốn phương tám hướng.

"Trong toà thành này có một khu giao dịch, rất nhiều đội ngũ sau khi thám hiểm cũng sẽ lấy được không ít đồ vật không rõ danh tính, có thể là bảo bối, cũng có thể là vô dụng, nhưng nói chung là cũng đáng xem thử"

Ôn Thanh Tuyền hiển nhiên đã thu thập được không ít tin tức về điểm tập trung này, ngón tay chỉ vào sâu bên trong thành, cười tươi nói.

Mục Trần nghe vậy cũng khẽ động trong lòng, thượng cổ thánh uyên quá mức rộng lớn, trong đó có quá nhiều cường giả đỉnh phong bỏ mạng, cho nên bảo bối cũng tương đối nhiều, vì thế khó tránh khỏi việc có người lấy được bảo vật nhưng lại không có mắt nhìn đồ, xem đó là đồ vô dụng, nếu may mắn gặp được thì đúng là vận may trời ban.

"Chuyên tin tức cứ giao cho chúng ta đi, ôn gia chúng ta biết một vài nguồn tin tức, có thể đi thử xem sao, về phần các ngươi có thể tới khu giao dịch trước chờ chúng ta", Ôn Thanh Tuyền nói.

"được"

Mục Trần trầm ngâm một chút rồi gật đầu, những nguồn tin tức này là của ôn gia, bọn họ xen vào cũng không hợp lắm.

"vậy gặp lại sau"

Ôn Thanh Tuyền vẫy bàn tay nhỏ, sau đó mang đám người ôn tử vũ đi về một hướng khác, mục trần nhìn thân ảnh nàng rời đi, cũng xoay người mang Lạc Ly, linh khê, long tượng tới chỗ khu giao dịch

lướt qua từng con phố đổ nát, rất nhanh, ở khu vực phía trước đã có âm thanh ồn ào truyền tới, chỉ thấy trên một quảng trường đổ nát, tấp nập người đến người đi, đông đúc nhộn nhịp.

Nếu ở bên ngoài thì nơi náo nhiệt như vậy cũng chỉ là bình thường , nhưng ở trong thượng cổ thánh uyên hoang vằng thì cũng chỉ có chỗ này thôi.

hiển nhiên nơi này chính là khu giao dịch mà Ôn Thanh Tuyền đã nói lúc trước.

Mấy người Lạc Ly, mục trần liếc mắt nhìn nhau, đều tỏ ra hưng phấn, sau đó cất bước vào trong quảng trường đổ nát, bên trong quảng trường cự thạch ngổn ngang, vô số bóng người ngồi trên đá, từng gian hàng bày trước mặt xếp đầy những đồ vật không rõ danh tính, sứt sứt mẻ mẻ đủ các loại.

Những vật phẩm này đều có một loại khí tức cổ xưa,bẽn trên hiện đầy dấu vết thời gian, mang lại cảm giác tang thương.

Mục trần dừng bước trước một tảng đá lớn, ánh mắt đảo qua,trên đó tuỳ ý trưng bày đủ loại đồ vật rực rỡ muôn màu, vài món rõ ràng là thánh vật bảo bối, mơ hồ có dao động linh lực nhè nhẹ.

Mục Trần tiện tay cầm một thanh trường kiếm màu đen lên, trên thân kiếm có vết nứt, thân kiếm ảm đạm, bất quá thi thoảng lại tản ra một tia linh lực cực nhỏ, khiến cho nó nhìn qua có chút bất phàm.

"hắc hắc, vị bằng hữu này thích nó sao? thân kiếm này chính là chế tạo từ củu u hàn thiết cùng tinh không thạch mà ra, Đại Chúa Tể ra mắt sớmnhất tại t r u y en f u l l . v n không gì không chém đứt được, thời kỳ toàn thịnh nỏ tuyệt đối đã vượt qua cao cấp thánh vật, thậm chí còn có thể là một món tuyệt thế thánh vật do thiên chí tôn lưu lại". Phía sau gian hàng, một nam tử áo xám cười híp mắt nói.

Trên đại thiên thế giới, phía trên cao cấp thánh vật còn có một cấp bậc cao hơn, đó chính là tuyệt thế thánh vật.

Chỉ có điều những món tuyệt thế thánh vật này thật quá mức mạnh mẽ và hiếm có, dù lả một ít thiên chí tôn cũng không có được, theo mục trần đoán, thiên đế kiếm của hắn chắc cũng là một tuyệt thế thánh vật, nếu ở thời kỳ đỉnh cảo nó còn có thể là tuyệt thế thánh vật cấp cao nhất.

Mục trần cười cầm trường kiếm màu đen trên tay, thuận miệng hỏi :"giá bao nhiêu?"

"Rất rẻ, 5000 vạn chí tôn linh dịch". Nam tử áo xám vội vàng nói.

Mục Trần cười cười, tiện tay trả trường kiếm màu đen này lại, xoay người đưa bọn Lạc Ly rời đi, căn bản cũng không nói nhảm với người này thêm câu nào, thanh kiếm màu đen này có lẽ đúng là đổ thời viễn cổ, nhưng bất kể trước kia nó mạnh ra sao thì hiện giờ cũng đã bị tàn phá rồi, thậm chí còn có thể bị thời gian ăn mòn thành một thanh kiếm hỏng.

Nam tử áo xám thấy mục trần dứt khoát rời đi thì cũng tỏ vẻ tức giận mắng một tiếng, một lần nữa thu đồ về.

Đoàn người mục trần đi xuyên qua khu giao dịch náo nhiệt này, suốt đường đi đều đã xem qua đủ các món bảo bối cổ xưa, nhưng không thể không nói rằng, phần lớn trong đó đều là đồ bỏ đi.

Bất quá, tuy rằng nhiều đồ phế thải, nhưng cũng phải tất cả đều thế, ít nhất ở một gian hàng trước mặt, mục trần cũng nhận ra 2 món đồ rất bất

phàm, theo hắn đoán, 2 vật phẩm này chắc chắn thuộc về một vị thiên chí tôn, hơn nữa cấp bậc của vị thiên chí tôn này cũng không thấp.

Đó là một cây thước và một cây côn, trước khi bị phá toái hắn là tuyệt thế thánh vật chân chính.

Mặc dù biết 2 vật kia không đơn giản nhưng mục trần cũng không mua, bởi vì hiện giờ quá nhiều người nhắm vào 2 món này, những tên kia đều là bọn lắm tiền nhiều của,mới mấy phút mà đã đẩy giá lên hơn 1 ức, hiện giờ mục trần cũng không lắm tiền đến mức dùng giá đó đi mua loại tuyệt thế thánh vật đã phá toái này.

Đồ loại này cho dù lấy được, sau này muốn sửa chữa cũng tốn rất nhiều tiền bạc.

Bời vậy, suốt quãng đường này, đám người mục trần đều 2 tay trống trơn, cũng chẳng nhìn thấy món nào vừa mắt, thật ra cũng khiến họ có chút tiếc nuối.

Ánh mắt mục trần quét qua 1 vòng, nhận ra rằng hắn đã xem hết cả khu giao dịch này rồi, đang lúc hắn định đưa mọi người đi tập hợp với đám Ôn Thanh Tuyền thì chợt dừng lại cạnh một tảng đá lớn.

Ánh mắt của hắn loé lên một cái, sau đó chợt dừng chân lại, ánh mắt bình tĩnh nhìn bên trên tảng đá, trên tảng đá này cũng có một gian hàng nhỏ, phía trên bày vài món đồ khí tức cổ xưa, linh lực ảm đạm.

Ánh mắt mục trần cẩn thận nhìn qua những món đồ này, cuối cùng dừng lại trên một miếng bùn đất, hắn hơi do dự cầm lên, lấy tay lau đi bùn đất bên trên.

Đây dường như là một miếng đồng cũ nát, chỉ lá miếng đồng được mài cực kỳ bóng, bên trên nó mơ hồ có thể thấy được một ít phù văn cổ xưa, cho thấy món đồ này ở thời viễn cổ cũng có chút lai lịch.

Mục trần nhìn chằm chằm miếng đồng này, sắc mặt bên ngoài dù bình tĩnh, nhưng trong lòng hắn không nhịn được chấn động một cái, vì lúc trước khi đi qua tảng đá này, hắn cảm giác được phù đồ tháp trong cơ thể phát ra một chút chấn động.

Đặc biệt là khi hắn cầm miếng đồng này lên thì phù đồ tháp trong cơ thể càng chấn động kịch liệt, nếu không phải hắn mạnh mẽ áp chế thì có lẽ phù đồ tháp đã tự hiển lộ ra.

hiển nhiên, vật này có quan hệ với phù đồ cổ tộc.

Ánh mắt mục trần hơi loé lên, nhìn về phía chủ gian hàng, đó là một vị nam tử trung niên gầy gò, hắn nói "giá cả thế nào?"

Nam tử trung niên chậm rãi nhìn mục trần, thản nhiên nói "8000 vạn"

Chân mày mục trần nhíu nhíu, nói :"Đắt quá đấy"

Nam tử trung niên cười cười nói :"VỊ bằng hữu này, dù không biết vật này là cái gì, nhưng ta chỉ biết, ta toàn lực công kích cũng không tổn hại được nó, điều này chứng tỏ nó bất phàm, chẳng qua là ta cũng không biết nó dùng thế nào, nếu không ngươi nghĩ ta sẽ đem nó ra bán sao?"

Mục trần tức cười, có thể tới thượng cổ thánh uyên này quả nhiên không ai là đèn cạn dầu, nam tử trước mắt này rõ ràng cũng có chút nhãn lực.

Cho nên mục trần không nói thêm, tay áo vung lên, một bình ngọc lập tức bay về phía nam tử trung niên, bàn tay cầm lấy mảnh đồng, nói "Ta mua cái này"

Bất quá cũng đúng lúc này, một bàn tay chợt từ phía sau thò ra, tựa như xuyên thấu không gian, trực tiếp chộp lấy mảnh đồng trong tay mục trần.

Cùng lúc đó một ảm thanh đạm mạc vang lên "vật này, ta muốn"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1321: Mặc Tâm Thiếu Chủ

"Vật này, ta muốn!"

Cùng lúc âm thanh đạm mạc vang lên, một bàn tay liền xuyên qua không gian, nhắm vào miếng đồng trong tay mục trần, tốc độ này nhanh như chớp giật, khiến người khác không kịp ứng phó.

Nếu là người bình thường, chỉ sợ đã bị người này cướp đồ đi mà không kịp phản ứng gì, nhưng mà, Mục Trần hiển nhiên cũng không xếp vào đám "bình thường"

Ngay lúc này, mặt của hắn đột nhiên lạnh như băng, trong con ngươi đen nhanh thoáng hiện vẻ sắc bén.

Hắn cũng không thèm quan tâm tới miếng đồng có bị cướp đi hay không, cánh tay còn lại của hắn thu lại, hoá thành thanh đao, cùng lúc đó, trong đồng tử của hắn hiện lên thánh phù đồ tháp, linh lực mênh mông cường hãn như thuỷ triều rót vào trong tháp.

xẹt xẹt!

linh lực cô đọng như thực chất không ngừng áp súc trên bàn tay mục trần, tựa như một thanh đao linh lực sắc bén, khiến cả không gian đều nứt vỡ ra.

Nếu bị một đao này chém trúng, dù là cánh tay của cường giả đại viên mãn cũng bị cắt làm 2.

Hả?"

Thanh đao linh lực hung hăng chém xuống, một âm thanh kinh ngạc chợt vang lên, hiển nhiên người cướp đoạt cũng bị thủ đoạn phản kích sắc bén của mục trần doạ không ít.

lúc này nếu hắn vẫn cố tình cướp phiến đồng đi, sợ rằng chỉ trong nháy mắt sẽ phải để cả bàn tay lẫn miếng đồng ở lại.

"Hừ"

Người cướp đoạt cũng suy nghĩ trong giây lát liền thay đối ý định, ngón tay chập lại thành song chỉ, linhn lực mênh mông ngưng tụ trên chỉ, hung hăng đánh về phía đao chưởng của mục trần.

soạt soạt!

Chỉ cùng chưởng mạnh mẽ chạm nhau,nhất thời có thể thấy sóng linh lực lan toả ra, cả một mảnh không gian đều bể tan tành như thuỷ tinh.

không gian vỡ vụn, thân ảnh mục trần cũng vội vàng lui về sau, tay áo bào khẽ động, linh lực cuồn cuộn phun ra, đánh bay toàn bộ mảnh vỡ không gian sắc nhọn.

Cùng lúc thân hình lui lại, ánh mắt Mục Trần hơi mang theo sát khí nhìn về kẻ đã xuất thủ, chợt sau đó 2 mắt nheo lại.

Vì hắn nhận ra, kẻ xuất thủ cũng không phải ai xa lạ mà chính là vị Mặc Tâm thiếu chủ trong phù đồ cổ tộc.

Mặc tâm lúc này khuôn mặt không cảm xúc nhìn chằm chằm mục trần, trong mắt có hàn ý lưu động, hắn xoè tay ra, thản nhiên nói :"đưa vật kia cho ta."

Ngữ khí của hắn nhàn nhạt, nhưng lại mang theo sự cao ngạo, dù sao bằng thân phận của hắn, trong giới trẻ phù đồ cổ tộc hiện giờ cũng không có mấy người dám cướp đồ đã lọt vào mắt hắn.

Nhưng hiển nhiên Mục Trần cũng không thuộc số những người này, vì vậy khi nghe thấy lời của mặc tâm, hắn chẳng qua chỉ cười một tiếng, sắc mặt bình thản nói "mặc dù ngươi xuất thân từ phù đồ cổ tộc, nhưng dường như cha mẹ ngươi cũng không dạy ngươi biết cái gì là lễ phép".

"Tội tử, ngươi muốn chết!"

Nghe Mục Trần châm chọc, da mặt Mặc Tâm nhất thời run lên, sát ý nhè nhẹ trào ra từ trong mắt, khiến cho cả khu vực này đều trở nên lành lạnh.

Trong khu giao dịch này, đủ loại ánh mắt săm soi, hai người náo động như vậy lập tức khiến người khác chú ý, nhưng cũng không có ai lên ngăn cản, ngược lại còn khiến họ hóng hớt, dù sao trên thượng cổ thánh uyên này cũng không có quy tắc nào, thực lực vi tôn mới lả đạo lý cứng rắn nhất.

không ít cường giả có nghe qua danh tiếng mặc tâm, dù sao đây cũng là một vị thiếu chủ phù đồ cổ tộc, Đại Chúa Tể ra mắt sớmnhất tại t r u y en f u l l . v n cho nên họ cũng biết mặc tâm mạnh mẽ, nhưng điều khiến bọn họ kỳ quái là, thanh niên tên Mục Trần này nhìn qua mới chỉ thượng vị địa chí tôn mà thôi, lại dám giễu cợt mặc tâm như thế, hắn thật sự không sợ chết sao?

Trong lúc không ít ánh mắt hướng về khu vực này thì, ở cách đó không xa, trên một tảng đá lớn, cũng có mấy thân ảnh dừng bước, đưa tầm mắt nhìn về chỗ kia, khi các nàng thấy mục trần cùng mặc tâm xung đột thì sắc mặt cũng biến đổi.

"Người này thật đúng là không biết trời cao đất rộng, sao lại đi trêu chọc mặc tâm!". Giọng nói yểu điệu kèm theo chút tức giận vang lên, là của một cô gái trẻ tuổi, nàng dung nhan tiếu lệ, nhưng lúc này cũng có chút bực mình nhìn về hướng kia.

Cô gái này chính lả Thanh Linh, Phù đồ cổ tộc.

Bên cạnh nàng là một thân ảnh áo trắng như tuyết, cả người tản ra khí tức lạnh lùng như băng giá, chính là Thanh Sương Phù Đồ cổ tộc.

Nàng nhìn tình huống bên kia, hơi nhíu nhíu mày, thản là người của phù đồ cổ tộc, nàng tất nhiên biết rõ Mặc Tâm mạnh mẽ thế nào, trong lứa trẻ của phù đồ cổ tộc, cũng chỉ có hắn mới có thể tranh đấu được với huyền la.

Nếu đổi lại là nàng, có lẽ dùng hết sức cũng chỉ có thề bảo đảm không bại trận, nếu muốn chiếm thượng phong chỉ sợ không thể được.

Huyền la cùng mặc tâm này đã đứng ở tầng cao nhất của đại viên mãn, căn bản chính là tiểu vô địch dưới thiên chí tôn.

Mà chẳng biết tại sao Mục Trần lại gây sự với hắn, hậu quả có lẽ sẽ không tốt.

Nghĩ đến đây, thanh sương khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, chợt muốn bước ra, nàng đã đáp ứng với huyên di rằng sẽ tận lực giúp đỡ Mục Trần, không đề hắn bị huyền la, mặc tâm nhắm vào.

Cho nên dù không biết sau đó mặc tâm có coi nàng là địch hay không,hiện giờ nàng vẫn muốn ra mặt.

Thanh linh bên cạnh thấy vậy, không tự chủ được muốn kéo thanh sương lại, dù sao nàng cũng hiểu rõ, đối địch với mặc tâm cũng là áp lực không nhỏ với thanh sương.

Bất quá thanh sương chỉ đẩy tay nàng ra, lúc này nàng chỉ có thể hậm hực giậm chân một cái, có chút tức giận nhìn chằm chằm Mục Trần xa xa, không ngờ các nàng vừa mới tới đây đã bị Mục Trần kéo phiền phức tới.

Nàng vội vàng đuổi theo thanh sương, nhưng lúc này, thanh sương mới bước ra một bước thì thân thể chợt dừng lại.

"Sao vậy, thanh sương tỷ?". Thanh linh có chút nghi hoặc hỏi, chẳng lẽ thanh sương tỷ đổi ý? Nhưng nói cho cùng thì Mục Trần cũng là con trai của tịnh di, cũng là người Thanh Mạch, nếu để mặc hắn bị bắt nạt ở đây thì trong lòng cũng thấy khó chịu.

Nghĩ đến đây, trong lòng thanh linh cũng thấy cực kỳ mâu thuẫn.

Bất quá thanh sương cũng không để ý đến sự mâu thuẫn của nàng, khuôn mặt băng sương của nàng nhìn về phía bên phải, thanh linh cũng nhìn theo, sau đó sắc mặt của nàng không nhịn được biến đổi.

Chỉ thấy cách đó không xa có mấy bóng người đang đứng, kẻ đứng đầu lả một nam tử anh tuấn đứng chắp tay, khí vũ hiên ngang, hắn mỉm cười nhìn chằm chằm thanh sương, khiến nàng không thể bước tiếp được.

"Là huyền la, sao hắn cũng tới đây!". Thanh linh khẽ hô một tiếng, sắc mặt khó coi nói.

Khuôn mặt thanh sương trở nên lạnh lẽo, vì nàng biết ánh mắt huyền la có ý gì, nếu nàng ra tay trợ giúp Mục Trần thì hắn cũng sẽ ngăn chặn nàng.

Nàng siết chặt tay, ánh mắt thoáng suy nghĩ chốc lát, rốt cục cũng không bước ra nữa, vì nàng biết như thế cũng chỉ phí công mà thôi, nếu huyền la đã muốn ngăn chặn, nàng căn bản cũng không thể nào giúp được.

"Mục trần, hy vọng ngươi sớm tìm cơ hội thoát thân đi"

Thanh sương nhìn Mục Trần đang đầu sóng ngọn gió nơi xa xa, than nhẹ một tiếng trong lòng.

Cách đó không xa, sau khi thấy thanh sương dừng lại, huyền la thu hồi ánh mắt nhìn về thân ảnh mục trần nơi xa, lẩm bẩm trong lòng "Hai tên này tranh cướp cái gì ở đây?"

Vì cũng không tới gần nên dù hắn biết Mục Trần cùng mặc tâm đang tranh cướp đồ, nhưng không biết vật đó là vật gì, hơn nữa cũng không xác định có phải là tranh cướp hay mặc tâm cố tình tìm Mục Trần gây phiền phức hay không.

"Kẻ kia chính là tội tử gần đây nổi tiếng trong phù đồ cồ tộc các ngươi?". Trong lúc huyền la đang nghi hoặc thì một tiếng cười êm ai hơi mang theo chút quyến rũ từ bên cạnh truyền tới.

Tiếng cười này chính lả từ một cô gái váy đen, dung nhan nàng cực kỳ xinh đẹp, da thịt như bạch ngọc, đại mày như trăng khuyết, lúc cười, khoé mắt lại cỏ một tia mê hoặc, nhưng bản thân nàng lại có một khí chất cao quý thánh khiết, nhưng như thế càng làm cho tia mị ý của nàng trở nên kiều mị vô cùng.

Đây là một vưu vật trời sinh.

"Haha, xem ra hình nhi cô nương cũng rất rõ tin tức trong phù đồ cổ tộc chúng ta nhỉ". Huyền La cười nói.

Cô gái tên hình nhi này chớp chớp đôi mắt sáng ngời, nói "Dù sao ta cũng là thánh nữ dự tuyển của thái linh cổ tộc, biết những tin tức này cũng đâu kỳ lạ?"

Huyền la cũng gật đầu cười, cô gái váy đen này tên là Bạch Hĩnh Nhi, chính là một vị Thánh Nữ dự tuyển có cơ hội cực cao,nghe nói nếu lần này nàng có thể hoàn thành nhiệm vụ trong thượng cổ thánh uyên thì căn bản sẽ được phong là Thánh Nữ chính thức của thái linh cổ tộc.

Hiển nhiên vì có thân phận này nên mới được Huyền La kết giao.

"Hơn nữa"

Bạch hinh nhi yêu kiều cười một tiếng, thế nhưng ánh mắt lưu động lại dừng lại tại cô gái xinh đẹp rạng ngời bên cạnh Mục Trần, trong mắt có chút ý vị.

"Cô gái bên cạnh hắn chính là đối thủ lớn nhất của ta trong lần đi thượng cổ thánh uyên này"

"Hạ vị địa chí tôn mà thôi, không đáng để lo, làm sao có thể tranh đoạt cùng hình nhi cô nương". Huyền la cười cười, ánh mắt của hắn quét qua lạc ly, sâu trong mắt cũng thoáng hiện vẻ kinh diễm, nhưng sau đó liền thu lại.

"Huyền la đại ca nói thật chứ?". Bạch hĩnh nhi che miệng cười khẽ.

Trong lúc 2 người đang nói chuyện bên này, ở khu giao dịch bên kia, càng ngày càng có đông người kéo tới, sát khí của Mặc Tâm cũng ngày càng nồng đậm, thoáng chốc, hắn chợt bước ra một bước.

đoành!

Một luồng dao động linh lực kinh khủng khiến không ít cường giả biến sắc chợt quét ngang ra như núi lửa, đồng thời thanh âm tràn đầy sát khí của mặc tâm cũng vang lên.

"Rượu mời không uống, vậy hãy cùng ta trở về Phù đồ cổ tộc uống rượu tù vậy!"

"Tội tử hèn mọn không biết tự lượng sức!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1322: Hiển Uy

Trong khu giao dịch, linh lực mạnh mẽ như núi lửa đột nhiên bộc phát ra, khiến không gian chấn động, những cường giả đang đứng xem xung quanh đều hơi biến sắc, vội vàng tránh xa, dù là một số siêu cấp cường giả đại viên mãn đều nhìn mặc tâm với ánh mắt đầy kiêng kỵ.

Thiếu chủ phù đồ cổ tộc, quả nhiên danh bất hư truyền.

dưới vô số ánh mắt kiêng kỵ, mặc tâm dùng ánh mắt lẹm nhìn mục trần, một khắc sau, đột nhiên hắn bước ra một bước, thân hình quỷ mị vọt thẳng đến phía mục trần.

Tộc độ khủng bố như vậy, dù là một vài cường giả đại viên mãn cũng chỉ mơ hồ thấy chút tàn ảnh mà thôi.

"tốc độ thật nhanh!"

không ít cường giả thầm cảm thấy khiếp sợ, đối mặt với tộc độ bực này,sợ rằng bọn họ không kịp phòng ngự thì công kích của mặc tâm đã tới nơi.

"Mời uống rượu tù, ngươi còn chưa có tư cách nói với Mục Trần như vậy!"

Bất quá, đối với Mặc Tâm quỷ mị đang vọt tới, người đầu tiên tức giận lại là linh khê, nếu bàn về thân phận thực thì địa vị của Mục Trần trong phù đồ cổ tộc cũng không thấp hơn mặc tâm, vậy mà tên này mồm mép cao ngạo, không coi Mục trần ra gì.

vì thế, sắc mặt linh khê trở nên lạnh lẽo, vung tay lên, vô số tinh quanh dung nhập vào hư không, nháy mắt sau một toà linh trận thành hình, bao phủ mặc tâm vào trong.

Hống!

Trong linh trận nhanh chóng hội tụ linh lực mạnh mẽ, lập tức ngưng tụ thành một con long sư gầm thét, tản ra khí tức hung hãn.

Con linh lực long sư này ngưng luyện giống như sinh vật sống thật sự, long sư gầm thét hoá thành một đạo điện quang, vô cùng hung hãn lao tới Mặc tâm.

"linh trận? chút tài mọn"

Đối mặt với long sư lao tới, Mặc Tâm cũng chỉ cười châm chọc một tiếng, thân hình không dừng lại chút nào, lập tức đánh ra một quyền, linh lực cuồng bạo ngưng tụ trên đầu quyền, tạo thành từng tầng hào quang rực rỡ mà nguy hiểm.

đoành.

Một quyền của Mặc Tâm hung hăng đánh lên đầu long sư, linh lực chấn động, không gian vỡ vụn,chỉ trong khoảnh khắc long sư hung hãn đã bị đánh nổ tung, hoá thành đốm sáng đầy trời.

Linh trận do linh khê vội vàng bố trí ra hiển nhiên không tạo ra bao nhiêu sự uy hiếp đối với mặc tâm.

"nếu ngươi đã lên trước, vậy thì giải quyết ngươi đầu tiên!". Mặc tâm một quyền đánh nát long sư, sau đó bàn chân quỷ dị bước tới, thân hình xuyên qua không gian, xuất hiện trước mặt linh khê, không do dự tung ra một quyền ẩn chứa linh lực đáng sợ, đánh thẳng lên ngực linh khê, sát ý hiển hiện, hẳn là định trực tiếp lạt thủ tồi hoa.

Thế công của mặc tâm quá mức hung mãnh, nếu so sánh thì vũ thông lúc trước giao thủ cùng linh khê vẫn còn kém hơn một bậc.

Cho nên, cảm nhận được quyền phong bén nhọn đến cực hạn đánh tới, linh khê cũng khẽ nhíu mày, giữa bàn tay điên cuồng hiện ra vô số đạo linh ấn, nàng lại không chọn cách phòng ngự, bởi vì chỉ cần nàng có thể bố trí ra đòn sát thủ này, dù là mặc tâm cũng phải trả giá thật lớn.

Dĩ nhiên, nếu thế nàng cũng sẽ chịu một quyền của mặc tâm mà trọng thương.

đây lại là kế sách lưỡng bại cảu thương

Bất quá, khi thế công của mặc tâm sắp chạm tới linh khê thì một cánh tay từ phía sau linh khê đột nhiên bắt lấy cổ tay nàng, nhẹ nhàng đẩy nàng về phía sau.

Cùng lúc đó, thân ảnh Mục trần từ phía sau lao lên, giống như sư tử vồ mồi, trong mắt hiện lên sát khí lao thẳng tới mặc tâm

"rốt cục không trốn sau lưng đàn bà nữa sao?" Nhìn thấy mục trần lao ra, nụ cười châm chọc trên miệng mặc tâm càng trở nên nồng đậm, nhưng công kích của hắn cũng không vì thế mà có chút lơ là, ngược lại dao động linh lực trên quyền càng trở nên cuồng bạo.

Hiển nhiên hắn định một quyền đánh bẹp Mục Trần.

Mục trần mặt không cảm xúc, trong con ngươi hiện lên thánh phù đồ tháp,dốc toàn bộ linh lực trong cơ thể đem chuyển hoá, trong cơ thể dần dần có thuỷ tinh linh lực cuồn cuộn sôi trào lên.

đối mặt với một quyền vô cùng hung hãn của mặc tâm, hắn cũng đánh ra một quyền.

linh lực thuỷ tinh hội tụ trên đầu quyền, khiến cả cánh tay của hắn đều hoá thành thuỷ tinh, một luồng dao động không thể cản phá chấn động cả không gian.

Hơn nữa, ánh sáng thuỷ tinh kia cũng mang theo một loại dao động kỳ dị, khiến thiên địa linh lực cũng không dám chạm vào

"quả nhiên lả thánh phù đồ tháp!"

Mặc tâm thấy vậy, ánh mắt loé lên, ờ trong phù đồ cổ tộc cũng chỉ có thánh phù đồ tháp mới có thể có ánh sáng phong ẩn tinh thuần cùng cường đại như vậy,Đại Chúa Tể ra mắt sớmnhất tại [truyenfull.vn]một khi chạm tới, bất luận là kẻ nào cũng sẽ nhanh chóng bị phong ấn linh lực trong cơ thể.

"Bất quá cũng không có tác dụng với ta!"

Mặc tâm hừ lạnh một tiếng, trong mắt hắn chợt hiện lên hắc quang, trong hắc quang cũng có một toà phù đồ tháp hiện lên, chỉ có điều, toà phù đồ tháp này lại hiện ra vẻ hắc ám.

đó là Ám Phù Đồ tháp, trong phù đồ cổ tộc cũng rất hiếm thấy, chỉ có người có huyết mạch tinh thuần nhất trong Ám hệ nhất mạch mới có thể tu luyện ra. Ám phù đồ tháp này cũng có lực phong ấn, tuy không quang minh thuần chính như Thánh Phù Đồ Tháp, nhưng lại có vẻ âm độc nhiều hơn.

Ánh sáng hắc ám nở rộ, cánh tay của mặc tâm lúc này cũng hoá thành màu đen, một luồng khói đen nhàn nhạt bao quanh, khói đen dường như có tính ăn mòn đáng sợ, khói đen bay đến đâu, ngay cả không gian cũng bị ăn mòn thành từng vết màu đen đến đó.

Đoành!

Hai quyền mang ánh sáng hắc ám cùng quanh minh va chạm vô cùng hung ác, một khắc sau hắc quang cùng thuỷ tinh quang mãnh liệt bộc phát ra, điên cuồng ăn mòn lẫn nhau, cả vùng đất dưới chân đều bị chôn vùi, từng khe nứt khổng lồ lan ra dưới chân hai người như mạng nhện.

Sóng linh lực vô cùng cuồng bạo quét ngang ra, thân thể Mục Trần cùng Mặc Tâm đều rung lên, sau đó Mục Trần bắn ngược mấy chục bước, đất đá phía sau đều vỡ vụn thành bột phấn.

"Chỉ là thượng vị địa chí tôn cũng dám đánh nhau chính diện với ta?". Lần giao thủ này, Mặc Tâm chỉ lùi lại mấy bước, hiển nhiên đã chiếm thượng phong, hắn cười lạnh một tiếng nói.

Ầm.

Bất quá thanh âm vừa dứt thì hắn liền cảm giác được có dao động không gian truyền tới từ phía bên phải, một thân ảnh quỷ mị xuất hiện, cũng mang theo quyền quang hung hãn, sáng thuỷ tinh nồng đậm đánh tới.

Đột nhiên xuất hiện công kích cũng khiến mặc tâm có chút thất thần, bời vì Mục Trần rõ ràng đã bị hắn đánh lui, vậy kẻ vừa đột nhiên tập kích hắn là ai?

ý nghĩ xoay chuyển trong đầu nhưng mặc tâm phản ứng cũng không chậm, tuy bất ngờ nhưng lạl phản xạ theo điều kiện đánh ra một chưởng, hung hăng võ lên thuỷ tinh quyền quang.

Bành!

Lần va chạm này lại là Mặc Tâm thua thiệt, bàn tay phải hắn run lên, thân hình cũng bắn ngược về sau, có có vẻ chật vật.

Thản hình lui về phía sau, sắc mặt Mặc Tâm âm trầm, trong mắt còn hiện lên vẻ khiếp sợ, bởi vì trong nháy mắt hắn đã nhận ra được, người xuất thủ vẫn là Mục Trần

"Tại sao có thể có 2 Mục Trần?". Mặc tâm trong lòng hoảng sợ "Không đúng, còn có một tên nữa!"

Cũng đúng lúc này, mặc tâm nhận ra lại có dao động linh lực phía sau lưng, con ngươi nhất thời co rụt lại, hắn cảm giác được một luồng linh lực vô cùng cuồng bạo hung hăng đánh lên lưng hắn.

Bành!

Sức mạnh đáng sợ bộc phát ra, thân thể Mặc Tâm bắn ngược ra như đạn pháo, rơi vào trong một mảnh phế tích, cày lên mặt đất một con đường thật dài, cuối cùng toàn bộ thân thể đều bị vùi sâu trong đó.

yên tĩnh.

Toàn bộ khu giao dịch lúc này đều trờ nên yên tĩnh, xung quanh, tất cả các cường giả đều khiếp sợ nhìn cảnh này, bọn họ chưa từng nghĩ tới, trận đấu của hai người lại có kết quả thế này.

Lẩn đầu va chạm, hiển nhiên Mục Trần rơi vào hạ phong, nhưng cũng không ai ngờ được, sau đó lại xuất hiện hai Mục Trần giống nhau như đúc, thậm chí ngay cả thực lực cũng giống hệt, 3 người liên thủ với nhau đánh cho Mặc Tâm cực kỳ chật vật.

"Đây là linh lực hoá thân loại nào? sao có thể mạnh mẽ giống hệt bản thể!?". Bọn họ có chút hoảng sợ nhìn 3 thân ảnh đứng hiên ngang trong sân, 3 Mục trần, khí tức giống hệt nhau, đều có dao động linh lực mạnh mẽ.

Nơi xa xa, đám người thanh sương, thanh linh vốn đang sốt ruột nhìn hai người giao thủ, lúc này 2 nàng cũng bất chợt yên tĩnh lại.

Thanh Linh dụi dụi con mắt, khuôn mặt cực kỳ khó tin, nàng không thể nào tưởng tượng được lại có kết quả này.

"sao...sao có thể như vậy? Linh lực hoá thân của hắn sao lại thế?". Thanh linh trợn to mắt, lắp bắp nói.

Khuôn mặt lạnh lùng của Thanh Sương lúc này cũng có chút khiếp sợ, nhưng sau đó lạl trở lại bình thường, nàng nhìn Mục Trần thật sâu một cái, hơi tự giễu nói :"Xem ra chúng ta đều nhìn lầm rồi,tên thượng vị địa chí tôn hắn thật không đơn giản..."

Bằng 2 hoá thân thực lực giống hệt bản thể này, mặc dù Mục Trần chỉ là thượng vị địa chí tôn, nhưng sức chiến đấu tuyệt đối không yếu hơi bất

kỳ đại viên mãn nào.

Khó trách từ đầu đến cuối, dù Huyền La cùng Mặc Tâm có biểu lộ địch ý, nhưng Mục Trần vẫn bình tĩnh như cũ, thì ra hắn thực sự có bản lĩnh đấu lại họ.

Ngược lại buồn cười thay, nàng lại còn muốn bảo vệ hắn, hiện giờ đúng là có chút tự chuốc lấy nhục rồi.

Thanh Linh chu miệng một cái, dường như muốn nói điều gì, nhưng khi nhìn vào 3 thân ảnh trong sân thì cũng đành ngậm miệng lại,có thể khiến cả mặc tâm cũng phải kinh ngạc thì cũng đã đủ làm cho nàng thu liễm tất cả sự cao ngạo lúc trước lại.

Cùng lúc đó, ở một hướng khác, huyền la ngưng mắt nhìn trong sân, nhưng thần sắc của hắn vẫn là bình tĩnh, vì hắn đã sớm biêt tin tình báo về mục trần, cho nên cũng không kinh ngạc như mặc tâm.

Bất quá khi hắn nhìn chằm chằm vào 2 hoá thân của Mục Trần, 2 mắt cũng không che dấu được vẻ tham lam bùng cháy...

"quả nhiên là nhất khí hoá tam thanh..."

"Tội tử này đúng lả có thiên đại phúc duyên*, bất quá đợi đến khi ngươi rơi vào tay ta, thì tuyệt thế thần thông cũng sẽ thuộc về ta rồi!"

*thiên đại phúc duyên: phúc to bằng trời

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1323: Xung Đột

Vì kết quả ngoài dự đoán này nên khu giao dịch vốn ồn ào hiện giờ lại trở nên hơi an tĩnh, từng ánh mắt kinh ngạc không ngừng quét tới Mục Trần.

Một số đội ngũ cùng cường giả vốn có chút coi thường Mục Trần thì lúc này đều toát ra vẻ ngưng trọng, ánh mắt nhìn Mục Trần có chút kiêng

kỵ.

Quả nhiên người có thể tới được nơi này của Thượng cổ thánh uyên thì sao lại không có bản lĩnh được chứ.

Soạt!

Trong lúc đông đảo ánh mắt quét nhìn,đống phế tích nơi mặc tâm bị chôn vùi chợt bị hất tung ra, cự thạch bắn tứ phía, một bóng người sắc mặt âm trầm chậm rãi từ trong đó đi ra.

Mặc tâm hiện giờ, trên người tản ra sát khí nồng nặc đến cực hạn, ánh mắt nhìn Mục Trần càng chứa đầy sát ý như thực chất.

Từ trước tới giờ, trong mắt hắn Mục Trần cũng chỉ là một tội tử không chút địa vị, tuy mẫu thân của hắn có địa vị cực cao trong tộc, nhưng dù sao từ nhỏ đã xa cách, mà Mục Trần cũng không được Phù Đồ cổ tộc cấp cho chút tài nguyên tu luyện nào.

Cho nên, từ sâu trong lòng, Mặc Tâm hoàn toàn coi thường Mục Trần.

Mà hiện giờ hắn cũng vì sự coi thường đó mà trả giá lớn.

Không ngờ, trong mắt hắn, tên tội tử vốn không chịu nổi một đòn này lại có thể khiến hắn nếm trái đắng.

"Không nghĩ mặc tâm ta cũng có ngày này, ngươi thật sự khiến ta bất ngờ". Mặc Tâm lau đi vết máu nơi khoé miệng, ánh mắt hững hờ nhìn Mục Trần, chậm rãi nói.

Có thể thấy được, sau lần chịu thua thiệt này, Mặc Tâm rốt cục đã bắt đầu nhìn thẳng tên tội tử của Phù Đồ cổ Tộc rồi.

Hai mắt Mục Trần híp lại, Mặc Tâm này có thể trở thành thiếu chủ Phù Đồ Cổ Tộc, quả nhiên cũng có chút bản lãnh, ít nhất sau khi ăn thiệt thòi như vậy lại có thể kìm chế sự giận dữ trong lòng, bắt đầu thực sự coi trọng đối thủ.

Người như vậy đúng là khó giải quyết.

Mục Trần cũng biết, lúc trước mặc tâm bị chật vật như vậy hoàn toàn là vì bị Nhất Khí Hoá Tam Thanh của hắn làm cho không kịp trở tay, mà giờ Mặc đã có chuẩn bị rồi, muốn đạt được hiệu quả như trước chỉ sợ không dễ dàng.

Bất quá Mục Trần cũng chẳng tiếc nuối là bao,tuy Mặc Tâm này đúng là khó giải quyết, nhưng nếu thật sự dốc hết thủ đoạn ra đánh nhau thì Mục Trần cũng không sợ hắn chút nào.

"Chuyện ngoài ý muốn của ngươi sợ rằng mới chỉ bắt đầu mà thôi".

Mục Trần cười nhạt một tiếng, mặc dù sát ý của mặc tâm khiến cho lòng người kinh hãi, nhưng hắn cũng không tỏ ra lùi bước chút nào.

Cục diện hai mãnh hổ hằm hè nhau thế này cũng khiến không ít người kinh hãi, nhìn tình cảnh này, tên Mục Trần kia thật sự muốn chơi tới cùng với Mặc Tâm rồi.

"A? Vậy ta cũng muốn thử xem sao!".

Nhận thấy ý đối chọi của Mục Trần, Mặc Tâm cũng cười lạnh một tiếng,

một khắc sau, phía sau hắn có mấy đạo quang ảnh vọt tới, trong đó ước chừng có 3 vị là đại viên mãn địa chí tôn chân chính!

Những người này hiển nhiên cũng là cường giả Phù Đồ cổ Tộc, hơn nữa đều dưới trướng mặc tâm.

"Tội tử Mục Trần, người thật to gan, lại dám bất kính với Mặc Tâm thiếu chủ, còn không mau đưa tay chịu trói". Trong mắt mấy vị cường giả Phù Đồ cổ tộc kia hiện ra sự tức giận, nhìn chằm chằm Mục Trần chửi mắng.

"Mấy con ruồi nhặng chui từ đâu ra cũng dám kêu gào trước mặt Thiếu Chủ nhà ta?". Bất quá khi bọn hắn vừa quát xong, chỉ thấy Long Tượng sau lưng Mục Trần đột nhiên đứng dậy, ánh mắt hiện lên hung quang, lạnh lẽo nói.

"Hừ? Thiếu Chủ? Một tội tử, cũng có tư cách trở thành thiếu chủ? Long tượng, xem ra mẩy năm nay ngươi càng ngày càng thụt lùi đi rồi". Sau lưng mặc tâm, những cường giả đại viên mãn kia hắn là biết long tượng, lúc này mới giễu cợt nói.

"Có lùi hay không, cứ đánh một trận chẳng phải sẽ rõ?". Long tượng cười gằn nói, hắn nắm chặt 5 ngón tay, nhất thời có linh lực cường hãn như phong bạo quét ngược ra!

"Đại viên mãn! Ngươi cũng đã đột phá đến đại viên mãn?"

Cảm ứng được linh lực hùng hồn bộc phát ra từ cơ thể long tượng, mẩy vị đại viên mãn kia cũng rùng mình, [T R U Y E N F U L L . VN]nhiều năm trước long tượng bị nội tộc cắt đứt tài nguyên tu luyện, hoàn toàn bị cho ra rìa, cho nên dừng bước ở bán bộ đại viên mãn đã

nhiều năm cũng không thể tiến thêm, vậy mà hiện giờ mới đi theo tội tử kia chẳng bao lâu đã đột phá rồi?

Khuôn mặt linh khê cũng trở nên băng hàn, trên tay loé lên vô số linh ấn như sao trời, nhanh chóng dung nhập vào không gian xung quanh, hiển nhiên nếu thật sự đánh nhau, thì ngay lập tức có thể bố trí ra linh trận.

còn lại Lạc Ly đứng cạnh người Mục Trần, mặc dù nàng mới chỉ là hạ vị địa chí tôn, nhưng trong đôi mắt lưu ly xinh đẹp cũng có linh quang mạnh mẽ, mơ hồ tản ra khí tức nguy hiểm.

Hai bên lúc này giương cung bạt kiếm, hiển nhiên một lời không hợp sẽ bộc phát một trận đại chiến cực kỳ kịch liệt.

Tất cả đội ngũ xung quanh đều lặng lẽ lùi về sau, tránh đến lúc đó bị liên luỵ, chịu cảnh cá chậu chim lồng.

"Mục Trần!"

Bất quá, trong lúc không khí hai bên càng lúc càng sặc mùi thuốc súng thì một âm thanh thanh thuý chợt truyền tới, sau đó mọi người liền thấy, một đội ngũ đi tới, cuối cùng đứng bên phía bọn Mục trần, nhìn chằm chằm vào đám người mặc tâm.

người tới tất nhiên là đoàn người ôn Thanh Tuyền lúc trước đi thu thập tin tức.

"Đội ngũ Ồn gia?"

Khi mặc tâm nhìn thấy đám người ôn thanh tuyền thì khẽ nhíu mày, hiển nhiên không nghĩ tới Mục Trần lạl còn quen biết ôn gia.

Bất quá trong nhóm ôn thanh tuyền cũng chỉ có ôn tử vũ bước chân vào đại viên mãn địa chí tôn, cho nên điều này cũng chẳng khiến Mặc tâm kiêng kỵ là mấy, chẳng qua là bầu không khí căng thẳng chợt bị phá, cho nên mặc tâm cũng dần bình tĩnh lại.

Bây giờ hiển nhiên không phải lúc để bọn họ đấu đá với đám Mục Trần.

Trải qua giao thủ lúc trước, hắn đã biết được, thực lực thực sự của tên Mục Trần nhìn qua mới chỉ thượng vị địa chí tôn này, tuyệt đối đã vượt qua đại viên mãn bình thường.

Hơn nữa, Mặc Tâm cũng cực kỳ hoài nghi không biết Mục Trần còn lá bài tẩy nào mạnh hơn không.

Nếu suy đoán là thật, như vậy nếu hắn muốn ăn được nhóm của MỤc Trần thì sợ rằng cũng phải bỏ ra giá cao thảm trọng.

Mà trước mắt nơi này toàn lang sói rình rập, nơi xa còn có tên huyền la kia âm thầm dòm ngó, nếu một khi để hắn tìm được cơ hội, mặc tâm không hoài nghi gì hắn sẽ lập tức ra tay, 1 chiêu quét sạch

Đến lúc đó, hắn gian gian khổ khổ đấu đá, cuối cùng lại để Huyền La nẫng tay trên, Mặc Tâm hiền nhiên không bao giờ muốn thấy cảnh đó.

hít!

Sát ý trong lòng dần hạ xuống, mặc tâm hít một hơi thật sâu, sát khí ngùn ngụt quanh người cũng từ từ thu lại, hai mắt lại trở nên âm lãnh, nhìn chằm chằm Mục Trần nói :"Ta nhất định sẽ bắt ngươi đem về nội tộc, để đại trưởng lão xử lý"

Mục Trần cười lạnh một tiếng, nói :"Ta đợi, bất cứ lúc nào!".

Mặc Tâm nhìn Mục Trần thật sâu, cũng không nói thêm, lập tức xoay người đi.

Mấy cường giả Phù Đồ cổ tộc hai mắt nhìn nhau, hiển nhiên không nghĩ tới, ở lứa trẻ Phù Đồ cổ tộc, Mặc Tâm hô mưa gọi gió là thế, giờ lại chịu thiệt trong tay một tên tội tử, cuối cùng thậm chí không thể không kìm chế tức giận, tạm thời rút đi.

"Thật không hổ danh con trai Thanh Diên Tịnh, cũng may hắn chỉ có thân phận tội tử, nếu không ngoài huyền la ra, thiếu chủ lại có thêm một đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ rồi". Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, đều thầm nói trong lòng một tiếng, sau đó nhanh chóng lui ra ngoài, theo sát mặc tâm.

Một cuộc đại chiến vốn chuẩn bị bộc phát lại kết thúc một cách vu vơ, khiến không ít đội ngũ xung quanh âm thầm thấy tiếc, dù sao 2 hổ đánh nhau, phải có một bên bị thương, không chừng đến lúc đó bọn họ lại kiếm chác được gì đó.

ở xa xa, đám người thanh sương, thanh linh thấy vậy cũng chuẩn bị rời đi, các nàng cũng không có ý muốn chào hỏi Mục Trần, bời vì từ thái độ không nóng không lạnh của Mục Trần thì có thể thấy, hiển nhiên Mục Trần cũng có chút ngăn cách với các nàng.

Bất quá, khi các nàng xoay người đi cũng cảm nhận được ánh mắt Mục Trần xa xa nhìn tới, hắn nhìn chăm chú Thanh Sương, khẽ gật đầu, coi như chào hỏi, hiển nhiên cũng biết được lúc trước thanh sương có trợ giúp.

mặc dù Mục Trần kính nhi viễn chi đối với Phù Đồ cồ Tộc, nhưng nếu đám người thanh sương bày tỏ thiện ý thì hắn không cần thiết lúc nào cũng tỏ ra lạnh nhạt xa cách.

Thanh sương cũng hơi gật đầu với Mục Trần, sau đó mang đám người thanh linh rời đi.

"đi thôi, xem ra không có gì vui"

Nơi xa, Huyền La cũng khẽ mỉm cười, hắn quay đầu nói với Bạch Hĩnh Nhi :"Hinh nhi cô nương, sau đây ta có một tin tức, chắc hắn nàng sẽ cảm thấy rất hứng thú".

Con ngươi đen nhanh của Bạch Hinh Nhi khẽ lay động một cái, cười duyên nói :"Chẳng lẽ có liên quan tới 4 vị thánh phẩm thiên chí tôn kia?"

Huyền La mỉm cười không nói gì, xoay người đi, Bạch Hĩnh Nhi hơi nhướn cặp môi đỏ mọng lên, sau đó cũng đi theo.

Mục Trần chăm chú nhìn các phe rời đi, sau đỏ cầm miếng đồng trên tay, hơi trầm ngâm, từ việc Mặc Tâm bỗng nhiên xuất thủ lúc trước có thể thấy, có lẽ hắn cũng có chút cảm ứng với miếng đồng, bất quá cảm ứng này có lẽ cũng không quá mãnh liệt, nếu không mặc tâm tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Theo tình huống này có thể thấy, vật này chắc chắn có liên quan đến Phù Đồ cổ tộc, không chừng có quan hệ đến tin tức của vị lão tổ Phù Đồ tộc kia.

"xem ra phải dành chút thời gian nghiên cứu thứ này". Mục Trần lẩm bẩm trong lòng.

"Mục Trần, ngươi thật sự đến chỗ nào cũng không an ổn". Một bên, ôn Thanh tuyền hài hước nói, mới tách ra không bao lâu mà bên Mục Trần đã nổi sóng gió rồi.

Mục Trần cười cười nói :"Sao rồi? Có thu hoạch gì không?"

Chuyện hắn hỏi tất nhiên là tin tức liên quan đến 4 vị thánh phẩm thiên chí tôn, chẳng qua là hắn cũng chỉ tuỳ ý hỏi, rõ ràng cũng không hy vọng trong thời gian ngắn như vậy bọn ôn Thanh tuyền đã có tin tức hữu dụng.

Bất quá, ngoài dự liệu của hắn, khuôn mặt xinh đẹp của ôn Thanh tuyền lại nhẹ nhàng gật một cái.

"thật sự có?" Mục Trần kinh ngạc, hiệu suất tình báo này cũng quá cao đi?

Ôn Thanh tuyền nghiêm túc gật đầu một cái.

"Căn cứ tin tức thì, ngài mau trong thành sẽ có một cái gọi là Quần Hùng Hội, trong đó sẽ công khai tin tức chính xác về 4 vị thánh phẩm

thiên chí tôn"

"Công khai?". Mục Trần nhíu mày, tin tức quý giá như thế mà có người cam lòng công khai ?

"Dĩ nhiên không phải miễn phí"

Ổn thanh tuyền cười một tiếng, sau đó giơ ra 5 ngón tay ngọn thon dài trước mặt Mục Trần.

"Vé vào cửa, 5000 vạn chí tôn linh dịch"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1324: Tần Bất Bại

Lúc Ôn Thanh Tuyền nói 5000 vạn chí tôn linh dịch, bọn Mục Trần cũng không cần đưa ra, bởi vì, ngày hôm sau, khi bọn họ tới vị trí Quần Hùng Hội, thủ vệ đại sảnh sau khi xác nhận thân phận của bọn họ xong thì trực tiếp đưa đám người bọn họ tiến vào.

Lúc này, trong một toà đại điện có chút đổ nát, bọn Mục Trần gặp không ít đội ngũ khác nhau tập trung trong đó, mà những đội ngũ này đều có đội hình mạnh mẽ, tối thiểu cũng có một vị siêu cấp cường giả đại viên mãn toạ trấn.

ở trong đó, cũng không có gì bất ngờ là, hắn lại gặp được đám người Huyền La, Thanh Sương cùng cả bọn Mặc Tâm vừa giao thủ hôm qua.

"xem ra cái giá 5000 vạn chí tôn tinh dịch kia cũng chỉ là để một vài đội ngũ muốn đục nước béo cò ra rìa mà thôi.". Thấy cảnh này, Mục Trần cũng có chút hiểu ra

"bất quá người khởi xướng chuyện này rốt cục muốn làm gì? Lại tập trung những đội ngũ này lại để cùng hưởng tin tình báo?"

Tiếp đó, Mục Trần lại nhíu mày, bởi vì nếu theo lẽ thường, nếu người kia thật sự biết tin tình báo chính xác, tại sao không đưa người tới trước đoạt bảo, ngược lại lại muốn công khai tin tức, càng dẫn tới nhiều kẻ cạnh tranh?

Mục Trần cũng Lạc Ly, Ôn Thanh Tuyền đưa mắt nhìn nhau, đều nhận ra trong mắt đối phương có chút nghi ngờ.

Bất quá dù nghi ngờ, nhưng sau đó bọn hắn vẫn tìm một vị trí trong đại điện, yên tĩnh chờ đợi, dù sao chỉ cần đợi đến lúc người khởi xướng kia xuất hiện thì những nghi ngờ này cũng sẽ được lý giải.

Mà trong lúc bọn Mục Trần chờ đợi, lại có một vài đội ngũ mạnh mẽ lục tục tiến vào, bẩt chợt, trong đại điện truyền ra một ít động tĩnh, sau đó bọn Mục Trần liền thấy, một đạo thân ảnh từ trong một đội ngũ chậm rãi tiến vào điện.

Mục Trần ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy đó là một nam tử thân thể to lớn cao ngất, trên khuôn mặt nụ cười sang sảng, chỉ là thi thoảng trong mắt hắn có tinh quang dũng động, chứng tỏ người này bất phàm.

Hơn nữa Mục Trần có thể cảm nhận được, từ trong cơ thể người này mơ hồ tản ra dao động linh lực cường đại, dao động này tuy mờ mịt, nhưng tuyệt đối không phải đại viên mãn tầm thường có thể so sánh được.

người này, không đơn giản.

"haha, xem ra các vị đều đến đông đủ, tại hạ Tần Bất Bại, đến từ Tam Thánh Tông".Nam tử này nhìn mọi người trong đại điện, ôm quyền cười nói.

"tam thánh tông?"

Ánh mắt Mục Trần chợt loé, khuôn mặt cũng thoáng hiện vẻ kinh ngạc, hiển nhiên là cũng nghe qua về Tam Thánh Tông, nghe nói đây cũng là siêu cấp thế lực một phương trên đại thiên thế giới, hơn nữa trong hàng ngũ siêu cấp thế lực cũng có thể xếp hạng nhất lưu.

Bởi vì, tam thánh tông này, có chừng 3 vị thiên chí tôn, hơn nữa là ba vị tiên phẩm thiên chí tôn thứ thiệt!

Bất quá nhìn dáng vẻ những đội ngũ xung quanh kia thì có thể thấy cũng không xa lạ gì với Tần Bất Bại này, hơn nữa xem ra còn tương đối

coi trọng.

"Tần Bất Bại này chính là đệ tử thủ tịch tam thánh tông, thiên phú siêu tuyệt, hiện giờ đã đứng hàng đầu trong tầng thứ đại viên mãn, thực lực cực kỳ mạnh mẽ, ở trẽn đại thiên thế giới cũng có chút danh tiếng", Ôn Thanh Tuyền bên cạnh thấp giọng nói.

Mục Trần khẽ gật đầu, từ cảm giác mà nói, Tần Bất Bại này sợ rằng cũng không kém hơn đám nhân vật cỡ huyền la, mặc tâm, khó trách dù đối mặt với tràng diện thế này vẫn bình tĩnh như thường.

Thượng cổ thánh uyên này thật đúng là đầm rồng hang hổ.

"Tần Huynh cũng không nên nói mấy lời thừa thãi làm gì, ngươi cũng biết chúng ta tập trung chỗ này là vì cái gì, nếu ngươi thật sự biết tin tức liên quan đến di tích tứ tổ, kính xin nói cho". Lúc này huyền la khẽ mỉm cười, mờ miệng nói.

Lời này của huyền la lập tức dẫn theo không ít đội ngũ phụ hoạ.

Tần Bất Bại cũng gật đầu cười, sau đó hắn nói: "Chư vị, ta đúng là biết tin tức về di tích tứ tổ, hơn nữa cũng biết vị trí chính xác"

Thanh âm của hắn vừa dứt, nhất thời địa điện trở nên yên tĩnh, không ít ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm Tần Bất Bại, bất quá sự hoài nghi lại càng nhiều hơn, hiển nhiên bọn họ cũng đang nghi ngờ, nếu như chuyện này là thật, Tần Bất Bại kia tại sao phải đi công khai làm gì?

"Mọi người hắn đang nghĩ rằng rất kỳ quái, nếu như ta biết tin tức về di tích tứ tổ, tại sao không trực tiếp dẫn người đi lấy bảo vật, [Update Đại Chúa Tể nhanh nhất tạiT R U Y E N F U L L . VN] ngược lại còn muốn công khai". Nhìn thấy những ánh mắt kia, Tần Bất Bại cũng cười một tiếng, nói :"Rất đơn giản, bởi vì dựa vào thực lực của Tam thánh tông chúng ta thật sự không đủ"

"Vậy ngươi biết tin tức về di tích nào trong tứ tổ di tích?". Có người mở miệng nói, tứ tổ ở đây chính là 4 vị thánh phẩm thiên chí tôn thời thượng cổ đã bỏ mạng trong thượng cổ thánh uyên, mà Phù Đồ Lão Tổ cùng Thái Linh Lão Tổ là 2 trong số đó.

Tần Bất Bại cười nhạt nói: "Ta cũng không phải là biết tin tức về 1 tổ, mà là 4 tổ, vì lần này di tích tứ tổ xuất hiện cùng nhau."

ồn ào.

Trong đại điện trở nên ồn ào, không ít cường giả đều lộ vẻ không thể tin nổi, phải biết rằng, sờ dĩ tứ tổ di tích khó tìm bởi vì dường như chúng luôn di động, hơn nữa còn có linh tính, khiến người khác không biết đi đâu mà tìm.

nhưng hiện giờ, Tần Bất Bại lại nói tứ tổ di tích xuất hiện cùng nhau, sao lại không khiến bọn họ khó tin được chứ.

"Chuyện này cũng không phải không tin nổi, tứ tổ di tích có lưu lại ý chí khi còn sống của bọn họ , cho nên vì duyên cớ nào đó mà tụ hợp cùng một chỗ cũng không phải chuyện không thể xảy ra" Tần Bất Bại nói.

"Duyên cớ gì?" Ánh mắt Mục Trần chợt động, mở miệng hỏi.

Tần Bất Bại nhìn về phía Mục Trần, cũng không vì thực lực thượng vị địa chí tôn của hắn mà có chút coi thường nào, có lẽ là đã biết hôm qua Mục Trần giao thủ với mặc tâm.

"trong thượng cổ thánh uyên này, thứ có thể làm cho ý chí của 4 tổ tập trung về 1 chỗ cùng đối phó thì còn có thể là cái gì nữa?"

Nghe Tần Bất Bại nói thế, Mục Trần trầm ngâm một chút, chậm rãi nói :"Là 4 vị thiên ma đế đã ngã xuống?"

"Mục huynh nói không sai, hiện giờ di tích 4 vị thiên ma đế kia đã đụng phải di tích 4 tổ". Thần sắc Tần Bất Bại ngưng trọng nói.

Lời vừa nói ra, không chỉ những đội ngũ tầm thường,mà thậm chí đám người huyền la, mặc tâm đều hơi biến sắc.

"thì ra là vậy, tuy tứ tổ và 4 vị thiên ma đế đã vẫn lạc, nhưng ý chí lưu lại vẫn coi đối phương là đại địch, hiện giờ lại tiếp xúc với nhau, dĩ nhiên là muốn kêu gọi bằng hữu, tiêu diệt toàn bộ ý chí của đối phương". Mục Trần chợt hiểu ra.

Bất quá xác xuất này cũng cực thấp, thế mà bọn họ lại gặp phải, thật không biết vận khí tốt hay kém.

"lúc ta mới tiến vào thượng cổ thánh uyên đã gặp thời không phong bạo, bị truyền tống ngẫu nhiên ra ngoài, mà nơi ta bị truyền tống chính là di tích tứ tổ, lúc ấy ta thử tiến vào, nhưng lại bị một luồng ý chí cản lại, đó là ý chí của 1 trong 4 tổ, người nói cho ta biết, nếu muốn vào trong di tích thì phải tìm nhiều cường giả hơn.

Tần Bất Bại mỉm cười nhìn mọi người "Cho nên, đây chính là mục đích của ta"

"Tại sao ý chí của tứ tổ lại muốn triệu tập nhiều người như vậy?". Trong lòng mặc tâm có chút âm trầm hỏi.

Ánh mắt Mục Trần quét nhìn Mặc tâm một cái, thản nhiên nói "Bởi vì ý chí của 4 vị thiên ma đế kia tất nhiên cũng sẽ triệu tập không ít cường giả ngoại vực tà tộc, ta nghĩ, mục đích của bọn họ giống nhau, đều có ý định tiêu diệt hoàn toàn ý chí của 4 tổ"

Nghe đến đây, không ít cường giả co rụt con ngươi lại, nói như thế, lần này muốn đạt được truyền thừa của 4 tổ, hẳn là phải đánh nhau chính diện với những cường giả ngoại vực tộc kia?

Đối với việc này, Mục Trần ngược lại tỏ ra rất bình tĩnh, dù sao trước đó hắn đã gặp qua Thi Thiên u của Thi Ma tộc, mà hiển nhiên thi thiên u cũng chỉ là 1 trong số những cường giả ngoại vực tà tộc lẻn vào trong thượng cổ thánh uyên mà thôi.

trong quá khứ, mỗi lần thượng cổ thánh uyên mở ra, mặc dù thi thoảng cũng có việc cường giả đại thiên thế giới cùng ngoại vực tộc giao thủ với nhau, nhưng căn bàn là chỉ khi tới các di tích mới bộc phát chiến đấu.

nhưng nếu lần này muốn có được bảo tàng lớn nhất, thì nhất định phải bộc phát tử chiến.

Các nàng Lạc Ly, Ôn Thanh Tuyền, Linh khê bên cạnh đều gật đầu một cái, thần sắc ngưng trọng, vốn chỉ đơn thuần là đi tìm bảo vật, hiện giờ lại biến thành cuộc giao phong giữa lứa trẻ đại thiên thế giới và ngoại vực tà tộc.

những cường giả ngoại vực tà tộc tất nhiên là quỷ dị khó lường, thực lực mạnh mẽ, tranh phong cùng bọn chúng là cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng Mục Trần cũng không muốn từ bỏ chút nào, chỉ cần có được Bát bộ phù đồ, một trong 36 đạo tuyệt thế thần thông đứng đầu thì dù nguy hiểm hơn nữa hắn cũng dám xông pha.

Trong đại điện, ở một số đội ngũ khác, một vài cường giả tự tin vào bản thản trong mắt cũng loé lên, chợt lộ vẻ liều lĩnh, đây chính là truyền thừa của thánh phẩm thiên chí tôn,nếu không phải ở trong thượng cổ thánh uyên thì bọn họ làm gì có cửa nhúng tay vào truyền thừa bậc này, giờ nếu may mắn đoạt được thì không chừng bọn họ có thể dựa vào đó, tiến vào thiên chí tôn, trở thành tồn tại đỉnh phong trên đại thiên thế giới.

Thiên chí tôn, đó là cảnh giới vô số cường giả trên đại thiên thế giới mơ ước!

Tần Bất Bại nhìn đại điện yên tĩnh, một lúc lâu sau hắn mới cười nhạt :"Chư vị nếu có ai không quan tâm tới truyền thừa của tứ tổ thì cứ rút lui là được"

Trong đại điện không ai nói một lời, cũng không có ai rút lui, những cường giả có thể đi tới thượng cổ thánh uyên này phần lớn đều tương đối

có lòng tin vào thực lực bản thân, vực ngoại tà tộc tuy rằng quỷ dị khó lường, nhưng kết quả thế nào phải đánh mới biết được.

hơn nữa, đối mặt với loại đại địch của đại thiên thế giới như ngoại vực tà tộc, có lẽ cũng không ai có lý do lùi bước.

Tần Bất Bại yên lặng đợi một lúc, thấy không ai rút lui thì trên mặt mới nở nụ cười, sau đó thanh ảm của hắn vang lên trong đại điện.

"Nếu không có ai rút lui, vậy xin mới tất cả mọi người hiện giờ chuẩn bị một chút, ngày mai chúng ta đi tới di tích tứ tổ!"

Khi thanh ảm của Tần Bất Bại vừa dứt thì, trong đại điện, ánh mắt của không ít cường giả cũng dần trờ nên nóng bỏng!

Chương 1325: Tứ Thánh Tháp

Hôm sau, toà thành thị này chợt có chút náo nhiệt lên, vì không ít đội ngũ đều nghe nói rằng, những phe nhân mã thực lực mạnh mẽ kia đều đồng loạt hành động, sau khi tụ hội bên ngoài thành liền ào ào bay lên trời, hướng về nơi xa xa bay đi.

Hành đông qui mô lớn này không nghi ngờ gì đã khiến đông đảo đội ngũ chấn động, vì lý do thực lực cho nên cũng có một số đội ngũ không cỏ tư cách tham gia quần hùng hội, vì vậy cũng không biết được tin tức về di tích tứ tổ, cho nên càng không biết lần hành động quy mô lớn này là vì cái gì.

Bất quá, trong số đó cũng có một số đội ngũ tương đối nhạy bén, bọn họ cũng nhanh chóng hành động, theo sau đoàn đội phía trước.

Đối với mấy cái đuôi này, những đội ngũ đi trước cũng không thèm để ý, bởi vì theo lời Tần Bất Bại thì, sắp tới ở di tích tứ tổ chắc chắn sẽ hội tụ tất cả cường giả ngoại vực tà tộc, đến lúc đó chém giết, những tên bị lòng tham mê muội này cũng sẽ tự chuốc lấy xui xẻo.

Giữa toàn bộ đoàn người này, 2 nhóm Mục Trần, Ôn Thanh Tuyền cũng duy trì khoảng cách an toàn với những đội ngũ khác, dĩ nhiên là hầu như tất cả các đội ngũ đều làm như vậy.

Mặc dù hiện giờ cũng có thể miễn cưỡng coi như cùng một chiến tuyến, nhưng ai cũng hiểu, người thì đông nhưng truyền thừa tứ tổ chỉ có 1, hiền nhiên là gà nhiều thóc ít, đến lúc đó ai cũng sẽ là đối thủ cạnh tranh. Mà đối với đối thủ cạnh tranh, tốt nhất vẫn nên giữ đề phòng.

- Quy mô thế này cũng thật khủng bố.

Trên đường đi, Mục Trần nhìn quy mô đoàn người ùn ùn, không nhịn được cảm thán một tiếng, theo hắn đoán, đoàn người khổng lồ này cũng có tới mấy chục đội ngũ tinh nhuệ, những đội ngũ này cũng coi như là thực lực mạnh nhất trong thượng cổ thánh uyên.

- Chứng tỏ di tích tứ tổ kia vô cùng nguy hiểm.

Một bên Lạc Ly nhẹ giọng nói, khuôn mặt tỏ vẻ ngưng trọng.

Mục Trần gật đầu, chuyến này nguy hiểm trùng trùng, tuyệt đối còn hơn di tích linh điệp vô số lần, nếu hắn muốn đạt được bát bộ phù đồ, chỉ sợ không chỉ phải cạnh tranh với những đối thủ khác mà còn phải tranh đấu cùng với đám ngoại vực tà tộc quỷ dị kia.

- Tình hình trong di tích tứ tổ không rõ ràng, đến lúc đó nếu chúng ta phải tách ra, ngươi cũng không thể cậy mạnh.

Mục Trần nhìn Lạc Ly, nghiêm túc nói, Lạc Ly cũng có nhiệm vụ của nàng, đỏ là đoạt được thái linh diệt thiên quang của thái linh cổ tộc, nhưng thực lực bản thân nàng chỉ là hạ vị địa cí tôn mà thôi, hiển nhiên cũng không có bao nhiêu năng lực cạnh tranh trong bối cảnh đại viên mãn tung hoành thánh uyên này.

Nếu như hắn ở bên cạnh Lạc Ly thì có thể dốc sức trợ giúp nàng, chỉ sợ lúc đó trong di tích tứ tổ tình hình có biến chuyển, vạn nhất họ phải tách nhau ra thì hắn rất lo lắng bên Lạc Ly xảy ra vấn đề.

Cảm nhận sự quan tâm của Mục Trần, Lạc Ly nhẹ nhàng cười một tiếng, dung nhan tinh xảo tuyệt mỹ tựa như vẻ đẹp đệ nhất trong thiên địa, nàng gật đầu một chút, nói:

- Yên tâm đi, ta sẽ không cậy mạnh đâu.

- Hơn nữa, ngươi cũng không cần coi thường ta mới chỉ hạ vị địa chí tôn nha, ta tự có thủ đoạn của ta

Lạc Ly chớp chớp hai mắt, giảo hoạt nói.

Mục Trần ngẩng ra, chợt cũng gật đầu, nếu Lạc Ly đã nói vậy thì nàng hắn đã có sự chuẩn bị.

- Nếu ta đoán không sai, cô gái bên cạnh huyền la cũng là một vị thánh nữ dự tuyển của thái linh cổ tộc, mục đích của nàng có lẽ cũng là thái linh diệt thiên quang.

Ánh mắt Lạc Ly hơi quét, nhẹ giọng nói: - Hả?

Ánh mắt Mục Trần ngưng lại, tất nhiên hắn cũng nhận ra bên cạnh huyền la có một cô gái hơi có vẻ nhu mị, dung nhanh như vậy chắc chắn cũng là mỹ nhân hàng đầu.

- Làm sao ngươi biết?

Lạc Ly cười một tiếng:

- Trực giác của nữ nhân, bởi vì nàng ta cũng âm thầm quan sát ta nhiều lần rồi.

Mục Trần cười cười, chợt bất đắc dĩ lắc đầu một cái, trực giác của nữ nhân thật đáng sợ, ngay cả những ánh mắt âm thầm quan sát cũng có sự nhạy cảm rất cao.

- Nữ nhân kia cũng có chút khôn khéo.

Mục Trần trầm ngâm một chút nói, mặc dù hắn cũng chưa từng gặp qua cô gái kia, nhưng hiển nhiên là một kẻ có thủ đoạn không tầm thường, bên cạnh nàng ta lúc nào cũng có thể thấy cường giả đại viên mãn.

Điều này hoàn toàn khác với Lạc Ly, lúc tập trung trong thành tất nhiên cũng có không ít siêu cấp cường giả vì dung mạo xinh đẹp của nàng mà tới làm quen, nhưng cuối cùng thái độ của nàng cũng chỉ lãnh

đạm, không có chút ý đồ nào muốn dùng thủ đoạn lôi kéo những cường giả này về phía mình cả.

Lạc Ly mỉm cười gật đầu, nữ nhân kia thủ đoạn đúng là không thấp.

- Yên tâm đi, ta sẽ cảnh giác nàng ta.

Mục Trần cũng gật đầu, vị thánh nữ dự tuyển kia có lẽ cũng khá khôn ngoan, nhưng cũng đừng vì thế mà coi thường Lạc Ly, [T R U Y E N F ULL. V N] nàng cỏ thể vực dậy cả một lạc thần tộc đang đứng bên bờ vực sụp đổ, hơn nữa dần dần đưa nó về thời huy hoàng, điều này đủ chứng tỏ, tài trí của nàng cũng không thua kém nhan sắc chút nào.

Chĩ cần Lạc Ly có lòng phòng bị, có lẽ cô gái kia cũng không dễ dàng tạo ra uy hiếp gì với nàng.

Thanh âm hai người vừa dứt, chợt nhận ra đoàn người bắt đầu tăng tốc, hiển nhiên là do Tần Bất Bại bắt đầu tăng tốc rồi, vì thế bọn họ cũng không nhiều lời nữa, lập tức mang theo những người khác bám sát theo.

Đoàn người đông nghịt lên đường, kéo dài suốt 1 ngày 1 đêm, khi đêm xuống lại cắm trại nghỉ ngơi hồi phục, đợi đến khi hửng sáng lại tiếp tục lên đường.

Cứ dốc hết tốc lực như vậy, cho đến hoàng hôn ngày thứ 2, rốt cục Mục Trần cũng nhận thấy tốc độ của đoàn người bắt đầu chậm lại

- Chư vị, chúng ta đã tới nơi rồi!

Thanh âm Tần Bất Bại hùng hồn, truyền tới từ phía trước như tiếng sấm. Đoàn người xôn xao một hồi, sau đó từng ảnh mắt hướng về phía xa xôi vọt đi, chỉ thấy vùng đất nơi đó xuất hiện một cái vực sâu không thấy đáy.

Vực sâu khổng lồ không cách nào hình dung, từ xa nhìn lại thậm chí còn giống như một cái hố đen khổng lồ vô biên vô tận, khiến người ta rợn cả tóc gáy...

Ở phía bên này vực dường như có một vầng mặt trời chói chang lơ lửng, tản ra ánh sáng bất tận. Mà ở phía bên kia vực sâu, chỉ toàn bóng tối bao phủ, ma khí ngập trời, giống như một mảnh ma vực.

Ánh sáng cùng bóng tối không ngừng ăn mòn lẫn nhau, dưới sự ăn mòn đó, cả không gian nơi đó đều nát vụn, thỉnh thoảng lại có thời không phong bạo kinh khủng gào thét.

- Đây là truy thần uyển!

Trong lúc bọn Mục Trần có chút thất thần nhìn bầu trời vô tận đang bị ăn mòn kinh khủng thì thanh âm ngưng trọng của Ôn Thanh Tuyền truyền tới.

- Truy Thần Uyên?

Mục Trần giật mình

- Nghe nói thời thượng cổ, 4 vị lão tổ quyết chiến với 4 vị thiên ma đế của ngoại vực tà tộc ở chỗ này, mà cái vực sâu mấy trăm triệu dặm này chính là kiệt tác của trận đại chiến năm đó.

Ôn Thanh Tuyền nói.

- Nơi này là chỗ bọn họ vẫn lạc, khó trách ngàn vạn năm sau, ý chí sót lại của bọn họ lại tụ hội ở đây, có lẽ là chấp niệm quá sâu, thề phải diệt sạch đối phương.

Sắc mặt Mục Trần ngưng trọng, gật đầu một cái, hai mắt hắn híp lại nhìn bóng tối bên kia,hiện giờ bên đó, sợ rằng cũng bắt đầu hội tụ cường giả ngoại vực tà tộc rồi.

Khi bọn họ nói chuyện, đoàn người cũng ào ạt tới gần mép vực, sau đó từ từ rơi xuống. Trong lúc bọn Mục Trần rơi xuống, họ liền cảm giác được một giọng nói già nua tựa như xuyên qua thời không, vang lên trong đầu bọn họ.

- Người viện trợ từ đại thiên thế giới, các ngươi rốt cục đã tới rồi.

Bọn Mục Trần 2 mặt nhìn nhau, âm thanh già nua này có lẽ là ý chí sót lại của 1 trong tứ tổ rồi.

- Tiền bối, giờ chúng ta phải làm thế nào?

Tần Bất Bại ôm quyền nói.

- Năm đó, tàn hồn của tứ đại thiên ma đế bị 4 người chúng ta phân ra trấn áp, định dùng năm tháng bào mòn, gần đây bọn chúng cũng cảm giác được không cách nào chống đỡ nổi nữa, nên bắt đầu kêu gọi ngoại vực tà tộc tới trợ giúp, cố gắng đánh nát trấn áp, phóng thích tàn hồn.

- Nếu để bọn chúng thành công, liên thủ với ngoại vực tà tộc thì thánh uyên đại lục cũng sẽ bị bọn chúng hoàn toàn kéo vào ma vực, sau đó trở thành bàn đạp tiến công đại thiên thế giới của chúng ta.

Nghe vậy, trong lòng tất cả mọi người không nhịn được run lên, sắc mặt đại biến, nếu đúng là như vậy thì chẳng phải ngay cả bọn họ cũng sẽ bị kéo vào ma vực?

- Cho nên, chúng ta cần các ngươi xuất thủ, ngăn cản đám ngoại vực tà tộc kia phá huỷ Tứ thánh tháp!

Khi nghe được lời này, bọn Mục Trần chợt ngẩng đầu, sau đó liền thấy, ở nơi ánh sáng và bóng tối tiếp xúc với nhau còn có một toà tháp hai màu đen trắng phân biệt đứng sừng sững.

Toà tháp khổng lồ này chỉ có 4 tầng, nhưng lại đem đến cho người ta cảm giác không sao lay chuyển được.

- Mỗi một tầng tháp đều trấn áp một tàn hồn thiên ma đế, mà mỗi khi tàn hồn thiên ma đế nào được phỏng thích cũng có nghĩa là ý chí sót lại của 1 trong 4 chúng ta đã bị tiêu diệt, một khi có 3 tàn Hồn Thiên ma đế được thả ra thì tứ thánh tháp này cũng sẽ sụp đổ, tàn hồn thiên ma đế

cũng sẽ hoàn toàn trốn thoá. Nói đến đây, thanh âm già nua cũng trở nên trầm trọng.

- Chỉ cần các ngươi có thể giữ được 2 tầng tứ thánh tháp tức là có thể đảm bảo tứ thánh tháp tồn tại, khiến cho bọn chúng hoàn toàn tan thành mây khỏi.

- Cho nên, thành bại lần này, hoàn toàn dựa vào các ngươi.

Nghe đến đây, tất cả các cường giả đều ngưng trọng, hiển nhiên không ngờ cục diện đã khốc liệt đến mức này, thế này nhất định phải đánh nhau ngươi chết ta sống rồi.

- Mà ai có thể bảo vệ được phong ấn, ta sẽ đem truyền thừa ở tầng đó giao cho hắn!

Lời vừa nói ra, trong ánh mắt đông đảo cường giả đều rực cháy, còn hiện lên ý thèm muốn nồng đậm, theo ý vừa rồi thì hiển nhiên phần thưởng khi thành công là có thể lấy được truyền thừa của một vị thánh phẩm thiên chí tôn?!

Mục Trần hít sâu một hơi, trong mắt tràn đầy lửa nóng, hắn gẩ đầu với những người khác một cái, chỉ nhẹ giọng nói một câu.

- Chuẩn bị động thủ!

Để lấy được bát bộ phù đồ, bất kể là đối diện với huyền la, mặc tâm hay là đám ngoại vực tà tộc kia, hắn đều không sợ hãi.

Tiền tài động lòng người, mà tuyệt thế thần thông thì càng có thể khiến người ta liều mạng.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1326: Viêm Ma Tộc

Khi âm thanh già nua kết thúc, ở bên ngoài vực, dường như tất cả các đội ngũ đều đồng thời bắn lên, hoá thành lưu quang bay thẳng tới toà tứ thánh tháp trên chín tầng mây.

Đi!

Đoàn người Mục trần cũng không do dự hành động.

Bay hết tốc lực trong vòng chỉ vài phút, bọn họ đã xuất hiện phía trước tứ thánh tháp, mà chỉ khi tới gần, họ mới có thể cảm nhận được toà tứ thánh tháp này khổng lồ hoành tráng cỡ nào.

Đứng trước tứ thánh tháp, bọn họ tựa như sâu kiến.

Mà thứ bọn họ nhìn thấy đây cũng mới chĩ là 1 nửa tứ thánh tháp, bởi vì một nửa còn lại đã chìm sâu trong ánh sáng u tối, khiến bọn họ không dám dòm ngó.

có lẽ mặt còn lại của tứ thánh tháp chắc cũng có không ít cường giả ngoại vực tà tộc tụ tập.

ầm.

cùng với việc đông đảo đội ngũ tiến tới trước tứ thánh tháp, cửa tháp vốn đóng chặt cũng từ từ mở ra, âm thanh nặng nề tựa như tiếng sấm, ầm ầm vang dội.

Khí tức cổ xưa lan tràn ra.

Khi cánh cửa cổ xưa mở ra, ánh mắt của rất nhiều đội ngũ cũng trở nên hừng hực, bất quá những người ở cũng không có tiến vào bừa bãi, mà là quay sang nhìn nhau.

"Khục khuc, chư vị, theo lời của vị lão tổ lúc nãy, hẳn mọi người cũng hiểu rõ, chúng ta nhất định phải thủ vệ 2 tầng thánh tháp không bị công phá, nếu không tứ thánh tháp sẽ bị tàn hồn thiên ma đế phá huỷ, khi đó, kết quả của chúng ta cũng không tốt đẹp gì". Là người khởi xướng chuyến này, Tần bất bại ho khan một tiếng, mở lời nói.

Đối với lời này, tất cả mọi người cũng gật đầu đồng ý.

"Cho nên, ta đề nghị phân công, cố gắng hết sức đảm bảo mỗi tầng đều có thực lực thủ hộ nhất định, không nên toàn bộ đều tập trung một tầng, như vậy không khôn ngoan."

ý tứ của tần bất bại cũng rất rõ ràng, chính là những nhân vật có thực lực đứng đầu thì không nên tập trung vào một chỗ, bằng không đến lúc đó, không chỉ những tầng khác suy yếu, mà tầng của mình cũng sẽ cạnh tranh kịch liệt.

"Ta là người phù đồ cổ tộc, tất nhiên muốn tới tầng của lão tổ nhà ta". Huyền la cười nhạt một tiếng, cho thấy ý kiến của mình.

"Ta cũng thế". Mặc tâm mặt không cảm xúc liếc mắt nhìn huyền la, nói.

Tần Bất bại nghe vậy, sắc mặt bất động, dường như thở dài một hợi, Huyền La cùng mặc tâm đều là kình địch, chỉ cần không tới tầng của hắn thì tỉ lệ đoạt được truyền thừa của hắn sẽ tăng lên rất nhiều.

"Ta lựa chọn tầng của kình thiên lão tổ". Tần bất bại cười nói.

"Ta lựa chọn thương tổ". Lúc này, một vị thân hình to lớn đứng dậy, thân thể của hắn có sát khí kinh người vây quanh, hiển nhiên đã trải qua vô số chém giết.

Mục trần cảm nhận sát khí trên người này, liền biết được, vị này hiển nhiên là một vị tru ma sư, hơn nữa là một vị tru ma sư thứ thiệt!

Thực lực cảu vị tru ma sư này cũng là đứng đầu tầng thứ đại viên mãn, nhìn qua không yếu hơn đám huyền la, mặc tâm, tần bất bại chút nào.

"Đã như vậy, tiểu nữ tử cũng chỉ có thể tới tầng của thái linh lão tổ rồi". Bên cạnh huyền la, cô gái dung nhan nhu mị nhoẻn miệng cười, dịu dàng nói.

Theo việc bọn họ tỏ thái độ, những đội ngũ khác cũng bắt đầu rối rít lực chọn.

"Thanh tuyền, linh khê tỷ, long tượng, mấy người cũng theo lạc ly tới tầng của thái linh lão tổ đi". Lúc này mục trần quay đầu, nói với đám người linh khê.

Mặc dù lạc ly nói nàng tự có kế hoạch, nhưng để bảo đảm, mục trần phân cho nàng tất cả chiến lực của 2 đội ngũ.

Về phần bản thân hắn cũng không quá cần đám linh khê trợ giúp, dù sao có nhất khí hoá tam thanh, bản thân mục trần đã có ưu thế quân số lớn nhất, huống chi hắn còn có huyền long quân.

nghe mục trần phân phối, lạc ly trầm mặc một chút, nhưng cuối cùng cũng không cự tuyệt, nàng biết đây là vì mục trần không an tâm về nàng, sự quan tâm đó cũng khiến lòng nàng cảm thấy hơi ấm áp.

"Vậy ngươi cũng cẩn thận nhiều hơn"

Lạc ly cũng không dây dưa nhiều lời, nàng chẳng qua đưa ánh mắt nhìn mục trần chăm chú, trong mắt có sự quan tâm nồng đậm.

Ngắn ngủi mấy phút thời gian, tất cả các đội ngũ đều phân chia xong, tổng thể mà nói, hầu như mỗi tầng đều có cường giả đứng đầu đại viên mãn.

Hiển nhiên, những cường giả hàng đầu này cũng sẽ là người có khả năng tranh đoạt truyền thừa lớn nhất.

Mục trần cùng lạc ly cũng nói rõ ý định của mình, bất quá cũng không làm người ta quá quan tâm, dù sao bọn họ một thượng vị địa chí tôn, một hạ vị địa chí tôn, hiện giờ cũng không nhiều người chú ý.

Ngược lại, ánh mắt của Mặc Tâm, Huyền La nhìn Mục trần có ý cười lạnh.

Mà cô nàng bạch hĩnh nhi nhu mị kia cũng mỉm cười nhìn chằm chằm lạc ly, trong con ngươi xinh đẹp cũng loé lên ánh sáng.

cùng với việc các đội ngũ phân phối xong, đông đảo các cường giả cũng không nhịn được nữa, sau một khắc từng đạo thân ảnh vọt lẽn, hoá thành lưu quang, lập tức lao vào trong cửa tháp cổ xưa.

Đi!

Mục trần vung tay lên, tiến lên đầu tiên, vọt vào trong tứ thánh tháp, ở phía sau, đám người lạc ly cũng lập tức bám theo.

Đi!

Khi thân thể hắn lao vào trong tứ thánh tháp, mục trần có thể cảm nhận được, quanh thân có dao động không gian bắt đầu khởi động, [T R U YENF U L L . V N]thoáng một cái, bàn chân của hắn đã đạp lên mặt đất, cảnh tượng xung quanh cũng biến ảo theo.

Trong tầm mắt dường như là một mảnh núi rừng rậm rạp hoang vu, tất cả đều có sắc thái úa vàng, một mảnh hoang vu.

ánh mắt mục trần chỉ đảo qua, sau đó liền nhìn về phía xa xa, hắn có thề mơ hồ cảm nhận được, hướng đó có một luồng dao động mênh mông ẩn hiện.

dao động đó khiến người ta cảm thấy một sự áp bách nồng đậm.

Mà bên trong dao động mênh mông đó lại có một khí tức lạnh lẽo, sự lạnh lẽo ấy dường như ẩn chưa tà ác vô tận, chỉ cảm ứng sơ qua một cái cũng khiến mục trần cảm thấy sợ hãi cực kỳ.

Hướng đó hắn là nơi có tàn hồn phù đồ lão tổ cũng tàn hồn thiên ma đế.

Mục trần suy nghĩ, xem ra hắn nhất định phải nhanh chóng tới nơi đó, nếu để cường giả ngoại vực tộc tới trước, phá huỷ trấn áp, phóng thích tàn hồn thiên ma đế thì tầng này bọn họ sẽ thua hoàn toàn.

soạt.

nghĩ vậy, mục trần không do dự nữa, nhún chân một cái, thân hình nhẹ nhàng đáp lên một thân cây to lớn, mà thân ảnh của hắn cũng hoá thành từng đạo tàn ảnh trong rừng rậm, phóng hết tốc lực mà đi.

nếu ở bay trên trời có lẽ tốc độ sẽ nhanh hơn, thế nhưng chắc chắn sẽ khiến bản thân trở thành bia ngắm, dụ người khác chú ý, mà trước mắt Mục trần cũng không biết có bao nhiêu cường giả ngoại vực tà tộc tiến vào tầng này, cho nên làm vậy hiển nhiên là không khôn ngoan.

nhưng cũng may là, cho dù phải bay xuyên qua rừng rậm, nhưng tốc độ của Mục trần vẫn cực kỳ nhanh chóng.

soạt.

Thân ảnh giẫm lên một chiếc lá lẻ loi, lá cây vẫn không hề nhúc nhích, tiếp đó thân ảnh vẫn hư vô quỷ mị lướt đi, bất quá khi thân hình hắn xẹt qua khu vực này, trong lòng Mục Trần đột nhiên báo động, vốn đang phóng hết tốc lực thì nhanh chóng dừng lại.

Vù!

phía trước hắn, trên một đại thụ khô héo, đột nhiên có ngọn lửa màu đen hừng hực nổi lên, toả ra nhiệt độ đáng sợ, khiển cả không gian đột nhiên vặn vẹo.

Bộp bộp.

ngọn lửa màu đen hừng hực thiêu đốt, chợt có tiếng vỗ tay từ trong đó vang lên, sau đó mục trần liền nhìn thấy 2 bóng người từ trong ngọn lửa chậm rãi bước ra.

ánh mắt mục trần quét đến, chợt ngưng lại, chỉ thấy mái tóc của 2 bóng người này đang cháy rực, mà ngọn lửa trên tóc lại có màu đen quỷ dị.

"Trước đó vừa mới gặp 2 nữ nhân đại thiên thế giới, rốt cục lão đại lại đuổi theo, không nghĩ rằng chúng ta lại có thể gặp một tên xui xẻo ở đằng sau.". Hai kẻ mái tóc rực cháy này nhìn chằm chằm Mục Trần, trong mắt hiện ra hàn quang cùng sát ý, cười nói.

"Thực lực quá kém, dựa theo thực lực trên đại thiên thế giới của bọn chúng thì hắn chỉ là một tên thượng vị địa chí tôn, cũng chỉ là con kiến mà thôi." Một tên khác lạnh nhạt nói, ánh mắt nhìn Mục trần hoàn toàn vô cảm.

"Ngoại vực tà tộc?" Khi mục trần nhìn thấy 2 người này,hơi nhíu mày, cười nhạt nói.

Khi hắn cảm ứng thì nhận ra, 2 kẻ trước mắt này thực lực cũng không yếu, đều tương đương với tầng thứ đại viên mãn địa chí tôn, nhưng chẳng qua chỉ lả đại viên mãn địa chí tôn tầm thường mà thôi.

"Sai, là Viêm Ma tộc, ngoại vực tà tộc chỉ là cái tên do lũ quẽ mùa đại thiên thế giới các ngươi nghĩ ra thôi"

Mục trần nhàn nhạt gật nhẹ đầu , nói: "Tuỳ thôi, kẻ sắp chết thì cần gì quan tâm đến tên tuoi"

Hai cường giả viêm ma tộc khẽ giật mình, chợt nhếch miệng cười, chỉ là ánh mắt nhìn Mục trần càng thêm lạnh lẽo tàn nhẫn.

"Đợi chút nữa ta muốn dùng ma viêm nướng chín hắn". Một tên chợt vặn vặn đầu, tàn nhẫn nói.

"Đúng rồi, trước đó các ngươi nói gặp 2 nữ nhân, hình dáng ra sao?". Mục trần bỗng nhiên cười cười hỏi.

Nhưng đối với câu hỏi của hắn, hai cường giả viêm ma tộc đều nhìn hắn như một thằng ngu, rõ ràng cũng không định nói cho hắn biết tin tức này.

"xem ra chỉ có thể cưỡng ép cạy miệng các ngươi rồi". Mục trần nhún vai, tuỳ ý nói.

"Ầm"

Hắc sắc Ma viêm cuồng bạo như núi lửa đột nhiên bộc phát từ cơ thể 2 cường giả viêm ma tộc, ma viêm thiêu đốt, trong nhảy mắt cả mảnh núi rừng bốc cháy ngùn ngụt.

"Đồ không biết sống chết, đợi lúc nữa ngươi muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong!"

Ma viêm ngập trời quét ngang ra, 2 ma ảnh cũng vọt lên, sóng nhiệt cuồn cuồn, ùn ùn bao phủ Mục Trần.

Hai cường giả viêm ma tộc này cũng rất xảo trá, mặc dù chỉ phải đối mặt với Mục Trần mới chỉ thượng vị địa chí tôn, nhưng bọn chúng vẫn đồng thời ra tay, rõ ràng là cực kỳ cẩn thận.

Bất quá, Mục Trần nhìn 2 thân ảnh vọt tới, cũng khẽ mỉm cười.

"Cậy đông người sao?"

nháy mắt khi âm thanh hắn vừa dứt, hắn cũng đột nhiên vọt lên, cùng lúc đó, ánh mắt 2 cường giả viêm ma tộc chợt co rụt lại, vì bọn chúng thấy, bên cạnh Mục Trần chợt xuất hiện 2 thân ảnh giống nhau như đúc, sau đó đánh tới bọn chúng bằng khí thế hung hãn.

"Hỏng bét!"

Thoáng chốc, trong lòng 2 cường giả viêm ma tộc đều trầm xuống, bọn chúng biết lần này đã gặm phải cục sắt rồi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1327: Thống Lĩnh Viêm Ma Tộc

Hừng hực!

Trong rừng rậm hoang vu héo úa, chợt có âm thanh nặng nề vang lên, hắc sắc hoả diễm như gió lốc cuộn trào, đốt từng mảng núi rừng thành tro bụi.

Bất quá, hắc sắc hoả diễm cũng không thiêu đốt được bao lâu, sau đó từ từ bị dập tắt.

xào xạc.

Trong mảnh rừng cháy đen, một thân ảnh chậm rãi đi ra, thân ảnh này chính là Mục trần, lúc này khuôn mặt hắn không cảm xúc, cúi đầu nhìn bàn tay có chút bị cháy đen, linh lực trong cơ thể khởi động, vết cháy đen nhanh chóng biến mất, thương tích trên bàn tay cũng phục hồi với tốc độ kinh người.

Mà lúc này, phía sau hắn, mơ hồ có thể thấy 2 đôi đầu gối đang quỳ xuống đất, đầu của bọn chúng vô lực gục xuống,sự sống của chúng dần dần biến mất,mà hắc sắc hoả diễm thiêu đốt trên đầu cũng theo đó mà vụt tắt theo.

Trong mắt của bọn chúng vẫn còn lưu lại vẻ kinh hãi khó tin.

Hiển nhiên bọn chúng chưa từng nghĩ tới, một tên thượng vị địa chí tôn con con lại có thực lực kinh khủng như thế.

"Quả nhiên là các nàng"

Mục trần cũng lười nhìn 2 thi thể lạnh như băng kia, hắn ngẩng đầu nhìn về một phía khác trong rừng núi, khẽ nhíu mày.

Trận chiến lúc trước cũng chẳng có bao nhiêu kịch tính, hiện giờ MỤc trần mặc dù chỉ là thượng vị địa chí tôn, nhưng thực lực của thắn đã vượt xa đại viên mãn bình thường, mà 2 tên cường giả viêm ma tộc này cũng chỉ vừa mới đạt tới tầng thứ đại viên mãn mà thôi, cho nên gặp phải Mục trần đúng là tự tìm đường chết.

Bất quá, theo tin tức mà 2 tên Viêm ma tộc nói trước khi chết, Mục Trần cũng đã biết được 2 nữ nhản trong miệng bọn chúng là ai.

Đúng như hắn đoán, 2 nữ nhân kia chính là Thanh Sương và Thanh Linh của Phù Đồ cổ tộc, dù sao những người tiến vào tầng này mà lại là con gái, trừ các nàng ra sợ cũng chẳng có ai khác.

Có lẽ 2 người bọn họ đã đụng phải thủ lĩnh của đám viêm ma tộc này, mặc dù tạm thời Mục Trần cũng không rõ thực lực của tên thủ lĩnh kia, nhưng có thể ép cho thanh sương chật vật như vậy, hiển nhiên cũng là một vị có thể so sánh với cường giả đứng đầu đại viên mãn.

Mục trần xa xăm nhìn hướng kia, hơi trầm ngâm một chút, hắn hiển nhiên cũng đang do dự có nên đi trợ giúp hay không, dù sao, hắn cũng không có nhiều hảo cảm với người của Phù Đồ cổ tộc.

Mặc dù mẫu thân của hắn xuất thân từ nhất mạch(1 chi trong dòng họ, gia tộc) của Thanh Sương,nhưng những năm này bọn họ cũng chỉ ngồi nhìn mẫu thân mình bị nhốt mà không có cử động gì, điều này cũng đủ để khiến Mục trần có oán khí trong lòng.

Mục Trần trầm ngâm trong chốc lát, cuối cùng nhẹ nhàng bĩu môi, nhún chân một cái liền bay vọt lên như đại bằng, hướng về phía kia bay đi.

Tuy hắn có oán khí với phù đò cổ tộc, nhưng dù thế nào đi nữa, lúc trước khi hắn gặp phiền phức, thanh sương cũng có ý trợ giúp, chỉ cần

điều này thôi cũng đủ để Mục Trần không thể khoanh tay làm ngơ được.

Oán khí của hắn với Phù Đồ cổ tộc cũng không cần lây sang những người không liên quan, nếu thật sư như vậy thì Mục Trần hắn cũng quá hẹp hòi đi.

Đoành!

Một đạo hắc sắc hoả diễm quyền quang giáng từ trên trời xuống như thiên thạch, uy năng kinh khủng khiến không gian vỡ vụn, mang đến khí tức huỷ diệt.

Thanh sương có chút chật vật nắm lấy cổ tay thanh linh, linh quang trên cơ thể mềm mại bộc phát, trong nháy mắt tốc độ tăng vọt.

vù!

Hoả diễm quyền quang từ phía sau giáng xuống, đánh lên trên một ngọn núi, dường như chỉ trong khoảnh khắc, ngọn núi kia bị đánh cho nổ tan tành, vô số tảng đá khổng lồ trực tiếp bị hoả diễm thiêu đốt thành tro bụi.

Khi thanh sương thấy sức phá hoại kinh khủng của quyền quang thì khuôn mặt cũng trở nên tái nhợt.

"Haha, hai mĩ nhản, cần gì phải phí sức như thế? Ngoan ngoãn ngả vào tay bản thống lĩnh, để cho ta thưởng thức mùi vị nữ nhân của đại thiên thế giới rốt cục thế nào", đằng sau, chợt có tiếng cười như điên vang lên.

ở nơi đó, có một đạo hắc sắc hoả diễm lao tới, bên trong hoả diễm có một tên nam tử thân hình to lớn, tóc của hắn cũng có hắc sắc hoả diễm rực cháy, trên khuôn mặt còn in rõ từng đường hoa văn hoả diễm.

Lúc này hắn đang lộ vẻ dâm tà nhìn chằm chằm vào 2 thân ảnh xinh đẹp đang chạy thục mạng phía trước, khẽ liếm môi một cái, ánh mắt dâng lên vẻ thèm thuồng.

"Thanh sương tỷ, tỷ đừng quan tâm đến ta, mau đi đi!"

Cảm nhận dao động nóng cháy phía sau, sắc mặt thanh linh trắng bệch nói, lúc trước khi các nàng đi tới khu vực này, lại cực kỳ xui xẻo gặp đám cường giả viêm ma tộc, Thanh Sương không kịp đề phòng bị đánh thương, khiến các nàng chỉ có thể chạy trốn đi.

nhưng thực lực của cường giả viêm ma tộc đằng sau cũng cực kỳ mạnh mẽ, cho dù Thanh Sương lúc toàn thịnh cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống lại mà thôi, huống chi giờ nàng lại bị thương, còn phải đem theo gánh nặng như Thanh Linh, dĩ nhiên tình cảnh trở nên vô cùng hiểm nghèo.

"không được!"

Thanh sương khẽ cắn răng, nàng có thể cảm nhận được ánh mắt của tên viêm ma tộc phía sau hung ác cùng dâm tà ra sao, nếu thanh linh rơi vào tay hắn, sợ rằng có thể chết cũng sẽ là giải thoát.

"Muội đi trước, ta sẽ dụ hắn!". Ánh mắt thanh sương lạnh dần, cắn răng nói.

"Thanh sương tỷ, hiện giờ tỷ không phải là đối thủ của hắn đâu!". Thanh linh vội la lên.

'Nếu cứ tiếp tục trì hoãn như vậy, sớm muộn cũng sẽ bị đuổi kịp, đến lúc đó cả 2 người đều bị bắt". Thanh sương giận dữ nói.

Thanh linh cắn môi, đôi mắt dần trở nên ướt át, sau đó gật mạnh đầu, thân thể mềm mại bay vọt tới một hướng khác.

Còn thanh sương lại dừng lại, xoay người, khuôn mặt đầy sự lạnh lẽo nhìn cường giả viêm ma tộc đang đuổi theo.

"haha, xả thân cứu người sao? Thật là cảm động quá.". Cường giả viêm ma tộc cũng chậm dần lại, hài hước nhìn thanh sương, sau đó ánh mắt thèm thuồng lướt qua thân thể mềm mại đầy đặn của nàng.

"mà thô, cứ bắt cực phẩm này lại hưởng thụ trước cũng tốt". Cường giả viêm ma tộc liếm môi một cái, cười híp mắt nói.

Trong đôi mắt đẹp của Thanh Sương nổi lên hàn khí nồng đậm, nàng nắm chặt tay, một thanh trường kiếm màu xanh nhạt xuất hiện, trên thân kiếm phát ra hàn khí cực kỳ lạnh lẽo, khiến cả không khí đều đông cứng.

Thanh trường kiếm này giống như được làm bằng băng giá, khi nó xuất hiện, ánh sáng băng lam tràn ngập ra, dường như biến cả mảnh thiên địa này thành một thế giới băng giá.

Uy năng như thế, rõ ràng đây là một đạo cao cấp thánh vật chân chính.

Thống lĩnh viêm ma tộc thấy vậy, ánh mắt cũng ngưng lại, chợt lặng lẽ cười một tiếng, nâng bàn tay lên, hắc sắc hoả diễm ngưng tụ trong lòng bàn tay, chớp mắt liền biến thành một hạt châu hắc sắc hoả diễm.

Trên hạt châu này tản ra nhiệt độ cực kỳ nóng bỏng, hơn nữa dường như sự nóng bỏng của nó còn có thể dẫn động tà hoả sâu trong nội tâm con người, nếu chìm lâu trong đó, tâm trí cũng sẽ bị lạc.

Hạt châu hoả diễm này cũng không phải vật tầm thường.

Hống.

Thân hình thống lĩnh viêm ma tộc vọt lên, đồng thời hạt châu hoả diễm kia cũng bắn ra vô số hắc sắc hoả diễm cự xà, T R U YENF U L L . V N] trong miệng khổng lồ của cự xà ngưng tụ hắc sắc hoả diễm nóng chảy như nham tương, vọt về phía thanh sương vô cùng hung hãn.

Khuôn mặt thanh sương lạnh lẽo, trường kiếm trên tay đột nhiên rung lên, chỉ thấy hàn khí ùn ùn tụ đến, ngắn ngủi vài hơi thở, đúng lúc cự xà sắp đánh tới thì ngưng tụ thành băng lao (nhà tù băng), đóng băng tất cả cự xà vào trong đó.

"hắc hắc"

khi thống lĩnh viêm ma tộc thấy cảnh này, chợt cười xảo quyệtmột tiếng, bành!

lúc này hoả diễm cự xà điên cuồng nổ tung ra, hắc sắc hoả diễm lan tràn tứ tung,trong chốc lát phá huỷ hoàn toàn thế giới băng giá của thanh sương.

phụt!

Thanh sương phun ra một ngụm máu, trước đó nàng vốn bị trọng thương, hiện giờ lại dính phải thủ đoạn âm hiểm của tên thống lĩnh viêm ma tộc này nữa, hiển nhiên thương thế càng thêm nặng, linh lực trong cơ thể rung chuyển, khiến thân thể nàng đau nhói.

"haha! Mỹ nhân, rơi vào tay ta rồi!"

Thống lĩnh viêm ma tộc ngửa mặt lên trời cười to, thân hình vừa động liền xuất hiện trước mặt thanh sương, bàn tay định tóm lấy chiếc cổ thon dài trắng nõn của nàng.

Xa xa, thanh linh thấy cảnh này, nhất thời ánh mắt trờ nên tuyệt vọng. Ngược lại, ánh mắt thanh sương không có bao nhiêu dao động, nàng

nhìn thống lĩnh viêm ma tộc bước đến, trong mắt thoáng hiện vẻ quyết liệt, bàn tay đột nhiên kết ấn, lúc này linh lực trong cơ thể lập tức chấn động điên cuồng.

Nàng lại định tự bạo!

"Thanh sương tỷ!". Nơi xa xa, thanh linh cảm nhận linh lực cuồng bạo trong thiên địa, sắc mặt trắng bệch, âm thanh run rẩy hét lên.

"tiện nhân!"

Sắc mặt thống lĩnh viêm ma tộc kịch biến, chợt cắn răng một cái, thân hình lùi ra xa.

Bất quá,nháy mắt trong lúc hắn định rời đi, có 2 thân ảnh chợt quỷ mị xuất hiện trước mặt hắn, linh lực mênh mông hội tụ trên nắm đấm ẩn chứa ánh sáng thuỷ tinh , vô cùng hung hãn đánh lên ngực thống lĩnh viêm ma tộc.

Công kích quá bất ngờ, thống lĩnh viêm ma tộc cũng vội vàng giơ tay đỡ, trên tay có hắc sắc hoả diễm hừng hực thiêu đốt, dường như muốn bức đối phương lui.

Nhưng mà, 2 thân ảnh này cũng không để ý tới hắc sắc hoả diễm bá đạo này chút nào, nắm đấm thuỷ tinh nặng nề đánh lên 2 tay của thống lĩnh viêm ma tộc.

âm!

Thanh âm ầm ầm vang dội, thân thể của thống lĩnh viêm ma tộc rung lên, lập tức chật vật bắn ra ngoài, bất quá, điều khiến hắn khiếp sợ cũng không phải sức mạnh của 2 thân ảnh này, mà là trên bàn tay của hắn lại có một loại ánh sáng thuỷ linh lan tràn ra, ánh sáng thuỷ tinh lướt qua, ngay cả hắc sắc hoả diễm của hắn cũng nhanh chóng ảm đạm.

Tựa như dã bị phong ấn.

"là cái gì?!"

Thống lĩnh viêm ma tộc hoảng sợ thất thanh, thân thể chợt lùi lại, điên cuồng thúc giục sức mạnh trong cơ thể, xua tan ánh sáng thuỷ tinh quỉ dị.

Trong lúc thống lĩnh viêm ma tộc lui lại,lại có một thân ảnh thoáng hiện ra trước mặt thanh sương, hắn nhìn Thanh Sương lúc này linh lực trong cơ thể bạo động, nhíu mày một cái, vỗ một chưởng lên ngực nàng.

ánh sáng thuỷ tinh phát ra, truyền vào cơ thể thanh sương một chút lực phong ấn, lập tức tạm thời phong ấn linh lực bạo động trong cơ thể nàng.

Linh lực dần dần bình ổn trở lại, thanh sương từ từ mở 2 mắt, sau đó một thân ảnh trẻ tuổi tuấn dật quen thuộc hiện lên trong mắt nàng.

Nàng kinh ngạc, đang định nói chuyện thì 2 mắt tối sầm, lập tức ngất xỉu đi.

Khi nàng sắp sửa ngã xuống, Mục Trần đưa tay ra ôm lấy vòng eo thon mềm mại của nàng, hắn nhìn cô gái hôn mê trong tay, nhất thời bất đắc dĩ nhíu mày một cái.

"Tạp chủng nơi nào, dám phá hỏng chuyện tốt của bản thống lĩnh?"

Lúc Mục Trần ôm thanh sương trong tay, chợt có một tiếng gầm gừ cực kỳ giận dữ từ phía sau truyền tới.

Chương 1328: Đại Chiến Viêm Ma

Nghe ảm thanh gầm thét giận dữ phía sau, Mục Trần ôm lấy eo thon của thanh sương, xoay người lại, ánh mắt hờ hững nhìn chằm chằm vào tên thống lĩnh viêm ma tộc quanh người toàn hắc sắc hoả diễm này.

Lúc này, hắn dùng ánh mắt dữ tợn nhìn Mục Trần, giống như một con dã thú hung ác.

Bất quá, Mục Trần cũng không quan tâm đến sự giận dữ của thống lĩnh viêm ma tộc, hắn đưa mắt nhìn phía xa xa, thanh linh vốn đang định chạy trốn thì lúc này cũng quay đầu lại.

"Mục Trần?"

Nàng nhìn thấy thân ảnh của Mục Trần thì chợt ngẩn người ra, sau đó khi nhìn thấy thanh sương đang hôn mê nằm trong ngực Mục Trần thì ánh mắt nàng có chút phức tạp, hiển nhiên nàng không ngờ tới, người hiện thân cứu các nàng ở thời khắc mấu chốt này lại là Mục Trần.

Mục Trần vỗ nhẹ tay, linh lực bao lẩy thân thể mềm mại của thanh sương, đưa nàng đến cạnh thanh linh, nói: "Chăm sóc cho nàng".

Thanh linh vội vàng đỡ lấy thanh sương, sau đó nàng khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, thấp giọng nói với Mục Trần: "cám ơn!"

Trước kia nàng cũng không quá coi trọng thực lực thượng vị địa chí tôn của Mục Trần, có lúc còn cảm thấy Mục Trần quá tự đại và không thức thời nên mới không nhận sự trợ giúp của các nàng.

Mà bây giờ, nàng suy nghĩ lại những chuyện lúc trước, chợt cảm thấy có chút xấu hổ và hối hận.

Thanh niên trước mắt tuy có huyết mạch phù đồ cổ tộc, nhưng cũng không được phù đồ cổ tộc cấp cho bất cứ tài nguyên tu luyện nào, nhưng dù thế, thành tựu hiện tại của hắn cũng không kém hơn bao nhiêu so với những thiếu chủ như huyền la, mặc tâm.

Từ góc độ nào đó mà nói, sợ rằng so với huyền la, mặc tâm, hắn còn xuất sắc hơn.

"Ngươi cẩn thận một chút, hắn rất mạnh". Thanh linh lùi về phía sau, nàng không nhịn được nhắc nhở một câu, dù sao nàng cũng biết thực lực mạnh mẽ của tên thống lĩnh viêm ma tộc này rồi, cho dù Thanh Sương lúc toàn thịnh cũng chĩ có thể miễn cưỡng chống lại mà thôi.

Mục Trần khẽ gật đầu, từ đầu đến cuối ánh mắt của hắn đều gắt gao theo dõi tên thống lĩnh viêm ma tộc này, bởi vì hắn cảm giác được một chút khí tức nguy hiểm.

Lúc trước sở dĩ hắn có thể khiến tên thống lĩnh viêm ma tộc này chật vật như thế, chẳng qua là do tên này ứng phó không kịp mà thôi, hiện giờ đã có chuẩn bị rồi, nếu muốn đạt hiệu quả như trước rõ ràng cũng không dễ.

Dưới ánh mắt soi mói của Mục Trần, ánh mắt của thống lĩnh viêm ma tộc vốn bắt đầu bạo ngược, thì lúc này lại dịu bớt, thay vào đó là vẻ ngưng trọng cùng sắc bén.

So với 2 tên cường giả viêm ma tộc bị Mục Trần giết lúc trước, nhãn lực của hắn hiển nhiên mạnh hơn nhiều, cho nên hắn có thể nhận ra, tên Mục Trần trước mắt này, dù nhìn qua chỉ là thượng vị địa chí tôn, nhưng sức chiến đấu của hắn lại vượt xa vẻ ngoài.

Từ đợt giao thủ chớp nhoáng lúc nãy, hắn đã có thể nhận ra điểm này.

"Tiểu tử, giao 2 nữ nhân kia ra đây, bổn thống lĩnh có thể cho ngươi đi!". Ánh mắt thống lĩnh viêm ma tộc loé lên, sau đó ảm trầm nói.

Nhưng mà, đối với yêu cầu của hắn, Mục Trần cũng chỉ cười một tiếng, sau đó ánh mắt trở nên lăng lệ như đao phong, lạnh lùng nói: "Cút"

"Đồ không biết sống chết!"

Trong mắt thống lĩnh viêm ma tộc dâng lên vẻ hung ác, Mục Trần trước mắt mặc dù không dễ đối phó, nhưng dám nói như vậy với hắn thì tuyệt đối không thể tha thứ!

"Lúc trước chẳng qua bị ngươi đánh lén mà thôi, giờ nếu ngươi muốn chết, bản thống lĩnh sẽ cho ngươi toại nguyện!"

Thống lĩnh viêm ma cười dữ tợn, đột nhiên dẫm chân một cái, dường như cả bầu trời đều rung lên, hắc sắc hoả diễm từ trong cơ thể hắn phun trào ra,trong nháy mắt nhiệt độ thiên địa đã tăng vọt, thậm chí ngay cả không khí cũng bị thiêu đốt.

Một cỗ uy áp vô cùng cường hãn bộc phát ra từ cơ thể thống lĩnh viêm ma.

Thanh linh cảm nhận được uy áp này, khuôn mặt cũng khẽ biến, thực lực của tên thống lĩnh viêm ma tộc này tất nhiên là đã đứng đầu tầng thứ đại viên mãn.

Đối với đối thủ bậc này, dù có là nhân vật như mặc tâm, huyền la cũng cảm thấy khó giải quyết.

"viêm ma thủ!"

Thống lĩnh viêm ma tộc nhìn Mục Trần bằng ánh mắt dữ tợn, chợt bàn tay đột nhiên vỗ ra một cái, nhất thời hắc sắc hoả diễm đầy trời kia chợt ngưng tụ lại, lập tức biến thành một ma chưởng khổng lồ che khuất cả bầu trời, hung hăng giáng xuống Mục Trần.

Chưởng phong như vậy, cho dù chưa đánh xuống nhưng cả vùng đất phía dưới cũng đã sụt lún xuống, trong khoảnh khắc núi rừng cũng hoá thành biển lửa

Ma chưởng ầm ầm đánh xuống, ánh mắt Mục Trần cũng ngưng lại, chợt hít sâu một hơi, một tay kết ấn, nhất thời 3 chiếc cầu vồng linh lực từ trong cơ thể quét ra.

Hống!

3 chiếc cầu vồng linh lực ngưng tụ lại một chỗ, chợt phình to ra, một cột sáng kình thiên không cút do dự mạnh mẽ đam vào ma chưởng.

ầm!

Thiên địa chấn động,lúc này hắc sắc hoả diễm cùng cầu vồng linh lực lập tức phun trào ra.

soạt!

Mà trong lúc 2 công kính hung hãn này đảm vào nhau, thản ảnh của thống lĩnh viêm ma tộc lại quỷ mị xuất hiện trước mặt Mục Trần, chỉ thấy trong lòng bàn tay của hắn, hạt châu hừng hực hắc sắc hoả diêm kia chợt bắn ra vô số luồng ánh sáng hoả diễm.

"Khốn linh ma võng!"

Những luồng ánh sáng này nhanh chóng đan vào nhau, biến thành một tấm lưới lửa vô biên vô tận, nháy mắt bao vây 3 Mục Trần lại.

"Hắc, một khi rơi vào ma võng của ta, dù các ngươi là đại viên mãn cũng chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ"! Một chiêu thành công, nhất thời thống lĩnh viêm ma cười lạnh một tiếng.

Đoành!

Bất quá, hắn cười chưa được bao lâu, thì trong tấm lưới lại có ánh sáng linh lực chói chang như mặt trời bộc phát, chớp mắt sau, một quang ảnh tử kim vô cùng to lớn hiện ra bên trong lưới.

Ánh sáng tử kim dường như mang theo khí tức bất hủ ăn mòn lên, lập tức cứng rắn phá huỷ tấm lưới kia.

"Bất hủ thần văn, thiên biến vạn hoá, Bất Hủ Thần Quyền!"

Thời điểm ma võng nổ tung, dường như có tiếng quát khẽ vang lên, chợt con ngươi của thống lĩnh viêm ma co rụt lại, ở giữa không trung, [T R U Y E N F U L L . V N]một cự quyền tử kim to chừng vạn trượng, tựa như bàn tay của thần, mang theo sức mạnh kinh khủng, một quyền đánh vỡ nát không gian, hung hăng đập xuống đầu của hắn.

"Viêm ma thuẫn!"

Thống lĩnh viêm ma vội vàng cầm lấy hạt châu hắc sắc hoả diễm, nhất thời có ngọn lửa hừng hực quét ra, hoá thành một chiếc Hắc sắc hoả thuẫn to lớn, ở trên tấm thuẫn khắc một hoa văn đầu lâu dữ tợn.

Đoành!

Cự quyền tử kim hung hăng đánh lên ma thuẫn, hai luồng sức mạnh kinh khủng va vào nhau, bất quá trên cự quyền tản ra ánh sáng bất hủ, dường như có hiệu quả áp chế đối với ma viêm.

ầm!

Cho nên, ma thuẫn chỉ trụ được mấy hơi thở, sau đó ầm ầm nổ tung, mà thân thể thống lĩnh viêm ma kia cũng hung hăng bắn ra như đạn pháo, đụng vào một ngọn núi, khiến cả ngọn núi vỡ vụn ra.

Bất quá,từ trong đống đất đá bắn tứ tung, thân hình thống lĩnh viêm ma cũng rất nhanh phóng lên cao, hắn đứng giữa trời, sắc mặt âm trầm nhìn nơi xa,nơi đó, trên bầu trời có một cự ảnh tử kim đứng sừng sững, trên vai cự ảnh, ba Mục Trần sắc mặt lạnh như băng nhìn hắn.

"Đây chính là chí tôn pháp thân của đại thiên thế giới sao?"

Ánh mắt viêm ma thống lĩnh loé lên, chợt trong mắt hiện lên vẻ tàn nhẫn.

"Cũng được, hôm nay ta sẽ cho tiểu tử ngươi biết một chút, thế nào là thủ đoạn của Viêm ma tộc ta!". Thống lĩnh viêm ma chập 2 tay lại, trong 2 con ngươi có hắc sắc hoả diễm điên cuồng thiêu đốt, tựa như đang thiêu huỷ cả 2 mắt hắn vậy.

ù ù!

Chợt lúc này, bầu trời sau lưng hắn điên cuồng chấn động, hắc sắc hoả diễm điên cuồng tụ hợp, ngắn ngủi vài hơi thở sau, một toà ma tượng màu đen to mấy vạn trượng đã ngưng tụ sau lưng thống lĩnh viêm ma.

Toà ma tượng này, cả người thiêu đốt hắc sắc hoả diễm, nhìn qua tràn đầy khí tức giết chóc hung tàn vô tận.

Một cỗ cảm giác áp bách kinh khủng phát ra từ trên người ma tượng.

xa xa, Mục Trần thấy cảnh này, ánh mắt cũng hơi ngưng lại, khuôn mặt hiện vẻ kinh hãi, hiển nhiên hắn cũng không ngờ rằng, tên thống lĩnh viêm ma này lại khó chơi như vậy, thủ đoạn này quả nhiên là rất kinh người.

Theo suy đoán của hắn, nếu là đại viên mãn bình thường nếu đối mặt với hình thái này của thống lĩnh viêm ma thì thật sự không trụ qua một hiệp.

Hít

Mục Trần hít sâu một hơi, sắc mặt trở nên nghiêm túc, thực lực của

Thống lĩnh viêm ma này đúng là mạnh mẽ, xem ra hôm nay nếu muốn

xử lý xong xuôi, cũng phải trải qua một trận đại chiến kinh thiên động địa.

Mục Trần một tay kết ấn, Bất Hủ Klm Thân dưới chân cũng bắt đầu bộc phát ra ánh sáng tử kim, ánh sáng lưu chuyển, cũng bắt đầu toát ra một cỗ uy áp vô cùng mạnh mẽ.

Bất quá, trong lúc 2 bên đang giương cung bạt kiếm, chợt trong thiên địa hiện lên một cỗ khí tức băng hàn mãnh mẽ, Mục Trần cùng thống lĩnh viêm ma đều cả kinh, tầm mắt di chuyển, cũng thấy thanh sương vốn hôn mê thì lúc này đã tỉnh dậy, tay nàng cầm hàn băng trường kiếm, ánh mắt đem theo ý lạnh lẽo tập trung vào thống lĩnh viêm ma.

"Nữ nhân phiền toái này!"

Thống lĩnh viêm ma thấy vậy, sắc mặt nhất thời trầm xuống, lúc này chỉ Mục Trần thôi cũng đã khiến hắn cực kỳ khó giải quyết, nhất định phải dốc sức đối phó, nếu như thêm cả thanh sương nữa thì chỉ sợ dù là hắn cũng sẽ không địch nổi.

ánh mắt thống lĩnh viêm ma loé lẽn, một khắc sau, hắn cười lạnh với Mục Trần, nói: "Lần này coi như ngươi may mắn, lần sau nếu gặp lại thì mở to mắt mà xem ta dùng ma tượng xé nát chí tôn pháp thân của ngươi!"

âm thanh vừa dứt, ma tượng dưới chân của hắn chợt hoá thành gió lốc màu đen, hoả diêm bên trong gió lốc cuốn hắn lên, lập tức bỏ chạy đi, tốc độ cũng nhanh kinh người.

Mục Trần cũng không ngờ tên này lại dứt khoát như vậy, hắn hơi ngẩn ra, nhìn về phương hướng thống lĩnh viêm ma chạy trốn, không nhịn được nhíu mày lại.

giao thủ lúc trước dù ngắn ngủi, nhưng hắn cũng đã lĩnh giáo được chỗ quỷ dị và lợi hại của những cường giả ngoại vực tà tộc này.

Trong số cường giả ngoại vực tà tộc tiến vào thượng cổ thánh uyên lần này, tên này hẳn cũng là cấp bậc hàng đầu, chẳng qua không biết, rốt cục có bao nhiêu cường giả cấp bậc như vậy tiến vào tầng này mà thôi.

Mục Trần chậm rãi thu hồi ánh mắt, mím môi một cái, xem ra lần này muốn đoạt được "bát bộ phù đồ" cũng sẽ rất khó khăn đây...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1329: Tin Tức Của Thanh Diên Tịnh

"Ngươi không cần xuất thủ, ta có thể giải quyết được"

Nhìn phương hướng thống lĩnh viêm ma bỏ chạy, Mục trần xoay người lại, bình thản nói với thanh sương.

Vì hắn tất nhiên là nhìn ra được, thanh sương lúc này cũng đã sức cùng lực kiệt rồi, động tác lúc nãy cũng chỉ là giả bộ mà thôi.

Thanh Linh ở bên cạnh, nếu là ngày trước nghe MỤc Trần nói những lời này, chỉ sợ nàng sẽ giễu cợt một tiếng, nhưng khi nãy chứng kiến thủ đoạn của Mục Trần rồi thì giờ nàng lại gật đầu một cái tỏ vẻ đồng tình.

Khuôn mặt thanh sương một lần nữa hiện vẻ tái nhợt, nàng mấp máy cái miệng nhỏ nhắn, nói : "Là vì tên kia quá kiêng kỵ ngươi, cho nên khi ta vừa mới xuất hiện liền chim sợ cành cong"

Thanh sương dù cỏ chút lãnh ngạo, nhưng nàng tự biết rõ, Mục Trần đã có thể nhìn ra nàng giả vờ cứng cỏi, thì tên thống lĩnh viêm ma kia mạnh như vậy có lý nào lại không nhận ra"

Nhưng hắn vẫn chọn cách bỏ chạy, là vì MỤcTrần tạo cho hắn áp lực quá lớn, khiến hắn không tự tin vừa phải đối phó Mục Trần vừa phân tâm đối phó nàng.

Mục Trần nghe vậy, ngược lại cười một tiếng, chợt lắc đầu, cũng không nói thêm về chuyện này nữa, hỏi "Thương thế của ngươi thế nào rồi?"

"Nghỉ ngơi một lúc là có thể hồi phục". Thanh sương khẽ gật đẩu một cái, dù sao nàng cũng lá cường giả cấp bậc đại viên mãn, sinh mệnh lực cực kỳ cứng cỏi.

"Lần này cám ơn ngươi", đôi mắt sáng của thanh sương nhìn Mục Trần, nhẹ giọng nói.

Nàng biết, lần này nếu không phải Mục trần xuất hiện kịp thời, chỉ sợ nàng và thanh linh sẽ rơi vào kết cục cực kỳ thê thảm, sự tàn bạo của tên thống lĩnh viêm ma kia, nàng cũng đã biết rồi.

Mục Trần khoát tay áo một cái, thản nhiên nói "Lúc trước các ngươi cũng định ra tay giúp ta, lần này coi như hoà"

Vừa nói xong, hắn định xoay người rời đi.

"Mục Trần, đi cùng chúng ta đi, hiện giờ không biết đã có bao nhiêu cường giả ngoại vực tà tộc tiến vào tứ thánh tháp rồi, mọi người đi cùng còn có thể hỗ trợ lẫn nhau". Thanh linh thấy Mục Trần muốn rời đi thì vội vàng nói.

Chuyện lúc nãy cũng doạ nàng sợ gần chết rồi, hơn nữa hiện giờ thương thế của thanh sương cũng chưa khỏi hẳn, nếu Mục Trần rời đi, các nàng lại xui xẻo gặp một tên ngoại vực tà tộc cường đại nào đó thì đúng là khóc không ra nước mắt rồi.

Mục trần nghe vậy thì nhíu mày, mặc dù nếu thanh sương khôi phục thì cũng lả một trợ lực lớn, nhưng hắn lại không có thói quen đồng hành cùng những người hắn không tin tưởng lắm.

"nếu ngươi có hứng thú, chúng ta có thể nói cho ngươi biết một số tin tức của phù đồ cổ tộc, bao gồm cà tin tức về...mẫu thân của ngươi". Thanh sương trầm ngâm một chút, sau đó chậm rãi nói.

Mục trần cũng dừng bước, sau đó hắn phất tay nói :"Vậy thì cùng đi đi"

Vừa nói xong, hắn vung tay lên, linh quang khởi động, hoá thành tấm lụa linh lực cuốn lấy thanh sương, thanh linh, hoá thành ba đạo quang ảnh đi về nơi xa xôi

"mẫu thân của ta hiện giờ thế nào?" trên đường đi, Mục Trần trầm mặc một hồi lâu, rốt cục mở miệng hỏi.

"tịnh di rất tốt". Thanh sương cùng thanh linh nhìn nhau một cái, đều nói.

Mục trần nghe vậy, chợt cười lạnh một tiếng, nói "Bị nhốt mà cũng gọi là tốt?"

Thanh sương khẽ lắc đầu nói "Ngươi cũng không biết thân phận và địa vị của TỊnh di ở trong tộc, với thực lực của người, dù là đại trưởng lão cũng không làm gì được"

"Thời điểm trước, Đại Trường lão cùng tịnh di từng có chút xung đột, ngày đó, tịnh di trực tiếp nắm toàn bộ đại trận hộ tộc của Phù Đồ cổ tộc trong tay, ép cho đại trưởng lão không thể không lùi bước".

"Kết quả sau đó chính là, sau này Phù Đồ cổ tộc không thể phái ra thiên chí tôn đối phó với ngươi"

Thanh sương ngưng mắt nhìn Mục Trần nói "Tịnh di là vì ngươi cho nên mới tự nguyện để bị nhốt trong tộc, nếu không, cho dù có là phù đồ cổ tộc, muốn mạnh mẽ nhốt người lại cũng phải trả cái giá cực lớn"

Trong lòng Mục Trần run lên, vì hắn chợt nhớ ra, thời điểm trước đó, dường như lúc hắn xông vào tổ địa của Phù Đồ cổ tộc thì cũng chính là mẫu thân của hắn âm thầm xuất thủ, [T R U Y E N F U L L . V N]trong thời khắc mấu chốt nhất hộ tống hắn trốn ra khỏi tổ địa.

"Khỏ trách mặc dù hiện giờ ta đã dần dần tiến vào tầm mắt của Phù Đồ cổ tộc, nhưng vẫn không có thiên chí tôn nào mạnh mẽ xuất thủ với ta, thì ra tất cả là vì mẫu thân đang âm thầm trợ giúp ta"

Ánh mắt Mục Trần phức tạp, trong lòng trở nên ấm áp, dù từ sau khi lọt lòng, hắn cũng chưa từng được mẫu thân ôm ấp vỗ về, nhưng giờ hắn biết, ở một nơi xa, mẫu thân của hắn cũng đang dùng cách thức khác để bảo vệ hắn.

Đó là sự hy sinh cùng yêu thương vô giá biết chừng nào.

Mục trần mím chặt môi, nhàn nhạt nói "Các ngươi luôn miệng nói mẫu thản ta là người của Thanh Mạch các ngươi, vậy sao các ngươi chỉ một mực ngồi nhìn người bị nhốt?"

Thanh sương khẽ thở dài, nói :"Phù đò cổ tộc hiện giờ có rất nhiều hệ phái, trong đó lớn mạnh nhất là Huyền Mạch và Mặc Mạch, Thanh Mạch chúng ta cũng từng lớn mạnh, khi đó lãnh tụ của Thanh Mạch chính là phụ thân của Tịnh di, cũng chính là ông ngoại của ngươi"

"Nhưng kể từ khi lão nhân gia người ngã xuống, Thanh Mạch bắt đầu xuống dốc, sau đó không lâu, tịnh di cũng rời khỏi phù đồ cổ tộc, biến mất mấy chục năm, mà thời gian đó hắn là lúc cha mẹ ngươi quen biết nhau rồi sinh ra ngươi"

"Mà tới lúc tịnh di trở lại, chính vì bị tra hỏi chuyện huyết mạch xuất ra bên ngoài cho nên bị trưởng lão viện nhốt lại, lúc đó phần lớn vị trí trong trưởng lão viện đều rơi vào tay huyền mạch cùng mặc mạch, mặc dù thanh mạch chúng ta cũng cố gắng, nhưng vẫn không thể nào thay đổi kết cục."

"Hơn nữa, một vài tộc nhân của thanh mạch cũng có chút bất mãn với tịnh di, dù sao người cũng từng được chỉ định lả người đảm nhiệm ngôi vị lãnh tụ của Thanh mạch, nhưng lại không hoàn thành trách nhiệm của một vị lãnh tụ"

"Vì đủ các lý do này nên rốt cục Tịnh di bị nhốt..."

Mục trần nhíu mày một cái, nói "Không phải tất cả mọi người đều muốn trở thành lãnh tụ của thanh mạch các ngươi, ý muốn của các ngươi

sao phải áp đặt lên đầu mẫu thân ta?"

Mặc dù không tiếp xúc nhiều, nhưng Mục trần vẫn có thể cảm giác được, mẫu thân hắn cũng không phải người thích làm lãnh tụ, nàng cũng không thích phải gánh trên lưng toàn bộ trách nhiệm của thanh mạch.

Thanh sương cười khổ một tiếng, nói "Những chuyện này ai có thể nói rõ ràng hết được, nhưng nói chung, những người đó cũng chỉ là số ít, đa phần người của THanh Mạch vẫn luôn tôn trọng tịnh di, hơn nữa lúc nào cũng nghĩ biện pháp để người thoát ra".

Mục trần trầm mặc một chút, thần sắc cũng dịu xuống, thanh sương cũng không cần phải lừa gạt hắn, bởi vì những chuyện này hắn cũng có thể tìm hiểu được.

"Đợi lúc ta đột phá đến thiên chí tôn cảnh, tự ta sẽ tới phù đồ cổ tộc, cứu mẫu thân của ta ra". Mục Trần hít sâu một hơi, giọng nói bình thản nhưng kiên định.

Thanh sương cùng thanh linh ngẩn ra, liếc mắt nhìn nhau, đột phá đến thiên chí tôn? Các nàng có thể cảm nhận được sự tự tin trong lời nói của Mục Trần, điều này khiến các nàng có chút không nói nên lời, dù sao, thiên chí tôn cũng quá mức siêu nhiên, mặc dù hiện giờ thanh sương đã là đại viên mãn,nhìn qua thì cách thiên chí tôn cũng chỉ một bước, nhưng chỉ người trong cuộc mới biết, một bước này sợ rằng còn khó vượt qua hơn tất cả các bước ở những cảnh giới khác cộng lại.

Trên đại thiên thế giới mênh mông vô tận này, đại viên mãn địa chí tôn có lẽ có thể thành bá chủ một phương, nhưng chỉ có bước chân vào thiên chí tôn cảnh mới có thể chạm tới tầng thứ cao nhất trên đại thiên thế giới này.

Địa chí tôn có thể coi là vương, xưng bá một phương, nhưng thiên chí tôn thì chính là đế, có thể đưa mắt nhìn xuống chư vương.

chí cao vô thượng

Nếu đổi lại là người khác tự tin nói có thể tiến vào thiên chí tôn trước mặt các nàng, có thể các nàng sẽ âm thầm lắc đầu, nhưng khi đối mặt với Mục Trần, các nàng lại mơ hồ cảm giác được, đó cũng không phải là chuyện không thề xảy ra.

người thanh niên trước mặt này, dù chưa từng nhận được chút tài nguyên tu luyện của Phù Đồ cổ tộc nào, nhưng vẫn có thể dựa vào sự cố gắng và nỗ lực của bản thân, từng bước từng bước một đi tới ngày hôm nay.

Hắn chỉ có thực lực thượng vị địa chí tôn, nhưng dù đối mặt với kẻ mạnh mẽ như thống lĩnh viêm ma, hắn vẫn có thể bức lui, chiến tích như vậy có lẽ cũng không kém bọn huyền la chút nào.

Có thể tường tượng, nếu Mục Trần cũng chung điểm xuất phát với họ, thì lúc này hắn sẽ bỏ xa người khác đến mức nào?

Thanh sương cùng thanh linh đều khẽ thở dài trong lòng một hơi, Mục Trần này thật không hổ là con trai của Tịnh di....

"Nhưng mà, dù ngươi có tiến vào thiên chí tôn cảnh, sợ rằng đi tới phù đồ cổ tộc cũng không có ích gì". Thanh linh không nhịn được nói, nàng cũng không nghĩ một linh phẩm thiên chí tôn là có thể làm loạn trong Phù Đồ cổ tộc được.

Mục Trần nghe vậy, cũng không nói gì cười cười.

Thanh sương thì lại có chút suy nghĩ, Phù Đồ cổ tộc dù có thể khiến tịnh di tình nguyện bị nhốt nhiều năm, cái này cũng không phải vì tịnh di sợ hãi, mà là vì muốn bảo vệ Mục Trần.

Khi đó mục trần còn chưa trưởng thành, cũng chính là điểm yếu lớn nhất của tịnh di.

Chỉ khi nào Mục Trần chân chính tiến vào thiên chí tôn thì cái điểm yếu này cũng sẽ trở nên nhỏ nhất, đến lúc đó, một khi Mục Trần xuất

hiện ở Phù Đồ cổ tộc, Phù Đồ cổ tộc muốn tịnh di cam tâm chịu nhốt như trước chỉ sợ không còn là chuyện dễ dàng.

Khi đó, đối diện với đội hĩnh 2 mẹ con mạnh mẽ như thế, nếu những lão gia hoả trong phù đồ cổ tộc không muốn bỏ ra cái giá thương gân động cốt thì có lẽ thật sự cũng không làm gì được họ.

Bởi vì bọn họ đã bỏ phí cơ hội tốt nhất, tội tử từng bị bọn họ lãng quên đã trưởng thành đến mức bọn họ không làm gì nổi rồi.

Mục trần cũng không biết thanh sương đang nghĩ gì, ánh mắt hắn nhìn nơi xa, nói :"Mục đích của ngươi cũng là Bát Bộ Phù Đồ sao? Nếu thế, ta cũng không để cho ngươi được".

Hiện giờ hắn đã tu thành "Nhất khí hoá tam thanh", nếu lại có thể có thêm "Bát Bộ Phù Đồ", một trong 36 tuyệt thế thần thông nữa thì, chỉ cần hắn tiến vào đại viên mãn, cho dù là đối mặt với Linh Phẩm Thiên Chí tôn, hắn cũng có sức chống lại.

Thanh sương nghe vậy, ngược lại lắc đầu một cái, âm thanh trong trẻo lạnh lùng "Ngươi không cần để tâm đến ta, cứ nghĩ cách làm sao tranh đoạt bát bộ phù đồ từ tay Huyền La, Mặc Tâm đi, bọn họ tuyệt đối sẽ không cho ngươi đạt được mục đích đâu"

Mục Trần thản nhiên cười một tiếng, nói "Nếu bọn chúng muốn đấu thì cứ việc tới đây, muốn buộc ta lui lại thì phải xem chúng có bản lĩnh này không đã"

Nghe lời của hắn, thanh linh đứng cạnh, trong con ngươi không nhịn được mà thoáng hiện một tia sáng kì dị, ánh mắt dán lên người Mục Trần, dù sao những năm này, trong lứa trẻ phù đồ cổ tộc,danh tiếng của Huyền La, Mặc Tâm quá mức vang dội, trong thanh mạch các nàng, dù là người xuất sắc nhất như thanh linh cũng không thể so sánh được với bọn họ.

Nhưng mục trần trước mắt, dù đối diện với Huyền La, Mặc Tâm cũng không chút nào sợ hãi, sự tự tin tiêu sái như vậy khiến cho trái tim thanh linh cũng trở nên loạn nhịp.

"Nhưng ngươi chớ có coi thường,nghe nói huyền la cùng mặc tâm cũng đã tu thành một đạo chuẩn tuyệt thế thần thông, trong cùng đẳng cấp có thể nói là tiểu vô địch". Thanh sương nhắc nhở.

"Chuẩn tuyệt thế thần thông sao?"

Ánh mắt Mục Trần ngưng lại, nhưng cũng không tỏ vẻ quá mức ngoài dự liệu, tốt xấu gì thì huyền la, mặc tâm cùng coi như là 2 kẻ xuất sắc nhất đồng lứa của Phù Đồ cổ tộc, nếu không có thủ đoạn cuối cùng nào đó thì hắn cũng không tin.

"Ta không xem thương bọn chúng, chỉ hy vọng bọn chúng cũng đừng coi thường ta, nếu không sợ rằng sẽ trả giá không nhỏ đâu". Mục trần ngưng mắt nhìn nơi xa xa, mỉm cười nói.

Thanh sương nhìn thanh niên trước mặt, dù hắn trầm ổn nội liễm, nhưng vẫn khó che dấu được ý chí sắc bén trên người, thì nàng cũng khẽ cắn môi đỏ mọng, sâu trong ánh mắt hiện lên vẻ mong đợi.

Bởi vì nàng cũng muốn biết, khi Mục Trần chạm trán cùng bọn Huyền La, Mặc Tâm, thì rốt cục ai mới là kẻ xuất sắc nhất trong lứa trẻ Phù Đồ cố tộc...

Nguyên 1 chương ngôi tán phét, câu được 2 em gái, nhưng các chú cũng đừng mơ tưởng harem gì đi, vì theo thâm niên nhiều năm của anh thì méo có chuyện mục nó hốt 2 em này đâu, lảm tĩnh cùng tiêu tiêu cũng đừng mơ, chỉ sợ cửu u cũng 50% ra rìa rồi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1330: Thực Lực Của Huyền La, Mặc Tâm

Bành!

trong hoang lâm, một đạo thân ảnh toàn thân tràn ngập khí tức tà ác, có chút chật vật bắn ngược ra, dáng vẻ hốt hoảng tựa như bị tử thần cực kỳ hung ác đuổi giết vậy!

ầm!

Bất quá, đúng lúc khi thân ảnh này sắp thoát khỏi hoang lâm thì cự quyền linh lực khổng lồ như quả núi trực tiếp từ trên trời giáng xuống, hung hăng đánh lên thản ảnh kia.

Lúc này, cả vùng đất như bị đánh sụp xuống, trên mặt đất nhanh chóng xuất hiện những khe nứt như mạng nhện, đợi đến lúc cự quyền biến mất thì trên mặt đất xuất hiện một cái hố khổng lồ, bên trong hố là một đống thịt nát bét, không còn chút sinh mệnh nào.

Cũng vào lúc này, một đạo thân ảnh xuất hiện bên trên cái hố, Mục Trần hờ hững quét mắt qua sau đó cũng không thèm để ý; cách đó không xa, có 2 thân ảnh bay tới, xuất hiện bên cạnh hắn, đúng là thanh sương cùng thanh linh.

- ngoại vực tà tộc càng ngày càng nhiều

Thanh sương nhíu mày, ngắn ngủi nửa ngày, bọn họ liên tiếp gặp mấy nhóm cường giả ngoại vực tà tộc, nhưng may mắn là cũng không xuất hiện những cường giả tương đương viêm ma thống lĩnh, cho nên toàn bộ đám ngoại vực tà tộc xui xẻo này đều mất mạng trong tay họ.

- Chúng ta mau tiếp cận vùng đất trung tâm thôi

Mục Trần ngẩng đầu nhìn nơi xa xôi, hắn có thể cảm giác được một luồng dao động như có như không, nhưng lại đem tới cảm giác sâu không lường được,đang chiếm cứ toàn bộ nơi đỏ.

Hiển nhiên đó chính là địa điểm mục tiêu của bọn họ.

Thanh sương cùng thanh linh nghe vậy, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng, các nàng cũng có thể mơ hồ biết được, ở nơi đó chắc chắn sẽ xảy ra một trận chém giết kịch liệt không cách nào tưởng tượng.

- Đi thôi, tăng tốc độ

Mục Trần vung tay lên, lập tức tăng tốc vọt tới phương hướng kia, hắn cũng không sợ hãi trận đại chiến kịch liệt sắp tới mà ngược lại, thứ hắn lo hơn là bị người khác nhanh chân chiếm phần trước.

Thanh sương cùng thanh linh thấy dáng vẻ sốt ruột của Mục Trần thì đều bất đắc dĩ lắc đầu một cái, sau đó vội vàng đi theo.

Đoạn đường tiếp theo của 3 người lại thuận lợi hơn trước nhiều, cũng không gặp thêm cường giả ngoại vực tà tộc nữa, ngược lại là gặp một số đội ngũ khác, phần lớn những đội ngũ này đều có chút chật vậy, hiển nhiên trước đỏ trên đường đi cũng đã đánh nhau kịch liệt với ngoại vực tà tộc.

Bất quá Mục Trần cũng không để ý nhiều tới mấy đội ngũ này, chỉ chuyên tâm lên đường.

Cứ phóng hết tốc lực như vậy, 2 canh giờ sau, tốc độ của hắn dần giảm xuống, ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía cuối tầm mắt.

Thanh sương cùng thanh linh đều đưa mắt nhìn theo.

Sau đó các nàng thấy, ở cuối tầm mắt, trên vùng đất hoang vu xa xôi,, dường như có một tế đàn màu đen khổng lồ, mà luồng dao động kinh

khủng lúc trước bắt nguồn từ chính tế đàn này.

Nơi đó có người đang giao thủ.

Ánh mắt Mục Trần thu hồi khỏi tế đàn, sau đó ngưng lại, mặc dù khoảng cách cực kỳ xa xôi nhưng hắn vẫn có thể cảm ứng được,lúc này xung quanh tế đàn đang có không ít dao động mạnh mẽ bộc phát, chấn động không gian.

Xem ra đã có đội ngũ đại thiên thế giới cùng ngoại vực tộc chạy tới nơi trước.

Mục Trần khẽ nhíu mày, thân hình vừa động lập tức hoá thành quang ảnh vọt ra.

Mấy phút sau, thân ảnh của hắn xuất hiện cách tế đàn không xa, lúc này khi tới gần rồi hắn mới nhận ra, tế đàn này còn to lớn hơn so với hắn tưởng tượng nhiều.

ở trên nơi cao nhất của tế đàn có 4 cây cột đá cổ xưa, trên cột đá có ngọn lửa thiêu đốt hừng hực, ngọn lửa đó tựa như chất lỏng linh lực, lửa thiêu đốt tạo ra cho người khác một cảm giác tim đập nhanh dần.

trong số 4 cây cột đá, có 1 cây ờ vị trí trung tâm, 3 cây khác vòng xung quanh, mà ở trên cột đá trung tâm có một chiếc quan tài đá màu xám tro,trên quan tài có hoả diễm xiềng xích quấn chặt xung quanh.

Trong cảm giác của Mục Trần, cỗ quan tài đá kia tựa như một cái hố đen, cắn nuốt tất cả khí tức, bất kì kẻ nào tới gần đều sẽ bị nuốt chửng, tà ác cực kỳ.

- trong quan tài kia chính là tàn hồn của một vị thiên ma đế sao?

Mục Trần nhìn chằm chằm quan tài, ánh mắt hiện vẻ kiêng kỵ nồng đậm.

- là đám huyền la, mặc tâm!

Bên cạnh, thanh linh kêu lên, ngón tay chỉ một hướng khác trên tế đàn, nơi đó đang không ngừng bộc phát từng dao động mạnh mẽ như gió lốc.

Lúc này, 4 phía của tế đàn đều đã trở thành chiến trường hỗn loạn, đội ngũ cường giả 2 bên từ khắp nơi tụ hội đến, sau đó hung hãn chạm trán lẫn nhau, đấm đá kịch liệt.

mà trong mảnh chiến trường nơi đó, huyền la cùng mặc tâm chính là 2 thản ảnh được chú ý nhất, vì từ cơ thể họ bộc phát ra dao động linh lực cường đại, hầu như nghiền áp tất cả các cường giả đại thiên thế giới khác.

nhưng dù có mạnh mẽ như vậy thì họ vẫn gặp cường địch ngăn cản

Mục Trần cũng rất quen kẻ địch của mặc tâm, vì hắn chính là tên thống lĩnh viêm ma đã từng giao thủ với bọn hắn lúc trước, mà bên kia, đối thủ của huyền la là một kẻ có dáng vẻ khô gầy, thân ảnh này cực kỳ kỳ lạ vì trên cánh tay hắn cũng không phải là 2 bàn tay, mà là 2 thanh trường đao sắc bén đen nhánh.

Trên lưỡi đao có hàn quang lưu động, mỗi khi xẹt qua, ngay cả không gian cũng bị cắt ngọt, hiển nhiên là cực kỳ sắc bén.

- đó hắn là một trong 32 đại tộc của ngoại vực tà tộc, Đao Ma tộc

. Thanh sương trầm giọng nói, thân là người phù đồ cổ tộc, hiển nhiên là nàng biết được tất cả tin tức tình báo về ngoại vực tộc.

- 32 đại tộc sao?

Hai mắt Mục Trần híp lại, trước đó hắn gặp tên hoàng tử thi thiên u của Thi Ma tộc, dường như cũng là một trong số 32 đại tộc này.

Cường giả đao ma tộc này thực lực cũng kinh người, trong mắt Mục Trần thoáng hiện vẻ ngưng trọng, có thể kịch đấu với huyền la đến mức

này, hơn nữa còn chưa có dấu hiệu thất bại, thì cường giả đao ma tộc này cũng không kém chút nào so với thống lĩnh viêm ma kia.

thực lực của 2 người này tuyệt đối có thể so với cường giả đứng đầu tầng thứ đại viên mãn.

- chúng ta cũng động thủ đi!

THanh sương nói, cục diện trước mắt đã trờ thành đại chiễn hỗn loạn, nhiệm vụ của bọn họ chính là giữ được tế đàn, không để đám ngoại vực tà tộc này phá hỏng.

Mục Trần gật đầu một cái, sau đó không chút do dự gia nhập chiến trường hỗn loạn, hắc bạch Mục Trần cũng hiện ra bên cạnh, 3 người như mãnh hổ giết thẳng về phía ngoại vực tà tộc, không ai có thề ngăn cản.

còn lại Thanh sương cùng thanh linh liên thủ với nhau, tiêu diệt những cường giả ngoại vực tà tộc lọt lưới.

Mục Trần gia nhập chiến trường, một đường điên cuồng chém giết, không ai cản nổi, hiển nhiên cũng tạo ra động tĩnh không nhỏ, lúc này đã bắt đầu thu hút sự chú ý của một số cường giả.

- hừ, tên này rốt cục đã tới!

mặc tâm liếc nhìn phía Mục Trần, hừ lạnh một tiếng.

- Là tên kia!

Lúc này sắc mặt viêm ma thống lĩnh cũng hơi đổi, ánh mắt hơi chút kiêng kị nhìn Mục Trần.

- cùng ta giao thủ, ngươi còn dám phân thần?

Bất quá, trong lúc thống lĩnh viêm ma đang thất thần thì một tiếng cười lạnh như băng từ phía trước truyền tới, sau đó chỉ thấy song chưởng của Mặc Tâm đã tràn ngập hàn khí đen nhánh, hàn khí bá đạo không

cách nào hình dung, hơi toả ra ngoài đã khiến không gian xung quanh đóng băng trong nháy mắt.

đoành!

chưởng phong tràn ngập hắc sắc hàn khí của mặc tâm hung hăng vỗ lên ngực thống lĩnh viêm ma, một chường liền đánh tên kia bay ngược ra,hắc sắc hàn băng điên cuồn tràn ngập, bao trùm lấy thân thể hắn.

soạt!

nhưng hàn băng chỉ bao trùm được mấy giây thì hắc sắc hoả diễm đã điên cuồng bộc phát ra từ trong cơ thể viêm ma thống lĩnh, đốt cháy toàn bộ hàn băng, cùng lúc đó, tiếng gầm gừ giận dữ của viêm ma thống lĩnh cũng vang dội thiên địa.

- Viêm ma tượng

hắc sắc hoả diễm hội tụ, nhanh chóng biến thành một đạo ma ảnh khổng lồ phía sau viêm ma thống lĩnh, từ xa nhìn lại, đạo ma ảnh kia tựa như diệt thế viêm ma, tản ra uy áp kinh người.

Mặc tâm cảm nhận cỗ uy áp này cũng rùng mình một cái, không chút do dự hai tay kết ấn, quát khẽ

Hắc sắc hàn khí điên cuồng gào thét, một khắc sau, sau lưng mặc tâm cũng xuất hiện một thân ảnh khổng lồ, quanh thân thân ảnh này tràn ngập hàn khí, hàn khí cực kỳ âm lãnh, một khi để nó xâm nhập cơ thể thì linh lực cũng sẽ nhanh chóng bị đóng băng.

- Xếp hạng 25 trên bảng 99 chí tôn pháp thân, Đại u minh pháp thân?

Nơi xa, Mục Trần cảm ứng dao động bên này, ánh mắt cũng khẽ động, mặc tâm này không hổ là thiếu chủ của phù đồ cổ tộc, chí tôn pháp thản cấp bậc này cũng không hề tầm thường.

Đoành!

Trong lúc trận chiến bên mặc tâm đang vào giai đoạn khốc liệt thì ở một hướng khác, cũng có dao động cực kỳ kinh khủng quét ra.

ầm ầm!

Cường giả Ma Đao tộc giao thủ với huyền la kia,lúc này phía sau hắn có ma khí ngập trời khởi động, ma khí gào thét, cuối cùng biến thành một thanh hắc đao chừng ngàn trượng, lẳng lặng trôi lơ lửng.

Thanh ma đao vừa xuất hiện liền điên cuồng cắn nuốt sát lục chi khí trên chiến trường, ngắn ngủi vài hơi thở, hắc đao đã bắt đầu đỏ như máu.

- Có thể chết dưới thiên ma đao của tộc ta, cũng coi như vinh hạnh cho ngươi!

Cường giả đao ma tộc ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm huyền la, khàn khàn nói.

- haha, thật không?

đối mắt với khí thế kinh người của cương giả đao ma tộc, huyền la cũng chỉ cười nhạt, chợt trong cơ thể hắn bộc phát ra ánh sáng vạn trượng, giống như một vầng mặt trời chói lọi.

Mặt trời chói lọi hoà tan ra, một đạo cự ảnh mấy vạn trượng cũng chậm rãi xuất hiện sau lưng.

Cự ảnh này toàn thân phát sáng chói mắt, trên tay cầm một toà thuỷ tinh phù đồ tháp chừng trăm trượng, tản ra ánh sáng thần thánh.

Nơi xa, Mục Trần nhìn đạo cự ảnh này, con ngươi cũng không nhịn được co rụt lại, lẩm bầm:

- Đây là Đại Phù Đồ pháp thân, xếp hạng thứ 17?

Nghe đồn, toà đại phù đồ tháp thân này là bắt nguồn từ một trong ngũ đại nguyên thuỷ pháp thân trong thiên địa hiện nay, Vô Tận Quang Minh

Thể.

Mà toà vô tận quang minh thể lại được bảo tồn trong phù đồ cổ tộc.

- tên Huyền la này, dã tâm hiển nhiên không nhỏ!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1331: Thi Thiên U Tái Hiện

Đoàng!

Hoả diễm màu đen ma tượng tung quyền, dưới một quyền này không gian cũng nổ tung, sau đó cự quyền mang theo sức mạnh nóng cháy huỷ diệt hung hăng đánh tới Đâij u minh pháp thản!

một quyền này, nếu là đại viên mãn tầm thường thì chỉ sợ chạm vào là chết!

mặc tâm đứng trên đại u minh pháp thản, hắn nhìn quyền phong hung hãn đánh tới, cũng cười lạnh một tiếng, chợt 2 tay kết ấn.

Đại u minh pháp thân khổng lồ hơi xao động, thân thể đen tối của nó vốn là thực chất, nhưng vào lúc này lại lập tức hoá thành hư ảo, để mặc cho ma quyền đánh xuyên qua.

u minh chưởng!

trong nháy mắt khi thân thể đại u minh pháp thân hoá thành hư ảo, mặc tâm giẫm chân một cái, tay phải của pháp thản lại hoá thành thực chất, mang theo khí tức cực đoan ảm hàn, quỷ dị khó lường vỗ lên toà viêm ma tượng.

ầm!

một kích mạnh mẽ, lập tức khiến cho toà ma tượng kia kịch liệt run lên, sau đó bị một chưởng đánh lui, hàn khí bá đạo điên cuồng ăn mòn ma tượng,nhưng sau đó lại bị hắc sắc hoả diễm nòng đậm quấy nhiễu.

giết!

công kích không có tác dụng, viêm ma thống lĩnh cũng có chút nổi giận, chợt hắn giận dữ gầm thét, viêm ma tượng lại một lần nữa có hoả diễm hừng hực, vô cùng hung hãn đánh về phá mặc tâm.

đối mặt với thế công hung hãn của viêm ma thống lĩnh, mặc tâm cũng cười lạnh, thúc giục đại u minh pháp thân chính diện nghênh đánh!

ầm ầm!

hai quái vật khổng lồ đánh nhau, kinh thiên động địa, cường giả 2 bên đều không dám tới gần, sợ bị liên luỵ vào.

trong lúc mặc tâm cùng viêm ma thống lĩnh kịch chiến, ở một chiến trường khác, huyền la cùng đao ma tộc cường giả kia cũng đang bộc phát đại chiến, thanh ma đao kia chém tới tấp, đao khí hung lệ cực điểm quét ra, tựa như cối xay thịt, bất kỳ kẻ nào cuốn vào trong đó, cho dù cường giả cấp bậc đại viên mãn cũng sẽ hoá thành thịt nát.

dưới đao khí đó, cả vùng đất xung quanh đều bị chém ra vô số vết đao sâu không thấy đáy.

bất quá, hiển nhiên huyền la cũng không sợ đao khí hung lệ này, chỉ thấy toà đại phù đồ pháp tản ra ánh sáng, ánh sáng bao phủ, dường như tạo thành một lá chắn phòng ngự ánh sáng không thể đột phá.

đinh đinh đang đang!

Cứ như vậy, đại phù đồ pháp thân cứng răng xông vào gió lốc đao khí, mặc cho đao khí sắc bén kia tung hoành thế nào cũng không thể đột phá ánh sáng phòng ngự quanh thân nó.

- Nghe nói, Vô Tận Quang Minh Thể chính là chí tôn pháp thân có sức phòng ngự mạnh nhất thế giới, đại phù đồ pháp thân của ta cũng kế thừa được một chút ưu điềm, cho nên công kích này của ngươi sợ rằng không phá nổi phòng ngự của ta

Huyền La đứng trên vai đại phù đồ pháp thân, hắn cười nhạt nhìn cường giả ma đao tộc hung hãn phía sau, nói.

- cho nên, giờ đến lượt ta công kích!

Huyền la cười một tiếng, sau đó đại phù đồ pháp thân giơ toà thánh phù đồ tháp đang phát sáng trên tay lên, trên thân tháp phát ra ánh sáng vô tận.

- Quang minh phong ấn!

Theo tiếng quát khẽ của huyền la, ánh sáng vô tận lập tức bao phủ cường giả ma đao tộc cùng với thanh trường đao khổng lồ kia, mà khi bị ánh sáng chiếu rọi thì đao khí bén nhọn vốn cuồng bạo như gió lốc lại biến mất với tốc độ kinh người!

Mà thanh trường đao huy vũ kia cũng bắt đầu trở nên giống như rơi vào đầm lầy,tốc độ dần dần chậm xuống, bởi vì trên thân đao bắt đầu có ánh sáng quấn quanh.

nhận ra biến hoá này, sắc mặt cường giả ma đao tộc cũng biến đổi, hắn cỏ thể cảm giác được, dưới ánh sáng đó, ngay cả ma khí của thiên ma đao cũng bị phong ấn.

rõ ràng hắn đã có chút đánh giá thấp sự cường hãn của lực phong ấn của huyền la rồi.

ầm!

bất quá, huyền la cũng không cho hắn nhiều thời gian để mà khiếp sợ, bước chân của đại phù đồ pháp thân ầm ầm lao tới, thánh phù đồ tháp không ngừng phát ra ánh sáng, hoá thành vô số trường mâu ánh sáng, ùn ùn bắn về phía cường giả ma đao tộc đang bị phong ấn làm suy yếu.

hống!

cường giả ma đao tộc ngửa mặt lên trời thét dài, ý niệm của hắn vừa động, thanh ma đao to lớn vung vẩy, ma khí cuồn cuộn, chống đỡ thế công hung hãn của huyền la

nhưng nhìn dáng vẻ kia của hắn thì rõ ràng đã bắt đầu rơi xuống hạ phong.

Bốn phía quanh tế đàn khổng lồ, trong mảnh chiến trường hỗn loạn này, cùng với việc mặc tâm cùng huyền la hiển uy, dần dần chiếm thượng phong thì tất cả các đội ngũ của đại thiên thế giới đều phấn chấn, nhất thời bên phía ngoại vực tà tộc bắt đầu có dấu hiện bại lui.

- Hai tên này, đúng là cũng có chút năng lực.

Mục Trần thấy cảnh này cũng hơi cảm thấy kinh ngạc, hắn híp 2 mắt lại nhìn thân ảnh của mặc tâm cùng huyền la, thống lĩnh viêm ma tộc cùng cường giả ma đao tộc kia rõ ràng đều là đối thủ khó giải quyết, nhưng hiện giờ vẫn bị 2 người áp chế, như vậy có thể thấy, thực lực của mặc tâm cùng huyền la rốt cục mạnh mẽ thế nào.

nhưng mà!

Mục Trần cũng không cho rằng, trận đại chiến trước mắt sẽ kết thúc dễ dàng như thế.

ầm!

cũng đúng lúc tâm tư Mục Trần đang chuyển động thì ở chiến trường nơi xa, viêm ma thống lĩnh kia xuất hiện sơ hở trước tiên, bị đại u minh pháp thân của mặc tâm đánh một quyền lui mấy ngàn trượng.

viêm ma thống lĩnh cũng phun ra một ngụm máu đen, hai mắt hắn nhìn mặc tâm giận dữ, hơn nữa thấy phe cường giả ngoại vực tà tộc có dấu hiệu bại lui, thì lúc này hắn ngửa mặt lên trời quát:

- Thi thiên u, ngươi còn không ra tay?!

Tiếng quát của hắn như tiếng sấm, ầm ầm vang dội trên thiên địa, nhất thời khiến cho cả chiến trường đang chém giết bỗng trở nên yên tĩnh trong thoáng chốc.

thi thiên u?

Mục Trần nghe được tiếng quát của viêm ma thống lĩnh, con ngươi cũng hơi co rụt lại, cái tên kia cũng ở đây sao?

- haha, viêm lục, không nghĩ viêm ma thống lĩnh ngươi lại vô dụng như vậy, lại bị một tiểu tử đại thiên thế giới ép chật vật như thế

Thời điểm thanh âm của viêm ma thống lĩnh vừa dứt, thì có một tiếng cười chói tai đột ngột vang vọng trong thiên địa.

Trong thiên địa, đông đảo ánh mắt cũng chợt hướng theo tiếng cười, sau đó bọn họ liền thấy, ở chỗ tế đàn, chẳng biết từ lúc nào đã có một đạo hắc ảnh xuất hiện trên không trung, hắn đứng trên cao nhìn xuống chiến trường phía dưới, vẻ mặt châm chọc.

Huyền la vốn đang kịch chiến cùng cường giả ma đao tộc, lúc này hắn trông thấy thân ảnh tản ra tử khí kia, ánh mắt cũng ngưng lại, hắn đã nhận ra một luồng khí tức cực kỳ nguy hiểm từ kẻ này.

- Giả thần giả quỷ, cút xuống dưới tế đàn cho bản thiếu chủ!

Ánh mắt băng hàn của mặc tâm cũng tập trung nhìn vào thân ảnh tản ra tử khí này, hắn hừ lạnh một tiếng, đại u minh pháp thân một bước xuyên qua hư vô, xuất hiện phía trước đạo hắc ảnh này, cự chưởng mang theo sức mạnh huỷ diệt hung hăng đánh xuống thân ảnh của Thi thiên u.

Thi thiên u đứng trên không trung, 2 tay ôm ngực, đôi mắt tản ra tử khí, mang theo vẻ châm chọc nhìn đại u minh pháp thân xuất hiện trước mặt, đối với thế công vô cùng hung hãn kia, dường như hắn cũng không định phòng ngự chút nào.

huýt.

Hắn chẳng qua chỉ huýt gió nhẹ nhàng một cái.

Âm thanh hài hước vừa dứt,không gian trước mặt thi thiên u xao động, một bộ hài cốt quỷ dị chợt hiện ra, tốc độ nhanh tới mức không ai có thể phát hiện.

Bộ hài cốt này cũng không có chút sức sống nào, nhưng khi nó xuất hiện, bất luận là Mục Trần, huyền la hay mặc tâm vừa đánh tới thì đều co rút con ngươi lại.

Từ trên bộ hài cốt này, bọn họ cảm nhận được một cảm giác uy hiếp không cách nào hình dung,

Hài cốt đưa hốc mắt đen ngòm lên, sau đó nó giơ bàn tay trơ xương ra, tuỳ ý đánh một cái lên cự quyền đang giáng xuống.

ầm!

trong nháy mắt, thanh âm trầm thấp vang dội, mảnh không gian kia chợt nổ tan tành ra như thuỷ tinh, sau đó, đông đảo ánh mắt hoảng sợ nhìn thấy, đại u minh pháp thân to mấy vạn trượng kia như dính đòn nghiêm trọng, chật vật bắn ra ngoài như đạn pháo.

rầm rầm!

cả vùng đất bị đại u minh pháp thân cày xuống một cái rãnh sâu không thấy đáy, khoảng mấy vạn trượng sau đó, cự ảnh khổng lồ này mới chật vật dừng lại, trên bả vai nỏ, mặc tâm phun ra một ngụm máu tươi, trên mặt hiện ra vẻ kinh hãi nồng đậm.

hắn nhìn bộ hài cốt trước mặt thi thiên u với ánh mắt khó tin, hắn không thể nào tin nổi, khi còn đang dùng sức mạnh của đại u minh pháp thân mà lại có thể bị nhẹ nhàng đánh bay như thế.

toàn bộ thiên địa hoàn toàn yên tĩnh.

Những đội ngũ lúc trước còn đang phấn chấn thì lúc này tựa như bị dội một gáo nước lạnh, khiến toàn thân họ lạnh lẽo, họ sợ hãi nhìn bộ hài cốt kia, đây rốt cục là sức mạnh cấp bậc nào mà có thể một quyền đánh bay mặc tâm.

sau lưng Mục Trần, đôi mắt xinh đẹp của thanh linh cùng thanh sương cũng hiện lên sự sợ hãi, mà thân thể mềm mại thanh linh thậm chí còn đang run rẩy.

nơi xa, huyền la ngừng công kích, ánh mắt hắn vô cùng ngưng trọng cùng kiêng kỵ nhìn bộ hài cốt này, thốt ra từng chữ một

- Đây là một bộ thi hài ma đế?!

Có thể có được sức mạnh đáng sợ như thế, trừ thi hài ma đế ra, huyền la cũng không thể nghĩ ra bất kỳ lý do gì, hơn nữa, từ trên bộ thi hài này, hắn cũng cảm thấy một tia khí tức của ma đế.

mặc dù khí tức kia đã cực kỳ mỏng manh, nhưng ma đế thì vẫn là ma đế, đó là tồn tại có thể chống lại thiên chí tôn, bất kể bọn họ phải đại viên mãn hay không, thì trước mặt thiên chí tôn vẫn là con kiến mà thôi.

Lời của hắn truyền ra càng khiến đông đảo đội ngũ bộc phát ra tiếng kêu sợ hãi, nếu không phải chỗ này đều là cường giả tinh nhuệ thì sợ rằng lúc này đã bắt đầu có người muốn quay đầu chạy thục mạng.

không cỏ ai muốn đối mặt với một vị ma đế, mặc dù đây chỉ còn là một bộ thi hài.

- không sai.

thi thiên u gật đầu một cái, hắn từ trên cao nhìn xuống tất cả mọi người, thản nhiên nói:

- bây giờ các ngươi mang theo người của mình, cút ra khỏi khi vực tế đàn, từ bây giờ, bồn hoàng tử chiếm lĩnh tầng này

khuôn mặt huyền la cũng dần trở nên âm trầm, nhưng hắn cũng không ra tay, vì hắn cảm giác được, bộ thi hài ma đế kia quá nguy hiểm.

Cho dù là hắn cũng không nắm phần thắng tuyệt đối.

Cùng với việc huyền la trầm mặc, khắp thiên địa đều trở nên nặng nề, tất cả những đội ngũ kia cũng phát ra tiếng thở dài tuyệt vọng.

Bất quá, trong lúc không khí đè nén này, chợt có người thấy, một đạo thân ảnh chậm rãi từ chiến trường bay lên, đứng trên không trung.

- Mục Trần.

Thanh sương cùng thanh linh nhìn đạo thân ảnh kia, đều không nhịn được kêu lên một tiếng.

Mục Trần đứng trên không trung, ánh mắt nhìn thẳng về phía thi thiên u trên tế đàn, thanh âm tuy bình tĩnh, nhưng lại ầm ầm như sấm vang vọng trong thiên địa.

- Ngươi cướp bộ thi hài này trước mặt ta, bây giờ ta cũng nên tự tay thu nó về.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1332: Tái Chiến Thi Hài Ma Đế

Thanh âm của Mục Trần vang lên giữa thiên địa ngập tràn tiếng chém giết, khiến tất cả ánh mắt kinh ngạc nhìn theo, bọn họ rõ ràng không nghĩ tới, kẻ đầu tiên muốn xuất thủ đánh thi thiên u lại là một thượng vị địa chí tôn.

- Chán sống sao?!

Mặc tâm hơi âm trầm nhìn thân ảnh Mục Trần, lúc trước hắn xuất thủ đã xác nhận, thi hài ma đế kia mạnh mẽ,theo suy đoán của hắn, dù hắn dùng toàn lực, vận dụng tất cả các lá bài tẩy sợ rằng phần thắng cũng không cao.

vì thi hài ma đế kia quá mạnh mẽ.

Chuyện này đến hắn còn không làm được, tên Mục Trần này lại dám thò đầu ra, theo hắn thấy thì rõ ràng là muốn chết.

Nơi xa, huyền la híp 2 mắt lại, khoé miệng hiện lên vẻ châm chọc, hiển nhiên hắn cũng đang cười nhạo Mục Trần không biết tự lượng sức.

- Thanh sương tỷ, hắn ổn không?

. Thanh linh cũng không nhịn được kéo tay áo thanh sương, thấp giọng nói, mặc dù trước đó các nàng cũng đã biết thực lực của Mục Trần, thậm chí trong mắt các nàng, Mục Trần cũng không yếu hơn so với huyền la, mặc tâm.

nhưng đối thủ lần này hiển nhiên còn đáng sợ hơn, không thấy mặc tâm mạnh như vậy còn bị một quyền đánh bay sao? hơn nữa, kẻ tên là thi

thiên u đỏ còn chưa xuất thủ đâu.

Thanh sương khẽ mím môi, trong lòng nàng cũng rất nghi hoặc, nhưng lúc này, ngoại trừ tin tưởng Mục Trần ra có lẽ cũng không còn cách nào khác.

- hắn làm như vậy thì hắn là có nắm chắc

. Thanh sương nói, tiếp xúc qua Mục Trần, nàng biết Mục Trần rõ ràng là một người tương đối tỉnh táo, cái kiểu mạnh miệng cũng không phải phong cách của hắn.

Thanh linh khẽ gật đầu, bây giờ cũng chỉ cỏ thể tự an ủi mình như vậy.

Bất quá đối với đông đảo ánh mắt kinh ngạc hoài nghi, Mục Trần cũng không để ý, ánh mắt của hắn chỉ tập trung vào thi thiên u, con ngươi màu đen sắc bén như ưng.

- thì ra là ngươi

Thi thiên u cũng có chút kinh ngạc nhìn Mục Trần một cái, chợt khàn khàn cười "Lá gan của ngươi cũng không nhỏ, lại vẫn dám xuất hiện trước mặt ta"

Hắn chỉ vào thi hài ma đế, cười híp mắt nóiChẳng lẽ ngươi không cảm nhận được sức mạnh của nó sao? Sau khi bị ta luyện hoá xong, sức mạnh của nó còn mạnh hơn so với lúc ngươi nhìn thấy"

Mục Trần nghe vậy, cũng chỉ cười cười, nói:

- Thế thì đã sao, Một bộ thi hài ma đế mà thôi, cũng không phải ma đế chân chính

- Nói khoác mà không biết ngượng

. Nghe thấy Mục Trần không để thi hài ma đế này vào mắt, Thi Thiên u nhất thời âm lãnh nói.

- Có phải vậy hay không, cứ đánh chẳng phải sẽ biết

. Mục Trần cười lạnh nói.

Cặp mắt đen tối của thi thiên u nhìn chằm chằm Mục Trần, trong con ngươi thoáng hiện lên sát ý lạnh lẽo.

Soạt.

Trong chớp mắt, bộ thi hài ma đế phía trước đột nhiên vọt lên, bày tay gầy guộc xuyên thủng không gian, trực tiếp hướng về phía cổ họng Mục Trần.

Dưới một trảo nào, không gian đổ vỡ, vô số mảnh vỡ không gian hội tụ dưới trảo, sức mạnh cực kỳ kinh khủng.

bất quá, Mục Trần cũng đã sớm cảnh giác việc thi hài ma đế đánh lén, cho nên ngay lúc không gian vỡ vụn, Mục Trần nhún chân một cái, thân hình hoá thành từng đạo tàn ảnh lùi về sau.

Trong khi lui về, ngón tay Mục Trần nhẹ nhàng vuốt lên một chiếc nhẫn màu đen.

ong!

Trên bầu trời dường như có linh quang chỏi mắt bộc phát, tiếp sau đó, đông đảo ánh mắt trong thiên địa khiếp sợ nhìn thấy, phía trước Mục Trần chợt có mấy ngàn bóng người hiện ra trên không trung.

Khi mấy ngàn thân ảnh này xuất hiện, một cỗ chiến ý phong bạo mênh mông, chấn động ánh mắt ùn ùn quét ra, tràn ngập khắp mảnh thiên địa này.

Lúc này, ánh mắt của huyền la, mặc tâm cũng đột nhiên co rụt lại, cho dù với định lực của bọn họ cũng không nhịn được có chút khiếp sợ nhìn mấy ngàn người đột ngột xuất hiện kia, mà sau khi cảm nhận được chiến ý mênh mông, họ đều không nhịn được thất thanh nói

- chiến ý, đây là một đội quân?

Có thể có được chiến ý mạnh mẽ thế này, đội quân này chắc chắn phải cực kỳ tinh nhuệ.

Thanh linh cùng thanh sương cũng mở to mắt nhìn cảnh này, một lúc lâu sau mới khiếp sợ nói:

- hắn lại có một đội quân mạnh mẽ thế này?

Đội quân này tản ra chiến ý mênh mông, cho dù mạnh mẽ như thanh sươngg đã là đại viên mãn thì cũng cảm thấy hoảng sợ trong lòng.

Xuất hiện trên bầu trời đúng là huyền long quân, mà phía trước huyền long quân, khương long hiện ra, trước tiên hắn nhìn về phía Mục Trần, ôm quyền cung kính nói:

- Mục vương!

- Mục vương!

Mấy ngàn chiến sĩ huyền long quân cũng chỉnh tề hô lên, tiếng hô như sấm, làm không ít người rung động.

Mục Trần khẽ gật đầu với huyền long quân, sau đỏ chỉ về phía thi hài ma đế xa xa, nói

- Khương long thống lĩnh, chúng ta lại gặp cái đồ chơi này rồi

khương long quay đầu, ánh mắt lãnh lệ đầy thù hận nhìn thi hài ma đế, cười lạnh nói:

- Mục vương hạ lệnh cho chúng ta phá huỷ cái thi thể thối nát này

- Một đám giun dế muốn chết!

Thi thiên u thấy vậy cũng cười lạnh lẽo một tiếng, vung tay lên, nói:

- Giết hết cho ta!

Hống!

Thi hài ma đế ngửa mặt lên trời gầm nhẹ, ma khí tràn lan đầy trời, một khắc sau, lập tức mang theo luồng ma khói vạn trượng, hướng về phía huyền long quân.

Nếu một đội quân tầm thường gặp thế công đáng sợ của thi hài ma đế này thì chỉ sợ đã sớm tan rã, tinh thần hoàn toàn biết mất, nhưng huyền long quân này ở thời kỳ toàn thịnh,dù là ma đế này còn sống cũng sẽ bị trấn áp, tuy hiện giờ nằm trong tay Mục Trần không thể phát huy toàn bộ sức mạnh, nhưng ma đế này cũng chỉ còn là một cỗ thi hài.

Chiến!

Khương long thét dài một tiếng, nhất thời mấy ngàn chiến sĩ huyền long quân cũng gầm nhẹ, một khắc sau, chiến ý cuồn cuộn dường như hoá thành một đại dương vô tận cuộn trào, ngay cả không gian cũng có chút không chịu nổi sức nặng của nó.

Khi huyền long chiến ý ngưng tụ, Mục Trần cảm nhận sức mạnh mênh mông cuồn cuộn này, tâm niệm vừa động, bên trên chiến ý đại dương hiện lên một cái long chưởng có vô số chiến văn, hung hăng đánh tới thi hài ma đế.

hống!

thi hài ma đế gầm thét, không lùi nửa bước, ngược lại nghênh tiếp long chưởng, nắm đấm khô gầy trực tiếp đánh lên chiến ý long chường.

ầm!

2 bên cứng rắn đụng nhau, âm thanh ầm ầm vang dội, thi hài ma đế dừng lại, nhưng chiến ý long chưởng lại bị đẩy lùi đi, thậm chí có vết nứt vỡ, chuẩn bị vỡ vụn.

Mục Trần thấy vậy ánh mắt không khỏi ngưng, quả nhiên bộ thi hài ma đế này đã mạnh mẽ hơn trước nhiều.

Khi còn trong huyền long không gian, sức mạnh của thi hài ma đế mặc dù không phải tầm thường, nhưng tối đa cũng chỉ đứng đầu đại viên mãn thôi, mà trước mắt, sau khi bị thi thiên u luyện hoá, sức mạnh của nó hiển nhiên còn mạnh hơn cường giả đứng đầu đại viên mãn một đường.

tuy nói chỉ là một đường, nhưng đủ để nó vô địch trước đại viên mãn.

- mục vương, thi thiên u kia sử dụng bí pháp kích hoạt một chút sức mạnh còn lại trong thi hài ma đế, dựa vào 3000 chiến sĩ huyền long, sợ rằng không chế phục được nó

Cùng lúc đó, thanh âm của khương long cũng được linh lực bao lấy, truyền vào tai Mục Trần.

Hiển nhiên khương long cũng phát hiện ra thi hài ma đế đã mạnh hơn trước

Mục Trần nghe vậy, khẽ gật đầu, cười trả lời: Nếu 3000 không được, vậy thì thêm 2000!

khương long ngẩn ra, vội vàng nói:

- nhưng mục vương, thực lực của người hiên giờ nhiều lắm cũng chỉ chưởng khống được chiến ý của 3000 huyền long quân mà thôi, nếu nhiều hơn sẽ dễ dàng bị cắn trả.

Mục Trần nhẹ nhàng cười một tiếng, hắc bạch Mục Trần xuất hiện bên cạnh hắn, bản thể của hắn đúng là chỉ có thể khống chế 3000 huyền long quân, nhưng đừng quên, hắn còn nhất khí hoá tam thanh.

Có hoá thân gia nhập, khống chế 5000 huyền long quân cũng không phải vấn đề quá lớn.

Tâm niệm vừa chuyển động, Mục Trần vung tay áo lên, chỉ thấy huyền long giới chĩ lại một lần nữa bộc phát ánh sáng, thoáng chốc sau lại có thêm 2000 huyền long quân từ hư vô hiện ra.

Lại có thêm huyền long chiến sĩ xuất hiện, một lần nữa làm đông đảo ánh mắt biến sắc, thậm khí khuôn mặt của huyền la cùng mặc tâm cũng trở nên có chút khó coi.

Lúc trước 3000 chiến sĩ huyền long quân, tuy làm cho bọn họ kiêng kỵ nhưng cũng không quá mức sợ hãi, nhưng hiện giờ lại thêm 2000, chiến ý cường đại như vậy khiến bọn họ không thể không cảm thấy hoảng sợ.

Tên khốn kiếp này, rốt cục hắn tìm đâu ra một đội quân tinh nhuệ như vậy?", mặc tâm mặt trầm như nước, nhưng trong lòng thì không nhịn được gầm thét, thân là thiếu chủ phù đồ cổ tộc, hắn rất rõ đội quân cấp bậc thế này có giá trị bậc nào.

Sắc mạnh huyền la hết xanh lại trắng, ánh mắt u lãnh nhìn chằm chằm thản ảnh Mục Trần, lúc này, hắn đã cảm thấy trên mặt có chút ran rát, bời vì cho tới cùng, ánh mắt của hắn nhìn Mục Trần cũng là từ trên cao nhìn xuống, dù sao huyền la hắn mới là người kiệt xuất nhất trong lứa trẻ phù đồ cổ tộc, [T RUYE N F U L L . V N]cho dù là mặc tâm cũng chỉ có thể miễn cưỡng tranh đấu với hắn mà thôi.

về phần Mục Trần, hắn vẫn luôn coi là tội tử, chỉ cần hơi vung nhẹ tay là có thể bắt được.

cho nên nhiều lần nhìn hắn tuy có vẻ ôn hoà, nhưng thực ra ánh mắt hắn nhìn Mục Trần lại rất lãnh ngạo, vậy mà hôm nay hắn đột nhiên nhận ra, sự ngạo nghễ của mình lại có vẻ buồn cười.

Bởi vì thứ sức mạnh hắn từng cho rằng thừa đủ để đối phó với Mục Trần thì hiện giờ căn bản không thể tạo nên chút uy hiếp nào.

Thực lực cùng thủ đoạn mà Mục Trần thể hiện ra không kém huyền la hắn chút nào.

Sự tương phản này khiến sắc mặt huyền la trở nên xám xịt, hắn nhìn chằm chằm Mục Trần, từng tia sáng lạnh lẽo dần dần ngưng tụ trong mắt.

Từ trên người Mục Trần, hắn nhận ra một cảm giác uy hiếp cực kỳ đậm đặc, sự uy hiếp đó còn mạnh mẽ hơn so với mặc tâm.

Ầm!

trong lúc nội tâm của huyền la và mặc tâm xáo trộn, thì trên bầu trời, chiến ý mênh mông của 5000 huyền long quân hội tụ, nhất thời thiên địa biến sắc, chiến ý kinh khủng tạo thành uy áp, điên cuồng lan ra, làm cho tất cả các cường giả trong mảnh thiên địa này đều cảm thấy nặng nề.

Mục Trần đứng phía trên quân đội, hắc bạch Mục Trần ngồi xếp bằng trong chiến ý mênh mông, trợ giúp gắn khống chế chiến ý, hắn cảm nhận chiến ý mạnh mẽ,nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Chiến ý cấp độ này hiện giờ cũng là cực hạn của hắn, dựa vào nó, hắn mới có sức mạnh chính diện đấu với thi hài ma đế.

Vì vậy ánh mắt của hắn quét ra, nhìn về phía Thi Thiên u lúc này sắc mặt có chút biến hoá, tiếng cười nhạt truyền ra khắp bầu trời.

- Ngươi có muốn tới thử không?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1333: Hoá Linh Phong Hiển Uy

- Ngươi có muốn tới thử không?

nghe thanh âm khiêu khích của Mục Trần, trong mắt thi thiên u cũng thoáng hiện một tia âm lãnh, hắn lạnh lùng cười một tiếng, nói:

- Ngươi nghĩ đông người hơn thì có thể chống lại thi hài ma đế của ta sao? Thật là ngây thơ!

Dứt lời, hắn vung tay lên, tàn nhẫn nói:

- Giết sạch đội quân này, không chừa một mống!

Hống!

thanh âm vừa dứt, chợt thấy thi hài ma đế thét dài, trên thân thể hài cốt một lần nữa lại có ma khí kinh thiên quét ra, khiển cho cả thiên địa đều run rẩy.

đối mặt với ma uy như vâyk, đông đảo cường giả đại thiên thế giới đều không nhịn được mà lộ vẻ sợ hãi, cho dù mạnh như huyền la, mặc tâm thì ánh mắt cũng trở nên nặng nề.

vù!

thi hài ma đế trực tiếp hoá thành một đạo ma quang, một lần nữa xông vào quản trận của 6000 huyền long quân.

hừ

Mục Trần thấy vậy, hừ lạnh một tiếng, tâm niệm vừa động, chiến ý mênh mông của 6000 huyền long quản bắt đầu khởi động, trong nháy mắt, thiên địa biến sắc, đại dương chiến ý sôi trào kịch liệt, một con chiến linh cự long to không nhìn thấy điểm cuối hiện ra, mũi rồng phun ra một hơi,chiến ý long tức (hơi thở) mang theo dao động huỷ diệt trực tiếp lao tới ma đế.

hống!

thi hài ma đế không ngừng gào thét, nó vẫn không chịu lùi bước, đối mặt với chiến ý long tức, cái miệng khô héo của nó phun ra một hơi, một luồng ma yên (khói) cuộn trào ra,vô cùng hung hãn đâm vào chiến ý long tức.

ầm!

va chạm trong nháy mắt, cả thiên địa đều run rẩy kịch liệt, gió lốc sôi trào không cách nào hình dung, tất cả các cường giả phía dưới đều chịu ảnh hưởng, bị thổi bay đi.

Tuy rằng bị thổi bay, nhưng ánh mắt của đông đảo cường giả vẫn gắt gao quan sát trận đấu trên không trung.

Tại nơi gió lốc tan đi,một lát sau, chiến ý long tức cùng ma yên cuồn cuộn không hẹn mà đòng thời vỡ vụn, nhìn tình hình này thì cỏ vẻ 2 bên không phân được mạnh yếu.

hiển nhiên, sau khi có thêm 2000 huyền long quân gia nhập, chiến ý mênh mông đã có thể chính diện chống lại thi hài ma đế.

vì vậy, xung quanh tế đàn không khỏi bùng nổ tiếng hoan hô, những cường giả vốn hoảng sợ vì thi hài ma đế xuất hiện thì lúc này cũng đã thở phào nhẹ nhõm.

- Hắn thật sự làm được!

. Thanh linh cũng mở to đôi mắt đẹp, khuôn mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc không tin nổi.

Đây chính là bộ một thi hài ma đế đó, ngay đến mặc tâm lúc trước cũng

bị đánh bay, thế mà hiện giờ lại bị Mục Trần thúc giục một đội quân, cứng rắn ngăn cản được.

Bên cạnh, thanh sương cũng khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, đôi mắt đẹp có chút phức tạp nhìn thản ảnh trẻ tuổi trên bầu trời, hiển nhiên cảnh này cũng tạo thành rung động không nhỏ với nàng.

trong lúc các nàng còn chấn động, thì, sắc mặt của huyền la cùng mặc tâm cũng đen như đít nồi, lúc trước đó, bọn hắn là nhân vật chính,là tâm điểm vạn người chú ý, vậy mà lúc này lại xuống dốc thành nhân vật quần chúng mất rồi.

trong lúc tiếng hoan hô vang lên đầy trời, thi thiên u cũng cau mày, ánh mắt nhìn Mục Trần lại thêm ngưng trọng, lúc trước ở trong không gian kia, hắn dù lấy được một bộ thi hài ma đế, nhưng Mục Trần này cũng đã lấy được đội quân cường đại năm xưa đã chém chết vị ma đế này.

hiện giờ, dựa vào sức mạnh của đội quân này, hiển nhiên Mục Trần cũng không sợ thi hài ma đế của hắn.

ánh mắt thi thiên u loé lên, chợt hắn quét mắt về phía chiếc quan tài đen trên tế đàn, trong mắt thoáng hiện vẻ tham lam, bên trong quan tài đó có một đạo tàn hồn thiên ma đế, nếu hắn có thể lấy được, hơn nữa đem đi luyện hoá thì hắn có thể chân chính bước vào tầng thứ ma đế.

cho nên hôm nay, dù bất kể thể nào cũng phải phá vỡ phong ấn, lấy được tàn hồn thiên ma đế.

vì vậy, hắn lập tức vung tay lên, thi hài ma đế một lần nữa đánh về phía đội quân, mà bản thân của hắn cũng rút lui, chạy thẳng về phía tế đàn.

Hành động của hắn khiến toàn thiên địa đều kinh hãi, tất cả cường giả của đại thiên thế giới đều hiểu, một khi thi thiên u này phá vỡ phong ấn, phóng thích tàn hồn thiên ma đế, thì tất cả bọn họ ở đây đều không ai sống sót.

Ánh mắt mặc tâm, huyền la cũng biến đổi, chợt thân hình vừa động, bay vọt ra, hiện giờ phải ngăn cản thi thiên u, [T RUYE N F U L L . V N] chỉ có một người có thể đạt được truyền thừa, mà hiển nhiên ai có công lao lớn nhất thì khả năng đoạt truyền thừa cũng là cao nhất, trước mắt Mục Trần đã ngăn cản thi hài ma đế khó chơi kia rồi, đây là thời điểm tốt nhất để đục nước béo cò.

- Đứng lại cho ta!

Bất quá khi bọn họ vừa hành động, chợt có tiếng quát vang lên, Viêm ma thống lĩnh cùng cường giả ma đao tộc trực tiếp xuất hiện trước mặt bọn họ, ngăn cản lại.

cút!

Mặc tâm cùng huyền la đều gầm lên, linh lực phong bạo bộc phát, đánh về phía viêm ma thống lĩnh cùng cường giả ma đao tộc.

ầm ầm!

2 bên lại một lần nữa quần ẩu lấy nhau, giao phong kịch liệt khiến cả thiên địa rung chuyển.

Mục Trần cũng phát hiện ra hành động của thi thiên u, lúc này ánh mắt ngưng lại, hắn tất nhiên biết rõ mục đích của tên kia, cho nên tuyệt đối không thể để hắn thành công

Vì vậy, thân hình hắn vừa động, lập tức thoát khỏi đội quân, hoá thành một đạo lưu quang lướt tới tế đàn, về phần huyền long quản, trong đó còn có hắc bạch Mục Trần trấn giữ, tuy sẽ không mạnh như lúc 3 người liên thủ, nhưng vẫn có thể phát huy sức mạnh của chiến ý, cuốn lấy thi hài ma đế kia.

Thân hình Mục Trần hiện ra trên tế đàn, ánh mắt phong toả lấy thi thiên u.

Thản hình thi thiên u cũng dừng lại, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm Mục Trần, lộ ra một tia nguy hiểm, tàn nhẫn nói "Lá gan của ngươi cũng thật không nhỏ, lại dám bỏ lại quân đội, một mình ngăn cản ta? Chỉ dựa vào cái thực lực thượng vị địa chí tôn của ngươi sao?

Mục Trần không phủ nhận, cười một tiếng nói:

- ngươi cứ tới thử thì biết

- Bổn hoàng tử đúng là phải thử xem sao!

Thi thiên u cười dữ tợn, thân ảnh của hắn quỷ mị biến mất tại chỗ,trong lúc không gian chấn động, mơ hồ có thể thấy được một quang ảnh xuyên thấu không gian, bắn thẳng về phía Mục Trần

Mục Trần mặt không đổi sắc, giẫm chân một cái, trong tay có vô số đạo linh ấn ào ạt bay ra, dung nhập vào tứ phía trong hư không.

- viêm hoàng trận!

cùng với tiếng hô của Mục Trần, một toà linh trận to lớn nháy mắt thành hình, linh lực mênh mông hội tụ, một thân ảnh tản ra nhiệt độ nóng rực xuất hiện phía trước, một quyền đánh về phía một mảnh không gian đang vặn vẹo.

đoành!

không gian vỡ vụn, thân hình thi thiên u thoáng hiện ra, hắn nhìn toà viêm hoàng trận trước mắt, trong mắt thoáng hiện vẻ âm lãnh, đầu gối hắn hơi nhún,chớp mắt sau hoá thành từng đạo tàn ảnh, nháy mắt xuất hiện trước viêm hoàng cự ảnh.

bàn tay hắn như đao, trên đó tràn ngập tử khí kinh người, bàn tay huơ ra như xuyên thấu không gian, trực tiếp quỷ dị cắm vào trong lồng ngực viêm hoàng cự ảnh.

tử khí đen kịt nhanh chóng lan ra, vài hơi thở sau đã lan ra toàn thản viêm hoàng cự ảnh, nhất thời cự ảnh vỡ vụn, mà toà viêm hoàng trận cũng theo đó mà vỡ tan.

- thực lực thật mạnh!

Mục Trần thấy vậy, ánh mắt cũng không nhịn được ngưng lại, hắn không nghĩ tới, bản thể của thi thiên u này cũng mạnh mẽ như vậy, một toà viêm hoàng trận mà chỉ duy trì được một thời gian ngắn đã bị đánh vỡ.

- tiếp theo, kẻ chết chính là ngươi!

Một kích đánh nát viêm hoàng trận, thi thiên u hướng về Mục Trần cười dữ tợn, thân hình chợt loé liền xuất hiện phía trước Mục Trần, vỗ ra một chưởng, tử khí cuồn cuộn, tựa như muốn cắn nuốt tất cả sự sống.

Mục Trần thấy vậy, ánh mắt chợt loé, linh lực thuỷ tinh hội tụ, bàn tay hắn dường như hoá thành thuỷ tinh, trực tiếp cứng rắn đánh với chưởng của thi thiên thiên u.

ầm!

mặt đất dưới chân hai người vốn tạo thành từ vật liệu đặc biệt, nhưng lúc này cũng vỡ vụn ra, tử khí nồng nặc bao lấy chưởng của Mục Trần, không ngừng cắn nuốt sức sống.

bất quá, lòng bàn tay của Mục Trần cũng có ánh sáng thuỷ tinh phát ra, toàn lực phong ấn tử khí.

Mà trong lúc song chưởng của 2 người cứng rắn đụng nhau, trong con

ngươi Mục Trần bộc phát ánh sáng rực rỡ, một toà thuỷ tinh phù đồ tháp phóng ra, nhanh chóng phóng đại thành một toà cự tháp, cự tháp như một cái lồng chụp xuống, nhốt cả thi thiên u lẫn Mục Trần bên trong.

Biến cố như vậy khiến thi thiên u cau mày, lúc trước hiển nhiên Mục Trần cố ý tiếp chưởng của hắn, mục đích là muốn dùng toà tháp này nhốt hắn vào trong.

thi khí lượn lờ quanh thản thi thiên u, ánh mắt hắn cảnh giác quét vào bên trong tháp, một khắc sau, ánh mắt hắn chợt dừng lại trên một quả cầu thuỷ tinh, bên trong quả cầu đó, mơ hồ có thể thấy một luồng hoàng phong kỳ lạ đang cuộn trào.

từ trong luồng hoàng phong đó, thi thiên u cảm thấy một chút khí tức nguy hiểm.

- nhận ra rồi sao?

Mục Trần nhìn thi thiên u, cười nhạt, sau đó hắn một tay kết ấn, quang cầu đang lơ lửng trong phù đồ tháp bỗng dưng ảm đạm dần, cuối cùng, phong ấn bên ngoài quang cầu đã biến mất toàn bộ.

ào ào!

cùng với việc phong ấn biến mất, hoá linh phong vốn bị vây trong đó nhất thời ùn ùn bộc phát ra, mà Mục Trần vừa động tâm niệm, trong thánh phù đò tháp chợt phát ra lực phong ấn, khống chế hoá linh phong tạo thành gió lốc, trực tiếp bao phủ về phía thi thiên u.

Bên trong tháp phù đồ tháp, hoàng phong cuộn trào, mang theo khí tức đáng sợ.

Thi thiên u nhìn gió lốc gào thét tới, sắc mặt cũng không nhịn được biến đổi, không dám chậm trễ chút nào, hắn hít sâu một hơi, lập tức từ trong miệng phun ra thi khí vô tận, thi khí này cực kỳ đặc quánh, hoá thành hải dương thi khí, tầng tầng lớp lớp bảo vệ thi thiên u bên trong.

Cũng đúng lúc khi thi thiên u tạo dựng xong tầng bảo hộ này thì giữa không trung, gió lốc cuộn trào ầm ầm cuốn tới, cuồng bạo thổi tung hải dương thi khí lên.

Mục Trần tò mò nhìn cảnh này, hắn cũng rất muốn xem, đạo hoá linh phong mà hắn nhanh trí phong ấn được lúc trước này rốt cục có bao nhiêu uy năng.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1334: Thi Thần Tam Khấu Thủ

ù ù!

Bên trong thánh phù đồ tháp, hoàng phong gào thét, sao đỏ không ngừng thổi về phía hải dương thi khí đặc quánh bên dưới, mà sâu trong thi hải, sắc mặt thi thiên u cũng ngày càng ngưng trọng như gặp đại địch.

xèo xèo!

hoàng sắc (màu vàng) hoá linh phong rốt cục cũng chạm tới hải dương thi khí, mà trong nháy mắt khi tiếp xúc, thi khí đặc quánh kia đã lập tức bắt đầu tiêu tán với tốc độ kinh người.

cảnh này giống như tuyết gặp dung nham vậy.

Mục trần thấy cảnh này, nhất thời hai con mắt không nhịn được sáng lên, hoá linh phong này không chỉ có thể phân giải linh lực, thậm chí cũng có hiệu quả tương tự với thi khí.

Khi giao phong lúc trước, Mục Trần đã lĩnh giáo qua về độ khó chơi cùng tính ăn mòn mạnh mẽ của hoá linh phong này, hơn nữa còn có thể cắn nuốt sức sống, nếu không phải linh lực của hắn đã được thánh phù đồ tháp cường hoá, hơn nữa bên trong còn ẩn chứa lực phong ấn thì chỉ sợ hôm nay cũng ăn đủ thiệt thòi.

trước mắt,hiển nhiên thi khí của thi thiên u này khi tiếp xúc với hoá linh phong thì cũng bị phân giải dễ dàng.

nơi đó, dưới sự bảo vệ của hải dương thi khí, sắc mặt của thi thiên cũng có chút khó coi, hoá linh phong quỷ dị này rõ ràng đã đánh cho hắn

không kịp trở tay.

xèo!

Hoàng phong không ngừng gào thét, mà dưới lực phân giải của hoá linh phong, thi khí hải dương đậm đặc bao quanh thi thiên u cũng không ngừng tiêu tán với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được.

bất luận thi thiên u bổ sung thêm thi khí cỡ nào cũng không thể cản trở tốc độ phân giải này được.

vì thế, ngắn ngủi mấy phút sau, thi khí xung quanh thi thiên u đã bị phân giải hầu như không còn chút nào, lộ ra bản thể.

- đi

Ánh mắt mục trần lạnh lẽo, ngón tay điểm ra, hoá linh phong ngập trời gào thét lao tới, lúc trước cũng mới chỉ tiêu hao phòng ngự của thi thiên u mà thôi, kế tiếp nhất định phải đánh trọng thương bản thể của hắn.

Thân thể thi thiên u cố gắng thoát ra, bị hoàng phong quấn lại, nhất thời áo bào đen bên ngoài vỡ vụn ra, lộ ra thân thể khô héo tái nhợt, thân thể hắn giống như hài cốt, nhưng lại loé ra hắc quang, cứng rắn như thép nguội.

Nhưng cái này đối với hoá linh phong thì chỉ là chuyện nhỏ.

Một luồng hoàng phong thổi qua thân thể thi thiên u, nhất thời lớp da nhợt nhạt của hắn bị tróc ra, một mảng huyết nhục khô héo dần, bắt đầu hoá thành bụi bặm.

Thi thiên u chật vật chạy thục mạng, nhưng hoá linh phong nhất quyết đuổi theo như hình với bóng.

Truy đuổi khoảng mấy phút sau, thi thiên y đã trở nên vô cùng chật vật, bên ngoài thân thể hắn đã bong tróc như tổ ong, thậm khí thi khí bao

quanh đã mỏng manh đi một ít.

Đối với loại hoá linh phong không cách nào phòng ngự này, thi thiên u rõ ràng đã bó tay rồi.

- tên đáng chết!

Thi thiên u gầm thét lên, nếu là chính diện giao thủ thì hắn không sợ mục trần chút nào, nhưng đám hoàng phong quỷ dị này lại làm hắn khổ sở không tả nổi.

- không thể tiếp tục như vậy!

. Trong lòng thi thiên u cũng không ngừng gầm nhẹ, nếu cứ tiếp tục bị mục trần dùng hoá linh phong truy giết thế này, sợ rằng không bao lảu nữa thi khí bản thân hắn cũng sẽ tiêu hao sạch sẽ, đến lúc đó thật sự như cá nằm trên thớt, mặc cho người xẻ thịt.

Ánh mắt thi thiên u điên cuồng, một khắc sau, hắn cắn răng một cái, dường như đã quyết định điều gì đó.

trong nháy mắt, hai tay hắn kết ấn, thi khí nồng nặc phun ra từ lỗ chân lông, hoá thành một cái thi kén, tầng tầng lớp lớp bao bọc hắn bên trong.

- Bổn mệnh thi độn!

Thi kén bao trùm lấy thân thể thi thiên u, mơ hồ có giọng nói trầm thấp vang lên.

Hoá linh phong gào thét tới, nhanh chóng ăn mòn phản giải thi kén, rất nhanh đã mờ được thi kén ra, nhưng khi cái kén này mở ra, chỉ còn thấy một bộ xương khô, thân thể thi thiên u đã biến mất không dấu vết.

Mục trần thấy vậy, ánh mắt cũng dừng lại, hơi cảm ứng một chút, sắc mặt biến hoá:

- Lại có thể trốn ra khỏi thánh phù đồ tháp sao?

Trong lúc hắn đang cảm ứng, thì dao động thi khí của thi thiên u lại xuất hiện bên ngoài thánh phù đồ tháp.

- Một loại thế tử thuật sao? Thật là quỷ dị

(thế tử thuật - lấy vật khác chết thay cho bản thể)

Sắc mặt mục trần có chút ngưng trọng, thủ đoạn này của thi thiên u đúng là không tầm thường, hắn để cho bộ xác khô này chết thay hắn một lần, còn bản thề của hắn lại bình an vô sự chạy trốn.

Loại thủ đoạn này cũng khiến Mục Trần kinh hãi, đồng hơi cảm thấy may mắn, cũng may thi thiên u bị hoá linh phong ép phải dùng tới thủ đoạn này, nếu không sau này đến thời khắc quan trọng tên này mới dùng đến thì tuyệt đối có thể lật ngược tình thế, nhân cơ hội thi triển công kích trí mạng, thay đổi cục diện

- Loại thủ đoạn này chắc chắn có hạn chế cực lớn, có lẽ sau này thi thiên u cũng không thể dùng tiếp được nữa

Mục trần trầm ngâm một chút, ngẩng đầu nhìn hoá linh phong gào thét trong thánh phù đồ tháp, cũng không nhịn được cười một tiếng, thật ra thì thi thiên u kia vì bị hoá linh phong ép cho chật vật nên mới quá sợ hãi hoảng loạn, nếu hắn có thể bình tĩnh quan sát cẩn thận thì sẽ phát hiện,[T RUYE N F U L L . V N]hoá linh phong này dù lợi hại, nhưng cũng nguồn cung ứng, sớm muốn cũng sẽ tiêu tán nhanh chóng.

Hoá linh phong càng kéo dài thì sẽ càng trở nên mỏng manh.

Nhưng cũng may là Mục trần đã đạt được mục đích.

hắn vung tay lên, thánh phù đồ tháp nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng hoá thành một luồng ánh sáng bắn vào trong mắt hắn, mà thân ảnh của hắn lại một lần nữa xuất hiện trên tế đàn, ánh mắt hài hước nhìn về phía

thi thiên u.

Lúc này, dáng vẻ tên kia vẫn chật vật như trước, thân thể rách nát, máu thịt lẫn lộn, từng mảng huyết nhục ngọ nguậy, nhanh chóng chữa trị thân thể.

ồn ào.

xung quanh tế đàn, những ánh mắt vốn luôn tập trung theo dõi trận đấu của hai người, lúc này cũng không nhịn được có chút chấn động, hiển nhiên bọn họ không nghĩ tới, thi thiên u mới chỉ bị mục trần lôi vào trong tháp khoảng 10 phút, lúc đi ra đã chật vật đến như vậy.

trong phù đồ tháp, rốt cục mục trần đã sử dụng thủ đoạn gì, lại có thể khiến thi thiên u bị thương đến vậy?

không ít cường giả 2 mắt nhìn nhau, trong lòng thoáng hiện đủ mọi loại nghi ngờ, đồng thời cũng cảm giác được sự thâm sâu của mục trần.

Mặc tâm, huyền la vốn đang kịch chiến, thì lúc này cũng giật mình trong lòng, sau đó không tự chủ mà sinh ra kiêng kị nồng đậm với thủ đoạn khó lường của mục trần.

Huyết nhục trên thân thể ngọ nguậy, ánh mắt thi thiên u nhìn Mục Trần cũng càng ngày càng trở nên đang sợ, lúc này hắn như con sói hung ác âm thầm liếm vết thương, nhưng trong lòng lại không ngừng suy nghĩ cách trả thù.

- thật không nghĩ rằng, thi thiên u ta lại có lúc chật vật như vậy

. Thanh âm của thi thiên u như từ địa ngục truyền tới, sát ý đó nồng đậm đến mức có thể hoá thành thực chất, làm lòng người lạnh lẽo.

Nhìn thấy ánh mắt của thi thiên u, 2 mắt mục trần cũng dần ngưng lại, thân thể trở nên căng thẳng, vì lúc này thi thiên u đã như một con dã thú sắp nổi điên.

lúc này, hai mắt thi thiên u bắt đầu mờ nhạt dần, ngắn ngủi vài hơi thở, đôi mắt của hắn đã trở nên trắng dã, không còn thấy con ngươi nữa.

Hai mắt trắng dã như mắt tử thần, tản ra tử khí làm lòng người sợ hãi.

Mục trần nhìn cặp mắt trắng dã kia, dường như trong nháy mắt, linh lực trong cơ thể bộc phát, lập tức tạo thành một thân ảnh khổng lồ màu tử kim sau lưng, hiển nhiên là trực tiếp thúc giục bất hủ kim thản

Bởi vì đôi mắt trắng dã của thi thiên u khiến hắn cảm thấy một khí tức nguy hiểm không cách nào hình dung, cái này làm cho hắn theo phản xạ thúc giục bất hủ kim thân, tạo thành lớp phòng ngự mạnh nhất.

thân thể thi thiên u cũng từ từ bay lên, hắn quỳ lạy trên không trung, thân thể gầy khô tái nhợt của hắn bỗng trở nên héo rũ, dường như tất cả huyết nhục trên đỏ đều bị ép khô.

Một luồng khí nhợt nhạt thấm ra từ trong huyết nhục của hắn, cuối cùng dung hợp với thi khí bản thân, không ngừng ngưng kết, sau đó, một đạo cự ảnh nhợt nhạt chừng ngàn trượng chậm rãi hiện ra.

Cự ảnh này cực kỳ mờ ảo, dường như nó đội mũ miện màu đen, trong tay cầm lưỡi liềm trắng, tử khí ngập trời bộc phát, trong nháy mắt liền như tử thần giáng lâm.

Khí tức tử vong vô biên vô tận, tràn ngập thiên địa, tử khí kinh khủng này lập tức khiến cho tất cả chiến đấu xung quanh tế đàn đều ngừng lại, từng ánh mắt vô cùng hoảng sợ nhìn lên.

- đó là cái gì?

Khi mặc tâm cùng huyền la nhìn thấy cự ảnh này, ánh mắt cũng thoáng hiện vẻ kinh hãi, rõ ràng họ cũng nhận ra một khí tức cực kỳ nguy hiểm.

Khuôn mặt viêm ma thống lĩnh cùng cường giả ma đao tộc cũng thoáng hiện vẻ sợ hãi, họ liếc mắt nhìn nhau, không nhịn được thấp

giọng nói:

- Thi thiên u này lại có thề luyện thành thần kỹ của thi ma tộc?!

Sau đó, ánh mắt mục trần cũng không nhịn được nhìn Mục Trần đầy chấn động, có thể ép thi thiên u đến bước này, người này đúng là mạnh mẽ không đến mức không tin nổi.

Đặc biệt viêm ma thống lĩnh lại càng cảm thấy may mắn, cũng may lúc trước gặp mục trần, tên kia cũng không dùng để thủ đoạn chân chính, nếu không hắn cũng không tin mình có thể chạy thoát chết được.

dù sao, mạnh như thi thiên u cũng bị buộc phải dùng đến chiêu này, có thể tưởng tượng Mục Trần khó chơi tới mức nào.

khi toàn bộ các ánh mắt chấn động, Mục Trần nhìn chằm chằm vào cự ảnh sau lưng thi thiên u, con ngươi đột nhiên co rút lại, khí tức nguy hiểm này làm cho tim hắn đập nhanh kịch liệt, chợt hắn hít sâu một hơi, tâm niệm vừa động, chỉ thấy mấy chục đạo bất hủ thần văn ngưng tụ, trực tiếp hoá thành một cây thương lớn, hung hăng bắn về phía thi thiên u.

Không thề để tên này tiếp tục thi triển nữa! bành!

Bất quá khi cự thương còn cách thi thiên u mười mấy trượng thì đột nhiên vỡ vụn thành bột phấn, tiêu tán đi.

Thi thiên u căn bản chưa từng để ý Mục Trần quấy rối, 2 mắt trắng dã,không chút cảm xúc nhìn chằm chằm mục trần, sau đó thân thể của hắn quỳ lạy về phía Mục Trần.

cùng lúc đó, cự ảnh phía sau hắn cũng khom người quỳ sát xuống.

Thanh âm lạnh lẽo của thi thiên u mang theo sát ý vô biên, tựa như tiếng tử thần gọi hồn, vang vọng trên thiên địa.

- Thi Thần Tam Khấu Thủ!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1335: Thi Thần Kỹ

Lúc thanh ảm khàn khàn trầm thấp của thi thiên u vang lên, dường như toàn bộ thiên địa đều chìm trong u tối, tiếng gió tử vong ù ù tràn ngập bầu trời, khiến người khác bất an lo sợ.

Lúc này sắc mặt Mục Trần cũng trở nên cực kỳ ngưng trọng, trong nội tâm tràn ngập kiêng kỵ nồng đậm, dù là hắn cũng phải cảm thấy khí tức tử vong từ thế công này của thi thiên u.

Nếu ứng phó không tốt thì chỉ sợ hôm nay, ngay cả hắn cũng sẽ vẫn lạc tại đây.

- Vực ngoại tà tộc, quả nhiên quỷ dị khó lường.

Mục Trần hít sâu một hơi, sau đó hai tay đột nhiên kết ấn, chỉ thấy ánh sáng tử kim bắt đầu ngưng tụ trên thân thể to lớn của bất hủ kim thân, từng đạo thần văn cổ xưa nhanh chóng ngưng hiện ra.

những thần văn này thoát lý khỏi bất hủ kim thân, giống như tử kim thần long vây xung quanh bất hủ kim thân, tản ra uy năng bất hủ.

Lúc này, ánh mắt trên toàn thiên địa đều hội tụ về phía tế đàn, bọn họ cũng rất rõ ràng, trận chiến nơi đó rất có thể sẽ quyết định toàn bộ thắng bại.

Thi thiên u nhìn chằm chằm Mục Trần với ánh mắt quỷ dị tà ác, sau đó khóe miệng hắn nở nụ cười tản nhẫn, thân thể nghiên về phía trước, trực tiếp cúi đầu quỳ sát về hướng Mục Trần

- Thi thần tam khấu thủ, nhất khấu đoạt sinh!

Cùng với việc thi thiên u khấu đầu xuống, đạo cự ảnh như thi thần sau lưng hắn cũng cúi đầu quỳ rạp xuống phía Mục Trần.

Mà một khắc khi cái đầu lâu của nó cúi xuống, một luồng khí tức tử vong không cách nào hình dung quét ngược ra như gió lốc, nơi khí tức tử vong đi qua, bất kỳ sự sống nào cũng sẽ bị mạnh mẽ tước đoạt.

thậm chí ngay cả thiên địa cũng trở thành một màu xám xịt, không còn chút sức sống.

trong phiến thiên địa này, bất luận là cường giả của đại thiên thế giới hay ngoại vực tộc đều bắt đầu lui về phía sau, bọn họ nhìn khí tức tử vong tràn ngập kia, trong mắt tràn đầy sự hoảng sợ.

Một vài người chậm chạp không thoát kịp, chỉ thoáng bị khí tức tử vong chạm vào thôi, ngay cả hét lên một tiếng cũng không kịp, nháy mắt thân thể đã khô héo, hóa thành hài cốt.

thanh sương cùng thanh linh vội vàng lui về phía sau, trong đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ kinh hãi, các nàng không cách nào tưởng tượng được, công kích của thi thiên u lại kinh khủng như thế.

thủ đoạn như vậy tuyệt đối cỏ thể sánh ngang những tuyệt thế thần thông chân chính của đại thiên thế giới.

Ánh mắt của các nàng nhìn về phía Mục Trần, thoáng hiện vẻ lo âu, các nàng chỉ sơ sơ tiếp xúc với khí tức tử vong thôi đã không thể nào chịu nổi, mà Mục Trần đứng đầu sóng ngọn gió như vậy thì phải chịu áp lực đáng sợ nhường nào.

- Mục Trần, cố lên!

Vào lúc này, các nàng cũng chỉ có thể thầm cầu nguyện trong lòng.

Trong lúc đông đảo cường giả cuống cuồng tránh lui thì khí tức tử vong đã ầm ầm cuốn tới, dường chỉ trong khoảnh khắc đã xuất hiện trước mắt Mục Trần, dưới sự bao phủ của khí tức tử vong, ngay cả làn da

của Mục Trần cũng bắt đầu trở nên xám trắng với tốc độ chóng mặt, đến cả máu thịt cũng bắt đầu khô héo, sức sống trong cơ thể nhanh chóng tiêu tán.

Bất luận hắn thúc giục linh lực bảo vệ thân thể thế nào thì dường như cũng không thể chống đỡ được sự ăn mòn của khí tức tử vong.

sắc mặt Mục Trần cực kỳ ngưng trọng, dựa theo tốc độ này, chỉ cần mấy phút thôi, thân thể hắn sẽ trực tiếp khô héo, sự sống hoàn toàn biến mất, hóa thành xương khô.

công kích của thi thiên u này thật sự bá đạo quỷ dị tới cực điểm, hít.

trong lúc nguy cấp, Mục Trần hít sâu một hơi, trong mắt hắn linh quang lóe lên, chợt ngửa mặt lên trời thét dài, mà bất hủ kim thân phía dưới cũng bắt đầu bộc phát ánh sáng tử kim vạn trượng.

- Ngươi có thi thần đoạt sinh, ta cũng có bất hủ bảo vệ!

từng đạo thần văn trôi lơ lửng bắt đầu ầm ầm vận chuyển, toàn bộ vây quanh thân thể Mục Trần, từ xa nhìn lại, giống như một cái kén tử kim, tầng tầng lớp lớp bảo vệ Mục Trần bên trong.

Lực bất hủ, ngay cả thiên địa hủy diệt, ta cũng bất hủ bất diệt!

Sinh cơ bất hủ, há có thể tước đoạt?

Khí tức tử vong xám trắng không ngừng lao về phía chiếc kén tử kim, vậy mà ánh sáng bất hủ vẫn rực rỡ không suy chuyển, vững như sắt đá.

- Hắn chặn được?

Ở nơi xa, viêm ma thống lĩnh cùng cường giả ngoại vực tộc nhìn thấy cảnh này, đều không khỏi hoảng sợ thất thanh, bọn họ hiểu rất rõ, chiêu này của thi thiên u bá đạo đến mức nào, bất kỳ cường giả dưới cấp bậc ma đế nào, một khi bị thi thần kia lễ bái thì sức sống sẽ bị tước đoạt trong nháy mắt, hóa thành thi hài.

Cho dù là bọn họ, nếu đối mặt với một chiêu này cũng sẽ chắc chắn chết không nghi ngờ!

vậy mà lúc này Mục Trần lại có thể chặn đứng, sao không khiến bọn họ thấy khó tin được chứ.

khi bọn hắn đang biến sắc thì con ngươi của thi thiên u cũng co rụt lại, hiển nhiên kết quả này cũng có chút nằm ngoài dự liệu của hắn, hắn vốn cho rằng, một chiêu này đã đủ để kết thúc trận đấu.

Nhưng sự ương ngạnh của Mục Trần lại vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn.

- Một tên lỳ lợm, bất quá hôm nay ngươi nhất định phải chết!

trong mắt thi thiên u dâng lên sự lạnh lẽo, một khắc sau, thân thể của hắn trờ nên khô héo, ngay cả tốc cũng bắt đầu khô bạc, sức sống trong cơ thể không ngừng rót vào đạo cự ảnh đang tản ra thi khí kinh khủng phía sau.

- Nhị khấu phệ thần!

Ánh mắt thi thiên u lãnh không, một lần nữa dập đầu xuống, hướng về phía Mục Trần khấu đầu.

cự ảnh thi khí kia cũng cúi đầu xuống, chớp mắt sau, một luồng hôi quang ước chừng một trượng đột nhiên bắn ra từ trong con ngươi của cự ảnh kia.

hôi quang trực tiếp xuyên thủng không gian, chớp mắt sau đã xuất hiện trước mắt Mục Trần.

Mục Trần đã sớm toàn lực đề phòng, hét lên một tiếng dài,xung quanh thản, từng đạo bất hủ thần văn điên cuồng bay ra, dung hợp với nhau, tạo thành tầng tầng lớp lớp phòng ngự, chống đỡ hôi quang.

đạo hôi quang này trông cũng không có vẻ hoành tráng, nhưng lại khiến cho Mục Trần cảm nhận được khí tức tử vong càng thêm nồng đậm, hắn không nghi ngờ gì, nếu để đạo hôi quang kia chạm vào người hắn thì sẽ khiến hắn tử vong ngay lập tức.

xèo!

nhưng lần này, trong nháy mắt khi bất hủ thần văn tiếp xúc với hôi quang thì lại mỏng manh như tờ giấy, nhanh chóng bị phá hủy, tầng phòng ngự nhìn qua có vẻ mạnh mẽ lại không chịu nổi một kích.

thản hình Mục Trần chợt lùi lại, đồng thời trên bất hủ kim thân không ngừng điên cuồng ngưng luyện ra bất hủ thần văn, bất hủ thần văn cuồn cuộn, từng đạo từng đạo nối tiếng nhau lao về phía hôi quang, như muốn tiêu hao.

nhưng đối với sự ngăn cản điên cuồng của Mục Trần, tốc độ của đạo hôi quang kia lại không giảm chút nào!

- Viêm hoàng trận!

Linh trận đã sớm chuẩn bị xong, một cự ảnh viêm hoàng lại hiện thân, bất quá khi vừa mới chạm vào đạo hôi quang kia, cự ảnh bi ai thét lên một tiếng,tan rã trong nháy mắt.

xung quanh tế đàn,khi thấy Mục Trần thi triển bất kể thủ đoạn nào đều không thể ngăn cản đạo hôi quang kia thì đông đảo cường giả của đại thiên thế giới đều đồng loạt biến sắc, da đầu tê dại.

- Mục Trần!

thanh sương cùng thanh linh đều không nhịn được nắm chặt tay, sắc mặt trắng bệch.

lùi lùi lùi!

Thản thể Mục Trần điên cuồng lùi lại, mà hôi quang lại bám theo như hình với bóng, càng lúc càng nhanh, khiến cho hắn cảm thấy dựng cả tóc gáy, cảm giác chết chóc bao phủ trong lòng.

không có cách nào lùi nữa rồi!

ánh mắt Mục Trần điên cuồng lóe lên, một khắc sau, hắn ngửa mặt lên trời quát "thánh phù đồ tháp!" trong con ngươi của hắn, thánh quang bộc phát, một tòa thủy tinh phù đồ tháp trong suốt vọt ra.

phụt!

Mục Trần cắn đầu lưỡi một cái, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, không chút do dự rưới lên thánh phù đồ tháp. Phun ra vài búng máu, khuôn mặt tuấn lãng của Mục Trần cũng trở nên trắng bệch, hiển nhiên hành động này cũng khiến hắn tổn thương nguyên khí nặng nề.

nhưng tới thời điềm thế này, hắn cũng không cần để ý mấy chuyện đó nữa, hắn mơ hồ cảm giác được, đạo hôi quang kia có một sức mạnh quỷ dị, có thể ma diệt thần trí trong nháy mắt, một khí bị dính vào, thần trí sẽ lập tức bị xóa sạch, đến lúc đó mặc dù nhìn bên ngoài thì không có tổn thương gì, nhưng thực ra sẽ biến thành giống như khôi lỗi (con rối).

mà thánh phù đồ tháp có hiệu quả phong ấn, bảo vệ thần trí, cho nên chỉ có thể dựa vào nó.

tinh huyết của Mục Trần tưới lên thánh phù đồ tháp, nhất thời có ánh sáng vô tận bộc phát ra, một luồng dao động thần thánh phóng lên cao, sau đó thánh phù đồ tháp trực tiếp lao ra, đụng vào hôi quang.

đinh đang!

va chạm trong nháy mắt, thanh âm đinh tai nhức óc vang lên, nhưng mà lần này, đạo hôi quang không thể cản phá kia rốt cục cũng bị ngăn lại, ầm ầm đánh lên vách tháp, hôi quang run lên, sau đó vỡ tan ra.

Còn thánh phù đồ tháp lại như bị trọng thương, trực tiếp bay vào trong con ngươi Mục Trần, sau đó khóe mắt hắn chảy xuống một dòng máu đỏ tươi, nhìn cực kỳ kinh người.

- Lại chặn được

xung quanh tế đàn, đám người viêm ma thống lĩnh nuốt nước miếng một cái, ánh mắt nhìn về phía Mục Trần đã có thêm một chút sợ hãi.

thi thần tam khấu, nhất khấu đoạt sinh cơ, nhị khấu cắn nuốt thần trí, nghe nói chưa từng có cường giả dưới cấp ma đế nào có thể sống sót sau khi đối mặt với 2 khấu này, ít nhất thì bọn họ cũng chưa nghe qua bao giờ.

nhưng lần này bọn họ lại được tận mắt chứng kiến.

trên tế đàn, Mục Trần chậm rãi lau đi vệt máu nơi khóe mắt, sắc mặt hắn chưa bao giờ nghiêm trọng như thế, nhưng năm qua, hắn cũng trải qua không ít trận chiến sinh tử, nhưng chưa có lần nào lại cảm thấy tử vong tới gần như lần này.

thi thần tam khấu thủ này thật sự quá mạnh mẽ quỷ dị.

- Cái này tuyệt đối có thể so với tuyệt thế thần thông chân chính của đại thiên thế giới

Mục Trần hít sâu một hơi, mặc dù hắn có nhất khí hóa tam thanh, một trong 36 tuyệt thế thần thông, nhưng hắc bạch Mục Trần đã đi đối phó thi hài ma đế, bảy giờ cũng không có cách nào trợ giúp hắn cả.

nơi xa, 2 mắt trắng dã của thi thiên u nhìn chằm chằm Mục Trần, gương mặt hắn hung hăng vặn vẹo, khàn khàn nóiKể từ khi ta tu thành đạo thần kỹ này, còn chưa có ai tiếp nổi 2 vái của ta!"

- bây giờ có

Mục Trần phun ra một ngụm máu, nói.

Thi thiên u nhìn Mục Trần thật sâu, thân thể của hắn hiện giờ đã khô héo như hài cốt, nhưng tròng mắt trắng dã lạl lộ ra vẻ quỷ dị

- cho nên, để bày tỏ sự tôn trọng với đối thủ như ngươi, ta sẽ để ngươi chết dưới thi thần đệ tam khấu

lúc âm thanh lạnh lùng của thi thiên u vang lên, đông đảo cường giả đại thiên thế giới trong lòng cũng run lên, 2 lạy lúc trước, Mục Trần hầu như cũng phải đem hết toàn lực mới miễn cưỡng chống đỡ được, lạy thứ 3 càng kinh khủng này, Mục Trần làm sao ngăn cản?!

một khi Mục Trần thất bại, người ờ đây còn ai có thực lực ngăn cản thi thiên u đi phá hủy tế đàn?

bởi vì, dù là huyền la, mặc tâm, sau khi chứng kiến 2 lay của thi thiên u xong cũng đều trở nên trầm mặc.

bất quá, thi thiên u cũng không để ý tý nào đến bọn họ, ánh mắt của hắn chỉ tập trung lên Mục Trần, tiếp theo đó, tất cả huyết nhục trên cơ thể hắn đều bị hòa tan, hóa thành sức sống rót vào trong đạo cự ảnh đằng sau.

thi thiên u lúc này trông không khác gì một bộ thi hài.

mà hắn xa xăm nhìn Mục Trần một cái, sau đó liền nhắm mắt, cúi đầu lạy một lần nữa!

Âm thanh u lãnh vang vọng trong thiên địa, khiến người khác lạnh cả gáy.

- Thi thần tam khấu, diệt thế!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1336: Bất Hủ Kim Liên

- Thi thần tam khấu, diệt thế.

khi thanh âm u lãnh âm trầm của thi thiên u vang lên, toàn bộ thiên địa như ngưng đọng lại, cuồng phong ngừng gào thét, thiên địa linh lực ngừng lưu động, tất cả khí tức đều biến mất.

bởi vì đạo tử vong cự ảnh phía sau thi thiên u đã cúi đầu bái xuống.

trong nháy mắt khi đầu lâu cúi xuống, mười mấy vạn dặm không gian phía trước lập tức vỡ vụn ra, mảnh vỡ không gian rơi rào rào đầy trời như mưa sa.

cả vùng đất phía dưới nứt ra từng khe nứt sâu không thấy đáy, giống như vực sâu, lan tràn ra bốn phương tám hướng.

tất cả các cường giả đều cuống cuồng tháo chạy khỏi khu vực này, trên khuôn mặt đều hiện vẻ hoảng sợ không tài nào kìm chế được, bọn họ không thể nào tưởng tượng nổi, đệ tam khấu của thi thiên u uy lực kinh khủng đến mức nào.

thanh sương, thanh linh cũng theo dòng người thoát đi, khuôn mặt các nàng tái nhợt nhìn cả khu vực tế đàn cô linh nơi xa xa, ở nơi đó, thân ảnh mục trần cực kỳ đơn độc đứng trên tế đàn.

Trong lúc mọi người tranh nhau chạy trốn, chỉ có hắn vẫn vững vàng như núi, không cần biết sóng hủy diệt kinh khủng cỡ nào.

Các nàng rất muốn trợ giúp mục trần, nhưng các nàng cũng biết, thực lực của các nàng căn bản không có năng lực nhúng tay vào trận đấu này,

đừng nói là 2 nàng, cho dù là 2 người mặc tâm, huyền la cũng không dám nhúng tay.

trận chiến này của mục trần cùng thi thiên u hầu như đã đạt tới trình độ cực hạn dưới thiên chí tôn.

mặc dù mặc tâm, huyền la cũng là đứng đầu đại viên mãn, hơn nữa còn tu luyện được một đạo chuẩn tuyệt thế thần thông, nhưng cho dù là đạo chuẩn tuyệt thế thần thông đỏ so ra vẫn còn kém xa thi thần tam khấu thủ của thi thiên u.

Muốn chống lại tam khấu của thi thiên u, cũng chỉ có thể là tuyệt thể thần thông chân chính!

Nhưng mà, tuyệt thế thần thông chân chính là thủ đoạn của thiên chí tôn, mặc dù thiên phú của bọn họ kinh người, nhưng vẫn không có khả năng tu luyện được.

Mặc tâm cùng huyền la nhanh chóng cách xa khỏi chiến trường, 2 người liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều hiện vẻ kiêng kỵ cùng sát ý tột đọ.

bọn họ đã đánh giá quá thấp thực lực của mục trần, vốn bọn họ đều nghĩ là, bằng thực lực của họ, muốn bắt mục trần chỉ là dễ như trở bàn tay, nhưng nhìn sức chiến đấu mà mục trần thể hiện thì chỉ sợ suy nghĩ đó thật quá ngây thơ.

- Nhưng tên này cũng chắc chắn phải chết không nghi ngờ, mà thi thiên u muốn thi triển ra thi thần tam khấu thủ cũng phải trả giá cực lớn, đến lúc đó có thể nhân cơ hội, một lưới bắt sạch

Ánh mắt 2 người cùng lóe lên,ngấm ngầm hợp tác mà không cần nói lời nào.

hiển nhiên, sau khi chứng kiến thực lực của mục trần, bọn họ đã không còn lòng tin có thề đơn độc xử lý mục trần nữa, cho nên lúc này

cần hợp tác mới có thể bảo đảm.

Trong lúc cường giả 2 bên nhanh chóng tháo chạy như thủy triều, Mục trần vẫn đang đứng dưới áp bách ngập trời, trong tầm mắt của hắn, thiên địa đã hoàn toàn là một mảnh xám xịt, giống như một vùng đất chết chóc.

thậm chí ngay cả thiên địa linh lực lúc này cũng giống như một cái đầm lầy chết, mặc cho hắn điều động thể nào cũng không thể nào sử dụng được.

Không gian bị phá hủy, thiên địa xám xịt, linh lực đình trệ, cảnh trước mắt này thật giống như ngày tận thế.

ồ ồ!

trong lúc sắc mặt mục trần đang ngưng trọng thì chợt trong thiên địa có gió lốc màu đen quét qua, ngọn gió đen này phát ra mùi tanh hôi, giống như mùi xác thối.

gió đen lướt qua, tất cả sinh cơ đều bị diệt sạch,dường như trước mặt nó, bất kỳ sinh linh nào cũng sẽ bị tuyệt diệt.

Mục trần đứng trên bất hủ kim thân, hắn nhìn gió đen gào thét cuốn tới, cảm nhận khí tức tuyệt diệt ẩn trong đó, bàn tay hắn từ từ siết chặt lại, trên cánh tay gân xanh không ngừng nhúc nhích.

Dù là hắn cũng không thể không thừa nhận, đệ tam khấu của thi thiên u này thật sự quá mạnh mẽ, thậm chí mạnh đến mức ngay cả hắn đều thấy tim đập thình thịch.

Hắn không hề nghi ngờ, nếu hôm nay xảy chân một chút thôi thì hắn sẽ thực sự bỏ mạng trong tay thi thiên u này.

- nếu đã tới đường cùng, vậy chỉ còn cách liều mạng thôi

Mục trần hít sâu một hơi, đối với tuyệt cảnh này, tâm trạng của hắn đã từ từ bình tĩnh lại, thậm chí 2 mắt lúc này cũng nhắm lại.

Hắn dang 2 tay ra,lúc này bất hủ kim thân dưới chân bộc phát ra triệu triệu tia sáng tử kim, dường như mỗi tia sáng đều hàm chứa khí tức bất hủ.

vù vù!

gió đen che khuất bầu trời, ầm ầm cuốn tới, ở trong mảnh thiên địa xám xịt này, chỉ duy nhất một tòa cự ảnh tử kim kia vẫn lẳng lặng đứng sừng sững, bất động như núi.

mà thời điểm gió đen sắp bao phủ tới, một giọng nói nhỏ nhẹ nhàng phát ra từ trong miệng mục trần.

- Bất hủ thần thông, bất hủ kim liên!

Vù vù!

triệu triệu tia sáng tử kim bộc phát, bên trong màn sáng có một đóa hoa sen tử kim khổng lồ từ từ hiện ra, trên cánh hoa khắc rõ từng đạo phù văn cực kỳ cổ xưa, mỗi một đạo phù văn dường như đều từ thiên địa sáng tạo ra, tràn đầy đại đạo chi vận.

hoa sen tử kim xoay tròn, cánh hoa bắt đầu nhanh chóng chụm lại, đến lúc gió đen bao phủ xuống thì một nụ hoa sen tử kim khổng lồ đã bao bọc lấy bất hủ kim thân.

xèo xèo!

trong thoáng chốc, gió đen tràn đầy khí tức tuyệt diệt đã bao trùm lấy nụ hoa sen.

toàn bộ thiên địa hoàn toàn rơi vào bóng tối.

nơi xa xôi, cường giả 2 bên dừng lại ở ranh giới sáng - tối, bọn họ có chút hoảng sợ nhìn thế giới tối đen kia, ở trong đó không còn sự sống nào tồn tại.

ực ực.

không ít cường giả đại thiên thế giới nuốt nước miếng một cái, sắc mặt tái nhợt tuyệt vọng, đối mặt với thi thiên u mạnh mẽ như thế, bọn họ căn bản cũng không có dũng khí chiến đấu.

- Tên kia cuối cùng cũng chết!

thống lĩnh viêm ma cùng vị cường giả ma đao tộc kia lau mồ hôi lạnh một cái, có chút run run nói.

không ai ngờ rằng,chỉ là một vị thượng vị địa chí tôn mà lại khó chơi đến mức này, mạnh như thi thiên u cũng phải thi triển ra thi thần đệ tam khấu.

Nhưng mà khi khấu thứ 3 của thi thiên u vái xuống, bọn họ cũng biết, mục trần chắc chắn phải chết không nghi ngờ.

Không ai có thể sống sót dưới đệ tam khấu này được.

- thanh sương tỷ, mục trần thế nào rồi?

. Đứng giữa rất nhiều cường giả của đại thiên thế giới, thanh linh không nhịn được nắm chặt lấy tay thanh sương, lo lắng nói.

Thanh sương cũng trầm mặc lắc đầu một cái, nhưng trong mắt đầy vẻ u ám, chứng tỏ nội tâm của nàng cũng cực kỳ bất an.

đối mặt với đệ tam khấu như diệt thế của thi thiên u, cho dù là nàng cũng không tin Mục Trần có thể sống được.

- chuẩn bị rút lui

. Thanh sương thấp giọng nói, nếu như mục trần vẫn lạc, bọn họ sẽ mất đi tất cả cơ hội, đến lúc đó nhất định phải nhanh chóng rời khỏi tứ thánh tháp, khởi động hộ phù của trưởng lão đưa cho, thoát ra khỏi thượng cổ thánh uyên.

thanh linh nghe vậy, khuôn mặt trở nên tái nhợt.

- hả!

mà trong lúc tinh thần của tất cả cường giả đại thiên thế giới đang xuống dốc, chợt có người kinh ngạc lên tiếng

- ở chỗ kia có kim quang!

Soạt!

lúc này tất cả các ánh mắt chợt đưa sang, gắt gao nhìn mảnh thế giới tối đen kia, sau đó bọn họ đều khó có thể tin nhìn thấy, sâu trong bóng tối có một luồng ánh sáng tử kim đang ngưng tụ.

ánh sáng tử kim càng lúc càng sáng, vài hơi thở sau, kim quang tăng mạnh, tất cả mọi người đều thấy rõ, trong thế giới tối om, một nụ hoa sen tử kim đang lẳng lặng đứng sừng sững.

bên ngoài nụ hoa mặc dù hiện đầy dấu vết phá hoại, nhưng cũng không có dấu hiệu vỡ tan.

ông ông!

ánh sáng tử kim vô tận phát ra từ nụ hoa, kim quang quét ra, trực tiếp

đẩy lui bóng tối, đồng thời nụ hoa cũng dần dần nở ra, một tòa cự ảnh tử kim lại một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Trên vai cự ảnh, vẫn là một thân ảnh cao ráo đơn độc, hiên ngang đứng chắp tay.

- đó là mục trần?!

, đông đảo cường giả đại thiên thế giới đều trợn mắt há mồm, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Viêm ma thống lĩnh, cường giả ma đạo tộc cùng đông đảo ngoại vực tộc cường giả cũng kinh hãi muốn chết nhìn thân ảnh kia lẩm bẩm nói làm sao có thể?!"

- làm sao có thể?!

mặc tâm, huyền la cũng đơ người ra.

- làm sao có thể?!

trên tế đàn, thi thiên u thân thể như hài cốt, lúc này sắc mặt cũng trở nên đờ đẫn, dường như đến đầu óc cũng cứng lại.

lúc này, mục trần đứng trên vai bất hủ kim thân, hắn từ từ mở 2 mắt, nhìn thế giới tràn ngập kim quang, thản thể căng thẳng cũng từ từ thả lỏng.

- Bất hủ kim liên, thuật phòng ngự mạnh mẽ nhất của bất hủ kim thân

mục trần cúi đầu, ngưng mắt nhìn bất hủ kim thân, hắn cũng không ngờ rằng, đạo chí tôn thần thông thứ hai này của bất hủ kim thân lại có sức phòng ngự mạnh mẽ như thế.

cảm thán trong lòng một phen, mục trần ngẩng đầu, đưa mắt nhìn thi thiên u đang đờ đẫn trên tế đàn.

ầm!

lúc này dường như cự ảnh thi thần phía sau thi thiên u cũng đã hao hết sức mạnh, cuối cùng vỡ nhỏ ra.

phụt.

thi thiên u phun mạnh ra một ngụm tinh huyết, tinh huyết đen sì, tràn ngập tử khí, thi thiên u hiện giờ đã không còn sức sống, rõ ràng cũng sắp

chết đến nơi rồi.

đây chính là cái giá lớn để thi triển ra thi thần tam khấu thủ.

- ngươi thua

mục trần nhìn chằm chằm thi thiên u, thản nhiên nói, thi thiên u hiện giờ rõ ràng đã mất đi tất cả sức chiến đấu.

Thanh âm của Mục trần lọt vào trong tai thi thiên u, ánh mắt đờ đẫn của hắn cũng dần dần khôi phục, hắn nhìn mục trần đăm đăm, chợt cắn răng cười dữ tợn

- Ngươi cho rằng ngươi thắng rồi sao? nằm mơ

- Thi hài ma đế, nổ cho ta!

hắn gầm thét, nhất thời nơi xa, một đạo hắc quang thoát khỏi sự bao vảy của chiến ý đại dương, đột nhiên vọt tới, cuối cùng xuất hiện bên trên tế đàn, thân thể khô héo bộc phát ra ma quang mô tận, cuối cùng ầm ầm một tiếng, triệt để nổ tung ra.

Nơi xa, mục trần thấy vậy, con ngươi nhất thời co rụt lại, thằng điên này lại cho thi hài ma đế tự bạo, rốt cục hắn muốn làm gì?!

Lời tác giả: Vừa rồi ta vừa tổ chức một cuộc bình chọn sắc đẹp của các nữ chính trong đấu phá thương khung, võ động càn khôn, đại chúa tể.

hiện tại huân nhi dẫn trước với 6 vạn phiếu, lạc ly 5 vạn đứng thứ 2.

mọi người cảm thấy trong mấy truyện trên, nữ chính xinh đẹp nhất là ai?

haha, nếu thấy hứng thú có thể vào xem bỏ phiếu một chút, hôm trước còn có một cuộc bầu chọn mỹ nam, kết quả tiêu viêm thật kinh khủng đạt tới 23 vạn phiếu, dẫn trước cực xa.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1337: Huyết Cương Thiên Ma Đế

Ầm!

Lúc này, thi hài ma đế chợt nổ tung, trong nháy mắt, ma khí cuồn cuộn ngập trời, giống như vạn dặm mây đen, bao phủ bầu trời phía trên tế đàn.

cảnh này khiến vô số tiếng hô kinh hãi vang lên, tất cả mọi người đều khiếp sợ nhìn thân ảnh thi thiên u, rõ ràng không thể ngờ được, tên này lại cứng rắn để cho thi hài ma đế tự bạo.

thậm chí đến cả những cường giả ngoại vực tà tộc như viêm ma thống lĩnh cũng trợn mắt há mồm, bởi vì, thân là người của ngoại vực tà tộc, bọn họ càng hiểu rõ giá trị của một bộ thi hài ma đế là thế nào.

đặc biệt đối với thi ma tộc, giá trị của bộ thi hài ma đế này càng không thể đong đếm được.

- Tên này, đúng là kẻ điên!

Ánh mắt đám người huyền la, mặc tâm loé lên, trong mắt dâng lên ý định động thủ, lúc trước bọn họ kiêng kỵ thi hài ma đế trong tay thi thiên u, nhưng hiện giờ không chỉ bản thân hắn trọng thương, ngay cả thi hài ma đế cũng tự bạo, có thể nói, uy hiếp từ thi thiên u đã giảm xuống mức thấp nhất.

bất quá, so với sự vui mừng của đông đảo cường giả đại thiên thế giới, thì trên tế đàn lúc này, mục trần lại có chút ngưng trọng, hắn nhìn ma vân dày đặc trên bầu trời, trong lòng có chút cảm giác bất an.

chắc chắn thi thiên u cũng hiểu rõ giá trị của bộ thi hài ma đế này, nhưng hắn vẫn không do dự cho tự bạo, như vậy rõ ràng trong suy nghĩ của hắn, tự bạo thi hài ma đế còn có lợi ích nhiều hơn nữa.

mà hiện giờ, thứ gì có thể có lợi ích hơn cả thi hài ma đế?

ánh mắt của mục trần không tự chủ hướng về phía trung tâm tế đàn, dừng lại trên chiếc quan tài đá màu đen bị phong ấn bên trên đó...ở trong đó, có một tàn hồn thiên ma đế.

- hắc, phát hiện ra rồi sao?

nhìn thấy ánh mắt của mục trần, thi thiên u cũng âm trầm cười một tiếng, chợt hắn đột nhiên một tay kết ấn, nhất thời vạn dặm ma vân trên bầu trời xoay tròn, vài hơi thở sau, chợt có mười mấy giọt chất lỏng màu đen to bằng đầu ngón tay từ trên trời rơi xuống, trực tiếp rơi lên trên quan tài đá.

- đó là...tinh huyết ma đế?!

Mục trần nhìn thấy thứ chất lỏng màu đen này, sự bất an trong lòng cũng lên đến cực hạn, vì từ trên thứ chất lỏng này, hắn nhận ra một loại dao động cuồng bạo khiến người ta lo sợ.

đó chính là tinh huyết ma đế, khi nãy thi thiên u tự bạo thi hài ma đế, liền dùng tất cả sức mạnh để ngưng kết thành mười mấy giọt tinh huyết ma đế này.

xèo xèo!

Mà khi tinh huyết ma đế rơi lên trên quan tài, mục trần liền thấy, tinh huyết này nhanh chóng thấm vào trong quan tài, một khắc sau, quan tài chấn động, ma khí sềnh sệch như thực chất từ trong quan tài phun ra.

xiềng xích cổ xưa quấn quanh quan tài cũng bị ma khí ăn mòn, nhanh chóng trở nên lỗ chỗ.

- nguy rồi, quan tài kia muốn phá vỡ trấn áp!

. Mục trần thấy cảnh này, nhất thời sắc mặt biến đổi.

Mà lúc này, những cường giả đại thiên thế giới cũng nhận ra có điều bất thường, sau khi bọn hắn nhận ra biến cố trên quan tài đá, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch, trong mắt hiện ra sự sợ hãi nồng đậm.

Rõ ràng bọn họ cũng không ngờ tới, vừa mới xử lý xong uy hiếp từ thi thiên u, tiếp đó lại xuất hiện phiền phức lớn hơn.

Một khi tàn hồn thiên ma đế thoát khỏi phong ấn, sức mạnh của nó tuyệt đối không phải đại viên mãn như bọn họ có thể chống lại được.

ầm ầm!

trong lúc mọi người đang sợ hãi, trên đỉnh tế đàn, 4 toà bia đá kia dường như cũng phát hiện ra động tĩnh lạ từ phía tàn hồn ma đế, lúc này liền bộc phát ra từng luồng ánh sáng mờ mịt, ánh sáng bao phủ xuống, đè nén chấn động của quan tài lại.

mọi người thấy vậy, nhất thời không nhịn được thở phào một hơi.

bành.

nhưng mà, cũng chính lúc bọn họ vừa mới xả hơi được một cái, một toà bia đá liền ầm ầm nổ tung, ánh sáng trên đó ngưng tụ, mơ hồ biến thành một màn ảnh.

Màn ảnh nơi đó cũng là một toà tế đàn, nhưng lúc này, trên tế đàn, một ma ảnh cao to như người khổng lồ ngửa mặt lên trời thét dài, mà trong tay của hắn đang xách một cái đầu đầy máu tươi.

Mục trần cùng đông đảo cường giả nhìn thấy cái đầu này, con ngươi đều chợt co rụt lại, ngay sau đó, từng âm thanh kinh hãi muốn chết vang lên Đó là bách trục!"

Sắc mặt mục trần trở nên khó coi, bởi vì người tên bách trục kia chính là vị cao cấp tru ma sư đến từ đại thiên cung, hắn lựa chọn tiến vào tầng của thương tổ, mà người này cũng có thực lực đứng đầu trong số cường giả của đại thiên thế giới tiến vào tầng đó.

nhưng hiện giờ, rõ ràng hắn đã bị chém chết.

nói cách khác, tầng của thương tổ đã bị cường giả ngoại vực tộc công phá...mà cái bia đá kia vỡ tan cũng có nghĩa, tàn hồn thiên ma đế ờ tầng đó đã được phóng thích.

- Hiện giờ đã có một tàn hồn thiên ma đế chạy trốn, nếu thêm một cái nữa, sợ rằng tàn hồn thiên ma đế có thể chống lại ý chí của tứ tổ, đến lúc đó, tác dụng phong ấn của tứ thánh tháp cũng sẽ yếu đi

cho nên, tầng này của bọn họ tuyệt đối không thể để tàn hồn thiên ma đế trốn ra được!

ầm ầm!

mà trong lúc suy nghĩ của mục trần đang chuyển động vì một bia đã đã vỡ nát, thì quan tài đá lúc trước vừa bị trấn áp, lúc này lại bắt đầu chấn động kịch liệt, ba toà bia đá kia gắt gao áp chế nhưng vẫn không cách nào khiến nó yên tĩnh lại được.

Mục trần nhìn cảnh này sợ hết hồn, giao phong ở tầng thứ này hắn căn bản không cách nào nhúng tay, chỉ có thể đứng trơ mắt nhìn 2 bên tranh đấu.

bất quá, đối với tứ thánh tháp, tổn thất một bia đá cũng đã tạo thành tổn thương không nhỏ, vì vậy theo thời gian, ma khí phát ra từ chiếc quan tài đã hấp thu tinh huyết ma đế kia càng trở nên cuồng bạo.

ầm!

Chợt tới lúc, sự giằng có đó rốt cục đạt tới cực hạn, từ trong quan tài đá bộc phát ra ma quang vạn trượng, cả chiếc quan tài không cách nào

chịu đựng được nữa, ầm ầm một tiếng nổ tung ra.

ma quang phỏng lên cao, một tiếng cười vang mang theo ý mừng như điên vang dội trên thiên địa như sấm sét.

- haha, không ngờ ngàn vạn năm sau, huyết cương thiên ma đế ta lại vẫn có thể thấy được ánh mặt trời!

Trên bầu trời, ma khí ùn ùn tụ tới, biến thành một ma ảnh chừng trăm trượng, đầu hắn xoã tóc, trên thân thể toàn một bộ lông đen, một cỗ khí tức kinh khủng không cách nào hình dung quét ngang thiên địa.

Dưới sự bảo phủ của khí tức đỏ, ngay cả mục trần cũng cảm thấy một tia sợ hãi không thể kháng cự.

Mà những cường giả đại thiên thế giới khác càng sợ đến mức hai chân nhũn ra, không nhịn được sắp ngã xuống, đối mặt với một vị thiên ma đế, dù chĩ là một tàn hồn thôi thì cũng không phải những người như bọn họ có thể chống lại được.

về phía những cường giả ngoại vực tộc thì lúc này lại bộc phát tiếng hoan hô kinh thiên động địa.

- khà khà, tiểu tử ngươi chính là người đã thả bản đế ra sao?

Trên bầu trời, ma ảnh của tên huyết cương thiên ma đế kia cúi đầu nhìn thi thiên u, cười quái dị".

- đã như vậy, để tỏ lòng cảm tạ, ngươi đem thân thể cho bản đế dùng một chút!

không đợi thi thiên u trả lời, huyết cương thiên ma đế hoá thành một đạo ma quang phủ xuống, trực tiếp bay vào giữa đầu thi thiên u, lúc này hắn chỉ là trạng thái tàn hồn, cần một thân xác mới cỏ thể phát huy ra sức mạnh mạnh hơn.

Ma sau khi huyết cương thiên ma đế chiếm cứ thân thể, 2 mắt thi thiên u cũng dần hoá thành huyết sắc, bên ngoài thân thể khô héo bắt đầu hoá thành sắc thái như sắt thép vạn năm, vô cùng chắc chắn.

huyết cương thiên ma đế cử động thân thể một cái, cười haha nói:

- Thì ra là một tiểu tử thi ma tộc, thân thề cũng không tệ lắm, xem ra có thể phát huy hơn một tia sức mạnh của bản đế

vừa nói, ánh mắt hắn chuyển sang toà tế đàn, trong mắt thoáng hiện sát ý hung tợn:

- Tên đáng chết, trấn áp tàn hồn bản đế nhiều năm như vậy, hôm nay xem bản đế phá huỷ ngươi như thế nào

ầm

vừa nói xong, hắn vỗ ra một chưởng, ma khí cuồn cuộn, lập tức hoá thành một đạo ma ấn vạn trượng, mang theo sức mạnh không cách nào hình dung, vỗ tới phía tế đàn.

ong!

bất quá, khi ma ấn sắp vỗ trúng tế đàn, chợt thấy từ phía toà bia đá trung tâm tản ra ánh sáng cổ xưa, một đạo thân ảnh già nua hiện ra từ trong quầng sáng.

- Huyết cương, không ngờ ngươi vẫn trốn thoát được

. Thản ảnh già nua đứng trên không trung, than nhẹ một tiếng.

Đông đảo cường giả đại thiên thế giới thấy thân ảnh này, cũng ngẩn người ra, mà đám người huyền la, mặc tâm, thanh sương lại vui mừng thất thanh nói: 'lão tổ!1

Thân ảnh kia chính là ý chí do phù đồ lão tổ lưu lại.

- haha, phù đồ lão quỷ, xem ra kết hoạch trấn áp mạt sát chúng ta năm đó thất bại rồi, hiện giờ toà tứ thánh tháp này đã hỏng tầng thứ nhất, đợi đến lúc bản đế giết ngươi xong thì toà tứ thánh tháp này sẽ xuất hiện sơ hở, việc bọn ta thoát khốn cũng sẽ là chuyện trong lòng bàn tay

. Thi thiên u nhìn ý chí phù đồ lão tổ,cười to nói.

ý chí phù đồ lão tổ lắc đầu một cái, nói:

- Làm sao có thể để cho ngươi dễ dàng được như ý

- Bằng đạo ý chí này của ngươi cũng đòi ngăn cản bản đế?

Huyết cườn thiên ma đế cười lạnh một tiếng, nói:

- Thân thể của tiểu tử thi ma tộc này lại rất phù hợp với ta, lần này, ta thắng chắc!

Phù đồ lão tổ nghe vậy, chỉ cười một tiếng nói "Vậy cũng chưa chắc"

Tiếng nói vừa dứt, tầm mắt của hắn quét ra.

Vù vù.

lúc này,hai người huyền la, mặc tâm chợt vọt lên trời, bay về phía tế đàn, cao giọng nói:

- Lão tổ, hai người hậu bối nguyện giúp lão tổ chém ma!

Trong lúc nói chuyện, bọn họ lập tức thúc giục phù đồ tháp trong cơ thể, trôi lơ lửng trên đỉnh đầu, một cái quang minh, một cái hắc ám, tản ra dao động kì dị.

Bọn họ cướp thời cơ xuất hiện, hiển nhiên là hiểu, người nào có thể trợ giúp phù đồ lão tổ chém ma thì chắc chắn có thể đạt được tuyệt thế thần thông "Bát bộ phù đồ"!

- Thật là vô sỉ

Thanh linh thấy cảnh này, nhất thời không nhịn được mắng, mục trần cực khổ liều mạng mới có thể đưa cục diện trở thành thế này, nhưng lúc này hai tên kia lại xuất hiện, muốn hường thành quả.

trên tế đàn, phù đồ lão tổ thấy phù đồ tháp trên đầu hai người, lại có chút kinh ngạc, vui mừng nói:

- Không nghĩ ngàn vạn năm về sau, hậu bối của phù đồ cổ tộc ta lại ưu tú như thế

Huyền la, mặc tâm nghe vậy đều mừng rỡ.

Bất quá, bọn họ còn chưa kịp vui mừng trên mặt thì phù đồ lão tổ đã mỉm cười đưa ánh mắt hướng về phía mục trần, nói:

- Nhưng mà, hôm nay hắn mới là lựa chọn tốt nhất để chém ma

- hài tử, lúc trước lão phu cũng nhìn thấy biểu hiện của ngươi, ngươi rất xuất sắc,phù đồ cổ tộc ta dù là thời thượng cổ, tộc nhản siêu quần bạt tuy như ngươi cũng cực kỳ hiếm có.

Phù đồ lão tổ hướng về phía mục trần cười nói, trong nụ cười hắn là cực kỳ hài lòng.

Mục trần ngẩn ra, cũng trầm mặc một chút.

Nụ cười trên mặt huyền la, mặc tâm cứng ngắc lại, vội vàng nói:

- lão tổ, kẻ này là tội tử của tộc ta, không thể chọn hắn!

Phù đồ lão tổ nghe vậy cũng sững sờ, hắn đánh giá qua mục trần một vòng, chợt nhíu mày, nhìn huyền la, mặc tâm, nghiêm nghị nói:

- Người này tâm tính bền bỉ ẩn nhẫn, cho dù đối mắt với thi hài ma đế cũng chưa từng sợ hãi rút lui, tính tình không tồi, sao lạl là tội tử?

Huyền la, mặc tâm hơi chậm lại, lắp bắp nói:

- mẫu thân hắn tư thông ngoại tộc, khiến cho huyết mạch dẫn ra ngoài, chính là tội lớn

Nhưng bọn họ lại không nghĩ rằng, phù đồ lão tổ nghe xong lại trở nên giận dữ, trách mắng "Thật là vớ vần, chỉ vì nguyên nhân này lại định tộc nhân xuất sắc như thế thành tội tử, phù đồ cổ tộc hiện nay đã hoang đường đến mức này?"

huyền la, mặc tâm 2 mắt nhìn nhau, hiển nhiên không nghĩ lão tổ lại không cho đó là tội lỗi chút nào.

Quát hai người xong, phù đồ lão tổ một lần nữa nhìn về phía mục trần, ánh mắt cũng trở nên nhu hoà, nói

- hài tử, ngươi có tình nguyện giúp lão phu chém ma không?

Sắc mặt mục trần có chút phức tạp, nghĩ tới lão tổ này là người phù đồ cổ tộc đầu tiên không coi hắn là tội tử, vì vậy, hắn hít sâu một hơi, thanh âm truyền ra trên bầu trời, khiến cho sắc mặt huyền la, mặc tâm xanh mét lại

- Vãn bối nguyện dốc sức tương trợ!

Chương 1338: Phù Đồ Chiến Huyết Cương

- Vãn bối nguyện dốc sức tương trợ.

thanh âm của Mục Trần truyền ra khắp tế đàn, đối với đề nghị của phù đồ lão tổ, hắn cũng không do dự chút nào, dù sao mục đích quan trọng nhất của lần đi tới thượng cổ thánh uyên này chính là lấy được "bát bộ phù đồ".

Phù đồ lão tổ nghe vậy cũng vui mừng gật đầu.

Còn về huyền la, mặc tâm, sắc mặt bọn họ đã trở nên chán chường, trong mắt tràn đầy vẻ âm trầm, rõ ràng bọn họ không ngờ rằng, sau khi biết thân phận tội tử của Mục Trần mà phù đồ lão tổ vẫn chọn hắn.

như thế chẳng phải "Bát bộ phù đồ" cuối cùng sẽ rơi vào tay Mục Trần.

vừa nghĩ tới điều này, trong mắt 2 người hiện lên vẻ phẫn hận.

- thật là buồn cười!

Thanh linh thấy vậy, không nhịn được châm chọc, nếu như không phải Mục Trần xuất thủ ngăn cơn sóng dữ, sợ rằng tế đàn đã sớm bị thi thiên u phá huỷ.vừa nãy khi thi thiên u cường thế, 2 tên này cũng không dám ra mặt,mà hiện giờ thấy có lợi lộc thì lại thò đầu ra đòi hưởng, thậm chí tâm tư độc ác, còn muốn bôi nhọ Mục Trần.

Những thủ đoạn hèn hạ này đều làm người khác chán ghét.

Nhưng may mắn là vị phù đồ lão tổ kia cũng là người sáng suốt, cũng không giống những lão già cổ hủ cứng đầu trong phù đồ cổ tộc hiện giờ.

bên cạnh, thanh sương cũng thở phào nhẹ nhõm, nàng đã ném cái ý định với "bát bộ phù đồ" đi từ lâu rồi, cho nên giờ cũng lười đi cạnh tranh, còn nói về việc nó thuộc về ai, tất nhiên là nàng sẽ nghiêng về Mục Trần.

- hy vọng Mục Trần liên thủ cùng lão tổ có thể tiêu diệt tàn hồn thiên ma đế, nếu không...

Trong đôi mắt đẹp của thanh sương hiện lên vẻ lo âu, hiện giờ trong 4 tầng tứ thánh tháp đã có 1 tầng bị công phá, nếu ở đây bọn họ cũng thất bại, vậy thì nhiệm vụ của bọn họ cũng sẽ thất bại một nửa.

Nếu như để cho tàn hồn thiên ma đế trốn khỏi tứ thánh tháp, hậu quả thực sự không thể tưởng tượng được...

trong lúc thanh sương âm thầm lo âu, trên tế đàn, ý chí của phù đồ lão tổ bắn ra, trực tiếp tiến vào trong đầu Mục Trần, sau đó, trong con ngươi của hắn, 2 đạo linh quang vạn trượng bắn ra, chói mắt như sao trời.

Khi ý chí của phù đồ lão tổ rót vào trong cơ thể, nhất thời Mục Trần cảm thấy trong cơ thể có một luồng sức mạnh mênh mông đáng sợ đang cuộn trào, sức mạnh đó thật sự quá cường đại, thậm chí với thân thể mạnh mẽ của hắn hiện giờ cũng bị nứt ra vài vết máu.

- sức mạnh thật cường đại...

Mục Trần cảm nhận sức mạnh mênh mông vô tận trong cơ thể, cũng không nhịn được mà hít một hơi khí lạnh, nếu lấy sức mạnh của hắn đi so sánh với cỗ ý chí này thì thật giống như đom đóm so với trăng rằm.

Điều này khiến hắn không nhịn được mà cỏ chút tâm huyễn thần mê, hiện giờ phù đồ lão tổ cũng chỉ còn là một đạo ý chí lưu lại mà thôi, vậy

mà sức mạnh đã kinh khủng như thế, thật không biết nếu như là thời toàn thịnh thì sẽ kinh thiên động địa đến thế nào.

Thánh phẩm thiên chí tôn quả thật danh bất hư truyền.

- Tiếp theo, lão phu sẽ mượn thân thể của ngươi, chiến đấu với huyết cương thiên ma đế

. Ý chí của phù đồ lão tổ vang lên trong lòng Mục Trần, hắn cũng gật đầu một cái, sức mạnh này quá mức mênh mông cường đại, với năng lực của hắn hiện giờ căn bản cũng không có cách nào sử dụng.

Cái này giống như,nếu để cho đứa trẻ con đi cầm một thanh đại đao sắc bén thì nó cũng không thể nào vung chém, phát huy lực sát thương được!

- phù đồ lão quỷ, bản đế sẽ không cho ngươi cơ hội trấn áp bản đế một lần nữa đâu!

cùng lúc đó, huyết cương ma đế ngửa mặt lên trời thét dài, ma khi cuồn cuộn tới, trực tiếp điên cuồng ngưng tụ trước người hắn, vài hơi thở sau liền biến thành một hắc cầu to bằng đầu người.

viên ma cầu này tựa như một cái hố đen, nhìn cũng bắt mắt, nhưng khi nó xuất hiện,toàn bộ không gian xung quanh sụp đổ, dường như không thể chịu đựng nổi

đó là ma khí đã được áp súc đến cực hạn.

Mục Trần nhìn viên ma cầu kia, trong lòng không nhịn được run lên, hắn có dự cảm, dù hắn có dùng phòng ngự mạnh nhất của bất hủ kim thân sợ rằng cũng không ngăn cản nổi sức mạnh ẩn chứa trong viên ma cầu đó.

- ầm!

mà cầu ngưng tụ, chớp mắt sau liền bắn ra xa, đi qua đến đâu không gian sụp đổ đến đó, thậm chí ngay cả những mảnh vỡ không gian cực kỳ sắc bén cũng lập tức bị ma khí hấp thu cắn nuốt, kể từ đó càng làm cho uy thế trở nên kinh khủng.

chỉ một chiêu đơn giản như vậy đã cỏ thể huỷ thiên diệt địa.

đối mặt với ma cầu huỷ diệt bắn tới:

- Mục Trần

cũng chập 2 tay lại, giữa lòng bàn tay từ từ hiện ra một toà phù đồ tháp, phù đồ tháp trong suốt như thuỷ tinh, chính là toà thánh phù đồ tháp trong cơ thể Mục Trần.

nhưng mà,, thuỷ tinh phù đồ tháp lúc này ở một đẳng cấp hoàn toàn khác so với lúc ở trong tay Mục Trần.

Trên phù đồ tháp ngưng tụ ánh sáng chỏi mắt, thời điểm ánh sáng vừa xuất hiện, tựa như một vầng mặt trời thuỷ tinh chói chang, toàn bộ ánh sáng trong thiên địa đều bị áp chế.

thánh phù đồ tháp trong tay Mục Trần rung lên, sau đó trên đỉnh tháp, nhất thời cỏ một luồng ánh sáng thuỷ tinh mờ ảo bắn ra, ánh sáng mờ ảo hàm chứa một sức mạnh cực kỳ huyền diệu.

Ánh sáng mờ ảo trực tiếp va đụng với ma cầu đang ầm ầm lao tới.

Tiếng nổ kinh thiên trong dự đoán cũng không xuất hiện, bởi vì lúc luồng sáng mờ ảo kia chạm tới ma cầu đã lập tức bao phủ ma cầu vào trong, ánh sáng mờ ảo tràn ngập, ma cầu nhanh chóng ảm đạm, cuối cùng vỡ nát ra.

- Lực phong ấn thật mạnh mẽ!

Mục Trần thấy cảnh này, nhất thời trong lòng cả kinh, lực phong ấn mà phù đồ lão tổ phát ra thật sự mạnh ngoại hạng.

Hống!

Huyết cương ma đế thấy công kích bị chặn, không khỏi rống to lên, trên thân thể thi thiên u mọc ra vô số lông đen, sau đó hắn hoá thành vô số tàn ảnh vọt lên, đầu ngón tay mọc lên từng chiếc móng sắc nhọn dài chừng một tấc, trên ngón tay loé lên u quang, sự sắc bén trong đó cho dù là thiên chí tôn cũng không dám tuỳ tiện để chạm vào.

Thứ huyết cương ma đế am hiểu nhất chính là đánh cận chiến, cho nên hiện giờ hắn cũng cố gắng áp sát Mục Trần, lấy năng lực cận chiến mạnh mẽ áp chế phù đồ lão tổ.

Nhưng phù đồ lão tổ cũng không cho hắn cơ hội, thân hình nhanh chóng lùi lại, phù đồ tháp phóng to ra, biến lớn chừng vạn trượng, lao về phía huyết cương thiên ma đế.

đinh đang!

huyết cương thiên ma đế né không kịp, chỉ có thể dùng thiết quyền nghênh đón, từng quyền hung hăng đánh vào thánh phù đồ tháp, nháy mắt có tiếng động kinh thiên vang lên, nhưng mỗi lần hắn đẩy lui được thánh phù đồ tháp thì cũng phải chịu lực phản chấn mạnh mẽ, thân hình từ từ lùi về sau.

cứ thế qua mười mấy lượt, huyết cương thiên ma đế rốt cục đã hết kiên nhẫn, ngửa mặt lên trời gầm thét, đột nhiên vặn gãy một cánh tay của mình, sau đó há mồm phun ra hắc viêm hừng hực, đốt cánh tay ở trong đó.

- cương ma mâu!

sau khi ngọn lửa thiêu đốt được vài giây, huyết cương thiên ma đế thò tay vào trong lửa, sau đó lấy ra một thanh cốt mâu màu đen, trên cốt mâu tản ra mùi máu tanh nồng nặc đến cực điểm.

ầm cốt mâu màu đen trên tay, huyết cương thiên ma đế một lần nữa hung hăng hướng về Phù đồ tháp, lần này, phù đồ tháp bị bắn ra, trên thân tháp xuất hiện một vết sâu hoắm.

- hừ!

phù đồ lão tổ nhìn cảnh này, hừ lạnh một tiếng, chợt hắn điều khiển thân thể Mục Trần, hai tay nhanh chóng kết ấn, nhất thời cả toà tháp rung động kịch liệt

ong ong!

tế đàn chấn động, chợt nứt ra một cái khe,từ trong cái khe này có mấy luồng ánh sáng bắn ra, ánh sáng nhanh chóng hội tụ, loé lên một cái liền thấy một cái gương đồng tinh quang xuất hiện trên không trung.

Chiếc gương đồng này cực kỳ cổ xưa, trên đó trải rộng các dấu vết cổ xưa lẫn lộn, mặt gương tĩnh mịch, khiến người ta có cảm giác sâu không lường được.

Chẳng qua chỉ có một điểm duy nhất có chút chưa hoàn hảo chính là, cái gương này vẫn thiếu mất một góc, khiến cho nó nhìn qua không được hoàn mỹ.

ong!

thời điểm khi cái gương đồng này xuất hiện, thánh phù đồ tháp cũng chấn động kịch liệt, sau đó phun ra ánh sáng mờ ảo vô tận, nhưng những luồng sáng này cũng không xông về phía thiên ma đế, mà là hướng về phía gương đồng.

vù!

ánh sáng mờ ảo thần thánh chui vào trong gương đồng, một hơi thở sau, gương đồng chấn động, chợt có một luồng ánh sáng mờ ảo mấy chục vạn trượng quét ra, bên ngoài luồng sáng còn có vô số phù văn cổ xưa lượn quanh, mênh mông chí cực.

- phong ma đồ

Cùng với tiếng quát khẽ của phù đồ lão tổ, bên trong ánh sáng mờ ảo chợt có một đồ quyển (bức tranh) to chừng vạn trượng từ từ hiện ra, đồ quyển kéo ra, trực tiếp xuyên thủng hư không, xuất hiện phía trên huyết cương thiên ma đế, bao phủ xung quanh.

vù vù!

đồ quyển bộc phát ra lực hút kinh khủng, từng chút từng chút một kéo thản thể của huyết cương thiên ma đế vào trong.

Mà huyết cương thiên ma đế cũng cực kỳ kiêng kỵ đồ quyển này, vì vậy hắn điên cuồng bộc phát ma khí, chống đỡ lực hút của đồ quyển, mà khi hắn điên cuồng chống đỡ như vậy thi thân thể của hắn cũng dần dần ổn định.

- haha, phù đồ lão quỷ, năm đó cái phong ma kính này của ngươi đã bị bản đế đánh nát, hiện giờ cũng không còn hoàn mỹ nữa, đã vậy còn ảo tưởng muốn hút ta vào trong trấn áp?

Huyết cương thiên ma đế thấy vậy, không khỏi ngửa mặt lên trời cười to.

Bởi vì theo thời gian dần trôi, sức mạnh của phong ma đồ cũng dần dần suy yếu đi.

lúc này, ý chí của phù đồ lão tổ cũng khẽ thở dài một tiếng, nói "đáng tiếc"

Nếu phong ma kính còn đầy đủ, hôm nay muốn trấn áp huyết cương thiên ma đế này cũng không khó khăn.

tinh thần của Mục Trần nhìn lên "phong ma kính" trên bầu trời, hắn nhìn chằm chằm vào chỗ còn thiếu, trong lòng khẽ động, sau đó tâm niệm chợt loé lên, liền có một luồng ánh sáng từ trong tay áo thoáng hiện ra, trôi lơ lửng trước mặt.

Ánh sáng thu lại, biến thành một mảnh đồng bóng loáng.

Đây chính là mảnh đồng mà Mục Trần lấy được từ khu tập trung.

- tiền bối, lúc trước ta tình cờ lấy được một vật.

Mục Trần truyền âm.

Âm thanh của hắn còn chưa dứt thì đã mạnh mẽ cảm giác được, lúc này ý chí của phù đồ lão tổ nổi lên dao động kịch liệt, tiếp sau đó, hắn liền nghe thấy âm thanh có chút vui mừng cùng kích động của phù đồ lão tổ vang lên trong lòng.

- Đây là mảnh vỡ của phong ma kính?!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1339: Tân Tru Ma Vương

- Mảnh vỡ phong ma kính?

Khi mảnh đồng bóng loáng này xuất hiện, ý chí của phù đồ lão tổ cũng truyền ra dao động vui mừng khó kìm nén, hiển nhiên tin vui ngoài dự kiến này cũng khiến hắn cực kỳ kinh ngạc.

Mục Trần cũng cười nhẹ nhõm, dự liệu của hắn quả nhiên không sai, mảnh đồng này chính là một mảnh vỡ của phong ma kính.

nói như vậy, lúc còn ở khu giao dịch, sở dĩ hắn có cảm ứng với miếng đồng này hắn là do nó là đồ của phù đồ lão tổ, bởi vậy cũng dính một chút khí tức của phù đồ lão tổ trên đó, nên mới có thể khiến phù đồ tháp có dị động.

- haha, xem ra hài tử ngươi cùng lão phu cũng thật có duyên

Phù đồ lão tổ cảm thán một tiếng, nếu lần này không phải Mục Trần lấy được mảnh vỡ của phong ma kính, chỉ sợ hắn cũng không làm gì được tàn hồn huyết cương thiên ma đế này.

- tiền bối, hiện giờ đã đủ trấn áp tàn hồn thiên ma đế này chưa?

Mục Trần hỏi.

- Đủ rồi!

phù đồ lão tổ không do dự nói, tuy hiện giờ uy năng của phong ma kính cũng có hao tổn, nhưng huyết cương thiên ma đế này cũng chỉ là một tàn hồn, còn xa mới bằng 1/10 lúc toàn thịnh.

Cùng lúc âm thanh của phù đồ lão tổ vừa dứt, mảnh đồng xanh kia nhất thời vọt ra, trực tiếp hội tụ cùng phong ma kính trên bầu trời, ánh sáng bắt đầu khởi động, mà nơi bị khuyết của phong ma kính cũng dần dần khép lại.

ầm ầm!

Phong ma kính đã hoàn mỹ không sứt mẻ,chợt bên trên mặt kính thâm trầm tản ra từng vầng sáng, vầng sáng từ trên trời giáng xuống, toàn bộ rơi vào trong đồ quyển.

cùng lúc đó, đồ quyển cũng phun ra từng xiềng xích ánh sáng, nhanh như tia chớp xuyên thủng hư không, trực tiếp trói lên tứ chi của huyết cương thiên ma đế.

trên những xiềng xích này còn có vô số phù văn cổ xưa chuyển động, hơn nữa dường như còn có hiệu quả áp chế đặc biệt đối với ma khí, khi quấn lên liền khiến ma khí như thực chất xung quanh huyết cương thiên ma đế dần trờ nên mong manh.

soạt soạt!

sắc mặt huyết cương thiên ma đế biến đổi, vội vàng giãy dụa, nhưng lần này những xiềng xích kia lại không lay chuyển chút nào.

- Phong ma đồ lục, thu!

Ý chí của phù đồ lão tổ khẽ quát một tiếng, xiềng xích nhanh chóng thu về, lúc này, huyết cương thiên ma đế không cam lòng gầm thét, thân thể của hắn từng chút từng chút một bị kéo vào trong phong ma đồ lục.

phong ma đồ lục trôi lơ lửng trên cao, không ngừng chấn động, bên trên bề mặt nổi lên một đạo hắc ảnh mặt mũi dữ tợn, ma khí lượn quanh, chính là huyết cương thiên ma đế.

- Phù đồ lão quỷ đáng chết!

Tiếng gầm giận dữ của huyết cương thiên ma đế từ trong đồ quyển

vọng ra, hắn không ngờ rằng, lần này vừa mới được tự do chưa bao lâu đã bị phù đồ lão tổ nhốt lại vào trong phong ma đồ.

- Ngươi không cần đắc ý, hiện giờ tứ thánh tháp đã bị hủy tầng thứ nhất, chỉ cần 2 tầng khác cũng bị phá, bản đế vẫn có thể tự do!

Mục Trần nhìn huyết cương thiên ma đế dù đã bị phong ấn vào phong ma đồ nhưng vẫn điên cuồng giãy dụa, hỏi

- Tiền bối, không thể giết hắn hoàn toàn được sao?

Nhìn tình hình trước mắt, tuy phù đồ lão tổ vẫn có thể phong ấn huyết cương thiên ma đế, nhưng loại phong ấn này cũng có chút đêm dài lắm mộng, vạn nhất sau này có gì sơ hờ, huyết cương thiên ma đế sẽ lại chạy trốn.

phù đồ lão tổ nghe vậy, cũng thở dài một tiếng, nói

- Sức sống của đám ngoại vực tà tộc này cực kỳ ương ngạnh, hơn nữa, ma hồn của bọn chúng cực kỳ ngưng thực, vượt xa sinh linh của đại thiên thế giới ta, muốn hoàn toàn hủy diệt ma hồn của chúng cần tiêu hao tương đối nhiều sức mạnh, cho nên thời thượng cổ, hầu hết chúng ta đều chọn cách phong ấn, dùng năm tháng tiêu diệt ma hồn của bọn chúng.

Lúc này Mục Trần mới chợt hiểu, khó trách tất cả các ma đế ngoại vực tà tộc hắn gặp qua đều bị nhốt trong phong ấn, nhưng mà, cách này tuy đỡ tốn sức, nhưng lại hơi đêm dài lắm mộng...

- Nhưng mà hiện giờ tàn hồn của huyết cương thiên ma đế này trải qua những năm tháng bị phong ấn áp chế, đã bị suy yếu khá nhiều, nhắc lại mới nói, giờ cũng là thời điểm thích hợp nhất để diệt sát, chỉ có điều sức mạnh của đạo ý chí này của lão phu cũng đã tiêu hao rất nhiều, không cách nào tiêu diệt hoàn toàn hắn được

Nói đến đây, phù đồ lão tổ cũng có chút tiếc hận.

- Có phong ma kính trợ giúp cũng không được sao?

. Mục Trần liếc mắt nhìn phong ma kính trên bầu trời, hắn có thể nhận ra được, phong ma kính chắc chắn cũng là một tuyệt thế thánh vật, uy năng bất phàm.

Phù đồ lão tổ lắc đầu một cái, nói:

- Phong ma kính đã trợ giúp ta trần áp huyết cương thiên ma đế nhiều năm, sức mạnh cũng bị tiêu hao quá nhiều rồi

Nói đến đây, hắn dừng lại một chút, nói:

- Nhưng nếu có một tiên phẩm tuyệt thế thánh vật thì lão phu có thể chém chết huyết cương thiên ma đế này, hoàn thành tâm nguyện

- tiên phẩm tuyệt thế thánh vật?

Mục Trần sửng sốt, hiển nhiên là lần đầu nghe nói tuyệt thế thánh vật cũng có chia cấp bậc.

- tuyệt thế thánh vật là đồ của thiên chí tôn, ngươi không biết cũng không có gì lạ, tuyệt thế thánh vật cũng như thiên chí tôn, đều chia làm tam phẩm dinh, tiên, thánh

Phù đồ lão tổ cười nói.

Mục Trần khẽ gật đầu, chợt trầm ngâm một chút, đúng là trong tay hắn cũng có một món tuyệt thế thánh vật, nhưng sức mạnh của nó cũng tiêu hao quá nhiều.

Nhưng thời điểm thế này, cũng chỉ có thể thử xem.

Nghĩ đến đây, bàn tay hắn nắm chặt, ánh sáng ngưng tụ trong tay, cuối cùng biến thành một thanh thủy tinh trường kiếm cổ xưa, tinh quang lưu dật, tản ran uy năng bất phàm.

'hả?'

khi thanh trường kiếm này xuất hiện, ý chí của phù đồ lão tổ cũng phát ra một tiếng kinh ngạc, sau đó có âm thanh ngạc nhiên truyền ra "Đây là...thiên đế kiếm của thiên đế?!" "Tiền bối nhận ra nó?". Mục Trần cũng có chút kinh ngạc.

- Làm sao không nhận ra, nhắc lại thì lão phu với thiên đế cũng có chút quen biết, không ngờ kiếm cảu hắn lại rơi vảo tay ngươi

. Phù đồ lão tổ kinh ngạc nói

- vãn bối may mắn đạt được truyền thừa của thiên đế, người đã để lại thanh kiếm này cho ta

. Mục Trần giải thích

- haha, ánh mắt của tên kia cũng không kém, con cháu của phù đồ cổ tộc ta tất nhiên là xứng với truyền thừa của hắn

Phù đồ lão tổ cười nói, trong lời nói có chút tự hào.

- tiền bối, sức mạnh của thiên đế kiếm này cũng chẳng còn lại bao nhiêu, không biết có hữu dụng hay không?

- Hữu dụng!

.Phù đồ lão tổ cười nói:

- Thiên đế kiếm bá đạo vô cùng, chính là thánh khí trảm ma, tuy sức mạnh của nó tiêu hao gần như không còn, nhưng vẫn có thể phát ra một chút uy năng,hiện giờ vẫn thừa sức để đối phó với huyết cương thiên ma đế.

Mục Trần nghe vậy cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ý chí của phù đồ lão tổ điều khiển thân thể của Mục Trần, nắm chặt thiên đế kiếm, sau đó hướng về phía huyết cương thiên ma đế cười một tiếng, nói:

- cũng phải xem ngươi có chịu đựng được đến lúc đó không

- haha, phù đồ lão quỷ, với tình trạng của ngươi hiện giờ không làm gì được bản đế đâu!

. Huyết cương thiên ma đế cười âm lệ, nhưng khi thanh kiếm trong tay phù đồ lão tổ bộc phát ra kiếm quang vạn trượng thì tiếng cười chợt cứng lại.

Bởi vì hắn đã nhận ra một cỗ khí tức nguy hiểm trí mạng từ trên thanh kiếm kia.

Cỗ khí tức này nguy hiểm nồng nặc, không yếu hơn phong ma kính chút nào!

- Dây dưa với ngươi đã ngàn vạn năm, rốt cục hôm nay đã có thể diệt trừ rồi, thật là thống khoái

. Phù đồ lão tổ cười một tiếng, sau đỏ bàn tay ném một cái, thiên đế kiếm bắn ra.

Kiếm quang phô thiên cái địa, thiên địa sôi sục.

lúc này,dường như thiên đế kiếm đã biến thành một luồng kiếm quang thâm thúy, kiếm quang thần bí khó lường, mang theo uy năng không cách nào tưởng tượng, soạt một tiếng đã xuyên thủng hư không.

hống!

Lúc này, trong phong ma đồ, huyết cương thiên ma đế cũng cảm thấy nguy cơ vẫn lạc, hắn điên cuồng gầm thét giãy dụa, ma khí cuồn cuộn phát ra, ăn mòn đồ quyển, cố gắng chạy trốn.

ầm ầm.

nhưng trên bầu trời, phong ma kính trên cao đã bắn xuống vô số vầng sáng, vầng sáng bao phù lên trên phong ma đồ, khiến nó trở nên cực kỳ

chắc chắn, bất kể huyết cương thiên ma đế giãy dụa thể nào cũng không thể chạy trốn.

vù.

Cũng chính lúc này, không gian phía trước vỡ tan tành, một luồng kiếm quang giống như chất lỏng từ trong đó xuyên ra,

luồng kiếm quang này cũng không bắt mắt chút nào, nhưng lại khiến cho tiếng gầm của huyết cương thiên ma đế lại có thêm sự sợ hãi.

- Hoàn toàn biến mất đi!

Thanh âm của phù đồ lão tổ tràn đầy lạnh lẽo, kiếm quang không chút do dự bắn ra, một kiếm bắn thủng ma ảnh đang giãy dụa trong phong ma đồ.

AAAAAAAAAAA!

tiếng kêu thảm thiết vang dội, ma khí cuồn cuộn bốc lên, lại bị phong ma đồ phong ấn trấn áp, mà trong đó, thân thể của huyết cương thiên ma đế đã như bong bóng xì hơi, bắt đầu trở nên uể oải dần.

Khí tức của hắn nhanh chóng yếu bớt.

Tiếng hét thảm thiết của huyết cương thiên ma đế vang vọng trên bầu trời, khiến cho sắc mặt của đám cường giả ngoại vực tà tộc trở nên trắng bệch, tiếp đó cũng không để ý đến xung quanh, liền điên cuồng quay đầu chạy thục mạng.

Hiện giờ, huyết cương thiên ma đế đã bị chém chết, bọn họ đã mất đi tất cả cơ hội.

Mà lúc này, tất cả cường giả đại thiên thế giới bắt đầu đánh chó rớt xuống nước*, hạ thủ tàn nhẫn, chặn đầu đánh giết cường giả ngoại vực tà tộc.

Trên tế đàn, Mục Trần nhìn khí tức của huyết cương thiên ma đế nhanh chóng tiêu tán, chợt trong lòng vừa động, nói

- Tiền bối, huyết cương thiên ma đế này đã xong đời rồi?

- Phải, rốt cục lần này cũng giải quyết được hắn

Thanh âm của phù đồ lão tổ như trút được gánh nặng.

Mục Trần suy nghĩ một chút, chợt lấy "tru ma lệnh" của đại thiên cung ra, nói

- Tiền bối, có thể cho ta lấy một tia tàn hồn của hắn không?

Dựa theo quy định của đại thiên cung, chỉ cần chém giết được một ngoại vực tà tộc, hút một tia tàn hồn vào trong tru ma lệnh là có thể đạt được tru ma điểm, tăng cấp bậc.

Mà chém giết một vị thiên ma đế là có thể đạt được một vạn tru ma điểm, trở thành tru ma vương của đại thiên cung!

Trước mắt, mặc dù chưa tính là Mục Trần tự tay chém giết huyết cương thiên ma đế, nhưng cũng đã bỏ ra một chút công sức, cho nên hắn cũng phải thử xem có thể đạt được tru ma điểm hay không.

- hả? tru ma lệnh sao?

Nhìn thấy Mục Trần lấy tru ma lệnh ra, đầu tiên, ý chí của phù đồ lão tổ ngẩn ra, chợt không nhịn được cười một tiếng, nói

- Tên tiểu tử này cũng thật lắm mưu mẹo, haha, cũng tốt, cũng tốt, một thượng vị địa chí tôn lại giết được thiên ma đế, thật là đặc sắc, không biết sắc mặt mấy tên trong đại thiên cung kia sẽ như thế nào!

vừa nói, hắn vung tay lên, một đám khói đen từ trong phong ma đồ bay ra, rơi vào trong tru ma lệnh.

Tru ma lệnh chợt lóe lên ánh sáng, hút luồng khói đen kia vào.

Mục Trần cũng phù đồ lão tổ đều chăm chú nhìn tru ma lệnh.

Mà khi bọn hắn chăm chú nhìn, đầu tiên, tru ma lệnh trầm mặc yên tĩnh trong chốc lát, sau đó chợt rung lên, từ trong đó bộc phát ra kim quang chói mắt, vốn tru ma lệnh màu đen xì thì lúc này lại óng vàng.

Mà bên trên lệnh bài, dòng chữ "tru ma sư cấp thấp" cũng đã biến mất, thay vào đó là 3 chữ ánh vàng, tản ra một cỗ uy nghiêm

- Tru Ma Vương!

Mục Trần chăm chú nhìn dòng chữ ánh vàng, miệng không nhịn được há to.

Hắn chỉ thử một chút, không ngờ lại thành công thật!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1340: Chấn Động

Thánh uyên thành, đại thiên cung.

Trước quầy, lão giả áo xám cẩn thận cầm bình trà bằng ngọc trong tay, bất chợt, bàn tay của hắn run lên, ánh mắt vốn đục ngầu chợt lóe sáng mãnh liệt, trực tiếp nhìn về tòa tru ma bia sừng sững ở trung tâm thánh uyên thành.

Mà khi tầm mắt của hắn quét tới, tòa tru ma bia vô cùng khổng lồ này cũng chợt chấn động ầm ầm.

Vô số người trong thành cũng phát hiện ra chấn động này, lúc này từng ánh mắt nghi hoặc đều bắn sang, hiển nhiên đây là lần đầu bọn họ thấy tru ma bia có động tĩnh như vậy.

Chuyện gì xảy ra?

Mà trong lúc vô số âm thanh nghi hoặc truyền ra thì, trên tru ma bia chợt xuất hiện một luồng kim quang chói mắt, kim quang lóng lánh ở vị trí trên cùng, tựa như mặt trời chói lọi.

Kim quang bao phủ cả thành thị, dưới kim quang này, vô số tru ma sư trong thánh uyên thành đều nhận ra một tia uy áp như ẩn như hiện.

kim quang kéo dài chừng mười phút mới dần dần tiêu tán, mà sau khi kim quang tản đi, tất cả ánh mắt đều bắn tới, mà sau đó, cả tòa thành vốn ồn ào huyên náo lại tĩnh mịch trong nháy mắt.

choang!

trước quầy, bình trà trong tay lão giả áo xám rơi xuống, lập tức vỡ vụn đầy mặt đất, nhưng lão giả vẫn không nhúc nhích chút nào, gương mặt thẫn thờ nhìn tòa tru ma bia kia.

choang choang!

trong khu chiêu mộ, đủ loại đồ vật trong tay đông đảo tru ma sư cũng không hẹn mà cùng rơi xuống,âm thanh choang choang liên tiếp vang lên,khuôn mặt của bọn họ đồng loại trờ nên đờ đẫn.

- Con mẹ nó, cái này là thế quỷ nào?

Có người đờ đẫn, lẩm bầm nói.

trong lúc cả tòa thanh đều yên tĩnh, trên tru ma bia, kim quang đã thu lại, chỉ thấy lúc này ở vị trí trên cùng, ngay bên dưới tru ma vương tần thiên lại xuất hiện thêm một dòng chữ màu vàng.

Tru ma vương, Mục Trần!

ồn ào!

Sự yên tĩnh của thành thị rốt cục cũng ồn ào trở lại, trong nháy mắt, đủ mọi âm thanh xôn xao bát nháo vang lên đầy trời, hiển nhiên tân Tru Ma Vương đột nhiên xuất hiện này làm cho tất cả mọi người đều khiếp sợ.

Trong thánh uyên thành này phần lớn là tru ma sư của đại thiên cung, cho nên bọn họ cũng hiểu rõ danh hiệu Tru Ma Vương tượng trưng cho cái gì.

Đó gần như là mục tiêu phấn đấu cả đời của bọn họ, chỉ cần trở thành tru ma vương đồng nghĩa với việc đặt chân vào cao tầng của đại thiên cung, có địa vị phi phàm, hành tẩu trên đại thiên thế giới, cho dù là những siêu cấp thế lực cũng tương đối khách khí cùng tôn trọng.

Có thể không khách khí mà nói rằng,danh vọng của tru ma vương hoàn toàn có thể ngang hàng với lãnh tụ của những siêu cấp thế lực.

Vô số tru ma sư đang phấn đấu vì mục tiêu này, thế nhưng giờ cũng

không phải thời chiến tranh, cho nên một vạn tru ma điểm này cũng khiến người ta khó mà với tới được, tuy nói chỉ cần chém chết một vị thiên ma đế là có thể lập tức tấn thăng, nhưng hiển nhiên cũng không có ai nghĩ tới cách này.

Thiên ma đế là tồn tại có thể chống lại thánh phẩm thiên chí tôn, bất kể là ở ngoại vực tà tộc hay đại thiên thế giới đều là tồn tại đỉnh cao nhất.

không có ai dám mơ tưởng tới việc chém giết thiên ma đế cả.

Cũng bởi vì danh hiệu tru ma vương quá khó đạt được, cho nên khi trên tru ma bia đột nhiên xuất hiện một vị tru ma vương cực kỳ xa lạ thì những tru ma sư này mới cảm thấy khó tin và khiếp sợ như vậy.

- Mục Trần đó rốt cục là thần thánh phương nào? vì sao trước kia chưa từng nghe qua?

- Hình như trong số tru ma sư cao cấp cũng không có người này!

- Không có? chẳng lẽ là từ tru cấp hoặc hạ cấp tru ma sư thăng lên sao?

- nói linh tinh, muốn thăng nhanh như vậy, trừ khi tiểu tử kia phải giết mấy vị ma đế cùng một lúc?

âm thanh tạp nham hỗn loạn ồn ào trong thánh uyên thành,khắp thành thị vô số người đàm tán, nghị luận.

trước quầy, lão giả áo xám rốt cục cũng phục hồi tinh thần lại, hắn nhìn chăm chú dòng chữ màu vàng thứ 2, trong mắt cũng lóe lên vẻ kinh nghi bất định

- Mục Trần? chẳng lẽ là tiểu tử mà lão tửu quỷ kia mang tới lúc trước?

Nhưng hắn vừa mới làm tru ma lệnh xong, cũng chỉ là một tru ma sư cấp thấp thôi, chẳng lẽ...

lão giả áo xám chợt nghĩ tới điều gì, sắc mặt hơi đổi, muốn trực tiếp từ tru ma sư hạ cấp thăng thành tru ma vương, chỉ có một cách, đó chính là chém chết một vị thiên ma đế, lấy được tàn hồn.

Thế nhưng Mục Trần cũng mới chỉ là thượng vị địa chí tôn, nếu gặp thiên ma đế, đừng nói tới chém chết, chỉ sợ người ta thổi một cái cũng có thể thổi chết hắn.

Như vậy, cũng chỉ có một khả năng.

Chẳng lẽ trong thượng cổ thánh uyên, tàn hồn của 4 vị thiên ma đế bị phong ấn đã bị hắn giết mất một? Lão giả áo xám trầm ngâm, chỉ có suy đoán này mới có khả năng cao nhất.

nếu thật sự như thế, vận khí của tiểu tử này cũng không khỏi quá hên đi!

lão giả áo xám cười một tiếng, lắc đầu, làm như vậy đúng là có chút tiểu xảo, nếu thừa nhận thân phận này của Mục Trần, như vậy chỉ sợ đại thiên cung của bọn họ cũng sẽ xuất hiện một vị tru ma vương yếu nhất từ trước đến nay.

- chuyện này xem ra phải báo cho tổng bộ

lão giả áo xám lẩm bẩm trong lòng, chuyện này quá trọng yếu, dù bằng thân phận của hắn cũng không thể quyết định được, cho nên vẫn phải truyền tin về tổng bộ, để cho tổng bộ quyết định.

quyết định xong, lão giả áo xám lại một lần nữa nhìn về phía tru ma bia, nhìn dòng chữ kim quang thứ 2, không nhịn được lắc đầu một lần

nữa, cho dù là hắn cũng lần đầu tiên gặp chuyện kỳ cục này, hôm nay coi như cũng được mở rộng tầm mắt.

trong lúc lão giả áo xám đang quyết định xử lý việc này thế nào, thì trong một tòa đình viện trong thánh uyên thành, lúc này cũng có 3 thân ảnh đang ngẩng đầu chăm chú nhìn dòng chữ kim quang trên tru ma bia.

- Mục Trần? chẳng lẽ là tên tội tử đó?

. Một lão giả áo bạc nhìn cái tên này, sắc mặt cỏ chút khó coi, nói.

bên cạnh hắn, một lão giả áo đen cũng chau mày, mặc dù hắn cực kỳ không muốn thừa nhận, nhưng cũng phải khẽ gật đầu:

- sợ rằng đúng là tên tội tử đó

Hai người này tất nhiên chính là Măc Ngân trưởng lão cùng hắc quang trưởng lão của phù đồ cổ tộc.

- Làm sao có thể!?

Mặc ngân trưởng lão trầm giọng nói, hắn cũng hiểu rất rõ, muốn trở thành tru ma vương khỏ khăn đến mức nào.

hắc quang trưởng lão trầm mặc một chút, nói:

- cũng không phải là chuyện không thể nào, dù sao trong thượng cổ thánh uyên cũng có tàn hồn thiên ma đế bị phong ấn

Sắc mặt mặc ngân trưởng lão biến đổi, nếu quả thật như thế, chẳng phải rõ ràng là Mục Trần đã tìm được truyền thừa? bởi vì để phong ấn tàn hồn thiên ma đế chắc chắn sẽ cần 1 trong 4 tổ.

Mà bọn họ đoán chừng, đến 9/10 là Mục Trần đã tìm được truyền thừa của phù đồ lão tổ của bọn họ.

Chẳng lẽ Bát bộ phù đồ sẽ rơi vào tay Mục Trần?

Nghĩ tới điều này, sắc mặt 2 người đều trở nên khó coi.

Trong lúc sắc mặt bọn hắn trở nên khó coi, thì thanh huyên trưởng lão bên cạnh lại kinh ngạc nhìn về tòa tru ma bia, hiển nhiên trong lòng cũng có chút chấn động.

- Lại có thể trở thành Tru Ma vương?

Nàng tự lẩm bẩm, nếu Mục Trần có thể thật sự trở thành tru ma vương của đại thiên cung, thì địa vị của hắn sẽ biến hóa nghiêng trời lệch đất.

- hừ, mơ mộng hão huyền, chắc chắn đại thiên cung sẽ không thừa nhận loại tiểu xảo thăng chức này, hơn nữa, một vị tru ma vương lại thượng vị địa chí tôn, cái này nói ra chẳng khác nào thể diện của Đại Thiên Cung mất sạch?

. Hắc quang trưởng lão nghe vậy, nhất thời châm chọc.

thanh huyên liếc hắn một cái, thản nhiên nói:

- Chuyện này cũng không phải hắc quang trưởng lão ngươi nói được, còn phải xem ý đại thiên cung thế nào

Hắc quang trưởng lão khựng lại, chợt phất tay áo lạnh lùng nói:

- DÙ bất kể thế nào, bọn ta cũng tuyệt đối không để bát bộ phù đồ rơi vào tay tội tử đó, nếu không chẳng phải phù đồ cổ tộc ta sẽ trở thành trò cười cho đại thiên thế giới?

nói đến từ cuối cùng, thanh âm của hắn đã có ý quyết liệt.

- hắc quang, ngươi định làm gì?! Nếu ngươi xuất thủ, vậy tức là vi phạm lệnh của đại trưởng lão!

. Thanh huyên nghe ra ý tứ trong lời nói của hắn, lúc này khuôn mặt liền biến sắc, lạnh lùng nói.

- ngươi định ép muội muội của ta trở mặt với nội tộc hay sao?

Bên cạnh, mặc ngân trưởng lão cũng cười lạnh một tiếng, nói

- Nếu mọi chuyện thật sự đến bước đó, bọn ta cũng chỉ có thể tạm thời gác lại ước thúc của đại trường lão, ta tin tường, chuyện này ngay cả đại trưởng lão cũng sẽ ủng hộ chúng ta.

Đại trưởng lão đã quá dễ dàng tha thứ cho thanh diên tịnh, cho nên mới để cho nàng nhiều lần được voi đòi tiên"

- Nhưng lão phu thì không như vậy,để xem trong tay ta tiểu tử này còn có thể chạy đi đâu?

Thanh huyên nghe vậy, nhất thời tức giận đến mức mặt mũi trắng bệch, linh lực mênh mông từ trong cơ thể bộc phát ra, trực tiếp đánh vỡ không gian, bao phủ tới phía hắc quang, mặc ngân.

- Thanh huyên trưởng lão, ngươi muốn làm gì?!

Sắc mặt hắc quang, mặc ngân trầm xuống, nhanh chóng lui về sau, trên người của họ đều dâng lên dao động linh lực mạnh mẽ khó lười, dễ dàng áp chế linh lực áp bách của thanh huyên xuống.

- Thanh huyên trưởng lão, chẳng lẽ ngươi nhất quyết muốn giúp tên tội tử đó?! Nếu thật sự như thế, chỉ sợ toàn bộ thanh mạch cũng sẽ chịu phạt

. Mặc ngân trưởng lão lạnh lùng nói.

Thanh huyên cắn răng, bộ ngực đầy đặn nhẹ nhàng phập phồng, một lát sau, luồng linh lực kinh khủng kia mới chậm rãi thu lại, ánh mắt lạnh lẽo của nàng nhìn chòng chọc 2 người, nói

- Nếu các ngươi cố ý làm, đến lúc đó có bất kỳ hậu quả nào, các ngươi tự gánh chịu đi!

- Để xem đến lúc đó, khi muội muội của ta bất chấp mọi thủ đoạn vùng lên, đại trưởng lão có thể bảo vệ nổi 2 tên ngu xuẩn các ngươi hay không!

Âm thanh vừa dứt, nàng không nhiều lời thêm nữa, phất tay áo xoay người đo.

Sau lưng, sắc mặt của hắc quang, mặc ngân âm tình bất định, nhưng cuối cùng vẫn hừ lạnh một tiếng, bọn họ cũng không tin, thanh diên tịnh kia tuy lợi hại, nhưng nếu nàng ta muốn nổi điên, chẳng lẽ toàn bộ phù đồ cổ tộc còn không chế phục được nàng?

Dù sao, bất kể thế nào, bọn họ cũng sẽ tuyệt đối không cho phép bát bộ phù đồ rơi vào tay tên tội tử Mục Trần đó.

Lần này, bọn họ nhất định phải mang tội tử này về trong tộc, nhận sự trừng phạt.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1341: Đạt Được Truyền Thừa

- Thật sự vẫn được?

trên tế đàn, Mục Trần ngạc nhiên nhìn tru ma lệnh trên tay đang loé lên kim quang, bên trên, 3 chữ Tru Ma Vương màu vàng kim, tản ra khí thế uy nghiêm.

kết quả này hiển nhiên cũng có chút ngoài dự liệu của hắn, dù sao lúc trước hắn cũng chỉ là nhanh trí một chút, muốn thử xem chút tiểu xảo này có tác dụng hay không, nào ngờ lại thật sự được.

- haha, tru ma vương thượng vị địa chí tôn.

Bên cạnh, ý chí của phù đồ lão tổ hưng phấn, hắn nhìn tru ma lệnh vàng kim trong tay Mục Trần, khuôn mặt già nua cũng không nhịn được có sự vui mừng nồng đậm.

ở thời thượng cổ, đại thiên cung chính là tồn tại đỉnh cao, cho nên phù đồ lão tổ cũng biết rõ, trong đại thiên cung tru ma vương có sức ảnh hưởng bực nào, có thể không khách khí mà nói,trên đại thiên thế giới mỗi vị tru ma vương đều cỏ địa vị to lớn, dậm chân một cái là cả thế giới đều rung chuyển.

Vậy mà hiện giờ đột nhiên lại thò ra một vị tru ma vương chỉ là thượng vị địa chí tôn, đây quả thực là chuyện kỳ lạ chưa từng có.

- Từ nay về sau, đại thiên cung lại có thêm một tru ma vương yếu nhất trong lịch sử.

Phù đồ lão tổ hài hước cười nói.

Mục Trần sắc mặt đen sì, mặc dù hắn cảm thấy chuyện này cũng có chút kỳ quặc, nhưng chẳng phải vừa rồi hắn làm như vậy cũng cỏ một phần do phù đồ lão tổ giật dây hay sao?

phụt.

đột nhiên có âm thanh vỡ vụn rất bé vang lên, đạo ma ảnh kia cũng dần bé lại, mà khí tức đã từng khiến Mục Trần sợ hãi kia cũng bắt đầu chôn vùi.

Lúc này Mục Trần biết, vị huyết cương thiên ma đế này đã hoàn toàn bỏ mạng.

Mặc dù huyết cương thiên ma đế vẫn lạc nhưng ở đó đạo ma ảnh vẫn chấn động như cũ, mơ hồ có tiếng gầm nhẹ truyền ra:

- thả ta ra!

Đó là thanh âm của thi thiên u. Mục Trần nhíu mày, xem ra do tàn hồn của huyết cương thiên ma đế vỡ vụn nên thi thiên u cũng đã lấy lại quyền điều khiển cơ thể.

- Giờ xử lý thế nào?

Phù đồ lão tổ nhìn về phía Mục Trần, tuỳ ý nói.

- Giải quyết hết!

Mục Trần không chút do dự nói, thi thiên u này chính là ngoại vực tà tộc, hơn nữa thủ đoạn tàn nhẫn, nếu hôm nay đã bắt được thì tất nhiên không có lý nào lại tha cả.

- vậy thì giải quyết hết đi

Giọng nói của phù đò lão tổ lãnh đạm, giống như chỉ đang xử lý một con kiến vậy, dĩ nhiên, thực lực của thi thiên u trong mắt hắn thật đúng là không hơn con kiến tý nào.

Nghe âm thanh của 2 người, bên trong phong ma đồ, thi thiên u nhất thời điên cuồng giãy dụa, nhưng bất luận hắn giãy dụa thế nào đều không thể thoát khỏi trói buộc của phong ma đồ.

Rốt cục, hắn cũng chỉ có thể ngừng lại, thanh âm oán độc truyền ra Mục Trần, hôm nay ngươi giết ra, thi ma tộc ta cùng ngươi nhất định sẽ không chết không ngừng.

Mục Trần nghe vậy chỉ cười khẩy một tiếng, đại thiên thế giới cùng ngoại vực tà tộc vốn đã là thù địch của nhau, dù không có thi thiên u đi nữa, một khi Mục Trần gặp người của thi ma tộc, sợ rằng kết cục vẫn sẽ là không chết không dừng.

- vậy ta ở đại thiên thế giới này, chờ thi ma tộc các ngươi tới không chết không dừng.

Mục Trần cười lạnh nói.

Thi thiên u còn muốn tiếp tục doạ dẫm, nhưng phù đồ lão tổ đã trực tiếp đưa tay chà xuống như chà vết mực, xoá bỏ hoàn toàn thân ảnh của thi thiên u trong phong ma đồ.

Vì thế, thi thiên u ngay cả hét thảm một tiếng cũng không kịp, lập tức tiêu tán khỏi thiên địa.

Mà sau khi thi thiên u tiêu tán, trong phong ma đồ, chợt có một luồng khí đen vô cùng nhạt trào ra, sau đó lượn quanh thân thể Mục Trần.

Một màn này khiến cho Mục Trần kinh hãi, khởi động linh lực cố gắng chống đỡ hắc khí, nhưng mà hắc khí chỉ chạm vào thân thể của hắn một cái liền nhanh chóng tiêu tán đi.

- tiền bối, đây là chuyện gì?

Mục Trần nhìn thấy thân thể không có gì khác thường, nhíu mày hỏi.

Phù đồ lão tổ không thèm để ý, cười cười, nói:

- Đây là một loại thi khí, cũng không có tổn thương gì, nhưng lại dễ dàng để thi ma tộc phát hiện, đây cũng là thủ đoạn của ma tể tử kia, muốn để thi ma tộc báo thù cho hắn.

Lúc này Mục Trần mới nhẹ nhõm thở ra một hơi, thi ma tộc kia có lẽ cũng lợi hại, nhưng hắn cũng không sợ, bời vì một khi có cường giả thi ma tộc xuất hiện trên đại thiên thế giới thì căn bản cũng không cần hắn ra tay, tự nhiên sẽ có thiên chí tôn từ các phe chạy tới dọn dẹp.

hắn cũng không tin rằng chỉ bằng một thi ma tộc cũng dám phát động xâm lấn đại thiên thế giới.

- có thể tiêu trừ được không?

Tuy rằng không sợ nhưng cẩn thận vẫn hơn, Mục Trần dò hỏi.

Phù đồ lão tổ lắc đầu một cái, nói Đây là do tên ma tể tử kia thiêu đốt ma hồn bản mệnh tạo thành một luồng thi khí, nếu như ta còn sống tất nhiên là dễ dàng xoá được, nhưng bấy giờ cũng có chút khó.

Mục Trần nghe vậy cũng chỉ nhún vai, cũng không để ý thêm nữa, mà là nhìn chằm chằm vào phong ma đồ, vẫn có chút không tên lòng, nói

- Huyết cương thiên ma đế kia thật sự chết rồi?

Dù sao đã là thiên ma đế, sức sống chắc chắn phải cực kỳ ương ngạnh, kinh khủng.

Phù đò lão tổ gật đầu, nói:

- Ngày nay hắn chẳng qua chỉ còn là một tàn hồn mà thôi, có thiên đế kiếm trợ giúp thì hoàn toàn có thể giết chết.

vừa nói, tay hắn nhấc lên, thiên đế kiếm hoá thành một dòng kiếm quang bắn tới, rốt cục một lần nữa hoá thành một thanh thuỷ tinh trường kiếm cổ xưa, rơi vào trong tay.

Phù đồ lão tổ trả thiên đế kiếm lại cho Mục Trần, nói:

- Thời kỳ đỉnh phong, thiên đế kiếm có thể so với thánh phẩm tuyệt thế thánh vật, nhưng đáng tiếc là hiện giờ sức mạnh của nó cũng đã tiêu hao gần như cạn kiệt, hơn nữa trải qua đại chiến cùng với năm tháng ăn mòn, mặc dù sau này có khôi phục được, chỉ sợ cũng thoái hoá xuống tiên phẩm.

Nói đến đây, thanh âm của hắn có chút tiếc nuối, dù sao đối với thánh phẩm thiên chí tôn mà nói, thánh phẩm tuyệt thế thánh vật cũng cực kỳ trân quý, dù là phong ma kính trong tay hắn cũng mới chỉ là tiên phẩm mà thôi.

Mục Trần gật đầu một cái, nhận lấy thiên đế kiếm, hiện giờ thiên đế kiếm đã hoàn toàn ảm đạm, thân kiếm cổ xưa giống như phủ đầy bụi bặm, không cách nào xoá được.

Mục Trần biết cái này là do sức mạnh của thiên đế kiếm đã tiêu hao cạn kiệt, trừ khi một ngày hắn có thể đột phá đến thiên chí tôn, nếu không thiên đế kiếm cũng không thể nào phát ra kiếm quang huy hoàng khi xưa nữa.

- yên tâm đi, đợi đến khi ta đột phá đến thiên chí tôn, nhất định sẽ cho ngươi một lần nữa thấy ánh mặt trời

Mục Trần vuốt ve thân kiếm, thấp giọng nói.

Ông.

Thiên đế kiếm khẽ chấn động, dường như phát ra tiếng ngân vang cổ xưa.

Mục Trần thu hồi thiên đế kiếm, sau đó đưa tầm mắt nhìn lên, hiện giờ xung quanh tế đàn, đám ngoại vực tà tộc kia đã cuống cuồng chạy trốn, còn cường giả đại thiên thế giới cũng đang đuổi giết không tha.

Nhưng mà, ở cách tế đàn không xa, vẫn có một vài thản ảnh đứng trên không trung, ánh mắt không ngừng bắn về phía tế đàn.

Hai người trước mắt đúng là huyền la cùng mặc tâm, hiển nhiên bọn hắn vẫn chưa cam tâm đề Mục Trần đoạt được truyền thừa từ phù đồ lão tổ.

- Tiền bối, lần này coi như nhiệm vụ của ta đã hoàn thành viên mãn phải không?

Dĩ nhiên Mục Trần biết tâm địa hiểm ác của 2 tên này, cho nên lúc này cũng không kéo dài thêm nữa, trực tiếp hỏi ý của phù đồ lão tổ, muốn nhanh chóng thu bát bộ phù đồ vào tay.

ý chí của phù đồ lão tổ nghe vậy cũng gật đầu cười, hắn vốn chỉ trông cậy có thể mượn tay Mục Trần khiến huyết cương thiên ma đế không thoát được đã là tốt rồi, vậy mà Mục Trần có thể giúp hắn trực tiếp giết bỏ tàn hồn huyết cương thiên ma đế, vậy nên nhiệm vụ lần này đã hoàn hảo đến mức không thể hoàn hảo hơn được.

- Vậy tiền bối định cho vãn bối thù lao thế nào?

Mục Trần cũng không dấu diếm ý tứ gì nữa, trực tiếp mặt dầy hỏi thẳng.

Phù đồ lão tổ cũng bị sự dứt khoát của Mục Trần làm cho ngẩn ra, chợt có chút dở khóc dở cười:

-Tiểu tử ngươi đúng là hám lợi!.

Mục Trần cười nhạt, nói:

- Ta cô độc một mình, tất cả cơ duyên đều dùng tính mạng đánh đổi, cũng không giống vài kẻ dựa dẫm vào núi lớn, cái gì cũng dễ dàng

Nụ cười trên khuôn mặt già nua của phù đồ lão tổ thu lại, hắn tất nhiên là nghe ra ý tứ trong lời nói của Mục Trần, hiển nhiên ân oán của

Mục Trần và phù đồ cổ tộc tương đối sâu.

Vù vù!

ở nơi xa, thân ảnh của mặc tâm, huyền la cũng vọt tới, rơi lên tế đàn.

- Hậu bối tử tôn, ra mắt lão tổ

Hai người cung kính hành lễ, dáng vẻ khiêm tốn đến cực hạn.

Phù đồ lão tổ cũng gật đầu với họ một cái.

Ánh mắt huyền la quét qua Mục Trần một cái, sau đó ôm quyền với lão tổ, nói:

- lão tổ, hai người chúng ta ang trách nhiệm nặng nề, muốn đem bát bộ phù đồ mà ngài sáng tạo quay lại tộc, mong lão tổ vì truyền thừa của gia tộc, giao bát bộ phù đồ cho chúng ta, hậu bối tử tôn chúng ta không dám quên ơn!

- Đúng vậy lão tổ, truyền thừa của ngài đã lưu lạc ngài vạn năm, tạo thành tổn thất không thề bù đắp với tộc, nghĩ tới, có lẽ ngài cũng sẽ hy vọng truyền thừa của mình sẽ tiếp tục truyền từ đời này sang đời khác trong tộc chứ ạ?

Bên cạnh, mặc tâm cũng cung kính nói.

Mục Trần mặt trầm như nước, thế nhưng sâu trong con ngươi đã thoáng hiện lên ý lạnh, hai tên này dám cướp đoạt chiến lợi phẩm ngay trước mặt hắn, hiển nhiên đã làm cho hắn cực kỳ tức giận.

Bọn khốn kiếp này, khi đối chiến với thi thiên u, đối diện với huyết cương thiên ma đế thì chạy còn nhanh hơn chó chạy, hiện giờ thấy nguy hiểm đã giải trừ thì vẫn còn mặt mũi đi ra cướp đồ của hắn.

Phù đồ lão tổ nhìn 2 người huyền la, mặc tâm, chậm rãi nói:

- Trước đó lão phu cũng đã nói, ai có thể trợ giúp ta, giải quyết huyết cương thiên ma đế thì sẽ dành đại lễ cho kẻ đó, mà Mục Trần lại làm được

Huyền la, mặc tâm quýnh lên, vội vàng nói:

- Lão tổ, tên Mục Trần này chính là tội tử, có rất nhiều khoảng cách với tộc ta, nếu như hắn đạt được bát bộ phù đồ thì sẽ như hổ thêm cánh, hắn vốn đã sinh oán khí với nội tộc, sợ rằng đến lúc đó sẽ dùng tuyệt thế thần thông của lão tổ gây nên sát nghiệt với tộc ta!

Nghe lời này, Phù Đồ lão tổ cũng nhíu mày, có chút trầm mặc.

Thấy lời nói của mình có hiệu quả, sâu trong mắt huyền la, mặc tâm đều thoáng hiện vẻ vui mừng khó có thể nhận ra.

Phù đồ lão tổ chăm chú nhìn Mục Trần sắc mặt không cảm xúc, một lúc lâu sau mới nói:

- Mục Trần, lão phu có điều muốn hỏi

- Mời tiền bối nói

Phù đồ lão tổ than nhẹ một tiếng, nói "Vạn nhất sau này ngươi có xung đột với phù đò cổ tộc, khi đỏ ngươi làm thế nào?"

Mục Trần trầm mặc, hiển nhiên lúc này câu trả lời tốt nhất là phủ nhận xung đột, nhưng hắn không thể nào nói được, bởi vì sau này vì mẫu thân của hắn, chắc chắn hắn sẽ có xung đột cùng phù đồ cổ tộc.

Hơn nữa nếu gượng ép phủ nhận cũng không thể qua được ánh mắt tinh đời của phù đồ lão tổ.

Đã như vậy,Mục Trần ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào mắt phù đồ lão tổ, nói từng chữ một

- Bất kể thế nào, tất cả mọi chuyện vãn bối sẽ đo theo tâm của mình

Bất kể lúc đó quan hệ giữa hắn và phù đồ cổ tộc ra sao, hắn cũng sẽ không liên luỵ tới người vô tội, cũng sẽ không sợ nọ sợ kia, tất cả theo bản tâm mình.

Bên cạnh, huyền la, mặc tâm nghe thất Mục Trần lại ngu xuẩn đến mức không phủ nhận, trên khuôn mặt nhất thời hiện lên vẻ vui mừng khó có thể che dấu, bọn họ ngẩng đầu, quả nhiên là thấy phù đồ lão tổ đang chăm chú nhìn Mục Trần.

Mà Mục Trần cũng không chút sợ hãi nào nhìn thẳng vào mắt hắn.

ánh mắt 2 người nhìn nhau trong chốc lát, hai người huyền la liền kinh ngạc khi nhìn thấy, trên mặt phù đồ lão tổ hiện lên một nụ cười vui mừng.

- Đi theo tâm, thật tốt, một người có thể động thân nghênh chiến tà ma trong lúc nguy cấp, tâm của hắn, lão phu tin tưởng!

- Bắt đầu từ hôm nay, ngươi chính là người thừa kế của bát bộ phù đồ!

ở bên cạnh, sắc mặt 2 người huyền la, mặc tâm trong khoảnh khắc trở nên trắng bệch.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1342: Truyền Thừa Của Bát Bộ Phù Đồ

Trên tế đàn, sắc mặt 2 người huyền la, mặc tâm trắng bệch, bọn họ rõ ràng không ngờ rằng, phù đồ lão tổ lại đánh giá cao Mục Trần như vậy, dù biết quan hệ của hắn với phù đồ cổ tộc vốn bất hoà, nhưng vẫn quyết định giao bát bộ phù đồ cho hắn.

- lão tổ..

Hai người vẫn còn muốn khuyên

- lão phu đã quyết định.

Phù đồ lão tổ phất phất tay, thanh âm quyết đoán, sau đó hắn nhìn 2 người nói "Hai người các ngươi trở về hãy nói cho những trưởng lão nội tộc hiện nay rằng, sở dĩ phù đồ cổ tộc ta có thể trường tồn từ thời thượng cổ đến nay chính là vì phù đồ cổ tộc ta nhân tài lớp lớp, nhưng hiện giờ các ngươi lại dần trở nên cổ hủ, lâu dài mà nói, chỉ sợ phù đồ cổ tộc ta sẽ không còn thịnh nữa!"

nói đến từ cuối cùng, thanh âm đã trở nên nghiêm nghị, rõ ràng phù đồ lão tổ cũng có chút tức giận đối với việc phù đồ cổ tộc vì mẫu thân của Mục Trần mà coi hắn là tội tử.

huyền la, mặc tâm bị mắng, cũng chỉ lắp bắp không dám nói lời nào, cúi thấp đầu xuống, nhưng trong mắt vẫn loé lên vẻ ghen tỵ cùng sự không cam lòng.

bọn họ không ngờ rằng, tên tội tử địa vị thấp hèn trong mắt bọn hắn lại trở thành người thắng lớn nhất trong chuyến thượng cổ thánh uyên

lần này, mà bọn hắn vốn là kẻ được vạn người chú ý thì giờ đây dưới hào quang của Mục Trần lại trở nên ảm đạm mờ nhạt.

- Mục Trần, theo lão phu đi tiếp nhận truyền thừa thôi

Phù đò lão tổ không để ý đến 2 người họ nữa mà là nhìn về phía Mục Trần, tay áo bào vung lên, linh quang khởi động, thân hình của 2 người liền biến mất trên tế đàn.

Sau khi 2 người biến mất, 2 người huyền la, mặc tâm mới ngẩng đầu lên, sắc mặt âm trầm đến cực điểm.

- Cứ như vậy để cho hắn đạt được truyền thừa

. Mặc tâm âm ế trong lòng, nói.

Huyền la trầm mặc một chút, chợt cười lạnh một tiếng, nói

- Một tội tử mà cũng xứng có được bát bộ phù đồ? Nếu lão tổ đã cố ý muốn chọn hắn, vậy thì cho hắn đi

- nhưng hắn có thể mang bát bộ phù đồ ra khỏi thánh uyên đại lục hay không thì lão tổ cũng không thể định đoạt được...

Nói đến đây, trong mắt hắn thoáng hiện vẻ lãnh lệ.

Mặc tâm ngẩn ra, nói:

- ý của ngươi là?

Huyền la lạnh lùng nói

- Ngươi cho rằng Hắc quang, mặc ngân trường lão sẽ ngồi nhìn bát bộ phù đồ rơi vào tay Mục Trần sao? Một khi bọn họ biết được tin này, chỉ sợ dù là mệnh lệnh của đại trưởng lão cũng có thể tạm gác sang một bên

- Vậy trước tiên cứ tạm để hắn đắc ý một chút đi...

Lúc linh quang trước mắt Mục Trần tiêu tán, hắn nhận ra cảnh tượng xung quanh đã thay đổi, lúc này hắn là hắn đang ở bên trong một toà tháp, trên vách tháp mơ hồ có phù văn cổ xưa.

Mỗ cỗ khí tức tang thương cổ xưa tràn ngập bên trong tháp.

- nơi này là?

Mục Trần nhìn phù đồ lão tổ phía trước, ở chỗ này, hắn cảm ứng được một ít dao động quen thuộc.

- Đây là bên trong phù đồ tháp của lão phu

. Phù đồ lão tổ cười một tiếng, có chút tiếc nuối nói:

- Nhưng sau khi bản thể của ta vẫn lạc, toà thánh phù đồ tháp này cũng mất đi vinh quang, trải qua năm tháng dần mục nát dần.

Mục Trần khẽ gật đầu, mặc dù toà thánh phù đồ tháp này đã bắt đầu bị mục nát, nhưng hắn vẫn cỏ thể cảm giác được một cỗ khí tức không cách nào hình dung đang quanh quẩn ở đây, cỗ khí tức này khiến hắn sợ hết hồn.

Ý chí của phù đồ lão tổ ngồi xếp bằng bên trong tháp, sau đó hướng về phía Mục Trần cười hỏi:

- Ngươi có biết lai lịch của bát bộ phù đồ không?

Mục Trần lắc đầu một cái, điều duy nhất hắn biết là "bát bộ phù đồ" này chính là một trong 36 đạo tuyệt thế thần thông trên đại thiên thế giới, uy năng vô tận, còn lại cũng chả biết cái gì khác cả.

Phù đồ lão tổ nói vậy, cũng không cảm thấy ngoài ý, nói:

- Đạo tuyệt thế thần thông này là do lão phu thời đỉnh phong sáng tạo ra, khi đó chính là lúc vực ngoại tà tộc xâm lược đại thiên thế giới

- Lão phu trảm vô số tà ma, bên trong phù đồ tháp còn phong ấn hơn 10 vị ma đế, trong đó không thiếu ma đế sánh ngang tiên phẩm thiên chí tôn

Mục Trần nghe vậy nhất thời không nhịn được mà âm thầm tặc lưỡi, phong ấn hơn 10 vị ma đế, chiến tích như thế thật đúng là hung hãn đến cực hạn, dù sao đây cũng là 10 vị cường giả tương đương thiên chí tôn a...

- chính bởi vì phong ấn quá nhiều ma đế, mới khiến phong ma tháp có chút không ổn, sau đó lão phu nhanh trí, định luyện hoá những tên ma đế này thành thủ hộ giả (người bảo vệ) của phù đồ tháp.

Mục Trần cả kinh, luyện chế ma đế thành thủ hộ giả? Cái này cũng không dễ dàng gì, bởi vì nhất định phải xoá sạch ý thức của ma đế, giống như luyện chế khôi lỗi, nhưng nói lại thì, sức mạnh của khôi lỗi cũng yếu hơn nhiều so với lúc còn sống, nếu chỉ là như thế thì hiển nhiên bát bộ phù đồ cũng không có tư cách trở thành một trong 36 tuyệt thế thần thông.

Điều này dĩ nhiên là lão phu biết, cho nên cuối cùng lão phu đem luyện chế thành thủ hộ giả, khắc lên trên mặt phù đồ tháp, tương liên với bản thể của ta, ngày đêm dùng bí pháp cọ rửa rèn luyện, bảo tồn đến mức tối đa sức mạnh của chúng". Phù đồ lão tổ có vẻ tự đắc, nói.

Mục Trần cảm thán không ngớt, phù đồ lão tổ không hổ là một trong các cường giả đỉnh phong của đại thiên thế giới thời thượng cổ, thủ đoạn như thế đúng là cực kỳ kỳ diệu.

- Cũng chỉ có chỗ đáng tiếc duy nhất là, muốn luyện chế ra loại thủ hộ giả này tỷ lệ thất bại quá cao, trong số hơn 10 vị ma đế, rốt cục chỉ có 3 cái thành công, cho nên những năm đó, lão phu mượn chiến tranh để gấp rút phong ấn luyện hoá ma đế, cuối cùng trước khi lão phu vẫn lạc 1 năm thì đã chân chính tu luyện thành công Bát bộ phù đồ này.

Phù đồ lão tổ thở dài nói.

Mục Trần nghe vậy cũng không nhịn được mà toát mồ hôi lạnh, luyện hoá hơn 10 vị ma đế mà chỉ thành công có 3, tỷ lệ thất bại thế này thật đúng là quá cao, dù sao ma đế cũng không phải món ăn trên đĩa, muốn có là có, ma đế là cường giả có thể sánh với thiên chí tôn, vậy có thể tưởng tượng, năm đó phù đồ lão tổ săn lùng truy giết ma đế điên cuồng đến mức nào...

Khó trách đến nay cũng không có ai tu thành bát bộ phù đồ, chỉ nguyên tài liệu thôi cũng không ở đâu tìm được, dù sao cũng không thể dùng thiên chí tôn của đại thiên thế giới làm tài liệu luyện chế được, một khi bị phát hiện ra thì chỉ sợ toàn bộ đại thiên thế giới cũng không dễ dàng tha thứ.

Nghĩ đến đây, Mục Trần cũng cười khổ một tiếng, nói như thế, dù cho hắn có lấy được phương pháp tu luyện bát bộ phù đồ đi nữa thì cũng có ích gì?

Nhìn thần sắc của hắn, phù đồ lão tổ chỉ cười một tiếng, nói:

- Chỗ quý giá nhất của bát bộ phù đồ thật ra không phải ở phương pháp tu luyện, mà là ở bản thân bát bộ phù đồ

Thanh âm vừa dứt, phù đồ lão tổ nhấc tay lên, toà thánh phù đồ tháp mục nát liền chấn động, ngay sau đó, Mục Trần thấy vách tháp nứt vỡ ra, mà cuối cùng cùng với thanh âm đổ nát vang lên thì có 8 đạo xích quang trực tiếp bắn ra từ trong vách tháp.

8 đạo xích quang rơi xuống, không ngừng xoay tròn quanh phù đồ lão tổ, mà lúc này Mục Trần mới nhìn thấy rõ ràng, đó chính là 8 hạt châu đỏ ngầu, chẳng qua là bên ngoài hạt châu dường như có khắc một vài đồ văn dữ tợn.

Mục Trần mới chỉ liếc mắt nhìn qua 8 viên hạt châu đỏ ngầu này đã cảm giác được huyết khí trong cơ thể sôi sục lên, một cỗ tâm niệm chém giết dâng lên trong lòng.

ong.

lúc này, thánh phù đồ tháp trong cơ thể Mục Trần toả ra ánh sáng thần thánh, lập tức tịnh hoá những tâm niệm chém giết kia, khiến Mục Trần khôi phục thanh tịnh.

hít.

Mục Trần khôi phục như cũ, nhất thời không nhịn được mà lùi về phía sau một bước, ánh mắt kiêng kị nhìn 8 hạt châu đỏ ngầu, những vật này thật là tà môn, nếu rơi vào tay một người bình thường thì chỉ sợ người đó lập tức sẽ bị tiêm nhiễm thành một quái vật giết chóc.

- Đây chính là hạch tâm của bát bộ phù đồ: phù đồ châu

. Phù đồ lão tổ chỉ vào 8 viên hạt châu đỏ ngầu, khẽ mỉm cười, sau đó tay áo phất phất, liền thấy 8 hạt châu đột nhiên phát ra ánh sáng đỏ ngầu, dần dần toạ thành 8 đạo cự ảnh.

8 đạo cự ảnh này đều lớn khoảng trăm trượng, mặt mũi dữ tợn, hai mắt như kim cương trợn lên, dáng vẻ hung ác như la sát...nhưng có điểm chung là, trên thân thể của bọn chúng đều tản ra cảm giác áp bách cực kỳ kinh khủng.

Mục Trần nhìn 8 cự ảnh này, dường như hiểu ra, nói:

- Bọn chúng chính là Bát bộ phù đồ?

Phù đồ lão tổ gật đầu cười.

- Thì ra là vậy...

. Mục Trần sợ hãi than không dứt, lúc này hắn mới hiểu được, thay vì gọi bát bộ phù đồ là tuyệt thế thần thông thì phải gọi nó là một "kiểu" tuyệt thế thánh vật" khác mới đúng. Bởi vì cái này cũng không cẩn khổ công tu luyện tìm hiểu, mà chỉ cần có thể thừa kế được 8 viên phù đồ châu này cũng tức là có thể luyện thành bát bộ phù đồ"

Thứ quý giá nhất của bát bộ phù đồ cũng không phải là phương pháp tu luyện mà là 8 viên phù đồ châu được luyện thành từ ma đế.

- năm đó ta cũng cực kỳ may mắn mới luyện thành 8 viên phù đồ châu này, nếu có một cơ hội nữa sợ rằng cũng không nhất định có thề luyện chế ra được

Phù đồ lão tổ cảm thán nói.

Mục Trần cũng gật đầu một cái, đúng là muốn luyện chế đám ma đế này thành thủ hộ giả cũng không đơn giản, ở đây cũng cần quá nhiều may mắn...

- Bất quá, dù sao những tài liệu này toàn là ma đế, cho nên cũng dính hung khí, nếu là người bình thường, cho dù là thiên chí tôn tầm thường nếu sử dụng lâu cũng sẽ bị sự giết chóc ăn mòn tâm trí

Nói đến đây, phù đồ lão tổ vui mừng nhìn Mục Trần nói:

- Nhưng cũng may là ngươi có thánh phù đồ tháp, có nó bảo vệ thì những hung khí này cũng không thể ăn mòn được ngươi

- Đi kèm với việc thực lực bản thân của ngươi càng mạnh, thì sức mạnh của bát bộ phù đồ cũng sẽ tăng theo, chẳng qua bọn chúng không thề nào tu luyện được, nên mỗi lần chiến đấu đều sẽ tiêu hao một lượng lớn chí tôn linh dịch, về điểm này ngươi phải có sự chuẩn bị

. Phù đồ lão tổ nhắc nhở.

- lại là chí tôn linh dịch

. Mục Trần nghe vậy nhất thời đầu cũng to ra, trong tay hắn đã có "huyền long quân" ăn tàn phá hại, không ngờ bây giờ lại có thêm một cái động không đáy nữa...

Có thể tưởng tượng, muốn thúc giục bát bộ phù đồ thì phải cần bao nhiêu chí tôn linh dịch, lúc ấy phải đo bằng ngàn vạn.

- mặt khác...

Sắc mặt phù đò lão tổ trở nên nghiêm túc, nói:

- Nếu thực lực chưa đủ, nhớ rằng không thể cưỡng ép thúc giục sức mạnh của bát bộ phù đồ, bọn chúng dù sao cũng là ma đế, dù đã bị luyện hoá rồi thế nhưng sự hung lệ cũng đã ngấm vào máu thịt, một khí ngươi không thể khống chế sức mạnh của bọn chúng thì nó có thể nuốt chủ!

Mục Trần ngưng trọng, gật đầu một cái, xem ra bát bộ phù đồ này cũng là một con dao 2 lưỡi.

- Nếu vậy...

Phù đồ lão tổ nhìn chằm chằm Mục Trần, bàn tay khẽ nâng lên, 8 viên hạt châu đỏ ngầu chầm chậm xoay tròn.

- Ngươi đã chuẩn bị xong để tiếp nhận truyền thừa bát bộ phù đồ chưa?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1343: Phương Pháp Thức Tỉnh

Tứ thánh tháp, thái linh lão tổ trấn thủ một tầng.

Trên một tòa tế đàn khổng lồ, cũng đang có tiếng chém giết vang lên, linh lực cùng ma khí xung kích lẫn nhau tạo nên tiếng nỗ đinh tai nhức óc, khiến cho cả mảnh thiên địa ở tầng tháp này cũng trở nên run rẩy không ngừng.

Để bảo vệ cũng như phá hủy tế đàn, hiển nhiên tại nơi này cường giả đại thiên thế giới cùng ngoại vực tộc đang tiến hành chém giết khốc liệt.

Mà ở xung quanh góc tây bắc của tế đàn, có mấy bóng người đứng sát nhau, ờ giữa chính là lạc ly, mà xung quanh nàng là đám người ôn thanh tuyền, linh khê đang đưa mắt đề phòng 4 phía.

Trong tình cảnh thế này, hiển nhiên đám người bọn họ cũng không quá được chú ý, dù sao hiện giờ bên trong mảnh chiến trường này, chỉ nguyên cường giả đại viên mãn địa chí tôn cũng có gần 10 người, đây là còn chưa bao gồm cường giả bên ngoại vực tà tộc.

nhưng cũng may là ở trong tầng này cũng chưa hề xuất hiện cường giả nào cấp bậc như thi thiên u, do đó 2 bên hỗn chiến với nhau tuy khốc liệt nhưng vẫn chưa phân ra thắng bại, rơi vào thế giằng co.

- Lạc ly, nữ nhân kia đang làm gì?

Đột nhiên, ôn thanh tuyền gọi lạc ly, cặp mắt phượng nhìn về phía xa xa, ờ một vị trí cực kỳ cao trên tế đàn, có một vòng chiến quy mô không nhỏ, mà ở trung tâm vòng chiến đó là một nữ tử áo trắng như tuyết, khuôn mặt có chút nhu mị.

Hiện giờ, mọi người đều đã biết nữ tử tên Bạch hình nhi này chính là đối thủ cạnh tranh với lạc ly lần này, mục tiêu của 2 nàng đều là truyền thừa của vị thái linh lão tổ trong tầng một này.

Thủ đoạn của bạch hĩnh nhi kia có vẻ cũng không vừa, do đỏ xung quanh nàng đều có một vài cường giả thực lực không kém, trong đó cũng không thiếu đại viên mãn địa chí tôn, đội hình này của bọn họ đã là đội hình xa hoa nhất trong tầng này.

cũng vì thế nên bọn họ là người có thể đến gần tế đàn nhất, đồng thời chế trụ công kích của những cường giả ngoại vực tà tộc khác.

mà lúc này bên trong vòng chiến kịch liệt kia, nữ tử tên bạch hĩnh nhi kia đầu tiên là đưa đôi mắt đẹp liếc nhìn lạc ly nơi xa xa, đôi môi đỏ thắm dường như nhẽ nhếch lên, sau đó nàng nhẹ nhàng ngồi xếp bằng xuống.

Tay nàng nhanh chóng kết ấn, nhất thời linh quang ngưng tụ trên đỉnh đầu, dường như có một vòng tròn ánh sáng vô hình phát ra.

- Nàng đang nỗ lực câu thông với ý chí của thái linh lão tổ đang ngủ say

Lạc ly thấy thế, con mắt cũng hơi ngưng lại, nói.

Bởi vì trong tầng một này cũng chưa ai tháo bỏ được phong ấn thiên ma đế, phóng thích tàn hồn ra ngoài, do đó ý chí của thái linh lão tổ vẫn đang ngủ say.

mà hiển nhiên nếu bạch hình nhi có thể câu thông được với ý chí của thái linh lão tổ thì sẽ có thể mượn được sức mạnh, quét sạch tận gốc đám ngoại vực tà tộc này, nếu vậy nàng chắc chắn sẽ trờ thành đại công thần lớn nhất, đến lúc đó ngoài nàng ra cũng chẳng còn ai khác có thể đạt được Thái Linh Diệt Thiên Quang, 1 trong 36 tuyệt thế thần thông nữa.

- nhất định phải ngăn cản nàng!

Linh Khê cau mày lại, nếu để cho bạch hình nhi lấy được thái linh diệt thiên quang thì chuyến đi này của lạc ly

cũng sẽ hoàn toàn thất bại.

Mục trần để tất cả bọn họ bên cạnh lạc ly chính là vì muốn bọn họ trợ giúp nàng hoàn thành nhiệm vụ, đã như vậy còn thất bại thì cũng khó ăn nói với mục trần.

- Ta đi quấy nhiễu nàng!

, lomh tượng trầm giọng nói, mặc dù bên kia có mấy vị đại viên mãn địa chí tôn nhưng hắn cũng không sợ chút nào.

Nhưng mà lạc ly vẫn ngăn hắn lại, lắc đầu nói:

- Công pháp mà nàng ta tu luyện hắn là thái linh kinh của thái linh cổ tộc, nghe nói vị thái linh lão tổ kia cũng tu luyện công pháp này, nàng ta muốn dùng phương thức này để đánh thức ý chí của thái linh lão tổ.

- Ý tường không tồi, nhưng muốn thành công cũng không dễ dàng như nàng nghĩ

Từ tin tình báo Lạc Ly biết được, thời thượng cổ, trong 4 vị lão tổ thì thái linh lão tổ vẫn lạc đầu tiên, bởi vậy ý chí lúc nào cũng rơi vào trạng thái ngủ say, không dễ đánh thức, bạch hình nhi này làm vậy cũng không chắc sẽ thành công.

Mọi người thấy lạc ly tỉnh táo thì cũng kìm chế sự nóng nảy trong lòng lại, lặng im quan sát tình hình.

Sau khi bọn họ yên tĩnh lại, ở nơi xa, bạch hĩnh nhi bỗng nhiên liếc mắt nhìn sang chỗ của bọn họ, khi thấy bọn họ cũng không có hành động gì lạ thì mới cười nhạt một tiếng, nhẹ nhàng phất tay với vài cường giả bên cạnh

Những cường giả này cũng thu hồi ánh mắt đang nhìn lạc ly, đưa mắt nhìn 4 phía xung quanh bạch hình nhi, hộ vệ xung quanh nàng.

- nữ nhân này thật đúng là cảnh giác, lúc nào cũng đề phòng chúng ta

. Ôn Thanh tuyền thấy thế, lông mày khẽ nhướng lên, nói.

- Có thể trở thành thánh nữ dự tuyển của thái linh cổ tộc thì đâu phải loại dễ đối phó

. Lạc Ly mỉm cười, bạch hình nhi này chỉ một mình, nhưng lại có thể lợi dụng vốn liếng từ bản thân khiến cho phần đông cường giả đều vây quanh nàng, cam tâm vì nàng mà xuất lực; thủ đoạn như vậy người bình thường sao có thể làm được.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, trên đỉnh đầu bạch hình nhi lúc này, linh quang huyền diệu càng thêm sáng chói, tựa như một vầng trăng sáng, hào quang chiếu rọi giữa thiên địa.

Hào quang này cũng lan đến bên trên tế đàn, dường như lúc này, ở chính giữa tế đàn, một tấm bia đá cổ xưa cũng chấn động một cái...

Khuôn mặt xinh xắn của bạch hình nhi lập tức hiện vẻ vui mừng, nhưng vui mừng cũng không được bao lâu thì nàng nhận ra, tấm bia đá này lại một lần nữa trờ nên yên tĩnh, không chút biến đổi nào/

Bạch hĩnh nhi cắn răng, điên cuồng thúc giục linh lực trong cơ thể, linh quang trên đỉnh đầu không ngừng khuyếch tán, từng đợt sóng bao phủ về phía mấy tâm bia đá cổ xưa.

ầm ầm!

động tĩnh của nàng cũng khiến cho một vài cường giả ngoại vực tà tộc để ý tới, sau đó liền phát động công kích đánh tới, nhưng lại bị những cường giả xung quanh nàng ngăn lại.

- Nhanh tỉnh lại đi!

Bạch hĩnh nhi cắn chặt môi, không ngừng vận chuyển thái linh kinh, muốn câu thông với ý chí đang ngủ say của thái linh lão tổ, nhưng kết quả vẫn là dã tràng xe cát, không chút phản hồi nào.

Lại dò xét một lần nữa, nửa ngày sau, rốt cục khuôn mặt hơi tái xanh của bạch hĩnh nhi mới mở mắt ra, trên mặt đầy vẻ không cam lòng, nàng ngẩng đầu nhìn tế đàn nơi xa xa, tự nhủ

- Chẳng lẽ chỉ khi nào leo lên tế đàn mới có thể thức tỉnh ý chí của lão tổ sao?

Nhưng nếu làm vậy, chắc chắn sẽ bị rất nhiều cường giả ngoại vực tà tộc ngăn cản, vạn nhất lúc đó lại có cường giả ngoại vực tà tộc xông lên tế đàn, đánh thức tàn hồn ma đế thì phiền phức.

- Hĩnh nhi cô nương, thất bại rồi sao?

. Một tên nam tử vóc dáng cao ngất tới gần, ân cần hỏi han.

Bạch hĩnh nhi mỉm cười gật đầu với hắn, ôn nhu nói:

- Vất vả cho các ngươi!

Người này được bạch hĩnh nhi tặng cho nụ cười ôn nhu, lập tức phấn chấn tinh thần, nói:

- Hinh nhi cô nương không cần vội vàng, chờ lúc chúng ta hộ tống ngươi lên tế đàn thì chắc chắn ngươi có thể thức tỉnh được ý chí của thái linh lão tổ

- Còn về bọn họ, ngươi không cần lo lắng, nếu hình nhi cô nước đã không làm được thì chắn chắn bọn họ cũng sẽ không làm được

Người mà hắn ám chỉ tự nhiên là đoàn người lạc ly, hiển nhiên sau khi bạch hình nhi thông báo thì bọn hắn cũng biết lạc ly chính là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của nàng.

Bạch hĩnh nhi ôn nhu cười cười, nói:

- Cũng không thể nói như vậy, cũng cần phải đề phòng lạc ly kia một chút

Vừa nói, ánh mắt của nàng cũng nhìn về đám lạc ly phía xa xa, sau đó bỗng dưng con ngươi của nàng ngưng tụ lại, bởi vì nàng thấy, Lạc Ly vốn vẫn im lặng nãy giờ thì lúc này lại ngồi xếp bằng xuống.

Dường như nhận ra ánh mắt chăm chú của nàng, Lạc Ly khẽ ngẩng đầu, ánh mắt sáng long lanh của lạc ly đối mắt với Bạch hình nhi, sau đó lại nhanh chóng tách ra.

Bạch hĩnh nhi thu hồi ánh mắt, sau đó híp mắt lại:

- Lạc ly kia chẳng lẽ cũng định câu thông ý chí của thái linh lão tổ?

Nhưng chỉ nghĩ tới đây, khóe môi của nàng liền nhếch lên một nụ cười bí hiểm, nàng cũng biết, Lạc Ly mới được Xích Viêm lão tiên chọn là thánh nữ dự tuyển trong vòng mấy tháng gần đây mà thôi, căn bản cũng chưa từng tu luyện ở thái linh cổ tộc bao giờ, cho nên một người không hề có kinh nghiệm tu luyện ở thái linh cổ tộc như nàng mà ảo tường muốn câu thông thái linh lão tổ thì đúng là chuyện viển vông.

- Lạc ly, ngươi làm được không?

. Bên cạnh lạc ly, ôn thanh tuyền có chút lo lắng hỏi, trước đó nàng đã nhìn thấy bạch hình nhi thất bại rồi, cho nên cũng biết muốn thức tỉnh ý chí của thái linh lão tổ là khó khăn đến mức nào.

Vả lại, ít nhất bạch hĩnh nhi kia còn tu luyện "Thái linh kinh", còn lạc ly lại chưa từng tu luyện qua bất kỳ công pháp hoặc thần thông nào của thái linh cổ tộc cả.

Lạc ly nhẹ nhàng cười cười, nói:

- Ngươi có biết tại sao Xích Viêm lão tiên lại cực kỳ tin tưởng ta sẽ có thể đạt được thái linh diệt thiên quang không?

ôn thanh tuyền lắc đầu.

Lạc ly cười tủm tỉm nói:

Bởi vì ta đã tu luyện thành Lạc Thần Pháp Thân" ôn thanh tuyền không hiểu gì hết, tu luyện lạc thần pháp thân thì liên quan gì tới thái linh cổ tộc?

Lạc ly ngẩng mặt lên, đôi mắt đẹp nhìn về tòa tế đàn cổ xưa nói:

- Xích viêm lão tiên đã từng nói, thời thượng cổ, vị thái linh lão tổ kia lại là một người si tình

- hắn si tình ai?

Linh khê dường như hiểu ra điều gì.

Lạc ly cười gian xảo, nói:

- Người hắn si tình tất nhiên là chủ nhân đầu tiên của lạc thần pháp thân, cũng chính là tổ tiên của lạc thần tộc chúng ta, Lạc Thần!

- Ta hiểu rồi, ngươi muốn dùng mỹ nhân kế...à không, là mỹ pháp thân kế để thức tỉnh ý chí ngủ say của thái linh lão tổ!

Bàn tay trắng như ngọc của ôn thanh tuyền vỗ cái bộp, kinh ngạc nói.

Lạc ly chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, dí dỏm nói:

- Vì thái linh diệt thiên quang kia, ta cũng đành phải hy sinh một chút xíu “sắc đẹp của tổ tiên vậy..."

Đám ôn thanh tuyền nhìn nhau, như vậy cũng được à?

Lạc ly không nói thêm nữa, bàn tay ngọc kết ấn,phía sau lưng linh quang mênh mông quét ra, linh quang tràn ngập trong thiên địa, lúc này, một quang ảnh nhỏ nhắn tao nhã, nhưng dường như ẩn chứa vẻ đẹp cực hạn của nhân gian cũng từ từ xuất hiện sau lưng nàng.

Lạc Thần Pháp Thân, chí tôn pháp thản đẹp nhất trên đại thiên thế giới!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1344: Thái Linh Thông Thiên Quang

Trong thiên địa, linh quang nờ rộ, mà khi đạo quang ảnh ưu nhã xinh đẹp kia xuất hiện thì chiến trường vốn hỗn loạn lại trở nên ngưng đọng trong chốc lát.

khi vô số ánh mắt nhìn tới chí tôn pháp thân xinh đẹp đến cực hạn kia thì đều thoáng hiện lên vẻ kinh diễm.

Phía trước lạc thần pháp thân, thân thể mềm mại của lạc ly cũng phát ra linh quang, mái tóc bạc như dải ngân hà không ngừng bay múa, váy dài đung đưa sóng lượn, khiến cho nàng lúc này dường như có một vẻ đẹp kinh người.

- Lạc ly hiện giờ thật là đẹp!

ôn thanh tuyền thở dài nói, hiện giờ lạc ly cùng lạc thần pháp thân tương hỗ lẫn nhau, trên dung nhan lại có thêm hào quang trong suốt, con ngươi như lưu ly lúc này lại càng thêm rực rỡ.

trong nháy mắt, vẻ đẹp ấy tràn ngập khắp nơi, cho dù là ôn thanh tuyền hay là bạch hình nhi lúc này cũng trở nên mờ nhạt.

- Mỹ nhân thật đẹp!

ở nơi xa xa, những cường giả vốn vây quanh bạch hình nhi thì lúc này cũng đơ ra nhìn lạc ly trên lạc thần pháp thân, ánh mắt mê ly, giọng nói kinh diễm.

Mà Bạch hình nhi ở bên cạnh khuôn mặt vốn hơi mang ý cười thì giờ đây lại cứng lại, đôi mắt nàng chăm chú nhìn toà chí tôn pháp thân xinh

đẹp đến cực hạn, một lát sau mới thốt lên từng chữ một:

- Lạc Thần phap thản?

Dù sao nàng cũng là thánh nữ dự tuyển của thái linh cổ tộc, kiến thức rộng rãi, cho nên chỉ nhìn một lần cũng đã nhận ra chí tôn pháp thân của lạc ly chính là Lạc Thần pháp thân, danh tiếng cực kỳ vang dội trên đại thiên thế giới.

Bởi vì nó được xưng tụng là chí tôn pháp thân đẹp nhất đại thiên thế giới, đồng thời sức mạnh cũng rất khủng bố, không biết bao nhiêu nữ tu luyện giả đều ngày đêm mơ tưởng có thể tu luyện pháp thân này.

Mà bạch hĩnh nhi cũng là một trong số đó.

cho nên sau khi thấy lạc thần pháp thân sau lưng lạc ly, dù là nàng cũng không nhịn được vẻ ghen tỵ trong mắt, nếu nàng có thể tu luyện được chí tôn pháp thân này thì hiện giờ chắc chắn nàng có thể trở thành mỹ nhản chói mắt nhất đại thiên thế giới.

- Nhưng mà, lúc này nàng triệu hòi chí tôn pháp thân để làm gì?

Nhưng ngay sau đó, Bạch Hĩnh Nhi lại nhíu mày,nghi hoặc tự hỏi.

Xem ra, hiển nhiên là nàng cũng không biết chuyện ở thời thượng cổ, thái linh lão tổ si tình với lạc thần.

Mà lúc này lạc ly cũng không để ý tới rất đông ánh mắt kinh diễm đang nhìn mình, tâm thần của nàng dần dần tương liên với lạc thần pháp thản, sau đó, trên lạc thần pháp thân bộc phát ra vạn trượng linh quang, linh quang lan ra, nhanh chóng tới gần tế đàn, tiếp đó chiếu rọi lên tế đàn.

Sau khi linh quang của lạc thần pháp thân chiếu xuống, bia đá nãy giờ vốn không có động tĩnh gì thì lúc này lại rung lên mãnh liệt.

Chấn động này cũng không phải là chỉ run nhè nhẹ như lúc trước khi bạch hĩnh nhi câu thông, hơn nữa càng ngày càng kịch liệt, tiếng sấm rền càng ngày càng to.

bạch hinh nhi thấy cảnh này, nhất thời lòng trầm xuống, cảnh này rõ ràng có chút ngoài dự liệu của nàng, nàng chưa từng nghĩ tới khi lạc ly thúc giục lạc thần pháp thân thì toà bia đá cổ xưa này lại nhanh chóng phản hồi như vậy.

- hình nhi cô nương, làm sao bây giờ?

. Xung quanh bạch hĩnh nhi, những cường giả ủng hộ nàng thấy vậy cũng không nhịn được hỏi.

Bạch hình nhi khẽ chớp mắt, thở dài thật sâu, nói:

- Xem ra lần này bạch hĩnh nhi ta tài nghệ không bằng người

Nàng khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, dáng vẻ tỏ ra cực kỳ đáng thương, khiến cho những cường giả xung quanh không tự chủ được mà cảm thấy có chút đau lòng, sau đó bọn họ thấp giọng nói:

- Không vội, bọn ta có thể phá hỏng hành động của họ, còn hĩnh nhi tiểu thư chỉ cần đi tới tế đàn trước, khi khoảng cách gần rồi mạnh mẽ đánh thức ý chí của thái linh lão tổ là được

Bạch hình nhi nghe vậy, đôi mắt thoáng hiện vẻ vui mừng, nhưng lại lắc đầu nói:

- làm sao ta có thể để các ngươi đi mạo hiểm được? xung quanh lạc ly kia cũng có rất nhiều cường giả

- haha, 2 đại viên mãn mà thôi, không đáng đề lo

. Vị nam tử lúc nãy nói chuyện với bạch hình nhi cười một tiếng, trong giọng nói tràn đầy tự tin bởi vì bên bọn họ, chỉ đại viên mãn cũng có khoảng 4 vị.

- đi!

Hiển nhiên lạc hắn cực kỳ hường thụ ánh mắt ngưỡng mộ của bạch hĩnh nhi, lúc này vung tay lên, cùng với 3 vị đại viên mãn khác đồng thời vọt ra, chạy thẳng tới chỗ đám lạc ly.

Bạch hình nhi nhìn thân ảnh của họ, đôi môi đỏ mọng khẽ nhưởn lên, ánh mắt tĩnh như nước nhìn lạc ly, sau đó xoay người nhanh chóng tiến về phía tế đàn.

- cẩn thận!

Mà trong lúc 4 vị đại viên mãn hướng về phía lạc ly, ôn thanh tuyền cũng đã nhận ra, lúc này mới quát khẽ.

- Muốn chết!

Long tượng hừ lạnh một tiếng, vọt ra đầu tiên, ánh sáng quang thân khởi động, mang theo sức mạnh đáng sợ hướng về phía 4 vị đại viên mãn.

Sau lưng, ôn tử vũ cũng lập tức đuổi theo, phía sau còn có linh khê, trong tay áo nàng thoáng hiện linh quang, nhanh chóng bố trí ra linh trận mạnh mẽ.

Bọn linh khê xuất thủ ngăn trở, Lạc ly cũng không vì thế mà phân tâm, nàng không ngừng thúc giục lạc thần pháp thân, truyền dao động của lạc thần pháp thân vào tấm bia đá đang run rẩy kịch liệt

ong ong.

Chấn động càng thêm kịch liệt.

Mấy phút sau, chấn động kịch liệt chợt ngừng lại, thấy cảnh này, Bạch hĩnh nhi vốn đang chạy về phía tế đần cũng nhất thời vui mừng, nhưng sự vui mừng còn chưa kịp hiện lên trên khuôn mặt nàng thì trên tế đàn, từ trong bia đá chợt có một đạo ánh sáng cổ xưa phóng lên cao.

Ánh sáng trên tế đàn ngưng tụ lại, cuối cùng biến thành một đạo quang ảnh, quang ảnh này dáng vẻ trung niên, khuôn mặt cương nghị, tuy cũng không gọi là anh tuấn nhưng lại có khí khái nam nhân.

Hắn xuất hiện trên bầu trời, ánh mắt trực tiếp hướng về phía lạc thần pháp thân, sau đó trong con mắt hiện lên vẻ hoài niệm sâu đậm

- Không ngờ rằng ngàn vạn năm sau, còn có thể gặp lại lạc thần pháp thản

Dù ánh mắt của hắn chăm chú nhìn lạc thần pháp thân, nhưng trong lòng của hắn rõ ràng là đang nhớ tới một bóng hình xa xưa.

Ánh mắt lưu ly của Lạc Ly nhìn về nam tử này, thanh âm tinh khiết nói:

- Thái linh tiền bối, tứ thánh tháp đã bị phá 1 tầng, kính xin tiền bối ra tay tương trợ, thanh trừ quần ma!

Phía trên tế đàn, quang ảnh do ý chí của thái linh lão tổ biến thành trực tiếp xuất hiện trước mặt lạc ly, hắn nhìn dung nhan của nàng, sắc mặt trở nên nhu hoà, nói:

- Ngươi có quan hệ thế nào với lạc thần?

- Đó là tổ tiên của ta.

Lạc Ly cung kính nói.

- Khó trách dung nhan cũng có vài phần giống nhau

. Thái linh lão tổ cười một tiếng, ánh mắt của hắn chăm chú nhìn khuôn mặt lạc ly, trong mắt có vẻ cực kỳ thâm tình, nhưng lạc ly cũng biết, thật ra hắn không phải đang nhìn nàng mà là nhìn tổ tiên nàng, lạc thần.

- không ngờ ý chí của ta vốn ngủ say, lại thật sự vẫn có một ngày được đánh thức, mà người đánh thức ta lại là hậu nhân của nàng, nàng luôn nói ta với nàng không có duyên, nhưng xem ra cũng không phải như vậy

. THái linh lão tổ khẽ cười, nói.

Lạc ly âm thầm lè lưỡi, xem ra đây cũng là một người theo đuổi tiên tổ năm xưa, mà còn là người thất bại.

Nhưng cũng may mà ý chí của thái linh lão tổ cũng không quá chìm trong chuyện năm xưa, mà ánh mắt của hắn nhanh chóng nhìn xung quanh, khi hắn thấy quanh tế đàn tràn ngập ngoại vực tà tộc thì ánh mắt cũng trầm xuống.

- Ý chí của thương tổ đã bị phá huỷ sao...tứ thánh tháp đã hỏng 1 tầng

. Trong mắt thái linh lão tổ loé lên linh quang, bông nhiên chợt ngưng lại, có chút kinh ngạc thấp giọng nói:

- Tàn hồn của huyết cương thiên ma đế cũng bị tiêu diệt rồi? Thủ đoạn của Phù Đồ lão quỷ lợi hại vậy sao?

Phía trước, Lạc ly nghe vậy, trong lòng cũng vừa động, tàn hồn thiên ma đế ở tầng của phù đồ lão tổ lại bị tiêu diệt rồi?

- Hắn là do mục trần làm!

. Mặc dù cũng không biết đáp án chính xác, nhưng bằng trực giác của nữ nhân,trước tiên Lạc ly liền xác định, hắn là do mục trần làm...

- Tiểu nữ oa ngươi may mà đánh thức bản toạ kịp thời, nếu không đám ngoại vực tà tộc này cứu được tàn hồn thiên ma đế ra thì ta cũng sẽ giống như thương tổ.

. THái linh lão tổ cười với lạc ly một tiếng, trong tứ tổ, hắn là người bị thương nặng nhất, cho nên ý chí lưu lại cũng yếu nhất, một khi tàn hồn

thiên ma đế mà hắn trấn áp chạy được thì chỉ sợ hắn cũng không có khả năng tiêu diệt tàn hồn như phù đồ lão tổ.

Thái linh lão tổ đưa ngón tay ra, nhẹ nhàng chỉ vào vầng trán trắng bóc của lạc ly, trên đầu ngón tay phát ra linh quang, truyền vào trong trán nàng.

ong.

Sau khi linh quang truyền vào, thân thể mềm mại của lạc ly khẽ run lên, nàng cảm giác được một luồng linh lực mênh mông như biển, sâu không lường được đang cuộn trào trong cơ thể nàng, chỉ là luồng sức mạnh này cũng không thuộc về nàng.

- Giúp bản toạ dọn dẹp sạch sẽ đi

Thái linh lão tổ một lần nữa nhìn thật sâu khuôn mặt lạc ly, ánh mắt lại dâng lên chút hoài niệm, sau đỏ thân thể của hắn nhạt dần, từ từ biến mất.

Lạc ly khẽ gật đầu một cái, thân hình nàng vừa động liền xuất hiện trên vai lạc thần pháp thân, con ngươi lưu ly lạnh lùng nhìn chiến trường hỗn loạn, chợt nhấc tay lên.

Soạt soạt!

Một đạo lưu quang bắn ra từ ngón tay lạc thần pháp thân, tốc độ tăng vọt, trong nháy mắt liền tạo thành một dải ngân hà mãnh liệt dài vạn dặm, trong ngân hà tràn ngập linh lực mênh mông.

Ngân hà cuồn cuộn, đầu tiên là vung đuôi lên, đánh hộc máu mấy cường giả đang kịch chiến với đám ôn tử vũ, khiến bọn họ sắc mặt kinh hoàng, vội vàng lui về sau.

Bất quá lạc ly cũng không để ý nhiều tới bọn họ, ngón tay thon thả khẽ điểm một cái, ngân hà chói lọi bắt đầu quét ngang chiến trương,

những ngoại vực tộc cường giả bị cuốn vào ngân hà liền bị ngân hà ăn mòn thành tro bụi trong nháy mắt, thi cốt vô tồn.

sau khi lạc ly mượn được sức mạnh của thái linh lão tổ thì chiến trường vốn cân bằng lại bắt đầu nghịch chuyển, ngoại vực tà tộc liên tiếp bại lui, cuối cùng không kìm được sự sợ hãi mà chạy thục mạng.

Tất cả cường giả của đại thiên thế giới tinh thần đại chấn, một đường đuổi giết.

Dưới tế đàn, bạch hĩnh nhi dừng bước, nàng cắn chặt môi, bàn tay nắm chặt lại, bởi vì nàng biết, lần tranh đấu này nàng đã thất bại rồi.

Nàng không ngờ rằng, dù sử dụng bất kỳ phương pháp đánh thức nào của thái linh cổ tộc cũng không có tác dụng, mà sau khi cảm ứng được lạc thần pháp thân của lạc ly thì thái linh lão tổ lại thức tỉnh nhanh như vậy.

Trên bầu trời, lạc ly nhìn chiến cuộc đảo chiều, cũng thờ phào nhẹ nhõm, bởi vì nàng cảm giác được, cỗ linh lực mênh mông trong cơ thể nàng đang biến mất nhanh chóng.

Mà sau khi cỗ linh lực này biến mất, đôi mắt đẹp của lạc ly hơi sáng lên, bởi vì lúc này có một luồng tin tức cổ xưa tràn vào trong đầu nàng.

- Thì ra đây chính là thái linh thông thiên quang.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1345: Nửa Bước Đại Viên Mãn

Trong toà tháp mục nát, Mục Trần lẳng lặng ngồi xếp bằng,hai mắt hắn đột nhiên mở ra, trong mắt phát ra ánh sáng thuỷ tinh mãnh liệt, một toà phù đồ tháp trong suốt bay ra.

ong.

thánh phù đồ tháp không ngừng xoay tròn trước mặt Mục Trần, chợt nhanh chóng phình to, hoá thành một toà cự tháp giáng từ trên trời xuống, bao phủ lấy Mục Trần cùng ý chí của phù đồ lão tổ vào trong.

Bên trong thuỷ tinh tháp, ánh sáng tràn ngập, Mục Trần cũng không chờ đợi được nữa, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn lên vách tháp, lúc này bên trên 4 vách tháp đã xuất hiện 8 tấm bản vẽ

8 bản vẽ này, dáng vẻ hung ác dữ tợn, tản ra sát khí hung lệ đậm đặc đến cực điểm, người bình thường chỉ cần nhìn thoáng qua cũng sẽ bị cỗ hung khí này đoạt mất tâm trí.

nhưng mà, Mục Trần nhìn 8 hình ảnh hung ác này lại tràn đầy vẻ vui mừng hiển hiện.

- đây chính là bát bộ phù đồ sao?

Mục Trần tự lẩm bẩm, bản thân còn cỏ chút không tin được, dù sao bát bộ phù đồ này chính là 1 trong 36 tuyệt thế thần thông mạnh nhất đại thiên thế giới.

Đối với thần thông cấp bậc này, đừng nói là đại viên mãn địa chí tôn, dù có là thánh phẩm thiên chí tôn cũng sẽ động lòng.

Mục Trần nhìn chăm chú 8 hình ảnh hung ác trên vách tháp, tâm niệm vừa động, chỉ thấy trên hình ảnh liền xuất hiện linh quang, tiếp đó, 8 tấm bản vẽ kia như thoát ra khỏi bách tháp, hoá thành bản thể khổng lồ, đứng trên không trung, tản ra uy năng kinh khủng.

- Loại sức mạnh này...

Mục Trần hơi cảm ứng một chút, khoé miệng không kìm chế được mà sợ hãi than thở, nở ra một nụ cười, theo hắn đoán chừng nếu lúc này hắn gặp lại thi thiên u, chỉ cần nhốt tên kia trong phù đồ tháp, sau đó thúc giục bát bộ phù đồ thì hắn tuyệt đối chết không nghi ngờ, về phần bọn huyền la, mặc tâm thì càng đừng hòng chống cự nổi.

Sức mạnh của 8 thủ hộ giả này đủ để nghiền nát bất kỳ cường giả dưới thiên chí tôn nào.

Mục Trần bây giờ có trong tay 2 đạo tuyệt thế thần thông đứng đầu đại thiên thế giới, sức chiến đấu như vậy tuyệt đối không hổ là đệ nhất nhân dưới thiên chí tôn!

- Quả nhiên không hổ là thánh phù đồ tháp, thần thánh vô sóng, nếu không chỉ sợ ngươi cũng sẽ không khống chế chúng dễ dàng được như vậy

. Bên cạnh phù đồ lão tổ cũng khẽ mỉm cười, nói.

Tài liệu luyện chế bát bộ phù đồ chính là ma đế thứ thiệt, quá mức hung lệ, nếu không phải Mục Trần có thánh phù đồ tháp, trời sinh vạn tà bất xâm, có lực phong ấn trấn áp, thì chỉ sợ còn phải phí vài năm trời chăm sóc "phù đồ châu" nữa mới có thể in bản vẽ lên phù đồ tháp.

Mục Trần cũng đồng tình gật đầu một cái, khi thúc giục bát bộ phù đồ, hắn có thể cảm giác được cỗ hung ác khí này, hung ác đến mức đó, nếu không phải hắn có phù đồ tháp áp chế thì chỉ sợ là ăn không tiêu.

Hiển nhiên, tuyệt thế thần thông cấp bậc này, cho dù là người thường lấy được, chỉ sợ cũng không cách nào tu luyện nổi, nếu cưỡng ép mà làm thì chỉ tự chuốc lấy tai hoạ cho bản thân.

- Đa tạ tiền bối!

. Mục Trần nhìn về phía phù đồ lão tổ, giọng nói chân thành, nếu không phải có phù đồ lão tổ ưu ái thì chỉ sợ hắn cũng vô duyên với bát bộ phù đồ rồi.

Phù đồ lão tổ cười híp mắt, nói:

- Lão phu còn phải cám ơn ngươi đã giúp cho đạo tuyệt thế thần thông này tiếp tục truyền thừa đấy

Mục Trần cười cười, cũng không màu mè gì nữa, chỉ là trong lòng cũng có thêm một phần tôn trọng đối với phù đồ lãi tổ.

- Đúng rồi, tiền bối, hiện giờ tình hình bên trong tứ thành tháp thế nào rồi?

. Mục Trần chợt nhớ tới lạc ly, liền vội vàng hỏi.

- Trừ tầng của thương tổ đã thất thủ, 2 tầng khác cũng không vấn đề gì, tới bây giờ căn bản tứ thánh tháp cũng đã vững chắc, tàn hồn thiên ma đế trốn từ tầng của thương tổ cũng không cách nào trốn khỏi tứ thánh tháp được, sớm muộn cũng sẽ bị sức mạnh của tứ thành tháp hoàn toàn tiêu diệt.

. Phù đò lão tổ mỉm cười nói, xem ra nguy cơ lần này thật sự được hoá giải rồi.

Mục Trần nghe vậy cũng thở phào nhẹ nhõm, nếu nói như vậy thì tầng của lạc ly chắc cũng giành được thắng lợi rồi, chẳng qua chỉ không biết lạc ly có đạt được truyền thừa của thái linh thông thiên quang hay không thôi.

Trong lúc Mục Trần suy nghĩ lan man thì phù đồ lão tổ lại ngẩng đầu nhìn toà phù đồ tháp bị hư hại, trầm mặc một chút rồi cười nói:

- Thừa dịp toà phù đò tháp này còn lại một chút linh lực, lão phu sẽ cho ngươi một cái tạo hoá nhỏ đi

Âm thanh vừa dứt, hắn vung tay áo lên, bên trong phù đồ tháp chợt hiện ra linh quang chói mắt, ngưng tụ như thực chất, đó là linh quang chân chính, biểu hiện cho việc linh lực ngưng kết thành thực chất.

ong.

Linh quang ào ạt rọi xuống đầu Mục Trần, hoá thành linh lực cuồn cuộn như rót vào trong cơ thể Mục Trần.

Thời điềm linh lực xuất hiện, Mục Trần cũng đã biết được ý định của phù đồ lão tổ, hiển nhiên là muốn rót chút sức mạnh còn sót lại trong phù đồ tháp vào trong cơ thể hắn, giúp hắn tăng cấp.

Cùng với việc linh quang không ngừng tràn vào cơ thể Mục Trần, toà phù đồ tháp vốn đã hư hại thì lúc này càng thêm đổ nát, ảm đạm với tốc độ kinh người.

Mà cơ thể Mục Trần thì lại phát ra ánh sáng giống như sao băng, dưới sự cọ rửa của luồng linh lực mênh mông này, huyết nhục trên cơ thể hắn mơ hồ càng ngày càng trờ nên trong suốt.

Thậm chí, huyết nhục của hắn đã bắt đầu phát ra một mùi thơm kỳ lạ.

Đó là bởi vì những tạp chất trong cơ thể đã hoàn toàn bị tiêu trừ, cho nên mới xuất hiện mùi thơm nhàn nhạt này.

Linh quang cọ rửa cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, đến lúc Mục Trần mở mắt ra thì cũng phát hiện toà phù đò tháp này đã ảm đạm sắp nát vụn, xung quanh tháp cũng xuất hiện từng mảnh vỡ vụn.

Bên cạnh, thân thể phù đồ lão tổ cũng trở nên hư ảo hơn rất nhiều, hiển nhiên là do sức mạnh tiêu hao cạn kiệt.

Mục Trần hơi cảm ứng bản thân một chút, liền nhận ra huyết nhục trong cơ thề tản ra tinh quang, từng luồng linh lực mạnh mẽ không ngừng vận chuyển cuồn cuộn.

Bán Bô Đai Viên Mãn Cảnh'

Mục Trần cảm ứng liền biết được cảnh giới hiện tại của mình, dù không đột phá tới đại viên mãn, nhưng ngược lại hắn cũng vì thế mà thở phào nhẹ nhõm.

- Lão phu chẳng qua cũng chỉ dùng một chút sức mạnh sót lại để rèn luyện huyết nhục cơ thể ngươi một lần, linh lực còn dư thừa dung nhập vào cơ thể ngươi mới giúp ngươi đạt tới bán bộ đại viên mãn, cũng không giúp ngươi chính thức đột phá

Phù đồ lão tổ mỉm cười nói:

- Lão phu biết tiểu tử ngươi dã tâm không nhỏ, thành tựu tương lai không chừng còn vượt qua lão phu, cho nên làm sao có thể dùng phương thức cấp tốc mà để lại tai hoạ sau này được

Mục Trần gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng cười cười.

Hắn thật sự cũng có chút lo lắng, sợ phù đồ lão tổ nhất thời hưng phấn, trực tiếp tăng hắn tới bán bộ đại viên mãn, điều đó cố nhiên là làm cho hắn mạnh hơn chỉ trong thời gian ngắn, nhưng xét về lảu dài lại không phải là chuyện tốt.

Con đường tu luyện vốn là bước từng bước một, Mục Trần thiên phú kinh người, tốc độ tu luyện vốn đã không chậm cho nên hắn không cần cưỡng ép tăng lên, thứ hắn muốn là làm chắc ăn chắc.

Căn cơ ổn định như thế, tương lai mới có thể tiến tới thiên chí tôn cảnh, thậm chí là thánh phẩm thiên chí tôn.

- Bán bộ đại viên mãn, đợi ta tự thân uẩn nhưỡng một khoảng thời gian nữa thì có thể dùng thánh linh đan, dùng trạng thái hoàn mỹ nhất để đột phát

. Mục Trần nghĩ trong lòng.

- tốt lắm, bao nhiêu lợi lộc từ chỗ lão phu căn bản tiểu tử ngươi cũng vét hết rồi

. Phù đồ lão tổ vỗ tay một cái, hài hước nói, khiến Mục Trần khôi phục tinh thần.

Mục Trần đứng dậy, trịnh trọng cung kính trong tâm thi lễ với phù đò lão tổ một cái, những năm gần đây,coi như đây là lần đầu tiên hắn cung kính với một người của phù đồ cổ tộc như thế.

Lần này phù đồ lão tổ cũng không khiêm nhượng, ngược lại thẳng thắn tiếp nhận lễ của Mục Trần, xét từ huyết mạch thì hắn cũng coi như là tổ tiên của Mục Trần, tất nhiên như thế cũng không phỉa không phù hợp.

- Mục Trần tiểu tử

- dạ

. Mục Trần cung kính nói.

Phù đồ lão tổ chăm chú nhìn hắn thật sâu, sau đó mới từ từ nói:

- Bất kể ân oán giữa ngươi với phù đồ cổ tộc lớn thể nào, túm lại, trong cơ thể ngươi cũng đang chảy huyết mạch của phù đồ cổ tộc, ta hy vọng ngươi có thể đáp ứng ta một chuyện, nếu như có ngày nào đó, phù đồ cổ tộc gặp kiếp nạn huỷ diệt thì ngươi có thề ra tay, bảo hộ nó một lần

Mục Trần ngẩn ra, lúc này hắn cũng chỉ là thượng vị địa chí tôn mà thôi, trước mặt phù đồ cổ tộc cũng chỉ như con kiến, vậy mà phù đồ lão tổ lại nói những lời này với hắn.

Một cỗ tâm tình phức tạp dâng lên trong lòng Mục Trần, hắn nhìn ánh mắt chờ đợi của ông lão trước mắt, cuối cùng vẫn gật đầu nhè nhẹ.

Thấy Mục Trần gật đầu, khuôn mặt già nua của phù đồ lão tổ cũng vui vẻ như trút được gánh nặng, mà thân thể của hắn cũng càng ngày càng hư áo, toà phù đồ tháp này cũng không ngừng có đá vụn rơi xuống, rõ ràng là sắp hỏng rồi.

- Lão phu mang ngươi ra ngoài. Nhiệm vụ tứ thánh tháp, các ngươi làm

rất khá

. Phù đồ lão tổ vung tay lên, một đạo linh quang bao phủ lấy Mục Trần, không gian vặn vẹo một cái trực tiếp hút lấy hắn vào trong.

ầm ầm.

sau khi Mục Trần rời đi, toà phù đồ tháp này nhất thời sụp đổ xuống, từng tảng đá ầm ầm rơi, chôn vùi toà phù đồ tháp đã từng danh chấn đại thiên thế giới này vào trong phế tích.

Khi ánh sang quanh người Mục Trần tản đi, xung quanh chợt truyền tới rất nhiều tạp âm, hắn đảo mắt qua liền nhận ra hiện giờ mình đã ở ngoài tứ thánh tháp.

xung quanh có rất nhiều người, hiển nhiên là tất cả những người tiến vào trong tứ thánh tháp đều đã bị truyền tống ra ngoài.

- Mục Trần!

Thanh âm thanh thuý truyền tới, Mục Trần ngẩng đầu, sau đó trên khuôn mặt tuấn dật nở một nụ cười, chỉ thấy từ chỗ không xa, đoàn người ôn thanh tuyền, lạc ly cũng nhanh bước tới.

- Thế nào rồi?

. Mục Trần nhìn lạc ly, quan tâm hỏi.

- May mắn không làm nhục mệnh

Lạc ly thản nhiên cười khẽ, dáng vẻ mắt ngọc mày ngài, lại khiến Mục Trần kinh diễm một phen.

- còn ngươi?

Mục Trần xoè tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của lạc ly, toét miệng cười một tiết:

- Chúng ta đều là người thắng lớn nhất

ở nơi xa, huyền la, mặc tâm âm trầm nhìn về phía Mục Trần, sau đó liếc mắt nhìn nhau, lạnh lùng nói:

- Người thắng? Đợi đến khi ngươi sống sót rời khỏi thánh uyên đại lục thì hãy nói những điều này!

Thanh âm vừa dứt, bọn họ nắm chặt tay, một miếng ngọc phù hiện ra, bóp nát ngọc phù, linh quang hiện ra bao phủ lấy bọn họ, mà thân ảnh của họ cũng nhanh chóng biến mất.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1346: Quấy Nhiễu

Cùng với việc nhiệm vụ tại tứ thánh tháp hạ màn, chuyến đi thượng cổ thánh uyên lần này cũng đã đến hồi kết thúc, một số người bắt đầu lục tục rời đi, mà cũng có một ít người thu hoạch ít hơn nên vẫn không cam lòng, ý định tận dụng nốt chút thời gian cuối cùng để đi kiếm chác một phen nữa, thử xem có thể đạt được cơ duyên nào không.

Mà đoàn người Mục Trần vốn đã kiếm đầy túi nên cũng không tiếp tục ở lại thượng cổ thánh uyên thêm nữa, trực tiếp thúc giục ngọc bài, rời khỏi thượng cổ thánh uyên.

Nơi nào đó của thánh uyên đại lục.

Không gian vặn vẹo, mấy đạo thân ảnh thoáng hiện ra, bọn họ nhìn thiên địa cực u ám, nhưng lại không tự chủ mà thở phào nhẹ nhõm một cái, mảnh đất thượng cổ thánh uyên này giống như một cái nhà tù, ở trong đó luôn khiến người ta cảm thấy ngột ngạt.

- Đi thôi, trước tiên về thánh uyên thành

Mục Trần phất tay, xích viêm lão tiên vẫn còn trong thánh uyên thành chờ tin tốt của lạc ly.

Mọi người nghe vậy cũng gật đầu, bên trong thượng cổ thánh uyên nguy hiểm nguy hiểm trùng trùng, lúc này bọn họ cũng muốn tiến vào thánh uyên thành để an tĩnh lại.

Đoàn người phóng hết tốc lực mà đi, cứ như thế sau mấy canh giờ, thiên địa u ám đã dần dần sáng ngời, mà ở vùng đất xa xa, một toà thành thị nguy nga đang to dần trong mắt.

Vù vù.

Từ 4 phương 8 hướng không ngừng có lưu quang vọt tới, cuối cùng hạ cánh xuống cổng thành, toàn bộ thành thị lại bắt đầu toả ra một khí tức phồn vinh, hừng hực sức sống.

thứ sức sống bừng bừng này thật tương phản với sự hoang vu u ám của thượng cổ thánh uyên, khiến cho khí tức căng thẳng của đoàn người Mục Trần cũng dịu bớt dần.

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, cười một tiếng, sau đó cũng hoá thân thành lưu quang đáp xuống cửa thành, một lần nữa tiến vào trong thánh uyên thành.

Thành thị như thường lệ vẫn phồn hoa, người đến người đi, bừng bừng sức sống, bất quá bọn Mục Trần cũng cảm giác được, trong thành thị dường như có thêm một điều gì đó khác thường, không ít người ngẩng đầu, dùng ánh mắt phức tạp nhìn về một nơi nào đó.

Bọn Mục Trần thấy vậy cũng tò mò ngẩng đầu nhìn theo, thì ra là toà tru ma bia sừng sững ở trung tâm thành thị, mà khi tầm mắt bọn họ dời tới thì bước chân đều dừng lại, sắc mặt của mọi người đều trở nên hết sức kinh ngạc

- Đó là cái gì?

Long tượng dụi dụi mắt, hình như hắn vừa thấy ở phía bên trên cùng xuất hiện 2 tru ma vương, mà một trong số đó cũng tên là Mục Trần?

Sắc mặt đám Ôn Thanh Tuyền, ôn tử vũ cũng cực kỳ ngạc nhiên, một lát sau, bọn họ quay đầu, nhìn chằm chằm Mục Trần với ánh mắt quỷ dị, nói

- Ngươi đừng nói với chúng ta “Mục Trần" đó chính là ngươi nhé.

Bọn họ hiểu rõ, rốt cục tru ma vương là tượng trưng cho điều gì, đó coi như là cao tầng chân chính của đại thiên cung, đẳng cấp còn cao hơn

so với khách khanh, trưởng lão.

Đối mặt với một vị tru ma vương, dù là thế lực siêu cấp như ôn gia bọn họ cũng sẽ duy trì khách khí cùng tôn trọng.

Ánh mắt sáng rực rỡ của lạc ly nhìn về Mục Trần, trong con ngươi cũng hiện lên chút nghi hoặc, Mục Trần cùng với nàng đi diệt ma, mà nàng hiện giờ vẫn chỉ là tru ma sư cấp thấp, Mục Trần làm sao lại đột nhiên tăng thẳng đến cấp bậc kinh khủng Tru Ma Vương?

Bị ánh mắt quỷ dị của mọi người nhìn chằm chằm, Mục Trần cũng không nhịn được mà cười khổ một tiếng, sau đó hắn kể lại chuyện hút một tia tàn hồn của huyết cương thiên ma đế vào trong tru ma lệnh.

Mọi người nghe xong đều trợn mắt há mồm, không kìm được nói:

- Như vậy cũng được?

Mục Trần nhún vai một cái, nói:

- Có vẻ là được.

Bọn Ôn Thanh Tuyền lại 2 mặt nhìn nhau, cách này của Mục Trần có chút tiểu xảo, nhưng hiển nhiên không phải ai cũng có thể làm được, trong tứ thánh tháp có tới 4 tàn hồn thiên ma đế, nhưng cũng chỉ có Mục Trần làm được.

Chỉ là cấp bậc của Mục Trần có chút quá thấp.

- Vậy ngươi đúng là đánh vỡ lịch sử của đại thiên cung từ trước tới nay rồi, đại thiên cung còn chưa từng xuất hiện một tru ma vương yếu như ngươi

Ôn Thanh Tuyền trêu nói.

Mục Trần cũng bất đắc dĩ cười một tiếng, lúc ấy hắn chẳng qua là nhất thời cao hứng, muốn thử một chút mà thôi cũng không thực sự nghĩ

là sẽ thành công,

- Cái này còn phải xem rốt cục đại thiên cung có thừa nhận không đã

Lạc Ly nhẹ giọng nói.

Mọi người đều gật đầu, nếu đại thiên cung không thừa nhận thì danh hiệu tru ma vương này chỉ sợ sẽ bị tước đi.

Nhưng Mục Trần cũng không để ý nhiều đến cái này, vốn chỉ muốn thử một chút thôi, nếu đại thiên cung không thừa nhận thì ngược lại hắn cũng bớt phiền phức.

Mọi người vừa đi vừa nói, đã đi tới bên ngoài toà "Đại Thiên Lâu", cất bước tiến vào.

Trong đại thiên lâu vẫn đông đúc như cũ, âm thanh tạp nham như cái chợ bán cá, nhưng bọn Mục Trần vẫn nghe loáng thoáng qua, đại đa số thảo luận đều liên quan đến tân tấn "tru ma vương" hắn.

Cái này cũng làm hắn có chút bất đắc dĩ lắc đầu, không ngờ nhất thời cao hứng lại khiến danh tiếng của hắn leo lên tận nóc, có lẽ lúc này không biết bao nhiêu tru ma sư đều muốn xem một chút xem rốt cục tân tru ma vương này có phải là 3 đầu 6 tay hay không.

- Haha, đây không phải là tân tấn tru ma vương của chúng ta sao?!

Khi Mục Trần đang định lặng lẽ lẻn vào thì chợt một tiếng cười hài hước vang lên, vì thế toàn bộ người bên trong đại thiên lâu đều yên tĩnh lại, vô số ánh mắt rực cháy soạt một cái liền dán hết lên người Mục Trần.

- hắn chính là tân tấn tru ma vương, Mục Trần?!

- Thực lực sao mới chỉ bán bộ đại viên mãn?!

- Người này rốt làm sao có thể trở thành tru ma vương?

Yên tĩnh chỉ trong chớp mắt, ngay sau đó tiếng xôn xao ngập trời vang lên, vô số ánh mắt tràn đầy hoài nghi nhìn Mục Trần, hiển nhiên đang nghi ngờ khả năng của tân tru ma vương này.

Lập tức trở thành tiêu điểm của mọi người, khiến Mục Trần không khỏi tức giận liếc mắt nhìn xích viêm lão tiên cười cười cách đó không xa, sau đó hắn mang theo đoàn người lạc ly tiến lên phía trước, không khách khí nói:

- Ngài không muốn có Thái Linh Thông Thiên quang nữa sao?

ánh mắt xích viêm lão tiên sáng lên, cực kỳ vui mừng nhìn lạc ly:

- Ngươi thật sự thành công?

Mặc dù đã sớm dự liệu, khả năng thành công của lạc ly không nhỏ, nhưng khi xác định được thì dù là xích viêm lão tiên cũng không khỏi vui mừng vạn phần.

Lạc Ly cũng không trả lời, con ngươi nhìn Mục Trần một cái, mỉm cười.

- Được, 2 đứa nhóc các ngươi liên thủ bắt nạt lão già lẻ loi như ta hả?

Nhìn bộ dáng của lạc ly rõ ràng là đang giúp Mục Trần hả giận, xích viêm lão tiên có chút méo mặt sau đó hắn quay đầu hướng về đông đảo tru ma sư vẫn còn đang xì xào, quátTất cả im miệng cho ta!"

Một tia uy áp thiên chí tôn tản ra, trong khoảnh khắc toàn bộ đại thiên lâu đều yên tĩnh, dù là tru ma sư kiệt ngạo hơn đi nữa, đối mặt với một vị thiên chí tôn cũng sẽ rụt cổ lại, không dám có thái độ gì.

Áp chế xong những người này, xích viêm lão tiên xoa xoa tay, cười hắc hắc với lạc ly.

Lạc ly thấy vậy, lúc này mới yêu kiều một tiếng, gật đầu nói:

- May mắn không làm nhục mệnh, may mắn thu được truyền thừa của thái linh lão tổ

hít.

xích viêm lão tiên thở phào nhẹ nhõm, cái vấn đề này đã đè lên đầu thái linh cổ tộc nhiều năm, rốt cục cũng đã được giải quyết.

- Đã như vậy, chúng ta cũng đi thôi, lạc ly, ngươi theo lão phu đi thái linh cổ tộc, từ nay về sau, ngươi chính là thánh nữ của thái linh cổ tộc ta

Xích viêm lão tiên vung tay lên, nói.

Lạc Ly nghe thấy xích viêm lão tiên muốn dẫn nàng đi thái linh cổ tộc, như thế chẳng phải là nàng với Mục Trần phải tách ra? Điều này khiến nàng ngẩn người ra, nhưng vừa mới nói chuyện thì một tiếng cười lạnh từ bên ngoài đại thiên lâu truyền vào.

- Muốn đi, nào cỏ dễ như vậy?

Bên trong đại thiên lâu, đông đảo ánh mắt đều hướng về phía đại môn,- sau đó liền thấy một đoàn người khí thế hung hăng tiến vào, người đi đầu rõ ràng chính là 2 vị thiên chí tôn, hắc quang cùng mặc ngân trưởng lão của phù đồ cổ tộc.

Sau lưng bọn họ, Huyền La, Mặc Tâm đi theo, ánh mắt của hai người vô cùng âm lãnh nhìn chằm chằm Mục Trần.

Hai đại thiên chí tôn đều tập trung về Mục Trần, bước nhanh tới, mơ hò tản ra uy áp thiên chí tôn, khiến thân thể Mục Trần trở nên vô cùng nặng nề.

Ánh mắt Mục Trần lạnh lẽo nhìn 2 người huyền la, mặc tâm, hiển nhiên đây là do bọn chúng giở trò quỷ.

- hắc, hai lão thất phu không biết xấu hổ, bắt nạt một hậu bối như thế thì có bản lãnh gì

Bên cạnh, một thân ảnh già nua bước ra, chắn trước mặt Mục Trần, cản lại toàn bộ uy áp thiên chí tôn của hắc quang, mặc ngân.

Chính là xích viêm lão tiên.

- xích viêm, đây là chuyện nội bộ của phù đồ cổ tộc ta, không liên quan đến ngươi!

Hắc quang thấy vậy, ánh mắt trầm xuống, nói.

Còn lại mặc ngân trưởng lão thì đem ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Mục Trần, quát lên:

- tiểu tử, nếu biết điều thì đem bát bộ phù đồ ra đây, nếu không hôm nay nhất định phải bắt ngươi về nội tộc chịu phạt!

Mục Trần châm chọc cười một tiếng, nói:

- Các ngươi không có bản lĩnh được phù đồ lão tổ thừa nhận, không chiếm được truyền thừa, còn trách ai?

Huyền la, mặc tâm nghe vậy,nhất thời sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Mặc ngân trưởng lão trầm giọng nói:

- Cái kia chỉ là do lão tổ vì muốn diệt ma nên mới lấy bát bộ phù đồ ra trấn an ngươi thôi, bát bộ phù đồ cũng không phải thứ ngươi có thể có được!

- Mặc ngân, ngươi đúng là da mặt dầy tỉ lệ thuận với tuổi thọ, nếu vị phù đồ lão tổ kia biết được chuyện này, chắc sẽ tức đến mức đội mồ sống lại

Xích viêm lão tiên thở dài nói.

Nghe thấy xích viêm lão tiên giễu cợt, mí mắt mặc ngân trưởng lão cũng không kìm được mà giật giật mấy cái, sắc mặt hắn trầm như nước,

nhìn chằm chằm xích viêm lão tiên, chậm rãi nói "Xích viêm, ngươi định dính vào chuyện này sao?"

- Mục Trần là do lão phu mang tới, vậy tuyệt đối sẽ không để mặc các ngươi bắt hắn đi

. Xích viêm nghe được lãnh ý trong thanh âm của mặc ngân, những vẫn chỉ cười lạnh một tiếng, không chút do dự nói.

Hắc quang cùng mặc ngân nhìn nhau, trong mắt đều thoáng hiện lên ý lạnh, hôm nay bọn họ tuyệt đối phải bắt được Mục Trần, vì bát bộ phù đồ tuyệt đối không thể rơi vào tay hắn.

- Đã như vậy…

Khí tức thiên chí tôn trên cơ thể 2 người cũng không ẩn giấu nữa, ầm ầm một tiếng bộc phát ra, bầu trời của cả thành uyên thành vào lúc này đều tối lại.

Uy áp kinh khủng quét ngang đại thiên lâu.

Ánh mắt của bọn họ giống như dao sắc, tập trung vào xích viêm lão tiên.

- Vậy hai người chúng ta cũng chỉ có thể cưỡng ép mang tội tử này đi vậy.

Chương 1347: Một Đám Thiên Chí Tôn Giằng Co

Đoàng!

Khi thanh âm của hai người mặc ngân, hắc quang vừa dứt thì không gian xung quanh họ đều sụp đổ, hai cỗ uy năng kinh khủng khiến cho cả tòa đại thiên lâu đều run rẩy.

Bất quá bọn họ xuất thủ cũng có chừng mực, cũng chỉ giải phóng sức mạnh ở phạm vi chung quanh chứ không phá hủy cả tòa đại thiên lâu, dù sao đây cũng là địa bàn của đại thiên cung, đối mặt với đại thiên cung, dù là phù đồ cổ tộc cũng phải cho thể diện.

Nhưng dù là thế, chỉ cần 2 cỗ khí tức thiên chí tôn quét ra cũng đã đủ làm một cường giả đứng đầu đại viên mãn sợ vỡ mật.

- Ngược lại lão phu muốn xem xem, rốt cục các ngươi có đủ khả năng cướp người từ tay ta không!

Xích Viêm lão tiên thấy 2 lão già này ngang ngược như vậy, trong lòng cũng dâng lên sự tức giận, lúc này mới cười lạnh một tiếng, quanh thân cũng có uy áp kinh khủng bốc lên, linh lực đỏ ngầu sôi trào tựa như nham tương, khiến cho nhiệt độ trong đại thiên lâu cấp tốc tăng lên.

hắn đứng sừng sững trước mặt Mục Trần, ngăn cản toàn bộ uy áp thiên chí tôn từ 2 người mặc ngân, hắc quang.

Mặc ngân, hắc quang thấy xích viêm lão tiên kiên quyết bảo vệ Mục Trần thì khuôn mặt già nua cũng trở nên ảm trầm, nhưng bọn họ cũng không có dấu hiệu nào sẽ thu tay cả, bởi vì họ đã quyết định, hôm nay dù bất kể thế nào cũng phải bắt Mục Trần!

Bát bộ phù đồ tuyệt đối không thể rơi vào tay hắn.

Ý niệm thoáng qua trong đầu, hai người liếc mắt nhìn nhau, chợt hắc quang tiến lên một bước, vỗ một chưởng về phía xích viêm lão tiên, một chưởng kia nhìn có vẻ hời hợt, nhưng lại có linh lực đen nhánh điên cuồng áp súc trong lòng bàn tay, cuối cùng biến thành một vầng mặt trời đen to cỡ đầu người.

Bên trong mặt trời cũng không phát ra bất kì ánh sáng nào, nhưng chỉ cần để ý kĩ thì tất cả mọi người đều cảm nhận được bên trong vầng mặt trời này rốt cục hàm chứa sức mạnh kinh khủng cỡ nào.

Nếu như ném vầng mặt trời này ra mà không khống chế, chỉ sợ trong khoảnh khắc thôi, cả tòa thánh uyên thành này cũng sẽ hóa thành một cái hố sâu không thấy đáy...

thiên chí tôn vừa ra tay, liền hiển lộ sức phá hoại vượt quá mức tường tượng.

Xích viêm lão tiên thấy vầng mặt trời trong tay hắc quang, ánh mắt cũng ngưng lại, không dám chậm trễ chút nào, khuôn mặt già nua nhanh chóng trờ nên đỏ bừng, há miệng một cái liền phun ra một ngọn lửa như nham tương.

ngọn lửa không ngừng run rẩy, dường như chỉ cần gió thổi nhẹ liền tắt, nhưng khi nó xuất hiện, tất cả mọi người đều cảm nhận được một cỗ nhiệt độ kinh khủng phát ra, dường như ngay cả không gian cũng sẽ bị nhiệt độ đốt cháy.

Bọn họ cũng biết được, đây là do hắc quang và xích viêm lão tiên đã thu liễm sức mạnh, nếu không,chỉ cần ngọn lửa này bay ra, chỉ sợ vạn dặm xung quanh đều sẽ hóa thành biển lửa vô tận.

xèo!

hắc nhật (mặt trời đen) cùng ngọn lửa trựa tiếp va vào nhau, nhưng cũng không gảy ra tiếng nổ kinh thiên động địa nào, nhưng người nào cũng có thể thấy được, 2 thứ này đang điên cuồng ăn mòn lẫn nhau, mà không gian nơi đó không ngừng bị đập tan nát...

Trong lúc hắc quang cùng xích viêm lão tiên đánh nhau, mặc ngân cũng nhìn chằm chằm Mục Trần với ánh mắt lạnh lẽo, cười lạnh một tiếng, liền hướng về phía Mục Trần.

Xích viêm lão tiên thấy vậy cũng hơi biến sắc, hiện giờ hắn cùng hắc quang đang giằng co kịch liệt, nếu chủ động rút lui thì chắc chắn sẽ đề hắc quang chiếm thế chủ động, ngược lại áp chế hắn.

- Phù đồ cổ tộc các ngươi cũng không khỏi quá bá đạo! Định gây chiến với thái linh cổ tộc ta sao?

Mặc ngân vẫn không dừng bước, cười lạnh nói:

- Xích viêm, ngươi cũng quá đề cao mình rồi, ngươi còn không đủ tư cách đại diện thái linh cổ tộc!

Vừa nói, ánh mắt của hắn vô cùng lạnh lẽo nhìn Mục Trần, giống như chim ưng nhìn con mồi

- Lão phu xem tên tội tử ngươi hôm nay còn giãy dụa thế nào?

ở phía sau, 2 người huyền la, mặc tâm vui mừng nhìn cảnh này, ánh mắt nhìn Mục Trần đầy vẻ thương hại, ngươi được lão tổ công nhận thì đã làm sao, rốt cục có giữ nổi bát bộ phù đồ hay không?

Mục Trần nhìn mặc ngân tràn đầy sát khí đang tiến tới, trên khuôn mặt cũng không có tý sợ hãi nào, bởi vì hắn biết, sợ hãi cũng không có tác dụng.

Hắn đưa tay nắm chặt bàn tay lạc ly phía sau, trong con ngươi màu đen, hàn quang điên cuồng ngưng tụ

Nếu là trước khi tiến vào thượng cổ thánh uyên, đối mặt với một vị thiên chí tôn, đúng là hắn cũng chỉ có nước trốn, nhưng hiện giờ, hắn không chỉ là bán bộ đại viên mãn, hơn nữa còn thu được 2 át chủ bài là huyền long quân cùng bát bộ phù đồ.

Dựa vào những lá bài tầy này, nếu hắn thật sự muốn liều mạng, sợ rằng mặc ngân này cũng đừng hòng dễ dàng giết hắn.

Lão cẩu này nếu thật sự muốn hùng hổ dọa người, vậy hôm nay để cho hắn biết, nếu coi Mục Trần hắn là trái hồng mềm, tùy ý mà cắn, thì chuẩn bị tinh thần mà rụng vài cái răng.

- Hà bà!

Bất quá, trong lúc hàn quang trong mắt Mục Trần đã đến đỉnh điểm, chuẩn bị thi triển tất cả lá bài tẩy cứng rắn chống lại mặc ngân trường lão, thì chợt sau lưng, ôn thanh tuyền đột nhiên la lớn!

soạt!

một thân ảnh quỷ mị xuất hiện trước mặt Mục Trần, một thân áo đỏ, chính là vị thiên chí tôn của ôn gia, hà Bà.

Bà lão đứng phía trước Mục Trần, ánh mắt lạnh như băng nhìn mặc ngân trưởng lão, tay áo vừa rung lên, dường như có tiếng sông chảy cuồn cuộn, như có như không từ trong cơ thể truyền ra.

Bước chân của mặc ngân trưởng lão rốt cục cũng ngừng lại, sắc mặt trở nên cực kỳ âm trầm, hắn nhìn chằm chằm hà bà, nói:

- Ôn gia cũng muốn nhúng tay vào việc của phù đồ cổ tộc ta sao?

Ôn gia hà bà chớp mắt, thản nhiên nói:

- Ôn gia ta tuy nội tình không thâm hậu như phù đồ cổ tộc các ngươi, nhưng cũng biết cỏ ân báo ân, tiểu tử này giúp đám thanh tuyền một cái

ân lớn, bà già như ta tất nhiên nhiên cũng không thể trơ mắt nhìn đám già đầu không biết xấu hổ các ngươi bắt nạt hắn được

Trong mắt mặc ngân trưởng lão tràn lên sự tức giận, bất quá hắn cũng nhịn lại, hít sâu một hơi, âm ế nhìn Mục Trần, nói

- Không nghĩ rằng những kẻ muốn bảo vệ ngươi đúng là không ít

Mục Trần mặt không cảm giác nhìn chằm chằm hắn, trong mắt thoáng hiện lên sát ý.

- Nhưng đáng tiếc...hôm nay dù cỏ bao nhiêu người bảo vệ ngươi, cũng vô dụng!

. Trên mặt mặc ngân hiện ra nụ cười chế giễu, sau đó hắn xoay người hướng về phía bên ngoài đại thiên lâu, ôm quyền nói

- cửu trưởng lão, mời ra tay đi

- aizz..

Bên ngoài đại thiên lâu, dường như có một tiếng thở dài vang lên, sau đó mọi người nhìn thấy, một lão giả lưng còng, tay cầm hắc trượng, chậm rãi từ cửa lớn bước vào.

Khuôn mặt hắn khô gầy, 2 mắt đen kịt, thân hình nhìn như đang chậm rãi, nhưng lại xuyên phá không gian, bước một bước liền xuất hiện bên cạnh mặc ngân.

Trên người lão giả này cũng không có dao động linh lực quá mạnh mẽ gì, nhưng khi hắn xuất hiện, sắc mặt xích viêm lão tiên, ôn gia hà bà đều không nhịn được biến đổi.

- phù đồ cổ tộc cửu trưởng lão, mặc u?

Xích viêm lão tiên trầm giọng nói.

- Tiên phẩm thiên chí tôn?

Ánh mắt ôn gia hà bà ngưng lại, phù đồ cổ tộc này vì muốn đuổi bắt Mục Trần, thậm chí tiên phẩm thiên chí tôn cũng phái ra?

Nhân vật cấp bậc này, dù là trong phù đồ cổ tộc cũng là đại nhản vật, hiện giờ chỉ vì truy bắt một tiểu tử bán bộ đại viên mãn mà cũng ra tay?

Trong đại thiên lâu cũng vang lên tiếng ồn ào, đông đảo tru ma sư ngạc nhiên nhìn Mục Trần, trong mắt đầy vẻ đồng tình, người này đúng là biết gây sự, lại có thể khiến nhiều thiên chí tôn như vậy xuất thủ vì hắn...

lúc này, ánh mắt Mục Trần cũng hoàn toàn trầm xuống, hắn cũng không nghĩ tới, hắc quang, mặc ngân lại cẩn thận đến mức này, vì muốn bắt hắn mà nhờ tới cả một vị tiên phẩm thiên chí tôn!

- ngươi chính là tội tử đó sao?

Hai mắt đen kịt của lão giả cầm hắc trược nhìn về phía Mục Trần, giọng nói không chút xao động nào.

Mục Trần nói:

- Xem ra trong phù đồ cổ tộc, lời của đại trưởng lão các ngươi cũng chả có tác dụng là mấy

Từ phía thanh sương hắn đã biết được, mẫu thân của hắn cùng đại trưởng lão của phù đồ cổ tộc đã có ước định, nhưng hôm nay vẫn có 3-4 thiên chí tôn chui ra, hiển nhiên cũng chả coi cái ước định kia ra gì.

- Việc gấp không thể tuân lệnh, có lẽ đại trưởng lão cũng sẽ hiểu cho

Lão giả tên mặc u này chậm rãi nói:

- Chỉ cần ngươi giao bát bộ phù đồ ra đây, lão phu có thể thả ngươi đi

Sắc mặt Mục Trần lãnh đạm, chậm rãi lắc đầu, bàn tay nắm chặt, chợt một quả thạch phù xuất hiện trong tay, đó chính là đồ võ tổ cho hắn, tình

huống đã đến mức này rồi có lẽ cũng chỉ có thể dùng mà thôi.

Đối mặt với linh phẩm thiên chí tôn, hắn vẫn có thể dùng hết bài tẩy giao thủ một trận, nhưng nếu là tiên phẩm...trừ khi hắn có thể phát động chiến lực của Huyền long quân đến mức cực hạn.

- Nếu ngươi đã không biết điều như thế, lão phu cũng chỉ có thể ỷ lớn hiếp nhỏ rồi

Thấy Mục Trần cự tuyệt, mặc u thở dài một tiếng, hắc trượng trong tay hắn nhẹ nhàng đập một cái, một luồng ánh sáng đen từ trong trượng bắn ra, luồng ánh sáng này trực tiếp phong tỏa không gian, thậm chí ngay cả thiên địa linh lực cũng bị giam cầm bên trong phạm vi này.

Mục Trần cũng đã cảm thấy cỗ giam cầm lực này, mím môi một cái, chĩ cần tay bóp nhẹ một cái là sẽ có thể bóp vỡ thạch phù, mời võ tổ tới.

Soạt!

Bất quá, trong lúc hắn sắp sửa bóp vỡ thạch phù thì một cái ấm trà đột nhiên bắn tới, đập lên màn sáng, cứng rắn đập vỡ màn sáng này.

Đột nhiên xuất hiện biến cố cũng khiến Mục Trần ngẩn người ra, sau đó hắn chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía cái quầy trong đại thiên lâu, lão giả áo xám đang từ đỏ chậm rãi đi ra.

Đó chính là người phụ trách tòa phản bộ này của đại thiên cung.

- Phù đổ cổ tộc các ngươi không khỏi có chút quá đáng rồi đấy...

Lão giả áo xám từ từ đi tới cạnh Mục Trần, lười biếng nói.

Mặc u cau mày, nói "Đại thiên cung cũng muốn nhúng tay?"

Mặc dù phù đồ cổ tộc là một trong ngũ đại cổ tộc, nhưng trên đại thiên thế giới, đại thiên cung có địa vị siêu nhiên như vậy, cũng không sợ phù đồ cổ tộc bọn họ chút nào.

- Đây là chuyện bên trong tộc ra, nếu đại thiên cung muốn nhúng tay, chỉ sợ sẽ phá hư quy củ

Mặc u chậm rãi nói, dù đại thiên cung địa vị to lớn, nhưng lại có quy củ, đỏ là không được nhúng tay vào chuyện của các đại thế lực.

- kẻ phá hỏng quy củ không phải là ta, mà là các ngươi

Lão giả áo xám lắc đầu một cái, nói.

vừa nói, tầm mắt của hắn chuyển sang Mục Trần, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài, đưa tay ra, nói

- Đưa tru ma lệnh cho ta…

Mục Trần giật mình, nhưng vẫn lấy tru ma lệnh đặt lên tay lão giả áo xám.

Lão giả áo xám cầm tru ma lệnh, sau đó giơ lên hướng về phía mặc u, khẽ mỉm cười, nói:

- Còn đang ở trong đại thiên lâu mà dám đụng đến tru ma vương của đại thiên cung chúng ta, ngươi nói xem không phải phá hỏng quy củ thì là gì?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1348: Vị Tru Ma Vương Thứ Hai

Một luồng kim quang từ trong tru ma lệnh bay lên, khiến cho mọi ánh mắt lúc này đều hội tụ lên một lên một chiếc lệnh bài màu vàng sáng chói, ở bên trên lệnh bài, 3 chữ màu đỏ sậm tản ra một loại uy áp kỳ lạ.

Tru ma vương!

đám tru ma sư của đại thiên lâu ánh mắt nóng hừng hực nhìn chăm chú đạo lệnh bài này, dáng vẻ thèm thuồng như sắp chảy dãi, bởi vì bọn họ cực kỳ rõ ràng một điều, bên trong đại thiên cung, tru ma vương rốt cục tượng trưng cho điều gì...

Đó là cao tầng chân chính của đại thiên cung, địa vị còn cao hơn một bậc so với khách khanh, trưởng lão, lâu chủ phân bộ.

bọn họ bôn ba trùng trùng nguy hiểm bao nhiêu năm, đến cuối cùng là vì cái gì? Chẳng phải là vì có suy nghĩ, mong chờ một ngày nào đó cấp bậc của mình có thể tăng lên, vạn nhất trở thành tru ma vương, vậy chẳng khác nào cá chép hoá rồng.

trên đại thiên thế giới, địa vị của tru ma vương hoàn toàn không kém gì so với thủ lĩnh của những siêu cấp thế lực cả.

- Tên tiểu tử này lại thật sự trở thành tru ma vương...

. Ánh mắt vô cùng ghen tỵ của đông đảo tru ma sư dán lên người Mục Trần, đặc biệt là một số ít những người đã lăn lộn trong thánh uyên đại lục nhiều năm mà vẫn còn dừng lại ở trung cấp tru ma sư thì ánh mắt giống như hận không thể ăn thịt hắn vậy.

bởi vì bọn họ vẫn còn nhớ rõ, Mục Trần chỉ mới làm tru ma lệnh lúc hắn tiến vào thượng cổ thánh uyên mà thôi...

tru ma lệnh loé lên kim quang, mà thần sắc của cửu trưởng lão thì ngày càng thu liễm lại, trong con ngươi đen kịt cũng thoáng hiện vẻ ngưng trọng.

- hắn? tru ma vương? Lão phu nghe nói đại thiên cung hiện giờ cũng chỉ có tần thiên là tru ma vương mà thôi, giờ lại mọc đâu ra người thứ 2?

. Mặc u khàn khàn lên tiếng, hắn vừa mới chạy tới thánh uyên thành nên cũng không biết thay đổi trên tru ma bia.

- Lục lâu chủ, chẳng lẽ ngươi điên rồi? Lại thừa nhận thản phận tru ma vương của hắn? Từ khi sáng lập tới nay đã bao giờ có tru ma vương yếu như vậy?

, sắc mặt hắc quang, mặc ngân xanh mét, khỏ tin nói.

- Ngươi không sợ chuyện này truyền đi, thanh danh đại thiên cung rơi xuống đất sao?

Nghe thấy âm thanh tức giận của mặc ngân, lục lâu chủ này cũng chỉ cười nhạt, nói:

- Tru ma lệnh dùng tàn hồn ngoại vực tà tộc để thăng cấp, nếu hắn có thể tăng đến tru ma vương, vậy dĩ nhiên rõ ràng là hắn có đủ cống hiến

- Hắn chẳng qua là dùng tiểu xảo mà thôi, một đạo tàn hồn thiên ma đế kia hoàn toàn là do lão tổ nhà ta bỏ công sức, hắn chỉ đứng bên hưởng lợi mà thôi!

.sắc mặt Hắc quang ảm trầm, nói.

Lục lâu chủ lắc đầu một cái, nói:

- Hắn làm sao lấy được tàn hồn thiên ma đế, ta không quan tâm, ta chỉ cần biết, tru ma lệnh công nhận hình thức này, hơn nữa thăng cấp thành tru ma vương...

- hơn nữa, bất luận thế nào thì cũng chính xác là có một vị thiên ma đế bỏ mạng trong tay hắn, mặc dù đây chỉ là một đạo tàn hồn, nhưng nếu cỏ thể hoàn toàn diệt trừ thì cũng coi là công lớn, tiêu chí thành lập của đại thiên cung ta chính là chém giết vực ngoại tà tộc, nếu hắn làm được thì đại thiên cung cũng sẽ không phủ nhận.

vừa nói, hắn nhìn hắc quang, mặc ngân một cái, sau đó tầm mắt chuyển sang cửu trưởng lão, từ từ nói:

- Hơn nữa, chuyện này ta đã báo lên tổng bộ, tổng bộ truyền tin về...cũng là công nhận việc này

ồn ào.

Lời vừa nói ra, trong đại thiên lâu nhất thời vang lên một trận xôn xao, đông đảo ánh mắt đỏ bừng nhìn Mục Trần, nếu nói như vậy thì từ nay về sau, đại thiên cung bọn họ lại có thêm một vị tru ma vương thứ 2?

Vậy địa vị của người này ở đại thiên cung thật sự cũng quá cao rồi, thậm chí ngay cả cấp bậc của lục lâu chủ cũng phải thấp hơn hắn...

Sắc mặt hắc quang, mặc ngân vô cùng khó coi,nét mặt già nua của cửu trưởng lão cũng lộ vẻ âm trầm,nếu tổng bộ đại thiên cung thật sự công nhận thân phận tru ma vương của Mục Trần, vậy thì chuyện này cũng trở nên khó giải quyết.

Trên đại thiên thế giới, tru ma vương địa vị cực cao, đừng nói là hắn, cho dù là gặp Đại Trưởng Lão của phù đồ cổ tộc bọn họ cũng có thể bình đẳng tương giao.

nếu như hôm nay bọn họ thật sự muốn cưỡng ép bắt Mục Trần, vậy chỉ sợ cũng sẽ trở mặt với đại thiên cung...hậu quả đó cũng khá nghiêm

trọng.

Thân là cửu trưởng lão phù đồ cổ tộc, mặc u hiểu rất rõ thực lực cùng nội tình của đại thiên cung, trên ý nghĩa nào đó mà nói, đại thiên cung không kém chút nào so với phù đồ cổ tộc bọn họ, chẳng qua tôn chỉ của đại thiên cung là đối phó với ngoại vực tộc, cho nên cũng không hiển lộ trên đại thiên thế giới mà thôi.

lục lâu chủ cũng không nhìn bọn hắn nữa, mà là trả tru ma lệnh lại cho Mục Trần, sau đó ôm quyền cười một tiếng, nói:

- Phân bộ thánh uyên, Lâu chủ đại thiên lâu Lục Thông, ra mắt Tru ma Vương

Mục Trần ngẩn người, chợt có chút lúng túng nói:

- Lục lâu chủ cũng đừng trêu chọc ta...

Chuyện này phát triển cũng nằm ngoài dự liệu của hắn, hắn cũng không nghĩ tới, tổng bộ đại thiên cung sẽ thật sự công nhận vị Tru Ma Vương dùng tiểu xảo này.

lục lâu chủ cười cười nói:

- Trong đại thiên cung, địa vị của Tru Ma Vương cao cả, so với cấp bậc lảu chủ như ta còn cao hơn, cho nên cái lễ này ngươi đủ tư cách nhận

Bên cạnh, 3 người Cửu trưởng lão mặc u, mặc ngân, hắc quang nhìn thấy cảnh này, sắc mặt càng thêm khó coi, bọn họ tất nhiên là nhìn ra được, đây là lục thông cố ý diễn cho bọn họ nhìn, biểu hiện thân phận Tru Ma vương trọng yếu của Mục Trần...

- Làm sao bây giờ?

. Ánh mắt mặc ngân loé lên, sau đó nhìn về phía cửu trưởng lão, miệng khẽ nhúc nhích, thanh âm được linh lực bao bọc, truyền vào trong tai cửu trưởng lão.

Sắc mặt già nua của cửu trưởng lão không nhúc nhích chút nào, da mặt khô khốc khẽ run lên, cuối cùng chậm rãi lắc đầu một cái.

- Cửu trưởng lão!

Nhìn thấy ý của hắn, hắc quang nhất thời không nhịn được lên tiếng, đây chính là cơ hội tốt nhất để bắt Mục Trần, nếu chuyện hôm nay truyền về trong tộc, sợ rằng sẽc còn gảy nên sóng gió, đến lúc đó nếu bọn họ còn muốn tiền trảm hậu tấu như hôm nay thì chỉ sợ sẽ không dễ dàng như trước nữa.

cửu trưởng lão hung hăng nhìn hắc quang một cái, hiện giờ Mục Trần đã có thân phận tru ma vương, nếu bọn họ thật sự muốn cưỡng ép bắt người ngay tại đại thiên lâu chỉ chẳng khác gì đạp lên mặt đại thiên cung, đến lúc đó đại thiên cung chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Cửu trường lão chớp chớp mắt, sau đó nhìn về phía Mục Trần, thần sắc dịu đi một chút, nói:

- Mục Trần, ngươi chung quy cũng là người của phù đồ cổ tộc chúng ta, nếu ngươi có thể theo chúng ta tới phù đồ cổ tộc, nộp bát bộ phù đồ lên trên, vậy công lao đó có lẽ có thể khiến đại trưởng lão thả mẫu thản ngươi ra ngoài.

Mọi người nghe vậy đều bĩu môi khinh thường, cái lão già này, thấy cứng không được lại chuyển sang mềm?

hai mắt Mục Trần cụp xuống, khuôn mặt không chút xao động, chỉ thản nhiên nói:

- Sớm muộn ta cũng sẽ tới phù đồ cổ tộc, nhưng không phải bây giờ

Hắn cũng không còn là tiểu tử miệng hôi sữa nữa, làm gì có chuyện ngây thơ tin lời tên cửu trưởng lão này, lúc này mà hắn rơi vào trong tay phù đồ cổ tộc, không chỉ không giữ được bát bộ phù đồ, không chừng sẽ bị bọn họ dùng để uy hiếp mẫu thân.

Đợi đến một ngày hắn tiến vào thiên chí tôn, có sức tự vệ, tự nhiên hắn sẽ đi phù đồ cổ tộc!

Thấy Mục Trần hoàn toàn không bị tác động, sắc mặt cửu trưởng lão cũng trầm xuống, nói:

Mục Trần, ngươi đừng cỏ không biết điều, ngươi thật sự nghĩ rằng có thân phận tru ma vương là có thể khiến phù đồ cổ tộc ta bó tay sao?"

- Vậy cứ thử xem

. Mục Trần mặt không cảm xúc nói, cửu trưởng lão này dù là tiên phẩm thiên chí tôn, thực lực kinh khủng, nhưng hắn cũng không phải là không có thủ đoạn chống lại, cùng lắm là dùng nốt đạo nhân tình của võ tổ, hắn cũng không tin mời võ tổ tới rồi, cửu trưởng lão này còn có gan ngông cuồng.

Đối với thủ đoạn mời viện binh này,Mục Trần cũng không cảm thấy mất mặt gì, trên cái thể giới này, hiểu cách mượn thế, có thể mượn thế, đó cũng là một dạng thực lực.

Da mặt cửu trưởng lão co rúm lại một cái, hai mắt đen kịt nhìn Mục Trần gắt gao, hiểu nhiên trong lòng cũng cực kỳ giận dữ.

Nhưng đối với ánh mắt của hắn, Mục Trần trực tiếp coi như không thấy.

cửu trưởng lão ánh mắt âm trầm, hắn nhìn Mục Trần chòng chọc, một lúc lâu sau, rốt cục hít sâu một hơi, lửa giận trong mắt dần dần thu lại, chớp mắt một cái, nói "Hi vọng ngươi đừng hối hận"

Âm thanh vừa dứt, hắn cũng không nói thêm nữa, lập tức xoay người rời đi.

hắc quang, mặc ngân thấy cửu trưởng lão dừng tay, sắc mặt cũng âm trầm, hiển nhiên là cực kỳ không cam lòng, nhưng bọn họ cũng hiểu, hôm nay bọn họ đúng là không làm gì được Mục Trần.

vì vậy, bọn họ cũng chỉ âm trầm nhịn Mục Trần một cái, phất tay bỏ đi.

Phía sau, sắc mặt Mặc tâm, huyền la càng là đen như đít nồi, bọn họ cũng không ngờ rằng, một vị tiên phẩm thiên chí tôn, 2 vị linh phẩm thiên chí tôn ra tay mà không làm gì được Mục Trần.

- Tên đáng chết, vận khí thật tốt!

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, cắn răng, cũng không nghĩ tới Mục Trần bất chợt lại trở thành tru ma vương, hơn nữa còn được tổng bộ đại thiên cung công nhận...

Nhưng việc đã đến nước này, bọn họ cũng hiểu, ý đồ bắt Mục Trần, cướp được Bát bộ phù đồ đã hoàn toàn thất bại rồi.

Nghĩ tới việc từ nay về sau, Bát bộ phù đồ sẽ thuộc về Mục Trần, trong lòng 2 người lại tràn ngập sự tức giận cùng không cam tâm.

Lửa giận bừng bừng trong lòng, họ hung hăng nhìn Mục Trần một cái, xoay người nhanh chóng đuổi theo.

Mục Trần sắc mặt vẫn không cảm xúc nhìn bọn họ xoay người rời đi, mà đợi đoàn người bọn họ tới cửa lớn đại thiên lâu, hắn rốt cục mở miệng, bình tĩnh nói:

- Một ngày nào đó, ta sẽ tự mình tới phù đồ cổ tộc, cứu mẹ ta ra

Bước chân cửu trưởng lão dừng lại một chút, sau đó xoay đầu lại, khoé miệng dường như có nụ cười châm chọc, hắn âm ế nhìn Mục Trần, lạnh lùng nói:

- Vậy sao? Thật không? Lão phu sẽ cho người quét sạch lao tù, chờ đến lúc ngươi tới đó ở...

trong giọng nói của hắn tràn đầy sự khinh miệt, một cái nho nho bán bộ đại viên mãn, dù là lấy được bát bộ phù đồ đi nữa, nhưng muốn tới

cửa phù đồ cổ tộc cứu người, thật là mơ mộng hão huyền"

Ánh mắt Mục Trần cũng sắc như dao, nhìn chằm chằm cửu trưởng lão, cười nhạt một tiếng, nói:

- Đến lúc đó, ta sẽ tự mình đến lãnh giáo khả năng của cửu trưởng lão....

- Ranh con cuồng vọng, lão phu đợi

. Cửu trưởng lão không thèm lắc đầu, sau đó trực tiếp xoay người đi.

Mục Trần nhìn thân ảnh hắn rời đi, cũng chỉ cười nhạt, thời điểm bước tới phù đồ cổ tộc, hắn chắc chắn cũng đã tiến vào thiên chí tôn rồi, đến lúc đó, hắn sẽ cho lão bất tử kia biết, cái gì gọi là phong thuỷ luân chuyển..."

*phong thuỷ luân chuyển: Kiểu như sông có khúc, người có lúc.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1349: Tru Ma Điểm

Cùng với việc đoàn người phù đồ cổ tộc đầu hổ đuôi rắn* rời đi, không khí căng thẳng trong đại thiên lâu tiêu tán trong nháy mắt, không ít tru ma sư âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nếu như những thiên chí tôn này thật sự đánh nhau ở đây, sợ rằng bọn họ sẽ rơi vào cảnh trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết

(Đầu hổ đuôi rắn: lúc đến hùng hổ, lúc đi ỉu xìu) vào lúc này Linh lực nham tương quanh thân xích viêm lão tiên cũng tiêu tán đi, hắn xoay người lại, ánh mắt kỳ lạ quan sát Mục Trần, chợt hướng về phía lục lâu chủ bên cạnh, cười hắc hắc, hài hước nói:

- Không ngờ đại thiên cung lại thừa nhận thân phận của hắn, nếu như vậy thì Mục Trần hắn đã trở thành tru ma vương yếu nhất trong lịch sử đại thiên cung từ trước tới nay rồi?

Trong trường hợp bình thường thì, người có thề trờ thành tru ma vương tất nhiên phải có thực lực chống lại thiên ma đế, nhưng Mục Trần hiện giờ hiển nhiên còn kém xa.

Lục lâu chủ liếc xích viêm lão tiên một cái, sau đó ánh mắt chuyển sang Mục Trần, nói:

- Ngươi đi theo ta

Dáng vẻ này, hiểu nhiên là có lời muốn nói riêng với Mục Trần.

Mục Trần gật đầu một cái, ôm quyền với ôn gia hà bà, cảm tạ lúc trước bà đã xuất thủ tương trợ, sau đó mới nhanh chóng đuổi theo lục lâu chủ.

Mục Trần đi theo sau lưng lục lâu chủ, 2 người tiến vào một gian phòng khách trong đại thiên lâu, lục lâu chủ mới xoay người, ánh mắt chăm chú nhìn Mục Trần, chậm rãi nói

- Mục Trần, tổng bộ đại thiên cung thừa nhận thân phận tru ma vương của ngươi, chỉ là...

- Bởi vì thực lực bản thân ngươi còn yếu, đại thiên cung cũng không thể cấp cho ngươi quyền lợi tương ứng của tru ma vương được

Mục Trần nghe vậy, khuôn mặt cũng không tỏ ra ngoài ý muốn chút nào, ngược lại hơi gật đầu một cái, hắn không phải người ngu, cho nên sẽ không thật sự cho rằng mình một bước liền trở thành tru ma vương chính thức, thật sự trở thành cao tầng của thế lực siêu cấp đứng đầu như đại thiên cung, có quyền điều động tất cả cường giả đại thiên cung...

Đại thiên cung nội tình thâm hậu, trong đó kết cấu quyền lợi tương đối rõ ràng, một vị tru ma vương có quyền lợi cùng địa vị cực kỳ lớn, nếu như bản thân Mục Trần đã là thánh phẩm thiên chí tôn thì đại thiên cung tất nhiên sẽ rất hoan nghênh vị tru ma vương như hắn gia nhập, nhưng sự thật là hắn mới chỉ bán bộ đại viên mãn mà thôi.

Mà thực lực như vậy, hiển nhiên không đủ để hưởng quyền lợi của tru ma vương trong đại thiên cung, nếu cưỡng ép đòi hỏi thì chỉ tự tìm phiền phức.

Dù sao đi nữa cũng sẽ không có bất kỳ người nào sẽ nghe lệnh của một tru ma vương mới bán bộ đại viên mãn cả.

- Ngươi lại có thể chấp nhận việc này?

. Lục lâu chủ thấy Mục Trần hoàn toàn bình tĩnh thì lại hơi kinh ngạc

Mục Trần cười một tiếng, nói "Ta hiểu cách làm của đại thiên cung, nếu ta thật sự muốn làm cái chức tru ma vương này, kết quả sẽ chỉ tự rước lấy nhục."

Trong mắt lục lâu chủ thoáng hiện vẻ than thở, Mục Trần này dù trẻ tuổi, nhưng cũng không cuồng ngạo, hơn nữa tự biết bản thân cái gì nên làm, cái gì không.

- Nhưng ngươi cũng không cần thất vọng, mặc dù ngươi không có quyền lợi của tru ma vương, nhưng thân phận này cũng là thật, bất kể như thế nào, nếu ai muốn động vào ngươi cũng sẽ phải nhìn qua mặt mũi của đại thiên cung đã.

- Hơn nữa sau này đợi đến lúc ngươi đủ thực lực, nếu lúc đó ngươi muốn tới đại thiên cung, vậy đại thiên cung ta lúc nào cũng có thể giao quyền lợi tru ma vương cho ngươi

. Lục lâu chủ nói

- Vậy thì cảm ơn lục lâu chủ

. Mục Trần ôm quyền cười, đối với quyết định của đại thiên cung, hắn cũng không bất mãn chút nào, hơn nữa lúc trước bọn họ có thể ra mặt giải vây giúp hắn, cũng khiến trong lòng hắn có một tia cảm kích.

lục lâu chủ cười cười, sau đó nói:

- Mặc dù cánh danh tru ma vương là giả, nhưng tru ma điểm lại là hàng thật nha...

Mục Trần ngẩn ra, chợt trong mắt hiện lên vẻ vui mừng "Ý lâu chủ là, ta có thể tiêu xài tru ma điểm này?"

ở đại thiên cung, tru ma điểm có thể đổi được rất nhiều thứ tốt, các loại thánh vật đẳng cấp khác nhau, chí tôn pháp thân, linh đan, thậm chí là tuyệt thế thần thông, cho nên tru ma điểm tuyệt đối là đồ tốt.

Mà lúc trước vì hành động tiểu xảo thăng chức của mình nên Mục Trần cũng không nghĩ rằng tru ma điểm này còn có thể dùng được, nhưng ý tứ của lục lâu chủ hiện giờ là, hiển nhiên hắn có thể dùng tru ma điểm này để đổi bảo bối.

Thấy dáng vẻ vui mừng của Mục Trần, lục lâu chủ cũng cười híp mắt, gật đầu một cái, sau đó xoay người đi vào trong

- Đi theo ta

Mục Trần sắc mặt mừng rỡ, nhanh chóng đuổi theo.

Đi theo sau lưng lục lâu chủ, xuyên qua mấy cái phòng khách, cuối cùng đi tới trước một cái kho đóng chặt cửa, lục lâu chủ phất tay lên, trên cánh cửa bằng đồng toát ra linh quang chói mắt, sau đó cạch cạch 2 tiếng, mờ ra.

Cửa lớn mở ra, nhất thời có có bảo quang nồng đậm ập vào mắt, khiến ánh mắt của Mục Trần sáng rực lên không dứt ra nổi.

Mà đợi đến lúc hắn ngưng thần lại thì, không kìm được mà hít một hơi khí lạnh, chỉ thấy bên trong căn phòng khổng lồ này, từng viên thủy tinh cầu trôi lơ lửng, trong mỗi viên cầu đều phát ra bảo quang* chói mắt, hiển nhiên vật trong đó đều không tầm thường (bảo quang - ánh sáng của bảo vật)

- thật không hổ là đại thiên cung.

Mục Trần nhìn căn phòng chất đầy bảo bối, không kìm được than thở một tiếng, đại thiên cung không hổ là siêu cấp thế lực đứng đầu, chỉ mới một tòa phân bộ thôi đã có kho tàng phong phú như vậy, nội tình bậc này, các thế lực bình thường còn kém xa

Lục lâu chủ dẫn Mục Trần vào, cười nói "Bên trong thủy tinh cầu có ghi giá cả, nếu người coi trọng vật nào, chỉ cần đủ tru ma điểm đổi là được"

Ánh mắt Mục Trần nóng lên, bước nhanh về phía trước, ánh mắt quét qua những viên thủy tinh cầu trong suốt.

- Cao Cấp thành vật, thiên viêm thương, 800 tru ma điểm

- Đại viên mãn thần thông, Tiểu Quang Minh Chỉ, 1100 tru ma điểm.

- Vạn Mộc Hồi Xuân Thể, xếp hạng 39 trên bảng 99 pháp thân, 1300 tru ma điểm'

Bên trong thủy tinh cầu, đủ các loại bảo bối lung linh rực rỡ, làm Mục Trần sợ hãi than không ngớt, bất quá với cấp bậc của hắn hiện giờ, cũng cỏ chút coi thường cao cấp thánh vật cùng đại viên mãn thần thông.

Lục lâu chủ, có đồ cao cấp hơn không?". Mục Trần hỏi.

Lục lâu chủ cười cười, chỉ về khu vực bên trái:

- Bên kia phần lớn là chuẩn tuyệt thế thánh vật, ta cảm thấy hắn là hợp với ngươi

Bình thường mà nói, phần lớn tuyệt thế thánh vật đều là đồ của thiên chí tôn, cho nên đối với những người chưa đột phá đến thiên chí tôn thì chuẩn tuyệt thế thành vật chính là thánh vật mạnh nhất.

Mục Trần nghe vậy bước nhanh thêm, hiện giờ hắn đúng là cảm thấy hứng thú với tuyệt thế thánh vật, dù sao sức mạnh của thiên đế kiếm cũng đã tiêu hao hết,ờ chỗ này hắn cũng cần tìm cho mình một món bảo bối đẳng cấp cao.

Bước chân của hắn dừng lại bên cạnh một quả thủy tinh cầu to bằng đầu người, ánh mắt nhìn lại, bên trong đó có một chiếc roi màu đen chầm chậm chuyền động, trên chiếc roi này có đầy gai nhọn, lóe ra hàn quang sâu kín, trên thân roi, dường như mỗi đoạn đều phủ kín hoa văn cổ xưa, hoa văn ngọ nguậy, khiến người khác có cảm giác quỷ dị

- hả?

. Mục Trần nhìn cây roi đen này, cũng kinh ngạc thốt một tiếng, hơi cảm thấy quen thuộc.

- Roi này tên là phược thần tiên, chuẩn tuyệt thế thánh vật, luyện thành từ cành lá của hoa mạn đà la thượng cổ, roi có thể đạt tới đẳng cấp này, vậy thì cấp bậc của đóa mạn đà la kia chắc chắn đã đạt tới tầng thứ thiên chí tôn

. Bên cạnh, lục lảu chủ cười nói.

- Thì ra là luyện chế từ cành lá của hoa mạn đà la

. Mục Trần lúc này mới chợt hiểu, bảo sao hắn lại cảm thấy quen thuộc như thế, bất quá vật này cũng không tồi, nếu cho mạn đà la thì chắc chắn sẽ ở trong tay nàng phát ra uy lực cường đại.

Sau khi rời khỏi thánh uyên thành, Mục Trần định đầu tiên là về thiên la đại lục xem một chút, dù sao mục phủ mới thành lập không bao lâu, mà hắn thân là phủ chủ, nếu đi chơi lâu mà không về thì dù có mạn đà la giúp một tay đi nữa cũng sẽ làm lòng người bất ổn.

Cây phược thần tiên này coi như lễ vật cho mạn đà la, dù sao người ta lao tâm lao lực giúp hắn quản lý mục phủ, cũng thật sự vất vả.

Mục Trần liếc giả một cái, 2000 tru ma điềm, cũng ở trong phạm vi chấp nhận được, lúc này mới lấy tru ma lệnh ra, thủy tinh cầu lóe sáng một cái, chậm rãi bay tới, sau đó hắn dùng tay lấy đi.

Đổi phược thần tiên này xong, Mục Trần không ngừng rảo bước, tiếp tục đi về phía trước, không bao lâu sau hắn lại nhìn trúng một vật

Thứ kia dường như là một cái khuyên tai tinh xảo, bên trong khuyên tai chứa một loại chất lỏng xanh biếc như phỉ thủy, mà cũng chính loại chất lỏng kì dị này khiến cho khuyên tai trờ nên khác thường.

- Con mắt của tiểu tử ngươi cũng thật gian xảo, đây là thiên linh ngọc tủy, chính là do thiên địa linh lực bị cô đọng dưới lòng đất qua vô số năm mới tạo thành,đeo lên người có thể khiến tốc độ tu luyện tăng nhanh, có

thể nói là kỳ bảo hỗ trợ tu luyện, nhưng vật này đối với thiên chí tôn cũng vô dụng, cho nên chỉ có thể xếp vào chuẩn thánh vật

. Lục lảu chủ nhìn ánh mắt Mục Trần, nhất thời không nhịn được cười nói.

Mục Trần dường như có chút suy nghĩ, thiên linh ngọc tủy này hiển nhiên vô cùng thích hợp với lạc ly, nàng lúc này mới chỉ là hạ vị địa chí tôn, nếu có vật này thì sẽ cực kỳ hữu ích đối với việc tu luyện.

Hắn liếc mắt nhìn giát một cái, 3000 tru ma điểm, điều này khiến hắn có chút kinh ngạc, xem ra loại đồ vật phụ trợ tu luyện này, giá cả cũng đắt hơn một chút.

Bất quá, vì lạc ly, những thứ này chỉ là chuyện nhỏ, vì vậy hắn vung tay lên, đổi

- Hảo tiểu tử, vì nụ cười của mỹ nhân, cũng thật chịu chơi

. Lục lâu chủ cười híp mắt nói, vật này hiển nhiên là cho nữ nhân dùng, Mục Trần mạnh tay chi như vậy, hiển nhiên là muốn tặng cho tiểu tình nhân của hắn.

Nghe hắn trêu chọc, Mục Trần cũng cười cười, hắn liếc mắt nhìn tru ma lệnh, lúc này mới ngắn ngủi một lúc thôi đã tiêu hao đến 1/2 tru ma điểm, điều này khiến hắn âm thầm chắt lưỡi một cái, tru ma điểm này đúng là không đủ xài, khó trách nhiều tru ma sư như vậy, nhiều năm đều lăn lộn ở thánh uyên đại lục, kiếm lấy tru ma điểm...

- Kế tiếp xem xem cỏ món chuẩn tuyệt thế thánh vật nào phù hợp với ta không.

Mục Trần trầm ngâm một chút, sau đó liền ôm theo một ít chờ mong, tiếp tục hướng về phía sâu mà đi, cứ tìm kiếm như thế một lúc lâu sau, bước chân của Mục Trần mới từ từ dừng lại.

Ánh mắt của hắn mang theo một tia kì dị nhìn về phía thủy tinh cầu bên cạnh.

ớ trong đỏ cũng không có bất kỳ món tuyệt thế thành vật nào, mà lại cỏ một đám chất lỏng màu vàng như đặc sệt, từ từ chảy bên trong thủy tinh cầu, một loại dao động kỳ lạ truyền ra từng trong chất lỏng màu vàng kia.

- Đây là...

Hai mắt Mục Trần híp lại, trong mắt càng nổi lên vẻ kinh nghi.

- Kim Cương Phá Linh Tướng?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1350: Chia Ly

Kim cương phá linh tương là một loại thiên tài địa bảo kì lạ, từ kim cương phá linh thạch biến thành, nhìn mềm mại như nước, nhưng lại chắc chắn không thể gãy, có thể biến hoá to nhỏ, hơn nữa có sức xuyên thấu đặc biệt đối với linh lực, lực sát thương cực mạnh, khi chế tạo tuyệt thế thánh vật, đa số đều cho thêm một ít kim cương phá linh tương, như vậy có thể thấy độ quý hiềm của vật này.

- Coi trọng vật này? Chẳng lẽ ngươi muốn chế tạo tuyệt thế thành vật?

Lục lâu chủ nhìn ánh mắt Mục Trần, không khỏi có chút kinh ngạc nói.

Mục Trần cười lắc đầu một cái, hắn cũng không muốn chế tạo tuyệt thế thánh vật, nhưng đối với hắn mà nói, kim cương phá linh tương này cũng có chút tác dụng kỳ lạ, bất hủ kim thân của hắn cỏ thể ngưng luyện ra bất hủ thần văn, thiên biến vạn hoá, cực kỳ khó lường.

Mà khi hắn thúc giục bất hủ thần văn, nếu lại có thể bao trùm một tầng kim cương phá linh tương ở bên ngoài, vậy thì uy lực chắc chắn sẽ cao hơn một tầng, thậm chí, nói không chừng còn cỏ thể vượt qua tuyệt thế thánh vật chân chính.

Đối với hắn, không thể nghi ngờ đây chính là một món cực kỳ thích hợp.

Mục Trần liếc mắt nhìn bảng giá, lại là 3000 tru ma điểm, hơi trầm ngâm một chút liền vung tay lên, đổi.

Kim cương phá linh tương này rơi vào tay của hắn, lại phối hợp với bất hủ thần văn thì hầu như có thể phát ra uy lực sánh ngang với tuyệt thế thánh vật chân chính, hơn nữa vì bất hủ thần văn có tính biến hoá, vừa có thể công lại có thể thủ,vậy tương đương với một món bách biến tuyệt thế thánh vật.

Vì thế, sau khi đổi lấy kim cương phá linh tương xong, 1 vạn tru ma điểm của Mục Trần chỉ còn lại 2000, mà 2000 này hắn dùng để đổi một ít trung cấp thánh vật cùng với một ít linh đan có tác dụng đối với cửu phẩm chí tôn và hạ vị địa chí tôn.

Những thứ đồ này dù hắn không dùng được, nhưng đối với mục phủ mà nói thì cũng tương đối hiếm có.

Sau khi đổi sạch tru ma điểm, Mục Trần vẫn có chút chưa thoả mãn, phủi phủi tay một cái, được lục lâu chủ dẫn ra khỏi kho.

- Ngươi định đi thái linh cổ tộc?

. Khi Mục Trần gặp lại lạc ly, cũng đã nghe nói lạc ly có ý định theo xích viêm lão tiên tới thái linh cổ tộc,nên lúc này cũng có chút kinh ngạc lên tiếng.

Lạc ly nhàn nhạt cười một tiếng, khẽ gật đầu, khuôn mặt như bạch ngọc tản ra khí chất rực rỡ, đẹp đến nỗi người khác hoa cả mắt.

- Lạc thần tộc hiện giờ đã vào guồng, huyết thần tộc bị tổn hại nặng nề, không còn chút uy hiếp nào, chỉ cần lạc thần tộc yên tâm tĩnh dưỡng thì cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Lạc ly êm ái nói.

Mục Trần nhíu mày một cái, lúc trước hiển nhiên lạc ly cũng không quá để ý đến thái linh cổ tộc, nhưng tại sao lại thay đổi chủ ý nhanh như vậy?

Ánh mắt Mục Trần hơi loé lên, nhìn lạc ly chăm chú:

- Ngươi vì ta nên mới đi thái linh cổ tộc?

Lạc ly ngẩn ra, nhìn dáng vẻ của Mục Trần, liền biết không gạt được hắn, nàng khẽ cắn môi, nói:

- Bây giờ ta còn quá yếu, không có cách nào trợ giúp được ngươi

lúc trước phù đồ cổ tộc bức bách Mục Trần, mặc dù trong lòng nàng tức giận, nhưng không thể làm được gì, đối mặt với thiên chí tôn, dù nàng có tu luyện lạc thần pháp thân cũng không có ý nghĩa gì.

Hơn nữa sau chuyến đi thượng cổ thánh uyên lần này, nàng cũng nhận ra thực lực bản thân vẫn chưa đủ, không chỉ không giúp được Mục Trần được bao nhiêu, lại còn khiến hắn lúc nào cũng lo lắng.

Hiện giờ nếu nàng muốn đuổi theo bước chân của Mục Trần, vậy chỉ có cách đi thái linh cổ tộc, trờ thành thánh nữ, hơn nữa một khi trở thành thánh nữ, nàng cũng sẽ có địa vị phi phàm trong thái linh cổ tộc,

Có thái linh cổ tộc chống lưng, vạn nhất sau này Mục Trần thật sự trở mặt với phù đồ cổ tộc, nàng cũng có thể mượn sức mạnh của thái linh cổ tộc trợ giúp cho Mục Trần, làm cho phù đồ cổ tộc không dám quá mức ngang ngược.

Mục Trần nhìn lạc ly chăm chú, hắn vừa nhìn liền biết được suy nghĩ trong lòng nàng, lúc này trong lòng hắn không kìm được mà dâng lên sự cảm động.

thái linh cổ tộc cũng là một trong 5 đại cổ tộc, mặc dù lạc ly thu được truyền thừa thái linh thông thiên quang, nhưng nếu muốn ngồi vững vị trí thánh nữ thì chắn chắn cũng còn nhiều gian nan.

nhưng nàng vẫn không hề lui bước, mảnh thâm tình này hắn vô cùng hiểu.

- Lạc ly...

Lạc ly đưa bàn tay thon dài nhẹ nhàng che miệng Mục Trần, khẽ cười nói:

- Ngươi cũng không cần khuyên ta nữa, ta đã quyết rồi, hơn nữa, ít nhất ta ở trong thái linh cổ tộc sẽ rất an toàn, không cần lo lắng

ánh mắt Mục Trần phức tạp, hắn nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của nữ tử trước mắt, từ trong con ngươi của nàng, hắn đã nhìn thấy vẻ kiên định, điều này khiến hắn hiểu ra, lạc ly đúng là đã hạ quyết tâm rồi.

Vì vậy, hắn cũng chỉ có thể nhẹ nhàng gật đầu, sau đó lấy ra thiên linh ngọc tuỷ đã dùng tru ma điểm đổi lúc trước, mỉm cười nói:

- Cái này cho ngươi, rất có ích đối với tu luyện

lạc ly tò mò nhận lấy, khuyên tai thuỷ tinh cực kỳ tinh xảo, dây khuyên xanh biếc tản ra khí tức cực kỳ tinh thuần, cỗ khí tức kia vừa chui vào người, liền khiến cả cơ thể trờ nên mát mẻ, ngay cả linh lực cũng vận chuyển nhanh chóng hơn.

- Đây là thiên linh ngọc tuỷ?

. Ánh mắt lạc ly cũng không phải là kém, liếc một cái liền nhận ra ngọc tuỷ xanh biếc này, lúc này nàng cũng có chút kinh ngạc, hiển nhiên là biết vật này quý giá.

Mục Trần gật đầu một cái:

- Đeo một chút xem

Lạc ly cũng không từ chối, gật nhẹ đầu, sau đó liền đeo khuyên tai thuỷ tinh lên

Vành tai nàng vốn mềm mại trắng nõn, trong trẻo trơn láng, hiện giờ đeo khuyên tai lên, khuyên tai đung đưa, càng làm cho lạc ly vốn đã tuyệt mĩ, nay lại thêm một phần phong tình mê người, kinh diễm cực kỳ

Bàn tay lạc ly nhẹ nhàng nghịch nghịch khuyên tai, sau đó hơi nghiêng đầu, hướng về phía Mục Trần thản nhiên cười một tiếng, nói:

- Đẹp không?

Nụ cười này của nàng hoa nhường nguyệt thẹn, đôi mắt long lanh sáng ngời, có thể nói là nghiêng nước nghiêng thành.

Mặc dù nàng và Mục Trần đang ở góc đại thiên lâu, những vẫn khiến không ít ánh mắt kinh diễm bắn tới, những ánh mắt này đều hau háu đến mức chảy nước dãi.

bất quá bọn hắn còn chưa kịp tham lam dòm ngó thì Mục Trần đã xoay người, che lạc ly lại, nói:

- Sau này khi không có ta ở đây, cũng đừng cười mê người như vậy

Lạc ly nghe vậy, không khỏi mỉm cười, hừ nhẹ nói:

- Tại sao?

- Ta sợ người khác không kìm chế nổi.

Mục Trần cười hắc hắc.

Lạc ly tức giận liếc hắn một cái, nhưng lại thấy thân thể Mục Trần càng ngày càng xích gần vào nàng, hơi thở quen thuộc phả vào mặt, khiến cho nàng theo phản xạ đưa tay cản lồng ngực Mục Trần, trong con ngươi lưu ly hiện lên một tia thẹn thùng, chăm chú nhìn hắn.

- Ngươi định làm gì?

Mục Trần bĩu môi, cười nói "Sắp sửa chia tay, cũng không cho chút gì an ủi sao? Nếu không cho, ta cũng không để ngươi đi"

Lạc ly khẽ cắn môi một cái, ánh mắt giận dữ thẹn thùng liếc Mục Trần, tên này bình thường đều ôn hoà chững chạc, sao thời điểm thế này lại bắt đầu giở trò đùa bỡn lưu manh rồi.

Bất quá vừa nghĩ tới việc sắp tới phải chia ly một khoảng thời gian, trong lòng lạc ly cũng có chút không muốn, cho nên sau khi do dự một lát, bàn tay nhỏ bé đang ngăn mục trậc rốt cục cũng hơi rụt lại một chút, đồng thời đôi mắt đẹp của nàng liền nhắm lại.

Trong khoảnh khắc, khuôn mặt bạch ngọc xinh đẹp đến mức người ta nín thở, Mục Trần không kìm chế được tình cảm mãnh liệt trong lòng nữa, đưa tay ra ôm lấy vòng eo thon mềm mại của nàng, sau đó cúi đầu hôn xuống đôi môi mềm mại đỏ thắm.

rắc rắc rắc!

Mặc dù 2 người ở trong góc phòng, ánh sáng tối mờ, nhưng hào quang của lạc ly thật sự quá nổi bật, cho nên trong đại thiên lâu này vẫn có không ít ánh mắt quét qua, vì thế nên âm thanh chén trà bị bóp vỡ liên tiếp vang lên.

Không ít tru ma sư đều chảy máu trong tim, mỹ nhản như thế lại có người trong lòng mất rồi, tên Mục Trần kia kiếp trước đúng là bị sét đánh, mới có thể có diễm phúc bậc này.

Mục Trần cũng không thèm để ý xung quanh, chỉ tiếp tục cúi đầu hưởng thụ đôi môi thơm mềm mại.

Cuối cùng, lạc ly có chút không chịu nổi, mạnh mẽ đẩy hắn ra nửa bước, khuôn mặt tuyệt mỹ vốn xưa nay ưu nhã, giờ lại như thoa phấn hồng, đôi mắt lưu ly hiện đầy vẻ thẹn thùng.

- hắc hắc

Bị lạc ly hung hăng liếc một cái, Mục Trần lại khúc khích cười một tiếng, trưng ra cái bộ mặt Trư ca thèm thuồng, chọc cho lạc ly không nhịn được giơ tay đấm hắn 2 cái.

- khục khục!

Trong lúc 2 người đang tình chàng ý thiếp thì một tiếng ho khan vang lên, xích viêm lão tiên chậm rãi bước tới, quét mắt nhìn Mục Trần một cái, hừ lạnh nói:

- Tiểu tử chú ý chừng mực một chút, lại dám công khai khinh bạc thánh nữ thái linh cổ tộc chúng ta trước mặt bàn dân thiên hạ

Mục Trần nghe vậy cũng không thèm để ý, cười một tiếng, ôm quyền nói:

- Sau này lạc ly ở thái linh cổ tộc, vậy phiền xích viêm tiền bối hỗ trợ nhiều hơn một chút

- Thừa lời

. Xích viêm lão tiên bĩu môi, nói:

- Yên tâm đi, ở trong thái linh cổ tộc, tốc độ tu luyện của lạc ly chắc chắn sẽ nhanh hơn ngươi

Đối với lời này, Mục Trần cũng không hoài nghi, lạc ly có thiên phú như vậy, hơn nữa còn mang trên mình lạc thần pháp thân cùng thái linh thông thiên quang, chắc chắn thái linh cổ tộc sẽ hết sức bồi dưỡng, thêm một thời gian nữa, tiến vào thiên chí tôn chỉ là việc trong tầm tay.

- Nếu chia tay xong rồi, vậy thì đi thôi

. Xích viêm lão tiên tác phong nhanh nhẹn, trực tiếp nhìn về phía lạc ly, cười nói.

Lạc ly nhìn Mục Trần một cái, khẽ gật đầu.

xích viêm lão tiên vung tay lên, hồ lô đỏ bên hông phóng to ra, mà hắn cùng với lạc ly thì hoá thành lưu quang rơi lên trên đó, xích quang khởi động liền biến mất ở phía chân trời.

Mục Trần ngưng mắt nhìn về hướng bọn họ rời đi, thật lâu sau vẫn còn thẫn thờ.

- Mục Trần, chuyện ờ đây đã xong, vậy chúng ta cũng phải về nhà rồi

. Ôn thanh tuyền tới cạnh Mục Trần, vỗ vỗ vai của hắn, cười tủm tỉm nói.

- mục huynh, sau này nếu có thời gian, mời tới ôn gia chúng ta làm khách

. Ôn tử vũ cũng ôm quyền cười nói.

Mục Trần cười gật đầu một cái.

Ôn thanh tuyền vẫy vẫy tay, ôn gia hà bà cũng không chậm trễ chút nào nữa, vung tay áo lên, mang mọi người hoá thành linh quang bay đi...

Nhìn mọi người rời đi, Mục Trần cũng xoay đầu lại, hướng về phía 2 người linh khê, long tượng cười một tiếng, lười biếng duỗi lưng một cái.

- Đi thôi, chúng ta đi thiên la đại lục...

Rời khỏi thiên la đại lục cũng đã hơn một năm thời gian, cơ mà, lúc đầu hắn rời đi mới chỉ là hạ vị địa chí tôn, vậy mà hôm nay khi trở về, cũng đã là bán bộ đại viên mãn.

Ban đầu hắn cũng không có khả năng chưởng khống mục phủ, cần mạn đà la giúp một tay trấn áp, mà hiện giờ...dưới thiên chí tôn, gần như hắn đã là vô địch!

- Cũng không biết mục phủ hiện giờ ra sao?

Hắn khẽ cười, thân hình vừa động liền hoá thành lưu quang, phóng lên cao.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1351: Tử Vân Tông

Thiên la đại lục, bắc giới, mục phủ đại điện.

Trong đại điện, quần hùng hội tụ, hiện giờ, mục phủ đã là thế lực khổng lồ nhất bắc giới, không thẹn với ngôi vị bá chủ, tất cả các thế lực trong bắc giới đều tấp nập tới thần phục, cường giản ùn ùn gia nhập, càng khiến mục phủ càng ngày càng lớn mạnh.

Nhưng mà lúc này,mặc dù trong đại điện hội tụ không ít cường giả mục phủ, nhưng không khí lại có vẻ ngột ngạt khác thường.

ở vị trí thủ tọa, mạn đà la ngồi trên chiếc ghế màu vàng, nàng mặc váy đen, thần hình loli nhỏ xinh, là người đại diện quản lý mục phủ, danh vọng của mạn đà la ở bắc giới hầu như đã đạt tới cực hạn.

Mà kể từ sau khi mục phủ thành lập, phủ chủ Mục Trần liền rời khỏi bắc giới, đến nay chưa về, cho nên tất cả đều do mạn đà la một tay quản lý.

Cái này cũng dẫn tới việc rất nhiều các thế lực bắc giới hiện nay cũng chỉ biết danh mạn đà la, còn đối với Mục Trần thần bí thì lại không biết gì.

ở phía dưới mạn đà la là những thủ lĩnh của các đại thế lực cũ trong bắc giới như liễu thiên đạo, vạn thánh lão tổ, u minh cung chủ, nhưng hiện giờ bọn họ cũng đã sớm là người của mục phủ.

ở phía dưới nữa chính là những cường giả khác của mục phủ, quy mô như vậy, có lẽ không chỉ mạnh gấp mấy lần so với đại la thiên vực ngày xưa.

Trên thủ tọa, bàn tay nhỏ bé của mạn đà la nhẹ nhàng gõ tay vịn, khuôn mặt nhỏ bé lãnh túc, nàng đưa mắt nhìn quanh toàn trường, một lát sau mới chậm rãi nói

- ta nhận được tin tình báo, tử vân tông sắp đưa tin tới mục phủ

đại điện im như thóc, không ít cường giả mục phủ nghe thấy tên tử vân tông này thì thần sắc biến đổi, dường như trở nên sợ hãi.

Thiên la đại lục chính là siêu cấp đại lục trên đại thiên thế giới, địa vực bát ngát mênh mông, mà dựa theo sự phân chia đại khái thì thiên la đại lục được chia thành 5 khu vực: Đông vực, tây vực, nam vực, bắc vực, trung vực.

mà bắc giới thì còn chưa đủ là một góc nhỏ trong bắc vực.

tuy nói hiện nay mục phủ đã trở thành bá chủ bắc giới, nhưng nếu đặt trong toàn bộ bắc vực cũng chỉ có thể coi là nhất lưu, mà "Tử vân tông" mà mạn đà la nói lúc trước lại là một trong tam đại thế lực cấp bá chủ của bắc vực.

nghe nói, trong tử vân tông, mỗi vị trưởng lão đều có thực lực đại viên mãn, nội tình như vậy có thể nói là hùng hậu đến cực hạn.

Nếu như so sánh, mục phủ chỉ có một mình mạn đà la chống đỡ, chẳng khác gì đom đóm.

Thiên la đại lục ẩn chứa quá sâu, trong quá khứ, bất kể là đại hạ hoàng triều hay thánh ma cung, tuy rằng cũng cỏ chút danh tiếng, nhưng nếu so sánh với những thế lực lão làng thâm tàng bất lộ thế này thì vẫn có chênh lệch.

Cho nên, khi đông đảo cường giả mục phủ nghe nói tới tử vân tông thì mới bị khí thế của nó dọa sợ.

- Tử vân tông muốn làm gì?

Lúc lâu sau,phía dưới, liễu thiên đạo sắc mặt nghiêm nghị, hỏi.

Mạn đà la cười lạnh một tiếng, nói:

- Còn có thể làm cái gì? Đơn giản là muốn mục phủ chúng ta trở thành thế lực ôm chân bọn chúng, Tranh đoạt bá chủ bắc vực sắp bắt đầu, hiển nhiên tử vân tông đang có ý đồ thu nạp pháo hôi*, giúp bọn chúng xung phong chiến đấu, tranh phong với 2 đại bá chủ thế lực khác.

*pháo hôi: Tốt thí mạng

- Trong quá khứ, bắc giới chia 5 xẻ 7, tất nhiên là người ta không thèm để ý, nhưng hiện giờ mục phủ ta đã nhất thống bắc giới, thực lực tăng cường, cho nên mới bị người khác để ý

mọi người nghe vậy, sắc mặt cũng có chút khó coi, bọn họ vừa mới thống nhất bắc giới, còn chưa hưởng thụ uy phong được bao lâu, kết quả là đã bị người ta để mắt tới.

- Tranh đoạt bá chủ bắc vực vô cùng tàn khốc, đó là chiến trường của 3 thế lực bá chủ, mỗi một lần tranh đấu, không biết có bao nhiêu những thế lực như chúng ta đều tan thành mây khói, nếu chúng ta tham gia, sợ rằng...

. Vạn thánh lão tổ trầm giọng nói.

- Nhưng nếu cự tuyệt thì chính là không nể mặt mũi tử vân tông, bọn họ thế mạnh, mục phủ chúng ta căn bản không có tư cách cự tuyệt

. Thiên xà lão quỷ thở dài một cái, nói.

- Nhưng cũng không thể trở thành pháo hôi của tử vân tông!

trong đại điện, đông đảo cường giả bắt đầu cãi vã, hiển nhiên thư tín của tử vân tông cũng làm lòng người của mục phủ lo lắng.

Mạn đà la nhìn cảnh này cũng nhíu mày, nàng vốn chỉ muốn thống nhất bắc giới, để mục phủ cường thịnh một chút, nhưng ai ngờ tới lại khiến con sói "tử vân tông" này để ý.

Đây đúng là một đại phiền toái.

- Cũng không biết phủ chủ hiện giờ ở nơi nào, mục phủ có đại sự bậc này, hắn cũng không xuất hiện

. Trong đại điện, tranh cãi liên miên, mà sau đó cũng đã có người bất mãn lên tiếng.

- Kể từ khi ta gia nhập mục phủ tới giờ chưa từng nhìn thấy vị phủ chủ thần bí này, tất cả mọi chuyện của mục phủ đều do mạn đà la đại nhân quản lý

- Nghe nói phủ chủ cực kỳ trẻ tuổi, hiện giờ cũng mới chỉ là hạ vị địa chí tôn mà thôi, cho dù trở lại cũng không làm được gì

Trên thủ tọa, mạn đà la nghe thấy tranh cãi trong đại điện đã bắt đầu đổi đề tài, lúc này khuôn mặt nhỏ bé trở nên lạnh lẽo, quát:

- Câm miệng!

Đại điện im bặt, đông đảo cường giả đều yên tĩnh lại, hiển nhiên đã sớm biết tính khí mạn đà la uy nghiêm.

Con ngươi lạnh lẽo của mạn đà la quét qua, mọi người rối rít né tránh ánh mắt của nàng,một lát sau, thần sắc nàng chợt động, đưa mắt nhìn về phía bên ngoài đại điện, trầm giọng nói:

- Bằng hữu tử vân tông, nếu đã tới vậy thì hiện thân đi

- haha, nghe đồn mục phủ chi chủ bẩm sinh đã khác thường, hôm nay được thấy, quả nhiên danh bất hư truyền

. Khi thanh âm của mạn đà la vừa dứt,liền có một tiếng cười hài hước vang lên.

Nghe thanh âm này, sắc mặt của đông đảo cường giả mục phủ trong đại điện đều biến đổi, trong mắt bừng bừng lửa giận, đám người này từ đâu tới, lại dám nhạo báng mạn đà la đại nhân.

Ánh mắt mạn đà la cũng thoáng hiện vẻ tức giận, nhưng lại nhanh chóng kìm chế lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm cửa chính, nơi đó linh quang hiện ra, ngay sau đó, ba đạo thân ảnh cất bước đi vào.

Đó là ba vị lão giả áo tím, người đi đầu da mặt trắng nõn như trẻ con, cả đầu bạc trắng, vẻ mặt cười cợt, na ná một con tiếu diện hổ.

Sau lừng, 2 lão giả khác theo sau, thần sắc cao ngạo lạnh nhạt.

Bọn họ vừa xuất hiện, trong đại điện liền có dao động linh lực mênh mông quét ra, những cường giả mục phủ gần đó đều bị đánh bay ra, cực kỳ chật vật

- Đại viên mãn địa chí tôn?

Sắc mặt đám người liễu thiên đạo kịch biến, hiển nhiên không ngờ, 3 người tới đưa tin của tử vân tông lại toàn là đại viên mãn địa chí tôn, thực lực của tử vân tông này thực là sâu không thể lường.

- láo xược!

Mạn đà la thấy ba người này ngông nghênh như vậy, ánh mắt cũng trở nên lạnh lẽo, trực tiếp vỗ ra một chưởng, u quang hiện ra, hóa thành một tấm lụa xuyên thủng hư không, trực tiếp đánh tới lão giả tóc trắng.

lão giả tóc trắng thấy vậy cũng cười lạnh một tiếng, vung tay đánh ra một quyền, trên nắm đấm hiện ra tử quang, tựa như một vầng tử nguyệt (mặt trăng tím), cứng rắn va chạm với tấm lụa

Đoành!

Linh lực cuồng bạo cuộn trào, khiến cả đại điện run rẩy, lão giả tóc trắng cũng lui vài bước,còn thân thể nhỏ nhắn của mạn đà la thì run lên, bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy tay vịn, trên tay vịn có vết nứt vỡ lan ra.

Hai người giao phong, hiển nhiên là có vẻ không phân cao thấp.

- haha, không hổ là thượng cổ mạn đà la, thực lực bất phàm, lão phu tử thiên bi, bái kiến mục phủ chi chủ

. Ánh mắt kỳ dị của lão giả tóc trắng lướt qua mạn đà la, chợt cười híp mắt nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của mạn đà la không chút biểu cảm, nói

- Ta cũng không phải mục phủ chi chủ, chẳng qua là thay mặt quán lý mà thôi, ngoài ra, đám người tử vân tông các ngươi, tới bắc giới nho nhỏ này làm cái gì?

Lão giả tóc trắng cười một tiếng, nói:

- CÓ lẽ phủ chủ mạn đà la cũng hiểu, tranh đoạt bá chủ bắc vực sắp đến, cho nên lão phu phụng lệnh tông chủ, tới đây xin mời mục phủ gia nhập dưới trướng tử vân tông ta, sau này tử vân tông ta vấn đỉnh bắc vực, mục phủ cũng sẽ có công phò tá, đến lúc đó bổn tông nhất định sẽ ban thưởng mấy cái lãnh thổ như bắc giới

vừa nói, hai tay hắn lấy ra một đạo tử sắc ngọc thư (thiếp mời), trên đó linh quang khởi động, mơ hồ tản ra một cỗ uy nghiêm, hắn búng ngón tay ra, tử sắc ngọc thư bay về phía mạn đà la.

Mạn đà la thấy vậy, sắc mặt không đổi, vung tay nhỏ nhắn lên, một luồng sức mạnh vô hình chặn tử kim ngọc thư lại, thản nhiên nói

- mục phủ chúng ta thực lực yếu ớt, sợ rằng dù gia nhập tử vân tông cũng không làm nên chuyện gì, cho nên mời các ngươi đi tìm người khác đi

Lão giả tóc trắng haha cười nói:

- Phủ chủ mạn đà la, thiệp mời của tử vân tông ta cũng không có ai dám không nhận, mong rằng ngươi thận trọng nha

Mặc dù hắn nở nụ cười, nhưng trong lời nói cũng tràn đầy ý uy hiếp.

khuôn mặt nhỏ của mạn đà la lạnh lẽo, trong mắt hiện lên sự tức giận.

Lão giả tóc trắng vẫn lơ đãng nói:

- Hơn nữa, nếu hôm nay bọn ta không hoàn thành nhiệm vụ, sợ rằng tâm tình cũng sẽ không vui, đến lúc đó mục phủ có tổn thất cái gì, lão phu cũng không chịu trách nhiệm

Mặc dù bọn họ chỉ có 3 người, nhưng đều là đại viên mãn địa chí tôn, chỉ cần hắn ngăn mạn đà la lại, 2 người còn lại có thể tùy ý xuất thủ, thanh trừ toàn bộ cường giả của mục phủ.

nghe vậy, cường giả mục phủ trong đại điện đều biến sắc, ánh mắt tức giận cùng sợ hãi, hiển nhiên không nghĩ tới, đám người tử vân tông lại ngang ngược đến mức này.

Thân thể nhỏ nhắn của mạn đà la cũng tức giận đến phát run, nàng nắm chặt bàn tay nhỏ, hai tròng mắt trừng trừng nhìn lão giả tóc trắng, sắc mặt nàng biến đổi, cuối cùng dần dần trở nên bất lực.

bởi vì nàng đúng là không cản được 3 người đối phương.

- haha, vậy thì được rồi, đi theo tử vân tông chúng ta, rốt cục cũng sẽ không bạc đãi các ngươi

. Lão giả tóc trắng cười tủm tỉm, sau đó tay áo khẽ vung lên, tử sắc ngọc thư chậm rãi hướng về phía mạn đà la.

trong đại điện, đông đảo cường giả nhìn ngọc thư chậm rãi bay tới, thần sắc cũng có chút ảm đạm, tử vân tông lần này đúng là đã quét sạch

thể diện của mục phủ.

Bàn tay nhỏ bé của mạn đà la nắm chặt, cuối cùng nàng thở dài một tiếng, hai mắt nhắm lại, cũng không muốn xem ngọc thư.

Bất quá, cũng chính lúc không khí nặng nề đè nén lên đại điện, thời điểm khi tử kim ngọc thư rơi xuống, chợt có một bàn tay đột nhiên xuất hiện từ trong hư vô, bắt lấy tử sắc ngọc thư.

- Kẻ nào?

Sắc mặt lão giả tóc trắng biến đổi, trầm giọng nói.

không gian trong đại điện dao động, một thân ảnh trẻ tuổi cao ráo từ từ hiện ra trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn cầm tử kim ngọc thư, chân mày cau lại.

- Tử vân tông? Muốn mục phủ ta làm kẻ ôm chân, các ngươi cũng xứng?

Hắn vừa nói, bàn tay hơi bóp mạnh một cái,trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, tử sắc ngọc thư tượng trưng cho tử vân tông liền vỡ vụn ra thành bột.

Lúc này, đám người liễu thiên đạo, mạn đà la cũng mở to mắt, kinh ngạc nhìn thân ảnh quen thuộc này, sau đó liền có tiếng kêu vang vọng trong đại điện.

- Phủ chủ?!

- Mục Trần?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1352: Mục Phủ Chi Chủ

Trong đại điện đột nhiên xuất hiện cảnh này, lập tức khiến tất cả mọi người kinh hãi, mà khi đám người mạn đà la, liễu thiên đạo hô to lên thì mọi người mới phục hồi tinh thần,, bất quá đa phần mọi người trước tiên là nhìn tới tử sắc ngọc thư bị mục trần bóp vỡ.

tử sắc ngọc thư chính là tượng trưng cho tử vân tông, những năm gần đây, chưa có ai dám không nhận thiệp của tử vân tông, chứ đừng nói tới việc bóp nát trước mặt mọi người...mà một khi có người làm hỏng ngọc thư,cũng sẽ bị coi là bất kính với tử vân tông, dẫn tới tai họa ngập trời.

- Đây là..hắn chính là phủ chủ của chúng ta?

- Aizzz, thật sự là quá trẻ tuổi, một chút trầm ổn cũng không có, hôm nay bóp vỡ ngọc thư chính là chọc vào đại phiền toái rồi!

. Có cường giả mục phủ lo lắng ôm đầu nói.

- Đúng là quá nông nổi rồi!

. Không ít cường giả sắc mặt đều xám xịt, làm như thế đúng là có sảng khoái thật, nhưng lửa giận của tử vân tông, sợ rằng mục phủ không chịu nổi.

- Xem ra đại họa sắp rơi xuống đầu rồi, Mục phủ lâm nguy, bọn ta cũng phải tìm đường lui thôi

Trong đại điện, một đoàn xôn xao, đông đảo cường giả mục phủ thần sắc kinh hoàng, hiển nhiên đều bị hành động to gan lớn mật của Mục

Trần dọa sợ, dù sao chưa nói tới tử vân tông, chỉ 3 cường giả đại viên mãn trước mắt thôi cũng đủ cho Mục phủ của bọn họ tanh bành.

Những cường giả sớm gia nhập mục phủ như Liễu Thiên Đạo, u minh cung chủ thì sắc mặt đều biến đổi, chợt thở dài một tiếng, âm thầm lắc đầu, sự việc hôm nay sợ rằng không dễ qua rồi.

Trong lúc đại điện đang xôn xao thì 3 lão giả tử vân tông cũng hồi phục tinh thần, lão giả tóc trắng thấy tử sắc ngọc thư bị bóp nát thì nụ cười trên mặt cũng tắt dần, trong mắt hiện lên ý lạnh.

- a a, giỏi, thật giỏi, những năm gần đây, đây là lần đầu tiên lão phu thấy có người dám bóp vỡ ngọc thư của tử vân tông đấy!

. Giọng nói của lão giả tóc trắng lạnh lẽo, ánh mắt cũng sắc như đao, gắt gao nhìn mục trần chằm chằm.

- Vậy hôm nay có

Mục trần thản nhiên nói, tiện tay phủi bột vụn trên tay điCho các ngươi thời gian 10 hơi thở, cút ra khỏi mục phủ"

Đồng thời ánh mắt của hắn xẹt qua những cường giả mục phủ đang kinh hoàng, lúc trước những kẻ có ý sợ hãi thối lui đều đã bị hắn nhớ mặt, loại người lúc gặp nguy khốn chỉ biết lo cho mình như vậy, có ở lại Mục PHÙ cũng không có tác dụng nào.

Nghe lời nói của mục trần, 3 người lão giả tử vân tông đều ngẩn ra, chợt ngửa mặt lên trời cười lớn, tiếng cười như sấm, khiến cả tòa đại điện đều run rẩy.

Đám người liễu thiên đạo hai mặt nhìn nhau, hiển nhiên là không hiểu vì sao Mục Trần lại không coi 3 vị đại viên mãn trước mặt ra cái gì...

Ánh mắt của bọn họ không kìm được mà nhìn về phía mạn đà la, thấy nàng cũng không lên tiếng, mà dường như đang suy nghĩ gì đó, nhìn

chăm chú bóng lưng mục trần...

- Không ngờ Phủ chủ của mục phủ lại là một tên nhãi nhai miệng hôi sữa, không biết trời cao đất rộng như vậy

. Lão giả tóc trắng có chút tiếc nuối lắc đầu một cái, nói:

- Đã vậy, mục phủ cũng không cần tồn

tại nữa

Đoành!

Khi hắn nói đến chữ cuối cùng, áo bào trên người đột nhiên bay phất phới, linh lực mênh mông như biển từ trong cơ thể đột nhiên quét ra, lúc này toàn bộ đại điện đều chấn động như sắp vỡ vụn.

- Vậy bắt đầu từ tên tiểu tử này đi!

Lão giả tóc trắng lạnh lùng cười một tiếng, chân bước một bước, thân ảnh liền quỷ mị xuất hiện phía trước mục trần, đánh xuống một chưởng, dưới chưởng, không gian vỡ vụn ra, hiển lộ một chưởng này rốt cục hàm chứa uy năng khủng khiếp thế nào.

Trong đại điện, đông đảo cường giả mục phủ thấy Tử Thiên Bi này lại muốn chém chết Mục Trần tại chỗ thì cũng nhao nhao lên tiếng, bất kể thế nào đây cũng là người đứng đầu mục phủ, nếu thật sự chết ở đây thì chỉ sợ mục phủ cũng không cần tồn tại nữa.

SẮc mặt đám người liễu thiên đạo biến ảo, cuối cùng cắn răng một cái, định ra tay bảo vệ mục trần, nhưng bị mạn đà la phất tay ngăn lại.

- mạn đà la đại nhản!

. Bọn họ không nhịn được lên tiếng.

Một vị đại viên mãn địa chí tôn toàn lực xuất thủ thì đừng nói Mục trần, dù là bọn họ cũng chắc chắn phải chết không nghi ngờ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của mạn đà la lãnh túc, chỉ là nhìn chăm chú bóng lưng mục trần, bởi vì thời điểm hắn hiện thản, nàng liền nhạy bén cảm thấy một loại áp lực như có như không.

Loại áp lực này khiến cho nàng hiểu được, mục trần bây giờ cũng không phải Mục trần rời đi khi xưa nữa...

oanh!

dưới đông đảo ánh mắt hoảng sợ, bàn tay của lão giả áo trắng vỗ xuống, nhưng mà lúc sắp vỗ xuống lồng ngực mục trần thì mục trần mới nhẹ nhàng vung tay ra, đập nhẹ vào tay lão giả áo trắng, giống như đập con ruồi.

ầm!

ảm thanh bụp bụp vang lên, đông đảo ánh mắt cường giả mục phủ không nhịn được mà nhắm lại, dường như không muốn thấy cảnh Mục trần chết thảm tại chỗ.

Bất quá trong lúc bọn họ đang muốn nhắm mặt lại thì đột nhiên thấy một thân ảnh chật vật bay ngược ra, thân thể cày lên mặt đất một cái rãnh thật dài.

trong đại điện, không khí chợt quỉ dị yên lặng lại.

Bởi vì bọn họ thấy rõ, kẻ chật vật bay ra ngoài lại là Tử Thiên Bi của tử vân tông.

từng đạo ánh mắt khó tin nhìn về phía mục trần, chỉ thấy mục trần vẫn duy trì tư thế vỗ nhẹ tay, bước chân vững vàng tại chỗ, không dao động chút nào.

Lúc trước, một quyền vô cùng hung hãn của lão giả tóc trắng thậm chí không rung chuyển nổi mục trần tí nào, tự mình bắn ngược ra ngoài?

phụt

thân ảnh của tử thiên bi rốt cục cũng ổn định lại, lúc này liền phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt vô cùng hoảng sợ nhìn mục trần, thời điểm khi 2 chưởng đụng nhau, rõ ràng hắn cảm nhận được một luồng sức mạnh cực kỳ kinh khủng từ tay Mục Trần, loại sức mạnh này ngay cả đại viên mãn địa chí tôn hàng đầu như hắn đều cảm thấy hoảng sợ.

Đến lúc này sao hắn còn không biết, Mục Trần trước mặt này căn bản là giả heo ăn thịt hổ.

- bán bộ đại viên mãn?!

tử thiên bi gắt gao nhìn chằm chằm mục trần, cắn răng nghiến lợi nói.

Thời điểm giao thủ với Mục Trần, đao dộng linh lực của Mục Trần bạo phát ra, chính là ở tầng thứ bán bộ đại viên mãn, nhưng điều làm hắn khó tin là, mục trần bằng thực lực bán bộ đại viên mãn lại có thể trực tiếp áp đảo hắn?

ồn ào!

Lời vừa nói ra, trong đại điện, đông đảo mục phủ cường giả sắc mặt cũng khiếp sợ, đám người liễu thiên đạo thì càng khó có thề tin, lúc mục trần rời mục phủ mới chỉ là hạ vị địa chí tôn mà thôi, vậy mà giờ mới chừng một năm, cứ thế đã tăng đến bán bộ đại viên mãn?!

Kinh khủng hơn nữa là,hắn bán bộ đại viên mãn lại có thể đè ép được cường giả đại viên mãn như tử thiên bi?

- Tiểu tử này quỷ dị, cùng nhau xuất thủ!

. Tử thiên bi giận dữ quát lên, lúc này, dù hắn có ngu xuẩn hơn nữa cũng biết mục trần tuyệt đối không phải đèn cạn dầu, chỉ một mình hắn tuyệt đối không phải đối thủ.

bên cạnh, hai gã cường giả đại viên mãn khác của tử vân tông cũng nghiêm nghị gật đầu, ánh mắt có sát ý ngưng tụ, nhìn về phía mục trần.

soạt!

Nhưng mà không đợi bọn hắn đồng loạt xuất thủ, Mục trần đã bước một bước lên trước, không gian vặn vẹo một cái liền quỷ dị xuất hiện trước mặt đám người tử thiên bi.

- Thi triển chí tôn pháp thân!

Con ngươi ba người co rụt lại, không chút do dự quát một tiếng, chỉ thấy linh quang mênh mông ngưng tụ sau lưng hắn, trực tiếp ngưng tụ chí tôn phapsd thân, bởi vì lúc này bọn họ cảm nhận được một cảm giác cực kỳ nguy hiểm từ phía mục trần.

nhưng trong lúc cự ảnh hiện ra sau lưng họ thì chợt một bàn tay tản ra ánh sáng thủy tinh xuyên phá không gian mà tới, nhanh như chớp đã xuyên thấu linh lực phòng ngự quanh thân bọn họ, nhẹ nhàng vỗ lên lồng ngực.

Đoành!

Âm thanh nặng nề một lần nữa vang lên, trong đại điện, mí mắt của mọi người đều giật nẩy lên một cái, sau đó liền thấy, thản ảnh của 3 người tử thiên bi một lần nữa chật vật bắn ra, nặng nề đụng vào cột đá bên trong đại điện.

Phụt.

Ba người đều phun máu tươi, sau đó cảm giác được linh lực trong cơ thể bắt đầu ẩm đạm, vội vàng cúi đầu, chỉ thấy trên lồng ngực của bọn họ đã in sâu một dấu tay thủy tinh, linh lực thủy tinh tràn vào trong cơ thể của bọn họ, linh lực thủy tinh đi qua đến đâu, linh lực trong cơ thể họ đều bị áp chế đến đấy, không thể khống chế được nữa.

tựa như đã bị phong ấn.

Ngắn ngủi vài hơi thở, dao động linh lực cường đại quanh thân bọn họ đã tiêu tán toàn bộ.

Linh lực trong cơ thể bị phong ấn, rốt cục trong mắt 3 người cũng trào lên sự sợ hãi, thủ đoạn của Mục Trần thực sự quá kinh khủng, bọn họ không thể ngờ rằng, trước mặt mục trần, ngay cả cơ hội thúc giục chí tôn pháp thân cũng không có.

Loại thủ đoạn này đã không phải việc mà cường giả đại viên mãn có thể làm được, sợ rằng chỉ có những người đã chạm đến tầng thứ thiên chí tôn mới có thề làm được.

Giống như tông chủ tử vân tông của bọn họ.

Chẳng lẽ mục phủ chi chủ này cũng đã đạt tới bước đó.

- Đi mau!

Bọn họ sắc mặt vàng như đất, chợt thúc giục chút linh lực cuối cùng trong cơ thể, nhanh chóng lao ra khỏi đại điện, thực lực Mục Trần thể hiện ra khiến cho họ họ cảm thấy thực sự sợ hãi.

thần sắc Mục trần lãnh đạm nhìn bọn chúng chạy nhanh như chó nhà có tang, cũng không ra tay ngăn cản.

soạt.

chẳng qua lúc bọn họ lao ra khỏi đại điện, bên ngoài đại điện chợt có tiếng linh lực cuồng bạo gào thét, sau đó mọi người liền thấy, thân ảnh của 3 người tử thiên bi lại một lần nữa chật vật bắn ngược vào trong, nặng nề ngã trên đại điện.

- Thiếu chủ còn chưa cho các ngươi cút, 3 lão cẩu các ngươi cũng dám đi?

bên ngoài đại điện có tiếng cười truyền đến, sau đó mọi người nhìn thấy, 2 thân ảnh từ ngoài điện tiến vào.

Vị đi trước là một nữ tử xinh đẹp mặc váy trắng, dung nhan trong trẻo lạnh lùng động lòng người, sau lưng nàng còn có một vị nam tử cao lớn,

2 quả đấm của hắn đang bụp bụp gõ vào nhau,dao động linh lực quanh thân cường đại, rõ ràng là một vị cường giả đại viên mãn thứ thiệt, sắc mặt hắn bất thiện nhìn chằm chằm thân ảnh 3 người tử thiên bi.

hiển nhiên người vừa mới ra tay chính là nam tử cao lớn này.

Lúc này, Mục Trần mới cúi đầu, sắc mặt bình thản nhìn chằm chằm 3 người tử thiên bi đang hoảng sợ, nói:

- Ba vị thực sự coi mục phủ ta là chỗ muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?

trong đại điện, yên tĩnh không một tiếng động, tất cả mọi người nhìn trước mặt mục trần, thân ảnh của 3 vị đại viên mãn đang run rẩy, không còn chút khí thế cao ngạo ban đầu; trong lòng họ không khỏi dâng lên một nỗi sung sướng cùng tự hào.

Từng ánh mắt nhìn về phía mục trần đã không còn vẻ hoài nghi lúc trước, thay vào đó là sự nóng bỏng cùng kính sợ nồng đậm...

khí phách như thế, thủ đoạn như thế....

Đây chính là chủ nhân chân chính của Mục Phủ bọn họ sao?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1353: Trấn Phục

Cả tòa đại điện lặng như tờ, dù là 3 vị cường giả tử vân tông sắc mặt kinh hoàng hay cường giả mục phủ, tất cả mọi người đều bị khí phách của thân ảnh trẻ tuổi kia chấn nhiếp.

Đám người liễu thiên đạo thì sắc mặt càng là đờ đẫn, hiển nhiên vẫn chưa thể phục hồi tinh thần trước sức mạnh cường đại không thể tưởng tượng nổi của Mục Trần.

bởi vì bọn họ giao thiệp với Mục Trần từ khá lâu rồi, ví dụ như liễu thiên đạo, thời điểm đầu tiên gặp Mục Trần là lúc Mục Trần và con trai của hắn nảy sinh ân oán, lúc đó, trong mắt hắn, Mục Trần thật giống như một con kiến, lật tay là có thể dễ dàng giết chết.

Vậy mà, ai có thể ngờ tới, chỉ ngắn ngủi mấy năm sau, kẻ đã từng là con kiến đó, đã trưởng thành với tốc độ không thể tưởng tượng nổi, tới hôm nay đã xa xa vượt qua hắn.

Những người khác như vạn thánh lão tổ, u minh cung chủ thì cũng hơi rũ chân mày, ánh mắt nhìn về phía bóng lưng Mục Trần đã bắt đầu có thêm vẻ kính sợ.

Ban đầu khi liên minh bắc giới xây dựng thành Mục Phủ, hơn nữa lại thừa nhận Mục Trần làm phủ chủ, thật ra trong lòng bọn họ đều không muốn, chẳng qua là e sợ cường uy của mạn đà la, bọn họ mới không thể không chấp nhận, nhưng sâu trong nội tâm cũng cỏ chút bất mãn, dù sao Mục Trần năm đó cũng chỉ vừa mới đột phá hạ vị địa chí tôn mà thôi.

nhưng vào thời điểm 3 vị đại viên mãn kia bị Mục Trần đá như bao cát thì sự bất mãn đó cũng tan thành mây khói.

lúc này bọn họ mới thực sự hiểu được, tại sao mạn đà la lại lựa chọn Mục Trần làm phủ chủ, bởi vì tiềm lực của người trẻ tuổi này thật sự quá đáng sợ.

Tuổi tác mới như vậy cũng đâ đạt tới bán bộ đại viên mãn, hơn nữa sức chiến đấu còn vượt qua cường giả đại viên mãn chân chính, lúc này khó có thể tường tượng, sau này khi hắn đột phá đến thiên chí tôn thì còn hung hãn đến mức nào.

Có vị phủ chủ cấp bậc thế này, từ ý nghĩ nào đó mà nói, bọn họ thật sự đã dựa được vào một gốc cổ thụ thật to.

Dù sao, bằng thực lực của bọn họ, cho dù muốn đi gia nhập vào những siêu cấp thế lực có thiên chí tôn, người ta cũng sẽ không coi trọng, bởi vì ở trong những siêu cấp thế lực này, hạ vị địa chí tôn nhiều lắm chỉ có thể coi là trung tầng mà thôi.

Bằng tiềm lực của Mục Trần, Bắc Giới con con này hiển nhiên không cản nổi bước chân của hắn, tương lai nói không chừng thực sự có cơ hội xưng bá bắc vực, thậm chí là xưng bá thiên la đại lục, khiến mục phủ trở thành siêu cấp thế lực hiển hách đại thiên thế giới.

tới khi đó bọn họ mới thấy may mắn tới chừng nào khi trở thành cao tầng của Mục Phủ lúc Mục phủ mới thành lập.

nghĩ đến đây, bọn họ không khỏi đưa mắt nhìn mạn đà la, thần sắc đầy vẻ khâm phục, nghĩ lại đều là nhờ ánh mắt sáng suốt của mạn đà la trước đây, thật là quá mức lợi hại.

Nhận thấy ánh mắt của họ, cái miệng xinh xắn nhỏ nhắn của mạn đà la cũng khẽ mỉm cười, nàng đúng là biết Mục Trần tiềm lực phi phàm, nhưng lại không nghĩ tới, lúc này mới ngắn ngủi hơn một năm thời gian, người này lại đặt chân đến tầng thứ bán bộ đại viên mãn.

con ngươi của mạn đà la có chút phức tạp nhìn Mục Trần một cái, theo

nàng cảm giác, sức chiến đấu của Mục Trần bây giờ sợ rằng đã chân chính vượt qua nàng.

Điều này khiến nàng không khỏi có chút thở dài, dù sao từ trước tới nay đều là nàng che chở cho Mục Trần, vậy mà hiện giờ, tình huống lại bắt đầu nghịch chuyển.

Điều này khiến cho tâm tình của nàng thật sự có chút phức tạp.

Mà đối với sự biến hóa trong lòng của mọi người, Mục Trần cũng không biết gì, hắn chẳng qua chỉ cúi đầu lãnh đạm nhìn 3 người tử thiên bi đang run rẩy.

- Mục chủ, bọn ta chẳng qua chỉ là người đưa tin mà thôi, 2 bên giao chiến cũng không có chém người đưa tin a

Trước ánh mắt lãnh đạm soi mói của Mục Trần, nét mặt già nua của tử thiên bi tái nhợt, run rẩy nói, lúc này linh lực bị phong ấn, hắn cũng chỉ giống như một lão già bình thường, chỉ sợ Mục Trần giận dữ chém giết.

- Lúc trước ngươi đâu có nói vậy

. Mục Trần cười khẩy nói, lúc trước, tử thiên bi khí thế không ai ngăn nổi, dám ở trong đại điện Mục Phủ vênh váo xấc xược.

Tử thiên bi âm thầm kêu khổ, hắn làm sao có thể ngờ, mục phủ nho nhỏ lại có nhân vật đáng sợ thế này, lúc trước giao chiến, chỉ trong chốc lát đối phương đã chế phục 3 ngươi bọn họ, sức chiến đấu như vậy đơn giản mà nói là kinh khủng.

Nếu hắn sớm biết như vậy, cho thêm 10 lá gan hắn cũng không dám đến Mục Phủ tác quái mà không kiêng nể ai.

- Lúc trước là lão già ta có mắt không tròng, không biết uy phong của Mục chủ, bị giáo huấn cũng đáng

. Tử thiên bi cười khan một tiếng, dáng vẻ nịnh nọt, khác một trời một vực so với lúc trước.

- Ngươi cũng thật biết gió chiều nào xoay chiều ấy

. Nhìn lão già này không biết xấu hổ, Mục Trần cũng cười lắc đầu một cái.

Những cường giả Mục Phủ khác thấy vậy cũng rất hả giận, nội tâm tràn đầy sảng khoái.

- Trở về nói cho tử vân tông của các ngươi biết, Mục Phủ ta dù không gây chuyện, nhưng cũng không sợ kẻ nào, nếu thật sự nghĩ Mục Phủ ta mềm yếu dễ bắt nạt, vậy Mục phủ ta ngược lại cũng muốn lĩnh giáo thử xem

. Mục Trần cười nhạt nói.

Tử thiên bi gật đầu liên tục, không dám phản bác.

- đi đi

Mục Trần cũng lười nói nhảm bọn bọn họ, hắn cũng không định giữ bọn người này lại, bởi vì phong ấn trên người 3 tên này đủ để khiến bọn chúng suy yếu khổ sở trong 1 năm.

- dạ dạ, bọn ta cáo lui

Tử thiên bi nghe vậy như thể được đại xá, vội vàng mang người chật vật mà đi, bọn họ cũng không quá để ý đến phong ấn trên người, sau khi trở về chỉ có tông chủ của bọn họ mới dễ dàng phá giải được.

Mục Trần nhìn thân ảnh chật vật của bọn họ, khóe miệng cũng nhếch lên, ba tên này thật sự nghĩ phong ấn của hắn dễ phá giải thế sao, chỉ cần

vị tông chủ kia còn chưa đột phá đến thiên chí tôn thì đừng mơ phá giải được phong ấn của hắn.

Đẩy lui người đưa tin của tử vân tông, lúc này Mục Trần mới xoay người, nghi hoặc hỏi:

- Cửu U đâu?

Hắn cũng không cảm ứng được khí tức của Cửu u bên trong mục phủ.

- sau khi ngươi đi tây thiên đại lục không lâu, nàng cũng trở về Cửu u tước tộc, hình như là bị tốc độ tu luyện của ngươi kích thích, cho nên mới định tiến hành tiến hóa, thử xem có thể tiến hóa thành thượng cổ bất tử điểu hay không

. Mạn đà la nói.

Mục Trần gật đầu một cái, Cửu u có huyết mạch bất tử điểu cực kỳ đậm đặc, cho nên tỷ lệ tiến hỏa thành công của nàng hắn là rất cao, mà một khi nàng thật sự tiến hóa thành công, huyết mạch thăng hoa, như vậy sẽ trở thành thượng cổ bất tử điểu chân chính, có thể so với thiên chí tôn.

Đường tu luyện của thần thú thân thể vốn là kỳ lạ, nếu không thể tiến hóa thì có trăm vạn năm đi nữa thực lực cũng không thể tăng, mà một khi tiến hóa thành công thì thực lực cũng sẽ đột nhiên tăng mạnh, khiến người khác líu lưỡi.

- Mục Phủ đúng là khổ cực cho ngươi

. Ánh mắt Mục Trần chuyển sang số lượng cường giả quy mô không nhỏ trong đại điện, hơi cảm thán một cái, một năm qua, vì sự lớn mạnh của MỤc Phủ, mạn đà la đúng là đã bỏ ra không ít công sức.

Bất quá, đối với sự cảm thán của hắn, mạn đà la trực tiếp lườm một cái, người này, phủi tay bỏ đi cũng quá dứt khoát.

- hắc hắc, cho nên, để bù đắp thù lao cho ngươi, ta mang cho ngươi một cái lễ vật

. Mục Trần thấy vậy, vội vàng nói, sau đó tay áo bào vung lên, một đạo hắc quang bắn tới phía mạn đà la.

Cái miệng nhỏ nhắn của mạn đà la thổi nhẹ một cái, hắc quang liền lơ lửng trước mặt nàng, chính là một cái roi dài màu đen đầy gai.

- Đây là?

. Mạn đà la nhìn cây roi màu đen này, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó kinh thanh nói:

- Là chuẩn tuyệt thế thánh vật được luyện chế từ hoa thượng cổ mạn đà la?

Bản thể của nàng cũng là hoa thượng cổ mạn đà la, dĩ nhiên có thể cảm nhận được, thực lực của chủ nhân cái cành lá này khi còn sống chắc chắn cũng đã bước vào thiên chí tôn.

Vật này trong tay nàng quả thật rất thích hợp.

- Nghĩ lại thì tinh thần trấn ma tháp tác dụng cũng không nhiều nữa, vừa hay đổi được cái này

. Mục Trần cười nói, có cây roi này, thực lực của mạn đà la hẳn là sẽ tăng lên rất nhiều.

- Khà khà, xem ra chuyến đi ra ngoài lần này thu hoạch cũng không nhỏ a?

. Mạn đà la chậc chậc, chuẩn tuyệt thế thánh vật đúng là bảo bối chân chính, bất kỳ cường giả đại viên mãn nào cũng sẽ thèm thuồng đỏ mắt.

trong đại điện, những cường giả khác cũng âm thầm nuốt nước miếng, hiển nhiên là bị độ chịu chơi của Mục Trần làm cho rung động.

Một món chuẩn tuyệt thế thành vật nếu đem đấu giá, giá cả tuyệt đối sẽ lên tới mấy ức chí tôn linh dịch.

- coi như ngươi có lương tâm, ta nhận vậy

. Khuôn mặt nhỏ nhắn của mạn đà la hiện lên sự vui vẻ, hiển nhiên là cực kỳ hài lòng với lễ vật này.

Mục Trần cười cười, sau đó hắn xoay người lại, tầm mắt nhìn vào Thiên Thứu Hoàng, Linh Đồng Hoàng, Thụy Hoàng trong đại điện, hiện giờ 3 người này đều là cửu phẩm chí tôn đỉnh phong, khoảng cách đột phá đến địa chí tôn cũng chỉ còn nửa bước.

Hắn hơi trầm ngâm, búng tay ra, 3 đạo linh quang bay về phía 3 người, biến thành 3 viên linh đan mượt mà.

'cảm ơn phủ chủ!1

Ba người ôm quyền cảm kích, sau đó đều cảm thán một tiếng, ban đầu Mục Trần tới đại la thiên vực cũng chỉ là một cái thống lĩnh nho nhỏ, thân phận chênh lệch một trời một vực so với bọn họ, nhưng không ngờ mấy năm sau lại có thể đạt tới mức này.

trong đại điện, không ít cường giả ánh mắt hâm mộ, linh đan có thể giúp đột phá cũng là loại khá hiếm thấy, dù là phòng đấu giá cũng cực ít, không ngờ phủ chủ có thể dễ dàng ban thường.

sau khi thường cho 3 người, Mục Trần lại đưa mắt nhìn đám người liễu thiên đạo, lúc trước khi giao thủ với 3 người tử thiên bi, hắn cũng cảm giác được đám người liễu thiên đạo có ý định ra trợ giúp.

tuy trước kia bọn họ cùng hắn cũng có chút ân oán, nhưng sau khi gia nhập mục phủ, đám người liễu thiên đạo cũng coi như có thể tin được, mặc dù có lẽ vẫn có chút nhỏ mọn, nhưng đại khái thì đáng để tín nhiệm.

vì vậy, một lần nữa hắn vung tay lên, 5 viên linh đan bắn ra, trực tiếp hướng về 5 người liễu thiên đạo.

Những linh đan này đều là do hắn đoạt được ở chỗ linh điệp đan tiên, cũng khá trân quý.

- 5 người các ngươi có công trợ giúp mạn đà la xây dựng Mục Phủ lớn mạnh, cũng đáng được thưởng

. Mục Trần cười nhạt nói:

- Còn đây là độ ách đan, có tỷ lệ giúp các ngươi thăng cấp lên thượng vị địa chí tôn, còn về có thành công hay không, thì còn phải xem bản lĩnh có các ngươi

Liễu thiên đạo nghe vậy, nhất thời thản thể run lên, khuôn mặt tràn ra vẻ mừng rỡ như điên, bọn họ đã ở hạ vị địa chí tôn nhiều năm, chậm chạp không thể đột phá, có thể tưởng tượng, độ ách đan này đối với bọn họ là trân quý tới mức nào.

hơn nữa, so với đan dược lúc trước cho đám thiên thứu hoàng thì cái này còn quý hiếm hơn, nếu đặt trong phòng đấu giá thì chắc chắn sẽ là một cuộc tranh đoạt tàn khốc.

- bọn ta cảm ơn phủ chủ!

5 người run run nhận lấy linh đan, sau đó trịnh trọng ôm quyền cúi đầu, hành động này của Mục Trần hiển nhiên cũng đã thể hiện thái độ của hắn, đó là chỉ cần sau này bọn họ trung thành thì bất kỳ ân oán nào trước kia cũng sẽ không để ý.

Mục Trần khẽ gật đầu.

Trong đại điện, khi thấy đám người thiên thứu hoàng, liễu thiên đạo được thưởng thì những ánh mắt của những cường giả khác cũng trở nên nóng bỏng, cực kỳ hâm mộ, bất quá bọn họ cũng hiểu, đám người liễu thiên đạo, thiên thứu hoàn đều là những người đầu tiên gây dựng nên mục phủ, lao khổ công cao, được ban thưởng là chuyện phải làm.

- Mục phủ ta thưởng phạt phân minh, chỉ cần các ngươi sau này có công, tất nhiên cũng sẽ được thưởng.

Mục Trần nhìn khắp đại điện, chậm rãi nói.

- Dạ

tất cả cường giả mục phủ đồng thanh hô lớn, thanh thế rung trời.

mạn đà la nhìn cảnh này, cũng khẽ mỉm cười, chiêu ban thưởng này của Mục Trần cũng coi là cao minh, thoắt một cái khiến mọi người quên đi thời gian biến mất 1 năm của hắn, khiến hắn chân chính có được sự ủng hộ của mục phủ.

Nghĩ đến về sau, chỉ cần hắn ra lệnh một tiếng, không biết sẽ có bao nhiêu cường giả mục phủ sẽ tận tâm tận lực làm việc cho hắn.

Mục Trần gật đầu một cái, sau đó xoay người lại, nhìn mạn đà la:

- Giờ nói lại về tử vân tông này một chút, rốt cục bọn chúng muốn làm gì đây?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1354: Bắc Vực Tranh Bá

- Tử vân tông...

nghe lời của Mục Trần, thần sắc mạn đà la cũng trở nên ngưng trọng, chợt nàng liếc mắt nhìn bên ngoài đại điện, nói

- Lúc trước 3 lão già kia chắc cũng là trưởng lão tử vân tông, địa vị không thấp, ngươi thả bọn họ về như vậy thật đúng là hào phóng

Dù sao đó cũng là ba vị đại viên mãn, nếu giữ bọn họ lại, tử vân tông cũng sẽ sợ ném chuột vỡ bình.

- Trong vòng 1 năm, bọn họ căn bản là phế, nhiều lắm cũng chỉ tương đương với hạ vị địa chí tôn

Mục Trần cười cười, nói

- Phong ấn mà ta để lại, trừ khi thiên chí tôn ra tay, nếu không không ai có thể giải được

Hắn nói hời hợt nhẹ nhàng, nhưng đông đảo cường giả trong đại điện trong lòng đều run lên, âm thầm hoảng sợ, thủ đoạn này của Phủ chủ cũng quá đáng sợ, hiện giờ mới chỉ bán bộ đại viên mãn, vậy mà phong ấn của hắn nhất định phải thiên chí tôn mới giải được?

Mạn đà la cũng có chút kinh dị nhìn Mục Trần một cái, hiển nhiên không nghĩ thủ đoạn của hắn đã đạt đến mức này, nếu như thế, đúng là không cần lo lắng 3 cái lão già kia.

ở trước thực lực tuyệt đối, mấy cái mánh lới tiểu xảo đúng là không cần thiết.

- ngươi cũng nên hiểu, bắc giới chúng ta chẳng qua chỉ là một vùng nho nhỏ trong bắc vực khổng lồ, mặc dù chúng ta thống nhất được bắc giới, nhưng nếu xét trên toàn bộ bắc vực thì thực lực của chúng ta cùng lắm cũng chỉ có thể coi là trung bình thôi

. Mạn đà la chậm rãi nói.

Mục Trần khẽ gật đầu, thiên la đại lục dù sao cũng là siêu cấp đại lục của đại thiên thế giới, cho dù đưa mắt nhìn toàn bộ đại thiên thế giới,đại lục khổng lồ bực này cũng là rất hiếm thấy, dĩ nhiên ở trong đó, các thế lực cứ gọi là nhiều như sao trời.

Mà trong đó cũng là có không ít thế lực cường hãn thâm tàng bất lộ.

- ở bắc vực chúng ta hiện giờ, 3 thế lực mạnh nhất chính là tử vân tông, lôi âm sơn, kim điêu phủ, bọn họ mới là quái vật khổng lồ đích thực của bắc vực, có đến 7 phần đất đai của bắc vực đều do bọn họ thống trị

. Mạn đà la nói.

- Tử vân tông, lôi âm sơn, kim điêu phủ...

. Mục Trần khẽ gật đầu, trước kia hắn căn bản cũng chưa từng nghe tới danh tiếng của các thế lực này, hiển nhiên là vì trong quá khứ, bắc giới quá mức hỗn loạn cùng nhỏ yếu, cho nên mấy thế lực bá chủ này cũng không thèm để ý.

nhưng hiện giờ bắc giới đã bắt đầu thống nhất, thực lực bắt đầu tăng cường, hơn nữa còn có cường giả đại viên mãn như mạn đà la, nên tự nhiên cũng sẽ bắt đầu rơi vào trong tầm mắt của bọn họ, vì vậy tử vân tông kia mới phát thư chiêu mộ.

- Thực lực của tử vân tông thế nào?

. Mục Trần trầm ngâm hỏi, sau chuyện hôm nay, sợ rằng tử vân tông kia cũng sẽ không buông tha, cho nên hắn cũng cần chuẩn bị.

- tử vân tông có 6 đại trưởng lão, đều là đại viên mãn, 3 người tử thiên bi lúc trước chính là 3 trong số đó

Mục Trần khẽ gật đầu, 6 vị đại viên mãn, thực lực bậc này đúng là cực kỳ mạnh mẽ, trước kia hắn từng gặp qua các thế lực như đại hạ hoàng triều, thánh ma cung, tuy bọn họ cũng có chút danh tiếng trên thiên la đại lục, nhưng hiển nhiên nếu so với những thế lực nội tình thâm hậu, thâm tàng bất lộ thế này thì đúng là còn kém quá xa.

Xem ra trước kia hắn cũng có chút xem nhẹ thiên la đại lục này.

- Dĩ nhiên, lợi hại nhất cũng không phải 6 vị trưởng lão này, mà là tông chủ tử vân tông, Tử Vân Chân Quân, người này nhiều năm trước đã bước vào đại viên mãn đỉnh phong, nghe đồn hiện giờ đã mơ hồ chạm tới thiên chí tôn, thực lực cực kỳ kinh khủng, đại viên mãn còn xa mới bằng được

. Nói đến đây, ngay cả mạn đà la trong mắt cũng hiện lên vẻ kiêng kị.

Đại thiên thế giới, cường giả dừng bước ở đại viên mãn quá nhiều, người có thể chạm tới thiên chí tôn đã ít lại càng ít, bởi vì chỉ cần đạt tới bước này, nói cách khác cũng đã mở ra cánh cửa thông tới thiên chí tôn cảnh, qua một ít thời gian, rất có thể sẽ chính thức đột phá tới thiên chí tôn.

- Bắt đầu chạm tới thiên chí tôn cảnh sao?

. Mục Trần nghe vậy, trong mắt cũng thoáng hiện vẻ kinh dị, sau đó trầm ngâm nói:

- Vậy bắc vực cũng không có thiên chí tôn?

Đến bây giờ, lịch duyệt cùng kiến thức của Mục Trần cũng coi như là phong phú, điều này khiến hắn cảm thấy có chút kỳ quái,loại siêu cấp đại

lục giống như thiên la đại lục này hẳn là nơi mà các siêu cấp thế lực trên đại thiên thế giới cực kỳ thèm thuồng mới phải, nhưng vì cái gì mà qua nhiều năm như vậy rồi, thiên la đại lục vẫn là vô chủ.

Thiên chí tôn trên đại thiên thế giới hẳn là sẽ không bỏ qua tòa đại lục có tài nguồn tài nguyên khổng lồ thế này mới phải.

- cỏ lẽ trên toàn bộ thiên la đại lục cũng không cỏ thiên chí tôn

. Mạn đà la lắc đầu một cái, chợt nàng cười nhạt, nói:

- Nhưng mà, số lượng thiên chí tôn nhăm nhe đến thiên la đại lục sợ rằng còn vượt quá tưởng tượng của ngươi

Mục Trần ngẩn ra, dường như hiểu ra điều gì, nói:

- Xem ra số lượng siêu cấp thế lực nhòm ngó thiên la đại lục cũng rất không ít nha...

Thiên la đại lục chính là một tảng thịt lớn, dù là những siêu cấp thế lực trên đại thiên thế giới cũng vạn phần thèm thuồng, nhưng bởi vì tảng thịt này quá lớn, cho nên cũng dẫn đến nhiều người tranh đoạt, mà trong đó cũng không có siêu cấp thế lực nào ăn chắc toàn bộ được, cho nên ngược lại làm cho đông đảo siêu cấp thế lực hình thành cục diện cân bằng, các bên ngăn chặn lẫn nhau, khiến đối phương không có cơ hội chiếm cứ thiên la đại lục.

Mạn đà la gật đầu một cái, nói:

- Nghe nói những siêu cấp thế lực đang thèm thuồng thiên la đại lục đều có ước định lẫn nhau, không thề phái thiên chí tôn giáng lâm xuống thiên la đại lục, bất kỳ tranh đấu nào của thiên la đại lục đều sẽ tiến hành một cách tự nhiên, cho tới khi xuất hiện thế lực bá chủ chân chính

- Cơ mà dù thiên chí tôn không thề giáng lâm, nhưng những siêu cấp thế lực này cũng có thủ đoạn khác, đó chính là phái những nhân vật đứng đầu dưới thiên chí tôn tới thiên la đại lục, khai sáng tông môn hoặc nâng

đỡ một vài thế lực mạnh, sau đó để cho bọn họ tích cóp thực lực, nỗ lực trở thành bá chủ độc nhất vô nhị của thiên la đại lục

Ánh mắt Mục Trần ngưng lại, nói như thế thì hắn là, đứng sau một vài thế lực hàng đầu của thiên la đại lục, đều có bóng dáng của siêu cấp thế lực?

Thấy ánh mắt của Mục Trần, Mạn Đà la cũng bất đắc dĩ thở dài một cái, gật gật nói "Không sai, sau lưng tử vân tông, lôi âm sơn, kim điêu phủ đều có siêu cấp thế lực âm thầm ủng hộ"

- những năm gần đây, 3 thế lực này đều không ngừng tranh đoạt quyền

bá chủ bắc vực, cứ một tháng lại có một lần tranh đoạt bá chủ bắc vực, nghe nói theo quy định, bất luận là bên nào thành công, những thế lực bá chủ khác đều phải rút khỏi bắc vực

- khó trách lại ngông nghênh như thế!

. Mục Trần nhíu mày một cái, khó trách đám người tử vân tông kia lại ngông cuồng như vậy, hóa ra là sau lưng không chĩ có tử vân tông mà còn có hắn một siêu cấp thế lực.

Xem ra hắn thực sự khinh thường thế giới ngầm của thiên la đại lục này rồi, vốn hắn còn tưởng trên thiên la đại lục không có siêu cấp thế lực, lại không ngờ rằng, tòa siêu cấp đại lục này đã trở thành bàn cờ đánh cược ngầm của tất cả các siêu cấp thế lực, chẳng qua trước kia hắn và đại la thiên vực đều không có tư cách trở thành con cờ trên bàn cờ này mà thôi.

Nói như thế, sợ rằng lần trước khi mở ra thượng cổ thiên cung, cũng đã hấp dẫn không ít siêu cấp thế lực chú ý, chẳng qua sau đó viêm đế cùng võ tổ xuất hiện mới khiến những siêu cấp thế lực kia vỡ mộng mà thôi.

Nhưng mà, tình thế phức tạp này của thiên la đại lục cũng không khiến Mục Trần sợ hãi, hiện giờ hắn đã là chim ưng dang cánh, dưới thiên chí tôn hắn sẽ không sợ bất cứ kẻ nào, dù là những cường giả đại viên mãn chạm tới thiên chí tôn đi nữa.

Mà kể cả với những siêu cấp thế lực kia, hiện giờ bản thân hắn cũng là tru ma vương của đại thiên cung, mặc dù hắn cũng không có quyền lợi của tru ma vương, nhưng để trấn an hắn, đại thiên cung vẫn thừa nhận thân phận của hắn.

Cái này không thể nghi ngờ sẽ là một tấm hộ thân phù cực tốt, những siêu cấp thế lực cùng thiên chí tôn kia nếu muốn đối phó hắn, vậy cũng phải nhìn mặt mũi đại thiên cung một chút.

Còn nữa, hắn vẫn còn thủ trong người một quả thạch phù của võ tổ.

Bất kể là về thực lực bản thân tăng trưởng hay là ngoại lực cường đại, Mục Trần cũng hơn nhiều so với ngày xưa, rắt nhiều việc trước kia vốn không thề tường tượng được thì bây giờ cũng đã có đủ thực lực đề làm.

- Hiện giờ một năm Mục Phủ chúng ta thu nhập bao nhiêu?

. Mục Trần chợt nhìn về phía mạn đà la, hỏi.

Nghe thấy vấn đề đột ngột của Mục Trần, mạn đà la ngẩn ra, sau đó trầm ngâm nói:

- Mục phủ hiện giờ một năm tổng thu nhập mới đạt 3 ức chí tôn linh dịch

- 3 ức...

Mục Trần lắc đầu nhè nhẹ, hắn hiện giờ vác theo cái động không đáy "Huyền Long quân",hút chí tôn linh dịch như nước lã, tiêu hao hàng năm cũng đã tới số lượng kinh khủng 8 ức chí tôn linh dịch.

Hơi nữa còn có "bát bộ phù đồ", thần thông này không thua gì so với nhất khí hóa tam thanh, có uy năng cực kỳ kinh khủng, nhưng muốn thục giục cũng là cần số lượng chí tôn linh dịch khổng lồ.

Cho nên theo hắn đoán, hắn hiện giờ, một năm phải tiêu hao chừng 10 ức chí tôn linh dịch,thậm chí còn nhiều hơn, mới có thể đảm bảo việc tu luyện của bản thân, Huyền long quân và bát bộ phù đồ.

Tiêu hao đến mức này, hiển nhiên mục phủ hiện nay gánh không nổi.

Ánh mắt Mục Trần hơi lóe, một lần nữa hỏi:

- Với qui mô của tử vân tông, một năm có thể có bao nhiêu?

Mạn đà la nhìn về phía thiên thứu hoàng, hắn phụ trách tất cả tin tức tình báo đối ngoại của mục phủ.

Thiên thứu hoàng thấy vậy, vội vàng nói:

- Bầm phủ chủ, bằng quy mô của tử vân tông, một năm thu nhập đại khái có thể đạt tới 15ứcchí tôn linh dịch

- 15ức...

Khuôn mặt tuấn dật của Mục Trần dường như hiện một nụ cười nguy hiểm, số lượng như vậy mới chống đỡ được tiêu hao của hắn, hơn nữa vun vén cho mục phủ lớn mạnh.

Mạn đà la nhìn Mục Trần chợt cười cười thì cảm thấy khó hiểu, tức giận nói:

- Ngươi bây giờ cứ suy nghĩ làm sao đối phó tử vân tông đi, bọn chúng ăn thiệt thòi lớn như vậy, chắc chắn sẽ không bỏ qua đâu

- hơn nữa, ngươi lộ ra thực lực mạnh mẽ như vậy, sợ rằng Mục Phủ của chúng ta cũng sẽ chính thức rơi vào tầm ngắm của 3 thế lực bá chủ, đến lúc đó sợ rằng có chút phiền toái

Đông đảo cường giả Mục Phủ đồng loạt gật đầu, tử vân tông dù sao cũng là một trong bá chủ bắc vực, khiến bọn họ chịu áp lực cực lớn, mặc dù trước mắt đã có Mục Trần, nhưng theo thói quen vẫn không tránh khỏi lo âu.

Mục Trần khẽ mỉm cười, nói:

- Cũng không có gì phải suy tính cả....hắn là trong vòng một tháng nữa chính là thời điểm tranh đoạt bá chủ bắc vực phải không?

Mạn đà la gật đầu một cái, không biết hắn muốn làm gì.

Mục Trần khẽ cười một tiếng, sau đó thanh âm của hắn truyền khắp đại điện, trực tiếp khiến tất cả mọi người trợn mắt há mồm.

- Như vậy ta quyết định, lần này Mục Phủ của chúng ta cũng sẽ tham gia tranh đoạt bá chủ, đoạt ngôi bá chủ bắc vực!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1355: Mục Phủ Bừng Bừng Sức Sống

- Tranh đoạt bá chủ bắc vực?

Khi thanh âm của mục trân vang lên trong đại điện, đông đảo cường giả Mục Phủ đều trợn mắt há mồm, hiển nhiên là bị kế hoạch lớn của Mục Trần làm cho khó có thể bình tĩnh được.

dù sao, ở trong bắc vực khổng lồ này, thực lực của bắc giới chỉ có thể coi là trung bình, thực lực như vậy, kiểu gì đi nữa cũng không thể nhúng tay vào bá chủ bắc vực.

mặc dù thực lực của Mục Trần siêu quần, nhưng chiến lực hàng đầu của mục phủ lại quá yếu, cũng chỉ có một mình mạn đà la là đại viên mãn địa chí tôn.

nhìn thấy mọi người khiếp sợ, Mục Trần cười nhạt, hắn chỉ về phía linh khê, long tượng, nói:

- Long tượng cùng linh khê đều sẽ gia nhập Mục phủ, bọn họ là một vị đại viên mãn, một vị cao cấp linh trận tông sư

Lúc trước mọi người cũng đã thấy qua thực lực của long tượng nên cũng không lấy làm lạ, nhưng khi nghe thấy cô nàng Linh Khê váy trắng, thanh lệ động lòng người này lại là một vị cao cấp linh trận tông sư hiếm thấy thi đều không khỏi kinh dị lên tiếng, không ngừng đưa mắt nhìn về phía nàng.

trong lúc mọi người đã sợ hãi than thở, Mục Trần lại vung tay lên, một đạo linh quang lóe lên, một thân ảnh cao lớn hiện ra, chính là thống lĩnh huyền long quân, khương long.

- Chủ nhân.

Khương long vừa hiện thân liền ôm quyền với Mục Trần, sau đó nghi hoặc nhìn bốn phía.

- Sau này khương long thống lĩnh cũng là người Mục phủ ta

Mục Trần vỗ vỗ vai khương long, hắn cũng là một vị đại viên mãn thứ thiệt, thực lực mạnh mẽ.

Dù không biết Mục Trần đang làm gì, nhưng khương long vẫn gật đầu một cái.

Wao...

trong đại điện trở nên ồn ào, đám người liễu thiên đạo 2 mặt nhìn nhau, cỏ chút khó có thể tin nổi, bọn họ không thể ngờ rằng, lần này Mục Trần trở về, không chỉ thực lực bản thân tăng tiến kinh khủng, hơn nữa bên cạnh lại có một đám trợ thủ cường hãn như vậy.

đây chính là 3 vị đại viên mãn địa chí tôn,nói về thực lực, chỉ nguyên 3 người này đã vượt qua mục phủ bọn họ.

Bất quá sau khi không khí ồn ào lắng xuống,trong mắt tất cả cường giả mục phủ đều dâng lên sự nóng bỏng và khát vọng, trước kia Mục phủ không dám dính tới ngôi vị bá chủ bắc vực, đỏ là vì thực lực của bọn họ không đủ, vậy mà hôm nay, Mục Trần trở về lại làm cho thực lực của mục phủ tăng trưởng không cách nào tưởng tượng nổi.

Mà đã có thực lực thế này, có lẽ bọn họ thật đúng là có thể thử đi tranh đoạt một cái, dù không đoạt được ngôi bá chủ đi nữa thì ít nhất cũng khiến cho Mục Phủ đạt được địa vị giống tử vân tông.

Đến lúc đó, thản phận, địa vị cùng tài nguyên tu luyện của họ cũng sẽ vượt xa hiện giờ.

vừa nghĩ đến đây, đông đảo cường giả mục phủ không khỏi hừng hực trong lòng, trong mắt tràn đầy khát vọng, cuối cùng bọn họ đồng loạt đứng dậy, hướng về phía Mục Trần cúi người ôm quyền, đồng thanh nói:

- Bọn ta nguyên ý nghe theo Phủ chủ sai khiến

Nhìn khí thế của mục phủ như vậy, Mục Trần hài lòng gật đầu một cái, nếu Mục phủ muốn trở thánh bá chủ bắc vực thì còn phải cần đồng tâm hiệp lực cao, nếu người phía dưới mà không có lòng tin, vậy sĩ khí của Mục phủ cũng sẽ nhanh chóng suy giảm.

Mục Trần xoay người, nhìn mạn đà la, cười nói:

- Ngươi cảm thấy như thể nào?

Mạn đà la lại như không có chuyện gì, nhún nhún đôi vai nhỏ, nói:

- Ngươi mới là phủ chủ, dĩ nhiên cứ theo lời ngươi.

Nàng cũng có hơi giật mình với trợ lực mạnh mẽ mà Mục Trần mang về, có thêm 3 vị đại viên mãn này gia nhập, thực lực tổng thể của Mục phủ đã có thề nhảy lên tầng thứ hàng đầu bắc vực.

Dĩ nhiên, muốn tranh đoạt vị trí bá chủ vẫn phải nhìn vào Mục Trần, bởi vì bọn họ thiếu hụt chiến lực đỉnh phong để chống lại cường giả chạm tới thiên chí tôn như tử vân chân quân.

vừa nói, nàng nhìn vòng quanh đông đảo cường giả Mục phủ, nói:

- Nếu Mục phủ đã nhắm vào ngôi vị bá chủ bắc vực, sau đó các ngươi cũng chăm chĩ tu luyện, một tháng sau, Mục Phủ ta liền đi tham gia đại hội bắc vực, cùng chư hùng tranh bá!

- Dạ!

. Đông đảo cường giả Mục Phủ đáp lới, sau đó bọn họ nhìn về phía Mục Trần, hắn cũng khẽ gật đầu, bọn họ liền lục tục lui ra khỏi đại điện.

Trong lúc mọi người đang rời khỏi đại điện, mạn đà la mới nhìn về phía Mục Trần, chớp chớp đôi mắt to, nghi ngờ hỏi:

- Sao tự nhiên ngươi lại có hứng thú với bá chủ bắc vực thế?

Nàng hiểu rất rõ tính tình của Mục Trần, hắn cũng không phải dạng người có dã tâm, nếu không cũng sẽ không bỏ mục phủ lại một bên, một mình biến mất lâu như vậy.

Mục Trần nghe vậy cũng có chút lúng túng, nhưng vẫn thẳng thắn nói:

- Hàng năm ta cần 10 ức chí tôn linh dịch, mà cái này sợ rằng chỉ mình ta thì không kiếm nổi

Đúng là giống như mạn đà la nghĩ, tình huống bình thường hắn cũng không thèm nghĩ tới ngôi vị bá chủ bắc vực kia, nhưng vì nuôi huyền long quân, hắn không thể không làm vậy, đó là một đội quân siêu cấp thời kỳ đỉnh phong có thể chống lại tiên phẩm thiên chí tôn, cho nên Mục Trần tuyệt đối sẽ không bỏ mặc, nhưng hiển nhiên hắn không thể nào dành phần lớn thời gian suy tính việc kiếm chí tôn linh dịch được, cho nên về lâu dài, muốn có được số lượng lớn chí tôn linh dịch thì chỉ có xây dựng một thế lực cường đại.

Mạn đà la lúc này mới chợt hiểu, dù Mục Trần cũng chưa nói rõ ràng, nhưng nàng cũng có thể hiểu sơ sơ là chí tôn linh dịch đối với Mục Trần là cực kỳ quan trọng, nếu không, có lẽ hắn cũng sẽ không rảnh mà đi làm mấy việc phiền phức như vậy.

- Đây là mục phủ, ngươi là chủ nhân duy nhất của nơi này, chỉ cần người muốn, mục phủ có thể làm bất cứ chuyện gì vì ngươi

. Mạn đà la liếc mắt nhìn Mục Trần, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo hiện ra một nụ cười, nàng xem ra Mục Trần làm vậy cũng có chút ngại ngùng.

Mục Trần gật đầu một cái, mặc dù hắn đúng là chủ nhản mục phủ, nhưng ban đầu mạn đà la vì hắn mà thành lập, hơn nữa từ sau khi thành lập cũng là mạn đà la lao tâm lao lực, ở trong này có tâm huyết của nàng,mà hiện giờ hắn trở lại lại muốn dùng mục phủ kiếm một lượng chí tôn linh dịch khổng lồ cho hắn, nên trong lòng không tránh khỏi có chút áy náy.

- Đúng rồi, đây là linh khê tỷ, long tượng cùng với khương long

. Mục Trần đè sự cảm kích trong lòng xuống, sau đó giới thiệu bọn linh khê một chút.

Đám người linh khê đều cười thân thiện mới mạn đà la một tiếng, trên đường tới đây, Mục Trần đã kể hết chuyện về mạn đà la cho bọn họ, cho nên đối với mạn đà la đã từng trông nom Mục Trần, bọn họ cũng tương đối cảm kích.

Sự cảm kích của linh khê, mạn đà la cũng có thể cảm giác được, nàng quét qua Mục Trần một cái, xem ra quan hệ giữa bọn họ cũng không bình thường.

Hai bên đã biết nhau, mạn đà la dẫn đám người Mục Trần rời khỏi đại điện, đi vào Mục phủ. Tổng bộ hiện giờ của Mục phủ thật ra chính là đại la thiên của đại la thiên vực ngày trước.

Nhưng hôm nay tổng bộ Mục phủ còn nối liền với thượng cổ thiên cung.

Mục Trần cũng rất hiếu kỳ với thượng cổ thiên cung sau khi liên thông, vì vậy nhờ sự hướng dẫn của mạn đà la, Mục Trần lại lần nữa bước vào thượng cổ thiên cung.

Lần nữa bước vào không gian thượng cổ thiên cung, trong thiên địa vẫn tràn ngập khí tức cổ xưa, bất quá rất nhiều phế tích ngày xưa bây giờ cũng dần dần bị dọn dẹp, từng tòa cung điện mới cũng một lần nữa bắt

đầu thành hình, siêu cấp thế lực đã từng thống trị thiên la đại lục lại lần nữa mơ hồ hiện ra hình dáng ban đầu.

- Tòa thượng cổ thiên cung này vẫn còn một mảng lớn khu vực chưa bị khai phá, những nơi đó đều có tàn phá linh trận (linh trận bị hư hại), uy lực mạnh mẽ, cho dù là ta cũng không dám cứng rắn đi phá hủy, cho nên chỉ cỏ thể cấm đến gần những khu vực kia

Nhìn phiến không gian cổ xưa một lần nữa có sức sống, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của mạn đà la cũng hiện len nụ cười nhu hòa, nơi đây đã từng là nhà của nàng, nhưng tới khi nàng thức tỉnh thì lại hoàn toàn bị hủy diệt.

- Những tòa tàn phá linh trận kia có thể giao cho linh khê tỷ, nàng là cao cấp linh trận tông sư, có thể duy trì hoặc hủy đi

. Đối với không gian thiên cung đang tản ra sức sống, Mục Trần cũng cực kỳ hài lòng, sau đó cười nói.

Linh khê cũng mỉm cười gật đầu một cái, nàng vốn si mê linh trận chi đạo, trước mắt có thể nghiên cứu những thượng cổ linh trận này, đối với nàng mà nói đúng là chuyện không thể tốt hơn.

mạn đà la mừng rỡ cười một tiếng, có cao cấp linh trận tông sư giúp đỡ, việc khai phá không gian thiên cung cũng có thề tiến triển nhanh chóng rồi.

Mọi người một lần nữa tiến về phía trước, không lâu sau liền thấy một dòng thiên hà khổng lồ vô cùng sáng chói, giống như ngân hà, chậm rãi chảy trên bầu trời, từ trên thiên hà tản ra linh lực cực kỳ mênh mông.

- Thiên địa linh lực thật tinh thuần!

. Bọn linh khê, long tượng thấy thiên hà uốn lượn như cự long này thì nhất thời kinh thanh nói.

Linh lực nơi này so với bên ngoài còn mạnh hơn mấy chục lần, nếu có thể ở đây tu luyện, vậy tốc độ tu luyện cũng sẽ kinh người.

- Đúng là một nơi tu luyện tốt!

Mục Trần cũng than thở một tiếng, ánh mắt của hắn đảo qua, liền thấy hiện giờ bên trên thiên hà có rất nhiều đài tu luyện bạch ngọc, lớn bé các loại, những đài tu luyện này trôi lơ lửng trên bầu trời, được linh quang mênh mông bàng bạc bao phủ.

những đài tu luyện bạch ngọc này có thể thấy rất nhiều

vù!

Nơi xa, có hai đạo lưu quang bắn tới, cuối cùng hạ xuống phía trước, thân ảnh hiện ra là 2 cô gái tiếu lệ, một người khí chất cao lãnh, một người tỏ ra nhu mỹ!

các nàng chính là 2 tỷ muội đường băng, đường nhu.

- Xin chào phủ chủ, mạn đà la đại nhân!

Đường băng, đường nhu cung kính nói.

Bất quá lúc các nàng vừa muốn cúi xuống thì một luồng nhu lực đã cản lại, Mục Trần cười lắc đầu một cái, nói:

- Đường băng tỷ, chúng ta đều là người quen cũ, cần gì như thế

Năm đó lúc mới tới đại la thiên vực, hắn vẫn chỉ là một thống lĩnh nho nhỏ trong cửu u cung, cũng có quan hệ tốt với đường băng, đường nhu, hợp lực cùng nhau mới có thể dần dần khiến cho Cửu u Cung tỏa sáng trong đại la thiên vực.

Nhìn nụ cười ôn hòa quen thuộc trên khuôn mặt tuấn dật của Mục Trần, thân thể vốn căng thẳng của đường băng, đường nhu cũng thả lỏng

ra, xem ra dù hiện giờ thân phận đã hoàn toàn khác trước, nhưng Mục Trần thì vẫn là Mục Trần ngày xưa.

- Hiện nay đường băng, đường nhu chính là đại quản gia của mục phủ chúng ta, tất cả việc bên trong phủ đều do tỷ muội các nàng lo liệu, giống như thiên hà tu luyện lệnh này, hiện giờ đã là một trong những món hàng hot nhất bắc giới

. Mạn đà la bên cạnh cười nói.

- Thiên hà tu luyện lệnh?

. Mục Trần ngần ra.

- Thiên hà chính là vùng đất tu luyện cực kỳ tốt, bên ngoài rất hiếm thấy, cho nên để khích lệ cường giả Mục Phủ, chúng ta đã đặt ra một cái hạn định, dưới trướng của Mục Phủ,hàng năm mỗi tòa thành thị cũng sẽ dựa theo thành tích mà đạt được một số thiên hà tu luyện lệnh nhất định, mà mỗi cái tu luyện lệnh là có thề khiến một người tu luyện trong thiên hà một năm

. Mạn đà la giải thích.

- Mà bây giờ để có thể được phát thêm tu luyện lệnh, dưới trướng mục phủ tất cả mọi người đều nỗ lực hết mình

Mục Trần nghe vậy cũng than thở không dứt, như thế liền có thể phát huy sức hấp dẫn của thiên hà đến mức cực hạn, về lâu dài cũng sẽ hấp dẫn càng nhiều cường giả tới mục phủ.

- Lợi hại.

Mục Trần giơ ngón cái về phía đường băng, đường nhu.

Khuôn mặt lạnh như băng của đường băng cũng hiện lên nụ cười, đường nhu thì càng là cười đỏ ửng mặt, cúi đầu vuốt vạt áo.

Mục Trần ngẩng đầu nhìn đông đảo thản ảnh khổ tu quanh thiên hà, không kìm được mà cảm thán một tiếng, Mục phủ hiện giờ đúng là đang tiến dần tới hưng thịnh, tản ra sức sống bừng bừng, chỉ cần cỏ một cơ hội, chắc chắn nó có thể nhảy vọt, trở nên sáng chói rực rỡ.

Trong lúc Mục Trần cảm thán, thần sắc hắn chợt động, hướng về phía đám người mạn đà la, nói:

- Giúp ta thu xếp cho đám linh khê tỷ.

Thanh âm vừa dứt, thân ảnh của hắn đột ngột biến mất, mạn đà la thấy vậy, dường như nghĩ ra điều gì.

Một thoáng lúc trước, nàng mơ hồ cảm thấy một tia dao dộng triệu hoán, tia triệu hoán này khiến nàng có chút quen thuộc, hắn là tòa tàng kinh lâu vẫn ẩn núp bấy lâu nay....

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1356: Giao Dịch Với Tàng Kinh Lâu

Không gian trước mắt Mục Trần biến ảo, chớp mắt sau đó, tầm mắt trở nên sáng ngời, không gian nơi hắn đứng biến thành một vùng tinh không mênh mông, trong tinh không có vô số ngôi sao bay xẹt qua, mang theo những vệt đuôi hoa mỹ.

Mục Trần biết, những ngôi sao đang rơi kia đều cất giấu thần thông cấp bậc không thấp, công pháp hoặc chí tôn pháp thân.

Mục Trần có chút nghi hoặc nhìn hư không trước mặt, lúc trước hắn đúng là cảm nhận được một tia triệu hoán của tàng kinh lâu, do đó mới lần theo dao động, một lần nữa tiến vào tàng kinh lâu.

Chẳng qua là, tàng kinh lảu này bình thường đều ẩn núp trong thượng cổ thiên cung, chỉ có người có cơ duyên thích hợp, mới có thể được tiếp dẫn, tới nơi này tiếp nhận cơ duyên.

nhưng lần trước hắn đã tiến vào đây một lần, không biết tại sao tòa tàng kinh lâu này lại gọi hắn tới một lần nữa.

Mà trong lúc Mục Trần đang nghi hoặc thì mảnh hư không trước mặt hắn đột nhiên vặn vẹo, chợt có chữ viết cổ xưa hiện lên

- Trên người của ngươi có loại thần thông ta chưa từng cất giữ

Nhìn những chữ viết này, Mục Trần ngơ ngẩn, thì ra là tàng kinh lâu để mắt tới thần thông trên người hắn, bất quá tòa tàng kinh lâu này cất giấu tất cả thần thông đứng đầu của thượng cổ thiên cung, ánh mắt khá cao, có thề được nó để ý tới thì chắc chắn không phải vật tầm thường.

Mà trên người của hắn, đếm qua đếm lại, thần thông có thể được tàng kinh lâu để ý tới nhưng lại chưa từng cất giữ, thì cũng chỉ có một.

- Là bát bộ phù đồ sao...

Cho nên rất nhanh Mục Trần đã hiểu nguyên nhân, nhưng chân mày hắn cũng nháy lên, cười nói:

- Vậy ngươi muốn thế nào?

Tàng kinh lảu này tương đối kỳ dị, hắn là có linh tính, không ngừng muốn cất giữ các loại thần thông cường đại.

- Cất giữ.

Chữ viết cổ xưa trước mắt lại biến đổi.

Mục Trần trầm ngâm một chút, nói:

- Ngươi muốn cất giữ cũng được, nhưng nhất định phải bỏ ra thù lao tương ứng, bát bộ phù đồ chính là một trong 36 đạo tuyệt thế thần thông của đại thiên thế giới, không kém hơn Nhất Khí Hóa Tam Thanh, ngươi hắn là biết được giá trị của nó

Đối với yêu cầu của tàng kinh lâu, Mục Trần cũng không mâu thuẫn, bời vì hắn hiểu rõ thứ quan trọng nhất của bát bộ phù đồ cũng không phải là phương pháp tu luyện, mà là Phù đò châu do phù đồ lão tổ luyện chế.

Bởi vì tài liệu luyện chế Phù Đồ Châu đều là Ma đế.

Trên đại thiên thế giới hiện giờ, hiển nhiên không có nhiều ma đế như vậy để mà làm tài liệu chuyện chế, hơn nữa,cho dù ngươi gom đủ tài liệu đi nữa thì tỷ lệ thất bại trong đó cũng rất có thể làm ngươi trắng tay.

Vì vậy, đối với việc tàng kinh lảu có ý muốn cất giữ bát bộ phù đồ, Mục Trần cũng không từ chối, dù sao, bất kể thế nào đi nữa hiện giờ hắn

cũng là người trông coi mảnh không gian thượng cổ thiên cung nào, mà tàng kinh lâu cũng là một thành phần trong đó, nói đi nói lại thì vẫn là đồ trong tay hắn.

Chỉ có điều tàng kinh lâu này rất là kỳ dị, mặc dù Mục Trần là người đứng đầu thượng cổ thiên cung, cũng không cách nào khống chế nó.

Cho nên, nếu có thể dùng phương pháp tu luyện bát bộ phù đồ đổi lấy một món hàng tốt từ tàng kinh lâu thì tất nhiên Mục Trần cũng rất hài lòng.

Nghe đuwojc lời của Mục Trần, tàng kinh lâu dường như trầm mặc lại, nhưng Mục Trần cũng mỉm cười, không có giục, muốn lấy được bát bộ phù đồ trong tay hắn nào có dễ dàng như vậy.

Trầm mặc khoảng nửa nén hương, chữ viết cổ xưa trước mắt Mục Trần lại biến đổi lần nữa, cuối cùng ngưng kết:

- Dựa theo giá trị, ngươi có 2 lựa chọn, thứ nhất là đổi lấy một đạo tuyệt thế thần thông

- Tuyệt thế thần thông gì?

. Ánh mắt Mục Trần sáng lên, hắn quả nhiên đoán không sai, tàng kinh lâu này đúng là có cất giữ tuyệt thế thần thông, chẳng qua là không biết là tuyệt thế thần thông bình thường hay 1 trong 36 tuyệt thế thần thông mà thôi, nếu là 1 trong 36 tuyệt thế thần thông vậy tuyệt đối hắn lời to.

Vì vậy, hắn trực tiếp hỏi luôn.

mà tàng kinh lâu cũng trả lời rất nhanh gọn:

- Bình thường

Khóe miệng Mục Trần giật giật, cái tàng kinh lâu chết tiệt này cũng thật là keo kiệt, chỉ lấy ra một đạo tuyệt thế thần thông bình thường mà

cũng dám đổi lấy Bát bộ phù đồ, chẳng lẽ tên này lại biết tinh túy của bát bộ phù đồ không nằm ở phương pháp tu luyện?

- Thứ 2 là cái gì?

Mục Trần trầm ngâm một chút rồi hỏi tiếp, tuyệt thế thần thông bình thường mặc dù cũng có sức cám dỗ rất lớn, nhưng hắn vừa mới lấy được bát bộ phù đồ xong cho nên cũng không tha thiết cho lắm.

- Thứ 2, đổi lấy cảm ngộ về tầng cảnh giới thứ 2 của Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

Ánh mắt Mục Trần ngưng lại, cảm ngộ về cảnh giới thứ 2 của nhất khí hóa tam thanh?

Sau khi tu luyện thành công nhất khí hóa tam thanh, Mục Trần cũng biết được, nó có 3 tầng cảnh giới, tam phân cảnh, tam hợp cảnh, tam thần cảnh.

Mà hắn hiện giờ cho dù ngày đêm khổ tu thì nhất khí hỏa tam thanh vẫn dậm chân ở tầng thứ nhất "Tam phân cảnh", còn về tầng 2 "tam hợp cảnh", đến một chút da lông hắn cũng không sờ tới được.

Có thể nói hiện giờ, Nhất khí hóa tam thanh là thủ đoạn quan trọng nhất của hắn, hơn nữa kèm theo với việc thực lực hắn tăng dần, độ quan trọng của nó cũng sẽ ngày càng tăng lên.

Cho nên, nếu có thể tăng cảnh giới của nhất khí hóa tam thành thì tuyệt đối là cám dỗ lớn với hắn.

Hắn cũng rất muốn biết: Tam hợp cảnh của nhất khí hóa tam thanh rốt cục có uy năng bực nào.

ý niệm trong đầu chuyển động, ánh mắt Mục Trần rất nhanh chóng trở nên kiên định lại, sau đỏ ngẩng đầu lên nhìn hư không trước mắt, gật đầu một cái, nói:

- Vậy lựa chọn thứ 2 đi.

Thay vì tốn công sức đi tu luyện tuyệt thế thần thông khác, chi bằng trước tiên tu luyện nhất khí hóa tam thanh tới đại thành.

Mà sau khi Mục Trần gật đầu, không gian quanh người hắn lại biến hỏa một lần nữa, tinh không tan đi, lá cây màu vàng kim trải đầy mặt đất, mà phía trước lại có một cây cổ thụ to lớn đứng sừng sững, trên cổ thụ dường như khắc rõ vô số phù văn thần kỳ, chậm rãi ngọ nguậy, cho người khác cảm giác trí tuệ.

bên dưới cổ thụ chợt có linh quang ngưng tụ, cuối cùng biến thành một thân ảnh cao ráo.

- Thiên đế tiền bối?

Mục Trần nhìn thân ảnh quen thuộc này, nhất thời kinh thanh nói, bởi vì thân ảnh đỏ rõ ràng chính là Thiên Đế.

Nhưng chẳng phải thiên đế đã hoàn toàn tiêu tán trong thiên địa rồi sao? làm sao lại xuất hiện ở đây?

Trong lúc Mục Trần đang nghi hoặc, dưới cổ thụ, thân ảnh thiên đế cũng ngẩng đầu, sau đỏ mỉm cười với Mục Trần, vẫy vẫy tay, khiến cho Mục Trần cũng đi tới phía hắn, cùng đứng dưới bóng cổ thụ.

Thiên Đế ngồi xếp bằng xuống, tay chỉ chỉ mặt đất, Mục Trần cũng ngồi xuống.

Thiên Đế một tay kết ấn, không gian quanh thân dao động, hai đạo thân ảnh hiện ra, cũng là 2 thiên đế khác mặc áo màu trắng đen.

Hiển nhiên đây là "Nhất khí hóa tam thanh".

Mục Trần thấy vậy, dường như suy nghĩ điều gì, trước mắt hắn cũng không phải là thiên đế, mà là lạc ấn thiên đế để lại trong lúc tu luyện nhất

khí hóa tam thanh, còn cái lạc ấn này hẳn là cất giữ bến trong tàng kinh lâu.

Hắc bạch thiên đế cũng ngồi xếp bằng xuống, sau đó 2 tay duỗi thẳng ra, 2 mắt nhắm lại.

Bản tôn của thiên đế khẽ gật đầu với Mục Trần, Mục Trần thoáng chần chờ một chút, sau đó cũng một tay kết ần, hắc bạch Mục Trần thoáng hiện ra, cuối cùng ngồi xếp bằng xuống phía trước hắc bạch thiên đế.

Dưới tán cổ thụ, 6 thân ảnh ngồi đối diện nhau, sau đó 3 Mục Trần cũng xòe tay ra, chạm vào bàn tay của 3 thiên đế.

Oành!

trong chốc lát khi 2 bàn tay tiếp xúc, nhất thời trong đầu Mục Trần bộc phát ra tiếng uỳnh, dường như cỏ tiếng phạm âm* trong đầu, một luồng tin tức thật lớn tràn vào trong đầu hắn như nước lũ.

*phạm âm: tiếng đọc kinh phật

trong luồng tin tức này dường như có vô số hình ảnh, mỗi hình ảnh đều là cảnh tượng thiên đế tu luyện khi còn sống, mỗi hình đều là cảm ngộ thiên đế rút ra khi tu luyện.

Thần trí của Mục Trần chỉ đảo qua một cái liền hoàn toàn chìm đắm vào trong đó,vào lúc này, đủ loại rào cản gặp phải khi tu luyện nhất khí hóa tam thanh đều trở nên thông suốt sáng tỏ.

Mục Trần biết sự trân quý của loại trạng thái này, cho nên trực tiếp phong bế tất cả giác quan, hoàn toàn chìm đắm vào trong loại cảm ngộ này, mượn nơi đây, không ngừng thôi diễn, nghiên cứu cảnh giới thứ 2 của nhất khí hóa tam thanh.

Mà bên ngoài, trên thân thể bổn tôn Mục Trần cùng với 2 hỏa thân cũng bắt đầu hiện lên linh quang nhàn nhạt, linh quang của 3 người đan

xen lẫn nhau, tựa như tạo thành từng đạo ánh sáng nối liền 3 người lại với nhau.

Bắc vực, tử vân tông.

sắc mặt 3 người tử thiên bi phát khổ, như vậy chẳng phải là trong vòng 1 năm này bọn họ cũng chỉ có thể giống như hạ vị địa chí tôn, người thanh niên kia thật là đáng sợ, sớm biết như thế cũng sẽ không dám đi Mục phủ nữa.

Tử vân chân quân thấy dáng vẻ bọn họ như vậy, khẽ cau mày, hờ hững nói:

- Thế mà lại coi thường Mục Phủ rồi, không nghĩ bắc giới nho nhỏ lại có thể xuất hiện nhân vật bậc này

Trong mắt tử thiên bi hiện lên một tia lạnh lẽo, nói "Tông chủ, chủ nhân mục phủ kia cực kỳ bá đạo, không cho tử vân tông ta chút thể diện nào, không chỉ bóp vỡ tử vân thư, hơn nữa nghe đồn, bọn họ cũng muốn làm bá chủ bắc vực, ngang hàng với tử vân tông ta"

Hai mắt tử vân chân quân híp lại, cười lạnh lắc đầu:

- Thật là mơ mộng hão huyền

Bắc giới hiện nay căn bản đã bị tử vân tông, lôi âm sơn, kim điêu phủ phân chia, Mục Phủ kia nếu muốn nhảy lên địa vị bá chủ thì phải cướp đi một ít địa bàn từ trong tay họ.

Mà hiển nhiên cả 3 nhà cũng sẽ không vui lòng thấy điều này.

Nghĩ đến đây, trong mắt tử vân chân quân chợt lóe lên tử quang, nói:

- Nếu thằng trẻ ranh kia của Mục phủ đã có dã tâm như vậy, vậy bản tọa sẽ đưa cho hắn một tấm thiệp mời đại hội bắc vực, bản tọa lại muốn nhìn một chút xem rốt cục hắn có năng lực gì mà dám cướp đồ trong tay chúng ta!

Cục diện bắc vực đã cố định, thế mà Mục phủ kia lại tự cho rằng mình có thể đánh vỡ cục diện, tiến thêm một bước, nhưng kết quả cuối cùng sẽ khiến cho tên phủ chủ trẻ tuổi đó hiểu, dã tâm của hắn ngây thơ đến mức nào.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1357: Đại Hội Sắp Đến

Không thể nghi ngờ gì gần đây không khí bắc giới có chút sôi sục hẳn lên, mà hiển nhiên sự biến hóa này chính là do vị phủ chủ thần bí Mục Trần hiện thân, cùng với việc hắn tuyên bố tham vọng muốn Mục phủ trờ thành một trong những bá chủ bắc giới.

mà đối với tham vọng của Mục Trần, toàn bộ bắc giới cũng nổi lên sóng to gió lớn, lần này khơi dậy tất cả tranh luận kịch liệt, từ đó khiến bắc giới sôi sục hẳn lên.

Bắc giới,trong một tòa trọng thành

trong thành, bên trong một gian tửu lâu cũng tràn ngập không khí sôi sục của bắc giới, hơn nữa tranh luận càng trực tiếp cùng kịch liệt.

Bên trong tửu lâu, đề tài tranh luận kịch liệt nhất cũng chính là liên quan đến việc Mục Phủ cố gắng tranh ngôi vị bá chủ bắc vực.

- hừ, theo ta mà nói, vị phủ chủ kia của chúng ta vẫn còn có chút quá khinh cuồng, bắc vực bao la, thế giới ngầm thâm sâu khó có thể tưởng tượng, Mục phủ mặc dù xưng bá bắc giới, nhưng nói về thực lực, ở trong bắc vực nhiều lắm cũng chỉ coi là hạng trung, như thế nếu muốn tranh bá cùng tam hùng khác, chắc chắn phải thua không nghi ngờ!

- đến lúc đó,tử vân tông, lôi âm sơn, kim điêu phủ giận dữ, sợ rằng bắc giới chúng ta cũng phải máu chảy thành sông!

- ta nhổ vào, phủ chủ chúng ta dù trẻ tuổi nhưng kỳ tài ngút trời, lúc trước, 3 vị trưởng lão tử vân tông ỷ vào thực lực đại viên mãn, muốn ra oai ở mục phủ, thế nhưng bị phủ chủ chúng ta dọn dẹp dễ dàng, theo ta

xem chừng, thực lực của phủ chủ cũng không yếu hơn so với tử vân chân quân, lôi âm tôn giả, kim điêu hoàng

- nói đúng, bằng năng lực của phủ chủ, Mục phủ chúng ta cũng không cần co cụm ở bắc giới, hơn nữa, kể cả khai chiến thì đã làm sao, hắc, lão tử cũng đang sợ không đủ công lao, năm nay không được thưởng thiên hà tu luyện lệnh đây

- Thiên hà tu luyện lệnh thật đúng là đồ tốt, nghe đồn đây là thánh địa tu luyện của thượng cổ thiên cung, hơn nữa ta nghe nói trong đó còn có một tòa tàng kinh lâu thần bí, nếu cơ duyên tốt, tiến vào trong đó, dù là đại thần thông thì lúc nào cũng có thể đạt được!

- haha, đồ tuy tốt nhưng cũng cần mạng mới hưởng được, sau lưng ba thế lực kia chính là siêu cấp thế lực trên đại thiên thế giới đó, coi như Mục phủ tranh bá thành công đi nữa, nhưng nếu chọc giận những siêu cấp thế lực này, sợ rằng bắc giới của chúng ta vẫn khó thoát tai kiếp

- Phủ chủ vì dã tâm của mình mà liên lụy đến cả bắc giới, cũng không phải chuyện tốt

bên trong tửu lâu, tranh cãi kịch liệt không ngừng kéo dài.

mà trong một chỗ vắng vẻ trong tửu lâu, khuôn mặt nhỏ nhắn của mạn đà la bình tĩnh nghe những cuộc tranh cãi kia, bên cạnh nàng có còn đám người liễu thiên đạo, thiên thứu hoàng, lúc này bọn họ cũng đang nhíu chặt mày.

- mạn đà la đại nhân, nghe nói hiện giờ toàn bắc giới đang kịch liệt tranh luận về chuyện này, hơn nữa càng ngày càng kịch liệt

. Thiên thứu hoàng thấp giọng nói.

trong khoảng thời gian này, tranh cãi đã lan ra từng ngõ ngách trong bắc giới giống như virus, tốc độ lan tràn này có chút không bình thường.

Ánh mắt mạn đà la lóe lên, nói:

- Ý ngươi là có người cố ý đổ thêm dầu vào lửa?

Thiên thứu hoàng chậm rãi gật đầu, nói:

- Sợ rằng có người thấy Mục phủ chúng ta cũng không hoàn toàn đồng lòng, cho nên cố gắng dùng thủ đoạn dư luận này để dao động lòng người bắc giới

- là thủ đoạn của tử vân tông

mạn đà la thản nhiên nói, thật ra nàng cũng đã nhận ra điều này, lúc trước nàng cũng đã phái người âm thầm điều tra, gần đây đúng là có không ít kẻ đến từ tử vân tông đã lặng lẽ xâm nhập bắc giới, tuyên truyền khắp nơi, dẫn tới bắc giới náo động.

thủ đoạn này mặc dù không thể dao động căn cơ của Mục phủ nhưng lại rất đáng khinh bỉ, hơn nữa, đến lúc đó một khi ở đại hội bắc vực Mục phủ thật sự tan tác quay về, như vậy rất có thể sẽ nhóm lên ngọn lửa, khiến uy vọng Mục phủ suy giảm nhiều, lòng người bắc giới chia rẽ.

đến lúc đó, cỏ lẽ sẽ có không ít thế lực nhăm nhe vào, dù sao mục phủ của bọn họ cũng có được thượng cổ thiên cung, từ lâu đã khiến nhiều phương thèm thuồng.

- thật là vô sỉ

. Liễu thiên đạo thầm mắng một tiếng, hiện giờ bọn họ cũng đã là thành viên Mục phủ, thấy tử vân tông bỉ ổi như vậy tất nhiên là tức giận.

Mạn đà la khua bàn tay nhỏ nhắn, lạnh lùng nói:

- Các ngươi ban lệnh xuống, tất cả các thành thị trong bắc giới tiến hành âm thầm lục soát, một khi cỏ nghi vấn là người tử vân tông đang âm thầm dao động lòng người bắc giới thì trực tiếp bắt lại, mang về điều tra rõ

bàn tay nhỏ bé của nàng nhẹ nhàng xoẹt một cái, mang theo khí tức lãnh khốc.

nếu tử vân tông đã muốn bêu xấu bọn họ, vậy Mục Phủ cũng sẽ không khách khí, đến bao nhiêu làm thịt bấy nhiêu.

Đám người liễu thiên đạo rùng mình một cái, xem ra lần này mạn đà la đã tính toán dùng thủ đoạn sấm sét để trấn áp rồi.

- Nếu Mục Trần đã muốn làm mục phủ trở thành một trong bá chủ bắc vực, vậy ta dĩ nhiên sẽ toàn lực tương trợ, tuy giao đấu ở tầng trên cùng thì cần hắn đi ứng phó, nhưng mấy trò mưu mô quỷ dị này thì chúng ta thay hắn giải quyết, nếu không, Mục phủ nuôi nhiều người như vậy để làm cái gì?

. Mạn đà la thản nhiên nói.

- dạ!

đám người liễu thiên đạo nhất tề lên tiếng.

Mà sau khi liễu thiên đạo trầm ngâm một chút thì vẫn không nhịn được hỏi:

- Mạn đà la đại nhân, ngài cảm thấy Phủ chủ thật sự có thể chống lại cường giả như tử vân chân quân, lôi âm tôn giả và kim điêu hoàng sao?

hiển nhiên, đối với việc sắp tới Mục Phủ đi đại hội bắc vực, tranh chấp cùng tam đại bá chủ, cho dù là bậc lão làng như liễu thiên đạo cũng có chút thấp thỏm, dù sao 3 vị kia đều đã là nhân vật cường hãn chạm tới thiên chí tôn, uy danh của bọn họ sớm đã khắc sâu vào trong lòng mỗi người bắc vực.

tuy là Mục Trần cường thế trở về cũng làm người khác cảm thấy kinh diễm, nhưng nói chung, nội tình của hắn cũng còn hơi kém so với những nhân vật già đời kia.

mạn đà là nghe vậy, lườm liễu thiên đạo một cái.

Liễu thiên đạo lúng túng cười một tiếng, nói:

- Mạn đà la đại nhân, cũng không phải là bọn ta không tin phủ chủ, chẳng qua là chuyện này quá mức hệ trọng, tương lai của Mục phủ đều đặt cả vào lần này, cho nên bọn ta cũng cỏ chút lo âu

Mạn đà la cũng không trách hắn, bởi vì đúng là quyết định của Mục Trần cũng có chút đột ngột, mà ở bắc vực, uy danh của 3 bá chủ cũng đã nổi tiếng từ lâu, ngày trước cũng có không ít thế lực cường đại muốn nhắm vào địa vị của bọn họ, nhưng cuối cùng cũng không ai có thể thành công.

cho nên, trừ nàng ra, sợ rằng toàn bộ bắc giới đúng là cũng không có nhiều người tuyệt đối tin tưởng vào quyết định của Mục Trần.

Lần này không nghi ngờ gì là Mục Trần đang đánh cuộc, nếu trên đại hội bắc vực, hắn thật sự có thể dẫn dắt Mục Phủ đánh tan tam đại thế lực đang chiếm đoạt cục diện bắc giới là tử vân tông, lôi âm sơm, kim điêu phủ, thì từ đó về sau, dĩ nhiên Mục Phủ có thể phất lên, không chừng có thể trở thành bá chủ duy nhất của Bắc Vực.

Sau này khi thời cơ chín muồi, lông cánh đầy đủ, thậm chí Mục Phủ bọn họ có thề mơ tưởng đến cả thiên la đại lục, một khi thành công thì Mục phủ cũng có thể giống như vô tận hỏa vực, võ cảnh, trở thành siêu cấp thế lực dậm chân là rung chuyển đại thiên thế giới.

Dĩ nhiên, nếu trong đại hội bắc vực Mục Trần bị 3 bá chủ ngăn cản, Mục phủ tan tác mà về, thì sự đả kích đối với Mục phủ có thể nói là mang tính hủy diệt, mà tử vân tông, lôi âm sơn, kim điêu phủ cũng sẽ thừa thắng truy kích, dù sao bọn họ cũng vô cùng mơ ước tới thượng cổ thiên cung.

trước những đả kích nặng nề này, rất có thể Mục phủ sẽ tan đàn xẻ nghé.

hậu quả nghiêm trọng như vậy, cũng không thể trách đám người liễu thiên đạo cảm thấy thấp thỏm lo lâu.

bất quá, mạn đà la cũng không cần trấn an nhiều làm gì,chỉ là khuôn mặt tinh xảo hiện lên một nụ cười nhạt, sau đỏ nói:

- Các ngươi nghĩ thế nào ta không xen vào, ta chỉ biết, Mục Trần là người được thiên đế lựa chọn, đồng thời, ngay cả những nhân vật như viêm đế, võ tổ cũng thừa nhận hắn, nguyện ý tạo mối quan hệ tốt với hắn

- Các ngươi cảm thấy ánh mắt của mình so với 3 người bọn họ thì như thế nào?

vừa nói xong, nàng cũng không nhiều lời nữa, khoát tay xoay người đi.

Đám người liễu thiên đạo 2 mặt nhìn nhau, chợt lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, tảng đá đè nặng trong lòng cũng đã được dỡ xuống, đúng là nhân vật như viêm đế, võ tổ có ai không phải là hùng bá đương thời, ánh mắt của bọn họ tất nhiên là cực kỳ cao, vậy mà đến bọn họ cũng coi trọng phủ chủ, như vậy có thể nói bản thân phủ chủ có tiềm lực.

Có chủ nhân bực này, bọn họ chỉ cần tận tâm tận lực, sau này chắc chắn sẽ không phải hối hận.

thời gian ở bắc giới trôi qua, mà cùng với việc đại hội bắc vực gần tới, không khí sôi sục ở bắc vực lại càng thêm nóng bỏng, nhưng nhờ mạn đà la âm thầm hành động, cho nên sĩ khí của Mục phủ càng ngày càng dâng cao, những lời đồn đại âm thầm dao động Mục phủ cũng đã lặng lẽ biến mất.

nhưng mà cái này cũng chỉ là ở trong bắc giới mà thôi, dõi mắt trên toàn bộ bắc vực bao la, một vài thế lực có tin đồn thì mắt lạnh bàng quan, đa phần hơn là thương hại châm chọc.

dù sao trong quá khứ, trong toàn bộ bắc vực thì bắc giới cũng không là cái gì, chỉ là một vùng hỗn loạn, phân tán tứ tung, hiện nay vừa mới thống nhất một cái thì lại gặp một vị phủ chủ khinh cuồng, lại dám vọng tưởng khiêu chiến bá quyền của tử vân tông, lôi âm sơn, kim điêu phủ.

trong quá khứ, những thế lực cỏ dã tâm kiểu này, cuối cùng theo thời gian đều tan thành mây khói.

cho nên lần này, trong suy nghĩ của những thế lực khác thì Mục phủ chẳng qua cũng sẽ là một trò cười trên đại hội bắc vực mà thôi.

Mà cũng trong lúc khắp nơi ồn ào huyên náo thì rốt cục thời điểm đại hội bắc vực đã sắp tới gần.

bắc giới, mục phủ

hôm nay, toàn bộ tổng bộ mục phủ đã sôi sục khác thường, vô số cường giả Mục phủ từ bắc giới tập trung tới, khí thế hừng hực, hiển lộ ra sĩ khí rực lửa của một tân thế lực.

bên ngoài một tòa đại điện, mạn đà la nhìn dao động linh lực mênh mông như biển xung quanh quảng trường, sau đó quay đầu về hướng thượng cổ thiên cung, đôi mày nhỏ không nhịn được mà nhíu chặt lại.

bời vì kể từ lúc Mục Trần vào tàng kinh lâu đến giờ vẫn chưa hiện thân.

Hôm nay chính là thời điểm trước lúc đi đại hội bắc vực, cường giả Mục phủ đã tụ hội, nếu Mục Trần vẫn không xuất hiện thì dù không khí có sôi sục hơn nữa,thì sĩ khí đã ngưng tụ suốt một tháng nay sợ rằng cũng sẽ đóng băng.

- tên này!

bàn tay nhỏ bé của mạn đà la nắm chặt, hàm răng trắng muốt nghiến vào nhau.

Bất quá lúc này nàng cũng không thể tỏ ra lo lắng, chỉ ngẩng đầu chăm chú nhìn sắc trời, nhưng mặt trời thì đã nắng chói trang, còn đông đảo đại quân cường giả của Mục phủ đang tu tập cũng bắt đầu có chút xì xào bàn tán, hiển nhiên đều đã nhận ra Mục Trần vẫn chưa xuất hiện.

thấy cảnh lòng người xao động này, trong lòng mạn đà la cũng bất đắc dĩ thở dài một cái, đang định lên tiếng trấn an thì không gian bên cạnh nàng chợt xao động, một thân ảnh trẻ tuổi cao ráo đạp không bước ra, xuất hiện trước vô số ánh mắt chăm chú rực lửa của mọi người.

- bái kiến phủ chủ!

Khi thân ảnh này vừa xuất hiện, vô số cường giả mục phủ nhất thời bạo phát ra tiếng cung nghênh kinh thiên động địa.

Mục Trần nhìn đại quân khổng lồ, khẽ gật đầu một cái, cười cười với mạn đà la, sau đó nhẹ nhàng vung tay lên, âm thanh dõng dạc hùng hồn vang vọng khắp thiên địa.

- Xuất phát!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1358: Bắc Vực Nguyên

Bắc vực bao la bát ngát, nhưng dưới sự phân chia của tử vân tông, kim điêu phủ, lôi âm sơn, toàn bộ bắc vực, gần như 8/10 địa vực đều thuộc về tam bá chủ, ngay cả bắc giới cũng chĩ thuộc 2/10 còn lại.

dĩ nhiên, sở dĩ vẫn không có ai thò tay tới bắc giới là bời vì bắc giới rất vắng vẻ, tài nguyên cũng chỉ xếp vào loại tầm thường trong bắc vực, cho nên tự nhiên cũng không lọt vào mắt tam bá chủ.

Nhưng cùng với việc Mục phủ thống nhất bắc giới, nơi đây hiển nhiên cũng không còn hưởng sự bình yên được nữa.

Hơn nữa, Mục phủ độc chiếm thượng cổ thiên cung, tin tức này có lẽ ở thời gian đầu còn giấu diếm được, nhưng về sau, bắc giới càng ngày càng có nhiều người biết, cho nên tin này cũng đã truyền vào tai tử vân tông, lôi âm sơn, kim điêu phủ.

Thượng cổ thiên cung đã từng là kẻ thống trị thiên la đại lục, mà động phủ dĩ nhiên là vùng đất tu luyện hiếm có, mảnh đất này nếu ai cỏ thể lấy được thì hiệu quả đối với việc phát triển thế lực tuyệt đối khó có thể tưởng tượng.

Ngắn ngủi chỉ một năm mà thực lực mục phủ có thể tăng vọt, hấp dẫn tất cả các cường giả tới gia nhập, trong đó nguyên nhân quan trọng nhất chính là vì có thượng cổ thiên cung tồn tại.

cho nên, đối với thượng cổ thiên cung, tử vân tông, lôi âm sơn, kim điêu phủ đã sớm vạn phần thèm thuồng, không ngừng âm thầm tìm kiếm cơ hội thâu tóm mục phủ, đoạt lấy thượng cổ thiên cung

Tây nam bắc vực, bắc vực nguyên

đây là một mảnh đất có danh tiếng rất vang dội trong bắc vực, bởi vì mảnh đất này chính là nơi giao nhau giữa 3 thế lực bá chủ, tử vân tông, lôi âm sơn, kim điêu phủ.

Mà cũng vì cái vị trí địa lý này cho nên mỗi lần đại hội bắc vực đều mở ra ở đây.

Thời điểm này cũng chính là lúc bắc vực nguyên đang tấp nập nhất, bởi vì gần 8/10 các thế lực trong bắc vực đều mang theo tất cả cường giả dưới trướng tụ tập ở khu vực này.

Linh lực mênh mông cuồn cuộn, xanh đỏ tím vàng tràn ngập bầu trời,số lượng dao động linh lực khổng lồ như vậy đủ để bất kỳ người nào lần đầu tới đây cũng phải trợn mắt há mồm.

mà trong số đó cũng bao gồm cả Mục Trần.

bên ngoài bắc vực nguyên, Mục Trần nhìn mảnh bình nguyên mênh mông bát ngát này, trong khi hắn đang cảm giác, vô số đạo linh lực không ngừng lóe lên giống như sao trời, nhất thời ngay cả hắn cũng cảm thấy bất tận.

- Sở rằng bảy tám phần mười cường giả bắc vực đều tới

. Đối với khung cảnh hoành tráng này, Mục Trần cũng chỉ có thể cảm thán một tiếng.

- Đại hội bắc vực cỏ liên quan đến tranh đoạt bắc vực bá chủ, chính là đại sự hàng đầu của bắc vực, hầu như tất cả các thế lực đều không bỏ qua

. Bên cạnh, mạn đà la lên tiếng nói.

Mục Trần khẽ gật đầu, hắn có thể cảm ứng được, vẫn đang còn vô số quang ảnh từ bốn phương tám hướng không ngừng cuồn cuộn tới, cuối cùng tiến vào trong mảnh bình nguyên bát ngát này

- nhìn thấy băng tay phù hiệu trên tay bọn họ không?

. Mạn đà la chợt

lên tiếng.

Ánh mắt Mục Trần ngưng lại, sau đó gật đầu một cái, hắn cũng đã phát hiện ra, hầu như tất cả các thế lực đi tới bắc vực nguyên, trên tay của họ đều có một băng tay phù hiệu riêng.

- màu tím tức là dưới trướng tử vân tông, màu xám tro là lôi âm sơn, màu vàng kim là kim điêu phủ

- Chỉ có đeo băng tay phù hiệu của 3 thế lực bá chủ này mới có thể tiến vào bắc vực nguyên, nếu không một khi thế lực nào khác bước vào cũng tức là tỏ rõ ý đồ tranh bá với tam bá chủ, mà khí đó, sợ rằng chúng ta nửa bước cũng khó đi.

mạn đà la chậm rãi nói.

- hả? bọn họ sẽ ngăn trở chúng ta?

Hai mắt Mục Trần híp lại.

- Dực theo quy của của bắc vực, thế lực mới thành lập nếu muốn chứng tỏ mình có thực lực cạnh tranh với tam bá chủ thì chỉ có một còn đường có thể đi, đó chính là từ biên giới bắc vực nguyên một đường đánh vào trong, chỉ cần có thể tới được sâu trong bắc vực nguyên thì thế lực này mới có tư cách tranh đấu với bọn họ.

- Trong quá khứ, bắc vực cũng từng xuất hiện 2 thế lực có thực lực mạnh mẽ, lúc ấy bọn họ cũng có ý đồ trờ thành tản bá chủ của bắc vực, nhưng cuối cùng sau khi bọn họ tiến vào bắc vực nguyên cũng không đi ra, mà thế lực của bọn họ cuối cùng lại tan thành mây khói.

Mục Trần nghe vậy, nói:

- Xem ra có chút tàn khốc

- trên thế giới này, nói cho cùng cũng là thực lực vi tôn, nếu không có thực lực mà cũng muốn nhăm nhe ngôi vị bá chủ thì phải chuẩn bị tinh thần bị xâu xé không còn chút cặn nào

Mạn đà la nhìn chằm chằm Mục Trần, nói:

- Cho nên, ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng chưa? Hai thế lực trước kia chính là vết xe đổ

Mục Trần cười một tiếng, hắn xoay người, nhìn mấy chục thân ảnh phía sau lưng,người có thể theo hắn tới nơi đây thì căn bản đều là cường giả tinh nhuệ nhất của mục phủ hiện giờ, mỗi một người trong đó đều đã bước vào tầng thứ địa chí tôn.

mà lúc này, tất cả cường giả Mục phủ đều dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm hắn, trong mắt cũng không có chút sợ hãi nào, ngược lại tràn đầy cuồng nhiệt

- Nếu tin tưởng ta còn có thể đem các ngươi bước ra ngoài, vậy hãy cùng ta đi thôi

Mục Trần hướng về phía đông đảo cường giả Mục phủ, khẽ mỉm cười, cũng không nói mấy câu khích lệ tinh thần gì, chẳng qua chỉ phất phất tay, sau đó xoay người đi, lao về phía bên trong bắc vực nguyên.

Ba người linh khê, long tượng, khương long đều không chút do dự đuổi theo.

Những cường giả Mục phủ khác đều nhìn vô số cường giả đang tụ tập trong bắc vực nguyên một cái, số lượng khổng lồ như vậy, nếu so sánh thì đám nhân mã này của bọn họ hiển nhiên là cực kỳ nhỏ bé.

Nhưng khi bọn họ nhìn về phía thân ảnh trẻ tuổi không nhanh không chậm ở phía trước thì chẳng hiểu sao trong lòng lại tràn đầy niềm tn, tiếp sau đỏ, bọn họ liền hóa thành mấy chục đạo quang ảnh vọt theo.

Mạn đà la nhìn cảnh này, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo cũng không kìm được mà nở nụ cười nhàn nhạt, xem ra Mục Trần đã bắt đầu là trụ cột tinh thần của Mục phủ rồi, nếu như trận này thật sự có thể chiến thắng, vậy thì không nghi ngờ gì, địa vị của Mục Trần trong Mục phủ sẽ chân chính không thể lay động.

Nàng mỉm cười, sau đó cất bước theo, xuất hiện sau lưng Mục Trần.

vù vù!

Tất cả cường giả Mục phủ biến thành mấy chục đạo quang ảnh tiến vào bắc vực nguyên, mà trong nháy mắt khi bọn họ tiến vào, xung quanh trên bình nguyên liền có đông đảo ánh mắt lợi hại soi đến.

- Ha ha, quả nhiên là Mục Phủ của bắc giới

- thật là nghé con không sợ cọp a, bằng chút nhân mã này mà cũng dám xông vào bắc vực bình nguyên, ta dám đánh cuộc, sợ rằng đám người Mục phủ này còn chưa tiến vào sâu trong bình nguyên cũng đã chết sạch

- Đi đầu hắn là vị phủ chủ kia của Mục phủ đi? Đúng là trẻ tuổi, chả trách lại khinh cuồng như thế

- Chỉ đáng tiếc là sau hôm nay,hắn sẽ lại trở thành một bộ xương trắng trong bắc vực nguyên mà thôi

Cùng với việc cường giả Mục phủ xông vào bắc vực nguyên, nhất thời tiếng bàn luận xôn xao vang lên, những ánh mắt kia đều chứa sự châm chọc và hài hước, hiển nhiên cũng không nghĩ mục phủ sẽ làm nên chuyện gì.

Dù sao loại chuyện thế này trước kia cũng không phải là chưa từng xuất hiện, thế nhưng người có chút can đảm khiêu khích uy nghiêm của tam đại bá chủ thì cuối cùng đều biến thành phân bón cho bắc vực nguyên.

Dưới ánh mắt thương hại đầy trời như vậy mà vẫn có thể tiến về phía trước thì hiển nhiên là cần dũng khí cực lớn, không ít cường giả mục phủ đều thấp thỏm lo âu, chỉ duy nhất thân ảnh đi đầu là vẫn không nhanh không chậm đi tới.

Mục Trần đứng đầu đội ngũ, thần sắc lạnh nhạt giống như đầm sâu, yên tĩnh không gợn sóng, dường như những âm thanh đang không ngừng truyền tới kia cũng không thể quấy nhiễu hắn tí nào.

ánh mắt của hắn chẳng qua chỉ nhìn chằm chằm vào chỗ sâu nhất trong bắc vực nguyên, trong toàn bộ thiên địa bao la này chỉ có ở đó hắn mới mơ hồ cảm thấy được 3 dao động linh lực cường đại mà u ám, như ẩn như hiện.

Dao động linh lực này, cường giả đứng đầu đại viên mãn địa chí tôn còn lâu mới so sánh được.

- Người kia dừng bước!

Bất quá, trong lúc Mục Trần đang nhìn về nơi sâu, phía trước đột nhiêt có tiếng quát lạnh vang lên, một khắc sau, chỉ thấy có mấy chục đạo thân ảnh phóng lên cao, ngăn trở phía trước.

Mấy chục thân ảnh này đều tràn ngập dao động linh lực mạnh mẽ, trên cánh tay của họ đều mang băng tím, hiển nhiên đều là thế lực dưới trướng tử vân tông.

Hầu như một nửa số người này đều đạt tới thượng vị địa chí tôn, 2 người đi đầu còn là đại viên mãn.

hiển nhiên, tử vân tông rất thống hận mục phủ, trực tiếp phái ra một nhóm cường giả thuộc các thế lực dưới trướng tử vân tông, chuẩn bị đánh chặn Mục phủ.

nhưng mà đối mặt với những kẻ cản đường khí thế hung hăng này, thần sắc Mục Trần vẫn không biến đổi, tốc độ không giảm chút nào.

- một đám gà đất chó cảnh cũng dám cản đường thiếu chủ nhà ta, cút ngay!

Long tượng quát lạnh, thân hình đột nhiên bắn ra, giống như điện quang, mang theo sức mạnh đang sợ không cách nào hình dung lọt vào giữa đám người kia, quyền phong lướt qua, không ai có thể ngăn cản.

- càn rỡ!

2 tên đại viên mãn giận dữ, thân hình vừa động, định ngăn cản long tượng.

ong!

Bất quá, trong lúc bọn họ chuẩn bị hành động thì trên bầu trời chợt có dao động linh lực quét ngang ra, một tòa linh trận to lớn từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt liền bao phủ bọn họ bên trong, nhất thời linh lực cuồn cuộn như thủy triều, hóa thành gió lốc cuốn về phía 2 vị đại viên mãn, áp chế bọn họ không thể động đậy.

phanh! phanh!phanh.

thời gian ngắn ngủi vài hơi thở, một đám cường giả tử vân tông cản đường toàn bộ đã tan tác, mỗi người đều bị thiết quyền của long tượng đánh cho thương gân động cốt.

Mục Trần từ đầu đến cuối cũng chưa thèm nhìn mấy kẻ này, trong ánh mắt kinh dị đầy trời, vẫn chắp tay đi về phía trước.

ánh mắt của hắn chỉ hờ hững nhìn chằm chằm vào sâu trong bắc vực nguyên, trong bắc vực nguyên này mặc dù hội tu đông đảo cường giả dưới trướng tam bá chủ, nhưng muốn ngăn cản hắn thì còn lảu mới đủ.

trừ khi 3 bá chủ tự mình xuất thủ.

nhưng bất kể thế nào hôm nay hắn cũng muốn đưa bắc vực lên ngôi vị bá chủ, dù là vì những cường giả mục phủ có lòng tin đi theo hắn hay

là vì cung cấp tài nguyên tu luyện khổng lồ sau này.

Ngôi vị bá chủ bắc vực này, Mục Trần hắn muốn rồi!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1359: Thủ Đoạn Sấm Sét

Bắc vực nguyên người đông tấp nập, chợt có linh lực cuồng bạo phóng lên cao, ngay sau đó lại là mười mấy đạo thân ảnh bắn ngược lên không trung, miệng phun máu tươi, cuối cùng uỵch một cái rơi xuống đất.

- lần thứ 8 rồi.

Thần sắc Mục Trần hờ hững nhìn những kẻ thê thảm này, từ lúc bọn họ đặt chân lên bắc vực nguyên đến giờ, đây đã là lần thứ 8 có người đứng ra chặn đường bọn hắn.

Những tên này thực lực đều không kém, mỗi một đợt đều có cường giả đại viên mãn, nhưng bất luận bọn họ có đánh như thế nào đi nữa cũng không thể công phá được phòng tuyến do 4 người long tượng, Mạn đà la, linh khê, khương long dựng nên.

lúc này, trừ đám người thượng vị địa chí tôn như liễu thiên đạo,hiển nhiên ngay cả những cường giả mục phủ khác cũng không cỏ nhiều tác dụng, chỉ đi kèm cho đội hình hoành tráng thôi.

hiển nhiên những kẻ chặn đường này còn chưa đủ để khiến phủ chủ như hắn phải tự mình ra tay.

- thật là một đám ruồi muỗi!

. Mạn đà la lạnh như băng nói, xem ra mấy đám người chặn đường này cũng khiến nàng có chút không nhịn được.

- Xa luân chiến thôi, bọn họ định lấy cách này để bức bách chúng ta lộ vẻ mỏi mệt, mà một khi chúng ta yếu thế, sợ rằng những thế lực khắp nơi đang nhăm nhe kia cũng sẽ ùa lên

. Linh khê nhẹ giọng nói.

- Vậy để bọn chúng lên một lượt đi, xem một chút ai có thề chiếm lợi lộc

. Long tượng cười gằn nói, quanh thân hắn linh quang khởi động, thỉnh thoảng có quang ảnh long tượng hiện lên, tản ra sức mạnh đáng sợ, chấn động không gian.

Khương long 2 tay ôm ngực, ánh mắt ngạo nghễ, hiển nhiên hoàn toàn coi thường mấy đám cường giả này, dù sao những đối thủ của hắn năm xưa toàn là tiên phẩm thiên chí tôn, mặc dù cũng là nhờ huyền long quân mạnh mẽ, nhưng dù gì thì ánh mắt cũng lên cao rồi.

- Bây giờ, hắn là nếu xâm nhập vào bắc vực nguyên, những tên kia cũng có chút sợ

. Mục Trần cười nhạt một tiếng, hắn có thể cảm giác được tần số ngăn chặn đã bắt đầu giảm xuống, hiển nhiên qua việc 8 lần đều thất bại, những kẻ này cũng không còn khí thế như lúc đầu nữa.

- Đi thôi, trực tiếp tiến vào sâu bên trong

. Mục Trần cười nói, chắp tay đi về phía trước, bộ dạng ung dung, giống như là coi những ánh mắt xung quanh đều là không khí.

vậy mà chính vì thái độ thong dong bình thản này của Mục Trần lại khiến cho đông đảo các thế lực trong bắc vực nguyên sinh lòng sợ hãi, cũng không dám ngang ngược như trước.

bời vì trải qua mấy lần giao phong, bọn họ đã nhìn ra được, thực lực tổng thể của Mục phủ cũng không quá xuất sắc, nhưng chiến lực đứng đầu của họ lại khá mạnh mẽ.

Dù chỉ là 4 vị đại viên mãn nhưng mỗi người trong đó đều không phải đèn cạn dầu, bên trong tầng thứ đại viên mãn cũng có thể coi là người nổi bật.

Theo họ đoán chừng, nếu muốn ngăn cản tứ đại kim cang này của Mục phủ, ít nhất cũng cần 8 vị đại viên mãn đồng thời xuất thủ mới có thể thành công.

Hơn nữa...cái này vẫn còn chưa tính cả vị phủ chủ sâu không lường được kia.

tuy xét từ mặt ngoài, Mục Trần dường như chỉ là bán bộ đại viên mãn, nhưng đám người ở đây cũng không phải dạng ngu xuẩn, thời điểm trước đó tin tức truyền đến, vị phủ chủ trẻ tuổi thần bí này đã nhẹ nhàng đánh cho 3 vị trưởng lão đại viên mãn của tử vân tông xuống hạ vị địa chí tôn....

thủ đoạn như thế, có thể nói là quỷ dị...

- Mục phủ này thật đúng là có chút năng lực...

- khó trách dám tới tranh đoạt ngôi vị bá chủ bắc vực, đúng là có chút tài năng, nhưng trở ngại lớn nhất của bọn họ cũng không phải những kẻ trước mắt này, mà là 3 vị bá chủ đang trấn giữ sâu trong bắc vực nguyên.

Đúng vậy, ba vị kia thế mà là cường giả chạm tới tần thứ thiên chí tôn, thực lực xa xa không phải đại viên mãn có thể so sánh, cõ lẽ trong mắt họ, tranh đấu ở đây cũng chỉ như kịch vui mà thôi"

- Đáng tiếc, xem ra Mục phủ này chung quy cũng phải thất bại

trong bắc vực nguyên, đông đảo thế lực đều nhìn cường giả mục phủ xông vào, sau đó thấp giọng trao đổi, bất quá dù Mục Phủ đánh bay 8 nhóm chặn đường nhưng hiển nhiên vẫn không có nhiều người thật sự coi trọng họ.

bởi vì ở bắc vực, 3 vị bá chủ kia thật sự quá mức thâm căn cố đế.

vù!

Nhân mã mục phủ xẹt qua bên ngoài bắc vực nguyên, tốc độ của bọn họ cũng không nhanh, nhưng những chỗ họ đi qua, nhân mã của khắp các thế lực đang ngăn cản phía trước đều dạt ra như thủy triều.

Thực lực mục phủ thể hiện lúc trước khiến cho bọn họ hiểu rõ sự chênh lệch, nếu xông lên lung tung sợ rằng kết quả cũng sẽ giống đám người xui xẻo lúc trước.

vì vậy,trong tình huống không ai ngăn trờ này, đoàn người Mục phủ rốt cục đã thuận lợi tiến vào sâu trong bắc vực nguyên

tới khu vực này, Mục Trần có thể cảm nhận được, số lượng thế lực ở nơi này mặc dù ít đi, nhưng thực lực cũng trở nên mạnh hơn.

hiển nhiên những thế lực có thể giành được vị trí ở nơi này đều rất có danh tiếng trong bắc vực, thực lực tất nhiên sẽ mạnh hơn.

Nhưng mà thần sắc của Mục Trần cũng không vì thế lực ở đây mạnh mẽ hơn mà có chút biến đổi nào, bước chân không nhanh không chậm, mang theo mọi người, giống như một mũi dao nhọn cắm thẳng vào nơi sâu nhất trong bắc vực nguyên

Mà điều khiến người ta bất ngờ là các thế lực ở nơi này cũng không ra tay ngăn cản, ngược lại để mặc cho bọn họ đi qua.

Mạn đà la nhìn cảnh này cũng không có chút vui vẻ nào, ngược lại là nhíu mày, bởi vì nàng có thể cảm giác được, ánh mắt của những thế lực kia nhìn bọn họ tràn đầy vẻ châm chọc.

Cái dáng vẻ đó tựa như phía trước đang có kịch hay chờ bọn họ vậy. Mạn đà la nhìn Mục Trần, vậy mà thần sắc của hắn vẫn không có chút dao động nào, chỉ chắp tay đi về phía trước.

Vì vậy, nàng cũng không nói gì thêm mà theo sát sau.

Bọn họ tiến về phía trước một lúc lảu, tất cả các cường giả phía trước đều lui về sau, lộ ra một mảnh đất trống, chỉ thấy nơi đó có 9 bóng người đứng chắp tay, ánh mắt lạnh lẽo nhìn bọn họ.

Quanh thân 9 bóng người này đều có dao động linh lực cực kỳ mạnh mẽ, chấn động không gian.

Chín người này rõ ràng đều là đại viên mãn địa chí tôn, hơn nữa còn là cường giả đứng đầu đại viên mãn, đội hình như thế hội tụ ở chỗ này dường như gây nên xung động không nhỏ.

4 người Mạn đà la, linh khê, long tượng, khương long nhìn 9 bóng người kia, ánh mắt ngưng lại, sắc mặt dần trở nên ngưng trọng, hiển nhiên bọn họ cũng cảm thấy áp lực từ phía 9 người này.

- bọn họ là cường giả trong tử vân tông, lôi âm sơn, kim điêu phủ, xem ra bọn chúng rốt cục không nhịn được nữa, muốn liên thủ ngăn chặn chúng ta ở đây

Mạn đà la trầm giọng nói.

những kẻ xuất thủ lúc trước cũng chỉ là những thế lực dưới trước 3 bá chủ mà thôi, lần này là cường giả chính thức của bọn họ ra mặt.

ánh mắt Mục Trần đảo qua, cũng phát hiện ra trong 9 người kia, 3 người băng tím, 3 người băng xám, 3 người băng vàng, hiển nhiên là đến từ 3 thế lực bá chủ.

- trừ 3 vị thủ lĩnh ra, những người này căn bản là người mạnh nhất trong tử vân tông, lôi âm sơn, kim điêu phủ

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạn đà la ngưng trọng nói.

Mục Trần khẽ gật đầu, thần sắc bất động.

- Mục phủ con con cũng dám vọng đồ xưng bá bắc vực, không biết sống chết

. Khi đám người Mục Trần đặt chân lên khu vực này, chín vị đứng đầu đại viên mãn cũng bắn ánh mắt như điện tới, tiếng quát lạnh vang lên

- Mau cút ra khỏi bắc vực nguyên, giao thượng cổ thiên cung ra, nếu không ngày mai sẽ xóa tên Mục phủ các ngươi khỏi bắc vực

Tiếng quát của bọn họ như sấm vang lên giữa thiên địa, khiến vô số thế lực đều nhìn tới, mà khi bọn họ nhìn thấy 9 bóng người này thì đều âm thầm chắt lưỡi, bọn họ đã nhận ra trong bắc vực bây giờ, 9 người kia thực lực chỉ dưới 3 bá chủ mà thôi.

xem ra hành trình của Mục phủ cũng sẽ dừng lại đây.

- Nói khoác không biết ngượng!

Long tượng lạnh lùng cười một tiếng, sắc mặt dữ tợn nhìn 9 người này, tiếng long tượng vang vọng quanh thân, sát ý bắt đầu hiện lên trong mắt.

trong tay linh khê lóe lên vô số linh ấn, Mạn đà la nắm chặt tay, hắc sắc trường tiên hiện ra, mà trên thản thể khương long cũng có dao động linh lực cực kỳ mạnh mẽ.

hiển nhiên bọn họ đang chuẩn bị đại chiến một trận

Nhưng mà trong khi bọn họ chuẩn bị xuất thủ thì Mục Trần lại nhẹ nhàng phất tay, nói:

- Lần này để ta

9 người trước mắt đều không kém, thực lực cũng hơn bọn Mạn đà la, hơn nữa còn có ưu thế số lượng, bọn Mạn đà la cũng không có chút lợi thế nào.

Hơn nữa đoạn đường tới đây đã có nhiều lần bị chặn đường, cũng dần dần khiến Mục Trần nổi lên sát tâm, xem ra 3 đại bá chủ này quyết tâm

vây giết Mục phủ của hắn.

đã như vậy hắn cũng không lưu tình nữa.

sắc mặt Mục Trần bình tĩnh, không chút xao động nào, dưới vô số ánh mắt chăm chú, hắn chậm rãi bước ra, trực tiếp tiến về phía 9 thân ảnh linh lực mạnh mẽ kia.

- cuồng vọng!

9 tên đại viên mãn thấy Mục Trần dám một mình bước tới, trong mắt cũng thoáng hiện vẻ lạnh lẽo, cười lạnh Sau ba hơi thở nếu không cút, bắc vực nguyên này sẽ là nơi chôn xác ngươi!"

Mục Trần làm như không nghe thấy gì, tiếp tục tiếp lên phía trước

- Muốn chết!

9 tên đại viên mãn thấy Mục Trần coi bọn chúng như không khí thì trong lòng cũng thốt lên giận dữ.

- nếu ngươi muốn chết vậy thì toại nguyện cho ngươi

Hai tên đứng đầu đại viên mãn không nhịn được, cười giận, bước lên một bước, thân hình như quỷ mị, linh lực mênh mông cuồn cuộn xông thẳng về phía Mục Trần.

oành!

2 đạo quyền quang bàng bạc như thực chất đánh ra, hung hăng đánh lên người Mục Trần.

cả vùng đất chấn động, không gian vặn vẹo, vậy mà thân ảnh Mục Trần vẫn không nhúc nhích, linh quang trên thân thể lóe lên, thế công hung hãn của 2 tên đứng đầu đại viên mãn lại không thể gây ra chút vết thương nào.

sắc mặt 2 tên đứng đầu đại viên mãn cũng chợt biến đối.

Mà trong nháy mắt khi bọn chúng biến sắc, thân ảnh của Mục Trần chợt xuất hiện trước mặt bọn họ,trong con ngươi đen nhánh, thánh phù đồ tháp tản ra ánh sáng vạn trượng.

sắc mặt hắn hờ hững, xòe tay ra nhẹ nhàng vỗ một cái.

Một đạo chưởng ấn tựa như xuyên thấu không gian, nhẹ nhàng vỗ lên đầu một tên đại viên mãn, đồng thời chưởng còn lại vỗ nhẹ lên ngực của tên còn lại

2 đạo chưởng phong tựa như gió nhẹ thoảng qua, cực kỳ nhu hòa.

thân thể Mục Trần tựa như lướt qua 2 tên đại viên mãn, 2 tay vỗ nhẹ một cái

bành bành!

sau lưng, 2 tên đứng đầu đại viên mãn, một tên đầu như quả dưa hấu nổ tung ra, máu tươi cùng não văng khắp nơi, mà một tên khác thì cả lồng ngực đều sụp xuống, máu thịt từ sau lưng bắn ra.

yên lặng.

bắc vực nguyên vốn náo nhiệt thì lúc này trực tiếp trở nên yên lặng,, ánh mắt của vô số thế lực cường giả trợn to lên, trên khuôn mặt hiện lên vẻ kinh hãi cực độ.

Không ai ngờ được, dưới tay Mục Trần, 2 vị đứng đầu đại viên mãn đến một hiệp cũng không chống được, bị chém giết nhanh gọn.

hơn nữa, Mục Trần ra tay quả quyết tàn nhẫn cũng khiến lòng bọn họ cực kỳ lạnh lẽo.

vô số ánh mắt hoảng sợ nhìn Mục Trần vẫn đang bình tĩnh, tư thái của hắn giống như chỉ vừa đập chết 2 con ruồi nhỏ bé vậy.

tới lúc này, bọn họ mới biết được, thanh niên nhìn qua trẻ tuổi này lại thảm sâu tới vậy....

thực lực của hắn dường như đã vượt xa xa khỏi tầng thứ đại viên mãn vậy.

dưới vô số ánh mắt hoảng sợ, con ngươi màu đen của Mục Trần nhấc lên, ánh mắt không chút tình cảm nhìn về phía 7 tên đứng đầu đại viên mãn đang rung động, thanh âm nhàn nhạt mang theo một tia lạnh lẽo khiến người run rẩy, vang lên trên mảnh khu vực này.

- Các ngươi cùng lên đi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1360: Hung Uy

Trên bắc vực nguyên, gió rét thổi ù ù, khiến vô số cường giả khắp nơi phát lạnh, nhưng mà khi ánh mắt của bọn họ hội tụ trên một đạo thân ảnh trẻ tuổi phía xa xa thì sự lạnh lẽo ấy mới lên tới cực hạn, khiến bọn họ không kìm được mà có chút run rẩy.

sau lưng thân ảnh đó, 2 cỗ thi thể dần dần lạnh như băng, mà vài hơi thở trước đó, 2 cỗ thi thể này vẫn còn là cường giả đứng đầu đại viên mãn, cao cao tại thượng trong mắt họ.

nhưng trong tay thanh niên sắc mặt bình thản kia, ngay cả cường giả mạnh mẽ như vậy cũng không đỡ nổi một hiệp, liền bị giết chết.

bọn họ thậm chí thời gian chạy trốn chết cũng không có.

trong thiên địa, vô số ánh mắt nhìn thân ảnh Mục Trần, trong mắt tràn ra vẻ kinh hãi đậm đặc, tuy trước đó cũng nghe nói Mục phủ chi chủ bất phàm, nhưng chỉ có khi tận mắt nhìn thấy mới biết sự bất phàm ấy rốt cục đến trình độ nào.

- khó trách Mục phủ dám tranh bá bắc vực, thực lực như thế sợ rằng không thua gì với 3 vị bá chủ rồi

Có cường giả thấp giọng nói, sắc mặt vô cùng ngưng trọng, xem ra hôm nay, trên bắc vực nguyên này sẽ phải bộc phát một trận chiến kinh thiên rồi.

dưới đông đảo ánh mắt hoảng sợ, Mục Trần chỉ là phủi phủi 2 tay cho bay sạch vết máu, sau đó hắn ngẩng đầu lên, nhìn 7 tên đại viên mãn sắc mặt đang kinh hãi, nói:

- Còn không định cùng lên sao?

Cùng với việc hiện giờ hắn đã bước vào bán bộ đại viên mãn, thì cường giả đại viên mãn đã từng là cường địch trong mắt hắn giờ đây cũng tỏ ra yếu ớt cực kỳ, theo hắn cảm giác, dù là không dùng bất cứ thần thông nào, chỉ thúc giục thánh phù đồ tháp, thì linh lực trong cơ thể hắn cũng sẽ vượt xa so với rất nhiều đại viên mãn địa chí tôn.

huống chi, linh lực sau khi được thánh phù đồ tháp chuyển hoá còn mang theo lực phong ấn cường đại, đối mặt với lực phong ấn này, trong mắt hắn, đại viên mãn địa chí tôn thật yếu ớt như gà chó.

- ngươi...ngươi lại dám giết bọn họ?

Bảy tên đại viên mãn rốt cục cũng phục hồi tinh thần lại, lúc này giận dữ quát lên, hiền nhiên bọn họ không ngờ rằng thủ đoạn của Mục Trần lại quả quyết tàn nhẫn như vậy.

vừa ra tay chính là sát chiêu, không dài dòng chút nào.

hơn nữa, trong 3 thế lực bá chủ bọn họ, 2 người vừa chết chính là người chỉ đứng sau 3 vị thủ lĩnh, thường ngày quyền cao chức trọng, trong cả bắc vực cũng là danh tiếng lẫy lừng, nhưng trước mắt cứ nhẹ nhàng nhanh gọn như vậy đã bị giết chết?

Mục Trần khẽ mỉm cười, nói:

- Nếu không chả lẽ các ngươi còn tưởng Mục phủ chúng ta tụ tập lực lượng đến đây để diễn trò với các ngươi sao?

- hơn nữa, bảy giờ mới thực sự là bắt đầu!

nhìn nụ cười trên mặt Mục Trần, 7 tên đại viên mãn chợt cảm thấy rét lạnh, giống như bị thú dữ nhìn chằm chằm vào vậy, khiến người ta cảm thấy kinh hãi.

Soạt!

Mục Trần cũng không dài dòng với bọn họ, thân ảnh của hắn một lần nữa biến mất, mơ hồ chỉ thấy một quang ảnh đang xuyên thấu qua không gian.

'đồng loạt ra tay!". Bảy tên đại viên mãn địa chí tôn hoảng sợ quát lên.

Lúc này rõ ràng bọn họ đã bị Mục Trần doạ chết khiếp, không còn dám thong dong như lúc trước, bọn họ biết lúc này chỉ có liên thủ mới có thể ngăn cản được tên sát thần này!

oanh!oanh!

cho nên, 7 người hầu như không chút do dự nào thúc giục chí tôn pháp thân, 7 đạo cự ảnh xuất hiện, linh lực mênh mông cuộn trào trong thiên địa.

soạt!

mà thân ảnh của Mục Trần cũng không vì thế mà dừng lại chút nào, hắn trực tiếp xuất hiện trước một đạo chí tôn pháp thân, thần sắc lạnh nhạt, vỗ ra một chưởng đánh lên ngực đối phương.

chưởng ấn đánh xuống, ánh sáng thuỷ tinh đột nhiên phát ra, mà toà chí tôn pháp thân to lớn kia cũng trực tiếp ngưng đọng lại, linh lực vốn mênh mông cường hãn thì giờ bắt đầu ảm đạm với tốc độ kinh người.

banh!

trong nháy mắt, toà chí tôn pháp thân khổng lồ liền hỏng mất, đó là vì toàn bộ linh lực trong đó đều bị phong ấn, không cách nào giúp chí tôn pháp thân ngưng tụ.

Điểm sáng bắn ra đầy trời, mà trong lúc chí tôn pháp thản sụp đổ, một đạo thân ảnh cũng chật vật điên cuồng rút lui, trên khuôn mặt hắn tràn đầy vẻ khó tin cùng hoảng sợ.

hắn chưa từng nghĩ rằng, sau khi thúc giục chí tôn pháp thân thì vẫn không chịu nổi một kích trong tay Mục Trần.

loại linh lực thuỷ tinh quỉ dị kia bá đạo không cách nào tưởng tượng, chỉ vừa chạm vào chí tôn pháp thân đã phong ấn toàn bộ linh lực trong đó, phá vỡ chí tôn pháp thân từ trong gốc rễ.

tốc độ của hắn mặc dù nhanh, nhưng Mục Trần còn nhanh hơn, những tên đại viên mãn khác còn chưa hồi phục tinh thần thì hắn đã xuất hiện trước mặt đạo thân ảnh đang chật vật rút lui, đơn giản đánh một quyền vào lồng ngực.

banh!

trên quyền quang có ánh sáng thuỷ tinh tràn ra như nước lũ, vừa mới tiếp xúc với thân thể cường giả đại viên mãn kia, liền thâm nhập vào mà không gặp chút ngăn trở nào, những nơi ánh sáng thuỷ tinh đi qua, linh lực mênh mông như biển của tên này nhanh chóng ảm đạm xuống.

- Bạo.

Thần sắc Mục Trần hờ hững, thản nhiên nói.

từ bên trong cơ thể tên đại viên mãn này, ánh sáng thuỷ tinh giống như ngàn vạn chiếc gai nhọn nở rộ ra, đâm xuyên người hắn như con nhím, mà thân thể của hắn lúc này cũng nổ tung ra.

ánh sáng thuỷ tinh loé lên trên mỗi khối máu thịt, phong ấn linh lực lại, dưới tình huống này, dù sức sống của cường giả đại viên mãn ngoan cường đến thế nào đi nữa, một khi mất đi linh lực thì cũng yếu ớt như người bình thường mà thôi.

lạl thêm một tên đại viên mãn vẫn lạc.

thế mà Mục Trần cũng không thèm ngó qua chút nào, thân hình hắn chợt loé, tránh được mấy đợt sóng linh lực bùng nổ, lại một lần nữa quỉ mị xông về phía một đạo chí tôn pháp thân khác.

oành oành oành!

linh lực cuồng bạo cuộn trào trong thiên địa, 6 đạo cự ảnh bộc phát ra dao động linh lực đáng sợ, mà giữa công kích của bọn họ, có một đạo thân ảnh nhỏ bé lập loè không ngừng.

nhưng mỗi khi đạo thân ảnh nhỏ bé này lướt qua thì luôn có một đạo cự ảnh chật vật bắn ra, mà mỗi khi thân ảnh nhỏ bé này nắm được cơ hội thì linh lực thuỷ tinh sẽ thẩm thấu vào, đồng nghĩa với việc sẽ cỏ một chí tôn pháp thân bị đập nát, mà người bên trong đó cũng sẽ bị đuổi theo, đánh nổ thành mảnh vụn thuỷ tinh đầy trời.

Âm thanh ầm ầm của linh lực không ngừng vang dội thiên địa, mà lúc này vô số thế lực xung quanh đều yên tĩnh không tiếng động, thỉnh thoảng lại có người nuốt nước bọt.

Cục diện trước mắt, nhìn qua thì là mấy vị đứng đầu đại viên mãn vây công Mục Trần, điên cuồng đánh, nhưng người nào cũng nhận ra được, tiết tấu của mấy vị đại viên mãn này hoàn toàn rối loạn, mỗi lần bọn họ công kích đều mang theo sự sợ hãi vô tận.

bởi vì họ biết, chỉ cần thân ảnh nhỏ bé kia bắt được một sơ hở nho nhỏ thôi thì kết quả của bọn họ sẽ giống như mấy người lúc trước.

nhưng bất kể bọn họ sợ hãi thế nào, mấy phút sau, bọn họ đột nhiên phát hiện ra, đồng bạn bên cạnh ngày càng ít, vốn là 7 người, chẳng biết từ lúc nào biến thành 4 người.

nói cách khác, từ lúc giao thủ đến giờ lại đã có 3 người bỏ mạng.

mà đối thủ của bọn họ ngay cả chí tôn pháp thân cũng chưa từng sử dụng.

giờ khắc này, trong lòng 4 vị đứng đầu đại viên mãn còn lại dâng lên sự sợ hãi cùng kinh hãi nồng nặc, đến giờ bọn họ mới hiểu, lần này rốt cục đã đụng phải đối thủ đáng sợ bực nào.

giữa 2 bên căn bản là không cùng một đẳng cấp.

- Chạy mau!

chiến ý hoàn toàn biến mất, bốn vị đứng đầu đại viên mãn không hẹn mà cùng rút lui, bọn họ biết, nếu tiếp tục đánh nữa, chỉ sợ toàn bộ bọn họ cũng phải nằm lại tại đây.

- Bây giờ mới muốn đi, sợ rằng muộn rồi!

Mục Trần nhìn 4 đạo cự ảnh chợt rút lui, cũng cười nhạt, nụ cười lạnh lẽo không chút nhiệt độ nào.

hắn biết, nếu Mục phủ muốn tiến vào ngôi vị bá chủ bắc vực, vậy phải thể hiện ra lực chấn nhiếp tuyệt đối, mà trước mắt mấy tên đại viên mãn tự tới nộp mạng này chính là cái bia tốt nhất.

vì vậy, thân hình hắn chợt loé, như quỉ mị đuổi theo 4 đạo cự ảnh, giữa lòng bàn tay có ánh sáng thuỷ tinh ngưng tụ rực rỡ như mặt trời chỏi chang, tản ra uy năng vô cùng.

Cảm thụ được dao động đáng sợ tản ra từ mặt trời thuỷ tinh kia, sắc mặt 4 tên đại viên mãn trắng bệch, không dám trì hoãn nữa, âm thanh bén nhọn kêu lên:

- Tông chủ, cứu ta!

thanh âm của bọn họ được linh lực bao quanh, vang dội trong thiên địa.

bọn họ vốn cũng không muốn cầu cứu, như vậy sẽ hoàn toàn tổn hại thể diện phía mình, nhưng hiện giờ nếu không cầu cứu thì chỉ sợ đến cái mạng cũng không giữ được.

Mục Trần nghe tiếng cầu cứu của bọn họ, cũng lãnh đạm cười một tiếng, tốc độ chợt tăng nhanh, vầng mặt trời thuỷ tinh trong tay trực tiếp vọt ra, đánh về phía 4 đạo cự ảnh.

- Càn rỡ!

mà lúc vầng mặt trời thuỷ tinh sắp bao phủ 4 thân ảnh, rốt cục trong thiên địa cũng có ba tiếng quát trầm thấp vang lên như sấm.

đồng thời, 3 dải linh lực xuyên thủng không gian, từ trên trời giáng xuống, mang theo uy áp vô hình, nặng nề đánh về phía mặt trời thuỷ tinh.

banh!

đối mặt với 3 đạo công kích đáng sợ này, hầu như mặt trời thuỷ tinh nổ tung trong nháy mắt.

nhưng mà khi thấy mặt trời thuỷ tinh nổ tung ra thì khoé miệng Mục Trần lại hiện lên một nụ cười lạnh, ngón tay búng ra.

vù!

mặt trời thuỷ tinh nổ tung chợt phân hoá thành 4 đạo ánh sáng thuỷ tinh, dùng một góc độ cực kỳ ảo diệu tránh né 3 dải linh lực, bắn trúng thân thể 4 tên đại viên mãn địa chí tôn đang thở phào vì có người cứu.

ánh sáng thuỷ tinh bắn lên thân thể, khuôn mặt bọn họ vốn đang nhẹ nhõm vì thoát chết thì đột nhiên cứng đơ lại trong nháy mắt, tiếp theo đó vô cùng hoảng sợ cảm giác được, linh lực trong cơ thể đang bắt đầu mờ nhạt với tốc độ kinh người.

banh!

lúc này, chí tôn pháp thân bên ngoài thân thể của bọn họ cũng vỡ vụn, thân hình 4 người hiện ra, phun ra máu tươi, sau đó thân thể lắc lư từ trên trời rơi xuống, nặng nề rơi xuống đất, tiếp tục phun ra máu.

nhìn dáng vẻ này thì mặc dù giữ được tính mạng nhưng cũng trong tình trạng nửa chết.

bắc vực nguyên hoàn toàn trở nên yên tĩnh, thế lực khắp nơi trợn mắt há mồm nhìn cảnh này, không ai ngờ được,trong thời gian ngắn ngủi không quá nửa nén hương, 9 vị đứng đầu đại viên mãn mạnh nhất trong 3 thế lực bá chủ lại 5 chết 4 trọng thương.

hơn nữa, trọng yếu là, ở thời khắc cuối cùng, 3 vị thủ lĩnh của tử vân tông, lôi âm sơn, kim điêu phủ đồng loạt xuất thủ mà cũng không cứu được 4 người này.

Phủ chủ Mục phủ này rốt cục kinh khủng cỡ nào?

dưới đông đảo ánh mắt rung động, Mục Trần hờ hững nhìn lướt qua 4 vị đứng đầu đại viên mãn trọng thương, sau đó ngẩng đầu nhìn vào nơi sâu trong bắc vực nguyên, bình tĩnh nói:

- Bây giờ đã biết tổn thất đau lòng chưa?

lần này mấy vị đứng đầu đại viên mãn đều bị hắn làm thịt, dù có là tam đại thế lực bá chủ cũng là thương gân động cốt.

sâu trong bắc vực nguyên có tiếng cười trầm thấp vang lên, chỉ là ai cũng cảm giác được trong tiếng cười kia hàm chứa sát ý nồng nặc đến mức nào.

tiếp sau đỏ, mảnh không gian nơi này vặn vẹo, vô số ánh mắt chấn động nhìn thấy,có ba đạo thân ảnh chậm rãi xuất hiện trên bầu trời.

Ba thản ảnh này chỉ đứng yên trên hư không, mà quanh thân liền tản ra một cỗ áp bách kinh khủng, loại cảm giác ấy đã vượt xa đứng đầu đại viên mãn.

đúng là đã có một tia thiên chí tôn vận vị.

Mà vào lúc này, ánh mắt Mục Trần cũng đã ngưng tụ trên 3 bóng người này, trong toàn bộ bắc vực, người có thể có thực lực bậc này, ngoại trừ 3 người tử vân chân quân, lôi âm tôn giả, kim điêu hoàng ra thì còn có thể là ai được nữa?

- Cuối cùng cũng xuất hiện rồi sao...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1361: Tam Đại Bá Chủ

Cùng với việc 3 thân ảnh kia xuất hiện, lúc này toàn bộ thiên địa đều trờ nên yên tĩnh không tiếng động, tất cả cường giả đều hơi nheo nheo mắt, trên khuôn mặt hiện lên vẻ sợ hãi

Bởi vì ba đạo thân ảnh trên bầu trời kia chính là 3 người mạnh nhất bắc vực hiện giờ, đồng thời cũng là thủ lĩnh của tam đại bá chủ.

tử vân chân quân, lôi âm tôn giả, kim điêu hoàng.

cho dù là ở thiên la đại lục, 3 cái tên này cũng đều tương đối vang dội, còn ờ bắc vực, bọn họ chính là bá chủ, không ai dám trái lệnh.

giữa không trung, Mục Trần ngưng mắt nhìn 3 đạo thân ảnh này, bên trái là một trung niên nam tử, áo bào trắng phiêu dật, nhìn qua rất là thoát tục, chỉ là 2 con ngươi của hắn lại tản ra cảm giác hơi yêu dị, khiến người khác không dám khinh thường.

người ở giữa là một vị tai to đầu trọc, hắn mặc áo bào xám tro, hai tay áo cực kỳ lớn, tựa như bao quát lấy càn khôn, trong đó mơ hồ có dao động không gian truyền ra,trên khuôn mặt tròn trịa là nụ cười hiền hoà, nhưng chỉ có những ai nhạy cảm hơn người mới có thể nhận ra được bên trong đôi mắt có vẻ hiền hoà kia ẩn chứa sự lạnh lẽo đến bực nào.

cuối cùng là một vị nam tử mặc kim bào, mặt mũi lãnh túc, mũi ưng, hai mắt có màu vàng nhạt, sắc bén như đao phong, chỉ cần nhìn chằm chằm thôi cũng có thể khiến người khác cảm giác như vạn kiếm xuyên tim, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

trên thân thể 3 người này đều có dao động linh lực cường hãn, khiến không gian chấn động, linh lực trong thiên địa vốn sôi trào khi khi tới gần bọn họ đều lặng lẽ trở nên an tĩnh lại, giống như cừu non.

Bọn họ chẳng qua chỉ đứng ở đó, liền phảng phất như tương dung với thiên địa, khiến người ta có một cảm giác thần dị như thiên nhân hợp nhất, cảm giác đó giống như nếu công kích vào bọn họ thì cũng chính là công kích vào mảnh thiên địa này.

Loại cảm giác kỳ dị này khiến ánh mắt Mục Trần ngưng lại, tam đại bá chủ này quả nhiên đã chạm tới tầng thứ thiên chí tôn, tuy bọn họ vẫn chỉ có thề coi là đại viên mãn địa chí tôn, nhưng cường giả đại viên mãn tầm thường so sánh với bọn họ thì chỉ giống như đom đóm so với trăng rằm.

Trước đó Mục Trần có thể dễ dàng nghiền ép mấy tên đại viên mãn thì 3 người trước mắt này cũng có thề tuỳ ý làm được.

lúc này đám người mạn đà la, linh khê cũng lướt tới, xuất hiện bên cạnh Mục Trần, ánh mắt cảnh giác kiêng kỵ nhìn 3 đạo thân ảnh này.

- ba tên này không hổ là bá chủ bắc vực, trình độ này cũng sẽ nhanh chóng vượt qua 4 vị điện chủ của thượng cổ thiên cung

. Mạn đà la thấp giọng nói, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo hiện đầy vẻ ngưng trọng.

Mục Trần nghe vậy, thần sắc lại khẽ động, có chút kinh ngạc nói:

- Thì ra 4 vị điện chủ của thượng cổ thiên cung cũng đã chạm tới thiên chí tôn cảnh?

Hắn vẫn cho là 4 vị điện chủ vốn chỉ là đại viên mãn địa chí tôn mà thôi.

mạn đà la liếc hắn một cái, nói:

- DÙ sao bọn họ cũng là người thiên đế một tay bồi dưỡng, nếu không phải thượng cổ thiên cung mới sáng lập không lâu đã bị ngoại vực tà tộc tiến công thì 4 người bọn họ cũng có thể tiến vào thiên chí tôn rồi.

lúc này Mục Trần mới chợt hiểu, gật đầu một cái, thật ra thì kể từ khi hắn có thể dễ dàng chém giết đại viên mãn địa chí tôn thì mới tình cờ

cảm giác được, thực lực tổng thể của thượng cổ thiên cũng hơi có chút yếu, bởi vì dù bọn họ cỏ được thiên đế đạt tới thánh phẩm thiên chí tôn, nhưng sức chiến đấu bên dưới lại tỏ ra có vẻ yếu kém.

nếu như 4 vị điện chủ chỉ là cực hạn đại viên mãn tầm thường thì chỉ sợ ngay cả tư cách trấn thủ bắc vực cũng không có (nhờ 1 số bằng hữu góp ý nên từ giờ ta đổi đứng đầu đại viên mãn = cực hạn đại viên mãn)

còn nếu là chạm tới thiên chí tôn thì cũng miễn cưỡng đủ, nhưng nếu so với vị thiên đế cao cao tại thượng kia thì thực lực bên dưới vẫn có chút không tương xứng.

- Bất kể là thời thượng cổ hay bây giờ thì thiên chí tôn cũng không thể tuỳ tiện muốn là tạo ra được, bởi vì nó còn tượng trưng cho một loại nội tình, ngươi nhìn tây thiên chiến điện kia xem, mặc dù tây thiên chiến hoàng là cực hạn tiên phẩm thiên chí tôn, nhưng chẳng phải dưới trướng của hắn cũng không có nổi một vị thiên chí tôn thứ 2 sao?

Dường như biết suy nghĩ của Mục Trần, mạn đà la lắc đầu một cái, nói.

Mục Trần khẽ gật đầu, dường như suy nghĩ điều gì, thiên chí tôn tượng trưng cho nội tình, trên đại thiên thế giới hiện giờ có không ít siêu cấp thế lực, nhưng hầu như cũng chỉ có 1-2 vị thiên chí tôn trấn giữ, nhưng nếu nhìn lại những chủng tộc cổ xưa như phù đồ cổ tộc, họ lại có số lượng thiên chí tôn kha khá, theo ý nghĩa nào đó thì đây chính là nội tình của một cổ tộc.

- cho nên 3 tên trước mắt này cũng là nhân vật rất lợi hại,nếu đặt trong thượng cổ thiên cung, bọn họ cũng có năng lực canh tranh chức vị điện chủ

. Mạn đà la nói, chẳng qua là trong đôi mắt nàng cũng hiện lên vẻ lo âu, tuy nói lúc trước Mục Trần uy phong lẫm liệt, đại sát tứ phương, thế nhưng chỉ là màn khởi đầu mà thôi, nếu mục phủ muốn trở thành bá chủ thì chỉ có thể tranh đoạt từ tay 3 vị cựu bá chủ này.

mà một khi thất bại thì sợ rằng hôm nay tất cả mọi người bọn họ đều sẽ hoá thành tro bụi dưới lửa giận của 3 vị bá chủ này.

Mục Trần gật đầu, từ trên người 3 kẻ trước mắt, hắn cũng đã nhận ra một cỗ khí tức nguy hiểm nhè nhẹ, hiển nhiên nếu hôm nay Mục phủ muốn đạt được mục đích thì chỉ sợ khó tránh khỏi một trận đại chiến kịch liệt.

mà trong lúc Mục Trần chăm chú nhìn ba người tử vân chân quân, lôi ảm tôn giả, kim điêu hoàng thì 3 người này dường như cũng nhìn chằm chằm vào hắn, sâu trong ánh mắt có sát ý như ẩn như hiện.

9 vị cực hạn đại viên mãn lúc trước chính là thủ hạ mạnh nhất của bọn họ, nhưng hiện giờ lại bị Mục Trần không chút nương tay giết mất một nửa, tổn thất nặng nề này, dù là bọn họ cũng cảm thấy nhức nhối trong lòng.

lúc trước bọn họ đúng là đã đánh giá thấp thủ đoạn của Mục Trần, cũng đánh giá thấp sự quả quyết cùng tàn nhẫn của hắn.

ánh mắt của tử vân chân quản âm trầm nhất, lạnh lẽo nhìn Mục Trần, chậm rãi nói:

- ha ha, giỏi, thật giỏi, tử vân tông ta nhiều năm rồi vẫn chưa từng thiệt hại nặng nề thế này, các hạ đúng thật bất phàm.

tử vân tông có 6 vị cường giả đại viên mãn, lúc trước 3 tên bị Mục Trần phong ấn, biến thành hạ vị địa chí tôn, hiện giờ 3 vị cực hạn đại viên mãn mạnh nhất thì 2 người chết trong tay Mục Trần, một người trọng thương.

toàn bộ cao tầng của tử vân tông hầu như bị Mục Trần phế sạch sẽ.

nhìn ánh mắt lạnh lẽo của tử vân chân quân, Mục Trần cũng cười nhạt một tiếng, nói:"Người của tử vân tông các ngươi chạy đến Mục ta giương oai, có chịu bất kỳ hậu quả gì cũng chỉ là tự mình chuốc lấy mà

thôi'

Ánh mắt tử vân chân quân run lên, cười lạnh nói:

- Mục phủ nho nhỏ, tử vân tông ta lật tay cũng có thể diệt, giờ cũng dám uy phong trước mặt bổn toạ?

Mục Trần lắc đầu một cái, nói:

- Đáng tiếc, hiện giờ bị chết sạch sẽ chính là tử vân tông các ngươi

Đối mặt với sát ý lạnh lẽo của tử vân chân quân, Mục Trần hoàn toàn không lùi bước chút nào, ngược lại là ăn miếng trả miếng, bởi vì hắn biết ở thời điểm thế này, bất kỳ sự nhượng bộ nào cũng sẽ khiến kẻ địch được đà lấn tới, từng bước từng bước xơi tái bọn họ.

Bắc vực nguyên hoàn toàn yên tĩnh, xung quanh, vô số thế lực cường giả nhìn Mục Trần cùng tử vân chân quân ăn miếng trả miếng lẫn nhau, đều câm như hến, không dám lên tiếng.

bọn họ biết, hai người này đều không phải đèn cạn dầu, hôm nay đối đầu lẫn nhau hiển nhiên là khó có thể bỏ qua.

- haha!

nghe Mục Trần nói vậy, tử vân chân quân cũng không khỏi giận dữ cười lên, trong tiếng cười sát ý nồng nặc, khiến cả nhiệt độ trong thiên địa cũng trở nên giá rét.

- người yên tâm, sau hôm nay bổn toạ sẽ tự mình xuất thủ, giết Mục phủ ngươi đến gà chó cũng không còn!

tử vân chân quân gắt gao nhìn Mục Trần, khoé miệng hiện ra nụ cười tàn khốc:

- Dưới lửa giận của bổn toạ, bắc giới các ngươi cũng sẽ hoá thành biển máu, mà đến lúc đó, ngươi cũng sẽ trở thành tội nhân của bắc giới, bởi vì tất cả là tai hoạ do sự ngu ngốc của ngươi gảy ra

cảm nhận thấy sát ý lạnh lẽo của tử vân chân quân, thần sắc Mục Trần cũng không chút gợn sóng, chĩ nhẹ nhàng nói:

- súc sinh, nếu chĩ nói mồm mà có tác dụng thì ngươi đã sớm thống nhất thiên la đại lục rồi

Chung quanh, vô số cường giả lúc này miệng co quắp lại, hiển nhiên bọn họ không ngờ vị phủ chủ trẻ tuổi này không chỉ hạ thủ ác độc, hơn nữa miệng lưỡi còn sắc bén như vậy, tử vân chân quân cũng bị hắn chọc cho phát điên rồi.

ánh mắt bọn họ len lén nhìn tử vân chân quân, quả nhiên bảy giờ sát ý trong mắt hắn như muốn phun ra, không gian chung quanh đều run rẩy dưới sự tức giận của hắn, nứt ra từng vết một.

hít.

bất quá, khi sự tức giận cùng sát ý trong lòng tử vân chân quân đạt tới đỉnh điểm, thì thần sắc của hắn ngược lại lại dần dần trở nên bình tĩnh, thế nhưng sự bình tĩnh này lại càng giống bình yên trước cơn bão.

hắn không nhìn lại Mục Trần, mà quay đầu nhìn về phía lôi âm tôn giả cùng kim điêu hoàng, bình tĩnh nói:

- Ta muốn tiểu súc sinh này phải giương mắt nhìn ta bóp vỡ toàn thân hắn từng tấc từng tấc một, các ngươi định thế nào?

3 phương tử vân tông, lôi âm sơn, kim điêu phủ thật ra thì cũng coi là kình địch, nhưng hiện giờ do tên Mục Trần khiêu chiến này xuất hiện cho nên rõ ràng bọn họ nguyện ý tạm thời gác lại ân oán, trước tiên phải mạt sát tên to gan khiên chiến này đã, sau đó mới quay lại với tranh đấu lẫn nhau.

Lôi âm tôn giả cùng kim điêu hoàng liếc mắt nhìn nhau, chợt lôi âm tôn giả cười híp mắt nói:

- Vậy trước tiên cứ từ từ để tử vân chân quân xuất thủ, dạy dỗ tiểu tử không biết trời cao đất rộng này đi

Lúc này sát ý của tử vân chân quân đã cường thịnh đến cực hạn, phủ chủ của mục phủ kia dù trẻ tuổi nhưng rõ ràng cũng có chút thủ đoạn, nếu như có thể để tử vân chân quân đi trước dò xét thử một chút thì dĩ nhiên là tốt nhất.

nếu như lúc đó tiểu tử kia lộ ra bại thế thì bọn họ cũng có thể tìm cơ hội xuất thủ mạt sát, sau đó phân chia cái Mục phủ kia.

dù sao, bất kể thế nào, bắt đầu từ hôm nay bắc vực sẽ không còn cái gọi là Mục phủ.

tử vân chân quân nghe vậy, sắc mặt cũng bình tĩnh gật đầu một cái, mặc dù Mục Trần có chút cổ quái, nhưng hắn cũng không quá mức kiêng kỵ, điều khiến hắn kiêng kỵ hơn chính là những tên này sẽ nhản cơ hội ra tay với hắn, nhưng xem ra trước mắt, bọn họ hiển nhiên cũng muốn diệt trừ cái Mục phủ này đã.

vì vậy hắn xoay đầu lại, đôi mắt màu tím hàm chứa tử quang kì dị, ngưng mắt nhìn Mục Trần, chậm rãi nói:

- Đã như vậy, ngươi đã chuẩn bị chờ chết chưa?

Chương 1362: Đại Chiến Tử Vân Chân Quân

- Ngươi đã chuẩn bị chờ chết chưa?

thanh âm bình tĩnh không chút xao động của Tử Vân chân quân truyền ra khắp thiên địa, lời nói này nếu đặt trên miệng người khác thì chỉ sợ khiến người ta thấy nực cười, nhưng bây giờ, vô số cường giả trong thiên địa này lại không cười nổi.

bời vì ở bắc vực, một khi Tử Vân chân quân nói những lời này, trừ 2 vị bá chủ khác ra, nếu là những người khác thì sợ rằng cũng chỉ có cách ngoan ngoãn chờ chết.

nhưng giờ...có lẽ phải thêm người thứ ba

cho nên, trong lúc vô số ánh mắt chăm chú, Mục Trần cũng không để ý Tử Vân chân quân chút nào, mà quay sang phía lôi âm tôn giả cùng kim điêu hoàng, cười nói:

- Các ngươi không định cùng nhau lên sao?

dĩ nhiên là hắn cũng nhận ra 2 người lôi tôn giả, kim điêu hoàng cũng ngầm có sát ý với hắn, nhưng bất ngờ là hắn cùng không có vì vậy mà thu tay thu chân, ngược lại khiêu khích thẳng mặt.

trên bắc vực nguyên, sắc mặt cường giả các phe cũng co quắp lại, Mục Trần này rốt cục là có thực lực chân chính hay là coi trời bằng vung đây? Trêu chọc Tử Vân chân quân còn không đủ, còn muốn kéo 2 người lôi âm tôn giả, kim điêu hoàng cùng lên sao?

một khi tam đại bá chủ cùng ra tay, bọn hắn đều tin tưởng, Mục Trần ngày hôm nay phải chết không thề nghi ngờ.

Hai người lôi âm tôn giả, kim điêu hoàng cũng vì hành động này của Mục Trần mà híp mắt lại, sâu trong ánh mắt có hàn quang ngưng tụ, đưa mắt chằm chằm nhìn Mục Trần, tựa như muốn nhìn thấu hắn vậy.

bọn họ đều không hiểu, sao Mục Trần lại cuồng vọng như vậy.

đối với ánh mắt của bọn họ, Mục Trần lại mỉm cười nghênh tiếp, con ngươi đen nhánh không có ý lùi bước nào, ngược lại là tràn đầy chiến ý-

nhìn dáng vẻ hắn như vậy, lôi âm tôn giả cùng kim điêu hoàng ánh mắt chợt loé, đối mặt với cục diện này còn có thể trấn định như thế, Mục Trần này nếu không phải người điên thì chính là có lá bài tầy.

mà bọn họ có thể trở thành bá chủ bắc vực, dĩ nhiên không thể thiếu sự cẩn thận từ trong xương cốt, cho nên bọn họ đều nghiêng về khả năng thứ 2 hơn.

vì vậy, lôi ảm tôn giả khẽ mỉm cười, nói:

- Hiện giờ ngươi là con mồi của Tử Vân chân quân, hai người chúng ta nhúng tay cũng không tốt

bất kể Mục Trần rốt cục là tên điên hay là có thủ đoạn, dù sao cũng đã có Tử Vân chân quân đi dò xét trước, đến lúc đó bọn họ có thể thong thả nhìn xem Mục Trần này rốt cục thế nào.

bây giờ còn chưa rõ thủ đoạn của đối thủ, nếu tuỳ tiện ra tay, vạn nhất Mục Trần có thủ đoạn đồng quy vu tận gì đó, sợ rằng ngay cả bọn họ cũng bị dính vào.

Hiện giờ bọn họ cứ ngồi quan chiến trước, tới lúc thủ đoạn của Mục Trần bị lật tẩy, đến lúc đó bọn họ chắc chắn sẽ cho Mục Trần hiểu được, phô trương trước mắt bọn họ kết cục sẽ thê thảm thế nào.

Mục Trần nhìn 2 người này vẫn bất động thì cười cười, nói:

- vậy cũng thật đáng tiếc.

mí mắt Tử Vân chân quân hơi cụp, thản nhiên nói:

- Cuối cùng cũng phải chết, cần gì giả thần giả quỷ, bày mấy trò xiếc này

Mục Trần cười cười, nói:

- Đã như vậy, hãy để cho ta tới lãnh giáo một chút, xem rốt cục cái gọi là chạm tới thiên chí tôn" rốt cục là còn cách thiên chí tôn bao xa"

lời nói vừa dứt, trong con ngươi của Mục Trần, thánh phù đồ tháp phóng ra ánh sáng, linh lực trong cơ thể quét ra như lũ cuốn, cuối cùng rót hết vào trong thánh phù đồ tháp, trải qua cường hoá, một lần nữa trờ lại cơ thể.

oanh!

lúc này đột nhiên cơ thề Mục Trần bộc phát ra ánh sáng thuỷ tinh, cả người áo bào bay phần phật, độ mạnh mẽ của linh lực dần dần tăng lên.

ngắn ngủi thời gian mấy hơi thở, dao động linh lực bộc phát ra từ cơ thể Mục Trần, đã vượt qua một ít cường giả cực hạn đại viên mãn.

thấy cảnh này, đông đảo cường giả trong thiên địa cũng thấp giọng xôn xao, Mục Trần này rõ ràng chỉ là bán bộ đại viên mãn, nhưng linh lực trong cơ thể so với cực hạn đại viên mãn còn mạnh hơn.

hơn nữa, loại thuỷ tinh linh lực này hiển nhiên là cực kỳ thần dị, không giống bình thường.

linh lực mênh mông vô tận cuộn trào trong cơ thể, năm ngón tay Mục Trần chậm rãi nắm chặt, sau đó đánh ra một quyền.

oành!

Một cái quyền ấn thuỷ tinh khổng lồ bắn ra, ẩn chứa uy năng mạnh mẽ, trực tiếp đánh vỡ hư không, tựa như một viên thiên thạch, hung hắn đánh về phía Tử Vân chân quân.

vậy mà, đối mặt với một quyền hung hãn của Mục Trần, Tử Vân chân quân cũng chỉ lạnh lùng cười một tiếng, hắn không phòng ngự chút nào, hai tay ôm ngực, mặc cho một quyền của Mục Trần đánh tới.

oành!

Quyền quang nặng nề đánh lên thân thể Tử Vân chân quân,lúc này cả mảnh không gian như chấn động kịch liệt, dường như sắp vỡ vụn.

quyền quang tiêu tán đi, vô số ánh mắt chợt co rụt lại, bởi vì bọn họ thấy, Tử Vân chân quân vẫn tiếp tục 2 tay ôm ngực như trước, thân thể không lay chuyển chút nào.

Một quyền của Mục Trần dường như cũng không lay chuyển nổi thản thể của hắn chút nào.

cái tên Mục Trần này lúc trước đánh đâu thắng đó, rốt cục cũng đã bị ngăn cản lại

- không khác gì con kiến.

Tử Vân chân quân cười lạnh lùng một tiếng, nói.

Ánh mắt lôi âm tôn giả, kim điêu hoàng cũng chợt loé, chẳng lẽ thật sự tên Mục Trần này từ đầu đến cuối đều giả bộ. Một kích đánh xuống căn bản cũng không rung chuyển được phòng ngự của Tử Vân chân quân.

mà dưới đông đảo ánh mắt chăm chú thương hại, Mục Trần cũng có chút kinh ngạc nhìn Tử Vân chân quản một cái, cười nói:

- Quả nhiên là chạm tới một tia ảo diệu của thiên chí tôn

Nghe nói thiên chí tôn cảnh cỏ thể kết hợp bản thân cùng một phương thiên địa, tạo thành một loại năng lực hộ thân cực kỳ cường đại, bất kỳ công kích nào đánh lên thân thể, phần lớn năng lượng trong đó thay vì kết hợp với nhau thì sẽ phân tán ra mảnh thiên địa này.

Đây chính là cái gọi là "Thiên Nhân Hợp Nhất"

Lúc trước, hiển nhiên Tử Vân chân quân đã phân tán công kích của Mục Trần ra mảnh thiên địa này, mà bản thân hắn cũng chỉ phải chịu một phần công kích, hiển nhiên là có thể dễ dàng cứng rắn chống đỡ được.

trước kia Mục Trần cũng chưa từng giao thủ với cường giả tiếp cận thiên chí tôn như thế này, cho nên tất nhiên là phải dò xét thử xem.

- coi như là cũng có chút biết nhìn, đáng tiếc là đã muộn.

Sắc mặt Tử Vân chân quân âm ế, trong con ngươi có sát ý ngưng tụ.

Mục Trần nghe vậy, chỉ lắc đầu cười một tiếng, nói:

- Những lời này đợi đến lúc ngươi thật sự tiến vào thiên chí tôn, hoàn toàn thiên nhân hợp nhất thì hãy nói, còn bây giờ...cái loại hàng giả hàng nhái này, cũng đừng ảo tưởng mình mạnh như vậy

- Đồ không biết sống chết, lúc này còn dám mạnh miệng

Tử Vân chân quân lạnh lùng nói.

Mục Trần cũng không thèm để ý hắn nữa, một tay kết ấn, chỉ thấy sau lưng bộc phát ra ánh sáng tử kim, trực tiếp tạo thành một đạo quang ảnh to lớn.

hiển nhiên là thúc giục bất hủ kim thân ong ong!

trên bất hủ kim thân, từng đạo quang văn tử kim hiện lên, chợt như cự long thoát khỏi thân thể, quanh quẩn bốn phía.

- Bất hủ thần văn, bất hủ kim cung.

Mục Trần xoè tay ra, chỉ thấy trên trăm đạo bất hủ thần văn ào ạt tới, điên cuồng ngưng tụ, chỉ vài hơi thở sau, luồng ánh sáng tử kim to lớn đã biến thành một cây đại cung màu vàng.

Mục Trần tay cầm đại cung, ánh mắt hờ hững nhìn Tử Vân chân quân, hai tay giương cung, ánh sáng tử kim điên cuồng ngưng tụ trên cung, cuối cùng biến thành một mũi tên màu vàng dài chừng một xích, mũi tên giống như làm bằng vàng, bên trên hiện đầy hoa văn huyền ảo.

cùng lúc đó, hai tay áo Mục Trần run lên, chợt một luồng chất lỏng cô đặc màu vàng bay ra, cuối cùng bao phủ lên mũi tên.

Chất lỏng màu vàng nhanh chóng đông đặc, ánh sáng trên mũi tên cũng hoàn toàn thu liêm lại, khiến nó không còn chói mắt nữa, ngược lại trở nên rất bình thường.

chất lỏng màu vàng này chính là kỳ bảo mà Mục Trần dùng tru ma điển đổi được từ đại thiên lâu, kim cương phá linh tương.

Mũi tên màu vàng ngắm về phía Tử Vân chân quân nơi xa xa, Mục Trần khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói:

- Lần này ngươi đỡ thử cho ta xem

ong!

âm thanh vừa dứt, hắn buông tay ra, dây cung chấn động, một luồng kim quang nhàn nhạt bắn ra xa.

mà trong nháy mắt khi đạo kim quang này bắn ra, con ngươi của Tử Vân chân quân chợt co rụt lại, bởi vì hắn cảm giác được một cỗ khí sắc bén không cách nào hình dung từ xa bắn tới, khiến da hắn đau nhói từng hồi.

Điều này khiến trong lòng hắn dâng lên sự hoảng sợ, uy lực của cái mũi tên này kinh khủng vượt quá tưởng tượng, bằng cảnh giới thiên nhân hợp nhất của hắn cùng không hoàn toàn chịu nổi.

- tên này quả nhiên có chút năng lực

sắc mặt Tử Vân chân quân âm trầm, hắn nhìn bỏng của kim quang đang lớn dần trong mắt, không dám chậm trễ nữa, hít sâu một hơi, chân dậm một cái, liền thấy tử quang tràn ngập, một cự ảnh màu tím hiện lên sau lưng.

đó hiển nhiên là chí tôn pháp thân của hắn.

- Tử đế trích tinh chỉ!

Tử Vân chân quân trầm giọng khẽ hô,ấn pháp biến hoá, song chỉ đột nhiên điểm lên hư không.

mà cự ảnh màu tím kia cũng đưa song chỉ ra, tử quang lượn lờ xung quanh, dường như biến thành một mảnh tinh không, đầu ngón tay chạm tới, như hái lấy ngôi sao.

Tử Vân chân quân vừa xuất thủ nhất thời dẫn tới vô số kinh thanh, ai cũng biết, một trong những sát chiêu của Tử Vân chân quân chính là tử đế trích tinh chỉ này, vậy mà hiện giờ lại trực tiếp thi triển ra.

hiển nhiên công kích của Mục Trần khiến Tử Vân chân quân thực sự cảm thấy uy hiếp.

VÙ!

mà cũng chính lúc vô số ánh mắt đang gắt gao, kim quang xẹt một cái qua chân trời, mấy hơi thở sau đó liền ngưng tụ trong tầm mắt, nặng nề đụng vào cự chỉ màu tím...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1363: Uy Lực Của Kim Tiễn

Âm thanh chấn động của dây cung dường như còn lưu lại trên bầu trời, mà đạo kim quang nhàn nhạt kia thì trực tiếp cùng phá thiên tử sắc cự chỉ nặng nề đánh vào nhau.

rắc rắc!

va chạm trong nháy mắt, thứ đầu tiên sụp đổ tan tành chính là mảnh không gian này, chĩ thấy vô số mảnh vỡ không gian bắn ngược ra, quang lưu sắc bén cắt vạn dặm bầu trời ra thành lỗ rỗ như tổ ong.

vô số ánh mắt đều gắt gao nhìn nơi va chạm, bọn họ cũng nhìn ra được, bất kể là Mục Trần hay tử vân chân quân đều xuất thủ hết sức tàn nhẫn, hoàn toàn không có ý dò xét chút nào!

cho nên có thể nói, giao phong lần này cũng đủ để nhận ra 2 người ai mạnh ai yếu.

oanh oanh!

trên bầu trời, tử sắc cự chỉ bộc phát ra tử sắc phong bạo kinh khủng, thanh thế kinh người, mà nhìn lại thì kim quang vẫn cứ nhàn nhạt như thế, kim quang dù nhìn yếu kém, nhưng dưới tử sắc phong bạo vẫn không suy chuyển chút nào.

thản thề tử vân chân quân lơ lửng giữa không trung, hắn nhìn kim quang nhàn nhạt, sắc mặt cũng có chút âm trầm, bởi vì hắn có thể cảm giác được, khí tức nguy hiểm của kim quang cũng không yếu bớt chút nào.

- tên tiểu tử này thật đúng lả có chút quỷ dị!

tử vân chân quân thấp giọng tự nói, Mục Trần chỉ với thực lực bán bộ đại viên mãn đã thi triển ra công kích kinh người vượt quá dự liệu, thậm chí đủ để chống lại cường giả chạm tới thiên chí tôn như hắn.

ánh mắt tử vân chân quân loé lên, chợt hít sâu một hơi, đột nhiên một tay kết ấn.

oanh!

bên trên tử sắc cự chỉ, tử khí điên cuồng ngưng tụ, một mảnh tinh không màu tím dần dần mở rộng, từ xa nhìn tới tựa như tinh không thực sự, ở bên trong đó, từng ngôi sao màu tím không ngừng xoay tròn, tản ra sức mạnh kinh người.

mà cùng với việc sức mạnh của cự chỉ màu tím tăng vọt, kim quang cũng đã bắt đầu có dấu hiệu bị áp chế.

thấy cảnh này, sắc mặt đám người liễu thiên đạo, cường giả Mục phủ nơi xa xa nhất thời biến đổi, bàn tay siết chặt, tim cũng đã nhảy lên tận họng, bọn họ hiểu rõ trận giao phong này có ý nghĩa bực nào, chỉ cần Mục Trần có thể thành công, như vậy hắn sẽ chứng minh được mình có khả năng chống lại cường giả cấp bậc tử vân chân quân.

mà một khi hắn có dấu hiệu suy bại thì 2 tên lôi âm tôn giả, kim điêu hoàng vốn đang nhìn chằm chằm bên cạnh kia sợ rằng cũng sẽ không chút do dự xuất thủ, triệt để đánh cho hắn cùng Mục phủ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

dưới vô số ánh mắt khẩn trương chăm chú, Mục Trần cũng ngưng mắt nhìn tử sắc phong bạo kinh khủng đang bộc phát, trên đó tản ra sức mạnh đáng sợ, đúng là đã đạt tới cấp độ tương đối kinh khủng.

Công kích trình độ này, nếu hắn vẫn chỉ là thượng vị địa chí tôn thì chỉ sơ sẽ thất bai thảm hai.

nhưng tiếc là, hiện giờ hắn so với lúc còn thượng vị địa chí tôn đã mạnh lên quá nhiều.

vì vậy, hắn giơ ngón tay lên, hướng về phía kim quang xa xa, nhẹ nhàng điểm một cái, mơ hồ có âm thanh thật nhỏ vang lên:

- Phá!

oanh!

ảm thanh vừa dứt, kim quang vốn vẫn nhàn nhạt dường như lúc này vượt qua tất cả áp chế, kim quang chói mắt tựa như một vầng mặt trời chói trang từ từ bay lên

lúc này, khí thế sắc bén không cách nào tưởng tượng phóng lên cao, sự sắc bén ấy tựa như có thể xuyên thủng thiên địa, không thể ngăn cản!

ong ong!

bên trong kim quang, kim tiễn kịch liệt rung động, một khắc sau, trên mũi tên hiện ra hoa văn cực kỳ phức tạp cổ xưa, ở đầu mũi tên càng là có hoa văn xoắn ốc vàng kim hiện lên.

soạt!

kim tiễn chấn động, vô số người chỉ nghe thấy một tiếng "soạt" rất nhỏ liền thấy, kim quang trong nháy mắt đã xuyên thủng tử sắc cự chỉ.

tử sắc phong bạo trông có vẻ đáng sợ lại không thể ngăn cản được kim tiễn này chút nào.

ồn ào.

trong thiên địa bộc phát ra tiếng ồn đinh tai nhức óc.

- cái gì?!

lúc này, sắc mặt tử vân chân quân cũng trở nên kịch biến, hắn cũng không hề nghĩ tới, chỉ trong nháy mắt mà thế công của Mục Trần đã trở nên sắc bén đến mức này.

vù!

chỉ vài hơi thở, kim quang nhàn nhạt đã xuyên qua không gian, nhắm thẳng về phía bản thể tử vân chân quản.

Nhìn kim quang bắn tới, sắc mặt tử vân chân quân cũng vô cùng ngưng trọng, cỗ khí tức nguy hiểm nồng nặc kia khiến hắn dựng cả tóc gáy lên.

vì thế, hắn quát to một tiếng, cự ảnh màu tím sau lưng liền tung quyền, ầm ầm đánh ra, tử sắc quyền quang che lấp cả bầu trời.

Mà lúc này thân thể của hắn cũng nhanh chóng lui lại.

phanh!

kim tiễn không chút do dự đâm vào cự quyền, vậy mà công kích trông cỏ vẻ hung hãn vẫn không thể ngăn cản kim tiễn, tử quang nhanh chóng tiêu tán.

thậm chí ngay cả quang ảnh cự quyền kia đều ầm ầm nổ nát trong thoáng chốc.

tử quang cuồn cuộn đầy trời, tử sắc cự ảnh liên tiếp thối lui, cả cánh tay cũng đã vỡ vụn ra, bất quá, sau khi đánh vỡ cánh tay kia xong, sức mạnh của kim tiễn cũng đã tiêu hao gần hết, banh một tiếng liền vỡ vụn ra.

chất lỏng màu vàng chảy xuống, cuối cùng ào ào quay về, rơi vào tay Mục Trần, giống như sinh vật sống, hắn ngẩng đầu lên nhìn về nơi xa, nơi đó tử vân chân quân sắc mặt tái nhợt, ánh mắt thâm trầm đáng sợ.

- Lần này vẫn còn là con kiến sao?

Mục Trần nhìn tử vân chân quân đang ảm trầm, cười nhạt nói.

Da mặt tử vân chân quân co quắp lại, mặc dù trong lòng tức giận nhưng lại không có cách nào cãi lại, bởi vì ai cũng nhìn ra được công kích lúc trước của Mục Trần khiến hắn chật vật đến mức nào.

- xem ra ngươi còn chưa phục.

Mục Trần thấy tử vân chân quân âm trầm thì khẽ mỉm cười, một tay kết ấn, chỉ thấy lại cỏ trên trăm đạo bất hủ thần văn ngưng tụ đến, hoá thành một cây cung lớn màu vàng.

ong!

Mục Trần tay kéo dây cung, hơi chấn động một cái, lại một luồng kim quang bắn ra, cùng lúc đó kim cương phá linh tương cũng tách ra một luồng, quấn quanh mũi kim quang.

- đỡ tiếp

bàn tay Mục Trần vừa nhấc, một mũi tên bắn ra,, sau đó vô số ánh mắt hoảng sợ nhìn thấy, lại có trên trăm đạo bất hủ thần văn hội tụ thành kim sắc đại cung.

ong!

dây cung rung động, lại bắn ra một tên ong!ong!

ngắn ngủi mới mấy chục hơi thở, kim quang quanh thân Mục Trần sáng rực, ước chừng 10 đạo kim quang liên tiếp bắn ra, vèo vèo hướng về phía tử vân chân quân.

Mười chiếc kim tiễn bao phủ tới, đối mặt với thế công bực này, ngay cả tử vân chân quân sắc mặt cũng thay đổi, lúc trước mắt đã tự thân trải nghiệm sự bá đạo của mấy mũi tên này, hiện giờ 10 cái cùng bắn tới, nếu bị đánh trúng thì hiển nhiên hắn không cách nào chịu nổi.

vì vậy, hắn không dám chậm trễ chút nào, ngửa mặt lên trời thét dài, chợt từ trong miệng phun ra một dòng sông màu tím, tràn ngập ánh sáng mờ ảo, tựa như tạo thành một tầng mây màu tím bao phủ hắn bên trong.

- tử thần hà!

Nhìn dòng sông tím này, trong thiên địa nhất thời bộc phát ảm thanh xôn xao, bởi vì ở bắc vực ai cũng biết, tử vân chân quân có một đạo chuẩn tuyệt thế thánh vật tên là Tử thần hà, chính là vật có năng lực bảo vệ cực kỳ mạnh mẽ, nếu triển khai ra thì dù là cường giả ngang hàng cũng rất khó phá vỡ.

Nhưng thời điểm bình thường, tử vân chân quản cực ít khi dùng món này, thế mà trước mắt lại lôi ra, có thể thấy được Mục Trần rốt cục khiến hắn cảm nhận được nguy hiểm bực nào.

Nơi xa, lôi âm tôn giả, kim điêu hoàng thấy cảnh này, thần sắc cũng khẽ biến, thực lực của họ sàn sàn với tử vân chân quản, nếu ngay cả tử vân chân quân cũng bị ép đến mức này, vậy nói cách khác, Mục Trần cũng cỏ khả năng uy hiếp đến bọn họ.

- Tên này, thật đúng là đã coi thường hắn!

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt loé lên, sâu trong mắt có hàn mang lưu động.

oanh! oanh! oanh!

tiếng ầm ầm vang lên khắp trời, từng đạo kim quang hung hăng đánh lên hào quang màu tím, bộc phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc, không gian không ngừng sụp đổ, mà dưới sự công kích ấy tử hà cũng kịch liệt chấn động.

bất quá, sức phòng ngự của tử thần hà này đúng là cực kỳ kinh khủng, lúc trước chỉ có một mũi tên đã làm cho tử vân chân quân cực kỳ

chật vật, nhưng giờ hắn núp sau tử hà, mười mũi tên bắn vào mà cũng chỉ khiến tử hà suy yếu một chút.

tử vân chân quân ở sâu bên trong tử hà, hắn nhìn tử hà rung động kịch liệt, ngẩng đầu lên, xa xa nhìn Mục Trần, lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, công kích này của ngươi mặc dù lợi hại, nhưng còn có thể đánh tiếp bao nhiêu lần?

tử vân chân quân dù sao cũng là cường giả chạm tới thiên chí tôn, ánh mắt không tầm thường, dù công kích này của Mục Trần có cường hãn thế nào đi nữa cũng không có khả năng thi triển liên tục, dù sao hắn mới chỉ là bán bộ đại viên mãn mà thôi.

Cho nên, hiện giờ hắn chỉ cần núp trong tử hà, mặc cho Mục Trần tiêu hao, đợi đến lúc đối phương mệt mỏi là hắn có thể phản công, chém giết Mục Trần.

dĩ nhiên cách chiến đấu này có vẻ hơi mất thể diện, nhưng chỉ cần cỏ thể chiến thắng thì hy sinh chút thể diện có là gì?

Mục Trần nghe thanh âm của tử vân chân quân, cũng cười một tiếng, gật đầu một cái, nói:

- Loại công kích này đúng là tiêu hao cực lớn

Bằng thực lực của hắn hiện giờ, liên tục bắn ra 10 mũi tên đúng là cũng coi như chạm tới cực hạn.

tử vân chân quân nghe vậy, khoé miệng hiện lên một nụ cười lạnh, chỉ cần Mục Trần xuất hiện kẽ hở thì hắn có thể tiến hành phản kích.

bất quá còn không đợi hắn cười xong, hắn liền thấy Mục Trần lộ ra một nụ cười quỷ dị, sau đó 2 tay đột nhiên kết ấn.

Nháy mắt khi ấn pháp kết xong, không gian bên cạnh Mục Trần dao động, 2 thân ảnh một trắng, một đen hiện ra.

Mà khi hắc bạch Mục Trần xuất hiện, bọn họ đồng thời giơ tay lên, nhất thời tất cả bất hủ thần văn trên bất hủ kim thân đều ngưng tụ ra, sau đó nhanh chóng ngưng tụ thành 2 cây kim sắc đại cung.

Bọn họ cùng kéo dây cung, phong toả tử vân chân quân nơi xa xa.

Mục Trần khẽ mỉm cười, thanh âm chậm rãi truyền ra trong thiên địa

- Kế tiếp để ta thử xem, cái mai rùa này rốt cục có thể đỡ cho ngươi bao lâu.

Mà cũng chính lúc này, nụ cười lạnh trên mặt tử vân chân quân chợt cứng đơ lại.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1364: Cường Thế

Giữa thiên địa, 3 thân ảnh đứng trên không trung, 2 thân ảnh hắc bạch kia giống mục trần như đúc, hơn nữa, điều khiến vô số cường giả rung động là, dao động linh lực tản ra trên người 2 thân ảnh đó không kém mục trần chút nào.

"Đó là linh lực hoá thân sao? làm sao có thể mạnh mẽ giống hệt bản thể?". Có cường giả khó tin, thất thạnh kêu lên, linh lực hoá thân cũng không phải chuyện lạ lẫm gì, nhưng linh lực hoá thân lại mạnh ngang bản thể thì đủng là chưa từng nghe qua.

Bầu trời xa xa, khuôn mặt tử vân chân quân cũng ngưng đọng lại, sau một lúc lâu, ánh mắt của hắn mới hiện vẻ kinh hãi, hiển nhiên là đã phát hiện ra khí tức nguy hiểm trên người hắc bạch mục trần.

"Làm sao có thể? linh lực hoá thân của hắn sao có thể mạnh đến mức này?!". Tử vân chân quân gào thét trong lòng, nếu như vậy, tiếp theo hắn làm sao đối mặt với sự vây công của 3 mục trần thực lực giống nhau?

Lúc trước chỉ có 1 mục trần đã khiến hắn như gặp đại địch, giờ thêm 2 cái nữa, thì dù là tử vân chân quân thì nội tâm cũng phát hoảng.

Bất quá, đối với sự kinh hoảng trong lòng tử vân chân quân, mục trần cũng không để ý tới chút nào, hắn vẫy tay áo lên, có vô số chí tôn linh dịch hiện lên, sau đó bị hắn hút vào cơ thể, bổ sung tiêu hao.

Mà trong lúc hắn bổ sung linh lực bản thân, hắc bạch mục trần cũng tiến lên một bước, kim sắc đại cung trong tay phong toả tử vân chân quân nơi xa xa, sau đó mặt không cảm xúc buông dây cung ra.

ong ong!

âm thanh dây cung vang lên, hai đạo kim quang bắn ra, mang theo khí thế sắc bén kinh khủng, xuyên thủng hư không, một hơi thở sau đã nặng nề đánh lên tử hà dầy đặc.

ầm!

Tử hà chấn động, nhộn nhạo kịch liệt, dưới sự ăn mòn của kim quang, từng tầng từng tầng tử hà không ngừng tiêu tán.

Mà không đợi tử hà hồi phục lại, vòng công kích kế tiếp của hắc bạch mục trần lại tới, lại là 2 đạo kim quang nặng nề đánh lên tử hà, khiến cho tử hà nhanh chóng suy yếu.

Trong thiên địa, đông đảo cường giả nhìn cảnh này, thần sắc đều trờ nên phức tạp, tình huống trước mắt, hiển nhiên là mục trần hoàn toàn chiếm thế thượng phong, mà tử vân chân quân thì cũng bị buộc phải núp trong vòng bảo vệ của tử hà.

Nhưng sự bảo vệ này hiện giờ cũng đang bị suy yếu nhanh chóng, đối mặt với 3 người mục trần thay nhau bào mòn, phòng ngự của tử hà có mạnh hơn đi nữa cũng không thể kiên trì nổi.

Trận giao phong trước mắt này cũng khiến tất cả mọi người rõ ràng, cảnh nghiền áp nghiêng về một phía trong suy nghĩ của họ cũng không xuất hiện, thay vào đó, Mục trần mà trước đó bọn họ cho rằng chắc chắn thất bại thì giờ cũng làm họ rung động 10 phần.

Mục trần dùng thực lực của mình để chứng tỏ với bọn họ, hắn có thực lực không yếu hơn chút nào so với 3 vị bá chủ bắc vực này, đã như vậy, mục phủ do hắn suất lĩnh cũng có tư cách cũng thực lực trờ thành một trong bá chủ bắc vực.

Lúc này, đông đảo thế lực đều nhìn nhau,âm thầm cảm thán, xem ra từ nay bắc vực tam bá sẽ phải trờ thành tứ bá rồi.

Thay vì so sánh tình hình thế lực phức tạp, cường giả mục phủ chỉ đơn giản là không nhịn được mà cất hoan hô vang dội, ánh mắt rực cháy tôn sùng nhìn về thân ảnh Mục trần, bọn họ vô cùng rõ ràng, một thế lực có thể có cường giả tựa như cột chống trời như vậy, đó là may mắn bực nào.

"Phủ chủ thật là giỏi". Liễu thiên đạo cũng là thần sắc kích động, không kìm được nói.

Những người khác cũng là ánh mắt cuồng nhiệt gật đầu, vào giờ phút này,trong lòng đông đảo cường giả mục phủ, danh vọng cùng địa vị của Mục trần đã lên tới đỉnh điểm không thể nghi ngờ.

Mạn đà la nhìn mọi người kích động không ngớt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng toát ra một nụ cười, nàng ngưng mắt nhìn thân ảnh mục trần, khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn cũng hơi có chút vẻ phức tạp.

Năm đó khi mới gặp mục trần, hắn vẫn chỉ vừa mới bước vào chí tôn cảnh mà thôi, vậy mà mấy năm qua đi, thiếu niên nhỏ yếu ngày nào vô tình đã chân chính vượt qua nàng.

"xem ra ta cũng phải nỗ lực, nếu không sẽ bị tên này càng ngày càng bỏ xa mất". Mạn đà la lẩm bẩm nói.

Nàng tâm cao khí ngạo, cũng không muốn trốn sau sự bảo vệ của Mục trần, cho nên, nếu không muốn sau này càng ngày càng không có tác dụng thì nàng cũng phải đem toàn lực tiến vào thiên chí tôn cảnh.

Trong lúc tâm tư của các thế lực khắp nơi đang khởi động thì trên bầu trời, cùng với việc 3 mục trần thay phiên nhau xuất thủ, tử thần hà vốn phòng ngự mạnh mẽ giờ cũng dần dần hư mỏng.

Mục trần đứng giữa hắc bạch hoá thân, hắn nhìn tấm màn phòng ngự đã mỏng đến mức có thể nhìn rõ thân ảnh của tử vân chân quân bên trong, khẽ mỉm cười, chẳng qua là nụ cười cùng tràn đầy hàn ý.

Hắn giơ bàn tay lên, kim sắc cự cung một lần nữa ngưng tụ, dây cung dao động, lại một đạo kim quang xuyên thủng hư không, nặng nề đánh lên tử thần hà.

Đoành!

Lẩn này, kim quang phóng đại, thế như chẻ tre xông phá tử hà, kim quang trần ngập, tử hà cuồn cuộn vào lúc này bể tan nát ra.

vù!

Tử hà bể nát, thân ảnh tử vân chân quân cũng chật vật bắn ra, miệng hắn há rộng, hút tử hà ảm đạm vào trong miệng, sắc mặt vô cùng âm trầm nhìn Mục trần.

"xem ra cái mai rùa của ngươi cũng không có lợi hại như vậy". Mục trần cười nhạt một tiếng, lơ đãng nói.

Nếu lúc trước mà Mục trần nói chuyện như vậy, sợ rằng sẽ khiến hàng loạt tiếng giễu cợt, nhưng lúc này trong thiên địa hoàn toàn yên tĩnh, vô số cường giả câm như hến.

Bời vì không ai ngờ rằng, tử vân chân quân lại bị Mục trần ép cho chật vật như vậy.

Đặc biệt là những thế lực phụng mệnh cản trở quấy nhiễu mục phủ, sắc mặt bọn họ càng là trắng bệch, bọn họ vốn vẫn cho rằng Mục phủ sẽ đạp theo con đường cũ của những thế lực đã khiêu chiến trước kia, cho nên họ mới tuỳ ý khiêu khích, nhưng nhìn cục diện trước mắt mà nói, thực lực của Mục phù còn mạnh mẽ vượt quá sức tường tượng của họ.

Trên bầu trời, sắc mặt tử vân chân quân như xám như gan heo, bên trong tử đồng hiện lên vẻ giận dữ, bất quá, sau khi biết được sức chiến đấu kinh người của Mục trần, hắn đã hiểu, một mình hắn còn không làm gì được Mục trần.

"Bây giờ nói lại, tử vân chân quân cảm thấy mục phủ ta có tư cách tranh bá bắc vực chứ?" Mục trần nhìn chằm chằm tử vân chân quân, khẽ mỉm cười, thanh âm bình thản nói.

Tử vân chân quân cười lạnh nói :"Hiện giờ bắc vực sợ rằng không cho phép bá chủ thứ tư xuất hiện!"

Hiện giờ 8/10 cương vực của bắc vực đều đã bị 3 thế lực bá chủ phân chia, nếu lại thêm bá chủ thứ 4, chắc chắn sẽ dẫn tới rung chuyền cực lớn, thậm chí cục diện hiện giờ của bọn họ cũng sẽ bị phá vỡ.

"Vậy cũng thật tiếc nuối"

Mục trần có chút tiếc nuối lắc đầu một cái, chợt ánh mắt đột nhiên trở nên lăng lệ, bàn tay nắm chặt, kim sắc đại cung hiện lên, không chút do dự kéo dây cung lên.

ong ong ong!

cùng lúc đó, hắc bạch Mục trần cũng kéo đại cung lên, chớp mắt sau đó, 3 đạo kim quang đột nhiên bắn ra, mang theo khí tức sắc bén không cách nào tả nổi, trực tiếp bao phủ tất cả đường lui của tử vân chân quân.

Ba cây kim tiễn vô cùng sắc bén bắn tới, thần sắc tử vân chân quân cũng khẽ biến, chợt hắn hít sâu một hơi, trong tử đồng, tử quang điên cuồng ngưng tụ, cuối cùng ngưng tụ thành một đạo tử quang ước chừng một trượng.

Bành

Tử quang cùng kim tiễn cứng rắn đụng nhau, nhất thời bộc phát ra tiếng nổ lớn, cả hai đồng thời sụp đổ.

Bất quá, ngay lúc này, 2 cây kim tiễn khác cũng đã xuất hiện trước mặt tử vân chân quân, nhưng ngay lúc kim tiễn sắp bắn trúng người tử vân chân quân, chợt có 2 dải lụa linh lực mênh mông từ trên trời giáng xuống, bao phủ lấy 2 cây kim tiễn.

Banh banh!

sức mạnh cuồng bạo bộc phát, kim tiễn cùng 2 dải lụa linh lực đồng thời võ vụn ra.

Trong thiên địa, một lần nữa vang lên tiếng xôn xao, vô số ánh mắt hướng về phía lôi âm tôn giả, kim điêu hoàng, chỉ thấy lúc này hai vị bá chủ mặt không cảm xúc nhìn mục trần phía xa xa.

Hiển nhiên, lúc trước là do bọn họ xuất thủ, giúp tử vân chân quân giải vảy.

"rốt cục cũng ra tay sao?" Mục trần nhìn màn này, chân mày cũng hơi nhướn một cái, nhìn dáng vẻ của hắn thì hiển nhiên cũng không cảm thấy quá mức ngoài ý muốn.

Bởi vì hắn rất rõ ràng, Mục phủ muốn tiến vào ngôi vị bá chủ bắc vực, tất sẽ ảnh hưởng đến miếng bánh ngọt của 3 vị bá chủ lâu năm này, bọn họ coi bắc vực như vườn nhà mình, mà hôm nay hắn lại muốn nhảy vào, chắc chắn sẽ khiến bọn họ coi là kẻ đich chung.

"Mục phủ chủ, nếu đã chiếm thượng phong thì cần gì phải ép người". Trên bầu trời, lôi âm tôn giả nhìn Mục trần xa xa, chậm rãi nói.

Mục trần nghe vậy không khỏi cười nói: "Vậy đối với vấn đề lúc trước của ta, 2 vị cảm thấy thế nào?"

Lôi âm tôn giả thở dài một tiếng, có chút trách trời thương dân nói: "Mục phủ chủ, sự ổn định của bắc vực hiện nay chính là thành quả do 3 phương thế lực chúng ta giữ vững, nếu mục phủ muốn xưng bá, chỉ sợ sẽ dấy lên một trận gió tanh mưa máu ở bắc vực"

"cho nên chúng ta cũng hy vọng, Mục phủ chủ có thể đưa tầm mắt tới bên ngoài bắc vực, nếu như vậy, 3 phương chúng ta cũng sẽ hết sức ủng hộ"

Mục trần nghe được lời nói vô sỉ này thì ngược lại không nhịn được mà nờ nụ cười, một lát sau, hắn mới dừng cười, bình thản nói: "Nếu ta cứ muốn tranh bá bắc vực thì sao?"

Lôi âm tôn giả cùng kim điêu hoàng, tử vân chân quân liếc mắt nhìn nhau, sau đó thở dài nói: "Nếu như vậy, 3 nhà chúng ta cũng sẽ trở thành kẻ địch của Mục phủ, cho đến khi Mục phủ hoàn toàn phá huỷ thì thôi"

Hắn thở dài lắc đầu, làm như không đành lòng, nhưng sâu trong mắt càng hiện ra ánh sáng lạnh lẽo, tràn đầy sát ý, sự mạnh mẽ của mục trần đã khơi dậy sự kiêng kỵ cùng sát ý của họ.

Hắn vừa nói lời này, trên bắc vực nguyên, vô số cường giả chấn động, nhìn cục diện hôm nay, chẳng lẽ 3 đại bá chủ lại định tạm thời hợp táp, trước tiên tiêu diệt mục phủ.

Nếu như vậy, mục phủ chỉ sợ sẽ thật sự nguy hiểm.

Mặc dù trước đó mục trần thể hiện sức chiến đấu kinh người,thậm chí ép tử vân chân quân vào hạ phong, nhưng trước mắt, một khi kim điêu hoàng cùng lôi âm tôn giả xuất thủ, chỉ sợ sẽ lập tức nghịch chuyển cục diện.

dưới vô số ánh mắt chăm chú, Mục trần cũng híp mắt lại nhìn 3 người lôi âm tôn giả, trong thiên địa yên tĩnh không tiếng động, chỉ có tiếng gió gào thét.

yên tĩnh trong chốc lát, Mục trần rốt cục lắc đầu một cái, sau đó hắn nhìn lôi âm tôn giả, kim điêu hoàng, tử vân chân quân, nhẹ giọng nói

"Đã như vậy"

"Thì phải xem các ngươi có khả năng đó hay không"

Âm thanh tuy nhỏ, nhưng giống như sấm sét trong thiên địa, khiến vô số cường giả rung động cùng hoảng sợ trong lòng, Mục phủ chi chủ này lại thật sự muốn một mình chống lại tam đại bá chủ?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1365: Mục Chủ Chiến Tam Bá

Thanh âm thong thả của Mục Trần vọng ra khắp bầu trời bắc vực nguyên, giống như sấm sét, khiến cả bắc vực nguyên như nổi cơn sóng thần, sắc mặt các thế lực, cường giả khắp nơi đều kinh sợ, ánh mắt đầy khiếp sợ nhìn thân ảnh trẻ tuổi kia.

hiển nhiên không ai ngờ rằng, đối diện với 3 vị bá chủ bắc vực liên thủ vây đánh, Mục Trần vẫn không chịu lùi bước, ngược lại càng tỏ ra cường ngạnh cùng sắc bén.

Phải biết đây chính là 3 vị cường giả chạm đến thiên chí tôn cảnh a, tuy nói Mục Trần có hoá thân linh lực quỷ dị, nhưng nếu thật sự đấu, chỉ sợ tỷ lệ thắng cũng không quá cao.

ngược lại, đông đảo cường giả mục phủ lại không quá kinh hoảng, thần sắc vẫn là kiên định, bởi vì bọn họ biết,một khi mục phủ đã đi đến bước này, tất sẽ nảy sinh xung đột với tam đại bá chủ, cho dù hôm nay Mục Trần có lùi bước thì sau này tam đại bá chủ cũng sẽ được nước lấn tới, đến lúc đó, chờ đợi Mục phủ bọn họ cũng chỉ có một đường diệt vong.

đã như vậy, còn không bằng dùng toàn lực sống mái một trận!

mà trong lúc thiên địa đang sôi trào, ánh mắt tử vân chân quân lạnh lẽo nhìn chằm chằm Mục Trần, lạnh lùng nói:

- Thật là một kẻ cuồng vọng, lại định chỉ bằng một thế lực đòi khiêu khích tam tông chúng ta?

Mục Trần nghe vậy, chẳng qua cười một tiếng, bâng quơ nói:

- Bại tướng dưới tay cũng dám xen mồm vào?

nghe tiếng giễu cợt của Mục Trần, da mặt tử vân chân quân co quắp lại, ánh mắt nhìn Mục Trần như muốn xé xác hắn làm trăm mảnh, dù thế nào đi nữa với địa vị của hắn ở bắc vực, còn chưa từng có kẻ nào dám nói chuyện với hắn như thế.

nhưng điều khiến hắn tức giận hơn là, dù Mục Trần diễu cợt hắn như thế, nhưng hắn thật sự vẫn không làm gì nổi đối phương, bởi vì giao phong lúc trước cũng đã chứng minh, thực lực của Mục Trần không kém hắn chút nào, thậm chí còn có thể chiếm ưu thế.

trong lúc tử vân chân quân giận dữ, lôi tôn giả một lần nữa thở dài, nói “Xem ra mục phủ chủ thật sự muốn u mê không tỉnh ngộ rồi”

sắc mặt hắn tiếc nuối, thế nhưng trong đôi mắt lạl hiện lên vẻ lạnh lẽo cùng đắc ý, hắn chính là muốn Mục Trần cương ngạnh như vậy, như thế, 3 người bọn họ mới có thể chân chính liên thủ.

Mục Trần này tuổi tác mới vậy đã khó giải quyết như thế, nếu cứ để mặc cho hắn tiếp tục trưởng thành, không sớm thì muộn, chỉ sợ bắc vực bọn họ sẽ thật sự xuất hiện một vị thiên chí tôn.

tới lúc đó, bá chủ chân chính của bắc vực nếu không phải Mục phủ thì còn có thể là ai nữa, cho nên, sự uy hiếp tiềm tàng này bọn họ phải mau chóng diệt trừ.

hắn tin rằng kim điêu hoàng cùng tử vân chân quân cũng có suy nghĩ như vậy

Ánh mắt lôi âm tôn giả chuyển sang kim điêu hoàng, tử vân chân quân, quả nhiên thấy 2 người khẽ gật đầu với hắn, sâu trong ánh mắt cỏ sát ý nồng nặc.

thiên phú cùng tiềm lực của Mục Trần khiến bọn họ cảm nhận được một mối uy hiếp.

- Nếu ngươi đã cố ý đánh vỡ sự ổn định của bắc vực, vậy hôm nay ba người chúng ta cũng chỉ có thể vì bắc vực mà dẹp loạn, diệt trừ kẻ phá hoại như ngươi

. Kim điêu hoàng chậm rãi mở miệng, thanh âm của hắn khàn khàn, nhưng ánh mắt âm lệ lại khiến người khác cảm thấy sắc bén như dao cạo.

mà khi thanh ảm của hắn vừa dứt, trong nháy mắt, đột nhiên kim quang từ trong cơ thể kim điêu hoàng quét ra, kim quang chói sáng, tạo thành một chiếc kim sắc linh vũ phi phong* sau lưng kim điêu hoàng, trên phi phong tản ra dao động kỳ dị (* áo choàng bằng lông chim màu vàng kim)

từ đợt sóng dao động linh lực vô cùng cường hãn khuyếch tán ra từ cơ thể kim điêu hoàng giống như gió lốc, toàn bộ thiên địa cũng phủ phục dưới sự áp bách này

tử vân chân quân thấy vậy, cũng không chút do dự thúc giục linh lực, tử khí đằng đằng, xông thẳng tới chân trời, hai mắt ác độc nhìn Mục Trần.

lôi âm tôn giả khẽ mỉm cười, tay áo phần phật, thân thể chậm rãi bay lên, linh lực mênh mông phập phùng sau lưng, mơ hồ như có một toà quang ảnh to lớn lúc ẩn lúc hiện

tam đại bá chủ đồng thời xuất thủ, linh lực áp bách đó trực tiếp bao phủ toàn bộ bắc vực nguyên, dưới linh lực áp bách, vô số cường giả đều phát run, vẻ mặt kinh hãi.

dưới sự áp bách này, cho dù là một ít cường giả cấp bậc địa viên mãn sợ rằng cũng hoàn toàn mất đi chiến ý.

mà bọn họ mới chỉ ở ngoài đã khó chịu đựng như thế, thật không biết Mục Trần đang chính diện đối mặt với tam đại bá chủ kia còn phải chịu áp lực đáng sợ tới mức nào.

vô số tầm mắt nhìn về phía thân ảnh cao cao trên bầu trời, chỉ thấy thân hình của thanh niên ấy vẫn không nhúc nhích, thậm chí ngay cả y phục trên người cũng giống như đúc bằng sắt thép, mặc cho sóng linh lực hung mãnh đánh thế nào cũng không hề rung chuyển.

Mục Trần ngẩng đầu lên, ngưng mắt nhìn 3 đạo thân ảnh như mặt trời chói trang nơi xa xa, ba tên cường giả chạm tới thiên chí tôn liên thủ với nhau, ngay cả hắn cũng nhận thấy một tia áp lực.

hít.

Mục Trần hít sâu một hơi, hay tay đột nhiên kết ấn, nhất thời sau lưng, bất hủ kim thân bộc phát ra ánh sáng tử kim,ánh sáng bất hủ bắt đầu khởi động, linh lực như mây mù lượn lờ trong thiên địa.

mặc dù đối phương cỏ ba người, nhưng hắn cũng cỏ nhất khí hoá tam thanh, đừng hòng lấy nhiều đánh ít.

trên bầu giờ, 6 đạo thân ảnh giằng co, khí thế tràn ngập ra, dường như ngay cả không khí lúc này cũng ngưng đọng lại.

banh!

trong nháy mắt, không khí ngưng đọng bị phá vỡ, tử vân chân quân xuất thủ đầu tiên, sắc mặt lạnh lẽo trực tiếp phong toả bản thể Mục Trần,, tử hà cuồn cuộn, ùn ùn bao phủ lấy Mục Trần.

mà kim điêu hoàng cùng lôi tôn giả thì trực tiếp xuất thủ với hắc bạch Mục Trần.

đối diện với thế công liên thủ của 3 vị bá chủ, Mục Trần giậm chân một cái, phóng lên cao, kịch chiến với tử vân chân quân, còn hắc bạch Mục Trần cũng chính diện nghênh đón lôi âm tôn giả, kim điêu hoàng.

oanh oanh!

trên bầu trời, sóng linh lực cuồng bạo điên cuồng bắn phá, bầu trời vỡ tan nát, cả vùng đất bên dưới cũng có vết nứt khổng lồ lan ra.

toàn bộ bắc vực nguyên đều bị bao phủ bởi dư âm của 6 đạo thân ảnh đang kịch chiến, dao động huỷ diệt khiến vô số cường giả hoảng sợ thất sắc.

vù!

một đạo thân ảnh kim quang nhanh chóng xẹt qua bầu trời, đó là kim điêu hoàng, phía sau hắn, kim sắc linh vũ phi phong vỗ cánh, trực tiếp khiến tốc độ của hắn tăng lên đến một cấp độ kinh khủng.

và phía sau kim điêu hoàng, hắc Mục Trần đuổi sát, thân hình xẹt qua như sấm sét.

kim điêu hoàng nhìn cái bóng theo sát phía sau, ánh mắt chợt loé, thân hình đột nhiên vừa động liền xuất hiện bên cạnh lôi âm tôn giả, lúc này, phía trước lôi âm tôn giả chính là bạch Mục Trần.

- đã dẫn tới

. Kim điêu hoàng nhìn hắc bạch Mục Trần tụ hợp một chỗ, còn bản tôn Mục Trần bị tử vân chân quân ngăn cản nơi xa xa, sau đó cười lạnh nói

Lôi âm tôn giả nghe vậy cũng mỉm cười gật đầu, một khắc sau, tay áo bào thùng thình của hắn chợt phập phùng lên, bộc phát ra linh quang vô tận, tay áo phình to ra, hoá thành vạn trượng khổng lồ

- Đại càn khôn tụ!

bên trong tay áo dường như tạo thành một mảnh không gian, u ám như hố đen, trực tiếp bay ra, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, bao phủ lấy hắc bạch Mục Trần.

tay áo bào bao trùm cả chân trời, mà hắc bạch Mục Trần thì bị vây bên trong đó.

ồn ào.

Một màn bất thình lình này trực tiếp khiến cho vô số cường giả trong thiên địa xôn xao, ngay sau đó, có tiếng kinh hô không kìm được vang lên:

- là Đại càn khôn tụ!

- Nghe nói đại càn khôn tụ này chính là bảo vật trấn sơn của lôi âm sơn, chính là cực hạn chuẩn thánh vật, bên trong tự thành lập nên không gian, nếu bị giam ở trong đó, cho dù là cực hạn đại viên mãn cũng không cách nào chạy trốn!

Nghe thấy vô số tiếng kinh hô trong thiên địa, đông đảo cường giả Mục phủ chợt biến sắc, hiện giờ bọn họ làm sao còn không nhận ra, lôi tôn giả kia định tạm thời vây khốn 2 hoá thản linh lực của phủ chủ, sau đó tập trung sức mạnh đối phó với bản tôn phủ chủ.

oanh oanh!

trên bầu trời, tay áo bào khổng lồ phật phùng, mà bên trong đó không ngừng có tiếng vang ầm ầm, mơ hồ có thể thấy từng đạo công kích đáng sợ đang không ngừng đánh lên phía bên trong tay áo, khiến cả tay áo chấn động kịch liệt, mơ hồ có vết nứt vỡ ẩn hiện.

Lôi âm tôn giả thấy cảnh này cũng có chút đau lòng, khoé miệng giật giật:

- đại càn khôn tụ

này mặc dù lợi hại, nhưng muốn vây lấy 2 hoá thân này thì hiển nhiên vẫn có chút miễn cưỡng, mặc dù cưỡng ép làm được, nhưng sợ rằng cũng sẽ bị tổn thương nghiêm trọng.

- cần gì đau lòng, đợi đến lúc diệt Mục phủ,bên trong thượng cổ thiên cung chắc chắn có vô số bảo bối đền bù

. Bên cạnh, kim điêu hoàng thản nhiên nói.

Lôi âm tôn giả nghe vậy, lúc này mới mỉm cười gật đầu.

- Tận dụng thời gian đối phó với bản tôn của Mục Trần đi:

- đại càn khôn tụ

của ta cũng chỉ có thể vây lấy 2 hoá thân này trong thời gian nửa nén hương mà thôi.

Lôi âm tôn giả nói.

- được!

Kim điêu hoàng gật đầu, thân hình 2 người vừa động, liền hoá thành lưu quang, trực tiếp xông vào trong chiến trường giữa tử vân chân quản và Mục Trần.

oanh!

Mục Trần cùng tử vân chân quản cứng rắn va đụng, linh lực cuồng bạo cuộn trào cả bầu trời, thân hình tử vân chân quân bắn ra, chợt ổn định lại, tuy lần này cũng không chiếm được thượng phong, nhưng trên mặt hắn vẫn nở nụ cười lạnh lùng.

- Mục Trần, rốt cục lần này ngươi cũng phải trả giá thật lớn cho sự cuồng vọng của mình

hai mắt Mục Trần híp lại, hơi nghiêng đầu, liền thấy kim điêu hoàng cùng lôi âm tôn giả xuất hiện phía sau hắn không xa, phong toả tất cả đường lui của hắn.

Mục Trần cau mày, lúc trước, khi hắc bạch Mục Trần bị tay áo kia vây khốn, hắn cũng đã phát hiện ra, nhưng cái “đại càn khôn tụ” kia của

lôi ảm tôn giả còn khó chơi hơn cả “tử vân hà” của tử vân chân quân, nhất thời ngay cả 2 đạo linh lực hoá thản cũng không thoát ra được.

- Đúng là cỏ chút xem nhẹ các ngươi

Mục Trần thở dài một tiếng, mấy tên chạm tới thiên chí tôn này đúng là khó giải quyết hơn nhiều so với cực hạn đại viên mãn, hiện giờ hắn có thể có thái độ vô địch trong đám đại viên mãn, nhưng đối mặt với những cường giả chạm tới thiên chí tôn này thì vẫn phải duy trì một chút thận trọng.

Trong bắc vực nguyên, vô số cường giả thấy cảnh này đều âm thầm lắc đầu, chiến cuộc hôm nay xem ra đã có kết quả, đối mặt với tam đại bá chủ liên thủ vây công, Mục Trần kia rốt cục vẫn rơi xuống hạ phong.

nhưng mà có thể ép tam đại bá chủ phải liên thủ, hôm nay dù thua đi nữa thì Mục phủ chi chủ này vẫn có thể ngẩng cao đầu.

- Mục phủ chủ, thiên phú dù cỏ mạnh hơn nữa thì có lúc cũng phải lượng sức mà làm, chuyện hôm nay coi như một bài học với ngươi, để sau này ngươi có thể hành xử thận trọng hơn

. Lôi âm tôn giả thở dài, nói.

Chĩ là trong mắt hắn cũng thoáng hiện vẻ lạnh lẽo, dĩ nhiên cũng còn phải xem có còn cái gọi là “sau này” không đã.

Nghe lôi âm tôn giả nói thế, Mục Trần cũng nhẹ nhàng gật đầu, sau đó cười cười, nói:

- Đúng là thụ giáo*

(* xin nghe chĩ dạy)

hắn vừa nói, liền ngưng một chút, nhẹ giọng nói:

- Nhưng mà, ta cũng phải dạy ngươi một cái đạo lý

- sao?

Lôi âm tôn giả cười nói.

Mục Trần khẽ mỉm cười, chợt bên trong mắt hắn, ánh sáng thuỷ tinh sáng chói, một toà phù đồ tháp từ trong mắt bay ra, cuối cùng nhẹ nhàng rơi lên bàn tay hắn.

Thuỷ tinh tháp trên tay, hắn ngẩng đầu lên nhìn 3 người lôi âm tôn giả, tiếng cười khẽ mang theo sát ý nhàn nhạt, chậm rãi truyền ra trong thiên địa

- Có lúc, cao hứng quá sớm, chỉ sợ sẽ thành trò cười...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1366: Lâm Trận Đột Phá

- Có lúc, cao hứng sớm quá, chỉ sợ sẽ thành trò cười...

lúc tiếng cười khẽ mang theo sát ý lạnh lẽo chậm rãi vang lên trong thiên địa, con ngươi 3 người tử vân chân quân, lôi âm tôn giả, kim điêu hoàng chợt ngưng lại, ánh mắt sắc nhọn như đao, gắt gao nhìn chằm chằm vào Mục Trần

đã đến lúc này rồi mà hiển nhiên bọn họ không ngờ rằng Mục Trần vẫn không tỏ ra lùi bước sợ hãi chút nào.

- xem ra Mục chủ vẫn có ý định làm đến cùng a

. Lôi âm tôn giả lắc đầu một cái, ra vẻ bất đắc dĩ nói.

trong mắt kim điêu hoàng lóe lên một tia lạnh lẽo, nói:

- Đừng nói nhảm với hắn, hắn đang muốn câu giờ

- Lập tức động thủ!

. Tử vân chân quân cũng trầm giọng nói, lôi âm tôn giả đã phải bỏ ra giá lớn mới có thể tạm thời vây khốn được 2 hóa thân của Mục Trần, nếu để bọn họ thoát được thì cục diện sẽ biến thành 3 vs 3, ưu thế của bọn họ cũng sẽ giảm bớt.

- vậy thì ra tay đi!

Lôi âm tôn giả cũng gật đầu một cái, không muốn đêm dài lắm mộng thêm nữa.

oanh!

ba người thỏa thuận xong xuôi, cũng không cho Mục Trần bất kỳ thời gian nào nói chuyện nữa, lòng bàn chân 3 người giẫm một cái, liền cỏ linh lực mênh mông như gió bão cuồn cuộn trong thiên địa, mà ba đạo quang ảnh cũng xé tan không gian, vọt tới phía Mục Trần.

nhìn 3 thân ảnh đang vọt tới, thần sắc Mục Trần vẫn bình tĩnh, một tay nhanh chóng kết ấn, liền thấy bất hủ kim thân bộc phát ra tỷ tỷ đạo kim quang, kim quang tạo thành một một màn hào quang, bao phủ lấy Mục Trần cùng bất hủ kim thân.

- Cho rằng cố thủ là có thể đợi được hóa thân của ngươi thoát khốn sao?

thấy hành động của Mục Trần, 3 người tử vân chân quân đều cười lạnh, sau đó tay áo vung lên, trong nháy mắt, thế công kinh khủng cuồn cuộn bắn ra, tựa như mang theo vạn trượng linh lực, ùn ùn đánh lên màn hào quang.

ầm ầm!

mặc dù hào quang phòng ngự của bất hủ kim thân mạnh mẽ, nhưng dưới sức công phá điên cuồng của 3 vị cường giả chạm tới thiên chí tôn thì cũng phải chấn động kịch liệt, rung lên ầm ầm.

nhìn cục diện này, hiển nhiên sẽ sớm bị phá hủy.

trên bắc vực nguyên, khắp nơi thế lực nhìn cảnh này đều âm thầm chắt lưỡi, một khi 3 vị bá chủ liên thủ quả nhiên là đáng sợ, lúc trước Mục Trần cường thế là vậy, hiện giờ cũng hoàn toàn rơi vào hạ phong.

Cứ theo đà này, một khi màn phòng ngự của Mục Trần bị phá vỡ, hắn sẽ rơi vào thế công của 3 vị bá chủ, không cách nào chạy trốn.

thế cục đã đến bước này, hiển nhiên kết cục bi thảm của Mục phủ cũng đã dần xác định.

nghĩ đến đây, ánh mắt của không ít thế lực nhìn về phía cường giả mục phủ cũng đã có ý lạnh lẽo, một khi Mục Trần thất bại, vậy cây cột chống chống đỡ mục phủ cũng sẽ sụp đổ, còn đám người Mục phủ này sợ rằng cũng không có kẻ nào thoát nổi ra khỏi bắc vực nguyên.

Dường như nhận ra ánh mắt hung ác từ 4 phía nhìn tới, sắc mặt của đông đảo cường giả Mục phủ cũng ngưng trọng, dựa sát vào nhau, quanh thân linh lực khởi động, sau đó đưa ánh mắt có chút lo lắng nhìn mạn đà la.

Thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn đứng chắp tay, khuôn mặt tinh xảo tĩnh lặng như đầm nước, không chút gợn sóng, nàng chỉ là ngẩng đầu, ngưng mắt nhìn cuộc chiến kịch liệt trên bầu trời xa xa, trong mắt cũng không hiện chút kinh hoảng nào.

mà thấy nàng bình tĩnh như vậy, sự căng thẳng trong lòng mọi người cũng dần dần thả lỏng, đã đến bước này, việc duy nhất bọn họ có thể làm chính là vững tin vào phủ chủ.

ban đầu đi theo phủ chủ vào bắc vực nguyên, không phải bọn họ cũng đã biết chuyến đi này vốn rất nguy hiểm sao?

vì tiền đồ của Mục phủ, cũng là vì tiền đồ của những thành viên Mục phủ như bọn họ.

đã như vậy, hãy cứ theo phủ chủ đến tận cuối con đường đi! oanh oanh!

trong lúc ánh mắt của tất cả cường giả MỤc phủ dần dần trở nên kiên định, trên bầu trời, tiếng vang lớn vẫn không ngừng vang dội, thế công vô cùng cuồng bạo đánh lên màn hào quang màu vàng, khiến cho hào quang rung chuyển không dứt.

Mục Trần ở bên trong hào quang, hắn nhìn 3 thân ảnh tản ra khí thế kinh thiên kia, ánh mắt cũng chẳng có bao nhiêu dao động, chẳng qua chỉ cúi đầu nhìn thủy tinh tháp trong bàn tay.

- bằng thực lực bán bộ đại viên mãn, muốn dùng bát bộ phù đồ thì tiêu hao quá lớn

Mục Trần trầm ngâm, sau đó cười nhạt, xem ra hắn cũng phải lựa chọn đột phá rồi, trận chiến ngày hôm nay, hắn muốn đánh cho 3 tông này sợ vỡ mật, sau này không dám tranh đấu với Mục phủ nữa.

giữa 2 ngón tay hắn, một viên đan dược trơn bóng như long nhãn hiện ra, mùi thơm phảng phất.

Đó chính là “Thánh linh đan”

Bên ngoài màn hào quang, 3 người tử vân chân quân cũng đã nhận ra hành động lạ của Mục Trần, mặc dù không biết rốt cục hắn muốn làm gì nhưng đều tỏ ra cẩn thận, trước tiên đều đẩy nhanh thế công.

Mục Trần giơ ngón tay lên, bỏ viên đan dược vào trong miệng, 2 mắt khép hờ.

Một cỗ hơi ấm chảy từ cổ họng xuống, rốt cục như muốn nổ tung lên, tựa như gió lốc, trong khoảnh khắc lập tức tràn ngập mỗi ngõ ngách trong cơ thể Mục Trần.

trong cơ thể hắn, linh lực chấn động, huyết nhục tản ra ánh sáng trong suốt, giống như làm từ bảo thạch.

mà cùng lúc đó, 3 người tử vân chân quân cũng đã nhận ra,dao động linh lực tản ra từ cơ thể Mục Trần đang tăng vọt với tốc độ kinh người.

Quanh thân thể hắn, linh lực mênh mông đến mức mắt thường cũng có thể nhìn thấy được, tạo thành cuồng phong, không ngừng gào thét.

- hắn đang đột phá!

sắc mặt tử vân chân quân xanh mét, khiếp sợ nói.

tên này đúng là gan lớn hơn trời, lại dám đột phá trước mặt 3 người!

- ngăn hắn lại!

3 người họ không hẹn mà cùng quát khẽ lên, Mục Trần này mới chỉ bán bộ đại viên mãn mà đã khó chơi như thế, nếu thật sự để hắn đột phá lên đại viên mãn thì còn khó chơi đến mức nào?

cho nên, sau lưng 3 người, linh quang ngưng tụ, 3 tòa quang ảnh khổng lồ hiện ra, tản ra uy áp linh lực kinh khủng.

bọn họ trực tiếp thúc giục chí tôn pháp tướng.

ba tòa chí tôn pháp tướng sừng sững trong thiên địa, trong lúc thổ nạp, linh lực như gió, như sương.

ầm!

chí tôn pháp tướng không chút do dự xuất thủ, cự quyền như hội tụ sức mạnh hủy diệt, khiến không gian sụp đổ, cuối cùng nặng nề đánh lên trên hào quang.

ầm ầm!

màn hào quang điên cuồng chấn động kịch liệt, sau đó rốt cục cũng chịu đựng đến mức cực hạn, trong nháy mắt liền ầm ầm nổ tung ra.

- Chết đi cho bản tọa!

trong nháy mắt khi màn hào quang nổ ra, 3 cái cự quyền to vạn trượng từ trên trời giáng xuống, hung hăng hướng về phía Mục Trần trên vai bất hủ kim thân, cự quyền đi đến đâu, không gian không ngừng sụp đổ đến đó.

trong bắc vực nguyên, vô số cường giả nhìn khung cảnh hủy thiên diệt địa này, mí mắt đều co quắp lại, đối diện với thế công bực này, Mục Trần kia còn có thể có đường sống hay sao?

dưới vô số ánh mắt chăm chú,khi cự quyền đánh xuống, Mục Trần đứng trên vai bất hủ kim thân chợt mở mắt ra.

con ngươi đen nhánh, thâm thúy như bầu trời đên, chỉ là dưới sự thâm thúy đó, dường như ẩn chưa sức mạnh sâu không lường được.

vào lúc này, tất cả mọi người đều nhận ra, dao động linh lực phát ra từ trong cơ thể Mục Trần đã tăng vọt đến một mức độ kinh người.

- hắn đột phá thành công? làm sao lại nhanh như vậy!

. Trong lòng 3 người tử vân chân quân cùng có chút khiếp sợ, người bình thường đột phá cũng cần một lúc lâu, vậy mà Mục Trần này lại chỉ cần ngắn ngủi mấy phút đòng hò?!

Bọn họ cũng không biết, Mục Trần đã sớm có tư cách đột phá lên đại viên mãn, chẳng qua là muốn đột phá hoàn toàn suôn sẻ nên mới một mực áp chế lại, hiện giờ lấy thánh linh đan làm vật dẫn, bỏ áp chế, như vậy đột phá tất nhiên sẽ cực kỳ dễ dàng.

- hừ, coi như ngươi đột phá đến đại viên mãn thì hôm nay vẫn phải chết không thể nghi ngờ!

nhưng mà, bọn tử vân chân quân cũng rất nhanh đã đè nén sự khiếp sợ trong lòng, lúc này thế công của bọn họ đã cường hãn đến tận cùng, chớ nói Mục Trần chỉ mới đột phá tới đại viên mãn, dù là hắn cũng như bọn họ chạm tới thiên chí tôn thì cũng vẫn không có chút phần thắng nào!

ầm!

trong lúc đang suy nghĩ, thế công của bọn họ đã hung hắn đánh xuống.

Mà Mục Trần cũng ngẩng đầu lên, hai tay hắn nhanh chóng kết ấn, chỉ thấy bất hủ kim thân ngửa mặt lên trời thét dài, ánh sáng tử kim khởi

động, đánh ra một quyền, ánh sáng tử kim trực tiếp tạo thành một cái khiên màu vàng, cứng rắn va chạm với 3 cự quyền đang đánh xuống.

oanh!

va chạm trong nháy mắt, dường như trong chớp mắt cả thiên địa đều yên tĩnh lại, một khắc sau,trên bầu trời, sóng linh lực trùng kích to mấy chục vạn trượng bộc phát ra, trong phạm vi vạn dặm bên trong, tất cả tầng mây trên trời đều bị phá hủy sạch sẽ.

mà trong thiên địa, mọi ánh mắt đều gắt gao nhìn chằm chằm vào nơi va chạm.

chỉ thấy nơi đó, gió lốc quét ra, thân thể tử kim khổng lồ cũng bị bắn ra mấy ngàn trượng, mà 3 cự quyền lúc này cũng đã bị cản trở lại.

- hừ

trên bầu trời, 3 người tử vân chân quân hừ một tiếng, sắc mặt cũng không khá khẩm gì, bởi vì lúc trước liên thủ dù chiếm được thượng phong, nhưng vẫn chưa thể đánh đổ Mục Trần.

Phải biết, một kích bọn họ liên thủ, cho dù là một cường giả ngang hàng cũng phải bị thương nặng.

nhưng hiện giờ, Mục Trần mới chỉ bị đánh lùi đi mà thôi, hiển nhiên cũng không bị vết thương nào coi là nặng.

trong thiên địa cũng nổi lên tiếng xôn xao, vô số cường giả không thể tin nổi lắc đầu, hiển nhiên cũng không nghĩ tới Mục Trần lại có thể chính diện đón đỡ thế công do 3 vị bá chủ liên thủ.

- thật lợi hại, một mình chống lại 3 vị tông chủ mà chẳng qua chỉ rơi vào hạ phong, Mục phủ chi chủ này thật đúng là rất giỏi!

. Thời điểm thế này, cho dù là đông đảo thế lực dưới trướng của tam tông đi nữa thì vẫn không kìm được mà cảm thán trong lòng.

- Nhưng mà dù chặn được đi nữa, nhưng hiển nhiên một mình hắn cũng không có cách nào chống lại 3 vị tông chủ, kế tiếp, ba vị tông chủ cũng đủ chuyển hóa ưu thế thành thắng lợi

trong lúc tiếng bàn luận xôn xao vang lên trên bầu trời, ba người tử vận chân quân cũng đang dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn Mục Trần, sát ý trong mắt giống như thực chất.

ưu thê lúc trước hiển nhiên cũng không làm bọn họ hài lòng.

nhưng mà, đối mặt với ánh mắt lạnh lẽo của bọn họ, Mục Trần vốn đang đứng trên vai bất hủ kim thân cũng chỉ nhẹ nhàng phủi phủi tay, nói:

- Quả nhiên vẫn có chút năng lực…

Hắn cười cười, ngẩng đầu ngưng mắt nhìn 3 người tử vân chân quân, nói

- Đùa giỡn uy phong đủ rồi, tiếp theo hắn là cũng nên tới lượt ta chứ nhỉ?

Hắn nói xong, cũng không chờ 3 người đáp lời, liền nhấc tay lên, chỉ thấy thủy tinh tháp trong tay hắn phóng lên bao, một khắc sau, một cái bóng to lớn từ trên trời giáng xuống, bao phủ 3 người tử vân chân quân lẫn pháp tướng của bọn họ vào trong...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1367: Bát Bộ Phù Đồ Hiển Uy

ầm ầm!

Toà thuỷ tinh tháp khổng lồ từ trên trời giáng xuống, cái bóng của nó che phủ cả bắc vực nguyên, vô số cường giả hoảng sợ ngẩng đầu, mặt mũi kinh hãi nhìn toà cự tháp, bên trong cự tháp tản ra dao động cực kỳ kinh khủng.

Lúc này, thuỷ tinh tháp phiêu phù trên không trung, 3 người tử vân chân quân cùng với chí tôn pháp tướng của họ đều bị hút vào trong tháp, không còn chút tăm hơi nào.

Đông đảo cường giả 2 mặt nhìn nhau, hiển nhiên một màn bất thình lình này nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

"Mục trần này đang làm cái gì? Thuỷ tinh tháp này dường như cũng không phải là tuyệt thế thành vật gì cả..."

"Dù làm gì đi nữa, chẳng lẽ hôm nay hắn định thật sự lấy một địch 3, chiến thắng 3 vị tông chủ hay sao?"

"làm sao có thể..."

"Cũng chỉ là giãy dụa phản kháng mà thôi..."

Vô số tiếng bàn luận xôn xao trên bắc vực nguyên, nhưng hiển nhiên vẫn không có mấy người đánh giá cao mục trần, dù sao, lấy một địch 3, chuyện như vậy thật sự quá mức khó tin.

Mà đối với âm thanh xì xào bàn tán khắp trời kia, đám người mạn đà la cũng không để ý, bọn họ chẳng qua chỉ ngẩng đầu, ngưng mắt nhìn thuỷ tinh phù đồ tháp, bọn họ biết, một khi Mục trần đã tế xuất ra phù đồ tháp thì kết quả trận đấu hắn là cũng sẽ nhanh chóng xuất hiện....

Bên trong thuỷ tinh tháp khổng lồ, linh lực thuỷ tinh mênh mông gào thét như gió lốc, mà lúc này, ở bên trong tháp, 3 toà cự ảnh sừng sững đứng bên trong, bên trên đó, 3 người tử vân chân quân, kim điêu hoàng, lôi âm tôn giả ánh mắt có chút kinh nghi bất định nhìn toà cự tháp này.

"Hừ, tiểu tử, đã đến lúc này còn muốn giả thần giả quỷ sao?". Ánh mắt tử vân chân quân ảm trầm nhìn về phía Mục trần đang đứng giữa không trung, hừ lạnh nói.

Lôi âm tôn giả cũng gật đầu một cái, nóiMục phủ chủ, cần gì phải ngoan kháng, chỉ cần ngươi mang Mục phủ rút lui khỏi bắc vực, hôm nay bọn ta cũng sẽ không làm khó ngươi"

giữa không trung, Mục trần 2 tay ôm ngực, hắn nhìn 3 người tử vân chân quân,cười nhếch mép nói :"Thế nào? Sợ?"

"Nực cười". Tử vân chân quân châm chọc nói.

"Nói khoác mà không biết ngượng". Kim điêu hoàng cũng hừ lạnh lên tiếng.

"Cùng nhau ra tay, đánh vỡ toà tháp này!". Lôi âm tôn giả nói, không biết vì sao, toà thuỷ tinh tháp này luôn khiến hắn cảm thấy có chút bất an, cho nên trước mắt phải mau chóng thoát khỏi chỗ này.

Tử vân chân quân, kim điêu hoàng nghe vậy, đều gật đầu một cái, mặc dù bọn họ bên ngoài cứng miệng, nhưng sâu trong nội tâm cũng có chút kiêng kỵ với toà thuỷ tinh tháp này, bởi vì bọn họ hiểu rõ, với tính tình của Mục trần, hắn tuyệt đối sẽ không làm chuyện vô nghĩa, nếu hắn đã hành động lớn như vậy để triệu hồi toà thuỷ tinh tháp này thì tất nhiên là sẽ có chút thủ đoạn, oanh!

Vừa suy nghĩ xong, chí tôn pháp tướng của họ liền phun ra nuốt vào mênh mông linh lực, linh vụ bay quanh, liền có dải lụa linh lực khổng lồ mấy vạn trượng xuất hiện, giống như kình thiên trụ hung hăng đánh lên vách tháp.

Mục trần thấy vậy, một tay nhanh chóng kết ấn.

Chỉ thấy bên trong thuỷ tinh tháp khẽ chấn động, một tầng hào quang thuỷ tinh bao trùm lên vách tháp, chống đỡ lại toàn bộ thế công cuồng mãnh của 3 chí tôn pháp tướng.

Cùng lúc thúc giục thuỷ tinh tháp phòng ngự, Mục trần cùng ngẩng đẩu, liếc mắt nhìn vách tháp, sau đó ánh mắt dần dần nghiêm túc, hay tay tương hợp, ấn pháp biến ảo, từng đạo tàn ảnh hiện lên.

Mà theo việc ấn pháp biến ảo, chỉ thấy 4 phía vách tháp nổi lên hoa văn cổ xưa, dần dẩn, tám bức vẽ xuẩt hiện trên vách tháp.

"Đó là cái gì!"

Thời điểm 8 bức vẽ kia xuất hiện, bên trong thuỷ tinh tháp nhất thời có một cỗ dao động kinh khủng nhộn nhạo lên, mà 3 người tử vân chân quân cũng đã nhận ra điều này, chợt ngẩng đầu, ánh mắt hoảng sợ nhìn về vách tháp.

Trên vách tháp, 8 bức vẽ nhìn qua cực kỳ cổ xưa, dáng vẻ dữ tợn, trong con ngươi hung hãn dường như tản ra lực huỷ diệt, chỉ nhìn vào thôi cũng đã khiến người khác cảm thấy sợ hãi tột cùng.

Dưới cái nhìn hung tợn của 8 bức vẽ này, thậm chí sâu trong nội tâm của 3 người tử vân chân quân cũng dâng lên sự sợ hãi...

MỤc trần nhìn chăm chú 8 bức hoạ dữ tợn, bọn chúng giống như 8 toà Ma Thần, lẳng lặng ngự trên vách tháp, con mắt đen kịt nhìn chằm chằm vào địch nhân, lúc nào cũng có thể bộc phát ra lực huỷ diệt.

Cái này dĩ nhiên là Bát bộ phù đồ.

"Hôm nay liền dùng các ngươi để thử nghiệm một chút,xem uy lực của bát bộ phù đồ này rốt cục đến mức nào..."

Mục trần hờ hững nhìn về phía 3 người tử vân chân quân, chợt tay áo bào vung lên, vô số chí tôn linh dịch trong tay áo bay ra, tựa như từng dòng nước lũ.

Trong này có khoảng 8000 vạn chí tôn linh dịch.

Muốn thúc giục Bát bộ phù đồ, cần phải có lượng linh lực cực kỳ khổng lồ, mà số lượng lớn như thế, dù MỤc trần có vắt khô linh lực của bản thân ra cũng còn lâu mới đủ, cho nên hắn nhất định phải cần số lượng chí tôn linh dịch khổng lồ hỗ trợ.

Mà đây còn là vì trước đó mục trần đã đột phá lên đại viên mãn rồi đấy, nếu không lúc này hắn phải bỏ ra tới 1 ức 5000 vạn chí tôn linh dịch...

"Cũng may trước khi tới đây còn mang tồn kho của Mục phủ theo..."

Mục trần cảm thán trong lòng một tiếng, sau đó hắn không dài dòng nữa, hít sâu một hơi, ấn pháp biến đổi, chỉ thấy 8000 vạn chí tôn linh dịch biến thành nước lũ gào thét ra.

Mà lúc này, bên trên vách tháp, 8 bức hoạ Ma Thần cũng mở miệng rộng, hút một cái, liền hút toàn bộ dòng nước lũ kia vào trong cơ thể.

Cùng với việc linh lực hùng hồn chảy vào trong cơ thể,lúc này dường như 8 toà Ma Thần cũng đang rục rịch đứng dậy, sau đó từ từ nhấc nốt nửa người còn lại ra khỏi vách tháp, đi ra ngoài.

Lúc này, bọn chúng đã biến thành thực chất.

ồ ồ!

Lúc này, uy áp linh lực kinh khủng gào thét bên trong thuỷ tinh tháp, cảm giác áp bách đó khiến sắc mặt 3 người tử vân chân quân không nhịn

được mà biến sắc, từ trên 8 toà Ma tượng này, bọn họ nhận ra một cỗ khí tức nguy hiểm nồng nặc.

"Rời khỏi toà tháp này!"

Ba người tử vân chân quân hầu như không hẹn mà cùng quát lên, 3 người liên thủ, mạnh mẽ đánh lên không gian, nỗ lựa xé tan không gian chạy khỏi toà thuỷ tinh tháp này.

Nhưng mà hiển nhiên Mục trần cũng không thể nào cho bọn hắn cơ hội đó được, hắn hao tổn cái giá lớn như vậy để thúc giục Bát Bộ phù đồ, dĩ nhiên nhất định phải lấy được chiến quả tương xứng.

Vì vậy, hắn đột nhiên một tay kết ấn.

Hống!

Ấn pháp vừa hoàn thành, chỉ thấy 8 toà ma tượng chợt bộc phát ra tiếng gầm nhẹ, bên trong tiếng gầm tràn đầy khí tức huỷ diệt, hoàn toàn không có chút tâm tình nào.

8 toà ma tượng trừng mắt lên, bọn chúng đồng loạt đưa ngón tay ra, phong toả 3 người tử vân chân quân, đột nhiên lăng không một chút.

xẹt!

8 tia sáng đen kịt từ trên đầu ngón tay bọn họ bắn ra, ánh sáng đi đến đâu, không gian sụp đổ đến đó, thậm chí ngay cả linh lực dường như cũng bị huỷ diệt sạch sẽ.

Ánh sáng đen kịt bá đạo bắn tới, nhìn qua cũng không có vẻ hoành tráng, nhưng 3 người tử vân chân quân đột nhiên biến sắc, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi nồng đậm.

Hiển nhiên bọn họ đã nhận ra một cỗ nguy cơ trí mạng.

"Cùng ra tay!"

Sắc mặt 3 người không còn ung dung như trước, hoảng sợ gầm nhẹ. "Tử vân tráo!"

"Kim cương bất phá chung!"

"Kim linh thần giáp!"

Cùng một lúc, 3 toà chí tôn pháp tướng hội tụ một chỗ, linh lực mênh mông bộc phát ra, trực tiếp bắn lên trên, tạo thành 3 lớp phòng thủ to lớn.

Tầng thứ nhất, tử vân tráo tựa như một cái lồng ánh sáng màu tím, bên trên hiện đầy đường vân huyền ảo, bên dưới đó chính là một chiếc chuông vàng khổng lồ, phía dưới chuông, lông vũ kim sắc tạo thành một chiếc giáp lớn....

Đối mặt với những tia sáng đen kịt kia, dường như 3 người tử vân chân quân không chút do dự nào thúc giục phòng ngự mạnh nhất.

3 tầng phòng ngự này, trừ khi là thiên chí tôn chân chính ra tay, nếu không không ai phá nổi.

Vù!

mà khi 3 tầng phòng ngự ngưng tụ xong, tám luồng sáng đen kịt cũng liền tới, không chút do dự dào đánh lên tầng thứ nhất, màn hào quang của tử vân tráo!

xèo xèo!

Thời điểm va chạm, ngoài dự đoán của mọi người là cũng không có bất kỳ tiếng nổ vang trời nào, tử vân chân quân kinh hãi muốn chết nhìn thấy, dường như tử vân tráo không có bất cứ tác dụng gì, bị 8 luồng ánh sáng đen xuyên thủng.

Hoàn toàn nghiền nát, không có chút chống cự. boong!

lúc này, chuông vàng ngược lại còn phát ra một tiếng chuông, bất quá tiếng chuông nghe vào càng giống tiếng kêu tuyệt vọng, bởi vì bọn họ còn chưa kịp vui mừng thì bên trên chuông vàng đã nứt ra vô số vết vứt, cuối cùng vỡ vụn ra.

Bang!

Chuông vàng bể tan tành, ánh sáng đen kịt chiếu rọi lên kim giáp, nhất thời hắc sắc khuyếch tán ra, bộ giáp tựa như bị ăn mòn, ngắn ngủi vài hơi thở, kim sắc linh giáp khổng lồ đã biến thành chất lỏng vàng kim nhỏ giọt xuống.

Hít.

lúc này, 3 người tử vân chân quân cũng hít một hơi khí lạnh, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi, dưới 8 tia sáng đen này, phòng ngự toàn lực của bọn họ lại không chịu nổi một kích!

Ánh mắt Mục trần bình tĩnh nhìn một màn này, hiển nhiên cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, Bát bộ phù đồ chính là tuyệt thế thần thông mang tính công kích chân chính, hơn nữa còn được xếp vào nhóm 36 đạo tuyệt thế thần thông đứng đầu.

năm đó Phù đồ lão tổ mượn cái này, đã chém giết không biết bao nhiêu ma đế, hôm nay hắn chỉ đơn giản là dùng nó để đối phó với 3 đối thủ mới chỉ chạm tới thiên chí tôn, hiệu quả tất nhiên là hoàn toàn nghiền ép, không sức chống cự.

"Đi"

Mục trần điểm nhẹ ngón tay một chút, nhàn nhạt lên tiếng.

Vù!

8 tia sáng đen đột nhiên tốc độ tăng vọt, còn không đợi 3 người tử vân chân quân phục hồi tinh thần,chớp mắt sau một cái, 8 tia sáng huỷ diệt đã bắn lên 3 toà chí tôn pháp tướng to lớn.

xèo xèo!

Tia sáng đen bắn lên, chỉ thấy chất lỏng màu đen ăn mòn khuyếch tán ra xung quanh với tốc độ kinh người...

sắc mặt 3 người tử vân chân quân hoảng sợ nhìn chí tôn pháp tướng dưới chân, bọn họ cỏ thể cảm giác được, chí tôn pháp tướng đang nhanh chóng vỡ nhỏ, thậm chí chất lỏng màu đen quỷ dị kia còn muốn xuyên qua chí tôn pháp tượng, trực tiếp ô nhiễm ăn mòn lên bản thể của bon ho.

Bất luận bọn họ thúc giục linh lực áp chế thế nào đi nữa cũng không thể chống đỡ được chất lỏng đen kia một chút nào.

Vẻ mặt 3 người tử vân chân quân trắng bệch, bọn họ thế nào cùng không nghĩ tới, lúc trước còn đang nắm giữ cục diện, tại sao một khắc sau đã trở nên chật vật như vật.

Hơn nữa, bọn họ cũng không nghĩ nổi, tại sao Mục trần có thể dùng thực lực đại viên mãn mà bộc phát ra thế công kinh khủng như thế...

Nhưng mà, bất kể bọn họ có khó tin thế nào đi nữa thì sự thật tàn khốc vẫn cứ bày ra trước mắt, chí tôn pháp tướng dưới chân bọn họ đã gần như hỏng mất, còn tia sáng đen bá đạo kia lại giống như virus, nhanh chóng lan đến phía bọn họ.

"Tự bạo pháp tướng!"

3 người tử vân chân quân liếc mắt nhìn nhau, chợt cắn răng một cái, lúc này chỉ có thể dùng thủ đoạn "tráng sĩ tự chặt tay", nếu không một khi bị ánh sáng đen kia ăn mòn, chắc chắn bọn họ sẽ trọng thương.

oanh!

Ba người quyết định thật nhanh, tâm niệm vừa động,lúc này chí tôn pháp tướng dưới chân bộc phát ra tỉ tỉ đạo linh quang, ầm ầm nổ tung, sóng trùng kích kinh khủng quét ngược ra, khiến thuỷ tinh tháp cũng phải điên cuồng run rẩy.

Mục trần thấy vậy cũng nhíu mày, vung tay lên, thuỷ tinh tháp nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng hoá thành lưu quang chui vào trong mắt hắn.

Thân hình 3 người tử vân chân quân chợt lùi, bọn họ thấy Mục trần thu hòi thuỷ tinh tháp thì nhất thời mừng rỡ, xem ra tự bạo chí tôn pháp tướng cũng đã làm cho Mục trần kiêng kỵ.

Nhưng lúc này bọn họ cũng phải vội vàng lui ra, tránh bị Mục trần hút vào trong tháp lần nữa.

Ý niệm xẹt qua trong lòng 3 người, thân hình bọn họ không chút do dự lùi nhanh, bất quá, trong nháy mắt khi bọn họ định rút lui, chợt không gian trước mắt vỡ tan ra.

Hư không trước mắt vỡ nát, con ngươi của 3 người tử vân chân quân đột nhiên co rút lại.

Vù vù!

Trong ánh mắt hoảng sợ tột độ của 3 người tử vân chân quân, mấy đạo tia sáng đen xuyên thủng hư không đeo bám như hình với bóng, bắn trúng thân thể bọn họ...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1368: Phân Chia Địa Bàn

Oanh!

Trên bầu trời bắc vực nguyên, thuỷ tinh tháp khổng lồ biến mất, lúc này linh lực phong bạo cường hãn quét ngược ra, khiến cả thiên địa rung chuyển, gió lốc gào thét.

lúc này, vô số ánh mắt đều nhìn lên trời cao, mà khi đông đảo cường giả thấy thuỷ tinh tháp tiêu tán thì ánh mắt đều loé lên, bộc phát ra âm thanh xôn xao.

- Thuỷ tinh tháp kia biến mất rồi, xem ra thủ đoạn của Mục Trần đã bị tông chủ phá hỏng!

- Nhanh như vậy đã bị phá, xem ra Mục Trần kia cũng đã sức cùng lực kiệt rồi!

- Dù sao cũng là lấy một địch 3, có thể làm đến mức này, cho dù là thất bại thì cũng đủ để ngẩng cao đầu, sau hôm nay, sợ rằng danh tiếng của Mục phủ cũng sẽ vang dội toàn bộ bắc vực

- Nhưng rốt cục vẫn là thất bại.

Trong thiên địa bộc phát ra vô số âm thanh bàn luận xôn xao, vẻ mặt căng thẳng của đông đảo cường giả dưới trướng tam đại bá chủ đều từ từ thả lỏng xuống.

hiển nhiên, theo bọn họ suy nghĩ thì việc thuỷ tinh tháp biến mất chắc chắn là do bị 3 vị tông chủ liên thủ phá huỷ.

Đông đảo cường giả Mục phủ cũng tỏ ra bất an nhìn cảnh này, bọn họ nhìn về phía mạn đà la, vậy mà nàng chẳng qua cũng chỉ khẽ ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, mắt không chớp chăm chú nhìn bầu trời đầy linh lực phong bạo.

soẹt!

Thiên địa đang ồn ào huyên náo, bất chợt có tiếng xé gió bén nhọn vang lên trên bầu trời, chớp mắt sau đó, vô số người nhìn thấy có ba đạo lưu quang từ trên trời giáng xuống, cuối cùng tựa như thiên thạch, nặng nề rơi xuống nơi sâu trong bắc vực nguyên.

ầm!

Va chạm như vậy, trực tiếp khiến cho toàn bộ bắc vực nguyên đều chấn động, từng vết nứt lớn như vực sâu điên cuồng lan ra, khiến cho cả nơi sâu trong bắc vực nguyên đều bị xé rách chằng chịt như mạng nhện.

vô số cường giả đều đưa ánh mắt kinh nghi nhìn về hướng kia, bộ dáng này, chẳng lẽ Mục Trần kia đã hoàn toàn bị đánh bại?

Từng đạo thân ảnh một bay lên trên không, vô số ánh mắt đều hội tụ về nơi sâu trong bắc vực nguyên, chỉ thấy ở nơi đó, cả vùng đất đã bị khoét ra 3 cái hố lớn, sâu vô cùng, mà bên trong hố là 3 bóng người bị khói đen mù mịt bao trùm, nằm ở trong hố.

- đó là?

tất cả mọi ánh mắt đều xuyên thấu qua làn khói, ngưng tụ về hướng ba bóng người kia, ngay lập tức sau đó, ánh mắt của tất cả mọi người đều trợn to lên, vẻ hoảng sợ khó tin xộc lên trên mặt.

bời vì bọn họ phát hiện, 3 thân ảnh nằm trong hố kia chính là 3 vị bá chủ, tử vân chân quân, lôi ảm tôn giả, kim điêu hoàng!

ồn ào!

Từng tiếng kêu hoảng sợ thất thanh lần lượt vang dội trên thiên địa, những cường giả dưới trướng tam tông đều biến sắc, dáng vẻ hoảng sợ như gặp quỷ.

- thế này....thế này....! Làm sao ba vị tông chủ lại trở nên như vậy?!

Bọn họ 2 mặt nhìn nhau, chợt vội vàng nói:

- Xem ra Mục Trần kia đúng là có chút nặng lực, để chém giết hắn, bản thân ba vị tông chủ cũng bị trọng thương.

Nhưng mà, khi câu tự an ủi của bọn họ vừa dứt thì sắc mặt chợt cứng đơ lại khi nhìn thấy, trên bầu trời, một thân ảnh trẻ tuổi từ từ hạ xuống, đứng trên không trung, thần sắc bình tĩnh nhìn chằm chằm vào 3 người bên trong hố.

Thân ảnh đó đứng yên trên bầu trời, mặc dù lúc này cũng không tản ra bất kỳ dao động linh lực hùng hồn nào, nhưng tất cả mọi người đều cảm giác được, một cỗ cảm giác áp bách khiến tim đập thình thịch đang chậm rãi tản ra từ trong cơ thể hắn.

Dưới cảm giác áp bách như có như không ấy, toàn bộ bắc vực nguyên đều yên tĩnh không một tiếng động, mặc dù ở đây có rất nhiều thế lực dưới trướng tử vân tông, lôi âm sợ, kim điêu phủ, nhưng chẳng biết tại sao trước mặt thân ảnh trẻ tuổi đó, tất cả bọn họ lại không dám có chút xấc xược nào.

ở trên thân ảnh ấy, bọn họ còn cảm giác được một cảm giác áp lực dường như còn kinh khủng hơn so với 3 vị tông chủ, vì vậy nên lúc này, tất cả những ánh mắt châm chọc cùng cười nhạo trước kia đều lặng lẽ trở nên kính sợ.

Mà đối với vô số ánh mắt đó, Mục Trần đang đứng trên bầu trời cũng không để ý, hắn chẳng qua chỉ nhìn vào 3 cái hố sâu, một lúc lâu sau mới thản nhiên nói:

- Nếu chưa chết thì đứng dậy đi

Khi thanh âm của hắn truyền ra khắp thiên địa, trong bắc vực nguyên vẫn hoàn toàn yên tĩnh, các thế lực khắp nơi đến thờ cũng không dám thở mạnh, chỉ là ánh mắt cũng không ngừng quét tới 3 cái hố sâu kia.

Yên lặng một hồi lâu, rốt cục trong 3 cái hố sâu kia cũng có chút động tĩnh,bên trong làn khói đen, 3 đạo thân ảnh lảo đảo đứng dậy, cuối cùng xuất hiện trước vô số ánh mắt gắt gao.

hít.

mà khi mọi người thấy 3 thân ảnh này thì đều không hẹn mà đồng loạt hít một hơi khí lạnh, khuôn mặt tràn đầy kinh hãi.

chỉ thấy giữa không trung, 3 người tử vân chân quân, lôi âm tôn giả, kim điêu hoàng đều áo quần rách nát, linh lực bản thân vốn vô cùng mạnh mẽ thì lúc này trở nên cực kỳ uể oải.

hơn nữa trọng yếu nhất là, trên vai của bọn họ toàn một mảng màu đen, tựa như bùn nhão dính lên thân thể bọn họ, không ngừng ăn mòn linh lực cùng huyết nhục của bọn họ.

Dưới sự ăn mòn của chất lỏng màu đen ấy, sắc mặt 3 người trắng bệch, bên ngoài thân thể không ngừng có huyết nhục bị ăn mòn, sau đó vỡ ra, máu tươi cuồn cuộn.

hiển nhiên, bọn họ đã bị trọng thương cực kỳ nghiêm trọng.

ba người tử vân chân quản đứng trên không trung, dúm dó lại với nhau, sắc mặt âm trầm nhìn Mục Trần, chỉ là trong ánh mắt không còn vẻ khinh thường như trước nữa, thay vào đó là vẻ kiêng kỵ cùng sợ hãi nồng đậm.

trận chiến lúc trước, coi như bọn họ đã hoàn toàn hiểu được sức chiến đấu kinh khủng của Mục Trần, mấy hình ảnh như Ma Thần trong thuỷ

tinh tháp kia thật sự quá mức kinh khủng, trước Ma Tượng đó, cho dù bọn họ liên thủ cũng phải thất bại thảm hại.

- Bây giờ chúng ta có thể hoà bình vui vẻ bàn chuyện Mục phủ trở thành bá chủ bắc vực được chứ?

. Mục Trần nhìn 3 người, khẽ mỉm cười, thanh âm ôn hoà, một có một chút hung hãn nào như trước.

sắc mặt 3 người tử vân chân quân âm trầm, nói:

- Chúng ta còn có thể cự tuyệt sao?

lúc này bọn hắn đã trọng thương, sức chiến đấu giảm mạnh, nếu Mục Trần thực sự hạ sát thủ thì chỉ sợ 3 người bọn họ đều có thể bỏ mạng lại ở bắc vực nguyên này.

Cho nên lúc này, mình là thịt cá, người ta là dao thớt, bọn họ cũng đã mất đi tất cả tư cách đối thoại với Mục Trần.

- các ngươi cảm thấy thế nào?

Mục Trần cười cười.

Ba người tử vân chân quân trầm mặc xuống, dáng vẻ như vậy đâu còn chút cao cao tại thượng nào.

Mục Trần thấy vậy, cũng không để ý tới bọn họ, tay áo vung lên, linh quang trên bầu trời khởi động, cuối cùng biến thành một tấm bản đồ vô cùng lớn, chính là bản đồ bắc vực.

mà trên bản đồ, cương vực đều rõ ràng, gần 8/10 bắc vực đều bị tam tông chiếm đoạt, mà bắc giới chỉ lẻ loi vắng vẻ nằm trong một góc bé tí.

Mục Trần bắn ngón tay, một đạo linh quang vọt vào trong bản đồ, sau đó mọi người đều nhìn thấy, lãnh thổ của bắc giới bắt đầu nhanh chóng

lan rộng ra, trực tiếp chiếm lấy địa bàn của tam tông, mạnh mẽ lấn tới, chiếm cứ đất đai khắp nơi.

mấy hơi thở sau, khi sự khuyếch trương ngừng lại, chỉ thấy lãnh thổ của bắc giới đã chiếm lấy một nửa bắc vực, mà tử vân tông, lôi ảm sơn, kim điêu phủ thì chen nhau ở nửa còn lại.

- bắt đầu từ hôm nay, phân chia bắc vực cứ như vậy mà làm

. Mục Trần chỉ lên tấm bản đồ trên bầu trời, thanh âm nhàn nhạt, vang vọng toàn bộ bắc vực nguyên.

ực ực!

lúc này, vô số thủ lĩnh các thế lực đều nuốt nước bọt, dựa theo sự phân chia này, chỗ bọn họ, gần một nửa thế lực cũng sẽ nằm trong lãnh thổ của Mục phủ.

đây thật sự là quá bá đạo!

Một phát nuốt hết một nửa diện tích bắc vực!

Nhưng mà dù nghĩ vậy trong lòng, nhưng cũng không có ai dám nói ra, tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn 3 vị tông chủ, bởi vì bọn họ cũng hiểu rõ mình không có tư cách đàm phán với Mục Trần.

- Ngươi cũng không khỏi quá đáng đi!

. Mà khi 3 người tử vân chân quân, lôi âm tôn giả, kim điêu hoàng nhìn Mục Trần phân chia, sắc mặt cũng xanh mét, tức giận nói.

Chiêu này của Mục Trần đối với bọn họ, tuyệt đối là trọng thương.

Mục Trần nghe vậy, cười cười, nói:

- Thắng làm vua, thua làm giặc, sao lại quá đáng? Nếu hôm nay Mục phủ ta chiến bại, dựa theo phương thức của các ngươi thì sẽ không quá đáng sao?

Da mặt 3 người tử vân chân quân co quắp lại, chợt hít sâu một hơi, nói:

- Mục phủ chủ, thực lực của ngươi đúng là mạnh mẽ, nhưng ngươi cũng nên biết, 3 người chúng ta cũng không quyết định được, sau lưng chúng ta chính là siêu cấp thế lực chân chính

nói đến đây, thanh âm của bọn họ đã có ý uy hiếp nhàn nhạt.

Mục Trần đúng là mạnh, nhưng sau lưng bọn họ lại có thiên chí tôn chân chính, một khi thiên chí tôn xuất thủ, dù Mục Trần có thần bí ma tượng đi chăng nữa cũng thất bại không thể nghi ngờ.

- Ta biết, các ngươi chẳng qua chỉ là con rối được người ta chống lưng mà thôi

. Mục Trần bình thản nói:

- Nếu không các ngươi cho rằng ta còn cần đứng đây nói nhảm với các ngươi sao? Trực tiếp phế bỏ, sau đó toàn bộ bắc vực đều là của Mục phủ ta

Nếu như không phải là không muốn hoàn toàn trở mặt với siêu cấp thế lực sau lưng bọn họ, Mục Trần nào có để lại một nửa bắc vực cho bọn hắn.

Nghe Mục Trần chẳng hề khách khí như thế, sắc mặt 3 người tử vân chân quân hết xanh lại trắng, sau đỏ cắn răng nói:

- Xem ra Mục phủ chủ đúng là có khả năng chống lại 3 nhà siêu cấp thế lực, ánh mắt của chúng ta đúng là vụng về rồi

Mặc dù nói vậy, nhưng ý diễu cợt trong lời nói cũng tương đối nồng đậm.

hiển nhiên, bọn họ chẳng qua chỉ cho là Mục Trần mạnh miệng mà thôi,dù sao siêu cấp thế lực trên đại thiên thế giới đều có thiên chí tôn

trấn giữ, sức mạnh đó, bọn họ tuyệt đối không thể sánh được.

Mục Trần cười cười, nói:

- Sau lưng các ngươi có siêu cấp thế lực ủng hộ, chẳng lẽ ta thì lả cục đất hay sao?

Nhãn thần 3 người tử vân chân quân ngưng lại, chợt âm thầm cười lạnh, bọn họ đã sớm tìm hiểu mục phủ kĩ càng, cho nên cũng chưa từng nghe nói sau lưng Mục phủ có siêu cấp thế lực nào chống lưng, nếu không thì bọn họ cũng sẽ không dám lớn gan khiêu khích như vậy.

Nhìn dáng vẻ của 3 người, Mục Trần khẽ cười một tiếng, tay áo vung lên, chỉ thấy một đạo kim quang bắn ra, trôi lơ lửng trên bầu trời.

Kim quang tản đi, bên trong đó xuất hiện một chiếc lệnh bài màu vàng kim, trên lệnh bài hiện ra 3 chữ “Tru Ma Lệnh” óng ánh, mà ngay dưới Tru ma lệnh là 3 chữ đỏ rực, tản ra sát khí vô tận.

Tru Ma Vương.

Ánh mắt của 3 người tử vân chân quản trước tiên là nhìn về phía lệnh bài, mà khi bọn họ nhìn thấy 3 chữ “Tru Ma Vương” đỏ rực kia thì nhất thời có một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân chạy thẳng lên đỉnh đầu, khiến da đầu tê dại.

Giờ khắc này, rốt cục bọn họ cũng hiểu rõ, siêu cấp thế lực sau lưng Mục Trần là cái gì.

Đó chính là một trong các siêu cấp thế lực tột đỉnh trên đại thiên thế giới, Đại Thiên Cung!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1369: Tân Tấn Bá Chủ

"Đại thiên cung?"

Trên bầu trời, lệnh bài vàng kim tản tan quang huy, 3 người tử vân chân quân nhìn lệnh bài này, sắc mặt cũng chấn động, hiển nhiên bọn họ cũng đã nhận ra lai lịch của lệnh bài này.

Mà họ họ cũng hiểu rất rõ, đại thiên cung tượng trưng cho cái gì.

Đó chính là một trong những siêu cấp thế lực đỉnh phong trẽn đại thiên thế giới, ở thời thượng cổ, đại thiên cung càng là đại diện cho đại thiên thế giới, là lá chắn mạnh mẽ nhất chống lại sự xâm lược của ngoại vực tà tộc.

Mặc dù hiện nay đang là thời hòa bình, tin tức về đại thiên cung cũng cực kỳ ít ỏi, nhưng điều này cũng không có nghĩa là bọn họ đã biến mất, chẳng qua chỉ là lẳng lặng tiềm phục mà thôi, giống như một con cự thú, lặng thầm nằm trong bóng tối.

Không có một ai lại nghi ngờ về nội tình của đại thiên cung cả, cho dù là một trong ngũ đại cổ tộc cổ xưa nhất trên đại thiên thế giới, khi đối mặt với đại thiên cung thì vẫn phải duy trì một ít kiêng kỵ.

Sau lưng 3 người tử vân chân quân đúng là có siêu cấp thế lực, thế nhưng nếu so với đại thiên cung thì cũng chả coi là cái gì, chả trách Mục trần lại không coi siêu cấp thế lực sau lưng bọn họ vào đâu cả, có đại thiên cung chống lưng, đúng là không ai dám động vào hắn.

Chẳng qua lả đại thiên cung xưa nay vốn khiêm tốn, rất ít khi nhúng tay vào chuyện tranh đấu giữa các thế lực, vậy tại sao Mục trần này lại

có lệnh bài của đại thiên cung.

hơn nữa trọng yếu nhất là, trên tru ma lệnh đó còn có 3 chữ tru ma vương.

Nghe nói trong đại thiên cung hiện nay chỉ có một vị tru ma vương, mà lệnh bài cũng là bất ly thân, vậy Mục trần lấy đâu ra cái lệnh bài này?

3 người tử vân chân quân liếc mắt nhìn nhau, đều thấy vẻ nghi hoặc trong mắt đối phương.

"Chúng ta cũng chưa từng nghe nói đại thiên cung lại có vị tru ma vương thứ 2". Ánh mắt tử vân chân quân lóe lên, trầm giọng nói.

Mục trần lơ đãng nói : "Vậy chẳng phải bây giờ đã biết rồi sao?"

Vừa nói, hắn vừa châm chọc nhìn 3 người :"Các ngươi hoài nghi việc này là giả sao? Cứ việc báo cho siêu cấp thế lực sau lưng các ngươi là được rồi"

Nhìn thấy dáng vẻ không chút kiêng kỵ của Mục trần, ba người tử vân chân quân lại giật mình trong lòng, lòng nặng trĩu xuống, Mục trần hắn là biết được hậu quả nếu giả mạo tru ma vương của đại thiên cung, nếu bị đại thiên cung điều tra ra, vậy tuyệt đối sẽ chạy không thoát.

Vậy mà hắn vẫn cứ móc ra tru ma lệnh, vậy nói cách khác, hắn cũng không lo sợ đại thiên cung điều tra.

Chẳng lẽ, tên này lại thật sự là tru ma vương thứ 2 của đại thiên cung? nếu thật sự như vậy, có lẽ lần này bọn họ cũng chỉ có thể cắn răng nuốt hết nhục nhã vào trong bụng, bởi vì bằng thực lực của siêu cấp thế lực sau lưng bọn họ, tuyệt đối sẽ không dám đi khiêu khích uy nghiêm của đại thiên cung.

Nghĩ đến đây, sắc mặt 3 người tử vân chân quân chợt giống như ăn phải con ruồi.

Mục trần thấy 3 người im hơi lặng tiếng thì cũng khẽ mỉm cười, hắn mang danh tiếng của đại thiên cung ra dĩ nhiên là để chấn nhiếp siêu cấp thế lực sau lưng 3 người tử vân chân quân một cái, nói cách khác, cũng là cáo mượn oai hùm, chỉ là việc mượn oai này của hắn cũng là quang minh chính đại, bởi vì dựa theo thỏa thuận trước đây của hắn và đại thiên cung, mặc dù hắn cũng không có quyền lợi chân chính của tru ma vương, nhưng lạl vẫn cỏ thân phận cùng địa vị của tru ma vương thật sự.

Đám thiên chí tôn kia mà định làm gì hắn thì còn phải nhìn mặt mũi đại thiên cung một cái đã.

Lúc 4 người Mục trần đối thoại, vô số thế lực trong bắc vực nguyên cũng phục hồi tinh thần lại, trong lúc khiếp sợ, bọn họ cũng đã dần dần hiểu được hàm nghĩa của lệnh bài vàng kim trong tay Mục trần.

Vì vậy, các thế lực khắp nơi đều nhìn về phía cường giả Mục phủ, ánh mắt trở nên nóng rực cùng ghen tỵ.

Đây chính là đại thiên cung a, là một trong những siêu cấp thế lực đỉnh phong trên đại thiên thế giới đó!

không ai ngờ rằng, sau lưng Mục phủ lại có một con quái vật khổng lồ sừng sững như vậy, nếu sớm biết trước thì cho bọn tử vân chân quân thêm một vạn cái lá gan cũng không dám đi trêu chọc Mục phủ.

Mà có một vị phủ chủ có hậu trường mạnh mẽ như vậy, hơn nữa lại còn thiên phú trác tuyệt, sâu không lường được,có thể tưởng tượng, tương lal phía trước của Mục phủ sẽ huy hoàng cỡ nào.

Đối với những ánh mắt nóng rực này, cường giả Mục phủ cũng có chút ngẩn ngơ, vì sự biến chuyển này cũng nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

"Phủ chủ làm sao lại có được lệnh bài Tru ma vương của đại thiên cung?". Đám người liễu thiên đạo không kìm được hỏi, trong lời nói có chút kích động cùng thấp thỏm.

Bọn họ đều biết rõ hậu quả của việc giả mạo tru ma vương, chỉ sợ đây là do Mục trần nhất thời bồng bột gây ra, nếu như thế, sợ rằng sẽ khiến cho Mục phủ phải gánh chịu tai họa khổng lồ.

Mạn đà la nghe vậy, cũng lắc đầu một cái, ánh mắt của nàng cũng tràn đầy sự kinh ngạc, hiển nhiên là chưa từng biết điều này.

Mà trong lúc mọi người của Mục phủ thấp thỏm, ngược lại Linh Khê ở bên cạnh khẽ mỉm cười, nói "Đây chính là sự thật, Mục trần bây giờ đã là vị tru ma vương thứ 2 của đại thiên cung"

Hít!

Nghe thấy linh khê chính miệng xác nhận, đám người liễu thiên đạo nhất thời hít sâu một cái, mọi lo âu biến mất hết, trên khuôn mặt tràn ngập vẻ kích động.

Bởi vì bọn họ hiểu rõ, Mục trần có hậu trường thế này, con đường quật khởi của Mục phủ bọn họ sẽ như diều gặp gió.

Đừng nói là bắc vực, cho dù là dõi mắt khắp thiên la đại lục, sợ rằng cũng không có bao nhiêu người dám nhăm nhe Mục phủ bọn họ!

Toàn bộ bắc vực nguyên đều trở nên xôn xao, mà dưới vô số ánh mắt nòng bỏng, trên bầu trời, mục trần nhìn chằm chằm 3 người tử vân chân quân, sau đó chỉ lên bản đồ linh lực trên bầu trời, nói: "Bây giờ các ngươi còn có ý kiến gì khác về sự phân chia của ta không?"

Hắn ngừng một chút rồi nói tiếp :"Dĩ nhiên là nếu siêu cấp thế lực sau lưng các ngươi có ý kiến, vậy cũng có thể nói ra."

Da mặt 3 người tử vân chân quân co quắp một cái, trầm mặc xuống, lần này Mục phủ trực tiếp chiếm một nửa bắc vực, không thể nghi ngờ chính là đả kích thương gân động cốt với tam tông bọn họ, nhưng dù là thế đi nữa, bọn họ còn có thể làm sao?

Ba người liên thủ cũng bị mục trần đánh bại, siêu cấp thế lực sau lưng họ dù có mạnh hơn đi chăng nữa, lại có thể mạnh hơn cả đại thiên cung sao?

Người ta thế lớn, bọn họ dù có không cam lòng thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ có thể cắn răng mà chịu.

Trên bắc vực nguyên, đông đảo thế lực thấy 3 người trầm mặc xuống thì đều giật mình trong lòng, bọn họ biết, từ nay về sau, cục diện bắc vực sẽ hoàn toàn thay đổi.

Tam bá chủ vốn trước kia không ai dám khiêu khích thì giờ đã xuống sân, mà Mục phủ mới quật khởi này sẽ trở thành chúa tể bắc vực.

Mục trần thấy 3 người tử vân chân quân im thít không nói gì, thì lúc này mới hài lòng gật đầu một cái, cười nói :"Đã như vậy, bắt đầu từ hôm nay, những lãnh thổ này sẽ thuộc về mục phủ chúng ta"

Vừa nói, ánh mắt của hắn liền quét về phía vô số thế lực trên bắc vực nguyên, mà khi ánh mắt hắn quét qua, tất cả các thế lực cường giả đều cúi đầu, không dám đối mắt với vị tân tấn bá chủ này.

"Mà bây giờ, những thế lực ở bên trong vùng lãnh thổ này cũng cấm không được di dời, chờ Mục phủ ta thu đất xong thì sau này các ngươi cũng sẽ lả thế lực dưới trướng Mục phủ."

Thanh âm của Mục trần truyền ra khắp bắc vực nguyên, lại một lần nữa khiến cho mọi người xôn xao.

Sắc mwatj 3 người tử vân chân quân lại một lần nữa khó coi, Mục trần không chỉ muốn đất, hơn nữa hắn còn muốn chiếm đoạt cả những thế lực vốn dưới trướng của bọn họ.

Mả nếu so với sắc mặt của 3 người tử vân chân quân, những thế lực bị tuyên bố dưới trướng Mục phủ thì lại tỏ ra không mấy phản đối, ngược lại, dường như có chút vui mừng.

Dù sao, bất kể là dưới trướng ai đi chăng nữa, bọn họ vẫn phải nộp cung phụng, mà nếu so sánh với 3 thế lực bá chủ cũ,không thể nghi ngờ gì là tân tấn Mục phủ hiện giờ càng có tiềm lực hơn, nếu hiện giờ gia nhập, nói không chừng tiền đồ tương lal còn sáng sủa hơn cả bây giờ.

Dù sao, dựa vào đại thụ thì hưởng bóng mát, Mục phủ có đại thiên cung làm hậu trường, tiềm lực tuyệt đối là mạnh hơn so với tử vân tông, lôi âm sơn, kim điêu phủ.

Mà những thế lực không được dưới trướng Mục phủ thì lại trầm mặc, ánh mắt nhìn những tên kia đều che dấu vẻ hâm mộ.

Chim khôn biết chọn cành mà đậu, bọn họ cũng hy vọng là có chỗ dựa mạnh mẽ hơn.

Mục trần cũng không để ý tới sắc mặt 3 người tử vân chân quân, hắn đưa tầm mắt nhìn vòng quanh, cười nhạt nói :"Chuyện hôm nay, cứ kết thúc như vậy đi?"

Hắn cũng không phải là không muốn để Mục phủ trực tiếp thống nhất bắc vực, trở thành bá chủ chân chính, mà là, lần này hắn cũng cảm thấy đây không phải thời điểm tốt nhất, đoạt được một nửa bắc vực, đã đủ để Mục phủ tiêu hóa một khoảng thời gian.

Hơn nữa, nếu thật sự ăn quá tham, khiến cho siêu cấp thế lực sau lưng đám tử vân chân quân không nhịn được xuất thủ, thì dù có bảng hiệu đại thiên cung đi nữa, cũng vẫn sẽ tạo ra nguy hiểm cho mục phủ.

Lửa giận của thiên chí tôn cũng không dễ chịu đựng như vậy.

Cho nên, Mục Trần tạm thời trì hoãn kế hoạch xưng bá bắc vực lại, đợi sau này thật sự đột phá lên thiên chí tôn, không còn kiêng kỵ những siêu cấp thế lực kia nữa, thì bắc vực cũng không cần hắn phải tranh đoạt, tất cả sẽ tự nhiên rơi vào tay Mục phủ.

Ba người tử vân chân quân nhìn Mục Trần khí phách lẫm liệt thì trong bụng đầy phẫn nộ, nhưng lại không có chỗ để xả ra, chỉ có thể miễn cưỡng tươi cười, nói:

- Nếu mục phủ chủ đã chiến thắng, vậy kính xin có thể trừ bỏ mấy thứ trên người chúng ta một cái

Trên lồng ngực của bọn hắn, chất lỏng màu đen đã ngấm vào máu thịt, tính ăn mòn đáng sợ khiến cho linh lực trong cơ thể bọn họ trở nên rối loạn, dù trong lòng muốn trừ bỏ, nhưng lại phát hiện ra là cực kỳ khó.

Mục Trần nhìn bọn họ một cái, cười nói:

- Không cần lo lắng, ma độc dịch này cũng sẽ không lấy mạng của các ngươi, bằng thực lực của các ngươi, nửa năm là có thể hoàn toàn thanh trừ

Hiển nhiên, hắn cũng không định giúp bọn họ giải trừ sự khổ sở của ma độc này, dù sao, Mục Trần nhìn 3 tên này cũng ngứa mắt, nếu không phải vì kiêng kỵ siêu cấp thế lực sau lưng họ, nói không chừng, hôm nay hắn sẽ thật sự hạ sát thủ.

Cho nên, dù hôm nay không tiêu diệt bọn chúng, nhưng Mục Trần cũng sẽ không để bọn chúng thấy dễ chịu.

ba người tử vân chân quản thấy nhìn thấy vẻ châm chọc trong mắt Mục Trần, thì trong lòng cũng cực kỳ tức giận, nhưng lại không dám bộc phát ra, chỉ có thể hừ một tiếng, cũng không dừng lại mà lập tức xoay người đi ra bên ngoài bắc vực nguyên.

- Đi!

Thanh âm trầm thấp của bọn họ vang vọng trên bắc vực nguyên, chỉ là những thân ảnh đang nhanh chỏng rút lui kia đều có chút ảo não.

Những thế lực vẫn thuộc dưới trướng tam tông thấy vậy thì cũng chỉ có thể ủ rũ cúi đầu theo sau, khí thế cũng không còn cường thịnh như lúc

trước.

Mục Trần đứng trên không trung, cúi đầu nhìn bắc vực nguyên, hiện giờ, nơi này trừ người của Mục phủ ra thì còn có nhiều thế lực khác, những thế lực này đều nằm trong địa bàn mà Mục Trần phân chia lúc trước, cho nên sau này, bọn họ cũng sẽ trở thành thế lực chi nhánh của Mục phủ.

Mà bây giờ, những thế lực này cũng có chút bất an thấp thỏm, lúc trước, trong số bọn họ cũng từng có người chặn đường cường giả Mục phủ, cho nên lúc này chỉ sợ bị Mục Trần tính sổ.

Ánh mắt Mục Trần đảo qua, dường như biết sự bât an của bọn họ, thanh âm của hắn nhàn nhạt vang lên trên bầu trời:

- Chuyện quá khứ, ta sẽ bỏ qua, sau này nếu các ngươi có công lao thì cũng có thể được ban thưởng giống người Mục phủ, dĩ nhiên, nếu trong lòng có tâm tư khác, thì hình phạt của Mục phủ cũng sẽ không nhân từ nương tay.

Nghe Mục Trần nói thế, đông đảo thế lực nhất thời mừng rỡ, một khắc sau, tiếng cung kính đinh tai nhức óc vang lên, vang dội khắp bắc vực nguyên

- Chúng ta cẩn tuân mệnh lệnh của phủ chủ!

Đám người liễu thiên đạo thấy khung cảnh hoành tráng như thế thì cũng thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, bọn họ biết, có lẽ sau ngày hôm nay, danh tiếng của Mục phủ bọn họ cũng sẽ triệt để truyền khắp thiên la đại lục.

Mà tên của Mục Trần, hiển nhiên cũng sẽ đứng ở tầng thứ cao nhất trên thiên la đại lục.

Mạn đà la khẽ ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, ngưng mắt nhìn thân ảnh trẻ tuổi cao ráo trên bầu trời, trên khuôn mặt tinh xảo hiện lên một nụ

cười:

- Tên này, vậy mà thực sự làm được..

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1370: Mục Phủ Dương Oai

Tranh bá bắc vực nguyên bế mạc với kết quả là Mục phủ cướp được gần nửa cương vực bắc vực nguyên, mà kết quả này, cũng nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người, khiến toàn bộ bắc vực nổi lên sóng to gió lớn.

Bời vì ngay từ đầu cũng không ai đánh giá cao Mục phủ cả, bời vì ai cũng biết, đối với loại thế lực mới nổi như này, tam đại bá chủ cũ chắc chắn sẽ liên thủ vây công, đánh cho tan nát.

Mà những năm gần đây,ở bắc vực, chuyện như vậy cũng không phải là lần đầu tiên, cho nên trong suy nghĩ của rất nhiều người, tham vọng của Mục phủ sẽ chỉ có kết cục giống những thế lực trong quá khứ, đó là sẽ phải trả giá thảm trọng dưới lửa giận của tam đại bá chủ, thậm chí là hoàn toàn bị tiêu diệt.

Cho nên, sau khi kết quả tranh bá bắc vực nguyên xuất hiện, vô số người trở nên trợn mắt há mồm.

Bọn họ thực sự không thể nào tưởng tượng nổi, vị phủ chủ trẻ tuổi của Mục phủ rốt cục là thâm sâu cở nào, lại có thể lấy một địch 3, thậm chí đánh bại cả 3 vị cường giả đã chạm tới thiên chí tôn.

Phải biết, nghe nói mục phủ chi chủ kia mới chỉ là bán bộ đại viên mãn thôi đó.

Mà trong lúc tất cả mọi người còn đang chấn động, thì ngược lại cũng có một số người âm thầm nhếch môi, cho rằng việc mục phủ ngông cuồng như thế chẳng khác nào tự tìm đường chết, bởi vì sau lưng tam tông đều có siêu cấp thế lực làm chỗ dựa, còn tam tông này chẳng qua

chỉ là con rối mà những siêu cấp thế lực kia thiết lập trên thiên la đại lục mà thôi.

Nhưng sau khi biết được tin về "Đại thiên cung" thì những ý nghĩ này liền trở thành sự kinh hãi hết hồn, bọn họ cũng không còn dám sinh lòng ghen tỵ cùng tâm tư khác nào với MỤc phủ nữa.

Bởi vì bọn họ biết rõ, đối mặt với con quái vật khổng lồ như đại thiên cung, cho dù là những siêu cấp thế lực kia cũng chỉ có thể nhẫn nhịn tránh lui.

Mà lúc này, bọn họ mới hiểu được, Mục phủ hiện giờ cũng không còn là thế lực nông cạn không chút căn cơ nữa, Mục phủ không chỉ có vị phủ chủ trẻ tuổi thâm sâu khó lường, hơn nữa sau lưng còn sừng sững một tòa cực hạn siêu cấp thế lực.

Bất luận là thực lực hay hậu trường, Mục phủ cũng cường ngạnh hơn so với đám bá chủ cũ như tử vân tông.

Đối mặt với đối thủ bậc này, khó trách dù tử vân tông, lôi âm sơn, kim điêu phủ liên thủ, cuối cùng cũng thua trong tay Mục phủ.

Giờ khắc này, tất cả các thế lực của bắc vực đều hiểu rõ trong lòng, từ nay về sau, kẻ nắm quyền chân chính của bắc vực đã không còn là tam đại bá chủ cũ nữa, mà là Mục phủ mới sáng lập được 2 năm ngắn ngủi này.

- Vòm trời bắc vực đã thay đổi rồi

vô số thế lực bắc vực đều cảm thán như thế, sắp tới, bọn họ bắt đầu phải đi lôi kéo tất cả các quan hệ, cố gắng dính được vào Mục phủ một ít.

Tất cả mọi người đều nhận ra được, thế quật khởi của Mục phủ đã là không thể ngăn cản.

Bắc vực là một trong ngũ vực của thiên la đại lục, lại phát sinh ra loại đại sự cải thiên hoán nhật thế này, tất nhiên là không tránh được ánh mắt của những thế lực bá chủ trên các vực khác của thiên la đại lục.

Thiên la đại lục chính lả một tòa siêu cấp đại lục, địa vực bát ngát, tài nguyên tu luyện phong phú, tất nhiên là khiến không ít siêu cấp thế lực thòm thèm, nhưng mà vì bầy sói quá đông, vì thế dẫn tới không ai dám ra tay, cho nên mới có loại quy củ bất thành văn là thiên chí tôn không được tùy tiện nhúng tay vào tất cả tranh đấu trên thiên la đại lục, tất cả đều thuận theo tự nhiên.

Nhưng mà, tuy nói như thế, nhưng hiện giờ những thế lực bá chủ ở thiên la đại lục này, 10 cái thì cũng có 7-8 cái là có siêu cấp thế lực đứng sau lưng.

Thời điểm bắc vực phát sinh rung chuyển, những thế lực bá chủ ở những địa vực khác tự nhiên là cũng âm thầm xem cuộc vui, bọn họ đang ước sao bắc vực đại loạn, có như thế mới có cơ hội xâm lấn.

vì vậy, khi bọn họ biết tam bá chủ bại dưới tay Mục phủ thì cũng có chút rục rịch, bất quá suy nghĩ này rất nhanh đã bị chôn vùi, bởi vì bọn họ đều nhận được tin tức từ các siêu cấp thế lực sau lưng mình, đỏ chính là không được tùy tiện dính vào cái vũng nước đục bắc vực này.

Trong tin tức cũng đã nói vô cùng rõ ràng, vị phủ chủ trẻ tuổi của Mục phủ kia chính xác là vị tru ma vương thứ 2 của đại thiên cung.

Tin tức từ hậu trường truyền tới như một gáo nước lạnh tưới lên những cái đầu đang nóng hừng hực của những thế lực bá chủ kia, khiến bọn họ cực kỳ chấn động, trước đó bọn họ cũng đã suy đoán lai lịch của tấm lệnh bài tru ma vương kia của Mục Trần, nhưng không nghĩ tới, Mục Trần thế mà lại là vị tru ma vương thứ 2 của đại thiên cung.

Dù sao, nghe nói trong đại thiên cung, mỗi vị tru ma vương đều có thực lực thánh phẩm thiên chí tôn, chính là tồn tại đỉnh phong nhất trên

đại thiên thế giới, thế mà hiện giờ làm sao lại thò ra một vị tru ma vương đại viên mãn địa chí tôn?

đối với Mục Trần, bọn họ cũng có chút mơ hồ nghe qua, ban đầu khi thượng cổ thiên cung xuất hiện, chính người trẻ tuổi này đã nhận được sự ưu ái của viêm đế, võ tổ, từ đỏ kiếm chác được rất nhiều chỗ tốt của thượng cổ thiên cung ngay trước sự đỏ mắt của vô số người.

Thế nhưng thời điểm đó, trong mắt những siêu cấp thế lực này, Mục Trần cực kỳ tầm thường, nếu không phải vì kiêng kỵ uy danh viêm đế, võ tổ, chĩ sợ bọn họ đã sớm cướp đoạt lấy thượng cổ thiên cung.

Nhưng ai có thể ngờ tới, giờ mới ngắn ngủi hơn 1 năm thời gian, tiểu tử vô danh ngày nào đã trở thành tru ma vương của đại thiên cung, hơn nữa tấn thăng đến đại viên mãn.

Nhưng bất kể bọn họ có cảm thấy khó tin đến thế nào đi nữa, rốt cục vẫn phải chấp nhận sự thật tàn khốc này, sau đó đành thu liễm dã tâm trong lòng lại, thậm chí một số người còn đưa thư chúc mừng tới Mục phủ, biểu đạt sự thiện ý cùng ủng hộ việc Mục phủ xưng bá bắc vực.

Mà cùng với việc thế cục đã dần ổn định, dần dần toàn bộ thiên la đại lục đều biết được bên trong bắc vực xuất hiện một tân tấn bá chủ là Mục phủ, mà vị phủ chủ trẻ tuổi kia lại càng là tru ma vương của đại thiên cung.

Bắc giới, Mục phủ.

Bên ngoài một tòa đại điện, Mục Trần nhìn theo một tên sứ giả đang lui xuống, trong tay của hắn có một thiệp mời vàng kim, đây cũng là một người đưa tin chúc mừng của các bá chủ từ các địa vực khác.

- Đến hiện tại, ít nhất đã có tám thế lực bá chủ ở các địa vực khác đưa thiệp chúc mừng rồi

. Sau lưng Mục Trần, mạn đà la lắc đầu một cái, có chút sợ hãi than.

Phải biết, hiện tại bắc vực còn có vẻ hơi náo loạn, chính là thời điểm tốt nhất để đục nước béo cò, thế mà mấy đám hung ác như sói này không chỉ không xuất thủ, ngược lại còn đưa thiệp mừng.

- Xem ra danh tiếng Tru ma Vương này của ngươi thật đủ hù dọa người

. Mạn đà la hướng về Mục Trần cười nói, dĩ nhiên là nàng hiểu, tại sao những thế lực kia lại tỏ ra hữu hảo như thế.

Mục Trần cười cười, có chút cảm thán, danh tiếng của đại thiên cung đúng là hữu dụng hơn cả tưởng tượng, chỉ đáng tiếc là, danh hiệu tru ma vương này của hắn cũng không có quyền lợi chân chính, nếu không hiện giờ hắn làm sao còn phải kiêng kỵ phù đồ cổ tộc, cứ trực tiếp xông vào cứu mẫu thân ra là được.

- Việc sát nhập thế nào rồi?

. Mục Trần nhìn mạn đà la hỏi, lần này cương vực của Mục phủ tăng vọt, chiếm cứ một nửa bắc vực, trong đó có không biết bao nhiêu thế lực lớn nhỏ, mà bọn họ đều phải quản lý toàn bộ những thế lực này.

- rất thuận lợi

. Khuôn mặt tinh xảo của mạn đà la gật một cái, sau khi Mục Trần thế hiện ra thực lực cùng hậu trường kinh khủng, hầu như toàn bộ bắc vực không còn ai dám có chút bất mãn với Mục phủ, thậm chí một vài thế lực còn ước gì nhanh chỏng được sát nhập vào trong sự bảo hộ của Mục phủ.

Mục Trần nghe vậy cũng gật đầu cười một cái, sau đó lười biếng duỗi lưng, nói:

- Đã vậy, những việc kế tiếp của Mục phủ liền giao cho các ngươi

Nghe thấy lời này, nhất thời mạn đà la trừng mắt lườm hắn một cái, bất mãn nói:

- Ngươi lại muốn phủi tay làm sếp?

- Địa bàn ta đã kiếm về cho các ngươi rồi, quản lý như thế nào dĩ nhiên là giao cho các ngươi

. Mục Trần ưỡn ngực thẳng lưng nói, sau đó cười hắc hắc:

- Ta lấy được từ tàng kinh lâu cảm thụ tầng thứ 2 của nhất khí hóa tam thanh, đang cần tĩnh tâm thôi diễn

Mạn đà la khẽ hừ một tiếng, nhưng cũng không có nói thêm nữa, Mục phủ muốn không ngừng lớn mạnh, vậy nhất định phải có một cột trụ chèo chống.

Hiện giờ Mục Trần đã vượt qua nàng, cho nên cái cột trụ này chỉ có thể là hắn.

Mục Trần ngẩng đầu, chợt thấy thân ảnh đường băng từ xa chạy tới, vội vàng vỗ vỗ vai mạn đà la nói:

- Giao cho ngươi.

Vừa nói xong, hắn trực tiếp biến mất tại chỗ.

Thấy Mục Trần chạy còn nhanh hơn thỏ, Mạn đà la không khỏi lắc đầu một cái, sau đó ngẩng đầu, nhìn đường băng đang bước tới, tức giận nói "Sau này việc của Mục phủ bẩm báo cho ta đi, tên kia lại chạy rồi"

đường băng nghe vậy, liếc mắt nhìn nơi Mục Trần biến mất, trong con ngươi sáng ngời thoáng hiện vẻ thất vọng, sau đó gật đầu cười.

Trong thượng cổ thiên cung, thiên hà giống như cự long quanh co, linh lực mênh mông tản ra, tràn ngập thiên địa

Mà ở sâu trong thiên hà, thản ảnh Mục Trần lẳng lặng ngồi xếp bằng, chuẩn bị tìm hiểu tầng thứ 2 của nhất khí hóa tam thanh.

Trong cảm giác của mình, hắn đã mơ hồ chạm tới ngưỡng cửa của tầng thứ 2 "tam hợp cảnh", có lẽ chỉ cần một cơ hội là có thể chính thức đột phá.

- Rốt cục cũng có thể bế quan rồi

Mục Trần lẩm bẩm, khoảng thời gian này, vì đề ổn định lòng người, hắn vẫn luôn trấn giữ ở mục phủ, ngay cả thời gian tu luyện cũng rất thiếu thốn, hiện giờ đại cục đã định, rốt cục hắn cũng cỏ thời gian.

vừa nói xong, hai mắt cũng dần dần nhắm lại, tâm thần ngưng định.

Mà trong lúc Mục Trần bắt đầu bế quan tìm hiểu, hắn cũng không biết được, ở một nơi xa xôi, có một đạo thản ảnh xinh đẹp đang dốc hết tốc lực chạy tới thiên la đại lục.

Thân ảnh xinh đẹp này dung nhan vô cùng đẹp, chẳng qua là khí chất lạnh như băng, giống như một tòa núi băng, chính là thanh sương mà Mục Trần đã gặp ở thánh uyên đại lục.

Mà lúc này, thanh sương đang phóng hết tốc lực đi,sắc mặt ngưng trọng, nàng nhìn một tờ bản đồ trong tay, bên trên cỏ tọa độ của thiên la đại lục, bàn tay siết chặt.

- Mục Trần, tịnh di đã xảy ra chuyện rồi!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1371: Thiên Chí Tôn Chi Lộ

Thời gian bế quan lần này của mục trần cũng không kéo dài quá lâu như hắn tường tượng, bởi vì ở ngày bế quan thứ 10, một đạo truyền tin đã mạnh mẽ phá vỡ trạng thái bế quan của hắn.

Sâu trong thiên hà, Mục trần giương mắt, trước mặt của hắn trôi lơ lửng một đạo tử quang, bên trong là một cánh hoa màu tím, không ngừng rung động, khiến không gian cũng chấn động theo.

Mục trần nhìn cánh hoa tím này, ánh mắt cũng hơi ngưng, đây là truyền tin của mạn đà la, mà nói lại thì, mạn đà la chắc chắn sẽ không quấy rối hắn thời điểm bế quan thế này, trừ khi xảy ra đại sự không cách nào giải quyết.

"Chẳng lẽ siêu cấp thế lực sau lưng đám tử vân tông động thủ?"

Thần sắc Mục trần có chút ngưng trọng, nếu thật sự những siêu cấp thế lực kia không để ý đến sự chấn nhiếp của Đại thiên cung, xuất thủ với Mục phủ bọn họ, thì đúng là có chút phiền toái, sau cùng, nói không chừng, hắn chỉ có thể dùng nốt một đạo nhân tình của võ tổ.

"Còn chưa tiến vào thiên chí tôn, đúng là phiền toái."

Mục trần nhíu mày một cái, ở đại thiên thế giới này, nếu muốn chân chính xưng bá một phương, để cho người ta kiêng kỵ không dám trêu chọc, vậy nhất định phải có thiên chí tôn, nếu không, lúc nào cũng phải nơp nớp lo lắng.

Thở dài trong lòng một tiếng, mục trần xoè bàn tay ra, cầm lấy cánh hoa màu tím, sau đó đứng dậy, thân hình vừa động liền biến mất.

Mục phủ, trong một toà đại điện.

Thân hình Mục trần thoáng hiện ra, ánh mắt của hắn nhìn mạn đà la, ở cạnh, linh khê, long tượng đều có mặt

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Mạn đà la thâm ý liếc MỤc trần một cái, hài hước nói: "Chẳng lẽ đây là do ngươi hái hoa ngắt cỏ bên ngoài?"

Mục trần lườm nàng một cái, sau đó nhìn về đại điện, liền ngẩn ra, chỉ thấy bên trong đại điện, một cô gái váy trắng như tuyết, dung nhan thanh mỹ, thân hình mê người, chỉ có điều, khí chất của nàng lại giống như núi băng vạn năm, khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

"Thanh sương?"

Mà khi mục trần nhìn thấy cô gái này thì cũng sửng sốt một cái, hiển nhiên không ngờ rằng người tới Mục phủ tìm hắn lại là nàng.

Thanh sương nhìn Mục trần đã xuất hiện, nàng thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, sau đó cắn răng : "MỤc trần, tịnh di đã xảy ra chuyện"

Khi thanh ảm của thanh sương vang lên, sắc mặt mục trần trong nháy mắt trở nên kịch biến, thân hình hắn loé lên liền xuất hiện ngay trước mặt thanh sương, gấp gáp hỏi

"Mầu thân của ta thế nào?!"

Trong cơ thể hắn thậm chí bộc phát ra linh lực mênh không, khiến cả không gian chấn động, hiển nhiên tâm tình của hắn trong nháy mắt đã nổi lên bão táp.

Nhìn Mục trần biến sắc, thanh sương khẽ thờ dài một tiếng, nói: "Lúc trước, 2 vị trường lão hắc quang, mặc ngân trở lại trong tộc, đã bẩm báo với đại trưởng lão, nói Bát Bộ phù đồ rơi vào tay của ngươi"

"Sau đó bọn họ mở ra trưởng lão hội, muốn đưa ra mệnh lệnh, phái chấp pháp vệ mạnh mẽ bắt ngươi trở về trong tộc, lấy đi bát bộ phù đồ"

Mục trần nghe vậy, ánh mắt nhất thời run lên, hai lão cẩu này đúng là âm hồn bất tán, ở thánh uyên đại lục bọn chúng đã bị đại thiên cung ra mặt cản lại, không ngờ rằng ác tâm còn chưa hết.

"Trong trường lão hội, huyền mạch cùng mặc mạch chiếm đại đa số ghế, mặc dù thanh mạch chúng ta phản đối nhưng vẫn vô dụng, nhưng mà, trong lúc tộc sắp thông qua nghị quyết thì..."

Nói đến đây, thanh sương cười khổ một tiếng, nói : "Tịnh di chợt xông vào trưởng lão viện"

Sắc mặt Mục trần cực kỳ âm trầm.

"Tịnh di biết được 2 người hắc quang, mặc ngân xuất thủ với ngươi, lúc đó đột nhiên giận dữ, trực tiếp đánh cho 2 người trọng thương, sau đó đại náo trưởng lão viện, khiến trưởng lão viện long trời lở đất". Thanh sương vẻ mặt cười khổ, có thể tưởng tượng, một màn kia rốt cục kinh thiên động địa thế nào.

Trong trưởng lão viện hội tụ đại đa số trưởng lão trong tộc, đội hình khủng bố, nhưng dù là thế đi nữa, thời điểm đối mặt với tịnh di, những trưởng lão thường ngày cao cao tại thượng kia vẫn phải khổ sở vô cùng.

Mục trần hít sâu một hơi, nói: "Sau đó thì sao?"

Hắn biét, nếu chuyện chỉ đến vậy, thanh sương căn bản không cần khổ cực chạy tới chỗ hắn truyền tin.

Thanh sương thở dài một cái, nói: "Chuyện càng ngày càng to, đại trưởng lão không thể không xuất thủ, đại chiến cùng tịnh di, nhưng cuối cùng vẫn là bất phân thắng bại, đại trưởng lão đành phải tế xuất Phù Đồ cổ ấn, vận dụng sức mạnh của tổ tháp, cưỡng ép giam tịnh di vào trong Tổ Tháp.

Mục trần nghe tới đây, trong mắt nhất thời bộc phát ra lửa giận tột cùng, sắc mặt xanh mét, âm trầm nói : "Tổ tháp là cái gì?"

"Đó là thánh vật trấn tộc của phù đồ cổ tộc, nghe nói Phù đồ tháp mà tộc nhân phù đồ cổ tộc chúng ta tu luyện chính là xuất xứ từ đây."

Thanh sương nhẹ giọng nói: "tổ tháp cực ít khi dùng tới, nhưng một khi thúc giục, dù là thánh phẩm thiên chí tôn cũng phải kiêng kỵ, lần này tịnh di bị trấn áp bên trong đó, chỉ sở cũng sẽ không thoải mái như trước."

"Lúc trước tuy nói là tịnh di bị nhốt bên trong tộc, nhưng với thực lực của người, thật ra muốn đi lúc nào cũng được, nhưng hiện giờ lại bị nhốt trong tổ tháp, tuy nói tính mạng không gặp uy hiếp, nhưng chắc chắn sẽ chịu một ít khổ cực"

Sắc mặt Mục trần không biểu tình, 2 bàn tay cũng từ từ nắm chặt, thân thể hơi run rẩy, lúc này ai cũng nhận ra được, tâm tình của hắn đã sắp giống như núi lửa bộc phát.

"Mục trần, bình tĩnh một chút!"

Linh khê tiến lên, đưa tay nắm lấy tay mục trần, khẽ hô.

"Những tên khốn kiếp này!". Mục trần ngẩng mặt lên, 2 mắt đỏ bừng, sát ý cuồn cuộn,dù mẫu thân vì bảo vệ hắn mà bị nhốt trong phù đồ cổ tộc, cô độc không ai bên cạnh, thế mà nàng vẫn coi hắn là ranh giới cuối cùng không thể đụng chạm, một khi có ai đụng tới hắn, nàng sẽ bất chấp mọi hậu quả.

Vừa nghĩ tới đây,trong lòng Mục trần lại cảm thấy xẩu hổ, hắn là một người con mà lại không làm được gi!

"Mục trần, ngươi không nên kích động, mặc dù tịnh di bị trấn áp trong tổ tháp, nhưng bằng thực lực của người, chắc chắn sẽ không gặp chuyện gì không may, hơn nữa, dù là đại trưởng lão cũng không dám bức

bách tịnh dị, một vị linh trận đại tông sư có thể sánh với thánh phẩm thiên chí tôn, một khi bất chấp tất cả mà liều mạng, cho dù là phù đồ cổ tộc cũng phải bỏ ra giá lớn cực kỳ thảm trọng."

"Cái giá lớn đó dù là phù đồ cổ tộc cũng không chịu nổi!"

Thanh sương cũng vội vàng nói: "Tịnh di làm như thế chính là muốn cảnh báo cho mấy trưởng lão nóng đầu kia một cái, hiện giờ, ít nhất đại trưởng lão cũng đã mạnh mẽ đè ép tộc lệnh của trưởng lão viện xuống, khiến cho tất cả các thiên chí tôn trong tộc đều không được xuất thủ với ngươi nữa.”

vậy mà khi thanh âm của nàng vừa dứt, lại tháy ánh mắt Mục trần lạnh như băng nhìn mình, lạnh lẽo nói: “Vậy là ta còn phải cảm ơn bọn họ sao?”

Thanh sương cười khổ nói: “Không phải là ta có ý này, nhưng ngươi cũng phải biết, hết thảy những việc mà tịnh di làm cũng là để bảo vệ ngươi”

Ánh mắt mục trần âm trầm, lúc lâu sau, sự run rẩy cũng từ từ trở nên bình thường lại, hắn biết, hiện giờ bất kể hắn có tức giận thế nào đi nữa cũng không có tác dụng, dù hắn có giận dữ mất đi lý trí, giết đến phù đồ cổ tộc cũng không làm được cái gì.

Bởi vì, thực lực hiện giờ của hắn còn chưa đủ để khiến phù đồ cổ tộc kiêng kỵ.

Một đại viên mãn địa chí tôn mà thôi, ở chỗ khác cỏ lẽ có thể xưng vương xưng bá, nhưng đối với loại siêu cấp thế lực cỡ như phù đồ cổ tộc, một khi chưa tiến vào thiên chí tôn thì chỉ sợ cũng không lọt vào mắt bọn họ.

Ánh mắt Mục trần lạnh như băng nhìn về phía thanh sương, nói :

“Thanh mạch các ngươi cử trơ mắt nhìn mẹ ta tứ cố vô thân như vậy sao?”

Thanh sương khẽ cắn môi, nói: “Thanh mạch hiện giờ đã suy thoái, căn bản không sánh bằng huyền mạch cùng mặc mạch, hơn nữa...Mạch chủ của Thanh Mạch hiện giờ tính cách bảo thủ mềm yếu, nói cho cùng cũng không dám cứng rắn đối chọi với 2 mạch còn lại, chỉ biết thối lui”

“Như thế thì đúng là một tên phế vật, ngay cả đạo lý môi hở răng lạnh cũng không hiểu”. Mục trần cười lạnh, không chút lưu tình nói, mặc dù hắn chưa có gặp Mạch Chủ của thanh mạch, nhưng nếu cứ cho là thoả hiệp là có thể sinh tồn thì đúng là ngu xuẩn không thề nghi ngờ”

Thanh sương cười khổ một tiếng, cũng không cãi lại, chỉ nói : “hôm nay ta tới đây chỉ là muốn nhắc nhở ngươi, tuy rằng sau việc tịnh di đại náo lần này, tạm thời những trường lão kia sẽ không ra tay với ngươi, thế nhưng những người này giao du rộng rãi, luôn biết một vài thiên chí tôn khác, cho nên mặc dù bọn họ không thể ra tay, nhưng không chừng sẽ nhờ người khác đi đối phó ngươi”

Hai mắt mục trần híp lại, trong mắt phát ra tia sáng lạnh lẽo, trong lòng nổi lên một sự biệt khuất*, làn này Mục phủ xưng bá bắc vực, vốn khiến hắn có một chút tự đắc ý nho nhỏ, nhưng lúc này, sự tự đắc đó đã hoàn toàn bị đánh nát.

(*biệt khuất: tức giận, phẫn hận vì biết mà không có khả năng làm, vd như thái giám thấy gái đẹp chẳng hạn)

Ở bắc vực thì nhìn như hắn có vẻ phong quang, nhưng lại còn phải cần mẫu thân ở trong phù đồ cổ tộc che chở tất cả cho hắn, thậm chí còn phải tự đưa mình vào noi nguy hiểm để ngăn chặn tất cả các nguy cơ cho hắn.

Mà tất cả những điều đó, đều là vì thực lực của hắn vẫn còn chưa đủ.

Đại viên mãn địa chí tôn chung quy vẫn là quá yếu, nếu hiện giờ hắn tiến vào thiên chí tôn, như vậy hắn cũng sẽ không còn bao nhiêu kiêng kỵ với phù đồ cổ tộc.

Lúc đó, mẫu thân cũng không cần vì bảo vệ hắn mà luôn luôn bị phù đồ cỗ tộc quản chế.

“Cám ơn nhiều”. Mục trần hít sâu một hơi, đè nén tất cả tâm tình trong lòng xuống, nhìn về phía thanh sương, thần sắc dần dần hoà hoãn xuống, bất kể thế nào, thanh sương xa xôi như thế lại tới báo tin cho hắn, cũng đủ để hắn cảm tạ.

Thanh sương lắc đầu một cái, có chút xấu hổ nói: “Là do chúng ta không có cách nào giúp ngươi”

Biết rõ mục trần cũng coi như là người của thanh mạch, nhưng thanh mạch bọn họ lại không thể ra tay giúp.

Mục trần xua tay một cái, hắn trầm mặc một lúc, nhìn về phía đám người mạn đà la, nói: “Tiếp đó, ta sẽ tạm thời rời khỏi Mục phủ, ta sẽ để lệnh bài tru ma vương ở lại, nếu đến lúc đó những thiên chí tôn khác thật sự tìm tới gây phiền phức, dựa vào cái lệnh bài này, nếu bọn họ không tìm được ta thì chung quy cũng sẽ không làm khó mục phủ”

“vậy còn ngươi?”. Mạn đà la, linh khê đều hỏi.

Mục trần ngẩng đầu lên, hắn nhìn lên bầu trời cao vô tận, con ngươi đen nhánh dần trở nên kiên nghị, bàn tay của hắn cũng siết thật chặt.

“Ta đi tìm Thiên Chí Tôn chi lộ* của ta”

*Thiên chí tôn chi lộ : Con đường tới thiên chí tôn.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1372: Bạch Long Cơ Duyên

Ranh giới bắc vực, trên một ngọn núi lẻ loi.

Mục trần đứng trên đỉnh núi, hắn nhìn cương vực bát ngát trước mắt, hiện tại, tất cả những khu vực này đều thuộc sở hữu của Mục phủ, dưới sự quản lý của Mục phủ, những nơi này đều dần dần phồn vinh trở lại.

Mục trần ngưng mắt nhìn cả vùng đất, một hồi lâu sau mới từ từ ngẩng đầu, nhìn trời cao, đôi môi mím chặt.

sau khi đột phá đến đại viên mãn, việc tu luyện của Mục trần đúng là có một chút lười biếng, hắn vốn cho rằng mình còn đầy đủ thời gian, nhưng sau khi thanh sương đến cũng làm cho hắn hiểu ra, ở nơi này mỗi phút hắn nhàn nhã , thì có lẽ bên trong tổ tháp, mẫu thân của hắn cũng phải chịu thêm một phút khổ sở.

Cho nên, ngay tại thời điểm đó, sự lười biếng trong lòng hắn hoàn toàn vỡ nát, hắn biết, muốn để cho mẫu thân của hắn không bị phù đồ cổ tộc kiềm chế, như vậy hắn nhất định phải tiến vào thiên chí tôn.

"Phụ thản, lúc trước khi rời khỏi bắc linh cảnh, con đã đáp ứng với người..."

Hai tay Mục trần hơi siết chặt, tính toán thời gian thì hắn rời quê hương cũng đã nhiều năm, phụ tử chia lìa, không phải hắn không có nguyện vọng trở về, mà chỉ có điều, cam kết năm đó với phụ thân, hắn vẫn chưa có khả năng hoàn thành.

Có lẽ, hiện giờ phụ thân của hắn vẫn còn đang ở mảnh đất bắc linh cảnh nho nhỏ kia, ngày đêm mong mỏi hắn trở về.

Nơi đó, mặc dù không đặc sắc như đại thiên thế giới, nhưng vẫn làm cho Mục trần canh cánh không nguôi.

Tâm tình trong lòng giống như những đám mây trên trời, không ngừng biến đổi, một lúc lâu sau, Mục trần mới dần dần tĩnh tâm lại, khôi phục sự tỉnh táo.

"Thiên chí tôn chi lộ..."

Hắn tự lẩm bẩm, mặc dù hiện giờ hắn đang vô cùng cấp bách đột phá đến thiên chí tôn, nhưng hắn cũng rất hiểu rõ, một bước này rốt cục khó khăn đến mức nào.

Trên đại thiên thế giới, thiên tài nhiều như sao trời, tuy nói Mục trần bằng ấy tuổi đã đạt tới đại viên mãn, cũng coi là nhân trung long phượng*, nhưng cũng không coi là độc nhất.

*rồng phượng giữa loài người.

ở trong lịch sử đại thiên thế giới,có không ít nhân vật thiên kiêu tương tự như hắn, nhưng trong số đó, số người cuối cùng có thể thuận lợi đột phá rào cản, bước chân vào thiên chí tôn cảnh vẫn ít ỏi đến đáng thương.

Trong đó, đại đa số thiên kiêu càng là dừng chân ở đại viên mãn cảnh, một bước này nhìn như chỉ gần trong gang tấc, nhưng lại vĩnh viễn không cách nào chạm tới thiên chí tôn, cuối cùng họ đều trải qua năm tháng ăn mòn, hóa thành xương trắng....

Chênh lệch giữa thiên chí tôn cùng địa chí tôn, tựa như trời với đất.

Hiện giờ mục trần đã vững vàng ở tột đỉnh của địa chí tôn, nhưng ở trong mắt thiên chí tôn chân chính, hắn vẫn chỉ giống như con kiến.

Cho nên hắn cũng hiểu rõ, thiên chí tôn chi lộ này rốt cục gian nan cỡ nào, đó chính là giống như vạn người cùng qua cầu độc mộc,nhưng số người có thể thành công bước qua chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Đối với con đường này, cho dù là tự tin như mục trần cũng không tránh khỏi một tia thấp thỏm sâu trong nội tâm.

phù...

Mục trần thở mạnh ra một hơi, xóa sạch một tia thấp thỏm trong lòng, bởi vì hắn biết, hắn cũng không còn đường để quay lại nữa,nếu muốn cứu được mẫu thân từ trong chủng tộc cổ hủ như phù đồ cổ tộc, đàm phán trong hòa bình cũng không phải là không thể, nhưng điều đó nhất định phải dựa trên cơ sở là khi nắm đấm của hắn đủ cứng.

Tâm cảnh dần dần hồi phục, sắc mặc của mục trần cũng dần dần trở nên nghiêm nghị, hắn xòe bàn tay ra, trong lòng bàn tay chợt có bạch quang hiện lên , một khắc sau, một viên hạt châu mượt mà như thủy tinh, to chừng nắm đấm xuất hiện trong lòng bàn tay.

Trên Viên hạt châu màu trắng này có sương mù nhàn nhạt, bên trong có linh vụ dũng động, loáng thoáng như có hình Bạch Long hiện lên.

"Bạch long linh châu..."

Mục trần ngưng mắt nhìn viên bạch long linh châu này, trong mắt cũng hiện lên một vẻ hoài niệm, viên linh châu này chính là năm đó ở bắc thương đại lục, vị bạch long chí tôn kia đã để lại, vào lúc đó , mục trần biết, vị bạch long chí tôn này đến từ hạ vị diện, mà bạch long chí tôn lả một trong những người sống sót còn lại của cả vị diện đó.

Khi lấy được bạch long linh châu, cũng từ linh ảnh bạch long chí tôn để lại mà mục trần biết được bí ẩn trong đó, hơn nữa, thời khắc cuối cùng, vị bạch long chí tôn kia còn nói cho hắn biết, nếu có một ngày, Mục trần có thể trợ giúp hắn đánh đuổi ngoại vực tà tộc ở trong vị diện đó, đưa hắn quay về cố hương, thì hắn sẽ tặng cho mục trần một cơ duyên không cách nào tưởng tượng nổi.

Tuy năm đó trong mắt Mục trần, Bạch Long chính là cường giả chí tôn cao không thể với tới, nhưng hiện giờ mà nói, hiển nhiên hắn đã xa

xa vượt qua bạch long chí tôn...

Bất quá, Mục trần lại có cảm ứng rõ rệt rằng, có lẽ cơ duyên kia sẽ có trợ giúp không nhỏ đối với thiên chí tôn chi lộ của hắn.

Mục trần tay cầm bạch long linh châu, thúc giục linh lực, nhưng linh châu không hề có chút phản ứng nào, mặc dù hắn có thể mơ hồ cảm giác được sâu trong viên linh châu này còn che giấu một linh ấn rất nhỏ, nhưng nếu hắn mạnh mẽ làm tới thì linh ấn nhỏ yếu kia rất có thể sẽ vỡ vụn.

"xem ra chỉ có thể đi tới vị diện kia mới có thể gọi linh ảnh của bạch long chí tôn ra được..."

Mục trần thấy vậy, không khỏi trầm ngâm tự nói, một lúc lâu sau, hắn khép hờ hai mắt, cảm ứng kĩ càng từng góc nhỏ trong cơ thể, năm đó bạch long chí tôn đã lưu lại một đạo ấn ký trong cơ thể hắn, có nói, chỉ cần tới lúc mục trần đạt tới một cấp độ nhất định, hắn tự nhiên sẽ thúc giục được đạo ấn ký kia, nó sẽ chỉ cho hắn tọa độ tới vị diện đó...

Cảm giác của mục trần len lỏi qua từng góc nhỏ trên cơ thể, ngay cả sâu trong huyết nhục cũng không bỏ qua.

Sự dò xét kĩ càng của hắn kéo dài chừng một nén nhang,sau đó hắn chợt mở 2 mắt ra, linh lực khởi động, ánh mắt đột nhiên nhìn về mu bàn tay của tay trái.

Chỉ thấy nơi đó, giữa huyết nhục có một tia bạch quang rất nhỏ hiện ra, bạch quang ngưng tụ từng chút một, thấm qua huyết nhục của hắn, cuối cùng biến thành một đường long văn to cỡ ngón tay cái.

Long văn hơi giãy dụa một chút, nhưng sau đó lại nằm yên ắng như vật không có bất kỳ hành động gì chứ đứng nói là chỉ dẫn phương hướng, dáng vẻ an tĩnh đó tựa như đang chờ đợi điều gì.

Hai mắt mục trần híp lại, trầm tư một chút, thấp giọng nói "Đang muốn kiểm tra thực lực của ta sao..."

năm đó, bạch long chí tôn đã từng nói, chỉ khi nào thực lực của hắn đạt tới trình độ nhất định thì đạo ấn ký này mới đưa ra chỉ dẫn cho hắn, nếu không đủ thực lực thì dù có dẫn hắn tới vị diện kia đi chăng nữa, cũng chỉ là tự tìm đường chết.

oanh!

vì vậy, mục trần giậm chân một cái, trong con ngươi, thủy tinh tháp hiện ra, toàn bộ linh lực cuồn cuộn dốc sạch vào trong tháp, một khắc sau, linh lực thủy tinh cuồn cuộn vô tận chảy xuôi bên trong cơ thể Mục trần.

Một cỗ uy áp linh lực vô cùng cường hãn tràn ngập trên thiên địa.

Làm xong bước này, mục trần một tay kết ấn, ánh sáng tử kim sau lưng quét ra, bất hủ kim thân hiện lên, sừng sững giữa thiên địa, tản ra bất hủ uy.

"Đủ chưa?"

Thúc giục thực lực của bản thân đến mức tận cùng, mục trần ngưng mắt nhìn đạo long văn màu trắng trên lòng bàn tay, nếu như vậy mà vẫn không thể nào khởi động long văn này, vậy thì, thiên chí tôn chi lộ của hắn có lẽ phải tìm phương pháp khác vậy, chẳng qua nếu như vậy, không nghi ngờ gì sẽ trì hoãn thêm thời gian của hắn.

Dưới ánh mắt của Mục trần, đạo long văn này vẫn an tĩnh như cũ, bất quá, sự an tĩnh này chỉ kéo dài thêm mấy hơi thở, liền thấy trên long văn nở rộ ra ánh sáng rực rở, mơ hồ như có một tiếng long ngâm tràn đầy sự vui mừng vang lên.

lúc này, Đầu rồng của long văn bắt đầu di chuyển, tựa như la bàn, chỉ sang một phương hướng khác.

"ở hướng đó sao?"

Mục trần vui mừng ngẩng đầu, ở hướng kia hình như là phía tây nam của đại thiên thế giới, chỉ là không biết tòa vị diện của bạch long chí tôn nằm ờ vị diện tiết điểm* nào của phía tây nam (*chỗ tiếp xúc giữa 2 vùng không gian)

Nhưng mà, bất kể tòa vị diện kia xa gần thế nào, ít nhất Mục trần cũng đã có một cái mục tiêu, hắn chỉ cần không quản đường xá, không ngừng chạy tới là được.

Mục trần thu liễm sự vui mừng trong lòng lại, sau đó hắn cúi đầu một lần nữa, nhìn cương vực của Mục phủ, lúc này, ở tổng bộ, có lẽ mấy người mạn đà la, linh khê cùng đang nhìn hắn...

"Chờ ta trờ lại, đến lúc đó, ta sẽ khiến Mục phủ xưng bá toàn thiên la đại lục..."

Mục trần hướng về phương hướng Mục phủ, thấp giọng tự nói, tựa như đang cam kết với bọn họ, tiếp đó, hắn không do dự chút nào nữa, tay áo vưng lên, bất hủ kim thân sau lưng tản đi, mà thân ảnh của hắn cũng hóa thành một đạo lưu quang, hướng về phía tây nam, phóng lên cao.

ở bên ngoài một tòa đại điện của Mục phủ.

Lúc này, mạn đà la, linh khê đều có cảm ứng, ngẩng đầu lên nhìn phía tây nam xa xa, một lúc lâu sau mới thu hồi ánh mắt, liếc nhìn nhau cười một tiếng.

Các nàng tin tưởng, đợi đến lúc Mục trần một lần nữa trở lại Mục phủ, khi đó, cả thiên la đại lục đều sẽ chấn động...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1373: Không Gian Tiết Điểm

Trong hư không bao la mờ mịt, chợt có không gian phong bạo cuồn cuộn lên, từng ngôi sao thỉnh thoảng lướt xẹt qua, mang theo âm thanh ầm ầm, vang vọng trên thiên địa.

Vù!

Trong thiên địa mờ mịt, chợt có một đạo lưu quang xẹt qua, bên trong lưu quang, một thân ảnh phong trần mệt mỏi, ánh mắt không ngừng dò xét xung quanh, tựa như đang tìm kiếm thứ gì.

"Toà vị diện của bạch long chí tôn đại khái là ở hướng này". Thân ảnh trẻ tuổi lẩm bẩm, thỉnh thoảng hắn lại cúi đầu nhìn lòng bàn tay, ở nơi đó có một đạo đồ văn bạch long đang tản ra ánh sáng lấp lánh.

Đạo thân ảnh này chính là Mục trần.

Kể từ khi rời khỏi bắc vực, hắn một thân một mình lên đường suốt 3 tháng, ba tháng này hắn không hề ngừng nghỉ, đi theo chỉ dẫn của long văn, không ngừng tiến về phía tây nam đại thiên thế giới.

Trên đường, hắn đã đi qua không biết bao nhiêu đại lục lớn nhỏ, mà với tốc độ điên cuồng như thế, hắn vẫn phải tốn 3 tháng mới coi như tiến vào khu vực tây nam đại thiên thế giới.

Mà dựa theo chỉ dẫn của long văn, tiết điểm không gian của toà vị diện của bạch long chí tôn hắn là ở khu vực này.

Bất quá, muốn tìm ra nó vẫn cần cực nhọc tìm kiếm, bởi vì, dù đại thiên thế giới tiếp nối với vô số hạ vị diện, nhưng muốn từ đại thiên thế

giới tiến vào hạ vị diện thì nhất định phải tìm đến không gian tiếp điểm.

Mà nếu không gian tiếp điểm này trước kia chưa được đả thông, thì dù có ở ngay trước mắt cũng khó có thể phát hiện, cho nên, muốn tìm được không gian tiếp điểm ở nơi mờ mịt thế này cũng không phải chuyện dễ dàng.

Nhưng mà, sau khi trải qua 3 tháng đi đường, tâm cảnh của Mục trần cũng trở nên bình thản lại, nếu đã quyết định bước vào thiên chí tôn chi lộ, vậy thì chỉ cần dốc toàn lực là được.

Vì vậy, ánh mắt của hắn nhìn vòng quanh, sau đó 2 mắt khép hờ, linh lực bàng bạc từ trong cơ thể tuôn ra, cuồn cuộn như sóng lớn, lan tràn ra hư không.

Mà theo linh lực khuyếch tán, cảm giác của Mục trần cũng bắt đầu dò xét từng tấc từng tấc một trong hư không.

hắn biết, quá trình này phải tốn rất nhiều thời gian, nhưng hắn vẫn như trước, không nóng nảy không gấp gáp, tựa như lão tăng khổ hạnh chầm chậm từng chút từng chút một, dò tìm suốt mảnh thiên địa bao la này.

Cứ như vậy, thời gian Mục trần dò xét lặng lẽ trôi qua.

Đã một tháng trôi qua lúc nào không hay.

Mục trần cũng không biết đã dò xét trong phạm vi bao xa, hắn chỉ biết là, mỗi một lần dò xét đều sẽ tiêu hao linh lực đến cạn kiệt, tới khi đó, hắn lại khoanh chân tu luyện, đợi khi linh lực khôi phục thì tiếp tục.

Vòng tuần hoàn đó cứ lặp đi lắp lại, một lần lạl tiếp một lần.

Thời gian một tháng dò tìm không có kết quả gì, nhưng Mục trần vẫn không bỏ cuộc, tiếp tục mở rộng phạm vi tìm kiếm.

Cứ như thế, lại một tháng thời gian.

Trong một vùng hư không, mục trần giương đôi mắt, trên khuôn mặt tuấn dật tràn đầy vẻ mệt mỏi, cường độ dò tìm mạnh mẽ như thế, cho dù hắn là cường giả đại viên mãn cũng có chút không chịu nổi.

hắn ngẩng đầu, lúc này linh lực đã lan ra gần trăm dặm, nhưng vẫn không cảm ứng được bất kì dị động nào, hiển nhiên, lần dò xét này vẫn không có kết quả gì.

"Linh lực lại tiêu hao gần như cạn kiệt rồi". Mục trần nhíu mày một cái, trong mắt thoáng hiện vẻ thất vọng, sau 2 tháng dò tìm, hắn đã trải qua quá nhiều lần thất vọng, nếu không phải ý chí của hắn đủ kiên định thì chỉ sợ đã sớm bỏ cuộc.

"Chẳng lẽ chỉ dẫn này có lỗi gì, hay hạ vị diện kia đã trực tiếp bị huỷ diệt hay sao?" Mục trần cúi đầu nhìn long văn trên lòng bàn tay, đôi môi mím chặt, nếu như vậy,hiển nhiên nỗ lực nửa năm nay của hắn đều sẽ hoá thành công cốc.

"Dù thế nào đi nữa cũng không thể bỏ cuộc giữa chừng!"

Rất nhanh sau, Mục trần cắn răng một cái, tâm tư tiếp tục kiên định, sau đó, tâm niệm vừa động, muốn thu linh lực hư nhược lại, chuẩn bị nghỉ ngơi hồi phục, tiếp tục dò tìm.

"hả?"

Nhưng mà, trong lúc linh lực của hắn như thuỷ triều rút đi, thì thần sắc của hắn chợt ngưng lại, bởi vì trong thoáng chốc, hắn đã mơ hồ cảm giác được, ở phía tây, không gian dường như có chút khác thường.

Điểm khác thường này cực kỳ nhỏ, nếu không phải Mục trần cực kỳ nhạy cảm, sợ rằng cũng sẽ không để ý.

Vì vậy, thân hình hắn vừa động, trực tiếp biến mất tại chỗ, vài hơi thở sau, hắn đã xuất hiện cách chỗ cũ trăm dặm, đứng ở phương hướng phát ra dị động.

hắn ngưng mắt nhìn hư không phía trước, sau đó linh lực tràn ra từng tấc từng tấc một, dò xét không gian.

Linh lực cẩn thận lan ra, lúc lâu sau, con ngươi mục trần chợt co rút lại, hai tay đột nhiên kết ấn, chỉ thấy linh lực vốn lan đầy trời liền tập trung lại một điểm với tốc độ kinh người.

ong ong!

Linh lực biến thành một vòng sáng, ánh mắt mục trần gắt gao nhìn nơi sâu nhất trong vòng sáng, chỉ thấy nơi đó, linh quang dũng động, có một điếm sáng màu đen giống như hạt bụi, lúc ẩn lúc hiện.

Một luồng dao động không gian khác thường truyền ra từ điểm sáng này.

Mục trần nhìn điểm sáng màu đen, khuôn mặt cũng không giấu được vẻ mừng rỡ như điên, bởi vì điểm đen này đúng là không gian tiếp điểm mà 2 tháng này hắn khổ cực tìm kiếm.

Đả thông tiếp điểm không gian này là hắn có thể tiến vào mảnh vị diện kia của bạch long chí tôn.

"Cuối cùng cũng tìm được"

Mục trần thở phào một cái, nhưng mà, hắn cũng không đả thông tiếp điểm ngay lập tức, mà là trực tiếp ngồi xếp bằng tại chỗ, tay áo vung lên, một lượng lớn chí tôn linh dịch tràn ra, khôi phục linh lực trong cơ thể.

Mặc dù nơi kia chỉ là một hạ vị diện, nhưng lại bị ngoại vực tà tộc chiếm đóng, cho nên nếu hắn muốn đi vào trong đó thì nhất định phải khiến bản thân đạt trạng thái sung mãn nhất.

Mà trong lúc khôi phục linh lực, ánh mắt mục trần vẫn không ngừng đề phòng, quét sang 4 phía, phòng ngừa có người cũng phát hiện ra không gian tiếp điểm này mà xông tới.

Đối với người thuộc đại thiên thế giới, những hạ vị diện này cũng coi là mảnh đất kỳ lạ, nhiều khi có được cơ duyên cực lớn, hơn nữa, hạ vị diện vốn trời sinh đã yếu hơn đại thiên thế giới, cho nên nếu có thể tiến vào hạ vị diện, vậy cũng có thể hưởng thụ cảm giác vô địch, đủ loại tài nguyên đều cỏ thể một tay gom hết.

Nhưng cũng may là, người đại thiên thế giới muốn tiến vào hạ vị diện, cho dù có tìm được không gian tiếp điểm cũng rất khó tiến vào, bởi nguyên do quy tắc không gian, cho nên muốn tiến vào hạ vị diện, nhất định phải cỏ một vật dẫn thuộc bản thổ của hạ vị diện đó.

Giống như bạch long linh châu trong tay Mục trần, trong đó có ấn ký của bạch long chí tôn, cái này cũng có thể làm một cái chìa khoá, khiến hắn tránh được quy tắc không gian, tiến vào toà vị diện kia.

Dĩ nhiên, mọi chuyện không có tuyệt đối, luôn có một số phương pháp để người ta len lén tiến vào hạ vị diện, cho nên Mục trần cũng không muốn người khác phát hiện được không gian tiếp điểm mà hắn gian khổ tìm được này, nếu không, đến lúc đó sợ rằng sẽ phải phiền phức.

Mà trong lúc mục trần cảnh giác đề phòng, ước chừng một canh giờ đã trôi qua, linh lực tiêu hao cũng dần dần khôi phục như cũ, khiến cho trong mắt hắn bắt đầu hiện lên linh quang.

Cảm thụ linh lực trong cơ thể đã khôi phục toàn bộ, lúc này Mục trần mới thở phào một hơi, sau đó đứng dậy, ngưng mắt nhìn không gian tiếp điểm màu đen.

Lần này, hắn không do dự nữa, điểm ra một cái, linh lực mênh mông gào thét, trực tiếp mạnh mẽ đánh lên không gian tiếp điểm.

ong ong!

Mà không gian tiếp điểm liền giống như hố đen, điên cuồng thôn phệ linh lực, dưới sự cắn nuốt này, chỉ thấy tiếp điểm màu đen kia bắt đầu từ

từ mở rộng.

Cứ như thế ước chừng mấy phút sau, chấm đen nho nhỏ kia đã biến thành một cái hố đen chừng 1 trượng, bên trong phát ra dao động không gian cuồng bạo.

Mục trần nhìn hố đen trước mắt, đưa nắm đấm đánh ra một quyền, nhưng chợt bị bắn ngược lại, lực phản chấn khiến nắm đấm của hắn mơ hồ đau nhói.

"quả nhiên người đại thiên thế giới rất khó xông vào hạ vị diện"

Mục trần cảm thán một tiếng, chợt bàn tay nắm chặt, bạch long linh châu thoáng hiện ra, hắn thúc giục linh lực, bạch long linh châu liền phát ra một luồng bạch quang nhàn nhạt, bao phủ thân thể mục trần vào trong.

Mục trần thấy vậy liền hít một hơi thật sâu, thần sắc cũng trở nên nghiêm nghị, hắn trầm mặc một lúc, sau đó đột nhiên cắn răng một cái, không do dự thêm nữa, bước ra một bước, tiến vào trong hố đen không gian.

"Hy vọng ở nơi này, ta có thể tìm được thiên chí tôn chi lộ của ta"

Bạch quang xuyên qua hố đen, lần này, hắn không gặp cản trở nào nữa, thân thể dễ dàng tiến vào trong hố đen, biến mất không thấy đâu nữa.

Mà khi thân thể mục trần biến mất trong hố đen kia, hố đen cũng khẽ chấn động, sau đó thu nhỏ lại, rốt cục lại biến thành một chẩm nhỏ một lần nữa, lẫn trong hư không mênh mông.

Mảnh không gian này, một lần nữa yên tĩnh trở lại.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1374: Hạ Vị Diện

Thiên địa mờ mịt, bao phủ một màu đỏ sậm, thậm chí ngay cả đại địa cùng với dãy núi nơi xa cũng hiện ra màu đỏ nhạt, từ xa nhìn lại tựa như nơi đây đã từng bị vô tận tiên huyết xâm nhiễm, tràn đầy khí tức thê lương.

ong!

trên một ngọn núi, không gian lúc này chợt vỡ ra, một cái thông đạo vị diện thành hình, ở trong đó, một thân ảnh cao ráo nhẹ nhàng đáp xuống.

thân ảnh này chính là Mục Trần, người đã xuyên qua thông đạo vị diện tới đây.

thản hình vừa đáp xuống, khi thấy xung quanh không có điều gì khác thường, thân thể căng thẳng của Mục Trần mới chậm rãi thả lỏng một chút, linh lực hùng hậu quanh thân cũng thu liễm lại.

- Cấp bậc năng lượng thiên địa của toà vị diện này quả nhiên hơi thấp một chút

Mục Trần xoè bàn tay ra, năng lượng thiên địa hội tụ đến, tạo thành một viên quang cầu, hắn cảm nhận năng lượng bên trong đó, lông mày cũng hơi nhíu lại.

năng lượng thiên địa của nơi này xa xa không tinh tuý bằng linh lực của đại thiên thế giới, cho nên nếu như hắn muốn khôi phục lại sức mạnh ở đây, tốc độ cũng sẽ chậm hơn rất nhiều.

- Nhưng cũng may là trước khi tới đây, có đem cả chí tôn linh dịch tồn kho của Mục phủ tới

. Mục Trần cảm thán một tiếng, nếu như không có chí tôn linh dịch dự phòng, sợ rằng nếu phải chiến đấu thì hắn cũng có chút bó tay bó chân, luôn phải lo lắng linh lực tiêu hao.

nói cho cùng thừa còn hơn thiếu, tránh đến lúc linh lực khô kiệt, bản thân rơi vào hiểm cảnh.

Mục Trần cảm thán một phen, sau đó chợt bàn tay nắm chặt, bạch long linh châu thoáng hiện ra, mà bạch long linh châu vừa xuất hiện, bạch quang trên đó dường như cũng sáng hơn một chút, nhưng điều khiến Mục Trần không ngờ tới là, ấn ký mà bạch long chí tôn lưu lại vẫn không thể thúc giục được.

- chẳng lẽ cần phải tới nơi ở khi xưa của bạch long chí tôn mới có thể dẫn động tia chấp niệm kia ra?

. Mục Trần trầm ngâm tự nói, bất kể thế nào, hắn cũng chỉ có thể thử một chút xem sao, ít nhất, tin tức tốt là bạch long linh châu có phản ứng đối với toà hạ vị diện này, như vậy, nói cách khác hắn cũng không đến lầm chỗ.

- Hiện giờ hạ vị diện này hắn đã bị huyết tà tộc kia chiếm cứ...

Mục Trần ngưng mắt nhìn thiên địa đỏ sậm này, trong thiên địa nơi đây, hắn có thể ngửi thấy dao động máu tanh nhè nhẹ, mà đối với những dao động này, linh lực trong cơ thể hắn cực kỳ chán ghét, hiển nhiên đó chính là đến từ huyết tà tộc.

từ điểm này có thể nhận ra, đám ngoại vực tà tộc kia đang cải tạo hạ vị diện này, muốn biến đổi năng lượng thiên địa nơi đây thành loại năng lượng bọn chúng cần.

- Cũng không biết lực lượng của huyết tà tộc này như thế nào...

. Mục Trần trầm ngâm tự nói,hiện giờ tình hình địch thế nào còn chưa rõ, hắn cũng không thể lỗ mãng làm việc, ít nhất hắn phải xác minh được,đám huyết tà tộc đang chiếm hạ vị diện này rốt cục có tồn tại Ma Đế hay không.

Mỗi một vị ma đế đều có sức chiến đấu sánh ngang thiên chí tôn, nếu quả thật có tồn tại, vậy cũng không phải là tin tức tốt lành gì với hắn, dù sao với thực lực của hắn hiện giờ, nếu thật sự gặp một vị ma đế, sợ sợ rằng phần thắng sẽ không quá lạc quan.

- Trước tiên phải điều tra kĩ càng đã

Sau khi hạ quyết định, Mục Trần cũng không chậm trễ, thân hình vừa động, liền hoá thành lưu quang vọt về phía nơi xa, để không khiến người khác chú ý, hắn lực chọn đi tầng thấp, tránh để huyết tà tộc dò xét.

Hết tốc lực chạy như vậy, trùng trùng điệp điệp núi non bị bỏ sau lưng, nhưng càng đi về phía trước, lông mày Mục Trần cũng nhíu chặt lại, bởi vì hắn phát hiện, đoạn đường tới đây, cả thiên địa đều không có một tiếng chim thú gì cả, toàn bộ thiên địa đều là một mảnh tĩnh mịch, giống như thế giới vong linh.

- Hết thảy sinh linh của thế giới này chẳng lẽ đều bị huyết tà tộc tàn sát không còn chút nào sao?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Mục Trần cũng có chút âm trầm, bọn ngoại vực tà tộc đáng chết này, lại có thể tàn bạo đến mức độ đó.

Ý niệm trong lòng chớp động, cảm giác của Mục Trần cũng nhanh chóng khuyếch tán ra, nhưng cũng may là, nửa giờ sau, rốt cục hắn cũng cảm ứng được một chút dao động.

Thản ảnh của Mục Trần trực tiếp xuất hiện bên trên một ngọn núi, ánh mắt hướng về nơi xa, chỉ thấy cả vùng đất nơi đó, có một toà thành thị như ẩn như hiện.

- Còn có dân bản địa tồn tại sao?

Ánh mắt Mục Trần chợt loé, thân hình vừa động, liền quỷ mị xuất hiện trên bầu trời toà thành này, linh lực quanh thân thu liễm lại, tựa như hoà vào hư không, bất kì ai cũng không thể phát hiện.

đứng giữa không trung, ánh mắt của hắn quét xuống, chỉ thấy cảnh tượng ở toà thành này phồn vinh náo nhiệt, vô số người đi qua đi lại, cả thành thị hết sức sôi động.

nhưng khi Mục Trần nhìn cảnh tượng náo nhiệt này, chân mày cũng nhíu lại, bởi vì từ sự náo nhiệt đó, hắn đã cảm thấy một chút quỉ dị.

Những bóng người kia mặc dù hiển lộ ra cuộc sống muôn hình vạn trạng, nhưng Mục Trần thấy rất rõ, sắc mặt của tất cả mọi người đều tái nhợt, sâu trong vẻ mặt cất giấu một cảm giác u ám.

những người này mặc dù có sức sống, nhưng lại giống cái xác biết đi hơn.

ô ô!

Mà trong khi Mục Trần đang cảm thấy nghi ngờ, đột nhiên trong toà thành thị này có tiếng ồ ồ bén nhọn vang lên

oanh!

Khi âm thanh bén nhọn này vang lên, thành thị vốn náo nhiệt thì nhất thời đại loạn, tất cả mọi người đều điên cuồng xoay người bỏ chạy, dáng cười biến mất, thay vào đỏ và vẻ sợ hãi nồng đậm.

- Khặc khặc!

Mà cũng chính vào lúc này, sâu trong thành thị chợt có vô số đạo huyết ảnh vọt ra, bọn chúng phát ra tiếng cười bén nhọn,,từ trên trời giáng xuống tựa như chim ưng, đánh về phía những người trong thành thị.

trên bầu trời, ánh mắt Mục Trần ngưng lại, những huyết ảnh này đều mang huyết bào, mặt của bọn chúng trắng nhợt, chỉ là nơi miệng có hai cái răng nanh sắc nhọn mọc ra, loé ra hàn quang.

Những kẻ này hiển nhiên là huyết tà tộc!

Bọn chúng đáp xuống, xoè bàn tay ra, bắt lấy những thân ảnh đang điên cuồng chạy trốn, phóng lên cao, răng nanh sắc nhọn đâm vào cổ, ngắn ngủi mấy hơi thờ sau, thân hình người kia liền nhanh chóng khô héo, giãy giụa điên cuồng, cuối cùng tới khi máu tươi bị hút sạch thì bị tuỳ ý ném xuống như rác rưởi.

Ngắn ngủi mấy phút đồng hồ, thành thị vốn náo nhiệt thì giờ xác chết khắp nơi, máu tanh tràn ngập.

Trên bầu trời, rốt cục Mục Trần cũng phục hồi tinh thần lại, trong nháy mắt sắc mặt trở nên xanh mét, bởi vì rốt cục hắn cũng đã hiểu chuyện gì xảy ra, lũ huyết tà tộc này cố ý tụ tập dân thường ở chỗ này, giống như nuôi dưỡng heo chó, đợi đến lúc nào muốn ăn thì trực tiếp chém giết, đồng thời thưởng thức cảnh bọn họ sợ hãi tuyệt vọng chạy thục mạng...

Dân bản địa ở thế giới này mặc dù còn sống sót, nhưng đều bị nuôi như thức ăn.

Như vậy rốt cục tàn bạo khốc liệt đến mức nào!

trong thành phố, một đạo huyết ảnh từ trên trời giáng xuống, trực tiếp tóm một thiếu nữ đang điên cuồng chạy thục mạng vào trong ngực, hắn đưa bàn tay lạnh như băng vuốt ve khuôn mặt thiếu nữ, lúc này, trên khuôn mặt ấy đã hiện đầy vẻ tuyệt vọng.

Nàng điên cuồng giãy giụa, nhưng cũng không thể nào rung chuyển nổi huyết ảnh kia, huyết ảnh lè lưỡi, nhẹ nhàng liếm liếm chiếc cổ trắng nõn của thiếu nữ, hít sâu một cái, ngửi mùi máu tươi, cười híp mắt nói:

- thế mà lại là xử nữ, ta thật đúng là may mắn

Hắn vừa nói, răng nanh bén nhọn trực tiếp hướng về phía cổ thiếu nữ cắm xuống, hắn đã không nhịn được hưởng thụ chỗ máu tươi này nữa rồi.

Nhưng mà, thời điểm răng hắn sắp cắm xuống, đầu của hắn chợt cứng ngắc, không thề động đậy, bởi vì một bàn tay thon dài đã nắm lấy đỉnh đầu của hắn.

Cường giả huyết tà tộc này cũng sững sờ, sau đó lướt mắt nhìn qua, chỉ thấy không biết từ lúc nào đã có một thanh niên đứng sau lưng hắn, sắc mặt hắn biến đổi, lạnh lùng nói:

- Ngươi là ai! Lại dám quấy nhiễu bữa ăn của bản đại nhân

banh!

Nhưng, thứ đáp lại hắn chính là, bàn tay kia đã đột nhiên vỗ xuống, trong khoảnh khắc đầu của hắn nổ tung ra, máu tươi bắn tung toé lên mặt thiếu nữ.

Biến cố đột nhiên xuất hiện cũng làm cho thiếu nữ kia cả kinh, nàng ngơ ngác nhìn nhìn cường huyết tà tộc đầu bị nổ tung, thản thể chậm rãi tê liệt ngã xuống, ngay cả vết máu trên mặt cũng quên không lau đi.

Nhưng nàng rất nhanh đã phục hồi tinh thần lại, trong mắt cũng không hiện lên vẻ vui mừng sau khi sống sót, ngược lại trở nên tuyệt vọng, nàng nhìn Mục Trần, run rầy nỏi:

- Ngươi chạy mau!

Trong quá khứ, cũng không phải không có ai phản kháng lũ ác ma này, nhưng cuối cùng không chỉ khiến bản thân bị phanh thây cực kỳ thảm khốc, thậm chí ngay cả những người khác cũng chịu cơn thịnh nộ của huyết tà tộc này mà sống không bằng chết.

cho nên, theo nàng nghĩ, lần này đám người bọn họ cũng sẽ không có đường sống.

Mà lúc này, những cường giả huyết tà tộc khác cũng đã nhận ra tình huống, tiếng rít gào phẫn nộ vang dội cả thành thị, thoáng chốc, vô số huyết ảnh đột nhiên vọt tới, lao thẳng về phía Mục Trần, tựa như muốn đem hắn phanh thây xé xác.

trong thành thị, những người đang điên cuồng chạy thục mạng nhìn thấy cảnh này thì thần sắc càng trở nên run rẩy tuyệt vọng, bọn họ biết, sau khi đám huyết tà tộc này xé nát người dám phản kháng kia xong, bọn họ cũng sẽ bị vạ lây, không một ai có thề sống.

Nhưng mà có lẽ cũng tốt, sống không bằng chết như thế này, còn không bằng cứ chết đi cho thống khoái.

soạt soạt!

trên bầu trời toà thành, vô số huyết ảnh gào thét xuống, dưới vô số ánh mắt chết lặng, lao thẳng tới Mục Trần.

Mà Mục Trần cũng không thèm để ý tới những huyết ảnh kia, hắn xoè bàn tay ra, giúp thiếu nữ trước mắt lau đi vết máu trên mặt, khuôn mặt tuấn dật hiện lên một nụ cười ấm áp:

- Yên tâm đi, không sao

Thanh âm vừa dứt, hắn mới ngẩng đầu nhìn huyết ảnh ngập trời đang lao tới, sắc mặt dần dần trở nên lạnh lùng, con ngươi đen nhánh dần dần ngưng tụ ánh sáng lạnh lẽo.

Hắn chậm rãi giơ chân lên, sau đó giẫm một cái.

oanh!

Gió lốc linh lực trực tiếp lấy hắn làm tâm điểm, đột nhiên quét ngược ra, tràn ngập thiên địa.

banh banh banh!

Gió lốc linh lực quét qua, hàng vạn đạo huyết ảnh đang lao tới bỗng nhiên chậm lại, bọn chúng bộc phát ra tiếng rít gào kinh hãi tới cực độ, nhưng mà thanh âm vừa mới truyền ra, thân thể của bọn chúng đã bị linh lực đáng sợ đánh vào, liên tiếp nổ thành huyết vụ đầy trời...ngắn ngủi thời gian mấy chục hơi thở, trên bầu trời, tất cả huyết ảnh đã bị diệt trừ sạch sẽ.

Thành thị tràn ngập âm thanh rít gào, lúc này đột nhiên tĩnh mịch.

Trong thành thị, những người dân vốn đang chuẩn bị chờ chết lại ngơ ngác nhìn cảnh này, một lúc lâu sau vẫn chưa phục hồi tinh thần lại, bọn họ không thể nghĩ tới, bỏng người kia chĩ nhẹ nhàng dậm chân một cái, những tên ác ma vô địch trong mắt bọn họ lại giống như ruồi muỗi, bị giết sạch sẽ.

Bọn họ cứng ngắc quay đầu lại, nhìn bên trong màn sương máu, một thanh niên cao ráo, sắc mặt bình tĩnh, sau đó, thân thể bọn họ bắt đầu điên cuồng run rẩy.

Trước người Mục Trần, thiếu nữ thanh tú kia cũng run rẩy nhìn một màn này, một khắc sau, nàng chợt run rẩy hướng về phía Mục Trần quỳ xuống.

Cùng lúc đó, thanh âm khàn khàn, thê lương đến cực hạn của thiếu nữ vang lên.

- Thiên thần đại nhân, cầu xin ngài cứu vớt chúng ta!

ở trong mắt của nàng, người có thể dễ dàng chém giết đám ác ma như thế, ngoại trừ thiên thần trong truyền thuyết ra thì còn có thể là ai?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1375: Huyết Ma Tướng

Thanh âm thê lương đến cực hạn của thiếu nữ truyền ra khắp thành thị, cảm giác tuyệt vọng trong đó đủ để khiến bất kì ai cũng phải rung động.

Mà lúc này, những người dân khác trong thành thị cũng bị thanh âm thê lương của thiếu nữ thức tỉnh lại, sau đó bọn họ không ai bảo ai mà cùng hướng về phía Mục trần quỳ xuống, dáng vẻ run rẩy, tựa như nắm được cọng cỏ cứu mạng cuối cùng.

"Thiên thần đại nhân, cầu xin ngài cứu vớt chúng ta!"

Thanh âm này không ngừng vang lẽn, trên khuôn mặt mọi người cũng hiện lên vẻ tuyệt vọng đến tột cùng, cuộc sống bị nuôi như súc vật khiến cho bọn họ mất đi tất cả tôn nghiêm, thậm chí ngay cả quyền được chết cũng không có.

Tác dụng sống sót duy nhất của bọn họ dường như chính là để cung cấp nguồn máu tươi cuồn cuộn không ngừng cho đám huyết tà tộc kia.

Dĩ nhiên, bọn họ được phép sinh sản ra đời sau, nhưng đời sau của bọn họ cũng sẽ giống như heo chó bị nuôi nhốt, cứ tiếp tục tái diễn như thế đời này qua đời khác.

Không phải bọn họ không nghĩ tới việc phản kháng, nhưng trước sức mạnh tuyệt đối, sự phản kháng của bọn họ chẳng khác gì con kiến giãy giụa, ngoại trừ làm trò tiêu khiển cho đám ác ma kia ra, căn bản cũng không có chút tác dụng gì.

Những ác ma kia căn bản là thứ bọn họ không thể địch nổi.

Nhưng hiện tại, trong lúc bọn họ đã sớm tuyệt vọng, đột nhiên lại xuất hiện một người thần bí cường đại như thế, bọn họ không biết thanh niên thần bí này có cùng chủng tộc với họ hay không, nhưng ít ra, người trước mắt này cũng không có vẻ hung tàn.

Có lẽ, thanh niên trước mắt này có thể thay đổi được vận mệnh của bọn họ.

Vừa nghĩ tới đây, vô số dân bản địa ở nơi này đều điên cuồng dập đầu bái xuống, thậm chí còn không để ý tới máu tươi trên trán chảy ra, một chút đau đớn này nếu so với nỗi sĩ nhục bị nuôi nhốt thì hoàn toàn không đáng là gì.

Mục trần nhìn cảnh này, trong lòng cũng khẽ thở dài một hơi, vào giờ phút này, rốt cục hắn cũng hiểu vì sao, đối mặt với ngoại vực tà tộc xâm lược, tất cả sinh linh đều vứt bỏ hết thảy ân oán, một lòng đoàn kết chống địch.

Bởi lẽ, một khi ngoại vực tà tộc chiếm được đại thiên thế giới, như vậy tất cả sinh linh bên trong cũng đều sẽ giống như dân bản địa ở hạ vị diện này, bị nuôi nhốt nô dịch.

Ngoại vực tà tộc, thật đúng là đại địch không đội trời chung.

Mục trần vung tay ra, một luồng nhu lực quét ra, đỡ toàn bộ người dân đang dập đầu đứng dậy, hắn nhìn qua từng ánh mắt đang run rẩy, khẽ gật đầu, nói : "Yên tâm đi, ta sẽ cứu các ngươi ra khỏi nơi đây"

Những hạ vị diện này đều thuộc về đại thiên thế giới, mặc dù tầng thứ có thấp hơn, nhưng vẫn được coi là một phần của đại thiên thế giới, mà trên đại thiên thế giới, cũng sẽ rất ít người mang lòng kỳ thị hạ vị diện, nguyên nhân rất đợn giản, hạ vị diện mặc dù đẳng cấp thấp, nhưng một khi có thiên kiêu đánh vỡ được gông cùm xiềng xích của hạ vị diện, tiến vào đại thiên thế giới, người đó chắc chắn sẽ là kiêu hùng chân chính, thành tựu sau này không thể đo đếm được.

Giống như Viêm Đế, Võ Tổ...

Cho nên, cùng là người đại thiên thế giới, Mục trần mặc dù chưa coi là người tốt, nhưng cũng sẽ không trơ mắt nhìn những người này bị huyết tà tộc nuôi nhốt cho tới khi tận diệt.

"Cám ơn thiên thần đại nhân!"

Thiếu nữ lệ rơi đầy mặt, tất cả những người khác càng là kích động quỳ lạy một lần nữa, nhưng lại bị một luồng nhu lực đỡ lại, không cách nào quỳ xuống.

"Trong này hình như còn có một người?", ánh mắt mục trần nhìn về nơi sâu nhất trong thành thị, sau đó tùy ý hỏi thiếu nữ trước mặt.

Trong cảm giác của hắn, sâu trong thành thị còn có một đạo khí tức mờ mịt nhưng mạnh mẽ, chỉ bất quá dường như còn đang ngủ say.

Nghe câu hỏi của Mục trần, sắc mặt thiếu nữ tái nhợt, giọng nói vì sợ hãi mà trở nên run rẩy : "Thiên thần đại nhân, đó là Huyết Ma Tướng, thực lực cực kỳ kinh khủng, nhưng bây giờ đang trong trạng thái ngủ say, chúng ta nhanh chóng thừa dịp hắn chưa tỉnh lại mà mau đi đi"

Đối với Huyết Ma Tướng kia, bọn họ sợ hãi đến cực điểm, bởi vì mỗi lần hắn thức tỉnh đều sẽ hút máu hơn ngàn người, tàn bạo vô cùng.

"Huyết Ma Tướng sao..."

Mục trần hơi trầm ngâm, chợt hắn cười cười, bàn tay chợt nắm chặt, một viên linh lực quang cầu chừng trăm trượng hình thành trong bàn tay,sau đó ném vào nơi sâu trong thành thị dưới vô số ánh mắt hoảng sợ.

Oanh!

Linh lực quang cầu nổ tung, sâu trong thành thị, vô số kiến trúc bị san thành bình địa, thoáng chốc sau, một cột sáng màu máu phóng lên cao, một tiếng gầm tràn đầy lệ khí vang lên trong thiên địa.

"Ai dám quấy rối bản tướng ngủ say?!"

Nghe thấy tiếng gầm này, những người dân trong thành thị đôi chân như mềm nhũn ra ngã xuống, sắc mặt hoảng sợ muốn chết, Ma vương đáng sợ nhất trong tòa thành này đã tỉnh lại.

"Chúng ta đều phải chết..." Có người tuyệt vọng lên tiếng, trong mắt bọn họ, Huyết Ma Tướng kia thật sự quá mức kinh khủng, bọn họ cảm thấy vị thiên thần đại nhân thần bí trước mắt này cũng mạnh mẽ, nhưng có lẽ cũng không thể đánh bại được Huyết Ma Tướng kia.

"Thiên thần đại nhân, nếu tình huống không ổn, ngài cứ đi trước đi!", sắc mặt thiếu nữ trắng bệch, nói.

Mục trần thấy bộ dáng sợ hãi của bọn họ, không khỏi dờ khóc dở cười, lắc đầu một cái, hắn đã cảm ứng được thực lực của Huyết Ma Tướng kia, hắn là tương đương với đại viên mãn địa chí tôn của đại thiên thế giới, thực lực như vậy, hắn lật tay là có thể đập chết một đống.

"Trong huyết tà tộc, Huyết Ma Tướng cấp bậc như thế nào?". Mục trần hỏi.

Thiếu nữ ngẩn ra, chợt mờ mịt lắc đầu một cái, trong mắt bọn họ, Huyết Ma Tướng cũng đã tựa như ác ma vương, ở đâu ra còn gặp kẻ mạnh hơn?

Mục trần thấy vậy thì hơi thất vọng, xem ra tin tức của những người này cũng cực kỳ hạn chế.

"Thiên thần đại nhân, tin tức về huyết tà tộc bọn ta cũng không biết nhiều lắm, nhưng nữ vương chắc chắn sẽ biết". Thấy mục trần thất vọng, thiếu nữ vội vàng nói.

"Nữ vương?". Mục trần sửng sốt, thế lả thế nào? Hiện tại người dân bản địa ở đây vẫn còn nữ vương nào nữa?

Nhưng không đợt hắn hỏi ra lời, sâu trong thành thị, huyết quang ngất trời đã hạ thấp, đáp xuống trên bầu trời, biến thành một kẻ khoác hồng bào, bên ngoài thân thể trắng nhợt có rất nhiều huyết hồng văn lộ, trông cực kỳ quỷ dị.

Hiển nhiên, vị này chính là Huyết Ma Tướng kia, sau khi hắn xuất hiện, nhìn thấy huyết vụ đầy trời, sắc mặt không khỏi biến đối, lạnh lùng nói: "Các ngươi dám giết người của tộc ta?"

"ai làm, cút ra đây cho bản tướng!"

Tiếng gầm gừ của hắn hóa thành sóng âm cuồn cuộn, quét ra thiên địa, vô số người dân run rẩy, sắc mặt sợ hãi.

"Một đám sâu bọ hút máu mà thôi, chết thì chết, có cái gì phải kích động". Lúc này Mục trần ngẩng đầu lên, cười nhìn Huyết Ma Tướng, nói.

"Là ngươi làm? Đồ không biết sống chết!". Huyết quang trong mắt Huyết Ma Tướng lóe lên, hung ác vô cùng nhìn Mục trần, thoáng chốc, huyết quang vạn trượng trong cơ thể hắn bộc phát ra, mà thân ảnh của hắn cũng hóa thành từng đạo tàn ảnh, xẹt qua hư không, nhắm thẳng vào Mục trần.

Sau lưng, biển máu ngập trời gào thét, thanh thế hết sức kinh người.

Mục trần nhìn biển máu cuồn cuộn cuốn tới, cũng chỉ lắc đầu một cái, chớp mắt sau đó, ánh mắt của hắn đột nhiên trở nên hung ác, năm ngón tay nắm chặt,nặng nề đánh ra một quyền cực kỳ bình thường.

Oanh!

Một quyền đánh ra, ánh sáng thủy tinh lan tràn trên đầu quyền, sau đó trực tiếp đánh vào biển máu.

phanh!

Một quyền hạ xuống, không gian chấn động, cả vùng đất vỡ vụn, mà biển máu cuồn cuộn kia cũng nổ tung ra, trong biển máu, một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, tiếp đó, đông đảo người dân kinh hãi nhìn thấy, một đạo huyết ảnh chật vật trực tiếp bắn ra khỏi biển máu.

Banh banh!

Huyết ảnh đụng nát vô số kiến trúc, cày lên mặt đất một vết sâu dài mấy vạn trượng, bắn từ trong thành ra ngoài thành...

Mục trần nhìn vậy cũng bay ra ngoài, bàn tay nắm chặt, lực hút cuồn cuộn, thân ảnh bị hắn đánh bay cũng nhanh chóng bị kéo ngược trở lại, bị hắn nắm trong tay.

Mục trần cúi đầu, hắn nhìn thân thể Huyết Ma Tướng co quắp lạnh như băng, trên khuôn mặt còn y nguyên vẻ không thể tin nổi; lúc này hắn mới không nhịn được mà nhăn mặt một cái.

Hắn cũng không nghĩ tới tên Huyết Ma Tướng này lại yếu như thế, không chịu nổi một kích, chỉ một quyền mà đã bị hắn cứng rắn đánh chết.

"Thật là phế vật, vậy mà còn đang muốn moi từ ngươi chút tình báo". Mục trần tức giận lắc đầu một cái, sau đó liền ném thi thể Huyết Ma Tướng này đi như rác rưởi.

Mà lúc này, cả tòa thành một lần nữa im phăng phắc.

Những người vốn đang run rầy sự hãi vì Huyết Ma Tướng xuất hiện, lúc này, khuôn mặt bọn họ một lần nữa cứng đờ ra,hiện tại, bọn họ cảm thấy ngày hôm nay tất cả mọi thứ có vẻ cực kỳ hư ảo, không chỉ những ác ma huyết tà tộc mà bình thường họ không địch nổi bị một cước đạp chết như dẫm một đám kiến, thậm chí cả Huyết Ma Tướng giống như ác ma vương này cũng bị thanh niên thần bí trước mắt một quyền đánh bay...

"Bị hành hạ đến mức xuất hiện ảo giác sao?" Có người lẩm bẩm cười khổ, tất cả mọi việc thật sự quá mức không chân thực, bọn họ không tài nào tưởng tượng nổi, trong mảnh thiên địa này vẫn còn có người cường đại như thế.

"Thiên thần đại nhân!"

Thiếu nữ thanh tủ kia thì đem ánh mắt cuồng nhiệt nhìn Mục trần, mạnh mẽ như thế, ngoại trừ thiên thần trong truyền thuyết ra thì còn có thể là ai?

Chẳng lẽ thiên thần đã nhìn thấy sự tuyệt vọng của bọn họ, cho nên giáng thế để cứu vớt bọn họ sao?

"Nhanh đi đi"

Mục trần thấy vậy, cười nhạt, phất tay về phía đám người phía dưới, sau đó cũng không đợi bọn họ nói gì, thân hình vừa động liền biến mất tại chỗ.

Thiếu nữ cùng đông đảo người dân thấy vậy đều quýnh lên, nhưng mục trần biến mất cực kỳ nhanh chóng, khiến bọn họ không thể nào ngăn cản, rốt cục bọn họ nhìn nhau, cũng chỉ có thể khổ sở cười một tiếng.

Tất cả mọi người đều quỳ rạp xuống, dập đầu về hướng Mục trần biến mất

Một lúc lâu sau, bọn họ mới một lần nữa đứng dậy, sau đó điên cuồng thoát ly khỏi tòa thành này, bọn họ biết, nơi này rất nhanh sẽ có những đám huyết tà tộc khác chạy tới, nếu không trốn nhanh, bọn họ sẽ tiếp tục rơi vào kết cục lúc trước.

Mà sau khi những người dân này chạy đi, trên bầu trời, thân hình mục trần thoáng hiện ra, hắn nhìn những thân ảnh đã thoát đi kia, khuôn mặt lộ vẻ trầm ngâm.

"Lúc trước bọn họ có nhắc tới nữ vương là sao? Có vẻ như hiểu rất rõ về huyết tà tộc?"

"Thế giới này đã bị huyết tà tộc chiếm cứ, bọn họ còn có thể hội tụ lực lượng một chỗ phản kháng sao?"

"Nhưng lực lượng của bọn họ, hẳn là không đủ để chống lại huyết tà tộc..."

"Xem ra cần phải tạm thời âm thầm đi theo..."

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1376: Bạch Y Nữ Vương

Trên dãy núi trùng điệp, khắp nơi đều lả những bóng người đang chạy trốn chật vật, trên mặt mỗi người đều hiện vẻ kinh hoảng, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn về xa xa phía sau, tựa như lo lắng lũ ác ma kia sẽ đuổi theo...

Mà những người này chính là dân bản địa được Mục trần cứu ra từ toà thành kia, sau khi bọn họ rời khỏi thành, liền điên cuồng trốn chạy, chỉ sợ lại bị huyết tà tộc kia bắt được một lần nữa.

Vì thế, bọn họ không hề ngừng nghỉ chút nào, cho dù dọc đường có người rớt đội, nhưng đại bộ phận vẫn không dừng lại...

Mà ở trên bầu trời, ngay phía trên đầu những người đang chạy trốn, Mục trần đứng trẽn không trung, thu liễm linh lực, ẩn núp bản thân trong hư không, hắn đưa mắt nhìn xuống những người dân bản địa này, trong mắt cũng hiện lên vẻ trầm ngâm.

Khoảng thời gian này đi theo, hắn đã nhận ra được, những người này hiển nhiên là có đích đến rõ ràng, dường như bọn họ biết được đến nơi nào mới có thể an toàn.

"Là chỗ nữ vương trong miệng bọn họ sao?"

Mục trần tự lẩm bẩm, điều này khiến hắn cảm thấy rất kỳ quái, chẳng lẽ trong hạ vị diện này, lực lượng của dân bản địa đã đủ tạo thành một ít tự vệ hay sao?

Nhưng loại khả năng này, hắn cảm thấy không quá lớn, nhưng nếu không phải như vậy, vì sao dưới ách thống trị của huyết tà tộc, những

dân bản địa này vẫn có thể hội tụ chung một chỗ?

Vì đủ thứ nghi hoặc trong lòng này, nên hắn cũng không hiện thân,mà ngược lại, chọn cách âm thầm theo sau mấy người này, hắn muốn bọn họ dẫn đường cho hắn, tới tìm hiểu một chút về nữ vương kia.

Dĩ nhiên, khi còn chưa biết về lai lịch của vị nữ vương này, Mục trần cũng không có ý định trao đổi với bọn họ, hiện giờ hắn thân cô thế cô thâm nhập vào địa vực mà Huyết tà tộc chiếm cứ, cho nên không thể không cẩn thận.

Những ý niệm này thoáng qua trong đầu, Mục trần lại lần nữa cúi đầu, đem tầm mắt đặt trên đám người phía dưới.

Đoàn người chật vật trốn chạy, cứ điên cuồng như vậy suốt 2 ngày sau, Mục trần rốt cục cũng cảm nhận được tốc độ của bọn họ bắt đầu giảm xuống, mà lúc này, ánh mắt hắn hướng về phía trước xa xa, ánh mắt không nhịn được ngưng lại.

Bởi vì hắn thấy, đằng sau dãy núi vô tận, xuất hiện từng toà thành thị nguy nga,trong thành thị, tràn đầy tiếng ồn ào huyên náo, những thành thị này đều có tường thành cao vời vợi nối liền với nhau, từ xa nhìn lại, tựa như một toà thành bang rộng lớn vô cùng.

Mục trần chỉ nhìn sơ qua, đã không thấy điểm cuối của toà thành bang này,theo hắn đoán chừng, dân số ở đây tối thiểu cũng phải đạt hơn 1 ức.

Điều này khiến hắn có chút kinh nghi, đám huyết tà tộc kia lại để mặc cho một toà thành bang có số dân như thế tồn tại?

Trong lúc Mục trần đang kinh nghi, đoàn người chạy nạn tới được nơi đây đã kích động hoan hô một tiếng, sau đó vọt tới phía thành bang.

Mà khi bọn họ đến gần thành bang, bên trong có mấy trăm đạo thân ảnh vọt ra, cản lại.

"Các ngươi từ đâu tới?!". Những người này dường như là thủ vệ, bọn họ nhìn lượng lớn người đang vọt tới, quát to.

"Chúng ta tới từ thiết huyết thành". Cô gái được Mục trần cứu lúc này chủ động lớn tiếng nói ra.

"Thiết huyết thành". Những thủ vệ này liếc mắt nhìn nhau, mặt lộ vẻ kinh sợ nói: "Nơi đó có một vị huyết ma tướng chiếm giữ, các ngươi làm sao chạy thoát được?"

Thiếu nữ kích động nói :"Là một vị thiên thần đại nhân, hắn từ trên trời giáng xuống, toàn bộ cường giả của huyết tà tộc tại thiết huyết thành đều bị hắn một tay diệt sạch, thậm chí ngay cả vị huyết ma tướng kia cũng bị một chưởng đánh chết!"

Tất cả thủ vệ trợn mắt há mồm, chợt không hẹn mà cùng nổi giận : "Nói nhăng nói cuội"

Đối với đám huyết tà tộc đáng sợ kia, bọn họ hiểu rất rõ ràng, loại sức mạnh kinh khủng đó không phải bọn họ có thể chống lại được, về phần huyết ma tướng thì càng là kinh khủng vô cùng, vậy mà trước mắt thiếu nữ này nói lại bị người khác một chưởng đánh chết, đơn giản mà nói thì thật nực cười.

Bất quá, đối với sự tức giận của bọn họ, những người dân này đều rối rít lên tiếng làm chứng, bộ dáng kích động kia, ngược lại khiến các thủ vệ giật mình.

"Đội trưởng, chẳng lẽ theo lời bọn họ là thật?". Một tên thủ vệ hướng về người dẫn đầu, thấp giọng nói.

Tên đội trưởng này cau mày, mặc dù hắn cảm thấy chuyện này quá mức hoang đường, nhưng trước mắt nhiều người cùng kháng nghị như thế, chẳng lẽ sự thật đúng như lời họ nói?

"Nếu chuyện này là thật, nhất định phải lập tức báo lên cho nữ vương"

Ánh mắt đội trưởng biến ảo, chợt vung tay lên, nói: "Cho bọn họ đi vào"

Đồng thời, hắn nhìn thiếu nữ kia : "Ngươi đi theo ta, gặp mặt nữ vương, kể chi tiết lại chuyện này!"

Vừa nói xong, hắn xoay người đi, cửa thành phía sau lưng cũng từ từ mở ra, dòng người bên ngoài thành nhất thời bạo phát ra tiếng hoan hô vui mừng sống sót sau kiếp nạn.

Thành thị trung ương, có một toà cung điện nguy nga, mà khi tên đội trưởng kia báo việc này lên xong, trong cung điện chợt có tiếng chuông dồn dập vang lên...

Trong một toà đại điện, toàn bộ cao tầng của toà thành bang này nhanh chóng hội tụ.

Mục trần ẩn núp trong hư không, ánh mắt của hắn quét về phía toà đại điện này, hơi kinh ngạc một cái, bởi vì hắn phát hiện, trong người trong đại điện quanh thân đều tản ra dao động sức mạnh không kém, dĩ nhiên, không kém này là so sánh với những dân bản địa trước mà hắn thấy...

Nhưng mà, cũng có mẩy người có thực lực khá mạnh mẽ, dựa theo Mục trần đoán, trình độ này đã gần với thực lực của huyết ma tướng kia.

Nếu đổi lại là đại thiên thế giới, cái này cũng tương đương với cực hạn thượng vị địa chí tôn.

Nhưng là...dưới sự cảm ứng cẩn thận của Mục trần, hắn cũng phát hiện ra, trong cơ thể mấy người này mơ hồ phát ra khí tức lạnh lẽo, khí tức này hắn cũng không lạ gì, chính là khí tức thuộc về huyết tà tộc.

"Trong cơ thể có trộn lẫn sức mạnh của huyết tà tộc..." Hai mắt mục trần híp lại, xem ra toà thành bang này nhìn như độc lập, nhưng lại vẫn dưới sự kiểm soát của huyết tà tộc.

"Cung nghênh nữ vương!"

Mà trong lúc mục trần đang dò xét lực lượng của cao tầng toà thành bang này, trong đại điện có thanh âm vang lên, khiến mục trần có chút kinh dị là, nữ vương trong lời đồn kia lại là một nữ tử thiên kiều bá mị....

Dung nhan của nữ tử cũng cực kỳ thanh lệ, da trắng như tuyết, vóc người có lồi có lõm, dưới lớp váy trắng là đường cong động lòng người, đôi mày liễu của nàng lộ ra một tia anh khí, trong con ngươi sáng hàm chứa một tia uy nghiêm.

Nhưng điều khiến Mục trần ngạc nhiên cũng không phải tuổi tác hay dung nhan của nàng, mà là dao động sức mạnh trên người nàng, không kém huyết ma tướng chút nào.

"Trong cơ thề nàng cũng không có lãnh khí của huyết tà tộc, cũng có nghĩa sức mạnh đó là của chính bản thân nàng, tự thân tu luyện mà thành? Nhưng mà sức mạnh trong cơ thể nàng cũng không coi là ngưng luyện, hẳn là có một phần đến từ ngoại lực..."

Trong lòng Mục trần sợ hãi than thở, rửa mắt mà nhìn nàng, bởi vì hắn hiểu rõ, ở hạ vị diện này, muốn đạt tới trình độ này rốt cục cần bao nhiêu cơ duyên cùng thiên phú...

Nếu hắn đoán không lầm, sợ rằng cô gái này chính là người mạnh nhất của dân bản địa tạl hạ vị diện này.

Xem ra, bất luận ở nơi nào, mỗi khi chủng tộc đối mặt với sự tuyệt diệt, sẽ luôn cỏ người trác tuyệt đứng ra, đi theo thiên mệnh cứu lấy đồng tộc..

Mà trong lúc Mục trần đang sợ hãi than thở, nữ tử váy trắng kia cũng ngồi xuống thủ toạ đại điện, đôi mắt sáng nhìn về thiếu nữ đang quỳ sát đất, nhu hoà nói: "Có thể nói kĩ càng lại chuyện trong thiết huyết thành không?"

Thiếu nữ trong đại điện ngẩng đầu lên, kích động nhìn nữ tử váy trắng nhu hoà, trong lúc toàn bộ sinh linh trên thế giới bị huyết tà tộc đồ sát như heo chó, chỉ có người trước mắt đứng ra, trải qua muôn vàn khó khăn mới có thể để cho nhân loại có một mảnh đất an toàn cuối cùng.

Tại hoàn cảnh nguy nan tuyệt vọng như vậy, không biết bao nhiêu người đã coi cô bé trước mắt là chúa cửu thế cuối cùng.

"Nữ vương bệ hạ, lời của chúng ta toàn bộ là thật, quả thật có một vị thiên thần đại nhân giáng lâm, thực lực của hắn vô cùng cường đại, chỉ bằng một chường đã giết chết huyết ma tướng trong thiết huyết thành". Trong lúc thiếu nữ nói chuyện, lại kích động đứng lên.

Thanh âm của nàng lan ra đại điện, không ngoài dự liệu, lại dẫn tới tiếng xôn xao khiếp sợ.

Thậm chí ngay cả nữ tử váy trắng kia, khuôn mặt cũng động dung, nàng hiểu rõ sức mạnh của huyết ma tướng trong huyết tà tộc, mặc dù nàng cũng có thể chiến thắng, nhưng muốn một chưởng giết chết, tuyệt đối là chuyện không thể nào.

"Hừ, thiên thần cái gì, chẳng qua là lừa mình gạt người!"

Bất quá, trong lúc không khí tại đại điện đang rung động, chợt có một tiếng cười lạnh vang lên, tầm mắt mọi người nhìn lại, chỉ thấy phía đầu đại điện, có một lão giả mặt mũi âm ế, đang nhếch miệng cười lạnh.

"Ta cảm thấy, việc cần suy tính trước mắt không phải là cái thiên thần chó má gì đó kia, mà là ứng phó thế nào với lửa giận của huyết tà tộc đi!". Lão giả âm ế thâm trầm nhìn một vòng toàn trường, sau đó nhìn thẳng về phía nữ vương trên vương toạ, nói: "Lần này giết chết một vị

huyết ma tướng cùng nhiều cường giả huyết tà tộc như vậy, huyết tà tộc chắc chắn sẽ không bỏ qua, bọn chúng nhất định sẽ truy xét được những người này"

"Cho nên, ta đề nghị bệ hạ đưa toàn bộ những người này ra đền bù, lại bồi thường thêm 5 triệu người nữa, nhanh chóng làm nguôi lửa giận của những đại nhân trong huyết tà tộc kia, nếu không, dưới thiên nộ của bọn họ, vùng đất an toàn cuối cùng của chúng ta cũng sẽ hoá thành tro bụi!"

"Đại quốc sư nói không sai, chúng ta nhất định phải mau chóng làm nguôi lửa giận của những đại nhân huyết tà tộc kia, những người này cũng phải giao ra". Thanh âm của lão giả âm ế vừa dứt, lại có 3 thanh âm khác phụ hoạ, đó là 3 nam tử trung niên, chỉ là sâu trong ánh mắt của bọn họ, cũng có huyết quang nhàn nhạt hiện lên.

Thanh âm của bọn họ vang lên trong đại điện, khiến cho không ít cao tầng xanh mét, bàn tay đều siết chặt lại, nhưng bọn họ cũng không dám lên tiếng, bởi vì họ biết, đám người quốc sư này không chỉ có thực lực siêu quần, chỉ đứng dưới nữ vương, hơn nữa trọng yếu nhất là, bọn họ đều thuộc phái thân cận huyết tà tộc, mà sức mạnh của bọn họ cũng tới từ huyết tà tộc.

"Nữ vương bệ hạ, cầu xin ngài đừng!"

Trong đại điện, thiếu nữ kia nghe thấy những người này lại muốn một lần nữa giao bọn họ cho đám ác ma huyết tà tộc kia, nhất thời sắc mặt trắng bệch, điên cuồng dập đầu về phía nữ vương, thanh âm thê lương vang vọng trong đại điện.

Trên vương toạ, bạch y nữ vương cũng nắm chặt tay, móng tay bấm sâu vào trong lòng bàn tay, truyền tới cảm giác đau nhói.

Trong đại điện, một nam tử khoác áo giáp sắc mặt xanh mét, rốt cục không nhịn được gầm nhẹ, nói :"Đại quốc sư, những người này coi chúng ta là nơi cứu vớt cuối cùng, vạn dặm mà tới, hiện giờ ngươi lại

muốn một lần nữa giao bọn họ cho đám ác ma kia, lòng của ngươi làm bằng sắt đá sao?"

Đại quốc sư nghe vậy, lạnh lùng quét mắt nhìn hắn một cái, châm chọc nói: "Không ngờ tới đại tướng quân còn nhiệt tâm bực này, chỉ là vạn nhất đến lúc chọc giận huyết tà tộc, đại tướng quân ngươi sẽ đi đánh nhau với bọn họ sao?"

Đại tướng quân kia cắn chặt răng, nói :"Cho dù là diệt vong, so với thế này cũng còn tốt hơn! Người ngoài đều cho rằng chúng ta dựa vào sức mạnh của mình đề đặt chân ở chỗ này, nhưng trong chúng ta ai cũng hiểu, đó là vì mỗi năm chúng ta đều phải giao nộp 5 triệu con dân, đưa bọn họ cho đám ác ma của huyết tà tộc kia nô dịch như súc vật!"

"Chỉ có như vậy, chúng ta mới có thể tiếp tục sinh tồn, nhưng loại sinh tồn mà không có tôn nghiêm này, chúng ta thật sự cần sao?"

"Thay vì hàng năm bị hút máu, còn không bằng dốc hết tất cả, cùng huyết tà tộc kia đánh một trận triệt để, cho dù là bị tuyệt diệt!"

Nói đến lời cuối cùng, hai hốc mắt hắn như muốn rách ra, hai mắt đỏ như máu, sự bi phẫn đó tràn ngập cả đại điện, khiến cho ánh mắt của đông đảo cao tầng đều đỏ bừng.

Bạch y nữ vương trên vương toạ, thân thể mềm mại của nàng cũng hơi run rẩy, đầu ngón tay bấm sâu vào lòng bàn tay, máu tươi theo đầu ngón tay nhỏ xuống.

Rất nhiều người đều coi nàng là chúa cứu thế của cả thế giới, nhưng chỉ nàng mới biết, căn bản thực lực của nàng cũng không đủ, nàng có thể duy trì sự tồn tại của quốc gia này không phải là dựa vào sức mạnh của nàng, mà là vì huyết tà tộc không muốn để bọn họ hoàn toàn tuyệt diệt, bởi vì bọn chúng cần nguồn thức ăn không ngừng...

Mỗi lần giao ra mấy triệu con dân, nhìn bọn họ bị đem đi, thê lương tuyệt vọng kêu khóc giữa tiếng cười ngông cuồng đám huyết tà tộc, nàng

thống hận mình vô lực, không chỉ mấy lần nàng muốn đồng quy vu tận cùng huyết tà tộc, nhưng cuối cùng nàng biết, nếu như vậy, bọn họ sẽ thật sự không có bất cứ cơ hội nào...

Mục trần đang ẩn núp trong hư không, hắn nhìn cảnh này mới chợt hiểu, khó trách quốc gia này có thể tồn tại, thì ra là vì huyết tà tộc cố ý tha cho, bởi vì bọn chúng cẩn một lượng lớn thức ăn, mà quốc gia này, nhìn qua thì là mảnh đất cứu vớt cuối cùng của bọn họ, nhưng thực ra...chẳng qua chỉ là đem con dân đổi lấy việc kéo dài hơi tàn mà thôi.

Như thế xem ra cùng thật đáng buồn.

Mục trần than nhẹ trong lòng một tiếng, nhưng mà cũng chính lúc này, hắn chợt thấy bạch y nữ vương chợt ngẩng đầu, tầm mắt của nàng hắn là trực tiếp nhìn về phía hư không chỗ hắn.

Nàng nhìn chăm chú, khiến Mục trần giật mình trong lòng, phải biết lúc này hắn đã hoàn toàn ẩn núp hư không, người ngoài căn bản không thể phát hiện, chẳng lẽ nàng lại có thể phát hiện ra hắn hay sao?

Mà trong lúc Mục trần đang kinh nghi, bạch y nữ vương đứng dậy, cắn chặt đôi môi đỏ mọng,sau đó hướng về phía hắn khom người, thanh ảm hơi có vẻ khàn khàn vang lên.

"Vị đại nhân này, nếu đã tới, xin mời ngài xuất hiện đi..."

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1377: Huyết Ma Vương

Thanh âm hơi khàn khàn của bạch y nữ vương truyền ra trong đại điện, dẫn đến thần sắc của đông đảo cao tầng khẽ biến, từng đạo ánh mắt cảnh giác đề phòng lập tức quét đến hướng nàng nhìn.

Có người nhìn trộm nơi này một lúc lâu, vậy mà bọn họ lại không phát hiện ra chút gì?

Dưới từng ánh mắt khẩn trương đề phòng trong đại điện, phiến hư không kia vốn đã tĩnh lặng một lúc lâu, rốt cục thì nổi lên từng đợt rung động, sau đó bọn họ nhìn thấy, một thân ảnh cao ráo từ hư không hiện ra, sau đó không nhanh không chậm đáp xuống đại diện.

- Cảm giác thật nhạy bén.

Mục Trần xuất hiện, có chút kinh ngạc nhìn về phía bạch y nữ vương, nói.

Loại ẩn núp này của hắn, cho dù là những cường giả cực hạn đại viên mãn của đại thiên thế giới cũng không thể phát hiện ra, không ngờ ở hạ vị diện này lại bị phát hiện.

- Tiểu nữ tử trời sinh cảm giác nhạy bén, cho nên mới có thể mơ hồ phát hiện.

. Nhìn thanh niên trước mắt, bạch y nữ vương cũng khẽ mỉm cười, trong lời nói cũng không có nửa phần uy nghiêm nữ vương, bởi vì nàng có thể cảm nhận được một tia áp bách như có như không trên người thanh niên này.

Cái cảm giác áp bách này khiến nàng cảm thấy nguy hiểm.

Thanh niên thần bí này, phi thường mạnh.

- thiên thần đại nhân!

Mà lúc này, thiếu nữ đang quỳ sát trong đại điện kia thấy Mục Trần, nhất thời kích động lên tiếng.

Trong đại điện nổi lên từng đợt xôn xao, đông đảo cao tầng đưa ánh mắt kinh nghi bất định nhìn về phía Mục Trần, hiển nhiên không ngờ được, thanh niên trẻ tuổi trước mắt này lại chính là thiên thần đại nhân trong miệng thiếu nữ kia.

- hừ, ngươi chính là tên đã tác quái?

Bất quá, trong lúc mọi người đang kinh nghi, chợt có tiếng cười lạnh truyền tới, chỉ thấy lão giả sắc mặt ảm ế kia đang âm trầm nhìn chằm chằm Mục Trần, quát lên:

- Ngươi có biết ngươi đã rước lấy bao nhiêu phiền toái? Lại dám giết cường giả huyết tà tộc của cả một toà thành, đến lúc đó, dưới cơn thịnh nộ của bọn họ, chúng ta cũng phải đem ngươi chôn cùng!

Mục Trần nghiên đầu, nhìn lướt qua lão giả kia một cái, cười cười, nói:

- Xem ra bất kể ở nơi nào đều sẽ có loại phản đồ nhu nhược, không có cốt khí

- ngươi nói cái gì?!

Lão giả kia thốt lên giận dữ.

Thanh âm của hắn vừa dứt, thân ảnh Mục Trần như quỷ mị xuất hiện trước mặt hắn, thần sắc lão giả biến đổi, huyết quang sâu trong mắt hiện lên, linh lực hùng hồn như núi lửa bộc phát ra, vỗ ra một chưởng.

soạt.

Bất quá, trong lúc sức mạnh trên người hắn đang dâng trào, thì một bàn tay thon dài như xuyên thấu không gian, bỏ qua tất cả phòng ngự, giống như ưng trảo, trực tiếp nắm lấy cổ họng hắn.

Mục Trần khẽ nâng tay, giơ lão giả âm ế kia lên, không cần biết hắn giãy dụa thế nào, đều không thể rung chuyển nổi bàn tay của Mục Trần.

- ngươi có tư cách gì nói chuyện với ta?

Mục Trần hướng về phía lão giả âm ế cười nói, trong mắt hắn hiện lên vẻ khinh bỉ chán ghét không thèm che giấu.

Sắc mặt lão giả rốt cục trở nên sợ hãi, bởi vì lúc này hắn cũng đã phát hiện ra, thanh niên thần bí trước mắt này rốt cục kinh khủng cở nào...

- buông ta ra, nếu không, huyết tà tộc sẽ không bỏ qua cho ngươi!

. Lão giả vùng vẫy, nói.

- Yên tâm, ngươi còn không có tư cách để ta ra tay

Mục Trần tiện tay vung một cái, lão giả âm ế kia bắn ra, nặng nề đập vào một cây cột đá, cả người bị găm sâu hoắm vào bên trong, một luồng sức mạnh cường đại trói buộc hắn lại, khiến hắn không cách nào thoát được, chỉ có thể bị treo trên cột đá, làm vật trang trí.

trong đại diện, đông đảo cao tầng trợn mắt há mồm nhìn cảnh này, đại quốc sư kia chính là cường giả kế dưới nữ vương, mà dưới tay của thanh niên thần bí này lại chẳng khác gì con kiến, không có chút sức phản kháng nào.

Mấy vị quốc sư khác sắc mặt cũng trắng bệch, không ngừng lui về phía sau, không dám nhìn thẳng vào Mục Trần, chỉ sợ mình sẽ trở thành người kế tiếp.

Trong đại điện hoàn toàn yên tĩnh, ánh mắt Mục Trần quét ra, mà phàm là người bị hắn nhìn vào thì đều câm như hến, cảm thấy áp lực nặng nề.

Ánh mắt của Mục Trần cuối cùng thì dừng lại trên người bạch y nữ vương, ánh mắt của nàng lại không sợ hãi nhìn thẳng vào hắn.

- Trước đỏ còn tưởng thế giới này thật sự có một nơi che chở cuối cùng, không ngờ cũng lại là một cái hố sâu nuốt người không nhả xương

. Mục Trần hướng về bạch y nữ vương cười một tiếng, thản nhiên nói.

Lúc trước hắn đã biết được, toà thành bang này nhìn thì là nơi che chở cuối cùng, nhưng hàng năm đều phải cống nộp mấy triệu con dân, khiến bọn họ trở thành thức ăn của huyết tà tộc, mặc người đùa bỡn.

Dường như nghe được thâm ý châm chọc trong lời nói của Mục Trần, sắc mặt nữ vương trở nên tái nhợt, trong con ngươi thoáng hiện nét xấu hổ.

- Vị đại nhản này...nữ vương đã tận lực, nếu như không nhờ nàng chống đỡ, hiện tại có lẽ ngay cả vùng đất để kéo dài hơi tàn chúng ta cũng không có

Trong đại điện, một ít cao tầng lúc này không nhịn được mở miệng, biện hộ cho nữ vương của bọn họ.

- Các ngươi đừng nói nữa

. Bạch y nữ vương nhẹ giọng cắt lời những người khác, sau đó thấp giọng:

- Đúng là do ta vô dụng, không có cách nào cứu vớt mọi người

Chợt nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt có chút nóng rực nhìn Mục Trần, nói:

- Vị đại nhân này, ngài cũng không phải là người của Huyết tà tộc, chỉ có ngài mới có thể thành vương, cứu vớt chúng ta

Mục Trần trước mắt này thực lực cường hãn vô cùng, thậm chí đủ để so sánh với một vị huyết ma vương, nếu như có hắn che chở, có lẽ huyết tà tộc cũng sẽ phải cố kỵ.

Nghe được lời của nàng, Mục Trần không khỏi bĩu môi, nữ nhân này hiển nhiên cũng đã xem hắn là sinh linh của thế giới này.

Vì vậy, hắn tức giận:

- Ta cũng không phải là người của thế giới này

Bạch y nữ vương ngẩn ra, chợt ánh mắt trở nên nóng rực, kích động hiếm thấy, nói:

- Đại nhân, ngài là từ trên trời tới?

- Xem ra ngươi cũng biết chút ít nhỉ.

. Đối với phản ứng của nàng, Mục Trần lại có chút kinh ngạc, xem phản ứng này thì dường như nàng cỏ biết đến sự tồn tại của đại thiên thế giới.

- Ta đã xem qua một ít cổ tịch, nói là bên trên thế giới này còn có Thiên ngoại thiên, mà cường giả của thiên ngoại thiên đủ sức để chống lại cường giả của huyết tà tộc

Bạch y nữ vương nói.

Trong đại diện, ánh mắt của đám cao tầng cũng rựa lửa, vô cùng kích động nhìn Mục Trần.

Mục Trần thấy ánh mắt đó của bọn họ, đang định nói chuyện thì thần sắc chợt động, hắn ngẩng đầu lên, nhìn về phía xa xôi, nóiPhiền phức tìm đến nơi rồi!"

Nghe Mục Trần nói thế, những người khác còn chưa hiểu cái gì, nhưng sắc mặt của bạch y nữ vương thì không nhịn được mà biến đổi, trong ánh mắt thoáng hiện vẻ cừu hận cùng một ít sợ hãi.

Toàn bộ thiên địa đều tràn ngập mùi máu tanh.

- Nguy rồi, là huyết tà tộc tới!

. Thấy sự biến đổi như vậy, những cao tầng này đều nhất thời biến sắc, trên khuôn mặt hiện lên vẻ sợ hãi nồng đậm.

Mà lúc này, cả toà thành bang bao la cũng trở nên hỗn loại, vô số dân bản địa sợ hãi nhìn bầu trời máu, bọn họ co quắp ngã xuống, phát ra thanh âm tuyệt vọng.

Trên thế giới này, huyết tà tộc xuất hiện chính là chuyện khiến người là tuyệt vọng.

Dưới vô số ánh mắt tuyệt vọng, xa xa có một mảng huyết vân lớn gào thét tới, cuối cùng xuất hiện trên bầu trời của thành bang, trong huyết vân hiện ra vô sô thân ảnh huyết sắc, ánh mắt hung ác dữ tợn.

ở vị trí đầu tiên, huyết vân tản ra, lộ ra 4 thân ảnh cao lớn như Ma Thần, bọn chúng 2 tay ôm ngực, ánh mắt âm lệ quét nhìn toà thành bang to lớn, cảm giác áp bách mạnh mẽ từ trong cơ thể chúng quét ra.

- Lại là 4 vị huyết ma tướng tới!

Nhìn thấy 4 thân ảnh cao lớn này, trong đại điện, sắc mắt những cao tầng này trong nháy mắt trờ nên trắng bệch, tất cả mọi người cũng toát ra vẻ sợ hãi, huyết ma tướng thì cho dù là nữ vương của bọn họ cũng chỉ có thể ứng phó một vị mà thôi.

Ánh mắt của Mục Trần cũng không thèm dừng lại trên 4 vị ma tướng, mà là nhìn về phía sau bọn họ, 2 mắt híp lại.

Mà dưới sự xăm soi của Mục Trần, 4 vị huyết ma tướng kia chợt cung kính lui ra, vì thế, phía sau bọn họ hiện ra một cái vương toạ huyết sắc, ở trên đó có một thân ảnh tóc trắng áo đỏ, đang lười biếng tựa vào.

Khi đạo thản ảnh này xuất hiện, tất cả các cao tầng đều run rầy, sự tuyệt vọng trong mắt cũng không che dấu được nữa, thậm chí một vài người bắt đầu run rẩy khuỵu xuống.

Cho dù là bạch y nữ vương kia cũng siết chặt bàn tay, thân thể mềm mại khẽ run một cái, khó khăn nói:

- Ngay cả huyết ma vương cũng xuất động sao...

- Huyết ma vương sao?

Mục Trần ngưng mắt nhìn đạo thân ảnh này, đây chính là huyết ma vương sao? Dựa theo hắn cảm ứng, thực lực của huyết ma vương này tương đồng với đám người tử vân chân quân, đều có thể so với cường giả chạm tới thiên chí tôn.

Thực lực như vậy, đã bắt đầu đủ để Mục Trần nhìn thẳng.

Cùng lúc đó, thân ảnh tóc trắng trên vương toạ kia cúi đầu nhìn về phía bọn họ, ánh mắt hờ hững, tựa như đối đãi với một đám súc vật đợi làm thịt.

Một khắc sau, thanh âm không chút cảm xúc của hắn cũng vang lên trong toàn bộ thiên địa:

- Đem người giao ra đây, lần này để trừng phạt, bản vương sẽ đem đi 10 triệu huyết thực

Thanh âm của hắn vang vọng trong thiên địa, nhất thời khiến cho cả toà thành bang vang lên vô số tiếng kêu tuyệt vọng.

Trong đại điện, tất cả các cao tầng đều trở nên run rẩy.

- Khặc khặc, không phải lúc trước các ngươi rất đắc ý sao?

. Mà trong lúc bọn họ đang sợ hãi, lúc này, lão giả bị găm trên cột đá kia lại cười lớn, ánh mắt ác độc nhìn chằm chằm Mục Trần.

Một vài cao tầng cũng run rẩy nhìn bạch y nữ vương, nói:

- Bệ hạ, chúng ta phải làm gì?

Bọn họ len lén nhìn về phía Mục Trần, hiển nhiên mơ hồ đã có ý muốn giao người.

Mục Trần nhìn mỉm cười nhìn cảnh này, cũng không nói gì, chỉ chăm chú nhìn nữ vương, muốn xem xem nàng lựa chọn thế nào.

trong đại điện hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm nữ vương, nàng lúc này cũng siết chặt tay, thân thể mềm mại run rẩy, chợt nàng hít sâu một hơi, bộ ngực đầy đặn phập phồng.

Ánh mắt nàng chậm rãi quét ra, nhẹ giọng nói:

- Các vị, các ngươi thật sự nguyện ý kéo dài hơi tàn như vậy, mặc cho bọn chúng nuôi nhốt chúng ta như súc vật sao?

Ánh mắt của tất cả mọi người đều đỏ bừng, thân thể run rẩy, đối với huyết tà tộc, làm sao bọn họ lại không cừu hận vô cùng, thế nhưng trước sức mạnh tuyệt đối như vậy cũng đủ khiến bọn họ tuyệt vọng.

Bạch y nữ vương tiếp tục nhẹ giọng nói:

- Bất kể các ngươi muốn thế nào, ta không muốn tiếp tục giao tộc nhân của chúng ta ra như súc vật, mặc cho bọn chúng nuốt chửng nữa...

Nói đến đây, sắc mặt nàng đột nhiên trở nên sắc bén quả quyết, nàng đưa mắt nhìn mọi người, trầm giọng nói:

- Cho nên, lần này, ta không giao người

Trong đại điện, thân thể của tất cả mọi người đều rung lên, sau đó ánh mắt phức tạp nhìn về Mục Trần, bọn họ làm sao lại không nhận ra,lần này tất cả hy vọng của nữ vương đều đã đặt cả trên người thanh niên này...

Nếu như thua, cả tộc của bọn họ sợ rằng sẽ hoàn toàn tuyệt diệt.

Mục Trần cũng có chút kinh ngạc nhìn bạch y nữ vương này một cái, hiển nhiên cũng ngạc nhiên vì sự quả quyết của nàng, dù sao loại lựa chọn này cũng không phải người bình thường có thể làm được.

Vì vậy, hắn nhìn mọi người thật sâu, nói:

- Trong huyết tà tộc này còn có tồn tại mạnh hơn huyết ma vương không?

Bạch y nữ vương lắc đầu, trầm giọng nói:

- Trong huyết tà tộc tổng cộng chỉ có 6 vị huyết ma vương, bọn họ chính là chúa tể của huyết tà tộc

- Vậy sao...

Mục Trần khẽ thở ra một hơi, sau đó dưới đông đảo ánh mắt chăm chú, hắn xoay người rời khỏi đại điện, cùng lúc đó, thanh âm của hắn cũng truyền ra trong đại điện.

- Vậy sau này bọn chúng chỉ còn 5 người.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1378: Nghiền Nát Hoàn Toàn

Huyết hồng tràn ngập thiên địa, trong tòa thành bang khổng lồ, vô số người dân run lẩy bẩy, mặt mũi sợ hãi, mà trên bầu trời, từng đạo thân ảnh huyết hồng dùng ánh mắt tham lam quét xuống, dáng vẻ tựa như đang quan sát chuồng nuôi súc vật.

Mà giữa lúc toàn bộ thiên địa đang chìm trong không khí tuyệt vọng, một thân ảnh trẻ tuổi từ đại điện chậm rãi bước ra, chân đạp hư không, lơ lửng trôi trên không trung.

Trên tầng mây huyết hòng, thân ảnh áo đỏ tóc trắng kia cũng cúi đầu nhìn xuống, một đôi mắt màu máu, không chút tình cảm nhìn chằm chằm vào Mục trần, lãnh đạm nói: "Chính ngươi giết một tòa thành dưới trướng bổn vương sao?"

Mục trần gật đầu cười, lơ đãng nói : "Tiện tay làm thịt một ít súc sinh hút máu mà thôi"

Lời vừa nói ra, nhất thời tất cả các ánh mắt ác độc đều bắn tới, ánh mắt của những cường giả huyết tà tộc như lưỡi đao, dường như muốn xé hắn ra thành mảnh vụn.

Mà trong thành bang, vô số người dân cũng hoảng sợ nhìn cảnh này, bọn họ không ngờ tới, người trẻ tuổi này lại dám chống đối huyết ma vương...đó là tồn tại giống như ma thần a, một khi nổi giận, chắc chắn sẽ máu chảy thành sông.

Huyết ma vương 2 mắt híp lại, có chút âm trầm nhìn mục trần, nói :"Trên thế giới này còn không có ai dám nói chuyện với bản vương như

vậy"

Mục trần nghe vậy thì cười khẩy một tiếng, lắc đầu, nói :"Xem ra ngươi ở hạ vị diện tác oai tác quái đã thành thói, chỉ là một cái huyết ma vương của huyết tà tộc thì là cái quái gì?"

Nghe được 3 chữ hạ vị diện, ánh mắt của huyết ma vương rốt cục ngưng lại, hắn kinh nghi nhìn chằm chằm mục trần, chậm rãi nói:

"Ngươi là người của đại thiên thế giới?"

Mục trần nhẹ giọng nói: "Làm ác quá nhiều, chung quy sẽ có người đến bắt các ngươi"

"Chỉ bằng ngươi?". Khuôn mặt tái nhợt của huyết ma vương lộ ra một nụ cười khinh miệt, nói :"Bằng thực lực đại viên mãn địa chí tôn của ngươi? Chẳng lẽ muốn lấy sức một người chống lại huyết tà tộc ta?"

"Có gì không thể?" Mục trần cười một tiếng.

Trong mắt huyết ma vương xẹt qua một chút sát ý âm trầm, việc đại thiên thế giới nhúng tay vào nằm ngoài dự liệu của hắn, cho nên, bọn hắn phải triệt để giết chết người trước mắt, nếu không tới lúc đó dẫn tới cường giả đại thiên thế giới ùn ùn kéo tới thì huyết tà tộc bọn hắn chỉ sợ cũng sẽ xui xẻo.

"giết hắn". Hắn lạnh lẽo nói với 4 vị huyết ma tướng trước mắt, hắn bẩm sinh đã cẩn thận, dĩ nhiên là phải dò xét trước lai lịch của Mục trần.

"dạ!"

Bốn vị huyết ma tướng nghe vậy, nhất thời tuân lệnh, ánh mắt dữ tợn hướng về MỤc trần, bọn chúng không chút nào do dự, bàn chân dậm một cái, thân hình hóa thành 4 đạo huyết quang, xông thẳng về phía Mục trần.

ùng ùng!

Huyết quang mênh mông từ trên cơ thể 4 người quét ra, trong thiên địa đều tràn ngập mùi máu tanh, mà phía dưới thành thị, vô số người dân nhìn thấy cảnh này đều kinh hãi run sợ, bọn họ hiểu rõ thực lực của huyết ma tướng, hiện giờ cả 4 vị đồng thời ra tay, dù là nữ vương của bọn họ, sợ rằng cũng sẽ không có chút khả quan nào.

Mà bên ngoài đại điện, bạch y nữ vương cùng với tất cả các cường giả khác đều hội tụ ở đây, bọn họ cũng ngưng mắt nhìn trận chiến sắp diễn ra trên bầu trời, thân thể căng thẳng, hiền lộ ra sự sốt ruột trong lòng.

Dù sao bọn họ cũng không biết rõ về thực lực chân chính của Mục trần, đối mặt với 4 vị huyết ma tướng liên thủ, rốt cục mục trần có chống lại nổi hay không.

Nếu không được thì sợ rằng...hôm nay sẽ là ngày diệt tuyệt của bọn họ. Soạt soạt!

Mà dưới vô số ánh mắt chăm chú, 4 đạo huyết quang xông thẳng về phía Mục trần, lúc này, hắn cũng ngẩng đầu, thần sắc bình thản nhìn 4 vị huyết ma tướng khí thế ngập trời.

Năm ngón tay chậm rãi siết chặt, bên ngoài nắm đấm có ánh sáng thủy tinh óng ánh toát ra.

Sau đó, thân hình của hắn vẫn không nhúc nhích, đánh ra một quyền, ong ong!

Quyền quang thủy tinh sáng chói đột nhiên bành trướng, chớp mắt sau đã biến thành một đạo quyền quang ngàn trượng, trực tiếp xuyên thủng hư không, xuất hiện trước mặt 4 vị huyết ma tướng với tốc độ không thể hình dung.

Thủy tinh quyền quang quá mức tấn mãnh, cho tới khi quyền quang xuất hiện phía trước mặt, 4 vị huyết ma tướng mới kịp phản ứng, lúc này, thần sắc dữ tợn biến đổi, quát to một tiếng, 4 huyết hồng hồng lưu từ

trong cơ thể họ gào thét ra, mang theo sức mạnh cường hãn vô cùng, cứng rắn va chạm với thủy tinh quyền quang.

xèo xèo!

vậy mà, thời điểm quyền quang va chạm với 4 dòng huyết hồng hồng lưu, hồng lưu tan rã trong nháy mắt, tựa như băng tuyết gặp nham tương...

Sắc mặt của 4 vị huyết ma tướng rốt cục trở nên kịch biến, trên khuôn mặt bọn chúng hiện lên vẻ hoảng sợ, hiển nhiên chưa từng ngờ tới, cả 4 người liên thủ mà không chịu nổi một kích của người này...

Đây dường như hoàn toàn không cùng một đẳng cấp!

"Mau lui lại!"

4 người hoảng sợ rút lui, cố gắng thoát đi.

"Muốn đi là được?" Mục trần cười lạnh một tiếng, trong mắt sát ý lộ ra, đối với đám huyết tà tộc này,hiển nhiên hắn cũng thống hận đến cực điểm, trước mắt nếu có cơ hội, tất nhiên sẽ không có chút nào nương tay.

Hắn búng ngón tay ra, thủy tinh quyền quang xuyên thủng hư không, nặng nề đánh lên thân thể 4 vị huyết ma tướng.

a!

Nhất thời, tiếng kêu thảm thiết thê lương vang vọng cả bầu trời!

Phía chân trời, thủy tinh quyền quang chậm rãi tiêu tán, mà phía dưới quyền quang, thân thể của 4 vị huyết ma tướng cũng hoàn toàn tan rã, , ngay cả một chút hài cốt cũng không còn.

Dưới một quyền, 4 vị huyết ma tướng thi cốt vô tồn.

vào lúc này, toàn bộ thiên địa đều tĩnh lặng lại, thành thị vốn hỗn loạn thì hiện giờ, vô số người dân đang tuyệt vọng chờ chết đều mở to mắt,

kinh hãi muốn chết nhìn cảnh này...

Huyết ma tướng cường đại đến vô địch trong mắt bọn họ, dưới tay của thanh niên thần bí kia lại yếu ớt như vậy?

"Đó là thiên thần đại nhân!"

Một vài người dân được mục trần cứu lúc trước chợt kích động lên tiếng, rồi sau đó nhanh chóng lan ra toàn thành, dẫn tới vô số âm thanh kích động xôn xao.

"Thật sự là thiên thần sao?"

"Cường đại như thế, lại không phải người của huyết tà tộc, vậy nhất định là thiên thần chân chính!"

"Thiên thần tới cứu vớt chúng ta sao?"

Trong tòa thành bang khổng lồ, lúc này, vô số người dân đều kích động quỳ lạy xuống, trải qua vô số lần tuyệt vọng, rốt cục lúc này bọn họ đã nhìn thấy một tia rạng đông.

Trước đại điện, đông đảo cao tầng lúc này cũng đồng loạt thất thanh, bọn họ nhìn thân ảnh trẻ tuổi đang đứng trên bầu trời một cái, đều không kìm được mà nuốt nước bọt.

Một quyền giết chết 4 vị huyết ma tướng, uy năng bậc này, hiển nhiên đã làm bọn họ rung động.

Đôi mắt của bạch y nữ vương cũng mang vẻ kỳ dị nhìn Mục trần chăm chú, loại sức mạnh cường đại đến mức đủ để bảo vệ tộc nhân đó, đã khiến nàng sinh lòng hướng tới.

Mà trong lúc vô số người dân kích động hoan hô, trên bầu trời, những cường giả huyết tà tộc người người đều biến sắc, những năm gần đây, bọn chúng ở thế giới này hoành hành ngang ngược, không ai có thể ngăn

cản, cho nên đã tạo thành tính ngông cuồng, nhưng hiện tại, cuối cùng cũng bị trả giá thảm trọng.

Đây chính là 4 vị huyết ma tướng a, cho dù là trong huyết tà tộc của bọn chúng cũng đều là cao tầng, vậy mà dưới tay người thanh niên kia lại yếu ớt như con kiến.

Trong huyết tà tộc, đông đảo cường giả ánh mắt sợ hãi, sau đó bọn chúng không ai bảo ai, cùng nhìn về phía huyết ma vương trên vương tọa, mà lúc này, sắc mặt hắn cũng âm trầm, ánh mắt âm lãnh nhìn chằm chằm Mục trần.

Kẻ kia thể hiện ra chiến lực có chút nằm ngoài dự liệu của hắn.

Bất quá, kẻ này càng khó giải quyết, như vậy hôm nay hắn càng muốn giết ở chỗ này, nếu không chẳng phải lại cho đám dân bản địa kia hy vọng?

"Hừ, thiên thần? Hôm nay bản vương muốn tự mình xem xem, nếu chém chết cái gọi là thiên thần kia tại đây, sau này các ngươi còn có gan phản kháng huyết tà tộc ta hay không?" Giọng nói huyết ma vương lạnh lẽo, sau đó hắn chậm rãi từ vương tọa đứng lẽn.

Mà cùng với việc hắn đứng lên, vô số âm thanh kích động trong tòa thành bang này cũng yên lặng lại, những năm qua, nói cho cùng thì bóng ma của huyết ma vương ở trong lòng họ quá lớn, nếu nói trong mắt bọn họ huyết ma tướng là vô địch, vậy thì huyết ma vương chính là ma thần...

vị thiên thần trẻ tuổi thần bí này mặc dù rất mạnh, nhưng không ai dám đảm bảo là hắn có thể thắng được huyết ma vương như ma thần kia được không.

Thắng lợi lúc trước chẳng qua là thuốc thử đầu tiên mà thôi

Trước đại điện, sắc mặt đám người bạch y nữ vương cũng trở nên ngưng trọng, lúc trước mục trần xuất thủ đúng là tương đối rung động, nhưng cái này còn chưa đủ, bởi vì nếu hắn không thể thắng được huyết ma vương thì tất cả rung động lúc trước cùng sẽ không còn chút ý nghĩa

gì-

Dưới vô số ánh mắt 2 bên chăm chú, mục trần cũng ngẩng đầu nhìn huyết ma vương tóc trắng tung bay, hai mắt hắn híp lại, trong 2 con ngươi, thủy tinh tháp như ẩn như hiện.

Trên huyết vân, thân thể huyết ma vương chậm rãi bay xuống, cuối cùng đáp xuống trước mặt mục trần, hai tay ôm ngực, huyết bào tung bay, huyết quang trong mắt hiện lên : "Nếu bây giờ ngươi chủ động rời khỏi tòa hạ vị diện này, bản vương có thể tha cho ngươi rời đi"

Mục trần cười cười, xòe bàn tay ra, linh lực cường hãn như điện quang nhộn nhạo giữa lòng bàn tay, hắn nhìn chằm chằm huyết ma vương : "Vậy thì phải xem một chút, rốt cục ngươi có bản lãnh đó hay không"

"Ngu xuẩn muốn chết!"

Trên khuôn mặt huyết ma vương hiện lên một nụ cười dữ tợn, thoáng chốc, hai tay hắn đột nhiên dang ra, lúc này, toàn bộ thiên địa đều trở nên âm u, vô tận biển máu sau lưng cuồn cuộn, mà giữa biển máu cuồn cuộn, một tòa ma ảnh huyết hồng khổng lồ mấy vạn trượng chậm rãi hình thành.

Áp lực kinh khủng bao phủ cả thiên địa, dưới ma ảnh huyết hồng này, dường như cả trời đều sụp xuống.

Trước đại điện, bạch y nữ vương nhìn ma ảnh huyết hồng, hàm răng trắng muốt cắn chặt đôi môi đỏ mọng, thậm chí có máu tươi chảy ra, bởi vì lúc này, nàng một lần nữa nhớ về quá khứ sợ hãi xa xôi, khi đó, chính

là ma ảnh huyết hồng này càn quét,toàn bộ những trưởng bối trong tông phái của nàng đều chết hết...

Sức mạnh của đạo ma ảnh kia căn bản bọn họ không thể kháng cự...

Mà sau lưng nàng, những cao tầng khác sắc mặt cùng trắng bệch, run rẩy kịch liệt, tựa như sắp khuỵu xuống.

Toàn bộ thiên địa đều run rẩy vì một tòa ma ảnh này.

Chỉ có mục trần ngẩng đầu lên nhìn một màn này, cười nhạt nói : "Đây hẳn chính là thủ đoạn mạnh nhất của ngươi?"

Tên Huyết ma vương này cũng thật sự cẩn thận, căn bản cũng không có ý dò xét, vừa ra tay là tế xuất lá bài tẩy.

"Đã như vậy..."

Mục trần hướng về huyết ma vương khẽ mỉm cười, chỉ là, bên trong nụ cười kia không có chút nhiệt độ nào, trong 2 con ngươi của hắn, ánh sáng thủy tinh khởi động, một tòa thủy tinh tháp bắn ra, nhẹ nhàng rơi xuống bàn tay hắn.

"Ta cũng sẽ không khách khí..."

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1379: Trấn Ma

Huyết ảnh mấy vạn trượng sừng sững nơi chân trời, che lấp cả bầu trời, mùi máu tanh tràn ngập cả thiên địa, tản ra ma thần uy!

Trong thiên địa, vô số ánh mắt sợ hãi nhìn ma ảnh huyết hồng, loại ma uy đó khiến cho tất cả người dân ở đây không có nổi chút lòng tin chống cự nào.

Mà dưới vô số ánh mắt hoảng sợ, mục trần ngược lại đứng bình tĩnh vững vàng trên bầu trời, trong tay của hắn nâng lên một tòa tháp thủy tinh, thần sắc bình tĩnh không chút gợn sóng, giống như đầm sâu.

"Nếu ngươi muốn làm anh hùng ở cái thế giới này, hôm nay bổn vương giúp ngươi toại nguyện"

Thản ảnh của huyết ma vương xuất hiện trên huyết ảnh vạn trượng, ánh mắt hắn từ cao nhìn xuống Mục trần, khóe miệng hiện lên nụ cười gằn dữ tợn, bản thân là một thành viên của ngoại vực tà tộc, đương nhiên là hắn tương đối hiểu các cấp bậc của đại thiên thế giới, Mục trần trước mắt chẳng qua mới chỉ lả đại viên mãn địa chí tôn, đổi lại là huyết tà tộc bọn họ thì cũng mạnh hơn huyết ma tướng một ít, nhưng so với huyết ma vương thì kém xa.

"Huyết Nhật hàng lâm!"

Khi tiếng cười dữ tợn của huyết ma vương vừa dứt, hắn cũng không chần chờ chút nào nữa, chân phải giẫm một cái, huyết ảnh mấy vạn trượng dưới chân chợt há to miệng, huyết quang từ trong miệng phun ra, trực tiếp tạo thành một vầng huyết nhật to lớn.

Huyết nhật trôi lơ lửng trên không trung, huyết quang tràn ngập, mà nơi huyết quang chiếu xuống, thậm chí cả thành thị phía dưới cũng dần dần bị ăn mòn.

"Đi đi"

Huyết ma vương cười lạnh một tiếng, chỉ thấy huyết nhật ầm ầm phủ xuống, nhanh như sấm đánh, trực tiếp định vị phương hướng chỗ Mục trần, ầm ầm lao đi.

"Không phải ngươi thích làm chúa cứu thế sao? Nếu ngươi né tránh ra, sợ rằng toàn bộ người bên dưới thành đều sẽ bị huyết nhật giết sạch". Huyết nhật rơi xuống chỗ mục trần, huyết ma vương thì đắc ý cười nói.

"Sao phải giở mấy cái trò mèo này?" Mục trần nghe vậy thì cười nhạt, không phải tên này muốn hắn không tránh né hay sao, chỉ có điều từ đầu đến cuối tên huyết ma vương này đã ảo tưởng một điều, đó là thực lực của hắn trong mắt Mục trần cũng không có cao như hắn tưởng.

Vì vậy, thân hình Mục trần vẫn không nhúc nhích, chỉ ngẩng đầu nhìn huyết nhật đang gào thét tới, đợi đến khi gần tới nơi, hai tay hắn mới kết ấn.

Ong ong!

Cùng với việc ấn pháp của Mục trần biến hóa, chỉ thấy vô số đạo ánh sáng thủy tinh từ trong lòng bàn tay bắn ra, ngắn ngủi vài hơi thở liền biến thành một cái lưới thủy tinh khổng lồ mấy vạn trượng, bao trùm hoàn toàn lấy huyết nhật.

"Không biết trời cao đất rộng!"

Huyết ma vương thấy vậy, nhất thời nhếch mép cười một tiếng, bên trong huyết nhật kia có hàm chứa sức mạnh đặc biệt của huyết tà tộc, tràn đầy tính ăn mòn, một khi dính vào sẽ giống như giòi bọ trong xương, cực kỳ phiền phức.

Thế mà mục trần lại chọn cách ngạnh kháng như thế, theo hắn thấy thì đó là tự tìm đường chết không nghi ngờ.

Dưới ánh mắt châm chọc của huyết ma vương, ánh sáng thủy tinh cùng huyết nhật chạm nhau, nhưng một khắc sau, nụ cười châm chọc trên mặt huyết ma vương nhất thời cứng đơ lại.

Bởi vì hắn thấy, khi 2 bên tiếp xúc với nhau, ánh sáng trên huyết nhật bắt đầu ảm đạm xuống với tốc độ mắt thường cũng có thể nhìn thấy được, cảm giác đó dường như đã bị phong ấn sức mạnh lại vậy.

xèo xèo!

Huyết hồng yên vụ* không ngừng bốc lên từ trên huyết nhật, mà cùng với việc lưới thủy tinh dần dần siết lại, vầng huyết nhật kia cũng bắt đầu bị thu nhỏ lại.

*khói màu máu

Ngắn ngủi mấy hơi thở sau, lưới thủy tinh khép lại, mà huyết nhật kia thì biến thành một viên hạt châu màu đỏ cỡ chừng bàn tay, bên ngoài hạt châu hiện lên từng đường văn lộ cổ xưa, tựa như phong ấn.

Mục trần xòe bàn tay ra, viên huyết hồng linh châu này bay vào trong tay hắn, hắn ngẩng đầu lên, nhìn huyết ma vương thần sắc đang bị chấn động, cười cười nói: "Trả cho ngươi này!"

Thanh âm vừa dứt, cánh tay hắn rung lên, viên huyết hồng linh châu bắn ra, nhưng mà cũng không phải là bắn về phía huyết ma vương, mà là bắn về đông đảo cường giả huyết tà tộc bên trong huyết vân.

"Mau tránh ra!" Huyết ma vương thấy vậy, nhất thời quát lên.

Oanh!

Nhưng mà, khi thanh âm của hắn vừa dứt, viên huyết hồng linh châu đã ầm ầm nổ tung ra, máu tươi cuồn cuộn bắn ra khắp nơi, phàm là

cường giả huyết tà tộc bị dính vào thì đều bị sức mạnh đáng sợ kia ăn mòn thành tro bụi.

Trên bầu trời, từng mảnh huyết vân tiêu tán, vô số cường giả huyết tà tộc bị dính vào, tử thương thảm trọng, hoàn toàn hỗn loạn.

Mà so sánh với đám người huyết tà tộc đang cuống cuồng kia mà nói, thì bên trong thành bang, vô số người dân đều trợn mắt há mồm, lúc trước bọn họ vừa mới còn sợ hãi vì thế công hủy diệt của huyết ma vương, nhưng ai ngờ tới, ngắn ngủi mấy hơi thở sau, vị thiên thần đại nhân thần bí kia đã nhẹ nhàng hóa giải thế công của đối phương, hơn nữa còn phản ngược lại công kích, giết hơn một nửa cường giả huyết tà tộc.

Trước đại diện, đám người bạch y nữ vương sắc mặt cũng kinh sợ, sau đó kích động đến run người, những năm qua bọn họ còn chưa từng nhìn thấy huyết ma vương lại chật vật như thế, có lẽ, thanh niên thần bí trước mắt này thật sự có năng lực chiến thắng huyết ma vương?

Trên bầu trời, sắc mặt huyết ma vương xanh mét, ánh mắt nhìn Mục trần như muốn phun ra lửa, mục trần không chỉ đỡ được thế công của hắn, vậy mà còn phản ngược thế công của hắn trở lại, đây quả thực chính lả dùng tay của chính hắn tát hắn một cái thật kêu ngay trước mắt mọi người.

"Vậy đã không chịu nổi? Kịch vui vừa mới mở màn thôi." Mục trần nhìn huyết ma vương sắc mặt xanh mét, cười nhạt nói.

Huyết ma vương nghe vậy, nhất thời nảy sinh lòng cảnh giác, chợt ngẩng đầu, sắc mặt biến đổi.

Chỉ thấy trên bầu trời, một tòa thủy tinh tháp cực kỳ khổng lồ từ trên trời giáng xuống, trực tiếp bao trùm tất cả đường lui của hắn, hơn nữa ánh sáng thủy tinh nờ rộ, phong tỏa lấy không gian, khiến cho hắn không thể tránh né.

ầm!

Cự tháp đáp xuống, bao trùm lấy huyết ma vương lẫn toàn bộ huyết ảnh khổng lồ dưới chân hắn.

Mà thân ảnh mục trần cũng theo đó biến mất, tiếp theo, chớp mắt một cái hắn đã xuất hiện trong thủy tinh tháp, hắn nhìn huyết ma vương, lúc này sắc mặt xanh mét, cảnh giác quan sát bên trong tháp. Tay áo Mục trần vung lên, chí tôn linh dịch biến thành dòng lũ, cuồn cuộn không ngừng chảy ra từ trong tay áo hắn.

Khi chí tôn linh dịch đạt tới mức 5000 vạn, mục trần ngừng lại, búng ngón tay ra, dòng lũ gào thét, trực tiếp lao về phía vách tháp.

Oanh!

Trên vách tháp, 8 hình vẽ cổ xưa dữ tợn hiện ra, chỉ thấy 8 hình ảnh như ma thần kia chậm rãi rục rịch, nửa người hóa thành thực chất, lộ ra trên vách tháp, miệng há to, nuốt mẩy ngàn vạn chí tôn linh dịch kia vào trong cơ thể.

Mà sau khi nuốt mấy ngàn vạn chí tôn linh dịch,trên 8 pho ma thần này liền tản ra dao động vô cùng kinh khủng.

Lúc này huyết ma vương cùng vô cùng khiếp sợ nhìn 8 pho ma thần, bời vì ở trên đó, hắn phát hiện ra một cỗ uy áp kinh khủng từ trong linh hồn.

"Những ma tượng này thế mà lại được luyện chế từ ma đế?!" Nội tâm huyết ma vương điên cuồng gào thét, hiển nhiên hắn đã nhận ra loại dao động quen thuộc này.

Tám pho ma tượng này khi còn sống chính là ma đế trong ngoại vực tà tộc bọn họ!

"Đáng chết, tên tiểu tử này rốt cục có lai lịch gì? Không thể ở lại chỗ này, nhất định phải nhanh chóng truyền tin tức về, để mấy huyết ma vương khác lập tức liên thủ, chém chết kẻ này!". Ánh mắt huyết ma

vương điên cuồng lóe lên, vào giờ phút này, hắn rốt cục đã cảm thấy có chút sợ hãi, 8 tòa ma thần kia khiến hắn cảm thấy một khí tức tử vong!

"Bây giờ mới tính chạy sao? chậm rồi". Mục trần nhìn ánh mắt huyết ma vương lóe lên, liền đoán được suy nghĩ của hắn, lúc này, tiếng cười lạnh lẽo vang lên, ngón tay búng ra, xa xa chỉ vào huyết ma vương.

"Bát bộ phù đồ, phù đồ diệt ma quang"

Cũng vào lúc này, thanh âm đạm mạc của mục trần vang lên bên trong tòa tháp khổng lồ.

Vù!

Cùng lúc đó, bên trẽn vách tháp,dường như 8 tòa ma thần giơ ngón tay sắc bén ra, chỉ về hướng huyết ma vương, chớp mắt sau đó, đầu ngón tay có 8 luồng ánh sáng đen bắn ra.

Ánh sáng đen trực tiếp xuyên thủng hư không, chớp mắt liền xuất hiện quanh thân huyết ma vương, mỗi luồng sáng đều phong tỏa hết thảy đường lui của huyết ma vương.

Tám luồng sáng đen gào thét tới, khí thế mặc dù không mạnh, nhưng lúc này, huyết ma vương đã dựng hết cả tóc gáy lên, một luồng khí tức tử vong không cách nào tả nổi đã bao phủ trong lòng.

"Đáng chết, tên này mới chỉ thực lực đại viên mãn, tại sao lại có thể thi triển ra công kích kinh khủng như thế?!". Trong lòng huyết ma vương điên cuồng gầm thét, không còn ung dung như ban đầu nữa, một khắc sau, thân thể của hắn trong nháy mắt phình to ra, oành một tiếng, nổ tung.

Huyết quang vô tận cuồn cuộn lan ra, thế mà 8 luồng ánh sáng đen kia vẫn không chút ảnh hưởng, tiếp tục bắn vào mênh mông huyết quang.

Vài hơi thờ sau, chất lỏng màu đen đột nhiên bộc phát ra, lan tràn khắp nơi, phàm là huyết quang bị dính vào đều sẽ bị chất lỏng đen ăn mòn trong nháy mắt.

Ngắn ngủi chỉ một phút, huyết quang mênh mông đã biến mất hầu như không còn, còn sót lại một tia huyết quang thì chật vật chạy thục mạng dưới sự truy đuổi của chất lỏng đen.

Bành!

Huyết quang rốt cục không chịu nổi, vặn vẹo một cái, biến thành một bóng người, lúc này huyết ma vương đã cực kỳ chật vật, dao động sức mạnh vốn cường đại thì lúc này đã suy yếu tới cực điểm, trên thân thể hiện đầy những vết ố màu đen.

Vẻ mặt hắn sợ hãi nhìn mục trần, hiển nhiên không ngờ rằng thủ đoạn của Mục trần lại kinh khủng như thế, chỉ vừa ra tay đã đánh hắn vào nơi vạn kiếp bất phục.

"Ngươi không thể giết ta, nếu giết ta, những huyết ma vương khác sẽ có cảm ứng, đến lúc đó, bọn họ liên thủ, ngươi chắc chắn phải chết không nghi ngờ!". Huyết ma vương quát lên.

"Ồ vậy à?"

Mục trần giật mình một cái, chợt cười cười, nói :"Vậy thì không giết ngươi!"

nghe vậy, huyết ma vương vui mừng trong lòng, nhưng mà còn không đợt hắn vui mừng ra ngoài mặt thì thanh ảm lạnh lẽo của Mục trần lại truyền tới: "Cứ phong ấn ngươi lại cũng được"

Ong ong!

Trong nháy mắt khi tiếng nói của Mục trần vừa dứt, bên trong tòa tháp liền bộc phát ra vô tận ánh sáng thủy tinh, những ánh sáng này tụ đến, trực tiếp ngưng tụ bên ngoài thân thể huyết ma vương.

Mà khi ánh sáng thủy tinh chiếu rọi xuống, huyết ma vương hoảng sợ phát hiện ra, toàn bộ sức mạnh trong cơ thể hắn đang bắt đầu ảm đạm với một tốc độ kinh người, dù lả hắn cũng không cách nào điều động được.

"Bản vương liều mạng với ngươi!"

Huyết ma vương hoảng sợ tột độ, gầm lên một tiếng, định thúc giục sức mạnh, trực tiếp tự bạo.

"Phong!"

Nhưng mà, mục trần cũng không cho hắn cơ hội tự bạo, âm thanh lạnh như băng vang lên, ánh sáng thủy tinh điên cuồng siết lại, sau đó huyết ma vương gào lên thê lương thảm thiết, thân thể của hắn thu nhỏ lại, vài hơi thở sau đã biến thành một viên huyết hồng quang cầu , trôi lơ lửng giữa không trung.

Mục trần giơ tay ra, huyết hồng quang cầu rơi vào lòng bàn tay, bên trên bề mặt cỏ văn lộ thủy tinh không ngừng xoay tròn, mà bên trong quang cầu, có thể thấy được khuôn mặt dữ tợn của huyết ma vương.

Mục trần nhìn khuôn mặt dữ tợn của huyết ma vương, khẽ mỉm cười.

"Ngươi thua."

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1380: Thỉnh Cầu

Trên bầu trời tòa thành bang to lớn, một tòa thủy tinh tháp lẳng lặng lơ lửng, bên trẽn phát ra vầng sáng lưu chuyển, tản ra uy năng thần bí.

Mà trong thiên địa, bất kể là vô số người dân trong thành bang hay những cường giả huyết tà tộc, đều gắt gao chăm chú nhìn thủy tinh tháp, bởi vì bọn họ hiểu rõ, vận mệnh của bọn họ sẽ quyết định bởi việc ai có thể từ trong tòa thủy tinh tháp này bước ra!

Bởi vì đó chính là kẻ thắng sau cùng.

Cho nên, toàn bộ thiên địa đều yên tĩnh, không khí khẩn trương khắp nơi, khiến cho không ai dám mở miệng.

Mà trước đại điện, những cao tầng của người dân nơi đây cũng sốt rột đến mức trên trán không ngừng đổ mồ hôi, sau một lúc khá lâu, bọn họ khẩn trương nhìn về phía bạch y nữ vương, thấp giọng nói: "Bệ hạ, vị thiên thần đại nhân kia thật sự sẽ thắng sao?"

Nếu vị thiên thần đại nhân mà bọn họ gửi gắm toàn bộ hy vọng kia thất bại, vậy hôm nay ở chỗ này, chắc chắn sẽ máu chảy thành sông, thây chất thành núi, thậm chí nói không chừng, bọn họ sẽ bị huyết ma vương trong cơn giận dữ tuyệt diệt.

Bạch y nữ vương thanh lệ mặc dù cũng chăm chú nhìn thủy tinh tháp, nhưng so với những người khác thì nàng tỏ ra bình tĩnh hơn nhiều, nàng chỉ là nhẹ giọng nói : "Chúng ta không phải đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất hay sao?"

"Chẳng lẽ còn có tình huống nào tồi tệ hơn việc chúng ta vị nuôi nhốt như súc vật như bây giờ?"

Nghe thấy vậy, những cao tầng khác cũng im lặng, chợt nặng nề gật đầu một cái, thay vì như thế, còn không bằng tuyệt diệt cho thống khoái, ít nhất như vậy, bọn họ còn có thể giữ lại một chút tôn nghiêm.

ong!

Mà trong khi bọn họ nói chuyện, trên bầu trời, thủy tinh tháp yên tĩnh đã lâu bất chợt chấn động, vì thế, tất cả các ánh mắt trong thiên địa đều gắt gao nhìn...

cho dù là bạch y nữ vương cũng cắn chặt đôi môi đỏ mọng, bàn tay khẽ run, hiển lộ tâm trạng thấp thỏm trong lòng.

Mặc dù đã tính đến tình huống xấu nhất, nhưng ít ra trong lòng của họ không phải cũng còn có chút mong chờ cùng khát vọng sao?

Vù!

Mà dưới vô số ánh mắt khẩn trương chăm chú, trong thủy tinh tháp, một đạo lưu quang bắn ra, cuối cùng ngưng tụ thành một thân ảnh cao ráo giữa không trung.

"Là thiên thần đại nhân!"

Nhìn thân ảnh mới xuất hiện này, trong thành bang nhất thời bộc phát ra tiếng hoan hô kinh thiên động địa, vô số người kích động đến rưng rưng nước mắt, thậm chí quỳ sát xuống, điên cuồng dập đầu với thân ảnh kia.

Trên bầu trời, mục trần nhìn cả tòa thành đang sôi trào, cũng cười nhạt một cái, giơ tay lên, trên tay của hắn, một viên quang cầu trôi lơ lửng, bên trong quang cầu, mơ hồ có thể nhìn thấy khuôn mặt dữ tợn của huyết ma vương.

Như thế, ai cũng có thể nhận ra được, người nào mới là kẻ thắng sau cùng.

"Thiên thẩn đại nhân thật sự thắng?" Trước đại điện, những cao tầng kia choáng váng nhìn cảnh này, cuối cùng ngồi bệt xuống đất, ngơ ngác nhìn quang cầu.

Ai mà nghĩ tới, Huyết ma vương đã từng là ma thần bất khả chiến bại trong mắt bọn họ, ngày hôm nay lại chân chính bị đánh bại!

Phía trước bọn họ, bạch y nữ vương cũng kinh ngạc nhìn thân ảnh cao ráo trên bầu trời, trong con ngươi long lanh chợt có hơi nước ngưng tụ, cuối cùng hóa thành dòng nước, chảy dọc theo khuôn mặt của nàng.

Ngày này, rốt cục nàng đã chờ bao nhiêu lâu? Cũng vì thế mà nỗ lực bao lâu?

ở cái thế giới như nơi tận thế này. mặc dù nàng đã vì tộc nhân mà đem hết toàn lực mở ra một vùng đất lành cuối cùng, nhưng chỉ có nàng mới hiểu được, đây chẳng qua chỉ là ảo ảnh trong gương mà thôi, chỉ cần huyết tà tộc muốn, vùng đất này của bọn họ sẽ hóa thành địa ngục trong khoảnh khắc.

Vì vậy, hầu như mỗi ngày mỗi đem, sâu trong nội tâm của nàng đều đang sợ hãi, nhưng sự sợ hãi này nàng lại không thể biểu lộ ra, bời vì nàng biết, nàng chính là trụ cột trong lòng tất cả mọi người, một khi nàng ngã xuống, vậy vùng đất lành này cũng sẽ sụp đổ theo.

Vậy mà hôm nay,huyết ma vương vô địch trong mắt nàng cũng đã chân chính bị đánh bại, sự kích động ấy dường như trong nháy mắt đã làm tan biến đi tất cả sự cứng cỏi trong lòng nàng, khiến sự mềm yếu lập tức bạo lộ ra, vì thế lúc này ngay cả nước mắt cũng không cầm được.

Bởi vì, ở thế giới tuyệt vọng này,rốt cục nàng đã nhìn thấy một tia sáng rạng đông cứu rỗi.

Mà so sánh với những người dân đang vui mừng như điên bên trong thành bang, trên bầu trời, những cường giả huyết tà tộc còn lại đều sợ đến mức hồn phi phách tán, bọn chúng cũng không ngờ tới, huyết ma vương lại thất bại.

"Chạy mau, đem tin tức truyền cho những huyết ma vương khác"

Bọn chúng nhìn thẳng vào mắt nhau, một khắc sau, không ai bảo ai liền vọt ra xa, điên cuồng chạy thục mạng, cố gắng thoát khỏi người trẻ tuổi kinh khủng kia.

Vì vậy, trong khoảnh khắc, toàn bộ bầu trời đều trở nên hỗn loạn, lúc này, tất cả cường giả huyết tà tộc đều biến thành chó nhà có tang.

Ánh mắt mục trần lạnh lùng nhìn đám cường giả huyết tà tộc chạy trốn chết, thân hình vừa động, liền phóng lên cao, bất hủ kim thân to lớn xuất hiện sau lưng, ánh sáng tử kim hiện lên, biến ảo thành vô số tử kim cự mâu, sau đó ùn ùn bắn ra.

Vèo vèo!

Tử kim cự mâu lao tới như mưa sa,mà mỗi một cự mâu đều trực tiếp xuyên thủng một huyết ảnh, vì vậy toàn bộ thiên địa đều vang lên tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Từng cường giả huyết tà tộc giống như chim gãy cánh, không ngừng từ trên trời rơi xuống.

Ngắn ngủi thời gian mấy phút đồng hồ, cả phiến thiên địa này trở nên thanh tịnh xuống, tất cả cường giả huyết tà tộc đều bị thủ đoạn thiết huyết của Mục trần mạt sát toàn bộ.

Từ phía bạch y nữ vương, mục trần biết, trong huyết tà tộc này còn có mấy vị huyết ma vương, những huyết ma vương này đều có thực lực chạm tới thiên chí tôn, nếu 1 đấu 1, mục trần có lòng tin sẽ thắng nhẹ nhàng dứt khoát như lúc trước, chỉ lúc nào những kẻ này liên thủ thì ưu

thế của hắn cũng sẽ nhỏ đi, cho nên hắn tạm thời không định để lộ tin tức này ra.

Mà bên trong thành thị, vô số người dân nhìn cảnh cường giả huyết tà tộc trong khoảnh khắc bị giết hầu như không còn, thì một lần nữa nhìn mục trần với ánh mắt tràn đầy vẻ vẻ kính sợ nồng đậm.

Trên bầu trời, mục trần vung tay áo lên, thủy tinh tháp hỏa thành lưu quang bay vào trong mắt hắn, sau đó thu hồi huyết ma vương đã bị phong ấn lại, lúc này mới xoay người, bay về phía tòa đại điện trong thành thị.

Mà cùng với việc hắn đáp xuống đại diện, những cao tầng kia đều nhất tề hướng về phía hắn quỳ lạy xuống, thần sắc cung kính đến mức gần như thành kính.

Thậm chí ngay cả bạch y nữ vương cũng rất cung kính quỳ lạy xuống, thanh âm trong veo, nói: "Tiểu nữ tử Bạch Tố tố, bái kiến thiên thần đại nhân"

Mục trần thấy vậy, không khỏi cười một tiếng, nói : "Ta cũng không phải thiên thần đại nhân gì cả"

Vừa nói, ánh mắt của hắn nhìn sang mấy vị quốc sư đang run rẩy co rúm vào nhau cách đó không xa, bên cạnh bọn họ, vị đại quốc sư bị treo trên cột lúc nãy cũng đã được bọn họ cứu xuống, nhưng lúc này, sắc mặt hắn sợ hãi nhìn Mục trần.

Bạch tố tố dường như nhận ra được ánh mắt của Mục trần, nàng cũng lạnh lẽo nhìn mấy tên quốc sư kia, thanh âm lạnh như băng, nói: "Diệt trừ cả mấy kẻ này đi, đừng để làm dơ bần mắt của thiên thần đại nhân"

Vù!

Thanh âm của nàng vừa dứt, xung quanh liền có vô số thân ảnh vọt tới, trực tiếp xông về phía mấy tên quốc sư, sau một trận kịch chiến, mấy

tên quốc sư này đều chết thảm tại chỗ, thậm chí ngay cả vị đại quốc sư kia vì bị Mục trần đả thương lúc trước, cho nên ngay cả sức chạy trốn cũng không có, liền bị một đám cường giả dân bản địa tức giận đánh thành một đống thịt nát.

Có thể nhận ra được, những người dân ở đây cũng tràn đầy cừu hận với mấy tên quốc sư này.

Mục trần nhìn cảnh này, ngược lại có chút kinh ngạc nhìn bạch tố tố một cái, sự quả quyết của nàng lại khiến hắn ngoài ý muốn cười một tiếng, nói: "Thế nào, đây là muốn lập danh trạng đầu sao?"

Bạch tố tố làm như thế, không nghi ngờ gì chính là hoàn toàn trở mặt với huyết tà tộc.

Gương mặt tiếu lệ của bạch tố tố hiện ra một nụ cười hiếm thấy, nàng chăm chú nhìn Mục trần, nói : "Ngay từ lúc đầu ta đã tin tưởng thiên thần đại nhân rồi"

Mục trần không nói gì cười cười, sau đó nói :"Ta tới thế giới của các ngươi là có mục đích của ta, mà bây giờ, ta cần tất cả những tin tức về huyết tà tộc này"

"Thiên thần đại nhân, xin mời đi theo ta, ta sẽ đem tất cả tin tình báo mà chúng ta biết, báo cho thiên thần đại nhân"

Bạch tố tố cung kính nói, sau đỏ đứng dậy, một mình dẫn đường phía trước, mà toàn bộ cao tầng còn lại đều nghe lệnh của nàng, không được phép đi theo.

Mục trần theo sau, đi qua hành lang, đến một gian phòng bên trong điện.

"Đại nhân mời ngồi"

Mà sau khi dẫn Mục trần vào, Bạch tố tố càng là tự mình đi tiếp trà, thái độ cung kính mà ân cần.

Mục trần cũng không khách khí nhận lấy, nói :"Bây giờ có thể nói chứ?"

Bạch tố tố xinh đẹp đứng trước người Mục trần, bộ dáng khéo léo như vậy hoàn toàn không nhận ra nửa phần uy nghiêm của nữ vương, nàng khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, thấp giọng, nói :"Thiên thần đại nhân, không biết ta có thể thỉnh cầu một điều không?"

"Thỉnh cầu?" Mục trần khẽ nhướng mày.

Bạch tố tố cắn răng, nói: "Ta muốn thiên thần đại nhân dạy cho chúng ta cách chống lại sức mạnh của huyết tà tộc"

Sức mạnh mà mục trần thể hiện ra là cực kỳ cường đại không thể nghi ngờ, đó đã là tầng thứ mà không phải bọn họ có thể chạm tới được, nếu bọn họ có thể học được từ Mục trần chút da lông, vậy đối với bọn họ sẽ là sự tăng tiến to lớn.

Như thế, khi bọn họ chống lại huyết tà tộc cũng sẽ không vô lực cùng tuyệt vọng như vậy.

Mục trần ngẩn ra, chợt khoát tay áo một cái, nâng chén trà lên, nói :"Sức mạnh của ta, các ngươi không thể nắm giữ được đâu"

Sức mạnh của hắn cường đại là bởi thứ hắn tu luyện là linh lực, đó là năng lượng mà chỉ có đại thiên thế giới mới có, ở trong hạ vị diện này cũng không thể tu luyện thành được.

Mà bạch tố tố nghe vậy lại cho là Mục trần không muốn, lúc này sắc mặt trắng bệch, chợt quỳ xuống, bi ai khẩn cầu, nói: "Đại nhân, cầu xin ngài cứu vớt chúng ta!"

Vừa nói, nàng khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, chợt tháo vương miện xuống, đưa tay kéo dải đai lưng màu tím trên eo thon, khẽ run lên.

Chỉ thấy vào lúc này, toàn bộ quần áo hoa lệ đều tuột xuống, thân thể mềm mại như bạch ngọc khẽ run lên, tựa như con dê con bị lột trần trước

mắt vậy.

Nàng quỳ sát trước người Mục trần, tóc dài xõa ra,lộ ra tấm lưng trắng muốt trơn láng cùng bờ mông căng tròn , tạo thành một đường cong kinh tâm động phách.

"Đại nhân, nếu ngài có thể dạy chúng ta có được sức mạnh cường đại, tố tố nguyện suốt đời làm nô, cầu xin ngài đồng ý"

Nữ tử trước mắt, thân thể mềm mại, thanh âm run rẩy khiến người khác phải rung động.

Phụt!

Mục trần vốn đang ngồi đàng hoàng trên ghế, đầu tiên hắn kinh ngạc nhìn một màn bất ngờ này, một khắc sau, miệng của hắn không kìm được mà phun ra một ngụm nước trà!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1381: Huyết Ma Sơn

Nước trà hóa thành hơi, bay bay trước mắt, hơi nước lạnh như băng đọng trên da thịt trắng nõn của bạch tố tố, khiến cho nàng hơi run rẩy, dù cái tư thế này làm cho nàng vô cùng khuất nhục, nhưng nàng cũng cắn răng chịu đựng, bởi vì nàng hiểu rõ, hi vọng của tất cả sinh linh trên thế giới này đều nằm ở thanh niên trước mắt.

Chỉ cần hắn có thể dạy cho bọn họ loại sức mạnh ấy, như vậy họ cũng sẽ không còn cảm thấy sự tuyệt vọng khi bị nô dịch như trước kia nữa

Vì vậy, nàng quỳ sát trước mặt Mục Trần, bộ dáng mềm yếu, tựa như dê non chờ thịt, thân thể bạch ngọc mềm mại dưới ánh đèn càng tản ra sự ôn nhuận khiến lòng người mê say.

Mục Trần lau đi nước trà trên khóe miệng, vẻ trơn láng mềm mại mượt mà kia khiến cho hắn chỉ có thể đưa mắt nhìn thẳng phía trước, ho khan : "Ngươi mau mau mặc y phục lên đi"

Nghe thanh âm của Mục Trần, bạch tố tố cắn răng, run rẩy nói: "Xin đại nhân đồng ý"

Mục Trần vung tay lên, quần áo bị nàng cởi ra trên mặt đất lại một lần nữa che thân thể tuyết trắng mềm mại lại, lúc này, hắn mới cúi đầu, nhìn bạch tố tố, trầm giọng nói :"Sức mạnh của ta, thật sự không cách nào truyền thụ cho các ngươi"

Nghe Mục Trần cự tuyệt kiên quyết, sắc mặt bạch tố tố nhất thời tái nhợt, nhưng nàng cũng không dám chọc giận Mục Trần, chỉ có thể lập tức đứng dậy.

Tuy rằng quần áo đã che hơn nửa thân thể mềm mại, nhưng vẫn có một ít da thịt trắng nõn mê người ẩn hiện, hiển lộ đường cong đầy đặn động lòng người.

"Mặc dù không có biện pháp nào truyền cho các ngươi sức mạnh, nhưng ngươi yên tâm đi, ta sẽ tiêu diệt toàn bộ huyết tà tộc trên thế giới này, sau đó mới rời đi". Mục Trần nhìn khuôn mặt lê hoa đái vũ kia, trịnh trọng nói.

Bạch tố tố nghe vậy, sắc mặt mới hơi dễ nhìn một chút, nhưng vẫn mang vẻ đáng thương nhìn về phía Mục Trần nói :"Đại nhân xem thường ta sao? nếu không phải là vì tộc nhân, bạch tố tố cho dù chết cũng sẽ không hiến mình như vậy"

Mục Trần lắc đầu một cái, nghiêm mặt nói :"Hoàn toàn ngược lại, ta cũng không xem thường ngươi, hơn nữa còn rất khâm phục"

Một cô gái yếu đuối như nàng, có thể làm tới mức này, thậm chí có thể vì tộc nhân mà từ bỏ tất cả tôn nghiêm, quỳ gối trước mặt hắn, chỉ một điểm này thôi cũng đủ khiến Mục Trần bội phục.

Nhìn thấy ánh mắt chân thành của Mục Trần, trong lòng bạch tố tố cũng khẽ run lên, rồi sau đó một nỗi niềm chua xót dâng lên trong lòng, khiến cho đôi mắt nàng đỏ ừng, trước đây, dù là trước mặt bất kỳ người nào, nàng đều phải tỏ ra cực kỳ kiên cường, nhưng vào giờ phút này, nàng lại có thể bỏ đi lớp ngụy trang kia, hiển lộ ra tính cách vốn có của mình.

"Cám ơn". Nàng nhẹ giọng nói, cảm tạ sự thấu hiểu của Mục Trần đối với nàng.

Mục Trần gật đầu cười, nói :"ngươi cũng cần tin tưởng ta, sức mạnh của ta cũng không phải là không muốn, mà là không có cách nào truyền cho các ngươi được"

Mặc dù bạch tố tố có chút thất vọng, nhưng vẫn gật nhẹ đẩu một cái, sau đó nàng hướng về phía Mục Trần thản nhiên cười một tiếng, có chút hài hước nói: "Như vậy, đại nhân cũng đã mất đi một cơ hội tốt rồi'

"Dĩ nhiên, nếu đại nhân có hứng thú thì cũng có thể theo đuổi ta nha, người theo đuổi ta cũng không ít đâu, so với bọn họ, đại nhân rất là có ưu thế đó"

Mục Trần nghe nàng nói năng lớn mật như vậy thì nhất thời không nhịn được mà ho khan một tiếng, đây là đang trêu đùa hắn sao?

"Khục khục, nói chuyện chính sự đi." Mục Trần không chịu nổi bạch tố tố lớn gan trêu đùa, chỉ có thể vội ho một tiếng, kéo đề tài chính trở lại.

Bạch tố tố thấy dáng vẻ lúng túng của Mục Trần thì cũng che miệng cười khẽ, trong ánh mắt hiện lên tia sáng kỳ dị, đại nhân trước mắt này cũng thật thú vị, rõ ràng là cường đại như thế, vậy mà vẫn tự khắc chế bản thân rất tốt, không có dao động vì ngoại vật.

Thật ra bạch tố tố cũng hiểu rất rõ sức hấp dẫn của bản thân mình, nàng rất có tự tin đối với dung nhan của bản thân, về điểm này, cứ nhìn vô số ánh mắt ái mộ nàng là có thể nhận ra được.

Vậy mà hiện tại, nàng tự dâng bản thân đến miệng Mục Trần, chỉ cần hắn động lòng một chút là có thể "ăn" nàng từ đầu đến chân không sót thứ gì, vậy mà, từ trực giác của nữ nhân, bạch tố tố có thề cảm nhận được, lúc đối mặt với nàng, rõ ràng Mục Trần vẫn có phản ứng bình thường của một nam nhân, nhưng cuối cùng, Mục Trần cũng không làm cái chuyện kia.

Khi một người có sức mạnh cường đại đến một mức nào đó đủ để coi thường mọi quy tắc, nhưng hắn lại vẫn có thể tự kiềm chế bản thân, điều này hiển nhiên vô cùng hiếm thấy.

Cho nên, lúc này bạch tố tố cảm thấy Mục Trần trước mắt hết sức thú vị.

"Đại nhân, huyết tà tộc có tổng cộng 6 vị huyết ma vương, hiện giờ một vị đã ngã xuống, vậy còn lại năm vị". Bạch tố tố thu liễm tâm thần lại, một lần nữa dâng trà thơm cho Mục Trần, thanh âm êm dịu nói.

"Năm vị huyết ma vương này, có 3 vị trấn giữ huyết ma sơn,còn lại 2 vị khác thì trấn thủ 2 phương 1 tây 1 bắc của thế giới này"

Mục Trần nghe vậy, ánh mắt cũng chợt sáng lên, năm vị huyết ma vương không tập trung ở một chỗ, đối với hắn thì đúng là một cơ hội tuyệt hảo.

Hắn nhìn về phía bạch tố tố, chậm rãi nói : "Nếu 1 đấu 1, bất kỳ một huyết ma vương nào cũng không phải đối thủ của ta, nhưng nếu năm người bọn chúng liên thủ, như vậy cục diện sẽ xuất hiện một chút biến hoa"

"Cho nên, nếu như muốn đảm bảo tất thắng, chúng ta phải giảm số lượng huyết ma vương xuống còn 3 tên"

Sắc mặt bạch tố tố cũng trở nên ngưng trọng, nàng trầm ngâm một chút, nói : "Nếu như vậy, 2 vị huyết ma vương đang tuần sát khắp thế giới kia chính là đối tượng hạ thủ tốt nhất"

"Đại nhân, ta sẽ hạ lệnh phong tỏa tình báo, không để chuyện nơi này truyền đi, bất quá theo suy đoán của ta, chuyện này chỉ có thể phong tỏa chừng nửa tháng, đến lúc đó, những huyết ma vương khác sẽ nhận ra sự biến mất của vị này"

"Nửa tháng..." Mục Trần khẽ nhíu mày, hai tên huyết ma vương kia hành tung bất định, nếu muốn đi tìm bọn chúng, thời gian nửa tháng có lẽ không dư dả rồi.

"Đại nhân, chuyện tìm hiểu hành tung của 2 vị huyết ma vương kia cứ giao cho ta đi. Ta sẽ không tiếc bất kỳ giá nào tìm hiểu được hành tung của bọn chúng". Bạch tố tố trầm mặc một chút, chợt mỉm cười nói.

"Hả?". Mục Trần có chút kinh ngạc nhìn về phía bạch tố tố, hiển nhiên hắn cũng không ngờ tới, ngay cả tung tích của huyết ma vương cũng có thể biết được.

Đối diện với ánh mắt kinh ngạc của Mục Trần, bạch tố tố cũng khổ sở cười một tiếng, nhẹ giọng nói :"ở trong huyết tà tộc, bọn ta có không ít tộc nhân, bọn họ đều khuất nhục ẩn giấu, tóm lại là có thể cho chúng ta chút tin tình báo"

Mục Trần im lặng, hắn có thể biết được, muốn có được những tin tức này sợ rằng phải bỏ ra giá cao.

"Đại nhân cần gì do dự? Chỉ cần có thể đuổi được huyết tà tộc, để cho sinh linh ở cái thế giới này của chúng ta có thể tôn nghiêm mà sống tiếp, dù là phải chết, chúng ta cũng không sợ hãi chút nào". Dường như nhận ra sự do dự của Mục Trần, bạch tố tố ôn nhu nói.

Mục Trần than nhẹ một tiếng, không nói thêm nữa, tóm lại, vì đại cục thì phải có hy sinh, nếu muốn thập toàn thập mĩ, vẹn cả đôi đường thì thật đúng là có chút ngây thơ.

"vậy chuyện tình báo giao cho các ngươi, còn huyết ma vương giao cho ta". Mục Trần chậm rãi nói.

Bạch tố tố thản nhiên cười một tiếng, cúi người xuống, thân thể mang theo mùi thơm, đồng thời trước ngực cũng hiện ra một mảng da thịt trắng nõn, cực kỳ dụ hoặc, nàng hướng về phía Mục Trần nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: "Những lúc như vậy, trông đại nhân thật đúng lá khí phách"

Đối với lời trêu chọc của nàng, Mục Trần chỉ có thể bất đắc dĩ cười một cái, sau đó một lần nữa nói: "Ta còn có một chuyện cần ngươi hỗ trợ"

"Đại nhân cứ nói".Bên cạnh, Bạch tố tố hơi có vẻ lười biếng ngồi trên ghế, bàn tay ngọc khẽ vén mái tóc xanh, khẽ mỉm cười, nói :"Chỉ cần đại nhân muốn, ngay cả thiếp đều sẽ là của ngài, chắc chắn sẽ không ai biết gì nói gì"

Mục Trần không nhìn tới nàng, tay áo vung lên, chỉ thấy linh quang từ giữa trán bắn ra, cuối cùng tạo thành một màn sáng linh lực trên không gian trước mắt, bên trong màn sáng có hình ảnh xuất hiện.

Trên mảnh thế giới kia, máu chảy cuồn cuộn, tràn ngập thiên địa, mà ở trên đỉnh một ngọn núi nguy nga khổng lồ, có mấy đạo quang ảnh phóng lên cao, ở bầu trời nơi đỏ xuất hiện một vòng xoáy không gian.

Dưới vô số huyết lưu truy đuổi, những quang ảnh kia cuối cùng vọt vào trong vòng xoáy không gian, biến mất.

Hình ảnh này chính là thứ ban đầu Mục Trần lấy được từ chỗ bạch long chí tôn, nghe nói những quang ảnh chạy ra khỏi thế giới này chính là đám người bạch long chí tôn.

Đối với cái thế giới này, Mục Trần cũng gần như không biết tí gì, cho nên hắn hi vọng bạch tố tố có thể nhận ra nơi đám người bạch long chí tôn rời đi, căn cứ vào dự cảm của hắn, ở chỗ đó hắn sẽ có thể triệu hồi được tia chấp niệm mà bạch long chí tôn lưu lại, cũng biết được siêu cấp cơ duyên trong lời hắn rốt cục là cái gì.

"Ta muốn biết chỗ này rốt cục là chỗ nào". Mục Trần chỉ màn sáng linh lực, sau đó xoay đầu lại hỏi bạch tố tố.

Nhưng mà, khi hắn quay đầu lại thì trở nên sửng sốt, bởi vì hắn thấy, bạch tố tố vốn đang nở nụ cười thì lúc này lệ rơi đầy mặt, vẻ mặt ngơ ngác nhìn màn sáng.

"sao thế?" Mục Trần khẽ nhíu mày.

"đại nhân, sao ngài lại có được những hình ảnh này?!". Bạch tố tố lau nước mắt, khó khăn nói.

Mục Trần nhún vai một cái, nói: "Ta đi tới thế giới này chính là vì một vị tiền bối trong đây nhờ vả, thế nào? Ngươi biết bọn họ sao?"

Bạch tố tố dùng tay lau nước mắt, lẩm bẩm nói :"Thì ra bọn họ cũng không vứt bỏ chúng ta sao..."

Vừa nói, nàng ngẩng mặt, hướng về phía Mục Trần nặng nề gật đầu một cái.

"Đại nhân, bọn họ đều là tổ sư của ta"

"Mà ngọn núi mà đại nhân chỉ kia, trước kia tên là Thánh Long Sơn, mà bây giờ gọi là huyết ma sơn, chính lả tổng bộ của huyết tà tộc"

***

Dm thằng Mục này từ nay kêu nó là Mục tam tạng cmnd - thèm bỏ mẹ ra còn "thí chủ mặc đồ vào". Mà nữ vương nhìn thì đứng đắn hóa ra lại d*m vãi. Kinh nghiệm ta đọc truyện cho thấy những em nào tên là tố tố thì 99% sẽ là d*m nữ.

Chắc chương sau sẽ tua nhanh cảnh diệt 2 thằng huyết ma vương lạc bầy, sau đó đến huyết long sơn thì 3 thằng còn lại sẽ dùng bí pháp nào đó hợp thể V..V để một thằng đạt được sức mạnh của thiên chí tôn. Có thế mới gay cấn.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1382: Thánh Long Tông

- Huyết ma sơn.

Mục Trần lẩm bẩm, trong mắt cũng hiện lên vẻ vui mừng, cuối cùng cũng biết được một ít đầu mối, nếu không thật đúng là hắn cũng chỉ biết chạy loạn tìm lung tung.

Nhưng mà điều khiến hắn không ngờ là, đám người bạch long chí tôn lại là tiền bối trong tông môn của bạch tố tố.

Dường như nhìn thấy sự kinh ngạc của Mục Trần, bạch tố tố cũng than nhẹ một tiếng, có chút nhớ lại, nói:

- Tông môn chúng ta tên là thánh long tông, thủa trước chính là tông phái mạnh nhất thế giới này,bất quá, cái gọi là mạnh nhất" ấy cũng chỉ là tự dối mình gạt người mà thôi."

Nói đến đây, bạch tố tố toát ra một tia khổ sở:

- Khi huyết tà tộc tiến vào thế giới của chúng ta, chúng ta mới phát hiện ra rốt cục mình nhỏ yếu đến thế nào, mặc dù những trưởng bối trong tông môn đều liều chết tương chiến, nhưng vẫn không thể ngăn cản huyết tà tộc nửa bước

Mục Trần yên lặng gật đầu, thế giới này nói cho cùng cũng chỉ là hạ vị diện mà thôi, mà từ khía cạnh hình thái sinh mệnh mà nói, ngoại vực tà tộc hẳn là ngang hàng với đại hiện thế giới, thậm chí còn cao hơn, cho nên khi bọn chúng tiến vào thế giới này, chính là cọp xông vào giữa bầy dê, dựa vào thực lực của thế giới này tuyệt đối không thể chống lại được.

Dù sao, cũng không phải ai cũng có năng lực như Võ Tổ, nếu không thì truyền kỳ cũng sẽ không phải là truyền kỳ nữa rồi.

- Mà ở thời điểm bại vong cuối cùng, mấy vị tiền bối trong tông môn quyết định rời đi, bọn họ biết về sự tồn tại của thiên ngoại thiên, cho nên muốn thử xem có thể ở nơi nào tìm được cường giả cứu vớt thế giới của chúng ta không

- Vì vậy, dưới sự hợp lực của tông môn, bọn họ mạnh mẽ mở ra một khe hở, rời khỏi thế giới này, tiến tới thiên ngoại thiên, mà tất cả mọi người chúng ta ở cái thế giới này đều đang đợi một ngày họ có thể trở lại cứu vớt chúng ta

Mục Trần trầm mặc một chút, nếu hắn không có đoán lầm, những tiền bối kia của bạch tố tố hắn là những người sáng lập ra Long Ma Cung, nhưng chỉ là nàng cũng không biết là,sau khi tới đại thiên thế giới xong,bởi vì lý tưởng không hợp nhau mà những tiền bối mà các nàng ủy thác hy vọng này đã xuất hiện một vài bất đồng, sau đó bạch long chí tôn phản bội lại long ma cung, mà cuối cùng, long ma cung lại hủy trong tay Mục Trần.

nhưng mà những tin tức này hắn cũng không định nói cho bạch tố tố, nếu như nàng biết trừ bạch long chí tôn ra, những người còn lại đều đã quên mất kiếp nạn ở nơi này, thì chỉ sợ tinh thần của nàng sẽ bị đả kích thật lớn.

- Chúng ta một mực chờ đợi, nhưng mãi mà vẫn không có tin tức, sau đó, khi tông môn sắp bị hủy diệt, chỉ còn lại một đứa bé là ta, trở thành hy vọng cuối cùng của tông môn, tất cả các tiền bối đã sử dụng một phương pháp cổ xưa để hiến tế bản thân, bảo lưu sức mạnh lại, hơn nữa truyền lại cho ta.

Bạch tố tố cười khổ một tiếng, nói:

- Cho nên, hiện giờ ta mới có thực lực như vậy, nhưng tiếc là dù như thế, ta vẫn không phải đối thủ của huyết ma vương

- các ngươi có thể làm đến mức này đã là rất tốt

. Mục Trần nói.

- Đại nhân, ngài đã gặp những tổ tiên của thánh long tông chúng ta sao?

. Ánh mắt bạch tố tố hiện lên vẻ chờ đợi nhìn chăm chú Mục Trần.

Mục Trần hơi chần chờ, sau đó gật đầu một cái.

Bạch tố tố dường như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm, vui mừng nói:

- Ta biết mà, bọn họ sẽ không bỏ rơi chúng ta, bọn họ vẫn luôn tìm cách cứu vớt chúng ta

Mục Trần cười cười, đầu ngón tay có linh quang ngưng tụ, hóa thành một đạo quang ảnh, chính là hình ảnh của bạch long chí tôn.

- Ta chính là được vị tiền bối này nhờ vả

Bạch tố tố nhìn hình ảnh của bạch long chí tôn, hốc mắt cũng đỏ lên, thấp giọng nói:

- Là bạch long tổ sư, lão nhân gia người chính là người sáng lập của nhất mạch chúng ta

Sau đó nàng chuyền sang Mục Trần, chợt rất cung kính quỳ xuống, nói:

- Đại nhản, tố tố thay mặt tất cả các sinh linh còn sót lại của thế giới này, cảm tạ ngài!

Mục Trần giơ tay áo, một luồng nhu kình nâng bạch tố tố lên, hắn lắc đầu một cái, cũng không tranh công,:

- Ta tới chỗ này hoàn toàn là vì giao dịch, Bạch Long chí tôn hứa hẹn với ta một cái thù lao ta không cách nào cự tuyệt được

Bạch tố tố nhàn nhạt cười một tiếng, hiện ra nụ cười rực rỡ động lòng người, ánh mắt nhìn về phía Mục Trần càng ngày càng lấp lánh.

- Hiện giờ đã có thể xác định, điểm đến của ta chính là tòa thánh long sơn kia, hay còn là huyết ma sơn

. Mục Trần không để ý ánh mắt của nàng, chỉ híp 2 mắt lại, trong mắt có ánh sáng sắc bén ngưng tụ

Trong huyết ma sơn có 3 vị huyết ma vương, chính là 3 cường giả chạm tới thiên chí tôn, nếu lúc đó muốn xông sơn, vậy chắc chắn phải giải quyết hết cả 3 tên này, mà khi đó, chắc chắn sẽ có một phen đại chiến.

Lần này cũng không giống lúc giao thủ với đám lôi âm tôn giả nữa, bởi vì lần này chân chính là đánh nhau sống chết.

- xem ra nhất định phải mau chóng diệt trừ 2 tên huyết ma vương tuần tra bên ngoài, nếu không một khi bọn chúng biết được, 5 người tụ tập một chỗ, chỉ sợ cho dù là ta cũng sẽ không có bao nhiêu khả quan

Mặc dù đối mặt với 5 vị huyết ma vương, hắn vẫn có thể toàn thân trở lui, nhưng lúc đó dưới lửa giận của huyết ma vương, thế giới này chỉ sợ sẽ bị tàn sát sạch sẽ.

Mà nhiệm vụ của hắn cũng sẽ thất bại.

Cho nên, hắn chỉ có thể thành công.

Mấy ngày kế tiếp, Mục Trần dừng chân lại trong thành bang, mỗi ngày đều lẳng lặng tu luyện, điều chỉnh trạng thái bản thân, để bản thân lúc nào cũng có thể bộc phát ra sức chiến đấu mạnh nhất.

Mà những ngày qua, bạch tố tố cũng rất ít tới quấy rầy hắn, dù là che đậy tràng đại chiến lúc trước hay thu nhặt tung tích của 2 vị huyết ma vương cũng cần điều động rất nhiều người, cho nên nàng cũng bận rộn không thể tách ra được.

Nhưng cũng may mắn là, rốt cục nàng đã làm được việc mình nói...

Trong phòng tu luyện, Mục Trần mở 2 mắt, thân hình vừa động, trực tiếp xuất hiện bên ngoài phòng, bạch tố tố đã đứng đợi sẵn.

- Có tin tức rồi.

Thấy Mục Trần, bạch tố tố lập tức nói.

Mục Trần nghe vậy, trong lòng không nhịn được thở phào nhẹ nhõm, những ngày qua hắn cũng chờ đợi rất sốt ruột, dù sao thì thời gian cũng có hạn, nhưng hắn lại không thể thúc giục quá nhiều, tránh nhiễu loạn nhân tâm.

- Một vị huyết ma vương đang ở thiên nguyên thành thuộc vùng tây bắc, tạm thời hắn sẽ dừng chân ở đó nửa ngày

.Bạch tố tố khẽ mỉm cười, nói

Mục Trần nhìn nụ cười của nàng, chần chờ một chút, nói:

- Tổn thất nhiều không?

Bạch tố tố ngần ra, chợt khẽ cắn môi, cười nhạt nói:

- Bại lộ một vài tuyến tình báo, không ít người bị thanh trừ

Mục Trần hơi trầm mặc, bạch tố tố nói dù đơn giản, nhưng hắn cũng hiểu, vì cái tin tức nhìn thì đơn giản này, rốt cục bọn họ đã phải trả giá cao thế nào.

- Vậy ta lập tức hành động thôi

- Đại nhản, có thể mang ta theo không?

. Bạch tố tố nhìn chằm chằm Mục Trần, thỉnh cầu Nếu như thành công, ta có thề lập tức báo tin tức mới, định vị vị trí của một vị huyết ma vương khác"

- Mà nếu như thất bại...

bạch tố tố thản nhiên cười một tiếng, nói "...nói cho cùng không phải chỉ là chết thôi sao?"

Mục Trần suy nghĩ một chút, gật đầu một cái, đúng là hắn cần bám sát thời gian, có bạch tố tố đi theo, hắn cũng có thể lấy được tin tức mà không cần quay trở lại một lần nữa.

Thấy Mục Trần đồng ý, bạch tố tố nhất thời nở nụ cười như hoa, sau đó cười tươi nhìn Mục Trần phía trước, quần áo bao phủ thân thể mềm mại, lộ ra đường cong uyển chuyển.

- Vậy thì phiền đại nhân mang ta đi một đoạn rồi!

Mục Trần thấy vậy, hơi do dự, rồi đưa cánh tay ra, ôm ngang chiếc eo thon mềm mại của cô gái trước mắt, thoáng ôm chặt, linh quang khởi động, bao trùm lấy 2 người, sau đó hóa thành một đạo lưu quang, phóng lên cao.

Bên ngoài thiên nguyên thành, trên một ngọn núi.

Lưu quang hiện lên, Mục Trần hiện thân, sau đó buông lỏng cánh tay đang ôm eo thon của cô gái trong lồng ngực ra, mà bạch tố tố cũng đỏ ửng mặt, lùi về phía sau 2 bước.

Mục Trần nhìn một tòa thành thị trên mảnh đất nơi xa xa, nói:

- Đúng là có một luồng dao động cực mạnh, hẳn là tên huyết ma vương kia rồi

Bạch tố tố cũng ngưng mắt nhìn tòa thành thị này, bàn tay hơi siết chặt, bên trong đó không biết có bao nhiêu người dân đã phải bỏ mạng, bên trong những thành thị này tràn ngập mùi máu tanh sặc sụa.

- Ngươi ẩn nấp ở chỗ này, ta sẽ dẫn huyết ma vương kia vào trong thảm sơn, còn ngươi cứ chờ ta quay lại là được

. Mục Trần dặn dò.

Bạch tố tố ngoan ngoãn gật đầu một cái, nàng cũng không phải là cái bình hoa biết đi, biết lúc này tuyệt đối không thể quấy nhiễu Mục Trần chút nào.

Mục Trần thấy vậy cũng không chần chờ nữa, thân hình vừa động liền xuất hiện giữa không trung nơi xa, linh lực trong cơ thể vận chuyển, nháy mắt liền có một cỗ dao động linh lực mạnh mẽ phóng lên cao.

Khi cỗ dao động linh lực này xuất hiện, sâu trong thành thị, bên trong một tòa đại điện,có một nam tử trung niên mặc huyết bào, tay ôm 2 thân ảnh nhỏ nhắn đang run lẩy bẩy, mà giữa lúc răng nanh nhọn hoắt đang mọc ra từ miệng hắn, thì con ngươi của hắn chợt co rụt lại, tay áo vung lên, liền quăng 2 thân ảnh trong ngực ra, thản hình vừa động, xuất hiện trên bầu trời thành thị

Hắn nhìn nơi xa, ở đó mơ hồ có thể thấy được một đạo lưu quang đang hướng về phía thảm sơn trùng điệp mà đi.

- Đám bản địa này thật đúng là gan chó to hơn trời, lại dám theo dõi bản vương!

. Nam tử trung niên cười lạnh một tiếng, huyết quang dưới chân hiện lên, trực tiếp xẹt qua chân trời, nhanh chóng hướng về phía đạo lưu quang lúc nãy lao đi.

Hai đạo quang ảnh, một trước một sau, vọt vào trong dãy núi trùng điệp.

Trên ngọn núi xa xa, bạch tố tố nhìn cảnh này, bộ ngực đầy đặn nhẹ nhàng phập phồng, hít sâu một hơi, trực tiếp lẳng lặng ngồi xếp bằng trên đỉnh núi.

Nàng không có suy nghĩ muốn đi xem cuộc chiến, mặc dù nàng cũng rất sốt ruột, rất muốn nhanh chóng biết kết quả trận đấu, nhưng nàng hiểu, nàng căn bản cũng không có khả năng thay đổi được chiến cuộc, đã thế, biết sớm cũng có tác dụng gì?

Nếu Mục Trần thất bại, như vậy tất cả hy vọng của họ đều sẽ tuyệt diệt, nếu thế, nàng trực tiếp tự bạo ở đây, tránh đến lúc rơi vào tay huyết tà tộc, sống không bằng chết.

Nghĩ vậy, bạch tố tố ngược lại thả lỏng ra, nàng nhẹ nhàng cười một tiếng, giang 2 cánh tay ra, yêu kiều duỗi một cái, đường cong mê người, sau đó nàng lười biếng nằm xuống, mở to đôi mắt sáng rực rỡ, ngưng mắt nhìn bầu trời.

Bầu trời này đã từng rất trong xanh, trong thiên địa không có cái mùi máu tanh khiến người ta buồn nôn...

Thật khiến người ta hoài niệm.

Nàng khẽ mỉm cười, 2 mắt dần dần nhắm lại.

Nhưng mà, 2 mắt của nàng nhắm lại cũng không bao lâu, liền đột nhiên mở ra, bởi vì nàng thấy, trước người nàng, thanh niên cao ráo mỉm cười đứng đó, tủm tỉm nhìn nàng, trên bàn tay nâng một huyết hồng quang cầu, bên trong huyết khí nồng nặc.

Nàng nhìn Mục Trần, không nhịn được mà nở nụ cười quyến rũ, chỉ là trong hốc mắt, bởi vì nội tâm kích động dâng trào mà đã hơi đỏ ửng.

- Đại nhân, ngài cứ đùa bỡn như vậy, ta thật sự sẽ yêu ngài mất.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1383: Tận Trừ

Trên hồ nước rộng mênh mông, sóng nước sóng sánh giống như cá bạc lượn quanh.

Mục Trần cùng bạch tố tố đứng trên mặt nước, trên người Mục Trần tản ra linh quang, bao phủ cả 2 người vào, đồng thời cũng che đậy tất cả khí tức, giống như đá tảng.

Bạch tố tố nhìn về phía tây nam, thấp giọng nói :"Tình báo mới nhất cho biết, tuyến đường của vị huyết ma vương tuần sát sứ kia chắc chắn sẽ đi qua đây, nghe nói vị này đang chạy tới huyết ma sơn, cho nên chúng ta nhất định phải đánh chặn ở chỗ này."

Mục Trần nghe vậy, ánh mắt ngưng lại, nói "Chẳng lẽ bị bọn chúng phát hiện?"

Bạch tố tố suy nghĩ một chút, sắc mặt ngưng trọng, nói :"VỊ tuần sát sứ này thăm dò khắp nơi, tình báo có lẽ nhạy bén hơn một chút, có thể biết chút phong thanh, nhưng hắn là cũng không thể xác định rõ ràng, cho nên mới phải chạy tới huyết ma sơn trước hội ngộ cùng 3 vị huyết ma vương khác thương nghị."

"Vậy thì không thể thả hắn đi rồi". Mục Trần gật đầu một cái, nếu để tên huyết ma vương này chạy tới huyết ma sơn, như vậy sẽ khiến bọn chúng phòng bị.

Bạch tố tố gật đầu, sau đó 2 người yên tĩnh lại, cứ như thế chừng nửa canh giờ, đôi mắt khép hờ của Mục Trần đột nhiên mở ra, thần sắc hờ hững nhìn phía tây nam, thản nhiên nói: "Đến rồi"

Mà không lâu sau khi Mục Trần nói xong, chân trời phía tây nam chợt có huyết vân cuồn cuộn cuốn tới, bên trên huyết vân có vạn con thú đang chạy, trên mỗi con cự thú đều có một bộ xiềng xích, phia sau xiềng xích là một tòa cung điện to lớn trên mây.

Xung quanh cung điện, có không ít cường giả huyết tà tộc thù vệ, đội hình như vậy có thể nói là cực kỳ xa hoa.

Huyết vân cuồn cuộn tới, bay thẳng về phía 2 người Mục Trần, nhưng hiển nhiên bọn hắn không phát hiện ra 2 người Mục Trần cho nên tốc độ cũng không hề ngừng lại chút nào.

Mà trong lúc cung điện to lớn sắp bay qua đỉnh đầu thì, trong con ngươi đen nhánh của Mục Trần đột nhiên hiện lên hàn quang, một cột sáng linh lực mênh mông phóng lên cao, giống như kình thiên trụ, hung hăng đánh thẳng vào cung điện.

oanh!

Trong khoảnh khắc, tòa cung điện to lớn như muốn nổ tung ra, linh lực cuộn trào, bên trên đó, một vài cường giả huyết tà tộc bị mạt sát trong nháy mắt, nhất thời khung cảnh người ngã ngựa đổ, trên bầu trời một mảnh hỗn loạn.

"Người nào dám quấy rối hành cung của bổn vương?!"

Trong lúc những cường giả huyết tà tộc trên bầu trời đang hoảng loạn, một tiếng quát chợt vang dội chân trời, thanh âm này như có một loại ma lực, trực tiếp khiến cho đông đảo huyết tà tộc bình ổn lại.

"Lại là nữ nhân?" Nghe tiếng quát này, hai mắt Mục Trần híp lại, bởi vì hắn phát hiện ra huyết ma vương này lại lả nữ.

Trên bầu trời, ở chỗ cung điện nổ tung, một thân ảnh xinh đẹp chậm rãi hiện ra, trên đó có một cô gái xinh đẹp mặc váy lụa mỏng tang, mỏng

đến mức gần như trong suốt, thỉnh thoảng có thể thấy vài chỗ thần bí cám dỗ, khiến người ta máu huyết sôi trào.

Song khi thời điểm nàng xuất hiện, những cường giả huyết tà tộc xung quanh đều vội vã cúi đầu, ánh mắt kính sợ.

Vị huyết ma nữ vương xinh đẹp này trong mắt đã ẩn chứa sát ý, huyết quang khởi động, quét nhìn xung quanh, cuối cùng ngừng lại ở hồ lớn phía bên dưới.

"Huyết ma vương kia giao cho ta xử lý, những kẻ khác ngươi đi giải quyết hết, không được để cho một tên nào chạy trốn". Mục Trần thấy tầm mắt của huyết ma nữ vương kia, đã biết nàng đã phát hiện ra mình, lúc này mới tản đi linh quang, nói với bạch tố tố một tiếng.

Bạch tố tố nghe vậy, cũng gật đầu một chút, thực lực của nàng so với huyết ma tướng bình thường thì mạnh hơn rất nhiều, mà lúc trước Mục Trần ra tay đã xử lý hết toàn bộ một vài tên huyết ma tướng khó giải quyết nhất rồi, cho nên nhiệm vụ của nàng cũng không coi là vất vả.

Mục Trần thấy vậy, cũng không nhiều lời nữa, thân hình chậm rãi bay lên, cuối cùng dưới vô số ánh mắt soi mói của cường giả huyết tà tộc, xuất hiện phía trước huyết ma nữ vương

Mắt phượng của huyết ma nữ vương ngưng lại nhìn Mục Trần, trên khuôn mặt cũng hiện ra một nụ cười quyến rũ, nói: "Hảo tiểu ca tuấn tú, ngươi lại xuất thủ ngăn cản tỷ tỷ, chẳng lẽ muốn cùng tỷ tỷ hường đêm xuân sao?"

Vừa nói, váy lụa mỏng của nàng hơi xao động, lộ ra một mảng xuân sắc trắng nõn, cực kỳ cám dỗ.

Vậy mà, đối với sự mị hoặc của nàng, Mục Trần mặt mỉm cười, ánh mắt tĩnh như đầm sâu, không có chút dao động, giống như lão tăng.

Huyết ma nữ vương thấy cảnh này, ánh mắt cũng ngưng lại, nụ cười mị hoặc trên khuôn mặt dần trở nên lạnh nhạt, thay vào đó là một cỗ hung sát khí, nàng nhìn chằm chằm Mục Trần, chậm rãi nói: "Huyết thủ vương cùng huyết minh vương mất liên lạc là có liên quan đến ngươi?"

Mục Trần có chút kinh ngạc nhìn nàng một cái, nói: "Ngươi thật đúng là đã phát hiện ra"

"Ta vẫn luôn có liên lạc với bọn họ, nhưng đợt trước 2 người bọn họ liên tiếp cắt đứt liên lạc, trong đó hiển nhiên có điều cổ quái, nhưng điều khiến ta không ngờ là lại có người đại thiên thế giới nhúng tay". Huyết ma nữ vương lạnh lùng nói, hiển nhiên, từ linh lực cường hãn mênh mông trên người Mục Trần, nàng đã nhận ra lai lịch của hắn.

"Nữ nhân quả nhiên khó lừa gạt". Mục Trần cười cười.

Huyết ma nữ vương lạnh lùng nhìn chằm chằm Mục Trần, huyết khí quanh thân bốc hơi, một cỗ uy năng kinh khủng tràn ngập khắp thiên địa

Nhưng mà, trong lúc tất cả mọi người đều cho rằng chuẩn bị có một trận đại chiến bộc phát, thì huyết ma nữ vương chợt hóa thân thành một đạo huyết quang, nhanh như chớp chạy về phía nơi xa bằng một tốc độ không cách nào tường tượng.

Đột nhiên xuất hiện cảnh này, không chỉ làm tất cả cường giả huyết tà tộc trợn mắt há mồm, thậm chí ngay cả Mục Trần đều ngẩn cả ra trong chớp mắt, sau đó cười nói :"Nữ nhân thật giỏi gạt người"

Hiển nhiên, huyết ma nữ vương này hắn đã cảm thấy một chút bất an, dù sao nếu như trước đó hắn có thể giải quyết sạch sẽ 2 vị huyết ma vương thì chắc chắn phải có thủ đoạn cường đại, một khi đơn đả độc đấu, huyết ma nữ vương biết phần thắng của bản thân có lẽ cũng không cao.

Cho nên, sau khi biết Mục Trần là hung thủ, nàng căn bản cũng không có ý định đánh nhau, mà là cố ý đánh lạc hướng, sau đó tìm cơ hội

thoát đi.

Chỉ có chạy về huyết ma sơn, liên thủ với 3 vị huyết ma vương khác mới là kế sách ổn thỏa nhất.

"ở chỗ này đợi ngươi lâu như vậy, làm sao có thể để ngươi chạy thoát?".Nhưng hiển nhiên, Mục Trần khổ cực rình rập lâu như vậy chắc chắn sẽ không cho phép chuyện thế này xảy ra, cho nên hắn khẽ mỉm cười, thân hình hóa thành một đạo lưu quang, xuyên thủng hư không, nhanh chóng truy kích theo.

Hai đạo lưu quang một trước một sau, nhanh chóng xẹt qua bầu trời, không gian không ngừng vặn vẹo, lóe một cái đã cách cả ngàn dặm

nhưng mà, bất luận huyết ma nữ vương kia liều mạng chạy trốn thế nào, đều không thoát khỏi Mục Trần đuổi giết, thậm chí khoảng cách của 2 người còn nhanh chóng bị kéo gần.

"Đáng chết, tên này thật khó chơi!"

Huyết ma nữ vương mặt trắng nhợt, cắn răng nghiến lợi mắng, nàng nghĩ thế nào cũng không ngờ được, cái thế giới bọn họ xưng vương xưng bá lại tự nhiên tòi ra một tên sát thần như vậy.

oanh!

Bất quá, trong lúc nàng đang âm thầm mắng, chợt trên đỉnh đầu vang lên tiếng không gian chấn động, nàng hoảng sợ ngẩng đầu, liền thấy một tòa thủy tinh tháp khổng lồ giáng xuống, hung hăng hướng về phía nàng bao phủ vào.

Thủy tinh tháp nhanh vô cùng, thậm chí còn không đợi huyết ma nữ vương này kịp phản ứng đã gào thét chụp xuống, nhốt nàng vào trong.

Phía sau, Mục Trần thấy vậy cười nhạt, thân hình vừa động liền hóa thành lưu quang vọt vào trong thủy tinh tháp.

Trong thiên địa, thủy tinh tháp lẳng lặng đứng sừng sững, cứ thế chừng nửa canh giờ sau ,không gian xao động, một đạo lưu quang bắn ra, hóa thành thân ảnh của Mục Trần

lúc này, trên thay của hắn nâng một viên huyết hồng quang cầu, bên trong quang cầu, chỉ thấy khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ của huyết ma nữ vương đã sớm bị vẻ sợ hãi bao trùm.

"Vị đại nhân này, chỉ cần ngài có thể tha cho thiếp một mạng, thiếp nguyện ý làm nô!". Thanh âm tràn đầy sự cầu khẩn cùng cám dỗ của huyết ma nữ vương truyền ra, hiển nhiên đang giãy giụa lẩn cuối.

"Mỹ nữ rắn rết, ta không nuôi nổi!"

Mục Trần nghe vậy cũng cười nhạt, không nhiều lời, lật tay liền thu hồi huyết hồng quang cầu lại, trực tiếp trấn áp vào trong phù đồ tháp, sau này có dịp sẽ mạt sát bọn chúng hoàn toàn.

Giải quyết xong huyết ma nữ vương này, thân thể căng thẳng của Mục Trần cũng dần dần thả lỏng, kế hoạch của hắn hữu kinh vô hiểm, cuối cùng đã đạt đến mức hắn dự trù.

Trong thế giới này chỉ còn 3 vị huyết ma vương nữa, nếu có thể diệt trừ nốt bọn chúng thì nhiệm vụ của hắn có thể hoàn thành, đến lúc đó chắc chắn có thể đoạt được siêp cấp cơ duyên trong lời bạch long chí tôn.

"Nhưng mà để phong ấn 3 vị huyết ma vương này, ta đã bỏ ra gần 3 ức chí tôn linh dịch". Vừa nghĩ vậy,Mục Trần không nhịn được mà xót ruột, trước khi tới đây hắn hầu như đã vét cạn chí tôn linh dịch của Mục phủ,, lúc ấy mạn đà la mặc dù hiểu, nhưng sắc mặt nhìn hắn vẫn không dễ nhìn chút nào , dù sao Mục phủ cũng cần chi tiêu cực lớn, bị Mục Trần vét một lượt như vậy, mục phủ từ trên xuống dưới cũng phải thắt lưng buộc bụng mà sống lay lắt qua ngày.

"Hy vọng siêu cấp cơ duyên kia thật sự có thể đủ để ta bước vào thiên chí tôn, nếu không lần đầu tư này đơn giản là lỗ chổng vó"

Mục Trần cười khổ lắc đầu một cái, sau đó xoay người vọt ra, mấy phút sau đã xuất hiện bên trên mặt hồ, mà lúc này nơi đây, nước hồ đã là máu đỏ, trên mặt hồ nổi lơ lửng vô số thi thể.

Thân ảnh của bạch tố tố đứng trên mặt hồ, cả người tràn ngập một loại sát khí lạnh lẽo.

Khi ánh mắt lạnh lùng như băng của nàng nhìn thấy Mục Trần thì cũng lập tức trờ nên nhu hòa xuống, khuôn mặt không cảm xúc cũng hiện ra một nụ cười thản nhiên.

"Chúc mừng đại nhân một lần nữa đắc thủ"

Mục Trần cười cười, hắn đáp xuống bên cạnh bạch tố tố, chợt xòe bàn tay ra đặt lên vai thơm của nàng, linh lực tràn vào trong cơ thể, nhất thời trên làn da trắng nõn của nàng hiện lên một điểm huyết hồng, cuối cùng hoàn toàn bốc hơi.

Đồng thời, sát khí lạnh lẽo tràn ngập cơ thể nàng cũng theo đó mà tiêu tán.

"Huyết độc" Nhìn thấy huyết hồng này, sắc mặt bạch tố tố cũng khẽ biến, không nghĩ trước đó nàng lại vô tình bị huyết độc ăn mòn cơ thể, mà nàng cũng không phát hiện ra.

"Thực lực bản thân ngươi mặc dù không kém, nhưng hơi có vẻ hư phù, sau này phải ngưng luyện thật tốt, nếu không sợ rằng khó có thể tăng tiến". Mục Trần thu hồi bàn tay, nhắc nhở.

"Dạ!". Bạch tố tố nghe vậy, nhất thời ngoan ngoãn lên tiếng.

Mục Trần gật đầu một cái, cũng không nói thêm nữa, chỉ là quay đầu nhìn về hướng đông, trầm mặc một chút, sau đó mới chậm rãi nói: "Sợ

rằng rất nhanh thôi 3 vị huyết ma vương ở huyết ma sơn sẽ biết được mọi chuyện ở nơi đây, đến lúc đó...sẽ có một cuộc ngạnh chiến"

Lần này, hắn phải đồng thời đối kháng với 3 địch nhân cường đại có thể so với cường giả chạm tới thiên chí tôn.

###

P.s: Thằng này đúng Mục Tam Tạng mà, em nữ ma vương ngon lành thế mà...phải ta thì tiền dâm hậu sát, sát rồi hấp tiếp.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1384: Đại Chiến Nổ Ra

Giữa thiên địa, có một toà sơn nhạc nguy nga đứng sừng sững, sơn nhạc cực kỳ hùng vĩ, bên dưới bao trùm mặt đất, trên đình chọc thủng tầng trời, từ trên nhìn xuống tựa như đỉnh cao nhất của thế giới này.

Mà ngọn núi vốn là thánh sơn của mảnh thế giới này thì hiện giờ đã hoá thành màu đỏ như máu, mùi máu tanh nồng nặc như thực chất, tràn ngập cả thiên địa, khiến cho cả bầu trời cũng mang màu máu

Bên trong cự sơn, nước suối cũng đỏ như máu, nhìn như suối máu tươi, nhìn qua tựa như vùng đất của huyết ma tu la.

Trong cự sơn, thỉnh thoảng thấy vô số huyết quang hiện lên, không biết số lượng có đến bao nhiêu.

Mà lúc này, ở nơi sâu nhất trong cự sơn, nơi đây tràn ngập huyết khí, cực kỳ sềnh sệch, trước một miệng vực sâu, ba bóng người đứng chắp tay, quanh thân bọn họ huyết khí sôi sục, chấn động khiến không gian run rẩy không ngừng.

Ba người này đều mặc áo đỏ, một người cầm đầu, sắc mặt trắng bệch, giữa trán có một đạo huyết hồng thụ văn, mơ hồ tản ra một loại sát khí đáng sợ.

Phía sau hắn, hai người đứng chắp tay, mặt mũi tàn độc như sói, ánh mắt nhìn qua tản ra vô tận hung lệ.

Người có thụ văn giữa trán quay lại, giọng nói hờ hững nói :"Bây giờ cơ bản đã xác định được, cỏ người xuất thủ với huyết tà tộc chúng ta,

Ba người huyết minh vương hắn là đều bị đã bị bắt"

Nói tới đó, hai vị huyết ma vương mặt hung lệ cũng không nhịn được mà biến đổi sắc mặt, mặc dù bọn họ đã mơ hồ biết được, nhưng tới lúc xác nhận chuyện này thì vẫn cảm thấy chấn động.

Dù sao,ở phương thế giới này bọn họ hoành hành ngang ngược đã lâu, cường giả của thế giới này trong mắt bọn họ căn bản là không đáng nhắc tới, nhưng hiện tại tại sao đột nhiên lại mọc ra một cái cường địch lợi hại như vậy?

"Hắn là người đại thiên thế giới". Huyết ma vương mặt trắng bệch âm lãnh nói.

"Đáng chết!". Hai gã huyết ma vương khác da mặt khẽ run lên, thầm mắng một tiếng, nếu quả thật là cường giả đại thiên thế giới thì cũng có chút phiền toái, bọn họ hiểu rõ, cường giả của đại thiên thế giới xa xa không phải người của hạ vị diện này có thể so sánh được, bọn họ cũng không thể coi thường.

"Nhưng theo suy đoán của ta, người này hắn cũng không phải là thiên chí tôn, nhiều lắm là tương đương với chúng ta". Huyết ma vương mặt trắng bệch híp hai mắt lại, nói :"Theo tình huống ta suy đoán, ba người huyết minh vương đều bị diệt từng người một, nếu người kia thật sự lả thiên chí tôn thì đâu cần phiền phức như thế"

Nghe đến đây, hai gã huyết ma vương còn lại cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải thiên chí tôn của đại thiên thế giới, vậy bọn họ dĩ nhiên không sợ hãi, ba người liên thủ, có lẽ thần bí cường giả đại thiên thế giới kia cũng phải kiêng kỵ ba phần.

"Vậy chúng ta phải làm như thế nào?" hai người nhìn về huyết ma vương cầm đầu, hỏi.

Thụ văn trên mặt huyết ma vương trắng bệch kia hơi ngọ nguậy, một lát sau, hắn chậm rãi nói : "Phát mệnh lệnh, tất cả cường giả của huyết tà

tộc toàn bộ trở về huyết ma sơn"

Hai vị huyết ma vương khác cả kinh, nói: "Đại ca, vậy những thành thị chúng ta chiếm được thì làm sao bây giờ?"

Đại huyết ma vương kia thản nhiên nói: "Xem ra các ngươi còn chưa biết nặng nhẹ, nếu chúng ta chiến bại, ngươi cảm thấy giữ lại những thành thị kia còn có tác dụng gì sao?"

"Tên kia thật sự mạnh như vậy?" hai người còn lại kinh nghi nói.

"Bất kể thực lực của người nọ rốt cục như thế nào, chúng ta đều phải tính toán đến trường hợp xấu nhất, các ngươi phải nhớ kỹ, mục đích cuối cùng của chúng ta là cái gì".Lúc này, đại huyết ma vương cúi đầu, ngưng mắt nhìn vực sâu phía trước, bên trong vực sâu một mảng toàn máu đỏ, tạo thành một biển máu, huyết tinh chi khí gần như hoá thành thực chất.

Mà sâu bên trong biển máu đó, nổi lơ lửng một viên huyết đản (trứng) to lớn, trên huyết đản khắc rõ văn lộ dữ tợn, một cỗ hung lệ khí không cách nào tưởng tượng tản ra, tực như đang ấp nở cái gì bên trong.

Ba vị huyết ma vương nhìn huyết đản kia, trong mắt hiện lên ánh sáng vô cùng nóng bỏng.

"Chúng ta thật vất vả mới len lén chiếm được toà vị diện này, không thể để cho những tộc khác biết được, mà nhờ máu huyết của sinh linh trong vị diện này, chúng ta mới có thể nuôi dưỡng ra một vị hoàng giả chân chính, một khi hắn có thể xuất thế, vậy huyết tà tộc chúng ta cũng sẽ có một cường giả cấp bậc ma đế!"

"Đến lúc đó, ở trong ngoại vực tà tộc, huyết tà tộc chúng ta cũng sẽ có một chút địa vị, sẽ không tuỳ ý bị làm tốt thí như trước nữa!"

"Kế hoạch của chúng ta đã đến thời khắc quan trọng nhất, tuyệt đối không cho phép bất trắc xảy ra!"

Nói đến đây, trong mắt đại huyết ma vương này hiện lên vè vô cùng âm lệ, chợt hắn hướng về hai vị huyết ma vương khác, nói :"Nhưng các ngươi cũng không cần quá mức lo âu, ta chỉ là vì muốn chu toàn mà thôi, về phần cái tên kia, nếu hắn chỉ dám lén lén lút lút đơn độc đánh lén mấy người huyết minh vương, vậy có nghĩa thực lực của hắn nhiều lắm cũng chỉ hơn bọn họ một chút mà thôi, cho nên hắn cũng không có gan dám xông tới huyết ma sơn chúng ta."

Hai vị huyết ma vương nghe vậy cũng tỏ ra đồng tình, gật đầu một cái, hiện giờ ba huyết ma vương bọn họ đã trấn giữ huyết ma sơn, tuyệt đối sẽ không tách ra, chỉ cần cường giả đại thiên thế giới kia không phải thiên chí tôn, như vậy dù cỏ xông tới, chẳng qua cũng chỉ là tự tìm cái chết.

Cho nên hiện giờ cứ tạm để cho tên kia đắc ý, chỉ cần chờ tới lúc hoàng giả của bọn họ được nuôi dưỡng ra, dĩ nhiên sẽ trả lại hắn gấp trăm ngàn lần.

Trong một cánh đồng hoang vu, một toà cô sơn đứng đó, Mục trần cùng bạch tố tố đứng trên đỉnh núi, mục trần nhìn một toà thành thị nơi xa xa, hai mắt híp lại, : "Những cường giả huyết tà tộc này đang không ngừng rời bỏ thành thị"

"Bọn chúng cũng hội tụ về hướng huyết ma sơn", sắc mặt bạch tố tố ngưng trọng, nói :"xem ra ba vị huyết ma vương kia đã nhận ra rồi"

Mục trần khẽ gật đầu, cũng không cảm thấy ngoài ý, dù sao ba vị huyết ma vương cùng một lúc đều mất liên lạc, đây cũng không phải chuyện nhỏ gì, cho dù ba huyết ma vương kia có ngu xuẩn hơn nữa thì cũng sẽ cảnh giác.

"Hiện tại bọn chúng đã nhận ra nguy hiểm, cho nên muốn rút lui tất cả cường giả về cố thủ huyết ma sơn". Bạch tố tố nhíu mày, sau đó nhìn về phía Mục trần : "Đại nhân, chúng ta làm sao bây giờ?"

Hiện tại huyết ma sơn có trọng binh áp trận, tam đại huyết ma vương hiển nhiên đang ngồi chờ Mục trần tới, nếu cứ như vậy đánh vào thì sợ rằng sẽ là một trận chiến kinh thiên.

Mục trần nghe vậy, ngược lại cười một tiếng, nói: "Còn có thể làm sao? Cứ giết lẽn thôi"

Giọng điệu của hắn hời hợt, giống như mục tiêu sắp đi tới cũng không phải là một cái tuyệt thế hung địa, mà lả đi ngắm cảnh vậy.

Bạch tố tố nghe giọng nói hời hợt của hắn, cho dù thân là nữ tử cũng không kìm được mà có chút cảm giác máu huyết sôi sục, chợt hé miệng cười một tiếng, nói :"Nếu đại nhân có tự tin như thế, vậy lần này ta liền xả thân tương bồi"

Mục trần cười cười, đang định nói chuyện thì thần sắc ngưng lại, có chút kinh ngạc nhìn nơi xa xa, nơi đó chợt xuất hiện vô số khí tức, sau đó hoá thành dòng người cuồn cuộn, nhanh chóng tới gần.

Mục trần nhìn dòng người này, trên khuôn mặt cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, bởi vì hắn phát hiện, đây cũng không phải người của huyết tà tộc, mà là cường giả bản địa của thế giới này, nhìn quy mô như vậy, có lẽ toàn bộ cường giả của thế giới này đều đã tới đây.

Hắn đảo mắt nhìn bạch tố tố.

Nhìn thấy ánh mắt của hắn, bạch tố tố hé miệng một tiếng, nói: "Đại nhân, trận chiến này liên quan đến sự tồn vong của chúng ta, mục tiêu của đại nhân là ba vị huyết ma vương kia, còn những kẻ khác cũng không cần phải phí đến sức của ngài"

"Chúng ta sẽ không để đại nhân bị quấy rầy chút nào"

Mục trần nghe vậy, cũng nhíu mày một cái, nói :"Các ngươi làm thế này không ổn"

Cường giả huyết tà tộc đã tập trung, nhân mã của đám người bản địa này mặc dù không ít, nhưng nếu thật sự muốn chiến đấu thì sợ rằng phải trả giá bằng mạng sống.

Bạch tố tố mỉm cười, thanh âm tuy nhỏ nhưng lại chứa sự kiên định : "Đại nhân, cừu hận của chúng ta đối với huyết tà tộc ngài không thể tưởng tượng được đâu, cho nên, cho dù là toàn quân chết hết, chúng ta cũng sê không hối hận"

"Cho nên, xin đại nhân cho chúng ta cùng đi theo"

Bạch tố tố vừa nói xong, liền hướng về Mục trần cung kính quỳ lạy.

Mà lúc này, dưới chân núi, dòng người ùn ùn hội tụ tới, vô số cường giả bản địa lúc này cùng quỳ xuống, tiếng hô rung trời, vang dội thiên địa "Xin đại nhản cho phép!"

Mục trần nhìn cảnh này cũng trầm mặc một hồi, hắn có thể nhận ra cừu hận như thực chất từ trong mắt những người này, hiển nhiên, đại đa số người trong bọn họ có lẽ đều đã quên cả mạng sống.

Thời điềm thế này dù hắn có muốn ngăn cản, sợ rằng vẫn sẽ có người đi theo.

VI vậy, hắn than nhẹ một tiếng nói :"Đến lúc đó nếu đối phương không hành động, các ngươi cũng không thể tuỳ tiện, chỉ cần ta giải quyết ba vị huyết ma vương kia, huyết tà tộc tự nhiên sẽ bại"

Mục trần cũng không biết, vạn nhất sau đó có gọi chấp niệm của bạch long chí tôn ra, hắn thấy tộc nhân bị chết sạch sẽ, lúc ấy trong cơn bi thống có còn tiếp tục thực hiện cam kết hay không, cho nên, Mục trần vẫn phải cố gắng bảo tồn một ít người.

"Cẩn tuân mệnh lệnh đại nhân!"

Trong thiên địa, vô số thanh âm cung kính vang lên, những ánh mắt nhìn về Mục trần, kính sợ gần như tới mức thành kính.

Mục trần thấy vậy cũng không nhiều lời nữa, gật đầu với bạch tố tố, thân hình vừa động, liền hoá thành lưu quang, trực tiếp đi về nơi xa, mà đằng sau, dòng người ùn ùn chấn động cả vùng đất cũng theo sát xa xa.

Dòng người ùn ùn vượt qua thiên địa, ước chừng mấy ngày sau, tốc độ của dòng người rốt cục cũng chậm lại.

Phía chân trời, lưu quang hiện lên, Mục trần vững vàng đứng trên bầu trời, 1 tay buông thõng sau lưng, ánh mắt bình tĩnh nhìn về sơn nhạc nguy nga ở tít xa xa.

Toà cự sơn chọc thẳng lên trời, bao quát cả phiến thiên địa này.

Bên cạnh, bạch tố tố ngưng mắt nhìn toà núi đã từng là thánh sơn, hiện giờ cũng trở nên tanh tưởi dơ bẩn, hốc mắt nàng không kìm được mà đỏ ửng, bàn tay có từng đường gân xanh rất nhỏ hiện lên.

Mục trần nhìn toà cự sơn tản ra máu tanh ngập trời này, bên trong đó hiện giờ có thể thấy vô số thân ảnh nghiêm chỉnh đứng đợi, huyết khí tràn ngập.

Mà trong lúc Mục trần ngưng mắt nhìn toà huyết hồng cự sơn, đột nhiên ba đạo huyết quang từ trong núi bắn ra, trôi lơ lửng chân trời, hoá thành ba đạo ma ảnh huyết hồng, huyết khí bạo lệ phóng lên cao, đồng thời, âm thanh lạnh lẽo vang dội trong thiên địa, sát khí hoá thành thực chất:

"Lũ chuột nhắt ngu xuẩn, vốn còn muốn để ngươi sống lâu một lúc, không ngờ ngươi thật sự dám xông tới huyết ma sơn chúng ta, thật là thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa lại chui vào!"

"Nếu ngươi đã muốn chết, vậy hôm nay ta sẽ cho ngươi toại nguyện!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1385: Lấy Một Địch Ba, Chiến Huyết Ma

Trước Huyết Ma Sơn, mùi máu tanh tràn ngập thiên địa, 3 đạo huyết ảnh đứng trên bầu trời, 3 luồng khí tức hung lệ vô cùng kinh khủng tản ra từ cơ thể họ, từ xa nhìn lại, giống như 3 tôn Ma Thần.

Mà phía sau đó, đông đảo cường giả bản địa nhìn 3 đạo huyết ảnh này, không nhịn được mà run lầy bẩy, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi khó có thể che dấu, bởi vì họ hiểu rõ, 3 huyết ảnh trước mắt chính là Huyết Ma vương mạnh nhất huyết tà tộc.

Những năm gần đây, không biết có biết bao cường giả bản địa đứng đầu đã chết trong tay bọn họ.

Nhưng mà, trong lúc mọi người ở đây bị khí thế của 3 vị Huyết Ma vương chấn nhiếp, phía trước đó, tay áo Mục Trần hơi rung lên, linh quang khởi động giống như triều tịch, trực tiếp tràn ngập nửa vùng chân trời, đồng thời cũng chống đỡ lại toàn bộ khí thế hung lệ của 3 vị Huyết Ma vương.

Có Mục Trần xuất thủ, đám người bạch tố tố mới thở phào nhẹ nhõm, thản thề căng thẳng hơi buông lỏng, sau đó ánh mắt kính sợ nhìn thản ảnh trẻ tuổi cao ráo đứng đầu.

Ở trên Huyết Ma Sơn, vị đại Huyết Ma vương cầm đầu dùng ánh mắt âm lãnh nhìn Mục Trần, chậm rãi nói: "Chỉ là một đại viên mãn địa chí tôn, cũng dám chạy đến trước mặt bản vương dương oai, thật là không biết trời cao đất rộng"

Từ dao động linh lực của Mục Trần, hiển nhiên đại Huyết Ma vương nhìn thấu thực lực của hắn, điều này cũng làm cho hắn có chút kinh nghi, phải biết, một đại viên mãn địa chí tôn nhiều lắm là tương đương với Huyết Ma tướng trong tộc bọn họ, nhưng nếu chỉ là như thế, 3 vị Huyết Ma vương kia làm sao lại thua trong tay Mục Trần?

Nghe đại Huyết Ma vương trào phúng, Mục Trần chỉ là cười một tiếng, nói :"Đối phó với các ngươi, đại viên mãn địa chí tôn, đã là đủ"

"Nói khoác không biết ngượng"

Bên cạnh đại Huyết Ma vương, 2 gã Huyết Ma vương khác lạnh lùng lên tiếng, ánh mắt của bọn hắn giống như đao phong, hung hăng quét mắt Mục Trần, trên khuôn mặt hiện vẻ dữ tợn.

"Đại ca, cần gì phải nói nhảm cùng kẻ sắp chết này, đồng loạt ra tay, trước tiên làm thịt hắn, sau đó đem toàn những huyết thực này đi huyết uyên".Ánh mắt bọn họ hung ác, quét nhìn đông đảo cường giả bản địa, cười gằn nói.

"Vật thì đồng loạt ra tay giải quyết người này đi". Đại Huyết Ma vương hờ hững gật đầu một cái, mặc dù bề ngoài hắn châm chọc thực lực đại viên mãn của Mục Trần, nhưng trong nội tâm lại duy trì cẩn thận, không cho Mục Trần chút cơ hội giờ trò nào, vừa ra tay là 3 người cùng đánh.

oanh!

Lúc này,ba đạo vạn trượng huyết quang to lớn từ trong cơ thể 3 vị Huyết Ma vương phóng lên cao, khí thế cuồn cuộn khiến thiên địa chấn động, huyết hồng cuồng phong gào thét, thiên địa nồng nặc mùi tanh tưởi.

Ba vị Huyết Ma vương cùng nhau xuất thủ, trận thế như vậy có thể nói là kinh thiên động địa, cho nên, dù là bạch tố tố sắc mặt cũng khẽ biến, siết chặt bàn tay, mấy ngày qua, nàng cũng biết Mục Trần mạnh

mẽ, nhưng trước đó hắn vẫn luôn 1 vs 1, nhưng hiện tại là lấy 1 chọi 3, 1 mình chống lại 3 vị Huyết Ma vương mạnh nhất.

Vù!

Ba vị Huyết Ma vương căn bản cũng không nói nhảm với Mục Trần, trực tiếp xuất thủ cùng nhau, 3 đạo huyết hồng hồng lưu vạn trượng giống như dòng sông máu tanh tưởi, xuyên thủng hư không gào thét về phía Mục Trần.

Mục Trần thấy vậy, tay áo vung lên, linh lực hào quang hiện ra, bảo vệ bản thân.

ầm!

Huyết hồng hồng lưu nặng nề đánh lên trên hào quang, huyết lưu tung tóe, sức mạnh đáng sợ tựa như muốn đánh ránh cả bầu trời.

Ba vị Huyết Ma vương thấy vậy, trên khuôn mặt đều hiện lên nụ cười dữ tợn, lúc trước 3 người xuất thủ nhìn như tùy tiện, nhưng thực ra cũng không có chút nương tay nào, Ma huyết hà kia cực kỳ ô uế, cho dù là linh lực dính vào cũng sẽ nhanh chóng bị ăn mòn.

Nhưng mà, nụ cười của bọn họ vừa mới hiện lên đã nhanh chóng cứng đơ lại, bởi vì họ thấy, chợt có ánh sáng thủy tinh phát ra, ánh sáng thủy tinh lan tới đâu, dòng sông máu kia nhanh chóng ảm đạm, cuối cùng hoàn toàn hỏng mất.

Vào lúc này, con ngươi của 3 vị Huyết Ma vương đều hơi co rụt lại.

Chỉ thấy ở chỗ Mục Trần đứng, ánh sáng thủy tinh tạo thành màn sáng, bảo hộ hắn trong đó, mà lúc này bên người hắn, không gian vặn vẹo, hai đạo thân ảnh hắc bạch chợt từ hư vô hiện ra, đứng cạnh 2 bên Mục Trần.

Hai thân ảnh kia, một áo đen, một áo trắng, thế nhưng dáng vẻ lại giống Mục Trần như đúc, hơn nữa điều khiến 3 vị Huyết Ma vương chấn

động là, trên người 2 thân ảnh này tản ra dao động linh lực mạnh mẽ giống y như Mục Trần.

"Đây là linh lực phân thân? làm sao có thể mạnh mẽ y như bản thề?" Một vị Huyết Ma vương không nhịn được khiếp sợ nói, dáng vẻ của hắn dường như cũng hiểu khá rõ các loại thủ đoạn của đại thiên thế giới.

Huyết Ma vương sắc mặt trắng bệch kia ánh mắt cũng hơi trầm xuống, thanh âm âm ế, nói: "Tên tiểu tử này khó trách dám xông tới Huyết Ma Sơn chúng ta, thì ra đúng là có chút bản lãnh thật sự"

"Đại ca, làm sao bây giờ?" Một vị Huyết Ma vương trầm giọng hỏi, như thế này, chẳng phải ưu thế về nhân số của bọn họ hoàn toàn mất?

Đại Huyết Ma vương sắc mặt âm trầm, 2 mắt lóe lên, một lát sau cười lạnh, nói "Ta còn không tin, phân thân của tên này lại có sức chiến đấu giống hệt bản thể, bản thể của hắn để ta đối phó, các ngươi trước tiên đánh tan 2 đạo phân thân của hắn, sau đó vây giết hắn"

"Dạ!"

2 vị Huyết Ma vương cũng nhất tề gật đầu, bọn họ cũng nghĩ như thế, dù sao thủ đoạn lấy 1 hóa ra 3, hơn nữa sức chiến đấu không suy giảm, dù là trong ngoại vực tà tộc bọn hắn cũng cực kỳ hiếm thấy, trước mắt chỉ là một đại viên mãn địa chí tôn, làm sao có thể có được?

Thân hình 2 người vừa động, liền hóa thành huyết quang vọt ra.

Lúc này, Mục Trần cũng ngẩng đầu, hắn nhìn cảnh này, cười nhạt, sao đó hướng về hắc bạch Mục Trần gật đầu một cái.

Hắc bạch Mục Trần cười lớn một tiếng, cũng phóng lên cao, sau đó hướng về 2 phía khác đi, mặc cho 2 vị Huyết Ma vương đuổi theo.

Một lát sau, hắc bào Mục Trần xuất thủ, chỉ thấy ngón tay hắn có một chiếc nhẫn lóe sáng lẽn, thoáng chốc, chợt có vô số thân ảnh từ trong đó vọt ra. đứng sau lưng hắc bào Mục Trần, oanh!

Chiến ý mênh mông phóng lên cao, chấn động thiên địa.

Chỉ thấy phải mấy ngàn quân đội xuất hiện sau lưng hắc bào Mục Trần, tiếng hống vang dội thiên địa, chiến ý mênh mông hóa thành đại dương tràn ra trên bầu trời, hiển lộ ra uy năng đáng sợ.

đội quân nảy chính là huyền long quân.

Hắc bào Mục Trần đứng trong đại quân, ngồi xếp bằng giữa đại dương chiến ý, hướng về phía Huyết Ma vương sắc mặt khiếp sợ, cười nhạt, tay áo vung lên, chiến ý hồng lưu quét ra, mang theo sức mạnh đáng sợ cuốn về phía Huyết Ma vương.

Mà ở một bên khác, trong tay áo bạch Mục Trần bay ra vô số linh ấn, giống như bầu trời đầy sao, những linh ấn này dung nhập vào hư không, vô số tia ánh sáng linh lực bắn ra, nháy mắt, một tòa linh trận to lớn đã ngưng tụ thành, bao phủ lấy một vị Huyết Ma vương khác vào trong đại trận.

Nơi xa, bạch tố tố cùng đông đảo cường giả bản địa nhìn cảnh này đều không khỏi lộ vẻ rung động, hiển nhiên không ngờ tới Mục Trần vẫn ấn giấu thủ đoạn lợi hại như vậy, chỉ bằng 2 phân thân đã giữ chân được 2 vị Huyết Ma vương bên trong.

"Chiến trận sư? linh trận sư?"

khi bọn họ đang rung động, đại Huyết Ma vương sắc mặt cũng khó coi nhìn một màn này, lúc này hắn không thể nào tin được, 2 phân thân này của Mục Trần lại thật sự có sức chiến đấu không thua gì bản thể.

"Bọn ngươi ở thế giới này làm ác, hôm nay cũng nên nợ máu trả bằng máu rồi". Ánh mắt Mục Trần không chút dao động nhìn đại Huyết Ma vương, nói.

"Khẩu khí không nhỏ, đợi bản vương chém tận giết tuyệt bản thể của ngươi, 2 đạo phân thản kia cũng sẽ tự hỏng". Đại Huyết Ma vương cười

lạnh một tiếng, huyết quang trong mắt khởi động, chợt miệng hắn mở ra, một dòng sông máu cuồn cuộn phun ra từ trong miệng hắn, nháy mắt đã biến thành biển máu mênh mông, trôi lơ lửng chân trời.

"Hống!"

Biển máu cuộn trào, một khắc sau, chợt có tiếng hống hung ác từ trong đó truyền ra, một con cự thú vạn trượng từ sâu trong biển máu bò ra.

Cự thú này toàn thân máu đỏ, cả người tràn ngập sát khí ngất trời, nhìn qua giống như cự viên, nhưng lại có 3 đầu, mặt mũi dữ tợn hung ác, tựa như ác thú địa ngục.

Hống!

Huyết hồng cự thú này vừa xuất hiện liền ngửa mặt lên trời gầm thét, trong tiếng hét đầy ý hung ác hủy diệt, huyết nhãn của nó phong tỏa Mục Trần, miệng to chợt hút một cái, chỉ thấy bên trong miệng có một quả huyết hồng quang cầu khổng lồ mấy vạn trượng ngưng tụ, cuối cùng bành một tiếng, đánh nổ không gian, tạo thành một dấu vết đen nhánh trên bầu trời, trực tiếp hung hăng đánh về phía Mục Trần.

Mục Trần nhìn cảnh này, ánh mắt cũng hơi ngưng lại, từ trên người huyết hồng cự thú kia, hắn cũng đã nhận ra được một ít dao động nguy hiểm, điều này khiến hắn thêm thận trọng, thực lực của đại Huyết Ma vương này căn bản lả một trong những kẻ mạnh nhất trong số cường giả chạm tới thiên chí tôn mà hắn từng gặp.

Hít.

Mục Trần hít sâu một hơi, hai tay kết ấn, ánh sáng tử kim sau lưng bộc phát lên, cuối cùng hóa thành một đạo cự ảnh tử kim.

Vù vù vù!

Bất hủ kim thân vừa xuất hiện, liền ngưng tụ trên trăm đạo bất hủ thẩn văn, thần văn như cự long vọt ra, nhanh chóng ngưng tụ thành một cái lưới tử kim vô cùng lớn.

phanh!

Huyết hồng quang cầu mang lực hủy diệt gào thét tới, nơi nó đi qua, toàn bộ không gian sụp đổ, cuối cùng nặng nề đánh lên trên tấm lưới tử kim.

Sức mạnh đáng sợ trực tiếp điên cuồng kéo căng tấm lưới, mà huyết hồng quang cầu vẫn điên cuồng vọt tới trước, chạy thẳng tới chỗ Mục Trần.

Vậy mà thân ảnh của Mục Trần vẫn không nhúc nhích, sắc mặt lãnh đạm nhìn quang cẩu hủy diệt đang lớn dần trong mắt, mà nơi xa xa, khi đám người bạch tố tố đã nóng lòng đến mức muốn lên tiếng, khi viên hủy diệt quang cầu còn cách Mục Trần có vài trượng, rốt cục thì bị tấm lưới tử kim hóa giải toàn bộ lực trùng kích.

Huyết hồng quang cầu bị lưới lớn quẩn quanh, tựa như đang dừng lại trước mặt Mục Trần.

Mục Trần chậm rãi giơ ngón tay lên, nhẹ nhàng bắn ra. ong!

Tấm lưới tử kim chấn động mạnh, đột nhiên bật trờ lại, mà viên huyết hồng quang cầu lại theo đường cũ mà bắn về, chớp mắt đã hung hăng hướng về phía Huyết hồng cự thú.

Hống!

Huyết hồng cự thú ngửa mặt lên trời gầm thét, chỉ thấy bàn tay nó nắm chặt, từ trong biển máu móc ra một cây huyết hồng cự côn chừng ngàn trượng, đột nhiên vung xuống, không gian bể tan tành, mà dưới nhát côn này, viên huyết hồng quang cầu đang bắn về ầm ầm nổ tung ra.

Gió lốc đáng sợ quét ra, vào lúc này thiên địa ầm ầm vang lên tiếng nổ như sấm sét, tựa như gặp nguy cơ hủy diệt.

"Hừ, có chút năng lực". Đại Huyết Ma vương thấy Mục Trần chặn lại được một kích, huyết quang trong mắt trờ nên nồng nặc, chợt hắn cười gằn một tiếng : "Tiếp đó để cho ngươi nếm thử, Diệt thế huyết thú của huyết tà tộc ta rốt cục kinh khủng thế nào!"

Hống!

Trong chốc lát khi thanh âm của đại Huyết Ma vương vừa dứt, huyết hồng cự thú gầm lên một tiếng, sóng âm mắt thường có thể nhìn thấy lan ra, nó cầm huyết hồng cự côn trong tay, chân dậm một cái, liền đạp phá thiên không, hóa thành một đạo huyết quang, xông thẳng tới bất hủ kim thản, sát khí hủy diệt như vậy, tựa như muốn tuyệt diệt tất cả mọi sinh linh.

Mục Trần nhìn cự thú mang hủy diệt chi uy xông tới, ánh mắt ngưng trọng, chợt 2 tay hắn đột nhiên kết ấn, chỉ thấy dưới chân, bất hủ kim thản bộc phát ra ánh sáng tử kim vạn trượng, từng đạo bất hủ thần văn trực tiếp ngưng tụ thành một thanh kim thương ngàn trượng trong tay bất hủ kim thân.

Bất hủ kim thản cầm trong tay kim thương, kim quang chói chang như mặt trời, thân hình vọt ra,cùng huyết hồng cự thú đang lao tới, vô cùng hung hãn đánh vào nhau như thiên thạch dưới ánh mắt rung động của vô số người.

Cùng lúc đó, tiếng cười lạnh của Mục Trần giống như tiếng sấm, ầm ầm vang dội chân trời.

"Hôm nay ngược lại ta muốn xem xem, là huyết thú này của ngươi mạnh, hay là bất hủ kim thân của ta mạnh hơn!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1386: Thôi Hóa

Đằng chân trời, bất hủ kim thân cùng huyết hồng cự thú vô cùng hung hãn đâm vào nhau, tựa như thiên thạch rơi, nhất thời âm thanh kinh thiên động địa vang lên, sóng trùng kích mắt thường có thể nhìn thấy được đột nhiên quét ra như gió lốc.

Không gian xung quanh hoàn toàn sụp đổ, cả vùng đất phía dưới cũng run ray.

hống!

huyết hồng cự thú phát ra tiếng gầm đinh tai nhức óc, huyết hồng cự côn trong tay trực tiếp mang theo vạn trượng huyết quang, ầm ầm hướng về phía bất hủ kim thân.

Đinh!

Một cây kim thương lóe ra ánh sáng tử kim, xuyên qua không gian mà tới, tiếng kim loại va vào nhau dữ dội, tia lửa bắn tung tóe, đẩy lul huyết hồng cự côn ra.

Bất quá, huyết hồng cự thụ kia cũng cực kỳ hung hãn, lập tức xông lên, cự côn trong tay mang theo vô số tàn ảnh, ùn ùn nện xuống bất hủ kim thân, mỗi một đạo côn ảnh đều là hủy thiên diệt địa, khí thế bất phàm.

Quanh thân bất hủ kim thản phóng ra vạn trượng kim quang, tay cầm tử kim cự thương, giống như thần linh, trực tiếp nghênh đỡ, thương côn đụng nhau, toàn bộ thiên địa vì thế mà run rẩy.

Mục trần liếc mắt 2 quái vật khổng lồ đang giằng co lẫn nhau, ánh mắt chợt lóe, thân hình chợt vọt ra xa, chạy thẳng tới phía huyết ma vương đằng sau.

Huyết thú này đúng là không tầm thường, muốn dọn dẹp nó phải tốn không ít sức, nhưng có câu bắt giặc phải bắt vua trước, chỉ cần đánh bại đại huyết ma vương kia thì huyết thú sẽ tự tan tác.

Đại huyết ma vương nhìn Mục trần chạy thẳng tới phía mình, không khỏi cười lạnh một tiếng, nói :"Không có phân thân, không có chí tôn pháp thân, bằng bổn tôn của ngươi cũng dám trực diện đấu với bản vương? thật đúng là muốn chết!"

Mất đi những thủ đoạn kia, lúc này Mục trần cũng chỉ là một vị đại viên mãn địa chí tôn, mà thực lực của huyết ma vương này đã vượt xa huyết ma vương bình thường, thậm chí cách cảnh giới huyết ma hoàng cũng chỉ một bước, tất nhiên là sẽ không sợ mục trần một thân một mình này.

cho nên, khi hắn nhìn Mục trần vọt tới, không những không lùi, ngược lại lạl nhảy ra một bước, thân ảnh quỷ mị trực tiếp xuất hiện trước mặt mục trần, thân thể của hắn hơi chấn động một cái, liền phình to ra, giống như một người khổng lồ, hướng về phía Mục trần hung hăng đánh xuống một chưởng.

Một chưởng ầm ầm đánh xuống, không gian từng tấc vỡ vụn, sức mạnh cực kỳ đáng sợ.

"Sức mạnh thân thể thật cường hãn"

Huyết chưởng nhanh chóng lớn dần trong mắt Mục trần, cảm nhận được sức mạnh ẩn chứa trên đó, hai mắt Mục trần cũng híp lại, thoáng chốc, trong con ngươi của hắn bộc phát ra ánh sáng thủy tinh.

Linh lực mênh mông giống như lũ quét tràn ra từ cơ thể hắn. hống!

5 ngón tay Mục trần nắm chặt, đánh ra một quyền, vào giờ phút này, dường như có tiếng long ngâm vang vọng, chỉ thấy một đạo chân long chi linh cuốn lên cánh tay hắn, long trảo kết hợp vào 5 ngón tay, sức mạnh của một quyền đó cũng là kinh thiên động địa.

Oanh!

Quyền chưởng nặng nề va chạm, một mảnh không gian chợt nổ tung ra, hóa thành một vùng chân không đen ngòm, mà thân thể Mục trần cùng huyết ma vương đều hơi chấn động một cái, sau đó cùng bắn ra.

"Hảo tiểu tử, thân thể cũng cường hãn tới mức này!"

Trên khuôn mặt đại huyết ma vương thoáng hiện vẻ kinh ngạc,hiển nhiên sức mạnh nhục thể của Mục trần này có chút mạnh mẽ ngoài dự liệu của hắn, nhưng mà hắn cũng không sợ, bởi vì từ va chạm lúc trước, hắn cũng đã nhận ra mình hơi chiếm chút thượng phong.

Đại huyết ma vương cười lạnh một tiếng, căn bản cũng không cho Mục trần cơ hội lấy hơi, thân hình một lần nữa vọt ra, thoáng sau, thế công như cuồng phong bạo vũ ùn ùn bao phủ về phía Mục trần.

Hắn muốn nhân cơ hội 2 phân thân cùng với chí tôn pháp thân của Mục trần đang bị cuốn lấy, đem những ưu thế hiện tại chuyển hóa thành thắng lợi.

oanh oanh!

Mà đối mặt với thế công như mưa sa của đại huyết ma vương, thần sắc Mục trần ngưng trọng, bên ngoài cơ thể bắt đầu phát ra ánh sáng thủy tinh, chân long chi linh cũng thúc giục linh lực bản thân cùng sức mạnh thân thể đến cực hạn.

Hắn có thể cảm giác được, thực lực của đại huyết ma vương này còn mạnh mẽ hơn nhiều so với những huyết ma vương khác, hầu như có thể coi là người mạnh nhất dưới thiên chí tôn mà hắn từng gặp.

Đây đúng là đối thủ cực kỳ khó giải quyết.

ở nơi xa, bạch tố tố cùng đông đảo cường giả bản địa đều kinh hãi run sợ nhìn 3 cuộc chiến, mỗi cuộc chiến đều khiến da đầu bọn họ tê dại.

Chiến đấu ở tầng thứ đó, bọn họ chỉ cần dính vào một chút cũng sẽ bị hủy diệt sạch sẽ.

"Nữ vương bệ hạ, dường như thiên thần đại nhản bị đại huyết ma vương áp chế". Một vài cường giả đứng đầu trong số dân bản địa đang tập trung bên cạnh bạch tố tố, bọn họ lo lắng nhìn về phía bản tôn Mục trần, cuộc chiến nơi đó, hiển nhiên đại huyết ma vương đang chiếm ưu thế, thế công như bão tố áp chế hoàn toàn Mục trần.

Mặc dù bạch tố tố cũng đang siết chặt tay, nhưng khuôn mặt nàng vẫn coi như bình tĩnh, nàng đi theo Mục trần một khoảng thời gian, biết hắn còn có một thủ đoạn cực kỳ lợi hại, nhưng hiện tại vẫn chưa sử dụng, hiển nhiên là đang đợi thời cơ tốt nhất.

Cấp bậc chiến đấu này, vốn là một hồi đánh cuộc, xem ai không nhịn được mà lộ ra sơ hở đầu tiên.

Đùng đùng!

Dưới vô số ánh mắt khẩn trương, giao phong giữa Mục trần cùng đại huyết ma vương càng trở nên kịch liệt, mà khi nhìn thấy đại huyết ma vương càng ngày càng chiếm ưu thế rõ ràng, bên trong huyết ma sơn, vô số cường giả huyết ma tộc đều bộc phát ra tiếng gầm rú hoan hô.

oanh!

Trên bầu trời, Mục trần cùng đại huyết ma vương một lần nữa cứng rắn đấu một chường, linh lực sáng chói cùng huyết quang nở rộ, tràn ngập tầng trời, nhưng mà, cũng đúng lúc này, khóe miệng đại huyết ma vương lộ ra nụ cười gằn, chợt thấy cổ hắn run bần bật, đầu hắn như đầu

rắn vọt dài ra, răng nanh mọc ra ngoài miệng, hung hăng cắn về phía cổ mục trần.

Nhưng ngay thời khắc quyết định ấy, Mục trần hơi nghiêng đầu, răng nanh liền đâm vào bả vai hắn,trong nháy mắt máu tươi liền bắn ra tung tóe.

"Nhìn xem bản vương hút khô máu trong người ngươi!". Đại huyết ma vương cười gằn, định hút khô máu tươi trong người Mục trần.

Nhưng mà, cũng đúng lúc này, trên khuôn mặt mục trần cũng hiện lên nụ cười lạnh lẽo, tay áo hắn vung lên, chợt thấy một tòa thủy tinh tháp bay ra, phình to lên, rồi ầm ầm bao phủ xuống.

Hắn biến, bằng thủ đoạn của hắn hiện giờ, muốn chân chính quyết định thắng bại, vẫn phải dựa vào "Bát bộ phù đồ", nhưng đại huyết ma vương này tốc độ cực kỳ quỷ mị, thân thể dung hợp với không gian, tốc độ còn nhanh hơn so với hắn một chút, nếu trực tiếp gọi ra phù đồ tháp thì sợ rằng căn bản chỉ chụp được một cái lồng trống không.

Thủy tinh tháp ầm ầm phủ xuống, đại huyết ma vương đột nhiên cả kinh, cảm giác nhạy bén thấy một điểm bất an, dưới sự cẩn thận, hắn trực tiếp thu hồi răng nanh, vậy mà lại phát hiện, da thịt của Mục trần lúc này giống như sắt thép cô đọng lại. khiến răng nanh không thể nhúc nhích.

ầm!

Chỉ trong phút chốc trì hoãn này, thủy tinh phù đồ tháp ầm ầm rơi xuống, bao phủ lấy toàn bộ thân hình 2 người, lẳng lặng lơ lửng trên bầu trời.

bên trong phù đồ tháp!

Mục trần rút người lui lại, hắn cũng không để ý máu tươi đang chảy trên vai, chỉ là hướng về phía đại huyết ma vương đang âm trầm quan sát

4 phía mà cười nhạt, vung tay áo lên, một dòng lũ hình thành từ chí tôn linh dịch gào thét ra.

Dao động linh lực mênh mông, tràn ngập trong tháp.

Lần này Mục trần lấy ra khoảng tám ngàn vạn chí tôn linh dịch, bởi vì hắn biết đại huyết ma vương này lợi hại, cho nên khi cần ra tay thì không keo kiệt chút nào, trực tiếp hạ thủ độc ác, muốn một lần tiêu diệt sạch tên này.

Lũ quét cuồn cuộn, hai tay Mục trần kết ấn nhanh như chớp, chỉ thấy bên trên vách tháp, tám tòa ma tượng cổ xưa lại lần nữa từ từ hiện ra, một nửa thân thể nhô ra ngoài vách tháp.

hít

Bọn chúng mở to miệng, một hớp nuốt chửng toàn bộ chí tôn linh dịch. "Phù đồ diệt ma quang!"

Trong mắt mục trần hiện lên ánh sáng lạnh lẽo, không chút do dự thúc giục một đạo sát chiêu của bát bộ phù đồ, chỉ thấy tám pho ma thần kia đều chỉ ngón tay ra, xa xa phong tỏa lấy đại huyết ma vương, chớp mắt sau, tám luồng ánh sáng đen kịt bắn ra.

Tám luồng ánh sáng đen bắn tới, đại huyết ma vương chợt biến sắc, trong mắt hiện lên vẻ hoảng sợ, hiển nhiên hắn cũng nhận ra sự kinh khủng của sát chiêu của Mục trần, cho nên, dù là hắn cũng cảm thấy uy hiếp tử vong nồng nặc.

"Đáng chết, tên này lại có loại thủ đoạn này!"

Đại huyết ma vương tức giận mắng một tiếng, chợt 2 tay hắn đột nhiên kết ấn, huyết quang mênh mông phát ra, tạo thành một viên huyết hồng quang cầu, bảo vệ hắn bên trong.

xèo xèo!

Tám luồng hắc quang bắn tới, ngay lúc tiếp xúc, liền trực tiếp xuyên thủng huyết hồng quang cầu, đồng thời cũng bắn thủng thân thể đại huyết ma vương.

á!

Tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, chỉ thấy thân thể của đại huyết ma vương lúc này nổ tung ra, hóa thành máu tanh đầy trời.

uy năng của bát bộ phù đồ, thật đúng không hổ danh một trong 36 đạo tuyệt thế thần thông.

Mục trần nhìn cảnh này, vung tay áo lên, thủy tinh linh lực bao phủ xuống, phong ấn chỗ máu tươi đầy trời kia lại, cuối cùng tạo thành một viên thủy tinh quang cầu rơi vào trong tay hắn.

hắn cúi đầu nhìn thủy tinh quang cầu trong tay, lông mày cũng hơi nhíu lại, bởi vì hắn nhận ra, bên trong thủy tinh cầu, khuôn mặt của đại huyết ma vương lại hướng về phía hắn lộ vẻ dữ tợn độc ác, sau đó dần dần tiêu tán, hóa thành hư vô.

"Khí tức tiêu tán? Tên này thật đúng là khó chơi"

Mục trần trầm mặc một chút, sau đó mặt không cảm xúc, đột nhiên bóp chặt, thủy tinh quang cầu trong tay vỡ vụn ra, hắn biết, đại huyết ma vương kia tuyệt đối không bị giết chết, mà là dùng phương thức kỳ lạ nào đó chạy ra ngoài.

Nhưng dù có chạy thoát một mạng, thân thể của hắn cũng đã bị hủy, bất kể hắn trốn thế nào, lúc này chắc chắn cũng đã bị trọng thương, sức chiến đấu giảm nhiều, không tạo nên uy hiếp gì.

"Bất kể hắn muốn làm cái gì, nhân lúc này giải quyết nôt 2 tên huyết ma vương còn lại"

Thân hình mục trần vừa động, trực tiếp ra khỏi phù đồ tháp, chỉ cần giải quyết nốt 2 tên huyết ma vương kia, để hắn có thề dùng được nhất

khí hóa tam thanh, đến lúc đó muốn thu thập tên đại huyết ma vương này dĩ nhiên là dễ như trở bàn tay.

Cùng lúc đó, sâu trong huyết ma sơn.

Trong huyết uyên tràn ngập tinh huyết, chợt máu ngưng tụ, biến thành một thân ảnh, thân ảnh sắc mặt tái nhợt, chính là đại huyết ma vương bị Mục trần mạt sát lúc trước.

Lúc này thân thể hắn có vẻ hư ảo, hiển nhiên là bị thương nặng.

Sắc mặt hắn vô cùng âm trầm liếc mắt nhìn về phía bên ngoài núi, cắn răng nghiến lợi nói: "Tên đáng chết, thậm chí có thủ đoạn lợi hại bực này."

Lúc trước uy năng mà tám pho ma thần kia bộc phát ra khiến hắn bây giờ đều cảm thấy tim đập thình thịch, nếu không phải lúc trước hắn để lại một nửa huyết nhục bên trong huyết uyên, sợ rằng lúc này đã thật sự bị giam trong đó.

Nhưng dù như vậy, lúc này hắn cũng đã tổn thương nguyên khí nặng nề, sức chiến đấu giảm mạnh.

hiện giờ hắn tạm thời thoát khỏi chiến trường, mục trần kia chắc chắn sẽ ra tay đối phó 2 vị huyết ma vương khác, sợ rằng không cần bao nhiêu lâu, 2 vị huyết ma vương khác sẽ bị thua.

cục diện bảy giờ, bọn họ đã không chiếm ưu thế.

Ánh mắt đại huyết ma vương âm trầm, sau đó hắn nhìn về phía viên huyết đản lơ lửng giữa huyến uyên, trên thân trứng,quang văn tà ác lập lòe, tựa như bào thai đang hô hấp.

Tiểu tử kia cực kì cổ quái, hôm nay nếu muốn diệt trừ, cũng chỉ có thể thúc giục hoàng giả của tộc ta nhanh chóng xuất thế"

Đại huyết ma vương hít sâu một hơi, chợt cắn răng một cái, trong miệng phát ra một tiếng rít.

Mà cùng với việc tiếng rít của hắn truyền ra, xung quanh huyết uyên, vô số cường giả huyết tà tộc bước tới, tiếp sau đó, bọn chúng giống như bị khống chế, trực tiếp nhảy xuống vực sâu, ầm một tiếng liền lọt vào giữa huyết uyên.

Thân thể bọn chúng vừa tiếp xúc với máu trong huyết uyên liền bị hòa tan ra, hóa thành máu tươi sôi sùng sục, hòa vào trong huyết uyên.

ào! ào!

Nhất thời, trong huyết uyên, máu văng tung tóe, vô số cường giả huyết tà tộc nuối đuôi nhau.

Mà cùng với việc càng ngày càng có nhiều cường giả huyết tà tộc hóa thành máu, dung nhập vào huyết uyên, chỉ thấy bên trên viên huyết đản tà ác kia, quang văn cũng càng ngày càng trở nên sáng ngời, mỗi một khắc, mặt ngoài huyết đản dường như lặng lẽ hiện ra từng vết nứt rất nhỏ.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1387: Huyết Hoàng Xuất Thế

Bên ngoài huyết ma sơn

Dưới vô số ánh mắt chăm chú, thủy tinh tháp khổng lồ lơ lửng trên bầu trời chợt rung lên, sau đó nhanh chóng thu nhỏ lại, một đạo quang ảnh bắn ra, xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

"Là thiên thần đại nhân"

Khi bạch tố tố cùng đông đảo cường giả bản địa nhìn thấy thân ảnh này, nhất thời không nhịn được kích động lên tiếng, tất cả mọi người đều hiện lên vẻ mừng như điên

Hiển nhiên bọn họ không ngờ rằng, thắng bại giữa Mục trần cùng đại huyết ma vương lại phân định nhanh chóng như vậy.

Mà so sánh với vẻ mừng như điên của bọn họ, bên trong huyết ma sơn chỉ còn một mảnh tịch mịch, vô số cường giả huyết tà tộc vẻ mặt hoảng sợ kinh hãi muốn chết nhìn cảnh này.

Bọn họ không hề ngờ tới, đại huyết ma vương mạnh nhất trong tộc lại thua trong tay Mục trần.

Nhưng đối với rung động đầy trời kia, mục trần ngược lại cũng không để ý tới, ánh mắt của hắn đầu tiên là nhìn về nơi sâu trong huyết ma sơn, lúc này, hắn đã không còn cảm nhận được dao động của huyết ma vương, hiển nhiên tên này đã ẩn giấu đi rồi.

Mà đối với việc này, Mục trần cũng không tỏ ra mừng rỡ là bao, ngược lạl hơi có chút bất an.

"Bất kể như thế nào, giải quyết 2 tên huyết ma vương còn lại đã"

Ánh mắt Mục trần lóe lên, cũng không do dự nữa, trực tiếp tiến về một vòng chiến khác, bất kể đại huyết ma vương kia có hậu chiêu nào hay không, hắn cũng phải diệt trừ 2 tên huyết ma vương khác đã, chỉ có như thế thì thời điểm đối phó với hậu chiêu của đại huyết ma vương, hắn mới có thể toàn lực ứng phó.

Mục trần phóng tới vòng chiến bên kia, chiến ý đại dương gào thét, từng đợt hồng lưu chiến ý không ngừng cuồn cuộn cuốn qua chân trời, vây một vị huyết ma vương không thoát nổi.

Mà khi thân ảnh của Mục trần xuất hiện bên trên chiến ý đại dương, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống huyết ma vương đang bị vây trong đó, sắc mặt của huyết ma vương cũng trở nên kịch biến.

Mục trần có thể xuất hiện ở nơi này, nói cách khác, đại huyết ma vương đã thua.

"Làm sao có thể?!" Vị huyết ma vương này khiếp sợ thất thanh, thực lực của đại huyết ma vương còn mạnh hơn một bậc so với bọn họ, làm sao lại thua trong tay một kẻ mới chỉ đại viên mãn địa chí tôn?

Nhưng dù hắn có khiếp sợ thế nào đi nữa, Mục trần sắc mặt hờ hững vung tay lên, chỉ thấy bất hủ kim thân xuất hiện sau lưng, sau đó liền trực tiếp xông vào vòng chiến, bất hủ thần văn gào thét ra.

Hắn cũng không tiếp tục sử dụng bát bộ phù đò nữa, bởi vì như vậy tiêu hao quá nhiều chí tôn linh dịch, hiện giờ hắn với hắc bào Mục trần liên thủ là đủ để trấn áp.

Oanh oanh!

Mà sự thật cũng đúng như vậy, cùng với việc bản tôn Mục trần vào trận, huyết ma vương lúc trước vốn chỉ có thể duy trì cục diện bế tắc thì giờ liên tiếp bại lui, cuối cùng sau khi bị một đạo chiến ý hồng lưu đẩy

đẩy lui, một thanh tử kim cự thương từ phía sau xuyên thủng lồng ngực của hắn, ánh sáng tử kim quét ra khiến thân thể hắn nổ liên tục, tất cả sức sống đều bị cứng rắng xóa sạch.

Sau khi nhanh chóng giải quyết vị huyết ma vương này xong, Mục trần cùng hắc bào Mục trần cũng không dừng lại chút nào,thân hình như điện xẹt, trực tiếp bắn về phía vòng chiến cuối cùng, nơi đó bạch bào Mục trần cùng một vị huyết ma vương khác đang chiến đấu dữ dội.

Nhưng mà khi huyết ma vương này nhìn thấy mục trần cùng hắc bào Mục trần chạy tới, sắc mặt nhất thời trắng bệch, lúc này, hắn đã biết khó thoát tai kiếp, cắn răng một cái, thân thể chợt phình to, cuối cùng ầm ầm tự bạo.

ầm!

Tiếng nổ vang vọng thiên địa, một vầng mặt trời máu dâng lên, huyết sắc hồng lưu* cuồng bạo trào ngược ra, tựa như muốn bao phủ cả thiên địa này vào trong.

(*dòng lũ màu máu)

Nhưng mà không đợi huyết sắc hồng lưu tràn ra, tay áo Mục trần rung lên, phù đồ tháp vọt ra, trong đó có ánh sáng thủy tinh vô tận chiếu rọi xuống, phàm lả nơi ánh sáng lướt qua, huyết sắc hồng lưu nhanh chóng ảm đạm, cuối cùng hóa thành tinh thể huyết hồng, rào rào rơi xuống.

Mà trong lúc huyết hồng tinh thể ngập trời rơi xuống, chợt có một tia hào quang huyết hồng bắn ra, hướng về phía huyết ma sơn bỏ chạy.

"Chạy đi đâu"

Nhưng khi vừa mới bắn ra, thân ảnh mục trần đã xuất hiện phía trước, cười lạnh một tiếng, ánh sáng thủy tinh hiện lên trong lòng bàn tay, giống như một vầng hào quang, nắm huyết tinh kia vào trong tay.

Bên trong huyết tinh lộ ra khuôn mặt hoảng sợ gần chết của huyết ma vương, mục trần thấy vậy cũng không nương tay chút nào, bàn tay nắm chặt, bóp vỡ tan nát.

"Ngươi đừng có đắc ý, đợi ngô hoàng* xuất thế, tất cả các ngươi đều phải chết!". Biết chạy trốn cũng vô vọng, trong lúc sắp bị giết chết, huyết ma vương kia cũng phát ra tiếng cười bén nhọn chói tai, cực kỳ ác độc.

(*hoàng của chúng ta)

Mục trần bóp vỡ huyết tinh, mặt không cảm xúc ném sang một bên.

Tới đây, bức màn chiến cuộc cũng đã buông xuống, mà ba vị huyết ma vương hẳn là đều thua trong tay Mục trần.

Sau đó, vô số cường giả bản địa phát ra tiếng hoan hô đinh tai nhức óc, một số người thậm chí kích động đến mức quỳ xuống đất kêu khóc, thanh âm thê lương, dù sao thì những năm này, những huyết ma vương này của huyết tà tộc đều giống như Ma Thần ngự trị trên đầu tất cả người dân bọn họ, bất luận bọn họ phản kháng giãy dụa thế nào, đều vô lực như con kiến hôi.

Vậy mà hiện giờ, lục đại huyết ma vương của huyết tà tộc đều bị thiên thần đại nhân chém chết, như vậy, tất cả sinh linh trên thế giới này lại một lần nữa có một con đường sống.

Mà trong lúc vô số người dân quỳ xuống đất, không ngừng bái lạy Mục trần, Bạch tố tố lại thấy Mục trần cũng không có vẻ vui mừng sau đại thắng, liền lướt qua, thấp giọng hỏi: "Đại nhân, có gì không đúng sao?"

"Đại huyết ma vương kia cũng chưa chết, mà là chạy mất"

Mục trần nhìn tòa núi vô cùng nguy nga, trong mắt lóe lên linh quang, không ngừng dò xét, muốn tìm ra tung tích của đại huyết ma vương kia.

Bạch tố tố nghe vậy cũng chợt kinh ngạc, nhẹ giọng nói: "Huyết ma sơn này là đại bản doanh của huyết tà tộc, đại huyết ma vương kia nếu như chạy, vậy thì chắc chắn là trốn vào trong đó.

Mục trần gật đầu một cái, hắn nhìn tòa huyết ma sơn, trong mắt lóe lên hàn quang, chợt hắn vung tay áo lên, phù đồ tháp bắn ra, trong chớp mắt đã hóa thành tòa tháp khổng lồ mười mấy vạn trượng, trôi lơ lửng trên bầu trời huyết ma sơn.

Thế trận hoành tráng như thế, không chỉ khiến vô số cường giả bản địa trợn mắt há mồm, mà bên trong huyết ma sơn, những cường giả huyết tà tộc kia cũng kinh hoảng, rốt rít chạy trốn, một mảnh đại loạn.

Mục trần cùng 2 hóa thân đồng thời kết ấn, linh lực mênh mông tràn vào trong phù đồ tháp, nhất thời ánh sáng thủy tinh chiếu xuống, bao phủ lấy toàn bộ huyết ma sơn.

ánh sáng thủy tinh quét qua, phàm là cường giả huyết tà tộc nào bị ánh sáng quét qua, thân thể sẽ bị thu nhỏ lại với tốc độ kinh người, cuối cùng biến thành từng viên tinh thể thủy tinh to cỡ bàn tay.

đinh đang

Vì thế, bên trong huyết ma sơn vang lên đầy tiếng thủy tinh rơi xuống đất, cực kỳ thần dị.

Sâu trong huyết ma sơn, bên trong huyết uyên, đại huyết ma vương ngẩng đầu nhìn thủy tinh tháp cực lớn lơ lửng trên trời, sắc mặt cũng khẽ biến, hắn có thể cảm nhận được, ánh sáng thủy tinh kia đang quét sạch sẽ huyết ma sơn không chỗ nào bỏ sót, sợ rằng không bao lâu nữa sẽ quét tới nơi này.

"Nhất định phải tăng tốc độ"

Đại huyết ma vương nhìn huyết đản giữa huyết uyên, chỉ thấy trên đó ngày càng nhiều vết nứt, bên trong mơ hồ đang sản sinh ra một dao động

vô cùng kinh khủng.

Hắn cắn răng, một lần nữa rít lên, chỉ thấy 4 phía xung quanh huyết uyên, vô số cường giả huyết tà tộc bắt đầu tăng tốc độ, điên cuồng nhảy vào huyết uyên, cung cấp năng lượng nuôi dưỡng huyết đản kia.

Bên ngoài huyết ma sơn, Mục trần nhìn huyết ma sơn đã hoàn toàn hỗn loạn, thế mà đại huyết ma vương kia cũng vẫn không có dấu hiệu nào xuất hiện cả.

Mục trần hơi nhíu mày, đột nhiên, con ngươi của hắn chợt co rụt lại, bời vì thoáng trong nháy mắt hắn đã mơ hồ cảm nhận được, ở sâu trong huyến ma sơn, có một luồng dao động khiến tim của hắn đập nhanh.

"oanh!"

Phát hiện này khiến sắc mặt Mục trần ngưng trọng, chợt hắn một tay kết ấn, chỉ thấy từ bên trong phù đồ tháp trên bầu trời, một cột sáng thủy tinh vạn trượng khổng lồ chiếu xuống, trực tiếp đánh về phía dao động kia xuất hiện.

Mặc dù hắn không biết rốt cục đó là thứ gì, nhưng từ sự cẩn thận, hắn cũng biết mình nhất định phải phá hỏng nó.

ầm!

Cột sáng thủy tinh từ trên trời giáng xuống, trong huyết uyên, đại huyết ma vương cũng đã nhận ra, hắn ngẩng đầu nhìn cột sáng như cự long giáng thế trên bầu trời, sắc mặt biến đổi, chợt 2 tay đột nhiên vung lên.

ào ào!

Trong huyết uyên, máu tươi vô tận phóng lên cao, cuối cùng hóa thành một chiếc huyết tráo* vô cùng lớn, giống như cái chén lớn úp ngược, bao phủ toàn bộ huyết uyên vào trong.

(*lồng máu)

oanh!

Cột sáng thủy tinh hung hăng đánh lên chiếc lồng, khiến cho trên đó khuyếch tán ra rung động điên cuồng, thế nhưng dù sao huyết tráo cũng hội tụ nặng lượng của cả huyết uyên, cho nên cứng rắn chịu đựng được, không bị vỡ nát.

"Tìm ra rồi!"

Bên ngoài huyết ma sơn, ánh mắt mục trần chợt ngưng, hắn không chút do dự thúc giục phù đồ tháp mạnh hơn nữa, trong nháy mắt có vô số cột sáng thủy tinh rọi xuống, giống như sấm sét đầy trời, điên cuồng đánh về nơi sâu.

đùng đùng!

Trên bầu trời huyết uyên, gió lốc vô cùng cuồng bạo sôi trào, đại huyết ma vương nhìn từng cột sáng thủy tinh đánh xuống, nhanh chóng làm suy yếu cái lồng, thì sắc mặt cũng trở nên khó coi.

Hắn không ngờ Mục trần lại quả quyết như thế, không chút do dự phát động thế công hủy diệt, muốn tiêu diệt toàn bộ những yếu tố không rõ ràng.

đại huyết ma vương quay đầu nhìn về phía huyết đản, mặc dù trên huyết đản lúc này đã đầy vết nứt vỡ, nhưng cuối cùng cũng không cách nào phá xác mà ra, dáng vẻ này dường như vẫn thiếu hụt một thứ gì đó.

Sắc mặt đại huyết ma vương biến ảo, cuối cùng hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt ác độc liếc nhìn bên ngoài huyết ma sơn, nghiến răng nghiến lợi nói: "Tiểu tạp chủng, nếu ngươi đã muốn bức bách huyết tà tộc ta, vậy hôm nay khiến ngươi trở thành tế phẩm đầu tiên mừng hoàng giả tộc ta xuất thế đi!"

Thanh âm vừa dứt, hắn không do dự nữa, thân hình run lên, liền nổ tung ra, hóa thành một dòng huyết sắc hồng lưu, cuối cùng bắn về phía huyết đản khổng lồ.

Cùng lúc đó, Mục trần dường như cũng nhận ra điều gì, ánh mắt trầm xuống, một cột sáng thủy tinh trực tiếp đánh nổ huyết tráo, xuyên thủng không gian với tốc độ kinh người, hung hăng đánh lên huyết sắc hồng lưu mà đại huyết ma vương hóa thành.

oanh!

Vụ nổ cuồng bạo trong nháy mắt bắn ngược ra, toàn bộ huyết uyên đều bị thổi bay, không ngừng sụp đổ.

Mà cũng chính lúc huyết uyên sụp đổ, một viên huyết đản phóng lên cao, lẳng lặng trôi lơ lửng trên đỉnh huyết ma sơn.

Mục trần nhìn viên huyết đản quỷ dị này, con ngươi chợt co rụt lại, khí tức nguy hiểm đó khiến lông tóc trên người hắn lúc này cũng dựng đứng cả lên, hắn không chút do dự thúc giục phù đồ tháp, vô số luồng sáng thủy tinh giống như cự long quét xuống, hung hăng đánh lên viên huyết đản khổng lồ.

Ánh sáng thủy tinh đầy trời, mang theo hủy diệt chi uy rơi xuống, nhưng mà, nháy mắt khi sắp đánh trúng huyết đản, vỏ trứng rốt cục vỡ vụn ra, một bàn tay tái nhợt từ trong đó vươn ra, bàn tay nhẹ nhàng nắm chặt, lúc này ánh sáng thủy tinh đầy trời ầm ầm vỡ vụn.

####

Cái cảnh này giống hệt như đoạn cuối VDCK lúc lâm động xung kích tổ cảnh bị dị ma hoàng từ ngoài vị diện đánh vào, nhờ có mấy chủ ra tay đỡ lại mới qua được, chỉ có điều trong đây thì đảo ngược lại, huyết đản tiến hóa thành huyết ma hoàng thì bị Mục trần ngăn cản.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1388: Ma Đế Chi Uy

Bàn tay trắng nhợt thò ra từ trong huyết đản, chỉ nhẹ nhàng nắm một cái, liền bóp vỡ toàn bộ thủy tinh hồng lưu đầy trời, uy năng kinh khủng như vậy, trực tiếp làm cho toàn bộ thiên địa đều trở nên run rẩy...

Sắc mặt Mục Trần lúc này cũng hơi đổi, ánh mắt sắc bén nhìn về huyết đản vỡ vụn, cùng với việc vỏ trứng vỡ nát ra, hắn có thể cảm nhận được, một cỗ dao động khiến hắn kinh hãi lúc này đang ngưng tụ ra.

oanh!

Nhưng vào lúc này,bên trong vỏ trứng, chợt một cột sáng huyết hồng khổng lồ bắn lên cao, cột sáng trực tiếp đâm vào thủy tinh tháp khổng lồ lơ lửng trên không trung, 2 bên cứng rắn đụng nhau, chỉ thấy tòa thủy tinh phù đồ tháp trực tiếp bị đánh bay đi.

Sắc mặt Mục Trần ngưng trọng, vung tay áo lên, thủy tinh phù đồ tháp bay vào trong tay áo hắn, hai mắt hắn nhìn chằm chằm vào huyết đản kia, trong mắt thoáng hiện vẻ kiêng kỵ nồng đậm.

rắc rắc!

Trong lúc hắn đang chăm chú nhìn, huyết đản nhanh chóng vỡ ra, chỉ thấy bàn tay nhợt nhạt kia đưa ra, bóc từng mảng vỏ trứng ra, cuối cùng, vô số người nhìn thấy, một thiếu niên trần truồng đứng lên từ trong vỏ trứng.

Thiếu niên này thân thể cao ráo, hai mắt hiện lên màu đỏ đạm, bên trong đó dường như hội tụ cả biển máu, mái tóc dài màu trắng tung bay,

nhìn qua cực kỳ tuấn mĩ, chỉ là sự hung hãn hủy diệt tản ra từ trên người hắn khiến cho cả tòa huyết ma sơn cũng run rẩy dưới chân.

Sắc mặt hắn không chút tình cảm, huyết đồng (mắt máu) quét ra, hờ hững vô tình.

Cùng lúc đó, quanh thân hắn có vô số huyết hồng cuồng phong gào thét, một cỗ áp bách không cách nào tả nổi ùn ùn lan ra, trên bầu trời có huyết vân ngưng tụ, cuối cùng hóa thành mưa máu rơi xuống, bao phủ cả thiên địa vào trong.

Lúc này khi những cường giả bản địa nhìn thấy thân ảnh của thiếu niên tóc trắng thì đều run rẩy điên cuồng, cái loại áp bách kinh khủng đó, hầu như khiến bọn họ không thề kiểm soát nỗi tâm thần, gót chân không ngừng run rẩy như sắp quỳ xuống.

Sắc mặt bạch tố tố cũng trắng bệch, mặc dù nàng không biết thiếu niên tóc trắng này có uy năng thế nào, nhưng trực giác cho nàng biết, người trước mắt có thực lực thông thiên, thậm chí ngay cả đại huyết ma vương cũng còn xa mới bằng.

Nàng đứng bên cạnh Mục Trần, thân thể mềm mại khẽ run rẩy, nếu không phải là tâm trí kiên định, sợ rằng lúc này nàng đã sớm không kìm được sự sợ hãi trong lòng mà quay đầu chạy.

Mà khi sự sợ hãi của nàng dâng đến tột đỉnh,bàn tay của Mục Trần nhẹ nhàng vỗ lên đôi vai mềm của nàng, ánh sáng linh lực bao phủ, xua tan đi cảm giác áp bách đáng sợ kia.

"Đại nhân"

Bạch tố tố cảm kích nhìn về phía Mục Trần, cũng đã phát hiện ra, trên khuôn mặt hắn hiện tại là sự ngưng trọng chưa từng có, ánh mắt nhìn chăm chú thiên niên, tràn đầy vẻ kiêng kỵ nồng đậm.

"Không ngờ rằng huyết tà tộc này lại sinh ra một vị ma đế". Mục Trần sắc mặt ngưng trọng, chậm rãi nói.

Điều hắn lo lắng nhất trong chuyến đi lần này rốt cục vẫn xuất hiện, huyết tà tộc này xuất hiện một vị ma đế, đó chính là tương đương với thiên chí tôn, mà đối diện với tồn tại bực này, cho dù là Mục Trần cũng cảm thấy khí tức nguy hiểm.

Bởi vì hắn hiểu rõ ma đế cường hãn đến mức nào, đừng nhìn lúc trước hắn dọn dẹp dễ dàng đại huyết ma vương, nhưng nếu đối mặt với một vị ma đế chân chính, hắn cũng không dám nói có mấy phẩn thắng.

"Chuyện hôm nay ngược lại có chút phiền phức rồi"

Đỉnh huyết ma sơn, thiếu niên tóc trắng cũng không để ý tới thân thể vẫn đang trần truồng, hắn chỉ hơi nhúc nhích miệng, chĩ thấy toàn bộ vỏ trứng màu máu dưới chân liền hóa thành một đạo huyết quang, toàn bộ bị hắn nuốt vào trong miệng.

Làm xong việc này, huyết đồng của hắn nhìn về phía Mục Trần, mở miệng thản nhiên nói: "Chuyện hôm nay ngược lại nhờ có ngươi, nếu không bản hoàng muốn xuất thế, sợ rằng còn phải trì hoãn mấy chục trên trăm năm nữa."

Mục dù vừa mới xuất thế, nhưng hắn cũng đã hấp thụ tinh huyết của rất nhiều đồng tộc, thậm chí đến cuối cùng ngay cả đại huyết ma vương cũng phải bỏ một thân tinh huyết, tưới rót cho hắn sống, cho nên hắn cũng thu được vài phần trí nhớ của đại huyết ma vương.

Mục Trần thở dài một cái, nói: "Ta lại không ngờ được, huyết tà tộc các ngươi lại có thể sản sinh ra một vị ma đế"

Thiếu niên tóc trắng kia cũng chính là huyết ma hoàng hiện tại của huyết tà tộc, sắc mặt hắn hờ hững, nói: "Mặc dù việc bản hoàng xuất thế ngươi cũng có mấy phần công lao, nhưng hôm nay ngươi vẫn phải chết"

Thanh âm của hắn hơi có vẻ non nớt, nhưng lại không có chút dao động cảm xúc nào, ẩn chứa một sự lạnh lẽo vô tận.

Mục Trần nghe vậy, cũng không thèm để ý, cười một tiếng, từ lúc nhìn thấy huyết ma hoàng này xuất hiện, hắn cũng biết hôm nay chắc chắn lá cục diện sinh tử, cho nên cũng không nghĩ tới việc 2 bên có thề nhân nhượng chút nào.

"Vậy ngược lại ta muốn lãnh giáo xem thủ đoạn của Huyết Ma hoàng thế nào"

Mặc dù đối phương là một vị ma đế chân chính, nhưng hiển nhiên Mục Trần cũng không thể nào bó tay chịu chết, kết cục thế nào vẫn phải chân chính gaio thủ mới biết.

"Một thân tinh huyết của ngươi ngược lại lại rất hùng hậu, diệt trừ cũng có thể, nhưng nếu giao cho bản hoàng, bản hoàng có thể luyện ngươi thành huyết nô, tha cho ngươi sống tạm". Huyết ma hoàng ngưng mắt nhìn Mục Trần, chợt nói.

Mục Trần cười cười, sau lưng ánh sáng tử kim bộc phát, chỉ thấy bất hủ kim thân thoáng hiện ra, bản tôn xuất hiện trên đỉnh đầu bất hủ kim thân, mà hắc bạch Mục Trần thì đứng trên 2 vai.

Ba người cùng xếp bằng xuống, nhất thời linh lực mênh mông cuồn cuộn không ngừng rót vào trong bất hủ kim thân, trong nháy mắt, bên trên bất hủ kim thân bộc phát ra vạn trượng kim quang, giống như một vầng mặt trời màu tử kim.

Mục Trần trực tiếp dùng hành động thay cho câu trả lời huyết ma hoàng. "Châu chấu đá xe, con kiến rung cây"

Huyết ma hoàng nhìn cảnh này, hờ hững nói.

Mục Trần cũng không vì thế mà nói nhảm, 3 thân ảnh đồng thời kết ấn, chỉ thấy bên ngoài bất hủ kim thân, từng đạo tử kim thần văn ngưng

tụ ra, thoát khỏi thân thể, giống như tử kim cự long, trôi lơ lửng quanh thân.

Ngắn ngủi mấy hơi thở, số lượng bất hủ thần văn đã đạt tới số lượng kinh người 200 đạo.

Lúc này, hiển nhiên Mục Trần không có bất cứ ý định thăm dò nào, trực tiếp hợp lực với 2 hóa thân, thúc giục số lượng bất hủ thần văn đến cực hạn.

Hai trăm đạo bất hủ thân văn bẽn trẽn, ánh sáng tử kim phát ra, khiến cả không gian đều chấn động, uy năng như thế, dù là đại huyết ma vương lúc trước nếu đánh, sợ rằng cũng sẽ trọng thương trong nháy mắt.

"Bất hủ thần văn, thiên biến vạn hóa, bất hủ thẩn chung!"

Cùng với việc Mục Trần hô lên, 200 đạo bất hủ thần văn phóng lên cao, chớp mắt sau đó, trực tiếp hóa thành một chiếc tử kim cự chung, từ trên trời giáng xuống, đánh nổ không gian, nặng nề rơi xuống đầu huyết ma hoàng.

Chuông vàng rơi xuống, Mục Trần vung tay áo lên, chỉ thấy mấy chục đạo bất hủ thần văn lại lần nữa ngưng kết, hóa thành một cây kim trụ khổng lồ, hung hăng đánh lên trên thân chuông.

Boong!

Khi va chạm, cả thiên địa đều rung động, tòa huyết ma sơn kia bắt đầu sụp đổ, sóng âm vạn trượng quét ngang bầu trời, xé nát cả bầu trời.

Trong phạm vi trăm dặm quanh chuông vàng, dưới sóng âm, tất cả cự thạch đều hóa thành bụi, toàn bộ mặt đất từng tầng một sụp đổ.

Một màn này khiến vô số người hoảng sợ thất sắc, chỉ là sóng âm bên ngoài đã kinh khủng đến mức này, thật không biết bên trong chuông sẽ phải chịu công kích hủy diệt đến bậc nào?

Mục Trần vừa ra tay liền hiển lộ ra thủ đoạn tương đối kinh khủng.

Bạch tố tố cũng không kìm được mà tỏ vẻ vui mừng, nàng nhìn về phía Mục Trần, nhưng lại thấy sắc mặt hắn vẫn ngưng trọng như cũ, cũng không vì sát chiêu bực này mà nhẹ nhõm chút nào.

Bởi vì hắn biết, thủ đoạn như vậy nếu đối phó với cường giả dưới thiên chí tôn thì đúng là đánh đâu thắng đó, nhưng có thể tạo ra bao nhiêu sát thương với một vị ma đế, sợ rằng kết quả sẽ không lạc quan như vậy.

Mà trong lúc những suy nghĩ này đang thoáng hiện trong đầu Mục Trần, chợt chuông vàng chấn động kịch liệt, sau đó mọi người liền thấy, một dấu tay sâu hoắm xuất hiện trên chuông vàng.

Banh!

Dưới một chưởng này, chuông vàng khổng lồ trực tiếp vỡ thành 5-7 mảnh, thân ảnh của huyết ma hoàng hiện ra, chỉ thấy ngoài việc trên thản thể hắn xuất hiện một vài vết đỏ ra, cả người cũng không có chút thương tích nào.

Mà dù là những vết đỏ kia, lúc này cũng nhanh chóng biến mất. hít!

Đám người bạch tố tố cũng không nhịn được mà hít một hơi khí lạnh, hiển nhiên không ngờ tới huyết ma hoàng lại kinh khủng đến mức này, công kích cấp độ đó đối với hắn mà nói, chẳng qua là gãi ngứa mà thôi.

Nghĩ tới việc huyết ma hoàng mạnh mẽ như thế, cho dù bạch tố tố rất có lòng tin với Mục Trần đi nữa, trong lòng đều xuất hiện sự lo lắng.

"Không hổ là ma đế"

Mặc dù Mục Trần đã sớm có dự liệu, nhưng thấy huyết ma hoàng không chút hao tổn nào, cũng không kìm được mà cảm thán một tiếng, huyết ma hoàng cùng huyết ma vương mặc dù chỉ khác nhau một chữ, nhưng lạl chênh lệch như trời với đất.

Trên đỉnh núi, huyết ma hoàng hờ hững nhìn Mục Trần, sau đó đưa ngón tay ra bắn về phía hắn.

Trên đầu ngón tay, một đạo huyết quang xuất hiện, chỉ thấy một giọt máu tươi đỏ hồng từ đầu ngón tay nhỏ ra.

Giọt máu tươi này hóa thành một viên huyết châu mượt mà, thoáng một cái, liền nhẹ nhàng xuyên thủng hư không, bắn về phía Mục Trần.

Mục Trần thấy vậy, thần sắc cũng hoàn toàn ngưng trọng, không dám coi thường chút nào, hít sâu một hơi, trên bất hủ kim thân bộc phát ra ức vạn đạo ánh sáng tử kim, những ánh sáng này hội tụ phía trước, cuối cùng hóa thành một tòa tử kim sơn nhạc.

ông!

Huyết châu bắn tới, không né không tránh, trực tiếp đánh lên tử kim sơn nhạc.

ầm!

Một khắc này dường như là thiên băng địa liệt, tử kim sơn nhạc nhìn có vẻ kiên cố không thể phá vỡ, thế mà khi va chạm lại vỡ nát trong nháy mắt, một luồng năng lượng không cách nào tả nổi quét ra.

phanh!

Bầu trời sụp đổ, cả vùng đất run rẩy, chỉ thấy ở mảnh không gian vặn vẹo kia, ánh sáng tử kim tiêu tán, mà một tòa bất hủ kim thân to lớn kia nhìn như dính đòn nghiêm trọng, hắn là bị luồng sức mạnh kinh khủng kia đẩy lui mấy ngàn dặm, 2 cái chân khổng lồ cày xuống mặt đất 2 miệng vực sâu.

Bạch tố tố cùng đông đảo cường giả bản địa thấy cảnh này, trong lòng đều run lên, kể từ khi thấy Mục Trần, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy Mục Trần hoàn toàn rơi xuống hạ phong.

Hiển nhiên giao phong lúc trước đã nói rõ, thực lực của huyết ma hoàng kia hơn xa Mục Trần.

ở nơi xa, rốt cục bất hủ kim thân cũng ổn định thân hình, Mục Trần đứng trên đỉnh đầu, sắc mặt ngưng trọng nhìn thản thể bất hủ kim thân, ở đó đã mơ hồ xuất hiện mấy vết rạn.

Chĩ bằng một kích, bất hủ kim thân đã bị huyết ma hoàng đánh thành như vậy, ma đế chi uy quả thật kinh khủng.

hít!

Mục Trần hít một hơi thật sâu, bên trong con ngươi đen nhánh hiện lên sự sắc bén, huyết ma hoàng này đúng là kinh khủng, nhưng Mục Trần hắn trải qua sinh tử, nếu muốn khuất phục, chỉ sợ cũng không dễ dàng như vậy.

"Cuộc chiến hôm nay...chỉ có nước tử chiến rồi!"

###

Cứ tưởng dính một đòn Mục nó phải hộc máu, xương cốt vỡ vụn nằm lăn ra ăn vạ chứ, vẫn còn khỏe re thế kia thì ma đế cũng không kinh khủng lắm như ta tưởng. Hóng kèo chap sau xem ai cứu bé nào!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1389: Mục Chủ Chiến Huyết Hoàng

Thiên địa bao phủ trong mưa máu, vô số người đều run rẩy không cất nên lời, sức mạnh mà huyết ma hoàng phô diễn lúc trước hiền nhiên quá mức cường đại, chỉ bằng một giọt máu tươi đã đánh bay Mục trần bách chiến bách thắng!

Đối mặt với sức mạnh cấp bậc thế này, những cường giả bản địa ở đây hầu như không sinh ra nỗi nửa ý chống cự, nếu hôm nay Mục trần chiến bại, có lẽ bọn họ tự kết liễu lại là sự giải thoát.

Mà trong lúc vô số người dân bị huyết ma hoàng chấn nhiếp, bên trong huyết ma sơn vốn đang hỗn loạn thì lúc này, bởi việc huyết ma hoàng xuất hiện mà vang lên tiếng hoan hô ngập trời.

Mặc dù hôm nay tất cả huyết ma vương đều bị giết, nhưng chỉ cần có huyết ma hoàng tồn tại, huyết tà tộc bọn chúng không chỉ không suy bại mà ngược lại càng thêm thịnh vượng.

Mục trần cũng không để ý tới những thanh âm kia, ánh mắt hắn gắt gao tập trung vào huyết ma hoàng đang lơ lửng giữa bầu trời mưa máu, trong mắt có lãnh quang ngưng tụ.

oanh!

Hắn chợt dậm chân một cái, thân hình phóng lên cao, ức vạn đạo linh quang nở rộ, giống như một vầng mặt trời chói chang, mà phía sau lưng, hắc bạch Mục trần cũng theo sát, ba đạo lưu quang lao thẳng về phía huyết ma hoàng.

hống!

Thản thể Mục trần rung lên, chân long chi linh hiện ra, gầm thét một tiếng liền trực tiếp dung nhập vào trong cơ thể Mục trần, nhất thời trên thân thể hắn cỏ long lân hiện lên, giống như một tầng lân giáp bao phủ lấy cơ thể.

Phía sau lưng có cánh phượng mọc ra, vỗ phần phật, cuồng phong gào thét, đập cánh một cái liền trực tiếp xuyên thủng không gian.

Trước trận đại chiến kinh thiên này, Mục trần trực tiếp điều động cả chân long chân phượng chi linh, dung hợp với thân thể, để có thể phát huy sức chiến đấu đến cực hạn

soạt!

Mục trần xuất hiện trước mặt huyết ma hoàng, một quyền đánh ra, bên trên quyền linh quang điên cuồng ngưng tụ, hóa thành một tầng tinh thể linh lực thực chất, một quyền này mang theo sức mạnh hủy diệt.

Một quyền này, dù là đại huyết ma vương lúc trước cũng không dám dễ dàng cứng rắn va chạm.

vậy mà, huyết ma hoàng chỉ lãnh đạm liếc một cái, đưa bàn tay thon dài trắng nõn ra, nhẹ nhàng phất một cái, vỗ lên trên quả đấm của Mục trần.

Bang!

quyền chưởng đụng nhau, chợt có tiếng kim loại va đập vang lên, chợt thân thể Mục trần giống như bị trọng thương, bị đánh bay xuống, giống như một viên thiên thạch, nặng nề bắn xuống cả vùng đất.

Mà trong lúc bản tôn mục trần thu hút sự chú ý của huyết ma hoàng, hắc bạch mục trần đồng thời xuất thủ, chưởng phong hàm chứa linh lực mênh mông xuyên thủng không gian, cực kỳ ăn ý vỗ lên lưng huyết ma hoàng.

Nhưng một quyền liên thủ hung hãn như vậy, lại không thể rung chuyển thân thể huyết ma hoàng chút nào, trong mắt hắn lóe lên huyết quang, sau lưng có huyết quang hung lệ quét ra.

Banh banh!

Hắc bạch Mục trần bị huyết quang đánh vào, cũng bị bắn ngược ra, khiến hai ngọn núi gần đó sụp đổ xuống.

Ngắn ngủi vài hơi thở, thế công liên thủ giữa Mục trần với hai đạo hóa thân bị mạnh mẽ đánh tan, hơn nữa bản thân hắn cũng chưa hề bị thương, ma đế chi lực quả thật không thể địch nổi.

huyết ma hoàng đứng trên cao, hắn nhìn xuống cái hố lớn ở vùng đất phía dưới, nơi đó bản tôn Mục trần rơi xuống, ánh mắt của hắn chợt lóe, điểm ngón tay ra.

oanh!

Một đạo huyết quang từ đầu ngón tay bắn ra, phình to, hóa thành một con huyết hồng cự mãng, cự mãng hung hãn dữ tợn, thờ ra hít vào, khiến cả mảnh vỡ không gian cũng bị nuốt chửng, cự mãng đáp xuống, cuối cùng vọt vào trong cái hố sâu không thấy đáy kia.

Phanh!

Cự mãng xông vào hố sâu, dường như có tiềng uỳnh uỳnh vang lên, nhưng một khắc sau, huyết quang tràn ra, huyết hồng cự mãng lúc này chợt vỡ vụn.

Trên bầu trời, huyết ma hoàng khẽ híp mắt một cái.

Lúc này, từ trong hố sâu, chiến ý mênh mông vô tận phóng lên cao, chỉ thấy mấy ngàn thản ảnh chậm rãi bay lên, thân ảnh của Mục trần đứng giữa đại quân, chiến ý mênh mông giống như đại dương vô tận, sôi trào quanh thân.

"Hóa chiến ý chi linh!"

Thanh âm trầm thấp của Mục trần vang lên, mấy ngàn chiến sĩ huyền long quân nhất tề hưởng ứng, chớp mắt sau đó, ức vạn đạo chiến ý quang phỏng lên cao,trực tiếp ngưng tụ thành một chiến ý cự long khổng lồ mấy vạn trượng.

Cự long uốn lượn, tản ra uy thế đáng sợ.

lần này, mục trần vận dụng chừng sáu ngàn huyền long quân, đây hầu như là số lượng cực hạn hắn có thể điều khiển hiện tại, nếu nhiều hơn nữa, sợ rằng chiến ý huyền long quân sẽ xuất hiện phản phệ.

Mà chiến ý so sáu ngàn huyền long quân này tạo ra còn mạnh mẽ hơn bất cứ lần nào trong quá khứ.

hống!

Chiến ý cự long gầm thét giữa trời, sau đó mang theo chiến ý cuồn cuộn vọt ra, cự trảo che khuất bầu trời, hung hăng đánh về phía huyết ma hoàng.

dưới cự trảo, không gian không ngừng sụp đổ.

huyết ma hoàng nhìn thấy chiến ý cự trảo này, cũng xòe bàn tay ra, huyết quang ngưng tụ, bàn tay bành trướng, hóa thành vạn trượng, vỗ một cái, cứng rắn va chạm với chiến ý cự trảo.

oanh!

gió lốc cuồng bạo quét ngược ra, chiến ý cự long phát ra tiếng rống giận, thân thể to lớn bị đánh bay đi, nhưng cùng lúc đó, thân thể huyết ma hoàng cũng hơi chấn động một cái, lui về phía sau mấy bước.

Mục trần thấy vậy, con ngươi hơi co lại, không ngờ tới, sau khi tế xuất ra chiến ý của sáu ngàn huyền long quân cũng chỉ có thể đánh lui huyết ma hoàng ma thôi

"Mục chủ, muốn chống lại ma đế này, nhất định phải dùng chiến ý của một vạn huyền long quân mới được". Sau lưng mục trần, thống lĩnh huyền long quân Khương long trầm giọng nói.

Mục trần mấp máy miệng, bằng thực lực hiện tại của hắn, chưởng khống sáu ngàn huyền long quân đã là cực hạn, nếu nhiều hơn nữa chắc chắn sẽ bị phản phệ, đến lúc đó không cần huyết ma hoàng xuất thủ, hắn cũng đã thua.

Như vậy có thể thấy được, giữa hắn cùng ma đế thật có chênh lệch không nhỏ.

Trên bầu trời, sau khi huyết ma hoàng ổn định thân hình, huyết đồng của hắn nhìn về phía Mục trần, nói: "Thủ đoạn cũng không ít, khó trách có thể khiến huyết tà tộc ta chật vật như vậy"

"Nhưng chênh lệch giữa chúng ta, bất kể thủ đoạn của ngươi có nhiều hơn nữa cũng không cách nào bù đắp được".

khi thanh âm của hắn vừa dứt, hắn chợt há mồm hút một cái, nhất thời có một lực hút kinh khủng bộc phát ra, chiếc miệng đang há kia tựa như một cái hố đen, hút kéo cả thiên địa.

Mà lực hút này đa phần đều tác dụng lên trên chiến ý cự long, sau đó, Mục trần biến sắc cảm giác được, bất luận hắn ngăn cản như thế nào, chiến ý cự long cũng khó lòng chống lại lực hút đó, cuối cùng bị huyết ma hoàng một ngụm nuốt vào.

Phụt!

Chiến ý cự long bị nuốt, sáu ngàn chiến sĩ huyền long quân đều phun ra một ngụm máu tươi, hiển nhiên đều bị trọng thương.

sắc mặt mục trần âm trầm nhìn cảnh này, hướng về phía khương long nói: "Các ngươi cứ lui trước đi"

"Mục chủ cẩn thận". Khương long xấu hổ nói, nhưng hắn cũng hiểu, hiện tại huyền long quân đã trọng thương, ở lại chỗ này cũng không giúp được Mục trần, lúc này mới vung tay lên, mang theo huyền long quân rút lui.

Trên bầu trời, huyết ma hoàng từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt lãnh đạm nhìn mục trần, nói :"Còn thủ đoạn gì nữa, lôi nốt ra đi, nếu để bản hoàng chơi đùa vui vẻ, có lẽ sẽ cho ngươi chết thống khoái một chút"

Mục trần khẽ nhíu mày, đây là lần đầu hắn chân chính đấu với một vị huyết ma hoàng, mà sau khi giao thủ, hắn mới hiểu rõ sức mạnh đó rốt cục cường đại cỡ nào.

Mà từ đấy có thể tưởng tượng ra, giữa hắn và thiên chí tôn rốt cục có bao nhiêu chênh lệch, vậy mà trước kia hắn vẫn có chút coi thường sự chênh lệch này.

Thủ đoạn của hắn đúng là không ít, nhưng đối mặt với chí cường nhân cấp bậc này, vẫn tỏ ra cỏ chút không tác dụng.

"Có lẽ cũng chỉ có thể thử dùng chiêu kia"

Mục trần hơi trầm ngâm, chợt hai mắt dần dần nhắm lại, áo bào quanh thân cũng bình thường trở lại, ôm sát quanh thân, mặc cho cuồng phong thổi thế nào đi nữa cũng không rung chuyển.

Huyết ma hoàng nhìn Mục trần như vậy cũng chỉ cười nhạt, hai tay ôm ngực, cũng không có ý định ngăn trở chút nào, bởi vì hắn hiểu rõ, hôm nay Mục trần này có giở thủ đoạn thông thiên cỡ nào, chung quy cũng tuyệt không thể vượt qua sự chênh lệch như lạch trời này.

Cùng với việc mục trần nhắm mắt lại, tiếng mưa gió trong thiên địa cũng dần dần biến mất, giữa thiên địa dường như chỉ còn mình hắn lẳng lặng đứng đó.

Nội tâm của hắn như đang yên tĩnh, không chút xao động, thậm chí huyết ma hoàng dường như cũng bị hắn bỏ quên mất.

Trạng thái không linh này không biết kéo dài bao lâu, đột nhiên trong cảm giác của mục trần có hai dao động rất nhỏ xuất hiện, giống như hai cục đá rơi xuống giữa đầm sâu, khuyếch tán ra rung động.

Hai rung động này ngày càng dồn dập, tiếp sau đó, trong rung động dường như có hai đạo linh quang chậm rãi hiện lên

"Hóa thân hiện chân linh"

Giữa sự u tĩnh, dường như có tiếng lẩm bẩm thật nhỏ vang lên, mà khi thanh âm lẩm bẩm đó vừa dứt, chỉ thấy hai đạo linh quang đó phóng ra ánh sáng, cuối cùng hóa thành hai đạo thân ảnh hiện lên, chính lá hắc bạch Mục trần.

Nhưng mà đây cũng không phải là hai hóa thân thật sự mà là hai chân linh trọng yếu nhất của hóa thân, ban đẩu lúc Mục trần tu thành nhất khí hóa tam thanh, hai chân linh này phân hóa ra từ cơ thể hắn, trờ thành hóa thân.

Trong quá khứ, mục trần vẫn không có cách nào cảm ứng được, hai chân linh của hai đạo hóa thân, nhưng lúc trước ở tàng kinh lâu, hắn đã thu được một ít cảm ngộ tu hành của thiên đế, lúc đó mới có thể tìm tòi nghiên cửu, nhưng trong lúc mơ hồ vẫn không cách nào cảm ứng thành công.

Nhưng hiện tại khi đại địch ở trước mắt, thực sự cảm nhật được nguy cơ sinh tử, rốt cục Mục trần cũng cảm ứng được, cuối cùng triệu hồi được hai đạo chân linh.

"Chân linh tương dung, thành tam hợp cảnh"

Mục trần lẩm bẩm trong nội tâm, hai đạo chân linh bay đi, cuối cùng tương dung cùng với hắn.

Mà bên ngoài, hắc bạch Mục trần xuất hiện trước bản tôn mục trần, sau đó hai người bước ra một bước, trực tiếp tiến vào trong cơ thể Mục trần.

Hai đạo hóa thản biến mất, vào lúc này, hai mắt Mục trần cũng chậm rãi mở ra, trong con ngươi đen nhánh có linh quang thâm uẩn, chỉ giơ tay nhâc chân mà cũng có một luồng uy năng không cách nào tưởng tượng phát ra, khiến thiên địa rung chuyển.

Lúc này, tay áo lẳng lặng bất động của hắn, không có gió mà bay phần phật.

Trên bầu trời, huyết ma hoàng nhìn Mục trần biến hóa như vậy, bên trong huyết đồng không kìm được mà thoáng hiện vẻ kinh dị, chợt hắn hờ hững cười một tiếng,chậm rãi nói:

"Rốt cục cũng có chút thú vị"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1390: Nhất Khí Hóa Tam Thanh, Tam Hợp Cảnh

Trên bầu trời, Mục Trần đứng trên không trung, trong mắt của hắn có linh quang thâm thúy lấp lóe, bên ngoài thân thể có linh lực ngưng tụ như thực chất, dường như tạo thành một tầng y phục bằng linh quang.

Mặc dù khí thế cũng không quá mức kinh thiên, thế nhưng thời điểm khi Mục Trần mở mắt, ai cũng có thể cảm giác được, uy áp của huyết ma hoàng vốn tràn ngập trong thiên địa thì chợt bị một luồng dao động khác từ từ đẩy lui.

luồng dao động này mặc dù không mênh mông thâm thúy như huyết ma hoàng, nhưng cũng cực kỳ nguy nga hùng hồn, giống như kình thiên cự trụ, sừng sững đứng giữa thiên địa bất chấp cuồng phong gào thét.

Mục Trần cúi đầu, năm ngón tay từ từ siết lại, hắn có thể cảm giác được, lúc này bên trong cơ thể hắn, linh lực vô cùng cường đại giống như một dòng nước lũ, không ngừng cọ rửa, thậm chí ngay cả huyết nhục xương cốt của hắn lúc này cũng bắt đầu có dấu hiệu tinh thể hóa, đó là do linh lực quá mức hùng hòn, dẫn đến ngay cả bộ thân thể này cũng có chút không chứa đựng nổi.

- Lực lượng thật mạnh...

Trong mắt Mục Trần lóe lên linh quang, trong lòng cảm thán một tiếng, hắn không ngờ tới, cảnh giới thứ hai của nhất khí hóa tam thanh lại cường hãn bá đạo như thế, một khi bản tôn cùng hóa thân tương hợp,trong nháy mắt sức mạnh sẽ tăng vọt gấp nhiều lần.

Lúc này nếu hắn giao thủ cùng với đại huyết ma vương, sợ rằng chỉ một quyền là có thể đánh nát.

Linh lực mênh mông trong cơ thể giống như núi lửa không ngừng phun trào, Mục Trần ngẩng đầu, hai mắt tập trung vào huyết ma hoàng, trong mắt hừng hực chiến ý, thoáng chốc, hắn dậm chân một cái, không gian sụp đổ, mà thân ảnh của hắn thì quỷ mị xuất hiện sau lưng huyết ma hoàng.

Năm ngón tay duỗi ra, lòng bàn tay đột nhiên đánh xuống, toàn bộ bàn tay lúc này dường như hỏa thành một cái bạch ngọc thủ, trên đó tản ra linh quang lấp lánh, bên trong lòng bàn tay có ánh sáng lóe lên, tựa như hàm chứa cả tinh không.

Vậy mà một chưởng nhìn có vẻ hoa mĩ đẹp đẽ như vậy, thế nhưng khi đánh xuống, vùng đất phạm vi vạn dặm xung quanh trực tiếp sụp xuống, một cái chưởng ấn cực kỳ khổng lồ khắc lên vùng đất.

một chưởng như thế thật kinh khủng.

vậy mà khi bạch ngọc chưởng kia đánh gần đánh xuống, huyết ma hoàng cười nhạt, lật tay một cái vỗ ra một chưởng, bàn tay hóa đỏ như màu máu, giống như làm bằng huyết ngọc, chưởng phong ầm ầm, trong thiên địa nhất thời có mùi máu tanh nồng nặc trào ra.

banh!

hai bàn tay trên bầu trời chạm nhau, trong nháy mắt, huyết quang cùng bạch quang bộc phát ra, mỗi bên bao phủ cả nửa vòm trời, ở nơi va chạm, dường như cả thiên địa đều chia làm hai.

hai luồng sức mạnh đáng sợ bộc phát, thân thể Mục Trần cùng huyết ma hoàng đều rung lên, Mục Trần bắn ra, thân thể hơi run, lùi lại chừng mười mấy bước.

Huyết ma hoàng thoáng chốc đã hỏa giải tất cả lực trùng kích, mắt lộ huyết quang nhìn chằm chằm Mục Trần, nói:

- Không tệ, ngươi ngược lại cũng không để bản hoàng thất vọng, cuối cùng cũng có được sức mạnh để hơi chút chính diện tương chiến với bản hoàng

- chỉ khi có sức mạnh cường đại như thế thì tiên huyết của ngươi mới càng tinh thuần, đợt đến khi bản hoàng hút sạch máu của ngươi xong là có thể đền bù lại một ít tổn hại khi bản hoàng phải xuất thế sớm rồi

- hahaha!

tiếng cười lớn của huyết ma hoàng vang vọng chân trời, chợt miệng hắn há ra, trong miệng phun ra một huyết hà, huyết hà này đỏ chót, trong đó tràn ngập huyết tinh sát khí, dường như là vật ô uế nhất trên thế gian, một khi bị cuốn vào trong đó, bất kì vật gì cũng sẽ bị hóa thành vũng máu.

- Nếu con mồi đã đủ ngon, vậy bản hoàng phải thu lưới ròi!

- Thực linh huyết hà!

Cùng với tiếng cười to của huyết ma hoàng, một dòng huyết hà cuồn cuộn, trực tiếp cuốn về phía Mục Trần.

Mục Trần nhìn huyết hà cuồn cuộn, ánh mắt cũng ngưng lại, hắn có thể cảm thấy lực ăn mòn kinh khủng ẩn chứa trong đó, nếu bị rơi vào trong, cho dù là hắn hiện tại cũng phải trọng thương.

vì vậy, hắn cũng không dám chậm trễ, vung tay áo lên, vô tận linh quang ngưng tụ sau lưng, nhanh chóng hóa thành một tòa bất hủ kim thản, hiện tại bất hủ kim thân không nghi ngờ gì là mạnh mẽ hơn trước rất nhiều, không chỉ có hình thể bành trướng gấp mấy lần, hơn nữa ánh sáng tử kim quanh thân cũng mãnh liệt đến chí cực, giống như một vầng mặt trời tử kim chói chang.

Mục Trần hai tay kết ấn, trên thân bất hủ kim thân nhanh chóng ngưng kết ra một đạo tử kim thần văn, ngắn ngủi vài hơi thở, liền có 300 đạo tử kim thần văn xuất hiện trên bầu trời.

sau khi mượn tam hợp cảnh tăng cường sức mạnh, hiển nhiên số lượng bất hủ thần văn mà Mục Trần có thể ngưng kết được đã tăng vọt.

ong ong!

300 đạo bất hủ thần văn phóng lên trời, cuối cùng ngưng tụ phía trên Mục Trần, ánh sáng tử kim nở rộ, hóa thành một chiếc hồ lô tử kim cỡ bàn tay.

- Bất Hủ Kim Hồ, thu cho ta!

Mục Trần một tay kết ấn, quát lạnh một tiếng, chỉ thấy hồ hô chúi sang, miệng hồ lô có kim quang óng ánh, phát ra lực hút phô thiên cái địa.

Huyết hà cuộn cuộn tới, gặp lực hút này, nhất thời run rẩy kịch liệt, cuối cùng sau khi giãy giụa một lúc, chợt bị lực hút này hút vào tử kim hồ lô.

Huyết ma hoàng thấy huyết hà bị hút vào trong hồ lô, huyết quang lóe lên trong mắt, hừ lạnh một tiếng, muốn thúc giục huyết hà cuộn trào lên, làm nổ tử kim hồ lô.

nhưng mà trong lúc hắn đang dự định làm như vậy, Mục Trần chợt vung tay lên, tử kim hồ lô phóng lên cao, chớp mắt một cái liền phá vỡ hư không, biến mất không thấy.

Hồ lô mang theo huyết hà, cứ như vậy biến mất trong không gian hư không, Mục Trần cùng huyết ma hoàng đều nhanh chóng mất đi liên hệ với chúng...

- Ngươi ngược lại có vài phần khôn vặt...

hai mắt huyết ma hoàng híp lại, trong mắt huyết quang ngày càng mạnh, nhìn chằm chằm Mục Trần, cười lạnh nói, hiển nhiên hắn không ngờ rằng Mục Trần lại dùng thủ đoạn này hóa giải được huyết hà của hắn.

- quá khen

Mục Trần mặt không cảm xúc, mặc dù hóa giải được một lần thế công của huyết ma hoàng, nhưng trong mắt hắn cũng đầy ngưng trọng, hiện tại dù hắn dựa vào "tam hợp cảnh", miễn cưỡng có được thực lực chính diện giao thủ với huyết ma hoàng, nhưng hắn cũng hiểu rõ, điều đó cũng không có nghĩa là hắn cỏ tư cách chiến thắng huyết ma hoàng.

Một vị ma đế chân chính vẫn quá cường đại.

- vậy để bản hoàng xem xem, con chuột nhắt như ngươi có thể kéo dài hơi tàn được mấy lần?

huyết ma hoàng tóc trắng bay lượn, trên khuôn mặt xẹt qua một nụ cười lạnh lẽo, chợt hắn cắn đầu ngón tay, ngón tay vũ động trước mặt, mấy hơi thở sau liền cỏ một đạo tiên huyết phù văn trôi lơ lửng trước mặt của hắn.

đạo phù văn này không ngừng ngọ nguậy, trong đó tản ra sát khí ngập trời, bên trong phù văn dường như phong ấn vô số lệ quỷ, không ngừng phát ra tiếng rít thê lương.

nhìn đạo huyết phù này, con ngươi Mục Trần cũng hơi co rụt lại, hắn đã nhận ra một cỗ uy hiếp mãnh liệt.

huyết ma hoàng hờ hững cười một tiếng, búng ngón tay ra, chỉ thấy đạo huyết phù chợt phóng lên cao, cuối cùng biến mất trên chín tầng trời.

nhưng chỉ mười mấy hơi thở sau, tất cả mọi người đã nhận ra, bầu trời bắt đầu trở nên âm u, chỉ thấy trên chín tầng trời chợt có huyết vân ùn ùn tụ đến, che khuất vòm trời, bao phủ phạm vi gần triệu dặm.

Huyết vân dầy đặc cuồn cuộn, bên trong đó mơ hồ còn có tiếng sấm trầm thấp thê lương quỉ dị vang lên giữa thiên địa.

Toàn bộ thiên địa đều run rẩy trước tiếng sấm ấy.

vào lúc này, thản thể Mục Trần trở nên căng thẳng lên, toàn thân lạnh toát, khiến sắc mặt hắn mang vẻ ngưng trọng từ trước tới nay chưa từng cỏ.

Huyết ma hoàng từ trên cao nhìn xuống Mục Trần, ánh mắt tựa như nhìn con kiến, sao đó hắn hít sâu một hơi, hai tay chậm rãi hợp lại, thanh âm hờ hững như giọng của thần hủy diệt ầm ầm vang dội giữa thiên địa này.

- Huyết sát huyền lôi

ầm!

bên trong huyết vân cuồn cuộn chợt có lôi quang nổ ra, một khắc sau, chỉ thấy vô số đạo huyết sắc lôi đình từ trên trời ầm ầm đánh xuống, ùn ùn đánh về phía Mục Trần.

mỗi đạo huyết lôi kia dường như đều mang theo sức mạnh hủy diệt, mỗi khi đánh xuống, cả thiên địa đều rung động.

Mục Trần nhìn cảnh này, con ngươi co rút lại như cây kim, không dám chậm trễ, quát to một tiếng, chỉ thấy sau lưng, bất hủ kim thân phát ra ức vạn đạo kim quang, những tia sáng này dung hợp với nhau, từ từ tạo thành một bông tử kim liên khổng lồ.

Bất hủ kim liên!1

Cùng với tiếng trầm thấp vang lên, tử kim cự liên nhanh chóng khép lại, bao phủ Mục Trần vào trong.

đối mặt với thế công kinh khủng như thế của huyết ma hoàng, Mục Trần cũng không chút do dự, dùng ngay tới thủ đoạn phòng thủ mạnh mẽ

nhất của mình.

oanh oanh!

vô số huyết lôi ùn ùn đánh xuống, cuối cùng điên cuồng đánh lên kim liên.

ở nơi xa xa, bạch tố tố cùng đông đảo cường giả bản địa đều kinh hãi gần chết nhìn sấm sét hủy diệt đầy trời, mỗi tia sấm sét kia đều đã mang sức mạnh hủy thiên diệt địa, vậy mà hiện tại toàn bộ đều điên cuồng đánh về phía Mục Trần, không ai có thể biết được liệu Mục Trần có thể chịu đựng nổi công kích kinh khủng như thế không...

- Đại nhân...

bạch tố tố nắm chặt tay, hàm răng cắn chặt đôi môi đỏ mọng, nhìn chằm chằm nơi huyết lôi đánh xuống, nàng biết, nếu kim liên kia bị vỡ, chỉ sợ dù có là Mục Trần cũng sẽ bị hủy diệt.

đùng đùng!

tiếng sấm không ngừng, thiên địa run rẩy, tiếng sấm này kéo dài chừng nửa nén hương, cuối cùng huyết vân đầy trời bắt đầu tiêu tán, tiếng sấm cũng dần yếu bớt đi.

vô số ánh mắt đều hướng về nơi huyết vân đánh vào.

mà cùng với việc lôi quang tản đi, trong thiên địa, một tòa tử kim cự liên từ từ hiện ra, trên đó đầy dấu vết xám đen, ánh sáng tử kim cũng đã ảm đạm như sắp tắt.

rắc rắc.

bên trên cự liên chợt có vết nứt vỡ, cuối cùng rắc rắc một tiếng, ầm ầm nổ tung ra...

trên bầu trời, ánh mắt huyết ma hoàng híp lại nhìn về phía bên trong tử kim cự liên, sau đó ánh mắt ngưng lại, bời vì hắn nhận ra, bên trong đó cũng không có thân ảnh của Mục Trần.

- kim tằm thoát xác?

(tạm gọi là kế ve sầu thoát xác)

huyết ma hoàng kinh ngạc chớp mắt.

oanh!

nhưng đúng lúc này, hắn bất chợt có cảm ứng, chợt ngẩng đầu, chỉ thấy trên bầu trời, một tầng mảy vỡ vụn ra, một tòa thủy tinh tháp khổng lồ từ trên trời ầm ầm giáng xuống, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, chụp hắn vào trong...

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1391: Thủ Đoạn Cuối Cùng

Bên trong thủy tinh phù đồ tháp khổng lồ, huyết ma hoàng đứng vững vàng, hắn nhìn ánh sáng rực rỡ bên trong tháp, trong mắt cũng không cỏ bao nhiêu dao động, chỉ toàn hờ hững.

Cách đó không xa, không gian dao động, thân ảnh của Mục Trần cũng hiện ra, hắn nhìn thân ảnh của huyết ma hoàng, trên khuôn mặt tuấn dật cũng là không cảm xúc.

- không ngờ tới ngay cả huyết sát huyền lôi của bản hoàng ngươi cũng có thể đỡ được

. Huyết ma hoàng hướng về phía Mục Trần lãnh đạm cười một tiếng, làm như có chút than thở.

Thế công kia của hắn, phía dưới ma đế, bất cứ kẻ nào cũng sẽ hỏa thành bụi bặm, nhưng không ngờ rằng, Mục Trần sau khi đỡ xong vẫn có thể nhảy loạn được.

Một đôi huyết đồng của huyết ma hoàng chậm rãi quét trên thân thể Mục Trần, huyết quang ngưng tụ, tựa như xuyên thủng cả thân thể hắn, một lát sau, dường như phát hiện ra cái gì, trên khuôn mặt hiện lên một nụ cười quỉ dị, nói:

- Thì ra là huyết sát huyền lôi của ta cũng không phải không ảnh hường gì tới ngươi

Mục Trần nghe vậy, con ngươi hơi co lại, chợt bắt đắc dĩ lắc lắc vai, chỉ thấy trên người hắn linh quang khởi động, bên trong thân thể, 2 đạo quang ảnh như ẩn như hiện, dường như muốn thoát khỏi thân thể hắn.

2 quang ảnh này chính là 2 đạo hóa thân đã dung nhập vào thân thể hắn,hắn mới chỉ bước đầu nắm giữ được "Tam hợp cảnh", không cách nào dung hợp hoàn mỹ được, cộng thêm lúc trước bị huyết lôi đánh động, càng khiến cho không cách nào giữ vững trạng thái dung hợp đó được, dần dần bị tách ra.

dựa theo tình trạng này, sợ rằng không bao lâu nữa, hắn sẽ không cách nào giữ vững "Tam hợp cảnh"

Mà một khi thoát khỏi trạng thái đó, chắc chắn lực chiến đấu của hắn sẽ giảm xuống, đến lúc đó muốn một lần nữa chính diện chống lại huyết ma hoàng, sợ rằng càng khó có khả năng.

Hiển nhiên, huyết ma hoàng cũng hiểu rõ điều này, cho nên hắn chỉ 2 tay ôm ngực, ánh mắt hài hước nhìn Mục Trần, dường như muốn xem lần cuối hắn giãy giụa thế nào.

- Ma đế thật là khó giải quyết

Nhận ra ánh mắt giễu cợt của huyết ma hoàng, Mục Trần cũng thờ dài một cái, những năm qua hắn đã gặp không ít cường địch, nhưng lại rất ít khi giống như lần này, dốc hết thủ đoạn lại không chiếm được chút nào thượng phong, ngược lại lại bị từng bước từng bước đẩy vào hiểm cảnh.

Nhưng mà hắn cũng không biết, giữa địa chí tôn cùng thiên chí tôn vốn cỏ một cái hào rộng không cách nào tưởng tượng,, nếu tin tức hắn đại chiến với ma đế ở đây có thể truyền về tới đại thiên thế giới thì không biết sẽ dẫn đến bao nhiêu chấn động, dù sao dựa theo lẽ thường mà nói, một vị đại viên mãn địa chí tôn đối diện với thiên chí tôn, kết cục duy nhất chính là bị tùy ý mạt sát, mà Mục Trần có thể đấu với một vị ma đế đến bước này, có thể nói là không thể tin nổi.

Mục Trần ngẩng đầu, hắn nhìn chằm chằm huyết ma hoàng, lầm bẩm nói:

- Đã như vậy, chỉ có thể ở thời điểm trước khi hóa thản rời khỏi bản thể, dốc hết sức mạnh tạm thời giữ chân tên này lại

Thanh âm vừa dứt, hắn cũng không do dự chút nào, hai tay đột nhiên kết ấn.

ùng ùng!

thủy tinh tháp khổng lồ chấn động, chỉ thấy bên trên vách tháp, 8 pho ma tượng chậm rãi hiện ra, bộ dáng dữ tợn hung ác, vừa mới xuất hiện liền làm bên trong tháp tràn ngập sự hung hãn.

huyết ma hoàng nhìn 8 pho ma tượng này, sắc mặt vẫn hờ hững chợt biến đổi, bởi vì từ trên những pho ma tượng kia, hắn cảm thấy từng luồng ma uy như có như không.

- Những ma tượng này lại luyện chế từ ma đế?

Con ngươi huyết ma hoàng hơi co lại, ma uy mà những ma tượng này lưu lại so với hắn hiện giờ còn mạnh hơn.

như vậy nói cách khác, thực lực của những mà tượng này khi còn sống đều mạnh hơn hắn.

mà trong lúc huyết ma hoàng đang chấn động, Mục Trần cũng hít sâu một hơi, tay áo vung lên, một dòng lũ cuồn cuộn quét qua, linh lực mênh mông như thực chất, tràn ngập bên trong tháp.

lần này, Mục Trần trực tiếp móc ra hết tất cả số chí tôn linh dịch còn lại, ước chừng 1 ức 5000 vạn chí tôn linh dịch.

oanh!

chí tôn linh dịch biến thành dòng nước lũ gào thét, mà 8 tòa ma tượng lúc này giống như đang tham lam há mồm ra, chợt hút một cái, nuốt trọn dòng lũ kia.

Mà sau khi cắn nuốt số chí tôn linh dịch mênh mông như thế, 8 tòa ma tượng từ từ đưa thân thể ra ngoài vách tháp, cuối cùng thoát khỏi trói buộc, bước ra ngoài.

8 tòa ma tượng giống như ma thần, chân chính đứng vững vàng trong thủy tinh tháp, mơ có có thể thấy một loại tuyệt thế hung uy tản ra.

vù!

tâm niệm Mục Trần vừa động, 8 tòa ma tượng vọt ra, trực tiếp giết về phía huyết ma hoàng.

Huyết ma hoàng 2 mắt híp lại, đầu tiên xuất hiện trước mắt một tòa ma tượng, một chưởng vỗ ra, huyết quang ngập trời, cứng rắn đụng nhau với ma tượng.

phanh!

dao động sức mạnh đáng sợ quét ra, thân thể huyết ma hoàng rung lên, mà tòa ma tượng kia thì bắn ra ngoài, nặng nề đập lên vách tháp, đánh lún lên vách tháp một cái hố sâu.

vù!

8 pho ma tượng khác cũng gào thét tới, hoàn toàn vây lấy huyết ma hoàng bên trong, công kích đáng sợ như mưa sa hoàn toàn bao phủ lấy huyết ma hoàng.

oanh oanh!

2 bên giằng co một chỗ, nhưng huyết ma hoàng cũng mạnh mẽ vô cùng, cho dù đối mặt với sự vậy công như vậy vẫn là không sợ hãi, ngược lại không ngừng đánh bay từng pho ma tượng đi.

- Loại trạng thái này của Phù Đồ ma tượng hẳn là có thực lực chạm tới thiên chí tôn, nhưng cái này còn chưa đủ

Mục Trần thấy cảnh này, ánh mắt chợt lóe, theo hắn đoán chừng, muốn khôi phục lại toàn bộ sức mạnh thiên chí tôn của những ma tượng này, ít nhất cũng cần 4-5 ức chí tôn linh dịch, hơn nữa, điều kiện trước tiên là bản thân hắn nhất định phải có thực lực thiên chí tôn, nếu không, căn bản là hắn không áp chế nổi khí tức hung lệ của mấy tòa ma tượng này.

- nhưng muốn tạm thời giữ chân huyết ma hoàng này hắn vẫn có thể được

Mục Trần hơi trầm ngâm, chợt 2 tay kết ấn, nhất thời 8 tòa ma tượng đang vây khốn huyết ma hoàng chợt quay ngược lại, sau đó bọn chúng đưa bàn tay ra, hắc quang lan tràn, mấy hơi thở sau biến thành một màn hào quang hình lăng kính màu đen.

màn hào quang nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng giống như tù lao, nhốt huyết ma hoàng bên trong.

mà huyết ma hoàng thì từng quyền từng quyền đánh ra, mỗi quyền đều đánh cho màn hào quang lăng kính kia rung lên kịch liệt, nhìn tình hình này có lẽ không bao lâu cũng sẽ bị đánh nát.

Mục Trần thấy vậy, vung tay áo lên, chỉ thấy bên trong thủy tinh tháp bộc phát ra ánh sáng thủy tinh mãnh liệt, những tia sáng này chiếu rọi lên trên màn hào quang lăng kính.

xèo xèo.

ánh sáng thủy tinh nhanh chóng khắc lên màn hào quang từng đạo thủy tinh văn lộ, mà cùng với việc những văn lộ cổ xưa này hình thành, lăng kính hào quang vốn run rẩy mãnh liệt thì giờ dần dần trở nên vững chắc, mặc cho huyết ma hoàng công kích thế nào cũng không rung động.

Mục Trần thấy cảnh này mới hơi thở phào nhẹ nhõm, nhưng hắn biết đây chỉ là kế sách tạm thời mà thôi, mặc dù mượn sức mạnh của 8 pho phù đồ ma tượng cùng với phong ấn lực của thủy tinh tháp có thể tạm

thời giữ chân huyết ma hoàng, nhưng lại không thể giữ lâu dài, huyết ma hoàng này sớm muộn cũng có thể thoát khốn ra.

mà đến lúc đó, bát bộ phù đồ cũng sẽ bị tổn thương, trong thời gian ngắn sẽ không thể sử dụng, nói như vậy, Mục Trần cũng sẽ thiếu đi một thủ đoạn mạnh mẽ để chống lại huyết ma hoàng.

bên trong lăng kính hào quang, dường như huyết ma hoàng cũng đã biết đây là thủ đoạn cuối cùng của Mục Trần, cho nên ánh mắt hắn nhìn về Mục Trần tràn đầy ý châm chọc.

- đừng cố phản kháng vô vọng làm gì, ngoan ngoãn để bản hoàng nuốt chửng ngươi, có lẽ ngươi vẫn có thể chết dứt khoát hơn một ít

. Thanh ảm của hắn truyền ra, âm lãnh vô cùng.

Đối với thanh âm của hắn, Mục Trần chẳng qua cười nhạt một tiếng, thân hình vừa động, liền biến mất khỏi phù đồ tháp.

Bên ngoài huyết ma sơn, thân hình Mục Trần thoáng hiện ra, mà cùng với việc hắn xuất hiện, ở nơi xa xa những cường giả bản địa đều ngẩn ra, chợt sắc mặt hiện lên sự vui mừng, hiển nhiên đều cho rằng Mục Trần đã thắng.

nhưng mà bọn họ còn chưa kịp hoan hô, Mục Trần đã khoát tay áo một cái, thần sắc nghiêm nghị khiến nội tâm tất cả mọi người đều run lên, thấp thỏm bất an ngậm miệng lại.

Bạch tố tố đến bên cạnh Mục Trần, nàng thận trọng nhìn tòa phù đồ tháp, thấp thỏm nói:

- Đại nhản, huyết ma hoàng kia...?

Mục Trần trầm mặc một chút, nói:

- Hắn chỉ tạm thời bị ta khốn trụ, nhưng thời gian có hạn, đợi hắn thoát khốn ra, chỉ sợ dù là ta cũng

không thể ngăn cản hắn được nữa

Bạch tố tố nghe vậy, khuôn mặt thanh lệ nhất thời trắng nhợt, con ngươi sáng ngời ảm đạm xuống, khiến người ta thương xót.

Nàng khẽ cắn môi, một lúc lâu sau mới thấp giọng nói:

- Đại nhân, nếu là chuyện không thể làm được, đến lúc đó ngài hãy tranh thủ cơ hồi rời đi đi

Nàng biết, bằng bản lĩnh của Mục Trần, dù là đánh không lại huyết ma hoàng kia, nhưng nếu muốn chạy trốn có lẽ vẫn có thể thuận lợi.

Mục Trần không trả lời nàng, hắn chỉ khẽ nhíu mày, trong tay hắn còn một tấm thạch phù của võ tổ, nếu thật sự không có cách nào khác, hắn có thể bóp vỡ thạch phù, nhưng hắn cũng không rõ lắm ở hạ vị diện này, hắn có thể kịp thời mời võ tổ tới được không.

cho nên phương pháp này có chút không ổn, chỉ có thể dùng làm thủ đoạn sau cùng.

Mà hiện tại vẫn phải dựa vào chính bản thân hắn nghĩ ra biện pháp đối phó huyết ma hoàng.

Mục Trần trầm ngâm lúc lảu, hai mắt chợt híp lại, dường như nghĩ tới điều gì, hơi do dự một chút rồi xòe bàn tay ra, bạch quang lóe lên, bạch long linh châu xuất hiện trong lòng bàn tay.

Mục Trần búng ngón tay ra, bạch long linh châu chậm rãi bay lên, lơ lửng trước mặt hắn.

Hiện tại hắn chỉ có thể thử xem ở cái chỗ này, hắn có thể triệu hồi tia chấp niệm của bạch long chí tôn ra hay không, vì chỉ cỏ bạch long mới biết siêu cấp cơ duyên kia là cái gì.

Nếu như thật sự có thề đủ cho hắn nhìn thấy thiên chí tôn chi lộ, hoàn thành đột phá, lúc đó hắn mới có thể đủ sức chân chính đối phó huyết ma

hoàng kia.

bạch long linh châu lẳng lặng trôi lơ lửng trước người, bạch quang phập phù, nhưng vẫn không có động tĩnh gì.

Mục Trần thấy vậy, trong mắt cũng thoáng hiện vẻ thất vọng, vậy mà vẫn không được sao?

hắn than nhẹ trong lòng, vung tay áo lên, định một lần nữa thu hồi bạch long linh châu, nhưng cũng trong thoáng chốc này, hắn chợt cảm giác được, bạch long linh châu chợt chấn động.

ong ong!

đột nhiên mấy đạo bạch quang từ trong đó bắn ra, cuối cùng bạch quang dần dần ngưng tụ phía trên bạch long linh châu, biến thành một thân ảnh già nua.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1392: Cơ Duyên

Bên trên bạch long linh châu, ánh sáng ngưng tụ, cuối cùng dần dần biến thành một đạo quang ảnh già nua.

Đạo quang ảnh này mặc áo bào trắng, mặt mũi già nua, lúc hắn hiện thân hai mắt nhắm nghiền, một lát sau mới chậm rãi mở ra, lúc đầu trong đôi mắt có vẻ mê mang, nhưng mà, khi ánh mắt của hắn nhìn thấy đỉnh huyết ma sơn sừng sững thì nhất thời thân thể run lên, trong hai mắt bừng lên sự kích động.

"Thánh long sơn!"

Hắn thất thanh lẩm bẩm,trong thoáng chốc tựa như trong mắt hiện lên linh quang, không còn sự mê mang như lúc trước, hắn xoay người lại, ánh mắt trước tiên là ngưng tụ trên người Mục Trần

"Bạch long tiền bối, đã lâu rồi". Mục Trần nhìn đạo quang ảnh này, khẽ mỉm cười, nói.

"là ngươi"

Bạch long chí tôn kinh ngạc nhìn Mục Trần, rất nhanh liền nhớ lại, trước lúc hắn tiêu tán đã có gặp Mục Trần, nhưng chỉ có điều lúc đó Mục Trần ngay cả chí tôn cảnh cũng chưa đạt tới, mà hiện giờ, ngay cả hắn cũng có cảm giác nhìn không thấu.

"Bạch long tiền bối còn nhớ chuyện đã phó thác tại hạ không?" Mục Trần ôm quyền nói.

Bạch long chí tôn dường như đã hiểu ra, hắn run rẩy nhìn mảnh thiên địa dường như rất quen thuộc này, khàn khàn nói: "Đây là cố hương của ta!"

"Còn ngoại vực tà ma?" hắn chợt vang lên, hơi biến sắc mặt.

"Huyết ma vương ở mảnh thế giới này đều đã bị ta diệt trừ rồi!" Mục Trần nhẹ giọng nói.

Bạch long chí tôn nghe vậy, nhất thời có chút khiếp sợ nhìn Mục Trần, hiển nhiên trong mắt cũng tràn đầy vẻ khó tin, bởi vì hắn hiểu rõ, những huyết ma vương kia đều có thể so với thực lực đại viên mãn địa chí tôn của đại thiên thế giới, thực lực như vậy dù là khi hắn còn sống, cũng là tồn tại không thể địch nổi, vậy mà hiện tại,toàn bộ những tà ma vô cùng cường hãn kia lại bị thanh niên trước mặt chém chết?

"Bạch long tổ sư, lời của đại nhân không sai, những huyết ma vương kia đều đã bị giết chết!"

mà thời điểm khi bạch long chí tôn còn đang khiếp sợ, chỉ thấy bạch tố tố đôi mắt đẹp rưng rưng nhìn hắn, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ kích động.

"Ngươi là". Bạch long chí tôn ngưng mắt nhìn bạch tố tố, chợt ánh mắt nhất động : "Ngươi là truyền nhân của bạch long nhất mạch ta"

"Đồ tôn bạch tố tố, bái kiến lão tổ". Bạch tố tố yêu kiều bái lạy, đôi mắt đỏ bừng.

Bạch long chí tôn từ trên nhìn xuống nàng, nói: "Không nghĩ hậu bối ngươi thành tựu đã vượt xa những lão gia hỏa chúng ta, bọn ta đúng là vô dụng, khó trách không thể nào bảo hộ mảnh thiên địa này"

Bạch tố tố nghe vậy, vội vàng nói :"Lão tổ, đây là thành tựu do tất cả tiền bối trong tông môn dùng tính mạng đổi lấy, cũng không phải là năng

lực của tố tố, lão tổ cùng chư vị tiền bối dù có rời xa nhưng vẫn cực khổ tìm cách cứu vớt, nhờ thế mới có đại nhân hàng lâm"

Bạch long chí tôn ngẩn ra, chợt ánh mắt cũng ảm đạm xuống, nói :"Thì ra là như vậy, xem ra bọn họ đã dùng tới cách cuối cùng kia, nhưng mà con đường này cũng cần người thích hợp, ngươi có thể làm được thì cũng không tầm thường"

Mục Trần bên cạnh nghe vậy, cười cười nói: "Giờ cũng không phải là lúc ôn chuyện xưa, bạch long tiền bối, tuy hiện giờ huyết ma vương ở thế giới này đã bị ta diệt hết, nhưng còn một phiền toái lớn hơn nữa"

Hắn chỉ vào tòa phù đồ tháp sừng sững trong thiên địa kia, nói :"Đám huyết ma vương này trước khi chết đã dùng vô số tiên huyết trong thiên địa, tạo ra một vị huyết ma hoàng, đó là cường giả cấp ma đế, có thể so với thiên chí tôn"

Thanh âm Mục Trần vừa dứt, bạch long chí tôn cũng không kìm được mà hiện lên vẻ hoảng sợ, hắn đã từng tu luyện trên đại thiên thế giới, tất nhiên là biết được thiên chí tôn là tồn tại kinh khủng cỡ nào.

Vậy mà ai ngờ tới, những năm qua ở thế giới này của bọn họ, huyết tà tộc lại tạo ra được một vị ma đế.

"Phải làm thế nào bây giờ, chẳng lẽ ông trời thật sự muốn tuyệt diệt ức vạn sinh linh trong thế giới của chúng ta?" bạch long chí tôn thần sắc ảm đạm, lẩm bẩm nói.

"Có tuyệt diệt hay không, chỉ sợ còn phải xem cơ duyên mà bạch long tiền bối hứa hẹn với ta năm đó". Mục Trần khẽ mỉm cười, nói.

Bạch long chí tôn ngẩn ra, chợt trong mắt hiện lên ánh sáng, hắn vui mừng nhìn Mục Trần, nói: "Hiện giờ Mục tiểu ca đã đạt tới thiên chí tôn rồi?"

"Đang đau khổ tìm thiên chí tôn chí lộ". Mục Trần ngẩng đầu, sau đó ánh mắt hắn sốt sắng nhìn bạch long chí tôn, nói :"Không biết tiền bối có chỉ điểm chăng?"

Hắn trải qua trăm ngàn gian khổ đi tới thế giới này, diệt trừ tà ma, lý do chính là vì siêp cấp cơ duyên mà bạch long chí tôn hứa hẹn với hắn năm đó, hắn muốn thử xem, có thể ở chỗ này tìm được thiên chí tôn chi lộ hay không.

Trong mắt bạch long chí tôn lóe lên linh quang, suy nghĩ một lát, nói :"Nếu như vậy, không chừng kiếp nạn này còn có một con đường sống"

Tiếng nói vừa dứt, hắn nói tiếp : "không biết Mục tiểu ca có biết võ tổ?"

Mục Trần khẽ gật đầu, nói :"Ta có từng bái kiến võ tổ tiền bối một lần"

Bạch long chí tôn nghe vậy, thì lại kinh ngạc nhìn hắn một cái, dù sao nhân vật như võ tổ chính là tồn tại đỉnh cao nhất trên đại thiên thế giới, đừng nói là người thường, cho dù là thiên chí tôn bình thường cũng khó gặp, vậy mà Mục Trần lại có thể gặp được, có thể thấy lịch duyệt của hắn bất phàm.

"Chắc tiểu ca cũng biết được, vũ tổ cũng tới từ hạ vị diện, hơn nữa tình huống cũng cực kỳ giống thế giới của chúng ta, đã từng gặp một chi ngoại vực tà tộc xâm lược, nhưng võ tổ không phải là người chúng ta có thể so sánh, cho dù võ tổ xuất thân từ hạ vị diện, nhưng vẫn lấy sức mạnh nghịch thiên, cuối cùng bằng năng lực bản thân, chém giết ngoại vực tà tộc hầu như không còn". Nói xong câu cuối, bạch long chí tôn cũng cảm thán một tiếng, có lẽ cũng chỉ có hạng người kinh tài tuyệt diễm như võ tổ mới có thể tạo nên truyền kỳ như vậy.

Mục Trần gật đầu một cái, chuyện liên quan đến truyền kỳ của võ tổ, đại thiên thế giới không ai không biết.

"Nhưng sợ rằng tiểu ca cũng không biết, năm đó võ tổ có thể chiến thắng dị ma hoàng, trong đó nhờ có một vật cực kỳ quan trọng". Bạch long chí tôn cười cười, sau đó chậm rãi nói. "mà vật này, ở đó được gọi là vị diện thai"

"Vị diện thai, cũng coi như là vị diện chi linh, đó là toàn bộ tinh hoa của vị diện biến thành, nhưng lại không có ý thức tự thân, nếu có thể nắm được trong tay thì có thể thoải mái điều động vị diện lực của một vị diện"

"Nhưng mà cũng không phải tất cả mọi hạ vị diện đều có vị diện thai,bởi vì muốn ngưng tụ được vị diện thai cũng cần đủ loại cơ duyên, duy chỉ có một số hạ vị diện cực kỳ ít ỏi mới xuất hiện vị diện thai"

Bạch long chí tôn đưa ngón tay ra, chỉ hướng mảnh thiên địa này, từng chữ một nói :"Mà mảnh thế giới này của chúng ta vừa hay cũng có vị diện thai"

"Nhờ thứ sức mạnh đó..."

Bạch long chí tôn chăm chú nhìn Mục Trần, chậm rãi nói: "ngươi có thể đột phá rào cản, chân chính bước vào thiên chí tôn cảnh"

Trong lòng Mục Trần run lên, ánh mắt trở nên vô cùng nóng bỏng, quả nhiên hắn suy đoán không sai, thế giới này quả thật có cơ hội để hắn đột phá đến thiên chí tôn.

"Nhưng thông thường mà nói, vị diện thai chỉ có sinh linh ở thế giới đó mới cảm ứng được, năm đó võ tổ cũng nhờ chiếm được ưu thế này nên mới có thể thu phục vị diện thai, trấn áp dị ma hoàng"

Nói đến đây, bạch long chí tôn có chút tiếc nuối nhìn bạch tố tố một cái, nói :"Đáng tiếc thế giới này của chúng ta chưa từng xuất hiện nhân vật truyền kỳ như võ tổ, tố tố mặc dù có thể đạt tới cảnh giới trước kia chưa từng có, nhưng phần lớn là dựa vào ngoại lực, căn bản không thể

cảm ứng được vị diện thai, mà dù có cảm ứng được, sợ rằng cũng không thể thu phục"

Nghe vậy, Mục Trần hơi nhíu nhíu mày, bởi vì hắn cũng không phải sinh linh của thế giới này, mà là người bên ngoài tới.

"haha, mục tiểu ca cũng không cần lo lắng, nếu lão phu đã hứa hẹn với ngươi, tất nhiên là có biện pháp khác"

Bạch long chí tôn cười một tiếng, hắn chỉ mảnh thiên địa này ,nói "Vị diện có linh, nếu tất cả sinh linh trên thế giới này đều dùng tâm cầu nguyện, dựa vào nguyện lực này có thể hỗ trợ Mục tiểu ca cảm ứng được vị diên thai"

"Tất cả sinh linh sao?" Mục Trần thắc mắc.

"Lòng người là thứ khó nắm nhất, cho nên nếu thời điểm bình thường, phương pháp này sợ là rất khó khăn, nhưng hiện giờ thế giới này chìm trong tai họa tà ma, người người lâm vào bể khổ, nếu có cách nào đó cứu vớt, có lẽ sẽ không có ai dễ dàng bỏ qua" bạch long chí tôn nói.

Mục Trần nghe vậy, hai mắt lóe lên linh quang, chợt hướng về phía bạch long chí tôn trịnh trọng thi lễ : "Nếu phương pháp này có thể thành công, ta nhất định sẽ bảo vệ thế giới này an bình"

Nếu có thể nhờ việc này mà bước vào thiên chí tôn cảnh, hắn tất nhiên sẽ không cần kiêng kỵ huyết ma hoàng kia chút nào, muốn xử lý hắn cũng dễ như trở bàn tay, cũng sẽ không phải giằng co giống võ tổ năm đó.

Cái này cũng không phải nói là hắn vượt qua võ tổ bao nhiêu, chỉ là võ tổ lúc đó dù sao cũng ở trong hạ vị diện, thủ đoạn có hạn, mà Mục Trần hiện giờ không chỉ đến từ đại thiên thế giới, hơn nữa nắm trong tay hai đại tuyệt thế thần thông, một khi tiến vào thiên chí tôn, đối thủ ngang cấp bình thường căn bản không dám dính tới hắn.

"Như thế, trước hết lão phu xin thay mặt tất cả sinh linh của thế giới này cảm ơn Mục tôn che chở". Bạch long chí tôn cung kính nói, nếu Mục Trần có thể tiến vào thiên chí tôn, vậy tất nhiên cũng sẽ tiến vào nhóm cường giả đỉnh phong của đại thiên thế giới, đủ để xưng tôn, tổ rồi.

Thanh âm vừa dứt, hắn cũng không nói nhảm nữa, ngồi xếp bằng trên không trung, hai mắt khép hờ.

Mà cũng với việc hai mắt hắn nhắm lại, có một dao động vô hình, lấy hắn làm tâm, chợt khuyếch tán ra, ngắn ngủi vài hơi thờ đã nhanh chóng lan ra tất cả địa vực của hạ vị diện này.

Cùng lúc đó, trong lòng bạch tố tố cùng tất cả nguyên dân cũng chợt dâng lên một chút minh ngộ (hiểu ra)

vì vậy, lúc này tất cả bọn họ đều ngồi xếp bằng xuống, tâm thành thần tịnh.

Cùng với việc bọn họ tĩnh tọa, một lúc lâu sau, giữa thiên địa, chợt có từng đạo điểm sáng từ giữa trán họ bay ra, cuối cùng bay lên không trung, hướng về phía Mục Trần.

Mục Trần mặc cho những điểm sáng này bay tới, rơi lẽn thân thể hắn.

Trong thiên địa, càng càng càng có nhiều điểm sáng từ xa xôi bay tới, tựa như xuyên qua không gian mà tới, khiến cho toàn bộ thiên địa đều tràn ngập điểm sáng.

Ùn ùn điểm sáng bay tới, cuối cùng hóa thành một chiếc kén, bao phủ Mục Trần vào trong.

Trong mắt tràn ngập điểm sáng kỳ dị, vào lúc này, hai mắt đen nhánh của Mục Trần cũng chậm rãi nhắm lại.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1393: Thiên Chướng

Nhưng mà trải qua bao lảu, Mục Trần chợt có cảm ứng, ý thức mở mắt ra, chỉ thấy dường như mình đã tiến vào một không gian hỗn độn, nơi này giống như thiên địa thủa sơ khai, vô thượng vô hạ, thậm chí ngay cả thời gian ở đây cũng vô cùng chậm chạp.

Mục Trần nhìn mảnh thiên địa hỗn độn này, ý thức cũng chậm rãi tản ra, lan tràn ra một chút xíu, cảm ứng vị diện chi linh đang ẩn núp trong mảnh thiên địa hỗn độn này.

Hắn cảm ứng như vậy, mới ban đầu thì không thấy hồi đáp, nhưng cùng với việc ánh sáng kỳ nguyên trên người hắn càng lúc càng mạnh mẽ, rốt cục hắn cũng cảm giác được, ở trong hỗn độn chợt có một dao động kỳ dị truyền tới.

Ý thức của Mục Trần nhanh chóng đi, tiếp đó hắn thấy, bên trong hỗn độn có ánh sáng phát ra, ánh sáng tựa như một mảnh đại dương, nhấc lên từng đợt sóng trong không gian hỗn độn.

Ánh sáng hỗn độn này dường như hàm chứa sức sống vô tận, sức sống vô tận đó cũng khiến Mục Trần cảm thấy hơi rung động, loại sức mạnh ấy vô cùng cổ xưa tinh thuần, dường như xuất hiện cùng lúc với khi vị diện ra đời.

Mục Trần ngưng mắt nhìn đại dương ánh sáng hỗn độn, hắn có thể cảm ứng được, bên trong đại dương này có một dao động bao la mờ mịt, hiển nhiên đó hắn là vị diện chi linh của tòa vị diện này.

róc rách.

Trong lúc Mục Trần đang đưa mắt nhìn, bên trong đại dương hỗn độn kia chợt dâng lên đợt sóng, dường như có tiếng nước chảy vang lên, chỉ thấy bên trong đại dương có một xoáy nước lớn hình thành, ngay sau đó, một viên hỗn độn quang cầu khổng lồ ước chừng ngàn trượng chậm rãi từ trong đó bay lên.

Viên hỗn độn quang cầu này tựa như một trái tim, đập thình thịch, mà mỗi lần nó đập, toàn bộ vị diện cũng theo đó mà rung động.

khi nó hô hấp, chính là có phong vân hội tụ, thủy triều lẽn xuống, năm tháng trôi đi....

"đây chính là vị diện chi linh sao?"

Mục Trần nhìn viên hỗn độn quang cầu này, mặc dù hắn cũng không cảm nhận được chút ý thức nào từ đó, nhưng lại có thể cảm giác được một cỗ linh tính.

"Hả?"

Ánh mắt Mục Trần chợt ngưng, bởi vì hắn thấy, bên trên viên hỗn độn quang cầu này dường như bị dính một tia máu, tia máu này giống như giòi bọ trong xương, khiến cho hỗn độn quang cầu nhìn qua cực kỳ không hoàn hảo.

"Bởi vì vị diện này bị huyết tà tộc xâm lược, vô số sinh linh bị tàn sát, cho nên vị diện chi linh cũng bị ăn mòn sao?" Ánh mắt Mục Trần lóe lên, chợt hiểu ra.

Nhưng tình huống này ngược lại làm cho lòng hắn vui vẻ, bởi vì vị diện chi linh đã cảm nhận được nguy cơ mà huyết tà tộc mang tới, như thế, khi Mục Trần tiếp nhận nó cũng sẽ bớt đi không ít trở ngại.

Trong lòng thoáng qua đủ loại suy nghĩ, ý thức Mục Trần chậm rãi nhích tới gần.

"Vị diện chi linh, ta có thể giúp các ngươi đuổi huyết tà tộc, để cho thế giới này khôi phục lại sức sống, nhưng có điều, ta cần sức mạnh của ngươi"

Mục Trần cũng không che giấu cái gì, mà là nói thẳng mục đích của hắn, hắn biết vị diện chi linh dù không có ý thức, nhưng lại có linh tính, nó sẽ dựa vào bản năng để phán đoán những nguy hại đối với vị diện này.

Thanh âm của Mục Trần buông xuống, hỗn độn quang cầu dường như có chút động, nhưng vẫn không có động tĩnh gì.

Mục Trần thấy vậy, biết hắn cũng không phải là người của thế giới này, cho nên vị diện chi linh này cũng có điều mâu thuẫn, nếu đổi lại là bạch tố tố ở đây, chỉ sợ đã sớm được nó trợ giúp.

Nhưng mà hắn cũng không vội vã, một lần nữa trịnh trọng nói: "Huyết ma hoàng mạnh vô cùng, nếu lần này để hắn thoát khốn chạy ra, ta chắc chắn đánh không lại, đến lúc đỏ vì tự vệ, ta chỉ có thể rút đi, còn phương thế giới này cũng sẽ bị huyết tà tộc hoàn toàn xâm chiếm, tất cả sinh linh đều sẽ trở thành huyết thực."

"Đến lúc đó, cho dù là vị diện chi linh như ngươi cũng khó thoát khỏi độc thủ, sẽ bị huyết ma hoàng ăn mòn, sau đó hấp thu luyện hóa."

Lời nói của Mục Trần mang đầy ý thảm thiết, mà vị diện chi linh này cũng bị tác động, ánh sáng hỗn độn quanh thân mạnh hơn một chút, nhưng vẫn không hề làm gì kế tiếp.

Ánh mắt Mục Trần chợt lóe, hắn biết vẫn thiếu một chút nữa, nếu như hắn luyện hóa vị diện chi linh này, vậy thì đồng nghĩa với việc hắn trở thành vị diện chủ của vị diện này, sự tồn vong của tất cả sinh linh đều nằm trong một ý niệm của hắn.

Mà làm người bảo vệ, hiển nhiên vị diện chi linh không tin hắn người ngoại lại như hắn.

Vì vậy hắn tiến lên một bước, trầm giọng nói :"Nếu ta lả vị diện chủ, ta lấy tâm mà thề, sẽ bảo vệ thế giới này bình an, chỉ cần ta chưa ngã xuống, nhất định sẽ không để cho ngoại vực tà tộc kia một lần nữa đặt chân lên thế giới này một bước"

Lời thề của hắn phát ra từ trong tâm, người khác có lẽ không cách nào chứng thực, nhưng tòa vị diện chi linh này chính là sinh ra cùng thiên địa, chắc chắn sẽ cảm ứng được, nếu không thành tâm, hơi có tà niệm, chắc chắn sẽ không thoát khỏi cảm ứng của nó.

Cho nên, sau khi Mục Trần thề không lâu, vị diện chi linh rốt cục cũng bộc phát ra ánh sáng hỗn độn vạn trượng, bên trong hỗn độn tựa như có tiên âm vang lên, toàn bộ trong hỗn độn mơ hồ hiện ra hình ảnh của ức vạn sinh linh.

Mục Trần nhìn cảnh này, cũng không nhịn được mà nội tâm kịch liệt dậy sóng, sự vui mừng khó có thể áp chế xông lên tận đỉnh đầu, hắn biết, vị diện chi linh đã đồng ý rồi.

Vì vậy, tâm niệm của hắn vừa động, thân thể đang ngồi trên huyết ma sơn cũng biến mất, thoáng chốc, liền xuất hiện bên trong mảnh hỗn độn này.

ý thức Mục Trần trờ về thân thể, hắn nhìn hỗn độn quang cầu to ngàn trượng, thân hình vừa động, xuyên thấu qua trùng trùng ánh sáng hỗn độn, không chút trờ ngại lọt vào trong hỗn độn quang cầu.

Hắn ngồi xếp bằng xuống, hai mắt khép hờ, mà thân thể của hắn dẩn dần chìm vào trong hỗn độn quang cầu từng chút một.

Trong nơi hỗn độn này, thời gian dường như ngừng lại, vậy mà lại vừa đúng cho hắn thời gian đột phá tới thiên chí tôn.

Thân thể chìm vào trong hỗn độn quang cầu, thân thể Mục Trần nhất thời rung lên, một khắc sau, hắn cảm giác được giống như bản thân đang

ở trong đại dương hỗn độn, hỗn độn lực bao la mờ mịt vọt tới, cuối cùng hóa thành ánh sáng hỗn độn, chậm rãi rót lên đỉnh đầu hắn.

oanh!

Hỗn độn ánh sáng này chính lả sức mạnh nguyên thủy từ khi vị diện mới hình thành, mênh mông mờ mịt, xét từ cấp bậc mà nói, cho dù trên đại thiên thế giới cũng có thể coi là loại năng lượng đứng hàng đầu, chỉ có điều thứ này quá ít ỏi, chỉ có những vị diện nào sản sinh ra vị diện chi linh mới có thể đạt được một ít.

Cảm thục sức mạnh mênh mông tràn vào, Mục Trần cũng lập tức vận chuyển công pháp, nhất thời huyết nhục trong cơ thể rung động, giống như một cái miệng tham ăn, nuốt lấy toàn bộ luồng sức mạnh mênh mông kia.

Chỉ ngắn ngủi mấy chục hơi thở, Mục Trần đã cảm giác được, tựa như vừa nuốt chửng mấy chục ức chí tôn linh dịch, trong lòng lúc này cũng cảm thấy rung động, không ngờ năng lượng của vị diện chi linh này lại vô cùng tinh thuần như thế, thật không hổ là linh vật sinh ra cùng thiên địa.

Tâm tư hắn chuyền động, rất nhanh liền ổn định tâm thần, dần dần hắn chìm vào trong trạng thái tu luyện sâu nhất.

Trong nơi hỗn độn này, thời gian chậm chạp, Mục Trần cũng không gấp gáp, chỉ mặc cho ánh sáng hỗn độn không ngừng rót vào, mà linh lực trong cơ thể hắn cũng tăng vọt với tốc độ kinh người.

Cứ như vậy, thân thể Mục Trần tĩnh tọa bên trong hỗn độn, thời gian dường như đã trôi qua mấy chục năm, mà thân hình của hắn vẫn giống như đá tảng, không hề nhúc nhích, thậm chí ngay cả hô hấp cũng yếu ớt như sắp tắt.

Bên trong hỗn độn, thời gian ngừng lại, chỉ có ánh sáng hỗn độn không ngừng cuồn cuộn rót vào trong Mục Trần.

Mà trạng thái này kéo dài đến một khắc, rốt cục xuất hiện biến hóa.

Một ngày, thân thể như tượng đá của Mục Trần dường như khẽ rung lên, một khắc sau, đôi mắt đã nhắm chặt không biết bao nhiêu thời gian rốt cục đã từ từ mở ra.

ong!

Trong tích tắc khi 2 mắt mở ra, một đạo tinh quang đột nhiên từ trong mắt bắn ra, đạo tinh quang này chói lọi không cách nào tả nổi, bắn thủng hỗn độn, cuối cùng biến mất giữa hỗn độn

Bàn tay Mục Trần từ từ nắm chặt, hắn cảm nhận loại linh lực mênh mông không cách nào hình dung trong cơ thể, thân thể hơi chấn động một cái, dường như có vô số sấm sét trong cơ thể nổ vang.

oanh!

Lúc này,ức vạn đạo linh quang từ thân thể Mục Trần bộc phát ra, mà trong lúc linh quang lấp lánh, chỉ thấy thân thể Mục Trần cũng bành trướng ra từng chút một.

Ngắn ngủi vài hơi thể, Mục Trần đã hóa thành ngàn trượng, ngồi xếp bằng giữa hỗn độn.

Thân thể của hắn tản ra ánh sáng thánh khiết, làm cho hắn nhìn qua giống như một vầng mặt trời, tỏa ra ánh sáng giữa nơi hỗn độn này.

Mục Trần nhìn thân thể chừng ngàn trượng của mình, hắn có thể nhận ra được, lúc này dường như mỗi thớ thịt, mỗi khúc xương cốt, thậm chí mỗi giọt tiên huyết của hắn đều hàm chứa linh lực cường đại không cách nào hình dung.

Linh lực đó hoàn toàn bơm đầy thân thể hắn, thậm chí dù thêm một giọt nữa cũng không thể chịu đựng.

Cảm giác ấy tựa như một cái hồ, nước dâng tới đê, nếu chỉ thêm một giọt nữa, sợ rằng nước hồ sẽ đánh vỡ đê mà ra.

Lúc này, hắn đã đạt tới cực hạn dưới thiên chí tôn, theo hắn đoán chừng, bằng linh lực kinh khủng trong cơ thể hắn, lúc này nếu gặp lại cường giả chạm tới thiên chí tôn, sợ rằng chỉ một chưởng là có thể đập

Bẹp.

Tới bước này, Mục Trần đã có thể cảm giác được một vách ngăn tồn tại, vách ngăn này chắc chắn vô cùng, cản trở lại tất cả con đường tăng thực lực của hắn.

"Có lẽ đó chính là thiên chí tôn chi chướng" (bình chướng thiên chí tôn)

Mục Trần lộ vẻ mặt trầm ngâm, hiện tại hắn đã đạt tới cực hạn, nếu tiếp tục nữa, có lẽ có thể đánh vỡ bình chướng, nhưng cũng rất có khả năng thân thể sẽ bị nổ tung, đến lúc đó linh lực phản phệ, chỉ sợ cũng chính lá ngày hắn ngã xuống.

Kết cục 2 mặt đối lập như vậy, đúng là khiến lòng người e sợ, không dám thử.

Ánh mắt Mục Trần lóe lên, một hồi lâu sau, ánh mắt của hắn chợt trở nên lăng lệ, con đường tu luyện vốn lả trải qua khó khăn mài dũa, muốn đạt đến đỉnh cao nhất thì cần phải có dũng khí cùng sự sắc bén trước nay chưa từng có, hiện giờ chính là đại cơ duyên của hắn, nếu bỏ qua, thật không biết đến năm tháng nào mới có thể có cơ duyên thế này.

Nghĩ đến đây, Mục Trần sắc mặt nghiêm nghị, không còn chút do dự cùng sợ hãi nào nữa.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn vào trong hư vô, trầm giọng nói:" Kính xin vị diện chi linh giúp ta xé thiên chướng!"

Trong hỗn độn hoàn toàn im lặng, vài hơi thở sau, ánh sáng hỗn độn phát ra, một viên hỗn độn quang cầu chừng ngàn trượng phóng lên cao, xoay tròn rồi nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng rơi xuống, hóa thành một điểm hào quang hỗn độn, rơi vào trong đầu Mục Trần.

Mục Trần hít sâu một hơi, hai mắt chậm rãi đóng lại.

Thành hay bại, liền xem lần này đi!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1394: Thiên Tôn Kiếp

Lúc này, khi hào quang hỗn độn kia bắn lên đỉnh đầu Mục Trần thì thân thể ngàn trượng to lớn cũng chợt run lên kịch liệt, thoáng chốc, toàn bộ lỗ chân lông trên người hắn đều phun ra vô số linh quang, những linh quang này ẩn chứa linh lực hùng hậu đến mức tận cùng, một khi thoát ra khỏi cơ thể liền hóa thành linh vũ (mưa) ngập trời, tràn ngập nơi hỗn độn này.

Rõ ràng là vì linh lực trong cơ thể Mục Trần đã hùng hậu đến cực hạn, không thể nào chịu đựng thêm nữa cho nên cơ thể mới sinh ra phản ứng tự vệ, phun một ít linh lực ra ngoài

Nhưng nếu so sánh với năng lượng vô cùng vô tận mà vị diện chi linh mang tới, chỗ linh lực phun ra ngoài này chỉ là giọt nước giữa đại dương mà thôi.

Rắc rắc.

Vì thế, trên thân thể to lớn ngàn trượng của Mục Trần chợt xuất hiện vết nứt, sau đó nhanh chóng lan ra, ngắn ngủi mấy chục hơi thở, thân thể hắn nhìn như một cái đồ sứ đầy vết nứt rạn, nhìn cực kỳ thê thảm.

Nhưng thần sắc của Mục Trần vẫn bình tĩnh, hắn biết đây là do sự chịu đựng của thân thể đã đến cực hạn.

"Đã tới cực hạn, vậy thì cứ vỡ tan tành ra đi"

"Không có phá sẽ không có lập, sau khi vỡ nát, đúc thành thiên chí tôn thân"

Hắn thấp giọng lầm bẩm, tròng mắt màu đen tràn đầy vẻ kiên nghị, không vì thân thể sắp vỡ nát mà có chút động dung nào, một khắc sau, 2 tay hắn kết ấn, không còn áp chế linh lực bạo động trong cơ thể nữa, mặc cho bọn chúng phá ngược ra.

ong ong!

Lúc này, ức vạn đạo linh quang từ trên thân thể đầy nứt rạn Mục Trần bắn vọt ra, sau đó ánh sáng dần dần mở rộng, thoáng chốc sau, chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn ầm ầm vang lên.

Banh!

Lúc này, thân thể ngàn trượng của Mục Trần nổ tung ra, nhưng lại không thấy máu tươi bắn tung tóe, mà lại biến thành bụi bay đầy trời, mỗi một hạt bụi đều lóe lên linh quang, lẳng lặng lơ lửng.

ức vạn hào quang lơ lửng, chẳng biết bao lâu sau, chợt có một luồng gió nhẹ ngưng tụ, gió nhẹ không ngừng dẫn dắt vô số bụi linh quang kia, muốn tái tạo lại bọn chúng.

Cùng với thời gian trôi đi, bụi linh quang dần dần hội tụ, mơ hộ, một bóng người như ẩn như hiện bên trong đó, dường như một lần nữa tái tạo lại thân thể.

ầm!

Nhưng đúng vào lúc này, giữa hỗn độn chợt có chấn động kỳ dị vang lên, thanh âm này cực kỳ thần dị, chỉ cần truyền ra thôi đã khiến thân thể đang muốn tái tạo kia bị chấn động.

Tuy nói thân thể đã vỡ nát, nhưng ý niệm thần phách của Mục Trần vẫn còn tồn tại, lúc này hắn cũng đã cảm ứng được chấn động này, chợt trong lòng rung lên, nhìn về phía bên trên.

ở giữa hỗn độn, không gian chấn động, một tầng mây đen kịt hiện ra, ở bên trong đó hắc quang lập lòe, không biết đang nổi lên cái gì, hơn nữa

không ngừng hấp thu ánh sáng hỗn độn, càng trẻ nên thâm trầm thần bí

Mục Trần nhìn về phía hắc vân, trong lòng cũng dâng lên sự kiêng kỵ nồng đậm, ảm thanh ngưng trọng vang lên trong lòng : "Đây là... thiên tôn kiếp?!"

Nghe nói khi đột phá thiên chướng, tất sẽ dẫn tới kiếp nạn, mà kiếp nạn này được gọi là Thiên tôn kiếp, kiếp này vô cùng kinh khủng, đừng nói là dưới thiên chí tôn, cho dù là thiên chí tôn chân chính cũng sẽ vô cùng kiêng kỵ.

"Lần này ngược lại phiền toái"

Trong lòng Mục Trần thở dài một tiếng, thiên tôn kiếp đã hấp thụ tất cả ánh sáng hỗn độn nơi này, dường như uy năng càng trờ nên kinh khủng, mà lúc này thân thể hắn đang trong thời điểm mấu chốt của quá trình cải tạo, một khi bị đánh vỡ, không chừng cơ hội đột phá sẽ bay mất, cho nên không được lần này không được phép có chút sai lầm nào.

Rầm rầm!

Trong lúc Mục Trần đang tập trung toàn bộ tinh thần đón đỡ, trên bầu trời, mây đen cuồn cuộn, một dòng nước màu đen từ trên trời chảy xuống, nước chảy nhìn như nhẹ nhàng, nhưng khi rơi xuống, ngay cả không gian đều bị nghiền nát tan tành.

Mục Trần thấy vậy, ánh mắt ngưng lại,bên trong thân thể đang dần dần cải tạo bộc phát ra ánh sáng tử kim vạn trượng, bất hủ kim thân khổng lồ hiện ra, hai tay kết ấn, ước chừng 300 đạo bất hủ thần văn bay lên, hóa thành một tử kim bích (bức tường tử kim), đứng vững phía trên.

oanh!

Dòng nước màu đen rơi lên tử kim bích này, bức tường nhất thời run rầy, mỗi giọt nước đều nặng như cả tòa núi, cùng nhau rơi xuống giống

như hàng vạn ngọn núi hung hăng nện xuống, sức mạnh ấy cực kỳ kinh khủng.

Dưới sự công kích của hắc thủy, tử kim bích cũng hiện lên vết nứ, nhưng may mắn là cũng không vỡ vụn ra, kiên trì chống đỡ đến cùng, cho đến lúc hắc thủy tiêu tán.

"Thiên tôn kiếp thật lợi hại!"

Mục Trần thấy vậy, trong lòng không kìm được run lên, hiện giờ mới chỉ là mở màn mà đã suýt chút nữa phá hủy phòng ngự dựng nên bởi 300 đạo tử kim thần văn, như vậy nếu về sau sẽ là đáng sợ đến mức nào?

Mục Trần kiêng kỵ trong lòng, không dám chậm trễ, lập tức thúc giục bất hủ kim thân, một lần nữa ngưng tụ ra từng đạo bất hủ thần văn, tu sửa lại tử kim bích sắp vỡ nát.

Mà lúc này, mây đen trên bầu trời một lần nữa cuộn trào, một khắc sau, nhiệt độ trong thiên địa đột nhiên dâng cao, một luồng hỏa tinh từ trên trời giáng xuống.

Hỏa tinh màu đen, nhìn có vẻ yếu ớt, nhưng Mục Trần cũng không dám coi thường, tử kim bích lại lần nữa phát ra kim quang.

Một luồng hắc sắc hỏa tinh ầm ầm rơi xuống, cuối cùng rơi lên tử kim bích, nhưng điều không ai ngờ là cũng không có tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, bởi vì Mục Trần thấy, hỏa tinh vừa rơi xuống liền giống như một loại độc dịch có tính ăn mòn cực mạnh, xèo xèo một tiếng, liền nhanh chóng hòa tan tử kim bích ra.

Mục Trần thấy vậy, tâm niệm vừa động, liền nhanh chóng ném tử kim bích ra xa xa, một lát sau, tử kim bích đã bị hắc sắc hỏa tinh hòa tan thành một vũng dung nham.

ầm!

Hỏa tinh vừa mới rơi xuống, còn không đợi Mục Trần kịp cảm khái uy năng thì mây đen lại một lần nữa cuộn trào lên, nhưng mà lần này thanh thế lại quá rung trời, một viên thiên thạch chậm rãi ló ra từ trong mảy đen, cuối cùng ầm ầm rơi xuống.

Mục Trần nhìn thiên thạch ầm ầm rơi xuống, biết rằng không thể để mặc cho nó hội tụ đủ sức mạnh, trong lòng vừa động, bất hủ kim thân bộc phát ra vạn trượng kim quang, từng đạo bất hủ thần văn ngưng tụ trong tay, cuối cùng hóa thành một thanh tử kim cự mâu.

Vù!

Cánh tay của bất hủ kim thân đột nhiên vung lên, tử kim cự mâu bắn ra, hung hăng đánh lên trên viên thiên thạch, đánh cho nó rung lên một chút, nhưng bản thân cự mâu cũng hóa thành bột dưới sức mạnh kinh khủng.

Vù vù!

Nhưng ngay sau đó, từng đạo tử kim cự mâu không ngừng phóng lên cao, tuy mỗi lần đều bị đánh vỡ một cách dễ dàng, thế nhưng tốc độ rơi xuống của thiên thạch cũng vì thế mà chậm lại.

Thời điểm như vậy, Mục Trần lạl một lần nữa thúc giục bất hủ kim thân, từng đạo bất hủ thần văn phóng lên cao, hóa thành từng tấm lưới tử kim cực lớn trên bầu trời

ầm ầm

Thiên thạch đen rơi xuống, xé rách từng tấm lưới tử kim, thế nhưng dần dần như vậy, thể tích của nó cũng thu nhỏ xuống gần một nửa.

Lúc này, bất hủ kim thân vọt lên, bàn tay nắm chặt, phóng ra vạn trượng kim quang, một quyền cứng rắn đánh lên thiên thạch.

ầm!

sóng trùng kích kinh thiên động địa quét ra, thiên thạch nổ tung, mà bất hủ kim thân cũng bị đánh bay đi, bên trên nắm đấm có vết nứt như ẩn như hiện.

sau khi thiên thạch rơi xuống, mây đen trên trời trở nên hơi tĩnh lặng, nhưng tinh thần của Mục Trần lại trở nên căng thẳng, bởi vì đằng sau sự tĩnh lặng này mới là thế công kinh khủng hơn.

ầm!

Lúc này, Hắc sắc lôi đình xé rách tầng mây, ùn ùn đánh xuống, mỗi tia đều chưa sức mạnh hủy diệt, kinh khủng cực kỳ.

Mục Trần thấy vậy cũng hơi biến sắc, không dám do dự, quát lạnh một tiếng trong lòng, bất hủ kim thân bộc phát ra vạn trượng kim quang, một đóa kim liên khổng lồ hình thành, bảo vệ Mục Trần cùng bất hủ kim thản bên trong.

oành oành!

Hắc sắc lôi đình không ngừng đánh xuống, hung hăng đánh lên kim liên, mỗi một lần công kích đều khiến kim liên run rẩy kịch liệt, từng cánh sen lặng lẽ vỡ vụn.

Thế công lần này cực kỳ tấn mãnh, hơn nữa liên miên bất tận như mưa sa, cho dù Mục Trần đã dùng tới phòng ngự mạnh nhất, nhưng vẫn giống như thuyền nhỏ giữa giông bão, lúc nào cũng có thể bị cuốn trôi.

Vì vậy, đến một thời điểm, rốt cục bất hủ kim thân cũng đến cực hạn, ầm ẩm nổ tung ra.

Kim liên vỡ vụn, có mấy tia hắc sắc lôi đình đánh lên trên bất hủ kim thân, đánh thành từng vết nứt trên thân thể khổng lồ của nó.

Nhưng cũng may là, lúc này hắc sắc lôi đình liên miên kia cũng dần dần tiêu tán, hiển nhiên Mục Trần lại vượt qua một kiếp.

Lôi đình tan đi, cho dù là Mục Trần cũng không kìm được mà hít một hơi khí lạnh,hiển nhiên là bị sự kinh khủng của thiên tôn kiếp làm cho kinh hãi, khó trách thiên chí tôn lại ít ỏi như thế, chỉ với cái kiếp nạn này thôi cũng khiến vô số cường giả chạm tới thiên chí tôn phải chùn bước.

"Nghe nói thiên tôn kiếp chỉ cỏ 4 đạo, hẳn là kết thúc rồi?"

Mục Trần tự nhủ trong lòng, thế công kinh khủng như thế, nếu lại thêm mấy đạo nữa, đừng nói là hắn, cho dù là thiên chí tôn chân chính sợ rằng cũng có chút không chịu nổi.

ông ông!

Nhưng mà, trong nháy mắt khi ảm thanh của hắn vừa dứt, hắn chợt cảm thấy có chút dị động từ trong mây đen truyền ra, chợt ngẩng đầu lên, chỉ thấy toàn bộ mây đen đều co cụm lại về một điểm, mấy hơi thờ sau, tầng mây tiêu tán hoàn toàn, thay vào đó là một cái hố đen khổng lồ.

Hố đen lẳng lặng trôi lơ lửng, cuối cùng từ từ rơi xuống, phong tỏa lấy Mục Trần.

"Đáng chết! sao lại còn đạo thứ 5?!"

Lỗ đen rơi xuống cũng khiến trong lòng Mục Trần nổi lên sóng to gió lớn, bởi vì hắn cỏ thể cảm giác được, bên trong hố đen kia rốt cục hàm chứa sức mạnh khủng khiếp bậc nào.

sức mạnh đó còn phải kinh khủng hơn so với một kích toàn lực của huyết ma hoàng lúc trước.

Mục Trần khiếp sợ trong lòng, tuy đúng là có một vài thiên tôn kiếp hiếm thấy có hơn 4 đạo, nhưng hắn không ngờ mình lại xui xẻo như vậy.

Hơn nữa, dường như vì hấp thu quá nhiều ánh sáng hỗn độn nên hố đen kia mới hình thành, uy năng như thế không cách nào hình dung nổi.

"Lần này thật sự nguy hiểm rồi"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1395: Thuở Nhỏ Ra Bắc Linh, Hiện Tại Leo Thiên Môn

ong ong!

Hỗn độn trên cao, một vùng đem ngòn trống rỗng rơi xuống, dáng vẻ phiêu miểu, tốc độ dù không nhanh nhưng khoảnh khắc đó, Mục Trần biết chắc chắn mình tránh không được.

Thoáng chốc, một cảm giác nguy hiểm không cách nào hình dung dâng lên trong đầu Mục Trần, cái này khiến hắn hiểu ra, nếu hơi xơ xẩy chút thôi, không chừng hôm nay sẽ thật sự bỏ mạng lại đây.

vì vậy, tâm niệm hắn vừa động, không chút do dự thúc giục bất hủ kim thản đến mức tận cùng, ánh sáng tử kim rực rỡ, điều động tất cả sức mạnh mà cũng không cần để ý đến những vết nứt trên người nữa.

Một bông bất hủ kim liên to lớn lại một lần nữa xuất hiện, tạo thành phòng ngự.

Đây là thủ đoạn mạnh nhất của Mục Trần, mặc dù với năng lực của hắn hiện giờ cũng rất khó thi triển 2 lần liên tiếp, bởi vì sự tiêu hao đó sẽ tạo thành tổn thương đối với bất hủ kim thân, nhưng hiện tại đã là thời khắc mấu chốt, chắc chắn hắn sẽ không giữ lại cái gì nữa, nếu không tất cả sẽ hóa thành hư vô.

Mà trong lúc Mục Trần đang thúc giục phòng ngự mạnh nhất, hố đen rơi xuống, nhẹ nhàng rơi lên trên kim liên.

Nháy mắt khi va chạm, chợt có vô tận hắc quang từ trong đó bắn ra, hắc quang bao phủ xuống, vừa mới tiếp xúc một cái, chỉ thấy hắc liên đã

rung đùng đùng, chớp mắt sau đó liền sụp đổ với tốc độ mắt thường cũng thấy được.

Đó thực sự là hóa thành hư vô, thậm chí dưới hắc quang chiếu rọi, ngay cả linh lực cũng tiêu tán.

Phòng ngự mạnh mẽ của Mục Trần lại không có chút sức ngăn trở nào trước hắc quang chiếu rọi.

Lúc này, nội tâm của Mục Trần cũng run lên kịch liệt, thân thể của hắn hiện giờ đã cải tạo được một nửa, hắn ngẩng đầu nhìn kim liên mấy chục hơi thở đã bị ăn mòn, trong lòng toát lên một khí tức tử vong.

Lúc này nếu là người tầm thường, có lẽ đã sớm kinh hãi tuyệt vọng, nhưng những năm qua Mục Trần cũng trải qua không ít thời khắc sinh tử, cho nên mặc dù con ngươi có hơi xao động, nhưng cũng không có bao nhiêu vẻ sợ hãi.

Hắn mím chặt môi, cũng không vì hố đen không thể ngăn cản kia mà từ bỏ, mà là sốc lại tinh thần, bản thân dung hợp với bất hủ kim thân, toàn lực kháng cự.

Lại mười mấy hơi thở trôi qua, kim liên đã hoàn toàn hóa thành hư vô, mà hố đen sâu thẳm kia lại một lần nữa rơi xuống, lần này nhắm thẳng vào bất hủ kim thân cùng Mục Trần đang cải tạo được 1 nửa thân thể.

Mục Trần ngẩng đầu, sắc mặt không chút cảm xúc, chỉ là bất hủ kim thản lại càng bộc phát ra ánh sáng rực rỡ chói chang, từ xa nhìn lại giống như một tôn đại phật, tĩnh tọa hư không.

Hố đen rơi xuống, hắc quang vô cùng bá đạo chiếu rọi lên trên bất hủ kim thân.

Hắc quang chiếu lên, ánh sáng tử kim cũng dần dần ảm đạm, cuối cùng từng bộ phận của bất hủ kim thân dần dần hóa thành hư vô.

Mục Trần ngưng mắt nhìn cảnh này, 2 mắt cũng chậm rãi nhắm lại, ở thời khắc hủy diệt này, dường như tinh thần của hắn hoàn toàn dung hợp với bất hủ kim thân.

Một sự minh ngộ dâng lên trong lòng.

Hắc quang bao phủ, không mất bao lâu, bất hủ kim thân đã hoàn toàn tan biến dưới hắc quang, mà ngay sau đó, thân thể đang cải tạo được một nửa của Mục Trần cũng tiêu tán theo.

vì thế, giữa hỗn độn, thân ảnh của Mục Trần đã hoàn toàn tiêu tán, dường như đã hóa thành hư vô trước thiên tôn kiếp vậy.

Mà cùng với việc Mục Trần tiêu tán, lỗ đen cũng dần dần tan biến trong thiên địa.

Toàn bộ hỗn độn lại trở về tĩnh mịch.

Tĩnh mịch như vậy không biết kéo dài bao lảu, tựa như 10 năm, tựa như trăm năm, nhưng mà bất kể năm tháng có trôi qua, giữa hỗn độn này, thời gian vẫn cứ chậm chạp trì trệ.

Ngoài huyết ma sơn.

Đám người bạch tố tố ngưng mắt nhìn tòa phù đồ tháp khổng lồ, trong mắt có vẻ thấp thỏm lo âu, tuy là Mục Trần ở giữa hỗn độn tu luyện mấy chục năm, nhưng ở nơi này mới trôi qua không quá nửa ngày mà thôi.

Nhưng dù chỉ là nửa ngày, vẫn khiến đám người bạch tố tố thấp thỏm lo âu.

Bời vì họ có thể cảm giác được, linh quang trên phù đồ tháp kia đã bắt đầu ảm đạm dần, cũng có nghĩa là không bao lâu nữa, sợ rằng huyết ma hoàng kia sẽ thoát khốn ra.

Đến lúc đó nếu Mục Trần còn chưa quay lại, sợ rằng trong nháy mắt, đám người bọn họ cũng sẽ hỏa thành bụi bặm dưới tay huyết ma hoàng.

- Không cần gấp gáp, chúng ta đã làm đến bước cuối cùng rồi, thành hay bại mặc cho trời định

. Bạch long chí tôn thì lại tỏ ra lạnh nhạt, sinh tử vốn là chuyện thường, hơn nữa hắn cũng biết, đã đến bước này, có lo lắng thế nào đi nữa cũng là vô dụng, thay vì cứ thấp thỏm lo âu thì không bằng cứ an tĩnh mà chờ đợi.

Bạch tố tố nghe vậy, cũng bình tĩnh lại một chút, nàng khẽ gật đầu, nói:

- Đại nhân nhất định sẽ thành công!

Bạch long chí tôn thì than nhẹ một tiếng, hắn đã tu luyện trên đại thiên thế giới một khoảng thời gian rất dài, dĩ nhiên là biết muốn tấn thăng lên thiên chí tôn vất vả ra sao, cho dù là những cổ tộc nội tình thâm hậu trên đại thiên thế giới, muốn tạo ra một vị thiên chí tôn cũng cực kỳ khó khăn, bởi vì khi tấn thăng thiên chí tôn có rất nhiều cửa ải sinh tử, không may mắn một chút thì sẽ tan thành tro bụi.

Cho nên mặc dù hắn cảm thấy Mục Trần đúng là kỳ tài ngút trời, nhưng cỏ thể đột phá đến thiên chí tôn hay không cũng không dám chắc được.

giữa hỗn độn, không biết năm tháng đã trôi qua bao lâu.

Tĩnh mịch tràn ngập, chợt có một ngày, trong hỗn độn có dị động truyền ra, chỉ thấy giữa hỗn độn, dường như có một hại bụi tử kim, mới lúc đầu còn yếu ớt, nhưng lúc lâu sau, ánh sáng tử kim càng tăng mạnh.

ánh sáng lan ra, một hạt bụi tử kim chợt phình to, mười mấy hơi thở sau đó đã biến thành một cái kén to chừng ngàn trượng.

Bên trên kén dường như khắc rõ những văn lộ cổ xưa được thiên địa tạo thành, kim văn lan tràn, tượng trưng cho bất hủ chi ý.

Kén tử kim vừa hình thành liền nuốt lấy ánh sáng hỗn độn trong thiên địa, một lúc lâu sau, dường như đã đạt tới cực hạn, chỉ nghe rắc rắc một tiếng, bên trên kén chợt có vết nứt lan ra.

rắc rắc rắc!

vết nứt càng ngày càng lan rộng, rất nhanh sau đó đã lan ra từng góc nhỏ trên chiếc kén, vì thế, một khắc sau, kén rung lên, chợt nổ tung ra.

ức vạn đạo ánh sáng tử kim bắn ra, ngay cả hỗn độn cũng bị kim quang bắn thủng ra.

giữa hỗn độn, chợt có một cỗ khí tức không cách nào hình dung dần ngưng tụ, dưới sự hình thành của khí tức này, ngay cả ánh sáng hỗn độn cũng tầng tầng thối lui, dường như không dám dính phải.

ánh sáng hội tụ, chỉ thấy giữa vô tận ánh sáng tử kim, có một đạo nhân ảnh như ẩn như hiện, mấy hơi thở sau đó, bóng người dần trở nên rõ ràng.

Nơi đó, một thanh niên cao ráo đứng chắp tay, quanh thân có ánh sáng tử kim lượn quanh, mỗi lần ánh sáng kia lóe lên đều khiến thiên địa rung động, gió thổi mây bay.

Mà người đứng giữa ánh sáng tử kim này chính là Mục Trần, lúc này, 2 mắt nhắm chặt của hắn cũng chậm rãi mở ra, bên trong 2 mắt đen nhánh dường như ẩn chứa càn khôn thương khung, thâm thúy vô cùng, chỉ quét mắt nhìn thôi cũng khiến không gian rung chuyển.

Hắn hơi cúi đầu nhìn bộ thân thể này, chỉ thấy thân thể hiện lên ánh ngọc, không chút vẩn đục, tinh khiết đến cực hạn, bởi vì lúc này, bộ thản thể này chính là máu thịt cùng linh lực hoàn toàn tương dung.

Từ nay về sau, dù thân thể của hắn có bị hoàn toàn phá hủy, nhưng chỉ cần trong thiên địa còn linh lực, chỉ bằng một ý niệm hắn sẽ có thể tái tạo lại cơ thể, tự như bất tử bất diệt.

- Đây chính là thiên chí tôn sao?

Mục Trần tự lẩm bẩm, cái loại sức mạnh khủng bố, giơ tay nhấc chân cũng đủ hủy thiên diệt địa này khiến hắn hoàn toàn say mê, sức mạnh này trong quá khứ căn bản hắn không cách nào tường tượng nổi.

Hắn có thể cảm giác được, cho dù để hắn của quá khứ toàn lúc phát động công kích, thậm chí là thúc giục bát bộ phù đồ, sợ rằng cũng không cách nào đỡ được một chưởng của hắn hiện tại.

- Sức mạnh như vậy, khó trách thiên tôn kiếp lại kinh khủng đến thế

Mục Trần hé miệng, nếu không phải ở thời khắc đối mặt với tử vong, hắn cùng bất hủ kim thân tương dung, hiểu được chí tôn thần thông thứ 3, sợ rằng lúc này hắn đúng là lành ít dữ nhiều.

Mà đạo chí tôn thần thông thứ 3 này tên là "Bất hủ sinh tử biến", chính là thần thông thuật cuối cùng của bất hủ kim thân, cực kỳ huyền diệu thần dị, nhưng điều kiện thúc giục cũng cực kỳ hà khắc, chỉ có lúc đối mặt với tử vong chân chính mới có tỷ lệ luyện thành.

Nhưng một khi tu thành, cho dù đối mặt với tử vong cũng cỏ thể dục hỏa trùng sinh, hơn nữa càng trở nên mạnh hơn.

Chỉ có điều thần thông như vậy cũng cần dũng khí lớn, dù sao không phải tất cả mọi người đều có cam đảm đối diện sinh tử như vậy.

Mục Trần khẽ mỉm cười, trong lòng cảm thán, vì một bước này, hắn đã

Trải qua bao nhiêu gian nan, bao nhiêu lần thất bại, nhưng vẫn kiên định bản tâm, không vì ngoại vật mà dao động.

Mà trải qua khổ tu ma luyện như vậy, rốt cục hôm nay cũng hưởng thành quả đơm hoa kết trái.

Tuổi nhỏ ra Bắc Linh, hiện tại Đăng Thiên Môn.

Từ nay trời cao mặc chim bay, đại thiên thế giới này rốt cục cũng có chỗ của ta.

Mục Trần khẽ cười ra tiếng, vung tay áo lên, thân hình của hắn từ từ tiêu tán giữa hư vô, mà đầy trời hỗn độn cũng theo đó mà đi.

Huyết ma sơn.

ầm!

Trong thiên địa, không ngừng có tiếng đập vang lên, mà mỗi lần tiếng đập vang lên lại khiến bạch tố tố cùng vô số người dân bản địa sắc mặt trắng bệch, run lẩy bẩy.

Bởi vì tiếng vang này chính là từ tòa phù đồ tháp kia.

Mà lúc này, phù đồ tháp không ngừng chấn động, hiển nhiên đang có một nguồn sức mạnh đáng sợ từ trong đó đánh ngược ra, mà nhìn tình hình này, hiển nhiên phù đồ tháp cũng sắp không chịu nổi.

ầm!

Lại một tiếng ầm ầm vang lên, phù đồ tháp chấn động mạnh, bị bắn lên cao, tháp bể tan tành, dường như có biển máu từ bên trong đỏ cuốn ra, cuối cùng biến thành thân ảnh huyết ma hoàng giữa không trung.

Đám người bạch tố tố nhìn thân ảnh huyết ma hoàng một lần nữa xuất hiện, trong lòng cũng không khỏi dâng lên sự tuyệt vọng.

Nhưng mà trong lúc bọn họ đã chuẩn bị chờ chết, cũng đã nhận ra huyết ma hoàng kia căn bản cũng không để ý tới bọn họ, mà là sắc mặt ngưng trọng nhìn lên bầu trời.

Đám người bạch tố tố đầu tiên là ngẩn ra, sau đó dường như hiểu ra điều gì, nhất thời chấn động ngẩng đầu, chỉ thấy trên trời cao vô tận, một luồng ánh sáng hỗn độn giáng xuống.

ánh sáng hỗn độn tản đi, một thân ảnh cao ráo quen thuộc bước ra, sau đó một tiếng cười truyền tới, khiến toàn bộ sự sợ hãi trong lòng bọn họ dịu xuống.

- Làm phiền chư vị đợi lâu!

Chương 1396: Sức Mạnh Của Thiên Chí Tôn

Trên bầu trời, ánh sáng hỗn độn tan đi, một thân ảnh trẻ tuổi đứng trên không trung, áo bào phiêu động theo gió, trên khuôn mặt tuấn dật có ngọc quang lượn quanh, 2 mắt đen nhánh, thâm thúy như tinh không, khiến cho người ta khi nhìn vào thì không kìm được mà chìm đắm tinh thần vào trong đó, khó có thể tự kìm chế.

Thời điểm Mục Trần vừa hiện thân, đám người bạch tố tố, bạch long chí tôn nhìn hắn không chớp mắt, tiếp sau đó, bọn họ cảm nhận được rõ ràng, trên người Mục Trần có một cảm giác khác thường.

Mục Trần trong quá khứ, linh lực trong cơ thể mênh mông hùng hồn. cho dù lả chưa vận chuyển cũng vẫn tạo ra uy áp đáng sợ, khiến người khác cảm thấy áp bách.

Nhưng Mục Trần lúc này cũng không còn cái cảm giác áp bách đó nữa, hắn mỉm cười đứng giữa trời cao, nếu trước đó cảm ứng, có thể thấy lúc này toàn bộ linh lực trong cơ thể hắn dường như đã tiêu tán, không có một chút dao động linh lực nào.

Hơn nữa, mặc dù có thể thấy rõ Mục Trần đứng đó, nhưng trong cảm giác của bọn họ, không gian nơi đó chỉ là một mảnh hư vô mờ ảo, căn bản không có bất kỳ hơi thờ nào tồn tại.

Cho nên, nếu như lúc này dù bọn họ phát động thế công cuồng bạo cỡ nào đi chăng nữa, sợ rằng cũng không chạm được tới vạt áo của Mục Trần.

Đám người bạch tố tố cùng bạch long chí tôn 2 mắt nhìn nhau, sau đó sự rung động dâng lên trên vẻ mặt của bọn họ, dĩ nhiên bọn họ không cho rằng Mục Trần tản đi tất cả linh lực của mình, mà lý do bọn họ không thể cảm ứng được sự tồn tại của Mục Trần, chỉ có một cái nguyên nhân, đó chính là chênh lệch giữa bọn họ và Mục Trần đã đạt tới một mức không cách nào vượt qua.

Mà chỉ có một lý do duy nhất, đó chính là Mục Trần đã thành công vượt qua thiên chướng, bước vào cảnh giới thiên chí tôn.

"Đại nhân thật sự thành công?"

Bạch tố tố lẩm bẩm nói, trong đôi mắt đẹp tràn đầy rung động, mặc dù thiên chí tôn cảnh đối với nàng cực kỳ xa lạ, nhưng từ sự chênh lệch giữa huyết ma vương và huyết ma hoàng có thể thấy, 2 cảnh giới này chênh lệch nhau lớn đến thế nào.

Nàng một mực tin tưởng Mục Trần, thật ra phần lớn nguyên nhân là vì nàng đã không còn sự lựa chọn nào khác, Mục Trần là tia hy vọng cuối cùng của nàng, cho nên để bản thân không chìm trong tuyệt vọng, nàng chỉ có thể nắm chặt lấy tia hy vọng này, sau đó tự ép mình tin tưởng rằng tia hy vọng đó có thể thật sự cứu vớt bọn họ.

Chỉ có điều, dưới sự áp chế tư tưởng đó, bạch tố tố cũng không ôm hy vọng quá lớn với việc Mục Trần đột phá tới thiên chí tôn, cho nên khi bọn họ thấy Mục Trần lúc này mới trở nên rung động như vậy.

"Thật là kỳ tài ngút trời", lúc này, bạch long chí tôn cũng thở một hơi thật dài, là người vô cùng hiểu về đại thiên thế giới, hắn cực kỳ rõ ràng thành tựu hiện tại của Mục Trần là kinh người bực nào, thiên phú như thế, thật đúng là tuyệt thế

Đồng thời trong lòng hắn cũng cảm thấy vô cùng may mắn, ai có thể ngờ được, năm đó vô tình kết thiện duyên, lại có thể thật sự hoàn thành được tâm nguyện của hắn.

Mà trong lúc đám người bạch tố tố đang rung động về thành công của Mục Trần, huyết ma hoàng sắc mặt một mảnh âm trầm, vẻ mặt cao cao tại thượng chế giễu của hắn lúc này đã hoàn toàn biến mất.

Bời vì hắn biết thời khắc khi Mục Trần bước vào thiên chí tôn, ưu thế nghiền ép của hắn cũng sẽ tan biến hoàn toàn.

"Đáng chết, sớm biết như thế, trước đó cũng không nên nương tay!"

Trong lòng huyết ma hoàng hối hận vô cùng, trước đó giao thủ với Mục Trần, mặc dù hắn cũng không nương tình, nhưng cũng là không thi triển thủ đoạn đến tận cùng, nếu không, bằng thực lực ma đế của hắn, bất kể thủ đoạn của Mục Trần có nhiều hơn nữa, sợ rằng cũng không có kết quả tốt.

Chứ đừng nói là có thể vây khốn được hắn, tranh thủ thời cơ đột phá lúc mấu chốt nhất.

"Bây giờ hối hận cũng không có bao nhiêu tác dụng". Mục Trần nhìn thấy thần sắc của huyết ma hoàng, liền biết được suy nghĩ trong lòng hắn, lúc này mới cười một tiếng, nói.

Khóe mắt huyết ma hoàng giật giật một cái, hít sâu một hơi, áp chế tâm trạng đang cuộn trào, mặt không cảm xúc, nói: "Dù cho ngươi có bước vào thiên chí tôn, cũng không thấy có thể thắng được bản hoàng!"

"Nhưng ngươi hiện giờ đúng là đã có tư cách nói chuyện với bản hoàng, nếu đã thế, nếu ngươi đồng ý, bản hoàng có thể suất lĩnh bộ tộc, thối lui khỏi thế giới này"

Mục Trần nghe vậy, thản nhiên cười một tiếng, nói: "Các hạ bây giờ mới muốn đi, không khỏi hơi trễ một chút đi?"

Vừa nói, mí mắt hắn vừa nhấc, bên trong con ngươi như hàm chứa càn khôn thương khung, có vẻ lạnh lẽo ngưng tụ : "Hơn nữa, các ngươi

đã tạo thành ức vạn sát nghiệt ở thế giới này, chẳng lẽ cho rằng có thể cứ thế mà tính sao ?"

ánh mắt lạnh lẽo của Huyết ma hoàng chợt lóe, ngẩng đầu lên, ánh mắt hung ác nhìn Mục Trần Bản hoàng chẳng qua là không muốn cùng ngươi lưỡng bại câu thương mới lui một bước mà thôi, ngươi thật sự nghĩ bản hoàng sợ ngươi hay sao?"

Nhìn dáng vẻ ngoài mạnh trong yếu của huyết ma hoàng, Mục Trần cười nhạt, hai tay kết ấn, không gian quanh người dâng lên dao động, sau đó, 2 thân ảnh một đen một trắng chậm rãi đi ra từ dao động không gian kia.

"Đã như vậy, thì mời chỉ giáo"

3 Mục Trần ánh mắt lãnh đạm nhìn huyết ma hoàng, không gian quanh thân dâng lên từng gợn sóng, rung động khuyếch tán ra, lúc toàn toàn bộ thiên địa dường như chấn động lên.

Đám người bạch long chí tôn, bạch tố tố nuốt nước miếng một cái, sau một hồi lâu, bạch long chí tôn mới hít một hơi khí lạnh, rung động nói :"Thần thông thuật thật là khủng khiếp!"

Thời điềm trước đó, nhất khí hóa tam thanh của Mục Trần tuy cũng coi là cường hãn, nhưng cũng không khiến người khác có nhiều rung động, nhưng mà hiện giờ cùng với việc hắn bước vào thiên chí tôn, lại thi triển ra thần thông này, mới khiến người khác cảm thấy hoảng sợ.

Bời vì một khi thi triền thần thông này, chính là biến thành tận 3 vị thiên chí tôn chân chính!.

Trên bầu trời, nhìn 3 Mục Trần giống nhau như đúc, cho dù là huyết ma hoàng, trong mắt cũng không khỏi dâng lên sự sợ hãi, vốn hắn cho rằng thần thông kia của Mục Trần chỉ có thể phân hóa ra phân thân dưới thiên chí tôn, nhưng một màn trước mắt này hiển nhiên khiến hắn kinh hãi.

Cái này nếu thật sự muốn đánh, đó chính là một mình hắn sẽ phải đối mặt với 3 vị thiên chí tôn!

Chiến đấu kiểu này khỏi nói cũng biết, hắn chắc chắn phải thua không thể nghi ngờ!

vù!

vì thế, huyết ma hoàng vung tay áo lên, biển máu cuồn cuộn từ hư vô hiện ra, quét ra thiên địa, cuốn về phía Mục Trần, mà bản thân hắn lại biến thành một đạo huyết quang thối lui!

Nhìn dáng vẻ này, hắn là hắn đang định không đánh mà chạy!

Nhìn huyết ma hoàng không do dự rút lui, Mục Trần chỉ cười châm chọc một tiếng, hắn xòe bàn tay ra, hướng về phía biển máu cuồn cuộn kia, bóp chặt một cái, chỉ thấy trong thiên địa ánh sáng đại phóng, không gian phía trước gãy đôi ra, tựa như tạo thành một cái miệng khổng lồ, một hớp nuốt gọn biền máu kia vào, ném vào không gian khác.

Đồng thời, bàn tay khác của hắn hướng về phía huyết mà hoàng nơi xa xa, vung một trảo.

Banh!

Chỉ thấy thiên địa nơi đó trực tiếp vỡ vụn ra, hóa thành một hố đen khổng lồ mấy vạn dặm, vô số mảnh vụn không gian bị một sức mạnh vô hình hóa thành một không gian chưởng trong suốt khổng lồ, chụp một cái liền tóm thân thể huyết ma hoàng vào trong.

oanh!

vô tận huyết quang phóng lên cao, thoáng chốc, chỉ thấy một ma ảnh huyết hồng mấy vạn trượng hiện ra, đánh vỡ không gian cự chưởng, phá không mà chạy.

soạt!

Nhưng đúng lúc này, Bạch Mục Trần đã xuất hiện ở nơi đó, ngón tay điểm lên không trung.

xèo!

Trong thiên địa dường như có gió lớn vô cùng vô tận hội tụ đến, hóa thành một cây phong trụ khổng lồ vạn trượng, phong trụ như thực chất, ầm ầm trấn áp xuống huyết ma hoàng.

Huyết hồng ma ảnh ngửa mặt lên trời gầm thét, ma quyền đánh ra, cứng rắn đánh tới phong trụ

Banh!

Nhưng mà, trong nháy mắt khi chuẩn bị tiếp xúc, phong trụ chợt hư vô tản đi, hóa thành ức vạn đạo cương phong, mỗi đạo cương phong xẹt qua đều khiến huyết hồng ma ảnh bị xé ra một vết thương, khiến ma ảnh phát ra tiếng kêu thảm thiết.

lúc này Mục Trần đã tiến vào thiên chí tôn, mỗi một lần công kích đều kinh khủng hơn so với trước kia toàn lực công kích, cho nên, hiển nhiên huyết ma hoàng cũng không thể dễ dàng tiếp nhận như trước nữa.

soạt!

Mà trong lúc ma ảnh huyết hồng đang bị bạch Mục Trần giữ chân, không gian trước mặt bạch Mục Trần vặn vẹo, một thân ảnh hắc bào đạp không bước ra, hắc Mục Trần ánh mắt hờ hững, cũng không nói nhảm nửa lời, thân thể bộc phát ra ngọc quanh óng ánh, khiến lúc này nhìn hắn như trong suốt, thậm chí ngay cả huyết nhục trên người dường như cũng biến thành bạch ngọc.

Đây mới đích thực là thiên chí tôn thân, một khi thúc giục, giơ tay nhấc chân là cũng có thể nắm giữ sức mạnh khổng lồ của thiên địa trong tay,chỉ trong nháy mắt là thiên băng địa liệt.

Hắc Mục Trần thúc giục thiên chí tôn thân, vỗ ra một chưởng, nhìn như hời hợt, không có chút uy thế gì, nhưng khi chưởng vừa đánh ra, dường như cả không gian phía trước cũng bị bỏ qua, trực tiếp đánh lên lồng ngực huyết hồng ma ảnh.

oanh!

Chưởng rơi xuống, cả thiên địa dường như cũng chấn động kịch liệt, sau đó liền thấy, huyết hồng ma ảnh kia tựa như trúng đòn nghiêm trọng, bắn ngược ra, sau tiếng hét thảm, trong nháy mắt ma ảnh hỏng mất.

phụt.

Ma ảnh hỏng mất, một đạo huyết quang chật vật bắn ra, phun ra một ngụm máu tươi, rõ ràng chính là chân thân huyết ma hoàng.

Ngắn ngủi giao thủ một lượt, huyết ma hoàng hoàn toàn rơi vào hạ phong, không có chút sức chống cự.

Ba đạo quang ảnh từ trên trời giáng xuống, chiếm cứ 3 phía xung quanh hắn, vây hắn ở bên trong, ánh mắt lãnh đạm quét tới khiến cả người huyết ma hoàng nổi lên sự lạnh lẽo.

Huyết ma hoàng nhìn ánh mắt hàm chứa sát ý của Mục Trần, trong lòng biết được hôm nay Mục Trần chắc chắn sẽ không bỏ qua, lúc này ánh mắt hắn cũng dần dần trờ nên dữ tợn.

"Ngươi cho rằng ngươi thắng chắc sao?" hắn âm trầm nhìn Mục Trần, thanh âm ác độc.

Hai mắt Mục Trần híp lại, linh quang ngưng tụ trên đầu ngón tay, cũng không định nói nhảm thêm nữa, chuẩn bị trực tiếp hạ sát thủ.

vù!

Nhưng đúng lúc này, huyết ma hoàng cắn đầu lưỡi một cái, phun ra một hớp máu, bắn thẳng tới chân trời, bên trong máu dường như hiện ra

một tấm lệnh phù, lệnh phù nổ tung, trực tiếp khiến hư không nổ vụn ra.

"Dẫn ma phù, chư ma hàng lảm!"

Cùng với việc thanh âm rét lạnh của huyết ma hoàng vang lên, phiến không gian kia trở thành một vùng bỏng tối, tựa như tạo thành một không gian thông đạo không rõ điểm đến, mà ở cuối lối đi, có một khí tức vô cùng tà ác truyền tới.

Mục Trần thấy vậy, ánh mắt cũng ngưng lại.

Cái cảm giác này, cuối thông đạo đó...lại là chi vực kia của ngoại vực tà tộc!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1397: Hắc Thi Thiên Ma Đế

Nơi này là một phương thế giới u ám, nhật nguyệt ám trầm, tựa như tản ra ánh sáng xám xịt, bao phủ toàn bộ thiên địa vô tận.

ong!

trong thiên địa này, chợt có một luồng dao động bất thường xuất hiện, một vòng xoáy không gian to lớn hình thành, loại dao động đó lập tức khiến cho không ít tồn tại cường đại ở thế giới này chú ý.

từng ánh mắt xuyên qua không gian bắn tới, nhìn về phía cuối của vòng xoáy không gian, nơi đó tựa hồ như tiếp nối với một hạ vị diện.

- Lại có người thúc giục dẫn ma phù

- Nhìn dao động này hẳn là huyết tà tộc, không ngờ cái tiểu tộc này lại xuất hiện ma đế, quả nhiên là giỏi che giấu

- Nhưng dù gì thì cũng là tiểu tộc, nội tình yếu kém, nếu không thì làm sao lại bị ép sử dụng dẫn ma phù, như thế cũng sẽ khiến người khác nhòm ngó, sợ rằng mảnh hạ vị diện này vô duyên với bọn hắn rồi

- Dẫn ma phù này chỉ có thể khiến một vị ma đế hàng lâm, vậy xem ai cỏ hứng thú

trong thiên địa, từng đạo ma niệm trao đổi, nhưng nhất thời lại không có ma đế nào muốn động thủ, dù sao hạ vị diện này đã bị huyết tà tộc vét sạch sẽ, giá trị cũng không phải quá lớn, mà trước mắt tình hình không rõ ràng, nếu tùy tiện tiến vào sợ là không khôn ngoan.

Mà trong lúc một vài ma đế đang cân nhắc, ở một không gian tràn đầy thi khí, trên một bạch cốt vương tọa cao gần vạn trượng, có một đạo cự ảnh đen sì đang nhắm 2 mắt, lúc này, dường như hắn có cảm ứng, chợt mở mắt ra.

ánh mắt của hắn xuyên thấu không gian, trực tiếp xuyên thủng không gian thông đạo, xuyên qua rào chắn vị diện, thu tất cả hạ vị diện này vào trong tầm mắt, mà cuối cùng, ánh mắt của hắn dừng lại trên một thân ảnh trẻ tuổi, trong con ngươi xám trắng thoáng hiện vẻ lạnh lẽo thấu xương.

- trên người của kẻ này lại có tử vong khí tức mà hài nhi của ta lưu lại, hắn hắn chính là hung thủ đã giết hài nhi của ta

. Cự ảnh đen sì này phát ra một tiếng hừ lạnh, chợt vung tay áo lên, bàn tay tự lìa khỏi thân thể, sau đó hóa thành một đạo hắc quang, chấn vỡ hư không, chỉ mấy hô hấp đã xuất hiện trước xoáy không gian, tiến vào trong đó.

một màn này cũng khiến đông đảo ma đế chú ý, mà khi bọn họ cảm ứng được người vừa xuất thủ thì trong lòng đều không nhịn được mà run lên.

- Là Hắc Thi Thiên Ma Đế của Thi ma tộc

- Làm sao vị này lại xuất thủ?

Thi ma tộc này chính là một trong 32 đại tộc của ngoại vực tà tộc, mà cự ảnh đen sì vừa xuất thủ đó lại chính là tộc trưởng của Thi Ma Tộc, đã bước chân vào tầng thứ thiên ma đế, có thể nói là một trong những người mạnh nhất trong ngoại vực tà tộc.

tồn tại bực này hầu như sẽ không dễ dàng xuất thủ, nhưng hiện tại hắn đã ra tay, làm sao lại không khiến những ma đế đang nhòm ngó kia nghi ngờ cùng rung động chứ.

tuy là vị thiên ma đế kia chỉ biến bàn tay thành hóa thân để tiến vào hạ vị diện kia, nhưng bằng sức mạnh của thiên ma đế, dù chỉ là một bản tay thôi thì sức mạnh trong đó cũng xa xa không phải thiên chí tôn tầm thường có thể so sánh được.

- xem ra, là thiên chí tôn của hạ vị diện kia khiến vị đại nhân ấy căm phẫn, khặc khặc, thật là đáng thương

đông đảo ma niệm bắt đầu tản đi, hiện giờ có một vị thiên ma đế xuất thủ, thiên chí tôn đó của đại thiên thế giới sẽ không còn một con đường sống.

trong hạ vị diện.

nhìn không gian thông đạo như đánh vỡ không gian, nối tiếp đến một phương thế giới khác, ánh mắt Mục Trần cũng hơi ngưng, lúc này tâm niệm vừa động, linh lực mênh mông hóa thành cự thủ, che khuất bầu trời, hung hăng đánh lên xoáy không gian, định đánh nát nó,

ùng!

thiên địa rung động, thế mà xoáy không gian kia cũng chỉ rung lên, cũng không bị vỡ vụn, vì lúc này, Mục Trần đã cảm ứng được, dường như có một khí tức tà ác không cách nào hình dung đang từ đầu kia của thông đạo tiến tới.

cỗ khí tức tà ác này vừa xuất hiện, liền trực tiếp bao phủ toàn bộ thế giới, dưới loại khí tức đó, vô số sinh linh sợ hãi run rầy, thậm chí ngay cả thiên địa đều đang chấn động gào thét.

- Khí tức này..

. Con ngươi của Mục Trần hơi co lại, khí tức đó hắn cũng không xa lạ gì, bởi vì trước đó hắn đã cảm nhận được nó từ trên người hoàng tử của thi ma tộc, nhưng hiển nhiên, khí tức tử vong xuất hiện lần này mạnh mẽ hơn so với hoàng tử thi ma tộc kia không biết bao nhiêu lần.

Huyết ma hoàng cũng có chút kinh ngạc nhìn không gian thông đạo, một lát sau mới khiếp sợ thất thanh nói:

- Hắc thi thiên ma đế?

tuy là dẫn ma phù có thể đưa ma đế tới tương trợ, nhưng tới giờ huyết ma hoàng cũng chưa từng nghĩ là hắn có thể đưa được tồn tại bực này tới đây, phải biết, cho dù là trong toàn bộ ngoại vực tà tộc, hắc thi thiên ma đế kia cũng là tồn tại đỉnh phong, nhắc tới, tồn tại như thế căn bản cũng sẽ không để ý tới sự chiêu dẫn của hắn mới phải.

nhưng bất kể hắn khiếp sợ thế nào, sự việc trước mắt này cũng là sự thật.

vì vậy, sau khi khiếp sợ qua đi, huyết ma hoàng một lần nữa nhìn về Mục Trần, ánh mắt cũng trở nên vô cùng thương hại, lắc đầu cười khẩy nói:

- Ngươi cũng thật xui xẻo đến cực điểm

Nếu như lần này chỉ là một vị ma đế khác tới, có lẽ Mục Trần vẫn có thể duy trì không bại, nhưng ai mà ngờ tới, cuối cùng lại là thiên ma đế của thi ma tộc!

Mục Trần không để ý tới sự châm biếm của hắn, sắc mặt ngưng trọng nhìn về cuối không gian thông đạo, nơi đó khí tức tử vong không ngừng thẩm thấu vào, hiển nhiên vị thiên ma đế của thi ma tộc kia đang đánh vỡ rào cản vị diện, cố gắng hàng lâm xuống mảnh vị diện này.

thiên ma đế hiển nhiên là có sức mạnh không cách nào tường tượng, cho dù rào cản vị diện vô cùng chắc chắn cũng bị vỡ nát với một tốc độ kinh người, chỉ thời gian mấy phút đồng hồ, Mục Trần đã nhìn thấy, một đạo hắc quang dường như đã xuất hiện ở bên ngoài thế giới, bên trong hắc quang mơ hồ có thể thấy được một bàn tay xương khô đen sì.

bàn tay đen sì kia tản ra hắc quang, dần dần vặn vẹo, cuối cùng biến thành một thân ảnh đen sì, hắn giống như ma thần đứng sừng sững đứng ngoài hạ vị diện, ánh mắt tựa như xuyên qua tầng tầng chướng ngại, phong tỏa trên người Mục Trần, thanh âm không chút tình cảm

của hắn tựa như từ thiên ngoại truyền tới, vang dội mỗi cái ngóc ngách nhỏ trên thế giới này.

- Chính là ngươi giết con của ta?

ánh mắt Mục Trần ngưng lại, giờ mới hiểu tại sao lần này lại dẫn tới thiên ma đế của thi ma tộc, rõ ràng là vì lần trước hắn giết hoàng tử thi ma tộc mới dẫn tới phiền toái.

Hoàng tử kia trước khi chết đã từng dùng một tia khí tức bám lên người hắn, nhưng trước kia hắn ở đại thiên thế giới, cho nên thiên ma đế kia không cách nào cảm ứng được, nhưng trước đó huyết ma hoàng đã nối tiếp địa vực của ngoại vực tà tộc, thiên ma đế đó đã có cảm ứng, phát hiện ra luồng khí tức trên người hắn.

Mục Trần híp hai mắt lại, bình tĩnh gật đầu một cái

- Đã như thế, hôm nay bản tọa bắt ngươi về, luyện thành thi khôi, an ủi con ta đi

. Hắc thi thiên ma đế thản nhiên nói, chỉ là trong thanh ảm của hắn cũng lộ ra ý tàn khốc.

Mục Trần nghe vậy chỉ cười một tiếng, nói:

- Sợ rằng cũng không được như ngươi mong muốn đâu

- A?

Hắc thi thiên ma đế lãnh khốc cười một tiếng, hắn đưa mắt nhìn xuống toàn bộ thế giới vị diện, nói:

- Chẳng lẽ ngươi cho rằng lần này trở thành vị diện chủ thì có thể chống lại bản tọa hay sao?

- ta cũng không có tự đại như thế!

. Mục Trần cười cười, hắn dù tự tin thế nào cũng không cảm thấy lúc này mình có năng lực chống lại một vị thiên ma đế, mặc dù thiên ma đế này chẳng qua chỉ là một phân thân do bàn tay biến thành ma thôi.

- Ngươi còn muốn giở trò quỷ gì?

Huyết ma hoàng cười lạnh nói, không hiểu ý của Mục Trần.

Hắc thi thiên ma đế thì lại khẽ cau mày, hắc quang hiện lên trong mắt hắn, dáng vẻ cổ quái của Mục Trần khiến hắn cảm thấy hơi kỳ quái.

- Bất kể thế nào, trước tiên cứ bắt lại đã

. Hắc quang trong mắt hắc thi thiên ma đế đột nhiên trở nên mạnh mẽ, đưa bàn tay ra, thi khí vô tận tràn ngập tới, trực tiếp cứng rắn đánh lên hạ vị diện, sức mạnh kinh khủng như thế trực tiếp khiến toàn bộ hạ vị diện đều run rẩy, bầu trời vỡ vụn, cả vùng đất sụp đổ.

đối mặt với sức mạnh hủy thiên diệt địa của hắc thi thiên ma đế, thần sắc của Mục Trần cũng không có chút gợn sóng nào, sau đó, thậm chí là 2 mắt khép hờ, mặc do hắc thi thiên ma đế rung chuyển thế giới.

- Nhắm mắt chờ chết sao?

Huyết ma hoàng châm chọc lên tiếng,cố gắng quấy nhiễu tâm tình của Mục Trần, bởi vì sự bình tĩnh của Mục Trần lúc này khiến hắn cảm thấy chút bất an.

nhưng mà Mục Trầ`n cũng không để ý tới hắ’n.

oanh oanh!

thế giới không ngừng chấn động, đám người bạch tố tố, bạch long chí tôn hoảng sợ nhìn bên ngoài hư không xa xôi, chỉ thấy ở nơi đó, dường như dần dần có thi khí đáng sợ xuyên thấu qua rào chắn vị diện, tràn vào trong.

dưới công kích của hắc thi thiên ma đế, cả tòa vị diện lảo đảo như sắp sụp đổ, dường như sắp vỡ vụn không thề giữ được.

nhưng mà cũng đúng lúc này, 2 mắt khép hờ của Mục Trần rốt cục mở ra, hắn nhìn bên ngoài vị diện, khuôn mặt tuấn dật cũng hiện lên một nụ cười.

bên ngoài vị diện, hắc thi thiên ma đế nhìn nụ cười của Mục Trần thì nhíu mày, lúc này hắn điểm ngón tay một cái, vô tận thi khí hội tụ đến, biến thành một cái đầu lâu khổng lồ mấy chục vạn trượng, đầu lâu phát ra tiếng rít gào, xông lên phía trước, há miệng muốn cắn nuốt cả hạ vị diện.

nhìn cảnh này, sợ rằng chỉ một hớp là cỏ thể xé ra một lỗ trên hạ vị diện.

nhưng mà, cũng đúng lúc đầu lảu kia muốn chạm tới vách ngăn vị diện,trong nháy mắt, bên ngoài vị diện dường như có tiếng sấm vô cùng cuồng bạo vang lên, ngay sau đỏ, lôi quang vô tận đánh nát không gian, không biết từ chỗ nào cuốn tới, trực tiếp đánh cho đầu lâu mấy chục vạn trượng kia thành một mảnh hư vô.

- kẻ nào dám phá hỏng việc của bản tọa?

Hắc thi thiên ma đế thấy vậy, con ngươi chợt co rụt lại, lạnh lùng nói.

Mục Trần thì nhẹ nhàng thở mạnh ra một hơi, tự cười tự nói:

- Cuối cùng cũng tới.

Lúc này, bàn tay đang nắm chặt của hắn cũng từ từ mở ra, chỉ thấy bên trong bàn tay có một mảng bụi đá, chậm rãi theo kẽ tay phiêu tán ra.

mà cũng đúng lúc này, bên ngoài không gian hư vô bị xé rách, dường như có một mảnh lôi hải trong đỏ ầm ầm tiến ra, bên trên lôi hải, một thân ảnh vĩ ngạn tay cầm lôi trượng, bước ra khỏi hư không, xuất hiện bên ngoài hạ vị diện.

Cùng lúc đó, tiếng sấm mênh mông vang vọng cả thế giới, một thanh âm hùng vĩ từ trên trời giáng xuống.

- Đường đường là thiên ma đế, nếu muốn tìm đối thủ vậy cứ đến võ cảnh ta là được, cần gì phải ra oai ở chỗ hạ vị diện nho nhỏ này?

- Thật sự coi đại thiên thế giới ta không cỏ ai hay sao?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1398: Võ Tổ Đấu Thi Đế

Âm thanh hùng vĩ vang vọng khắp trời, kéo dài không dứt, mà sau khi dư âm kết thúc, lôi hải mênh mông xuyên phá không gian mà tới, bên trên đó, thân ảnh vĩ ngạn kia cũng đã xuất hiện bên ngoài hạ vị diện.

Đạo thân ảnh này tay cầm lôi đế quyền trượng, trên quyền trượng lóe lên lôi quang, mỗi tia lôi quang lóe lên đều dẫn đến tiếng sâm chấn động thiên địa, hắn khoác trên người tử hắc trường bào, đứng chắp tay bên trên lôi hải, khuôn mặt kiên nghị trầm ổn, tựa như ẩn chứa uy nghiêm vô cùng.

Khi thân ảnh này xuất hiện, sắc mặt của Hắc Thi Thiên Ma Đế đứng ngoài hạ vị diện cũng hơi đổi, ánh mắt chợt trầm xuống, thanh âm trầm thấp nói :"Không ngờ lại gặp Võ Tổ ở đây...."

Võ cảnh trấn thủ biên cảnh đại thiên thế giới, tiếp xúc khá nhiều với ngoại vực tà tộc, mà tất nhiên Võ Tổ cũng đã giao thủ cùng không ít cường giả đỉnh phong của ngoại vực tà tộc, cho nên dù là trong ngoại vực tà tộc, uy danh của Võ Tổ cũng vô cùng vang dội.

"Là Võ Tổ?"

Bên trong hạ vị diện, bạch long chí tôn thì vô cùng rung động nhìn thân ảnh xuất hiện bên ngoài thế giới, đối với những người xuất thân từ hạ vị diện như bọn hắn mà nói, Võ Tổ hầu như là một cái truyền kỳ, hắn thật không ngờ rằng lại có một ngày có thể thấy tận mắt.

Bạch long chí tôn cảm thán một tiếng, chợt nhìn về Mục Trần, thán phục sâu một cái: "Không nghĩ Mục tiểu ca lại giao thiệp rộng như thế,

thậm chí ngay cả nhân vật như Võ Tổ mà cũng có thể mời tới"

Khó trách lúc trước khi thấy một vị thiên ma đế hàng lâm, Mục Trần cũng vẫn không tỏ ra bao nhiêu kinh hoảng, thì ra trong tay hắn còn có thủ đoạn bực này, điều này khiến cho bạch long chí tôn rất là cảm thán, người thiếu niên năm đó, ngày nay dường như cũng đã có chút thành tựu ở nơi đại thiên thế giới này...

Đối với sự cảm thán của bạch long chí tôn, Mục Trần cũng chỉ cười một tiếng, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía thiên ngoại, hôm nay một vị thiên ma đế, một vị thánh phẩm thiên chí tôn gặp nhau, sợ rằng sẽ có một màn kịch đặc sắc.

Thiên ngoại, ánh mắt thâm thúy không lường được của Võ Tổ đầu tiên là nhìn về phía tòa hạ vị diện này, bằng năng lực của hắn, chẳng qua chỉ thoáng cảm ứng là đã biết ở hạ vị diện này đã xảy ra chuyện gì, lúc này, sâu trong ánh mắt cũng thoáng hiện một tia lạnh lẽo.

Võ Tổ cũng đến từ hạ vị diện cho nên hiểu cực kỳ rõ, đối với sinh linh ở hạ vị diện thì ngoại vực tà tộc này rốt cục là cơn ác mộng đáng sợ bực nào, năm đó khi hắn còn đang ở hạ vị diện, vì chém ma mà ngay cả thê tử của mình cũng liều mình tương trợ mới có thể thành công.

Bởi vì chuyện này, cho nên Võ Tổ cũng cực kỳ thống hận đối với ngoại vực tà tộc, hôm nay phảng phất lại thấy chuyện xưa tái diễn, nên ánh mắt nhìn sang Hắc Thi Thiên Ma Đế đã có thêm chút gợn sóng nổi lên.

"Thi ma nhà ngươi không trốn ở ngoại vực tà tộc, còn dám chạy đến hạ vị diện của đại thiên thế giới ta giương oai!". Thanh âm lạnh lẽo của Võ Tổ vang vọng, nhất thời, toàn bộ thiên ngoại cũng có ức vạn đạo lôi đình vang lên. rung động đất trời.

mặc dù Hắc Thi Thiên Ma Đế kiêng kỵ Võ Tổ, nhưng dù gì cũng là người đứng đầu một tộc, cho nên khi nghe Võ Tổ nói vậy, cũng không khỏi giận dữ mà cười.

mặc dù hắn chỉ lả một bàn tay của bản tôn biến thành, nhưng Võ Tổ trước mắt hiển nhiên cũng chỉ là một đạo hóa thân, cho nên Hắc Thi Thiên Ma Đế cũng không sợ, tuy là uy danh của đối phương vang dội, nhưng Hắc Thi Thiên Ma Đế hắn cũng không phải trái hồng mềm gì cả.

"Võ Tổ, thằng oắt con này giết con của ta, hơn nữa suýt nữa thì tàn sát hết huyết tà tộc, hôm nay nếu ngươi giao hắn ra, bản tọa có thề tự rời đi". Ngón tay của Hắc Thi Thiên Ma Đế xa xa chỉ xuống Mục Trần bên dưới hạ vị diện, lạnh giọng nói.

Võ Tổ nghe vậy, lại là nhìn về phía Mục Trần, cười nhạt một tiếng, có chút thường thức nói :"Nếu được như vậy thì quả là rất tốt"

Hắc Thi Thiên Ma Đế nghe vậy, da mặt run lên một cái, lạnh lẽo nói: "Xem ra hôm nay Võ Tổ thật sự không muốn hòa hảo rồi"

Võ Tổ thản thiên cười một tiếng, nói: "Ai muốn hòa hảo với ngươi?

Hôm nay, cái phân thân này của ngươi ta cũng định bắt rồi"

"Hừ, bản tọa cũng không tin, bằng một đạo linh lực hóa thân của ngươi lại có thể làm khó dễ được ta?". Hắc Thi Thiên Ma Đế cười khẩy một tiếng, biết hôm nay có nói nữa cũng vô ích, cho nên lúc này cũng không do dự thêm, vung tay áo lên, trong nháy mắt thi khí nồng nặc che khuất bầu trời.

Hống!

Đột nhiên, từ bên trong màn thi khí truyền ra tiếng gầm thét, chỉ thấy mấy trăm cỗ hài cốt thi thú vọt ra, bên trên mỗi cỗ hài cốt thi thú đều tản ra dao động cực kỳ mạnh mẽ.

Hiển nhiên, những hài cốt thi thú này đều là do Hắc Thi Thiên Ma Đế cẩn thận luyện hóa thành, thân thể vô cùng cường hãn, đặc biệt là mấy cỗ đi đầu, cho dù là linh phẩm thiên chí tôn gặp phải cũng bó tay chịu chết.

Võ Tổ chân đạp lôi hải, ánh mắt không chút dao động nhìn bầy thi thú đang lao đến, lôi đế quyền trượng trong tay nhẹ nhàng dậm một cái, lôi trượng phóng lên cao, lôi quang mênh mông quét ngang chân trời.

Lôi quang gào thét, lôi đế quyền trượng trực tiếp biến thành một con lôi đình cự long, cự long chiếm cứ hết cả không gian, nhìn không thấy cuối, quanh thân tràn ngập lôi đình, không ngừng chuyển hóa đủ loại sắc thái, mỗi một đạo lôi đình dường như đều chứa đựng sức mạnh hủy diệt.

Mục Trần nhìn Lôi đình cự long này, ánh mắt hơi ngưng, thần sắc ngưng trọng, trong cảm giác của hắn, lôi đình cự long này cực kỳ bất phàm, hơn nữa nhìn kỹ thì cũng không phải vật chết,mà dường như có linh tính, giống như lôi long thực sự.

Chỉ sợ dù là hắn nếu gặp con lôi long này thì cũng không chiếm được bao nhiêu thượng phong.

Hống!

Trong lúc Mục Trần đang kinh dị, lôi long ngửa mặt lên trời gầm thét, miệng rồng hé mở, tựa như hóa thành lỗ đen, ức vạn đạo lôi đình giống như xiềng xích bắn ra, trực tiếp xuyên thủng không gian, quấn chặt lấy toàn bộ thi thú.

soạt soạt.

Lôi đình xiềng xích trói chặt đám thi thú này, sau đó toàn bộ đều rơi vào miệng cự long...

Nuốt hết những thi thú này xong, lôi đình cự long làm như "ực" một cái, hài lòng xoa xoa bụng, sau đó mới biến thành lôi quang rơi xuống, hóa thành lôi đế quyền trượng trong tay Võ Tổ.

Hắc Thi Thiên Ma Đế thấy cảnh này, sắc mặt cũng hơi trầm xuống, đám thi thú này của hắn hàm chứa thi ma độc cực kỳ bá đạo, dù là Thiên Chí Tôn hay là Ma đế nếu bị hắn ăn mòn cũng sẽ hóa thành thi thân,

nhưng lúc trước khi thi thú bị lôi long cắn nuốt, hắn cảm giác được một luồng sức mạnh cực kỳ cương liệt bá đạo đã luyện hóa toàn bộ chỗ thi ma độc kia đi.

Hiển nhiên, lần này thủ đoạn của hắn đã bị Võ Tổ dễ dàng phá giải.

"Nếu ngươi đã ra chiêu, vậy kế tiếp hay nhận của ta một chiêu thử xem, nếu có thể đỡ được, hôm nay liền thả ngươi đi". Võ Tổ nhìn về phía Hắc Thi Thiên Ma Đế, lạnh nhạt nói.

"Cuồng vọng!"

Hắc Thi Thiên Ma Đế giận dữ cười ra tiếng, hắn dù gì cũng là thiên ma đế một phương, hôm nay lại bị Võ Tổ miệt thị khinh thường như thế, làm sao không khiến hắn giận dữ.

"Hôm nay bản tọa lại muốn xem thử một chút, Võ Tổ ngươi rốt cục có tư cách gì mà dám nói với bản tọa như thế!"

Thế mà , đối với tiếng cười giận của Hắc Thi Thiên Ma Đế, Võ Tổ cũng không để ý tới, tâm niệm vừa động, phía sau ót chợt có một vầng sáng chậm rãi hiện lên.

Vầng sáng tạo thành hình vòng tròn, trên đó có 8 loại màu sắc phân biệt rõ ràng, chậm rãi xoay tròn.

Vù!

Hào quang bát sắc bắn ra, hóa khổng thành khổng lồ mấy vạn trượng, bao quát cả thiên địa, mà Hắc Thi Thiên Ma Đế thì ở ngay trung tâm của hào quang.

"Hừ!"

Hắc Thi Thiên Ma Đế hừ lạnh, trên người hắn phát ra thi khí nồng nặc, một khắc sau, chợt có một giọt thi thủy màu đen từ trẽn người hắn nhỏ xuống.

Hắc sắc thi thủy này tên là cực ác thi thủy, sềnh sệch tanh hôi, trong đó dường như tràn ngập một loại khí tức tử vong tuyệt diệt không cách nào hình dung, chỉ bằng một giọt thi thủy này, nếu rơi vào trong hạ vị diện, sợ rằng ức vạn sinh linh của hạ vị diện đó đều sẽ hóa thành thi hài.

"Đi!"

Hắn búng ngón tay ra, hắc sắc thi thủy bắn ra, hóa thành một dòng suối nhỏ, nhìn như không có thanh thế, nhưng khi lướt qua, thậm chí ngay cả phiến không gian hư vô này cũng tản ra khí tức tịch mịch.

Suối thi thủy ô nhiễm thế gian, cuối cùng trực tiếp đụng vào hào quang bát sắc vạn trượng.

cực ác thi thủy có khả năng làm ô uế, bất kỳ linh lực nào khi tiếp xúc sẽ không chỉ bị tử khí xâm nhiễm, thậm chí còn lan sang bản tôn, khiến sức sống của bản tôn bị tước đoạt, trực tiếp hóa thành thi hài; dưới cực ác thi thủy này, cho dù sức sống của ngươi ương ngạnh cỡ nào cũng sẽ không còn mạng sống.

cho nên, khi Hắc Thi Thiên Ma Đế nhìn thi thủy rơi lên hào quang bát sắc thì nhất thời lộ ra nụ cười lạnh lẽo, Võ Tổ này đúng là mạnh mẽ, nhưng lại quá mức kiêu ngạo, mà hôm nay, sự kiêu ngạo này chính lá sơ hở của hắn.

xèo!

Khi thi thủy tiếp xúc với hào quang bát sắc, nhất thời bắt đầu xâm nhiễm, cố gắng bộc phát sức ăn mòn ô uế!

Oanh!

Nhưng cũng chính lúc này, hào quang bát sắc vốn yên tĩnh từ đầu chợt bộc phát ra quang hoa sáng chói, trên đó chợt hiện lên 8 loại linh quang, lôi đình, hắc ám, hàn băng...

Tam loại linh quang, mỗi loại đều đại diện cho một thuộc tính linh lực khác nhau, bọn chúng tuy vô cùng mạnh mẽ nhưng lại không xung đột mà ngược lại dung hợp lẫn nhau, cuối cùng bên trên hào quang hiện lên một ngọn lửa hoa mỹ.

Ngọn lửa này cực kỳ thần diệu, nhìn như là lửa, nhưng lại có hàn băng, lôi đình lóe lên...

Mục Trần nhìn cảnh này cũng không kìm được mà cảm thán một tiếng, nghe nói trên đại thiên thế giới, người có linh lực nhiều thuộc tính nhất chính là Võ Tổ, xem ra quả không sai.

mà ngọn lửa vô cùng thần diệu này chỉ hút một cái, cực ác thi thủy đã bị nuốt mất, dưới lửa thiêu đốt, thi thủy đã hóa thành khói mù nhàn nhạt bốc lên.

Phía dưới, sắc mặt Hắc Thi Thiên Ma Đế nhất thời kịch biến, thầm kêu không ổn, uy năng của ngọn lửa này dường như có sức mạnh diệt ma.

Nhưng mà, không đợi hắn suy nghĩ nhiều hơn, ngọn lửa bát sắc kia đột nhiên co nhỏ lại, chớp mắt trước còn lớn ngàn trượng, nhưng chớp mắt sau đã quấn quanh thân thể Hắc Thi Thiên Ma Đế, nhanh chóng co lại, tựa như muốn trói hắn lại.

Hắc Thi Thiên Ma Đế thấy vậy , con ngươi chợt có rụt lại, thân thể đột nhiên phình to, muốn phá vỡ vòng vây.

Xèo!

Nhưng đúng lúc này, ngọn lửa bát sức đã rơi lên trên thân thể của hắn, chớp mắt sau đó, thân thề của hắn đột nhiên cứng ngắc lại, ngọn lửa bát sắc đã xâm nhập vào trong thân thể của hắn, biến hắn thành một hỏa nhân, bốc cháy hừng hực

A !

Ngọn lửa này rõ ràng lả cực kỳ kinh khủng, cho dù là Hắc Thi Thiên Ma Đế cũng không cách nào ngăn cản, tiếng kêu thảm thiết thê lương truyền ra, ngắn ngủi vài hơi thở, thân thể của Hắc Thi Thiên Ma Đế đã bị hòa tan, cuối cùng biến thành một bàn tay khô héo màu đen.

Phụt.

Bát sắc hỏa hoàn rung lẽn, bàn tay này liền hóa thành bột phấn, bay lả tả trong không gian.

###

Trong vòng 2 ngày tới thổ đậu sẽ viết tiếp chương kế của ngoại truyện băng linh tộc.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1399: Vị Diện Chủ

Bên trong thế giới đầy tử khí xám xịt, bên trên hài cốt vương tọa, hắc sắc cự ảnh giống như ma thần chợt rung lên, hai mắt nhắm chặt đột nhiên mở ra, trong con ngươi xám tro hiện lên vẻ giận dữ.

- Võ Tổ đáng chết!

Hắn gầm nhẹ một tiếng, tử khí vô biên vô tận quét ra, hầu như tràn ngập hoàn toàn thế giới này, khiến cho vô số sinh linh run rẩy trước uy áp kinh khủng ấy.

Tức giận một hồi lâu, hắc thi thiên ma đế mới dần dần áp chế tâm tình trong lòng, hắn âm trầm nhìn bàn tay trái của mình, chỉ thấy nơi đó đã trống trơn.

Tử khí lượn quanh nơi đó, sau đó một bàn tay xám xịt lại một lần nữa mọc ra, nhưng sắc mặt hắc thi thiên ma đế vẫn khó coi, mỗi chỗ trên thân thể hắn đều trải qua vô số thời gian tôi luyện, cho nên dù có mọc lại một lần nữa, nhưng cũng tuyệt đối không thể mạnh mẽ như lúc trước.

mà điều này không nghi ngờ gì sẽ tạo ra một sơ hở của hắn, sau này nếu giao thủ với người ta, cánh tay trái này sẽ trở thành nhược điểm của hắn.

bàn tay gầy guộc của hắc thi thiên ma đế nắm chặt, hắn ảm lãnh nhìn không gian hư vô, tựa như xuyên qua không gian, phong tỏa nơi võ tổ đang đứng, cứ như thế một lúc lâu sau hắn mới chậm rãi thu hồi ánh mắt.

- Võ tổ này quả nhiên rất lợi hại.

Khôi phục lại tỉnh táo, trong ánh mắt âm trầm của hắc thi thiên ma đế thoáng hiện lên vẻ kiêng kỵ nồng nặc, giao thủ lúc trước tuy ngắn ngủi, nhưng hắn cũng đã nhận ra một khí tức cực kỳ nguy hiểm trên người võ tổ.

- Võ tổ này trấn thủ ở nơi giao nhau giữa đại thiên thế giới cùng ngoại vực tà tộc ta, những năm nay không ít ma đế bị thua thiệt trong tay hắn, trước kia bản tọa còn có chút không tin, hôm nay giao thủ một lần mới biết lợi hại

- bằng năng lực như của võ tổ, trên đại thiên thế giới cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, nhưng nghe nói trên đại thiên thế giới, viêm đế của vô tận hỏa vực cũng không kém gì võ tổ, theo tin tình báo, không chừng hai người này cũng có tiềm lực sánh ngang vị bất hủ đại đế thời thượng cổ kia

hai mắt hắc thi thiên ma đế híp lại, mặt lộ vẻ trầm ngâm, nếu như vậy, 2 người này đúng là sẽ trở thành đại địch của ngoại vực tà tộc bọn họ, tương lai một khi khai chiến, đây sẽ là 2 tảng đá lớn chặn đường ngoại vực tà tộc.

- Nhưng may là thực lực tổng thể của ngoại vực tà tộc ta cao hơn đại thiên thế giới, hơn nữa...

. Nghĩ đến đây,trong mắt hắc thi thiên ma đế cũng hiện ra ý lạnh lẽo, khóe miệng nhấc lên một nụ cười quỷ dị.

- Ngoại vực tà tộc ta mưu đồ đã mấy vạn năm, chỉ cần kế hoạch thành công...cho dù tương lai 2 người này không kém bất hủ đại đế đi chăng nữa, cũng không thể nào cản được bước chân của ngoại vực tà tộc ta

- Hừ, giờ cứ để các ngươi đắc ý, đợi đến lúc đại kế của ngoại vực tà tộc ta thành...nhất định phải tìm võ tổ ngươi rửa lại mối thù chặt tay hôm nay

hắc thi thiên ma đế cười lạnh một tiếng, vung tay lên, liền có vô tận tử khí tràn tới, bao phủ lấy thân thể khổng lồ của hắn, cuối cùng biến mất giữa hư vô.

trong hạ vị diện.

nhìn trận chiến ngoài thiên ngoại đã nhanh chóng phân ra thắng bại, Mục Trần cũng không kìm được mà cảm thán một tiếng,trong mắt lộ ra vẻ khâm phục, mặc dù nhìn như 2 bên ở cùng một tầng thứ, nhưng giao thủ một lần này đã lộ ra cao thấp, hắc thi thiên ma đế kia cũng là tồn tại có thể so với thánh phẩm thiên chí tôn, nhưng so với võ tổ thì hiển nhiên còn kém một bậc.

mặc dù hôm nay rốt cục hắn đã bước vào cảnh giới thiên chí tôn ngày đêm mơ ước, nhưng hắn biết, mình vẫn còn một con đường rất dài phải đi.

- Thật không hổ là võ tổ trong truyền thuyết!

lúc này bạch long chí tôn cũng đã phục hồi tinh thần lại, kích động đến mức thân thể cũng run rẩy.

Mục Trần cười cười, sau đó ánh mắt của hắn dần trở nên lạnh lẽo, nhìn về phía huyết ma hoàng sắc mặt đờ đẫn cách đỏ không xa, hờ hững nói:

- Bây giờ còn bài tẩy gì nữa không?

Huyết ma hoàng giật mình, thân hình chợt lui, hóa thành một đạo huyết quang bỏ chạy về phía chân trời, cục diện hiện tại, hắn đã mất đi tất cả chiến ý, giờ cũng không còn hy vọng gì để bảo hộ chủng tộc, chỉ cần có thể thoát được tính mạng đã là tốt rồi.

- Cần ta giúp một tay không?

Một thanh âm trầm ổn từ trên trời truyền tới, chỉ thấy một luồng linh quang từ trên trời giáng xuống, đáp xuống bên cạnh Mục Trần, chính là

võ tổ.

- Loại người này cũng không cần làm phiền võ tổ tiền bối, vãn bối có thể tự giải quyết

. Mục Trần nghe vậy, chỉ cười một tiếng, sau đỏ tâm niệm vừa động, hắc bạch Mục Trần phóng lên cao, truy kích về phía huyết ma hoàng bỏ chạy.

- Nhất khí hóa tam thanh không hổ là một trong 36 đạo tuyệt thế thần thông, xem ra ngươi đúng là tu luyện thành công rồi

. Võ tổ nhìn 2 đạo hóa thân của Mục Trần, khẽ gật đầu khen.

- Chẳng qua chỉ là hưởng phúc ấm của tiền nhản, may mắn luyện thành ma thôi

. Mục Trần lại không tỏ ra đắc ý, lắc đầu nói.

- Cần gì phải khiêm tốn như thế, tuổi tác như vậy đã là thiên chí tôn, quét mắt toàn đại thiên thế giới cũng đủ để người ta rung động

. Võ Tổ cười cười, hắn quét Mục Trần một cái, trong mắt có vẻ tán thường, lần trước khi thấy Mục Trần, ngay cả địa chí tôn hắn còn chưa đạt được, vậy mà ngắn ngủi không tới 10 năm, Mục Trần cũng đã đặt chân vào thiên chí tôn cảnh.

Thiên phú cùng tốc độ tu luyện bực này, cũng tỏ ra bất phàm.

Đối với sự đánh giá cao của võ tổ, Mục Trần cũng chỉ ngượng ngùng gãi đầu, bởi vì một đoạn thời gian tu luyện của hắn thật ra là ở trong khoảng không gian kỳ dị có thời gian trôi qua cực kỳ chậm, nên mặc dù nhìn qua chỉ nửa ngày, nhưng trong hỗn độn hắn như đã trải qua trăm năm.

- Con bé lâm tĩnh này ở phương diện tu luyện có thể kiên trì bằng nửa ngươi thôi là ta cũng thấy thỏa mãn rồi

. Vừa nghĩ tới con gái bảo bối hoạt bát không lúc nào chịu ngồi yên của mình, cho dù là nhân vật truyền kỳ như võ tổ cũng cảm thấy có chút đau đầu.

Nghĩ đến tính cách thi thoảng lại trốn nhà đi bụi của lâm tĩnh, Mục Trần cũng mỉm cười một tiếng, nhưng cũng không nói thêm cái gì, nhỡ đâu sau này lâm tĩnh biết hắn nói xấu nàng trước mặt cha nàng, sợ rằng hắn chạy không thoát.

may mà võ tổ cũng không nói nhiều về vấn đề này, mà là nhìn tòa hạ vị diện này, sau đó cười nói:

- Không ngờ tòa hạ vị diện này lại có tồn tại vị diện chi linh, cơ duyên của ngươi cũng thật tốt

dĩ nhiên hắn chỉ cần liếc một cái là nhận ra, Mục Trần đã trờ thành vị diện chủ của hạ vị diện này, hơn nữa lần này đột phá đến thiên chí tôn cũng là nhờ nguồn sức mạnh này.

mà trên toàn bộ đại thiên thế giới, hạ vị diện cũng có vị diện chi linh như vậy cũng là rất hiếm, thậm chí ngay cả những cổ tộc kia cũng sẽ động tâm, bởi vì mượn sức mạnh của vị diện chi linh, họ rất có thề sẽ tạo ra được một vị thiên chí tôn.

- Võ tổ tiền bối hắn cũng là vị diện chủ? không biết rốt cục cái này có ích gì với ta...vả lại, ta phía làm như thế nào?

. Mục Trần do dự một chút mới thỉnh giáo nói, mặc dù hắn đã trở thành vị diện chủ, nhưng lại hoàn toàn không biết rốt cục phải làm như thế nào, nhưng may là có võ tổ tiền bối ở đây cũng là một vị diện chủ.

Võ tổ cười cười, nói:

- Lợi ích của vị diện chủ cũng không nhỏ, sau này nếu ngươi đối chiến với người khác, chỉ cần tâm niệm vừa động là có thể kết nối với vị

diện, từ trong đó không ngừng cung cấp nguồn linh lực dồi dào, như thế tự nhiên ngươi sẽ chiếm một chút ưu thế

Mục Trần nghe vậy trong lòng cũng hơi động, khi hắn dùng huyền long quân cùng với thúc giục bát bộ phù đồ cần tiêu hao nhiều linh lực, như thế sau này hắn có thể mượn tòa hạ vị diện này để bổ sung, như thế lại bớt không ít phiền phức.

- nhưng ngươi cũng phải biết không được làm quá mức, đây dù sao cũng chỉ là hạ vị diện, nếu làm quá mức sẽ khiến vị diện sụp đổ, vô số sinh linh trong đó cũng sẽ hủy diệt theo.

Võ tổ nhắc nhở.

thần sắc Mục Trần ngưng lại, trịnh trọng gật đầu, hiện giờ hắn đã trở thành chúa tể của vị diện này, có thể dễ dàng không chế sự tồn vong của ức vạn sinh linh ờ đây, nếu không biết kiểm soát sợ rằng sẽ mang đến sự hủy diệt cho vị diện này.

- Ta đã từng đáp ứng vị diện chi linh rằng sẽ bảo vệ vị diện này, không để cho sinh linh trên thế gian này chịu khổ sở vì ngoại vực tà tộc xâm chiếm, thế nhưng ngoại vực tà tộc lại có thể tiến vào đây, có nghĩa là còn có không gian tiết điểm khác nối với khu vực của ngoại vực tà tộc, nếu tương lai không xử lý cái này, không chừng sẽ còn có ngoại vực tà tộc khác tiến vào.

Mục Trần trầm ngâm nói.

Võ tổ nghe vậy, nói:

- Cái này cũng đơn giản, hiện giờ ngươi đã là vị diện chủ của vị diện này, tự nhiên sẽ có năng lực dịch chuyển vị diện, chỉ cần ngươi dịch chuyển vị diện đến địa vực an toàn, tự nhiên không gian tiết điểm cũng sẽ biến hóa.

ánh mắt Mục Trần sáng lên, như thế,hắn là hắn có thể dịch chuyển vị diện này đến thiên la đại lục, hơn nữa nghĩ cách khiến tòa vị diện này liên thông với đại thiên thế giới,ngày sau chĩ cần hạ vị diện này cỏ người có thể đánh vỡ được rào chắn vị diện, liền có thể trực tiếp tiếp dẫn vào Mục phủ.

mà người có thể làm được đến bước này hiển nhiên là thiên tư trác tuyệt, tương lai không chừng còn cỏ khả năng tiến vào thiên chí tôn cảnh, nhân vật như thế, thế lực khắp nơi trên đại thiên thế giới đều cực kỳ khát vọng, cho nên Mục phủ bọn hắn tất nhiên cũng sẽ không bỏ qua.

Nghĩ đến đây, Mục Trần quay đầu về phía đám người bạch tố tố, cười nói:

- Đã như vậy, sau này ta sẽ liên thông vị diện này với đại thiên thế thế giới, hắn là cấp bậc năng lượng của thế giới này cũng sẽ tăng lên, đến lúc đó chỉ cần các ngươi có thể phá vỡ rào cản vị diện, vậy Mục phủ chúng ta lúc nào cũng sẽ hoan nghênh các ngươi gia nhập

Bạch tố tố cùng đông đảo cường giả hạ vị diện nghe vậy đều mừng rỡ, cung kính đáp ứng, bọn họ hiểu rõ, đây sẽ là cơ duyên của thế giới bọn họ, cỏ cường giả như Mục Trần trông nom, sau này bọn họ cũng sẽ không bị ngoại vực tà tộc kia tùy ý chém giết nữa, hơn nữa còn có thể theo đuổi tầng thứ cao hơn.

Mục Trần cười cười, chợt tâm thần vừa động, chỉ thấy nơi xa có 2 đạo lưu quang xẹt qua chân trời, đáp xuống phía trước, chính là 2 đạo hóa thân của hắn.

Mà lúc này, trước mặt bọn họ là một viên huyết hồng quang cầu trôi lơ lửng, bên trong quang cầu có thể thấy được gương mặt dữ tợn ác độc của huyết ma hoàng.

Hiển nhiên, bị 2 đạo hóa thản chặn đường, huyết ma hoàng này rốt cục cũng không trốn thoát, cuối cùng bị phong ấn.

Mục Trần vung tay áo lên, liền thu huyết hồng quang cầu vào trong phù đồ tháp, trấn áp xuống, sau đó hướng về phía võ tổ cung kính ôm quyền:

- Hôm nay thật là đa tạ võ tổ tiền bối xuất thủ tương trợ

Võ tổ xua tay một cái, nói:

- Trảm sát tà ma vốn tà chuyện mỗi người đại thiên thế giới ta đều tận lực, chĩ tiếc là không thể chém chết hắc thi thiên ma đế kia ở đây

Mục Trần xấu hổ, tiền bối trước mặt này quả là có chút hung hãn, hắc thi thiên ma đế kia là thiên ma đế đó, nếu quả thật bị chém chết ở đây, cỏ lẽ đối với ngoại vực tà tộc cũng là cắt thịt.

Nhưng mà hắn cũng hiểu rõ, với năng lực của võ tổ, không chừng thật sự có khả năng này.

- võ tổ tiền bối, sau này nếu có gì cần vãn bối góp sức, xin cứ việc phân phó

. Mục Trần chân thành nói, võ tổ cùng viêm đế đã từng cho hắn một lá bùa bảo mệnh,nghĩ lại cũng coi như người bảo hộ cho con đường tu luyện của hắn,nhiều lúc hắn lảm vào hiểm cảnh, nếu không nhờ sự tương trợ của bọn họ thì có lẽ cũng không dễ dàng gì vượt qua, cho nên, sự giúp đỡ ấy cũng là rất quan trọng.

vậy nên,không nghi ngờ gì, 2 vị này chính là có đại ân bảo vệ đối với hắn.

võ tổ cười xòa một tiếng, tay áo phẩy phẩy, vẻ mặt kiên nghị có một mị lực trầm ổn, nói:

- Ta cùng với viêm đế giúp ngươi, chẳng qua là vì ngươi có tiềm lực xứng đáng, cũng là hy vọng tương lai khi ngoại vực tà tộc một lần nữa xâm chiếm đại thiên thế giới chúng ta, bên cạnh bọn ta còn có thể có thêm người đồng đạo

Thanh âm vừa dứt, võ tổ cũng không nhiều lời nữa, hướng về phía Mục Trần khoát tay một cái, thân thể dần dần tiêu tán.

- Mục Trần, tuy ngươi đã tiến vào thiên chí tôn cảnh nhưng lại chưa tới điểm cuối, nhất định không thể lười biếng, nếu không khi đại kiếp lại tới, sẽ không có cách nào ứng kiếp mà sinh*

. Thân hình võ tổ tản đi, mà tiếng nói nghiêm nghị của hắn vẫn còn vang vọng bên tai Mục Trần. (*ứng kiếp mà sinh: Đại khái là năng lực sinh tồn qua kiếp nạn)

Sắc mặt Mục Trần cũng nghiêm nghị, hắn có thể nghe ra sự trịnh trọng trong lời nói của võ tổ, đối mặt với ngoại vực tà tộc, cho dù là tồn tại mạnh bực này cũng cảm thấy nguy cơ, như vậy có thể thấy, rốt cục ngoại vực tà tộc kia là uy hiếp bực nào đối với đại thiên thế giới bọn họ.

- vãn bối nhớ kỹ.

Mục Trần thấp giọng nói, sau đó hắn cũng ngẩng đầu lên, ngoại vực tà tộc là sự uy hiếp trong tương lai, còn hiện tại, hắn cũng nên đi giải quyết những chuyện vẫn canh cánh trong lòng những năm qua rồi.

Hít.

hắn hít một hơi thật sâu, ánh mắt cũng dần dần trở nên sắc bén, tiếng tự nhủ chậm rãi vang lên:

- Phù đồ cổ tộc, đã nhiều năm như vậy, rốt cục ta cũng đợi đến ngày này!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1400: Huyền Thiên Lão Tổ

Thiên la đại lục, bắc giới.

kể từ sau khi Mục Trần cường thế đánh bại tam đại bá chủ cũ của bắc vực một năm trước, Mục phủ sau đó đã lên cao, thay thế vị trí của tam đại bá chủ, trở thành thế lực mạnh nhất trong bắc vực.

mà nhờ việc này, trong 1 năm qua, mục phủ bừng bừng sức sống, dựa vào việc chiếm được tư nguyên khổng lồ của 1 nửa bắc vực, thực lực tổng thể đã được kéo lên, danh tiếng không chỉ trở nên mạnh mẽ trong bắc vực, thậm chí đã lan ra cả thiên la đại lục, còn về phần tam đại bá chủ thì lại hơi suy thoái, cuối cùng dẫn tới việc ngày càng nhiều cường giả đều tới dựa dẫm dưới trướng mục phủ, thanh thế bộc phát mạnh mẽ.

nhưng mà đối với sự cường thế của Mục phủ, tam đại bá chủ vẫn tỏ ra trầm mặc, nhưng ai cũng biết được, sự trầm mặc này sẽ không kéo dài quá lâu, bởi vì sau lưng tam đại bá chủ này đều có chỗ dựa là siêu cấp thế lực, tất nhiên bọn họ sẽ không vui lòng để thế lực mình khổ công nâng đỡ bị đuổi ra khỏi bắc giới.

sự bình yên này, chẳng qua là vì cơn bão lớn hơn sắp nổi lên mà thôi.

Đối với điều này, là một người quản lý Mục phủ cho nên tất nhiên là Mạn đà la hiểu rất rõ, cho nên nàng vẫn chưa từng lơ là mất cảnh giác, luôn luôn chăm chú theo dõi tam đại bá chủ.

Nàng biết, sự phản kích của tam đại bá chủ nhất định sẽ tới.

Mà suy nghĩ của nàng cũng không sai, thời điểm nửa năm sau khi Mục Trần rời đi, có một ngày, một tòa cung điện chậm rãi từ trên trời

giáng xuống, trôi lơ lửng giữa Mục phủ.

tòa cung điện này hàng lâm trực tiếp khiến toàn bộ Mục phủ trở nên khủng hoảng, bởi vì bên trong cung điện có vô biên vô tận uy áp tràn ra, bao phủ khu vực mấy trăm vạn dăm, dưới uy áp đó, vô số cường giả run rẩy sợ sệt.

Uy thế như vậy, chủ nhân của đạo uy áp kia chắc chắn là một vị thiên chí tôn chân chính.

tòa cung điện này trôi lơ lửng giữa mục phủ, nhưng mà cũng không có hành động gì kế tiếp, chỉ là trong cung điện kia có một ngọc thiếp hướng về phía Mục phủ rơi xuống.

Ngọc thiếp rơi xuống, tản ra thanh âm lớn, hầu như vang dội toàn bộ bắc giới.

- Bản tọa Huyền Thiên Lão Tổ, được người nhờ cậy, Mục phủ chi chủ còn không tiến lên bái kiến?!

Thanh âm này mang vẻ từ trên cao nhìn xuống, không coi ai ra gì, trong ngôn ngữ hiển nhiên cũng không coi Mục Trần vào đâu, giọng nói nghiễm nhiên giống như sai bảo tiểu bối.

Thanh âm của người này không nghi ngờ gì, khiến cho cao tầng mục phủ rất tức giận, nhưng lại không thể làm gì, bởi vì dù hiện giờ thực lực mục phủ bọn họ tăng mạnh, nhìn như phong quang, nhưng trong mắt cường giả cấp bậc thiên chí tôn, chẳng qua vẫn chỉ là gà đất chó cảnh, nếu hắn mà ra tay, toàn bộ Mục phủ đều không thể ngăn cản.

đối với sự chèn ép không chút kiêng kỵ của một vị thiên chí tôn trong Mục phủ, mạn đà la cũng tỏ ra tức giận, khi nàng nhận lấy ngọc thiếp kia cũng định lên trên cung điện đàm phán, nhưng ai ngờ khi nàng tới phía trước cung điện, cũng không thể tiến thêm một bước.

- Để Mục phủ chi chủ của các ngươi đến đây đi, ngươi còn không có tư

cách ra mắt lão tổ ta

. Khi mạn đà la bị ngăn cản, một thanh âm không coi ai ra gì lại lần nữa truyền ra, vang dội vòm trời.

Đối với sự nhục nhã như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của mạn đà la cũng xanh mét, nhưng nàng chỉ hít sâu một hơi, áp chế lửa giận trong lòng, lấy Tru ma vương lệnh mà Mục Trần để lại ra, búng ngón tay một cái, bắn vào trong cung điện.

Tru ma vương lệnh này chính là vật của đại thiên cung, tượng trưng cho thân phận tru ma vương, mà uy thế của đại thiên cung, cho dù là thiên chí tôn bình thường cũng không dám trêu chọc.

Nhưng lần này, không lâu sau khi tru ma vương lệnh bắn vào trong cung điện, dường như trong đó có một tiếng cười lạnh truyền ra, tru ma vương lệnh trực tiếp bị bắn ra.

- Chỉ là một Tru Ma Vương không có quyền không cỏ thế, cũng dám cáo mượn oai hùm?

- Cút đi, để Mục phủ chi chủ của các ngươi tới gặp ra, nếu không lão tổ liền dừng lại ở đây mấy năm, xem Mục phủ các ngươi còn mặt mũi gì khai tông lập phái?

Mạn đà la tiếp lấy tru ma vương lệnh, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo trờ nên âm trầm, nhưng trong lòng cũng không nhịn được mà trầm xuống, nghe giọng điệu của thiên chí tôn này, hắn rất hiểu rõ Mục Trần, hiển nhiên là đã cỏ chuẩn bị mà tới, cũng không sợ đại thiên cung.

Đối với cục diện này, mạn đà la cũng không thề làm gì được, chỉ có thể lạnh lùng nhìn tòa cung điện kia, xoay người đi.

mà trong nửa năm kế tiếp, đúng như lời người kia, tòa cung điện này không chút cố kỵ trôi lơ lửng trên bầu trời mục phủ, vị thiên chí tôn kia tùy ý tản ra uy áp, khiến vô số cường giả Mục phủ khổ sở không thể tả.

Làm như thế, không nghi ngờ gì là đã quét sạch thể diện của Mục phủ, dù sao bị người ta chặn cửa bắt nạt như thế, cũng là đả kích mang tính hủy diệt đối với danh vọng của Mục phủ.

ở thời điểm Mục phủ đang vì thế mà lao đao khốn đốn, tam đại bá chủ cũ là Tử Vân Tông, Lôi Âm sơn, Kim Điêu phủ cũng đã từ xa mà tới, tiến vào trong tòa cung điện kia, bái phỏng vị huyền thiên lão tổ kia.

Tất cả mọi người trong Mục phủ đều thấy rõ việc này, trong lòng đều cảm thấy bất an.

Mà cũng sau chuyện này, tam đại thế lực bắt đầu liên thủ phản công, dần dần chiếm lại những cương vực bị Mục phủ chiếm cứ lúc trước.

Cứ như vậy, trong nháy mắt Mục phủ đã lâm vào nguy cơ trước nay chưa từng có, cái cảm giác bấp bênh này, dường như lúc nào cũng có thể bị lật nghiêng trong nháy mắt.

Dần theo thời gian, việc Mục phủ bị một vị thiên chí tôn uy hiếp không chỉ truyền ra ngoài bắc vực, thậm chí khắp thiên la đại lục đều đã biết đến, vì vậy vô số ánh mắt đều hội tụ cả ở bắc giới.

Dù sao, bất kể ở đâu, thiên chí tôn hiện thân đều sẽ trở thành tiêu điểm chú ý.

Tuy nói thiên la đại lục có quy củ bất thành văn, chính là tranh đấu giữa các thế lực, thiên chí tôn sẽ không tùy tiện ra tay, nhưng hiện giờ Huyền thiên lão tổ cũng không tranh đấu với Mục phủ, mà là lấy danh nghĩa ân oán cá nhân, hướng về phía Mục Trần, đó lại là một lý do miễn cưỡng nói được cho qua.

dù sao những siêu cấp thế lực đứng sau các thế lực trên thiên la đại lục cũng sẽ không vì một Mục phủ ngay cả một thiên chí tôn cũng không có, mà đi đắc tội với một vị thiên chí tôn.

cho nên, đối với việc Mục phủ bị làm nhục, hầu như tất cả các thế lực đều lạnh lùng bàng quang, thậm chí còn đang hy vọng Mục phủ vì chuyện này mà sụp đổ, dù sao thời điểm trước đó, Mục Trần thể hiện ra sức chiến đấu cường thế cũng khiến bọn họ kiêng kỵ không thôi.

May mắn là hiện tại Mục phủ không có thiên chí tôn, vạn nhất sau này bọn họ tìm được chỗ dựa như vậy, việc Mục phủ phát triền căn bản cũng là chuyện không thể ngăn cản được.

Vô tình, thời gian này Mục phủ lại trở thành tiêu điểm của vô số tầm mắt trên thiên la đại lục.

Mà thời gian nháy mắt đã trôi qua nửa năm.

Nửa nay này đối với Mục phủ, không nghi ngờ gì là cực kỳ khổ sở, vốn đang bừng bừng sức sống, lại vì sự xuất hiện của huyền thiên lão tổ mà toàn toàn bị đảo ngược.

huyền thiên lão tổ cũng không chọn cách cường ngạnh tấn công, mặc dù bằng thực lực của hắn có thể dễ dàng xới tung cả Mục phủ lên, nhưng hắn vẫn áp dụng thủ đoạn chậm rãi cùng tàn độc, từ ngọn xuống gốc, từ từ làm tan rã tinh thần của tất cả mọi người trong mục phủ.

Mỗi ngày hắn đều hạ xuống một đạo ngọc thiếp, bức bách Mục Trần hiện thân, nhưng Mục Trần đã sớm không còn ở bắc giới, dĩ nhiên không thể nào xuất hiện được, cứ như vậy dần dần có tin đồn truyền ra, nói Mục phủ chi chủ sợ hãi thiên chí tôn uy, đã sớm âm thầm bỏ mục phủ mà chạy trốn.

Tin đồn này hiển nhiên là từ tam đại thế lực tử vân tông truyền ra, mà hiện quả bên ngoài cũng rất rõ rệt, những thế lực vốn dựa vào trướng mục phủ đã bắt đầu xao động, có dấu hiệu thoát ly khỏi mục phủ.

Dù sao tình hình trước mắt, nhìn kiểu nào đi nữa thì con thuyền lớn Mục phủ này đã có dấu hiệu lật chìm, đại nạn đến mỗi người đều tự lo thân, dĩ nhiên bọn họ đều không định cùng sống chết với Mục phủ.

vì vậy trong lúc nhất thời, trong ngoài Mục phủ đều lao đao, ngắn ngủi mới nửa năm, sự hưng thịnh đâu còn nữa, mà thay vào đó là chênh vênh như sắp sụp đổ.

lại một ngày.

trước một tòa đại điện trong Mục phủ, đông đảo cao tầng của Mục phủ đều tập trung ở đây, không khí ngột ngạt, bọn họ ngẩng đầu nhìn lên 9 tầng trời, nơi đó, bên trong tầng mây, một tòa cung điện đứng sừng sững, uy áp kinh khủng tản ra, nặng tựa ngàn cân, đè lên thản hình mỗi người.

- Mạn đà la đại nhân, hôm nay thiết sơn tông, diệu âm tông đã tuyên bố thoát ly khỏi mục phủ

. Liễu thiên đạo thở dài một tiếng, trầm thấp nói.

Trước mắt mọi người, mạn đà la, linh khê liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt các nàng cũng có chút khó coi, ngắn ngủi nửa năm Mục phủ trải qua rung chuyển, cho dù các nàng hết sức duy trì, những vẫn cảm thấy mệt mỏi kiệt sức.

huyền thiên lão tổ kia giống như trọng sơn, ép cho tất cả cường giả Mục phủ không thở nổi, hôm nay lòng người lung lay, nếu không phải chiến tích trong quá khứ của Mục Trần quá mức huy hoàng, thì chỉ sợ Mục phủ đã chia rẽ.

Tới lúc này các nàng mới hoàn toàn hiểu, đối với một thế lực mà nói, thiên chí tôn rốt cục quan trọng cỡ nào.

Mạn đà la khẽ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn cung điện trên cao, bàn

tay nhỏ bé siết chặt, thanh âm lạnh lẽo nói:

- Huyền thiên lão tổ này thật ác độc, hắn muốn dùng cách này để khiến Mục phủ chúng ta không còn một mống

Đám người liễu thiên đạo trầm mặc một chút, thấp giọng nói:

- Không biết phủ chủ có tin tức gì không?

Mạn đà la lắc đầu một cái, nói:

- Chuyến này hắn đi, cũng đang tìm thiên chí tôn chi lộ, chúng ta cũng không có cách nào liên lạc

Liễu thiên đạo cười khổ một tiếng, nói:

- Như thế sợ rằng chúng ta cũng không chống đỡ được bao lâu nữa

Mạn đà la cắn răng, nói:

- Chỉ cần Mục Trần vẫn tồn tại, Mục phủ cũng sẽ không tiêu tán, đợi sau này hắn bước vào thiên chí tôn, dù là Mục phủ có đổ nát cũng có thể một lần nữa hưng thịnh

Đám người liễu thiên đạo thầm than một tiếng, tuy nói như thế, nhưng thiên chí tôn nào có dễ dàng bước vào như vậy? Mặc dù Mục Trần chiến tích hiển hách, thiên phú trác tuyệt, nhưng nếu không có đại cơ duyên, muốn tiến vào thiên chí tôn, nói dễ vậy sao?

Hơn nữa, dù là Mục Trần thực sự trở thành thiên chí tôn, sợ rằng cũng vẫn không dễ dàng gì giải quyết, bởi vì mặc dù nhìn qua tòa cung điện kia chỉ có một người là huyền thiên lão tổ, nhưng bọn hắn cũng biết, siêu cấp thế lực sau lưng tam đại bá chủ cũ cũng đã âm thầm trong bóng tối thúc đẩy, mà trong 3 siêu cấp thế lực kia đều cỏ thiên chí tôn.

Cục diện trước mắt của Mục phủ thật đúng là tử cục!

ong!

mà trong lúc bọn họ đang thầm than, chỉ thấy trên bầu trời, bên trong tòa cung điện kia, lại có một đạo lưu quang rơi xuống.

lưu quang rơi xuống, hóa thành một tấm ngọc thiếp, ngọc thiếp chấn động, lại có âm thanh vang lên, vang vọng cả thiên địa bắc giới.

- Ranh con Mục Trần, nếu ngươi xuất hiện, sợ rằng Mục phủ này của ngươi sẽ chẳng còn ai

Mạn đà la nghe tiếng cười lớn giễu cợt này, bàn tay nhỏ bé nắm chặt đến mức nghe thấy tiếng rắc rắc, bên cạnh, đám người linh khê, long tượng cũng hiện vẻ phẫn nộ trong măt, nếu không phải chênh lệch với đối phương quá lớn, sợ rằng bọn họ đã sớm không nhịn được mà động thủ.

Trước đại điện, sắc mặt đông đảo cường giả Mục phủ đều u ám!

- hả?

nhưng mà, trong lúc mọi người đang trầm mặc, thần sắc bọn họ chợt động, ngẩng đầu lên nhìn về nơi xa xôi, ở nơi đó không gian vặn vẹo, linh quang sáng chói, dường như có một thân ảnh đạp không tới, chỉ một hô hấp đã xuất hiện bên trong Mục phủ.

Đám người Mạn đà la kinh ngạc nhìn thân ảnh này, một lát sau,ánh mắt chợt trừng lớn lên.

- Đó là?

- Hình như là phủ chủ?

. Đám người liễu thiên đạo dụi dụi mắt, một lúc lâu sau mới khó tin lên tiếng.

Trên bầu trời, đạo thân ảnh trẻ tuổi kia đạp không mà tới, hắn đưa tay ra, ngọc thiếp liền rơi vào tay hắn, hắn cũng không thèm nhìn bên trong, tiện tay bóp một cái, ngọc thiếp hóa thành bụi bặm phiêu tán ra.

Sau đó, thần sắc hắn lạnh như băng, ngẩng đầu nhìn chăm chú tòa cung điện kia, ngón tay điểm ra hư không!

Oanh!

dưới một chỉ của Mục Trần, không gian xung quanh cung điện chợt vỡ vụn ra, vố số mảnh vỡ không gian tạo thành một cái bàn tay, bắt lấy cung điện, sau đó bóp vụn ra thành mảnh nhỏ.

cung điện vỡ vụn, thanh ảm trầm thấp của hắn hàm chứa sát ý sắc bén, ầm ầm vang vọng trên toàn bộ bầu trời bắc giới.

- Nếu các hạ đã thích Mục phủ của ta như vậy, từ nay về sau ở lại đây luôn khỏi cần đi nữa!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1401: Cường Thế Trở Về

Lúc này trên bầu trời, tòa cung điện nguy nga kia nổ tung ra, một luồng sức mạnh vô cùng đáng sợ bao quanh nó, nghiền nát tòa cung điện này ra thành bụi bặm.

Một màn này tới quá nhanh, vì thế thời điểm khi cung điện kia vỡ vụn ra, toàn bộ thiên địa, bất kể là ánh mắt củ cường giả mục phủ hay những ánh mắt từ 4 phương 8 hướng quét đến, đều đọng lại.

Không ai ngờ rằng Mục Trần sẽ xuất thủ không khách khí như thế, hoàn toàn không cho vị huyền thiên lão tổ kia chút mặt mũi nào, mà vì lẽ đó, chắc chắn sẽ chọc giận hắn.

Mà một khi chọc giận một vị thiên chí tôn, sợ rằng chuyện hôm nay cũng không dễ giải quyết!

Trước đại điện Mục phủ, đông đảo cường giả Mục phủ đều mặt mũi kinh hãi, chợt âm thầm kêu khổ, phủ chủ nhà mình thật quá lỗ mãng rồi, chọc giận một vị thiên chí tôn như thế thật là không sáng suốt.

Ở nơi xa xa, đám người tử vân chân quân, kim điêu hoàng cũng chăm chú nhìn một màn này, nhưng mà trên mặt bọn hắn lại nờ nụ cười châm chọc, Mục Trần này rốt cục cũng xuất hiện, hơn nữa vừa tới đã không nhịn được mà đánh nát hành cung của huyền thiên lão tổ.

Như thế, hôm nay huyền thiên lão tổ này chắc chắn sẽ không bỏ qua, ngày Mục phủ diệt vong chính là ngày hôm nay!

Dưới vô số ánh mắt tiếc nuối, châm chọc, bi thán, trên bầu trời, giữa cung điện đổ nát, bắt đầu có một đạo linh quang sáng chói ngưng tụ, cuối

cùng biến thành một bóng người.

Người này thân mặc huyền bào, trên đó như khắc rõ nhật nguyệt sao trời, đầu hắn bạc trắng, thế nhưng khuôn mặt lại trắng nõn như trẻ con, hai mắt thâm thúy, hai hàng lông mày như kiếm, tản ra cảm giác sắc bén, ánh mắt quét ra cũng khiến cả không gian chấn động.

Hiển nhiên vị này chính là huyền thiên lão tổ!

Lúc này, khuôn mặt trắng nõn của huyền thiên lão tổ hơi có vẻ âm trầm, linh quang quanh thân sáng rực, tựa như hóa thành vạn ngôi sao trời,thanh thế kinh người.

Hắn liếc mắt nhìn cung điện vỡ nát sau lưng, sau đó ánh mắt lạnh lẽo như chim ưng khóa lấy người Mục Trần, lạnh lùng nói :"Người trẻ tuổi hỏa khí thật lớn, có điều hôm nay ngươi phá hỏng một tòa hành cung của lão phu, sợ rằng phải lất cả Mục phủ ra bồi thường!"

Giữa không trung, cách xa xa huyền thiên lão tổ, Mục Trần đứng trên không trung, hắn nhìn chằm chằm huyền thiên lão tổ, cười lạnh :"Cậy già lên mặt!"

"Láo xược!"

ánh mắt huyền thiên lão tổ run lên, hắn đường đường là thiên chí tôn, đi tới đâu mà không người người kính sợ, Mục Trần trước mắt này không chỉ dám đánh nát hành cung của hắn, còn dám bất kính như thế, thật muốn chết.

ầm!

ức vạn đạo linh quang đột nhiên bộc phát ra từ cơ thể huyền thiên lão tổ, không gian sau lưng hóa thành một mảnh tinh không khổng lồ mấy vạn dặm, trong tinh không, vô số ngôi sao lóe lên, uy áp vô biên vô tận quét ngang thiên địa.

ầm ầm!

Dưới thứ uy áp này, thậm chí ngay cả phiến thiên địa ở đây đều đang run rẩy, cả vùng đất phía dưới không ngừng xuất hiện vết nứt rạn, mà dưới uy áp này,phàm là những cường giả mục phủ dưới địa chí tôn thì hầu như đều ngã sấp xuống đất trong nháy mắt.

Mà những cường giả địa chí tôn trở lên, đầu gối đầu phát ra tiếng cót két, cả người đều đang dần dần quỳ sát xuống.

uy áp mà một vị thiên chí tôn không chút kiêng kỵ tản ra, cũng không phải địa chí tôn có thể chịu được.

"ớ mục phủ ta còn chưa đến lượt lão già đầu ngươi giương oai!"

Mục Trần lạnh như băng lên tiếng, chợt hắn bước ra một bước, cũng là có linh quang mênh mông bộc phát ra, khiến lúc này trông hắn giống như một vầng mặt trời chói trang, từ từ bay lên

Lúc này, một luồng uy áp cường hãn cũng dần ngưng tụ như biển gầm, cuối cùng phóng lên cao, trực tiếp đánh cho linh lực uy áp của huyền thiên lão tổ tan tác.

ồn ào.

Trong nháy mắt khi uy áp của huyền thiên lão tổ bị đánh tan, toàn bộ thiên địa dường như im bặt,lúc này, bất kể là cường giả Mục phủ hay là những đại nhât vật của các phe phái khác, đều hoảng sợ thất sắc/

ánh mắt bọn họ hoảng sợ nhìn lên đạo thân ảnh trẻ tuổi trẽn bầu trời, bọn họ có thể cảm ứng rõ ràng, lúc này, đạo thân ảnh trẻ tuổi kia đang phát ra dao động linh lực kinh khủng đến mức nào.

Dao động đỏ hiển nhiên đã vượt qua tầng thứ địa chí tôn!

đó là Thiên chí tôn!

Lúc này mạn đà la, linh khê cũng trợn mắt há mồm nhìn thân ảnh của Mục Trần, một lát sau 2 mặt nhìn nhau, hít một hơi lãnh khí, nói với

giọng không thể tin được :"Đây là dao động của Thiên chí tôn?!"

"Phủ chủ đã đột phá đến Thiên Chí Tôn?"

Bên cạnh, liễu thiên đạo cùng đông đảo cường giả Mục phủ đều là thần sắc đờ đẫn, giống như bị sét đánh, thật lâu sau vẫn chưa hoàn hồn.

Mặc dù bọn họ cũng đã lĩnh giáo rất rõ thiên phú của phủ chủ nhà mình, nhưng bọn hắn lại không thể nào tường tượng được, Mục Trần rời đi Mục phủ mới ngắn ngủi 1 năm nay, đã thật sự tìm được thiên chí tôn chi lộ!

đây chính là thiên chí tôn a!

Tòn tại đỉnh cao nhất trên đại thiên thế giới, vô số thiên tài thiên tư trác tuyệt đều dừng lại ở đại viên mãn đến chết, không cách nào bước vào tầng thứ này!

"Làm sao có thể?!"

ở nơi xa xôi, đám người tử vân chân quân cũng hoảng sợ gần chết nhìn thân ảnh trẻ tuổi kia, là người từng giao thủ với Mục Trần, nên sự kinh hãi đó càng thêm mãnh liệt.

phải biết, một năm trước, Mục Trần mới chỉ là đại viên mãn mà thôi, vậy mà hiện giờ đã trực tiếp tiến vào thiên chí tôn cảnh!

Bọn họ mặc dù được xưng là cách thiên chí tôn chỉ nửa bước, nhưng phải biết, nửa bước này bọn họ đã trì trệ suốt bao nhiêu năm không bước được?

vậy mà hôm nay, cái người đã từng rớt phía sau bọn họ lại đã bước trước họ một bước, tiến vào thiên chí tôn, cái đả kích này đối với bọn họ thật sự là không gì sánh nổi.

"Mục Trần này, thực sự là một quái vật!"

Bọn họ rung động lẩm bẩm, chợt trong lòng dâng lên một sự sợ hãi, bởi bọn họ biết, từ nay về sau bắc vực không còn là nơi bọn họ có thể nhúng tay vào nữa, thậm chí không chỉ bắc giới, một khi có một vị thiên chí tôn, Mục phủ có thể đem xúc tu lan ra cả thiên la đại lục.

Dĩ nhiên, không chỉ bọn họ rung động, lúc này trên thiên la đại lục, tất cả các thủ lĩnh thế lực đều tập trung toàn bộ sự chú ý lên Mục phủ, chấn kinh đến lặng ngắt như tờ.

Hiển nhiên tin tức Mục Trần đột phá đến thiên chí tôn khiến cho toàn bộ thiên la đại lục trở nên thất thanh.

Mà đối với vô số sự rung động kia, Mục Trần cũng không để ý quá nhiều, hắn chỉ ngẩng đầu lên, mặt không cảm xúc nhìn huyền thiên lão tổ, lúc này sắc mặt huyền thiên lão tổ đã dần dần trở nên khó coi.

"Chết tiệt, tiểu tử này làm sao đã đột phát đến thiên chí tôn rồi?!"

Sắc mặt huyền thiên lão tổ biến ảo, trong mắt cũng hiện lên vẻ khiếp sợ, trong tin tình báo hắn lấy được thì Mục Trần chỉ là đại viên mãn địa chí tôn mà thôi, nhưng hiện giờ sự thật cùng tin tình báo lại hoàn toàn khác nhau.

"Thế nào? Lúc trước không phải các hạ giương oai ở Mục phủ ta rất là uy phong sao?". Mục Trần nhìn sắc mặt huyền thiên lão tổ đang biến ảo không ngừng, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, nói.

Huyền thiên lão tổ nghe vậy, sắc mặt cũng trầm xuống, hừ lạnh nói: "Tiểu tử không nên đắc ý, ngươi chẳng qua chỉ mới vừa đặt chân vào thiên chí tôn mà thôi, nếu thật muốn đấu, lão phu cũng có thể thu thập ngươi"

Hắn dù gì cũng là thiên chí tôn, hôm nay ánh mắt các phe đều nhìn chằm chằm vào nơi này, nếu cứ mặc cho Mục Trần đạp lên mặt mũi của hắn thì thật sự danh tiếng của hắn sẽ bị tổn hại nghiêm trọng.

Mục Trần cười nhạt, mí mắt nhẩc lên, nói :"Rốt cục là ai kêu ngươi đến gây phiền toái cho ta?"

Mặc dù hành động của huyền thiên lão tồ này rất giống với việc do siêu cấp thế lực sau lưng đám tử vân tông gây nên, nhưng từ trực giác, Mục Trần lại cảm thấy có nguyên nhân khác.

Huyền thiên lão tổ nghe vậy, cười lạnh nói :"Ngươi đắc tội với ai, chẳng lẽ chính mình còn không rõ sao?"

Hai mắt Mục Trần híp lại, dù hắn đắc tội không ít người, nhưng có thể đặc biệt mời một vị thiên chí tôn ra tay đối phó với hắn thì rõ ràng chỉ có một, đó là phù đồ cổ tộc.

Theo tin tức từ phía thanh sương, mặc dù phù đồ cổ tộc hiện giờ đã không dám tùy tiện xuất thủ với hắn, nhưng người bẽn trong tộc dù không ra tay, cũng vẫn có thể tìm thiên chí tôn khác ra tay.

Đối với những trưởng lão các mạch của phù đồ cổ tộc, việc mời một vị thiên chí tôn xuất thủ hiển nhiên cũng không quá khó khăn.

Trong mắt Mục Trần thoáng hiện vẻ lạnh lẽo, chợt thu liễm lại, hờ hững nói: "Bất kể ngươi được ai mời tới, nếu ngươi đã bị quỷ mê tâm trí vậy dĩ nhiên cũng nên trả giá thật lớn"

"Nói khoác không biết ngượng!". Huyền thiên lão tổ cười giận nói, thời điểm hắn thành danh trên đại thiên thế giới, Mục Trần còn không biết đang ở chỗ nào, giờ lại dám nói như thế với hắn.

Mục Trần cũng không nói nhảm nhiều với hắn, ức vạn đạo linh quang bên ngoài cơ thể chợt bắt đầu thu lại, cuối cùng toàn bộ thu vào trong cơ thể.

Cùng với việc linh lực mênh mông tràn vào cơ thể, huyết nhục của Mục Trần cũng dần dần trở nên trong suốt như thủy tinh.

vào giờ phút này, dường như toàn bộ huyết nhục của Mục Trần đều chuyển hóa thành linh lực thuần túy, chỉ giơ tay nhấc chân mà cũng tản ra uy năng kinh khủng không cách nào tưởng tượng.

"Thiên tôn linh thể?"

Huyền thiên lão tổ thấy vậy, ánh mắt trầm xuống, Mục Trần có thể làm được bước này, chứng tỏ hắn đã thật sự bước vào thiên chí tôn cảnh.

"Nhưng tiểu tử này mới bước vào thiên chí tôn không lâu, còn chưa luyện hóa linh mạch ẩn giấu ở nơi sâu nhất trong cơ thề". Ánh mắt huyền thiên lão tổ lóe lên, là một vị linh phẩm thiên chí tôn lâu năm, hắn liếc mắt một cái là nhìn ra được điểm thiếu sót của Linh Thể của Mục Trần.

"Chuyển hôm nay xem ra không có biện pháp hòa giải, đã như vậy trước tiên đánh cùng tiểu tử này một trận, đến lúc đó chế phục hắn xem hắn còn dám phách lối không?"

Huyền thiên lão tổ hừ lạnh trong lòng một tiếng, hạ quyết định, theo hắn đoán chừng, Mục Trần này dù sao cũng chỉ mới bước vào thiên chí tôn, hiển nhiên chưa nắm giữ hoàn toàn được sức mạnh, cho nên muốn thắng cũng không khó.

quyết định trong lòng xong, ánh mắt huyền thiên lão tổ cũng trờ nên lãnh lệ, hắn nhìn chằm chằm Mục Trần, phất tay áo cười lạnh, nói:

"Nếu tiểu tử ngươi đã không biết trời cao đất rộng, hôm nay lão tổ ta liền cho ngươi biết, dù có bước vào thiên chí tôn, người có thể chế phục ngươi vẫn không đếm xuể, còn chưa tới lượt ngươi ngông cuồng!"

Oanh!

Khi thanh âm vừa dứt, chỉ thấy thân thể hắn rung lên, huyết nhục cũng bắt đầu bộc phát ra ức vạn linh quang, sau lưng, vô số ngôi sao bắn vào thân thể hắn, khiến cuối cùng thân thể hắn biến thành một đạo linh thể khắc rõ chu thiên tinh thần rực rỡ.

(cái vụ này giống gói đa sắc trong LOL, thằng thì nhuộm màu trong suốt như thủy tinh, thằng thì xăm trổ đầy sao trên người =.=!)

Dao động linh lực mênh mông trong cơ thể quét ra, tựa như linh lực phong bạo hình thành trong thiên địa.

Trên bầu trời, 2 tôn thân thể linh lực đứng trên không, ánh mắt giao nhau, hàn quang lạnh lẽo, lúc này nhiệt độ trong thiên địa cũng đột nhiên tụt xuống.

soạt!

Chớp mắt sau đó, dưới vô số ánh mắt gắt gao, 2 đạo linh thể bắn vọt ra. dịch bởi admin zero - hamtruyen.vn

Thằng mục màu mè vcd, như ta là gọi 2 thằng đệ ra đập bầm dập nó trước rồi, đóng gói lại mang đến phù đồ cổ tộc làm qua ra mắt.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1402: Bí Mật Của Linh Mạch

Giữa thiên địa, 2 đạo lưu quang sáng chói như thiên thạch xẹt qua chân trời, lưu quang lướt qua, toàn bộ không gian sụp đổ, dao động hủy diệt tản ra khiến cả thiên địa run rẩy.

Hai đạo lưu quang cũng không có lực chọn thủ đoạn dư thừa, mà là trực tiếp xẹt qua chân trời, cuối cùng ầm ầm va vào nhau.

uỳnh!

Va chạm khiến vô biên vô tận linh quang trên bầu trời quét ngược ra,trong phạm vị mấy vạn dặm trên bầu trời, toàn bộ mây mù bị quét sạch sẽ, một mảnh trời xanh trong vắt.

Mặc dù 2 bên chiến đấu ở trên 9 tầng trời, nhưng vẫn có dư âm khuyếch tán xuống, khiến cả vùng đất vô tận phía dưới đều chấn động, từng vùng đất bị xét rách ra.

Cái này khiến không ít cường giả địa chí tôn da đầu tê dại, thế công bực này, cho dù chỉ là dư âm thôi sợ rằng bọn họ cũng không chịu nổi.

ùng!

Dưới vô số ánh mắt rung động theo dõi, trên bầu trời, khi linh quang sáng chói bộc phát thì trong nháy mắt 2 đạo thân ảnh cũng bắn ngược ra, không gian phía sau bọn họ toàn bộ vỡ vụn.

Mục Trần lui về phía sau mấy ngàn trượng, thân thể hơi rung, bên ngoài thân thể đã hoàn toàn hóa thành linh lực, sáng chói như thủy tinh

của hắn rung lên từng đợt nhỏ, hóa giải luồng sức mạnh kinh khủng đó đi.

Mà ở phía đối diện, Huyền Thiên Lão Tổ chỉ là hơi lui về phía sau chừng ngàn trượng, mà linh thể của hắn lại khác với Mục Trần, bên ngoài thân thể tựa như khắc rõ chu thiên tinh thần, sao trời lóe lên một cái, dễ dàng hấp thu hóa giải toàn bộ sức mạnh xâm nhập vào cơ thể hắn.

Lần giao phong này, hiển nhiên thiên chí tôn lâu năm Huyền Thiên Lão Tổ đã chiếm thượng phong.

Tuy rằng như thế, nhưng sắc mặt Huyền Thiên Lão Tổ lại trở nên ngưng trọng rất nhiều, trải qua lần cứng rắn giao thủ này, hắn đã nhận ra được, thiên tôn linh thể của Mục Trần tuy vừa mới ngưng luyện thành, nhưng lại "ngưng thật" ngoài dự đoán, hiển nhiên nội tình của Mục Trần thâm sâu, căn cơ vô cùng hùng hậu, cũng không phải loại chỉ dựa vào cơ duyên mà một bước lên trời.

Mà trong lúc sắc mặt Huyền Thiên Lão Tổ đang ngưng trọng, Mục Trần lại như suy nghĩ cái gì, hắn nhìn chằm chằm vào linh thể của Huyền Thiên Lão Tổ, dường như cảm giác được 2 bên có chút khác nhau.

Thiên tôn linh thể của hắn toàn thân sáng chói như thủy tinh, cực kỳ tinh khiết, mà thiên tôn linh thể của Huyền Thiên Lão Tổ lại hàm chứa chu thiên tinh thần, tạo ra một cảm giác kỳ diệu.

"Xem ra đây là phương thức cường hóa thiên tôn linh thể, có điều ta vừa mới tấn nhập tầng thứ này, còn chưa hiểu rõ cách tu luyện của thiên chí tôn"

Mục Trần tự nói trong lòng, dù sao việc tu luyện của hắn đều dựa vào tự thân, cũng không có trưởng bối kè kè dạy dỗ, đồng thời sau lưng cũng không có siêu cấp thế lực, dĩ nhiên là phương diện này còn thiếu chút kinh nghiệm.

Nhưng mà, thời điểm giao thủ với Huyền Thiên Lão Tổ, Mục Trần cũng mơ hồ hiểu được, dường như đã chạm tới cái gì.

Cho nên, ánh mắt hắn lại lần nữa lóe lên, chợt lại vọt ra, giống như một đạo lưu quang, mang theo khí thế hùng hồn, trực tiếp xông về phía Huyền Thiên Lão Tổ.

Hắn không dùng bất kỳ một thần thông thuật nào, hoàn toàn dựa vào sự cường hãn của thiên tôn linh thể, thi triển ra thế công bằng sức mạnh thuần túy nhất.

Bởi vì sau khi tấn nhập thiên chí tôn, thân thể chuyển hóa thành linh lực thuần túy, chỉ giơ tay nhấc chân cũng có linh lực mênh mông không cách nào hình dung, cho nên có thể không khách khí mà nói, lúc này Mục Trần chỉ cần tùy ý đánh ra một quyền,sợ rằng uy năng cũng sẽ không kém lúc trước hắn vận dụng bát bộ phù đồ.

"Hừ, bằng vào thiên tôn linh thể sơ bộ nhất của ngươi cũng muốn đấu với lão tổ ta?"

Huyền Thiên Lão Tổ nhìn Mục Trần như vậy, cũng lả cười lạnh một tiếng, hành động này của Mục Trần cũng là hợp ý hắn, dù sao đánh nhau bằng linh thể, hắn vững vàng chiếm thượng phong.

Vì vậy, thân thể hắn rung lên, trên thân hình, chu thiên tinh thần lóe lên ánh sáng, sau đó vọt lên, hóa thành một đạo lưu quang, một lần nữa va chạm với Mục Trần.

ầm ầm!

Trên bầu trời, 2 đạp lưu quang không ngừng đụng nhau, bọn họ giằng co một chỗ, dựa vào thân thể cứng rắn va chạm, mỗi một lần quyền cước chạm nhau, cho dù chỉ lả tàn ảnh đụng nhau cũng sẽ tạo ra âm thanh kinh thiên động địa.

Nhất thời, trên bầu trời, dường như có sấm sét không ngừng nổ, thiên địa rung động.

Mà vô số ánh mắt đều rung động nhìn 2 đạo quang ảnh đang giằng co nhau, bởi vì linh quang quanh người Huyền Thiên Lão Tổ cùng Mục Trần quá mức mạnh mẽ, cho nên dưới thiên chí tôn nếu nhìn lâu sẽ cảm giác 2 mắt đau nhói, linh lực trong cơ thể đều vì thế mà chấn động.

Tuy rằng không thể quan sát trong thời gian dài, nhưng mọi người đều nhìn ra được, lúc này 2 người giao phong, hiển nhiên Huyền Thiên Lão Tổ chiếm thượng phong tuyệt đối, mỗi lần đụng nhau đều khiến Mục Trần bị đẩy lui, nhưng Mục Trần cũng cực kì dũng mãnh, cho dù rơi vào hạ phong nhưng vẫn bộc phát ra thế công như mưa sa bão táp, cuồn cuộn không ngừng đánh về phía Huyền Thiên Lão Tổ.

"Mạn đà la đại nhân, cục diện của Phủ chủ dường như cỏ chút không ổn". Đám người liễu thiên đạo nhìn cảnh này, không khỏi có chút lo lắng nói.

Mạn đà la cùng linh khê liếc mắt nhìn nhau, lại là tỏ ra rất bình tĩnh, bởi vì bọn họ hiểu rất rõ Mục Trần, hiện giờ Mục Trần căn bản cũng không có thi triển ra bất kỳ sát chiêu nào, chỉ đơn thuần là dùng linh thể cường hãn để đối chiến.

Các nàng biết rõ, Mục Trần mang trong người Bát bộ phù đồ cùng nhất khí hỏa tam thanh, 2 đạo tuyệt thế thần thông đứng đầu đại thiên thế giới, nhưng hiện tại hắn còn chưa vận dụng, hiển nhiên là đang dùng Huyền Thiên Lão Tổ làm đá mài đao, mượn cuộc chiến này để hiểu được chỗ khác biệt của thiên chí tôn cảnh.

ùng!

Trên 9 tầng trời, bầu trời chấn động, lại một lần nữa va chạm vô cùng hung hãn, thân thể Mục Trần rung lên, bắn về phía sau mấy ngàn trượng, bước chân rơi xuống, ngay cả không gian cũng sụp đổ.

Nhưng tuy là bị đánh lui, nhưng trong mắt Mục Trần lại thoáng hiện lên tia sáng.

ánh mắt hắn sáng rực, mấy lần trước cứng rắn va chạm với Huyền Thiên Lão Tổ, hắn rốt cục cũng nhận ra, thiên tôn linh thể của hắn và của Huyền Thiên Lão Tổ rốt cục khác nhau ở chỗ nào.

Mỗi khi linh lực của hắn xâm nhập vào cơ thể Huyền Thiên Lão Tổ, chu thiên tinh thần trên cơ thể Huyền Thiên Lão Tổ sẽ vận chuyển, hóa giải toàn bộ những linh lực kia.

Hiển nhiên so với việc cứng rắn chịu đòn của hắn,lực hóa giải khi tinh thần vận chuyển kia còn cao cấp hơn rất nhiều.

Điều này cho thấy rõ ràng thiên tôn linh thể của Huyền Thiên Lão Tổ cao cấp hơn so với hắn.

Thiên tôn linh thể của hắn tuy là mạnh mẽ, nhưng dường như vẫn còn một bức tường ngăn cách với thân thể khó có thể nhận ra, tầng ngăn cách này khiến cho thiên tôn linh thể của hắn không có được những năng lực kỳ diệu này.

Mà ngược lại Huyền Thiên Lão Tổ lại có thể phát huy được tác dụng vô cùng lớn, cho nên mới có thể chiếm thượng phong trong những lần va chạm.

"Huyết nhục của ta, thậm chí xương cốt đều đã linh thể hóa, nếu còn ngăn cách nào đó, vậy thì hắn là chỗ càng sâu hơn trong cơ thể". Ánh mắt Mục Trần lóe lên, ý niệm nhanh chóng chuyển động trong lòng.

Mỗi một khắc, một tia sáng lại lóe lên trong đầu,lúc này những cảm ngộ lúc trước khi va chạm với Huyền Thiên Lão Tổ mới dần dần sáng tỏ ra.

"Ta biết là cái gì rồi!"

"Là linh mạch!"

sâu trong ánh mắt Mục Trần thoáng hiện vẻ "hiểu ra", nếu nói về linh mạch, lúc đầu mỗi người tu luyện đều nhớ rõ, khi mới bắt đầu tu luyện, người có linh mạch cấp bậc càng cao thì tốc độ tu luyện sẽ càng nhanh.

Mục Trần còn nhớ rõ, hồi còn ở bắc thương linh viện, đại địch của hắn -Cơ Huyền, chính là có được thiên cấp linh mạch.

Chỉ có điều, sau này khi thực lực đạt tới trình độ nào đó, tác dụng của Linh mạch cũng dần dần biến mất, cho nên rất nhiều người đều cho là, linh mạch chẳng qua chỉ có tác dụng lúc mới tu luyện, càng về sau tác dụng càng nhỏ, thậm chí không có tác dụng.

Từ phương diện nào đó mà nói thì cách nghĩ này cũng có chút đúng, thậm chí ngay cả Mục Trần cũng cho là như vậy, nhưng mà chớp mắt vừa đây thôi hắn mới chợt hiểu ra.

Linh mạch ở sâu trong thân thể kia cũng không phải không có tác dụng, mà là rất nhiều người không có thực lực để chân chính luyện hóa, mà cái thực lực này chính là phải đạt tới một mức cần thiết.

Đó chính là bước vào thiên chí tôn, tu thành thiên tôn linh thể.

Chỉ khi chuyển hóa giữa thân thê và linh thể mới có thể cảm ứng được linh mạch sâu trong thân thể, do đó mới có thể luyện hóa, khiến cho sự linh thể hóa của bản thân đạt đến mức viên mãn.

Mục Trần đứng trên không trung, khuôn mặt tuấn dật hiện lên một nụ cười, thật ra ờ thời điểm bước vào thiên chí tôn cảnh, đạt được thiên tôn linh thể, hắn vẫn mơ hồ cảm giác dường như còn thiếu cái gì, mà hôm nay sau khi giao thủ cùng một vị thiên chí tôn lâu năm thì rốt cục cũng hiểu thiếu sót cái gì.

Lúc này, tự nhiên là Huyền Thiên Lão Tổ cũng đã nhìn thấy thần sắc của Mục Trần, ánh mắt ngưng lại, hơi trầm tư một chút đã nhìn thấu mục đích đánh nhau lần này của Mục Trần, chợt khóe miệng hắn không kìm được mà co quắp lại, thầm cảm thấy tức giận, tên tiểu tử này lại dám

đem Huyền Thiên Lão Tổ hắn làm đá mài dao, mượn cuộc chiến lần này để hoàn thiện khuyết điểm của bản thân

Buồn cười lúc trước hắn còn nói Mục Trần tâm cao khí ngạo, không chịu nhận thua, nào biết Mục Trần cố ý kịch chiến cùng với hắn, từ đó tìm ra cách khến thiên tôn linh thể viên mãn.

sắc mặt Huyền Thiên Lão Tổ xám xịt, hắn nhìn chằm chằm Mục Trần, cắn răng nói: "Xem ra tiểu tử ngươi cũng thông minh, nhanh như vậy đã biết thiếu sót của thiên tôn linh thể"

"không sai, lão phu liền nói cho ngươi biết, chỉ khi luyện hóa được linh mạch trong cơ thể mới cỏ thể khiến thiên tôn linh thể viên mãn, hơn nữa, linh mạch càng mạnh mẽ, một khi trải qua luyện hóa, thiên tôn linh thể càng thần diệu"

"Có điều dù ngươi biết được thì có thể làm gì? Lâm trận mới mài thương, có tác dụng gì sao?" Huyền Thiên Lão Tổ châm chọc nói.

Theo phương diện nào đó mà nói thì những kinh nghiệm này cũng không coi là bí mật gì, bằng năng lực của Mục Trần, dù hôm nay không giao thủ với hắn thì sau này có lẽ cũng sẽ lĩnh ngộ ra, chỉ có điều tốn thêm chút thời gian thôi.

Hơn nữa, biết được là một chuyện, luyện hóa được hay không lại là chuyện khác, ít nhất hiện tại hắn cũng sẽ không để Mục Trần có thời gian luyện hóa linh mạch.

Nghe tiếng cười lạnh của Huyền Thiên Lão Tổ, Mục Trần cũng không kìm được mà cười một tiếng, nói :"nếu đã đạt được mục đích rồi thì cũng không cần chơi đùa cùng lão già ngươi nữa!"

Huyền Thiên Lão Tổ nghe vậy, vẻ châm chọc trên mặt càng đậm, có điều còn không đợi hắn nói chuyện, chợt thấy Mục Trần một tay kết ấn, sau đó, không gian bên cạnh hắn chấn động, 2 bóng người một đen một

trắng từ hư không chậm rãi hiện ra, ánh mắt hờ hững nhìn về phía Huyền Thiên Lão Tổ.

Hai đạo nhân ảnh giống Mục Trần như đúc, mà lúc bọn họ đứng vững vàng bên cạnh Mục Trần thì 2 cỗ linh lực vô tận cấp bậc thiên chí tôn cũng theo đó mà mênh mông cuồn cuộn quét ra.

Lúc này, toàn bộ thiên địa đều run rẩy kịch liệt

Mà cũng vào lúc này, vẻ mặt châm chọc của Huyền Thiên Lão Tổ chợt cứng ngắc lại từng chút từng chút một, nhìn 2 thân ảnh có khí tức giống Mục Trần như đúc, dù là bằng độ già đời của hắn thì sâu trong nội tâm cũng phải nổi lên sóng gào bão thét.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1403: Cường Thế Trấn Áp

Dịch: Zero

xa xa nơi chân trời, khi 2 thân ảnh 1 đen 1 trắng xuất hiện bên cạnh Mục Trần, trong thiên địa vô số ánh mắt đều đọng lại vẻ kinh hãi gần chết.

Bởi vì họ đều nhận ra được, trên thân thể của 2 đạo hóa thân kia cũng phát ra dao động thiên chí tôn giống hệt Mục Trần.

ở nơi xa, đám người tử vân chân quân trợn mắt há mồm nhìn cảnh này, một lúc lâu sau cũng phải hung hăng hít một hơi khí lạnh, vẻ hoảng sợ trên khuôn mặt không cách nào che dấu.

Thực ra bọn họ cũng không xa lạ gì với 2 đạo hóa thân này của Mục Trần, bởi vì lúc trước bọn họ đã từng giao thủ qua, nhưng bọn hắn cũng không ngờ tới, sau khi Mục Trần bước vào thiên chí tôn thì thực lực của 2 hóa thân này vẫn giống hệt bản thể.

Đây chính là thiên chí tôn a, dù hóa thân có mạnh hơn nữa thi cũng phải có một chút hạn chế mới phải? nhưng xem tình hình trước mắt, thần thông của Mục Trần cũng đã vượt ra khỏi sự hạn chế đó.

Nói như vậy, Mục phủ kia cũng không đơn giản là có một vị thiên chí tôn, mà là 3 vị.

Phải biết,dù là siêu cấp thế lực sau lưng bọn họ chẳng qua cũng chỉ có mỗi bên 1 vị thiên chí tôn mà thôi!

Mục phủ có tới 3 vị thiên chí tôn, tuyệt đối có thể ngạo thị toàn bộ thiên la đại lục.

Trong thiên địa, toàn bộ yên tĩnh không tiếng động, không chỉ đám người tử vân chân quân thất thanh, mà những ánh mắt khắp nơi trên thiên la đại lục đang hội tụ ờ đây cũng phải kinh hãi không ngớt.

Hiển nhiên, 2 đạo hóa thân của Mục Trần cũng tiến vào thiên chí tôn hoàn toàn khiến cho bọn họ rung động.

"Không ngờ hóa thân của phủ chủ quả nhiên đã đạt tới bước này". Sau khi rung động một lúc lâu, liễu thiên đạo cùng cường giả mục phủ rốt cục cũng phục hồi tinh thần lại, sau đó thở dài nói.

Đối với hóa thân của Mục Trần, bọn họ tất nhiên là cũng có biết qua, nhưng cũng giống như đám tử vân chân quân, bọn họ cũng chưa từng ngờ tới sau khi Mục Trần tấn nhập thiên chí tôn, 2 đạo hóa thân này cũng có thể theo đó mà trở nên mạnh mẽ.

Bất chợt, bên phía Mục phủ bộc phát ra tiếng hoan hô kinh thiên động địa,sự biệt khuất tinh thần khi bị Huyền Thiên Lão Tổ áp chế gần nửa năm qua rốt cục lúc này cũng hoàn toàn bộc phát ra.

Một hơi này, phun ra thật quá đã.

"Không hổ là thần thông thuật bài danh 1 trong 36 tuyệt thế thần thông". Mạn đà la cùng linh khê liếc mắt nhìn nhau, đều nhận ra sự cảm thán trong mắt đối phương, thật ra đối với việc này các nàng đã sớm đoán được, nhưng không ngờ là, sự rung động khi 3 vị thiên chí tôn đồng thời xuất hiện vẫn khiến lòng người không thể kìm chế.

Trên bầu trời.

Huyền Thiên Lão Tổ gắt gao nhìn 2 đạo hóa thân bên cạnh Mục Trần, một hồi lảu sau, thanh âm khàn khàn mới từ kẽ răng chui ra : "Nhất khí hóa tam thanh?"

Có thể trở thành thiên chí tôn, kiến thức của Huyền Thiên Lão Tổ dĩ nhiên là không tầm thường, cho nên liếc mắt là nhận ra được lai lịch thần thông thuật của Mục Trần, dù sao trên đại thiên thế giới, thần thông thuật có thể khiến hóa thân có thực lực giống hệt bản thể, ngoài nhất khí hóa tam thanh ra thì không còn thứ gì khác.

Đối mặt với ánh nhìn hờ hững từ 2 đạo hóa thân, vào giờ phút này, cho dù là Huyền Thiên Lão Tổ cũng phải dâng lên một tia hối hận nhè nhẹ trong lòng, vốn cho rằng lần này được người khác nhờ cậy, hầu như chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay, dù sao bằng thực lực linh phẩm thiên chí tôn của hắn, bất kể thủ đoạn của Mục Trần có nhiều hơn đi nữa cũng tuyệt đối không thể thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

Cho nên khi hắn tiếp nhận sự nhờ vả này, căn bản cũng không nhiều do dự liền đáp ứng, nhưng đến hiện tại hắn mới hiểu được, lần này rốt cục hắn ngu xuẩn đến cỡ nào.

Mục Trần trước mắt, trẻ tuổi như vậy đã bước vào thiên chí tôn cảnh, chỉ vậy đã đủ để người ta khiếp sợ, có thể tưởng tượng, thành tựu sau này của hắn nhất định sẽ không dừng lại tại linh phẩm thiên chí tôn, nói không chừng, tương lai đại thiên thế giới sẽ nhiều thêm một vị thánh phẩm thiên chí tôn.

Đó là tồn tại đỉnh phong nhất trên toàn bộ đại thiên thế giới, lần này, hắn thật sự đã đá phải cục sắt rồi!

Huyền Thiên Lão Tổ mặt không đổi sắc, nhưng trong lòng đã âm thầm kêu khổ, lần này hắn đè đầu cưỡi cổ Mục phủ suốt nửa năm, khiến mặt mũi mục phủ mất sạch, cũng coi như hoàn toàn đắc tội Mục Trần, mà lấy tính tình của Mục Trần, ân oán này sợ rằng cũng không dễ dàng cho qua như vậy.

Nhưng mà, đối với những ý nghĩ trong đầu Huyền Thiên Lão Tổ, Mục Trần cũng không để ý tới, con ngươi đen nhanh của hắn âm u nhìn người phía trước, trong mắt thoáng hiện vẻ sắc bén

Huyền Thiên Lão Tổ này mặc dù là thiên chí tôn, nhưng lần này dám khiến thể diện mục phủ tổn hại nghiêm trọng, thiếu chút nữa thì sĩ khí tiêu tán, chỉ còn kém nước sụp đổ nữa thôi.

Hơn nữa, lão giả hỏa này còn cố tình để tất cả mọi người đều biết, nếu hôm nay hắn dễ dàng bỏ qua, sợ rằng lại khiến người ngoài coi thường Mục phủ của hắn, sau này ai muốn đến dẫm thì dẫm, cũng không cần để ý hậu quả.

Mà điều này, Mục Trần tuyệt đối sẽ không cho phép.

vì thế, hắn quay đầu, khẽ gật đầu với hắc bạch Mục Trần, ánh mắt lạnh lùng.

ong!

Trong cơ thể hắc bạch Mục Trần nhất thời có linh quang mênh mông phát ra, thân thể của bọn họ cũng hóa thành linh thể sáng chói, tản ra uy năng kinh khủng.

soạt!

2 đạo quang ảnh vọt ra, mang theo uy năng cuồn cuộn, trực tiếp hung hãn bắn về phía Huyền Thiên Lão Tổ.

Mà lần này, đối diện với sự liên thủ của 2 đạo hóa thân, sắc mặt Huyền Thiên Lão Tổ cũng khẽ đổi, lúc trước chẳng qua hắn dựa vào thiên tôn linh thể mạnh mẽ hơn mới miễn cưỡng chiếm một chút thượng phong, nhưng hiện tại 2 đạo hóa thân này có thực lực giống hệt Mục Trần, 2 đánh 1, tất nhiên hắn không phải đối thủ.

"Đáng chết!"

Huyền Thiên Lão Tổ thầm mắng một tiếng, không dám chỉ dựa vào thiên tôn linh thể ngạnh kháng, hai tay hắn đột nhiên kết ấn, chỉ thấy những chu thiên tinh thần khắc trên người chợt phát ra ánh sáng chói mắt, trên những ngôi sao này tựa hồ có ánh sao phát ra, tạo thành từng

đạo tinh tuyến, nối liền với nhau, cuối cùng tạo thành một bộ tinh không quang đồ bên ngoài cơ thể.

"Chu thiên tinh thần đồ!"

ầm ầm!

Hai đạo hóa thân át người mà tới, hạ thủ không chút lưu tình, linh thể tản ra ánh sáng chói lọi, quyền phong như sấm, mang theo vô số tàn ảnh, liên miên không dứt đánh lên người Huyền Thiên Lão Tổ.

Đùng đùng!

Bầu trời chấn động, dưới thế công cuồng bạo bực này của 2 đạo hóa thân, không gian cũng phải sụp đổ, mặc dù Huyền Thiên Lão Tổ đã cố hết sức ngăn cản những vẫn bị vô số quyền ảnh đánh lên thân thể.

Nhưng vào lúc này, tinh thần đồ bên ngoài cơ thể hắn cũng bắt đầu vận chuyển, hắn là bảo vệ lấy cơ thể hắn, quyền ảnh hàm chứa sức mạnh hủy diệt đánh lên chỉ khiến những tinh thần đồ kia rung động kịch liệt mà thôi.

"Sức phòng ngự thật mạnh, đây chính là diệu dụng của thiên tôn linh thể sao?". Nơi xa, bản tôn Mục Trần đứng trên không trung, hắn nhìn cảnh này, ánh mắt không khỏi lóe lên, tinh thần đồ quanh thân Huyền Thiên Lão Tổ kia hiển nhiên là thúc giục từ thiên tôn linh thể, phòng ngự mạnh đến nỗi kinh người.

Như thế xem ra, uy năng của thiên tôn linh thể đúng là tương đối bất phàm.

Nhưng mà, phòng ngự dù có mạnh hơn nữa đối mặt với 2 thiên chí tôn cuồng mãnh tấn công, chỉ sợ cũng không thể kéo dài.

Cục diện cũng đúng như Mục Trần dự đoán, mặc dù dựa vào sức phòng ngự cường đại của tinh thần đồ, Huyền Thiên Lão Tổ miễn cưỡng

đứng vững, nhưng theo thời gian kéo dài, tinh thần đồ cũng run rẩy như sắp vỡ vụn.

dùng sức một mình đánh với 2 hóa thân thiên chí tôn, hiển nhiên cũng không dễ dàng như tưởng tượng.

oanh!

Trên bầu trời, hai đạo hóa thân như quỷ mị xuất hiện một trước một sau Huyền Thiên Lão Tổ, quyền phong như sấm, mang theo tiếng vang kinh thiên động địa, chớp mắt sau đó, nặng nề đánh lên trên tinh thần đồ.

rắc rắc!

lần này, rốt cục tinh thần đồ đã đạt tới cực hạn, bên trên có vết nứt nhỏ hiện lên, vết nứt dần dần lan ra, cuối cùng ầm ầm vỡ vụn.

Trong nháy mắt khi tinh thần đồ vỡ vụn, linh quang dưới chân Huyền Thiên Lão Tổ chợt lóe, mà thân ảnh của hắn thì biến mất tại chỗ, chật vật xuất hiện cách đó không xa, tránh được 2 đạo hóa thân trước sau giáp công.

Nhưng cục diện đến bước này, ai cũng nhìn ra, Huyền Thiên Lão Tổ đã hoàn toàn rơi vào hạ phong.

soạt!

vậy mà, tuy rằng hắn đã chật vật không chịu nổi, nhưng hai đạo hóa thân thiên chí tôn cũng không có ý định bỏ qua, thân hình vừa động liền bám sát như hình với bóng, thế công liên miên không ngừng đánh tới.

Đối mặt với cục diện này, Huyền Thiên Lão Tổ cũng lâm vào cảnh cực kỳ nguy hiểm, chật vật vô cùng.

"Mục Trần, ngươi đừng có ức hiếp người quá đáng". Trong lúc chật vật, Huyền Thiên Lão Tổ tức giận nói.

Đối với tiếng rống giận của hắn, Mục Trần cũng không thèm để ý chút nào, thế công của 2 đạo hóa thân càng thêm sắc bén.

Cảm nhận được thế công sắc bén bộc phát, Huyền Thiên Lão Tổ cũng không kiềm chế được, hét lẽn một tiếng giận dữ, linh lực mênh mông quét ra, một thân ảnh khổng lồ mấy chục vạn trượng ngưng tụ sau lưng.

Đạo thân ảnh này phát ra linh quang sáng chói, dưới ánh sáng ấy ngay cả mặt trời cũng trở nên ảm đạm, phun ra nuốt vào tựa như thiên địa nổi cuồng phong bạo vũ, từ xa nhìn lại giống như một vị thần giáng xuống thế gian.

"Đây là chí tôn pháp tướng của thiên chí tôn"

Trong thiên địa, vô số cường giả nhìn quái vật khổng lồ xuất hiện trong thiên địa,trong lòng đều rung động, Huyền Thiên Lão Tổ này lại bị buộc phải triệu hồi chí tôn pháp tướng, như vậy có thể thấy hắn chật vật cỡ nào rồi.

Hống!

Chí tôn pháp tướng kia vừa xuất hiện liền gầm thét một tiếng, phía chân trời tựa như có vô số ngôi sao rơi xuống, hóa thành chùm sáng, ùn ùn đánh về phía 2 đạo hóa thân, khiến bọn họ không ngừng lui về sau.

Hiển nhiên đến giờ phút này, Huyền Thiên Lão Tổ cũng không dám cất giữ gì nữa, phát huy sức chiến đấu đến cực hạn.

"Mục Trần tiểu tử, ngươi thật sự cho rằng lão tổ ta sợ ngươi thật ư? Muốn đấu, lão phu tiếp tới cùng!". Chi tôn pháp tướng ngạo nghễ đứng giữa thiên địa, Huyền Thiên Lão Tổ xuất hiện trên bả vai, chợt quát lên.

Mục Trần nghe vậy thì ngẩng đầu lên, khuôn mặt tuấn dật hiện lên một nét lạnh lùng.

"Thật không?"

Nghe âm thanh lạnh lẽo của Mục Trần, Huyền Thiên Lão Tổ chợt cảm nhận được cái gì, ngẩng đẩu lên, sau đó hoảng sợ nhìn thấy, trẽn bầu trời, một tòa thủy tinh tháp khổng lồ không cách nào tưởng tượng chợt xuất hiện, cuối cùng ầm ầm rơi xuống, trực tiếp trấn áp về phía hắn.

ầm!

Huyền Thiên Lão Tổ hoảng hốt, vột vàng thúc giục chí tôn pháp tướng, bộc phát ra sức mạnh khủng khiếp vô cùng, định cứng rắn chặn thủy tinh tháp lại, nhưng điều này hiển nhiên chỉ là giãy giụa vô vọng mà thôi, bởi vì thủy tinh tháp đang chậm chạp mà vững vàng rơi xuống, muốn nhốt hắn vào trong.

rắc rắc!

Chí tôn pháp tướng khổng lồ cũng phải phát ra tiếng rắc rắc do không chịu nổi trọng lượng, khuôn mặt Huyền Thiên Lão Tổ đỏ bừng, một lúc lâu sau, rốt cục cũng nhận ra không cách nào chống đỡ được, lúc này mới hít sâu một hơi, tiếng quát vang dội chân trời.

"Tử khí chân nhân, lôi tôn giả, long điêu đại đế, nếu các ngươi còn không xuẩt thủ, bắc vực này sẽ không còn chỗ cho các ngươi nhúng tay đâu"

Khi tiếng quát của Huyền Thiên Lão Tổ vang dội thiên địa, nơi hư không xa xôi dường như yên tĩnh trong vài hơi thở, cuối cùng có 3 dải lụa mênh mông xuyên thấu không gian giáng xuống, đánh lên thủy tinh tháp.

Cùng lúc đó,có 3 tiếng vang lớn, dường như mang theo thiên uy, từ trên trời giáng xuống.

"Mục thủ chi chủ, thủ hạ lưu tình*"

(*nương tay)

####

Thỏa hiệp hay không? nhún nhường hay bát bộ phù đồ + tam hợp cảnh ứng chiến. Hóng chương sau.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1404: Cường Ngạnh

"Thủ hạ lưu tình"

Ba thanh âm mênh mông hùng vĩ, tựa như từ ngoài hư vô truyền tới, vang dội thiên địa, cùng lúc đó, ba luồng sức mạnh khủng bố không cách nào hình dung từ hư vô truyền tới, đánh về phía thủy tinh tháp, hiển nhiên là định cứu Huyền Thiên Lão Tổ ra khỏi tuyệt cảnh.

Thế công bất ngờ cũng khiến cho vô số cường giả trong thiên địa rung động, bởi vì từ tiếng quát của Huyền Thiên Lão Tổ, bọn họ đã biết được người vừa ra tay rốt cục là ai.

Tử khí linh động, Tử khí chân nhân!

Lôi âm đại tự, lôi tôn giả!

Long Điêu động, Long Điêu đại đế!

Ba phe thế lực này rõ ràng cũng là ba siêu cấp thế lực trên đại thiên thế giới, mà người vừa mới xuất thủ này chính là thiên chí tôn trong tam đại siêu cấp thế lực đó.

Vốn dựa theo quy củ của thiên la đại lục, thiên chí tôn không được phép nhúng tay vào tranh chấp trên thiên la đại lục, nhưng hiện tại, hiển nhiên thiên chí tôn của tam đại siêu cấp thế lực này không thể nào nhẫn nại được nữa.

Bọn họ đã nhìn rõ sự cường thế của Mục Trần, nếu để mặc cho hắn trấn áp Huyền Thiên Lão Tổ, vậy sợ rằng thanh thế của hắn sẽ không ai bì kịp, toàn bộ bắc vực đều sẽ là đồ trong túi mục phủ.

Thế lực do bọn họ khổ cực nâng đỡ bao nhiêu năm cũng sẽ thành công cốc.

Cho nên, bọn họ tuyệt đối không thể để Mục Trần tiếp tục khí thế hung mãnh như vậy, phải nhân cơ hội này đè ép khí thế của hắn xuống!

"Lão tổ xuất thủ rồi!"

Ba người tử vân chân quân thấy một màn này thì lộ vẻ mừng như điên, ba vị thiên chí tôn ra tay, nhất định có thể thay đổi cục diện, dưới uy thế này, cho dù là Mục Trần kia cũng phải ngoan ngoãn xuống.

Trên bầu trời, Mục Trần nhìn ba luồng sức mạnh khủng bố phá không tới, con ngươi đen nhánh cũng thoáng hiện vẻ lạnh lùng, ba vị thiên chí tôn này đang mưu tính cái gì,dĩ nhiên hắn cũng rõ như lòng bàn tay.

"Trước kia coi như kiêng kỵ các ngươi nên mới không chiếm đoạt bắc vực, nhưng hôm nay nếu các ngươi dám nhúng tay, vậy thì đừng trách ta!"

Mục Trần cười lạnh, chợt hắn bước ra một bước, trực tiếp xuất hiện trên đỉnh phù đồ tháp, hắn một tay kết ấn, ức vạn đạo ánh sáng tử kim bộc phát ra, chớp mắt sau đó, một thân ảnh tử kim khổng lồ mấy vạn trượng đã xuất hiện sau lưng.

Bất hủ kim thân!

Lúc này, so với trước khi Mục Trần đột phá thì bất hủ kim thân đã mạnh hơn không biết bao nhiêu lần, chỉ nói nguyên hình thể cũng đã lớn hơn gấp mười mấy lần, từ ngàn trượng lên tới mấy vạn trượng.

Hơn nữa, toàn thân bất hủ kim thân tràn đầy ánh sáng tử kim, thân thể to lớn ngưng luyện giống như thực chất, nếu như nói trong quá khứ, bất hủ kim thân phần lớn chỉ là dạng quang ảnh, thì lúc này đã chân chính là một tôn đại phật khổng lồ.

Trên thân thể khổng lồ của bất hủ kim thân, có những văn lộ tựa như hình thành từ thủa thiên địa sơ khai, tản ra ánh sáng bất hủ, sự bất hủ ấy tựa như coi thường năm tháng ăn mòn..

Bất hủ kim thân xuất hiện sau lưng Mục Trần, há to miệng, nhất thời một tử kim hà (dòng sông từ kim) cuồn cuộn phun ra, dòng sông vừa phun ra, cả mảnh không gian này đều không ngừng sụp đổ, tựa như không chịu nổi sức nặng của nó.

Mục Trần ngẩng đầu nhìn tử kim hà, khẽ gật đầu, tử kim hà này chính là từ bất hủ thần văn biến thành,theo hắn đoán chừng, số lượng bất hủ thần văn trong đó hắn là đạt tới 480 đạo.

phải biết, trước khi tấn nhập thiên chí tôn, cho dù là thời điểm Mục Trần tạm thời dung hợp 2 đạo hóa thân vào thân thể thì cũng chỉ miễn cưỡng thúc giục được ba00 đạo bất hủ thần văn mà thôi.

Mà bây giờ, hắn tâm niệm vừa động, bất hủ kim thân một hớp đã có thể phun ra gần 500 đạo bất hủ thần văn, như vậy có thể thấy được, hiện giờ rốt cục thực lực của hắn đã tăng lên bao nhiêu.

Dù sao, càng về sau này, muốn ngưng tụ thêm một đạo bất hủ thần văn thì còn khó hơn lên trời, huống chi mấy trăm đạo.

Tử kim hà chảy trên không trung, sau đó, cùng với việc tâm niệm Mục Trần vừa động, liền quanh co vặn vẹo, cuối cùng biến thành một con tử kim thần long hung hãn.

Hống!

Thần long gầm thét, long ngâm rung trời.

Vù!

Dưới vô số ánh mắt chăm chú, tử kim thần long phóng lên cao, mang theo uy năng vô tận, nghiền ép hư không, cứng rắn đụng vào ba luồng sức mạnh khủng bố đang giáng xuống.

Va chạm trong nháy mắt, thiên địa dường như đều yên tĩnh lại, mặc dù cũng không có tiếng nổ kinh thiên động địa nào vang lên, nhưng phía trên 9 tầng trời, không gian nơi đó bắt đầu sụp đổ, cuối cùng tạo thành một lỗ hổng đen ngòm to mười mấy vạn trượng.

Vào lúc này, tử kim thần long cùng ba luồng sức mạnh đều sụp đổ.

Nhìn cảnh này, vô số cường giả không kìm được mà nuốt nước miếng một cái, ánh mắt kinh hãi, không ai ngờ rằng, Mục Trần lại cứng rắn ngăn cản được công kích của ba vị thiên chí tôn.

"Làm sao có thể?"

Mà đám người tử vân chân quân cũng trợn mắt há mồm, tuy nói ba vị thiên chí tôn cũng không toàn lực xuất thủ, nhưng dù gì cũng là sức mạnh của ba người, hiện giờ lại bị Mục Trần cản được, cái này hiển nhiên cho thấy sức chiến đấu của Mục Trần rốt cục có bao nhiêu hung hãn!

"Hừ, giương oai ở Mục phủ ta thì phải do Mục phủ ta xử lý, còn chưa tới lượt các ngươi nhúng tay". Mục Trần đứng trên đỉnh phù đồ tháp, ánh mắt hắn lạnh lùng nhìn hư không, tiếng quát lạnh như băng vang vọng chân trời, ẩn chứa trong đó là cảm giác uy nghiêm khiến lòng người rung động.

Bên ngoài hư vô hoàn toàn yên tĩnh, tựa như ba vị thiên chí tôn đều bị sự cường thế xuất thủ của Mục Trần làm cho kinh hãi.

Nhưng mà Mục Trần cũng không để ý tới bọn họ, lòng bàn chân nặng nề dẫm lên phù đồ tháp một cái, nhất thời phù đồ tháp rung lên, bộc phát ra ánh sáng thủy tinh, trực tiếp bao phủ lên Huyền Thiên Lão Tổ đang đau khổ chống đỡ phía dưới.

"a!"

Đột nhiên, Huyền Thiên Lão Tổ phát ra một tiếng kêu thảm thiết, chỉ thấy lúc này tòa pháp tướng cực kì khổng lồ của hắn trở nên ảm đạm, cuối cùng vèo một tiếng, cả người, thậm chí cả pháp tướng đều bị thủy tinh phù đồ tháp trấn áp xuống, hút vào trong tháp.

Thủy tinh phù đồ tháp sừng sững trong hư không, tản ra ánh sáng thần thánh, cơ mà khi tất cả ánh mắt nhìn tới thì đều hiện lên cảm giác sợ hãi nồng đậm.

Bởi vì khung cảnh một vị thiên chí tôn bị cứng rắn trấn áp ở ngay trước măt, thật quá mức rung động.

"Mục chủ"

"Mục chủ vô địch!"

sự yên tĩnh trong thiên địa kéo dài một hồi lâu, đột nhiên có tiếng gào đinh tai nhức óc vang lên, lúc này, vô số cường giả trong mục phủ đều điên cuồng gào thét đến rách cổ họng, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Mục Trần tràn đầy cuồng nhiệt và tôn sùng.

Hôm nay Mục phủ vốn bị Huyền Thiên Lão Tổ chèn ép không ngóc đầu lên được, nhưng ai cỏ thể ngờ tới, Phủ chủ của bọn họ cường thế trở về, thậm chí ngay cả thiên chí tôn cũng bị hắn trấn áp.

Chiến tích hiển hách như thế khiến cho mỗi thành viên Mục phủ đều kiêu ngạo cùng tự hào.

Mục phủ bọn họ có một vị phủ chủ như thế, từ nay về sau, cả bắc vực này, thậm chí cả thiên la đại lục này, còn có ai dám là kẻ địch của Mục phủ bọn họ.

Mà trong lúc mục phủ bên này hoan hô như biển gầm, cũng có không ít thế lực cường giả mặt vàng như đất, toàn thân lạnh như băng, bởi vì trước kia chính những thế lực này do thấy tình hình Mục phủ không ổn

cho nên tự lựa chọn thoát khỏi mục phủ, không muốn sống chết cùng mục phủ.

Vốn bọn họ còn tưởng mục phủ hôm nay khó bảo toàn, , nhưng làm sao mà ngờ, cục diện sẽ đảo ngược nhanh như thế.

"Lần này xong rồi, từ nay về sau, bắc vực này không còn chỗ dung thân rồi!". Sắc mặt bọn họ trắng bệch, như chết cha chết mẹ, khó coi vô cùng.

Nghe tiếng hoan hô đinh ai nhức óc ở vùng đất phía dưới, Mục Trần xòe bàn tay ra, thủy tinh tháp to lớn bắt đầu thu nhỏ lại, cuối cùng rơi vào trong lòng bàn tay của hắn.

Mục Trần liếc mắt một cái, lúc này hắn đã thúc giục bát bộ phù đồ, trấn áp Huyền Thiên Lão Tổ lại bên trong đó, nhưng mà hiện giờ còn chưa phải thời điểm hắn xử lý.

Tay cầm thủy tinh tháp, hắn ngẩng đầu lên, nhìn bên ngoài hư vô, thanh âm bình thản vang vọng trong thiên địa :"Ba vị nếu đã xuất thủ thì hiện thản đi, giấu đầu lòi đuôi cũng không phải tác phong của thiên chí tôn đâu"

Cùng với việc thanh âm Mục Trần hạ xuống, bên ngoài hư không, có ba cột sáng giáng xuống, cuối cùng biến thành ba bóng người khí thế mênh mông trên hư không.

Ba đạo thân ảnh đứng vững vàng trên không, khí thế như vực sâu, khiến cả bầu trời chấn động.

Hiển nhiên, ba vị này chính là tử khí chân nhân, lôi tôn giả, Long Điêu đại đế xuất thủ lúc trước.

Mà lúc này, ba vị thiên chí tôn này sắc mặt cũng hơi khó coi, lúc trước ba người đồng thời xuất thủ, cũng không thể cứu được Huyền Thiên Lão Tổ ra khỏi tay Mục Trần, hiển nhiên là cực kỳ mất mặt.

Nhưng mà, Mục Trần cũng không để ý tới sắc mặt của bọn họ, ánh mắt u thâm, thản nhiên nói: "Huyền Thiên Lão Tổ này tới chặn đại môn Mục phủ ta, hẳn là cũng do các ngươi cổ động đi, vậy hôm nay, các ngươi cũng phải cho mục phủ ta một câu trả lời"

Nghe Mục Trần nói thế, ánh mắt ba vị thiên chí tôn cũng ngưng lại, chợt Long Điêu đại đế ánh mắt sắc bén, cười lạnh nói : "a? Mục chủ muốn chúng ta phải làm thế nào?"

"Từ nay về sau, bắc vực này toàn bộ thuộc về mục phủ chúng ta, toàn bộ thế lực của các ngươi rút lui ra". Ánh mắt Mục Trần hơi rủ, tùy ý nói.

Lời vừa nói ra, vô số người chấn động, mà ba vị thiên chí tôn này cũng trở nên giận dữ, bọn họ không nghĩ tới rằng, đối mặt với ba người bọn họ, Mục Trần lại vẫn dám phách lối như thế.

"Mục chủ nói vậy không khỏi hơi quá đáng một chút đi.". Tử khí chân nhân mặc áo bào tím, cả người tản ra khí tức mờ ảo, nhướng mày nói.

Long Điêu đại đế tính tình hung hãn, lạnh lẽo nói : "Nếu chúng ta không muốn, ngươi có thể làm thế nào?"

"Làm thế nào ư?"

Mục Trần nghe vậy, trên thân hình chợt có sát ý kinh thiên cuồn cuộn như gió lốc, không chút kiêng kỵ bộc phát ra, cùng lúc đó, hắc bạch Mục Trần đạp không tới, xuất hiện bên cạnh Mục Trần, ánh mắt lạnh lùng, xa xa nhìn chằm chằm vào ba người Long Điêu đại đế.

Toàn bộ thiên địa yên tĩnh, ai cũng có thể cảm giác được, thần sắc bình thản của thanh niên kia rốt cục hàm chứa khí sát phạt mãnh liệt bực nào, hiển nhiên lần này Huyền Thiên Lão Tổ đến chặn cửa đã khiến vị Phủ chủ Mục phủ này thật sự nổi giận.

để chấn nhiếp toàn bộ thiên la đại lục, dù trước mắt là ba vị thủ lĩnh của siêu cấp thế lực, nhưng hắn vẫn chọn tư thái cường ngạnh cùng bá đạo nhất.

Dưới vô số ánh mắt chấn động, trên bầu trời, thanh niên thản nhiên cười một tiếng, sau đó âm thanh lạnh lùng vang lên.

"Còn có thể thế nào? Đã vậy thì làm một trận, cho ta xem ai sống ai chết đi"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1405: Uy Hiếp Tứ Phương

Thanh âm lạnh lùng của Mục Trần truyền ra khắp mảnh thiên địa này, nhất thời khiến vô số cường giả chấn động trong lòng,hiển nhiên bọn họ đều không ngờ rằng, đối mặt với ba vị linh phẩm thiên chí tôn hàng lâm, hắn chẳng những không có chút nào sợ hãi, ngược lại càng tỏ ra khiêu khích, bộ dáng này tựa như không hề sợ ba người đối phương liên thủ.

Mà đối với giọng điệu này của Mục Trần, sắc mặt ba người tử khí chân nhân, lôi tôn giả, Long Điêu Đại Đế cũng trầm xuống, kể từ khi đột phá đến thiên chí tôn tới giờ, hiển nhiên đã rất lảu rồi bọn họ không gặp loại khiêu khích như vậy.

Hơn nữa, đây còn là dưới cục diện đang chiếm lợi thế về nhân số.

"Mục chủ uy phong thật to! Ngươi muốn một mình mình chiến ba người chúng ta sao?" Long Điêu Đại Đế âm trầm nói, trong mắt tràn đầy lạnh lẽo.

Mục Trần thản nhiên nói : "Có gì mà không thể?"

Vừa dứt lời, hắc bạch Mục Trần bên cạnh phát ra linh quang, một lần nữa biến thành linh thể sáng chói, tản ra uy năng hùng hồn, rõ ràng lả đã trực tiếp tiến vào trạng thái chiến đấu.

Đến lúc này,mọi người mới hiểu được, Mục Trần cũng không có nói giỡn chút nào, mà là thật sự muốn khiêu chiến tam đại thiên chí tôn.

Ánh mắt sắc như đao của tam đại thiên chí tôn lạnh lùng nhìn Mục Trần, trong lòng cũng hơi rét, lúc này bọn họ mới kịp nhận ra, Mục Trần

có 2 đạo hóa thân thiên chí tôn, thực lực tổng thể cũng không thua ba người bọn họ.

Nếu như hôm nay thật sự khai chiến, coi như ba người bọn họ có thể miễn cưỡng thắng, vậy chắc chắn cũng sẽ phải bỏ ra giá cao thảm trọng, mà cái giá này, rất có thể là 1 trong ba người bọn họ vẫn lạc.

Bọn họ khổ tu nhiều năm mới bước vào thiên chí tôn, còn chưa hường thụ đủ vinh dự cùng tôn sùng của thiên chí tôn, nếu lại thật sự sinh tử chiến với Mục Trần ở nơi này, thật sự có chút không đáng.

Huống chi, ba người bọn họ cũng không phải là dạng đầu đất, trước kia đều lả đối thủ cạnh tranh của nhau, nếu như lần này không phải Mục Trần quá mức cường thế, sợ rằng bọn họ cũng sẽ không liên thủ.

Cho nên, đối với cái loại đồng minh tạm bợ này, thật ra trong lòng mỗi người đều không có sự tín nhiệm tuyệt đối, lỡ như đến lúc khai chiến sau cùng, có ai đó sinh ra ý rút lui, chỉ sợ những người khác cũng sẽ rơi vào tuyệt cảnh.

Mà xem xét lại bên Mục Trần, hai hóa thân cùng một bản thể, không chỉ vô cùng ăn ý, hơn nữa không có chút hai lòng hai dạ nào, sự liên thủ ấy cũng không phải cái kiểu tổ hợp mỗi người một tâm tư như bọn họ có thể chống lại.

Dưới tình huống như vậy mà thật khai chiến, phần thắng của bọn họ sợ rằng cũng không khả quan.

Cho nên, đối mặt với Mục Trần hung hãn không sợ chiến như vậy, tam đại chí tôn lại bắt đầu có chút do dự, nhất thời rơi vào trầm mặc.

Mà khi sự trầm mặc của bọn họ lọt vào trong vô số ánh mắt chăm chú ở nơi này, đều không khỏi dấy lên một vài ý kinh hãi, ai mà ngờ được, ba vị thiên chí tôn lại bị nhuệ khí của Mục Trần chấn nhiếp, không dám chính diện tương chiến.

Vì vậy trong thiên địa, từng ánh mắt rung động nhìn lên thân ảnh trẻ tuổi trên bầu trời, trong ánh mắt bắt đầu xuất hiện vẻ kiêng kỵ nồng nặc.

Một thân một mình, dằn mặt tam đại thiên chí tôn, khí phách này thật không cách nào hình dung, chuyện hôm nay nếu truyền ra, sợ rằng danh tiếng của Mục Trần sẽ vang xa toàn bộ đại thiên thế giới.

Sự trầm mặc của tam đại thiên chí tôn kéo dài một lúc lâu, rốt cục tử khí chân nhân thở dài, nói: "Mục chủ có phải là hơi quá đáng hay không?"

Mục Trần nhàn nhạt nói: "Lúc ba vị xúi giục Huyền thiên lão tổ tới chặn cửa Mục phủ thì có từng nghĩ lả quá đáng hay không?"

Mí mắt hắn vừa nhấc, nhìn chằm chằm ba người, hờ hững nói: "Hôm nay nếu ta còn không giải quyết chuyện này cho triệt để, chỉ sợ Mục phủ ta về sau cũng không có cuộc sống gì an bình"

"Nếu ba vị mà tương chiến, hôm nay Mục Trần ta xin tiếp, mà nếu không, vậy thì theo lời ta nói lúc trước, rút lui khỏi bắc vực"

Tử khí chân nhân cau mày, một lát sau cười khổ một tiếng, tuy nói bắc vực tài nguyên không ít, nhưng tử khí linh động của hắn dẫu gì cũng là siêu cấp thế lực, nơi này chỉ có thể coi là một phần trong sản nghiệp, nếu như vì thế mà đảnh nhau sinh tử với Mục Trần mạnh mẽ như vậy, thật sự có chút không đáng giá.

Cho nên, cuối cùng hắn lắc đầu một cái, nói: "Đã như vậy, tử khí ta sẽ lệnh cho tử vân tông dưới trướng rút lui ra khỏi bắc vực, bồi lễ với Mục chủ"

Hắn ngược lại là người cầm được buông được, nếu biết cục diện không chiếm ưu thế, vậy sẽ quyết đoán buông tha, cục diện trước mắt thế quật khởi của Mục phủ đã không thể ngăn cản, chỉ cần Mục Trần còn đó thì Mục phủ tương đương với ba vị thiên chí tôn trấn giữ, thực lực bực này còn mạnh hơn so với tử khí linh động của hắn.

Lôi tôn giả thấy tử khí chân nhân lui bước thì cũng bất đắc dĩ lắc đầu, cuối cùng nói :"Lôi âm sơn ta cũng có thể rút lui"

Long Điêu Đại Đế thấy vậy, trong mắt cũng thoáng hiện vẻ tức giận, nhưng nếu 2 người này không tham chiến, bằng năng lực của hắn thì tuyệt đối không thể nào chống lại Mục Trần cùng 2 đạo hóa thân thiên chí tôn.

Lúc này hắn cũng chỉ có thể khẽ hừ một tiếng, gườm gườm nhìn Mục Trần một cái, nửa câu cũng không nói, thân hình vừa động liền hóa thành một đạo lưu quang phóng lên cao, đạp không đi.

Hành động lần này đã chứng tỏ sự lựa chọn của hắn.

Trên cả vùng đất, ba người tử vân chân quân, lôi âm tôn giả, kim điêu hoàng thấy cảnh này, sắc mặt cũng ỉu xìu xuống, mặt mũi khổ sở, bọn họ không ngờ tới, đối mặt với Mục Trần, ngay cả điểm tựa sau lưng bọn họ cũng tình nguyện buông tha, không muốn cùng Mục Trần quyết chiến.

Mà mất đi chỗ dựa, bọn họ còn lấy cái gì tranh đấu với Mục phủ ? Từ nay về sau, bắc vực cũng không còn chỗ cho bọn họ nhúng tay nữa rồi.

Trên bầu trời, Mục Trần thấy sự lựa chọn của tam đại thiên chí tôn, ánh mắt lóe lên, nhưng cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, bởi vì ngay từ lúc bắt đầu, hắn cũng biết, bằng ba kẻ mỗi người một tâm tư này, căn bản cũng sẽ không dám chính diện tương chiến với hắn.

Nhưng kết quả này là trong trường hợp huyền thiên lão tổ đã bị hắn trấn áp trước, nếu ngược lại lúc trước bị bọn họ xuất thủ cứu được người, chỉ sợ cục diện lúc này cũng sẽ khác.

"Đã vậy không tiễn". Mục Trần hướng về phía tử khí chân nhân, lôi tôn giả chắp tay, bình thản nói.

Tử khí chân nhân, lôi tôn giả cũng một bụng đầy biệt khuất, nhưng rốt cục cũng chỉ có thể hơi lóe mắt lên, cũng không nói thêm cái gì, trực

tiếp đạp không rời đi, cục diện đã thế này, còn ở lại đây thêm nữa cũng chỉ mất mặt mũi mà thôi.

Cùng với việc tam đại thiên chí tôn rời đi, uy áp kinh khủng bao phủ cả phương thiên địa này cũng dần dần biến mất, vô số cường giả như trút được gánh nặng, không ngừng lau mồ hôi trên trán.

Mục Trần vung tay áo lên, hắc bạch Mục Trần tiêu tán, mà phù đồ tháp cũng hóa thành một đạo linh quang bắn vào trong con ngươi hắn.

Làm xong những việc này, hắn đứng chắp tay, ngửa đầu nhìn không gian tứ phía, ánh mắt thâm sâu tựa như xuyên thấu hư không, nhìn tới những phe cường giả từ các nơi xa xôi đang nhòm ngó nơi này.

Nhận thấy ánh mắt cảnh cáo của Mục Trần, từng ánh mắt theo dõi cũng bắt đầu biến mất đi, trong ánh mắt đều tràn đầy tiếc nuối, nếu hôm nay Mục Trần thoáng tỏ ra yếu thế một chút, sợ rằng không biết bao nhiêu bầy sói sẽ lao ra xâu xé Mục phủ, nhưng có điều là Mục Trần quá mức cường thế, cứng rắn kéo Mục phủ từ miệng vực sâu trở lại.

Hơn nữa, trải qua trận đánh ngày hôm nay, ai cũng đều biết, từ nay về sau mục phủ sẽ trờ thành thế lực số một số hai trên thiên la đại lục, tương lai không chừng thật sự có cơ hội chân chính vấn đỉnh thiên la, trở thành bá chủ xứng đáng của tòa đại lục này.

Mục Trần thế đã thành, sau này chắc chắn sẽ như tiềm long thăng uyên, không thể ngăn cản, mà mục phủ cũng sẽ dựa vào thanh thế đó, bước vào hàng ngũ siêu cấp thế lực.

Trên bầu trời, đợi đến lúc những ánh mắt nhòm ngó kia biến mất hết, Mục Trần mới thu liễm uy thế kinh khủng quanh thân lại, thân hình vừa động, từ trên trời giàng xuống, đáp xuống trước đại điện Mục phủ.

"Cung nghênh phủ chủ!"

Nhìn thấy Mục Trần đáp xuống, liễu thiên đạo cùng đông đảo cường giả Mục phủ đều cung kính quỳ lạy xuống, trong thần sắc tràn đầy vẻ tôn sùng cùng cuồng nhiệt.

Mục Trần nhìn về phía mọi người, phát hiện ra số lượng cao tầng dường như ít đi một chút so với lúc hắn rời đo.

Nhận thấy ánh mắt của Mục Trần, mạn đà la tiến lên trước, nói: "Nửa năm thời gian này do huyền thiên lão tổ chèn ép, cho nên không ít các thế lực trước đây gia nhập đều đã thoát khỏi Mục phủ".

Mục Trần nghe vậy, thần sắc lại là tỏ ra rất bình tĩnh, nói: "Như thế cũng tốt, loại người gặp nguy hiểm liền một mình trốn tránh như vậy, giữ lại cũng lả gieo họa"

Mạn đà la tán đồng gật đầu một cái, cái thứ ăn cháo đá bát như vậy, nếu lưu lại ngược lại sẽ từ từ trở thành sâu mọt trong mục phủ, trờ ngại phát triển.

Một phen biến cố hôm nay, mặc dù khiến thực lực mục phủ hao tổn, nhưng lại thanh trừ được những thứ tai họa ngầm này.

"Những thế lực đã thoát ly kia, lập tức tịch thu tất cả sản nghiệp, đuổi hết ra khỏi bắc vực, từ nay về sau nếu còn dám xuất hiện ở bắc vực thì lập tức mạt sát". Con ngươi đen nhánh của Mục Trần thoáng hiện vẻ lạnh lẽo, muốn làm mục phủ trường tồn, vậy nhất định phải thưởng phạt công chính, đối với những thế lực rời khỏi Mục phủ này, nhất định phải giết gà dọa khỉ răn đe.

Nghe thấy thanh âm lạnh lẽo của Mục Trần, liễu thiên đạo cùng đông đảo thủ lĩnh các thế lực đều rùng mình một cái, chợt thấy may mắn không thôi, cũng may bọn họ kiên trì, không có bị mê hoặc, nếu không cái đám xui xẻo kia chính là hậu quả của bọn họ hiện tại.

"Nhưng mà, có phạt cũng nên có thưởng"

Mục Trần nhìn những thế lực lựa chọn ở lại Mục phủ đến phút chót, thần sắc trở nên ôn hòa đi nhiều, nói: "những sản nghiệp chuẩn bị tịch thu kia, dựa theo công lao mà ban thưởng cho những thế lực còn ở lại, hơn nữa số lượng thiên hà tu luyện lệnh trong ba năm tới sẽ thưởng cho gấp bội"

Lời nói vừa dứt, đông đảo thủ lĩnh các thế lực nhất thời lộ vẻ kích động như điên, phải biết lần này số lượng các thế lực thoát ly khỏi Mục phủ không ít, nếu có thể đạt được những sản nghiệp kia mà nói, không nghi ngờ gì sẽ khiến thế lực của bọn họ tăng vọt.

Hơn nữa, thiên hà tu luyện lệnh càng thêm trân quý, nếu có thề nhiều hơn gấp bội, vậy thì những đệ tử cùng thủ hạ mà bọn họ tì mỉ bồi dưỡng cũng sẽ được tu luyện ở thiên hà nhiều hơn, tự thân cường đại lên.

Giờ phút này, đông đảo thủ lĩnh không khỏi hướng về phía Mục Trần tâm duyệt thần phục quỳ lạy, cung kính nói :"Tạ phủ chủ ban thưởng"

Bên cạnh, mạn đà la cùng linh khê nhìn chiêu tay đấm tay xoa này của Mục Trần chấn nhiếp cho đông đảo các thủ lĩnh kiệt ngạo phải ngoan ngoãn, thì cũng cười một tiếng, các nàng biết, thời khắc khi Mục Trần bước vào thiên chí tôn quay trở về, sự quật khởi của Mục phủ sẽ là điều chắc chắn.

Mà lần này, sẽ không còn ai có thể ngăn cản.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1406: Thu Phục Huyền Thiên

Trận chiến bắc vực chấn động cả thiên la đại lục cuối cùng cũng hạ màn, nhưng thời gian tiếp đó, dư âm của nó vẫn khiến cả thiên la đại lục rung động.

Nếu như nói một năm trước, trận chiến tranh bá của Mục phủ cùng tạm đại bá chủ chỉ khiến Mục phủ bước đầu có danh tiếng trên thiên la đại lục, thì trận chiến này đã hoàn toàn làm Mục phủ vững vàng ở tầng thứ đỉnh cao nhất của thiên la đại lục, khiến cho vô số thế lực kính sợ.

Mà từ nay về sau, bắc vực cũng sẽ trở thành sở hữu riêng của Mục phủ, bất kỳ thế lực nào cũng không dám sinh lòng mơ tưởng, về phần những thế lực đứng đầu khác trên thiên la đại lục cũng sẽ duy trì sự kiêng kỵ mãnh liệt đối với mục phủ.

Bởi vì, Mục phủ hiện tại đã có thiên chí tôn, dựa vào sức chiến đấu kinh người mà Mục Trần thể hiện, nếu không phải hiện giờ Mục phủ còn chưa đủ nội tình thì chỉ sợ đã sớm tiến vào hàng ngũ siêu cấp thế lực trên đại thiên thế giới.

Nếu như đổi lại là một tòa đại lục khác, bằng thực lực hiện giờ của Mục Trần đã có thể trực tiếp chiếm đoạt cả tòa đại lục, lấy làm của riêng, người ngoài cũng không dám nói nửa lời.

Bởi vì đây là quy tắc của đại thiên thế giới, chỉ cần trở thành thiên chí tôn, vậy tức là đã trở thành tồn tại đỉnh cao nhất trên thế giới, hùng bá một phương, có tư cách xưng tôn xưng tổ.

Nhưng dù gì thiên la đại lục cũng là một trong những siêu cấp đại lục trên đại thiên thế giới, tài nguyên trong đó hùng hậu không cách nào tưởng tượng, cho dù là siêu cấp thế lực cũng phải đỏ mắt, cho nên, thiên la đại lục hiện giờ nhìn qua thì không có thiên chí tôn, thế nhưng hầu hết các thế lực hàng đầu thì phía sau đều có siêu cấp thế lực âm thầm ủng hộ.

Trong bối cảnh phức tạp này,do có Mục Trần tồn tại nên Mục phủ hiện giờ tuy nói trên bề nổi dám ngạo thị quần hùng, đủ để chiếm cứ bắc vực, nhưng vẫn không có cách nào xưng bá thiên la đại lục.

Nếu cứng rắn mà làm, chắc chắn sẽ dính tới nhiều siêu cắp thế lực, đến lúc đó, những kẻ bất mãn với Mục phủ chỉ sợ cũng không chỉ là mấy phương thế lực đứng đầu như tử khí linh động, lôi âm đại tự, long điêu động.

Mà nếu như khiến quá nhiều kẻ địch nhăm nhe thì dù có là Mục Trần đi nữa sợ rằng cũng có chút không chịu nổi, trừ khi có một ngày hắn có thực lực địch nổi thánh phẩm thiên chí tôn, nếu như vậy, muốn thâu tóm thiên la đại lục chỉ dễ như trờ bàn tay mà thôi.

Cho nên, hắn ban mệnh lệnh xuống, sau đại thắng lần này, Mục phủ vẫn chỉ thu gọn trong cương vực của bắc vực, cũng không đem xúc tu lan sang các địa phương khác, tránh việc dẫn tới các siêu cấp thế lực khác phản đối, mâu thuẫn.

Dù sao, bắc vực bao la này đã đủ để mục phủ tiêu hóa một khoảng thời gian rất dài.

Mục phủ, thượng cổ thiên cung.

Một đạo ánh sáng từ trên trời giáng xuống, rơi vào một tòa núi hùng vĩ nhất bên cạnh thiên hà, hiện ra thân ảnh của Mục Trần, hắn ngồi xếp bằng xuống đỉnh núi, ánh mắt hơi nhìn xuống lá có thể thấy thiên hà như ngọc đái* quấn quanh sơn nhạc nguy nga. (Mai lưng)

xung quanh thiên hà đầy rẫy những tu luyện thạch đài, trong đó có rất nhiều thân ảnh đang tu luyện, mà khi Mục Trần hiện thân cũng dẫn đến động tĩnh không nhỏ, khiến cho không ít ánh mắt nhìn tới.

Những người có thể đi tới thiên hà tu luyện thì phần lớn đều là trẻ tuổi tuấn kiệt của những tông phái dưới trướng mục phủ, bởi vì những người ở độ tuổi này tu luyện trẽn thiên hà cũng được nhiều lợi ích nhất.

Vì thế cho nên xung quanh thiên hà, thiếu niên khí vũ bất phàm, thiếu nữ thì trè trung xinh tươi, khí chất không linh, khiến cho thiên hà đặc sặc hơn không ít.

"Mau nhìn, đó là phủ chủ đại nhân!"

Khi Mục Trần xuất hiện bên trên ngọn núi, nhất thời khiến cho vô số các thiếu niên thiếu nữ đang tu luyện nhìn hắn với ánh mắt tôn sùng..

"Phủ chù thật khó lường, chừng ấy tuổi đã bước chân vào thiên chí tôn trong truyền thuyết, trờ thành cường giả đỉnh phong của đại thiên thế giới." Không ít thiếu nữ nhan sắc hơn người sau khi nhìn thấy thân ảnh vĩ ngạn kia thì mặt đều ừng hồng như hoa đào, mắt lấp lánh như sao, si ngốc nói.

"Hì hì, tiểu đề tử, đừng có mơ mộng, phủ chủ đại nhân là nhân vật nào chứ, sao có thể để ý đến chúng ta", cũng có cô gái tỉnh táo hì hì cười nói.

Những thiếu niên trẻ tuổi cũng hừ nhẹ, nói: "Nghe nói phủ chủ đã có người thương rồi, vị tiên tử kia tu luyện lạc thần pháp thân, tương lai chắc chắn sẽ là đại thiên thế giới đệ nhất mĩ nhân, các ngươi cũng đừng tưởng bở nữa"

Nhưng mà, thiếu niên vừa nói câu đó rất nhanh đã bị hàng loạt đôi mắt đẹp hung hăng lườm đến.

Nhất thời, xung quanh thiên hà lại trở nên rất náo nhiệt.

Trên đỉnh núi, mặc dù khoảng cách đến thiên hà hơi xa, nhưng bằng cảm giác của Mục Trần tất nhiên là có thể thu những tiếng cười huyên náo đó vào trong tai, lúc này cũng có chút dờ khóc dở cười.

Nhưng mà, khi thấy những thiếu niên thiếu nữ này, hắn cũng có chút cảm khái, hiển nhiên là nhớ lại thời điểm ở bắc thương linh viện tu hành, hắn lúc đó không phải cũng tôn sùng cường giả như vậy hay sao?

Hắn cười cười, dẩn dần thu hồi tâm tử, trong mắt bắn ra một đạo ánh sáng, cuối cùng hóa thành một tòa thủy tinh tháp, trôi lơ lửng trước mặt.

Những ngày qua hắn một mực trấn giữ ở Mục phủ, đợi sau khi Mục phủ nắm gọn bắc vực trong tay, lúc này hắn mới có dịp tiến vào thượng cổ thiên cung, bởi vì, hiện giờ hắn cần giải quyết cái vấn đề bên trong tháp.

Thủy tinh tháp lẳng lặng trôi lơ lửng trước mặt Mục Trần, tản ra ánh sáng thần thánh.

Mục Trần thân hình vừa động, liền hóa thành một đạo lưu quang bay vào trong đó, ánh sáng trước mặt biến ảo, thoáng chốc đã trực tiếp xuất hiện bên trong tháp.

ánh mắt của hắn đảo qua, chỉ thấy lúc này bên trong tháp, ánh sáng thủy tinh sáng chói, ùn ùn hội tụ, tạo thành một ngôi sao thủy tinh ở vị trí trung tâm, mà bên trong ngôi sao, một bỏng người đang ngồi xếp bằng, không ngừng vận chuyển linh lực mênh mông chống cự.

Dường như nhận ra ánh mắt của Mục Trần, bóng người này đột nhiên mở 2 mắt ra, sắc mặt nhất thời xanh mét, người này chính là Huyền Thiên Lão Tổ lúc trước đã bị Mục Trần dùng phù đồ tháp trấn áp.

Mục Trần cũng không để ý tới sắc mặt của Huyền Thiên Lão Tổ, ngược lại hắn có chút chăm chăm quan sát phù đồ tháp, hiện tại, cùng với việc hắn tấn nhập thiên chí tôn, tòa phù đồ tháp này cũng có biến hóa to lớn.

Lúc này ở mỗi đạo ánh sáng thủy tinh phát ra bên trong tháp, nếu nhìn kỹ thì sẽ thấy bên trong đó hàm chứa vô số văn lộ cổ xưa, những văn lộ ấy có sức mạnh phong ấn mạnh mẽ.

Lực phong ấn này, cho dù là mạnh như Huyền Thiên Lão Tổ cũng chỉ có thể chịu bị nhốt bên trong đó, bởi vì một khi hắn thúc giục linh lực thì sẽ có lực phong ấn bao phủ tới, phong ẩn toàn bộ linh lực.

"Phong ấn lực hiện tại của phù đồ tháp đã có thể có tác dụng với thiên chí tôn sao?". Ánh mắt Mục Trần sáng lên, hiển nhiên trong quá khứ phù đồ tháp cũng không có loại năng lực này, nhưng bây giờ lại khác.

"Phù đồ cổ tộc này có thể trở thành một trong ngũ đại cổ tộc của đại thiên thế giới, đúng là có chỗ độc đáo, phong ấn lực như thế quả là bá đạo". Mục Trần cảm thán trong lòng một tiếng, nếu như không có linh lực phong ấn của phù đồ tháp, hôm nay xử lý Huyền Thiên Lão Tổ này đúng là không dễ dàng như vậy.

"Huyền Thiên Lão Tổ, trong phù đồ tháp của ta thoải mái chứ?". Ánh mắt Mục Trần chăm chú nhìn Huyền Thiên Lão Tổ, cười nhạt nói.

Sắc mặt Huyền Thiên Lão Tổ xanh mét, muốn nổi giận, nhưng lại không thể không kìm lại, chỉ có thể nén giận mà nói: "Lần này lão tổ ta nhận thua, trước kia coi như là ta không đúng, ta hướng về Mục phủ bồi tội, bồi thường cũng có thể, chỉ cần ngươi thả ta ra ngoài, thế nào?"

Người đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu, hôm nay hắn bị Mục Trần trấn áp tại nơi này, cũng không dám cứng, chỉ có thể mềm.

Mục Trần nghe vậy, chỉ cười nhạt, nói: "Lần này ngươi suýt chút nữa thì khiến Mục phủ ta sụp đổ, chỉ đơn giản bồi tội là bỏ qua được sao?"

Huyền Thiên Lão Tổ cả giận nói :"Vậy ngươi muốn như thế nào? Lão tổ ta cũng không giết một người nào của Mục phủ nhà ngươi!"

Con ngươi đen nhánh của Mục Trần thoáng hiện một tia lành lạnh, nói :"Nếu không phải như vậy thì giờ ta đã trấn áp ngươi đến chết"

Cảm nhận được sát ý lạnh lẽo trong lời nói của Mục Trần, trong lòng Huyền Thiên Lão Tổ rét run, bởi vì hắn biết, Mục Trần hiện giờ đúng là có bản lĩnh này, nếu như dựa vào cái phù đồ tháp thần dị này, Mục Trần thật sự có thể trấn áp hắn vĩnh cửu, cho đến lúc vẫn lạc.

Nghĩ đến kết cục đó, Huyền Thiên Lão Tổ cũng không nhịn được mà nuốt nước miếng một cái, chợt lộ ra nụ cười lấy lòng, nói :"Mục huynh đệ cần gì như thế, nhắc lại thì giữa chúng ta cũng không có ân oán gì nhiều, ta cũng chỉ là bị cái lão già hắc quang đó xúi giục, nhất thời nóng đẩu nên mới tìm ngươi gây phiền toái"

"Phải như thế nào mới có thể bỏ qua cho lão tổ, ngươi cứ việc nói, nếu có thể làm được, ta nhất định không từ chối"

(đờ mờ mở miệng ta 1 câu lão tổ, 2 câu cũng lão tổ, là ta thì vả rơi cmn cả hàm rồi)

Mục Trần nghe vậy hai mắt híp lại, quả nhiên là tên hắc quang trưởng lão đó sao? Nhưng mà chuyện này cũng không nhất định là do một mình hắn gây nên, vì sau lưng hắn còn cỏ Huyền mạch, nhất mạch có thực lực mạnh nhất phù đồ cổ tộc.

"Muốn ta bỏ qua cho ngươi, cũng không phải là không được". Mục Trần nhìn chằm chằm huyền thiên lão tồ, lơ đễnh nói.

Tuy nói hắn đem hết toàn lực ra thì đúng là có thể trẩn áp Huyền Thiên Lão Tổ, thế nhưng như vậy đối với hắn cũng không có ích lợi gì nhiều.

Nghe giọng điều mềm đi của Mục Trần, Huyền Thiên Lão Tổ mừng rỡ, vội vàng nói: "Mục huynh đệ có điều kiện gì?"

Mục Trần cười cười, nói :"Nếu như ngươi có thể hứa hẹn, từ hôm nay bắt đầu trở thành trưởng lão của Mục phủ ta, nghe ta sai khiến trăm năm, chuyện hôm nay chúng ta có thể xóa bỏ"

"Cái gì?". Huyền Thiên Lão Tổ trừng mắt, sắc mặt trở nên khó coi, quát lên : "Lão tổ ta tiêu diêu tự tại, dựa vào cái gì mà phải nghe ngươi sai bảo?"

Hắn dù gì cũng lả một vị thiên chí tôn, như thế há chẳng phải hắn thành tôi tớ của Mục Trần?

Đối với sự phản ứng kịch liệt của hắn, Mục Trần cũng không thấy ngoài dự tính, nhàn nhạt nói : "Mục phủ ta sẽ cử hành nghi thức long trọng, mời ngươi tới làm trưởng lão, cho ngươi thể diện, hơn nữa ta cũng sẽ không tùy tiện sai bảo ngươi làm cái gì, ngươi chỉ việc ở Mục phủ ta trăm năm, bảo đảm an ninh là được"

Huyền Thiên Lão Tổ cau mày, trong mắt thoáng hiện vẻ do dự.

"Nếu ngươi không muốn, ta cũng không miễn cưỡng"

Mục Trần hơi rủ mắt, thế nhưng trong mắt lại dần dần có vẻ lạnh lùng ngưng tụ :"Nhưng có điều ân oán giữa chúng ta cũng cần phải thanh toán một cái chứ nhỉ?"

Vừa nói xong, hai tay hắn kết ấn, nhất thời phù đồ tháp chấn động, ánh sáng thủy tinh ùn ùn chiếu xuống.

Nhìn thấy hành động dứt khoát của Mục Trần, Huyền Thiên Lão Tổ cũng kinh hãi trong lòng, chợt cắn răng nói: "Ba mươi năm! Ta ở Mục phủ ngươi làm trưởng lão 30 năm, trong thời gian đó nếu có người tới gây chuyện, lão tổ ta sẽ xuất thủ tương trợ!"

Hắn cũng đã nhận ra, Mục Trần này đúng là một kẻ quyết đoán, nếu như nói lời không hợp, sợ rằng hắn thật sự sẽ ra tay độc ác.

Thanh âm của Huyền Thiên Lão Tổ vừa nói ra, khuôn mặt tuấn dật của Mục Trần cũng hiện lên một nụ cười ôn hòa, chợt hắn khẽ gật đầu

"Được"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1407: Thần Mạch

Trên đỉnh núi, thủy tinh phù đồ tháp lẳng lặng trôi lơ lửng chợt có ánh sáng phát ra, sau đó thân tháp rung lên, hai đạo quang ảnh bắn ra, đáp xuống đỉnh núi, chính là Mục Trần cùng huyền thiên lão tổ.

hít.

được thấy ánh mặt trời, huyền thiên lão tổ không kìm được mà tham lam hít một ngụm không khí tràn đầy linh lực, những ngày qua bị trấn áp trong phù đồ tháp hiển nhiên cũng không tốt đẹp gì.

- Huyền thiên trưởng lão, từ nay về sau chúng ta cũng coi như người một nhà rồi, kính xin chiếu cố nhiều hơn

. Bên cạnh, Mục Trần cười tủm tỉm nhìn huyền thiên lão tổ, ôm quyền nói.

huyền thiên lão tổ cười khan một tiếng, nhưng trong lòng thì buồn bực vô cùng, lần này hắn vốn cho rằng chuyện dễ như trở bàn tay, kết quả ai ngờ, không chỉ chuyện không thành, ngược lại bị Mục Trần giam nhốt, hiện giờ càng là bị uy hiếp, bắt hắn làm trưởng lão Mục phủ.

tuy nói chỉ ngắn ngủi 30 năm, nhưng là bị hạn chế tự do, cái này đối với bất kỳ vị thiên chí tôn nào mà nói, đều là chuyện tương đối buồn bực, phải biết bằng thân phận cùng địa vị của hắn, đừng nói là ở Mục phủ, coi như ở những thế lực hàng đầu trên đại thiên thế giới, cũng có thể trở thành cao tầng, hơn nữa được thù lao phong phú.

Nhưng hiện giờ rơi vào tay Mục Trần, thù lao phong phú thì thôi khỏi mơ tưởng đi, chỉ có thể đàng hoàng khổ lực 30 năm.

Điểm này, lúc trước trong phù đồ tháp 2 người đã phát tâm thệ, lời thề này đối với người khác thì vô hại, nhưng đối với thiên chí tôn thì cực kỳ trọng yếu, một khi tự ý thay đổi thì chính là trái với tâm, từ đó sẽ lưu lại tai họa ngầm sâu trong tâm linh, tạo thành ảnh hưởng to lớn đối với việc tu luyện sau này.

cho nên, Mục Trần không lo huyền thiên lão tổ sẽ lén lút chạy mất, mà huyền thiên lão tổ cũng không lo sau 30 năm Mục Trần đổi ý.

- không biết huyền thiên trưởng lão có thể giúp ta giải thích vài điều không?

. Mục Trần ngồi xếp bằng xuống đỉnh núi, ngữ khí ôn hòa nói.

Huyền thiên trưởng lão nhìn hắn một cái, nói:

- Là về cách tu luyện thiên tôn linh thể viên mãn sao?

Mục Trần gật đầu, lúc trước khi giao thủ với huyền thiên lão tổ, hắn đã biết làm thế nào để thiên tôn linh thể viên mãn, chỉ là có vài chi tiết cần phải hỏi cho rõ ràng, tránh để sau này gặp chuyện không may.

Huyền thiên lão tổ cũng ngồi xếp bằng xuống, hắn suy nghĩ một chút, nhưng cũng không có từ chối, bởi vì những chuyện thế này thật ra cũng không coi là bí mật gì cả, dù hắn không nói thì Mục Trần cũng cỏ thể từ những chỗ khác biết được.

- Làm thế nào đề thiên tôn linh thể viên mãn, ngươi hắn đã biết

. Huyền thiên lão tổ nói:

- Thiên tôn linh thể chính là tiêu chí của thiên chí tôn, thân thể cỏ thể tùy thời hóa thành linh thể thuần túy nhất, chiến lực phi phàm, đồng thời hóa thành một thể cùng một phương thiên địa, linh lực trong cơ thể hầu như dùng mãi không hết

- Nhưng đây cũng chỉ là thiên tôn linh thể sơ bộ nhất, chỉ khi luyện hóa được linh mạch ở nơi sâu nhất trong thân thể, hoàn toàn dung hợp với thiên tôn linh thể, thiên tôn linh thể mới có thể từ từ viên mãn

- thiên tôn linh thể viên mãn không chỉ thần diệu hơn, hơn nữa, trên căn bản cũng sẽ diễn biến ra một đạo

Linh mạch thần thông"

- Linh mạch thần thông?

. Ánh mắt Mục Trần ngưng lại, nói:

- Tinh thần đồ mà huyền thiên trưởng lão thi triển lúc trước chính là linh mạch thần thông?

Lúc trước, khi giao thủ với huyền thiên lão tổ, hắn đã dựa vào chiêu này mà cứng rắn kháng trụ lại thế công cuồng mãnh của 2 đạo hóa thân một lúc lâu, lực phong ngự như vậy thật sự là cực kỳ kinh người.

- Nói về phòng ngự, dù là tuyệt thế thần thông tầm thường cũng phải kém hơn chu thiên tinh thần đò của ta, nếu như lần này không phải là gặp ngươi, đổi là bất kỳ một đối thủ ngang hàng nào khác cũng không thể dễ dàng đánh vỡ như vậy

. Nói đến đây, ánh mắt huyền thiên lão tổ nhìn Mục Trần có chút cổ quái, nghĩ đến sao mình lại lui xẻo gặp một tên biến thái như vậy.

Nhất khí hỏa tam thanh, đây chính là 1 trong 36 đạo tuyệt thế thần thông trên đại thiên thế giới, dù là thánh phẩm thiên chí tôn cũng sẽ động tâm, thần thông như vậy mà lại rơi vào tay Mục Trần, có thể tưởng tượng rốt cục đây là loại cơ duyên khiến người ta ghen tỵ đến nhường nào.

Mục Trần cười cười, chợt nói:

- Linh mạch thần thông này diễn biến có quy luật không?

- Diễn biến của linh mạch thần thông phần lớn là liên quan đến công pháp tu luyện của bản thân

. Huyền thiên lão tổ trầm ngâm nói:

- về phần cấp bậc của linh mạch thần thông, thì quyết định bởi cấp độ linh mạch trong cơ thể

- hả?

Mục Trần nhìn chằm chằm huyền thiên lão tổ, vẻ mặt thỉnh giáo.

- hắn là lúc mới tu luyện ngươi cũng đã biết được, linh mạch phân làm thiên - địa - nhân tam đẳng, nhưng nghe nói bên trên thiên cấp linh mạch còn có một loại linh mạch hiếm thấy khác, được gọi là thần cấp linh mạch, có thể nói,người có được linh mạch này,cả ức người chưa chắc có 1

- tuy nói linh mạch lúc xuất hiện hình thức khác nhau, nhưng đều dựa theo số lượng mà phản, số lượng từ 1 đến 9, 1-2 là nhân cấp linh mạch, 3-4 là địa cấp linh mạch,5-6 là thiên cấp, mà 7-9 là thần mạch.

- năm đó khi ta luyện hóa linh mạch, linh mạch hóa thành 6 ngôi sao, chính là thiên cấp linh mạch.

Huyền thiên lão tổ cảm thán một tiếng, trong thanh âm có sự hâm mộ không thể che dấu:

- Nghe nói, có một vài linh mạch thần thông diễn biến ra từ thần cấp linh mạch, uy năng có thể so với tuyệt thế thần thông hàng đầu, thậm chí, không chừng còn có thể sánh ngang với 36 đạo tuyệt thế thần thông

Nghe đến đó, thần sắc Mục Trần trở nên trịnh trọng, trên người hắn mang nhất khí hóa tam thanh cùng bát bộ phù đồ, dĩ nhiên là hiểu rõ 36 đạo tuyệt thế thần thông này có uy năng kinh khủng cùng thần diệu đến mức nào, dựa vào thần thông cấp bậc này, hầu như trong cấp bậc ngang hàng khó tìm được đối thủ.

Nhưng Mục Trần cũng biết, 36 đạo tuyệt thế thần thông hiếm cỏ ra sao, nếu không phải hắn cơ duyên xảo hợp, muốn đạt được 1 trong số đó đều khó như lên trời.

vậy mà lúc này, theo như lời huyền thiên lão tổ nói, linh mạch thần thông diễn biến ra từ thần cấp linh mạch cũng có thể so sánh với 36 tuyệt thế thần thông, làm sao không khiến hắn cảm thấy chấn động chứ.

- Thần cấp linh mạch sao?

Mục Trần tự nói, con ngươi đen nhanh lóe ra tia sáng dị thường, thật ra khi mới tu luyện hắn cũng không biết linh mạch của mình rốt cuộc là loại nào, bời vì dường như linh mạch của hắn ẩn giấu rất sâu, ngay cả bản thân cũng không thể nào cảm ứng, có điều,tuy cơ huyền kia chính là thiên cấp linh mạch, nhưng Mục Trần cũng không cảm thấy thiên cấp linh mạch ở trước mặt hắn có bao nhiêu lợi hại.

- hiện giờ ta đã đạt tới bước này, linh mạch trong cơ thể cũng không qua được cảm giác của ta nữa rồi

. Mục Trần hít nhẹ một hơi, bất kể linh mạch này ẩn giấu sâu bao nhiêu, lần này hắn cũng phải dò xét cho rõ ràng.

- Tiếp đó, khoảng thời gian này đành phiền huyền thiên trưởng lão hộ pháp giúp ta một lần đi

. Mục Trần hướng về huyền thiên lão tổ cười một tiếng, nói.

trước mắt, sự tình của Mục phủ đã dần dần ổn định, hắn vừa đúng lúc có thể nắm bắt thời gian này, tu luyện thiên tôn linh thể của bản thân đến viên mãn.

bởi vì tiếp sau đó, hắn lả hắn sẽ bắt đầu đi tới phù đồ cổ tộc, đến lúc đó chắc chắn sẽ có đại chiến kinh thiên, cho nên trước đó hắn muốn hoàn toàn nắm giữ cùng vững chắc sức mạnh của mình ở đây trước.

nghe Mục Trần nói, huyền thiên lão tổ cũng bất đắc dĩ thở dài một cái, vị phủ chủ này thật đúng là không khách khí, mới thế mà đã bắt đầu sai khiến rồi.

Nhưng rốt cục hắn vẫn gật đầu một cái, thân hình vừa động liền xếp bằng xuống cách đó trăm trượng, hít sâu một hơi, thần sắc cũng vừa động, hiển nhiên là phát hiện ra thiên địa linh lực tinh khiết nồng đậm bên trong thượng cổ thiên cung này.

- hắn đây chính là tòa thượng cổ thiên cung kia ròi, không hổ do thiên đế tạo ra

. Huyền thiên lão tổ âm thầm gật đầu, bằng ánh mắt già đời của hắn có thể thấy,trên đại thiên thế giới, vùng đất tu luyện tốt thế này, siêu cấp thế lực tầm thường đừng mơ có được, cũng chỉ có những thế lực đỉnh cấp nhất mới cỏ nội tình cùng bản lĩnh này.

ở nơi tu luyện thế này, dù là với thiên chí tôn như hắn cũng rất có ích, như thế xem ra, cái chức trưởng lão 30 năm này cũng không coi là thiệt thòi.

Mục Trần thấy vậy cũng cười một tiếng, sau đó 2 mắt hắn dần dần nhắm lại.

Tâm thần của hắn ngưng tụ, cảm thấy thân thể lúc này như trong suốt, huyết nhục, xương cốt, kinh mạch dường như đều có sinh mệnh lực, khiến cho cơ thể tràn đầy sức sống bừng bừng.

Tâm thần của Mục Trần dần dần dò xét tới nơi sâu nhất trong cơ thề, nhưng ở tầng thứ này vẫn không thể cảm giác được sự tồn tại của linh mạch.

Tâm thần không ngừng chìm sâu xuống, giống như xuyên qua từng tầng thời-không, không ngừng cảm ứng linh mạch, nhưng ban đầu cũng không có cái gì hiện lên, cơ mà Mục Trần cũng không chút nào thất vọng, tâm tĩnh như nước, tiếp tục cảm ứng.

Cảm ứng như thế ước chừng một canh giờ, đột nhiên, tâm thần Mục Trần vừa động, lúc này tựa như vừa phá vỡ một tầng ngăn cách, cảnh vật phía trước biến ảo, tâm thần của Mục Trần tựa như xuất hiện ở một phương không gian chưa từng biết tới.

Không gian này, một mảnh hỗn độn, tựa như có sương mù thần bí vây quanh, che lấp hết thảy cảm ứng.

- Sương mù này?

. Khi trong tâm thần của Mục Trần hiện ra những sương mù này, trong lòng cũng hơi run, vì hắn có thể cảm giác được, sự tồn tại của sương mù này là để cố ý che lấp tất cả cảm ứng.

Lại có người bày trò trong cơ thể hắn?

Mới đầu Mục Trần còn chấn động trong lòng, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại, muốn làm được điều này hiển nhiên là phải từ khi cơ thể hắn chưa xuất hiện linh lực, như vậy hắn là, thời điểm khi hắn vừa ra đời, mẫu thân hắn liền thi triển thủ đoạn, che giấu đi linh mạch trong cơ thể hắn.

Mà mẫu thân hắn làm thế mục đích cũng rất rõ ràng, đó chính là ngăn cản phù đồ cổ tộc dùng một vài thủ đoạn dò xét linh mạch, truy tìm tung tích của hắn.

Cho nên, đây cũng là một lần mẹ hắn khổ tâm vì hắn.

- Mẫu thân, cám ơn người

Mục Trần nói nhỏ trong nội tâm, trong lòng cảm thấy hơi ấm áp.

- Nhưng mà, hiện giờ hài nhi cũng không còn là đứa nhỏ quấn tã năm đó nữa, cho dù sương mù có tan đi, cũng không ai có thể làm gì ta

Dường như nghe được tiếng thì thầm của Mục Trần, màn sương mù thần bí chấn động, sau đó bắt đầu tiêu tán với tốc độ mắt thường có thể

thấy được.

Mà cùng với việc sương mù tiêu tán toàn bộ, giữa hỗn độn bắt đầu có ánh sáng nở rộ, ở nơi sâu chợt có ánh sáng rực rỡ phát ra, cuối cùng dưới sự theo dõi chăm chú của Mục Trần, dần dần ngưng kết thành một vầng tử nguyệt (tử = màu tím) cong cong.

- Một vầng tử nguyệt?

. Tâm thần Mục Trần vừa động, dựa theo lời huyền thiên lão tổ, đếm từ 1 đến 9, đây hẳn là linh mạch cấp thấp nhất - nhân cấp linh mạch?

giữa lúc Mục Trần đang buồn bực, chỉ thấy xung quanh vầng tử nguyệt lại có ánh sáng lóe lên, ngay sau đỏ, một vầng lại một vầng tử nguyệt, nối tiếp nhau hiện ra.

Ngắn ngủi vài hơi thở, trong hỗn độn, đã có 8 vầng tử nguyệt treo thật cao, tản ra ánh sáng thần bí.

Mà cũng chính lúc 8 vầng tử nguyệt xuất hiện ở nơi sâu nhất trong cơ thể Mục Trần, bên ngoài thân thể hắn, làn da cũng phát ra ánh sáng rực rỡ, nguyệt văn sáng chói của 8 vầng tử nguyệt khắc bên ngoài da hắn.

Một cỗ cự đạ chi uy nhất thời lan ra.

cách đó trăm trượng, huyền thiên lão tổ thấy cảnh này, con ngươi nhất thời co rụt lại, không kìm được mà hoảng sợ lên tiếng:

- Bát nguyệt cùng hiện?

- Tiểu tử này lại là thần cấp linh mạch?!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1408: Giờ Mới Hiện Thế

"Tám vầng tử nguyệt"

Tâm thần của Mục Trần chăm chú nhìn tám vầng tử nguyệt sáng chói, thầm cười trong lòng một tiếng, nói vậy, quả nhiên linh mạch ẩn giấu trong cơ thể hắn chính là thần mạch.

Đối với việc này, thật ra hắn cũng không quá ngạc nhiên, trong những năm gần đây, thiên phú tu luyện của bản thân hắn từ ý nghĩa nào đó đã nói rõ điều này.

Dĩ nhiên, có thần mạch cũng không đại biểu cho việc nhất định sẽ trở thành thiên chí tôn, con đường tu luyện, thiên phú có mạnh hơn nữa cũng chỉ là vật phụ trợ, quan trọng nhất vẫn là tâm tính.

Không có nội tâm kiên định, không sợ hãi bất kỷ khổ nạn sinh tử, vậy dù có là thần mạch, cuối cùng cũng chỉ tầm thường mà thôi.

Thành tựu Mục Trần đạt được những năm qua, cái nào không phải là giành giật giữa sinh tử, người khác chỉ biết hắn bằng ấy tuổi đã là thiên chí tôn, những lại không biết được, trong khoảng thời gian ấy đã biết bao lần hắn lấy tính mệnh ra đặt cược. Trong đó, chỉ hơi chút sai lầm thôi sợ rằng cũng sẽ có nguy cơ vẫn lạc.

"Thần mạch đã hiện, vậy thì giúp linh thể của ta viên mãn đi"

Mục Trần tự nói trong lòng, sau đó tâm thần yên lặng xuống, cứ như thế qua một hồi lâu, bên trong hỗn độn chợt có nhiệt độ nóng bỏng dâng lên, ngay sau đó, liền thấy ngọn lửa hừng hực từ bên ngoài tới, tràn vào trong hỗn độn, quét về phía tám vầng tử nguyệt.

Những ngọn lửa này cũng không phải do linh lực biến thành, mà là bắt nguồn từ nội tâm Mục Trần, bởi vì, muốn luyện hóa linh mạch, lửa linh lực bình thường đều không làm được, chỉ có tâm hỏa mới có thể làm được.

Hừng hực!

Tâm hỏa cuồn cuộn không ngừng gào thét tới, cuối cùng quấn lên tám vầng tử nguyệt, biến chúng thành tám vầng hỏa nguyệt, nhìn qua cực kỳ huyễn lệ.

Đối diện với sự thiêu đốt của tâm hỏa, tám vầng tử nguyệt dường như bắt đầu bị hòa tan, chất lỏng màu tím từ trên nhỏ xuống, có điều vừa rơi khỏi tử nguyệt đã biến mất vào hư vô.

Có điều, Mục Trần có thể cảm giác được, những chất lỏng màu tím này cũng không biến mất, mà là trực tiếp dung nhập vào trong máu thịt của hắn.

Cùng với việc càng ngày càng nhiều chất lỏng màu tím dung nhập vào thân thể, hắn có thể mơ hồ cảm ứng được, bộ thân thể này của hắn dường như đang trở nên đầy đủ hơn, cảm giác ấy giống như một khối còn thiếu sót đang được dần dần bổ sung đến hoàn mỹ vậy.

"Quả nhiên là như thế". Mục Trần cảm thán trong lòng, sau đó tâm thần vừa động, nhiệt độ của tâm hỏa nhanh chóng tăng cao, thiêu đốt tử nguyệt từng chút một.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, ước chừng qua mấy canh giờ, tám vầng tử nguyệt treo cao trên hỗn độn đã chỉ còn lớn chừng bàn tay.

Mà lúc này, ở mặt ngoài thân thể Mục Trần, nguyệt văn càng trở nên rõ ràng, hiển nhiên, thân thể của hắn không tự chủ được mà hóa thành thiên tôn linh thể.

Có điều, trong quá khứ thiên tôn linh thể của Mục Trần trong suốt tinh khiết như thủy tinh, nhưng lúc này, cũng bởi vì có sự tồn tại của tử nguyệt nên trở nên mờ mờ tím, hơi có vẻ thần bí.

"Tám vầng tử nguyệt, thật sự là thần mạch a. Chỉ là không biết rốt cục tên này sẽ diễn biến ra linh mạch thần thông nào?"

Huyền thiên lão tổ đỏ mắt nhìn tám vầng tử nguyệt trên linh thể của Mục Trần, khuôn mặt đầy vẻ hâm mộ cùng ghen tỵ, nếu Mục Trần đã luyện hóa cái thần mạch này, linh mạch thần thông được diễn biến ra chắc chắn lả bất phàm, dù xếp trong số tuyệt thế thần thông cũng có thể đứng hàng đầu.

Tâm hỏa hừng hực thiêu đốt, dưới sự chăm chú theo dõi của tâm thần Mục Trần, tám vầng tử nguyệt đã bị thiêu đốt cạn kiệt, còn một giọt chất lỏng màu tím cuối cùng nhỏ xuống, sáp nhập vào thân thể.

Trong khoảnh khắc đó, một cảm giác kỳ dị dâng lên trong lòng Mục Trần, sau đó, cả hỗn độn này như chấn động, tiếp sau, ở giữa hỗn độn, chợt có một điểm sáng màu tím xuất hiện.

Điểm sáng nhanh chóng bành trướng, vài hơi thở sau đã biến thành một ngọn lửa màu tím, ngọn lửa bùng to, lập tức bốc cháy hừng hực.

Ngọn lửa màu tím hừng hực thiêu đốt, bên trong có tám vầng tử nguyệt xoay tròn, tản ra năng lực thần diệu.

"Đây chính là linh mạch thần thông diễn biến ra từ thần mạch?" Tâm thần Mục Trần tập trung vào ngọn lửa tím này, có chút ngạc nhiên thấp giọng tự nói.

Hắn cảm ứng tử viêm (lửa tím), một lúc lâu sau, chợt kinh dị trong lòng một tiếng, vì hắn phát hiện, tử viêm này dường như không có chút lực sát thương nào đối với thân thể cùng các loại vật chất, nhưng lại có sức phá hư kinh khủng đối với các loại linh lực.

Chỉ cần chạm vào linh lực, tử viêm có thể điên cuồng thiêu đốt, cho đến khi thiêu đốt bất kỳ linh lực nào sạch sẽ.

Cũng có nghĩa là, khi giao thủ với hắn, người khác nếu bị tử viêm này dính vào, nếu dùng linh lực bừa bãi để cố gắng dập tắt lửa, ngược lạl sẽ dẫn lửa cháy càng mạnh.

Mặt này có chút giống hóa linh phong Mục Trần gặp trong thánh uyên đại lục, chỉ có điều tử viêm này so với hóa linh phong còn phải hung hãn hơn một ít.

Mà đại đa số đấu pháp trên đại thiên thế giới đều lấy linh lực làm căn bản,cái này cũng nói rõ, đối mặt với tử viêm này, nếu một vị thiên chí tôn không hiểu rõ về nó thì sẽ chật vật không chịu nổi, bó tay hết cách.

"Nói về uy năng, tử viêm này sợ là không thua gì so với tuyệt thế thần thông đứng đầu". Mục Trần cảm thán một tiếng, chỉ có điều đáng tiếc là, nếu so với 36 tuyệt thế thần thông lẫy lừng đại thiên thế giới thì tử viêm này vẫn còn có chút chênh lệch.

Nghĩ đến đây, Mục Trần lại thầm cảm thấy buồn cười, 36 tuyệt thế thần thông danh chấn đại thiên thế giới, nếu hắn dễ dàng như vậy đã có thể tạo ra một thần thông không thua kém thì cũng quá ngây thơ rồi.

Mục Trần thu liễm tâm tình trong lòng, tâm thần lại một lần nữa chăm chú nhìn đoàn tử viêm, sau đó định thu hồi :"Linh mạch đã luyện hóa xong, vậy trước tiên rút lui ra thôi"

Trong lòng nghĩ vậy nhưng có điều, không biết vì sao, nội tâm hắn lại dâng lên một cảm giác khác thường.

Cảm nhận kỹ càng một chút thì dường như vẫn còn chút cảm giác thiếu sót.

Loại cảm giác này tới rất ngẫu nhiên, nhưng Mục Trần cũng không có coi thường, đạt đến thực lực bực này như hắn, dù chỉ là thỉnh thoáng tâm

huyết hơi sôi trào, vậy chắc chắn cũng có nguyên nhân.

"Rõ ràng ta đã luyện hóa linh mạch, ngay cả linh mạch thần thông cũng đã đạt được, vì sao vẫn còn cái cảm giác thiếu sót này?" Mục Trần trầm ngâm trong lòng.

Mục Trần trầm mặc lúc lâu, hắn nhìn chăm chú vào tử viêm đang thiêu đốt, chợt một khắc, trong đầu hắn dâng lên một gợn sóng, sau đó tâm niệm hắn vừa động.

Dưới sự thúc giục của tâm thần Mục Trần, tử viêm hừng hực kia đột nhiên nở to ra, hóa thành biển lửa, lan tràn ra giữa hỗn độn, điên cuồng thiêu đốt.

Giữa lúc tử viêm điên cuồng thiêu đốt, một cảnh tượng kỳ lạ chợt xuất hiện.

Cùng với việc tử viêm thiêu đốt, cả mảnh không gian hỗn độn này lại giống như một mặt gương, xuất hiện từng vết nứt vỡ, vết nứt nhanh chóng lan ra, cuối cùng ầm ầm vỡ vụn dưới sự khiếp sợ của Mục Trần.

"Cái này..."

Mục Trần khiếp sợ nhìn cảnh này, hiển nhiên hắn thế nào cũng không ngờ sẽ xuất hiện tình huống này.

Hỗn độn vỡ vụn, chợt có ánh sáng vạn trượng phát ra, ánh sáng ấy mênh mông thần thánh, tựa như bị che giấu từ lâu, sau khi hiện thế liền tản ra huy hoàng chi uy.

Ánh mắt Mục Trần rung động, dõi theo ánh sáng thần thánh kia, tiếp đó, hắn hít một hơi khí lạnh khi nhìn thấy, cùng với việc hỗn độn vỡ nát, sau đó có một vầng đại nhật (mặt trời) từ từ dâng lên.

Sau vầng đại nhật đó, lại tiếp một vầng nữa, cuối cùng có chừng chín vầng đạl nhật dâng cao lên.

Chín vầng đại nhật thần thánh, trôi lơ lửng ờ chỗ sâu nhất trong cơ thể Mục Trần, giống như đại đế, ẩn sâu không hiện ra, nhưng một khí hiện thế, tất sẽ dẫn đến kinh thiên động địa.

Tâm thần Mục Trần rung động nhìn chín vầng đại nhật, giờ khắc này, dù bằng định lực của hắn cũng không nhịn được mà tâm thân rung động, sợ hãi nói: "chín vầng đại nhật? sao lại còn một đạo thần mạch nữa?"

Hơn nữa, thần mạch này so với bát thần mạch lúc trước còn cao cấp hơn!

Đây chính là Cửu thần mạch đỉnh tiêm nhất!

Quan trọng là, lúc trước không phải hắn đã luyện hóa một linh mạch rồi hay sao? tại sao sau bát thần mạch còn ẩn giấu một đoạn của thần mạch nữa?!

Trong lòng Mục Trần nổi lên sóng to giỏ lớn, lúc lâu sau mới ổn định lại, hắn cảm ứng kĩ càng, liền phát hiện giữa cửu thần mạch này cùng với thản thề của hắn lại có một độ phù hợp cực kỳ hoàn mỹ!

Cảm giác đó tựa như bẩm sinh đã có.

Mục Trần tâm tình náo động, lúc này hắn mới phát hiện, nếu so sánh với sự khế hợp hoàn mỹ của cửu thần mạch này, bát thần mạch lúc trước mặc dù cũng khế hợp, nhưng vẫn kém một chút.

Loại cảm giác đỏ, giống như một cái tiên thiên đã thành, một cái hậu thiên mới có

(một cái trời sinh ra đã có, một cái sau này vì lý do nào đó mới có)

Nội tâm Mục Trần rơi vào trầm tư, một lúc lâu sau, hắn như thở dài một hơi, lẩm bẩm : "Mẫu thân, đây cũng là do người làm sao?"

Qua một hồi tỉ mỉ suy nghĩ, hắn mơ hồ hiểu rõ ra, nếu hắn đoán không lầm, bát thần mạch mà hắn luyện hóa lúc trước sợ rằng cũng

không phải của hắn, mà là của mẫu thân hắn.

Mà tác dụng của bát thần mạch này, chính là để che giấu cửu thần mạch trong cơ thể hắn.

Có lẽ, một khi cửu thần mạch ra đời, mà hắn lại có huyết mạch của Phù đồ cổ tộc, như vậy cổ tộc chắc chắn sẽ có thủ đoạn phát hiện ra, cho nên mẫu thân vì bảo vệ hắn, thậm chí không tiếc mà tự bóc bát thần mạch của bản thân, trồng vào cơ thể mình, dùng nó để che giấu cửu thần mạch của hắn.

Nói lại thì, thần mạch không thể nào di chuyển, cho nên rất có thể từ khi hắn còn nằm trong bụng mẹ, 2 người còn là một thể, thanh diên tịnh mới đủ khả năng để đưa bát thần mạch của nàng vào trong cơ thể hắn.

Đủ loại suy nghĩ hỗn loạn trong đầu Mục Trần, rốt cục khiến cho lòng hắn dâng lên một nỗi xót xa cùng ấm áp nồng đậm, bóc tách thần mạch cũng giống như tự cắt da cắt thịt của bản thân, khó có thể tưởng tượng, thời điềm mẫu thân của hắn còn đang mang hắn trong bụng, mà lại vẫn phải chịu đựng nỗi thống khổ không cách nào tường tượng này, mà tất cả, cũng chỉ là để cho hắn sự bảo vệ lớn nhất.

vừa nghĩ tới đây, cho dù với tính tình của Mục Trần cũng không kìm được mà khóe mắt ướt át, nước mắt rơi xuống.

Hít.

Hắn hít sâu một hơi, đè nén tâm tình xáo trộn trong lòng, lẩm bẩm thấp giọng nói: "Mẫu thân, cảm ơn người đã làm tất cả vì con, hiện giờ hài nhi đã không còn lả đứa bé quấn tã năm đó nữa, ta đã có năng lực chống chọi hết thảy phong ba"

"Tới hôm nay, nếu Phù đồ cổ tộc kia còn muốn tới tìm ta, vậy cứ để bọn họ tới đi!"

Tâm thần của Mục Trần hừng hực nhìn chín vầng đại nhật thần thánh, tâm thần vừa động liền lan ra, đồng thời có âm thanh trầm thấp vang lên"

"Ngươi theo ta yên lặng nhiều năm như vậy, bây giờ cũng nên hiện thế đi"

"Cửu thần mạch, thức tỉnh đi" ong ong!

Làm như cảm ứng được sự kêu gọi của Mục Trần, lúc này chín vầng đại nhật thần thánh cũng phát ra âm thanh ong ong, thoáng chốc, ức vạn đạo ánh sáng thần thánh bắn ra.

Trên đỉnh núi.

Huyền thiên lão tổ đang dùng vẻ mặt hâm mộ nhìn tám đạo nguyệt văn trẽn thân thể Mục Trần, chợt thấy, thân thể Mục Trần bộc phát ra ức vạn tia sáng, sau đó, hắn trợn mắt há mồm nhìn thấy, trên da Mục Trần, tám vầng tử nguyệt dần dần thu nhỏ lại, mà chín đạo đại nhật quang văn thần thánh lại hiện thế ra, tản ra huy hoàng chi uy.

lúc này, toàn bộ thiên địa đều bộc phát ra vô tận lôi đình, gió nổi mây vần, tựa như rung động vì cửu thần mạch hiện thế.

Thần sắc Huyền thiên lão tổ đờ đẫn nhìn chín vầng đại nhật trên thân thể Mục Trần, một lúc lâu sau, chợt có âm thanh kinh hãi chói tai vang lên trẽn đỉnh núi này.

"Con mẹ nó! Cửu thần mạch?!"

Chương 1409: Linh Mạch Điện

Đại thiên thế giới, phù đồ cổ tộc.

Trong một tòa đại điện vô cùng rộng lớn, có một tấm bia đá khổng lồ đứng sừng sững, bia đá mơ hồ hiện ra màu đỏ sậm, trên đó hiện đầy những chữ viết cổ xưa, tản ra dao động huyền ảo, đồng thời không ngừng lóe lên các loại linh quang mạnh yếu khác nhau.

Tòa bia đá này tên là linh mạch bia, chính là vật vô cùng quan trọng trong phù đồ cổ tộc, nghe nói bia đá này có thể quan trắc được linh mạch trong cơ thể của tất cả các tộc nhân có huyết mạch phù đồ cổ tộc, đồng thời, mỗi khi có một tộc nhân ra đời, linh mạch hiện thế, tòa bia đá này cũng sẽ có cảm ứng, phát ra những linh quang khác nhau tượng trưng.

xung quanh bia đá có trăm đạo nhân ảnh ngồi xếp bằng, bọn họ đều một tay cầm ngọc bút, một tay cầm ngọc giản, sau đó ánh mắt chăm chú nhìn linh mạch bia, dựa vào độ mạnh yếu khác nhau của những linh quang trên đó, họ có thể phân biệt được cấp bậc của linh mạch.

phù đồ cổ tộc sinh sôi nảy nở từ thời thượng cổ đến nay, mặc dù khống chế huyết mạch nghiêm khắc, nhưng hiện giờ cũng đã có số lượng tộc dân kích thước cực kỳ khổng lồ, mỗi một ngày cũng không biết có bao nhiêu tộc nhân ra đời, mà linh mạch của những đứa trẻ mới ra đời này đều sẽ bị linh mạch bia phát giác.

Trước linh mạch bia, có một lão giả đứng chắp tay, chính là Điện chủ Linh Mạch Điện.

Lúc này, vị điện chủ này đang ngưng mắt nhìn linh mạch bia, sau đó phất phất tay, hỏi:

- Hôm nay có bao nhiêu linh mạch xuất hiện?

Sau lưng, lập tức có người quản sự cung kính nói:

- Điện chủ, hôm nay tổng cộng có hơn 1 vạn đạo linh mạch, trong đó nhân mạch 8000, địa mạch chừng 2000, thiên mạch 32 đạo

Linh Mạch Điện chủ nghe vậy, khẽ gật đầu nói:

- Tra rõ 32 người có thiên mạch này, cho phép bọn họ vào nội tộc tu luyện, đồng thời chi tộc của họ cũng được cấp tài nguyên ban thưởng

Người phía sau hắn đều nhất nhất ghi nhớ, thiên cấp linh mạch đủ để cho thấy rõ thiên phú tu luyện, sau này bồi dưỡng thật tốt cũng sẽ trở thành tinh anh trong tộc, cho nên cũng cần cấp đầy đủ sự coi trọng.

Từ phương diện này mà nói cũng đủ để nhìn ra nội tình hùng hậu của Phù đồ cổ tộc, phải biết, đặt ở những địa phương khác, nếu cỏ trẻ con vừa ra đời được kiểm tra là thiên cấp linh mạch, chắc chắn sẽ được coi là thiên tài tương lai, được bồi dưỡng phong phú nhất.

- Năm nay tộc ta chỉ phát hiện tổng cộng 5 đạo thần mạch, hơn nữa chỉ là thất thần mạch thấp nhất, so với năm trước cũng ít hơn một chút

Linh Mạch Điện chủ có chút tiếc nuối nói.

Thiên mạch dù cũng coi là tốt, nhưng đối với toàn bộ phù đồ cổ tộc mà nói, chỉ có thần mạch mới là thứ quan trọng nhất, tuy nói, có thần mạch cũng không nhất định có thể bước vào thiên chí tôn cảnh, nhưng ít nhất thì tỉ lệ thành công sẽ cao hơn so với người thường rất nhiều.

Sau lưng điện chủ, những người khác cũng phụ họa gật đầu một cái, thở dài nói:

- Đúng là có một thời gian rất dài rồi chưa xuất hiện thần mạch, khà khà, thần mạch mà xuất thế động tĩnh sẽ không nhỏ, lần trước khi thất thần mạch xuất hiện, thiếu chút nữa đã rung sập linh mạch điện

Linh Mạch Điện chủ cười cười, nói:

- Chuyện như vậy một năm chỉ có đếm đầu ngón tay được mấy lần, các ngươi có thể gặp được, đỏ cũng coi là vận khí tốt

Mọi người nghe vậy, cũng cười gật đầu, đúng là đối với những đại tộc thảm hậu như phù đồ cổ tộc mà nói, thần mạch đều là cực kỳ quý hiếm, nếu có thể ghi chép vào hồ sơ, những nhân viên ghi chép như bọn họ cũng được ban thưởng một ít, khiến người xung quanh hâm mộ một trận.

- Được rồi, các ngươi tiếp tục quan sát cho tốt, đừng để xảy ra lỗi

. Linh Mạch Điện chủ thấy linh mạch bia ổn định, cũng gật đầu một cái, không hề nói thêm nữa, phất phất tay định rời đi trước,

ong!

Có điều, trong khoảnh khắc hắn xoay người đi, linh mạch bia sừng sững trong đại điện chợt rung lên, một khắc sau, mọi người trong đại điện kinh hãi nhìn thấy, một cột sáng linh lực không cách nào hình dung đột nhiên bắn lên từ linh mạch bia, tựa như núi lửa.

Toàn bộ đại điện tựa như nổi lên gió bão, một số người không kịp đề phòng đã bị mạnh mẽ cuốn bay đi, toàn bộ đại điện rơi vào hỗn loạn.

Điện chủ Linh Mạch Điện mạnh mẽ xoay người, linh lực vận chuyển, chống đỡ sự trùng kích của linh quang, sau đó trợn mắt há mồm nhìn cột sáng bắn ra từ linh mạch bia.

- Linh quang mạnh như vậy? Đây rốt cục là linh mạch gì hiện thế?

. Điện chủ Linh Mạch Điện rung động không ngớt,trong phù đồ cổ tộc gần đây nhất chỉ một lần linh mạch bia có động tĩnh mạnh như thế,

chính là năm đó khi thanh diên tịnh đại nhân ra đời, bát thần mạch chấn động toàn bộ nội tộc, mà hiện giờ, điều khiến Linh Mạch Điện chủ tê dại cả da đầu chính là, động tĩnh hôm nay còn phải mạnh hơn vô số lần năm đó.

- Chẳng lẽ là cửu thần mạch trong truyền thuyết?

Vừa nghĩ tới đây, Linh Mạch Điện chủ tê dại cả da đầu, quả tim muốn nhảy cả ra ngoài, cửu thần mạch hầu như chỉ là tồn tại trong truyền thuyết, trong suốt lịch sử phù đồ cổ tộc, số lần xuất hiện của cửu thần mạch có thể đếm trên đầu ngón tay.

ầm!

Dưới ánh mắt kinh hãi của đám người Linh Mạch Điện chủ, linh quang bắn ra từ linh mạch bia ngày càng cuồng bạo, cuối cùng ầm ầm bắn nát khung đại điện, xông thẳng tới chân trời.

Động tĩnh như vậy lập tức dẫn tới vố số ánh mắt kinh nghi trong phù đồ cổ tộc.

soạt!

Mà khi linh quang xông phá đại điện,bắn lên tận trời, không gian bên cạnh Linh Mạch Điện điện chủ vặn vẹo, một bóng người già nua bước ra, con mắt chăm chú nhìn chằm chằm linh mạch bia.

- Tham kiến đại trưởng lão!

Khi Linh Mạch Điện chủ thấy vị lão nhân râu tóc bạc trắng này thì nhất thời run lên một cái, vội vàng hành đại lễ, bởi vì trước mắt chính là người nắm quyền lực cao nhất trong phù đồ cổ tộc bọn họ hiện giờ, đại trưởng lão Phù Đồ Huyền.

Trong phù đồ cổ tộc, chỉ có tộc trưởng cùng đại trưởng lão mới lấy phù đồ làm tên, những năm gần đây vị trí tộc trường phù đồ cổ tộc vẫn bỏ trống, chỉ có duy nhất đại trưởng lão mới có thể lấy phù đồ làm tên.

Đại trưởng lão phù đồ huyền chẳng qua chỉ hướng về phía Linh Mạch Điện chủ gật đầu một cái, hai mắt hừng hực nhìn chằm chằm linh mạch bia.

soạt soạt!

lúc này, không gian trong đại điện không ngừng vặn vẹo, từng bóng người đạp không bước ra, xuất hiện trong đại điện, những người này đều là trưởng lão phù đò cổ tộc, địa vị cao quý, nhưng lúc này bọn họ đều lộ vẻ mặt chấn động nhìn linh quang ngập trời đang bắn ra từ linh mạch bia.

- Đại trưởng lão, đây là...

. Có trưởng lão thấp giọng khiếp sợ nói.

Đại trưởng lão Phù đồ huyền nhìn chằm chằm linh mạch bia, ánh mắt không chớp lấy một cái, một lúc lâu sau mới chậm rãi gật đầu, nói ra từng chữ một:

- Đây là cửu thần mạch

ồn ào!

lời vừa nói ra, tất cả trưởng lão phù đồ cổ tộc tại đây đều không kìm được mà xôn xao lên tiếng, cửu thần mạch đó, đã bao nhiêu năm rồi phù đồ cổ tộc bọn họ không xuất hiện?

nhớ ngày đó bát thần mạch của thanh diên tịnh vừa ra, đã là không gì so sánh nổi, mà sau này thanh diên tịnh đúng là đã cho thấy thiên phú kinh người, cuối cùng càng là đặt chân vào Linh trận đại tông sư cảnh, dẫn đến vô số rung động.

Bát thần mạch đã kinh khủng như vậy, cửu thần mạch càng hiếm hơn thì phải mạnh đến mức nào?

Cái này nếu bồi dưỡng thật tốt, chĩ sợ phù đồ cổ tộc bọn họ sẽ lại xuất hiện một vị thánh phẩm thiên chí tôn, đối với phù đò cổ tộc bọn họ chính là tin tức không thể tốt hơn.

- Chẳng qua không biết người có cửu thần mạch này rốt cục xuất hiện ở nhất mạch nào?

Đông đảo trưởng lão ánh mắt lóe lên, trong đó một số người thuộc về 2 hệ phái thực lực mạnh nhất phù đồ cổ tộc hiện nay là huyền mạch cùng mặc mạch đã bắt đầu vội vàng dò xét, nếu người có cửu thần mạch này chỉ là tộc nhân tầm thường, vậy lập tức thu vào trong mạch của mình, cùng lắm đến lúc đó tìm một người huyết mạch chính hệ để kết hôn, dù sao, bất kể thế nào cửu thần mạch này nhất định phải nằm trong tay bọn họ.

Động tĩnh trên linh mạch bia kéo dài ước chừng một nén nhang mới tiêu tán, linh mạch bia dù ổn định lại, nhưng đại điện vẫn còn xôn xao hỗn loạn.

Cuối cùng vẫn là đại trưởng lão phù đồ huyền khôi phục tỉnh táo, ánh mắt hắn quét một vòng, trầm giọng nói:

- Lập tức tra tất cả người cỏ huyết mạch phù đò cổ tộc, phải tìm cho ra người cỏ cửu thần mạch này, mang vào nội tộc, coi là Kỳ Lân nhi* của phù đồ cổ tộc ta, cấp cho bồi dưỡng đẳng cấp cao nhất (*kỳ lân nhi - kiểu con cưng của tộc)

- Lão phu biết các ngươi cũng có tâm tư, có điều, lần này lão phu nói rõ cho các ngươi biết, nếu người nào dám quấy nhiễu chuyện này, bất kể ngươi thuộc về nhất mạch nào, lão phu cũng quyết không khoan dung!

Hắn trầm giọng quát vang, thân thể nhìn như còng còng, nhưng lúc này lại bộc phát ra uy thế cực kỳ kinh khủng, dưới uy thế này, cho dù là đông đảo trưởng lão phù đồ cổ tộc cũng rùng mình trong lòng một cái, đều cung kính chấp thuận.

sau khi chấn nhiếp mọi người một phen, đại trưởng lão phù đồ huyền mới gật đầu một cái, nói:

Lui xuống trước đi, 2 tháng sau chính là thịnh sự "Chư mạch hội võ" của phù đồ cổ tộc ta, đến lúc đó các phe siêu cấp thế lực khắp nơi trên đại thiên thế giới cũng sẽ tới xem lễ, các ngươi tổ chức cho tốt, đừng làm xấu thanh danh phù đồ cổ tộc ta" "Dạ!"

Cùng lúc khi đông đảo trưởng lão phù đồ cổ tộc chấn động vì cửu thần mạch hiện thế....

Trong một không gian giam cầm tản ra khí tức cổ xưa, một thân ảnh ôn uyển xinh đẹp lẳng lặng ngồi xếp bằng, không gian xung quanh nàng không ngừng vặn vẹo, linh quang khởi động, dường như tạo thành một tòa tọa linh trận vi diệu.

Đột nhiên, 2 mắt vốn nhắm chặt của nàng mở ra, con ngươi xưa nay vốn tĩnh lặng, giờ lại hiện lên vẻ mừng rỡ nồng đậm.

Nàng khẽ đưa tay chạm vào tim,vừa ngay lúc trước đó. nàng rõ ràng đã cảm nhận được một tia rung động xuất phát từ trung huyết mạch.

Nàng hơi cảm ứng liền phát hiện ra, đó là bát thần mạch nàng từng lưu lại trong cơ thể Mục Trần đã bị luyện hóa.

Thanh diên tịnh hơi động dung, chợt khuôn mặt của nàng hiện lên vẻ vô cùng vui mừng cùng tự hào, niềm vui ấy còn mãnh liệt hơn so với lúc nàng đạt tới đại tông sư cảnh.

- Mục Trần, con của ta, rốt cục cũng đã đạt tới bước này sao?

Nàng cười hiền dịu, sau đó lại cảm thấy nhói đau trong lòng, bởi nàng hiểu rõ, bất kể Mục Trần có thiên phú kinh người thế nào đi nữa, muốn đạt tới bước này, chắc chắn cũng phải trải qua vô số lần ma luyện giữa sinh tử.

Nàng hơi nắm chặt tay, nhỏ giọng nói:

- Nếu hài nhi của ta đã đạt đến bước này, vậy hẳn là ta cũng nên có sự chuẩn bị

Con ngươi của thanh diên tịnh hiện lên vẻ chờ mong, bởi vì nàng cỏ thể cảm nhận được, ngày mãu tử bọn họ gặp nhau đã không còn xa.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1410: Thần Mạch Chấn Huyền Thiên

Sự rung chuyển bên trong thượng cổ thiên cung kéo dài ước chừng 1 tháng thời gian mới dần dần tiêu tán...

Mà cùng với việc rung chuyển chấm dứt, bẽn trẽn đỉnh núi, chợt có ức vạn đạo ánh sáng thần thánh bắn tán loạn ra, giữa vô số đạo linh quang, một thân ảnh thon dài chậm rãi đứng lên.

Thời điểm hắn đứng dậy, trong thiên địa phảng phất như có tiếng sấm rền, một cỗ cảm giác áp bách không cách nào hình dung bao phủ ra, khiến vô số người đang tu luyện trong thiên hà run rẩy vì áp lực ấy.

Dường như nhận thấy áp bách quá mạnh mẽ, thân ảnh thon dài kia vung tay áo lên, ánh sáng co rút lại, cuối cùng hoàn toàn thu vào trong thân thể hắn, luồng áp bách kinh khủng đó cũng theo đó mà tiêu tán đi.

Linh quang tản đi, lộ ra thân thể cao ráo của Mục Trần, khuôn mặt tuấn dật, hai con ngươi đen nhánh, thâm thúy như tinh không, sâu không lường được.

Cách đó trăm trượng, sắc mặt Huyền Thiên Lão Tổ có chút phức tạp nhìn Mục Trần vừa hiện thân, trong mắt vẫn còn sót lại chút kinh hãi, một lúc lâu sau mới thở dài một cái, nói: "Không ngờ phủ chủ lại có cửu thần mạch trong truyền thuyết, không trách mới chừng ấy tuổi đã có thể đặt chân vào thiên chí tôn cảnh".

Trong lời nói của hắn tràn đầy vẻ hâm mộ không cần che giấu, bởi vì hắn hiểu rõ thần mạch tượng trưng cho cái gì...

Mục Trần nghe vậy, chỉ cười một tiếng, hắn nhìn Huyền Thiên Lão Tổ thật sâu, nói: "Chuyện này mong rằng huyền thiên trường lão giúp ta giữ bí mật một chút"

Huyền Thiên Lão Tổ này trước kia rõ ràng cũng có qua lại với người trong phù đồ cổ tộc, nếu truyền tin tức này ra thì ngược lại sẽ khiến Mục Trần thiếu đi một con bài chưa lật.

Huyền Thiên Lão Tổ nghe vậy, nghiêm mặt nói: "Xin phủ chủ yên tâm, hôm nay lão phu đã là trưởng lão mục phủ, tự nhiên sẽ không làm chuyện bất lợi với phủ chủ"

Đối với thái độ của Huyền Thiên Lão Tổ, Mục Trần lại là có chút kinh ngạc, mặc dù hắn đã thu phục huyền thiên, uy hiếp hắn trở thành trường lão mục phủ, nhưng hiển nhiên Huyền Thiên Lão Tổ đa phần là không tình nguyện, cho nên cũng chẳng mấy cung kính đối với hắn, nhưng hiện giờ, biểu hiện này cũng đúng là có chút giống trưởng lão chân chính của Mục phủ.

Làm như nhận ra sự kinh ngạc của Mục Trần, Huyền Thiên Lão Tổ lúng túng cười một tiếng, lúc trước mặc dù hắn có chút kiêng kỵ với Mục Trần, nhưng còn xa mới tới mức kính sợ, nhưng hiện giờ sau khi phát hiện Mục Trần có thần mạch, hắn đã thật sự bị chấn nhiếp.

Có thần mạch cao cấp bực này, Mục Trần tương lai rất có thể sẽ đạt tới tầng thử đỉnh phong Thánh Phẩm Thiên Chí tôn, mà việc kính sợ đối với một vị thánh phẩm thiên chí tôn tương lai cũng không coi là mất mặt

gì-

"Haha, không biết lần này phủ chủ diễn biến ra linh mạch thần thông gì?". Huyền Thiên Lão Tổ chăm chú nhìn Mục Trần, hiển nhiên là cực kỳ tò mò với linh mạch thần thông của hắn.

Mục Trần thấy vậy, khẽ mỉm cười, đưa ngón tay ra, nhẹ nhàng điểm một cái.

Cùng với việc ngón tay điểm xuống, trên đầu ngón tay có một ngọn lửa màu tím hiện lên, sau đó thổi tới Huyền Thiên Lão Tổ.

Nhìn thấy tử sắc hỏa diễm bay tới, Huyền Thiên Lão Tổ cũng không dám chậm trễ, vì hắn có thể cảm giác được, tử sắc hỏa diễm này ẩn chứa một khí túc nguy hiểm, lúc này thân thể run lên, tạo thành một màn hào quang linh lực hùng hậu quanh thân.

Màn hào quang giống như thực chất, lực phòng ngự kinh người, coi như là một kích của linh phẩm thiên chí tôn cũng có thể hơi ngăn cản.

Tử sắc hỏa diễm nhẹ nhàng rơi xuống, trong nháy mắt khi tiếp xúc với hào quang linh lực thì liền giống như gặp rơm khô, tử sắc hỏa diễm đột nhiên bùng cháy, hóa thành một đoàn lửa lớn, bao trùm lấy màn hào quang.

Mà dưới sự thiêu đốt của ngọn lửa, màn hào quang phòng ngự kinh người này nhanh chóng bị tan rã, tử hỏa bộc phát cuồng mãnh, giống như giòi bọ trong xương, bao trùm lẩy Huyền Thiên Lão Tổ.

Một màn này khiến cho Huyền Thiên Lão Tổ kinh hãi thất sắc, hiển nhiên không ngờ tới, phòng ngự của mình không chỉ không ngăn cản được lửa, ngược lại còn khiến tử hỏa càng thêm mạnh mẽ.

Hít.

Nhìn thấy tử hỏa gào thét tới, hắn vội vàng há mồm, một đợt triều tịch linh lực vô cùng khổng lồ cuốn ra, mỗi giọt linh lực trong đó đều nặng tựa vạn cân, bởi vì mỗi một giọt đều là từ linh lực vô cùng thuần khiết biến thành, triều tịch này quét ra, vạn trọng sơn mạch cũng sẽ bị san thành bình địa.

linh lực triều tịch vô cùng hùng hậu cùng tử hỏa va vào nhau, nhất thời bộc phát ra tiếng xèo xèo chói tai, vậy mà khiến Huyền Thiên Lão Tổ kinh hãi là, ngọn lửa màu tìm nhìn như nhỏ bé ấy, dưới sự càn quét

của linh lực triều tịch thì càng trờ nên mạnh mẽ, cuối cùng, từ một đốm tử viêm hóa thành đại hỏa ngập trời, hỏa hoạn bao trùm xuống.

"Đây rốt cục là loại lửa gì? Lại bá đạo như thế!"

Sắc mặt Huyền Thiên Lão Tổ ngưng trọng, trong mắt mơ hồ hiện ra một tia kinh hãi, hắn có thể cảm giác được, thế công ẩn chứa mênh mông linh lực mà hắn thi triển ra không chỉ không dập tắt được tử viêm, ngược lại lại giống như tưới thêm dầu vào lửa, khiến nó bùng phát mạnh mẽ.

Hiển nhiên, tử viêm này có năng lực đáng sợ : thôn phệ linh lực, tự nuôi lớn bản thân.

Như thế mà nói, tử viêm này có thể nói là quỷ dị, thời điểm đối chiến một khi bị dây dưa thì cũng không biết tốn bao nhiêu tinh lực cùng công sức mới có thể giải quyết được.

Thời điểm tử viêm bao trùm lấy Huyền Thiên Lão Tổ, Mục Trần mới khẽ động miệng, tử viêm cuốn trở về, hóa thành dòng lũ tràn vào trong miệng của hắn, nuốt vào trong bụng.

"Hả?"

Tử viêm vào cơ thể, thần sắc Mục Trần chợt động, bởi vì hắn phát hiện, sau khi tử viêm tiêu tán đi, vẫn còn một luồng linh lực tinh thuần chảy ra, dung nhập vào trong cơ thể hắn.

"Không ngờ tử viêm này còn có thể cắn nuốt linh lực, trả về cho chủ". Mục Trần cười cười, tử viêm này đúng là rất bất phàm, không hổ là linh mạch thần thông diễn biến ra từ bát thần mạch"

"Phủ chủ, ngọn lửa này rốt cục lai lịch thế nào?" Huyền Thiên Lão Tổ cùng đã phục hồi tinh thần lại, không nhị được sợ hãi lên tiếng hỏi.

"Ngọn lửa này chính là linh mạch thần thông của ta,ta gọi là Thôn Linh Tử viêm" Mục Trần cười cười nói.

"Thôn linh tử viêm sao? Đúng là danh xứng với thực". Huyền Thiên Lão Tổ gật đầu liên tục, trong mắt có vẻ kiêng kỵ nồng nạc, lúc trước nếu không phải Mục Trần thu hồi lại, hôm nay sợ rằng hắn sẽ bị tử viêm này làm cho cực kỳ chật vật.

"Không hổ là cửu thần mạch, linh mạch thần thông diễn biến ra đúng là bất phàm"

Mục Trần nghe vậy, thần sắc hơi động, nhưng cũng chỉ cười cười, cũng không nói nhiều, bởi vì thôn linh tử viêm này thật ra chỉ là linh mạch thần thông diễn biến ra sau khi hắn luyện hóa bát thần mạch mà thôi, còn linh mạch thần thông của cửu thần mạch, hắn cũng không biểu diễn ra.

Hiện giờ Huyền Thiên Lão Tổ này mới chỉ vừa mới quy phụ, không cần thiết phải cho hắn biết tất cả các lá bài tầy.

Soạt!

Trong lúc Mục Trần cùng Huyền Thiên Lão Tổ nói chuyện với nhau, nơi xa chợt có từng đạo lưu quang bắn tới, cuối cùng đáp xuống đỉnh núi, chính là đám Mục phủ cao tầng mạn đà la, linh khê...

Khi bọn họ thấy Mục Trần bình yên vô sự thì mới thở phào nhẹ nhõm, hiển nhiên trong khoảng thời gian này, bọn họ lúc nào cũng chú ý đến việc thiên địa rung chuyển trong thượng cổ thiên cung do Mục Trần gây ra.

Mục Trần thấy bọn họ đến, cũng cười một tiếng, sau đó chỉ vào Huyền Thiên Lão Tổ, nói : "Bắt đầu từ hôm nay, vị này chính là trưởng lão thứ nhất của Mục phủ ta, thời điểm nếu ta không có ở đây, Mục phủ sẽ do huyền thiên trưởng lão trấn giữ bảo vệ, còn ân oán trước kia, mọi người cũng xóa bỏ đi"

Trong một tháng Mục Trần tu luyện này, đám người mạn đà la , linh khẽ cũng không phải lần đầu tiên thấy Huyền Thiên Lão Tổ hộ pháp ở

đây, cho nên tất cả đã sớm chuẩn bị tâm tư, lúc này đều hướng về phía Huyền Thiên Lão Tổ gật đầu một cái.

Tuy nói trước đây hai bên có chút ân oán, nhưng nếu có thể có thêm một vị thiên chí tôn trấn giữ, đối với sự an toàn của mục phủ mà nói thì đúng là cực kỳ trọng yếu.

"Chuyện trước kia là lão phu lỗ mãng, mong rằng chư vị bỏ qua cho". Huyền Thiên Lão Tổ lúng túng cười một tiếng, ngoài dự đoán của mọi người là tư thái cũng tỏ ra hơi thấp, cũng không có một chút nào ngạo khí của thiên chí tôn.

Mà đối với sự áy náy của Huyền Thiên Lão Tổ, đám người mạn đà la đều giật mình, cảm thấy có chút ngoài ý muốn, dù sao bọn họ cũng hiểu rất rõ chênh lệch giữa mình và thiên chí tôn, sở dĩ Huyền Thiên Lão Tổ chịu khuất mình làm trưởng lão mục phủ bọn họ chủ yếu là do sự tồn tại của Mục Trần, còn đối với bọn họ thì sợ rằng quá nửa là thấy không vừa mắt.

Trong lúc bọn họ đang cảm thấy kinh dị trong lòng,nội tâm Huyền Thiên Lão Tổ cũng bất đắc dĩ cười khổ, nếu như không phải là phát hiện Mục Trần có cửu thần mạch thì hắn cũng không muốn lộ vẻ hữu hảo gì với những người này, nhưng hiện giờ xem ra, Mục Trần tiền đồ không thể đo đếm, không chừng có thể bước vào thánh phẩm thiên chí tôn, mà tầng thứ cường giả đỉnh phong ấy hắn không đắc tội nổi...

Mà khi Huyền Thiên Lão Tổ khiên tốn cùng hạ thái độ, đông đảo cao tầng Mục phủ đều cảm thấy được sủng ái mà lo sợ, dù sao thường ngày, thiên chí tôn cao cao tại thượng, ở đâu ra sẽ nói chuyện với bọn họ như vậy, vì thế cho nên, nhất thời không khí hai bên lại nhanh chóng hòa hoãn xuống.

Mục Trần thấy vậy cũng khẽ mỉm cười, mặc dù hắn biết đây là Huyền Thiên Lão Tổ diễn cho hắn nhìn, nhưng chút thức thời này cũng đủ làm hắn hài lòng.

Trong lúc không khí mọi người đang hòa hoãn, Linh khê tới gần, mắt sáng long lanh nhìn về Mục Trần, nhẹ giọng nói: "Trong khoảng thời gian này ta đã nghe ngóng, một vài siêu cấp thế lực đã nhận được thư mời của phù đồ cổ tộc, nếu ta đoán không sai thì "Chư mạch hội võ" của phù đồ cổ tộc đã sắp bắt đầu..."

"Chư mạch hội võ?". Thần sắc Mục Trần hơi động, trước khi bế quan, hắn đã dặn dò linh khê chú ý tới động tĩnh của phù đồ cổ tộc hơn một chút.

"Đó là thịnh sự 10 năm 1 lần của phù đồ cổ tộc, vô cùng trọng yếu, cho nên bọn họ cũng sẽ mời một vài siêu cấp thế lực tới xem lễ"

Mục Trần khẽ gật đầu, lần này hắn tới phù đồ cổ tộc chủ yếu là vì cứu mẫu thân ra, mà thời điểm thế cục càng long trọng thế này, đối với hắn mà nói mới là tốt nhất.

Dĩ nhiên, phù đồ cổ tộc dù sao cũng là cổ tộc nội tình thâm sâu, dù hiện giờ hắn đã bước vào thiên chí tôn cảnh, nhưng vẫn phải chuẩn bị cùng tính toán một phen.

Mục Trần ngẩng đầu, nhìn tầng mây cuồn cuộn nơi xa xôi, cuối cùng từ từ nhắm hai mắt lại.

"Phù đồ cổ tộc, các ngươi tìm ta nhiều năm như vậy, lần này, chúng ta hãy triệt để đấu một trận đi..."

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1411: Phù Đồ Thành

Sau nửa tháng, bên ngoài đại điện MỤc phủ, đông đảo cao tầng Mục phủ đã tụ tập ở đây.

Mục Trần đứng chắp tay, một lúc lâu sau mới xoay người lại,nhìn Mạn đà la cùng huyền thiên lão tổ phía trước đám cao tầng mục phủ

"Lần này, sau khi ta đi, Mục phủ vẫn do Mạn đà la trông coi, còn nếu có ngoại địch tới phạm, đến lúc đó có lẽ phải phiền huyền thiên trưởng lão xuất thủ một chút." Mục Trần hướng về 2 người, mỉm cười nói.

Huyền thiên lão tổ cười chắp tay, nói: "Phủ chủ yên tâm, nếu hiện giờ lão phu đã là trưởng lão Mục phủ, vậy dĩ nhiên sẽ có trách nhiệm"

Mạn đà la cũng khẽ gật đầu, đôi mắt to sáng ngời nhìn Mục Trần, thấp giọng nói: "Ngươi phải cẩn thận hơn"

Mặc dù hiện giờ Mục Trần đã bước vào thiên chí tôn, cho dù là nàng cũng chỉ có thể ngước nhìn lên, nhưng nàng biết mục đích chuyến đi lần này của Mục Trần, đó là một trong ngũ đại cổ tộc trên đại thiên thế giới, Phù đồ cổ tộc.

Cổ tộc bực này, nội tình thâm sâu không cách nào tưởng tượng, đối mặt với con quát vật khổng lồ bực này, dù là thiên chí tôn bình thường cũng sẽ duy trì sự kiêng kỵ nồng nặc.

Mục Trần gật đầu một cái, cười nói: "Yên tâm, ta tự có phân tấc"

Hắn làm sao lại không biết phù đồ cổ tộc cường hãn, nhưng mà lần này làm việc, hắn cũng đã có tính toán riêng.

"Đi thôi"

Thấy mọi chuyện đã bàn giao xong, Mục Trần cũng không kéo dài thêm, xoay người lại, nói với 2 người linh khê và long tượng, bọn họ đều đã ở trong phù đồ cổ tộc một đoạn thời gian, mang bọn họ theo tất nhiên có thời điểm sẽ bớt phiền toái.

Linh khê cùng long tượng nghe vậy, cũng gật đầu một cái.

Mục Trần đi tới truyền tống linh trận phía trước đại điện, Linh khê, long tượng theo sau, 3 người đứng trong đó, ánh sáng linh lực bàng bạc từ từ hội tụ.

Linh quang tràn ngập trong mắt, Mục Trần ngẩng đầu nhìn không gian xa xôi, lẩm bẩm nói : "Phù đồ cổ tôc, ta tới đây"

Từ ngày bước chân ra khỏi bắc linh cảnh, hắn chính là vì một ngày hôm nay mà cố gắng, vì thế mà bỏ ra không biết bao nhiêu gian khổ, trải qua bao nhiêu sinh tử ma luyện.

Nhưng mà, cuối cùng những sinh tử ma luyện kia cũng đã có thu hoạch, năm đó, thiếu niên non nớt đi ra khỏi bắc linh cảnh, hôm nay đã đặt chân tới thiên chí tôn, bước chân vào tầng thứ tột cùng trên đại thiên thế giới này.

Mà những ân ân oán oán những năm qua, hiện giờ hắn cũng muốn kết thúc.

Linh quang sáng chói bao phủ, mà thân ảnh của 3 người Mục Trần cũng trong thoáng chốc, biến mất bên trong truyền tống linh trận.

Phù đồ đại lục, một trong siêu cấp đại lục của đại thiên thế giới.

Là một siêu cấp đại lục, đáng lẽ là thế lực nhiều như mây, đếm không xuể, nhưng mà nơi này, toàn bộ phù đồ đại lục chỉ có một thế lực duy nhất, đó chính là phù đồ cổ tộc.

Đặt tên đại lục là PHÙ đồ, vậy có thể thấy, phù đồ cổ tộc đã coi tòa đại lục bát ngát vô tận này là đất của mình, nhưng mà, hành động bá đạo bực này cũng không dẫn tới bất cứ sự bất mãn nào.

Bởi vì bọn họ là Phù đồ cổ tộc, một trong những siêu cấp thế lực nội tình cổ xưa nhất trên đại thiên thế giới, bọn họ có tất cả tư cách cùng thực lực của một phuvvong siêu cấp thế lực.

Ở vị trí trung ương của Phù Đồ đại lục, có một tòa thành thị nguy nga hùng vĩ đứng sừng sững, tòa thành này tên là Phù đồ thành, chính là tâm điểm của cả tòa đại lục này.

Là thành thị trung ương của phù đồ đại lục, Phù đồ thành cho tới giờ cũng không thiếu nhân khí, có điều trong mấy ngày gần đây, nhân khí của tòa thành thị này lại đạt tới đỉnh điểm trong suốt 10 năm qua.

Bởi vì trong khoảng thời gian này, các phe siêu cấp thế lực đều chạy tới đây, muốn quan lễ thịnh sự của Phù đồ cổ tộc : "Chư mạch hội võ"

Trong phù đồ thành, có một tòa sơn nhạc hùng vĩ đứng thẳng, bên trên sơn nhạc, có một quảng trường lớn vô cùng, mà lúc này, bên trên quảng trường không ngừng có từng đạo quang ảnh từ trên trời đáp xuống, náo nhiệt phi thường.

"không hổ là phù đồ cổ tộc, có lực hiệu triệu bực này, thật là không gì sánh nổi". Lúc này, ở chỗ ranh giới của quảng trường có 3 bóng người đang đứng, thanh niên tuấn dật đứng đầu nhìn một màn này, cười nhạt nói.

Ba người này, chính là Mục Trần, linh khê, long tượng, bọn họ đã tốn chừng hơn nửa tháng thời gian từ thiên la đại lục chạy tới đây.

Mà lúc này, Mục Trần cũng đang cảm thán, bởi vì hắn phát hiện, hầu như bên trong mỗi nhóm người từng trên trời giáng xuống, đều sẽ có một luồng dao động vĩ ngạn khiến thiên địa rung chuyển.

Người có dao động bực này, không ngoại lệ, đều là thiên chí tôn.

ở những địa phương khác, thiên chí tôn đều đủ xưng bá một phương, nhưng đến nơi này lại tỏ ra có chút bình thường.

"Có thể được phù đồ cổ tộc mời tới, hầu như đều là siêu cấp thế lực đứng đẩu đại thiên thế giới, mà cũng không thiếu những siêu cấp thế lực có thực lực hơi yếu một chút, đều tự mình tới, muốn đặt quan hệ giao hảo với Phù đồ cổ tộc". Linh khê nhẹ giọng nói.

"Sợ rằng mục phủ chúng ta cũng coi là loại siêu cấp thế lực có thực lực hơi yếu đi". Mục Trần cười cười, mục phủ bọn họ vì có sự tồn tại của hắn nên mới có thể tiến thân vào hàng ngũ siêu cấp thế lực, nếu nói về nội tình thì sợ rằng còn yếu hơn không ít siêu cấp thế lực ở đây.

Long tượng hừ lạnh một tiếng, nóiNếu chủ mẫu đi ra, mục phủ chúng ta có thể so với thánh phẩm thiên chí tôn, dõi mắt đông đảo siêu cấp thế lực trên đại thiên thế giới, đó cũng là tầng thứ hàng đầu"

Mục Trần cười lắc đầu một cái, sau đó ngẩng đầu nhìn bầu trời bên trên tòa sơn nhạc hùng vĩ này, nơi đó có một cánh cửa không gian to lớn, bên trong cánh cửa không gian đó chính là Phù Đồ Giới, đồng thời cũng lả nơi ở của tông tộc.

Đó mới là nòng cốt của Phù đồ cổ tộc.

Toàn bộ tộc nhân trên phù đồ đại lục cũng chỉ có thể coi là phân tộc, cho nên không biết bao nhiêu người của phân tộc sứt đầu mẻ trán cũng muốn được tiến vào phù đồ giới, có được thân phận tông tộc.

Bên ngoài không gian đại môn, cỏ thể thấy từng chiếc linh thuyền khổng lồ không ngừng xuyên qua lạl giữa 2 giới, mà thỉnh thoảng cũng sẽ đáp xuống quàng trường to lớn này, đón một vài tân khách bay đi phù đồ giới (cảnh này làm ta nhớ tới lúc viêm lần đầu đến nhà vợ).

Không gian đại môn này có đại trận bảo vệ, duy chỉ có Linh thuyền của phù đồ cổ tộc mới có thể tiến vào, nếu không, cho dù là thiên chí tôn cũng không thể xông vào.

"Cái Đại môn phù đồ cổ tộc này, ngưỡng cửa cũng không phải thấp". Linh khê quét mắt một lần, nhíu mày nói.

Bởi vì dựa theo quy của của Phù đồ cồ tộc, những linh thuyền này chỉ tiếp đón trước những siêu cấp thế lực có thiếp mời, mà những siêu cấp thế lực không có thiếp mời như bọn họ hiển nhiên cũng chỉ có thể đợi đến sau cùng.

Cách làm này tuy có khiến một vài siêu cấp thế lực tự tới có chút bất mãn, nhưng cũng chỉ có thể đè những khó chịu này ở trong lòng.

"Vậy thì chờ đi, chúng ta cũng không tới để đem quà tặng bọn họ, nếu để bọn họ biết thân phận thì chỉ sợ ngay cả giới môn này cũng không vào được". Mục Trần cười nhạt, thần sắc bình tĩnh, chỉ lả con ngươi đen nhánh nhìn chằm chằm không gian đại môn, trong mắt hiện lên vẻ lạnh lùng.

"Thiếu chủ, chúng ta tới phù đồ cổ tộc thế này liệu có ổn không?". Bên cạnh, long tượng hơi do dự, có chút lo lắng nói, dù sao hắn cũng biết thái độ của Phù đồ cổ tộc đối với Mục Trần, nếu phát hiện ra thân phận của hắn, bằng vào thực lực của Phù đồ cổ tộc, cho dù Mục Trần có bước chân vào thiên chí tôn cảnh, sợ rằng cũng không chạy thoát.

Mục Trần nghe vậy, khẽ mỉm cười, nói: "Yên tâm đi, ta không phải đến để chui đầu vào lưới"

Nhìn thái độ ung dung của Mục Trần, long tượng cũng hơi thờ phào một cái, hắn biết tính cách của Mục Trần, nếu không có chuẩn bị thì chắc chắn sẽ không dễ dàng dấn thân vào nơi nguy hiểm.

Mà trong lúc bọn họ đang nói chuyện, chợt bầu trời xa xăm có lưu quang cuồn cuộn tới, cuối cùng có mấy đạo quang ảnh từ trên trời giáng

xuống, dưới đông đảo ánh mắt chăm chú, rơi xuống quảng trường.

Ánh sáng tản đi, chỉ thấy một đạo thân ảnh xinh đẹp đi đầu xuất hiện trước mắt mọi người, trong nháy mắt dẫn đến không ít ánh mắt kinh diễm bắn tới.

Thân ảnh xinh đẹp này một thân váy dài đỏ tươi, ôm sát lấy thân thể mềm mại lả lướt, tôn lên vóc dáng hoàn mỹ, thiêu đốt ánh mắt người nhìn, đặc biệt là khuôn mặt yêu mị,khi sóng mắt lưu chuyển dường như tản ra đủ loại mị hoặc, khiến lòng người rung động.

Chỉ là, mặc dù dung nhan yêu mị, nhưng đôi mắt phượng của nàng lại có vẻ lạnh như băng, cái vẻ đẹp yêu mị cùng lạnh lùng đó kết hợp lại lại có một dạng phong tình đặc biệt.

Cô gái xinh đẹp như vậy, cho dù là những thiên chí tôn đã già dặn sự đời cũng không kìm được ánh mắt mà nhìn mấy lần.

Nhưng mà, khi ánh mắt của bọn họ nhìn thấy hoa văn hỏa diễm hừng hực trên quần áo của thân ảnh xinh đẹp kia thì thần sắc rùng mình một cái, kín đáo thu hồi ánh mắt.

Bởi vì trên đại thiên thế giới này, hỏa diễm đồ văn kia đại biểu cho một phương siêu cấp thế lực đứng đầu mà ngay cả phù đồ cổ tộc cũng không dám coi nhe.

Vô tận hỏa vực.

"Không ngờ ngay cả vô tận hỏa vực cũng phái người tới, trước kia bọn họ từ lâu đã không tham gia Chư mạch hội vũ của phù đồ cổ tộc rồi, chẳng biết vì sao lần này lạl tới?" Một số người lặng lẽ nói nhỏ.

Đối với tất cả các ánh mắt đang hội tụ, thân ảnh váy đỏ xinh đẹp kia cũng không để ý chút nào, chẳng qua chỉ đem người trực tiếp hướng về phía giữa quảng trường.

Mà nơi đó, chấp sự đón khách của Phù đồ cổ tộc cũng đã phát hiện ra nàng, lúc này hơi biến sắc, lập tức thu lại khí thế ngạo nghễ lúc trước đối đãi với những người khác, thay vào đó lả khuôn mặt tươi cười, vội vàng tới đó.

Có điều, trong lúc sắp chạm mặt, cô gái váy đỏ kia đưa mắt phượng lạnh lùng quét qua đám người, bỗng dưng dừng mắt lại, sau đó, mọi người liền nhìn thấy, trên khuôn mặt lãnh lẽo như băng chợt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Ngay sau đó, mọi người nhìn thấy, cô gái váy đỏ kia bỏ qua phù đồ chấp sự, đi dọc theo quảng trường, cuối cùng dừng lại trước mặt một thanh niên tuấn dật.

"Mục Trần, quả nhiên là ngươi tới"

Mục Trần nhìn cô gái yêu mị mà lạnh lùng trước mắt, trên mặt cũng hiện ra một nụ cười từ nội tâm, nói: "Tiêu tiêu, đã lâu không gặp"

Người trước mắt rõ ràng chính là Tiêu tiêu đã lâu không thấy, hiển nhiên lần này nàng đại diện cho vô tận hỏa vực tới.

Nhìn thấy Mục Trần, vẻ mặt xưa nay lạnh như băng của tiêu tiêu cũng trẻ nơi nhu hòa sinh động hơn nhiều, nàng hé miệng cười một tiếng, sau đó tránh ra một bước, lộ ra người phía sau nàng.

Đó là một vị lão nhân áo bào trắng, tay áo phiêu phiêu, khuôn mặt già nua, lộ ra vẻ hiền hòa dị thường, hai mắt thâm thúy tản ra sự cơ trí, tựa như trải qua tang thương.

Tiêu tiêu kéo cánh tay của lão nhân, hướng về phía Mục Trần thản nhiên cười một tiếng, nói: "Mục Trần, đây chính là sư công của ta, là lão sư của cha ta đó"

Mục Trần nghe vậy, trong lòng nhất thời rung lên, có chút chấn động nhìn lão nhân vẻ mặt hiền hòa phía trước, vị viêm đế danh chấn đại thiên

thế giới, khiến vô số cường giả kính ngưỡng khảm phục, lại là đệ tử do lão nhân này bồi dưỡng ra?!

Trong lòng hắn chấn động, thần sắc cũng một mảnh ngưng trọng, sau đó hướng về phía lão nhân trịnh trọng thi lễ.

"Vãn bối Mục Trần, ra mắt tiền bối"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1412: Ma Ha U

"Vãn bối Mục Trần, ra mắt tiền bối"

Đối mặt với lão nhân vẻ mặt hiền lành này, Mục Trần cũng không dám chậm trễ chút nào, ôm quyền hành lễ, thần sắc trịnh trọng, có thể bồi dưỡng ra nhân vật tuyệt thế như viêm đế, có thể thấy được lão nhân trước mắt này rốt cục bất phàm đến mức nào.

"haha, lão phu Dược trần, nói lại thì cũng có duyên với tiểu hữu, trong tên đều có một chữ trần".

Lão nhân tóc trắng trước mắt thấy Mục Trần cung kính như vậy thì cũng cười ôn hòa một tiếng, sau đó quan sát trên dưới, cười nói: "Thiên chí tôn tuổi tác như thế, cũng coi như người đầu tiên lão phu gặp những năm qua, khó trách tiêu viêm thường nói, ngươi không phải người phàm"

"Viêm đế tiền bối quá khen rồi". Mục Trần khẽ mỉm cười, thần sắc khiêm tốn, cũng không có vẻ khinh cuồng ngạo khí của người trẻ tuổi.

Hắn nhìn dược trần trước mặt một cái, mặc dù vị lão nhân này nhìn qua hết sức già nua, nhưng Mục Trần cũng có thể mơ hồ cảm giác được một tia áp bách như có như không, hiển nhiên, vị lão nhân trước mắt này hắn cũng là một vị tiên phẩm thiên chí tôn thứ thiệt.

So với linh phẩm thiên chí tôn như hắn, hiển nhiên còn cao hơn một bậc.

Nhưng cái này cũng không có ngoài ý Mục Trần, có thể trờ thành lão sư của Viêm đế, hơn nữa cósiêu cấp thể lực như vô tận hỏa vực chèo

chống, vị lão nhân này có thể đạt tới thực lực tiên phẩm thiên chí tôn cũng lả bình thường.

Cho nên, thay vì tìm hiểu thực lực vị dược trần tiền bối này, Mục Trần vẫn là tò mò hơn đối với Tiêu Tiêu bên cạnh, bởi vì hắn có thể nhận ra được, trên cơ thể Tiêu Tiêu cũng tản ra dao động cực kỳ cường đại, thậm chí không yếu hơn hắn.

"Ngươi cũng bước vào thiên chí tôn?". Mục Trần nhìn chằm chằm Tiêu Tiêu, có chút kinh dị nói.

Thời điểm lần trước gặp nhau, Tiêu Tiêu dù mạnh hơn so với hắn một chút, nhưng hiển nhiên khoảng cách tới thiên chí tôn còn cực kỳ xa xôi. mà Mục Trần cỏ thể hoàn thành bước đột phá này, thật không biết đã trải qua bao nhiêu cơ duyên to bằng trời, thế mà Tiêu Tiêu cũng có thể vượt qua, đây chính là chuyện khiến hắn ngoài ý.

"Thế nào? chỉ cho phép thiên hạ mình ngươi là thiên tài sao?" Tiêu Tiêu nghe vậy thì đôi mắt đẹp khẽ trừng, hừ nhẹ.

Mục Trần lúng túng cười một tiếng, Dược trần bên cạnh lại cười ha ha, nói: "Nếu nói về thời gian tu luyện thì Tiêu Tiêu phải gấp mười mấy lần so với ngươi, nhưng vì lý do thể chất, trước kia cứ cách một quãng thời gian thì lại rơi vào ngủ say, mỗi lần sau khi ngủ say thực lực lạl tăng lên, trước đó nàng ngủ say một năm, đến khi thức tỉnh đã bước vào thiên chí tôn rồi"

Mục Trần nghe xong, sợ hãi than không dứt, ánh mắt cổ quái nhìn Tiêu Tiêu, không ngờ trên thế giới này còn có chuyện tốt lành như thế, một giấc ngủ dậy là có thể bước vào thiên chí tôn, đây quả thật là chưa từng nghe qua.

Suy nghĩ lại thì , so với phương thức đột phá của nàng mà nói,cái loại phương thức đột phá phải trải qua sinh tử mới may mắn vượt qua của hắn thật đúng làm lòng người thấy chua sót.

"Ngươi nhìn cái gì!". Thấy ánh mắt cổ quái của Mục Trần, dù lả Tiêu Tiêu vốn lạnh lùng cũng cười đỏ ửng mặt, có chút xấu hổ nói.

Mục Trần cười khan 2 tiếng, vội vàng thu hồi ánh mắt, sau đó giới thiêu linh khê cùng long tượng sau lưng một chút.

Mà giữa lúc không khí 2 bên đang sôi nỗi, trên quảng trường, không ít siêu cấp thế lực đều dùng ánh mắt có chút kỳ lạ nhìn chằm chằm đám người Mục Trần, hiển nhiên lả đang suy đoán thân phận của bọn họ, dù sao, có thể khiến người của vô tận hỏa vực đối đãi như vậy, hắn cũng không phải nhân vật bình thường.

soạt!

Nhưng mà, trong lúc đông đảo siêu cấp thế lực đang suy đoán thân phận của đám người Mục Trần, xa xăm trên bầu trời, lại có từng tiếng xé gió nữa vang lên, mười mấy đạo quang ảnh từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đáp xuống giữa quảng trường.

Mười mấy đạo nhân ảnh này vừa xuất hiện, nhất thời có một cỗ uy thế tràn ngập ra, khiến cho quảng trường vốn ồn ào huyên náo chợt trở nên yên tĩnh trong chớp mắt.

Lúc này, đông đảo ánh mắt bắt đẩu quét tới.

Chỉ thấy, vừa tới ước chừng khoảng mười mấy người, người đứng đầu là một vị nam tử vóc người cao ngất, khí thế như rồng, hắn mặc trường bào đen trắng xen nhau (chắc kẻ caro hoặc áo tù), khí độ tôn quý, đặc biệt là đôi con ngươi cũng là một đen một trắng, cực kỳ thần dị.

Mà khi đông đảo ánh mắt trên quảng trường nhìn thấy đoàn người này, đặc biệt là hắc bạch trường bào thì nhất thời có tiếng kinh ngạc lặng lẽ vang lên : "Thì ra là người của Ma Ha cổ tộc, khó trách khí thế hoành tráng như vậy"

Ma Ha cổ tộc, cũng là một trong ngũ đại cổ tộc trên đại thiên thế giới.

Đối với đông đảo ánh mắt kính sợ trên quảng trường, nam tử hắc bạch song đồng kia cũng không để ý tới chút nào, bộ dáng giống như là đế vương xuất hành vậy.

Mà những chấp sự đón khách của Phù đồ cổ tộc thấy vậy cũng vội vàng nghênh đón, phất tay một cái, trên bầu trời xa xăm liền có một chiếc Linh Thuyền cao cấp sang trọng nhất đáp xuống.

Linh thuyền sang trọng cấp bậc này, chỉ có khách nhân tôn quý nhất mới có thể hưởng thụ.

"Ma Ha cổ tộc sao?".

Mà lúc này, Mục Trần cũng dùng ánh mắt kỳ dị nhìn chằm chằm đoàn người khí thế ngập trời này, ánh mắt lóe lên, bởi vì hắn vừa nhớ, dường như Thể Hoàn Chỉnh của Vạn cổ Bất Hủ Thân chính là đang được Ma Ha cổ tộc này trông giữ.

Hiện giờ "Bất Hủ Kim Thân" của hắn đã đại thành, cho nên tương lai chắc chắn hắn sẽ đi tới Ma Ha cổ tộc, đề Bất Hủ Kim Thân của hắn hoàn thành bước tiến hóa cuối cùng, trở thành Vạn cổ Bất Hủ Thân chân chính.

"Hả?"

Mà trong khi những ý nghĩ này thoáng qua trong đầu Mục Trần, trong lòng hắn chợt động, hắn cảm giác được, trong thân thể có ánh sáng tử kim khởi động, bất hủ kim thân lại có dấu hiện sắp ngưng hiện ra.

Biến cố này khiến hắn cả kinh, vội vàng áp chế lại, sau đó thần sắc của hắn dần dần có chút ngưng trọng nhìn về phía nam tử có hắc bạch song đồng.

Bởi vì hắn nhận ra, động tĩnh bất thường của bất hủ kim thân đến từ người này.

Mà cũng trong lúc đó, Hắc Bạch song đồng nam tử sắc mặt vốn hờ hững dường như cũng nhận ra điều gì, bước chân bỗng nhiên dừng lại, 2 mắt đen trắng đột nhiên hướng về phía Mục Trần.

Ánh mắt 2 người đụng nhau, khí huyết trong cơ thể đều chấn động một cái.

Mục Trần híp 2 mắt lại, ánh mắt trở nên ngưng trọng, bởi vì lúc này hắn cảm thấy trong cơ thể hắc bạch song đồng nam tử phát ra một tia địch ý lạnh lẽo.

"Người này cũng tu thành Bất Hủ Kim Thản?". Mục Trần hơi chút chấn động, bởi dị động giữa 2 người lúc trước hiển nhiên là vì cả 2 người đều tu luyện chí tôn pháp thân giống nhau.

"Cơ mà Ma Ha cổ tộc có phương pháp tu luyện đầy đủ của Vạn cổ Bất Hủ Thản, bên trong tộc có người tu luyện ra Bất Hủ Kim thản cũng không có gì kỳ quái". Ánh mắt Mục Trần lóe lên, trong lòng tự nói.

Trong lúc Mục Trần tự nói trong lòng, hắc bạch song đồng nam tử cũng có phản ứng tới, lúc này nhìn về phía Mục Trần với ánh mắt tràn đầy vẻ châm chọc như từ trên cao nhìn xuống cùng với lãnh ý. "Thú vị, không ngờ ở đây lạl gặp một cái Bất Hủ Kim Thân đầu đường xó chợ".

ở thời thượng cổ, ma ha cổ tộc chính là nhận được tư cách thay mặt quản lý phương pháp tu luyện Vạn cổ Bất Hủ Thản từ cường giả Đệ Nhất thời thượng cổ - Bất Hủ Đại Đế, mà những năm qua, Ma Ha cổ tộc đều tự xưng là người thừa kế chính thống của Vạn cổ Bất Hủ Thân, đều coi những người tu luyện "Bất Hủ Kim Thân" từ nơi khác là loại đầu đường xó chợ, chèn ép đủ kiểu, chỉ sợ từ trong đám người này sẽ thò ra một người hợp cách, cướp đi Vạn cổ Bất Hủ Thân từ trong tay Ma Ha cổ tộc bọn họ.

Cho nên, khi hắc bạch song đồng nam tử này phát hiện ra Mục Trần cũng tu luyện Bất Hủ Kim Thần thì mới phát ra địch ý như vậy.

Trong mắt hắc bạch song đồng nam tử hàm chứa ý lạnh lẽo, đã tính toán sai người điều tra rõ ràng lai lịch của Mục Trần, nhưng mà, khi ánh mắt của hắn quét đến Tiêu Tiêu bên cạnh Mục Trần thì con ngươi chợt ngưng lại.

"là người của vô tận hỏa vực?"

ánh mắt hắc bạch song đồng nam tử hơi trầm xuống, thoáng hiện vẻ kiêng kỵ, ánh mắt chợt lóe lên, phất tay áo đi.

"Người của Ma ha cổ tộc vẫn làm người ta chán ghét như vậy". Tiêu Tiêu nhìn bóng lưng của hắc bạch song đồng nam tử, hừ lạnh một tiếng, nói.

"Người này là ai?". Mục Trần hỏi. Người này cũng tu luyện bất hủ kim thân, nếu một ngày nào đó hắn tới ma ha cổ tộc tranh đoạt vạn cổ bất hủ thân, sợ rằng hắn sẽ là đại địch.

"Người này tên là Ma Ha U, chính là huynh đệ của tộc trưởng Ma Ha Thiên của Ma Ha cổ tộc.". Bên cạnh, dược trần mở miệng nói.

"Ma ha thiên?". Nghe danh tự này, ánh mắt Mục Trần cũng ngưng lại, bởi vì trên đại thiên thế giới, Ma Ha Thiên này cũng là thanh danh hiển hách.

"Ma ha thiên này là một kẻ có dã tâm cực lớn, năm đó còn muốn thâu tóm vô tận hỏa vực khi nó mới sáng lập không lâu, cuối cùng cha ta ra tay, đại chiến một trận, đánh bại hắn, mới khiến ma ha cổ tộc từ đó về sau không dám nhòm ngó vô tận hỏa vực ta nữa"

Mục Trần khẽ gật đầu, chuyện này hắn có nghe nói qua, chính từ sau chuyện đó, vô tận hỏa vực mới tiến vào hàng ngũ những siêu cấp thế lực đỉnh tiêm nhất trên đại thiên thế giới, không ai dám trêu chọc.

"Thiên đế đã từng nói với ta, nhất định phải đợi đến lúc có đủ thực lực cùng bối cảnh mới có thể tới Ma Ha cổ tộc tranh đoạt Vạn cổ bất hủ

thân, hôm nay xem ra quả nhiên không sai, nếu không có thực lực, cho dù ta thật sự có duyên với vạn cổ bất hủ thân đi chăng nữa, sợ rằng cũng tuyệt đối không đoạt được từ tay Ma Ha cổ tộc." Mục Trần tự nhủ trong lòng, vốn hắn còn có một chút kỳ vọng, nhưng hôm nay vừa nhìn thấy Ma Ha U này, hắn cũng đã biết, muốn đạt được vạn cổ bất hủ thân, sợ rằng dựa vào phương pháp hòa bình là điều không thể.

"Chúng ta cũng chuẩn bị vào Phù đồ giới thôi". Tiêu Tiêu liếc mắt nhìn quảng trường ngày càng nhiều người, những ánh mắt tùy tiện nhìn tới kia làm nàng có chút không thích, lúc này mới nói.

Mục Trần gật đầu một cái, cũng không có ý kiến.

Nhưng mà, trong lúc bọn họ chuẩn bị đi thì Mục Trần chợt nhìn thấy một nhóm quang ảnh lại từ trên trời giáng xuống, lúc này mới không nhịn được mà cười một tiếng, nói : "Tạm thời chờ một chút, lại có người quen tới"

Mà khi thanh âm của Mục Trần vừa dứt, nhóm quang ảnh kia đã đáp xuống bên cạnh họ, ánh sáng tan đi, một cánh tay ngọc thon thả liền thò ra ngoài, không chút khách khí đặt lên vai Mục Trần, đồng thời có tiếng cười trong trẻo hoạt bát của nữ hài truyền đến.

"Hì hì, Mục Trần, đã lâu không gặp, có nhớ ta không?"

Nghe thấy tiếng cười thanh thúy này, Mục Trần cũng mỉm cười một tiếng, thanh âm này, ngoài Lâm Tĩnh ra thì còn có thể là ai?

####

Hóng xem ai đi cùng Lâm Tĩnh, ta đoán là ứng Hoan Hoan hoặc Tiểu Điêu nhé. Còn mấy chú thuyết âm mưu Mục Trần với Tiêu Tiêu thì xem lại đi, tuổi gấp cả chục lần thì Em là Bà cố của anh à.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1413: Phù Đồ Giới

Tiếng cười thanh thúy động lòng người truyền tới, linh quang bên cạnh Mục Trần tản đi, lộ ra một thiếu nữ xinh đẹp yêu kiều, thiếu nữ chỉ là mặc váy áo màu đen đơn giản, tôn lên chiếc eo thon nhỏ cùng đôi chân ngọc thon dài vô cùng hoàn mỹ, mái tóc đuôi ngựa đen nhánh tùy ý buộc đằng sau, đuôi ngựa nhảy lên, tản ra sức sống thanh xuân.

Dung nhan của nàng cũng vô cùng đẹp, khuôn mặt luôn mang theo tiếu ý yêu kiều,trong đôi mắt đẹp linh động hiện lên một tia giảo hoạt, khiến người ta nhìn qua là cảm giác được tâm thần sảng khoái.

Mà thiếu nữ này chính là Lâm Tĩnh.

- Ngươi lần này không phải lẻn trốn đi đấy chứ?

. Mục Trần cười híp mắt, nhìn thiếu nữ trước mặt, trêu đùa.

- Không phải!

. Lâm Tĩnh cau mũi, sau đó tránh ra một bước, chỉ thấy sau đó linh quang tản đi, cũng lộ ra một thân ảnh, mọi người nhìn lại thì trong mắt không khỏi hiện lên vẻ kinh diễm, mà sau khi nhìn rõ thì mới thấy vẻ kinh diễm này có chút cổ quái.

Bởi vì bóng người này, mặc áo màu trắng, tóc dài phiêu tán, vẻ mặt của hắn tuấn mỹ như yêu, khiến người ta có cảm giác mỹ lệ, nhưng nếu nhìn cẩn thận mới phát hiện ra, con người khiến người ta cảm thấy kinh diễm này thật ra lại là nam nhân.

- Đây là Điêu thúc của ta, cũng là huynh đệ kết nghĩa với cha ta

. Lâm tĩnh kéo tay nam tử tuấn mỹ, hì hì cười một tiếng, sau đó nháy mắt với đám Mục Trần một cái, nói:

- Cỏ phải rất đẹp hay không?

Đám người Mục Trần lúng túng, lời này làm sao mà dám nhận?

Nam tử tuấn mỹ kia nghe thấy lời của Lâm Tĩnh thì cũng hơi méo miệng một cái, nếu người khác nói hắn "đẹp" thì chỉ sợ lúc này hắn đã hung hăng giáo huấn cho một trận, nhưng thiếu nữ bên cạnh này lại khiến hắn không sinh ra nổi tâm tư đó, cho nên cũng chỉ có thể bất đắc dĩ cưng chiều lườm lâm tĩnh một cái.

- haha, có lẽ vị này chính là Võ Cảnh nhị đương gia, Lâm Điêu tiên sinh chăng?

. Bên cạnh tiêu tiêu, Dược Tần tiền bối lại khẽ mỉm cười, hướng về phía nam tử tuấn mỹ cười nói.

Mục Trần nghe vậy trong lòng cũng khẽ động, nghe nói Nhị đương gia Võ Cảnh này cũng xuất xứ từ hạ vị diện, vốn là Thiên Yêu Điêu, sau khi tới đại thiên thế giới thì trải qua nhiều lần tiến hóa, hiện giờ cũng đã trèo lên nhóm Siêu cấp Thần Thú, nói về thực lực thì chỉ sợ không thua gì so với tiên phẩm thiên chí tôn.

- Lâm Điêu ra mắt Dược Lão gia tử

. Khi vị nam tử tuấn mỹ Lâm Điêu kia thấy dược trần thì lại thu liễm một ít lạnh lùng, ôm quyền.

Sau đó, tầm mắt của hắn chuyền hướng tới Mục Trần, ánh mắt quét nhìn một phen, nói:

- Ngươi hắn chính là Mục Trần?

- Ra mắt Lâm Điêu tiền bối

. Mục Trần gật đầu một cái.

- Quả thật là kinh tài tuyệt diễm, khó trách bằng ánh mắt của Lảm Động cũng đánh giá cao ngươi như vậy

. Lâm Điêu khen nhẹ một tiếng, bằng ánh mắt của hắn dĩ nhiên là nhìn ra Mục Trần nội tình hùng hậu, tuy rằng mới chỉ Linh Phẩm Thiên Chí Tôn, nhưng thành tựu tương lai không chừng cũng có thể đặt chân lên đỉnh đại thiên thế giới này, vấn đỉnh thánh phẩm.

- Chuyện ngươi truyền tin lúc trước chúng ta đều đã biết, đến lúc cần thết, võ cảnh ta sẽ ủng hộ

Lúc này, Dược Trần cũng cười ôn hòa một tiếng, nói:

- Nếu cần thiết,

Vô Tận Hỏa Vực cũng sẽ lên tiếng tương trợ.

Mục Trần nghe vậy khẽ gật đầu, chuyến này tới Phù Đồ cổ tộc rõ ràng là rất nhiều nguy hiểm, tuy nói hắn đã bước vào thiên chí tôn, nhưng nếu Phù Đồ cổ tộc thật sự muốn vạch mặt thì chỉ sợ sức một mình hắn thật quá mức lẻ loi.

Cho nên, trước khi hành động một tháng, hắn đã phái người tới võ cảnh và vô tận hỏa vực, thỉnh động 2 phe siêu cấp thế lực này ảm thầm tương trợ, dĩ nhiên, sự tương trợ này chỉ là đề phòng vạn nhất phù đồ cổ tộc không dựa theo quy củ, nếu không thì Mục Trần cũng không muốn dùng tới.

- Như vậy vãn bối xin cảm ơn, chỉ là sẽ phải thiếu một cái nhản tình

. Mục Trần thi lễ với Lâm Điêu, Dược Trần, nói cảm tạ.

Lúc trước Viêm Đế cùng Võ Tổ đều đã cho hắn một

lần bảo vệ", nhưng mà đó là để cảm tạ hắn đã từng cứu Tiêu Tiêu cùng Lâm Tĩnh, hiện giờ 2 lần bảo vệ đã dùng hết, nếu còn muốn người ta giúp một tay thì dĩ nhiên là phải bắt đầu thiếu nhân tình.

- Người hiện giờ, đã có tư cách thiếu nhân tình rồi

. Lâm điêu cười nhạt, trực tiếp nói thẳng, dõi mắt khắp đại thiên thế giới này, cũng không phải tùy tiện bất cứ ai cũng có thể thiếu nợ nhân tình của những siêu cấp thế lực như vô tận hỏa vực hay võ cảnh bọn họ, có điều Mục Trần trước mắt bằng ấy tuổi đã bước vào thiên chí tôn, tương lai càng cỏ thể đạt tới thánh phẩm, nhân tình như như vậy cũng là đủ ròi.

Mục Trần nghe vậy cũng khẽ gật đầu, nói:

- Nếu sau này có chỗ nào cần tới, vãn bối nhất định sẽ hết sức mà làm

Sau lưng, linh khê cùng long tượng thấy cảnh này cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, lúc này bọn họ mới hiểu được tại sao Mục Trần lại mạo hiểm đi tới Phù Đồ cổ tộc, thì ra là có chuẩn bị đến mức này.

Có sự ủng hộ của Võ Cảnh cùng Vô Tận Hỏa Vực, cũng không lo đến lúc đó Phù Đồ cổ tộc sẽ không để ý thể diện mà lấy thế đè người.

Linh khê đưa đôi mắt đẹp vui mừng nhìn Mục Trần, lòng dâng lên cảm xúc, ai có thể ngờ tới, thiếu niên nho nhỏ ngày nào trong Bắc Thương Linh Viện, bất chợt hiện giờ cũng đã có thành tựu, thậm chí còn có thể mời được 2 phe siêu cấp thế lực đứng đầu đại thiên thế giới. Đối diện với cả võ cảnh cùng vô tận hỏa vực, cho dù Phù Đồ cổ Tộc có là một cổ tộc đi nữa, chỉ sợ cũng không dám dễ dàng dây dưa.

- Nếu người đã tới đủ, chúng ta cũng chuẩn bị tiến vào phù đồ giới thôi

. Bên cạnh, Dược lão cười ha hả, nói.

Mọi người nghe vậy đều khẽ gật đầu, sau đó đi về phía giữa quảng trường, nơi đó có chấp sự đón khách của Phù đồ cổ tộc vội vàng nghênh đón, sau đó cũng gọi tới Linh thuyền cao cấp nhất.

Dù sao trên đại thiên thế giới này, địa vị của Võ Cảnh cùng Vô Tận Hỏa Vực cũng không thấp hơn Ma Ha cổ tộc chút nào, hơn nữa, từ cấp độ nào đó mà nói, 2 đại siêp cấp thế lực này còn có Võ Tổ cùng Viêm Đế trấn giữ, dù là ngũ đại cổ tộc cũng phải duy trì sự kiêng kỵ.

về phần 3 người Mục Trần đi thì đều được thơm lây từ Võ cảnh và Vô Tận hỏa vực, ngồi lên linh thuyền cao cấp nhất, dưới đông đảo ánh mắt hâm mộ ngất trời, bay về phía không gian đại môn nơi xa xa.

Tốc độ linh thuyền cực nhanh, chỉ không quá mấy phút là đã tới trước không gian đại môn, sau đó linh thuyền tản ra linh quang, chậm rãi xuyên qua.

Thời điểm khi linh thuyền đi qua không gian đại môn, dường như có một luồng sức mạnh cường đại quét qua, sức mạnh đỏ cường hãn đến mức ngay cả 2 người Dược trần cùng Lâm Điêu cũng hơi ngưng mắt "Đây là đại trận hộ tộc của Phù Đồ cổ tộc". Mục Trần cũng đã phát hiện ra, ánh mắt híp lại nhìn vào trong hư vô, hắn cũng là một vị linh trận tông sư, đương nhiên có thể cảm giác được có một tòa linh trận khổng lồ không cách nào hình dung đang bảo vệ vùng không gian này.

Sức mạnh của tòa linh trận hộ tộc này, có lẽ một vị thánh phẩm thiên chí tôn xuất thủ cũng khó mà phá được.

- Trong đại trận hộ tộc này có rất nhiều thủ pháp, hiển nhiên đã trải qua lớp lớp tiền nhân của Phù đồ cổ tộc không ngừng hoàn thiện

. Hai mắt Mục Trần khép hờ, cảm ứng tòa linh trận hộ tộc kia, một lát sau, ánh mắt chợt ngưng lại.

Bởi vì hắn nhận ra được, bên trong tòa linh trận hộ tộc này có một vài chỗ khiến hắn có cảm giác quen thuộc.

- Là thủ pháp của mẫu thân trong tòa đại trận hộ tộc này, mẫu thân cũng tham gia hoàn thiện nó, hơn nữa dấu vết lại rất rõ ràng, cho nên hắn là cách đây không lâu

. Ánh mắt Mục Trần không ngừng lóe ra, một lúc lâu sau, khóe miệng hắn chợt hiện lên sự vui mừng khác thường, sau đó tản đi cảm ứng, tránh bị người khác phát hiện, (mẹ nó táy máy tay chân bên trong đại trận rồi)

Khi linh thuyền tiến vào trong không gian đại môn, cảnh tượng trước mắt biến đổi cực kỳ lớn, tựa như vừa tiến vào một thế giới khác, linh lực mênh mông tinh thuần tràn ngập trong thiên địa, khiến cho đủ loại dị tượng xuất hiện.

- không hổ là vùng đất hạch tâm của Phù Đồ cổ tộc

. Mục Trần thấy cảnh này cũng cảm thán một tiếng, nếu thật sự nói đến thì Thượng cổ Thiên cung cũng phái kém mấy phần nội tình so với Phù Đồ Giới này.

Có điều, đây cũng là chuyện không thể làm gì khác, thượng cổ thiên cung chỉ là do thiên đế một tay lập nên, sau đó liền vẫn lạc, trong khoảng thời gian đó càng không ai trông coi đến, bị năm tháng ăn mòn, mà xét lại Phù Đồ Giới thì Phù Đồ cổ tộc đã sinh sống mấy vạn năm, khí tượng tất nhiên là mạnh hơn so với thượng cổ thiên cung.

Linh thuyền xẹt qua chân trời, xuyên qua mảnh không gian này, cứ như thế chừng một nén nhang sau, tốc độ linh thuyền mới chậm xuống, đám người Mục Trần cũng có cảm ứng, đều ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Chỉ thấy, trong tầm mắt, từng dãy núi nguy nga vạn trượng nối liền nhau, trùng trùng điệp điệp, từng tòa hắc tháp to lớn sừng sững, phảng phất như liên miên vô tận, mà bên trong đó, có thể thấy được vô số cung điện cổ xưa tô điểm.

Toàn bộ thiên địa đều tràn ngập một không khí cổ xưa tang thương.

Khi linh thuyền của bọn họ bay đến khu vực này, nơi xa, trong một tòa hắc tháp có mấy đạo lưu quang bắn ra, cuối cùng xuất hiện bên trên linh thuyền.

- Phù đồ cổ tộc - Khổng Không ra mắt Dược lão gia tử, Lảm Điêu tiên sinh

Người phía trước là một vị lão giả mái tóc đen trắng đan xen, khí thái bất phàm, quanh thân tản ra cảm giác áp bách cường đại, hiển nhiên cũng là một vị linh phẩm thiên chí tôn.

- Thì ra là Khổng Không trưởng lão

. Dược trần cùng lâm điêu thấy vậy cũng gật đầu đáp lại.

Ánh mắt Mục Trần quét qua vị Khổng Không trưởng lão này một cái, tầm mắt xẹt qua phía sau, liền ngưng lại, bởi vì hắn phát hiện ra đằng sau đó, có một thân ảnh xinh đẹp cũng đang mở to đôi mắt nhìn chăm chú vào hắn.

- Thanh Sương

Mục Trần nhìn cô gái này, ánh mắt lóe lên một cái, hiển nhiên không ngờ rằng, vừa mới đến phù đồ cổ tộc đã gặp thanh sương.

- Khách quý từ xa tới, kính xin dừng chân nghỉ ngơi một chút!

Đối diện với Dược Trần cùng Lâm Điêu, Khổng Không trưởng lão lại tỏ ra cực kỳ khách khí, ôn hòa cười nói, sau đó tầm mắt hắn quét tới Mục Trần đằng sau, nói:

- Vị tiểu hữu này lại rất lạ mặt, cho hỏi có thiếp mời không?

- Vị tiểu hữu này là bạn của 2 nhà chúng ta, lần này thuận đường cùng nhau tới quan sát thịnh điển.

. Dược Trần cười nói.

Khổng Không nghe vậy, cười gật đầu một cái, chỉ là thần sắc đã nhạt đi một ít, ngay cả thiệp mời cũng không có, hắn cũng chĩ là đến từ một siêu cấp thế lực tầm thường.

- Chư vị đi theo ta

Khổng không xoay người, hướng linh thuyền về phía một tòa núi nguy nga, nơi đó đình viện thành đoàn, cổ sắc sinh hương, lại là u tĩnh khác thường, hiển nhiên là nơi của khách quý.

- Thanh sương, ngươi dẫn 3 vị khách nhân này tới địa viện đi

Khổng không xoay người nói với thanh sương đằng sau, hiển nhiên là hắn muốn đích thân tiếp đãi đám người Dược Trần, Lâm Điêu, còn đám người Mục Trần không rõ bối cảnh, hắn cũng lười hạ thấp thản phận tiếp đãi.

Sắc mặt thanh sương không đổi, gật nhẹ một cái, sau đó đi phía trước dẫn đường.

Mục Trần hướng về phía đám người Dược Trần, Lâm Điêu gật đầu một cái, liền mang theo Long Tượng, Linh Khê đi theo.

Đoàn người vượt qua đình viện, đến chỗ không người, thanh sương mới chợt dừng bước, đột nhiên xoay người, tức giận khác thường nhìn chằm chằm Mục Trần, nói:

- Cái tên nhà người thật là muốn chết, tại sao lại dám chạy đến chỗ Phù Đồ cổ Tộc chúng ta?

- Thế này ngươi thực sự là tự chui đầu vào lưới rồi!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1414: Thế Cục Của Thanh Mạch

"Tự chui đầu vào lưới sao?"

Mục Trần nhìn Thanh Sương đang tràn đầy tức giận trong mắt, liền cười nhạt một tiếng, thần sắc bình tĩnh nói "Mầu thân đã bảo hộ cho ta nhiều năm như vậy, ta cũng sẽ không có đi làm việc ngu xuẩn như thế".

"Ngươi cũng biết sao? Nơi này chính lả Phù Đồ Giới, tổng bộ phù đồ cổ tộc. Chỉ với thực lực đại viên mãn của ngươi, tuỳ tiện một trưởng lão ở đây ra tay là có thể đơn giản bắt ngươi rồi!". Thanh Sương trừng đôi mắt đẹp, nổi giận nói.

Lúc trước nàng mạo hiểm lớn như vậy đề đi nhắc nhở Mục Trần chính là muốn hắn ẩn núp cho thật tốt, không nên để Phù Đồ cổ Tộc phát hiện ra, thế mà lúc này lại ngược lại, tên này lại trực tiếp nghênh ngang chạy tới chỗ Phù đồ cổ tộc bọn họ, vậy sao lại không khiến nàng tức giận cơ chứ.

"Tuỳ tiện một trưởng lão sợ rằng không bắt nổi ta". Mục Trần nghe vậy, cũng chỉ cười cười.

"Ngươi!". Đôi mày liễu của Thanh Sương cũng nhíu chặt lại, hiển nhiên là cảm thấy Mục Trần hiện tại quá mức cuồng vọng.

Nhưng mà còn không đợi nàng nói thêm, Mục Trần đã tiến lên nửa bước, chớp mắt, một cỗ khí thế vĩ ngạn khủng bố từ trong cơ thể hắn bộc phát ra, không gian quanh thân đều vì thế mà chấn động.

Đôi mắt Thanh Sương chợt co rụt lại, khiếp sợ nhìn Mục Trần, tuy nói khí thế khủng bố của hắn chỉ phóng ra trong chớp mắt, nhưng

khoảng cách như vậy, nàng vẫn có thể cảm nhận rõ ràng.

Khí thế cấp bậc đó, mặc dù là một vài trường lão trong tộc cũng chỉ tương đương không hơn.

"Ngươi đã đột phá đến thiên chí tôn rồi?". Thanh Sương lập tức trợn tròn mắt, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin, phải biết, một năm trước khi nàng nhìn thấy Mục Trần thì hắn mới chỉ là đại viên mãn mà thôi, làm sao mới chỉ ngắn ngủi một năm không gặp, hắn đã vượt qua cái lạch trời đã cản bước vô số thiên tài đến chết, bước chân vào thiên chí tôn cảnh.

Đây là tốc độ tu luyện kinh khủng bực nào? Cái này cần cơ duyên cùng thiên phú bực nào?

Là người của Phù Đồ cổ tộc, Thanh Sương hiểu rất rõ đột phá đến thiên chí tôn khó khăn đến mức nào, mặc dù nàng có nội tình hùng hậu như phù đồ cổ tộc, nhưng muốn đặt chân vào thiên chí tôn cũng cực kỳ khó khăn.

Giống như 2 người huyền la, mặc tâm, hiện giờ đều là người đứng đầu thế hệ trẻ của Huyền Mạch và Mặc Mạch, nhưng dù như thế, dẫu có dựa vào vô số tài nguyên bồi dưỡng của Phù Đồ cổ tộc, hiện giờ bọn họ cũng chỉ vẻn vẹn chạm tới thiên chí tôn mà thôi, mà muốn chính thức bước qua một bước kia, càng không biết tới năm nào tháng nào.

Nhưng hiện giờ, Mục Trần đã bước trước 2 người một bước, tiến vào thiên chí tôn, triệt để qua mặt bọn họ, như vậy có thể thấy, rốt cục khó có thể tưởng tượng đến mức nào.

"Nhờ một chút cơ duyên, may mắn đột phá mà thôi". Thần sắc Mục Trần bình thản trở lại, nói.

Thanh Sương chấn kinh một lúc lâu, rốt cục theo thời gian cũng dần hồi phục tinh thần lại, ánh mắt vô cùng phức tạp nhìn Mục Trần, nàng biết, nếu chuyện này truyền ra phù đồ cổ tộc, rốt cục sẽ dẫn đến bao nhiêu rung chuyển.

Trong quá khứ, ai cũng cho rằng, Mục Trần chỉ là một tội tử, không có tài nguyên của Phù đồ cổ tộc, dù hắn có thiên phú hơn người đi chăng nữa, chung quy thành tựu cũng có hạn, nhưng sự thật trước mắt này sợ rằng đã hung hăng vả vào miệng những người kia một cái, đồng thời cũng nói rõ cho bọn họ biết, coi như không có Phù Đồ cổ tộc, tội tử trong miệng bọn họ vẫn có thể siêu việt những thiên tài do Phù Đồ cổ tộc hao tổn hết tâm tư bồi dưỡng ra.

"Dù ngươi có tiến vào thiên chí tôn, nhưng cũng không thể tới Phù đồ cổ tộc a!". Thanh Sương hít sâu một hơi, chợt trầm giọng nói, thiên chí tôn đúng là mạnh mẽ, nhưng đối với Phù Đồ cổ tộc thì cũng không thể khiến người ta kinh sợ, dù sao nội tình của Phù đồ cổ tộc bọn họ cũng quá hùng hậu, đừng nói là một vị linh phẩm thiên chí tôn, coi như là Thánh Phẩm có lẽ cũng không thể làm loạn trong phù đồ giới của bọn họ được.

"Ta sẽ có chừng mực". Mục Trần gật nhẹ, nói.

Nhìn thần sắc bình tĩnh của Mục Trần, Thanh Sương cũng biết có khuyên bảo cũng vô dụng, lúc này cũng chỉ có thể than nhẹ một tiếng, sau đó quay người dẫn đường phía trước, cuối cùng dẫn 3 người bọn họ vào một khu đình viện u tĩnh.

"Ta có thể nói chuyện của ngươi với thanh Huyên Trưởng lão được không?". Sau khi sắp xếp ổn thoả xong, Thanh Sương nhìn Mục Trần, dò hỏi.

Mục Trần suy nghĩ một chút, gật gật đầu.

Thanh Sương thấy thế, lúc này mới hơi thả lỏng một hơi, sau đó đi ra ngoài.

Mục Trần nhìn bóng hình xinh đẹp của nàng đã đi xa, xoay người trở lại, nói với Linh Khê cùng long tượng : "Mấy ngày tới tạm thời ít đi ra ngoài, hết thảy cũng chờ chư mạch hội võ bắt đầu.

Nơi này dù sao cũng là bên trong phù đồ cổ tộc, nếu lúc này thân phận thật sự bị phát hiện thì sợ rằng sẽ dẫn tới một chút phiền toái, tuy nói có Võ cảnh, vô tận hoả vực giúp đỡ, nhưng nếu vậy cũng khiến Mục Trần không đạt được mục đích.

Linh khê cùng long tượng đều gật đầu, bọn họ từng ở trong phù đồ cổ tộc một khoảng thời gian, đương nhiên là biết rõ nội tình của Phù đồ cổ tộc, hiện giờ xâm nhập vào hang hổ thì nhất định phải cẩn thận muôn phần.

Sau khi dặn dò 2 người, Mục Trần khẽ động thân hình, trực tiếp xuất hiện phía trên một thạch đình bên trong đình viện, hắn ngồi xếp bằng xuống, ngẩng đầu nhìn chăm chú vào khoảng không,trong ánh mắt đen nhánh có linh quang lưu động, phảng phất như có vô số đạo linh ấn phản chiếu bên trong con ngươi của hắn.

Bầu trời của Phù đồ giới này, người ngoài nhìn vào có lẽ chỉ có thể nhận thấy linh lực mênh mông tinh thuần, nhưng trong mắt Mục Trần thì lại có thể nhận ra một toà đại trận nguy nga ẩn giấu trong hư vô.

Toà đại trận này đúng là linh trận hộ tộc của Phù đồ cổ tộc, mức độ huyền ảo trong đó, dù là lấy trình độ linh trận tông sư hiện tại của Mục Trần cũng có chút không lý giải nổi.

Có điều, mục đích thực sự của hắn cũng không phải là tìm hiểu rõ sự huyền bí bên trong linh trận hộ tộc này, mà là cảm ứng một ít thủ pháp quen thuộc bẽn trong linh trận.

Hắn cứ dò xét như vậy, thoáng một cái đã đến buổi chiều, đợi đến lúc mặt trời lặn thì ánh mắt của hắn mới dần dần lắng lại, linh quang trong mắt cũng theo đó mà tan đi.

'Quả là thế sao'

Hắn củi đầu tự nói, thần sắc kỳ lạ, bởi vì dựa theo lẩn dò xét này, hắn đã phát hiện, linh trận hộ tộc của Phù đồ cổ tộc đúng là tồn tại một ít lỗ

hổng.

Những lỗ hổng này cực kỳ bí ẩn, nhưng dựa vào thủ pháp truyền thừa nhất mạch quen thuộc, Mục Trần có thể cảm ứng rõ ràng, nếu hắn không đoán sai, những lỗ hổng này là do mẫu thân hắn để lại.

"hả?"

Trong lúc Mục Trần đang suy nghĩ điều này, thần sắc hắn bỗng nhiên khẽ động, tầm mắt nhìn về bên trong đình viện, chỉ thấy không gian nơi đó chấn động, chợt có một đạo thân ảnh chậm rãi xuất hiện.

Đó là một mỹ phụ áo xanh, khí thái ung dung, chính là thanh Huyên trưởng lão mà Mục Trần đã từng gặp qua một lần.

"Thanh huyên trường lão tới cũng thật nhanh". Mục Trần nhìn thanh huyên trưởng lão, cười nói.

Thanh huyên trưởng lão nhìn chằm chằm Mục Trần, bỗng nhiên thân hình khẽ động, quỷ mị xuất hiện phía sau người hắn, bàn tay thon dài vỗ nhẹ ra, bàn tay hoá thành ánh sáng lấp lánh, một chường nhẹ nhàng trực tiếp vỗ về phía Mục Trần.

Một chưởng này nhìn như vô lực, nhưng khi nó rơi xuống, cả toà thạch đình đều sụp đổ, không gian xung quanh chấn động không chịu nổi, tựa như sắp bị đập nát.

Chưởng phong kinh khủng ầm ầm tới, thần sắc Mục Trần vẫn lạnh nhạt, đợi đến lúc chưởng phong sắp đánh xuống, hắn mới tiện tay phẩt tay áo một cái, phất lên trên chưởng phong óng ánh kia.

bành!

Tựa như có âm thanh trầm thấp từ trong hư không truyền ra, thân hình Mục Trần không chút lay chuyển, mà thân hình huyên trường lão thì chấn động, lui về phía sau mấy bước, không gian dưới chân đều vỡ vụn ra.

Nàng ổn định lại thân hình, cũng không tiếp tục ra tay, mà là dùng ánh mắt phức tạp nhìn Mục Trần, nói: "Lúc trước Thanh Sương có nói với ta, ta còn không tin, hiện giờ xem ra ngươi thật sự đã bước vào thiên chí tôn rồi"

Nói đến đây, sâu trong ánh mắt nàng cũng thoáng hiện vẻ vui mừng.

Nhưng vẻ vui mừng ấy rất nhanh đã thu lại, thanh huyên trưởng lão thở dài, nói "Nhưng mà, ngươi vẫn không nên tới nơi này"

"Phù đồ cổ tộc này hại mẫu tử ta chia lìa nhiều năm như vậy, vì sao ta không nên tới?". Mục Trần nhàn nhạt nói, con ngươi đen nhánh loé lên một tia lạnh lùng.

Thanh Huyên trưởng lão cười khổ, nói:" Mẩu thân của ngươi thực lực thánh phẩm thiên chí tôn, mạnh mẽ như vậy cũng không thể đối kháng lại phù đồ cổ tộc, ngươi mới linh phẩm thiên chí tôn thì có thể làm thế nào?"

"Phù đồ cổ tộc đúng là mạnh mẽ, nhưng sợ rằng cũng không thể hoành hành đại thiên thế giới mà không kiêng nể ai chứ?". Mục Trần giọng nói bình tĩnh, cũng không tỏ ra sợ hãi chút nào.

Thanh Huyên trưởng lão hơi ngưng lại, chợt bất đắc dĩ lắc đầu, cũng chỉ coi là Mục Trần nói nhảm, dù sao,Phù đồ cổ tộc đúng là cũng không thể hoành hành đại thiên thế giới không kiêng nể, nhưng đối với Mục Trần

Thì lại có thể.

"Ngươi định làm gì?". Huyên trưởng lão do dự một chút, không nhịn được cắn răng hỏi.

Mục Trần nghe vậy, thần sắc thật ra khẽ động, nhìn thanh huyên trưởng lão, vẻ mặt vốn hờ hững chợt trở nên hoà hoãn một chút, nói: "Ngươi đồng ý giúp ta?"

Thần sắc thanh huyên trưởng lão ảm đạm, nói: "Dù sao cũng coi như muội muội của ta, chỉ có điều hiện giờ Thanh Mạch đã trờ nên suy thoái, quyền lợi bên trong tộc cũng bé dần, huyền mạch cùng mặc mạch luôn luôn chèn ép Thanh Mạch chúng ta, cho nên, rất nhiều chuyện chúng ta cũng không có khả năng làm"

"Khi trước chúng ta đã không bảo vệ được mẫu thân ngươi, hiện giờ cũng không thể để ngươi cũng bị bắt, nếu như vậy, Thanh Mạch ta thật sự có lỗi với muội muội cùng ngoại công* của ngươi rồi" (*ông ngoại)

Mục Trần trầm mặc một chút,năm đó, Thanh Mạch này trong tay ngoại công của hắn toả sáng huy hoàng, cuối cùng trổ hết tài năng giữa rất nhiều phân mạch của Phù đồ cổ tộc, trở thành nhất mạch lớn nhất trong phù đồ cổ tộc, nhưng mả sau này ngoại công của hắn mất, hơn nữa mẫu thân của hắn lại không muốn làm mạch chủ, rời xa phù đồ cổ tộc, về sau càng là vì kết hợp với phụ thân của hắn, sinh ra hắn, khiến cho nội tộc phẫn nộ nên bị nhốt đến giờ.

"Ngươi có thể nói với ta thế cục của Thanh Mạch hiện giờ không?".

Mục Trần chậm rãi nói.

Thanh Mạch tuy là suy thoái, nhưng nếu có thể tận dụng thì cũng xem như một phần trợ lực, Mục Trần cũng không phải kẻ cuồng vọng, muốn thật sự dùng sức mình mình chính diện chống lại phù đồ cổ tộc.

Thanh Huyên nghe vậy, chỉ cười đắng chát, nói: "Thế cục chỉ sợ còn kém hơn so với ngươi nghĩ, nếu lần chư mạch hội võ này Thanh Mạch chúng ta tiếp tục không có biểu hiện, có lẽ phải rớt khỏi vị trí đại mạch, lẩn thứ 2 trở thành phân mạch."

Mục Trần nhíu chặt lông mày, Thanh Mạch này đã thê thảm đến mức đó rồi sao?

"Chư mạch hội võ này rốt cục là cái gì?"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1415: Tranh Giành Ghế

"Ở Phù Đổ cổ tộc chúng ta, nơi có quyền lực cao nhất chính là trường lão viện, bất kỳ mệnh nào trong tộc đều phải thông qua trường lão viện, cho nên mới nói, nắm giữ được trưởng lão viện chẳng khác nào nắm giữ được toàn bộ Phù Đổ cổ tộc"

"Mà hiện giờ, trong trưởng lão viện có một9 ghế, trong đó huyền mạch bảy ghế, Mặc mạch 6 ghế, còn thanh mạch chúng ta chỉ có ba ghế, đồng thời các phân mạch khác cũng có ba ghế". Đối với câu hỏi của Mục Trần, thanh huyên trưởng lão khẽ cười khổ, nói.

"Chỉ có ba ghế". Mục Trần nhướng mày, so với tổng cộng một9 ghế mà nói thì rõ ràng là tương đối ít.

"Thời kì đỉnh của THanh Mạch chúng ta cũng có sáu ghế, nhưng cùng với việc thực lực của thanh mạch dần yếu bớt, số ghế cũng dần dần khó giữ được, bởi vì mỗi lần chư mạch hội võ, số ghế trưởng lão viện của thanh mạch chúng ta đều giảm đi một"

"Bởi lẽ, dựa theo quy tắc, mỗi một lần chư mạch hội võ, phàm là chi mạch nào có ghế trong trưởng lão viện thì đều phái ra người thủ lôi, số người thủ lôi tương ứng với số ghế, nếu trong quá trình thủ lôi thua nhiều hơn thắng thì coi như thủ lôi thất bại, phải tự động nhường ra một ghế". Thanh huyên trưởng lão giải thích.

"Thì ra là thế"

Mục Trần nghe vậy thì gật đầu, không trách Phù Đổ cổ tộc lại coi trọng chư mạch hội võ như vậy, thì ra cái này liên quan đến quyền lực tối

cao của Phù Đổ cổ tộc.

Mà nhất mạch nào có thể giành được nhiều ghế hơn một chút, cũng đồng nghĩa với việc sức ảnh hưởng ở trong phù đồ cồ tộc sẽ nặng hơn một phần.

Về phần thủ lôi, Mục Trần cũng đã hiểu rõ, như là thanh mạch có ba ghế, vậy có thể phái ra ba người thủ lôi, ba người đánh ba trận, nếu hai thua một thắng thì dĩ nhiên phải giao ra một ghế trong trưởng lão viện.

Còn nếu hai thắng một thua thì có thể tự bảo vệ số ghế.

"những năm gần đây, huyền mạch cùng mặc mạch nhiều lần chèn ép thanh mạch chúng ta, mỗi một lần chư mạch hội võ đều muốn lấy chúng ta làm mục tiêu, phát động thế tiến công, qua ba lần hội võ, cướp đi của thanh mạch ta ba ghế". Nói đến đây, trong đôi mắt đẹp của thanh huyên thoáng hiện vẻ giận dữ phẫn nộ cùng bất lực, sức không bằng người, một ghế cũng không giữ lại được, cũng thật đáng buồn.

"hiện nay thanh mạch chúng ta còn sót lại ba ghế, nếu tiếp tục bị đoạt đi một ghế, chỉ còn lại hai, vậy dựa theo tộc quy thì thanh mạch sẽ đánh mất địa vị đại mạch, rất nhiều tài nguyên cũng theo đó mà giảm đi, như vậy, đã yếu càng thêm yếu, càng khó có thể chống lại mặc mạch, huyền mạch"

Nghĩ đến đây, sắc mặt thanh huyên cũng trắng bệch,nếu đến nước đó, thanh mạch bọn họ nếu muốn vực dậy cũng không biết phải đợi đến năm nào tháng nào, mà quyền lực của Phù Đổ cổ tộc cũng sẽ hoàn toàn rơi vào tay huyền mạch, mặc mạch.

Nghe đến đây, hai mắt Mục Trần cũng híp lại, đối với Phù Đổ cổ tộc hắn cũng chẳng có bao nhiêu hứng thú, nhưng mà huyền mạch cùng mặc mạch đều có ân oán với hắn, hơn nữa hắc quang còn dám nhờ huyền thiên lão tổ đến gây sự với hắn, thù này, nhất định phải báo.

Dựa vào thái độ của huyền mạch, mặc mạch đối với hắn, nếu để bọn họ triệt để nắm quyền lực của Phù Đổ cổ tộc, tuy rằng Mục Trần cũng không sợ hãi, nhưng thời gian tới chắc chắn sẽ có thêm rất nhiều phiền phức.

Vi thế, để mặc huyền mạch cùng mặc mạch nắm giữ Phù Đổ cổ tộc, đối với hắn thì cũng không phải chuyện tốt.

"làm sao có thể ngăn cản?". Mục Trần chậm rãi nói.

"Chỉ cần thủ lôi được hai trận thắng là có thể bảo vệ ghế". Thanh huyên thở dài nói. "có điều, hai mạch này nội tình hùng hậu, số lượng thiên chí tôn so với thanh mạch ta đều nhiều hơn, hơn nữa lại có chuẩn bị, muốn ngăn trờ cũng cực kỳ không dễ"

Nghe lời nói bi quan của thanh huyên, Mục Trần đã biết rốt cục thanh mạch thảm đến mức nào, hắn lắc đầu nói: "Vì sao chỉ thủ chứ không công?"

Đã có thủ lôi, tất nhiên sẽ có công lôi.

Thanh huyên bất đắc dĩ cười nói. "Thủ còn không được, đâu ra thực lực mà công?"

Mục Trần không để ý đến nàng, tiếp tục hỏi: "Chư mạch đại hội có thánh phẩm thiên chí tôn xuất thủ không?"

"Làm sao có thể. Mặc kệ là nhất mạch nào xuất hiện thánh phẩm thiên chí tôn, đều có thể trực tiếp vào trường lão viện, chỉ cần một người cũng chiếm năm ghế". Thanh huyên vội vàng nói.

Nghe đến đây, Mục Trần cau mày hỏi: "Nếu như vậy, vì sao còn có thể giam cầm mẫu thản ta?"

Một thánh phẩm đại tông sư, đủ để sánh ngang thánh phẩm thiên chí tôn, hắn tin rằng, cho dù nội tình Phù Đổ cổ tộc có thâm hậu hơn nữa, cũng không dám dễ dàng vứt bỏ.

Thanh huyên cắn răng nói Cũng là do huyền mạch cùng mặc mạch giở trò quỷ, đương nhiên khi mẫu thân ngươi bị nhốt thì vẫn chưa đạt tới tầng thứ này, cho nên chúng trực tiếp định tội, về sau khi nàng đạt tới cảnh giới này thì huyền mạch cùng mặc mạch càng thêm kiêng kỵ, sợ rằng trở về thanh mạch, khiến cho thực lực thanh mạch tăng vọt, cho nên tại trưởng lão viện đã trực tiếp bỏ toàn bộ phiếu , hơn nữa, thái độ làm người của đại trưởng lão cổ hủ ngoan cố, lấy danh nghĩa trưởng lão viện bác bỏ địa vị của mẫu thân ngươi, giữ nguyên tội danh, tiếp tục giam cầm"

Mục Trần nghe vậy, trong mắt bắt đầu hiện lên hàn quang, sát ý dâng lên, đám khốn kiếp huyền mạch, mặc mạch này, thật đúng là khinh người quá đáng!

Thanh huyên tỏ vẻ xấu hổ, nói: "cũng là do thanh mạch ta suy thoái, dù có phản đối những cũng không làm nên chuyện gì"

Tuy rằng bên trong thanh mạch, do trước đây thanh diên tịnh vì tư tình mà vứt bỏ thanh mạch ra đi nên cũng khiến có người mang oán khí trong lòng, nhưng trước việc đại sự này, họ cũng hiểu rõ, chỉ khi thanh diên tịnh trở về mới có thể làm thanh mạch mới khôi phục vinh quang, cho nên vẫn là dốc sức để cứu thanh diên tịnh thoát tội.

Chỉ là, hiện giờ thanh mạch đã không còn như xưa, mặc dù dốc sức cũng không cách nào chống lại sự liên thủ của huyền mạch, mặc mạch.

Mục Trần khẽ gật đầu. hắn chỉ trầm mặc trong chốc lát, bỗng nhiên nói: "Ta có thể giúp các ngươi giữ ghế"

Thanh huyên nghe vậy, nhất thời giật mình, đôi mắt đẹp hoài nghi nhìn chằm chằm Mục Trần, không nhịn được mà nói: "Ngươi có cách nào?"

Mục Trần không trực tiếp trả lời, chỉ là nói: "Ta tự có cách, nếu các ngươi tin tưởng, cứ giao cho ta'

Thanh huyên nghe vậy, do dự một chút, chợt cắn răng một cái nóiTa sẽ về nói với những người khác"

Chuyện tới bây giờ cũng chỉ có thể còn nước còn tát, Mục Trần trước mắt chừng ấy tuổi đã có thể tiến vào thiên chí tôn, dĩ nhiên không phải người tầm thường, không chừng hắn thật sự có thể làm nên chuyện gì.

Mục Trần gật đầu một cái, giọng nói bình tĩnh : "Có điều, ta giúp các ngươi, các ngươi cũng phải giúp ta làm một việc"

"Việc gì?"

Mục Trần nắm chặt tay, một cái ngọc giản xuất hiện trong tay, đầu ngón tay hắn búng ra, chợt có máu bắn ra, rơi lên trên ngọc giản, mơ hồ tạo thành từng ký hiệu huyết sắc.

Hắn đưa ngọc giản về phía thanh huyên, nói: "Các ngươi thân là trưởng lão Phù Đổ cổ tộc, chắc hắn là biết được điểm đầu mối của đại trận hộ tộc Phù Đổ cổ tộc, trước thời điểm chư mạch hội võ diễn ra, ta muốn các ngươi tìm cơ hội đưa ngọc giản này nhập vào trong đầu mối"

Sắc mặt thanh huyên nhất thời biến đổi, đại trận hộ tộc chính là đại trận bảo vệ cả Phù Đồ Giới, hệ luỵ rất lớn, sao có thề tuỳ tiện làm bừa?

"Lần này ta đến đây chỉ là muốn cứu mẫu thân ra, cũng không định kết thành tử thù với Phù Đổ cổ tộc, cho nên ngươi cũng không cần lo lắng ta làm gì với Phù Đổ cổ tộc, chỉ có điều Phù Đổ cổ tộc thế mạnh, ta cũng cần nắm trong tay một ít vốn liếng đề nói chuyện". Mục Trần thấy sác mặt thanh huyên biến đồi, thản nhiên nói.

Sắc mặt Thanh hiên hiện vẻ giằng co.

"Ngươi dù không tin ta thì cũng có thể tin thái độ làm người của mẫu thân ta chứ? Nàng sẽ không ngồi im nhìn ta phá hỏng Phù Đổ cổ tộc"

Nghe thấy câu này, sắc mặt thanh huyên mới dần dần tốt lên, nàng tuy không hiểu rõ Mục Trần, nhưng đối với muội muội của mình thì hiểu

rõ vô cùng.

Tuy rằng bị Phù Đổ cổ tộc giam cầm khiến nàng có oán khí, nhưng tuyệt đối sẽ không vì thế mà sinh lòng cừu hận với Phù Đổ cổ tộc, dù sao đây cũng là nơi sinh thành dưỡng dục ra nàng, đồng thời cũng có rất nhiều người thân cùng huyết mạch ở nơi này.

Còn nữa, đại trận hộ tộc tuy trọng yếu, nhưng nếu chỉ dựa vào nó mà muốn lật úp Phù Đổ cổ tộc thì cũng là chuyện không thể nào, có lẽ bằng vào sự sáng suốt của Mục Trần cũng có thể hiểu được điều này.

"Được, ta đồng ý với ngươi"

Trong lòng đã có quyết định, thanh huyên cũng không do dự nữa, nặng nề gật đầu, sau đó thận trọng nhận lấy ngọc giản có dính tinh huyết trong tay Mục Trần.

Mục Trần thấy thế, trong lòng cũng lặng lẽ thở dài một hơi, việc này đối với hắn cực kỳ quan trọng, tuy rằng hắn dựa thế Vô Tận Hoả vực, võ cảnh, nhưng chỉ sợ đến lúc đó, những lão gia hoả Phù Đổ cổ tộc kia không nói lý, nhất quyết muốn cứng rắn xuất thủ, mà trong Phù Đổ cổ tộc lại có thánh phẩm thiên chí tôn, cho nên hắn phải chuẩn bị một ít vốn liếng để chống lại.

"Vậy cám ơn thanh huyên trưởng lão rồi"

Nhìn dáng vẻ tươi cười khách khí của Mục Trần, thanh huyên cũng thầm thở dài một tiếng, nói về huyết mạch thân thuộc, thực ra Mục Trần phải gọi nàng một tiếng "di", nhưng rõ ràng trong lòng Mục Trần có khúc mắc với bọn họ, cái sự khách khí xa lạ này làm sao nàng không cảm nhận được chứ.

nhưng mà, nghĩ đến việc Mục Trần từ khi bắt đầu hiểu chuyện thì đã phải chia lìa với mẫu thân, một mình phấn đấu tu luyện đến nay, trong thời gian đó không biết đã trải qua bao nhiêu đau khổ, cho nên trong lòng cỏ oán khí cũng là chuyện đương nhiên.

Lúc này, chỉ hy vọng Mục Trần có thể thực sự cứu được mẫu thân của hắn ra, vậy quan hệ sau này mới có thể dần dần hoà hoãn được.

Bàn việc xong xuôi, thanh huyên cũng không ở lại lâu, hướng Mục Trần cáo từ một tiếng, sau đó cấp tốc xoay người đi.

Mục Trần nhìn thân ảnh thanh huyên rời đi, thở dài một cái, sự hỗ trợ của thanh huyên đúng là đã giúp hắn bớt đi rất nhiều phiền phức.

Hiện giờ mọi việc đã chuẩn bị kĩ càng, chỉ cần chờ chư mạch hội võ bắt đầu thôi.

Mục Trần đứng chắp tay, ngẩng đầu nhìn bầu trời, hai mắt đen nhánh, thâm thuý không gì sánh được.

"Phù Đổ cổ tộc, lúc này đây, chúng ta hãy đấu một trận ra trò đi..."

Ngày này, hắn đã đợi không biết bao nhiêu năm.

Chương 1416: Phù Đồ Huyền

Mấy ngày sau đó, 3 người Mục Trần, Linh Khê, Long Tượng đều ở lại trong đình viện, cũng không đi ra ngoài, cơ mà Lâm tĩnh cũng tiêu tiêu cũng thường xuyên ghé qua, cho nên không khí cũng tỏ ra náo nhiệt, không có tịch mịch.

Theo thời gian trôi qua,dù lả ở chỗ này ít đi ra ngoài, nhưng đám Mục Trần vẫn có thể cảm giác được, không khí bên trong phù đồ giới này càng ngày càng sôi động náo nhiệt.

Mỗi một ngày, đều có không ít linh thuyền bay tới, các phe siêu cấp thế lực trên những linh thuyền này, mội tình mỗi phe sợ rằng còn mạnh hơn so với Mục phủ.

Chứng kiến cảnh này, dù lả Mục Trần cũng có chút cảm thán, ngũ đại cổ tộc đúng là không phải tầm thường, chỉ nguyên sức hiệu triệu này thôi cũng đã đủ khiến siêu cấp thế lực bình thường phải tự ti mặc cảm.

Mà cùng với việc càng ngày càng có nhiều siêu cấp thế lực hội tụ đến, Phù Đồ cổ tộc cũng đã công bố thời gian khai mạc chư mạch hội võ, chính là ba ngày sau.

Dưới sự chú ý của vạn chúng, 3 ngày cũng nháy mắt trôi qua.

Ba ngày sau, tiếng chuông du dương vang dội toàn bộ phù đồ giới, vang mãi không ngừng.

Soạt soạt!

Trong khoảnh khắc khi tiếng chuông vang lên, giữa thiên địa chợt có vô số tiếng xé gió vọng lại, từng đạo quang ảnh phóng lên cao, bay về phía dãy núi trùng điệp.

Toàn bộ thiên địa đều tràn ngập một cỗ khí tức sôi trào, bởi vì hôm nay chính là ngày thịnh sự của phù đồ cổ tộc - Chư Mạch Hội Võ mở màn.

Mục Trần đứng trong đình viện, hắn nhìn cảnh thiên địa náo nhiệt, thần sắc lại là tỏ ra bình tĩnh, phía sau lưng, Linh Khê cùng Long Tượng sắc mặt có chút ngưng trọng, bởi vì dựa theo kế hoạch của Mục Trần, nếu hắn muốn động thủ cũng sẽ chọn ngày hôm nay.

Bên ngoài đình viện, một thân ảnh xinh đẹp vội vã tới, chính là Thanh Sương. Nàng nhìn thấy Mục Trần, liền lấy ra một vật từ trong tay áo, lả một lệnh bài màu xanh, bên trên lệnh bài có khắc một chữ "Thủ" cổ xưa. (thủ này là đứng đầu chứ không phải phòng thủ nhé)

Thanh sương nhìn lệnh bài màu xanh, khuôn mặt xưa nay vốn lãnh nhược băng sương của nàng cũng có chút phức tạp, nhẹ giọng nói: "Đây là Mạch thủ lệnh của Thanh mạch ta, người cầm cái này chính là người đứng đầu một mạch".

"Mặc dù không biết ngươi muốn làm gì, nhưng trong chư mạch hội võ, ngươi cầm cái này thì chính là người đứng đầu thanh mạch ta, có thân phận này, cho dù những trưởng lão kia coi ngươi là tội tử thì cũng không thể nào phản đối tại chỗ, chỉ khi tiến hành hội nghị trưởng lão viện mới có thể xử lý"

Mục Trần nghe vậy, trong mắt cũng thoáng hiện vẻ kinh dị, hiển nhiên, hắn không ngờ rằng thanh mạch sẽ giao Mạch Thủ lệnh này cho hắn, như thế mà nói, đến lúc đó vạn nhất xuất hiện biến cố gì, sợ rằng thanh mạch cũng sẽ bị liên lụy.

"Theo lời huyên di, nếu lần này thất bại, thanh mạch ta cũng sẽ hạ xuống làm Phân mạch, đối với chúng ta đó sẽ là đả kích hủy diệt, cho

nên, thay vì ngồi nhìn Huyền mạch, Mặc mạch hoàn toàn chèn ép, còn không bằng tưng bừng đánh một trận". Làm như biết được sự kinh ngạc của Mục Trần, thanh sương than nhẹ một tiếng, nói.

Vẻ mặt Mục Trần hơi dịu xuống, trầm ngâm một chút, liền đưa tay nhận lấy lệnh bài, có vật này, hắn liền có thể an tâm hành sự, tránh để lúc đó bị Phù Đồ cổ tộc nắm được sơ hở.

"Mặt khác, huyên di bảo ta nói với ngươi, chuyện ngươi bảo nàng làm đều đã chuẩn bị xong". Thanh sương một lần nữa nói.

Nghe được lời này, trong lòng Mục Trần mới nhẹ nhõm một cái, nếu chuyện này hoàn thành thì chính là hắn đã có đầy đủ vốn liếng để đấu với Phù Đồ cổ tộc này một trận ra trò.

"Mục Trần, ngươi thật sự có thể giúp thanh mạch chúng ta bảo vệ ghế sao?". Thanh sương ngập ngừng một chút, khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, thấp giọng nói.

Đối với thanh mạch các nàng mà nói, chuyện này thật sự quá mức trọng yếu, Thanh Sương cũng không biết vì sao Huyên di lại kiên quyết tin tưởng Mục Trần như vậy,bất kể thế nào đi nữa, Mục Trần trước mắt này chẳng qua chỉ vừa mới bước vào thiên chí tôn mà thôi.

Hắn hiện tại, cùng lắm cũng chỉ là Linh Phẩm Thiên Chí Tôn sơ kỳ mà thôi, thực lực như vậy, ở trong Phù đồ cổ tộc sợ rằng không cách nào ngăn cơn sóng dữ.

Mục Trần cười cười, nói: "Nếu được các ngươi nhờ, vậy tất nhiên ta sẽ hết sức làm việc"

Nụ cười của hắn nhàn nhạt, nhưng thần thải trong mắt lại kiên nghị cùng tự tin, khiến cho người bên cạnh nhìn vào cũng sẽ sinh ra vài phần tin tưởng đối với hắn.

Mà thanh sương cũng là như vậy, khuôn mặt như ngọc hiện ra một nụ cười khó khăn, nàng khẽ gật đầu một chút, sau đó hướng về Mục Trần trịnh trọng cung kính hành lễ: "Như vậy, thanh mạch ta xin cám ơn"

"Lợi cả đôi bên mà thôi". Mục Trần khoát tay áo một cái, hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời, nói : "Thời điểm gần tới rồi, chúng ta cũng động thân thôi"

"Để ta dẫn đường"

Thanh sương mỉm cười một tiếng, liền hóa thành một đạo lưu quang phóng lên cao, mà 3 người Mục Trần cũng lập tức theo sát phía sau.

Đoàn người lướt qua chân trời, núi non trùng điệp bị bỏ lại phía sau, mà ở những nơi khác, cũng có thể thấy từng nhóm quang ảnh không ngừng tới, bên trong mỗi nhóm quang ảnh đều có một luồng dao động kinh thiên.

Trên đại thiên thế giới, bình thường những thế lực này cũng coi là siêu cấp thế lực bá chủ một phương, nhưng ở chỗ này cũng tỏ ra có chút sàn sàn bình thường, như vậy có thể thấy, Phù Đồ cổ tộc này mạnh mẽ ra sao.

Dưới sự hướng dẫn của thanh sương, chừng mười mấy phút sau, tốc độ của 4 người dần chậm lại, mà lúc này, phía trước bọn họ chính là một tòa chủ phong nguy nga, cao chót vót tới tận trời, giống như Kình Thiên cự trụ (cột chống trời), khí thế bao la.

Bên trên chủ phong, lầu các phân tứ phía, đồng thời tầng thứ cao thấp rõ ràng, từng tòa bạch ngọc cự đài đan xen tinh tế, mơ hồ tản ra khí thế sắc bén.

Xung quanh chủ phong có nhiều ngọn vây quanh, mà lúc này, trên những ngọn núi này đều có sắp xếp chỗ ngồi, mà trên bầu trời, thi thoảng cũng sẽ có quang ảnh rơi xuống, đáp xuống chỗ ngồi.

Dưới sự hướng dẫn của Thanh sương, 3 người Mục Trần cũng đáp xuống một ngọn núi, chỗ này cũng không quá bắt mắt, nhưng mà cũng có thể thu lại quang cảnh của toàn bộ ngọc đài trên chủ phong vào tầm mắt.

Đáp xuống núi, Mục Trần ngẩng đầu đảo mắt qua, chỉ thấy ở vị trí gần chủ phong nhất có vài ngọn núi to lớn, bên trên đó đều có thạch đình hoa mỹ, đình viện tọa lạc, đãi ngộ như vậy hiển nhiên là tốt hơn những nơi khác nhiều.

Mục Trần biết, những nơi đó đều là một vài siêu cấp thế lực đứng đầu đại thiên thế giới, bởi vì ở đó hắn có nhìn thấy thân ảnh của Lâm Tĩnh, Tiêu Tiêu.

Hiển nhiên, trong mắt Phù Đồ cổ tộc, cũng chỉ có những siêu cấp thế lực cầp bậc này mới coi là khách quý.

Boong boong!

Mà trong lúc Mục Trần vẫn đang nhìn 4 phía, đột nhiên bên trong dãy núi trùng điệp này, từng ngọn núi đều không ngừng vang lên tiếng chuông cổ xưa, chuông ngâm tràn ngập thiên địa.

Tiếng chuông vang lên, tất cả các cường giả trong thiên địa đều cảm ứng được, chợt ngẩng đầu, chỉ thấy, bên trên tòa chủ phong nguy nga kia chợt có ức vạn linh quang nở rộ ra.

Phía trong linh quang, từng đạo quang ảnh hiện lên, bên trên mỗi đạo quang ảnh đều tản ra linh lực uy áp khiến tim người ta đập mạnh, khiến cho trong lòng các phe siêu cấp thế lực khác đều rùng mình một cái.

Linh quang tan đi, chỉ thấy 20 đạo thân ảnh xuất hiện trên đỉnh chủ phong, trong đó, 19 đạo thân ảnh vị trí rõ ràng, đều cung kính đứng sau một người phía trước.

Người này chính là một vị lão giả tóc trắng, bộ dáng già nua, nếu so sánh cùng 19 thân ảnh linh lực mênh mông cuồn cuộn phía sau thì hắn lại không phát ra bất cứ linh lực nào, lão nhân nhìn qua bình thường, nhưng lại không tầm thường chút nào.

Thế mà, khi đông đảo siêu cấp thế lực thấy lão nhân này thì ánh mắt đều không nhịn được mà ngưng lại, mặt tỏ vẻ cung kính.

"Thánh phẩm thiên chí tôn!"

Khi lão nhân tóc trắng này hiện thân, ánh mắt của Mục Trần cũng gắt gao chằm chằm nhìn tới, hắn nhìn lão nhân, da thịt trên toàn bộ cơ thể đều hơi đau nhói, một cảm giác cực độ nguy hiểm dâng lên sâu trong nội tâm.

Bởi vì, lão nhân gần đất xa trời, dáng vẻ cực kỳ bình thường này rõ ràng là một vị thánh phẩm thiên chí tôn!

"Cung nghênh đại trưởng lão!"

Khi lão nhân tóc trắng hiện thân, trong thiên địa này, vô số tộc nhân phù đồ cổ tộc đều cung kính lên tiếng, cho dù là những trưởng lão kia cũng lộ vẻ kính sợ.

Trong phù đồ cổ tộc, quyền lực cao nhất là tộc trưởng, chỉ là vị trí tộc trường đã bỏ không nhiều năm, vẫn chưa xuất hiện người thích hợp, cho nên những năm qua, vẫn luôn là một mình Đại trưởng lão quản lý phù đồ cổ tộc, nhờ đó mới khiến địa vị của phù đồ cỗ tộc chưa từng xuống dốc, nói về tư lịch, trong phù đồ cổ tộc không ai không phục.

"Đây chính là đại trưởng lão của Phù đồ cổ tộc ta, Phù Đồ Huyền."

Thanh sương nhìn thân ảnh già nua kia, trên mặt cũng hiện vẻ kính sợ nồng đậm, nàng khẽ thở dài: "Huyền mạch cùng mặc mạch nội đấu nhiều năm, nếu không phải do đại trưởng lão áp chế, sớm đã không biết phù đồ cổ tộc loạn thành như thế nào"

Thần sắc Mục Trần bình tĩnh, Phù Đồ Huyền này bản lãnh thật không nhỏ, có điều, bất kể lão ta cống hiến lớn bao nhiêu với Phù Đồ cổ tộc cũng không liên quan đến hắn, hiện tại hắn chỉ biết là chính vì cái lão nhân ngoan cố cổ hủ này mới khiến mẫu tử hắn chia lìa nhiều năm.

Dưới sự chú ý của mọi người, trên đỉnh chủ phong, khuôn mặt già nua của Phù Đồ Huyền cũng lộ ra một nụ cười, hắn đưa mắt quét tứ phương, tiếng nói già nua vang vọng giữa quần sơn : "Hôm nay chính là ngày thịnh sự của Phù Đồ cổ tộc ta, thật làm phiền chư vị nể mặt tới đây, Phù Đồ Huyền ta tại đây xin cám ơn"

Nghe Phù Đồ Huyền nói thế, đông đảo thủ lĩnh của các siêu cấp thế lực cũng rối rít hoàn lễ.

Với thực lực của Phù Đồ Huyền này, trên đại thiên thế giới tuyệt đối được xếp hàng đầu, đó là người chân chính đứng trên đỉnh đại thiên thế giới này.

sau khi khách khí một phen, Phù Đồ Huyền xoay người ngồi trên đài cao của chủ phong, ánh mắt nhìn về 19 đạo thân ảnh phía dưới, nghiêm nghị nói : "Chư mạch hội võ hiện tại bắt đầu, các ngươi nếu muốn giữ được ghế thì thi triển bản lĩnh ra đi, nếu không những vị trí này cũng chỉ có thể nhường cho những người đã khổ tu khác"

"dạ!"

Nghe đại trưởng lão nói vậy, 19 thân ảnh khí độ bất phàm đồng thời lên tiếng, chớp mắt sau đó liền hóa thành quang ảnh vọt ra, cuối cùng đáp xuống từng ngọc đài bên trên chủ phong.

Cùng lúc đó, 19 luồng linh lực mênh mông vô tận quét ngang ra khắp thiên địa này.

"Chư mạch hội võ, chính thức bắt đầu!"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1417: Tam Mạch Chi Thủ*

*người đứng đầu 3 mạch

Doong doong!

Trong thiên địa linh lực mênh mông quét ngược ra, trên từng tòa loan đình trên mỗi đỉnh núi đều có một chiếc trống lớn hiện lên, nặng nề đánh xuống, nhất thời có tiếng trống trầm trấp khiến tim người đập rộn ràng, vang vọng khắp thiên địa này.

Dưới tiếng trống đầy trời, ánh mắt của các phe siêu cấp thế lực đều không khỏi hướng về phía mười chín tòa bạch ngọc cự đài.

Bên trên mười chín tòa bạch ngọc đài này, có mười chín đạo thân ảnh đứng vững vàng, quanh người những thân ảnh này đều có linh quang sáng chói, uy áp kinh khủng, tràn ngập khắp thiên địa.

Những người này đều là thiên chí tôn thứ thiệt.

Nhìn cảnh này, đại đa số những siêu cấp thế lực ở đây đều không nhịn được mà cảm thán một tiếng, trong mắt hiện lẽn vẻ hâm mộ cực kỳ, phải biết, trên đại thiên thế giới này, muốn đo đếm nội tình của một siêu cấp thế lực thật ra rất đơn giản, đó chính là số lượng thiên chí tôn.

Thông thường mà nói,thế lực nào chỉ có một vị thiên chí tôn, vậy chẳng qua cũng miễn cưỡng coi là có tư cách đặt chân vào hàng ngũ siêu cấp thế lực mà thôi, chỉ có những siêu cấp thế lực có vài vị trở lên mới có thề coi là ưu tú.

Thế mà, phù đồ cổ tộc trước mắt, một liền hiển lộ ra bên ngoài số lượng thiên chí tôn lên tới mười chín số, hơn nữa, số thiên chí tôn này rõ ràng chưa phải toàn bộ.

Những chủng tộc cổ xưa này, phe nào mà không cất giấu một vài lá bày tẩy khiến người ta kiêng kỵ.

Mà cái này, chính là nội tình.

Một chủng tộc cổ xưa, trải qua muôn vàn năm tháng mới có thể dần dần tích lũy được nội tình.

Siêu cấp thế lực tầm thường có lẽ có thề huy hoàng trong nhất thời, nhưng cuối cùng vẫn tan thành mây khói, duy chỉ có những chủng tộc cổ xưa này, không nhanh không chậm phát triển đầy đàn, vượt qua vô số tai kiếp, hơn nữa trở nên lớn mạnh.

Đối diện với Phù đồ cổ tộc nội tình bậc nảy, chớ nói người ngoài, coi như là Mục Trần, trong mắt đều thoáng hiện vẻ ngưng trọng, ngũ đại cổ tộc, đúng là danh bất hư truyền.

"xem ra Mục phủ ta sau này nếu muốn lâu dài, cũng phải chú trọng bồi dưỡng". Mục Trần có suy nghĩ, mục phủ hiện giờ tuy cũng có thề xưng là siêu cấp thế lực, nhưng thực ra chỉ dựa vào một mình hắn chống đỡ, cái này hầu như không thể coi là nửa phần nội tình gì cả, nếu so sánh với phù đồ cổ tộc thì càng là giống như đom đóm với trăng rằm.

Nhưng mả, Mục phủ mới lập, tràn đầy nhuệ khí, có thề có thành tựu như vậy đã là không tệ, sau này nếu có cơ hội, trực tiếp xưng bá thiên la đại lục, dựa vào một trong 10 siêu cấp đại lục của đại thiên thế giới này, thêm cả thượng cổ thiên cung nữa, Mục Trần tin rằng, tương lai Mục phủ chắc chắn sẽ có vô số thiên tài xuất hiện, đến ngày nào đó, không chừng cũng có thể sánh vai với vô tận hỏa vực, võ cảnh, trờ thành siêu cấp thế lực đứng đầu đại thiên thế giới này, đến lúc đó, cũng sẽ không yếu hơn Phù Đồ cổ tộc.

Ý niệm xoay chuyển trong lòng, dẩn dần thu lại, Mục Trần ngưng thần nhìn về phía mười chín đạo thân ảnh kia, mơ hồ phát hiện, mười chín tòa bạch ngọc đài này dường như cũng phân chia vị tri rõ ràng.

Tổng thể mà nói, mười chín tòa bạch ngọc đài này dường như chia làm 4 phương.

"Có lẽ đây cũng là huyền mạch, mặc mạch, thanh mạch cũng những phân mạch khác". Mục Trần lẩm bẩm, ánh mắt của hắn đầu tiên là hội tụ về phía huyền mạch, bời vì nơi này khí thế cường thịnh nhất, linh quang mênh mông, chiếm cứ nửa vùng trời.

ở đây, 7 tòa bạch ngọc đài phân cấp bậc rõ ràng, tọa lạc cao thấp, ở trên tòa bạch ngọc đài cao nhất, có một tên nam tử huyền bào đứng chắp tay, người này khuôn mặt cực kỳ anh tuấn, hai mắt ôn hòa như ngọc, bên ngoài thân thể có linh quang lượn quanh.

So sánh với những trưởng lão khác, linh quang quanh người hắn là yếu ớt nhất, nhưng ờ đầy đều là người già đời, tất nhiên là hiểu được, loại linh lực nội liễm, bản thân giống như hố đen, có thể khiến linh lực bản thân không phát ra ngoài chút nào, trạng thái giống như hoàn toàn dung hợp với thiên địa, chính là dấu hiệu sắp tiến tới thánh phẩm thiên chí tôn.

Nam tử huyền bào này hiển nhiên đã đạt tới tiên phẩm hậu kỳ,đang không ngừng tìm kiếm cơ hội đột phá thánh phẩm.

Nhìn nam tử anh tuấn này, con ngươi Mục Trần cũng hơi co rụt lại, mơ hồ cảm thấy một khí tức nguy hiểm, người này, rõ ràng là cực kỳ nguy hiểm.

"Đây chính là mạch thủ huyền mạch, Huyền Quang. Hắn là phụ thân của Huyền La, hiện giờ được xưng là một trong hai người có hy vọng bước vào thánh phẩm nhất trong phù đồ cổ tộc, mà một khi hắn thành công, sợ rằng, vị trí tộc trưởng Phù Đồ cổ tộc chính là của hắn." Bên

cạnh Mục Trần, thanh sương cũng đã nhận ra vẻ kinh dị trên mặt hắn, nhìn theo, khuôn mặt ngưng trọng nói.

"Phụ thân của huyền la sao?". Hai mắt Mục Trần lóe lên, chợt nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt tiếp tục nhìn qua, cuối cùng hắn phát hiện, trong số 7 vị trưởng lão của huyền mạch, thậm chí có tới 4 vị tiên phẩm thiên chí tôn, ba vị linh phẩm thiên chí tôn.

Hiển nhiên, vì bảo vệ ghế, cường giả chân chính của huyền mạch đều đã xuất hiện.

Mà trong số những bạch ngọc đài khác, có thể so sảnh thế trận với huyền mạch, chính lá Mặc mạch, bọn họ ít hơn một người so với huyền mạch, nhưng sáu vị thiên chí tôn cũng là khí thế cuồn cuộn, thôn thiên phệ địa.

ở phía thạch đài trên cùng của Mặc mạch, là một vị trung niên nam tử mặc hắc bào, hai mắt hắn một mảnh đen kịt, trên khuôn mặt có từng đạo hắc sắc văn lộ quỷ dị, một luồng hàn khí khác thường từ trên thân hắn tản ra, hai mắt tựa như hai hố đen, khiến cho linh lực trong thiên địa đều bị cuồn cuộn cắn nuốt không ngừng.

"Đây là Mạch Thủ Mặc Mạch, Mặc Đồng, thực lực không kém gì Huyền Quang". Thanh sương một lần nữa thấp giọng nói.

Mục Trần khẽ gật đầu, hiển nhiên, hắc đồng này chính là người còn lại trong số hai người có cơ hội tiến vào thánh phẩm thiên chí tôn, hai người này, quả thật đều lả khí thôn sơn hà, khó trách Huyền mạch cùng mặc mạch trong tay bọn họ đều trở nên cường thịnh.

Trong số sáu người mặc mạch, ba vị tiên phẩm , ba vị linh phẩm, đội hình cũng là bất phàm, cái này nếu đặt ở trên đại thiên thế giới cũng đủ trở thành siêu cấp thế lực hàng đầu.

Đưa mắt quét qua mặc mạch, tầm mắt Mục Trần rốt cục thì dừng lại ở khu vực của thanh mạch, nếu so sánh với hai phe lúc trước thì thanh

mạch bên này khí thế yếu hơn rắt nhiều.

Bởi vì bọn họ cũng chỉ có ba người, trừ vị thanh huyên trưởng lão mà Mục Trần đã quen thì, ở vị trí đứng đầu là một vị lão giả tóc hoa râm, khí thế của hắn cũng không kém, quanh thân phóng ra ức vạn đạo linh quang, chấn động không gian, nhìn dáng vẻ này thì rõ ràng cũng là một vị đã bước vào tiên phẩm thiên chí tôn.

Có điều, nếu so sánh với hai người huyền quang, mặc đồng mà nói, vị mạch thủ thanh mạch này tỏ ra yếu thế hơn rất nhiều, bởi vì hai người kia khí thôn hơn hà, khí thế cuồn cuộn, mà hắn thì lại giống mặt trời xế chiều, có chút ảm đạm.

Thánh phẩm chi lộ, duy chỉ có người dũng mãnh không sợ hãi mới có thể hướng đến, mà một khi đã mất đi nhuệ khí thì cũng nói rõ là vị mạch thủ thanh mạch này căn bản vô duyên với thánh phẩm.

"Đây chính là mạch thủ thanh mạch của ta, Thanh Thiên mạch thủ". Thanh sương nói.

Mục Trần khẽ gật đầu, trực tiếp nói: "Khí thế suy yếu, không cách nào so sánh được với hai người kia"

Thanh sương nghe Mục Trần đánh giá, cười khổ một tiếng, nói : "Nếu tịnh di còn ở thanh mạch mà nói, huyền thiên, mặc đồng kia coi là cái gì?" (chịu đoạn trước thì bảo là huyền quang, giờ là huyền thiên, thôi ta cứ nguyên văn mà viết dù sao cũng chỉ là đá lót đường thôi)

Đúng là hiện giờ huyền thiên, mặc đồng vẫn còn gian khổ tìm đường lên thánh phẩm, nhưng thanh diên tịnh trên con đường linh trận đã đạt tới cảnh giới thánh phẩm tông sư, xét về thành tựu mà nói thì đã sớm vượt xa hai người này.

"Chấn hưng một mạch cũng không phải chỉ có thể dựa vào một người". Mục Trần thản nhiên nói, chợt cũng không nói thêm, ánh mắt quét qua một phương cuối cùng, nơi đó có ba bóng người, đều đến từ tất

cả các Phân mạch của Phù đồ cổ tộc, nghe nói, vì không muốn những phân mạch này lòng dạ xa cách, phù đồ cổ tộc đã sớm lập quy củ, trong trưởng lão viện, bất luận như thế nào cũng phải để lại cho phân mạch ba ghế, cho nên mới nói, những ghế của phân mạch này là nơi không cần lo lắng nhất.

Dĩ nhiên, điều duy nhất bọn họ cần lo lắng là có rất nhiều phân mạch, trong đó tự nhiên cũng sẽ có người mơ ước tới vị trí trưởng lão, muốn hạ bệ ba người bọn họ xuống.

Nhìn đi nhìn lại, Mục Trần cũng âm thầm lắc đầu, như vậy, nơi dễ gặp nguy hiểm nhất cũng chỉ có thanh mạch.

Boong boong boong!

Trong thiên địa, tiếng chuông ngày càng dồn dập.

"Bắt đầu đi". Trên đỉnh chủ phong, thanh âm hùng hồn của đại trưởng lão phù đồ huyền vang lên.

Vù!

Thanh âm vừa dứt, bên ngoài chủ phong, chợt có linh lực mênh mông quét ra, lúc này có ba đạo quang ảnh đồng thời vọt ra, cuối cùng không chút do dự trực tiếp đáp xuống ba tòa bạch ngọc đài của thanh mạch.

Một lão giả tóc trắng như tuyết, nhưng da dẻ hồng hào như trẻ con đáp xuống bạch ngọc đài của mạch thủ thanh mạch Thanh Thiên, hơi khom người, cười nói: "Mặc mạch Mặc cổ, kính xin mạch thủ thanh mạch chỉ giáo".

Vị lão giả này cười vui vẻ, quanh thân linh lực mạnh mẽ dị thường, nhưng xét ra thì cũng chỉ là linh phẩm, thế nhưng khi đối mặt với thanh thiên đã là tiên phẩm lại không tỏ ra sợ hãi, ngược lại vẻ mặt trêu tức.

Mà khi thanh thiên nghe vậy, gương mặt già nua cũng có chút khó coi, bởi vì khi hắn nhìn về phía hai bạch ngọc đài khác của thanh mạch

bọn họ, trước mặt thanh huyên cùng một vị trưởng lão khác cũng đã có một bóng người xuất hiện.

"Huyền mạch huyền lân, kính xin thanh huyên trường lão chỉ giáo"

"Huyền mạch Huyền Kim, kính xin thanh vân trưởng lão chỉ giáo"

Hai thanh âm nhàn nhạt vang lên trong thiên địa, khiến vô số ánh mắt chăm chú.

Nhìn hai thân ảnh xuất hiện trước mắt, sắc mặt thanh huyên trưởng lão cũng trờ nên khó coi, huyền mạch cùng mặc mạch đồng thời xuất thủ, hiển nhiên là đã sớm tính toán liên thủ với nhau.

"Đáng chết!"

Thanh sương thấy cảnh này, không nhịn được dẫm chân một cái, khuôn mặt xanh mét, thường ngày mặc mạch cùng huyền mạch đã chèn ép thanh mạch đủ chỗ, không ngờ tại chư mạch hội võ này vẫn muốn liên thủ!"

Mục Trần nhìn cục diện trong sân, hai mắt cũng khẽ híp một cái.

Mặc mạch Mặc cổ, linh phẩm thiên chí tôn, đối chiến với thanh thiên trưởng lão đã tiên phẩm, rõ ràng tất bại.

Nhưng kế tiếp, Huyền mạch Huyền Lân, thực lực Linh phẩm hậu kỳ đối chiến với thanh huyên trường lão linh phẩm trung kỳ...

Cùng với huyền mạch Huyền Kim, thực lực linh phẩm trung kỳ, đối chiến với một vị trưởng lão thanh mạch khác mới linh phẩm sơ kỳ.

Như thế mà nói, một thắng hai thua.

Thanh mạch chắc chắn thua không nghi ngờ.

"Thủ đoạn cũng thật độc ác"

Mục Trần cười lạnh một tiếng, huyền mạch cũng mặc mạch này hiển nhiên là định nhổ sạch tầng lớp có quyền lực trong phù đồ cổ tộc của thanh mạch ra ngoài, nếu bọn họ đạt được mục đích, thanh mạch từ nay sẽ trở thành phân mạch, rất có thể sẽ khó gượng dậy nổi.

Tính toán của huyền mạch cùng mặc mạch này đúng là rất xảo quyệt.

Có điều, hôm nay có Mục Trần hắn ở chỗ này, chỉ sợ âm mưu của hai phe này cũng sẽ không dễ dàng thành công như vậy!

Chương 1418: Thanh Mạch Bại Trận

Trên chủ phong nguy nga, thời điểm khi toàn bộ ba người kia phát động thế công đối với thanh mạch, trong thiên địa cũng có một vài tiếng xôn xao thật thấp vọng lên, một màn này, dù là ai cũng có thể nhận ra, hai đại mạch trong phù đồ cổ tộc đang liên thủ nhắm vào thanh mạch.

Trên một ngọn núi, có đông đảo tộc nhân phù đồ cồ tộc đứng ở đây, những người này đều thuộc tầng lớp trẻ tuổi trong phù đồ cổ tộc, mà người đi đầu chính là Huyền La, Mặc Tâm.

Lúc này, bọn hắn đều dùng vẻ mặt chế giễu nhìn cảnh này, chuyện hôm nay nếu thành công, như vậy thanh mạch sẽ mất đi địa vị chủ mạch, mà đến lúc đó, quyền lực của Phù đồ cổ tộc căn bản sẽ hoàn toàn rơi vào tay hai mạch bọn họ.

"Muốn trách thì trách thanh mạch các ngươi lại sinh ra một Thanh Diên Tịnh đi". Trong mắt huyền la lộ vẻ lạnh lẽo, âm thầm cười lạnh một tiếng, nếu như không có thanh diên tịnh, hai mạch bọn họ cũng sẽ không truy cùng diệt tận thanh mạch làm gì, nhưng mà, thành tựu của Nàng ta lại quá mức kinh người, tuy nói hiện giờ vì tội mà bị giam, nhưng nếu sau này thoát khốn, bằng thực lực thánh phẩm đại tông sư, chắc chắn sẽ khiến thanh mạch thanh thế đại chấn, đông đảo các phân mạch cùng sẽ vì vậy mà tới nương tựa.

Cho nên, vì không để tình huống đó phát sinh, hai mạch bọn họ nhất định phải thừa dịp thanh diên tịnh chưa thoát khốn, đánh cho thanh mạch hoàn toàn phế, như thế, cho dù đến lúc thanh diên tịnh có thoát ra, chỉ sợ cũng chỉ là một cây làm chẳng nên non, không cách nào chống lại sự liên thủ của hai mạch bọn họ.

"Hừ, còn cả tội tử đó nữa! Đợi hai mạch chúng ta nắm giữ được quyền lực của tộc, đến lúc đó nhất định phải phái chấp pháp vệ bắt hắn, khiến hắn như con kiến hôi quỳ gối trước mặt ta, ngoan ngoãn giao bát bộ phù đồ ra!". Khuôn mặt anh tuấn của Huyền La thoáng hiện vẻ lạnh lẽo.

Khi còn ở thượng cổ thánh uyên, hắn vốn là nhất định phải đoạt được bát bộ phù đồ, nhưng cuối cùng lại bị Mục Trần cướp đi, vậy làm sao mà kẻ tâm cao khí ngạo như Huyền La có thể chịu nổi.

Hắn vốn luôn xem Mục Trần là tội tử, địa vị ti tiện, còn hắn là thiếu chủ Phù Đồ cổ tộc cao cao tại thượng, thân phận hai người có thể nói là một trời một vực, nhưng ở lần tranh đấu đó, hắn lại thua trong tay Mục Trần, điều này không nghi ngờ gì là còn khó chịu hơn so với giết hắn.

mà trong lúc tộc nhân hai mạch của Huyền La, Mặc Tâm đang hưng phấn, thì ở trên một ngọn núi khác, tộc nhân thanh mạch sắc mặt lại tái nhợt, hiển nhiên là họ đều biết cục diện trước mắt đối với phe mình cực kỳ bất lợi.

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ thanh mạch đều là không khí ủ ê, đừng nói lả tộc nhân trẻ tuổi, cho dù là một vài người lớn tuổi, sắc mặt cũng bi thảm.

Trong số đông đảo tộc nhân trẻ tuổi đồng lứa của thanh mạch, thanh linh đứng phía trước, nàng đưa đôi mắt đẹp nhìn cảnh này, khuôn mặt cũng có điểm khó coi, rốt cục cũng chỉ có thể than thầm một tiếng.

"Thanh sương tỷ sao lại ở chỗ kia?"

Trong lúc nàng đang than thầm, chợt nghe được phía sau lưng, có người kinh ngạc kêu lên.

Thanh linh ngẩn ra, đưa mắt nhìn lại, sau đó liền thấy, trên một ngọn núi bình thường nơi xa xa, quả nhiên là có thân ảnh của thanh sương, hơn nữa, phía trước nàng, còn có một thân ảnh trẻ tuổi cao ráo.

Thanh linh nhìn người trẻ tuổi này, sắc mặt chợt biến đổi, thiếu chút nữa không nhịn được mà thốt lên.

Hiển nhiên, nàng đã nhận ra thân phận của Mục Trần.

"Hắn làm sao lại tới phù đồ cổ tộc rồi? Thật là gan to hơn trời!". Trong mắt thanh linh thoáng hiện vẻ lo lắng, nàng hiểu rõ thái độ hiện tại của Phù Đồ cổ tộc đối với Mục Trần, nếu mà phát hiện ra hắn đang ở đây, chắc chắn sẽ bắt hắn.

"A, nam tử bên cạnh thanh sương tỷ là ai?". Trong lúc nàng đang lo âu, một vài thanh niên trẻ tuổi tuấn kiệt của thanh mạch cũng phát hiện ra Mục Trần, nhất thời có âm thanh khác thường vang lên.

Trong mắt đám thanh niên đồng lứa của Thanh Mạch, Thanh sương có địa vị cực cao, dù là Thanh Sương lãnh nhược băng sương, nhưng đã khiến cho không biết bao nhiêu tộc nhân thầm thương trộm nhớ, cho nên, đi tới chỗ nào nàng cũng là tiêu điểm được chú ý.

Thế mà lúc này, những thanh niên tuấn kiệt của thanh mạch lại phát hiện Thanh Sương thân cận với một nam tử xa lạ như thế, thậm chí còn tự mình đi theo như vậy, làm sao lại không khiến trong lòng mọi người dâng lên một chút ghen tị.

"Người này nhìn qua cũng tầm thường, chẳng biết tại sao lại khiến thanh sương tỷ coi trọng như vậy?". Có người ghen tức lên tiếng, đồng thời cũng dẫn đến không ít người phụ họa theo, nhất thời ánh mắt cả đám nhìn về Mục Trần cũng có chút địch ý.

"Một đám ngu ngốc, bản lĩnh của người ta, các ngươi há có thể so sánh?". Thanh linh nghe được những lời này, nhất thời không nhịn được hừ lạnh một tiếng, không chút lưu tình trách mắng.

"So sánh với hắn, đám thiên tài như các ngươi đơn giản lả một đám ngu xuẩn!"

Thanh Linh tính tình vốn rất đáo để, lúc này nói chuyện càng tỏ ra sắc bén, khiến cho đông đảo thiên tài tức giận đến đỏ bừng cả mặt.

"Hừ, Thanh Linh, chẳng lẽ ngươi biết người đó là ai? Nói ra cho chúng ta xem một chút, rốt cục là kẻ nào có năng lực như vậy, có thể biến chúng ta thành ngu xuẩn?". Có người tức giận nói.

Thanh linh nghe vậy, cũng chỉ bĩu môi, căn bản là lười để ý tới mấy người này, ngay cả hai người Huyền La, Mặc Tâm cũng phải bại trận dưới tay Mục Trần, huống chi là bọn họ?

Dù nàng không biết vì sao Mục Trần lại xuất hiện ở nơi này, nhưng hiển nhiên nàng cũng hiểu nếu hắn bị bại lộ thân phận thì sẽ có chút phiền toái, cho nên tự nhiên nàng cũng sẽ không chủ động nói ra thân phận của hắn.

Mà những người khác thấy nàng không nói, càng cho là nàng mạnh miệng, nhất thời ngươi tranh ta cãi, tỏ ra rất là náo nhiệt.

Trên đỉnh chủ phong, đại trưởng lão phù đồ huyền cũng đang cúi đầu chăm chú nhìn cảnh này, chân mày khẽ nhíu, nhưng cuối cùng cũng không nói gì, hắn dĩ nhiên là biết ý đồ của Huyền Mạch và mặc mạch, nhưng cái này cũng không coi là phạm quy, cho nên dù thân là đại trưởng lão nhưng hắn cũng không tiện nói nhiều.

Trên những ngọn núi xung quanh, đông đảo thế lực ánh mắt cũng lóe lên nhìn cảnh này, sau đó âm thầm xì xào bàn tán : "Thanh mạch này quá khứ cũng cực kỳ phong quang, không ngờ hiện giờ lại suy bại đến mức này"

"Đúng vậy, Thanh Mạch năm đó lực áp chư mạch, thậm chí trước đó một đời tộc trưởng Phù Đồ cổ tộc cũng là do mạch thủ thanh mạch đảm nhiệm, vậy mà hôm nay cũng đã lạc phách đến mức này"

"Xem ra sau hôm nay, thanh mạch này sẽ phải trở thành Phân Mạch, muốn trở lại vinh quang ngày xưa, sợ rằng không có khả năng".

Đông đảo siêu cấp thế lực âm thầm cảm thán, hiển nhiên sự vinh quang cùng suy bại của Thanh mạch khiến họ có chút cảm thông.

ầm!

Mà cũng chính lúc nơi này tràn đầy cảm thán, thì trên ba tòa bạch ngọc đài, linh lực mênh mông như núi lửa bộc phát ra, tràn ngập thiên địa.

Hầu như cùng một lúc, 6 bóng người đều biến thành linh thể sáng chói, giơ tay nhấc chân cũng tản ra uy năng kinh khủng.

Kịch chiến, trực tiếp bộc phát.

Mạch Thủ thanh mạch dẫn đầu xuất thủ, hiển nhiên lả đối với sự liên thủ vây đánh của Huyền Mạch, mặc mạch, hắn cảm thấy cực kỳ tức giận, cho nên xuất thủ không chút lưu tình, thanh thế như vậy, đủ khiến cho linh phẩm thiên chí tôn tầm thường phải lạnh gáy.

Sắc mặt của Mặc cổ cũng khẽ biến, chợt âm thầm cười lạnh, căn bản cũng không có ý định cùng thanh thiên cứng rắn đấu, mà thân hình trực tiếp hóa thành mấy đạo tàn ảnh bay ngược ra.

Hắn biết bằng thực lực linh phẩm thiên chí tôn của mình, căn bản không phải đối thủ của thanh thiên, nhưng vậy cũng không vấn đề, bời vì sự xuất hiện của hắn chẳng qua là cho thanh mạch chút thể diện mà thôi, thắng thua chân chính là ở hai thạch đài khác.

"Thanh thiên trưởng lão uy phong thật lớn, chỉ đáng tiếc, ở hai đài khác các ngươi cũng không thấy có ưu thế gì". Mặc cổ không ngừng chật vật tránh né thế công của Thanh Thiên, đồng thời cười lạnh lên tiếng.

Thanh Thiên nhìn lướt qua hai tòa thạch đài khác, nhất thời trong lòng trầm xuống, bởi vì cục diện quả nhiên như hắn dự đoán, đối mặt với sự vảy công có chuẩn bị của Huyền Mạch và mặc mạch, Thanh Huyên

cùng một trưởng lão khác nhanh chóng rơi vào hạ phong, liên tiếp bại lui.

Dựa theo dấu hiệu như vậy, sợ rằng thua cuộc cũng không còn xa nữa.

"không ngờ thanh mạch trong tay ta lại sa sút đến vậy, thật hổ thẹn với tiền nhân", khuôn mặt già nua của thanh thiên lộ ra vẻ bi thương

Thanh sương cắn chặt đôi môi đỏ mọng, trên môi có tia máu chảy ra, nhưng nàng cũng không để ý đến, chỉ là đưa ánh mắt nhìn chằm chằm vào trận chiến kinh thiên trên ba tòa thạch đài.

"Mục Trần, mấy người Huyên di cỏ thể thắng không?". THanh sương còn ôm một tia hy vọng, run rẩy hỏi.

Mục Trần nghe vậy, không chút do dự lắc đầu, nói: "Huyền mạch cùng mặc mạch vốn đã có chuẩn bị, hai người xuất thủ kia thực lực cũng mạnh hơn so với hai vị trưởng lão thanh mạch, cục diện này, nhất định là một thắng hai bại"

Nhất thời, thanh sương mặt cắt không còn hạt máu, ngón tay bấm lòng bàn tay đến chảy ra máu tươi, nàng hầu như đã có thể đoán được, tương lai thanh mạch sẽ u ám đến mức nào.

Mục Trần nhìn nàng, cũng không nói thêm gì, thần sắc bình thản nhìn đại chiến trên ba thạch đài.

ầm ầm!

Linh lực mênh mông như biển, từng đợt trùng kích đánh thẳng vào, khiến cho cả tòa cự sơn nguy nga này cũng đang run rẩy, uy áp thiên chí tôn không ngừng khuyếch tán càng khiến đông đảo người trên những ngọn núi xung quanh cảm thấy áp lực.

"Sắp kết thúc"

Mục Trần nhìn chằm chằm thạch đài, chợt lẽn tiếng.

ầm!

Trong khoảnh khắc khi hắn vừa nói ra lời này, chỉ thấy mạch thủ thanh mạch vỗ ra một chưởng, đánh vỡ phòng ngự vạn trọng của Mặc cổ, một chường đánh hắn hộc máu bay ngược ra.

Mà Mặc Cổ sau khi bay ra khỏi thạch đài cũng cười lớn một tiếng, nói: "Thanh thiên trưởng lão quả nhiên lợi hại, ta nhận thua"

Nghe mặc cổ nhận thua nhưng thanh thiên mạch thủ cũng không có chút vui mừng nào, ánh mắt của hắn đảo qua, chỉ thấy ở hai tòa thạch đài khác cũng cùng lúc phân ra thắng bại.

Lúc này, hai vị trưởng lão thanh vân , thanh huyên cũng đã cờ sai một bước, hai người đều bị đánh ra khỏi thạch đài.

Bọn họ đứng ngoài thạch đài, thân thể cứng đờ, sắc mặt chán nản.

Lúc này, toàn bộ thiên địa đều trở nên yên tĩnh lại, cho dù là ai cũng nhìn ra được, thanh mạch thua.

"Haha, đa tạ thanh huyên, thanh vân trưởng lão chỉ giáo". hai người huyền lân, huyền kim cười lớn một tiếng, ôm quyền nói.

Tiếng cười của bọn họ vang vọng núi non, mà lúc này, toàn bộ tộc nhân thanh mạch đều im bặt xuống, người người sắc mặt không còn chút máu, những người giả cả trong thanh mạch càng là tuyệt vọng rơi lệ.

Từ nay về sau, Thanh mạch bọn họ sẽ trở thành phân mạch, địa vị rớt xuống ngàn trượng!

"Thanh mạch xong rồi..."

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1419: Gia Mẫu, Thanh Diên Tịnh

Trên ba tòa ngọc thạch đài, thắng bại đã phân, trong thiên địa đều một mảnh yên tĩnh, đông đảo siêu cấp thế lực nhìn một màn này đều thầm than, sau ngày hôm nay, phù đò cổ tộc, chỉ còn lại hai chi chủ mạch rồi.

Mà ở vị trí của huyền mạch, mặc mạch, hai vị mạch thủ Huyền Quang cùng Mặc Đồng sắc mặt đều bình thản, hai mắt không chút gợn sóng, dáng vẻ như vậy, cũng không vì kết cục của thanh mạch mà xao động chút nào.

Hiển nhiên, kết cục này bọn họ đã sớm đoán trước.

Bọn họ chỉ là nhìn lướt qua thanh thiên mạch thủ mặt mũi sầu thảm, trong mắt thoáng hiện vẻ châm chọc nhàn nhạt, lúc này đối với đám người thanh mạch này, chuyện hối hận nhất sợ rằng chính là việc ban đầu đã không dùng hết sức lực giữ được thanh diên tịnh, nếu không có nàng ta ở đây, thanh mạch bọn họ làm sao lại luân lạc đến mức này.

"Lão phu vô dụng a"

Dưới vô số ánh mắt chăm chú, tựa như đồng tình,tựa như cười nhạo khắp thiên địa, thanh thiên mạch thủ cũng là khổ sở than một tiếng, nét mặt vốn đã già nua thì lúc này càng trở nên chán chường hơn nhiều.

Lần này thủ lôi thất bại,vậy thanh mạch bọn họ lại mất thêm một ghế, trong trưởng lão viện chỉ còn sót hai ghế, mà theo quy củ trong tộc, chỉ có mạch hệ có ba ghế trờ lên mới có thể trở thành chủ mạch.

Cho nên, từ nay về sau, thanh mạch bọn họ sẽ rớt xuống thành phân mạch,như vậy dĩ nhiên là tổn thất quyền lực cùng lượng tài nguyên khó

có thể tưởng tượng nổi, muốn lần nữa trở lại địa vị chủ mạch thật không biết phải đợi đến năm nào tháng nào.

Bên ngoài một tòa thạch đài, thanh huyên trưởng lão cũng nắm chặt tay, sắc mặt cực kỳ khó coi, nhưng mà, hiện giờ cục diện đã định, nàng cũng không thể thay đổi được gì, chỉ có thể khổ sở lắc đầu.

"Hôm nay cũng chỉ có thể hy vọng, hài tử Mục Trần kia có biện pháp gì ngăn cơn sóng dữ, nếu không hôm nay, thanh mạch ta nhất định tường đổ người xô*"

(*ta nhớ là giống câu đánh chó rớt xuống nước, thất thế một cái là cả đám dìm)

Trên ngọn núi có đông đảo tộc nhân huyền mạch, mặc mạch, Huyền La, Mặc Tâm thấy vậy, đều không nhịn được bật cười, hai người bọn họ mưu đồ đã lâu, chung quy hôm nay cũng đến lúc lộ ra kế hoạch

"Mục Trần kia cũng không còn nhảy loạn được bao lâu nữa"

Khuôn mặt anh tuấn của Huyền La nở ra nụ cười lạnh, chỉ cần cách chức thanh mạch xuống làm phân mạch, như vậy tất cả chướng ngại cũng bị dẹp bỏ, bọn họ thậm chí có thể phái ra chấp pháp vệ, mạnh mẽ truy bắt Mục Trần.

về phần có khiến Thanh Diên Tịnh phản kháng ngược lại hay không, bọn họ cũng không quan tâm, bọn họ một mực vẫn lên án đại trưởng lão quá mức nhẫn nại với thanh diên tịnh, hôm nay thanh mạch đã bị trục xuất, trong trưởng lão viện hai mạch liên thủ, dù là đại trưởng lão cũng phải cân nhắc ý kiến của bọn họ.

Mà trên ngọn núi có đông đảo tộc nhân thanh mạch, chỉ còn một tầng không khí u ám sầu khổ bao phủ, tất cả mọi người đều mặt mũi khổ sở, lúc trước những thanh niên trẻ tuổi đồng lứa vẫn còn tranh phong, nhưng lúc này cũng không còn nữa, trên khuôn mặt tất cả đều là vẻ sợ hãi, bởi

vì bọn họ cũng bắt đầu hiểu, một khi mất đi địa vị chủ mạch, đối với thanh mạch bọn họ sẽ là đả kích bực nào.

Huyền thiên Mạch Thủ đưa mắt nhìn một vòng quần sơn, một lát sau cười nhạt, ngẩng đầu nhìn phía đại trưởng lão, ôm quyền cung kính nói : "Đại trưởng lão, thắng bại đã phân, kính xin tuyên bố đi"

Trên đỉnh chủ phong nguy nga, đại trưởng lão khép hờ 2 mắt, thần sắc lạnh nhạt nhìn về phía thanh thiên mạch thủ đang bi ai, hắn thở dài một cải, sau đó giọng nói trầm thấp vang vọng giữa thiên địa.

"Thanh mạch thủ lôi thất bại, đánh mất một ghế"

Thanh âm của đại trưởng lão vang vọng giữa thiên địa, cũng giống như tiếng búa, hoàn toàn đập nát một tia hy vọng sót lại của thanh mạch.

Ở ngọn núi nơi Mục Trần, vẻ mặt thanh sương vốn đẹp lạnh lùng thì lúc này đã sớm trờ nên ảm đạm không chút sức sống, trong đôi mắt đẹp cũng đầy vẻ xám xịt.

"xong rồi"

Nàng tự lẩm bầm, cảm thấy vô cùng bi ai, sau ngày hôm nay, không biết thanh mạch bọn họ sẽ rung động đến mức nào, nhưng suy nghĩ một chút cũng biết, địa vị của thanh mạch cũng sẽ rơi xuống ngàn trượng.

Mục Trần đứng đằng trước, lúc này cũng hít một hơi thật sâu, sau đó tiến về phía trước.

"Mục Trần? Ngươi muốn làm gì?". Thanh Sương nhìn Mục Trần bước ra khỏi ngọn núi, đạp từng bước về phía trước trên không trung, nàng nhất thời cả kinh, vội vàng lên tiếng, lúc này nếu Mục Trần bất chợt xuất hiện, sợ rằng sẽ lập tức bị chú ý đến.

"Nếu đã nhận được lợi ích từ thanh mạch các ngươi, ta tự nhiên sẽ hồi báo trở lại". Mục Trần hơi nghiêng đầu, cười nhạt nói.

Thanh sương kinh ngạc nhìn thân ảnh của hắn, hiển nhiên không biết hắn rốt cục muốn làm gì.

Mục Trần cũng không tiếp tục để ý tới nàng, mà là xoay người, chân đạp không trung mà đi, hắn ngẩng đầu lên ánh mắt nhìn về nơi cao nhất trên tòa chủ phong nguy nga, trong 2 mắt thoáng hiện vẻ u thâm.

Phù Đồ cổ tộc, các người tìm ta nhiều năm, hôm nay ta liền tới nơi này, để xem các ngươi có thể đối đãi với ta như thế nào?

Mà lúc này, trong thiên địa, còn lại âm thanh hùng hồn của đại trưởng lão không ngừng vang vọng: "Vì thủ lôi thất bại, thanh mạch còn lại 2 ghế, dựa theo quy củ của Phù Đồ cổ tộc ta, sẽ phế bỏ địa vị chủ mạch..."

"Đợi đã!"

Vậy mà, khi thanh âm của đại trưởng lão còn chưa dứt, trong thiên địa yên tĩnh, chợt có một thanh âm đột ngột vang lên, chặn lời.

Âm thanh đột ngột khiến vô số cường giả trong thiên địa sửng sốt, chớp mắt sau đó, từng ánh mắt liền nhìn theo phương hướng âm thanh kia truyền tới, tiếp sau đó sắc mặt đều kinh ngạc.

Chỉ thấy, bên trên một ngọn núi, có một thanh niên mặt mũi tuấn dật, chân đạp hư không, đứng chắp tay, thần sắc bình thản, khí độ phi phàm.

"Đây là người nào? Lá gan cũng không nhỏ, lại dám chặn lời đại trưởng lão Phù Đồ Huyền". Đông đảo siêu cấp thế lực đều dùng ánh mắt kinh nghi bất định nhìn Mục Trần, sắc mặt kinh ngạc.

Mà trên một đỉnh núi gần chủ phong nhất, Dược Trần, Lâm Điêu đều ngẩng đầu nhìn cảnh này, chợt bọn họ liếc mắt nhìn nhau, đều cười một tiếng, nói: "Kịch hay rốt cục cũng mở màn rồi"

Bên cạnh bọn hắn, tiêu tiêu nhìn thân ảnh của Mục Trần, khẽ gật đầu, nói: "Cái tên này lại to gan như vậy"

Lâm Tình thì cười hì hì một tiếng, nói: "Tiêu tiêu tỷ, Mục Trần bây giờ cũng đã có vốn liếng để to gan như vậy rồi"

Hiện giờ Mục Trần không chỉ bước vào thiên chí tôn, hơn nữa còn có thể lôi kéo sự tương trợ của vô tận hỏa vực và võ cảnh, hơn nữa còn có Mục Phủ cùng thân phận Tru Ma Vương, từ ý nghĩa nào đó mà nói, Mục Trần lúc này đã không cẩn sợ hãi Phù Đồ cổ Tộc nữa rồi.

Tiêu tiêu nghe vậy cũng khẽ cười một tiếng, thật ra đối với Mục Trần, dù là người tâm cao khí ngạo như nàng cũng có chút bội phục, dù sao, có thể bằng thực lực bản thân, tạo dựng sự nghiệp ở đại thiên thế giới này từ hai bàn tay trắng,, đạt tới bước ngày hôm nay, bản lĩnh như vậy khó trách ngay cả người kiêu ngạo như phụ thân nàng cũng cực kỳ coi trọng.

"Vậy hôm nay để chúng ta xem một chút, người này làm thế nào khiến Phù Đồ cổ tộc long trời lở đất đi"

Khi bọn họ đang nói chuyện, trên đỉnh chủ phong, Đại Trưởng lão Phù Đồ Huyền cũng chợt ngẩn ra vì thanh âm đột nhiên xuất hiện, chớp mắt sau đó, ánh mắt của hắn quét tới, dừng lại trên người Mục Trần.

Lần đầu tiên nhìn thấy Mục Trần, hai mắt Phù Đồ Huyền híp lại một cái, thiên chí tôn trẻ tuổi như vậy thật đúng là hiếm thấy, nếu so sánh, cho dù là trẻ tuổi đồng lứa trong Phù Đồ cổ tộc như Huyền La, Mặc Tâm cũng phải kém một bậc.

Hơn nữa, không biết tại sao, hắn luôn cảm thấy thanh niên tuấn dật này tựa như có chút quen mặt.

"Ngươi là người phương nào? Tại sao phải nhúng tay vào chuyện Phù Đồ Cổ Tộc ta?". Phù Đồ Huyền mặt mũi lạnh nhạt, âm thanh trầm thấp như tiếng sấm, khiến thiên địa rung chuyển, uy áp thánh phẩm trong thoáng chốc tản ra, khiến vô số cường giả chấn động.

Mà lúc này, trên một ngọn núi không xa,thời điểm khi Mục Trần xuất hiện, hai người huyền la mặc tâm chợt há mồm nhét vừa quả trứng, bọn

hắn đưa tay chỉ Mục Trần, đến nửa ngày cũng không thốt ra một lời, hiển nhiên có nằm mơ cũng không ngờ tới Mục Trần lại xuất hiện ở chỗ này.

Xung quanh, tộc nhân huyền mạch, mặc mạch kỳ quái nhìn hai người bọn họ, hiền nhiên là không biết tại sao bộ dạng lại thành như vậy.

Mà ở bên trên một bạch ngọc đài, hắc quang trưởng lão cũng cực kì khiếp sợ nhìn Mục Trần, sau đó thấp giọng kinh hãi nói: "Mục Trần? Tội tử này làm sao lại dám tới nơi đây"

(có mấy ông hỏi tôi "tội tử" là như nào, đại khái như kiểu con hoang, không được gia tộc thừa nhận).

Thanh âm của hắc quang dù rất nhỏ, nhưng mạch thủ huyền mạch Huyền Quang cùng mạch thủ mặc mạch Mặc Đồng đều nghe thấy, lúc này thân thể đều rung lên

"Mục Trần? Người này chính là tên tội tử đó?!"

Trẽn bầu trời, Mục Trần cũng không để ý tới tất cả ánh mắt kinh nghi bất định kia, hắn chẳng qua là ngẩng đầu, ánh mắt không chút sợ hãi nhìn thẳng vào mắt đại trường lão Phù Đồ Huyền.

Cứ như thế một lúc lâu, hắn mới cười một tiếng, thanh âm trong trẻo ầm ầm vang vọng trong thiên địa này.

"Tại hạ Mục Trần"

"Có lẽ đại trưởng lão rất xa lạ với danh tự này, nhưng có lẽ sẽ rất quen thuộc với tên của gia mẫu"

"Hả?". Ánh mắt Phù Đồ Huyền chợt lóe.

Mục Trần cười cười, trên khuôn mặt tuấn dật lúc này cũng dần dần hiện lên vẻ lạnh lùng, hai mắt hắn như điện, nhìn chằm chằm Phù Đồ Huyền, ôm quyền, nói ra từng chữ một:

"Gia mẫu, Thanh Diên Tịnh"

Lời vừa nói ra, toàn bộ thiên địa ầm ầm chấn động, vô số tộc nhân phù đồ cổ tộc đứng bật dậy, bọn họ nhìn thanh niên tuấn dật đang ngạo nghễ đứng trên bầu trời, ánh mắt kinh hãi.

Người này lại chính là tội tử khiến Phù Đồ cổ tộc bọn họ đau đầu bấy lâu nay?

Chương 1420: Tân Mạch Thủ Của Thanh Mạch

"Gia mẫu, Thanh Diên Tịnh"

Thanh âm của Mục Trần truyền ra giữa thiên địa, trong thoáng chốc dấy lên phong ba bão táp, vô số tộc nhân phù đồ cổ tộc đứng phắt dậy, trợn mắt há mồm.

"Mẫu thân của hắn là thanh diên tịnh?"

"Hắn...hắn chính lả tên tội tử đó?"

"Hắn làm sao...làm sao dám chủ động tới phù đồ cỗ tộc ta? Thật là tự chui đầu vào lưới"

khắp phù đồ cổ tộc bộc phát ra vô số thanh âm xôn xao, tất cả tộc nhân đều gắt gao nhìn chằm chằm Mục Trần, tựa như nhìn thấy một chuyện không thể tin nổi.

Cái tên Mục Trần này có lẽ còn rất xa lạ trong phù đồ cổ tộc, nhưng cái thân phận tội tử này thì trong phù đồ cổ tộc không ai không biết, bởi vì mẫu thân của hắn quá mức xuất sắc.

Thánh Phẩm Đại Tông Sư, thực lực như vậy, cho dù là bằng nội tình như Phù Đồ cổ tộc cũng rất khó bồi dưỡng ra.

Có thể đạt tới bước này, cũng đủ nói rõ thiên phú của Thanh Diên Tịnh kinh người tới mức nào, nếu dựa theo lẽ thường, với năng lực của thanh diên tịnh tất nhiên có thể trở thành tộc trưởng phù đồ cổ tộc bọn họ.

Chỉ là không ai ngờ được, Thanh Diên Tịnh cũng không có hứng thú chút nào với việc chưởng khống phù đồ cổ tộc, nàng ta không chỉ rời khỏi tộc, hơn nữa còn tự kết nhân duyên, thậm chí còn sinh ra một hài tử.

Chuyện năm đó, thiếu chút nữa đã khiến phù đồ cổ tộc lật nóc lên trời, càng khiến đại trưởng lão tức giận,mạnh mẽ nhốt thanh diên tịnh lại, hơn nữa không ngừng truy tìm tội tử kia, chỉ là việc truy tìm này vẫn luôn không chút tin tức, cho đến tận mấy năm trước mới phát hiện được, có điều việc khiến đông đảo trưởng lão Phù Đồ cổ tộc có chút kinh dị là, Mục Trần khi đó đã đặt chân vào địa chí tôn.

Thậm chí, ở trong thượng cổ thánh uyên còn đoạt được bát bộ phù đồ, ngay cả Huyền la, mặc tâm - con cưng kiệt xuất nhất trong lứa trẻ phù đồ cổ tộc cũng phải ngậm đắng mà về.

Chỉ là,dù mọi người dù kinh dị với tốc độ trưởng thành của Mục Trần đến mức nào đi chăng nữa, chung quy cũng không quá mức để tâm, dù sao bằng thực lực của Phù Đồ cổ tộc, nếu không phải kiêng kỵ thanh diên tịnh bạo phát thì muốn bắt Mục Trần chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay mà thôi.

Cho nên, khi đông đảo tộc nhân phù đồ cổ tộc thấy Mục Trần không chủ không trốn tránh phù đồ cổ tộc bọn họ, hơn nữa lại dám lộ diện trong tình huống như thế này, đều cảm thấy vô cùng khó tin.

Mà trong lúc vô số ánh mắt trong thiên địa đang chăm chú nhìn, đại trưởng lão phù đồ huyền cũng dần dần hồi phục tinh thần lại, hắn nhìn chằm chằm thân ảnh cao ráo của thanh niên trên bầu trời xa xa, khuôn mặt già nua cũng dần dần trở nên lãnh túc.

"Thì ra ngươi chính là tên tội tử kia, thật là to gan! Chẳng lẽ ngươi thật sự cho là có mẫu thân bảo vệ thì ngươi không cần phải kiêng kỵ chút nào sao?!". Thanh âm trầm thấp, không vui không giận của Phù Đồ Huyền vang lên.

Mà khi phù đô huyên cât tiêng, thiên địa rung động, cát bụi bay loạn xa, một cỗ sức mạnh kinh khủng tựa như che lấp cả thiên địa tản ra từ trên thân thể hắn, bao trùm toàn bộ thiên địa vào trong.

Dưới uy áp của một vị thánh phẩm thiên chí tôn, trong thiên địa vô số cường giả sắc mặt khẽ động, trong mắt lộ ra một tia kính sợ.

Mục Trần đứng trên không trung, hắn cũng cảm nhận được nguồn vĩ lực tựa như có thể hủy thiên diệt địa kia, dưới vĩ lực đó, dù hiện giờ hắn đã tiến vào thiên chí tôn nhưng vẫn cảm thấy bản thân nhỏ bé vô cùng.

"Đây chính là uy năng của thánh phẩm sao? Quả nhiên, không hổ là đỉnh của đại thiên thế giới"

Nhưng mà, trên mặt Mục Trần cũng không vì thế mà xuất hiện chút sợ hãi nào, thánh phẩm thiên chí tôn đúng là cường đại, nhưng Mục Trần cũng không phải là chưa thấy qua, hơn nữa nếu so với Viêm Đế, Võ Tổ, thì phù đồ huyền này còn kém mấy phần.

Cho nên, hắn hít sâu một hơi, áo bào trên thân thể bay phấp phới, trong 2 mắt đen nhánh lóe lên vẻ sắc bén, hắn bước chân ra một bước, uy áp linh lực của linh phẩm thiên chí tôn cũng đột nhiên bộc phát lên.

Khí thế này tùy không mênh mông kinh khủng bằng phù đồ huyền, nhưng cũng giống như một tòa núi lớn nguy nga sừng sững, mặc cho uy áp thánh phẩm kia có kinh khủng ra sao vẫn ngồi yên bất động.

Hắn tuy không mạnh bằng phù đồ huyền, nhưng hắn hiện giờ cũng đã là chúa tể một phương, Linh Phẩm Thiên Chí tôn, cho nên, Phù Đồ huyền này muốn dựa vào uy áp để khiến hắn khuất phục thì cũng quá ngây thơ rồi.

"Thiên chí tôn?!"

Mà khi Mục Trần đem linh lực uy áp của bản thân quét ra, đông đảo cường giả siêu cấp thế lực thần sắc biến đổi, đặc biệt là những tộc nhân

phù đồ cổ tộc, con ngươi cấp tốc co rút lại, hoảng sợ thất thanh.

"Làm sao có thể?!". Trên một ngọn núi, Huyền La, Mặc tâm mặt mũi hoảng sợ,nhìn thân ảnh Mục Trần với ánh mắt không thề tin nổi.

Phải biết, lần trước khi bọn họ giao thủ với Mục Trần thì hắn mới chỉ vừa đột phá đến đại viên mãn mà thôi, nhưng thế nào mới một năm không thấy, tên này đã trực tiếp đột phá đến thiên chí tôn?!

Cái này đến tột cùng cần cơ duyên cùng thiên phú bực nào?!

Bọn họ tự xưng là người xuất sắc trong thế hệ trẻ tuổi đồng lứa của Phù đồ cổ tộc, là rồng giữa loài người, mà bây giờ, so sánh với tên tội tử trong miệng này, cũng là ảm đạm thất sắc.

Vừa nghĩ tới đây, sắc mặt 2 người trở nên xanh mét, ánh mắt nhìn thân ảnh Mục Trần tràn đầy vẻ ghen tỵ.

Mà ở trên ngọn núi của Thanh Mạch, những tộc nhân Thanh Mạch cũng trợn mắt há mồm, những thanh niên trẻ tuổi tuấn kiệt kia, người người đều nuốt từng ngụm nước bọt.

"Hừ, bây giờ các ngươi đã biết chênh lệch thế nào với người ta rồi chứ? Người ta bằng ấy tuổi đã tiến vào thiên chí tôn, ngay cả huyền la, mặc tâm cũng kém xa lơ xa lắc, các ngươi lấy cái gì ra so với hắn?". Thanh Linh thấy cảnh này, nhất thời giễu cợt nói.

Đám người trẻ tuổi đồng lứa Thanh Mạch nhìn nhau, chợt lúng túng cười một tiếng, thiên chí tôn trẻ tuổi như vậy, cho dù lả trong phù đồ cổ tộc bọn họ cũng cực kỳ hiếm thấy, thật không biết Mục Trần này rốt cục tu luyện thế nào, phải biết, hắn cũng không có tài nguyên của Phù Đồ cổ tộc a.

So sánh với Mục Trần này, bọn họ đúng là chẳng thể coi vào đâu, lời thanh linh nói lúc trước mặc dù cay nghiệt, nhưng cũng đúng là sự thật.

"Thật không hổ là hài tử của thanh diên tịnh đại nhản a, thiên phú như thế...". Mà một vài lão nhân trong Thanh Mạch lại trở nên cảm thán, chợt âm thầm tiếc nuối, nếu Mục Trần là người Thanh Mạch bọn họ, làm gì còn chỗ cho huyền la, mặc tâm đắc ý nữa.

"Nhưng mà hắn thật sự không nên tới a, nơi này chính là phù đồ cổ tộc, bằng vào thực lực linh phẩm thiên chí tôn, vẫn là không có tác dụng gì"

Mà đối với đông đảo ánh mắt trong thiên địa, Mục Trần cũng không để ý, hắn chẳng qua chỉ nhìn chằm chằm Phù Đồ huyền, cười nhạt, nói: "Ta xông xáo đại thiên thế giới mười mấy năm,, lá gan đúng là không nhỏ, nhưng có điều cũng không ảnh hưởng gì đến mẫu thân của ta, cũng không giống như đại trưởng lão, thích lấy cái này làm uy hiếp, giam nhốt một nữ tử"

Trong lời nói của hắn hàm chứa ý giễu cợt lạnh lẽo, không tính toán cho Phù Đồ huyền chút mặt mũi nào, bởi vì những lời này, hắn đã giấu trong lòng rất nhiều năm.

"láo xược!"

Mà nghe Mục Trần không khách khí như thế, một vài trưởng lão phù đồ cổ tộc nhất thời giận dữ thốt lên, từng tiếng quát phẫn nộ vang lên, từng luồng linh lực uy áp cường hãn thay nhau phóng lên lao, thanh thế kinh người.

"sao nào? các vị trưởng lão phù đồ cổ tộc định đồng loạt ra tay sao? Cũng được, hôm nay để ta tới lĩnh giáo một chút!". Thế mà, đối diện với sự giận dữ của những trưởng lão này, Mục Trần dĩ nhiên lại không sợ hãi, ngược lại cười to, nói.

"Ranh con ngu xuẩn, tự tìm cái chết!". Có trưởng lão tức giận nói, đã muốn ra tay.

"Dừng tay!"

Nhưng mà, khi hắn chuẩn bị ra tay, thanh âm trầm thấp của Phù Đồ Huyền vang lên, hán nhìn lướt qua những trưởng lão này, bọn họ liền nhất thời lui về phía sau, hôm nay chính là chư mạch hội võ của phù đồ cổ tộc bọn họ, đông đảo siêu cấp thế lực đều ở đây, nếu đông đảo trưởng lão phù đồ cổ tộc lại đi ra tay đàn áp một hậu bối, không nghi ngờ gì sẽ làm thể diện phù đồ cổ tộc tổn thất nghiêm trọng.

Áp lui đông đảo trưởng lão, ánh mắt sắc bén của Phù Đồ Huyền mới dừng lại trên người Mục Trần, chậm rãi nói: "Hôm nay ngươi đến phù đồ cổ tộc ta chính là để khoe miệng lưỡi thôi sao?"

Mục Trần lắc đầu một cái, cười nhạt nói: "Ta cũng không nhàm chán tới vậy, lần này tới đây chẳng qua là được người ta nhờ thôi"

"Hả?". Hai mắt phù đồ huyền híp lại.

"Tới giúp Thanh Mạch đòi một ghế". Ánh mắt Mục Trần hơi rủ, nói.

Lời vừa nói ra, nhất thời khiến một mảnh xôn xao, đám Thanh Mạch tộc nhân cũng là sắc mặt kinh ngạc, hiển nhiên bọn họ cũng không biết chuyện này.

"Haha, thật buồn cười, ngươi cỏ năng lực gì mà tới đòi ghế? Hơn nữa, ngươi cũng không phải người Phù Đồ cổ Tộc ta, làm sao có tư cách". Một tiếng cười nhàn nhạt truyền tới, chỉ thấy Mạch thủ Huyền Mạch - Huyền Quang, đang dùng ánh mắt lãnh đạm nhìn Mục Trần, lên tiếng.

Mục Trần cười cười, sau đó xòe tay ra, lộ ra một lệnh bài màu xanh: "Bằng cái này, có tư cách chưa?"

'Mạch Thủ Lệnh'

Nhìn thấy lệnh bài màu xanh trong tay Mục Trần, huyền quang không nhịn được co rút con ngươi lại

"Mạch Thủ Lệnh của Thanh Mạch? Thanh Thiên, Thanh Mạch các ngươi rốt cục đang làm gì? Vì sao Mạch Thủ lệnh lại rơi vào tay tên tội

tử này?!". Mạch thủ Mặc Mạch - Mặc Đồng cũng nhìn về phía Thanh Thiên, lạnh lùng nói.

Dưới đông đảo ánh mắt kinh dị, Thanh Thiên da đầu cũng trở nên tê dại, hắn liếc mắt với thanh huyên trưởng lão một cái, chợt cắn răng trầm giọng nói: "Mục Trần có phải người phù đồ cổ tộc hay không, cũng không phải do các ngươi định đoạt, nếu mà hắn không phải, vậy thì mời đại trưởng lão cũng đuổi thanh diên tịnh ra khỏi tộc"

"Mà cái chức mạch thủ này, Thanh Mạch trưởng lão chúng ta cũng đã chung quyết nghị, lão phu đã không thích hợp làm mạch thủ nữa, bắt đầu từ hôm nay, Mục Trần chính là mạch thủ Thanh Mạch, nếu các ngươi có kiến nghị gì khác thì phải chờ trường lão viện khai mở, ít nhất, bây giờ các ngươi không có tư cách phủ quyết chuyện tất cả trưởng lão Thanh Mạch ta đã quyết định"

Ý thanh thiên cũng đã rất rõ ràng, hôm nay Thanh Mạch bọn họ sắp mất địa vị chủ mạch đến nơi rồi, hơn nữa, huyền mạch mặc mạch chèn ép suốt những năm qua, bọn họ cũng đã chịu đủ rồi.

Đã như vậy, còn không bằng đem toàn bộ hy vọng đặt lên người Mục Trần

"Thanh Thiên, ngươi!"

Huyền quang, mặc đồng nghe vậy, sắc mặt cũng biến đổi, trợn mắt nhìn thanh thiên.

Thanh Thiên hừ lạnh một tiếng, cũng là phất tay áo không để ý tới, những năm qua nhẫn nhịn cũng đủ rồi, hiện giờ kết cục tồi tệ nhất cũng đã là bọn họ mất đi thân phận chủ mạch, về phần Mục Trần muốn làm gì, vậy tùy ý hắn đi, cũng coi như bù đắp ủy khuất những năm qua của đứa nhỏ này.

"Được rồi, im hết đi!"

Phù đồ huyền quát lạnh, ngăn 3 vị mạch thủ xuống, sắc mặt của hắn có chút khó coi, Chư mạch hội võ hôm nay kết quả lại thành như vậy, thật khiến người ta thấy buồn cười.

Ánh mắt của hắn chậm rãi quét về phía Mục Trần, trầm giọng nói: "Nếu Thanh Mạch đã chọn ngươi làm mạch thủ, quyết nghị này cần trưởng lão viện mới có thể thay đổi, cho nên bảy giờ dù là ta cũng không phủ quyết được"

"Có điều, cho dù ngươi có là mạch thủ Thanh Mạch, ghế của trưởng lão viện cũng không phải ngươi muốn đòi là đòi được, muốn có ghế, vậy phải xem ngươi có bản lĩnh này không"

Hôm nay Thanh Mạch thủ lôi đã thất bại, muốn thắng lại một ghế, vậy chỉ có lựa chọn công lôi, đoạt lấy ghế từ tay các mạch khác.

Mục Trần dù bước vào thiên chí tôn, nhưng hiển nhiên mới chỉ là linh phẩm sơ kỳ, bằng cái này mà muốn cướp đoạt danh ngạch, đơn giản chính là chuyện tiếu lâm.

Trên bầu trời, Mục Trần nghe vậy chỉ cười nhạt một tiếng, nói: "Cái này không cần đại trưởng lão quan tâm"

Thanh âm hắn vừa dứt, thân hình trực tiếp lướt đi, dưới vô số ánh mắt kinh ngạc, đáp xuống bạch ngọc đài của Huyền Mạch.

Cùng lúc đó,thanh âm lạnh lùng của hắn cũng vang lên.

"Nếu huyền mạch các ngươi đã đoạt của Thanh Mạch một ghế,ta cũng từ trong tay các ngươi, cướp đi một ghế vậy"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1421: Một Mình Chiến Huyền Mạch

Thân ảnh Mục Trần từ trên trời giáng xuống, dưới từng ánh mắt khiếp sợ, trực tiếp hướng đến những bạch ngọc đài của Huyền Mạch, mà hành động của hắn cũng không ngoài dự tính đứa đến xôn xao ngập trời.

"Cái gì? hắn muốn khiêu chiến Huyền Mạch?"

"Tiểu tử này thật quá cuồng vọng, Huyền Mạch có đến bảy vị trưởng lão trấn giữ, muốn cướp được từ tay bọn họ một ghế cũng phải đạt được bốn trận thắng"

"Đây đúng là nghe con không sợ cọp, đúng là châu chấu đá xe a"

"Khí phách cũng không nhỏ, nhưng cũng không sợ bị đè chết hay sao?"

vô số tiếng bàn luận xôn xao bộc phát ra, người ở đây đều bị lựa chọn của Mục Trần làm cho khiếp sợ, bởi vì xem xét cục diện trước mắt thì hiển nhiên Huyền Mạch là khối xương khó gặm nhất.

Mà trong suy nghĩ của rất nhiều người, lựa chọn của Mục Trần là cực kỳ lỗ mãng và không sáng suốt.

Dĩ nhiên, không chỉ bọn họ khiếp sợ, ngay cả thanh thiên, thanh huyên cùng những trưởng lão thanh mạch đều trợn mắt há mồm, bọn họ vốn còn tưởng Mục Trần có cách nào khác, ai ngờ lại chọn con đường dứt khoát như vậy, trực tiếp lực chọn phương thức hung hãn nhất.

Nhưng thế này sao có thể thắng?!

Huyền Mạch có bảy vị trưởng lão, ba vị linh phẩm thiên chí tôn, bốn vị tiên phẩm thiên chí tôn.

Nếu Mục Trần đã chọn công lôi, vậy phải đại bốn trận thắng, mới có thể từ trong tay Huyền Mạch cướp được 1 ghế, nhưng hiện giờ sự giúp đỡ của thanh mạch cũng vô cùng hạn chế, chẳng phải là nói, Mục Trần định dùng sức mình mình, vượt qua đợt công lôi này?

Hắn lại tự dựa vào bản thân, đánh xuyên hàng thủ lôi của Huyền Mạch?

Chỉ cần suy nghĩ một chút là bọn họ có thể cảm thấy điều này vô cùng bất khả thi, dù sao Mục Trần bây giờ chẳng qua mới là linh phẩm sơ kỳ mà thôi, mà trong số bảy vị trường lão Huyền Mạch, thực lực thấp nhất cùng là tầng thứ này, những người khác đều cao hơn.

hơn nữa quan trọng nhất là, coi như Mục Trần thực sự bộc phát, đánh bại ba vị linh phẩm thiên chí tôn, nhưng muốn chiến thắng, tối thiểu cũng phải đánh bại một vị tiên phẩm thiên chí tôn mới được.

Lấy linh phẩm chiến tiên phẩm, đây càng là không thể tưởng tượng nổi.

Vì vậy xem ra, hành động lần này của Mục Trần, hầu như không có chút phần thắng nào.

"Tiểu tử này rốt cục đang làm gì?". Thanh Vân trưởng lão không kìm được, nói.

Thanh thiên bất đắc dĩ lắc đầu một cái, lúc này, oán trách cũng vô dụng, hơn nữa tình trạng của thanh mạch bọn họ cũng đã thê thảm đến mức tận cùng rồi, cho dù đến lúc đó Mục Trần có thất bại đi nữa, vậy cũng không thể kém hơn, chỉ có điều là mất thêm một phần thể diện mà thôi.

Mà trong lúc ba vị trưởng lão thầm than, huyền la mặc tâm nhìn thấy cảnh này, cũng không nhịn được cười lạnh, châm chọc nói: "Thật là kẻ không biết sống chết, thực sự cho rằng tiến vào thiên chí tôn là có thể không chút kiêng kỵ sao? ở phù đồ cổ tộc ta, một linh phẩm sơ kỳ thiên chí tôn còn không có năng lực như vậy!"

Bên cạnh, đông đảo tộc nhân Huyền Mạch cũng nhao nhao gật đầu, trong mắt bọn họ, hành động này của Mục Trần chính là tự chuốc lấy nhục, không thể nghi ngờ.

Trên ngọn núi của thanh mạch, đông đảo tộc nhản thanh mạch hai mặt nhìn nhau, lần này, thậm chí ngay cả thanh linh cũng lộ ra vẻ lo âu, hiển nhiên nàng cũng bị lựa chọn của Mục Trần dọa sợ.

Dù sao, đây chính là bảy vị thiên chí tôn a!

Mục Trần muốn một đường xuyên thẳng qua, đây là sự tình khó có khả năng đến mức nào.

"Giỏi, không hổ là Mục Trần, khí phách này cũng gần đuổi kịp cha ta rồi, tiêu tiêu tỷ, tỷ cảm thấy Mục Trần có thể thắng không?". Bên cạnh chủ phong, lâm tĩnh vỗ vỗ tay, cười hi hi nói, nàng lại không giống mọi người - cảm thấy Mục Trần không biết trời cao đất rộng, mà ngược lại còn hết sức thưởng thức đối với khí phách của Mục Trần.

Tiêu tiêu nghe vậy, nghiêm túc suy nghĩ một chút, khuôn mặt đẹp lạnh lùng kiều mỵ cũng hiện lên một nụ cười động lòng người, nói: "Mục Trần là người nghĩ trước làm sau, tuyệt đối sẽ không làm chuyện lỗ mãng, nếu hắn làm như vậy thì hắn là đã nắm chắc một chút"

Nói đến đây, nàng ngừng lại một chút, khẽ cười nói: "Có điều ta cũng thật tò mò,hắn cảm thấy nắm chắc rốt cục là từ chỗ nào"

Bên cạnh hai nàng, lâm điêu cùng dược trần nghe vậy, nhìn nhau cười một tiếng, nói: "Các ngươi cũng thật là coi trọng hắn"

Tuy rằng nói như thế, nhưng thần sắc của bọn họ, hiển nhiên cũng không cho rằng hành động này của Mục Trần là lỗ mãng, bọn họ mặc dù không hiểu rõ Mục Trần, nhưng nếu có thể làm nhân vật như Lâm Động, Tiêu Viêm coi trọng, vậy đủ để nói rõ người này tuyệt đối không phải người phàm.

Đã như vậy, nếu có thể làm ra một số kỳ tích khiến người ta không thể tin nổi thì cũng là chuyện nên có mà thôi.

Mà dưới tiếng xôn xao đầy trời, ở vị trí bạch ngọc đài đứng đầu của Huyền Mạch, mạch thủ Huyền Mạch - huyền quang cũng đem ánh mắt lạnh như băng nhìn thân ảnh của Mục Trần, giờ phút này, cho dù bằng định lực của hắn cũng không khỏi giận dữ mà cười, nói: "tốt, tốt, tốt, không hổ là con trai của Thanh Diên Tịnh, phách lực này thật đúng là bất phàm".

"Cũng được, nếu ngươi đã muốn lĩnh giáo thực lực của Huyền Mạch ta, vậy hôm nay bản tọa sẽ cho ngươi toại nguyện"

"Tất cả trưởng lão Huyền Mạch nghe lệnh, không cần nương tay, đề cho tội tử này biết một chút, thế nào là Huyền Mạch chi uy"

"Dạ!"

Nghe mạch thủ hạ lệnh, 6 vị trường lão khác đều đồng thời trầm giọng lên tiếng, sau đó đem ánh mắt bất thiện nhìn về Mục Trần, trước nhiều người như vậy mà tên này dám trực tiếp khiêu chiến Huyền Mạch bọn họ, đây là đang miệt thị bọn họ không thể nghi ngờ, vậy làm sao bọn họ có thể nhịn được?

Trên đỉnh chủ phong, đại trưởng lão phù đồ huyền nhìn cảnh này, ánh mắt lóe lên một cái, nhưng cũng không lên tiếng, hắn thấy, tính tình của Mục Trần này đúng là quá cuồng vọng, trước tiên để cho Huyền Mạch đè nhuệ khí của hắn xuống, khiến cho tiểu tử này hiểu được, dù có bước vào thiên chí tôn cũng không đủ tư cách làm bừa trước cửa phù đồ cổ tộc bọn họ.

Nhưng ngược lại, cũng không thể để tất cả trưởng lão Huyền Mạch thật sự giết Mục Trần, nếu như vậy, lấy tính tình của THanh Diên Tịnh, chắc chắn sẽ nảy sinh cừu hận đối với Phù Đồ cổ tộc, đến lúc đó nhất định sẽ hoàn toàn bạo phát, dù phù đồ cổ tộc có thể chế phục đi chăng nữa, tất nhiên cũng sẽ phải bỏ ra giá cao thảm trọng.

Đại trưởng lão tuyệt nhiên không muốn sự việc đến bước đó.

Trong lúc ý niệm xoay chuyển trong lòng phù đồ huyền, trên bầu trời, Mục Trần cũng không để ý tới ánh mắt châm chọc của những trưởng lão Huyền Mạch, thân ảnh vẫn không nhanh không chậm đáp xuống tòa ngọc đài.

Toàn bộ ánh mắt trong thiên địa cũng nhanh chóng bắn tới.

Trên tòa bạch ngọc đài này chính là một vị trưởng lão Huyền Mạch, tên là Huyền Hải, thực lực cũng đạt tới linh phẩm sơ kỳ, nhìn qua thì cùng một tầng thứ với Mục Trần.

Lúc này, tay áo của Huyền Hải trưởng lão bay phấp phới,ánh mắt như đao nhìn chằm chằm Mục Trần, khóe miệng lộ ra một nụ cười châm chọc, chậm rãi nói: "Không ngờ nhản vật như thanh diên tịnh lại sinh ra một đứa con trai ngu xuẩn như vậy, thực lực linh phẩm sơ kỳ như ngươi, ở những nơi khác của đại thiên thế giới còn có thể ra oai, nhưng đến phù đồ cổ tộc ta cũng không cỏ tác dụng như ngươi nghĩ đâu"

Nhưng mà, đối với sự châm chọc của huyền hải trưởng lão này, Mục Trần làm như chưa từng nghe thấy, ánh mắt của hắn thậm chí vọt qua huyền hải, trực tiếp nhìn về phía bạch ngọc đài cao hơn.

"Tiểu bối, thật là vô lễ! Xem ra không có mẹ dạy, đúng là một Dã Tiểu tử không biết lễ nghi". Huyền hải thấy Mục Trần không thèm liếc mình một cái, nhất thời giận dữ quát lên.

Ánh mắt Mục Trần rốt cục chậm rãi thu hồi, không chút gợn sóng nhìn huyền hãi, nói: "Cút xuống đi, đừng có tự mình chuốc lấy cực khổ"

"Tiểu tử, ngươi muốn chết!"

Huyền hải giận đến mức mặt đỏ bừng, quát to một tiếng,trong nháy mắt thân thể bộc phát ra ức vạn đạo linh quang, cả thân hình nhanh chóng bành trướng, giống như người khổng lồ.

Mà thân thể của hắn trong nháy mắt cũng hóa thành linh thể, sáng chói cực kỳ, đồng thời tản ra vĩ lực cường hãn, giơ tay nhấc chân là thiên băng địa liệt.

ầm!

Huyền hải này một khi hiển lộ ra linh thể cũng chính là sẽ không nương tay, lòng bàn chân dẫm một cái, tòa bạch ngọc đài được chế tạo từ chất liệu đặc biệt nhất thời nứt ra một vết.

Mà thân ảnh của hắn cũng quỷ mị vọt ra xa, một hơi thở đã xuất hiện trước mặt Mục Trần, sau đó trên linh thể có từng đạo huyền ảo quang văn lan ra.

"Linh Mạch Thần Thông, Cự Linh CHủy Thiên Thủ"

Trong mắt huyền hải chợt lóe lên hung quang, vừa ra tay đã thi triển linh mạch thần thông cường hãn nhất, mặc dù ngoài miệng hắn luông quát Mục Trần là tiểu bối, nhưng vừa ra tay là xuất toàn lực, bởi vì hắn biết, bất kể thế nào Mục Trần cũng là một vị linh phẩm thiên chí tôn thử thiệt, thực lực tương cùng cấp bậc với hắn, nếu hắn không toàn lực đối phó, sợ là sẽ phải thua thiệt.

ầm!

huyền hải đánh ra một quyền, nắm đấm bành trướng trong nháy mắt, tựa như bàn tay của thần linh, chùy rơi xuống, ngay cả không gian cũng vỡ vụn, cả vùng đất bị xé rách, uy năng kinh khủng.

Nhìn thấy uy thế một quyền của huyền hải, không ít thiên chí tôn ở đây đều khẽ gật đầu, huyền hải này có thể trở thành trưởng lão phù đồ cổ

tộc, đúng lả có vài phần năng lực.

Nhưng mà, khi bọn họ quét mắt tới Mục Trần, cũng không nhịn được mà sửng sốt, bởi vì bọn họ phát hiện Mục Trần vẫn không động đậy chút nào, mặc cho quyền kinh thiên kia đánh tới.

"Tiểu tử này, ngay cả né tránh mũi nhọn cũng không hiểu, chẳng là là ngu ngốc thật?"

Không ít người hai mặt nhìn nhau, huyền hải đã chiếm được tiên cơ, thế công kinh người, nếu là người bình thường cũng sẽ chọn né tránh trước tiên, tìm cơ hội phản công, nhưng thế nào mà Mục Trần này lại giống như một tên đầu gỗ đứng đần ra vậy?

Dưới vô số ánh mắt kinh nghi, kinh khủng quyền quang rốt cục ầm ầm tới, nhưng mà, ngay khi chuẩn bị đánh lên lồng ngực Mục Trần, rốt cục Mục Trần cũng xuất thủ.

Chĩ thấy hắn đưa bàn tay ra, nhẹ nhàng tiếp xúc với quyền quang kinh khủng kia.

Bành!

va chạm trong nháy mắt, tiếng nổ kinh thiên vang lên, mắt thường cũng có thể thấy được sóng trùng kích quét ngược ra, đánh cho bạch ngọc đài nứt rạn từng vết, nền đá không ngừng vỡ vụn ra.

Bụi mù tràn ngập, dần dần tan đi.

Từng ánh mắt nhanh chóng soi mói, sau đó liền hơi biến sắc mặt, ở giữa bạch ngọc đài, Mục Trần vẫn duy trì tư thế một tay chặn một quyền hung hãn của huyền hải.

Phiến đá xung quanh hắn đều hóa thành bột, nhưng chỉ duy một phiến đá dưới chân hắn là bình yên vô sự, thậm chí ngay cả thân thể của hắn cũng chưa từng di động chút nào!

ồn ào!

Trong thiên địa nhất thời bộc phát ra vài tiếng xôn xao, không ít thiên chí tôn của các siêu cấp thế lực ánh mắt ngưng lại, hiển nhiên không ngờ Mục Trần lại dễ dàng ngăn cản một quyền hung hãn của huyền hải như vậy.

Trong tiếng xôn xao đầy trời, sắc mặt huyền hải cũng là biến đổi, bởi vì trong cảm giác của hắn, một quyền lúc trước hắn dốc toàn lực, không giữ lại chút nào, nhưng lại tựa như đánh vào một cái hố đen, thân thể Mục Trần giống như một cái động không đáy, bất luận hắn đem linh lực đánh vào thế nào cũng không có chút tác dụng.

Trong lòng dâng lên một nỗi bất an, huyền hải định rút người lui lại, hiện tại chỉ có thúc giục chí tôn pháp tướng, thay vì cứng rắn đối chiến.

Nhưng mà, trong lúc hắn đang định rút lui, lại phát hiện ra tay của Mục Trần vững chắc như ưng trảo, bắt chặt lấy nắm đấm của hắn, khiến hắn không thể lui lại chút nào.

huyền hải ngẩng đầu, liền thấy ánh mắt tràn đầy hờ hững sắc bén của Mục Trần.

"Nếu ngươi đã dùng linh mạch thần thông, vậy cũng thử của ta chút đi"

Mục Trần hờ hững nói, trong lòng bàn tay chợt có ngọn lửa màu tím hừng hực bốc lên, cuối cùng men theo quả đấm của huyền hải, bao phủ toàn thân thể của hắn.

Tử sắc hỏa viêm thiêu đốt, khiến huyền hải đại kinh, lúc này mới theo phản xạ mà thúc giục linh lực mênh mông phản lại, muốn dập tắt tử sắc hỏa viêm kia.

hừng hực!

Nhưng mà, sự việc kế tiếp cũng khiến hắn hoảng sợ thất sắc, chỉ thấy khi linh lực tiếp xúc với tử sắc hỏa viêm, không những không dập tắt được, ngược lại còn khiến linh lực bị cắn nuốt, hỏa viêm càng ngày càng mạnh mẽ, một luồng nhiệt độ kinh khủng tràn ngập, dưới nhiệt độ đó, cho dù thân thể hắn là linh thể cũng phải truyền đến cảm giác đau nhức.

a a a!

Tiếng kêu thảm thiết thê lương từ trong miệng huyền hải phát ra, lúc này, hắn giống như một ngọn đuốc sống chật vật quay ngược lại, bất kể hắn thúc giục linh lực thế nào đều không thể dập tắt được tử viêm, dưới sức nóng, thân thể của hắn bắt đầu bị thiêu đốt.

Mục Trần ánh mắt hờ hững, tiến lên một bước, một cước đá vào miệng huyền hải, sức lực một cước ở chân trực tiếp đá vỡ mồm huyền hải, mặt mũi be bét máu, mà thân hình của hắn bị Mục Trần đá bay, rầm một cái ngã ra khỏi bạch ngọc đài.

Tất cả mọi người trợn mắt há mồm nhìn cảnh này, không ai có thể tưởng tượng, Huyền Hải trưởng lão này thậm chí ngay cả một chiêu của Mục Trần cũng không đỡ được đã thua rồi?

Làm xong những việc này, Mục Trần cũng không để ý đến tiếng kêu thê lương thảm thiết của huyền hải, hắn ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn những trưởng lão Huyền Mạch khác đang biến sắc, thanh âm không chút gợn sóng chậm rãi vang lên

"Không chịu nổi một kích, người kế tiếp"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1422: Một Chiêu Một Người

- Không chịu nổi một kích, người kế tiếp.

khi thanh âm không chút gợn sóng của Mục Trần truyền ra, toàn bộ thiên địa hoàn toàn tĩnh mịch, duy chỉ có tiếng gào thê lương thảm thiết kia vẫn vang lên.

trong thiên địa, vô số ánh mắt đều rung động nhìn thân ảnh trẻ tuổi cao ráo trên bạch ngọc đài.

không ai ngờ tới, Mục Trần sẽ thắng dứt khoát như vậy, phải biết, đây chính là một vị thiên chí tôn đó, mặc dù chỉ là linh phẩm sơ kỳ, nhưng đặt ở bất kì địa phương nào trên đại thiên thế giới cũng đủ để làm bá chủ một phương, nhưng hiện giờ, ngay cả một chiêu của Mục Trần cũng không đỡ được đã thảm bại.

đây hầu như là nghiền ép.

- đây là thiên chí tôn cơ mà....

. Vô số cường giả khó khăn cất tiếng.

- Làm sao có thể?!

Đám người huyền la, mặc tâm thì sắc mặt kinh hãi tựa như gặp quỷ, lúc trước bọn họ còn định xem Mục Trần sẽ làm trò cười ra sao, nhưng mới nháy mắt bọn họ đã thành trò cười rồi.

chung quanh bọn họ, những tộc nhân huyền mạch, mặc mạch khác cũng cực kỳ hoảng sợ, không ngừng nuốt nước miếng, ánh mắt nhìn Mục

Trần tràn đầy sợ hãi.

Trên ngọn núi Thanh mạch, đông đảo tộc nhân thanh mạch nhìn nhau, một lúc lâu sau, tất cả đều lau mồ hôi lạnh, lẩm bẩm nói:

- Thật là khủng khiếp

về phía thanh linh, trong mắt nàng liên tiếp lóe lên những tia sáng kỳ dị, nàng nhìn thân thể cao ráo tràn đầy khí thế hiên ngang oai hùng trên thạch đài, tâm trạng cũng có chút xốn xang, nếu so sánh với hắn, những kẻ gọi là thiên tài trong trẻ tuổi đồng lứa phù đồ cổ tộc này thật sự đều ảm đạm không chút hào quang.

- Tử viêm kia có chút cổ quái

Thanh thiên trường lão cũng kinh hãi một phen vì cục diện lưu loát dứt khoát này, nhưng dù gì hắn cũng là cường giả linh phẩm hậu kỳ, ánh mắt sắc bén, liếc một cái liền nhận ra, tử viêm kia cực kỳ bá đạo, trong khoảnh khắc đã khiến huyền hải mất đi sức chiến đấu.

- không hổ là con trai của Tịnh đại nhân a

. Thanh vân trường lão cũng cảm thán một tiếng, lúc trường hắn vẫn còn cảm thấy Mục Trần lỗ mãng, nhưng hiện tại xem ra, Mục Trần làm thế đúng là có một ít khả năng thành công.

lúc này,bàn tay đang siết chặt của Thanh Huyên cũng chậm rãi buông ra, thở phào nhẹ nhõm, nhưng sau đó nàng chợt khẩn trương, vì nàng biết lúc này chẳng qua mới chỉ là ván đầu tiên mà thôi, trong số 7 vị trưởng lão huyền mạch, thực lực huyền hải là thấp nhất, đối thủ tiếp theo của Mục Trần sẽ càng ngày càng mạnh.

Thiên địa yên tĩnh một lúc lâu, rốt cục thì bị đông đảo tiếng bàn luận xôn xao đánh vỡ, đồng thời ngày càng nhiều cường giả đều hướng về phía tử viêm đang không ngừng thiêu đốt huyền hải, trong mắt có thêm mấy phần kiêng kỵ.

ngay cả một vị linh phẩm sơ kỳ thiên chí tôn cũng không thể làm gì nổi, như vậy có thể thấy, tử viêm này rốt cục bá đạo đến mức nào.

Trên đỉnh chủ phong, đại trưởng lão Phù Đồ Huyền nhìn cảnh này, chân mày cũng hơi nhíu, chợt hắn vung tay áo lên, dường như có một bàn tay vô hình bao phủ xuống, rút ra toàn bộ tử viêm trên người huyền hải, cuối cùng dùng linh lực tạo thành một vùng chân không, giống như hố đen, giam cầm tử viêm bên trong đó.

mà hiển nhiên linh lực của Phù Đồ Huyền này cũng sở hữu lực phong ấn cường đại, cho nên dù là Thôn Linh Tử Viêm của Mục Trần cũng không thể thiêu đốt, hai bên chỉ có thể không ngừng ăn mòn, cuối cùng tử viêm vì không có nguồn tiếp viện nên dần dần tiêu tán đi.

Một màn này rơi vào trong mắt đông đảo cường giả khác, càng khiến ánh mắt bọn họ ngưng trọng, ngay cả phù đồ huyền ra tay cũng phải mất một chút thời gian mới triệt tiêu được tử viêm này, như vậy có thể thấy tử viêm này khó giải quyết ra sao.

Mà cùng với việc tử viêm tiêu tán, thân thể huyền hải cũng lộ ra, chỉ thấy cả người hắn loang lổ vết cháy đen, thậm chí ngay cả huyết nhục cũng tan chảy, lộ ra xương trăng dữ tợn.

Huyền hải lúc này chật vật không chịu nổi, hiển nhiên là bị trọng thương.

Phải biết, sau khi bước vào thiên chí tôn, thân thể chuyển hóa thành linh lực, chính là vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa tràn đầy sinh mệnh lực cường đại, nhưng dù vậy, huyền hải này vẫn bị tử viêm thiêu đốt thành bộ dạng này, có thể thấy được uy lực của tử viêm kia thế nào.

- Tiểu bối, thủ đoạn thật độc ác!

Mạch thủ huyền mạch - Huyền Quang sắc mặt có chút xanh mét, Mục Trần đánh bại HUyền Hải một cách nhẹ nhàng dứt khoát như vậy, không

nghi ngờ gì là đã hung hăng tát một cái lên thể diện của Huyền mạch bọn họ.

- Như nhau mà thôi, nếu huyền hải trưởng lão đã vận dụng linh mạch thần thông, ta cũng dùng chiêu tương tự

. Mục Trần không thèm để ý đến sắc mặt xanh mét của Huyền quang chút nào, nhạt giọng nói.

- Thì ra là linh mạch thần thông, nhưng mà uy năng đến mức này, linh mạch của Mục Trần này chắc chắn là đạt tới thần cấp, chỉ có điều không biết là thất thần mạch hay là bát thần mạch

. Đông đảo cường giả ánh mắt lóe lên, có thể diễn biến ra linh mạch thần thông lợi hại như thế, cấp bậc của linh mạch chắc chắn là không thấp.

Ánh mắt huyền quang có chút âm trầm nhìn chằm chằm Mục Trần, chợt hừ lạnh một tiếng, ánh mắt chuyển sang một vị trưởng lão huyền mạch khác, nói:

- Huyền Phong Trưởng lão, tiếp theo ngươi xuất thủ đi, đừng có tiếp xúc thân thể

Ánh mắt Huyền Quang này cực kỳ già đời, liếc một cái liền nhận ra, tử viêm của Mục Trần dù bá đạo, nhưng tốc độ lại không nhanh, chỉ cần để ý tránh né, không cứng rắn va chạm thì tử viêm tự nhiên cũng sẽ mất tác dụng.

Vị huyền phong trưởng lão kia sắc mặt ngưng trọng, gật đầu một cái, trong mắt đã không còn vẻ coi thường với Mục Trần như trước, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm hắn, chậm rãi nói:

- Vậy đề ta tới lĩnh giáo thử chút xem

Mục Trần nghe vậy, cười nhạt, thân hình vừa động liền đáp xuống bạch ngọc thạch đài của Huyền Phong trưởng lão, Huyền phong thực lực

linh phẩm trung kỳ, cũng chính là người hắn định giải quyết kế tiếp.

ầm!

huyền phong thấy Mục Trần lên đài, cũng không nói nhảm nửa lời, một tay kết ấn, nhất thời thân thể chuyển hóa thành linh thể, linh quàn vạn trượng, đồng thời, phía sau lưng, một tôn chí tôn pháp tướng khổng lồ vạn trượng hiện ra, giữa lúc phun ra nuốt vào, linh lực phong bạo hình thành.

Rút kinh nghiệm kết cục của Huyền hải, huyền phong này trực tiếp triệu hổi chí tôn pháp tướng ra, như thế, cho dù cứng rắn va chạm hắn cũng không sợ chút nào.

Mà thực lực của Huyền phong này chính là linh phẩm trung kỳ, so với huyền hải lúc trước thì đúng là cao hơn một bậc.

Trong con ngươi Mục Trần phản chiếu hình ảnh chí tôn pháp tướng to lớn, cũng khiến cho khóe miệng của hắn hiện lên vẻ lạnh lùng, đối với đám Huyền Mạch, mặc mạch này, hắn thống hận vô cùng, cho nên hôm nay xuất thủ, hắn cũng không định cho đối phương chút thể diện nào.

Nếu đối phương muốn đấu, vậy hắn liền thi triển toàn bộ thủ đoạn, lấy thế lôi đình vạn quân hung hăng đạp cái huyền mạch này đi.

Đồng thời cũng là phun ra một ngụm ác khí hắn đã phải ẩn nhẫn suốt hơn 20 năm qua.

- Mục Trần, đến đây đi, để ta xem một chút, lần này ngươi có thể có thủ đoạn gì?!

. Dùng chí tôn pháp tướng hộ thản xong, sự phấn khích của Huyền phong cũng tăng mạnh, từ trên cao nhìn xuống Mục Trần, quát lạnh.

Mục Trần nghe vậy cũng ngẩng đầu lên, hắn nhìn thản ảnh huyền phong, cười lạnh:

- Cho rằng cái chí tôn pháp tướng này có thề che chở được ngươi sao?

Ánh mắt huyền phong run lên, cười lạnh trở lại:

- Nói khoác không biết ngượng, ngươi có giỏi cứ ra tay thử xem?

Có điều, trong lúc nụ cười lạnh trên mặt còn chưa tắt, lời nói còn chưa nói xong, Huyền Phong đã cảm nhận thấy cái gì, chợt ngẩng đầu, sau đó sắc mặt chợt biến đổi, bởi vì hắn đã thấy, một tòa thủy tinh phù đồ tháp đột nhiên phá không gian hiện ra, trực tiếp xuất hiện trên đỉnh đầu hắn.

- Đó là thánh phù đồ tháp?!

Tòa thủy tinh phù đồ tháp này vừa xuất hiện, liền khiến vô số tộc nhân phù đồ cổ tộc thốt lên, bọn họ cũng biết rằng, duy chỉ có người tu luyện Đại Phù Đồ Quyết chính thống nhất mới có thể tu luyện ra Phù Đồ Tháp, mà trong số đó, càng chỉ có người cỏ huyết mạch cực kỳ tinh khiết mới có thể tu thành Thánh Phù Đồ Tháp.

Nghĩ lại thì trong phù đồ cổ tộc, trẻ tuổi đồng lứa cũng chỉ có huyền la tu luyện ra, nhưng xem xét hào quang có thể thấy, vẫn yếu hơn nhiều so với tòa thánh phù đồ tháp này của Mục Trần.

Ầm!

Thủy tinh thánh phù đồ tháp ầm ầm hạ xuống, trực tiếp hung hăng trấn áp về phía Huyền Phong cùng chí tôn pháp tướng dưới chân hắn.

Con ngươi huyền phong hơi co lại, chợt hít sâu một hơi, quát to một tiếng, chỉ thấy chí tôn pháp tướng dưới chân một ngụm phun ra 10 con cự long màu xanh do cuồng phong biến thành, những con cự long này gầm thét, cứng rắn đối chọi với thánh phù đồ tháp đang trấn áp.

Đồng thời, 10 con cuồng phong cự long này phun ra thanh sắc cương phong (cơn gió màu xanh), trong đó ẩn chứa bão cát sắc bén vô cùng,

khiến cho mặt ngoài thánh phù đồ tháp lóe lên vô số tia lửa, khiến nó không ngừng rung chuyển.

- hừ, cho rằng bằng một tòa thánh phù đồ tháp là có thể trấn áp ta? ngây thơ!

. Ngăn cản được thánh phù đồ tháp, huyền phong thở phào nhẹ nhõm, cười lạnh nói.

Mục Trần nghe vậy, chỉ cười lạnh một tiếng, trên mặt như thoáng hiện vẻ quỷ dị.

Cùng lúc đó, mạch thủ Huyền Quang dường như nghĩ ra điều gì, sắc mặt biến đổi, quát lên:

- Cẩn thận, tiểu tử này tu luyện bát bộ phù đồ.

ầm!

nhưng mà, còn không đợi thanh ảm của hắn buông xuống, thánh phù đồ tháp chợt rung lên kịch liệt, chỉ thấy 8 luồng hắc quang bắn ra ngoài, cuối cùng hóa thành 8 pho ma tượng dữ tợn.

8 pho ma tượng này xuất hiện, liền bộc phát ra uy năng kinh khủng, cũng không có dài dòng, trực tiếp đưa ngón tay ra, chỉ về phía huyền phong cùng chí tôn pháp tướng.

xoẹt!

8 luồng hắc quang khiến tim người run lên bắn ra, cuối cùng hội tụ một chỗ,tựa như xuyên qua không gian, ầm ầm đánh xuống.

ầm ầm!

10 con phong long to lớn bị hắc quang bắn nát trong nháy mắt, mà khi huyền phong thấy vậy, sắc mặt đại biến, thân thể vừa động liền lẻn trốn vào trong chí tôn pháp tướng.

ầm!

thế nhưng luồng hắc quang hàm chứa sức mạnh kinh khủng này tựa như diệt thế chỉ (ngón tay) của thần hủy diệt đánh xuống, căn bản không hề ngừng lại, chớp mắt sau đó đã nặng nề đánh lên chí tôn pháp tướng.

bành bành bành!

trong thiên địa không ngừng cỏ tiếng nổ kinh khủng vang dữ dội, tiếp sau đó, vô số cường giả hoảng sợ trông thấy, luồng hắc quang đánh xuống, xuyên thủng chí tôn pháp tướng, đánh vỡ ra.

uỳnh!

chí tôn pháp tướng ầm ầm nổ tung, sóng trùng kích đáng sợ quét ngược ra mấy chục vạn dặm, khiến cho vô số ngọn núi gần đó đều run rẩy, nếu không phải có rất nhiều cường giả bảo vệ, chỉ sợ mảnh khu vực này đã sớm bị san thành bình địa.

nhưng mà, vô số cường giả cũng không để ý tới mấy thứ này, bọn họ gắt gao nhìn vào nơi nguồn của sóng trùng kích, chỉ thấy ở nơi đó, cùng với việc chí tôn pháp tướng vỡ vụn, một bóng người cũng chật vật rơi xuống.

trên bầu trời, Mục Trần ánh mắt chợt lóe, thân hình hóa thành một đạo lưu quang phi xuống, cuối cùng hai chân hung hăng dẫm lên bóng người kia, 2 người giống như 2 viên thiên thạch, nặng nề rơi xuống phía dưới bạch ngọc thạch đài.

ầm!

lúc này, cả tòa bạch ngọc thạch đài đều sụp đổ.

Mà Mục Trần thì đứng ở vị trí trung tâm, dưới chân hắn, lồng ngực của huyền phong trưởng lão bị bàn chân đạp sụp xuống một lỗ trên ngực, máu tươi chảy đầm đìa, linh lực suy nhược, hiển nhiên là hoàn toàn bị trọng thương.

trong thiên địa, vô số cường giả cũng hít một hơi khí lạnh, lại là một chiêu!

Lại một chiêu, đánh bại Huyền Phong trưởng lão linh phẩm trung kỳ. Mục Trần này, thật sự quá mức kinh khủng!

- Đó là bát bộ phù đồ!

Mà duy chỉ có những trưởng lão Phù Đồ cổ tộc, sắc mặt kịch biến, hiển nhiên là đã nhận ra, thứ Mục Trần vừa thi triển rõ ràng chính là 1 trong 36 đạo tuyệt thế thần thông đã từng danh chấn đại thiên thế giới - Bát Bộ Phù Đồ của phù đồ cổ tộc bọn họ!

Dưới vô số ánh mắt sợ hãi, thần sắc Mục Trần lãnh đạm, thu hồi bàn chân, cũng không nói thêm nửa lời, thân hình vừa động, một lần nữa đáp xuống một tòa bạch ngọc thạch đài khác.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn bóng người bên trên thạch đài này, đó chính là một gương mặt tương đối quen thuộc - chính là Hắc Quang trưởng lão hắn đã từng gặp mặt.

Mà cũng chính người này đã nhờ huyền thiên lão tổ đi Thiên La Đại Lục đối phó hắn.

Nhưng mà lúc này, hắc quang trưởng lão sắc mặt có chút kinh hãi nhìn Mục Trần, hiển nhiên hắn cũng có chút không cách nào tường tượng được, Mục Trần 1-2 năm trước vẫn chỉ là đại viên mãn, vì sao hiện tại lạl có thể mạnh mức kinh khủng đến thế này.

2 mắt Mục Trần lạnh như băng nhìn Hắc Quang trưởng lão trước mặt, ban đầu ở thánh uyên đại lục, chính là lão già này ỷ vào thực lực thiên chí tôn, liên tiếp uy hiếp hắn, mà ngày hôm nay, cũng nên tính sổ một cái.

- Tới phiên ngươi, nợ mới nợ cũ, tính một lượt ở đây luôn đi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1423: Tái Đấu Hắc Quang

Khi thân ảnh của Mục Trần đáp xuống bạch ngọc đài của hắc quang trưởng lão, toàn bộ thiên địa vẫn còn đang chìm trong rung động, tất cả mọi người đều một mảnh trầm mặc.

Sự trầm mặc này kéo dài một hồi lâu, rốt cục có người khó khăn mở miệng, lẩm bẩm nói:

- Đó hẳn là một trong ba mươi sáu đạo tuyệt thế thần thông của đại thiên thế giới - bát bộ phù đồ?

Những siêu cấp thế lực ở đây kiến thức tự nhiên là phi phàm, cho nên rất nhanh cũng đã dần dần nhận ra thần thông kinh thiên động địa mà Mục Trần thi triển lúc trước.

Sức hủy diệt mà luồng hắc quang kia gây ra đều khiến đông đảo thiên chí tôn tê dại cả da đầu, mà thần thông thuật có uy năng như thế, ngoại trừ 1 trong ba mươi sáu tuyệt thế thần thông danh chấn đại thiên thế giới ra thì còn có thề là cái gì?

- không ngờ hắn lại thật sự tu luyện thành công Bát Bộ Phù Đồ

. Những trưởng lão phù đồ cổ tộc, đặc biệt là huyền mạch cùng mặc mạch, ánh mắt càng là đỏ bừng, vô cùng ghen tỵ nhìn Mục Trần, bộ dáng kia tựa như hận không thể cướp đoạt thần thông thuật tới tay vậy.

Bởi vì, thân là thiên chí tôn, bọn họ vô cùng hiểu rõ, đối với bọn họ ba mươi sáu tuyệt thế thần thông rốt cục có ý nghĩa như thế nào, nếu có thể sở hữu, bọn họ cũng có thể vô địch cùng cấp bậc.

Nghĩ lại xem, đại thiên thế giới rốt cục có bao nhiêu thiên chí tôn, vậy mà thần thông tột đỉnh nhất lại chỉ cỏ ba mươi sáu đạo này, như vậy có thể thấy nó giá trị thế nào.

Cho dù đối với chủng tộc nội tình sâu không lường được như phù đồ cổ tộc bọn họ, thần thông thuật có thể sánh ngang ba mươi sáu đạo tuyệt thế thần thông cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

ở trên ngọn núi của Mục Trần lúc trước, Thanh Sương che thật chặt miệng lại, sự kích động lúc này khiến ngay cả người xưa nay lạnh như băng là nàng cũng không thể kìm chế được nữa, thân thể mềm mại run rẩy.

Vốn cho rằng lần này thanh mạch bọn họ sẽ phải chịu đả kích mang tính hủy diệt, nhưng ai ngờ tới phong hồi lộ chuyển, Mục Trần ngang trời xuất thế, lại đưa tới dấu hiệu cải biến kết cục rõ rệt như vậy.

- Mục Trần, cố gắng lên!

. Thanh Sương lẩm bẩm nói.

Bên cạnh, Linh Khê lại là vỗ nhẹ lên vai thơm của nàng, khiến Thanh Sương có chút xin lỗi cười một tiếng, dần dần tỉnh táo lại.

- Linh Khê tỷ, Mục Trần có thể thắng không?

. Thanh Sương mang theo vẻ chờ mong, hỏi, mặc dù nàng biết, tuy đã thắng hai trận, nhưng đối thủ kế tiếp Mục Trần phải đối mặt sẽ càng mạnh hơn.

Linh Khê nhẹ nhàng cười một tiếng, dịu dàng ưu nhã, nói:

- Yên tâm đi, nếu Mục Trần đã ra tay thì dĩ nhiên là hắn có nắm chắc, chúng ta chỉ cần chờ là được rồi

Thanh Sương gật mạnh đầu một cái, đôi mắt đẹp nhìn thân ảnh nơi xa kia, trong con ngươi hiện lên tia sáng kì dị.

Mà ở trên một ngọn núi khác, Lâm Tĩnh vỗ tay thật mạnh, cười khanh khách nói:

- Mục Trần thắng được quá đẹp

hai trận đấu này, Mục Trần hoàn toàn không có ý thăm dò chút nào, vừa ra tay là sử dụng toàn lực, thậm chí không tiếc bại lộ lá bài tẩy, mà vì thế, chiến tích của hắn cũng rất huy hoàng rung động, hai trận thắng gọn gàng dứt khoát, khiến cho người khác cũng cảm thấy có chút nhiệt huyết sôi trào.

Bên cạnh, tiêu tiêu cũng khẽ gật đầu một chút, trong ánh mắt tràn đầy vẻ tán thường.

- Xem ra Mục Trần có oán khí rất lớn với Phù Đồ cổ tộc này a

. Bên cạnh, Dược Trần lại là cười haha một tiếng, nhãn lực của hắn già dặn đến bực nào cơ chứ, liếc một cái là nhận ra, đây là Mục Trần cố ý, bởi vì hôm nay hắn tới đây, vốn là vì muốn xả một ngụm khí đã phải ẩn nhẫn trong suốt hơn hai0 năm kia, một hơi này là vì hắn, vì một đôi vợ chồng đã bị chia lìa, vì người cha cô tịch đã nhiều năm, cũng vì cả mẫu thân đã bị nhốt nhiều năm không nhìn thấy mặt trời. Cho nên, thắng lợi mà hắn muốn không phải là trải qua kịch chiến cam go, mà là gọn gàng dứt khoát, lôi đình vạn quản.

Như vậy mà nói, thể diện của huyền mạch kia cũng phải tổn thất nghiêm trọng.

- Có điều, cách chiến đấu này chỉ có thể trong tình huống tuyệt đối nắm chắc chiến thắng, nếu hai người chiến đấu tương đương, người nào lộ bài tẩy trước sợ rằng sẽ mất đi một chút tiên cơ

. Lâm Điêu cũng bình luận, cơ mà, tuy hắn nói vậy nhưng trên khuôn mặt hắn cũng hiện lên vẻ tán thưởng, bởi vì Mục Trần đã chọn phương thức chiến đấu này, cũng chứng tỏ hắn có sự tự tin với bản thân.

Sự tự tin này, hắn cũng đã từng thấy qua trên người Lâm Động.

Dưới thiên địa trầm mặc, trên bạch ngọc thạch đài, hắc quang trưởng lão sắc mặt cũng có chút âm thầm nhìn thanh niên lững thững đến, sâu trong ánh mắt cũng thoáng hiện vẻ kiêng kỵ nồng nặc.

Thủ đoạn lúc trước của Mục Trần, bất kể là tử viêm quỷ dị kia hay là bát bộ phù đồ vô cùng bá đạo, cũng khiến trong lòng hắc quang trưởng lão hiện lên một tia sợ hãi.

Thực lực của hắn đều mạnh hơn so với huyền hải, huyền phong, chính là Linh Phẩm Hậu Kỳ, nhưng đối mặt với Mục Trần nhuệ khí bức người như vậy, hắn vẫn không có bao nhiêu tự tin.

- Đáng chết, tên này làm sao lại trở nên mạnh như thế

hắc quang tức giận mắng trong lòng, chợt sinh ra một chút hối hận, điều hắn hối hận cũng không phải là tại sao lại đi trêu chọc Mục Trần, mà hối hận là vì thời điểm Mục Trần mới chỉ là đại viên mãn, tại sao hắn không kiên quyết hơn một chút, trực tiếp hạ sát thủ.

Mặc dù cũng không cần thật sự giết chết, nhưng lúc đó có thể phế đi tu vi, khiến cho hắn từ đó biến thành phế vật, nếu như vậy thì cũng không có tai kiếp ngày hôm nay.

- Ngươi đang suy nghĩ tại sao lúc đầu lại không giết ta sao?

. Trong lúc ánh mắt hắc quang lóe lên, Mục Trần nhìn chằm chằm hắn, cười một tiếng, nói.

Hắc quang nghe vậy, nhất thời run lên một cái, hắn có thể cảm giác được, mặc dù Mục Trần đang cười, nhưng trong lời nói lại tràn ngập hàn khí vô tận, thậm chí là sát ý.

Có điều, dù sao hắn cũng là trưởng lão phù đồ cổ tộc, địa vị hiển hách, rất nhanh đã dần dần hồi phục tâm tình, âm trầm nhìn chằm chằm Mục Trần, nói:

- Mục Trần, làm việc cũng đừng nên quá đáng, người trẻ tuổi cỏ nhuệ khí là tốt, nhưng nếu quá mức, chỉ sợ cứng quá dễ gãy đỏ

- Huyền mạch các ngươi nếu có bản lãnh, vậy cho ta xem một chút:

- gãy

là thế nào đi

. Mục Trần lơ đãng nói.

'ngươi!'

Hắc quang giận dữ, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Mục Trần, trong lòng lại run lên, không khỏi cực kỳ xấu hổ.

- Còn không xuất thủ sao?

. Mục Trần nhìn chằm chằm vào hắn, giọng nói lãnh đạm, sau đó hắn xòe bàn tay thon dài như bạch ngọc ra, trên đó, linh quang nhún nhảy:

- Nếu không xuất thủ, vậy ta đây sẽ phải động thủ

Hắc quang nghe vậy, tức giận cắn răng nghiến lợi, mà trong lúc hắn chuẩn bị vận chuyền linh lực, chợt có một tiếng truyền âm vang lên bên tai:

- Hắc quang, thúc giục bí pháp, toàn lực xuất thủ, dù không thắng cũng phải kìm chế nhuệ khí của hắn, tiếp đó, tự sẽ có người dọn dẹp hắn

Nghe được tiếng truyền ảm này, ánh mắt hắc quang nhất thời lóe lên, ánh mắt không dấu vết lướt nhìn qua mạch thủ huyền mạch - huyền quang một cái, tiếng truyền âm này hiển nhiên là từ hắn mà ra.

- Phải thúc giục bí pháp sao?

. Hắc quang chần chờ một chút, một khi làm vậy, cho dù bằng sức phục hồi của thiên chí tôn như hắn cũng phải suy yếu hơn nửa năm.

Nhưng mà hắn cũng hiểu được ý đồ của huyền quang, hiện giờ Mục Trần nhuệ khí ngút trời, hắn cứ thắng từng trận dứt khoát như vậy, cho dù không thể thắng đủ 4 trận nhưng cũng đủ để khiến huyền mạch tối tăm mặt mũi

ở đây, dưới sự quan lễ của đông đảo siêu cấp thế lực, nếu sau này truyền ra ngoài, nói huyền mạch bọn họ bị một tội tử quét ngang, vậy không nghi ngờ gì sẽ khiến thể diện của Huyền Mạch bọn họ mất sạch

cho nên, bất kể thế nào, hắc quang cũng không thể để cho Mục Trần có được chiến tích như trẻ tre như lúc trước.

Nhất định phải ngăn cản xuống, xé rách nhuệ khí của hắn, tiếp đó đến trận thứ 4, huyền mạch bọn họ có thể phái ra tiên phẩm thiên chí tôn, đến lúc đó muốn xử lý Mục Trần này, tất nhiên là dễ như trở bàn tay.

- Được!

trong lòng lưỡng lự một chút, rốt cục thì hắc quang cũng hung hăng cắn răng quyết định một cái, sau khi chứng kiến thủ đoạn của Mục Trần, cho dù là hắn cũng không nắm chắc có thể đỡ được thế công của Mục Trần, đã như vậy, còn không bằng liều mạng đánh một trận.

- Tiểu bối, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết, cái gì gọi là cứng quá dễ gãy

Hắc quang lạnh giọng nói trong lòng, chợt thân hình hắn vọt lui về sau, đồng thời châm chọc cười lạnh, nói:

- Mục Trần, đừng vội đắc ý, giờ ngươi cũng thử chiêu của ta một chút

ầm!

thanh âm vừa dứt, chỉ thấy sau lưng hắc quang, ức vạn đạo linh quang đan xen, một tòa chí tôn pháp tướng khổng lồ hiện thân, linh lực phong bạo mênh mông quét ngang cả thiên địa.

Chí tôn pháp tướng này vừa xuất hiện, hắc quang cũng hít một hơi thật sâu, hai tay đột nhiên kết ra một đạo ấn pháp cổ quái.

Đồng thời, chí tôn pháp tướng sau lưng cũng hai tay kết ấn.

ở nơi xa, thanh thiên, thanh huyên trưởng lão thấy cảnh này, con ngươi nhất thời co rụt lại, sợ hãi nói:

- Vô sỉ! lại là Hóa Linh Bí Pháp

Trong khi bọn họ hoảng sợ thất thanh,, hắc quang lại hướng về phía Mục Trần, nở nụ cười tàn nhẫn, lạnh lẽo nói:

- Nếu ngươi đã hùng hổ dọa người, vậy cũng đừng trách lão phu lòng dạ độc ác

Thanh âm vừa dứt, bụng của hắn đột nhiên trướng to lên, đồng thời chí tôn pháp tướng phía sau cũng giơ cái bụng lớn lên, một khắc sau, hắn há mồm,đột nhiên phun ra.

trong miệng hắc quang cùng chí tôn pháp tướng đều có tinh thần hồng lưu* không ngừng phun ra, thanh thế như vậy tựa như có thể ma diệt vạn cổ. (*dòng lũ ngôi sao)

mà cùng với việc tinh thần hồng lưu không ngừng cuồn cuộn phun ra, chỉ thấy thân thể hắc quang cũng nhanh chóng khô héo, còn chí tôn pháp tướng cũng bắt đầu ảm đạm không ánh sáng, tựa như toàn bộ sức mạnh bên trong hai người đều đã biến thành dòng lũ vô tận kia.

trong thiên địa, đông đảo thiên chí tôn thấy cảnh này, đều không nhịn được mà sắc mặt biến đổi, thất thanh nói:

- Hắc quang này điên rồi, lại đem cả chí tôn pháp tướng ra phân giải

Chí tôn pháp tướng là một trong những chiến lực mạnh mẽ nhất của thiên chí tôn, nếu tự phản giải thì muốn ngưng luyện lại lần nữa sẽ tiêu

tốn không ít thời gian cùng tinh lực, hơn nữa không chừng sẽ còn có tổn thương.

Cho nên thủ đoạn loại này cực ít người sẽ sử dụng, đó là phương pháp đồng quy vu tận chân chính, giết địch 1000, tự tổn thương mình 1000.

ào ào!

trong thiên địa, tinh thần hồng lưu gào thét qua, bao phủ về phía Mục Trần, uy thế như vậy, tựa như cả nhật nguyệt cũng sẽ bị ma diệt.

Đông đảo cường giả thần sắc ngưng trọng, lúc trước Mục Trần nhuệ khí ngút trời, cho nên hắc quang mới phải dùng biện pháp cực đoan này, cố gắng ngăn cản lại, làm hỏng nhuệ khí, giữ lại thể diện cho huyền mạch.

- Hắc quang thật đúng là tàn nhẫn, như thế này, Mục Trần sẽ gặp phiền toái rồi!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1424: Hành Hung

Uỳnh uỳnh!

Tinh thần hồng lưu từ 4 phương tám hướng ùn ùn tới, trực tiếp bao phủ tất cả đường lui của Mục Trần, bên trong đó có linh lực vô cùng cuồng bạo trùng kích, sức phá hoại mà nó bộc phát ra, đừng nói là linh phẩm thiên chí tôn, cho dù là tiên phẩm thiên chí tôn nếu gặp cũng phải né đi mũi nhọn.

Hắc quang này thúc giục bí pháp, tự tổn hại bản thân đổi lấy thế công, đúng là không phải tầm thường.

Trong thiên địa, các phe cường giả đều là sắc mặt ngưng trọng nhìn cảnh này, tuy rằng lúc trước Mục Trần thủ đoạn kinh người, nhưng hiện giờ Hắc Quang phản kích cũng rất sắc bén cùng tàn nhẫn.

Nếu Mục Trần hơi cỏ sơ sót, sợ rằng thế toàn thắng lúc trước sẽ tan thành mây khói.

Đám người thanh mạch nhìn tinh thần hồng lưu che khuất bầu trời, đều lộ vẻ mặt lo âu, cho dù là những trước lão như thanh thiên, thanh huyên đều cau mày.

- Hay, hay, hắc quang trưởng lão thật là quả quyết, Mục Trần này dù sao cũng chỉ một thân một mình, cho dù có phải bỏ ra giá cao để ngăn cản hắn, nhưng cũng khiến mục đích hôm nay của hắn không cách nào thành công! – Lúc này, Huyền La không nhịn được vỗ tay, cười lạnh nói.

Đám tộc nhân huyền mạch cũng rốt rít hưởng ứng theo, hiện giờ hắc quang trưởng lão phát động thế công quá mức kinh người, có lẽ cho dù

là Mục Trần kia cũng không thể dễ dàng đón đỡ.

ào ào!

Trong thiên địa, dưới vô số ánh mắt gắt gao chăm chú, tinh thần hồng lưu rốt cục cũng ùn ùn bao phủ xuống, một khắc sau, liền trực tiếp bao phủ lấy thân ảnh của Mục Trần.

Dưới tinh thần hồng lưu, cả một mảnh không gian này đều sụp đổ.

Hắc quang thấy cảnh này, nhất thời thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, phía sau hắn, chí tôn pháp tướng lúc này đã vỡ vụn, mà thân hình hắn cũng uể oải xuống, hiển nhiên là bị trọng thương.

nhưng mà, cái giá lớn này bỏ ra rất xứng đáng, hiện tại Mục Trần kia đã không thể tránh né, cho dù thủ đoạn hắn nhiều hơn nữa cũng chắc chắn trọng thương dưới một kích liều mạng này của Hắc quang.

Mà một khi trọng thương, với thực lực của hắn tất nhiên không thể nào thắng được trận thứ 4 nữa, như thế, chuyện đoạt lại ghế của thanh mạch cũng sẽ kết thúc trong thất bại.

- hừ, tiểu tử, cho ngươi đắc ý một hồi, hiện giờ để ngươi nếm thử một chút cảm giác từ thiên đường rớt xuống địa ngục – Hắc quang âm thầm cười lạnh, nói.

Trong thiên địa, vô số ánh mắt đều chăm chú nhìn vào nơi mà tinh thần hồng lưu đang đánh vào, nơi đó không gian sụp đổ, dường như bất cứ thứ gì trong phạm vi của vùng không gian đó đều bị hủy diệt thành hư vô.

Tinh thần hồng lưu càn quét một lúc lâu, rốt cục dần dần tiêu tán.

- Lần này, Mục Trần kia nhất định trọng thương! – Những trưởng lão huyền mạch đều âm thầm gật đầu, trên mặt đã hiện lên nụ cười, lúc trước Mục Trần đại thắng, thế như chẻ tre, khiến thể diện huyền mạch bọn họ

tổn thất nghiêm trọng, mà ván này, rốt cục bọn họ cũng vớt vát lại chút mặt mũi.

đông đảo cường giả khác cũng âm thầm tiếc hận, khí phách của Mục Trần đúng là khiến lòng người sôi trào, hơn nữa huyền mạch thế lớn, bất luận tâm tính thế nào, cũng lại có rất nhiều người hy vọng Mục Trần có thể làm ra kỳ tích, nhưng xét hiện tại mà nói thì kì tích quả thật rất khó, nhưng có thể đi tới bước này, Mục Trần kia cũng đủ để danh chấn đại thiên thế giới.

Trên bầu trời, hồng lưu rốt cục hoàn toàn tiêu tán, mà cũng chính vào lúc này, vô số ánh mắt chợt co rụt lại, ngay sau đó, những tiếng kinh hô liên tiếp vang lên.

- Đó là cái gì?!

Mấy vị trưởng lão huyền mạch sắc mặt đại biến, ngẩng đầu, chỉ thấy ở chỗ hồng lưu tan đi, lại cỏ một bông hoa sen tử kim lẳng lặng đứng sừng sững, cánh hoa khép thật chặt, bên trên có ánh sáng tử kim lưu chuyển, phảng phất như kiên cố không cách nào phá hủy.

Lúc này, bên trên cánh hỏa hiện lên vô số dấu vết sâu hoắm, dáng vẻ này hiển nhiên là lúc trước đã trải qua hủy diệt phong bạo tẩy lễ.

có điều, mặc dù trông có vẻ lung lay sắp sụp đổ, nhưng tử kim liên này vẫn kiên trì tới phút cuối cùng.

Dưới vô số ánh mắt khiếp sợ, cánh hoa tử kim khép chặt chậm rãi mở ra, mà theo việc cánh hoa mở ra, một tòa pháp tướng tử kim to lớn xuất hiện trong đông đảo tầm mắt.

Cự ảnh tử kim này, chân đạp kim liên, ức vạn tia sáng tử kim nở rực rỡ, tản ra một cỗ khí tức bất hủ.

- Đây là chí tôn pháp tướng của Mục Trần?! – Nhìn thấy cự ảnh tử kim, trong thiên địa nhất thời vang lên từng tiếng hô, khí tức bất hủ thần

bí cổ xưa đỏ làm cho người ta biết được, tòa chí tôn pháp tướng này tất nhiên là bất phàm.

Mà trên một ngọn núi gần chủ phong, bên trong thạch đình, có một nam tử hắc bạch song đồng đứng chắp tay, người này chính là Ma Ha u của Ma Ha cổ tộc.

Khi hắn nhìn thấy tòa cự ảnh tử kim thần bí kia, hai mắt cũng khẽ híp lại, hờ hững nóiQuả nhiên tiểu tử này tu thành Bất Hủ Kim Thần"

Sau lưng hắn, cũng có một tên cường giả Ma Ha cổ tộc lộ vẻ kinh dị, nói:

- Lúc trước hắn là hắn thi triển ra bất hủ kim liên, mới chặn lại được thế công liều mạng của hắc quang

Trên đại thiên thế giới này, nếu nói về hiểu rõ về Bất Hủ Kim Thân nhất thì tuyệt đối không ai qua được Ma Ha cổ tộc, bởi vì trong Ma Ha cổ tộc, mỗi một thế hệ những thiên tài kiệt xuất nhất đều phải tu luyện Bất Hủ Kim Thân, sau đó cố gắng thử xem có thể tu luyện đến cực hạn - cũng chính là Vạn cổ Bất Hủ Thân trong truyền thuyết hay không?

Chỉ có điều đáng tiếc là, ngàn vạn năm qua đi, trong Ma Ha cổ tộc người tu thành Bất Hủ Kim Thân cũng không ít, nhưng lại không có một ai có thể tu thành Vạn cổ Bất Hủ Thân.

Cho nên, đối với thần thông phòng ngự mạnh nhất của Bất Hủ Kim Thân, người của Ma Ha cổ tộc cũng là biết rõ nguồn gốc, cho nên lúc này mới có thể nhìn ra manh mối.

- Tiểu tử này có thể thi triển ra Bất Hủ Kim Liên, xem ra thành tựu về Bất Hủ Kim Thân cũng không thấp

Ma Ha u nghe vậy, cũng không tỏ thái độ gì, nói:

- Chỉ là đầu đường xó chợ mà thôi, Bất Hủ Kim Thân có thể tu luyện đến đây cũng đã chấm dứt, về việc hắn còn muốn tiến thêm một bước, tu

thành vạn cổ bất hủ thân, đó cũng chỉ là nằm mơ giữa ban ngày

Sau lưng, những cường giả ma ha cổ tộc cũng tràn đầy ủng hộ gật đầu một cái, Vạn cổ Bất Hủ Thân là do Ma Ha cổ tộc bảo quản, tuy nói là bảo quản, nhưng những năm qua, Ma Ha cổ tộc đã sớm coi đó là vật của mình, làm sao có thể dễ dàng để người ngoài tu luyện được rồi cướp đi.

- Trong tộc, trước kia đại trưởng lão từng nói qua với ta, trong 2 năm gần đây vạn cổ bất hủ thân có dị động, hẳn là thời cơ đã đến, đã có ý muốn chọn chủ nhân, nếu ta đoán không lầm, Vạn cổ Hội lần này, vạn cổ bất hủ thân sẽ xuất hiện chủ nhân chân chính

Nói đến đây, trong mắt Ma Ha u hiện lên vẻ thèm thuồng, bàn tay nắm chặt, nói:

- Nếu ta có thể tu thành vạn cổ bất hủ thân, không chừng có thể nhờ đỏ mà đột phá, bước qua một bước kia, tiến vào THánh Phẩm cảnh!

- Trong nội tộc, những người có thành tựu Bất Hủ Kim Thân sánh ngang với u đại nhân chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, xem ra tỷ lệ u đại nhân đạt được vạn cổ bất hủ thân là rất cao – Những cường giả Ma Ha cổ tộc cũng rối rít vỗ mông ngựa.

- Cơ mà, mỗi lần Vạn cổ Hội cũng sẽ có một vài kẻ ngoại lai dính vào, thật là khiến người ta mất hứng, cũng không biết năm đó Bất Hủ Đại Đế nghĩ gì, rõ ràng là giao vạn cổ bất hủ thân cho Ma Ha cổ tộc ta bảo quản, vậy mà vẫn lưu lại một ít phương pháp truyền thừa ở bên ngoài – Có người hơi bất mãn nói.

Ma Ha u cười nhạt, nói:

- Vạn cổ Hội là do Bất Hủ Đại Đế tự mình lập ra, chỉ cần là người tu luyện Bất Hủ Kim Thân thì đều có thể tham dự, nhưng mà cũng không cần lo, phương pháp tu luyện lưu truyền ở bên ngoài cũng không đầy đủ, cho nên đám đầu đường xó chợ kia chưa đủ gây ra lo ngại, sau lần Vạn cổ Hội này, Vạn cổ Bất Hủ Thản sẽ là đồ của Ma Ha cổ tộc chúng ta, đến

lúc đó, cho dù có là Bất Hủ Đại Đế sống lại cũng không cách nào lấy đi được.

Mọi người nghe vậy cũng rối rít gật đầu.

Trong thiên địa, trong khi vô số ánh mắt còn đang khiếp sợ vì tòa bất hủ kim thân khổng lồ kia, bên trên bả vai của nó, thân ảnh Mục Trần cũng thoáng hiện ra.

Khi đám cường giả Huyền Mạch nhìn thấy thản ảnh của Mục Trần, sắc mặt đều xanh mét, bởi vì lúc này thân thể hắn đến một cái lông tơ cũng không rụng, linh lực quanh người vẫn mênh mông như cũ.

Hiển nhiên, thế công liều mạng lúc trước của Hắc Quang lại bị Mục Trần ngăn cản mà không phải hao tổn chút nào.

- làm sao có thể?!

Hắc quang thấy vậy, sắc mặt trắng bệch, kinh hãi gần chết, thất thanh nói,

Trên vai bất hủ kim thân, Mục Trần cúi đầu, ánh mắt hờ hững nhìn Hắc Quang, chợt thân hình vừa động, liền hóa thành một đạo lưu quang từ trên trời giáng xuống, bắn thẳng về phía hắc quang.

Nhìn thấy dáng vẻ sát khí đằng đằng của Mục Trần, Hắc Quang sắc mặt đại biến, lúc này hắn đã bị trọng thương, sức chiến đấu tổn hại nghiêm trọng, làm sao còn có thể là đối thủ của Mục Trần.

- Dừng tay!

Mà lúc này, Mạch thủ Huyền Quang cũng đã nhận ra được ý đồ của Mục Trần, chợt quát lên.

soạt!

nhưng mà, Mục Trần cũng không thèm để ý đến tiếng quát của hắn chút nào, thản ảnh quỷ mị xuất hiện trước người hắc quang, sắc mặt hờ hững, đánh ra một quyền, một quyền kia, ngay cả không gian đều vỡ vụn ra.

rầm!

Nắm đấm hàm chứa mênh mông linh lực của Mục Trần hung hăng đánh lên lồng ngực hắc quang, một quyền đánh cho lồng ngực sụp xuống, máu tươi phun tung tóe, thân hình bắn ra ngoài.

soạt!

Nhưng mà khi thân hình của hắn vừa mới bắn ra, Mục Trần đã xuất hiện phía sau, một cước tràn đầy lực đạo đá ra, hắc quang liền bắn trở lại bạch ngọc thạch đài như đạn pháo.

bành bành bành!

Kế tiếp, thế công Mục Trần như mưa sa, liên miên không dứt đánh lên thân thể hắc quang, đối mặt với thế công cuồng bạo như thế, hắc quang liên tiếp rống lên thảm thiết, rốt cục, hầu như trở nên nát bấy.

Vô số cường giả nhìn về ánh mắt của Mục Trần, cũng có thêm một ít kiêng kỵ, dù sao,dựa vào thực lực Linh Phẩm sơ kỳ mà có thể hành hung một linh phẩm hậu kỳ thiên chí tôn như cái bao cát, cái này cũng không thấy nhiều.

hít.

Mục Trần rốt cục cũng dừng tay, mà lúc này dưới chân hắn, cả thân thể của hắc quang đã bị đánh bầm dập, nếu không phải sức sống của thiên chí tôn cường đại, lúc này hắn đã sớm vẫn lạc.

Có điều dù như vậy, lúc này hắn cũng đã thực sự bị trọng thương, muốn phục hồi như trước, nếu không khổ tu mấy năm thì sợ là không được.

Trong thiên địa, vô số cường giả nhìn thấy cảnh Mục Trần hung hãn như vậy, đều âm thầm hít vào một hơi, Mục Trần này đúng là kẻ không cam chịu thiệt thòi, hoàn toàn không để ý tới thể diện của Huyền Mạch, mạnh mẽ đánh tàn phế hắc quang.

Một vài ánh mắt nhìn về phía huyền mạch, quả nhiên thấy đám trưởng lão huyền mạch mặt như oan ức.

Mục Trần đá bay hắc quang đang trọng thương hôn mê đi, sau đó mặt không cảm xúc, ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Mạch Thủ Huyền Mạch - Huyền Quang, một lần nữa nói:

- vẫn không chịu nổi một kích

- Thật là một tên tiểu bối độc ác – Thần sắc huyền quang âm trầm, nói.

Nhưng mà, Mục Trần vẫn không để ý tới hắn, chỉ là giơ một ngón tay ra, nhẹ nhàng lắc lắc, tư thái bễ nghễ khiến cho đông đảo trưởng lão huyền mạch trán nổi lên gân xanh.

- Còn một trận nữa.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1425: Tiên Phẩm Xuất Thủ

- còn một trận nữa.

thanh âm không chút gợn sóng của Mục Trần truyền ra, dẫn đến vô số ánh mắt kỳ dị từ các cường giả, mà những ánh mắt bắn tới đã không còn cái vẻ chế giễu, thay vào đó là một ít ngưng trọng cùng kiêng kỵ.

có thể dựa vào thực lực linh phẩm sơ kỳ, 3 trận liên tiếp đập tan tác ba vị linh phẩm thiên chí tôn thực lực cao hơn, sức chiến đấu như thế đủ khiến tất cả mọi người rung động.

- Mục Trần này thật là một quái thai, thực lực rõ ràng chỉ linh phẩm sơ kỳ, nhưng sức chiến đấu lại kinh khủng như vậy, không chừng, người này thật sự đúng là có năng lực khiêu chiến cấp càng cao hơn

- đúng là lợi hại, khó trách lại cuồng vọng như thế, muốn lấy sức một mình chiến huyền mạch, thì ra là đã có chuẩn bị mà tới

- Hiện giờ hắn đã thắng 3 trận, chỉ cần thêm 1 trận nữa thôi thì huyền mạch này thật sự phải nôn ra một ghế trưởng lão viện vừa mới tới tay rồi

- hắc, các ngươi cũng lại quá đề cao hắn rồi, qua 3 trận kịch chiến, Mục Trần này cũng đã lộ ra toàn bộ bài tẩy, muốn chân chính chống lại tiên phẩm thiên chí tôn sợ rằng không dễ dàng như vậy

- lúc trước ngươi cũng nói như thế mà...

dưới vô số tiếng bàn luận xôn xao trong thiên địa, đông đảo trường lão huyền mạch, ai ai cũng xanh mét mặt, ánh mắt nhìn chằm chằm Mục Trần tựa như muốn nuốt sống vậy.

không ai ngờ rằng, huyền mạch bọn họ lại bị một tiểu bối ép đến mức chật vật như vậy.

đám người huyền la càng là mặt đen như đít nồi, lúc trước bọn họ còn chắc như đinh đóng cột rằng Mục Trần sẽ thất bại không thể nghi ngờ, kết quả mới ngắn ngủi một lúc thôi đã bị bẽ mặt.

mạch thủ huyền mạch - huyền quang, thần sắc cũng có chút âm trầm, nhưng dù sao hắn cũng không phải người tầm thường, rất nhanh đã áp chế sự tức giận trong lòng xuống, thần sắc lạnh lùng nhìn chằm chằm Mục Trần, chậm rãi nói:

- Không ngờ lần này ánh mắt bản toạ lại vụng về như vậy, con trai của thanh diên tịnh, đúng là bất phàm

- quá khen

. Thần sắc Mục Trần bình thản.

tròng mắt huyền quang hơi rủ, nhàn nhạt nói:

- Ngươi đã có thể xông đến bước này, đã chứng tỏ bản lãnh của ngươi, có điều, sợ rằng trận thứ 4 này sẽ không dễ dàng như ngươi nghĩ, mong rằng bản thân ngươi có thể thận trọng một ít

Mục Trần cười một tiếng, nói:

- Cám ơn huyền quang mạch thủ quan tâm, nhưng ta nghĩ hắn là mình còn chịu đựng được

Hiện tại đã hoàn toàn trờ mặt với huyền mạch, cho nên hôm nay muốn hắn thu tay lưu lại thể diện, đó là chuyện không thể nào.

Huyền quang nhìn Mục Trần thật sâu, sâu trong ánh mắt dường như thoáng hiện một tia lạnh lẽo, hắn lắc đầu một cái, nói:

- Ngu xuẩn mất khôn, đã như vậy, huyền mạch ta sẽ chờ ngươi một mình xông thẳng

- Hiện tại trên đài còn 4 người bọn ta, tuỳ ngươi chọn, dĩ nhiên, nếu ngươi có gan thì đến tìm bản toạ cũng được, dù sao mẫu thân ngươi bị tù nhiều năm cũng có công lao của ta

Nói đến đây, khoé miệng huyền quang hiện lên một nụ cười lạnh lẽo, như chứa ý giễu cợt.

Con ngươi Mục Trần co rụt lại mãnh liệt, ánh mắt đột nhiên trở nên lạnh lùng xuống, hắn nhìn chằm chằm huyền quang, một lúc lảu sau mới khẽ gật đầu, nói:

- Việc mà huyền quang mạch thủ ban tặng, ta cùng với gia mẫu cũng sẽ ghi nhớ trong lòng, có điều, hôm nay ta chĩ muốn đòi lại một ghế từ trong tay huyền mạch các ngươi mà thôi, sau này nếu có cơ hội, tất nhiên sẽ tới lãnh giáo huyền quang mạch thủ

Chân mày huyền quang khẽ cau lại, thật ra hắn dùng giọng điệu như vậy chính là muốn kích cho Mục Trần tức giận, khiến hắn mất đi minh mẫn, nếu như Mục Trần thật sự tức giận, muốn trực tiếp khiêu chiến hắn, huyền quang sẽ khiến hắn biết, dưới tay một vị tiên phẩm hậu kỳ thiên chí tôn, bất luận hắn có thủ đoạn gì đều sẽ không có bất kỳ tác dụng nào.

nhưng hiển nhiên là hắn còn đánh giá thấp tâm tính của Mục Trần, mặc dù lời của hắn đã khơi dậy sát ý trong lòng Mục Trần, nhưng Mục Trần cũng không tức giận mà mất đi lý trí, ngược lại vẫn chọn được biện pháp ổn thoả nhất.

- Vậy bản toạ sẽ ở đây nhìn xem ngươi còn thủ đoạn gì nữa

. Huyền quang lạnh lùng nhìn Mục Trần một cái, nói.

- Chắc hắn sẽ không khiến huyền quang mạch thủ thất vọng

Mục Trần khẽ cười một tiếng, cũng không để ý đến huyền quang nữa, thản hình vừa động, liền xuất hiện trên một toà thạch đài, ánh mắt của hắn nhìn về phía trước, ở nơi đó, có một lão giả dáng vẻ gầy khô, mặc áo xám tro, lẳng lặng đứng thõng tay.

khi Mục Trần xuất hiện, vị lão giả áo xám này cũng đưa tầm mắt dán thật chặt lên người Mục Trần, hai mắt nhìn có vẻ vẩn đục, nhưng lại cất giấu sự sắc bén như chim ưng, khiến người khác tim đập mạnh.

Mục Trần nhìn vị lão giả áo xám khô gầy này, sắc mặt lại trở nên ngưng trọng một chút, vị lão giả trước mắt này tên là huyền tôn, thực lực tiên phẩm sơ kỳ, xét trong toàn bộ phù đồ cổ tộc cũng là có địa vị cực cao.

Chớ nhìn huyền tôn này chẳng qua chỉ là tiên phẩm sơ kỳ, nhưng Mục Trần hiểu rõ, giữa tiên phẩm cùng linh phẩm rốt cục có bao nhiêu chênh lệch, những cường giả bước vào linh phẩm thiên chí tôn cũng phải tốn bao nhiêu năm tháng tích luỹ mới có thể có cơ hội chạm tới tiên phẩm.

3 trận trước hắn thắng rất gọn gàng dứt khoát, nhưng hắn biết, trận này mới là quan trọng nhất.

chỉ khi thắng trận này mới coi như hắn thật sự chiến thắng, nếu không,

3 trận thắng trước cũng sẽ tan biến vào hư vô.

- Huyền tôn trưởng lão, đã có người muốn làm nhục Huyền Mạch ta, vậy huyền mạch ta cũng chỉ có thể ăn miếng trả miếng, cho nên, không cần nương tay, bất kỳ hậu quả gì đều do bản toạ gánh chịu

. Thanh âm của Huyền quang truyền tới, trong đó tràn đầy lãnh ý.

huyền quang trưởng lão nghe vậy, cũng hơi khom người, giọng nói sâm nhiên:

- Tuân mệnh Mạch thủ

Thanh âm vừa dứt, 2 mắt hơi xám xịt của hắn lại ngưng tụ trên người Mục Trần, không nói một lời, nhưng ai cũng có thể cảm giác được, một luồng uy áp linh lực cực kỳ cường hãn đang chậm rãi tản ra từ trong cơ thể hắn.

ầm

bầu trời của toà thạch đài này đều chấn động vì luồng uy áp linh lực cường hãn đó, tựa như trời sập vậy.

cảm thụ được linh lực uy áp tản ra từ thân thể huyền tôn trưởng lão, đông đảo cường giả ở đây đều thần sắc ngưng trọng, có so sánh mới thấy cao thấp, so sánh với 3 vị linh phẩm thiên chí tôn lúc trước, Huyền tôn trưởng lão hiện giờ đúng là mạnh hơn không chỉ một cấp bậc.

- Trận giao thủ này mới thật sự đặc sắc

dược trần, lâm điêu nhìn cảnh này mới khẽ mỉm cười, sức chiến đấu của Mục Trần quá mạnh mẽ, cho nên 3 vị trưởng lão huyền mạch lúc trước, cho dù là hắc quang linh phẩm hậu kỳ cũng không thể tạo ra bao nhiêu uy hiếp đối với Mục Trần, chỉ khi tiên phẩm thiên chí tôn xuất thủ mới có thể bức Mục Trần thi triền ra thủ đoạn chân chính.

bọn họ cũng đang rất muốn xem thử xem, đối diện với tiên phẩm thiên chí tôn, Mục Trần liệu cỏ thể tạo nên thêm một kỳ tích nữa hay không?

- Mục Trần chắc chắn sẽ không thua đâu.

Bên cạnh, Lâm Tĩnh không chút do dự nói, niềm tin trong đó sợ rằng còn mãnh liệt hơn so với sự tự tin của bản thân Mục Trần.

Tiêu tiêu nghe vậy, mỉm cười một tiếng, mà dược trần, lâm điêu cũng bất đắc dĩ lắc đầu, không biết rốt cục từ đâu mà Lâm Tĩnh lại có niềm tin mạnh mẽ như vậy đối với Mục Trần.

Mà những người khác, ví dụ như đám trưởng lão Thanh Thiên, Thanh Sương thì lại không có coi trọng Mục Trần như vậy, trên khuôn mặt hiện vẻ rầu rĩ, dù gì thì bọn họ cũng hiểu rất rõ chênh lệch giữa tiên phẩm cùng linh phẩm, sự chênh lệch này, cho dù Mục Trần có dùng những thủ đoạn kinh thiên lúc trước, sợ rằng cũng không thể thủ thắng.

- Kết cục thanh mạch ta thế nào, liền xem cuộc chiến này đi

. Thanh Thiên cảm thán một tiếng, nói.

Những tộc nhân thanh mạch, trong mắt cũng tràn ngập lo lắng, nếu không phải là tràng diện không thích hợp thì chỉ sợ lúc này bọn họ đã không nhịn được mà hò hét trợ uy cho Mục Trần.

- tiểu tử này rốt cục cũng gặp phải nhân vật lợi hại chân chính rồi, lần này xem hắn xui xẻo ra sao

. Ma ha u 2 tay ôm ngực, ánh mắt nghiền ngẫm nhìn bạch ngọc thạch đài nơi xa xa, lẩm bẩm nói.

- Tiên phẩm thiên chí tôn, quả nhiên bất phàm

Đối với đủ loại ánh mắt từ 4 phương 8 hướng bắn tới, Mục Trần đều tự động bỏ qua, ánh mắt của hắn toàn bộ tập trung lên thân ảnh khô gầy phía trước, thần sắc ngưng trọng.

Uy áp linh lực tản ra từ trên người huyền tôn xa xa vượt qua đám người hắc quang, xem ra, trận đấu này phải chân chính dùng hết toàn lực.

Vừa nghĩ tới đây, đôi mắt đen nhánh của Mục Trần không chỉ không có chút sợ hãi, ngược lại còn trở nên hừng hực, hiện giờ trong tầng thứ linh phẩm thiên chí tôn, hắn hầu như đã là vô địch, chỉ khi đối mặt với tiên phẩm thiên chí tôn mạnh hơn mới cỏ thể kích thích chiến ý của hắn, khiến hắn trải qua chiến đấu ma luyện, không ngừng cường đại lên.

Hai tay huyền tôn trưởng lão chậm rãi khép lại, trong nháy mắt, thân thể còng còng đột nhiên cao vút lên, mái tóc xám trắng biến thành tóc dài màu đen với tốc độ kinh người, khuôn mặt già nua lúc này hoá thành một trung niên tản ra khí tức hung hãn.

ong!

cùng lúc đó, linh quang mênh mông dâng lên tựa như mặt trời mọc lên từ mặt biển, từ trong cơ thể bộc phát ùn ùn mãnh liệt ra, mà thân thể của hắn lúc này cũng biến thành linh thể sáng chói trong nháy mắt.

So sánh với linh thể của linh phẩm thiên chí tôn, linh thể của huyền tôn trưởng lão này không nghi ngờ gì là càng tỏ ra ngưng luyện hơn, từ xa nhìn tới tựa như làm bằng bảo thạch, vừa cực kỳ mạnh mẽ, lại vững chắc không thể phá huỷ.

bên ngoài thản thể bảo thạch này càng khắc rõ vô số phù văn màu xanh nhạt, phù văn giống như giọt nước, nhìn thì hơi nhỏ, nhưng lại khiến người ta có cảm giác nặng tựa núi non.

Linh thể bảo thạch sáng chói, trở thành điểm chú ý nhất trong thiên địa, mà sau khi đã triển khai toàn bộ sức chiến đấu, huyền tôn trưởng lão cũng đưa ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Mục Trần, thanh âm trầm thấp vang lên.

- Muốn cướp được ghế từ tay lão phu, thì còn phải xem ngươi có bản lĩnh đó hay không!

Mục Trần nhìn Huyền Tôn trường lão thanh thế kinh người, cũng là hít sâu một hơi, thân thể phát ra linh quang vạn trượng, cũng hoá thành linh thể rực rỡ, chiến ý phóng lên cao.

cùng lúc đó, ảm thanh lạnh lùng của hắn vang lên.

- Ghế này ta nhất định phải đoạt được, hôm nay huyền mạch các ngươi cho cũng phải cho, không cho cũng phải cho

- khẩu khí thật lớn, không biết sống chết!

Huyền tôn trợn mắt, sát ý dâng lên, không gian vỡ vụn.

vào giờ phút này, tiên phẩm thiên chí tôn của huyền mạch, rốt cục cũng xuất thủ.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1426: Kịch Chiến Tiên Phẩm

Ánh sáng vạn trượng bộc phát ra từ cơ thể Huyền Tôn, uy áp vô tận, từng đợt sóng quét ngược ra khiến cả không gian chấn động, gió nổi mây vần, toàn bộ thiên địa đều run rẩy vì uy áp ấy.

trên đại thiên thế giới này, tiên phẩm thiên chí tôn đã là kế dưới thánh phẩm, có thể nói cường giả cấp bậc này đã đứng ở tầng thứ cao nhất trên đại thiên thế giới.

Đặt trong bất kỳ siêu cấp thế lực nào, cho dù là mạnh như phù đồ cổ tộc, một vị tiên phẩm thiên chí tôn đều có địa vị cực cao, mà hôm nay, một vị tiên phẩm thiên chí tôn hiển lộ ra uy thế ngút trời như vậy, đúng là khiến người ta sợ hãi.

Trong thiên địa, lãnh tụ của tất cả những siêu cấp thế lực đều sắc mặt ngưng trọng, âm thầm cảm thán tiên phẩm chi uy, đồng thời, ánh mắt lại có chút hưng phấn nhìn về phía Mục Trần, không biết đối mặt với cường giả bực này, Mục Trần sẽ chống cự như thế nào?

Dưới vô số ánh mắt chăm chú, thần sắc Mục Trần cũng có chút nghiêm túc lên, tuy rằng chiến lực hắn mạnh mẽ, nhưng đối mặt với một vị tiên phẩm thiên chí tôn chân chính, hiển nhiên hắn cũng không dám có chút khinh thường.

phù

Một ngụm khí thật dài từ trong miệng Mục Trần phun ra, chớp mắt sau đó, cơ thể hắn cũng là bộc phát vô số linh quang, thân thể bằng máu

thịt chớp mắt hoá thành linh thể sáng chỏi, linh lực mênh mông, chấn động không gian.

Chuyện đã tới nước này, nói bất kỳ thứ gì cũng đều là dư thừa, 3 trận hắn dốc sức đánh, chỉ khi thắng trận này mới có thể coi là chân chính thắng lợi, nếu không, những cố gắng lúc trước đều sẽ thành công cốc.

Hơn nữa, nếu huyền quang đã thừa nhận việc thanh diên tịnh bị giam cầm có bàn tay của hắn, vậy Mục Trần tất nhiên là sẽ không có bất kỳ chút khách khí nào với bọn họ, hôm nay, chiếc ghế trưởng lão viện này, hắn muốn mạnh mẽ moi bắt huyền mạch nôn ra.

Cũng coi như thu hồi một chút lãi trước.

ầm!

Huyền Tôn xuất thủ trước tiên, thần sắc hắn lạnh lùng, cũng không thi triển bất kỳ thần thông nào, chỉ là bàn chân bước tới một bước, thản hình trực tiếp xé rách không gian, giống như một viên thiên thạch huỷ diệt, một quyền đánh về phía Mục Trần.

Một quyền này không hề có chút hoa mỹ, nhưng dưới sự thúc giục của tiên phẩm linh thể thì lại giống như huỷ diệt quyền, nếu linh phẩm thiên chí tôn tầm thường bị đánh trúng, coi như là linh thể cường hãn đi nữa, chỉ sợ cũng sẽ bị một quyền này đánh rách, trọng thương.

Mục Trần nhìn một quyền xuyên thủng không gian đánh tới, ánh mắt cũng ngưng lại, nhưng hắn cũng không có tránh lui, ngược lại, trong đôi mắt có chiến ý hừng hực, hắn muốn chính diện thử xem, tiên phẩm thiên chí tôn rốt cục mạnh tới mức nào.

vừa nghĩ tới đây, Mục Trần cười lớn một tiếng, không lui không tránh, năm ngón tay nắm chặt thành quyền, trên nắm đấm phóng ra ức vạn linh quang, có linh lực vô cùng vô tận rót vào, dưới đông đảo ánh mắt kinh ngạc, cũng đánh ra một quyền, cứng rắn đụng với quyền của Huyền Tôn.

ầm!

Dường như có âm thanh chói tai nổ vang trong thiên địa, chỉ thấy sóng trùng kích kinh khủng điên cuồng quét ngược ra, tuy bạch ngọc thạch đài dưới chân bọn họ không việc gì, nhưng trên chủ phong, từng ngọn núi ầm ầm nổ tung, bị san thành bình địa.

soạt!

khi sóng trùng kích quét ngược ra, thân hình Mục Trần cũng bắn trở lại, lòng bàn chân chà lên bạch ngọc thạch đài một vết thật dài, thậm chí nhiệt độ còn khiến cả lòng bàn chân như bị thiêu đốt.

- Cuồng vọng

Thản hình Huyền Tôn vẫn vững như đá, không nhúc nhích, ánh mắt hắn sắc bén lạnh lẽo nhìn chằm chằm Mục Trần, lạnh lùng nói.

Mục Trần lại dám lấy thực lực linh phẩm thiên chí tôn cứng rắn va chạm với tiên phẩm như hắn, đúng là không biết trời cao đất rộng.

Mục Trần cúi đầu nhìn nắm đấm, chỉ thấy bên ngoài nắm đấm thuỷ tinh có một vết nứt rất nhỏ, đây là do va chạm lúc trước tạo thành.

- Tiên phẩm linh thể lại ngưng luyện mạnh mẽ đến trình độ này

. Ánh mắt của hắn loé lên, va chạm cứng rắn lúc trước làm hắn hiểu được sự cường hãn của tiên phẩm, chỉ nguyên tiên phẩm linh thể này thôi đã cường hãn hơn mấy lần linh phẩm linh thể của hắn.

khó trách, bất kể là huyền quang hay những người khác đều không coi trọng việc hắn khiêu chiến tiên phẩm thiên chí tôn, thì ra, tiên phẩm thiên chí tôn chỉ cần dựa vào tiên phẩm linh thể thôi cũng đủ nghiền ép linh phẩm.

- Tiểu bối ngông cuồng, hôm nay lão phu sẽ cho ngươi biết được, thiên ngoại hữu nhiên, nhân ngoại hữu nhân, người trẻ tuổi thiên phú cao

là chuyện tốt, nhưng nếu tự cho là mình rất giỏi, thì đó chính là tự chuốc lấy diệt vong!

. Ánh mắt Huyền Tôn lộ vẻ hung hãn, hắn cười lạnh một tiếng, thân hình một lần nữa bắn ra, linh thể bảo thạch giống như tuyệt thế thánh vật cường đại nhất thế gian, không chút màu mè, trực tiếp nghiền áp về phía Mục Trần.

Huyền Tôn này cũng rất là cáo già, biết mình chiếm được ưu thế tiên phẩm linh thể nên ngay cả thần thông cũng lười vận dụng, trực tiếp dựa vào sức mạnh linh thể ép Mục Trần phải cứng rắn va chạm.

Mục Trần nhìn Huyền Tôn khí thế hung hăng tới, trong mắt cũng thoáng hiện một tia lạnh lẽo, nói:

- Lão già kia, không cần phải cậy già lên mặt, nếu không chỉ tự chuốc lấy nhục!

Hai tay hắn đột nhiên kết ấn, thân hình không tránh không né vọt lên, mà ngay lúc sắp va chạm, chỉ thấy không gian bên cạnh Mục Trần rung chuyển, hai thân ảnh một trắng một đen tựa như đạp không tới.

Hai thân ảnh này cũng hoá thành linh thể sáng chói, giống như hai quang ảnh đồng loạt vọt lên, xuất thủ đồng thời với bản thể của Mục Trần, kết hợp một cách hoàn mỹ, 3 đạo quyền quang hung hăng đánh ra, cứng rắn va chạm với Huyền Tôn.

ầm ầm ầm!

Va chạm lần này, thanh thế càng thêm kinh người, tựa như cả không gian cũng sụp đổ, nhưng điều khiến vô số người mở rộng tầm mắt chính là, Huyền Tôn cũng không dễ dàng thắng như lúc trước, ngược lại thân thể rung lên, cũng bắn ngược về sau, nơi lòng bàn chân dẫm xuống, ngay cả không gian cũng vỡ vụn.

Mà ở phía khác, 3 đạo quang ảnh Mục Trần cũng lui ngược về sau mấy chục bước.

sắc mặt Huyền Tôn có chút âm tình bất định, ổn định thân hình, ngẩng đầu một cái, con ngươi liền co rụt lại, bởi vì hắn nhìn thấy hai thân ảnh bên cạnh Mục Trần giống bản tôn hắn như đúc.

- Đây là...nhất khí hoá tam thanh?

. Ánh mắt Huyền Tôn già đời cở nào, liếc một cái là nhận ra, lúc này sắc mặt biến đổi, hiển nhiên là cũng biết được nhất khí hoá tam thanh lợi hại.

Có thần thông như vậy, Mục Trần đơn giản là 1 hoá thành 3, hơn nữa phối hợp vô cùng ăn ý, liên thủ với nhau, uy lực tăng vọt, hơn xa so với đơn thuần chỉ là 3 vị linh phẩm thiên chí tôn bình thường liên thủ.

Một Mục Trần chỉ dựa vào linh phẩm linh thể dĩ nhiên là đánh không lại hắn, nhưng nếu 3 Mục Trần liên thủ, coi như là Huyền Tôn cũng không chiếm được chút thượng phong nào.

Mà lúc này, xung quanh thiên địa cũng bộc phát ra vài thanh âm xôn xao, không ít cường giả siêu cấp thế lực ánh mắt đỏ lên nhìn chằm chằm Mục Trần, phải biết, trên đại thiên thế giới, tuyệt thế thần thông được coi là tột đỉnh nhất chỉ có 36 đạo, như vậy có thể thấy được nó hiếm hoi như thế nào, thế mà hiện tại, chỉ nguyên trên người Mục Trần cũng đã cỏ hai đạo.

Người này, rốt cục có cơ duyên nghịch thiên đến mức nào a.

trên đài cao, mạch thủ huyền mạch - huyền quang ánh mắt cũng có chút âm trầm, vốn cho là, Huyền Tôn xuất thủ là có thể thắng một cách nghiền ép, nhưng không ngờ tới, Mục Trần này vẫn có thủ đoạn chống lại.

- Huyền Tôn, xuất thủ toàn lực đi, đừng dây dưa với hắn

. Thanh âm trầm thấp của Huyền Quang truyền vào trong tai Huyền Tôn.

Huyền Tôn nghe vậy cũng khẽ gật đầu, chợt hít sâu một hơi, sau lưng, ức vạn linh quang khởi động, một toà cự ảnh màu đen khổng lồ ngưng luyện ra.

Quanh thân cự ảnh này phảng phất có hắc sắc cự long quấn quanh, giữa lúc phun ra nuốt vào, hơi nước trong thiên địa mịt mù, trong khoảnh khắc liền tạo ra mưa sa, bao phủ thiên địa.

- Đây là đại huyền minh pháp thân?

Mục Trần nhìn toà chí tôn pháp tướng này, ánh mắt hơi động liền nhận ra được, chí tôn pháp tướng này xếp thứ hai3 trong bảng 99 chí tôn pháp thân, tương đối lợi hại.

- Rốt cục cũng thật sự động thủ sao?

Mục Trần hai tay kết ấn, trong con ngươi có một chùm sáng bắn ra, trực tiếp biến thành một toà thuỷ tinh phù đồ tháp lơ lửng trên cao, sau đó trấn áp về phía đại huyền minh pháp thân.

Đối phó với chí tôn pháp tướng, phù đồ tháp là hữu dụng nhất, trực tiếp hút vào trong, dùng bát bộ phù đồ trấn áp là được.

- Hừ, muốn dùng phù đồ tháp đối phó với lão phu, ngươi cũng quá ngây thơ rồi

. Nhưng mà, khi nhìn thấy thuỷ tinh phù đồ tháp, Huyền Tôn cũng không có vẻ sợ hãi chút nào, ngược lại cười lạnh một tiếng, hơi lắc đầu một cái, trên đỉnh đầu bắn ra một tia sáng, bên trong ánh sáng cũng có một toà phù đồ tháp màu đen xuất hiện, hắc quang lập loè, va đụng với thuỷ tinh phù đồ tháp của Mục Trần, cả hai cùng chấn động.

Mục Trần thấy vậy, chân mày nhíu lại, lão già này quả nhiên khó đối phó, hơn nữa, hiển nhiên là cũng hiểu rất rõ bát bộ phù đồ, mặc dù hiện

giờ hắn đã có thể cho bát bộ phù đồ xuất hiện bên ngoài phù đồ tháp, thế nhưng dù sao uy lực cũng không mạnh bằng ở bên trong tháp.

Mà đối phương cũng có phù đồ tháp, như vậy muốn hút vào trong tháp cũng không dễ dàng, vì thế, uy lực của bát bộ phù đò cũng sẽ hạn chế.

- Tiểu bối, chớ cho là có bát bộ phù đồ thì có thể không cần kiêng kỵ ai!

Huyền Tôn cười lạnh nói, chợt hắn dậm chân một cái, dưới chân huyền minh pháp thân có hắc thuỷ ào ạt chảy ra, xé rách chân trời, ùn ùn đánh về phía Mục Trần.

Sau lưng Mục Trần cũng có ánh sáng tử kim rực rỡ, bất hủ kim thản hiện ra, bất hủ thần văn ngưng tụ, hoá thành một hào quang tử kim, chống đỡ lại toàn bộ hắc thuỷ.

trên bầu trời, hai bên đấu pháp giằng co, linh lực mênh mông tràn ngập thiên địa, từng đợt sóng thế công không ngừng cuồn cuộn đến, ngươi đánh ta đỡ, không chút nào nương tay, mơ hồ lộ ra vẻ tàn nhẫn.

nhìn hai bên đấu pháp như vậy, trong thiên địa, vô số người đều nín thở chăm chú, không dám rời mắt.

- Mục Trần này thật đúng là không đơn giản, lại có thể cùng Huyền Tôn đánh đến mức không phân cao thấp

. Trong lúc hai bên kịch đấu, trong thiên địa lại nổi lên từng đợt xôn xao, tất cả cường giả đều cảm thán không ngớt, bởi vì xem xét cục diện trước mắt, hiển nhiên là Mục Trần đã bắt đầu dần dần ổn định thế trận, mà ưu thế của Huyền Tôn thì cũng không còn rõ rệt như ban đầu.

Những trưởng lão cùng tộc nhân thanh mạch thì bắt đầu thầm thở phào một cái, mặt lộ vẻ vui mừng.

về phần huyền mạch thì không khí có chút ngột ngạt, không ít người cắn răng nghiến lợi, chỉ hận Huyền Tôn không thể xé nát Mục Trần ngay lập tức.

ầm!

lại một lần nữa đối oanh, mặc dù chiếm được chút thượng phong, nhưng sắc mặt Huyền Tôn cũng có chút khó coi, bởi vì chỉ dựa vào chút thượng phong này mà muốn chuyển thành thắng thế thì hiển nhiên là chuyện không thể nào.

- vậy mà lại đánh giá thấp tên tiểu tử này

Ánh mắt Huyền Tôn âm trầm, một khắc sau, trong mắt hắn thoáng hiện chút hung quang, thân thể của hắn dần dần lơ lửng, bên ngoài thân thể, bắt đầu có từng đạo quang văn màu đen cổ xưa hiện lên, mơ hồ tạo thành 7 đường vân màu đen.

- Thất thần mạch! Huyền Tôn này thì ra cũng có thần mạch, xem ra hắn muốn vận dụng linh mạch thần thông.

Thấy cảnh này, trong thiên địa nhất thời bộc phát âm thanh xôn xao.

- Hôm nay, có thể khiến lão phu phải dùng đến linh mạch thần thông để trấn áp ngươi, ngươi dù có thua cũng không oan uổng

âm thanh trầm thấp của Huyền Tôn vang lên, hai tay hắn đột nhiên giơ lên, chớp măt sau đó, tựa như có một hắc hà âm hàn cuồn cuộn từ trong cơ thể hắn chảy ra, tràn ngập vòm trời, lúc này, dường như toàn bộ thiên địa cũng bị đóng băng.

Cùng lúc đó, thanh âm hơi có vẻ lạnh lẽo của Huyền Tôn cũng vang dội giữa thiên địa.

- Thất thần mạch, Huyền Minh tịch diệt hà!

lúc này, rốt cục Huyền Tôn cũng đã lộ ra răng nanh.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1427: Thần Mạch Quyết Đấu

Ào ào!

Khi thanh âm hơi mang vẻ lạnh lẽo của Huyền Tôn vang lên, trong thiện địa tựa như có tiếng nước chảy ào ào, tiếp sau đó, vô số ánh mắt chấn động nhìn thấy, một dòng hắc hà đen nhánh sềnh sệch từ trong cơ thể Huyền Tôn phun ra, nháy mắt đã che phủ hơn nửa vùng trời.

Hắc thuỷ cuộn trào, rõ ràng là dòng nước nhẹ bẫng, những lại khiến người ta có một cảm giác nặng tựa núi non, đồng thời còn tản ra một khí tức vô cùng âm hàn, trực tiếp khiến cho hơi nước trong thiên địa đều đông kết lại, hoá thành tuyết rơi đầy trời.

Huyền Tôn đứng trên huyền minh pháp thân, ánh mắt băng hàn nhìn chằm chằm Mục Trần, mà dòng hắc hà khổng lồ kia lại giống như một đầu hắc sắc cự long quanh co uốn lượn, tản ra uy năng kinh khủng.

Đạo linh mạch thần thông này của Huyền Tôn hiển nhiên đã phát huy chiến lực của bản thân hắn đến cực hạn, đối mặt với thế công bực này, cho dù là cường giả tiên phẩm cũng sẽ kiêng kỵ vô cùng, không dám cứng rắn đón đỡ.

Chiến cuộc đến bước này, ai cũng có thể nhìn ra được, Huyền Tôn đã nổi lên lửa giận, bắt đầu thi triển sát chiêu.

"Cái lão già này thế mà cũng là thần mạch sao?". Hắc thuỷ phản chiếu vào trong mắt Mục Trần, thần sắc của hắn cũng tỏ ra có chút ngưng trọng, hiển nhiên là cũng nhận ra uy năng to lớn của hắc thuỷ.

"Đi!"

Trong lúc Mục Trần ngưng thần, Huyền Tôn cũng không có nói nhảm nửa lời, đưa ngón tay ra, xa xa chỉ về phía Mục Trần.

ào ào!

Hắc thuỷ cuộn trào, trực tiếp từ trên trời giáng xuống, ùn ùn bao phủ về phía Mục Trần, tỷ tỷ tấn nước rơi xuống, trong nháy mắt không gian sụp đổ, công kích như vậy đủ để nghiền linh thể của một vị linh phẩm thiên chí tôn thành thịt nát.

Đối mặt với thế công bực này của Huyền Tôn, không ít người cũng toát mồ hôi lạnh thay cho Mục Trần một cái, đừng nhìn Mục Trần không ít thủ đoạn, nhưng nếu không ngăn cản được dòng hắc hà khổng lồ nay, cho dù hắn có nhất khí hoá tam thanh cũng sẽ bị nghiền áp.

Dưới đủ loại ánh mắt săm soi, Mục Trần cũng ngẩng đầu, ngưng mắt nhìn hắc hà ào ào rơi xuống, chợt hắn hít sâu một hơi, bên ngoài cơ thể cỏ từng đạo quang văn màu tím cổ xưa sáng lên.

1 đạo, 2 đạo, 3 đạo...8 đạo!

Khi 8 đạo quang văn màu tím sáng lên, trong miệng Mục Trần có tử viêm ngưng tụ, một khắc sau, miệng hắn há ra, hướng về phía hắc hà khổng lồ, phun ra một hơi.

phù phù!

Một dòng lửa màu tím từ trong miệng Mục Trần phun ra, tựa như một con tử sắc viêm long đang giơ nanh múa vuốt, nghênh đầu mà lên, cứng rắn va chạm với hắc hà.

xèo xèo.

Tử viêm cùng hắc hà va chạm với nhau, nhất thời bộc phát ra tiếng xèo xèo ngập trời, từng đợt khói mù bay lên, che kín bầu trời.

Có điều, sự bá đạo của tử viêm hiển nhiên khiến người khác khiếp sợ, chỉ thấy, ở nơi tử viêm thiêu đốt, bất luận hắc hà có cuồn cuộn tới như thế nào cũng không thể tiến thêm.

"Khó trách tử viêm này bá đạo như thế, thì ra là linh mạch thần thông mà bát thần mạch của Mục Trần diễn biến ra"

Mà khi thấy cảnh này, rốt cục mọi người cũng hiểu ra lai lịch của tử viêm bá đạo kia, lúc trước Mục Trần chỉ thi triển sơ qua một lần, cho nên bọn họ cũng không phát hiện ra bát thần mạch của Mục Trần, nhưng lần này dưới sự thúc giục toàn lực của Mục Trần, bát thần mạch tự nhiên cũng hiển lộ ra ngoài cơ thể.

Khi những thành viên của huyền mạch thấy bát thần mạch của Mục Trần thì sắc mặt có chút âm trầm, đặc biệt là mạch thủ huyền mạch - huyền quang. Phải biết, nhưng năm gần đây ở phù đồ cổ tộc bọn họ, duy chỉ có một mình thanh diên tịnh là có bát thần mạch, vậy mà hôm nay, đạo bát thần mạch thứ 2 lại xuất hiện trên người Mục Trần.

Cái này chẳng phải đã nói rõ, trong phù đồ cổ tộc bọn họ, Thanh Diên Tịnh cùng Mục Trần mới là người có huyết mạch tinh khiết nhất?

Mà so với sự ghen tỵ của huyền mạch, bên phía Thanh Mạch ngược lại bạo phát ra vài tiếng hoan hô, đặc biệt là đám người thanh thiên, thanh huyên thì càng là thờ phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, thiên phú như thế, thật không hổ là con trai của Thanh Diên Tịnh.

Nhưng mà, trong lúc tộc nhân các mạch của Phù Đồ cổ tộc đang có những tâm tình bất đồng, thì trên đỉnh chủ phong, đại trường lão Phù Đồ Huyền cũng dùng ánh mắt sắc bén như ưng nhìn chằm chằm Mục Trần, hắn nhìn quang văn màu tím trên thân thể Mục Trần, một lát sau mới hừ lạnh một tiếng, thanh âm hơi chút tức giận vang lên: "Hừ, cái gì mà bát thần mạch, đạo thần mạch này rõ ràng là của thanh diên tịnh, xem ra năm đó thời điểm nàng ta mang thai hắn đã tự bóc thần mạch ra, trồng lên người của hắn"

Phù đò huyền dù sao cũng là thánh phẩm thiên chí tôn, hơn nữa hiểu rõ về bát thần mạch của thanh diên tịnh năm đó, cho nên hôm nay khi Mục Trần thi triển ra, hắn liền phát hiện được, hơn nữa nhìn thấu điểm mấu chốt.

Mà khi những tộc nhân phù đồ cổ tộc nghe được đại trưởng lão nói thế thì lại là sửng sốt, chợt không ít người ê ẩm nói: "Thật là có một mẫu thản tốt!"

Huyền la nghe vậy cũng tỏ ra ghen tị dị thường, nhưng ngoài miệng lại là cười lạnh nói: "Khỏ trách Mục Trần này thiên phú kinh người, thì ra là thanh diên tịnh đem bát thần mạch của bản thân cho hắn"

"Nếu không nhờ bát thần mạch này, một tội tử như Mục Trần cũng dám so sánh với bọn ta sao?"

Những tộc nhân huyền mạch xung quanh cũng rối rít gật đầu, bọn họ còn tưởng Mục Trần không có chút tư nguyên, tay trắng gảy dựng sự nghiệp, nhưng hiện giờ xem ra, hiển nhiên là do thanh diên tịnh để lại cho hắn một cái kho báu không gì sánh nổi.

Mặc dù cũng không phải cứ có bát thần mạch là có thể có thành tựu kinh người, nhưng ít ra có thể tăng tỉ lệ thành công, hơn nữa con đường tu luyện cũng sẽ vượt lên trước so với người thường.

Nhưng hiện giờ đang mang thành kiến với Mục Trần, cho nên đám người này hiển nhiên là quy chụp tất cả những thành công của hắn đều là từ bát thần mạch mà thanh diên tịnh để lại.

Thanh âm của phù đồ huyền cũng lọt vào trong tai Mục Trần, nhưng hắn ngay cả mắt cũng không dao động lấy chút nào, chỉ là ngẩng đầu chăm chú nhìn nơi tử viêm cùng hắc hà va chạm.

Mặc dù 2 bên đang trong thế giằng co, nhưng 2 mắt Mục Trần vẫn là híp lại, bởi vì hắn cảm giác mơ hồ, bên trong hắc hà kia dường như còn ẩn chứa một luồng sức mạnh còn chưa có bộc phát.

Tầm mắt của hắn quét về phía Huyền Tôn cách đó không xa, quả nhiên thấy Huyền Tôn vẻ mặt hờ hững, cũng không tức giận vì thế cục giằng co.

Huyền Tôn nhận ra được ánh mắt của Mục Trần, cũng đưa tầm mắt bắn tới, chợt cười lãnh đạm một tiếng, hơi giễu cợt nói: "bát thần mạch này của thanh diên tịnh đúng là lợi hại"

Mục Trần mặt không đổi sắc, tựa như chưa từng nghe thấy hắn châm chọc.

Huyền Tôn đứng chắp tay, nói: "Có thể ngăn trở được huyền minh tịch diệt hà của ta, tử viêm của ngươi thật có chút không đơn giản, nếu ta và ngươi cùng một tầng thứ, ta nghĩ Huyền Minh tịch diệt hà này không ngăn nổi ngươi"

Tuy nói huyền minh tịch diệt hà này chẳng qua chỉ là linh mạch thần thông do thất thần mạch diễn biến ra, nhưng dù thế nào đi nữa, huyền minh cũng là tiên phẩm thiên chí tôn, mà Mục Trần chẳng qua chỉ là linh phẩm, chênh lệch giữa 2 người là ở chỗ đó.

"Chỉ đáng tiếc là, trên thế gian này cũng không có cái gì lả công bằng tuyệt đối, nếu ngươi đã muốn khiêu khích huyền mạch ta, tự nhiên cũng phải tính đến nước thật bại"

Nói đến đây, Huyền Tôn lắc đầu một cái, chợt hắn hít sâu một hơi, há mồm phun ra một ngụm máu tươi, trực tiếp phun vào hắc hà.

ầm ầm ầm!

Một ngụm máu tươi này rơi xuống, chỉ thấy mặt sông vốn bình lặng chợt điên cuồng cuộn trào, hơn nữa thể tích cũng nhanh chóng rút đi, giữa màu đen kịt lại hiện thêm một chút đỏ sậm.

xèo xèo!

Cùng với chuyển biến như vậy, tử viêm cự long vốn có thể ngăn cản, lúc này lại phát ra sương trắng nồng nặc, đối diện với hắc thuỷ thôn phệ, từng tia tử viêm bắt đẩu tiêu tán đi với tốc độ kinh người.

Thấy cảnh này, trong thiên địa, vô số cường giả trờ nên xôn xao, còn những tộc nhân thanh mạch thì sắc mặt đại biến.

Ai nấy đều nhận ra, thế công của Huyền Tôn bắt đầu hiển lộ ra thắng thế, mà Mục Trần chung quy cũng thua thiệt ờ thực lực chênh lệch, cho dù có bát thần mạch cũng không cách nào cứng rắn đấu được.

Hắc hà gầm thét nghiền ép, tử viêm cự long liên tiếp bại lui.

"Mục Trần đã thua"

Thấy cảnh này, đông đảo cường giả tiếc hận lắc đầu, cục diện đến bước này, ưu thế hoàn toàn bị Huyền Tôn nắm trong tay, chỉ cần nghiền ép một cái, Mục Trần tất bại không thể nghi ngờ.

Đám người thanh thiên, thanh huyên sắc mặt tái nhợt, không ngờ Mục Trần hát vang tiến mạnh, rốt cục lại bại ở bước cuối cùng này.

Nhưng mà bọn họ cũng hiểu, Mục Trần đã là tận tâm tận lực, có thể lấy thực lực linh phẩm sơ kỳ chiến đấu đến mức như vậy, đã đủ nói rằng hắn bất phàm.

"Sau ngày hôm nay, bất kể như thế nào, thanh mạch ta cũng phải toàn lực bảo vệ Mục Trần". Thanh thiên sắc mặt âm trầm nói, hắn biết sau chuyện này đám người huyền mạch chắc chắn sẽ không bỏ qua, cho nên thanh mạch bọn họ cũng không thể trơ mắt đứng nhìn.

Thanh huyên, thanh vân đều gật đầu

"Đại cục đã định", mạch thủ huyền mạch - huyền quang cũng lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, chợt mắt lộ hàn quang, nếu Mục Trần này đã không thể được như ý, như vậy sau này huyền mạch bọn họ cùng với mặc mạch

có thể nắm trưởng lão viện trong tay, đến lúc đó, nhất định phải bắt tiểu tử này trả giá thật lớn!

ầm ầm!

Hắc hà gào thét mà tới, tử viêm cự long đã sắp tiêu tán, Huyền Tôn nhìn cảnh này, sau đó ánh mắt lạnh lẽo nhìn Mục Trần, lãnh đạm nói: "Ngươi thua"

"Tiên phẩm quả nhiên vẫn có ưu thế"

Mục Trần cũng không để ý tới hắn, mà là có chút cảm thán nói, nếu 2 bên cùng một tầng thứ, hắn có lòng tin trực tiếp dùng tử viêm đốt sạch sẽ cái huyền minh tịch diệt hà này.

Huyền Tôn lạnh lùng nhìn Mục Trần, thấy Mục Trần cũng không tỏ ra sợ hãi, cái này cũng làm cho hắn hơi chút bất mãn, hiển nhiên đang cho là Mục Trần cậy mạnh mà thôi, vì vậy hắn cười lạnh một tiếng, vung tay áo lên.

ầm!

Hắc hà nghiền áp xuống, tử viêm cự long hoàn toàn bị dập tắt, hắc hà cuồn cuộn gào thét, bao phủ về phía Mục Trần.

"Đợi lão phu bắt được ngươi rồi, sẽ để ngươi cảm thán thật sâu sắc cái sự ngu xuẩn của mình đi"

ào ào!

dưới vô số tầm mắt, hắc hà cuồn cuộn, phô thiên cái địa bao phủ xuống Mục Trần, cục diện như vậy hiển nhiên đã là tất bại.

Đông đảo cường giả âm thầm lắc đầu, thật là đáng tiếc, Mục Trần cách thành công cũng chỉ một bước nữa, không ngờ vẫn bị cản lại, Huyền mạch này không hổ là Đại mạch đứng đầu phù đồ cổ tộc.

Hắc hà phản chiếu vào trong mắt, nhưng đối với tuyệt cảnh như vậy, thần sắc Mục Trần vẫn là không mừng không lo, dường như tự lẩm bẩm nói: "Nếu bát thần mạch không thể lấp đầy nổi chênh lệch này, vậy thì đổi đi"

Hai tay hắn chậm rãi khép lại, tiếp sau đó, trên thân thể bắt đầu bộc phát ra ánh sáng chói chang.

Cùng lúc đó, 8 đạo quang văn màu tím cổ xưa bên ngoài thân thể dường như cũng hoá thành màu sắc hỗn độn với tốc độ mắt thường có thể thấy được, hơn nữa, sau đạo thứ 8, lại có một luồng ánh sáng hỗn độn ngưng tụ, dần dần biến thành đạo quang văn thứ 9.

Thời điềm khi đạo quang văn thứ 9 hình thành trên thân thề Mục Trần, bên trên chủ phong, đại trưởng lão phù đồ huyền vẫn duy trì lạnh nhạt, đột nhiên biến sắc, đứng phắt dậy, ánh mắt không thể tin nổi nhìn về phía đạo thân ảnh xa xa trên bầu trời kia.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1428: Thần Quang Chấn Cổ Tộc

Chín đạo quang văn hỗn độn cổ xưa xuất hiện bên ngoài cơ thể Mục Trần, văn lộ huyền ảo, tựa như từ khoảnh khắc mới ra đời đã minh khắc ở nơi sâu nhất trong cơ thể, tràn đầy thiên địa vận vị

Bên trên chủ phong, phù đồ huyền đứng phắt dậy, vẻ lạnh nhạt trước giờ cũng không giữ được nữa, ánh mắt không thể tin nổi nhìn chín đạo quang văn cồ xưa bên ngoài thân thể Mục Trần.

Điều này đại biểu cho thứ gì, hắn quá hiểu rõ.

Đó chính là cửu thần mạch trong truyền thuyết!

"Làm sao có thể, tội tử này làm sao có thể có cửu thần mạch?!". Phù đồ huyền lẩm bẩm thất thanh nói, dù là trong phù đồ cồ tộc bọn họ, cửu thần mạch cũng là tồn tại trong truyền thuyết, từ xưa đến nay, số người có xuất hiện cửu thần mạch trong phù đồ cồ tộc bọn họ tuyệt không vượt quá 3 vị, mà 3 vị này đều là tổ tiên từ xa xưa nhất của phù đồ cồ tộc.

Phù đồ cổ tộc chính là do 3 vị tồ tiên này sáng lập ra, chỉ là, từ đó trở đi, Phù Đồ cồ tộc chưa từng xuất hiện cửu thần mạch thêm một lần nào nữa, tuy nói cửu thần mạch cũng không đại diện cho tắt cả, nhưng từ ý nghĩa nào đó mà nói, đối với những chủng tộc như phù đồ cồ tộc - nó đại diện cho độ tinh khiết huyết mạch.

Mà đối với một cồ tộc, huyết mạch cũng là thứ quan trọng nhất.

Đây cũng chính là lý do chủ yếu khiến phù đồ cồ tộc tức giận khi thanh diên tịnh tự kết nhân duyên, bởi vì bọn họ dành cho thanh diên

tịnh kỳ vọng quá cao, nhưng hành động này của thạh diên tịnh, không nghi ngờ gì sẽ khiến huyết mạch bị ô nhục cùng hạ thấp.

Nhưng chuyện xuất hiện trước mắt hôm nay cũng khiến cho lồng ngực phù đồ huyền khó chịu, dường như xung động muốn hộc cả máu, Huyết mạch của Mục Trần không những không bị hạ thấp, ngược lại còn có cửu thần mạch, cái này đủ để nói rõ, Huyết mạch của Mục Trần còn tinh khiết hơn tất cả mọi người trong phù đồ cổ tộc bọn họ.

Sự khiếp sợ kéo dài một hồi lâu trên khuôn mặt phù đồ huyền, mới dần dần hồi phục, hắn chau mày nhìn chằm chằm thân ảnh Mục Trần, sắc mặt cực kỳ phức tạp.

Sau khi phù đồ huyền phát hiện không lâu, những tộc nhân phù đồ cổ tộc khác cùng với đông đảo thế lực cường giả cũng đã nhận ra chín đạo quang văn cổ xưa sáng chói trên thân thể Mục Trần, lúc này khuôn mặt của họ đều trở nên trợn mắt há mồm!

"Lão thiên a, ta nhìn thấy cái gì vậy? Đó là thứ gì?"

"Ta lại gặp được cửu thần mạch trong truyền thuyết sao?!"

"Mục Trần này làm sao có đến 2 đạo thần mạch! Hơn nữa còn có một đạo Cửu Thần Mạch? Đây còn là người sao?"

"Cửu thần mạch a, khó trách tiểu tử này lại biến thái như thế, hóa ra là có cửu thần mạch!"

Toàn bộ thiên địa đều chìm trong thanh âm khiếp sợ, những tộc nhân huyền mạch vốn dùng ánh mắt châm chọc nhìn Mục Trần thì lúc này đều há to miệng, ánh mắt biến thành đen sì nhìn thân ảnh chói mắt trên bầu trời.

Huyền La càng là suýt nữa phun ra một búng máu, sắc mặt xanh mét, thân thể không biết đang run rẩy vì khiếp sợ hay sợ hãi nữa, nếu như là bát thần mạch, hắn còn có thể miễn cưỡng giữ vững được tâm cảnh,

nhưng đối diện với cửu thần mạch trong truyền thuyết, dù là hắn cũng phải tâm thần run rẩy.

Mạch thủ huyền mạch - huyền quang cũng ngơ ngác nhìn thân ảnh của Mục Trần, vào giờ phút này, hắn cũng không còn duy trì được sự tỉnh táo nữa, dáng vẻ cắn răng nghiến lợi, lộ ra có chút dữ tợn.

Lúc này, hắn hầu như có một loại xung động,muốn lập tức xuất thủ, chém chết Mục Trần.

Nếu không, ngày sau người này tất nhiên sẽ trèo lên Thánh Phẩm, đến lúc đó, cả nhà bọn họ 2 vị thánh phẩm, coi như phù đồ cổ tộc có dốc kiệt lực cũng không có cửa áp chế bọn họ.

Mà đến lúc đó nếu phát động trả thù, huyền mạch bọn họ sẽ là mục tiêu đầu tiên.

Nhưng mà, hắn rốt cục vẫn áp chế sát ý trong lòng xuống, bởi vì hắn biết, nếu hắn miễn cưỡng xuất thủ, đại trưởng lão chắc chắn sẽ ngăn cản lại, cái lão già này chính là ngoan cố cồ hủ như vậy, lúc nào cũng coi quy củ gia tộc là không thể rung chuyển.

Vì vậy, dù có là thanh diên tịnh, phạm vào tộc quy cũng bị nhốt, mà nếu hắn cũng vi phạm, sợ rằng đại trưởng lão cũng sẽ không lưu tình.

Mà trong lúc toàn bộ thiên địa đang rung động, trên ngọn núi Ma Ha cổ tộc đang ở, Ma Ha u vẫn luôn lạnh nhạt bang quang, rốt cục lúc này cũng biến sắc đứng dậy, hắn âm trầm nhìn thân ảnh Mục Trần, trong mắt thoáng hiện vẻ kiêng kỵ.

"Cửu thần mạch!". Thân là người Ma Ha cồ tộc, Ma Ha u cũng hiểu rất rõ ý nghĩa của cửu thần mạch, bằng thiên phú của Mục Trần, tương lai rất có thể sẽ bước lên thánh phẩm.

Nếu như vậy, Thánh phẩm của Phù Đồ cổ tộc sẽ đạt tới 3 vị, thực lực tăng mạnh.

"Tiểu tử này đúng là một tai họa"

Tròng mắt ma ha u âm trầm, ánh mắt nhìn Mục Trần thoáng hiện một cái sát ý âm lãnh.

Trong lúc cả thiên địa đều đang khiếp sợ, huyền tôn cũng không ngoại lệ, hắn cũng nhìn chằm chằm chín đạo quang văn cổ xưa trên cơ thể Mục Trần, con ngươi cấp tốc co rút lại, có điều, hắn chợt lạnh lùng nói: "Giả thần giả quỷ, muốn dựa vào cái này để đánh vỡ lòng tin của ta, để ngươi có cơ hội thừa dịp sao?"

Huyền tôn thật ra cũng không tin Mục Trần có cửu thần mạch, hơn nữa vào thời khắc như này, hắn cũng tuyệt đối không cho phép mình tin, nếu không, nhuệ khí bản thân sẽ mất, tất sẽ bị Mục Trần tìm được sơ hở.

Cho nên, bất kể Mục Trần có cửu thần mạch thật hay không, việc huyền tôn cần làm bây giờ, chính là tiếp tục thế công như chẻ tre đánh xuống, triệt để đánh bại Mục Trần.

"Chết đi cho ta!"

Tiếng quát chói tai của huyền tôn vang lên, tay áo vung lên, chỉ thấy thanh thế của hắc hà càng thêm kinh khủng, phô thiên cái địa bao phủ xuống, tựa như hắc long hủy diệt, úp về phía Mục Trần.

Trong thiên địa, vô số ánh mắt đều tụ đến, bọn họ đều muốn xem xem, cửu thần mạch của Mục Trần có phải thật hay không.

Mà cách tốt nhất để phân biệt thật giả, không nghi ngờ gì chính là linh mạch thần thông đụng nhau.

Hai mắt khép hờ của Mục Trần lúc này cũng chậm rãi mở ra, khuôn mặt tuấn dật không cảm xúc, hắn ngẩng đầu nhìn hắc hà che khuất cả bầu trời, hai tay chậm rãi kết ấn, trong nháy mắt, tựa như có âm thanh trầm thấp theo đó mà vang lên.

"Cửu Thần Mạch - Phù Đồ Hỗn Độn Quang"

Trong nháy mắt khi thanh âm vừa dứt, chợt có một luồng ánh sáng từ sau lưng Mục Trần bay lên, luồng sáng này phảng phất vẻ hỗn độn, chỉ nhìn qua cũng khiến người ta mục huyễn thần mê.

ánh sáng hỗn độn dâng lên, Mục Trần vung tay áo lên, chỉ thấy, ánh sáng trực tiếp quét tới hắc hà mênh mông đang hàng lâm kia.

xoẹt!

ánh sáng hỗn độn lướt qua, một cảnh khiến người ta khiếp sợ xuất hiện, chỉ thấy trong nháy mắt, hắc hà che phủ bầu trời đã biến mất, toàn bộ bầu trời trong khoảnh khắc sáng ngời trở lại.

Vô số người trợn mắt há mồm nhìn cảnh này.

Dòng hắc hà đủ để khiến tiên phẩm thiên chí tôn bình thường phải tránh xa chín0 dặm, cứ dễ dàng bị phá một cách khó hiểu như vậy?!

Từng ánh mắt hoảng sợ nhìn mảnh ánh sáng hỗn độn sau lưng Mục Trần, mà sau khi nhìn kỹ lại mới phát hiện, ở trong mảnh ánh sáng đó dường như có thêm một cái sợi màu đen bé tí, hiển nhiên, sợi chỉ bé tí kia chính là hắc hà khổng lồ lúc nãy của Huyền tôn.

"Đây là linh mạch thần thông gì? Làm sao lại bá đạo đến thế!". Có người khiếp sợ nói, linh mạch thần thông bá đạo đến mức người ta không tưởng tượng nổi như vậy,thật quá đáng sợ.

Trên bầu trời, huyền tôn cũng trợn mắt há mồm nhìn cảnh này, một khắc sau, hắn chợt thu người rút lui, trong mắt thoáng hiện vẻ hoảng sợ, hiển nhiên là cũng bị chiêu này của Mục Trần dọa chết khiếp.

"Chạy đi đâu?"

Mục Trần nhìn thấy hắn rút lui, cũng cười lạnh một tiếng, ngón tay điểm lên hư không, chỉ thấy mảnh ánh sáng dập dờn sau lưng lại một lần nữa quét về phía huyền tôn nơi xa xa.

Huyền tôn lộ vẻ hoảng sợ, linh lực mênh mông bộc phát ra, linh thể sáng chói tựa như bảo thạch, gắt gao bảo vệ lấy bản thân.

Vậy mà, tất cả đều không có tác dụng, khi luồng ánh sáng hỗn độn kia quét xuống, huyền tôn chính là cảm giác được mình bị vây trong một dị thế giới, nơi này không có khái niệm không gian, thời gian, một khi tiến vào trong đó liền bị cô đọng lại.

Cho nên, khi ánh sáng hỗn độn lướt qua, thân ảnh huyền tôn cũng biến mất không thấy, mà mảnh ánh sáng hỗn độn sau lưng Mục Trần lại có thêm một khuôn mặt hiện đầy vẻ hoảng sợ, rõ ràng chính là huyền tôn.

hiển nhiên, hắn đã bị thu vào trong mảnh ánh sáng hỗn độn quỷ bí kla.

lúc này, thiên địa hoàn toàn chìm trong yên tĩnh, vô số cường giả hoảng sợ nhìn cảnh này, ngay cả một vị tiên phẩm thiên chí tôn cũng không đỡ nổi ánh sáng hỗn độn kia? Lướt qua một cái là bị bắt?

Đây là thần thông đáng sợ đến mức nào!

Vô số cường giả trợn mắt há mồm, uy năng như vậy, đạo linh mạch thần thông này của Mục Trần sợ rằng cũng đủ để sánh ngang 36 đạo tuyệt thế thần thông đứng đỉnh đại thiên thế giới kia rồi.

"Đây chính là linh mạch thần thông của cửu thần mạch sao? Quả nhiên mạnh mẽ quỷ dị, khiến người khác khó lòng phòng bị!" Một lúc lâu sau, rốt cục có người thở dài nói, có đạo linh mạch thần thông này, dù Mục Trần mới chỉ linh phẩm thiên chí tôn, nhưng dù đối mặt với tiên phẩm thiên chí tôn cũng có thể không cần sợ hãi.

Mà những tộc nhân khác của phù đồ cổ tộc thì kinh ngạc nhìn bầu trời trống rỗng, như thế, không phải huyền tôn đã thua sao?

Thanh mạch, đám người thanh thiên, thanh huyên, thanh sương cũng có chút không thích ứng kịp, bọn họ 2 mặt nhìn nhau, hiển nhiên không ngờ thắng lợi lại tới đột nhiên như thế, dù sao mới chốc lát trước đó,

Mục Trần còn đang chìm trong nguy cơ, vậy mà mới cách bao lâu thời gian, cục diện đã hoàn toàn bị nghịch chuyển, Huyền Tôn vốn chiếm thượng phong tuyệt đối đã trực tiếp bị bắt đi.

"quá mạnh mẽ"

Đôi mắt đẹp của thanh linh hiện lên tia sáng kỳ dị, nhìn thân ảnh cao ráo trẻ tuổi trên bầu trời, khuôn mặt ửng đỏ, Mục Trần lúc này hiển nhiên là uy chấn toàn bộ phù đồ cổ tộc, khí thế như vậy thật khiến lòng người mê say.

Những tộc nhân thanh mạch khác cũng có cảm giác vinh quang theo, bất kể thân phận Mục Trần như thế nào, ít nhất bây giờ hắn cũng là mạch thủ thanh mạch, cho nên thanh mạch bọn họ cũng có thể hưởng thụ niềm vui sướng sau thắng lợi này.

Mà ở bên huyền mạch thì là một mảnh tĩnh mịch, đám người mặc mạch thần sắc cũng ngưng trọng, trong mắt tràn đầy vẻ kiêng ky.

Mạch thủ huyền mạch - huyền quang gắt gao nhìn chằm chằm Mục Trần, dáng vẻ tựa như muốn ăn tươi nuốt sống hắn vậy.

Mục Trần đứng chắp tay trên không trung, sau lưng ánh sáng hỗn độn bay lên, khiến cho hắn lúc này có một khí thế vĩ ngạn như thôn thiên địa. Hắn cúi đầu, nhìn về phía huyền mạch tĩnh mịch, thanh âm nhàn nhạt vang lên, khiến không ai có thể cãi lại

"Các ngươi thua, trả lại ghế đi"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1429: Tái Khởi Đối Chọi

Khi thanh âm của Mục Trần truyền ra giữa quần sơn, toàn bộ thiên địa hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều sững sờ nhìn một màn không thể tin nổi này, đến tận bây giờ khi bọn họ mới kịp phản ứng - thì Mục Trần đã thắng

Hắn bằng sức một mình mình, cứng rắn đánh xuyên huyền mạch, đoạt lại một ghế trưởng lão viện vốn thuộc về thanh mạch từ tay của nhất mạch mạnh nhất phù đồ cồ tộc.

"Đây rốt cục là hung hãn đến bực nào a"

An tĩnh suốt 1 lúc lâu, rốt cục thì bị đông đảo âm thanh cảm thán phá vỡ, rất nhiều thủ lĩnh của các siêu cấp thế lực nhìn về Mục Trần, trong mắt tràn ngập sự ngưng trọng cùng kiêng kỵ.

Hiển nhiên, sức chiến đấu Mục Trần thể hiện thật sự làm lòng người kinh ngạc.

Phải biết, hiện giờ hắn mới chỉ là linh phẩm sơ kỳ mà thôi, nhưng ngay cả tiên phẩm sơ kỳ cũng thua trong tay hắn, vạn nhất sau này hắn bước lên tiên phẩm, há chẳng phải là tồn tại vô địch dưới thánh phẩm?

"Phù đò cồ tộc này cũng thật nực cười, thiên kiêu như thế lại phán định thành tội tử, đây là người sau này chắc chắn sẽ bước lên thánh phẩm, nếu là ở những chỗ khác, chỉ sợ đã sớm được xem là nòng cốt bồi dưỡng"

"Hắc, những chủng tộc cồ xưa này đều tự xưng là huyết mạch thuần chính, ở khía cạnh này mà nói thì rất là cổ hủ". Đông đảo cường giả siêu

cấp thế lực bàn tán, giọng nói có phần hả hê khi chứng kiến kịch vui.

Mà khi những tộc nhân của phù đồ cổ tộc nghe được những thanh âm này thì ai ai cũng sắc mặt khó coi, nhưng cũng không cách nào phản bác, bởi vì ở phù đồ cổ tộc, Mục Trần đúng là mang thân phận tội tử.

Mạch thủ huyền mạch - Huyền Quang sắc mặt âm trầm, nắm đấm trong tay áo đã kêu rắc rắc, hôm nay thể diện của huyền mạch bọn họ xem như đã bị Mục Trần chân chính đạp nát bét.

"Tiểu tử đáng chết, lại phá hỏng chuyện tốt của huyền mạch ta!"

Huyền Quang tức giận chí cực, vốn là huyền mạch mưu đồ đã nhiều năm, sắp thành công đến nơi, nhưng lại bị tên Mục Trần từ đâu tòi ra này phá tan nát.

Có điều, dù tức giận hơn đi nữa hắn cũng không thể làm được gì, quy củ của chư mạch hội võ đã như thế, hiện giờ huyền mạch bọn họ thua 4 trận, vậy dĩ nhiên là phải giao ghế ra.

Ánh mắt Huyền Quang lóe lên, một lát sau, chợt ngẩng đầu về phía đại trưởng lão Phù Đồ Huyền, nói: "Huyền mạch ta nhận thua, giao ra một ghế, nhưng mà Mục Trần này chính là tội tử, nếu trở thành mạch thủ thanh mạch thì hoàn toàn không hợp quy củ, bản thân ta ở đây xin thỉnh khai mở hội nghị trưởng lão viện, tước đoạt thân phận mạch thủ của hắn"

Lúc này Mục Trần đang mang thân phận mạch thủ thanh mạch, nếu bọn họ muốn đối phó với hắn sợ rằng có chút khó khăn, chỉ khi nào tước đoạt địa vị mạch thủ thì thân phận tội tử của hắn sẽ trở thành lý do quang minh chính đại để phù đổ cổ tộc tróc nã hắn.

"Thanh mạch ta phản đối!". Thanh thiên nghe vậy lập tức biến sắc quát lên, hiển nhiên là cũng biết được ý đồ của Huyền Quang.

"Mặc mạch tán thành!". Mạch thủ mặc mạch - mặc đồng mở miệng nói, huyền mạch cùng mặc mạch bọn họ đã từng liên thủ chèn ép thanh

mạch, hiện giờ tất nhiên cũng không muốn Mục Trần phá hư thành quả, hơn nữa thực lực mà Mục Trần thể hiện cũng khiến bọn họ kiêng kỵ, cho nên tốt nhất là giải quyết triệt để hắn đã.

Ánh mắt của Huyền Quang cùng mặc đồng một lần nữa hướng về những phân mạch khác, ba vị trưởng lão phân mạch nhìn nhau một cái, cuối cùng dưới áp lực, chỉ có thể gật đầu một cái.

Trên chủ phong, Phù Đồ Huyền thấy cảnh này, khẽ nhíu mày một cái, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu, nói: "Nếu trong trưởng lão viện có hơn 7/10 số trưởng lão đã quyết nghị như thế, vậy theo quy củ, có thể tùy thời khai viện"

Huyền Quang nghe vậy, khóe miệng nhất thời hiện lên một nụ cười lạnh lẽo.

Trên bầu trời, Mục Trần lạnh lẽo nhìn cảnh này, ngoài dự đoán của mọi người, hắn nở nụ cười, nói: "Không cần phiền các ngươi phải mắt mặt khai viện, ta chẳng có chút hứng thú nào với cái chức mạch thủ thanh mạch này cả, chỉ là muốn kiếm lại chút lợi tức từ trên người huyền mạch các ngươi mà thôi"

Thanh âm vừa dứt, hắn vung tay áo lên,Thanh Mạch Mạch Thủ Lệnh bắn về phía Thanh Thiên.

Thanh thiên nhận lấy, hắn nhìn mạch thủ lệnh, sắc mặt phức tạp, hiển nhiên Mục Trần đúng là không có chút hứng thú gì với cái vị trí này, cái này cũng nói rõ, đối với thanh mạch dù hắn không có bao nhiêu hận ý, nhưng cũng có một ít xa lạ.

Hành động của Mục Trần ngược lại làm Huyền Quang ngẩn ra, chợt âm thầm cười lạnh, cũng tốt, như thế cũng tiết kiệm một ít công sức.

"Đại trưởng lão, Mục Trần này chính là tội tử, dựa theo quy củ, trước tiên bắt giữ, sau đó sẽ..."

"Không cần, hôm nay ta tới phù đồ cổ tộc chẳng qua là có chuyện phải làm, chính là mang mẫu thân của ta cùng đi, từ nay về sau, chúng ta cùng phù đồ cồ tộc các ngươi không có nửa điểm quan hệ". Nhưng mà, khi thanh âm của Huyền Quang còn chưa hết, thanh âm hơi có vẻ lười biếng của Mục Trần một lần nữa vang lên, cắt đứt.

Lời vừa nói ra, trong thiên địa lại hoàn toàn yên tĩnh, đông đảo siêu cấp thế lực hơi biến sắc mặt, nếu như trước đó Mục Trần khiêu chiến huyền mạch coi như phù hợp quy củ, nhưng lần này lời của hắn là đang muốn khiêu chiến toàn bộ phù đồ cổ tộc.

"Tiểu tử này cũng quá là gan to hơn trời, hắn làm sao dám nói lời như thế?"

Đông đảo siêu cấp thế lực nhìn nhau, vừa không thể tin nổi, vừa là cảm thấy khiếp sợ, vì bọn họ cảm giác được, màn kịch đặc sắc ngày hôm nay sợ rằng chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

Trước đánh xuyên huyền mạch chẳng qua chỉ là món khai vị, mà bây giờ mới là món chính.

Mục Trần này hôm nay nếu không lật tung cả phù đồ cồ tộc lên trời thì sợ rằng sẽ không cho qua.

Chỉ là, bọn họ không thể nào hiểu được tại sao Mục Trần lại táo tợn đến vậy, thực lực linh phẩm sơ kỳ của hắn nếu đi khiêu chiến phù đồ cồ tộc thì thật giống như châu chấu đá xe, tự tìm cái chết.

Huyền Quang cũng bị một câu ngoài dự kiến của Mục Trần làm cho trợn mắt há mồm, cơ mà hắn chợt phục hồi tinh thần lại, trong lòng mừng thầm, quả nhiên là tuổi trẻ khí thịnh, lại dám nói ra lời cuồng vọng như vậy, như thế, trước tiên là đại trưởng lão chắc chắn sẽ không bàng quang thêm nữa.

Hắn ngẩng đầu lên, quả nhiên thấy sắc mặt Phù Đồ Huyền hơi trầm xuống.

"Càn rỡ!"

Thanh âm quát lạnh của Phù Đồ Huyền bạo vang lên, ý tức giận trong đó khiến cả thiên địa yên tĩnh lại, thánh phẩm chi uy quả không thể coi thường.

Thế mà, Mục Trần cũng không thèm để ý chút nào đến tiếng quát của Phù Đồ Huyền, ngẩng đầu lên, ánh mắt không chút dao động nhìn về hắn, không chút sợ hãi.

"Ngươi tội tử này, thật cho rằng có chút năng lực là có thể không chút kiêng kỵ sao, coi phù đồ cồ tộc ta là nơi nào?!". Phù Đồ Huyền phẫn nộ quát:"Thanh diên tịnh phạm vào tộc quy, hiện giờ mang thân phận tội nhân,há lại để ngươi nói mang là mang đi được?"

Ánh mắt Mục Trần băng hàn xuống, lạnh lẽo nói: "Lão già kia, ta cũng không thừa nhận ta là người phù đồ cồ tộc các ngươi, cho nên cái thân phận tội tử kia tự ngươi giữ lấy đi"

Đối với cái lão già ngoan cố cổ hủ này, Mục Trần cũng chán ghét đến cực hạn, nếu không phải do hắn, một nhà 2 mẹ con bọn họ cũng không phải chia lìa nhiều năm như vậy, cho nên hôm nay nói chuyện, Mục Trần cũng sẽ không cho hắn chút mặt mũi nào.

Trong thiên địa, những tộc nhân phù đồ cổ tộc sắc mặt kinh hãi,ở phù đồ cồ tộc, đại trưởng lão địa vị cao quý, uy nghiêm thâm trầm, mấy vị mạch thủ cũng không dám chọc giận lão, thế mà hiện giờ Mục Trần trực tiếp gọi là "lão già kia", đây thật là gan to hơn trời.

"Cuồng vọng, thật là một dã tiểu tử không biết tôn ti". Phù Đồ Huyền giận đến xanh mặt, cả giận nói: "Người đâu, bắt hắn lại cho ta! Ta muốn xem xem, ngươi rốt cục có tư cách gì mà mang thanh diên tịnh đi khỏi phù đồ cổ tộc ta!"

"Tuân lệnh!"

Mạch thủ huyền mạch - Huyền Quang, Mạch thủ mặc mạch - Mặc Đồng nghe vậy, nhất thời mừng rỡ, đứng phắt dậy, suất lĩnh cường giả 2 mạch đi bắt Mục Trần.

"Mục Trần này thật là ngông cuồng hết chỗ nói, giờ chọc giận Phù Đồ Huyền, phù đồ cổ tộc dốc toàn lực ra, hắn chống lại kiểu gì a?". Đông đảo cường giả siêu cấp thế lực nhìn cảnh này, đều âm thầm lắc đầu.

Có điều, trong lúc đông đảo cường giả huyền mạch, mặc mạch đang kéo ra, trong thiên địa chợt có tiếng cười vang lên: "Mục Trần chính là bằng hữu của Vô Tận Hỏa Vực, Võ cảnh chúng ta, Phù Đồ cổ Tộc các người nếu muốn cậy lớn hiếp nhỏ, vậy chúng ta cũng sẽ không đồng ý"

Lời vừa nói ra, vô số tầm mắt đều nhìn tới một ngọn núi, nơi đó có 2 người đứng chắp tay, một người là lão giả đầu bạc trắng, một người là nam tử tuấn mỹ như yêu.

Mà khi nhìn thấy 2 người bọn họ, ngay cả chư vị trưởng lão phù đồ cổ tộc cũng không nhịn được mà biến sắc, mấy thân ảnh đang xông về phía Mục Trần đều dừng lại.

Toàn bộ thiên địa đều chấn động xôn xao.

"Đó là Dược Trần lão gia tử của Vô Tận Hỏa Vực, hắn chính là sư phụ của Viêm Đế"

"Còn có Lâm Điêu, hắn là Nhị Đương Gia của Võ cảnh, chính là huynh đệ kết nghĩa của Võ Tổ"

"Khà, khó trách Mục Trần này lại không sợ hãi phù đồ cồ tộc chút nào, thì ra là mượn 2 đại thế bực này, lợi hại, thật đúng là lợi hại a, Vô Tận Hỏa Vực cùng Võ cảnh cũng không phải tùy tiện bất cứ ai cũng mời được đâu!"

"Đúng vậy, như này mặt mũi phải lớn cỡ nào a, Mục Trần này thật không tầm thường"

Những cường giả siêu cấp thế lực kia sắc mặt rung động, trên đại thiên thế giới, Vô Tận Hỏa Vực cùng Võ cảnh quá mức vang dội, đây chính là siêu cấp thệ lực cấp bậc đỉnh cao nhắt, cho dù so với ngũ đại cồ tộc cũng không yếu hơn chút nào.

2 vị mạch thủ Huyền Quang, Mặc Đồng cũng có chút khiếp sợ nhìn cảnh này, bọn họ không cách nào ngờ tới, tại sao vô tận hỏa vực cùng võ cảnh lại trợ giúp Mục Trần, thậm chí không tiếc đắc tội phù đồ cổ tộc.

"Đáng chết, tội tử này lại có thành tựu đến mức như vậy, ngay cả vô tận hỏa vực cùng võ cảnh cũng ủng hộ hắn!". Trong lòng 2 người đã tràn đầy hối hận, sớm biết như vậy đã nên sớm đối phó hắn,để hiện giờ tiểu tử này đã đủ lông đủ cánh, ngay cả bọn họ cũng phải kiêng kỵ.

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, hiện giờ có Vô Tận Hỏa Vực cùng Võ cảnh nhúng tay, còn phải xem Đại Trưởng lão có muốn nhịn cơn tức này xuống không.

vì vậy, ánh mắt của bọn họ đều ngẩng lên nhìn Phù Đồ Huyền, sắc mặt của lão cũng có chút âm trầm, ánh mắt của hắn sắc bén như đao phong nhìn chằm chằm Dược Trần cùng Lâm Điêu.

Nhưng mà, đối với cái nhìn chăm chú của vị thánh phẩm thiên chí tôn này, Dược Trần cùng Lâm Điêu đều là thần sắc bình thản.

"Vô Tận Hỏa Vực cùng Võ cảnh thật sự muốn vì tội tử này mà gây chuyện với Phù Đồ cổ tộc ta sao?". Thanh âm của Phù Đồ Huyền trầm thấp, chậm rãi vang lên, khiến người ta không nghe ra hỉ nộ.

Dược Trần khẽ mỉm cười, nói: "Mục Trần cùng đệ tử của ta chính là hảo bằng hữu, chuyện hôm nay mong rằng Phù Đồ cổ Tộc chớ có lấy thế đè người"

Lâm Điêu cũng chắp tay, thần sắc lạnh lùng, tuy chưa nói chuyện nhưng thái độ đã rất rõ ràng.

Thiên địa hoàn toàn yên tĩnh, đông đảo siêu cấp thế lực cũng không dám thở mạnh, cục diện trước mắt này nếu không giải quyết tốt, thật sự để xảy ra chiến tranh giữa tam đại siêu cấp thế lực hàng đầu đại thiên thế giới, một khi như vậy chắc chắn sẽ gây chấn động toàn bộ đại thiên thế giới.

Dưới không khí đè nén ngột ngạt này, ánh mắt Phù Đồ Huyền nhìn Dược Trần cùng Lâm Điêu thật sâu, một lúc lâu sau, thanh âm đạm mạc vang lên

"Nếu hôm nay lão phu cố ý muốn bắt người này, các ngươi định làm thế nào?"

##

Trên thế giới này có ai còn to gan hơn cả Mục Trần thì chính là lão già Phù Đồ Huyền này. Khiêu khích 2 đại thế lực = khiêu khích 2 main tiêu viêm + lâm động = khiêu khích thổ đậu. Coi chừng bị xóa tên nha lão già.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1430: Một Mình Chiến Phù Đồ

"Các ngươi lại định làm thế nào?"

Khi thanh âm trầm thấp của Phù Đồ Huyền vang lên, dường như cả tiếng gió trong thiên địa cũng ngừng lại, đông đảo siêu cấp thế lực câm như hến, da đầu tê dại, bọn họ hiển nhiên cũng không ngờ tới, nay chỉ đến phù đồ cổ tộc quan lễ thôi mà lại gặp cuộc va chạm nảy lửa thế này.

Nếu phù đồ cổ tộc này thật sự xung đột với vô tận hỏa vực, võ cảnh, chỉ sợ toàn bộ đại thiên thế giới cũng sẽ chấn động.

Dưới ánh mắt u thâm của Phù Đồ Huyền, thần sắc của Dược trần cùng Lâm Điêu cũng không có bao nhiêu biến hóa, bọn họ liếc mắt nhìn nhau, chợt nói: "Nếu đại trưởng lão đã cố tình làm thế, vậy bọn ta cũng chỉ có thể xin đắc tội, xuất thủ bảo hộ cho Mục Trần"

Lời vừa nói ra liền khiến tất cả mọi người chấn động trong lòng,thế này là vô tận hỏa vực cùng võ cảnh định bảo hộ cho Mục Trần sao? thậm chí không tiếc mẫu thuẫn với phù đồ cổ tộc.

Sắc mặt 2 người Huyền quang, mặc đồng khó coi đến cực điểm, bởi vì chuyện xảy ra trước mắt này thật khó có thể tin được, phải biết, phù đồ cồ tộc bọn họ thế mà là một trong ngũ đại cổ tộc trên đại thiên thế giới, nội tình hùng hậu kinh khủng, mà bây giờ, Vô Tận hỏa vực cùng Võ Cảnh lại đắc tội với Phù Đồ cồ tộc bọn họ chỉ vì một tên Mục Trần?

Tội tử này lại có mị lực vậy sao?

Chuyện đã tới bước này, dù là 2 người bọn họ cũng không dám nói thêm gì nữa, chỉ là nhìn về phía Phù Đồ Huyền, đợi lão quyết định.

Dưới sự chú ý của mọi người, Phù Đồ Huyền mặt không biến đổi, bàn tay lão nhẹ nhàng vỗ vỗ lên ghế đá, cũng không nói chuyện với Dược Trần, Lâm Điêu, mà là đảo mắt về phía Mục Trần, nhàn nhạt nói: "Lão phu cũng thật là coi thường khả năng của ngươi, chỉ hơn 20 năm thời gian, ngươi đã đạt tới bước này, hơn nữa còn có giao tình như vậy với Vô Tận Hỏa Vực, Võ cảnh"

Nói đến đây, hắn ngừng lại một chút, trong mắt hiện lên lãnh ý, lạnh lùng nói: "Có điều, Phù Đồ cổ tộc ta có thể sừng sững trên đại thiên thế giới mấy vạn năm qua, chính là vì hết thảy mọi việc đều dựa theo quy củ, cho nên hôm nay,nếu ngươi nghĩ rằng mời được vô tận hỏa vực, võ tổ đến trấn tràng mà lão phu có thể giải trừ thân phận tội tử cho ngươi thì chỉ sợ ngươi quá ngây thơ rồi"

Nói xong, hắn cũng không để ý tới Mục Trần, lúc này mới nhìn về phía dược trần cùng lâm điêu, chậm rãi nói: "Về phần 2 người các ngươi nói muốn bảo vệ cho hắn, những lời này hãy để viêm đế và võ tổ tới nói đi! Hai người các ngươi còn chưa có tư cách đó!"

Phù Đồ Huyền dù sao cũng là thánh phẩm thiên chí tôn, tuy dược trần cùng lâm điêu cũng là tiên phẩm hậu kỳ, nhưng chênh lệch so với thánh phẩm vẫn là rất xa xôi, cho nên Phù Đồ Huyền cũng chưa từng coi bọn họ vào đâu.

vì vậy, hắn một lần nữa đưa ngón tay ra, chỉ về phía Mục Trần, lạnh lùng nói: "Huyền Quang, Mặc Đồng, còn không xuất thủ, đem người bắt tội tử này lại!"

"Dạ!"

Huyền quang cùng mặc đồng nghe vậy đều lên tiếng, vung tay lên, liền mang theo đông đảo trưởng lão từ 4 phương 8 hướng vây lại, định bắt Mục Trần.

Dược trần thấy cảnh này, không khỏi lắc đầu một cái, mà Lâm Điêu thì tiến lên trước một bước, lạnh lùng nói: "Đã như vậy, ta đành phải lãnh

giáo thủ đoạn của Đại Trưởng lão một chút”

Thanh âm vừa dứt, bàn tay hắn nắm chặt, chỉ thấy một Lưu Ly bát xuất hiện trong tay, bên trên lưu ly bát dường như khắc rõ 8 đạo phù văn cồ xưa, 8 đạo phù văn này, thỉnh thoáng hóa thành lôi đình, hỏa diễm, hàn băng... lượn quanh lưu ly bát.

Mà khi lưu ly bát này vừa xuất hiện, liền khiến thiên địa rung động, một cỗ dao động không cách nào hình dung tản ra.

Nhận ra dao động như vậy, dù là Phù Đồ Huyền, ánh mắt cũng phải ngưng lại, hắn nhìn chằm chằm lưu ly bát trong tay Lâm Điêu, trầm giọng nói: “Nghe nói Võ Tổ lấy bát đại tổ phù luyện thành một kiện Thánh Phẩm Tuyệt Thế Thánh Vật, tên là Bát Tổ Lưu Ly Bát, uy năng cái thế, nếu không lầm thì chính là vật trong tay ngươi chăng?”

Thanh âm Phù Đồ Huyền vừa truyền ra, nhất thời khiến các phe cường giả cũng hít một hơi khí lạnh, ánh mắt sợ hãi nhìn Lưu ly bát cổ xưa trong tay Lâm Điêu, trong hàng tuyệt thế thành vật cũng chia theo cấp bậc như thiên chí tôn: Linh - Tiên - Thánh.

Mà Thánh Phẩm tuyệt thế thánh vật, dõi mắt toàn bộ đại thiên thế giới cũng là cực kỳ hiếm thấy, đừng nói là thiên chí tôn tầm thường, cho dù là thánh phẩm thiên chí tôn có lẽ cũng không dễ dàng luyện chế được.

Loại tuyệt thế thánh vật cấp bậc này một khi hiện thế, nói có uy năng diệt thế cũng không hề quá lời.

“Chính là vật này...”

Lâm điêu nhàn nhạt đáp một tiếng, cũng không nói nhiều, liếc mắt cùng dược trần, sau đó 2 người đưa ngón tay điểm lên lưu ly bát, linh lực mênh mông cuồn cuộn như dòng lũ, điên cuồng tràn vào.

Muốn thúc giục một kiện thánh phẩm tuyệt thế thánh vật, dù là một vị tiên phẩm hậu kỳ thiên chí tôn cũng có chút miễn cưỡng, cho nên chỉ có

Dược Trần cùng Lâm Điêu liên thủ mới có thể thúc giục.

ong ong!

Cùng với việc 2 người lâm điêu, dược trần toàn lực thúc giục, lưu ly bát chợt phát ra âm thanh ong ong, ngay sau đó, có quang hóa bát sắc nở rộ, một khắc sau, lưu ly bát “vù” một tiếng, biến mất trong tay Lâm Điêu.

Chớp mắt sau đó, tất cả mọi người nhìn thấy, trên bầu trời chủ phong, một chiếc lưu ly bát gần như trong suốt từ trên trời giáng xuống, tốc độ nhanh không cách nào tưởng tượng, tựa như vượt qua thời gian cùng không gian, chỉ cần rơi xuống thì người bị phong tỏa dù có xuyên qua thời không cũng không cách nào tránh được.

ầm!

Lưu ly bát bao phủ xuống, trực tiếp úp Phù Đồ Huyền vào bên trong, toàn bộ tòa chủ phong nguy nga đều vì thế mà run rẩy.

Một màn này nhất thời khiến tất cả mọi người thất kinh, bọn họ vốn còn tưởng Lâm Điêu, Dược Trần xuất thủ là để giúp Mục Trần giải vây, ai ngờ bọn họ lại trực tiếp động thủ vây lấy Phù Đồ Huyền.

Nhưng như này thì có ích gì? dù sao, bằng thân phận, địa vị của Phù Đồ Huyền, căn bản cũng sẽ không thể tự mình xuất thủ với Mục Trần, bởi vì, bắt Mục Trần thì với thực lực của huyền quang, mặc đồng đã là đủ rồi.

Phù Đồ Huyền cũng hơi ngẩn ra, chợt hừ lạnh một tiếng, ngồi ngay ngắn trên ghế đá, 2 mắt tựa như nhắm mà không phải nhắm, nhưng lại có thanh âm nhàn nhạt từ trong lưu ly bát truyền ra.

‘Tiếp tục động thủ”

Huyền quang cùng mặc đồng nghe vậy, cũng không do dự nữa, trực tiếp xông ra, linh lực mênh mông phỏng lên cao, ùn ùn bao phủ về phía

Mục Trần.

“uy, Điêu thúc, người lầm đối tượng sao?!”

Trên ngọn núi, lâm tĩnh nhìn cảnh này, cũng có chút không biết làm sao, sau đó vội vàng lay lay tay áo Lâm Điêu, nói: “Phù Đồ Huyền dựa vào thân phận của mình, làm sao có thể xuất thủ, nhưng bằng thực lực của Mục Trần lại không thể cản được những trưởng lão phù đồ cồ tộc này a”

Bên cạnh, tiêu tiêu cũng có chút không hiểu, cho nên đôi mắt đẹp nhìn qua Dược trần cùng lâm điêu.

Lâm điêu bị Lâm Tĩnh quay như chong chóng, cũng không giữ nổi khuôn mặt lạnh lùng nữa, đành phải bất đắc dĩ cười khổ nói: “Bà cô của tôi ơi, đừng có lay nữa, chúng ta làm vậy tất cả đều là ý của Mục Trần, hắn nói chúng ta chỉ cần giúp hắn ngăn Phù Đồ Huyền lại là được, những chuyện khác, tự hắn có thể giải quyết”

Dược trần cũng gật đầu một cái, cười nói: “Đúng như thế, mặc dù lão phu cũng rất nghi ngờ, Mục Trần rốt cục là tự tin như thế nào mà có thể dùng sức mình mình, chống lại toàn bộ thiên chí tôn trưởng lão của phù đồ cồ tộc”

Lâm Tĩnh nghe vậy cũng không khỏi cùng tiêu tiêu 2 mặt nhìn nhau, mặc dù các nàng biết Mục Trần chiến lực phi phàm, nhưng cục diện trước mắt chỉ sợ không thể dựa vào sức một mình hắn mà giải quyết được.

Nhưng Mục Trần cũng không phải loại người ăn nói linh tinh, nếu hắn đã làm như thế, vậy hắn là có một vài thủ đoạn.

“Vậy thì xem một chút đi, nếu Mục Trần không ổn thì 2 người vẫn phải xuất thủ”. Lâm tĩnh do dự một chút, nói.

Lâm điêu gật đầu, nói: “Yên tâm đi, nếu cha ngươi đã dặn dò thì tất nhiên chúng ta sẽ bảo vệ hắn an toàn”

Mà trong khi đám lâm tĩnh nói chuyện, những siêu cấp thế lực khác ở nơi này cũng buồn bực không thôi, bọn họ nhìn thiên la địa võng bao vây Mục Trần, đều âm thầm lắc đầu, cục diện này, đừng nói là Mục Trần mới chỉ linh phẩm sơ kỳ, cho dù hắn có tiến vào tiên phẩm đi chăng nữa, sợ rằng cũng không thể nào chống lại số lượng trưởng lão phù đồ cồ tộc như vậy.

“Xem ra, quá nửa là Vô Tận Hỏa Vực và Võ cảnh cũng không muốn vì Mục Trần mà khai chiến với phù đồ cồ tộc, cho nên mới chỉ xuất thủ vây khốn Phù Đồ Huyền, mà lại để mặc cho các trưởng lão khác tùy tiện”

Trong lúc đang nghi hoặc, cũng có người tìm được vài lý do, sau khi nói ra lại khiến người khác cảm tháy có lý, dù sao nếu đặt Mục Trần cùng Phù Đồ cổ tộc lên bàn cân mà so sánh,bên nào nặng bên nào nhẹ, ai cũng có thể thấy được.

đám người trưởng lão thanh mạch, thanh huyên thì sắc mặt tái nhợt, chuyện đến bước này, Đại trưởng lão đã tức giận, cho dù thanh mạch bọn họ có muốn bảo toàn cho Mục Trần cũng rất khó khăn.

“thanh huyên, đợi chút nữa chúng ta cũng tìm cơ hội xuất thủ, khuấy loạn cục diện, tốt nhất để Mục Trần có thể tìm cơ hội trốn đi”. THanh thiên cắn răng một cái, trầm giọng nói với thanh huyên.

Nếu để Mục Trần bị bắt ở đây, sợ rằng sau này thanh diên tịnh sẽ thật sự trở mặt với thanh mạch bọn họ.

Thanh Huyên nghe vậy, cũng là sắc mặt ngưng trọng, gật đầu một cái.

“Mục Trần, còn không bó tay chịu trói, bằng thực lực ngươi như vậy còn thật sự cho rằng có thể chống lại phù đồ cổ tộc ta sao?”

Trong lúc đông đảo thế lực đang cảm thán, thiên la địa võng đã hình thành, mười mấy vị thiên chí tôn huyền mạch, mặc mạch đã phong tỏa toàn bộ thiên địa, mà Huyền Quang, Mặc Đồng thì cười lạnh nhìn Mục Trần, ánh mắt tựa như nhìn con mồi đã sa lưới.

“Mục Trần, ngươi tốt nhất đừng có giở trò, ngoan ngoãn bị bắt đi, nếu không đến lúc bọn ta ra tay, ngộ nhỡ không khống chế được lực đạo đánh tàn phế ngươi thì lại phí cửu Thần Mạch”. Mặc đồng hờ hững nói.

Nhưng mà đối với lời nói của bọn hắn, Mục Trần đứng giữa thiên la địa võng, thần sắc cũng không chút xao động, hai mắt thậm chí còn hơi nhắm lại, đứng chắp tay, cuồng phong thổi áo bào bay phần phật.

“Ngủ xuẩn mất khôn, động thủ!”

Đợi mười mấy hơi thở mà không thấy Mục Trần đáp lại, Huyền Quang lạnh lẽo cười một tiếng, tay áo vung lên.

Soạt!

Sau lưng hắn, mười mấy thân ảnh đồng thời vọt ra, từng dải linh lực mênh mông tựa như ngân hà lơ lửng, ùn ùn đánh về phía Mục Trần, thế trận như vậy, cho dù là tiên phẩm thiên chí tôn cũng phải hoảng sợ thất sắc.

Thế công như thế, bằng sức Mục Trần chắc chắn sẽ trọng thương trong nháy mắt.

Trọng thiên địa, từng tầm mắt đều tiếc nuối lắc đầu, cửu Thần Mạch hiếm thấy như vậy, chẳng lẽ hôm nay phải ngã xuống ở nơi đây?

Nhưng mà cũng chính vào lúc này, 2 mắt nhắm chặt của Mục Trần đột nhiên mở ra, hắn nhìn những trưởng lão phù đồ cổ tộc đang vọt tới, khóe miệng cũng nhếch lên một nụ cười lạnh lùng.

“các ngươi hại mẫu tử ta chia lìa mấy chục năm, hôm nay, món nợ này, Mục Trần ta liền thanh toán sòng phẳng với các ngươi một lần!”

Khi chữ cuối cùng vừa dứt, trong con ngươi của Mục Trần chợt có vô số tia sáng hội tụ, ngưng tụ thành vô số linh ấn huyền ảo như sao trời.

ầm!

Cùng lúc ấy,bên trên bầu trời vô tận của phù đồ giới dường như có nhật nguyệt tinh thần xuất hiện, cuối cùng nhanh chóng hóa thành một tòa đại trận mênh mông bao phủ toàn bộ không gian.

Thời điểm khi nhật nguyệt tinh thần xuất hiện trên bầu trời, toàn bộ cường giả trong phù đồ giới cũng đã nhận ra, đặc biệt là đám người huyền quang đều chợt ngẩng đầu, mà khi bọn họ thấy tòa đại trận ấy, thì dù bằng định lực của bọn họ đều phải sợ đến tê dại cả da đầu trong nháy mắt, hồn phi phách tán.

Bởi vì tòa đại trận vừa xuất hiện này rõ ràng chính là hộ tộc đại trận của Phù Đồ cổ tộc bọn họ.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1431: Một Người Địch Tộc

Xa xa trên bầu trời, tựa như có nhật nguyệt tinh thần hạ xuống, một tòa linh trận khổng lồ không cách nào hình dung từ trên trời giáng xuống, thiên uy huy hoàng phô thiên cái địa bao phủ xuống, khiến cho vô số cường giả hoảng sợ thất sắc.

Đông đảo cường giả siêu cấp thế lực đều kinh hãi nhìn đại trận nguy nga xuất hiện trên bầu trời, dưới tòa linh trận này, cho dù là những thiên chí tôn cũng đều cảm nhận được một chút cảm giác tim đập mạnh.

Mà hai người Mặc Đồng, Huyền Quang càng là đồng thời biến sắc, thanh âm hoảng sợ chói tai vang lên: "Hộ tộc đại trận?!"

Vẻ mặt bọn họ lộ sự sợ hãi, bởi vì đối với bọn họ, tòa đại trận trước mặt này đã không thể nào quen thuộc hơn được nữa, đây chính là đại trận hộ tộc của phù đồ cổ tộc bọn họ, do vô số tâm huyết tổ tiên tích lũy đến nay, uy năng của nó đủ để che chở cho toàn bộ phù đồ cổ tộc, thậm chí coi như một vị thánh phẩm thiên chí tôn tới đây cũng không thể nào phá vỡ được.

Thế mà hiện giờ dù bọn họ chưa hề thúc giục, nhưng đại trận hộ tộc - một trong những bình phong che chở cho phù đồ cổ tộc bọn họ, lại tự động bao phủ xuống, vậy làm sao không khiến bọn họ hoảng sợ thất sắc được cơ chứ?

"Là ai thúc giục hộ tộc đại trận?!"

Ánh mắt của đám Huyền Quang, Mặc Đồng rất nhanh đã đem theo vẻ không thể tin nổi dừng lại trên người Mục Trần, bởi vì lúc này, giữa Mục

Trần cùng với tòa hộ tộc đại trận trên bầu trời kia đã có một sự kết nối huyền ảo.

"Cái này, cái này..."

Thanh thiên cùng mọi người thanh mạch cũng là thẩn sắc khiếp sợ, cho dù là thanh huyên cũng có chút biến sắc, bời vì lúc trước chính nàng đem ngọc bài có tiên huyết của Mục Trần bỏ vào trong hộ tộc đại trận, nhưng nàng cũng không ngờ tới, Mục Trần lại có thể dựa vào nó để khống chế đại trận.

"Thì ra là như vậy"

Lúc này, Dược Trần lại lả vỗ tay khẽ cười một tiếng, rốt cục cũng hiểu từ đâu mà Mục Trần lại táo tợn đến vậy, thì ra là hắn đã nhân lúc thần không biết, quỷ không hay, nắm lẩy tòa đại trận hộ tộc của phù đồ cổ tộc.

Mượn tòa đại trận này, chỉ cần không phải là thánh phẩm thiên chí tôn xuất thủ, sợ rằng không ai có thể làm gì được Mục Trần.

"không tồi, còn nhỏ tuổi đã biết mưu trước làm sau, từ lúc nào không biết, đã nắm trong tay một lá bài lợi hại như vậy". Lâm Điêu cũng rất ít khi tán thưởng một câu.

Lâm tĩnh cũng mở to 2 tròng mắt sáng rực, cười duyên nói: "Dùng hộ tộc đại trận của phù đồ cổ tộc để thu thập người của chính phù đồ cổ tộc, chiêu này của Mục Trần thật đúng là đẹp"

Tiêu tiêu cũng gật nhẹ đầu một cái, lần này Mục Trần tới phù đồ cổ tộc vốn là để xả giận cho mẫu thân, thủ đoạn này cũng thật đúng là hả giận.

ầm!

Mà trong lúc mọi người đang sợ hãi than, Mục Trần đang đứng giữa bầu trời, lạnh lùng đảo 2 mắt qua, một tay kết ấn, nhất thời tòa đại trận

nguy nga trên bầu trời vô tận bắt đầu vận chuyển, mười mấy đạo linh quang khổng lồ vạn trượng ầm ầm hạ xuống, ầm ầm!

Những linh quang này rơi xuống, trực tiếp đánh nổ tung thế công cường hãn của những trưởng lão huyền mạch, mặc mạch. Uy thế không thể cản phá như vậy, hộ tộc đại trận chi uy quả là danh bất hư truyền.

Thấy thế công dễ dàng bị phá, những trưởng lão 2 mạch vừa xuất thủ cũng không kìm được mà biến sắc, trong lòng đã có ý rút lui, đối diện với Mục Trần đang nắm hộ tộc đại trận trong tay, bọn họ căn bản là không chiếm được chút ưu thế nào.

"Muốn chạy?"

Mà ý nghĩ của bọn họ thoáng một cái đã bị Mục Trần nhìn thấu, hắn cười lạnh một tiếng, vừa nãy mấy lão già này hùng hổ hung hãn, còn cho là ăn chắc được Mục Trần hắn, hiện giờ xuất thủ xong còn muốn chạy, nào có dễ dàng như vậy?

Nghĩ tới đây, hai tay Mục Trần một lần nữa kết ấn, câu thông với tòa đại trận mênh mông kia, trong nháy mắt, vô tận linh quang ngưng tụ trong đại trận, cuối cùng chỉ nghe ầm một cái, bên trong đại trận ngưng tụ ra mười mấy tòa núi linh lực to chừng mấy vạn trượng, những ngọn núi này sáng chói như bảo sơn, nặng tựa ức vạn cân, khi chúng vừa xuất hiện, ngay cả không gian cũng không chịu nổi sức nặng, hình thái vặn vẹo như sắp sụp đổ.

ầm!

Mục Trần vung tay áo lên, mười mấy tòa núi từ trên trời giáng xuống, một đường trực tiếp đổ nát không gian, sau đó hướng về mấy vị trưởng lão huyền mạch, mặc mạch.

Mà những trưởng lão này thấy vậy đều hoảng sợ thất sắc, hiển nhiên đã nhận ra uy năng kinh khủng từ trên những ngọn núi bảo thạch này.

Dựa uy của đại trận hộ tộc, Mục Trần lúc này đúng là khiến người ta cảm thấy kinh khủng, giơ tay nhấc chân cũng có thể phát động ra thế công khiến ngay cả tiên phẩm thiên chí tôn cũng cảm thấy tê dại da đầu.

"Mau lui lại!"

Những trưởng lão này sợ hết hồn hết vía, không dám ngạnh kháng, đều thi triển tốc độ đến mức cực hạn, vọt ra xa, ngắn ngủi vài hơi thở đã xuất hiện cách vài trăm dặm.

ầm!

Nhưng mà, không cần biết bọn họ chạy trốn như thế nào, những tòa núi bảo thạch kia cũng xuyên thủng không gian bám theo như hình với bóng, cuối cùng từng tiếng ầm ầm vang lên, trực tiếp đánh xuống từng thản ảnh một, ngay sau đó từng tòa núi bảo thạch hung hăng rơi xuống, nặng nề trấn áp toàn bộ những thân ảnh kia xuống vùng đất bên dưới.

Vô số cường giả trợn mắt há mồm nhìn từng tòa núi bảo thạch sừng sững trên mặt đất, phía dưới mỗi ngọn núi đều trấn áp một vị trưởng lão phù đồ cổ tộc.

"Hít!"

Trong thiên địa, cường giả các phe lúc này đều không nhịn được mà hit một hơi khí lạnh, al mà ngờ được,mười mấy hơi thờ trước đó, tất cả các trưởng lão kia còn đang diễu võ dương oai, coi Mục Trần lả con mồi, thế mà giờ đây đã bị trấn áp mà không có chút sức phản kháng nào.

Toàn bộ tộc nhân phù đồ cổ tộc đều yên lặng như tờ, đám người huyền la, mặc tâm trợn mắt há mồm, vốn bọn họ còn cho rằng, lần này Mục Trần khó thoát tai kiếp, nhưng ai ngờ tới, Mục Trần lật tay liền nắm giữ đại trận hộ tộc, trấn áp những trưởng lão cao cao tại thượng này như chó chết, không thể động đậy.

Hai người Huyền Quang, Mặc Đồng sắc mặt càng là xanh mét, hôm nay huyền mạch cùng mặc mạch bọn họ coi như đã mất sạch thể diện, cường giả 2 mạch đều xuất hiện, không chỉ không bắt được một Mục Trần, ngược lại đông đảo trưởng lão còn bị trấn áp xuống.

"Mục Trần, đến thời điểm này ngươi còn dám ngoan kháng? thật nghĩ phù đồ cổ tộc ta không dọn dẹp được ngươi sao?". Huyền Quang phẫn nộ quát lên.

Nhưng mà, đối với tiếng quát chói tai của hắn, Mục Trần chẳng qua chỉ lạnh lùng quét mắt nhìn hắn một cái, sau đó 2 tay một lần nữa kết ấn, nhất thời tòa đại trận nguy nga kia một lần nữa vận chuyển, trực tiếp hóa thành một bàn tay bảo thạch khổng lồ mấy chục vạn trượng, từ trên trời giáng xuống, không chút lưu tình hung hăng vỗ xuống Huyền Quang.

Một chưởng đánh xuống, nhất thời không gian sụp đổ, từng dãy núi phía dưới đều bị san thành bình địa, sụp đổ thành từng chiếc hố đen ngòm sâu không thấy đáy.

"Ranh con cuồng vọng!"

Huyền Quang thấy vậy, nhất thời gầm lên, thân thể rung lên, sau lưng bộc phát ra ức vạn đạo linh quang, một tòa cự ảnh hiện ra, linh lực quét ngang, giống như tinh hà chấn động.

Huyền Quang này lại trực tiếp triệu hồi chí tôn pháp tướng.

Đạo cự ảnh pháp tướng kia giơ bàn tay khổng lồ lên, cứng rắn va chạm với bàn tay bảo thạch.

ùng ùng!

Trong thiên địa dường như có tiếng sấm nổ vô tận vang lên, đinh tai nhức óc, sau đó đông đảo cường giả thần sắc chấn động nhìn thấy, tòa chí tôn pháp tướng khổng lồ kia bị cứng rắn đánh cho tan tác tơi bời, đánh nứt cả vùng đất phía dưới ra.

Huyền Quang đứng trên vai chí tôn pháp tướng, sắc mặt xanh mét, đối mặt với Mục Trần đang nắm hộ tộc đại trận trong tay, ngay cả hắn cùng hoàn toàn rơi xuống hạ phong.

"Mặc Đồng, cùng nhau xuất thủ! Khống chế hộ tộc đại trận, tiêu hao cực lớn, dựa vào tiểu tử này căn bản không chống đỡ được bao lâu đâu!". Thời điểm thế này, Huyền Quang cũng bỏ quên mặt mũi sang một bên, định liên thủ với Mặc Đồng đối phó Mục Trần.

"Được!"

Mặc Đồng cũng lả kẻ quả quyết, lập tức gật đầu, lúc này Mục Trần đang mượn sức hộ tộc đại trận, nếu không liên thủ chắc chắn sẽ bị đánh bại.

ầm ầm!

Vì thế, trong thiên địa, 2 tòa chí tôn pháp tướng thật lớn hiện ra, hai vị cường giả tiên phẩm đỉnh phong không chút kiêng kỵ bộc phát uy năng kinh khủng, nhất thời một tầng thế công hủy diệt ùn ùn quét về phía Mục Trần.

vậy mà, đối diện với sự liên thủ của 2 người, Mục Trần lại là không chút sợ hãi, chỉ cười lạnh một tiếng, ấn pháp biến ảo, đại trận lại vận chuyển, một bàn tay bảo thạch khổng lồ không ngừng vươn ra từ trong đại trận, giống như bàn tay của thiên thần, phô thiên cái địa hung hăng hăng đánh xuống 2 người, dưới bàn tay bảo thạch khổng lồ này, bất kỳ thế công nào cũng sẽ tan thành tro bụi.

ầm ầm!

Trên bầu trời, đại chiến kinh thiên động địa kéo dài, mỗi lần va chạm đều khiến lòng người thót lên, có điều, theo thời gian dần trôi đi, ai cũng có thể nhận ra được, Huyền Quang cùng Mặc Đồng đang từ từ rơi xuống hạ phong.

Hộ tộc đại trận của phù đồ cổ tộc quả thật là lợi hại, dù sao đây cũng là linh trận mà phù đồ cổ tộc dùng để đề phòng đại kiếp gian nan nhất, cho dù gặp thánh phẩm thiên chí tôn cũng có thể chống đỡ, tuy rằng hiện giờ Mục Trần không thể thúc giục được toàn bộ uy lực của nó, nhưng dùng để chống lại 2 vị tiên phẩm hậu kỳ thì cũng không có bao nhiêu khó khăn.

"Xem ra Huyền Quang, Mặc Đồng này cũng bị trấn áp rồi". Lâm Tĩnh nhìn cảnh này, nhất thời cười nói.

"Kỳ tài như vậy cũng chặn ngoài cửa, Phù Đồ cổ tộc này đúng là cổ hủ đến cực hạn, khó trách ngày nay dần dần xếp bét trong số ngũ đại cổ tộc". Tiêu tiêu hơi lắc đầu, nói.

Lâm Điêu cùng Dược Trần khẽ gật đầu, cũng có chút cảm thán, ai ngờ Mục Trần lại có thể dựa vào thủ đoạn ngoài dự tính này, khiến phù đồ cổ tộc lật tung trời.

Mà trong khoảng thời gian này, trên bầu trời, Mục Trần rốt cục cũng nhận ra 2 người Huyền Quang, Mặc Đồng đã sắp kiệt sức, lúc này mới lạnh lẽo cười một tiếng, ấn pháp biến đổi, 2 tòa núi bảo thạch kình thiên từ trên trời giáng xuống.

2 tòa cự sơn này che khuất cả bầu trời, tựa như một ngôi sao khổng lồ, uy năng mà nó tản ra còn đáng sợ hơn so với những ngọn núi đã trấn áp mấy trưởng lão khác lúc trước.

Sắc mặt 2 người Huyền Quang, Mặc Đồng cũng kịch biến, vội vàng dốc sức thúc giục chí tôn pháp tướng, giơ bàn tay khổng lồ lên nghênh tiếp, ý định ngạnh kháng lại 2 tòa núi bảo thạch kia.

ầm!

Nhưng bọn họ cũng đã coi thường sức mạnh của hộ tộc đại trận, tòa núi bảo thạch giáng xuống, vừa mới tiếp xúc một cái đã khiến chí tôn pháp tướng ầm ầm nỗ tung.

phụt!

Huyền Quang, Mặc Đồng sắc mặt trắng nhợt, máu tươi cuồng phun, trong mắt hiện lên vẻ hoảng sợ.

ầm!

Thế nhưng bọn họ còn chưa kịp chạy trốn,2 tòa núi bảo thạch đã nghiền nát không gian, ầm ầm giáng xuống, nặng nề trấn áp lên thân thể 2 người, đè cả 2 xuống vùng đất bên dưới.

ùng ùng!

Cả vùng đất chấn động, 2 tòa núi bảo thạch sừng sững, phía dưới chân núi, Huyền Quang, Mặc Đồng sắc mặt trắng bệch, hơn nửa người bị đè bên trong đó, máu tươi phun xối xả.

dao động linh lực cuồng bạo dần dần bình ổn, trong thiên địa cũng hoàn toàn tĩnh mịch, tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm nhìn cảnh này, thần sắc hoảng sợ nhìn chằm chằm về thân ảnh trẻ tuổi đứng chắp tay trẽn bầu trời.

Đạo thân ảnh kia giống như cây thương hiên ngang thẳng tắp, tản ra nhuệ khí ngút trời.

Tất cả cường giả phù đồ cổ tộc đều nuốt một ngụm nước bọt, thần sắc kinh hãi, ngay cả đám người thanh thiên, thanh huyên đều liên tiếp hoảng sợ, hiển nhiên là bị chiến tích như vậy của Mục Trần dọa sợ không ít.

"Lão thiên của ta, tên biến thái này"

Có người lẩm bẩm nói, ai mà ngờ được, tất cả trưởng lão huyền mạch, mặc mạch lại bị thanh niên trước mắt cứng rắn trấn áp.

Đây thật sự là một người địch cả tộc a!

Cơ mà, Mục Trần cũng không để ý tới vô số ánh mắt khiếp sợ kia, hắn chỉ đưa tầm mắt sắc bén như kiếm về phía Phù Đồ Huyền bên trong Lưu Ly Bát, thanh âm trầm thấp, lạnh như băng vang lên:

"Phù Đồ Huyền, hôm nay rốt cục ngươi thả người, hay là không thả?"

****

Dịch bởi zero.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1432: Phù Đồ Huyền Ra Tay

Giữa thiên địa bao la, duy chỉ có thanh âm lạnh lùng của Mục Trần vang vọng, còn lại tất cả mọi người đều rơi vào tĩnh mịch, hiển nhiên là bị chiến tích hiển hách một thân một mình trấn áp tất cả các trưởng lão huyền mạch, mặc mạch của Mục Trần làm cho rung động.

Bọn họ không thể nghĩ tới, một vị linh phẩm thiên chí tôn lại có thể ép cho đường đường là Phù Đồ cổ tộc đến mức độ như vậy, tất cả đều biết, từ nay về sau, sợ rằng cái tên Mục Trần này sẽ chân chính vang dội toàn bộ đại thiên thế giới.

Giữa sự yên tĩnh, từng ánh mắt bắt đầu hướng về phía Phù Đồ Huyền, chỉ thấy nơi đó, Lưu Ly Bát lóe lên ánh sáng, trên đó, lôi đình, hắc ám, hỏa diêm V...V không ngừng lóe lên, tản ra uy năng vô cùng.

Phù Đồ Huyền ngồi trong đó, khuôn mặt già nua của lão lạnh như băng, hai mắt lãnh túc nhìn chằm chằm Mục Trần, tản ra một cảm giác áp bách khiến tim người đập thình thịch.

Một vị thánh phẩm thiên chí tôn, cho dù chỉ bất động ngồi im ở đó, nhưng uy áp mà hắn tản ra cũng đủ khiến thiên chí tôn bình thường cảm thấy áp lực.

"Lão phu thật sự không ngờ tới, ngươi chỉ là một linh phẩm thiên chí tôn mà lại có thể làm được tới bước này, thật không hổ là con trai của thanh diên tịnh". Phù Đồ Huyền trầm thấp nói.

"Nhưng mà, lão phu cũng đã sớm nói với ngươi, quy củ chính là quy củ, không thể rung chuyển, chỉ cần một ngày lão phu còn là đại trưởng

lão phù đồ cổ tộc, nhất quyết sẽ không tha cho mẫu thân của ngươi!"

"Mà ngươi, trong phù đồ cổ tộc ta vẫn sẽ mang thân phận tội tử!"

Trong mắt Phù Đồ Huyền phảng phất như có tinh quang kinh người ngưng tụ, hắn chậm rãi đứng dậy, trong nháy mắt, tựa như có một tòa núi hùng vĩ nguy nga đập vào mặt, toàn bộ thiên địa đều tràn ngập trong khí thế đáng sợ đó.

"Vốn còn nể mặt mũi thanh diên tịnh, lão phu mới không muốn gắt gao lên với ngươi, nhưng nếu tội tử ngươi đã dám tới phù đồ cổ tộc ta giương oai, hôm nay lão phu thật sự không tha cho ngươi được!"

ầm!

Thi thanh âm trầm thấp của Phù Đồ Huyền vừa dứt, trong thiên địa nhất thời có gió nổi mây vần, lôi đình rống giận, quang cảnh diệt thế như thiên tai ập tới, khí thế ngập trời.

Thánh phẩm chi nộ, đủ để diệt thiên.

Trong thiên địa, đông đảo thiên chí tôn cảm thụ được áp lực ập vào mặt, đều là sắc mặt ngưng trọng kính sợ, thánh phẩm - đây là tầng thứ cao nhất trên đại thiên thế giới, hiển nhiên, là người đứng ở đỉnh phong, một khi triển lộ ra uy thế, vậy sẽ là kinh thiên động địa.

Lần này, thậm chí ngay cả dược trần cùng lâm điêu sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng, Phù Đồ Huyền này thực lực mặc dù không bằng Tiêu Viêm, Lâm Động, nhưng dù gì cũng là thánh phẩm thiên chí tôn thứ thiệt, không thể khinh thường.

ông!

Đột nhiên, lưu ly bát bắt đầu hơi chấn động, lúc này, lôi đình, hỏa diễm, hàn bằng... bên trên đó cũng bắt đầu gào thét lên, cuối cùng hóa thành 9 con cự long chiếm cứ bên trên lưu ly bát, hướng về phía Phù Đồ Huyền phát ra tiếng gầm nộ.

"Hắn muốn động thủ!". Dược Trần, Lâm Điêu ánh mắt ngưng lại, chợt lập tức thúc giục linh lực mênh mông cuồn cuộn, không ngừng rót vào trong lưu ly bát.

"Hừ, nếu là Võ Tổ ở đây, sợ rằng lão phu đúng là không thoát ra nổi, có điều hai người các ngươi chẳng qua mới chỉ là tiên phẩm hậu kỳ mà thôi, làm sao có thể phát ra hết uy năng của kiện thánh phẩm tuyệt thế thánh vật này được?"

Trong lưu ly bát, tiếng cười lạnh của Phù Đồ Huyền truyền ra, chỉ thấy tay áo bào của hắn bay phần phật, vù vù phất phới, chợt hai tay xoáy nhẹ, bàn tay tựa như bao hàm nhật nguyệt, linh quang vô tận dưới chưởng bộc phát ra, mênh mông vô tận.

ầm!

Chớp mắt sau đó, giữa lòng bàn tay của Phù Đồ Huyền có vô tận linh quang phun ra, biến thành một vòng hắc bạch quang luân, hai màu hắc bạch đan xen lẫn nhau, dường như có sức mạnh hủy diệt tản ra.

Phù Đồ Huyền quát lớn một tiếng, hắc bạch quang luân phóng lên cao, trực tiếp cứng rắn ba chạm với lưu ly bát.

"Hống!"

Mà lúc này, bên trên lưu ly bát, 8 con cự long hỏa diễm, hàn băng, hắc ám, lôi đình... cũng cảm nhận thấy uy hiếp, đồng loạt há mồm, 8 cột sáng mang thuộc tính linh lực khác nhau phun ra, không gian vặn vẹo, nặng nề va chạm với hắc bạch quang luân.

ầm ầm ầm!

Hai bên va chạm, nhất thời giống như thiên địa rung chuyển, từng mảnh từng mảnh không gian không ngừng sụp đổ, tựa như tạo thành vòng xoáy hố đen; dưới sự trùng kích ấy, cả tòa chủ phong nguy nga cũng không ngừng chấn động, từng tảng đá lớn lăn xuống.

Có điều, bất kể 8 con cự long thúc giục thế công như thế nào đi nữa, chỉ cần tiếp xúc với hắc bạch quang luân thì đều sẽ bị cắn nát.

"Mờ cho lão phu!"

Cùng lúc đó, tiếng quát lạnh của Phù Đồ Huyền một lần nữa vang lên, chỉ thấy hắc bạch quang luân hóa thành một hắc bạch quang thúc* phóng lên cao, rốt cục nặng nề đụng vào lưu ly bát (*chùm ánh sáng trắng đen)

Bang!

Tiểng nổ kinh thiên vang lên,ở trên mấy ngọn núi gần đó, một vài người thực lực yếu liền phun máu tại chỗ, xụi lơ trên mặt đất, duy chỉ có những người thực lực mạnh mẽ, thân thể mới rung lên, hóa giải sóng âm.

Mọi ánh mắt đều chằm chằm nhìn vào lưu ly bát, chợt thấy, lúc này lưu ly bát kịch liệt chấn động, rốt cục giống như bị một luồng sức mạnh vô cùng đánh vào, ầm một tiếng bị đánh bay lên.

Lưu ly bát bay ra, Phù Đồ Huyền cũng hóa thành một đạo lưu quang vọt ra xa.

Lâm Điêu cùng Dược Trần thấy vậy, lông mày khẽ nhíu, sau đó lại định tiếp tục thúc giục lưu ly bát.

"Hai vị tiền bối không cần xuất thủ, chuyện kế tiếp cứ để tự vãn bối giải quyết". Nhưng mà lúc này, thanh âm của Mục Trần truyền tới, ngăn bọn họ lại.

xem xét cục diện trước mắt, mặc dù Lâm Điêu cùng Dược Trần có sử dụng đến sức mạnh của Lưu Ly bát, nhưng cũng không thể chống lại Phù Đồ Huyền, nếu cưỡng ép tiếp tục thì sợ rằng hai người sẽ bị thương, điều này là thứ Mục Trần không muốn gặp.

Dược trần cùng lâm điêu nghe vậy, liếc mắt nhìn nhau, đều hiểu được ý của Mục Trần, hai người trầm ngâm một chút, cuối cùng gật đầu một

cái.

"Mục Trần tiểu hữu, nếu tình hình không ổn thì cứ dừng tay, nếu có kẻ định ỷ lớn hiếp nhỏ, cậy thế ép người, không chừng hôm nay đệ tử của ta cũng muốn tới xem thử một cái". Dược Trần chậm rãi nói.

"Võ cảnh chúng ta cũng vậy". Lâm Điêu lạnh giọng nói.

Lời của hai người vừa nói ra, nhất thời khiến cho đông đảo siêu cấp thế lực rối rít biến sắc, ngay cả những cường giả của Phù đồ cỗ tộc con ngươi cũng hơi co rụt lại, nếu như hôm nay thật sự rước hai vị Viêm Đế, Võ Tổ này tới, chỉ sợ dù là Phù Đồ cổ tộc bọn họ cũng sẽ cảm thấy áp lực nặng nề.

Trên bầu trời, sắc mặt Phù Đồ Huyền vẫn hờ hững như trước, có điều ánh mắt cũng hơi dao động một cái, chợt khôi phục lại bình tĩnh, làm sao mà hắn không nghe ra ý cảnh cáo trong lời của dược trần và lâm điêu, nhưng xưa nay tính tình hắn ngoan cố cường ngạnh, cho nên không chỉ không làm hắn kiêng kỵ, ngược lại còn cười lạnh nói: "Đã sớm nghe nói uy danh của Viêm Đế, Võ Tổ, có điều hôm nay phù đồ cổ tộc ta phải xử lý tên tội tử này, ai cũng không thể nhúng tay!"

Dứt lời, ánh mắt sắc bén của hắn nhìn chằm chằm Mục Trần, nói: "Nếu ngươi cho rằng nắm được hộ tộc đại trận trong tay mà có tư cách giao thủ với lão phu thì chỉ sợ ngươi quá ngây thơ rồi!"

nhưng mà, sắc mặt Mục Trần vẫn lạnh lùng, cũng không để ý tới hắn, trực tiếp kết ấn, nhất thời đại trận nguy nga trên bầu trời vận chuyển, hơn ngàn dải linh quang mênh mông bắn xuống, đánh về phía Phù Đồ Huyền.

"Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, hôm nay lão phu cho ngươi toại nguyện!"

Phù Đồ Huyền tức giận râu tóc dựng đứng, hai tay xoáy nhẹ, lại một đạo hắc bạch quang luân hiện ra, quang luân phóng lên cao, mặc cho

từng dải linh quang bắn tới đều bị xoắn nát, thế như chẻ tre.

Mục Trần thấy vậy, con ngươi cũng hơi co lại, Thánh Phẩm cường giả quả nhiên mạnh mẽ đến đáng sợ, thế công của hắn như vậy, lúc trước hai người huyền quang, mặc đồng đều chật vật cực kỳ, thế mà hiện giờ không làm gì được Phù Đồ Huyền chút nào.

vù!

Hắc bạch quang luân một đường xoắn nát vô số dải linh lực, sau đó dùng tốc độ kinh người trực tiếp bắn mạnh về phía Mục Trần, hắc bạch xoay tròn, tựa như có thể xoắn nát hết thảy thế gian.

ánh mắt Mục Trần lóe lên, cũng không lỗ mãng đón đỡ hắc bạch quang luân, mà là thân hình vừa động, phóng lên cao, tránh né vào trong đại trận nguy nga, sau đó thúc giục đại trận, vô cùng vô tận dải linh lực bắn xuống, đánh với hắc bạch quang luân.

ùng ùng!

nhất thời, trong thiên địa tiếng sấm không ngừng vang, sóng trùng kích kinh khủng san phẳng từng ngọn núi phía dưới.

Có điều, thế cục như vậy ai cũng nhận ra được, thế công từ hộ tộc đại trận đang dần dẩn yếu bớt, bởi vì hắc bạch quang luân đang bắt đầu tiến gần đại trận.

"Mục Trần này chung quy cũng chỉ là linh phẩm thiên chí tôn, mặc dù mượn sức mạnh của hộ tộc đại trận nhưng cũng không thể nào chống lại được Phù Đồ Huyền." Thấy cảnh này, một vài cường giả cũng tiếc nuối nói.

"Sức mạnh của tòa đại trận hộ tộc này đúng là không tầm thường, có điều Mục Trần cũng không thể nào thúc giục hoàn toàn được cả, nếu không Phù Đồ Huyền cũng không làm gì được hắn"

"Nhưng giờ xem ra cũng không trụ được bao lâu nữa...."

Đông đảo cường giả xì xào bàn tán, đều nhìn ra bại thế của Mục Trần.

Dưới thanh âm đầy trời, thần sắc Mục Trần vẫn bình tĩnh, hắn tránh né bên trong đại trận, ánh mắt lóe lên, chợt hai mắt hơi nhắm lại.

Từ khi bắt đầu hắn cũng biết, dù có mượn sức mạnh của hộ tộc đại trận, hắn cũng không phải đối thủ của Phù Đồ Huyền, dù sao thánh phẩm chi uy thật vượt quá tưởng tượng, cũng không phải chỉ dựa vào ngoại lực là có thể đối phó được.

Cho nên, hắn khống chế hộ tộc đại trận cũng không phải để dựa vào nó chống lại Phù Đồ Huyền, mà là có mục đích khác.

Hít.

Hắn phun ra một hơi, sau đó cảm giác của hắn lan ra theo hộ tộc đại trận, tòa đại trận này bao phủ khắp phù đồ giới, đủ để lan tới bất cứ nơi nào trong phù đồ cổ tộc.

Bên trong tòa đại trận này có một vài chỗ khiến cho hắn cảm giác thân thiết, hắn biết, những chỗ này là do mẹ hắn bố trí ra, dọc theo những tuyến đường này là hắn có thể tìm được nơi mình muốn đến.

ùng ùng!

Trùng kích điên cuồng phía bên ngoài đã bị Mục Trần gạt sang một bên, cảm ứng của hắn lan tới từng tấc từng tấc trong phù đồ cổ tộc, rốt cục tới một thời điểm, hắn đã cảm ứng được một vài dao động quen thuộc.

vì thế, cảm ứng của hắn trực tiếp xuyên thấu qua không gian tới nơi đó, ở nơi đó, hắn nhìn thấy một tòa cự tháp cổ xưa vô cùng, tòa cự tháp này hắn đã nhìn thấy một lần, năm đó khi hắn tu thành thánh phù đồ tháp chính là đi tới nơi này.

Cảm ứng đi tới gần cổ tháp, bởi vì đang dọc theo hộ tộc đại trận mà tới cho nên cũng không bị bất kỳ bài xích nào, khiến hắn dễ dàng chui vào trong.

Chui vào trong cổ tháp, rất nhanh cảm nhận của hắn đã dừng lại ở một nơi, lúc này, thân thể của Mục Trần đã hơi run rẩy, bởi vì ở đây, hắn đã cảm nhận được cảm giác máu mủ thâm tình kia.

vì thế, dường như cảm nhận của hắn phát ra âm thanh run rẩy.

"Mẫu thân... hài nhi tới đón người về nhà".

ở một nơi trong không gian, nữ tử váy trắng dịu dàng ngồi xếp bằng, lúc này, nàng chợt ngẩng mặt lên nhìn về một nơi trong hư không, trong đôi mắt, có nước mắt không kìm được mà chảy xuống.

Chợt, nàng nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên khuôn mặt, hướng về nơi hư vô kia nhoẻn miệng cười, sau đó, khí tức dịu dàng trên người nàng biến mất từng chút một, thay vào đỏ, một cỗ sát khí lạnh lẽo như hổ mẹ bảo vệ con phát ra.

Thản thề mềm mại của nàng khẽ run lên, sau đó dần dần tiêu tán, đồng thời, một thanh âm thật thấp truyền ra giữa nơi hư vô này.

"Hài nhi của ta, bắt đầu từ hôm nay, không một ai có thể bắt nạt con được nữa"

***

Dịch bởi Zero

Chương sau chắc là Mẫu Hổ chi nộ.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1433: Thanh Diên Tịnh Xuất Hiện

ầm ầm!

giữa thiên địa, tiếng nổ không ngừng vang lên, phù đồ huyền chân đạp hư không, đứng chắp tay, bên trên đó, hắc bạch quang luân to lớn không ngừng xoay tròn, xoắn nát những dải linh lực cực đại đang ùn ùn đánh tới kia.

lúc này, khoảng cách giữa nó vào hộ tộc đại trận ngày càng gần, bất luận Mục Trần có thúc giục sức mạnh của đại trận như thế nào đi nữa cũng không thể rung chuyển.

Một màn này lọt vào trong mắt đông đảo cường giả, bọn họ đều không khỏi có chút cảm thán, thánh phẩm chi uy đúng là không cách nào tưởng tượng nổi, lúc trước Mục Trần dựa vào sức mạnh của hộ tộc đại trận này, hầu như áp chế hoàn toàn tất cả các trưởng lão phù đồ cổ tộc, thế mà giờ đây lại bị một mình Phù Đồ Huyền ép cho chỉ có thể cổ thủ bên trong đại trận, không dám cứng rắn va chạm.

Trên một ngọn núi cách đó không xa, ba người linh khê, long tượng, thanh sương thấy cục diện như vậy, đều hơi biến sắc mặt, trong mắt thoáng hiện vẻ lo âu.

nhưng mà bọn họ cũng hiểu, đối mặt với cục diện thế này, bọn họ có sốt ruột hơn nữa cũng chỉ vô bổ, chỉ có thể không ngừng cầu nguyện trong lòng, mong Mục Trần cỏ thể kiên trì tiếp.

"làm sao bây giờ". Một nơi khác, Thanh Huyên lo lắng nhìn về Thanh Thiên mạch thủ, theo tình huống này, sợ rằng không bao lâu nữa Mục

Trần sẽ hoàn toàn lộ ra dấu hiệu thua cuộc.

Thanh thiên mạch thủ nghe vậy, lại là lộ ra vẻ mặt cười khổ, lắc đẩu một cái: "Nếu đại trưởng lão thực sự nổi giận, chúng ta căn bản là không thể nhúng tay, có điều ngươi cũng không cần quá lo lắng, cho dù bắt được Mục Trần, đại trưởng lão cũng sẽ không hạ độc thủ"

Thanh huyên cắn răng nói: "Cho dù không hạ độc thủ nhưng bọn họ cũng có thể nhốt Mục Trần lại, hắn sẽ làm trễ nải thời gian của hắn?"

Mục Trần thiên phú trác tuyệt, có cửu thần mạch, hiện giờ đang tăng tiến dũng mãnh, hướng tới đỉnh phong, nếu bị nhốt lại sẽ trì hoãn thời điểm tốt nhất của hắn, tương lai cho dù có cơ duyên đi nữa, muốn đạt tới đỉnh phong cũng phải bỏ ra nhiều thời gian cùng giá lớn hơn.

Thanh thiên mặt mũi khổ sở, chỉ có thể thở dài ngao ngán, nói: "Nếu thật sự đến mức đó, chúng ta liền nghĩ cách lén thả hắn đi, mặc dù như vậy sẽ bị đại trưởng lão trách phạt".

Thanh huyên cũng thở dài bất lực một tiếng, sợ rằng hiện giờ cũng chỉ có nước như thế.

Trên ngọn núi của Ma Ha cổ tộc, Ma Ha u mặt nở nụ cười, khẽ cười nói: "Lần này tới phù đồ cổ tộc đúng là không uổng công, được thưởng thức một màn kịch lớn đặc sắc"

Những cường giả Ma Ha cổ tộc khác cũng rối rít gật đầu,dáng vẻ chờ xem náo nhiệt, là người của Ma Ha cổ tộc, bọn họ dĩ nhiên là mong sao phù đồ cổ tộc đại loạn, hôm nay Mục Trần này khiến cho Phù Đồ cổ tộc long trời lở đất, cũng là phù hợp với lợi ích của Ma Ha cổ tộc bọn họ.

"Có điều Mục Trần này cũng quá mức ngây thơ, mặc dù không biết hắn làm thế nào mà lại nắm trong tay hộ tộc đại trận của Phù Đồ cổ tộc, nhưng 10 phần sức mạnh của đại trận,sợ rằng hắn cũng chỉ có thể vận dụng được 3-4 phần, chỉ có vậy mà dám khiêu chiến phù đồ huyền, thật đúng là nằm mơ giữa ban ngày"

Ma Ha u cười giễu cợt một tiếng, sau đó lười biếng nói: "Cũng được, để cho Mục Trần này bị phù đồ cổ tộc bắt cũng tốt, tránh đến lúc đó Ma Ha cổ tộc ta khai mở "Vạn cổ Hội" thì lại thêm một tên chướng mắt"

Hiển nhiên, trong mắt bọn họ,hôm nay Mục Trần này hẳn phải thua không thể nghi ngờ.

Phù đồ huyền chân đạp hư không, từng bước một hướng về phía hộ tộc đại trận, hai mắt lãnh lệ của hắn nhìn về phía Mục Trần đang trốn trong đại trận, tiếng quát như sấm: "Tội tử, thời điểm này rồi còn dám ngoan kháng?"

Trong đại trận, lúc này Mục Trần chậm rãi mở 2 mắt ra, hắn lạnh lùng nhìn lướt qua phù đồ huyền, không trả lời, chỉ là hai tay kết ấn, trong nháy mắt, đại trận hộ tộc vận chuyển, giữa tiếng nổ ầm ầm, lại có một tòa bảo sơn một lần nữa ngưng luyện ra, trực tiếp mang theo cái bóng to lớn của mình trấn áp về phía Phù Đồ Huyền.

Phù đồ huyền thấy vậy, nhất thời chân mày dựng lên, tức giận trong mắt bộc phát, hai tay hắn hợp lại, đột nhiên kết ấn, trong nháy mắt, hắc bạch quang luân bành trướng to ra, chớp mắt đã hóa to đến mấy vạn trượng.

Bên trên đó, hai màu hắc bạch vận chuyển, dường như tản ra sức mạnh có thể ma diệt thiên địa, thậm chí, dưới sự vận chuyển của 2 màu hắc bạch, ngay cả không gian cũng sụp đổ hoàn toàn.

ầm!

Hắc bạch quang luân trực tiếp đụng vào bảo thạch sơn nhạc, chỉ thấy ánh sáng hắc bạch phát ra, ngọn núi lúc trước có thể dễ dàng trấn áp đám người mặc đồng, huyền quang lúc này đang bị tan rã với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được.

ngắn ngủi thời gian mấy hơi thở, hắc bạch quang luân phóng lên cao, còn bảo thạch sơn nhạc đã hóa thành bụi bặm đầy trời, phiêu tán xuống,

tựa như một trận huyễn lệ quang vũ (mưa ánh sáng huyễn lệ)

Mục Trần thấy cảnh này, con ngươi cũng hơi co rụt lại, thánh phẩm cường giả quả thật là đáng sợ, hiện giờ hắn đã thúc giục đại trận đến mức cực hạn mà bản thân có thể thúc giục, nhưng vẫn không thể nào chống đỡ được phù đồ huyền.

ùng ùng!

Hắc bạch quang luân vọt về phía hộ tộc đại trận, khi sắp tới gần, hắc bạch quang luân chợt bộc phát ra ánh sáng, trực tiếp biến thành một bàn tay hắc bạch khổng lồ, mạnh mẽ chụp về phía hộ tộc đại trận.

rắc rắc!

Hắc bạch đại thủ va chạm với đại trận hộ tộc, nhất thời 2 bên bộc phát ra linh lực trùng kích kinh khủng, nhưng hắc bạch đại thủ lại cực kỳ khủng khiếp,từng chút một cứng rắn xuyên vào trong đại trận, sau đó, dưới vô số tiếng kinh hộ, nặng nề bắt về phía Mục Trần.

Hiển nhiên, phù đồ huyền này đang định bắt Mục Trần ra khỏi đại trận, tước đoạt quyền khống chế đại trận của hắn.

"Ranh con ngu xuẩn cuồng vọng, bất kính trưởng bối, Thanh Diên Tịnh không dạy được ngươi, hôm nay lão phu liền tự mình tới dạy dỗ ngươi, cho ngươi hiểu được thế nào là tôn ti!". Tiếng quát lạnh của phù đồ huyền quang vọng thiên địa, hắc bạch đại thủ kia như bàn tay của thần linh, bao phủ toàn bộ không gian 4 phía quanh Mục Trần, khiến hắn không thể chạy thoát.

đông đảo cường giả nhìn cảnh này, đều âm thầm lắc đầu, cục diện thế này, Mục Trần thật sự không còn đường để trốn.

"Điêu thúc, mau gọi cha tới!". Lâm tĩnh thấy cảnh này, nhất thời khuôn mặt khẽ biến, túm lấy cánh tay lâm điêu, vội vàng nói.

Bên cạnh tiêu tiêu cũng nhìn về phía dược trần, trong con ngươi yêu mị có vẻ lo lắng.

Lâm điêu cùng dược trần cũng khẽ nhíu mày, liếc mắt nhìn nhau, gật đầu một cái, định gọi viêm đế cùng võ tổ đến.

nhưng mà, trong nháy mắt khi bọn họ đang định động thủ, chợt bọn họ cảm nhận thấy điều gì, động tác trên tay không hẹn mà cùng dừng lại, có chút hoài nghi nhìn về phía sau lưng Mục Trần, chỉ thấy, không gian nơi đó chợt vỡ ra, dường như có một thân ảnh mảnh khảnh đang từ trong đó bước ra.

Cùng lúc đó, một giọng nói lạnh như băng của nữ tử, hàm chứa một chút tức giận đột ngột vang lên giữa thiên địa này: "Phù Đồ Huyền, hài nhi của Thanh Diên Tịnh ta còn chưa tới lượt ngươi giáo huấn!"

Trong nháy mắt khi giọng nói của nữ tử kia vang lên, bầu trời bên trên Mục Trần chợt có một tòa linh trận lan ra, tòa linh trận này tựa như một mảnh tinh hà, tạo thành một phương thế giới, huyền diệu đến cực hạn.

Hắc bạch đại thủ đánh xuống, liền trực tiếp bị tinh hà đại trận hút vào trong, hai bên đều chấn động, rốt cục cả 2 đều sụp đổ đi.

Màn va chạm kinh khủng đột nhiên xuất hiện, trực tiếp khiến cho tất cả mọi người tại đây hoảng sợ thất sắc, bọn họ thế nào cũng không ngờ được, người vừa ra tay lại kinh khủng như thế, thậm chí ngay cả công kích của Phù ĐÒ Huyền cũng dễ dàng cản được.

Vì thế, từng ánh mắt đều mang theo vẻ khiếp sợ nhìn về phía sau Mục Trần, chỉ thấy ở nơi đó, một nữ tử váy trắng đạp không bước ra, khuôn mặt dịu dàng lúc này cũng hàm chứa một tia lãnh ý hiếm thấy, xung quanh thân dường như lóe lên tỷ tỷ đạo linh ấn, mỗi một đạo linh ấn đều tạo thành một tòa linh trận giống nhau.

"Lão thiên của ta a, đó là một vị linh trận Đại Tông Sư!"

"Hơn nữa linh ấn quanh thân hắn là tự thành thế giới, đây là cảnh giới Thánh Phẩm Đại Tông Sư!"

"Thánh Phẩm Đại Tông Sư, thế này cũng quá kinh khủng đi!"

"Lúc trước nàng ta nói gì? Mục Trần là hài nhi của nàng ta? Chẳng lẽ nàng ta chính là mẫu thân của Mục Trần?"

Trong lúc các phe siêu cấp thế lực đang trợn mắt há mồm, những cường giả phù đồ cổ tộc lại có chút không biết làm sao nhìn thân ảnh xinh đẹp kia, người khác không biết nàng, nhưng bọn họ dĩ nhiên là biết.

Bởi vì người vừa xuất hiện này, hiển nhiên chính là mẫu thân của Mục Trần - Thanh Diên Tịnh!

Trên một ngọn núi, Lâm Điêu, Dược Trần cũng có chút giật mình nhìn thân ảnh váy trắng xinh đẹp kia, chợt sợ hãi than một tiếng: "Không ngờ mẫu thân của Mục Trần lại là một vị Thánh Phẩm Đại Tông Sư"

Cũng không trách bọn họ lại cảm thán như vậy, trên đại thiên thế giới, Thánh Phẩm Thiên Chí Tôn đã ít, nhưng có thể có thành tựu linh trận đạt tới Thánh Phẩm Đại Tông Sư lại còn ít hơn!

"Haha, nếu mẫu thân của Mục Trần đã xuất hiện, vậy có lẽ hôm nay cũng không cần bọn ta nhúng tay nữa rồi". Lâm Điêu, Dược Trần liếc mắt nhìn nhau, đều cười một tiếng.

Trong lúc toàn bộ thiên địa đều đang khiếp sợ, Mục Trần tự nhiên là cũng nghe thấy giọng nói ở phía sau truyền tới, thân thể của hắn lúc này cũng run rẩy một cái, sau đó chậm rãi xoay người, nhìn về phía thân ảnh dịu dàng đứng phía sau.

Lúc này,đôi mắt của thân ảnh dịu dàng kia tựa như đang đọng lại trên người hắn, linh ấn quanh thân không ngừng chấn động, có thể thấy được nội tâm của nàng đang rung động kịch liệt đến mức nào.

II.__ _ II

Mẹ

Mục Trần nhìn nàng, lẩm bẩm nói.

Mặc dù từ lúc ở bắc thương đại lục, hắn đã từng thấy thanh diên tịnh một lần, thế nhưng lúc đó dù sao cũng chỉ là một linh thể, còn hiện giờ chính là người thật bằng xương bằng thịt.

Kể từ ngày rời khỏi bắc linh cảnh, hắn đều ngày đêm nghĩ tới khung cảnh ngày hôm nay, cùng vì thế mà trải qua không biết bao nhiêu gian nan trắc trở. Hiện giờ hắn đã không còn là thiếu niên non nớt năm đó, cái ngày mòn mỏi mong đợi này, rốt cục hắn cũng đã đợi được.

Thân ảnh váy trắng xinh đẹp trước mắt vốn hắn là phải có chút xa lạ, nhưng ngay từ giây phút nhìn thấy nàng, Mục Trần đã cảm giác được huyết mạch trong cơ thể tựa như đang run rẩy kịch liệt.

Bởi vì khi thanh diên tịnh rời đi, hắn mới chỉ là con nít còn quấn tã, nhưng trải qua những năm này, hắn lại cảm nhận được rõ ràng, Thanh Diên Tịnh vì hắn mà làm tất cả.

Vì bảo vệ hắn, nàng tự nguyện trở lại phù đồ cổ tộc, sống trong giam cầm cô tịch, chịu đựng nỗi nhớ như dao cắt, chỉ để hắn có thể bình yên trưởng thành.

vì bảo vệ hắn, nàng càng là chịu đựng nỗi thống khổ như cắt da cắt thịt, bóc bát thần mạch của bản thân trồng vào trong người hắn.

Vừa nghĩ tới đây, dù là với tâm tính của Mục Trần cũng đều cảm nhận được nỗi xót xa cùng cảm động mãnh liệt, hốc mắt đỏ bừng.

Nhìn Mục Trần đỏ bừng hốc mắt, Thanh Diên Tịnh cũng giống như bị cự chùy hung hăng giáng vào tim, ý lãnh sát khi đối mặt với phù đồ huyền lúc trước đã tan biến trong nháy mắt, nàng bước nhanh về phía trước, bàn tay run run sờ lên mặt Mục Trần.

"Trần nhi...con đã trường thành"

Thanh diên tịnh có chút khó khăn, khàn khàn nói, đứa nhỏ còn quấn tã năm đó khi nàng rời đi, không biết từ bao giờ đã trở nên tuấn lãng cao ngất như vậy.

Dáng vẻ của hắn có chút bóng hình của cha hắn, nhưng lông mày rõ ràng lại giống nàng như đúc.

Cái cảm giác máu mủ tình thâm ấy, hầu như khiến thanh diên tịnh không thể dời mắt chút nào.

Cảm nhận được bàn tay lạnh lẽo đang run rẩy trên mặt, giờ khắc này, cho dù là Mục Trần cùng có chút không kìm được tình cảm trong lòng, trong khoảnh khắc khóe mắt đã ươn ướt, hắn nhẹ giọng nói: "Mẹ, rốt cục con cũng tìm được người"

Vì ngày này, hắn đã nỗ lực quá lâu.

Nghe được những lời này, nước mắt của thanh diên tịnh cũng không kìm được mà chảy ra, đó là một nỗi đau trong lòng, bởi vì nàng hiểu rõ, để có thể đạt tới bước này, đi tới Phù Đồ cổ tộc này, Mục Trần rốt cục đã trải qua bao nhiêu gian khổ, có lẽ trong quá trình ấy, chỉ cần bước lầm một bước, mẫu tử bọn họ sẽ vĩnh viễn không thể nào gặp nhau.

Nàng dường như có thể nhìn thấy, thiếu niên yếu kém năm đó, rời khỏi bắc linh cảnh, một mình xông xáo đại thiên thế giới, lần lượt trải qua sinh tử lịch lãm mà trở nên cường đại.

Mà chỉ nghĩ tới những điều này, trong lòng thanh diên tịnh lại có một nỗi đau như dao cắt.

"Đều do mẹ"

Thanh Diên Tịnh có chút thất thố, vội vàng giúp hắn lau mắt, dáng vẻ hoảng hốt ấy đâu còn nửa điểm phong thái của Thánh Phẩm Đại Tông Sư, chỉ còn là một mẫu thân đang đau lòng vì con mà thôi.

Mục Trần nhẹ nhàng cầm lấy tay thanh diên tịnh, khuôn mặt tuấn dật lộ ra một nụ cười sáng lạn, nói: "Không, con đã đáp ứng với cha, nhất định sẽ mang người trở về, một nhà đoàn tụ"

Thanh Diên Tịnh gật mạnh đầu một cái, chợt nàng hồi phục lại tâm tinh, xoa xoa đầu Mục Trần, ngẩng đầu lên, con ngươi lại một lần nữa lạnh như băng.

"Có điều, trước đó,ủy khuất những năm qua của con, mẫu thân muốn đòi lại toàn bộ!"

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1434: Trận Chiến Thánh Phẩm

Khi lời nói của thanh diên tịnh vừa dứt, ánh mắt lạnh như băng của nàng nhìn về phía trước, dừng lại trên khuôn mặt lãnh túc của Phù Đồ Huyền.

"Đại trưởng lão thật là uy phong, lại không để ý tới thân phận đi xuất thủ với một vãn bối". Thanh ảm lạnh lùng của thanh diên tịnh tựa như mang theo cảm giác lạnh thấu xương, truyền ra khắp thiên địa.

Phù đò huyền sắc mặt lạnh lùng nói: "Vãn bối? Phù đồ cổ tộc ta cũng không có một vãn bối lớn lối như vậy. Hôm nay nếu lão phu không xuất thủ, sợ rằng cả cái phù đồ cổ tộc này đều bị con trai cưng của ngươi lật tung lên rồi"

Thanh diên tịnh sắc mặt lạnh nhạt, nói: "Đám các ngươi là người thế nào ta còn không rõ sao?! Trần nhi làm như thế, còn không phải là do các ngươi ép?"

Phù Đồ Huyền nghe vậy, nhất thời vẻ mặt tức giận, quát lên: "Thanh Diên Tịnh, ngươi thật to gan, tránh ra cho lão phu. Hôm nay tội tử này làm loạn phù đồ cổ tộc ta, lão phu nhất định phải bắt lại định tội!"

"Trước kia sở dĩ ta nhẫn nhịn các ngươi nhiều lần, chẳng qua là vì bảo vệ trần nhi, hôm nay các ngươi nhiều lần khiêu chiến giới hạn cuối cùng của ta, vậy ngược lại ta muốn xem xem, trước mặt ta, ai dám động đến con trai của ta?!". Thanh Diên Tịnh cũng nhướng mày lên, lạnh lùng nói.

Nàng hiện tại không còn khí chất dịu dàng kia nữa, thay vào đó là một cỗ sát khí lạnh lẽo, dáng vẻ thanh diên tịnh như vậy khiến không ít cường giả phù đồ cổ tộc run lên trong lòng, bởi vì bọn họ chưa từng thấy qua thanh diên tịnh thật sự tức giận, hơn nữa còn là trực diện đại trưởng lão.

Hiển nhiên, khi con của mình gặp an nguy, dù là nữ nhân ôn nhu hơn đi nữa cũng sẽ hóa thành một con cọp cái, tràn đầy nguy hiểm.

"Thanh diên tịnh!"

Phù Đồ Huyền giận dữ, tiếng quát như sấm, hắn cũng không ngờ tới, Thanh Diên Tịnh trước kia vẫn luôn nhượng bộ, hôm nay lại cường ngạnh như thế, thậm chí đối diện với Đại Trưởng Lão như hắn cũng không lùi chút nào.

"Nếu ngươi ngu xuẩn mất khôn, vậy hôm nay lão phu liền bắt cả hai mẹ con các ngươi"

Phù Đồ Huyền tức giận quát lên, thân là người nắm quyền cao nhất phù đồ cổ tộc, hắn luôn đặt quy củ lên hàng đầu, mà cử chỉ này của thanh diên tịnh không nghi ngờ gì là đang xem quy củ trong tộc như không tồn tại, như thế làm sao hắn có thể chịu được?

ầm!

Cùng với việc tiếng quát vang lên, nhất thời có ức vạn đạo linh quang từ trong cơ thể hắn bộc phát ra, tạo thành một hắc bạch quang luân cực lớn bên dưới chân, hai màu hắc bạch xoay chuyển, tản ra sức mạnh hủy diệt.

Vào giờ phút này, vị Thánh Phẩm Thiên Chí Tôn của Phù Đồ cổ tộc, rốt cục cũng bạo phát hoàn toàn sức mạnh, không cất giữ lại chút nào.

Một cỗ uy áp kinh khủng quét ngang thiên địa, dưới uy áp này, coh dù là một vài thiên chí tôn cũng cảm thấy da đầu tê dại, giống như thân

thể đang đội 1 tòa núi lớn, nặng tựa ngàn cân.

"Hừ, ta cũng nhịn ngươi rất nhiều năm rồi, hôm nay để ta tới lãnh giáo một chút bản lĩnh của Đại Trường lão"

Đối diện với Phù Đồ Huyền đang giận dữ, thanh diên tịnh cũng không sợ hãi chút nào, ngược lại bước ra một bước, trực tiếp ra khỏi phạm vi hộ tộc đại trận, hiển nhiên, nàng căn bản cũng không thèm dựa vào sức mạnh của đại trận hộ tộc.

Cùng với việc nàng bước ra, mảnh thiên địa này trở nên ảm đạm xuống trong nháy mắt, quanh thân nàng, ức vạn đạo linh ấn lóe sáng, tựa như sao sáng đầy trời, vô cùng vô tận.

ầm!

lòng bàn chân Phù Đồ Huyền dậm một cái, thiên địa run rẩy, hắc bạch quang luân cự đại dưới chân bắt đầu thu nhỏ lại nhanh chóng, cuối cùng hóa thành khoảng 1 trượng trước mặt, có điều dù là thu nhỏ, thế nhưng hai màu hắc bạch trên quang luân cũng đã ngưng luyện đến một mức độ kinh khủng, dù chỉ là một tia sáng rất nhỏ trên đó cũng hàm chứa dao động khiến thiên chí tôn bình thường sợ hãi.

soạt!

Phù Đồ Huyền vung tay áo lên, hắc bạch quang luân liền bắn ra, khi xoay tròn khiến ngay cả không gian cũng bị xé rách, sắc bén mức độ như vậy, dù là thân thể chân long cũng không dám ngăn cản.

Hai tay thon dài của thanh diên tịnh nhanh chóng kết ấn, vô tận linh ấn bay ra, ngắn ngủi vài hơi thở đã tạo thành hơn ngàn tòa linh trận trong thiên địa.

Hắc bạch quang luân vọt vào giữa trùng trùng linh trận, từng tòa từng tòa bị xé nát, thế như chẻ tre, nhưng mà sau khi xuyên thủng hơn ngàn

tòa linh trận, sức mạnh trên đó cũng tiêu tán cạn kiệt, hóa thành đốm sáng tiêu tan đi.

Hai bên giao thủ mặc dù nhìn thì huyễn lệ, nhưng mơ hồ tản ra dao động khiến không ít thiên chí tôn phải khẽ run, giao phong bực đó, nếu không kiêng kỵ mà bộc phát hết ra thì chỉ sợ cả phù đồ giới này đều sẽ bị hủy diệt.

"Ta có thể tiến vào Thánh Phẩm Đại Tông Sư cũng nhờ không ít công lao của đại trường lão giam cầm những năm qua, cho nên hôm nay, mời đại trưởng lão nếm thử Thánh Phẩm Đại Tông Sư Trận của ta đi!"

Thanh diên tịnh lạnh giọng nói, chớp mắt sau đó, ức vạn đạo linh ấn dung nhập vào không gian, một tòa linh trận to lớn lan ra, ngắn ngủi vài hơi thở đã bao phủ cả phương thiên địa này.

Phạm vi của tòa linh trận này mặc dù cực kỳ rộng lớn, nhưng lại chỉ bao hàm Phù Đồ Huyền vào trong, đám người còn lại mặc dù cũng bên trong phạm vị, nhưng so với linh trận thì lại giống như ở hai thế giới khác nhau.

Tòa linh trận to lớn này dường như tự thành một phương thế giới, một khi lâm vào trong đó, trừ khi trận bể tan tành, nếu không thì không thể nào thoát khỏi.

Vô số người mở to mắt nhìn tòa linh trận to lớn này, những năm qua, Thánh Phẩm thiên chí tôn xuất thủ đã là khó có thể chứng kiến, mà Thánh Phẩm đại tông sự trận thì lại càng hiếm thấy.

Trận chiến hai đại Thánh Phẩm hôm nay cũng đủ để bọn họ không uổng công chuyến này.

Phù Đồ Huyền đứng giữa đại trận, thần sắc cũng dần dần trở nên ngưng trọng, Thánh Phẩm tông sư trận, dù là hắn cũng không dám khinh thường.

ong ong.

Mà trong lúc Phù Đồ Huyền đang ngưng thần, tòa Linh Trận Thế Giới này chợt có ánh sáng nở rộ, 9 vầng đại nhật chậm rãi sinh ra từ mảnh thế giới này.

Bên trong đại nhật dường như có 9 con Viễn cổ Kim ô, tiếng gáy sắc bén vang lên, phun ra nhật viêm, nhiệt độ kinh khủng khiến cho cả thế giới bắt đầu tan chảy, dưới nhiệt độ ấy, cho dù là một vị linh phẩm thiên chí tôn cũng sẽ bị hòa tan sạch sẽ.

Bất chợt, 9 vầng đại nhật phát ra âm thanh bén nhọn, 9 cột nhật viêm khiến người ta bỏng mắt từ trên trời giáng xuống, thiêu đốt về phía Phù Đồ Huyền.

Phù Đồ Huyền thần sắc ngưng trọng, hai tay hợp lại, hắc bạch khí từ trong tay áo quét ra, biến thành hai con đại long một đen một trắng, đại long gầm thét, phun ra hai luồng khí hắc bạch, chống đỡ lấy nhật viêm kinh khủng kia.

Ầm ầm!

Cùng với việc bọn họ giao thủ, tòa linh trận thế giới nhất thời chấn động, dao động hủy diệt đánh ra, thậm chí ngay cả những người ở ngoài linh trận thế giới cũng cảm giác được nhiệt độ đáng sợ đánh tới, khiến thân thể đau nhức, cảm giác như bị hòa tan.

Khó có thể tưởng tượng, nếu thân ở trong đó thì còn kinh khủng thế nào.

Thanh Diên Tịnh đứng trên không trung, váy trắng phiêu phiêu, nàng nhìn Hắc Bạch Song Long trong tay Phù Đồ Huyền không ngừng chấn vỡ nhật viêm, hai tay kết ấn, quát lạnh: "Cửu Dương Luyện Thế"

le!

Cùng với việc âm thanh vừa dứt, chín vầng kim đô đại nhật bộc phát ra tiếng hót sắc bén, bat thẳng xuống, vòng quanh thân Phù Đồ Huyền,khi nhật viêm thiêu đốt, kim ô đại nhật tiêu tán, thay vào đó là một đỉnh lô màu vàng to lớn.

Trên đỉnh lô, có nhật viêm hừng hực thiêu đốt, mà Phù Đồ Huyền thì bị vây bên trong.

Hừng hực!

Bên trong lò, kim sắc hỏa diễm điên cuồng ngưng tụ, nhiệt độ vốn tràn ngập cả thế giới lại nhanh chóng biến mất, tựa như toàn bộ co rụt lại.

Đối diện với cảnh này, sắc mặt Phù Đồ Huyền cũng trở nên ngưng trọng.

Kim sắc hỏa diễm rốt cục thì hoàn toàn biến mất, thay vào đó là 9 giọt nham tương màu vàng, 9 giọt nham tương lẳng lặng trôi lơ lửng, nhìn như vô hại, nhưng Phù Đồ Huyền cũng hiểu, nếu 9 giọt nham tương này mà rơi vào một hạ vị diện, cũng đủ đốt toàn bộ vị diện đó thành hư vô.

"Đi"

Thanh diên tịnh điểm ngón tay ra, 9 giọt nham tương bắn thẳng về phía Phù Đồ Huyền.

Thản hình Phù Đồ Huyền chợt lui lại, đồng thời giữa tay áo, đại long do hai luồng khí hắc bạch chợt xoắn vào nhau, điên cuồng xoay tròn, một khắc sau, có tiếng quát trầm thấp vang lên

"Phù đồ động!"

Chỉ thấy hai khí hắc bạch xoay tròn điên cuồng, biến thành một hắc bạch nhị sắc động trước mắt.

phụt phụt!

9 giọt kim sắc nham tương bắn tới, trực tiếp bắn vào trong hắc bạch động, mà cùng với việc toàn bộ 9 giọt bắn vào trong, một khắc sau. thần sắc Phù Đồ Huyền chợt biến đổi, hắc bạch động kịch liệt run rẩy, cuối cùng ầm ầm nổ tung.

Tựa như có một đám mây hình nấm màu vàng lớn tới mức bao phủ cả thế giới bay lên, sóng trùng kích màu vàng xẹt qua đất, thế giới theo đó mà hủy diệt.

ầm ầm!

Cả tòa đại trận đều đang điên cuồng run rẩy, bên ngoài thế giới, đông đảo cường giả sắc mặt trắng bệch nhìn sóng trùng kích màu vàng bên trong, sợ đến mức lông tóc dựng đứng, lúc này nếu tòa đại trận kia mà sụp đổ, sóng trùng kích một khi lan ra, chỉ sợ 7-8/10 người ở đây sẽ hóa thành hư vô trong tích tắc.

Cũng may là, sóng trùng kích lan tới ranh giới của linh trận thế giới thì tiêu tán đi, vô số ánh mắt vội vàng bắn tới, chỉ thấy bên trong đó, Phù Đồ Huyền râu tóc đều bị đốt trụi, thậm chí ngay cả máu thịt cũng cháy thành một mảng đen sì.

Vô số cường giả thấy vậy đều âm thầm chắt lưỡi, phải biết thân thể của Thánh Phẩm cường giả mạnh mẽ tới mức kinh khủng, nhưng dù như vậy, Phù Đồ Huyền cũng bị cháy trụi, chật vật không chịu nổi.

"Thánh Phẩm linh trận, quả nhiên kinh khủng". Đông đảo cường giả âm thầm cảm thán, nếu bị rơi vào trong linh trận như thế, phía dưới Thánh Phẩm hầu như chỉ có nước chờ chết.

Dưới vô số ánh mắt chăm chú, sắc mặt Phù Đồ Huyền cũng đen sì như đít nồi, hắn tức giận cực kỳ nhìn chằm chằm Thanh Diên Tịnh, lạnh lùng nói: "Thanh Diên Tịnh, ngươi thật sự muốn ngu xuẩn mất khôn sao?"

Thanh diên tịnh lạnh lùng nói: "Các ngươi bắt nạt con ta, còn muốn ta bỏ qua sao?"

Phù Đồ Huyền sắc mặt xanh mét, trầm giọng nói:"Được. Được. Nếu ngươi đã chấp mê bất ngộ, vậy hôm nay cũng đừng trách lão phu!"

Hắn hít sâu một hơi, thanh âm nghiêm nghị đột nhiên vang vọng toàn bộ phù đồ giới.

"Thỉnh Tổ Tháp"

Dịch bởi zero

Gọi tổ tháp nhưng buồn thay tổ tháp chỉ nghe lệnh người có huyết mạch tinh khiết nhất.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1435: Tân Nhiệm Đại Trưởng Lão

"Thỉnh Tổ Tháp"

Khi tiếng quát lạnh trầm thấp của Phù Đồ Huyền vang lên, những phe siêu cấp thế lực cường giả còn chưa hiểu gì, nhưng mà những tộc nhân phù đồ cổ tộc thì sắc mặt không kìm được mà biến đổi.

"Nguy rồi, Đại Trưởng Lão muốn thỉnh Tổ Tháp!". Thanh Huyên lo lắng nói.

bên cạnh, sắc mặt thanh thiên cũng khó coi, Tổ Tháp là một trong những lá bài tẩy mạnh nhất của phù đồ cổ tộc, chính vì sự tồn tại của Tổ Tháp nên phù đồ cổ tộc mới có thể ngồi vững vàng trong số ngũ đại cổ tộc, mà không bị những thế lực khác lung lay.

Khi Tổ Tháp xuất hiện, cho dù là thánh phẩm thiên chí tôn cũng kiêng kỵ vô cùng, lần trước khi Thanh Diên Tịnh tranh chấp cùng Đại Trưởng Lão, Đại Trưởng Lão chính là thỉnh Tổ Tháp, trấn áp Thanh Diên Tịnh.

Mà hiện giờ, hiển nhiên Đại Trưởng Lão cũng hiểu, chỉ có dựa vào sức mạnh của Tổ Tháp thì hắn mới áp chế được Thanh Diên Tịnh.

"Hắc, lại bị ép dùng tới Tổ Tháp". Ma Ha u thấy cảnh này cũng cười một tiếng, đối với trận chiến hai đại thánh phẩm này, hắn dĩ nhiên là cảm thấy rất vui mừng, theo hắn thấy, tốt nhất là cả hai bên đều trực tiếp vẫn lạc, như vậy có lẽ phù đò cổ tộc cũng sẽ rớt khỏi hàng ngũ 5 đại cổ tộc.

về phần Thanh Diên Tịnh, hắn cũng chẳng có chút hảo cảm gì, năm đó phù đồ cổ tộc cố ý muốn kết thân cho Thanh Diên Tịnh cùng đại ca

Ma Ha Thiên của hắn, nhưng rốt cục Thanh Diên Tịnh kia lại làm ngơ, cuối cùng việc chẳng thành, theo Ma Ha u cho rằng, như vậy chung quy cũng là tổn thất thể diện của Ma Ha cổ tộc bọn họ.

"Tiếp đây ta ngược lại muốn xem xem, Thanh Diên Tịnh này làm sao ngăn cản, nội tình của một cổ tộc cũng không phải một vị thánh phẩm cỏ thể tùy ý rung chuyển được". Ma Ha u hai tay ôm ngực, cười lạnh nói.

Nếu Thanh Diên Tịnh mà bị trấn áp, Mục Trần hắn là cũng khó thoát việc bị nhốt.

Mục Trần tự nhiên là cũng nhận ra đông đảo ánh mắt trong thiên địa, lúc này mới khẽ nhíu mày, nếu Phù Đồ Huyền này thật sự dựa vào Tổ Tháp thắng được, đến lúc đó hắn cũng chỉ có thể thiếu nhân tình, mời viêm đế cùng võ tổ tới.

Dù sao, bất kể thế nào, dù phải dùng thủ đoạn gì, hôm nay hắn nhất định phải đưa mẫu thân của hắn đi.

"Phù Đồ Huyền, ngươi cũng chỉ có thủ đoạn như vậy thôi sao?". Bên trong đại trận, đôi mắt đẹp của Thanh Diên Tịnh ngưng lại nhìn chằm chằm vào Phù Đồ Huyền, lạnh lùng nói.

Phù Đồ Huyền mặt như sắt, nói: "Nếu không phải mẫu tử các ngươi nhiều lần khiêu chiến giới hạn cuối cùng của Phù Đồ cổ Tộc ta, lão phu cũng không muốn như thế, cho nên tất cả mọi thứ đều là do ngươi tự chuốc lấy"

Ánh mắt Thanh Diên Tịnh lạnh như băng, chợt lạnh giọng nói: "Được, nếu ngươi cố tình như thế, vậy hôm nay sẽ cho ngươi thử một chút"

"Hừ, còn mạnh miệng!"

Phù Đồ Huyền hừ lạnh một tiếng, chợt hai tay đột nhiên kết ấn, nhất thời tất cả mọi người đều cảm giác được, cả phù đồ giới này bắt đầu run

rẩy, chỉ thấy trên bầu trơi mênh mông vô tận kia tựa như thế giới bị vỡ ra, một tòa Thạch Tháp nguy nga không nhìn thấy điểm cuối, tản ra khí tức vô cùng cổ xưa từ trên trời giáng xuống.

Khi tòa thạch tháp vô cùng cổ xưa này chậm rãi hạ xuống, trong thiên địa, tất cả đều cảm thấy một cỗ áp bách kinh khủng, cỗ áp bách ấy, thậm chí khiến cho thiên chí tôn thân thể cũng phải rung động, linh lực trong cơ thể không tự chủ phát ra ngoài, bảo vệ lấy thân thể vào trong.

Tất cả thiên chí tôn đều sắc mặt kinh hãi, bọn họ có cảm giác, nếu tòa thạch tháp kia mà nhắm về phía bọn họ, bọn họ chắc chắn sẽ không trốn thoát.

"Không hổ là phù đồ cổ tộc, lại vẫn có lá bài tầy kinh khủng như thế". Những cường giả siêu cấp thế lực thở dài nói, đối mặt với tòa thạch tháp cổ xưa này, chỉ sợ cho dù là Thánh Phẩm Thiên Chí Tôn cũng phải né mũi nhọn.

xem ra, hôm nay Phù Đồ Huyền này cũng thực sự tức giận, ùng ùng!

Thạch tháp cổ xưa chậm rãi hạ xuống, cuối cùng trực tiếp từng chút một rơi xuống tòa linh trận thế giới mà Thanh Diên Tịnh bố trí ra, mà tòa linh trận này cũng không thể nào chống đỡ được thạch tháp xuyên thủng, mặc cho nó chui vào, trôi lơ lửng bên trong linh trận thế giới.

"Thanh Diên Tịnh, nhiều năm như vậy rồi, vốn cho rằng người sẽ nghĩ thông suốt về tội lỗi của bản thân, kết quả ngươi lại không thay đổi chút nào. Đã như vậy thì giam cầm ngươi thêm mấy chục năm nữa, cho tới khi ngươi nhận sai thì thôi". Phù Đồ Huyền trầm giọng nói.

"Cổ hủ ngoan cố"

Thanh Diên Tịnh lạnh lẽo nói: "Phù Đồ Huyền, ngươi căn bản cũng không thích hợp làm Đại Trưởng Lão, nhìn suốt những năm qua ngươi tại vị xem, vị trí tộc trưởng thì bỏ trống, không người thừa kế, tài nguyên bên trong tộc thì bị huyền mạch, mặc mạch chiếm giữ, phần lớn những

tộc nhân có thiên tư trác tuyệt khác thì bị bỏ mặc không quan tâm, khiến cho Phù Đồ Cổ tộc ta rớt xuống hạng bét trong số ngũ đại cổ tộc, tất cả mọi việc này đều là do tính khí cổ hủ của ngươi gây ra!"

Nghe thấy lời này, Phù Đồ Huyền lập tức giận dữ, quát lên: "ăn nói lung tung!"

"vào Tổ Tháp mà tỉnh táo lại cho ta!"

Sắc mặt hắn xanh mét, ấn pháp biến đổi, chỉ thấy tòa thạch tháp cổ xưa liền xuất hiện phía trên Thanh Diên Tịnh, sau đó chậm chạp úp xuống, trực tiếp bao phủ về phía Thanh Diên Tịnh.

Tòa thạch tháp cổ xưa này cực kỳ thần dị, khi nó rơi xuống, khiến người ta cảm giác giống như số phận đã được định sẵn, bất kể có chạy trốn thế nào cũng chắc chắn bị nhốt vào trong.

vậy mà, đối diện với tòa thạch tháp cổ xưa đang phủ xuống, khuôn mặt của Thanh Diên Tịnh cũng không thấy có chút hốt hoảng nào, nàng chỉ là nhìn chằm chằm vào Phù Đồ Huyền, trong con ngươi dường như thoáng hiện vẻ thất vọng.

"Xem ra ngươi mới là người nên tỉnh táo"

Thanh Diên Tịnh chậm rãi đưa hai tay ra, sau đó nhẹ nhàng trôi nổi trước thạch tháp cổ xưa, ngay sau đó, vô số người trợn mắt há mồm nhìn thấy, Tổ Tháp vốn đang hạ xuống lúc này lại ngừng lại từng chút một, cuối cùng trôi lơ lửng mấy chục thước phía trên Thanh Diên Tịnh, không chút nhúc nhích.

'cái gì!".

Toàn bộ tộc nhân phù đồ cổ tộc kinh hãi, trợn mắt há mồm tựa như gặp quỷ. ngay cả những thanh mạch trưởng lão như thanh huyên, thanh thiên, vẻ mặt đều hoảng sợ.

Bọn họ vừa nhìn thấy cái gì vậy? Thanh Diên Tịnh lại khống chế được Tổ Tháp?!

Phải biết, quyền khống chế tồ tháp cũng chỉ có tộc trường cùng Đại Trưởng Lão mới có thể có, thế mà hiện giờ Thanh Diên Tịnh làm sao cũng lại có thể khống chế Tổ Tháp?

"ngươi...ngươi!"

Khung cảnh này cũng khiến Phù Đồ Huyền khiếp sợ, hắn trợn to mắt, ngón tay run run chỉ vào Thanh Diên Tịnh, đến nửa ngày cũng không thốt ra lời, rõ ràng là cũng bị kinh hãi.

"Ngươi làm sao có thể chỉ huy tồ tháp?!"

Một lúc lâu sau, Phù Đồ Huyền rốt cục tỉnh lại, khó tin nói.

Thanh Diên Tịnh đưa mắt nhàn nhạt lướt qua hắn một cái, nói: "Đây cũng lả lần cuối cùng ngươi chỉ huy Tổ Tháp"

Phù Đồ Huyền nghe vậy sắc mặt nhất thời biến đổi, vội vàng biến ảo ấn pháp, nhưng lẩn này hắn cũng nhận ra, sự thúc giục của hắn chỉ như đá bỏ biền, Tổ Tháp lẳng lặng trôi lơ lửng trên đỉnh đầu Thanh Diên Tịnh, không chút nhúc nhích, không thèm đếm xỉa đến sự chỉ huy của hắn.

Sắc mặt Phù Đồ Huyền kịch biến, lui ngược lại một bước: "Tai sao có thể như vậy?"

Thần sắc Thanh Diên Tịnh cũng không có bao nhiêu xao động, nói: "ở Phù Đồ Cổ tộc ta, mỗi một đời Đại Trưởng Lão khi cảm giác được đại hạn sắp tới thì cũng sẽ tiến vào Tổ Tháp tọa hóa, đem sức mạnh của bản thân lưu lại trong Tổ Tháp, đây cũng là nguyên nhân mà Tổ Tháp cường đại"

"Cũng vì thế nên ý thức của những tổ tiên này cũng sẽ được lưu lại một chút, dần dần về sau, Tổ Tháp cũng cỏ một chút ý thức"

"Việc ta làm, chẳng qua là trong khoảng thời gian bị giam cầm này đem toàn bộ tình trạng của Phù Đồ cổ tộc cùng với hết thảy mọi hành vi của ngươi truyền lại cho tồ tháp mà thôi, đơn giản mà nói thì chính là báo cáo về ngươi"

"Tổ Tháp chính là vì bảo vệ Phù Đồ cổ Tộc mà tồn tại, ý thức trong đó cùng hy vọng phù đồ cổ tộc trở nên mạnh mẽ, mà nếu bọn họ có phản ứng với lời ta nói, hiển nhiên câu trả lời chỉ có một"

Thanh Diên Tịnh lạnh lùng đối mắt với Phù Đồ Huyền, nói: "Đó chính là những vị tổ tiên này đã không còn hài lòng đối với Đại Trưởng Lão ngươi nữa rồi"

Phù Đồ Huyền như bị sét đánh, hắn hiển nhiên không thể nào ngờ rằng, việc hắn chấp chính lại khiến các tổ tiên cảm thấy không hài lòng, như vậy chẳng phải là nói, hắn kiên trì những năm qua đều là sai?

Thanh Diên Tịnh bình tĩnh nói: "Dựa theo quy củ trong tộc,ai có thể nắm giữ Tổ Tháp trong tay, người đó sẽ là tân nhiệm Đại Trưởng Lão, cho nên từ bây giờ, ta chính là tân nhậm Đại Trưởng Lão của Phù Đồ cổ Tộc"

Lời vừa nói ra, toàn tộc xôn xao, tất cả tộc nhân vẻ mặt đều khiếp sợ, hiển nhiên đều không rõ vì sao mới chỉ cỏ mấy phút trôi qua, thậm chí ngay cả chức Đại Trưởng Lão cũng phải đổi người rồi?

Những người của Huyền mạch, mặc mạch thì sắc mặt tái nhợt, một khi Thanh Diên Tịnh trở thành Đại Trưởng Lão, vậy cuộc sống của bọn họ cũng sẽ chẳng hay ho gì.

Mà bên phía thanh mạch thì không nhịn được mà bộc phát tiếng hoan hô, thậm chí ngay cả thanh thiên, thanh huyền đều lộ vẻ mừng rỡ, trước kia Thanh Diên Tịnh vốn ghét nhất làm mấy chức vụ thế này, nếu không không chừng hiện giờ nàng đã là tộc trưởng phù đồ cổ tộc.

nhưng điều khiến bọn họ không nghĩ tới chính là, Thanh Diên Tịnh lại nguyện ý nhận lấy vị trí Đại Trưởng Lão.

Sắc mặt Phù Đồ Huyền có chút mờ mịt, dường như vẫn chưa tỉnh tảo lại sau việc tổ tiên cảm thấy hắn sai, một lúc lâu sau, thần sắc của hắn mới uể oải xuống, nhìn qua có vẻ già đi rất nhiều.

Hắn nhìn Thanh Diên Tịnh, phức tạp nói: "Vị trí Đại Trưởng Lão này vốn phải là ngươi, chỉ có điều không ngờ rằng ngươi lại chủ động muốn nắm lấy"

Thanh Diên Tịnh hừ lạnh nói: "Tất cả cái này cũng là vì hài tử của ta, nếu không thì ai thèm mấy cái chức Đại Trưởng Lão này"

"Vậy bây giờ, ngươi đã quyết định rút khỏi vị trí Đại Trưởng Lão chưa?"

Mọi ánh mắt đều khẩn trương nhìn Phù Đồ Huyền, nếu như Phù Đồ Huyền không muốn, vậy hôm nay sợ rằng phù đồ cổ tộc bọn họ sẽ bộc phát một trận đại chiến kinh thiên, mà kết quả không chừng sẽ là một trong hai vị đại thánh phẩm ngã xuống, thậm chí nội tộc chia rẽ, đối với phù đồ cồ tộc mà nói, đây sẽ là cái giá cực kỳ thảm trọng, thương gân động cốt.

Dưới đông đảo ánh mắt chăm chú, Phù Đồ Huyền trầm mặc hồi lâu, cuối cùng thở một hơi thật dài, gương mặt già nua lộ một nụ cười khổ sở, nói: "Không phải ngươi nói ta cổ hủ sao? Ta đặt quy củ lên trên hết thảy, nếu đây là tộc quy, vậy sao ta có thể vi phạm"

"bắt đầu tư hôm nay, ta sẽ lực chọn tiềm tu, nếu như phù đồ cổ tộc trong tay ngươi trở nên tốt hơn, vậy có lẽ chính là ta sai lầm đi"

"Mà ngươi...cũng sẽ là Đại Trưởng Lão tân nhiệm của Phù Đồ cổ Tộc"

***

Dịch:zero

Chương 1436: Biến Thiên Phù Đồ Cổ Tộc

Toàn bộ thiên địa hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm nhìn cảnh này, ai cũng không thể tưởng tượng, vị trí đại trường lão phù đồ cổ tộc cứ như vậy mà đổi chủ.

Những tộc nhân Huyền mạch, Mặc mạch thì hai mặt nhìn nhau, da đầu tê dại, họ hiểu rằng, một khi thanh diên tịnh trở thành đại trưởng lão, vậy sau này bọn họ cũng sẽ không thể nào không chút kiêng kỵ như trước kia nữa.

Nhưng mà hiện giờ, trưởng lão Huyền mạch, Mặc mạch đều bị Mục Trần trấn áp dưới bảo thạch sơn nhạc kia, vậy nên cũng không thề phát ra chút ý kiến nào, mà bọn họ thì hiển nhiên không có tư cách biểu quyết ý kiến.

Những phân mạch khác mặc dù cũng cảm thấy khó có thể tin được, nhưng cũng không tỏ ra là không thể chấp nhận, bởi vì với thực lực của thanh diên tịnh thì đúng là đủ để trờ thành đại trưởng lão, hơn nữa, bọn họ đúng là cũng có chút bất mãn với Huyền mạch, Mặc mạch, hiện giờ có thể ngăn cản được thì đối với bọn họ cũng coi như một chuyện tốt.

Về phía thanh mạch, vô số tộc nhân đã sớm đứng lên hoan hô, mặc dù một khi trờ thành đại trưởng lão thì phải thoát ly khỏi nhất mạch đó, bảo đảm sự công bằng, nhưng việc này đối với thanh mạch mà nói thì vẫn là tin cực kỳ tốt.

ít nhất, bọn họ cũng không cần lo lắng Huyền mạch, Mặc mạch chèn ép nữa.

"Cũng thật thú vị"

Dược Trần, Lâm Điêu cũng lả kinh ngạc nhìn cảnh này, chợt khẽ cười, ai mà ngờ được cục diện lại thay đổi thành như vậy. vốn tưởng là thanh diên tịnh sẽ chịu thua thiệt dưới tổ tháp, thế mà ngay sau đó nàng đã trở thành tân nhậm đại trưởng lão của phù đồ cổ tộc.

Bọn họ biết, chuyện đến nước này coi như đã hoàn toàn ấn định, thực lực của thanh diên tịnh đủ để áp chế toàn bộ những tiếng nói khác trong phù đồ cổ tộc.

"Hừ, lão già vô dụng"

Ma Ha U lại là chau mày, thầm căm tức mắng một tiếng, hắn vốn đang mong đợi phù đò huyền đại chiến với thanh diên tịnh, kết quả ai ngờ cứ đầu voi đuôi chuột như vậy mà kết thúc, hơn nữa, đối với việc vị trí của bản thân bị đoạt, Phù Đồ Huyền không những không dốc sức mà đoạt lại, ngược lại còn chấp nhận kết quả này.

Đối với biến cố này, Mục Trần cũng có chút giật mình, sắc mặt cổ quái, mục đích chuyến đi này của hắn nguyên là mang mẫu thân hắn thoát khỏi phù đồ cổ tộc, kết quả mẹ hắn chợt biến thành đại trưởng lão phù đồ cổ tộc.

"làm sao lại thành như vậy". Mục Trần cười khổ lắc đầu.

Trong lúc toàn bộ thiên địa còn chìm trong khiếp sợ, bên trong linh trận thế giới,khi thanh diên tịnh thấy Phù Đồ Huyền hòa bình giao ra vị trí đại trưởng lão thì sắc mặt vốn lạnh như băng cũng trở nên hòa hoãn một chút.

Nếu Phù Đồ Huyền bất chấp quy củ, hôm nay nàng không chừng cũng chỉ có thể vận dụng tổ tháp, mạnh mẽ cường ép, chỉ là nếu như vậy sẽ tạo thành rung chuyển cực lớn đối với phù đồ cổ tộc bọn họ.

Hơn nữa, như vậy cũng sẽ khiến phù đồ cổ tộc bọn họ mất đi một chiến lực đỉnh phong - thánh phẩm cường giả, phải biết, đối với những cổ tộc như bọn họ, thánh phẩm thiên chí tôn chính lả trụ cột, mất đi bất kì một ai cũng sẽ là thương gân động cốt.

Đây cũng chính là lý do chủ yếu tại sao trong suốt những năm tháng bị giam cầm, Phù Đồ Huyền cùng với đông đảo trưởng lão cũng không dám quá mức bức bách nàng.

"Xem như ngươi chưa già đến mức hồ đò". Mặc dù thần sắc hòa hoãn xuống, những thanh âm của thanh diên tịnh vẫn có chút lạnh lẽo, bởi vì vừa nghĩ tới việc những năm qua Phù Đồ Huyền dung túng kẻ dưới truy bắt Mục Trần, nàng lại cảm thấy có chút tức giận.

Nàng vừa nói, tay ngọc vung lên, chỉ thấy tòa linh trận thế giới này liền rung chuyển, cuối cùng tiêu tán từng chút một, hóa thành ức vạn đạo linh ấn cuồn cuộn chui vào tay áo thanh diên tịnh.

"Quy củ là như vậy, nếu không hôm nay lão phu sẽ không từ bỏ". Phù Đồ Huyền cương ngạnh trả lời, khuôn mặt già nua vẫn ngoan cố như vậy.

Nhưng mà cảm xúc của hắn cũng không tốt lắm, đưa mắt nhìn mặt đất lộn xộn, phất tay áo nói: "Nếu hiện giờ ngươi đã là Đại Trưởng lão, vậy ngươi cũng tự mình xử lý đi, tiếp theo lão phu sẽ không xía vào"

Tầm mắt của hắn chợt quét Mục Trần phía đằng sau, trong khoảnh khắc ấy,Mục Trần dường như nhận ra ánh mắt của hắn có chút phức tạp.

"Hy vọng đứa con này của ngươi, sẽ không uổng phí cửu thần mạch"

Thanh diên tịnh nghe vậy, nhất thời hừ lạnh nói: "Cái này không cần ngươi quan tâm, hài tử của ta một thân một mình, không dựa vào tài nguyên của Phù Đồ cổ tộc nhưng vẫn có thề đạt tới bước này, sau này thành tựu của nó chắc chắn sẽ vượt qua bất kỳ người nào của Phù Đổ cổ tộc từ cổ chí kim"

Phù Đồ Huyền lại muốn châm chọc 2 tiếng, nhưng nghĩ lại tới thành tựu hiện giờ của Mục Trần, dường như đúng là vượt xa thanh niên đồng lứa trong phù đồ cổ tộc, tuổi tác như vậy, hơn nữa tay trắng gây dựng sự nghiệp, đúng là coi như thiên kiêu chân chính.

Vì vậy, hắn chỉ có thể hừ một tiếng, không để ý tới nữa, tay áo bào vung lên, hóa thành một đạo lưu quang bay về phía sâu trong phù đồ giới, nháy mắt đã biến mất không thấy.

Cùng với việc Phù Đồ Huyền rời đi, trong thiên địa, không khí căng thẳng cũng dần dần bình ổn xuống.

"Bái kiến Đại trưởng lão"

Không khí bình ổn xuống, chỉ thấy đông đảo tộc nhân thanh mạch dẫn đầu, cung kính hô to, ngay sau đó, những tộc nhân các phân mạch khác cũng rối rít cung nghênh, cuối cùng ngay cả những tộc nhân Huyền mạch, Mặc mạch cũng thầm than một tiếng, tiếp theo sau.

Thanh diên tịnh nghe vậy, vẫy vẫy tay.

"Đại trường lão, không biết có thể thả mạch thủ cùng chư vị trưởng lão của 2 mạch chúng ta ra không?". Sau khi do dự một lúc, tộc nhân 2 mạch thận trọng nói.

Thanh diên tịnh cúi đầu nhìn bảo thạch sơn nhạc sừng sững giữa đại địa, không khỏi có chút đau đầu, làm Đại trưởng lão quả nhiên không phải là quyết định hay ho gì.

Có điều đúng là trưởng lão của 2 mạch này cũng không thể cứ bị trấn áp mãi như vậy, tránh để người ta nói ra nói vào, vì thế nàng vung tay lên, chỉ thấy từng tòa bảo thạch sơn nhạc chấn động, chậm rãi bay lên, cuối cùng hóa thành từng đạo lưu quang, bắn về phía chân trời.

Cùng với việc từng tòa bảo thạch bay lên, nhất thời từng đạo quang ảnh vọt ra.

"Ranh con Mục Trần, hôm nay bản tọa nhất định không tha cho ngươi!", sau khi thoát khốn ra, Mạch thủ Huyền mạch - huyền quang phi ra giữa không rung, ánh mắt bắn thẳng về phía Mục Trần, thẹn quá hóa giận quát lên.

Chỉ có điều, sau khi tiếng thét phẫn nộ vang lên, huyền quang chợt nhận ra thiên địa lặng ngắt như tờ trong khoảnh khắc, sau đó hắn thấy những trưởng lão Huyền mạch khác đang liền mạng chớp mắt với hắn.

Huyền quang ngẩn ra, sau đó hắn liền nghe thấy một thanh âm lạnh như băng từ bầu trời truyền tới: "A? Ngươi định làm thế nào với con ta?"

Huyền quang chợt ngẩng đầu, thân ảnh thanh diên tịnh lọt vào trong mắt hắn, nhất thời trong lòng run lên, sợ hãi nói: "Thanh diên tịnh? Ngươi làm sao lạl thoát ra được?"

Mạch thủ Mặc mạch - Mặc Đồng sắc mặt cũng kinh nghi bất định, trong mắt tràn đầy kiêng kỵ, đồng thời ánh mắt không ngừng tìm kiếm thân ảnh của Đại Trưởng lão, muốn hiểu rõ tại sao thanh diên tịnh lại ở chỗ này.

Thanh diên tịnh lạnh lẽo nhìn bọn họ một cái, nói: "Kể từ hôm nay, ta chính là đại trưởng lão phù đồ cổ tộc, Phù Đồ Huyền đã lựa chọn tĩnh tu một khoảng thời gian."

Huyền Quang, Mặc Đồng nhất thời trợn mắt há mồm, trong mắt đầy vẻ không thể tin nổi, một lúc lâu sau mới lắp ba lắp bắp nói: "Làm sao có thể như vậy? Ngươi nói hươu nói vượn cái gì thế?!"

Bọn họ mới bị trấn áp không quá một nén nhang, thế nào mà vừa mới đi ra thì bầu trời đã đổi rồi?

Bọn họ nhìn về phía một vài trưởng lão Huyền mạch, Mặc mạch, phát hiện ra đám người này đều là mặt cười khổ, nhưng lại không ai phản bác

Vì vậy, huyền quang, mặc đồng phục hồi lại tinh thần, nhất thời nhảy dựng lên, da đầu hơi tê dại, bọn họ nằm mơ cũng không ngờ tới, cục diện sẽ biến thành thế này, hiện giờ thanh diên tịnh trở thành đại trưởng lão, nắm quyền lực lớn nhất phù đồ cổ tộc, vậy từ nay về sau, bọn họ cũng không thể tạo nên sóng gió gì nữa, trừ khi bọn họ có thể bước qua một bước kia, cũng tiến vào thánh phẩm, như vậy có thể vẫn có thể cạnh tranh vị trí tộc trưởng, chống lại thanh diên tịnh.

Nhưng mặc dù 2 người bọn họ đều là linh phẩm hậu kỳ, cách thánh phẩm chỉ một bước, nhưng 2 người bọn họ đều hiểu rõ, một bước này có lẽ cả đời đều bước không qua.

Mà nghĩ lại về sự chèn ép của họ đối với thanh mạch trong quá khứ, về thái độ của bọn họ đối với thanh diên tịnh cùng Mục Trần, thời điểm này, cho dù bằng định lực của 2 vị mạch thủ huyền quang, mặc đồng này, cũng đều cảm thấy miệng đắng chát, đầu choáng váng.

Bọn họ biết, sau này, Huyền mạch, Mặc mạch bọn họ sợ rằng sẽ không có kết quả gì tốt rồi.

Trong lòng hỗn loạn, có điều 2 người dù gì cũng là mạch thủ, hít sâu một hơi, áp chế tâm tình, hướng về thanh diên tịnh cười gượng, nói: "Như vậy, bọn ta xin bái kiến đại trưởng lão"

Thanh diên tịnh vẻ mặt lạnh lùng, chỉ tùy ý gật đầu một cái, đối với 2 tên Huyền Quang, Mặc Đồng này, nàng tất nhiên cũng rất chán ghét, nhưng nàng cũng hiểu, 2 người này dù sao cũng là mạch thủ 2 mạch, nếu tùy tiện xử lý thì sẽ khiến nhân tâm phù đồ cổ tộc không yên, có điều chuyện này cũng không cần vội,chỉ cần nàng nắm giữ vị trí đại trưởng lão, tự nhiên sẽ có cơ hội áp chế bọn họ, khiến ưu thế trước kia của Huyền mạch, Mặc mạch dẩn dần yếu bớt.

"Lui xuống trước đi".

Nghe thấy thanh âm của thanh diên tịnh, 2 người huyền quang, mặc đồng gật đầu lia lịa, sau đó dẫn trưởng lão 2 mạch ngoan ngoãn lui về

đỉnh núi của các mạch.

Ánh mắt của thanh diên tịnh lúc này cũng là nhìn về các phe siêu cấp thế lực tới quan lễ, lãnh ý trên khuôn mặt dần dần tiêu tán, khôi phục lại vẻ dịu dàng.

"Chuyện hôm nay đã khiến chư vị chê cười rồi, chư mạch hội võ kết thúc tại đây, kế tiếp chư vị có thể nghi ngơi trong tộc mấy ngày, để phù đồ cổ tộc ta làm tròn bổn phận chủ nhà"

Thanh âm của thanh diên tịnh ôn nhu hiền hòa, nhưng lúc trước các phe siêu cấp thế lực đều đã chứng kiến thủ đoạn khủng bố của nàng, cho nên cũng không dám chậm trễ, rối rít bày tỏ cảm ta.

Ánh mắt của nàng lại nhìn về phía đỉnh núi chỗ Dược Trần, lâm điêu, thần sắc trở nên hòa hoãn hơn, mỉm cười nói: "Đa tạ 2 vị chiếu cố đến Trần Nhi, sau này nếu có dịp, Thanh Diên Tịnh nhất định sẽ tới Vô Tận Hỏa Vực, Võ Cảnh đề thăm hỏi Viêm Đế cùng Võ Tổ."

Đối với một vị thánh phẩm đại tông sư, Dược Trần cùng Lâm Điêu vẫn giữ đầy đủ tôn trọng, lúc này mới cười gật đầu.

Các phe siêu cấp thế lực nhìn cảnh này, đều âm thầm cảm thán, vốn chỉ muốn tới quan lễ Chư Mạch Hội Võ mà thôi, ai mà ngờ lại được chứng kiến một hồi kịch đặc sắc như vậy.

Mả bắt đầu từ hôm nay, bầu trời của Phù Đồ cổ Tộc này thật sự phải đổi rồi.

Về phần Mục Trần kia, sợ rằng sau hôm nay cũng sẽ danh chấn đại thiên thế giới, hơn nữa có mẫu thân là Đại Trưởng Lão phù đồ cổ tộc, trên đại thiên thế giới này, sợ rằng người dám trêu chọc đến hắn cũng sẽ không nhiều...

Dịch: zero.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1437: Lễ Gặp Mặt

Đại chiến hạ màn, bình yên trở lại.

Cùng với việc chư mạch hội võ kết thúc, chấn động trong phù đồ cổ tộc cũng dần dẩn bình thường trở lại, tuy nói vị trí đại trưởng lão đã đổi chủ, nhưng thật ra danh vọng cùng thực lực của Thanh Diên Tịnh vốn cũng đủ xứng với vị trí này, cho nên trừ bên phía huyền mạch, mặc mạch mặt ngoài có xôn xao hơi lớn, thì toàn bộ phù đồ cổ tộc đều dần dần đón nhận sự thật này.

Những phe siêu cấp thế lực tới quan lễ sau khi dừng lại ở phù đồ giới mấy ngày thì cũng lục tục rời đi, có thể tường tượng, sau khi bọn họ rời đi, những chuyện đã xảy ra trong phù đồ cổ tộc tất nhiên là sẽ truyền khắp đại thiên thế giới, mà khi đó, có lẽ tên của Mục Trần cũng sẽ theo đó mà vang xa.

Tuy nói rằng màn kịch lớn trong phù đồ cổ tộc là do Thanh Diên Tịnh kết thúc, nhưng trong quá trình này, biểu hiện của Mục Trần hiển nhên là khiến người ta cảm thấy vô cùng kinh diễm.

Chỉ bằng thực lực linh phẩm sơ kỳ, một thân một mình đánh xuyên tất cả các trưởng lão huyền mạch, cuối cùng thậm chí còn mượn sức mạnh của hộ tộc đại trận, trấn áp toàn bộ 7-8/10 số lượng trưởng lão phù đồ cổ tộc, ép vị thánh phẩm cường giả là phù đồ huyền không thể không ra tay...

Chiến tích như vậy, ngoài rung động ra thì không còn gì để nói.

Phù đồ giới, trên đỉnh một ngọn núi bên trong tộc, trang viên bát ngát mà u tĩnh tọa lạc, bên trong có thạch đình tô điểm, có từng tòa giả sơn, dòng suối, chim hót hương hoa, lộ vẻ khác thường của nơi đây.

Nơi này hầu như được coi là một trong những địa điểm chiêu đãi tốt nhất của phù đồ cổ tộc, mà hôm nay, đã trở thành chỗ ở tạm thời của Mục Trần.

Ngày đó, sau khi chư mạch hội võ kết thúc, liền có trưởng lão nội tộc tới tận cửa, nhiệt tình muốn mời Mục Trần rời khỏi nơi ở bình thường cũ để chuyển tới nơi này, gương mặt niềm nở nụ cười lấy lòng lúc đó, khiến ngay cả Mục Trần cũng không nỡ giơ tay xua đuổi...

hiển nhiên, sự biến hóa này, chính là vì thân phận đại trưởng lão của Thanh Diên Tịnh.

Đổi lại nếu là quá khứ, dù cho Mục Trần không có thân phận tội tử đi nữa thì bằng thực lực linh phẩm thiên chí tôn của hắn, cũng không thể nào khiến phù đồ cổ tộc quá mức coi trọng, nhưng giờ lại khác...

Thanh Diên Tịnh thoát khốn, hơn nữa trở mình một cái liền trở thành người nắm quyền lực cao nhất trong phù đồ cổ tộc, cho nên, những trưởng lão nội tộc này nào còn dám chậm trễ với Mục Trần chút nào, đãi ngộ như thế căn bản chẳng khác gì đối với một vị thánh phẩm thiên chí tôn cả.

Mà đối với sự đãi ngộ này, Mục Trần lại vẫn duy trì tư thái tương đối bình tĩnh, nếu các ngươi đã cho thì ta cũng nhận chẳng cần khách khí, nếu không cho thì cũng chả vấn đề gì.

Dù hiện giờ mẫu thân hắn đã là đại trưởng lão, nhưng đối với phù đồ cổ tộc hắn vẫn luôn có một chút xa cách, cho nên cũng không có cái suy nghĩ muốn mượn uy phong phù đồ cổ tộc.

Dù sao những năm qua, hắn đều như vậy mà sống, không có phù đồ cổ tộc, hắn vẫn có thể lăn lộn chẳng vấn đề gì...

"Mục Trần tiểu hữu, chư mạch hội võ này đã hạ màn, vậy chúng ta cũng phải quay về, đặc biệt đến cáo từ một tiếng". Trong trang viên, Dược Trần, Lâm Điêu mang theo hai người Lâm Tĩnh, Tiêu tiêu, cười nói.

Chuyến này bọn họ tới phù đồ cổ tộc, vốn chỉ là vì giúp Mục Trần có chỗ dựa, giờ Mục Trần đã bình yên vô sự, vậy tự nhiên cũng đến thời điểm bọn họ tới cáo từ.

Mục Trần thần sắc trịnh trọng, ôm quyền thành tiếng nói: "Lần này đa tạ hai vị tiền bối, mặt khác cũng xin chuyển lời tới hai vị Viêm Đế, Võ Tổ tiền bối: lần này là Mục Trần ta thiếu Vô Tận Hỏa Vực cùng Võ Cảnh một cái nhân tình"

Dược trần, lâm điêu đều gật đầu cười, bọn họ biết tiêu viêm, lâm động coi trọng Mục Trần như vậy vì đó là một loại đầu tư nhân tình, bọn họ coi trọng thiên phú của Mục Trần, cảm thấy có một ngày nào đó hắn cũng có thể vững vàng đứng trên đỉnh đại thiên thế giới này.

Mà trải qua chuyện ở phù đồ cổ tộc, dược trần, lâm điêu cũng có chút cảm thấy như vậy, bằng năng lực của Mục Trần, thêm một khoảng thời gian nữa, có lẽ hắn thật sự có thể đạt tới trình độ đó.

Trên đại thiên thế giới, không phải người nào cũng có tư cách thiếu nhân tình của Viêm Đế, Võ Tổ, mà Mục Trần hiển nhiên là cỏ tư cách này.

"Vốn thật ra là bọn họ định tự mình tới, có điều một năm gần đây, ngoại vực tà tộc có chút rục rịch, Vô Tận Hỏa Vực cùng Võ Cảnh đều trấn giữ tại biên cảnh đại thiên thế giới, lúc nào cũng cần quan sát gắt gao, không dám tùy tiện phân thần". Dược Trần, lâm Điêu nói.

Mục Trần nghe vậy, thần sắc cũng hơi ngưng, dù sao, ngoại vực tà tộc cũng chính là đại địch của toàn bộ đại thiên thế giới, lúc trước hắn ở hạ vị diện cũng đã biết qua về sự độc ác của ngoại vực tà tộc.

"Viêm Đế cùng Võ Tổ đúng là cao thượng, thật đáng khâm phục"

Bên cạnh Mục Trần, thanh diên tĩnh cũng tới đề tiễn hành, nhẹ giọng nói: "cũng thỉnh hai vị nhắn lại cho viêm đế, võ tổ, phù đồ cổ tộc ta nguyện kết mối quan hệ tốt, sau này nếu có cơ hội có lẽ có thể hợp tác nhiều hơn, nếu ngoại vực tà tộc có dị động, thỉnh hãy thông báo cho phù đồ cổ tộc trước tiên"

Nghe lời này, thần sắc của Lâm Điêu cùng Dược Trần đều trịnh trọng hơn một chút, khác với Mục Trần, lời của Thanh Diên Tịnh có thể đại diện cho phù đồ cổ tộc, mà phù đồ cổ tộc chính là 1 trong ngũ đại cổ tộc, thế lực cũng không kém bao nhiêu so với Vô Tận Hỏa Vực, Võ Cảnh, loại thiện ý cấp bậc như thế này, cho dù là Viêm Đế, Võ Tổ có lẽ cũng sẽ vui vẻ tiếp nhận.

"Tất sẽ truyền lại lời của Đại Trưởng lão". Lâm Điêu, Dược Trần đều nói.

"uy, Mục Trần, sau nếu có cơ hội nhất định phải tới võ cảnh chơi a, nhưng mà lần sau khi gặp mặt, ta nhất định cũng sẽ đột phá tới thiên chí tôn!". Lâm Tĩnh cỏ chút không nỡ, nhưng vẫn nắm chặt quả đấm nhỏ, hướng về phía Mục Trần ra vẻ bướng bỉnh nói.

Mục Trần cười cười, nói Ngươi nhất định có thể"

Thiên phú của lâm tĩnh thật ra cũng không yếu hơn hắn bao nhiêu, chỉ có điều tính tình hồn nhiên không theo quy tắc, không thể trải qua sinh tử ma luyện như hắn được, nếu không, chắc chắn sẽ hơn xa những thiên tài phù đồ cổ tộc như huyền la,mặc tâm.

"Vốn thấy ngươi đột phá tới thiên chí tôn, còn muốn cùng ngươi đấu một trận, nhưng mà xem xong chư mạch hội võ, ta cũng không muốn rước lấy nhục, hiện giờ ta cũng hiểu tại sao cha ta lại coi trọng ngươi như vậy, bởi vì ngươi cùng ông ấy cùng là một loại người, đều là quái vật". Con ngươi như nước của Tiêu Tiêu cũng nhìn chằm chằm Mục Trần, sau đó nghiêm túc nói.

Mục Trần trán nổi hắc tuyến, nói cha ngươi là quái vật, như vậy mà cũng được sao?

Dược trần, lâm điêu cười một tiếng, sau đó cũng không dông dài, cáo từ một lần nữa với Mục Trần cùng Thanh Diên Tịnh, sau đó vung tay áo lên, linh quang cuốn theo tiêu tiêu, lâm tĩnh, phóng lên cao.

"Mục Trần tiểu hữu, sau này còn gặp lại"

Khi tiếng cười vang vọng chân trời, linh quang cũng đã biến mất giữa thiên địa.

Mục Trần đứng tại chỗ, nhìn linh quang tản đi.

"Trần Nhi, Viêm Đế cùng Võ Tổ đều là hùng tài đương thời, mặc dù xuất thân từ hạ vị diện, nhưng lại kinh tài tuyệt diễm, đứng trên toàn bộ hùng tài của đại thiên thế giới, cho nên ánh mắt bọn họ cực kỳ cao, trên đại thiên thế giới này, người có thể khiến bọn họ coi trọng có thể đếm trên đầu ngón tay, con có thể giao hảo với họ, lại thật khiến mẹ tự hào", bên cạnh, Thanh Diên Tịnh vươn tay, nhẹ nhàng xoa tóc Mục Trần, cười tủm tìm nói.

"hai vị tiền bối ấy đúng là hào kiệt đương thời". Mục Trần cũng rất đồng tình với ý này, tiếp xúc nhiều lần với Viêm Đế, Võ Tổ, hắn có thể cảm giác được mị lực của hai người.

"Nhưng mà Trần nhi cũng không kém, thêm một thời gian nữa, cũng có thể nổi danh cùng bọn họ". Thanh Diên Tịnh nói.

"Cám ơn mẫu thân chúc lành"

Mục Trần cười cười, sau đó không chờ nổi, nối: "Mẫu thân, khi nào chúng ta trở về bắc linh cảnh? Cha đợi ngày này, cũng đã hơn hai0 năm..."

Mặc dù hiện giờ ở phù đồ cổ tộc, hầu như không ai dám trêu chọc hắn, người người đối với hắn cung kính có thừa, nhưng Mục Trần cũng

không muốn ở chỗ này đợi thêm.

Bây giờ việc hắn muốn làm nhất, chính lả mang theo Thanh Diên Tịnh trở lại bắc linh cảnh nho nhỏ kia.

Cho dù so sánh với thiên la đại lục hay phù đồ cổ tộc, nơi đó đều vô cùng nhỏ bé, nhưng trong lòng của Mục Trần, nó có một vị trí khó có thể rung chuyển.

ở nơi đó hắn lớn lên, cũng ở nơi đỏ, hắn hạ quyết tâm đi tới đại thiên thế giới...

Đồng thời hắn cũng sẽ không quên, trước thời điểm rời đi, hắn đã hứa cam kết với phụ thân mình...

Người nam nhân kia mặc dù chỉ là Mục vực chi chủ nho nhỏ, nhưng lại bảo vệ hắn lớn lên, trong lòng của hắn, bóng người kia luôn là cao lớn không gì sánh nổi.

Thanh Diên Tịnh cũng có chút thất thần, dường như nhớ lại người kia, con ngươi của nàng không khỏi trở nên ôn nhu, khẽ cười nói: "Cái lão kia, nuôi con ta thành được như thế này, coi như cũng không khiến ta thất vọng"

Trong giọng nói của nàng cũng lộ ra sự tưởng nhớ da diết.

"Chờ mẫu thân ổn định xong chuyện của phù đồ cổ tộc thì có thể cùng con rời đi"

Thanh Diên Tịnh mỉm cười, con ngươi nàng quan sát Mục Trần, chợt cười một tiếng, nói: "Có điều trước lúc đó, mẫu thân cũng muốn tặng con một lễ ra mắt nho nhỏ"

Thanh âm vừa dứt, không đợi Mục Trần nói chuyện, nàng liền nắm lấy cánh tay Mục Trần, linh quang khởi động, bao trùm hai người vào trong.

khi linh quang tản đi, Mục Trần thấy cảnh tượng trước mắt đã biến hóa, đây là một mảnh thiên địa cổ xưa, mà ở trong thiên địa mênh mông, một tòa thạch tháp cổ xưa lẳng lặng sừng sững.

Đối với mảnh thiên địa cổ xưa cùng thạch tháp này, Mục Trần cũng không xa lạ gì, năm đó khi hắn ngưng luyện ra thánh phù đồ tháp, thì chính là đã đi tới nơi này, suýt nữa còn bị phù đồ huyền bắt lại.

"Mẫu thân?"

Có điều hắn không hiểu tại sao Thanh Diên Tịnh phải mang hắn tới nơi này.

"Trong phù đồ cổ tộc, chỉ có bước vào thiên chí tôn mới có tư cách tiến vào tổ tháp, hấp thu tổ khí, khiến cho phù đồ tháp của bản thân đạt được cường hóa lần thứ hai". Thanh Diên Tịnh mỉm cười nói.

Mục Trần ngẩn ra, chợt hơi lắc đầu, nói: "thế này có chút không thích hợp?"

Dù Thanh Diên Tịnh nói thì đơn giản, nhưng làm sao Mục Trần lại không biết thứ này trân quý, chỉ sợ, dù là phù đồ cổ tộc, người cỏ thể có được cơ hội thế này đã ít lại càng ít, mà theo ý nghĩa nào đó thì hắn đúng ra chưa tính là người của phù đồ cổ tộc.

Thanh Diên Tịnh nghe vậy thì từ chối cho ý kiến, nói: "Hiện giờ mẹ đã là đại trưởng lão, ta nói có thể thì là có thể, hơn nữa, đây là phù đồ cổ tộc nợ con, những năm qua bọn họ làm khó con không ít, cho nên đây chính là bồi lễ"

Thấy tư thái bá đạo hiếm thấy của Thanh Diên Tịnh, Mục Trần cười khổ một tiếng, hơi do dự, cuối cùng gật đầu một cái.

"Được rồi, vậy thì cám ơn mẹ"

Có thể để phù đồ tháp đạt được cường hóa lần thứ hai, dĩ nhiên hắn biết cơ hội như vậy rất khó đạt được, trước mắt cơ hội đã đến tay, nếu mà

buông tha thì thật đúng là quá đáng tiếc.

***

Dịch: zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1438: Tấn Cấp Thánh Phù Đồ Tháp

Bên trong tổ tháp cổ xưa

Bên trong tháp, ở này này dường như có vô số không gian, mà lúc này, Mục Trần chính là đang ngồi xếp bằng trong một mảnh hư không, ngẩng đầu lên, linh quang lóe lên trong mắt, có thể thấy được ánh sáng cổ xưa lóe lên ngoài hư vô kia, toàn bộ không gian đều tràn ngập sự mênh mông cổ xưa.

"Tòa tổ tháp này chính là nội tình mạnh nhất của phù đồ cổ tộc, truyền thừa mấy chục vạn năm, mỗi một đời đại trưởng lão trước khi tọa hóa cũng sẽ tiến vào nơi đây, tản linh lực của bản thân ra, dung nhập vào tổ tháp, dần dần về sau, cũng khiến cho tòa tồ tháp này có sức mạnh vô cùng."

Bên cạnh Mục Trần, vẻ mặt Thanh Diên Tịnh có chút nghiêm nghị, ngưng trọng nói: "Nếu tổ tháp triển khai toàn bộ uy lực, cho dù là thánh phẩm thiên chí tôn cũng sẽ bị trấn giết"

"Năm đó khi ngoại vực tà tộc xâm lấn đại thiên thế giới, cũng đã tiến công phù đồ cổ tộc ta, mà dựa vào sức mạnh của tổ tháp, có chừng 3 vị thiên ma đế bị chém giết"

Mục Trần nghe vậy, thần sắc cũng hơi run, thiên ma đế cũng tương đương với thánh phẩm thiên chí tôn, không ngờ vẫn bị tổ tháp trấn giết, như vậy có thể thấy uy năng của nó kinh khủng thế nào.

"Đúng ra mà nói, tòa tổ tháp này cũng coi như một đạo tuyệt thế thánh vật, chỉ có điều, trong hàng tuyệt thế thánh vật cũng xếp ở nhóm

đầu"

Mục Trần khẽ gật đầu, lúc trước hắn có nhìn qua "Bát Tổ Lưu Ly Bát" do Võ Tổ luyện chế, đó cũng là thánh phẩm tuyệt thế thánh vật, cho dù chịu một kích phẫn nộ của phù đồ huyền thì cũng chỉ bị đánh bay, không có bất kỳ dấu hiệu nào bị phá hỏng, như vậy có thể thấy được tuyệt thế thánh vật mạnh mẽ.

Mà hiển nhiên, tòa tổ tháp này của phù đồ cổ tộc còn phải mạnh hơn, theo Mục Trần đoán chừng, có lẽ cái tổ tháp này hắn coi như là một trong những thánh phẩm tuyệt thế thánh vật mạnh nhất đại thiên thế giới.

"Đợi ta dẫn động tổ khí phủ xuống, con hãy dốc sức hấp thu, hiện giờ Thánh Phù Đồ Tháp của con trong hàng chuẩn tuyệt thế thánh vậy có thể coi là hàng đầu, nhưng ngay cả linh phẩm tuyệt thế thánh vật cũng chưa phải, hy vọng mượn lần cường hóa này, có thể làm cho phẩm chất của nó mạnh hơn một ít". Thanh Diên Tịnh mỉm cười nói.

Nghe thấy lời này, Mục Trần cũng có chút động tâm, hắn hiểu rõ tác dụng của Thánh Phù Đồ Tháp, không chỉ có lực phong ấn, hơn nữa còn có thể chuyển hóa linh lực bình thường thành thủy tinh linh lực tinh thuần mạnh mẽ hơn, đây cũng là chỗ dựa lớn nhất để hắn có thể lấy thực lực linh phẩm thiên chí tôn khiếu chiến tiên phẩm.

Nếu không, chỉ xét trên độ hùng hậu của linh lực thôi là hắn cũng sẽ bị linh phẩm thiên chí tôn chèn ép gắt gao, mà hiện giờ nếu có thể để Thánh Phù Đồ Tháp cường hóa một lần nữa, ích lợi đối với hắn khỏi phải nói cũng biết.

"Được"

Vì vậy, hắn trịnh trọng cùng mong đợi, gật đầu một cái.

Thanh Diên Tịnh thấy vậy cũng không nói thêm nữa, ngọc thủ kết ấn, nhất thời cả mảnh không gian hư vô này chấn động lên, tựa như có âm thanh ong ong cổ xưa, xuyên thấu vô số không gian phủ xuống.

Mục Trần ngẩng đầu, sau đó liền thấy một luồng khí tức cổ xưa xuyên thấu hư vô, từ trên trời giáng xuống.

Cái loại khí tức cổ xưa đó vừa xuất hiện, Mục Trần liền cảm thấy Thánh Phù Đồ Tháp trong cơ thể điên cuồng chấn động, dáng vẻ tựa như một người đói gần chết nhìn thấy cao lương mĩ vị vậy...

Thậm chí còn không đợi Mục Trần thúc giục, trên đỉnh đầu hắn linh quang khởi động, Thánh Phù Đồ Tháp trong suốt hiện ra, ngắn ngủi vài hơi thở liền hóa thành vạn trượng cực lớn.

Thánh Phù Đồ Tháp chập chờn ức vạn đạo thánh quang, đem dòng lũ khí tức cổ xưa kia kéo xuống, nuốt vào trong tháp.

Mà cùng với việc một luồng khí tức cổ xưa tiến vào, chỉ thấy bên trên Phù Đồ Tháp, ánh sáng lập lòe không ngừng, thánh quang khởi động, trờ nên thâm thúy cùng tinh thuần...

Cùng lúc đó, tòa Thánh Phù Đồ Tháp vốn to lớn tựa như đang bị tẩy rửa tạp chất dưới quá trình thổ nạp này, thân thể vạn trượng bắt đầu dần dần thu nhỏ lại.

Thời điểm thu nhỏ lại, thánh quang mà Thánh Phù Đồ Tháp tản ra càng trở nên thuần túy, bên ngoài thân tháp cũng có vầng sáng cổ xưa lưu động.

Mục Trần nhận ra được biến hóa của Thánh Phù Đồ Tháp, hai mắt cũng dần nhắm lại, trực tiếp tiến vào trạng thái tu luyện sâu, bởi vì hắn cảm giác được, khi Thánh Phù Đồ Tháp nuốt khí tức cổ xưa vào thì cũng có một phần linh lực hùng hồn tiến vào trong cơ thể hắn...

Bên cạnh, Thanh Diên Tịnh thấy vậy cũng khẽ mỉm cười, sau đó chậm rãi biến mất trong hư vô...

Mục Trần tu luyện kéo dài chừng 1 tháng thời gian.

Một tháng sau, Thanh Diên Tịnh lại lần nữa xuất hiện trong hư vô không gian này, nhìn cảnh tượng trước mắt, trên khuôn mặt cũng kìm được mà thoáng hiện vẻ vui mừng.

lúc này, Mục Trần vẫn xếp bằng trong hư vô, chỉ có điều tòa tháp cao vạn trượng, nay chỉ to chừng một bàn tay, trôi lơ lửng trên đỉnh đầu Mục Trần, không ngừng cuồn cuộn hấp thu dòng lũ khí tức cổ xưa.

Thánh Phù Đồ Tháp không chỉ biến hóa hình thể, hơn nữa, sắc thái vốn trong suốt nay cũng nhiều thêm một tia trầm nặng, cũng tản ra một chút vận vị cổ xưa.

Thánh Phù Đồ Tháp lúc này không hề giống như từ linh lực biến thành, mà là ngưng luyện đến cực hạn, giống như một tòa thủy tinh tháp chân chính, bên trên đó vầng sáng lưu chuyển, huyền ảo dị thường.

Hơn nữa, bên trên Phù Đồ Tháp còn mơ hồ tản ra linh lực dao động cực kỳ mạnh mẽ, tựa như là đỉnh tiêm tuyệt thế thánh vật chân chính.

Theo Thanh Diên Tịnh đoán chừng, bây giờ tòa Thánh Phù Đồ Tháp này của Mục Trần hẳn đã đạt tới linh phẩm tuyệt thế thánh vật.

Nhưng mà, cái này vẫn chưa phải cực hạn...

Bởi vì Thanh Diên Tịnh có thể cảm giác được, lúc này Thánh Phù Đồ Tháp đang không ngừng chấn động, tản ra khí tức tham lam, không ngừng cắn nuốt những luồng khí cổ xưa kia, đây là dấu hiệu nó còn muốn trở nên mạnh mẽ hơn.

Chỉ có điều, dòng lũ khí tức cổ xưa kia cũng không quá hùng hồn, cho nên khiến bước tiến hóa của nó trở nên chậm chạp.

"Nếu trần nhi đã có năng lực bực này, vậy mẹ dĩ nhiên sẽ giúp ngươi một tay"

Thanh Diên Tịnh lại cười nói, nếu là trưởng lão bình thường, nàng dĩ nhiên sẽ không để ý tới, bởi vì tổ khí trong tổ tháp này vô cùng trân quý,

nếu không phải là người có công lớn thì tuyệt nhiên sẽ không vào được.

Nhưng Thanh Diên Tịnh cũng không phải là người quá để ý quy củ gì cả, hơn nữa theo nàng thấy, tổ khí dù trân quý, nhưng vứt ở đây không ai dùng tới cũng thật đáng tiếc, vậy còn không bằng đem ra tận dụng.

vì vậy, nàng điểm ngón tay ngọc một chút, chỉ thấy trong hư vô rung lên, dòng lũ khí cổ xưa trờ nên hùng hồn hơn rất nhiều, cuồn cuộn không ngừng rơi xuống, tràn vào trong thủy tinh tháp lớn chừng bàn tay kia.

ong ong!

Mà cùng với việc có một lượng lớn tổ khí rót vào, Thánh Phù Đồ Tháp nhất thời chấn động kịch liệt, thân tháp be bé bạo phát ra ánh sáng thần thánh vô tận, trầm trọng nặng nề như đại địa, tựa như có thể trấn áp vạn vật.

Thanh Diên Tịnh cũng có thể nhìn thấy, bên ngoài thân tháp, bắt đầu có minh văn cổ xưa xuất hiện, cổ xưa mà huyền ảo.

ầm!

khi những minh văn cổ xưa này hiện đầy thân tháp, thủy tinh tháp nhất thời rung lên, trong phút chốc, ánh sáng phát ra khiến đôi mắt Thanh Diên Tịnh hơp híp lại một cái.

ánh sáng kéo dài hồi lâu, rốt cục dần dần tản đi.

Thánh Phù Đồ Tháp lẳng lặng trôi lơ lửng trên đỉnh đầu Mục Trần, ánh sáng thu vào, trở nên cổ xưa trầm nặng, trên đó có văn lộ cổ xưa, một loại cảm giác không thể nói bằng lời tràn ngập ra, khiến cả không gian chấn động.

Hai mắt nhắm chặt suốt một tháng của Mục Trần lúc này chậm rãi mở ra, hắn xòe bàn tay, Phù Đồ Tháp trên đỉnh đầu bay xuống, rơi vào lòng bàn tay hắn.

Tay cầm thủy tinh tháp, ánh mắt gắt gao quan sát, hắn có thể cảm giác được, lúc này, tòa thủy tinh Phù Đồ Tháp này đang ẩn chứa uy năng kinh người.

Theo hắn đoán chừng, sợ rằng hiện giờ tòa Thánh Phù Đồ Tháp này cũng đã không kém bao nhiêu so với thiên đế kiếm mà hắn có được từ chỗ thiên đế.

Ban đầu, sức mạnh mà thiên đế lưu lại trong thiên đế kiếm chính là một trong những lá bài tẩy của hắn, nhưng Thánh Phù Đồ Tháp của hắn hiện giờ cho dù có kém thiên đế kiếm lúc toàn thịnh, nhưng sợ rằng cũng có thể tiếp cận.

Hơn nữa, quan trọng nhất là, trong một tháng này, Thánh Phù Đồ Tháp trả lại cho hắn linh lực khổng lồ, đợi đến khi những linh lực này dung nhập cơ thể của hắn xong, hắn mới rõ ràng phát hiện ra, thực lực của bản thân lại một lần nữa thêm tăng tiến, bước vào linh phẩm trung kỳ.

"Quả nhiên không hổ là Thánh Phù Đồ Tháp, mượn tổ khí lại có thể cường hóa đến mức này". Bên cạnh, Thanh Diên Tịnh cũng thở dài nói.

Thánh Phù Đồ Tháp lúc này đã đạt tới tiên phẩm tuyệt thế thánh vật.

Mà một kiện tiên phẩm tuyệt thế thánh vật, cho dù là tiên phẩm thiên chí tôn cũng rất khó sở hữu, thậm chí một vài sơ tấn thánh phẩm thiên chí tôn trong tay cũng chỉ có tiên phẩm tuyệt thế thánh vật, như vậy có thể thấy tiên phẩm tuyệt thế thánh vật giá trị ra sao.

Mà tuyệt thế thánh vật cấp bậc này, nếu như một đại viên mãn địa chí tôn có thể sờ hữu, cho dù đối mặt linh phẩm thiên chí tôn cũng có thể giữ mạng.

"Cũng nhờ có mẫu thân"

Mục Trần tươi cười nói, hắn hiểu rõ, nếu không phải mẫu thân hắn nắm trong tay tổ tháp, cấp cho hắn một lượng lớn tổ khí quý báu thì nếu hắn muốn tu luyện tổ tháp đến mức này chắc chắn sẽ cần thời gian dài.

Thanh Diên Tịnh khẽ mỉm cười nói: "Tổ khí này ở lại đây cũng vô dụng, nếu con đã có khả năng thì cho con cũng không sao, có điều cái này dù sao cũng là đò của phù đồ cổ tộc, hiện giờ con đã mượn cơ duyên, sau này nếu phù đồ cổ tộc gặp nạn, con cũng nên ra mặt trợ giúp"

Thanh Diên Tịnh biết Mục Trần cũng không có hảo cảm gì với phù đồ cổ tộc, đồng thời lòng có ngăn cách, có điều cái này cũng không phải là chuyện nàng muốn thấy, cho nên, nàng cũng muốn dựa vào chuyện này để xua đi một ít oán khí trong lòng Mục Trần.

Mục Trần nghe vậy, tự nhiên cũng hiểu ra một chút ý tứ trong lời Thanh Diên Tịnh, suy nghĩ một chút cũng liền gật đầu một cái, nói: "Chỉ cần mẫu thân không có việc gì thì ân oán giữa con với phù đồ cổ tộc cũng không phải là không giải được".

"Công pháp tu luyện,cả huyết mạch của con đều từ mẫu thân mà ra, mà mẫu thân lại xuất xứ từ phù đồ cổ tộc, cho nên sau này nếu phù đồ cổ tộc thật sự gặp khó khăn, con tự nhiên sẽ giúp một tay."

Thanh Diên Tịnh vui mừng gật đầu một cái, cưng chiều vuốt vuốt tóc Mục Trần, sau đó cười nói: "Nếu lần này con tu luyện xong rồi, vậy chúng ta cũng chuẩn bị xuất phát thôi..."

Nghe thấy vậy, khuôn mặt Mục Trần nhất thời hiện lên vẻ mừng rỡ. "Vâng!"

Nhìn khuôn mặt vốn bình tĩnh nay lại hiện lên sự vui sướng của Mục Trần, Thanh Diên Tịnh cũng bị lây sang, miệng nàng bất giác mỉm cười, trong đôi mắt cũng tràn ngập tường niệm da diết.

***

Dịch: zero

Chương 1439: Bách Linh Đại Lục

Phù Đồ Cổ Tộc, trong đại điện

"Sau khi ta rời đi, Thanh Thiên trưởng lão sẽ tạm thời thay mặt cho vị trí đại trưởng lão, ta sẽ lưu lại một đạo linh ảnh, nếu có việc gì khẩn cấp thì trực tiếp bẩm báo, ta biết được sẽ lập tức quay về"

Trong đại điển, đông đảo trường lão phù đồ cỗ tộc đều tập trung ở đây, Thanh Diên Tịnh nhìn mọi người, sau đó con ngươi quét qua hai người huyền quang, mặc đồng, thản nhiên nói: "Ta hy vọng trong khoảng thời gian ta rời đi, Phù Đồ Cổ Tộc sẽ không xuất hiện chuyện gì ta không muốn thấy, nếu không nhất định ta sẽ nghiêm trị"

Bị Thanh Diên Tịnh quét qua, trong lòng huyền quang, mặc đồng cũng rùng cả mình, vội vàng gật đầu một cái, bọn họ có thể nghe được trong thanh âm củ Thanh Diên Tịnh còn chứa một tia lạnh lẽo, nếu trong khoảng thời gian nàng rời đi, bọn họ gây ra chuyện gì trong tộc thì chỉ sợ Thanh Diên Tịnh sẽ thật sự tính đủ thù cũ nợ mới với bọn họ.

Mục Trần đứng cạnh Thanh Diên Tịnh, thẩn sắc bình thản nhìn đông đảo trưởng lão Phù Đồ Cổ Tộc bên dưới, những trưởng lão thường ngày cao cao tại thượng này, đứng trước mặt Thanh Diên Tịnh đều phải ngoan ngoãn như dê con.

Mà nhìn về phía sau đám người huyền quang, mặc đồng, Mục Trần còn bắt gặp được Huyền la, Mặc Tâm - hai vị con cưng của Phù Đồ Cổ Tộc, có điều lúc này hai người họ đều núp ở phía sau, căn bản không dám tiếp xúc ánh mắt Mục Trần.

Bọn họ đều là người thức thời, biết bây giờ Mục Trần đã là người mà bọn họ không với tới nổi, trước kia bọn họ còn có thể ỷ vào thân phận, dùng ánh mắt từ cao nhìn xuống thân phận tội tử của Mục Trần, hơn nữa cho dù Mục Trần có bước vào linh phẩm thiên chí tôn, bọn họ cũng không sợ, bởi vì họ còn có bối cảnh cường đại là Phù Đồ Cổ Tộc này.

Nhưng bây giờ, tất cả đều không như trước. Cùng với việc Thanh Diên Tịnh lên ngôi vị đại trường lão, nếu mà so sánh hậu đài thì hiển nhiên Mục Trần trực tiếp nghiền ép bọn họ.

Cho nên, chỉ có hiện tại mới là thực tế nhất. Bọn họ cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, không dám khiêu khích Mục Trần chút nào nữa.

"không biết đại trưởng lão muốn rời đi bao lâu? Hiện giờ đại trưởng lão vừa mới thượng vị, sợ rằng nếu rời đi quá lâu sẽ không thích hợp". Lúc này thanh thiên trưởng lão bước ra, thận trọng hỏi.

Các trưởng lão thanh mạch khác cũng thấp thỏm nhìn Thanh Diên Tịnh, hiển nhiên bọn họ đều sợ nàng lại giống như quá khứ, đi một cái là biền biệt mấy chục năm, thậm chí vứt lại cả Phù Đồ Cổ Tộc đằng sau không ngó ngàng gì.

Nếu mà như vậy, huyền mạch, mặc mạch tất sẽ sinh loạn, khiến Phù Đồ Cổ Tộc xuất hiện biến cố.

Thanh Diên Tịnh tự nhiên là biết ý của thanh thiên, mới cười một tiếng, nói: "Yên tâm đi, ta tự có ước chừng, sẽ tùy thời chú ý bên trong tộc"

Nghe lời này, đám thanh thiên mới thở phào nhẹ nhõm, Thanh Diên Tịnh hiện giờ so với trước kia, tính tình đã trầm ổn hơn rất nhiều, không còn làm việc tùy ý thích như trước nữa, nếu không thì bọn họ thật đúng là khóc không ra nước mắt.

"Vậy chúng ta cung tiễn đại trưởng lão". Đông đảo trường lão đều cung kính khom người nói.

Thanh Diên Tịnh gật đầu, cũng không nói nhiều, tay áo vung lên, linh quang hiện ra, cuốn lấy Mục Trần, chớp mắt biến mất không thấy.

Ở một tòa truyền tống trận bên ngoài Phù Đồ Cổ Tộc, thân ảnh của Thanh Diên Tịnh cùng Mục Trần hiện ra.

"Tịnh di". Linh khê đã đợi ở đây từ sớm, nhất thời tiến lên đón, thân mật kéo lấy tay Thanh Diên Tịnh, khuôn mặt vốn trong trẻo lạnh lùng giờ đây hiện lên một nụ cười hồn thiên thuần khiết như bé gái, cực kỳ hiếm thấy.

"Chủ mẫu". Còn có long tượng cũng cung thanh hành lễ.

Thanh Diên Tịnh kéo tay Linh Khê, sẵng giọng: "Cứ như bé gái vậy"

Sau đó lại hướng về long tượng mỉm cười một tiếng: "Đều là người quen cũ, không cần đa lễ như vậy"

Nhưng long tượng vẫn cố chấp lắc đầu một cái, Thanh Diên Tịnh cũng không nói thêm gì nữa, nhìn về Mục Trần, nói: "Một tháng này con bế quan, ta đã để long tượng đi tìm hiểu một ít tin tức, khoảng thời gian này chính là "Triều Vương Tế" của Bách Linh Đại Lục, tất cả các thế lực trên Bách Linh Đại Lục cũng sẽ tới bách linh thành, ta nghĩ, cha con hắn cũng sẽ ở đó, cho nên chúng ta trực tiếp tới bách linh thành tìm hắn thôi"

Bắc Linh Cảnh chính là thuộc Bách Linh Đại Lục, lúc Mục Trần mới rời đi, Mục Phong đã thành lập Bắc Linh Minh ở Bắc Linh Cảnh, cũng coi là một cái thế lực không lớn không nhỏ trên Bách Linh Đại Lục, cho nên "Triều Vương Tế" này hắn là cũng xuất hiện.

Mục Trần nghe vậy cũng cường gật đầu một cái, không có ý kiến gì, không chờ được, nóiVậy thì đi thôi"

Bách Linh Đại Lục nằm ở phía tây bắc của đại thiên thế giới, trên đại thiên thế giới mênh mông vô tận này, đây cũng là một đại lục không quá

nổi danh, nếu so sánh với siêu cấp đại lục như thiên la đại lục mà nói thì không nghi ngờ gì chỉ là tiểu vu so với đại vu.

Mà nơi Phù Đồ Cổ Tộc ở - Phù Đồ Đại Lục lại cách Bách Linh Đại Lục cực kỳ xa xôi, vốn là bằng thực lực của Thanh Diên Tịnh, nếu ở bách linh có người cầm linh ấn của nàng rồi bóp vỡ, nàng có thể lần theo dấu vết, trực tiếp xé rách không gian hàng lâm, chỉ có điều, hiển nhiên lả trước đó nàng cũng không chuẩn bị việc này.

Nhưng mà chuyện xuất hành này đối với Thanh Diên Tịnh cũng là quá mức dễ dàng, nàng vốn là thánh phẩm đại tông sư, xây dựng truyền tống linh trận hầu như chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay, 3 người Mục Trần căn bản cũng không cần tìm tới một tòa đại lục rồi đi qua truyền tống linh trận của đại lục đó, mà là trực tiếp được Thanh Diên Tịnh bố trí ra một tòa truyền tống linh trận cự ly xa tạm thời, sau đó dựa theo lộ tuyến truyền tống, trực tiếp tới một tòa đại lục khác.

Vì vậy, theo tốc độ này, chỉ ngắn ngủi 10 ngày, bọn họ đã xuyên qua hơn trăm tòa đại lục, đồng thời cũng dần dần tới gần phía tây bắc đại thiên thế giới.

Tốc độ như vậy thật ra đã là tương đối nhanh, nếu đổi là người khác thì chỉ sợ phải mất mấy tháng mới có thể tới nơi.

Trên một vùng biển mênh mông, 4 người Mục Trần đạp nước mà đứng, Thanh Diên Tịnh vung tay, vô số linh ấn ngưng tụ, sau đó một tòa truyền tống linh trận to lớn một lần nữa hình thành.

"Một lần truyền tống này nữa là có thể tới Bách Linh Đại Lục"

Nghe thấy lời của Thanh Diên Tịnh, 3 người Mục Trần đều thở phào nhẹ nhõm, trong khoảng thời gian này lên đường không ngừng nghỉ, cuối cùng cũng kết thúc.

Bốn người đồng thời bước vào truyền tống linh trận, trong nháy mắt ánh sáng chói lòa, không gian xung quanh vặn vẹo kịch liệt, cảm giác

xuyên qua không gian không biết kéo dài bao lâu, đám Mục Trần một lần nữa mờ mắt.

Xuất hiện trước mắt là một vùng núi non trùng điệp, hiển nhiên đã ở một tòa đại lục khác.

Thanh Diên Tịnh đưa tay ấn một cái, áp chể dao động không gian xuống, nàng nhìn mảnh thiên địa này, trong con ngươi một lần nữa dâng lên vẻ hoài niệm, sau đó, trong lòng cũng có một sự mong chờ dâng lên.

Cái tên kia không biết hiện giờ thế nào rồi.

"Đi thôi, đi bách linh thành"

Khống chế tình cảm trong lòng, Thanh Diên Tịnh khẽ mỉm cười với 3 người Mục Trần, sau đó vung tay áo,, hóa thành một đạo linh quang phóng lên cao.

"hì hì, rất ít khi thấy dáng vẻ tịnh di vội vã như vậy". Linh Khê thấy vậy, không khỏi che miệng cười khẽ nói.

"Ta cũng rất muốn xem một chút, Lão gia có thể khiến chủ mẫu khuynh tâm như vậy, sẽ vĩ ngạn oai hùng đến mức nào". Long Tượng mong chờ nói.

Mục Trần khóe miệng hơi giật giật, mặc dù không quá muốn chê bai lão cha, nhưng dù thế nào đi nữa cũng chẳng thấy có liên quan gì tới hai từ "oai hùng" cả.

hắn lắc đầu một cái, cũng hóa thành linh quang, nhanh chóng đi theo hai người linh khê.

Bách Linh Thành

Là thành chính của Bách Linh Đại Lục, sự hùng vĩ của bách linh thành tự nhiên là đứng đầu cả đại lục, ở đây nhân khí dồi dào, phồn hoa

vô cùng, đặc biệt là hai ngày gần đây, tòa bách linh thành này càng trờ thành tiêu điểm của toàn bộ Bách Linh Đại Lục.

Bởi vì đây chính là ngày "Triều Vương Tế: của Bách Linh Đại Lục.

Nếu đã nói 'Triều vương tế", vậy tự nhiên chính là triều bái đế vương, mà nói đến đế vương thì chính là chỉ Bách Linh Chi Chủ, Bách Linh Vương.

Là chúa tể của tòa Bách Linh Đại Lục này, Bách Linh Vương hiền nhiên là tồn tại chí cao vô thượng của Bách Linh Đại Lục, trên Bách Linh Đại Lục, bất kỳ thế lực nào cũng giống như thần tử, triều bái đối với hắn, dâng lên cung phụng.

Cho nên mỗi lần "Triều Vương Tế", tòa bách linh thành này liền trờ nên cực kỳ náo nhiệt, thế lực khắp nơi ào ạt chạy tới, càng khiến bách linh thành phồn hoa hơn.

Trung tâm bách linh thành, trong Bách Linh Cung.

Hiện giờ trong tòa cung điện xa hoa này, trống rền không ngớt, một khung cảnh ca múa thái bình, mà ở trong đại điện nguy nga nhất kia, thanh âm sôi trào tràn ngập, ở hàng chỗ ngồi phía sau, lãnh tụ các thế lực khắp nơi quỳ ngồi, phía trước có thị nữ xinh đẹp cầm bình ngọc qua lại như hồ điệp, một mảnh náo nhiệt.

Có thể ngồi trong đại điện này đều là lãnh tụ các thế lực khắp nơi, danh tiếng không nhỏ trên Bách Linh Đại Lục, mà ở đây nếu nhìn vào chỗ ngồi là có thể nhận ra địa vị cao thấp.

Những chỗ gần phía trước nhất đều là những thế lực mạnh mẽ, mà lui về phía sau thì ngày càng yếu bớt.

Mà ở một khu vực phía đằng sau của đại điện, ở một vị trí, có mấy người, chỉ có điều là nếu so sánh với những người xung quanh đang tận

tình hưởng nhạc thì thần sắc của bọn họ cũng hơi chút đứng ngồi không yên.

Người đứng đầu là một trung niên nam tử dáng người cao ngất, vẻ mặt kiên nghị, tỏ ra có chút khí thế, ngũ quan của hắn dường như có vài phần giống Mục Trần, đây tự nhiên chính là cha Mục Trần, Mục Phong.

Mà lúc này, lông mày hắn cũng hơi nhíu chặt, sau đó trong lòng thở dài một tiếng, nhìn về phía bên cạnh, nơi đó cũng có một cô gái an tĩnh quỳ ngồi, cái tư thế này khiến cho thân thể mềm mại của nàng càng thêm thon dài, mặt mũi kiều tiếu tinh xảo, mặc huyền y, phác họa đường cong tinh tế lả lướt, tóc dài đen nhánh buộc thành đuôi ngựa, lộ ra một luồng sức sống thanh xuân động lòng người.

Nàng chỉ ngồi im ở đó, nhưng lại giống như một bức tranh mỹ lệ, hấp dẫn không ít ánh mắt trong đại điện quét tới, dán lẽn thân thể mềm mại lả lướt của nàng.

Nếu Mục Trần ở đây, thấy nữ tử này, chắc chắn sẽ kinh ngạc, bởi vì nàng chính là Đường Thiên Nhi đã nhiều năm không gặp kể từ khi rời khỏi bắc thương linh viện.

***

Dịch: zero

Cái vụ này 100% là cống nộp gái xinh đây mà, cái thằng Bách Linh Vương này chắc cũng không khác gì chịch hoàng, thôi sau vụ này Bách Linh Đại Lục đổi mịa chủ rồi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1440: Bách Linh Vương

Lúc này tâm tình của đường thiên nhi rất là không ổn, kể từ sau năm đó khi Mục Trần rời khỏi bắc thương linh viện, nàng lựa chọn ở trong linh viện tu luyện, trải qua những năm này cố gắng, dựa vào thiên phú của nàng, bản thân đã bước vào cảnh giới bát phẩm chí tôn, đồng thời vừa mới trước đây không lâu đã được thăng lên làm Phó viện trưởng của Bắc Thương Linh Viện.

Sau khi thăng chức, nàng xin phép linh viện nghỉ một đoạn thời gian, muốn trở về Bắc Linh cảnh thăm phụ thân, mà khi trở về lại vừa đúng dịp "Triều Vương Tế", bởi vì phụ thân Đường Sơn của nàng muốn theo Mục thúc thúc tới bắc linh thành, nàng vốn cũng thích náo nhiệt nên tự nhiên cũng đi theo.

Mà phiền toái cũng tiếp đó xuất hiện, ít ngày trước khi đi theo mấy người Mục thúc thúc, gặp được tên Bách Linh Vương kia, dĩ nhiên hắn lại động ý tứ đối với nàng, mấy ngày qua ân cần thăm hỏi, nhưng bị nàng uyển chuyển cự tuyệt.

Như vậy, Bách Linh Vương cũng có chút bất mãn, hắn hạn chế sự tự do của đám người mục thúc, hiển nhiên muốn lấy đó làm uy hiếp, khiến nàng đồng ý.

Mà cái này cũng chính là nguyên nhân khiến tâm tình Đường Thiên Nhi không ổn.

"aizz, nữ nhi a"

Sau lưng mục phong, Đường Sơn mặt cười khổ, hắn mặc dù an tĩnh, nhưng bàn tay phía sau thỉnh thoảng nắm chặt lấy đường thiên nhi, tự nhiên là cũng biết tâm tình nàng cực kém, không khỏi tự trách nói:

"Đều do cha, muốn cho ngươi đi theo"

Đường Sơn bây giờ coi nữ nhi của mình như bảo bối, lúc đầu khi đưa nàng tới bắc thương linh viện, cũng không ngờ tới tiền đồ của nàng sẽ như vậy, hiện giờ thậm chí đã bước vào bát phẩm chí tôn, cái này cũng coi như thực lực mạnh nhất Bắc Linh cảnh bọn họ.

Hơn nữa, Đường Thiên Nhi còn trở thành Phó viện trưởng bắc thương linh viện, so với cái này, cho dù là Minh chủ Bắc Linh Minh như Mục Phong cũng xa xa không bằng.

Nữ nhi xuất sắc như thế, vốn phải là chuyện cực kỳ vui vẻ mới phải, thế mà chuyện hôm nay lại xuất hiện chính vì sự xuất sắc này...

Bách Linh Vương là thản phận địa vị bực nào, cũng không biết đã có bao nhiêu mĩ nhân, nhưng đối mặt với Phó Viện Trưởng bắc thương linh viện này vẫn cực kỳ động lòng, thậm chí không tiếc làm ra chuyện tình uy hiếp.

Mục Phong vỗ vỗ vai Đường Sơn, sau đó trầm giọng nói với Đường Thiên Nhi: "Thiên nhi, ngươi cố gắng tìm cơ hội rời đi, Bách Linh Vương kia coi trọng thân phận của mình nên sẽ không làm cái gì đối với chúng ta cả, cùng lắm thì giải tán Bắc Linh Minh".

Hắn cũng chứng kiến Đường Thiên Nhi từ nhỏ đến lớn, mà nàng cùng Mục Trần lạl càng là thanh mai trúc mã, chuyện như vậy phát sinh, Mục Phong dĩ nhiên là không muốn nàng chịu thiệt thòi.

Đường Thiên Nhi nghe vậy, trong lòng than nhẹ một tiếng, Bách Linh Vương kia dù nhìn thế nào cũng không phải kẻ lòng dạ rộng rãi, nếu nàng mà rời đi, chắc chắn sẽ bắt đám người cha nàng cùng Mục thúc thúc hả giận.

"Ta không thể để cho Mục thúc thúc gặp chuyện không may ở chỗ này, nếu không sau này ta làm sao mà ăn nói với Mục Trần?"

Đường thiên nhi siết chặt tay, ánh mắt sắc bén lóe lên, đã đưa ra quyết định, trước hết tìm cơ hội mang cha nàng cùng Mục thúc thúc chạy trốn. Thân là phó viện trưởng bắc thương linh viện, nàng cũng có một vài thủ đoạn bỏ trốn, khiến bắc linh vương kia đuổi không kịp.

Có điều nếu nàng làm vậy, Bắc Linh Minh do Mục thúc thúc cùng cha nàng khổ sở gây dựng nhiều năm, sợ rằng cũng sẽ bị Bách Linh Vương hoàn toàn phá hủy, mà Bắc Linh cảnh nàng từ nhỏ lớn lên, sợ rằng cũng sẽ không quay về được.

ở nơi ấy, có rất nhiều kỉ niệm, khiến nàng rất không nỡ.

Trong lúc tâm tư đường thiên nhi đang chuyển động, không khí trong tòa đại điện đột nhiên nghiêm nghị hẳn lên, chỉ thấy đông đảo thủ lĩnh các thế lực toàn bộ đứng dậy, thần sắc cung kính nhìn về phía thủ tọa đại điện,

ở nơi đó, đông đảo cung nữ xinh đẹp vây quanh, một đạo thân ảnh khí thế hùng hồn bước ra, đạo thân ảnh kia, người khoác kim bào, thân thể thon dài, khuôn mặt tương đối anh tuấn, chỉ có điều 2 mắt dài hẹp, khiến cho hắn có thêm một tia khí tức âm nhu.

Trong khi hắn đi lại, có một luồng linh lực cường hãn khởi động, cấp bậc đó đã đạt tới hạ vị địa chí tôn.

phía sau kim bào nam tử, còn có 2 lão giả hắc bào không nhanh không chậm đi theo, giống như u linh.

"Cung nghênh Bách Linh Vương"

Khi kim bào nam tử này xuất hiện, trong đại điện, đông đảo thủ lĩnh các thế lực trong bách linh đại lục đều nhất tề cung thanh.

Bách Linh Vương mỉm cười ngồi trên thủ tọa, bàn tay hạ một cái, cười nhạt nói: "Chư vị mời ngồi"

Đông đảo thế lực thủ linh lại lần nữa cung kính cám ơn, lúc này mới ngồi xuống, tư thái cung kính như vậy khiến khóe miệng Bách Linh Vương nhấc lên một nụ cười hài lòng.

Ánh mắt hắn từ trên cao nhìn xuống thủ lĩnh các phe trong đại điện, giống như vương giả, cuối cùng tầm mắt của hắn dừng lại ở vị trí của bắc linh minh, dĩ nhiên chuẩn xác hơn là bẽn trẽn một thân ảnh xinh đẹp.

"haha, thiên nhi cô nương, những ngày qua ở bách linh thành của ta có hài lòng không?". Bách Linh Vương mặt mang nụ cười ôn hòa, cũng không để ý tới những thủ lĩnh khác, trực tiếp mỉm cười nói về phía đường thiên nhi.

Đường Thiên Nhi vẻ mặt bình tĩnh, nói: "Bách Linh Thành phồn hoa, thiên nhi cũng đã xem qua, có điều ta thân là phó viện trưởng bắc thương linh viện, trong viện công việc bề bộn, sợ rằng không thể nào ở lâu"

Trong lời nói của nàng một lần nữa có ý cự tuyệt, đồng thời cũng mang bắc thương linh viện ra, hiển nhiên là hy vọng Bách Linh Vương này có thể thu liễm một ít.

Bách Linh Vương nghe vậy, haha cười một tiếng, làm như không nghe ra ý tứ trong lời của Đường Thiên Nhi, bàn tay khẽ vuốt ve chén ngọc, cười tủm tỉm nói: "Thật không dám giấu diếm, bản vương đối với Thiên Nhi cô nương chính là vừa thấy đã xiêu lòng, cho nên hy vọng thiên nhi cô nương có thể ở lại, chúng ta cùng nhau quản lý bách linh đại lục này"

Lời vừa nói ra, trong đại điện nhất thời vang lên tiếng xôn xao, thủ lĩnh các thế lực khắp nơi đều hâm mộ nhìn Đường Thiên Nhi, trong mắt bọn họ, đây đúng là một bước lên trời.

Thế mà, đường thiên nhi cũng không nhịn được căng thẳng, trong lòng tức giận cực kỳ, hận không thể đem chén rượu trước mắt hất lên mặt Bách Linh Vương, nhưng hiện giờ, nàng cũng không còn là thiếu nữ không biết kiêng kỵ lúc trước nữa, lúc này mới hít sâu một hơi, khuôn ngực đầy đặn dâng lên một đường cong, sau đó nói: "Đa tạ Bách Linh Vương ưu ái, có điều ta thích ở bắc thương linh viện làm việc, mong rằng Bách Linh Vương nhìn qua thể diện bắc thương linh viện, bỏ qua việc này"

Bách Linh Vương cười một tiếng, vân vê chén ngọc, cười như không cười, nói: "Bắc thương linh viện mặc dù danh tiếng không nhỏ, nhưng sợ rằng còn không áp được bản vương"

"Phụ thân của bản vương chính là cung chủ Bắc Huyền Cung, tiên phẩm sơ kỳ thiên chí tôn, mà mẫu thân của bản vương chính là tông chủ Bách Hoa Tông, linh phẩm sơ kỳ thiên chí tôn"

Bách Linh Vương chậm rãi nói, chợt hắn hướng về phía Đường Thiên Nhi khẽ cười một tiếng: "Ngươi cảm thấy, bản vương sẽ sợ một cái bắc thương linh viện sao?"

Thanh âm của Bách Linh Vương mặc dù mang theo vui vẻ, nhưng trong đại điện không khí vốn náo nhiệt lại an tĩnh lại trong nháy mắt, đông đảo thủ lĩnh các thế lực run lẩy bẩy, mặc dù họ cũng biết được bối cảnh của Bách Linh Vương, nhưng khi nghe được vẫn cảm thấy vô cùng áp lực cùng sợ hãi.

Trên vùng tây bắc đại thiên thế giới này, Bắc Huyền Cung có danh tiếng không nhỏ, dưới trướng có 4 tòa đại lục, mà bách linh đại lục này chính là một trong số đó, có thể nói, ở phiến địa vực mênh mông bát ngát này, Bắc Huyền Cung không thẹn là bá chủ.

Mà Bách Hoa Tông mặc dù thực lực không cường hãn bằng bắc huyền cung, nhưng cũng có thiên chí tôn trấn giữ, cũng là một phương bá chủ, so sánh với nó, những thủ lĩnh thế lực như bọn họ chẳng qua chỉ là con kiến hôi mà thôi.

Người ta thổi một hơi là có thể thổi họ thành bụi phấn.

Đây cũng là lý do tại sao, Bách Linh Vương dù chỉ có thực lực hạ vị địa chí tôn, nhưng lại có thể hoành áp toàn bộ bách linh đại lục, một vài thủ lĩnh dù thực lực mạnh hơn hắn, nhưng trước mặt hắn chỉ có thể lom khom xưng thần.

Bởi vì, vị Bách Linh Vương này có bối cảnh đủ để người ta thấy sợ hãi.

Đường thiên nhi sắc mặt cũng hơi đổi, hiển nhiên cũng cảm thấy áp lực thật lớn, xét về thực lực bề ngoài, bắc thương linh viện đúng là không thể nào so sánh được.

Nhưng mà, cái này cũng không có nghĩa là bắc thương linh viện có thể tùy ý bị bắt nạt, làm một linh viện, sự cường đại của nó cũng không phải là thực lực, mà là yếu tố nhân mạch*

(*nhân mạch ở đây đoán lả ám chỉ lớp lớp học sinh được bắc thương linh viện đào tạo và bước ra đại thiên thế giới).

Nếu bắc huyền cung, bách hoa tông kia thực sự muốn tiêu diệt bắc thương linh viện, đường thiên nhi tin tưởng, bọn họ sẽ gặp không ít trờ ngại.

Vì vậy, nàng nắm chặt tay, chậm rãi nói: "Bách Linh Vương, ngươi thực sự muốn ép người sao?"

Nghe được lời của đường thiên nhi, nụ cười trên khuôn mặt anh tuấn của Bách Linh Vương rốt cục cũng phai nhạt đi rất nhiều, hai mắt híp lại thành một đường cong nguy hiểm.

Toàn bộ đại diện, yên tĩnh không một tiếng động, đông đảo thủ lĩnh các thế lực trên bách linh đại lục đều lau mồ hôi lạnh, bọn họ âm thầm tức giận, Đường Thiên Nhi này thật không thức thời, nếu chọc giận Bách Linh Vương thì tuyệt đối không có kết cục gì tốt.

Ánh mắt Mục Phong biến ảo, hắn có thể cảm giác được áp lực trên người đường thiên nhi, lúc này cắn răng một cái, đứng dậy, mặt lộ nụ cười hướng về phía Bách Linh Vương nói: "Đại Vương đừng nên tức giận, Thiên Nhi không hiểu chuyện, có điều thiên nhi cùng tiểu nhi nhà ta chính là thanh mai trúc mã, Đại Vương lả người làm đại sự, cầm gì làm khó một cô gái."

Nhưng mà hắn còn chưa nói xong, Bách Linh Vương đã lạnh lùng nhìn liếc mắt nhìn hắn, phía sau lưng, một lão giả hắc bào đưa tầm mắt âm lãnh bắn tới, tiến lên một bước: "ngươi có tư cách nói chuyện ở đây sao?!"

Thanh âm của hắn như sấm rền, trực tiếp chấn động toàn bộ đại điện, mà Mục Phong đột nhiên dừng lời, tựa như bị trúng đòn nghiêm trọng, sắc mặt tái nhợt, lảo đảo ngồi xuống, khóe miệng chảy ra một tia máu.

Một cỗ linh lực uy áp kinh khủng tản ra từ trên người lão giả hắc bào, khiến cho đông đảo thủ lĩnh thế lực rung động trong lòng: "Đại viên mãn địa chí tôn"

Bọn họ âm thầm hoảng sợ, bối cảnh của Bách Linh Vương này quả nhiên cường đại, bản thân dù chỉ là hạ vị địa chí tôn, nhưng hai hộ vệ đi theo cũng đã là cường giả siêu cấp Đại viên mãn địa chí tôn.

Bách Linh Vương vân vê chén ngọc, chưa từng nhìn Mục Phong lấy một cái, chỉ lãnh đạm nói: "Bản vương còn không bảo ngươi mở miệng, ngươi lấy đâu lá gan đứng lên nói chuyện? Ngươi là cái thứ gì? Con của ngươi lại là cái thứ gì? Còn dám tranh nữ nhân với bản vương?"

Mục phong sắc mặt hết xanh lại trắng, nắm đấm trong tay siết chặt.

"Mục thúc thúc, người không sao chứ?". Đường thiên nhi vội vàng đỡ Mục Phong, quan tâm hỏi.

Mục phong cười khổ lắc đầu một cái, thở dài nóiMục thúc vô dụng"

Đường thiên nhi nghiến chặt răng, mắt lóe lên, nàng biết không thể tiếp tục ở lại chỗ này, hiện giờ trước tiên là trấn an Bách Linh Vương, sau đó tìm cơ hội thúc giục bí pháp, lập tức mang cha nàng cùng mục thúc chạy trốn.

Trong đầu thoáng qua những ý niệm này, nàng đứng dậy, đưa đôi mắt xinh đẹp hướng về phía Bách Linh Vương, cắn răng nóiĐược, ta đồng ý với ngươi"

Có điều, khi thanh âm của nàng sắp dứt, đột nhiên, có một bàn tay thon dài từ phía sau lưng đưa ra, che lấy khóe miệng tươi đẹp đỏ thắm lại.

Cùng lúc đó, một tiếng cười quen thuộc khiến nàng hốt hoảng, mang theo một tia lạnh lẽo vô cùng, đột ngột vang lên giữa đại điện này.

"Thiên Nhi tỷ, đừng có nói linh tinh chứ, loại phế vật này, nửa phần cũng không xứng với ngươi"

***

Dịch: zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1441: Ngươi Thật Sự Là Một Tên Phế Vật

Thanh âm đột ngột vang lên trong đại điện này, ngay sau đó, toàn bộ đại điện yên tĩnh như chế, những thủ lĩnh các phe thế lực lúc này đều trợn to mắt, hô hấp trở nên yếu ớt, bởi vì bọn họ thật sự có chút không cách nào tưởng tượng, lời đại nghịch bất đạo lúc trước lại chính là nhắm vào Bách Linh Vương.

Đây chính là chúa tể của toàn bộ Bách Linh đại lục a, chỉ cần một lời của hắn, bất kỳ thế lực nào cũng sẽ tan thành mây khói, quyền thế cùng lực lượng như vậy đủ khiến cho mọi người ở đây cảm thấy kinh khủng.

Thế mà bây giờ có người dám gọi hắn là phế vật?

Vừa nghĩ tới lửa giận của Bách Linh Vương, các thủ lĩnh thế lực tại đây không rét mà run, có thể tưởng tượng, hôm nay trong đại điện này nhất định phải máu tươi ba thước.

Dưới không khí tĩnh mịch, từng ánh mắt giống như đang nhìn người chết, hội tụ về phía sau Đường Thiên Nhi.

Mà lúc này Đường Thiên Nhi cũng bị bàn tay đột nhiên che lấy khóe miệng đỏ thắm của nàng làm cho ngây người, nàng hầu như theo phản xạ định đánh ra một quyền, nhưng khi nghe thấy giọng nói kia, dường như cả máu huyết trong cơ thể nàng cũng ngừng vận chuyển.

Bởi vì giọng nói kia, thật sự quá đỗi thân quen.

Vì thế, nàng xoay người lạl từng chút một, đập vào mắt nàng chính là một khuôn mặt tuấn dật mang theo nụ cười, so với trước kia, khuôn mặt

ấy đã bớt đi một chút non nớt, dần dần trở nên trường thành, đồng thời cũng khiến người ta cảm nhận được một cảm giác an toàn.

"Mục...Mục Trần?"

Đường Thiên Nhi ngơ ngác nhìn thanh niên tuấn lãng xuất hiện trước mắt, không nhịn được tự lẩm bẩm, sau đó dường như nàng cảm thấy khung cảnh trước mắt này quá mức hư ảo, cho nên liền giơ tay, nhẹ nhàng sờ sờ khuôn mặt của hắn.

Cảm giác ấm áp trong tay, khiến cho đôi mắt đẹp của Đường Thiên Nhi trợn tròn trong nháy mắt, khiếp sợ nói: "Thật sự là ngươi? Tại sao ngươi lại ở đây?"

Mục Trần cười cười, nói: "Dĩ nhiên là về thăm nhà a"

Hắn kéo bàn tay đang sờ mặt của Đường Thiên Nhi xuống, sau đó tiến lên một bước, hướng về phía Mục Phong đang ngồi trợn mắt há mồm bên cạnh, cười hắc hắc, nói: "Cha, choáng sao?"

Mục Phong cứ mờ to mắt như vậy nhìn Mục Trần, cho đến giờ cũng chưa phục hồi tinh thần, Mục Trần rời đi bắc linh cảnh đã rất nhiều năm, không có lúc nào mà Mục Phong không nhớ về đứa con trai bảo bối này, cho nên khi Mục Trần bất chợt xuất hiện, hắn thật cảm thấy không thể tin nổi.

"Tiểu tử thối, ngươi rốt cục cũng chịu quay về"

Một lúc lâu sau, Mục Phong mới phục hồi lại, tức giận mắng một tiếng.

Mục Trần cười híp mắt tiến lên phía trước, ngồi xuống cạnh Mục Phong, vỗ vỗ sau lưng hắn, cười nóiCha, xin bớt giận"

Ánh mắt của hắn quét qua tia máu trên miệng Mục Phong, nụ cười trên mặt dù rực rỡ ôn hòa, nhưng sâu trong đôi mắt đen nhánh lại thoáng hiện một tia lạnh lẽo thấu xương.

Mục Phong nhìn khuôn mặt con trai đã trưởng thành rất nhiều so với năm đó, trong lòng cũng muôn vàn tâm tư, nhưng hắn chợt nhớ tới cái gì, sắc mặt biến đổi, vội vàng đứng lên, hướng về phía Bách Linh Vương cung kính ôm quyền, nói: "Kính xin Đại Vương thứ tội, tiểu nhi không hiểu tình huống, có chỗ vô lễ"

Lời lúc trước của Mục Trần, Mục Phong tự nhiên cũng nghe thấy được, giờ nhớ tới liền khắp người toát mồ hôi lạnh, Bách Linh Vương này lòng dạ hẹp hòi, thủ đoạn tàn nhẫn, nếu hôm nay bị Mục Trần nhục mạ ngay trước mặt chắc chắn sẽ tức giận, nhất định sẽ xuống tay trả thù Mục Trần.

"Hahahaha!"

có điều, Mục Phong còn chưa dứt lời, bên trên thủ tọa, Bách Linh Vương ngửa mặt lên trời cười lớn, tiếng cười của hắn vang vọng trong đại điện, nhưng lại không ai dám phụ họa theo, bởi vì ai cũng có thể nhận ra được sự giận dữ cùng sát ý bên trong đó.

Mục Phong mặt hơi biến sắc, xòe bàn tay ra, chắn lấy Mục Trần phía sau lưng, trong lòng đã quyết định, hôm nay dù có phải chết ở đây cũng phải để Mục Trần chạy trốn.

Đường Thiên Nhi cũng nhanh chóng bước lên trước, chắn trước người Mục Trần, đôi mắt đẹp đề phòng nhìn về phía Bách Linh Vương đang cười ha hả.

Mà trong đại điện, những thủ lĩnh thế lực khác cũng dùng ánh mắt thương hại nhìn chằm chằm nhóm người Mục Phong, Mục Trần, hôm nay Bách Linh Vương đã tức giận, sợ rằng đám người bắc linh minh này đều không thể sống bước ra khỏi đây.

"Tiểu tử kia, thật đúng là điển hình hại cha, hôm nay, bắc linh minh đều sẽ máu chảy thành sông" Một số người âm thầm nói, có điều đối với việc này bọn họ cũng mừng ra mặt, bởi vì nếu bắc linh minh bị diệt thì bọn họ cũng sẽ có thể nhúng tay vào bắc linh cảnh.

Trong đại diện, tiếng cười của Bách Linh Vương kéo dài một hồi lâu, mới dần dần yếu bớt, hắn lau lau khóe mắt, dáng vẻ làm như cười ra nước mắt, nói: "thế mà lại có người nói bản vương là phế vật"

Hắn lắc đầu cười, sau đó nhẹ nhàng giơ giơ tay, khóe miệng có vẻ bạo ngược dần dẩn hiện lên: "Trước tiên chặt đứt tứ chi hắn ném ra"

Bên cạnh, lão giả hắc bào đại viên mãn địa chí tôn kia gật đầu một cái, hắn chậm rãi tiến lên, ánh mắt giống như rắn độc, xa xa nhìn về phía Mục Trần.

Mục Phong thấy vậy, trong lòng nhất thời run lên, trong mắt toàn là vẻ tuyệt vọng.

Đường Thiên Nhi cũng cắn chặt răng, bàn tay nắm chặt, liền có một viên Phượng Hoàng ngọc thạch xuất hiện trong lòng bàn tay, nếu nàng bóp vỡ thì lập tức có thể mang theo mấy người Mục Phong, Mục Trần thoát đi.

Đối mặt với một vị đại viên mãn địa chí tôn, nàng cũng cảm thấy áp lực vô cùng.

Có điều, khi nàng muốn bóp vỡ, một bàn tay đưa tới, ngăn lại. Đường Thiên Nhi quay đầu, nhìn Mục Trần, lo lắng nói: "Mục Trần, ngươi đừng có ngốc, hảo hán không sợ thiệt thòi trước mặt, không cần thiết phải đấu với hắn ở chỗ này"

Nàng còn tưởng Mục Trần tuổi trẻ khí thịnh, không nhịn được cơn tức này.

Mục Trần nghe vậy chợt ngẩn người ra, chợt lắc lắc đầu cười một cái, nói: "Thiên Nhi tỷ, yên tâm đi, ta tự có chừng mực"

Thanh âm vừa dứt, hắn ngẩng đẩu lên, nhìn lão giả hắc bào đang chậm rãi tiến tới, quanh thân lão già có linh lực mênh mông, uy áp kinh

khủng tràn ngập đại điện, hiển nhiên là hắn đang có ý muốn hành hạ, muốn dùng khí thế này khiến bọn họ cảm thấy sợ hãi tột cùng.

"Lúc trước chính là ngươi đả thương cha ta?" Mục Trần nhìn chằm chằm lão giả hắc bào này, nhíu mày nói.

Lão giả hắc bào bước một bước nữa, dường như cảm thấy câu hỏi của Mục Trần buồn cười nên khóe miệng nhấc lên một nụ cười khó coi, nói: "Yên tâm, tiếp theo ta sẽ khiến phụ tử các ngươi cảm nhận được thế nào là sống không bằng chết"

Mục Trần cười cười, chỉ là trong con ngươi màu đen lại không có chút vui vẻ nào, sau đó hắn chậm rãi đưa bàn tay ra, hướng về phía lão giả hắc bào nắm chặt.

ầm!

lúc này tựa như có một bàn tay vô hình nào đó đột nhiên hướng về phía lão giả hắc bào nắm chặt xuống, linh lực mênh mông quanh người lão giả trong nháy mắt nổ tung ra, thế mà không đợi lão giả hắc bào phục hồi tinh thần, hắn đã cảm thấy mình bị một luồng sức mạnh khủng bố không cách nào chống cự nắm chặt lại, cuối cùng nặng nề đập lên mặt đất.

ầm!

Toàn bộ đại điện đều chấn động, tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm nhìn cảnh trước mắt, bởi vì lão giả hắc bào lúc trước còn cao cao tại thượng giống như tử thần nắm giữ sinh tử của kẻ khác, giờ đây lại quỳ gối trước mặt Mục Phong, nền đá dưới gối cũng vỡ nát cả ra.

"đây...đây là"

Tất cả mọi người dáng vẻ đều như gặp quỷ, hiển nhiên không hiểu vì sao đột nhiên vị đại viên mãn địa chí tôn này lại quỳ gối trước mặt Mục Phong.

Nhưng mà chỉ có người tinh mắt mới có thể thấy, lúc này khuôn mặt lão giả kia cũng đang kinh hãi gần chết, điên cuồng giãy giụa, nhưng thân thể của hắn dường như lại bị một nguồn sức mạnh cực kỳ kinh khủng trói buộc lại, áp chế không thể động đậy chút nào.

Đám người Đường Thiên Nhi, Mục Phong, đường sơn đều khiếp sợ nhìn cảnh này, hiển nhiên vẫn chưa phục hồi lại.

"nếu là ngươi làm, vậy xin lỗi cha ta đi"

Ánh mắt Mục Trần lãnh đạm nhìn lão giả hắc bào này, tiện tay vung lên, lão giả hắc bào liền dập đầu xuống, đầu nặng nề đập trên mặt đất, toàn bộ mặt đất lúc này đều sụp đổ xuống.

lão giả hắc bào hét thảm, sứt đầu chảy máu, điên cuồng giãy dụa.

"còn không xin lỗi sao?". Mục Trần khẽ nhíu mày, bàn tay lần nữa giơ lên rồi đánh xuống.

ầm ầm ầm!

Trong đại điện, thủ lĩnh các thế lực đờ đẫn nhìn siêu cấp cường giả không thể với tới được trong mắt bọn họ, trong tay Mục Trần lại không khác gì con rối, theo bàn tay hắn không ngừng vung xuống, đầu cũng điên cuồng đập xuống mặt đất, toàn bộ sàn nhà bằng nham thạch lúc này không ngừng vỡ nát sụp đổ.

Toàn bộ đại điện yên tĩnh không một tiếng động, duy chỉ có âm thanh vị đại viên mãn địa chí tôn kia không ngừng đập đầu xuống đất vang lên, thế nên, tất cả mọi người đều mồ hôi ướt đẫm lưng, cảm giác lạnh toát xộc lên đỉnh đầu.

Bọn họ nhìn khuôn mặt Mục Trần lúc này đang cười nhàn nhạt, nhưng lại tùy ý đem một vị đại viên mãn làm bóng da không ngừng đập lên xuống, trong lòng mới hiểu được, người thanh niên này rốt cục kinh khủng cỡ nào.

ầm!

Tiếng va chạm ầm ầm không ngớt, lão giả đầu đầy máu tươi, nhưng đối với hắn mà nói, đây cũng chỉ là vết thương nhỏ, có điều trong lòng của hắn đang xộc lên sự sợ hãi vô ngần.

Bởi vì rốt cục hắn cũng cảm giác được luồng sức mạnh đang giam cầm hắn kinh khủng cỡ nào, so sánh với nó, hắn không khác gì con kiến hôi.

Lúc này làm sao hắn còn không hiểu, thanh niên nhìn như hiền lành trước mắt này, chính là một vị thiên chí tôn thứ thiệt!

Hắn đã đá phải một cục sắt đủ để đập cho chân mình nát toét!

"Đại nhân, đại nhân! Ta sai rồi, ta sai rồi! Ta xin lỗi, ta xin lỗi"

Thời điềm thế này, lão giả hắc bào này đâu còn dám mạnh miệng, trong lòng kinh hãi gần chết, hắn biết một vị thiên chí tôn muốn giết hắn, đơn giản là dễ như trở bàn tay, lúc này mới không dám chống cự, thanh âm chói tai mang theo sự sợ hãi nồng đậm vang lên trong đại điện.

Cùng với việc tiếng thét chói tai của lão giả vang lên, tay Mục Trần mới dừng lại, lãnh đạm nói:"Nói xin lỗi sớm một chút có phải tốt không, cút"

Vừa nói xong,hắn đánh ra một quyền, không gian trước mặt dường như sắp nổ tung ra, mà lão giả hắc bào kia như bị trúng đòn nghiêm trọng, toàn bộ lồng ngực đều sụp xuống, thân thể bắn ra, cày lên đại điện một vết dài sâu hoắm, cuối cùng đụng vào một cột đá, ngất đi.

Hắn có thể cảm giác được,dưới một quyền của Mục Trần linh lực trong cơ thể hắn bị triệt để chấn vỡ, thậm chí kinh mạch cũng vỡ vụn ra. Một quyền này của Mục Trần, dù lả giữ lại tính mạng cho hắn, nhưng lại phế đi toàn bộ linh lực mà hắn khổ tu.

Toàn bộ đại điện hoàn toàn tĩnh mịch, thậm chí ngay cả hô hấp cũng ngưng lại, những thủ lĩnh thế lực kia toàn thân run rẩy, đây chính là cường giả siêu cấp đại viên mãn địa chí tôn a, ở Bách Linh đại lục này cũng đủ xưng bá, thế mà bây giờ dưới tay người trẻ tuổi kia lạl giống như con rối, không chút sức chống cự.

Đông đảo thủ lĩnh gào thét một tiếng trong lòng, người thanh niên này thật sự là con trai Mục Phong kia sao?

Bọn họ ai cũng cho rằng đây chỉ là một tiểu tử vừa bước ra đời, không biết trời cao đất rộng, nhưng ai ngờ tới, hắn lại là một tồn tại kinh khủng thâm tàng bất lộ!

Tiện tay xử lý lão giả hắc bào này xong, hai mắt bình tĩnh của Mục Trần mới nhìn về phía Bách Linh Vương sắc mặt xanh mét, ánh mắt khiếp sợ đang ngồi trên thủ tọa; khẽ mỉm cười, nghiêm túc nói

"ở trong mắt ta, ngươi thật sự là một phế vật!"

***

Dịch: zero

Lời tác giả: Đường Thiên Nhi là ở Vạn Hoàng linh viện, chương trước viết thành Bắc Thương linh viện, đã sửa đổi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1442: Gọi Cứu Binh

Tiếng cười của Mục Trần truyền ra khắp đại điện tĩnh mịch này, nhưng lại không có một ai cảm thấy buồn cười cả, đông đảo thủ lĩnh các thế lực trên Bách Linh đại lục lại đang âm thầm phát run, kêu khổ trong lòng, từ dáng vẻ này mà xem thì hiển nhiên bọn họ cũng đã nhìn lầm, thanh niên tuấn dật này cũng không phải là nghé con mời ra đời gì cả, mà là một đầu mãnh thú chân chính.

cứ nhìn thực lực kinh khủng có thể dễ dàng đánh cho một vị đại viên mãn thành phế nhân là thấy, dù bọn họ có ngu xuẩn hơn đi nữa cũng đoán được, Mục Trần này tất nhiên cũng là một vị Thiên Chí Tôn.

Mặc dù bọn họ chưa từng thấy qua một Thiên Chí Tôn trẻ tuổi như vậy!

- Đây đúng là thần tiên đánh nhau, người phàm chịu khổ a

. Bọn họ đều không dám ho he tí gì, đối với họ mà nói, bất kể là Mục Trần hay là bối cảnh kinh khủng sau lưng Bách Linh Vương kia đều là thứ cao không thể với nổi, giống như thần linh có thể dễ dàng định đoạt số phận của họ.

Cho nên, đối mặt với cảnh thần tiên đánh nhau này, việc duy nhất bọn họ có thể làm, chính là làm rùa rụt cổ.

Trong khi thủ lĩnh các thế lực còn đang sợ hãi, Mục phong cùng chư vị cao tầng trong bắc linh minh cũng trợn mắt nhìn cảnh này, thậm chí ngay cả đường thiên nhi cũng khẽ hé cái miệng nhỏ nhắn, trong đôi mắt tràn đầy kinh ngạc.

bời vì bọn họ cũng không ngờ tới, đại viên mãn địa chí tôn dưới tay Mục Trần lại vô lực yếu ớt như một con rối.

Hiện tại những cao tầng của bắc linh minh đều là chư vị vực chủ của bắc linh cảnh năm đó, đối với Mục Trần bọn họ dĩ nhiên là vô cùng quen thuộc, lúc đầu khi mới rời khỏi bắc linh cảnh cũng chỉ là một thiếu niên còn non nớt, nhưng ai có thể ngờ được, thời điểm một lần nữa trông thấy hắn, thiếu niên năm nào đã đạt tới mức bọn họ không cách nào tưởng tượng nổi.

dưới không khí tĩnh mịch, trên thủ tọa đại diện, Bách Linh vương sắc mặt xanh mét, trong mắt hắn dù cũng có chút khiếp sợ, nhưng cũng không cỏ cảm thấy kinh hãi gần chết như những người khác.

Dù sao cha mẹ hắn đều là Thiên Chí Tôn!

cho nên, đối với lời nói khinh bỉ của Mục Trần, hắn cũng cảm thấy tức giận từng hồi, cười lạnh nói:

- Các hạ uy phong thật lớn! Hộ vệ của ta chính là trưởng lão Bắc Huyền Tông, ngươi lại đánh thành phê nhân, có coi bắc huyền tông ta ra gì?

Mục Trần nghe vậy, cũng cười cười, nói:

- Bắc Huyền Tông? Chưa từng nghe qua

Bách Linh Vương châm chọc cười một tiếng, nói:

- Cha của ta chính là tông chủ Bắc Huyền Tông, tiên phẩm Thiên Chí Tôn

Nói đến đây, thanh âm của hắn hiển nhiên có vẻ đắc ý, mặc dù không nhìn rõ lai lịch của Mục Trần, nhưng có thể mơ hồ suy đoán được, hắn chẳng qua mới chỉ là Linh Phẩm Thiên Chí Tôn mà thôi.

Bách Linh vương dù chỉ là hạ vị địa chí tôn, khoảng cách đến nhóm nhân vật đỉnh phong đại thiên thế giới như Thiên Chí Tôn còn xa tít mù tắp, nhưng do duyên cơ cha mẹ hắn, cho nên hắn cũng biết được, giữa Thiên Chí Tôn cũng có cấp bậc rõ ràng, trước mặt một vị tiên phẩm Thiên Chí Tôn, một vị linh phẩm Thiên Chí Tôn cũng không chịu nổi một kích.

cũng vì nguyên nhân này cho nên sau khi biết Mục Trần là Thiên Chí Tôn, Bách Linh vương vẫn không sợ hãi.

- Tiên phẩm Thiên Chí Tôn đúng là lợi hại

. Mục Trần gật đầu một cái, sau đó nói:

- Nhưng ngươi thì vẫn là phế vật

Nụ cười châm chọc trên miệng Bách Linh vương đọng lại, bàn tay bóp nát cả tay ghế vịn, hắn không ngờ Mục Trần lại cuồng vọng như vậy, sau khi biết cha hắn là một vị tiên phẩm Thiên Chí Tôn lại vẫn không cho hắn chút mặt mũi.

Bên cạnh Bách Linh vương, một lão giả hắc bào khác sắc mặt cũng ngưng trọng, tiến lên một bước ôm quyền nói:

- Vị đại nhân này, lúc trước ngài đã đánh trưởng lão bắc huyền tông ta thành phế nhân, như vậy hắn cũng coi là hết giận, cần gì thật sự gây chuyện với bắc huyền tông ta?

- nếu đại nhân có thể lui một bước, chuyện hôm nay, bắc huyền tông chúng ta có thể không truy cứu

Thân là trưởng lão bắc huyền tông, vị lão giả hắc bào này biết rất rõ sức mạnh của một vị Thiên Chí Tôn, mặc dù bối cảnh của Bách Linh vương mạnh mẽ, nhưng nếu thật sự chọc giận vị Thiên Chí Tôn trẻ tuổi này, sợ rằng nháy mắt là bọn họ phải bỏ mạng tại đây.

tới lúc đó dù cho phụ thân của Bách Linh vương tới báo thù cho hắn, chém chết Mục Trần trước mắt này, nhưng lúc đó bọn hắn cũng đã sớm chết sạch cả rồi.

- Hừ, Lữ trưởng lão, không phải sợ hắn! Ngược lại hôm nay ta muốn xem xem hắn có thể làm gì bản vương? Coi như hắn giết chết bản vương, phụ thân ta tất sẽ khiến hắn chôn cùng, mà có một vị Thiên Chí Tôn chôn cùng, chết cũng không uổng

Bách Linh vương thấy lão giả hắc bào dàn xếp ổn thỏa như vậy thì lại cười lạnh một tiếng, không nhường bước chút nào, ánh mắt hắn âm ế nhìn chằm chằm Mục Trần, trong mắt tràn đầy khiêu khích.

Những năm này dựa vào uy của phụ mẫu, còn không có ai dám trái ý hắn, thế mà hôm nay tại đây lại bị người ta nói thành phế vật, đây thật sự khiến Bách Linh vương tức điên, mà hắn cũng có vài phần ngoan khí*, không chút nào sợ Mục Trần bạo khởi giết người. (*cứng đầu cứng cổ)

- xem ra ngươi thật sự không tin ta dám giết ngươi

. Mục Trần vân vê chén rượu trước mặt, lãnh đạm cười.

Chỉ có điều, bên trong tiếng cười kia lại toát ra một tia sát ý lạnh lẽo, trực tiếp khiến cả đại điện trở nên băng hàn trong nháy mắt, đông đảo thủ lĩnh các thể lực rùng mình một cái, bọn họ hoảng sợ nhìn về phía Mục Trần, người này sẽ không thật sự giết Bách Linh Vương đấy chứ?

Nếu Bách Linh vương thực sự chết ở đây, dưới lửa giận của tông chủ bắc huyền tông cùng tông chủ bách hoa tông, chỉ sợ sẽ khiến cả Bách Linh đại lục này máu chảy thành sông!

- Tiểu tử thối!

Mục phong cũng không kìm được lên tiếng, hắn tuy là cũng không sợ Bách Linh vương, nhưng lại lo lắng Mục Trần thật sự chém chết hắn, đến lúc đó sẽ dẫn đến phụ mẫu hắn tiến hành báo thù.

Mặc dù không biết hiện giờ Mục Trần rốt cục đã đạt tới trình độ nào, nhưng sự trả thù của 2 vị Thiên Chí Tôn chắc chắn sẽ tương đối đáng sợ.

Cho nên, hắn thà tự nguyện nhịn cơn tức này cũng không muốn Mục Trần mạo hiểm.

phía sau lưng, đường sơn cùng các cao tầng bắc linh minh khác cũng thấp thỏm bất an, chuyện đã đến nước này, bọn họ đã không thể nào nhúng tay vào được, nhưng bọn họ cũng biết, nếu Bách Linh vương chết ở đây, một khi phụ mẫu hắn phát động trả thù, sợ rằng toàn bộ bắc linh

cảnh đều phải chịu đả kích hủy diệt.

dù Mục Trần thực lực kinh khủng, nhưng có lẽ hắn là cũng không đấu lại đối phương có 2 vị Thiên Chí Tôn đi? Hơn nữa còn có một vị, chính là tiên phẩm Thiên Chí Tôn trong truyền thuyết.

- Mục Trần

. Đường thiên nhi cũng kéo kéo Mục Trần, mặc dù Bách Linh vương kia ghê tởm cực hạn, nhưng bối cảnh của hắn đúng là cường hãn, nếu hoàn toàn trở mặt thì sợ rằng sẽ không ổn thỏa.

Mục Trần thấy vậy, cũng hướng về phía bọn họ cười cười, nói:

- Tln ta đi, ta sẽ giải quyết sạch sẽ

Nhìn nụ cười của Mục Trần, Mục Phong cũng không nói thêm điều gì, đối với con trai của mình, hắn vẫn rất tin tưởng, Mục Trần cũng không phải người làm việc lỗ mãng, nếu hắn làm thế thì tất nhiên là có vài lá bài tẩy.

Đường thiên nhi do dự một chút, cũng khẽ gật đầu.

Trong lúc Mục Trần đang an ủi mấy người mục phong, đường thiên nhi, Bách Linh vương cũng đã nhìn thấy, sự do dự của mục phong cùng

đường thiên nhi khiến hắn biết sự uy hiếp của hắn đã có tác dụng, lúc này khóe miệng mỉm cười đắc ý.

Thiên Chí Tôn thì làm sao? Đứng trước uy thế của cha mẹ hắn, lại còn không phải mềm mỏng với hắn hay sao.

- Xem ra ngươi rất có lòng tin với cha mẹ mình

Trong lúc Bách Linh vương đang đắc ý, thanh âm không đếm xỉa của Mục Trần cũng chậm rãi truyền tới, hắn làm như cười cười, nói:

- Đã như vậy, ta cho ngươi một cơ hội, gọi cả cha mẹ ngươi cùng tới đây, để ta xem xem, hôm nay rốt cục ai cứu được ngươi?

Con ngươi Bách Linh vương hơi co rụt lại, ánh mắt âm lãnh nhìn chằm chằm Mục Trần.

- Vị đại nhân này!

. Hắc bào lão giả vội vàng lên tiếng.

Mục Trần cũng không thèm nghe lời của hắn, trực tiếp hướng về phía hắn, nói:

- Cho ngươi thời gian nửa ngày,đi mời tất cả cứu binh hắn có thể mời được tới đây

Thanh âm của hắn dừng lại một chút, sau đó đưa ngón tay ra, hướng về phía Bách Linh vương, nhẹ nhàng điểm một cái.

soạt!

một đoạn cánh tay của Bách Linh vương trực tiếp đứt lìa ra, máu tươi đầm đìa, mà Mục Trần cũng không quan tâm đến tiếng hét thảm thiết của hắn, mà là ném cánh tay đẫm máu kia cho hắc bào lão giả đang khiếp sợ.

- Cầm nó đi, nếu không sợ là bọn họ còn tưởng ta nói đùa

Trong đại điện, tất cả mọi người nhìn Bách Linh vương đang ôm cánh tay kêu gào thảm thiết, da đầu đều tê dại, bọn họ không ngờ Mục Trần lại quyết đoán như vậy, nhìn bộ dáng này thì thật sự muốn trở mặt với cha mẹ của Bách Linh vương rồi.

Hắc bào lão giả đang cầm cánh tay đầy máu, sắc mặt cũng kinh hãi.

- Lữ trưởng lão, ngươi đi đi! mau đi! nhanh mời cha mẹ ta tới đây, hôm nay ta phải khiến tạp chủng này sống không bằng chết! ta muốn giết sạch cả nhà hắn!

. Bách Linh vương ôm tay cụt, sắc mặt dữ tợn gầm lên, trong mắt tràn đầy sự oán độc.

Mục Trần khẽ nhíu mày, lại điểm một cái, cánh tay còn lại của Bách Linh vương cũng đứt ra.

- thế thì mang 2 cái đi đi

. Mục Trần ném cánh tay còn lại của Bách Linh vương cho lão giả, cười cười, chỉ có điều nụ cười này của hắn khiến lão giả cả người phát rét.

Hắc bào lão giả cầm 2 khúc tay cụt, rốt cục cũng cắn răng một cái, hướng về phía Mục Trần nói Vị đại nhân này, lần này ngươi thật sự chọc phải đại phiền toái rồi! Ngươi nhất định sẽ hối hận!"

Thanh âm vừa dứt, hắn cũng không dám dừng lại, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang phóng lên cao, nhanh chóng phi về phía linh trận truyền tống trong thành.

cùng với việc hắc bào lão giả rời đi, không khí trong đại điện vô cùng ngột ngạt, Bách Linh vương dù 2 tay bị đứt nhưng vẫn oán độc nhìn Mục Trần, chỉ có điều lúc này cũng không la hét thảm thiết nữa, hiển nhiên là đang đợi cha mẹ tới.

khi đó, hắn sẽ vặn gãy tứ chi, từ từ hành hạ tất cả các thân nhân của Mục Trần tới chết ngay trước mặt hắn.

Đối với không khí ngột ngạt này, Mục Trần cũng không quá để ý, chỉ là quay đầu hướng về phía Mục Phong cười một cái, nói:

- Cha, con mang về cho cha một người

Lúc này, Mục Phong đang tràn đầy suy tư, không biết khi cha mẹ Bách Linh vương đến thì phải làm sao, cho nên cũng không hứng thú lắm với lời của Mục Trần, lập tức tức giận "Mang ai tới ta cũng không hứng thú"

Mục Trần nghe vậy nhất thời mặt hiện vẻ cổ quái, dường như có chút hả hê.

Đối với sắc mặt của Mục Trần, Mục Phong cũng cảm thấy có chút kỳ quái, có điều còn chưa đợi hắn hỏi lại thì đã nghe thấy một tiếng hừ nhẹ từ ngoài đại điện truyền tới.

- A? Đối với ta cũng không thấy hứng thú sao?

Theo thanh âm truyền tới, trong đại điện, đông đảo thủ lĩnh các thế lực liền nhìn thấy một thản ảnh dịu dàng xinh đẹp từ bên ngoài đại điện chậm rãi bước vào, một đôi mắt đẹp trừng trừng nhìn Mục Phong.

Choang!

Nhìn thân ảnh xinh đẹp đi vào đại điện, hai mắt mục phong đột nhiên trợn tròn, chén rượu trong tay nháy mắt rơi xuống, nát vụt dưới sàn nhà.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1443: Phu Thê Gặp Lại

Chén ngọc vỡ vụn trên mặt đất, mà mục phong cũng đem ánh mắt khó có thể tin nổi nhìn thân ảnh dịu dàng đang đi vào đại điện, thân ảnh xinh đẹp kia khắc cốt minh tâm là thế, cho dù nhiều năm không gặp nhưng vẫn vô cùng rõ ràng.

Mỗi cái nhíu mày, mỗi nụ cười trên dung nhan ấy, đều khiến cho tâm thần mục phong trở nên run rẩy.

Năm đó vì bảo vệ Mục Trần còn đang quấn tã, Thanh Diên Tịnh lựa chọn rời đi, có thề tường tượng, trong lòng mục phong thống khổ ra sao, một bên là người thương, một bên là cốt nhục.

Những năm qua nuôi dưỡng Mục Trần, mục phong trải qua quá nhiều cô tịch cùng tư niệm, gần như mỗi ngày mỗi đêm đều tưởng nhớ đến thản ảnh xinh đẹp kia, nhưng hắn cũng biết, 2 người muốn gặp lại nhau sẽ là khó khăn bực nào, cho nên ở trước mặt Mục Trần, hắn không hề biểu hiện ra tâm tình đó, nhưng trong lòng của hắn, không có lúc nào là không mong đợi.

Năm đó khi Mục Trần rời đi bắc linh cảnh, cam kết với hắn nhất định sẽ mang Thanh Diên Tịnh về, một nhà đoàn tụ, nhưng lúc đó Mục Phong chẳng qua chỉ coi đó là tuổi thiếu niên khí phách mới nói vậy mà thôi, bời vì hắn hiểu rất rõ khó khăn trong đó lớn thế nào.

Cho nên, lúc trước khi Mục Trần nói mang một người trờ về cho hắn, hắn căn bản cũng không ngờ tới điểm này, hắn không ngờ, Mục Trần thật sự làm được.

- Tiểu Thanh

Mục phong nhìn thân ảnh xinh đẹp kia, lẩm bẩm nói, giọng nói đều hơi run rầy.

Thân ảnh dịu dàng xinh đẹp kia cũng chậm rãi tiến tới, đứng trước mặt mục phong, nàng nhìn khuôn mặt kiên nghị kia đã trờ nên tang thương hơn rất nhiều so với năm đó, con ngươi cũng không kìm được mà ươn ướt.

Năm đó nàng lạc đường tới bách linh đại lục, bởi vì bị trọng thương nên hầu như biến thành một phế nhản, mà khi đó nàng đã là đại viên mãn địa chí tôn, trong cơ thể mơ hồ có linh lực tản mát ra, hấp dẫn toàn bộ linh thú trong khu rừng tới, định biến nàng thành thức ăn.

Mà cũng chính khoảnh khắc gần như tuyệt vọng đó, nàng gặp mục phong, trong mắt nàng, nam tử ấy vốn cực kỳ yếu đuổi, thế mà lại không chút do dự cõng nàng lên, sau đó một đường trốn thoát khỏi đông đảo linh thú vây giết.

Dù cho hắn thương tích đầy mình, dù cho ở khoảnh khắc sinh tử, hắn cũng chưa từng buông nàng xuống.

Mặc dù trong mắt Thanh Diên Tịnh, hành vi lúc ấy của hắn có chút lỳ lợm, cỏ chút đần, nhưng lại khiến cho lòng của nàng hơi chút xao động, nàng đã từng gặp qua quá nhiều thiên kiêu, nhưng trước cục diện sinh tử mà nói, vứt bỏ đồng bạn chạy trốn cũng là chuyện cực kỳ bình thường, nhưng người mới lần đầu gặp mặt mà ngu ngốc hồ đồ đến bất chấp tính mạng đi cứu người thế này, Thanh Diên Tịnh đúng là rất ít gặp.

- Chàng cũng đã già đi rồi

. Bàn tay hơi chút lạnh của Thanh Diên Tịnh nhẹ nhàng sờ lên khuôn mặt mục phong, nhẹ giọng nói.

Mục Phong lúng túng nói:

- Nhưng nàng vẫn còn xinh đẹp như vậy, một chút cũng không thay đổi

- Không phải vừa rồi chàng còn nói không có hứng thú với ta sao?

. Thanh Diên Tịnh khẽ mỉm cười, hiển nhiên, nữ nhân dịu dàng hơn đi nữa, khi đối mặt với người mình yêu, cũng không dễ đối phó như vẻ bề ngoài.

Mục Phong cảm thấy đầu mình như to ra, sau đó trừng mắt nhìn Mục Trần đang đứng một bên xem kịch vui, nói Đều do tiểu tử thối này giở trò quỷ!"

Thanh Diên Tịnh khẽ cười một tiếng, nàng biết rõ mục phong không phải có ý như vậy, sau đó đưa tay cầm lấy bàn tay thô ráp của mục phong, nói:

- Nếu không phải có Trần nhi, chỉ sợ bây giờ ta cũng không thề nào trở lại

- Chàng có thể bồi dưỡng trần nhi ưu tú như thế, cũng coi như không phụ lời ta dặn dò lúc đầu

Mục phong cũng có chút cảm thán, thực ra đối với việc con trai mình bất chợt lại có tiền đồ như vậy, đạt tới độ cao này, hắn cũng cỏ chút như đang nằm mơ, có điều lúc này đang ở trước mặt vợ nên không thể tỏ ra khiếp sợ, mới ho nhẹ một tiếng, nói:

- Tuy là do ta giáo dục vô cùng ân cần, nhưng tiểu tử này coi như cũng có chút thiên phú, không uổng phí sự tận tâm chỉ dạy của ta

bên cạnh, Mục Trần không nhịn được lườm một cái.

Có điều, lúc này Mục phong cũng dần phục hồi lại từ sau kích động, cảm giác thấy tình huống có chút không đúng, bởi vì trong đại điện, đông đảo thủ lĩnh các thế lực đều mở to mắt chằm chằm nhìn vợ chồng hắn đoàn tụ.

Bị nhiều người săm soi nnhư vậy, khuôn mặt già nua của Mục Phong cũng đỏ lên, sau đó hướng về Thanh Diên Tịnh kêu khổ nói:

- aizz, tiểu thanh, tiểu tử thúi này trở lại cũng không an phận, gây họa khắp nơi

Bảy giờ trong lòng hắn vẫn còn hơi run sợ, vạn nhất lát nữa cha mẹ của bách linh vương tới, chuyện hôm nay giải quyết thế nào? Đến lúc đó, nếu tình huống không ổn, xem ra phải để Mục Trần mang Thanh Diên Tịnh chạy đi.

Thanh Diên Tịnh nghe vậy thì cười một tiếng, nói:

- Trần nhi tự có ước chừng, cứ đề nó lo liệu thôi

Vừa nói, nàng lại nhìn về phía đường thiên nhi bên cạnh, cười nói:

- Con hắn là Đường thiên nhi đúng không?

Đường thiên nhi vẫn luôn trợn to mắt nhìn Thanh Diên Tịnh, bởi vì nàng chưa từng gặp qua mẫu thân của Mục Trần, lúc này lại nghe người ta hỏi mình, nên nhất thời không biết làm sao, gật đầu một cái.

Sau đó nàng hướng về phía Mục Trần, không biết nên xưng hô thế nào cho phải.

- Mẩu thân ta tên Thanh Diên Tịnh

. Mục Trần cười nói.

- Tịnh di

. Đường Thiên Nhi lúc này mới ngoan ngoãn kêu lên.

Thanh Diên Tịnh ôn nhu cười một tiếng, nói:

- Nghe Mục Trần nói, từ nhỏ con đã cùng nó lớn lên, nếu con đã gọi ta một tiếng Tịnh di, vậy ta cũng tặng con một lễ vật nhỏ

Vừa nói, nàng vừa lấy ra một cái dây chuyền thủy tinh, trên dây chuyền có một viên la bàn lục giác thủy tinh, bên trên hiện đầy văn lộ huyền ảo.

- cảm ơn tịnh di

. Đường thiên nhi vội vàng nhận lấy, khuôn mặt hiện đầy vẻ vui mừng.

Có điều, nàng hiển nhiên chỉ cảm thấy chiếc dây chuyền thủy tinh này đẹp mà thôi, nhưng Mục Trần lại có thể cảm giác được, bên trong mặt dây chuyền kia có phong ấn một tòa tông sư linh trận, nếu trong lúc nguy cấp, cho dù là một kích toàn lực cỉa linh phẩm thiên chí tôn cũng cỏ thể ngăn cản được.

Cái này hiển nhiên là một món hộ thân bảo vật.

Lúc này linh khê cùng long tượng cũng bước theo vào, mà đặc biệt là khi long tượng tiến vào, khiến cho không ít người bắn tầm mắt tới.

Bọn họ không nhìn ra Mục Trần nông sâu thế nào, nhưng lại có thề cảm giác được áp lực mà long tượng mang tới, rõ ràng là một vị đại viên mãn địa chí tôn, không kém hơn chút nào so với 2 vị trưởng lão hộ vệ của bách linh vương.

- Đây là linh khê, năm đó vẫn luôn đi theo ta, ta coi nó như nữ nhi ruột thịt.

Thanh Diên Tịnh kéo linh khê, hướng về phía Mục Phong, nói.

Linh Khê có chút rụt rè nhìn Mục Phong một cái, sau đỏ cũng ngoan ngoãn nói:

- Linh Khê ra mắt Mục thúc thúc

Mục phong cười ha ha gật đầu một cái, cũng cảm thấy rất yêu thích đối với linh khê, ôn hòa nói:

- Tốt, tốt, nữ nhi thì càng tốt hơn một chút, không giống tiểu tử thối kia, suốt ngày chọc cha nó thành trò cười

Linh khê nghe vậy cũng mỉm cười cười một tiếng.

- ra mắt lão gia, ta là hộ vệ của chủ mẫu,long tượng

. Long Tượng rất cung kính hướng về phía Mục phong cúi đầu.

Mục Phong thấy vậy vội vàng đỡ hắn lên, có chút lúng túng, đây chính là siêu cấp cường giả đại viên mãn địa chí tôn, đặt ở bách linh đại lục chính là hùng bá một phương, ngay cả bách linh vương cũng phải cho một ít thể diện, thế mà giờ lại cung kính với hắn như thế, khiến hắn rất là không quen.

Cho nên, để tránh lúng túng, Mục Phong kéo Đường Sơn cùng đám cao tầng hảo hữu bách linh minh ra, giới thiệu cho Thanh Diên Tịnh biết, mà Thanh Diên Tịnh thì lộ nụ cười dịu dàng, thân thiện hết sức.

Mục Trần thấy cảnh này thì không nhịn được cười thầm, nếu bọn họ biết được mẫu thân là một vị thánh phẩm đại tông sư thì sợ rằng, ngay cả dũng khí nói chuyện với nàng cũng không có.

Trong lúc bên Mục Trần đang náo nhiệt, trong đại điện, những thủ lĩnh thế lực khắp nơi đều im lặng không lên tiếng, không dám lên tiếng quấy rầy, đồng thời cũng không dám đi lên kết giao tình.

Bởi vì lát nữa khi cha mẹ của bách linh vương tới, chắc chắn sẽ có giao thủ kinh thiên động địa, lúc đó nếu Mục Trần đánh không lại thì sợ rằng ngày vui vợ chồng đoàn tụ hôm nay cũng sẽ biến thành ngày tang lễ.

Lúc này, ai còn dám có nửa điểm quan hệ với bắc linh minh?

Trên thủ tọa, Bách Linh Vương cụt 2 tay cũng dùng ánh mắt oán độc nhìn bọn họ, trong lòng gầm thét, các ngươi cứ cười đi, đợi khi cha mẹ ta tới, đến lúc đó nhất định khiến các ngươi muốn khóc cũng không được.

Có điều, đối với ánh mắt oán độc của bách linh vương, Mục Trần cũng không đề ý tới, sờ dĩ hắn để người gọi toàn bộ cứu binh của bách linh vương tới, là vì muốn giải quyết triệt để chuyện này.

Bắc Linh Cảnh thuộc bách linh đại lục, mà nơi đây chính là tâm huyết của mục phong, mặc dù hiện giờ trong mắt Mục Trần nơi này cũng không là cái gì, nhưng đối với mục phong thì lại có ý nghĩa quan trọng.

Cho nên, để sau này Bắc Linh Minh của Mục Phong có thể an lành, hắn nhất định phải, xử lý sạch sẽ mọi thứ...

Bất kể là bách linh vương hay tông chủ bắc huyền tông sau lưng hắn, nếu như không giải quyết triệt để chuyện này, sợ rằng sau này khi hắn rời đi sẽ để lại tai họa ngầm.

Trong lòng suy nghĩ những điều này, Mục Trần an tĩnh ngồi một bên, chờ đợi thời gian trôi qua.

Thời gian trôi qua từng chút một, trong đại điện, thủ lĩnh các thế lực đứng ngồi không yên, bọn họ mơ hồ cảm giác được, một cuộc bão táp đang gần tới.

Trời chiều từ từ hạ, ánh tà dương đỏ rực chiếu lên bách linh thành, ong

đột nhiên Mục Trần mở 2 mắt ra, hắn cảm ứng được, truyền tống linh trận trong tòa thành thị này chợt truyền tới một dao động linh lực cực kỳ cường đại.

- rốt cục đã tới

. Mục Trần thản nhiên nói.

Trong nháy mắt khi thanh âm vừa dứt, một cỗ linh lực mênh mông vô tận quét ra, toàn bộ thiên địa đều bị bao phủ trong đó, trong bách linh thành, vô số người run lầy bẩy, hoảng sợ bất an dưới uy áp linh lực đó.

Cỗ uy áp linh lực cường hãn vừa xuất hiện, dường như xuyên thủng không gian, trực tiếp xuất hiện trên bầu trời tòa đại điện này.

ầm!

lúc này, đại điện chợt run lên kịch liệt, sau đó mọi người nhìn thấy,lúc này khung của đại điện bị hất bay ra, linh lực uy áp kinh khủng từ trên trời giáng xuống, cùng lúc đó, một thanh âm nữ nhân hàm chứa sát ý lạnh lẽo vang dội trong tai mỗi người.

- Đồ ngu xuẩn từ đâu đến lại dám chém 2 tay của con ta, cút ra đây cho ta!

Chương 1444: Liễu Bách Hoa

Ầm!

Lúc này toàn bộ trần nhà đại điện bị một bàn tay vô hình xé rách, ánh tà dương rọi vào. Thế mà, khi ánh tà dương chiếu lên đông đảo mọi người thì lại không cảm giác được chút hơi ấm nào, thay vào đó là một cảm giác sợ hãi băng hàn.

Bời vì, cùng với việc ánh tà dương kia chiếu vào, còn kèm theo một cỗ sát ý lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi.

vì thế, trong đại điện, từng ánh mắt run rẩy ngước lên nhìn, sau đó bọn họ nhìn thấy, bên trên bầu trời, linh lực mênh mông hội tụ thành tầng mây cuồn cuộn, bên trên linh vân, một nữ tử mặc cung bào đứng trên không trung, đôi mắt đẹp của nàng tản ra hàn khí như đao phong, chỉ quét qua thôi cũng khiến người ta cảm thấy ánh mắt đau nhói, không dám nhìn thẳng vào mắt.

Linh lực uy áp vô cùng cường hãn không ngừng tràn ngập ra từ cơ thể nàng, bao phủ cả tòa bách linh thành, lúc này, bên trong thành thị, vô số người đều run lẩy bẩy dưới uy áp thiên chí tôn.

Nhìn nữ tử mặc cung bào này, đông đảo thủ lĩnh thế lực tại đây đều run rẩy trong lòng, hiển nhiên đã nhận ra được nàng, bởi vì nàng chính là mẫu thân của Bách Linh Vương, cũng là tông chủ bách hoa tông - Liễu Bách Hoa, đồng thời, nàng cũng là một vị linh phẩm thiên chí tôn.

"Mẹ! Mẹ! Mau mau cứu con!"

Khi Bách Linh Vương nhìn thấy Liễu Bách Hoa xuất hiện, nhất thời điên cuồng gào lên, tâm tình bị Mục Trần áp chế lúc trước hoàn toàn bộc phát ra: "Tên tạp chủng đó bẻ gãy tay con, người nhất định không thể bỏ qua cho hắn!"

Trên bầu trời, Liễu Bách Hoa nhìn thấy Bách Linh Vương bị chặt hai tay, khắp người máu tươi thì cũng suýt nữa tức bể phổi. Nàng coi con trai mình là bảo bối yêu dấu, cho nên mới để cho hắn độc chiếm một tòa đại lục, trở thành thổ hào bá chủ, như vậy có thể thấy được hắn được sủng ái cỡ nào.

Thế mà hôm nay con trai bảo bối của nàng lại bị người ta chặt hai tay, nàng làm sao lại không giận dữ?

"Hài nhi chớ vội, phụ thân ngươi đang chạy tới đây, còn có mấy vị hảo hữu chí giao của hắn nữa, hôm nay ta muốn xem xem, đồ ngu xuẩn từ đâu tới lại dám ở trên bách linh đại lục mà đả thương con ta!". Thanh âm lạnh lẽo, không chút nhiệt độ của Liễu Bách Hoa vang lên.

Nghe thấy lời này, đám người mục phong một lần nữa biến sắc, không ngờ lần này Mục Trần lại chọc phải tổ ong lớn như vậy, xem tình hình này thì không chỉ tông chủ bắc huyền tông đích thân đến, mà còn mang theo không ít trợ thủ.

Ánh mắt Liễu Bách Hoa lạnh như băng, quét quanh đại điện, sau đó tràn đầy hàn khí, nói: "Là ai làm?"

Trong đại điện, từng ánh mắt không tự chủ mà bắn về phía Mục Trần, mà lúc này Mục Trần còn đang vân vê chén ngọc trên tay, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên, nhìn về phía Liễu Bách Hoa, nói: "Nhìn dáng vẻ này thì không giống như ngươi tới xin lỗi?"

Liễu Bách Hoa nghe vậy, nhất thời giận dữ cười, lạnh giọng nói:Xin lỗi? Não ngươi hỏng sao?"

Mục Trần thản nhiên nói: "Các ngươi dung túng cho đồ ngu xuẩn này tác oai tác quái ở bách linh đại lục, đả thương phụ thân ta, muốn cưỡng ép bằng hữu của ta làm thê. Những chuyện này nếu các ngươi làm ngơ thì ta sẽ quản"

"Ngươi là cái thứ gì?". Liễu Bách Hoa bị lời của Mục Trần chọc đến dựng ngược mày, lạnh lùng nói: "Bách Linh đại lục này là do trượng phu ta ban cho con ta, nó chính là chúa tể nơi này. Sinh tử của bất kỳ sinh linh nào trên bách linh đại lục cũng nằm trong tay nó, nó làm như vậy thì đã làm sao?"

"xem ra đúng là một nữ nhân ngu xuẩn không nói đạo lý"

Mục Trần hơi nhíu mày, nói: "Đã như vậy, bắt đầu từ bây giờ, bách linh đại lục này thuộc về ta"

"Ranh con ngông cuồng, thật đúng là không biết trời cao đất rộng"

Liễu Bách Hoa giận cười nói, chợt nàng bước ra một bước, giữa tay áo có linh lực vô tận cuồn cuộn ra, trực tiếp hóa thành hoa vũ* đầy trời, ùn ùn hướng về phía Mục Trần.

(*mưa hoa)

"Muốn chiếm đoạt bách linh đại lục, ngươi còn chưa có năng lực này!"

Hoa vũ đầy trời tựa như bảo thạch sáng chói, chỉ có điều, mỗi một đóa hoa đều là do linh lực vô cùng ngưng luyện biến thành, chỉ một đóa hoa là có thể dễ dàng mạt sát một vị đại viên mãn địa chí tôn. số lượng như vậy tụ lại, chỉ cần Liễu Bách Hoa này muốn, sợ rằng cả tòa bách linh thành này sẽ bị huyết tẩy sạch sẽ trong nháy mắt.

Thế mà khi Mục Trần nhìn hoa vũ đầy trời kia, ánh mắt cũng chưa từng dao động lấy một chút. Thời điểm còn ở linh phẩm sơ kỳ, sức chiến đấu của hắn cũng đủ để địch lại tiên phẩm sơ kỳ, mà hiện giờ càng là đặt

chân vào linh phẩm trung kỳ, Liễu Bách Hoa này chẳng qua chỉ là linh phẩm sơ kỳ mà thôi, trong mắt của hắn, đơn giản là không chịu nổi một đòn.

vì thế, hắn chỉ há mồm phun ra một hơi, nhất thời hóa thành linh lực gió lốc quét ra, hoa vũ đầy trời vừa đụng phải linh lực gió lốc một cái, liền bị xé nát hoàn toàn.

Một màn này khiến cho không ít thủ lĩnh đều hơi biến sắc, mặc dù bọn họ biết Mục Trần hắn cũng là linh phẩm thiên chí tôn, nhưng lại không ngờ hắn có thể dễ dàng hóa giải thế công của Liễu Bách Hoa như vậy.

"Thì ra là có chút năng lực, khó trách lại dám càn rỡ như thế!". Ánh mắt Liễu Bách Hoa cũng ngưng lại, chợt sắc mặt trở nên lạnh lẽo, không hề nương tay, nhất thời trong cơ thể bộc phát ra linh quang sáng chói, lúc này toàn thân của nàng đều cực kỳ rực rỡ, hiển nhiên là đang thúc giục linh thể.

"Linh mạch thần thông - bách hoa sát thần!"

Ngón tay ngọc của Liễu Bách Hoa xa xa điểm xuống phía Mục Trần, ánh mắt lạnh lùng.

ong!

Trong khoảnh khắc khi ngón tay của Liễu Bách Hoa hạ xuống, tất cả mọi người kinh hãi nhìn thấy, quanh thân Mục Trần chợt có một đóa hoa huyết hồng quỷ dị mọc ra, sau đó cánh hoa bao phủ, trực tiếp nuốt Mục Trần vào trong.

"Hừ, tiểu tử chưa dứt sữa, thật sự cho rằng tiến vào thiên chí tôn thì có thể không cần kiêng kỵ ai sao, linh mạch thần thông của ta cực kỳ quỷ dị, chỉ cần bị nuốt vào trong, cho dù là linh phẩm thiên chí tôn cũng bị dịch hoa hòa tan linh thể!". Liễu Bách Hoa nhìn Mục Trần bị đóa hoa huyết hồng nuốt, nhất thời cười lạnh một tiếng.

Mấy người mục phong, đường thiên nhi thấy vậy thì rối rít biến sắc, nhưng mà thanh diên tịnh bên cạnh thì thần sắc chỉ lạnh nhạt, vỗ vỗ tay mục phong, ý bảo không cần lo.

Mà các thủ lĩnh của những thế lực khác thì ầm thầm lắc đầu, nhìn tình hình này, xem ra giao thủ giữa hai người, Liễu Bách Hoa kia gian xảo cáo già hơn một chút.

"Hahal". Trên thủ tọa, Bách Linh Vương càng là cười lớn, sau đó ánh mắt ác độc nhìn đám người mục phong, đường thiên nhi.

"Một đạo linh mạch thần thông do thiên mạch diễn sinh ra mà thôi, nào có lợi hại như ngươi nói...."

Thế mà, trong lúc Bách Linh Vương đang cười lớn, chợt có một tiếng cười từ trong đóa hoa huyết hồng truyền ra, chớp mắt sau đó, mọi người nhìn thấy, bên trong đóa hoa có tử viêm bốc lên, tử viêm thiêu đốt, đóa hoa huyết hồng đủ khiến linh phẩm thiên chí tôn không thể thoát lúc này lại tan chảy với tốc độ kinh người.

Trên bầu trời, Liễu Bách Hoa nhìn cảnh này, rốt cục trong mắt cũng thoáng hiện vẻ khiếp sợ, uy năng của đạo linh mạch thần thông này nàng hiểu rất rõ, thiên chí tôn ngang hàng bị rơi vào trong đó, kể cả thủ đoạn không tầm thường đi nữa thì cũng phải tốn chút sức lực mới có thể đánh vở đóa hoa,thế mà trước mắt, thậm chí giữ chân Mục Trần vài hơi thở cũng không được?

"xem ra không thể nói chuyện được với loại nữ nhân không có não như ngươi...". Mục Trần ngẩng đầu, ánh mắt hờ hững nhìn Liễu Bách Hoa, nói: "Đã vậy thì dùng quả đấm nói thôi"

Khi thanh âm hắn vừa dứt, Mục Trần một lần nữa há mồm, chớp mắt sau đó, tử viêm hừng hực quét ra, trực tiếp hóa thành một con tử viêm cự long phóng lên cao, mang theo tiếng long ngâm xông về phía Liễu Bách Hoa.

Tử viêm cự long vọt tới, con ngươi Liễu Bách Hoa cũng co rụt lại, sau khi chứng kiến sự bá đạo của tử viêm này, nàng cũng không dám chậm trễ chút nào, lúc này ngọc thủ kết ấn, linh lực mênh mông bộc phát ra, tạo thành nhiều lớp tường hoa do linh lực ngưng tụ thành.

Tường hoa nhìn như huyễn lệ yếu ớt, nhưng bên trong sự yếu ớt đó lại có lực phòng ngự cực kỳ vững chắc, đủ để chịu công kích toàn lực của linh phẩm thiên chí tôn.

Thế mà khi đối diện với tử viêm cự long lại yếu ớt không chịu nổi, viêm long xông thẳng qua, lướt qua đến đâu tường hoa trực tiếp bốc cháy đến đó, tất cả phòng ngự đều bị hủy hoại trong chớp mắt.

Lúc này, rốt cục khuôn mặt của Liễu Bách Hoa cũng hiện vẻ hoảng sợ, đứng trước tử viêm cự long, ngay cả phòng ngự mạnh nhất của nàng cũng không chịu nổi một kích, lúc này, nàng mới hiểu được chênh lệch giữa mình với Mục Trần lớn thế nào.

"Đáng chết, khinh địch rồi. Trước tiên rút lui, chờ trượng phu của ta mang theo bằng hữu của hắn tới, rồi quay lại đối phó tên này!". Liễu Bách Hoa cắn răng một cái, sau đó thân hình hóa thành linh quang vọt lui, hiền nhiên là muốn tháo chạy.

Việc nàng rút lui cũng lọt vào tầm mắt của đông đảo thủ lĩnh, bọn họ không kìm được mà hít một hơi khí lạnh, không ai ngờ rằng, bách hoa tông chủ này hung hăng xông tới là thế, lại không chịu nỗi hai chiêu dưới tay Mục Trần đã chật vật trở lui.

Nhất thời, những ánh mắt nhìn về phía Mục Trần bắt đầu hiện lên vẻ kính sợ, hiển nhiên thực lực mà hắn thể hiện đã xa xa vượt qua Liễu Bách Hoa.

Mà Bách Linh Vương luôn mồm gào thét trên thủ tọa lúc này cũng ngậm miệng lại, sắc mặt xanh mét.

"Nếu đã tới còn muốn đi sao?"

Mục Trần không để ỷ tới bọn họ, hắn chỉ đưa mắt lạnh lùng nhìn Liễu Bách Hoa đang muốn rút lui, cười lạnh một tiếng, một tay kết ấn, chỉ thấy tử viêm cự long chợt nổ tung ra, hóa thành một tử viêm cự thủ khổng lồ xé rách hư không, một tát đập lên thân thể Liễu Bách Hoa.

uỳnh!

Liễu Bách Hoa như trúng đòn nghiêm trọng rơi xuống, trực tiếp tạo thành một cái hố to giữa cả vùng đất trong tòa thành, vết nứt không ngừng lan ra, còn nàng thì nằm trong đó, cực kỳ chật vật.

ầm!

Có điều, hiển nhiên Mục Trần cũng không định cho Liễu Bách Hoa chút thể diện nào, tử viêm cự thủ nắm chặt thành quyền, mang theo sức mạnh hủy diệt, không chút lưu tình đánh xuống.Một đòn nghiêm trọng như vậy nếu bị đánh trúng, cho dù Liễu Bách Hoa này có là linh phẩm thiên chí tôn thì cũng sẽ bị một quyền nổ nát linh thể.

Tử viêm trọng quyền giáng xuống, sắc mặt Liễu Bách Hoa cũng trở nên trắng bệch, trong mắt lộ vẻ kinh hãi, hiển nhiên nàng cũng không ngờ Mục Trần lại tàn nhẫn như thế.

vù!

dưới vô số ánh mắt hoảng sợ, tử viêm trọng quyền giáng xuống, dường như cả tòa bách linh thành đều rung lên kịch liệt...

bụi mù tràn ngập, tất cả mọi người đều nhìn về phía khu vực kia, trong lòng hoảng sợ, chẳng lẽ Liễu Bách Hoa cứ như vậy bị Mục Trần một quyền đánh chết rồi sao?

Mục Trần cũng nhìn sang, chợt ánh mắt hơi nheo lại.

Bụi mù dần dần tản đi, chỉ thấy bên trong cái hố to đó, tử viêm trọng quyền duy trì tư thế đánh xuống, nhưng phía trên cách Liễu Bách Hoa

mấy trượng, xuất hiện một chiếc quy giáp (mai rùa) màu xanh xoay tròn, quy giáp tản ra ánh sáng xanh, bảo vệ lấy Liễu Bách Hoa.

Mục Trần liếc mắt nhìn quy giáp màu xanh kia, sau đó lười biếng duỗi lưng một cái, ánh mắt không chút xao động nhìn về nơi xa, nơi đó, trên bầu trời, có 4 bóng người đứng trên không trung.

Một luồng linh lực uy áp vĩ ngạn kinh khủng không ngừng tản ra từ trên cơ thể họ.

Trong 4 người đó, một nam tử áo xanh diện mục lãnh lệ, ánh mắt hơi có vẻ băng hàn xuyên thủng hư không, trực tiếp nhìn lên người Mục Trần bên trong đại điện, giọng nói như sấm, vang dội thiên địa.

"Các hạ chèn ép vợ con của ta, cũng quá không coi bắc huyền cung ta ra gì đi?"

***

Dịch: zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1445: Tần Bắc Huyền

Thanh âm trầm thấp như tiếng sấm, vang vọng giữa thiên địa, không nghe ra hỉ hộ, nhưng khi khi thanh âm này vang lên, vô số người đều cảm nhận được cảm giác tim đập thình thịch.

Linh lực uy áp của Tần Bắc Huyền này tuy không mênh mông mãnh liệt như Liễu Bách Hoa, nhưng lại giống như sóng ngầm dưới biển rộng, vô thanh vô tức, hàm chứa trong đó sự kinh khủng cực kỳ.

Trong đại điện, từng ánh mắt hoảng sợ nhìn về thân ảnh trên bầu trời xa xa kia, người đó thân thể cao lớn, trên người mặc thanh bào (áo xanh), bên trong 2 mắt linh lực nội liễm, nếu không vì cái cảm giác áp bách kinh khủng đó, sợ rằng ai cũng sẽ cho rằng hắn là một người bình thường.

Nhưng mà ai ai ở đây cũng hiểu rõ, cái người nhìn như người bình thường này rốt cục có thân phận bực nào...

hắn chính là tông chủ bắc huyền tông, đồng thời cũng là kẻ nắm giữ 4 tòa đại lục bao gồm cả bách linh đại lục, tiên phẩm sơ kỳ thiên chí tôn, ở nơi tây bắc đại thiên thế giới này cũng có danh tiếng cực lớn.

Nhân vật như thế, cho dù đưa mắt khắp đại thiên thế giới cũng coi như là bá chủ một phương.

"Cha!"

Bách Linh Vương thấy người vừa tới, lại lần nữa mừng như điên, vô cùng kích động.

"Bắc Huyền, chàng nhất định không thể bỏ qua cho tiểu tử này!". Lúc này, Liễu Bách Hoa cũng phục hồi tinh thần lại sau khi bị Mục Trần hạ sát thủ lúc trước, cắn răng nghiến lợi nói.

Nàng cảm thấy cực kỳ tức giận, vốn cho rằng Mục Trần này cùng lắm chỉ tương đương mình, nhưng ai ngờ mới giao thủ 2 hiệp, suýt chút nữa nàng đã bị trấn giết ở đây.

Mục Trần sức chiến đấu kinh người, khiến cho nàng sợ hãi, vì thế lúc này càng là hận sao Tần Bắc Huyền trực tiếp xuất thủ, trực tiếp chém chết Mục Trần ở đây.

Mà mấy người Bắc Linh Minh vốn đang thở phào nhẹ nhõm vì Mục Trần dễ dàng đánh bại Liễu Bách Hoa, thì lúc này lại lần nữa tim giật thót lên, sắc mặt trắng bệch, mặc dù khoảng cách giữa bọn họ với thế giới của thiên chí tôn còn rất xa xôi, nhưng điều này cũng không ngăn cản bọn họ biết được chênh lệch giữa linh phẩm và tiên phẩm thiên chí tôn.

Bắc huyền tông là siêu cấp thế lực rất nổi tiếng ở vùng tây bắc đại thiên thế giới, không ai có thể xưng bá 4 tòa đại lục, vậy mà bắc huyền tông lại có thể làm được điểm này, nguyên nhân chủ yếu nhất chính là thực lực cường hãn - tiên phẩm thiên chí tôn của Tần Bắc Huyền.

Mục Trần có thể dễ dàng đánh bại Liễu Bách Hoa, nhưng cũng không nhất định chiếm được chút lợi thế nào trong tay Tần Bắc Huyền, huống chi lúc này Tần Bắc Huyền còn dẫn theo 3 vị hảo hữu tới trợ trận.

Tính toán như vậy thì đối phương thậm chí có 5 vị thiên chí tôn, đội hình như vậy đủ để dọa cho người khác sợ vỡ mật.

Có điều trong lúc bọn họ đang kinh hoàng, Mục Trần lại là thần sắc không gợn sóng, ánh mắt bình tĩnh nhìn Tần Bắc Huyền xa xa trên bầu trời, chậm rãi nói: "Ngươi chính là tông chủ bắc huyền tông, Tần Bắc Huyền?"

"Chính là bản tọa." Tần Bắc Huyền thản nhiên nói.

Tần Bắc Huyền thần sắc lạnh nhạt,nhìn dáng vẻ này thì hiển nhiên là biết rõ mọi chuyện từ trong miệng vị trường lão về gọi cứu binh, có điều hắn vẫn nhạt giọng nói: "Con ta tuy là không đúng một chút, nhưng ngươi chặt của nó 2 cánh tay, cũng hơi quá đáng một ít"

"Vì sao?". Mục Trần cười một tiếng, nói:"Nếu ta tới trễ nửa ngày nữa, thì có lẽ cha ta cũng sẽ không chỉ bị chút vết thương thế này, bằng hữu của ta không chừng cũng sẽ phải chịu nhục, chẳng lẽ ngươi cảm thấy con trai ngươi cao quý hơn cha ta và bằng hữu của ta sao?"

Mặt hắn dù nở nụ cười, thế nhưng giọng nói đã dần dần trở nên lạnh như băng.

"Đồ si tâm vọng tưởng, con của ta trời sinh kiều quý, dĩ nhiên là cao quý hơn các ngươi". Liễu Bách Hoa nghe vậy, nhất thời lên tiếng châm chọc, giờ Tần Bắc Huyền đã tới đây, nàng một lần nữa lớn gan hơn, nói đi nói lại không chút lưu tình.

Mục Trần nghe vậy, trong mắt hàn quang chợt lóe: "Bớt mồm đi! Thật sự cho rằng thứ này có thể bảo vệ được ngươi sao?"

Vừa nói, bàn tay hắn chợt vung lên, chỉ thấy tử viêm trọng quyền đang bị quy giáp chặn lại đột nhiên bộc phát ra từng ánh lửa một, tử viêm khởi động, một lần nữa hung hăng đánh xuống quy giáp.

ầm!

Tử viêm trọng quyền toàn lực đánh xuống, nhiệt độ đáng sợ lan ra, ngay cả vùng đất quanh đó cũng bị hòa tan, tử viêm bao quanh quy giáp, trực tiếp đốt nó cháy xèo xèo.

Mảnh quy giáp màu xanh này hiển nhiên là một kiện linh phẩm tuyệt thế thánh vật, thế mà lại không chịu nổi tử viêm bá đạo này, dưới sự thiêu đốt, ngay cả quy giáp cũng hơi có dấu hiệu bị nung chảy.

ùng!

dưới sự thiêu đốt của tử viêm, sức phòng ngự của quy giáp giảm nhiều, mà sức mạnh của trọng quyền lúc này cũng truyền xuống.

Không đợi Tần Bắc Huyền kịp phản ứng, một quyền đã đánh cho cả quy giáp lẫn Liễu Bách Hoa hung hăng đập xuống mặt đất.

Một cái hố khổng lồ vạn trượng xuất hiện trong thành thị, Liễu Bách Hoa cả người nám đen, tóc tai cháy sạch sẽ, bên ngoài thân thể, ánh sáng của quy giáp trở nên yếu ớt hơn rất nhiều, lúc trước nếu không nhờ nó hóa giải phần lớn sức mạnh của trọng quyền, chỉ sợ một quyền này đánh xuống, linh thể của Liễu Bách Hoa cũng gần vỡ vụn.

Tuy là như vậy, nhưng lúc này nàng cũng bị trọng thương, gương mặt tràn đầy vẻ hoảng sợ cùng khó có thề tin, hiển nhiên nàng không thể tin được Mục Trần lại gan to tày trời như vậy, dám xuất thủ với nàng ngay trước mặt Tần Bắc Huyền.

"a!"

Liễu Bách Hoa giận dữ đến cực hạn, thét lên chói tai, trong thanh âm tràn đầy oán độc: "Bắc Huyền, mau giết hắn!"

Tần Bắc Huyền nhìn cảnh này, sắc mặt cũng có chút khó coi, hành động này của Mục Trần, không nghi ngờ gì chính là không coi hắn ra cái gì cả, cái này cũng khiến hắn tức giận, thanh âm âm trầm, nói: "Nếu các hạ đã không kiêng nể ai như thế, hôm nay bản tọa cũng chỉ có thể bắt ngươi lại".

Tiếng nói vừa dứt, tay áo hắn vung lên, quy giáp màu xanh đang bảo vệ Liễu Bách Hoa bay lên cao, chớp mắt sau đó, biến thành một con thanh sắc cự quy* khổng lồ mấy vạn trượng.(*rùa xanh)

Con cự quy này mặt mũi dữ tợn, vừa xuất hiện liền há cái miệng khổng lồ, phun ra thanh sắc hồng lưu*, hồng lưu cuồn cuộn, mỗi một

giọt đều nặng tựa núi non, bao phủ về phía Mục Trần (*dòng lũ màu xanh)

"haha, Bắc Minh Quy này của tần huynh đúng là lợi hại, dưới Bắc Minh hồng lưu này, phía dưới tiên phẩm không ai có thể địch lại". Sau lưng Tần Bắc Huyền, trong số 3 vị thiên chí tôn đến trợ trận, có một người mở miệng cười nói.

2 người còn lại khẽ gật đầu, hiền nhiên cũng biết rõ lai lịch của Thanh sắc hồng lưu này, trong quá trình Tần Bắc Huyền khai sáng ra bắc huyền tông, Bắc Minh Quy này đã cùng với Tần Bắc Huyền đánh bịa không biết bao nhiêu thiên chí tôn.

Mà người trẻ tuổi trước mắt, xem xét dao động linh lực thì mới chỉ là linh phẩm trung kỳ, thực lực như vậy căn bản không thể nào chống lại Tần Bắc Huyền.

"Bắc Minh quy sao..."

Mục Trần ngẩng đầu nhìn thanh sắc cự quy, Bắc Minh Quy này cũng là một loại siêu cấp thần thú, sau khi trường thành có thực lực sánh ngang thiên chí tôn, Tần Bắc Huyền này hẳn là lấy được hài cốt tiên huyết của nó, đem luyện chế thành một đạo linh phẩm tuyệt thế thánh vật.

Theo lẽ thường mà nói, khi một vị tiên phẩm sơ kỳ thiên chí tôn thúc giục tuyệt thế thánh vật, bất kỳ linh phẩm thiên chí tôn nào cùng chỉ có thể bó tay chịu trói, nhưng có điều là Mục Trần cũng không nằm trong số này...

"Xem ra một nhà các ngươi đều không nói đạo lý, đã như vậy thì dùng quả đấm đi"

Mục Trần lắc đầu một cái, thần sắc hờ hững, chợt một tay kết ấn, nhất thời trên người có từng đường linh văn sáng chói nổi lên, ước chừng 9 đạo.

Mà cùng lúc đó, sau ót Mục Trần có một mảnh ánh sáng hỗn độn bay lên, dường như vô thượng vô hạ, thậm chí ngay cả thời gian, không gian cũng không có, huyền ảo cực kỳ.

"Phù Đồ Hỗn Độn Quang"

Mục Trần quát lạnh trong lòng một tiếng, chỉ thấy mảnh ánh sáng hỗn độn kia quét về phía thanh sắc hồng lưu đang gào thét tới.

soạt!

ánh sáng hỗn độn xẹt qua, trong nháy mắt thanh sắc hồng lưu khí thế hung hăng đã biến mất sạch sẽ, mà mảnh hỗn độn quang sau ót Mục Trần lại có thêm một vệt nhỏ màu xanh.

Lướt một cái bắt đi thanh sắc hồng lưu, Mục Trần cũng không vì thế mà dừng tay, tâm niệm vừa động, ánh sáng hỗn độn một lần nữa bay lên, trực tiếp xuyên thấu không gian, một lần nữa quét qua thanh sắc cự quy.

soạt.

Ánh sáng hỗn độn cuốn quang không gian, thanh sắc cự quy cũng biến mất không dấu vết, mà mảnh ánh sáng hỗn độn phía sau Mục Trần lại thêm một con tiểu quy màu xanh lớn cỡ lòng bàn tay.

Một quy bị cuốn vào trong hỗn độn quang này, bất kỳ thứ gì cũng sẽ bị trấn áp, hơn nữa trải qua hỗn độn quang tẩy rửa, hóa thành hư vô...

"Cái gì?!". Một màn này trực tiếp khiến con ngươi Tần Bắc Huyền co rụt lại, phía sau lưng, 3 vị thiên chí tôn sắc mặt cũng kịch biến, hiện vẻ không thể tin nổi.

Bọn họ không thể ngờ tới, Bắc Minh Quy của Tần Bắc Huyền trước giờ chưa từng gặp bất lợi, thế mà hiện giờ, dưới tay của thanh niên này lại không chịu nổi một kích.

"Ánh sáng sau lưng tiểu tử kia rốt cục là thần thông gì? sao có thề bá đạo như thế?!". Một vị thiên chí tôn khiếp sợ nói.

Trong đại điện, đông đảo thủ lĩnh bách linh đại lục thần sắc cũng cứng ngắc, hiền nhiên cảnh vừa rồi cũng đã vượt quá sức tưởng tượng của họ.

Mà những cao tầng của Bắc Linh Minh thi đã sớm bị chấn kinh đến mức không biết nên tỏ ra thế nào rồi.

Nơi xa trên bầu trời, sắc mặt Tần Bắc Huyền hoàn toàn ngưng trọng, ánh mắt hắn kiêng ky nhìn ánh sáng hỗn độn sau lưng Mục Trần, sau đó quay đầu hướng về 3 người sau lưng, ôm quyền nói: "3 vị, lần này sợ rằng phải xin mọi người xuất thủ tương trợ một lần".

Vào giờ phút này, Tần Bắc Huyền đã không dám coi Mục Trần là linh phẩm thiên chí tôn bình thường nữa, sức chiến đấu kinh người như thế, ngay cả hắn cũng không thể không kiêng kỵ, cho nên, để cho không lật thuyền trong mương, hắn cũng không để ý tới thể diện, muốn mời bằng hữu xuất thủ một tay.

Nghe được lời của Tần Bắc Huyền, 2 trong 3 vị linh phẩm thiên chí tôn chần chờ một chút, đều gật đầu một cái, thủ đoạn của Mục Trần mặc dù kinh người, nhưng dù sao bọn họ cũng chiếm ưu thế về nhân số, nếu liên thủ, Mục Trần chắc chắn không thể địch lại.

Tần Bắc Huyền thấy vậy, ánh mắt chuyền hướng tới người cuối cùng, đây là một vị có thực lực giống hắn - cùng đạt tới tiên phẩm sơ kỳ, nếu người này cũng xuất thủ trợ giúp thì hôm nay bất kể Mục Trần có nhiều thủ đoạn hơn nữa cũng khó tránh khỏi thất bại.

Có điều, khiến hắn không ngờ là, vị tiên phẩm hảo hữu này cũng không hào sảng đáp ứng hắn, mà lại nhíu chặt mày, nhìn chằm chằm vào mảnh ánh sáng hỗn độn sau lưng Mục Trần, dường như đang suy nghĩ điều gì.

"Lữ Huynh?"

ánh mắt Tần Bắc Huyền nhìn về phía hắn, có chút nghi hoặc, người bạn thân này giao tình với hắn coi như khá sâu, trong quá khứ cũng từng giúp đỡ lẫn nhau, tại sao hôm nay đối diện với một linh phẩm thiên chí tôn lại vẫn chưa đồng ý chứ.

Vị tiên phẩm thiên chí tôn được Tần Bắc Huyền gọi là Lữ Huynh kia cũng không có trả lời hắn, mà là nhìn chằm chằm Mục Trần một lúc lâu, rốt cục làm như nghĩ tới điều gì, thần sắc chợt biến đổi, cũng không để ý tới ánh mắt khiếp sợ của đám người Tần Bắc Huyền, xa xa hướng về Mục Trần ôm quyền, thận trọng nói:"Xin hỏi các hạ, có phải là Phủ chủ Mục Trần của Thiên La Đại Lục?"

***

Dịch: zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1446: Bối Cảnh

Khi thanh âm hơi có vẻ thận trọng của vị Tiên Phẩm Thiên Chí Tôn họ Lữ kia truyền ra, trong chớp mắt, thiên địa lại một lần nữa yên tĩnh, đặc biệt là Tần Bắc Huyền cùng 2 vị thiên chí tôn khác, đều khiếp sợ nhìn về phía hắn

"Lữ huynh, ngươi?". Tần Bắc Huyền thần sắc có chút khó coi, hắn không biết tại sao vị hảo hữu mời tới trợ giúp này lại đột nhiên khách khí với vị thiên chí tôn trẻ tuổi kia như thế, thậm chí, bên trong sự khách khí ấy dường như còn có chút sợ hãi.

Hai vị thiên chí tôn khác cũng kinh nghi bất định.

Bên trong đại điện, đông đảo thủ lĩnh các thế lực trên bách linh đại lục đều 2 mặt nhìn nhau.

Mục Trần lại là có chút giật mình, hắn nhìn thoáng qua thiên chí tôn họ Lữ kia, sau đó gật nhẹ đầu, nói: "Nếu ngươi đang nói về Mục Phủ Chi Chủ Mục Trần trên Thiên La Đại lục, vậy chính lả ta"

Nghe được lời xác nhận của Mục Trần, Tiên Phẩm Thiên Chí Tôn họ Lữ kia cũng lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt càng thêm kiêng kỵ nồng nặc, chợt ôm quyền nóiThì ra là Mục Phủ chủ ở đây, lần này cũng thật đắc tội"

"Lữ Huynh!". Tần Bắc Huyền một lần nữa trầm giọng nói.

Thiên chí tôn họ Lữ thở dài, hắn nhìn về phía Tần Bắc Huyền, nói: "Tẩn huynh, xét trên giao tình nhiều năm của chúng ta, ta khuyên ngươi một câu, chuyện hôm nay hay là thôi đi"

Khuôn mặt Tần Bắc Huyền hơi ngẩn ra, 2 vị thiên chí tôn khác cũng thấy có điểm không đúng, bọn họ liếc mắt nhìn Mục Trần, thận trọng hỏi: "Lữ Huynh, người này rốt cục có lai lịch gì?"

Vào giờ phút này, dù bọn họ có ngu xuẩn hơn nữa cũng có thể nhận ra Thiên Chí Tôn họ Lữ kia kiêng kỵ, thậm chí lả sợ hãi Mục Trần, người ta tiên phẩm cũng như thế, huống chi 2 người bọn họ mới linh phẩm?

Thiên chí tôn họ Lữ cười khổ một tiếng, nói: "Nơi này cách Phù Đồ Đại Lục cực kỳ xa xôi, cho nên các ngươi nhất thời cũng chưa biết, thời điểm lúc trước, vị Mục Phủ Chủ trước mặt các ngươi đây đã một thân một mình xông vào Phù Đồ cổ Tộc, lẩy sức một mình, suýt chút nữa một lưới bắt hết trưởng lão phù đồ cổ tộc, rốt cục vẫn phải do Đại trưởng Lão Phù Đồ cổ tộc lúc đó là Phù Đồ Huyền ra tay mới ngăn được hắn"

Nghe vậy, ngay cả Tần Bắc Huyền sắc mặt cũng biến đổi, địa vị của Phù Đồ cổ tộc trên đại thiên thế giới, hắn tự nhiên là hiểu rõ, chính là một trong ngũ đại cổ tộc, nội tình sâu không lường được.

Như thực lực của Bắc Huyền Tông hắn, mặc dù có thể chen chân vào hàng ngũ siêu cấp thế lực, nhưng nếu so sánh với Phù Đồ cổ tộc thì còn kém xa lơ xa lắc. Hơn nữa Đại Trường Lão Phù Đồ cổ Tộc thì càng là thực lực thánh phẩm thiên chí tôn, sừng sững trên đỉnh đại thiên thế giới này.

Mục Trần này có thể ép Phù Đồ Huyền ra tay đối phó với hắn, đủ để tường tượng hắn rốt cục kinh khủng cỡ nào.

"Nhưng làm sao có thể? Hắn chẳng qua chỉ có thực lực linh phẩm thiên chí tôn." hai vị thiên chí tôn khác cũng khó tin nói ra, trong Phù Đồ cổ tộc, chỉ nguyên Tiên Phẩm Thiên Chí Tôn sợ rằng cũng quá 2 bàn tay, chỉ cần lấy thịt đè cũng có thể đè chết Mục Trần.

"Bởi vì lúc ấy hắn đang nắm trong tay hộ tộc đại trận của Phù Đồ cổ tộc, mượn sức đại trận trấn áp toàn bộ trưởng lão của Phù Đồ cổ Tộc,

cho dù là 2 vị mạch thủ Tiên Phẩm hậu kỳ của Huyền Mạch, Mặc Mạch cũng không phải đối thủ của hắn". Thiên chí tôn họ Lữ nói.

Hai vị thiên chí tôn kia nghe vậy, đều âm thầm tặc lưỡi, Mục Trần này cũng quá điên cuồng đi? Lại có thể làm ra chuyện kinh khủng cỡ này, như thế thì sẽ đắc tội Phù Đồ cổ tộc đến mức nào?

Thần sắc Tần Bắc Huyền cũng có chút ngưng trọng, nhưng ngược lại thở phào nhẹ nhõm, thì ra là Mục Trần dựa vào hộ tộc đại trận, cái thứ sức mạnh kinh khủng đó cũng không thuộc về bản thân hắn.

"Hắn có thể làm ra những chuyện như vậy đúng là đã chứng minh năng lực của hắn không nhỏ, nhưng cũng không thể khiến Lữ Huynh kiêng kỵ như vậy chứ? Hắn đã đắc tội phù đồ cổ tộc, còn có thể không chút kiêng kỵ như thế sao?" Tần Bắc Huyền trầm giọng nói.

Những chiến tích này của Mục Trần, đúng là khiến ngay cả hắn cũng kinh hãi không ngớt, nhưng nếu chỉ thế mà làm cho một vị Tiên Phẩm Thiên Chí Tôn sợ hãi như vậy, thật ra cũng không đến nỗi.

Thiên chí tôn họ Lữ lắc đầu nói: "Chớ nhìn hắn chỉ là linh phẩm thiên chí tôn, nhưng dù là một vị trưởng lão tiên phẩm sơ kỳ của Phù Đồ cổ tộc cũng phải thua trong tay hắn. đây cũng không phải là dựa sức của hộ tộc đại trận, mà là năng lực của bản thân hắn"

"Mặt khác...các ngươi nghĩ thử, hắn khiến cho phù đồ cổ tộc long trời lở đất như vậy, tại sao đến giờ vẫn bình yên vô sự?"

Nghe đến đây, 3 người Tần Bắc Huyền đều rùng mình trong lòng, những cổ tộc sâm nghiêm như Phù Đồ cổ tộc đều quan trọng nhất đến thể diện, hành động ấy của Mục Trần có thể coi như đạp lên mặt mũi của họ, bình thường mà nói thì Phù Đồ cổ tộc sẽ không buông tha, thế nhưng mà hiện giờ Mục Trần vẫn chạy nhảy tung tăng...

Điều này nói rõ cái gì? Nói rõ là cho dù hắn gây ra những chuyện kia, Phù Đồ cổ tộc vẫn không thể làm gì được hắn, như vậy rốt cục phải kinh

khủng cỡ nào?

"Mục Trần này cỏ quan hệ sâu đậm với Viêm Đế của Vô Tận Hỏa Vực, Võ Tổ của Võ Cảnh, ở phù đồ cổ tộc hắn quậy tung trời, Viêm Đế, Võ Tổ thậm chí còn che chở cho hắn". Thiên chí tôn họ Lữ nói.

Sắc mặt 3 người Tần Bắc Huyền một lần nữa biến đổi, Viêm Đế, Võ Tổ, đây chính là những cái tên vang dội khắp đại thiên thế giới, thậm chí trong tầng thứ thánh phẩm thiên chí tôn cũng sừng sững ở đỉnh cao nhất.

Thế mà Mục Trần lại có thể có quan hệ không cạn với bọn họ? Thậm chí không tiếc vì thế mà đắc tội phù đồ cổ tộc?

"Khó trách...có 2 vị này làm chỗ dựa, cho dù là Phù Đồ cổ tộc cũng sẽ kiêng kỵ". 2 vị thiên chí tôn kia thờ dài một tiếng, nói.

Thiên chí tôn họ Lữ cười cười, nói: "Cái này cũng không phải chuyện quan trọng nhất, các ngươi có biết vì sao Mục Trần phải đại náo phù đồ cổ tộc? Đó là bởi vì, hắn muốn đi cứu mẫu thân của mình"

"Năm xưa phụ mẫu của hắn ở bách linh đại lục này kết duyên, Phù Đồ cổ tộc giận dữ, sau đó giam cầm mẫu thân hắn, mà chuyến đi đó của Mục Trần chính là vì mẫu thân hắn"

"Mà vị mẫu thân này của hắn cũng không tầm thường....vừa hiện thân đã tước đoạt thân phận Đại trưởng lão của Phù Đồ Huyền, mà bản thân nàng càng là một vị Thánh Phẩm Đại Tông Sư, cho nên nói, hiện giờ đại trưởng lão của Phù Đồ cổ tộc chính là mẫu thân của Mục Trần"

Tần Bắc Huyền cùng 2 vị thiên chí tôn kia đều há to miệng, mặt hiện vẻ khiếp sợ, nói nửa ngày, hóa ra mẫu thân của Mục Trần này lại là tân nhậm Đại Trưởng lão của Phù Đồ cổ tộc?!

Khó trách Phù Đồ cổ tộc lại không truy cứu việc Mục Trần đại náo, thì ra quyền lực cao nhất cũng đã rơi vào tay mẫu thân hắn!

Hai vị thiên chí tôn kia nhìn nhau, đều lắp bắp không nói lên lời, ánh mắt lóe lên, hiển nhiên đã có ý thối lui, bởi vì bọn họ đã hiểu được bối cảnh dây mơ rễ má sau lưng Mục Trần.

Không chỉ có vô tận hỏa vực, võ cảnh, hiện giờ càng có thêm cả một phù đồ cổ tộc...

đây chính là thế lực hàng đầu đại thiên thế giới, dậm chân một cái thì ngay cả thế giới cũng rung chuyển, bọn họ dù cũng là thiên chí tôn, hưởng thụ ức vạn người tôn sùng, nhưng bọn họ cũng càng hiểu chênh lệch giữa mình với thánh phẩm,với những thế lực hàng đầu như vậy...

Có bối cảnh như vậy, trên đại thiên thế giới này, thế lực có thể làm cho Mục Trần kia kiêng kỵ, thật đúng là không nhiều lắm.

Sắc mặt Tần Bắc Huyền cũng hơi trắng, vốn cho rằng Mục Trần chỉ là một linh phẩm thiên chí tôn bình thường, nhưng không ngờ bối cảnh lại sâu như thế, thậm chí, sâu đến mức ngay cả hắn cũng cảm thấy có chút sợ hãi.

Cái này, thật đúng là khiến hắn có chút tiến thoái lưỡng nan...

Mà trong lúc Tần Bắc Huyền đang do dự, hắn chợt thấy sắc mặt thiên chí tôn họ Lữ kia chợt biến đổi, không kìm được hỏi: "sao vậy?"

Ánh mắt thiên chí tôn họ Lữ hơi lóe lên, lướt qua đại điện, nhìn thấy một thân ảnh dịu dàng bên cạnh Mục Phong, lúc này da đầu có chút tê dại, nói: "Các ngươi nhìn nữ tử kia xem? Ta thấy có chút giống như là mẫu thân Mục Trần?"

Nghe thấy lời này, ngay cả Tần Bắc Huyền cũng cảm thấy đầu như nổ uỳnh một cái, 2 vị thiên chí tôn khác sắc mặt càng là sợ hãi, thận trọng đưa tầm mắt tới. vốn bọn họ cũng không để ý tới người trong đại điện, nhưng lúc này quan sát cần thận mới mơ hồ cảm giác được, nữ tử dịu dàng ngồi đó nãy giờ không nói lời nào, mặc cho Mục Trần gặp khó khăn - lại khiến bọn họ có một cảm giác áp bách không nên lời.

"Đúng rồi! Đúng rồi! Vị kia chính là mẫu thân Mục Trần, cũng chính lả đại trưởng lão hiện tại của Phù đồ cổ tộc, Thanh Diên Tịnh!". Thiên chí tôn họ Lữ rốt cục cũng nhận ra, lúc này lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

2 vị thiên chí tôn khác cũng lạnh cả người, ngay trước mặt một vị thánh phẩm đại tông sư mà bọn họ còn định liên thủ đối phó con trai người ta? Bọn họ thật đúng là không cách nào tưởng tượng nổi, nếu vừa rồi bọn họ xuất thủ thì hiện giờ kết quả sẽ thành như thế nào?

Chợt bọn họ nhìn về phía Tần Bắc Huyền, nóiTần huynh, chuyện hôm nay chúng ta suýt chút nữa bị ngươi hại thảm rồi"

Trong lời của bọn họ có chút oản giận, Tẩn Bắc Huyền mời bọn họ tới cũng được thôi, nhưng ngay cả lai lịch đối phương cũng không biết đã mời họ tới, đây thật sự là bẫy người a.

Sắc mặt Tần Bắc Huyền hết xanh lại trắng, cuối cùng cười khổ một tiếng, nói: "Chuyện này là do ta bất cẩn, ta cũng không ngờ đứa nghịch tử này lại chọc tới phiền phức như vậy"

"Trước mắt chúng ta đi xuống trước, bái kiến vị đại nhân này, xem xem có thể bỏ qua chuyện này hay không?"

Tần Bắc Huyền nói vậy, cũng là muốn tự mình dò xét xem vị nữ tử kia có đúng lả đại trưởng lão phù đồ cổ tộc hay không.

Đám người thiên chí tôn họ Lữ nghe vậy, gật đầu liên tục.

Vì thế, dưới đông đảo ánh mắt kinh nghi trong đại điện, 4 vị thiên chí tôn lúc trước còn khí thế hung hăng muốn liên thủ đối phó Mục Trần, lúc này lại từ trên trời hạ xuống, đáp xuống đại điện đổ nát.

"Cha! cha!"

Bách linh vương thấy Tần Bắc Huyền tới thì mừng như điên, vội vàng kêu lên.

Nhưng mà Tần Bắc Huyền căn bản cũng không đề ý tới tiếng kêu của hắn, mà là đi tới chỗ ngồi của bắc linh minh, cuối cùng, dưới những ánh mắt kinh sợ thất sắc - đồng loạt ôm quyền thi lễ với thanh diên tịnh bên cạnh Mục phong.

"Xin hỏi, trước mặt có phải là Đại Trưởng Lão Phù Đồ cổ Tộc?"

Thanh âm thấp thỏm của Tần Bắc Huyền truyền ra đại điện, bách linh vương vốn đang mừng như điên thì thần sắc đọng lại trong nháy mắt, trợn mắt há mồm nhìn cảnh này, mà những phe khác sắc mặt cũng không thể tin nổi.

Trong bắc linh minh, những cao tầng lúc trước vẫn còn vui vẻ nói chuyện với thanh diên tịnh lúc này cũng thất kinh, sau đó bọn họ đồng loạt nuốt nước miếng một cái, nhìn về phía Thanh Diên Tịnh bên cạnh Mục Phong.

Hiển nhiên, bọn họ không hiểu nổi, vì sao 4 vị thiên chí tôn cao cao tại thượng trước mắt, lại đột nhiên thi lễ lớn như vậy với thanh diên tịnh.

Mà đối với thái độ kính cẩn như vậy của 4 người trước mắt, Thanh Diên Tịnh cũng hơi kinh ngạc, chợt cười nhạt một tiếng, nói: "Ta là Thanh Diên Tịnh"

Lời nói lọt vào tai, nhất thời Tần Bắc Huyền như rơi xuống hầm băng, toàn thản lạnh toát.

Ngay trước mặt một vị thánh phẩm đại tông sư, thế mà đám mắt mù bọn họ lại thật sự như bầy khỉ làm trò suốt nửa ngày trời...

****

Dịch: Zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1447: Xử Trí

Đại điện yên tĩnh, mà bốn người Tần Bắc Huyền thì mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên là cảm nhận được một chút sợ hãi. Một vị thánh phẩm đại tông sư, chỉ cần tâm niệm vừa động sợ rằng cũng có thể nhốt bọn họ vào trong một tòa linh trận thế giới, sau đó mạt sát thành hư vô...

Chênh lệch giữa thánh phẩm với tiên phẩm, chính là lớn như vậy!

Cái này giống như chênh lệch giữa hoàng đế của nước nhỏ với hoàng đế của siêu cấp đại đế quốc, tuy đều là Hoàng đế, nhưng người này chỉ cần một ý nghĩ cũng có thể khiến người kia nước mất người vong.

"Đại trưởng lão Phù Đồ cổ tộc?"

Trong đại điện, những thủ lĩnh các thế lực khác cùng với những cao tầng bắc linh minh đều hoài nghi nhìn thanh diên tịnh,vì lý do đẳng cấp khác nhau, cho nên tự nhiên là bọn họ cũng rất ít được tiếp xúc với những thế lực cổ xưa như Phù Đồ cổ tộc.

Trong mắt của bọn họ, siêu cấp thế lực có thiên chí tôn trấn giữ cũng đã là cao không với nổi, còn về những thế lực hàng đẩu trong số siêu cấp thế lực như Phù Đồ cổ tộc thì lại càng nằm ngoài tầm mắt của bọn họ.

Có điều, cho dù hoài nghi không biết Đại Trưởng Lão Phù Đồ cổ tộc là nhân vật nào, nhưng cứ xem dáng vẻ phát run của bốn người Tần Bắc Huyền thì bọn họ cũng có thể mơ hồ cảm giác được sự kinh khủng trong đó.

Bởi vì, cho dù lúc trước Mục Trần thể hiện ra sức chiến đấu kinh người như vậy cũng chỉ có thể khiến bốn người trước mắt kiêng kỵ mà thôi, chứ không phải sợ hãi như thế...

vậy có thể thấy được, uy hiếp mà thanh diên tịnh này đem đến còn hơn xa Mục Trần...

ực ực.

Điều này khiến không ít thủ lĩnh các thế lực lặng lẽ nuốt nước bọt, ánh mắt nhìn về thanh diên tịnh tràn đầy vẻ kính sợ. Cho tới lúc này bọn họ mới hiểu được, trong đại điện này kẻ đáng sợ nhất cũng không phải Mục Trần thủ đoạn kinh thiên, mà chính là nữ tử vẻ mặt luôn mang nụ cười ôn nhu, bình dị thân thiện đến mức người ta chỉ cho nàng là người thường này...

Nếu coi Mục Trần là Kim Cang trợn mắt, thì đây mới chính là một tôn Đại Bồ Tát chân chính không giận mà uy.

Những cao tầng lúc trước còn nói cười với thanh diên tịnh thì lúc này đều đồng loạt lau mồ hôi lạnh trên trán, mới vừa rồi, bọn họ lại có thể nói chuyện vui vẻ với một tòn tại kinh khủng bọn họ không thể nào chạm tới, giờ suy nghĩ lại một chút, thật đúng là khiến tim đập thình thịch..

"Haha, xem ra vợ ta vẫn là lợi hại hơn con trai ta rồi.". Giữa sân, duy chỉ có Mục phong coi như vẫn trấn định, hắn thấy một màn này, hướng về phía Mục Trần cười ha hả.

Mục Trần nghe vậy, cũng bất đắc dĩ đảo mắt trắng dã.

"Cha!"

Trên vị trí thủ tọa đại điện, Bách Linh Vương thấy cảnh này, cũng giống như bị sét đánh, chợt mặt mũi méo mó, gào thảm thiết: "Cha! Người phải báo thù cho con a! Người không thể bỏ qua cho bọn chúng!"

Hắn không cách nào ngờ được, cứu binh mà mình đau khổ chờ đợi, lúc này chẳng những không bắt cả nhà Mục Trần quỳ gối trước mặt hắn như hắn vẫn mong muốn, ngược lại còn nép mình trước mặt đối phương, sự đối lập này hầu như khiến Bách Linh Vương vốn cả đời muốn gì được nấy trở nên mất đi lý trí.

"Câm miệng, nghịch tử!"

Tần Bắc Huyền sắc mặt xanh mét, tay áo vung lên, một cái tát cách không vỗ lên mặt Bách Linh Vương, đánh hắn nặng nề đập vào tường. Ánh mắt Tần Bắc Huyền lạnh như bằng nhìn Bách Linh Vương, cắn răng nói:"Ngươi còn lo chưa gây đủ họa sao?"

Lúc này hắn cũng đang sợ, nếu không phải bằng hữu của hắn sớm phát hiện ra, một khi thật sự ra tay, chọc giận đến thanh diên tịnh, chỉ sợ đến lúc đó dưới cơn phẫn nộ của thánh phẩm, toàn bộ bắc huyền tông cũng sẽ tan thành tro bụi.

Thân là một vị tiên phẩm thiên chí tôn, hắn vô cùng hiểu rõ sự kinh khủng của thánh phẩm tông sư, cũng càng hiểu rõ sức mạnh của những cổ tộc như phù đò cổ tộc...

Mà vừa nghĩ tới việc cả tông môn suýt nữa vì Bách Linh Vương mà chịu họa diệt môn, Tần Bắc Huyền chính vì trong lòng sợ hãi mà có chút giận dữ.

Lúc này, cả mặt Bách Linh Vương đều sưng vù lên, hắn đờ đẫn nhìn Tần Bắc Huyền đang giận dữ, sự đau nhức từ trên mặt truyền tới rối cục cũng khiến hắn tỉnh táo ra, lúc này toàn thản lạnh như xác chết.

Việc đến nước này, làm sao hắn còn không hiểu, không phải là cha hắn không muốn hắn hả giận, mà là hắn đã trêu chọc đến kẻ địch cường đại đến mức ngay cả cha hắn cũng cảm thấy sợ hãi.

Thanh niên cùng nữ tử dịu dàng trước mắt kia chính là tồn tại mà bọn họ không thể chọc nổi.

Lúc này, bối cảnh mà Bách Linh Vương có thể dựa dẫm đã vỡ tan tành, điểm tựa để hắn hống hách cũng đã không còn một mống, hắn nhìn ánh mắt lạnh như băng của Mục Trần, rốt cục trong lòng cũng dâng lên cảm giác sợ hãi, run lẩy bẩy đứng lên.

"Bắc Huyền! Chàng làm cái gì thế?"

Lúc này, Liễu Bách Hoa cũng lướt vào đại điện, nàng nhìn khuôn mặt Bách Linh Vương bị một tát của Tần Bắc Huyền đánh cho sưng húp lên, không khỏi giận dữ, đứa con trai này, nàng vốn coi như máu thịt trong lòng.

"Ngươi cũng câm miệng cho ta!"

Nhưng mà, nàng vừa mới lên tiếng, ánh mắt lãnh lệ của Tần Bắc Huyền đã bắn tới:"Nếu ngươi không muốn từ nay Bắc Huyền Tông cùng với Bách Hoa Tông bị xóa tên thì im lặng cho ta"

Cả người liễu bách hoa run lên, ánh mắt mang theo sự sợ hãi nhìn thanh diên tịnh một cái, khoảng cách giữa 2 người hiện giờ đã đủ để nàng có thể cảm giác được uy áp kinh khủng như có như không tản ra từ trên người thanh diên tịnh.

Trước sự áp chế tuyệt đối, cho dù nàng cỏ đau lòng hay không cam lòng hơn đi nữa, cũng không dám nói ra.

Trong đại điện, đông đảo thủ lĩnh nhìn cảnh này, đều âm thầm cảm thán, xem ra lần này Bách Linh Vương hoàn toàn bại rồi, có điều, ngay từ đầu ai mà ngờ được, chỉ một minh chủ Bắc Linh Minh lại có thể có bối cảnh đáng sợ thế này...

Lão bà của hắn gọi là Đại trưởng lão Phù Đồ cổ tộc, mà con trai của hắn càng là một kẻ lực áp Thiên chí tôn Tần Bắc Huyền, cái này khiến bọn họ quả thực phát điên lên mất, bởi vì thực lực của Mục Phong nhìn thế nào thì cũng chưa tới chí tôn cảnh...

Sau khi trấn áp vợ con của mình xong, Tần Bắc Huyền mới xoay người hướng về phía thanh diên tịnh, cung kính ôm quyền, khổ sở nói: "Chuyện hôm nay, tất cả là do đứa nghịch tử của ta tự chuốc lấy, không biết đại nhân muốn xử trí thế nào?"

Thanh diên tịnh hơi cau mày, đối với chuyện này cũng không có chút hứng thú nào, lắc đầu nói Những chuyện này do con ta quyết định, ngươi tự đi hỏi nó đi"

Bên cạnh, Mục Trần quét nhìn Tần Bắc Huyền một cái, thanh âm bình tĩnh, nói: "Tần Tông Chủ, Bách Linh Vương này ỷ vào sự che chở của các ngươi, tác oai tác quái ở bách linh đại lục này, lấn áp người khác.

Là người khác thì cũng chỉ có thể xem như mình xui xẻo, nhưng hôm nay hắn lại dám lấn lên đầu nhà ta, cũng chỉ có thể coi như các ngươi tự chuốc xui xẻo"

Tần Bắc Huyền cười khổ một tiếng, gật đầu một cái, nhắc tới thì cũng đúng là công bằng, trước kia khi Bách Linh Vương lấn áp người khác, bọn họ có thể trấn áp nên dĩ nhiên là bình yên vô sự, nhưng hôm nay chọc phải người không nên chọc, vậy tự nhiên cũng phải trả giá lớn.

"Hoàn toàn do mục phủ chủ xử lý". Hắn cũng đã hiểu, nếu không thể nào chống lại, vậy thì biểu hiện thuận theo một chút.

"Ngươi vậy mà là một người thông minh". Mục Trần cười một tiếng, Tần Bắc Huyền này co được giãn được, không hổ là đứng đầu một tông.

"Từ nay về sau bách linh đại lục này cũng không do các người quản lý nữa, mà do bắc linh minh làm chủ"

Lời vừa nói ra, trong đại điện cũng mơ hồ có chút thanh âm xôn xao, đông đảo thủ lĩnh các thế lực trên bách linh đại lục đều thầm cảm thấy chấn động, nếu như vậy, sau này vị vương mà bọn họ phải triều bái lại biến thành Mục Phong?

Cái này khiến cho một vài thủ lĩnh thế lực có chút mất tự nhiên, dù sao trước đây, bắc linh minh cũng chỉ có thể coi là thế lực hạng trung trên bách linh đại lục, thế mà hiện giờ đã trực tiếp ngồi lẽn đẩu bọn họ.

Có điều, bọn họ dù có mất tự nhiên, nhưng khi ánh mắt Mục Trần quét tới thì đều rùng mình một cái, lúc này mới thầm mắng mình ngu xuẩn, có một lão bà với con trai lợi hại như vậy, còn ai dám coi Bắc Linh Minh này là một thế lực tầm thường?

Tần Bắc Huyền nghe vậy, hơi do dự, cắn răng gật đầu: "Được, bách linh đại lục này, bắc huyền tông ta 2 tay dâng lên, làm nguôi cơn giận của 2 vị"

Mặc dù mất đi bách linh đại lục cũng là ảnh hưởng cực lớn tới Bắc Huyền Tông bọn họ, nhưng chung quy vẫn trong giới hạn chấp nhận được.

"mặt khác, con ngươi làm bị thương người nhà của ta, thủ đoạn ti tiện, vốn là nên một chưởng giết chết, có điều nể mặt ngươi, để lại tính mạng cho hắn". Mục Trần thản nhiên nói.

Tần Bắc Huyền vừa mới thở phào nhẹ nhõm thì thanh âm của Mục Trần lại lần nữa vang lên: "Có điều, tội chết có thể miễn, tội sống khó thoát"

Thanh âm vừa dứt, trên đỉnh đầu Mục Trần có một tòa thủy tinh Phù Đồ tháp cổ xưa bay lên, sau đó trôi lơ lửng trên đầu Bách Linh Vương.

ong ong.

Ánh sáng thủy tinh chiếu rọi xuống, nhanh chóng tạo thành phù văn thủy tinh trên cơ thể Bách Linh Vương, những phù văn này giống như xiềng xích, đâm sâu vào trong máu thịt Bách Linh Vương.

Mà cùng với việc những phù văn này hình thành, Bách Linh Vương kinh hãi gần chết phát hiện ra, linh lực bản thân bắt đầu ảm đạm biến

mất, cuối cùng hoàn toàn không còn cảm ứng được chút nào.

"phong ấn linh lực hắn 50 năm"

Thanh âm lạnh như băng của Mục Trần vừa dứt, Bách Linh Vương như bị sét đánh, mặt vàng như đất.

"Ngươi!". Liễu bách hoa thấy vậy, nhất thời cắn chặt răng, trong mắt hiện vẻ phẫn nộ.

"Còn ngươi nữa!"

Nhưng mà lúc này, ánh mắt lạnh lùng của Mục Trần cũng bắn tới, lạnh lẽo nói: "Làm nhục người nhà ta, cũng không thể dễ dàng tha thứ!"

Đối với nữ nhân ngoa ngoắt này, Mục Trần cũng là tức giận, hiển nhiên nàng chính là nguyên nhân khiến Bách Linh Vương không chút kiêng kỵ như vậy, lúc trước nàng làm nhục phụ thân hắn, miệng lưỡi ác độc, nữ nhân như thế cũng không thể dễ dàng bỏ qua.

vù!

Thanh âm vừa dứt, thủy tinh tháp một lần nữa xuyên thủng hư không, xuất hiện trên đỉnh đầu liễu bách hoa, ánh sáng thủy tinh bao phủ xuống.

Liễu Bách Hoa vẻ mặt hoảng sợ, vội vàng thúc giục linh lực chống đỡ, nhưng khi linh lực của nàng tiếp xúc với ánh sáng thủy tinh thì nhanh chóng tan rã với tốc độ kinh người, ngắn ngủi vài hơi thở, ánh sáng linh lực đã hạ xuống từng đạo phù văn thủy tinh bên ngoài cơ thể nàng...

Mà dao động linh lực mênh mông bên ngoài thân thể liễu bách hoa cũng nhanh chóng suy giảm xuống...

Bằng thực lực hiện giờ của Mục Trần còn chưa thể hoàn toàn phong ấn linh lực một vị thiên chí tôn, nhưng lại có thể làm suy yếu. Liễu bách hoa hiện giờ, thực lực cũng chỉ tương đương một vị thượng vị địa chí tôn.

"Phong ấn này sẽ kéo dài hai mươi năm, hai mươi năm sau phong ấn tự sẽ biến mất"

Liễu bách hoa sắc mặt trắng bệch, nàng chính là thiên chí tôn cao cao tại thượng, hiện giờ lập tức đã giáng xuống làm địa chí tôn,hiển nhiên đả kích này đối với nàng không tầm thường.

Tòa bộ đại điện tĩnh mịch không tiếng động, tất cả mọi người đều bị thủ đoạn sắc bén của Mục Trần chấn nhiếp, lật tay một cái là có thể phong ấn Bách Linh Vương cùng liễu bách hoa, thủ đoạn như vậy khí thế cỡ nào chứ?

Làm xong những việc này, Mục Trần nhìn về phía Tần Bắc Huyền, chậm rãi nói: "Tần tông chủ, ta xử trí như vậy, ngươi có ý kiến gì không?"

Tần Bắc Huyền vẻ mặt khổ sở, khẽ lắc đầu, hắn biết, Mục Trần coi như là đã nương tay, trên đại thiên thế giới, Thánh Phẩm Chi Uy hủy thiên diệt địa, một vị thánh phẩm nếu thực sự tức giận, bắc huyền tông cùng bách hoa tông bọn họ cũng khó thoát kiếp nạn.

Hôm nay chỉ là phong ấn linh lực của Bách Linh Vương và Liễu Bách Hoa, kết quả như vậy nếu so với hủy tông thì đã quá tốt.

"Đã như vậy, chuyện hôm nay cho qua, sau này mong rằng ngươi tự giải quyết cho tốt, nếu bắc linh minh sau này xảy ra chuyện gì, ta sẽ tự tới cửa thăm hỏi". Mục Trần bình tĩnh nói, hắn không thể lúc nào cũng ở lại bách linh đại lục, vạn nhất tới lúc hắn cùng thanh diên tịnh đều rời đi, Tần Bắc Huyền này muốn trả thù, bằng thực lực của bắc linh minh chắc chắn không thể ngăn cản.

Tần Bắc Huyền tự nhiên là hiểu ý tứ trong lời Mục Trần, lúc này cười khổ gật đầu một cái, sau khi biết được thực lực của thanh diên tịnh với Mục Trần, hắn đâu còn dám có tâm tư trả thù.

"vậy ta xin được cáo từ trước"

Tần Bắc Huyền vung tay áo lên, linh lực cuốn lấy Bách Linh Vương cùng liễu bách hoa, hướng về phía Mục Trần, Thanh Diên tịnh ôm quyền, sau đó không dừng lại nữa mà cùng với 3 vị thiên chí tôn còn lại hóa thành linh quang phóng lên cao.

Cùng với việc đám người Tần Bắc Huyền rời đi, cảm giác áp bách kinh khủng bao trùm cả thiên địa cũng theo đó mà tiêu tán.

Có điều, trong đại điện, đông đảo thủ lĩnh các thế lực nhìn đại điện hỗn độn, trong lòng điều hiểu được, từ nay về sau, bầu trời của bách linh đại lục này phải đổi rồi.

Xem ra bọn họ cũng phải mau chóng chuẩn bị lễ lớn, tới bắc linh minh triều bái thôi...

***

Dịch: zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1448: Truyền Tống Trận Khoảng Cách Xa

Chuyện ở Bách Linh thành cuối cùng cũng hạ màn như vậy, theo kết quả ngoài dự đoán của mọi người. Mà sau khi những thủ lĩnh các phe kia rời đi xong, không có gì bất ngờ là Bách Linh đại lục đã xảy ra một cơn địa chấn.

Tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm vì kết quả này, ai mà ngờ rằng, qua một lần triều vương tế, Bách Linh đại lục này đã đổi chủ.

Mà lần này, chủ nhân của đại lục lại là Bắc Linh minh chưa từng nghe tên.

Phải biết, trước kia trên Bách Linh đại lục, Bắc Linh minh chẳng qua chỉ lá thế lực nhỏ bé một phương mà thôi, căn bản là không đáng nói tới, nhưng vào lúc này đây lại bay thẳng tắp lên trời.

Mặc dù cực kỳ hâm mộ đối với kiều tấn thăng nhảy vọt này của Bắc Linh minh, nhưng tất cả các thệ lực đều hiểu rằng, ai bảo minh chủ Bắc Linh minh Mục Phong kia có bối cảnh cường hãn đáng sợ cơ chứ, mặc dù thực lực bản thân hắn chẳng ra gì, thế nhưng lão bà với con trai hắn, người trước so với người sau càng thêm kinh khủng...

Nghe nói thê tử Thanh Diên Tịnh của hắn chính là đại trưởng lão phù đồ cổ tộc, cho dù xếp giữa tất cả những siêu cấp thế lực trên đại thiên thế giới này cũng phải bài danh hàng đầu.

Mà con trai hắn Mục Trần, tay trắng dựng nghiệp, ngắn ngủi 10 năm đã tiến vào thiên chí tôn, hơn nữa còn chiếm một vị trí riêng trên Thiên

la Đại lục - Siêu cấp đại lục, sáng lập ra Mục Phủ, tiến thân vào hàng ngũ siêu cấp thế lực trên đại thiên thế giới.

Bối cảnh như vậy so với Bách Linh vương kia còn mạnh hơn, khó trách lần này ngay cả tông chủ bắc huyền tông - Tần bắc huyền cũng phải chịu thua, chắp 2 tay dâng Bách Linh Đại Lục lên.

Cho nên, sau lưng Bắc Linh minh có 2 con quái vật này hậu thuẫn, những thế lực khác trên Bách Linh đại lục cũng không dám ho he gì, một vài thế lực nhạy bén càng là phái sứ thần tới Bắc Linh minh, tạo một chút ấn tượng tốt trước mặt chủ nhân mới của Bách Linh đại lục này...

Bách Linh Đại Lục, Bắc Linh Cảnh, Tổng bộ Bắc Linh Minh.

Tổng bộ Bắc Linh minh hiện tại thật ra chính là thành chính của Mục Vực khi xưa, nơi đây, chính là nơi Mục Trần lớn lên.

Trong một tòa đình viện u tĩnh trong Mục Phủ*, Mục Trần nằm trên thạch đình, hắn nhìn xung quanh khung cảnh quen thuộc dường như đã khắc sâu trong trí nhớ, khóe miệng cũng hiện lên một nụ cười, toàn bộ thân thể của hắn thanh tĩnh lại, một cảm giác thoải mái chưa từng có tràn ngập khắp thân thể hắn.

(*Phủ này là phủ nhà họ Mục ở mục vực chứ không phải Mục phủ thiên la đại lục nhé)

kể từ thời điểm năm đó rời khỏi Bắc Linh cảnh, Mục Trần lúc nào cũng căng thẳng tựa như dây cung, không ngừng tiến tới, bất kể gặp gian nay hiểm trở thế nào đi nữa, hắn đều mang theo dũng khí trước nay chưa từng có để xông qua.

Bởi vì khi đó hắn biết mình nhỏ yếu, khi đó, thậm chí ngay cả nơi ở của Lạc ly là Lạc Thần Tộc cũng thuộc tầng thứ hắn không thể nào với nổi, huống chi là Phù Đồ cổ tộc, cho nên, hắn chỉ có thể không ngừng tiến về phía trước.

Những năm qua, dưới sự cố gắng đó, hắn đã đạt được thành tựu không nhỏ, hiện giờ càng là hoàn thành lời hứa với Phụ Thân trước khi rời khỏi Bắc Linh cảnh...

Mặc dù con đường gian nan, có điều, may mắn là cuối cùng hắn cũng đã thành công...

"Cha, con đã làm được"

Mục Trần nhìn bầu trời xanh thẳm, khẽ mỉm cười, trong lòng tràn đầy một cảm giác vui sướng nhàn nhạt, nhưng mà lúc này nếu có lạc ly bên cạnh hắn thì thật càng tốt.

Vừa nghĩ tới cô gái kia, nụ cười của Mục Trần càng thêm nồng đậm, hắn biết, sở dĩ Lạc Ly tới thái linh cổ tộc trở thành thánh nữ, ngoại trừ phần lớn nguyên nhân là để có thể trợ giúp hắn ra, có lẽ còn có một chút lòng háo thắng của nàng.

Trong hiểu biết của Mục Trần, mặc dù Lạc Ly có dung nhan khiến người ta kinh diễm, nhưng từ trong cốt cách của nàng cũng có một sự kiêu ngạo dị thường mãnh liệt, đó là một sự kiêu ngạo không hề thua kém so với người khác.

Giống như năm đó khi ở trong Linh Lộ, chỉ vì một chút chấp niệm trong lòng mà có thể đuổi giết hắn mấy ngày đêm không nghỉ...

Hiện giờ Mục Trần đã tiến vào thiên chí tôn, có lẽ Lạc Ly cũng vì thế mà cảm thấy một chút áp lực, nàng cũng không phải là một cô gái nhu nhược thích trốn sau lưng Mục Trần, để hắn chống đỡ mưa gió thay mình.

Thứ nàng muốn chính là có đủ thực lực, sóng vai cùng hắn đối mặt với hết thảy cuồng phong bão vũ kia...

"yo, tỉnh lại đi!"

Mà trong lúc Mục Trần đang suy nghĩ về mỗi tiếng cười, mỗi cái nhăn mày của nữ tử tuyệt mỹ tinh khiết động lòng người kia, trước mặt hắn lại có một bàn tay nhỏ bé trắng nõn quơ qua quơ lại, đồng thời cũng có một giọng nói thanh thúy vang lên bên tai hắn.

Mục Trần phục hồi lại tinh thần, nhìn Đường Thiên Nhi ở trước mắt, cười cười nói: "Thiên nhi tỷ, sao ngươi lại tới đây?"

Đường Thiên Nhi cười tủm tỉm ngồi xuống bên cạnh hắn, đùi ngọc mảnh khảnh nhô ra, dài muốt thẳng tắp, kinh tâm động phách, nàng đưa tay khum tay chống ngang tầm mắt*, có chút hoài niệm nhìn khung cảnh xung quanh, nói: "Nơi đây thật là quen thuộc"

(*động tác này ta nghĩ giống như khi che tay trên mắt cho đỡ chói hoặc lấy tầm nhìn)

Dù sao hai người từ nhỏ cũng lớn lên cùng nhau, cho nên Mục phủ này, Đường Thiên Nhi cũng không xa lạ chút nào.

Mục Trần cũng cảm thán gật đầu một cái, chợt cười một tiếng, nói: "tỷ hiện giờ ở lại Vạn Hoàng Linh Viện?"

Đường Thiên Nhi gật đầu, nói:"Ta cảm thấy vạn hoàng linh viện thích hợp với ta, mặc dù không phong quang giống như ngươi bây giờ, nhưng có thể thấy từng đám tiểu tử như chúng ta năm xưa dần dần trường thành, như vậy cũng rất thú vị"

Mục Trần mỉm cười một tiếng, nói:"Cứ làm ra vẻ mình già lắm vậy, tỷ hiện giờ vẫn còn rất thanh xuân nha"

Đường Thiên Nhi hiện giờ so với dáng vè hồi thiếu nữ thì đã thành thục hơn một chút, hơn nữa bởi vì đảm nhiệm vị trí phó viện trưởng vạn hoàng linh viện, cho nên cũng khiến nàng có một khí chất đặc biệt, nếu không thì cũng sẽ không khiến kẻ quanh năm toàn mỹ nữ như Bách Linh vương động tâm.

"Vậy cũng để làm gì?". Đường Thiên Nhi khẽ thợ dài trong lòng một tiếng, sau đó đôi mắt đẹp quét về phía Mục Trần, cười híp mắt nói:"Lạc ly đâu? nàng có khỏe không? Sao lại không đưa về cho mấy người Mục thúc gặp một chút?"

"Nàng tốt cực kỳ, đi tới Thái Linh cổ tộc làm thánh nữ, lần sau nếu có cơ hội thì đưa về." Mục Trần lười biếng duỗi một cái, nói.

Nghe dáng vẻ như oán giận nhưng khóe miệng lại có vẻ tươi cười của Mục Trần, ánh mắt Đường Thiên Nhi hơi ủ rũ, trong mắt thoáng hiện vẻ ảm đạm, chợt nhanh chóng khôi phục như cũ, cười trêu nói: "Còn tưởng là ngươi không theo đuổi được người ta, Lạc ly xuất sắc như vậy làm sao lại coi trọng ngươi chứ?"

Mục Trần bất đắc dĩ lắc đầu, nói: "Ta cũng đâu có kém như vậy?"

"Thiên chí tôn còn trẻ như vậy, đúng là rất không kém". Đường Thiên Nhi che miệng cười khẽ, nói:"Sau khi trở về vạn hoàng linh viện, ta phải nói lại với mấy người viện trưởng một chút, ấn tượng của các nàng đối với ngươi rất là sâu sắc đấy, bởi vì Ngũ Viện đại chiến năm đó, danh tiếng đều bị ngươi đoạt đi"

Mục Trần ngẫm lại một chút, cũng thật là tuổi trẻ khinh cuồng.

"Đợi thêm mấy ngày nữa, ta hẳn là phải trở về vạn hoàng linh viện, không biết lần sau trở lại sẽ là lúc nào". Đường Thiên Nhi khép đôi chân dài, đôi mắt đẹp ngưng nhìn bầu trời, hơi chút ảm đạm nói.

"Yên tâm đi, cỏ cơ hội, ta sẽ tới vạn hoàng linh viện thăm tỷ". Mục Trần an ủi,chợt hắn suy nghĩ một chút, lấy ra một ngọc bội, trên đó lóe lẽn linh quang.

"Tỷ cầm lấy ngọc bội tùy thân này, nếu vô tình gặp nguy hiểm, có thể bóp vỡ, đến lúc đó ta sẽ dùng tốc độ nhanh nhất tới giúp"

Đường Thiên Nhi kinh ngạc nhìn ngọc bội, chợt vươn tay nhận lấy, ngọc bội hơi lạnh, nhưng lại khiến nàng cảm thấy một hơi ấm áp, lúc này mới trịnh trọng nhận lấy, từ trong ngực lấy ra một sợi tơ hồng, tinh xáo buộc vào, cuối cùng thiếp thân đặt trong ngực.

"Coi như ngươi có chút lương tâm". Nàng thản nhiên cười một tiếng, nụ cười rực rỡ động lòng người.

"Chờ ta trước khi đi, chúng ta tìm chút thời gian tới bắc thương linh viện một chút xem..."

"Được"

Đường Thiên Nhi hướng về phía Mục Trần khoát tay áo một cái, sau đó nhẹ nhàng nhảy xuống thạch đình đi xa.

Mục Trần nhìn thản ảnh Đường Thiên Nhi đi xa, khẽ mỉm cười, nhưng trong lòng không khỏi nhớ nhung nữ hài làm hắn hồn nhớ mộng thương...

"Cô gái nhỏ này thật ra cũng rất tốt, hay là con cũng rước về làm con dâu cho ta?". Lúc này chợt có một tiếng cười hài hước truyền tới, Mục Trần vội quay đầu lại, liền thấy Thanh Diên Tịnh không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh.

Mục Trần sắc mặt có chút quẫn bách, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

Thanh Diên Tịnh cười dịu dàng xoa tóc Mục Trần, nói:"Nếu không thì mau mau mang Lạc Ly về nhà cho mẹ, cô bé đó lần trước ta đã gặp qua, đúng là rất không tồi"

Ngay từ lúc linh ảnh của Thanh Diên Tịnh xuất hiện trên bắc thương đại lục, lúc ấy Mục Trần đã ở cạnh lạc ly, cho nên nàng có ấn tượng khá sâu đối với Lạc ly.

Mục Trần chỉ đành cười khổ gật đầu một cái.

"Đúng rồi mẹ, người có thể xây dựng một tòa truyền tống linh trận khoảng cách cực xa ở Bắc Linh Thành không? tốt nhất là có thể nối thẳng đến tổng bộ Mục phủ ở thiên la đại lục". Mục Trần nhớ tới cái gì, đột nhiên hỏi.

Sau này, khẳng định phần lớn thời gian của hắn sẽ không ở lại Bắc Linh đại lục, nhưng nếu vậy hắn cũng không quá yên tâm về cha hắn, cho nên tốt nhất là xây dựng một tòa truyền tống trận khoảng cách xa, như thế hắn có thể chiếu cố đến Bách Linh đại lục bất kỳ lúc nào. Nhưng hiển nhiên đây cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Bời vì khoảng cách giữa Bách Linh đại lục với thiên la đại lục quá mức xa xôi, truyền tông linh trận cấp bậc này, cho dù là Mục Trần hiện tại cũng không có năng lực xây dựng được, cho nên chỉ có thể trông cậy vào Thanh Diên Tịnh.

"Truyền tống trận thông tới thiên la đại lục sao?". Thanh Diên Tịnh suy nghĩ một chút, sau đỏ gật đầu nói "Loại truyền tống linh trận khoảng cách này, sợ rằng chỉ có thánh phẩm đại tông sư mới có thể làm được"

Mục Trần nghe vậy, nhất thời mừng rỡ.

"Có điều loại truyền tống linh trận này cần có một tòa truyền tống phó trận trên thiên la đại lục làm tọa độ không gian, nếu không ta cũng bất lực"

Đối với cái này, Mục Trần cũng không cảm thấy ngoài dự tính, cười nói:"Mẹ, người cũng đừng quên con trai cũng là linh trận tông sư, loại thông thường này làm sao lại không có, ngay từ lúc con rời khỏi Mục Phủ, cũng đã thiết lập một tòa phó trận..."

vừa nói, trong tay hắn ánh sáng chợt lóe, chỉ thấy một viên thủy tinh màu bạc xuất hiện ở trong tay, bên trên viên đá thủy tinh này tràn ngập dao động không gian nồng đậm.

Đây là không gian thạch, vật nhất định phải có khi xây dựng truyền tống linh trận, trong tay hắn là một viên chủ thạch, còn phó thạch đã được khảm vào tòa truyền tống linh trận ở tổng bộ Mục Phủ.

Thanh Diên Tịnh nhận lấy viên không gian thạch này, mỉm cười nóiĐã như vậy, sau nửa tháng ta sẽ có thể xây dựng xong truyền tống linh trận, đến lúc đó con muốn đi lại 2 nơi này cũng không cần phải xuyên qua từng tòa đại lục nữa..."

Mục Trần toét miệng, giơ tay hoan hô.

"Mẫu thân uy vũ"

***

Dịch: zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1449: Tranh Chấp Huyết Mạch Bất Tử Điểu

Sơn Hải đại lục, trên đại thiên thế giới, đây là một tòa đại lục cực kỳ nổi tiếng, dĩ nhiên, danh tiếng này cũng không phải bắt nguồn từ đại lục, mà là bởi vì trên tòa đại lục này có một chủng tộc cực kỳ tôn quý của đại thiên thế giới.

Phượng Hoàng tộc.

Là tôn sư của vô số phi cầm chủng tộc* trên đại thiên thế giới, địa vị cao quý, trên toàn đại thiên thế giới cũng có thanh danh hiền hách, thực sự có đủ sức chen chân vào nhóm siêu cấp thế lực hàng đầu đại thiên thế giới. (*chủng tộc họ nhà chim chóc)

Tòa đại lục này, đúng như tên gọi, trên đó tràn ngập núi non biển bạc, trăm vạn đại sơn liên miên vô tận, dãy núi nơi đây nguy nga hùng vĩ, từng tòa núi to mấy chục vạn, giống như kình thiên cự nhân, khiến tòa đại lục này tràn ngập khí tức hồng hoang.

Mà lúc này, ở trung tâm đại lục, giữa trăm vạn quần sơn, mây mù lượn quanh, tiên cầm bay lượn, lúc ẩn lúc hiện múa hót giữa quần sơn, đủ loại âm thanh véo von vang vọng giữa thiên địa, khiến cho nơi này tựa như tiên cảnh.

Trung tâm quần sơn, có một tòa đại điện nguy nga, trong đại điện suối nước chảy ngang, tiên khí vây quanh, từng chiếc ghế đá đứng dọc theo con suối, ở trên mỗi chiếc ghế đá này đều có bóng người ngồi xếp bằng, quanh thân mỗi bóng người đều tản ra linh quang, những linh quang này ngưng tụ sau lưng bọn họ, phảng phất như hóa thành đủ loại hình ảnh chim chóc.

Nếu có người ngoài ở đây, sợ rằng sẽ phải tương đối kinh ngạc, bời vì những người đang ngồi này đều là những chủng tộc siêu cấp thần thú trên đại thiên thế giới, chỉ có điều bọn họ có điểm giống nhau, đó chính là đều thuộc chủng phi cầm.

Những chủng tộc này thực lực cũng không yếu hơn những siêu cấp thế lực trên đại thiên thế giới, hơn nữa do những chủng tộc siêu cấp thần thú khởi nguồn từ xa xưa, nội tình thâm hậu, cho nên siêu cấp thế lực bình thường đều không sánh bằng.

Cho nên, khi những chủng tộc siêu cấp thần thú này tụ lại một chỗ, dù trên toàn bộ đại thiên thế giới cũng coi là một cỗ lực lượng tương đối khổng lồ.

ở vị trí thủ tọa đại điện, trên ghế đá có một bóng người ngồi xếp bằng, người này ước chừng trung niên, tóc dài xõa, giơ tay nhấc chân cũng tản ra mỗi cỗ khí chất tôn quý khó tả.

Phượng hoàng tộc do Phượng Vương cùng Hoàng Vương cùng trị vì,luân phiên chia nhiệm kỳ, mà hiện tại người nắm quyền lực trong phượng hoàng tộc chính là trung niên nam tử này, hiện đảm nhiệm hoàng vương - Hoàng Kim.

"Chư vị, hóa thần trì một tháng sau sẽ mở ra, đến lúc đó các nhà có thể đoạt được mấy phần huyết nguyên thì còn phải xem bản lãnh mỗi nhà". Trên thủ tọa, ánh mắt có chút uy nghiêm của Hoàng Vương lướt qua, cười nhạt nói.

Thanh âm của hắn vừa dứt, trong nháy mắt, các phe đang ngồi ở đây trong mắt cũng lóe lên thần quang, toát ra một chút vẻ không chờ đợi được.

Hóa thần trì, đó chính là bảo bối từ tất cả các đời trước lưu lại, ợ thời viễn cổ, Phượng Hoàng tộc cùng với tất cả các chủng tộc phi cầm thần thú khác kết khế ước, các thiên chí tôn thời điềm sắp vẫn lạc sẽ tiến vào

hóa thần trì, tan rã thân thể và huyết mạch trong đó, dung nhập vào trong hóa thần trì.

Như thế, sau này hậu bối của các nhà nếu có xuất hiện thiên kiêu, thì có thể tiến vào hỏa thần trì tranh đoạt huyết nguyên đời trước lưu lại, khiến cho huyết mạch bản thân càng thêm tinh thuần, một lần nữa tiến hóa.

Có thể nói, đối với tất cả các chủng tộc phi cầm thần thú, hóa thần trì này chính là một phần thiên đại cơ duyên mà tổ tiên lưu lại.

Loại cơ duyên này, đừng nói là thần thú chủng tộc tầm thường, cho dù là Phượng Hoàng tộc cũng sẽ động tâm thèm thuồng.

Bởi vì hóa thần trì là do tổ tiên đời trước của tất cả các nhà cùng biến thành, không ai có thể độc chiếm, cho nên một khi mở ra, phải dựa vào bản lĩnh mỗi nhà đoạt lấy, được ít hay nhiều thì phải xem năng lực mỗi nhà.

Hoàng vương Hoàng Kim nhìn thần sắc mọi người trọng đại điện, cũng khẽ mỉm cười, sau đó 2 mắt u thâm chuyển hướng về ghế đá phía chót, nơi đó có 2 bóng người.

Người phía trước thản mặc hắc sam, cũng có chút khí thế, chính là tộc trưởng Cửu u Tước tộc - Thiên Hoang.

Mà phía sau hắn là một nữ tử váy đen, nữ tử vóc người thon dài mảnh khảnh, mềm mại lả lướt, quần áo bó sát lấy đường cong mê người, gương mặt nàng cũng cực kỳ xinh đẹp, có một cảm giác đẹp lạnh lùng, đôi môi nhỏ nhắn đỏ tươi khẽ mím, khiến cho người ta tràn đầy một loại dã tính mỹ cảm, rung động lòng người.

Đây dĩ nhiên là Cửu u.

"Thiên Hoang tộc trưởng, Cửu u cô nương, không biết đề nghị lúc trước của ta, các vị đã cỏ đáp án chưa?". Hoàng Kim nhìn 2 người, khẽ

mỉm cười, nói.

Nghe được lời của hoàng kim, thiên hoang tộc trưởng trước kia vốn rất uy nghiêm trong mắt Mục Trần, lúc này sắc mặt hết xanh lại trắng, mà cửu u ở bên cạnh cũng cắn chặt đôi môi đỏ mọng.

Hoàng kim thấy 2 người không nói lời nào, không thèm để ý, cười cười nói: "Hai vị, các vị cũng biết con ta tu luyện "Cửu Chuyển Thành Thánh Quyết", hiện tại đã 8 lần niết bàn, chỉ cần tiến hành được một lần niết bàn nữa là có thể đột phá nhập thánh, đối với Phượng Hoàng tộc ta chính là chuyện cực kỳ quan trọng, cho nên mong rằng Cửu u tước tộc có thể đáp ứng"

vừa nói, hoàng kim liếc mắt nhìn sau lưng, ở nơi đó có một vị thanh niên an tĩnh ngồi xếp bằng, dáng vẻ cực kỳ anh tuấn, mày kiếm mắt sáng, thân mặc kim bào, vô cùng tôn quý, từ xa nhìn lại giống như con của đế vương, khiến người ta có cảm giác không kìm được muốn thần phục.

Mà người này, chính là con của hoàng kim, hiện tại cũng là thiếu tộc trưởng của phượng hoàng tộc, Hoàng Huyền Chi.

Nghe nói người này tu luyện Vô Thượng Thần Thông của Phượng Hoàng Tộc - "Cửu Chuyển Thành Thánh Quyết", thần thông này mỗi chuyển là một lần niết bàn, một lần niết bàn cần 10 năm, đợi đến lúc cửu chuyển viên mãn là có thể bước vào thánh phẩm.

Mà "Cửu Chuyển thành thánh quyết" này cũng được liệt vào 36 đạo tuyệt thế thần thông trên đại thiên thế giới, như vậy đủ đề thấy được chỗ bất phàm của nó.

Có điều thần thông thế này tu luyện cực kỳ chật vật, yêu cầu thiên phú cực cao, hơn nữa mỗi một chuyển đều phải cắn nuốt huyết mạch của một loại siêu cấp thần thú, hiện tại Hoàng Huyền Chi đã bát chuyển thành công, bản thân tiến vào tầng thứ tiên phẩm.

Nhưng cùng với việc đạt tới bát chuyển, yêu cầu đối với huyết mạch siêu cấp thần thú cũng ngày càng cao, mà hiển nhiên, lần này bọn họ đã nhắm tới Huyết mạch viễn cổ Bất Tử Điểu trong người Cửu u.

Viễn cổ Bất Tử Điểu cũng thuộc Phượng Hoàng nhất mạch, độ hiếm thậm chí còn vượt qua cả huyết mạch chân phượng, chân hoàng. Trên thế gian này, người duy nhất còn mang huyết mạch Bất Tử Điểu, chỉ sợ cũng chỉ có Cửu u.

Những tồn tại trong các chủng tộc siêu cấp thần thú khác thì mắt lạnh nhìn cảnh này, ở thế giới thần thú này quy tắc mạnh được yếu thua còn rõ ràng hơn thế giới nhân loại, Cửu u tước tộc chẳng qua chỉ là thần thú chủng tộc, còn chưa tính là Siêu cấp thần thú chủng tộc, cho nên bọn họ mang loại huyết mạch bất tử điều này, không nghi ngờ gì sẽ chỉ dẫn đến nhiều kẻ thèm thuồng.

Trong mắt Thiên Hoang thoáng hiện vẻ hối thầm, Cửu u chính là người duy nhất thức tỉnh huyết mạch Bất Tử Điểu trong Cửu u Tước tộc bọn họ suốt vạn năm qua, cho nên toàn tộc đều coi nàng là hy vọng, dốc hết tài nguyên bồi dưỡng, muốn một ngày nào đó Cửu u cũng có thể hoàn thành bước tiến hóa cuối cùng, bước vào tầng lớp thánh phẩm.

Cho nên hắn mới mang cửu u tới Phượng Hoàng tộc, chủ ý dĩ nhiên là Hóa Thần trì kia, nhưng hắn nào có ngờ tới, cũng chính vì thế mà khiến huyết mạch Bất Tử Điểu của cửu u lọt vào mắt hoàng kim.

Thiên Hoang làm sao lại không biết, nếu thật sự để Hoàng Huyền Chi kia cắn nuốt huyết mạch Bất Tử Điểu của Cửu u, sợ rằng cả đời này Cửu u cũng không thể tiến thêm được nữa...đối với Cửu u Tước tộc bọn họ cũng sẽ là đả kích trí mạng.

Nhưng phượng hoàng tộc thế lớn, hoàng kim này càng là hoàng vương, thánh phẩm thiên chí tôn, xa xa không phải Cửu u tước tộc bọn họ có thể chống lại, nếu cự tuyệt ắt sẽ chọc giận hắn.

Cho nên trong lúc nhất thời, Thiên Hoang cũng tâm loạn như ma, chỉ có thể miễn cưỡng nói:"Vương Thượng có thể nhìn trúng tiểu nữ, đó chính là phúc khí của nàng, có điều năm đó tiểu nữ năm đó tùy hứng, liên kết huyết mạch với một nhân loại, chỉ sợ sẽ có chút biến cố...”

Lời vừa nói ra, ngược lại dẫn tới ánh mắt kinh ngạc của một vài Siêu cấp thần thú chủng tộc, ngay cả Hoàng Kim chân mày cũng cau lại, Phượng Hoàng tộc tự xưng cao quý, thích vật tinh khiết, ở trong mắt bọn họ, ngay cả những siêu cấp thần thú khác cũng có chút thấp kém, huống chi lả nhân loại?

Thiên hoang nhận ra được cảnh này, ngược lại trong lòng nhẹ nhõm một cải, mặc dù như vậy sẽ không tốt cho thanh danh của Cửu u, nhưng chỉ cần có thể bảo toàn được nàng, danh tiếng cũng không lả cái gì.

Có điều, trong lúc hắn đang thờ phào, phía sau hoàng kim, hoàng huyền chi chợt cười nhạt, nóiChuyện này không đáng lo, bắt tên nhân loại kia tới, tộc ta tự có thủ đoạn giải trừ huyết mạch kết nối, hơn nữa sẽ không đả thương Cửu u tiểu thư chút nào"

Cửu u nghe được lời này, trong lòng trầm xuống, giải trừ huyết mạch kết nối chắc chắn sẽ làm một bên bị thương, nếu không phải là nàng, vậy chắc chắn sẽ tổn thương Mục Trần.

Thiên hoang nghe vậy, chỉ đành phải nhắm mắt nói: "Chỉ sợ bắt vị kia tới cũng không ổn"

"vì sao?". Hoàng kim hai mắt híp lại, không thèm để ý cười nói:"Trên đại thiên thế giới này, người có thể khiến phượng hoàng tộc ta không dễ dàng bắt tới, cũng không coi là quá nhiều"

Thiên Hoang do dự một chút, cắn răng nói: "Bởi vì người cùng tiểu nữ kết nối huyết mạch chính là Mục Phủ chi chủ của Thiên la Đại lục, Mục Trần"

"Mục trần?"

Cái tên này truyền tới, cũng không dẫn tới bất kỳ thanh âm nghi hoặc xa lạ nào, bên cạnh, những tồn tại trong siêu cấp thần thú chủng tộc kia đều kinh ngạc lên tiếng nói: "Chẳng lẽ là Mục Trần, thời điểm trước đó đã huyên náo Phù Đồ cổ tộc long trời lở đất?"

Thiên hoang gật đầu một cái, nếu không phải biết được hiện tại Mục Trần đã không như trước kia, thì hắn cũng sẽ không lộ ra.

Hoàng kim nghe vậy cũng có chút kinh ngạc, bởi vì trên đại thiên thế giới, cái tên Mục Trần này cũng tương đối vang dội, dĩ nhiên, cái Mục Phủ của Mục Trần, Hoàng Kim cũng không thèm để ý, cái hắn để ý chính là, Mầu thân của Mục Trần hiện tại chính là Đại Trưởng lão phù đồ cô tộc.

Có bối cảnh thế này, cho dù là phượng hoàng tộc cũng không dám làm cái gì với Mục Trần.

Hoàng kim nhíu mày một cái, như thế đúng là cũng không thể cưỡng ép bắt hắn tới giải trừ huyết mạch liên kết, nếu không thanh diên tịnh kia nhất định sẽ không bỏ qua.

Thiên hoang thấy hoàng kim trầm mặc thì trong lòng không khỏi hiện vẻ vui mừng.

Nhưng sự vui mừng của hắn còn chưa lâu thì hắn chợt cảm giác được ánh mắt thâm ý của hoàng huyền chi bắn tới, chợt hắn cười nhạt nói: "Nếu đã như thế, vậy chúng ta cũng lùi một bước, huyết mạch liên kết này ta cũng không thèm để ý, dù sao cũng sẽ không ảnh hưởng đến ta..."

Phượng hoàng tộc bọn họ thích vật tinh khiết không sai, nhưng để lấy được huyết mạch Bất Tử Điểu, hắn cũng nguyện ý nhịn một chút, hơn nữa, hắn làm sao lại không nhận ra ý từ chối của thiên hoang...

Thiên hoang nghe vậy, trong lòng nhất thời trầm xuống.

Ánh mắt lãnh đạm của hoàng huyền chi quét nhìn hắn một cái, xuyên thủng tâm tư, nói: "Mục Trần đó có mẫu thân làm chỗ dựa, phượng hoàng tộc chúng ta cũng không có cách làm gì hắn, nhưng các ngươi cũng đừng cho rằng Phượng Hoàng tộc ta sợ hắn, cho nên, nếu các ngươi muốn lấy hắn tới uy hiếp phượng hoàng tộc ta, ta chỉ có thể nói, Mục Trần hắn hiện tại còn chưa có tư cách đó"

"Về phần nếu các ngươi muốn nói, đến lúc đó Mục Trần sẽ trút giận thay Cửu u tiểu thư, haha, vậy hoàng huyền chi ta ngược lại cũng muốn biết một chút, xem vị thiên kiêu huyên náo phù đồ cổ tộc long trời lở đất này rốt cục có khả năng gì?"

Nói tới đây, hắn mỉm cười nhìn sắc mặt xanh mét của thiên hoang cũng gương mặt lạnh lẽo của Cửu u, nói:" Hơn nữa, ta cũng không tin, Mục Trần kia có can đảm đến Phượng Hoàng tộc ta giương oai, nếu hắn thật sự tới, ta sẽ bắt hắn lại, để cho hắn hiểu được, như thế nào là thiên ngoại hữu thiên, nhản ngoại hữu nhân, chớ có cho rằng hắn giương oai được ở phù đồ cổ tộc thì đại thiên thế giới này không ai đè được hắn"

Trong đại điện, giọng nói của Hoàng Huyền Chi ung dung, khí thế bình thản, lạl có một loại ngạo khí khó tả, mơ hồ hiện ra khí chất vương giả, khí độ như vậy thật không giống phàm thường.

Hoàng kim thấy vậy cũng mỉm cười gật đầu, cảm thấy vô cùng hài lòng với biểu hiện của hoàng huyền chi, Mục Trần kia hiện giờ danh tiếng tuy vang, nhưng so sánh với con trai mình thì vẫn có chênh lệch.

Bởi vì con trai hắn mới thật sự là tuyệt thế thiên kiêu.

Vì thế, mắt phượng của hắn ẩn chứa uy nghiêm nhìn sang thiên hoang, cửu u, thanh âm nhàn nhạt vang vọng trong đại điện.

"Bản vương chủ ý đã định, một tháng sau khi hóa thần trì mở ra, chính là ngày con ta cửu chuyển"

"Đến lúc đó vào hóa thần trì, nếu các ngươi vẫn không muốn, vậy con ta chỉ có thể tự mình tới lấy"

***

Dịch: zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1450: Cửu U Gặp Nạn

Hậu sơn mục phủ.

Trên một ngọn núi, Mục Trần ngồi lẳng lặng xếp bằng, linh quang mênh mông như biển dập dờn quanh thân, phía sau lưng, một tôn cự ảnh tử kim vạn trượng sừng sững, giữa lúc hô hấp, linh lực trong thiên địa tựa như lũ quét theo hơi thở đi vào, mơ hồ có tiếng sấm vang vọng, khí thế cuồn cuộn.

Mục Trần tu luyện kéo dài suốt một ngày mới ngừng nghỉ, khi mặt trời mọc lên ở đằng đông, hai mắt hắn mới chậm rãi mở ra, bên trong tròng mắt đen có hai đạo linh quang vạn trượng bắn ra xa, ngay cả thiên địa cũng bị xé rách.

Mà phía sau lưng hắn, bất hủ kim thân cũng hơi dao động, sau đó tiêu tán đi.

Mục Trần cảm ứng bất hủ kim thân tiêu tán đi, ánh mắt lưu động, hắn có thể mơ hồ cảm giác được, hắn tu luyện bất hủ kim thân đã gần tới cảnh giới đại thành, trong tay hắn, uy năng của nó cũng gần đạt tới đỉnh phong.

Cái này cũng có nghĩa, sức mạnh của bất hủ kim thân bắt đầu đạt tới cực hạn, sau này muốn tăng lên cũng chỉ có thể theo việc thực lực bản thân hắn tịnh tiến.

- Bất hủ kim thân này của con đã lô hỏa thuần thanh rồi

Chợt có một giọng nói từ phía sau vang lên, Mục Trần quay đầu, chỉ thấy Thanh Diên Tịnh chẳng biết từ khi nào đã xuất hiện, có chút hăng

hái nhìn bất hủ kim thân vừa tiêu tán sau lưng hắn.

Mục Trần cũng khẽ gật đầu, nếu chỉ xét về bất hủ kim thân mà nói, sợ rằng hiện giờ hắn cũng sắp tiếp cận thiên đế tiền bối.

- Bằng thành tựu bất hủ kim thân của con, cũng đã có tư cách đi tranh đoạt Vạn cổ Bất Hủ Thân kia rồi

. Thanh Diên Tịnh cười nói.

Nghe thấy Vạn cổ Bất Hủ Thản, trong mắt Mục Trần cũng thoáng hiện vẻ nóng bỏng, bởi vì đây chính là ước mơ cuối cùng của hắn, ngay từ thời điểm ban đầu tu luyện đại nhật bất diệt thân, không lúc nào là hắn không mong đợi hình thái cuối cùng "Vạn cổ bất hủ thân" kia.

- Có điều, Vạn cổ bất hủ thân là do Ma Ha cổ tộc cất giữ, muốn đạt được sợ là không dễ

. Mục Trần thở dài một cái, nói.

- Năm đó Bất Hủ Đại Đế chẳng qua chỉ đem Vạn cổ Bất Hủ Thân cho Ma Ha cổ tộc bảo quản mà thôi, bọn họ cũng chỉ là kẻ trông giữ, cũng không phải là chủ nhản thật sự của vạn cổ bất hủ thản. Dựa theo quy định mà bất hủ đại đế để lại, cứ cách một vài năm, Ma Ha cổ tộc phải cử hành

Vạn cổ hội", tất cả những người tu thành bất hủ kim thân đều có tư cách tham dự, mà đến lúc đó, vạn cổ bất hủ thân sẽ tự chọn chủ."

- Có điều, hiện tại Ma Ha cổ tộc đúng là đã bắt đầu tự cho mình cái tư cách chủ nhân của Vạn cổ bất hủ thân, dùng trăm phương ngàn kế quấy nhiếu những người tu thành bất hủ kim thân khác, muốn để cho tộc nhân của mình được Vạn cổ bất hủ thân công nhận. Đáng tiếc, cho tới ngày nay vẫn chưa có thành công

. Nói đến đây, Thanh Diên Tịnh cũng cười lạnh một cái, có chút giễu cợt.

- Bọn họ bảo vệ cả vạn năm, làm sao lại muốn giao cho người ngoài

. Mục Trần cười một tiếng, cũng không cảm thấy ngoài ý muốn đối với chuyện này, dù sao hắn cũng hiểu rõ sức hút của Vạn cổ bất hủ thân, cho dù là những chủng tộc nội tình thâm sâu như Ma Ha cổ tộc cũng không thể kháng cự.

Dù sao, đó cũng là một trong 5 tòa Nguyên Thủy Pháp Thân trong thiên

địa, đồng thời cũng tạo ra một vị Bất Hủ Đại Đế - cường giả mạnh nhất thời viễn cổ.

- Có điều dù bọn họ có khó chịu ra sao, thời điểm Vạn cổ hội mở ra, ta cũng sẽ đi Ma Ha cổ tộc,nếu Bất Hủ Đại Đế muốn lựa chọn một chủ nhân tốt nhất cho vạn cổ bất hủ thân, vậy tất nhiên ta cũng muốn đi tranh đoạt một chuyến

. Mục Trần hai mắt lóe lên, thấp giọng nói.

Hắn một đường tu luyện bắt đầu từ Đại Nhật Bất Diệt thân, cho tới hiện tại Bất Hủ Kim Thân đại thành, giữa quá trình đỏ cũng trải qua vô số gian nan, mà mục đích chính là bước cuối cùng "Vạn cổ Bất Hủ THân" này. Cho nên, bất kể đến lúc đó ma ha cổ tộc có không muốn ra sao, hắn cũng phải toàn lực tranh đoạt.

Năm đó thiên đế nói với hắn, thực lực chưa đủ thì không thể tới ma ha cổ tộc tranh đoạt, nhưng hắn hiện giờ đã sớm xưa đâu bằng nay...

- Nếu con ta đã có hùng tâm như vậy, mẹ dĩ nhiên là sẽ ủng hộ con, đến lúc đó con đi tranh đoạt, nếu thật sự được vạn cổ bất hủ thân công nhân, nếu ma ha cổ tộc kia dám sinh sự, bắt nạt con ta, mẹ tự nhiên cũng sẽ không buông tha cho bọn họ

. Thanh Diên Tịnh vuốt vuốt mái tóc Mục Trần, hơi chút khí phách nói.

Mục Trần nghe vậy cũng cười một tiếng, cũng không có làm ra vẻ khách sáo, gật đầu nói:

- Vậy thì cám ơn mẹ

THanh âm của hắn vừa dứt, thần sắc chợt động, bàn tay nắm chặt, trong tay xuất hiện một tấm ngọc phù, ngọc phù lóe ra linh quang, sau đó vỡ vụn ra, linh quang dâng lên, trước mặt hắn biến thành một dãy các chữ bằng linh quang.

Mục Trần nhíu mày nhìn lại, sau đó sắc mặt kịch biến trong nháy mắt. "Cửu u gặp nạn, mau trở về thiên la"

Mục Trần nhìn 8 chữ này, con ngươi nhanh chóng co rụt lại, đứng phắt dậy, thần sắc xanh mét, ngọc phù này chính là do hắn để lại cho mạn đà la, dặn dò nàng nếu gặp chuyện khẩn cấp thì bóp vỡ ngọc phù, hắn sẽ có thể cảm ứng.

- Cửu u rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

. Trong mắt Mục Trần hung quang lóe lên, đối với cửu u, hắn có tình cảm không thường, tuy không phải người thương nhưng lại giống như thân nhân.

Năm đó khi Mục Trần bất ngờ gặp nàng ở bắc linh cảnh, chính vì nguyên do huyết mạch kết nối mà hai người ở cùng nhau, có thể nói, Mục Trần trường thành đến mức hiện tại, Cửu u chính là người dẫn đường của hắn.

Khi hắn còn chưa chân chính một mình gánh vác mọi việc, đều là do cửu u bảo vệ hắn, cho hắn sự che chở, cho nên đối với cửu u, trong lòng Mục Trần vẫn luôn duy trì một phần cảm kích cùng tôn kính.

Cho nên khi Mục Trần thấy đạo truyền tin này, tâm tình mới kích động như vậy.

- Sao vậy?

. Bên cạnh, Thanh Diên Tịnh nhìn thấy sắc mặt Mục Trần như vậy, con ngươi cũng ngưng lại, mở miệng hỏi. Trong mắt Thanh Diên Tịnh, Mục Trần có thể nói là tâm trí kiên định, không dễ dàng lay động vì ngoại vật, thế mà hiện giờ tâm tình lại như vậy, có lẽ chắc chắn là chuyện vô cùng trọng yếu.

- Mẹ, truyền tống trận với thiên la đại lục đã xong chưa?

. Mục Trần xòe bàn tay ra, xóa những chữ viết kia đi, sau đỏ ánh mắt chuyển sang Thanh Diên Tịnh, trịnh trọng hỏi.

Thanh Diên Tịnh suy nghĩ một chút, nói:

- Bình thường mà nói, còn cần 5 ngày, nhưng xem dáng vẻ con vội vã như vậy, ta nắm chặt thời gian, hai

ngày là có thể giải quyết.

Bình thường mà nói, bằng thân phận thánh phẩm đại tông sư của Thanh Diên Tịnh, nếu giúp người ta xây dựng linh trận gì, cho dù là những siêu cấp thế lực hàng đầu cũng không dám thúc giục nàng, nhưng hiện tại vì con trai, nàng dĩ nhiên định tăng giờ làm việc, toàn lực xây dựng.

- vậy thì mệt nhọc cho mẫu thân rồi

. Mục Trần cảm kích nói.

Thanh Diên Tịnh ôn nhu cười nói:

- Còn cần phải nói với mẹ mấy lời này sao

Ngưng một chút, nàng hướng về Mục Trần nói:

- Xảy ra chuyện gì? cần mẹ giúp một tay không?

- Một người bạn rất trọng yếu xảy ra chuyện, cơ mà tạm thời vẫn chưa rõ ràng, cần về thiên la đại lục trước, nhưng mà con sẽ giải quyết,

tạm thời không quấy rầy cha mẹ đoàn tụ

. Mục Trần cười nói.

- Tại con biến hắn thành chủ nhân của bách linh đại lục này, nên lão cha của con dạo này bận rộn đâu có tách ra nổi

Thanh Diên Tịnh giận một tiếng, nhưng cũng không nhiều lời, chỉ hướng về Mục Trần mỉm cười nói:

- Nhưng nếu con đã có lòng tin như vậy, ta cũng sẽ không nói nhiều, hiện giờ tin tức con là con của ta sợ rằng các siêu cấp thế lực đứng đầu đại thiên thế giới kia đều đã biết được, cho nên nếu con và bọn họ xảy ra xung đột, bọn họ cũng sẽ có chừng mực, ít nhất, cùng là Thánh Phẩm cũng sẽ không xuất thủ

Mục Trần gật đầu một cái, mặc dù hắn cũng không định mượn danh tiếng mẹ mình đi ra oai, nhưng quan hệ mẹ con thì không thể nào thay đổi, cho nên như vậy cũng là một loại bối cảnh cho hắn, có thể dùng để chấn nhiếp một vài đối thủ hiện tại hắn còn chưa đối phó được.

Mục Trần mặc dù tự cường, nhưng cũng không ngu xuẩn.

hai ngày sau, hậu sơn Mục phủ.

Trong sơn cốc to lớn, chỉ thấy một tòa linh trận khổng lồ chừng ngàn trượng sừng sững, trong linh trận tản ra một dao động không gian cực kỳ đáng sợ, dẫn đến cả không gian xung quanh cũng không ngừng vặn vẹo.

Trên linh trận, ức vạn đạo linh ấn như ẩn như hiện, hiển lộ ra kết cấu của nó phức tạp ra sao, đại trận trình độ thế này, cho dù là Mục Trần hiện giờ cũng nhìn theo không kịp.

- không hổ là thánh phẩm đại tông sư

Đứng ngoài đại trận, Mục Trần nhìn truyền tống linh trận kích thước bực này, không kìm được cảm thán một tiếng.

Phía sau lưng, Thanh Diên Tịnh, linh khê, long tượng đều ở đây, thậm chí Mục Phong bận rộn cả ngày không tách ra được cũng bớt chút thời gian chạy tới tiễn, về phần đường thiên nhi, vài ngày trước đó đã sớm tạm biệt Mục Trần, trở về vạn hoàng linh viện.

- Tiểu tử thối, con cũng phải cẩn thận một chút

Mục phong đã biết Mục Trần gặp chuyện khẩn cấp, cho nên cũng cỏ chút lo âu, dù sao đại thiên thế giới cường giả như mây, cũng không như bách linh đại lục nho nhỏ này.

- Cha, người còn coi con giống như năm đó mới rời bắc linh cảnh sao?

. Mục Trần bất đắc dĩ cười một tiếng, năm đó khi rời khỏi bắc linh cảnh, Mục phong cũng dặn dò hắn như vậy.

- chờ công việc ở bách linh đại lục ổn thỏa, ta sẽ cùng với cha con tới

xem Mục phủ con xây dựng ở thiên la đại lục ra sao

. Thanh Diên Tịnh cười nói.

- vậy con trai liền chuẩn bị nghênh đón

Mục Trần cười cười nói, sau đó hít sâu một hơi, không nói thêm nữa, hướng về mấy người Thanh Diên Tịnh, mục phong, linh khê gật đầu một cái, bước chân vào trong tòa linh trận kia.

Hắn vung tay áo lên, linh lực mênh mông rót vào trong truyền tống trận, trong nháy mắt, dao động không gian bộc phát, cả mảnh thiên địa này dường như đều nhanh chóng vặn vẹo, cuối cùng tạo thành một không gian thông đạo sau lưng Mục Trần.

- Cha mẹ, con đi đây

Mục Trần hướng về phía bọn họ, khoát tay một cái, đột nhiên xoay người, hai mắt đen nhánh trở nên lăng lệ, hắn nhìn không gian thông đạo, sau đó một bước bước vào.

Cùng lúc đó, hai bàn tay hắn nắm chặt.

- Cửu u, ngươi ngàn vạn lần đừng có xảy ra chuyện

- Trước kia là ngươi bảo vệ ta, lần này, để ta đến che chở cho ngươi đi

Lúc này, truyền tống trận to lớn bộc phát ra vạn trượng ánh sáng, mà thân ảnh Mục Trần cũng biến mất trong màn ánh sáng dầy đặc đó.

***

Dịch: zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1451: Nguyên Do

Thiên La đại lục, Tổng bộ mục phủ bắc giới.

phía sau tổng bộ, trên một tòa đài cao, có một tòa linh trận to lớn, chỉ có điều tòa linh trận này linh quang ảm đạm, hiển nhiên là còn chưa hoàn thành.

Nhưng hôm nay, trên tòa linh trận này đột nhiên có ánh sáng vạn trượng bộc phát lên, dao động không gian cuồng bạo tụ đến, bên trong linh trận dần dần nứt ra một không gian thông đạo.

Mà bên trong thông đạo, có một bóng người chậm rãi bước ra.

"xem ra truyền tống trận này đã thành công". Người vừa bước ra nhìn linh trận bên dưới chân bắt đầu bộc phát ra linh quang, đó là dấu hiệu đã kích hoạt, lúc này mới khẽ mỉm cười.

Bóng người này tự nhiên là Mục Trần, vừa mới từ bắc linh cảnh chạy về bắc giới, ở trong không gian thông đạo suốt 5 ngày, hắn mới tới bắc

giới.

Nhưng tốc độ thế này Mục Trần cũng đã cực kỳ hài lòng, nếu không cứ phải xuyên qua từng tòa từng tòa đại lục thì ít nhất cũng phải hai-3 tháng thời gian.

vù!

Mà khi Mục Trần vừa xuất hiện, cách đó không xa lập tức có từng đạo quang ảnh vọt tới, đến lúc gần tới nơi mới lộ ra thân hình, chính là

từng vị hộ vệ thân khoác áo giáp, khí thế sâm nghiêm.

"Người từ đâu tới, dám xông vào tổng bộ Mục phủ?"

Những hộ vệ này nghiêm nghị quát lớn, đồng thời linh lực bộc phát, ánh mắt sắc bén phong tỏa hướng Mục Trần.

"Phản ứng cũng thật nhanh". Mục Trần thấy vậy thì cười một tiếng, cảm thấy hài lòng đối với những hộ vệ này, sau đó bước ra ngoài truyền tống trận, khuôn mặt cũng hiện ra rõ ràng.

"là phủ chủ!"

"Thuộc hạ bái kiến Phủ Chủ"

Nhìn thấy diện mục của hắn, những hộ vệ khí thế sắc bén này nhất thời cả kinh, chợt vội vang quỳ một gối xuống trên không trung.

"Đứng dậy cả đi". Mục Trần không để ý, cười cười, tay áo vung nhẹ đỡ toàn bộ bọn họ dậy.

soạt!

Cũng chính lúc này, lại có hai đạo linh quang từ trên trời giáng xuống, khí thế mênh mông, hiện thân thì chính là hai người Mạn Đà La và Huyền Thiên Lão tổ.

"Ngươi rốt cục cũng trở lại". Mạn Đà La thấy Mục Trần, nhất thời như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm.

Mục Trần trước tiên lả cười cười với nàng, sau đó hướng về phía Huyền Thiên lão tổ ôm quyền, nói: "Những ngày qua thật làm phiền huyền thiên trường lão bảo vệ mục phủ ta"

Huyền thiên lão tổ nghe vậy, trên khuôn mặt già nua vội vàng nở ra nụ cười, cực kỳ nhiệt tình nói: "Phủ chủ nói gì vậy, ta chính là trưởng lão mục phủ, bảo vệ mục phủ lá trách nhiệm của ta"

Mục Trần nghe vậy, lại là kinh ngạc cười một tiếng, phải biết, lúc trước khi hắn ép huyền thiên lão tổ làm trưởng lão mục phủ, lão già này rất là không tình nguyện, thế nào hôm nay lại thay đổi thái độ.

Làm như nhận thấy sự nghi ngờ của Mục Trần, huyền thiên lão tổ lúng túng cười một tiếng, nói: "Chút thời gian trước uy phong của phủ chủ ở phù đồ cổ tộc đã là truyền khắp đại thiên thế giới"

Phải biết, khi nghe thấy những tin tức này, huyền thiên lão tổ cũng phải giật mình, mặc dù hắn biết Mục Trần thủ đoạn không kém, nhưng cũng không ngờ tới, người này lại có thể nháo cho phù đồ cổ tộc long trời lở đất, càng là bằng sức một minh trấn áp toàn bộ trưởng lão huyền mạch, mặc mạch.

Dĩ nhiên, điều khiến huyền thiên lão tổ cảm thấy tê dại da đầu nhất chính là, mẫu thân của Mục Trần hiện giờ lại trở thành đại trưởng lão phù đồ cổ tộc.

Có bối cảnh bực này, hiện giờ trên đại thiên thế giới sợ rằng không còn bao nhiêu thế lực dám khinh thường Mục Trần cùng với Mục phủ này nữa, cho nên, dựa theo suy nghĩ của huyền thiên lão tổ, mục phủ có bối cảnh thế này, tiền đồ trong tương lai tất nhiên sẽ không nhỏ.

Ánh mắt Mục Trần chớp động, hiển nhiên cũng hiểu suy nghĩ trong lòng huyền thiên lão tổ, có điều hắn cũng không ngại, nếu thật sự có thể khiến huyền thiên lão tổ an tâm trở thành trưởng lão mục phủ hắn, vậy đối với mục phủ cũng sẽ có lợi ích cực lớn.

Vì thế, ánh mắt hắn nhìn về huyền thiên lão tổ cũng trở nên ôn hòa một chút, một lần nữa hướng về Mạn Đà La, nói: "Gần đây mục phủ thế nào?"

Hiện tại Mục phủ đã hoàn toàn chiếm đoạt bắc vực, hơn nữa còn không ngừng đưa xúc tu ra toàn Thiên La đại lục, cái này tất nhiên sẽ khiến một vài thế lực lâu năm khác kiêng kỵ, cho nên vô cùng dễ sinh loạn.

"Vốn còn có chút động tĩnh, nhưng từ sau khi tin tức ngươi ở phù đồ cổ tộc truyền ra, Thiên La đại lục liền an tĩnh, những siêp cấp thế lực núp sau lưng bọn họ cũng mơ hồ có dấu hiện lùi bước". Mạn Đà La cảm thán một tiếng, vốn còn cho rằng mục phủ bọn họ còn phải đối mặt với rất nhiều cạnh tranh kịch liệt, không ngờ hành động của Mục Trần ở phù đồ cổ tộc đã trấn áp toàn bộ xuống.

Mục Trần nghe vậy cũng có chút cảm thán, hắn biết, thứ những siêu cấp thế lực kia kiêng kỵ sợ rằng không phải là hắn, mà là mẹ hắn - đại trưởng lão hiện tại của phù đồ cổ tộc.

Hiển nhiên Mục Trần vẫn còn xem nhẹ sự uy hiếp của một vị thánh phẩm đại tông sư.

Có điều như vậy cũng tốt, nếu những siêp cấp thế lực kia đã có ý rút lui, sớm muộn cũng có một ngày, bắc giới bọn họ sẽ trờ thành bá chủ chân chính của Thiên La đại lục, đến lúc đó, dựa vào tòa siêp cấp đại lục này, mục phủ cũng sẽ tiến thân vào hàng ngũ siêu cấp thế lực đứng đầu đại thiên thế giới.

Dĩ nhiên, điều kiện trước tiên là Mục Trần cũng có thể vấn đỉnh thánh phẩm, nếu không, danh hiệu siêu cấp thế lực hàng đầu này mục phủ rốt cục vẫn vô vọng.

"cửu u xảy ra chuyện gì?"

Thu liễm những tâm tư này, thần sắc Mục Trần cũng trờ nên lãnh túc, trầm giọng hỏi.

"Để thiên tước trưởng lão nói với ngươi đi, ta đã thông tri hắn tới đây". Mạn Đà La nói.

Mà khi thanh âm Mạn Đà La vừa dứt, chỉ thấy ở nơi xa, có một đạo lưu quang cấp tốc bắn tới, cuối cùng dừng trước mặt đám Mục Trần, hiện thân ra, chính là thiên tước trưởng lão mà ban đầu đã tới đại la thiên vực đón cửu u.

"Cửu u Tộc Thiên Tước, ra mắt phủ chủ"

Thiên tước nhìn thoáng qua thanh niên đứng phía trước Mạn Đà La, trên khuôn mặt già nua cũng thoáng hiện vẻ kích động, sau đó có chút cảm khái, phải biết lần trước khi hắn tới đây, nơi này vẫn chỉ là đại la thiên vực, một thế lực nhất lưu trong bắc vực mà thôi.

Khi đó đối với đại la thiên vực này, thiên tước trưởng lão vẫn còn ôm một chút thái độ từ cao nhìn xuống, dù sao Cửu u Tước tộc cũng là thần thú chủng tộc, thực lực cùng nội tình của nó xa xa không phải một cái đại la thiên vực có thể sánh được.

Hắn khi đó sợ rằng không cách nào tưởng tượng nỗi, ngắn ngủi mấy năm sau, đại la thiên vực đổi thành mục phủ, xưng bá bắc vực, thậm chí ngay cả những thế lực đứng đầu khác trên Thiên La đại lục cũng không dám tranh phong, hơn nữa Mục Trần vốn chỉ là một chí tôn nho nhỏ, hiện giờ càng là bước vào tầng thứ thiên chí tôn, ngay cả siêu cấp thế lực như phù đồ cổ tộc cũng không làm gì được hắn.

Lần trước khi thấy Mục Trần, thiên tước trưởng lão vẫn có thể đối xử như tiểu bối, nhưng hiện giờ gặp lại, cũng không thể không tôn xưng một tiếng Phủ Chủ.

"Thiên tước trưởng lão khách khí quá". Mục Trần vẻ mặt ôn hòa, cũng không có chút nào tư thái ngạo nghễ của Thiên chí tôn, ôm quyền hoàn lễ.

Nhìn thấy Mục Trần thái độ vẫn ôn hòa ung dung như năm đó, trong lòng thiên tước trưởng lão cũng thở phào một cái, hắn biết những thiên tài giống như Mục Trần đa phần đều là nhân vật thiên kiêu tâm cao khí ngạo, năm đó trong cửu u tước tộc bọn họ, để cửu u giải trừ huyết mạch kết nối, không ít người đã không vừa mắt Mục Trần, nhưng hiện tại xem ra, Mục Trần hiển nhiên cũng không để bụng mấy chuyện này.

"Vẩn là Cửu u có ánh mắt tốt, biết nhìn người hơn những lão gia hỏa chúng ta". Thiên tước trưởng lão cười khổ nói, nếu từ đầu bọn họ có thể

biết Mục Trần có thành tựu như ngày nay, làm sao còn phản đối huyết mạch kết nối giữa cửu u với Mục Trần, thậm chí sẽ còn tỏ ra mừng rỡ.

"Thiên tước trưởng lão, hãy nói chuyện của cửu u một chút đi". Mục Trần khẽ mỉm cười, nói.

Nhắc tới chính sự, thiên tước trưởng lão mặt mũi phát khổ, khổ sờ nói: "Kính xin Phủ Chủ cứu Cửu u lần này, cũng là cứu lấy cửu u Tước tộc ta!"

Vẻ ôn hòa trên mặt Mục Trần dần dần thu lại, hai tròng mắt đen nhánh cũng trở lên lạnh lùng, nói Yên tâm, bất kể xảy ra chuyện gì, ta cũng sẽ không để Cửu u gặp chuyện không may"

"Chuyện là thế này, thời điểm trước kia khi Cửu u quay về, quấn lấy tộc trưởng, nói phải tìm cơ duyên tiến hóa, nàng nói bảy giờ nàng quá yếu, nhất định phải tìm được đường tiến hóa, hoàn toàn thức tỉnh Bất Tử Điểu huyết mạch, bước vào nhóm siêu cấp thần thú". Thiên tước trưởng lão cười khổ nói.

Mục Trần nghe vậy, hai mắt cũng híp lại, hắn biết cửu u làm vậy chắc chắn là vì thấy hắn đột phá đến thiên chí tôn, mà nàng vẫn chậm chạp không bắt kịp bước chân của hắn,không thể trợ giúp được hắn cái gì, cho nên mới phải trở về Cửu u tộc tìm đường tiến hóa.

Mà vừa nghĩ tới đây, tâm tư Mục Trần có chút phức tạp, nói đi nói lại, Cửu u như thế cũng là vì hắn.

"Mà tộc trưởng bị nàng quẩn lấy nên không có cách nào khác, liền định dẫn nàng tới Phượng Hoàng tộc, Phượng Hoàng tộc có một tòa "Hóa Thần Trì", tất cả các tiền bối phi cầm thần thú thiên chí tôn mỗi khi vẫn lạc cũng đều tọa hóa ở trong đó, đem tinh huyết cả đời hòa vào trong, đó là một đại cơ duyên do các tiền bối lưu lại. Cửu u tộc chúng ta trước kia cũng từng có một vị tiền bối tọa hóa trong đó, cho nên tộc chúng ta cũng có một danh ngạch, mà trải qua việc thương lượng trong tộc thì danh ngạch này đã đưa cho Cửu U"

Nói đến đây, thiên tước trưởng lão miệng đầy khổ sở, nói: "Vấn đề cũng từ đó mà xuất hiện, không ai ngờ được, con của Hoàng Vương của Phượng Hoàng tộc lại tu luyện "Cửu Chuyển Thành Thánh Quyết", tuyệt thế thần thông như vậy, mỗi chuyển đều cần cắn nuốt một đạo huyết mạch siêu cấp thần thú, hiện tại Hoàng Huyền Chi kia đã bát chuyển, cho nên huyết mạch bất tử điểu của cửu u đã bị hắn nhắm trúng"

"Cửu Chuyển Thành Thánh Quyết?". Ánh mắt Mục Trần ngưng lại, tuyệt thế thần thông này chính là nằm trong nhóm 36 tuyệt thế thần thông, không ngờ con của Hoàng Vương - Hoàng Huyền Chi lại tu luyện thành.

"Phải biết, Cửu u chính lá hy vọng của Cửu u tộc ta, nếu huyết mạch bất tử điểu của nàng bị Hoàng Huyền Chi cắn nuốt, cả đời này nàng sẽ khó tiến thêm nửa bước, như thế, nàng căn bản là phế bỏ!". Thiên tước trưởng lão cắn răng nói.

"hoàng vương kia cũng nói, nếu chúng ta không muốn, một khi tiến vào hóa thần trì, hoàng huyền chi kia sẽ tự lấy, đến lúc đó, không chừng Cửu u đến cả tính mệnh cũng không giữ nổi"

"Mặc dù theo quy định, khi tiến vào hóa thần trì có thể tìm một người hộ pháp, nhưng vị thiên chí tôn duy nhất của Cửu u tộc ta cũng mới chỉ đạt tới linh phẩm trung kỳ, căn bản không che chờ được Cửu U"

"Đoạn thời gian này, cửu tu tộc ta hao hết tâm tư, muốn mời một vài vị thiên chí tôn trước kia có chút quan hệ, nhưng bọn họ đều sợ hãi uy thế của phượng hoàng tộc, không dám đáp ứng"

"Cửu u tộc ta đã bị ép vào đường cùng, cho nên lúc này mới chỉ có thể cầu tới cửa, hy vọng Phủ Chủ có thể nhìn thể diện của Cửu u mà xuất thủ cửu giúp"

Nói đến cuối cùng, Thiên Tước Trưởng lão đã lệ tuôn đầy mặt, liền muốn quỳ lạy xuống.

Nhưng mà cũng có một cỗ sức mạnh đỡ hắn lên, hắn ngẩng đầu lẽn nhìn khuôn mặt tuấn dật trầm như nước của Mục Trần, trong lòng cũng có chút thấp thỏm, hắn không biết rốt cục Mục Trần có đồng ý hay không. Mặc dù Mục Trần cùng cửu u có huyết mạch kết nối, nhưng dù sao đối phương cũng là phượng hoàng tộc, siêu cấp thế lực hàng đầu đại thiên thế giới, thiên chí tôn bình thường căn bản không dám trêu chọc.

Khi hắn nhìn chăm chú, trên mặt Mục Trần rốt cục hiện lên một tia giễu cợt nhàn nhạt.

"Tự lấy sao?"

Ánh mắt Mục Trần chuyển sang thiên tước trưởng lão, thanh âm bình tĩnh mà lạnh lùng, nhưng lại làm cho thiên tước trưởng lão kích động đến mức toàn thân run rẩy, ánh mắt già nua đỏ bừng.

"Thiên Tước trưởng lão, dẫn ta đi một chuyến, ta ngược lại muốn xem xem, Hoàng Huyền Chi hắn có năng lực gì mà đòi tới lấy đạo huyết mạch này"

***

Dịch: zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1452: Ức Hiếp

Ở nơi những dãy sơn mạch giao nhau, có một cái hồ xanh biếc, mặt hồ giống như mặt gương, không nổi chút gợn sóng, phản chiếu thiên địa.

Hồ nhìn qua bình thường, không có gì lạ, nhưng chẳng biết tại sao lại khiến cho nguười ta cảm thấy một loại ảp bách nặng nề, cho dù là thiên chí tôn ở đây cũng đều cảm thấy hơi áp lực.

Nơi đây xưa nay yên lặng, có điều hôm nay sự bình yên đã bị ồn ào huyên náo phá vỡ.Khi bình minh chiếu rọi lên đại địa, chỉ thấy vô số đạo lưu quang giống như sao chổi xẹt qua chân trời, sau đó từ trên trời giáng xuống, ùn ùn đáp xuống dãy núi xung quanh hồ nước.

cùng với việc những thân ảnh này tới, trong trời đất phảng phất như có vô số tiếng hót véo von vang lên, tựa như hạc kêu, tựa như tước minh, tựa như vạn điểu tề tụ...

Trong lòng những phi cầm thần thú chủng tộc, hóa thần trì có địa vị không tầm thường, cho nên mặc dù danh ngạch có hạn, nhưng mỗi khi mở ra đều sẽ khiến đông đảo thần thú chủng tộc tới quan lễ.

Đông đảo chủng tộc hội tụ, thanh âm ồn ào huyên náo vang dội núi rừng.

Ngâm!

Nhưng mà cùng với việc càng ngày càng có nhiều chủng tộc đến, đợi đến lúc sắc trời sẩm tối, trong thiên địa chợt có một tiếng phượng ngâm vang lên, ngay sau đó, một cỗ uy áp không thể nào tả nổi phô thiên cái

địa bao phủ xuống, khiến cho cường giả của đông đảo thần thú chủng tộc tại đây đều hơi biến sắc mặt, chợt lộ vẻ kinh sợ.

Bọn họ ngẩng đầu lên nhìn nơi xa, chỉ thấy ở nơi đó có vầng sáng rực rỡ tràn ngập thiên địa, bên trên vầng sáng dường như có bóng người, cuối cùng từ từ đáp xuống một tòa núi cao lớn gần hồ nước xanh biếc này nhất.

vầng sáng tan đi, chỉ thấy hai bóng người hiện ra, người phía trước là Hoàng Vương Hoàng Kim của phượng hoàng tộc, mà phía sau lưng hắn chính là Hoàng Huyền Chi vóc dáng cao ngất, mày kiếm mắt sáng, cả người tản ra khí chât tôn quý.

"Ra mắt hoàng vương!"

Khi Hoàng Kim này xuất hiện, đông đảo cường giả thần thú chủng tộc tại đây đều cung thanh chào đón.

Hoàng Kim khí độ bất phàm, hướng về phía mọi người mỉm cười gật đầu, sau đó ngẩng đầu nhìn nơi xa, nơi đó cũng có từng đạo quang ảnh lướt theo, đáp xuống ngọn núi gần đó.

Khi những quang ảnh này xuất hiện, toàn bộ thiên địa đều tràn ngập một loại uy áp cường đại, phía sau bọn họ linh quang ngưng tụ, mơ hồ hóa thành đủ loại quang ảnh thần cầm cực lớn.

Trong đó tựa như có cự điêu màu vàng chín đầu, có sinh vật giống như rồng giống như tước, có thần ưng ánh mắt sắc bén như thần..

Nhìn cảnh này, những cường giả thần thú chủng tộc tại đây thần sắc đều ngưng trọng, trong mắt có vẻ hâm mộ, bởi vì những người này đều là siêu cấp thần thú.

Thần thú cùng với siêu cấp thần thú mặc dù chỉ kém nhau hai chữ, nhưng lại chênh lệch giống như trời với đất.

"Đại thiên thế giới ta có 15 siêu cấp thần thú chủng tộc thuộc chủng phi cầm, hiện tại căn bản đều đã tới..."

"Nghe nói lần này vì hóa thần trì, cho nên những chủng tộc siêu cấp thần thú này đều phái ra những thiên tài số 1 trong tộc, xem ra là muốn mượn cơ duyên của hóa thần trì để tinh luyện huyết mạch, tiến thêm một bước a..."

"Có điều, số "huyết tinh" mà hóa thần trì ngưng kết ra chung quy cũng có hạn, như vậy xem ra không thể thiếu được một cuộc long tranh hổ đấu rồi..."

"Haha, có hoàng huyền chi của phượng hoàng tộc ở đây, ai có thể tranh với hắn? Cho nên lần này phần lớn nhất sợ rằng sẽ là của hắn"

"Cũng không nhất định như vậy, hoàng huyền chi đúng là phi phàm, nhưng Lâm Thương của Cửu Đầu Kim Điêu Tộc, Lỗ Linh của Cửu Thải Khổng tước tộc; những người này cũng không hẳn đã thua kém nhiều.."

"Đúng vậy a, những thiên tài của siêu cấp thần thú chủng tộc này giấu nghề suốt trăm năm, đều là vì một ngày hôm nay, mượn hóa thần trì này để có cơ hội tấn cấp thánh phẩm trong tương lai, cho nên một cuộc đại chiến kịch liệt, sợ rằng khó tránh..."

Giữa quần sơn, đông đảo tiếng bàn luận xôn xao không ngừng vang lên, từng ánh mắt quét về phía đỉnh núi phía trước, trong mắt tràn đầy vẻ nóng bỏng.

"A, Cửu U tộc lại cũng ở chỗ này, chẳng lẽ là có danh ngạch hóa thần trì sao?". Trong lúc quét nhìn, một số người cũng phát hiện ra mấy đạo thân ảnh trên một đỉnh núi, lúc này đã nhận ra được.

"Hắc, Cửu U tộc mấy trăm năm trước có một vị tiền bối tiến vào hóa thần trì tọa hóa, tranh lấy một danh ngạch cho tộc bọn họ, xem ra hiện tại bọn họ định dùng rồi".Có người chua chát nói, dù sao danh ngạch của

hóa thần trì này cũng quá khó lấy được, căn bản là cần tính mệnh của một vị thiên chí tôn để đối lấy.

"Hừ, xem ra các ngươi thật sự cái gì cũng không biết, tình cảnh của Cửu U tộc hiện giờ chính là có khổ không nói ra được nhưng cũng có người tình báo nhạy bén, lúc này thấp giọng cười lạnh nói.: "Nghe nói Cửu U của Cửu U tộc tiến hóa ra thượng cổ Bất Tử Điều huyết mạch, hiện giờ đã bị huyền hoàng chi nhắm tới, hắn tu luyện "Cửu Chuyển Thành Thánh Quyết", còn thiếu một đạo chất dẫn cuối cùng này nữa..."

"cho nên chỉ cần Cửu U kia vừa mới tiến vào hóa thần trì, hoàng huyền chi sẽ cưỡng ép xuất thủ, tướt đoạt huyết mạch..."

Thế giới của thần thú chủng tộc càng coi trọng quy tắc "cá lớn nuốt cá bé" hơn so với thế giới nhân loại, cho nên mặc dù nghe nói hành động của hoàng huyền chi bá đạo hung ác như thế, nhưng đại đa số người đều cảm thấy đây là chuyện đương nhiên.

cái gọi là "mang bảo vật có tội", Cửu U tộc lại sinh ra một cái siêu cấp huyết mạch hiếm thấy như vậy tất sẽ dẫn tới thèm muốn, hơn nữa, nếu lẳng lặng phát tải thì cũng thôi, đằng nảy hết lần này đến lần khác muốn trưng ra, hiện giờ đã lọt vào mắt hoàng huyền chi, đời nào hắn có thể để cho ngươi dễ dàng trốn mất.

mà trên đỉnh núi cách đó không xa, dường như cũng nhận ra đủ loại ánh mắt này, sắc mặt Thiên Hoang tộc trưởng cũng có chút khó coi.

ở sau thiên hoang là Cửu U, nàng hôm nay toàn thân mặc huyền y bó sát người, quần dài phác họa lấy đôi chân dải mảnh khảnh, bộ ngực đầy đặn có đường cong động lòng người, vẫn quật cường mím chặt đôi môi đỏ mọng nhỏ nhắn như thường lệ.

So sánh với sắc mặt khó coi của thiên hoang thì thần sắc của nàng bình tĩnh hơn rất nhiều, chỉ là đôi tay hơi nắm chặt, lộ ra một chút gợn sóng trong lòng.

"Lục lão, lần này, cũng chỉ có thể nhờ cậy ngài". Thiên Hoang thở một hơi thật dài, nói với một vị lão giả áo xám bên cạnh, vị lão giả này chính là vị thiên chí tôn duy nhất của Cửu U tộc bọn họ, vốn đang bế quan, nhưng vì chuyện của Cửu U nên cũng không thể không mời ra.

chỉ có điều,thực lực của vị trưởng lão Cửu U tộc này chẳng qua mới chỉ linh phẩm hậu kỳ.

Lão giả áo xám nghe vậy, khuôn mặt già nua cũng hiện lên vẻ khổ sở, nhưng vẫn gật đầu một cái, nói: "Tộc trưởng yên tâm đi, lão phu sẽ dốc toàn lực để bảo vệ Cửu U, có điều...ta có lẽ cũng không phải đối thủ của hoàng huyền chi"

Thân thể thiên hoang tộc trưởng hơi run rẩy, hắn làm sao lại không biết, hoàng huyền chi kia hiện giờ đã có thực lực tiên phẩm sơ kỳ, sức chiến đấu không tầm thường, nghe nói đã từng có cường giả cũng là tiên phẩm sơ kỳ bỏ mạng trong tay hắn, chiến tích như thế, có thể nói là vô địch.

"Lục lão cũng không cần liều mạng cùng hoàng huyền chi, chỉ cần lúc đó trong hóa thần trì, mang Cửu U tách xa hắn, tốt nhất kéo dài một chút thời gian, sau đó nhân cơ hội mang Cửu U ra". Thiên Hoang tộc trưởng an ủi nói.

"Lão phu sẽ tận lực". Lục trưởng lão gật đầu một cái, chợt hắn hít sâu một hơi, gương mặt già nua hiện lên vẻ quyết đoán, đối với việc phượng hoàng tộc hùng hổ dọa người, trong lòng hắn cũng cực kỳ tức giận, hôm nay bất kể như thế nào, cho dù mất cái mạng già này, hắn cũng phải bảo vệ Cửu U an toàn.

Nhưng, hắn chợt nhớ tới cái gì, nhìn Cửu U một cái, do dự nói: "Bên phía Thiên Tước trưởng lão vẫn không có tin gì truyền về sao? Mục Trần đó nghe nói hiện giờ cũng có chút không tầm thường, nếu hắn có thể ra mặt thì không hắn không chống lại được hoàng huyền chi..."

Thiên hoang hơi nhíu mày một cái, nói: "vẫn chưa có...Cửu U tộc chúng ta không cần thiết phải dựa vào người ngoài, hơn nữa, lần này nếu hắn tới thì sẽ đắc tội phượng hoàng tộc, tiểu tử kia sợ rằng cũng sẽ phải cân nhắc lợi hại một chút"

Trong lời nói của hắn cũng không có ý trách cứ, bởi vì chuyện này vốn là chuyện đương nhiên, trên đại thiên thế giới này, không có một ai dám vì Cửu U tộc bọn họ mà đi đắc tội với phượng hoàng tộc, chẳng lẽ không thấy, lúc trước những thần thú chủng tộc có quan hệ không tệ lắm với Cửu U tộc bọn họ cũng không dám đưa tay ra trợ giúp sao?

"Phụ thân!"

Nhưng mà khi hắn vừa nói xong, ánh mắt lạnh lùng xinh đẹp của Cửu U cũng trừng tới.

Thiên hoang thấy vậy, chỉ đành cười khổ lắc đầu một cái, nói: "Được được, ta không nói xấu hắn"

Trong khi bọn họ đang nói chuyện, trên đỉnh núi cao nhất, hoàng kim đang được vạn chúng chú ý chợt cúi đầu, ánh mắt nhàn nhạt nhìn về phía bọn họ, sau đó cười nhạt nói:"Không biết các ngươi nghĩ xong chưa?

Vô số ánh mắt bắn tới, thiên hoang tộc trưởng cũng chỉ có thể nhắm mắt nói:"Hoàng vương, không thể buông tha Cửu U tộc ta một lần sao?"

Trong lời nói của hắn đã có một chút ý cầu khẩn, hoàn toàn bỏ qua tôn nghiêm của một tộc trưởng.

Hoàng kim thấy vậy, than nhẹ một tiếng, nói: "Các ngươi hà tất phải như vậy? Nếu thỏa mãn con ta, bản vương tự nhiên sẽ xem như đây là ân tình của Cửu U tộc, sau này tự có báo đáp, nhưng các ngươi hết lần này đến lần khác cự tuyệt, thật không biết điều"

Ánh mắt của hắn lãnh đạm, không có bao nhiêu tình cảm nhìn chằm chằm vào thiên hoang, nói:"Nếu các ngươi đã u mê không tỉnh, vậy thì

dựa vào bản lĩnh của mình đi"

Sắc mặt thiên hoang hơi tái nhợt, thẩn sắc trở nên sa sút.

Phía sau hoàng kim, ánh mắt giống như vương giả cao cao tại thượng của Hoàng huyền chi lướt qua ba người, liếc lục trường lão một cái, cười nhạt nói: "Vị này hắn là hộ pháp của ngươi đi?"

"Linh phẩm hậu kỳ..."

Khóe miệng hoàng huyền chi hiện lên vẻ cười như không cười, hắn lắc đầu một cái, nói: "Nếu chỉ có thực lực như vậy, ta nghĩ các ngươi trực tiếp từ bỏ đi"

Cùng lúc khi thanh âm của hắn vang lên, hắn bước ra một bước, trong phút chốc tiếng phượng minh vang dội, một cỗ uy áp ngập trời quét ra, toàn bộ thiên địa đều run rẩy trước uy áp ẩy.

Uy áp như vậy, chủ yếu càng là hướng về phía Lục Trường lão, lúc này thân thể hắn run lên, sắc mặt xanh trắng liên tục, cỗ áp bách kinh khủng đó hầu như khiến cho đầu gối của hắn dần dần cong xuống, sắp quỳ đến nơi.

Hiển nhiên, hoàng huyền chi này đang có ý định, từ khi còn chưa tiến vào hóa thần trì đã hoàn toàn đánh nát can đảm của Lục trưởng lão, như thế đến lúc tiến vào hóa thần trì, đứng trước mặt hắn, lục trường lão sẽ mất đi tất cả dũng khí.

Lục trưởng lão cũng hiểu toan tính của hoàng huyền chi, lúc này gắt gao cắn răng, trên trán gân xanh nổi lên, thế nhưng cỗ áp bách kinh khủng đến từ tiên phẩm thiên chí tôn, cộng với Chân Hoàng chi uy từ bản thân Hoàng Huyền Chi, đã trực tiếp khiến hai đầu gối của lục trưởng lão từ từ thấp xuống.

Bên cạnh, sắc mặt của thiên hoang tộc trưởng cùng Cửu U trở nên xanh mét, nhưng dưới uy áp của hoàng huyền chi, bọn họ chỉ có thể trơ

mắt nhìn đầu gối của lục trưởng lão chậm rãi hạ xuống.

Tầm mắt thiên hoang tộc trưởng như tối sầm đi, thậm chí muốn phun ra một ngụm máu tươi, khuất nhục như vậy, thật sự là đạp lên thể diện của Cửu U tộc bọn họ.

Cửu U siết chặt tay, đầu ngón tay bấm sâu vào lòng bàn tay, máu tươi theo ngón tay chảy xuống, vào giờ phút này, cho dù là quật cường như nàng cũng không kìm được bọt nước theo gò má chảy xuống.

Cái cảm giác vô lực đó, khiến nàng vô cùng tự trách.

"Đủ rồi, nếu ngươi muốn huyết mạch này, vậy thì cầm...". Nàng chợt trợn tròn hai mắt, nhìn thẳng hoàng huyền chi, thanh âm thê lương vang lên.

Nhưng mà, khi nàng còn chưa nói xong, trong thiên địa đột nhiên có tiếng sấm vang lên, vô số cường giả ngẩng đầu, ánh mắt ngưng trọng nhìn nơi xa chân trời, nơi đó có linh lực mênh mông như sóng biển cuồn cuộn cuốn tới.

ầm ầm!

Linh lực mênh mông trùng kích, nháy mắt đánh vỡ uy áp linh lực của hoàng huyền chi, ngay sau đó, một tiếng nói trầm thấp vang dội thiên địa.

"Muốn đạo huyết mạch này? Ngươi còn chưa có tư cách!"

Sấm sét vang dội, mà tiếng nói của Cửu U lúc này cũng dừng lại, nàng chợt ngẩng đầu, sau đó nhìn thấy bên trên bầu trời, một thân ảnh trẻ tuổi cao ráo đạp không tới, khuôn mặt tuấn lãng tựa như lôi hải thức tỉnh, khiến tim người đập mạnh.

Cửu U ngơ ngác nhìn thân ảnh quen thuộc khắc cốt minh tâm kia, tiếp sau đó, nước mắt không cầm được chảy xuống từ khóe mắt.

***

Dịch: zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1453: Đối Chọi Gay Gắt

Ầm!

Dao động linh lực cuồng bạo giống như gió lốc, cuộn trào trên thiên địa, linh lực uy áp cường hãn như vậy cũng khiến không ít cường giả thất hơi thất sắc, ánh mắt nhìn thanh niên trên bầu trời cũng trờ nên ngưng trọng một chút.

Thân ảnh trên bầu trời tự nhiên chính là Mục Trần đã không ngừng chạy tới sơn hải đại lục, thân hình hắn từ trên trời hạ xuống, đáp lên trên ngọn núi này, sau đó nhìn nước mắt trên gương mặt của Cửu U, trong lòng cũng không khỏi dâng lên từng hồi tức giận.

Từ khi biết Cửu U tới giờ, nàng luôn hiển lộ ra vẻ kiên cường, cái tính tình quật cường cố chấp đó đã khắc sâu vào trong trí nhớ Mục Trần, thế mà hôm nay, nữ tử kiên cường trong ấn tượng của hắn lại bị ép tới mức rơi lệ, có thể tưởng tượng rốt cục nàng đã phải chịu bao nhiêu áp lực cùng ủy khuất.

"Thiên Hoang tộc trưởng, các vị không sao chứ?"

Mục Trần đáp xuống, nhìn về phía thiên hoang tộc trưởng, sau đó đưa tay đỡ thân thể cứng ngắc của Lục trưởng lão lên, ôm quyền nói: "Vãn bối đã tới chậm, hiện xin thứ lỗi"

Thiên hoang tộc trưởng cùng lục trưởng lão đều kinh ngạc nhìn Mục Trần, hiển nhiên có chút không tin nổi Mục Trần thật sự tới.

Tên tiểu tử này, lại dám thật sự vì Cửu U mà không tiếc đắc tội Phượng Hoàng tộc?

"Không muộn, không muộn...". Thiên hoang tộc trường liên tiếp xua tay, có chút khổ sở nói: "Chỉ là Cửu U tộc ta cũng không còn cách nào nên mới phái Thiên tước trưởng lão đi thông báo cho ngươi, mong rằng ngươi đừng nên trách mới phải"

Mục Trần nghe vậy cười cười, thần sắc nghiêm túc nóiThiên hoang tộc trường nói gì vậy, năm đó Cửu U trông nom tới ta, nếu không có nàng không chừng ta đã sớm vẫn lạc, hôm nay nàng có phiền toái, cho dù có ở chân trời góc biển ta cũng phải chạy về giúp nàng"

Thiên hoang tộc trưởng nghe vậy, ánh mắt phức tạp, trong lòng vừa có chút xấu hổ, lại có chút vui mừng, xấu hổ là vì bọn họ lòng dạ tiểu nhân, vui mừng là vì Cửu U có thể kết giao với người tri tâm như vậy.

Mục Trần nói chuyện đôi câu với mấy người thiên hoang tộc trường, đợi đến lúc tâm tình Cửu U hồi phục mới lại gần, nhìn đôi mắt đỏ bừng của nàng, khẽ cười nói: "Không ngờ ngươi cũng có lúc khóc nhè"

Cửu U lau đi bọt nước trên mặt, đôi mắt đẹp khẽ trợn nhìn hắn một cái, sau đó liền đưa đôi chân thon dài, một cước đá lên lưng Mục Trần: "Ngươi còn dám giễu cợt ta!"

Nhưng rồi nàng lại trầm lặng nói: "Ngươi thật không nên tới"

Mặc dù hiện giờ Mục Trần xưa đâu bằng nay, thế nhưng phượng hoàng tộc cũng là không thể khinh thường.

Mục Trần lắc đầu một cái, ánh mắt nhìn thẳng Cửu U, nghiêm túc nói: "Lúc đầu là ai bảo vệ ta rời đi bắc linh cảnh? Mang ta xông vào đại thiên thế giới? Là ngươi! Năm đó ngươi không ngại ta nhỏ yếu, hiện giờ làm sao ta lại bỏ mặc được ngươi?"

Khi đó, hắn còn là thiếu niên yếu đuối, bản thân thực lực yếu ớt, sở dĩ có thể vượt qua từng hiểm cảnh chính là nhờ Cửu U âm thầm bảo hộ, nếu không có nàng, Mục Trần cũng không thể nào đạt tới trình độ hôm nay.

Nghe Mục Trần nói thế, sống mũi Cửu U không khỏi cảm thấy cay cay, trong đôi mắt đẹp lại có hơi nước ngưng tụ, cơ mà vì giữ vững hình tượng nên lại bị nàng áp chế lại.

"Ngươi là người phương nào? Tại sao lại nhúng tay vào chuyện của phi cầm thần thú chủng tộc chúng ta?"

Khi hắn đang nói chuyện, chợt có một giọng nói lãnh đạm tôn quý vang lên, chỉ thấy Hoàng Vương Hoàng Kim đang mang ánh mắt không gợn sóng nhìn chằm chằm Mục Trần, thản nhiên nói.

Mục Trần nghe vậy, ngẩng đầu nhìn hoàng vương, thanh âm bình thản nói: "Tại hạ Mục Trần, đáp ứng sự nhờ cậy của Cửu U tộc, tới đây hộ pháp cho Cửu U"

Lời vừa nói ra, nhất thời trong thiên địa vang lên vài tiếng kinh dị, từng ánh mắt đánh giá dừng lại trên người Mục Trần, hiển nhiên cũng không xa lạ với cái tên mới nổi gần đây nhất trên đại thiên thế giới này.

Mặc dù đã sớm dự liệu về câu trả lời này, nhưng chân mày hoàng vương vẫn cau lại, nếu là thiên chí tôn nhân loại bình thường nhúng tay, sợ rằng cũng sẽ bị hắn cưỡng ép đuổi ra ngoài tại chỗ, nhưng Mục Trần này lại không thể đối đãi như vậy.Bởi vì mẫu thân của người này hiện giờ đã là Đại Trưởng Lão phù đồ cổ tộc, bản thản hắn lạl có giao hảo với Viêm Đế, Võ Tổ, thậm chí còn là Tru ma Vương của Đại Thiên Cung. Thân phận bực này cũng khiến cho Mục Trần hiện giờ đã dần dần có sức uy hiếp nào đó.

điều này khiến cho Hoàng Vương cũng hơi cảm thấy khó giải quyết, bởi vì sau lưng Mục Trần cũng có thánh phẩm thiên chí tôn, cho nên hắn cũng không thể nào lấy thánh phẩm chi uy ra chèn ép Mục Trần, nếu không rất có thể sẽ chọc cho thánh phẩm thiên chí tôn sau lưng hắn cũng bước ra, đến lúc đó thánh phẩm giao thủ, tất sẽ kinh thiên động địa.

"Phụ vương không cần suy nghĩ nhiều, chuyện nhỏ như thế đâu cần người phải phiền não..."

Mà trong lúc Hoàng Vương đang đắn đo làm sao đề đối phó Mục Trần, sau lưng hắn, Hoàng Huyền chi cười nhạt, hai mắt dài hẹp tản ra kim quang, nhìn chằm chằm Mục Trần, mỉm cười nói: "Sớm nghe nói tới uy phong của Mục phủ chủ trong Phù Đồ cổ tộc, có điều hôm nay, nơi đây cũng không phải Phù Đồ cổ tộc, vả lại hộ tộc đại trận ở đây, ngươi cũng không vận dụng được"

Ngôn ngữ của hắn bình thản, cũng làm mọi người khẽ gật đầu, bời vì theo tin tức nói,ở phù đồ cổ tộc, Mục Trần dù có thể lực áp tất cả các trưởng lão, nhưng chỉ là vì hắn mượn đại trận hộ tộc của Phù Đồ cổ tộc, còn thực lực bản thân hiện tại chẳng qua mới chỉ linh phẩm trung kỳ.

Thế nhưng hôm nay, những người tiến vào hóa thần trì ai mà không phải tuyệt thế thiên kiêu trong các siêu cấp thần thú chủng tộc, người người sức chiến đấu hung hãn kinh khủng, Mục Trần muốn xuất hiện uy phong ờ đây giống như lúc ờ phù đồ cổ tộc thì chỉ sợ không thể nào.

Hoàng huyền chi này cũng không hổ là con của Hoàng Vương, vài ba lời đã tróc sạch chiến tích hiển hách của Mục Trần, khiến danh vọng của hắn giảm xuống.

Mục Trần nghe vậy, cũng cười gật đầu một cái, nói: "Những trưởng lão kia của Phù Đồ cổ tộc có chút phiền toái, cho nên không thể không mượn tới hộ tộc đại trận, cơ mà hôm nay chỉ một cuộc vui nho nhỏ thế này, nào cần đến trận thế lớn như vậy"

"haha, mục phủ chủ thật đúng là hào khí"

Hoàng huyền chi cười cười, lơ đáng nói: "xem ra các hạ thật sự coi những siêu cấp thần thú chủng tộc chúng ta không ra gì đây"

Khóe miệng của hắn tràn đầy vẻ thâm ý, lời vừa nói ra cũng tương đối ác độc, hiển nhiên lả định đem Mục Trần đặt ở phía đối lập với tất cả các siêu cấp thần thú chủng tộc.

Thanh âm của hoàng huyền chi vừa nói ra, trên những đỉnh núi xung quanh, những thiên kiêu của các siêu cấp thần thú chủng tộc vốn vẫn luôn mặt lạnh bàng quang, hiện giờ ánh mắt đều lóe, ánh mắt chứa các loại tâm tình khác nhau nhìn về phía Mục Trần.

Những ánh mắt kia, có tò mò, cũng có lạnh lùng, còn có châm chọc cùng khinh thường...

"hắc, chỉ là một nhân loại linh phẩm trung kỳ thiên chí tôn mà cũng dám ở nơi đây nói năng bừa bãi, không sợ gió lớn đau lưỡi sao!". Cũng vào lúc này, một tiếng cười âm trầm vang lên, ẩn chứa trong đó là ý khinh miệt nồng nặc.

Vô số tầm mắt nhìn lại, sau đó liền thấy, trên một đỉnh núi không xa, một tên nam tử mặt mũi u ám đứng chắp tay, đôi môi mỏng như đao phong, khiến người ta có một cảm giác cay nghiệt lãnh lệ.

Sau lưng hắn tản ra vạn đạo linh quang, mơ hồ tựa như một con cự điểu khổng lồ toàn thân bằng hoàng kim, có chút giống hoàng, có chút giống điêu...

"Đó là tuyệt thế thiên kiêu của Kim Hoàng Điêu Tộc - Phương kính, kim hoàng điêu tộc này có quan hệ huyết mạch với hoàng tộc, thân cận nhất với Hoàng tộc, có thể nói là đồng minh vững chắc của hoàng tộc". Bên cạnh Mục Trần, thiên hoang tộc trưởng thấy người này mở miệng nói chuyển, sắc mặt cũng có chút khó coi nói.

"Chỉ là linh phẩm hậu kỳ mà thôi, không đáng để lo". Mục Trần cười một tiếng, đối với sự khiêu khích của phương kính, hắn hoàn toàn không thèm để ý tới, thậm chí ngay cả nhìn cũng không nhìn lấy một lần.

Hắn thấy, Phương kính này chẳng qua chỉ là loại gà con chó con, lúc nãy ra nhảy nhót một cái cũng chỉ để lấy lòng hoàng huyền chi mà thôi.

"hắc, thật là kẻ muốn chết!"

Phương kính nghe vậy thì giận cười một tiếng, nhưng cũng không có phát tác ra ngoài, chỉ là đưa ánh mắt âm trầm quét Mục Trần một cái, trong mắt như có hung quang hiện lên.

"Các hạ cũng không cần làm mấy trò khích bác vô dụng ở chỗ này, kẻ ngốc cũng không nhiều vậy đâu, Mục Trần ta có bao nhiêu cân lượng, các hạ tự tới kiểm nghiệm là biết". Mục Trần vẫn không thèm để ý tới phương kính, chỉ nhìn về phía hoàng huyền chi, giọng nói bình tĩnh.

Nụ cười thâm ý trên khuôn mặt anh tuấn của hoàng huyền chi cũng dần dần thu lại, ánh mắt hiện lên lãnh quang nhìn chằm chằm Mục Trần, nói từng chữ một: "Huyết mạch bất tử điểu này, hoàng huyền chi ta phải có!"

Mục Trần cũng nhìn chằm chằm hoàng huyền chi, chậm rãi nói:"Ta cũng đã nói, ngươi còn chưa đủ tư cách này!"

Trong thiên địa hoàn toàn yên tĩnh, hai người giằng co như cọng râu với cây kim, cái này đã khiến không ít người xem tặc lưỡi, hai người này thật đúng là long tranh hổ đấu, một người là tuyệt thế thiên kiêu phượng hoàng tộc, mà một người khác hiện tại cũng là thiên tài hiển hách đại thiên thế giới.

Chỉ có điều, không biết là hai người này đụng nhau, rốt cục ai mới là người cười cuối cùng.

ong ong!

Mà trong lúc hai người giương cung bạt kiếm, ở nơi dãy núi giao hội, hồ nước xanh biếc kia chợt có rung động, trong đó có vô tận linh quang như suối phun, phóng lên cao.

ầm!

Trong nháy mắt, một cỗ uy áp không cách nào hình dung từ trong đó bộc phát ra, dưới uy áp này, ngay cả Mục Trần ánh mắt cũng ngưng lại,

bời vì hắn thấy, những linh quang đang phóng lên kia tạo thành rất nhiều quang ảnh trên mặt hồ, những quang ảnh này hiện ra đủ loại hình ảnh phi cầm thần thủ...

hiển nhiên, những quang ảnh này hắn chính là những thiên chí tôn đã tọa hóa ở trong đó.

"cái hồ này, không đơn giản."

Mục Trần tự nhủ, mặc dù nhìn bằng mắt thường, cái hồ này chỉ khoảng chừng ngàn trượng, nhưng cảm giác của Mục Trần nói cho hắn biết, mảnh hồ này vô biên vô tận, tựa như một mảnh thế giới.

"Hóa thần thì sắp mở ra, chư vị chuẩn bị đi". Hoàng vương hoàng kim thấy cảnh này, thanh âm nhàn nhạt vang lên.

Nghe lời này, không khí ở phương thiên địa này nhất thời trở nên căng thẳng, ánh mắt những thiên kiêu của các siêu cấp thần thú chủng tộc cũng trờ nên cực kỳ nóng bỏng.

Một khắc sau, hồ nước xanh biếc dậy sóng, sự bình yên bị phá vỡ, cảm giác này giống như phong ấn bên ngoài đã bị giải khai, trong đó có linh lực ngập trời điên cuồng cuộn trào, chấn động thiên địa.

"vào!"

cùng với tiếng quát vang dội của Hoàng Kim vang lên, trên từng đỉnh núi, từng đạo lưu quang phóng lên cao, sau đó lao xuống, tiếng ào ào vang lên, trực tiếp vọt vào giữa hồ.

Mà khi thân ảnh bọn họ xông vào hồ, trong nháy mắt đã không còn thấy đâu, tựa như đã tiến vào một thế giới khác.

Những tuyệt thế thiên kiêu này đều là một thân một mình, bởi vì dựa theo quy củ, chỉ có người dưới thiên chí tôn mới có thể mang theo một vị hộ pháp bảo vệ, mà bọn họ thì hiển nhiên không cần

Cửu U lúc nảy cũng hít sâu một hơi, đôi mắt đẹp nhìn về phía Mục Trần, nói: "Ngươi thật sự không hối hận? Nếu không, đợi sau khi tiến vào, chắc chắn sẽ là một cuộc thảm chiến"

Mục Trần cười cười, xòe bàn tay ra

"Ngươi bảo vệ ta nhiều năm như vậy, mà bây giờ, cũng nên tới lượt ta bảo vệ ngươi"

lúc này, trên gương mặt của Cửu U cũng hiện lên một nụ cười động lòng người, dụ hoặc dị thường, sau đó nàng cũng đưa bàn tay thon dài ra, nhẹ nhàng nắm lấy tay Mục Trần.

Một khắc sau, hai người hóa thành hai đạo lưu quang, vọt ra, cuối cùng dưới vô số ánh mắt chăm chú, ào một tiếng vọt vào giữa hồ nước xanh biếc..

***

Dịch: zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1454: Huyết Tinh

Ùm!

Thoáng chốc khi nhảy xuống nước, Mục Trần cảm giác rõ rệt được không gian quanh thân đang dấy lên dao động kịch liệt, tiếp sau đó chính là có cảm giác như rơi xuống nước...

ánh mắt của hắn quét ra, chỉ thấy lúc này, hắn và Cửu U đang ở trong một mảnh đại dương mênh mông,biển rộng trên không thấy bờ, dưới không thấy đáy, khiến người ta có một cảm giác tĩnh mịch kinh khủng.

Trên thân thể hai người có linh quang bay lên, ngăn cách khỏi nước biển. Mục Trần nhìn nước biển xanh biếc này, ánh mắt ngưng lại, bởi vì hắn có thể cảm giác được, thứ nước biển này làm cho người ta có cảm giác nặng nề, nếu cẩn thận cảm ứng có thể phát hiện, trong mỗi giọt nước biển tựa như hàm chứa bóng dáng rất nhỏ của thần cầm...

"Trong nước biển này ẩn chứa huyết mạch lực thật là hùng hồn"

Mục Trần cảm thán một tiếng, nói về cái"hóa thần trì" này, thật ra thì có chút giống Thần Hải của ba vị Thú Tôn mà bọn họ gặp trong thần thú chi nguyên, nhưng có điều Hóa Thần Trì này là do người cố ý xây dựng nên, hơn nữa những thiên chí tôn tọa hóa ở đây đều là tự nguyện, cho nên khiến cho nơi này hơi nghiêng về mặt ôn hòa, luyện hóa hấp thu mà nói đều tương đối dễ dàng hơn nhiều.

Mà "thần hải" tuy cũng là do những thiên chí tôn của thần thú chi nguyên năm đó trước khi chết biến thành, nhưng trong đó lại hàm chứa các loại ý chí khác nhau, vì vậy huyết mạch lực trong đó tương đối

cuồng bạo, người bình thường căn bản không dám tùy tiện hấp thu luyện hóa.

"Đáng tiếc hiện giờ ngươi vẫn chưa bước vào thiên chí tôn, nếu không tới Thần Hải của ba Thú tôn để bế quan tu luyện, tất nhiên sẽ tốt hơn nơi này"

Tòa thần hải kia, lúc đầu ba vị thú tôn đã từng cho Mục Trần một đạo ngọc phù, có thể dùng nó để tiến vào nơi này một lần nữa, nhưng sau khi sử dụng rồi, có lẽ thần hải cũng sẽ tiêu tán ở trong hư không vô tận.

"Thần hải tuy mạnh, nhưng cũng quá nguy hiểm, hơn nữa...còn một cơ hội cuối cùng, sẽ thích hợp với ngươi hơn". Cửu U cũng không để ý, cười một tiếng, nói.

Mục Trần bất đắc dĩ lắc đầu một cái, cũng không nói nhiều, ánh mắt quét nhìn, nói:"Giờ chúng ta phải làm sao?"

"Bên trong hóa thần trì này, bởi vì do tất cả các tiền bối tọa hóa cho nên huyết mạch lực cực kỳ nồng đậm, cuối cùng sẽ ngưng kết thành "Huyết Tinh", đối với thần thú chúng ta mà nói thì chính là thuốc bổ tuyệt thế, nếu có thể cắn nuốt luyện hóa thì sẽ có hiệu quả tiến hóa huyết mạch bản thân"

Trong đôi mắt đẹp của Cửu U cũng thoáng hiện vẻ nóng bỏng, nàng nhìn 4 phía, nói:"Mà huyết khí của Huyết Tinh cũng cực kỳ thịnh, đủ để hóa thành thần thú chi ảnh, ngao du trong Hóa thần trì này, nếu có thể tìm thấy thì lấy đi được"

"Có điều chúng ta phải nắm chặt thời gian, hóa thần trì này nhìn thì vô biên vô tận, nhưng Huyết tinh ngưng kết mỗi lần đều có hạn, những thiên kiêu của các siêu cấp thần thú chủng tộc khác chắc chắn sẽ dùng tốc độ nhanh nhất cướp đoạt"

"Huyết khí thịnh vượng sao..."

Mục Trần hơi trầm ngâm, sau đó hai mắt khép hờ, linh lực cảm ứng quét ra, mặc dù trong vùng biển rộng này khắp nơi đều tràn ngập huyết khí, thế nhưng huyết khí của "Huyết tinh" chắc chắn sẽ đậm đặc hơn, cho nên nếu tới gần thì hắn tất sẽ có cảm ứng.

Cửu U thấy Mục Trần dò xét thì đứng im một bên, không lên tiếng tránh quấy rầy hắn.

Mục Trần dò xét một lúc lâu, sau đó hai mắt đột nhiên mở ra, nhìn về phía tây bắc: "Bên kia, có một luồng huyết khí thịnh vượng!"

"Đi!"

Cửu U nghe vậy, tinh thần nhất thời rung lên, sau đó hai người vọt ra, thân hình hai người tạo thành hai rãnh nước thật sâu trong biển nước xanh biếc.

Dựa theo phương hướng mà Mục Trần chỉ dẫn, hai người lướt đi chừng mấy phút đồng hồ thì thân hình dẩn dần chậm lại, mắt lộ ra kỳ quang nhìn phía trước, ở nơi đó, một con Thần Ưng màu vàng to lớn vỗ cánh bay lượn, huyết khí ngập trời tản ra cuồn cuộn.

Trong mắt Mục Trần có linh quang ngưng tụ, dĩ nhiên có thể nhìn thấy, ở nơi trung tâm thân thể con thần ưng này có một viên huyết hồng linh châu mượt mà, trên viên linh châu này ẩn chứa huyết khí thịnh vượng, ngay cả hắn cũng cảm thấy hơi chắt lưỡi.

"Con thần ưng màu vàng này dù chỉ là huyết tinh biến thành, nhưng huyết khí quá mạnh mẽ, đủ để địch nổi cường giả đại viên mãn địa chí tôn". Cửu U cười khổ một tiếng, đây cũng chính là lý do tại sao người thực lực dưới thiên chí tôn lại cần mang theo một vị hộ pháp khí vào hóa thần trì, nếu không, bằng thực lực của nàng, cho dù tìm được Huyết tinh thì cũng không thể nào đánh nó về nguyên hình, cắn nuốt luyện hóa.

"Để ta tới đi"

Mục Trần cười nói, chợt tay áo vung lên, linh lực mênh mông quét ra, trực tiếp hóa thành một đại thủ che trời, chộp về phía thần ưng.

Nhận thấy đại thủ chộp tới, thần ưng do huyết tinh tạo thành này dường như cũng có cảm giác, nó mặc dù không có linh trí, nhưng lại có thể hành động theo bản năng, lúc này mới vỗ cánh bay đi.

ầm!

Nhưng mà đôi cánh vừa mới rung lên, đại thủ đã chộp xuống, không chút khách khí nặng nề nắm nó trong tay, sức mạnh bộc phát ra, thần ưng theo đó mà nổ tung.

Huyết khí lan tràn, Mục Trần xòe bàn tay ra, trong đó bắn ra một đạo huyết quang, cuối cùng trôi lơ lửng trong lòng bàn tay của hắn.

Đó là một viên huyết hồng linh châu lớn chừng nắm đấm, màu sắc cực kỳ tươi đẹp, trong đó tản mát ra huyết khí nồng nặc ngất trời.

Mục Trần nhìn chằm chằm viên huyết tinh này, cảm thụ huyết khí trong đó, cũng không kìm được cỏ chút sợ hãi than, tiếp đó thần sắc hắn chợt động, bời vì hắn cảm giác được, bên trên cánh tay của hắn, chân long chân phượng chi linh vẫn luôn ẩn giấu trong cơ thể lúc này lại phát ra tiếng phượng minh long ngâm.

Bọn chúng phát ra một xung động cực kỳ đỏi khát, tựa như hận không thể một hớp nuốt gọn viên huyết tinh này.

Cảm nhận được sự biến hóa của chân long, chân phượng chi linh, Mục Trần cũng có chút kinh ngạc, thời điểm trước khi tiến vào thiên chí tôn, chân long chân phượng chi linh này còn có trợ giúp không nhỏ đối với việc tăng sức chiến đấu của hắn, nhưng theo việc hắn tiến vào thiên chí tôn, hai đạo chân linh này trở nên có chút gân gà (bỏ thì không nỡ mà để lại thì không ích lợi gì)

Bởi vì bọn chúng chỉ có chiến lực địa chí tôn, dù có triệu hồi ra cũng không có tác dụng chút nào, Mục Trần cũng nghĩ tới rất nhiều biện pháp để cố gắng cho hai đạo chân linh này tiến hóa, chân chính từ "linh" hóa "thật", trở thành chân long, chân phượng, nhưng mãi vẫn không thành công.

"xem ra hóa thần trì này cũng là một cơ duyên với hai đạo chân linh này của ta". Mục Trần như có điều suy nghĩ, nếu hai đạo chân linh này cũng có thể đột phá tới thiên chí tôn, như vậy mới có thể chân chính thể hiện ra uy năng.

Những ý nghĩ này thoáng chạy qua đầu Mục Trần, sau đó lại bị hắn kìm xuống, ngón tay búng ra, liền đem viên huyết tinh này bắn về phía Cửu U.

Lần này tới hóa thần trì, mục đích chủ yếu nhất là giúp Cửu U triệt để hoàn thành tiến hóa, cho nên ít nhất phải chờ Cửu U đạt được mục tiêu, sau đó mới tới việc của hắn.

"Cám ơn"

Nhận lấy huyết tinh, Cửu U cũng không kiểu cách, khẽ hé miệng, viên huyết tinh kia hóa thành một đạo huyết quang bay vào, chớp mắt sau đó, huyết lãng* cuồn cuộn đột nhiên bộc phát ra từ cơ thể nàng. (*sóng máu)

Trên da thịt non mềm của Cửu U hiện lên từng đạo huyết văn, trong cơ thể nàng dường như phát sinh biến hóa to lợn, huyết khí cuồn cuộn hòa vào trong máu thịt, khiến cho huyết mạch bất tử điểu ẩn giấu trong cơ thể nàng bắt đầu trở nên nồng đậm.

Biến hóa như vậy kéo dài chừng nửa nén hương, Cửu U mới mở mắt ra, nhất thời trong con ngươi có hỏa viêm tím sậm u ám hiện lên.

"Không hổ là hóa thần trì"

Cửu U không kìm được tán thưởng một tiếng, trước kia nàng gian khổ tu luyện cũng khó có thể khiến huyết mạch trong cơ thể đậm đặc hơn một phần, thế mà giờ đây, một viên huyết tinh cũng có thể khiến nàng cảm giác được sự tăng trưởng rõ rệt, so sánh hai thứ với nhau thật khiến người ta cảm thán không thôi.

Mục Trần cũng có thể cảm giác được sự tăng tiến rõ rệt của Cửu U, có điều cái này cũng không ngoài suy nghĩ của hắn, thần thú tu luyện khác với nhân loại, nhân loại yếu đuối, nhưng trải qua khổ tu, thực lực cũng tăng lên từng bước một, mà thần thú tuy bẩm sinh mạnh mẽ, nhưng muốn tăng tiến lại tương đối chật vật, chỉ khi nào có cơ duyên mới là đột nhiên tăng mạnh.

"Tiếp tục đi"

Mục Trần cười nói, Huyết tinh trong hóa thần trì này đúng là hiếm có, số lượng dù sao cũng có hạn, cho nên nhất định phải tận dụng thời gian đoạt lấy.

Thanh âm vừa dứt, hắn một lần nữa vọt lẽn phía trước, mà Cửu U cũng lập tức theo sát sau.

Trong khoảng mẩy canh giờ tiếp đó, dựa vào cảm ứng của Mục Trần, bọn họ lại lục tục gặp bảy đầu cự thú do huyết tinh biến thành, cuối cùng đều bị Mục Trần dễ dàng cho một tát đánh về nguyên hình, biến thành từng viên huyết tinh mênh mông huyết khí, rơi vào trong bụng Cửu U.

Được từng viên huyết tinh "tẩm bổ", khí tức của Cửu U cũng nhanh chóng tăng lên, trong cơ thể khí huyết mênh mông hùng hồn, thậm chí còn tản ra, mơ hồ hóa thành quang ảnh một quả trứng khổng lồ màu đen sau lưng nàng...

Mục Trần biết, đây chính là huyết mạch trong cơ thể Cửu U hóa thành, đợi đến một khắc khi quả trứng khổng lồ kia nở ra, cũng chính là lúc nàng chân chính tiến hóa thành thượng cổ bất tử điểu.

"Cuối cùng cũng cảm ứng được một cơ hội tiến hóa...". Cửu U mở mắt, vào giờ phút này, gương mặt nàng cũng hiện một chút kích động, dù sao ngày này, nàng cũng mong đợi quá lâu.

"Có điều muốn nắm chắc cơ hội này, sợ rằng còn cần rất nhiều huyết mạch khí..."

Mục Trần vẫn đang ngưng mắt nhìn phía xa bên trái, chợt nghe Cửu U nói vậy thì khẽ mỉm cười, nói: "Ta cảm ứng được một đại gia hỏa"

Thời điểm trước đỏ khi Cửu U cắn nuốt huyết tinh, hắn đã tản cảm giác ra, sau đó ở một phía xa xa, đã cảm ứng được một luồng huyết khí cực kỳ thịnh vượng, huyết khí như vậy còn đậm đặc hơn những cái trước cộng lại.

Đầu huyết tinh này, sợ rằng huyết khí phải mạnh ngang linh phẩm thiên chí tôn.

Mục Trần không kịp chờ đợi, vọt ra xa, Cửu U thấy vậy cũng mau chóng đuổi theo.

Mười mấy phút sau, Mục Trần dừng lại, mắt lộ kỳ quang nhìn phía trước, mà phía sau lưng hắn, khuôn mặt Cửu U cũng thoáng hiện vẻ khiếp sợ.

Bởi vì phía trước hai người, chỉ thấy một con cự côn khổng lồ mấy vạn trượng đang chậm rãi bay lượn, mỗi lần nó lướt qua đều bộc phát ra khí lãng cuồn cuộn, cuốn lên ức vạn sóng chảy.

"Huyết khí của đầu huyết tinh này, có thể so với linh phẩm sơ kỳ"

Mục Trần tản thưởng một tiếng, sau đó không chút do dự xuất thủ, linh lực đại thủ từ trên trời rơi xuống, phong tỏa tất cả đường lui của huyết tinh cự côn. Mặc dù huyết khí của nó có thể so với linh phẩm sơ kỳ thiên chí tôn, nhưng thủ đoạn yếu kém, căn bản không phải đối thủ của Mục Trần.

Cho nên, Mục Trần vừa ra tay, chắc chắn sẽ bắt được.

Nhưng mà, trong lúc linh lực đại thủ sắp bắt huyết tinh cự côn, chợt dị biến truyền tới, một chiếc lông kim sắc xuyên thủng hư không, giống như một chuôi thiên nhận, gào thét xuống, trực tiếp chém vỡ đại thủ.

Đột nhiên xuất hiện dị biến, khiến trong mắt Mục Trần thoáng hiện vẻ lạnh lẽo, chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn nơi xa.

Chỉ thấy nơi đó, một bóng người kim quang đạp nước tới, sau đó hai tay ôm ngực đứng ở nơi xa, mặt mang vẻ châm chọc nhìn tới, dáng vẻ này, rõ ràng là kẻ châm chọc Mục Trần bên ngoài hóa thần trì, Phương Kính của Kim Hoàng Điêu Tộc!

Phương kính hai tay ôm ngực, mắt lộ hung quang nhìn Mục Trần, tiếng quát lạnh truyền ra nơi biển sâu này.

"Con huyết tinh cự côn này ta đã nhắm rồi, cho các ngươi thời gian 10 hơi thở, lập tức cút cho ta!"

***

Dịch: zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1455: Trấn Áp

Bên ngoài Hóa Thần Trì, sau khi đám người Mục Trần, Cửu U, hoàng huyền chi tiến vào hồ nước xanh biếc xong, chỉ thấy Hoàng Kim khua tay áo lên, bên trên hồ có từng cột nước phóng lên cao, sau đó kết thành từng chiếc Thủy Tinh Kính trong suốt giữa không trung, mà bên trong Thủy Tinh Kính có bóng người hiện lên, rõ ràng chính là những người vừa mới xông vào Hóa Thần Trì...

Mà bên ngoài Hóa Thần Trì, những cường giả các phe thần thú chủng tộc khác cũng không ngừng quét nhìn Thủy Tinh Kính, khi bọn họ nhìn thấy bện trong đó xuất hiện toàn là "Huyết tinh thần thú", thì đều phát ra tiếng kinh hộ thật thấp, trong thanh âm tràn đầy hâm mộ.

Đối với mỗi thần thú mà nói, "Huyết tinh thần thú" này cũng là vật đại bổ, thời điểm bình thường căn bản không chỗ nào tìm được, cũng chỉ có bên trong Hóa Thần Trì này mới có thể tìm ra.

"Hả?""

Mà khi bọn họ đang hâm mộ, chợt có tiếng kinh dị truyền ra, có người chỉ về một chiếc Thủy Tinh Kính, kinh thanh nói: "Phương Kính tìm tới Mục Trần rồi..."

Nghe vậy, nhất thời đông đảo ánh mắt đều bắn về phía mặt Thủy Tinh Kính kia, quả nhiên thấy, ờ trong đó, Mục Trần, Cửu U lại đang giằng co với Phương Kính của kim hoàng điêu tộc.

"Hắc, xem ra Phương Kính này quyết tâm muốn đối phó với Mục Trần để lấy lòng Hoàng Huyền Chi a..." Nhìn cảnh giằng co trong Thủy

Tinh Kính, nhất thời có người âm thầm cười nói.

"Nhưng Mục Trần cũng không phải trái hồng mềm gì, chớ nhìn hắn mới chỉ thực lực linh phẩm trung kỳ, nhưng nghe nói khi ở trong phù đồ cổ tôc, hắn dưa vào thưc lưc bản thản, đánh bai môt vi trường lão tiên phẩm sơ kỳ"

"Ngươi cũng chớ xem nhẹ Phương Kính, hắn thân là thiên kiêu kim hoàng điêu tộc, khổ tu đến giờ đã hơn 200 năm, hắn mặc dù chỉ lả linh phẩm hậu kỳ, nhưng thân là siêu cấp thần thú, sức chiến đấu vốn còn cường hãn hơn so với nhân loại. Thời gian trước kia ta còn nghe nói, Phương Kính giao thủ với một vị tiên phẩm sơ kỳ thiên chí tôn nhân loại, nhưng người này dốc hết sức cũng không làm gì được hắn"

"Thật vậy sao? Như vậy cũng có chút thú vị, chuyện Mục Trần đại náo phù đồ cổ tộc đã sớm nghe vô số lần, hôm nay ta lại muốn xem xem, rốt cục hắn thật sự có bản lãnh này không?"

"Haha, nếu hắn mà trực tiếp thua trong tay Phương Kính vậy thì thật có chút buồn cười, đến lúc đó những trường lão kia của phù đồ cổ tộc, sợ rằng mặt cũng sẽ xanh mét"

xung quanh Hóa Thần Trì, đông đảo cường giả thần thú chủng tộc xì xào bàn tán, có điều hiển nhiên là phần lớn đều ôm tâm lý muốn xem kịch vui.Hơn nữa, giữa nhân loại và thần thú, dĩ nhiên là họ nghiêng về Phương Kính chiến thắng, như thế cũng tốt để cho sinh linh đại thiên thế giới biết được, thiên kiêu của nhân loại vẫn cỏ chút chênh lệch so với thiên kiêu của siêu cấp thần thú chủng tộc bọn họ.

"Mười hơi thở đã qua, các ngươi còn chưa cút?"

Mà trong lúc bên ngoài đang tập trung toàn bộ sự chú ý lên Thủy Tinh Kính, bên trong Hóa Thần Trì, Phương Kính khoanh tay trước ngực, ánh mắt mang theo hung quang nhìn chằm chằm Mục Trần, sâm nhiên nói.

"Ngu xuẩn"

Mục Trần nhìn hăn một cái, cũng nhàn nhạt phun ra 2 chữ, sau đó không thèm để ý tới nữa, miệng hơi hé, chỉ thấy tử sắc hỏa viêm quét ra, trực tiếp bao phủ về phía đầu Huyết Tinh Cự Côn đang muốn chạy trốn kia.

Tử sắc hỏa viêm xuất hiện, nhất thời trong nháy mắt nước biển xung quanh đã bốc hơi, nhiệt độ kinh khủng lan tràn ra.

"Không biết sống chết"

Phương Kính thấy Mục Trần không thèm để ý tới hắn mà lại xuất thủ với Huyết Tinh Cự Côn thì cũng thốt lên giận dữ, trong mắt hung quang cường thịnh, bàn tay đưa ra, nhất thời hóa thành kim quang sáng chói, một cái kim trảo như làm bằng hoàng kim xé rách không gian, chộp về phía Huyết Tinh Cự Côn.

Mục Trần ánh mắt lạnh lùng, búng ngón tay ra, tử viêm vốn đang hướng về phía Huyết Tinh Cự Côn thì lúc này chợt quay đầu, hóa thành một con viêm long giương nanh múa vuốt, quấn quanh hoàng kim cự trảo.

xèo xèo!

Tử viêm tràn ngập lên, lửa cháy đến đâu, hoàng kim cự trảo nhanh chóng bị hòa tan đến đó, ngắn ngủi vài hơi thở đã hóa thành hư vô.

"Cái gì?!". Phương Kính thấy vậy, con ngươi nhất thời co rụt lại, hiển nhiên không ngờ tới, tử viêm của Mục Trần lại bá đạo như vậy.

Hòa tan kim sắc cự trảo xong, Mục Trần vung tay áo lên, tử viêm một lần nữa bao phủ Huyết Tinh Cự Côn, cự côn nhất thời điên cuồng giãy giụa, mười mấy hơi thở sau đã biến thành một viên huyết tinh to bằng đầu người, rơi vào tay Mục Trần.

Mục Trần nhẹ nhàng tung tung viên huyết tinh tràn ngập huyết khí kinh khủng này, sau đó vứt cho Cửu U, nói: "Ngươi trước tiên cắn nuốt đi"

Cửu U nhận lấy huyết tinh, cũng có chút lo lắng nhìn Phương Kính một cái.

"Không cần lo lắng, dựa vào hắn còn chưa có tư cách cướp đi huyết tinh". Mục Trần cười nhạt nói.

Nghe Mục Trần nói thế, Cửu U hoàn toàn yên lòng, vì vậy trực tiếp ngồi xếp bằng xuống, hai tay như bao cả nhật nguyệt, đưa viên huyết tinh to bằng đầu người kia vào giữa 2 tay.

Khi linh lực vận chuyển, chỉ thấy viên huyết tinh kia nhất thời hóa thành huyết khí nồng nặc như thực chất, lượn lờ bay lên, theo hơi thở của Cửu U chui vào trong cơ thể

(thì ra đây gọi là hút đu đủ trong huyễn huyễn sao =))

Mà trong lúc Cửu U cắn nuốt tinh huyết, Mục Trần đứng che phía trước nàng, ánh mắt yên tĩnh không gợn sóng nhìn về Phương Kính mặt đang xanh mét.

"Ngươi đúng là đang tìm chết"

Phương Kính mặt xanh mét, thanh âm giận dữ tràn đầy sát ý, hắn không ngờ tới, Mục Trần lại không coi hắn ra gì như vậy, không chĩ không để ý tới uy hiếp của hắn chút nào, ngược lại còn trực tiếp xuất thủ cướp đi huyết tinh, thậm chỉ còn để Cửu U luyện hóa hấp thu ngay trước mắt hắn

"Muốn lấy lòng chủ tử của người thì vẫn nên chọn cách nào ổn thỏa đi, chớ tới chỗ ta tự mình mất mặt". Mục Trần liếc mắt một cái, lơ đãng nói.

"Haha!"

Phương Kính hoàn toàn bị kích nố, giận dữ cười như điên, chớp măt sau đó, chỉ thấy trong cơ thể hắn đột nhiên bộc phát ra kim quang mênh mông, mà thận hình của hắn lúc này biến thành một con cự điểu màu vàng khổng lồ mấy vạn trượng.

Con chim khổng lồ này cực kỳ thần dị, toàn thân đầy lông vũ màu vàng, thế nhưng đầu lại là đầu của điêu, hai mắt to lớn lóe ra kim quang, rét lạnh đáng sợ.

Đây chính là bản thể của Phương Kính, Kim Hoàng Điêu, có huyết mạch của Hoàng tộc và Điêu tộc, cực kỳ hung hãn.

Hiển nhiên, Phương Kính đã hoàn toàn nổi sát tâm, vừa ra tay đã trực tiếp về dạng bản thể.

'Tiểu tử, hôm nay ta muốn đem ngươi bầm thây vạn đoạn, đem máu thịt của ngươi nhập vào cái Hóa Thần Trì này!". Kim hoàng điêu không lổ bộc phát ra thanh âm bén nhọn, hai cánh đập mạnh, mang theo gió lốc.

"Chỉ sợ ngươi không có bản lãnh bực này". Mục Trần cười lạnh nói.

ong ong!

Nhưng mà lần này, kim hoàng điêu cũng không có nói thêm gì nữa, mà trực tiếp đập mạnh đôi cánh lớn, trong nháy mắt kim quang mênh mông bộc phát ra, vô số linh vũ màu vàng bắn ra, bao phủ phạm vi mẩy vạn trượng.

Mỗi chiếc linh vũ màu vàng này đều từ linh lực cực kỳ cô đọng biến thành, sắc vô cùng, cho dù là linh phẩm tuyệt thế thánh vật cũng sẽ bị xé rách.

Linh vũ bao phủ tới, lúc này sau lưng Mục Trần cũng có ánh sáng tử kim nở rộ, bất hủ kim thân to lớn hiện ra, ánh sáng bất hủ tản ra, như tạo thành một màn hào quang.

đinh đinh đinh

vô số linh vũ hung hăng bắn lên hào quang tử kim, nhưng rốt cục vẫn không thể nào xâm nhập, không ngừng bị bắn ra ngoài.

Một đợt công kích không có kết quả, Phương Kính cũng lập tức dừng lại thế công vô dụng này, trong con ngươi màu vàng lóe lên hàn quang, chợt hắn chậm rãi giương đôi cánh màu vàng to lớn lên, bên trên cánh, linh vũ giống như hoàng kim thiết, hoàn toàn đủ để xé rách hư không.

Từng tia khí thế không cách nào hình dung tản ra, đủ để làm cho tiên phẩm sơ kỳ thiên chí tôn bình thường cũng không dám khinh thường.

"Phương Kính kia muốn vận dụng Thiên sinh thần thông...". Bên ngoài Hóa Thần Trì, mọi người đang chú ý tới 2 người chiến đấu, ánh mắt đều ngưng lại, ngưng trọng nói.

Hết thảy siêu cấp thần thú đều có thiên sinh thần thông, uy năng kinh khủng, đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao sức chiến đấu của siêu cấp thần thú luôn mạnh mẽ hơn so với cường giả nhân loại ngang hàng.

"Tiểu tử, ngươi cỏ thể chết dưới thiên sinh thần thông của ta, cũng không coi là nhục đâu!". Hoàng Kim Điêu do Phương Kính biến thành bộc phát ra thanh âm bén nhọn, chớp mắt sau đó, chỉ thấy bên trên cặp cánh của hắn, kim quang giống như thủy ngân tràn ngập ra, cuối cùng 2 cánh đột nhiên chém xuống.

"Thiên sinh thần thông, Trảm Thần Chi Dực!"

Hai cánh hoàng ki chém xuống, trong nháy mắt, tựa như có một đạo kim quang xé rách thiên địa, lúc này, nước biển phía trước đều bị cứng răn xé ra một cái vệt sâu không thây đáy.

đạo kim quang này tựa như có thể chém rách vạn vật trên thế gian, sắc bén không cách nào tả nổi.

Một đạo kim quang từ trên trời giáng xuống, Mục Trần cũng ngẩng đầu lên, hai mắt híp lại, sau đó hai tay kết ấn nhanh như chớp.

ong!

Trên thân thể của bất hủ kim thân đằng sau, ánh sáng tử kim bộc phát, chỉ thấy từng đạo bất hủ thần văn ngưng luyện ra, giống như cự long chiếm cứ xung quanh.

Ngắn ngủi vài hơi thở, số lượng bất hủ thần văn đã đạt tới số lượng kinh người 700 đạo.

Bằng thực lực hiện tại của Mục Trần, bất hủ kim thân hầu như đã tu luyện đến đại thành, số lượng bất hủ thần văn cỏ thể ngưng luyện được phải nhiều hơn kinh khủng so với quá khứ.

700 đạo bất hủ thần văn, rốt cục khi Mục Trần búng tay, thì dung hợp lại một chỗ với tốc độ kinh người.

Tử kim ánh sáng đại phóng, trong đó mơ hồ như hiện ra một thanh tử kim trường đao, trên đó bao quanh bất hủ khí.

Mục Trần nhìn đạo kim quang đang giáng xuống, cười nhạt, nói: "Ngươi có trảm thần dực, ta có tàn sát hoàng đao"

Thanh âm vừa dứt, chỉ thấy thanh tử kim cự đạo phóng lên cao, sau đó một đao chém xuống, chớp mắt sau đó, thiên địa dường như đều ảm đạm xuống, một vệt sáng tử kim xẹt qua, cuối cùng dùng tốc độ kinh người nặng nề va chạm với kim quang.

âm âm!

vào lúc này, nước biên phạm vi mây chục vạn trượng xung quanh tựa như đều bị ép ra, tạo thành một vùng chân không lớn vô cùng.

Bên ngoài Hóa Thần Trì, mọi người cũng khẩn trương nhìn vào trong Thủy Tinh Kính, hiển nhiên không biết, va chạm kịch liệt như vậy, rốt

cục ai có thể chiếm thượng phong.

sâu trong vùng biển xanh biếc, nước biển dần dần hòi phục lại, ánh sáng tiêu tan, hoàng kim điêu to lớn trên cao, nhưng mà ánh mắt của mọi người cũng chợt co rụt lại, bởi vì họ nhìn thấy, bên trên chiếc cánh màu vàng của hoàng kim điêu xuất hiện một vết máu thật sâu, linh vũ xung quanh vết máu đều vỡ nát ra...

"Làm sao có thể?!". Bọn họ không khỏi khiếp sợ thất thanh.

"Làm sao có thể?!".bên trong đại dương xanh thẳm, thanh âm bén nhọn tương tự vang lên kinh hãi từ trong miệng Phương Kính, hắn cũng đang không thể tin nổi nhìn vết máu bên trên cánh của mình, lúc trước nếu không phải trảm thần dực của hắn hóa giải phần lớn sức mạnh của ánh đao kia, chỉ sợ lúc này cánh của hắn đã sớm bị chặt xuống.

Phải biết, hắn chính là siêu cấp thần thú, thân thể cường hãn vô cùng, đủ để sánh ngang linh phẩm tuyệt thế thánh vật.

"Không hổ lả siêu cấp thần thú, quả nhiên da thô thịt dầy"

Mà trong lúc Phương Kính đang hoảng sợ, Mục Trần cũng nhíu mày một cái, vốn cho là một chiêu dễ như trở tay, thế mà thậm chí ngay cả cánh của Phương Kính cũng không chặt đứt được.

"Ngươi, ngươi đợi đó! Thù trảm thương cánh hôm nay, ta nhất định sẽ đòi lại!”

Phương Kính kinh hãi trong nháy mắt, đột nhiên phục hồi, ánh mắt ác độc nhìn Mục Trần, quát chói tai một tiếng, sau đó quyết định thật nhanh, vỗ hai cánh lùi lại.

Lần giao thủ này đã khiến hắn hiểu được, Mục Trần trước mắt dù lả linh phẩm trung kỳ, thế nhưng sức chiến đấu còn kinh khủng hơn siêu cấp thần thú như hắn.

Mặc dù điều này, hắn căn bản không muốn thừa nhận.

Nhưng bất kể có muốn hay không, hắn cũng biết, nếu như còn tiếp tục ở lại, không chừng sẽ thật sự thua trong tay Mục Trần.

Mục Trần lạnh lùng nhìn Phương Kính đang vỗ cánh chạy thục mạng, trong mắt đen nhánh hiện lên ý cười lạnh: "Muốn đánh thì đánh, muốn đi thì đi sao? Nào có dễ dàng như vậy?"

"Haha, vậy ngươi có thể làm thế nào? Lão tử đánh không lại ngươi, ngươi cũng không đuổi kịp ta!"

Tiếng cười chói tai của Phương Kính truyền tới, hắn dù gì cũng là phi cầm thần thú, am hiểu nhất chính là tốc độ, một khi muốn trốn chạy thì dù là tiên phẩm thiên chí tôn cũng chỉ có thể hít bụi phía sau.

"Thật không?". Mục Trần cười châm biếm.

Phương Kính rùng mình trong lòng, cảm giác được một ít bất an, sau đó điên cuồng đập mạnh 2 cánh, định lập tức thoát đi.

Nhưng mà, trong lúc thản thể to lớn của hắn đang phá không chạy đi, hắn chợt cảm giác được không gian 4 phía xung quanh đọng lại, đồng thời một cái bóng to lớn từ trên trời giáng xuống...

Phương Kính hoảng sợ ngẩng đầu, sau đó liền thấy, một tòa cự tháp vô cùng lớn đột nhiên từ trên trời giáng xuống.

Mà cũng vào lúc này,trong nháy mắt, tầm mắt của Phương Kính chợt tối om lại.

***

Dịch: zero

Chương sau Mục Trần nói nhỏ vào trong tháp chúc mừng chú, đây nhìn thì là cái tháp nhưng thực ra là cái nồi hấp gà của anh đấy"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1456: Khách Không Mời Mà Tới

Ầm!

Cự tháp cổ xưa từ trên trời giáng xuống, tựa như phong bế toàn bộ không gian, khi nó rơi xuống, hoàng kim cự điêu khổng lồ do phương kính biến thành trực tiếp bị bao phủ vào trong.

Mục Trần vẫy tay một cái, thủy tinh phù đồ tháp hơi lắc lắc, sau đó rơi về phía bàn tay hắn, đồng thời hắn cũng định thúc giục bát bộ phù đồ, hoàn toàn trấn áp phương kính.

soạt!

nhưng mà, trong lúc hắn đang định động thủ thì ánh mắt chợt ngưng lại, chỉ thấy phù đồ thập chấn động kịch liệt, một tia huyết quang đột nhiên từ trong tháp bắn ra.

Hả?

Mục Trần kinh dị một tiếng, ngẩng đầu lên, chỉ thấy ở nơi kia, mấy vạn trượng không gian vỡ vụn ra, một con kim hoàng điêu phá không mà ra, rõ ràng chính là phương kính.

Chỉ có điều hắn lúc này, một cái cánh như làm bằng hoàng kim kia lại hoàn toàn đứt lìa ra, máu tươi như suối chảy ra, khiến cho cả vùng biển xanh biếc này đỏ ngầu.

- Đoạn dực thuật?

. Hai mắt Mục Trần híp lại, chợt tức cười cười một tiếng, phương kính này thật đúng là tàn nhẫn quả quyết, để không bị hắn chấn áp mà lại dùng tới thủ đoạn tự chặt tay thế này.

Bản thể phương kính chính là kim hoàng điêu, siêu cấp thần thú này tốc độ cực nhanh, hai cánh có thể xé rách không gian, nếu dùng một chiếc cánh làm giá lớn thì đủ để đột phá tuyệt đại đa số giam cầm.

Có điều, làm như vậy, cái giá phải trả cũng rất lớn, tuy nói thiên chí tôn có thể tái tạo thản thể, nhưng sức chiến đấu của siêu cấp thần thú chính là dựa vào vô số huyết mạch trong máu thịt, nếu bị thiêu đốt sẽ tạo thành tổn thương nghiêm trọng đối với bản thân, cỏ thể nói, phương kính muốn tu luyện lại chiếc cánh bị chặt này ít nhất cũng phải tốn trăm năm công sức nữa.

- aaa, Mục Trần, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!

. Phương kính cũng không hề quay đầu lại, chật vật chạy thục mạng, đồng thời có tiếng gầm gừ điên cuồng từ xa truyền tới, trong đó tràn ngập bi thống.

hiển nhiên, hắn cũng hiểu rõ mình đã phải trả cái giá lớn thế nào.

cỏ điều, đối với tiếng gầm gừ của hắn, Mục Trần chẳng qua chỉ cười cười, sau đó vung tay áo lên, thủy tinh phù đồ tháp trong tay tiêu tán đi. Phương kính thời toàn thịnh thế này, hắn lật tay cũng có thể trấn áp, sau này mất một cánh, thực lực giảm mạnh, càng không thể làm nên trò trống gì.

thu hồi phù đồ tháp, Mục Trần giương mắt nhìn phía trên, ánh mắt lãnh đạm, hiển nhiên là đã nhận ra một ít cảm giác nhòm ngó, hắn là bên ngoài hóa thần trì, các phe thần thú kia đều đang chú ý tới động tĩnh bên trong này.

đối với việc này, hắn chưa từng để ý tới, xoay người lại, lẳng lặng đứng cạnh cửu u, chờ đợi nàng cắn nuốt huyết tinh xong.

mà cùng lúc đó, ở bên ngoài hóa thần trì, các phe thần thú đều trợn mắt há hốc mồm nhìn vào trong thủy tinh kính, toàn bộ thiên địa đều hoàn toàn yên tĩnh.

Một lúc lâu sau, bọn họ mới phục hồi tinh thần lại, không nhịn được tặc

lưỡi, trong mắt tràn đầy vẻ kiêng kỵ cùng ngưng trọng.

ai mà ngờ được, Phương Kính kia lại không chịu nổi một kích trong tay Mục Trần, bị hắn dễ dàng thu thập, thậm chí cuối cùng còn không thể không đoạn cánh chạy trốn.

- Mục Trần này, thật là quá mức hung hãn

- hắn mới linh phẩm trung kỳ a, sức chiến đấu như vậy cũng quá kinh khủng đi?

- Không đơn giản, không đơn giản, khó trách lại có thể khiến phù đồ cổ tộc long trời lở đất, tiểu tử này đúng là yêu nghiệt

- xem ra có lẽ cũng chỉ có nhân vật như hoàng huyền chi mới có thể trấn phục hắn

khắp thiên địa bàn luận ầm ĩ, chuyện Mục Trần ở phù đồ cổ tộc dù sao cũng chỉ là nghe tin đồn, chưa từng tận mắt nhìn thấy, cho nên hôm nay khi chính mắt nhìn thấy, bọn họ mới hiểu được, người thanh niên này rốt cục có sức chiến đấu đáng sợ đến bực nào.

trên một đỉnh núi gần hóa thần trì nhất, hoàng vương hoàng kim nhìn thủy tinh kính, hai mắt cũng khẽ híp lại, thản nhiên nói:

- Tiểu tử này cũng thật danh xứng với thực, không hổ là con trai Thanh Diên Tịnh

sau lưng hắn, một tên trưởng lão hoàng tộc thì cười nói:

- Người này tuy mạnh, nhưng so sánh với thiếu tộc trưởng thì vẫn kém không ít

Phương kính thực lực dù không kém, nhưng nếu đối mặt với hoàng huyền chi thì sợ rằng ngay cả dũng khí xuất thủ cũng không có, cho nên Mục Trần tuy có thể đánh bại phương kính, nhưng đối với hoàng huyền chi mà nói thì vẫn chưa phải là uy hiếp gì.

- Đây là tất nhiên

Hoàng kim cười ngạo nghễ, thiên phú của Hoàng Huyền Chi chính là độc nhất hoàng tộc bọn họ suốt ngàn năm qua, nếu không thì cũng không thể tu thành được "Cửu Chuyển Thành Thánh Quyết", mà Mục Trần dù cũng coi là thiên kiêu, nhưng so sánh với hoàng huyền chi thì vẫn kém một ít.

Đợi đến khi Mục Trần giao thủ với hoàng huyền chi xong, hắn là hắn sẽ biết chênh lệch giữa 2 người.

Sâu trong nước biển, Cửu u luyện hóa cắn nuốt kéo dài nửa nén hương, rốt cục cũng dần dần kết thúc, đến khi một luồng huyết khí cuối cùng giống như thực chất chui vào miệng nàng, thì phía sau lưng, linh quang khởi động,màu sắc của quả trứng màu đen khổng lồ kia càng trở nên đậm, một loại khí tức cực kỳ cổ xưa như ẩn như hiện bên trong đó, tựa như đang ấp nở.

Cửu u mở 2 mắt, bên trong con ngươi, tử viêm trờ nên nồng đậm, thậm chí dần dần thay thế màu đen.

hít.

một luồng khí phun ra từ trong chiếc miệng đỏ tươi của Cửu u, cảm thụ huyết mạch lực mênh mông trong cơ thể, trên gương mặt nàng cũng hiện lên vẻ mừng rỡ.

Hiển nhiên lần này cắn nuốt một viên huyết tinh có thể so với linh phẩm thiên chí tôn, đối với bản thân nàng cũng cực kỳ hữu ích.

- Đáng tiếc, muốn hoàn toàn tiến hỏa huyết mạch, còn không biết cần bao nhiêu huyết tinh

. Nhưng chợt Cửu u cười khổ một tiếng, bởi vì

trong cảm giác của nàng, muôn đạt tới một bước kia đúng là cân cực kỳ nhiều huyết mạch lực.

- Cứ từ từ đi, trong hóa thần trì này có không ít huyết tinh, tổng có thể đáp ứng được ngươi!

. Mục Trần bên cạnh an ủi cười nói.

Cửu u gật đầu một cái, sau đó nhớ tới điều gì, vội vàng khẩn trương nhìn khắp 4 phía, nhưng cũng không thấy thân ảnh phương kính đâu, lúc này mới nghi ngờ hỏiTên kia đâu?"

- Tự đoạn một cánh chạy rôi

. Mục trân cười nói.

CỬU u không nhịn được mà trợn to mắt, Phương kính kia dù gì cũng là Linh phẩm hậu kỳ thiên chí tôn, trong số thần thú chủng tộc cũng có uy danh tương đối hiển hách, không ngờ nàng mới ngồi tu luyện một lúc, hắn đã bị Mục Trần trực tiếp đuổi chạy mất, hơn nữa còn trả giá lớn thảm trọng, tự chặt cánh.

Cái tên Mục Trần này hiện giờ lại trở nên mạnh vậy sao?

- Ngươi thật đúng là quái vật, xem ra nếu ta mà không gấp rút tiến hóa thì ngay cả cái bóng của ngươi cũng không chạm tới được

. Cửu u thở dài một tiếng, nhớ năm đó, nàng thế mà là trợ lực mạnh nhất sau lưng Mục Trần, khi đó Mục Trần cũng coi nàng là chỗ dựa lớn

nhất. Vậy mà hiện giờ, thiếu niên yếu đuối năm đó cũng đã trưởng thành tới mức ngay cả nàng cũng không thể với tới được.

cái này đối với một người có chút háo thắng như Cửu u mà nói thì thật

sự có chút đả kích.

•

- Ta lậ nhờ ngươi bảo vệ mới trưởng thành, cho nên ngươi hẳn là nên vì thế mà cảm thấy tự hào

. Mục Trần trêu đùa nói.

Cửu u liếc mắt một cái, đứng thẳng người, thân thề mềm mại thon dài mảnh khảnh lộ ra có chút dụ hoặc, nàng đưa mắt nhìn bốn phía, có chút mong đợi nói:

- Kế tiếp chúng ta đi đâu?

- Lúc trước ta đã cảm ứng qua, quanh đây đều không có dao động của huyết tinh thần thú

. Mục Trần lắc đầu một cái, sau đó hỏi:

- Nơi nào có tần suất Huyết tinh thần thú xuất hiện nhiều hơn?

Cửu u nghe vậy, do dự một chút, chỉ về phía vùng sâu không thấy đáy trong lòng biển, nói:

- Trong hóa thần trì, nơi càng sâu thì huyết tinh thần thú càng nhiều, nhưng mà những thiên kiêu của các siêu cấp thần thú chủng tộc kia sợ rằng đều đang ở chỗ sâu, nếu đụng phải thì khó tránh khỏi sẽ có kịch chiến.

Bình thường mà nói, những thần thú chủng tộc bọn họ đều là lựa chọn khu vực tầm trung trong hóa thần trì, còn những vị trí tốt ở chỗ sâu

thì đều bị thiên kiêu của siêu cấp thần thú chiếm cứ.

- vậy còn chờ gì?

Mục Trần lại cười cười, trong mắt cũng không chút sợ hãi nào, thản nhiên nói:

- con đường đến đỉnh phong vốn là tranh đoạt lẫn nhau một đường sinh cơ, nếu chỉ biết thối lui thì sao có thể thành công?

Cửu u khẽ giật mình, chợt gương mặt ngưng trọng gật đầu một cái, rốt cục lúc này nàng cũng hiểu, tại sao Mục Trần có thể dũng mãnh tịnh tiến, đó là vì hắn có nhuệ khí vô tận, bất kể phía trước có gian nan hiểm trở thể nào cũng đều không sợ hãi, quyết phải trảm phá.

mà nàng, sau khi tấn thăng lên thần thú thì có chút bó tay bó chân, lúc này mới khiến việc tu luyện của nàng trờ nên chậm chạp.

- Vậy chúng ta mau đi tranh đoạt đi!

Tựa như xiềng xích trong lòng đã bị phá vỡ, Cửu u nắm chặt tay,

nhoẻn miệng cười, trong nụ cười không ngờ lại có dã tính kiêu ngạo ngày nào.

Nhận ra biến hóa trong tâm tình của Cửu u, Mục Trần cũng không kìm được cười một tiếng, sau đó gật đầu một cái, thân hình vừa động, liền hóa thành một đạo lưu quang trực tiếp tiến vào nơi sâu trong hóa thần trì.

Mà Cửu u, thản thề mềm mại vừa động, cũng lập tức đuổi theo.

CỬU u nói cũng không sai, ở sâu trong hóa thần trì, số lượng huyết tinh thần thú cũng bắt đầu trở nên nhiều hơn, cả quãng đường này đi vào, 2 người đã gặp không dưới 10 con.

Mà cuối cùng những con huyết tinh thần thú này đều trở thành đồ ăn trong miệng Cửụ u, sạu khi bị Mục Trần đánh về nguyên hình thì bị nàng một hớp cắn nuốt.

Sau lưng nàng, quả trứng màu đen khổng lổ bên trong linh quang cũng dần dần hiện lên vết nứt.

Nhận ra được biến hóa như vậy, Cửu u cũng mong mỏi không chờ nổi, ánh mắt nhìn về đám huyết tinh thần thú cũng có ánh sáng thèm khát lóe lên.

nhưng mà cũng đúng như lời Cửu u, ở sâu trong hóa thần trì này phần lớn đều là thiên kiêu của siêu cấp thần thú chủng tộc, cho nên khi bọn họ du đãng khắp nơi tìm huyết tinh thần thú thì cũng ngoài ý muốn gặp một vị thiên kiêu của siêu cấp thần thú chủng tộc.

Vị thiên kiêu này xuất thân từ Thần Bằng Tộc, thực lực không yếu hơn Phương Kính chút nào, trong số thần thú chủng tộc cũng có danh tiếng vô cùng.

Khi phát hiện ra người này, Cửu u cũng khẩn trương hơn rất nhiều, đề phòng cảnh giác.

Nhưng mà, điều khiến cửu u kinh ngạc là, thiên kiêu thần bằng tộc kia chẳng qua chỉ xa xa nhìn Mục Trần một cái, làm như do dự trong chốc lát, cuối cùng cũng không tiến lên xua đuổi bọn họ, mà là nhanh chóng rút đi.

- xem ra bọn họ cũng biết kết cục của Phương Kính rồi

. Mục Trần nhìn thản ảnh Thiên kiêu Thần Bằng Tộc rút lui, cười nhạt một tiếng, nói.

Có vết xe đổ của phương kính, những thiên kiêu này cũng không phải dạng ngu xuẩn, tự nhiên cũng sẽ không dám tùy tiện mạo phạm hắn nữa.

Có một màn như vậy, hiền nhiên cửu u cũng yên tâm hơn nhiều, tiếp sau đó, dưới sự hướng dẫn của Mục Trần, du đãng ở nơi sâu trong hóa thần trì này, truy tìm tung tích huyết tinh thần thú.

không quá thời gian ngắn ngủi một nén nhang, 2 người đã thu hoạch đầy bồn đầy bát, gần 20 đầu huyết tinh thần thú đều bị Cửu u cạn nuốt, trái trứng màu đen sau lưng nàng cũng ngày càng nhiều vết nứt.

- ở đây còn có một con!

sau khi cắn nuốt xong một con huyết tinh thần thú cuối cùng, Cửu u hưng phấn nhìn về nơi xa, nơi đó còn một con huyết tinh thần thú to lớn du động.

Mục Trần liếc mắt nhìn xa xa, nhưng cũng không tiến tới gần, ngược lại đưa tay kéo cửu u ra sau lưng, con ngươi đen nhánh hiện lên lãnh quang nhìn 4 phía, thản nhiên nói:

- Nếu đã tới, các ngươi còn giấu đầu hở đuôi làm gì?

- khách khách, Mục phủ chủ cảm giác thật mạnh

Khi thanh âm Mục Trần vừa dứt, không gian xung quanh chợt nổi lên phong ba, chỉ thấy 3 đạo thân ảnh chậm rãi từ trong nước biển nổi lên.

Cửu u nhìn 3 đạo thân ảnh này, sắc mặt không kìm được đại biến, thanh âm khiếp sợ vang lên

- Cửu Thải khổng tước tộc, Khổng Linh Nhi?

- Cửu Đầu Kim Điêu tộc, Lâm Thương?

- Thiên long hạc tộc, Tiêu Thiên?

Vào giờ phút này, mặc dù nàng rất có lòng tin với Mục Trần, nhưng cũng không kìm được mà cảm thấy bất an, phải biết,trong số thần thú

chủng tộc, 3 người này uy danh kế dưới hoàng huyền chi, chẳng lẽ 3 người bọn họ định liên thủ đối phó Mục Trần sao?

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1457: Hợp Tác

Ba bóng người mang theo linh quang mênh mông, hiện ra từ trong nước biển, mà khi bọn họ xuất hiện, cũng có ba đạo linh lực uy áp cường hãn dị thường tràn ngập ra.

Thời điềm khi thấy ba bóng người này, Cửu U cũng có chút biến sắc, bời vì ba người trước mắt cũng có chút danh tiếng tương đối vang đội, trong số thần thú chủng tộc hiện giờ, uy danh sợ rằng không thua kém Hoàng Huyền Chi.

Hiện tại ba người này bất chợt tìm tới cửa, thật không biết rốt cục muốn làm gì?

Trong khi Cửu U khẩn trương đề phòng, thần sắc Mục Trần cũng coi như bình tĩnh, chẳng qua trong con ngươi cũng có chút kinh ngạc, hiển nhiên là cũng không ngờ tới việc này.

"xem ra các ngươi thật sự để mắt đến ta, lại kết minh tới đây". Mục Trần hướng về ohía ba người cười nhạt, linh lực quanh thân dần dần vận chuyển, thân thể có dấu hiện chuyển hóa thành linh thể sáng chói.

Hắn với ba người này không quen biết, hiện giờ bọn họ lại đột nhiên tìm tới cửa, sợ rằng không có ý tốt.

có điều Mục Trần cũng không sợ chút nào. mặc dù ba người trước mắt này thực lực không kém, đều đạt tới tầng thứ chuẩn tiên phẩm, nhưng nếu cho rằng dựa vào nhiều người là có thể hàng phục được Mục Trần hắn thì chỉ sợ quá ngây thơ một chút.

"Khách khách, Mục Huynh chớ có địch ý sâu như vậy, bọn ta tới đây cũng không phải vì Hoàng Huyền Chi mà đối phó với ngươi". Nhưng ngoài dự liệu của Mục Trần và Cửu U là, khi thanh ảm của Mục Trần vừa dứt, Khổng Linh Nhi lại nhẹ nhàng cười một tiếng, dịu dàng nói.

Mục Trần nhíu lông mày một cái, hắn nhìn về nữ tử đang nói chuyện kia, cô gái này dung mạo cực kỳ xinh đẹp, hơn nữa dưới sự xinh đẹp còn có một loại khí chất tôn quý, tựa như phượng hoàng.

Nàng mặc váy lụa màu, thân thể thon dài mềm mại, bờ eo thon nhỏ yêu kiều, chiếc cổ trắng nõn cùng với xương quai xanh đều lộ ra một sự quyến rũ khó tả.

"có ý gì?". Mục Trần có chút kinh ngạc nói, bởi vì hắn không nghĩ được, ba tên này nếu không phải tới gây phiền toái thì tìm hắn làm gì?

Bên cạnh, Cửu U cũng nghi ngờ.

Khổng Linh Nhi yêu kiều cười một tiếng, nói: "Bọn ta tới đây, thật ra là muốn cùng mục huynh hợp tác một cuộc"

"Hợp tác?". Mục Trần ngẩn ra, không khỏi có chút không giải thích được, ở trong hóa thần trì này thì bọn họ còn có thể hợp tác gì?

Khổng Linh Nhi cười mê người, nàng đưa ngón tay ngọc chỉ hai người còn lại nói: "Mục huynh, hai vị này là Lâm Thương của Cửu Đầu Kim Điêu Tộc, cùng với Tiêu Thiên của Thiên Long Hạc Tộc, đều là người nổi bật trong số các phi cầm thần thú chủng tộc hiện tại"

Lâm thương và tiêu thiên đều hướng về phía Mục Trần gật đầu một cái, thần thái hơi chút cao ngạo, như thế cũng là bình thường, dù sao với danh vọng như vậy cũng đù để bọn họ ngạo thị người xung quanh.

Mục Trần cũng chỉ cười nhạt trờ lại, sau đó nói thẳng: "Các ngươi tìm bọn ta, có gì hay để hợp tác?"

Thật ra, đối với chuyện hợp tác hắn cũng không có hứng thú quá lớn, bởi vì ba người trước mắt này hắn cũng không quá tín nhiệm, nếu hợp tác với những người như vậy thì không khỏi có thêm lo lắng.

Làm như nhận ra Mục Trần không có quá nhiều hứng thú, Khổng Linh Nhi khẽ mỉm cười, nói: "không biết mục huynh có hứng thú với thánh phẩm huyết tinh thần thú không?

lời vừa nói ra, đừng nói là Cửu U, cho dù là Mục Trần, con ngươi cũng chợt co rút lại, trong mắt hiện lên vẻ khiếp sợ, Thánh Phẩm Huyết Tinh thần thú?!

Cái loại huyết tinh thần thú cấp bậc như vậy lại có thể được tạo ra ở trong hóa thần trì này?

Phải biết, lúc trước huyết tinh thần thú cấp cao nhất bọn họ tìm được chẳng qua cũng chỉ là linh phẩm sơ kì mà thôi, như thế đã đủ để Cửu U hung hăng đại bỗ một lần, còn về thánh phẩm? Căn bản dù muốn cũng không từng nghĩ tới.

Nhưng mà, nếu quả thật có thể có được thánh phẩm huyết tinh thần thú, sợ rằng chỉ một phần trong đó cũng đủ để cho Cửu U hoàn tất tiến hóa, thậm chí còn dư lại vẫn có thể để Mục Trần thử tiến hóa chân long chân phượng chi linh trong cơ thể thành thực thể...

khiếp sợ trong mắt một lúc lâu, Mục Trần mới dần dần tỉnh táo lại, hắn nhìn về phía Khổng Linh Nhi, chậm rãi nói:"Nếu quả thật đúng là thánh phẩm huyết tinh thần thú mà nói, ta khuyên các ngươi vẫn là từ bỏ đi, cái thứ này không phải chúng ta có thể ăn được"

Mặc dù huyết tinh thần thú chẳng qua chỉ có huyết khí hùng hậu, cũng không có bất kỳ thủ đoạn nào, nhưng trên đại thiên thế giới này, bất kỳ thứ gì có dính dáng đến hai từ "thánh phẩm" thì đều không phải vật tầm thường.

dựa vào thực lực của mấy người bọn họ ở đây, nếu thật sự gặp thánh phẩm huyết tinh thần thú thì trực tiếp quay đầu chạy có lẽ còn thực tế hơn một chút, còn về chuyện săn bắt mà nói, cho dù là bọn họ liên thủ cũng là chuyện không thể nào.

đối với lời của Mục Trần, Khổng Linh Nhi cũng không có phản bác, ngược lại còn gật đầu tán đồng một cái, tiếp theo đó hỏi ngược lại: "Nếu là thánh phẩm huyết tinh thần thú chân chính thì tất nhiên chúng ta chỉ có thể trốn ra xa, nhưng nếu chỉ là một con chuẩn thánh phẩm huyết tinh thần thú sắp đột phá thì sao?"

Tong mắt Mục Trần chợt lóe lên tinh quang, hắn nhìn chằm chằm Khổng Linh Nhi, khẽ cau mày nói: "Nếu thật sự có đại cơ duyên thế này, các ngươi tại sao lại tới tìm ta?"

Nếu đám người Khổng Linh Nhi thật sự biết có một con chuẩn thánh phẩm huyết tinh thần thú sắp đột phá, vậy tuyệt đối là thiên đại cơ duyên, nếu bọn họ có thể cắn nuốt luyện hóa, như vậy cánh cửa thánh phẩm sau này cũng sẽ mở rộng hơn nhiều đối với bọn họ.

Mình với bọn họ không quen biết, làm sao người ta có thể để hắn tới chia một chén canh?

Ba người Khổng Linh Nhi, lâm thương, tiêu thiên liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng đều cười khổ một tiếng, nói: "Bởi vì con chuẩn thánh phẩm huyết tinh thần thú sắp đột phá này, Hoàng Huyền Chi cũng biết"

Mục Trần ngẩn ra, chợt càng có chút nghi ngờ nói: "Đã như vậy sao các ngươi không tới tìm Hoàng Huyền Chi, tới tìm ta làm cái gì?"

Hiển nhiên, từ góc độ bình thường mà nói, tìm Hoàng Huyền Chi hiển nhiên lả đáng tin hơn tìm hắn hợp tác.

Nghe Mục Trần nói thế, thần sắc ba người Khổng Linh Nhi đều có chút lúng túng, một lúc sau mới nói: "Bởi vì tên Hoàng Huyền Chi kia

quá bá đạo, hắn nói, chuẩn thánh huyết tinh kia, hắn muốn một mình chiếm bảy phần, mà ba người chúng ta chỉ có ba phần"

Mục Trần nghe vậy mới hiểu, thì ra là đám người kia phân chia không đều, nổi lên xích mích, vì thế ba người Khổng Linh Nhi mới không cam lòng, liền định đi tìm trợ thủ khác.

"Ba người các ngươi cũng cướp không lại Hoàng Huyền Chi?". Mục Trần quét nhìn ba người một cái, ba người Khổng Linh Nhi đều là chuẩn tiên phẩm, nếu nói đúng ra, bằng sức chiến đấu của bọn họ, coi như gặp tiên phẩm sơ kỳ bình thường sợ rằng cũng có thể đánh một trận.

"Hừ, đó là ngươi không biết sự lợi hại của Hoàng Huyền Chi, hắn chính là Chân Hoàng, Vạn Điểu Tôn Sư, hơn nữa tu luyện "Cửu Chuyển Thành Thánh Quyết" trong số ba tuyệt thế thần thông, hiện giờ hắn thực lực tiên phẩm sơ kỳ, nhưng nếu thật sự muốn đấu, tiên phẩm trung kỳ cũng không phải đối thủ của hắn". Cửu Đầu Kim Điêu tộc - Lâm thương hừ lạnh một tiếng, nói.

Ba người bọn họ mặc dù đều là thiên kiêu mà chủng tộc mỗi người hao hết vô số tài nguyên bồi dưỡng, nhưng không thừa nhận cũng không được, so với Hoàng Huyền Chi, bọn họ vẫn kém một bậc.

Khổng Linh Nhi trán hơi điểm, thản nhiên cười nói: "ba người bọn ta thật sự không nắm chắc có thể chống lại Hoàng Huyền Chi, cho nên còn cần một trợ thủ thực lực mạnh, lúc trước chúng ta nghe nói tình huống của phương kính, lúc ấy mới biết Mục huynh thâm tàng bất lộ, lúc này chúng ta mới tìm đến"

Mục Trần cười cười, Khổng Linh Nhi này dù lời nói có mập mờ, nhưng hắn cũng hiểu ra, xem ra từ lúc đầu ba tên này cũng không có ý định tìm hắn hợp tác, có lẽ là cảm thấy hắn không đủ tư cách này, nhưng sau khi nghe tin tức phương kính bị hắn dễ dàng dọn dẹp thì mới bắt đầu chân chính nhìn thẳng hắn, vậy nên mới tìm đến nơi.

"Ngươi cùng Hoàng Huyền Chi có ân oán, giữa các ngươi phải đánh một trận, nếu có thể hợp tác cùng chúng ta, nói không chừng có thể suy yếu hắn một chút, đến lúc đó ngươi cũng có thể nhiều thêm vài phần cơ hội". Thiên Long Hạc Tộc - Tiêu Thiên cũng mở miệng nói.

Có điều nghe giọng của hắn thì hiển nhiên cũng không cho rằng Mục Trần thật sự đủ tư cách chiến với Hoàng Huyền Chi một trận.

Mục Trần cười nhạt một tiếng, cũng không nói nhiều với hắn, chỉ là mắt lộ vẻ trầm ngâm, bởi vì đúng là hắn cảm thấy vô cùng hứng thú đối với con chuẩn thánh phẩm huyết tinh thần thú kia.

Nếu có thể lấy được mà nói, không chỉ vấn đề tiến hóa của Cửu U hoàn toàn giải quyết, thậm chỉ ngay cả hắn cũng có thể từ trong đó lẩy được một phần cơ duyên to lớn.

Ba người Khổng Linh Nhi cũng an tĩnh lại, nhìn chằm chằm Mục Trần, hơi có chút khẩn trương, bởi vì theo bọn họ đoán chừng, nếu Mục Trần không tham dự thì sợ rằng bọn họ không cách nào cướp đi con thánh phẩm huyết tinh thần thú kia trước mặt Hoàng Huyền Chi.

Dưới cái nhìn chăm chú của bọn họ, một hồi lâu sau, Mục Trần ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm ba người, chậm rãi nói: "Ta có thể hợp tác với các ngươi"

Trên gương mặt xinh đẹp của Khổng Linh Nhi nhất thời hiện vẻ mừng rỡ.

"Có điều, trước đó chúng ta cũng phải bàn rõ một chút về việc phân chia". Mục Trần lẩn nữa nói

"Đó là tự nhiên". Khổng Linh Nhi mỉm cười nói: "Nhưng nghĩ rằng Mục huynh cũng sẽ không bá đạo như Hoàng Huyền Chi chứ?"

Mục Trần cười cười, đưa ra bốn đầu ngón tay, nói: "Ta cũng không quá đáng, chúng ta có hai người, cho nên muốn bốn phần thánh phẩm

tinh huyết"

Lâm thương, tiêu thiên nghe vậy, chân mày nhíu chặt lại, bọn họ quét Cửu U một cái, trầm giọng nói: "Chúng ta chẳng qua chỉ tìm ngươi hợp tác, không có tìm nàng"

Bằng thực lực hiện tại của Cửu U, hiển nhiên bọn họ cũng không coi ra gì, cho nên nếu muốn bọn họ chia hai phần cho Cửu U thì hiển nhiên bọn họ cực kỳ không tình nguyện.

Mục Trần cười nhạt, cũng không có cãi lại, thế nhưng thái độ hiển nhiên là cực kỳ kiên quyết, bởi vì theo hắn đoán chừng, bốn phần tinh huyết chuẩn thánh phẩm là có thể khiến Cửu U hoàn thành tiến hóa mà không gặp chuyện gì ngoài ý muốn.

Thấy thái độ kiên quyết của Mục Trần, Khổng Linh Nhi cũng do dự một chút, cuối cùng cắn răng, nói: "Được, bốn phần thì bốn phần!"

Lâm thương, tiêu thiên nhất thời bất mãn nhìn nàng, nhưng thấy con ngươi Khổng Linh Nhi hơi lóe lên thì liền nuốt lại lời phản đối trong miệng.

Mục Trần tựa như cũng không thấy điều này, chỉ là hướng về phía Khổng Linh Nhi cười một tiếng, nói: "Đã như vậy, chuyện hợp tác này ta tiếp nhận"

"Việc này không nên chậm trễ, vậy thì nhanh chóng hành động thôi, chúng ta nhất định phải vượt lên trước một bước, hơn nữa bố trí một phen mới có thể quấy nhiễu Hoàng Huyền Chi". Khổng Linh Nhi cũng là người quả quyết, lúc này mới nói.

"Xin dẫn đường đi". Mục Trần nghe vậy cũng gật đầu một cái, không có ý kiến gì.

Khổng Linh Nhi gật nhẹ, sau đó ba người trực tiếp hóa thành linh quang xé rách nước biển, vọt về phía nơi sâu trong vùng biển xanh biếc

mênh mông vô tận này.

Mục Trần nhìn bóng của bọn họ, ánh mắt lóe lên, vung tay áo, linh lực khởi động, cuốn lấy Cửu U, hai người cũng hóa thành lưu quang, nhanh chóng đuổi theo.

****

Dịch: zero

Vụ hợp tác này theo đoạn cuối thì có lẽ không đơn giản. Chắc có gài bẫy hay chơi xỏ Mục gì đấy.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1458: Mai Phục Chặn Giết

Nơi sâu trong vùng biển xanh biếc, năm đạo lưu quang nhanh chóng vọt qua, tốc độ khủng khiếp khiến nước biển đều vỡ ra, đợi khi đi xa một lúc lâu mới dần dần hồi phục trở lại.

năm đạo quanh ảnh này chính lả đám người Mục Trần, Khổng Linh Nhi.

"Dựa theo tốc độ của chúng ta, nửa nén hương nữa là có thề tới nơi"

Nghe lời của Khổng Linh Nhi, Mục Trần khẽ gật đầu, nói: "Sau khi đến nơi, các ngươi định làm gì? Trực tiếp xuất thủ bắt con Huyết Tinh Thần Thú kia sao?"

Khổng Linh Nhi lắc đầu, gương mặt xinh đẹp hiện lên kiêng kỵ, nói: "Mặc dù chúng ta đã bày chút thủ đoạn quấy nhiễu Hoàng Huyền Chi, nhưng bằng năng lực của hắn chỉ sợ rất nhanh sẽ có thể chạy tới. Không giải quyết triệt để được cái đại phiền toái này, sợ rằng chúng ta không thể nào an tâm bắt được"

"Vậy các ngươi định trước tiên sẽ giải quyết triệt để hoàng huyền chi?". Mục Trần cười nhạt nói.

"Giải quyết?". Lâm Thương của Cửu Đầu kim điêu tộc bật cười một tiếng, nói: "Chớ nhìn chúng ta nhiều người, nhưng muốn giải quyết được hoàng huyền chi, chỉ sợ còn không làm được"

"Xem ra hắn để lại cho các ngươi bóng ma tâm lý không nhỏ". Mục Trần

cười cười.

"Hừ, ngươi thật sự cho rằng danh xưng đệ nhất thiên kiêu phi cầm chủng tộc của hắn chỉ là hư danh sao?". Tiêu thiên của thiên long hạc tộc cũng hừ lạnh một tiếng, giải thích.

"Được rồi, không cần tranh cãi", Khổng Linh Nhi đứng ra hòa giải, chợt nói với Mục Trần: "Chúng ta không có định giải quyết triệt để hoàng huyền chi, việc chúng ta muốn làm, chỉ là vây khốn lấy Hoàng Huyền chi, sau khi chúng ta phân chia xong thì nhanh chóng rời khỏi hóa thần trì, mà khi ra khỏi hóa thần trì rồi, dù hoàng huyền chi có không cam tâm thì cũng có có cách nào bắt chúng ta".

Mục Trần từ chối cho ý kiến, gật đầu, nói: "Vậy các ngươi định làm thế nào vây khốn hắn? Lai cần ta làm gì?"

Khổng Linh Nhi thản nhiên cười một tiếng, chỉ thấy bàn tay nàng nắm chặt, có một chiếc mâm tròn màu vàng xuất hiện trong tay, trên cái mâm này khắc rõ phù văn phức tạp, mơ hồ có dao động linh lực mờ mịt mà mạnh mẽ tản ra.

"Trận bàn?"

Mục Trần híp hai mắt lại, nhìn một cái là nhận ra được, cái mâm tròn màu vàng trong tay Mục Trần này chính là một tòa trận bàn, bên trong đó khắc rõ một tòa linh trận uy năng cường đại.

"Bên trong cái trận bàn này, khắc rõ một đạo "hư không linh trận", chính là linh trận cấp bậc tiên phẩm đại tông sư, mặc dù tính công kích không mạnh, nhưng dùng để vây khốn người khác lại cực kỳ thích hợp, nếu bị rơi vào trong đó, cho dù là tiên phẩm thiên chí tôn ít nhất cũng bị kẹt mấy ngày". Khổng Linh Nhi cười khanh khách, nói.

Hiển nhiên chuyến này bọn họ cũng là có chuẩn bị.

Mục Trần khẽ gật đầu, chợt bình tĩnh nói: "Có điều loại trận bàn này tuy thuận tiện, nhưng lại rất nhiều hạn chế, chỉ có thể bố trí ở một nơi cố định, mà một khi linh trận hình thành sẽ tản ra dao động, Hoàng huyền chi không phải đứa ngốc, sẽ không một cướp dẫm phải"

Hắn chính là linh trận tông sư, tự nhiên là không xa lạ gì đối với loại trận bàn này, cho nên cũng hiểu rõ nhược điểm của nó.

"Mục huynh nói rất phải". Khổng Linh Nhi khẽ gật đầu, nói: "Cho nên mục đích chúng ta mời ngươi tới chính là vì điểm đó, đến lúc đó, chúng ta sẽ mai phục, tùy thời xuất thủ, hi vọng mục huynh có thể toàn lực hiệp trợ, đẩy hoàng huyền chi vào trong đó.

Mục Trần suy nghĩ một chút, cũng liền gật đầu một cái, mặc dù hắn cũng không kiêng kỵ hoàng huyền chi, nhưng cũng không cần thiết phải quyết chiến với hắn ở nơi này, dù sao hắn cũng không hoàn toàn tín nhiệm ba người Khổng Linh Nhi, cho nên tự nhiên sẽ không để chuyện ngao cò tranh nhau.

nhìn thấy Mục Trần gật đầu, Khổng Linh Nhi cũng khẽ mỉm cười, sau đó năm người đột nhiên tăng tốc, xẹt qua nước biển.

nửa nén hương sau, tốc độ năm người bắt đầu chậm lại, mà thần sắc của Mục Trần cũng dần trờ nên ngưng trọng, bởi vì hắn có thể mơ hồ cảm giác được, ờ nơi nào đó phía trước, hắn là có một cỗ huyết khí kinh khủng đang rạo rực.

dao động mà cỗ huyết khí này tản ra còn phải kinh khủng hơn nhiều so với bất kỳ huyết tinh thần thú nào hắn gặp trước kia, thậm chí cho dù còn cách rất xa như vậy nhưng vẫn làm lòng người kinh ngạc.

năm người dần dần tới gần, đến một thời điểm thì rốt cục dừng lại, vào giờ phút này, bọn họ đã có thể thấy, ở nơi xa dưới đáy biển, có một con quái vật khổng lồ sừng sững nguy nga.

Nó toàn thân huyết hồng, tựa như phượng, tựa như tước, hai cánh to lớn dù cụp lại nhưng cũng ước chừng mấy ngàn trượng, từng luồng huyết khí như thực chất mênh mông tản ra, khiến cho biển gầm không ngừng.

"nó đang tích cóp huyết khí, cố gắng trùng kích chuẩn thánh phẩm".

Mục Trần nhìn con quái vật khổng lồ kia, thần sắc ngưng trọng nói, hiện tại đại gia hỏa này hẳn là ở tiên phẩm hậu kỳ, nhưng nó cũng có cơ hội đột phá.

điều này khiến Mục Trần có chút cảm thán, cũng may đầu huyết tinh thần thú này cũng không có linh trí, mặc dù có một thân huyết khí mênh mông nhưng lại không có cách nào phát huy được sức mạnh, nếu không, cho dù là một vị tiên phẩm hậu kỳ thiên chí tôn thứ thiệt ở đây cũng không làm gì được nó.

"chúng ta mau chóng bố trí thôi"

Khổng Linh Nhi nhắc nhở một câu, sau đó nàng liền ném chiếc trận bàn trong tay ra, chỉ thấy một tia kim quang xẹt qua, trận bàn trôi lơ lửng trong nước biển, kim quang tản ra.

vô số đạo linh quang trong đỏ đan vào nhau, mấy chục hơi thở sau, một tòa linh trận to lớn chậm rãi thành hình.

mà cùng với việc tòa linh trận này thành hình, cũng có một cỗ dao động linh trận cường đại tản ra, khiến nước biển xung quanh rung chuyển.

"Động tĩnh của nó quá lớn". Thấy cảnh này, lâm thương, tiêu thiên đều nhíu chân mày, không nhịn được nói, hiển nhiên động tĩnh của tòa linh trận này có chút ngoài dự liệu của bọn họ.

Khổng Linh Nhi cũng cau mày, nàng cũng không phải là linh trận sư, cho nên cũng không nghĩ tới động tĩnh của tòa linh trận này lại lớn như

thế, nếu vậy, hoàng huyền chi tất sẽ cảm ứng được, phòng bị trước.

"không sao, xung quanh nó chúng ta bố trí một tòa liễm linh trận là được", nhưng mà, Mục Trần bên cạnh lại cười nhạt, sau đó hắn vung tay áo lên, chỉ thấy vô số linh ấn cuồn cuộn ra, cuối cùng nhanh chóng ngưng kết thành một tòa linh trận khác bên ngoài "hư không linh trận".

Mà cùng với sự xuất hiện của tòa linh trận này, động tĩnh do hư không linh trận dẫn đến cũng nhanh chóng bình ổn lại, cuối cùng hai tòa linh trận đều dần dần dung nhập vào trong nước biển, khó có thể cảm giác được.

"Thì ra trên phương diện linh trận Mục huynh còn có thành tựu cao thâm như thế" Khổng Linh Nhi nhìn cảnh này, vui mừng nói.

Lâm thương, tiêu thiên cũng kinh ngạc nhìn Mục Trần một cái, người này cỏ thể lưu lại danh tiếng trên đại thiên thế giới, quả nhiên đúng là cỏ chút bản lãnh.

"Một tòa linh trận nho nhỏ mà thôi".

Mục Trần không để ý, lắc đầu một cái, nói: "Chúng ta cũng chuẩn bị đi"

ba người Khổng Linh Nhi cũng gật đầu một cái, sau đó thân hình dần dần hóa thành hư vô, dung nhập vào nước biển, tất cả dao động linh lực đều biến mất.

"Cửu u, ngươi rời khỏi nơi này trước đi"

Sau khi bọn họ che giấu linh lực dung nhập vào nước biển, Mục Trần nhìn về phía Cửu u, thấp giọng nói.

Cửu u thực lực không đủ, không thể nào hoàn toàn thu liễm linh lực, cho nên chỉ có thể cách xa, nếu không có thể sẽ bị hoàng huyền chi phát hiện.

Cửu u khẽ gật đầu, thấp giọng nói: "Ngươi cần thận một chút"

Giọng nàng mang thâm ý, nhắc nhở Mục Trần không chỉ phải cẩn thận hoàng huyền chi, mà còn phải cẩn thận thêm cả đám người Khổng Linh Nhi.

Mục Trần mỉm cười gật đầu một cái, hắn xưa nay cẩn thận, tất nhiên sẽ không coi đám người Khổng Linh Nhi là đồng bạn có thể tin tưởng tuyệt đối.

"Ngươi cầm ngọc phù này theo, nếu bên phía ngươi xảy ra biến cố, ta lập tức sẽ cảm giác được". Mục Trần lặng lẽ đưa một tấm ngọc phù cho cửu u, mặc dù khả năng đám người Khổng Linh Nhi cấu kết với hoàng huyền chi khá thấp, dù sao thì với sự cao ngạo của hoàng huyền chi, tuyệt sẽ không làm cái chuyện mượn dao giết người này, nhưng hắn nhất định phải tính đến trường hợp xấu nhất, đến lúc đó nếu thật sự xảy ra như vậy, hắn có thể hạ sát thủ trước tiên.

Cửu u nhận lấy, cũng không nhiều lời, xoay người hóa thành một đạo lưu quang đi xa.

Mục Trần nhìn thân ảnh nàng biến mất, thản hình cũng hơi dao động, cuối cùng nhanh chóng dung nhập vào nước biển, rất nhanh, vùng nước biển này đã khôi phục lại sự an tĩnh, duy chĩ có con quái vật khổng lồ kia vẫn đang nổi lên huyết khí kinh khủng.

Nhưng mà, sự an tĩnh này cũng không kéo dài quá lâu.

Ước chừng nửa canh giờ sau, dưới đáy biển xanh biếc chợt có động tĩnh truyền tới, chỉ thấy một đạo kim quang phá vỡ nước biển, lấy thanh thế kinh thiên động địa mà phóng tới.

kim quang tốc độ cực nhanh, chỉ vài hơi thở đã vượt qua mấy vạn dặm, trực tiếp xuất hiện ở vùng biển này, mà bên trong kim quang, một bóng người thon dài đứng chắp tay, sau lưng của hắn, hai cánh phượng dang rộng, lóe ra kim quang sáng chói, tản ra khí chất tôn quý.

Bóng người này tự nhiên là Hoàng huyền chi!

Hắn đến nơi này, ánh mắt trước tiên là ngưng tụ nhìn lên người con quái vật khổng lồ nơi xa xa, trong mắt lóe lên thần quang, sau đó liền vọt ra, sắp sửa động thủ.

ầm!

nhưng mà, trong lúc hắn sắp động thủ với con huyết tinh thần thú khổng lồ kia, quanh thân hắn, nước biển như nổ tung ra, dường như có tiếng điêu kêu, tước ngâm, hạc lệ sắc bén vang lên.

linh quang mênh mông quét ra, ba đạo linh quang hàm chứa toàn lực, giống như dòng lũ nối liền thiên địa, trực tiếp chấn cho nước biển trong phạm vi mấy vạn trượng thành hư vô, tạo thành trận hình tam giác, vô cùng hung hãn quất giết về phía hoàng huyền chi.

Thế công như vậy, bén nhọc chí cực, cho dù là một vị tiên phẩm thiên chí tôn chân chính ở chỗ này cũng sẽ bị thương nặng

thế công gào thét đột nhiên xuất hiện, nhưng ngoài dự tính là trên mặt hoàng huyền chi cũng không có chút kinh hoảng nào, ngược lại cười lãng một tiếng, tay áo hắn phất phới, bàn tay thon dài đưa ra, hướng về phía hư không nhẹ nhàng vỗ một cái.

ùng!

dưới một chưởng của hoàng huyền chi, không gian trực tiếp vỡ vụn ra, từng vết nứt không gian lan tràn ra, mang theo sức mạnh hủy diệt, mà ba đạo thế công kinh thiên động địa kia thì bị xé thành từng đoạn dưới vết rách không gian.

nước biển tách ra, ba bóng người rung lên, từ trong nước biển hiện ra, rõ ràng chính là ba người Khổng Linh Nhi sắc mặt hơi trắng bệch, trong mắt bọn họ có một chút vẻ khiếp sợ, hiển nhiên không ngờ được dù ba người liên thủ mà vẫn bị hoàng huyền chi dễ dàng phá giải thế công.

hoàng huyền chi mặt mỉm cười nhìn ba người, giống như đế vương, tiếng cười nhạt vang vọng trong đáy biển.

"Khổng Linh Nhi, lâm thương, tiêu thiên, quả nhiên ba người các ngươi vẫn chưa từ bỏ ý đồ a!"

***

Dịch: zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1459: Tam Anh Chiến Hoàng

Từng đợt sóng cuộn trào, bên dưới đáy biển xanh biếc, Hoàng Tuyền Chi đứng chắp tay, sau lưng, một đôi cánh phượng hoàng kim chậm rãi phe phẩy, cuốn lên sóng biển, một cỗ cảm giác áp bách vô cùng cường hãn ào ạt tràn ra.

Mà xung quanh thân Hoàng Tuyền Chi, nước biển dao động, thân ảnh 3 người khổng linh nhi, tiêu thiên, Lâm Thương nổi lên, bọn họ nhìn Hoàng Tuyền Chi khí thế ngập trời, thần sắc cũng có chút khó coi.

Vốn cho rằng tập kích bất ngờ như vậy, ít nhất cũng có thể đánh cho Hoàng Tuyền Chi ứng phó không kịp, nhưng ai ngờ tới, 3 người liên thủ cũng không thể gây nên một chút thương thế nào với Hoàng Tuyền Chi.

- Vốn nể tình các ngươi cùng là phi cầm chủng tộc nên mới cho phép các ngươi được lấy 3 phần, nhưng hiện giờ có lẽ 3 phần này cũng có thể tiết kiệm rồi

. Hoàng Tuyền Chi nhìn 3 người, cười nhạt nói.

- Há mồm quá rộng, ngươi cũng không sợ bội thực chết sao?

. Lâm Thương lạnh lùng nói.

- Vậy ngươi cũng quá khinh thường dạ dày của Hoàng Tuyền Chi ta rồi

. Hoàng Tuyền Chi thản nhiên cười nói.

- Chớ nói nhảm với hắn, động thủ!

Khổng Linh Nhi lại là quyết đoán, bởi vì nàng lo lắng Hoàng Tuyền Chi sẽ có thời gian cảm ứng 4 phía xung quanh, như vậy sẽ bại lộ mục đích linh trận của Mục Trần.

ầm!

Khi thanh âm của khổng linh nhi vừa dứt, nhất thời có vô tận thải hà* từ trong cơ thể nàng quét ra, một tiếng tước minh trong trẻo vang lên, chỉ thấy một con Khổng tước xinh đẹp 9 màu rực rỡ ngưng hiện ra, lông vũ hoa mỹ bay bay, tản ra dao động linh lực kinh thiên động địa. (*dòng ánh sáng rực rỡ)

Thấy khổng linh nhi biến về bản thể, Lâm Thương cũng lắc mình một cái, một con kim sắc cự điêu to lớn xuất hiện, chỉ là con cự điêu này có tới 9 cái đầu, đôi mắt ưng sắc bén, lóe ra kim quang, tựa như có thể xé rách thương khung.

Bản thể của Tiêu Thiên lại là một con cự hạc vạn trượng, có điều trên mình cự hạc này hiện đầy vảy rồng, thậm chí móng cũng là long trảo, trên đó lóe lên ánh sáng sắc bén vô tận, dưới một trảo, hư không bị đánh rách.

Ba người bọn họ đều biết sự kinh khủng của Hoàng Tuyền Chi, cho nên vừa xuất thủ là biến về bản thể, ý định phát động thế công mạnh nhất, không cho Hoàng Tuyền Chi chút cơ hội thở dốc nào.

tức!

dưới đáy biển, tiếng tước minh, hạc kêu vang lên, ba con quái vật khổng lồ hung hãn phát động thế công, chỉ thấy trên cửu thải khổng tước tộc dập dờn phát ra ức vạn đạo thải hà, thải hà từ trên trời giáng xuống, nhìn thì huyễn lệ, nhưng chỉ khi bị quấn vào thì cho dù là tiên phẩm thiên chí tôn cũng sẽ bị trói chặt, đồng thời giam cầm linh lực, sức chiến đấu hoàn toàn biến mất.

Còn cửu đầu kim điêu thì lại thể hiện ra vẻ cương mãnh nhất, kim sắc cự trảo trực tiếp bóp nát hư không, vô số mảnh vỡ không gian ngưng tụ dưới móng, tựa như tạo thành một hố đen nho nhỏ, dưới một trảo, uy năng kinh khủng.

thiên long hạc thì ngửa mặt lên trời gào thét, bên trong mỏ hạc trực tiếp phun ra vạn trượng hồng lưu, giống như long tức, tản ra dao động hủy diệt, hết thảy những gì trước mặt đều bị nó phá hủy.

- Khà khà, 3 người khổng linh nhi, Lâm Thương, tiêu thiên này thật đúng là dốc toàn lực rồi, thế công như vậy, cho dù là tiên phẩm thiên chí tôn chân chính cũng phải biến sắc

Trong lúc đại chiến nổ ra sâu trong lòng hóa thần trì, phía bên ngoài, đông đảo cường giả của các thần thú chủng tộc cũng nhìn lên thủy tinh kính, bên trên đó phản chiếu hết thảy sự việc xảy ra bên trong.

mặc dù bọn họ cũng cảm thấy kinh ngạc khi đám người khổng linh nhi lại tìm tới liên thủ với Mục Trần, nhưng sau khi thấy con huyết tinh thần thú sắp đột phá tới Chuẩn Thánh phẩm kia mà nói, tất cả đều đã rõ ràng.

dưới sự cám dỗ như vậy, liên thủ với người ngoài thì đã làm sao?

chỉ có điều không biết là, sự liên thủ này rốt cục có làm gì được Hoàng Tuyền Chi hay không...

Mà dưới ánh mắt khẩn trương soi mỏi của mọi người, bên trong thủy tinh kính, đối mặt với thế công sắc bén của 3 người khổng linh nhi, rốt cục Hoàng Tuyền Chi cũng xuất thủ.

Thần sắc hắn ung dung lạnh nhạt, ngẩng đầu nhìn thải hà ùn ùn kéo tới, miệng hơi hé, nhất thời có kim sắc hỏa viêm quét ra, kim viêm lướt qua, thải hà bị đốt thành hư vô trong nháy mắt.

cùng lúc đó, Hoàng Tuyền Chi đưa bàn tay thon dài ra, vỗ ra một chưởng nhẹ bẫng, cứng rắn va chạm với kim sắc ưng trảo từ trên trời giáng xuống.

đang!

va chạm trong nháy mắt, tựa như kim loại va vào nhau, sóng trùng kích đáng sợ quét ngược ra, chấn cho nước biển phạm vi vạn trượng xung quanh xơ xác, tựa như tạo thành một dải đất chân không.

Chường, trảo cứng rắn đụng nhau, thân hình Hoàng Tuyền Chi hơi chấn động một cái, mà cửu đầu kim điêu to lớn kia lại phát ra tiếng kêu thê lương, thân thể cao lớn tựa như gặp trọng kích, bắn mạnh ra ngoài, bên trên ưng trảo vảy vỡ nát, thậm chí có máu tươi chảy ra.

Một chưởng đẩy lui cửu đầu kim điêu, Hoàng Tuyền Chi một lần nữa đạp một bước lên, cười lãng một tiếng, ngước 2 mắt nhìn đạo long tức hủy diệt cuốn tới, giữa 2 mắt cỏ kim quang lóe sáng, 2 đạo kim quang sáng chói đột nhiên bắn ra, tựa như kình thiên kim trụ xé rách chân trời.

xèo xèo!

kim quang cùng long tức tiếp xúc, nhất thời phát ra tiếng xèo xèo, chớp mắt sau đó, long tức lập tức tan tác, nhanh chóng tiêu tán, mà kim quang sắc bén còn dư lại thì xuyên thủng hư không, trực tiếp bắn thủng cánh của thiên long hạc.

Ngắn ngủi thời gian mười mấy hơi thở, ba vị thiên kiêu hoàn toàn bị thua, còn Hoàng Tuyền Chi thì thần thái ung dung, kim quang chỏi sáng, hiển lộ ra tư thái vô địch, cực kỳ rung động.

- Thật không hổ là Hoàng Tuyền Chi, không thẹn là Đệ Nhất thiên kiêu của phi cầm tộc

bên ngoài hóa thần trì, đông đảo cường giả các thần thú chủng tộc thấy cảnh này, sắc mặt đều rung động, 3 người khổng linh nhi thanh

danh cũng vang dội, thế mà hôm nay giao thủ với Hoàng Tuyền Chi, đã lộ ra sự chênh lệch.

Ba người liên thủ cũng bị Hoàng Tuyền Chi dễ dàng phá giải, thực lực 2 bên hiển nhiên không cùng một cấp bậc.

- Thật sự nghĩ liên thủ là có thể chống lại ta sao?

Đáy biển xanh biếc, Hoàng Tuyền Chi nhìn 3 người khổng linh nhi đang lộ vẻ hoảng sợ, cười nhạt nói:

- Nể tình các ngươi cùng là phi cầm nhất tộc, hôm nay ta không so đo với các ngươi, mau cút đi

- chuẩn thánh huyết tinh này không phải thứ các ngươi có tư cách hưởng thụ

Nghe tới lời này, 3 người khổng linh nhi đều tức giận, nhưng lại bị sức chiến đấu của Hoàng Tuyền Chi chấn nhiếp, nhất thời không thể cãi lại.

- Thật không? Có điều, ta cũng không cho là như thế

Mà lúc này, một tiếng cười đột ngột vang lên dưới vùng đáy biển này, chỉ thấy không gian phía sau Hoàng Tuyền Chi dao động, một thân ảnh thon dài chậm rãi hiện lên.

- Ngu ngốc!

khổng linh nhi thấy Mục Trần hiện thân thì cũng không lập tức phát động thế công, không khỏi thầm mắng trong lòng một tiếng, Hoàng Tuyền Chi kia là nhân vật bực nào, chỉ cần thoáng hồi thần* một cái thì cơ hội trước mắt sẽ mất sạch. (*trái với thất thần)

quả nhiên đúng như khổng linh nhi dự đoán, khi thanh âm của Mục Trần vang lên, thần sắc Hoàng Tuyền Chi cũng trờ nên lạnh lẽo, không

chút do dự trở tay vỗ ra một chưởng, kim quang kinh khủng ngưng tụ, tựa như tạo thành kim sắc thực chất, dưới một chưởng, hư không vỡ vụn.

chưởng phong đáng sợ gào thét tới, Mục Trần cũng cười nhạt, chớp mắt sau đó, sau gáy hắn chợt có một mảng ánh sáng hỗn độn bay lên, sau đó đạo ánh sáng đó chợt quét về phía Hoàng Tuyền Chi.

soạt!

ánh sáng hỗn độn quét qua, trong nháy mắt, con ngươi của đám người khổng linh nhi co rụt lại, bởi vì bọn họ hoảng sợ nhìn thấy, thân ảnh của Hoàng Tuyền Chi đã biến mất vào hư vô, hiển nhiên đã bị cuốn vào ánh sáng hỗn độn của Mục Trần.

ánh sáng hỗn độn cuốn lấy Hoàng Tuyền Chi, Mục Trần bước tới một bước, thân ảnh trực tiếp xuất hiện trong tòa "hư không linh trận", sau đó ánh sáng hỗn độn phun ra, một bỏng người bị phun ra ngoài.

- khởi trận

. Cùng lúc đó, thanh âm của Mục Trần lọt vào tai Khổng linh nhi.

không còn kịp khiếp sợ việc Mục Trần bắt được Hoàng Tuyền Chi trong nháy mắt nữa, khổng linh nhi biến đổi ấn pháp, chỉ thấy tòa hư không linh trận kia phát ra dao động mênh mông, trong nháy mắt linh trận được khởi động, cùng lúc đó, nàng liếc mắt nhìn sang Mục Trần đang nhanh chóng rời khỏi phạm vi linh trận, ánh mắt chợt lóe, lặng lẽ biến ảo ấn pháp, nhất thời tòa linh trận kia cũng lan tới với tốc độ kinh người, sắp sửa nuốt Mục Trần vào trong.

có điều, nháy mắt khi linh trận sắp bao phủ Mục Trần, lúc này "liễm linh trận" mà lúc trước Mục Trần bố trí bên ngoài hư không linh trận cũng bộc phát ra một đạo ánh sáng, vừa kịp cản trở hư không linh trận lại trong chớp mắt.

mà cũng trong khoảnh khắc này, Mục Trần đã xuất hiện cách đó mấy ngàn trượng, thoát khỏi phạm vi của hư không linh trận.

hư không linh trận hoàn toàn vận chuyển, bên trong đó xé ra một cái không gian thông đạo cuồng bạo, thân ảnh Hoàng Tuyền Chi bị hút vào trong đó, nhưng mà, ở thời điểm khi biến mất, ai cũng có thể cảm giác được ánh mắt lạnh như băng của Hoàng Tuyền Chi quét tới...

đối với ánh mắt lạnh như băng của Hoàng Tuyền Chi, 3 người khổng linh nhi đều cảm thấy hơi lạnh lẽo, chỉ có Mục Trần cười bình thản, không dao động chút nào.

- mục huynh, ngươi không sao chứ?

Cùng với việc thân ảnh Hoàng Tuyền Chi biến mất, khổng linh nhi cũng trở về dáng vẻ nữ tử xinh đẹp, tới trước chỗ Mục Trần, khẩn trương hỏi.

Mục Trần cười như không cười, nhìn nàng, sau đỏ lắc đầu một cái.

Lâm Thương, Têu Thiên cũng lướt tới, hai người sắc mặt hơi tái nhợt, nhưng ánh mắt của bọn họ khi nhìn về Mục Trần thì lại không còn vẻ hoài nghi như trước, ngược lại còn tràn đầy vẻ kiêng kỵ, thậm chí một tia sợ hãi.

Ba người bọn họ liên thủ cũng không làm gì nổi Hoàng Tuyền Chi, thế mà Mục Trần vừa ra tay đã trực tiếp dùng thủ đoạn quỷ dị bắt lấy Hoàng Tuyền Chi, ném vào trong linh trận, năng lực như vậy đúng là khiến người ta thấy sợ hãi.

tới lúc này bọn họ mới hiểu được, tại sao Mục Trần cũng chẳng có bao nhiêu kiêng kỵ với Hoàng Tuyền Chi, bởi vì bản thân hắn cũng là có thủ đoạn phi phàm.

- Mục huynh thật đúng là lợi hại, xem ra lúc trước chúng ta thật đã coi thường ngươi rồi

Lâm Thương nói.

- Cướp được tiên cơ mà thôi, cũng không có gì

. Nhưng Mục Trần chỉ lắc đầu một cái, bình tĩnh nói:

- Nắm chặt thời gian bắt lấy con mồi đi, Hoàng Tuyền Chi cũng không dễ đối phó như vậy đâu

nghe Mục Trần nói thế, đám người khổng linh nhi cũng lập tức gật đầu, sau đó ánh mắt nóng bỏng liền bắn về phía con quái vật khổng lồ nơi đáy biển xa xa...

Mà cùng lúc đó, bên ngoài hóa thần trì, đông đảo cường giả xung quanh đều trợn mắt há mồm nhìn hết thảy sự việc vừa phát sinh trong thủy tinh kính, không khí nhất thời tĩnh lặng trở lại.

không ai ngờ được, Hoàng Tuyền Chi mười mấy hơi thở trước vẫn còn đại phát thần uy, thế mà vừa đối mặt với Mục Trần đã trực tiếp bị ném vào trong linh trận...

Người này, cũng quá kinh khủng!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1460: Chuẩn Thánh Huyết Tinh

Bên ngoài hóa thần trì, hoàn toàn yên tĩnh.

đông đảo cường giả thần thú chủng tộc đều há mồm trợn mắt nhìn thủy tinh kính, hiển nhiên cũng có chút chưa phục hồi lại tinh thần, dù sao lúc trước, tư thái vô địch mà hoàng huyền chi thể hiện ra thật sự quá rung động lòng người.

"Mục Trần này cũng quá kinh khủng đi?". Một lúc lâu sau, rốt cục cũng có người hồi phục tinh thần lại, không kìm được tặc lưỡi nói.

Chỉ một lần đối diện, hoàng huyền chi đã bị bắt đi bằng thủ đoạn quỷ dị, tuy nói là có chút ứng phó không kịp, nhưng cũng đủ để nói rõ Mục Trần thủ đoạn mạnh mẽ.

"khó trách có thể náo cho phù đồ cổ tộc long trời lở đất, đúng là có chút năng lực a". Vào giờ phút này, sau khi chính thức chứng kiến thủ đoạn của Mục Trần, những người lúc trước vốn chỉ nghe lời đồn về chiến tích của hắn, rốt cục cũng thầm than một tiếng, không thể không thừa nhận sự chói sáng của hắn.

Bên trên một ngọn núi, thiên hoang tộc trưởng nhìn cảnh này, khuôn mặt cũng tràn đầy vẻ khiếp sợ, phải biết, lần trước khi hắn nhìn thấy Mục Trần, thực lực Mục Trần còn chưa lọt vào mắt của hắn, nhưng mà ai ngờ được, ngắn ngủi mấy năm sau, thiếu niên năm nào hiện giờ đến ngay cả hắn cũng phải ngước đầu nhìn lên, tốc độ tu luyện như thế, có thể nói là yêu nghiệt.

"Cửu u có thể kết giao với hắn, thật đúng là cơ duyên lớn nhất trong đời, ban đầu chúng ta còn nhiều lần ngăn cản, hiện giờ xem ra đúng lả ánh mắt thiển cận". Thiên hoang tộc trưởng cười khổ một tiếng, tự lẩm bẩm.

Trong lúc xung quanh hóa thần trì vang lên tiếng bàn luận xôn xao, hoàng vương hoàng kim cũng ngưng mắt nhìn thủy kính, có điều thần sắc của hắn cũng không có chút gợn sóng nào, khiến người khác không thể nhận ra suy nghĩ trong lòng hắn.

"Mục Trần này đúng là có chút năng lực". Phía sau hắn, một tên trưởng lão hoàng tộc sắc mặt trở nên ngưng trọng.

Hoàng kim gật đầu một cái, ánh mắt của hắn chằm chằm nhìn thân ảnh Mục Trần bên trong thủy kính, thản nhiên nói: "nhưng mà nếu bọn họ cho rằng như vậy lả có thể giải quyết triệt để huyền chi, vậy chỉ có thể nói cũng quá xem thường tuyệt thế thiên kiêu của hoàng tộc ta rồi"

Dưới đáy biển xanh biếc, đám người Mục Trần, Cửu u, Khổng Linh Nhi đều đem ánh mắt nhìn về phía con quái vật khổng lồ ngồn ngộn, một loại huyết khí giống như biển gầm quét ngược ra, khiến cho hô hấp của bọn họ không nhịn được mà hơi chậm lại.

Mục Trần nhìn chằm chằm lúc lâu, chân mày cũng hơi nhíu, nói: "Mặc dù con huyết tinh thần thú này có dấu hiệu đột phá, nhưng tốc độ cũng quá chậm chạp, nếu chờ nó tích lũy đủ chỉ sợ cũng phải hơn mấy năm, chúng ta cũng không có nhiều thời gian chờ ở đây như vậy"

Khổng Linh Nhi nghe như vậy, thản nhiên cười một tiếng, nói: "Mục huynh nói rất đúng, nếu thuận theo tự nhiên không được, vậy chúng ta cũng chỉ có thể đốt cháy quá trình"

Ánh mắt Mục Trần chợt lóe, khẽ gật đầu, nói: "Xem ra các ngươi đã sớm có chuẩn bị"

Khổng Linh Nhi cùng hai người tiêu thiên, lâm thương đều gật đầu một cái, chỉ thấy bọn họ vung tay áo lên, liền có gần trăm viên huyết tinh to bằng đầu người bắn ra, trôi lơ lửng quanh thân họ.

Những viên huyết tinh này hiển nhiên là do trước đó bọn họ đã lấy được, hơn nữa cấp bậc đều coi như không thấp, hiện tại tập hợp cùng một chỗ, huyết khí mênh mông, nồng nặc cực kỳ.

"Nếu đem toàn bộ những huyết tinh này cho nó cắn nuốt, có lẽ sẽ khiến nó có thể tăng tiến". Khổng Linh Nhi mỉm cười nói.

Mục Trần nhìn chằm chằm những viên huyết tinh tản ra huyết khí nồng nặc này, kinh ngạc nói: "Các ngươi đã động tay động chân với mấy thứ này?"

Hắn mơ hồ cảm ứng được, bên trong những huyết tinh này dường như ẩn giấu một ít dao động linh lực mờ mịt.

Nghe Mục Trần nói thế, đôi mắt đẹp của Khổng Linh Nhi cũng thoáng hiện qua vẻ kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ cảm giác của Mục Trần lại nhạy bén như thế, khẽ gật đầu, nói: "Chúng ta đúng là có chút táy máy, như vậy, đến lúc đó khi con huyết tinh thần thú này hoàn toàn tấn thăng xong, chúng ta liền có thể dễ dàng khiến nó trọng thương, hơn nữa còn bắt được"

"lợi hại"

Mục Trần than thở một tiếng, Khổng Linh Nhi này tâm cơ khá sâu, thủ đoạn âm hiểm như thế, hầu như làm cho con huyết tinh thần thú kia không có chút đường sống nào.

Dĩ nhiên, cái này cũng là do con huyết tinh thần thú kia không có chút linh trí nào, nếu không, nếu có cảm ứng, chắc chắn sẽ không nuốt những viên huyết tinh có vấn đề này.

Khổng Linh Nhi mỉm cười lắc đầu, sau đó cũng không dông dài, tay ngọc vung lên, chỉ thấy trăm viên huyết tinh kia bắn ào ào ra, hướng về phía quái vật khổng lồ trong lòng biển.

Một lượng lớn huyết tinh như thế tập trung một chỗ, dĩ nhiên là huyết khí cuồn cuộn, lập tức dẫn tới sự chú ý của con vật khổng lồ kia, lúc này có tiếng rít vang lên, miệng nó há rộng ra, chợt hút một cái, tham lam nuốt những viên huyết tinh kia vào trong cơ thể, một viên cũng không chừa.

ầm ầm!

Cùng với việc bổ sung một lượng lớn huyết khí như vậy, huyết khí quanh thân con vật khổng lò kia nhất thời mênh mông chấn động, giống như toàn bộ biển rộng đều bị quấy động lên, huyết lãng cuồn cuộn quét ra, ngay cả không gian cũng dần dần vặn vẹo.

ai cũng cỏ thể cảm giác được, huyết khí quanh thân con vật khổng lồ kia đang nhanh chóng tăng lên, hơn nữa bằng tốc độ cực nhanh, đã đạt tới tiên phẩm hậu kỳ đỉnh phong.

Có điều, khi tăng tới tầng thứ này, tốc độ tăng của nó một lần nữa chậm lại, giống như bị chặn ở một điểm giới hạn, không thể nào hoàn toàn bước qua.

"Đáng chết!"

Khổng Linh Nhi thấy cảnh này, mày liễu cũng nhíu chặt lại, hiển nhiên nàng không ngờ được, cho dù bỏ ra giá lớn như vậy, con huyết tinh thần thú này vẫn còn kém mức đột phá một bước nữa.

"làm sao bây giờ?" Mục Trần cũng cau mày, tốn tâm tư lớn như vậy, nếu chỉ lấy được huyết tinh của một con huyết tinh thần thú tiên phẩm hậu kỳ đỉnh phong thì cũng không coi là quá đặc biệt.

Khổng Linh Nhi khẽ cắn môi đỏ mọng, do dự một chút, cắn răng một cái, nói: "Cũng chỉ có thể một lần nữa hạ ngoan dược, toàn bộ bốn người chúng ta đều mang huyết mạch siêu cấp thần thú, nếu lấy tinh huyết của bản thân làm chất dẫn, chắc chắn có thể giúp nó bước qua một bước kia.

lời vừa nói ra, Lâm Thương, Tiêu thiên đều có chút do dự, dù sao đối với siêu cấp thần thú như bọn họ, tổn thất tinh huyết cũng coi là cái giá cực lớn, phải nghỉ ngơi lâu dài mới có thể hồi phục.

"Nếu có thể lấy được chuẩn thánh huyết tinh kia thì hết thảy giá lớn đều

đáng giá!". Khổng Linh Nhi trầm giọng nói.

Lâm thương, tiêu thiên suy nghĩ một chút, cũng là không cam tâm dừng lại ở đây, lúc này mới gật mạnh đầu một cái, sau đó bọn họ đều nhìn về phía cửu u.

Mục Trần trầm ngâm một chút, nói: "Cửu u cũng có thể lấy ra một phần tinh huyết, nhưng nàng thực lực kém hơn, sợ rằng không thể bỏ ra nhiều như các ngươi, nếu không sẽ tổn thương căn cơ"

Cửu u nghe Mục Trần nói vậy, dĩ nhiên gật đầu.

Ba người Khổng Linh Nhi liếc mắt nhìn nhau, nếu cửu u bỏ ra ít hơn một chút, vậy tất nhiên bọn họ phải bỏ ra nhiều hơn, điều này khiến bọn họ có chút đau lòng, nếu nơi này cửu u không có Mục Trần che chở, không chừng bọn họ sẽ cưỡng ép rút lấy hơn nửa tinh huyết của Cửu u, dùng làm mồi cho huyết tinh thần thú kia, nhưng hiện tại Mục Trần thể hiện ra sức chiến đấu khiến bọn họ kiêng kỵ, cho nên cũng chỉ có thể lui một bước.

"vậy thì cứ theo lời Mục Huynh đi"

Năm người bàn bạc xong xuôi, cũng không trì hoãn nữa, chỉ thấy bốn người Khổng Linh Nhi, Cửu u khẽ cắn đầu lưỡi, nhất thời có tinh huyết

hồng lưu màu sắc khác nhau nhanh chóng bắn ra, bên trong hồng lưu, huyết khí nồng nặc hầu như sắp hóa thành thực chất, lóe lên ánh sáng chói lòa.

Bốn đạo hồng lưu từ trên trời giáng xuống, trực tiếp rơi xuống đầu huyết tinh thần thú, rồi sau đó, đối với loại đại bổ từ trên trời giáng xuống này, nó càng tỏ ra vui sướng cực kỳ, phát ra tiếng gầm gừ hưng phấn, miệng há to ra, không chút do dự nuốt sạch sẽ tinh huyết hồng lưu.

ầm ầm ầm!

Cùng với việc tinh huyết hồng lưu vào trong cơ thể, huyết khí vốn ngừng trệ của huyết tinh thần thú kia chợt bắt đầu điên cuồng tăng vọt một lần nữa, thậm chí bên ngoài thân thể to lớn của nó cũng có huyết hồng lân phiến thực chất mọc ra.

Từng cỗ dao động vô cùng kinh khủng điên cuồng bộc phát, dưới dao động này, ngay cả đám Mục Trần cũng hơi biến sắc, thần sắc khẩn trương nhìn con vật khổng lồ.

Trong mắt bọn họ linh quang ngưng tụ, có thể xuyên thấu qua thân thể to lớn của huyết tinh thần thú kia, nhìn thấy sâu trong thân thể nó, viên huyết tinh to chừng một trượng kia đang xuất hiện biến hóa kinh người.

Huyết tinh mà lúc trước bọn họ thấy đều có bộ dáng hạt châu màu huyết hồng, thế mà viên huyết tinh trước mắt này lại bắt đầu từ từ hóa thành một viên hắc cầu, giống như một viên đan hoàn, ẩn chứa bên trong huyết khí kinh khủng vô cùng.

Thậm chí, bọn họ bắt đầu cảm giác được, bên trong mắt của con huyết tinh thần thú kia, cũng bắt đầu có một điểm ánh sáng linh trí thoáng hiện lên.

"Lập tức xuất thủ, không thể để nó tiếp tục đột phá, tái biến mạnh hơn nữa, chúng ta cũng không chế phục được nó!". Mục Trần thấy cảnh

này, lập tức trầm giọng quát lên.

Khổng Linh Nhi cũng nhận ra tốc độ trở nên mạnh mẽ của huyết tinh thần thú này, lúc này không do dự gật đầu, ấn pháp đột nhiên biến hóa.

uỳnh uỳnh!

Trong lúc bọn họ đang biến ảo ấn pháp, trong cơ thể con huyết tinh thẩn thú kia nhất thời truyền ra tiếng nổ kịch liệt, ám thù ẩn giấu bên trong huyết tinh lúc này đều bị dẫn động.

Sự nổ tung bên trong cơ thể nhất thời cắt đứt đột phá của đầu chuẩn thánh huyết tinh thần thú này, nó phát ra tiếng rít gào thống khổ,dao động huyết khí cường đại quanh thân bắt đầu suy giảm xuống với tốc độ kinh người, hiển nhiên là đã bị trọng thương.

"Lại dẫn nổ tinh huyết!". Khổng Linh Nhi thấy vậy, một lần nữa nói.

lúc trước trong tinh huyết của bọn họ cũng có ẩn giấu ám thủ, hiện tại con huyết tinh thần thú này còn chưa hoàn toàn luyện hóa, bọn họ tự nhiên là có thể thúc giục một lần nữa.

ầm!

vì thế, lại bốn tiếng nổ trầm thấp vang lên chói tai từ trong cơ thể huyết tinh thần thú, lần này, con chuẩn huyết tinh thần thú này hoàn toàn bị trọng thương, thân thể cao lớn rút nhỏ đi mấy lần, nó dường như cũng cảm thấy không ổn, lúc này lại nhanh chóng chạy thục mang về nơi xa xa.

"mau đuổi theo!"

Khổng Linh Nhi vội vàng hô, sau đó năm người đồng thời vọt ra xa, gắt gao đuổi theo đầu chuẩn thánh huyết tinh thần thú.

ùng ùng!

sâu trong đáy biển xanh, chuẩn thánh huyết tinh thần thủ trọng thương, chạy thục mạng, còn phía sau, năm người Mục Trần theo sát như hình với bóng, đồng thời không ngừng phát ra thế công cường hãn cuồn cuộn đánh tới.

Cứ truy kích như vậy sau nửa canh giờ, hình thể của chuẩn thánh huyết tinh thần thú thu nhỏ mười mấy lần, huyết khí kinh khủng cường hãn cũng uể oải đến cực điểm.

Cuối cùng, năm người Mục Trần thấy nó không còn sức chạy trốn chết nữa, lúc này mới xúm lại phát động một kích trí mạng.

ầm!

Thân thể của chuẩn thánh huyết tinh thần thú hoàn toàn vỡ vụn ra, huyết khí tràn lan, một đạo hắc quang từ từ dâng lẽn, chỉ thấy một viên hắc sắc huyết đan giống như thực thể, to chừng một trượng đang trôi lơ lửng trước mặt bọn họ.

Nhìn viên chuẩn thánh huyết đan này, giờ khắc này, cho dù là Mục Trần cũng không nhịn được nuốt một ngụm nước miếng.

***

Dịch: zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1461: Chim Sẻ Núp Phía Sau

Hắc sắc huyết đan trôi lơ lửng giữa mọi người, mơ hồ có huyết khí kinh khủng tản ra, huyết khí cường thịnh đến mức, chỉ ngửi một hơi thôi cũng đủ để máu huyết trong thân thể sôi trào.

Nhìn viên hắc sắc huyết đan này, không chỉ ánh mắt Mục Trần nóng rực, mà đám người Khổng Linh Nhi cũng hừng hực lửa nóng, thân thể khẽ run rẩy, hiển lộ ra nội tâm kích động.

Kích động một lúc lâu, mọi người mới dần dần tỉnh lại,đầu tiên Mục Trần cười một tiếng, nói: "Nhanh chóng phân chia đi, dựa theo lời lúc trước chúng ta nói, các ngươi có ý kiến gì khác không?"

Nghe đến đây, trong lòng ba người Khổng Linh Nhi cũng có chút chua chua, dù sao đây chính là bốn phần huyết đan, huyết khí ẩn chứa trong đó đủ để bọn họ chân chính đột phá đến tiên phẩm thiên chí tôn.

Có điều dù đau lòng, nhưng sau khi chứng kiến sức chiến đấu kinh người của Mục Trần, bọn họ cũng không dám trở mặt đổi ý, cho nên đều khẽ gật đầu.

Mục Trần thấy vậy cũng không khách khí với bọn họ, chỉ thấy hai tay hắn tương hợp, linh lực trực tiếp tạo thành vòng xoáy, lực hút kinh khủng bộc phát, nhất thời huyết đan run rẩy, từng đạo huyết lãng hồng lưu cuồn cuộn ra, chui vào trong vòng xoáy.

mà ba người Khổng Linh Nhi cũng trực tiếp xuất thủ, mỗi người đều thi triển thủ đoạn, rút lấy huyết khí mênh mông vô tận trong huyết đan kia.

Bốn người rút lấy huyết đan ước chừng 1 nén nhang, sau đó mới thu tay lại, chỉ thấy lúc này trước mặt bốn người đều lơ lửng một viên hắc sắc huyết đan, trên đó có huyết khí cuộn trào.

Chỉ có điều, viên huyết đan trước mặt Mục Trần đều mạnh hơn một bậc so với ba người còn lại.

"không hổ là chuẩn thánh huyết tinh, huyết khí mênh mông vượt quá mức tường tượng". Mục Trần nhìn huyết đan trước mắt, cảm thán một tiếng, có bốn phần huyết đan này, Cửu U chắc chắn có thể tiến hóa thành công.

"Haha, mục huynh, nếu hiện tại mục tiêu đã thành, vậy không ở lại thêm nữa, cáo từ"

Khổng Linh Nhi giơ tay áo lên, thu hồi lấy viên huyết tinh thuộc về nàng, hướng về phía Mục Trần thản nhiên cười một tiếng, cũng không nhiều lời, trực tiếp dứt khoát hóa thành một đạo lưu quang vọt đi xa.

Lâm thương, tiêu thiên ánh mắt cũng lóe lên nhìn Mục Trần một cái, sau đó lập tức đi theo.

Cửu U nhìn ba người bọn họ nhanh chóng rời đi, nhìn về phía Mục Trần, thấp giọng nói: "Ba tên này sợ rằng cũng không tốt đẹp gì, chúng ta cũng nhanh chóng rời đi sao?"

Mục Trần khẽ mỉm cười, ánh mắt không khỏi nhìn về phía ba người biến mất, nói: "Không cần, chúng ta ở đây chờ"

"Chở?". Cửu U ngẩn ra.

Hai người lâm thương, tiêu thiên nhanh chóng bắt kịp Khổng Linh Nhi phía trước, sau đó bọn họ liếc mắt nhìn xa xa phía sau, truyền âm nói: "Chúng ta thật sự để lại bốn phần cho bọn họ sao?"

Khổng Linh Nhi mặt bình thản, nói: "Nếu như các ngươi nắm chắc có thể cướp đoạt, vậy cũng có thể ra tay."

Hai người lâm thương hơi khựng lại, sức chiến đấu Mục Trần thể hiện thật sự có chút kinh người, bọn họ đúng lả không có lòng tin tuyệt đối có thể cướp được huyết đan trong tay Mục Trần.

Cỏ điều, cứ như vậy ném phần bánh lớn cho Mục Trần, bọn họ cũng không cam lòng.

"Hai người các ngươi thật ngu xuẩn, quá mức tham lam, sớm muộn cũng tự rước hại vào thân"

Khổng Linh Nhi khẽ quát một tiếng, sau đó đôi mắt đẹp của nàng lóe lên, thấp giọng nói: "trước tiên chúng ta rời xa nơi này, sau đó ta sẽ từ cự ly xa phá hỏng hư không linh trận, khi đó, Hoàng Huyền Chi cũng sẽ được thả ra, sau khi hắn ra, tất sẽ cảm ứng được viên huyết đan trong tay Mục Trần, giữa hai người nhất định sẽ có một cuộc huyết đấu, đến lúc đó nếu bọn họ lưỡng bại câu thương, chúng ta cũng sẽ có thể ngư ông đắc lợi."

Lâm thương, tiêu thiên nghe vậy, nhất thời mừng rỡ, hiển nhiên không ngờ Khổng Linh Nhi vẫn giữ lại thủ đoạn như vậy.

"Như vậy hay lắm, để cho Mục Trần kia cùng với Hoàng Huyền Chi đấu nhau ngươi chết ta sống, đến lúc đó chúng ta xuất thủ, để bọn họ biết được, ai mới là người có thề cười cuối cùng.!". Hai người cười to, nói.

Cái miệng nhỏ nhắn của Khổng Linh Nhi cũng vểnh lên một nụ cười tự đắc, Mục Trần này cùng Hoàng Huyền Chi đều là tuyệt thế thiên kiêu thì đã như thế nào, hiện tại còn không phải đã rơi vào lòng bàn tay nàng

Sao.

Bộp bộp!

Có điều, trong lúc nụ cười của nàng vừa nhếch lên, chợt phía trước có tiếng vỗ tay truyền tới, ba người đều cả kinh, vội vàng ngẩng đầu, sau đó sắc mặt kịch biến nhìn thấy, nước biển phía trước dao động, một bóng

người thon dài tản ra vô tận uy áp hình thành trong nước biển, gương mặt này rõ ràng chính là Hoàng Huyền Chi vừa bị bao vây trong hư không linh trận!

"Tính toán thật giỏi". Hoàng Huyền Chi đứng chắp tay, cười tủm tỉm nhìn

Ba người sắc mặt đại biến.

"Hoàng Huyền Chi! ngươi, ngươi làm sao có thể thoát khỏi hư không linh trận". Sắc mặt Khổng Linh Nhi xanh mét, khó tin nói.

"Ta cũng không cần phải thoát, nếu ta thật sự rơi vào đó thì tòa linh trận kia đúng lá rất phiền toái". Hoàng Huyền Chi cười cười, nói:"CÓ điều đáng tiếc là, thứ bị kẹt trong linh trận của các ngươi chẳng qua chỉ là một đạo linh lực hóa thân của ta mà thôi"

"Cái gì?!". Con ngươi ba người Khổng Linh Nhi đều co rụt lại, bọn họ tốn hết tâm tư vào hư không linh trận, rốt cục cũng chỉ vây được một đạo linh lực hóa thân của Hoàng Huyền Chi?

"Đạo linh lực hóa thân kia cũng không đơn giản như các ngươi nghĩ, đó là từ hoàng vũ của ta dung hợp với tinh huyết luyện chế ra, có 5 phần sức mạnh của ta". Hoàng Huyền Chi lại cười nói, ánh mắt quét qua ba người, ánh mắt hờ hững, nhưng lại làm ba người Khổng Linh Nhi toàn thân lạnh lẽo.

Sắc mặt ba người Khổng Linh Nhi tái nhợt, vào giờ phút này, rốt cục bọn họ cũng hiểu chênh lệch giữa bản thân mình với Hoàng Huyền Chi, lúc này không nói thêm lời nào, linh lực bộc phát, linh quang quét ra, trực tiếp hóa thành bản thể khổng lồ, xé rách nước biển định phóng về phía bên ngoài hóa thần trì.

Chỉ cần ra khỏi hóa thần trì, Hoàng Huyền Chi cũng không thể nào ra tay với bọn họ.

"Haha, ta chờ các ngươi hơn nửa ngày, làm sao có thể để cho các ngươi chạy thoát?". Hoàng Huyền Chi khẽ cười một tiếng, chớp mắt sau đó, kim quang bộc phát, một con kim hoàng to lớn phóng lên cao, hai cánh triển khai, xé rách nước biển, che khuất bầu trời, bao phủ về phía ba người Khổng Linh Nhi

Sâu trong đáy biển xanh biếc.

Linh quang tạo thành một màn hào quang quanh thân Mục Trần, ngăn cách nước biển, hắn ngồi xếp bằng ở đáy biển, bàn tay nhẹ nhàng chơi đùa viên huyết đan, ánh mắt hơi lóe nhìn nơi xa xôi.

"Chúng ta ở chỗ này làm gì?". Cửu U buồn bực nói, tên này cũng không giao huyết đan cho nàng, cứ vậy ngồi không ở chỗ này.

"Chờ Hoàng Huyền Chi". Mục Trần lười biếng vươn vai, nói

"Hả?". Cửu U kinh hãi, vội nói: "Tên kia không phải đang bị vây trong linh trận sao?"

Mục Trần cười cười, nói: "Đó chẳng qua chỉ là một đạo linh lực hóa thân của hắn mà thôi, tên kia quá giảo hoạt, hắn là cố ý làm như thế, mục đích chính là để đám Khổng Linh Nhi bỏ ra một lượng lớn tinh huyết, thúc đẩy đầu huyết tinh thần thú kia đến chuẩn thánh, nói như vậy, hắn cái gì cũng không cần làm, chỉ cần chờ phía sau xuất thủ là được"

Cửu U nhíu mày, nói như vậy, hắn là bọn họ cũng rơi vào trong kế hoạch của Hoàng Huyền Chi?

"Nếu ta đoán không sai, bây giờ hắn là Hoàng Huyền Chi đang đối phó ba người Khổng Linh Nhi". Mục Trần cười nói.

"Vậy chúng ta thừa dịp bây giờ nhanh ra khỏi hóa thần trì thôi?". Cửu U nói.

"Tại sao phải đi ra?". Mục Trần cười như không cười, hắn cầm viên hắc sắc huyết đan trong tay ném cho Cửu U, nói:"Viên huyết đan này chỉ

có thể đủ để ngươi tiến hóa thành công, mà ta thì lại để ý tới 6 phần huyết đan còn dư lại kìa".

"Nếu Hoàng Huyền Chi hắn chỉ muốn ngồi chờ xuất thủ, vậy sao ta lại không thể. Chờ hắn lấy được 6 phần huyết đan kia, tự sẽ tìm tới cửa"

Cái miệng đỏ thắm của Cửu U khẽ nhếch, người khác đều trốn tránh Hoàng Huyền Chi, kết quả tên này chẳng những không tránh, ngược lại còn định để Hoàng Huyền Chi giúp hắn cướp lấy 6 phần huyết đan, sau đó hắn sẽ ra tay...

Có điều, nàng không thừa nhận cũng không được, vào giờ phút này cho dù là đối mặt với cường địch như Hoàng Huyền Chi, thanh niên vẫn như cũ trò chuyện vui vẻ, ung dung không vội vã, như vậy lộ ra có chút hấp dẫn.

Điều này làm cho nàng bắt đầu hiểu được, thanh niên trước mắt đã sớm không phải là thiếu niên yếu đuối năm đó, hắn hiện giờ đã nổi danh đại thiên thế giới, hào quang của hắn đủ để sánh ngang với những tuyệt thế thiên kiêu kia.

"Được rồi, vậy cuối cùng chúng ta có thể kiếm lớn hay lỗ nặng, hoàn toàn dựa vào ngươi vậy". Chiếc miệng đỏ thắm của Cửu U mỉm cười, nói.

Nếu là kiếm chác lớn thì bọn họ có thể lấy được trọn vẹn viên chuẩn thánh huyết đan, nếu lỗ nặng, không chỉ bốn phần huyết đan này phải thua mất, thậm chí ngay cả huyết mạch bất tử điểu của nàng cũng không giữ nổi.

Mục Trần cười cười, sau đó hai mắt khép hờ, giống như vờ ngủ say.

Cửu U cũng không làm phiền hắn, ngồi một bên, đôi mắt đẹp lóe lên tinh quang nhìn viên hắc sắc huyết đan trong tay.

an tĩnh như vậy kéo dài chừng một nén nhang, hai mắt khép hờ của Mục Trần rốt cục cũng mở ra, ánh mắt hắn lãnh đạm nhìn phía trước, nói: "Tới rồi"

Cửu U nghe vậy, thân thể mềm mại trong nháy mắt trở nên căng thẳng, bàn tay siết chặt.

Thanh âm Mục Trần phát ra, chỉ thấy trước mắt biển nổi sóng gió, một bóng người đạp nước ra, hắn tiện tay ném một cái, ba thân ảnh uể oải suy nhược bị vứt ra.

Ba người này rõ ràng chính là đám Khổng Linh Nhi, chỉ có điều, lúc này bọn họ đều sắc mặt trắng bệch, linh lực suy nhược, hiển nhiên là đã bị trọng thương.

Ném ba người sang một bên, con ngươi màu vàng của Hoàng Huyền Chi dừng lại trên người Mục Trần, hắn làm như cười cười, nói: "Ngươi quả nhiên không chạy"

"Có người đưa huyết đan hoàn chỉnh tới, ta làm sao lại chạy?". Mục Trần lười biếng duỗi một cái, nói.

"Thú vị...". Hoàng Huyền Chi bật cười, chỉ là trong con ngươi cũng không có chút vui vẻ nào: "Coi ta là đồng tử đưa đồ sao? Thật đúng là thú vị"

"Nếu lúc này ngươi dâng huyết đan lên, để cho ta lấy huyết mạch bất tử điểu của nàng, ta có thể để ngươi bình yên rời đi". Hoàng Huyền Chi nhìn chằm chằm Mục Trần, chậm rãi nói: "Nếu không sau hôm nay, danh tiếng Mục Trần ngươi vất vả gặt hái được cũng sẽ phải trở thành đá lót đường rồi"

Mục Trần đứng dậy, hướng về phía Hoàng Huyền Chi lộ ra một nụ cười, nói: "Nói nhảm nhiều như vậy, muốn lấy đi Huyết mạch của Cửu U trước mặt ta, Hoàng Huyền Chi ngươi sợ rằng còn chưa có tư cách này"

Hoàng Huyền Chi khẽ gật đầu, thần sắc dần dần hờ hững trở lại, giữa hai mắt hắn, kim quang lóe lên, hai cánh đập mạnh, một cỗ sát ý lạnh lẽo quét ra, dâng lên vô tận biển động.

"Thật sự đáng tiếc, đã như vậy...vậy đành phải phế bỏ ngươi"

***

Dịch: zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1462: Trận Chiến Thiên Kiêu

- Hai người này, rốt cục cũng đối mặt...

dưới đáy biển xanh biếc, khi hai người Mục Trần cùng Hoàng Huyền Chi giằng co, thì bên ngoài hóa thần trì, đông đảo cường giả thần thú chủng tộc tinh thần cũng rung lên, hai mắt lấp lánh hữu thần nhìn vào trong thủy kính.

Hai người này cũng coi như hai người mạnh nhất trong lần tranh đoạt hóa thần trì này, bọn họ đụng nhau, mới thật sự là long tranh hổ đấu.

- Cũng không biết là Mục Trần đại náo phù đồ cổ tộc kia mạnh hơn, hay là tuyệt thế thiên kiêu của hoàng tộc hơn một bậc

- Đương nhiên là Hoàng Huyền Chi mạnh hơn, lúc trước ngươi không thấy hắn dọn dẹp ba người khổng linh nhi như thế nào sao?

- Đúng là phong thái lúc trước của Hoàng Huyền Chi thật sự khiến người ta kinh diễm, ba người khổng linh nhi dù gì cũng là thiên kiêu trong siêu cấp thần thú chủng tộc, nhưng dưới tay Hoàng Huyền Chi lại không có chút sức phản kháng nào

. Mọi người cảm thán, lúc trước Hoàng Huyền Chi xuất thủ thật sự quá nhiều tính rung động, mặc dù cũng không ai xem nhẹ Hoàng Huyền Chi, nhưng khi thấy hắn chân chính xuất thủ thì vẫn cảm thấy cực kỳ khiếp sợ.

vì vậy, tuyệt đại đa số cường giả thần thú chủng tộc lúc này đều coi trọng Hoàng Huyền Chi, cũng không cho là Mục Trần có tư cách tranh phong cùng hắn.

- Sau ngày hôm nay, danh tiếng mà Mục Trần này vất vả gây dựng được cũng sẽ trở thành đá lót đường cho hoàng huyền chí, mà Hoàng Huyền Chi thì sẽ vấn đỉnh phong thiên kiêu đại thiên thế giới

Đối với vô số tiếng bàn luận xôn xao kia, thiên hoang tộc trưởng cũng nghe rõ, lúc này trong mắt cũng hiện lên một ít lo âu, mặc dù hiện tại Mục Trần danh tiếng không nhỏ, nhưng lúc trước Hoàng Huyền Chi xuất thủ cũng khiến hắn rung động.

Tuyệt thế thiên kiêu như vậy, khó trách hoàng tộc lại gửi gắm kỳ vọng vào hắn

- Có điều, cho dù Mục Trần không địch lại, nhưng hắn cũng có thể mang theo Cửu u chạy trốn, chỉ cần có thể giữ được huyết mạch của Cửu u, huyết tinh kia cũng có thể từ bỏ đi...

. Thiên hoang tộc trưởng thầm nói trong lòng.

Chuẩn thánh huyết tinh kia đúng là hấp dẫn người ta, nhưng nếu vì thế mà mất đi huyết mạch bất tử điều, thì dù có đạt được cũng không có nhiều ý nghĩa.

ào ào!

sâu dưới đáy biển xanh biếc, Hoàng Huyền Chi hai tay ôm ngực, thân thể chậm rãi bay lên, đôi cánh màu vàng kim dang rộng, mỗi lần đập cánh đều sẽ khiến nước biển bạo động, dâng lên sóng lớn vạn trượng.

Một cỗ uy áp mạnh mẽ không cách nào hình dung tản ra từ trong cơ thề hắn, bao phủ phạm vị mấy ngàn dặm.

dưới uy áp này, thực lực giống như Cửu u tựa như phải gánh cả tòa núi non, không thể động đậy chút nào.

Mục Trần vung tay áo lên, một đạo linh lực cuốn lấy cửu u, đẩy uy áp của Hoàng Huyền Chi ra, sau đó trong tròng mắt đen nhánh của hắn cũng có vẻ lạnh lùng chậm rãi ngưng tụ.

Cả người hắn áo bào bay phần phật, trên thân thể có linh quang ngưng tụ, thân thể máu thịt trong nháy mắt hóa thành linh thể, nhìn qua tựa như làm bằng bảo thạch, không thể phá hủy.

mặc dù lúc ở trong phù đồ cổ tộc, Mục Trần dựa vào thực lực bản thân đánh bại một vị trưởng lão tiên phẩm sơ kỳ, nhưng hiển nhiên nếu so với Hoàng Huyền Chi cũng là tiên phẩm sơ kỳ này lại hoàn toàn khác.

Giống như Mục Trần có thể vượt cấp thắng địch, Hoàng Huyền Chi cũng cỏ thể vượt cấp chiến đấu, mặc dù hiện tại hắn chỉ là tiên phẩm sơ kỳ, nhưng người thua trong tay hắn cũng không thiếu những kẻ đạt tới tiên phẩm trung kỳ đỉnh phong.

Chiến tích của hai người đều cực kỳ hiển hách, nhưng hôm nay, người có thể cười đến phút chót hiển nhiên chĩ có một.

Hoàng Huyền Chi đóng mở hai mắt, trong đó kim quang lóe lên, chớp mắt sau đó, hắn đưa ngón tay ra, lăng không điểm một chút.

xoẹt xoẹt!

Theo việc ngón tay điểm xuống, chỉ thấy sau lưng hắn, đôi kim sắc phượng dực chợt bắn ra vô số kim quang, mỗi tia kim quang đều do kim sắc linh vũ biến thành, độ sắc bén trong đó đủ để xuyên thủng hư không.

kim sắc linh vũ tạo thành mưa sa ngập trời, nước biển phía trước đều bị đánh tan thành một mảnh sương mù.

Trận mưa vàng chói đập vào nhãn cầu, mục tràn thần sắc bất động, hai tay đan nhau, linh lực mênh mông quét ra, trực tiếp tạo thành một đạo linh lực quang luân khổng lồ mấy ngàn trượng.

Quang luân xoay tròn cực nhanh, giống như một tấm khiên, chống đỡ hoàn toàn trận mưa sa kia.

Đinh đinh đang đang!

Thanh âm giòn tan truyền ra dưới đáy biển, mỗi lần va chạm đều sẽ sinh ra tiếng nổ vang, không gian gần đó đều lặng lẽ nứt ra từng khe hở.

Hoàng Huyền Chi nhìn cảnh này, cười nhạt nói:

- Linh lực của ngươi đúng là còn ngưng luyện hơn đại đa số linh phẩm hậu kỳ, có điều đáng tiếc là nếu so sánh với linh lực của tiên phẩm thì còn kém một chút.

Mặc dù hai người giằng co, nhưng Hoàng Huyền Chi ánh mắt sắc bén, nhìn một cái là nhận ra, dưới sự va chạm kịch liệt kia, linh lực quang luân đang nhanh chóng suy yếu.

Đó là vì ở khía cạnh ngưng luyện, linh lực của Mục Trần yếu hơn hẳn

Phá cho ta"

Hoàng Huyền Chi búng ngón tay ra, kim sắc mưa sa chợt ngừng lại, chỉ thấy, bên trong đó vô số kim sắc linh vũ ngưng tụ, ngắn ngủi vài hơi thở đã biến thành một thanh kim linh trường kiếm chừng ngàn trượng.

Trường kiếm rung lên, phát ra tiếng kiếm ngân thanh thúy, soạt một tiếng, xuyên thủng hư không

xẹt!

Trong nháy mắt, kim linh trường kiếm bắn vào linh lực quang luân, nhưng mà lần này, quang luân lại không còn nửa điểm tác dụng, chỉ rung lên một cái là bị phá vỡ.

Trường kiếm hóa thành một đạo kim quang, nhắm thẳng vào giữa trán Mục Trần.

- Linh lực cấp bậc tiên phẩm đúng là hùng hậu và ngưng luyện hơn

. Trong con ngươi,phản chiếu kim quang nhanh chóng lớn dần, Mục Trần cũng cảm thán trong lòng một tiếng, sau đó hai tay đột nhiên kết ấn.

Trong cơ thể hắn, thánh phù đồ tháp chấn động, linh lực hùng hồn gào thét, cuồn cuộn không ngừng chảy vào trong đó, ngay sau đó liền hóa thành thủy tinh linh lực, dâng trào trong cơ thể Mục Trần.

lúc này, hai mắt đen nhánh của Mục Trần có ánh sáng thủy tinh bắn tán loạn ra, linh lực uy áp mà cơ thể bộc phát ra cũng đột nhiên tăng vọt

miệng hắn hơi hé, chỉ thấy một dòng thủy tinh hồng lưu gào thét, cũng hóa thành một thanh thủy tinh trường kiếm, va chạm với kim linh trường kiếm đang bắn tới.

keng!

Hai bên đụng nhau, linh lực chấn động, không gian sụp đổ, chớp mắt sau đó,cùng một lúc hai thanh trường kiếm đều nổ thành điểm sáng đầy trời

- Linh lực chợt trở nên mạnh mẽ?

. Hoàng Huyền Chi có chút kinh ngạc nhìn cảnh này, hắn nhìn bên ngoài thân thể Mục Trần tản ra ánh sáng thủy tinh, ánh mắt ngưng lại. Mục Trần hiện giờ, độ hùng hồn và ngưng luyện của linh lực đã vượt qua lúc trước không chỉ một cấp độ.

- Nghe nói Phù đồ tháp của phù đồ cổ tộc có hiệu quả tăng phúc linh lực, hắn là Mục Trần này cũng như thế...có điều, có thể tăng phúc mạnh như vậy, đủ để cho thấy phù đồ tháp mà hắn tu luyện cấp bậc không thấp

Hoàng Huyền Chi ánh mắt hơi lóe, đảo mắt liền hiểu rõ ràng, có điều không chỉ không kinh sợ, ngược lại còn khẽ cười một tiếng, nói:

- Như vậy mới thú vị

Hắn cũng há miệng, hít sâu một hơi, đột nhiên phun ra, nhất thời kim sắc hỏa viêm quét ra, hỏa viêm bá đạo cực kỳ, vừa mới xuất hiện đã khiến nước biển xung quanh bốc hơi thành một mảnh hư vô.

- Thử một chút kim hoàng viêm của ta xem!

Hừng hực!

kim sắc hỏa viêm hừng hực tới, hóa thành một con hỏa hoàng to lớn, xuyên qua không gian lao thẳng tới Mục Trần.

Nhiệt độ kinh khủng như vậy, ngay cả hư không đều vặn vẹo, nếu là linh phẩm thiên chí tôn tầm thường dính phải, chỉ sợ sẽ bị đốt cháy thành hư vô trong khoảnh khắc.

- Ngươi cũng thử thôn linh tử viêm của ta một chút

Mục Trần dĩ nhiên không sợ hãi, hai tay tương hợp,giữa lòng bàn tay có tử sắc hỏa viêm bay lên, cuối cùng hóa thành tử sắc hỏa long gầm thét, cứng rắn đụng nhau với hỏa hoàng.

Hừng hực!

Hỏa hoàng cùng tử long va chạm, nhất thời có sóng lửa trùng kích cuồng bạo bộc phát ra, nước biển trong phạm vi vạn dặm lúc này đều xèo xèo hỏa thành hơi nước bay lên.

Hơi nước tan đi, hai ngọn lửa tím vàng bắt đầu từ từ tiêu tán, mà sắc mặt Hoàng Huyền Chi thì lại hơi ngưng trọng một chút, lúc trước khi đối phó với khổng linh nhi, nàng hầu như không có chút lực chống cự trước kim hoàng viêm của hắn, thế mà hiện giờ lại bị Mục Trần dễ dàng hóa giải.

Tử sắc hỏa viêm kia hiển nhiên cũng không tầm thường.

- Người này, quả nhiên có chút năng lực

Trong mắt Hoàng Huyền Chi lóe lên kim quang, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Mục Trần, chớp mắt sau đó, hai cánh chấn động, thân hình hóa thành vô số đạo tàn ảnh vọt ra, bên trên nắm đấm có kim viêm thiêu đốt.

Mục Trần cười lạnh, tử viêm dâng lên, bao phủ thân thể, cũng vọt ra, hóa thành một đạo tử quang, cùng Hoàng Huyền Chi đụng nhau.

uỳnh uỳnh uỳnh!

dưới đáy biển, hai bóng người quỷ mị không ngừng qua lại, quyền chưởng va chạm, bộc phát ra sóng trùng kích kinh khủng, khiến cả đáy biển này dâng lên cuồn cuộn sóng lớn, rung động hủy diệt lan ra.

Đám người khổng linh nhí, lâm thương, tiêu thiên sắc mặt đều trắng bệch, vội vàng lui về phía sau, bọn họ nhìn hai bóng người giống như Ma thần kịch đấu một chỗ, trên mặt cũng có chút hoảng sợ.

Bời vì họ cảm giác được, lúc này, hai người đều thúc giục sức chiến đấu đến cực hạn.

Mà đặc biệt khiến họ khiếp sợ là, đối mặt với Hoàng Huyền Chi thi triền toàn lực, Mục Trần lại không lùi chút nào, hoàn toàn lấy tư thái cứng chọi cứng, hơn nữa còn không rơi xuống hạ phong!

- Mục Trần này thực là hung hãn, không ngờ có thể chống lại Hoàng Huyền Chi!

. Lâm thương nói với vẻ không thể tin nổi, mặc dù biết sức chiến đấu của Mục Trần vượt xa cấp bậc của hắn, nhưng bọn họ lại không từng cho rằng Mục Trần sẽ thật sự là đối thủ của Hoàng Huyền Chi.

Tiêu thiên cũng gật đầu một cái, trong ánh mắt tràn đầy vẻ kiêng kỵ

Khổng linh nhi cắn môi đỏ mọng, cũng lắc đầu một cái, nói:

- Hoàng Huyền Chi nào cỏ dễ dàng đối phó như thế, hắn chẳng qua chỉ đang thử dò xét thủ đoạn của Mục Trần mà thôi, các ngươi cũng không biết, một khi Hoàng Huyền Chi bộc phát tất cả các thủ đoạn thì sẽ kinh khủng cỡ nào đâu!

Nói đến đây, trên gương mặt xinh đẹp của khổng linh nhi hiện đầy vẻ sợ hãi, bởi vì nàng đã chính mắt nhìn thấy, Hoàng Huyền Chi bộc phát toàn bộ chiến lực, cứng rắn chém chết một vị tiên phẩm trung kỳ.

Cho nên, theo khổng linh nhi thấy, kịch đấu trước mắt chỉ mang tính tạm thời mà thôi, một khi Hoàng Huyền Chi không còn muốn đùa giỡn nữa thì sợ rằng Mục Trần cũng sẽ giống bọn họ, trở thành bại tướng dưới tay Hoàng Huyền Chi...

ầm!

Cũng chính lúc khổng linh nhi kết thúc suy nghĩ trong lòng, nơi xa, chợt có thanh âm sấm sét vang lên, linh lực mênh mông quét ngược ra, hai thân ảnh ma thần đều bay ngược ra mấy vạn trượng.

- Hahaha, thống khoái!

Hoàng Huyền Chi ngửa mặt lên trời cười to, có điều, con ngươi kim sắc kia cũng có vẻ lạnh lẽo hiện lên, hắn nhìn Mục Trần, thanh âm lạnh lùng nói:

- Mục Trần, ngươi thật sự khiến ta rất ngoài ý muốn, nếu như lúc này ngươi cũng có thực lực tiên phẩm sơ kỳ, chỉ sợ ta thật đúng là không làm gì được ngươi!

- Nhưng đáng tiếc, trên thế giới này cũng không có công bằng tuyệt đối!

- Cho nên, lần này, người cười cuối cùng sẽ là ta!

Khi tiếng cười của Hoàng Huyền Chi vang lên, chỉ thấy sau lưng hắn, vô tận kim quang khởi động, một quang ảnh kim hoàng to lớn nhìn không thấy cuối, hai cánh khổng lồ, chậm rãi hiện ra.

Cùng lúc đó, một cỗ uy áp khiến cả thiên địa run rẩy cũng ùn ùn quét ra. Chân hoàng chi uy, cái thế tuyệt luân.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1463: Long Hoàng Đấu

Thân ảnh Kim Hoàng khổng lồ ngưng hiện ra, từng tầng từng tầng uy áp kinh khủng giống như biển gầm quét ngược ra.dâng lên cơn sóng thẩn dưới đáy biển xanh biếc này.

Thân ảnh của hoàng huyền kim cũng chậm rãi đáp lên đỉnh đầu Kim Hoàng, hai mắt kim sắc giống như thiên thần, không mang theo bất kỳ tia cảm xúc nào, từ cao nhìn xuống Mục Trần.

Kim Hoàng dưới chân chính là bản thể của hắn, thời điềm khi hắn triệu hồi ra bản thể, hiển nhiên chính là muốn thật sự động thủ.

Vào giờ phút này, bất kể là đám người khổng linh nhi, Cửu U ở nơi xa, hay là cường giả những thần thú chủng tộc ờ ngoài hóa thần trì, sắc mặt đều trờ nên ngưng trọng.

Bởi vì bọn họ hiểu rõ, Hoàng Huyền Chi sau khi triệu hồi bản thể, sức chiến đấu sẽ đạt tới mức kinh khủng đến mức nào.

Trạng thái này của Hoàng Huyền Chi, cho dù là một vị tiên phẩm trung kỳ đỉnh phong sợ rằng cũng không cách nào rung chuyển.

Mà lúc này, Mục Trần cũng mang ánh mắt ngưng trọng nhìn Kim Hoàng che lấp cả bầu trời nơi xa xa, ngay cả hắn cũng có thể cảm giác rõ rệt được cái cảm giác áp bách mơ hồ truyền tới.

Không thể không nói, Hoàng Huyền Chi này mặc dù kiêu ngạo, nhưng hắn đúng là có vốn liếng để kiêu ngạo.

Có điều, bất kể hắn có mạnh bao nhiêu, hôm nay Mục Trần cũng sẽ không để hắn được như ý, bởi vì thứ hắn muốn chính là huyết mạch bất tử điểu của Cửu U, mà việc này tuyệt đối Mục Trần sẽ không để xảy ra.

"Hoàng Huyền Chi ngươi muốn ỷ thế cưỡng đoạt, vậy hôm nay ta sẽ cho ngươi biết được, cho dù ngươi có là Thiếu tộc trường Hoàng Tộc, nhưng không phải chuyện gì cũng có tư cách tùy tiện làm càn!"

Trong mắt Mục Trần linh quang ngưng tụ, chỉ thấy sau lưng hắn, ức vạn tia sáng tử kim nở rộ, một thân ảnh tử kim khổng lồ ngưng hiện ra, bất hủ chi khí tràn ngập, chống đỡ lại toàn bộ áp bách kinh khủng từ Kim Hoàng.

Thân ảnh Mục Trần xuất hiện trên đỉnh đầu bất hủ kim thân, khuôn mặt tuấn dật không vui không buồn, xa xa nhìn về phía Hoàng Huyền Chi, xòe bàn tay ra, hơi vẫy một chút

(đây là giơ tay về phía đối thủ vẫy vẫy kiểu "tới đây..")

"haha, có can đảm!"

Hoàng Huyền Chi thấy cử chỉ khiêu khích của Mục Trần như vậy, nhất thời cười to, chỉ có điều bên trong tiếng cười ấy cũng hàm chứa hàn khí mênh mông, những năm gần đây, hắn lần đầu tiên nhìn thấy người có cấp bậc còn thấp hơn so với hắn, lại dám khiêu chiến hắn như vậy.

"Cũng được, đợi ta đánh nát toàn bộ sự can đảm này của ngươi, xem sau này ngươi còn có dũng khí gì trùng kích thánh phẩm"

Tiếng cười của Hoàng Huyền Chi nhấc lên sóng lớn vạn trượng, chợt ánh mắt của hắn trở nên hung ác, Kim Hoàng khổng lồ dưới chân phát ra một tiếng phượng minh trong veo, mỏ phượng hé lớn, một đạo kim sắc lôi quang, uỳnh một tiếng bắn ra.

"Hoàng lôi!"

Đạo lôi quang này hiện ra kim sắc sáng chói, bá đạo vô cùng, trong đó thậm chí hàm chứa một tia chân hoàng huyết, đừng nói là linh phẩm thiên chí tôn, cho dù là tiên phẩm cũng không dám đón đỡ.

Kim sắc lôi quang tốc độ nhanh không cách nào tả nổi, dường như vừa mới rời khỏi mỏ phượng đã xuyên thủng hư không, xuất hiện phía trước bất hủ kim thân.

Mục Trần híp hai mắt, bất hủ kim thân nắm chặt cự quyền, giống như bàn tay thần linh, mang theo ánh sáng tử kim, dưới quyền quang, không gian sụp đổ, cuối cùng đánh vào đạo kim sắc lôi quang.

uỳnh!

Tựa như cả thiên địa đều chấn động một cái, sóng trùng kích đáng sự ép toàn bộ nước biển trong phạm vị ngàn dặm ra, từng cột nước vạn trượng không ngừng bộc phát lên.

Thân thể bất hủ kim thân run rẩy một cái, cự quyền tử kim chậm rãi thu lại, kim sắc lôi quang phía trước đã biến thành điểm sáng đầy trời, tiêu tán sau đó.

Trên nắm tay của bất hủ kim thân cũng xuất hiện một vài vết nứt, nhưng rất nhanh ánh sáng tử kim đã khởi động, vết nứt đã được chữa trị.

Nhưng từ đó cũng có thể nhận ra sự bén nhọn trong thế công của Hoàng Huyền Chi, phải biết Bất Hủ Kim Thân cực kỳ chắc chắn, cho dù là cường giả tiên phẩm sơ kỳ cũng không cách nào thương tổn nó, thế mà hiện giờ chỉ một đạo lôi quang của Hoàng Huyền Chi đã đánh nứt ra một vết trên bất hủ kim thân, có thể thấy được sức mạnh trong đó thế nào.

Tên này, quả nhiên năng lực không nhỏ.

Ý niệm thoáng qua trong lòng Mục Trần, chợt hắn có cảm ứng, ngẩng đầu lên, hai mắt híp chặt lại.

Chỉ thấy ở nơi xa, Hoàng Huyền Chi nhìn thấy thế công thứ nhất không có kết quả, cũng không nói nhảm bất cứ điều gì, trực tiếp biến ảo ấn pháp, chỉ thấy hai cánh của Kim Hoàng lúc này bộc phát ra kim quang sáng chói, mơ hồ có dấu hiện hóa thành hình thù nhật nguyệt.

Một cỗ cảm giác áp bách không cách nào hình dung quét ra, đó là dấu hiệu khi một loại tuyệt thế thần thông cực kỳ mạnh mẽ được thúc giục.

"Là Nhật Nguyệt Thiên Hoàng Dực!"

Nơi xa, đám người khổng linh nhi cùng với đông đảo cường giả bên ngoài hóa thần trì lúc này đều hô lên một tiếng, trong thanh âm tràn đầy sự kiêng kỵ, nghe nói "Nhật Nguyệt Thiên Hoàng Dực" chính là thần thông đứng đầu trong phượng hoàng tộc, mặc dù uy năng không đạt tới cấp độ của ba mươi sáu tuyệt thế thần thông, nhưng cũng tuyệt đối có thanh danh hiển hách trên đại thiên thế giới.

Nghe nói không ít tiên phẩm thiên chí tôn khi giao thủ với Hoàng Huyền Chi, thì đều thua trước chiêu này của hắn!

ùng ùng!

Dưới đông đảo ánh mắt kiêng kỵ,kim quang bộc phát trên một đôi kim sắc hoàng dực, chớp mắt sau đó, chỉ thấy đôi cánh kia biến thành một vầng kim nhật cùng kim nguyệt.

Nhật nguyệt trôi lơ lửng, mang theo uy thế ngập trời, đủ để nghiền nát bất kỳ chướng ngại nào.

"Thử nhận của ta một chiêu!"

Hoàng Huyền Chi ngửa mặt lên trời cười to, một chưởng đánh ra, chỉ thấy kim sắc nhật nguyệt do hoàng dực biến thành trực tiếp bắn ra, nhật nguyệt truy đuổi lẫn nhau, một cỗ sức mạnh hủy diệt tràn ngập ra.

Bất hủ kim thân há to miệng, phun ra từng đạo bất hủ kim quang, cuồn cuộn không ngừng đánh về phía kim sắc nhật nguyệt đang bắn tới,

có điều bất hủ kim quang vừa mới tiếp xúc thì đã trực tiếp bị nghiền thành hư vô, như vậy có thể thấy được sự bá đạo của nó.

"Tuyệt thế thần thông đứng đầu Phượng Hoàng tộc quả nhiên không tầm thường"

Mục Trần thấy vậy, cảm thán một tiếng, sau đó hắn một tay kết ấn, không gian bên cạnh vặn vẹo, hai bóng người giống nhau, một đen một trắng hiện ra, thân hình vừa động, mỗi người đứng trên một vai bất hủ kim thân.

Mục Trần ngồi xếp bằng trên đỉnh đầu bất hủ kim thân, hai đạo hóa thân hạ xuống hai vai, chớp mắt sau đó đều thúc giục linh lực mênh mông, rót vào trong bất hủ kim thân.

ong ong!

Cùng với việc linh lực mênh mông như vậy rót vào, bất hủ kim thân nhất thời bộc phát ra vô số kim quang, bên ngoài thân thể thậm chí có một lớp da màu vàng hiện lên, giống như một lớp kim giáp.

Có hai đạo hóa thân hỗ trợ, bất hủ kim thân há miệng, nhất thời có mấy trăm đạo bất hủ thần văn bắn ra, giống như cự mãng, quanh quẩn quanh thân.

Nếu đếm kĩ có thể thấy, rõ ràng đã đạt tới tám trăm đạo bất hủ thần văn!

Cái này cũng là số lượng cực hạn mà Mục Trần có thể ngưng luyện hiện tại.

Tám trăm đạo bất hủ thần văn lượn quanh, dẫn tới dao động kinh khủng, khiến cho không gian sụp đổ, hóa thành từng mảnh lỗ hổng u tối.

Bất hủ kim thân đưa bàn tay khổng lồ ra, tám trăm đạo bất hủ thần văn nhanh chóng ngưng tụ tới, cuối cùng tạo thành một chiếc tử kim cự

cung lớn chừng ngàn trượng, bên trên thân cung từ từ ngưng hiện ra một mũi tên khắc rõ từng đạo tử kim phù văn cổ xưa phức tạp.

Trong thoáng chốc khi mũi tử kim tiễn kia xuất hiện, tựa như có một cỗ dao động kinh khủng xuất hiện trong thiên địa, đó là một loại sát khí đáng sợ, tựa như mũi tên hướng tới chỗ nào, sinh linh ở đó đều sẽ bị mạt sát.

Trong hai mắt Mục Trần hoàn toàn là hờ hững, hắn ngẩng đầu lên, kim sắc nhật nguyệt nhanh chóng phóng đại bẽn trong con ngươi, chợt hắn nhẹ nhàng búng tay một cái.

ong!

Như có tiếng ong ong vang lên, chớp mắt sau đó, chỉ thấy dây cung nứt ra, tử kim cự tiễn mang theo tiếng xé gió sắc bén bắn ra ngoài, nơi nó lướt qua, không gian bị điên cuồng xé rách, để lại một vết dài đen ngòm trong hư không.

soạt!

Chỉ thấy ánh sáng lóe lên, còn không đợi người khác nhìn rõ, tử kim cự tiễn và kim sắc nhật nguyệt đã đánh vào nhau.

Đinh!

Tựa như có tiếng ngân vang lên, tử kim cự tiễn bắn trúng, bên trên kim nhật, kim nguyệt bộc phát ra kim quang kinh khủng, cố gắng phá hủy tử kim cự tiễn.Chỉ có điều lần này, uy năng của nó lại không có bao nhiêu tác dụng, chỉ thấy bẽn trẽn tử kim cự tiễn, phù văn cổ xưa tản ra ánh sáng tử kim, một mũi tên này dường như bất hủ.

xoẹt!

Trong lúc tiếp xúc, tử kim cự tiễn chỉ thoáng khựng lại một chút trong chớp mắt, tiếp sau đó, một tiếng vang rất nhỏ vang lên, tử kim tiễn đã hóa thành một đạo ánh sáng tử kim, xuyên thủng kim nhật.

Tiếp đó, kim nguyệt cũng chỉ trong một hô hấp đã bị xuyên thủng.

Lúc này, ở nơi xa, đám người khổng linh nhi đều không nhịn được biến sắc, việc này hiển nhiên đã nằm ngoài dự liệu của họ, thần thông của Hoàng Huyền Chi kinh người như vậy, lại bị Mục Trần một tên bắn thủng?

Vù!

Khi bọn họ đang biến sắc, một tia sáng tử kim rất nhỏ xuyên qua không gian, bên trong đó là một mũi tử kim trường tiễn, chỉ có điều sau khi xuyên thủng nhật nguyệt, sức mạnh của nó cũng tiêu hao một nửa, thể tích cũng nhanh chóng rút gọn lại.

Nhưng mà tốc độ vẫn như cũ không giảm, lóe một cái đã xuất hiện phía trước bộ mặt âm trầm của Hoàng Huyền Chi, sắp sửa xuyên thủng giữa trán hắn.

Đang!

Có điều, khi nó sắp bắn trúng trán Hoàng Huyền Chi, hai ngón tay giống như làm bằng hoàng kim của hắn giơ ra, tựa như hai chiếc kìm, vững vàng kẹp chặt lấy thân tiễn, khiến nó không thể tiến thêm chút nào.

Nhưng dù là vậy, kình phong sắc bén trên đầu mũi tên vẫn khiến giữa trán Hoàng Huyền Chi bị đâm ra một điểm máu nho nhỏ.

Hoàng Huyền Chi mặt không biểu lộ, ngón tay bấm chặt một chút, tử kim trường tiễn vỡ vụn ra.

hít!

Bên ngoài hóa thần trì, đông đảo cường giả thần thú chủng tộc đều hít một hơi khí lạnh, ánh mắt nhìn về Mục Trần đều tràn đầy vẻ ngưng trọng.

Lúc trước hai người giao thủ đều đã dốc toàn lực, thế công sắc bén vô cùng, đủ khiến tiên phẩm thiên chí tôn cũng cảm giác được uy hiếp trí mạng.

Nhưng mà không ai ngờ được, đối diện với thế công bá đạo như vậy của Hoàng Huyền Chi, Mục Trần cũng phản kích cực kỳ sắc bén, thậm chí còn đâm ra một vết máu trên trán Hoàng Huyền Chi.

Mặc dù chút thương tích này cũng không coi là gì, nhưng cái này không nghi ngờ gì đã nói rõ, giao thủ lúc trước của hai người, Mục Trần lại chiếm một chút thượng phong nho nhỏ.

Đến lúc này, sau khi tận mắt thấy màn giao thủ xong, những cường giả thần thú chủng tộc này mới hiểu được, thanh niên thanh danh mới nổi trên đại thiên thế giới này đúng là không đơn giản.

Mọi người cảm thán, hôm nay trận long tranh hổ đấu này, thật sự càng lúc càng kịch tính.

Mà trong lúc mọi người cảm thán, đáy biển hóa thần trì, Hoàng Huyền Chi mặt không cảm xúc, đưa tay xóa đi vệt máu trên trán, sau đó hai tay chậm rãi kết một đạo ấn pháp cổ xưa.

Khi ấn pháp của hắn biến ảo, tất cả mọi người đều thấy, sau gáy Hoàng Huyền Chi có một vầng kim luân tản ra khí tức cổ xưa chậm rãi nổi lên.

Mà khi mọi người thấy vầng kim luân thần bí cổ xưa này hiện lên, trong lòng đều hung hăng hít một hơi khí lạnh.

Bởi vì bọn họ biết, vầng kim luân kia xuất hiện cũng tượng trưng cho việc Hoàng Huyền Chi đã thúc giục thần thông mạnh nhất của hắn.

Một trong ba mươi sáu tuyệt thế thần thông của đại thiên thế giới - Cửu Chuyển Thành Thánh Quyết!

***

Dịch: zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1464: Cửu Chuyển Nhập Thánh Quyết

Hoàng Huyền Chi chân đạp kim hoàng, phía sau gáy, một vầng hào quang kim luân chậm rãi hiện lên, hào quang tổng cộng có 8 luân, mỗi một luân đều tản ra một loại dao động thần bí cổ xưa

Lúc này, Hoàng Huyền Chi được vầng hào quang kim luân sau gáy phụ trợ, trông giống như thần linh, uy nghiêm không thể xâm phạm.

Một cỗ cảm giác áp bách không cách nào hình dung tràn ngập ra, dường như ngay cả mảnh đại dương vô tận này cũng hơi run rẩy.

Nơi xa, đám người khổng linh nhi nhìn cảnh này, toàn bộ đều biến sắc, trong mắt có sự sợ hãi nồng nặc.

"Đây là thần thông trấn tộc của phượng hoàng tộc, Cửu Chuyển Thành Thánh Quyết". Khổng linh khi hít nhẹ một hơi, có chút khó khăn nói ra, gương mặt cũng cỏ vẻ kiêng kỵ không cách nào tả nổi.

Trên đại thiên thế giới, cửu chuyển thành thánh quyết này có thể nói là uy danh hiển hách, bởi vì nó cũng có thể tiến vào nhóm ba6 tuyệt thế thần thông đỉnh cao nhất.

Cùng một tầng thứ với Nhất Khí Hóa Tam Thanh, Bát Bộ Phù Đồ của mục trần.

Dựa vào Cửu Chuyển thành thánh quyết, nghe nói khi luyện đến cửu chuyển, có thể trực tiếp bước vào thánh phẩm,vậy có thể thấy được sự kinh khủng của nó. Có điều đạo thẩn thông này yêu cầu thiên phú cực cao, vạn năm qua đi, số người có thể luyện thành trong phượng hoàng tộc không vượt quá ba người.

Như vậy có thể thấy được, ba6 tuyệt thế thần thông này rốt cục cường hãn bực nào.

Dưới đông đảo ánh mắt kiêng kỵ, hai mắt tràn ngập kim quang của Hoàng Huyền Chi lạnh như băng nhìn mục trần chằm chằm, trong mắt có sát ý sắc bén, hôm nay giao thủ với mục trần, hết thảy mọi thứ đều không như ý của hắn.

Trận đấu vốn cho là dễ như trở bàn tay, nhưng cuối cùng hắn vẫn không được như ý nguyện, thậm chí hiện tại còn không thể không thi triển ra lá bài tẩy mạnh nhất.

Điều này làm cho Hoàng Huyền Chi cảm thấy rất khó chịu

Đối diện với một đối thủ nhân loại thực lực mới chỉ linh phẩm trung kỳ mà hắn đã phải dốc hết lá bài tẩy, nếu như người ta cũng cùng một tầng thứ với hắn, vậy chẳng phải là nói, Mục Trần này còn ưu tú hơn Hoàng Huyền Chi hắn?

Điều này, người kiêu ngạo như Hoàng Huyền Chi không thể nhịn được.

"Nếu ngươi đã xuất sắc như thế, vậy thì phá hủy ngươi đi"

Vẻ mặt anh tuấn của Hoàng Huyền Chi lúc này giống như một khối băng vạn năm, ý lạnh thấu xương khiến người khác tim đập mạnh, hai tay hắn chậm rãi mở ra, thanh âm lạnh lùng theo đỏ vang lên: "Cửu Chuyển Thành Thánh Quyết, Nhất Chuyển Kim Phách Ấn"

cùng với việc âm thanh vang lên, chỉ thấy vầng hào quang kim luân sau gáy hắn chợt ngọ nguậy, một đạo kim quang phun ra, trực tiếp tạo thành một kim ấn chừng ngàn trượng.

Kim ấn này cực kỳ cổ xưa, trên đó pha tạp, tựa như đã trải qua chiến hỏa, một cỗ dao động vô cùng cường hãn theo đó tản ra, chấn động hư không.

Uy lực trên đạo kim ấn này hoàn toàn không yếu hơn chút nào so với "Nhật Nguyệt Dực" mà Hoàng Huyền Chi thi triển lúc trước.

"Đi!"

THanh âm lạnh như băng của Hoàng Huyền Chi vang dội, kim ấn trực tiếp nghiền nát hư không, xuất hiện ở bầu trời bên trên mục trần, sau đó mang theo một cỗ sức mạnh hủy diệt đánh xuống, tựa như muốn nghiền nát tất cả sinh linh phía dưới thành bột phấn.

Mục trần ngẩng đầu, nhìn kim ấn phủ bóng xuống, trong mắt linh quang lóe lên, dưới chân bất hủ kim thân phát ra tiếng thét trầm thấp, mấy trăm đạo bất hủ thần văn ngưng tụ lẽn, tựa như cự quyền, đánh tới kim ấn.

ầm!

Biển rộng chấn động, vạn trượng sóng lớn nhấp nhô, kim ấn bị đánh bay, mà kim sắc cự quyền cũng vỡ vụn ra.

Hoàng Huyền Chi mặt không gợn sóng, một tay kết ấn, thanh âm lạnh như băng một lần nữa vang lên: "Nhị chuyển Hoàng Viêm Kiếm!"

"Tam chuyển Phượng Hoàng Thần Linh!"

"Thất chuyển Phượng Huyết Linh Thạch"

Mỗi một lần thanh âm lạnh như băng của hoàng huyền cho vang lên, theo đó, bên trong kim luân bộc phát ra một đạo kim quang chói mắt, kim quang ngưng tụ, biến thành một đạo thần thông thuật uy năng kinh khủng trước người Hoàng Huyền Chi.

Những thần thông thuật này uy năng đều kinh người, hơn nữa cực kỳ ngưng thật, nhìn qua tựa như tuyệt thế thánh vật.

"Một lần định thi triển ra bảy đạo tuyệt thế thần thông đứng đầu!". Bên ngoài hóa thần trì, đông đảo cường giả thần thú chủng tộc đều biến

sắc, những thần thông thuật mà Hoàng Huyền Chi thi triển, mỗi đạo đều là cấp bậc hàng đầu, uy năng kinh người, nhưng tiêu hao cũng cực lớn, tiên phẩm thiên chí tôn bình thường, một lần thi triển hai-ba đạo đã là cực hạn, mà hiện giờ Hoàng Huyền Chi một hơi thi triển ra bảy đạo.

Hiển nhiên, đây chính là chỗ huyền ảo của cửu chuyển thành thánh quyết.

Bảy đạo tuyệt thế thần thông hàng đầu trôi lơ lửng phía trước Hoàng Huyền Chi, tản ra uy năng kinh khủng, ngay cả hư không cũng không ngừng sụp đổ, mà đối mặt với thế công kinh khủng bực này, cho dù là một vài tiên phẩm thiên chí tôn cũng da đầu tê dại.

"Ngươi đỡ tiếp cho ta xem!"

Hoàng Huyền Chi cười lạnh, ánh mắt hung ác, tay áo vung lên, nhất thời kim quang quét ra, bảy đạo thần thông uy năng kinh khủng bắn ra, thanh thế như vậy có thể nói là hủy thiên diệt địa.

Bên ngoài hóa thần trì, đông đảo ánh mắt đều khẩn trương nhìn cảnh này, bảy đạo tuyệt thế thần thông hàng đầu này kết hợp cùng một chỗ, có lẽ cho dù là Bất Hủ Kim Thân của mục trần nếu ngạnh kháng cũng chắc chắn trọng thương.

Thiên hoang tộc trưởng cũng siết chặt nắm đấm, ánh mắt gắt gao nhìn thủy kính, không chớp lấy một cái.

Dưới đông đảo ánh mắt chăm chú, Mục trần cũng ngẩng đầu nhìn bảy tia sáng như sao chổi quét tới, thứ uy áp đó cũng khiến ánh mắt hắn hơi ngưng.

Có điều, thần sắc của hắn vẫn là bình tĩnh.

"Thần thông thuật, cũng không phải cứ ai có nhiều thì giành được chiến thắng", mục trần cười nhạt một tiếng, chợt hắn một tay kết ấn, nhất thời sau gáy có một mảnh ánh sáng hỗn độn thần bí bay lên.

"Linh mạch thần thông, Phù Đồ Hỗn Độn Quang!"

Ánh sáng hỗn độn dâng lên, sau đó trực tiếp quét về phía bảy ngôi sao chổi đang bắn tới.

Soạt!

Ánh sáng hỗn độn quét qua, một viên sao chổi vàng kim trực tiếp biến mất, Mục Trần sắc mặt không vui không buồn, lại lần nữa tế khởi, ánh sáng hỗn độn quét qua 6 lần nữa, vì vậy, mười mấy hơi thở sau, thế công kinh người của bảy viên sao chổi biến mất sạch sẽ dưới từng ánh mắt trợn to.

"Làm sao có thể?!"

"Cái tên kia rốt cục thi triển thần thông gì?!"

Vô số cường giả rung động thất sắc, bảy đạo thần thông hàng đầu này của Hoàng Huyền Chi, ngay cả tiên phẩm thiên chí tôn cũng không dám đón đỡ, thế mà dưới tay mục trần, chỉ nhẹ nhàng quét qua là trực tiếp biến mất?

Mảnh ánh sáng hỗn độn kia rốt cục là thần thông gì?

Nhưng mà, trong lúc người khác đang khiếp sợ thất sắc, Hoàng Huyền Chi chỉ ngưng mắt nhìn chằm chằm ánh sáng hỗn độn sau lưng mục trần, chậm rãi nói: "Có lẽ đây chính là Thần thông Cửu Thần Mạch giúp ngươi tỏa sáng ở phù đồ cổ tộc chăng?"

Hiển nhiên, đối với mục trần, Hoàng Huyền Chi cũng nắm giữ không ít tin tức.

"Đạo linh mạch thần thông này của ngươi đúng là vượt quá tưởng tượng, dù ngay cả ta cũng cảm thấy khó giải quyết, có điều đáng tiếc là, muốn thúc giục đạo linh mạch thần thông này sẽ phải tiêu hao lượng linh lực khổng lồ"

Nghe Hoàng Huyền Chi nói thế, trong mắt mục trần cũng thoáng hiện vẻ kinh ngạc, nói: "Xem ra ngươi nghiên cứu tin tức về ta rất rõ ràng"

Hoàng Huyền Chi này nhìn qua mặc dù cao ngạo, nhưng hiển nhiên nội tâm vẫn duy trì một phần cẩn thận, nếu không thì cũng sẽ không nghiên cứu tin tức về hắn cặn kẽ như thế, hơn nữa hiểu rõ thủ đoạn chiến đấu của hắn như vậy.

Đúng là, đúng như Hoàng Huyền Chi nói, phù đồ hỗn độn quang huyền ảo dị thường, có thể ném bất kỳ công kích nào vào mảnh không gian hỗn độn kia tiêu hóa, nhưng mỗi lần thúc giục cũng sẽ tiêu hao lượng linh lực khổng lồ, hơn nữa, đối tượng càng mạnh, tiêu hao càng lớn.

Lúc trước quét bảy lần, cho dù là mục trần cũng cảm giác linh lực trong cơ thể giảm không ít.

"xem ra ngươi cố ý dụ ta thi triển ra đạo linh mạch thần thông này". Mục trần như có suy nghĩ, nói.

Hoàng Huyền Chi khẽ mỉm cười, cũng không nói gì thêm, hai tay kết ấn, sau gáy, vầng kim quang luân cổ xưa thứ 8 bắt đầu rung động, cuối cùng hóa thành kim quang sáng chói bắn ra, từ từ rơi vào tay Hoàng Huyền Chi.

Kim quang tản đi, chỉ thấy một chiếc quạt lông làm bằng kim sắc linh vũ xuất hiện trong tay hắn, bên trên linh vũ có ngọn lửa tử kim lượn lờ, thỉnh thoảng bốc lên, dường như biến thành hình bỏng chân hoàng.

"Bát Chuyển, Chân Hoàng Phần Thần Phiến"

Hoàng Huyền Chi nhẹ nhàng phẩy chiếc quạt lông, thanh âm hờ hững truyền ra, nhiệt độ toàn đáy biển lúc này sôi trào, nước biển không ngừng hóa thành hơi nước, bốc hơi thành một mảnh hư vô.

"Trước kia ta giao thủ với một vị cường giả tiên phẩm trung kỳ, cuối cùng hắn bị ta quạt một cái thiêu sống". Hoàng Huyền Chi lạnh lùng nhìn chằm chằm mục trần, lạnh nhạt nói Mà bây giờ, kết cục của ngươi cũng sẽ như vậy".

"vậy ta cũng rửa mắt đợi xem". Mục trần nhìn chằm chằm cây quạt lông, chậm rãi nói.

Dưới đáy biển, hai người giằng co, thần sắc đều bình thản, nhưng dù là ai cũng cảm giác được sự lạnh lẽo lưu động trong không khí.

"Đi mau!"

Khổng linh nhi lại là lôi đám người lâm thương về phía sau, ai cũng nhìn ra được, chiến đấu đến bước này, hai người đều đã đánh nhau thật sự, chiến đấu ngày càng kịch liệt, thủ đoạn cũng ngày càng hung hãn.

Ánh mắt Hoàng Huyền Chi chỉ nhìn chằm chằm mục trần, không để ý tới người khác, hắn nhẹ nhàng giơ chiếc quạt lông vàng trong tay lên, ánh mắt một mảnh lạnh lẽo, không chút tình cảm.

Sau đó, quạt lông trong tay hắn, đột nhiên đập xuống.

Hừng hực!

Trong nháy mắt khi quạt lông đập xuống, ngọn tử tử kim hóa thành biển lửa phun trào ra, hư không vặn vẹo, không gian sụp đổ, nhiệt độ kinh khủng tựa như có thể đốt cháy tất cả, thậm chí lúc này, cả tòa hóa thần trì cũng trở nên sôi trào.

Một quạt có thể nung biển.

Ngọn lửa tử kim mênh mông tràn ngập, che khuất bầu trời, bao phủ 4 phương 8 hướng xung quanh mục trần và bất hủ kim thân.

Dưới ngọn lửa này quét qua, coh dù là tiên phẩm trung kỳ thiên chí tôn cũng sẽ hóa thành tro bụi.

Đồng đảo cường giả thần thú chủng tộc nhìn cảnh biển lửa tử kim từ từ bao trùm lấy bất hủ kim thân, đều thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

"Mục Trần kia, nhất định phải thua!"

***

Dịch: zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1465: Tam Hợp Cảnh

Hừng hực!

Ngọn lửa tử kim che khuất bầu trời, hầu như che phủ toàn bộ tầm mắt con người có thể nhìn tới, nhiệt độ kinh khủng tràn ngập, khiến cho cả tòa hóa thần trì vô tận này đều trở nên sôi trào.

Một cỗ dao động hủy diệt tản ra từ trong ngọn lửa tử kim.

dưới ngọn lửa hủy diệt này, cho dù là một vị tiên phẩm thiên chí tôn, sợ rằng cũng sẽ bị đốt thành tro tàn.

ực.

Nhìn ngọn lửa tử kim bên trong thủy kính, xung quanh hóa thần trì, đông đảo cường giả thần thú chủng tộc sắc mặt đều tái nhợt, trong mắt lộ vẻ sợ hãi, cho dù là cách khoảng cách xa xôi như thế, bọn họ vẫn có thể mơ hồ cảm giác đươc một ít nhiệt độ từ trong hóa thần trì tản ra.

Khó có thể tưởng tượng, Mục Trần thân ở trong đó, lại phải chịu đựng sự thiêu đốt đáng sợ đến bực nào.

Đối với thế công như thế này, bọn họ thật sự không cách nào tưởng tượng, Mục Trần lấy cái gì ra để ngăn cản.

ở trên một ngọn núi, thiên hoang tộc trưởng mặt cắt không còn hạt máu, hai tay nắm chặt, trong mắt cũng lộ ra một tia tuyệt vọng, thế công như vậy của Hoàng Huyền Chi, căn bản là không cách nào ngăn trở.

Mà ở nơi gần hóa thần trì nhất, hoàng vương hoàng kim sắc mặt đắc ý nhìn ngọn lửa tử kim kia, khẽ gật đầu, Mục Trần có thể ép Hoàng Huyền Chi đến mức này, cũng đủ nói rõ hắn xuất chúng, có điều đáng tiếc là người cười cuối cùng cũng không phải hắn.

So với Hoàng Huyền Chi con hắn, Mục Trần này chung quy vẫn kém một ít.

"Hiện giờ hy vọng tiểu tử này tính mệnh ương ngạnh một chút, chớ để thật sự chết cháy ở đây, nếu không mẫu thân hắn phát điên tới thì thật đúng là phiền toái." Sau khi đắc ý một hồi, hoàng kim cảm thán một tiếng, nói.

Phía sau lưng, trưởng lão hoàng tộc cũng rối rít gật đầu.

Mà trong lúc mọi người đang cảm thán sâu sắc, bên trong thủy kính, ngọn lửa tử kim hoành hành khoảng 1 nén hương, sau đó rốt cục bắt đầu tiêu tán, cảnh tưởng dưới đáy biển cũng từ từ khôi phục.

Mọi ánh mắt trước tiên đều hướng về phía vị trí Mục Trần.

ánh mắt của họ hội tụ, trong nháy mắt cũng trở nên sửng sốt một chút, bởi vì họ thấy, sau khi ngọn lửa tan đi, chỉ thấy một bông sen tử kim cực lớn đang lẳng lặng trôi lơ lửng dưới đáy biển.

Cánh hoa khép lại tạo thành nụ hoa, bên trên đó có ánh sáng bất hủ lưu chuyển, mặc dù bên trên hiện đầy dấu vết bị thiêu đốt hòa tan, nhưng dù là ai cũng nhận ra được, ngọn lửa tử kim lúc trước cũng không thể thiêu hủy được nó.

"Đó là cái gì?! Lại có thể chịu được tử kim hoàng hỏa thiêu đốt?". Có cường giả kêu lên.

Dưới vô số tiếng hô, tử kim liên bộc phát ra ức vạn tia sáng, sau đó cánh hoa từ từ mở rộng, cùng với việc cánh hoa mở ra, thân ảnh khổng lồ

của bất hủ kim thân cũng lộ ra, bên trên đỉnh đầu, Mục Trần đứng chắp tay, áo bay phần phật, không chút hao tổn gì!

Tử kim liên thần bí kia hiển nhiên là có sức phòng ngự không cách nào tưởng tượng nổi, thậm chí có thể chống đỡ được thế công trí mạng như vậy của hắn.

Tiểu tử đáng chết này, làm sao có thể tu được một thần thông thuật phòng ngự kinh người như thế?!

"Hoàng Phần Thần Phiến thật lợi hại"

Trong khi sắc mặt Hoàng Huyền Chi hiện vẻ khó tin, Mục Trần cũng nhàn nhạt lên tiếng, tia sáng lạnh lẽo hiện lên trong mắt, không thể không nói, thủ đoạn của Hoàng Huyền Chi này đã quá mức dự liệu của hắn, một chiêu vừa nãy, nếu không phải hắn có thần thông phòng ngự mạnh nhất là "Bất Hù Kim Liên", thì chỉ sợ hắn sẽ thật sự phải trả giá cực lớn.

"Tên này thật khó chơi, khó trách có thể gây ra những chuyện kia trong phù đồ cổ tộc". Giọng Hoàng Huyền Chi lạnh như băng, sắc mặt âm trầm, hắn vẫn có chút không thể chấp nhận được việc Mục Trần chính diện ngăn cản được một chiêu tất sát của hắn.

Mục Trần cười cười, sau đó năm ngón tay chậm rãi siết lại, bình tĩnh nói: "Sát chiêu của ngươi đã qua, kế tiếp cũng tới lượt ta đi"

Hoàng Huyền Chi nghe vậy,ánh mắt ngưng lại, chợt cười lạnh nói: "A? Ngươi có thể như thế nào? Ta đúng là không giết được ngươi, nhưng cũng giống vậy, chẳng lẽ ngươi cảm thấy ngươi có bản lãnh làm gì được ta sao?"

Mục Trần quá nhiều thủ đoạn, nhiều đến mức khiến Hoàng Huyền Chi cảm thấy đau đầu, hiện tịa hắn đã hiểu, hôm nay muốn triệt để giải quyết Mục Trần đã là chuyện không thể nào.

Nhưng mà tương tự, Hoàng Huyền Chi cũng có sự cao ngạo của hắn, hắn đúng là không giải quyết được Mục Trần, nhưng Mục Trần muốn làm gì được hắn cũng là chuyện nằm mơ giữa ban ngày!

"Mục Trần, ta niệm tình ngươi bản lãnh không kém, nếu ngươi đem huyết mạch bất tử điểu của Cửu U cho ta, sáu phần chuẩn thánh huyết tinh trong tay ta sẽ chia cho ngươi ba phần". Hoàng Huyền Chi ánh mắt lóe lên, chậm rãi nói

Mục Trần nghe vậy thì khẽ mỉm cười nói: "Chuẩn thánh huyết tinh ta dĩ nhiên là muốn, nhưng không phải là ba phần, mà là toàn bộ. Hơn nữa, huyết mạch bất tử điểu ngươi cũng không lấy được!"

"Nói khoác không biết ngượng!"

Hoàng Huyền Chi phẫn nộ cười, vốn hắn muốn hạ thấp thái độ giao dịch với Mục Trần một phen, nhưng tên này thậm chí không chỉ không cảm kích, ngược lại còn cuồng vọng đến mức này, nói bừa muốn đoạt sáu phần chuẩn thánh huyết tinh trong tay hắn.

"Vậy để ta xem xem, ngươi có tư cách này không!". Hoàng Huyền Chi lạnh lùng lên tiếng, sau gáy từng vầng kim quang cổ xưa lại có kim quang ngưng tụ, tản ra uy năng đáng sợ.

Hít.

Phù

Mục Trần cũng không nói nhảm với hắn, thở sâu ra một hơi, sau đó hai tay kết ấn, cùng lúc đó, hai đạo hóa thân 1 trắng 1 đen trên hai vai bất hủ kim thân cũng kết những ấn pháp tương tự.

âm thanh thật thấp vang lên trong lòng Mục Trần: "Nhất khí hóa tam thanh, Tam Hợp Cảnh!"

vù!

Trong nháy mắt khi thanh âm vừa dứt, hai đạo hóa thân 1 trắng 1 đen biến thành chùm sáng bắn ra, cuối cùng trực tiếp sáp nhập vào thân thể Mục Trần.

Khi hai hóa thân sáp nhập vào cơ thể, hai mắt đen nhánh của Mục Trần nhất thời bộc phát ra vạn trượng huyền quang, giống như hai ngôi sao chói mắt, lúc này, linh thể của hắn cũng xuất hiện biến hóa rõ rệt, linh thể vốn sáng chói như bảo thạch, bên chắc không thể gãy, nhưng hiện giờ lại dần dần trờ nên giống như lưu ly, càng thêm tinh thuần và ngưng luyện.

linh lực mênh mông hùng hồn chảy trong cơ thể, giống như vô số nộ long đang gầm thét, sức mạnh kinh khủng khiến dao động linh lực bộc phát trong cơ thể Mục Trần nhanh chóng tăng lên, điên cuồng tăng vọt.

Nước biển xung quanh đều bị dẫn động, điên cuồng dâng lên sóng lớn.

Hoàng Huyền Chi vẻ mặt kịch biến nhìn Mục Trần hiện tại, bởi vì hắn có thể cảm giác rõ ràng, dao động linh lực bộc phát ra từ cơ thể Mục Trần đang tăng với tốc độ kinh người, vọt đến linh phẩm hậu kỳ, hơn nữa vẫn không ngừng tăng trưởng, vài hơi thờ đã đạt tới linh phẩm cực hạn.

Nhưng điều khiến Hoàng Huyền Chi đau đầu là, sự tăng tiến này vẫn chưa dừng lại, vẫn đang dùng tư thái chậm chạp mà vững vàng, tăng lên từng chút một, cuối cùng dưới ánh mắt hoảng sợ của Hoàng Huyền Chi, cứng rắn đột phá tới tiên phẩm sơ kỳ!

"Đáng chết, linh lực của hắn làm sao có thể tăng vọt kinh khủng như thế?!". Đối diện với cảnh này, cho dù Hoàng Huyền Chi tâm cảnh vững vàng cũng không nhịn được khiếp sợ lên tiếng.

Mục Trần lúc này, rõ ràng đã đạt tới cùng cảnh giới với hắn!

Linh quang giống như thực chất không ngừng hiện lên trong mắt, Mục Trần chậm rãi nắm tay, một mảnh không gian trong lòng bàn tay

cũng theo đó mà vặn vẹo, hắn cảm thụ linh lực kinh khủng trong cơ thể, trong lòng cũng có chút chấn động.

Không ngờ Nhất Khí Hóa Tam Thanh - Tam Hợp Cảnh lại khiến bản thân tăng lên mạnh mẽ như thế.

Tam Hợp Cảnh, trước kia hắn đã từng cưỡng ép sử dụng 1 lần, nhưng chỉ có thể dùng trong thời gian ngắn ngủi, hơn nữa dung hợp không viên mãn. Có điều, cùng với việc thực lực của hắn ngày càng mạnh, tam hợp cảnh đã từng cao tới mức không thể với tới, rốt cục cũng được hắn hoàn toàn nắm giữ.

Đây là lần đầu tiên hắn thúc giục tạm hợp cảnh một cách hoàn hảo nhất kể từ khi tu luyện thành, dĩ nhiên, hiệu quả cũng vượt ra ngoài dự liệu của Mục Trần.

Mục Trần ngẩng đầu lên, nhìn Hoàng Huyền Chi sắc mặt cực kỳ âm trầm nơi xa xa, cười nhạt nói: "Bây giờ, ta cũng là tiên phẩm sơ kỳ rồi"

"Tạm thời mà thôi, qua khoảng thời gian này, ngươi cũng sẽ bị đánh về nguyên hình!". Hoàng Huyền Chi âm trầm nói, ánh mắt của hắn cũng tương đối sắc bén, liếc một cái là nhìn ra sự tăng lên của Mục Trần không thể nào kéo dài mãi, chỉ cần kéo dài thời gian thì Mục Trần dĩ nhiên sẽ bị đánh về nguyên hình, không chừng sau đó còn bị suy yếu.

"ánh mắt không tồi"

Mục Trần cười gật đầu một cái, cũng không phủ nhận, năm ngón tay thon dài khẽ búng, linh quang lóe lẽn, chấn động hư không, giọng nói không gợn sóng: "Có điều, trong khoảng thời gian này cũng đủ giải quyết ngươi rồi!"

"Người si nói mộng!". Hoàng Huyền Chi lạnh giọng nói.

Mục Trần thản nhiên cười một tiếng, không nói nhảm thêm với hắn nữa, hít một hơi thật sâu, ấn pháp biến đổi, nhất thời giữa trán cỏ một

đạo lưu quang phóng lên cao, cuối cùng biến thành một tòa thủy tinh phù đồ tháp cổ xưa nặng nề.

Phù đồ tháp chậm rãi xoay tròn, chợt run lên, chỉ thấy thân tháp chợt ngọ nguậy, cuối cùng dưới ánh mắt chấn động của Hoàng Huyền Chi, tám pho ma tượng giống như tu la từ trong phù đồ tháp xông ra, lượn lờ xung quanh tháp.

Tám tòa ma tượng này, dữ tợn hung ác, lộ ra hung sát vô biên, mơ hồ có một loại áp bách tản ra, khiến cho Hoàng Huyền Chi cũng tim đập mạnh.

Cảm thụ uy thế bực này, sắc mặt âm trầm của Hoàng Huyền Chi cũng trở nên cực kỳ ngưng trọng, hắn làm sao lại không nhận ra, hiển nhiên sau khi bị hắn chén ép nửa ngày, Mục Trần này cũng đã thực sự tức giận, bắt đầu thi triển ra lá bài tẩy sát chiêu.

"Ta cũng không tin, coi như ngươi cưỡng ép tăng bản thân tới tiên phẩm sơ kỳ, chẳng lẽ lại có thể so sánh được với tiên phẩm sơ kỳ chân chính như ta?"

Trong mắt Hoàng Huyền Chi thoáng hiện một tia hung quang, lạnh lùng nói: "Ta ngược lại muốn xem xem, hôm nay ngươi rốt cục có thể làm gì được ta!"

Khi thanh âm vừa dứt, sau ót hắn, từng vòng kim quang cổ xưa ngưng tụ lên, dao động mênh mông cũng theo đó mà bộc phát.

Nhìn cục diện giằng co như vậy, đông đảo cường giả thần thú chủng tộc đều mí mắt nhảy loạn, thần sắc trở nên vô cùng ngưng trọng.

Ai cũng cảm giác được, trận long tranh hổ đấu này, cuối cùng cũng sắp có kết quả!

****

Dịch: zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1466: Thắng Bại

Ong ong!

Phù Đồ Tháp cổ xưa lẳng lặng trôi lơ lửng, quanh thân nó, tám pho ma thần dữ tợn trôi nổi, tàn ra hung sát khí ngập trời, sự hung sát ấy trực tiếp làm cho hư không trở nên vặn vẹo.

"Đó là bát bộ phù đồ trong truyền thuyết?!"

Nhìn tám pho ma tượng dữ tợn này, xung quanh hóa thần trì cũng truyền ra một vài thanh âm khiếp sợ, hiển nhiên là đã nhận ra nó.

"Mục Trần này không chỉ tu thành nhất khí hóa tam thanh, hơn nữa còn có bát bộ phù đồ, trong số ba6 tuyệt thế thần thông, hắn lại tu luyện được tới hai đạo.". Đông đảo cường giả âm thầm chắt lưỡi, trên toàn đại thiên thế giới, thần thông vô số, nhưng đỉnh tiêm nhất lại chỉ có ba6 đạo, như vậy đủ nhìn ra sự cường đại cùng hiếm có của chúng.

Hoàng Huyền Chi có năng lực nghịch thiên như vậy, đơn giản chính là vì hắn tu thành cửu chuyển thành thánh quyết, đó cũng là 1 trong ba6 tuyệt thế thần thông, thế nhưng hiện giờ, Mục Trần lại tu thành những hai đạo!

vậy làm sao không khiến người ta khiếp sợ.

Hoàng vương hoàng kim ngưng mắt nhìn thủy kính, sắc mặt cũng hơi chút khó coi, hai mắt thâm trầm, hắn cũng không ngờ tới, Mục Trần không chỉ chống đỡ được sát chiêu của Hoàng Huyền Chi, ngược lại bắt đầu triển khai phản công vô cùng hung hãn.

Phía sau lưng hắn, những trưởng lão hoàng tộc sắc mặt cũng biến ảo, trong mắt toát ra vẻ lo âu, bởi vì, tranh đấu tới bây giờ, bọn họ làm sao còn không nhận ra, ưu thế của Hoàng Huyền Chi đã bắt đầu trở nên yếu dần.

hiện tại thực lực của Mục Trần đã tăng vọt lên tiên phẩm sơ kỳ, không kém Hoàng Huyền Chi chút nào, hơn nữa còn thần thông kinh khủng như bát bộ phù đồ, nếu hắn thi triển sát chiêu chí mạng thì sẽ đáng sợ bực nào?

"Hy vọng thiếu tộc trưởng có thể chống đỡ, Mục Trần thực lực tăng vọt cũng có giới hạn, chỉ cần sống sót qua một lượt thế công này thì bản thân hắn cũng sẽ nhanh chóng suy yếu, đến lúc đó chính là cơ hội tốt nhất"

"Chỉ cần sống sót qua, Mục Trần kia nhất định thảm bại!"

Trong lúc bên ngoài hóa thần trì nghị luận ầm ĩ, Hoàng Huyền Chi vững vàng đứng trên kim hoàng, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm tám tòa ma tượng, suy nghĩ trong lòng hắn cũng không khác những trưởng lão kia chút nào.

hiện tại khí thế của Mục Trần đúng là đánh đâu thắng đó, nhưng chỉ cần hắn có thể chống đỡ qua thời gian ngắn ngủi này, Mục Trần cũng tất sẽ bị đánh về nguyên hình.

"Nếu ngươi đã muốn chơi hết mình, vậy hôm nay ta cũng sẽ tiếp tới cùng!"

Trong mắt Hoàng Huyền Chi cũng có tơ máu lan ra, thân là thiếu tộc trưởng hoàng tộc, bản thân hắn cũng là người tâm cao khí ngạo, Mục Trần đúng là khí thế ngập trời, nhưng hắn cũng không tin nếu hắn dốc hết sức phòng thủ, Mục Trần này có thể làm gì được hắn.

Nơi xa, Mục Trần cũng không để ý tới ánh mắt âm hàn cùa Hoàng Huyền Chi, hắn ngẩng đầu ngưng mắt nhìn tám tòa ma tượng trôi lơ lửng

bên ngoài Phù Đồ Tháp, một tay kết ấn, nhất thời trên đỉnh đầu có một quang trụ kình thiên phóng lên cao, trong đó ẩn chưa linh lực vô tận, khuấy động cả đại dương, hống!

kình thiên quang trụ vọt lên, chỉ thấy tám tòa ma tượng kia chợt phát ra tiếng gầm nhẹ, tựa như lúc này đang sống lại, đều mở ra cái miệng to như chậu máu, hút thật mạnh,toàn cột sáng mênh mông linh lực kia bị bọn chúng hút vào.

Mà sau khi nuốt vào linh lực hùng hồn như vậy, hung sát khí vốn đã kinh người của tám tòa ma tượng bắt đầu điên cuồng tăng vọt, cho dù là những cường giả xung quanh hóa thần trì cũng cảm thấy khắp người phát rét, cảm giác ấy, tựa như những pho ma tượng này sẽ thật sự sống lại vậy.

Dù sao, những pho ma tượng này thế mà là luyện chế từ trăm thân thể ma đế, nếu đổi lại ở đại thiên thế giới, thì chính là dùng trăm thân thể thiên chí tôn luyện chế, chỉ nghe thôi đã kinh người rồi.

Mục Trần mặt không biểu cảm nhìn Hoàng Huyền Chi một chút, sau đó hai tay đột nhiên kết ấn.

Theo việc ấn pháp biến ảo, chỉ thấy lúc này tám pho ma tượng kia cũng kết ra những ấn pháp tương tự, chớp mắt sau đó, tám luồng sáng màu đỏ từ bàn tay chúng lan ra, liên kết với nhau, tạo thành một tòa bát giác quang trận vô cùng phức tạp.

bên trong quang trận, hung sát khí điên cuồng khuấy động, sau đó bắt đầu không ngừng bị nén lại, cuối cùng tạo thành một quang cầu đỏ sậm chừng một trượng.

bên trên quang cầu, hiện đầy huyết văn pha tạp, lệ khí ngập trời, chỉ nhìn qua một chút cũng đủ khiến một vị linh phẩm thiên chí tôn chấn động linh lực, trở nên mất khống chế.

Hoàng Huyền Chi cũng cảm thấy cỗ dao động kinh khủng kia, lúc này con ngươi chợt co rụt lại, khuôn mặt ánh tuấn hơi chút vặn vẹo, trong mắt có sự hoảng sợ.

hiển nhiên, hắn đã phát hiện ra nguy cơ trí mạng từ trên quang cầu đỏ sậm này.

Nhưng mà, Mục Trần cũng không cho hắn nhiều thời gian suy nghĩ, hít sâu một hơi, sau đó thanh âm trầm thấp từ trong miệng hắn chậm rãi vang lên"

"Bát bộ phù đồ - Phù Đồ Ma Ngọc!"

ầm!

khi thanh âm của hắn vừa dứt, trong thiên địa hung sát khí tăng mạnh, tám tòa ma tượng kia cũng phát ra tiếng gầm thét, rung động thiên địa, mà viên quang cầu đỏ sậm kia thì đột nhiên bắn ra, nhắm thẳng vào Hoàng Huyền Chi.

rắc rắc rắc!

Nơi quang cầu đi qua, không gian điên cuồng sụp đổ, uy thế hủy diệt ấy trực tiếp khiến cho đông đảo cường giả bên ngoài hóa thần trì trợn mắt há mồm, ánh mắt hoảng sợ.

Mà sâu trong đáy biển, Hoàng Huyền Chi nhìn quang cầu đỏ sậm nghiền nát cả không gian kia, càng cảm thấy sự lạnh lẽo xộc lên từ lòng bàn chân, bởi vì giờ phút này, ngay cả hắn cũng nhận thấy một cỗ khí tức tử vong.

Nếu để mặc cho quang cầu kia đánh trúng, chỉ sợ dù là hắn, hôm nay cũng phải bỏ mạng tại đây.

"Đây chính là uy lực của bát bộ phù đồ sao? Quả nhiên kinh khủng!"

Trong mắt Hoàng Huyền Chi lóe lên hung quang, lúc này đã không còn kịp lui nữa rồi, đã như vậy cũng chỉ có thể liều mạng ngăn cản, Mục Trần này tuy thủ đoạn kinh người, nhưng nếu muốn coi hắn là cá nằm trên thớt thì chỉ sợ cũng không dễ dàng như vậy!

hừ!

Trong cổ họng Hoàng Huyền Chi cũng bộc phát ra tiếng gầm nhẹ, hai tay kết ấn nhanh như chớp, cắn đầu lưỡi một cái, phun ra một ngụm máu tươi.

Ngụm máu tươi này hiện ra màu kim quang, vừa phun ra thì sắc mặt Hoàng Huyền Chi đã tái nhợt một chút, nhưng hắn cũng không kịp quản những thứ này, sau gáy một vầng kim sắc quang luân xoay tròn, hấp thu lấy ngụm máu tươi này.

ầm ầm!

hấp thu tiên huyết của Hoàng Huyền Chi, kim sắc quang luân cũng đột nhiên bành trướng, một cỗ uy năng khó lường tản ra, ngay sau đó từng tia kim quang bắn ra.

vù vù vù!

Lần này, tám đạo kim quang đồng thời bắn ra, trôi lơ lửng xung quanh Hoàng Huyền Chi, rõ ràng là thúc giục đồng thời tám đạo thần thông hàng đầu. Nhưng mà, sau khi thúc giục tám đạo thần thông, kim sắc quang luân sau gáy Hoàng Huyền Chi vẫn không dừng, mà trong lúc chật vật xoay, đạo kim quang thứ 9 tối nghĩa đang được ép ra từng chút một.

bằng thực lực hiện tại của Hoàng Huyền Chi, vốn không thể nào thi triển ra thần thông thứ 9, nhưng đối mặt với cục diện hiện tại, hắn cũng chỉ có thể mạnh mẽ làm liều.

Phụt!

Hoàng Huyền Chi nhìn đạo kim quang thứ 9 chậm chạp hiện ra, trong mắt hung quang lóe lên, lại một ngụm máu hoàng kim phun ra, dung nhập vào trong quang luân, lần này, đạo kim quang thứ 9 tối nghĩa kia rốt cục cũng ngưng kết ra.

Có điều, cưỡng ép làm như vậy cũng khiến kim sắc quang luân xuất hiện một vài vết nứt rất nhỏ.

Điều này khiến cho Hoàng Huyền Chi cực kỳ đau lòng, hắn biết, cho dù hôm nay thắng lợi, nhưng nếu muốn khỏi hẳn thì cũng cần một thời gian dài tu dưỡng.

"Mục Trần đáng chết!"

Hoàng Huyền Chi cắn răng nghiến lợi, trong mắt tràn đầy sát ý lạnh buốt: "Ngươi muốn dùng một sát chiêu duy nhất đánh bại ta, ta sẽ cho ngươi biết, ý nghĩ của ngươi ngây thơ thế nào!"

"Cửu Chuyển Nhập Thánh Quyết, Cửu Chuyển Hoàng Bát!"

Tiếng gầm nhẹ vang lên, chỉ thấy 9 đạo kim quang chợt hội tụ cùng nhau, kim quang điên cuồng xoay tròn, cuối cùng biến thành một chiếc kim bát to lớn, bên trên kim bát có phượng hoàng bay lượn, phát ra tiếng kêu lảnh lót, đồng thời miệng phun hoàng viêm, tựa như có thể hủy thiên diệt địa.

Hoàng bát xoay tròn, trực tiếp bao phủ Hoàng Huyền Chi vào trong. Đây là thần thông cường đại nhất của cửu chuyển nhập thánh quyết, mặc dù hiện tại chỉ miễn cưỡng thi triển, nhưng uy năng của nó vẫn là sâu không lường được.

Hoàng Huyền Chi ánh mắt đỏ bừng, hắn nhìn chòng chọc vào Mục Trần, hắn cũng không tin, Mục Trần có thể đánh vỡ phòng ngự của hắn!

Chỉ cần hắn có thể sống sót qua thế công lần này, tiếp đó, sinh tử của Mục Trần sẽ nằm trong lòng bàn tay hắn!

"Đến đây đi!"

khi tiếng gầm nhẹ của Hoàng Huyền Chi vang lên, đông đảo ánh mắt bên ngoài hóa thần trì biến sắc, huyết cầu đỏ sậm từ trên trời giáng xuống, nặng nề đánh lên kim hoàng bát.

ầm!

Trong khoảnh khắc đó, dường như thiên địa rung động, toàn bộ đáy biển xanh biếc đều dâng lên sóng lớn vạn trượng, thậm chi thậm chí chấn động đó cũng truyền lên tới mặt hồ, khiến cho mặt hồ bắn lên vô số thủy pháo, hóa thành mưa sa, ào ào bao phủ mảnh núi rừng này.

Đông đảo cường giả thần thú chủng tộc hoảng sợ thất sắc, phải biết bên trong hóa thần trì này cũng là không gian tự thành, bên trong bát ngát vô tận, nhưng dù là thế, va chạm giữa Mục Trần và Hoàng Huyền Chi vẫn truyền được dư âm ra ngoài.

Đây là va chạm kinh khủng đến mức nào?!

Mưa sa ào ào, nhưng mà mọi ánh mắt đều gắt gao nhìn chằm chằm vào thủy kính, bên trong đó, ánh sáng chói lóa điên cuồng bắn ngược ra, ước chừng mấy phút thời gian mới dần dần tiêu tán.

Mà đông đảo ánh mắt, bao gồm hoàng vương hoàng kim, đám người thiên hoang tộc trưởng đều nín thở, gắt gao nhìn.

Trong thủy kính, ánh sáng dần dần tiêu tán, cảnh tượng một lần nữa trờ nên rõ ràng, sau đó con ngươi cùa mọi người hơi co lại khi nhìn thấy, bên trong đó, kim hoàng bát lóe lên kim quang, bên trên kim hoàng bát, một viên quang cầu đỏ sậm đang xoay tròn, hơn nữa không ngừng thu nhỏ lại.

"Chặn được?!"

Thấy cảnh này, những trưởng lão hoàng tộc nhất thời lộ vẻ mừng như điên, bởi vì họ cảm giác được, sức mạnh trong quang cầu đang dẩn dần

tiêu tán.

Ngắn ngủi vài hơi thở, quang cầu đỏ sậm đã thu nhỏ lại bằng đầu người.

Trên mặt Hoàng Huyền Chi cũng toát ra vẻ mừng rỡ như điên, thắng lợi của hắn đã sắp tới tay!

rắc rắc!

Nhưng mà, cũng chính lúc này, một tiếng nứt vỡ chói tai vang lên, Hoàng Huyền Chi đột nhiên ngẩng đầu, con ngươi đột nhiên co lại nhìn thấy, tại điểm rơi của quang cầu kia, một vết nứt rất nhỏ lẳng lặng nứt ra trên kim bát.

rắc rắc rắc rắc!

vết nứt nhỏ này tựa như lở đê, khi vết thứ nhất xuất hiện, tiếp theo khe nứt điên cuồng lan ra, ngắn ngủi một hơi thờ, mỗi góc trên kim bát đều đã bị nứt.

Mà lúc này, quang cầu đỏ sậm chỉ còn lớn bằng bàn tay.

"Ngươi thua"

Nơi xa, Mục Trần mặt không biểu cảm, chậm rãi nói.

bùm!

khi Mục Trần nói ra chữ cuối cùng, kim hoàng bát rốt cục cũng tới cực hạn, trong chớp mắt ầm ầm nổ tung ra.

Hoàng Huyền Chi ánh mắt hoảng sợ, hoàng dực sau lưng đột nhiên mờ ra, sắp vọt trở lui.

vù!

Nhưng lúc này, viên quang cầu to bằng bàn tay kia rơi xuống, không chút khách khí đánh lên lồng ngực của hắn.

Lúc này, cả nửa người của Hoàng Huyền Chi nổ tung ra, cự ảnh kim hoàng của hắn cũng theo đó cứng ngắc lại, một khắc sau nổ thành điểm sáng vàng kim đầy trời.

Dưới kim quang đầy trời, thân thể của Hoàng Huyền Chi vô lực rơi xuống, bên ngoài hóa thần trì, không khí cũng đọng lại ngay khoảnh khắc này.

***

Dịch: zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1467: Chuẩn Thánh Huyết Tinh Tới Tay

Mưa sa bao phủ không gian bên ngoài hóa thần trì, trong màn mưa, khung cảnh hoàn toàn tĩnh mịch, tất cả các cường giả đều trợn mắt há mồm nhìn thủy kính, khuôn mặt gần như đọng lại.

Trong thủy kính, thân thể Hoàng Huyền Chi vô lực rơi xuống, một nửa người vỡ vụn ra, trực tiếp trọng thương hôn mê.

Màn tranh đấu này tới đây, rốt cục cũng phân ra thắng bại.

Mặc dù kết quả sau cùng nằm ngoài dự liệu của số đông người, nhưng dù có tàn khốc hơn đi nữa thì đây vẫn là sự thật, nhìn dáng vẻ thê thảm của Hoàng Huyền Chi, không ai có thể tìm được bất kỳ cái cớ nào nữa.

"Làm sao có thể a"

Đông đảo cường giả thần thú chủng tộc tự lẩm bẩm, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi, dù sao trong các thần thú chủng tộc, danh tiếng của Hoàng Huyền Chi thật sự quá mức vang dội, đây tuyệt đối là thiên kiêu cấp bậc cao nhât, những năm gần đây, không biết bao nhiêu cường giả thua dưới tay hắn, từ đó cũng làm cho tên tuổi của Hoàng Huyền Chi trở nên chói mắt.

Vậy mà, ai có thể ngờ được, Hoàng Huyền Chi trước giờ đánh đâu thắng đó, rốt cục hôm nay cũng thua trong tay một vị thiên kiêu nhân loại.

Nhưng mà cho dù nội tâm kinh hãi, nhưng sau khi chứng kiến màn giao thủ kinh khủng kia xong, bọn họ lại không thể không thừa nhận,

Mục Trần này đúng là kinh khủng ngoài dự liệu.

Khó trách hắn lại náo cho phù đồ cổ tộc long trời lở đất.

Mà trong lúc rất nhiều cường giả thần thú chủng tộc cảm thán, ờ vị trí của hoàng tộc, lại là một mảnh an tĩnh, hoàng kim sắc mặt xanh mét, phía sau lưng hắn, các trưởng lão hoàng tộc cũng đờ đẫn, không cách nào tiếp nhận kết cục này.

Thiên kiêu vô địch đệ nhất hoàng tộc bọn họ, cứ như vậy mà thua?

Vừa mới rồi bọn họ vẫn còn mong đợi Hoàng Huyền Chi chống đỡ lại sát chiêu của Mục Trần, tiếp đó triển khai lô đình phản kích thủ thắng, nhưng sao có thể ngờ tới, sát chiêu của Mục Trần sắc bén như vậy, trực tiếp phá hủy phòng ngự toàn lực của Hoàng Huyền Chi.

So sánh với sự yên tĩnh bên hoàng tộc, bên phía thiên hoang tộc trưởng thì sắc mặt mừng như điên, kích động đến cả người run rầy, phía sau lưng, vị Lục trưởng lão Cửu U tộc kia cũng trợn mắt há mồm, sau đó nuốt một ngụm nước bọt.

"Mục Trần này, thật là đáng sợ". Hắn lẩm bẩm nói.

Lấy thực lực linh phẩm trung kỳ, cứng rắn đánh bại tiên phẩm sơ kỳ Hoàng Huyền Chi, cái này nếu truyền đi, sợ rằng danh tiếng của Mục Trần lại tiến thêm một bậc.

dù sao, tiên phẩm sơ kỳ này của Hoàng Huyền Chi cũng không phải vị trưởng lão phù đồ cổ tộc kia có thể so sánh được.

"Cửu U có thể quen biết Mục Trần, thật đúng là cơ duyên lớn nhất trong đời của nó". Thiên Hoang tộc trưởng cũng cảm thán một tiếng, mới đầu bọn họ đều phản đối Cửu U cùng Mục Trần kết nối huyết mạch, cho là Mục Trần sẽ liên lụy tới Cửu U, thế mà ai có thể ngờ được, hiện giờ Mục Trần không chỉ không trở thành gánh nặng, ngược lại còn trở thành chỗ dựa lớn nhất của Cửu U, thậm chí là của toàn Cửu U tộc bọn họ.

Mà sau trận chiến này, sợ rằng cũng sẽ tác động tới địa vị của Cửu U tộc bọn họ, trong số thần thú chủng tộc địa vị cũng sẽ tăng lên, những kẻ trong quá khứ thèm thuồng Cửu U tộc bọn họ cũng sẽ phải thu hồi tâm tư lại.

Mà hết thảy mọi việc đều là nhờ Mục Trần.

Bên ngoài hóa thần trì một mảnh rung động, dưới đáy biển xanh biếc, Mục Trẩn cũng thở dài một tiếng, phù đồ tháp hóa thành một chùm sáng rơi vào giữa đỉnh đầu, linh thể lưu ly cũng dần dần tiêu tán, biến thành thân thể máu thịt.

"Người này cũng không hổ là thiên kiêu đứng đầu Hoàng tộc"

Mục Trần nhìn thân thể thê thảm của Hoàng Huyền Chi, cũng tự nói một tiếng, bởi vì chỉ có chân chính giao thủ mới biết, Hoàng Huyền Chi này khó giải quyết tới mức nào, cho dù là hắn cũng buộc phải vận dụng đồng thời hai trong ba6 tuyệt thế thần thông, nhất khí hóa tam thanh cùng bát bộ phù đồ mới có thể đánh bại.

Cho nên nói, Hoàng Huyền Chi này mặc dù khiến người ta ghét, nhưng hắn đúng không hổ là thiên kiêu đứng đầu hoàng tộc, so sánh với hắn, những kẻ trước đây Mục Trần gặp đều không theo kịp.

Nhưng mà, Hoàng Huyền Chi dù lợi hại, nhưng người cười cuối cùng chung quy cũng không phải là hắn.

Mục Trần vung tay áo lên, chỉ thấy trong cơ thể Hoàng Huyền Chi nhất thời bắn ra ba đạo huyết quang, cuối cùng rơi vào tay hắn, rõ ràng đây chính là 6 phần chuẩn Thánh Huyết Tinh đoạt được từ đám Khổng Linh Nhi.

"Rốt cục cũng tới tay"

Nhìn ba viên huyết đan này, trên khuôn mặt Mục Trần cũng nở ra nụ cười, có chúng, hắn có lòng tin khiến cho chân long chân phượng chi

linh trong cơ thể tiến hóa.

Vù!

Mà sau khi Mục Trần lấy đi ba viên huyết đan, thân thể nặng nề hôn mê của Hoàng Huyền Chi chợt toát ra kim quang, cuối cùng bao phủ lấy thản thể, hóa thành một chùm sáng bắn mạnh về phía bên ngoài hóa thần trì.

Mục Trần thấy vậy cũng không ngăn cản, hắn biết, giống như Hoàng Huyền Chi không dám giết hắn, hắn cũng không có cách nào thật sự giết Hoàng Huyền Chi, bởi vì sau lưng hai bên đều có thánh phẩm tồn tại, tranh đấu hiện thời đều nằm trong quy tắc, nhưng nếu thật sự trở mặt thì đều không phải là chuyện tốt đối với cả hai bên.

Bây giờ Mục Trần vẫn không có năng lực chống lại thánh phẩm, cho nên hắn cũng không có ý định rước lấy phiền phức cho mẫu thản.

Về phần Hoàng Huyền Chi, tên này dù khó giải quyết, nhưng Mục Trần cũng không sợ hắn, hôm nay đánh một trận, hắn muốn khôi phục cũng tốn không ít thời gian, mà chờ đến lúc hắn hoàn toàn khôi phục, có lẽ Mục Trần cũng đã chân chính bước vào tiên phẩm, đến lúc đó đánh bại hắn cũng chỉ dễ như trờ bàn tay.

Trong lúc thân thể Hoàng Huyền Chi được kim quang bao bọc lao ra khỏi hóa thần trì, Cửu U cũng hóa thành lưu quang bắn tới, xuất hiện bên cạnh Mục Trần, đôi mắt đẹp vẫn còn lưu lại chút rung động nhìn hắn.

"Tên biến thái nhà ngươi, thế mà thật sự thắng Hoàng Huyền Chi". Cửu U khẽ cắn môi nhỏ nhắn, đôi mắt đẹp vui mừng nhìn Mục Trần chăm chú.

Kết quả này hiển nhiên nằm ngoài ý liệu của nàng, mặc dù nàng rất tin tưởng Mục Trần, nhưng ngay từ thời điểm ban đầu, nhiều lắm cũng chỉ cảm thấy Mục Trần dù không địch lại Hoàng Huyền Chi thì cũng thực lực lực mang nàng trách xa hắn.

Nhưng ai ngờ tới, Mục Trần căn bản cũng không định mang nàng tránh xa Hoàng Huyền Chi, mà là trực tiếp chọn phương pháp dứt khoát nhất, đó là chính diện đánh bại hắn, làm cho hắn không thể nào mơ tưởng đến huyết mạch của nàng nữa.

"Thu hoạch cũng không nhỏ". Mục Trần tung tung ba viên huyết đan, cười híp mắt nói.

Vừa nói, ánh mắt của hắn chợt liếc về một nơi cách đó không xa, chỉ thấy nơi đó ba người khổng linh nhi cũng cần thận lướt tới, ánh mắt thẳng tắp nhìn chuẩn thánh huyết đan trong tay Mục Trần.

Cho tới bay giờ, bọn họ mới phục hồi tinh thần lại từ sau chuyện Hoàng Huyền Chi thua cuộc, nhưng mà ngay lập tức bọn họ cũng nhớ tới chuẩn thánh huyết đan.

"Mục huynh"

gương mặt xinh đẹp của khổng linh nhi hiện lên một nụ cười động lòng người, sóng mắt lưu chuyển, kiều mỵ thoáng qua.

"haha, cáo từ, có duyên sau này gặp lại"

Vậy mà Mục Trần căn bản cũng không cho nàng cơ hội nói chuyện, khẽ mỉm cười, trực tiếp nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Cửu U, hóa thành lưu quang bắn về phía bên ngoài hóa thần trì.

hắn làm sao không biết chủ ý của đám khổng linh nhi, những tên khờ khạo này còn muốn lấy chuẩn thánh huyết đan từ trong tay hắn về.

Không nói đến việc đây là chiến lợi phẩm của hắn, hơn nữa, ngay từ đầu khi tìm tới hợp tác, ba người khổng linh nhi này đã không có quá nhiều ý tốt, chẳng qua chỉ muốn dùng hắn kiềm chế Hoàng Huyền Chi mà thôi.

Nếu bọn họ đã tính toán như vậy, Mục Trần tự nhiên cũng sẽ không quá khách khí.

Nụ cười xinh đẹp trên mặt khổng linh nhi đọng lại, nàng nhìn thân ảnh Mục Trần nhanh chóng rời đi, giận đến mức lông mày dựng đứng, nghiến chặt răng,ở bên cạnh, lâm thương, tiêu thiên bộ dáng cũng cắn răng nghiến lợi không cam lòng.

Có điều không cam lòng thế nào đi nữa, bọn họ cũng không dám tới chặn đường cướp đồ của Mục Trần, không thấy ngay cả Hoàng Huyền Chi cũng thua trong tay hắn sao?. Bọn họ bước tới, cũng chỉ là tự dâng đồ ăn mà thôi.

Vì thế, ba người liếc mắt nhìn nhau, đều ủ rũ cúi đầu, trong lòng cực kỳ hối hận, nếu sớm biết Mục Trần này biến thái như thế, ngay cả Hoàng Huyền Chi cũng không phải đối thủ của hắn, thì bọn họ đâu cần phải sắp đặt nhiều như vậy. Trực tiếp đi theo Mục Trần, Hoàng Huyền Chi sao có thể cướp đi huyết đan trong tay bọn họ?

Đáng tiếc, hối hận cũng vô dụng, chuyến đi hóa thần trì lần này, bọn họ nhất định lại tay trắng quay về.

ùm ùm!

Mặt nước hóa thần trì vỡ ra, dưới đông đảo ánh mắt chăm chú, hai đạo quang ảnh trong nháy mắt vọt ra.

Vừa ra ngoài hóa thần trì, Mục Trần cũng cảm giác được không khí có chút không đúng, từng ánh mắt nhìn tới đều mang theo một chút sợ hãi, mà khi Mục Trần nhìn tới, bọn họ đều né tránh rất nhanh, dáng vẻ đó giống như Mục Trần là ác ma vậy, khiến cho hắn rất không biết nói sao.

âm thầm lắc đầu, Mục Trần cũng lười để ý tới họ, trực tiếp mang theo Cửu U đáp xuống trước mặt thiên hoang tộc trưởng, cười nói: "May mắn không làm nhục mệnh, đem Cửu U hoàn chỉnh quay về"

Thiên Hoang tộc trưởng kích động cười cười, vỗ vỗ vai Mục Trần, trịnh trọng nói: "Mục Trần, ngươi là ân nhân Cửu U tộc ta, ta thay mặt toàn bộ Cửu U tộc cám ơn ngươi"

Nhìn thiên hoang tộc trường đại lễ cảm ta, Mục Trần vội vàng ngăn lại nói: "Tiền bối nói gì vậy, nếu năm đó không phải có Cửu U bảo vệ, ta làm sao có thể có hôm nay? Chút chuyện nhỏ này không đáng nhắc tới"

Thiên Hoang tộc trưởng vui mừng cười một tiếng, chợt có chút xấu hổ nói: "Ánh mắt của Cửu U đúng là tốt hơn nhiều so với mấy lão già chúng ta"

Mục Trần cười cười nói: "Hóa thần trì đã kết thúc, chúng ta cũng đi thôi"

Những ánh mắt kia nhìn hắn rất là không tự nhiên, vẫn nên nhanh chóng rời đi, dù sao chuẩn Thánh Huyết Tinh cũng đã tới tay.

"Hừ, muốn đi? Nào có dễ dàng như vậy! Để chuẩn Thánh Huyết Tinh lại!". Nhưng mà thanh âm Mục Trần vừa dứt, phía sau có tiếng hừ lạnh truyền tới.

Mục Trần híp mắt lại, xoay đầu, nhìn về phía tên trưởng lão hoàng tộc vừa lên tiếng, thản nhiên nói: "Đây là ý của Hoàng tộc các ngươi sao?"

Trưởng lão hoàng tộc kia ánh mắt hung ác, đang định nói chuyện, nhưng bị Hoàng Vương Hoàng Kim trách mắng: "Im miệng!"

Trưởng lão hoàng tộc kia chỉ có thể không cam lòng ngậm miệng, bởi vì hắn cảm giác được một vài ánh mắt khinh bỉ từ phía các cường giả thẩn thú chủng tộc xung quanh.Trong thế giới của thần thú, cường giả vi tôn, hiện giờ Hoàng Huyền Chi thua trong tay Mục Trần, như vậy chuẩn Thánh Huyết Tinh dĩ nhiên là chiến lợi phẩm của Mục Trần, hiện tại hoàng tộc lấy thế đè người, không nghi ngờ gì tỏ ra có chút hèn hạ.

Nhưng cũng may là hoàng kim còn chưa tức giận đến mức đầu óc u mê, lúc này mới ngăn vị trưởng lão kia lại, sắc mặt hắn âm trầm nhìn chằm chằm Mục Trần, lạnh lùng nói: "Hoàng tộc ta còn chưa tới mức

không chấp nhận nổi thất bại như vậy, nếu ngươi đã thắng huyền chi, vậy lần này hoàng tộc ta nhận thua"

Mục Trần lại là có chút bất ngờ, quét mắt nhìn hắn một cái, sau đó cười nhạt một tiếng, nếu sau lưng hắn không có mẫu thân là một vị thánh phẩm đại tông sư mà nói, hôm nay sợ rằng Hoàng Kim này cũng sẽ không đại lượng như vậy.

Có điều hắn cũng lười nói thêm điều gì, chẳng qua chỉ ôm quyền, sau đó xoay người hóa thành lưu quang bay đi, mà mấy người Cửu U,

Thiên Hoang tộc trưởng cũng lập tức đuổi theo.

Bây giờ đối với hắn, chuyện khẩn yếu nhất chính là nhanh chóng luyện hóa hấp thu chuẩn Thánh Huyết Tinh, hắn có dự cảm, nhân cơ hội này, chân long chân phượng chi linh sẽ có được một lần lột xác to lớn.

Đối với việc này, hắn cũng cực kỳ mong đợi.

Xung quanh hóa thần trì, đông đảo cường giả thần thú chủng tộc nhìn Mục Trần tiêu sái bỏ đi, đều không nhịn được cảm thán một phen, bọn họ biết, sau ngày hôm nay, danh tiếng của Mục Trần trên đại thiên thế giới, sợ rằng sẽ lại cao thêm một bậc

***

Dịch: zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1468: Thượng Cổ Bất Tử Điểu

Cửu U tộc

Hậu sơn một ngọn núi, Mục Trần ngồi xếp bằng trên tảng đá, sau khi rời khỏi Phượng hoàng tộc, hắn cũng không trở về mục phủ, ngược lại lại đi theo Cửu U về Cửu U tộc.

Bởi lẽ Cửu U muốn luyện hóa chuẩn thánh huyết đan ở đây, hoàn thành tiến hóa, cho nên hắn tự nhiên là định ở lại đây bảo hộ.

Dĩ nhiên, hắn cũng cần một nơi an toàn để luyện hóa sáu phần chuẩn thánh huyết tinh trong tay.

Mục Trần ngẩng đầu, nhìn về một tòa núi lớn nơi xa, ngọn núi kia không có bất kỳ thực vật nào, nhìn qua trụi lủi, mà bên trong ngọn núi, tựa như có nhiệt độ nóng bỏng tản ra, khiến cho ngọn núi lớn kia không ngừng bốc lên hơi nóng.

Bên trong ngọn núi đó, chính là Cửu U đang bắt đầu tiến hóa.

"Cửu U đã bắt đầu bế quan, hy vọng nàng có thể thành công". Bên cạnh Mục Trần, thiên hoang tộc trưởng cũng chăm chú nhìn ngọn núi, mặc dù thần tình lạnh nhạt, nhưng Mục Trần vẫn có thể cảm giác được một chút khẩn trương của hắn.

"Yên tâm đi, nàng nhất định sẽ thành công". Mục Trần mỉm cười an ủi.

Thiên hoang tộc trưởng gật đầu một cái, sau đó cười nói với Mục Trần: "Trong khoảng thời gian này ngươi cũng có thể ở đây bế quan, ta

đã dặn dò xuống, phong bế phạm vị 10 vạn dặm quanh ngọn núi này, không cho bất kỳ kẻ nào bước vào, cũng sẽ không quấy rầy đến ngươii"

Ít ngày trước khi mấy người Mục Trần tới Cửu U tộc, tin tức truyền tới khiến cho toàn bộ Cửu U tộc dâng lên sóng to gió lớn, chuyện Hoàng Huyền Chi nhắm trúng huyết mạch bất tử điểu của Cửu U đã khiến trong tộc không ít người biệt khuất bi phẫn, nhưng bởi Phượng Hoàng tộc thế mạnh nên không thể làm gì.

Bọn họ vốn cho rằng Cửu U khó tránh tai kiếp, nhưng ai ngờ, Mục Trần lại đột nhiên nhúng tay, hơn nữa điều khiến người ta thấy rung động là, hắn lạl thật sự đánh bại Hoàng Huyền Chi.

Trong các thần thú chủng tộc, đặc biệt là trong số phi cầm chủng tộc bọn họ, danh tiếng của Hoàng Huyền Chi không thề nói là không vang, thế mà al có thể ngờ tới, ngay cả hắn cũng thua trong tay Mục Trần.

Tin tức này truyền về Cửu U tộc, gần như khiến Mục Trần trong nháy mắt trở thành thần tượng của đám thanh niên đồng lứa Cửu U tộc, chỉ cần thời điểm Mục Trần xuất hiện tại Cửu U tộc, sẽ dẫn tới vô số ánh mắt nóng bỏng, nhưng vậy lại khiến hắn có chút không quá tự tại.

Cho nên nghe thiên hoang tộc trưởng nói vậy, Mục Trần cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nói: "Vậy thì phiền thiên hoang tộc trưởng"

Thiên hoang xua tay một cái, một lần nữa liếc mắt về phía ngọn đại sơn nơi Cửu U bế quan, nói: "Vậy ta cũng không quấy rầy ngươi, chúng ta sẽ có người liên tục chú ý động tĩnh bên này, nếu ngươi có chỗ nào cần trợ giúp thì cứ việc truyền tin"

Mục Trần nghe vậy, cũng cười gật đầu một cái.

Thiên hoang tộc trưởng thấy vậy cũng không nói thêm gì nữa, thân hình vừa động, liền hóa thành một đạo lưu quang đi xa.

Nhìn thân ảnh thiên hoang tộc trưởng đi xa, thần sắc Mục Trần cũng dần dần nghiêm túc lại, hắn hít sâu một hơi, tay áo vung lên, chỉ thấy ba viên huyết đan từ trong tay áo bay ra, trôi lơ lửng trước mặt.

Bên trên huyết đan có linh lực văn lộ, đó chính là phong ấn Mục Trần thiết lập, tránh để huyết khí trong huyết đan rò rỉ ra ngoài.

Có điều, dù cho huyết đan vẫn nằm trong phong ấn, nhưng khi bọn chúng xuất hiện, Mục Trần vẫn cảm giác được chân long, chân phượng chi linh ẩn giấu trong cơ thể chấn động lên, phát ra tiếng phượng minh long ngâm cực kỳ tham lam.

"Đúng là không đợi nổi a"

Mục Trần bất đắc dĩ cười một tiếng, chợt hai tay kết ấn, nhất thời máu thịt trong cơ thể chấn động, bên ngoài da, có một đạo long ảnh cùng phượng ảnh nổi lên.

xèo!

long ảnh cùng phượng ảnh dùng chút sức, liền trực tiếp thoát ra khỏi da thịt Mục Trần, phình to lên, cuối cùng hóa thành một cự long cùng cự phượng bay lượn trên bầu trời.

Cự long cùng cự phượng đều lóe lên màu vàng sáng chói, giống như làm bằng hoàng kim, uy nghiêm mà tôn quý, không giống phàm vật.

Đây chính là chân long chân phượng chi linh, chỉ có điều lúc này thân thể bọn chúng còn có chút hư ảo, không thể nào đạt tới mức ngưng luyện như thật, hơn nữa, dao động linh lực trên thân thể chẳng qua cũng chỉ đạt tới cấp độ đại viên mãn địa chí tôn.

"Hy vọng chuẩn thánh huyết tinh này sẽ không khiến ta thất vọng"

Mục Trần tự nói một tiếng, sau đó búng ngón tay ra, chỉ thấy lúc này linh văn phong ấn trên ba viên huyết đan tan rã ra, mà sau khi phong ấn

cởi bỏ, nhất thời huyết khí ngập trời quét ra, khiến cả mảnh thiên địa này đều đỏ sậm đi.

Mà trên bầu trời, chân long chân phượng chi linh cũng bộc phát ra tiếng phượng minh long ngâm tham lam đến tận cùng, sau đó trực tiếp há miệng to, hút một cái, không ngừng cuồn cuộn hút huyết khí ngập trời kia vào trong cơ thể.

Đối diện với sự cắn nuốt của chân long chân phượng chi linh, ba viên huyết đan kia tựa như động không đáy, không ngừng phun ra vô tận huyết khí, mặc cho bọn chúng nuốt như thế nào cũng không có dấu hiệu suy yếu, hiển nhiên huyết khí trong đó thịnh vượng vượt quá mức tưởng tượng.

Mà cùng với việc không ngừng cuồn cuộn nuốt chửng huyết khí, chân long, chân phượng chi linh vốn nhiều năm không có biến hóa gì, nay đã bắt đầu có động tĩnh, thân thể vốn sáng chói như hoàng kim, lúc này màu sắc cũng dần dần trở nên thâm thúy, thậm chí ở trên long lân cùng phượng vũ cũng mơ hồ có văn lộ cực kỳ cổ xưa mọc ra.

Tựa như linh hồn hư ảo của bọn chúng đang được đắp nên máu thịt, trở nên chân thực.

Mục Trần ngẩng đầu ngưng mắt nhìn cảnh này, cũng khẽ mỉm cười, có điều hắn biết, đây vẫn chỉ là khởi đầu, hiển nhiên, muốn chân long chân phượng chi linh này hoàn toàn lột xác, còn cần số lượng lớn huyết khí bồi dưỡng, nhưng cũng may chính là, sáu phần chuẩn thánh huyết đan này tương đối dư thừa.

"Tiếp theo, chính là chờ đợi rồi"

Mục Trần lẩm bẩm một tiếng, sau đỏ hai mắt dần dần nhắm lại, cũng tiến vào trạng thái tu luyện.

Mà một lần nhắm mắt này của Mục Trần, kéo dài chừng một tháng.

Trong vòng 1 tháng này, khắp mảnh núi rừng này hầu như bị huyết khí ngập trời bao phủ, huyết khí thịnh đến mức tạo thành huyết vân dày đặc trên bầu trời, cảnh tượng ấy nhìn qua có chút dọa người, nhưng cũng may chính là, khu vực này rất ít dấu chân người, đã có lệnh của thiên hoang tộc trưởng, cũng không có ai xông tới quấy rầy.

Mục Trần giương mắt, ngắm nhìn bầu trời, lúc này đã không còn nhìn thấy bóng dáng long phượng, chỉ còn huyết vân dày đặc bao phủ, mà những huyết vân này đang không ngừng hội tụ, tạo thành hình dáng hai viên huyết đản vô cùng lớn, mà phía trước mặt Mục Trần, ba viên chuẩn thánh huyết đan cũng đã thu nhỏ chừng phân nửa, nhưng vẫn còn bốc lên huyết khí cuồn cuộn.

Mục Trần mỉm cười, bởi vì hắn cỏ thể cảm giác được, ở nơi sâu nhất của huyết vân dày đặc như huyết đản kia, có hai cỗ dao động sinh mệnh cực kỳ cường đại đang được thai nghén.

Tầm mắt Mục Trần rời khỏi huyết vân, dừng lại trên đại sơn trơ trọi, cũng hơi ngẩn ra, chỉ thấy bên trên đại sơn, không ngừng có hắc sắc hỏa viêm bốc ra.

Dưới sự thiêu đốt của hắc hỏa, cả tòa đại sơn nguy nga cũng có dấu hiệu bị hòa tan ra.

Bên tròng đại sơn, tựa như có thứ gì đang phá kén trùng sinh, một cỗ dao động thần bí cổ xưa từ trong ngọn núi truyền ra.

"xem ra Cửu U tiến hóa đã tới bước cuối cùng". Mục Trần có chút mong đợi, nếu như tiến hỏa thành công, như vậy Cửu U có thể bước vào hàng ngũ siêu cấp thần thú, sánh ngang thiên chí tôn.

"xem ra ta cũng phải nhanh thêm một chút"

Nghĩ vậy, Mục Trần biến đổi ấn pháp, chỉ thấy, huyết khí trào ra từ ba viên chuẩn thánh huyết đan nhất thời càng thêm hùng hồn, mà tiếp đó, Mục Trần lại lần nữa nhắm hai mắt.

Thời điểm khi Mục Trần mở mắt một lần nữa, đó chính lả bị một tiếng sấm cực kỳ hung hãn bạo lệ đánh thức, hắn mở hai mắt ra, nhìn về nơi xa, chỉ thấy trên bầu trời phía trên tòa đại sơn Cửu U đang tu luyện, đang có lôi vân ngưng tụ, trong đó lôi xà loạn vũ, tích lũy sức mạnh hủy diệt cho lôi kiếp.

"là lôi kiếp!"

Nhìn lôi vân dày đặc, Mục Trần ảnh mắt ngưng lại, giống như lúc nhân loại đột phá tới thiên chí tôn gặp thiên chướng, khi thần thú tiến hóa thành siêu cấp thần thú cũng sẽ dẫn tới thiên địa trui luyện.

Mà nếu lôi kiếp đã xuất hiện, như vậy cũng có nghĩa Cửu U chỉ cách thành công một bước nữa.

Mục Trần liếc mắt nhìn lôi vân dầy đặc, chợt nhận ra một vài dao động linh lực khác, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên một ngọn núi xa xa, thiên hoang tộc trưởng cùng đông đảo trưởng lão Cửu U tộc đều tập trung ở đây, sắc mặt khẩn trương nhìn lôi vân dày đặc.

ầm ầm!

Cũng chính vào lúc này, trên bầu trời lôi vân chợt nổ tung, một lôi trụ vô cùng lớn từ trên trời giáng xuống, lôi trụ rơi xuống, trong thiên địa tràn ngập mùi không khí bị thiêu đốt, hiển lộ ra sức mạnh kinh khủng ẩn chứa trong đó.

Hừng hực.

Nhưng mà, trong lúc lôi trụ sắp đánh trúng tòa đại sơn có hắc viêm thiêu đốt, một cột lửa màu đen cũng lao thẳng lên, ầm ầm va vào lôi trụ.

uỳnh!

Cột lửa cùng lôi trụ đánh lẫn nhau, phát ra vụ nổ bạo liệt, thiên địa đều rung lên, có điều hai bên giằng co một lúc, rồi đều từ từ tiêu tán đi.

ầm ầm!

Nhưng hiển nhiên lôi kiếp sẽ không đơn giản như vậy, vì thế tiếp đó, lôi vân quay cuồng, từng đạo ngân sắc lôi trụ khiếp đám người thiên hoang tộc trường tê dại cả da đầu, liên miên không ngừng từ trên trời giáng xuống, điên cuồng đánh về phía tòa đại sơn kia, dường như định hủy diệt thứ đang thai nghén trong đó vậy.

Đối mặt với sự oanh kích này, bên trong đại sơn cũng phun ra ngập trời hắc viêm, hắc viêm tạo thành lồng lửa, bao phủ đại sơn, mặc cho lôi đình đánh xuống.

uỳnh uỳnh uỳnh!

Sấm sét không ngừng đánh xuống, thanh thế ngày càng kinh khủng, mà dưới tình hình này, chiếc lồng hắc viêm kia cũng từ từ yếu bớt, cuối cùng vang lên một tiếng rắc rắc thật lớn, vỡ vụn ra.

Trên bầu trời lôi vân co rút lại, chớp mắt sau đó, một đạo lôi đình còn to hơn tất cả các lôi trụ trước đó, chuẩn xác đánh lên đỉnh đại sơn.

Nơi xa, đám người thiên hoang tộc trưởng hoảng sợ thấy đại sơn bắt đầu tan rã, tựa như bị hòa tan, trong chớp mắt chỉ còn là một mảnh đất bằng phẳng.

Li!

Nhưng mà, cũng chính vào lúc này, cự đại hắc sắc hỏa viêm phóng lên cao, hắc viêm xoay vòng, mở ra miệng lớn, giống như hố đen, nuốt lấy đạo lôi đình kia

Vào lúc này, tiếng phượng minh vang cao, chấn động thiên địa.

Tất cả mọi người rung động ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên bầu trời, một con hắc phượng toàn thân có hắc sắc hỏa viêm thiêu đốt, vỗ cánh bay lượn, một cỗ dao động thần bí cổ xưa, mang theo một loại uy nghiêm tôn quý, phô thiên cái địa tràn ra, bao phủ vùng thiên địa này.

Mục Trần nhìn hắc phượng thiêu đốt hắc viêm kia, lúc này cũng không nhịn được hít sâu một hơi, trên khuôn mặt hiện lên vẻ vui mừng sâu đậm.

Giờ khắc này, Cửu U rốt cục cũng hoàn thành bước tiến hóa cuối cùng,, hoàn toàn thoát khỏi thân thể thần thú tầm thường, trở thành siêu cấp thần thú.

Thượng cổ Bất Tử Điểu.

Mà trong lúc Mục Trần đang mừng rỡ vì thành công của Cửu U, ánh mắt hắn chợt ngưng, ngẩng đầu nhìn huyết vân dày đặc bên phía hắn, ngay khoảnh khắc này, hắn cảm giác được, sinh mạng được thai nghén trong đó, vào lúc này cũng đã đạt tới cực hạn.

"Rốt cục muốn ra rồi sao?"

***

Dịch: zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1469: Chân Long Cùng Chân Phượng

"Thành công?!"

Trên ngọn núi nơi xa, thiên hoang tộc trưởng, lục trưởng lão cùng một đám trưởng lão Cửu U tộc vẻ mặt mừng như điên nhìn hắc phượng trên bầu trời cao, kích động đến mức cả người run rẩy.

Bọn họ có thể cảm giác được khí tức áp bách kia từ trên trời bao phủ xuống, khí tức đó, thậm chí làm cho huyết mạch của bọn họ đều chấn động.

Cửu U tộc bọn họ vốn là có một tia huyết mạch bất tử điểu, chỉ có điều không ai có thể kích hoạt được một tia huyết mạch này, về phần phản tổ tiến hóa thành bất tử điểu, càng là vô cùng hiếm thấy.

Vì thế, khi Cửu U thành công tiến hóa thành thượng cổ bất tử điểu, tất cả các tộc nhân Cửu U tộc ở đây đều cảm thấy một tia uy áp từ huyết mạch.

"Lục trưởng lão, hiện giờ Cửu U hắn đã bước vào thiên chí tôn đi?".

Thiên hoang tộc trưởng kích động hỏi, hắn chỉ có thể cảm nhận được cỗ linh lực mênh mông cường đại của Cửu U, nhưng lại không thể nào nhận biết được sau khi tiến hóa nàng đã đạt tới cấp độ gì.

Lục trưởng lão cẩn thận cảm ứng một chút, sau đó có chút động dung, chậm rãi nói: "Cấp bậc hiện giờ của Cửu U, sợ rằng đã đạt đến linh phẩm hậu kỳ"

Thần thú tu luyện rất khác so với nhân loại, nhân loại là bước từng bước một hướng tới đỉnh cao, mà thần thú thì rất nhiều năm cũng khó tiến thêm một bước, chỉ khi nào đột phá ngăn cách, thì sẽ trong thời gian ngắn tăng tiến mạnh mẽ, đạt tới mức người bình thường khó có thể tưởng tượng.

Cho nên nói, Cửu U hiện giờ nếu chỉ bàn về cấp bậc linh lực, sợ rằng còn cao hơn một ít so với Mục Trần.

"Linh phẩm hậu kỳ!"

Mà thiên hoang tộc trưởng với đông đảo trưởng lão nghe vậy thì mừng rỡ, những năm qua Cửu U tộc bọn họ cũng chỉ dựa vào một mình vị lục trưởng lão này chống đỡ, trong số thần thú chủng tộc cũng miễn cưỡng chen vào nhóm đầu, nhưng luôn luôn gặp phải khiêu chiến, đặc biệt là lục trưởng lão đã già nua, mất đi nhuệ khí, tu luyện tiến triển chậm chạp, rất khó tiến bộ.

Vì thế nên hiện tại Cửu U tiến hóa thành công, cũng giúp Cửu U tộc bọn họ thoát khỏi khốn cảnh này, Cửu U tiến hóa thành công, lột xác thành thượng cổ bất tử điểu, bàn về độ cường hãn thì tuyệt đối đủ để đứng trong top ba siêu cấp thần thú.

Có Cửu U tồn tại, đừng nói là những thần thú chủng tộc kia, cho dù là siêu cấp thần thú chủng tộc chân chính cũng sẽ phải có kiêng kỵ Cửu U tộc bọn họ, không dám tùy ý bắt nạt nữa.

ầm ầm!

Mà trong khi bọn họ đang vui mừng, chợt nghe thấy trên bầu trời lại có tiếng sấm trầm thấp vang lên, lúc này sắc mặt đều biến đổi, ngẩng đầu nhìn bầu trời, không nhịn được nói: "Làm sao lại có lôi kiếp nữa?!"

Bọn họ đều nhìn thấy, ở trên bầu trời, bỗng nhiên lại có lôi vân thật dầy ngưng kết,trong đó điên cuồng nhưng tụ dao động hung ác đến mức da đầu tê dại.

"Không phải là nhắm vào Cửu U!". Ánh mắt lục trưởng lão ngưng lại,trầm giọng nói.

Thiên hoang tộc trưởng ngẩn ra, không phải nhắm vào Cửu U, thì là nhắm vào ai? nhưng sau một khắc hắn liền phản ứng lại, vội vàng nhìn về phía Mục Trần xa xôi, quả nhiên là thấy, ở trong huyết vân tựa như huyết đản trên bầu trời chỗ Mục Trần, mơ hồ có dao động kinh khủng truyền tới.

"Huyết vân đản kia rốt cục đang thai nghén thứ gì? Làm sao lại có cảm giác lòng người kinh hãi run rẩy", thiên hoang tộc trưởng thấp giọng nói, huyết khí mênh mông trong huyết vân ngăn cản bọn họ theo dõi, cho nên ngay cả lục trưởng lão cũng không thể dò xét xem trong đó rốt cục có thứ gì.

ùng ùng!

Tiếng sấm cuồng bạo không ngớt trên bầu trời, cũng khiến cho Mục Trần chú ý, ánh mắt hắn ngưng lại nhìn hắc sắc lôi vân ùn ùn che phủ bầu trời, cảm nhận dao động hủy diệt trong đó, chân mày cũng hơi nhíu.

Bởi vì hắn phát hiện sức mạnh bên trong lôi vân này dường như còn mạnh hơn so với lúc Cửu U tiến hóa thành công.

Nhưng hắn chợt nhớ ra, đây dù gì cũng là lột xác thành chân long chân phượng, vậy cũng không kém gì tồn tại siêu cấp như bất tử điểu, hiện tại lại một lần thai nghén ra hai con, lôi kiếp mạnh hơn so với Cửu U cũng là chuyện thường.

"Hy vọng có thể ngăn được!". Mục Trần nhìn chằm chằm hai quả huyết vân đản cực lớn, loại lôi kiếp này không thể dựa vào ngoại vật, cho nên cũng chỉ có thể dựa vào chân long, chân phượng tự mình chịu đựng

ầm!

Trong lúc Mục Trần tự nói, hắc sắc lôi vân dày đặc kia cũng đã tới cực hạn, chỉ thấy thiên địa ảm đạm, hai đạo hắc sắc lôi quang giống như cự long nhe nanh múa vuốt gào thét tới, hung hăng đánh lên huyết vân đản.

uỳnh!

Bầu trời tựa như chấn động một cái, trên hai huyết vân đản, huyết khí mênh mông sôi trào một chút, tựa như bị cái gì gặm mất một khối.

ầm ầm!

Một kích không có kết quả, tiếp đó lôi kiếp bắt đầu cuồng bạo, tiếng sấm vang dội đầy trời, sau đó liền thấy hắc sắc lôi đình phô thiên cái địa điên cuồng đánh xuống, thế trận như vậy, ngay cả vị lục trưởng lão kia cũng cảm thấy tê dại da đầu.

Mà dưới lôi đình điên cuồng đánh xuống, chỉ thấy huyết vân đản kia cũng bắt đầu thu nhỏ lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Mục Trần thấy vậy, hai tay hợp lại, ba viên chuẩn thánh tinh huyết to bằng nắm đấm trước mặt nhất thời bị đánh nát, sau một khắc, hóa thành huyết quang cuồn cuộn phóng lên cao, vọt vào bên trong hai quả huyết vân đản.

Có huyết khí hùng hồn chống đỡ, huyết vân đản cũng một lần nữa khôi phục lại độ dày.

ùng ùng!

Nhưng điều này hiển nhiên chỉ là tạm thời, tiếp sau đó lôi đình cuồn cuộn không ngừng đánh xuống, huyết vân đản ngày càng nhỏ, tới sau đó đã còn không tới ngàn trượng.

Nơi xa, đám người thiên hoang tộc trưởng thấy cảnh này, cũng có chút lo âu, mặc dù không biết Mục Trần đang làm gì, nhưng dường như hai quả huyết vân đản kia có chút không chịu nổi rồi.

Có điều so với bọn họ, vẻ mặt Mục Trần ngược lại là dần thanh tĩnh lại, bởi vì hắn cảm giác được, bên trong huyết đản, hai cỗ dao động sinh mệnh cường đại đã chân chính thành hình.

Trên bầu trời, hắc sắc lôi vân điên cuồng áp súc, tạo thành hình cái phễu, từng tia lôi quang đáng sợ ngưng tụ, cuối cùng biến thành một hắc sắc lôi trụ cực lớn màu đen đánh xuống.

Mà khi lôi trụ này vừa rơi xuống một nửa, đột nhiên phân tách ra, tạo thành một con hắc sắc lôi long cùng lôi phượng đáp xuống, sức mạnh đó nếu đánh xuống, phạm vi 10 vạn dặm quanh đại sơn đều sẽ bị san thành bình địa.

Nhưng mà, cũng chính lúc này, hai viên huyết vân đản kia chủ động vỡ ra, sau đó, tiếng phượng minh long ngâm kinh thiên động địa vang vọng giữa thiên địa.

Tia sáng chói mắt phóng lên cao, nơi xa đám người thiên hoang tộc trưởng đều trợn mắt há mồm nhìn thấy, một con cự long cùng cự phượng lóe lên ánh sáng, trong vầng hào quang mở ra thân thể to lớn.

Cự long cả người có kim quang lưu chuyển, long lân lóe lên quang mang thần bí, thân rồng uốn lượn cứng cáp hữu lực, dường như hàm chứa sức mạnh hủy diệt, bên trên vảy rồng càng khắc rõ vân lộ cổ xưa, nhìn qua thần bí dị thường.

Mà cự phượng thì giống như làm bằng hoàng kim, uy nghiêm tôn quý, trên linh vũ tựa như có kim sắc nham tương lưu chuyển, không ngừng nhỏ xuống, hòa tan hư không.

Hai cỗ cảm giác áp bách đáng sợ từ trên bầu trời quét ra, khiến cho đám người thiên hoang tộc trưởng rối rít biến sắc.

"Đây là chân long?! Còn có chân phượng?!"

Thanh âm hoảng sợ vang dội, đám người thiên hoang tộc trưởng vẻ mặt không thể tin nổi, thân là thần thú nhất tộc, bọn họ dĩ nhiên có thể cảm giác được loại áp bách phảng phất như từ thượng vị giả đó.

Hơn nữa, đó là chân long, chân phượng có huyết nhục chân chính, cũng không phải vật hư ảo.

"Làm sao có thể!". Vị lục trưởng lão kia cũng thất thanh nói: "Mục Trần làm sao có thể bồi dưỡng ra một con chân long, chân phượng?"

Phải biết, chân long, chân phượng đều là vương tộc trong long tộc cùng phượng tộc, huyết mạch trân quý vô cùng, cho dù ở trong hai tộc này, muốn sản sinh ra chân long, chân phượng cũng cực kỳ khó khăn, thế mà hiện giờ Mục Trần lại bồi dưỡng ra được.

dưới từng ánh mắt khó tin, chân long, chân phượng bay cao, sau đó liền lấy thân thể cường đại đánh với lôi long, lôi phượng từ trên trời giáng xuống.

ầm!

Thiên địa chấn động, lôi quang bắn tứ tung, tràn ngập chân trời, mà trong lúc lôi quang quét ra, chân long vững chắc cũng chân phượng thần bí vang lên tiếng phượng minh long ngâm, mặc cho lôi quang oanh kích cũng không hề rung chuyển.

Mà dao động linh lực bộc phát từ cơ thể bọn chúng lúc này cũng lấy một tư thế đáng sợ, điên cuồng tăng vọt.

Ngắn ngủi mười mấy hơi thở, đã đột phá tầng tầng ngăn cách, bước chân vào tầng thứ tiên phẩm.

Hít!

Lục trưởng lão cũng hít một hơi khí lạnh, khiếp sợ nói: "Chân long chân phượng này lại đạt tới cấp bậc tiên phẩm sơ kỳ!"

Đám người thiên hoang tộc trưởng hai mặt nhìn nhau, rung động không nói nên lời, ai cỏ thể ngờ tới, Mục Trần không chỉ bồi dưỡng ra chân long chân phượng, hơn nữa còn khiến cho bọn chúng vừa hiện thế đã bước chân vào tiên phẩm.

"Thế mà đạt tới tiên phẩm"

đối với kết quả này, Mục Trần cũng tương đối kinh ngạc, vốn hắn cho rằng nhiều lắm cũng chỉ đạt tới linh phẩm hậu kỳ, nhưng lại không ngờ chân long chân phượng lại trực tiếp bước vào tiên phẩm, còn cường hãn hơn so với bản tôn hắn.

Nhưng mà.

Hắn nhìn chằm chằm chân long chân phượng bay cao trên bầu trời, chân mày cũng hơi nhíu, bởi vì trong cảm ứng của hắn, chân long chân phượng này cũng không có linh trí của bản thân chúng, từ ý nghĩa nào đó mà nói, chân long chân phượng này càng giống như một loại hóa thân mà hắn tu luyện ra.

Nhưng về phần cái này, Mục Trần cũng không quá để ý, bời vì chân long chân phượng này vốn bắt nguồn từ bản thân hắn, muốn sinh ra linh trí độc lập với hắn thì dường như là chuyện không thể nào.

Mục Trần vung tay áo lên, chân long chân phượng thanh ngâm một tiếng, hóa thành kim quang từ trên trời giáng xuống, cuối cùng hóa xuống, chân long thì như hóa thành con rắn nhỏ chui vào tay áo Mục Trần, mà chân phượng thì hóa thành chú chim nhỏ màu vàng rơi lên bả vai Mục Trần.

Cảm thụ sự liên hệ huyền diệu giữa bản thân và bọn chúng, Mục Trần cũng không nhịn được vui mừng cười một tiếng, nuôi dưỡng nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng nuôi được ra.

Mà lúc này, trên bầu trời, hắc phượng hừng hực hắc viêm cũng đáp xuống, cuối cùng bên trong một đạo hắc quang, biến thành một thân ảnh

xinh đẹp cao gầy mảnh khảnh.

Mọi người đều đưa mắt nhìn, mà khi nhìn thấy thản ảnh xinh đẹp này, cho dù là Mục Trần, trong mắt cũng thoáng hiện vẻ kinh diễm.

Cửu U lúc này dường như có biến hóa so với trước, váy bào màu đen bao quanh thân thể mềm mại lả lướt, chân ngọc thon dài thẳng tắp, khuôn mặt vốn đẹp lạnh lùng thì lúc này lại nhiều thêm một ít khí tức thần bí cùng tôn quý, hai tròng mắt linh động, tựa như hai hố đen hừng hực hắc viêm, thâm thúy khiến cho người ta có cảm giác chìm đắm trong đó.

Cửu U trước kia, đẹp lạnh lùng mà tràn đầy dã tính, hiện giờ lại giống như thanh thân thoát tục, tràn đầy một loại cảm giác thần bí mị hoặc, khiến người ta không thể tùy tiện tới gần.

Thấy Mục Trần nhìn chăm chú, ánh mắt xinh đẹp của Cửu U cũng bắn tới, sau đó trên khuôn mặt cũng hiện ra một nụ cười quen thuộc.

Nhìn nụ cười của nàng, Mục Trần cũng khẽ mỉm cười, xem ra bất kể biến hóa như thế nào, nàng vẫn là Cửu U bên cạnh bảo vệ hắn như xưa.

***

Dịch: zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1470: Thế Cục Mục Phủ

Thiên la đại lục, bắc giới, tổng bộ Mục phủ.

Trong một tòa đại điện, Mục Trần ngồi sau một chiếc bàn, lúc này hắn có chút nhức đầu nhìn mặt bàn bày đầy các loại sổ sách, những thứ này đều là tài liệu của các thế lực khắp nơi dưới trướng Mục phủ, cùng với thượng chước cung phụng vân vân, phức tạp vô cùng

"aizz"

Lật xem nửa này, rốt cục Mục Trần mệt mỏi đặt văn thư trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn mạn đà la bên cạnh đang có chút hả hê, cười khổ nói: "Những thứ này cũng không cần thiết đến lượt ta phải phê chuẩn đi?"

Mạn đà la khẽ cong cái miệng nhỏ nhắn, nói: "Ngươi dù sao cũng là phủ chủ Mục phủ, những báo cáo có liên quan đến Mục phủ này, hắn là ngươi cũng nên biết qua"

Mục Trần ai thán một tiếng, nửa tháng trước, hắn đã từ Cửu U tước tộc trở lại Mục phủ, vốn còn tưởng có thể trải qua một khoảng thời gian thanh nhàn, nào nghĩ tới Mạn đà la từ lâu vốn đã không vừa mắt với tên phủi tay làm chường quỹ như hắn, cho nên mỗi ngày đều mang không ít thư từ báo cáo của Mục phủ tới, muốn để hắn phê chuẩn qua, trực tiếp khiến hắn nhức đầu vạn phần.

Nửa tháng qua khiến cho Mục Trần cảm thấy đúng lả còn mệt mỏi hơn so với trận chiến kịch liệt cùng Hoàng Huyền Chi.

"Được rồi, ta đã biết các ngươi không dễ dàng gì". Mục Trần giơ tay nhận thua, hắn làm sao không biết, đây là mạn đà la cố ý, hiển nhiên là muốn cho hắn một cái giáo huấn nho nhỏ, dù sao kể từ khi Mục phủ sáng lập tới nay, phần lớn thời gian của Mục Trần cũng không từng để ý tới Mục phủ, hoàn toàn bỏ mặc.

ở một bên, Cửu U cùng huyền thiên lão tổ thấy vậy cũng không nhịn được cười một tiếng, chẳng ai ngờ được, thiên kiêu đỉnh tiêm danh tiếng vang dội đại thiên thế giới, hôm nay lại ngoan ngoãn nhận thua ở chỗ này.

Hai tháng trước, đại chiến kinh thiên giữa Mục Trần cùng thiếu tộc trưởng hoàng tộc Hoàng Huyền Chi trong hóa thần trì, hiện đã truyền khắp đại thiên thế giới, cái này cũng khiến cho thanh danh Mục Trần lên thêm một nấc thang, dù sao thực lực Hoàng Huyền Chi ai cũng biết, đó là kẻ đã từng chém giết tiên phẩm trung kỳ thiên chí tôn.

Thế mà giờ đây, vị thiên kiêu hoàng tộc này lại thua trong tay Mục Trần, hiển nhiên đã nói rõ, thực lực của Mục Trần so với Hoàng Huyền Chi kia còn mạnh hơn.

Nhưng làm cho người ta sợ hãi than chính là, Mục Trần hiện giờ mới chỉ là linh phẩm trung kỳ mà thôi, khó có thể tin được, sau này khi hắn bước vào tiên phẩm, sợ rằng sẽ trở thành tồn tại vô địch dưới thánh phẩm.

Thấy Mục Trần chịu thua, khuôn mặt nhỏ nhắn tin xảo của Mạn đà la mới dịu xuống, hừ nhẹ một tiếng, đưa tay đẩy những văn thứ rối rắm trên bàn ra, từ trong đó lấy ra một quyển chục, nói: "Đây lả tất cả lợi nhuận năm ngoái của Mục phủ chúng ta, tổng cộng 19 ức chí tôn linh dịch"

"Mười chín ức?". Mục Trần nghe thấy con số này, cũng âm thầm tặc lưỡi một tiếng, phải biết thời điểm trước kia còn là đại la thiên vực, một năm bọn họ thu vào cũng chưa tới 1 ức.

"Ngươi cho rằng rất nhiều sao?". Thấy dáng vẻ kinh ngạc của Mục Trần, mạn đà la cũng không nhịn được trừng mắt một cái.

Mục Trần ngượng ngùng cười một tiếng, nói: "Không nhiều lắm sao?"

Đối với cái này, hiển nhiên hắn cũng không có khái niệm rõ ràng nhiều hay ít.

"Mười chín ức chí tôn linh dịch, cho ngươi bảy ức để tu luyện, một năm cung phụng của huyền thiên trưởng lão cũng cần bốn ức, hiện giờ Cửu U đột phá tới thiên chí tôn, cho nên chúng ta cũng phải cấp cho nàng 1 năm bốn ức chí tôn linh dịch, số chí tôn linh dịch dùng để chi tiêu còn lại cũng chỉ có bốn ức, ngươi có biết dưới trướng Mục phủ có bao nhiêu miệng ăn sao?". Mạn đà la hừ lạnh nói.

Mục Trần vẻ mặt kinh ngạc, có chút chột dạ, hiển nhiên cũng không để ý tới, một mình hắn đã tiêu hao gần 1/ba tài nguyên của Mục phủ, nhưng mà kể từ sau khi bước vào thiên chí tôn, việc tu luyện đúng là cần rất nhiều tài nguyên, nếu như không sử dụng chí tôn linh dịch thì hiệu suất tu luyện sẽ giảm xuống rất nhiều.

Đây cũng là lý do tại sao, rất nhiều cường giả một khi tiến vào thiên chí tôn, sẽ xây dựng thế lực, hoặc là gia nhập vào một phương siêu cấp thế lực hàng đầu, bởi vì việc tu luyện đúng là cần tiêu hao lượng tài nguyên khổng lồ.

"Không cần cho ta nhiều như vậy đâu". Cửu U cũng không ngờ tới, thân là thiên chí tôn lại có thể được hưởng số lượng cung phụng như vậy, lúc này vội vàng nói.

Mạn đà la cũng lắc đầu một cái, nói: "Đây là quy củ, mỗi một thiên chí tôn đều là trụ cột cùng nội tình của một phe siêu cấp thế lực, nếu như Mục phủ chúng ta ngay cả loại đãi ngộ như vậy cũng không có, truyền ra ngoài thì sau này còn có thiên chí tôn nào tới nương tựa sao?"

Mạn đà la nhìn Mục Trần, nói: "có điều, lấy cương vực của Mục phủ chúng ta hiện giờ, cũng chỉ có thể phục vụ cho ba thiên chí tôn các ngươi, nếu lại thêm một vị thì sợ rằng lực bất tòng tâm."

Mục Trần nghe vậy, thần sắc cũng ngưng trọng một chút, điều này hiển nhiên là liên quan đến sự phát triển của Mục phủ, dù sao trong bất kỳ siêu cấp thế lực nào, thiên chí tôn cũng là nội tình, muốn nhận biết một siêu cấp thế lực mạnh hay yếu, rất đơn giản, chỉ cần nhìn số lượng thiên chí tôn là được.

"Vậy giờ làm thế nào?". Mục Trần nhìn mạn đà la, hỏi.

"Tạm thời duy trì nguyên trạng, chậm chạp phát triển, hoặc là khai mở biên giới, đề Mục phủ có nhiều cương vực và tài nguyên hơn". Mạn đà la thản nhiên nói.

"Hiện giờ trên thiên la đại lục này, những siêu cấp thế lực núp đằng sau kia đều đang âm thầm đề phòng Mục phủ chúng ta, cho nên trong 1-hai năm này, chúng ta cũng không khuyếch trương ra ngoài bắc vực quá nhiều, tránh dẫn tới số đông phản kháng"

Mục Trần trầm ngâm một chút, nói: "Đã điều tra rõ ràng các siêu cấp thế lực phía sau các thế lực trên thiên la đại lục chưa?"

mạn đà la gật đầu một cái, lấy ra một quyển trục, đưa cho Mục Trần.

Mục Trần nhận lấy, từ từ mở ra, đập vào mắt hắn chính là tên tuổi của năm tòa siêu cấp thế lực, mà thủ lĩnh của năm siêu cấp thế lực này cũng rất có danh tiếng trên đại thiên thế giới.

Đan Dương sơn, Đan Dương Lão Tổ.

Huyền Âm Thành, u huyền thành chủ.

Tử Lôi Tiên Tông, Tử Lôi Tôn giả.

Bạch Hổ cốc, Bạch Hổ Vương.

Linh Quỷ Môn, Quỷ Đế.

bốn vị thủ lĩnh siêu cấp thế lực phía trước, thực lực đều đạt tới tiên phẩm sơ kỳ, mà vị quỷ đế của linh quỷ môn cuối cùng kia, càng là bước chân vào tiên phẩm trung kỳ.

"Thiên la đại lục không hổ là siêu cấp đại lục, thế cục rắc rối phức tạp, ngay cả loại siêu cấp thế lực cấp bậc thế này cũng có chừng năm cái".

Mục Trần thần sắc hơi ngưng, nói

"Trước kia trên thiên la đại lục, những siêu cấp thế lực này đều có quy tắc ngầm, mỗi bên đều sẽ không phái thiên chí tôn nhúng tay, chỉ để mặc các thế lực được bọn họ nâng đỡ tranh đấu lẫn nhau, nhưng bọn họ lại không ngờ tới, Mục phủ chúng ta chỉ trong mấy năm ngắn ngủi đã xuất hiện một tên biến thái như ngươi, đánh vỡ hoàn toàn các quy tắc của thiên la đại lục". Mạn đà la cười nói.

"Đoạn thời gian khi Mục phủ chúng ta vừa mới thống nhất bắc vực, năm tòa siêu cấp thế lực này cũng âm thầm phát cảnh cáo, muốn chúng ta không được đưa tay chân cắm vào các địa vực khác trẽn thiên la đại lục, đồng thời bọn họ vẫn âm thầm quấy nhiễu việc đối ngoại khuyếch trương của Mục phủ chúng ta"

"Nhưng mà sau khi chuyện ngươi ở phù đồ cổ tộc truyền ra, năm tòa siêu cấp thế lực này mới nổi lên kiêng kỵ, lúc đó mới thu hồi việc quẩy nhiễu lại".

Mục Trần khẽ gật đầu, hắn dĩ nhiên biết, sở dĩ năm siêu cấp thế lực này kiêng kỵ, hắn là biết được mẫu thân hắn là thánh phẩm đại tông sư, hơn nữa còn là đại trưởng lão phù đồ cổ tộc, lúc này mới không dám động tay chân với Mục phủ.

Nhưng mà cục diện trước mắt này, ngược lại cũng đúng là phiền phức, Mục phủ mặc dù tràn đầy duệ khí, nhưng lại bị năm siêu cấp thế

lực này ngăn ở bắc vực không ra được, nếu như mạnh mẽ làm tới, sợ rằng sẽ ép cho bọn họ liên thủ đối kháng Mục phủ, nói như vậy cũng sẽ là uy hiếp cực lớn đối với Mục phủ.

Dù sao, Mục Trần cũng không quá có thể thật sự đưa mẫu thân hắn tới diệt những kẻ này cho Mục phủ, hắn muốn, bằng sức mạnh của mình khiến cho bản thân chân chính cường đại.

Nhưng trước mắt, Mục phủ muốn lớn mạnh,cuối cùng thậm chí tiến thân vào hàng ngũ siêu cấp thế lực hàng đầu đại thiên thế giới, vậy nhất định phải xưng bá toàn bộ thiên la đại lục, lấy tài nguyên của tòa siêu cấp đại lục này làm nền móng, vậy mới có thể khiến Mục phủ trờ thành một quái vật khổng lồ trên đại thiên thế giới.

Đây cũng không phải là dã tâm của Mục Trần, mà là hắn biết, một khi Mục phủ tiếp tục lớn mạnh, cho dù hắn không chủ động xuất thủ, năm siêu cấp thế lực kia cũng sẽ vì kiêng kỵ mà không tha cho Mục phủ, giao chiến là chuyện đương nhiên.

Theo Mục Trần phỏng đoán, nếu không phải thanh diên tịnh đột nhiên biến thành đại trưởng lão phù đồ cổ tộc, sợ rằng năm siêu cấp thế lực này cũng đã sớm ra tay với Mục phủ, căn bản cũng không đợi tới hôm nay.

ờ trong mắt bọn họ, Mục phủ ngày một lớn mạnh như vậy, sớm đã trờ thành cái gai trong mắt, đinh trong thịt.

"Cũng không cần gấp"

Mục Trần suy nghĩ chốc lát, trầm ngâm nói: "Cục diện Mục phủ có thể giữ vững, chĩ cần kéo dài thêm một thời gian nữa, ta sẽ khiến bọn chúng không có gan dám ở lại thiên la đại lục, chủ động rút lui"

Mặc dù đối phương người đông thế mạnh, nhưng nếu có đầy đủ thời gian, hoặc đợi đến lúc hắn bước vào tiên phẩm thiên chí tôn, năm tòa siêu cấp thế lực này, hắn sẽ phân rõ mạnh yếu.

khi đó, Mục Trần tự nhiên có thể không chiến dọa lui binh, không phí nhiều sức, xưng bá thiên la.

Nghe Mục Trần nói thế, mạn đà la cũng thở dài một cái, nói: "Chỉ sợ bọn họ cũng không định cho ngươi thời gian"

"Có ý gì?". Mục Trần híp hai mắt lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của mạn đà la lãnh túc, chậm rãi nói: "Ta nhận được tin tức, mấy ngày trước,năm siêu cấp thế lực Đan dương sơn, huyền âm thành này đã kết minh, hợp thành thiên la minh"

"Ta lo lắng, thiên la minh này là nhắm vào Mục phủ chúng ta"

Mục Trần khẽ cau mày, hiển nhiên cũng không ngờ tới, năm siêu cấp thế lực này sẽ quyết đoán như thế, trực tiếp chọn kết minh, chặn đường xưng bá thiên la của Mục phủ bọn họ.

Mục Trần trầm mặc, trong đại thiên cũng yên tĩnh theo.

Nhưng mà, cũng vào lúc này, chợt có một đạo linh quang từ ngoài đại điện lướt vào, bị mạn đà la tóm được, nàng hơi cảm ứng, khuôn mặt nhỏ bé tinh xảo hơi biến đổi.

"Sao vậy?". Mục Trần thấy vậy, chân mày khẽ nhíu.

Mạn đà la lạnh lùng nói: "Có tin tức truyền tới, ba ngày sau, năm cự đầu của thiên la minh bày Thiên la yến trên Thiên la Thành, mời ngươi dự tiệc"

"Tiệc không phải tiệc tốt a". Bên cạnh, huyền thiên lão tổ trầm giọng nói.

"Làm sao bây giờ?". Mạn đà la nhìn chằm chằm Mục Trần, hỏi.

Mục Trần tay xoa mặt bàn, dưới ánh đèn chiếu rọi, khuôn mặt tuấn dật hiện ra vẻ cười như không cười, trong con ngươi đen nhánh có hàn

quang ngưng tụ.

"Có can đảm, vốn ta còn định chờ một khoảng thời gian, để bọn chúng toàn thân rút lui, không ngờ, bọn chúng lại vội vã lật mặt với ta như vậy"

"Đã như vậy, cho chúng toại nguyện đi"

Khi chữ cuối cùng vừa nói ra, một cỗ khí thế kinh thiên từ trong cơ thể Mục Trần bộc phát ra, chấn động hư không, áo bào bay phần phật, tựa như bá vương lâm thế.

***

Dịch: zero

Chương 1471: Thiên La Minh

Trong đại điện, linh lực lượn quanh, tựa như rồng ngâm hổ gầm, khiến cho không gian chấn động.

Đối diện với dao động linh lực bộc phát ra từ trong cơ thể Mục Trần, vẻ mặt huyền thiên lão tổ cũng động dung, Mục Trần hiện giờ dường như càng ngày càng kinh khủng, hắn hiện tại chỉ sợ không chỉ gấp một0 lần trước kia.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của mạn đà la cũng có chút lãnh ý, chợt nàng nhẹ giọng nói: "Tại sao thời gian này bọn họ lạl tới khiêu khích ngươi? Lúc trước bọn họ thế nhưng rất là kiêng kỵ"

Mục Trần hai mắt híp lại, điều này cũng đúng là cỏ chút quái lạ, mẹ của hắn dù sao cũng là thánh phẩm đại tông sư, mặc dù Mục Trần cũng không muốn đem hậu đài ra áp chế người khác, thế nhưng hiển nhiên năm vị thiên chí tôn này của Thiên La Minh cũng rất kiêng kỵ.

Thế nhưng hiện giờ bọn họ vẫn lựa chọn đối đầu với hắn, chẳng lẽ không còn kiêng kỵ mẹ hắn nữa sao?

"Hai ngày tới điều tra việc này một chút, ta muốn biết mục đích của Thiên La Minh". Mục Trần nhẹ nhàng gõ ngón tay trên mặt bàn, chậm rãi nói, mặc dù hắn không sợ đối phương, nhưng cũng không phải người lỗ mãng, biết người biết ta mới có thể chiến thắng dễ dàng.

Mạn đà la nghe vậy, cũng nhẹ nhàng gật đầu.

Mà kết quả điều tra Thiên La Minh cũng rất nhanh, một ngày sau đã có rất nhiều tin tình báo bày trước mặt Mục Trần, hắn cẩn thận giờ ra

xem, một nén nhang sau, mới mặt không biểu cảm đưa mắt trở lại.

"Ta nói sao bọn chúng lạl to gan như vậy, thì ra quả nhiên có người giở trò phía sau"

"Người nào?" Cửu u trầm giọng nói.

"Theo tin tình báo, một tháng trước, có người từ ma ha cổ tộc tới tìm năm siêu cấp thế lực này". Trong mắt Mục Trần thoáng hiện lãnh quang, nói.

"Ma ha cổ tộc?". Trong đại điện, Mạn Đà La, Cửu U, Huyền Thiên trưởng lão sắc mặt đều khẽ biến, hiển nhiên không thể nào ngờ được, cái Ma Ha cổ tộc trước nay chưa từng tiếp xúc này, lại chạy tới thiên la đại lục giở trò quỷ.

"Chúng ta chưa từng có chút liên quan gì tới Ma Ha cỗ tộc, làm sao bọn họ lại đột nhiên đi đối phó ngươi?". Mạn đà la nghi ngờ nói.

Mục Trần hai mắt híp lại, trầm ngâm một chút, cười nhạt nói: "Quá nửa chính là vì Vạn cổ Hội ở Ma Ha cổ tộc"

Nghe thấy câu nói mập mờ này của Mục Trần, ba người mạn đà la đều kinh ngạc, hiển nhiên không hiểu cái này thì liên quan gì tới mục phủ bọn họ.

"Trong ma ha cổ tộc có vạn cổ bất hủ thân, mà Vạn cổ Hội này chính là để Vạn Cổ Bất Hủ Thân chọn ra chủ nhân". Mục Trần bình tĩnh nói: "Vốn Vạn cổ bất hủ thân là do bất hủ đại đế giao cho Ma Ha cổ tộc bảo quản, thế nhưng bọn họ hiện giờ đã sớm sinh dị tâm, coi mình là chủ nhân của vạn cổ bất hủ thân, cho nên làm sao có thể để người ngoài cướp đi"

"Ta từng nghe mẫu thân nói qua, vì bảo đảm Vạn cổ Bất hủ thân không rơi vào tay người khác, mỗi lần trước khi Vạn cổ Hội bắt đầu, Ma Ha cổ tộc sẽ đi điều tra những cường giả kiệt xuất đã tu thành Bất Hủ

Kim Thân, sau đó dùng các thủ đoạn quấy nhiễu, khiến họ không cách nào tham gia vạn cổ hội"

"Ta nghĩ, bọn họ thấy ta gần đây danh tiếng quá thịnh, lúc này mới theo dõi ta, muốn dùng những thủ đoạn này quấy nhiễu ta, có điều vì lo ngại sự tồn tại của mẫu thân ta, cho nên họ cũng không dám đối phó ta ngoài sáng, vậy mới chọn Thiên La Minh do năm thế lực siêu cấp này tạo thành để chăn chặn ta".

"Thật là hèn hạ!". Cửu u khuôn mặt tức giận, lạnh giọng nói.

Thủ đoạn của Ma Ha cổ tộc này thật sự khiến người ta cảm thấy vô sỉ, năm đó bất hủ đại đế giao Vạn cổ Bất Hủ thân cho bọn họ bảo quản, hơn nữa, đem phương pháp tu luyện đại nhật bất diệt thân cùng bất hủ kim thân truyền ra đại thiên thế giới, vốn là chọn lấy người thích hợp nhất làm chủ nhân cho Vạn cổ Bất Hủ thân, nhưng ai ngờ ma ha cồ tộc này hiện tại lại coi là đồ của mình, không chỉ có không làm tròn vai trò của người bảo quản, ngược lại còn âm thầm quấy nhiễu những người đã tu thành bất hủ kim thân khác tham gia vạn cổ hội.

Loại hành động này, đúng là ti tiện.

Bên cạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn của mạn đà la cũng lạnh như băng, châm chọc nói: "Vạn cổ Bất Hủ Thân chính là một trong năm tòa pháp thân nguyên thủ trên đại thiên thế giới, đã từng tạo ra cường giả đệ nhất thế giới Bất Hủ Đại Đế, cám dỗ như vậy, cũng khó trách ma ha cồ tộc không để ý tới thể diện của một cổ tộc mà làm ra những thủ đoạn này"

"Vậy làm sao bây giờ? Thiên La Yến này xem ra là lai giả bất thiện a". Huyền thiên trưởng lão cũng có chút lo lắng nói.

Trong mắt Mục Trần có tia sáng sắc bén lóe lên, một lát sau, hắn cười cười, giọng nói không chút gợn sóng: "Nếu Thiên La Minh đã hạ thiệp mời, vậy nếu Mục phủ ta không đi, cái danh tiếng đã vất vả gây dựng này cũng sẽ bị hủy hơn nửa rồi".

Trên gương mặt hắn thoáng hiện vẻ lạnh lẽo, vốn hắn còn định cho năm siêu cấp thế lực này một ít thời gian yên ổn, chờ đến khi hắn đột phá tiên phẩm thì mới trờ lại hòa bình khuyên lui, như thế hai bên đều có thể yên ổn, nhưng những kẻ này đã gấp rút không chờ nổi như vậy, vậy cũng đừng trách hắn...

"Truyền ra tin tức, hai ngày sau, Mục phủ ta tới dự tiệc"

Hai mắt Mục Trần chậm rãi nhắm lại, bên trong thanh âm cũng có lãnh ý, nếu đối phương muốn khiêu khích, vậy hắn cũng chỉ có thể đem lịch trình xưng bá thiên la đại lục tiến hành trước thời hạn...

Thiên La Minh tổ chức thiên la yến, tiệc mời Mục phủ chi chủ, chuyện này truyền ra, toàn bộ thiên la đại lục đều trở nên chấn động sôi trào.

Thiên la đại lục hiện giờ, người sáng suốt đều nhận ra được, cùng với việc danh tiếng Mục Trần trên đại thiên thế giới càng trờ nên cường thịnh, địa vị Mục phủ cũng là nước lên thuyền lên, nhuệ khí bức người, hiển nhiên tiền đồ bất phàm.

Mà đối mặt với một mục phủ càng ngày càng trở nên mạnh mẽ như vậy, những siêu cấp thế lực đứng sau những tông phái trên thiên la đại lục cũng không nhẫn nhịn thêm được nữa, thời gian trước đó, năm tòa siêu cấp thế lực còn thành lập Thiên La Minh, nói như vậy, Thiên La Minh chiếm ba/bốn diện tích thiên la đại lục, khí thế phi phàm, có dấu hiện áp đảo mục phủ.

Đây cũng là lý do khiến một số thế lực có tâm tư tới dựa dẫm Mục phủ trù trừ ngừng lại, hiển nhiên chỉ sợ Mục phủ sẽ suy sụp dưới sự chèn ép của Thiên La Minh.

Cho nên, sau khi tin tức thiên la yến truyền ra, hầu như tất cả các thế lực trên thiên la đại lục đều bắn tầm mắt tới, bọn họ biết, hiển nhiên Thiên la yến này rất có thể sẽ quyết định ngôi vị bá chủ của thiên la đại lục.

Đây là đại sự lớn nhất của thiên la đại lục suốt ngàn vạn năm qua, bởi vì điều này đại biểu cho việc, thiên la đại lục sợ rằng sẽ xuất hiện một vị bá chủ chân chính thống nhất tất cả.

Chỉ có điều vị bá chủ này, rốt cục là Thiên La Minh hay mục phủ, thì còn phải xem trận đánh cuộc giữa hai bên.

Nhưng mà bất kể thế nào, đây cũng là một thịnh sự của thiên la đại lục, bọn họ không thể rời mắt đi chút nào cả.

Thiên la thành, tổng bộ hiện tại của Thiên La Minh.

Trung ương thiên la thành, có một cung điện sừng sững, mà lúc này, trên một chiếc bàn tròn trong một gian mật thất, năm bóng người tĩnh tọa, mặc dù quanh thân họ cũng không có linh lực lưu chuyển, nhưng lại có một cỗ cảm giác áp bách kinh khủng tản ra, khiến cho không gian bên trong mật thất đều trờ nên vặn vẹo.

"Phủ chủ Mục Phủ Mục Trần kia đã đáp ứng thiếp mời rồi..."

Trong mật thất an tĩnh, một vị lão giả áo tím chậm rãi mở miệng nói, hắn khẽ nhíu mày, do dự nói: "Mục Trần kia thế nhưng là nhân vật hung ác, thời gian trước, ngay cả Hoàng Huyền Chi của Phượng Hoàng tộc cũng thua trong tay hắn, chúng ta thật sự phải đi trêu chọc hắn sao?"

"Đan dương lão tổ, ngươi dù gì cũng đường đường là tiên phẩm thiên chí tôn, cần gì sợ hãi một tiểu tử linh phẩm như thế chứ?". Thanh âm của lão giả áo tím vừa dứt, bên cạnh, một vị tráng hán trung niên trong mắt lóe ra lôi quang châm chọc cười nói.

Lão giả áo tím quét mắt nhìn hắn một cái, cười lạnh nói: "Linh phẩm tiểu tử? Vậy Tử Lôi Tôn Giả ngươi đi thử một chút, nếu người có thể rút lui nguyên vẹn từ trong tay hắn, sau này trước mặt ngươi, một câu ta cũng không dám nói".

Nghe đến lời này, trung niên tráng hán kia nhất thời chậm lại, hừ một tiếng không dám nói tiếp, ngay cả Hoàng Huyền Chi cũng thua trong tay Mục Trần, có thể thấy sức chiến đấu của hắn đáng sợ, tử lôi tôn giả này cũng tự hiểu rõ, đơn đả độc đấu, hắn căn bản không phải đối thủ của Mục Trần.

"Được rồi, hai người các ngươi cũng không cần tranh đấu."

Trong mật thất, chợt có một giọng nói âm lãnh vang lên, nhiệt độ trong mật thất cũng theo đó mà giảm xuống, mà nghe được thanh âm này, Đan Dương Lão Tổ, Tử Lôi Tôn giả cũng ngừng lại, ánh mắt mang theo một tia kiêng kỵ nhìn về vị trí thủ tọa.

Chỉ thấy ở nơi đó, trong không khí âm trầm bao phủ, một tên hắc bào nam tử, sắc mặt tái nhợt, hai mắt trũng sâu, một đôi đồng tử xám trắng, tựa như hàm chứa khí tức tử vong, khiến người ta không rét mà run.

Hắc bào nam tử này chính là Linh Quỷ Môn - Quỷ đế, thực lực đạt tới tiên phẩm trung kỳ, cũng là người mạnh nhất trong năm người ngồi đây.

Con ngươi xám trắng của quỷ đế quét qua bốn người tại đây, thanh âm âm lãnh nói: "Thế của Mục Phủ các ngươi cũng không phải là không thấy rõ, tên Mục Trần này rõ ràng là đang hướng về vị trí bá chủ thiên la đại lục, nếu không nhân thời điểm chúng ta còn có thể đối phó với hắn, đánh nát dã tâm xưng bá của Mục phủ, sợ rằng sau này thiên la đại lục này sẽ không có chỗ cho chúng ta"

Nghe lời này, bốn người đan dương lão tổ cũng khẽ gật đầu, sắc mặt ngưng trọng.

"Nhưng mà mẫu thân của Mục Trần kia lại là đại trưởng lão phù đồ cổ tộc...". Đan dương lão tổ nói.

"Yên tâm, Ma Ha cổ tộc đã nói qua, bọn họ sẽ không để phù đồ cổ tộc nhúng tay, có ma ha cổ tộc ủng hộ, chúng ta cũng không cần bao

nhiêu lo lắng"

Quỷ đế giọng lạnh lẽo, nói: "Hơn nữa, chúng ta cũng không có ý định thực sự giết Mục Trần, chỉ cần hắn dám đến, chúng ta liên thủ đánh hắn trọng thương, để cho hắn dưỡng thương qua một năm rưỡi, coi như chúng ta hoàn thành nhiệm vụ, sau đó ma ha cổ tộc sẽ ủng hộ chúng ta xưng bá thiên la đại lục"

Bốn người đan dương lão tổ nghe vậy, trong mắt cũng thoáng hiện vẻ nóng bỏng, dù sao Mục phủ nội tình yếu kém, căn bản chỉ dựa vào một mình Mục Trần chống đỡ, Mục Trần tuy là sức chiến đấu phi phàm, nhưng bọn họ cũng không tin, chẳng lẽ Mục Trần có thể dựa vào một mình hắn, chống lại năm siêu cấp bọn họ liên thủ hay sao?

"Hừ, muốn trách thì trách Mục Trần ngươi dã tâm quá lớn đi, thiên la đại lục này, cũng không phải là nơi ngươi có thể nhúng tay vào"

***

Dịch: zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1472: Bá Chủ Chi Tranh

Thiên la đại lục, thiên la thành

Tòa thành thị nguy nga này, tọa lạc tại trung tâm thiên la đại lục, xét về độ hoành tráng mả nói thì có thể coi là đô thành của thiên la đại lục. Mà bởi vì đặc thù của nó, cho nên những năm qua tòa thành thị này cũng không do một phương thế lực nào đơn phương khống chế, mà là do những thế lực hàng đầu thiên la đại lục liên hiệp quản chế.

Có điều hiện nay cùng với việc thiên la minh hình thành, cái siêu cấp thế lực do năm đại thế lực liên hiệp hình thành này, tự nhiên cũng có đầy đủ vốn liếng, cho nên ngày thứ hai sau khi thiên la minh thành lập, đã trực tiếp tuyên bố lập Thiên la Thành làm tổng bộ thiên la minh.

Mà đối với sự bá đạo như vậy của thiên la minh, thiên la đại lục cũng không có bất kỳ tiếng dị nghị nào, bời vì thanh thế mà năm tòa siêu cấp thế lực này liên thủ, thật sự quá mức rung đông.

Thiên la đại lục trước đây, năm siêu cấp thế lực này đều dè chừng lẫn nhau, chinh phạt, khiến cho thiên la đại lục vẫn chưa từng xuất hiện một vị bá chủ chấn nhiếp tứ phương, nhưng hiện tại do Mục Phủ quật khởi, năm thế lực này đều cảm thấy uy hiếp, cho nên sau khi bọn họ lựa chọn cách liên minh xong, thiên la đại lục này chính là có một con quái vật khổng lồ ra đời...

Chỉ cần tại lần thiên la yến này, con quái vật khổng lồ này có thể chiếm được thượng phong, thì tất cả mọi người đều không hoài nghi, thiên la đại lục rất có thể sẽ xuất hiện một bá chủ chân chính.

Vì thế, dưới ánh mắt chú ý của vạn chúng, hai ngày nháy mắt trôi qua.

Khi ánh bình minh xuyên qua tầng mây, chiếu rọi lên tòa thành thị hoành tráng mà cổ xưa này, trong thoáng chốc, cả tòa thành thị cũng bộc phát ra sức sống kinh thiên.

ở nơi xa, vô số đạo quang ảnh phá không tới, cuối cùng giống như châu chấu rơi xuống thành thị.

Lúc này, thiên la thành đã trở thành tiêu điểm của thiên la đại lục, hầu hết các cường giả, thế lực đều tập trung nơi này, bởi vì bọn họ hiểu rõ, lần thiên la yến này, rất có thể sẽ xuất hiện một bá chủ chân chính.

Những năm gần đây, mục phủ quật khởi, thanh thế kinh người, dưới sự lãnh đạo của Mục Trần, lập nên ngày một nhiều kỳ kích, nhuệ khí bức người, không thể ngăn cản, mà thiên la minh mới thành lập này, cũng là bối cảnh hùng hậu, năm phe siêu cấp thế lực liên minh, thanh thế như vậy, trên đại thiên thế giới cũng kéo tới vô số ánh mắt.

Cái này có thể coi là thịnh sự lớn nhất thiên la đại lục trong ngàn năm qua!

Mà trong lúc thành thị đang sôi trào, ở dải đất trung tâm thành thị, một tòa quảng trường bạch ngọc bát ngát lóe lên ngọc quang, hấp dẫn vô số ánh mắt bắn tới...

Vù vù!

Trên bầu trời, vô số quang ảnh đáp xuống, xuất hiện trên chỗ ngồi bốn phía quảng trường, có thể xuất hiện ờ nơi này, không một ai không phải là cường giả nổi danh với thế lực nhất lưu trên đại lục.

Chỉ có điều, những cường giả cùng thế lực thường ngày được người ta thổi phồng này, hôm nay nhất định phải ảm đạm vô quang, bởi vì tất

cả mọi người đều biết, nhân vật chính ngày hôm nay, là hai con quái vật khổng lồ kia...

Vô số ánh mắt đều mang theo một ít kính sợ nhìn về phía vị trí thủ tọa quảng trường, chỉ thấy nơi đó năm chiếc hoàng kim vương tọa lóe lên kim quang, bên trên hoàng kim vương tọa có năm thân ảnh tĩnh tọa, vô biên vô tận uy áp tự trong cơ thể bọn họ phát ra như gió lốc, khiến cho toàn bộ thiên địa đều run rẩy.

Năm vị tiên phẩm thiên chí tôn.

Đội hình như vậy, cho dù trên đại thiên thế giới, cũng tuyệt đối coi là một cỗ lực lượng cực mạnh, hôm nay trên thiên la đại lục này, càng là rung động 10 phần.

Thời điểm trước kia, năm vị tiên phẩm thiên chí tôn là đều coi như là những đại nhân vật đứng sau các phe thế lực đứng đầu trên thiên la đại lục, nhưng hiện giờ bởi vì sự xuất hiện của Mục Trần, những đại nhân vật này cũng không thể không hiện thân...

"Năm vị tiên phẩm thiên chí tôn a...thật là đáng sợ, trước kia đều không biết thiên la đại lục chủng ta lại ẩn giấu những tồn tại đáng sợ bực này", trong lúc thành thị sôi trào, vô số tầm mắt kính sợ nhìn chằm chằm năm thân ảnh như thần linh kia, tiếp đó rất nhiều tiếng cảm thán vang lên.

"Xem ra thiên la minh lần này là muốn cứng rắn đối đầu với Mục phủ rồi"

"Mục phủ quật khởi quá nhanh, vị Mục phủ chủ kia càng là cực kỳ hung hãn, nghe nói thời điểm trước kia, ngay cả Hoàng Huyền Chi của Phượng Hoàng tộc cũng thua trong tay hắn"

"Mục Phủ chi chủ kia hắn gọi là Mục Trần? Mấy năm trước hắn vẫn chỉ là cao tầng trong đại la thiên vực, không ngờ chỉ ngắn ngủi mấy năm thời gian, đã đạt tới bước này, thật kinh khủng"

"Cũng không biết lần cứng rắn đối diện này, đến cuối cùng ai có thể chiếm thượng phong"

"Hẳn là thiên la minh đi, đây chính là năm vị tiên phẩm thiên chí tôn a"

"Mục Trần cũng không đơn giản, một dãy dài chiến tích kia, nói ra thật đúng là khiến người ta cảm thấy không thể tin nổi"

"Dù sao bất kể thế nào, thiên la yến hôm nay, sợ rằng sẽ tương đối đặc sắc..."

Vô số tiếng bàn luận xôn xao trong thành thị truyền ra, ai nấy đều biết được, thiên la minh bày ra trận thế lớn như vậy, cũng không phải đề thật sự tiệc mời Mục phủ, thâm ý đằng sau không nói cũng biết, chính là vì ngôi vị bá chủ thiên la đại lục.

Mà vị phủ chủ Mục phủ kia một đời thiên kiêu, chiến tích hiền hách, làm sao có thể là hạng người dễ cúi đầu, cho nên hôm nay, hai bên đối đầu lẫn nhau, 10 phần là tóe lửa.

đối với tiếng bàn luận xôn xao trong thiên địa, năm người trên hoàng kim vương tọa đều khép hờ hai mắt, giống như không nghe thấy gì, chẳng qua là đôi mắt khép hờ lại thỉnh thoảng lóe lên hàn quang, khiến cho không gian bốn phía không ngừng rung chuyển.

dưới một mảnh sôi trào, thời gian trôi qua rất nhanh, vầng mặt trời đã lên tới trên đỉnh đầu.

Lí!

Mà cùng chính lúc này, chợt có một tiếng phượng minh tựa như xuyên thấu không gian, từ nơi cực kỳ xa xôi truyền tới, vang dội thiên địa.

soạt!

Hầu như mọi ánh mắt đều chợt ngước lên, gắt gao nhìn về nơi xa trên bầu trời, ở nơi đó, bọn họ đều cảm thấy một cỗ uy áp cực kỳ đáng sợ đang cuốn tới.

Thậm chí ngay cả năm người quỷ đế, đan dương lão tổ trên hoàng kim vương tọa lúc này cũng mở mắt, hai mắt híp lại nhìn chằm chằm nơi xa.

dưới vô số ánh mắt soi mói, rất nhanh, phía chân trời xa xôi xuất hiện một điểm đen, điểm đen lóe lên mấy lần, liền cấp tốc phóng đại trong con ngươi, cuối cùng trực tiếp hóa thành một con cự phượng khổng lồ màu đen nhìn không thấy cuối.

Hắc phượng phe phẩy thùy vân chi dực, cả người hừng hực hắc viêm, mấy lần lóe lên đã tới gần thành phố, trong nháy mắt, cỗ uy áp từ huyết mạch tràn ngập ra, khiến vô số cường giả biến sắc.

"Đây, đây là thần thú gì?"

"Uy áp thật khủng khiếp, đúng là không thua gì Phượng Hoàng, Long Tộc"

Trong toàn thành, vô số cường giả đều mơ hồ có chút hỗn loạn, ánh mắt kinh hãi nhìn quái vật khổng lồ che khuất bầu trời, thứ uy áp ấy làm cho tất cả mọi người run sợ trong lòng.

Quỷ đế, đan dương lão tổ cũng nhướng mày, liếc mắt nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương vẻ kinh nghi.

"Đây là...Bất Tử Điểu trong truyền thuyết". Có điều, bọn họ dù gì cũng là thiên chí tôn, lịch duyệt bất phàm, chỉ kinh ngạc trong chốc lát đã nhận ra lai lịch của hắc phượng này, lúc này thần sắc đều ngưng lại.

Bởi vì bọn họ có thể rõ ràng cảm giác được, thực lực của đầu bất tử điểu này đã đạt tới linh phẩm hậu kỳ, sức chiến đấu phi phàm.

"Mục phủ chủ nếu tới, vậy thì mời hiện thân đi". Con ngươi xám trắng của quỷ để nhìn chằm chằm trên lưng hắc phượng, đồng thời thanh âm hơi có vẻ âm lãnh vang vọng lên.

Lúc này, vô số tầm mắt nhìn theo mới thấy, trên đầu hắc phượng khổng lồ kia, một thân ảnh thon dài đứng chắp tay, khuôn mặt trẻ tuổi, nhưng lại tản ra vô tận áp bách.

Nghe thấy thanh âm của quỷ đế, thân ảnh trẻ tuổi kia làm như cười cười, sau đó một bước nhảy ra, chớp mắt sau đó, tất cả mọi người liền thấy một thân ảnh như quỷ mị xuất hiện trên quảng trường bạch ngọc.

Trên bầu trời hắc phượng to lớn cũng cất tiếng phượng minh, thân thể to lớn bắt đầu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành một đạo hắc viêm rơi xuống, biến thành một thân ảnh cao gầy mảnh mai sau lưng Mục Trần.

Mà cùng lúc đó, ở phía sau nơi xa, từng tiếng xé gió truyền tới, từng đạo quang ảnh xuất hiện phía sau Cửu u, Mục Trần.

Người đứng phía trước là Huyền Thiên lão tổ cùng mạn đà la, hiển nhiên lần này, cường giả mục phủ cũng đã ra quân toàn bộ.

Khi bọn họ xuất hiện, thành thị vốn sôi trào thì lúc này cũng yên tĩnh lại, vô số ánh mắt tò mò, kính sợ, đều hội tụ ở vị trí đứng đầu nhân mã Mục Phủ.

Chỉ thấy ở nơi đó, một thanh niên đứng chắp tay, gương mặt trẻ tuổi, khuôn mặt tuấn dật mang theo nụ cười nhàn nhạt, khí độ ung dung, không vì trận thế năm vị tiên phẩm thiên chí tôn trước mắt mà có chút biến sắc nào.

"Phủ chủ Mục Trần quả nhiên là thiên kiêu, chừng ấy tuổi đã đạt tới bước này, thật khiến bọn ta khó mà đuổi kịp". Con ngươi xám trắng của Quỷ đế ngưng mắt nhìn Mục Trần, chậm rãi nói.

Mục Trần nghe vậy, nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: "Cũng không cần nhiều lời khách sáo làm gì, thiên la minh các ngươi bày trận thế lớn như vậy mời ta tới, hắn cũng không phải thật sự mời ta tới ăn tiệc đi?"

Năm người quỷ đế liếc mắt nhìn nhau, sau đó đan dương lão tổ cười ha hả, nói: "Mời phủ chủ Mục Trần tới, đúng là có chuyện thương lượng..."

THanh âm của hắn dừng một chút, sau đó mặt mũi thành khẩn, nói: "Mục Trần phủ chủ có lẽ đã sớm biết, năm phương thế lực chúng ta trù tính thiên la đại lục này đã rất nhiều năm, hao tổn vô số tâm huyết ở đây, hiện giờ bọn ta bỏ qua những hiềm khích lúc trước, cũng dự định kết thúc những tranh chấp không ngừng những năm qua, cho nên ở đây, hy vọng Mục phủ chủ nghĩ cho sự an bình của thiên la đại lục, buông tha lòng tranh bá"

"Dĩ nhiên, bọn ta cũng sẽ bồi thường cho mục phủ, chúng ta đã thương lượng ổn thỏa, có thể đem "Thiên Mãng Đại Lục" tặng cho Mục phủ, làm căn cứ để mục phủ phát triển"

khi thanh âm của đan dương lão tổ vang lên, toàn bộ thiên địa đều an tĩnh, đông đảo thế lực nhất lưu trên thiên la đại lục đều hít một hơi khí lạnh, thiên la minh này quả nhiên có chút độc, căn bản không có chút khách khí nào, vừa mở miệng đã nói thẳng ý đồ...

Thiên mãng đại lục cũng không ít người biết, là một tòa đại lục cách thiên la đại lục không xa, nhưng cũng chỉ là một tòa đại lục mô hình nhỏ, trên đó tài nguyên có hạn, so sánh với thiên la đại lục thì đúng là một trời một vực

Những cường giả của Mục phủ sắc mặt đều lạnh lẽo, buông tha thiên la đại lục đi tới thiên mãng đại lục, thiên la minh này thật cho rằng ăn chắc mục phủ sao?

Trong thiên địa, vô số ánh mắt trước tiên đều bắn về Mục Trần, cơ mà thần sắc của hắn cũng hoàn toàn bình tĩnh, đợi đến khi đan dương lão tổ

hoàn toàn nói xong, hắn mới làm như cười cười.

Hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt quét qua năm vị tiên phẩm thiên chí tôn cao cao tại thượng trên kia, cười lắc đầu một cái, thanh âm bình thản nói: "Cho các ngươi thời gian 1 ngày, mang theo người của các ngươi cút ra khỏi thiên la đại lục, chuyện hôm nay, ta sẽ bỏ qua"

Lời vừa nói ra, toàn bộ thiên địa yên tĩnh trong chớp mắt, vô số cường giả lau mồ hôi lạnh, thiên la minh tuy lời nói hung ác, nhưng dù gì cũng cho lại chút thể diện, nhưng ai ngờ Mục Trần lại không có nửa điểm dài dòng, một câu nói liền hoàn toàn lật mặt...

Như thế này, coi như thật sự không có chút khả năng hòa bình nói chuyện nữa rồi!

***

Dịch: zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1473: Thiên La Đối Đầu Mục Phủ

Khi thanh âm của Mục Trần vang lên tại quảng trường bạch ngọc này, cả tòa thành thị đang sôi trào bỗng yên tĩnh lại, vô số ánh mắt nhìn về phía thanh niên đang nở nụ cười nhàn nhạt kia, đều nuốt một ngụm nước miếng, không ai ngờ được, đối mặt với thiên la minh do năm vị tiên phẩm thiên chí tôn trấn giữ, vị phủ chủ trẻ tuổi này của Mục phủ lại không có chút nào ý rút lui, ngược lại còn lựa chọn thái độ cường ngạnh nhất.

Trên hoàng kim vương tọa, năm vị tiên phẩm thiên chí tôn quỷ đế, đan dương lão tổ, tử lôi tôn giả sắc mặt cũng hơi trầm xuống, trong con ngươi có hàn quang hiện lên.

"Càn rỡ!"

Trong lúc sắc mặt năm vị tiên phẩm thiên chí tôn trở nên lạnh xuống, ở xung quanh quảng trường chợt có tiếng quát lạnh vang lên, chỉ thấy ba bóng người lướt ra, linh lực mênh mông bộc phát, hẳn là ba vị linh phẩm thiên chí tôn.

Ba vị linh phẩm thiên chí tôn này, hiển nhiên là những nhân vật cao tầng kế dưới năm vị tiên phẩm thiên chí tôn, hiện tại Mục Trần không chút kiêng kỵ như thế, bọn họ dĩ nhiên là những người đầu tiên không nhịn được, cơ mà điều này hiển nhiên cũng có sự ám hiệu của đám người quỷ đế, muốn dùng bọn họ tới tiên phong thử dò xét mục phủ.

"Chỉ là một tản hưng Mục phủ, cũng dám đối nghịch với Thiên la minh ta, thật không biết trời cao đất rộng!"

Ba vị linh phẩm thiên chí tôn cười lạnh một tiếng, cũng không có nửa điểm khách khí, một chưởng vỗ ra, ba đạo linh lực hồng lưu xuyên qua hư không, không chút lưu tình quét về phía đoàn người mục phủ.

Đối mặt với ba vị linh phẩm thiên chí tôn xuất thủ, Mục Trần ngay cả mắt cũng không liếc một cái, chỉ là hai tròng mắt đen nhánh hàm chứa sự lãnh đạm nhìn chằm chằm đám người quỷ đế.

Nhưng mà, Cửu u phía sau Mục Trần thấy vậy, mắt phượng thoáng hiện ý băng hàn, chợt nàng hé miệng, liền có hắc sắc hỏa viêm bắn ra, hừng hực thiêu đốt, chỉ vừa tiếp xúc đã đốt ba đạo linh lực hồng lưu cuồng bạo như thực chất kia cháy sạch sẽ.

Ba vị linh phẩm thiên chí tôn kia thấy vậy, sắc mặt cũng không nhịn được biến đổi, hiển nhiên không ngờ thế công của ba người lại bị Cửu u hời hợt giải quyết như vậy.

Ba người cũng cảm thấy sự khó giải quyết của Cửu u, lúc này mới rút lui lại.

Nhưng cửu u sao có thể dễ dàng bỏ qua cho bọn họ như vậy, hiện giờ mấy tên này chủ động dâng đến miệng, vừa đúng lúc để mục phủ bọn họ lập uy.

Vì thế, thân thể mềm mại của nàng khẽ run, một đôi cánh hắc phượng hừng hực hắc viêm xuất hiện sau lưng, hai cái đập một cái, thân thể mềm mại quỷ dị biến mất tại chỗ.

Trong khoảnh khắc khi Cửu u biến mất, ba vị linh phẩm thiên chí tôn kia cũng cảm thấy không ổn, lúc này linh lực trong cơ thể khởi động, thân thể bộc phát ra ánh sáng chói mắt, trực tiếp thúc giục linh thể, phát ra vạn trượng linh quang.

soạt!

Thân ảnh cửu u như quỷ mị xuất hiện phía sau ba vị linh phẩm thiên chí tôn, sau lưng, hắc viêm phượng dực chém quang qua, một vệt sáng đen xẹt qua, độ sắc bén như vậy trực tiếp chém rách cả không gian.

Tiếng xé gió sắc bén từ sau lưng truyền tới, cũng khiến cho ba vị linh phẩm thiên chí tôn sắc mặt đại biến, lúc này linh lực mênh mông khởi động, tạo thành vô số tầng linh lực phòng ngự trên cơ thể.

xèo!

Thế mà, khi vệt sáng đen chém xuống, hắc viêm thiêu đốt, hết thảy phòng ngự đều bị thiêu hủy nghiền nát trong tích tắc, mọi người cũng chỉ thấy vệt sáng đen xẹt qua, sau đó, ba tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên.

xung quanh quảng trường, vô số người trợn mắt há mồm nhìn ba thân ảnh chật vật từ trẽn trời giáng xuống,chỉ thấy ba vị linh phẩm thiên chí tôn của thiên la minh kia, lúc này trên ngực xuất hiện một vết thương dữ tợn, vết thương hầu như sắp xé rách cả bụng ra, máu tươi cuồn cuộn, hơn nữa miệng vết thương còn có hắc viêm thiêu đốt, khiến cho bọn họ khó có thể hồi phục.

"Hít"

lúc này, vô số cường giả xung quanh đều hít một hơi khí lạnh, ánh mắt tràn đầy kính sợ nhìn Cửu u giữa không trung, hiển nhiên không ai ngờ được, ba vị linh phẩm thiên chí tôn của thiên la minh lại bại một cách nhanh gọn như vậy trong tay nàng.

Mà sau khi đánh thương ba vị linh phẩm thiên chí tôn nhanh như chớp xong, Cửu u cũng không vì thế mà thu tay lại, ánh mắt lóe lên, một lần nữa hóa thành một ánh lửa đen bắn ra, hiển nhiên là đang định đánh chó rớt xuống nước.

Ba vị linh phẩm thiên chí tôn kia nhìn Cửu u lần nữa truy kích tới, cũng hoảng sợ thất sắc, trải qua giao thủ lúc trước, bọn họ đã biết, cho dù

ba người liên thủ cũng không thể nào là đối thủ của cửu u.

"Lớn mật!"

Nhưng mà, trong lúc cửu u nhanh như chớp xuất hiện trước mặt ba vị linh phẩm thiên chí tôn, định hạ thủ hung ác, thì một tiếng quát phẫn nộ như sấm sét vang lên.

Tiếng quát phẫn nộ vang lên, thân ảnh trên hoàng kim vương tọa của tử lôi tôn giả cũng biến mất, không gian vặn vẹo một chút, liền trực tiếp xuất hiện phía trước cửu u, một quyền đánh ra, nhất thời tiếng sấm cuồn cuộn, một đạo tử lôi quyền quang gào thét ra,toàn bộ không gian phía trước trực tiếp bị nghiền nát vụn.

Tiên phẩm thiên chí tôn vừa xuất thủ, liền hiển lộ ra thực lực kinh khủng vượt xa linh phẩm.

Tử lôi nhanh chóng phóng đại trong mắt cửu u, mà trong lúc nàng định toàn lực chống đỡ thì Mục Trần vẻ mặt lãnh đạm đã xuất hiện trước mặt nàng, trong con ngươi của hắn, phù đồ tháp hiện lên, linh lực trong cơ thể vận chuyển nhanh, toàn bộ đều chuyển hóa thành thủy tinh linh lực.

Rồi sau đó, năm ngón tay hắn nắm chặt, chậm rãi đánh ra, thủy tinh linh lực bên trên nắm tay dường như biến thành một bộ bảo thạch quyền sáo sáng chói.

uỳnh!

Nắm đấm của Mục Trần đánh lên trên tử lôi quyền quang, hơi chậm lại, liền thấy tử lôi quyền quang ầm ầm vỡ vụn ra, chớp mắt sau đó, nắm đấm của Mục Trần tựa như xuyên thủng hư không, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, quỷ dị đánh lên lồng ngực tử lôi tôn giả.

ầm!

âm thanh trầm thấp vang lên, không gian rung chuyển, thân thể tử lôi tôn giả run lên, chật vật bắn ngược ra, lòng bàn chân cày lên quảng trường bạch ngọc hai cái rãnh sâu hoắm.

Tử lôi tôn giả sắc mặt xanh mét ổn định lại thản hình, ánh mắt âm trầm nhìn Mục Trần thần sắc bình thản cách đó không xa, nhưng trong lòng lúc này lại dâng lên kiêng kỵ nồng nặc, bởi vì chỉ sau khi giao thủ hắn mới cảm giác được, sức chiến đấu của Mục Trần đáng sợ thế nào.

Hai bên giao thủ chỉ trong chớp mắt, đến khi vô số cường giả xung quanh quảng trường bừng tỉnh lại thì đã thấy tử lôi tôn giả bị Mục Trần một quyền đánh lui, lúc này liền bạo phát ra từng hồi ồn ào xôn xao.

Mặc dù hiện tại Mục Trần đã có thanh danh không kém trên đại thiên thế giới, nhưng dù sao cũng rất ít người thấy cảnh hắn giao thủ với tiên phẩm thiên chí tôn chân chính, hôm nay chính mắt thấy hắn dùng thực lực linh phẩm trung kỳ áp chế tử lôi tôn giả tiên phẩm sơ kỳ, mới có thể cảm nhận rõ ràng được cảm giác rung động đó.

"Nếu tử lôi tôn giả ngứa tay thì cứ tới tìm ta là được, cần gì phải gây phiền toái cho một nữ tử". Mục Trần chậm rãi thu hồi nắm đấm, hướng về phía Tử Lôi tôn giả cười nhạt nói.

Tử lôi tôn giả không nói gì, chỉ đem ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Mục Trần.

Mà lúc này, tiếng ồn ào xung quanh quảng trường bắt đầu yếu bớt, bời vì đông đảo cường giả đều thấy, bên trên hoàng kim vương tọa, bốn vị tiên phẩm thiên chí tôn Quỷ đế, đan dương lão tổ lúc này cũng chậm rãi đứng lên.

Theo việc bọn họ đứng dậy, thiên địa này dường như cũng trở nên ám trầm xuống.

Hai mắt xám trắng của quỷ đế nhìn chằm chằm Mục Trần, thanh âm trầm thấp vang dội: "Mục Trần phủ chủ, bọn ta cũng biết ngươi chiến lực

bất phàm, nếu đơn đả độc đấu, sợ rằng ngay cả ta cũng không chiếm được chỗ gì tốt trong tay ngươi"

Thanh âm của quỷ đế truyền ra, cũng khiến không ít cường giả thầm cảm thấy kinh hãi, phải biết Quỷ đế này chính là thực lực tiên phẩm sơ kỳ, vượt hơn cả một cấp bậc lớn so với Mục Trần, nhưng dù là thế, hắn cũng phải thừa nhận không cách nào thắng được Mục Trần, như vậy Mục Trần này rốt cục cường hãn đến mức nào?

Nhưng mà thần sắc của Mục Trần vẫn là rất bình thản, cũng không vì lời nói cực kỳ coi trọng của quỷ đế mà tỏ ra đắc ý chút nào.

"Hôm nay mời ngươi tới dự tiệc, mục đích cũng rất rõ ràng, thiên la minh chúng ta muốn thống nhất thiên la đại lục, hôm nay nếu phủ chủ Mục Trần có thể đồng ý mang mục phủ rút khỏi thiên la đại lục, bọn ta nhất định sẽ bồi thường"

"Còn nếu Phủ chủ Mục Trần cố ý muốn cùng chúng ta tranh đoạt thiên la đại lục này..."

Nói đến đây, trong con ngươi xám trắng của Quỷ đế cũng bắt đầu có hung quang nhàn nhạt hiện lên, thanh âm trầm thấp, hàm chứa sát ý truyền ra, khiến nhiệt độ trong thiên địa giảm xuống: "Vậy hôm nay, năm người chúng ta cũng chỉ có thể liên thủ lãnh giáo Mục Trần phủ chủ một chút"

Tới lúc này, thiên la minh cuối cùng cũng lộ rõ mưu đồ.

Xung quanh quảng trường, vô số cường giả sắc mặt ngưng trọng, năm vị tiên phẩm thiên chí tôn của thiên la minh này lại định liên thủ đối phó một mình Mục Trần, như vậy có thể thấy, bọn họ đã kiêng kỵ Mục Trần tới mức nào rồi.

"Thiên la minh các ngươi thật đúng là một chút thể diện cũng không cần nữa rồi". Cửu u đứng sau lưng Mục Trần, lạnh giọng nói, trong thanh âm có ý châm chọc.

Năm vị tiên phẩm thiên chí tôn liên thủ đối phó một vị linh phẩm thiên chí tôn, chuyện này nếu truyền ra ngoài, thật sự không dễ nghe chút nào.

Nhưng đối với lời này, quỷ đế chỉ cười nhạt, nói: "thắng làm vua, thua làm giặc, quá trình thế nào bản tọa cũng không quan tâm"

Hai mắt xám trắng của hắn nhìn chằm chằm Mục Trần, cười nói: "Hơn nữa đây cũng là vì chúng ta coi trọng Mục Trần phủ chủ, cho nên mới làm chuyện ỷ đông hiếp ít này, chuyện này truyền ra, danh tiếng của Mục Trần phủ chủ sợ rằng lại được tăng lên"

Cửu u nghe vậy, mắt phượng lạnh lẽo: "Vô sỉ!"

Mục Trần phất phất tay, ngăn Cửu u nói tiếp, ngẩng đầu hướng về phía Quỷ để cười một tiếng nói: "Vậy thì phải cảm ơn năm vị mới phải"

Tử lôi tôn giả âm trầm nói: "Vậy cũng phải xem hôm nay ngươi có vượt qua được trận này không đã"

Mục Trần bình thản nói: "Xem ra các ngươi cảm thấy thắng chắc được ta?"

Trong con ngươi xám trắng của quỷ đế lóe lên một tia âm lãnh, hắn chậm rãi nói: "Nếu không thì Mục Trần phủ chủ nghĩ thế nào?"

Khi thanh âm của hắn vừa dứt, linh lực xám trắng bắt đầu bộc phát mạnh mẽ từ trong cơ thể, thân thể nhanh chóng biến thành linh thể bảo thạch, trong mắt lóe lên linh quang, rung chuyển hư không, một cỗ uy áp vô cùng kinh khủng bao phủ cả thành thị.

cùng lúc đó, bốn vị tiên phẩm thiên chí tôn Đan dương lão tổ, Tử lôi tôn giả cũng biến thành linh thể, nhất thời, uy áp nặng nề, phô thiên cái địa bao phủ về phía Mục Trần.

Năm vị tiên phẩm đồng thời xuất thủ, trận thế như vậy thật là kinh thiên động địa.

Chung quanh quảng trường, vô số cường giả biến sắc, sắc mặt ngưng trọng, đối diện với cảnh này, có lẽ cho dù là Mục phủ chi chủ chiến lực kinh khủng kia cũng phải cảm thấy kiêng kỵ đau đầu đi?

Mà dưới vô số ánh mắt soi mói, Mục Trần ngưng mắt nhìn năm đạo quang ảnh, trên khuôn mặt tuấn dật, nụ cười thu lại, thay vào đó là một vẻ lạnh lùng thấu xương.

"Nếu các ngươi đã thích ỷ đông hiếp ít, vậy ta sẽ cho các ngươi xem một chút, thế nào mới thật sự là ỷ đông hiếp ít...". Thanh âm lạnh lùng của Mục Trần chậm rãi vang lên trong quảng trường.

Năm người quỷ đế thấy vậy, chân mày đều nhíu, mơ hồ cảm giác được một chút bất an.

Mà trong lúc bọn họ cảm thấy bất an, Mục Trần xòe bàn tay ra, nhẹ nhàng vuốt vuốt chiếc nhẫn trẽn ngón tay, chớp mắt sau đó, vô tận huyền quang từ trong đó quét ra.

Huyền quang xẹt qua, trong thiên địa nháy mắt yên tĩnh không tiếng động, vô số cường giả hoảng sợ nhìn quảng trường bạch ngọc, chỉ thấy ở đó, sau lưng Mục Trần, một đội quân huyền giáp, chỉnh tề như một quỷ dị hiện ra.

Khi đội quân tĩnh lặng này xuất hiện, một cỗ chiến ý kinh khủng không cách nào hình dung quét ngang cả thiên địa này, khiến thiên địa rung chuyển..

****

Dịch: zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1474: Lấy Một Địch Năm

Đội quân chỉnh tề tĩnh lặng đứng phía sau Mục Trần, giống như pho tượng không nhúc nhích chút nào, nhưng dưới sự tĩnh lặng này, lại có một cỗ dao động khủng bố không ngừng ngưng tụ phía trên bọn họ.

Xung quanh quảng trường, vô số cường giả cùng thế lực cũng có chút hoảng sợ khi nhìn thấy đội quân đột nhiên xuất hiện này, cảm giác áp bách mơ hồ phát ra thế mà còn cường hãn hơn so với tiên phẩm thiên chí tôn bình thường.

Hiển nhiên, đội quân này không hề tầm thường.

Mà đối với đội quân tĩnh lặng này, ngay cả đám người Quỷ Đế con ngươi cũng có chút co rụt lại, hiển nhiên đã nhận ra một cảm giác uy hiếp nồng nặc.

"Tiểu tử này lại còn giữ lại chiêu này, khó trách lại tự tin một0 phần như vậy"

Nhưng mà, năm người quỷ đế cũng không có vẻ sợ hãi, dù sao, bất kể Mục Trần thủ đoạn nhiều thế nào đi nữa, năm người bọn họ đều là năm vị tiên phẩm thiên chí tôn, đội hình bực này, coi như là hoàng huyền chi cũng phải tránh lui 90 dặm.

Bọn họ cũng không tin rằng, hôm nay năm vị tiên phẩm xuất thủ, còn không làm gì nổi một vị linh phẩm trung kỳ.

"Mục Trần phủ chủ quả nhiên thủ đoạn không ít, nhưng mà ta vẫn muốn khuyên ngươi nghĩ lại, chớ có vì khí phách nhất thời mà tự hủy hoại bản thân". Quỷ đế âm trầm nói, bên trong tràn đầy ý uy hiếp.

Mục Trần nghe vậy, chỉ cười nhạt một tiếng, cũng không đề ý tới, có chút nghiêng đầu nhìn về phía vị trí đứng đầu huyền long quân, chỉ thấy nơi có có một thân ảnh cao lớn, chính là thống lĩnh huyền long quân, Khương Long.

"Không ngờ chỉ một thời gian ngắn không gặp, Mục vương đã bước chân vào thiên chí tôn". Khương Long nhận ra ánh mắt Mục Trần, cung kính ôm quyền nói.

Thái độ của hắn hiện tại so với ngày xưa thì hiển nhiên là cung kính hơn mấy phần, dù sao Mục Trần khi đó, thực lực vẫn chỉ là đại viên mãn địa chí tôn, nhưng hiện giờ Mục Trần cũng đã vượt qua rãnh trời kia, bước vào cảnh giới thiên chí tôn.

Từ trình độ nào đó mà nói, Mục Trần lúc này đã có thể so được với chủ nhân trước kia của bọn họ.

Mục Trần cười cười, thanh âm ôn hòa nói: "Khương Long thống lĩnh, chuẩn bị chiến đi, Huyền long quân ngủ say nhiều năm, hôm nay cũng nên để cho thế nhân biết được sự lợi hại của nó rồi"

Trước kia, huyền long quân trong tay hắn căn bản không cách nào phát ra sức mạnh chân chính của nó, nhưng hiện giờ, cùng với việc hắn tiến nhập thiên chí tôn, hắn cũng bắt đầu có lòng tin, làm cho huyền long quân khôi phục hào quang năm xưa.

Nghe Mục Trần nói thế, không chỉ trong mắt Khương Long hiện lên sự kích động, mà những chiến sĩ huyền long quân kia thân thể cũng khẽ run, trong mắt lộ ra vẻ nóng bỏng, nhớ năm đó khi còn trong tay chủ nhân cũ, chém giết quần ma, không biết bao nhiêu ma đế bỏ mạng trong tay bọn họ, hung uy hiển hách.

Nhưng mà khi thức tỉnh sau giấc ngủ say, bởi vì Mục Trần trước kia thực lực yếu ớt, chỉ có thể phát huy một phần nhỏ sức mạnh của huyền long quân, cái này đối với huyền long quân đã từng chém chết vô số ma đế mà nói, thì thật sự có chút biệt khuất. Nhưng cũng may mắn là, Mục

Trần bây giờ cuối cùng đã đạt tới trình độ đủ để hoàn toàn nắm giữ bọn họ trong tay.

"Khởi chiến ý!"

Khương Long gầm nhẹ một tiếng, chớp mắt sau đó, sau lưng, một vạn chiến sĩ huyền long quân bộc phát ra tiếng hô, bên trong tiếng hô hàm chưa tiếng long ngâm, ngay sau đó, chiến ý mênh mông cuồn cuộn tràn ngập ra, tạo thành chiến ý đại dương trùng điệp bên trên huyền long quân.

Bên trong đại dương kia, chiến ý thủy triều cuộn trào, ngay cả không gian cũng rung động.

ào ào!

Mục Trần thân hình vừa động, xuất hiện bên trong chiến ý đại dương, cảm ứng của hắn tản ra, hắn là có thể nghe được từ trong chiến ý đại dương truyền ra tiếng nước ào ào.

Đó là biểu hiện khi chiến ý ngưng luyện đến một mức độ đáng sợ.

Cuối quảng trường, năm người quỷ đế nhìn chiến ý đại dương mênh mông, sắc mặt âm trầm, liếc mắt nhìn nhau, trong mắt thoáng hiện hàn ý, nhìn tình hình này thì Mục Trần đang cố ý muốn đấu với bọn họ một trận.

"Tiểu từ cuồng vọng, cho hắn toại nguyện đi!". Tử lôi tôn giả lạnh lùng nói.

Bốn người còn lại cũng gật đầu, chớp mắt sau đó, năm luồng dao động linh lực đáng sợ phóng lên cao, trực tiếp hóa thành năm cột sáng bảo thạch sáng chói, xé rách hư không với tốc độ kinh người, hung hăng đánh thẳng về phía chiến ý đại dương.

Năm người quỷ đế đều là lịch duyệt bất phàm, biết rằng chỉ cần phá hủy chiến ý đại dương thì đội quân này sẽ không đánh mà tan.

Năm vị tiên phẩm thiên chí tôn đồng thời xuất thủ, trận thế như vậy tuyệt đối là kinh thiên động địa, điều này khiến cho vô số cường giả xung quanh quảng trường bạch ngọc đều tê dại cả da đầu. Công kích như vậy mà rơi xuống thành thị, thì chỉ sợ cả tòa thiên la thành này đều sẽ bị san thành bình địa.

Mục Trần ngẩng đầu, thần sắc lạnh nhạt nhìn năm cột sáng như bảo thạch bắn tới, rồi sau đó đưa ngón búng ra.

ầm!

lúc này, chiến ý đại dương mênh mông kịch liệt sôi trào, một đợt sóng vạn trượng gào thét lên, sau đó dưới một chưởng của Mục Trần, hóa thành ức vạn điểm sáng bắn ra.

mỗi một điềm sáng này đều là chất lỏng do chiến ý hóa thành, nếu nhìn kỹ thì trong đó dường như còn có một đạo long ảnh nhỏ bé đang gầm thét.

gào!

Vô số điểm sáng chiến ý ùn ùn bắn ra, va chạm với năm cột sáng bảo thạch, thoáng chốc kia, vô số điểm sáng không ngừng nổ tung ra, nhưng vẫn không ngừng cuồn cuộn vọt tới.

Dưới sự tiêu hao giống như nước chảy đá mòn này, năm cột sáng bảo thạch cũng bị tiêu hao hết, cuối cùng nổ tung thành điểm sáng đầy trời.

Nhìn màn mưa ánh sáng hoa mỹ trên bầu trời, vô số cường giả đều thầm cảm thấy rung động, nhưng điều khiến bọn họ còn rung động hơn là, Mục Trần lại thật sự chặn được thế công của năm vị tiên phẩm thiên chí tôn.

Mặc dù đây chỉ là công kích dò xét, nhưng Mục Trần cũng chỉ tỏ ra hời hợt, hiển nhiên hắn cũng không có bao nhiêu kiêng kỵ khi chống lại năm vị tiên phẩm thiên chí tôn.

"Thật không hổ là Mục phủ chi chủ, khó trách lại có thanh danh không kém trên đại thiên thế giới". Vố số cường giả âm thầm cảm thán, sức chiến đấu của Mục Trần kinh khủng ngoài dự liệu, nếu cho hắn thêm một chút thời gian, đợi đến lúc hắn bước vào tiên phẩm, chỉ sợ sẽ thật sự trở thành tồn tại vô địch dưới thánh phẩm.

Cũng không trách đám người quỷ đế lại kiêng kỵ như vậy, thậm chi vội vã không đợi được để đối phó Mục Trần, bởi vi họ cũng biết, bỏ lỡ cơ hội lần này, đợi đến lần sau khi Mục Trần ra tay, sợ rằng lúc đó đến dũng khí chống lại bọn họ cũng không có.

Chung quanh quảng trường không ngừng xi xào bàn tán, mà ánh mắt năm người quỷ đế cũng càng thêm âm trầm, một khắc sau, bọn họ không nói nhảm câu nào, sau lưng linh quang mênh mông ngưng tụ, năm đạo thân ảnh khổng lồ hiện lên sau lưng bọn họ.

Bọn họ đều triệu hồi chí tôn pháp tướng.

hiển nhiên, qua sự dò xét lúc trước, bọn họ cũng đã biết được sự cường hãn của Mục Trần, thủ đoạn tầm thường căn bản không thể thắng được, cho nên bọn họ cũng không có nửa điểm khách khí, không chút do dự triệu hồi chí tôn pháp tướng.

Năm thân ảnh khổng lồ sừng sững trong thiên địa, phun ra nuốt vào, linh lực tựa như gió lốc, mang đến sự áp bách kinh khủng.

Mục Trần nhìn năm thân ảnh cực lớn sừng sững trong thiên địa, hai mắt híp lại, sau đó hai tay kết ấn, chỉ thấy chiến ý đại dương mênh mông cuộn trào, một tiếng rồng ngâm kinh thiên vang lên.

Vô số người đều có thể thấy, bên trong chiến ý đại dương, một thân thể khổng lồ uốn lượn, cuối cùng từ trong đó vọt ra.

Đó là một con cự long, trên long lân lóe ra quang mang sáng bóng, mà trên mỗi chiếc long lân đều khắc rõ chiến văn, khi nó xuất hiện, mỗi cỗ dao động hung hãn cũng quét ra trên thiên địa.

Chiến ý chi linh!

Chỉ là hiện giờ chiến ý chi linh của Huyền Long Quân này, không nghi ngờ gì là càng thêm ngưng luyện so với trước kia, tựa như vật còn sổng.

Mục Trần cảm nhận dao động ẩn chứa trong chiến ý cự long này, trong mắt cũng thoáng hiện vẻ hài lòng, huyền long quân thời kỳ toàn thịnh đủ để địch nổi cường giả tiên phẩm đỉnh phong, như vậy dưới thánh phẩm hầu như rất ít có đối thủ.

ầm!

khi chiến ý cự long thành hình, năm người quỷ đế cũng không do dự phóng ra thế công sắc bén, chỉ thấy năm chí tôn pháp tướng huy động cự quyền, chấn vỡ hư không, mang theo uy lực vô biên xuyên thấu không gian, hung hăng đánh về phía chiến ý cự long.

Đến tầng thử này, chỉ một quyền nhìn như đơn giản của chí tôn pháp tướng cũng hội tụ linh lực mênh mông, dưới một quyền, đủ để mạnh mẽ đánh nồ chí tôn pháp tướng của một vị linh phẩm thiên chí tôn.

Đây chính là cái gọi là trước sức mạnh tuyệt đối, mọi thủ đoạn đều vô dụng năm đạo cự ảnh phá không tới, Mục Trần thần sắc không đổi, tâm thần vừa động, chỉ thấy chiến ý cự long ngửa mặt lên trời thét dài, long vĩ đập mạnh xuống, bắn ra, chính diện nghênh địch.

ầm!

Chiến ý cự long đánh ra long trảo, che khuất bầu trời, cứng rắn va chạm với chí tôn pháp tướng của đan dương lão tổ.

uỳnh!

âm thanh đinh tai nhức óc, lúc này, cả mảnh không gian kia dường như cũng sụp đổ, nhưng khiến vô số người cảm thấy rung động là, lẩn

cứng rắn va chạm này, lại là chí tôn pháp tướng của đan dương lão tổ địch không lại, trực tiếp bị long trảo đánh bay ra ngoài.

"Đáng chết!"

Đan dương lão tổ đứng trên vai chí tôn pháp tướng, sắc mặt khó coi, phẫn nộ quát: "Đồng loạt ra tay!"

Năm chí tôn pháp tướng phóng lên cao, vây quanh chiến ý cự long, thế công đáng sợ đánh ra, muốn xé rách nó.

Nhưng mà, đối mặt với sự vây công lần nảy, chiến ý cự long lại là không sợ hãi, long vĩ đập mạnh, long trảo không ngừng phá không đánh ra, mà mỗi lần công tới, trừ chí tôn pháp tướng của quỷ đế còn có thể hơi chút ngăn trờ, ngoài ra, những người khác đều trực tiếp bị áp chế.

Uy năng của chiến ý cự long chính lả tiên phẩm trung kỳ đỉnh phong, mà trừ quỷ đế ra, những người khác cũng chỉ là tiên phẩm sơ kỳ, liều mạng như vậy, tự nhiên là địch không lại.

ầm ầm!

Trên bầu trời, đại chiến lịch liệt, năm đạo cự ảnh tựa như năm vầng mặt trời chói chang, tản ra ánh sáng chói mắt, linh lực luôn ra như gió lốc, tràn đẩy tính hủy diệt.

Nhưng khiến cho vô số người cảm thấy khiếp sợ là, đổi mặt với sự vây công của năm tòa chí tôn pháp tướng, chiến ý cự long ở giữa kia cũng không có chút dấu hiệu yếu thế, ngược lại còn điên cuồng phản kích, chiến ý đảng sợ chấn vỡ hư không, không ngừng đảnh lui năm tòa chí tôn pháp tướng.

Xung quanh quảng trường, vô số cường giả lau mồ hôi lạnh, trước kia bọn họ chẳng qua chĩ biết là phủ chủ Mục phủ tương đối cường hãn, uy danh vang dội, nhưng đến hôm nay thấy hắn lấy sức một mình, cứng rắn

đánh với năm vị tiên phẩm mà không rơi xuống hạ phong thì mới hiểu được, vị phủ chủ trẻ tuổi này rốt cục cường hãn đến mức nào.

Trên vai một tòa cự ảnh xám xịt, quỷ đế sắc mặt âm trầm, hắn nhìn chiến ý cự long vẫn dũng mãnh dù bị năm người bọn họ vây công, hiển nhiên hắn không ngờ tới, Mục Trần không chỉ có sức chiến đấu bản thân kinh người, hơn nữa thành tựu trên phương diện chiến trận sư cũng đạt tới mức kinh người như vậy

"Tiếp tục như vậy, căn bản không giải quyết được hắn"

ánh mắt quỷ đế lóe lên một tia nhàn nhạt, khuôn mặt thoáng hiện vẻ âm lãnh, chợt bàn tay nắm chặt, một đạo cốt bàn xám trắng xuất hiện trong tay hắn.

"Đã như vậy thi cũng chỉ có thể để ngươi nếm thử cái này một chút"

***

Dịch: zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1475: Năm Nghìn Vạn Chiến Văn

Cốt bàn xám trắng xuất hiện trong tay quỷ đế, trên cốt bàn có mặt kính bóng loáng, làm cho nó khi nhìn qua càng giống như một tấm cốt kính, rìa mặt kính có khắc rõ văn lộ cực kỳ cổ xưa, mơ hồ tản ra một cỗ dao động linh lực kinh người.

Mà thời điểm khi tầm cốt kính này xuất hiện, Mục Trần cũng đã phát hiện ra, lúc này ánh mắt ngưng lại, thần sắc trở nên ngưng trọng: "loại dao động này, lả tiên phẩm tuyệt thế thánh vật?"

Loại dao động này, cho dù trong hàng ngũ tiên phẩm tuyệt thế thánh vật cũng coi như là cực mạnh, tương đối hiếm có, không ngờ trong tay quỷ đế lại có một món...Hiển nhiên, đây chính lả thứ khiến quỷ đế tự tin.

"Mục Trần phủ chủ, vốn lả không muốn sử dụng tới vật này, nhưng nếu ngươi đã gian ngoan mất linh, vậy cũng đừng trách bản đế". Quỷ đế tay cầm cốt kính, hướng về phía Mục Trần lạnh lẽo cười một tiếng, nói: "Nhưng mà ngươi cũng yên tâm, bối cảnh của ngươi rất mạnh, bản để cũng không tiện thật sự giết ngươi, có điều, hôm nay ngươi vẫn phải trả một ít giá lớn!"

Thần sắc Mục Trần không có bao nhiêu dao động, thản nhiên nói: "Chỉ sợ ngươi không có cái năng lực này"

Quỷ đế này mặc dù thực lực tiên phẩm trung kỳ, nhưng nếu thật sự nói đến sức chiến đấu thì chỉ sợ còn không bằng cả hoàng huyền chi, dù sao tên kia cũng là thiên kiêu có thể vượt cấp chiến đấu, mà trước đó hắn đã đánh bại hoàng huyền chi rồi, nên tự nhiên cũng không cần kiêng kỵ quỷ đế này.

Dĩ nhiên, điểm này có lẽ quỷ đế cũng biết, cho nên hắn không định đơn độc giao thủ với Mục Trần, mà là liên hợp năm vị tiên phẩm sơ kỳ xong mới dám giao phong cùng Mục Trần.

"Vậy ngươi hãy thử một chút!"

Nghe thanh âm hờ hững của Mục Trần, trên mặt quỷ đế cũng thoáng hiện vẻ dữ tợn, chợt hai tay kết ấn nhanh như chớp, cốt kính trong tay hóa thành một đạo bạch quang bắn lên cao, bành trướng ra, vài hơi thở sau đã biết thành một tấm cốt kính to ngàn trượng lơ lửng trên bầu trời.

"Cùng nhau!"

Quỷ đế nhìn về phía 4 người đan dương lão tổ, trầm giọng quát lên.

Đối với tấm cốt kính này, hiển nhiên 4 người đan dương lão tổ cũng biết về uy năng thần dị của nó, lúc này đều sắc mặt hung ác gật đầu, nhanh chóng kết ấn, một khắc sau,trên đỉnh đầu năm tòa chí tôn pháp tướng to lớn, có năm cột sáng mênh mông khiến người ta cảm thấy rung động bắn lên cao, trực tiếp vọt vào trong cốt kính to lớn.

ong ong!

Năm cột sáng hàm chứa linh lực vô tận bắn vào trong cốt kính, chỉ thấy trên đó có sóng rung động nổi lên, một luồng dao động không cách nào hình dung đang bị áp súc trên mặt kính, ngưng tụ.

Lúc này, không gian xung quanh cốt kính càng hiện ra dấu hiệu sụp đổ, tựa như không thể nào chịu nổi dao động linh lực đó.

trong quảng trường bạch ngọc, cửu u cùng Huyền thiên lão tổ cảm ứng luồng dao động ngưng tụ bên trên cốt kính, sắc mặt đều không nhịn được biến đổi, bởi vi họ cảm ứng được, tấm cốt kính kia lại có thể hội tụ sức mạnh của năm người quỷ để lại một chỗ.

Phải biết, linh lực của năm người đều mạnh mẽ, nếu tiếp xúc chung một chỗ, tất sẽ phát sinh ra bài xích, nhưng hiện tại mượn sức mạnh

huyền diệu của cốt kính này, lại có thể tụ hợp chung một chỗ.

Lẩn tụ hợp này, cũng không giống như lúc trước năm người mỗi người phát động một thế công, mà là năm người chân chính hợp nhất, thế công như vậy, coi như là tiên phẩm trung kỳ thiên chí tôn cũng có thể bị mạt sát.

Hiển nhiên, đây là sát chiêu cuối cùng của năm người quỷ đế.

Xung quanh bạch ngọc quảng trường, những cường giả cùng thế lực hàng đầu thiên la đại lục hiển nhiên cũng nhận ra tình thế hiện tại, lúc này thần sắc đều trở nên ngưng trọng.

bời vì họ biết, một khi trận chiến trước mắt phân ra thắng bại, cũng chính là lúc thiên la đại lục bọn họ xuất hiện bá chủ...

"Nhìn cục diện này, Phủ chủ Mục Phủ kia lại là có chút nguy hiểm, năm vị tiên phẩm thiên chí tôn kia mượn sức mạnh hội tụ của cốt kính, tuyệt đối là hủy thiên diệt địa, đừng nói là linh phẩm trung kỳ, coi như là tiên phẩm trung kỳ, sơ xẩy một chút cũng sẽ bị mạt sát.

"Phủ chù Mục phù này còn quá trẻ tuổi, đám người quỷ đế này cáo già xảo trá, nếu không có đòn sát thủ thì làm sao có thể đi khiêu khích hắn vào thời điểm này..."

"Nếu phủ chủ mục phủ kia thất bại, Mục phủ cũng chỉ có thể rút lui ra khỏi thiên la đại lục, cố gắng nhiều năm cũng sẽ hóa thành hư vô..."

trong thiên địa, vô số thanh âm bàn luận xôn xao vang lên, có điều đối với những thứ này, Mục Trần cũng giống như không nghe thấy, hai mắt hắn híp lại nhìn chằm chằm cốt kính to lớn, linh lực dao động ngưng tụ trên mặt kính đó đúng là khiến hắn cũng không thể coi thường.

ùng ùng!

trên cốt kính, linh lực vô biên vô tận hội tụ, cuối cùng hóa thành lôi đình linh lực, không ngừng lóe lên tia chớp, tản ra dao động hủy diệt.

Quỷ đế đứng dưới cốt kính, hắn cảm thụ thứ linh lực mà ngay cả hắn cũng phải hết hồn hết vía đó, vẻ lạnh lẽo trên khuôn mặt cũng càng trở nên đậm, hắn xa xa nhìn chằm chằm Mục Trần, lạnh lùng cười một tiếng, bàn tay nhẹ nhàng vung lên.

"Để ngươi thử một chút uy lực của Thượng cổ Hợp Thần Kính này đi"

Thanh âm vừa dứt, chỉ thấy cốt kinh chợt rung lên, mặt kính chiếu rọi xuống, tựa như xuyên thấu không gian, trực tiếp xa xa phong tỏa lên thân hình Mục Trần.

ầm!

Chớp mắt sau đó, trên cốt kính, linh quang sáng chói điên cuồng cuộn trào, cuối cùng bắt đầu nhanh chóng thu nhỏ lại, ngắn ngủi mười mấy hơi thở, cột sáng khổng lồ mấy ngàn trượng đã biến thành một cột sáng màu bạc to chừng bàn tay.

Mặc dù thể tích thu nhỏ đi vô số lần, thế nhưng trong thoáng chốc khi cột sáng màu bạc kia bắn ra, dường như cả thiên địa cũng bị bắn nát, cột sáng lướt qua đến đâu, hết thảy đều bị chôn vùi đến đó.

Nhìn cột sáng bạc to chừng bàn tay này, sắc mặt Mục Trần cũng trở nên ngưng trọng, sát cơ ẩn chứa trên đó, ngay cả hắn cũng cảm thấy lạnh cả người.

Hít.

Mục Trần hít sâu một hơi, hai tay kết ấn nhanh như chớp, chiến ý mênh mông phóng lên cao, cuồn cuộn không ngừng rót vào trong cơ thể chiến ý cự long.

Cùng với việc chiến ý cường hãn bực này rót vào, chiến ý cự long thét dài một tiếng, thân thể vốn to lớn lúc này lại bành trướng ra với tộc độ kinh người.

dĩ nhiên quan trọng nhất là, trên thân thể cao lớn đó, vô số đạo chiến văn bắt đầu điên cuồng mọc ra.

Một nghìn vạn...ba nghìn vạn...bốn nghìn vạn...

bằng thực lực hiện tại của Mục Trần, số chiến văn mà huyền long quân có thể ngưng tụ đã sớm vượt qua ngàn vạn, mà nói lại thì, số lượng đạt tới ngàn vạn là có thể địch nổi linh phẩm thiên chí tôn.

Mà chừng bốn nghìn vạn chiến văn thì càng không thua kém gì tiên phẩm thiên chí tôn.

Vào giờ phút này, Mục Trần đã bạo phát hoàn toàn chiến ý của một vạn huyền long quân này ra, không giữ lại chút nào.

Vù!

Mà lúc này, một cột sáng màu bạc chỉ to chừng bàn tay, nhưng lại sáng chói tới mức người khác không dám nhìn thẳng, đã xuyên thủng không gian bắn tới.

Hống!

Chiến ý cự long gầm thét, miệng lớn đột nhiên mở ra, một đạo chiến văn long tức cực lớn phun ra, bên trên long tức cũng khắc rõ chừng hơn bốn nghìn vạn chiến văn.

uỳnh.

Chiến văn long tức mênh mông cùng cột sáng màu bạc nhỏ bé đụng vào nhau, hình thể hai bên nhìn như trái ngược, nhưng ở thời điểm tiếp xúc, chỉ thấy chiến văn long tức mênh mông đã bắt đầu sụp đổ với tốc độ kinh người.

Cột sáng màu bạc lướt qua, long tức hoàn toàn chôn vùi.

"Mục Trần phủ chủ, bốn nghìn vạn chiến văn đúng là kinh người, có điều dựa vào nó mà muốn ngăn cản năm người chúng ta hợp sức thì chỉ sợ ngươi quá ngây thơ rồi!". Quỷ đế nhìn cột sáng màu bạc dễ dàng nghiền nát, không khỏi cười lạnh một tiếng.

Mục Trần mặt không biểu cảm nhìn cột sáng màu bạc chỉ vàl hơi thờ đã đánh tan long tức của bốn nghìn vạn chiến văn, sau đó hít sâu một hơi, đầu ngón tay búng ra, chiếc nhẫn trên ngón tay lại lóe lên u quang.

u quang từ phía sau lan ra, chỉ thấy lại có thêm năm nghìn chiến sĩ huyền long quân hiện lên.

Vốn hắn còn định lưu lại thủ đoạn, nhưng tình thế trước mắt này hiển nhiên phải toàn lực mà làm.

"Bộc phát toàn bộ chiến ý của các ngươi ra đi!". Thanh âm trầm thấp của Mục Trần vang dội trong tai mỗi một chiến sĩ huyền long quân, một khắc sau, ánh mắt bọn họ cũng dần dần đỏ ngầu, cổ họng vang lên tiếng gầm nhẹ.

ong ong ong!

Một vạn năm nghìn đạo chiến ý ánh sáng phóng lên cao, mỗi đạo chiến ý đều ngưng luyện mà cứng cỏi, cuối cùng trực tiếp vọt vào thân thể cao lớn của chiến ý cự long.

Hống!

Chiến ý cự long điên cuồng gầm thét, thân thể một lần nữa bành trướng, chiến văn bên trên cũng một lần nữa điên cuồng tăng vọt...

ba nhìn hai trăm vạn...ba nghìn năm trăm vạn....bốn nghìn vạn....bốn nghìn năm trăm vạn...

Cùng với số lượng chiến văn điên cuồng tăng vọt, một cỗ uy áp kinh khủng cũng phô thiên cái địa tràn ngập ra, vào lúc này, cả thiên địa đều trờ nên mờ tối.

Năm người quỷ đế, đan dương lão tổ nhìn cảnh này, sắc mặt cũng không nhịn được biến đổi, bốn nghìn năm trăm vạn chiến văn, cấp độ thế này, cho dù là tiên phẩm trung kỳ thiên chí tôn cũng sẽ tê dại cả da đầu.

"Người này, quả thật khó dây dưa!"

Quỳ đế cắn răng, hai tay đột nhiên kết ấn, chỉ thấy cột sáng màu bạc sáng chói kia đột nhiên tăng tốc độ, muốn xé rách chiến ý cự long kia trong vài hơi thở.

Mục Trần ngẩng đầu, hắn nhìn chiến ý cự long cự đại vô cùng, trong đôi mắt hắn hiện ra đầy tia máu, thậm chí còn có máu tươi thấm ra, đó là vì hắn đã đạt tới cực hạn khống chế chiến ý.

Hắn nhìn chòng chọc chiến ý cự long, trên thân thể cao lớn của nó, số lượng chiến văn vẫn đang nhanh chóng gia tăng, mà cùng với việc chiến văn tăng vọt, tia máu trong mắt hắn cũng ngày càng nhiều, tựa như vỡ vụn ra vậy...

Năm nghìn vạn...

Khi chiến văn đạt tới năm nghìn vạn, sự tăng trường rốt cục ngừng lại, khóe mắt Mục Trần có một giọt huyết lệ rơi xuống, hắn tiện tay lau đi, thở sâu ra một hơi.

Năm nghìn vạn chiến văn, đây căn bản là cực hạn của huyền long quân, có lẽ so sánh với thời kỳ đỉnh phong của bọn họ thì có chút chênh lệch, nhưng năm nghìn vạn chiến văn, cho dù lả tiên phẩm hậu kỳ thiên chí tôn cũng không dám khinh thường.

Về phần dưới tiên phẩm hậu kỳ, bất cứ tồn tại nào cũng sẽ bị chém chết. "Đi đi"

Mục Trần có chút mệt mỏi xoa xoa trán, trong đôi mắt hiện đầy tia máu kia cũng có sát ý vô cùng bén nhọn bừng lên, hắn đưa ngón tay ra, lăng không điềm xuống.

Hống!

Ngay khoảnh khắc này, thân thể to lớn của chiến ý cự long hóa thành một đạo ánh sáng xám bắn ra, dưới vô số ánh mắt rung động, cùng với đạo ngân quang mang sức mạnh hủy diệt của năm vị tiên phẩm thiên chí tôn, nặng nề đụng vào nhau...

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1476: Lộ Ra Cao Chót Vót

Trên quảng trường bạch ngọc, chiến ý cự long gầm thét, năm nghìn vạn chiến văn lóe lên quang mang chói mắt, uy áp mà nó tản ra, khiến cho vô số người phía dưới đều cảm thấy một cỗ sợ hãi nồng nặc.

Mà cũng chính dưới vô số ánh mắt sợ hãi này, chiến ý cự long nặng nề đánh vào cột sáng màu bạc cực kỳ sáng chói kia..

Va chạm trong chốc lát, cả mảnh trời này dường như bắt đầu sụp đổ, sóng trùng kích không cách nào hình dung quét ngược ra trên bầu trời, nơi nó đi qụa, không gian không ngừng vỡ vụn, tựa như tạo thành từng tầng từng tầng một.

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu lên, gắt gao nhìn chằm chằm nơi va chạm kinh khủng kia, chỉ thấy ở đó, chiến ý cuồng bạo cùng ngân quang điên cuồng va chạm, không ngừng ăn mòn lẫn nhau, muốn thôn diệt lấy đối phương.

Thời điểm lúc trước, cột sáng do năm vị tiên phẩm thiên chí tôn ngưng tụ sức mạnh này có thể đánh tan bốn nghìn vạn chiến văn, nhưng khi số lượng chiến văn tăng tới năm nghìn vạn thì tình huống lại xuất hiện biến hóa to lớn.

Chiến ý hùng hồn quét ra, ngân quang hàm chứa hủy diệt chi uy bắt đầu biến mất, cũng không thể nào tiến thêm được nữa, ngược lại lùi về sau từng chút một dưới chiến ý gầm thét...

Năm người quỷ đế vẫn luôn quan sát gắt gao nhìn thấy cảnh này, sắc mặt cũng không kìm được biến đổi, vào giờ phút này, cho dù là bọn họ,

trong mắt cũng thoáng hiện vẻ sợ hãi.

"Năm nghìn vạn chiến văn... Mục Trần này thành tựu chiến trận sư sao lại kinh khủng như vậy!", trong lòng năm người đều phát ra tiếng gầm nhẹ không cam lòng, phải biết, chiến trận sư năm nghìn vạn chiến văn, căn bản cũng đủ chống lại cường giả tiên phẩm hậu kỳ.

Hống!

Mà thời điểm khi năm người quỷ đế đang chấn động trong lòng, chiến ý cự long chợt bộc phát ra tiếng long ngâm kinh thiên động địa, chớp mắt sau đó, nó chợt há to miệng rồng, một hớp nuốt đạo ngân quang hủy diệt kia vào trong cơ thể.

ầm ầm ầm!

Sau khi nuốt vào, dường như trong cơ thể chiến ý cự long phát ra tiếng nổ kịch liệt, mơ hồ có thể thấy ảnh chớp lóe lên, nhưng mà, năm nghìn vạn chiến văn trên cơ thể chiến ý cự long đồng thời lóe sáng, điên cuồng trấn áp linh lực trùng kích trong cơ thề...

Tiếng nổ lớn trầm thấp kéo dài trong chốc lát, ngân quang rốt cục từ từ biến mất, nhưng thân thể to lớn của chiến ý cự long cũng nhanh chóng thu nhỏ lại, năm nghìn vạn chiến văn cũng rút đi gần nửa, hiển nhiên để trấn áp đạo ngân quang kia cũng tiêu hao sức mạnh cực lớn.

Phụt!

Nhưng mà, thời điểm khi ngân quang bị ăn mòn sạch sẽ, sắc mặt năm người quỷ đế cũng chợt tái nhợt đi, linh lực quanh thân chấn động kịch liệt, cuối cùng trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, dao động linh lực cường đại trở nên uể oải.

Hiển nhiên, bọn họ cũng đã bị liên lụy.

"Người này quá khó giải quyết, khó đối phó a!". Đan dương lão tổ sắc mặt trắng bệch, ánh mắt xa xa nhìn Mục Trần đã có một tia sợ hãi,

bây giờ lòng hắn hiển nhiên đã sinh ra ỷ thối lui, dù sao sức chiến đấu mà Mục Trần thể hiện ra thật quá mức kinh khủng.

Những người khác sắc mặt cũng có chút khó coi, hôm nay năm người bọn họ liên thủ cũng không thể chiếm được nửa phần chỗ tốt nào trong tay Mục Trần, đây quả thật là mất hết thể diện.

Chỉ có quỷ đế sắc mặt âm trầm, ánh mắt nhìn Mục Trần đầy vẻ không cam lòng.

"Nếu không hôm nay chúng ta trước tiên cứ rút lui đã?". Đan dương lão tổ nói, lúc trước bị cắn trả đã khiến hắn bị thương rất nặng, sức chiến đấu giảm mạnh, cho nên cũng không còn tâm tư gì kịch đấu với Mục Trần.

Đám người tử lôi tôn giả nghe vậy cũng có chút động tâm, nhất thời linh lực khởi động, đều chuẩn bị đường lui.

"Bây giờ lại muốn chạy sao?"

Thế mà, khi bên phía bọn hắn chỉ vừa mới nổi lên dao động, Mục Trần đã phát hiện ra, con ngươi đen nhánh thoáng hiện vẻ lạnh lùng, trận giao phong kịch liệt lúc trước, mặc dù đã khiến đối phương bị cắn trả, nhưng trong cảm nhận của hắn, huyền long quân cũng có hơn hai nghìn chiến sĩ bị cắn trả trọng thương, muốn dưỡng sức phải tốn không ít thời gian.

Cho nên, Mục Trần lúc này trong lòng cũng cực kỳ tức giận, làm sao có thể mặc đối phương nói đi là đi.

Trong mắt Mục Trần hiện lên hàn quang, chợt hắn đứng dậy, một đạo hắc ảnh từ sau lưng đi ra, sau đó ngồi xếp bằng ở trong chiến ý đại dương, duy trì chiến ý cự long áp chế đối phương.

Mà bản thể của hắn, sau lưng có một đôi cánh phượng sáng chói như làm bằng hoàng kim chậm rãi mở ra, chợt cánh phượng vỗ mạnh, thân

hình của hắn như quỷ mị biến mất trong thiên địa.

"Cẩn thận!"

Trong nhảy mắt khi thân hình của hắn biến mất, đám người quỷ đế cũng đã nhận ra, lúc này quát lên chói tai, trong mắt của bọn họ hiện lên vẻ ngưng trọng, bởi vì tốc độ hiện giờ của Mục Trần, thậm chí ngay cả bọn họ cũng không cách nào cảm ứng được.

Soạt!

Mà cũng trong khoảnh khắc khi tiếng quát vừa dứt, sắc mặt đan dương lão tổ chợt kịch biến, bởi vì hắn thấy một đạo thân ảnh mơ hồ như từ hư không bước ra, đối mặt với hắn.

Mục Trần mặt không biểu cảm, trong con ngươi có phù đồ tháp xuất hiện, linh lực thủy tinh chảy khắp cơ thể, mà cũng vào lúc này, bàn tay của hắn nhẹ nhàng vỗ ra.

Đánh ra nhìn như nhẹ nhàng chậm chạp, thế nhưng tốc độ cũng là mắt thường khó có thể nắm bắt, mà lúc này, đan dương lão tổ càng vì bị cắn trả trọng thương, cho nên khi vừa mới bộc phát ra linh lực phòng ngự quanh người thì bàn tay đầy thủy tinh linh quang của Mục Trần cũng đã vỗ xuống lồng ngực của hắn.

Bộp!

ảm thanh nặng nề vang lên, dưới một chưởng nảy, lồng ngực của đan dương lão tổ trực tiếp sụp xuống, cho dù là linh lực như bảo thạch cũng không thể nào chịu nổi một chưởng chứa sự phẫn nộ của Mục Trần.

Phụt!

Đan dương lão tổ điên cuồng phun máu tươi, thân thể bắn ra ngoài như đạn pháo, cùng lúc đó, chí tôn pháp tướng dưới chân cũng hiện ra đầy vết nứt vỡ, cuối cùng vỡ tan tành ra.

Soạt!

Một chường đánh bể lồng ngực đan dương lão tổ, Mục Trần căn bản cũng không nhìn lấy một lần, sau lưng, đôi cánh phượng hoàng kim một lần nữa đập mạnh, lại bạo phát ra tốc độ cực kỳ khủng khiếp, quỷ dị biến mất.

"Thúc giục chí tôn pháp tướng phòng ngự!"

Thời điểm đan dương lão tổ bị đánh trọng thương, bốn người khác cũng đã phát hiện ra, lúc này khẩn cấp quát lên, tốc độ hiện tại của Mục Trần đã vượt xa bọn họ, ngay cả quỷ đế cũng có chút không thể nào nắm bắt được thân hình của hắn, cho nên chỉ có thể thúc giục chí tôn pháp tướng tạo thành phòng ngự, mới có thể ngăn cản Mục Trần quỷ mị tập kích.

Hống!

Có điều, trong lúc bọn họ đang muốn thúc giục chí tôn pháp tướng, chỉ thấy, dưới sự điều khiển của hắc bào Mục Trần, chiến ý cự long lần nữa gầm thét lên, mang theo chiến ý hùng hồn giết tới, quấn lấy bốn tòa chí tôn pháp tướng.

"Đáng chết!". bốn người đều tức giận mắng thành tiếng, trong lòng cảm thấy rùng cả mình, lúc này bọn họ đều đang bị cắn trả, mà Mục Trần lại bộc phát ra tốc độ cực kỳ khủng khiếp, hiển nhiên là đang định đánh tan từng người một.

lúc này, bọn họ dù muốn rút lui cũng không được, soạt!

Tiếng mắng vừa dứt, thân ảnh Mục Trần đã xuất hiện trước mặt tử lôi tôn giả, linh lực thủy tinh mênh mông khởi động, năm ngón tay nắm chặt thành quyền, sắc mặt hờ hững đánh về phía tử lôi tôn giả.

"Cuồng vọng, thật cho là bản tọa sợ ngươi sao?"! Tử lôi tôn giả quát lên chói tai, quanh thân lôi quang điên cuồng lóe lên, cũng đánh ra một

quyền, lôi quang quét ra tựa như diệt thế.

Thời điểm này, hắn cũng biết, chỉ cần thoáng lộ ra ý sợ hãi thi chỉ sợ cũng sẽ bị Mục Trần áp chế không còn sức đánh trả.

ầm!

Hai quyền cứng rắn đối, không gian chấn động, nhưng mà sắc mặt tử lôi tôn giả kịch biến khi thấy, ánh sáng thủy tinh lan tràn theo nắm đấm của Mục Trần, tạo thành văn lộ quỷ dị, xâm nhiễm cánh tay của hắn, quấn lấy thẩn thể.

ánh sáng thủy tinh lướt qua, linh lực trong cơ thể hắn chợt bắt đẩu quỷ dị tiêu tán đi.

"Phong ấn lực?". Tử lôi tôn giả hoảng sợ thất thanh, uỳnh!

Nhưng mà còn không đợi thanh âm của hắn truyền ra, nắm đấm của Mục Trần đã đột phá phòng ngự của hắn, một quyền đảnh cho bay ngược ra, trên thân thể hiện đầy thủy tinh văn lộ, linh lực vốn mênh mông thì lúc này trực tiếp trở nên uể oải, hiển nhiên là đã bị phong ấn tạm thời.

Vù vù!

Nhanh chóng giải quyết xong tử lôi tôn giả, Mục Trần một lần nữa nhắm tớl u huyền thành chủ cùng Bạch Hỗ vương, hai người này đều có thực lực tiên phẩm sơ kỳ, hiện giờ còn bị trọng thương, hoàn toàn không phải đối thủ của Mục Trần, cho nên chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi mẩy chục hơi thờ, hai người cũng đã bị phong ấn linh lực, chật vật từ trên trời giáng xuống, rơi xuống quảng trường bạch ngọc.

Tới lúc này, trên bầu trời đã chỉ còn quỷ đế một mình chống đỡ.

Lần phản kích này của Mục Trần quả mức tấn mãnh, thậm chi cho tới khi bốn vị tiên phẩm thiên chí tôn bị đánh bại rơi xuống, vô số cường giả xung quanh quảng trường bạch ngọc mới kịp phản ứng, lúc này lại là tiếng hít khí lạnh vang lên ngập trời.

Bọn họ hoảng sợ ngẩng đầu, nhìn lên thân ảnh trẻ tuổi trên bầu trời, trong mắt dâng lên vẻ kính sợ vô cùng, hiền nhiên, tắt cả mọi người đều bị sức chiến đấu mà Mục Trần thể hiện làm cho rung động.

"Tới phiên ngươi"

Mục Trần không để ý tới những ánh mắt kính sợ kia, chẳng qua chỉ nhìn về quỷ đế, ánh mắt hờ hững.

quỷ đế ánh mắt âm trầm, cũng quyết định thật nhanh vọt trở lui, hiện tại bốn người đan dương lão tổ đã hoàn toàn mất đi sức chiến đấu, đơn độc mình hắn cũng không thể nào là đối thủ của Mục Trần, cho nên chỉ có thể tạm thời rút lui.

"Đi được sao?"

Trong mắt Mục Trần chợt lóe lên hàn quang, sau lưng cánh phượng đập mạnh, thân hình xuyên qua không gian, quỷ dị xuất hiện phía trước quỷ đế, sau đó đánh ra một quyền.

Bên trên quả đấm, vô tận thủy tinh linh quang khởi động, sáng chói vô cùng.

Đối với đôi cánh phượng hoàng kim gia tăng tốc độ đáng sợ sau lưng Mục Trần, quỷ đế cũng cực kỳ nhức đầu, có điều hắn cũng là nhân vật kiêu hùng, thấy không cách nào rút lui, trong mắt cũng thoảng hiện lên hung quang.

"Ngươi có thể gọn gàng nhanh chóng đánh bại bọn họ, nhưng cũng không thể đối phó bản để dễ dàng như vậy đâu!". Quỷ đế lạnh lùng nói, chợt hai tay kết ấn nhanh như chớp, linh lực âm hàn vô tận hội tụ tới, trực tiếp hóa thành một đạo quỷ ẳn ảm khí âm lãnh trước mặt hắn, trong đó có tiếng rít gào vô tận truyền ra.

"Vạn Quỷ Án!"

Quỷ đế quát lên chói tai, cầm trong tay quỷ ấn, nặng nề vỗ về phía Mục Trần.

Trong mắt Mục Trần lóe lên ánh sáng, khỏe miệng của hắn hiện lên một nụ cười lạnh như băng, tâm niệm vừa động, trong cơ thể chợt có tiếng long ngâm vang dội, một đạo chân long chi ảnh từ trong huyết nhục chui ra ngoài, cuối cùng hóa thành một đạo kim quang sáp nhập vào trong cánh tay hắn.

kim quang sáng chói từ cánh tay Mục Trần bắn ra, chỉ thấy lúc này toàn bộ bàn tay của hắn đều xuất hiện biến hóa, trực tiếp hóa thành một chiếc long trảo như làm bằng hoàng kim.

Đó là chân long trảo!

ầm!

kim sắc long trảo chấn vỡ hư không, sau đó một quyền hung hăng đánh lên quỷ ấn.

oanh kích trong nháy mắt, vẻ mặt âm trầm của quỷ đế đột nhiên trở nên kịch biến trong khoảnh khắc, một vẻ hoảng sợ xộc lên trên khuôn mặt tái nhợt, âm thanh kinh hãi cũng vào lúc này vang lên.

"Đây là...sức mạnh của tiên phẩm chân chính?"

***

Dịch: zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1477: Bồi Thường

Hoàng kim long trảo cùng quỷ ấn nặng nề đánh vào nhau, trong khoảnh khắc, trong mắt quỷ đế hiện lên vẻ kinh hãi khó có thể tin nổi.

"Sức mạnh tiên phẩm?"

Quỷ đế khiếp sợ thất thanh, bởi vì trong lần đụng nhau này, hắn cảm ứng rõ ràng được, sức mạnh một quyền kia của Mục Trần đã vượt qua tầng thứ linh phẩm, đạt tới tầng thứ tiên phẩm chân chính.

Tuy nói lúc trước Mục Trần thúc giục chiến ý cự long cũng có thể chống lại tiên phẩm, nhưng dù sao đó cũng thuộc sức mạnh của chiến ý, mà không bắt nguồn từ bản thân hắn, cho nên bản thân Mục Trần vẫn chỉ là linh phẩm trung kỳ.

Thế nhưng giờ khắc này, một quyền này của Mục Trần đã ẩn chứa sức mạnh tiên phẩm chân chính.

Điều này khiến cho quỷ đế cảm thấy cực kỳ khó có thể tin, bởi vì trong cảm ứng của hắn, Mục Trần hiện giờ vẫn chỉ là linh phẩm, nhưng không biết tại sao, uy năng tản ra từ cánh tay hắn đã là đạt tới tầng thứ tiên phẩm.

ầm!

Có điều, thời điểm như thế này cũng không cho phép hắn nghĩ nhiều, bởi vì trong khoảnh khắc va chạm đó, có tiếng long ngâm tràn đầy uy áp vang lên, một luồng sức mạnh cường đại dời sông lấp bể gào thét tới, trong khoảnh khắc đánh cho quỷ ấn kia nứt ra từng vết nứt.

Quỷ đế sắc mặt kịch biến, Mục Trần linh phẩm trung kỳ đã cực kỳ khó chơi, lúc này khi hắn cũng đã có sức mạnh tiên phẩm, vậy hai người hoàn toàn không cùng một tầng thứ nữa.

Vì thế, hắn không chút do dự rút lui, đồng thời biến đổi ấn pháp, quỷ ấn kia ầm ầm nổ tung lên, khí âm hàn vô tận hướng về phía Mục Trần, giống như vạn quỷ phệ thân.

Hồng!

Nhưng mà khi âm hàn khí kia bao phủ lấy Mục Trần, kim quang sáng chói mang theo tiếng long ngâm quét ra, phàm là khí âm hàn khi tiếp xúc với nó đều bị hòa tan sạch sẽ trong chớp mắt.

Soạt!

Cánh phượng sau lưng Mục Trần đập mạnh, thân hình như quỷ mị xuất hiện trước người quỷ đế đang rút lui, long quyền hoàng kim kia một lần nữa nặng nề đánh ra, không gian trước mắt bể tan tành, long quyền xuyên thẳng đến, cuối cùng dưới ánh mắt kinh hãi gần chết của quỷ đế, đánh lên lồng ngực hắn.

bụp!

Thanh âm trầm thấp vang lên, ngay sau đó chính là tiếng kêu thảm thiết thê lương của quỷ đế, kim quang trên ngực bộc phát, bẻ gãy nghiền nát tất cả phòng ngự của hắn, cho dù với sự cường hãn của thân thể tiên phẩm thiên chí tôn, dưới một quyền này cũng bị cứng rắn đánh vỡ nửa người.

Tiên huyết ào ào bắn ra, thân thể quỷ đế giống như chim gãy cánh, từ trên trời rơi xuống, cuối cùng nặng nề rơi lẽn bạch ngọc quảng trường, nhất thời cả vùng đất run rẩy, sóng trùng kích mắt thường có thể nhìn thấy bộc phát ra, trực tiếp phá hủy hoàn toàn khu quảng trường được làm từ chất liệu đặc thù này.

Toàn bộ thiên địa, đều trở nên yên tĩnh lại trước âm thanh vang dội này.

Xung quanh quảng trường, vô số cường giả cùng thế lực đều sắc mặt trắng bệch nhìn cảnh này, sau đó ánh mắt của họ hướng về thân ảnh trẻ tuổi trên trời cao, một sự kính sợ nồng nặc từ trong lòng dâng lên.

"Quá mạnh mẽ...". Đông đảo cường giả sắc mặt phức tạp, khẽ thở dài. Vào giờ phút này, cho dù bằng sự kiệt ngạo của bọn họ, cũng hoàn toàn bị sức mạnh đáng sợ kia chấn nhiếp.

Lấy sức một người độc chiến năm vị tiên phẩm thiên chí tôn, hơn nữa chiến thắng.

Chiến tích hiền hách như thế, cho dù lả trên đại thiên thế giới cũng đủ dẫn tới vô số cường giả hàng đầu chấn động ghé mắt nhìn...

Vào thời điểm này, tất cả bọn họ đều hiểu rõ, một khi thiên la đại lục bọn họ xuất hiện một tồn tại như vậy, sẽ không có bất cứ ai có thể lay động địa vị của Mục Trần và Mục phủ.

Bắt đầu từ hôm nay, Mục Phủ tất nhiên sẽ trở thành bá chủ xứng đáng của thiên la đại lục.

mà hết thảy đều vì Mục phủ có một vị phủ chủ kinh khủng như vậy.

Trên bầu trời, chiến ý mênh mông tan đi, hơi một vạn huyền long quân hóa thành u quang bay vào trong nhẫn Mục Trần, sau lưng, cánh phượng của hắn cũng chậm rãi chui vào trong cơ thể. Mục Trần cúi đầu, con ngươi đen nhánh bình tĩnh quét qua những thế lực đứng đầu kia.

"bắt đầu từ hôm nay, Mục phủ sẽ xưng bá thiên la đại lục, thế lực mọi nơi phải cúi đầu xưng thần với Mục phủ, nếu không tình nguyện thì đem người rời khỏi thiên la". Thanh âm của Mục trận vang vọng khắp thiên địa.

Thanh âm mặc dù bình thản, nhưng hàm chứa sự cường hoành cùng bá đạo không thể nghi ngờ.

Bởi vì Mục Trần cũng hiểu rõ, đến bước này, MỤc Phủ đã không cần ẩn giấu nữa, hiện tại việc hắn cần làm, chính là biến thiên la đại lục thành đồ trong túi mục phủ.

Chỉ khi có siêu cấp đại lục như thiên la đại lục làm căn cứ, Mục phủ mới có thể phát triển tấn mãnh, tiến thân vào hàng ngũ siêu cấp thế lực hàng đầu thế giới.

Xung quanh quảng trường cũng vì thanh âm của Mục Trần mà có chút xôn xao, các thế lực hàng đầu sắc mặt phức tạp, trên thiên la đại lục bọn họ vốn cao cao tại thượng, không ai cản nổi, nhưng từ nay về sau, trên đầu bọn họ đã có một tồn tại cao hơn.

Nhưng mà cũng không ai dám ra vẻ chất vấn, mà chỉ năm người có tư cách thì lúc trước tất cả đã thua trong tay Mục Trần.

Vì vậy, qua một quãng trầm mặc ngắn ngủi, xung quanh quảng trường, vô số cường giả thế lực hàng đầu lúc này đều khom người ôm quyền, thanh âm cung kính vang vọng toàn bộ thiên la thành.

"Chúng ta, bái kiến phủ chủ"

Đám người Cửu u, mạn đà la nhìn cảnh này, đều không nhịn được cỏ chút cảm xúc dâng trào, những cường giả mục phủ khác càng là vẻ mặt kích động, trong mắt có niềm tự hào dâng lên, quả nhiên, dưới sự dẫn dắt của phủ chủ, Mục Phủ bọn họ rốt cục cũng hiển hách đại thiên thế giới.

Trên bầu trời, Mục Trần thần sắc bình tĩnh gật đầu một cái, sau đó ánh mắt đưa xuống, nhìn về phía năm hố sâu trên quảng trường, nhạt giọng nói: "Chớ có trốn, tiên phẩm thiên chí tôn cũng không dễ dàng bị đánh chết như vậy"

Theo thanh âm Mục Trần phát ra, trẽn quảng trường bạch ngọc, năm hố sâu đều có linh quang hiện lên, sau đó năm thân ảnh chật vật chậm rãi bay lên, chính là năm người quỷ đế, đan dương lão tổ.

Có điều lúc này, bọn họ toàn thân linh lực uể oải, máu tươi chảy ròng ròng, hiển nhiên là bị trọng thương cực kỳ nghiêm trọng.

Năm người nhìn Mục Trần, trong mắt cũng thoáng hiện vẻ sợ hãi, cho dù là âm ngoan như quỷ đế, dưới vẻ trầm mặc kia cũng vô cùng kiêng kỵ.

lúc trước chiến một trận, cũng làm cho nhuệ khí của bọn họ hoàn toàn bị đánh tan.

"Mục Trần, hôm nay ngươi thắng, từ nay về sau, chúng ta sẽ không dính dáng tới thiên la đại lục nữa". Tử lôi tôn giả sắc mặt tái nhợt, thanh âm khàn khàn nói.

Mục Trần nghe vậy, cười nhạt nói: "Các ngươi muốn nhúng tay thì cứ việc xuất thủ, nhúng một tay ta chém một tay"

Đối với lời lẽ không chút khách khí của Mục Trần, năm người cũng bực mình, nhưng lại không cách nào mở miệng, kẻ thất bại không có nhiều mặt mũi như vậy.

"Bây giờ nói điều kiện chiến bại của các ngươi đi". Mục Trần lơ đãng nói.

Quỷ đế sắc mặt trầm xuống, nói: "Ngươi còn muốn như thế nào nữa?"

Ánh mắt Mục Trần cũng lạnh xuống, nói: "Nếu cứ để các ngươi an ổn rút lui như vậy, sau này kẻ nào thích thì cứ tới khiêu khích, thật không coi ta ra gì sao?"

Tử lôi tôn giả cắn răng nói: "Ngươi cũng đừng có quá đáng, ngươi mặc dù thắng, nhưng bọn ta cũng không dễ bị bắt nạt, nếu thật sự ép,

hôm nay dù có tự bạo cũng phải kéo ngươi chôn theo!"

Mục Trần nghe vậy, thản nhiên cười một tiếng, nói: "Nếu các ngươi có phách lực như vậy thì cũng sẽ không luân lạc tới nước này"

Nếu năm vị tiên phẩm thiên chí tôn muốn tự bạo, đúng là ngay cả hắn cũng sẽ cực kỳ nguy hiểm, nhưng có thể trở thành thiên chí tôn, ai mà không tiếc mạng, hắn cũng không tin năm kẻ này có gan tới vậy.

Năm người quỷ đế sắc mặt xanh mét, nhưng cuối cùng vẫn mềm nhũn ra, lần nữa nói: "Vậy ngươi muốn thế nào?"

"Đơn giản, mỗi người các ngươi bồi thường mục phủ ta một trăm ức chí tôn linh dịch lả được". Mục Trần thản nhiên nói, tiếp sau này mục phủ sẽ xưng bá thiên la đại lục, chỉnh hợp các loại, tất nhiên cần lượng chí tôn linh dịch khổng lồ làm trụ cột.

"Cái gì?!"

Nghe lời này, sắc mặt quỷ đế co quắp một trận, một trăm ức chí tôn linh dịch, dù là bằng tài lực của bọn họ thì cũng không phải số lượng ít, tất cả các thế lực dưới trướng, ít nhất cũng phải mất mười năm mới có thể chắt ra một trăm ức.

dù sao bọn họ cũng có sản nghiệp lớn, tiêu hao cũng kinh khủng không kém, cái này giống như mục phủ, mặc dù một năm thu nhập hơn mười ức, nhưng cuối cùng để dư lại cũng chẳng là bao.

Quỷ đế sắc mặt xanh mét nói: "Mục phủ chủ không nên nói đùa, nếu lấy ra một trăm ức chí tôn linh dịch, thế lực dưới trướng chúng ta cũng phải đối mặt với giải tán.

Nếu không có thứ tài nguyên tu luyện bắt buộc như chí tôn linh dịch, cho dù là tiên phẩm thiên chí tôn như bọn họ, cũng không cách nào duy trì lòng người dưới trướng.

"Vậy thì năm mươi ức đi". Mục Trần cười cười, chợt ánh mắt trở nên lạnh, nói: "Nếu còn không được thì các ngươi tự bạo luôn đi"

Năm người quỷ đế nhất thời khựng lại, hiển nhiên là bị chọc giận không nhẹ.

"Quỷ đế không cần phải nộp năm mươi ức này...". Câu tiếp theo của Mục Trần lại khiến Quỷ đế mừng thầm trong lòng, chẳng lẽ tên này kiêng kỵ thực lực tiên phẩm trung kỳ của hắn, cho nên không muốn bức bách?

"Đem thượng cổ hợp thần kính đó giao cho ta là được"

Nhưng câu nói sau của Mục Trần lại trực tiếp khiến cả người quỷ đế lạnh như băng, khuôn mặt cũng có chút méo mó.

"Ngươi!". Quỷ đế giận dữ, loại tuyệt thế thánh vật cấp bậc này, giá trị tuyệt đối vượt xa năm mươi ức chí tôn linh dịch.

"Nếu không muốn, vậy để ta tự mình đến lấy vậy". Ánh mắt Mục Trần lạnh lùng, tựa như đao phong, quanh thân một lần nữa có linh lực khởi động.

Quỷ đế sắc mặt âm tình bất định, nhưng dù sao hắn cũng là nhân vật kiêu hùng, rốt cục lý trí vẫn áp chế tức giận, âm trầm vung tay, một đạo ánh sáng xám trắng bắn ra.

Mục Trần đưa tay nhận lấy, hắn nhìn cốt kính xuất hiện trong tay, lúc này mới hài lòng gật đầu một cái.

bốn người còn lại thấy đến quỷ đế cũng nhận thua, thì hoàn toàn không phản kháng nữa, tay áo vung lên, ném ra ba càn khôn trạc, bên trong mơ hồ có linh lực mênh mông tản ra.

Mục Trần tiện tay nhận lấy, dò xét một lượt, cũng gật đầu một cái, sau đó ánh mắt của hắn nhìn về phía đan dương lão tổ, lúc này sắc mặt người này đang phát khổ, khoảng thời gian trước thế lực dưới trướng hắn

có một lần biến động lớn, tiêu hao không ít chí tôn linh dịch, cho nên năm mươi ức này hắn nhất thời không lấy ra nổi.

mà Mục Trần nhìn thấy đan dương lão tổ không có động tĩnh gì thì sắc mặt cũng hơi lạnh đi.

Nhận ra được ánh mắt như đao phong của Mục Trần, đan dương lão tổ chỉ có thể nhắm mắt nói:" không biết có thể dùng một ít thiên tài địa bảo thay cho năm mươi ức chí tôn linh dịch này không?".

"Vật gì?". Mục Trần không có quá nhiều hứng thú, hỏi.

Đan dương lão tổ do dự một chút, thử dò xét nói: "Lão phu đã từng chiếm được một di hài hoa thượng cổ mạn đà la, khi còn sống nó chính là tồn tại tiên phẩm thiên chí tôn"

Vừa nói chuyện, ánh mắt của hắn vừa liếc về phía mạn đà la, hiển nhiên là biết thân phận của nàng.

mà đúng như hắn đoán, khi thanh âm vừa nói ra, trong con ngươi màu vàng của mạn đà la dâng lên vẻ kích động, hiện tại nàng đã là đại viên mãn địa chí tôn, nếu như có thể chiếm được di hài tiên phẩm thiên chí tôn thượng cổ mạn đà la, thì nàng có thể dựa vào nó hoàn thành bước đột phá trì trệ này, tiến vào thiên chí tôn.

Cỏ điều, hoa thượng cổ mạn đà la cực kỳ hiếm thấy, những năm qua nàng cũng không hề có tin tức, không ngờ đan dương lão tổ này thậm chí có một gốc.

Nhưng mà, khiến đan dương lão tổ có chút do dự là, di hài hoa thượng cổ mạn đà la này có chút tàn phá, nói về giá trị, nhiều lắm chỉ hơn mười ức chí tôn linh lực.

Nhưng đan dương lão tổ không ngờ là, khi thanh âm vừa dứt, ánh mắt lạnh lùng của Mục Trần nhất thời tiêu tan, thay vào đó là sự ôn hòa vui vẻ, hắn phất tay, nói: "Vậy dùng vật này thay cho năm mươi ức kia"

Hắn dĩ nhiên lả biết giá trị di hài này chưa tới năm mươi ức, nhưng nếu có thể giúp mạn đà la đột phá, hắn thấy cũng đủ bù đắp chênh lệch này.

dù sao ban đầu khi ở đại la thiên vực, mạn đà la trợ giúp hắn rất nhiều, hơn nữa còn giúp hắn xây dựng mục phủ, hôm nay có thể giúp nàng đột phá, Mục Trần dĩ nhiên là không chút do dự.

Đan dương lão tổ không ngờ Mục Trần lại dứt khoát như vậy, trong lòng cũng vui mừng, búng ngón tay ra, một bình ngọc bắn về phía Mục Trần, chỉ thấy bên trong bình ngọc tràn đầy linh dịch, bên trong đó, ngâm một đóa hoa yêu dị lớn chừng bàn tay, mơ hồ tản ra một cỗ dao động kỳ lạ.

"Quả nhiên là di hài hoa thượng cổ mạn đà la..."

Mục Trần nhìn lướt qua, sau đó vung tay áo lên ném về phía mạn đà la, nàng vội vàng nhận lấy, vuốt ve bình ngọc, ánh mắt nhìn về phía Mục Trần cỏ thêm chút ấm áp.

"Được rồi, nợ nần xong xuôi, các ngươi cũng đi đi". Mục Trần vỗ tay một cái, hướng về phía năm người cười nhạt nói.

Năm người ôm một bụng biệt khuất liếc mắt nhìn nhau, đều thầm than một hơi, cũng không ở lại mất thêm thể diện nữa, thân hình thoáng một cái, hóa thành lưu quang phóng lên cao, biến mất không thấy.

Mà thời điểm khi năm người rời đi, trên một tòa lầu tháp ở nơi xa trong thiên la thành, một nam tử mặc hắc bạch trường bào, ánh mắt lạnh như băng nhìn cảnh này. Nếu Mục Trần nhìn thấy người này, chắc chắn sẽ có thể nhận ra, bởi vì người này chính là Ma Ha u đã từng gặp một lẩn ở Phù Đồ cổ tộc.

"Năm tên phế vật!"

Ma ha u một quyền đánh lẽn vách tường, vách tường dẩy như tinh thiết nhất thời nứt ra vô số vết nứt, trong mắt hắn thoáng hiện vẻ âm hàn.

Lần này năm người quỷ đế đi đôi phó Mục Trần, tự nhiên tất cả là do hắn âm thầm xúi giục, để năm người quỷ đế đạt được mục đích, thậm chí hắn còn lấy ra từ trong tộc một món tiên phẩm tuyệt thế thánh vật đưa cho quỷ đế, nhưng không ngờ rằng năm tên phế vật này vẫn thua trong tay Mục Trần, cuối cùng ngay cả kiện tiên phẩm tuyệt thế thánh vật kia cũng rơi vào tay Mục Trần, vậy làm sao không làm hắn tức giận.

Hả?"

mà ở thời điểm tâm tư ma ha u dao động, Mục Trần ở trên bạch ngọc quảng trường cách xa như vậy cũng đã nhận ra, lúc này ánh mắt như ưng xuyên thấu không gian, xa xa phong tỏa trên người ma ha u.

"Thì ra là tên nhà ngươi đang giở trò", trong khoảnh khắc, ánh mắt của Mục Trần lạnh như băng.

Ma Ha u cũng nhận ra ánh mắt của Mục Trần, nhất thời quanh thân có linh lực kinh khủng dâng lên.

"Đại nhân, cần chúng ta xuất thủ đánh trọng thương hắn không?". Sau lưng Ma Ha u, hai bóng đen như ẩn như hiện, thanh âm không chút tình cảm truyền ra.

Ma Ha u mắt lóe lên quang mang, nhưng chợt dao động linh lực quanh thân thu liễm lại, hắn lắc đầu một cái, lạnh lùng nói: "Chúng ta xuất thủ, sợ rằng sẽ dẫn tới thanh diên tịnh"

"Được rồi, tạm thời không để ý tới hắn, lần này tính kế hắn chẳng qua là để ổn thỏa trong tộc, tuy rằng tiểu tử này có chút năng lực, nhưng trong mắt ta uy hiếp có hạn, chỉ cần hắn dám đến Vạn cổ hội, ta sẽ tìm cơ hội phế hắn, nơi đó không bàn sinh tử, dù là thanh diên tịnh cũng không thể nhúng tay"

Nghe ma ha u nói thế, hai bóng đen kia lặng lẽ tản đi.

ánh mắt ma ha u xa xa tập trung vào Mục Trần, ánh mắt hai người giao hội giữa không trung, đều có hàn ý dâng lên.

Ma Ha u chậm rãi xòe bàn tay ra, sau đó hướng về Mục Trần, hung hăng nắm chặt, trên khuôn mặt hắn cũng có nụ cười gằn lạnh lẽo dâng lên, đồng thời thanh âm băng hàn truyền vào tai Mục Trần.

"Để cho ngươi nhảy nhót một hồi, chỉ cẩn ngươi dám tới "vạn cổ hội", ta liền phế ngươi!

Ma ha u mặt cười gằn, mà thân ảnh của hắn lúc này cũng dần dần tiêu tán, một lúc sau hoàn toàn biến mất.

Thần sắc Mục Trần hờ hững nhìn ma ha u biến mất, năm ngón tay lúc này cũng chậm rãi nắm lại.

"Ma Ha u...yên tâm đi. Vạn cổ bất hủ thân kia, ta muốn rồi!"

***

Dịch: zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1478: Sơn Động Bế Quan

Cuộc chiến thiên la thành hạ màn, mà kết quả ngoài dự liệu của nó cũng khiến cho toàn bộ thiên la đại lục chấn động, bởi vì tất cả các thế lực đều hiểu, sau trận chiến này, Mục phủ sẽ trở thành thế lực mạnh nhất thiên la đại lục, mà có một vị phủ chủ Mục Trần mạnh mẽ như vậy, Mục phủ đã có tư cách cùng thực lực xưng bá thiên la đại lục.

Lần này, không một ai còn có thể rung chuyển địa vị của Mục phủ nữa.

Cho nên, sau đại chiến, các phe thế lực hàng đầu thiên la đại lục đều rối rít hướng về tổng bộ Mục phủ, hiển nhiên là định cúi đầu xưng thần, tranh thủ sau khi Mục phủ xưng bá thiên la đại lục xong, lợi ích của bọn họ vẫn có thề duy trì tối đa.

Dù sao, thiên la đại lục quá mức bao la, bằng nhân thủ của Mục phủ cũng không thể nào hoàn toàn khống chế hết, rất nhiều địa phương vẫn lả cần những thế lực bản địa như bọn họ duy trì ổn định.

tổng bộ Mục phủ, thượng cổ thiên cung.

thiên hà cuộn sóng chảy quanh, Mục Trần ngồi xếp bằng trên một ngọn núi gần đó, ánh mắt hắn liếc nhìn một tòa núi lớn nơi xa, lúc này bên trong ngọn núi kia, mơ hồ có dao động linh lực cường đại tản ra.

Nơi đó là nơi mạn đà la bế quan, khi lấy được gốc di hài hoa thượng cổ mạn đà la xong, nàng lựa chọn bế quan, trùng kích thiên chí tôn cảnh đã mơ ước từ lâu.

vù!

Sau lưng có tiếng xé gió truyền tới, thân thể mềm mại lả lướt của Cửu U xuất hiện bên cạnh Mục Trần, nàng mặc bộ váy dài có xà lân màu đen, đường cong tinh tế động lòng người, lộ ra vẻ hấp dẫn mà lại mang một phần thành thục

"Những ngày qua Mục phủ thế nào?". Mục Trần quay đầu, hướng về phía Cửu U mỉm cười nói.

Cửu U nghe vậy thì tức giận nhìn hắn một cái, gần đây công chuyện trong Mục phủ cực kỳ nhiều, mà Mạn Đà La lại đang bế quan, Mục Trần cũng trốn trong thượng cổ thiên cung, làm cho tất cả mọi việc đều rơi lên đầu nàng.

"Gần đây, phàm là thế lực hàng đầu trên thiên la đại lục thì đều tới Mục phủ bái kiến, có điều cụ thể nên xử lý thế nào thì chờ Mạn Đà La xuất quan xong quyết định đi". Cửu U nói.

Đối với việc này Mục Trần cũng không có ý kiến gì, làm thế nào thu nhận những thế lực này cũng là chuyện cực kỳ phiền phức, nếu quá dễ dãi thì sẽ khiến cho uy nghiêm bá chủ của Mục phủ trên thiên la đại lục sẽ yếu đi, mà những chuyện này, cứ để cho đám Mạn Đà La đau đầu đi thôi.

"Những cường giả khác tới dựa dẫm Mục phủ cũng tăng mạnh, hơn nữa chất lượng cũng không tệ, hiện tại chỉ nguyên cường giả đại viên mãn địa chí tôn cũng có tới sáu vị chờ khảo sát.

Loại cường giả cấp bậc này, dù đặt trong bất kỳ thế lực nào cũng coi như trụ cột, nếu có một ngày có thể đột phá tới thiên chí tôn, vậy sẽ càng khiến nội tình của thế lực đó tăng mạnh.

"Khảo sát nghiêm khắc một chút, điều tra lai lịch rõ ràng". Mục Trần trầm ngâm nói, loại cường giả cấp bậc này dù trọng yếu, nhưng cũng phải điều tra rõ ràng, trên thế giới này cũng không thiếu loại vì một ít tài nguyên tu luyện mà sử dụng các loại thủ đoạn.

Cửu U gật đầu một cái.

"Năm tháng kế tiếp, ta cũng sẽ bắt đầu bế quan, công chuyện trong Mục phủ, cũng chỉ có thề giao cho ngươi". Mục Trần có chút áy náy nói, dẫn Cửu U từ trong Cửu U tộc đi ra, kết quả lại trở thành cu li cho hắn.

Cửu U bất đắc dĩ chu chu cái miệng nhỏ nhắn, nhưng nàng cũng biết bây giờ trong Mục phủ, trừ Mục Trần ra cũng chỉ có nàng có thể trấn tràng, hơn nữa nàng cũng biết rõ mục đích bế quan của Mục Trần, hiển nhiên là vì chuẩn bị cho "Vạn cổ hội" ở ma ha cổ tộc năm tháng sau.

Cái này đối với Mục Trần mà nói thì cực kỳ trọng yếu, những năm qua hắn tu luyện, mục đích cuối cùng chính là hướng về "Vạn cổ bất hủ thản".Hiện giờ hắn đã vượt qua Đại nhật bất diệt thân cùng Bất hủ kim thản, chỉ cần bước được bước cuối cùng là có thể hoàn thành mong muốn, tu thành Vạn cổ bất hủ thân trong truyền thuyết.

Cho nên, Mục Trần lúc này cũng nắm chặt toàn bộ thời gian, cố hết sức tăng cường bản thân, bởi vì hắn hiểu rõ, người có thể tu thành Bất Hủ Kim Thân, thì dù trên đại thiên thế giới cũng là nhản vật hàng đầu, muốn vượt lên giữa nơi nhân tài như sao trời này, đạt được sự công nhận của Vạn cổ bất hủ thân, tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng gì.

"Ngươi an tâm bế quan đi, chuyện của Mục phủ ta sẽ xử lý tốt". Cửu U khẽ gật đầu, Mục Trần lả nòng cốt Mục phủ, chỉ cần hắn đủ mạnh mẽ, như vậy Mục phủ sẽ an ổn đứng vững trên thiên la đại lục.

Mục Trần gật đầu một cái, lấy ra ba càn khôn trạc, đưa một cái cho Cửu U, nói: "trong này có năm mươi ức chí tôn linh dịch, hắn là đủ để Mục phủ chúng ta phát triển trong thời gian này"

Năm mươi ức chí tôn linh dịch này, dĩ nhiên là lấy được từ năm người quỷ đế, về phần một trăm ức còn lại thì Mục Trần tiếp theo bế quan sẽ cần đến. bởi vì hắn muốn trong vòng năm tháng này thử trùng kích linh phẩm hậu kỳ, cái này tất nhiên sẽ cần một lượng lớn chí tôn

linh dịch, nếu không, dù là bằng thiên phú của hắn cũng không thể lấy bột gột nên hồ được

Cửu U đưa tay nhận lấy, hiện giờ Mục phủ đang phát triển tấn mãnh, chí tôn linh dịch đúng là tài nguyên không thể thiếu.

Hai người một lần nữa nói chuyện hồi lâu, sau đó Cửu U rời đi, dù sao hiện giờ Mục phủ lúc nào cũng cần người đến xử lý công việc.

ánh mắt Mục Trần rời khỏi thân ảnh xinh đẹp của Cửu U, sau đó ánh mắt chuyển sang nơi xa trên thiên hà, ở những bình đài xung quanh thiên hà, có đông đảo thân ảnh trẻ tuổi đang tu luyện.

trên bầu trời có một đạo ánh sáng rơi xuống, bao phủ lên một người trẻ tuổi, sau đó nơi đây phát ra đông đảo tiếng kinh hô, đạo thân ảnh trẻ tuổi này biến mất không dấu vết theo ánh sáng.

Hiển nhiên là có một người thiên phú không tệ được tàng kinh lâu của thượng cổ thiên cung chọn trúng, cái này đối với đệ tử Mục phủ đang tu luyện trong thượng cổ thiên cung mà nói, chính là cơ duyên khó có được.

Mục Trần nhìn cảnh tượng bừng bừng sức sống này, cũng nhẹ nhàng cười cười, Mục phủ hiện tại đúng là đang trở nên lớn mạnh, những đệ tử trẻ tuổi này, trong tương lai, cũng sẽ trờ thành lực lượng trung kiên của Mục phủ.

Chỉ có điều khiến Mục Trần có chút hốt hoảng cùng cảm khái chính là, không biết từ lúc nào, Mục phủ do hắn sáng lập ra đã đạt tới mức này...

thiếu niên bước ra từ bắc thương linh viện năm nào, hiện giờ cũng đã trở thành bá chủ thiên la đại lục.

Mục Trần cúi đầu, nhẹ nhàng cười một tiếng, sau đó thu liễm tâm tình trong lòng, hóa thành một đạo linh quang rơi vào bên trong ngọn núi lớn

này, bên trong đã được vét rỗng, tạo thành một tòa sơn động tu luyện to lớn.

Hắn ngồi xếp bằng trên mặt giường bằng đá xanh, ngón tay điểm lên hai quả càn khôn trạc, phát ra âm thanh thanh thúy, chỉ thấy càn khôn trạc không ngừng chấn động, chí tôn linh dịch cuồn cuộn không ngừng gào thét ra, hóa thành dòng lũ, tựa như cự long uốn lượn chiếm cứ trong sơn động to lớn.

trên vách động bốn phía xung quanh, có từng đường linh văn hiệ lên, mơ hồ dường như tạo thành từng tòa linh trận.

Đó là tụ linh trận, ngưng linh trận...v..v những loại linh trận có thể hội tụ, áp súc linh lực, cho nên, khi những dòng lũ chí tôn linh dịch này vừa xuất hiện, đã bị những linh trận này làm cho càng thêm ngưng luyện hóa, cho nên bên trong dòng lũ, mơ hồ có thể thấy được bụi ánh sáng, giống như sao trời lóe lên...

Một trăm ức chí tôn linh dịch cực kỳ khổng lồ, nếu như linh phẩm thiên chí tôn bình thường nếu muốn luyện hóa hấp thu cũng phải mấy năm thời gian, cho nên Mục Trần vì muốn đẩy nhanh tiến độ mới chuẩn bị nhiều như vậy.

Dĩ nhiên, chỉ mấy thứ này còn chưa đủ.

Mục Trần một tay kết ấn, đỉnh đầu mơ hồ có một đạo linh quang hiện lên, thủy tinh phù đồ tháp chậm rãi hiện ra, trôi lơ lửng trên đầu Mục Trần cách vài thước.

Mục Trần muốn trong vòng năm tháng ngắn ngủi này, luyện hóa hấp thu một trăm ức chí tôn linh dịch,trong đó trọng yếu nhất chính là vì hắn có thánh phù đồ tháp, mượn hiệu quả rèn luyện của nó, Mục Trần có thể tối đa hóa hiệu suất này.

Tất cả chuẩn bị đều đã đầy đủ, hai mắt Mục Trần cũng dần dần nhắm lại,hơi thở hoàn toàn biến mất, giống như lão tăng nhập định.

ù ù!

trong sơn động to lớn, như có tiếng gió vang lên, chỉ thấy từng dòng lũ chí tôn linh dịch lúc này bắt đầu lưu động, cuối cùng không ngừng cuộn cuộn rót vào trong thủy tinh phù đồ tháp.

Mà phù đồ tháp lúc này lại tản ra ánh sáng thánh khiết, giống như động không đáy, bất kể dòng lũ mênh mông kia rót vào thế nào cũng không có dấu hiệu tràn ra.

Đồng thời,đế Phù Đồ tháp phun ra ánh sáng, trong ánh sáng giống như có tinh trần (bụi) bay bay xuống, mỗi một viên tinh trần đều nhỏ tới mức mắt thường không thể nhận ra, nhưng mỗi viên đều từ linh lực cực kỳ tinh thuần và ngưng luyện biến thành...

tinh trần bay xuống, trực tiếp rơi lên da Mục Trần, sau đó nhanh chóng hòa tan thấm vào.

Mà lúc này, khí huyết trong cơ thể Mục Trần cũng trở nên sôi trào, huyết nhục chấn động, xương cốt oanh minh, nhanh chóng cắn nuốt những tinh trần kia...

trong sơn động to lớn, tiếng gió rít không ngừng, cùng với việc càng nhiều tinh trần rơi xuống, làn da trắng nõn của Mục Trần dường như cũng tản ra sáng bóng, nhìn qua giống như một thân thể bảo thạch, sáng chói mắt.

Mấy tháng tiếp đó, Mục Trần đắm chìm trong bế quan tu luyện, ngăn cách với tất cả các tin tức từ bên ngoài.

Nhưng mà, trong lúc Mục Trần bế quan tu luyện, trên đại thiên thế giới cũng bắt đầu sôi trào, mà nguyên nhân chính là vì Ma Ha cổ tộc sắp cử hành Vạn cổ Hội.

Khác với chư mạch hội võ của Phù Đồ cổ tộc, Vạn cổ Hội của Ma Ha cổ tộc có thể nói là khiến cho toàn bộ đại thiên thế giới chú ý, bởi vì mục

đích của Vạn cổ Hội, chính là để lựa chọn chủ nhân cho Vạn cổ Bất Hủ Thân.

Vạn Cổ Bất Hủ Thân, một trong năm tòa nguyên thủy pháp thân trên đại thiên thế giới, tuy nói trên bảng 99 pháp thân chỉ đứng thứ tư, nhưng ai cũng hiểu, năm tòa nguyên thủy pháp thân cũng không phân chia cao thấp, chỉ là năng lực đặc thù không giống nhau mà thôi, cho nên nói đúng ra thì năm tòa nguyên thủy pháp thân này đều đứng thứ nhất.

Có điều, danh tiếng của Vạn cổ Bất Hủ Thân có thể nói lả mạnh hơn một chút, bởi vì cường giả đệ nhất đại thiên thế giới thời thượng cổ - Bất Hủ Đại Đế, chính là tu luyện Vạn cổ Bất Hủ Thân.

Vì thế, mức độ cường đại của Vạn cổ Bất Hủ Thân, không cần nói cũng biết.

Đối với pháp thân cấp bậc này, đừng nói là thiên chí tôn bình thường, cho dù là Thánh PHầm Thiên Chí Tôn cũng tương đối thèm muốn, chỉ có điều vạn cổ hội có quy củ, chỉ có người tu thành bất hủ kim thân mới có tư cách tham gia, hơn nữa cơ hội tham gia, cả đời cũng chỉ có một lần.

Mặc dù điều kiện có chút hà khắc, nhưng cái này cũng không ngăn cản Vạn Cổ Hội trở thành một trong những thịnh sự của đại thiên thế giới, bởi vì ai cũng muốn biết, Vạn cổ bất hủ thân trong truyền thuyết cuối cùng sẽ rơi vào tay ai

Vì thế, khi thời gian vạn cổ hội gần tới, toàn bộ đại thiên thế giới đều đem tầm mắt hướng tới Ma Ha cổ tộc.

Nháy mắt hơn bốn tháng thời gian đã trôi qua, mà lúc này cũng chỉ còn cách thời gian vạn cổ hội mờ ra mười ngày.

Nhưng cũng chính lúc này, trong sơn động to lớn, hai quả càn khôn trạc trôi lơ lửng rơi xuống, linh quang tiêu tán, hiển nhiên chí tôn linh dịch bên trong đã tiêu hao hầu như không còn.

Đinh!

Càn khôn trạc rơi xuống đất, âm thanh thanh thúy phát ra, mà ở bên trên giường đá xanh, Mục Trần cũng có cảm ứng, sau đó hai mắt đóng chặt lúc này cũng từ từ mở ra.

***

Dịch bởi zero

Sắp có ngoại truyện Lâm Động vs Băng Linh tộc chương sáu, mọi người chú ý đón xem.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1479: Nhiệt Môn

Trong sơn động, khoảnh khắc khi Mục Trần mở mắt ra, dường như có hai đạo linh quang sáng chói bắn ra, linh quang trực tiếp xuyên thủng lòng núi dầy cộm, bắn lên thiên địa ngoài kia.

Dao động linh lực mênh mông giống như triều tịch cuộn trào trong thiên địa, khiến cho cả tòa sơn động đều kịch liệt run rẩy, giống như sắp sụp đổ.

Động tĩnh như vậy kéo dài hồi lâu, rốt cục dần dần thu lại, linh quang trong mắt Mục Trần cũng tiêu tán đi, trờ lại bình thường, chỉ có điều đôi mắt đen nhánh của hắn lại càng thêm thâm thúy.

Hắn nhìn hai quả càn khôn trạc rơi xuống đất trước mắt, cũng bất đắc dĩ lắc đầu một cái, lần bế quan này, hắn cũng không đột phá tới linh phẩm hậu kì như ý muốn.

Trong vòng bốn tháng ngắn ngủi, mặc dù hắn đã chuẩn bị đầy đủ cùng với sự trợ giúp của thánh Phù đồ tháp, nhuưng muốn hấp thu một trăm ức chí tôn linh dịch vẫn có chút miễn cưỡng.

Nhưng cũng may là, linh lực tinh thuần do một trăm ức chí tôn linh dịch kia biến thành cũng đã bị luyện hóa vào trong cơ thể. Lúc này, trong huyết nhục của Mục Trần, linh lực hùng hồn vô tận không ngừng chẩn động, sau đó tương dung cùng huyết nhục.

Mà chỉ cần đợi những linh lực này hoàn toàn dung hợp với huyết nhục, xương cốt, đó chính là lúc hắn đột phá tới linh phẩm hậu kì.

"Hắn cũng sắp rồi"

Mục Trần có thể cảm giác được quá trình này sẽ không lâu, nhưng trước mắt hắn không có thời gian dư thừa để bế quan, bởi Vạn cổ hội đã sắp mở, hắn tuyệt không thể bỏ qua.

"Trên đường tới Ma Ha cổ tộc thì gấp rút tu luyện thôi"

Mục Trần tự nhủ một tiếng, sau đó thân hình vừa động, liền xuất hiện trên đỉnh núi, sau đó hắn thấy hai đạo quang ảnh từ nơi xa lướt tới, một người chính là Cửu u thân thể mềm mại lả lướt, đường cong hút hồn, mà một người khác là một thiếu nữ váy tím, thiếu nữ tóc đen rủ xuống mông, theo gió tung bay, khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn giống như đồ sứ, hiện lên vẻ sáng bóng nhàn nhạt, chỉ có điều thần sắc lãnh túc, hai con ngươi màu vàng lóe ra ánh sáng thâm thúy thần bí.

"Mạn đà la?". Mục Trần nhìn thiếu nữ váy tím này, cũng không nhịn được kinh ngạc lên tiếng.

Trước kia Mạn đà la vẫn luôn giữ hình tượng tiểu loli, thế mà hiện giờ lại biến ảo thành hình dáng thiếu nữ duyên dáng yêu kiều. Nhưng, từ dao động linh lực mạnh mẽ tản ra từ cơ thể nàng có thể thấy, hiển nhiên lần này nàng đã thành công đột phá tới thiên chí tôn.

Con ngươi màu vàng của mạn đà la quét Mục Trần một cái, thản nhiên nói: "Mạn đà la tộc chúng ta vốn chu kỳ sinh trưởng chậm, lần này đột phá tới thiên chí tôn cũng giúp ta thoát khỏi ấu sinh kỳ"

Mục Trần gật đầu một cái, nhịn cười nói: "Vậy cũng tốt, tránh để người ngoài cho là MỤc phủ chúng ta lại dựa vào một tiểu loli chèo lái"

"Xem ra ngươi xem thường hình thái trước kia của ta a?" COn ngươi màu vàng của mạn đà la híp lại, nói.

"không dám không dám". Mục Trần vội vàng nói, hiện giờ mục phủ công chuyện phức tạp, hắn lại sắp rời đi, nếu lúc này chọc giận mạn đà la, khiến nàng bỏ mặc hết, vậy MỤc phủ đúng là sẽ loạn cào cào cả lên.

Mạn đà la hừ nhẹ một tiếng, tức giận liếc Mục Trần một cái.

"Gần đây, mọi ánh mắt trên đại thiên thế giới đều hướng về Ma Ha cổ tộc". Bên cạnh Cửu u nói.

Sắc mặt Mục Trần cũng hơi ngưng trọng một chút, gật đầu một cái, nói: "Dù sao cũng liên quan tới quyền sở hữu vạn cổ bất hủ thân, dĩ nhiên sẽ khiến người ta chú ý"

Đây chính là một trong những chí tôn pháp thân đỉnh tiêm trên đại thiên thế giới, cho dù là các siêu cấp thế lực hàng đầu cũng thời khắc chú ý, thậm chí, đông đảo tồn tại cấp thánh phẩm đều đang theo dõi.

"Đây", trong tay cửu u xuất hiện một quyển trục, đưa cho Mục Trần, nói: "thời gian này trong lúc ngươi bế quan, đại thiên thế giới bình chọn ra một cái Nhiệt Môn Bảng của Vạn cổ bất hủ thân, những tin tức này hẳn là ngươi cũng cần biết rõ để chuẩn bị kĩ càng".

"Hả"

Mục Trần có chút hăng hái nhận lấy, mở ra quyển trục, chỉ thấy đệ nhất danh là một cái tên rất quen thuộc

Vị thứ nhất,Ma ha u của Ma Ha cổ tộc, Tiên phẩm hậu kỳ đỉnh phong, đệ của tộc trưởng Ma Ha cổ tộc Ma Ha Thiên, là người tiếp theo của Ma Ha cổ tộc có tư cách trùng kích thánh phẩm.

"Người này...". Mục Trần hai mắt híp lại, Ma Ha u này đúng là một nhân vật, thực lực tiên phẩm hậu kì đỉnh phong, chỉ cần không gặp phải thánh phẩm thiên chí tôn, sợ rằng đúng là không có nhiều người là đối thủ của hắn, khó trách có thể xếp thứ nhất.

Thậm chí dù là Mục Trần hắn, nếu ở lúc chưa đột phá tới linh phẩm hậu kỳ thì cũng không định cứng rắn va chạm với Ma Ha u.

"Vị thứ hai, Tu La Thương Diệp Kình, Tiên phẩm hậu kỳ"

"Diệp Kình..." Mục Trần nhìn cái tên này, chẳng qua chỉ liếc mắt nhìn cũng có thể cảm nhận được một cỗ khí sát phạt đập vào mặt.

"Diệp Kình này là đệ nhị Điện chủ của Tây Minh điện, một thanh Tu La Thương đánh đâu thắng đó, nghe nói hắn trải qua ngàn vạn trận chiến, trui rèn bản thân giữa máu lửa chiến trường, có thể nói là Tu La trẽn chiến trường, danh tiếng cực thịnh, cũng không kém Ma Ha u bao nhiêu". Cửu u thở dài nói.

Mục Trần khẽ gật đầu, tiếp tục xem tiếp.

Vị thứ ba, Kim Cương Vương Thích La, thủ tịch hộ pháp Đại Linh Sơn, tiên phẩm hậu kỳ.

Đại linh sơn này cũng là một phe siêu cấp thế lực hàng đầu đại thiên thế giới, nghe nói tu luyện trong đại linh sơn, ai ai cũng là khổ tu giả, thân thể cường hãn bá đạo, cực kỳ lợi hại, Thích La này có thể làm tới Thủ tịch Hộ pháp, hiển nhiên không đơn giản.

vị thứ tư, Đao Thánh Thác Bạt Thương, tiên phẩm hậu kỳ, một thanh đoạn đao, tung hoành thiên hạ, từng kết thù với một phe siêu cấp thế lực, sau đó dưới một đao, diệt môn bọn họ.

"Đều không phải nhân vật đơn giản a"

Mục Trần nhìn bốn vị trước mắt này, thần sắc cũng rất ngưng trọng, tới lúc này, hắn mới phát hiện cái đại thiên thế giới này đầm rồng hang hổ ra sao, bốn vị trước mắt này, hắn chỉ nghe nói qua Ma Ha u, những người khác cũng chưa từng biết, nhưng ai có thể ngờ được, chiến tích của bọn họ cũng hiển hách như vậy Muốn đoạt được Vạn cổ Bất Hủ Thân ở chốn quần hùng thế này, ngay cả Mục Trần cũng cảm thấy có chút áp lực.

Nhưng mà cái này cũng không làm hắn có chút sợ hãi nào, ngược lại sâu trong ánh mắt có sự nóng bỏng hiện lên, máu huyết trong người sôi sục. Con đường của cái thế cường giả, vốn là không ngừng chinh phạt,

dưới từng lần sinh tử kịch đấu với cường địch, ép bản thân lột xác trong sinh tử...

Mục Trần cảm thán một phen, sau đó nhìn về vị trí thứ năm, nhìn thấy cái tên kia thì chợt ngẩn người, khẽ cười một tiếng.

Vị thứ năm, Phủ chủ Mục phủ - Mục Trần, Linh phẩm trung kỳ, từng đại náo phù đồ cổ tộc, tại hóa thần trì đánh bại thiên kiêu Hoàng tộc hoàng huyền chi, tại thiên la đại lục, bằng sức một mình đánh bại năm vị tiên phẩm thiên chí tôn.

"có phải có chút chán chường không? ngươi chỉ xếp hàng thứ năm, xem ra trong mắt nhiều người, ngươi không bằng bốn người đằng trước." Bên cạnh, Mạn đà la khoanh tay, hài hước nói.

Mục Trần nghe vậy thì không thèm để ý cười một tiếng, nói: "bốn vị trước mắt này thành danh đã nhiều năm, hơn nữa còn là tiên phẩm hậu kỳ thứ thiệt, so sánh danh tiếng với bọn họ, ta dĩ nhiên lả không theo kịp"

Nói đến đây, hắn chợt dừng lại một chút, nói: "Nhưng mà, ai có thể cười cuối cùng, phải đấu mới biết"

Trong mắt Mục Trần hừng hực ngọn lửa không sợ hãi, những năm qua, hắn đều một mực vì Vạn cổ bất hủ thân mà cố gắng, cho nên bất kể có cạnh tranh kịch liệt thế nào, muốn hắn nhận thua cũng là chuyện không thể.

Mục Trần thu hồi quyển trục, không xem thêm nữa, mặc dù xếp hạng sau hắn còn có mấy vị, nhưng hắn cảm thấy lần Vạn cổ hội này, uy hiếp lớn nhất chính là bốn vị phía trước.

"Ta cũng muốn chuẩn bị động thân"

Mục Trần nhìn về phía Cửu u cùng Mạn Đà La, khoảng cách tới Vạn cổ hội bắt đầu chỉ còn mười ngày nữa, hắn nhất định phải khởi hành, nếu

không một khi không đuổi kịp thì thật sự là trò cười lớn rồi, dù sao vì ngày này, Mục Trần đã chờ đợi quá lâu.

"Mục Phủ hiện tại khuyêch trương nhanh chóng, cho nên cũng chỉ có thể làm phiền hai người các ngươi"

Thiên la đại lục bây giờ, mặc dù các phương đã thẩn phục, nhưng vẫn còn chưa bị đặt dưới sự khống chế của mục phủ, trong lúc này tất sẽ sinh rất nhiều xung đột, cho nên nhất định phải có Cửu u cùng Mạn Đà La ở lại tọa trấn.

"yên tâm đi, chờ khi ngươi trở về, ta sẽ cho ngươi một Mục Phủ xưng bá thiên la đại lục" Mạn đà la tự tin nói. trong lời nói có sự tự tin mãnh liệt.

Dù sao hiện giờ, chướng ngại vật lớn nhất đã bị Mục Trần đá bay, những chuyện tiếp thu chỉnh hợp kế tiếp này, Mạn Đà La tự tin có thể giải quyết hoàn mỹ.

Mục Trần cười cười, nói chuyện cùng hai nàng một lúc nữa, không trì hoãn thêm, thân hình vừa động, hóa thành một đạo linh quang phóng lẽn cao, xuyên qua không gian biến mất.

Nhìn thân ảnh Mục Trần biến mất, gương mặt Cửu u mới hiện vẻ lo âu, nói: "Cũng không biết lần này Mục Trần có thể thành công không..."

Nàng hiểu rất rõ, đối với Vạn cổ Bất Hủ Thân,từ trước tới giờ Mục Trần đã bỏ ra bao nhiêu tâm huyết cùng cố gắng.

Mạn đà la suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: "Đây sẽ là một trận đánh gian nan nhất của Mục Trần từ trước tới nay, nếu có thể bước qua, sau này tiến vào thánh phẩm cũng có thể, về phần làm thế nào bước qua, vậy cũng chỉ có thể dựa vào bản thân hắn"

Cửu u khẽ gật đầu, cũng chỉ có thể cầu nguyện trong lòng, dù sao mặc dù Mục Trần chiến tích hiển hách, nhưng bốn vị phía trước cũng

không phải nhân vật đơn giản gì, so với hoàng huyền chi còn hung hãn hơn.

Theo thời gian dần trôi, cùng với việc Vạn cổ Hội sẽ mờ ra ở Ma Ha cổ tộc, các phe siêu cấp thế lực cũng rối rít tụ tập ờ Ma Ha cổ tộc, bời vì thời điểm trước đó từng có lời đồn, Vạn cổ bất hủ thân ngàn vạn năm qua chưa có động tĩnh, nay mơ hồ có dị động, dường như có ý chọn chủ.

Tin đồn này truyền ra càng khiến cho vô số tầm mắt chú ý, có lẽ nào, Vạn Cổ Bất Hủ thân ngàn vạn năm qua chưa từng chọn chủ nhân, lần này rốt cục muốn chọn chủ?

Nếu như vạn cổ bất hủ thân thật sự chọn được một chủ nhân mới, như vật đại thiên thế giới này sợ rằng sẽ lại xuất hiện một vị tồn tại đỉnh phong...

Vì thế, theo việc tin đồn lan truyền, trong khoảng thời gian này Ma Ha cổ tộc hầu như là tiêu điểm của toàn bộ đại thiên thế giới.

Mà cũng chính trong lúc thế giới đang sôi trào, bảy ngày sau, Mục Trần cũng đã chạy tới Ma Ha đại lục - nơi ở của Ma Ha cổ tộc.

***

Dịch: zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1480: Vạn Cổ Thành

Ma Ha đại lục, cũng thuộc hàng siêu cấp đại lục trên đại thiên thế giới, bát ngát vô tận, tài nguyên phong phú, tòa đại lục này trên đại thiên thế giới cũng có danh tiếng cực kỳ vang dội.

Dĩ nhiên, nguyên nhân phần lớn trong đó cũng là vì có Ma Ha cổ tộc tồn tại.

Là một trong ngũ đại cổ tộc của đại thiên thế giới, Ma Ha cổ tộc đã tồn tại qua bao nhiêu tuế nguyệt, cho dù ở thời kì thượng cổ, Ma Ha cổ tộc cũng là thế lực cực kỳ cường đại, cho tới ngày nay nội tình tích lũy, bàn về thực lực thì trên đại thiên thế giới cũng có thể đứng hàng đầu...

Nhớ năm đó, trên đại thiên thế giới, Vô Tận hỏa vực hừng hực phát triển, Ma Ha cổ tộc do Ma Ha Thiên thừa kế vị trí tộc trưởng, cố gắng thâu tóm Vô Tận Hỏa Vực lúc đó mới phát triển, dựa vào đó lập uy chấp nhiếp trong ngoài tộc.

Thế nhưng thời điểm ấy, sợ rằng toàn bộ Ma Ha cổ tộc cũng không ngờ tới, vị viêm đế tới từ hạ vị diện đó vậy mà lại là một nhân vật lợi hại ngoài dự đoán, cuối cùng cứng rắn đánh tán dã tâm của Ma Ha Thiên, không chỉ không thề thâu tóm thành công, ngược lại còn tối tăm mặt mũi, tạo nên địa vị cùng danh tiếng cho vô tận hỏa vực...

Có điều dù Ma Ha thiên tỷ đấu thất bại trước viêm đế, nhưng bây giờ cùng với việc danh tiếng viêm đế như mặt trời ban trưa, rất nhanh đã trở thành tồn tại đỉnh cao số một số hai trên đại thiên thế giới, thì thất bại ngày trước của Ma Ha Thiên ngược lại trở thành sự chứng minh thực lực bản thân hắn, mặc dù Ma Ha Thiên tâm cao khí ngạo, căn bản khinh

thường sự chứng minh này, nhưng trong lòng mọi người trẽn đại thiên thế giới, vẫn sẽ cho là như vậy...

Dù sao, có thể đấu với Viêm Đế tới mức như vậy, cũng đủ để nói rõ, thực lực của Ma Ha thiên cũng không thể khinh thường.

Cho nên, những năm gần đây, danh tiếng của Ma Ha cổ tộc cũng trở nên cường thịnh, trong số ngũ đại cổ tộc đã lả xếp hàng đầu tiên, bất luận là nội tình hay số lượng cường giả tột đỉnh cũng ngạo thị bốn tộc khác.

Ma Ha đại lục, Vạn Cổ Thành.

Tòa thành này cũng không phải chủ thành của Ma Ha đại lục, nhưng mức độ nổi tiếng thì còn hơn cả Ma Ha cổ tộc, bởi vì nghe nói tòa thành này chính lả nơi bất hủ đại đế xây dựng, mà mỗi một lần vạn cổ hội mở ra chính là ở nơi này.

Bên ngoài Vạn Cổ Thành, trên một đỉnh núi, Mục Trần xa xa nhìn tòa thành thị tản ra khí tức cổ xưa này, hiện tại bên ngoài thành thị, không ngừng cuồn cuộn có quang ảnh ùn ùn bay tới, nhân khí sôi trào náo nhiệt như vậy, so với Chư Mạch hội võ của Phù Đồ cổ tộc thì phải hơn gấp mấy lần.

Vạn cổ hội này cùng với chư mạch hội võ, tính chất hoàn toàn bất đồng. Chư mạch hội võ chẳng qua chỉ mời những siêu cấp thế lực quen biết tới xem lễ, nhưng Vạn cổ hội thì hầu như hơn nửa số siêu cấp thế lực trên đại thiên thế giới cũng sẽ tụ tập tới.

Dù sao, nó cũng liên quan tới quyền sở hữu Vạn cổ bất hủ thân.

"Đây đúng là quần hùng tụ hội a"

Mục Trần cảm thán một tiếng, có thể tới Vạn Cổ Thành này, hầu như là các cường giả đứng đầu của các phe siêu cấp thế lực, nhân vật tầm thường sợ lả không có gan chạy tới cảm thụ khí tức áp bách phô thiên cái địa như vậy trong thời điểm này.

Cảm thán trong lòng, Mục Trần thân hình cũng vừa động, hóa thành một đạo lưu quang lướt về phía thành thị, mà khi gần tới thành thị thì đáp xuống cổng thành, bởi vì hắn có thể cảm giác được, tòa Vạn Cổ Thành này dường như mơ hồ tản ra một loại dao động cực kỳ thương mang cổ xưa.

loại dao động ấy mặc dù cực kỳ nhỏ, nhưng vẫn khiến linh lực trong cơ thể Mục Trần hơi chấn động, sau đó thân hình không tự chủ rơi xuống, không dám vượt qua.

"Thứ dao động này..."

Mục Trần khẽ nhíu mày, cái này tuyệt đối không phải thánh phẩm chi uy, dường như là một loại dao động thần bí hơn.

"Chẳng lẽ do năm đó bất hủ đại đế lưu lại?". Mục Trần khẽ động trong lòng, suy đoán một chút, dù sao cũng chỉ cỏ dao động mà vị đã từng là đệ nhất cường giả đại thiên thế giới lưu lại mới có thể trải qua ngàn vạn năm mà vẫn làm lòng người kính sợ như vậy.

Trong lòng thoáng qua suy nghĩ này, Mục Trần liền áp chế nó lại, ôm một tia kính ngưỡng đối với vị Bất Hủ Đại Đế kia, Mục Trần thần sắc nghiêm trang chậm rãi đi vào cửa thành

Tiến vào thành thị, tầm mắt lập tức trải rộng, đường phố lát bằng từng phiến đá cổ xưa, chạy dọc theo người đi, trên đường phố, bóng người chen chúc, mà mỗi một bỏng người đều mơ hò tản ra dao động linh lực mạnh mẽ.

Mục Trần tiến vào cũng dẫn tới một vài ánh mắt chăm chú nhìn, ngay sau đó những ánh mắt kia đều lóe lên một tia sáng kỳ dị, dáng vẻ như vậy hắn là đã nhận ra được hắn.

Đối với những ánh mắt chăm chú này, Mục Trần cũng hơi ngẩn ra, chợt âm thầm cười một tiếng, có chút tự đắc nho nhỏ, xem ra không biết

từ lúc nào, hắn cũng đã trở thành người nổi tiếng đại thiên thế giới, đi tới nơi đây còn có thể bị nhận ra.

Có điều những suy nghĩ này chẳng qua chỉ lướt qua trong lòng Mục Trần, hắn lại tiếp tục rảo bước trực tiếp hướng về phía trong thành.

bước chân của hắn xuyên qua mấy dãy phố, chợt thấy phía trước có một đám người chen chúc tập trung một chỗ, có tiếng ồn ào truyền ra, ánh mắt của hắn cũng hướng về phía đó.

Chỉ thấy ờ nơi đó, có một mặt đá lớn, trên mặt đá lóe lên bóng người. "Vạn cổ hội đầu chú bảng"

Mục Trần liếc mắt một cái, sau đó liền thấy ở người thứ nhất trên mặt đá, một quang ảnh nam tử mặc áo quần hắc bạch đan xen hiện lên, nam tử ánh mắt thâm thúy, dù chỉ là một hình ảnh nhưng cũng tản ra một cảm giác áp bách khiến tim đập nhanh.

Nhìn thấy quang ảnh quen thuộc này, hai mắt Mục Trần híp lại một cái, bởi vì người này rõ ràng chính là Ma Ha u, trên mặt đá hiện lên, hiện tại tổng số tiền đặt Ma Ha u chiến thắng đã lên tới hai trăm ức chí tôn linh dịch.

hiển nhiên, ở vạn cổ hội lần này, Ma Ha u là người được xem trọng nhất, dù sao nói về thực lực, Ma Ha u đúng lả cường hãn vô cùng, hơn nữa bản thân còn là người của Ma Ha cổ tộc, từ nhỏ đã tu thành Đại Nhật Bất Diệt Thân, Bất Hủ Kim Thân, nếu như nói Vạn cổ Bất hủ thân lần này muốn chọn chủ, vậy bất luận xét từ góc độ nào, Ma Ha u cũng có phần thắng rất cao.

Mà phía dưới Ma Ha u, không ngoài dự liệu chính là Tu La Thương Diệp Kình, Kim Cương Vương Thích la cùng với Đao Thánh Thác Bạt Thương.

Diệp kình là một gã nam tử tóc xõa dài, trong tay hắn cầm một thanh trường thương màu đỏ, ánh mắt hờ hững, trong đó phảng phất như hàm

chưa thế giới sát phạt, chỉ nhìn qua cũng sẽ khiến người ta cảm thấy vô tận lạnh lẽo.

Kim cương vương Thích la là một người khoác áo cà sa vàng, đầu trọc sáng bóng, giống như sao trời, thân thể của hắn rất gầy yếu, hoàn toàn không giống như người có sức mạnh cơ thể cực kỳ kinh khủng.

Về phần thác bạt thương, một thân hắc bào, đeo một thanh đoạn nhận, dáng vẻ cực kỳ bình thường,chỉ có một đôi mắt hàm chứa sự sắc bén như chém cả thiên địa, khiến người ta da đầu tê dại.

bốn vị này có tỷ lệ thắng xếp bốn vị trí đầu, Ma Ha u được đặt hai trăm ức xa xa dẫn trước, ba vị còn lại đều chừng năm mươi ức.

Mà sau hình ảnh của bốn người, Mục Trần không ngoài ý muốn nhìn thấy hình ảnh của hắn, chẳng qua là so với bốn vị phía trước, hiển nhiên hắn cũng không được quá nhiều người xem trọng, chỉ có thê thảm mười ức...

"khó trách lại bị người khác nhận ra...". Mục Trần lúng túng lắc đầu một cái, có hình ảnh lớn như vậy ở đây, khó trách hắn vừa mới vào thành đã bị nhận ra.

Mục Trần ngưng mắt nhìn bốn thân ảnh khí thế bất phàm, chợt cười nhạt một tiếng, đây chính là đối thủ lớn nhất lần này của hắn sao?

Mục Trần tiến lên phía trước, dưới mặt đá, có thị nữ xinh đẹp thu tiền cá cược, hiển nhiên bọn họ là người của Ma Ha cổ tộc, ở nơi này, cũng chỉ có Ma Ha cổ tộc mới lập được sàn lớn như vậy.

"Có hứng thú chơi thử không?". Bên cạnh Mục Trần, đột nhiên có một tiếng cười vang lên, hắn híp mắt xoay đầu lại, liền thấy một bóng người quen thuộc cười nhìn hắn, lại là Ma Ha u.

Làm bá chủ trên Ma Ha đại lục, hiển nhiên khi Mục Trần mới bước vào thành, hành tung đã bị người Ma Ha cổ tộc nắm giữ.

Mục Trần nhìn chằm chằm Ma Ha u, ngoan vị nói: "sao nào? Đến nơi đây rồi còn muốn xuất thủ sao? Ma Ha cổ tộc các ngươi cũng quá không có lòng tin đi"

Ma Ha u lắc đầu một cái, nói: "Không phải không có lòng tin, chẳng qua là không muốn sinh nhiều biến cố thôi, có điều ngươi yên tâm, đây chẳng qua chỉ là một loại thủ đoạn đào thải thôi, nếu ngay cả chút phiền toái này cũng không giải quyết được, vậy cũng không có tư cách tham gia Vạn Cổ Hội"

Khóe miệng Mục Trần nhếch lên một nụ cười giễu cợt, nói: "Vạn cổ Hội chính lả do bất hủ đại đế thiết lập, cũng không có loại đào thải quá mức này"

Ma Ha u khẽ mỉm cười, nói: "Ma Ha cổ tộc chúng ta bảo quản Vạn cổ Bất Hủ Thân nhiều năm như vậy, nó đã là thánh vật của Ma Ha cổ Tộc chúng ta, vì nó, làm cái gì cũng không kì quái"

Mục Trần lắc đầu một cái, nói: "Bất Hủ đại đế hắn sẽ phải chất vấn ánh mắt của hắn ban đầu khi lựa chọn các ngươi"

Ma Ha u không thèm để ý nói: "Chỉ cần Ma Ha cổ tộc chúng ta trờ thành chủ nhân mới của Vạn cổ Bất Hủ Thân, cho dù là Bất Hủ Đại Đế cũng không thể nào thu hồi"

Hai mắt hắn ngưng lạl nhìn Mục Trần, chậm rãi nói: "Mục Trần, nếu ngươi có thề từ bỏ việc tranh đoạt Vạn cổ Bất Hủ thân, Ma Ha cổ tộc chúng ta sẽ bồi thường cho ngươi đầy đủ"

"Đây cũng không phải không có lòng tin, chỉ muốn nói cho ngươi biết, Ma Ha cổ tộc chúng ta, tuyệt đối sẽ không cho phép người ngoài nhúng tay"

Nghe được lời nói cứng rắn của Ma Ha u, đôi mắt đen nhánh của Mục Trần cũng có vẻ sắc bén ngưng tụ, hắn không trả lời Ma Ha u, chỉ là

tay áo rung lên, một quả càn khôn trạc rơi vào dưới mặt đá trước mặt thị nữ xinh đẹp.

"Mười ức chí tôn linh dịch, đặt ta thắng"

Dưới đông đảo ánh mắt kinh ngạc, Mục Trần không để ý tới Ma Ha u nữa, xoay người đi về nơi xa.

Ánh mắt lãnh đạm của Ma Ha u nhìn thân ảnh Mục Trần đi xa, lắc đầu một cái, lẩm bẩm nói: "Không không nể mặt mẫu thân của ngươi, đâu cần nói nhảm với ngươi nhiều như vậy...thật là một kẻ ngu xuẩn không biết trời cao đất rộng"

"Nếu ngươi đã có ý muốn chết, đây cũng chỉ có thể cho ngươi toại nguyện"

****

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1481: Điều Kiện

Vạn cổ thành, khu tây thành, một khu trang viên u tĩnh.

Mặc dù hiện tại vạn cổ thành đã sớm chật ních người, nhưng tòa trang viên này vẫn cực kỳ an tĩnh, những cường giả khắp nơi trong vạn cổ thành cũng không dám tới quá gần nơi này, hiển nhiên lả có kiêng kỵ.

Bởi vì nơi này chính là trang viên của phù đồ cổ tộc.

Khi Mục Trần tới bên ngoài trang viên, những thủ vệ canh cửa lập tức đã nhận ra hắn, lúc này mới vội vàng tiến lên đón, cung kính nói: "Mục Trần thiếu chủ, Đại Trưởng lão đã chờ bên trong"

Trải qua chuyện đại náo phù đồ cổ tộc lúc trước, cho nên Mục Trần hiện giờ hầu như tộc nhân phù đồ cổ tộc không ai không biết, hơn nữa hiện nay thanh diên tịnh nắm vị trí đại trưởng lão, chấp chưởng quyền lớn trong tộc, cho nên không ai dám không cho vị con cưng đại trưởng lão này sự đối đãi cung kính nhất.

"Đa tạ"

Mục Trần khẽ gật đầu, mặc dù hắn không có quá nhiều hứng thú với cái danh thiếu chủ phù đồ cổ tộc, nhưng cũng lười sửa đổi, nên trực tiếp cất bước vào trang viên, xuyên qua gian nhà u tĩnh, sau đó thấy thanh diên tịnh đứng phía trước.

"Mẹ"

Mục Trần bước nhanh về phía trước, hướng về phía thanh diên tịnh cười cười.

"Tên tiểu tử nhà ngươi, vừa ra khỏi cửa là náo loạn ra chuyện thật lớn". Thanh diên tịnh xoa đầu Mục Trần, sẳng giọng.

hiển nhiên nàng cũng nghe nói chuyện giữa Mục Trần cùng hoàng huyền chi, đám người quỷ đế.

"Không có cách nào, luôn là tránh không được". Mục Trần có chút bất đắc dĩ lắc đầu một cái, chợt hắn hướng về phía thanh diên tịnh cười nói:

"Cha không tới đây sao?"

Thanh diên tịnh thần sắc hơi ngưng trọng, nói: "Nơi này là nơi thị phi, sao có thề để hắn chạy loạn dính vào"

Vừa nói, con ngươi nàng nhìn chằm chằm Mục Trần, chậm rãi nói: "Trần nhi, con nhất định phải đi tranh đoạt vạn cổ bất hủ thân kia sao?"

Sắc mặt Mục Trần cũng trờ nên nghiêm túc, hắn kiên định gật đầu một cái, nói: "Mẹ, vì vạn cổ bất hủ thân, con đã nỗ lực rất nhiều năm, con tuyệt đối sẽ không buông tha"

đó chính là thánh phẩm chi lộ mà hắn đã lựa chọn, nếu như không thể nào tu thành vạn cổ bất hủ thân, vậy cố gắng những năm qua của hắn cũng trở nên uổng phí, muốn một lần nữa vấn đỉnh thánh phẩm, lại sẽ tiêu hao rất nhiều thời gian cùng tinh lực.

Cho nên, Vạn cổ bất hủ thân chính là thánh phẩm chi lộ của hắn.

Thanh diên tịnh nhìn Mục Trần thần sắc kiên định, cũng gật nhẹ đầu, mỉm cười nói: "Nếu con ta đã có hùng tâm như vậy, người mẹ này dĩ nhiên sẽ toàn lực ủng hộ con!"

"Đa tạ mẫu thân rồi"

Trong lòng Mục Trần dâng lên sự ấm áp, bởi vì hắn hiểu rõ, lẩn này tới tranh đoạt vạn cổ bất hủ thân cũng không đơn giản như vậy, bời vì

cho dù tới lúc đó hắn thật sự thành công đi nữa, chắc chắn cũng sẽ bị Ma Ha cổ tộc ngăn cản.

Cái cổ tộc này đã coi vạn cổ bất hủ thân là đồ độc chiếm, nếu như không phải năm đó bất hủ đại đế định ra Vạn cổ Hội, thì chỉ sợ bọn họ cũng sẽ không cho phép người khác tới tranh đoạt vạn cổ bất hủ thân.

Mà thanh diên tịnh toàn lực ủng hộ hắn, vậy sẽ hoàn toàn trở mặt với Ma Ha cổ tộc, đến lúc đó, chắc chắn sẽ có xung đột kinh thiên động địa.

"Ma Ha cổ tộc thực lực hùng hậu, lần này vì con, mẹ đã kính mời tới một trợ thủ". Thanh diên tịnh cười, chỉ về nơi cách đó không xa trog đình viện.

Mục Trần đưa mắt nhìn theo, sau đó liền sửng sốt, chỉ thấy ờ nơi đó, một lão giả áo gai đang giơ cao cuốc, cuốc từng miếng đất.

Mục Trần nhìn gương mặt lão giả này, không nhịn được kêu lên: "Phù Đồ Huyền?"

Lão giả kia chính là đại trưởng lão tiền nhiệm phù đồ cổ tộc, Phù Đồ Huyền.

Mục Trần thế nào cũng không ngờ tới, thanh diên tịnh sẽ mời lão già này ra.

Lúc này phù đồ huyền cũng ngẩng đầu lên, bỏ cây cuốc xuống, mặt không biểu cảm đi tới, quét Mục Trần một cái, hừ lạnh, nói: "Tiểu tử này cũng có thể tranh đoạt Vạn cổ Bất Hủ Thân? Lão phu cũng không tin,

Ma Ha u, Diệp Kình, Thích La kia đều không phải đèn cạn dầu"

THanh diên tịnh mỉm cười nói: "Đại trưởng lão, có thể đạt được sự công nhận của Vạn cổ Bất Hủ Thân hay không, đó là chuyện của trần nhi, ta chỉ cần, tới lúc đó sau khi nó thành công, ngươi bảo hộ nó chu toàn là được"

Phù đồ huyền trầm mặc một chút, nói: "Muốn lão phu giúp một tay cũng được, có điều ngươi hắn cũng biết điều kiện của lão phu"

"Điều kiện gì?". Bên cạnh, Mục Trần chen miệng hỏi, ánh mắt nhìn phù đồ huyền đầy cảnh giác, cái lão già này hại mẹ con hắn chia lìa mấy chục năm, hiện giờ vất vả lắm mới gặp, giờ lại định giở trò quỷ gì đây

Thanh diên tịnh nói: "Điều kiện của đại trưởng lão là, nếu như tới lúc đó con thật sự được vạn cổ bất hủ thân công nhận, vậy sẽ phải nhận tổ quy tông, thừa nhận là người của phù đồ cổ tộc, hơn nữa còn phải trở thành tộc trưởng phù đồ cổ tộc"

Mục Trần nghe vậy, không khỏi giễu cợt nói: "Không phải trước kia đại trưởng lão luôn miệng nói ta là tội tử sao? làm sao hiện giờ lại muốn ta thừa nhận là người của phù đồ cổ tộc"

Phù đồ huyền bị Mục Trần giễu cợt tới khuôn mặt co quắp một cái, ngay cả da mặt già nua cũng hơi đỏ lên.

nhưng mà Mục Trần cũng không quá mức, thu liễm giễu cợt, cau mày nói: "Đối với vị trí tộc trưởng con cũng không có quá nhiều hứng thú, bên trong tộc những người khác không làm được sao?"

"Toàn bộ phù đồ cổ tộc, người có cơ hội có thể bước vào thánh phẩm, cũng chỉ có con". Thanh diên tịnh hơi chút tự hào, nói.

Mục Trần hơi chút nhức đầu, chỉ nguyên một mục phủ đã làm hắn rất đau đầu, huống chi là chủng tộc truyền thừa vô số năm tháng như phù đồ cổ tộc.

"Nếu không thì không cần mời hắn hỗ trợ, cùng lắm thì ta mặt dầy một lần nữa mời 2 vị tiền bối Võ Tổ, Viêm Đế". Mục Trần bĩu môi nói.

"Hừ, lần này ngươi sợ là không mời được 2 vị đó". Phù đồ huyền hừ lạnh nói, biểu lộ cực kỳ khó chịu, bên trong phù đồ cồ tộc, mạch thủ

huyền mạch, mặc mạch đều xin làm tộc trưởng, kết quả tiểu tử này còn đưa đẩy từ chối, mặt không tình nguyện.

"Tại sao?" Mục Trần kinh nghi nói.

Sắc mặt thanh diên tịnh cũng trở nên nghiêm nghị, nàng thấp giọng nói: "Thời gian trước, ngoại vực tà tộc có dị động, Võ Cảnh cùng Vô Tận Hỏa vực trấn thủ biên cảnh đại thiên thế giới, Viêm Đế cùng Võ Tổ cũng không dám khinh động"

Mục Trần cũng đột nhiên rùng mình, ngoại vực tà tộc, đây chính là đại địch của toàn bộ sinh linh đại thiên thế giới, so sánh với nó, bất cứ tranh đấu nào khác cũng sẽ phải tạm gác xuống.

Nếu là như vậy, hắn thật sự cũng không thể tùy tiện mời 2 vị này hỗ trợ.

"Trần nhi, ta biết con còn chút oán hận với phù đồ cổ tộc, nhưng cái này cũng không thay đổi được việc trong người con chảy xuôi huyết mạch của tộc, hơn nữa, con nhẫn tâm nhìn mẹ một mình khổ sở chèo chống sao?". Thanh diên tịnh kéo tay Mục Trần, mắt ửng đỏ nói.

Thấy thế công "kể khổ bằng nước mắt" của thanh diên tịnh, Mục Trần cũng chỉ có thể giơ tay đầu hàng, cười khổ nói: "Mẹ, con nhận là được chứ gì...nếu đến lúc đó con thật sự được vạn cổ bất hủ thân công nhận,vậy coi sẽ làm tộc trưởng phù đồ cổ tộc"

"Vẫn là trần nhi quan tâm mẹ nhất", đôi mắt ửng đỏ của thanh diên tịnh liền biến mất, sờ đầu Mục Trần, cười khanh khách nói.

Mục Trần bất lực thở dài một tiếng, kĩ năng diễn xuất của phụ nữ quả nhiên rất đáng sợ.

Bên cạnh, Phù đồ huyền thấy Mục Trần gật đầu, thần sắc lúc này mới hòa hoãn một chút, đối với việc để Mục Trần làm tộc trường, hắn cũng cực kì bất đắc dĩ, dù sao xét trong đám thanh niên cùng lứa, thiên phú

cùng thành tựu của Mục Trần xa xa vượt qua những thiên kiêu trong tộc, qua một thời gian, rất có thể Mục Trần sẽ bước vào Thánh Phẩm.

Mà thánh phẩm thiên chí tôn, cho dù là với phù đồ cổ tộc cũng cực kỳ quan trọng, Ma Ha cổ tộc vì sao có thể trở thành kẻ đứng đầu ngũ đại cổ tộc, chẳng phải vì trong tộc bọn họ có 3 vị thánh phẩm sao.

nếu như Mục Trần bước vào thánh phẩm, vậy Phù Đồ cổ tộc bọn họ cũng có thể đứng ra tranh phong rồi.

Cho nên, chỉ cần có thể khiến cho danh vọng phù đồ cổ tộc lớn mạnh, cho dù để Mục Trần làm tộc trưởng, Phù Đồ Huyền cũng chấp nhận, hơn nữa, cho tới hôm nay, dù Phù Đồ huyền có cổ hủ ngoan cố thế nào đi chăng nữa, thì cũng không thể trơ mắt đầy một vị thánh phẩm tương lai ra khỏi cửa.

"Ngày mai sẽ là ngày Vạn cổ Hội bắt đầu, căn cứ theo tin tức, lần này tham gia vạn cổ hội, tổng cộng có 108 vị". Phù Đồ Huyền chậm rãi nói.

"108 vị"

Mục Trần hơi động trong lòng, không kìm được tặc lưỡi, đại thiên thế giới này quả thật là mênh mông bát ngát, trước kia căn bản hắn chưa từng gặp qua người tu luyện bất hủ kim thản, vậy mà hiện giờ khi vạn cổ hội mở ra, lại mọc ra tới 107 vị, như vậy có thể thấy được, đại thiên thế giới này rốt cục đầm rồng hang hổ ra sao.

"Đây hiển nhiên là do năm đó Bất Hủ đại đế cố ý làm ra, truyền xuống rất nhiều truyền thừa, dựa vào đó để chọn ra người ưu tú nhất". Mục Trần suy nghĩ, xem ra để lựa chọn ra truyền nhân, Bất Hủ Đại Đế thật sự đã hao hết tâm tư.

"Mẹ, những lần vạn cổ hội trước kia, không ai được vạn cổ bất hủ thân chọn trúng sao?". Mục Trần nghi hoặc hỏi, người có thể tu thành bất hủ kim thân, thiên phú tất nhiên sẽ không yếu, thế mà những năm qua, lại không có một ai được bất hủ kim thân công nhận.

Thanh diên tịnh khẽ lắc đầu, thờ dài nói: "Đó dù gì cũng là một trong 5 tòa nguyên thủy pháp thân, vô địch thế gian, muốn được nó công nhận đâu có dễ dàng như vậy"

Mục Trần gật đầu một cái, thần sắc cũng trờ nên ngưng trọng, ánh mắt của hắn nhìn về phía trung tâm của tòa thành thị này, ờ nơi đó, hắn mơ hồ có thể cảm giác được một cỗ dao động rất nhỏ, cổ xưa mà nguyên thủy.

xem ra, muốn đạt được sự công nhận của vạn cổ bất hủ thân, không có dễ dàng như vậy.

Mục Trần mím môi, con ngươi đen nhánh ngưng tụ lên vẻ sắc bén, 5 ngón tay chậm rãi nắm lại.

dù thế nào, bất kể cuối cùng có vất vả ra sao, hắn cũng tuyệt đối không từ bỏ...

Bởi vì đó chính là Thánh Phẩm chi lộ mà hắn lựa chọn.

"Ngày mai...để ta tới tranh đấu một trận với thiên hạ quần hùng này đi!"

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1482: Vạn Cổ Tháp

Dooong!

Thời điểm khi ngày thứ 2 tới, tiếng chuông cổ xưa vang vọng mỗi góc nhỏ trong thành phố, sau một hồi yên tĩnh, chớp mắt sau đó, vô số thân ảnh vọt lên, tựa như châu chấu ùn ùn bay về phía trung tâm thành thị.

Tại vùng đất trung tâm thành thị, có một tòa núi trụi lủi, tòa núi cũng không bắt mắt, trên đỉnh núi có một tòa thạch tháp cổ xưa sừng sững lẳng lặng sừng sững.

Thạch tháp trông bình thường, nhưng phàm lả cường giả đứng trong phạm vi vạn trượng quanh nó, đều mơ hồ cảm thấy một loại cảm giác áp bách xuyên suốt thời không, loại áp bách đó làm thần sắc bọn họ đều trở nên ngưng trọng, trong mắt hiện lẽn vẻ kính sợ.

Tòa thạch tháp này tên lả Vạn cổ Tháp, nghe nói năm đó do Bất Hủ Đại Đế tự tay xây dựng.

Đối với vị đệ nhất cường giả thời thượng cổ năm đó đã từng cứu vớt toàn bộ đại thiên thế giới, hầu như tất cả mọi người đều duy trì một loại tôn sùng.

"đây chính là Vạn cổ Tháp sao?"

3 người Mục Trần, Thanh Diên Tịnh, Phù Đồ Huyền xuất hiện ờ một tòa lầu xung quanh núi, Mục Trần ngưng mắt nhìn tòa thạch tháp cồ xưa này, thần sắc cũng tỏ ra có chút ngưng trọng.

Vạn Cổ Bất Hủ Thân chính là tồn tại bên trong tòa tháp này sao?

"không hổ là bất hủ đại đế, tòa thạch tháp này, cho dù trải qua ngàn vạn năm, vẫn khiến người ta sinh ra cảm giác kiêng kỵ". Phù Đồ Huyền nhìn chằm chằm phù đồ tháp, chậm rãi nói.

Đối mặt với tòa thạch tháp này, cho dù thân là thánh phẩm thiên chí tôn như hắn, cũng vẫn cảm thấy một tia khí tức nguy hiểm.

"Thực lực của vị bất hủ đại đế này, dường như mạnh hơn thánh phẩm...". Mục Trần trầm mặc một chút, hiện giờ hắn cũng coi như biết không ít thánh phẩm thiên chí tôn, nhưng lại không ai có thể cho hắn cảm giác thế này.

Thanh diên tịnh khẽ gật đầu, sắc mặt nghiêm túc nói: "Bất Hủ Đại Đế, đúng là đã siêu thoát thánh phẩm"

"Siêu thoát thánh phẩm?". Mục Trần trong lòng hơi động, quà nhiên, cái tầng thứ thần bí đó, mới coi như đỉnh của thế giới này sao?

"Đại thiên thế giới ngày nay, trong tất cả các thánh phẩm, sợ rằng chỉ có 2 người có cơ hội đạt tới tầng thứ như Bất Hủ Đại Đế". Thanh âm Phù Đồ Huyền trầm thấp, nói.

Mục Trần ánh mắt hơi lóe lên, nói: "Viêm Đế, Võ Tổ"

Trong số các thánh phẩm mà hắn từng gặp, chỉ có 2 vị này mới khiến hắn có một loại cảm giác khó tả được, bọn họ thật sự giống như tinh thần đại hải, khó có thể đo đếm, sâu không lường được.

Phù Đồ Huyền thở dài một tiếng, cho dù cổ hủ như hắn, trong thanh âm cũng có thêm ý khâm phục: "Hai vị này mặc dù tới từ hạ vị diện, nhưng thiên phú cùng tâm tính đều là kinh tài tuyệt diễm, một thời gian nữa, đạt tới trình độ như Bất Hủ Đại Đế cũng không phải là chuyện không thể"

"Nếu như vậy, đối vớ đại thiên thế giới cũng coi như chuyện tốt, có 2 người bọn họ, cũng sẽ không cần sợ hãi ngoại vực tà tộc". Mục Trần cười nói.

Thanh diên tịnh nghe vậy, sắc mặt cũng ngưng trọng lắc đầu một cái, Phù Đồ Huyền sắc mặt cũng nghiêm nghị, không có bao nhiêu vẻ dễ dàng.

"Con nghĩ ngoại vực tà tộc cũng quá đơn giản, năm đó xâm lấn đại thiên thế giới, liên minh đại thiên thế giới liên tiếp bại lui, mặc dù sau đó có Bất Hủ Đại Đế ngăn cơn sóng dữ, nhưng cuối cùng cũng chỉ là ổn định cục diện, mà gần một nửa địa vực của Đại Thiên Thế Giới, cũng đã bị ngoại vực tà tộc chiếm giữ"

Thanh Diên Tịnh than nhẹ một tiếng, nói: "Tràng đại chiến kia, thay vì nói là thắng lợi, còn không bằng nói là ngoại vực tà tộc trì hoãn thế công, dĩ nhiên quan trọng nhất là, vị cường giả đệ nhất ngoại vực tà tộc, Thiên Tà Thần đã bị Bất Hủ Đại Đế trả giá lớn thiêu đốt sinh mệnh, phong ấn lại, khiến cho ngoại vực tà tộc như quần long vô thủ, lúc đó mới lựa chọn ngừng chiến..."

Mục Trần sắc mặt ngưng trọng, mặc dù chỉ qua vài ba lời nói, nhưng hắn cũng có thể cảm nhận được sự thảm thiết trong đó, khó có thể tưởng tượng,ở thời đại đó đại thiên thế giới rốt cục đã gặp phải cục diện nguy nan như thế nào.

Sơ xẩy một chút, không chừng vô số sinh linh trên toàn bộ đại thiên thế giới đều sẽ bị ngoại vực tộc nô dịch.

Hắn đã từng chứng kiến, ở hạ vị diện kia, sinh linh nơi đó bị ngoại vực tộc nô dịch sẽ có kết quả thế nào, thật không khác gì súc sinh bị nuôi nhốt.

"những năm gần đây, ngoại vực tộc rục rịch có động tĩnh, mà tình hình của bọn chúng chúng ta lại không biết chút nào, nếu bọn chúng có

tà thần mới xuất thế, vậy sự an bình của đại thiên thế giới sẽ lại bị phá vỡ". Phù đồ huyền trầm thấp nói.

Mục Trần thấy 2 người thần sắc nghiêm túc, lên tiếng an ủi: "Cũng không cần lo lắng, binh tới tướng đỡ, nếu vực ngoại tà tộc muốn lật ngược ván cờ, vậy thì toàn lực nghênh chiến, năm đó bất hủ đại đế có thể đánh lui, đại thiên thế giới hiện giờ so với thời đại trước kia cũng đã mạnh mẽ hơn."

ùng!

Trong lúc Mục Trần an ủi 2 người, một lần nữa có tiếng chuông cổ xưa vang lên, càng ngày càng nhiều bóng người từ trên trời đáp xuống, rơi xuống chung quanh thạch tháp.

Mục Trần ngẩng đầu, đưa mắt quét nhìn qua, sau đó dừng lại ngay phía trước thạch tháp, nơi đó có một tòa thạch đài cao vút đứng sừng sững, trên thạch đài, một nhóm người lớn đứng đó, ở vị trí đầu tiên, Mục Trần gặp được một thân ảnh quen thuộc, rõ ràng chính là Ma Ha u.

Mà lúc này, bên cạnh ma ha u, còn có một trung niêm nam tử mặc kim bào, nam tử thần sắc bình thản, thân thể cao lớn, có một cỗ khí thế không giận mà uy. Quanh thân hắn cũng không có bất kỳ dao động linh lực nào, nhưng khi đối mặt với hắn, ngay cả Ma Ha u kia cũng toát ra một tia cung kính, mà tất cả những trưởng lão Ma Ha cổ tộc thì càng là lui về phía sau một bước, không dám đứng ngang hàng.

"Đó chính là tộc trưởng Ma Ha cổ tộc, Ma Ha Thiên". Bên cạnh có thanh âm của Thanh diên tịnh nhàn nhạt truyền tới.

Trong lòng Mục Trần hơi rét, đây chính là vị Ma Ha Thiên đã từng giao thủ với Viêm Đế sao? Quả nhiên khí phách bất phàm.

Trong lúc Mục Trần đang chăm chú nhìn Ma Ha Thiên, hắn tựa như cũng đã nhận ra, ánh mắt khẽ nhấc, nhìn về đoàn người Mục Trần nơi xa.

Khi ánh mắt của hắn bắn tới, Mục Trần có thể cảm nhận rõ ràng, không gian xung quanh hắn lúc này tựa như ngưng đọng lại, mà bản thân hắn thì giống như côn trùng đọng trong hổ phách, không thể động đậy chút nào.

"Khụ khụ!"

Trong không gian ngưng đọng, chợt có tiếng ho khan già nua vang lên, sóng âm khuyếch tán, trực tiếp đánh nát không gian ngưng đọng, bên cạnh, Phù Đồ Huyền lạnh lùng liếc mắt nhìn Ma Ha Thiên nơi xa.

Nhìn thấy ánh mắt của Phù Đồ Huyền, Ma Ha Thiên khẽ mỉm cười, hướng về phía hắn và thanh diên tịnh khẽ gật đầu, bày tỏ hoan nghênh.

"Hừ, đường đường đứng đầu một tộc, vậy mà đi đùa bỡn uy phong với tiểu bối, lòng dạ của Ma Ha Thiên này vẫn chẳng có gì tiến bộ". Phù Đồ Huyền cũng không để ý tới hắn, chẳng qua hừ lạnh một tiếng, nói.

Mục Trần thoát khỏi trạng thái bị ngưng đọng, thần sắc của hắn lại là rất bình thản, cũng không có bao nhiêu tức giận, chẳng qua chỉ nhớ lại cảm giác bị giam cầm lúc trước, nói: "Đây chính là sức mạnh của thánh phẩm sao? Quả nhiên lợi hại, chỉ cần một ánh mắt đã khiến cho ta bị giam cầm, không cách nào nhúc nhích"

Chợt hắn hướng về phù đồ huyền cười nói: "Đa tạ đại trường lão xuất thủ, nhưng mà cũng không cần tức giận, dù sao đợt chút nữa ta cũng sẽ mang bảo bối Vạn cổ Bất Hủ Thân bọn họ bảo vệ như tâm can suốt bao nhiêu năm như vậy đi"

Phù Đồ Huyền nghe vậy, tức giận nói: "Ngươi thật đúng là đù cuồng vọng, thật sự coi Vạn cổ Bất Hủ Thân kia là đồ của ngươi rồi sao?"

Mục Trần cười cười, chẳng qua trong con ngươi đen nhánh xẹt qua vẻ sắc bén.

"Tiểu tử kia chính là con trai thanh diên tịnh sao?". Khi bọn họ nói chuyện, Ma Ha Thiên kia cũng thu hồi ánh mắt hướng về phía Ma Ha u ở bên cạnh, cười nhạt nói.

"Phải". Ma Ha u gật đầu một cái, nói: "Tiểu tử này cũng không đơn giản, tuổi tác như vậy đã đạt tới bước này, có thể coi như yêu nghiệt, nếu cho hắn thêm một vài năm, chỉ sợ ta xem như cũng thật sự không thể thắng hắn."

Ma Ha Thiên ngước nhìn thạch tháp cổ xưa, nói: "Có điều đáng tiếc là, hắn cũng không có nhiều thời gian như vật, nhắc lại, cũng coi như không có cái mệnh này"

Ma Ha u cười gật đầu một cái nói: "Đúng vậy...bởi vì lần này, ta sẽ trở thành tản chủ nhân của Vạn cổ bất hủ thân"

Trong lời nói của hắn có sự tự tin mãnh liệt, dù sao so với những đối thủ cạnh tranh, tỷ lệ thành công của hắn đúng là cao nhất.

"Hy vọng ngươi sẽ không thất thủ..."

Ma Ha Thiên đưa tay xoa sư tử đá trên cột, mí mắt hơi rủ, giọng nói không chút gợn sóng: "Dĩ nhiên, cho dù thất thủ, cũng không ai có thể mang Vạn cổ Bất Hủ Thân đi trước mặt ta"

"Bên kia hắn là Tu La Thương Diệp Kình đi?"

Ánh mắt của Mục Trần chuyển hướng sang phía tây bắc thạch tháp, chỉ thấy ở đó, trên một vùng đất cao, một vị nam tử áo xanh đứng chắp tay, hắn mặt mũi tuấn dật, nhưng chỉ có con ngươi màu đỏ sậm, lại tựa như hàm chứa thế giới sát phạt,khiến người ta tim đập mạnh.

xung quanh hắn không khí âm lãnh, không ai dám đến gần.

"còn có kim cương vương thích la, đao thánh thác bạt thương..."

Cách Diệp Kình không xa, một vị nam tử gầy gò khoác cà sa vàng, đầu trọc sáng bóng, khiến hắn nhìn qua cực kỳ nổi bật,dưới nụ cười nhìn như ấm áp, lại như hàm chứa một đầu hồng hoang mãnh thú.

ở phía xa, trên một tòa kiến trúc đổ nát, một tên nam tử hắc bào mặt không biểu cảm, sau lưng hắn là một thanh đoạn đao, lỗ chân lông quanh người hắn dường như không lúc nào là không tản ra đao mang đáng sợ, mà phàm là bất kỳ sinh vật nào tới gần hắn một trượng đều sẽ bị đao mang đó cắt nát thành vụn máu.

"quả nhiên cũng tới..."

Cảm thụ từng luồng dao động linh lực mạnh mẽ kia, Mục Trần cảm giác được lúc này tinh huyết trong cơ thể sôi trào lên, đó là một loại khát vọng, cảm giác đó giống như trên người của những người nơi đây có thứ gì đó đang hấp dẫn hắn.

Mục Trần biết, đó là sự hấp dẫn giữa bất hủ kim thân.

ầm!

đúng lúc này, cả vùng đất nơi đây dường như chấn động một cái, tiếng sấm cổ xưa vang lên, lúc này vô số tầm mắt đều có cảm ứng, đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt nóng bỏng, gắt gao nhìn lên tòa thạch tháp cổ xưa trên ngọn núi.

Dưới từng ánh mắt gắt gao chăm chú, đại môn đang đóng chặt của thạch tháp, mang theo sự tang thương, chậm rãi mở ra...

Thanh âm ma sát giữa cửa đá và mặt đất trầm thấp vang lên, 2 mắt khép hờ của Mục Trần lúc này cũng đột nhiên mở ra, ánh mắt bén nhọn như đao phong.

Vạn cổ Tháp, rốt cục mở ra!

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1483: Vạn Cổ Chi Tranh

Cạch cạch

Cửa đá loang lổ chậm rãi mở ra, bên trong là một vùng bóng tối thâm u, tản ra vẻ tang thường, thần bí cổ xưa.

Dưới chân núi, tất cả những ánh mắt đều gắt gao nhìn cửa đá vừa mở ra, trong những ánh mắt kia tràn đầy khát vọng cùng tham lam, nếu như không phải chỉ có người tu thành Bất Hủ Kim Thản mới có thể đặt chân vào trong đó, sợ rằng lúc này các phe cường giả đã sớm không nhịn được mà mạnh mẽ xông vào.

Dù sao, vạn cổ bất hủ thân có sức dụ dỗ quá lớn.

Trên thạch đài cao lớn, Ma Ha Thiên cũng ngưng mắt nhìn cửa đá mờ ra, ánh mắt phức tạp, trong đó có sự hướng tới cùng ham muốn sở hữu nồng nặc.

Ngũ đại cổ tộc, 4 tộc khác đều có một tòa nguyên thủy pháp thân, đây là bởi vì lão tổ tông của 4 tộc năm đó chính là người đã tu thành, cho nên vẫn truyền thừa xuống, chỉ có điều cho tới ngày nay, cả 4 tộc đều chưa từng có ai tu thành nguyên thủy pháp thân...

Nhưng dù vậy, tóm lại người khác là chủ nhân, còn bọn họ, chỉ là người bảo quản mà thôi.

Ma Ha cổ tộc bọn họ lỡ mất một bước, năm đó lão tổ tông của bọn họ cùng bất hủ đại đế tranh đoạt Vạn cổ Bất Hủ Thân, nhưng Vạn cổ Đại Đế lại thâm sâu hơn một bậc, cuối cùng tu thành, trờ thành cường giả đệ nhất Đại thiên thế giới.

mà có lẽ cũng vì nguyên nhân này, bất hủ đại đế mới đem vạn cổ bất hủ thản giao cho ma ha cổ tộc bọn họ bảo quản.

4 tộc khác đều là sở hữu nguyên thủy pháp thân, mà ma ha cồ tộc bọn họ chỉ có thân phận người bảo quản, cho nên các đời tộc trưởng Ma Ha cổ tộc đều cảm thấy trong lòng tràn đầy ghen tỵ cùng sự không cam lòng.

Cho nên bọn họ có chấp niệm cực lớn đối với vạn cổ bất hủ thân.

"Bất hủ đại đế, ma ha cổ tộc ta giúp ngươi trông giữ Vạn cổ Bất Hủ Thân mấy vạn năm qua, còn hôm nay, ngươi cũng nên chân chính giao nó cho Ma Ha cổ tộc chúng ta đi thôi?"

"Năm đó ngươi cướp đi Vạn cổ Bất Hủ Thân từ trong tay lão tổ tông, hiện giờ trả lại cho chúng ta, cũng là hợp lý, không phải sao?"

Ma Ha Thiên 2 mắt híp lại, trong mắt thoáng hiện vẻ mờ mịt, chợt nhanh chóng che giấu đi, tầm mắt của hắn quét về phía hơn 100 đạo thân ảnh trên ngọn núi gần nhất, những người này chính là người đủ tư cách tiến vào vạn cổ tháp lần này.

"Vạn cổ tháp đã mở, có điều ở đây bản tọa cũng nhắc nhở một tiếng, trong vạn cổ tháp cạnh tranh khốc liệt, mỗi một tầng đều đào thải 1 nửa số người, cho nên muốn đi tới tầng cuối cùng thì dốc sức đuổi người khác ra ngoài đi". Thanh âm của Ma Ha Thiên nhàn nhạt vang lên, cũng khiến vô số người ở đây rùng mình trong lòng, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

"Mỗi tầng đào thải 1 nửa..."

Mục Trần cũng khẽ nhíu mày, tỷ lệ đào thải này cũng có chút đáng sợ, đây cũng có nghĩa là, chỉ cần tiến vào trong tháp, thứ nghênh đón ta chính là tranh đấu cực kỳ khốc liệt thảm thiết.

vù!

khi thanh âm Ma Ha Thiên vừa dứt, thân ảnh Ma Ha u dẫn đầu vọt lên, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang xẹt qua chân trời, không chút do dự vọt vào trong cửa đá.

soạt! soạt!

phía sau hắn, chỉ thấy Diệp Kình, Thác Bạt Thương cũng phóng lên cao...

Có bọn họ dẫn đầu, thiên địa nhất thời trở nên náo nhiệt, từng đạo quang ảnh vọt ra, giống như mưa sa hướng về phía cửa đá

"Ta cũng đi thôi"

Mục Trần hướng về phía Thanh Diên Tịnh, Phù Đồ Huyền nói.

"Cẩn thận". THanh diên tịnh khẽ gật đầu, ân cần nói: "Nếu bây giờ không được thì thôi, tòa nguyên thủy pháp thân này dù lợi hại, nhưng tới lúc đó con có thể đi thử tòa Vô Tận Quang Minh Thể của Phù Đồ cổ tộc chúng ta, cũng là nguyên thủy pháp thân, không yếu hơn Vạn cổ Bất Hủ Thân.

"khụ khụ!"

Bên cạnh, phù đồ huyền dùng sức tằng hắng một cái, nói: "Cho dù hiện tại ngươi là đại trưởng lão, cũng không thể tùy tiện để người khác tiếp xúc với Vô Tận Quang Minh thể, cần phải qua Tổ tháp đồng ý!"

Nhưng mà thanh diên tịnh cũng không để ý tới hắn, chỉ nói: "Ta là đại trưởng lão, ta có thể tiến cử, hơn nữa làm sao ngươi biết tổ tháp sẽ không đồng ý"

"ngươi!"

Nhìn thấy 2 người tranh chấp, Mục Trần cũng không nhịn được cười một tiếng, lắc đầu một cái, không nói gì thêm, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang xẹt qua chân trời, vọt vào trong cửa đá.

Ngắn ngủi thời gian 1 phút, hơn trăm đạo thân ảnh cũng tiến vào trong cửa đá, mà cùng với việc bọn họ tiến vào, Ma Ha Thiên vung tay áo lên, từng màn sáng linh lực ngưng tụ trên không trung, bên trong đó hiển thị tất cả những người vừa tiến vào...

Thân hình vọt vào trong cửa đá, Mục Trần cũng lập tức cảm nhận được dao động không gian mãnh liệt, nhưng mà hắn cũng không có phản kháng, mà là để mặc cho dao động ẩy bao trùm, vài hơi thở sau, bóng tối trước mắt tiêu tán, một vùng đất hoang vu xuất hiện trong tầm mắt.

lúc này, Mục Trần đứng trên một ngọn núi nhỏ trên một cánh đồng hoang vu, toàn bộ thiên địa đều tràn ngập sự cổ xưa cùng tang thương.

Mục Trần đứng tại chỗ, cảm ứng của hắn lan ra, sau đó hắn phát hiện, không gian của mảnh thiên địa này trạng thái vặn vẹo, giống như bị cắt thành nhiều khu vực nhỏ.

nhưng mà bằng cảm giác hơn người, hắn vẫn có thể cảm giác được, trong toàn bộ thiên địa dường như có từng luồng dao động linh lực cuồng bạo quét ra.

"Chiến đấu đã bắt đầu rồi sao...". Mục Trần thấp giọng tự nói. ong!

Mà khi thanh âm của hắn vừa dứt, không gian phía trước cách đó không xa chợt nổi lên dao động, sau đó một đạo quang ảnh vọt ra, ánh mắt sắc bén phong tỏa Mục Trần.

Có điều, ngay khi nhìn thấy bộ dáng của Mục Trần, sắc mặt hắn cũng biến đổi, không chút do dự quay đầu bỏ chạy.

Người vừa tới có bộ dáng trung niên, thực lực linh phẩm trung kỳ, có điều hiển nhiên là hắn cũng nhận ra Mục Trần, biết được tuy Mục Trần cũng lả linh phẩm trung kỳ, thế nhưng sức chiến đấu lại cực kỳ đáng sợ.

"nếu đã tới, cần gì bỏ đi?". Nhưng trong khoảnh khắc khi hắn vừa mới xoay người, chỉ thấy không gian phía trước dao động, thân ảnh Mục

Trần quỷ mị xuất hiện, cười nhạt.

hiện giờ những người tiến vào vạn cổ tháp này vốn đều là đối thủ cạnh tranh, ở đây không phân thiện ác, chỉ có lập trường bất đồng.

"Đã sớm nghe đại danh Mục Phủ Chủ, hôm nay liền muốn lãnh giáo một phen!"

Trung niên nam tử kia thấy không cách nào chạy trốn, cũng là thẳng thắn dứt khoát, chỉ thấy lòng bàn chân hắn dậm một cái, kim quang ngưng tụ, một chí tôn pháp tướng xuất hiện sau lưng, ánh sáng tử kim tản ra dao động thần bí.

CHÍ tôn pháp tướng quen thuộc này, rõ ràng chính là bất hủ kim thân.

Mục Trần nhìn cự ảnh màu vàng quen thuộc này, trong lòng cũng cảm thán, dù sao đây coi như là lần đầu tiên hắn nhìn thấy người khác thúc giục bất hủ kim thân.

"Bất Hủ Thần Văn!"

Trung niên nam tử chợt quát lên, trên bất hủ kim thân có kim quang khởi động, từng đạo thần văn giống như cự mãng ngưng luyện ra, ước chừng hơn 300 đạo, uy thế 10 phần.

"ngưng!"

hơn 300 đạo bất hủ thần văn ngưng luyện ra, trực tiếp hóa thành một thanh kiếm quang tử kim, kiếm quang nhuệ khí ngất trời, ngay cả hư không cũng bị chém rách, soạt một tiếng, xé rách không gian, hướng về phía Mục Trần giận dữ chém xuống.

Dưới một kiếm này, cánh đồng hoang vu bên dưới cũng bị chém ra một vết thật dài.

Mục Trần ngẩng đầu, trong con ngươi màu đen có một tòa thủy tinh tháp hiện lên, linh lực trong cơ thể cuồn cuộn, toàn bộ chuyển hóa thành

thủy tinh linh lực, lúc này, áo bào của nó cũng không gió mà bay.

hai tay hắn khép lại, linh lực thủy tinh như triều tịch quét ra, trực tiếp hóa thành thủy tinh hồng lưu xé rách thiên địa, cứng rắn va chạm với tử kim kiếm quang.

đang!

Tiếng động lớn vang lên, linh lực phong bạo trùng kích, trong khoảnh khắc khi tử kim kiếm quang va chạm với thủy tinh hồng lưu,hồng lưu hóa thành ức vạn sợi tơ thủy tinh, quấn quanh kiếm quang.

Bị tơ thủy tinh quấn quanh, mênh mông linh lực trên tử kim kiếm quang nhanh chóng ảm đạm, cuối cùng hóa thành điểm sáng đầy trời, tiêu tán đi.

"Đi"

Mục Trần búng ngón tay ra, chỉ thấy ức vạn sợi tơ thủy tinh xuyên thấu không gian, chớp mắt sau đó đã xuất hiện bên ngoài tòa bất hủ kim thân kia, bắn xuống.

"Phong ấn lực?"

Trung niên nam tử kia cũng cảm thấy sức mạnh thần dị ẩn chứa trên tơ thủy tinh, lúc này sắc mặt biến đổi, vội vàng thúc giục bất hủ kim thân, nhất thời kim quang sáng lên, tạo thành từng tầng phòng ngự kiên cố.

Thế mà ức vạn sợi tơ thủy tinh kia vẫn quấn tới, cuối cùng từng vòng từng vòng quấn quanh, trực tiếp tạo thành một thủy tinh kén vô cùng lớn, bao phủ toàn bộ bất hủ kim thân vào trong đỏ.

Mục Trần nhìn thủy tinh quang kén khổng lồ giữa thiên địa, trong mắt có linh quang lóe lên, hiện tại khoảng cách đột phá linh phẩm hậu kỳ của hắn đang tới gần, nói về độ mạnh mẽ của thủy tinh linh lực trong cơ thể thì chính diện đối chọi với tiên phẩm sơ kỳ cũng có thể, hiện tại đối

phó với một đối thủ linh phẩm hậu kỳ, hiển nhiên là không chút khó khăn, mặc dù đối thủ này cũng tu luyện bất hủ kim thân...

Quang kén sừng sững trong thiên địa, cứ như thế chừng một lúc lâu, Mục Trần vung tay áo lên, quang kén nhất thời vỡ vụn ra, hóa thành đốm sáng thủy tinh đầy trời.

quang kén tan đi, bên trong ánh sáng tử kim sáng lên, bất hủ kim thân đứng vững vàng, trung niên nam tử kia đứng trên vai bất hủ kim thân, chỉ có điều lúc này, khuôn mặt của hắn cũng là khổ sở.

rắc rắc!

Trên bất hủ kim thân chợt có vết nứt hiện lên, nhanh chóng lan ra, cuối cùng trực tiếp ầm ầm một tiếng, nổ tung...

mà trên thân thể trung niên nam tử kia cũng có sợi tơ thủy tinh quấn lên, trong cơ thể linh lực ảm đạm, hiển nhiên lá bị phong ấn tạm thời.

"Mục phủ chủ danh bất hư truyền, tại hạ nhận thua". Trung niên nam tử khổ sở nói.

Mà khi thanh âm của hắn vừa dứt, mảnh thiên địa này trực tiếp hạ xuống một cột sáng, ánh sáng chiếu lên người trung niên nam tử kia, dao động không gian xuất hiện, hiển nhiên sắp truyền tống hắn ra khỏi vạn cổ tháp

"Đa tạ"

Mục Trần khẽ gật đầu, bình tĩnh nói.

không gian lóe lên, thân ảnh trung niên nam tử tiêu tán đi, có điều, trong khoảnh khắc khi hắn sắp bị đưa ra khỏi vạn cổ tháp, giữa trán của hắn chợt có một tia sáng tử kim bắn ra, chạy thẳng về phía Mục Trần.

Mục Trần xòe bàn tay ra, nhận lấy tia sáng tử kim kia, tia sáng từ kim này tràn đầy một loại khí tức bất hủ cùng thần bí.

"Đây là...Bất Hủ Khí của Bất Hủ Kim Thân..."

Ánh mắt Mục Trần lóe lên, đối với khí tức này, hắn đã quá quen thuộc, đây hầu như có thể coi là bản chất của bất hủ kim thân, Bất Hủ Kim Thân có bất hủ khí càng đậm đặc hơn, vậy cũng sẽ mạnh mẽ hơn.

"Người thất bại sẽ bị vạn cổ tháp rút ra Bất Hủ Khí..."

Ánh mắt Mục Trần phức tạp, một tia bất hủ khí này có thể coi là bản nguyên của Bất Hủ Kim Thân, một khi bị rút ra, vậy uy năng của bất hủ kim thản không nghi ngờ gì sẽ bị suy yếu.

Cái này, chính là giá lớn khi thất bại.

Từ góc độ nào đó mà nói, vạn cổ tháp này đúng là có chút tàn khốc.

nhưng mà chung quy Mục Trần cũng không phải người lòng dạ mềm yếu, con đường của cái thế cường giả vốn đầy cạnh tranh, nếu không có nhuệ khí luôn tiến về phía trước, có lẽ một ngày nào đó, hắn cũng sẽ có kết cục như thế.

Bàn tay Mục Trần chậm rãi nắm chặt, sau lưng mơ hồ có quang ảnh tử kim hiện lên, một hớp hút tia bất hủ khí kia vào, nhất thời vẻ sáng bóng của quang ảnh tử kim kia cũng trở nên thâm thúy hơn một chút, khí tức thần bí đó cũng cường đại hơn.

Mục Trần giương mắt, quang ảnh tử kim sau lưng tan đi, cảm thụ biến hóa rất nhỏ của bất hủ kim thân, hắn cũng thu liễm tất cả hứng thú, sau đó xoay người, dứt khoát bước vào trong không gian vặn vẹo kia.

Cho dù con đường đầy chông gai này chỉ có thể có một người bước qua, Mục Trần hắn cũng phải đi tranh đấu một trận!

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1484: Tần Đông Hải

uỳnh!

Trên cánh đồng hoang vu, bất hủ kim thân sáng chói nổ tung lên, hóa thành đốm sáng đầy trời.

phụt

Một đạo thân ảnh cũng chật vật bắn ra, cày lên mặt đất một vết thật sâu, quanh đạo thân ảnh kia không gian vặn vẹo, cuối cùng bị loại ra khỏi tòa vạn cổ tháp này.

khi đạo thân ảnh đó bị loại ra khỏi vạn cổ tháp, một tia ánh sáng tử kim cũng từ giữa trán hắn bắn ra.

Nơi xa trên không trung, một bóng người chậm rãi đáp xuống, bàn tay nhấc lên, đạo ánh sáng tử kim kia liền lượn lờ trên tay, phía sau lưng hắn, một tòa quanh ảnh tử kim to lớn hiện ra, nuốt chửng lấy tia sáng tử kim này.

cùng với việc bất hủ khí bị nuốt vào trong cơ thể, chỉ thấy ánh sáng trên thản thể của cự ảnh tử kim to lớn này cũng trờ nên ngày càng thâm thúy cùng ngưng luyện, một cỗ bất hủ khí nồng đậm tràn ngập, làm cho cự ảnh to lớn này bộc phát ra uy thế mạnh mẽ...

"Đạo bất hủ khí thứ 4 rồi..."

bóng người này tự nhiên chính là Mục Trần, sau lưng hắn, bất hủ kim thân phát ra vẻ thâm thúy cùng ngưng luyện, trong mắt hắn cũng thoáng

hiện vẻ sợ hãi than thở, từ đầu đến giờ, hắn đã đánh bại 4 người cạnh tranh, đồng thời cũng lấy đi từ bọn họ 4 đạo bất hủ bản nguyên.

4 đạo bất hủ bản nguyên này bị bất hủ kim thân của hắn nuốt chửng, lúc này, so với trước kia, bất hủ kim thân đã mạnh mẽ lẽn chừng 2 phần.

Nhưng cũng chớ có xem thường 2 phần này, dù sao, hiện giờ hầu như bất hủ kim thân của Mục Trần đã luyện tới đại thành, muốn tăng lên một chút cũng rất khó khăn, huống chi trong vòng ngắn ngủi 1 nén nhang đã tăng tới 2 thành.

Hơn nữa, đây vẫn chỉ là bắt đầu nếu có thể cướp đi tất cả bất hủ bản nguyên của những người bên trong vạn cổ tháp này, như vậy uy lực của bất hủ kim thân của hắn sẽ tăng vọt đến một mức độ tương đối đáng sợ.

vừa nghĩ tới điều này, ánh mắt của Mục Trần đã thoáng hiện lửa nóng, ong ong!

Mà trong lúc ý niệm của hắn chuyển động, chợt hắn cảm giác được dao động không gian ở vùng thiên địa này trở nên cuồng bạo, cảnh tượng quanh thân cũng bắt đầu xuất hiện mơ hồ, vặn vẹo.

Thấy biến hóa như vậy, Mục Trần cũng không kinh ngạc, hai mắt nheo lại, lẩm bẩm nói: "Đã đào thải được 1 nửa rồi? thật mau a..."

Hiển nhiên, nguyên nhân xuất hiện biến hỏa như vậy, là bởi vì 108 vị tu luyện bất hủ kim thân bên trong vạn cổ tháp hiện giờ đã bị đào thải 1 nửa.

Mà cứ đào thải như vậy từng tầng từng tầng, cho đến cuối cùng thì có thể tới được nơi của bất hủ kim thân kia.

Không gian quanh thân không ngừng vặn vẹo, cuối cùng dần dần rõ ràng, mà lúc này, cánh đồng hoang vu kia cũng biến hóa, biến thành núi non trùng điệp.

Mục Trần đứng trên đỉnh một ngọn núi, khi không gian quanh thân ổn định, ánh mắt của hắn lập tức hướng về phía trước, chỉ thấy trên 2 ngọn núi cách đó không xa, cũng có 2 thản ảnh hiện ra.

Một người trong đó có thực lực linh phẩm hậu kỳ, cũng không khiến người khác chú ý, cho nên tầm mắt của Mục Trần dừng lại nhiều hơn trên người một kẻ khác.

Đó là một nam tử áo lam, vẻ mặt sắc bén, con mắt lộ vẻ kiệt ngạo bất tuân, vừa nhìn đã biết là kẻ không dễ trêu chọc, hơn nữa, xét từ dao động linh lực mênh mông tản ra từ trẽn cơ thể hắn có thể thấy, người này lại đã đạt tới tiên phẩm trung kỳ.

Thời điềm khi Mục Trần nhìn thấy nam tử áo lam này, hắn cũng đã phong tỏa lấy Mục Trần, khi hắn nhìn rõ mặt mũi của Mục Trần thì mới hơi ngẩn ra, chợt trên khuôn mặt hiện lẽn vẻ cười như không cười: "Không ngờ lại gặp Mục phủ chủ đại danh đỉnh đỉnh ở chỗ này"

"các hạ là?". Mục Trần thần sắc không gợn sóng nói.

"Tại hạ Tần Đông Hải, tiểu nhân vật mà thôi, không đáng để nhắc tới, chẳng qua là đứng thứ 6 trên bảng tỷ lệ thắng thua, vừa lúc ngay phía sau ngươi".Nam tử áo lam ánh mắt không chút kiêng kị quan sát Mục Trần, ánh mắt có vẻ đánh giá.

"oh"

Mục Trần khẽ gật đầu, thần sắc bình tĩnh.

ở cách đỏ không xa, vị nam tử linh phẩm hậu kỳ kia thấy 2 người mơ hồ nổi lên không khí giương cung bạt kiếm, thì là lặng lẽ lui về phía sau, sau đó bỏ chạy về phía xa xa.

Mục Trần nhìn hắn một cái, cũng không có đuổi theo, bởi vì hắn có thể cảm giác được, Tần Đông Hải trước mắt này đã khóa lấy hắn (hắn này là Mục Trần).

"Ngươi muốn động thủ với ta?". Mục Trần chậm rãi nói.

"Muốn thử một chút xem ngươi có mấy phần năng lực mà xếp hạng trên ta mà thôi". Tần Đông Hải lơ đãng nói, chợt cười một tiếng "Thế nào, Mục Trần Phủ chủ sợ?"

Mục Trần cười cười một tiếng, nói Ngược lại, ta sợ ngươi chạy mất, dù sao cũng khó mà gặp được một con cá lớn"

Trong cảm ứng của hắn, Tần Đông Hải này tản ra bất hủ bản nguyên đậm hơn rất nhiều so với người thường, hiển nhiên là trước khi tới đây, hắn cũng đã đánh bại mấy đối thủ cạnh tranh, đoạt bản nguyên của bọn họ.

Cho nên, dù Tần Đông Hải này không xuất thủ,Mục Trần hắn cũng sẽ không bỏ qua, dù sao chỉ cần đánh bại thì bất hủ bản nguyên của đối phương cũng bằng mấy người lận.

Mà trong lúc Mục Trần cùng Tần Đông Hải giằng co, bên ngoài vạn cổ tháp, vô số cường giả trong thiên địa cũng nhận ra tình huống nơi này, lúc này ánh mắt đều gắt gao chăm chú theo dõi một tấm linh lực quang kính.

"Là Tần Đông Hải cùng Mục Trần...Tần Đông Hải kia là cường giả thành danh nhiều năm, chiến tích tương đối hiển hách, không kém bao nhiêu so với Mục Trần..."

"Đúng vậy, bản thân hắn chính là tiên phẩm trung kỳ, hơn nữa có chiến lực cường đại như bất hủ kim thân, trong quá khứ không ít cường giả đồng cấp đã thua trong tay hắn"

"cũng không biết 2 người này đấu, ai có thể cười sau cùng?"

quanh vạn cổ tháp vang lên vô số tiếng bàn luận xôn xao, trong mấy chục tấm linh lực quang kính còn lại, rốt cục 2 người có thực lực cực kỳ mạnh mẽ lại đụng nhau.

Loại giao phong này, không nghi ngờ gì sẽ đặc sắc hơn nơi khác rất nhiều.

"Tiểu tử này rốt cục đã gặp một tên khó giải quyết, Tần Đông Hải kia cũng không phải hạng tiểu nhân vật gì". Phù đồ huyền nhìn 2 thân ảnh trong quang kính, nheo mắt nói.

Thanh diên tịnh cười nhạt, nói: "Một Tần Đông Hải mà thôi, hắn còn chưa đáng để trần nhi coi làm đại địch"

Phù Đồ Huyền thổi râu bay bay, cười mỉa mai nói: "Ngươi cũng thật sự thổi tiểu tử này cao tận trời"

"Đó là vì con của ta cỏ tư cách này". Thanh Diên Tịnh hơi nhếch môi đỏ mọng, không thèm để ý nói.

"vậy ngược lại ta muốn xem một chút, nơi đây cũng không có hộ tộc đại trận cho hắn dùng". Phù đồ huyền hừ một tiếng, nói, hiển nhiên vẫn còn chút để bụng việc Mục Trần dùng hộ tộc đại trận một mẻ bắt sạch trưởng lão 2 mạch phù đồ cổ tộc.

ầm!

linh lực cường hãn tạo thành gió lốc, quanh quẩn quanh thân Tần Đông Hải, linh lực đè nén không gian, khiến không gian lộ ra vẻ vặn vẹo, cả ngọn núi dưới chân đang không ngừng sụp đổ.

Một vị tiên phẩm trung kỳ hoàn toàn bộc phát lực lượng, hiển nhiên là kinh thiên động địa.

Mục Trần nhìn Tần Đông Hải khí thế kinh người, chân mày khẽ nhíu, khí thế mà Tần Đông Hải này triển lộ ra hiển nhiên là mạnh hơn nhiều so với Tiên phẩm trung kỳ Quỷ đế.

"Mặc dù đối với với 4 vị phía trên, có lẽ ta không theo kịp, có điều, phía dưới bọn họ, cũng không ai có thể cản trở ta!". Thanh âm Tần Đông Hải như tiếng sấm vang dội, tràn đầy kiêu ngạo.

Mục Trần nghe vậy, cười cười, nói: "Vậy ta và ngươi cũng không giống nhau, hôm nay, cho dù là 4 người bọn họ...cũng đừng hòng cản ta"

Tần Đông Hải híp 2 mắt, cười lạnh một tiếng, lời ấy của Mục Trần không nghi ngờ gì đã làm lộ ra việc Tần Đông Hải hắn mất đi nhuệ khí, không dám tranh phong cùng 4 người kia.

"Ta lại muốn xem một chút, ngươi có tư cách gì nói những lời này"

Tần Đông Hải ánh mắt hung ác, hai tay đột nhiên kết ấn, tay áo bay vù vù, chỉ thấy một đại dương mênh mông quét ra, đại dương kia chính lả từ linh lực biến thành, dưới sự trùng kích, ngay cả không gian cũng sụp đổ

"Tụ Đông Hải".

Tần Đông Hải chợt quát một tiếng, chỉ thấy đại dương linh lực màu xanh nhạt tràn ngập trong thiên địa, cuồn cuộn không ngừng ép về phía Mục Trần.

Đại dương linh lực tràn ngập 4 phương 8 hướng, phong tỏa tất cả đường lui, mà bên trong đại dương linh lực này tràn ngập những dòng nước ngầm cuồng bạo, một khi bị cuốn vào trong đó, sẽ nhanh chóng bị tiêu hao linh lực.

vậy mà, sắc mặt Mục Trần vẫn bình tĩnh, chẳng qua chỉ hít một hơi thật sâu, sau đó đột nhiên mở miệng ra.

Thôn linh tử viêm!

Hừng hực!

chớp mắt sau đó, tử sắc hỏa viêm gào thét ra, hóa thành vòng lửa hùng hồn quét ngang, tử viêm lướt qua, chỉ thấy đại dương linh lực cuồn cuộn kia trực tiếp bị đốt thành hư vô trong khoảnh khắc.

Tần Đông Hải thấy cảnh này, ánh mắt cũng rùng mình, hai tay kết ấn nhanh như chớp.

"Hải Long thuật!"

Hống!

bầu trời bỗng vở vụn ra, dường như có dòng thiên ha đáp xuống, trực tiếp hóa thành 8 đầu Thủy Long, tiếng long ngâm chấn động thiên địa, uy thế kinh thiên.

"Thủy Yên Châu!"

Đại dương giữa 2 tay Tần Đông Hải hội tụ, điên cuồng áp súc, cuối cùng hóa thành một viên linh châu màu lam đậm, bên trong linh châu, sóng dâng mãnh liệt, tựa như hàm chứa vô biên vô tận hải lưu.

Ngắn ngủi chỉ mấy hơi thờ, Tần Đông Hải đã thi triển ra 2 đạo tuyệt thế thần thông hàng đầu, uy lực kinh người, thế công như vậy,cũng đủ quét ngang bất kỳ đối thủ tiên phẩm trung kỳ nào.

"Đi!"

Hải long gầm thét, sâm lam linh châu nghiền nát hư không, bắn thẳng về phía giữa trán Mục Trần.

Mục Trần thân hình vẫn bất động, sau gáy chợt có ánh sáng hỗn độn dâng lên, đột nhiên quét về phía trước.

ánh sáng hỗn độn xẹt qua, hải long cùng sâm lam linh châu biến mất vào hư vô, thanh thế vốn như nước vỡ bờ cũng tan thành mây khói trong nháy mắt.

Tần Đông Hải sắc mặt xanh mét nhìn cảnh này, hắn dốc hết thủ đoạn, vậy mà Mục Trần chỉ bất động đứng im đó cũng có thể tiêu diệt sạch thế công của hắn.

chênh lệch giữa 2 người đã có thể nhận ra.

"Ta cũng không tin ngươi có thể thật sự lợi hại!"

Tần Đông Hải không tin, giận dữ quát lên, sau lưng ánh sáng tử kim khởi động, một tòa bất hủ kim thân to lớn hiện lên, ánh sáng tử kim chấn động hư không.

Đối mặt với thủ đoạn cường thế như vậy của Mục Trần, hắn không thể không thúc giục bất hủ kim thân

"Cuối cùng cũng sử dụng bất hủ kim thân sao?"

Mục Trần nhìn cảnh này, khuôn mặt lại hiện lên nụ cười, chợt hắn đưa ngón tay ra, lăng không điểm xuống.

ong ong!

Mà khi ngón tay Mục Trần hạ xuống, Tần Đông Hải cũng đã phát hiện ra, chợt ngẩng đầu, sau đó hoảng sợ nhìn thấy, một tòa thủy tinh tháp nặng nề từ trên trời giáng xuống, trực tiếp xuyên thủng hư không, mang theo cái bóng to lớn bao phủ xuống, bao trọn lấy hắn cùng bất hủ kim thân

soạt!

Tiếng điểm tay của Mục Trần vang lên giữa không trung, thanh âm nhàn nhạt vang lên theo.

"Bát bộ phù đồ"

ầm ầm!

Trong thủy tinh tháp phát ra âm thanh chấn động kịch liệt, Mục Trần thần sắc bình tĩnh, tay áo vung lên, thủy tinh phù đồ tháp hóa thành một đạo ánh sáng rơi vào đỉnh đầu.

Mà phía trước đó, không gian sụp đổ từng mảng từng mảng, thân ảnh Tần Đông Hải đã sớm biến mất không thấy, chỉ còn một đạo tử kim quang mang to lớn nhanh chóng bắn tới.

Mục Trần xòe bàn tay ra, nắm đạo bất hủ bản quyên to lớn kia trong tay, cảm thụ sự hùng hồn trong đó, khóe miệng hắn cũng nở một nụ cười thỏa mãn, sau đó hắn cũng chưa từng nhìn về nơi Tần Đông Hải biến mất một lần, xoay người đạp không về nơi xa.

Mà khi Mục Trần giải quyết Tần Đông Hải vô cùng dứt khoát, ở bên ngoài vạn cổ tháp, vô số cường giả cũng trợn mắt há mồm nhìn cảnh này, trong thiên địa một mảnh an tĩnh.

không ai ngờ được, trận đấu vốn cho rằng sẽ vô cùng kịch liệt, nhưng lại kết thúc tấn mãnh như thế

****

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1485: Chiến Thích La

Bên ngoài vạn cổ tháp, vô số ánh mắt nhìn chiến đấu kết thúc trong một mặt linh lực quang kính, trong mắt đều hiện lên một vẻ sợ hãi nồng nặc, không ai ngờ được, trận chiến này lại kết thúc nhanh gọn dứt khoát như vậy.

Tần đông hải kia cũng không phải hạng xoàng, cứ xem việc hắn giải quyết mấy đối thủ trước đó là có thể nhìn ra, thực lực của hắn cũng tuyệt đối đứng đầu trong hàng ngũ tiên phẩm trung kỳ.

Nhưng dù như thế, khi hắn gặp Mục Trần, vẫn bị hoàn toàn áp chế...

Như vậy có thể thấy,sức chiến đấu của Mục Trần kia rốt cục hung hãn bực nào.

"không hổ là hung nhân có thể lấy 1 địch 5, sức chiến đấu như vậy đúng là phi phàm..."

"Xem ra muốn trấn áp Mục Trần này, chỉ có thể xuất động tiên phẩm hậu kỳ chân chính"

"Vậy cũng chưa chắc, Mục Trần này vẫn chưa xuất hết thủ đoạn, cũng không ai biết còn cất giấu cái gì hay không..."

vô số tiếng bàn luận xôn xao vang lên, có điều những ánh mắt nhìn về phía Mục Trần bên trong quang kính lại là nhiều thêm một chút ngưng trọng.

"Thế nào?". THanh diên tịnh cũng nhìn về phía phù đồ huyền, cười tủm tỉm nói.

phù đồ huyền như lấy mo che đi bộ mặt già nua, hừ nói: "Đánh bại một tần đông hải thì có gì mà đắc ý, đối thủ chân chính là 4 người phía trước

kìa"

Thanh diên tịnh khẽ gật đầu, ngược lại cũng không phủ nhận nói: "4 người kia đều là cường giả thành danh đã lâu năm, trên đại thiên thế giới này cũng có thể xếp hạng, đúng lả coi như kình địch của trần nhi"

Bất chợt giọng nàng chợt đổi: "Nhưng mà trần nhi đã có lòng tin tới Vạn Cổ Tháp, hắn cũng có nắm chắc"

Phù đồ huyền thấy thanh diên tịnh đặt lòng tin mạnh như vậy đối với Mục Trần, cũng bất đắc dĩ cười một cái, nhưng trong lòng cũng không coi trọng như nàng, dù sao, Mục Trần thủ đoạn tuy không kém, nhưng 4 người kia sao có thể đơn giản?

Cuộc chiến hôm nay vẫn là rất khó nói trước.

Bên ngoài vạn cổ tháp đông đảo bàn tán, bên trong tháp, Mục Trần sau khi đánh bại tần đông hải, thì là không ngừng cất bước đi xa, tiếp tục tìm kiếm những đối thủ khác.

Thời gian tiếp đó, hắn lại dễ dàng đánh bại mấy đối thủ, lấy được 3 đạo bất hủ bản nguyên, khiến cho bất hủ kim thân càng thêm lớn mạnh.

Tới lúc này, không gian lần nữa biến ảo, hiển nhiên trong vạn cổ tháp lại có 1 nửa số người bị đào thải, những người còn lại tự động tiến vào tầng bên trong.

lần này, Mục Trần cũng không xảy ra chút gì ngoài ý muốn, tiếp tục quét ngang, càn quét đối thủ.

Thời gian 2 nén nhang sau đó, không gian liên tiếp biến ảo 2 lần, đối thủ Mục Trần gặp ngày càng ít, nhưng những người gặp được, thực lực

cũng ngày càng mạnh, thậm chí không ít trong số đó còn mạnh hơn một chút so với tần đông hải.

Điều này cho thấy, bảng tỷ lệ thắng kia, hiển nhiên cũng không tuyệt đối.

ầm!

không gian chấn động, dư âm của linh lực cuồng bạo vẫn càn quét thiên địa, khiến cho cả vùng đất này đều bị xé rách như mạng nhện.

Mà bên trên vùng đất đổ nát này, một tòa bất hủ kim thân sáng chói từ từ bể tan tành, cuối cùng vỡ vụn ra, một bóng người bị ném ra khỏi vạn cổ tháp, đồng thời, một đạo bất hủ bản nguyên to lớn sáng rõ bắn ra, bị cự ảnh tử kim sau lưng Mục Trần một hớp nuốt chửng.

Cắn nuốt đạo bất hủ bản nguyên này, cự ảnh tử tim sau lưng Mục Trần đã ngưng luyện tới mức gần giống như một thân thể tử kim chân chính, mặt ngoài thân thể cao lớn của nó thậm chí còn có dấu vết cổ xưa ban bác hiện lẽn.

Những dấu vết kia, tựa như từ lúc thiên địa sơ khai biến thành, thần bí mà cường đại.

"Hiện giờ, bất hủ kim thân của ta nếu chỉ xét từ cảnh giới mà nói, chỉ sợ đã không kém gì thiên đế năm đó".Mục Trần cảm nhận sức mạnh kinh khủng của cự ảnh tử kim sau lưng, trong lòng khẽ động.

Dù sao, ban đầu thiên đế hắn là cũng không tới vạn cổ tháp này, bởi vì khi đó bất hủ đại đế còn chưa vẫn lạc.

ong ong.

Trong lúc Mục Trần suy nghĩ, không gian một lần nữa vặn vẹo, cái này khiến cho 2 mắt hắn nheo tít lại, thân thể cũng dẩn dần căng thẳng,

Bởi vì quyết chiến tới hiện tại, trong vạn cổ tháp cũng chỉ còn lại 8 người, cũng có nghĩa là, tiếp theo đây, xác xuất hắn gặp 4 người kia là rất lớn.

"rốt cục cũng tiến vào giai đoạn cuối cùng..."

không gian vặn vẹo hồi lâu, cuối cùng nhanh chóng xuất hiện biến hóa, ánh mắt Mục Trần quét nhìn ra, chỉ thấy lúc này hắn đã đứng trên một đại dương rộng lớn, biển rộng không nhìn thấy cuối, trên trời dưới nước một màu.

Hít.

Mục Trần nhìn thế giới đại dương này, cũng thở sâu ra một hơi, đến tầng này rồi, đối thủ gặp phải tất nhiên đều sẽ cực mạnh, nếu không thì cũng không thể nào trải qua đào thải những tầng trước được.

"Chỉ là không biết, lần này rốt cục sẽ gặp người nào?". Ánh mắt Mục Trần lóe lên, lẩm bẩm nói, nếu ở chỗ này mà gặp Ma Ha u, vậy xem ra trận đại chiến cuối cùng kia cũng phải diễn ra sớm rồi.

Mục Trần chân đạp mặt nước, hướng về phía trước mà đi, mỗi lần bước chân hắn rơi xuống, thân ảnh cũng sẽ xuất hiện cách xa vạn trượng...

Hắn vượt biển mà đi, như thế ước chừng mười mấy phút đồng hồ sau, bước chân hắn ngừng lại, 2 mắt đen nhánh nhìn nơi xa, trong mắt có vẻ sắc bén ngưng tụ.

Chỉ thấy ở nơi đó, cuối chân trời, có từng đợt sóng cuồn cuộn nổi lên, một cơn sóng lớn cuốn tới, mà bên trên ngọn sóng đó, có một bóng người ngồi xếp bằng.

Bóng người kia, thân thể khoác cà sa vàng, đầu trọc sáng bóng, thân thể nhìn như gầy yếu, nhưng lại giống như tiềm ẩn một con hồng hoang cự thú, giơ tay nhấc chân là tản ra uy năng kinh khủng.

"Kim cương vương, Thích La"

Nhìn bóng người trọc đầu này, thần sắc Mục Trần cũng dần dần trở nên ngưng trọng.

"Mục Trần kia đụng nhau với Thích La rồi..."

Ngoài vạn cổ tháp một mảnh sôi trào, trên không trung đã chỉ còn 4 tấm linh lực quang kính, mà lúc này, bên trong quang kính chỉ có 8 người, mà khi đông đảo tầm mắt nhìn thấy Mục Trần cùng Thích La đồng thời xuất hiện trong một tấm quang kính, thì không khỏi bạo phát ra tiếng hò hét.

Từng vẻ mặt trở nên nghiêm nghị, bên trên bảng tỷ lệ thắng, Thích La xếp trong top 3, mà bản thân hắn càng có thực lực tiên phẩm hậu kỳ, sức chiến đấu cũng là kinh khủng dị thường, những đối thủ trước đó hắn gặp, căn bản không ai có thể ép hắn thi triển ra bất hủ kim thân, hoàn toàn dựa vào thân thể kinh khủng, một chiêu chế địch.

Nhưng cũng tương tự, Mục Trần một đường tới đây, cũng là đánh đâu thắng đó, hiện tại 2 người này đụng nhau, so với 3 chiến trường khác thì không nghi ngờ gì là hấp dẫn hơn một chút.

"Là Thích La sao...". Thanh diên tịnh nhìn cảnh này, khuôn mặt cũng ngưng trọng một chút, đối với Thích La này, nàng cũng có nghe nói qua, tương đối lợi hại.

Bên cạnh, phù đồ huyền cũng nhíu mày một cái, mặc dù đối với Mục Trần hắn vẫn còn chút ngăn cách, nhưng tóm lại cũng lả hy vọng hắn có thể thắng, chỉ có điều hiện giờ gặp Thích La, tất nhiên sẽ là một phiền phức cực lớn.

Thậm chí không chừng vì thế mà phải dừng bước.

"Một cuộc ác chiến a....hy vọng tiểu tử này có thể vượt qua...."

ào ào

Cơn sóng lật trào, cuối cùng dừng lại cách Mục Trần ngàn trượng, bên trên cơn sóng, Thích La chậm rãi mở 2 mắt đang khép hờ, hắn nhìn Mục Trần, khẽ mỉm cười, nói: "Không ngờ lại gặp Mục phủ chủ"

Mục Trần cũng nhẹ nhàng gật đầu, nói: "Gặp Kim cương vương ở đây, đúng là vận khí không tốt lắm"

Đối mặt với người này, cho dù là Mục Trần cũng cảm giác được một tia nguy hiểm, không cho phép hắn lơ là.

Thích La cũng cười nói: "Mục phủ chủ chiến tích kinh người, có thể nói là kình địch, có điều qua tầng này là có thể thấy "Vạn cổ Bất Hủ Thân", cho nên bất luận thế nào ta cũng sẽ không nhượng bộ"

"Cũng vậy". Mục Trần cười cười.

Thích La chậm rãi đứng dậy, thân thể gầy yếu cũng khiến cả không gian đều run rẩy, hai tay hắn khép lại, chậm rãi nói: "Đã như vậy, cũng chỉ có thể hướng Mục phủ chủ lĩnh giáo một phen"

Trong mắt Mục Trần, thủy tinh tháp hiện lên, linh lực trong cơ thể toàn bộ chuyển hóa thành thủy tinh linh lực, ào ào chảy xuôi trong cơ thể, khiến cho da hắn cũng có dấu hiệu trở nên trong suốt.

"Mời chỉ giáo"

Mục Trần thần sắc nghiêm túc, người trước mắt là kình địch, hắn cũng phải tôn trọng đầy đủ.

Thân thể Thích La dần dần tản ra kim quang, trên thân thể gầy yếu có kim sắc văn lộ hiện lên, bắp thịt rung động, khiến ngay cả đại dương dưới chân cũng không ngừng cuộn lên từng đợt sóng.

Một cỗ uy thế không cách nào hình dung bao phủ ra.

2 mắt đen nhánh của Mục Trần lóe lên vẻ sắc bén, một khắc sau, hắn xuất thủ trước tiên, miệng hơi hé, chỉ thấy tử sắc hỏa viêm quét ra, trực

tiếp cuồn cuộn hướng về phía Thích La.

Biển lửa lan tràn qua, nước biển phía dưới đều sôi trào.

Có điều, đối mặt với biển lửa cuồn cuộn kia, Thích La cũng không né tránh, mặc cho biển lửa bao phủ.

Mục Trần thấy vậy, 2 mắt híp lại, thôn linh tử viêm này cực kỳ bá đạo, cho dù là cường giả tiên phẩm cũng không dám để nó tới gần, Thích La này, lại là kẻ tài cao gan lớn.

soạt!

Mà trong lúc ý niệm chớp động trong đầu Mục Trần, biển lửa kia chợt nổ tung, một bóng người bắn ra, chỉ thấy Thích La cả người không có chút dao động linh lực nào, hoàn toàn dựa vào thân thể, cứng rắn chống lại tử viêm.

Mà thôn linh tử viêm này vốn dựa vào cắn nuốt linh lực để nuôi lớn bản thân, hiện tại Thích La phong bế tất cả các lỗ chân lông, linh lực không hiện, ngược lạl làm cho nó không cách nào dai dẳng thiêu đốt.

soạt!

lao ra khỏi biển lửa, trên thân thể Thích La kim quang nở rỗ, chỉ thấy thân hình hắn chợt lóe, như quỷ mị xuất hiện trước mặt Mục Trần, 5 ngón tay thành quyền, không gian sụp đổ, trực tiếp đánh về phía Mục Trần.

Mục Trần ánh mắt lóe lên, thủy tinh linh lực hội tụ tới, trên bàn tay hóa thành một bộ thủy tinh quyền sáo, sau đó cũng hội tụ tất cả linh lực trong cơ thể, đánh ra một quyền.

Hắn muốn thử xem, sức mạnh của tiên phẩm hậu kỳ mạnh tới mức nào. uỳnh!

2 quả đấm cứng rắn đụng nhau, tiếng trầm thấp vang lên, sau đó mặt biển dưới chân 2 người bị chôn vùi trong nháy mắt, sóng trùng kích bắn ngược ra, nhấc lên đợt sóng lớn mấy vạn trượng, ùng ùng quét về nơi xa.

ầm!

sóng biển nhấp nhô, thân thể 2 người đều rung lên, nhưng mà lần này, Mục Trần cũng là rơi xuống hạ phong, thân thể của hắn trực tiếp bị đánh bay ra hơn ngàn trượng, nước biển dưới chân cũng bị xé ra vệt sâu hoắm.

"Tiên phẩm hậu kỳ, quả nhiên lợi hại"

Lòng bàn chân Mục Trần giẫm một cái, ổn định thân hình, trên nắm đấm của hắn,thủy tinh quyền sáo vỡ vụn ra, sau đó nhanh chóng tróc xuống, hóa thành đốm sáng tiêu tán, sắc mặt của hắn một mảnh ngưng trọng.

sau khi chuyển hóa thành thủy tinh linh lực, Mục Trần dù vẫn ở linh phẩm trung kỳ, thế nhưng độ hùng hậu của linh lực đã đủ sánh ngang tiên phẩm, thế mà hiện giờ vẫn bị Thích La một quyền đẩy lui.

Nếu không phải Thích La kiêng kỵ thủy tinh linh lực phong ấn, không dám hoàn toàn phát động thế công, sợ rằng chỉ một quyền này cũng đủ để Mục Trần xuất hiện một ít thương thế.

"Xem ra không thể lưu thủ được..."

Mục Trần hít sâu một hơi, 2 tay kết ấn, nhất thời 2 quang ảnh 1 trắng một đen từ trong cơ thể hắn bay ra, hóa thành hắc bạch Mục Trần, rơi xuống bên cạnh hắn.

Thích La nhìn 2 bóng người hắc bạch bên cạnh Mục Trần, ánh mắt cũng lộ vẻ ngưng trọng, nhất khi hóa tam thanh, hắn dĩ nhiên là biết được sự lợi hại của một trong 36 tuyệt thế thần thông này.

Đối mặt với đối thủ thế này, dù Mục Trần chỉ là linh phẩm trung kỳ, nhưng Thích La vẫn không dám chậm trễ, 2 tay khép lại, sau một khắc,

kim quang ngập trời quét ra, thân thể gầy yếu của hắn lúc này cũng bành trướng từng chút một.

Ngắn ngủi vài hơi thở, một tiểu cự nhân màu vàng đã sừng sững trên mặt biển.

Cũng vào lúc này, một cỗ sức mạnh hồng hoang kinh khủng bộc phát ra như gió lốc từ trên cơ thể Thích La.

Ngoài vạn cổ tháp, vô số tầm mắt nhìn cảnh này, đều thầm cảm thấy chấn động, hai người này rốt cục cũng vận dụng bản lãnh thật sự rồi...

Chỉ là không biết, trận long tranh hổ đấu này, rốt cục ai mới có thể cười cuối cùng.

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1486: Thánh Phật Thủ

ù ù!

Trên biển rộng mênh mông, hai bóng người giằng co, uy thế kinh khủng bộc phát ra từ cơ thể họ khiến cho biển rộng dấy lên sóng gió ngập trời, bộ dáng như vậy, tựa như toàn bộ vùng biển mênh mông này đều run rẩy dưới chân bọn họ.

Thân thể vốn gầy yếu của thích la, lúc này đã hóa thành kim sắc tiểu cự nhân, cả người hiện đầy cơ bắp như kim cang, tràn đầy cảm giác như sức mạnh hủy diệt

Mà ở nơi xa chỗ Mục Trần, ba bóng người đứng sóng vai, linh lực thủy tinh lưu chuyển bên ngoài cơ thể bọn họ.

"Đã sớm nghe uy danh của nhất khí hóa tam thanh, hôm nay ngược lại cũng muốn thử một phen". Thanh âm của thích la cũng trở nên trầm thấp, hùng hồn như tiếng sấm.

Mục Trần không nói gì, nhưng ánh sáng thủy tinh bên ngoài ba người càng trở nên nồng nặc, hiển nhiên cũng đã thúc giục linh lực trong cơ thể đến mức tận cùng.

Đối mặt với đối thủ cỡ này, dĩ nhiên Mục Trần không có chút ý định lưu thủ nào.

ầm!

Hai ánh mắt giao hội, chớp mắt sau, thích la đột nhiên xuất thủ, lòng bàn chân hắn dẫm một cái, mặt biển phía dưới sụp đổ, mà thân hình của

hắn thì hỏa thành một đạo kim quang, lóe lên một cái đã xuất hiện phía trước Mục Trần.

Kim sắc cự quyền mang theo sức mạnh hủy diệt đánh xuống, không gian tầng tầng sụp đổ, giống như thủy tinh vỡ tan tành.

Đối mặt với thế công bá đạo như vậy của thích la, ba thân ảnh Mục Trần đồng thời xuất thủ, ba nắm đấm thủy tinh từ ba phía khác nhau đánh tới, va chạm cùng kim quyền.

uỳnh!

Thanh âm trầm thấp vang lên, mặt biển bên dưới trực tiếp bị đánh sập xuống một hố sâu mười mấy vạn trượng, nước biển dù điên cuồng chảy vào, thật lâu sau vẫn không thể lấp đầy.

soạt.

Mục Trần cùng hai hóa thản rung lên, bắn ra, có điều lần này, thích la cũng không có dễ dàng như trước, dù sao đây coi như là hắn lấy một địch ba, linh lực cuồng bạo đánh tới, cũng đánh cho hắn bay ngược về sau trên trăm bước.

"Hảo! không hổ là Nhất Khí Hóa Tam Thanh, liên hợp như vậy, uy lực xa xa không phải ba người bình thường có thể so sánh được!"

Trong mắt thích la hừng hực chiến ý, lấy thực lực của hắn, đừng nói là ba linh phẩm trung kỳ liên thủ, cho dù là ba tiên phẩm trung kỳ liên thủ cũng không thể chống lại, nhưng hiện tại, cứng rắn đấu với Mục Trần, chỉ có thể giành được chút thượng phong nho nhỏ.Hiền nhiên, đây chính là sự huyền diệu của nhất khí hóa tam thanh, bản tôn liên hợp cùng hai hóa thân, cũng không phải chỉ đơn giản là ba người hợp lực, mà là uy lực tăng vọt theo cấp số nhân.

ầm!

Thân hình thích la một lần nữa bắn ra như đạn pháo, cùng lúc đó, ba quang ảnh cũng không thối lui chút nào bắn tới, linh lực mênh mông sôi trào, mang theo vô số tàn ảnh, ùn ùn bao phủ về phía thích la!

ầm ầm ầm!

Đối mặt với ba Mục Trần vây công, thích la không sợ chút nào, thân thể tản ra kim quang, huyết nhục chấn động, bộc phát ra sức mạnh kinh khủng, quyền cước cũng biến ra vô số tàn ảnh, cứng rắn đụng với thế công đang ào ào cuốn tới kia.

Trên mặt biển, bốn bóng người quấn chung một chỗ, tốc độ cực kỳ nhanh, người bình thường căn bản không thể nhìn rõ, chỉ có thể từ sóng trùng kích điên cuồng bắn ngược kia mới có thể nhận ra được mức độ kịch liệt của trận giao phong.

Ngoài vạn cổ tháp, đông đảo tầm mắt trợn mắt hả hồm nhìn bốn đạo thân ảnh quấn lấy nhau, không ai ngờ tới, cuộc chiến vậy mà sẽ kịch liệt đến mức này

Trên đài cao, ma ha thiên ánh mắt lãnh đạm nhìn giao phong kịch liệt, thản nhiên nói: "nhất khí hóa tam thanh, quả nhiên danh bất hư truyền"

"Đúng vậy, đây chính lả thần thông thành danh năm đó của thiên đế, dựa vào nó, ở thời thượng cổ, thiên đế cũng là nhân vật đếm trên đầu ngón tay". Sau lưng, có trưởng lão ma ha cổ tộc thở dài nói, trong thanh âm có vẻ hâm mộ cực kỳ.

"Có điều nhất khí hóa tam thanh tuy mạnh, thế nhưng Mục Trần cùng thích la cấp bậc chênh nhau quá nhiều, kịch đấu thế này sẽ không duy trì quá lâu". Ma ha thiên nhãn lực sắc bén, người khác không thấy rõ Mục Trần cùng thích la giao thủ, nhưng hắn lại thấy rất rõ ràng, mấy phút thời gian ngắn ngủi này, hai người đã giao thủ hơn ngàn hiệp, thế nhưng quyền chủ động vẫn nằm trong tay thích la, mà bản tôn Mục Trần cùng hai đạo hóa thân vẫn ở hạ phong.

Nếu Mục Trần kia thủ đoạn chỉ có vậy, thế thì hắn là hắn sẽ không thể tới được tầng cuối cùng.

Nghĩ đến đây, khóa miệng ma ha thiên hiện lên một nụ cười chế giễu không thể nhận ra, ánh mắt lướt qua chỗ thanh diên tịnh, năm đó hắn vốn là muốn thông gia với thanh diên tịnh, nhưng sau đó ai ngờ thanh diên tịnh rời khỏi phù đồ cổ tộc, thậm chí còn có tư tình, cắt đứt hoàn toàn việc này, khiến hắn cực kỳ tổn hao thể diện.

Hiện giờ tuy rằng hắn cũng không tiện nhắc lại chuyện xưa, tránh để mất mặt, nhưng nếu có thể thấy con trai thanh diên tịnh mất thể diện ở đây, thì ngược lại hắn cũng thấy thoải mái trong lòng.

uỳnh!

giữa không trung, thanh âm trầm thấp vang lên, bốn đao thân ảnh quấn quanh một chỗ lúc này cũng tách nhau ra, có điều lần này, Mục Trần cũng không tiếp tục xông lên trước, bởi vì giao phong lúc trước đã khiến hắn hiểu, giao phong thế này căn bản không thể thắng được.

"Thân thể của các hạ, xem như cường hãn nhất trong số những người dưới thánh phẩm ta từng gặp qua". Quanh thân Mục Trần linh lực lóe lên, nhìn thích la, không kìm được tán dương.

"Mục phủ chủ lấy thực lực linh phẩm trung kỳ, có thể đủ ép ta tới mức này, cũng là trước giờ ta chưa từng thấy qua". Thích la ha hả cười một tiếng, thanh âm hùng hậu như sấm rền.

Lời ấy của hắn cũng không phải nói bừa, chênh lệch giữa linh phẩm trung kỳ và tiên phẩm hậu kỳ thật sự là quá lớn, nhưng Mục Trần lại có thể cứng rắn lấp đầy chênh lệch này, điều này thật sự làm người ta cảm cảm thấy rung động.

dĩ nhiên, có thể làm được điểm này, hoàn toàn là vì Mục Trần có thánh phù đồ tháp cường hóa linh lực trong cơ thể, hơn nữa mượn sự liên thủ ăn ý với hai đạo hóa thân.

"có điều, nhất khí hóa tam thanh dù huyền diệu, nhưng muốn thắng ta, sợ là vẫn không đủ". Thân thể màu vàng của thích la tản ra hào quang, giống như thần linh, uy mãnh cái thế.

Mục Trần nghe vậy, cũng khẽ cười một tiếng, không trả lời, nhưng hai tay cũng khép lại một chỗ, kết thành một đạo ấn pháp huyền diệu.

"Nhất khí hóa tam thanh, tam hợp cảnh"

Thanh âm thật thấp vang lên trong lòng Mục Trần, cùng lúc đó, hắc bạch Mục Trần ở bên cạnh cũng bước ra một bước, tựa như bước vào thân thể Mục Trần, ba người trong nháy mắt hợp thành một thể.

Trong khoảnh khắc khi ba người hợp lại làm một, dường như có cuồng phong bão táp từ trong cơ thể bộc phát ra, gió lốc này chính là do linh lực biến thành, trên chạm tới trời, dưới động mặt biển.

Thân thể Mục Trần lóe lên linh quang chói mắt, những linh quang này dần dần hóa thành lưu ly sáng bóng, mà thân thể Mục Trần cũng vào lúc này biến thành một thân thể lưu ly.

Thế nhưng, linh lực kinh khủng bộc phát ra từ trong cơ thể hắn, ngay cả ánh mắt thích la cũng rùng mình, sắc mặt dần dần ngưng trọng,

Trong cảm giác của hắn, lúc này Mục Trần, linh lực đã tăng vọt đến một trình độ cực kỳ mạnh mẽ.

"không ngờ nhất khí hóa tam thanh vẫn còn có cảnh giới bực này...", thích la sắc mặt nghiêm nghị, huyết nhục chậm rãi chấn động, hiển nhiên không dám lưu thủ lại chút nào.

Hai mắt khép hờ của Mục Trần mở ra, hai nhãn đồng vốn đen nhánh thì lúc này hóa thành màu lưu lý, hắn cảm thụ linh lực hùng hồn cuồn cuộn chảy trong cơ thể, lúc này hắn, dường như chĩ một quyền, cũng có thể đập nát trời.

Lần thi triển tam hợp cảnh này, so với lần trước đối trận với hoàng huyền chi còn mạnh hơn, đây cũng là hiệu quả của bốn tháng bế quan.

"Lần này thử lại một chút?"

Mục Trần mở miệng cười với thích la một tiếng, lộ ra hàm răng trắng láng, mà khi tiếng nói hắn vừa dứt, thân ảnh cũng đã quỳ mị biến mất tại chỗ.

con ngươi thích la hơi co lại, chớp mắt sau đó, không do dự đánh một quyền về phía không gian hư vô bên phải mình, sức mạnh kinh khủng bộc phát ra, mảnh không gian kia trực tiếp sụp đổ.

Mà khi không gian sụp đổ, một bóng người cũng thoảng hiện ra, cũng lả nắm chặt nắm đấm lưu ly, nặng nề đối quyền với kim quyền của thích la.

Đang!

Hai bên cứng rắn đụng, giống như kim loại đập vào nhau, phát ra thanh âm chói tai, sóng trùng kích bắn ngược, nhưng mà lần này, Mục Trần cũng không bị áp chế như trước, thân thể chẳng qua chỉ hơi run một cái, hóa giải lực phản chấn đi.

Mà xem lại thích la, thì là hơi chút không ứng phó kịp, bước chân liên tiếp lùi lại, mỗi một bước đều khiến nước biển phía dưới lõm xuống một cái hố to.

Lần giao phong này, thích la hắn lại rơi xuống hạ phong.

Ngoài vạn cổ tháp, cũng vì cảnh này mà bộc phát ra tiếng xôn xao kinh thiên, vô số cường giả ánh mắt chấn động, Mục Trần này, lại có thể cứng rắn đẩy lui thích la.

"Đây là tầng cảnh giới cao hơn của nhất khí hóa tam thanh, Mục Trần này, lại có thể tu luyện đến bước này rồi sao...?". Ma Ha Thiên quan sát một màn này, khẽ nhíu mày một cái, dung hợp hai đạo hóa thân vào bản

tôn, Mục Trần lúc này đã có đủ thực lực cứng rắn đối diện tiên phẩm hậu kỳ.

Tên tiểu tử này, khó trách lại dám chạy tới vạn cổ hội, xem ra đúng là có chút năng lực.

"Tiếp theo, nhìn xem thích la kia có thủ đoạn gì..."

sóng gió ngập trời trên mặt biển, thích la nhìn thân thể như lưu ly của Mục Trần, thần sắc trở nên ngưng trọng, Mục Trần hiện giờ lần lượt trải qua tăng phúc, từ trình độ nào đó mà nói, đã không yếu hơn hắn.

cho nên muốn thắng, thì phải vận dụng thủ đoạn chân chính.

Thích la hít sâu một hơi, hai tay chậm rãi khép lại, mà đại dương dưới chân hắn lúc này điên cuồng lăn lộn, dường như có vô tận thánh quang từ dưới chân lan ra, bao trùm phạm vi mấy vạn dặm mặt biển.

ào ào!

Mặt biển lúc này chợt bị xé rách, sau đó tất cả mọi người đều khiếp sợ thấy, một bàn tay khổng lồ hiện đầy phù văn cổ xưa, mang theo cảm giác thần thánh vô biên, từ trong biển rộng chậm rãi đi ra.

khi bàn tay khổng lồ này xuất hiện, phía dưới nó, dường như ngay cả thời không cũng đọng lại.

Một chưởng này, cho dù là cường giả tiên phẩm hậu kỳ, cũng không dám đón đỡ.

Thích la ngẩng đầu, nhìn Mục Trần, thanh âm trầm thấp chậm rãi vang lên.

"Mục phủ chủ, đây là một trong những thần thông trấn sơn của Đại Linh Sơn ta, Thánh Phật Thủ...kính xin chỉ giáo"

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1487: Tam Linh Tái Hiện

Biển rộng sôi trào, một bàn tay khổng lồ, thần thánh mả cổ xưa, từ dưới mặt biển rẽ nước ra, một đập nghiền nát không gian, trực tiếp tóm về phía Mục Trần.

Mà dưới cái bóng khổng lồ của nó, dường như ngay cả hư không cũng đều đọng lại, phong tỏa tất cả đường lui của Mục Trần.

Thích la này vừa xuất thủ, chính lả dốc hết toàn lực, dưới một chưởng như vậy, cho dù là cường giả tiên phẩm hậu kỳ cũng phải trọng thương.

Dù sao, thánh phật thủ này chính là một trong những thần thông trấn sơn của Đại Linh sơn, uy năng kế dưới 36 tuyệt thế thần thông, uy danh có thể nói là vang dội đại thiên thế giới, trong quá khứ, không biết có bao nhiêu cường giả đã thua dưới một chiêu này của thích la.

Ngoài vạn cổ tháp, vô số cường giả bình thanh tĩnh khí, ánh mắt gắt gao nhìn linh lực quang kính, đối với thần thông bực này của thích la, nhiều người ở đây cũng đã nghe nói qua, cho nên cũng hiểu, lần này thích la đã không còn chút lưu thủ nào.

Nếu Mục Trần kia không đỡ được, vậy một chiêu này cũng sẽ đem hắn đánh bại.

Dưới vô số ánh mắt soi mói, Mục Trần cũng là ngưng mắt nhìn bàn tay cổ xưa thần thánh kia, sau đó 2 mắt hắn khép hờ, trên đỉnh đầu, một đạo ánh sáng thủy tinh phóng lên cao, cuối cùng biến thành một tòa thủy tinh tháp cổ phác.

ong ong!

Thủy tinh tháp phát ra tiếng chấn động ong ong rất nhỏ, ánh sáng thủy tinh phát ra, sau đó liền thấy, trên thân tháp, 8 tòa ma tượng hung ác, đột nhiên chậm rãi hiện ra, cuối cùng soạt một cái, thoát khỏi phù đồ tháp, giống như 8 tôn ma thần, đứng sừng sững xung quanh phù đồ tháp.

Mục Trần sắc mặt nghiêm túc, đối với đối thủ cỡ như thích la, hắn cũng không dám có chút xem thường, cho nên trực tiếp thúc giục bát bộ phù đồ.

ầm!

Dòng lũ linh lực mênh mông bàng bạc từ trong cơ thể Mục Trần quét ra, cuối cùng xông thẳng về phía 8 tôn ma thần dữ tợn như Tu La kia, bị bọn chúng nuốt vào trong cơ thể.

Mà nuốt chửng linh lực hùng hồn như vậy, chỉ thấy trên thân thể 8 tôn ma thần kia cũng bắt đầu có văn lộ kì dị lan ra, chớp mắt sau đó, bọn chúng đồng thời kết ấn!

Vèo vèo!

8 luồng sáng từ trong cơ thể chúng bắn ra, giao hội với nhau, tạo thành một quang trận tản ra uy năng kinh khủng.

Mà ở trung tâm quang trận, vô biên vô tận linh lực tụ đến, cuối cùng trực tiếp bị nén lại thành một viên quang cầu đỏ sậm, quang cầu giống như thực chất, trên đó có dấu vết pha tạp, mơ hồ tản ra dao động hủy diệt.

"Bát bộ phù đồ, Phù Đồ Ma Ngọc"

Tiếng quát khẽ vang lên trong lòng Mục Trần, chớp mắt sau đó, quang trận vỡ tan tành, mà viên quang cầu đỏ sậm ngưng tụ sức mạnh của 8 tòa ma tượng kia thì bắn ra, nơi nó đi qua, không gian hoàn toàn sụp đổ.

Mà lúc này, bàn tay thần thánh khổng lồ kia cũng đã bao phủ tới, cuối cùng dưới vô số ánh mắt chấn động, hung mãnh va chạm với quang cầu đỏ sậm.

ầm ầm!

âm thanh đinh tai nhức óc không cách nào hình dung vang lên, sóng trùng kích đáng sợ điên cuồng quét ngược ra, tựa như sắp hủy diệt cả mảnh đại dương vô biên này, nơi va chạm với mặt biển trực tiếp bị xé ra một rãnh sâu vạn trượng, thậm chí ngay cả đáy biển cũng bị nứt toác ra như mạng nhện.

Ngoài vạn cổ tháp, cường giả các phe chứng kiến vụ va chạm kinh khủng này, đều là hít một hơi khí lạnh, dưới loại va chạm này, cho dù là cường giả tiên phẩm hậu kỳ cũng chịu không nổi.

không ai ngờ được, cuộc chiến đấu này còn hung mãnh hơn tỷ thí giữa 2 tiên phẩm hậu kỳ thứ thiệt.

Bọn họ sợ hãi than thầm, ánh mắt cũng gắt gao nhìn vào trong quang kính.

ở nơi đó, sóng trùng kích kinh khủng quét ngược, bàn tay khổng lồ cùng quang cầu đỏ sậm hầu như nổ tung cùng một lúc, dư âm trùng kích, Mục Trần cùng thích la đều là đứng mũi chịu sào, sau đó 2 người đều bị cứng rắn đánh bay ra ngoài, lòng bàn chân xé lên mặt biển sóng nước thật dài.

Mục Trần sau khi thối lui hơn vạn trượng, rốt cục thì thân thể ổn định, đầu ngón tay hắn khẽ run, lúc trước chống đỡ sóng trùng kích như vậy cũng khiến khí huyết trong cơ thể hắn sôi trào.

Nơi xa, thích la cũng ổn định, mặt của hắn một mảnh ngưng trọng, hiển nhiên cũng không ngờ tới, dù hắn thi triển ra thần thông cỡ như thánh phật thủ cũng không cách nào chiếm nổi nửa phần thượng phong.

"Bát Bộ Phù Đồ, danh bất hư truyền". Thích la giọng nói trầm thấp, hắn cũng có biết tin tức về Mục Trần, tất nhiên là biết được lai lịch của thần thông mà Mục Trần thi triển.

Một chiêu lúc trước của Mục Trần, nếu đổi lại là tiên phẩm hậu kỳ bình thường, sợ rằng thật đúng là không cách nào chịu nổi.

"Thánh Phật Thủ của các hạ cũng không kém". Mục Trần chậm rãi nói.

Thích la thở dài một tiếng, không nói thêm nữa, 2 tay khép lại, kim quang sau lưng ngưng tụ, ngay sau đó, một thân ảnh tử kim to lớn hiện ra, tản ra bất hủ khí.

Đối mặt với cục diện này, thích la cũng không thể không thúc giục bất hủ kim thân.

Mà trong lúc thích la thúc giục bất hủ kim thân, sau lưng Mục Trần cũng có một tòa cự ảnh tử kim hiện ra,.

ầm!

Một khắc sau, 2 tòa cự ảnh to lớn vượt biển bắn ra, mấy trăm đạo bất hủ thần văn gào thét ngưng tụ, cuối cùng hóa thành kim quang đầy trời bắn ra, mỗi lần va chạm đều là kinh thiên động địa, nhấc lên sóng lớn vạn trượng nơi biển rộng.

uỳnh uỳnh uỳnh!

Ngắn ngủi thời gian mấy phút đồng hồ, 2 tử kim cự nhân đã giao phong mấy trăm hiệp, nếu không phải mảnh đại dương này đang không ngừng khôi phục, nếu đồi lại là mặt đất thì lúc này đã sớm bị 2 người hủy diệt.

Mục Trần đứng trên vai bất hủ kim thân, thân hình vẫn vững như bàn thạch không nhúc nhích, hắn nhìn màn giao thủ kịch liệt, chân mày cũng hơi nhíu, thích la này khó giải quyết, xa xa vượt qua hắn dự liệu.

Mấy tháng trước khi hắn đối phó hoàng huyền chi, có thể lấy bát bộ phù đồ trấn áp, nhưng hiện tại đối phó với thích la, bát bộ phù đồ cũng chỉ có thể lấy được kết quả ngang tay.

hiển nhiên nếu muốn thủ thắng, chỉ có thể dùng thủ đoạn mạnh hơn.

"không thề tiếp tục thế này". Mục Trần mắt lộ vẻ trầm ngâm, hắn là còn 3 chiến trường tương tự thế này, nếu như 3 người Ma Ha u, Diệp Kình, Thác bạt thương không đụng nhau, vậy chiến đấu của bọn họ có thể kết thúc nhanh hơn, không giằng co như phía hắn.

Cho nên, hắn cũng nhất định phải sớm kết thúc chiến đấu nơi đây, nếu không lâm vào chiến đấu dông dài, đều sẽ khiến 2 bên tiêu hao cực nhiều, mà tiếp đó hắn còn phải đối diện với những đối thủ khó đối phó tương tự.

Cho nên, chiến đấu cần kết thúc một cách nhanh chóng nhất.

Nghĩ đến đây, trong mắt Mục Trần cũng xẹt qua vẻ quả quyết, chỉ thấy tay áo hắn vung lên, bất hủ kim thân quay ngược lại, chiếc nhẫn trên ngón tay lóe lên u quang, hồng lưu quét ra, trực tiếp biến thành một đội quân chiến ý kinh người phía sau, chính là Huyền Long Quân.

Đột nhiên xuất hiện một đội quân, cũng khiến bên ngoài vạn cổ tháp dâng lên xôn xao, vô số cường giả ánh mắt kinh dị, Mục Trần này lại còn la một vị chiến trận sư? chẳng lẽ hắn định sử dụng sức mạnh của chiến ý sao?

Trên đài cao, 2 mắt ma ha thiên híp lại nhìn đội quân này, phía sau lưng hắn, những trưởng lão ma ha cổ tộc cũng sợ hãi than liên tiếp, Mục Trần này thật đúng là thiên kiêu, không chỉ bản thân sức chiến đấu kinh người, hơn nữa trên phương diện chiến trận sư cũng có thành tựu không kém.

Đội quân kia, vừa nhìn đã thấy không đơn giản, tràn đầy sát phạt.

"Nghe nói Mục Trần này có một nhánh Huyền Long Quân, chủ nhân đời trước chính là Huyền Long Chiến Đế, ở thời thượng cổ danh tiếng cực mạnh, năm đó hắn thống soái Huyền Long Quân, chém giết không biết bao nhiêu ma đế". Ma Ha Thiên thản nhiên nói.

"Có điều, Huyền Long Quân hiện giờ đã không còn mạnh bằng năm đó, miễn cưỡng có thể chống lại tiên phẩm hậu kỳ, muốn thắng cũng cực kỳ khó khăn, cho nên nếu Mục Trần muốn dựa vào đội quân này chiến thắng thích la, vậy cũng quá nằm mơ giữa ban ngày"

Những trưởng lão ma ha cổ tộc khác cũng gật đầu một cái, cực kỳ đồng tình.

Trên biển rộng.

Thích la nhìn đội quân hiện ra từ hư không, thần sắc không sợ hãi, nói: "Đội quân này của Mục phủ chủ khí thể không kém, nhưng tác dụng đối chiến không nhiều"

Sau lưng Mục Trần, Khương Long thống lĩnh cũng nhìn thích la, chợt cười khổ nói: "Mục chủ, đối thủ của người thật mỗi lần đều mạnh hơn trước, tiên phẩm hậu kỳ, nếu huyền long quân chúng ta ở thời toàn thịnh thì tất nhiên không sợ, nhưng hiện tại thì khó có thể thắng"

Mục Trần nghe vậy, cũng cười cười, đối với lai lịch của huyền long quân, hắn cũng là hiểu rõ, chỉ dựa vào huyền long quân thì đúng là khó mà thắng được thích la.

"không sao, ta tự có sắp xếp"

Mục Trần hướng về phía khương long gật đầu một cái.

khương long thấy vậy cũng không nói thêm gì nữa, thân hình vừa động, rút vào trong quân, chiến kỳ trong tay vung lên, nhất thời 1 vạn 5000 chiến sĩ phát ra tiếng gầm thét trầm thấp, một khắc sau, chiến ý ngập trời hóa thành đại dương chiến ý, tràn ngập vùng trời.

Mục Trần búng ngón tay ra, bất hủ kim thân dưới chân xông ra, mà thích la thấy vậy, cũng thúc giục bất hủ kim thân tiến đón.

2 con quái vật khổng lồ kịch chiến, dâng lên sóng to gió lớn.

Mục Trần đứng trên chiến ý đại dương, một tay kết ấn, nhất thời chiến ý đại dương sôi trào, chiến ý ngưng tụ, một đầu chiến linh cự long khổng lồ phóng lên cao, phát ra tiếng gầm kinh thiên.

Trên thản thể to lớn của chiến linh cự long, chiến văn tràn ngập, ước chừng 5000 vạn chiến văn, khiến da đầu người ta tê dại.

số lượng chiến văn như vậy, đủ để sánh ngang tiên phẩm hậu kỳ bình thường.

Cơ mà, thích la sắc mặt vẫn bình thản, 5000 vạn chiến văn, đối với tiên phẩm hậu kỳ bình thường có lẽ có thể tạo thành uy hiếp, nhưng còn chưa lọt vào mắt hắn.

"Mục Trần nảy cũng thật phí sức, sức mạnh của 5000 vạn chiến văn này sợ rằng còn không bằng bát bộ phù đồ mà hắn thi triển lúc trước...". Ngoài vạn cổ tháp, đông đảo cường giả cũng xì xào bàn tán, không biết tại sao Mục Trần lại đi làm chuyện vô dụng này.

Đối với những ánh mắt này, Mục Trần cũng không để ý chút nào, hắn nhìn 5000 vạn chiến văn trên thân hình khổng lồ của chiến ý cự long, ánh mắt lóe lên, chợt tâm niệm vừa động.

2 đạo ánh sáng hắc bạch từ trong cơ thể hắn tách ra, hóa thành hắc bạch Mục Trần đáp xuống 2 bên hắn.

hắn nhẹ nhàng gật đầu với 2 bóng người này, sau đó hắc bạch Mục Trần mỗi người đều bước tới một bước, cùng với bản tôn tạo thành một trận pháp kì diệu.

hai tay Mục Trần nhanh chóng kết ấn, một khắc sau, có thanh âm thật thấp từ trong miệng hắn truyền ra.

"Tam linh chiến trận"

ầm!

khoảnh khắc khi trận pháp kết thành, bản tôn Mục Trần chấn động mạnh, mênh mông chiến ý giống như hồng lưu cuồn cuộn trên biển, đột nhiên bộc phát ra, xé rách chân trời.

Chiến ý mênh mông bay lên, cuối cùng dưới sự khống chế của Mục Trần, rót vào thân thể của chiến ý cự long kia...

hống!

Chiến ý cự long phát ra tiếng gầm đinh tai nhức óc, thân thể to lớn nhanh chóng bành trướng, hơn nữa trên thân thể nó, những chiến văn kia bắt đầu tăng vọt với tốc độ khủng khiếp.

5500 vạn... 6000 vạn...

"còn chưa đủ!"

Đầu Mục Trần như muốn nổ tung ra, chiến ý cấp độ này mơ hồ có chút vượt quá tầm tay hắn, trực tiếp làm hốc mắt hắn chảy ra huyết lệ, theo khóe mắt chảy xuống.

Nhưng hắn vẫn không dừng tay, khuôn mặt trẻ tuổi nét mặt lạnh lùng, hắn cố kìm nén cảm giác đầu óc sắp nổ tung, điên cuồng đem chiến ý rót vào trong chiến ý cự long...

Vì thế, số lượng chiến văn một lần nữa tăng vọt.

6300 vạn...6500 vạn...cuối cùng, số lượng chiến văn đã dừng lại ở mức 6800 vạn.

Mà vào giờ phút này, cự long hoành không, che khuất bầu trời, tựa như diệt thế chi long.

Thích la ngẩng đầu, nhìn cự long lóe lên vô số chiến văn kia, vẻ mặt trước giờ không chút gợn sóng, rốt cục đã xuất hiện một vẻ chấn động...

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1488+6800 Vạn

ầm!

Bầu trời chấn động, biển rộng thét gào, chiến ý cự long cự đại vô cùng, chiếm cứ trời cao, trên thân thể to lớn, 6800 vạn chiến văn lóe lên ánh sáng chói mắt, chiến ý mà nó tản ra, dường như khiến cho cả mảnh không gian nơi đây đều trở nên run rẩy.

6800 vạn đạo chiến văn!

Nhìn số lượng chiến văn như vậy, bên ngoài vạn cổ tháp, thanh âm hít khí lạnh đồng loạt vang lên, vô số cường giả sắc mặt chấn động, hiển nhiên bọn họ không ai ngờ được, Mục Trần lại có thể đạt tới bước này..

"Tiểu tử này..."

Trên đài cao, ngay cả Ma Ha Thiên khi nhìn thấy cảnh này, trong mắt cũng thoáng hiện vẻ âm trầm,chiến ý sinh ra bởi 6800 vạn đạo chiến văn, cho dù là cường giả tiên phẩm hậu kỳ cũng phải tránh lui 99 dặm.

đối mặt với cỗ lực lượng này, đừng nói là thích la, cho dù là Ma Ha u cũng phải tạm né mũi nhọn.

lúc này, hiển nhiên Mục Trần đã có tư cách tạo ra uy hiếp đối với Ma Ha

u.

"Hắn lại vẫn còn cất giấu thủ đoạn này?". Phù Đồ Huyền nhìn cảnh này, cũng lả kinh ngạc ngoài dự đoán, vốn hắn còn cho rằng trận chiến

này của Mục Trần sẽ cực kỳ kinh hiểm, nhưng nào ngờ hắn lại có thể đi tới bước này.

"Có điều chiến ý mức độ này vẫn có chút vượt quá tầm khống chế của hắn, xem ra thích la cũng đã ép hắn phải vận dụng lá bài tẩy không thể không dùng"

Phù Đồ Huyền dĩ nhiên có thể thấy khóe mắt Mục Trần không ngừng nhỏ xuống huyết lệ, đó là bởi vì chiến ý quá mức bá đạo hùng hồn, khiến cho Mục Trần không thể nào khống chế hoàn mỹ, có điều may mắn là, trình độ bản thân hắn không thấp, nếu không chỉ sợ lúc này đã sớm bị chiến ý cấp độ đó làm cho nổ đầu.

Bên cạnh, thanh diên tịnh cũng nhẹ nhàng gật đầu, trong lòng nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nàng biết, sợ rằng trước đây khi chưa gặp lại nàng, Mục Trần những năm qua luôn phải trải qua loại chiến đấu kiểu này, từng bước một ép bản thân tới cực hạn.

Cũng chỉ có lần lượt đột phá cực hạn, Mục Trần mới có thể đạt tới mức như hôm nay.

Biển rộng sôi trào, thích la động dung, ngẩng đầu, nhìn hủy diệt cự long chiếm cứ không trung, uy áp phủ xuống, khiến cho dù là hắn cũng cảm thấy da đau nhói.

Một cỗ áp lực cực lớn, ùn ùn tràn ngập tới.

"không ngờ mục phủ chủ lại có thể làm được tới bước này...". Thích la cảm thán một tiếng, nói.

Nơi xa, Mục Trần làm như cười cười, huyết lệ chảy trên mặt khiến hắn nhìn qua có chút đáng sợ, chậm rãi nói: "Đối thủ quá lợi hại, không thể không dốc toàn lực"

Thủ đoạn này, hắn vốn chuẩn bị cho ma ha u, nhưng hiện tại xui xẻo gặp cường địch thế này, cho nên cũng không thể không lấy ra.

"Vậy cũng là vinh hạnh của ta rồi"

Thích la cười nói, chợt vẻ mặt hắn nghiêm túc dần, ánh mắt kiên định, cho dù đối mặt với uy áp cỡ này, hắn cũng chưa từng lộ ý rút lui, hai tay khép lại, nói: "ĐÃ như vậy, vậy để ta thử lĩnh giáo sức mạnh của 6800 vạn chiến văn đi"

Mục Trần không nói gì thêm, chỉ là 2 mắt chậm rãi nhắm lại, 2 tay kết ấn.

Hống!

Trên bầu trời, chiến ý cự long gầm thét, cặp mắt rồng khổng lồ giống như ngôi sao nhìn chằm chằm thích la, chớp mắt sau đó, đuôi rồng hung hăng quẫy xuống, hư không sụp đổ, thản thể cao lớn trực tiếp hóa thành một đạo chiến ý hồng lưu, lấy tư thế hủy diệt từ trên trời bắn xuống, nhắm thẳng vào thích la.

Chiến ý hồng lưu gào thét xuống, nơi đi qua, toàn bộ đều sụp đổ.

Biển rộng phía dưới, lúc này càng là bị luồng sức mạnh kinh khủng đó đánh sụp xuống một vết lõm không thấy đáy, nước biển cũng chảy quanh, không dám tràn vào trong đó.

Mà ở trung tâm vết lõm, chính là thân ảnh thích la.

Hắn ngẩng đầu nhìn hủy diệt chi long ầm ầm lao xuống, hít sâu một hơi, lẩm bẩm nói: "Đại kim cương thuật!"

ong ong!

Ngay khoảnh khắc ấy, máu huyết trong cơ thể thích la sôi trào, kim quang sáng chói phát ra từ trong huyết nhục của hắn, thân thể hắn lúc này lại điên cuồng bành trướng, ngắn ngủi vài hơi thở đã biến thành một cự nhân trăm trượng, trên thản thể cự nhân hiện đầy văn lộ màu vàng cổ xưa, thậm chí có huyết dịch màu vàng từ lỗ chân lông thấm ra.

Một cỗ khí tức mãng hoang hung hãn từ cơ thể hắn bộc phát ra.

"Đó là thần thông đỉnh tiêm nhất của đại linh sơn, nghe nói sánh ngang 36 đạo tuyệt thế thần thông".

Nhìn cự nhân kim sắc này, bên ngoài vạn cổ tháp cũng vang lên tiếng xôn xao kinh thiên, vô số cường giả động dung, hiển nhiên không ngờ tới, thích la lại tu luyện thành công thần thông mạnh nhất đại linh sơn này.

Cái này rõ ràng cũng là lá bài tẩy của thích la, nhưng hiện giờ lại bị Mục Trần ép ra.

Hồng!

kim sắc cự nhân ngửa mặt lên trời gầm thét, giữa 2 tay, kim quang bộc phát, tạo thành một vầng kim sắc quang luân to lớn, quang luân xoay tròn, tản ra uy năng đáng sợ, tựa như tấm thuẫn cường đại nhất.

ầm!

vào lúc này, chiến ý hồng lưu cũng từ trên trời giáng xuống, nặng nề đụng lên trên tấm kim sắc quang luân kia.

âm thanh kinh thiên động địa vang lên, ngoài vạn cổ tháp, mọi người chỉ có thể thấy được sóng trùng kích đáng sợ quét ngược ra, kim quang tràn ngập chân trời, che lấp hết thảy, cho dù bản thân ở bên ngoài tháp, nhưng mọi người vẫn có thể cảm giác được va chạm kinh khủng đó.

Dưới loại va chạm này, cho dù là cường giả tiên phẩm hậu kỳ cũng có thể vẫn lạc.

"người nào thắng?"

Nhưng mà, bọn họ vẫn chăm chú nhìn chằm chằm linh lực quang kính, nơi đó, kim quang chói mắt kéo dài chừng mười mấy phút mới dần

tiêu tán, mà từng ánh mắt bên ngoài đều gắt gao nhìn, đến chớp cũng không chớp một cái.

Trong quang kính, đại dương sụp đổ, vết lõm khổng lồ mãi vẫn lấp không đầy, nước biển giống như thác nước, không ngừng từ 4 phương 8 hướng gào thét tới...

Mà ở trong vết lõm khổng lồ ấy, bọn họ thấy một bóng người trôi lơ lửng phía trên, cả người đẫm máu tươi, mà cái đẩu trọc sáng bóng kia đã biểu minh thân phận của hắn, chính là thích la.

Nhưng mà, hắn lúc này, quanh thân linh lực uể oải, hiển nhiên là hoàn toàn trọng thương.

Mà ờ nơi xa xa trên bầu trời, chiến ý đại dương cũng trở nên mỏng manh, thế nhưng thân ảnh trẻ tuổi ngồi xếp bằng trên đó, vẫn rõ ràng như trước...

Bên ngoài vạn cổ tháp, một mảnh an tĩnh, kết quả cuối cùng, đã không cẩn nói cũng biết,

Trên đại dương chiến ý mỏng manh, Mục Trần nhìn thích la trọng thương hôn mê, trên khuôn mặt cũng hiện lên vẻ trắng bệch, một khắc sau, một ngụm máu tươi không kìm được phun ra.

"Mục vương, 1 vạn chiến sĩ huyền long quân trọng thương hôn mê, ít nhất phải mất cả tháng mới có thể khôi phục lại." Thanh âm của khương long thống lĩnh truyền tới, ánh mắt nhìn lại, chỉ thấy sắc mặt hắn cũng đã tái nhợt, khóe miệng có vết máu xuất hiện.

lần này, dù thắng thích la, nhưng huyền long quân cũng phải trả giá lớn.

Mục Trần khẽ gật đầu, tay áo rung lên, một bình ngọc bay về phía khương long, nói: "Bên trong này có 3 ức chí tôn linh dịch, ngươi phân phát, để cho mọi ng mau chóng khôi phục"

"Dạ!"

khương long thống lĩnh sắc mặt vui mừng, có số chí tôn linh dịch này, tốc độ hồi phục của bọn họ có thể nhanh một chút.

Mục Trần vung tay áo lên, tất cả chiến sĩ huyền long quân một lần nữa bị thu vào huyền long giới, mà hắn cũng đứng dậy, nhìn thân ảnh nổi lơ lửng trong đại dương.

Thích la này, đúng cường hãn không tầm thường, nhưng cũng may là, cuối cùng hắn cũng lấy được thắng lợi.

xung quanh thân thể trọng thương của thích la, không gian bắt đầu vặn vẹo, cuối cùng bao trùm lấy thân thề hắn, từng chút một đẩy ra ngoài vạn cổ tháp.

Mà cùng với việc thích la biến mất, bất hủ kim thân của hắn cũng vỡ vụn ra, một đạo ánh sảng tử kim to lớn như cự mãng bắn ra.

Hống!

Bất hủ kim thân của Mục Trần bộc phát ra tiếng gầm nhẹ khát vọng, miệng há to hút một cải, nuốt đạo ánh sáng kia vào trong cơ thể.

lần này nuốt chửng, hoàn toàn khác những lần trước, chỉ thấy giữa trán bất hủ kim thân, dường như có điểm sáng màu vàng xuất hiện, mà bất hủ kim thân cũng ngẩng đầu, dường như đang ngắm nhìn phương thiên địa này.

Mục Trần nhìn cảnh này, có chút hơi hoảng hốt, không biết có phải là ảo giác hay không, nhưng từ trong bất hủ kim thân, hắn cảm nhận được một ý niệm muốn tự tan vỡ, hòa mình vào phương thiên địa này.

Cảm giác ấy chợt lóe rồi biến mất, Mục Trần rất nhanh tỉnh lại, một lần nữa nhìn lại, chỉ thấy trên thân thể cao lớn của bất hủ kim thân, kim sắc thần văn lưu động, tựa như phủ thêm một tầng áo giáp hoàng kim, không thể phá hủy.

Cảm thụ biến hóa của bất hủ kim thân, Mục Trần cũng mỉm cười một cái, tay áo vung lên, bất hủ kim thân hóa thành kim quang đầy trời, tiêu tán.

Bởi vì hắn có thể cảm giác được, không gian quanh thân bắt đầu xuất hiện vặn vẹo, biến hóa.

Nó đại biểu cho việc hắn đã thông qua đào thải tầng này, sắp tiến vào tầng cuối cùng kia, mà ở nơi đó, hắn có thể thấy Vạn cổ Bất Hủ Thân chân chính.

vừa nghĩ tới đây, ngay cả ánh mắt Mục Trần cũng hiện vẻ nóng rực, máu huyết cả người dường như cũng sôi trào lên, một cỗ khát vọng chưa bao giờ có, từ nơi sâu nhất trong tâm linh dâng lên.

vạn cổ bất hủ thân!

vì ngày này, hắn nỗ lực bao nhiêu năm?

Từ thời khắc tu thành đại nhật bất diệt thân, hắn chưa có lúc nào không mong chờ ngày này, chỉ là lúc đó, hắn chẳng qua là thiếu niên yếu đối, chỉ có thể đem khát vọng đó chôn sâu trong nội tâm.

Nhiều năm qua đi, ưng con non nớt, cuối cùng cũng vỗ cánh bay lượn chín tầng trời.

Tới hôm nay, hắn đã chân chính trở thành cường giả hàng đầu đại thiên thế giới này, mà bây giờ, hắn cũng đã có tư cách thực hiện cỗ khát vọng sâu trong nội tâm kia...

2 mắt Mục Trần nhắm lại, mặc cho không gian vặn vẹo kia bao trùm lấy, cuối cùng dần dần biến mất.

"vạn cổ bất hủ thân, ta tới"

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1489: Tầng Cuối Cùng

Thiên địa cổ xưa, cả vùng đất hiện ra vẻ đổ nát, dường như đã trải qua chiến đấu hủy thiên diệt địa, cho dù tận cuối tầm mắt, vẫn là một mảnh hoang vu tàn phá.

Giữa vùng đất đổ nát, co một tòa núi lớn đỏ sậm đứng sừng sững, tản ra khí tức cổ xưa bất hủ, khiến người ta cảm giác cực kỳ thần bí.

Mà ở phía trước ngọn núi đỏ sậm phía trước này, lại có một tòa thạch đài cao lớn, trên thạch đài có 3 bóng người, ba người đều đứng cách nhau một khoảng cách, tỏ vẻ đề phòng lẫn nhau.

Ba người này, rõ ràng chính là Ma Ha u, Diệp Kình cùng với Thác Bạt Thương.

Hiển nhiên, bọn họ đã sớm kết thúc quá trình chiến đấu đào thải, thuận lợi tới tầng cuối cùng này.

"Haha, xem ra kết quả đúng là không ngoài dự liệu của ta, người có thể tới nơi này, đúng là 2 người các ngươi". Ma Ha u nhìn 2 người Diệp Kình, cười nhạt nói: "trong số hơn trăm người ở đây, cũng chỉ có 3 người có thể là đối thủ của ta"

Diệp Kình cùng Thác Bạt Thương cũng biết người thứ 3 mà hắn nói, hắn là Thích La.

"Vậy cũng thật coi trọng". Diệp Kình tay cầm Huyết Hồng trường thương, tiếng cười hờ hững, đôi con ngươi tràn đầy sát phạt, cũng không có bao nhiêu sợ hãi với ma ha u.

Mà thác bạt thương thì không nói một lời, mặt vô biểu tình.

"Có điều tới giờ Thích La vẫn chưa xuất hiện, hắn là gặp cường địch rồi". Diệp Kình nhớ tới người thứ 4 vẫn chưa xuất hiện, không khỏi lộ vẻ kinh dị, nói.

"Hắn là Mục Trần kia". Thác bạt thương chậm rãi nói.

Hiển nhiên bọn họ cũng biết khá rõ tin tức về Mục Trần, biết người xếp hạng sau bọn họ này, sức chiến đấu tương đối kinh người.

"Mục Trần kia dù có chút bản lãnh, nhưng muốn đánh bại thích la, vẫn còn thiếu mấy phần hỏa hầu". Ma Ha u cười nhạt một tiếng, hắn đã từng xem qua Mục Trần chiến đấu, tuy nói sức chiến đẩu đúng là kinh người, nhưng nếu nói hắn có thể đánh bại thích la, vẫn là khó có khả năng.

diệp kình cùng thác bạt thương mặc dù rất đề phòng Ma Ha u, nhưng nghe vậy cũng khẽ gật đầu, đối với năng lực của thích la, bọn họ cũng rất rõ ràng, cho dù là bọn họ xuất thủ cũng không nhất định có thể đánh bại hắn.

Mà Mục Trần mặc dù thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, nhưng bản thân mới chỉ là thực lực linh phẩm trung kỳ, muốn đánh bại thích la cùng tầng thứ với bọn họ, cũng vẫn là chưa đủ.

ong!

Mà trong lúc thanh âm bọn họ vừa dứt, không gian trên thạch đài chợt dao động vặn vẹo, thấy cảnh này, 3 người Ma Ha u đều lập tức hướng tầm mắt tới.

Mà dưới ánh mắt chăm chú của bọn họ, trong không gian vặn vẹo, một đạo thân ảnh trẻ tuổi thon dài hiện lên...

ánh mắt của 3 người cũng dừng lại ở khuôn mặt trẻ tuổi ấy, tiếp sau đó, thạch đài một mảnh an tĩnh, nụ cười nhạt trên miệng Ma Ha u hơi

đọng lại, mà Diệp Kình cùng Thác Bạt Thương thì con ngươi hơi có rụt lại, có chút động dung nhìn thân ảnh kia.

Người xuất hiện, tự nhiên chính là Mục Trần, hắn nhìn ba người ma ha u, diệp kình, thác bạt thương trên thạch đài, ánh mắt khẽ nhúc nhích, sau đó lui ra một khoảng cách an toàn...

"Ngươi lại thắng thích la?". Ma Ha u cau mày, có chút âm trầm nhìn chằm chằm Mục Trần, chậm rãi nói.

"Kỳ quái lắm sao?".Mục Trần quét mắt nhìn hắn một cái, thần sắc lãnh đạm.

"a, thật thú vị...xem ra trước kia ta vẫn luôn xem nhẹ ngươi". Khóe miệng Ma Ha u nhấc lên vẻ nghiền ngẫm, trong mắt hàn mang thoáng hiện, loại cảm giác mọi chuyện vượt tầm kiểm soát này, khiến cho hắn cực kỳ không thích.

Mục Trần không để ý tới hắn nữa, ánh mắt trực tiếp hướng về phía tòa núi lớn đỏ sậm kia, khi tầm mắt của hắn thấy ngọn núi này, hắn có thể cảm giác được một cỗ lực hút vô hình...

Khí tức thần bí cùng bất hủ mà ngọn núi này tản ra, giống bất hủ kim thân như đúc.

cái này khiến cho tim Mục Trần không nhịn được đập nhanh lên, nhìn bộ dáng này, có lẽ vạn cổ bất hủ thân trong truyền thuyết chính là nằm trong ngọn núi này?

"Ngươi đoán không sai, vạn cổ bất hủ thản, hắn là nằm trong ngọn núi lớn này". Thanh ảm nhàn nhạt truyền tới, Mục Trần nhìn, thì ra là Diệp Kình kia.

ầm!

Mà thời điểm thanh âm của diệp kình vừa dứt, chợt lúc này tòa núi run rẩy, từng khe nứt lớn bắt đầu xuất hiện, sau đó châm rãi lan ra,

dường như muốn xẻ cả ngọn núi ra vậy.

Từ những khe nứt kia, có khí tức bất hủ không cách nào hình dung phun ra, đó là bất hủ chân chính, cho dù thiên địa sụp đổ, vẫn như cũ tại thế.

sau lưng 4 người Mục Trần, Ma Ha u, Diệp Kình, Thác Bạt thương có ánh sáng tử kim khởi động, bất hủ kim thân của bọn họ đều không tự chủ như ẩn như hiện, tựa như bị cái gì đó hấp dẫn mãnh liệt.

Mục Trần ánh mắt nóng bỏng nhìn tòa núi lớn từ từ băng liệt kia, hắn có thể cảm nhận được, khi tòa núi hoàn toàn băng liệt, vạn cổ bất hủ thân sẽ hiện thế...

có điều, trong lúc lòng hắn đang tràn ngập khát vọng, chợt cảm giác được bọn ánh mắt băng lãnh như đao phong bắn lên người hắn, linh lực ngoài cơ thể hắn nhất thời lưu động lên, cũng đem ánh mắt lạnh như băng nhìn người kia, chính là Ma Ha u.

Đòng thời, hắn cũng cảm nhận được địch ý lẫn nhau từ trên người diệp kình, thác bạt thương. Vạn cỗ bất hủ thân sắp hiện thế, nhưng cuối cùng chỉ một người có thể có được, như vậy tại đây, bọn họ đều sẽ là đối thủ cạnh tranh...

"Các vị, các ngươi cũng hiểu rõ, chỉ có một người có thể có được vạn cổ bất hủ thân...". Trong mắt ma ha u có hàn mang lạnh lẽo, giống như rắn độc, thanh âm cũng hàm chứa sát cơ lạnh như băng. "Cho nên, trước khi vạn cổ bất hủ thân hiện thế, chúng ta có nên cố hết sức giảm bớt nhân sồ?"

ánh mắt 3 người Mục Trần, diệp kình, thác bạt thương lóe lên, đồng thời nói: "Ngươi nghĩ thế nào?"

Ma ha u đưa 2 ngón tay ra, khóe miệng hiện ra nụ cười tàn khốc: "4 người phân 2 nhóm, đem đối thủ đào thải đá đi"

Nói lời này, ánh mắt băng hàn của hắn đã gắt gao tập trung vào Mục Trần, hiển nhiên đã coi Mục Trần là đối thủ nhất định phải đá đi.

diệp kình khẽ nhíu mày, nói: "Vạn cổ tháp không chủ động đào thải, vậy đã nói rõ, người đi tới nơi này đều có tư cách thấy vạn cổ bất hủ thân"

Ma ha u ánh mắt hơi rủ, cười nói: "Vạn cồ tháp cảm thấy có tư cách, nhưng ta cũng không cảm thấy vậy"

Trên thạch đài, không khí chậm rãi đọng lại, mơ hồ có sát ý lạnh như băng lưu động.

ánh mắt Diệp Kình cùng Thác Bạt Thương đều nhìn về phía Mục Trần, hiển nhiên cũng nhận ra, Ma Ha u này đang nhắm vào hắn...

Mà dưới ánh mắt soi mói của 2 người, thần sắc Mục Trần lại không có gợn sóng gì, con ngươi đen nhanh nhìn chằm chằm Ma Ha u, cười nói:"Xem ra ngươi rất có lòng tin đuổi được ta ra ngoài trước khi vạn cổ bất hủ thân hiện thế?"

Ma ha u thản nhiên nói: "Nếu như ngươi cho rằng may mắn đánh bại được thích la là có thể nhảy nhót trước mặt ta, vậy cũng chỉ có thể nói là ngươi quá ngây thơ rồi"

Mục Trần cười gật đầu một cái, nói: "Nếu như ngươi thật sự muốn chơi, vậy thì chơi với ngươi"

Khóe miệng ma ha u nhấc lên một nụ cười băng hàn: "Chỉ sợ tự đem chính mình chơi tới chết"

Mục Trần từ chối cho ý kiến, cười một tiếng, sau đó thân hình vừa động, liền hóa thành một đạo lưu quang phóng lên cao,

ánh mắt u lãnh của ma ha u nhìn thân ảnh Mục Trần, cũng hóa thành lưu quang đuổi theo.

sau khi Mục Trần, ma ha u bay lên cao, Diệp Kình sau khi trầm mặc một lúc,huyết hồng trường thương cũng chậm rãi chỉ về phía thác bạt thương, nói Hắn nói không sai, chúng ta cuối cùng chỉ có một người có thể đạt được vạn cổ bất hủ thân, cho nên, giảm người chính là biện pháp tăng tỉ lệ thành công hữu hiệu nhất"

Thác bạt thương khẽ gật đầu, bàn tay sau lưng cầm thanh đoạn đao, sau đó nghiêng hoa chỉ địa, tóc của hắn phiêu vũ, đao cương vô cùng bén nhọn bộc phát ra, khiến cho mặt đất 4 phía nhất thời bị cắt ra từng vết từng vết đao.

"Đã sớm muốn lãnh giáo Thiên Tu La thương pháp của diệp huynh, hy vọng đừng làm ta thất vọng mới phải..."

"lại đánh nhau!"

Ngoài vạn cổ tháp, vô số cường giả nhìn 2 mặt quang kính còn sót lại, tất cả mọi người ánh mắt nóng bỏng, bởi vì 4 người trước mắt, đại diện cho lần quyết đấu mạnh nhất vạn cổ hội này.

Bất luận là Ma Ha u, Diệp Kình, Thác bạt thương đều là thanh danh hiển hách, thậm chí ngay cả danh tiếng cạn nhất là Mục Trần, trải qua giao thủ lúc trước với thích la, đều triển lộ ra sức mạnh khiến người ta kinh tâm động phách.

Hiện tại vạn cổ bất hủ thân sắp hiện thế, mả 4 người này, cũng sẽ triển khai quyết đấu đỉnh cao nhất...

"Ma Ha u chết tiệt này!"

Thanh diên tịnh nhìn cảnh này, vẻ mặt trở nên lạnh lùng, nàng có thể cảm giác được, Ma Ha u là cố tình nhắm vào Mục Trần, đặc biệt là lúc trước vì đối phó thích la, Huyền Long Quân của Mục Trần hiển nhiên đã trọng thương, hiện giờ cũng không thể thúc giục ra được nữa, nếu không có lẽ Ma Ha u cũng không dám tùy tiện vọng động.

"Chớ vội". Bên cạnh Phù Đồ huyền lại là an ủi một tiếng, hắn nhìn thân ảnh trẻ tuổi trong quang kính, nói: "Đứa trẻ này của ngươi, thủ đoạn không ít, bằng vào độ xảo trá của hắn, ta cũng không nghĩ hắn chỉ có một lá bài tầy là huyền long quân kia..."

"Ngươi mới xảo trá".

Thanh diên tịnh tức giận, nhưng cũng là khôi phục tỉnh tảo, mặc dù không có huyền long quân, nhưng nếu Mục Trần dám ứng chiến, vậy hắn là hắn có nắm chắc.

Trẽn đài cao, Ma Ha Thiên cũng nhìn vào linh lực quang kính kia, phía sau lưng, những trưởng lão ma ha cổ tộc thấy Mục Trần cùng Ma Ha u giằng co, đều cười lắc đầu một cái.

"Mục Trần này thật đúng là không biết trời cao đất rộng, chớ nói hiện giờ huyền long quân của hắn trọng thương, cho dù không như vậy thì cũng không thể nào là đối thủ của Ma Ha u."

Ma Ha Thiên giọng nói lãnh đạm: "Ma Ha u làm cũng không tệ lắm"

Đối với việc cường thế xuất thủ trước khi vạn cổ bất hủ thân xuất hiện, hắn vô cùng đồng ý, thậm chí hắn cảm thấy tốt nhất là đá cả 3 người kia ra, nếu như vậy, vạn cổ bất hủ thân có không muốn chọn ma ha u cũng không được.

"Chỉ là thời gian có chút eo hẹp, sợ rằng nửa nén hương nữa, vạn cổ bất hủ thân sẽ hiện thế". Một vị trường lão nhìn tòa núi đỏ sậm không ngừng băng liệt trong linh lực quang kính, nói.

Ma Ha Thiên quan sát ben trong linh lực quang kính, 2 bóng người giằng co, khóe miệng hiện lẽn một nụ cười lạnh như băng.

"Nửa nén hương, đủ để Ma Ha u đá tiểu tử kia ra khỏi Vạn cổ Tháp..."

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1490: Đột Phá

Trên bầu trời bao la, Mục Trần cùng Ma Ha u xa xa giằng co, ánh mắt đối nhau sắc bén lạnh lẽo như băng, đều có sát ý lưu chuyển, khiến cho không khí bốn phía đều theo đó mà ngưng kết lại.

Đối với ma ha u, Mục Trần tất nhiên là có ôm sát tâm, chỉ riêng chuyện ma ha u xúi giục đám người quỷ đế tới tiễu trừ mục phủ, gây phiền toái với hắn, cũng đủ để Mục Trần ghi nhớ thật sâu trong lòng 1 món.

Mà Ma Ha u hiển nhiên cũng là sát ý 10 phần đối với Mục Trần, không nói đến việc hai người có quan hệ cạnh tranh, chỉ nguyên ân oán giữa mẫu thân Mục Trần và ma ha cổ tộc, cũng đủ để ma ha u không thể buông tha Mục Trần.

Hai người đều mang sát tâm lẫn nhau, hiện tại càng là đụng mặt ở nơi này, dĩ nhiên sẽ là cây kim với cọng râu, ai cũng không muốn dễ dàng bỏ qua cho đối phương...

"Nếu như ngươi đủ thông minh mà nói, hiện giờ chủ động rút lui khỏi vạn cổ tháp, có lẽ sẽ là sáng suốt hơn.".Trường bào hắc bạch đan xen của Ma Ha u nhẹ nhàng phiêu đãng, thần sắc không gợn sóng, ánh mắt mang theo một tia sắc bén nhìn chằm chằm Mục Trần, chậm rãi nói.

"Chờ lấy được vạn cổ bất hủ thân rồi hãy nói". Mục Trần cười cười, nói.

"Chỉ sợ ngươi không có cái mệnh đó a...". Ma Ha u than nhẹ một tiếng, chớp mắt sau đó, linh lực mênh mông như lốc xoáy từ cơ thể hắn

bộc phát ra, quét ngang thiên địa.

Cảm thụ linh lực uy áp phô thiên cái địa từ phía trước cuốn tới, ánh mắt Mục Trần cũng dần dần ngưng trọng, Ma Ha u này không hổ là nhân vật đứng đầu bảng tỉ lệ thắng, thực lực triển lộ ra rõ ràng mạnh hơn một bậc so với thích la.

Người này hẳn là tiên phẩm hậu kỳ đỉnh phong, đã có tư cách trùng kích thánh phẩm.

Linh lực mênh mông quét ra, thân thể vốn là huyết nhục của Ma Ha u lóe lên hào quang, cuối cùng hóa thành linh thể sáng chói như bảo thạch, thân thể nhìn như bé nhỏ, nhưng lúc này lại khiến cho thiên địa run rẩy.

vào giờ phút này, linh lực trong cơ thể ma ha u đã ngưng luyện áp súc tới mức tối đa, sợ rằng chỉ tùy tiện một quyền thôi, uy năng cũng đủ sánh ngang cường giả tiên phẩm hậu kỳ bình thường thi triển ra thần thông hàng đầu.

Mục Trần ngưng mắt nhìn linh thể bảo thạch tản ra uy năng kinh khủng của ma ha u, sắc mặt ngưng trọng, cũng không chút do dự nào, một tay kết ấn, hắc bạch Mục Trần thoáng hiện ra!

"Tam hợp cảnh"

Hắc bạch Mục Trần một lần nữa dung hợp vào trong cơ thể Mục Trần, nhất thời trong cơ thể Mục Trần linh lực tăng vọt, thân thể huyết nhục cũng chuyển hóa thành linh thể, nhìn qua trong suốt như lưu ly, cũng không thể coi thường.

"Cho rằng chỉ dựa vào nhất khí hóa tam thanh này, ngươi đã có thể lấp đầy chênh lệch giữa chúng ta sao?"

Ma Ha u lạnh lẽo cười một tiếng,chân bước về phía trước một bước, không gian sụp đổ, mà thân ảnh của hắn như quỷ mị xuất hiện phía trước Mục Trần, nắm đấm như bảo thạch, đánh ra một cách bình thường.

Một quyền nhìn như đơn giản không có gì lạ, nhưng khi nó đáp xuống, ngay cả không gian cũng vỡ vụn, vô số mảnh vỡ không gian quấn quanh nắm đấm bảo thạch, dưới một quyền này, có thể nói là thiên băng địa liệt.

Linh lực trong cơ thể Mục Trần vận chuyển tới cực hạn, linh lực thủy tinh giống như dòng lũ cuồn cuộn, cũng là quyền phong gào thét, nặng nề đánh ra.

ầm!

Hai quả đấm va chạm, tiếng kim loại va đụng vang lên, không gian vạn trượng xung quanh hai người vỡ vụn như thủy tinh, quyền phong quét ra, thân thể Ma Ha u vẫn không nhúc nhích, mà xem lại Mục Trần thì bị đẩy lui mấy ngàn trượng.

Mục Trần ổn định thân hình, liếc mắt nhìn quả đấm, chỉ thấy bên trên nắm đấm lưu ly của hắn đã hiện lẽn vết nứt rất nhỏ, hiển nhiên trong lần cứng rắn va chạm trước, hắn đã hoàn toàn bị áp chế.

"Bây giờ ngươi đã biết giữa ta và ngươi rốt cục chênh lệch bao nhiêu chưa?". Ma Ha u cười lạnh một tiếng, cũng không cho Mục Trần thời gian trả lời, thân ảnh một lần nữa quỷ mị lao ra, quyền phong hóa thành tàn ảnh ngập trời, hung hăng bao phủ tới Mục Trần.

Mục Trần sắc mặt ngưng trọng, thúc giục linh lực, cũng hóa thành vô số quyền ảnh.

soạt soạt soạt!

Trên bầu trời, ngắn ngủi mười mấy hơi thở, hai người giao thủ trên trăm hiệp, nhưng mà mỗi lần quyền chưởng đụng nhau, thân ảnh Mục Trần đều không ngừng bị đẩy lùi...

Ngoài vạn cổ tháp, vô số cường giả nhìn cảnh này, đều hiểu, độ cường đại linh lực giữa Mục Trần và ma ha u chênh nhau quá xa.

"Mục Trần này thật là ngu xuẩn, biết rõ cứng rắn dùng linh thể để đắu sẽ không thể nào là đối thủ của Ma Ha u, còn dám cứng rắn tới..."

"Đúng vậy, chênh lệch quá lớn, thủ đoạn nhiều hơn nữa cũng không có tác dụng, Ma Ha u trực tiếp nhất lực phá vạn pháp"

ầm!

Lại một lần nữa hung ác va chạm, trẽn bầu trời, thân ảnh của Mục Trần cũng chật vật bắn xuống, rơi xuống cả vùng đất, trực tiếp đào xuống mặt đất một cái hố sâu vạn trượng.

Ma ha u lăng không đứng, hai tay ôm ngực, ánh mắt lạnh lùng nhìn hố sâu kia, thản nhiên nói: "Đồ cuồng vọng, thật sự nghĩ may mắn thắng thích la là có thể kháng cự với ta, dùng linh thể cứng rắn đấu sao?"

"Xem ra ngươi thật sự quên mất cấp bậc của bản thân rồi, bất kể thế nào, ngươi cũng chỉ là linh phẩm trung kỳ mà thôi, mà ta thì là tiên phẩm hậu kỳ đỉnh phong!"

Ngoài vạn cổ tháp, vô số cường giả cũng rối rít gật đầu, nếu dùng những thủ đoạn khác phát động thế công, Mục Trần dù có rơi vào hạ phong, nhưng cũng sẽ không bị áp chế thê thảm như thế.

Nhưng hiện tại bị ma ha u đánh thành như vậy, tất sẽ xuất hiện thương thế, không chừng sức chiến đấu cũng sẽ giảm mạnh...

Lần này, Mục Trần này hẳn sẽ phải dừng lại tại đây...

Trong hố sâu, một đạo linh quang hơi chút ảm đạm dâng lên, sau đó mọi người liền thấy thân ảnh Mục Trần một lần nữa xuất hiện, chỉ có điều,, hắn lúc này cả người linh quang ảm đạm, thậm chí ngay cả linh thể dường như cũng có dấu hiệu bể nát.

Nhưng mà, ngoài ý muốn chính là, cho dù thế thảm như vậy, nhưng trên khuôn mặt trẻ tuổi, kỳ quái là cũng không có vẻ lụi bại gì, ngược lại có một nụ cười nhàn nhạt hiện lên.

"Ngươi bị đánh đến ngu rồi sao?". Ma ha u híp hai mắt lại, chế giễu nói.

Mục Trần vặn vặn cổ, đau nhức từ cơ thể truyền tới khiến hắn không nhịn được nheo miệng, hắn quét nhìn ma ha u một cái, cười nói: "Mặc dù hạ thủ có chút nặng, nhưng vẫn nên cảm tạ ngươi..."

Ma ha u cau mày, Mục Trần khác thường khiến hắn cảm giác có chút không đúng.

Mục Trần cũng không để ý tới hắn nữa, hai tay chậm rãi nắm chặt, tiếp sau đó, sâu trong linh thể vốn ảm đạm, chợt có quang mang sáng chói hiện lên, tiếp sau đó, linh lực mênh mông như thủy triều từ sâu trong máu thịt tràn ra...

Ngoài vạn cổ tháp, mọi ánh mắt đều chấn động nhìn Mục Trần, cho dù là cách lich lực quang kính, nhưng bọn họ vẫn cảm giác được, lúc này trong cơ thể Mục Trần, linh lực đang tăng vọt với tốc độ kinh người.

Ngắn ngủi thời gian mấy chục hơi thở, linh lực của Mục Trần đã tăng vọt đến một bậc thang mới!

"Linh phẩm hậu kỳ!"

rốt cục có người cũng nhận ra, thốt lên: "Hắn lại đột phá ngay lúc này!"

vô số cường giả chấn động trong lòng, ánh mắt biến ảo, người nào nhạy bén còn hiểu được hành động lúc trước của Mục Trần, sợ hãi than: "Thì ra hắn cố ý lấy linh thể cứng rắn đối đầu với ma ha u, chính là muốn mượn Ma Ha u tạo thành áp lực với bản thân, bức bách bản thân đạt được đột phá từ trong tuyệt cảnh!"

Đông đảo cường giả cũng hít một hơi khí lạnh, nếu thật sự như vậy, Mục Trần này cũng thật quyết đoán tàn nhẫn, vì đột phá, hoàn toàn không tiếc đưa mình vào chỗ chết!

Mênh mông linh lực cuộn trào, vết nứt ngoài cơ thể Mục Trần cũng nhanh chóng được chữa trị, hắn cảm thụ linh lực tăng vọt trong cơ thể, khóe miệng cũng hiện lên nụ cười thỏa mãn.

Lúc trước bế quan bốn tháng, trăm ức chí tôn linh dịch cũng đã sớm hóa thành linh lực tinh thuần tràn ngập khắp huyết nhục xương cốt hắn, chỉ có điều vì luyện hóa hấp thu chậm chạp, nên mãi mới không đột phá.

Nhưng vừa rồi cứng rắn đụng, từng quyền từng quyền chí mạng của Ma Ha u, dưới uy hiếp từ bên ngoài như vậy, huyết nhục vốn đã bão hòa trong cơ thể Mục Trần cũng bắt đầu điên cuồng hấp thu những linh lực thuần túy kia, lúc này mới có thể hoàn thành đột phá ở thời khắc quan trọng nhất này...

khi bên ngoài tháp tất cả đều rung động, ở bên trong, ma ha u sắc mặt xanh mét, ánh mắt âm trầm nhìn Mục Trần linh lực càng ngày càng cường hãn, lúc trước hắn còn cho rằng Mục Trần dùng linh thể cứng rắn đấu với hắn là ngu xuẩn, nhưng giờ xem ra, những lời này cũng không khác gì hắn tự tát lên mặt mình vài cải thật kêu.

Bời vì rõ ràng là Mục Trần lấy hắn làm áp lực, khiến tiềm lực bản thân bộc phát từ trong tuyệt cảnh, hoàn thành đột phá.

"Hảo, ta thật sự đã coi thường ngươi!". Ma Ha u gắt gao nhìn Mục Trần, trong mắt lãnh ý lưu động, giận cười nói: "Nhưng ta cũng muốn xem một chút, ngươi đột phá tới linh phẩm hậu kỳ thì có thể như thế nào?"

Mục Trần mặt không biểu cảm, căn bản không có chút ý định nói nhảm nào, trên đỉnh đầu có một đạo linh quang bắn ra, thủy tinh phù đồ tháp vững vàng nơi chân trời, thân tháp chấn động, tám pho ma tượng dữ tợn như Tu LA thoát khỏi thân tháp, trôi lơ lửng.

Đối với đối thủ cấp bậc như Ma Ha u này, hiển nhiên Mục Trần cũng không có chút ý định nương tay, vừa ra tay đã lập tức thúc giục bát bộ phù đồ.

cùng với việc hắn bước vào linh phẩm hậu kỳ, uy lực khi thúc giục bát bộ phù đồ cũng tăng mạnh, bàn về sát thương mà nói, so với 6tám00 vạn chiến văn lúc trước thì chỉ mạnh không kém.

Tám pho ma tượng đứng sừng sững trong hư không, uy năng hung hãn mà chúng tản ra cũng khiến ánh mắt ma ha u hơi co lại, công kích cấp độ thế này đã đủ tạo thành uy hiếp với hắn.

Mục Trần một tay kết ấn, một cột sáng linh lực mênh mông vạn trượng, sáng chói như thực chất phóng lên cao, cuối cùng bị tám pho ma tượng kia một hớp nuốt lấy.

Hống hống!

Mà sau khi cắn nuốt linh lực mênh mông như vậy, thân thể tám pho ma tượng kia cũng trở nên bành trướng, trên thân thể ma văn hiện lên, hung khí ngập trời, tiếng gầm đinh tai nhức óc vang dội thiên địa.

giữa trán tám pho ma tượng chậm rãi nứt ra một khe hở, trong đó dường như cỏ một ma nhãn xuất hiện, trong ma nhãn ngưng tụ sức mạnh kinh khủng, cuối cùng xoạt một tiếng, bắn ra.

cùng với việc thực lực Mục Trần tăng lên, hiển nhiên các hình thái công kích của bát bộ phù đồ cũng được hắn từ từ nắm giữ.

rẹt rẹt!

Tám chùm sáng màu đen từ giữa trán tám pho ma tượng bắn ra, cuối cùng hợp lại một chỗ, giống như ánh sáng tử vong từ sâu trong địa ngục, xuyên thấu hư không, nhắm thẳng vào con ngươi đang co lại của Ma Ha

U.

Mà khi u hắc quang bắn ra, cũng có âm thanh thật thấp từ trong miệng Mục Trần nhẹ nhàng truyền ra.

"Bát bộ phù đồ, Phù Đồ Tử Quang!"

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1491: Ma Ha Vô Lượng Kiếp

"Phù đồ tử quang!"

Tử vong quang tuyến từ trên trời rơi xuống, tựa như xuyên thấu thời không, khi thanh âm Mục Trần vừa dứt, đạo hắc sắc quang tuyến kia đã xuất hiện phía trên đỉnh đầu ma ha u.

Hắc sắc quang tuyến lan ra, thậm chí linh lực cũng sụp đổ, sức phá hoại như vậy, kinh khủng vô cùng.

Lúc này, sắc mặt ma ha u cũng trở nên cực kỳ ngưng trọng, hắc sắc quang tuyến kia mang đến cho hắn cảm giác uy hiếp nồng nặc, khiến cho cả người hắn đều đau nhói.

Hít.

Hắn hít sâu một hơi, sắc mặt nghiêm túc, hai tay kết ấn nhanh như chớp, chớp mắt sau đó, có linh lực mênh mông như vòi rồng gió lốc từ trong cơ thể quét ra.

"Ma Ha thiên chung!"

Thanh âm trầm thấp từ trong miệng ma ha u truyền ra, chỉ thấy ánh sáng hắc bạch quanh thân hắc bắt đầu điên cuồng xoay tròn, cuối cùng biến thành một chiếc hắc bạch cự chuông quanh thân ma ha u.

Cự chuông bao phủ lấy thân thể ma ha u, tạo thành phòng ngự mạnh nhất.

"Đó là Ma Ha thiên chung, một trong những tuyệt thế thần thông đỉnh tiêm nhất ma ha cổ tộc". Ngoài vạn cổ tháp, đông đảo cường giả thấy cảnh này, sắc mặt đều ngưng trọng, phải thi triển ra thần thông này, đủ để nhận ra Ma Ha u đang ở trong tình cảnh nguy hiểm ra sao.

Sau khi đột phá tới linh phẩm hậu kỳ, thực lực của Mục Trần hiển nhiên có dấu hiệu tăng vọt.

Dù sao, Mục Trần có tầng tầng tăng phúc như phù đồ tháp cùng với nhất khí hóa tam thanh, chỉ cần thực lực bản thân tăng lên một bậc nhỏ, vậy sức chiến đấu cũng sẽ tăng cực kỳ đáng sợ.

Trên đài cao, ánh mắt của Ma Ha Thiên có chút thâm sâu, mà những trường lão ma ha cổ tộc phía sau thần sắc cũng kinh nghi, hiển nhiên bọn họ cũng không ngờ tới, Ma Ha u đang chiếm cứ thượng phong tuyệt đối, đột nhiên lại biến thành như vậy.

xoạt!

Dưới vô số ánh mắt chăm chú, hắc sác quang tuyến kia bắn lên hắc bạch cự chuông, nhảy mắt khi va chạm, cũng không có bất cứ thanh âm nào vang dội, nhưng khiến người ta khiếp sự là, cự chuông bắt đầu bị ăn mòn từng chút một, phân giải ra.

Sức mạnh trên hắc bạch cự chuông đang kiệt lực ngăn cản, điên cuồng ngăn chặn, nhưng ai cũng có thể nhận ra, hắc sắc quang tuyến kia vẫn từ từ phân giải hắc bạch cự chuông một cách chậm chạp mà vững vàng.

Điểm sáng màu đen giống như bầy kiến, lấy điểm tiếp xúc làm trung tâm, lan tràn ra 4 phương tám hướng, ngắn ngủi chừng mấy phút sau, hắc bạch cự chuông đã biến thành màu đen kịt...

Soạt.

Một thanh âm trầm thấp vang lẽn, cự chuông trực tiếp hóa thành bột đen lả tả rơi xuống, mà sắc mặt xanh mét của Ma Ha u cũng đã lộ ra ngoài.

vù!

bột đen bay xuống, chỉ còn lại hắc quang bay tán loạn ra, trực tiếp lấy tốc độ kinh người bắn về phía giữa trán ma ha u.

Đốm sáng màu đen tốc độ cực nhanh, nhưng ma ha u phản ứng cũng không chậm, trong lúc nguy cấp nghiêng một bước, một mảnh hắc quang kia cắt qua gương mặt của hắn, bay ra ngoài.

Một vệt máu màu đen xuất hiện trên mặt ma ha u, nhưng điều khiến ma ha u biến sắc chính là, vết máu đen kia tựa như hàm chứa một loại kịch độc, điểm đen bắt đầu lan ra, ăn mòn hết thảy sinh cơ.

Soạt!

bàn tay ma ha u như đao, mang theo linh quang lướt qua khuôn mặt, trực tiếp cắt xuống một mảng máu thịt lớn, đồng thời cũng cắt đứt sự lây lan của những điểm đen quỷ dị kia.

Nhưng mà lúc này trên mặt hắn cũng thiếu mất một khối thịt, máu tươi ròng ròng, nhất thời khiến hắn nhìn qua dữ tợn vô cùng.

Ngoài vạn cổ tháp, vô số cường giả vẻ mặt kinh ngạc, hiển nhiên đều khó có thể tưởng tượng nổi, lúc trước vừa mới chiếm thượng phong tuyệt đối, hiện giờ ma ha u lại chật vật như vậy.

"Đánh thật hay!"

Phù đồ huyền lại là không nhịn được vỗ tay cười to, Mục Trần lần này phản kích, có thể nói là vừa bén nhọn vừa khiến lòng người sảng khoái.

Thanh diên tịnh cũng mỉm cười, nàng biết, Mục Trần dám nghênh chiến ma ha u, tự nhiên là đã có bài tẩy, bằng ánh mắt của nàng dĩ nhiên là nhận ra, Mục Trần đã sớm chuẩn bị cho việc đột phá, chỉ cần đợi ma ha u tạo áp lực, giúp hắn bước nốt bước còn lại.

Nhưng mà, nàng cũng biết hiện tại cao hứng vẫn còn hơi sớm, Mục Trần ngay cả bát bộ phù đồ cũng đã thúc giục, nhưng cuối cùng mới chỉ đạt được những chiến quả này, Ma Ha u kia nhìn có vẻ thê thảm, nhưng thực tế sức chiến đấu cũng không có bao nhiêu tổn hại.

Mục Trần muốn lấy thực lực linh phẩm hậu kỳ, chiến thắng một tên tên phẩm hậu kỳ đỉnh phong, vẫn là quá khó khăn.

Trên bầu trời bao la, trên mặt ma ha u linh lực khởi động, ngưng máu tươi chảy xuống, ánh mắt rét lạnh của hắn hiện lên tia sáng đỏ như máu nhìn Mục Trần, cổ họng có tiếng gầm nhẹ truyền ra: "Mục Trần, ngươi muốn chết!"

Lúc này trong lòng ma ha u tức giận vô cùng, đối với Mục Trần, hắn vẫn ôm tư thái mèo vờn chuột, cũng không chân chính coi lả đối thủ ngang hàng, nhưng hắn đâu có ngờ được, tâm thái này của hắn đã làm cho hắn rơi vào tình cảnh chật vật như vậy.

Hắn đường đường là siêu cấp cường giả tiên phẩm đỉnh phong, nhưng lại bị một tiểu tử vừa mới đột phá đến linh phẩm hậu kỳ xé mất nửa mặt.

Có thể tưởng tượng, sau chuyện này, tất sẽ trở thành một trò cười trong ma ha cổ tộc.

Đối mặt với ma ha u đang tức giận như vậy, thần sắc Mục Trần lại là bình tĩnh, chỉ là trong mắt lộ ra một chút đáng tiếc, vốn hắn cho là thế công này có thể lấy được hiệu quả rõ ràng, nhưng ai ngờ tới ma ha u quả quyết như thế, một khi thấy có chỗ không đúng, thà bị gọt nửa bên mặt, cũng nhất quyết phải loại trừ tử quang có thể ăn mòn sinh cơ đi.

ùng ùng!

Trong thiên địa chợt có âm thanh lớn vang lên, ánh mắt Mục Trần đảo qua, chỉ thấy nơi xa, tòa núi lớn đỏ sậm kia tốc độ sụp đổ càng lúc càng nhanh, khí tức thần bí phát ra từ trong đó cũng ngày càng cường thịnh.

vạn cổ bất hủ thân kia, rất nhanh sẽ phá địa mà ra.

"Tiểu tử, đừng có si tâm vọng tưởng, ta sẽ không để các ngươi đợi đến lúc nó xuất thế!". Thanh âm âm hàn từ phía trước truyền ra, chỉ thấy trong mắt ma ha u hiện lên hồng quang, tràn đầy sát ý tập trung vào Mục Trần.

Nhìn thấy ma ha u như vậy, ánh mắt Mục Trần cũng ngưng lại, cả người căng thẳng, đề phòng.

Ma Ha u ánh mắt dữ tợn, lạnh lẽo vô cùng nhìn chằm chằm Mục Trần, gằn giọng nói: "36 tuyệt thế thần thông, đừng tưởng Ma Ha cổ tộc ta không có!"

ầm!

Trong khoảnh khắc khi thanh âm của ma ha u vừa dứt, hắn cắn đầu lưỡi một cái, một hớp máu tươi nồng nặc phun ra, ngay sau đó, vô biên vô tận linh lực từ trong đó bộc phát ra, tựa như hóa thành trùng trùng điệp điệp phong vân, hiện đầy thiên địa.

Một cỗ uy thế không cách nào hình dung, bao phủ thiên địa, dẫn đến cả đại địa đều run rẩy.

Ngoài vạn cổ tháp, thanh diên tịnh cùng phù đồ huyền thấy động tĩnh này, dường như nghĩ tới điều gì, con ngươi hơi co lại, sắc mặt có chút khó coi nói: "Đây là thần thông trấn tộc của ma ha cổ tộc, cũng được liệt vào 1 trong 36 tuyệt thế thần thông, Ma Ha Vô Lượng Kiếp!"

bọn họ liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt đều tỏ ra nặng nề, Ma Ha u này hiển nhiên là thực sự bị chọc giận, như vậy, thật sự là không bảo lưu lại chút thực lực nào.

ùng ùng!

Trong thiên địa phong vân nổi lên, uy thế kinh khủng tràn ngập, Mục Trần thân ở trong đó, cũng cảm giác được áp lực vô biên, sắc mặt của hắn cực kỳ ngưng trọng, đối với ma ha cổ tộc, hắn cũng nắm được chút tình báo, dĩ nhiên là biết được thứ Ma Ha u đang thi triển hắn là Ma Ha Vô Lượng Kiếp, 1 trong 36 tuyệt thế thần thông.

"Chọc giận ta, chính là hành động ngu xuẩn nhất của ngươi." Ma Ha U ngạo nghễ đứng giữa thiên địa, phong vân gào thét, ánh mắt bễ nghễ của hắn nhìn chằm chằm Mục Trần, lạnh lùng nói.

ầm!

bầu trời trên đầu ma ha u, tầng mây hắc bạch điên cuồng cuộn trào hội tụ, cuối cùng dần dần tạo thành một đạo hắc bạch lốc xoáy bão táp, bên trong gió lốc, lôi đình hủy diệt quét ra, gió lốc lướt qua, hết thảy đều hóa chôn vùi.

"xé nát hắn!"

Ma Ha u cười gằn lên tiếng, ấn pháp biến đổi, chỉ thấy lốc xoáy hắc bạch nối liền thiên địa kia trực tiếp cuốn về phía Mục Trần.

Cả vùng đất phía dưới lúc này đều bị xé rách.

Mục Trần ngẩng đầu nhìn lốc xoáy hắc bạch hủy thiên diệt địa kia, thần sắc vô cùng ngưng trọng, sau một khắc, hắn hít sâu một hơi, bàn tay nắm chặt, một tấm cốt kính xuất hiện trong tay.

Tấm cốt kính này chính là thượng cổ hợp thẩn kính hắn đoạt được trong tay quỷ đế, chính là một kiện tiên phẩm tuyệt thế thánh vật.

Ma Ha u thấy vật này, nhất thời trong lòng giận dữ, bởi vì vật này chính là hắn lấy từ trong tộc ra cho bọn quỷ đế mượn đối phó Mục Trần, kết quả bây giờ bị Mục Trần dùng để đối phó chính hắn.

Mục Trần không để ý tới ánh mắt rét lạnh của ma ha u, cốt kính trong tay nhẹ nhàng ném ra, phình to, hóa thành chừng 1 trượng trôi lơ lửng trên đỉnh đầu hắn.

Mục Trần 2 tay kết ấn, trong cơ thể linh quang khởi động, chỉ thấy sau lưng hắn, hắc bạch Mục Trần phảng phất như ẩn như hiện, chớp mắt sau đó, ba cột sáng linh lực mênh mông như thực chất đột nhiên bắn lên.

ba cột sáng linh lực toàn bộ bắn vào trong cốt kính, sau đó được cốt kính dung hợp tăng phúc cùng một chỗ, mơ hồ tản ra dao động cực kỳ kinh khủng.

Ngoài vạn cổ tháp, đông đảo cường giả thấy cảnh này, cũng âm thầm lắc đầu, Mục Trần quả nhiên còn ẩn giấu thủ đoạn, có điều đáng tiếc là, cho dù có hợp thần kính kia tăng phúc, nhưng vẫn không thể ngăn được thế công hủy diệt này của Ma Ha u.

Mục Trần cũng biết được tình hình như vậy, cho nên sau khi trầm mặc một lát, lòng bàn chân hắn giậm một cái.

Hống!

khi lòng bàn chân hắn giậm xuống một tiếng long ngâm kinh thiên động địa vang lên, sau đó mọi người chấn động nhìn thấy, một con kim sắc cự long chợt từ trong cơ thể Mục Trần gầm thét ra, chiếm cứ hư không, linh lực kinh khủng tản ra, rõ ràng lả một con chân long đạt tới tầng thứ tiên phẩm!

Chân long gầm rống, há to miệng rồng, kim sắc long tức cuồn cuộn ra, ẩn chứa sức mạnh vô cùng, bắn vào trong mặt cốt kính.

Có luồng linh lực tiên phẩm chân long này rót vào, sức mạnh dung hợp trên cốt kính đã cường hãn đến một mức độ kinh người.

Nhưng Mục Trần vẫn không dừng tay, ánh mắt của hắn lóe lên, tay áo bào nhẹ nhàng rung lên.

Li!

Tiếng phượng minh trong veo, lúc này cũng vang lên, kim quang quét ra, tất cả mọi người đều một lần nữa trợn mắt há mồm nhìn thấy, một con chân phượng to lớn, cánh phượng phe phẩy, quanh quần quanh thân Mục Trần.

kia rõ ràng lại là một con chân phượng đạt tới tầng thứ tiên phẩm!

Ngoài vạn cổ tháp một mảnh xôn xao, không ai ngờ được, trong cơ thể Mục Trần lại cất giấu chân long cùng chân phượng, hơn nữa đó cũng không phải là hư ảnh, mà là chân long, chân phượng chân chính!

Chân phượng phát ra tiếng phượng minh trong suốt, 2 cảnh đập mạnh, cũng là bộc phát ra ức vạn đạo kim quang linh lực mênh mông hùng hồn tựa như phượng viêm gào thét, trào vào trong cốt kính kia.

ong ong!

Hội tụ sức mạnh kinh khủng như vậy, trên mặt cốt kính kia cũng run rẩy kịch liệt, tựa như không cách nào chịu nổi, có điều, dưới sự mạnh mẽ khống chế của Mục Trần, trên cốt kính, vô biên vô tận linh lực điên cuồng áp súc, cả mảnh không gian kia cũng chôn vùi thành hố đen.

Mục Trần ngưng mắt nhìn cốt kính run rẩy, cũng thở sâu ra một hơi, đây hầu như là sức mạnh cường đại nhất hắn có thể thúc giục ra, bản tôn cùng 2 hóa thân, cộng thêm một con chân long, chân phượng.

Năm loại sức mạnh này, hơn nữa mượn hợp thần kính dung hợp tăng phúc, sức mạnh ấy, đã đạt tới một mức độ tương đối kinh khủng.

Mục Trần ngẩng đầu, nhìn lốc xoáy hắc bạch, sau đó ngón tay thon dài nhẹ nhàng điểm ra.

ong ong!

Cốt kính run rẩy kịch liệt, cuối cùng dưới vô số ánh mắt chấn động, một dòng lũ tựa như ngân hà, từ trong cốt kính phun ra.

Một khắc này, thiên địa biến sắc.

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1492: Vạn Cổ Bất Hủ Thân Hiện Thế

Dòng lũ như ngân hà nối liền trời đất, ngắn ngủi vài hơi thở sau, dưới vô số ánh mắt chấn động, oanh kích với lốc xoáy hắc bạch.

va chạm trong nháy mắt, sóng trùng kích không cách nào hình dung quét ra, toàn bộ vùng đất đều bị san thành bình địa, phạm vi 10 vạn dặm phía trước, duy chỉ có ngọn núi đỏ sậm phía trước vẫn không suy chuyển, còn lại hết thảy đều bị hủy diệt dưới sóng trùng kích ấy...

Mọi ánh mắt đều gắt gao nhìn nơi va chạm, nơi đó không gian điên cuồng sụp đổ, hồng lưu nhanh chóng vỡ vụn, linh lực cường hãn không cách nào tường tượng trùng kích vào.

Mà dưới sự trùng kích kinh khủng này, tốc độ của lốc xoáy hắc bạch cũng bắt đầu chậm lại, hiển nhiên là sức mạnh ẩn chứa trong đó đang bị ngân hà hồng lưu nhanh chóng triệt tiêu.

Ngân hà hồng lưu nhanh chóng trờ nên mỏng manh với tốc độ mắt thường có thể thấy được, cứ như thế mấy phút sau, toàn bộ linh lực của bản tôn Mục Trần, hóa thân cùng với chân long chân phượng chi linh ẩn chứa trong đó lúc này đã tiêu tán gần như không còn...

xèo xèo!

Dòng lũ vốn nối liền thiên địa, lúc này đã hóa thành đốm sáng bay xuống.

Nhưng mà, khi dòng lũ tiêu tán, lốc xoáy hắc bạch cũng phát ra tiếng chói tai, sau đó dần dần ngừng lại, giống như một phong trụ hắc bạch, lẳng lặng sừng sững giữa thiên địa.

rắc rắc.

Đột nhiên, có vết nứt vỡ hiện lên trên hắc bạch phong bạo, tiếp đó nhanh chóng lan ra, tràn ngập mỗi góc nhỏ, mà lúc này, hắc bạch phong bạo cũng phát ra tiếng rắc rắc, dưới vô số ánh mắt kinh hãi, vỡ vụn sụp đổ xuống...

"Lại..ngăn cản được..."

Ngoài vạn cổ tháp, từng thanh âm rung động vang lên, đông đảo cường giả 2 mặt nhìn nhau, đều cảm thấy khó có thể tin, phải biết, bằng thực lực của ma ha u, thi triển thần thông thuật cấp bậc này, căn bản dưới thánh phẩm khó có đối thủ, thế mà ngoài dự đoán của mọi người là Mục Trần lại ngăn cản được.

trẽn đài cao, sắc mặt Ma Ha Thiên hơi xanh mét nhìn cảnh này, trong mắt tràn đầy vẻ âm ế, phía sau, những trưởng lão ma ha cổ tộc càng là 2 mặt nhìn nhau, khó có thể tin sự thật tàn khốc trước mắt.

Nhưng bất kể bọn họ có muốn tin hay không, sự thật cũng bày ra trước mắt.

"Đứa con trai này của ngươi, đúng là có chút lợi hại...". Phù Đồ Huyền kinh ngạc nhìn cảnh trước mắt, cuối cùng cảm thán một tiếng, hướng về phía thanh diên tịnh nói.

Vẻ mặt thanh diên tịnh cũng có chút kinh ngạc, hiển nhiên cũng là không ngờ tới kết quả này, nhưng khi nghe thấy thanh âm của phù đồ huyền, nàng cũng không khỏi mỉm cười.

"Làm sao có thể..."

trong khi ngoài vạn cổ tháp dâng lên sóng to gió lớn, bản thân ma ha u cũng âm trầm nhìn cảnh này, trên trán gân xanh không ngừng nhúc nhích, một chiêu hủy diệt này của hắn, cho dù là đám người Diệp Kình

cũng tất bại không thể nghi ngờ, thế mà hiện giờ lại không làm gì được một linh phẩm hậu kỳ Mục Trần?!

"Tên tiểu tử khốn kiếp này!". 5 ngón tay Ma Ha u nắm chặt, phát ra tiếng két két, thời điểm ở phù đồ cổ tộc, Mục Trần muốn chống lại 2 vị mạch thủ, cũng chỉ cỏ thể dựa vào sức mạnh của hộ tộc đại trận, thế mà giờ mới ngắn ngủi 1-2 năm thời gian, người này cũng đã có thể chính diện đón đỡ thế công mạnh nhất của hắn.

thời điểm ánh mắt ma ha u biến ảo, nơi xa Mục Trần đứng trên không trung, sắc mặt hiện vẻ tái nhợt, thần sắc của hắn tương đối bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn ma ha u nơi xa, nói: "Còn muốn tiếp tục đánh sao?"

Ma ha u trong mắt hiện lên hàn quang, quanh thân lại có linh lực mạnh mẽ dâng lên, mặc dù sát chiêu lúc trước tiêu hao rất nhiều linh lực của hắn, nhưng hắn dù sao cũng là tiên phẩm hậu kỳ, linh lực hùng hậu vô cùng, hiện vẫn còn sức chiến đấu.

ầm!

Có điều, trong lúc ma ha u đang không cam lòng định tái chiến, nơi xa chợt có thanh âm đinh tai nhức óc vang lên, sau đó con ngươi hắn hơi co lại thấy, tòa núi đỏ sậm kia đã hoàn toàn vỡ vụn, một cột sáng cổ xưa khổng lồ trăm vạn trượng, từ trong lòng núi bắn lên cao...

trong cột sáng cổ xưa, dường như có một đạo quang ảnh như ẩn như hiện, nhìn quang ảnh này, ánh mắt của Ma Ha u nhất thời trở nên tham lam.

"Vạn Cổ Bất Hủ Thân!"

Trái tim Ma Ha u đập cuồng loạn, sau đó ảnh mắt của hắn tàn nhẫn quét Mục Trần một cái, không để ý tới hắn nữa, mà là hướng đi về nơi xa kia, ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm cột sáng kia.

Mục Trần nhìn ma ha u đi xa, bàn tay đang nắm chặt trong tay áo mới dần dần thả lỏng, khuôn mặt nhìn như bình tĩnh, cũng lặng lẽ thở phào một cái, bởi vì lúc này trong cơ thể hắn, linh lực hầu như khô kiệt, không còn sức cùng ma ha u tái chiến nữa.

Lúc trước để ngăn chặn Ma Ha Vô Lượng Kiếp của Ma Ha u, Mục Trần hầu như đã vét sạch linh lực trong cơ thể.

Nếu lúc nãy ma ha u lại tiếp tục phát động thế công, vậy hắn cũng sẽ chỉ có thể nhanh chóng lui xa, nhưng như thế, không nghi ngờ gì sẽ mất đi tiên cơ đoạt được vạn cổ Bất Hủ Thân.

Nhưng may mắn chính là, vạn cổ Bất Hủ Thân hiện giờ đã hiện thế, khiến ma ha u không cách nào phân tâm.

"Ma Ha u này, chung quy ta vẫn còn coi thường hắn, hiện tại dù đã bước vào tiên phẩm hậu kỳ, cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống lại, muốn chiến thắng, sợ là phải bước vào tiên phẩm mới có thể"

Mục Trần cảm thán trong lòng 1 tiếng, chợt vung tay áo lên, mấy trăm vạn chí tôn linh dịch cuồn cuộn ra, cuối cùng bị hắn nuốt vào trong cơ thể, phù đồ tháp tản ra ánh sáng, nhanh chóng tịnh hóa hấp thu...

Cảm thụ linh lực trong cơ thể từ từ khôi phục, thân thể căng thẳng của Mục Trần mới thả lỏng xuống, sau đó thân hình vừa động, cũng đáp lên một ngọn núi nơi xa.

ánh mắt của hắn đảo qua những nơi khác, chỉ thấy trừ ma ha u ra, Diệp Kình, Thác Bạt Thương cũng duy trì một khoảnh cách với nhau, hiển nhiên thời điểm khi hắn giao thủ với ma ha u, Diệp Kình cùng Thác Bạt Thương cũng không ai làm gì được ai, cho nên cuối cùng đều dừng tay.

Nhận thấy Mục Trần tới, Diệp Kình cùng Thác Bạt Thương cũng dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn hắn một cái, lúc trước cuộc chiến giữa hắn và

Ma Ha u, 2 người bọn họ đều chú ý, cho nên lúc này ánh mắt nhìn về hắn, đều mang thêm một tia thận trọng cùng kiêng kỵ.

"Vạn Cổ Bất Hủ Thân, rốt cục cũng hiện thế sao?"

Mục Trần ngẩng đầu, ngắm nhìn cột sáng khổng lồ dựng giữa thiên địa kia, trong cột sáng tản ra khí tức vô cùng thần bí cổ xưa, ở trung tâm cột sáng, mơ hồ có thể thấy được một đạo quang ảnh cổ xưa.

Nhìn quang ảnh cổ xưa này, thân thể Mục Trần hơi chấn động một cái, bất hủ kim thân mơ hồ xuất hiện sau lưng, tựa như không thể nào kháng cự lại sự hấp dẫn đó.

Một tia nóng bỏng,lộ ra từ trong mắt Mục Trần.

Mà trong mắt 3 người Ma Ha u, cũng hiện sự nóng bỏng đủ để thiêu đốt không khí.

Ngoài vạn cổ tháp, cũng là một mảnh an tĩnh, vô số ánh mắt nóng bỏng nhìn vào trong cột sáng cổ xưa sừng sững trong thiên địa kia. Vạn cổ Bất Hủ Thân ạ, đây chính là một trong 5 tòa nguyên thủy pháp thân trên toàn đại thiên thế giới, nếu có thể lấy được, vậy chắc chắn cũng sẽ trở thành một trong những tồn tại đỉnh cao nhất trên đại thiên thế giới này.

ùng ùng!

Dưới vô số ánh mắt chăm chú nóng bỏng, cột sáng to lớn sau một hồi lâu thì thu nhỏ lại,hơn nữa phạm vi co lại chính là lấy quang ảnh cổ xưa ở giữa kia làm tâm điểm.

Đạo quanh ảnh cổ xưa này, dường như đang hút lấy linh lực ẩn chứa trong cột sáng.

Cột sáng mênh mông càng ngày càng nhỏ, rốt cục hoàn toàn thu vào trong cơ thể quang ảnh cổ xưa kia, mà thời khắc này, thân ảnh kia cũng hiện ra trước toàn bộ ánh mắt nóng bỏng.

Lúc này, tất cả ánh mắt của mọi người đều trợn to lên, dù sao, nguyên thủy pháp thân, cho dù là thiên chí tôn cũng rất khó thấy được.

Dưới vô số tầm mắt, chỉ thấy trong thiên địa bao la, một bộ thân thể chừng mười trượng, lẳng lặng đứng vững trên bầu trời, thân thể này, toàn thân giống như có màu ám kim, sắc thái pha tạp, vô cùng cổ xưa, dường như đã trải qua ức vạn trận chiến.

ở ngoài thân của nó, có những văn lộ từ thiên địa mà thành, mỗi một đạo đều huyền ảo vô cùng, dường như hàm chứa sức mạnh kỳ diệu không cách nào hình dung.

Nó chĩ đứng nguyên ở đó, dù chưa có hành động gì, nhưng lại tản ra một dao động khiến tim người đập mạnh.

"Đây chính là vạn cỗ Bất Hủ Thân sao?". Mục Trần nhìn bộ thân thể ám kim thần bí kia, có chút nghi ngờ lẩm bẩm nói.

soạt!

Mà trong lúc hắn đang nghi ngờ, Ma Ha u đã hóa thành một đạo lưu quang xẹt qua chân trời, lóe một cái đã xuất hiện phía trước thân thể ám kim, bàn tay chộp tới, cười nói: "Ha ha, vạn cổ Bất Hủ Thân, theo ta đi thôi, ta chính là tân chủ nhân của ngươi!"

3 người Diệp Kình, Thác Bạt Thương, Mục Trần thấy vậy, thần sắc khẽ biến, đều đột nhiên bắn ra.

Mà trong lúc bàn tay ma ha u sắp chạm tới thân thể ám kim kia, thân thể ám kim tưởng chừng như vật chết, đột nhiên mở ra đôi mắt ám kim, trong con ngươi không chứa chút tình cảm nào.

Cặp mắt ám kim nhìn về phía ma ha u, sau đó nó đưa bàn tay ám kim ra, nhẹ nhàng vỗ về phía hắn, vậy mà, một chưởng nhìn như không có chút sức mạnh nào, khi đánh ra, phạm vi không gian vạn dặm đều sụp đổ xuống.

Ma ha u sắc mặt kịch biến, gầm nhẹ một tiếng, linh lực mênh mông khởi động, thân thể hóa thành linh thể bảo thạch, linh lực tạo thành vô số tầng phòng ngự vững chắc quanh thân.

ầm!

Nhưng, khi bàn tay ám kim kia đánh xuống, nhiều tầng phòng ngự như vậy cũng bị hủy trong nháy mắt, bàn tay ám kim kia trực tiếp không chút trở ngại nào rơi xuống ngực Ma Ha u.

phụt!

Máu tươi cuồng phun, Ma Ha u trực tiếp bị một chưởng vỗ bắn ra, thân thể cày trên mặt đất một vệt dài mấy vạn trượng, toàn bộ lồng ngực đều sụp xuống.

Hít

3 người Mục Trần, diệp kình, thác bạt thương đang phóng tới, chợt dừng lại, bọn họ nhìn ma ha u bị một chưởng trọng thương, đều hít một hơi khí lạnh, ánh mắt kinh hãi nhìn thân ảnh ảm kim kia.

bời vì bọn họ mơ hồ nhận ra một tia sát ý lạnh như băng,dù rất nhỏ nhưng lại khiến bọn họ rợn cả tóc gáy từ trên thân ảnh ám kim kia.

Mà trong lúc 3 người bọn họ đang kinh hãi trong lòng, cặp mắt ảm kim không chút tình cảm kia lại lần nữa đưa lên, chậm rãi khóa lấy 3 người bọn họ, sau đó nó há mồm ra, thanh âm hờ hững như máy móc vang lên theo.

"ở lại...hòa làm một thể cùng nơi đây đi..."

trong khoảnh khắc thi than âm vừa dứt, một cái bóng ám kim đột nhiên vọt ra, hóa thành kim quang, nhắm thẳng vào 3 người

***

Dịch bởi zero

Chương 1493: Thân Ảnh Ám Kim Thần Bí

soạt!

Thân ảnh ám kim trực tiếp xuyên phá bầu trời, dùng một tốc độ không thể nào nhận ra, bắn mạnh về phía 3 người Mục Trần, diệp kình, thác bạt thương, thân ảnh đó lướt qua, không gian hoàn toàn sụp đổ...

Nhìn thân ảnh ám kim mang theo một cỗ sát khi băng hàn tới, sắc mặt 3 người Mục Trần đều biến đổi, sau đó không hẹn mà cùng dốc hết tốc lực thối lui, trước mắt thân ảnh ám kim này quá mức quỷ dị, lúc trước ngay cả ma ha u cũng bị nó một chưởng đánh bại, có thể thấy được chiến lực kinh khủng của nó.

Có điều, tốc độ của họ dù nhanh, thế nhưng thân ảnh ám kim này còn nhanh hơn.

không gian chợt lóe lẽn, thân ảnh ảm kim trực tiếp quỷ mị xuất hiện trước mặt thác bạt thương, bàn tay ám kim pha tạp tựa như tử thần, nhẹ nhàng vỗ về phía thác bạt thương.

Mắt thấy không cách nào tránh né, thác bạt thương cũng chỉ có thể rống giận một tiếng, sau lưng có vô tận kim quang phát ra, bất hủ kim thân thoảng hiện lẽn, vô số đạo bết hủ thần văn ngưng tụ, cuối cùng nhanh chóng hóa thành một bông hoa sen tử kim bao phủ thân hình.

"Bất hủ kim liên"

đây là thần thông phòng ngự cường đại nhất của bất hủ kim thân, hiển nhiên đối với thân ảnh ám kim quỷ dị này, thác bạt thương cũng không dám có chút coi thường.

Bành!

Bàn tay ám kim vỗ lên bất hủ kim liên, dường như ngưng lại trong chốc lát, tiếp sau đó, chỉ thấy vết nứt vỡ nhanh chóng lan ra, lúc này toàn bộ tử kim liên đều ầm ầm nổ tung.

phụt!

kim liên vỡ vụn, thân hình thác bạt thương bay ngược ra, máu tươi cuồng phun, khuôn mặt trước giờ không biểu cảm, rốt cục cũng hiện lên vẻ hoảng sợ, phòng ngự toàn lực của hắn, cho dù có là ma ha u cũng khó có thể một kích đánh tan, thế nhưng dưới tay thân ảnh ám kim này, lại tỏ ra yếu ớt như vậy.

một chưởng đánh bay thác bạt thương, thân ảnh ám kim không dừng lại chút nào, lao thẳng tới diệp kình.

"Tu La Giới".

Diệp kình nhìn thân ảnh ám kim bắn tới, ánh mắt lóe lên, chợt cắn răng một cái, huyết hồng trường thương trong tay đột nhiên run lên, nhất thời sát phạt khí phóng lên cao, trực tiếp lấy công thay thủ, trường thương như rồng, hóa thành một đạo thương mang nhuệ khí ngất trời, xé rách trời cao, mang theo ức vạn tàn ảnh, ùn ùn bao phủ về phía quang ảnh ám kim kia.

Diệp Kình này ra tay, cũng lả thi triển ra một đạo sát chiêu.

ức vạn đạo thương ảnh kia, mỗi một đạo cũng lả sắc bén vô cùng, cho dù là cường giả như Ma Ha u cũng không dám đón đỡ toàn bộ, thế nhưng thân ảnh ám kim kia lại không để ý chút nào, mặc cho nó rơi lên thân thể, nhất thời bộc phát ra vô số ánh lửa, thế nhưng lại không thể ngăn nổi thân hình của nỏ một chớp mắt nào...

Thân ảnh ám kim nắm chặt 5 ngón tay, một quyền đánh ra, ánh sáng ám kim phát ra, không gian phía trước trực tiếp chôn vùi, ám kim quyền

quang xuyên thấu không gian, đánh lên trên huyết hồng trường thương, đang!

Tiếng kim loại vang dội, thân thể diệp kình rung lên kịch liệt, bước chân lảo đảo bắn lui lại, mạch máu trên cánh tay vỡ vụn ra, máu tươi chảy xuống, huyết hồng trường thương trong tay hắn dường như cũng phát ra tiếng thét gào, dường như cũng bị trọng thương.

Cuối cùng còn lại Mục Trần, thấy thân ảnh ám kim này vừa đối diện đã đánh tan thác bạt thương, diệp kình, sắc mặt hắn cũng không kìm được biến đổi, thân thể đột nhiên căng thẳng, bởi vì hắn cảm giác được, sau khi xuất thủ xong với 2 người kia, cặp mắt hờ hững vô tình của thân ảnh ám kim này cũng nhìn về hắn.

soạt!

Chẳng qua chỉ tiếp xúc ánh mắt một chút, con ngươi Mục Trần đã co rụt lại, bởi vì hắn thấy thân ảnh kim lóe lên kim quang, trực tiếp tiếp cận gần, bàn tay ám kim kia trực tiếp chụp về phía cổ họng của hắn, tốc độ nhanh không cách nào tưởng tượng.

Kình phong sắc bén vô cùng đánh tới, thân thể Mục Trần chợt rung lên, một đôi cánh phượng hoa lệ phía sau lưng sải ra, đột nhiên vỗ cánh, tốc độ của hắn nhất thời tăng vọt tới một mức đáng sợ, một đạo tàn ảnh xuất hiện tại chỗ, mà bản tôn của hắn đã cách xa vạn trượng.

xé!

Bàn tay ám kim xé rách tàn ảnh, thần ảnh ám kim dường như ngừng lại một chút, dường như cảm thấy ngoài ý muốn khi công kích rơi vào khoảng không.

Nơi xa, Mục Trần cũng toát mồ hôi lạnh hiện thân ra, khoảnh khắc vừa rồi, nếu chậm trong chớp mắt thôi, chỉ sợ hắn cũng sẽ trong thương trong tay thân ảnh ám kim kia. Có điều may mắn là, mượn đôi cánh của

chân phượng, tốc độ của hắn là nhanh nhất trong 4 người, dùng để chạy trốn chết lại rất thích hợp.

Biến cố bên trong vạn cổ tháp chỉ diễn ra trong khoảnh khắc, cho nên tận sau khi Mục Trần thoát khỏi công kích của thân ảnh ám kim kia xong, vô số cường giả ngoài vạn cổ tháp mới kịp phản ứng lại, lúc này bộc phát ra tiếng xôn xao kinh thiên, từng ánh mắt kinh ngạc, hiển nhiên biến cố trước mắt này đã vượt quá sự tưởng tượng của họ.

vạn cổ bất hủ thân không phải là muốn chọn chủ sao? Làm sao vừa hiện thế đã trực tiếp đại khai sát giới, hận không thể giết sạch sẽ 4 người Mục Trần.

"Tại sao có thể như vậy?!". Thanh diên tịnh cũng biến sắc, nàng làm sao không nhận ra, sức chiến đấu của thân ảnh ám kim kia cực kỳ kinh khủng, đám người Mục Trần trong mắt nó căn bản không là cái gì.

"Ma Ha Thiên, ma ha cổ tộc các ngươi đang làm gì?!" Đôi mắt đẹp bén nhọn của thanh diên tịnh bắn về phía ma ha thiên, lạnh lùng nói.

Sắc mặt Ma Ha thiên lúc này cũng khó coi, hắn liếc mắt nhìn thanh diên tịnh, trầm giọng nói: "Ta cũng không biết đây là chuyện gì, những lần vạn cổ hội trước kia, thân ảnh ám kim này căn bản không hề xuất hiện!"

hắn lúc này cũng cực kỳ tức giận, hắn cũng không biết trong vạn cổ tháp lại còn một thân ảnh ám kim này, nhìn dáng vẻ này mà nói thì cũng không biết nó có đúng là vạn cổ bất hủ thân trong truyền thuyết hay không.

"Chẳng lẽ đây là phương thức chọn chủ của Vạn cổ Bất Hủ Thân?".

Sau lưng, có trưởng lão ma ha cổ tộc suy đoán.

"Thân ảnh ám kim kia xuất thủ, trong đó hàm chứa sát ý nồng nặc, không có chút nào nương tay, cho dù là Ma Ha u cũng không phải đối

thủ của nó, đây cũng không phải là chọn chủ, mà là tru diệt". Ma Ha Thiên cau mày nói.

Những trưởng lão khác cũng 2 mặt nhìn nhau, cũng không biết phải làm gì, dù sao một khi vạn cổ tháp đóng lại, cho dù là thánh phẩm thiên chí tôn cũng không thể xông vào, hiện giờ, bọn họ cũng chỉ có thể ở lại đây xem tình hình diễn biến.

Ngoài vạn cổ tháp một mảnh xôn xao, bên trong tháp, Ma Ha u chữa trị thương thế, sắc mặt xanh mét bay lên không, hắn nhìn đạo thân ảnh ám kim nơi xa, trong mắt thoáng hiện vẻ kinh hãi, lúc trước nếu không phải hắn phản ứng nhanh, không chừng đã thật sự bị thân ảnh ám kim này một chiêu chém chết.

"Đáng chết, đây rốt cục là thứ gì!"

Trong lòng Ma Ha u phát hỏa, thật vật vả mới xông tới tầng cuối cùng này, ai biết lại xuất hiện thứ quỷ dị như vậy, không một lời đã hạ sát thủ, dáng vẻ kia dường như muốn đuổi tận giết tuyệt bọn họ mới thôi.

mà lúc này, nơi xa, đạo thân ảnh ám kim kia lại lần nữa đem 2 mắt quét ra, quanh thân ánh sáng ám kim lóe lên, tựa như muốn lôi đình xuất thủ.

Ma Ha u thấy vậy, nheo mắt quát lên: "Ba vị, kẻ này cổ quái dị thường, chúng ta ai cũng không phải đối thủ của nó, ta đề nghị liên thủ chống lại"

Diệp kình, thác bạt thương nghe vậy, do dự một chút, cũng gật đầu một cái, bởi tại giao phong ngắn ngủi lúc trước, sức chiến đấu mà thân ảnh ám kim này bộc lộ ra, thật sự quá kinh khủng

Đơn đả độc đấu, không ai có thể là đối thủ của nó.

Mục Trần nhấp môi, cũng cảm giác, chỉ sợ dù 4 người liên thủ cũng không thể chống lạl nổi, nhưng trước mắt cũng không có biện pháp khác,

cho nên chỉ có thể thử xem, vì thế hắn cũng gật đầu.

vù!

khi bọn họ đang thương nghị, thân ảnh ám kim kia một lần nữa vọt ra, kim quang đâm thủng thiên địa, mang theo uy thế kinh khủng bắn về phía bọn họ.

"Ma Ha Vô Lượng Kiếp!"

Ma Ha u sắc mặt ngưng trọng, không chút do dự thúc giục thế công mạnh nhất, nhất thời lốc xoáy hắc bạch lại xuất hiện trong thiên địa.

"Bát bộ phù đồ!"

Mục Trần cũng không dám lưu thủ, trực tiếp thúc giục bát bộ phù đồ. "Thiên Tu la!"

"Tử Minh Bạt Đao Thuật!"

Diệp Kình cùng thác bạt thương cũng thi triển ra thủ đoạn mạnh nhất, 4 người xuất thủ, thiên địa hôn ám, 4 đạo thế công đủ khiến vô số thiên chí tôn da đầu tê dại quét ra, mang theo sự sắc bén không cách nào hình dung, lao thẳng về phía thân ảnh ám kim đang bắn tới.

ầm ầm ầm ầm!

4 đạo thế công kinh khủng gào thét tới, thế mà thân ảnh ám kim kia vẫn không né tránh chút nào, vọt thẳng tới, liên tiếp đánh ra 4 quyền, ám kim quyền quang, dường như hàm chứa ánh sáng bất hủ, không cách nào ma diệt.

4 quyền đánh ra, tựa như 4 vầng mặt trời ảm kim lướt ra, cuối cùng cứng rắn va chạm với 4 đạo thế công.

uỳnh uỳnh!

Tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa vang lên, ngoài vạn cổ tháp, vô số cường giả rung động nhìn thấy, ám kim đại nhật dễ dàng trực tiếp xé rách công kích toàn lực của 4 người Mục Trần, bất kể là lốc xoáy hắc bạch hay phù đồ tử quang....đều vỡ vụn chôn vùi khi va chạm với ám kim đại nhật...

Ngoài vạn cổ tháp hoàn toàn yên tĩnh, vô số cường giả kinh hãi không nói nên lời, 4 người Mục Trần, ma ha u liên thủ, uy lực như thế đã không cách nào lường được, nhưng dù vậy vẫn bị thân ảnh ám kim kia phá hủy dễ như trở bàn tay...

Cái này, 2 bên căn bản cũng không cùng một tầng thứ.

sợ rằng chỉ có thánh phẩm chân chính mới có thể chế trụ được thân ảnh ám kim kia.

4 người Mục Trần, ma ha u nhìn cảnh này, sắc mặt cũng trờ nên cực kỳ khó coi, bọn họ liên thủ mà cũng không có bất kỳ chút tác dụng nào, như vậy có thể thấy thân ảnh ám kim này cường hãn.

"Con mẹ nó!"

ma ha u càng là không kìm được, thô lỗ mắng một tiếng, ánh mắt âm trầm, 4 người liên thủ cũng không đỡ nổi thân ảnh ám kim này, vậy còn đánh như nào?

Mục Trần cũng cau mày, thân ảnh ám kim này quá mạnh mẽ, căn bản không cách nào địch lại, chẳng lẽ, chỉ khi đánh bại thân ảnh ám kim này mới có thể được vạn cổ bất hủ thân công nhận sao?

Nhưng cái này trừ phi là thánh phẩm ra mặt, nếu không 4 người bọn họ, ai cũng không làm được.

hống!

mà trong lúc ý niệm xoay chuyển trong đầu hắn, chợt thân ảnh ám kim kia ngửa mặt lên trời gầm nhẹ một tiếng, song chường của nó đột

nhiên trảo một cái vào hư không, nhất thời hư không bị xé rách.

Trong hư không mơ hồ có thể thấy được những đốm sáng tử kim đầy trời.

Thân ảnh ám kim há mồm ra, lực hút bộc phát, hút lấy những đốm sáng tử kim này, sau đó những đốm sáng này dường như có chút kháng cự, nhưng cuối cùng vẫn bị mạnh mẽ hút lấy, cuối cùng bị nó một hớp cắn nuốt.

Mục Trần nhìn những đốm sáng tử kim này, con ngươi cũng hơi co rụt lại, bởi vì từ trên những đốm sáng này, hắn nhận ra một dao động quen thuộc, kia rõ ràng chính là bất hủ bản nguyên.

"Những bất hủ bản nguyên này, hẳn là hội tụ bên trong vạn cổ tháp mới phải, nhưng tại sao thân ảnh ám kim này lại muốn dùng phương thức cướp đoạt này để nuốt chứng?"

Trong lòng Mục Trần thoảng qua sự nghi ngờ, từ góc độ nào đó mà nói, nếu thân ảnh ám kim này thật sự chính là vạn cổ bất hủ thân trong truyền thuyết, vậy tòa vạn cổ tháp này sẽ đem toàn bộ bất hủ bản nguyên không tu cho nó mới phải, chứ không phải kháng cự như hiện giờ.

hoặc là nói, thân ảnh ám kim cường đại mà bọn họ nhìn thấy này, thật ra...cũng không phải là vạn cổ bất hủ thân chân chính?

Nếu không phải vạn cổ bất hủ thân, vậy là cái gì? Từ trên thân ảnh ám kim này, Mục Trần mơ hồ cảm thấy khí tức bất hủ cực kỳ nồng nặc, chẳng qua là, dường như có chút pha tạp hỗn loạn.

Trong lúc Mục Trần đang nghi ngờ, sau khi thân ảnh ám kim này cắn nuốt đốm sáng tử kim xong, ánh sáng ám kim trên cơ thể nó càng trở nên thâm trầm, uy thế mà nó tản ra cũng mạnh mẽ hơn một phần.

Nó chậm rãi ngẩng đầu lên, con ngươi ám kim phong tỏa 4 người Mục Trần, ngay khoảnh khắc ấy, dường như trong mắt của nó có một

loại thần sắc tham lam hiện ra, tựa như có một ý niệm mơ hồ tản ra.

"Ta...ăn các ngươi..."

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1494: Đao Thánh Vẫn

ầm!

Trong thiên địa, dao động linh lực cuồng bạo bộc phát, 5 đạo quang ảnh không ngừng giằng co, mỗi một lần giao thoa lại khiến thiên địa rung chuyển, tựa như ngay cả trời cao cũng sẽ bị xé nát.

Có điều, nói là giằng co cũng không chính xác, bởi vì căn bản là trước mắt, 4 đạo thân ảnh đều chật vật chạy thục mạng khắp nơi, phía sau, một thân ảnh ám kim thế như chẻ tre đuổi giết, bất kỳ thế công nào cũng bị nó dễ dàng xé nát...

4 thân ảnh này tự nhiên chính là Mục Trần, Ma Ha u, Diệp Kình, Thác bạt thương...

lúc này bọn họ đã bị thân ảnh ám kim thần bí này dây dưa một nén nhang, trong vòng 1 nén nhang này, bọn họ đã trải qua cái gọi lả chật vật như chó nhà có tang, đối mặt với sự truy đuổi của thân ảnh ám kim này, bọn họ ngoài việc chạy thục mạng khắp nơi ra, thật sự không còn cách nào khác.Lúc trước ma ha u bị đuổi giết, nổi giận, mạnh mẽ dốc toàn lực thử một lần, nhưng hậu quả chính là bị thân ảnh ám kim kia xé mất một cánh tay...

sau lần đó, đám người Mục Trần cũng hoàn toàn dập tắt tâm tư chính diện phản kháng, chỉ có thể chật vật chạy thục mạng, nhưng cũng may là thân ảnh ám kim này sau một thời gian truy đuổi thì sẽ xé rách hư không, cướp đoạt lấy bất hủ bản nguyên từ trong vạn cổ tháp, lúc đó mới để bọn họ có cơ hội thờ dốc.

Nhưng bọn họ ai cũng hiểu, đây không phải là phương án lâu dài.

Bởi vì cùng với việc thân ảnh ám kim kia đoạt lấy bất hủ bản nguyên từ trong vạn cổ tháp, dao động tản ra từ cơ thể nó cũng ngày càng kinh khủng...

hiển nhiên đạo thân ảnh ám kim kia vẫn đang không ngừng trở nên mạnh mẽ hơn.

lúc này, 4 người Mục Trần đều mặt mũi khổ sở, mặc dù lúc này bọn họ có thể lựa chọn rời khỏi vạn cổ tháp, nhưng họ đều hiểu, một khi rời đi, chỉ sợ cũng hoàn toàn mất đi cơ hội tranh đoạt vạn cổ bất hủ thân, cho nên dĩ nhiên là không muốn rời đi trước tiên.

hống!

mà trong lúc ý niệm trong lòng bọn họ đang lật nhào, thì phía sau, thân ảnh ám kim lại một lần nữa lấy đi một lượng lớn bất hủ bản nguyên từ trong hư không, dẫn tới ám kim sắc trên người nó càng thêm thâm sâu, áp bách tản ra từ trong cơ thể khiến không gian quanh thân không ngừng vỡ tan như thủy tinh.

Nó ngửa mặt lên trời phát ra tiếng hống nhẹ, 2 mắt thoáng hiện vẻ hỗn loạn, thanh âm không chút cảm xúc lại lần nữa vang lên trong thiên địa: "ở lại, hòa vào cùng thiên địa này đi!”

Đối với thanh âm hàm chứa sát cơ đậm đặc của nó, 3 người ma ha u đều như không nghe thấy, nhanh chóng thoát đi.

Tiếng gầm nhẹ này dường như là hướng về phía bọn họ, nhưng không biết vì sao, Mục Trần cảm giác nhạy cảm tới, đây dường như cũng không phải thanh âm mà thân ảnh tử kim này muốn phát ra, bởi vì Mục Trần có thể nhận ra một tia kháng cự trong đó.

"Hòa vào cùng thiên địa này...thiên địa này, là chỉ vạn cổ tháp sao?". Ánh mắt Mục Trần lóe lên, tự nói trong lòng.

ầm!

ý niệm trong lòng Mục Trần vừa dứt, chợt phía sau có âm thanh không khí nổ tung truyền tới, ánh mắt của hắn đảo qua, liền sợ hãi trong lòng, bời vì ngay cả hắn cũng chỉ có thể thấy một vệt ánh sáng ám kim xẹt qua chân trời.

"Tốc độ của nó lại tăng nhanh!"

Cánh phượng sau lưng Mục Trần đột nhiên đập mạnh, cuồng phong nổi lên, mà thân ảnh của hắn cũng trong nháy mắt biến mất, trực tiếp đẩy tốc độ lên cực hạn.

Trong khoảnh khắc Mục Trần vừa biến mất, một bàn tay ám kim cắm vào lồng ngực của tàn ảnh nơi hắn biến mất, dao động linh lực đáng sự trực tiếp chấn vỡ tàn ảnh.

một kích thất bại, thân ảnh ám kim kia cũng phát ra tiếng gầm nhẹ, thân hình lần nữa chợt lóe, nhưng lần này, nỏ cũng không truy đuổi Mục Trần tiếp, mà là xuất hiện sau lưng thác bạt thương, người có tốc độ chậm nhất trong 4 người.

"Bất hủ kim liên!".

Nhận ra thân ảnh ám kim đuổi theo, sắc mặt thác bạt thương kịch biến, chỉ thấy vô số đạo bất hủ thần văn cuồn cuộn tới, một lần nữa hóa thành một tòa hoa sen thật to, bảo vệ hắn trong đó.

xèo!

Nhưng mà lần này, bất hủ kim liên cũng không thể ngăn cản công kích của thân ảnh ám kim thêm chút nào nữa, bàn tay ám kim kia dường như hàm chứa sức mạnh không cách nào tưởng tượng nổi, chẳng qua chỉ nhẹ nhàng đánh xuống, đã xé rách bất hủ kim liên.

uỳnh!

Bất hủ kim liên sắp nổ tung ra, thác bạt thương đang định lui, một bàn tay ám kim từ hư không thò ra, đặt trên đỉnh đầu hắn!

Trong mắt thác bạt thương hiện lên vẻ hoảng sợ, không chút do dự quát len: "Ta rút lui!"

dựa theo quy định của vạn cổ tháp, chỉ cần người tham gia chủ động rút lui, vậy cũng sẽ lập tức bị vạn cổ tháp đá ra ngoài, vốn thác bạt thương còn có chút không cam lòng, nhưng đã tới lúc thế này, đã không cho phép hắn suy nghĩ những thứ khác, dù sao tính mạng vẫn quan trọng hơn.

sau khi thanh âm rút lui phát ra, thân thể thác bạt thương hơi buông lỏng một cái, chờ đợi không gian vặn vẹo đá ra, nhưng cũng đúng lúc này, hắn dường như nhìn thấy khóe miệng của thân ảnh ám kim nhấc lên một nụ cười dữ tợn, không gian vặn vẹo hắn chờ đợi cũng không xuất hiện.

Cảm giác lạnh toát đột nhiên xộc thẳng từ bàn chân của thác bạt thương dâng lên đình đầu, chớp mắt sau đó, hắn liền điên cuồng bộc phát linh lực trong cơ thể.

rắc rắc!

Nhưng mà, trong khoảnh khắc khi linh lực vận chuyển trong cơ thề hắn, một luồng linh lực cuồng bạo không cách nào hình dung, trực tiếp không chút kiêng kỵ vọt vào trong cơ thể hắn, luồng linh lực kia mạnh mẽ đến mức, hầu như trong khoảnh khắc đánh nổ đầu hắn ra...

ầm ầm!

liên tiếp 2 tiếng trầm muộn vang lên, thân thể thác bạt thương cũng uỳnh uỳnh nổ tung thành huyết vụ, phía sau lưng bất hủ kim thân cũng phát ra tiếng bi ai, liền nổ tung lên, hóa thành đốm sáng tử kim đầy trời...

Thản ảnh ám kim hít sâu một hơi, những đốm sáng tử kim kia bị hắn nuốt vào trong miệng.

Biến cố tới quá mức đột ngột, thậm chỉ khi 3 người Mục Trần, ma ha u, diệp kình thấy cảnh này, trên mặt đều thoáng hiện vẻ hoảng sợ.

Bởi vì bọn họ cảm ứng rõ ràng, thác bạt thương đã hoàn toàn bị mạt sát.

"Hắn tại sao lại không bị đá ra khỏi vạn cổ tháp!", sắc mặt diệp kình cực kỳ khó coi, hắn có nghe thấy thác bạt thương hô lên rút lui, thế nhưng vạn cố tháp dường như cũng không đá hắn ra.

Ma ha u sắc mặt âm tình bất định, một lần nữa nhìn về phía thân ảnh ám kim, trong mắt tràn đầy kiêng kỵ cùng một tia sợ hãi.

"vạn cổ tháp...sợ rằng đã xảy ra chút vấn đề". Mục Trần âm trầm thấp giọng nói, khi thân ảnh ám kim này xuất hiện, dường như cục diện cũng có chút mất khống chế, có lẽ là do nó quấy nhiễu nên vạn cổ tháp đã không thể đá người bên trong ra ngoài.

Ma Ha u cùng Diệp Kình nghe vậy, con ngươi cũng chợt co rụt lại, nếu quả thật không cách nào ra khỏi vạn cổ tháp, vậy chẳng phải bọn họ cũng đều hoàn toàn bị chôn vùi ở đây?

Nghĩ tới đây, sắc mặt 2 người trở nên âm trầm.

mà cùng lúc đó, bên ngoài vạn cổ tháp, cũng là xôn xao ngập trời, vô số cường giả há hốc mồm nhìn cảnh thác bạt thương bị mạt sát,, một luồng khí lạnh dâng lên từ đáy lòng.

Đây chính là cường giả tiên phẩm hậu kì đỉnh cao, vậy mà cứ thế bị mạt sát ngay trước mắt họ?

Thanh diên tịnh nhìn cảnh này, sắc mặt cũng khẽ biến, bởi vì nàng phát hiện ra thác bạt thương rút lui thất bại...lúc này, đôi mắt bén nhọn

quét về phía ma ha thiên, thanh âm trầm thấp hỏi: "Vạn cổ tháp xảy ra vấn đề?"

Sắc mặt ma ha thiên lộ vẻ khó coi, gật đầu một cái, nói: "Ngươi cũng đừng tìm ta, ma ha cổ tộc chúng ta không cách nào khống chế được vạn cổ tháp, cho nên có vấn đề, ta cũng không giải quyết được"

Thanh diên tịnh bàn tay siết chặt, trong mắt thoáng hiện sát khí, thân ảnh ám kim kia quỷ dị mạnh mẽ, Mục Trần hiển nhiên không thể nào là đối thủ của nó, nếu cứ theo đà này, hắn tất nhiên sẽ dữ nhiều lành ít.

"vậy thì phá hủy vạn cổ tháp đi!". THanh diên tịnh lạnh giọng nói.

"không được". Ma Ha thiên lập tức phản đối, nói: "Vạn nhất phá hủy vạn cổ tháp, vạn cổ bất hủ thân bên trong đó cũng bị liên lụy, vậy ai chịu trách nhiệm?"

"Vạn cổ bất hủ thân nếu dễ dàng bị phá hủy như vậy, vậy nó cùng không phải là nguyên thủy pháp thân rồi!". Thanh diên tịnh cười lạnh nói.

"Vậy cũng không được! Ma Ha cổ tộc ta bảo vệ nó mấy vạn năm, nhất định phải bảo đảm nó không thể xảy ra chuyện gì!". Ma Ha Thiên không nhượng bộ chút nào, lạnh lùng nói.

"vậy ta cũng chỉ có thể cưỡng ép!"

"Hừ, nơi này là Ma Ha cổ tộc chúng ta, không phải là Phù Đồ cổ tộc các ngươi"

"vậy thì thử một chút"

2 đại thánh phẩm cường giả đối đầu nhau, mơ hồ có uy thế kinh khủng tản ra, trực tiếp làm cho mảnh thiên địa này trở nên ám trầm xuống, vô số cường giả câm như hến, 2 vị thần tiên này nếu đấu nhau, sợ rằng phạm vi trăm vạn dặm quanh đây cũng sẽ hóa thành phế tích...

Bên trong tháp, sau khi thân ảnh ám kim nuốt xong bất hủ kim thân của thác bạt thương, kim quang trong mắt nó càng trở nên nồng nặc hơn, tiếp sau đó, ánh mắt tham lam chuyển hướng tới ba người Mục Trần, Ma Ha u, Thác Bạt Thương.

ầm!

Thân thể nó rung lên, hóa thành kim quang, trực tiếp vọt tới người mạnh nhất là Ma Ha u, hiển nhiên là biết được bất hủ kim thân của hắn sẽ còn cho nó lợi ích lớn hơn nữa.

Mà Ma Ha u thấy vậy, sắc mặt biến đổi, vội vàng thối lui.

Có điều lúc này, tốc độ của thân ảnh ám kim đã tăng vọt lên rất nhiều, bất kể ma ha u chạy thục mạng như thế nào, khoảng cách giữa 2 bên đều càng ngày càng thu lại.

Cứ như vậy vài hơi thở sau, ma ha u đã có thể cảm giác được sau lưng kình phong gào thét tới.

khóe mắt lướt qua nhìn thân ảnh ám kim đột ngột tới gần, ánh mắt ma ha u chợt quét về phía Mục Trần nơi xa, trong mắt thoáng hiện vẻ âm lãnh, chợt trong tay hắn xuất hiện một cái la bàn tam giác, trên la bàn hiện đầy văn lộ huyền ảo.

"Bát Tinh Linh Bàn, hoán vị quyết!"

Trên la bàn tản ra ánh sáng thần dị, trực tiếp bao phủ lên thân ảnh ám kim.

Ngay từ thời điểm ma ha u lấy ra la bàn, Mục Trần đã sinh lòng cảnh giác, mơ hồ cảm thấy bất an, thân hình chợt lui, muốn lui ra xa.

soạt.

Cỏ điều trong lúc hắn đang muốn lui ra, thân ảnh ám kim vốn gần đuổi kịp ma ha u đột nhiên quỷ dị biến mất, ngay sau đó, con ngươi Mục

Trần co rụt lại nhìn thấy, phía trước hắn, không gian vỡ ra, một thân ảnh ám kim vọt ra, cặp mắt ám kim không chút tình cảm gắt gao nhìn chằm chằm lên người hắn.

Nhìn thân ảnh ám kim gần trong gang tấc, sắc mặt Mục Trần cũng trở nên âm trầm xuống.

Tên tạp chủng ma ha u này, lại dám chơi hắn!

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1495: Tự Bạo Bất Hủ Kim Thân

Không gian trước mặt vỡ tan tành, thân ảnh ám kim từ trong đó vọt ra, ánh mắt của Mục Trần cùng với cặp mắt ám kim không chút tình cảm kia đụng nhau trong khoảnh khắc, khuôn mặt tuấn dật cũng trở nên cực kỳ âm trầm.

Mặc dù đã sớm có phòng bị, nhưng chiêu này của ma ha u hiển nhiên nằm ngoài dự liệu của hắn, người này, lại có thể chuyển dời vị trí của thân ảnh ám kim này tới gần chỗ hắn.

Như thế, ma ha u thoát khỏi sự phong tỏa của thân ảnh ám kim, nhưng hắn thì lại dính vào.

Tất cả tâm tình thoáng qua trong lòng, chỉ trong chớp mắt, cánh phượng sau lưng Mục Trần đột nhiên vỗ mạnh, thân hình hóa thành một đạo tàn ảnh điên cuồng rút lui...

Thân ảnh ám kim trực tiếp khóa lấy Mục Trần gần nhất, hóa thành ánh sáng ám kim bắn tới, từng đạo tàn ảnh không ngừng xé nát, nhanh chóng tới gần.

Mục Trần thúc giục tốc độ tới mức tận cùng, mấy lần đổi hướng, nhưng vẫn không cách nào cắt đuôi thân ảnh ám kim, lúc này sắc mặt càng âm trầm hơn.

ở nơi xa, ma ha u lạnh lẽo nhìn Mục Trần bị thân ảnh ám kim đuổi chật vật thục mạng, khóe miệng cũng hiện lên nụ cười lạnh như băng.

soạt!

Trong thiên địa mênh mông, Mục Trần hóa thành một quang ảnh phi nhanh, dù áp bách truyền tới từ phía sau càng lúc càng gần, nhưng thần sắc của hắn lúc này cũng trở nên bình tĩnh.

Hai mắt hắn hơi lóe lên, ánh mắt thi thoảng quét qua phương thiên địa cổ xưa này, sâu trong ánh mắt có vẻ trầm tư.

dựa theo tốc độ của thân ảnh ám kim này, có lẽ nhiều lắm là mấy chục hơi thở nữa, hắn cũng sẽ bị đuổi kịp, mà bằng sức mạnh kinh khủng của nó, bất kể hắn có thi triển thủ đoạn nào đi nữa, cũng không thể chống đỡ.

bởi vì thủ đoạn phòng ngự mạnh nhất của hắn cũng là Bất Hủ Kim Liên, nói về sức phòng ngự thì cũng không mạnh hơn bao nhiêu so với bất hủ kim liên của thác bạt thương, thể mà thác bạt thương cũng bị nó xé rách bất hủ kim liên mạt sát, đổi lại lả hắn, có lẽ kết cục cũng tương tự.

Cục diện như này, đánh không lại, chạy không thoát, cho nên, hắn đã tiến vào một cái tử lộ.

Nếu là người thường, lúc này sợ rằng đã sớm kinh hoảng thất thố, nhưng trải qua những năm qua, Mục Trần đã sớm rèn luyện tâm trí cứng cỏi, hắn biết, thời điểm này, càng kinh hoảng thì càng không thể tìm được đường sống từ trong tử lộ.

"làm sao bây giờ?"

lúc này ngay cả máu huyết trong cơ thề Mục Trần cũng chảy nhanh, hắn ngưng mắt nhìn mảnh thiên địa này, trong mắt thoáng hiện vẻ điên cuồng.

Hống!

ở phía sau, tiếng gầm nhẹ truyền tới, một cỗ uy áp đáng sợ bao phủ tới, khiến cả thân thể hắn run lên, khóe mắt hắn lướt qua một lượt, liền

thấy thân ảnh ám kim này đã gần trong gang tấc, bàn tay ám kim sáng bóng hung hăng chộp về phía hắn.

giờ khắc này, đã không còn đường để trốn.

ở nơi xa, ma ha u thấy cảnh này, trong mắt cũng hiện lên ý rét lạnh, xem lần này ngươi làm sao nhảy nhót!

Khí tức tử vong ập vào mặt, lúc này đột nhiên Mục Trần 2 tay kết ấn, nhất thời Bất Hủ Kim Thân to lớn xuất hiện phía sau hắn, mà thân ảnh ám kim thấy vậy thì vẻ tham lam trong mắt ngày càng đậm.

Mục Trần lúc này cũng lạl không chạy trốn nữa, hắn quay đầu, 2 mắt đen nhánh lạnh như băng nhìn chằm chằm vào thân ảnh ám kim vọt tới, chớp mắt sau đó, hai tay đột nhiên kết ấn, thanh âm trầm thấp từ trong miệng chậm rãi truyền ra.

"bạo!"

Trong khoảnh khắc thanh âm phát ra, chĩ thấy trên thân thể Bất Hủ Kim Thân xuất hiện vô số vết nứt, tiếp sau đó, bên trong Bất Hủ Kim Thân tựa như có một vầng mặt trời tử kim nờ rộ, ức vạn tia sáng bộc phát ra.

uỳnh!

Thanh âm kinh thiên động địa vang lên, ánh sáng tử kim như tràn ngập toàn bộ thế giới, sóng trùng kích hủy diệt không cách nào hình dung quét ngược ra, nơi nó đi qua, hết thảy đều bị hủy diệt triệt để.

Thậm chí ngay cả thân ảnh ám kim đang đánh về phía Mục Trần, cũng bị đánh bay mấy vạn trượng, phát ra tiếng gào thống khổ.

"Tự bạo Bất Hủ Kim Thân"

diệp kình thấy cảnh này, sắc mặt cũng không kìm được biến đổi, không ngờ Mục Trần quả quyết tàn nhẫn như vậy, thậm chí ngay cả Bất

Hủ Kim Thân cũng dám tự bạo, phải biết, đây là chân chính tự bạo bất hủ bản nguyên, cũng có nghĩa là từ nay về sau, Mục Trần cũng không thể nào ngưng luyện ra Bất Hủ Kim Thân được nữa, trừ khi hắn tu luyện lại một lần nữa.

"Tên này". Ma Ha u cũng có chút kinh ngạc đối với sự quyết đoán của Mục Trần, hai mắt híp lại, hắn vốn tưởng lần này Mục Trần phải chết không nghi ngờ, không ngờ rằng Mục Trần lại tự bạo Bất Hủ Kim Thân tránh thoát.

Có điều, chợt hắn cũng không suy nghĩ nhiều thêm nữa, tự bạo Bất Hủ Kim Thân, coi như Mục Trần giữ được mạng, nhưng cũng chắc chắn trọng thương, đã không đáng để lo.

Kế tiếp, chỉ cần đợi lúc diệp kình bị giải quyết, là hắn có thể xuất thủ.

Nghĩ đến đây, khóe miệng hắn hiện lên một nụ cười âm lãnh, bàn tay trong tay áo nắm chặt, một lá bùa cổ xưa xuất hiện trong tay, trong đó mơ hồ có dao động cực kỳ kinh khủng tản ra.

vì vạn cổ bất hủ thân, ma ha cổ tộc bọn họ đã sớm chuẩn bị hết thảy, mặc dù cục diện trước mắt có chút vượt quá kiểm soát, nhưng hắn cũng không phải lả không có thủ đoạn đối phó...

Đương nhiên, trước đó hắn nhất định phải thanh trừ tất cả những người khác.

"Trần nhi"

Ngoài vạn cổ tháp, khi thanh diên tịnh thấy Mục Trần tự bạo Bất Hủ Kim Thân, sắc mặt nhất thời tái nhợt, chớp mắt sau đó, một cỗ linh lực phong bạo kinh khủng tới cực điểm từ trong cơ thể nàng bộc phát ra, toàn bộ thiên địa đều chấn động.

Thanh diên tịnh vẻ mặt băng hàn, đôi mắt lạnh lẽo như muốn đóng băng cả hư không, chỉ thấy thân thể nàng vừa động, liền hóa thành quang

ảnh bắn thẳng về phía vạn cổ tháp.

"Thanh diên tịnh, ngươi càn rỡ!"

Ma ha thiên thấy vậy, nhất thời gầm lên một tiếng, thân hình trực tiếp xuất hiện ngoài vạn cổ tháp, linh lực phong bạo kinh khủng quét ngang thiên dịa, thánh phẩm chi uy bao phủ ra.

"Cút ngay cho ta!"

Thanh diên tịnh 2 mắt hàm sát, bàn tay đột nhiên kết ẩn, nhất thời một tòa linh trận to lớn từ trên trời giáng xuống, tựa như một mảnh thế giới phủ xuống, trực tiếp chụp lấy ma ha thiên vào trong.

Đây là một mảnh thế giới nham tương, nham tương màu trắng, nhiệt độ kinh khủng đủ để đốt tiên phẩm thiên chí tôn thành hư vô, nham tương cự long gầm thét, điên cuồng lao ra, từng con một xông về phía Ma Ha Thiên đứng giữa không trung.

Ma Ha Thiên thấy vậy, ánh mắt trầm xuống, tay áo vung lên, trong tay áo có 2 cỗ hắc bạch khí cuồn cuộn ra, hắc bạch khí vòng quanh thân, mỗi khi nham tương cự long vọt tới đều sẽ bị hắc bạch khí đánh vỡ.

"Thanh diên tịnh, ngươi điên rồi phải không? Muốn khai chiến với Ma Ha Cổ tộc ta tại đây sao?". Ma Ha Thiên lạnh lùng nói.

"Ma Ha u kia chơi khăm con ta, ngươi cho rằng ta sẽ bỏ qua?!". Thanh âm phẫn nộ của thanh diên tịnh vang vọng toàn bộ thế giới.

Ma ha thiên hừ lạnh một tiếng, nói: "Trong vạn cổ tháp vốn là dựa vào thủ đoạn mỗi bên, đây chỉ có thể trách Mục Trần kia tự thân không cẩn thận, không thể trách người khác, ngươi làm như vậy cũng không khỏi vứt thể diện của Phù Đồ cổ tộc đi?"

"Nói hươu nói vượn". Thanh diên tịnh cười lạnh một tiếng, trực tiếp thúc giục hơn vạn con nham tương cự long gầm thét, nhìn chằm chằm ma ha thiên.

Ma Ha Thiên đôi mắt hơi trầm xuống, thanh âm trầm thấp nói: "Hiện giờ Vạn Cổ Tháp xảy ra vấn đề, ngươi thật sự cho rằng đây là lúc đánh nhau sao? con trai ngươi chẳng qua là tự bạo Bất Hủ Kim Thân, cũng không có chết, chờ tới lúc ma ha u giải quyết xong thân ảnh ám kim kia, hắn tự nhiên không có chuyện gì"

"Nếu ma ha u cũng không giải quyết được, con trai ngươi cũng phải chết trong đó, chúng ta ai cũng không cứu được!"

Ma ha thiên vừa nói ra, thanh diên tịnh cũng hơi khựng lại, ánh mắt nàng biến ảo, cuối cùng quay lại vẻ lạnh như băng, ban tay khẽ động, thế giới nham tương kia liền hư vô tiêu tán đi.

"Nếu con ta có chuyện gì, dù là khai chiến với ma ha cổ tộc các ngươi, ta cũng không tiếc". Thanh diên tịnh thanh âm lạnh như băng, nói, sau đó thân hình vừa động, trở về chỗ cũ.

Ma Ha Thiên nhìn theo thân ảnh thanh diên tịnh, sâu trong ánh mắt thoáng hiện một tia lạnh lẽo, sau đó cũng lướt về đài cao.

Mà sau khi 2 vị thánh phẩm dừng tay, vô số cường giả ngoài vạn cổ tháp mới thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, đồng thời lau mồ hôi lạnh trên trán, giao thủ đột ngột lúc trước hiển nhiên đã dọa họ sợ không ít.

"Thanh diên tịnh này cũng thật là quá đáng"

Khi ma ha thiên trở về đài cao, những trưởng lão ma ha cổ tộc không nhịn được, nói.

Ma Ha Thiên ánh mắt hơi rủ, lạnh lùng nói: "trước tiên mặc kệ nàng, bây giờ quan trọng nhất là vạn cổ bất hủ thân, thu được về tay xong, sẽ lại tới so đo với nàng"

gió lốc càn quét thiên địa một lúc lâu, mời dần dần tiêu tán.

Mà lúc này, cả vùng đất lỗ chỗ như tổ ong, từng miệng vực mấy vạn trượng giao nhau, bắt mắt cực kì.

giữa không trung, thân ảnh Mục Trần đã biến mất đi, có điều ma ha u cùng diệp kình cũng không có tâm tư chú ý điều này, bởi vì bọn họ đã thấy, thân ảnh ám kim kia một lần nữa vọt về phía bọn họ.

Lúc trước Mục Trần tự bạo bẩt hủ kim thân, bất hủ bản nguyên cũng vì tự bạo mà tán lạc, làm cho thân ảnh ám kim kia cũng không lấy được chút nào, cho nên, hiện giờ nóng nảy xông về phía 2 người ma ha u.

2 người thấy vậy, cũng không chút do dự quay đầu bỏ chạy.

Nhất thời, trong thiên địa này lại là một vòng đuổi giết sinh tử.

Trong lúc tiếng xé gió không ngừng vang lên trong thiên địa, ở trong một vực sâu, Mục Trần toàn thân máu tươi nằm trong đó, sắc mặt trắng bệch, quanh thân linh lực uể oải, hiển nhiên là bị trọng thương.

Đối với hắn mà nói, tự bạo Bất Hủ Kim Thân là cục diện những năm qua chưa từng có.

phải biết, lần này tự bạo, hủy diệt bẩt hủ bản nguyên, nói cách khác, hắn đã không thể nào ngưng luyện ra Bất Hủ Kim Thân được nữa...

Nhiều năm khổ tu bị hủy trong chốc lát, cho dù bằng tâm tính của Mục Trần, cũng có chút đau lòng.

Có điều hắn biết, hiện giờ không phải thời điểm đau lòng, cục diện nguy cơ này vẫn còn chưa giải trừ, hắn phải nghĩ cách phá cục diện.

Hít.

Mục Trần lồng ngực phập phồng, thờ một hơi thật dài, đau nhức từ thân thể truyền tới khiến chân mày hắn nhíu lại, nhưng hắn cũng không hề để ý nhiều, ánh mắt của hắn xuyên thấu qua vực sâu, nhìn thiên địa cổ xưa, vào lúc này, 2 mắt của hắn cũng chậm rãi nhắm lại.

Kế tiếp, cũng nên thử suy đoán lúc trước của hắn một chút thôi.

Nếu quả thật đúng như hắn suy đoán, như vậy lần tự bạo Bất Hủ Kim Thân này, sẽ không thiệt thòi...

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1496: Thế Giới Tử Kim

Khi 2 mắt Mục Trần đóng lại, cảm giác của hắn cũng lặng lẽ lan ra, hắn cảm ứng lấy những bất hủ bản nguyên đang tán lạc trong thiên địa do bất hủ kim thân tự bạo lúc trước.

Những bất hủ bản nguyên này dù sao cũng là do hắn tu luyện ra, cho nên mặc dù hiện giờ tự bạo, không cách nào nắm giữ được, nhưng Mục Trần vẫn có thể cảm ứng được rõ ràng sự tồn tại cùng với vị trí của chúng.

Bọn chúng tựa như vô số điểm sáng, phiêu tán trong thiên địa...

"Đây rồi..."

Mục Trần lẳng lặng cảm ứng những bât hủ bản nguyên kia, chợt trong lòng vừa động, hắn cảm ứng được, không gian nơi những bất hủ bản nguyên kia tán lạc tới, lúc này lại tản ra những dao động rất nhỏ, sau đó nuốt những điểm sáng kia vào từng chút một...

Ngắn ngủi thời gian mấy chục hơi thở, những bất hủ bản nguyên tán lạc do Mục Trần tự bạo lại biến mất sạch sẽ, giống như chưa từng xuất hiện.

Nhưng Mục Trần cũng biết, bất hủ bản nguyên của hắn cũng không phải là biến mất vào hư vô, mà là bị vạn cổ tháp này hấp thu mất...

Mà điều này cũng giống như lúc trước hắn dự đoán.

hắn ngưng tâm định thần, cảm ứng bám lên trên bất hủ bản nguyên, bất hủ bản nguyên dung nhập vào thiên địa, hoàn cảnh quanh thân lúc

này cũng bắt đầu xuất hiện biến hóa to lớn, thiên địa cũ biến mất không thấy, thay vào đó là một mảnh thế giới tràn đầy ánh sáng tử kim.

Trong thế giới này, trôi lơ lửng vô số đốm sáng tử kim, thấy cải này, trong lòng Mục Trần chấn động mạnh, bởi vì toàn bộ những đốm sáng tử kim này đều là bất hủ bản nguyên, nếu so sánh bất hủ bản nguyên mà hắn lấy được từ những đối thủ trước so với nơi này mà nói, thật giống như dòng suối so với đại dương...

"Bất hủ bản nguyên hùng hậu như vậy, hắn là vạn cổ tháp tích lũy được trong suốt mấy vạn năm qua?". Mục Trần rung động nhìn thế giới tử kim này, cảm thán trong lòng.

Nếu có thể hấp thu luyện hóa toàn bộ những bất hủ bản nguyên này, như vậy bất hủ kim thân của hắn chắc chắn sẽ cường đại đến một mức độ tương đối kinh khủng.

ồ ồ.

Mà trong lúc Mục Trần cảm thán, trong thế giới tử kim này chợt có dị động truyền tới, cảm ứng mà Mục Trần dính lên một tia bất hủ kim thân chợt rung lên, bởi vì hắn cảm giác được, dường như có một luồng dao động vừa quét qua tia cảm ứng này của hắn.

Sự quét qua đó, mang theo một tia cảm giác cổ xưa.

"Bị phát hiện?"

Mục Trần giật mình, nhưng lại không dám có chút dị động nào.

Khi hắn không dám dị động, ở phía trước, chợt có ánh sáng tử kim tụ đến, tạo thành một quang ảnh mơ hồ trước mặt hắn.

"Đã nhiều năm như vậy, rốt cục cũng có người tới...". Đạo quang ảnh này mặc dù không thấy rõ bộ dáng, nhưng có giọng nói già nua truyền tới, hơn nữa hiển nhiên là đang tiến về phía Mục Trần.

Mục Trần thấy vậy, luồng ý thức đang ẩn núp của hắn cũng tản ra ánh sáng, dần dần biến thành một quang ảnh, hắn thận trọng nhìn ánh sáng mơ hồ trước mắt, ôm quyền nói: "Vãn bối vô tình xông vào, mong tiền bối chớ trách, không biết tiền bối là?"

Đạo quang ảnh mơ hồ kia làm như cười cười, nói: "Ta chính là ý thức của Vạn cổ Tháp này...xem ra tên tiểu tử ngươi rất là cơ trí, lại có thể đoán được biện pháp tiến vào, có điều can đảm của ngươi cũng không ít..."

Mục Trần dĩ nhiên là biết, hắn nói can đảm ở đây chính là việc tự bạo bất hủ kim thân, dù sao đổi lại là người bình thường thì sợ là không có cái gan đi tự bạo bất hủ kim thản nhiều năm gian khổ tu luyện.

"Thời điểm liên quan đến tính mạng, cũng không thể không làm như vậy". Mục Trần cười khổ một tiếng, sau đó trong lòng khẽ rục rịch, nói: "Nhưng cái này cũng là phiền tiền bối nhắc nhở"

"aiz, biến dị thể quá ghê tờm, ta không cách nào đối phó, chỉ có thể nhân lúc nó cướp đoạt bất hủ bản nguyên, làm nó có chút hỗn loạn, mới có thể gợi ý một chút". Quang ảnh mơ hồ thở dài nói.

"quả nhiên..."

Mục Trần thở phào nhẹ nhõm trong lòng, lúc trước hắn cảm giác được, mỗi lần sau khi thân ảnh ám kim kia cướp đoạt xong bất hủ bản nguyên, đều sẽ phát ra tiếng gầm nhẹ, mà đó cũng không phải là nó muốn phát ra, mà là do quang ảnh trước mắt này giở trò.

"Tiền bối...rốt cục là chuyện gì xảy ra? Thân ảnh ám kim kia là vật gì?". Mục Trần nghi ngờ hỏi.

Quang ảnh mơ hồ này hơi dao động, chợt trước mặt nó có một bức họa ánh sáng xuất hiện, bức họa từ từ hiện lên, Mục Trần ngưng thần nhìn lại, chỉ thấy bên trên bức họa là một vị nam tử áo xanh, Mục Trần

không thể thấy rõ dung mạo của hắn, nhưng từ bóng lưng kia, hắn cảm thấy một cảm giác thần bí cùng áp lực chưa từng có.

Nam tử áo xah từ trên trời giáng xuống, rơi xuống đại địa, sau đó tự tay xây nên một tòa thạch tháp cổ xưa.

Tòa thạch tháp này, Mục Trần cực kỳ quen thuộc, rõ ràng chính là vạn cổ tháp!

Thấy cái này, Mục Trần rung lên trong lòng, đã hiểu được, vị nam tử áo xanh trong bức tranh này, hắn là vị cường giả đệ nhất thời thượng cổ trong truyền thuyết - Vạn cổ Đại Đế.

"Năm đó, Bất Hủ Đại Đế xây dựng vạn cổ tháp tại đây,đặt vạn cồ tháp vào trạng thái ngủ đông, cất giữ ở nơi này, đồng thời hắn cũng truyền một vài phương pháp tu luyện bất hủ kim thân ra đại thiên thế giới"

"Mục đích làm như vậy, một là để chọn ra chủ nhân thích hợp cho Vạn Cổ Bất Hủ Thân, hai lả để thu thập đầy đủ bất hủ bản nguyên, chữa trị cho Vạn Cổ Bất Hủ Thân đang lâm vào ngủ đông". Thanh âm già nua từ từ truyền tới.

"chữa trị?". Mục Trần ánh mắt chợt lóe.

"Năm đó Bất Hủ Đại Đế quyết chiến cùng Thiên Tà Thần của Ngoại vực tà tộc, Vạn Cổ Bất Hủ Thân cũng bị trọng thương, rơi vào ngủ say, cho nên mới phải để lại nơi này, mượn bất hủ bản nguyên chữa trị"

"Thì ra là vậy...". Mục Trần khẽ gật đầu, sau đó thấp giọng hỏi: "Nhưng đạo thân ảnh kia, lại là chuyện gì? Nó hắn là Vạn Cổ Bất Hủ Thân chứ?"

"Nó làm sao có thể coi là Vạn Cổ Bất Hủ Thân chứ...". Quang ảnh già nua kia làm như khinh thường cười cười, sau đó thở dài nói: "Trong mấy vạn năm qua, có rất nhiều cường giả tu thành bất hủ kim thân đã tới vạn

cổ tháp này, bọn họ tới, cung cấp lượng bất hủ bản nguyên hùng hậu, cũng giúp đầy nhanh tốc độ chữa trị của Vạn Cổ Bất Hủ Thân một chút"

"Nhưng khiến ta không ngờ là, trong quá trình này lại xuất hiện một ít dị biến"

"dị biến?"

"Đúng vậy, bất hủ bản nguyên mà vạn cổ tháp ngưng tụ được quá mức hùng hồn, mà những bất hủ bản nguyên này lại bắt nguồn từ những bất hủ kim thân khác nhau, tuy là đã bị ta tịnh hóa (thanh lọc), nhưng chung quy vẫn còn bỏ sót..."

"Trong khi ta còn chưa phát hiện ra, một đạo ý thức không trọn vẹn tiềm phục bên trong lượng bất hủ bản nguyên hùng hòn, sau đó âm thầm cắn nuốt những bất hủ bản nguyên khác, mà tới khi ta nhận ra sự tồn tại của nó thì nó đã cực kỳ mạnh mẽ, rốt cục ta dốc toàn lực mới có thê trấn áp nó..."

"Có điều nó đã cướp đoạt quá nhiều bất hủ bản nguyên, khiến cho Vạn Cổ Bất Hủ Thân vốn có thể thức tỉnh từ sớm, nhưng lại chậm chạp không thoát khỏi trạng thái ngủ say, thật là ghê tởm"

Mục Trần trong lòng khẽ động, thời điểm thân ảnh ám kim kia xuất hiện, đúng là từ trong lòng một ngọn núi đỏ sâm, giờ nghĩ lại, thì ra nó bị trấn áp dưới ngọn núi đó.

"Thì ra thân ảnh ám kim này chính là từ thuần túy bất hủ bản nguyên ngưng luyện thành". Mục Trần bừng tỉnh hiểu ra, khó trách trên người tên kia lại có khí tức bất hủ đậm đặc như vậy.

"các ngươi tu bất hủ kim thân, trong đó có bất hủ bản nguyên, cho nên nó mới mang sát ý mạnh liệt như vậy với các ngươi."

"Thứ này đã trở thành một khối u ác tính lớn nhất, nếu không thanh trừ, càng ngày nó sẽ đoạt được càng nhiều bất hủ bản nguyên, cuối cùng,

thậm chí sẽ nuốt chửng Vạn Cổ Bất Hủ Thân, đến khi đó, sợ rằng cũng sẽ tạo ra một con quái vật ý thức hỗn loạn"

"Đối với việc này ta đã sớm sứt đầu mẻ trán, nhưng bởi quy tắc nên ta không cách nào trực tiếp tiếp xúc với các ngươi, chỉ có thể âm thầm gợi ý, xem các ngươi có thể hiểu ra được, dùng phương thức khác đi tới nơi này hay không..."

Nghe vậy, con ngươi Mục Trần nhất thời co lại, hắn khổ cực tu luyện nhiều năm chính là vì Vạn Cổ Bất Hủ Thân, nếu để cho cái biến dị thể này thành công, vậy hắn thật muốn khóc cũng không biết đi đâu mà khóc.

"Vãn bối có thể làm chút gì sao?" Mục Trần trầm ngâm nói, mục tiêu của hắn chính là Vạn Cổ Bất Hủ Thân, hiện giờ chuyện quan trọng nhất, chính là ngăn cản cái biến dị thể kia.

Nhưng hiện giờ biến dị thể quá mức lợi hại, hắn căn bản không phải đối thủ của nó, lúc trước chỉ hơi tiếp xúc một chút hắn cũng đã bị ép tự bạo bất hủ kim thân, nếu thêm lần nữa thì chỉ sợ ngay cả tính mạng cũng phải vứt đi.

"Biến dị thể kia đã có chút thành tựu, trừ khi trong các ngươi xuất hiện cường giả thánh phẩm, nếu không khó có thể chế phục được". Quang ảnh già nua chậm rãi nói.

Mục Trần khẽ gật đầu, cau mày nói: "vậy còn biện pháp khác không?"

"có"

Thân ảnh già nua dao động, biểu hiện ra một chút kích động.

"cái gì?"

Thân ảnh già nua nói từng chữ một "Đánh thức vạn cổ bất hủ thân đang ngủ say"

Mục Trần rung lên trong lòng, chợt có sự nóng bỏng sục sôi từ sâu trong đáy lòng, hắn kìm lại sự kích động, nóiVãn bối có thể thử một chút khong?"

Quang ảnh già nua làm như cười cười, nói: "Dĩ nhiên, ngươi có thể đi tới nơi đây, đã đủ chứng minh dũng khí cùng gan dạ của ngươi, cái này cũng chính là tư cách"

Thanh âm vừa dứt, quang ảnh già nua làm như phất tay, sau đó Mục Trần liền cảm giác được, phía dưới thế giới tử kim này, tử quang bắt đầu tiêu tán, hắn cúi đầu, thấy ở nơi sâ nhất trong thế giới, có ánh sáng lưu ly thần bí, như ẩn như hiện...

Mục Trần gắt gao nhìn ánh sáng lưu ly kia, sau đó đưa cảnh tượng bên trong vào tầm mắt.

Trong ánh sáng lưu ly,như có một bộ thân thể đang ngồi xếp bằng, thân thể kia toàn thân như làm bằng lưu ly, trên mỗi tấc da đều khắc rõ văn lộ cổ xưa, vặn lộ đó khiến người ta thấy một loại dao động nguyên thủy, phảng phất như xuất hiện từ khi thế giới hình thành, thần bí khó lường.

Khí tức bất hủ bao phủ lấy nó, cho người ta một loại cảm giác vĩnh hằng, tựa như vĩnh viễn không ma diệt, có thể chống chịu sự mài mòn của dòng thời gian vô tận...

Nó chỉ lớn chừng một trượng, nhưng sự cổ xưa cùng cường đại như thế, cho dù đang lâm vào ngủ đông, nhưng vẫn là tản ra một loại cảm giác áp bách không cách nào hình dung, loại áp bách đó, so với thánh phẩm chi uy còn mạnh hơn.

Mục Trần nhìn bộ thân thể lưu ly vô cùng cổ xưa này, khát vọng nóng bỏng vô tận dâng lên từ sâu trong 2 tròng mắt đen nhánh, vào giờ phút này, cho dù với tâm tính của hắn, cũng không kìm được thân thể có chút run rẩy.

Vạn Cổ Bất Hủ Thân...

Rốt cục ta cũng nhìn thấy ngươi.

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1497: Khống Chế Cùng Thức Tỉnh

Giữa thiên địa, chợt có âm thanh lớn vang lên, chỉ thấy một vầng đại nhật tử kim bay lên, sóng trùng kích hủy diệt một lần nữa quét ngược ra, chấn động thiên địa.

nơi xa, Ma Ha u lăng không đứng, mắt lộ lãnh quang nhìn cảnh này, khóe miệng dâng lên một nụ cười âm lãnh, bởi vì màn pháo bông hóa mỹ lần này chính là kiệt tác của diệp kình.

Dựa vào khả năng hoán đổi vị trí thần dị của “Bát Tinh La Bàn” trong tay hắn, thân ảnh ám kim kia dù thực lực kinh khủng, nhưng cũng chỉ có thể trở thành lười đao trong tay hắn mà thôi.

mà lúc trước chính là do hắn diễn lại kịch cũ, chuyển dời thân ảnh ám kim đuổi theo mình tới phía trước Diệp Kình, mặc dù diệp kình cũng đã có chuẩn bị, nhưng bị thân ảnh ám kim này áp sát, muốn chạy thoát một lần nữa đâu có dễ dàng như vậy?

không thấy ngay cả tốc độ như mục trần lúc trước cũng bị ép tự bạo bất hủ kim thân sao, cho dù thực lực Diệp Kình cũng coi là mạnh mẽ, nhưng dưới thế công của thân ảnh ám kim này, cũng không thể không lựa chọn như vậy.

Pháo hoa tử kim bắn tứ tung, thân ảnh Diệp Kình mình đầy máu tươi chật vật rơi xuống, lúc này hắn toàn thân không thể động đậy, linh lực trong cơ thể điên cuồng chấn động, xé rách máu thịt, đau nhức vô cùng.

cho nên hắn chỉ có thể nằm trong hố sâu, ánh mắt cừu hận nhìn Ma Ha u nơi xa.

Có điều, đối với ánh mắt cừu hận của hắn, Ma Ha u cũng chưa từng để ý tới, hiện giờ Mục Trần cùng Diệp kình đều đã bị phế, như vậy cũng không còn ai đứng ra tranh đoạt với hắn nữa.

- Tiếp theo, chính là lúc ta xuất thủ rồi

Ma Ha u nhìn thân ảnh ám kim trên bầu trời xa xa, trong mắt có vẻ tham lam nồng đậm trào ra.

Bất kể thân ảnh ám kim trước mắt này có phải là bất hủ kim thân hay không, nhưng bất hủ bản nguyên mênh mông ẩn chứa trong cơ thể nó cũng không phải giả, chỉ cần có thể đoạt được, cắn nuốt bát hủ bản nguyên trong cơ thể nó, như vậy cho dù không lấy được vạn cổ bất hủ thân đi chăng nữa, thì cũng cỏ thể làm cho bất hủ kim thân của hắn tăng tới một cấp độ tương đối đáng sợ.

thậm chí có thể nói là chí tôn pháp thân mạnh nhất trong số nguyên thủy pháp thân

hống!

trong lúc ma ha u phong tỏa thân ảnh ám kim này, nó cũng đem ánh mắt hắn học hướng về phía hắn, lúc trước 2 con mồi rốt cục đều chọn tự bạo, là cho nỏ không đoạt được chút nào, hiện giờ còn một tên cuối cùng này, chắc chắn không thể bỏ qua.

cho nên, nó hóa thành một đạo ánh sáng ám kim, xẹt qua chân trời, bắn thẳng đến Ma Ha u.

Có điều, đối diện với thân ảnh ám kim vọt tới, lần này Ma Ha u cũng không chạy thục mạng nữa, trên khuôn mặt có nụ cười dữ tợn nổi lên.

hắn giơ bàn tay lên, trong tay xuất hiện một lá bùa ố vàng cổ xưa, trên lá bùa, mơ hồ có dao động cực kỳ kinh khủng tản ra.

nếu nhìn kỹ, có thề phát hiện ra, trên lá bùa có văn lộ huyết hồng, huyết hồng kia chính là từ máu tươi biến thành, hơn nữa xét từ dao động

kinh khủng đó mà nói, cái này tất nhiên là thánh phẩm huyết.

- thánh văn phù...thật đáng tiếc..

Ma Ha u nhìn lá bùa cổ xưa trong tay, trong mắt thoáng hiện vẻ đau cắt thịt, đây cũng không phải là vật tầm thường gì cả, mà chính là do thánh phẩm thiên chí tôn trong tộc xuất thủ, tiêu hao lượng lớn máu tươi của bản thân, minh khắc trong mười mấy năm mới có thể chế tạo ra.

Trong toàn ma ha cổ tộc, số lá bùa thế này cũng không vượt quá 3 tờ, nói về uy lực, có thể so với thánh phẩm thiên chí tôn, nhưng lại chỉ có thể dùng 1 lần, chính là trọng bảo mang tính chiến lược.

nhưng hiện giờ đề đối phó với thân ảnh ám kim quỷ dị này, dù có tiếc hơn đi nữa cũng bắt buộc phải dùng.

Ma Ha u ngẩng đầu nhìn thân ảnh ám kim đang cấp tốc tiến gần, không do dự nữa, đầu ngón tay bắn ra, liền có máu tươi chảy xuống, cuối cùng nhanh chóng nhỏ lên trên lá bùa.

hừng hực!

máu tươi nhỏ xuống, là bùa nhanh chóng bốc cháy, biến thành một ngọn lửa huyết hồng, ngọn lửa này cực kỳ quỉ dị, trông giống y như chất lỏng, không ngừng quay cuồng.

- Đi

Ma Ha u hít sâu một hơi, quát khẽ một tiếng, chỉ thấy ngọn lửa huyết hồng kia hòa tan hư không, chỉ lóe lên một cái đã xuất hiện trước mặt thân ảnh ám kim.

thân ảnh ám kim đánh đâu thắng đó, nhưng lần này khi nhìn thấy ngọn lửa huyết hồng này, cũng cảm thấy khí tức nguy hiểm, lúc này thân hình hơi chậm lại,chuẩn bị rút lui về sau.

xèo!

có điều ngọn lửa huyết hồng này cũng rất quỷ dị, thoáng một cái, còn không đợi thân ảnh ám kim kia rút đi, liền hóa thành một ánh lửa huyết quang vọt vào giữa trán thân ảnh ám kim.

thân ảnh ám kim nhất thời ngưng trệ, ở giữa trán nó, huyết sắc văn lộ nhất thời lan ra từng chút một, có điều,sức mạnh trong cơ thề thân ảnh ám kim cùng hết sức phản kháng, không ngừng chặt đứt những huyết hồng văn lộ đang không ngừng lan ra kia...

có điều, sức mạnh của huyết hồng văn lộ kia hiển nhiên không tầm thường, dù đối mặt với sự chống cự mãnh liệt, thế nhưng huyết hồng văn lộ vẫn dùng tốc độ cực kỳ chậm lan ra...

mà khi văn lộ lan ra toàn bộ thân ảnh ám kim này, lúc đó nỏ cũng sẽ rơi vào tay Ma Ha u.

ánh mắt ma ha u rực sáng nhìn cảnh này, cuối cùng khóe miệng dâng lên một nụ cười đắc ý, lần này, hắn sẽ trở thành người thắng lớn nhất.

mà 2 tên Mục Trần, Diệp Kình này, đều sẽ nếm mùi thất bại trong tay hắn.

sâu trong thế giới tử kim, mục trần ngồi xếp bằng trước bộ thân thể lưu ly tản ra uy áp kinh khủng kia, cả người mồ hôi chảy ra như mưa, mặc dù hiện giờ hắn chỉ là một đạo ý thức, thế nhưng cảm giác lại thật sự truyền vào trong bản thể của hắn.

- Làm thế nào mới có thể đánh thức vạn cổ bất hủ thân này khỏi giấc ngủ đông đây?

trong lúc đang chịu đựng uy áp kinh khủng đó, Mục Trần vẻ mặt cũng là sầu khổ, bởi vì hắn nhận ra, hắn căn bản cũng không thể nào chạm được tới bộ thân thể lưu ly cổ xưa thần bí này.

hiện tại, khoảng cách giữa hắn và vạn cổ bất hủ thân chỉ chừng một trượng, nhưng chỉ chút khoảng cách này thôi, nếu hắn tiến thêm chút

nữa, cỗ áp bách kinh khủng kia sẽ nghiền nát hắn từng chút một.

Tiếp cận cũng không thề tiếp cận, các kiểu gào thét hô hào cũng không có tác dụng, Mục Trần thật sự rơi vào khó khăn, chẳng lẽ thiên tân vạn khổ, thậm chí ngay cả bất hủ kim thân cũng tự bạo để đổi lấy cơ hội, giờ cứ như vậy trơ mắt nhìn nó vuột mất?

vừa nghĩ tới đây, mục trần sắc mặt xanh mét lắc đầu một cái, hắn tuyệt đối sẽ không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

ánh mắt mục trần, gắt gao nhìn chằm chằm vạn cổ bất hủ thân bao phủ trong quang mang lưu ly, ý niệm trong đầu quay cuồng, cho tới một thời điểm, mới có một tia linh quang đột nhiên xẹt qua.

- Vạn cổ tháp có nói qua, muốn đánh thức vạn cổ bất hủ thân từ trong ngủ say, vậy nhất định phải tác động mãnh liệt tới nó, như thế mới có thể làm cho nó thoát khỏi trạng thái ngủ đông...

-...truyền thuyết nói, 5 tòa nguyên thủy pháp thân chính là tạo thành từ thế giới thủa sơ khai, thần bí cổ xưa, bọn chúng có sứ mệnh bảo vệ thế giới, nếu nói đến tác động mãnh liệt, vậy dĩ nhiên là lúc đại thiên thế giới bị xâm chiếm, bọn chúng mới có thể cảm thấy bị tác động mãnh liệt...

trong mắt mục trần lóe lên ánh sáng, một lát sau, hắn chợt hít sâu một hơi, sau đó 2 mắt khép hờ, ý thức bao phủ lấy một đoạn hình ảnh, sau đó từng chút một đưa vào trong ánh sáng lưu ly bao quanh vạn cổ bất hủ thân...

Hình ảnh kia chính là việc hắn đã trải qua ở hạ vị diện của bạch long chí tôn, đám huyết tà tộc kia nô dịch ức vạn sinh linh ở hạ vị diện như súc vật, hút lấy máu tươi của bọn họ, coi như huyết nô, tùy ý giết hại...

hình ảnh đó mỗi lần hiện lên trong đầu mục trần, đều sẽ khiến hắn sinh ra sự tức giận tột cùng.

hình ảnh kia truyền vào trong ánh sáng lưu ly, ánh mắt mục trần gắt gao nhìn chằm chằm vào thân thể lưu ly lạnh như băng kia, 2 mắt vạn cổ bất hủ thân vẫn còn nhắm chặt.

vào lúc này, không khí dường như đọng lại, thời gian chậm rãi trôi qua.

theo thời gian trôi qua, tâm tình của mục trần cũng từ từ trầm xuống, chẳng lẽ ngay cả như vậy cũng không thể đánh thức vạn cổ bất hủ thản sao?

- chẳng lẽ chỉ có thể cứng rắn dùng sức mạnh sao?

Trong mắt mục trần thoáng hiện vẻ thất vọng, chợt cười khổ một tiếng.

mà trong lúc mục trần cắn răng định tìm phương pháp khác, thân thể mấy vạn năm chưa động đậy của vạn cổ bất hủ thân, dường như lúc này run rẩy một chút.

sự run rẩy ấy cực kỳ nhỏ, nhưng mục trần gắt gao chăm chú nãy giờ phát hiện ra, lúc này trong lòng hắn chấn động mạnh.

có tác dụng?!

trong lúc mục trần khẩn trương mừng như điên soi mói, vạn cổ bất hủ thân run rẩy càng trở nên rõ ràng, trên thân thể lưu ly cũng có từng vầng sáng tản ra, cổ xưa mà thâm thúy.

cũng vào lúc này, sau gáy vạn cổ bất hủ thân, một vầng sáng lưu ly bất

bất hủ chậm rãi ngưng tụ thành hình.

xèo xèo!

huyết hồng văn lộ không ngừng lan tràn, theo thời gian trôi qua, đã tràn ngập phần lớn thân ảnh ám kim, nhìn cảnh này, cho dù là Ma Ha u, trên mặt cũng hiện lên vẻ mừng như điên khó có thể áp chế.

tất cả đều như hắn dự đoán trước.

thân ảnh ám kim này dù thực lực mạnh mẽ, nhưng cũng không có linh trí, cho nên đối diện với sự ăn mòn này, căn bản cũng bất lực.

huyết hồng văn lộ tiếp tục lan tràn, ước chừng mười mấy phút sau, rốt cục cũng lan ra mỗi góc nhỏ trên thân ảnh ám kim, mà cũng chính lúc này, Ma Ha u cũng cảm giác được, giữa hắn và thân ảnh ám kim này, dường như có một loại liên hệ kỳ diệu.

hắn chậm rãi xòe bàn tay ra, mà lúc này thân ảnh ám kim cũng hơi cúi đầu, mặc cho bàn tay ma ha u đặt lên đầu nó. Lúc này nỏ đã không còn chút hung khí, tựa như khôi lỗi bị khống chế.

- khặc khặc khặc!

giờ khắc này, ma ha u đã không kìm chế được tâm tình trong lòng, kích động ngửa mặt lên trời cười như điên, vạn cổ bất hủ thân trong truyền thuyết, rốt cục cũng rơi vào tay hắn!

vạn cổ tháp lần này, ma ha u hắn mới là người thắng lớn nhất!

Mục Trần, Diệp kình đều sẽ bị hắn vĩnh viễn dẫm dưới chân.

mà cũng chính lúc ma ha u khống chế được thân ảnh ám kim, ngửa mặt lên trời cười như điên, ở sâu trong thế giới tử kim, dưới sự khẩn trương gắt gao của mục trần, đôi mắt đã đóng chặt mấy vạn năm của vạn cổ bất hủ thân, rốt cục khẽ run lên, mờ ra từng chút một.

ngay khoảnh khắc ấy, Mục Trần cảm thấy khí tức bất hủ chân chính.

Vào thời khắc này, rốt cục Vạn cổ Bất Hủ Thân cũng thức tỉnh.

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1498: Lại Tới Thế Gian

Khi tiếng cười của Ma Ha U vang lên trong vạn cổ tháp, bên ngoài tháp cũng vì thế mà dấy lên thanh âm xôn xao, các phe cường giả nhìn thân ảnh ám kim trong tay Ma Ha U, đều trở nên động dung, tâm thần chấn động.

Một màn này hiển nhiên là ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Không ai ngờ tới, đối mặt với thân ảnh ám kim quỉ dị gần như vô địch kia, Ma Ha U vẫn còn có thủ đoạn ngăn cản...

"Ma Ha U này ẩn tàng thật là sâu..."

"Nhưng mà thủ đoạn cũng thật ngoan độc a, lại muốn đợi tới khi 3 người Mục Trần, Diệp Kình, Thác Bạt thương trọng thương hết, sau đó mới tri triển ra thủ đoạn này..."

"Hắc, ma ha cổ tộc mưu đồ vạn cổ bất hủ thân đã mấy vạn năm, làm sao có thể để người ngoài mang đi, thủ đoạn như vậy dù tàn nhẫn, nhưng vẫn là trong dự liệu"

"Vạn cổ bất hủ thân này nếu rơi vào tay ma ha cổ tộc, như vậy danh vọng của họ sẽ đạt tới đỉnh phong, tuyệt đối có thể coi là đỉnh cấp đại thiên thế giới"

đông đảo tiếng bàn luận vang lên xôn xao, trong thanh âm tràn đầy hâm mộ, dù sao đây chính là vạn cổ bất hủ thân, một trong 5 tòa nguyên thủy pháp thân trên đại thiên thế giới, hiện giờ lại rơi vào tay ma ha cổ tộc, vậy đối với bọn họ có thể nói là như hổ thêm cánh.

Thanh diên tịnh nhìn cảnh này, liếc mắt nhìn nhau, thần sắc đều hơi trầm xuống, hiện tại ma ha cổ tộc đã vô cùng mạnh mẽ, đứng đầu trong ngũ đại cổ tộc, nếu như Ma Ha U lại lấy được Vạn cổ bất hủ thân nữa, chắc chắn có thể nhờ đó mà đột phá tới thánh phẩm, mà đến lúc đó, thực lực của ma ha cổ tộc đúng là khó có thể tưởng tượng.

"Haha!"

Trên đài cao, Ma Ha Thiên cao giọng cười lớn, thời điểm thế này, cho dù là bằng nội tâm của hắn cũng khó có thể kiềm chế.

"Chúc mừng tộc trưởng!"

phía sau lưng, những trưởng lão ma ha cổ tộc khác cũng chúc mừng tới tấp, thần sắc mừng như điên. BỌn họ trông giữ vạn cổ bất hủ thân này mấy vạn năm, hôm nay rốt cục cũng thoát khỏi thân phận người bảo quản này.

Trên mặt Ma Ha Thiên nụ cười nồng nặc, trong lòng cỏ một cảm giác xả hơi, từ nay về sau, vạn cổ bất hủ thân sẽ thuộc về ma ha cổ tộc bọn họ, cho dù là bất hủ đại đế sống lại cũng không thể nào mang đi.

Tảng đá lớn đè nặng trong lòng ma ha cổ tộc bọn họ, rốt cục cũng rơi xuống.

Trong vạn cổ tháp, tiếng cười lớn của Ma Ha U kéo dài một lúc lâu, sau đó mới dần dần ngừng, sau đó 2 mắt nóng bỏng của hắn gắt gao nhìn chằm chằm thân ảnh ám kim.

Trên thản ảnh ám kim này, những huyết hồng văn lộ đang không ngừng lóe lên, hiển nhiên có một cỗ sức mạnh từ bên trong đang không ngừng kháng cự.

"Hừ, còn không chịu thua sao..."

Ma Ha U thấy vậy, cười lạnh một tiếng, hắn biết bằng một đạo thánh văn phù này còn chưa đủ trấn áp thân ảnh ám kim, có điều hắn cũng

không vội, chỉ cần đem nó ra khỏi vạn cổ tháp, để thánh phẩm trong tộc xuất thủ, nó cũng sẽ không gây nổi sóng gió gì.

Cho nên, hắn cũng không để ý tới sự phản kháng của thân ảnh ám kim, mà là đưa ánh mắt hơi có vẻ âm lãnh quét ra.

Hắn đang tìm dấu vết của Mục Trần, lúc trước Mục Trần tự bạo bất hủ kim thân, tuy là trọng thương nhưng cũng không mất mạng, hiện tại hắn muốn tìm ra bằng được, cho dù không thể giết nhưng cũng phải chân chính phế bỏ.

Hiện giờ vạn cổ bất hủ thân tới tay, thực lực ma ha cổ tộc bọn họ cũng theo đó mà tăng vọt, cho nên sự kiêng kỵ vốn có đối với phù đồ cổ tộc cũng đã giảm bớt đi rất nhiều.

"Lúc trước nhảy nhót tưng bừng, giờ xem ngươi rơi vào tay ta, thì có thể làm thế nào?". Trong mắt Ma Ha U dâng lên hàn quang, lúc trước giao thủ với Mục Trần khiến mặt mũi hắn mất hết, cho nên giờ hắn cũng không định sẽ bỏ qua cho Mục Trần.

Thân thể Ma Ha U bay lên trên không, thân ảnh ám kim như hình với bóng, linh lực hùng hồn lan ra khắp thiên địa, lướt qua từng miệng vực sâu vạn trượng, muốn tóm được Mục Trần đang trốn trong đó.

Mà ngoài vạn cổ tháp, cường giả các phe thấy hành động của Ma Ha U, cũng lập tức hiểu hắn đang muốn tính toán nợ nần, lúc này đều mặc niệm một tiếng vì Mục Trần.

Thanh diên tịnh thấy cảnh này, sắc mặt cũng trầm xuống, ánh mắt nhìn về phía ma ha thiên có sự lạnh lẽo đáng sợ ngưng tụ.

Ma Ha Thiên làm như không nhìn thấy, thần sắc lãnh đạm, hắn thấy, chỉ cần Ma Ha U không giết Mục Trần thì Thanh Diên Tịnh cũng khó có thể làm gì, hiện tại Vạn cổ Bất Hủ Thân đã tới tay, Ma Ha cổ tộc bọn họ cũng không cần e ngại Phù Đồ cổ Tộc nữa.

"Tìm được ngươi rồi, con chuột nhắt..."

Trong vạn cổ tháp, Ma Ha U chỉ tốn mấy chục hơi thở, hai mắt hắn đã híp lại nhìn về phía một miệng vực sâu nơi xa xa, khóe miệng cười lạnh.

Hắn đánh ra một quyền, chỉ thấy một đạo quyền quang vạn trượng từ trên trời đánh xuống, không chút lưu tình, hung hăng đánh lên miệng vực sâu kia, dưới uy năng đáng sợ, vực sâu trực tiếp sụp đổ, hóa thành hố sâu to lớn...

Bụi mù tràn ngập, hai mắt Ma Ha U híp lại nhìn hố sâu kia, tiếp sau đó, hắn nhìn thấy một thân ảnh bao phủ trong linh quang, chậm rãi bay lên.

Thân ảnh kia chính là Mục Trần, hắn lúc này cả người vẫn đầy máu tươi, nhìn qua tương đối chật vật, cái này hiển nhiên chính là hậu quả lúc trước tự bạo bất hủ kim thân gây nên.

"Khà khà, Mục Phủ Chủ sao lại chật vật như vậy?". Ma Ha U hài hước nhìn Mục Trần, nghiền ngẫm nói.

Mục Trần quét Ma Ha U một cái, sau đó ánh mắt hắn dừng lại có thân ảnh ám kim phía sau, ánh mắt ngưng lại, nói: "Ngươi lại khống chế được nó?"

Ma Ha U lơ đãng nói: "Ma Ha cổ tộc ta mưu tính mấy vạn năm, làm sao ngay cả chút chuyện này cũng không chuẩn bị?"

Mục Trần khẽ gật đầu một cái, trên khuôn mặt hơi tái nhợt của hắn dâng lên một nụ cười, nói: "Xem ra ta lại coi thường ngươi...đã như vậy, phiền ngươi một việc"

Ma Ha U 2 mắt híp lại, nói: "Phiền ta?"

Chẳng lẽ tên này tự bạo bất hủ kim thân nên giờ ngu rồi?

Mục Trần cười cười, chỉ về thân ảnh ám kim sau hắn, nói: "Ngươi đem nó cho ta đi"

Dường như trong chớp mắt, ánh mắt Ma Ha U mở to một chút, sau đó sắc mặt hắn cổ quái nhìn chằm chằm Mục Trần, chậm rãi nói: "Đầu óc ngươi thật sự hỏng rồi?"

Hiện giờ Mục Trần bản thân trọng thương, ngay cả bất hủ kim thân cũng mất, sức chiến đấu giảm mạnh, xem xét Ma Ha U hắn, không chỉ chiến lực bảo tồn, mà còn nắm trong tay thân ảnh ám kim. Không hiểu thế nào mà Mục Trần lại dám ngay trước mặt hắn, muốn đòi thân ảnh ám kim kia?

Mục Trần này thật sự điên rồi sao?

"Ngươi muốn không?"

Ma Ha U nhìn chằm chằm Mục Trần, trên khuôn mặt hiện lên nụ cười gằn, sau đó ánh mắt hắn quỷ dị, gật đầu một cái, nóiVậy thì cho ngươi!"

Hắn xòe bàn tay ra, nhẹ nhàng vung lên. soạt!

phía sau lưng hắn, thân ảnh ám kim đột nhiên vọt tới, bàn tay ám kim hầu như xuyên thủng không gian, trực tiếp chộp về phía cổ họng Mục Trần.

Mục Trần nhìn bàn tay ám kim phá không tới, khuôn mặt trẻ tuổi tuấn dật cũng bình tĩnh ngoài dự liệu, con ngươi đen nhánh càng là giống như đầm sâu, không dấy chút gợn sóng nào.

Chỉ có điều dáng vẻ này của hắn trong mắt những cường giả ngoài vạn cổ tháp, lại giống như bị dọa đến ngu vậy.

Mà cũng ngay dưới vô số ánh mắt chăm chú, bàn tay ám kim xuất hiện trước mặt Mục Trần, gần sát cổ họng, chỉ cách một tấc, có điều ngay khoảnh khắc nó sắp chạm tới Mục Trần, một bàn tay lưu ly đột

nhiên xuất hiện từ hư vô, sau đó chộp lấy bàn tay ám kim kia, khiến nó không thể di chuyển một tấc nào nữa.

Nụ cười hài hước trên khuôn mặt Ma Ha U đọng lại trong chớp mắt, ánh mắt hắn khó có thể kìm được khiếp sự, nhìn về phía bên cạnh Mục Trần, chỉ thấy ờ nơi đó, không biết từ khi nào đã xuất hiện một thân ảnh bao phủ trong hào quang lưu ly.

Thân ảnh kia, người ngoài không cách nào nhìn rõ, quanh thân nó dường như bao trùm trong sự thần bí, không cách nào dò xét, nhưng mơ hồ cũng có một loại cảm giác áp bách không cách nào hình dung lan ra.

"Hống!"

Thân ảnh ám kim lúc này phát ra tiếng gầm nhẹ, lúc này, trong con ngươi ám kim của nó dường như xuất hiện một ít sợ hãi, nó điên cuồng giãy giụa, dường như muốn thoát khỏi bộ thân thể lưu ly thần bí trước mắt này.

soạt!

Bàn tay lưu ly nhẹ nhàng vung, thân ảnh ám kim tựa như bị trọng kích, thân hình trực tiếp bắn xuống, cuối cùng rơi xuống đại điện, nhất thời cả đại địa bị xé rách, trên mặt đất xuất hiện vài cái hố sâu vạn trượng.

Hít.

lúc này ngoài vạn cổ tháp, vô số âm thanh hít khí lạnh vang lên, bọn họ trợn mắt há mồm nhìn thân thể lưu ly thần bí bên cạnh Mục Trần, làm thế nào cũng không thể tưởng tượng nổi, thân ảnh am kim kia trước giờ đánh đâu thắng đó, giờ lại cứ như vậy không chút phản kháng bị ném đi?

"Kia...kia rốt cục là thứ gì?"

"Thân ảnh lưu ly kia thật khủng khiếp, phải biết thân ảnh ám kim kia đã là tồn tại vô địch dưới thánh phâm a, thế mà..."

"Mục Trần sao lại có lá bài tẩy này? sao lúc trước hắn lại muốn tự bạo bất hủ kim thân?"

Tiếng bàn luận xôn xao bạo phát kinh thiên, khuôn mặt của đông đảo cường giả đều hiện đầy vẻ nghi hoặc.

Thanh diên tịnh cùng phù đồ huyền vẻ mặt cũng nghi hoặc, bọn họ hiển nhiên cũng hoàn toàn không biết, vì sao bên cạnh Mục Trần lại còn một thân thể lưu ly kinh khủng như vậy...

Mà trên đài cao, sắc mặt đắc ý của ma ha thiên đã sớm cứng ngắc, ánh mắt âm trầm, đồng thời cũng chứa một tia kinh nghi nhìn về thân thể lưu ly bên cạnh Mục Trần"

"Kia rốt cục là thứ gì?"

Trong vạn cổ tháp, Ma Ha U khó tin nhìn cái hố khổng lồ trên đại địa, sắc mặt điên cuồng méo mó, cảnh trước mắt này, khiến cho nội tâm hắn dâng lên phẫn nộ vô biên, hóa thành sát ý cuồng bạo.

"Giết hắn cho ta!"

Ma Ha U gầm nhẹ một tiếng, một tay kết ấn, thúc giục thánh văn khống chế thân ảnh ám kim kia.

Hống!

Trong hố sâu, tiếng gầm gừ vang lên, một đạo thân ảnh ám kim phóng lên cao, lúc này, toàn bộ huyết văn trên cơ thể nó như tràn hết vào cặp mắt ám kim, làm cho con ngươi nó cũng trở nên huyết hồng.

Dưới sự thúc giục mạnh mẽ của thánh văn, nó áp chế sự sợ hãi trong lòng, gắt gao nhìn chằm chằm thân thể lưu ly bên cạnh Mục Trần.

Mà Mục Trần chẳng qua chỉ bình tĩnh liếc mắt nhìn, sau đó nghiêng đầu khẽ mỉm cười về phía thân thể lưu ly thần bí, nhẹ giọng nói: "Đi đi, đoạt lại tất cả bất hủ bản nguyên vốn thuộc về ngươi đi..."

"Ngươi yên lặng mấy vạn năm, hôm nay, cũng nên để thế nhản biết được...vạn cổ bất hủ thân, lại tới thế gian"

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1499: Chính Phẩm Cùng Hàng Giả

Hống!

Thân ảnh ám kim ngửa mặt lên trời thét dài, trên thân thể nó huyết văn ngọ nguậy, trong 2 mắt càng là huyết quang ngưng tụ, quanh thân nó, ba động ám kim kinh khủng nhộn nhạo, ngay cả hư không cũng vì thế mà run rẩy.

uy áp đáng sợ quét ra, dưới thánh phẩm, căn bản không ai dám đỡ mũi nhọn.

Cảm thụ uy áp tản ra từ thân ảnh ám kim, trẽn mặt Ma Ha U cũng thoáng hiện vẻ tàn nhẫn, hắn thấy, lúc trước chẳng qua chỉ là thân ảnh ám kim ứng phó không kịp nên mới chịu thiệt thòi, hiện giờ được hắn dùng thánh văn mạnh mẽ thúc giục, càng là kích thích tất cả sức mạnh, sức chiến đấu đã đạt tới một cấp độ tương đối kinh khủng.

"Mặc dù không biết rốt cục thân thể lưu ly này của ngươi là vật gì, nhưng hôm nay, ta nhất định phải phế tiểu tử ngươi!"

Ma Ha U lạnh lẽo cười một tiếng, tâm niệm vừa động, chỉ thấy thân ảnh ám kim kia vọt ra, vô số tàn ảnh xẹt qua hư không, khiến cho người khác căn cản không phân biệt ra vị trí chân thân của nó.

Ngoài vạn cổ tháp, đông đảo cường giả nhìn cảnh này, đều rùng mình trong lòng, biết Ma Ha U đã động sát ý, hiện tại thân ảnh ám kim này kinh khủng vô cùng, sợ rằng chỉ có thánh phẩm chân chính xuất thủ mới có thể trấn áp.

"Mục Trần lần này thật sự chọc giận Ma Ha U rồi..."

Thế mà, dưới đủ loại ánh mắt chăm chú, thần sắc Mục Trần ngược lại là bình tĩnh, chỉ lả ánh mắt nhìn về phía thân ảnh ám kim kia cũng có một chút kinh ngạc, hiển nhiên cũng là cảm thán về uy áp mà nó bộc phát ra.

"Cái biến dị thể này không biết đã cắn nuốt bao nhiêu bất hủ bản nguyên vốn thuộc về vạn cổ bất hủ thân, lại có được uy thế bực này...."

Có điều, tuy thân ảnh ám kim này uy áp kinh thiên, nhưng Mục Trần cũng không thấy kinh hoảng, mà là nhẹ nhàng gật đầu với thân ảnh bao trùm trong hào quang lưu ly bên cạnh.

ánh sáng lưu lý hơi lóe lên, sau đó chậm rãi bước ra, đứng trước người Mục Trần.

Hống!

Tiếng gầm gừ của thản ảnh ám kim vang dội, đánh ra một quyền, chỉ thấy một dòng ám kim hồng lưu quét ra, bên trong dòng lũ, có phù văn cổ xưa lưu động, hàm chứa sức mạnh của bất hủ bản nguyên, uy lực vô vùng, cho dù là cường giả tiên phẩm hậu kỳ đỉnh phong như Ma Ha U nếu bị chính diện đánh trúng, sợ rằng cũng sẽ trọng thương trong nháy mắt, thậm chí vẫn lạc.

ám kim hồng lưu hàm chứa thanh thế kinh thiên gào thét tới, vậy mà thân thể lưu ly vẫn không nhúc nhích, chỉ đợi đến khi hồng lưu sắp đánh trúng, nó mới đưa bàn tay lưu ly nhẹ nhàng giơ ra.

xẹt.

ám kim hồng lưu tràn đầy ba động hủy diệt rơi vào bàn tay nó, trong khoảnh khắc từ sư tử biến thành dê non, quấn quanh thân thể lưu ly, cuối cùng thu nhỏ lại, biến thành một đạo kim quang, bị thân thể lưu ly kia hút vào trong miệng.

"cái gì?"

Ma Ha U sắc mặt kịch biến, không cách nào ngờ tới, thế công của thân ảnh ám kim kinh khủng như vậy, lại bị thân thể lưu ly thần bí kia dễ dàng hóa giải.

"làm sao có thể!"

Ma Ha U cắn răng nghiến lợi, một lần nữa thúc giục thản ảnh ám kim, một khắc sau, tiếng gầm gừ vang dội, vô số dải ánh sáng ám kim xé rách chân trời, giống như ám kim cự long, ùn ùn đánh về phía thân thể lưu ly kia.

vậy mà, đối mặt với thế công kinh thiên động địa này, thân thể lưu ly kia vẫn không nhanh không chậm,bởi vì bất kỳ tia sáng ám kim nào tiếp cận phạm vi một trượng quanh nó, liền trở nên cực kỳ ngoan ngoãn, bị nó một hớp nuốt sạch...

vậy nên, một màn cổ quái xuất hiện, bất kể thân ảnh ám kim kia thi triển ra sóng lớn kinh thiên động địa thế nào, nhưng một khi tiếp cận thân thể lưu ly kia thì đều hóa thành mưa phùn gió nhẹ, không gây nổi chút sóng gió nào đã tiêu tán.

Mục Trần nhìn cảnh này, cũng không cảm thấy chút bất ngờ nào, nờ nụ cười, thân ảnh ám kim kia dù gì cũng chỉ là một cái biến dị thể, sức mạnh của nó chính là bất hủ bản nguyên trộm được từ vạn cổ bất hủ thân

Mà hiện giờ, kẻ nắm giữ bất hủ bản nguyên chân chính đã xuất hiện, nó còn vọng tưởng muốn dùng loại sức mạnh này đi đối phó, không nghi ngờ gì chính là lấy bánh bao ném chó, ném đi là đừng hòng lấy lại...

Hống hống!

Từng dải bất hủ bản nguyên bị vạn cổ bất hủ thân nuốt chửng, ánh sáng xung quanh thân ảnh ám kim kia cũng trở nên ảm đạm, nó nhận ra được sức mạnh thoát đi mất, liền bộc phát tiếng gầm gừ kinh thiên, cặp mắt huyết hồng gắt gao nhìn chằm chằm vạn cổ bất hủ thân, trong đó tràn đầy tham lam, mặc dù vạn cổ bất hủ thân khiến nó cảm giác sợ hãi,

nhưng nếu có thể cắn nuốt được, như vậy bản thân nó cũng sẽ phát sinh sự lột xác to lớn, thậm chí thoát khỏi hỗn độn, hóa thành sinh linh, tiêu dao thế gian.

vù!

sau khi nhận đủ thiệt thòi, nỏ cũng không dám lấy bất hủ bản nguyên tấn công nữa, mà là thân thể đột nhiên bành trướng, ánh sáng ám kim lưu động, khiến cho nó giống như một ám kim cự nhận, giơ tay nhấc chân cũng có sức mạnh hủy diệt.

ám kim cự nhân dậm chân một cái, thân hình liền quỷ mị xuất hiện trước mặt vạn cổ bất hủ thân, sau đó nắm đấm hàm chứa sức mạnh hủy diệt của nó hung hăng đánh tới.

Quyền thế tuy đơn giản, nhưng dưới sự phụ trợ của sức mạnh tuyệt đối, cũng khiến cả thiên địa run rẩy.

ầm!

ám kim quyền đánh ra, có điều khi sắp đánh lên thân thể vạn cổ bất hủ thân, một bàn tay lưu ly giơ ra, nhẹ nhàng chắn lấy đầu quyền.

đang!

2 bên tiếp xúc, tựa như có tiếng kim loại vang lên, mảnh không gian kia điên cuồng sụp đổ, nhưng mà điều làm người ta hoảng sợ là, thân ảnh lưu ly kia vẫn giống như đá tảng, không chút nhúc nhích, mà thân ảnh ám kim lại như trúng trọng kích, chật vật bắn ngược ra hơn vạn trượng.

soạt!

Thân ảnh ám kim vừa mới ổn định, còn chưa kịp gầm thét, không gian trước mặt nó dao động, thân ảnh lưu ly một lần nữa xuất hiện, một chưởng vỗ lên lồng ngực nó.

Banh!

vào lúc này, toàn bộ lồng ngực của thản ảnh ám kim đều sụp xuống, thân hình một lần nữa bắn đi.

Banh! banh! banh!

Ngắn ngủi mấy chục hơi thở tiếp sau đó, thân ảnh ám kim này bị đánh như quả bóng da, bay qua bay lại trên không trung, mà thân thể vốn khổng lò của nó, dưới mấy lần vỗ nhẹ của thân ảnh ám kim, đã sụp đổ hơn nửa.

Hít!

Ngoài vạn cổ tháp, vô số cường giả hít khí lạnh, vẻ mặt hoảng sợ, không ai ngờ được, thân ảnh ám kim thanh thế kinh người như vậy, lại không sức chống cự dưới tay thân thể lưu ly thần bí kia...

Cái này căn bản là giao phong không cùng một tầng thứ a!

Thanh diên tịnh cùng phù đồ huyền cũng mở to mắt nhìn cảnh này, sau đó 2 mặt nhìn nhau, vẻ mặt kinh ngạc, hiển nhiên không cách nào tường tượng Mục Trần lại có lá bài tầy thế này.

"Thân thể lưu ly kia, rốt cục là thứ gì?"

Trong lòng 2 người tràn đầy nghi ngờ, bọn họ dù sao cũng chỉ quan sát qua gương, cho dù là thánh phẩm thiên chí tôn cũng không thể nào thăm dò.

Trên đài cao, toàn bộ trưởng lão ma ha cổ tộc đều là sắc mặt xanh mét, mà phía trước bọn họ, vẻ mặt ma ha thiên cũng âm trầm như sắp nhỏ ra nước, bàn tay của hắn nắm lấy thạch trụ bạch ngọc trước mặt, toàn bộ thạch trụ đều có vết nứt ra lan.

"Đáng chết, sao có thể như vậy? Ma Ha U không phải là đã lấy được vạn cổ bất hủ thân sao? làm sao lại không chịu nổi như thế?! Lưu ly thân của tiểu tử kia rốt cục là thứ gì?!"

Ánh mắt ma ha thiên lạnh lẽo, vào lúc này, dù là lấy lòng dạ của hắn cũng phải phát ra tiếng gầm nhẹ trong lòng.

ầm!

lại một lần nữa trúng trọng kích, thân ảnh ám kim bắn ra ngoài, trên thân hình của nó lúc này đã móp mép bẹp dúm, từng dấu tay in vào mặt ngoài thân thể, trên những dấu tay này hiện lên ánh sáng lưu ly, tựa như đang không ngừng ăn mòn nó, khiến cho ánh sáng ám kim trên thân thể nó trở nên ảm đạm.

Hống!

Nhận ra tình huống trong cơ thể, thân ảnh ám kim này cũng cảm thấy nồng nặc bất an, huyết quang trong 2 mắt vỡ vụn ra, ánh sáng ám kim trở lại như trước...

phụt.

Chợt một ngụm máu tươi từ trong miệng Ma Ha U phun ra, trong mắt hắn cũng hiện lên vẻ hoảng sợ, ánh mắt kinh hãi không thôi, bởi vì một chớp mắt trước đó, hắn cảm giác được thánh văn trong cơ thề thân ảnh ám kim vỡ vụn...

Hống hống!

Thoát khỏi khống chế của Ma Ha U, thân ảnh ám kim kia cũng khôi phục một ít bản năng, nỏ nhìn vạn cổ bất hủ thân trước mắt, một cảm giác sợ hãi không cách nào hình dung xộc lên đầu.

đó là sự sợ hãi khi đối mặt thượng vị giả chân chính!

vì vậy, nó phát ra tiếng gào sợ hãi, không còn dám giao thủ với vạn cổ bất hủ thân, giao thủ hẳn phải chạy thục mạng.

Có điều cũng chính lúc này, sau ót vạn cổ bất hủ thản có một vầng sáng lưu ly chậm rãi dâng lên, cuối cùng từ trên trời giáng xuống, trực

tiếp bao quanh thân ảnh ám kim.

ánh sáng lưu ly tản ra, thân ảnh ám kim phát ra tiếng kêu tuyệt vọng, bởi vì dưới ánh sáng chiếu rọi, thân thể nó đang nhanh chóng hòa tan...

Hống hống hống!

Tiếng gào thê lương vang dội thiên địa, nhưng nó cũng không cách nào ngăn cản, cuối cùng mấy chục hơi thở sau, thân ảnh ám kim nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng biến thành một viên ám kim kim đan lớn chừng bàn tay.

Bên trên kim đan, hiện đầy văn lộ thần bí, trong đó ẩn chứa bất hủ bản nguyên khó có thể tưởng tượng.

vạn cổ bất hủ thân nhẹ nhàng hút một cái, ám kim kim đan bị nó nuốt vào trong miệng.

ùng ùng!

ở thời điểm vạn cổ bất hủ thân nuốt viên kim đan kia vào, trong thiên địa này chợt có tiếng sấm vang dội, trên bầu trời, ức vạn đạo lôi đình giống như nộ long gầm thét.

Mà quanh thân vạn cổ bất hủ thân, ánh sáng lưu ly đại phóng rực rỡ, chiếu rọi thiên địa.

Từng đạo ánh sáng lưu ly rủ xuống quanh thân vạn cổ bất hủ thân, phía sau ót nó, hào quang lưu ly tản ra thần bí chi năng.

vào giờ phút này, cho dù là đông đảo cường giả bên ngoài vạn cổ tháp đều mơ hồ cảm giác được, một cỗ uy thế thần bí không cách nào hình dung, từ trong vạn cổ tháp tràn ngập ra.

đối mặt với uy thế này, cho dù là thánh phẩm cường giả cũng phải sinh lòng kiêng kỵ.

vô số cường giả ngắm nhìn quang ảnh lưu ly thần bí kia, khoảnh khắc này, trong tâm linh dường như hiểu ra điều gì, một cỗ rung động từ trong mắt họ bừng lên!

Thì ra...thân thể lưu ly thần bí này mới thật sự là Vạn cổ Bất Hủ Thân, một trong 5 tòa nguyên thủy pháp thân của Đại Thiên Thế Giới.

Thân ảnh ám kim lúc trước chỉ là một cái hàng giả mà thôi!

khó trách đứng trước thân ảnh lưu ly này, thân ảnh ám kim kia không có chút lực phản kháng nào!

Bởi vì đây là sự áp chế tuyệt đối của chính phẩm đối với hàng giả.

Cho dù là thanh diên tịnh, lúc này cũng không nhịn được động dung, bên cạnh, phù đồ huyền cũng hít một hơi khí lạnh, thì ra bộ thân thể lưu ly mà Mục Trần lấy được, mới thật sự là Vạn cổ Bất Hủ Thân.

Thạch trụ trước mặt Ma Ha Thiên lặng lẽ vỡ vụn thành bụi bặm, ánh mắt của hắn lạnh lẽo như đao nhìn quang ảnh lưu ly kia, một lát sau, một thanh âm đè nén giận dữ cùng sát cơ, truyền vào trong tai tất cả các trường lão ma ha cổ tộc phía sau, làm cho họ không nhịn được rùng mình một cái.

"Truyền lệnh xuống, Ma Ha cổ Tộc cấp tốc chuẩn bị chiến đấu..."

Ánh mắt của hắn đỏ ngầu nhìn thân ảnh Mục Trần trong quang kính, trên khuôn mặt có vẻ dữ tợn cùng ác độc hiện lên.

"Nhãi con, đồ của Ma ha cổ tộc ta, ngươi cũng dám đoạt! Hôm nay dù có Phù Đồ CỔ tộc che chở ngươi, ngươi có giữ thế nào, bản tọa cũng sẽ khiến ngươi phun đồ ra cho ta!"

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1500: Vạn Cổ Tân Chủ

Trong vạn cổ tháp, Ma Ha U kinh hãi nhìn vạn cổ bất hủ thân tản ra ức vạn tia sáng lưu ly trên bầu trời, nhìn lại nơi thân ảnh ám kim biến mất, ánh mắt đờ đẫn.

Tới lúc này, hắn rốt cục cũng hiểu ra, quang ảnh tản ra ánh sáng lưu ly thần bí này, mới thật sự là vạn cổ bất hủ thân!

Lúc trước, thân ảnh ám kim mà hắn hao tổn đại giá để khống chế, hóa ra chỉ là một cái hàng giả không biết từ đâu đến!

Loại đáp án này, khiến cho khuôn mặt Ma Ha U co quắp một hồi, ánh mắt đỏ bừng nhìn vạn cổ bất hủ thân kia, sự ghen tỵ trong mắt như muốn hóa thành thực chất trào ra.

"Làm sao có thể? Vạn cổ bất hủ thân làm sao có thể rơi vào tay thằng nhãi con này?". Ma Ha U lẩm bẩm nói, ánh mắt đỏ như máu, hiển nhiên hắn không thể nào tiếp nhận được cái sự thật tàn khốc rằng Mục Trần đã lấy được vạn cổ bất hủ thân.

"vạn cổ bất hủ thân, ma ha cổ tộc ta bảo vệ ngươi mấy vạn năm, ngươi sao lại lựa chọn một ngoại nhân!". Ma Ha U ngửa mặt về phía thân ảnh lưu ly kia, tức giận mà không cam lòng gầm lên.

vậy mà, đối với việc hắn gầm thét, vạn cổ bất hủ thân cũng không có chút động tĩnh nào; vạn cổ bất hủ thân là một loại tồn tại kỳ lạ, có linh tính nhất định, nhưng lại không có linh trí độc lập chân chính, trong phán đoán của nó, mặc dù Ma Ha U dường như mạnh hơn Mục Trần, nhưng lại không thích hợp trờ thành chủ của nó.

Mục Trần ánh mắt bình tĩnh nhìn Ma Ha U điên loạn, sau đó đưa ngón tay ra, xa xa chỉ về phía hắn, thanh âm lạnh như băng: "Cướp luôn bất hủ bản nguyên của hắn đi"

Ma Ha U này lúc trước không chỉ gài bẫy hắn, ép hắn không thể không tự bạo bất hủ kim thân, sau lại muốn thừa dịp hắn suy yếu, hạ thủ độc ác, món nợ này Mục Trần tất nhiên là nhớ rõ ràng.

Cho nên hiện giờ cục diện đổi chiều, Mục Trần tất nhiên sẽ không bỏ qua cho Ma Ha U.

"Ngươi dám!"

Nghe Mục Trần nói thế, Ma Ha U sắc mặt cũng không nhịn được biến đổi, phẫn nộ quát lên.

soạt!

Mà khi thanh âm Mục Trần vừa nói ra, vạn cổ bất hủ thân bước chân về phía trước một bước, không gian dao động,mà thân ảnh của nó đã xuất hiện trước mặt Ma Ha U.

uỳnh!

Ma Ha U sắc mặt xanh mét, linh lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, thân hình chợt lui, nháy mắt đã lùi hơn mấy vạn trượng.

Có điều, vạn cổ bất hủ thân cũng không truy kích theo, chỉ là đưa bàn tay lưu ly ra, xa xa hướng về phía Ma Ha U quơ 1 trảo.

Dưới một trảo này, thiên địa dường như đọng lại, Ma Ha U đang vội vàng rút lui thì giống như côn trùng lọt vào trong hỗ phách, quỷ dị đọng lại giữa hư không, không thể nhúc nhích chút nào, duy chỉ có vè mặt hiện lên sự kinh hãi.

Vạn cổ bất hủ thân búng ngón tay một cái, sau lưng Ma Ha U có ánh sáng tử kim hội tụ, bất hủ kim thân không còn chịu sự khống chế của

hắn, trực tiếp ngưng hiện ra...

Lúc này, trong mắt Ma Ha U mới cảm thấy một nỗi sợ hãi thật sự. bành!

Vạn cổ bất hủ thân xa xa bóp chặt bàn tay, chỉ thấy bất hủ kim thân sau lưng Ma Ha U nhất thời nổi lên từng vết nứt vỡ, cuối cùng bành một tiếng, nổ tung ra.

vạn cổ bất hủ thân mở miệng hút một cái, bất hủ bản nguyên vừa nổ tung liền hóa thành từng đạo kim quang, bị nó nuốt sạch sẽ.

phụt!

Thân thể Ma Ha U lúc này cũng khôi phục tự do, lập tức điên cuồng phun ra một ngụm máu tươi, linh lực mạnh mẽ quanh thân trờ nên uể oải trong nháy mắt, hiển nhiên là bị thương cực kỳ nghiêm trọng.

"Mục Trần! Ngươi lại dám hủy bất hủ kim thân của ta!"

Ma Ha U giận dữ gầm lên, ánh mắt oán độc nhìn về phía Mục Trần, Bất Hủ bản nguyên của bất hủ kim thân bị đoạt mất, cũng tương đương với pháp thân hoàn toàn hủy diệt, sau này trừ phi hắn tu luyện lại một lần nữa, nếu không cũng không thể ngưng luyện ra bất hủ kim thân thêm nữa, đối với hắn mà nói, không nghi ngờ gì sẽ là đả kích trí mạng.

"Ngươi hại ta tự bạo bất hủ kim thân, hiện giờ ta phá hủy bất hủ kim thân của ngươi, cũng coi như hòa nhau". Mục Trần cười nhạt nói.

Ma Ha U giận dữ tới con ngươi như muốn lòi ra ngoài, khuôn mặt dữ tợn, dáng vẻ kia tựa như hận không thể nuốt sống Mục Trần.

"Xem ra ngươi còn chưa yên thân?". Thấy dáng vẻ dữ tợn của hắn, hai mắt Mục Trần híp lại, ngón tay chậm rãi chỉ Ma Ha U, trong mắt mơ hồ có sát ý lưu động.

"Thế nào, ngươi còn định giết ta?". Ánh mắt Ma Ha U rét lạnh, gằn giọng nói, nơi này chính là ma ha cổ tộc, nếu Mục Trần thật sự dám giết hắn, tất sẽ chọc tới đại phiền toái, cho nên hắn cũng không tin Mục Trần có cái lá gan này.

"Giết hắn"

Thế mà, khi thanh âm của hắn vừa thốt ra, thanh âm đạm mạc của Mục Trần truyền ra kế tiếp.

đôi mắt lưu ly của vạn cổ bất hủ thân, xa xa nhắm về phía Ma Ha U.

Trong nháy mắt, da đầu Ma Ha U tê dại, hắn khó tin nhìn chằm chằm Mục Trần, hiển nhiên không ngờ Mục Trần lại thật sự dám nói giết hắn, hơn nữa từ sát ý băng lãnh ẩn chứa trong đó có thể thấy, tên này hiển nhiên không nói chơi.

"Ngươi đúng là điên rồi!"

Ma Ha U cắn răng nghiến lợi nói, nhưng hắn cũng không dám dừng lại chút nào nữa, trực tiếp vội vàng quát lên: "Ta muốn rút lui!"

Trong khoảnh khắc khi thân ảnh ám kim kia bị mạt sát, hắn đã cảm ứng được, hiện tại vạn cổ tháp đã có thể thuận lợi rút lui ra rồi.

Thanh âm hắn vừa dứt, không gian quanh thân Ma Ha U vặn vẹo, vạn cổ tháp nhanh chóng đẩy thân thể hắn ra ngoài.

Nhưng mà, trước khi thân hình biến mất, ánh mắt Ma Ha U âm lãnh nhìn chằm chằm Mục Trần, thanh âm lạnh lẽo của hắn vang lên trong mảnh thiên địa này: "Mục Trần, đừng quá đắc ý, cho dù ngươi lấy được vạn cổ bất hủ thân, vậy cũng phải xem ngươi có bản lãnh mang nó ra khỏi Ma Ha cổ tộc ta không đã!"

Thanh âm vừa dứt, thân ảnh của hắn hoàn toàn biến mất trong vạn cổ tháp.

Mục Trần thần sắc lạnh lùng nhìn thân ảnh Ma Ha U biến mất, cười lạnh một tiếng, nói: "Chạy thật là nhanh"

Nếu tên này còn tiếp tục ở lại, hắn thật sự định sẽ hạ sát thủ, dù sao hiện giờ hắn lấy được vạn cổ bất hủ thân, cho dù bỏ qua cho Ma Ha U thì sợ rằng ma ha cổ tộc cũng không dễ dàng tha cho hắn, đã như vậy thì cần gì giữ lại mặt mũi cho chúng.

ánh mắt Mục Trần lóe lên, chợt cúi đầu nhìn về vùng đất nơi xa xa, nơi đó có thân ảnh Diệp kình đang nằm, hắn thấy Mục Trần nhìn tới, không khỏi cười khổ một tiếng, nói: "Không ngờ Vạn cổ Bất Hủ Thân lại rơi vào tay ngươi"

Hắn thở dài một tiếng, 2 mắt hơi nhắm, nói: "Có điều, tổng thể thì vẫn tốt hơn là rơi vào tay tên khốn kiếp Ma Ha U kia, ngươi cẩn thận cho tốt, muốn đem vạn cổ bất hủ thân đi, sợ rằng cũng không đơn giản như ngươi nghĩ đâu."

Thanh âm vừa dứt, hắn cũng nói với hư không: "Ta rút lui"

Mục Trần khẽ gật đầu với diệp kình, nói: "Đa tạ nhắc nhở, ta sẽ chú ý"

diệp kình cười cười, cũng không nói nhiều, thân thể của hắn bị dao động không gian bao phủ, cuối cùng cũng biến mất trong thiên địa.

sau khi diệp kình rời đi, bên trong tòa vạn cổ tháp này chỉ còn một mình Mục Trần.

Cũng trong lúc đó, khi diệp kình cùng Ma Ha U xuất hiện ngoài vạn cổ tháp, 2 mặt linh lực quang kính cũng đột nhiên vỡ vụn ra, ẩn giấu đi tình hình bên trong vạn cổ tháp.

Linh lực quang kính vỡ vụn, vậy mà ngoài vạn cổ tháp cũng hoàn toàn yên tĩnh, không ai mở miệng nói chuyện, bời vì họ cảm thấy trong không khí tràn ngập sự đè nén.

Ngọn nguồn của sự đè nén đó, chính là Ma Ha Thiên mặt không biểu cảm trên đài cao kia.

Ma ha thiên liếc mắt nhìn Ma Ha U chật vật hiện thân, ánh mắt lạnh như băng, nhưng cũng không nói bất cứ điều gì, mà là 2 tay chắp sau lưng,

2 mắt dần dần nhắm lại.

sự an tĩnh dị thường đó, ngược lại khiến người ta cảm thấy sự bất an nồng nặc, tựa như sự bình yên trước bão táp.

ai cũng biết, Ma Ha Thiên tuyệt đối sẽ không ngồi im nhìn Mục Trần dễ dàng đoạt lấy Vạn cổ bất Hủ thân từ trong tay Ma ha cổ tộc bọn họ, dù Vạn Cổ Bất Hủ Thân có chọn hắn làm chủ nhân, cũng không thể!

ở nơi xa, thanh diên tịnh liếc nhìn Ma Ha Thiên đang nhắm mắt, nàng dĩ nhiên có thể nhận ra, dưới sự an tĩnh của người kia, đang ẩn chứa sóng gió ngập trời.

Nhưng mà, thần sắc của nàng cũng không có nửa điểm biến hóa, chẳng qua chỉ nhìn chằm chằm tòa thạch tháp cổ xưa kia, bàn tay trong áo chậm rãi nắm chặt, vẻ mặt ôn hòa xưa nay, hiện len vẻ sắc bén cùng kiên quyết.

Nếu như Ma Ha thiên này dám làm gì với con trai nàng, vậy hôm nay cho dù 2 đại cổ tộc khai chiến, nàng cũng tuyệt đối không nhượng bộ nửa điểm!

bên cạnh, Phù Đồ huyền cũng khẽ nhíu mày, hắn nhìn vẻ mặt thanh diên tịnh hiện lên vẻ quyết liệt, trong lòng than nhẹ một tiếng, với tâm tính bảo vệ con của nàng mà nói, nếu ma ha thiên dám làm gì Mục Trần, hiển nhiên nàng sẽ không bỏ qua.

đến lúc đó, cũng không còn là chuyện nhỏ gì nữa, toàn bộ đại thiên thế giới đều sẽ vì thế mà chấn động.

Có điều, thanh diên tịnh hiện tại đã là đại trưởng lão, đại diện cho phù đồ cổ tộc, nếu như ma ha thiên không cho nàng thề diện, vậy cũng chính là không cho phù đồ cổ tộc thể diện, mặc dù những năm qua phù đồ cổ tộc có chút suy thoái, nhưng nếu ma ha cổ tộc muốn ức hiếp người quá đáng, vậy cũng chỉ có thể tiếp tới cùng.

Hơn nữa, năng lực mà Mục Trần thề hiện đã làm phù đồ huyền cực kỳ hài lòng, hiện giờ hắn đã coi Mục Trần đặt làm tộc trường tân nhiệm, đã như thế hắn càng không thể ngồi nhìn rồi...

dưới sự an tĩnh do 2 cự đầu 2 bên kìm nén, xung quanh vạn cổ tháp, các phe cường giả đều cảm thấy da đầu tê dại, họ biết được, khoảnh khắc Mục Trần từ vạn cổ tháp đi ra, sợ rằng một trận chiến đấu, thậm chí là chiến tranh kinh thiên động địa sẽ xảy ra...

Trận chiến tranh cấp bậc hàng đầu này, sẽ nhấc lên sóng gió ngập trời trên đại thiên thế giới.

Mà trong khi bên ngoài vạn cổ tháp không khí giương cung bạt kiếm, bên trong tháp, Mục Trần cũng thấy trước mặt hắn có ánh sáng ngưng tụ, cuối cùng hóa thành một quang ảnh già nua, chính là ý thức của vạn cổ tháp kia.

"Chúc mừng ngươi, ngươi sẽ là tân chủ nhân đời kế tiếp của Vạn cổ Bất Hủ Thân". Đạo quang ảnh kia nhìn Mục Trần, làm như cười cười, thanh âm già nua nói.

Trong mắt Mục Trần có gợn sóng nổi lên, cuối cùng hắn hướng về phía quanh ảnh, trịnh trọng thi lễ một cái, thân thể khẽ run, hiển lộ nội tâm kích động khó kìm nén.

Vì ngày này, hắn đã nỗ lực quá lâu, quá lâu.

Tiếp đó, câu nói của vạn cổ tháp lại dấy lên sự hứng thú trong lòng Mục Trần.

"Ngoài việc đó ra, Bất Hủ Đại Đế còn chuẩn bị một lễ vật cho ngươi.."

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1501: Thân Thể Bất Hủ

"Lễ vật?"

Nghe thấy lời của vạn cổ tháp, trong mắt Mục Trần lại là dâng lên hứng thú mãnh liệt.

Quang ảnh già nua cười cười, sau đó vung tay lên, thiên địa xung quanh nhất thời biến hóa, cuối cùng dường như biến thành một mảnh tinh không cổ xưa màu vàng, trong đó có vô số ngôi sao lóe lên.

Trong tinh không tràn ngập sương mù màu ám kim, sương mù thần bí mà huyền diệu, cho người ta cảm giác bất hủ, rõ ràng là từ bất hủ bản nguyên ngưng kết thành.

"Hiện tại dù ngươi đã trở thành tân chủ nhân của vạn cổ bất hủ thân, nhưng lại không cách nào chân chính thể hiện ra sức mạnh của nó". Quang ảnh già nua thản nhiên nói.

Mục Trần nghe vậy, cũng gật đầu một cái, lúc trước đối phó với Ma Ha U, hắn mặc dù có thể chỉ huy vạn cổ bất hủ thân, nhưng lại chỉ giống như một người ngoài, không cách nào để cho 2 bên dung hợp.

Mà lúc trước bất hủ kim thân, lại có thể dung hợp với bản thể, bộc phát ra sức chiến đấu mạnh mẽ hơn.

Theo hắn đoán chừng, lúc này vạn cổ bất hủ thân nếu đơn độc tác chiến, có thể sánh ngang cường giả thánh phẩm sơ kì đỉnh phong, nhưng sức mạnh cấp độ này hiển nhiên còn kém xa thời kỳ đỉnh phong.

Hắn muốn hoàn toàn hoàn mỹ nắm giữ vạn cổ bất hủ thân trong tay, giống như trước kia từng nắm giữ bất hủ kim thân, nhưng chẳng biết tại sao, hắn luôn mơ hồ cảm giác được, giữa hắn và vạn cổ bất hủ thân còn một tầng ngăn cách nho nhỏ.

"Đó là vì người hiện tại vẫn chỉ là thân thể phàm thai, cho nên không cách nào tâm ý tương thông với vạn cồ bất hủ thân, tự nhiên cũng không thể nào phát huy sức mạnh được"

Quang ảnh già nua cười nói: "Ngươi còn thiếu một bước rất quan trọng"

"Một bước?". Mục Trần thần sắc ngưng trọng, gấp gáp hỏi.

"Bất hủ luyện thể, lấy bất hủ lực trui luyện thân thể, đạt được bất hủ thân, như thế bản thân mới có thể tương dung hoàn mỹ với vạn cổ bất hủ thân". Quang ảnh già nua hời hợt nói.

Mục Trần nghe vậy, trong lòng cũng rung lên, hắn đã từng khổ tu thân thể, dĩ nhiên là biết, bất hủ thân là loại thân thể cường đại đến mức nào, cho dù là thánh phẩm cũng không thể tu thành.

Có thân thể bất hủ này, sợ rằng sau này, cho dù đối mặt với công kích của cường giả thánh phẩm, Mục Trần cũng có thể lấy thân thể ra đón đỡ.

"Tiền bối, cái Bất Hủ Thân này phải tu luyện thế nào?". Mục Trần ánh mắt lửa nóng, hỏi.

Quang ảnh già nua cười cười, nói: "Thật ra cũng đơn giản, muốn tu thành bất hủ thân, dĩ nhiên là cần sức mạnh của bất hủ bản nguyên, hiện giờ số bất hủ bản nguyên tích cóp mấy vạn năm này, một phần vốn là để tân chủ nhân sử dụng luyện thể."

Mục Trần nghe vậy, không khỏi mừng rỡ, quang ảnh già nua tuy nói có vẻ đơn giản, nhưng chỉ có hắn mới biết đây là việc khó khăn bực nào, bất hủ bản nguyên chỉ có người tu thành bất hủ kim thân mới có thể

ngưng tụ ra một chút, mà muốn gom góp được số lượng khổng lồ như vậy, không biết đã rút lấy từ bao nhiêu cái bất hủ kim thân, cho nên nếu không nhờ vạn cổ tháp tích cóp mấy vạn năm, muốn tu luyện ra Bất Hủ Thân, đơn giản chính là nằm mơ giữa ban ngày.

"Có điều, Bất Hủ luyện thể, hầu như là đúc lại huyết nhục, thống khổ khó có thể chịu đựng, nếu không thể nào kiên trì thì sau này nếu muốn tu luyện được, sợ rằng không biết sẽ tốn bao nhiêu năm tháng". Quang ảnh già nua nhắc nhở.

Mục Trần ánh mắt lóe lên, nhanh trí hỏi: "Muốn tu thành Bất Hủ Thân, cần bao nhiêu thời gian?"

Quang ảnh già nua cười cười, giơ ra một bàn tay, nói: "Cẩn thận đoán chừng, hắn là 5 năm"

Mục Trần hít một hơi khí lạnh, như vậy nói cách khác, thời gian 5 năm tiếp theo, hắn phải ngồi lại trong vạn cổ tháp này sao? Nếu ở chỗ khác thì thôi đi, nhưng nơi đây là ma ha cổ tộc, nếu thời gian kéo dài, hắn sợ ma ha cổ tộc làm ra trò gì.

cái này khiến Mục Trần hơi nhíu mày một cái.

"Vấn đề thời gian, ngươi không cần quá lo lắng, ngươi không nhận ra nơi này có chỗ không giống thường sao?". Quang ảnh già nua cười cười, nhắc nhở.

Được thức tỉnh, Mục Trần thần sắc mới hơi động, kinh dị quan sát mảnh tinh không tử kim này, một lúc lâu sau, thần sắc ngưng trọng hỏi: "Thời gian trôi qua khác nhau?"

Quang ảnh già nua gật đầu một cái, nói: "Thời gian nơi đây bị bất hủ đại đế năm đó dùng đại thần thông uốn cong trì trệ, cho nên 5 năm ở đây, so với bên ngoài mà nói, chẳng qua là nửa năm mà thôi"

Mục Trần nghe vậy, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nửa năm bên ngoài, như thế cũng có thể chấp nhận được, có điều loại thủ đoạn này thật kinh người, không hổ là thượng cổ đệ nhất cường giả đại thiên thế giới.

"Vậy thỉnh tiền bối giúp ta tu thành Bất Hủ Thân". Mục Trần trịnh trọng hướng về phía quang ảnh già nua, ôm quyền hành lễ, cung kính nói.

Đối với hắn mà nói, cái này chính là thiên đại cơ duyên, Bất Hủ Thân, coi như là cấp độ mà đông đảo thánh phẩm cũng không thể sánh bằng, có thân thề mạnh mẽ như thế, những thứ khác không dám nói, nhưng nếu bàn về trình độ chịu đòn, Mục Trần hắn có thề đứng top đầu đại thiên thế giới.

Quang ảnh già nua khẽ gật đầu, nhận lễ của Mục Trần, sau đó tay áo vung lên, chỉ thấy ánh sáng tử kim mênh mông cuốn tới, cuối cùng tạo thành một cái đỉnh lô tử kim

phù!

Quang ảnh già nua hé miệng, tử kim hỏa diễm cháy hừng hực, bao phủ lấy đỉnh lô, nhiệt độ kinh khủng khiến cả không gian vặn vẹo.

"vào đỉnh đi". Quang ảnh già nua nhàn nhạt nói.

Mục Trần nhìn đỉnh lô xích hồng này, chân mày không nhịn được giật giật, nhiệt độ kinh khủng trong đó, ngay cả da trên người hắn cũng thấy đau nhói, có thể tưởng tượng, một khi tiến vào trong đó, sẽ chịu đựng nỗi đau luyện thể đến mức nào.

Nhưng mà chung quy Mục Trần cũng không phải kẻ mềm yếu, hơi ngưng định tâm thần, liền không do dự nữa, thân hình vừa động, hóa thành một đạo lưu quang rơi vào trong đỉnh lô.

xèo xèo!

Hắn vừa tiến vào trong đó, trong nháy mắt quần áo cùng lông tóc đều hóa thành hư vô, trên thân thể trần trụi, da bắt đầu đỏ ngầu, cả huyết nhục dường như cũng có dấu hiệu bị hòa tan.

Thiêu đốt đau nhức không cách nào hình dung, điên cuồng xộc tới.

Thân thể Mục Trần điên cuồng run rẩy, đau nhức vô biên vô tận lan ra, nhưng hắn cũng giữ chặt cho nội tâm thanh tỉnh, hắn biết, nếu tâm trí bị thiêu hủy, vậy luyện thể cũng sẽ thất bại.

Những năm qua, hắn từ bắc thương linh viện đi ra, không biết đã trải qua bao nhiêu, mỗi lần đứng giữa sinh tử, mới làm cho hắn có thành tựu như hôm nay..Mà hiện tại, rốt cục hắn cũng đạt tới cái bước ngày đêm mơ tường này, cho nên bất luận thế nào, hắn đều phải kiên trì.

Trong mắt Mục Trần hiện lên vẻ kiên định không thể lay động, chợt 2 mắt đầy máu tươi của hắn cũng dần dần nhắm lại, mặc cho nhiệt độ đáng sợ bao phủ tới.

bên ngoài lò, quang ảnh già nua nhìn thân ảnh dần dần bị hòa tan bên trong, lại là khẽ gật đầu, có thể được vạn cổ bất hủ thân chọn trúng, người trẻ tuổi này đúng là có ý chí hơn người.

"Đây là một bước quan trọng nhất, hy vọng ngươi có thề kiên trì được"

Hắn lẩm bẩm nói, sau đó tay áo vung lên, chỉ thấy một luồng tử kim bản nguyên hồng lưu rơi xuống, tràn vào bên trong lò, nhân lúc thân thể Mục Trần đang hòa tan, từng tia từng tia một xâm nhập vào trong huyết nhục.

Ngoài vạn cổ tháp, không khí vẫn áp lực như cũ.

Những trưởng lão ma ha cổ tộc nhìn vạn cổ tháp không có động tĩnh gì, không khỏi thấp giọng nói: "Tiểu tử kia làm sao còn chưa ra? Hắn định núp mãi trong đó sao?"

phía trước bọn họ, Ma Ha Thiên thần sắc lãnh đạm, hai mắt khép hờ, giống như vờ ngủ say, chẳng qua là đôi môi khẽ nhúc nhích, thanh âm không chút tình cảm vang lên: "Bất luận hắn trốn bao lâu, chúng ta cũng đợi"

Đông đảo trưởng lão cùng âm thầm gật đầu, ma ha cổ tộc bọn họ bảo vệ vạn cổ bất hủ thân mấy vạn năm, tuyệt đối không thể để Mục Trần cứ vậy mang đi trước mắt bọn họ.

"Ta cũng muốn xem một chút, tiểu tử này có thể trốn đến lúc nào...chỉ cần ngươi dám hiện thân, vạn cồ bất hủ thân phải ngoan ngoãn giao ra đây!"

Ngoài vạn cổ tháp, ma ha thiên cùng thanh diên tịnh đều bất động, lặng lẽ chờ thời gian trôi qua, mà dưới sự mơ hồ giằng co của 2 vị thánh phẩm, những cường giả khác cũng không rút đi, có điều, theo thời gian trôi qua, chuyện phát sinh nơi này cũng lan truyền ra đại thiên thế giới với tốc độ kinh người.

Thời gian trôi qua, trong chớp mắt đã là 3 tháng.

Trong 3 tháng này, số lượng các phe cường giả hội tụ ở vạn cổ thành này không chỉ không giảm bớt, ngược lại theo việc tin tức lan rộng khắp đại thiên thế giới, dẫn tới ngày càng nhiều cường giả chạy tới.

Dù sao, 2 đại cổ tộc giằng co, thật sự là quá mức rung động, mà lần trước thế lực giương cung bạt kiếm với ma ha cổ tộc, chính là Vô Tận Hỏa Vực danh chấn đại thiên thế giới hiện tại...

chỉ có điều, lần trước Ma Ha Thiên thua trong tay Viêm Đế, không thể không thu hồi dã tâm, nhưng lần này cũng không biết, trong Phù Đồ cổ tộc này, rốt cục ai có thể áp chế được đỉnh phong cường giả đã từng khiêu chiến Viêm Đế này hay không?

Dù sao, bất kể thế nào, 2 bên này một khi khai chiến, tất nhiên sẽ là kinh thiên động địa.

Trong lúc bên ngoài đang giương cung bạt kiếm, tinh không tử kim trong vạn cổ tháp, cũng đang chìm trong nhiệt độ, hư không vặn vẹo.

Tính toán thời gian, trong mảnh tinh không này đã qua chừng 3 năm thời gian.

Trong vòng 3 năm, tử kim đỉnh lô kia không ngừng hừng hực thiêu đốt.

Mà bên trong lô, một thân ảnh đang bị tử kim hỏa diễm bao phủ, đạo thân ảnh kia, nhìn kỹ lại thì không còn chút huyết nhục nào, chỉ có một bộ xương trơ trọi ngồi xếp bằng giữa ngọn lửa.

Xương cốt vốn tái nhợt kia, dưới 3 năm tử kim hỏa diễm thiêu đốt, cũng mơ hồ hiện ra sắc vàng nhạt, mơ hồ như có khí tức bất hủ tản ra.

Bên ngoài lô, quang ảnh già nua chợt mở 2 mắt, hắn nhìn bộ xương cốt trong lò, nếu không phải hắn mơ hồ cảm giác được sâu trong xương cốt kia còn ẩn giấu một tia sinh cơ, sợ rằng ngay cả hắn cũng sẽ cho rằng Mục Trần đã sớm bị đốt hủy.

"không tệ.."

Trong thanh âm của quang ảnh già nua, có một tia tán thưởng, thời gian 3 năm qua, nghị lực cùng sự bền bỉ của Mục Trần đã vượt qua dự liệu của hắn. Nếu đổi lại là kẻ tầm thường, sợ rằng đã sớm mất đi thần trí dược sự đau đớn vô biên vô tận đó.

"Kế tiếp, chính là đúc lại Huyết nhục, thành tựu Bất Hủ"

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1502: Năm Năm Khổ Tu, Đúc Thành Bất Hủ

Trong kim sắc tinh không, xung quanh lò, kim sắc hỏa diễm hừng hực thiêu đốt, tản ra nhiệt độ kinh khủng.

Mà ở trong lò, một bộ xương cốt vàng kim như ẩn như hiện trong ngọn lửa, những xương cốt này, tựa như tử kim thần thiết, cứng rắn không thể gãy, hơn nữa tản ra Bất Hủ ý nồng nặc.

Mặt ngoài xương cốt, mơ hồ có thể thấy được một ít văn lộ, những văn lộ này cực kỳ cổ xưa, cho người ta một cảm giác nguyên thủy, tựa như hình thành từ thủa thiên địa sơ khai.

Nhưng mà, tuy nhìn qua chỉ là một bộ hài cốt, nhưng nếu cẩn thận cảm ứng thì có thể phát hiện, sâu trong hài cốt ẩn chưa một tia sinh cơ cực kỳ yếu ớt.

Bên ngoài lò, quang ảnh già nua nhìn kim sắc hài cốt bên trong, khẽ gật đầu, thần sắc cũng trở nên ngưng trọng một chút, chớp mắt sau đó, tay áo hắn vung lên, chỉ thấy bên trong mảnh kim sắc tinh không này, chợt có vô biên vô tận sương mù tử kim ngưng tụ, sương mù này đều là từ Bất Hủ bản nguyên biến thành, tinh thuần vô cùng.

sương mù tử kim tràn vào trong lò, cuối cùng bao trùm lên kim sắc hài cốt, ngay sau đó, sương mù bắt đầu ngưng kết, cuối cùng dùng một tốc độ cực kỵ chậm chạp, biến thành từng tia kinh lạc huyết nhục bên ngoài xương cốt...

Tốc độ sinh trường này cực kỳ chậm chạp, căn bản mất mấy ngày thời gian mới ngưng kết ra một tia huyết nhục

Có điều, những thứ huyết nhục mới sinh trường ra này hiển nhiên cũng cực kỳ không tầm thường, trong huyết nhục mơ hồ hiện ra sắc thái tử kim, cho người ta một cảm giác vô cùng thần bí.

Bên ngoài lò, quang ảnh già nua thấy cảnh này, khẽ gật đầu, tiếp đó, chính là chờ đợi huyết nhục tái sinh, như vậy Mục Trần có thể chân chính tu thành Bất Hủ thân.

Dĩ nhiên, loại Bất Hủ thân này cũng không phải là thực sự Bất Hủ bất diệt, nhưng là tượng trưng cho một cấp bậc thân thể cực kỳ cao, trên đại thiên thế giới, cho dù là trong tầng thứ thánh phẩm, cũng chưa có người có thể tu luyện thân thể đến cấp bậc này.

Quang ảnh già nua khép hờ 2 mắt, rơi vào giấc ngủ tạm thời, chờ đợi huyết nhục của Mục Trần sinh trưởng toàn bộ.

Mà một lần này, lại tiếp một năm trôi qua.

Khi quang ảnh già nua một lần nữa mở mắt ra, trong lò, mặt ngoài kim sắc hài cốt kia, huyết nhục đã hiện ra hơn phân nửa, bề mặt huyết nhục, mơ hồ đã có thể thấy lớp da bắt đầu thành hình.

Một cỗ dao động mạnh mẽ như có như không, đang nổi lên trong bộ thân thể mới sinh trưởng này.

Quang ảnh già nua thấy vậy, biết được Bất Hủ thân của Mục Trần đã tu luyện đến chừng 9 thành, chỉ cần đợi tới lúc lớp da đúc lại, chính là lúc một bộ thân thể cường đại mới xuất thế...

Ngoài vạn cổ tháp.

kể từ lúc Mục Trần một mình ở lại trong vạn cổ tháp, đã hơn 4 tháng trôi qua, trong 4 tháng này, chuyện phát sinh ở Ma Ha cổ tộc hầu như đã hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của đại thiên thế giới.

Bởi vì ai cũng cảm giác được, theo thời gian trôi qua, không khí bên ngoài vạn cổ tháp cũng ngày càng áp lực, giông tố ẩn chứa trong đó đủ

khiến cho tất cả thiên chí tôn đều cảm thấy khó thờ.

Trên đài cao, ma ha thiên mặt vô biểu tình, phía sau lưng, 30 đạo thân ảnh lặng yên mà đứng, trong cơ thể 30 thân ảnh này tản ra dao động linh lực cực kỳ cường hãn, khiến cho thiên địa rung động, bởi vì bọn họ toàn bộ đều là thiên chí tôn!

30 vị thiên chí tôn!

Đây chính là nội tình của ma ha cổ tộc, đủ để đông đảo siêu cấp thế lực sợ hãi. Siêu cấp thế lực tầm thường, chỉ cần một vị thiên chí tôn là có thể khai tông lập phái, thế mà ma ha cổ tộc này lại có tới chừng 30 vị!

Dĩ nhiên, 30 vị thiên chí tôn này cũng không phải là việc khiến lòng người rung động nhất, trước mặt bọn họ, sau lưng ma ha thiên nửa bước,có 2 vị lão giả tóc bạc mặc hắc bạch trường bào, cầm trong tay 2 cây quải trượng 1 trắng 1 đen đứng đó.

vẻ mặt bọn họ cực kỳ già nua, con mắt cũng cực kỳ thâm thúy, up áp mơ hồ tản ra từ cơ thể bọn họ, cũng khiến cho cả đại địa dưới chân gào thét.

Hai vị lão giả này, hiển nhiên cũng là 2 vị thánh phẩm thiên chí tôn!

Trước mắt, 3 vị thánh phẩm bao gồm ma ha thiên, cùng 30 vị thiên chí tôn, chính là chiến lực mạnh nhất Ma Ha cổ tộc, chân chính chấn nhiếp đại thiên thế giới, mà hiện giờ, chiến lực này lại toàn bộ xuất hiện trước mắt thế nhân...

Mà trên một đài cao tương tự, cũng có hơn 20 đạo thân ảnh, 2 người đứng trước chính là phù đồ huyền cùng thanh diên tịnh, sau lưng bọn họ, Mạch thủ Huyền Mạch Huyền Quang, Mạch thủ Mặc Mạch Mặc Đồng, Mạch Thủ Thanh Mạch Thanh Thiên đều tới, phía sau bọn họ, chính là những thiên chí tôn khác của Phù Đồ cổ Tộc.

Thanh Diên Tịnh cùng Ma Ha Thiên giương cung bạt kiếm, giằng co nửa tháng, dính dáng quá nhiều, Ma Ha cổ tộc trực tiếp dốc toàn bộ lực lượng, muốn gây áp lực, mà thanh diên tịnh cũng không chút do dự vận dụng quyền hạn Đại trưởng lão, mang tất cả lực lượng của Phù Đồ cổ tộc đều tới, không chút nhân nhượng đối lập với Ma Ha cổ tộc.

Hai phe đội hình đáng sợ giằng co, tạo thành áp lực vô cùng kinh khủng, cả thiên địa đều vì thế mà run rẩy.

Mà hiện tại trong vạn cổ thành, đã sớm trống trơn, tất cả mọi người đều rút lui khỏi thành thị, bởi vì 2 phe nhân mã giằng co, áp lực trong đó cho dù là thiên chí tôn cũng khó có thể chịu nổi.

Cho nên, những thế lực khắp nơi chạy tới nơi này, đều rút lui ra xa, chỉ sợ vạn nhất 2 bên khai chiến, bọn họ sẽ chịu cảnh cá chậu chim lồng...

"Đã sắp nửa năm..."

Ma ha thiên mặt vô biểu tình nhìn chằm chằm tòa vạn cổ tháp, trong mắt hiện lên vẻ âm ế, trong thanh âm trầm thấp có một tia tức giận, nói:

"Tên nhãi con đó rốt cục núp trong đó làm cái gì?"

vốn hắn cho rằng Mục Trần nhiều lắm là trốn tránh 1 tháng, kết quả bây giờ nửa năm đã qua mà vẫn không có động tĩnh.

"An tâm một chút, chớ nóng". Sau lưng ma ha thiên, lão nhân tóc bạc cầm quải trượng đen nhàn nhạt trấn an một tiếng, nói: "Chúng ta đã sớm phong tỏa mảnh thiên địa này, tên nhãi con kia tuyệt đối chạy không thoát, nếu hắn muốn trốn trong đó cả đời, ma ha cổ tộc ta cũng sẽ theo tới cùng"

"không sai, ma ha cổ tộc ta bảo vệ vạn cổ Bất Hủ thân ngàn vạn năm, tuyệt đối sẽ không để một ngoại nhân cướp được". Một lão nhân khác cầm quải trượng trắng, cũng lạnh lùng nói.

Ma Ha Thiên gật đầu một cái, ánh mắt lướt qua Phù Đồ cổ tộc đội hình nghiêm chỉnh chờ đợi cách đó không xa, ánh mắt lạnh lùng nói: "Xem ra Phù Đồ cồ Tộc này cố ý muốn cứng rắn đối đầu với ma ha cổ tộc ta"

2 vị lão giả thánh phẩm ánh mắt hờ hững, nhạt giọng nói: "Không cần để ý, nếu phù đồ cổ tộc không thức thời, vậy cho bọn họ biết một chút, vì sao ma ha cỗ tộc ta có thể đứng đầu trong ngũ đại cổ tộc!"

"Đại trưởng lão, chúng ta nhất định phải giương cung bạt kiếm với ma ha cổ tộc ở đây sao? thực lực của Phù Đồ cổ tộc ta không bằng bọn họ a". ở bên Phù Đồ cổ tộc, Mạch thủ huyền mạch Huyền Quang sắc mặt ngưng trọng, hắn liếc mắt nhìn đội hình khủng bố của Ma Ha cỗ tộc đằng kia, không kìm được, nói.

"Hơn nữa nơi này còn là địa bàn của ma ha cổ tộc...". Mạch thủ Mặc Mạch, Mặc Đồng cũng phụ họa nói.

Lúc trước bọn họ cùng Mục Trần có một ít ân oán, cho nên hôm nay nghe nói vì Mục Trần mà chính diện chống lại Ma Ha cổ tộc, cũng là có chút không muốn.

Thanh diên tịnh lãnh đạm nhìn họ một cái, nói: "Nếu có dị nghị, các ngươi có thể trực tiếp đi"

Huyền Quang cùng Mặc Đồng hơi khựng lại, cũng nói không thành lời, mặc dù bọn họ có chút không muốn, nhưng bọn họ dù sao cũng là người Phù Đồ cổ tộc, cho dù bọn họ muốn rời đi thì những thành viên khác của 2 mạch cũng sẽ không đồng ý. Dù sao dù phân ra mạch hệ, nhưng chung quy đều là một thể, cho nên vinh cùng vinh, nhục cùng nhục.

"2 người các ngươi bớt nói nhảm đi, Mục Trần là đã tân nhậm tộc trường của Phù Đồ cổ tộc ta, hôm nay nói gì đi nữa, phù đồ cổ tộc chúng ta cũng phải bảo vệ hắn." Một bên, Phù Đồ Huyền quát lạnh.

Huyền Quang, Mặc Đồng bĩu môi, 2 người bọn họ mơ ước vị trí tộc trưởng nhiều năm, nhưng vì mãi mà không đột phá tới Thánh Phẩm mà không thể như ý nguyện, hiện tại đột nhiên thò ra một cái Mục Trần đoạt lấy vị trí của bọn họ, tất nhiên là có chút khó chịu.

Nhưng mà, khó chịu thì khó chịu,, nhưng bọn họ cũng không thể làm thế nào, ai bảo Mục Trần thật sự có thể trở thành chủ nhân của Vạn cổ Bất Hủ Thân?. Bọn họ cũng hiểu rõ sức mạnh của nguyên thủy pháp thân thế này, nếu có thể lấy được, cho dù là đứng trước thánh phẩm cũng dĩ nhiên không sợ hãi.

Chỉ nguyên từ thực lực mà nói, Mục Trần đúng là có tư cách làm tộc trường.

Huyền quang, mặc đồng 2 mắt nhìn nhau, đều cười khổ một tiếng, thần sắc trở nên nghiêm nghị, bởi vì chuyện này, giải quyết không tốt một cái, chỉ sợ sẽ thật sự chấn động toàn bộ đại thiên thế giới...

"Chuyện này, không dễ giải quyết a"

Hừng hực!

kim sắc hỏa diễm không ngừng thiêu đốt, sương mù tử kim mênh mông cuồn cuộn không ngưng cuốn tới, hội tụ vào trong lò.

Mà ở bên trong lò, tử kim sương mù quấn quanh, dường như tạo thành một cái kén tử kim, tại một khắc, thân ảnh trong đó dường như run lên, hai mắt run rẩy một cái, sau đó 2 mắt đóng chặt 5 năm qua, lúc này chậm rãi mở ra.

xoẹt!

Trong khoảnh khắc 2 mắt mở ra, trong mắt có 2 chùm sáng tử kim bắn ra, chùm sáng bắn thủng lò, trực tiếp xẹt qua mấy chục vạn trượng hư không mới dần dần tiêu tán.

Bóng người kia há mồm, một hớp hút lấy toàn bộ sương mù tử kim vào trong cỡ thể.

sương mù tử kim dần dần tiêu tán, chỉ thấy bên trong lò, một thân thể trần truồng chậm rãi xuất hiện, đạo thân thể này da trắng nõn, thon dài hữu lực, lỗ chân lông quanh thân mơ hồ tản ra quang mang tử kim sáng bóng, khí tức Bất Hủ nhàn nhạt tản ra, thần bí khó lường.

Mục Trần cúi đầu, kinh ngạc nhìn thân thể tản ra kim quang, hắn cảm thụ sức mạnh cường đại trước nay chưa từng có trong cơ thể, ngẩng đầu lên, một tiếng hét dài nối liền thiên địa.

uỳnh uỳnh!

Toàn bộ kim sắc tinh không, đều run rẩy dưới tiếng hét ấy.

Quang ảnh già nua nhìn cảnh này, rốt cục không kìm được vui mừng cười một tiếng.

5 năm khổ tu, rốt cục thành Bất Hủ Thân

Ngoài vạn cổ tháp, đám người ma ha thiên, thanh diên tịnh đột nhiên có cảm ứng, chợt ngẩng đầu, nhìn về phía vạn cổ tháp, sau đó bọn họ nghe thấy, tiếng thét cuồn cuộn từ trong tháp truyền ra.

"Rốt cục cũng có động tĩnh rồi!"

Cường giả 2 bên sắc mặt đều biến đổi, chớp mắt sau đó, không khí vốn đè nén, trong khoảnh khắc có sát cơ âm thầm vận chuyền.

Bên ngoài thành thị, vô số cường giả nhìn cảnh này, đều hít một hơi lãnh khí, cục diện đè nén giằng co nửa năm, rốt cục hiện giờ cũng bộc phát...

***

Dịch bời zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1503: Hiện Thân

Tiếng hét cuồn cuộn tựa như sấm nổ, chấn động thiên địa, từ trong vạn cổ tháp vang vọng ra.

Mà tiếng hét bất ngờ này, cũng trong nháy mắt khiến cho các phe cường giả ngoài vạn cổ tháp chú ý tới, lúc này họ đều biến sắc, bởi họ cảm giác được, khi tiếng hét kia xuất hiện, bầu không khí đang giằng co giữa 2 phe nhân mã Ma Ha cổ tộc và Phù Đồ cỗ tộc, bắt đầu ẩn chứa sát cơ đáng sợ lưu động.

"Mục Trần kia xem ra muốn trốn không được..."

"không có cách nào a, trốn tránh nửa năm chứ cũng không thể một mực trốn mãi không ra a?. Nhìn thái độ của Ma Ha cổ tộc, hiển nhiên sẽ không dễ dàng gì bỏ qua"

"dù sao trẻ tuổi khí thịnh, cũng không biết là hắn vừa xuất hiện sẽ dẫn tới bao nhiêu tinh phong huyết vũ, Phù Đồ cổ tộc tuy mạnh, nhưng nơi này chính là địa bàn của Ma Ha cổ tộc, nếu thật muốn đấu, không chừng sẽ bị thua thiệt, đến lúc đó, Vạn cổ bất hủ thân cũng bị Ma Ha cổ tộc đoạt đi..."

bên ngoài thành, thế lực khắp nơi xì xào bàn tán, có điều, hiển nhiên đều cho là nửa năm nay Mục Trần im hơi biệt tích, chính lả vì tránh né Ma Ha cổ tộc.

Nhưng mà, đối với những thanh âm bên ngoài thành kia, 2 phe nhân mã Ma Ha cổ tộc cùng Phù Đồ cổ tộc cũng không hề để ý tới, ánh mắt

của bọn họ, đều chăm chú nhìn về vạn cổ tháp, chỉ là trong mắt đều lộ ra những tâm tình khác nhau.

ong ong!

Mà dưới sự chăm chú của bọn họ, lúc này, tòa vạn cổ tháp dường như cũng chấn động lên, từng vầng sáng huyền ảo từ trong đó tản ra, ngay sau đó, một cột sáng đột nhiên từ trên đỉnh tháp phóng lên cao, xé rách tận trời.

Ma Ha Thiên mặt vô biểu tình ngẩng đầu lên, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm đỉnh tháp, trong cột sáng chói lòa đó, một đạo thân ảnh thon dài, chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Đạo thân ảnh này, cao ráo thon dài, áo quần buông nhẹ, quanh thân lỗ chân lông mơ hồ còn lóe lên kim quang, khuôn mặt tuấn dậy lóe lên ngọc quang nhàn nhạt, sâu trong đôi mắt đen nhanh có kim quang lưu chuyển, khiến cho cả người hắn đều tản ra một khí tức thần bí khó tả.

Bóng người này, chính là Mục Trần vừa bế quan 5 năm trong vạn cổ tháp.

Dưới vô số ánh mắt gắt gao, Mục Trần ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng, trong khoảnh khắc hắn bước ra ngoài vạn cổ tháp, hắn ngay lập tức cảm ứng được không khí đè nén kinh khủng trong thiên địa.

đối mặt với cục diện này, nếu như là trước khi bước vào vạn cổ tháp, chỉ sợ hắn thật sự sẽ có chút thấp thỏm, dù sao nếu thực lực không đủ, thì nội tâm cũng không thể nào giữ vững được sự bình tĩnh thật sự.

Chỉ có điều đáng tiếc là, 5 năm qua bế quan khổ tu, đã khiến cho Mục Trần tăng tiến đến một mức khó có thể hình dung.

"phô trương thật là lớn, ta may mắn được vạn cổ bất hủ thân nhận chủ, lại được Ma Ha cổ tộc dùng lễ bực này nghênh đón, thật có chút ngượng ngùng a". Mục Trần đảo mắt xuống, nhìn về phía đội hình kinh

khủng trên đài cao, ánh mắt dừng lại một chút ở chỗ Ma Ha Thiên cùng 2 vị lão nhân tóc trắng phía sau, cười nhạt nói

bẽn ngoài thành, các phe siêu cấp thế lực cường giả nghe vậy, đều không nhịn được cười một tiếng, Mục Trần này đúng là to gan lớn mật, người minh mẫn cũng có thể nhìn ra Ma Ha cổ tộc bất thiện, hắn nói như thế, đúng là đang tát lên mặt Ma Ha cồ tộc.

"Nhãi con, chỉ sợ ngươi không có phúc hưởng thụ". Thanh âm Mục Trần vừa ra, còn không đợi Ma Ha Thiên nói, Ma Ha u đã mặt mũi dữ tợn lên tiếng, trong lời nói tràn đầy sát ý lạnh lẽo.

Trong vạn cổ tháp, hắn tranh đấu thua Mục Trần, đánh mất thiên đại kỳ ngộ, càng làm cho Ma Ha cổ tộc mất đi vạn cổ bất hủ thân. Nửa năm qua, hắn sống cực kỳ không tốt, nếu không phải có Ma Ha Thiên lả huynh trường thì sợ rằng hắn đã sớm trờ thành tội nhân.

Cho nên hiện giờ vừa mới thấy Mục Trần, dĩ nhiên là giận dữ khó có thể áp chế.

Nhưng mà câu nói giận dữ kế tiếp của hắn, vẫn bị Ma Ha Thiên ngăn lại, hắn ngưng mắt nhìn Mục Trần, sau đó cười cười, thanh âm ôn hòa nói: "Mục Trần tiểu hữu thật là thiên tư phi phàm, có thể đạt được sự công nhận của vạn cổ bất hủ thân, thật sự là khiến thế nhân khiếp sợ"

ánh mắt Mục Trần cũng nhìn về phía Ma Ha Thiên, mỉm cười nói: "Ma Ha tộc trường quá khen, nếu Ma Ha u có thể tỉnh táo một chút, phân biệt ra thân ảnh ám kim kia là hàng giả ma nói, nói không chừng cũng không tới lượt ta"

Ma Ha u mí mắt cuồng loạn, trên trán nổi gân xanh, hận không thể ngay lập tức chém chết Mục Trần.

Ma Ha Thiên cười gật đầu một cái, sau đó chậm rãi nói: "Có điều Mục Trần tiểu hữu cũng biết, Ma Ha cổ tộc ta bảo quản vạn cổ bất hù thân ngàn vạn năm qua, cũng bỏ ra vô số tâm huyết cùng tinh lực, mà

bây giờ Mục Trần tiểu hữu cứ dễ dàng mang đi như vậy, không khỏi không thỏa đáng a"

Mục Trần mí mắt hơi rủ, nói: "Lời ấy của Ma Ha tộc trưởng cũng không đúng a, vạn cổ bất hủ thản chính là do bất hủ đại đế cất giữ, ý là nhằm lựa chọn chủ nhân thích hợp cho nó, hơn nữa, năm đó bất hủ đại đế đem phương pháp tu luyện đại nhật bất diệt thân, bất hủ kim thân hoàn chỉnh giao cho Ma Ha cổ tộc các ngươi, cho nên nói, cơ hội đạt được vạn cổ bất hủ thân của Ma Ha cổ tộc các ngươi lớn hơn người khác rất nhiều lần"

"Cái này thật ra cũng coi như là thù lao bảo vệ vạn cổ bất hủ thân mà bất hủ đại đế trả cho các ngươi, nhưng cũng tiếc là, Ma Ha cổ tộc mấy vạn năm qua, vẫn chưa từng có ai được nó nhận chủ, cái này hiện giờ cũng không thể trách người khác được"

Thanh âm không nóng nảy không sợ hãi của Mục Trần vang lên, cũng khiến vô số cường giả gật đầu đồng ý, Ma Ha cổ tộc bảo vệ vạn cổ bất hủ thân mấy vạn năm, mỗi lần đều bước trước một bước, chiếm tất cả ưu thế, nếu nói về xác xuất, tỷ lệ bọn họ đạt được vạn cổ bất hủ thân cũng là lớn nhất.

Mà hiện tại bọn họ thất bại, chỉ có thể nói rằng tự thân có vấn đề.

Ma Ha Thiên 2 mắt híp lại, nụ cười ấm áp trên mặt dần dần thu lại, thanh âm hắn trầm thấp nói: "Ta cũng không nói nhiều với ngươi, có điều ta có một đề nghị, hy vọng Mục Trần tiểu hữu có thể đặt vạn cổ bất hủ thân ở Ma Ha cổ tộc ta trăm năm, trăm năm sau, ta có thể lập lời thế, Ma Ha cổ tộc ta tuyệt đối không cản trở ngươi thu hồi vạn cổ bất hủ thân, thế nào?"

Thanh âm của Ma Ha Thiên vừa dứt, ngay cả trên mặt Mục Trần cũng hiện lên nụ cười châm chọc, hắn hiển nhiên không ngờ Ma Ha Thiên này đường đường là thánh phẩm thiên chí tôn, lại có thể nói vô sỉ như vậy.

Đặt vạn cổ bất hủ thân ở Ma Ha cổ tộc này trăm năm? Chỉ cần không phải là trẻ con 3 tuổi, sợ rằng chẳng ai sẽ tin tưởng lời này.

"Đường đường là tộc trưởng Ma Ha cổ tộc, xem ra một chút mặt mũi cũng không cần?". Một thanh âm lạnh như băng vang lên, thanh diên tịnh rốt cục không nhịn được lẽn tiếng, trong lời nói tràn đầy châm chọc.

Mục Trần cũng nhẹ nhàng lắc đầu một cái, nói: "Ma Ha tộc trưởng chớ có nói đùa, nếu vạn cổ bất hủ thân nhận ta làm chủ, như vậy chính là duyên phận giữa nó với quý tộc đã hết, ta dĩ nhiên là sẽ đem nó đi"

Theo việc thanh âm của Mục Trần nói ra, tất cả mọi người đều cảm nhận được, trong thiên địa trở nên yên lặng lại

Thần sắc Ma Ha Thiên trở lại không cảm xúc, hắn nhìn chằm chằm Mục Trần, lãnh đạm nói: "Nói như vậy,Mục Trần tiểu hữu cũng không nguyện ý thỏa mãn tâm nguyện nho nhỏ này của Ma Ha cổ tộc ta?"

uỳnh!

khi thanh âm hắn truyền ra, một cỗ thánh phẩm chi uy không cách nào tưởng tượng bộc phát ra như gió lốc, uy áp phô thiên cái địa, trực tiếp bao phủ hướng Mục Trần.

Uy áp tràn qua, hư không trực tiếp đọng lại, bất luận là không khí hay linh lực, đều là đọng lại không thể vận chuyển, giống như côn trùng trong hổ phách.

Mà cỗ thánh phẩm chi uy kia, tự nhiên cũng phủ đến trên người Mục Trần.

đối mặt với cỗ thánh phẩm chi uy chân chính này, ánh mắt Mục Trần cũng ngưng lại, có điều ngoài ý muốn là, trong mắt hắn không chỉ không có vẻ sợ hãi, ngược lại khóe miệng còn hiện lên nụ cười lạnh.

Nếu như là trước khi tiến vào vạn cổ tháp, đối mặt với thánh phẩm chi uy, sợ rằng hắn thật sự đến tay chân cũng không thể động đậy chút

nào. Nhưng 5 năm qua khổ tu, hắn được bất hủ bản nguyên đúc lại thân thể, đã là tu thành bất hủ thân.

Hắn hiện giờ, thân thể mạnh mẽ, cho dù là thánh phẩm cường giả bình thường cũng không thể sánh được.

ong!

Cho nên, đối mặt với sự giam cầm đó, 5 ngón tay Mục Trần đột nhiên nắm chặt, quanh thản lỗ chân lông tản ra kim quang, huyết nhục toàn thân chấn động, khiến hắn như biến thành một thản ảnh đúc bằng hoàng kim.

Một cỗ sức mạnh kinh khủng từ trong máu thịt, xương cốt hắn bộc phát ra, chẳng qua chỉ hơi rung lên, không gian giam cầm quanh thân đã vở tan tành như thủy tinh, nhanh chóng vỡ vụn ra..

Ngắn ngủi trong chớp mắt, uy áp đáng sợ bao phủ kia, đã biến mất không còn gì.

"Cái gì?"

Một màn này rơi vào mắt vô số cường giả ngoài thành, cũng dẫn tới vô số hoảng sợ thất thanh, không ít thiên chí tôn ở đây đều trở nên động dụng, bởi vì bọn họ hiểu rõ thánh phẩm chi uy kinh khủng tới bực nào, đối mặt với loại uy áp giam cầm này, cho dù là cường giả tiên phẩm hậu kỳ cũng khó có thể động đậy, nhưng hiện giờ, lại bị Mục Trần dễ dàng phá giải như vậy?!

Những trường lão Ma Ha cổ tộc cũng hơi biến sắc nhìn cảnh này, Ma Ha u vẻ mặt càng khó có thể tin.

Duy chỉ có Ma Ha Thiên cùng với 2 vị lão nhân tóc trắng kia nhận ra, trong khoảnh khắc, sắc mặt bọn họ trở nên vô cùng âm trầm, ánh mắt gắt gao nhìn thân thể tản ra kim quang thần bí của Mục Trần.

ở cách đó không xa, Phù Đồ Huyền cùng Thanh diên tịnh vốn đang định xuất thủ, thì lúc này cũng hơi sửng sốt một chút, kinh ngạc nhìn Mục Trần, sau đó liếc mắt nhìn nhau, không nhịn được cũng hít một hơi khí lạnh.

Ngay sau đó, có thanh âm hàm chứa sự chấn động, từng chữ từng chữ một phát ra từ trong miệng đám người Ma Ha Thiên, thanh diên tịnh, khiến cho mảnh thiên địa này dâng lên sóng to gió lớn.

"Đây là...Thánh Phẩm thân thể?!"

***

Dịch bởi zero.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1504: Hắc Thiên Cổ Tộc

"Thánh phẩm thân thể?"

Thanh diên tịnh, ma ha thiên...thanh âm của các vị thánh phẩm thốt lên, trong khoảnh khắc nhấc lên gió lốc trong thiên địa, bên ngoài thành, các phe cường giả mặt mũi đờ đẫn, ánh mắt vô cùng hoảng sợ nhìn thân ảnh trẻ tuổi trên đỉnh tháp.

Trên đại thiên thế giới này, thánh phẩm ngạo nghễ đứng trên đỉnh phong, giống như đế vương, đưa mắt nhìn xuống vô số sinh linh.

Thế mà, thánh phẩm cường giả dù ít ỏi, nhưng tất cả mọi người đều biết, thánh phẩm thân thể còn ít ỏi hơn!

Dù sao, con đường luyện thể vốn chật vật, muốn tu luyện thân thể tới cấp thánh phẩm, không biết cần cơ duyên kinh khủng bực nào, ít nhất, trên đại thiên thế giới hiện giờ, người có thánh phẩm thân thể, sợ là có thể đếm trên đầu ngón tay.

ít nhất, 5 vị thánh phẩm tại đây, cho dù là ma ha thiên, cũng chưa từng tu thành thánh phẩm thân thể.

Chính vì thánh phẩm thân thể hiếm thấy như vậy, cho nên khi mọi người nghe thấy Mục Trần lại có thể đạt tới bước này, mới cảm thấy khó tin cùng kinh hãi như thế.

"hắn...hắn lại tu thành thánh phẩm thân thể?"

Sau lưng thanh diên tịnh, huyền quang, mặc đồng cũng là mặt mũi rung động, há hốc mồm thật lâu chưa hồi thần lại, ánh mắt tràn đầy hâm

mộ nồng nặc, cảnh giới thân thể đó, chính là cái đích mà tất cả mọi người đều mơ tưởng tới.

Vào giờ phút này, bọn họ rốt cục cũng vứt bỏ hoàn toàn tâm tư trong lòng, khi Mục Trần có thánh phẩm thân thể, cũng chính là nói hắn có thực lực chống lại thánh phẩm cường giả, chỉ nói về thực lực, cũng đã chân chính vượt qua bọn họ.

Mục Trần có thực lực như vậy, đã có tư cách trở thành tộc trưởng Phù Đồ cổ tộc.

Mà điều này khiến cho trong lòng bọn họ vô cùng phức tạp, dù sao lần trước giao thủ, Mục Trần chỉ có thể dựa vào hộ tộc đại trận để đối phó bọn họ, nhưng hiện tại, coi như Mục Trần đứng yên cho bọn họ đánh, sợ rằng bọn họ cũng không phá nổi phòng ngự thân thể của Mục Trần.

Dù sao, thánh phẩm thân thể, cũng không phải tùy tiện chém gió...

"không tệ, không tệ.."

phù đồ huyền vuốt râu, cho dù là cổ hủ như hắn, lúc này cũng không kìm được, lộ ra nụ cười than thở, hiển nhiên Thánh Phẩm thân thể của Mục Trần, ngay cả hắn cũng thấy rung động.

"xem ra thời gian nửa năm qua, Trần nhi là mượn đại cơ duyên trong vạn cổ tháp để tu luyện thánh phẩm thân thể". Thanh diên tịnh cũng mặt nở nụ cười, trong thanh âm tràn đầy hãnh diện cùng vui mừng.

"Tiểu tử này, tâm tính không tệ, biết ẩn nhẫn, không vì lấy được vạn cổ bất hủ thân mà huyênh hoang,, còn biết ấn núp trong đó tăng cường bản thân tới mức độ mạnh nhất mới hiện thân". Phù Đồ Huyền than thở một tiếng, nếu là người bình thường lấy được chí tôn pháp thân như Vạn Cổ Bất Hủ Thân, sợ rằng sẽ trực tiếp cảm thấy mình vô địch thiên hạ, nảy sinh kiêu căng, mà như vậy, sợ rằng tai họa rơi xuống đầu cũng không xa.

nghe phù đồ huyền tán dương, thanh diên tịnh cũng mỉm cười gật đầu, mặt mũi sáng lạn.

Mà khi bọn họ đang than thở không dứt, bên phía ma ha cổ tộc, thì là một mảnh tĩnh mịch, tất cả các trưởng lão mặt mũi rung động mà xanh mét, hiển nhiên không ngờ được mới nửa năm ngắn ngủi, Mục Trần vốn còn không đủ sức đơn độc đối phó Ma ha u, giờ cũng đã có thánh phẩm thân thể.

Như thế, thực lực của Mục Trần hầu như sẽ tăng vọt đến một mức khó có thể hình dung, coi như đối mặt với thánh phẩm chân chính, cũng có sức chống lại.

ánh mắt ma ha u đỏ như máu, dáng vẻ hận thù kia, tựa như không thể băm vằm Mục Trần ra thành ngàn mảnh, bởi vì cơ duyên này, vốn là thuộc về hắn, nếu không có Mục Trần xuất hiện, sợ rằng lúc này hắn đã trở thành người duy nhất trong ma ha cồ tộc tu thành thánh phẩm thân thể, mà nếu linh lực bản thân đột phá tới thánh phẩm nữa, như vậy sức chiến đấu của hắn, có lẽ sẽ vượt qua Ma ha thiên, trở thành người mạnh nhất Ma Ha cổ tộc.

Nếu như sớm biết kết cục này, ngay từ lúc đầu khi tới Thiên La Đại Lục, hắn đã mạnh mẽ xuất thủ, không chút do dự mạt sát Mục Trần, để hắn không thể nào tham gia vạn cổ hội.

Đáng tiếc, trên thế giới này cũng không có thuốc hối hận, cho nên lúc này khi thấy Mục Trần hoàn toàn lột xác, sự hối hận trong lòng Ma Ha u, hầu như khiến hắn trở nên điên cuồng.

Ánh mắt của ma ha thiên, cũng trở nên cực kỳ âm trầm, có điều dù gì lòng dạ hắn cũng thâm sâu, lúc này mới hít sâu một hơi, áp chế ba động trong lòng,thanh âm trầm thấp nói: "Không ngờ ngươi lại tu thành thánh phẩm thân thể, khó trách lại không thèm để ý tới ý tốt của Ma Ha cổ tộc chút nào"

"ý tốt?"

Mục Trần đứng trên đỉnh tháp, làm như cười cười, nói: "Ý tốt của Ma Ha tộc trưởng, người thường khó mà hiểu được a"

Ma ha thiên này có thể trở thành tộc trưởng Ma Ha cổ tộc, không chỉ có thực lực mạnh mẽ, mà tâm địa cùng da mặt của hắn, cũng là dầy tới mức khỏ cỏ thể tưởng tượng, lời vô sỉ như thế mà cũng có thể tùy tiện nói ra.

Ma Ha Thiên mặt mũi bất động, thanh ảm từ từ hờ hững, nói: vốn định nói chuyện tử tế với ngươi, nhưng xem ra ra tiểu tử ngươi tự cho rằng tu thành thánh phẩm thân thể là có thể tùy ý làm bậy, ta cho ngươi biết, hôm nay, vạn cổ bất hủ thân này, ngươi muốn cũng phải để lại, mà không muốn, cũng phải đề lại"

"haha, khẩu khí thật lớn, hôm nay ta lại muốn xem một chút, ma ha cổ tộc ngươi làm sao giữ lại?". Khi thanh âm của hắn vừa dứt, thanh âm lạnh như băng của thanh diên tịnh cũng vang lên theo.

Nhãn thần ma ha thiên trờ nên âm trầm, trong đó có sát ý lạnh như băng lưu chuyển, ánh mắt của hắn chuyển sang thanh diên tịnh, nói: "Hôm nay Phù đồ cổ tộc các ngươi thật sự muốn khai chiến với Ma ha cổ tộc ta phải không?"

"Nếu không phải Ma Ha cổ tộc các ngươi hung hăng chèn ép, bọn ta cũng không muốn làm to chuyện". Phù đồ huyền thản nhiên nói.

Ma ha thiên nhẹ nhàng gật đầu, làm như than nhẹ một tiếng: "Sớm đoán được các ngươi sẽ không từ bỏ, cho nên hôm nay chỉ có thể tiêu hao một đạo nhân tình rồi..."

Thanh âm vừa dứt, ma ha thiên hướng về hư không phía trước, bình tĩnh nói: "Hắc thiên huynh, mời hiện thân đi"

Khi một tiếng cuối cùng của Ma ha thiên nói ra,lúc này thiên địa vốn sáng ngời bỗng trở nên đen kịt, loại hắc ám này, che khuất bầu trời, bất kỳ ánh sáng nào cũng sẽ bị thôn phệ bên trong đó.

hắc ám đến cũng nhanh, đi cũng nhanh, có điều, thời điểm khi ánh sáng một lần nữa chiếu rọi, tất cả mọi người đều phát hiện, bên cạnh ma ha thiên, có 2 đạo nhân ảnh đột ngột xuất hiện.

2 đạo nhân ảnh này, đều lả thân mặc hắc bào, kỳ dị nhất chính lả con ngươi của bọn họ hoàn toàn đen nhánh, không có tròng trắng, nhìn qua tựa như hắc động, khiến người ta kinh sợ.

Mục Trần nhìn 2 người mới hiện thân này, con ngươi cũng hơi co rụt lại, bởi vì từ trên người bọn họ, hắn cảm nhận được dao động cực kỳ kinh khủng, hiển nhiên, 2 người này rõ ràng cũng là 2 vị thánh phẩm.

"Hắc Thiên cổ tộc, Hắc Thiên, Hắc Địa...các ngươi cũng muốn dính vào chuyện hôm nay sao?". Mà khi 2 người Thanh Diên Tịnh, Phù Đồ huyền nhìn thấy 2 đạo thân ảnh này, sắc mặt cũng biến đổi, trầm giọng nói.

"Hắc Thiên cổ tộc?"

Mục Trần trong lòng rơi động, giờ mới biết lai lịch của 2 người áo đen này, bọn họ lại tới từ Hắc Thiên cổ tộc, một trong ngũ đại cổ tộc?!

bên ngoài thành thị, các phe siêu cấp thế lực kia cũng dâng lên xôn xao, thần sắc kinh hãi, không ai ngờ được, Ma Ha cổ tộc lại mời 2 vị thánh phẩm của Hắc Thiên cổ tộc tới trợ trận.

Phải biết, Hắc Thiên cổ tộc này, ngay cả tộc nhân bình thường cũng rất ít xuất hiện, huống chi là Thánh phẩm tồn tại.

nghe thấy thanh âm của thanh diên tịnh, trong 2 người áo đen kia, một tên nam tử đứng trước nửa bước khẽ ngẩng đầu, vẻ mặt hắn tái nhợt, giống như lâu năm không nhìn thấy mặt trời, cho người ta một cảm giác u ám, hắn làm như thở dài một tiếng, nói: "Hắc Thiên cổ tộc ta từng nợ ma ha cổ tộc một cái nhân tình, hôm nay không xuất thủ không được, mong rằng thanh diên tịnh đại trưởng lão hiểu cho"

Thần sắc thanh diên tịnh cùng phù đồ huyền cũng có chút khó coi, hiển nhiên việc này cũng ngoài dự liệu của họ, Ma ha cổ tộc này lại có thể mời được Hắc Thiên cổ tộc tới.

Mà có Hắc Thiên cổ tộc trợ giúp, đội hình 2 bên không nghi ngờ gì là chênh lệch to lớn, đối mặt với tận 5 vị thánh phẩm, cho dù là Phù Đồ cổ tộc bọn họ, cũng cảm thấy áp lực to lớn.

Phía sau 2 người thanh diên tịnh, tất cả các thiên chí tôn của Phù Đồ cổ tộc cũng phát ra thanh âm xôn xao bất an.

xem ra lần này, để giữ được vạn cổ bất hủ thân, Ma Ha cổ tộc đã bất chấp tất cả...

Ma Ha thiên đầu tiên là ôm quyền ra mắt với 2 vị Hắc Thiên, Hắc Địa, sau đó ánh mắt chuyển sang Mục Trần, chậm rãi nói: "Ta nói rồi, vạn cổ bất hủ thân này, ngươi mang đi không nổi"

Mục Trần 2 mắt híp lại, thanh âm bình tĩnh nói: "Mang được hay không được, vẫn phải thử mới biết"

Mặc dù Hắc Thiên cổ tộc xuất hiện ngoài dự liệu của hắn, nhưng hôm nay Ma Ha cổ tộc muốn cướp đi Vạn cổ Bất Hủ Thân từ tay hắn, vẫn là chuyện không thể nào.

"Đúng lả chưa thấy quan tài chưa rơi lệ, chỉ một bộ thánh phẩm thân thể, chẳng lẽ ngươi thật sự cho là không ai làm gì được ngươi". Ánh mắt Ma Ha Thiên trở nên âm trầm xuống, sau đó hắn hướng về phía 2 người Hắc Thiên, Hắc Địa, nói: "Kính xin 2 vị cản lại Phù Đồ cổ tộc"

"Về phần vạn cổ bất hủ thân, Ma Ha cổ tộc ta tự mình đi thu hồi lại"

2 vị thánh phẩm Hắc Thiên, Hắc Địa liếc mắt nhìn nhau, bất đắc dĩ gật đầu một cái, thật ra thì bọn họ cũng không muốn dính vào mâu thuẫn giữa 2 đại cổ tộc này, nhưng dù sao cũng là thiếu nhân tình...

Sau lưng ma ha thiên, Ma Ha u ánh mắt độc ác nhìn chằm chằm Mục Trần, trong đó tràn đầy ý cười lạnh, cho dù ngươi có tu thành thánh phẩm thân thể, hôm nay trước mặt ma ha cổ tộc bọn họ, cũng chỉ có thể đưa tay chịu trói.

"ngươi dám!"

Thanh diên tịnh mặt lạnh như băng, sau lưng không gian rung chuyển, một tòa linh trận to lớn vô cùng, tựa như một thế giới, như ần như hiện, tản ra uy năng kinh khủng.

giữa không trung hắc quang hiện lên, Hắc Thiên, Hắc Địa ngăn cản phía trước, hắc ám sau lưng bọn họ lan ra, tựa như u ám chi giới.

Cùng lúc đó, Ma Ha Thiên khẽ gật đầu với 2 vị lão nhân cầm hắc bạch quải trượng sau lưng, 2 người bước ra, chạy thẳng tới Mục Trần, uy năng mênh mông, rung chuyển thiên địa.

Mục Trần nhìn 2 người đạp không mà tới, trong mắt cũng có vẻ lạnh như băng lưu động, 5 ngón tay chậm rãi nắm chặt, quanh thân lỗ chân lông một lần nữa có kim quang hiện lên.

ong!

Có điều, trong lúc hắn đang định động thủ, đột nhiên, trên mảnh trời này chợt có màn sáng linh lực cổ xưa từ trên trời giáng xuống, màn sáng giống như vách ngăn, ngăn cách thiên địa, ngăn cản lấy 2 vị thánh phẩm Ma ha cổ tộc.

Mà cùng với việc màn sáng cổ xưa bao phủ xuống, còn có một giọng nói già nua, vang vọng giữa thiên địa.

"haha, hôm nay nơi này thật đúng là náo nhiệt, có điều, thánh nữ nhà ta nói, Mục Trần này, hôm nay Thái Linh cổ Tộc chúng ta nhất định phải bảo vệ..."

Thanh âm già nua đột ngột, trực tiếp khiến trong lòng Mục Trần run lẽn, chợt ngẩng đầu nhìn cột sáng từ trên trời giáng xuống, sau đó liền thấy, trong cột sáng đó, dường như có một đạo thân ảnh khắc cốt minh tâm, nhẹ nhàng uyển chuyển, như ẩn như hiện.

Thân ảnh xinh đẹp trong cột sáng cũng cúi đầu, con ngươi trong suốt như lưu ly giao hội với ánh mắt của Mục Trần, thoáng chốc kia, giai nhân làm như nhướng môi bướng bỉnh cười khẽ, kinh diễm thế giới, cũng làm mềm mại trái tim Mục Trần.

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1505: Gặp Lại Lạc Ly

Cột sáng cổ xưa từ trên trời giáng xuống, trong đó có linh lực cực kỳ hùng hồn quét ra, ngoài vạn cổ thành, thế lực cường giả khắp nơi nhìn cột sáng, thần sắc một lần nữa trở nên động dung.

"Lại..ngay cả Thái Linh cổ tộc cũng tới!"

"Khà khà, Ngũ đại cổ tộc đã tới 4, trận thế này, thật đúng là trăm năm khó gặp a..."

"Nhân mạch của Mục Trần này thật đúng là kinh khủng, không chỉ có quen biết với viêm đế, võ tổ, hơn nữa còn có quan hệ với thái linh cổ tộc, đáng sợ..."

"Đúng vậy, cũng tiếc là dạo này Vô tận hỏa vực cùng Võ Cảnh có chút vướng bận không tách ra được, nếu không 2 vị kia cũng tới trợ trận thì Ma Ha cổ tộc này cũng khó mà chịu nổi."

nghe được tiếng bàn luận xôn xao trong thiên địa, tất cả các trưởng lão Ma Ha cổ tộc sắc mặt đều xanh mét, ngay cả Ma Ha Thiên ánh mắt cũng âm ế, hiện giờ Thái Linh cổ tộc đột nhiên xuất hiện, cũng đã làm rối loạn kế hoạch của hắn.

Nhưng khiến cho ma ha thiên có chút khỏ hiểu là, Phù Đồ cổ tộc cùng Thái Linh cổ tộc cũng không có giao tình sâu đậm gì, làm sao bọn họ có thể mạo hiểm đắc tội đệ nhất cổ tộc - ma ha cổ tộc, nhúng tay vào chuyện này?

"Thì ra là Thái Minh lão tổ, thật sự là không nghênh đón từ xa rồi". Có điều Ma ha thiên dù gì cũng là đứng đầu một tộc, lòng dạ thâm trầm,

rất nhanh liền khôi phục lại, thanh âm trầm thấp vang lên.

Trên bầu trời, cột sáng linh lực từ từ tản đi, cuối cùng chính là có 2 đạo thân ảnh xuất hiện dưới đông đảo tầm mắt.

Trong đó, một vị là lão nhân mặc áo bào trắng, lão nhân vẻ mặt già nua, nhưng da thịt lại trơn bóng như trẻ con, nụ cười hiền hòa trên mặt, 2 mắt tựa như sao trời, tràn đầy cơ trí cùng thần bí.

đối với vị lão giả này, tất cả các thiên chí tôn ở đây cũng không lạ lẫm gì, vì người này hiển nhiên chính là Đại trưởng lão Thái Linh cổ tộc, Thái Minh lão tổ.

Tất cả tầm mắt dừng lại trên người THái Minh lão tổ trong chốc lát, sau đó, đã bị một thân ảnh xinh đẹp bên cạnh hấp dẫn, trong mắt tất cả mọi người đều hiện lên vẻ kinh diễm.

Đó là một thân ảnh tinh tế uyển chuyển, mái tóc dài của nàng như ngân hà, sáng chỏi chói mắt, trên y phục màu đen in rõ tinh thần, váy lóe lên tử quang, bay nhẹ theo gió, tựa như quầng sao.

Dung nhan của nàng cực kỳ xinh đẹp, da thịt trắng nõn hiện lên ánh ngọc, cái miệng đỏ tươi nhỏ nhắn hơi cong lên, làm như có chút hoạt bát, thứ làm người khác chú ý nhất, chính là đôi mắt trong suốt như lưu ly của nàng,, con ngươi tinh khiết như có thể nhìn thấu lòng người, khiến cho mỗi người khi nhìn vào con ngươi ấy, đều trở nên có chút mẽ say.

Chiếc cổ thon dài ưu nhã như thiên nga, phía dưới chính là cặp xương quai xanh tinh xảo hấp dẫn, cùng đường cong đầy đặn sung mãn trước ngực.Xuống chút nữa thì là đường cong thu hẹp, uốn theo vòng eo mảnh mai tinh tế, vóc người tựa như tỷ lệ hoàng kim hoàn mỹ, khiến người ta cảm thán tạo hóa thần kỳ...

"Đây thật sự là một nữ hài do thiên địa linh khí sinh ra."

Lần đầu tiên nhìn thấy nữ hài này, đây chính là câu nói hiện lên trong lòng mỗi người, trong mắt hiện lên vẻ kinh diễm nồng đậm.

"haha, ma ha tộc trưởng quá khách khí, lão phu không mời mà tới, xin đừng trách cứ". Thái Minh lão tổ cười híp mắt, tràn đầy hòa khí.

Ma Ha thiên hít sâu một hơi, nói: "Ma ha cổ tộc ta cùng thái linh cổ tộc, sợ rằng không có ân oán gì a? Vì sao phải tới nhúng tay chuyện này?"

Đối diện với Ma Ha thiên trực tiếp chất vất, thái minh lão tổ cũng thở dài một cái, trên mặt hiện vẻ buồn rầu, chỉ chỉ về cô gái xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành bên cạnh, nói: "Cái này cũng không thể trách lão phu, tiểu ny tử này nóng lòng cứu tiểu tình lang, lão phu không thể không ra mặt a..."

Ma ha thiên hai mắt híp lại, xoay chuyển ánh mắt, thản nhiên nói:"Không biết vị tiều cô nương này là người nào?"

"Vãn bối Lạc Ly, nhờ chư vị trưởng lão Thái Linh cổ tộc coi trọng, hiện tại là Thánh Nữ Thái Linh cổ tộc". Đối diện với câu hỏi nhàn nhạt của vị Thánh Phẩm Ma Ha Thiên này, cô gái đứng cạnh Thái Minh lão tổ khẽ mỉm cười, thanh âm trong suốt như ngọc châu rơi ngân bàn, thanh thúy động lòng người, hơn nữa tư thái tự nhiên khoáng đạt, không kiêu ngạo không tự ti, khiến cho không ít cường giả đều là mắt sáng lên.

"Thánh Nữ THái Linh cổ tộc?". Ma Ha thiên cau mày, trong Thái Linh cổ tộc cũng không có chức Tộc trường, nhưng lại có xưng vị Thánh Nữ, cho nên nếu trở thành Thánh Nữ, cũng tương đương với việc trở thành tộc trưởng Thái Linh cổ tộc, quyền lợi cực cao.

Có điều, Thái Linh cổ tộc lựa chọn thánh nữ cực kỳ nghiêm khắc, cho nên những năm qua vị trí thánh nữ đều bỏ ngỏ, cô gái trước mắt này lại có thể xuất chúng như thế, đạt được xưng vị Thánh Nữ?

"Nếu ngươi đã là Thánh Nữ Thái Linh cổ tộc, vậy hắn là nên lấy đại cục Thái Linh cổ tộc làm trọng, thế cục như thế này nếu lung tung dính vào, sợ rằng sẽ mang đến cho thái linh cổ tộc phiền phức không nhỏ". Ma Ha thiên trầm giọng nói, trong ngôn ngữ có một tia uy hiếp lạnh như băng.

Có điều, đối mặt với uy hiếp của hắn, Lạc Ly chẳng qua chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng, sau đó bên trong con ngươi lưu ly, liền hiện lên vẻ tư niệm nhè nhẹ cùng với tình ý nồng nàn nhìn thân ảnh trẻ tuổi trên đỉnh tháp xa xa, thanh âm êm dịu nói: "Ta trở thành Thánh Nữ, chính là vì hắn...nếu không thể giúp hắn, vậy ta cần gì phải làm Thánh nữ này?"

Lời này vừa nói ra, nhất thời dẫn tới vô số cường giả tiếc hận thở dài, ánh mắt nhìn về phía Mục Trần không khỏi tràn đầy oán giận.

Người này, không chỉ có cơ duyên siêu phàm, hơn nữa bên cạnh còn có một cô gái ưu tú như vậy, vì hắn, cho dù đối mặt với Ma Ha Thiên cũng là nửa bước không lùi, diễm phúc như thế, thật khiến cho người ta ghen

Tỵ.

"Tiểu Lạc Ly, ngươi cũng để ý một chút tới tâm tình yếu đuối của lão già ta...". Bên cạnh, Thái Minh lão tổ vẻ mặt u oán.

Lạc Ly nghe vậy, cũng hơi có chút ngượng ngùng, nhẹ giọng nói: "Đại trường lão ngài không phải đã sớm biết rồi sao"

Thái Minh trưởng lão than thở, sau đó ánh mắt rất khó chịu liếc về phía Mục Trần trên đỉnh vạn cổ tháp, nếu không phải có sự tồn tại của người này, Lạc Ly đã có thể toàn tâm toàn ý trờ thành Thánh Nữ Thái Linh cổ tộc.

"Thánh nữ Thái Linh cổ tộc này cùng Mục Trần có quan hệ thế nào?", ở chỗ Phù đồ cổ tộc, Phù Đồ Huyền cũng kinh ngạc lẽn tiếng.

Thanh Diên Tịnh nhìn Lạc Ly, trong đôi mắt tràn đầy vẻ hài lòng, nàng đã sớm thấy qua Lạc Ly từ lúc ở Bắc Linh Đại Lục, hiển nhiên là có ấn tượng rất sâu, cô bé này, không chỉ có thiên phú trác tuyệt, hơn nữa tính tình cũng kiên cường, tương đối khá.

"Đây là con dâu của ta". Vì thế, Thanh diên tịnh hướng về phía Phù Đồ Huyền cười nói, trong nụ cười đầy sự đắc ý.

Con trai của mình thật đúng là lợi hại, ánh mắt hơn người, không chỉ tìm được một thê tử xinh đẹp như hoa, hơn nữa còn là Thánh Nữ Thái Linh cổ tộc.

Phù Đồ Huyền cũng khựng một chút, sau đó không thề không cảm thán: "Tiểu tử này đúng là có chút lợi hại, thậm chí ngay cả Thánh Nữ Thái Linh cổ tộc cũng có thể ôm tới tay"

Đối với rất nhiều thanh âm ngoài kia, sắc mặt ma ha thiên cũng âm trầm xuống, hắn nhìn chằm chằm Lạc Ly cùng Thái Minh lão tổ, lạnh lùng nói: "Xem ra hôm nay các ngươi thật sự là cố ý tới nhúng tay, có điều dựa vào một vị thánh phẩm này, sợ là không thay đổi được kết quả"

Hai người trước mắt, chỉ có Thái Minh lão tổ bước vào Thánh Phẩm, mà Lạc Ly, tuy nói những năm qua ở Thái Linh cổ tộc, thực lực cũng tăng mạnh, bước vào thiên chí tôn, nhưng chẳng qua cũng chỉ là linh phẩm, ở đây căn bản không cỏ chút tác dụng nào.

Có điều, nghe ma ha thiên nói vậy, Thái Minh lão tổ cũng cười cười, hơi chút tự hào nói: "Những lời này của Ma Ha tộc trưởng, lại là quá xem nhẹ Thánh Nữ Thái Linh cổ tộc ta rồi"

Lạc Ly nghe vậy, mắt đẹp khẽ chớp, ngọc thủ kết ấn.

ong!

Linh quang cổ xưa từ trên đỉnh đầu Lạc Ly dâng lên, sau đó đông đảo cường giả kinh ngạc nhìn thấy, trong ánh sáng đó, một cuốn cổ đồ chậm

rãi bay lên, trôi lơ lửng trên đỉnh đầu Lạc Ly.

Cuốn cổ đồ này pha tạp cổ xưa, nhưng tản ra dao động linh lực cực kỳ kinh khủng, mơ hồ dường như có một tôn quang ảnh to lớn như ẩn như hiện.

Một cỗ linh lực áp bách không cách nào hình dung bao phủ ra, áp bách ấy, hẳn lả không thua gì thánh phẩm!

Ma Ha Thiên nhìn cuốn cổ đồ kia,trong phút chốc sắc mặt cũng trở nên khó coi, thậm chí ngay cả trên mặt Thanh Diên Tịnh, Phù Đồ Huyền cũng hiện lên sự kinh ngạc.

"Đây là...Trấn Tộc Chi Bảo của Thái Linh cổ tộc - Thái Linh cổ Đồ?"

Thanh âm từ trong miệng bọn họ thốt lên, có thể tưởng tượng trong lòng bọn họ đang chấn động cỡ nào.

Thái Linh cổ Đồ này chính là Trấn tộc chi bảo của Thái Linh cổ tộc, nghe nói trong thái linh cổ tộc, mỗi vị thánh phẩm tồn tại trước khi tọa hóa đều sẽ đem linh lực cả đời phong ấn vào trong Thái Linh cổ đồ này, từ đó tạo nên uy năng kinh khủng cho nó.

Có thể không chút khách khí nói rằng, chỉ nguyên sức mạnh của Thái Linh cổ đồ này, cũng có thể chống lại Thánh Phẩm.

Chỉ có duy nhất thiếu sót là, Thái Linh cổ đồ này chọn chủ cực kỳ khắt khe,trong thái linh cổ tộc những năm qua, người có thể nắm giữ được nó không vượt quá 3 vị.

Chính vì vậy, khi đám người Ma Ha thiên thấy Lạc Ly có thể nắm trong tay cuốn cổ đồ này, mới biểu hiện rung động như vậy.

Mà lúc này, bọn họ mới hiểu được, vì sao Thái Minh lão tổ lại tỏ ra coi trọng Lạc Ly như thế...mặc dù nàng bản thân mới chỉ Linh Phẩm, nhưng lại có thể khống chế được cổ đồ, mượn sức mạnh của nó, cho dù là THánh Phẩm cũng không làm gì được nàng.

Trên đỉnh tháp, Mục Trần ngưng mắt nhìn thân ảnh mảnh khảnh xinh đẹp của Lạc Ly, vì sự tăng tiến của nàng mà mừng rỡ, cũng là cảm thấy hơi đau lòng, bởi vì hắn hiểu rõ, có thể đạt được tới bước này, nhưng năm qua trong Thái Linh cổ tộc, Lạc Ly tất nhiên cũng phải bỏ ra sự cố gắng khó có thể hình dung.

Làm như nhận ra ánh mắt của Mục Trần, Lạc Ly cũng hơi quay đầu,nhẹ nhàng chớp chớp con ngươi hoạt bát với hắn, dáng vẻ như vậy tựa như đang nói, nàng bây giờ, đã bắt đầu đuổi kịp bước chân của hắn.

Nhìn nụ cười của giai nhân, Mục Trần cũng không kìm được nở nụ cười, trong lồng ngực chợt có hào khí vô tận dâng lên, bay cao tận trời, hắn cúi đầu, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng ma ha thiên, thoáng chốc sau, tiếng cười thanh láng, mang theo chiến ý hừng hực, vang lên trong thiên địa.

"Ma Ha Thiên, muốn cướp vạn cổ bất hủ thân, vậy chính ngươi ra tay đi, hôm nay Mục Trần ta cũng muốn lãnh giáo thủ đoạn của tộc trưởng Ma Ha cổ tộc một phen!"

Tiếng cười vang vọng thiên địa, cơ mà cũng khiến vô số cường giả xôn xao động dung.

Mục Trần này, lại hạ chiến thư với Ma ha thiên sao?!

***

Dịch bởi Zero

buff quá thể đáng cmnr, đánh vs ma ha thiên chắc chỉ cầm chân giữ mạng được là quá lắm rồi.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1506: Đối Quyết Ma Ha Thiên

Tiếng cười của Mục Trần quanh quẩn trong thiên địa, khiến các phe siêu cấp thế lực cường giả âm thầm tặc lưỡi, hiển nhiên không ai ngờ rằng, Mục Trần lại dám chủ động khiêu khích Ma Ha Thiên.

phải biết, đây chính là cường giả tối đỉnh đã từng cùng viêm đế tranh phong a.

Đưa mắt toàn bộ đại thiên thế giới, Ma Ha Thiên cũng là uy danh hiển hách.

"Mục Trần này, thật đúng là nghé con không sợ cọp ạ, Ma Ha Thiên kia thế mà là cường giả Thánh Phẩm Trung kỳ, trong đại thiên thế giới, người có thể vượt qua hắn có thể đếm trên đầu ngón tay"

"Đúng vậy a, Mục Trần dù có được thánh phẩm thân thể, nhưng cũng không thể nào là đối thủ của Ma Ha Thiên"

"Nói cho cùng vẫn là cuồng vọng ạ, trước mặt mỹ nhân nên muốn ra vẻ ta đây"

Rất nhiều tiếng bàn luận xôn xao vang lên, có điều hiển nhiên là không có ai xem trọng Mục Trần, dù sao, uy danh của Ma Ha Thiên thật sự là quá hung hãn.

"Haha, tiểu tinh lang này của ngươi cũng có chút ngông cuồng". Thái Minh lão tổ cũng dùng ánh mắt kì lạ quét Mục Trần một chút, sau đó hướng về phía Lạc ly, cười như không cười, nói.

Đối diện với Ma Ha Thiên, cho dù là hắn cũng không dám nói có thể thắng, vậy mà Mục Trần còn dám chủ động khiêu chiến, nói dễ nghe một chút là đủ can đảm, còn không dễ nghe thì chính là không biết trời cao đất rộng.

Đối với lời nói trêu tức của thái minh lão tổ, Lạc Ly lại mỉm cười, không cho ý kiến, bởi vì nàng hiểu rất rõ Mục Trần, Ma Ha Thiên tuy đúng là mạnh, nhưng Mục Trần chắc chắn sẽ không tự mình lấy trứng chọi đá, nếu hắn muốn làm vậy, tất nhiên là có chút lực.

Mà trên đài cao kia, Ma Ha Thiên nghe được lời ấy của Mục Trần, thì không nhịn được giận quá hóa cười, thanh âm âm trầm, mang theo vô tận áp lực truyền ra trong thiên địa này: "Haha, thật sự không ngờ, Ma Ha Thiên ta vậy mà cũng có một ngày bị coi thường"

Ma Ha Thiên hắn thân phận bực nào? Vậy mà bây giờ, cũng lại bị một tên tiểu tử vắt mũi chưa sạch chính diện khiêu chiến, cái này nếu truyền đi, không biết sẽ gây ra bao nhiêu trò cười.

Mục Trần cười cười, nói: "Ma ha tộc trường không muốn sao?"

Cục diên hiện tại đã cực kỳ phức tạp, một khi thật sự khai chiến, vậy chắc chắn sẽ kinh thiên động địa, hậu quả khó có thể tưởng tượng, mà Mục Trần cũng không có ý định kéo Phù Đồ cổ tộc cùng Thái Linh cổ tộc vào trong miệng vực sâu này.

cho nên, muốn phá giải cục diện, hắn chỉ có thể tự mình ra tay, chỉ có áp chế tâm khí của Ma Ha Thiên xuống thì cục diện giương cung bạt kiếm ngày hôm nay mới có thể yên bình hóa giải.

Ma Ha Thiên ánh mắt âm trầm, hắn nhìn chằm chằm Mục Trần, bằng tâm tư của hắn, tất nhiên là nhìn ra suy nghĩ trong lòng Mục Trần, có điều đối với việc này hắn cũng rất đồng ý, bởi nếu tứ đại cổ tộc thực sự giao chiến, dù là Ma Ha cổ tộc bọn hắn cũng phải trả giá cao thảm trọng.

cho nên, nếu có thể một mình giải quyết Mục Trần, đó lại là một lực chọn tương đối nhẹ nhàng.

Thế là, thân thể Ma Ha Thiên chậm rãi bay lên, đứng ngang hàng với Mục Trần trên đỉnh tháp, hắn một tay buông thõng phía sau, trầm ổn như núi cao sừng sững, nghiễm nhiên là khí độ của tông sư, đồng thời, thanh âm đạm mạc vang lên theo: "Ngươi đã muốn tự chuốc lấy nhục, ta không có lý do gì không đáp ứng cho ngươi"

ầm!

Trong khoảnh khắc khi thanh âm hắn vừa dứt, giữa thiên địa lập tức có tiếng sấm rền cuồn cuộn vang lên, một cỗ linh lực uy áp không cách nào tưởng tượng quét ra, khiến thiên địa chấn động.

"Vậy hôm nay ta liền tới lãnh giáo ma ha cổ tộc một chút"

Trong mắt Mục Trần có chiến ý nóng bỏng hiện lên, chợt 5 ngón tay nắm chặt, lập tức lỗ chân lông quanh thân có kim quang phát ra, kim quang lưu chuyền mặt ngoài thản thể, khiến cho hắn hiện giờ tựa như từ hoàng kim đúc thành, cùng lúc, có khí tức bất hủ bốc lên.

Két.

Nơi Mục Trần đứng, không gian đều phát ra âm thanh tựa như không chịu nổi gánh nặng, cảm giác sức mạnh thân thể phát ra, cũng là cường hãn vô cùng.

giữa thiên địa, vô số ánh mắt sáng rực nhìn 2 người giằng co, một người là tồn tại đỉnh phong đã từng giao phong cùng Viêm Đế, một người là cường giả trẻ tuổi có Thánh Phẩm thân thể, trận giao phong này, có thể nói là quyết đấu đỉnh cao.

Ánh mắt như ưng của Mục Trần, xa xa tập trung vào Ma Ha Thiên đứng chắp tay, trong khoảnh khắc tiếp đó, mũi chân hắn nhẹ nhàng nhấn một cái, thân ảnh trực tiếp hóa thành một vầng hào quang ầm ầm bắn ra.

ầm!

Trong khoảnh khắc khi thân hình Mục Trần lướt đi, không khí trước mắt đều nổ tung ra, đó là bởi tốc độ quá nhanh, dẫn tới không khí không thể chịu nổi, nơi hắn lướt qua, một mảnh khu vực toàn là chân không.

Vẻn vẹn chỉ một cái hô hấp, một vầng hào quang nổ tung trước người Ma Ha Thiên, đồng thời đạo thân thể bao trùm trong bất hủ hoàng kim đó, 5 ngón tay siết thành quyền, một quyền đánh tới Ma Ha Thiên.

Không chút hoa mỹ, đơn giản chỉ là một quyền bình thường, nhưng dưới Thánh phẩm thân thể, lạl có uy năng hủy thiên điệt địa, dưới một quyền này, cho dù là một vị Tiên Phẩm Hậu Kỳ đỉnh phong cường giả, cũng sẽ bị đánh thành cặn bã.

"Thánh phẩm thân thể, quả nhiên bá đạo"

Sức mạnh kinh khủng từ phía trước cuốn tới, cũng khiến ánh mắt Ma Ha Thiên hơi lóe lên, giọng nói sợ hãi than đánh giá một tiếng, sau đó tay áo hắn lắc một cái.

vù!

Hai đạo hắc bạch quang hồng, giống như 2 con cự long quấn quanh lẫn nhau, từ trong tay áo Ma Ha Thiên bắn ra, mơ hồ như có tiếng gầm gừ vang dội, trực tiếp nặng nề va chạm với một quyền hội tụ sức mạnh thánh phẩm thân thể của Mục Trần.

uỳnh!

va chạm trong nháy mắt, tựa như có âm thanh kinh thiên động địa vang lên, nơi hắc bạch quang hồng cùng kim quyền tiếp xúc, không gian tầng tầng sụp đổ, sau đó bằng tốc độ cực nhanh, lan ra đến mấy vạn trượng.

sức mạnh thân thể không cách nào tưởng tượng bộc phát ra, 2 đạo hắc bạch quang hồng dường như không cách nào chịu nổi, vỡ vụn ra, hóa

thành đốm sáng hắc bạch phiêu tán.

xèo!

Nhưng mà, sau khi hắc bạch quang hồng vỡ vụn ra, chớp mắt sau đó, lại một lần nữa ngưng thực, hơn nữa càng thêm ngưng luyện, sau đó điên cuồng đánh tới với một tần suất đáng sợ.

ầm ầm ầm!

Ngắn ngủi vài hơi thở, hắc bạch quang hồng va chạm với kim quyền của Mục Trần mấy trăm lần, mỗi lần đụng nhau cũng sẽ tản ra kinh khủng trùng kích, tiếp sau đo, quyền quang của Mục Trần nhanh chóng ảm đạ, bị hắc bạch quang hồng công phá phòng ngự, nặng nề đánh lên lồng ngực.

bành!

Thân hình Mục Trần bắn ra ngoài như đạn pháo, rơi vào vạn cổ thành phía dưới, đem vô số phòng ốc san thành bình địa.

Trong phế tích, một đạo quang ảnh phóng lên cao, Mục Trần tiện tay phủi bụi đất trên người, lúc này, toàn bộ lồng ngực hắn đều sụp đổ xuống, thương thế nhìn qua cực kỳ kinh khủng, nhưng thần sắc hắn cũng không biến hóa chút nào.

Trên thân thể, kim quang lưu chuyển, tiếp sau đó, đông đảo cường giả hoảng sợ nhìn thấy, kim quang khởi động, lồng ngực bị sụp xuống của Mục Trần nhanh chóng hồi phục, hoàn hào không tổn hao gì.

"Đây chính là thánh phẩm thân thể sao? quả thật cường hãn, chịu đựng công kích của một vị thánh phẩm trung kỳ xong, lại không mảy may bị cái gì", vô số cường giả âm thầm chắt lưỡi, một chiêu trước của Ma Ha Thiên, nếu là rơi trên người một vị thánh phẩm sơ kì, sợ rằng cũng không dễ chịu gì, nhưng Mục Trần dù lấy thân thể đón đỡ, lại vẫn

có thể nhảy nhót như cũ, như vậy có thể thấy sinh mệnh lực kinh khủng của thánh phẩm thân thể.

Nơi xa giữa không trung, Ma Ha Thiên cũng hơi cau mày, hiển nhiên cũng cảm thấy sự phiền toái của thánh phẩm thân thể.

"Không hổ là cường giả thánh phẩm trung kỳ"

Mục Trần sờ sờ lồng ngực, cũng cảm thán một tiếng, đạo công kích lúc trước kia, nếu như không phải hắn có thánh phẩm thân thể, sợ rằng đã trực tiếp biến thành bụi phấn.

xem ra, đối mặt với đối thủ bậc này, chỉ có toàn lực mới được.

Nghĩ đến đây, Mục Trần cũng thở sâu ra một hơi, trong 2 tròng mắt có linh quang khởi động, chớp mắt sau đó, linh lực mênh mông trong cơ thể đột nhiên bộc phát như gió lốc.

cột sáng linh lực phóng lẽn cao, dao động linh lực ẩn chứa trong đó cũng bắt đầu dâng lên với tốc độ kinh người, cuối cùng trực tiếp đột phá tới tiên phẩm, ồn định ở tầng thứ tiên phẩm trung kỳ.

"Tiên phẩm trung kỳ?!". Ma ha u cảm ứng cường độ linh lực bộc phát ra từ cơ thể Mục Trần, khuôn mặt cũng trở nên méo mó, phải biết khi Mục Trần còn giao thủ với hắn trong vạn cổ tháp, chỉ vừa mới đột phá tới linh phẩm hậu kỳ mà thôi, thế mà giờ mới nửa năm trôi qua, đã tăng vọt tới cấp độ tiên phẩm trung kỳ?!

Những cường giả khác cũng sợ hãi than không dứt, trong mắt có vẻ ghen tỵ nồng nặc, dù sao cơ duyên lần này của Mục Trần cũng thực sự quá chọc đỏ mắt người khác, không chỉ tu thành thánh phẩm thân thể, đoạt được vạn cổ bẩt hủ thân, thậm chỉ ngay cả linh lực bản thân cũng tăng vọt, bước vào tầng thứ tiên phẩm.

linh lực mênh mông giống như đại dương cuồn cuộn trong cơ thể, linh lực cùng thân thể kết hợp, phát ra sức mạnh càng kinh khủng, cảm

thụ sức mạnh đó, Mục Trần cũng lộ vẻ hài lòng.

Bế quan 5 năm trong vạn cổ tháp, không chỉ đạt được thánh phẩm thân thể, còn tăng tiến tu vi linh lực.

"Ngươi cũng thử tiếp ta một chút"

sức mạnh hủy thiên diệt địa cuồn cuộn trong cơ thể, như muốn nổ tung thân thể Mục Trần, con ngươi kim quang của hắn nhìn chằm chằm Ma Ha Thiên, sau đó toét miệng cười một tiếng.

Hắn chậm rãi giơ tay lên, trong lòng bàn tay, ánh sáng bất hủ lượn quanh, văn lộ cỗ xưa từ trong lòng bàn tay lan ra, cuối cùng, hắn nhẹ nhàng vung tay xuống, hướng về phía Ma Ha Thiên xa xa.

ầm!

Dường như vào lúc này, thiên địa run rẩy kịch liệt, Ma Ha Thiên chợt ngẩng đầu lên, chỉ thấy bên trên 9 tầng trời, mây mù xé tan nát, một kim sắc cự thủ che khất bầu trời, mang theo cái bóng to lớn phủ xuống.

cự thủ chưa rơi xuống, cả tòa vạn cổ thành lúc này đều đã sụp đổ một tầng.

Cự thủ này, chính là từ linh lực trong cơ thể cùng với sức mạnh thánh phẩm thân thể dung hợp biến thành, uy năng như vậy, có thể nói là hủy diệt, coi như là cường giả như Ma Ha Thiên, trên mặt cũng hiện lên vẻ nghiêm nghị.

Kim sắc cự thủ ầm ầm rơi xuống, đánh về phía Ma Ha Thiên, đồng thời một thanh âm nhỏ vang lên trong lòng Mục Trần.

"Đây là...Bất Hủ Phúc Thiên Thủ"

ầm!

Kim sắc cự thủ không ngừng chút nào, trực tiếp dùng tư thái vô cùng ngang ngược, nặng nề rơi xuống, cuối cùng dưới vô số ánh mắt kinh hãi hoảng sợ, đập lên trên hắc bạch vân.

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1507: Trận Chiến Thánh Phẩm

kim sắc cự thủ từ trên trời giáng xuống, tựa như bàn tay thần linh, tràn đầy khí tức hủy diệt, dường như bất kỳ thứ gì ngăn cản phía dưới nó, đều sẽ bị hóa thành bụi bặm.

Chiêu này chính là do Thánh Phẩm Thân thể cùng linh lực Tiên Phẩm trung kỳ của bản thân hắn dung hợp hoàn mỹ thúc giục ra, nói vè uy năng, cho dù là Thánh Phẩm bình thường cũng chỉ có thể tránh lui.

Ngoài thành thị, các phe cường giả đều lả sắc mặt ngưng trọng, ánh mắt nhìn về phía Mục Trần tràn đầy kiêng kỵ cùng sợ hãi.

về phần Ma Ha u, sắc mặt càng là xanh mét, đồng thời trong mắt dâng lên nồng nặc vẻ sợ hãi cùng không cam lòng. Nửa năm trước, Mục Trần dốc toàn lực cũng chỉ có thể đánh lưỡng bại câu thương với hắn, thế mà hiện giờ, khoảng cách giữa 2 người đã giống như cái lạch trời.

Chiêu này của Mục Trần, đã đủ hủy diệt hắn trăm lần.

"Hỗn trướng, cho rằng dựa vào những thủ đoạn này là có thể đánh bại huynh trưởng của ta sao? Thật là người si nói mộng!". Ma Ha u vẻ mặt dữ tợ, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm lên bầu trời, đang mong đợi Ma Ha Thiên đại phát thần uy, hung hăng dẫm Mục Trần dưới chân, để hắn được xả mối hận trong lòng.

Trên bầu trời, dưới vô số ánh mắt soi mói, Ma Ha Thiên ngước nhìn cự thủ che khuất bầu trời, trong mắt hiện vẻ ngưng trọng. Thế công như vậy của Mục Trần, đã có thể làm hắn cảm giác được uy hiếp.

"Tên tiểu tử này, thật đúng là không thể khinh thường"

Ma Ha Thiên thanh âm trầm thấp tự nói, đối diện với một kích toàn lực của Mục Trần, cho dù là hắn cũng không dám quá mức trâm trễ, lúc này hít sâu một hơi, chợt có ánh sáng 2 màu hắc bạch từ trong cơ thể tản ra, ánh sáng hắc bạch ngưng kết, cuối cùng tạo thành hào quang hắc bạch kín mít, che phủ toàn bộ thân thể Ma Ha thiên vào trong.

"Ma Ha Linh Xác!"

Thanh âm trầm thấp vang dội, trên bầu trời, hắc bạch quang cầu lẳng lặng trôi lơ lửng, lóe ra ánh sáng thần dị.

"Ma Ha linh xác" này chính lả thần thông phòng ngự cấp bậc hàng đầu trong Ma Ha cổ tộc, sức phòng ngự rất đáng sợ, cho dù là thế công của cường giả ngang hàng cũng có thể ngăn cản.

ầm!

Trên bầu trời, cự thủ bao trùm xuống, cuối cùng dưới vô số ánh mắt gắt gao, nặng nề vỗ lên trên hắc bạch quang cầu,trong khoảnh khắc trùng kích, dường như lúc này cả thiên địa đều yên tĩnh lại...

Trên bầu trời, không gian mười mấy vạn trượng vỡ vụn, giống như thủy tinh bể tan tành, mảnh vỡ không gian từ trên trời rơi xuống.

bên trong phong bạo rít gào, hắc bạch quang cầu bắn ngược xuống, cuối cùng giống như thiên thạch, nặng nề đập vào trong tòa vạn cổ thành.

ùng ùng!

lúc này, cả tòa thành thị bắt đẩu sụp đổ, sóng trùng kích hủy diệt lan ra, tất cả phòng ốc trong thành thị đều bị phá hủy, ngắn ngủi mười mấy hơi thở, tòa thành thị cồ xưa này đã biến thành một mảnh phế tích.

chỉ có ở nơi trung tâm thành phố, xuất hiện một cái hố lớn nhìn không thấy điểm cuối.

Vô số tầm mắt chấn động nhìn tòa thành thị đã hóa thành một mảnh phế tích, bọn họ biết, kết quả này còn là do 2 người khi giao thủ đã áp chế, nếu không, sợ rằng trong phạm vi mười mấy vạn dặm đều sẽ bị phá hủy.

Trên bầu trời, ánh mắt Mục Trần sắc như ưng nhìn chằm chằm hố lớn bên trong thành thị, quanh thân kim quang lóe lên, soi rọi lên huyết nhục toàn là từ hoàng kim đúc thành.

"Thật không hổ là tộc trưởng Ma Ha cổ tộc, khó giải quyết..."

Mục Trần tự nói, ánh mắt nhìn chằm chằm cái hố kia, tràn đầy ngưng trọng.

Thế công lúc trước mặc dù hội tụ Thánh Phẩm thân thể cùng toàn bộ linh lực, nhưng trong cảm giác của Mục Trần, thế công kinh thiên này vẫn bị Ma Ha Thiên trọn vẹn tiếp được.

Trong hố sâu, dường như có ánh sáng bay lên, sau đỏ mọi người thấy, một viên quang cầu trắng đen chậm rãi bay lên.

Mặt ngoài viên quang cầu kia hiện đầy những vết nứt vở, nhìn như sắp sụp đổ, nhưng vẫn chưa hề vỡ tan ra, như vậy có thể thấy được lực phòng ngự của nỏ kinh khủng bực nào.

rắc rắc.

Trên quang cầu, vết nứt lan ra, cuối cùng hóa thành đốm sáng trắng đen dần dần tiêu tán, mà thân hình của Ma Ha thiên, lại một lần nữa xuất hiện dưới vô số ánh mắt chăm chú.

Ma Ha thiên đứng trong lòng quang cầu, toàn thân cũng không có chút tổn thương nào, thậm chí ngay cả áo quần cũng không rách một góc, nhưng mà, chỉ có trong 2 con ngươi kia, lại hiện lên vẻ âm ế.

Bởi vì lúc trước, để chống đỡ công kích của Mục Trần, hắn đã thúc giục thủ đoạn phòng ngự mạnh nhất.

Mà hắn là thân phận gì? Đường đường tộc trưởng Ma Ha cổ tộc, tồn tại đỉnh phong có thể đếm được trên đại thiên thế giới. Nửa năm trước, ánh mắt hắn nhìn Mục Trần đều là từ trên nhìn xuống, khi đó Mục Trần bất kể tỏ ra xuất sắc thế nào, trong mắt hắn đều chỉ như còn kiến hôi.

bởi vì hắn chỉ cần giơ tay là có thể trấn áp Mục Trần không thể trở mình.

Thế mà hiện giờ, mới nửa năm trôi qua, con kiến hôi trong mắt hắn đã có thể ép hắn đến mức buộc phải thi triển ra thủ đoạn phòng ngự mạnh mẽ nhất mới có thể bình yên vô sự.

cái này đối với Ma Ha thiên mà nói, thật sự có chút mất mặt.

có điều, lý trí mách bảo Ma Ha thiên, nếu còn tiếp tục dùng ánh mắt trước kia để nhìn Mục Trần,vậy chỉ sợ hắn cũng sẽ ăn nhiều thiệt thòi.

Hít.

Ma Ha Thiên hít sâu một hơi, tức giận trong mắt bị áp chế xuống từng chút một, một chút vẻ khinh thị cũng bị hắn thu liễm toàn bộ, sắc mặt trở về lạnh lùng.

Nhưng Mục Trần cũng có thể nhận ra được, Ma Ha thiên lúc này, quanh thân linh lực vận chuyển hoàn mỹ, không chút tì vết nào, hiển nhiên lá loại bỏ tất cả tâm tình, chân chính tiến vào trạng thái chiến đấu.

Nói cách khác, Ma Ha thiên hiện giờ, đã bắt đầu xem hắn là đối thủ chân chính.

"khó trách năm đó có thể giao phong cùng viêm đế...". Mục Trần nhận ra được sự biến hóa này, ánh mắt cũng hơi lạnh, uy danh của Ma Ha thiên này, đúng là cũng không phải khoa trương, thời gian ngắn ngủi như vậy đã có thể nhận rõ thực tế, thu liễm tâm tình, nhìn thẳng đối thủ, đủ để nói rõ tâm tính hắn vững vàng, không dễ rung chuyển.

"Mục Trần, ngươi có thể ở độ tuổi này đạt được tới bước như vậy, thiên phú mạnh, tâm tính vững vàng, đúng là đủ ngạo thị đại thiên thế giới, nếu cho ngươi thêm một chút thời gian nữa, trên đỉnh đại thiên thế giới này không khỏi không có chỗ của ngươi".

"có điều, cũng không phải là bây giờ, Ma Ha cổ tộc ta bảo quản vạn cổ bất hủ thản mấy vạn năm, tuyệt đối sẽ không đề người ngoài nhúng tay"

Trong mắt Ma Ha thiên có 2 màu hắc bạch chuyển động, thanh âm hờ hững vang vọng thiên địa, mà theo thanh âm hắn vang lên, mênh mông linh lực trong thiên địa tụ đến, trực tiếp tạo thành đại dương linh lực vô biên vô tận sau lưng hắn, thanh thế ngập trời.

Đại dương cuộn trào, thiên địa run rẩy.

Ma Ha Thiên thét dài một tiếng, đại dương linh lực cuốn trở về, bị hắn một hớp nuốt vào trong cơ thể, tiếp sau đó mọi người nhìn thấy, thân thể Ma Ha thiên dần dần hóa thành sắc thái thủy tinh vô tịnh vô cấu, chỉ có điều sắc thái phân ra 2 loại hắc bạch, huyền bí vô cùng.

Một cỗ uy năng kinh khủng từ trong thân thể hắc bạch kia tản ra, khiến cho không gian run rẩy.

"Đây là Thánh Phẩm linh thể..."

Mục Trần nhìn cảnh này, ánh mắt cũng trở nên ngưng trọng, từ trình độ nào đó mà nói, Thánh Phẩm linh thề cũng coi như là một loại thân thể cực kỳ cường đại, chỉ có điều là không sánh bằng bất hủ thân, bởi vì đây cũng không phải là thể xác thuần túy, mà là đem linh lực dung nhập vào thân thể, tạm thời khiến thân thể lột xác.

Tuy là nói Thánh Phẩm linh thể không sánh bằng bất hủ thân, nhưng thêm vào đó còn có tu vi Thánh Phẩm trung kỳ của Ma Ha thiên, 2 thứ điệp gia (chồng lên nhau), uy lực tiến tới kinh khủng không cách nào tưởng tượng.

soạt!

Thân thể hắc bạch vọt lên, không gian bị xé rách, lóe một cái đã xuất hiện trước mặt Mục Trần, hắc bạch quyền đánh nổ không gian, trực tiếp nhanh như chớp đánh về phía Mục Trần.

Ánh mắt Mục Trần chợt lóe, 2 tay bắt chéo trước người, kim quang lượn quanh.

ùng!

Thanh âm trầm thấp vang lên, sóng trùng kích khổng lồ mấy chục vạn trượng tản ra, thân thể Mục Trần cũng là chấn động manh, bị một quyền đánh bay ra mấy chục vạn trượng.

soạt!

Mà thân hình Mục Trần còn chưa ổn định, thân ảnh Ma Ha thiên lại mơ hò hiện ra một lần nữa, thế công đáng sợ như mưa sa đánh xuống.

ùng ùng ùng!

Trên bầu trời, ngắn ngủi mười mấy hơi thở, Mục Trần cùng Ma Ha thiên đã là giao thủ mấy trăm hiệp, mà Mục Trần hầu như là bị áp chế, dù sao lúc này Ma Ha thiên cũng đã thúc giục trọn vẹn uy năng của Thánh Phẩm trung kỳ.

"Tu vi linh lực của bản thân Mục Trần quá yếu, tuy nói có Thánh Phẩm thân thể tá trợ, nhưng tổng thể cũng không bằng Ma Ha thiên". Phù đồ huyền nhìn chiến đấu trên bầu trời, trầm giọng nói.

Phía sau lưng, 2 vị mạch thủ Huyền Quang, Mặc Đồng nghe vậy, cũng không kìm được cười khổ một tiếng, thầm nói trong lòng, như vậy mà ngài còn chưa thấy thỏa mãn? Nửa năm trước, Mục Trần căn bản vừa đối diện Thánh Phẩm cường giả cũng đã không chịu nổi, mà bây giờ đã có thể ép cho Thánh Phẩm trung kỳ đỉnh phong như Ma Ha thiên phải dốc toàn lực chiến đấu, còn muốn thế nào nữa?

Thanh diên tịnh lại lá khẽ mỉm cười, nói: "Một đấu một mà nói, đúng là trần nhi sẽ bị Ma Ha thiên áp chế, nhưng các ngươi chớ quên thần thông sở trường của Trần nhi..."

Phù đồ huyền chợt run, chợt ánh mắt ngưng lại, bởi vì hắn thấy, lúc này trên bầu trời, thân hình Mục Trần chợt dừng lại, 2 đạo ánh sáng trắng đen từ trong cơ thể bắn ra, cuối cùng hóa thành 2 thân ảnh giống nhau.

Nhất khí hóa tam thanh.

3 Mục Trần đứng trên trời cao, trừ bản tôn ra, thân thể hắc bạch Mục Trần đều tràn ngập kim quang, rõ ràng đều có Thánh Phẩm thân thể.

Đây chính là chỗ cường đại của Nhất khí hóa tam thanh, chỉ cần là thứ bản tôn có, vậy hóa thân cũng sẽ có trọn vẹn.

Xoẹt!

Tiếng xé gió bén nhọn từ phía trước truyền tới, Ma Ha Thiên thoáng hiện ra, trên hắc bạch quyền tràn ngập ánh sáng hắc bạch, giống như nước xoáy, quỷ dị khó lường.

Nhưng lần này, đối mặt với thế công của Ma Ha Thiên, Mục Trần cũng không tiếp tục thối lui nữa, ngược lại thét dài một tiếng, ba đạo thân ảnh đột nhiên vọt ra, giữa quyền chưởng, kim quang tràn ngập, đồng thời đánh về phía Ma Ha thiên.

uỳnh!

sóng trùng kích quét ngược ra, bầu trời cũng bị đánh vỡ, nhưng mà lần này, khiến tất cả mọi người chấn động là, Mục Trần cũng không hề lùi về phía sau nửa bước...

Sắc mặt Ma Ha thiên trở nên âm trầm, thế công lại không ngừng chút nào, hóa thành vô số tàn ảnh, ùn ùn quét ra.

3 Mục Trần chính diện nghênh đón, sức mạnh của Thánh Phẩm thân thể phát huy tới mức tận cùng.

Toàn bộ thiên địa đều vì trận giao chiến này mà long trời lở đất.

Mấy phút sau, thân hình Ma Ha thiên cũng vọt trở lui, sắc mặt của hắn âm trầm khác thường, bởi vì sau khi Mục Trần thi triển nhất khí hóa tam thanh, đã có thể chính diện đối kháng với hắn mà không rơi xuống hạ phong.

Đối mặt với Mục Trần lúc này, cho dù hắn thúc giục Thánh Phẩm linh thể tới mức tận cùng cũng không thể chiếm ưu thế.

Ma Ha thiên, khuôn mặt ẩn hiện thanh quang, sau đó hắn hít sâu một hơi, hai tay đột nhiên kết ấn, nhất thời có linh lực mênh mông bộc phát, cùng lúc đó, một tôn hắc bạch cự ảnh, mang theo uy áp kinh khủng, chậm rãi xuất hiện phía sau lưng.

Trong thiên địa, vô số tầm mắt chấn động nhìn tôn cự ảnh hắc bạch kia, ngay sau đó, thất thanh vang lên.

"Đó là...pháp thân xếp hạng thứ 8 trên bảng 99 pháp thân...Ma Ha Vô Lượng Thân"

"Ma Ha Thiên, lại bị ép tới bước này...."

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1508: Hiện Thế Chi Chiến

Hắc bạch cự ảnh đứng ngạo nghễ trong thiên địa, uy năng kinh khủng như thực chất quét ngược ra, khiến vô số cường giả thất sắc, mặt mũi chấn động.

Bời vì đạo hắc bạch cự ảnh này, chính là pháp thân đứng thứ 8 trên bảng 99 pháp thân, Ma Ha Vô Lượng Thân.

Đây chính là chí tôn pháp thân mạnh nhất Ma ha cổ tộc, đồng thời uy danh của nó, cũng vang dội toàn bộ đại thiên thế giới.

Chính bởi vì uy năng cường hãn của Ma ha vô lượng thân, cho nên khi đông đảo cường giả thấy Ma ha thiên ngưng luyện ra nó, mới trở nên động dung như vậy.

Điều này nói rõ, đối diện với Mục Trần từng bước ép sát, vị tộc trưởng ma ha cổ tộc này cũng bắt đầu thực sự nổi giận.

ù ù!

Hắc ảnh cự ảnh phun ra nuốt vào, linh lực tạo thành gió lốc, khuấy động thiên địa, giống như thần linh.

Ma ha thiên đứng trên vai hắc bạch cự ảnh, ánh mắt âm trầm xa xa tập trung vào 3 đạo nhân ảnh Mục Trần, sau đó một tay kết ấn, hắc bạch cự ảnh nhất thời há miệng rộng, gầm thét về phía 3 người Mục Trần.

Hống!

linh lực mênh mông cuồng bạo, hóa thành sóng âm thực chất, quét ra với một tốc độ không cách nào tường tượng, cuối cùng mang theo sức mạnh hủy diệt, nặng nề đánh vào 3 thân ảnh Mục Trần không kịp tránh né.

phanh!

Đối mặt với một kích cuồng bạo như vậy, bản tôn Mục Trần cùng với 2 hóa thân đều là thân thể chấn động mạnh, sóng âm đó cũng không chỉ có sát thương ngoài mặt, thậm chí còn có thể thông qua tai truyền vào cơ thể, xé rách huyết nhục, kinh mạch.

Nhưng cũng may là thánh phẩm thân thể phòng ngự mạnh mẽ, hơn nữa nhờ có bất hủ bản nguyên, huyết nhục của Mục Trần bền bỉ, hơn nữa tràn đầy sinh mệnh lực, cho nên, khi huyết nhục bị xé rách, cũng đã nhanh chóng chữa trị.

Nhưng dù vậy, hắn cùng với 2 đạo hóa thân cũng đã bị sóng âm kinh khủng kia đẩy lui mấy vạn trượng.

"Đây chính là Ma ha vô lượng thân đại danh đỉnh đỉnh sao?". Mục Trần ánh mắt ngưng trọng, lần đầu giao thủ này, hắn đã lãnh giáo sự lợi hại của Ma ha vô lượng thân, lúc trước hắn dựa vào 2 hóa thân, đánh với ma ha thiên bất phân cao thấp, vậy mà ma ha vô lượng thân vừa xuất hiện, sức mạnh của công kích kia cũng đè cả 2 đạo hóa thân xuống.

ầm ầm!

Ma ha thiên thừa thế không tha, Ma ha vô lượng thân hét dài một tiếng, cự quyền đưa ra, nhất thời hóa thành một đạo quyền quang hắc bạch vạn trượng, tựa như hắc bạch lưu tinh từ trên trời giáng xuống, hung hăng đánh về phía 3 người Mục Trần.

3 người Mục Trần phân tán trở lui, thoáng một cái liền xuất hiện cách đó mấy trăm dặm, nhưng mà thân hình vừa hiện lên, trên đỉnh đầu ánh

sáng hắc bạch lóe lẽn, sau đó chỉ thấy quyền quang hắc bạch đánh xuống như mưa sa!

ùng ùng!

quyền quang rơi xuống, toàn bộ đại địa đều run rẩy, mười mấy hơi thở sau, bụi mù tràn ngập, dãy núi trên cả mảnh đại địa này đều bị san phẳng, từng cái hố to vạn trượng lộ ra.

Bên trong một cái hố sâu, thân ảnh Mục Trần chậm rãi bay lên, lúc này hắn quần áo rách tả tơi, thân thể chỗ chỗ bị sụp xuống, hiển nhiên là bị không ít quyền quang chính diện đánh trúng.

Hắc bạch hóa thân xuất hiện bên cạnh, thân thể cũng sụp xuống như vậy, đồng thời có ánh sáng hắc bạch lóe lên, ngăn cản thánh phẩm thân thể tự hồi phục.

"Muốn dựa vào thân thể chống chọi lại chí tôn pháp tướng ta triệu hồi ra sao?". Bầu trời xa xăm, Ma Ha thiên giọng nói trầm thấp, hơi mang một tia châm chọc, lúc trước khi chưa vận dụng chí tôn pháp tướng, công kích của hắn trong lúc nhất thời đúng lả không làm gì được Mục Trần, nhưng hiện tại có chí tôn pháp tướng phụ trợ, sức chiến đấu của hắn đã đạt tới một cấp độ cực kỳ kinh khủng.

Cấp độ này, cho dù là thánh phẩm thân thể của Mục Trần, cũng có chút chịu không nổi.

Dù sao, thánh phẩm thân thể dù mạnh mẽ, nhưng cũng không thể hoàn toàn miễn dịch công kích toàn lực của một vị thánh phẩm trung kỳ.

Mục Trần này ỷ có thánh phẩm thân thể, lại dám ngạnh kháng công kích của Ma ha vô lượng thân, đúng là có chút không biết trời cao đất rộng.

"Chẳng qua lả thử chút lợi hại của Ma ha vô lượng thân trong truyền thuyết mà thôi". Đối với sự châm chọc của ma ha thiên, Mục Trần lại

không thèm để ý, cười một tiếng.

"Không phải vạn cổ bất hủ thân nhận ngươi là chủ sao? Vì sao không triệu hồi ra, chẳng lẽ ngươi cũng không cách nào khống chế được nó?". Ma Ha Thiên đưa ánh mắt đánh giá Mục Trần, không hảo ý nói.

Nếu Mục Trần không thể nắm giữ vạn cổ bất hủ thân, vậy hắn lại có thêm một cái cớ để bắt Mục Trần bỏ lại vạn cổ bất hủ thân.

"Ngươi thử thì biết. Hai mắt Mục Trần híp lại, nói.

"Tất nhiên là muốn thử!"

Ma ha thiên cười lạnh một tiếng, ánh mắt đột nhiên trở nên bén nhọn, hai tay khép lại, mà 2 bàn tay khổng lồ của ma ha vô lượng thân cũng đột nhiên khép lại, sau đó chậm rãi kéo ra.

Ánh sáng hắc bạch giống như điện quang trong lòng bàn tay, một chuôi hắc bạch cự mâu chừng ngàn trượng, chậm rãi ngưng luyện ra trong lòng bàn tay ma ha vô lượng thân.

"Ma ha thiên mâu!"

Ma ha thiên ánh mắt lạnh như băng, quát to một tiếng, hắc bạch cự mâu phóng lên cao, soạt một tiếng biến mất không thấy, mà tới khi nó xuất hiện trở lại, đã là ở bầu trời trên đầu Mục Trần, hắc bạch cự mâu mang theo sức phá hủy không gì sánh nổi, từ trên trời giáng xuống.

Tiếng xé gió sắc bén vang lên khắp vạn dặm.

Đối mặt với đạo thế công này của ma ha thiên, ngay cả thanh diên tịnh, phù đồ huyền cũng không nhịn được, có chút biến sắc, thế công như vậy, cho dù là bọn họ cũng phải dốc sức nghênh tiếp.

"Ma ha thiên này động sát ý rồi". Thái Minh lão tổ sắc mặt cũng ngưng trọng, hướng về phía lạc ly bên cạnh đang chăm chủ theo dõi cuộc chiến, nói: "Nếu tiểu tình lang kia của ngươi không cách nào nắm giữ

được Vạn cổ bất hủ thân,một khi bị đánh trúng, cho dù hắn có thánh phẩm thân thể cũng hắn phải chết không nghi ngờ"

Con ngươi trong suốt như lưu ly của Lạc ly ngưng mắt nhìn thân ảnh cao ráo quen thuộc, sắc mặt hắn tuy rằng cũng ngưng trọng, nhưng lại cũng không có vẻ gì kinh hoảng, lúc này tâm trạng hơi căng thẳng của nàng mới thả lòng một chút, nhìn bộ dáng này, Mục Trần hắn lả đã có thủ đoạn.

ù ù!

Dưới vô số ánh mắt ngưng trọng, hắc bạch cự mâu gào thét xuống, vài hơi thờ sau, đã ở ngay phía trên Mục Trần, mà ngay thời điểm 2 bên sắp va chạm, 2 mắt Mục Trần lúc này lại hơi nhắm lại.

Cùng lúc đó, một đạo kim quang cổ xưa từ trong cơ thể hắn tản ra, trong kim quang, một thân ảnh chừng mấy trượng xuất hiện, sau đó vọt ra, giơ nắm đấm, cứng rắn đối chọi với hắc bạch cự mâu từ trên trời giáng xuống.

Đang!

Tiếng kim loại va chạm, vang dội thiên địa.

Tất cả mọi người nhìn về nơi va chạm, tiếp sau đó, con ngươi chợt co lại, chỉ thấy bên dưới hắc bạch cự mâu, dường như có một thân ảnh lưu ly, so với nó chỉ bé như con kiến...

Thế mà, chênh lệch hình thể dù to lớn như vậy, nhưng thân ảnh như con kiến kia vẫn không chút lay động, duy trì tư thế đánh quyền ra, mà về phần hắc bạch cự mâu thì lại có vết nứt từ mũi mâu nhanh chóng lan ra...

Bành!

Thanh âm trầm muộn vang lên, hắc bạch cự mâu theo đó nổ tung, hóa thành đốm sắc hắc bạch đầy trời.

mà dưới đốm sáng bay đầy trời, một quang ảnh chừng mấy trượng từ từ rơi xuống, trôi lơ lửng sau lưng Mục Trần, quanh thân nó có ánh sáng cổ xưa thần bí, khiến nó tản ra khí tức bất hủ.

Toàn bộ thiên địa hoàn toàn yên tĩnh, mọi ánh mắt chăm chú nhìn về thân ảnh thần bí kia, trong mắt tràn đầy sự nóng bỏng cùng ước ao...

lúc trước, từ trên linh lực quang kính, bọn họ cũng đã nhìn thấy thân ảnh này, nhưng chỉ khi nó xuất hiện tận mắt, bọn họ mới có thể cảm nhận được sự rung động đó.

Bởi vì, đây chính là Vạn cổ bất hủ thân trong truyền thuyết a!

Một trong những chí tôn pháp thân cường đại nhất đại thiên thế giới!

Tòa nguyên thủy pháp thân trong truyền thuyết này, rốt cục hôm nay, một lần nữa hiển lộ hình dáng.

Vô số cường giả âm thầm thở dài, trong lòng không biết nói sao cho phải, đối mặt với chí tôn pháp thân như vạn cổ bất hủ thân, bọn họ tự nhiên cũng thèm muốn chiếm làm của riêng, cho nên nếu Mục Trần không thể nắm giữ được, đối với bọn họ mà nói, cũng là có chút an ủi trong lòng, bởi vì ít nhất cũng nói rõ, bọn họ còn có thể có chút cơ hội...

Nhưng tiếc là,lúc này, thản ảnh xuất hiện sau lưng Mục Trần, cũng phá vỡ tất cả hy vọng cùng thèm muốn sâu trong nội tâm bọn họ...

Dĩ nhiên, bọn họ cũng chỉ cảm thấy một chút thất vọng, còn về phần Ma Ha thiên, Ma ha u cùng đông đảo trưởng lão ma ha cổ tộc, thì sắc mặt lại cực kỳ nặng nề, đặc biệt là cường giả, hai tay đều không nhịn được mà siết chặt, không khí trong bàn tay đều bị bóp vỡ.

Mục Trần mở mắt, nhìn Ma Ha Thiên sắc mặt âm trầm nơi xa xa, cười như không cười, nói: "cái kết quả này, Ma Ha tộc trường hài lòng chứ?"

Trong mắt ma ha thiên hiện lên tức giận, tình cảnh trước mắt cũng đã nói rõ, Vạn cổ bất hủ thân này đã nhận Mục Trần làm chủ, điều này cũng khiến hắn cảm thấy cực kỳ tức giận, có một cảm giác như bị vạn cổ bất hủ thân phản bội.

Hắn trước giờ đều cho rằng, ma ha cổ tộc bọn họ bảo quản vạn cổ bất hủ thân mấy vạn năm, công lao cực lớn, tân chủ nhân của vạn cổ bất hủ thân, đáng lẽ ra phải là người ma ha cổ tộc bọn họ.

"Ngươi cũng đừng quá đắc ý, hôm nay Vạn cổ bất hủ thân này, ngươi cũng không thể mang đi khỏi ma ha cổ tộc ta được". Ma ha thiên giọng nói lạnh lẽo.

Mục Trần nghe vậy, trong mắt cũng thoáng hiện vẻ lạnh lẽo, Ma ha thiên này hùng hổ ép người, cố ý muốn đoạt đi vạn cổ bất hủ thân, cũng khiến cho hắn bắt đầu cảm thấy mất kiên nhẫn.

"Đã như vậy..."

Mục Trần mí mắt hơi cụp, một cỗ sát ý kinh người từ trong cơ thể hắn tản ra, mà sau lưng, thân ảnh bao trùm trong ánh sáng thần bí kia, dường như cũng ngẩng đầu lên, đưa mắt hướng về phía ma ha thiên nơi xa.

"Như vậy, đạo thần thông đầu tiên của vạn cổ bất hủ thân sau khi tái hiện thế gian sau mấy vạn nă, để cho ma ha tộc trưởng nếm thử đi..."

Khi thanh ảm Mục Trần vừa dứt, phía sau lưng thân ảnh thần bí chậm rãi bay lên, hai tay nó xoay nhẹ, trong lòng bàn tay có ánh sáng bất hủ nồng nặc bay lên, ánh sáng đó, dường như có thể miễn dịch năm tháng ăn mòn, vạn cổ vĩnh tồn.

Ánh sáng bất hủ hội tụ, dần dần như biến thành một quang cầu lưu ly, trên quang cầu, văn lộ thần bí cổ xưa chảy quanh.

Bàn tay của vạn cổ bất hủ thân vừa giơ, viên quang cầu lưu ly kia phóng lên cao, xa xa bắn về phía ma ha thiên, cùng lúc đó, đôi môi của

nó như khẽ động đậy, một thanh ảm cổ xưa vang vọng thiên địa.

"Vạn Cổ...Chân Ấn cầu"

****

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1509: Ma Ha Âm Dương Bình

ong!

Quang cầu lưu ly phóng lên cao, cuối cùng xẹt qua chân trời, trực tiếp bắn về phía Ma ha thiên cùng Ma ha vô lượng thân dưới chân hắn.

Quang cầu kia thanh thế nhìn như không mạnh, nhưng khi nó vọt tới, ngay cả ma ha thiên trong lòng cũng cảm thấy một cỗ lạnh lẽo thấu xương, một cỗ kiêng kỵ nồng nặc dâng lên trong lòng!

"Ngươi lại tu luyện ra Vạn cổ Chân Án cầu!"

Ma ha thiên mặt xanh mét, ma ha cỗ tộc bọn họ bảo quản vạn cổ bất hủ thân mấy vạn năm, tất nhiên là cũng hiểu rõ các thần thông của nó, mà "Vạn cố chân ấn cầu" này, chính là thứ nhất.

Nghe nói Vạn cổ bất hủ thân có thể lấy bất hủ bản nguyên lực, ngưng tụ thành Chân ấn cầu, mà một khi bị vây trong đó, cũng sẽ chìm trong vạn cổ thời gian trường hà*, cho dù là thánh phẩm cường giả cũng khó mà thoát thân, chỉ có thể mặc thời gian bào mòn, cuối cùng hóa thành bụi bặm (*dòng thời gian)

Nhớ năm đó bất hủ đại đế nhờ có thần thông này, không biết bao nhiêu thiên ma đế bỏ mạng trong tay hắn.

Cho nên nếu nói về uy năng, vạn cổ chân ấn cầu này cũng không yếu hơn 36 tuyệt thế thần thông.

Chẳng qua muốn ngưng kết vạn cổ chân ấn cầu này cần một lượng lớn bất hủ bản nguyên, Mục Trần này chỉ vừa mới lấy được vạn cổ bất

hủ thản, lấy đâu là lượng bất hủ bản nguyên hùng hồn như vậy?

Ý niệm trong lòng ma ha thiên vận chuyển nhanh, nhưng sắc mặt cũng cực kỳ ngưng trọng, không dám chậm trễ chút nào.

Chân hắn dậm một cái, Ma Ha Vô lượng thân dưới chân hắn hóa thành một đạo ánh sáng hắc bạch lùi ngược lại nhanh như chớp, trong khoảnh khắc đã xuất hiện cách đó mấy vạn dặm, nhìn bộ dáng này thì hiển nhiên là hắn muốn né mũi nhọn.

ong!

Nhưng mà, thân hình vừa mới xuất hiện cách vạn dặm, đã nghe trên đầu truyền tới dị hưởng, chỉ thấy lưu ly quang gào thét tới, bám sát như hình với bóng.

Ma ha thiên sắc mặt khó coi, tâm niệm vừa động, Ma Ha Vô lượng thân lại một lần nữa mang theo hắn cách xa đó vạn dặm.

Thế mà, sự trốn tránh này vẫn không có chút tác dụng nào, bất kể hắn tốc độ nhanh chóng ra sao, lưu ly quang kia đều tựa như khóa lấy linh hồn của hắn, theo sát tới...

vì thế, mười mấy hơi thở sau, thân ảnh ma ha thiên một lần nữa xuất hiện trên bầu trời vạn cổ thành, sắc mặt âm trầm vô cùng.

"Thế nào? không chạy nữa?". Mục Trần nhìn ma ha thiên, cười như không cười.

"Hừ, thật sự nghĩ ta sợ đạo thần thông của vạn cổ bất hủ thân này của ngươi sao!". Trong lòng ma ha thiên cũng dâng lên một chút tức giận, hắn dù gì cũng là tộc trường ma ha cổ tộc, hôm nay lại hết lần này đến lần nọ thua thiệt trong tay một tiểu bối, thật sự khiến người ta cảm thấy khuất nhục.

Lúc này hắn hít sâu một hơi, hai tay đột nhiên kết ấn, hóa thành vô số đạo tàn ảnh, cùng lúc đó, trên đỉnh đầu ma ha vô lương thân cũng phun

ra 2 khí hắc bạch, cuối cùng mơ hồ như biến thành một cái hắc bạch cự tán (cái ô, dù) vô cùng lớn, trôi lơ lửng trên không.

"Ma ha thiên la tán!"

Cùng với tiếng quát của ma ha thiên vang lên, chỉ thấy hắc bạch cự tán chậm rãi xoay tròn, tản ra huyền ảo vô cùng, dường như dù cả thiên địa tan vỡ, dưới tán này cũng có thể duy trì an ổn.

ong!

Lưu ly quang từ trên trời giáng xuống, sau đó chiếu rọi lên trên hắc bạch cự tán, nhất thời lưu ly quang cùng hắc bạch quang bắt đầu điên cuồng ăn mòn, dưới sự trùng kích của 2 luồng sức mạnh, một mảnh không gian nơi đây không ngừng sụp đổ tầng tầng...

Nhưng mà, hắc bạch linh lực kia tuy là huyền ảo, nhưng so với bất hủ bản nguyên vẫn còn kém một chút, cho nên trong quá trình giằng co này, ánh sáng hắc bạch dần dần bị ăn mòn.

Mục Trần thấy vậy, 2 tay biến đổi ấn pháp, thanh âm trầm thấp vang lên: "Vạn cổ chân ấn cầu, Vạn cổ chi phong!"

ong ong

ánh sáng lưu ly vô biên vô tận phủ xuống, chỉ thấy viên lưu ly quang cầu kia bắt đầu lan ra, cuối cùng bao phủ lấy toàn bộ ma ha thiên, ma ha vô lượng thân vào trong.

ở bên trong vạn cổ chân ấn cầu, ma ha thiên sắc mặt hoàn toàn trờ nên xanh mét.

ào ào!

Trong vạn cổ chân ấn cầu, bắt đầu có tiếng nước chảy vang lên, tựa như có từng dòng sông thời gian xuất hiện, không ngừng cọ rửa, mà mỗi

lần cọ rửa đều sẽ làm hắc bạch cự tán trở nên pha tạp, giống như không chịu nổi thời gian năm tháng ăn mòn.

Vạn cổ bất hủ thân không chỉ có bất hủ, mà trái với bất hủ lại là mục nát, cho nên, sức mạnh của vạn cổ bất hủ thân có thể nhờ thời gian năm tháng, dùng thời gian bào mòn hết thảy chướng ngại, hóa thành mục nát bụi bặm.

ở thời thượng cỗ, không biết bao nhiêu ma đế bị vây vào trong vạn cổ chân ấn cầu, cuối cùng biến thành tro bụi.

Ma ha thiên đứng trên ma ha vô lượng thân, sắc mặt hắn xanh mét nhìn hắc bạch cự tán dần dần pha tạp, lòng bàn chân dậm một cái, dưới chân, ma ha vô lượng thân thét dài, một dải ánh sáng hắc bạch bắn ra, tựa như hắc bạch thiên kiếm, hung hăng chém về phía vạn cổ chân ấn cầu.

ong ong.

vậy mà hắc bạch thiên kiếm vừa mới chạm tới vạn cổ chân ấn cầu, đã nhanh chóng rỉ sét, cuối cùng mục nát hư hóa, sức mạnh còn lại cũng chỉ đủ khiến vạn cổ chân ấn cầu gợn lên gợn sóng nhè nhẹ.

"Đáng chết!"

Ma ha thiên cắn chặt răng, cảm thấy cái vạn cổ chân ấn cầu này thật sự khó chơi, ở thời thượng cổ cũng đã chém giết vô số ma đế, bất hủ lực trong đó diễn biến ra năm tháng, thời gian trường hà, không ngừng cọ rửa, bào mòn, chính là thuật vây giết hàng thượng đẳng.

Ma ha thiên ánh mắt âm trầm, cũng không thi triển công kích vô vị nữa, dưới chân, ma ha vô lượng thân bộc phát ra ánh sáng hắc bạch mênh mông, rót vào trong hắc bạch cự án, mà có linh lực hùng hậu như thế chi viện, hắc bạch quang tán một lần nữa phát ra quang mang, che chơ ma ha thiên cùng ma ha vô lượng thân.

"Mục Trần, vạn cổ chân ấn cầu này của ngươi đủng là lợi hại, nhưng ngươi thực sự coi mình là bất hủ đại đế sao? Muốn dùng cái này vây giết ta, có lẽ ngươi đánh giá quá cao chính mình rồi!". Ma ha thiên giận dữ quát lên.

Lời hắn cũng không sai, dù muốn thoát khốn là rất khó khăn, nhưng vạn cổ chân ấn cầu này, cũng là không thể nào mạt sát được hắn.

Mục Trần mí mắt hơi cụp, chẳng qua cười nhạt một tiếng, cũng không đáp lại, hắn làm sao lại không biết, cho dù dựa vào một viên vạn cổ chân ấn cầu này, hắn cũng không cách nào thực sự giết được ma ha thiên, nhưng hiện tại chỉ cần có thể vây khốn, vậy hắn cũng đã đạt được mục đích.

Trong thiên địa, các phe cường giả nhìn cảnh này, đều là sắc mặt hoảng sợ, ánh mắt nhìn về Mục Trần tràn đầy kính sợ.

Nửa năm trước, giữa Mục Trần với Ma ha thiên, hầu như chênh lệch như trời với đất, vậy mà mới nửa năm qua đi, hắn cũng đã có thể bất phân cao thấp với ma ha thiên, hơn nữa mượn vạn cổ bất hủ thân vây khốn lại.

Năng lực như vậy, dù đặt trên đại thiên thế giới cũng có thể xếp hàng đầu.

Mà đông đảo trưởng lão ma ha cổ tộc thì sắc mặt âm trầm, đặc biệt là ma ha u, hầu như răng cũng phải cắn nát, hiển nhiên có chút không thể nào tin nổi, ngay cả ma ha thiên xuất thủ cũng không làm gì được Mục Trần.

"Tiểu tử lớn mất, còn không thả tộc trưởng ra!"

Mà lúc này, 2 vị thánh phẩm lão giả cầm hắc bạch quải trượng của ma ha cổ tộc cũng gầm lên, ánh mắt sắc bén xa xa nhắm Mục Trần, thánh phẩm chi lực dần dần khởi động.

"haha, 2 vị cứ an tâm một chút chớ nóng, trận chiến kia chính là của Ma ha thiên cùng Mục Trần, các ngươi cần gì phải nhúng tay?". Thái Minh lão tổ vung tay, vô biên vô tận linh lực tụ đến, ngăn trở phía trước 2 vị thánh phẩm lão giả.

"Chuyện hôm nay vốn là ma ha cồ tộc các ngươi thất tín, làm sao cứ phải dây dưa không buông?". Thái minh lão tổ nhìn sáng ma ha thiên bị vây trong chân ấn cầu, nói: "Ma ha tộc trưởng, nếu không thì lão phu đứng giữa, mỗi người đều lùi một bước, ta nói Mục Trần dừng tay, ma ha cổ tộc các ngươi cũng không cần cố chấp với vạn cổ bất hủ thân này nữa, thế nào?"

Ma ha cổ tộc này dù sao cũng nội tình hùng hậu, thực lực mạnh mẽ, nếu quả thật muốn ồn ào lớn, vậy chiến tranh bộc phát ra sẽ không thể nào tưởng tượng.

Ma ha thiên ánh mắt lạnh như băng, hắn quét Thái Minh lão tổ một cái, cười lạnh nói: "ngươi thật đúng là đứng nói chuyện không đau thắt lưng, thái linh cổ tộc các ngươi nhờ đoạt được một tia tiên cơ, có được một trong nguyên thủy pháp thản - Thái Linh Thánh Thể, nhờ đó mới có thái linh cổ tộc hôm nay, mà ma ha cổ tộc ta lại từng bước từng bước dốc sức mới có được ngày nay, nếu lạl có thêm vạn cổ bất hủ thân này, Ma ha cổ tộc ta há lạl chỉ dừng lạl ở mức hiện tại?"

"Năm đó tổ tiên ma ha cổ tộc ta bị bất hủ đại đế đoạt mất vạn cổ bất hủ thân, mà giờ mấy vạn năm sau, ma ha cổ tộc ta làm sao có thể buông tha cơ hội này?"

"hôm nay, vạn cổ bất hủ thân này, ai cũng không thể cướp khỏi tay ma ha cổ tộc chúng ta"

Nói đến cuối cùng, ánh mắt ma ha thiên đã hiện ra mấy phần dữ tợn, gầm khẽ.

Thanh âm vừa dứt, hắn cũng không để ý tới thái minh lão tổ, mà là đem 2 mắt huyết hồng nhìn Mục Trần, lạnh lẽo nói: "Mục Trần tiểu tử,

ngươi thật cho là ma ha cổ tộc ta không có nội tình gì hay sao?"

"Dám láo xược ở địa bàn Ma Ha cỗ tộc ta, ngươi vẫn chưa có tư cách này!"

Ma ha thiên cười lạnh lẽo, trong mắt thoáng hiện vẻ tàn nhẫn, chợt phun ra một ngụm máu tươi, máu tươi cùng với ấn pháp biến hóa, cuối cùng biến thành một đạo huyết hồng phù văn.

huyết hồng phù văn phóng lên cao, trực tiếp biến mẩt ở nơi sâu nhất mảnh đại lục này.

uỳnh!

Mà thời điểm khi huyết hồng phù văn biến mất, tất cả mọi người đều cảm giác được, cả mảnh đại địa này đột nhiên run lên, chỉ thấy nơi sâu trong đại lục, vị trí tổ địa Ma ha cổ tộc, có một cột sáng hắc bạch thông thiên phóng lên cao.

Cột sáng nối liền thiên địa, mà trẽn bầu trời vạn cổ thành này, hư không vỡ vụn, một chiếc bình ngọc 2 màu hắc bạch chậm rãi xuất hiện.

Thời điểm hắc bạch bình này xuất hiện, toàn bộ thiên địa dường như bắt đầu hiện ra 2 màu hắc bạch, giống như âm dương giao hội.

Một cỗ uy thế không cách nào hình dung, từ trong hắc bạch bình tản ra.

Đám người thanh diên tịnh, phù đồ huyền, thái minh lão tổ nhìn thấy hắc bạch bình này, sắc mặt đều kịch biến, ngay sau đó thất thanh vang lên: "Ma Ha Âm Dương Bình?! Ma ha thiên, ngươi điên rồi sao, ngay cả thánh vật hộ tộc cũng gọi ra!"

Những cổ tộc bực này đều có thánh vật hộ tộc, giống như Phù Đồ cổ tộc có Tổ tháp, có thể che chở chủng tộc, thứ này vô cùng trọng yếu, nếu không phải thời khắc sinh tử tồn vong thì không thể tùy tiện sử dụng.

Năm đó ma ha thiên cùng viêm đế đại chiến, cuối cùng thất bại, khi đó hắn cũng buộc phải dùng tới Thánh vật hộ tộc mới bức lui được Viêm Đế.

Mà món thánh vật đó, chính là chiếc Hắc bạch bình vừa mới xuất hiện này.

Không ai ngờ được, hôm nay đối mặt với Mục Trần, Ma Ha Thiên lại gọi nó ra.

Hiển nhiên, đề đoạt lại vạn cổ bất hủ thân, Ma ha thiên này đã định không chừa bất cứ thủ đoạn nào!

Mà vì thế, Mục Trần lại rơi vào nguy hiểm.

***

Dịch bởi zero

Chương 1510: Cổ Tháp Trấn Ngọc Bình

Hắc bạch khí tràn ngập thiên địa, tựa như âm dương giao hội, sinh ra vô tận huyền ảo, toàn bộ thế gian cũng hóa thành màu trắng đen.

Mà lúc này, ánh mắt của các phe cường giả đỉnh phong đều mang theo vẻ hoảng sợ nhìn hắc bạch bình trôi lơ lửng trong hắc bạch khí trên bầu trời kia, uy năng tản ra từ trong đó, cho dù là thiên chí tôn cũng cảm thấy run rẩy.

Đảm người Thanh Diên Tịnh, Phù Đồ Huyền, Huyền Minh lão tổ lúc này sắc mặt đều trở nên rất khó coi, bọn họ nhìn hắc bạch bình trên bầu trời, ánh mắt tràn đầy vẻ kiêng kỵ nồng nặc.

Ma ha âm dương bình này chính là thánh vật trấn tộc của Ma ha cổ tộc, uy năng vô cùng, cho dù là thánh phẩm thiên chí tôn bình thường cũng không thể chống lại, uy lực của nó có thể tưởng tược được.

Thánh vật loại này, mỗi lần vận dụng đều sẽ tự tổn hao sức mạnh, cho nên nếu không phải thời điểm vạn bất đắc dĩ, ai cũng không thể tùy tiện sử dụng.

Chính vì vậy, khi bọn họ thấy Ma Ha Thiên lại bất chấp hết thảy mà gọi nó ra, mới biến sắc như vậy

"Ma ha thiên này, đúng là điên rồi". Thái Minh lão tổ trầm thấp nói.

Bên cạnh, khuôn mặt tinh xảo của lạc ly cũng khẽ biến, bàn tay siết chặt, trên đỉnh đầu, một cuốn cổ đồ bắt đầu nở rộ linh quang.

"lạc ly, chớ làm bừa, mặc dù uy năng của Thái Linh cổ Đồ không thua gì Ma Ha Âm Dương Bình, nhưng bản thân ngươi thực lực không đủ để bộc phát hoàn toàn sức mạnh của nó, nếu cưỡng ép thì ngược lại sẽ tự tổn thương bản thân". Nhận ra cử động của Lạc ly, Thái minh lão tổ vội vàng nói.

Lạc ly khẽ cắn răng, trong con ngươi lóe lên hàn quang cùng không cam lòng, Ma Ha Thiên này hùng hổ dọa người, đúng là ức hiếp người quá đáng.

"Yên tâm đi, nếu Mục Trần gặp chuyện gì, chúng ta cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn". Thái minh lão tổ trấn an nói, hắn đúng là sợ bà cô nhỏ này trong lúc tức giận hao tổn tinh huyết thúc giục Thái Minh cổ đồ, nếu như vậy chắc chắn sẽ tạo thành di chứng đối với nàng.

Lạc ly nắm chặt tay, một lúc sau mới buông ra, trong lòng dần dần khôi phục tỉnh táo, nàng hiểu, nếu lúc này cưỡng ép xuất thủ, chỉ sợ cũng không làm được cái gì, nhưng nếu ma ha thiên kia ngây thơ muốn ép người, bất kể trả giá lớn thế nào, nàng cũng sẽ đứng bên cạnh Mục Trần.

Mục Trần đứng giữa không trung, hắn nhìn hắc bạch bình, con ngươi cũng hơi co rụt lại, uy năng tản ra từ nó khiến ngay cả hắn cũng cảm thấy tim đập mạnh.

"không hổ là cổ tộc, nội tình không tầm thường". Mục Trần trầm thấp nói.

Theo hắn đoán chừng, uy năng của hắc bạch bình này, sợ rằng đưa mắt khắp đại thiên thế giới cũng có thể đứng trước hạng 10.

Ma ha thiên ánh mắt lạnh như huyền băng, hắn nhìn chằm chằm Mục Trần, hừ lạnh một tiếng, chợt một tay kết ấn, nhất thời trên bầu trời, ma ha âm dương bình từ từ nghiêng xuống, trong miệng bình chợt có dòng hắc bạch quang chảy ra.

Dòng hắc bạch quang này, chính lả từ linh lực cực kỳ tinh thuần biến thành, một âm một dương, nóng bỏng lại băng hàn, 2 thứ giao hội, diễn biến ra vô số huyền ảo, khi nó rơi xuống, phàm là thiên địa linh lực bị dính vào, đều bị đồng hóa thành màu trắng đen.

vì vậy, khi nó rơi xuống, đã hóa thành hắc bạch đại dương cuồn cuộn, cuối cùng rơi lên trên vạn cổ chân ấn cầu khổng lồ kia.

xèo xèo!

Hắc bạch quang lưu va chạm với ánh sảng lưu ly, nhất thời bộc phát ra âm thanh chói tai, hai luồng sức mạnh kinh khủng điên cuồng ăn mòn, nhưng mà lần này, cùng với việc hắc bạch quang lưu cuồn cuộn không ngừng chảy xuống, tất cả mọi người đều thấy, ánh sáng lưu ly trên vạn cổ chân ấn cầu bắt đầu trở nên mỏng manh...

Đó là do sức mạnh trên vạn cổ chân ấn cầu đang bị hòa tan.

Hòa tan kéo dài trong chốc lát, ma ha thiên chợt quát to một tiếng, chỉ thấy ma ha vô lượng thân hóa thành một cột sáng hắc bạch phóng lên cao, đâm vào vạn cổ chân ấn cầu.

uỳnh.

lần này, cột sáng hắc bạch cậy mạnh xông phá trở ngại, mà trên vạn cổ chân ấn cầu lại có vết nứt hiện lên, cuối cùng nổ tung ra, hóa thành đốm sáng đầy trời.

Trong thiên địa, đông đảo cường giả nhìn cảnh này, đều âm thầm kinh hãi, mượn sức mạnh của ma ha âm dương bình, ma ha thiên lúc này, cho dù là đối mặt với cường giả thánh phẩm hậu kỳ đỉnh phong, chỉ sợ cũng có sức chính diện tương chiến.

Đối mặt với lá bài tẩy này của ma ha thiên, chỉ sợ dù Mục Trần có vạn cổ bất hủ thân cũng phải rơi xuống hạ phong, dù sao bất kể thế nào,

hiện giờ tu vi linh lực của Mục Trần, chẳng qua mới chỉ tiên phẩm trung kỳ mà thôi.

Ma ha thiên đứng trên vai ma ha vô lượng thân, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Mục Trần vẻ mặt hơi trầm xuống nơi xa xa, xòe bàn tay ra, ma ha âm dương bình từ từ rơi xuống, trôi lơ lửng trong lòng bàn tay hắn.

"Ngươi còn không định giao vạn cổ bất hủ thân ra đây sao?" Ma ha thiên thần sắc lạnh lùng, nói.

"Ma Ha Tộc trường đúng lả coi trọng ta". Mục Trần chậm rãi nói.

Ma ha thiên mí mắt hơi cụp, lạnh lùng nói: "Mặc dù dùng trận thế này đi đối phó ngươi, cũng có chút thắng không anh hùng, nhưng vì vạn cổ bất hủ thân, ma ha cổ tộc ta cũng không để ý được tới những điều này"

Hắn nhìn về phía Mục Trần, giọng nói chậm lại một chút, nói: "Nếu ngươi có thể giao ra vạn cổ bất hủ thân, trăm năm sau, ma ha cổ tộc ta tự sẽ trả lại cho ngươi"

Mục Trần lắc đầu một cái, nói: "Vạn cổ bất hủ thân đã nhận chủ, không thể giao cho các ngươi được"

Hàn ý trong mắt Ma Ha Thiên dâng cao, nói: "Đã như vậy, vậy cũng chỉ có thể cường đoạt rồi!"

Mục Trần 2 mắt híp lại, sau đó nhìn ma ha thiên thật sâu một cái, nói: "Ma Ha tộc trưởng, mặc dù Ma Ha cổ tộc ngươi nội tình thâm sâu, nhưng cũng chớ nghĩ rằng hôm nay có thể ăn chắc được ta"

"Haha"

Ma ha thiên cười lạnh một tiếng, chỉ coi là Mục Trần vẫn còn ngoan cố giãy dụa.

"Vậy hôm nay ta lại muốn thử một chút, ngươi còn có thể có thủ đoạn gì!". Ma ha thiên vừa nhấc tay lên, ma ha âm dương bình từ từ bay lên, miệng bình vừa nghiêng, mơ hồ có dao động kinh khủng tản ra.

"Ma ha thiên, ngươi đừng có quá đáng!"

Thời điểm này, rốt cục thanh diên tịnh cũng không nhịn được, lạnh giọng nói: "Ngay trước mặt mà ngươi còn dám hùng hổ chèn ép con ta, thật sự coi ta không tồn tại sao?"

Nàng vô cùng hiểu sức mạnh của Ma ha âm dương bình kia, có món này, sợ là cho dù phải đối mặt với nhân vật đỉnh phong như Viêm Đế,

Võ Tổ, Ma ha thiên này cũng có sức chống cự.

"Mẫu thân chớ vội, nếu ma ha thiên này đã muốn tự chuốc lấy, vậy thì cứ để hắn đi". Có điều, khi thanh âm của thanh diên tịnh vừa nói ra, Mục Trần cũng chợt lên tiếng trấn an.

Lời vừa nói ra, lạl khiến cho đông đảo cường giả kinh nghi, chẳng lẽ đối diện với ma ha thiên đang cầm trong tay ma ha âm dương bình, Mục Trần còn có sức chống cự hay sao?

Nhưng cái này làm sao có thể? Ma ha thiên trong trạng thái này, tuyệt đối đủ để chống lại cường giả đỉnh phong thánh phẩm hậu kỳ, mà Mục Trần tuy nói có thánh phẩm thân thể cùng với vạn cổ bất hủ thản, nhưng vẫn chưa thể đạt tới trình độ như thánh phẩm hậu kỳ a.

"Tiểu tử này chẳng lẽ còn thủ đoạn? sao có thể chứ..". Thái minh lão tổ cũng nghi hoặc, thấp giọng nói.

Tình thế hiện tại, hiển nhiên Mục Trần đã không còn cách nào xoay chuyển.

"Tiểu tử nói khoác không biết ngượng"

Ma ha thiên cũng giận dữ cười, không do dự nữa, hai tay kết ấn, ma ha âm dương bình nghiêng xuống, miệng bình lóe ra ánh sáng hắc bạch, tiếp sau đó, hắc bạch hồng lưu cuồn cuộn chảy ra, ùn ùn rót về phía Mục Trần.

Dưới hắc bạch hồng lưu này, cho dù là thánh phẩm thân thể cũng sẽ hóa thành hư vô.

Trong thiên địa, mọi ánh mắt đều hội tụ tới.

Nhưng duy chỉ có Mục Trần thần sắc bình tĩnh, hắn ngẩng đầu lên, nhìn hắc bạch hồng lưu gào thét tới, đợi đến khi nó tiến vào phạm vi trăm trượng, hắn mới than nhẹ một tiếng, xoau người lại, xa xa khom người thi lễ đối với tòa vạn cổ tháp cổ xưa, thanh âm vang lên: "Ma ha thiên này ngu xuẩn mất khôn, kính xin tiền bối xuất thủ"

ong ong!

Mà trong khoảnh khắc khi Mục Trần vừa nói ra, chỉ thấy tòa thạch tháp kia chợt chấn động, trên đỉnh tháp như có ức vạn tia sáng cuốn tới, trực tiếp hút toàn bộ hắc bạch hồng lưu kia vào trong tháp.

ầm!

Đồng thời thạch tháp chợt bay lên cao, lóe một cái đã xuất hiện bên trên ma ha âm dương bình, cái bóng lớn phủ xuống, cuối cùng ầm ầm một tiếng, thu vào trong tháp, một lần nữa ngất trời giáng xuống, nặng nề trở lại đại địa.

ùng ùng!

Trong vạn cổ tháp, dường như dâng lên trùng kích không cách nào tưởng tượng, nhưng sự trùng kích này chỉ giằng co trong chốc lát, liền yên tĩnh trở lại...

Mà trên bầu trời, hắc bạch khí tiêu tán, ma ha âm dương bình kia cũng biến mất không dấu vết.

Một màn này thật quá nhanh gọn, thạch tháp chẳng qua chỉ vừa mới rơi xuống, nhưng khi nó rơi xuống, toàn bộ thiên địa đã yên tĩnh trở lại.

các phe cường giả, lúc này mới phục hồi tinh thần lại.

Bọn họ nhìn bầu trời trống trơn, tiếng hít khí lạnh thay nhau vang lên.

"cái gì?!"

Ma ha thiên cùng đông đảo trưởng lão ma ha cổ tộc, vẻ mặt đờ đẫn nhìn cảnh này, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi muốn chết.

"Chuyện gì xảy ra?!"

Đám người thanh diên tịnh, thái minh lão tổ cũng trợn mắt há mồm, chợt ánh mắt của bọn họ đều hướng về phía tòa thạch tháp kia, lúc này, bọn họ có thể mơ hồ cảm giác được, một cỗ sức mạnh thần bí mà cường đại đang tản ra từ trong thạch tháp.

Luồng sức mạnh kia, thậm chí cường đại như bọn họ cũng cảm nhận được sự sợ hãi nhè nhẹ.

"sức mạnh này...". Đám người thanh diên tịnh, phù đồ huyền nhìn nhau, khiếp sợ nói: "Là bất hủ đại đế!"

Luồng sức mạnh kia, mơ hồ như siêu thoát thánh phẩm, tự cổ chí kim, ngoài vị bất hủ đại đế kia ra, còn có thể là ai nữa?!

Vẻ kinh hãi trên mặt ma ha thiên kéo dài trong chốc lát, mời từ từ hồi phục, ánh mắt hắn đỏ bừng nhìn Mục Trần, lạnh lùng nói: "Mục Trần, ngươi rốt cục đã làm gì? Ma ha âm dương bình của tộc ta đâu?!"

Mục Trần hờ hững quét mắt nhìn ma ha thiên một cái, thản nhiên nói: "Bất hủ đại đế giao Vạn cổ bất hủ thân cho ma ha cổ tộc bảo quản, tất nhiên cũng sẽ phòng ngừa việc các ngươi độc chiếm nó thành của mình, nên lưu lại một vài thủ đoạn ngăn cản"

Thời điểm trước khi hắn rời khỏi vạn cổ tháp, quang ảnh trong tháp đã nói với hắn, nếu ma ha cổ tộc cố tình gây cản trờ, thì hãy thỉnh sức mạnh lưu lại trong vạn cồ tháp.

Luồng sức mạnh kia chính là do năm đó bất hủ đại đế lưu lại, mục đích, chính là để phòng ngừa cục diện hôm nay.

Vốn Mục Trần cũng không muốn dùng tới, nhưng ma ha thiên này thật sự ép người quá đáng, thậm chí ngay cả thánh vật trấn tộc cũng gọi ra, cái này cũng ép hắn chỉ có thể gọi ra sức mạnh mà bất hủ đại đế để lại.

"Sức mạnh trong vạn cổ tháp sẽ kéo dài 1 năm, sau một năm, vạn cổ tháp sẽ tự tiêu tán, đến lúc đó ma ha âm dương bình tự nhiên cũng sẽ được thả ra"

Mục Trần nhìn ma ha thiên, bình tĩnh nói: "Chuyện tới bây giờ, Ma ha tộc trưởng còn muốn cưỡng ép nữa sao?"

Mặt ma ha thiên méo mó, ánh mắt đỏ bừng, trong lòng dâng lên giận dữ vô biên, thì ra ngay từ lúc để lại vạn cổ tháp, Bất hủ đại đế kia cũng đã phòng bị ma ha cổ tộc bọn họ.

Điều này khiến trong lòng hắn dâng lên nồng nặc thẹn quá hóa giận.

"Ta đường đường tộc trưởng ma ha cổ tộc, còn chưa tới lượt một tiểu bối như ngươi giáo huấn!"

Ma ha thiên lạnh lùng nói, trong mắt hàn quang đại phóng: "Hôm nay ta muốn xem một chút, Bất hủ đại đế hắn đã ngã xuống, làm sao trấn áp được ma ha cổ tộc ta!"

"Muốn mang vạn cổ bất hủ thân này đi, vậy khai chiến với ma ha cổ tộc ta đi!"

Tiếng gầm nhẹ của ma ha thiên vang dội thiên địa: "Ma ha cổ tộc, chuẩn bị chiến cho ta!"

Đông đảo trưởng lão ma ha cổ tộc nghe vậy, trong khoảnh khắc, từng đạo linh lực kinh thiên phóng lên cao, chấn động thiên địa.

Thanh diên tịnh, thái minh lão tổ thấy vậy,sắc mặt đều xanh mét, Ma Ha Thiên này xem ra điên thật rồi!

"Đã như vậy, Phù Đồ cổ tộc ta tiếp tới cùng!". Thanh diên tịnh hít sâu một hơi, lạnh giọng nói.

Sắc mặt Thái Minh lão tổ phức tạp, thờ dài một tiếng, nói: "Nếu như vậy, thái linh cổ tộc ta cũng chỉ có thể dính vào một chút..."

Ma ha thiên ngửa mặt lên trời cười to, giận cười nói: "ĐƯỢC, hôm nay ma ha cổ tộc ta sẽ khiêu chiến 2 tộc các ngươi một chút, xem các ngươi có thể làm gì được ma ha cổ tộc ta hay không!"

Ngoài vạn cổ thành, các phe cường giả thần sắc hoảng sợ, tam đại cổ tộc này thật sự muốn khai chiến sao? Một khi như vậy, tất sẽ dẫn tới sóng gió ngập trời trên đại thiên thế giới.

Mục Trần nhìn cảnh này, ánh mắt lạnh như băng.

Boong!

Mà trong lúc thiên địa chìm trong không khí giương cung bạt kiếm, chợt có tiếng chuông cổ xưa, dường như từ xa xôi truyền tới...

Tiếng chuông truyền tới, các thánh phẩm cường giả như Ma ha thiên, thanh diên tịnh, Thái minh lão tổ...ánh mắt đều ngưng, ngẩng đầu lên, nhìn trong hư không.

"Đây là...Thiên chung của Đại Thiên Cung?"

Dưới ánh mắt soi mói của bọn họ, trong mảnh thiên địa này, một cột sáng từ trong hư vô bắn ra, trong cột sáng, một đạo thân ảnh cao lớn đạp không tới, một cỗ uy áp tràn ngập thế gian.

Cùng lúc đó, một thanh âm hùng hồn thật lớn cũng theo đó vang lên.

"Cuộc chiến hôm nay, mong rằng nể mặt mũi đại thiên cung ta, xin 2 bên thu binh"

Đám người Ma ha thiên, thanh diên tịnh nhìn thân ảnh sừng sững như núi cao này, sắc mặt đều trở nên ngưng trọng, không ngờ hôm nay, ngay cả vị này cũng hiện thân.

Đại Thiên Cung, Tru Ma Vương, Tần Thiên!

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1511: Đưa Thiếp

Thanh âm hùng vĩ vang vọng thiên địa, vô số tầm mắt mang theo chấn động nhìn thân ảnh bước ra từ trong cột sáng, đạo thân ảnh kia, quanh thản dập dờn tinh quang, trên áo bào phảng phất in rõ sơn xuyên hà lưu, hai mắt như sao, thâm thúy như vực sâu. hắn chẳng qua chỉ đứng ở nơi đó, nhưng lại có một cỗ khí thế kình thiên tản ra, khiến người ta kính sợ.

"Đại thiên cung, Tru ma vương - Tần Thiên"

Các phe cường giả nhìn thấy người này, sắc mặt đều chấn động, khẽ kêu lên.

Trên đại thiên thế giới này, vô số siêu cấp thế lực, nhưng ai cũng hiểu, chỉ có đại thiên cung mới có thể coi là thế lực mạnh nhất đại thiên thế giới, bởi vì phạm vi bao quát của thế lực này, bao gồm toàn bộ sinh linh đại thiên thế giới.

Cái gọi là đại thiên cung, càng giống như một cái liên minh của đại thiên thế giới.

Một liên minh vì chống lại Ngoại vực tà tộc mà thành lập.

Mà người sáng lập đại thiên cung, chính là bất hủ đại đế.

Tại thời thượng cổ, đại thiên thế giới có thể chống cự được ngoại vực tà tộc, không thể bỏ qua công lao của đại thiên cung, cho nên dù là hiện tại, cự đầu các phương vẫn là duy trì tôn kính với đại thiên cung.

Dù là các nhân vật đỉnh phong như Viêm Đế, Võ Tổ, cũng có lấy một ghế trưởng lão trong đại thiên cung.

Mà trong đại thiên cung, muốn nâng cao địa vị phải cần đến tru ma điểm, mà chỉ có chém giết một vị thiên ma đế, mới có thể đạt được danh hiệu tru ma vương này. Nếu là ở thời thượng cổ, có lẽ tru ma vương cũng không coi là quá hiếm, nhưng thời hòa bình bây giờ, muốn chém giết một vị thiên ma đế, vậy phải tiến vào địa vực của ngoại vực tà tộc.

Điểm này, cho dù là thánh phẩm thiên chí tôn cũng không dám dễ dàng thử.

cho nên mấy ngàn năm qua, đại thiên cung chỉ xuất hiện một vị tru ma vương, đó là vị tuyệt thế mãnh nhân đã từng đặt chân lên tà vực, hơn nữa một đường giết trở về.

Mà vị tuyệt thế mãnh nhân kia, chính là nam tử trước mắt này - Tần Thiên.

So sánh với việc Mục Trần may mắn đạt được tru ma vương, vị tần thiên này mới thật sự là người đánh giết ngoại vực tà tộc, tấn cấp tru ma vương.

"Tần thiên huynh, đây là chuyện của ma ha cổ tộc ta, đại thiên cung cũng không thể quản a?" Ma ha thiên hít sâu một hơi, trầm giọng nói.

Tay áo tần thiên theo gió nhẹ bay, hắn hướng về phía ma ha thiên, cười một tiếng, thanh âm hùng hồn nói:"Ma ha tộc trưởng cẩn gì cố chấp như thế với vạn cổ bất hủ thân? NGuyên thủy pháp thân này đặt ờ ma ha cổ tộc mấy vạn năm, các ngươi cũng chưa từng trở thành chủ của nó, có thể thấy được giữa nó và các ngươi cũng không có duyên phận"

Sắc mặt ma ha thiên có chút khó coi, nếu là người khác nói thế, hắn đã sớm một chường đánh bay, nhưng người trước mặt lại không thể như thế, bởi vì tần thiên này đã sớm tiến vào thánh phẩm hậu kỳ, chính là

cường giả đỉnh phong đủ để đứng trong top 10 đại thiên thế giới, có thể tranh phong với cự đầu như viêm đế, võ tổ.

Nếu có ma ha âm dương bình trong tay, ma ha thiên có thể chống lại, nhưng hiện tại ma ha âm dương bình bị thạch tháp trấn áp, đối mặt với một vị thánh phẩm hậu kỳ, hắn cũng sẽ ăn nhiều thua thiệt.

Dĩ nhiên, quan trọng hơn chính là đại thiên cung sau lưng tần thiên, mặc dù xưa nay, thời hòa bình đại thiên cung sẽ không nhúng tay vào bất kỳ tranh chấp nào giữa các thế lực trên đại thiên thế giới, nhưng bản thản nó vẫn có uy tín cực lớn, điểm này, ngay cả ma ha cổ tộc bọn họ cũng phải nể mặt mũi.

Nhưng mà, nếu cử để Mục Trần lấy đi vạn cổ bất hủ thân như vậy, hắn làm sao cam tâm?

"Tần thiên huynh, ma ha cổ tộc ta bảo vệ vạn cổ bất hủ thân mấy vạn năm, không có công lao cũng có khổ lao, Mục Trần này muốn thẳng tay lấy đi như vậy, nào có chuyện tốt như thế?"

Ma ha thiên hít sâu một hơi, ánh mắt lóe lên, nói: "Hơn nữa lúc trước ta cũng đã lui một bước, chỉ là muốn hắn để vạn cổ bất hủ thân ở tộc ta trăm năm, trăm năm sau, nhất định sẽ không ngăn cản hắn thu hồi"

Tần thiên nghe vậy, làm như cười cười, nói: "Ma ha tộc trưởng, ta cũng không muốn nói lời vô vị với ngươi, hôm nay ta tới đây, chính là được viêm đế, võ tổ truyền tin"

sắc mặt ma ha thiên hơi đọng lại, những trưởng lão ma ha cổ tộc khác, sắc mặt cũng biến hóa, trong mắt thoáng hiện một tia sợ hãi.

Đối mặt với phù đồ cổ tộc cùng thái linh cổ tộc, bọn họ còn có thể cắn răng kiên trì một cái, nhưng nếu lại thêm vô tận hỏa vực cùng võ cảnh, cho dù là ma ha cổ tộc, cũng có chút không chịu nổi.

Đặc biệt là năm đó ma ha cổ tộc bọn họ còn từng khai chiến qua, kết cục cũng là ma ha thiên thua trong tay viêm đế, nếu không phải là có ma ha âm dương bình, năm đó sợ rằng ma ha cổ tộc bọn họ sẽ phải mất hết thể diện.

Mà hiện giờ, viêm đế cũng không phải là sơ nhập thánh phẩm như năm đó, thậm chí đã vượt qua ma ha thiên, chính là cưởng giả đỉnh phong số 1 số 2 trên đại thiên thế giới.

vô tận hỏa vực càng là thế lớn, nói về nội tình cũng không kém ma ha cổ tộc bọn họ.

Huống chi, còn có một bên võ tổ cùng võ cảnh không kém gì viêm đế cùng vô tận hỏa vực.

Ngoài vạn cổ thành, thế lực khắp nơi cũng âm thầm tặc lưỡi, ai có thể ngờ được, chuyện hôm nay lại dây dưa tới nhiều thế lực cự đầu như vậy...

sắc mặt ma ha thiên xanh mét, trong lòng tức giận tới cực điểm, vốn hắn định lấy thế đè người, như ai ngờ được cuối cùng lạl là người nếm trái đắng.

vô tận hỏa vực, võ cảnh, đại thiên cung, phù đồ cổ tộc, thái linh cổ tộc...

5 phe thế lực này tụ lại, toàn bộ đại thiên thế giới cũng sẽ run rẩy, cho dù là ma ha cổ tộc bọn họ cũng không thể nào chống được đại thế này...

"Tần thiên huynh, các ngươi đây là muốn lấy thế đè ma ha cổ tộc ta sao?" Ma ha thiên nghiêm mặt, nói.

Tần thiên chăm chú nhìn ma ha thiên, thần sắc cũng dần trở nên nghiêm nghị, chậm rãi nói: "Ma ha tộc trưởng, hiện giờ đại thiên thế giới đối diện với nguy cơ, ngoại vực tộc rục rịch, thời điềm thế này nếu vạn cổ bất hủ thân có thể nhận chủ, đối với vô số sinh linh đại thiên thế giới

mà nói, đều là chuyện tốt, cho nên mong ngươi có thể lấy đại cục làm trọng"

Nơi xa Mục Trần nghe lời này, trong lòng hơi chấn động, liên tưởng tới nguyên do viêm đế, võ tổ không cách nào dứt ra được, trong lòng lại cảm giác bất an, ngoại vực tà tộc kia, chẳng lẽ một lần nữa muốn ngóc đầu trờ dậy sao?

Ma ha thiên lại là trầm mặc, đến nước này, trong lòng hắn cũng đã hiểu rõ không thể nào đoạt lại vạn cổ bất hủ thân được nữa, đã như vậy, nếu đối phương đã cho thang, vậy hắn cũng chỉ có thể trèo xuống, nếu không đến cuối cùng chịu thiệt cũng chỉ là ma ha cổ tộc bọn họ.

"Nếu đã thiên cung cũng nhúng tay, ma ha cổ tộc ta tự nhiên cũng không thể không nể mặt"

Ma ha thiên rốt cục cũng mở miệng, dao động linh lực mạnh mẽ quanh thân cũng dần dần thu lại, sau đó mắt lạnh nhìn về phía Mục Trần, nói: "Nhưng mà hắn phải trả lại Ma ha âm dương bình cho tộc ta"

Tần thiên cũng nhìn về phía Mục Trần, ôn hòa cười nói:"Mục vương, ân oán nên cởi không nên buộc, nếu ma ha tộc trưởng đã nhượng bộ, vậy ngươi cũng nên lui một bước đi"

Nếu tần thiên đã lên tiếng, Mục Trần tự nhiên cũng sẽ không thể không nể mặt mũi của hắn, lúc này mới gật đầu, dù sao hắn cũng không muốn khai chiến với ma ha cổ tộc, cho dù có phù đồ cổ tộc cùng thái linh cổ tộc ủng hộ, nhưng loại tranh đấu đó quá mức khổng lồ, tất sẽ khiến thiên chí tôn vẫn lạc, như vậy đối với 2 bên đều sẽ là cái giá cực lớn.

Hiện tại có thể ép ma ha thiên nhượng bộ, đã là kết quả tốt nhất.

Mục Trần xoay người lại, ôm quyền hướng về vạn cổ tháp nói: "Nếu chuyện đã có kết quả, xin tiền bối xuất thủ một lần đi"

Theo thanh âm hắn nói ra, vạn cổ tháp nhất thời chấn động, trên đỉnh tháp bắn tán loạn ra vạn ức tia sáng, trong ánh sáng lại có một đạo hắc quang lướt ra, hóa thành một hắc bạch bình.

Ma ha thiên thấy vậy, vội vàng ngoắc tay, hắc bạch bình kia rơi vào trong tay hắn, thận trọng kiểm tra một phen, sau khi không phát hiện tổn thương gì mới thở phào nhẹ nhõm.

"không hổ là một tia lực lượng do bất hủ đại đế lưu lại, dù là mấy vạn năm qua đi, vẫn cường thịnh như thế".Tần thiên ngước nhìn vạn cổ tháp, không khỏi cảm thán một tiếng, mặc dù hắn có thực lực thánh phẩm hậu kỳ, nhưng trước một tia lực lượng còn sót lại trong vạn cổ tháp này, vẫn duy trì một phần kính sợ.

Nhưng mà, một tia lực lương kia sau khi vừa phóng ra xong, hiển nhiên cũng bắt đầu tiêu tán, thậm chí ngay cả mặt ngoài vạn cổ tháp cũng có vết nứt lan ra.

Mục Trần nhìn cảnh này, một lần nữa khom người hướng về vạn cổ tháp, trịnh trọng thi lễ một cái.

Đông đảo các thế lực xung quanh thấy không khí giương cung bạt kiếm được giải trừ, cũng âm thầm thờ phào nhẹ nhõm, cái kiểu thần tiên đánh nhau này ảnh hưởng phạm vi quá lớn, cho dù là thiên chí tôn bình thường cũng không dám dính vào.

Hôm nay cái kết thúc đầu voi đuôi chuột này, lại là tốt nhất.

"Tần Thiên huy giá lâm ma ha cổ tộc ta, vốn nên tiếp đãi cẩn thận, nhưng hiện giờ trong tộc rối loạn, cũng chỉ có thể giản lược rồi". Ma ha thiên ngước nhìn tòa vạn cổ thành đã hóa thành phế tích, trong lòng nén một hơi ngột ngạt, lúc này cũng không muốn ở lâu, hướng về phía tần thiên ôm quyền, sau đó hóa thành một đạo lưu quang biến mất nơi chân trời.

Mà tất cả các trưởng lão ma ha cồ tộc khác, cũng rối rít đuổi theo.

Đối với hành động như vậy của ma ha thiên, tần thiên cũng không để ý, dù sao hắn đến, trực tiếp làm ma ha cổ tộc mất đi vạn cổ bất hủ thân, có một chút oán khí cũng là bình thường.

Hơn nữa, chuyến này hắn tới, đích đến cũng không phải là ma ha cổ tộc.

Tần thiên tay áo bãi xuống, ánh mắt nhìn về phía Mục Trần, chân bước một bước, xuất hiện phía trước hắn, mang theo nụ cười nói: "Đã sớm biết đại thiên cung ta lại xuất hiện một vị tru ma vương, hôm nay cuối cùng cũng nhìn thấy rồi"

Đối mặt với vị tru ma vương chân chính này, Mục Trần cũng duy trì một phần tôn kính, nói: "tần thiên tiền bối lại là để ý tới ta, cái tru ma vương này của ta là như thế nào, tiền bối chẳng lẽ còn không biết sao?"

Tần thiên cười haha một tiếng, tiếng cười hùng hồn, tự có một phen khí độ: "Bất kể làm sao có được, chỉ cần ngươi có thể có, vậy chính là duyên phận của ngươi, hơn nữa, ngươi bây giờ cũng đã có tư cách trờ thành tru ma vương chân chính"

Mục Trần trước kia nếu muốn chém giết một vị thiên ma đế, có lẽ chỉ là chuyện viển vông, nhưng hiện giờ hắn có thánh phẩm thân thể cùng vạn cỗ bất hủ thân, nói về sức chiến đấu, đủ sánh ngang cường giả thánh phẩm trung kỳ đỉnh phong, cho nên nếu gặp thiên ma đế tầm thường, cũng đủ để chém chết"

Mục Trần cười cười, hướng về phía tần thiên ôm quyền, nói: "Nhưng bất kể thế nào, hôm nay vẫn phải cám ơn tiền bối, nếu không, sợ là không dễ giải quyết"

Hắn dù là không sợ ma ha thiên, nhưng lại không muốn khiến phù đồ cổ tộc và thái linh cỗ tộc liên lụy vào.

Tần thiên khua tay một cái, thở dài nói: "Một khi tam đại cổ tộc khai chiến, liên lụy quá lớn, hiện giờ cũng không phải thời điểm có thể nội

loạn"

Nói đến đây, hắn dừng một chút, nói: "hôm nay ta tới đây, ngăn cản 3 tộc đại chiến là một chuyện, mà nhiệm vụ của ta còn có một chuyện khác"

Thanh âm vừa dứt, tay áo tần thiên rung lên, chợt có mấy đạo kim quang bắn ra, những kim quang này trực tiếp bắn về phía thanh diên tịnh, phù đồ huyền, thái minh lão tổ, thậm chí còn có ba đạo hướng về phía đám người ma ha thiên rời đi lúc nãy.

Đám người thanh diên tịnh nhận kim quang, thần sắc trở nên vô cùng nghiêm túc.

"Đây là?". Mục Trần ánh mắt chợt lóe, thần sắc cỏ chút kinh dị, hắn mơ hồ cảm ứng được, bên trong kim quang dường như là một đạo kim thiếp...

Tần thiên hướng về phía Mục Trần cười một tiếng, nói: "Hiện giờ ngươi cũng có tư cách nhận đạo kim thiếp này"

vừa nói, từ trong tay áo hắn một lần nữa bay ra một đạo kim quang, từ từ rơi về phía Mục Trần.

Mục Trần xòe bàn tay ra, kim quang rơi vào lòng bàn tay, kim quang thu lại, một tấm kim thiếp như từ hoàng kim tạo thành, lẳng lặng nằm trong tay Mục Trần.

Hắn ngưng thần nhìn lại, sau đó liền thấy, bên trên kim thiếp, 3 chữ viết cổ xưa đập vào trong mắt.

Đại thiên kim thiếp.

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1512: Đại Thiên Minh Ước

“Đại Thiên kim thiếp?”

Mục Trần nhìn 4 chữ cổ xưa trên thiệp, tự lẩm bẩm một tiếng, trong mắt cũng có chút nghi ngờ, hiển nhiên cũng không hiểu vật này rốt cục tượng trưng cho cái gì.

"không ngờ ta cũng có cơ hội nhận được Đại Thiên kim thiếp này...". Trong lúc Mục Trần đang nghi hoặc, thanh diên tịnh lướt nhẹ tới, giờ lên kim thiếp trong tay, có chút cảm thán nói.

"Đây rốt cục là cái gì?". Mục Trần nghi ngờ hỏi.

Tần thiên bên cạnh cười cười, sau đó thần sắc nghiêm túc nói: "thời thượng cổ, bất hủ đại đế cùng thiên tà thần quyết chiến, kết thúc việc ngoại vực tà tộc xâm lấn Đại Thiên thế giới, mà kết quả của tràng quyết chiến kia chính là Thiên tà thần bị phong ấn tại Bắc Hoang Khâu"

"có điều, sinh mệnh lực của thiên tà thần kinh khủng vượt quá mức tưởng tượng, tuy nói trong lúc quyết đấu với bất hủ đại đế đã xảy chân bị phong ấn, nhưng hắn cũng không hoàn toàn bị mạt sát"

"cho nên, sau đó, cứ mỗi một ngàn năm, Đại Thiên cung sẽ mở ra Đại Thiên minh ước", hơn nữa phát ra Đại Thiên thiếp, triệu tập cường giả đỉnh phong trên Đại Thiên thế giới tề tụ về Bắc Hoang Khâu, hội tụ sức mạnh của mọi người, vận chuyển lực phong ấn, mạt sát sinh mệnh lực còn sót lại của thiên tà thần"

"Mà Đại Thiên thiếp này, chỉ có thiên chí tôn mới có tư cách nhận được, Đại Thiên thiếp chia làm 3 cấp bậc: Kim, Ngân, Thiết, đối ứng với

3 cảnh giới của thiên chí tôn, mà chỉ có thánh phẩm thiên chí tôn mới có tư cách nhận được kim thiếp"

Nói tới đây, sắc mặt tần thiên trở nên ngưng trọng cùng nghiêm nghị, chậm rãi nói: "Dựa theo Bất Hủ Đại Đế năm đó dự đoán,chỉ cần phong ấn vận chuyển 4 vạn 9000 năm, chính là có thể hoàn toàn mạt sát thiên tà thẩn."

"Mà tới hôm nay, Đại Thiên cũng đã phát ra 48 lần Đại Thiên thiếp, lần này...chính lả lần thứ 49"

Nghe vậy, con ngươi Mục Trần cũng hơi co rụt lại, lúc này mới cảm nhận được Đại Thiên thiếp này quan trọng ra sao.

"Thiên tà thần lại kinh khủng như thế? Ngay cả Bất Hủ Đại Đế lấy tính mạng làm đại giá, bảy ra phong ấn, cũng cần phải trải qua nhiều năm tháng như vậy mới có thể hoàn toàn mạt sát?" Mục Trần hít nhẹ một hơi, trong thanh âm khó đè nén khiếp sự.

Tần thiên nghe vậy, cũng trầm mặc một chút, mặt mũi khổ sở nói: "sức mạnh của thiên tà thần đúng là cường hãn tới mức khó có thể tưởng tượng, cho nên bất luận thế nào, bất kể trả giá cao bao nhiêu,chúng ta đều phải mạt sát hắn trong phong ấn, nếu không một khi phong ấn mất đi hiệu lực, vậy đối với vô số sinh linh Đại Thiên thế giới mà nói, không nghi ngờ gì sẽ là kiếp nạn hủy diệt"

"Dù sao, chúng ta cũng không còn bất hủ đại đế nữa"

Bên cạnh, Thanh Diên tịnh, Phù Đồ Huyền, THái Minh lão tổ đều tỏ ra trầm trọng, hiển nhiên cũng hiểu nếu việc tới bước kia, sẽ lả tàn khốc bực nào đối với Đại Thiên thế giới.

"Nếu thiên tà thần cường đại như vậy...ngoại vực tà tộc có khi nào cũng nghĩ cách phá hư phong ấn?". Mục Trần sắc mặt cũng ngưng trọng, nói.

"Bọn chúng dĩ nhiên là muốn nhúng tay, có điều Bắc Hoang Khâu có phong ấn Bất Hủ Đại Đế lưu lại, chỉ có sinh linh Đại Thiên thế giới mới có thể lại gần, ngoại vực tà tộc căn bản không thể tiến vào"

Tần thiên gật đầu một cái, 2 mắt híp lại, nói: "Nhưng gần đây ngoại vực tà tộc rục rịch, kiềm chế viêm đế, võ tổ, hiển nhiên cũng là có yếu tố này"

Sắc mặt Mục Trần ngưng trọng nghiêm túc, hoàn toàn hiểu ý nghĩa của Đại Thiên Minh Ước này, Đại Thiên thế giới có thể hưởng thụ an bình hay không, căn bản đều dựa vào đây...

So sánh với đại cục cỡ này, bất cứ chuyện gì cũng có thể gác sang một bên.

"Đại Thiên minh ước khi nào bắt đầu?". Thanh diên tịnh ngưng trọng hỏi.

"Ba tháng sau". Trong mắt tần thiên lóe lẽn tinh quang chói mắt, 2 tay nắm chặt, từng tia sát khí đủ khiến người ta run rẩy, tản ra từ cơ thể hắn: "Lần này, nhất định phải thanh trừ hoàn toàn mầm họa của Đại Thiên thế giới này!"

Mục Trần khẽ gật đầu, Thiên Tà Thẩn thật sự quả mức cường đại, nếu không diệt trừ, sợ rằng tất cả sinh linh Đại Thiên thế giới đều sẽ ăn ngủ không yên.

Đây chính là một ngọn núi lửa diệt thế, một khi phun trào, tất sẽ quét sạch toàn bộ Đại Thiên thế giới.

"Tất cả thiên chí tôn của Đại Thiên thế giới đều nhận được Đại Thiên thiếp sao?"

Tần thiên gật đầu, nói: "Tất cả thiên chí tôn đều nhận được, có điều số thiên chí tôn tiến vào bắc hoang khâu cũng không được một nửa, dù gì thì cũng phải ngày đêm đề phòng ngoại vực tà tộc"

"vậy thật đúng là đệ nhất thịnh sự của Đại Thiên thế giới a". Mục Trần cảm thán một tiếng, một nửa thiên chí tôn của Đại Thiên thế giới hội tụ một chỗ, vậy sẽ là khung cảnh hoành tráng bực nào?

So sánh với nó, những tràng diện Mục Trần đã gặp qua, thật sự không đáng là gì.

"Đúng là thịnh sự, bởi vì chuyện này liên quan tới an ninh của Đại Thiên thế giới, bất kỳ thành kiến cùng ân oán nào cũng phải nhường chỗ cho nó". Tần thiên liếc nhìn phương hướng đám người Ma ha thiên rời đi, nói: "Cho nên ta mới chạy tới, tránh việc tam tộc các ngươi đại chiến vào lúc này"

Lực lượng của tam tộc ma ha cổ tộc, phù đồ cổ tộc, thái linh cổ tộc, đặt trên Đại Thiên thế giới cũng cỏ sức nặng không nhỏ, nếu vướng vào chuyện tranh đấu này mà bị tổn hao, đúng là không thể nào chịu nổi.

Mục Trần cũng hiểu điểm này, lúc này thần sắc nghiêm chỉnh, nói: "Tần thiên tiền bối yên tâm đi, chuyện hôm nay đã qua, ta coi như chiếm được ít chỗ tốt, sau này dù ma ha thiên kia muốn nhắm vào ta, ta cũng sẽ có cách khắc chế"

Bất kể thế nào đi nữa, vạn cổ bất hủ thân cũng đã rơi vào trong tay hắn, Ma ha cổ tộc coi như cũng chỉ có thể cắn răng nuốt bực vào trong bụng, cho nên hắn cũng không cần quá làm to chuyện.

Tần thiên nghe vậy,cũng vui mừng gật đầu một cái, ôn hòa nói: "Ngươi có thể chu toàn đại cục, đó đương nhiên là tốt nhất, có điều yên tâm đi, ma ha thiên nếu quá đáng, Đại Thiên cung chúng ta cũng sẽ không ngồi làm ngơ, dù sao bất kể thế nào, ngươi cũng là Tru ma Vương của Đại Thiên cung"

Mục Trần cười cười, ma ha thiên kia dù kiệt ngạo, nhưng cũng không phải ngu xuẩn, qua chuyện hôm nay hắn hắn cũng biết, Mục Trần cũng không phải để ma ha cổ tộc tùy ý nắn bóp.

"Chuyến này nhiệm vụ của ta cũng coi là hoàn thành, cũng không dừng lại thêm nữa, dù sao thời gian cấp bách, còn phải đưa thiếp cho những thánh phẩm khác nữa". Tần thiên trò chuyện với Mục Trần hồi lâu, sau đó ôm quyền cáo từ.

Mục Trần biết đại sự quan trọng hơn, cho nên cũng không giữ thêm nữa, ôm quyền tạm biệt.

"hy vọng 3 tháng sau, Bắc Hoang Khâu, sẽ có thể cùng chư vị trò chuyện thoải mái". Tần thiên cười sang sảng, hóa thành một đạo lưu quang phóng lên cao, khí thế hùng hồn tràn ngập thiên địa.

Thanh diên tịnh, phù đồ huyền, thái minh lão tổ nhìn thân ảnh tần thiên rời đi, thẩn sắc cũng có chút phức tạp, nói: "Thật là gió mưa sắp tới a.."

Đối với ngoại vực tà tộc mà nói, Thiên Tà Thần kia giống như thần linh, có lẽ bọn chúng cũng biết tầm quan trọng của lần Đại Thiên minh ước này, cho nên, lần này chắc chắn sẽ không yên bình.

Ngoại vực tà tộc nhất định sẽ dốc tất cả thủ đoạn, cố gắng phá hỏng phong ấn, giải cứu thiên tà thần.

Mục Trần khẽ gật đầu, lúc trước, mặc dù tần thiên cũng không nói quá chi tiết, nhưng bọn họ lại là nhân vật bực nào, làm sao lại không cảm giác được trong lòng tần thiên coi trọng lần Đại Thiên minh ước này như thế nào.

Nếu không, cho dù là tới đưa Đại Thiên kim thiếp, cũng sẽ không phải phiền tới vị Tru ma vương danh chấn Đại Thiên thế giới này phải đích thân xuất mã.

"Bên ngoài kia Ngoại vực tà tộc đã nhìn chằm chằm, không ngờ tới trong bắc hoang khâu lại còn một mầm họa kinh khủng như thế..". Mục Trần than nhẹ một tiếng, cái bí ẩn này, cũng may hiện tại hắn đã bước vào thiên chí tôn, nếu không căn bản sợ rằng không có tư cách tiếp xúc.

"Thời điểm bình thường, Bắc Hoang Khâu này cho dù là sinh linh Đại Thiên thế giới cũng cấm bước vào, nơi đó được xưng là Vạn Mộ Địa, cỏ những thủ mộ nhân tồn tại, đây là những người dưới trướng trực hệ Bất Hủ Đại Đế, thủ lĩnh của bọn họ xưng là Bất Tử Chi Chủ, thực lực siêu tuyệt, sợ là cũng không kém viêm đế, võ tổ, nhưng mà hắn cả đời đều trấn thủ bắc hoang khâu, không đặt chân lên Đại Thiên thế giới, cho nên danh tiếng cũng không vang". Phù Đồ Huyền chậm rãi nói.

"vạn mộ địa...bất tử chi chủ..."

Mục Trần ánh mắt ngưng lại, sắc mặt ngưng trọng, Đại Thiên thế giới này, đúng là đầm rồng hang hổ a.

"Nếu ngoại vực tà tộc quy mô xâm phạm, Đại Thiên thế giới ta hiện giờ có thể chống đỡ?". Mục Trần nhớ tới cái gì, đột nhiên hỏi.

THanh diên tịnh cùng phù đồ huyền liếc mắt nhìn nhau, nói: "nếu nói về thực lực tổng thể, Đại Thiên thế giới hiện giờ cũng không yếu hơn thời thượng cổ, thậm chí còn mạnh hơn. Viêm Đế, Võ Tổ, Tru ma Vương Tần Thiên, Thanh Sam Kiếm Thánh, Bất Tử Chi CHủ bọn họ tất cả đều đứng trên đỉnh thế giới, ngũ đại cổ tộc cũng có nội tình, những siêu cấp thế lực hàng đầu khác cũng tầng tầng lớp lớp..."

"Cho nên nếu ngoại vực tà tộc thật sự muốn một lần nữa xâm lấn, Đại Thiên thế giới ta cũng không phải là không có sức chống cự."

"Nhưng vấn đề duy nhất là, Đại Thiên thế giới hiện tại không có vị Bất Hủ Đại Đế thứ 2, ngươi nên biết, Bất Hủ Đại Đế siêu thoát thánh phẩm thiên chí tôn, cho nên, chỉ cần chúng ta có thể thúc giục phong ấn, hoàn toàn mạt sát thiên tà thần, dã tâm của ngoại vực tà tộc cũng khó mà

Được như ý."

Mục Trần nhẹ nhàng gật đầu, lẩm bẩm nói: "Điểm này, sợ rằng ngoại vực tà tộc cũng hiểu rõ.."

Chính vì thế cục như vậy, có lẽ ngoại vực tà tộc kia chắc chắn cũng không trơ mắt nhìn thiên tà thần bị phong ấn trấn giết, cho nên, Đại Thiên Minh ước lần này, rất có thể sẽ dẫn tới một hồi gió tanh mưa máu...

Đối diện với đại thế như này, dù là Mục Trần hiện tại cũng cảm thấy áp lực to lớn.

Trong lúc tâm tình Mục Trần xoay chuyển, một bàn tay nhỏ bé mềm mại như ngọc, nhẹ nhàng nắm bàn tay hắn, hắn xoay đầu lại, sau đó liền nhìn thấy khuôn mặt tinh xảo như sứ, quang khiết như ngọc của lạc ly.

Nàng hướng về hắn nháy mắt cười khẽ, nhất thời một cỗ nhu tình vọt tới, khiến tâm tư Mục Trần dần dần thả lỏng, chân mày nhíu chặt cũng giãn ra.

Bàn tay của hắn nắm lại, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Lạc Ly, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn áng chiều tà, tầng mây ửng đỏ như lửa, tròng mắt đen nhánh cũng hừng hực lửa.

Người bên cạnh mình tốt đẹp như thế, mặc kệ ngoại vực tà tộc kia hung mãnh bực nào, nếu chúng có ý đồ phá hủy mọi thứ, vậy Mục Trần tự nhiên cũng không sợ đáp trả, lấy mệnh mà chiến.

"Ta cố gắng mấy chục năm mới đi tới hôm nay...cho nên, làm sao có thể để các ngươi phá hủy thành quả cố gắng của ta đây...."

"Nếu tà ma muốn tới, đơn giản chính là đánh một trận thôi!"

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1513: Vạn Ma Điện

Nơi đây là một tòa cự điện u ám, trong cự điện tràn ngập hắc ám, hắc khí bay lên, tựa như có thể thôn diệt hết thảy sinh cơ, lộ ra âm u mà lạnh lẽo.

Trong cự điện, từng tầng hắc sắc thạch tọa, trùng điệp về phía sau, mà lúc này, trên mỗi một tòa hắc sắc thạch tọa đều có một thân ảnh, quanh những thân ảnh này lượn lờ âm u, khí tà ác, khiến cho không gian hơi chấn động.

Toàn bộ cự điện tràn đầy khí tà ác làm người ta run sợ, tựa như vạn ma chi điện.

ở trung tâm cự điện, có 32 đạo vương tọa màu đen xếp thành hình vòng cung dọc theo 2 bên, trên những vương tọa này đều có một thân hình ma ảnh khổng lồ, ma ảnh phun ra nuốt vào, có ngập trời ma khí, tạo thành từng tòa ma tượng bất đồng phía sau, tản ra vô biên vô tận kinh khủng ma uy.

Mà dưới uy thế của 32 đạo ma ảnh này, những bóng đen khác trong cự điện đều hơi cúi đầu, biểu lộ vẻ kính sợ.

ờ vị trí trung ương của 32 đạo ma ảnh, là một ma ảnh toàn thân có ma viêm bốc lên, ma viêm thi thoảng lộ vẻ đen kịt như mực, thỉnh thoảng lại tản ra ánh sáng trắng noãn, 2 thứ lưu chuyển biến hóa, cực kỳ quỷ dị.

Dưới ma viêm, một ánh mắt không chút tình cảm bắn ra, nơi ánh mắt quét qua, cả không gian đều hơi run rẩy, giống như đang sợ hãi.

"Người đến đều đông đủ đi?". Thanh âm mờ ảo trầm thấp, chậm rãi từ trong ma viêm truyền ra.

Trên ma tọa bên cạnh, là một thân ảnh bao phủ trong hắc bào, đạo thân ảnh kia khẽ gật đầu, lộ ra khuôn mặt tái nhợt, chỉ là một đôi con ngươi kia lạl hiện ra từng vòng xoáy màu đen, cực kỳ quỷ dị, giữa vòng xoáy lộ ra vẻ quỷ dị không cách nào hình dung, khiến người ta chỉ nhìn qua một chút cũng sẽ bị lạc trong đó.

Ma mục như vòng xoáy kia, quét nhìn ma viêm ma ảnh một cái, sau đó gương mặt tái nhợt lộ ra nụ cười, thanh âm ôn hòa nói: "Thiên ma tộc ta lần này cũng không tới trễ nha"

Cách đó không xa, một đạo ma ảnh mở miệng nói: "Thi ma tộc ta cũng đến"

Đạo ma ảnh này, quanh thân có kinh khủng thi khí lượn lờ, thi khí tràn ra, ngay cả không khí cũng hóa thành màu trắng xám, nếu Mục Trần có mặt ở đây thì hắn có thể nhận ra, đạo ma ảnh này chính là kẻ lúc đầu ở hạ vị diện đã xuất thủ với hắn, nhưng sau đó bị võ tổ ngăn cản - Hắc thi thiên ma đế.

Mà sau hắn, 32 ma ảnh trên ma tọa đều theo thứ tự mở miệng, bọn họ đang diện cho lực lượng nòng cốt của ngoại vực tà tộc, 32 đại tộc.

Vì thế, ma khí trong toàn bộ Vạn Ma Điện trở nên cường thịnh.

Thấy tộc trưởng chư tộc đều tới đủ, ma ảnh cầm đầu quanh thân bốc lên hắc bạch ma viêm kia mới khẽ gật đầu, rồi sau đó, thanh âm mờ ảo của hắn, vang vọng tới mỗi góc nhỏ trong không gian u ám này.

"3 tháng sau, đại thiên minh ước của đại thiên thế giới sẽ một lần nữa bắt đầu"

Theo thanh âm hắn vừa nói ra, trong cự điện,trong mắt 31 ma ảnh trên ma tọa đều có ma quang hiện lẽn, dường như tản ra ý lạnh lẽo khôn

tả.

"Rốt cục cũng tới ngày này!". Thanh âm âm trầm của hắc thi thiên ma đế vang lên, quanh thân thi khí sôi trào kịch liệt, mơ hồ hiện ra vô số thi ảnh.

"Chúng ta yên lặng mấy vạn năm, cũng nên rục rịch, để cho đại thiên thế giới kia bao trùm trong nỗi sợ hãi ngoại vực tà tộc ta rồi". Trên một ma tọa khác, cũng có một đạo ma ảnh mở miệng, đạo ma ảnh này 2 tay thon dài, móng tay u hắc, hơi lướt qua, ngay cả không gian cũng dễ dàng bị xé rách, mơ hồ tản ra sự sắc bén kinh khủng.

Đạo ma ảnh này chính lả tộc trưởng Đao ma tộc - một trong 32 đại tộc, Trảm Thiên ma đế.

Trong Vạn Ma Điện, những ma ảnh khác cũng phát ra tiếng ma khiếu, trong đó tràn đầy sát lục ý.

Trên ma tọa cầm đầu, thân ảnh hừng hực ma viêm xòe bàn tay ra, nhất thời tất cả tiếng ma khiếu đều yên tĩnh lại, hiển lộ ra uy nghiêm của hắn, đạo ma ảnh này chính là tộc trưởng Thánh Ma Tộc - đứng đầu trong 32 đại tộc, Thánh Thiên Ma Đế.

Mà vị Thiên Tà Thần có thể ép bất hủ đại đế dùng sinh mạng mới có thể phong ấn kia, chính là xuất thân từ Thánh ma tộc, cho nên trong ngoại vực tà tộc, thánh ma tộc này có địa vị lãnh tụ.

Trong thời gian thiên tà thần bị phong ấn, chính là vị Thánh Thiên ma đế này thống suất vạn ma.

"Các ngươi cũng chớ khinh thường đại thiên thế giới hiện giờ, theo tình báo, mặc dù hiện giờ đại thiên thế giới không có cường giả như bất hủ đại đế, nhưng vẫn là cường giả như mây, trong đó đầu tiên phải kể đến Viêm Đế, Võ Tổ, có thể nói là mối uy hiếp lớn nhất với ngoại vực tà tộc ta". Trong mắt Thánh Thiên ma đế có ma viêm hắc bạch tuần hoàn thiêu đốt, trầm thấp nói.

"Trước ngươi đã từng âm thầm giao thủ với viêm đế...kết quả thế nào?". Bên cạnh, tộc trưởng thiên ma tộc, trong mắt vòng xoáy chuyển động, chậm rãi mở miệng.

Trong số 32 đại tộc, thiên ma tộc đều đứng hàng đầu, thực lực mạnh mẽ, mà vị tộc trưởng thiên ma tộc này càng lả không kém gì thánh thiên ma đế, đồng thời được xưng là Ám Thiên ma đế, có thể thấy được hắn mạnh mẽ.

Vì nguyên do thân phận cho nên vị ám thiên ma đế này cũng biết, mười mấy năm trước, thánh thiên ma đế đã từng ảm thầm giao thủ với viêm đé, chỉ có điều cả 2 bên đều im lặng mà thôi.

Ma viêm trong mắt thánh thiên ma đế bừng lên một cái, nói: "Vị viêm đế này đúng là không tầm thường, hơn nữa trên viêm chi nhất đạo có thành tựu cực kỳ kinh khủng, cho dù là thánh ma viêm của ta cũng không làm gì được hắn"

lời vừa nói ra, đông đảo ma ảnh trong Vạn Ma Điện đều chấn động một cái, thậm chí ngay cả hơn 32 pho ma tượng sau lưng những ma ảnh khổng lồ kia, đều truyền ra dao động.

"Ngay cả thánh ma viêm cũng không làm gì được người này?"

Những ma ảnh này liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt trở nên ngưng trọng một ít, bời vì bọn họ hiểu rõ thánh ma viêm của thánh thiên ma đế có bao nhiêu bá đạo, coi như cường giả ngang cấp cũng không dám tùy tiện đón đỡ, thế mà lại không thể làm gì nổi viêm đế kia?

"xem ra đại thiên thế giới này, cũng có chút nội tình...còn có vị Võ Tổ nổi danh cùng Viêm Đế kia, sợ là cũng khó đối phó"

Nghe vậy, hắc thi thiên ma đế kia thanh âm âm lãnh, mở miệng: "Võ tổ kia, ta cũng đã từng đối mặt qua, cho ta áp lực rất lớn, nếu là bản tôn đánh nhau, ta sợ là không địch lại."

Tiếng nói dừng một chút, ánh mắt âm trầm của hắc thi thiên ma đế chợt quét về một góc trong Vạn Ma Điện, lạnh lùng nói: "Nghe nói võ tổ kia tới từ hạ vị diện, năm đó hạ vị diên kia bị dị ma tộc phát hiện ra, cố gắng xâm chiếm, kết cục các ngươi hạ thủ không sạch sẽ, không chỉ không đắc thủ, T.R.U.Y.E.N.F.U.L.L V.N ngược lại còn để sát tinh này mò lên đại thiên thế giới, thật là thành sự không có bại sự có thừa!"

Trong Vạn Ma Điện, đông đảo ánh mắt đều nhìn về góc đó, chỉ thấy nơi đó có một đạo ma ảnh, mà lúc này đạo ma ảnh kia cũng hơi phát run, quanh thân ma khí phun ra, hiển lộ nội tâm dao động.

Đạo ma ảnh này, chính lả tộc trưởng hiện tại của dị ma tộc, nhưng trong ngoại vực tà tộc, thực lực của hắn chỉ có thể coi là bình thường, so với tộc trưởng 32 đại tộc mà nói thì càng có chênh lệch cực lớn, cho nên khi nghe hắc thi thiên ma đế trách cứ, cũng không dám phản bác, chỉ có thể nhắm mắt chịu lấy.

Chỉ là trong đầu của hắn cũng tràn đầy tức giận cùng ủy khuất, xâm chiếm hạ vị diện là việc tất cả các ngoại vực tà tộc ở đây đều làm, chỉ không biết sao dị ma tộc bọn họ lại xui xẻo như thế, nhắm trúng cái hạ vị diện đó, mà trong đó lại sinh ra một Võ tổ kinh khủng như vậy, hiện giờ hắn càng là tiến vào đại thiên thế giới, trở thành đại địch của ngoại vực tà tộc bọn họ.

"Chuyện đã như thế, nói nhiều vô ích". Thánh thiên ma đế phất phất tay, ngăn cản hắc thi thiên ma đế, hai mắt hắn u thâm, hờ hững nói: "Viêm Đế, Võ Tổ đúng là uy hiếp, có điều chỉ cần Thần của chúng ta có thể xé rách phong ấn thoát ra, muốn mạt sát bọn họ, cũng dễ như trở bàn tay"

"Truyền lệnh xuống, bắt đầu từ giờ, tiến công quy mô Võ Cảnh cùng Vô Tận Hỏa Vực, sát sao quấn lấy viêm đế cùng võ tổ, làm bọn họ không thề tới nơi phong ấn"

"dạ!"

Trong Vạn Ma Điện, nhất thời vang lên từng tiếng hô đáp lại, ma khí bay lên.

"Thánh ma, cho dù kiềm chế được Viêm Đế, Võ Tổ, nhưng trong phong ấn Thần có Thế Giới Trận mà Bất Hủ Đại Đế dùng sinh mạng bố trí ra, một khi chúng ta tới gần, cũng sẽ bị bài xích, làm sao có thể giúp Thần xé phong ấn?". Ma ảnh vừa nói chuyện, quanh thân tản ra ức vạn đạo ma quang, phía sau lưng hắn không gian ba đãng, tựa như ẩn chứa từng tòa ma hải, ma uy kinh người, mà đạo ma ảnh này, chính là tộc trưởng của Linh Ma Tộc - một trong 32 đại tộc, Linh Thiên ma đế.

Thánh thiên ma đế mí mắt hơi cụp, nói: "Những thứ này tự ta có mưu đồ, chư vị hết thảy cứ theo kế hoạch là được"

"Các ngươi chỉ cần nhớ, đây là cơ hội cuối cùng của tộc ta, mặc dù chúng ta chiếm được một nửa đại thiên thế giới, nhưng dù sao cũng là kẻ ngoại lai, vẫn luôn bị thế giới này bài xích, trừ phi chúng ta xâm chiếm hoàn toàn, mới có thể ăn mòn thế giới, triệt để cắm rễ, cải thiên hoán địa, nếu không vạn năm sau, không cần người đại thiên thế giới xuất thủ, chúng ta sẽ dần dần bị đại thiên thế giới này bài xích cùng tịnh hóa".

Nghe lời này, trong mắt tất cả các ma ảnh tại đây đều phát ra hung quang cùng hàn khí kinh người.

"Đi đi""

Thánh thiên ma đế không có nhiều lời, nhàn nhạt một lời hạ xuống, đông đảo ma ảnh đều đứng dậy, hướng về hắn cung kính thi lễ, sau đó hóa thành ma quang, chập chờn biến mất.

32 tộc trưởng đại tộc kia cũng lục tục đứng dậy, vượt không mà lên, mang theo ngập trời dao động ma khí.

Ngắn ngủi mười mấy hơi thở, trong Vạn Ma Điện này đã trống trơn, Thánh Thiên Ma đế ngẩng đầu lên, con ngươi hừng hực ma viêm, nhìn

về phương hướng đại thiên thế giới, trong mắt tràn đầy cuồng nhiệt cùng điên cuồng.

"Tà thần, khi ngài trở về, chính là ngày đại thiên thế giới này bò lổm ngổm dưới chân tộc ta!"

"Đến lúc đó, nhất định phải bắt vô số sinh linh đại thiên thế giới này vì phong ấn ngài 4 vạn 9000 năm mà phải trả giá lớn bằng máu"

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1514: An Bình

Thiên La Đại Lục, Thượng cổ Thiên Cung

Dòng sông linh lực cuồn cuộn chảy, bọt sóng cuộn trào, phun ra linh lực bàng bạc tinh thuần, ngưng tụ thành sương mù, phiêu tán ra, khiến cho toàn bộ thiên địa đều trờ nên thanh tân không linh.

Trên từng tòa thạch đài 2 bên bờ sông, từng đạo thân ảnh trẻ tuổi yên tĩnh ngồi xếp bằng, phun ra nuốt vào, hút lấy thiên địa linh lực, rèn luyện bản thân...

Nơi xa hơn, lại là bóng người chớp động, tiếng quát liên hồi, chính là nơi diễn võ.

Thượng cổ thiên cung hiện giờ đã sớm không còn tĩnh mịch như trước, cùng với việc Mục Phủ nhanh chóng lớn mạnh, nơi này lại lần nữa bừng bừng sức sống, thậm chí sự náo nhiệt hưng thịnh ấy đã có thể so sánh với thượng cổ thiên cung thời cường thịnh.

Dù sao, thượng cổ thiên cung tuy là uy danh hiển hách, thế nhưng căn bản chỉ dựa vào một mình thiên đế chèo chống, dưới hắn, các vị điện chủ tuy đều là nhân vật thiên kiêu, nhưng bọn họ còn chưa kịp trưởng thành đã gặp ngoại vực tà tộc tiến công...

Nơi tầm mắt xa hơn, là một tòa sơn khâu cao vút, trên sơn khâu, một đạo thân ảnh hơi có vẻ lười biếng, ánh mắt thản nhiên nhìn đám người huyên náo quanh dòng sông linh lực kia.

Người này, tự nhiên chính là Mục Trần.

Nhìn từng thân trẻ tuổi non nớt quanh dòng sông, trong mắt Mục Trần cũng toát ra vẻ vui vẻ nhè nhẹ, những năm qua, Mục Phủ trong tay hắn cũng dần dần lớn mạnh, mặc dù phần lớn thời gian là hắn phủi tay làm chưởng quầy, nhưng lại vẫn có một chút cảm giác thành tựu khó tả.

Dù sao ngay cả hắn cũng chưa hề ngờ tới, Mục Phủ ban đầu vốn chỉ lá tùy ý đưa ra ý tưởng thành lập nên, vậy mà mấy năm sau, lại trở thành một phương cự phách hùng bá thiên la đại lục.

Khi Mục Trần đang lười biếng quan sát, chợt phát hiện trẽn những tu luyện đài nơi xa kia mơ hồ có chút xôn xao, tiếp sau đó, hắn thấy một thân ảnh xinh đẹp ưu nhã, dường như đang rảnh rỗi lửng thửng lướt qua, hấp dẫn mọi ánh mắt trong thiên địa.

Đạo thân ảnh xinh đẹp kia mặc y phục màu đen, váy thêu kim tuyến, theo gió nhẹ bay, hiển lộ vẻ tôn quý, đường cong mê người, khuôn mặt tinh xảo cũng mang theo nụ cười hăng hái, quan sát mảnh thịnh địa tu luyện do người thương cố gắng tạo ra này.

Tất cả các thiếu niên đều len lén quan sát thân ảnh ưu nhã này, có lúc ánh mắt trong veo kia chỉ lướt qua, cũng đủ làm họ mặt đỏ tim run, không dám nhìn thẳng, dường nhìn chỉ một ánh mắt giao hội cũng sẽ giống như đang khinh nhờn.

Mà những thiếu nữ kia thì mắt lộ vẻ mơ ước, thiếu nữ trước mắt làm các nàng tự ti mặc cảm, đồng thời lại khiến các nàng sinh lòng hướng tới, các nàng hy vọng sau này, cũng có thể có khí chất như nàng.

Ưu nhã mà xinh đẹp.

Đạo thân ảnh này dường như chỉ đi dạo qua, mà khi nàng đi xa, từng đạo ánh mắt lưu luyến kia mới bất giác thu hồi.

Mục Trần cười tít mắt nhìn thân ảnh xinh đẹp ưu nhã này, thiếu nữ chậm rãi tới, cuối cùng đi lẽn sơn khâu, đứng bên cạnh hắn, khum tay

trước mắt, ngắm nhìn phiến thượng cổ thiên cung này, yêu kiều cười nói: "Cái Mục phủ này của ngươi phát triển cũng không tồi"

Mục Trần gật đầu một cái, chợt vẻ mặt thành thật nói: "Đây đều là để tạo cơ nghiệp cho con chúng ta sau này đấy"

Khuôn mặt Lạc Ly nhất thời đỏ lên, thẹn thùng nhìn chòng chọc Mục Trần một cái: "Ngươi, ngươi nói vớ vẩn cái gì đấy, ai có con với ngươi"

Lạc Ly xưa nay đều là ưu nhã trong trẻo lạnh lùng, lại bị Mục Trần mặt dầy hơn da trâu này nói một câu khiến mặt đỏ bừng, giữa 2 người ngay cả ranh giới cuối cùng còn chưa có bước qua, hắn đã bắt đầu nghĩ tới bước tiếp theo...

Mục Trần ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt đỏ bừng thẹn thùng hiếm thấy, trong lòng lại dâng lẽn một cỗ lửa nóng, thân thể nhào tới, cánh tay ôm lấy bờ eo tiêm tế mềm mại của Lạc Ly, 2 người ngã xuống mặt cỏ.

Thời điểm ngã xuống, Mục Trần ngả xuống, để cho Lạc Ly đè lên người hắn.

Đột nhiên tập kích, cũng khiến cho Lạc Ly khẽ kinh ngạc, bàn tay chống xuống lồng ngực Mục Trần, thân trên hơi rướn cao, khẽ cắn răng ngà, hận hận nhìn Mục Trần chòng chọc.

Mục Trần hưởng thụ cảm xúc mềm mại đang đè trên người, con ngươi đen nhánh như có lửa đốt, hắn gắt gao nhìn Lạc Ly, nói: "Hay là chúng ta cố thử một cái?"

"Cố thử cái gì?". Lạc Ly ngẩn ra.

"có con a". Mục Trần nghiêm trang nói.

vậy mà khi hắn vừa nói xong, cô gái trong lồng ngực đột nhiên đỏ bừng mặt, giống như bị lửa đốt.

soạt!

Ngay sau đó, khủy tay của Lạc Ly hung hăng đánh lên bụng Mục Trần, Mục Trần nhất thời hít một hơi khí lạnh, khuôn mặt tuấn giật dường như hơt chút méo mó.

"Để cho ngươi đùa bỡn lưu mạnh!". Lạc Ly đỏ mặt, giận Mục Trần một cái

Nàng từ nhỏ đến lớn, ở lạc thần tộc chính là hoàng nữ, sau đó càng lả trở thành thái linh cổ tộc thánh nữ, người khác nói chuyện với nàng đều là khiếp sợ dung nhan cùng khí chất của nàng, biểu hiện tao nhã lễ độ, không dám có chút mạo phạm.

Cho nên đối mặt với tên Mục Trần hành vi có chút lưu manh kia, nàng lập tức có chút không chịu nổi.

Bị hung hăng cho một trỏ, Mục Trần vẻ mặt đau khổ, oan ức nói: "Đùa bỡn với lão bà của mình cũng không được?"

Lạc Ly liếc hắn một cái, chợt khẽ cười nói: "Chờ lúc nào ngươi tới lạc thần tộc cầu hôn rồi hãy nói"

Mục Trần xoa xoa bụng, gương mặt buồn bực, sau đó nằm trên đất, hai mắt thất thần nhìn bầu trời.

Nhìn thấy bộ dáng tội nghiệp đáng thương của hắn, mặc dù biết là hắn đang diễn, nhưng Lạc Ly vẫn không nhịn được có chút mỉm cười, sau đó lạl có chút hơi đau lòng.

vì thế, sóng mắt nàng lưu chuyển, chợt cúi đầu, đôi môi đỏ thắm mọng nước xẹt qua đôi môi Mục Trần.

cảm giác mềm mại tươi mát trong nháy mắt khiến Mục Trần sửng sốt lúc lâu, sau đó lè lưỡi tham lam liếm một cái, sau đó ánh mắt hừng hực nhìn cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi của Lạc Ly.

Nhưng mà đối với ánh mắt tham lam của hắn, Lạc Ly cũng coi như không thấy, vén lên mái tóc dài đang rủ xuống,ưu nhã ngồi bên cạnh như

chưa có chuyện gì xảy ra.

Nhìn thân ảnh mảnh khảnh kia, lại ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt tỏa ra từ trên người Lạc Ly, Mục Trần chợt nở nụ cười, dục hỏa trong mắt dần tắt, thay vào đó là sự tĩnh lặng.

hắn co người, đem đầu đặt ở đôi chân ngọc thon dài của Lạc Ly, hai mắt khép hờ, lẩm bẩm nói: "Kể từ sau khi ngươi rời khỏi bắc thương linh viện, ta vẫn luôn mong đợi thời khắc này"

Thân thể mềm mại của Lạc Ly khẽ run, cúi đầu xuống, nhìn khuôn mặt trẻ tuổi tuấn dật kia, mặc dù vẫn tràn đầy nhuệ khí, thế nhưng đôi mắt khép hờ, lại lộ ra một tia mỏi mệt mà người thường khó có thể phát hiện.

Cái này khiến sống mũi Lạc Ly hơi cay cay, Mục Trần hiện giờ đã là cường giả đỉnh phong chân chính của đại thiên thế giới này, thanh danh hiển hách, vạn người kính sợ, vậy mà cũng không ai biết, dưới những thành tựu này, hắn đã bỏ ra bao nhiêu cố gắng.

Nàng vẫn còn nhớ, năm đó ở Bắc Thương Linh viện, khi lạc thiên thần mang nàng đi, ánh mắt người thiếu niên đó nhìn thân ảnh nàng rời đi, chất chứa bao nhiêu cô đơn cùng tịch mịch...

khi đó, thiếu niên hắn hướng về phía nàng nói, cuối cùng sẽ có một ngày, hắn sẽ trở thành cái thế cường giả, như vậy, cũng sẽ không còn ai có thể mang nàng rời khỏi hắn...

chỉ là con đường kia, tràn đầy chông gai, gian nan trắc trở.

Nàng thích Mục Trần, là bởi vì thiếu niên từng gặp trong linh lộ đó, luôn mang theo nụ cười tự tin, có thể lây sang cả nàng, khiến cho nàng sinh ra lòng tin vô hạn mà đối mặt với mọi gian khó.

Cho nên nàng luôn luôn lo lắng trên con đường truy cầu cái thế cường giả kia, Mục Trần sẽ đánh mất nụ cười tự tin sáng lạn, trở nên vết

thương chồng chất, không như lúc trước.

Nhưng may là điều ấy cũng không xảy ra.

Lạc Ly đưa tay vuốt ve khuôn mặt Mục Trần, miệng nở nụ cười khẽ, xinh đẹp khiến thiên địa thất sắc.

"Mục Trần, ngươi biết chuyện khiến ta hạnh phúc nhất là gì không? Không phải là cứu vớt lạc thần tộc, cũng không phải là trờ thành thánh nữ Thái Linh cổ tộc, mà là...năm đó trong linh lộ, gặp được ngươi"

Lúc này trời cao đất xa, gió nhẹ phất qua đỉnh núi, bên tai có thanh âm êm ái của cô gái kia truyền tới, cũng khiến cho nội tâm Mục Trần như bị cái gì đó hung hăng đánh trúng, một cỗ tình cảm dâng trào khắp cơ thể.

Mục Trần mở mắt, nhìn dung nhan tinh xảo đáng yêu kia, sau đó nhìn về phía vô số thân ảnh non nớt quanh dòng sông linh lực, chợt cười một tiếng.

Bên cạnh hắn có nhiều điều tốt đẹp như vậy, hơn nữa đáng giá cho hắn bảo vệ.

Cho nên, hắn làm sao có thể để cho những thứ này bị phá hủy, cho dù kẻ địch có là ngoại vực tà tộc đáng sợ kia đi nữa...

Mục Trần hít sâu một hơi, sau đó hướng về phía Lạc Ly, nói: "Lạc Ly, đại thiên minh ước, nếu yên ổn vượt qua, vậy hãy gả cho ta đi"

Nhìn nụ cười trên mặt Mục Trần, Lạc Ly khẽ cắn môi, sau đó khuôn mặt đỏ ửng khẽ gật một cái, mái tóc bạch kim dưới ánh mặt trời, lấp lánh khuynh thành như hào quang.

"Được!"

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1515: Tà Ma Xuất Hiện

3 tháng thời gian, từ từ trôi qua.

Trong 3 tháng này, không khí trên đại thiên thế giới cũng từ từ trở nên ngưng trọng, mà nguồn gốc của nó chính là từ việc nơi giao giới giữa đại thiên thế giới và ngoại vực tà tộc gần đây không ngừng phát sinh đại chiến.

Thậm chí, Võ Cảnh cùng Vô Tận hỏa vực là người trấn thủ biên giới, càng trở thành cái gai trong mắt ngoại vực tà tộc, vô số tà ma cuốn tới, điên cuồng triển khai thế công đối với 2 phe siêu cấp thế lực đứng đầu đại thiên thế giới này.

Tuy nói loại thế công này cũng không thể nào rung chuyển Vô Tận Hỏa Vực, Võ Cảnh đang có Viêm Đế, Võ Tổ trấn giữ, nhưng động cơ âm thầm ẩn chứa trong đó, lại truyền ra khắp đại thiên thế giới.

Hiển nhiên, ngoại vực tà tộc yên lặng mấy vạn năm, đã bắt đầu rục rịch.

sau khi biết được điểm này, tất cả các thế lực trên đại thiên thế giới đều hoảng sợ trong lòng, khó tránh khỏi có chút kinh hoàng, dù sao hung danh của ngoại vực tà tộc thật sự quá thịnh, cho dù ở thời thượng cổ, cũng là khiến cho đại thiên thế giới máu chảy thành sông, vô số cường giả vẫn lạc, có thể nói là kiếp nạn.

Mà hôm nay, ngoại vực tà tộc trở mình, tất sẽ dấy lên một hồi gió tanh mưa máu, thậm chí, không chừng vô số sinh linh trên đại thiên thế giới sẽ rơi vào cảnh phá hủy diệt tuyệt.

Một cảm giác tai ương lặng lẽ truyền ra khắp đại thiên thế giới, khiến vô số người âm thầm chấn động, nhân tâm bàng hoàng.

Thiên la đại lục, tổng bộ mục phủ.

Bên ngoài chủ điện, Mục Trần nhìn đông đảo cường giả Mục phủ, dẫn đầu chính là Mạn Đà La cùng Cửu u, hiện tại Mục phủ đã trở thành bá chủ chân chính của thiên la đại lục, tất cả các thế lực hàng đầu đã thần phục, đặc biệt là khi chiến tích của Mục Trần ở Ma ha cổ tộc truyền ra, những phe siêu cấp thế lực vốn vẫn còn tâm tư khác đối với thiên la đại lục, đã hoàn toàn nguội lạnh.

Bởi vì bọn họ hiểu, hiện giờ Mục Trần đã hoàn toàn quật khởi, nói về thực lực, trên đại thiên thế giới này cũng đủ đứng hàng đầu, thêm cả bối cảnh của bản thân hắn, hùng bá thiên la đại lục, đã là việc nước chảy thành sông.

cho nên, hiện tại thủ lĩnh các phe thế lực hàng đầu thiên la đại lục đều tề tụ nơi này, đội hình tỏ ra tương đối cường hãn hoành tráng.

"Chuyến này ta tới Bắc Hoang Khâu, các ngươi trấn thủ thiên la đại lục, cần đề phòng vạn phần, lúc nào cũng sẵn sàng tiến vào trạng thái chiến tranh". Mục Trần nhìn đông đảo dưới trướng, sắc mặt ngưng trọng, trầm giọng nói.

Chuyến đi Băc Hoang Khâu lần này, nhất định sẽ không an bình, ngoại vực tà tộc chắc chắn sẽ nghĩ tất cả các biện pháp phá hỏng phong ấn, cho nên giữa 2 bên nhất định sẽ bộc phát giao phong kịch liệt, cũng không al biết tới lúc đó kết quả sẽ thế nào. Nhưng bất kể ra sao, thân là Mục phủ chi chủ, hắn phải tính tới trường hợp xấu nhất, cho nên nhắc nhở đông đảo thế lực dưới trướng Mục phủ phải chuẩn bị sẵn sàng cho chiến tranh, tránh đến lúc đột nhiên xuất hiện ma tai lật đổ, dẫm lên vết xe đổ của thượng cổ thiên cung.

Dạ!!

Phía dưới, đông đảo cường giả đều nghiêm nghị lên tiếng, trong khoảng thời gian này, những ma tai náo động đại thiên thế giới, bọn họ cũng đã biết, đối mặt với kiếp nạn có thể quét sạch toàn bộ đại thiên thế giới này, không ai có thể mang tâm tình buông lỏng đi ứng đối, dù sao sơ xẩy một cái, toàn bộ đại thiên thế giới cũng có thể bị diệt tuyệt.

Đây mới thật sự là nguy cơ diệt tuyệt, so sánh với nó, tranh chấp giữa bất kỳ thế lực nào cũng có thể gác sang một bên, mà thời điểm thế này, những thủ lĩnh các thế lực hàng đầu thiên la đại lục cũng xuýt xoa có chút may mắn, may là trước khi tai kiếp tới, thiên la đại lục bọn họ đã xuất hiện một vị bá chủ.

Nếu không, thiên la đại lục chia 5 xẻ 7, đến lúc đó nếu ngoại vực tà tộc thật sự xâm lược tới, tất cả các thế lực trên thiên la đại lục cũng sẽ không chịu nổi một kích, bị chúng thuận tay mạt sát, hóa thành huyết hải.

Mà bây giờ, Mục Trần đã có thể sánh ngang cường giả đỉnh phong Thánh Phẩm Thiên Chí Tôn, chiến lực mạnh mẽ, dưới sự thống lĩnh của hắn, cho dù tới lúc đó thiên la đại lục có bị ngoại vực tà tộc tiến công, hắn là cũng có sức chống cự.

cho nên, lúc này đối mặt với Mục Trần, tất cả các thủ lĩnh thế lực hàng đầu tại đây, đều ôm một tia kính sợ cùng thành tâm thần phục

Mục Trần khẽ gật đầu, xoay người lại, phía sau lưng, Mục Phong cười híp mắt nhìn cảnh này, thần sắc cảm thán, tiểu tử nhà mình năm đó khi rời bắc linh cảnh vẫn chỉ là một thiếu niên không chút căn cơ, thế mà hôm nay, cũng đã gây dựng lên cơ nghiệp một phương như thế, thật là xuất sắc hơn lão cha già như hắn nhiều nhiều lắm.

nhưng mà, điều này cũng khiến cho lòng hắn tràn đầy tự hào, Mục phong ta mặc dù thực lực chẳng ra gì, nhưng con trai của ta, lại là vương giả trong loài rồng (nguyên văn: Long trung chi long)

"Cha, trong khoảng thời gian này người cũng ở lại mục phủ đi." Mục Trần cười nói với mục phong, một tháng trước hắn mang Mục phong đến Mục phủ ở, dù sao so với bách linh đại lục thì ở đây vẫn an toàn hơn rất nhiều.

Mục phong gật đầu một cái, hắn cũng biết, con trai cùng lão bà mình sẽ đi bắc hoang khâu, mặc dù mình không giúp được cái gì, nhưng có thể khiến họ bớt lo lắng đi một chút, thì đó cũng là một loại trợ giúp.

"Tiểu tử thối, cứ đi làm việc của ngươi cho tốt, nhớ, bảo vệ tốt cho mẹ của ngươi, còn cả lạc ly, thân lả nam tử, bây giờ ngươi cũng phải gánh vác những trách nhiệm này". Mục Phong thần sắc nghiêm túc nói.

Mục Trần mỉm cười gật đầu một cái, cha mặc dù thực lực không cao, nhưng tấm lòng trách nhiệm đối với người thân là không thể nghi ngờ, hắn năm đó, một thân một mình nuôi dưỡng Mục Trần trường thành, tính tình của Mục Trần hiện giờ, một phần rất lớn là do sự giáo dục của Mục phong.

"Chuẩn bị hành động thôi"

Mục Trần không trì hoãn thêm, ánh mắt nhìn về phía Lạc Ly cùng Thanh Diên Tịnh, nói

Thanh Diên Tịnh cùng Lạc ly đều gật đầu, sau đó quanh thân 3 người bộc phát linh quang, hóa thành 3 đạo linh quang phóng lên cao, thoáng chốc đã biến mất ở chân trời.

Đám người mạn đà la cùng cửu u nhìn thân ảnh bọn họ biến mất, liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt đều một mảnh ngưng trọng, các nàng cũng hiểu, sự tình ở Bắc Hoang Khâu lần này, liên quan tới tính mạng vô số sinh linh đại thiên thế giới.

Mà trong lúc đám Mục Trần hành động, trên đại thiên thế giới, chợt có rất nhiều dao động linh lực phóng lên cao, mang theo thế cường đại, xẹt qua thiên địa.

Phương hướng của những dao động cường đại này đều giống nhau, chính là bắc hoang khâu.

Đại thiên thế giới, Vô Tận hỏa vực.

Đây là một mảnh đại lục đỏ rực, trên đại lục, nhiệt độ cao, nhiệt khí bốc lên, từng tòa núi lửa phun trào, nham tương nóng bỏng chảy xuống như sông.

Ở trung tâm đại lục, từng ngọn núi lửa nối liền nhau, trong đó thánh lập một tòa thành thị cực kỳ hùng vĩ, thành thị tựa như hoa sen, có một vẻ đẹp kỳ lạ.

Mà lúc này, trên một tòa đài cao trong thành, một đạo thân ảnh đứng chắp tay, khí chất phóng khoáng, dáng vẻ như vậy, rõ ràng là Viêm Đế Tiêu Viêm.

Hắn ngẩng đầu nhìn về hư không bên ngoài đại lục, nơi đó, không gian không ngừng vặn vẹo, có ma khí ngập trời bốc lên, bẽn trong dường như có vô số ánh mắt tràn đầy tham lam cùng chém giết bắn ra.

"Ngoại vực tà tộc này thật đúng là coi Vô Tận hỏa vực ta lả cái đinh trong mắt". Sau lưng viêm đế, một lão giả tóc bạc vẻ mặt ngưng trọng, gương mặt quen thuộc, chính là lão sư của viêm đế, Dược Trần.

"Hiện giờ chính là thời điểm Đại Thiên Minh Ước mờ ra, vực ngoại tà tộc lại quy mô xâm phạm, hiển nhiên là định bám dính lấy Tiêu Viêm ở chỗ này". Bên cạnh, một cô gái thân thể mềm mại thon dài, váy lụa ôm sát phác họa đường cong kinh tâm động phách, xinh đẹp chí cực, gương mặt của nàng cũng cực kỳ yêu mị, trong mắt phượng sóng mắt lưu chuyển, quyến rũ ngập tràn, mà thanh âm của nàng cũng là mềm mại như tơ, có thể nói là tuyệt thế vưu vật.

Mà cô gái mặc váy lụa thải này, chính là một trong chủ mẫu của vô tận hỏa vực, Thải lân.

"Bọn chúng tính toán như vậy, rõ ràng là ngoại vực tà tộc chắc chắn sẽ xuất thủ với bắc hoang khâu". Người lên tiếng, lại là một vị tuyệt sắc giai nhân, nàng đứng bên cạnh Thải Lân, váy áo xanh nhạt, dung nhan tuyệt mĩ, khí chất thanh đạm, tựa như trích tiên, nàng tự nhiên chính là một vị chủ mẫu khác của vô tận hỏa vực, Huân Nhi.

Nghe lời của 2 vị ái thê, Viêm Đế cùng nhẹ nhàng gật đầu, hai mắt hẳn híp lại nhìn vô tận ma khí trong hư không, nói: "Truyền lệnh xuống, vô tận hỏa vực phòng bị cấp 1, tất cả các thiên chí tôn tùy thời đợi lệnh"

Phía sau, có ánh lửa thoáng hiện, một bóng người nhận lệnh biến mất.

ùng ùng.

Mà khi viêm đế vừa nói xong, giữa hư không chợt có một cái khe lớn hiện lên, tiếp sau đó, chỉ thấy vô số ma ảnh tràn ra như châu chấu, nhất thời toàn bộ thiên địa đều trở nên âm u.

Đồng thời cùng lúc đó, 3 đạo ma ảnh vô cùng to lớn, chậm rãi từ cái khe kia bước ra, ma uy bao phủ thiên địa.

viêm đế ngẩng đầu, nhìn 3 đạo ma ảnh cực lớn kia, cười nhạt, nói: "Vậy mà lại có 3 trong số 32 tộc trưởng đại tộc cùng tới, ngoại vực là tộc này, cũng không biết là đang coi trọng ta, hay là khinh thường ta đây?"

võ cảnh.

Võ Tổ Lâm Động sắc mặt bình tĩnh như nước nhìn vết rách xé rách hư không, vô số đạo ma ảnh xông ra, cũng có 3 đạo ma ảnh cực lớn phá không tới.

Phía sau lưng, cũng có 2 đạo thân ảnh xinh đẹp đang đứng, người bên trái mặc y phục trắng, thân thể mềm mại thon dài, mặt có lụa mỏng, nhưng cũng không che giấu được vè xinh đẹp tuyệt trần kia, tóc đen mềm mại trải xuống, bàn tay cầm một thanh trường kiếm màu xanh, khí chất trong trẻo lạnh lùng, tựa như Nữ Thần Nguyệt Cung.

Thản ảnh xinh đẹp bên cạnh, lại mang mái tóc dài màu lam sậm, da thịt trắng nõn gần như trong suốt, thổi qua có thể rách, chỉ là trên người nàng, có hàn khí vô biên tản ra, tựa như cỏ thể đóng băng vạn vật thế gian.

Loại đóng băng đó, khiến nàng mãi mãi vẫn giống như thiếu nữ, năm tháng không đổi.

Hai vị giai nhân này, tự nhiên chính là 2 vị chủ mẫu của Võ Cảnh, Lăng Thanh Trúc cùng ứng Hoan Hoan.

"Thiên Chí Tôn của Băng Linh Tộc, ta cũng đã mang tới". Thanh âm của ứng Hoan Hoan thanh thúy, nhưng lại tản ra chút hàn khí.

"Tất cả thiên chí tôn của Võ Cảnh cũng đã chuẩn bị chiến đấu". Tấm lụa mỏng trên mặt lăng thanh trúc khẽ xao động, giọng nói êm ái truyền ra.

Võ Tổ khẽ gật đầu, chợt xòe bàn tay ra, cầm tay 2 nàng, cười nói: "Không ngờ chúng ta lại có thể sánh vai nhau, chiến đấu với những tà ma này"

"Yên tâm đi, lần này nếu lại có việc ngoài ý muốn, tới lượt ta dùng tính mạng bảo vệ muội". Lăng thanh trúc thản nhiên cười khẽ, mắt đẹp hơi cong.

Võ Tổ nghe vậy, khuôn mặt vốn kiên nghị nhất thời khổ xuống, cầu xin tha thứ: "Các nàng đều cô nãi nãi rồi, đừng đùa như vậy, ta chịu không

nổi"

Lăng Thanh Trúc khẽ phì cười, bên cạnh, ứng Hoan Hoan cũng hơi nhếch môi, hừ nhẹ nói: "như vậy không vui, năm đó ta cũng không để tỷ tới cứu"

Võ tổ chỉ có thể bất đắc dĩ nhún vai.

Ba người trò chuyện một lúc,sắc mặt Võ Tổ cũng nghiêm nghị trở lại, ngẩng đầu nhìn 3 đạo ma ảnh đạp không mà tới kia, xòe bàn tay ra nhẹ nhàng nắm chặt, nhất thời một cây lôi trượng có sấm sét quấn quanh, xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, trong con ngươi có vẻ sắc bén hiện lên, một cỗ dao động vô cùng kinh khủng từ trong cơ thể hắn tản ra.

"Nhưng mà yên tâm đi, lần này, sẽ không còn ai có thể trước mặt ta, tổn thương tới các nàng..."

***

Dịch bởi zero

Chương 1516: Bắc Hoang Khâu

Bắc Hoang Khâu, nằm tại vùng đất trung tâm đại thiên thế giới, ở thời thượng cổ, nơi này cũng đã từng là một mảnh siêu cấp đại lục bát ngát vô tận, tên là Bắc Hoang đại lục. Thời thượng cổ, Bắc Hoang đại lục không chỉ không hoang vu, hơn nữa hầu như có thể coi là địa vực phồn hoa cùng cường đại nhất đại thiên thế giới.

Chỉ có điều khi ngoại vực tà tộc xâm lẩn đại thiên thế giới, đại thiên thế giới liên tiếp bại lui, thời khắc mấu chốt bất hủ đại đế động thân ra, cùng với vô số sinh linh, thế lực, chủng tộc kết thành Đại Thiên Minh Ước, tạo thành Đại Thiên Cung, cùng chống đỡ ngoại vực tà tộc, lúc đó mới dần dần thoát khỏi thế lụi bại.

Sau đó ngoại vực tà tộc cùng đại thiên thế giới quyết chiến, Bất Hủ Đại Đế cùng Thiên Tà Thần chiến tại bắc hoang đại lục, trận chiến ấy, cả tòa siêu cấp đại lục này bị cứng rắn đánh vỡ, địa vực còn sót lại cùng trở thành Bắc Hoang Khâu ngày nay.

Kết quả của trận đại chiến ấy, kết thúc bằng việc Thiên Tà Thần bị phong ấn, Bắc Hoang Khâu bị chính hệ của bất hủ đại đế - những Thủ Mộ Nhân phong tỏa, cấm hết thảy người ngoài tới gần, dĩ nhiên nơi nguy hiểm thế này cho dù là thiên chí tôn bình thường cũng không dám tùy tiện dính vào, cho nên cũng không ai muốn tới.

Đương nhiên mỗi ngàn năm một lần tới Đại Thiên Minh Ước, đại thiên cung sẽ phát ra đại thiên thiếp, mời đông đảo thiên chí tôn của đại thiên thế giới tề tụ tại Bắc Hoang Khâu, hợp lực thúc giục phong ấn năm đó bất hủ đại đế để lại, ma diệt sinh mạng ấn ký của thiên tà thần.

Đối với sự kiện ở tầng thứ quá cao như đại thiên minh ước, những sinh linh cùng thế lực tầm thường trên đại thiên thế giới dĩ nhiên là không cách nào chạm tới, chỉ có những người biết nội tình mới có thể hiểu được, "Đại thiên minh ước" ngàn năm 1 lẩn này rốt cục quan trọng bực nào.

an toàn của toàn bộ đại thiên thế giới đều dựa cả vào đó, hơi lơ là, chính là tai ương diệt thế.

dù sao, nỗi sợ hãi năm đó thiên tà thần để lại cho sinh linh đại thiên thế giới thật sự là quá sâu, cho dù là mấy vạn năm sau, vẫn có vô số điển tịch ghi lại rõ ràng.

Năm đó bất hủ đại đế liều mạng mới có thể phong ấn, nếu lại để hắn chạy thoát thì đại thiên thế giới hiện giờ cũng không còn vị bất hủ đại đế thứ 2 nữa.

" đây chính là Bắc Hoang Khâu sao?"

Ba đạo lưu quang phá ra không gian loạn lưu, phá vỡ trùng tầng gió mạnh, sau đó liền thấy, một tòa đại lục đổ nát xuất hiện trong tầm mắt.

Tòa đại lục này tàn phá không chịu nổi, hiện ra màu đỏ sậm, cho dù là khoảng cách xa xôi cũng mơ hồ có khí tức thảm thiết ngất trời bay lên.

linh quang xung quanh 3 đạo lưu quang thu lại, hiện ra thân hình, chính là 3 người Mục Trần, Thanh Diên Tịnh, lạc ly.

lúc này, Mục Trần đang có chút tò mò nhìn tòa đại lục tàn phá kia, hiển nhiên là tương đối hứng thú với nơi trong truyền thuyết bất hủ đại đế quyết chiến với thiên tà thần này.

bên cạnh, thanh diên tịnh vẻ mặt ngưng trọng, gật đầu một cái, ánh mắt tràn đầy kiêng kỵ nhìn về phía Bắc Hoang Khâu, bởi vì nàng có thể mơ hò cảm giác được, mảnh đại lục đổ nát này lưu lại một vài khí tức cực kỳ đáng sợ.

Loại khí tức đó, cho dù là Thánh phẩm đại tông sư như nàng, cũng cảm thấy một cảm giác áp bách, tim đập mạnh.

"Nơi đáng sợ"

Mục Trần cảm thán một tiếng, hắn chăm chú nhìn chằm chằm cả đại địa đỏ sậm, chẳng biết vì sao, càng tới gần nơi đây, hắn càng cảm thấy có chút sợ hết hồn hết vía, bởi vì hắn nhạy bén cảm giác được nơi đây có một khí tức nguy hiểm không cách nào hình dung.

Khí tức đó, chỉ chút ít cũng đủ khiến da đầu hắn hơi tẽ dại.

"Nơi này là nơi thiên tà thần bị phong ấn, tồn tại như vậy dù bị phong ấn, nhưng vẫn cỏ khí tức tản ra, nhưng cũng may là cỏ đại trận của bất hủ đại đế bày ra áp chế, nếu không Bắc Hoang Khâu này, cho dù là thánh phẩm cũng không dám dễ dàng đặt chân". Bên cạnh, thanh diên tịnh nhìn Mục Trần một cái, nói.

Mục Trần khẽ gật đầu, đang định nói chuyện, thần sắc hơi động, ngẩng đầu nhìn về nơi xa, nơi đó cuồng phong bị xé rách, có mấy đạo quang ảnh lướt ra, quanh thân đều tản ra dao động linh lực mạnh mẽ, rõ ràng đều có thực lực thiên chí tôn.

Hiển nhiên, theo thời gian gần tới, các cường giả đỉnh phong nhận được đại thiên thiếp đều chạy tới nơi này.

Nơi xa, mấy vị thiên chí tôn kia cũng phát hiện ra 3 người Mục Trần, ánh mắt đảo qua, chợt khuôn mặt hiện lên vẻ kính sợ, xa xa ôm quyền thi lễ, sau đó hóa thành lưu quang bay về phía Bắc Hoang Khâu.

"Xem ra trên đại thiên thế giới, ta cũng có chút danh tiếng a"

Mục Trần nhìn bóng lưng của bọn họ, không nhịn được cười một tiếng, hắn dĩ nhiên là cảm giác được sự kính sợ của những người kia đối với hắn, hiển nhiên, mấy người đó cũng nhận ra thân phận của họ.

"bọn họ hiển nhiên là kính sợ tịnh di, liên quan gì đến ngươi chứ". Bên cạnh, Lạc Ly thấy bộ dạng hơi chút tự đắc của hắn, không giỏi chu chu cái miệng nhỏ, giễu giễu nói.

Mục Trần hơi khựng lại, làm như hung ác nhìn Lạc Ly một cái, thế nhưng mà nàng cũng không sợ, ngược lại cười khúc khích,tiếng cười duyên thanh thúy dễ nghe, chọc cho Mục Trần có chút ngửa ngáy trong lòng.

Thanh diên tịnh mỉm cười nhìn đôi tiểu tình lữ liếc mắt đưa tình, nói: "Nhưng mà hiện giờ trần nhi đúng là cũng có chút danh tiếng, chuyện ở ma ha đại lục huyên náo xôn xao, bây giờ thiên chí tôn trên đại thiên thế giới, có ai không biết truyền nhân của vạn cổ bất hủ thân, ngay cả ma ha thiên cũng không làm gì được"

Mục Trần ha ha cười một tiếng, hắn cũng không quan tâm những danh tiếng này lắm, chỉ là muốn trêu chọc lạc ly một chút thôi.

"Đi thôi, chúng ta cũng xuống thôi"

Mục Trần phất phất tay, sau đó đi đẩu bay xuống Bắc Hoang Khâu, mà khi tới gần, thân hình của hắn lại dừng lại một chút, thần sắc trờ nên ngưng trọng.

Bởi vì hắn có thể cảm giác được, trong hư không của Bắc Hoang Khâu này, lại tản ra một cảm giác áp bách khiến hắn sợ hãi, cảm giác đó, dường như chỉ cần hắn sinh lòng tà niệm, sẽ có một cỗ sức mạnh vô biên hoàn toàn mạt sát lấy hắn.

"Cẩn thận, đây là phong ẩn trận bất hủ đại đế lưu lại". Thanh âm ngưng trọng của thanh diên tịnh truyền tới, nói: "Tòa phong ấn trận này không chỉ phong ấn thiên tà thần, hơn nữa còn hình thành một tầng phòng ngự bên ngoài Bắc Hoang Khâu, bất kỳ ngoại vực tà tộc nào đến gần, đều sẽ bị phong ấn đại trận mạt sát"

"mà chúng ta thì chỉ cần buông lỏng thân thể, dùng linh lực bảo vệ thân thể là được"

Mục Trần nghe vậy, quanh thân linh quang bộc phát, bảo vệ thân thể, tiếp đó liền cảm thấy, cái cảm giác áp bách kinh khủng đó nhanh chóng tiêu tan, lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

"sức mạnh thật kinh khủng, có phòng ngự thế này, đám ngoại vực tà tộc kia sao dám tới đây?". Mục Trần thở dài nói.

Thanh diên tịnh lắc đầu một cái, nói: "Ngoại vực tà tộc quỉ dị tuyệt luân, sức mạnh của phong ấn trận này tuy đáng sợ, nhưng bọn chúng cũng không phải đèn cạn dầu, không thể khinh thường"

Mục Trần gật đầu một cái, lúc này thân hình bọn họ đã rơi lên trên bầu trời của Bắc Hoang Khâu, ánh mắt nhìn xuống, sau đó lại hơi ngẩn ra.

Chĩ thấy trên cả vùng đất tàn phá kia, sừng sững từng phần mộ từ núi mà thành, sơn mộ trùng trùng điệp điệp, thẳng đến cuối tầm mắt...

"Đây đều là những cường giả vẫn lạc trong đại chiến thời thượng cổ" Thanh diên tịnh vẻ mặt nghiêm trang, nói.

Mục Trần thần sắc cũng ngưng trọng, có thể chôn ở đây, tất nhiên khi còn sống cũng không phải hạng vô danh, nhiều mộ như vậy, có thể thấy được trong trận đại chiến thượng cổ đó, đại thiên thế giới phải trả giá cao thảm thiết cỡ nào.

Mà những cường giả này đều vì bảo vệ đại thiên thế giới mà mất mạng, cũng đáng được những hậu bối như bọn họ tôn kính.

vù!

Trong lúc Mục Trần đang cảm thán, chợt có 2 đạo quang ảnh màu xám từ nơi xa bắn tới, vài hơi thờ sau đã xuất hiện phía trước bọn họ, thân ảnh lộ ra, chính là 2 vị trung niên nam tử mặc áo bào tro.

Hai người này, thân thể khô gầy, mặt không cảm xúc, có điều xem xét dao động linh lực mơ hồ tản ra từ cơ thể bọn họ, 2 người lại, lại cũng là linh phẩm thiên chí tôn.

"Bái kiến Thanh Diên Tịnh Đại trưởng lão, Mục Trần phủ chủ, lạc ly thánh nữ". 2 người áo bào tro sắc mặt cứng ngắc, hướng về phía 3 người ôm quyền, thanh âm khàn khàn.

ánh mắt Mục Trần quét qua trước ngực bọn họ, nơi đó thêu từng tòa sơn mộ, lộ vẻ cô tịch hoang vu, lúc này ánh mắt lóe lên, biết được thân phận của bọn họ, 2 người này, hẳn là thủ mộ nhân của Bắc Hoang Khâu này.

Nghe nói những thủ mộ nhân này là chính hệ bất hủ đại đế, năm đó sau khi bất hủ đại đế vẫn lạc, bọn họ ở lại Bắc Hoang Khâu, trông coi phong ấn.

Nếu bàn về thực lực nội tình, chỉ sợ cho dù là ngũ đại cổ tộc cũng kém hơn so với những thủ mộ nhân này, chỉ có điều bọn họ tuân theo quy củ, không rời khỏi Bắc Hoang Khâu nửa bước, làm như vậy,cho dù là Mục Trần, trong lòng cũng sinh chút kính ý.

Cho nên, đối với 2 người, Mục Trần cũng khách khí ôm quyền.

"Mời theo 2 người chúng ta"

2 vị thủ mộ nhân kia sắc mặt vẫn hờ hững như cũ, chỉ có điều khi ánh mắt bọn họ lướt qua Mục Trần, mới dâng lên chút dao động kỳ dị.

Nhưng mà họ cũng không nói thêm cái gì, xoay người đi về phía sâu trong Bắc Hoang Khâu.

3 người Mục Trần cũng lập tức đuổi theo.

Sơn mộ trùng điệp lướt qua dưới chân họ, cứ như thế chừng mười mếy phút sau, tốc độ của 2 vị thủ mộ nhân mới chậm lại, sau đó đáp xuống phía dưới.

ánh mắt Mục Trần nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy trên đại địa, xuất hiện một tòa quảng trường màu đen vô cùng lớn, trên quảng trường, từng cây cột to lớn màu đen dựng đứng, cây cột loang lổ, nhưng khi càng tới gần, con ngươi hắn chợt co rụt lại, bởi vì lúc này hắn mới phát hiện ra, cái kia dường như cũng không phải là những cây cột đen, mà là từng tòa đồng quan cực lớn...

Những tòa đồng quan này tựa như từng cây đinh khổng lồ, gắt gao đóng lên quảng trường màu đen này, mơ hồ, có một loại dao động quỷ dị phát ra.

Ánh mắt Mục Trần lướt qua những đồng quan kia, trong đầu hiện ra vị trí của chúng, liên kết lại với nhau, tiếp sau đó, một tòa trận đồ tản ra vô biên kinh khủng uy năng chậm rãi hiển lộ ra trong đầu hắn.

hắn nhẹ nhàng hít một hơi lãnh khí, cuối cùng cũng hiểu được, thì ra những chiếc đồng quan ày chính là tòa phong ẩn trận mà bất hủ đại đế lưu lại, nói như vậy, thiên tà thần hắn lả bị phong ấn sâu trong lòng quảng trường màu đen dưới chân hắn....

***

Dịch bởi admin zero - hamtruyen.vn

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1517: Quần Hùng Tụ

quảng trường màu đen đứng trang nghiêm sừng sững giữa sơn mộ trùng điệp, tản ra một loại khí thế to lớn nặng nề, từng tòa đồng quán màu đen dựng đứng, lẳng lặng đứng sừng sững trên quảng trường to lớn này.

sắc mặt 3 người Mục Trần ngưng trọng nhìn tòa quảng trường này, đặc biệt là thanh diên tịnh, nàng chính là thánh phẩm đại tông sư, thành tựu về mặt linh trận dù có đưa mắt toàn đại thiên thế giới cũng có thể đứng hàng đầu, cho nên nàng càng có thể cảm ứng rõ ràng được, những ngọn đồng quán trẽn quảng trường này tạo thành một tòa đại trận kinh khủng bực nào.

Loại đại trận cấp bậc đó, đã vượt qua thánh phẩm.

"Đại trận như thế, nếu thúc giục, cho dù là thánh phẩm cường giả cũng sẽ bị ma diệt". Thanh diên tịnh thở dài nói, trong lời nói có sự khâm phục sâu đậm, Bất Hủ Đại Đế năm đó thật đúng là kinh tài tuyệt diễm, khó trách có thể ngăn cơn sóng dữ, cứu vớt được đại thiên thế giới.

Mục Trần khẽ gật đầu, trầm giọng nói: "Như vậy mới có thể thấy được sự đáng sợ của Thiên Tà Thần, ngay cả phong ấn đại trận cấp bậc này cũng phải cần tới 4 vạn 9000 năm mới có thể hoàn toàn ma diệt sinh mệnh ấn ký."

Trong mắt thanh diên tịnh cũng tràn đẩy vẻ ngưng trọng, khẽ thở dài nói: "Vậy mới nói, cái mầm họa diệt thế này, tuyệt đối không thể để hắn thoát ra!"

Khi bọn họ đang nói chuyện, 2 vị thủ mộ nhân áo bào tro dẫn đường cũng dần hạ xuống, đáp xuống một ngọn núi trên quảng trường, chỉ thấy bên trên đỉnh núi này, một tòa cự điện màu đen sừng sững, giống như hồng hoang cự thú.

3 người Mục Trần cũng đáp xuống trước cự điện, ánh mắt vừa ngẩng, chính là nhìn thấy 3 chữ lớn, cứng cáp như cầu long.

Đại Thiên Cung.

Mục Trần nhìn chằm chằm vào tòa điện của Đại thiên cung này, ánh mắt lóe lên, bởi vì hắn mơ hồ cảm giác được, tòa cung điện này cho hắn một cảm giác nguy hiểm, giống như là tòa cung điện này là một vật sống vậy.

"Tòa Đại Thiên Cung điện này chính là một món thánh phẩm tuyệt thế thánh vật, chính là bảo vật trấn cung của đại thiên cung, có thể ngao du hư không, nói về uy năng, đủ xếp top 10 đại thiên thế giới, cũng không kém gì tổ tháp của phù đồ cổ tộc chúng ta". Thanh diên tịnh nói.

Mục Trần nghe vậy, lúc này mới chợt hiểu, chợt âm thầm tặc lưỡi, hắn cũng từng thấy tổ tháp của phù đồ cổ tộc và ma ha âm dương bình của ma ha cổ tộc, cho nên cũng biết tuyệt thế thánh vật cấp bậc này đáng sợ thế nào, cho dù là thánh phẩm thiên chí tôn cũng sẽ cực kỳ kiêng kỵ.

xem ra lần này, đại thiên cung cũng thật sự quyết tâm, bảo bối như thế cũng dời tới nơi này.

Lúc này, cửa điện mở rộng, Mục Trần cùng thanh diên tịnh liếc mắt nhìn nhau, sau đó 3 người cất bước tiến vào trong.

Mà khi bọn họ vừa mới bước chân vào cửa điện, liền cảm giác được cảnh tượng trước mắt biến ảo, bên trong đại điện, bát ngát mênh mông, đèn đuốc chập chờn, ở phía trước xuất hiện từng vòng thạch tọa, thạch tọa xếp từng vòng từ trên xuống dưới, giống như đấu trường.

chỉ có điều, càng đi xuống, chỗ ngồi càng ít. hơn nữa màu sắc của thạch tọa cũng từ màu xám tro biến thành màu bạc, cuối cùng là màu vàng, phân cấp đãi ngộ hiển nhiên là rất rõ ràng.

Hiển nhiên, càng đi xuống dưới, cấp bậc thân phận cũng càng cao.

Mà hiện giờ, trên những thạch tọa này, đều có đông đảo thân ảnh lẳng lặng ngồi xếp bằng, quanh thân đều có dao động linh lực cực kỳ cường đại, hiển nhiên, những người đang ngồi đây, không ai không phải là thiên chí tôn.

Chỉ có điều, hôm nay những thiên chí tôn đủ xưng tôn xưng tổ trên đại thiên thế giới, ở bên trong đại thiên cung này cũng trở nên bình thường, đều thu liễm ngạo khí thường ngày lại.

Ánh mắt Mục Trần cũng không dừng lại ở những vị trí này, mà là trực tiếp nhìn về một vòng thạch tọa màu vàng bên dưới cùng, chỉ thấy ở nơi đó, một thân ảnh quen thuộc đang ngồi nghiêm chỉnh, dáng vẻ như vậy, tự nhiên chính là Tru ma Vương của Đại Thiên CUng - Tần Thiên.

"haha, thanh diên tịnh Đại trưởng lão, MỤc Vương, lạc ly thánh nữ, không tiếp đón từ xa, mong rằng chớ trách". Khi 3 người Mục Trần bước vào Đại Thiên cung, Tần Thiên cũng đã có cảm ứng, ngẩng đầu hiền hòa nói.

Mục Trần, Thanh Diên Tịnh, Lạc Ly cũng gật đầu thi lễ với vị tru ma vương nổi tiếng đại thiên thế giới này.

"Ba vị, mời vào ghế vàng đi"

Tần thiên mỉm cười nói, chỉ vào những ghế màu vàng bên cạnh.

Lời vừa nói ra, trong đại điện hơi xôn xao, nhiều ánh mắt bắn tới, mang vẻ khó hiểu, những thạch tọa này nhìn thì đơn giản, nhưng từ trình độ nào đó mà nói, chính là đại diện cho địa vị thân phận của bản thân trên đại thiên thế giới.

dựa theo quy tắc, thạch tọa bình thường chính là chỗ của linh phẩm thiên chí tôn, mà thạch tọa màu bạc chính là tiên phẩm thiên chí tôn, về phần kim tịch, chỉ có thánh phẩm, hoặc là những siêu cấp thế lực hàng đầu mới có tư cách ngồi.

3 người Mục Trần, Thanh Diên Tịnh chính là Thánh Phẩm Đại tông sư, càng là Đại trưởng lão Phù Đồ cổ tộc, tự nhiên là có tư cách ngồi kim tịch, mà Lạc Ly, thân là Thánh Nữ Thái Linh cổ tộc, ngang với tộc trưởng, đại diện thái linh cổ tộc, dĩ nhiên cũng có tư cách này.

Nhưng Mục Trần, tuy là sáng lập ra mục phủ, hiện giờ xưng bá thiên la đại lục, nhưng dù sao nội tình còn thấp, lúc trước tuy đại náo Ma Ha cỗ tộc một hồi, truyền đi rất vang, nhưng hôm nay ở đây không ít người đều là bế quan nhiều năm, không rõ thế sự, cho nên khi nghe hắn cũng có thể đứng hàng kim tịch, ngược lại có chút kinh nghi.

Tần thiên nhìn đại điện xôn xao, cười nhạt nói: "Chư vị chớ nghi hoặc, Mục Trần không chỉ là Mục phủ chi chủ, hơn nữa càng là Tru ma vương của đại thiên cung ta, nói về thực lực, hắn đủ sánh ngang thánh phẩm trung kỳ, huống chi quan trọng nhất là...hắn còn là chủ nhân đời thứ 2 của vạn cổ bất hủ thân, cho nên, hắn có đầy đủ tư cách đứng hàng kim tịch"

Lời vừa nói ra, trong đại điện có thanh âm ôn xao thật thấp, những thiên chí tôn vừa mới xuất quan đều ngạc nhiên không thôi nhìn chằm chằm Mục Trần, hiển nhiên cũng bị một hàng dài danh hiệu làm cho khiếp sợ.

"không ngờ mới trăm năm không xuất hiện, đại thiên thế giới đã ra một nhân vật như vậy, thật là hậu sinh khả úy...". Một vài Thiên chí tôn lão thành, đều âm thầm cảm thán.

Đối với những thanh âm cảm thán kia, thần sắc Mục Trần cũng không có quá nhiều dao động, hắn để cho thanh diên tịnh đi trước, sau đó hắn cùng lạc ly theo sát phía sau, cất bước qua tầng tầng bậc thang, tiến vào kim tịch.

Nhưng mà, khi hắn vừa mới bước vào vòng kim tịch ngoài cùng, Mục Trần chợt dừng bước một chút, bởi vì hắn nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, mà người nọ cũng nhận ra ánh mắt của hắn, lúc này thân thể có chút cứng lại.

"haha, tây thiên chiến hoàng, nhiều năm không thấy, không ngờ ngươi cũng đột phá tới thánh phẩm, thật là biệt lai vô dạng a?". Mục Trần nhìn đạo thân ảnh ngồi xếp bằng trên kim tịch kia, cười như không cười, nói.

Bởi vì thân ảnh này, chính là Tây Thiên Chiến Hoàng năm xưa từng có một đoạn ân oán với Mục Trần.

Khi đó Tây Thiên Chiến Hoàng từng có ý thu Lạc ly làm Thánh Nữ, dẫn tới ân oán với Mục Trần, sau đó Mục Trần mời tới Viêm Đế, càng là đoạt lấy một danh ngạch đại lục chi tử từ tay tây thiên đại lục.

Chĩ có điều năm đó Tây Thiên Chiến Hoàng dừng lại ở Tiên Phẩm Hậu Kỳ nhiều năm, không ngờ hôm nay gặp mặt, cũng đã đột phá tới Thánh Phẩm.

Nghe được tiếng Mục Trần, sắc mặt tây thiên chiến hoàng cũng hơi xanh, có chút lúng túng cùng khó chịu, năm đó Mục Trần trong mắt hắn chỉ như con kiến hôi, căn bản chưa từng để ý qua.

Vậy mà al có thể ngờ tới, ngắn ngủi không tới 10 năm, tiểu tử năm đó vừa mới bước chân vào thiên chí tôn, lại đã đặt chân vào thánh phẩm, hơn nữa còn đánh lên uy danh như thế trên đại thiên thế giới.

Mặc dù hiện giờ hắn đã đột phá tới thánh phẩm sơ kỳ, nhưng cũng biết hôm nay hắn cũng không nhất định là đối thủ của Mục Trần, dù sao, chuyện trong ma ha cổ tộc, hắn cũng biết rõ ràng.

ngay cả ma ha thiên cũng không làm gì được Mục Trần, huống chi thánh phẩm sơ kỳ như hắn.

cho nên, nhớ tới ân oán năm đó, Tây Thiên Chiến Hoàng như hắn cũng cỏ chút đứng ngồi không yên, sắc mặt âm tình bất định.

Mục Trần nhìn hắn một cái, cười nhạt nói: "Năm đó mặc dù chúng ta có ân oán, nhưng sau đó cũng có như giải quyết xong, những năm qua Lạc Thần tộc trên Tây thiên đại lục cũng không thấy ngươi âm thầm gây khó dễ gì, coi như là có chút phong độ, ta tự nhiên cũng sẽ không gây phiền phức với ngươi"

Nói xong, hắn đi vào chỗ ngồi, ngồi xuống kim tịch gần chỗ tần thiên.

Tây thiên chiến hoàng nhìn bóng lưng của hắn, cắn răng một cái, nhưng cuối cùng vẫn bất đắc dĩ lắc đầu, Mục Trần hôm nay đã không còn là con kiến hôi năm đó, hắn không thề không trọng thị.

Ân oán năm đó, nếu 2 bên có thể bỏ xuống, vậy dĩ nhiên là tốt nhất.

Mục Trần vào ghế, cũng ngồi xếp bằng xuống, hai mắt khép hờ, không để ý tới những ánh mắt khác nữa.

mà sau đó, lại lục tục có đông đảo thiên chí tôn chạy tới, đều tiến vào ghế, trong đó có thái linh cổ tộc, hắc thiên cổ tộc cùng với ma ha cổ tộc đều tiến vào kim tịch.

Người của ma ha cổ tộc tới tự nhiên chính là ma ha thiên, hắn nhìn thấy Mục Trần, sắc mặt cũng rất khó coi, nhưng cũng hiểu nơi này không phải là chỗ giải quyết ân oán cá nhân, chỉ có thể hướng về phía tần thiên ôm quyền, liền ngồi xuống.

Mục Trần cũng không để ý tới ma ha thiên, ngược lại có chút hứng thú liếc mắt nhìn về phía một tòa kim tịch, nơi đó có một vị tráng hán tay trần, tráng hán toàn thân nhợt nhạt, gân xanh như rồng, tản ra dao động kinh khủng.

Mục Trần có chút hứng thú với hắn, chính bởi vì người này chính là tộc trưởng đại cổ tộc thứ 5, Hoang cổ Tộc, Hoang cầu.

Nghe nói Hoang cầu này chuyên tu thản thể, mà trong cảm ứng của Mục Trần, thân thể của Hoang cầu này cũng giống như hắn, đạt tới cấp độ thánh phẩm, cường hãn vô cùng.

Theo thời gian trôi qua, trên thạch tọa trong đại điện, số thân ảnh ngồi xếp bằng ngày càng nhiều, trận thế như vậy, ngay cả Mục Trần cũng âm thầm kinh hãi, phải biết, những người đang ngồi đây, mỗi một người đều là bá chủ một phương trên đại thiên thế giới, hôm nay toàn bộ đều hội tụ, đúng là có thế quấy động càn khôn.

ồ ồ.

Trong lúc Mục Trần đang cảm thán đội hình cường hãn trong đại điện, chợt tâm thần vừa động, cảm thấy từng luồng hắc phong hư vô xuất hiện, sau đó xoáy quanh, rơi vào Kim tọa bên cạnh tần thiên.

Hắc phong tản đi, chỉ thấy một vị hắc bào lão nhân tóc trắng, con mắt hơi rủ, giống như ngủ say ngồi đó.

Lão nhân này, quanh thân tản ra một loại khí tức cực kỳ già nua, giống như ngọn đèn trước gió lúc nào cũng có thể tắt, nhưng chính cái tư thái như cây khô sắp chết ấy, lại tản ra một loại uy áp kinh khủng không cách nào hình dung.

Cảm thụ uy nghiêm ấy, cho dù là Mục Trần, trong lòng cũng rùng mình.

Mà khi tru ma vương Tần Thiên nhìn thấy hắc bào lão nhân này, sắc mặt cũng trở nên nghiêm nghị, ôm quyền nói: "Tần thiên bái kiến Bất Tử lão tiền bối"

Trong đại điện hơi xôn xao, từng đạo ánh mắt kính sợ đều bắn tới, hiển nhiên, vị lão nhân này, chính là người trấn thủ bắc hoang khâu,

thống lĩnh của những thủ mộ nhân, Bất Tử Chi Chủ thần bí khó lường.

ong!

mà trong lúc mọi người đang kính sợ nhìn lão nhân, chợt có tiếng kiếm minh trong suốt vang dội hư không, tất cả mọi người đều thấy một đạo thanh sắc kiếm quang như phá không mà tới, cuối cùng rơi xuống kim tịch bên cạnh hắc bào lão nhân.

Thanh sắc kiếm quang tản đi, một vị nam tử mặc thanh sam, bình yên xếp bằng, trên 2 đầu gối, một chuôi thanh phong trường kiếm lẳng lặng nằm ngang.

Hắn ngẩng đầu lên, hướng về mọi người ở đây khẽ mỉm cười, nói:

"Kiếm Vực Thanh Sam, tới trễ một bước, mong chư vị chớ trách"

Thanh âm của hắn vừa nói ra, trong đại điện, một lần nữa trở nên xôn xao, từng ánh mắt càng tỏ vẻ kính sự, bởi vì người trước mắt chính là cường giả đỉnh phong nổi danh đại thiên thế giới cùng với Viêm Đế, Võ Tổ, Tru ma Vương, Bất Tử Chi Chủ...

Kiếm Vực, Thanh sam Kiếm Thánh.

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1518: Di Mệnh

"Thanh sam kiếm thánh"

Mục Trần nhìn nam tử áo xanh ngồi cạnh bất tử chi chủ, ánh mắt lóe lên, lộ ra một chút ngưng trọng,vị trước mắt này cũng là cường giả đỉnh phong danh tiếng lẫy lừng đại thiên thế giới nhiều năm, cũng không hề kém viêm đế, võ tổ.

Như thế, trong đại điện bây giờ, thánh phẩm hậu kỳ đã có 3 vị, tộc trưởng hoặc đại trưởng lão của ngũ đại cổ tộc mặc dù đều chỉ là thánh phẩm trung kỳ, nhưng mượn thánh vật trấn tộc cũng không kém thánh phẩm hậu kỳ.

hơn nữa, mấy vị lão yêu quái lánh đời lâu năm lần này cũng được đại thiên thiếp mời ra, thêm vào mà nói, cũng có thể sánh với 2-3 vị thánh phẩm hậu kỳ.

Cho nên trong đại điện bây giờ, hầu như đã hội tụ tới gần 1 nửa lực lượng đỉnh phong của đại thiên thế giới, đội hình có thể nói là kinh khủng.

"Thanh Sam huynh nếu cũng đến, vậy Đại Thiên Minh ước lần này đã có thể bắt đầu". Tần thiên thấy Thanh Sam kiếm thánh tới, khẽ mỉm cười nói.

vừa nói, ánh mắt của hắn quét ra, thanh âm trầm thấp nói: "Vốn là 2 vị viêm đế, võ tổ cũng sẽ giá lâm, nhưng ngoại vực tà tộc đột nhiên tiến công vô tận hỏa vực cùng võ cảnh, hai vị cần trấn giữ, tạm thời không thể dứt ra được"

Lời vừa nói ra, trong đại điên hơi chút xôn xao, đông đảo thiên chí tôn thần sắc ngưng trọng.

"Xem ra Ngoại vực tà tộc thật sự sẽ ra tay với Bắc hoang Khâu ạ, nếu không thì cũng sẽ không dốc toàn lực giữ chân viêm đế, võ tổ". Thanh Sam kiếm thánh than nhẹ một tiếng, trong mắt cũng có một tia hàn quang hiện lên, tia hàn quang mạt diệt kia, sắc bén vô cùng.

Bên cạnh, Bất Tử chi chủ đầu bạc trắng, dáng vẻ già nua cũng hơi nhấc mắt lên, mặt đầy nếp nhăn, lúc này tản ra khí tức lạnh lẽo: "Tộc Thủ Mộ Nhân chúng ta trấn thủ bắc hoang khâu 4 vạn 9000 năm, chỉ đợi đại thiên minh ước lần này hoàn thành là có thể viên mãn, nếu ngoại vực tà tộc kia muốn phá hoại, vậy tộc thủ một nhân ta tất sẽ đấu với chúng một trận tới cùng"

khi hắn nói chuyện, không gian xung quanh đều run rẩy kịch liệt, từng tia sát ý rét lạnh, khiến không ít thiên chí tôn đều hơi biến sắc.

Vị Bất Tử Chi Chủ này trấn thủ bắc hoang khâu, xưa nay không màng thế sự, chỉ khi nào có thứ chạm tới giới hạn cuối cùng của bọn họ, lúc đó bọn hắn cũng sẽ trờ thành kẻ điên.

Tần thiên cũng gật đầu một cái, trầm giọng nói: "nếu ngoại vực tà tộc thật sự dám tới xâm phạm, chúng ta tất nhiên sẽ không để chúng như ý, bất kể thế nào, chỉ cần phong ấn đại trận vận chuyển một lần nữa, là có thể triệt để diệt trừ sinh mệnh ấn ký của thiên tà thần, khi đó đại thiên thế giới ta lại được hưởng thái bình, không cần sợ hãi ngoại vực tà tộc kia nữa"

"Chắc chắn như vậy!"

Trong đại điện, đông đảo thiên chí tôn đều trầm giọng nói, bên trong rất nhiều cổ tịch đều cho thấy rõ sự đáng sợ của thiên tà thần, nếu để hắn trốn ra được, vô số sinh linh đại thiên thế giới đều sẽ lâm vào kiếp nạn, không ai may mắn thoát được.

"Ngoại vực tà tộc dù có mưu đồ, nhưng cũng sẽ không dễ dàng được như ý, bắc hoang khâu này được bất hủ đại đế bố trí "Đại Thiên Hóa Ma Trận", một khi ngoại vực tà tộc tới gần, sẽ tạo thành phòng ngự, cho dù thực lực thiên ma đế hậu kỳ cũng khó mà phá hỏng"

"mà chúng ta chỉ cần trong thời gian này, thúc giục phong ấn, mạt sát thiên tà thần lả được". Tần Thiên nhìn mọi người, thanh âm hùng hồn nói.

Mọi người đều gật đầu, nói: "Tất cả do Tần Vương sắp xếp"

Tần thiên không chỉ là tru ma vương của đại thiên cung, hơn nữa còn đảm nhiệm Cung chủ Đại Thiên Cung kỳ này, mà sứ mạng của Đại Thiên Cung chính là trong lúc đại thiên thế giới đối mặt với nguy nan, triệu tập tất cả lực lượng, cùng chống chọi cường địch.

"Vậy làm phiền chư vị rồi". Tần thiên cũng là sắc mặt nghiêm nghị, hướng về phía mọi người đang ngồi ôm quyền.

"Tần Thiên tiền bối, chúng ta khi nào động thủ?". Mục Trần nhìn về phía tần thiên, hỏi.

"Đại Thiên Hóa Ma Trận ngàn năm tuần hoàn một lần, tới hiện tại còn mấy canh giờ nữa, đợi tới lúc tuần hoàn viên mãn, là có thể một lần nữa rót sức mạnh vào, thúc giục". Tần Thiên ôn hòa nói.

Mục Trần khẽ gật đầu, không nói thêm gì, 2 mắt khép hờ chuẩn bị, chờ thời cơ.

Nhưng cũng vào lúc này, ánh mắt hắn chợt động, thấy vị bất tử chi chủ tóc trắng áo đen kia vẫn đang nhìn chằm chằm vào hắn, khiến hắn có chút khó hiểu.

"Vị tiểu hữu này...". Bất tử chi chủ nhìn chằm chằm Mục Trần, khuôn mặt nhăn nheo già nua vốn lạnh lùng, lúc này lại hiện lên vẻ nhu hòa hiếm thấy.

Mục Trần hơi giật mình, vội nói: "Lão tiền bối gọi ta là Mục Trần được rồi"

Bất Tử Chi Chủ này tư lịch vô cùng già, ngay cả tần thiên cũng phải gọi một câu lão tiền bối, hắn tự nhiên cũng phải duy trì một phần tôn kính.

"haha"

Bất tử chi chủ làm như cười cười, nói: "Tiểu hữu, nghe nói ngươi được Vạn Cổ Bất Hủ Thân nhận chủ? Không biết có thể để lão phu xem qua được không?"

Mục Trần nghe vậy hơi lưỡng lự, gật đầu một cái, tâm niệm vừa động, sau lưng có ánh sáng lưu ly phát ra, chỉ thấy bên trong ánh sáng lưu ly, một thân ảnh lưu ly lẳng lặng ngồi xếp bằng, mặc dù không có hành động gì, nhưng lại tản ra Vạn cổ tuế nguyệt chi khí, tựa như bất hủ bất diệt, một cỗ sức mạnh thần dị, lặng lẽ nổi lên trong đại điện.

Trong đại điện, mọi ánh mắt đều nhìn về phía sau Mục Trần, bọn họ nhìn đạo thân ảnh lưu ly cổ xưa này, trong mắt đều lộ vẻ cảm thán, dù sao thì kể từ sau đại chiến thượng cổ, vạn cổ bất hủ thân này vẫn chưa từng hiện thế.

Chỉ có Ma Ha Thiên, ánh mắt có chút âm trầm, vẻ mặt không cam lòng.

Bất Tử Chi Chủ chăm chú nhìn thân ảnh lưu ly kia, nếp nhăn trên mặt như dãn ra, trong mắt lộ vẻ hoài niệm, nhẹ giọng nói: "Không ngờ tới một ngày, lão phu lại có thề trông thấy vạn cổ bất hủ thân"

Vừa nói, hắn vừa hơi khom người với Mục Trần.

Thấy động tác này của hắn, Mục Trần lại có chút không biết làm sao, dù sao thì bằng thân phận cùng tư lịch của Bất Tử Chi Chủ này, trên toàn

bộ đại thiên thế giới sợ rằng khó có thể tìm ra ai có thể đủ khiến hắn khom người hành lễ.

"lão tiền bối thật làm tiểu tử khó xử". Mục Trần cười khổ nói.

Bất tử chi chủ lắc đầu một cái, nói: "Năm đó bất hủ đại đế từng để lại di mệnh, lúc nào tân chủ nhân của vạn cổ bất hủ thân xuất hiện, tộc thủ một nhân ta sẽ tôn hắn làm chủ, nghe hắn hiệu lệnh"

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người trong đại điện đều vẻ mặt khiếp sợ, thậm chí ngay cả Tần Thiên, Thanh Sam kiếm thánh đều hơi động dung nhìn về phía Mục Trần.

Phải biết, tộc thủ một nhân này chính là chính hệ năm đó của bất hủ đại đế, trung thành vô cùng với bất hủ đại đế, tôn hắn là thần minh, hơn nữa bọn họ còn có được truyền thừa do bất hủ đại đế để lại, do đó mấy vạn năm qua, cũng có thực lực cực mạnh, có thể nói là lực lượng quan trọng không thề thiếu của đại thiên thế giới.

Nếu tộc thủ mộ nhân này phụng Mục Trần làm chủ, vậy lực lượng dưới trướng Mục Trần chỉ sợ có thể thật sự tiến vào nhóm đầu đại thiên thế giới, so với ngũ đại cổ tộc, chỉ mạnh không kém.

Trong đại điện, đông đảo ánh mắt rung động, Ma Ha Thiên thì khóe miệng méo đi, nếu Mục Trần thật sự có nguồn trợ lực này, cho dù không dựa vào phù đồ cổ tộc, cũng cỏ thể vững vàng chặn đứng ma ha cổ tộc bọn họ.

Điều này khiến hắn càng thêm khiếp sợ, lại có chút căm tức, vốn cơ duyên này phải thuộc về Ma Ha cồ tộc bọn họ, nhưng hiện giờ toàn bộ đều rơi vào tay Mục Trần.

Còn có tây thiên chiến hoàng, vẻ mặt cũng động dung, chợt âm thầm thờ phào nhẹ nhõm, cũng may Mục Trần này cũng không làm tới mức không chết không thôi, tiểu tử này hôm nay thành tựu đã vững vàng,

tương lai tất sẽ vấn đỉnh đại thiên thế giới, không chừng lại xuất thế thêm một võ tổ nữa.

Đối với việc này, Mục Trần cũng có chút khiếp sợ, hiển nhiên hắn không ngờ Bất Hủ Đại Đế vẫn còn để lại một di mệnh như vậy, có điều, khiếp sợ một lúc sau, hắn cũng bình tĩnh trở lại, trầm ngâm nói: "Lão tiền bối lại là quá coi trọng tiểu tử, tộc thủ mộ nhân trấn thủ bắc hoang khâu, khiến người khảm phục, vãn bối cũng không có tư cách này tới khoa tay múa chân, cho nên cái việc phụng làm chủ này, lão tiền bối cũng không cần quá coi là thật, tất cả lấy bảo vệ an ninh thế giới làm trọng là được"

Thực lực của tộc thủ mộ nhân là không thề nghi ngờ, ai cũng sẽ đỏ mắt, nhưng Mục Trần cũng không có ngu, chính bởi vì thực lực họ quá mạnh mẽ, cho nên dù có di mệnh của bất hủ đại đế, chỉ sợ hắn cũng không dám nắm trong tay, nếu cứng rắn xưng làm chủ, ngược lại sẽ dẫn tới phản tác dụng.

bất tử chi chủ làm như hơi cười cười, cũng không nói thêm gì, hắn tự nhiên là hiểu sự lo lắng của Mục Trần, Mục Trần bây giờ nếu thật sự muốn trở thành Thủ Mộ Nhân chi chủ, còn có chút chưa đủ, chĩ nếu một ngày hắn có thể đạt tới trình độ của Bất Hủ Đại Đế, tộc thủ mộ nhân mới có thể thành tâm thần phục phụng hắn làm chủ.

Theo việc bất tử chi chủ không nói thêm gì nữa, đại điện cũng trờ nên yên tĩnh, có điều không ít ánh mắt lướt qua Mục Trần, đều mang thêm một tia kính sợ.

Dưới sự an tĩnh này, 3 canh giờ nhanh chóng trôi qua.

mà đợi tới khi một giây cuối cùng trôi qua, cả vùng đất bắc hoang khâu đổ nát này, chợt mãnh liệt rung lên giống như địa long vùng vẫy.

hống!

cả đại địa chấn động, sâu trong đại địa, dường như có một tiếng gầm gừ vang dội, tiếng gầm gừ kia hàm chưa một tia sức mạnh hủy diệt vô cùng, giống như có thể cải thiên hoán nhật, thay đổi càn khôn.

Trên quảng trường đen, lúc này những đồng quan dựng thẳng kia cũng chấn động lên, từng đạo linh lực quang hồng từ trong đó bắn ra, nhanh chóng nối liền với nhau, ngắn ngủi vài hơi thở, chỉ thấy bầu trời bắc hoang khâu này đã dựng lên một tòa đại trận sâm nhiên cổ xưa.

Trong đại trận dường như có từng hồi phạn âm, sức mạnh vô cùng trấn áp xuống, khiến cả đại địa đang rung động kia bình ổn lại.

Trong đại thiên cung, lúc này tần thiên đột nhiên đứng dậy, ánh mắt lãnh lệ, áo bào vù vù bay, uy áp cường hãn từ trong cơ thể tản ra, bao phủ thiên địa.

"chư vị, canh giờ đã đến, chuẩn bị vận chuyển đại trận, ma diệt sinh mệnh ấn ký cuối cùng của thiên tà thần!"

Trong đại điện, đông đảo thiên chí tôn, trong mắt đều bắn ra hàn quang lạnh lẽo, tham âm trầm thấp vang lên.

"Chúng ta lĩnh mệnh"

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1519: Chư Tôn Luyện Ma Thần

Bắc hoang khâu, lúc này không ngừng phát ra tiếng oanh minh chấn động, mà trên quảng trường đen, từng ngọn đồng quan bắn ra từng tia quang hòng, giao hội với nhau, mơ hồ tạo thành một tòa đại trận không cách nào tả bằng lời bên trên bầu trời bắc hoang khâu.

Tòa đại trận kia, nhìn như mờ ảo, nhưng chẳng biết tại sao lại dâng lên một cỗ sức mạnh khiến da đầu người tê dại, loại sức mạnh đó, cho dù là thánh phẩm hậu kỳ cũng sợ hãi vô cùng.

Trên bầu trời, màng ánh sáng bắt đầu xuất hiện, cuối cùng nhanh chóng lan ra, bao phủ lấy toàn bộ bắc hoang khâu vào trong, giống như một tầng phòng ngự cường đại nhất.

Trong đại thiên cung, tần thiên đứng dậy, hắn ngẩng đầu lên, tầm mắt như xuyên thấu đại thiên cung, nhìn lên đại trận mờ ảo xuất hiện phía trên bắc hoang khâu.

"CHư vị, ta sẽ chia các phân các ngươi tới đông đảo đồng quan này, đến lúc đó chỉ cần nghe ta hiệu lệnh, đem toàn bộ linh lực rót vào đồng quan là được!". Thanh âm hùng hồn của tần thiên, vang lên trong tai mỗi người.

mà khi thanh âm hắn vừa dứt, tay áo vung lên, đám người Mục Trần cảm nhận trước mắt biến ảo,hắn là rơi lẽn một tòa đồng quan.

lúc này, xung quanh chính là đại địa màu đen bát ngát, mà lúc này, bên trên mỗi tòa đồng quan đóng như đinh trên đại địa, đều xuất hiện một bóng người.

Mục Trần ngồi xếp bằng trên một tòa đồng quan, hắn ngẩng đầu nhìn tòa đại trận mờ ảo trên bầu trời, sắc mặt cũng ngưng trọng cực kỳ, bởi vì hắn nhận ra được sức mạnh ẩn chứa trong trận pháp kia, cái thứ sức mạnh đó, chỉ hơi lộ ra, đã khiến cho linh lực trong cơ thể hắn rung động.

"loại sức mạnh đó, đã siêu thoát thánh phẩm..."

Mục Trần lẩm bẩm nói, tòa "Đại thiên hóa ma trận này", chính là do bất hủ đại đế lấy sinh mạng biến thành, câu dẫn vĩ lực thần bí khó lường, uy năng kinh khủng không cách nào tưởng tượng.

"sức mạnh đó, rốt cục là gì?"

Trong lúc Mục Trần ngắm nhìn đại thiên hóa ma trận, tần thiên cũng xuất hiện trên tòa đồng quan ở trung tâm mảnh đại địa màu đen này, ánh mắt của hắn cũng gắt gao nhìn chằm chằm đại trận.

Lúc này trên đại trận, cái loại mênh mông vĩ lực đó đang dần dần yếu bớt.

Đó là bởi vì "Đại Thiên Hóa Ma Trận" sắp hoàn thành một vòng tuần hoàn, mà trong khoảnh khắc khi tuần hoàn kết thúc, bọn họ nhất định phải lập tức rót linh lực cường đại vào, một lần nữa thúc giục đại thiên hóa ma trận, vận chuyển vòng tuần hoàn cuối cùng, hoàn toàn ma diệt sinh mệnh ấn ký của thiên tà thần.

Trên bầu trời, đại trận bao phủ toàn bộ bắc hoang khâu, ánh sáng trở nên ảm đạm.

Cứ như thế chừng nửa nén hương sau, linh quang trên bầu trời vụt tắt.

ầm!

lúc này, toàn bộ đại địa của bắc hoang khâu điên cuồng chấn động, chỉ thấy từng cái khe lớn điên cuồng rách ra, trong khe, ma khí cuồng cuộn phun ra.

khi ma khí xuất hiện, toàn bộ thiên địa đều trở nên u ám xuống, nơi ma khí lướt qua, thậm chí ngay cả thiên địa linh lực cũng bị ô nhiễm, ăn mòn.

Một vị thiên chí tôn đứng vô ý, chẳng qua chỉ bị ma khí gào thét qua một cái, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra, đã hóa thành bột phấn đen, phiêu tán theo gió.

Tất cả đám người Mục Trần sắc mặt đều kịch biến, hiển nhiên không ngờ chỉ là ma khí rò rỉ ra ngoài cũng kinh khủng tới vậy.

hống!

sâu trong đại địa, truyền ra tiếng gầm nhẹ, tầm mắt đám người Mục Trần xuyên thấu qua một cái khe đen nhánh sâu hoắm, mơ hồ như nhìn thấy một ánh mắt tà ác tới cực điểm, tràn đầy hung sát khí đang từ dưới lòng đất nhìn bọn họ.

Nhìn con mắt tà ác kia, tất cả mọi người đều cảm giác được một cỗ hàn khí từ lòng bàn chân xộc lên đỉnh đầu.

"Rót linh lực vào, vận chuyển đại trận! Không thể để cho thiên tà thần này xé phong ra!". Tiếng quát chói tai của tần thiên giống như sấm sét vang dội, đột nhiên thức tỉnh tất cả mọi người.

Trên cả đại địa, đông đảo thiên chí tôn hơi biến sắc mặt, không dám có chút do dự, quanh thân linh lực mênh mông vận chuyển, cuối cùng hóa thành hồng lưu, cuồn cuộn không ngừng bắn về phía đồng quan.

ong ong!

cùng với việc đông đảo thiên chí tôn xuất thủ, chỉ thấy từng tòa đồng quan kia lúc này chợt bộc phát ra ánh sáng chói mắt, sau đó, nơi đồng quan tiếp xúc với đại địa có linh quang phô thiên cái địa quét ngang ra, ngắn ngủi vài hơi thở, đã lan tới mỗi ngóc ngách trên bắc hoang khâu,

giống như một tầng quang võng, bao trùm cả vùng đất, đồng thời cũng phong chặn những ma khí kinh khủng kia phát ra.

ùng ùng!

vô cùng vô tận ma khí điên cuồng đánh thẳng vào quang võng, đánh cho cả đại địa điên cuồng run rẩy, nhưng lại bị quang võng gắt gao trói buộc.

Tần thiên sắc mặt cực kỳ ngưng trọng, hắn cùng thanh sam kiếm thánh, bất tử chi chủ liếc mắt nhìn nhau, sau đó sau lưng 3 người chợt có mênh mông linh lực hội tụ, cuối cùng hóa thành 3 tòa chí tôn pháp tướng to lớn.

Sau lưng tần thiên chính là một đạo cự ảnh cầm trong tay kim luân, quanh thân cự ảnh linh lực cuồn cuộn, trên thân thể cao lớn như khắc rõ chu thiên tinh thần, đây chính là Kim Luân Tru Ma Thân, bài danh thứ 9 trên bảng 99 pháp thân.

sau lưng thanh sam kiếm thánh cũng không phải là một bóng người, mà là một chuôi Thanh Quang cự kiếm, cự kiếm chấn động, tản ra kiếm khí ngập trời, như muốn xé rách thiên địa, đây là Thanh Kiếm Thông Huyền Thể, bài danh thứ 10 trên bảng 99 pháp thân.

sau lưng bất tử chi chủ lại là một thản ảnh cầm cự trượng, quanh thân tràn ngập tử khí cuồn cuộn, nhưng trong tử khí lại có sinh cơ hiện lên, sinh sinh tử tử, huyền ảo vô cùng, chính là Bất Tử Pháp Thân đứng thứ 12.

Thời khắc như vậy, hiển nhiên 3 vị thánh phẩm hậu kỳ này cũng không dám lưu thủ.

ầm ầm!

linh lực mênh mông vô cùng, giống như biển rộng cuồn cuộn rót xuống, tràn vào 3 tòa đồng quan khổng lồ nhất dưới chân bọn họ.

ùng!

cùng với việc linh lực của bọn họ rót vào, trên mảnh đại địa này, tất cả đồng quan đều run lên mãnh liệt, sau đó chĩ thấy từng cột sáng hàm chứa linh lực cực đoan hùng hồn đột nhiên phóng lên cao, trực tiếp chui vào trong tòa đại thiên hóa ma trận kia.

ong ong!

Từng cột sáng linh lực bắn vào, tòa đại thiên hóa ma trận kia lập tức phát ra vô tận ánh sáng, cỗ vĩ lực vốn dần dần rút lui kia lúc này cũng nhanh chóng trở nên hùng hồn trờ lại.

Trung tâm đại trận có ánh sáng thần bí tụ đến, cuối cùng dưới đông đảo ánh mắt soi mói của các thiên chí tôn, dường như dần dần biến thành một thanh trường mâu pha tạp.

Trên chuôi trường mâu này, một loại sức mạnh cực kỳ nguyên thủy quấn quanh thân, tựa như một loại sức mạnh thần bí thiên địa tạo ra từ khi thế giới hình thành.

cảm ứng thứ sức mạnh đó, con ngươi Mục Trần hơi co rụt lại, bởi vì hắn cảm giác được, trong khoảnh khắc ấy, vạn cổ bất hủ thân dường như chấn động một cái, tựa như bị thứ gì đó dẫn động.

Tất cả mọi người ờ đây, bao gồm cả cường giả đỉnh phong thánh phẩm hậu kỳ như đám người tần thiên, thần sắc đều chấn động, bởi vì từ trên cổ mâu này, bọn họ cảm nhận được một khí tức nguy hiểm không gì sánh kịp.

Thanh trường mâu này nếu nhắm vào bọn hắn, cho dù chỉ là ngồi im không phát động, cũng đủ khiến bọn họ hủy diệt.

vù!

đại thiên hóa ma trận khẽ chấn động, tựa như đang phun ra nuốt vào, chớp mắt sau đó, cổ mâu pha tạp đột nhiên hóa thành một vầng hào

quang, từ trên trời giáng xuống, cuối cùng trực tiếp bắn vào trong mảnh đại địa này.

xèo!

cỗ mâu đâm vào trong đại địa, biến mất không thấy, có điều, thời điểm khi nó biến mất, tất cả mọi người đều nghe được, ở nơi sâu nhất trong đại địa truyền tới một đạo ma khiếu tràn đầy thống khổ giận dữ, cả đại địa điên cuồng chấn động, ma khí sôi trào, tựa như có tuyệt thế hung vật muốn mạnh mẽ phá phong ra.

oành!

Nhưng mà, khi đám ma khí này vừa va chạm vào linh võng bao phủ trên đại địa, liền phát ra thanh âm chấn động, vô số núi non trên đại hoang khâu toàn bộ sụp đổ, nhưng linh võng vẫn gắt gao kiên trì không để ma khí thoát ra.

sau khi ma khí va chạm một lúc, rốt cục dần dần trờ lại bình thường, thế nhưng ờ nơi rất sâu, bên trong ma khí, một cặp ma đồng tà ác cực điểm bắn ra, mơ hồ có tiếng gầm gừ truyền ra: "Lũ kiến hôi đáng chết, đợi đến lúc bản thần phá phong ra, nhất định phái biến vô số sinh linh đại thiên thế giới thành nô bộc!"

Ánh mắt 3 người Tần Thiên, Thanh Sam Kiếm Thánh, Bất Tử chi chủ đều phát lạnh.

"không cần để ý, nó chỉ đang vùng vẫy giãy chết thôi, chúng ta chỉ cần nghe lời này, trong lòng tất cả các thiên chí tôn cũng hơi an, sau đó vận chuyển linh lực, cuồn cuộn không ngừng tràn vào từng tòa đồng quan.

Tần thiên, thanh sam kiếm thánh, bất tử chi chủ liếc mắt nhìn nhau, đều hơi thở phào nhẹ nhõm, hiện giờ đại thiên hóa ma trận đã được thúc giục một lần nữa, chỉ cần đợi sau 99 mâu, thiên tà thần cũng sẽ bị mạt sát.

"Tiếp đó...chúng ta phải bảo vệ gắt gao lấy Bắc hoang khâu này rồi". Tần thiên trầm thấp nói.

Thanh sam kiếm thánh ngẩng đầu nhìn hư không bên ngoài bắc hoang khâu, chậm rãi nói: "Đại lục xung quanh cũng không có dị động truyền tới, ngoại vực tà tộc cũng không xuất hiện"

Bất tử chi chủ lạnh lùng nói: "Lũ tà ma này chắc chắn sẽ không bỏ qua, thiên tà thần là lá bài mạnh nhất của chúng, cho nên chúng chắc chắn sẽ tới cứu!"

Tần thiên cũng gật đầu một cái, hai mắt nhìn không gian hư vô, ánh mắt lạnh lẽo.

Bắc Hoang Khâu dần dần bình ổn trở lại, tất cả các thiên chí tôn đều ngưng thần chờ đợi, chỉ có trên bầu trời, đại thiên hóa ma trận bao phủ bắc hoang khâu, uy năng mênh mông, qua thời gian mỗi nén nhang sẽ có một đạo cổ mâu pha tạp hiện ra, cuối cùng bắn vào sâu trong đại địa, mang theo một đạo ma khiếu thống khổ.

mà hiển nhiên, cùng với việc từng đạo cổ thần mâu rơi xuống, tiếng ma khiếu kia cũng bắt đầu yếu bớt.

Nhận ra tình hình này, tất cả thiên chí tôn sắc mặt cũng hiện vui mừng, chỉ có tần thiên, thanh sam kiếm thành, bất tử chi chủ sắc mặt bất động, ánh mắt lại là trở nên ngưng trọng cùng đề phòng.

"Ngoại vực tà tộc này còn không hiện thân sao?". Mục Trần khẽ nhíu mày, tự lẩm bẩm.

Trong khoảnh khắc ngay khi hắn vừa nói xong, trong mắt Tần Thiên, Thanh Sam Kiếm Thánh, bất tử chi chủ chợt có tinh quang vô tận bắn ra, bắn thẳng lên hư không.

Mục Trần cũng mơ hồ có cảm giác, đột nhiên ngẩng đầu, sau đó sắc mặt cũng kịch biến trong nháy mắt.

Đông đảo thiên chí tôn đều ngẩng đầu nhìn về phía hư vô không gian bên ngoài bắc hoang khâu, sắc mặt đều hoảng sợ, bởi vì bọn họ đều thấy, ở nơi hư vô, có vết nứt không gian to lớn chậm rãi vỡ ra, bên trong vết nút không gian, vô biên vô tận ma khí mãnh liệt trào ra, tràn ngập thế gian.

"rốt cục đã tới..."

THanh sam kiếm thánh chậm rãi nắm chặt chuôi Thanh Phong Kiếm, thở dài một tiếng, nói: "không ngờ ngoại vực tà tộc này đã sớm lẻn vào trong một tòa hạ vị diện, hơn nữa di dời không gian tiết điểm của hạ vị diện này tới bên ngoài bắc hoang khâu...thật sự là thủ đoạn a"

Bên ngoài hư không, vết nứt không gian nhanh chóng mở rộng, vô biên ma khí quét ra, từng đạo ma ảnh giống như thủy triều từ trong đó xông ra, mơ hồ có thể thấy từng thân ảnh to lớn như ma thần đạp không ra, đồng thời cùng lúc, có thanh âm âm trầm vang lên, vong dội thiên địa.

"Đám nhãi con đại thiên thế giới, hôm nay nếu không thả Thần của chúng ta ra, ngoại vực tà tộc ta sẽ biến đại thiên thế giới của các ngươi thành ma khư!"

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1520: Viện Quân

Tiếng ma khiếu vang vọng thiên địa, cuồn cuộn ma khí không ngừng xông ra, hầu như biến mảnh hư không bên ngoài bắc hoang khâu thành ma vực.

Mà trong lúc ma khí xông ra, có thể thấy được từng đạo ma ảnh vô cùng cường hãn đứng trong đó, ánh mắt đầy vẻ lạnh lẽo tàn độc nhìn về phía đông đảo thiên chí tôn trong bắc hoang khâu, tựa như đang nhìn con mồi.

Trong bắc hoang khâu, đông đảo thiên chí tôn nhìn ma khí ngập trời, cũng có chút náo loạn, trên mặt hiện vẻ khẩn trương, dù sao, mấy vạn năm qua, cho dù là bọn họ cũng lả lần đầu tiên thấy ngoại vực tà tộc quy mô như thế, hơn nữa, hiển nhiên ngoại vực tộc có thể tới được nơi này thì đều là cường giả.

sắc mặt 3 người Tần thiên, thanh sam kiếm thánh, bất tử chi chủ hiện đầy lãnh ý, bọn họ ngẩng đầu nhìn vô số ma ảnh trên kia, lạnh giọng nói: "ngoại vực tà tộc các ngươi đúng là gan lớn tày trời, lại dám tiến sâu như vậy vào đại thiên thế giới ta, cũng không sợ bị đại thiên thế giới tập hợp lực lượng giết sao?"

Ngoài hư không, ma khí cuồn cuộn, cuối cùng nhanh chóng hội tụ, biến thành một bóng người hắc bào, bóng người này, quanh thân có vô tận khí tà ác, giống như Ma trung Tôn Sư, nhưng khuôn mặt hắn lại có vẻ hiền từ vô cùng, đặc biệt là đôi mắt, chẳng qua chỉ nhìn thẳng một cái cũng có thể khiến nội tâm người ta không dâng nối địch ý, thậm chí còn có xung động muốn quỳ lạy xuống.

"Haha, khi bọn ta hiện thân, bắc hoang khâu này đã bị phong tỏa, cho nên dù trong này náo ngất trời cũng không thể truyền động tĩnh ra ngoài được". Hắc bào nhân kia khẽ mỉm cười, ánh mắt tựa như thần thánh nhìn về phía 3 người tần thiên, ôn hòa nói: "Ba vị, nếu có thể thả thần của chúng ta ra, ngoại vực tà tộc ta có thể cùng đại thiên thế giới hưởng hòa bình"

"Thánh thiên ma đế..."

Ánh mắt tần thiên hơi trầm xuống, nhìn về phía hắc bào nhân này, liếc mắt một cái là nhận ra thân phận của hắn, đây chính là Tôn Sư của ngoại vực tà tộc, địa vị kế dưới Thiên Tà Thần, xem ra lần này vì cứu thiên tà thần, ngoại vực tà tộc thật sự dốc toàn lực a.

"Tà tộc các ngươi tàn bạo vô tình, coi sinh linh đại thiên thế giới ta như cỏ rác, từ "hòa bình" phun ra từ trong miệng các ngươi thật đúng là nực cười". Bất tử chi chủ giọng nói lạnh như băng.

Thánh thiên ma đế nghe vậy, không khỏi cười một tiếng, không thèm để ý nói: "Mạnh được yếu thua, ở chỗ nào cũng là chân lý bất hủ, ngoại vực tà tộc ta muốn sinh tồn, tự nhiên chỉ có thể chiếm đại thiên thế giới của các ngươi, đổi thứ thiên địa linh khí dơ bẩn làm người ta buồn nôn này thành tà khí, mà chỉ cần bọn ngươi thần phục, bản tọa có thể cho các ngươi đổi ma thân, thích ứng với đại thiên thế giới "mới" này".

"Tà ma ghê tởm, lại dám ô nhiễm linh khí đại thiên thế giới ta". Đông đảo thiên chí tôn nghe vậy đều biến sắc, phẫn nộ quát lên, phải biết, thiên địa linh khí chính là điểm căn bản tu luyện trong đại thiên thế giới, nếu bị ô nhiễm, cho dù là thiên chí tôn cũng sẽ vì linh lực thiếu thốn mà nhiều năm khổ tu hóa thành hư vô.

Hành động này của ngoại vực tà tộc, có thể nói là muốn chặt đứt linh khí chi thụ của đại thiên thế giới.

Thanh sam kiếm thánh tay cầm Tam Thước Thanh Phong, ngẩng đầu hướng về phía thánh thiên ma đế, cười nhạt nói: "Tà tộc bọn ngươi đừng

có nằm mơ giữa ban ngày, ở chỗ nào thì cút về đó đi, đại thiên thế giới này, chúng ta quyết sẽ không để các ngươi nhúng tay"

Thánh thiên ma đế có chút tiếc nuối nói: "Xem ra các ngươi không có hứng thú với đề nghị của bản tọa a, đã như vậy..."

Thanh âm của hắn dừng một chút, trong con ngươi vốn tràn đầy nhân từ cùng thần thánh ánh sáng, chợt có ý lạnh lẽo như bằng trào ra: "Vậy cũng chỉ có thể đem đám dân bản địa các ngươi, toàn bộ tẩy sạch..."

"Haha, thánh ma, vốn sớm nên nghĩ như vậy, nhiều lời với đám thổ dân Đại Thiên này có ích gì, trực tiếp hàng phục, hóa thành nô bộc, coi như lương thực không phải tốt sao?"

THanh âm của thánh thiên ma đế vừa dứt, quanh thân hắn, ma khí tụ đến, cuối cùng biến thành từng đạo ma ảnh tản ra ma uy kinh thiên, kẻ đứng đầu, 2 mắt giống như xoáy đen, chính là tộc trường Thiên ma tộc.

Lúc này, hắn cười như không cười nhìn đông đảo thiên chí tôn trong bắc hoang khâu, đầu lưỡi đỏ lòm liếm môi một cái, giống như lang sói đói nhìn thỏ con.

"Thật là cuồng vọng, các ngươi thật sự cho là có thể xông vào trong tòa đại trận này sao?". Ma Ha thiên nghe vậy, không khỏi cười lạnh một tiếng.

Ngoại vực tà tộc này hung hăng mà tới, nhưng lại vẫn chưa dám tùy tiện ra tay. hiển nhiên là vì kiêng kỵ tòa "Đại thiên hóa ma trận" mà bất hủ đại đế lưu lại, trong đại trận này có vĩ lực vô cùng, bất kỳ ngoại vực tà tộc nào một khí xông vào, đều sẽ bị đại trận mạt sát.

Thánh thiên ma đế cúi đầu nhìn xuống đại trận nguy nga bao phủ bầu trời bắc hoang khâu, trong mắt hiện lên u quang, một lúc lâu sau mới nhẹ nhàng thở dài, nói: "Ta đúng là cũng không ngờ, đại thiên thế giới này lại có thể xuất hiện nhân vật như bất hủ đại đế..."

Hắn cảm thán lắc đầu một cái, hờ hững nói: "Nhưng đại trận dù lợi hại hơn nữa, cuối cùng cũng là vật chết, cho là dựa vào một tòa đại trận thì có thể giữ được đại thiên thế giới an toàn, vậy chỉ sợ các ngươi cũng quá ngây thơ ròi"

Thanh âm vừa dứt, tay áo hắn vung lên, thanh âm không chút tình cảm truyền ra trong thiên địa: "Thực Ma tộc, các ngươi ra tay đi"

Theo lời vừa nói ra, chỉ thấy trong khe không gian kia, ma khí bốc lên, lộ ra vô số đạo ma ảnh đang ngồi xếp bằng, thân thể những ma ảnh này hơi sềnh sệch, không ngừng nhỏ xuống chất lỏng màu đen, thứ chất lỏng này vừa rơi xuống, thậm chí ngay cả hư không cũng có dấu hiệu bị ăn mòn.

Thực Ma Tộc này, trời sinh có sức mạnh ăn mòn, cực kỳ bá đạo, bất kỳ sức mạnh nào dính vào cũng sẽ bị nó dần dần ăn mòn.

Hống hống!

Vô số ma ảnh phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp, chớp mắt sau đó, trong cơ thể chúng có ma quang bắn tung tóe, giống như lưỡi kiếm sắc bén từ trong cơ thể bắn ra.

uỳnh!

Ma quang quét ra, từng đạo ma ảnh không ngừng nổ tung lên, mà theo việc chúng nổ tung, chỉ thấy từng giọt chất lỏng màu đen, sềnh sệch vô cùng, chậm rãi bay lên.

Thứ chất lỏng màu đen kia, vô cùng hắc ám, chậm rãi chảy xuống, nơi nó rơi xuống, thậm chí ngay cả hư vô không gian cũng không thể chịu nổi, mơ hồ, có một loại sức mạnh đáng sợ tản ra, giống như có thể ăn mòn vạn vật.

ào ào!

Từng giọt thực ma dịch do cường giả thực ma tộc biến thành hội tụ chung một chỗ, biến thành một dòng suối màu đen, sau đó từ trên trời giáng xuống, rơi lên trên màng ánh sáng do đại thiên hóa ma trận biến thành.

xèo xèo!

Hai thử tiếp xúc, nhất thời có khói mù bay lên,trên màng ánh sáng hàm chứa vĩ lực kia có ánh sáng lóe lên, rung động, một cỗ vĩ lực thần bí quét ra, nhanh chóng tịnh hóa lấy dòng suối đen kia.

phù!

đông đảo thiên chí tôn thấy vậy, đều lặng lẽ thờ phào một cái, xem ra sức phòng ngự của Đại thiên hóa ma trận đúng là vượt xa suy đoán của bọn họ.

"Tiếp tục!"

Thánh thiên ma đế thấy vậy, mặt không đổi sắc, vẫn hờ hững lên tiếng. "Vì tộc ta!"

phía sau, vô số ma ảnh thực ma tộc phát ra tiếng gầm nhẹ, ngay sau đó từng đạo ma ảnh liên tiếp tự bạo, trong nháy mắt, chất lỏng đen bay lên cao, hóa thành từng dòng suối, cuồn cuộn không ngừng chảy xuống đại thiên hóa ma trận.

xèo xèo!

Vậy mà, bất kể sức ăn mòn của hắc dịch kia kinh khủng thế nào, nhưng vẫn bị đại thiên hóa ma trận tịnh hóa sạch sẽ, cũng không tổn hại tới màng ánh sáng chút nào.

Nhưng đối với việc này, thánh thiên ma đế kia lại làm như không nhìn thấy, vẫn tiếp tục ra lệnh cho vô số thực ma tộc cuồn cuộn không ngừng tự bạo.

Mục Trần cau mày nhìn cảnh này, một lúc lảu sau, con ngươi hắn chợt co rụt lại, lạnh lùng nói: "Bọn chúng đang tiêu hao sức mạnh đại trận, trì hoãn thơi gian ngưng tụ cổ mâu!"

Nghe tiếng quát của Mục Trần, đám người tần thiên, thanh sam kiếm thánh, bất tử chi chủ đều run lên trong lòng, ánh mắt đảo qua, quả nhiên phát hiện, thời gian ngưng tụ cổ mâu của đại trận đang từ từ bị kéo dài.

lúc trước chẳng qua chỉ một nén ngang là có thể ngưng luyện ra, nhưng bây giờ lại bị kéo dài gần một nửa.

Hiển nhiên, ngoại vực tà tộc này không ngừng dùng chất lỏng hắc ám kia ăn mòn đại thiên hóa ma trận, cũng không phải là vì trông chờ việc này có thể phá tan màng ánh sáng, mà là muốn kéo dài cho bọn hắn thêm nhiều thời gian hơn.

"Tất cả mọi người, rót thêm linh lực!". Tần thiên trầm giọng quát lên.

Tất cả các thiên chí tôn nghe vậy, lập tức ngồi xếp bằng, vận chuyển linh lực, cuồn cuộn không ngừng chảy vào trong đồng quan.

Ánh mắt âm trầm của bất tử chi chủ nhìn chằm chằm ma khí hùng hồn bên ngoài hư không, nói: "Ngoại vực tà tộc quả nhiên phát rồ, vì phá phong, lại có thể hy sinh tính mạng một tộc bù vào"

Thực ma tộc kia hiền nhiên trở thành vật hi sinh, thủ đoạn ác độc như thế, thật khiến cho lòng người rét lạnh.

"Tiếp tục như vậy sẽ tạo thành chiến đấu kiểu tiêu hao, vực ngoại tà tộc thế hung hăng, vốn là mạnh hơn đại thiên thế giới ta, mà hiện giờ bắc hoang khâu, cũng không hội tụ đủ lực lượng mạnh nhất của đại thiên thế giới". Thanh sam kiếm thánh chậm rãi nói:"nếu kéo dài, một khi xuất hiện sơ hở, sợ là sẽ có biến cố"

Ánh mắt tần thiên lóe lên, trầm giọng nói:"Bất kể thế nào, nhất định phải kiên trì tới lúc 99 đạo cổ mâu rơi xuống, chỉ cần sinh mệnh ấn ký

của thiên tà thần bị xóa sạch, ngoại vực tà tộc cũng khó mà trở mình"

"Bọn chúng cố gắng tiêu hao sức mạnh của đại trận, trì hoãn 99 đạo cổ mâu hình thành, 3 người chúng ta xuất thủ, phân tán sức mạnh của chúng, giành lấy thời gian cho đại trận"

"có thể". Thanh sam kiếm thánh cùng bất tử chi chủ nghe vậy, hơi trầm ngâm, đều gật đầu.

Vù!

Thanh âm bọn họ vừa dứt, liền hóa thành 3 đạo lưu quang phóng lên cao, đi về phía hư vô kia, cuối cùng đáp lên trên màng ánh sáng.

uỳnh!

linh lực mênh mông quét ra, tựa như cuốn lên sóng thần, đánh cho 3 dòng suối hắc ám kia tan tác.

"Dựa vào 3 người các ngươi cũng muốn chiến ngoại vực tà tộc ta?". Thánh thiên ma đế thấy vậy, cười lạnh một tiếng, bàn tay vung lên.

Theo việc bàn tay hắn vung xuống, phía sau, bên trong trùng trùng ma khí, có 6 đạo thản ảnh như ma thần chậm rãi đi ra, ma khí che khuất bầu trời, mang đến vô cùng ma uy.

Trong bắc hoang khâu, đám người Mục Trần nhìn 6 đạo thân ảnh như ma thần kia, ánh mắt đều khẽ biến, 6 người này hiển nhiên đều là thiên ma đế đứng đầu, có thể so với thánh phẩm hậu kỳ.

"Chúng ta cũng chuẩn bị xuất thủ tương trợ!". Ma Ha Thiên hướng về phía 4 vị tộc trưởng, đại trưởng lão cổ tộc, trầm giọng nói.

"không thề, trước mắt quan trọng nhất là đảm bảo linh lực đầy đủ cho đại thiên hóa ma trận, duy trì 99 đạo cỗ mâu thành hình!". Mục Trần cau mày, trầm giọng quát lên.

Thanh diên tịnh cũng gật đầu, nói: "Không thể hành động bừa bãi!"

Thái Minh lão tổ của Thái Linh cổ tộc, tộc trưởng Hắc Thiên của Hắc Thiên cổ tộc, tộc trưởng Hoang cầu của Hoang cổ tộc cũng do dự một chút rồi gật đầu, đúng là, việc quan trọng nhất trước mắt chính là giết chết thiên tà thần.

Ma Ha Thiên thấy vậy, cũng chỉ có thể hừ một tiếng, không nói thêm nữa, bởi vì hắn cũng biết chuyện quan trọng nhất là gì.

"Haha, hôm nay trước tiên dùng tính mạng 3 người các ngươi, đón tiếp Thần hiện thế!". Sáu đạo ma ảnh cực lớn sừng sững giữa thiên địa, ma khiếu rung trời, vô cùng vô tận ma uy bao phủ về phía Tần Thiên, Thanh Sam Kiếm Thánh, Bất Tử Chi Chủ.

sau lưng bọn chúng, còn có mấy đạo ma ảnh ánh mắt mờ ám, âm hàn phong tỏa lấy 3 người tần thiên.

Tần thiên, Thanh Sam Kiếm Thánh, Bất Tử Chi Chủ nhìn những ma ảnh kia, thần sắc băng hàn, cũng không có chút vẻ sợ hãi nào, chỉ là linh lực bản thân bắt đầu điên cuồng vận chuyển, khiến thiên địa rung động.

"giết!!"

6 đạo ma ảnh thét dài, chớp mắt sau đó, đột nhiên bắn ra, nhắm thẳng về phía 3 người tần thiên.

Hống!

Thế mà, trong khoảnh khắc bọn chúng xuất thủ, trong thiên địa chợt có tiếng long ngâm đinh tai nhức óc vang lên, chỉ thấy bên ngoài hư vô, kim quang xé rách trùng trùng ma khí, biến thành một con tử kim cự long, chiếm cứ hư không, vô biên vô tận long uy tràn khắp thiên địa.

"Haha, tần huynh, Thần Thú nhất tộc chúng ta cũng là sinh linh đại thiên thế giới, đại sự như thế, sao có thể không có chúng ta?".

Tử Kim Cự Long che khuất bầu trời, phía sau, ánh sáng muôn màu quét ra, từng đạo quang ảnh to lớn phá không tới, rõ ràng chính là đông đảo siêu cấp thần thú danh chấn đại thiên thế giới.

Trong bắc hoang khâu, Mục Trần cùng tất cả thiên chí tôn nhìn đông đảo siêu cấp thần thú, mặt đều lộ vẻ vui mừng, Thần Thú nhất tộc của Đại Thiên Thế Giới, cuối cùng cũng tới rồi!

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1521: Người Kia

Bên ngoài hư không, trùng trùng ma khí bị xé rách, một con tử kim cự long to lớn vô cùng chiếm cứ hư không, long lân lóe lên kim quang, ánh sáng khuyếch tán ra, tan rã ma khí, long uy kinh khủng ùn ùn tản ra.

Phía sau tử kim cự long, đông đảo cự thú to lớn ngất trời theo sát tới, trong nháy mắt, linh lực quét ra, ma uy vốn tràn ngập thiên địa cũng phải lui bước.

"Đó là Chân Long Đế, Thái Thượng Đại Trưởng Lão Long tộc!"

"Còn có Phượng Vương, Hoàng Vương cũng tới!"

"Đó là Côn bằng lão tổ cùng thông thiên đại viên vương!"

Trong bắc hoang khâu, đông đảo thiên chí tôn mừng rỡ hô lên, bởi vì những cự thú vừa hiện thân kia chính là những siêu cấp thần thú danh tiếng hiển hách đại thiên thế giới.

những người này đều có thể so sánh với cường giả đỉnh phong thánh phẩm hậu kỳ, cũng không yếu hơn đám người thanh sam kiếm thánh, tần thiên, bất tử chi chủ.

Dù sao, trên đại thiên thế giới này, sinh linh đông đúc, trừ nhân loại ra thì thần thú nhất tộc cũng cường thịnh vô cùng, mà trong thần thú nhất tộc, những chủng tộc siêu cấp thần thú này lại càng được ông trời ưu ái, thực lực tổng thể cũng không yếu hơn nhân loại.

Tuy nói ngày thường nhân loại cùng thần thú có tranh chấp, nhưng dù sao cũng đều là sinh linh đại thiên thế giới, cho nên khi đối mặt với đại

địch như ngoại vực tà tộc, cũng phải đồng lòng đồng sức.

Ai cũng hiểu, một khi đại thiên thế giới rơi vào ma thủ của ngoại vực tà tộc, sợ rằng toàn bộ sinh linh đều sẽ bị nô dịch, sống không bằng chết.

Dưới đông đảo ánh mắt vui mừng, thân thể của tử kim cự long cùng tất cả các cự thú bắt đầu thu nhỏ lại, cuối cùng biến thành từng bóng người lăng không đứng, người dẫn đầu chính là một trung niên nam tử khoác trường bào tử kim, mặt mũi thô kệch, hai mắt tựa như hoàng kim, khi quét nhìn, tản ra uy áp kinh khủng.

Bên cạnh hắn chính là phượng vương cùng hoàng vương, một nữ một nam.

Vị Hoàng Vương Hoàng Kim kia, Mục Trần đã từng gặp qua, tuy chỉ có thực lực thánh phẩm trung kỳ, nhưng trong tộc Phượng Hoàng một khi

2 người kết hợp, thực lực lập tức tăng vọt, cho nên nếu 2 Phượng Vương cùng Hoàng Vương này liên thủ, cho dù đối mặt với 2 vị thiên ma đế hàng đầu, cũng có thể đánh một trận.

Phía sau bọn họ là những cường giả đỉnh phong trong các thần thú chủng tộc khác, người người hung hãn vô cùng.

"Tần huynh, bọn ta cũng không tới chậm chứ?". Cặp mắt hoàng kim của chân long đế hướng về phía tần thiên, thanh âm hùng hồn như sấm.

3 người Tần Thiên, Thanh sam kiếm thánh, Bất tử chi chủ thấy viện binh kịp thời chạy tới, cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, bắc hoang khâu hiện giờ mặc dù có không ít thiên chí tôn, nhưng cũng còn phải duy trì đại trận, không dám dễ dàng hành động, mà chỉ dựa vào 3 người bọn họ, muốn ngăn cản nhiều cường giả ngoại vực tà tộc như vậy, không trách khỏi có chút miễn cưỡng.

mà hiện giờ đám người chân long đế, phượng vương hoàng vương đã chạy tới, không nghi ngờ gì sẽ có thể chia sẻ rất nhiều áp lực với họ.

"Haha, những thứ này thật đúng lả tặc tâm chưa chết, còn mon men rình rập đại thiên thế giới chúng ta!". Cặp mắt hoàng kim của chân long đế hiện lẽn quang mang lạnh lẽo, nhìn về phía vô số ma ảnh nơi xa xa, lạnh lùng cười nói.

nơi xa, thánh thiên ma đế lãnh đạm quét nhìn bọn họ một cái, nói: "Một đám bò sát mà thôi, cũng dám phát ngôn bừa bãi, đợi đến khi ngoại vực tà tộc chúng ta chiếm cứ đại thiên thế giới xong, đám nghiệt súc các ngươi vừa đúng có thể làm tọa kỵ"

"Cẩu tạp chủng, ngươi muốn chết!". Thông thiên đại viên vương vốn nóng nảy vô cùng, nghe nói thế, nhất thời 2 mắt đỏ bừng, bàn tay nắm chặt, một cây cự côn xuất hiện trong tay, trong lúc huy vũ, không gian vỡ vụn, vẻ mặt dữ tợn phong tỏa thánh thiên ma đế.

"Ám Ma, giải quyết bọn chúng, đừng để cho đám bò sát này tới gần". Thánh thiên ma đế giọng hờ hững.

"Haha, đám bò sát này mặc dù đáng ghét, nhưng máu thịt cũng thật tươi ngon, nếu có thể nuốt thì đúng lả đại bổ". Tộc trưởng Thiên Ma Tộc nghe vậy, nhất thời nở nụ cười, hắn cười híp mắt nhìn đám người chân long đế, sau đó vung tay lên.

Bên trong từng vết nứt không gian kia, ma khí cuồn cuộn như sóng biển tràn ra, cuối cùng có mấy đạo ma ảnh to lớn xuất hiện phía sau đó, tản ra ma uy đáng sợ, rõ ràng đều có thực lực thiên ma đế.

Tuy nói sức chịu đựng của hạ vị diện có hạn, nhưng lần này ngoại vực tà tộc vẫn có thể vận dụng lực lượng lớn nhất tới đây.

"Haha, những năm qua bắt được một ít bò sát, máu thịt ngon lành, nhưng xem ra nếu so với ngươi thì vẫn còn chút chênh lệch". Ám Thiên ma đế cười híp mắt nhìn chân long đế, nói.

Chân long đế ánh mắt âm trầm, vẻ mặt thoáng hiện vẻ lạnh lẽo, lạnh lùng nói: "Đợi ta đem ngươi xé thành từng mảnh, tế những tộc nhân kia!"

"chỉ sợ ngươi không có bản lĩnh bực này"

Ám thiên ma đế cười cười, sau đó ánh mắt đột nhiên âm u xuống, hờ hững nói: "Giết bọn chúng!"

ầm!

Phía sau lưng, từng đạo ma ảnh nhất thời bộc phát ra ma khí kinh thiên, quét ngang thiên địa, trực tiếp bao phủ về phía đám người chân long đế, những kẻ vừa xuất thủ này đều đã bước vào tầng thứ thiên ma đế.

"Giết! Chém đám cầu tạp chủng này!"

Thông Thiên Đại Viên Vương dẫn đầu, bạo hống một tiếng, cự côn trong tay đánh vỡ hư không, hóa thành một đạo côn ảnh nguy nga, xé rách không gian, đối đầu với một vị thiên ma đế.

các siêu cấp thần thú khác như côn bằng lão tổ, phượng vương hoàng vương...cũng không lưu thủ chút nào, linh lực hùng hồn, uy áp tràn ngập, chính diện va chạm với những ma ảnh to lớn kia.

uỳnh uỳnh!

2 bên giao thủ đến mức này, nhất thời thiên băng địa liệt, linh lực mênh mông cùng ma khí đụng nhau, đúng là long trời lở đất, khuấy động nhật nguyệt tinh thần.

Chân long đế còn chưa xuất thủ, bởi vì cặp mắt hoàng kim của hắn đang gắt gao nhìn chằm chằm vào Ám Thiên ma đế vẻ mặt nhàn nhã, từ kẻ này, hắn phát giác ra một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm.

"Bò sát, còn không xuất thủ?". Ám Thiên ma đế cười híp mắt nhìn chân long đế.

chân long đế ánh mắt âm trầm, trên đại thiên thế giới địa vị của hắn cao quý, còn không có ai dám gọi hắn như vậy, mặc dù kẻ trước mắt nguy hiểm vô cùng, nhưng cặp mắt hoàng kim của chân long đế cũng đang có hàn mang xuất hiện.

"không xuất thủ, vậy ngươi chết đi". Ám thiên ma đế cười cười, bên trong con mắt hiện vòng xoáy màu đen kia,vòng xoáy chợt ngưng, hóa thành một đạo hắc tuyến, bắn ra.

Đạo hắc tuyến kia, tràn đẩy khí tức tịch diệt, nơi nó lướt qua, tựa như vạn vật đều bị tước đoạt sự sống, vô cùng kinh khủng.

Hắc tuyến nhìn như tầm thường, nhưng khi nó xuất hiện, vẻ mặt chân long đế cũng vô cùng ngưng trọng, hắn không dám chậm trễ chút nào, giữa cổ họng có tiếng long ngâm vang dội.

"Chân Long Phá Trảo!"

Bàn tay hắn đột nhiên đưa ra, chỉ thấy trong khoảnh khắc, bàn tay hóa thành một long trảo to lớn, trên long trảo,tử kim long lân lóe lên quang mang, dưới một trảo, ngay cả không gian đều đột nhiên vỡ vụn, vô số mảnh vỡ không gian xoay chuyển dưới long trảo, lại không thể khiến long lân tổn thương chút nào, ngược lại càng khiến một trảo này tăng thêm hung uy.

Dưới một trảo này của hắn, cho dù là thánh phẩm cường giả tầm thường, sơ xẩy một cái, ngay cả chí tôn pháp tướng cũng bị xé nát, có thể thấy được sự hung mãnh của nó.

vèo!

long trảo gào thét, cùng hắc tuyến đụng vào nhau, cũng không có tiếng nổ xuất hiện, chỉ là phiến không gian kia không chút tiếng động

nhanh chóng sụp đổ, biến thành hố đen thật lớn.

long trảo tiêu tán, thân thể chân long đế hơi rung, mặt không biểu cảm, thế nhưng trên bày tay lại có một giọt máu tử kim chảy xuống.

ám thiên ma đế hướng về phía chân long đế ôn hòa cười một tiếng, sau một khắc, trực tiếp hóa thành từng đạo tàn ảnh, bắn vọt tới, vòng xoáy đen quỉ dị trong mắt, xoay tròn tới không thể tăng tốc thêm nữa.

Hống!

chân long đế phát ra tiếng long ngâm, thân thể đột nhiên phình to lẽn, trên thân long lân hiện lên, tựa như một long nhân, thúc giục sức mạnh mênh mông, cùng ám thiên ma đế chính diện va chạm.

Bành bành bành!

ngoài hư không, 2 phe nhản mã chiến thành một đoàn, mỗi lần giao phong đều khiến đất rung núi chuyển, hủy thiên diệt địa.

Thánh thiên ma đế thấy cường giả thần thú nhất tộc không cách nào lại gần bắc hoang khâu, lúc này mới quay đầu hướng về phía đám người tần thiên, thanh sam kiếm thánh cười nhạt nói: "Thời điểm chúng ta xuất hiện, ngoại vực tà tộc ta cũng đã triển khai tấn công đại thiên thế giới, cho nên các ngươi cũng đừng trông cậy còn có bao nhiêu viện quân"

Tần thiên lạnh lùng nói: "Vậy cũng nói rõ ngoại vực các ngươi liên lụy càng nhiều nhân mã"

Hắn hơi nghiêng đầu, liếc nhìn bên trong bắc hoang khâu, lúc này đại thiên hóa ma trận đã ngưng tụ ra hơn 40 cổ mâu, chỉ cần khoảng 50 cái nữa là có thể hoàn toàn mạt sát sinh mệnh ấn ký của thiên tà thần.

mà bây giờ, bọn họ nhất định phải đoạt lấy thời gian.

"Nếu Tiêu Huynh cùng Lâm huynh ở đây, làm sao có thể để cho đám người này hung hăng". Tần thiên thở dài một tiếng, đối với 2 vị kia, cho

dù là hắn cũng mang ý khâm phục, tuy nói đều là thánh phẩm hậu kỳ, nhưng chẳng biết tại sao, tần thiên luôn có cảm giác mơ hồ, nếu giao phong, hắn đều không phải đối thủ của bất cứ người nào.

Mấy vạn năm qua, đại thiên thế giới cũng xuất hiện vô số thiên kiêu,

Tần Thiên cũng đã biết rất nhiều, nhưng lại không có ai có thể cho hắn cảm giác như 2 vị kia.

"2 người kia đúng là khó chơi, chỉ nguyên để quấn lấy bọn họ, ngoại vực tà tộc chúng ta cũng đã phải phân ra một phần lực lượng đỉnh phong". Thánh thiên ma đế cũng cảm thán một tiếng, nói: "Nếu cho họ thêm một chút thời gian, sợ rằng sẽ lại là nhân vật như Bất Hủ Đại Đế, chỉ tiếc là..."

Khóe miệng thánh thiên ma đế cười quỉ dị: "Các ngươi không có cơ hội này"

Tần thiên ánh mắt lạnh lùng, nói: "Vậy phải xem các ngươi có bản lĩnh đánh vỡ tòa đại thiên hóa ma trận này không!"

Thánh Thiên ma Đế nhìn chằm chằm Tần Thiên, ánh mắt trở nên quỷ dị, nụ cười trên miệng khiến người ta không rét mà run: "Tần thiên, tòa hóa ma trận này, bổn tọa đúng là không làm gì được"

"Nhưng, ta không làm được, nhưng lại có người có thể"

Con ngươi tần thiên hơi co lại, liếc mắt với Thanh Sam Kiếm Thánh, Bất Tử chi chủ, thân thể đều căng thẳng, quanh thản linh lực khởi động, toàn lực đề phòng.

"vậy ta lại muốn xem xem, rốt cục kẻ nào có bản lĩnh lớn như vậy, có thể đối phó được tòa hóa ma trận này!". Tần thiên cười lạnh, nói.

Thánh Thiên Ma Đế nờ nụ cười, chỉ lả nụ cười kia cực kỳ quỷ dị, hắn nhìn chằm chằm tần thiên, thanh âm chậm rãi vang lên.

"Nếu ngươi muốn biết, bản tọa sẽ nói cho ngươi biết...người kia"

"Chính lả ngươi....Tru Ma Vương, Tần Thiên!"

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1522: Mầm Mống Tâm Ma

"Chính là ngươi, Tần Thiên!"

Thanh âm quỷ dị của thánh thiên ma đế truyền ra trong thiên địa này, khiến vô số người cả kinh, đều kinh ngạc không thôi, hiển nhiên không hiểu ý tứ của hắn.

Đại thiên cung chính là liên minh vì chống đỡ ngoại vực tà tộc mà kết thành, thời hòa bình vốn đại thiên cung cũng không có cung chủ, nhưng hiện giờ chiến tranh lần nữa lại tới, cho nên tần thiên chính là cung chủ tân nhiệm xứng đáng.

Lấy địa vị cùng thân phận của hắn, đúng là có một phần quyền không chế đại thiên hóa ma trận, nhưng khiến mọi người không hiểu là, lời ấy của thánh thiên ma đế rốt cục có ý gì?

Mục Trần vẻ mặt cũng là kinh nghi, chau mày, mặc dù hắn không hiểu rõ ý tứ của thánh thiên ma đế, nhưng tên này nói thế, chung quy hắn là có một vài nguyên nhân mới phải.

Dưới tất cả ánh mắt kinh nghi, bản thân tần thiên cũng nhíu chặt mày, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm thánh thiên ma đế, chậm rãi hỏi: "Ngươi có ý gì?"

Thánh thiên ma đế ánh mắt quỷ bí, hắn hướng về phía tần thiên khẽ mĩm cười, nói: "Năm đó ngươi xông vào ma vực ta, giết chết vô số ma đế, thậm chí còn chém chết một vị thiên ma đế, cuối cùng còn may mắn đem về đại thiên thế giới, chuyện này, có thể nói là chiến tích hiển hách trong đời ngươi"

Hắn hơi nghiêng đầu, khóe miệng cũng hơi có vẻ châm chọc nổi lên: "chẳng qua, ngươi thật sự cho là dựa vào chút thực lực của ngươi, có thể may mắn chạy trốn từ trong tay bọn ta sao? Ngươi lúc đó, cũng không có bản lãnh như bây giờ"

Thân thể tần thiên nổi lên từng hồi lạnh lẽo, một cỗ cảm giác bất an bừng lên

Thánh thiên ma đế vung tay lên, chỉ thấy một cỗ ma khí vọt tới, biến thành một đạo ma ảnh bên cạnh, đạo ma ảnh kia dùng con mắt âm trầm tái nhợt, cười như không cười nhìn chằm chằm tần thiên.

"Tần thiên, ngươi có nhận ra hắn?"

ánh mắt của tần thiên trước tiên là hướng về phía đạo ma ảnh kia, tiếp đó, con ngươi của hắn đột nhiên cấp tốc co rút, bởi vì hắn hoảng sợ phát hiện ra, đạo ma ảnh kia rõ ràng chính là vị thiên ma đế năm đó bị hắn chém chết trong ma vực.

"Làm sao có thề? Hắn lại vẫn còn sống?!" Trong lòng tần thiên nổi lên sóng to gió lớn.

"Đây là tộc trưởng Tâm Ma tộc, một trong 32 đại tộc của ngoại vực tà tộc ta, cho dù là hiện giờ ngươi giao thủ với hắn, chẳng qua cũng chỉ hơi chiếm thượng phong, vậy ngươi cho rằng, lúc đó ngươi có tư cách chém chết hắn?". Thánh thiên ma đế mỉa mai cười nói.

"Tâm ma tộc?". Tần thiên nghe được câu nói này, sắc mặt hoàn toàn thay đổi, chợt đưa mắt hướng về phía thanh sam kiếm thánh, bất tử chi chủ, lạnh lùng nói: "Phong ấn ta!"

Biến cố như vậy, thật quá ngoài dự đoán của mọi người, nhưng thanh sam kiếm thánh cùng bất tử chi chủ cũng không phải người tầm thường, lúc này ánh mắt xoay chuyển, không do dự xuất thủ.

Tay áo thanh sam kiếm thánh run lên, một đạo kiếm quang màu xanh xé rách hư không, nhanh như chớp bắn mạnh về phía tần thiên, mà trên người bất tử chi chủ, lại là có một đạo hắc sắc quang hồng quét ra, bao phủ về phía tần thiên.

Mặc dù vẫn không biết rõ tình trạng của tần thiên, nhưng thấy tần thiên có chút không ổn, tình huống lại cấp bách, vì lý do bảo đảm, vẫn là nên khống chế tần thiên trước.

Hai đạo linh quang bắn tới, tần thiên sắc mặt xanh mét, cũng không chống cự, tản đi linh lực phòng ngự trùng trùng quanh thân, mặc cho bọn họ xuất thủ vây khốn.

"Haha, tần thiên, ngươi cũng thật là đủ ác độc, lại chịu phong ấn bản thân". Nhưng mà khi 2 đạo ánh sáng sắp rơi xuống, tiếng cười quỉ dị của thánh thiên ma đế, một lần nữa vang lên.

Hừng hực!

Cùng lúc đó, dường như có một ngọn lửa 2 màu hắc bạch hòa quyện, từ trên trời giáng xuống, đụng vào 2 đạo ánh sáng kia, xèo xèo một tiếng, hắc bạch hỏa viêm liền đốt cho 2 đạo ánh sáng thành hư vô.

Trong mắt Thanh sam kiếm thánh cùng bất tử chi chủ đồng thời có ý lạnh bắn ra.

"Thanh kiếm tiên!"

Thanh sam kiếm thánh quát lạnh một tiếng, trường kiếm màu xanh trong tay phóng lên cao, ánh kiếm trong lúc thổ nạp, hóa thành một thanh cự kiếm vạn trượng, cự kiếm ngang trời, trực tiếp hóa thành một đạo hào quang, xuyên thủng thiên địa, lóe lên rồi chợt xuất hiện trước người thánh thiên ma đế, đâm xuống.

Hai tay khô gầy của bất tử chi chủ kết ấn nhanh như chớp, linh lực xám đen gào thét ra, trực tiếp ngưng kết thành một viên linh châu to

chừng bàn tay, trên đó có lôi quang lóe lên, chấn động một cái, liền xuất hiện bên người thánh thiên ma đế.

"Diêm Linh Huyền Lôi"

Hai người vừa ra tay, chính là dốc toàn lực, thế công như vậy, cho dù là một vị thiên ma đế hàng đầu, nếu không cẩn thận cũng phải bị chém chết tại trận.

vậy mà, đối với thế công sắc bén của 2 người, thần sắc thánh thiên ma đế lại là một mảnh hờ hững, chỉ là bên trong mắt, có hắc bạch hỏa viêm bốc cháy lên

"Thánh ma Viêm giáp!"

Trong khi quát lạnh, hắc bạch hỏa viêm hừng hực từ trong cơ thể hắn bốc lên, cuối cùng hỏa viêm đọng lại bên ngoài thân thể, biến thành một bộ hắc bạch viêm giáp dữ tợn, tản ra hung uy cuồn cuộn.

bành!

Khi hắc bạch viêm giáp hình thành, cự kiếm màu xanh, viên linh châu xám đen kia cũng ầm ầm nổ tung, vô biên vô tận xám đen lôi quang điên cuồng bắn ngược ra.

Lấy thánh thiên ma đế làm tâm điểm, không gian phạm vi mấy vạn dặm xung quanh sụp đổ thành hư không đen nhánh, vô số mảnh vỡ không gian ùn ùn bắn ra.

Tất cả mọi người động dung nhìn cảnh này, hai vị cường giả đỉnh phong hàng đầu đại thiên thế giới xuất thủ, có thể nói là hủy diệt.

Chỉ là không biết, thánh thiên ma đế cứng rắn chịu một kích này, sẽ thế nào?

dưới vô số ánh mắt khẩn trương soi mói, không gian sụp đổ dần dần hồi phục, sau đó mọi người hoảng sợ nhìn thấy, ở nguồn vụ nổ, hắc bạch

hỏa viêm bay lên, một đạo ma ảnh ngạo nghễ mà đứng, trên hắc bạch viêm giáp cũng chỉ hơi ảm đạm, người bên trong đó càng là không chút hao tổn gì.

Hít

Trong bắc hoang khâu, đông đảo thiên chí tôn cũng hít một hơi khí lạnh, hoảng sợ thất sắc, không ai ngờ được, thánh thiên ma đế lại cường hãn đến mức này.

Ngay cả thanh sam kiếm thánh cùng bất tử chi chủ đồng thời xuất thủ, cũng không làm gì được hắn.

"Hai ngươi mặc dù lợi hại, nhưng nếu so với viêm đế, võ tổ thì vẫn có chênh lệch".THánh thiên ma đế lạnh nhạt quét 2 người một cái, nói: "Hiện giờ kịch hay sắp mở màn, hai người các ngươi yên tĩnh một lúc đí"

THanh âm vừa dứt, trong mắt hắn chợt có 2 đạo hắc bạch hỏa hoàn bắn ra, lay động một cái, liền trực tiếp xuyên thấu không gian, xuất hiên ngoài thân bất tử chi chủ cùng thanh sam kiếm thánh.

Hắc bạch hỏa hoàn xoay tròn, thiêu đốt lên đại hỏa hừng hực, hỏa hoạn tựa như cột lửa, bao phủ 2 người vào trong.

"Tâm ma, ra tay đi, để cho Tần Thiên này xem một chút, vì ngày này, bản tọa chuẩn bị bao nhiêu năm". Tạm thời vây khốn thanh sam kiếm thánh cùng bất tử chi chủ, THánh Thiên hướng về phía Tâm Ma tộc trưởng, cười nhạt nói.

Tâm ma tộc trưởng nghe vậy, gật đầu một cái, sau đó hướng về phía tần thiên nở nụ cười quỉ dị, "Năm đó đạo ma ảnh mà ngươi chém chết kia chính là mầm mống tâm ma mà bản đế khổ tu, ngươi chém chết, mặc dù phá hư việc tu luyện của ta, nhưng lại không biết, mầm mống tâm ma kia đã âm thầm ẩn nấp trong tâm của ngươi, theo thời gian dài trôi qua,

mặc dù ngươi có bước vào thánh phẩm hậu kỳ cũng không thể phát hiện."

"Năm đó ngươi trắng trợn giết chóc ở ma vực ta, tự cho là toàn thân trờ lui, cũng không biết, đó chẳng qua là một trong những mưu đồ của ngoại vực tà tộc ta, chẳng qua cái con cờ nhà ngươi cũng thật khiến bọn ta ngoài ý muốn, không ngờ lại có thể trờ thành cung chủ đại thiên cung này, haha!"

"Nhưng hôm nay, cũng nên để cho con cờ ngươi phát huy tác dụng"

Tâm Ma xảo trá cười vang, chợt 2 tay đột nhiên kết ấn, dường như có ức vạn tia sáng màu đen từ trong cơ thể bắn ra.

Những ánh sáng này trực tiếp chui vào hư không, dường như kết nối tới một nơi không rõ tên.

Mà khi những tia sáng này đâm vào hư không, thân thể tần thiên chấn động mạnh, sau đó hắn hoảng sợ cảm giác được, một cỗ sức mạnh quỷ dị, từ trong tâm hắn lan ra.

Cỗ sức mạnh kia lướt qua, ngay cả linh lực trong cơ thể hắn cũng bị áp chế.

Cổ họng tần thiên phát ra tiếng gầm nhẹ, hai mắt đỏ bừng, điên cuồng vận chuyển linh lực, thế mà hắn càng cảm thán, lại càng cảm giác được quyền khống chế thân thể đang dần bị tước đoạt.

"Haha, mầm mống tâm ma của ta, mờ ra hóa thiên đại trận đi!"

Ngoài hư không, Tâm ma phát ra tiếng rít quỷ dị.

vì thế, dưới đông đảo ánh mắt kinh hãi của các thiên chí tôn, chỉ thấy 2 tay tần thiên chậm rãi đưa lên, run rẩy kết ấn pháp, màng ánh sáng dưới chân lúc này nhộn nhạo kịch liệt, bắt đầu từ từ biến mất.

Đám người Mục Trần, thanh diên tịnh thấy cảnh này, đều không khỏi cả người lạnh như băng, không ai ngờ được, Tần thiên thân đảm nhiệm cung chủ đại thiên cung, mấy trăm năm trước lại bị ngoại vực tà tộc tính kế, bị gieo xuống mầm mống tâm ma kia.

dưới từng ánh mắt hoảng sợ, màng ánh sáng do đại thiên hóa ma trận tạo thành, bắt đầu từ ngoài cùng, từng tầng từng tầng tan rã...

Ngắn ngủi thời gian vài hơi thở, màng ánh sáng đã tan rã mấy chục tầng.

Thánh thiên ma đế cùng tất cả các thiên ma đế nhìn màng ánh sáng đang mỏng manh dần, trong mắt đều lộ vẻ nóng bỏng, chỉ cần tầng cuối cùng bị mở ra, vậy chính là có thể quy mô xâm lấn, công vào bắc hoang khâu.

a!

Tần thiên mặt mũi méo mó, hắn rõ ràng cảm giác được bản thân đang làm gì, nhưng lại không cách nào khống chế thân thể, một cỗ biệt khuất tức giận tràn ngập trong lòng, làm hắn hận không thể tự bạo thân thể.

Hắn nhìn màng ánh sáng bảo vệ dần tan rã kia, ánh mắt tuyệt vọng, tự trách vô cùng.

Nhưng hai tay của hắn vẫn chậm chạp kết ấn, chuẩn bị triển khai tầng ấn pháp cuối cùng

Nhưng mà,trong khoảnh khắc khi hắn sắp hoàn thành ấn pháp, chợt thân thể chấn động mạnh, từ trong cơ thể hắn có một đạo hỏa viêm diễm lệ mà thần bí, từ từ bốc cháy.

Hỏa viêm bay lên, bao phủ thân thể tần thiên, hỏa viêm ấy cực kỳ thần dị, tất cả mọi người đều có thể thấy, khi nó bao phủ cơ thể tần thiên, trong hư vô dường như có từng tia sáng quỷ dị màu đen vỡ vụn ra.

Tâm ma tộc trưởng thân thể chợt run lên, một ngụm máu tươi điên cuồng phun ra, sắc mặt trở nên vô cùng âm trầm, trong khoảng khắc vừa rồi, hắn cảm nhận được mầm mống tâm ma trong cơ thể tần thiên đã hoàn toàn bị đốt cháy.

Biến cố đột nhiên xuất hiện, cũng khiến cho thánh thiên ma đế hơi biến sắc, hắn đăm đăm nhìn hỏa viêm thần bí bốc lên từ cơ thể tần thiên, ánh mắt âm trầm tức giận, thanh âm lạnh lẽo, từng chữ một phun ra.

"Đế viêm? Viêm Đế chết tiệt, phá hỏng đại sự tộc ta!"

***

Dịch bời zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1523: Tà Linh Tộc

Ngọn lửa hoa mỹ thiêu đốt từ trong cơ thể tần thiên, sau đó bao phủ lấy hắn, trên ngọn lửa kia tản ra một cỗ uy thế thần bí, quân lâm thiên hạ, tựa như vạn lửa chi đế.

"Đó là đế viêm, là hỏa diễm của viêm đế, làm sao lại xuất hiện trên người tần thiên?"

Trong bắc hoang khâu, đông đảo thiên chí tôn vốn bị hành động của tần thiên dọa cho tái nhợt mặt mày, lúc này cũng kinh nghi bất định nhìn ngọn lửa hoa mỹ kia, một màn trước mắt này thật khiến người ta cảm thấy kinh dị.

Ngọn lửa bay lên, tần thiên có thể cảm giác được, quyền khống chế thân thể một lần nữa hồi phục, sắc mặt hắn phức tạp nhìn ngọn lửa trên thân thể, nhẹ giọng nói: "Tiêu huynh thật đúng là lợi hại"

Người ngoài không biết đế viêm trên cơ thể hắn từ đâu mà có, nhưng hắn lại biết rõ, ở mấy trăm năm trước khi hắn từ ma vực trở về, khi trở lại đại thiên cung, vừa lúc gặp viêm đế.

Lúc ấy viêm đế cau mày nhìn hắn hồi lâu, cuối cùng cho hắn một viên hỏa châu, để hắn đeo bên người, vốn hắn còn cảm thấy kỳ quái, nhưng tới giờ hắn mới hiểu được, sợ rằng lúc đó viêm đế đã mơ hồ phát hiện ra cái gì, thế nhưng mầm mống tâm ma ẩn núp quá sâu, khi nó chưa phát động thì thậm chí ngay cả viêm đế cũng không cách nào phát hiện được, cho nên chẳng qua là cẩn thận cho hắn một viên đế viêm hỏa châu, đề phòng biến cố.

Chỉ lả không ngờ tới, một hành động cẩn thận của viêm đế lúc đó, lại cứu vãn được hắn khỏi việc suýt chút nữa trở thành tội nhân của đại thiên thế giới.

Nơi xa, cột lửa hừng hực quanh người thanh sam kiếm thánh cùng bất tử chi chủ cũng bắt đầu biến mất, hai người cũng thoát khỏi sự vây khốn của thánh thiên ma đế, ánh mắt khẩn trương trước tiên là hướng về phía tần thiên.

Mà khi bọn họ thấy đế viêm quanh thân tần thiên, cũng là ngẩn ra, chợt hiểu ra điều gì, đều thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

lúc này, đại thiên hóa ma trận chỉ còn sót lại một tầng phòng ngự, nếu lại bị mở ra, vậy ngoại vực tà tộc liền có thể phát động xâm chiếm bắc hoang khâu, đến lúc đó một khi thức tỉnh được thiên tà thần, vậy chắc chắn sẽ là một hồi tai họa.

"Chết tiệt!"

Thánh thiên ma đế ánh mắt âm ế, hiển nhiên cũng không ngờ lại thất bại trong gang tấc, quanh thân sát ý bốc lên, hầu như muốn hóa thành thực chất, bao phủ hư không.

"Tần thiên, lập tức thúc giục trận pháp, khôi phục phòng ngự!". Bất tử chi chủ trầm giọng quát lên.

Tần thiên hít sâu một hơi, không dám chậm trễ, ấn pháp biến ảo, chỉ thấy tòa hóa ma trận một lần nữa rục rịch rung động, từng tầng từng tầng phòng ngự bắt đầu dần dần hồi phục.

"Tiến công! Phá mở đại trận này cho ta!". Thánh Thiên Ma Đê vung tay áo lên, ánh mắt lóe ra ỷ lạnh, tiếng quát hung ác vang lên.

uỳnh!

Khi hắn vừa nói xong, trên bầu trời phía sau thánh thiên ma đế, nhất thời có mênh mông ma khí sôi sục, vô số ma ảnh phát ra tiếng thét dài,

chớp mắt sau đó, ma khí sôi trào, từng đạo ma yên gào thét ra, xông thẳng về phía màng ánh sáng bao phủ bên ngoài bắc hoang khâu.

"Tất cả mọi người toàn lực thúc giục linh lực, vận chuyển đại thiên hóa ma trận!". Tần thiên nhìn cảnh này, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng, tiếng quát trầm thấp vang dội toàn bộ bắc hoang khâu.

Đông đảo thiên chí tôn nhìn trận thế vạn ma xâm lấn, cũng không dám chậm trễ, lúc này đều quát to một tiếng, trong cơ thể linh lực khởi động, sau lưng mọi người đều có chí tôn pháp tướng to lớn triển lộ ra, giữa lúc phun ra nuốt vào, hóa thành linh lực hồng lưu, tràn vào từng ngọn đồng quan.

vù vù!

Ngoài hư không, vô số đạo ma yên cuốn tới, thanh thế kinh người, 3 người Tần Thiên, Thanh Sam Kiếm Thánh, Bất Tử Chi Chủ liếc mắt nhìn nhau, sau đó linh lực trong cơ thể bọn họ cũng không chút kìm hãm, toàn bộ tràn vào màng ánh sáng dưới chân.

ong ong!

màng ánh sáng bộc phát ra ức vạn đạo hào quang, hào quang quét ra, va chạm với vô số ma ảnh đang vọt tới.

xèo xèo!

Khi tiếp xúc, những hào quang này thể hiện ra sức sát thương cực kỳ kinh khủng, nơi ánh sáng chiếu qua, vô sô đạo ma ảnh ngay cả tiếng hét thảm cũng không kịp phát ra, đã trực tiếp bị biến thành một luồng khói đen, tiêu tán trong thiên địa.

Tòa đại thiên hóa ma trận này chính là do bất hủ đại đế dùng tính mạng biến thành, cực kỳ nhạy cảm đối với loại tà khí này, một khi phát hiện sẽ đánh cho tan rã, mà chỉ có người tu luyện linh lực mới có thề xông qua không gặp trở ngại.

"Tiếp tục!"

Nhìn thấy nhân mã dưới trướng chết thảm trong nháy mắt, nhưng sắc mặt thánh thiên ma đế cũng không chút dao động nào, thanh âm âm lãnh tiếp tục truyền ra.

vì thế, lại một loạt ma ảnh ào ào gào thét tới, biết rõ chỉ như thiêu thân lao vào lửa, nhưng lại vẫn không sợ chết, cuồn cuộn không ngừng giết về phía đại trận.

"Thật là một kẻ máu lạnh. Đại thiên hóa ma trận cực kỳ khắc chế ngoại vực tà khí, cho dù hắn dùng nhiều kẻ hơn nữa tới hy sinh cũng không thể phá vỡ tầng phòng ngự này". Tần thiên nhìn cảnh này, lạnh giọng nói.

Thanh sam kiếm thánh cùng bất tử chi chủ cũng khẽ gật đầu, có điều người sau càng ổn trọng hơn, nói: "nhưng cũng không được mất cảnh giác, ngoại vực tà tộc mưu đồ mấy vạn năm, hôm nay phát động, chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy"

Ngoài hư không, ánh mắt thánh thiên ma đế băng hàn nhìn cảnh thiêu thân lao đầu vào lửa, ngắn ngủi mấy phút thời gian, bọn họ hao tổn không biết bao nhiêu người, trong đó thậm chí ngay cả ma đế cũng mất gần trăm vị.

Nhưng dù tổn thất lớn như vậy, cũng vẫn không thể rung chuyển màng ánh sáng nhìn như mỏng manh kia chút nào.

"Cái đại trận bất hủ đại đế để lại này khắc chế ngoại vực tà tộc ta thật mạnh". Sau lưng thánh thiên ma đế, có mấy vị tộc trưởng 32 đại tộc, vừa hân vừa sơ nói.

sắc mặt thánh thiên ma đế không chút nào gạn sóng, hắn lạnh nhạt nhìn đại quân tà tộc chết thảm trọng, cho tới một khắc, trong mắt hắn thoáng hiện vẻ quỷ dị, một đạo mệnh lệnh lặng lẽ phát ra.

Trong vô số đạo ma yên gào thét, có mấy chục đạo ma khí lẫn vào trong đó, nhanh chóng tiến gần màn ánh sáng của đại thiên hóa ma trận.

"Thánh thiên ma đế này điên rồi sao? Tiếp tục như vậy, cho dù hắn cho tất cả nhân mã hy sinh cũng không thể nào phá được đại thiên hóa ma trận này!". Tần thiên nhìn cảnh cường giả tà tộc cuồn cuộn không ngừng lao vào chỗ chết, không khỏi cau mày nói.

Thanh sam kiếm thánh cùng bất tử chi chủ cũng có chút nghi ngờ, hành động của đối phương rõ ràng có chút quỉ dị.

Trong lúc bọn họ đang nghi ngờ, lại có đông đảo cường giả tà tộc bị hóa ma quang quét trúng, hóa thành hư vô, tiếp sau đó, lại một lượt xông tới, xông thẳng vào nơi màng ánh sáng yếu nhất.

hóa ma quang của hóa ma trận chiếu rọi tới, quét trúng mấy chục đạo ma ảnh này.

Thế mà, ngoài dự đoán của mọi người, hóa ma quang chiếu xuống, mấy chục đạo ma ảnh kia chẳng qua chỉ run lên, nhưng cũng không bị hóa thành khói xanh như những cường giả tà tộc khác, ngược lại càng tăng tốc độ, đột nhiên lao về phía màng ánh sáng.

"cái gì?"

Thấy cảnh này, Tần Thiên, Thanh Sam Kiếm Thánh, Bất Tử Chi Chủ lần lượt kinh hãi, những ma ảnh này lại có thể chống đỡ hóa ma quang?

"cản chúng lại!". Trong lòng 3 người dâng lên một cỗ bất an, quát to một tiếng, sắp sửa ra tay.

uỳnh uỳnh!

Nhưng đúng lúc này, ngoài hư không, gần 10 vị tộc trưởng 32 đại tộc đồng thời xuất thủ, ma khí cuồn cuộn mênh mông, che khuất mặt trời, trực tiếp hung hăng đánh về phía 3 người.

uỳnh uỳnh!

giữa lúc thiên băng địa liệt, 3 người tần thiên bị cản lại trong khoảnh khắc, mà lúc này muốn ngăn cản mấy chục đạo ma ảnh quỉ dị kia, hiển nhiên đã không còn kịp nữa rồi.

Vì thế, mấy chục đạo ma ảnh kia, dưới mắt bọn họ, bắn về phía một tầng màng ánh sáng cuối cùng.

"Không cần kinh hoảng, đại thiên hóa ma trận bài xích hết thảy ma khí, chỉ cần bọn chúng tiếp xúc tới vách ngăn hóa ma, lập tức sẽ bị tiêu...". Bất tử chi chủ trầm giọng nói, thế mà, khi hắn còn chưa nói xong, mấy chục đạo ma ảnh kia đã chạm tới vách ngăn hóa ma.

Mà cũng chính khoảnh khắc này, ma khí hùng hồn trên thân mấy chục ma ảnh kia chợt hư vô tiêu tán, ngay sau đó, linh quang mênh mông bàng bạc bộc phát ra từ trên cơ thể chúng.

"linh lực? làm sao có thể?"

giờ khắc này, con ngươi 3 người tần thiên chợt co lại, vẻ hoảng sợ hiện lên, bởi vì lúc này, mấy chục đạo ma ảnh tràn ngập ma khí kia lại thúc giục linh lực, hơn nữa độ hùng hồn của linh lực cũng đã bước vào tầng thứ thiên chí tôn!

"Đám ngoại vực tà tộc này sao có thể tu luyện ra linh lực?". Trong bắc hoang khâu cũng là một mảnh hốt hoảng, đông đảo thiên chí tôn không thể nào tin nổi nhìn cảnh này.

Nhìn ma khí bốc lên lúc trước, những bóng người này hiển nhiên đều là ngoại vực tà tộc, nhưng bây giờ lại phát ra linh lực hùng hồn hoàn toàn không thua gì bọn họ.

Dưới đông đảo ánh mắt hoảng sợ, mấy chục đạo quang ảnh kia chạm tới màng ánh sáng, linh lực phát ra, đại trận lại không ngăn cản chút nào, để bọn chúng xuyên qua màng ánh sáng, tiến vào bắc hoang khâu.

"Khặc khặc khặc, tần thiên, ngoại vực tà tộc ta mưu đồ mấy vạn năm, các ngươi sao có thể tưởng tượng?!". Bên ngoài hư không, thánh thiên ma đế ngửa mặt lên trời cười to.

"các ngươi nhất định cảm thấy rất kỳ quái, tại sao ngoại vực tà tộc ta cũng có thể tu luyện linh lực chăng?"

"Thật ra rất đơn giản, bọn chúng cũng không phải chỉ đơn thuần là ngoại vực tà tộc, mà là ngoại vực tà tộc cùng sinh linh đại thiên thế giới kết hợp, bồi dưỡng ra chủng tộc mới, ta gọi chúng là Tà Linh tộc, bọn chúng trời sinh có thể tu luyện ngoại vực tà khí lẫn linh lực, haha"

Trong bắc hoang khâu, hoàn toàn yên tĩnh, ánh mắt của tất cả mọi người khiếp sợ, sắc mặt xanh mét.

Ngoại vực tà tộc chiếm cứ một nửa địa vực của đại thiên thế giới,đồng thời cũng công chiếm vô số hạ vị diện, cho nên bọn chúng có đủ dân số để tiến hành loại bồi dưỡng này, dù sao bọn chúng căn bản cũng sẽ không quan tâm có bao nhiêu sinh linh đại thiên thế giới vì thế mà tử vong...

hơn nữa quan trọng nhất là, bọn chúng cuối cùng đã thành công.

Đám người Mục Trần sắc mặt âm trầm ngẩng đầu, nhìn mấy chục đạo thân ảnh xuyên thấu qua màng ánh sáng, đáp xuống bắc hoang khâu kia, lúc này linh quang quanh thân bọn chúng tản đi, biến thành từng bóng người.

Dáng vẻ của chúng cũng không khác gì với nhân loại trên đại thiên thế giới, nhưng mọi người có thể thấy, lòng bàn tay của chúng có một con mắt tà dị, đang chậm rãi mở ra.

Trong nháy mắt, một cỗ linh lực cường hãn ngập trời từ trong cơ thể chúng quét ra, tràn ngập thế gian.

Những kẻ này, chính là...Tà Linh tộc sao?

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1524: Khương Nhai

Trên bầu trời, mấy chục thân ảnh đứng trên không trung, linh lực màu xám đen cuồn cuộn quét ra như triều tịch phía sau lưng bọn hắn, mang đến uy áp linh lực cực kỳ mạnh mẽ.

Đặc biệt là trong lòng bàn tay những kẻ này, có thể thấy một con mắt mở ra, một loại dao động quỷ dị từ trong đó tản ra.

"Tà linh tộc..."

sắc mặt Mục Trần có chút âm trầm nhìn mấy chục đạo thân ảnh mới xông vào bắc hoang khâu này, một màn này hiển nhiên nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người, không ai ngờ, ngoại vực tà tộc lại bồi dưỡng ra một chủng tộc mới do sinh linh đại thiên thế giới cùng ngoại vực tà tộc kết hợp thành.

Cái chủng tộc mới này bẩm sinh có sở trường của cả 2 bên, không chỉ có ngoại vực tà khí, hơn nữa còn có thể có đại thiên thế giới linh lực, thật đúng lả khiến người ta không thể tin nổi.

Nhưng mà, dù khó tin thế nào đi nữa thì sự thật vẫn bày ra trước măt.

"Chúng thiên chí tôn trong bắc hoang khâu nghe lệnh, mau chém chém kẻ xâm nhập". Tần thiên, thanh sam kiếm thánh, bất tử chi chủ sắc mặt xanh mét, có điều lúc này bọn họ cũng không dám rút về, nhất định phải phòng thủ ngoại vực tà tộc tiến công, lúc này, thanh âm trầm thấp vang dội từng ngóc ngách trên bắc hoang khâu.

Đám người thanh diên tịnh, ma ha thiên liếc mắt nhìn nhau, trầm giọng nói: "Bọn ta không thể tùy tiện rời đi, lúc này duy trì đại thiên hóa

ma trận, chém chết thiên tà thần mới là quan trọng nhất"

bọn họ đã nhận ra, nhóm cường giả tà linh tộc kia, kẻ thực lực mạnh nhất chính là thánh phẩm trung kỳ, những kẻ còn lại đều là các loại tầng thứ thiên chí tôn.

Mục Trần hít sâu một hơi, đứng dậy, nói: "Nhóm tà linh tộc này giao cho chúng ta, chư vị xin tiếp tục duy trì phong ấn"

Thân hình của hắn chậm rãi bay lên, ngay sau đó, một đạo linh quang lướt tới, hóa thành một thân ảnh xinh đẹp đáp xuống bên cạnh hắn, chính là lạc ly, nàng hướng về phía hắn cười nhàn nhạt một tiếng, nói: "Ta theo ngươi đi"

Mục Trần cười gật đầu một cái, lạc ly có thái linh cổ đồ, mượn sức của nó cũng đủ chống lại một vị thánh phẩm sơ kỳ.

vù vù!

cùng lúc đó, từng đạo quang ảnh cũng hội tụ đến, đáp xuống sau lưng Mục Trần, thanh âm chỉnh tề hô lên: "Chúng ta nguyện theo Mục Vương giết ma"

Mục Trần cũng nhẹ nhàng gật đầu, sau đó cũng không nói nhiều, thân hình vừa động, liền mang theo hơn 10 vị thiên chí tôn xuất hiện trước nhóm tà linh tộc, ngăn cản bọn chúng.

"các vị, ở đâu thì trờ về đó đi, trong người các ngươi dù sao cũng chảy huyết mạch của sinh linh đại thiên thế giới, chớ có giúp giặc làm ác". Ánh mắt Mục Trần sắc bén, nhìn về vị trí đứng đầu nhóm tà linh tộc này, nơi đó có một vị nam tử tóc xám trắng, ngược lại cũng rất có khí độ.

"Huyết mạch đại thiên thế giới sao?". Nghe Mục Trần nói thế, nam tử tóc xám trắng kia cười nhạt, châm chọc nói: "Đã như vậy, lúc tà linh tộc ta bị chăn nuôi như heo chó, những kẻ đại thiên thế giới các ngươi đang ở nơi nào?"

Mục Trần khẽ nhíu mày, xem ra trong ngoại vực tà tộc, tà linh tộc này cũng có địa vị không cao, hơn nữa trong đó hiển nhiên cũng có không ít cố sự, nhưng ở thời điểm thế này, hắn cũng không có thời gian nghe lại những chuyện đó, bất kể thế nào cũng phải đuổi những tà linh tộc này ra khỏi bắc hoang khâu.

"Ngoại vực tà tộc hung tàn vô tình, nếu các ngươi đã biết, vậy cần gì phải nghe lệnh chúng"

Nam tử tóc trắng xám kia lạnh lẽo cười, nói: "Không theo bọn họ, chẳng lẽ lại theo các ngươi? Nếu như vậy, những tộc nhân của tà linh tộc ta sợ là sẽ lập tức bị giết tới máu chảy thành sông, khi đó các ngươi lại có thể cứu vãn được sao?"

Mục Trần hơi cụp mắt, nói: "Đã như vậy, nhiều lời chỉ vô ích"

Quanh thân hắn có dao động linh lực mênh mông gào thét, không gian dưới chân cũng có dấu hiệu sắp sụp đổ.

"Ta là tộc trưởng Tà Linh tộc, Khương Nhai, hôm nay ngược lại muốn tới lãnh giáo xem đại thiên thế giới rốt cục yếu đuối thế nào, tới mức ngay cả địa bàn của mình cũng không bảo vệ được, để ngoại vực tà tộc xâm chiếm sinh linh, tàn sát khắp nơi!". Nam tử tóc xám trắng gào to một tiếng, trong tiếng hét có hận ý sâu đậm.

Sau lưng Mục Trần, tất cả các thiên chí tôn đều im lặng, hơi chút xấu hổ, bởi vì tà linh tộc này xuất hiện thật ra chính là vì ngoại vực tà tộc chiếm cứ một nửa cương vực đại thiên thế giới, mới có thể thu được đầy đủ sinh linh đại thiên thế giới để tiến hành bồi dưỡng tàn khốc.

"không thể phân tâm, nghênh địch"

Mục Trần trầm giọng quát lên, tà linh tộc này có lẽ đáng thương, nhưng hiện tại cũng không phải thời điểm đồng cảm, nếu hiện giờ bọn chúng đã chọn đứng về phía ngoại vực tà tộc, như vậy cũng chính là kẻ

địch của đại thiên thế giới, một khi chúng đạt được mục đích, vậy toàn bộ đại thiên thế giới cũng sẽ hóa thành ma vực.

Thời điềm thế này,sự từ bi vô nghĩa cũng chỉ có thể bỏ đi.

"giết!"

Khương Nhai quát lên chói tai, sau lưng, mấy chục đạo quang ảnh đột nhiên vọt ra, linh lực xám đen khởi động, che khuất mặt trời, tuy nói là linh lực nhưng lại tỏ ra cực kỳ quỷ dị, có tính ăn mòn cực kỳ mãnh liệt, hiển nhiên là có chút tương đồng với tà khí của ngoại vực tà tộc.

Trong mắt Mục Trần hàn quang lưu động, bàn tay vung lẽn, tất cả các thiên chí tôn phía sau đều vọt tới, trực tiếp phân tán ra, ngăn cản toàn bộ cường giả tà linh tộc.

Mà thân hình của hắn vừa động, trực tiếp xuất hiện trước người Khương Nhai, mặt không biểu tình đánh ra một quyền.

uỳnh!

Một quyền đánh ra, không gian trực tiếp vỡ vụn, bằng cường độ thân thể mức thánh phẩm của Mục Trần hiện giờ, một quyền nhìn như tùy ý cũng có sức mạnh cực kỳ kinh khủng, thánh phẩm tầm thường bị một quyền đánh trúng cũng phải chật vật không chịu nổi.

"Người này chẳng qua chỉ là tiên phẩm, tại sao sức mạnh lại khủng bố như vậy?"

Nhìn một quyền oanh phá không gian đến, con ngươi Khương Nhai cũng hơi co rụt lại, hiển nhiên nhận ra bên trong đó ẩn chứa sức mạnh đáng sợ, lúc này cũng không dám chậm trễm bàn tay mở ra, chỉ thấy con mắt quỷ dị trong lòng bàn tay hiện ra màu đen, trong màu đen có tử ý, tỏ ra tương đối bất phàm, ong!

Trong con mắt hắc tử, có hắc tử quang mang phun ra, quấn quanh bàn tay Khương Nhai, nhất thời hắc tử cố hóa, tạo thành từng tầng từng tầng

da tím đen.

Những tầng biểu bì này giống như hắc thiết, gai nhọn nhô lên, tỏ ra cực kỳ dữ tợn đáng sợ, giống như sát phạt lợi khí.

ầm!

Nắm đấm của Mục Trần cùng với quả nấm bao phủ lớp biểu bì kỳ dị của Khương Nhai cứng rắn đụng nhau, mắt thường có thể thấy gợn sóng sức mạnh bắn ngược ra, chấn vỡ hư không, không gian nơi va chạm không ngừng sụp đổ.

Thân thể 2 người đều chợt run lên, sau đó bắn ngược lại mấy bước. "Thôn linh tử viêm!"

Trong mắt Mục Trần chợt lóe tử quang, miệng há rộng, thôn linh tử viêm phun ra, một hô hấp đã bao phủ lấy Khương Nhai.

Hừng hực tử viêm thiêu đốt, mượn linh lực, dường như sắp đốt Khương Nhai thành tro bụi, nhiệt độ cực cao khiến cả hư không vặn vẹo.

oành!

Nhưng mà trong lúc tử viêm đang thiêu đốt, một đạo thân ảnh tím đen từ trong đó bắn ra, giống như một người khổng lồ, thuấn di đến trước người Mục Trần, thét dài một tiếng, một nắm đấm hiện đầy biểu bì tím đen lóe lên ánh sáng tím đen mãnh liệt, nặng nề đánh lên 2 tay bắt chéo của Mục Trần.

ầm!

ảm thanh trầm thấp vang lên, thân thể Mục Trần rung lên, bay ngược ra phía sau hơn ngàn trượng, sau đó sắc mặt ngưng trọng ngẩng đầu, chỉ thấy trên bầu trời, một người khổng lồ toàn thân bao phủ trong biểu bì tím đen đứng sừng sững.

Trên thân thể người kia, tà linh lực tựa như biến thành khôi giáp thực chất, bao phủ mỗi ngóc ngách trên cơ thể, gai ngọn tà ác màu tím đen lan ra, trên đó hàn quang lóe lên, sắc bén vô cùng.

Khương Nhai lúc này, tựa như biến thành một con mãnh thú giết chóc, mỗi bộ phận trên thân thể cũng tràn đầy sức sát thương kinh người.

"Tà khí của ngoại vực tà tộc kết hợp với linh lực, cũng có chút thú vị". Ánh mắt Mục Trần lóe lên, nhìn Khương Nhai đang tản ra hung uy cuồn cuộn, trong lòng kinh ngạc nói.

"Chỉ là tiên phẩm cũng muốn cản ta, đại thiên thế giới không còn ai sao?". Dưới tầng biểu bì tím đen bao phủ, Khương Nhai chỉ lộ ra con mắt, lóe lên hàn quang, nhìn chằm chằm Mục Trần, lạnh lẽo nói.

"còn bị coi thường a"

Mục Trần nghe vậy, lại lả cười một tiếng, sau đó khuôn mặt tuấn dật trẻ tuổi đột nhiên băng hàn, hắn một tay kết ấn, sau lưng chợt có ánh sáng lưu ly nở rộ, từ hư không lan ra.

Mà khi ánh sáng lan ra, một tôn thân ảnh lưu ly cổ xưa cũng từ sau lưng hắn nổi lên.

Trải qua lúc trước giao thủ, Mục Trần đã phát hiện ra, tộc trưởng tà linh tộc này sức chiến đấu cực kỳ mạnh mẽ, không thua gì ma ha thiên, cho nên hắn cũng không có chút lưu thủ nào, vừa ra tay liền trực tiếp triệu hồi vạn cổ bất hủ thân.

"vạn cổ bất hủ thủ"

cổ ảnh lưu ly vừa xuất hiện, liền đột nhiên xuất thủ, chỉ thấy bàn tay lưu ly kia hướng về phía trước nhẹ nhàng vỗ một cái, trong nháy mắt, ánh sáng lưu ly nở rộ, một bàn tay lưu ly khổng lồ, tràn ngập quang văn cổ xưa, xuyên thấu không gian, sau đó nhẹ nhàng vỗ xuống.

Một chưởng này đánh xuống, tựa như có vạn cổ trường hà xuất hiện, trong đó ẩn chứa sức mạnh bất hủ.

Cồ xưa lưu ly thủ xuất hiện, thần sắc Khương Nhai cũng khẽ biến, hiển nhiên là đã nhận ra khí tức cực kỳ nguy hiểm trên đó, lúc này thân hình hắn vọt trở lui, hóa thành vô số tàn ảnh, tốc độ cực nhanh, mắt thường căn bản không cách nào nhìn thấy.

Nhưng mà, bất luận hắn tránh né thế nào, bàn tay cổ xưa khổng lồ kia vẫn đứng trên đỉnh đầu hắn, tựa như từ lúc cự thủ này xuất hiện, nhất định sẽ rơi lên đầu hắn.

uỳnh!

cự thủ cổ xưa rốt cục rơi xuống, cuối cùng nặng nề vỗ lên thân hình Khương Nhai, sức mạnh kinh khủng bộc phát, trực tiếp vỗ xuống như đập ruồi muỗi, đánh cả một tòa núi lớn sụp xuống.

Ngọn núi sụp đổ, đá văng tứ tung, Mục Trần đứng trên không trung, hắn cúi đầu nhìn ngọn núi phế tích, trong con mắt đen nhánh có vẻ bén nhọn cùng băng hàn lưu chuyển.

"Nếu các ngươi đã lựa chọn đứng về phía ngoại vực tà tộc, như vậy vì những sinh linh đại thiên thế giới khác, ta hôm nay cũng chỉ có thể đại khai sát giới, đem các ngươi chém chết ở nơi này"

ầm!

Trong ngọn núi đổ, núi đá nổ tung, một đạo hắc tử quang ảnh phóng lên cao, chợt hóa to ra, trong khoảnh khắc đã biến thành một đạo ma ảnh dữ tợn chừng vạn trượng, uy áp kinh khủng quét ra thiên địa, ngay cả một vài cường giả thánh phẩm cũng trở nên biến sắc.

Cùng lúc đó, tiếng gầm thét tràn đầy sát ý lạnh lẽo của Khương Nhai cũng vang lên.

"Dựa vào tiểu tử chưa dứt sữa nhà ngươi cũng dám nói khoác mà không biết ngượng, hôm nay ta ngược lại muốn dùng cái đầu của ngươi, đón tiếp Tà Thần giáng thế"

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1525: Nhân Pháp Hợp Nhất

uỳnh uỳnh!

Ma ảnh vạn trượng sừng sững giữa hư không, ma uy kinh khủng quét ngược ra, khiến cả thiên địa đều âm u xuống, ở nơi xa, đông đảo các thiên chí tôn bên trên từng ngọn đồng quan, sắc mặt ngưng trọng nhìn về phía này, hiển nhiên là bị cỗ ma uy kia kinh động.

cho dù là một vài thánh phẩm cường giả cũng chau mày, có chút lo âu, khương nhai kia thực lực cực kỳ mạnh mẽ, cho dù trong cấp bậc thánh phẩm trung kỳ cũng đủ để xếp vào hạng đầu.

Đối mặt với người này, cho dù lả ma ha thiên, nếu không mượn sức mạnh của ma ha âm dương bình, sợ rằng cũng khó chiếm được thượng phong.

Mục Trần đứng trên không trung, hắn nhìn đạo ma ảnh cực lớn kia, thần sắc cũng trở nên ngưng trọng một chút, hiển nhiên cũng cảm thấy một chút khí tức nguy hiểm.

"gừ!".

Trong lúc Mục Trần đang ngưng thần, Ma ảnh do khương nhai biến thành phát ra tiếng gầm gừ ngập trời, chỉ thấy cự quyền của nó vung lên, trong chớp mắt có hắc tử quyền quang mang theo hung khí không cách nào hình dung, giống như tinh vẫn, đánh về phía Mục Trần nhanh như chớp.

Mỗi một đạo quyền quang kia cũng có thể dễ dàng đánh cho một vị thánh phẩm sơ kỳ trọng thương, có thể thấy được uy năng của nó.

Mà đối mặt với thế công điên cuồng của khương nhai, Mục Trần cũng không dám chậm trễ, quát khẽ một tiếng, trong vầng sáng lưu ly phía sau, vạn cổ bất hủ thân đứng dậy, bàn tay cổ xưa vừa nhấc lên, liền có cột sáng lưu ly bắn ra, cứng rắn va chạm với từng đạo quyền quang hung hãn kia.

bành bành bành!

2 bên cứng rắn đối đầu, một mảnh hư không kia không ngừng vỡ vụn, vô số mảnh vỡ không gian bay loạn xa, tạo thành loạn lưu, khiến cho một vài thiên chí tôn gần đó đều vội vàng tránh lui, sợ bị cuốn vào trong đó.

công kích của 2 người đều không chút lưu tình, sát ý sắc bén, ngắn ngủi mấy phút đồng hồ đã giao thủ hơn ngàn lần, vậy mà vẫn khó phân thắng bại.

Hống!

chiến đấu giằng co, khương nhai kia cũng trở nên tức giận, chợt phát ra tiếng gầm thét, hai mắt lạnh lẽo nhìn xuyên qua lớp khôi giáp làm từ tầng tầng biểu bì tím đen, gắt gao nhìn chằm chằm thân ảnh Mục Trần.

Hắn giơ tay lên, chỉ thấy trong lòng bàn tay, con mắt tím đen quỷ dị kia lúc này cũng hoàn toàn mở ra, ánh sáng tán dật, mơ hồ có dao động cực kỳ đáng sợ tản ra.

Nhìn con mắt tím đen kia, Mục Trần cũng cảm thấy lạnh cả người, hiển nhiên nó có uy hiếp cực lớn đối với hắn, rõ ràng khương nhai đã không còn kiên nhẫn với kiểu giằng co này, định thi triển sát chiêu đánh vỡ thế cục.

"Tiểu tử, chết đi cho ta!"

Khương nhai ngửa mặt lên trời thét dài, chớp mắt sau đó, hắn trực tiếp giơ bàn tay lên, con mắt tím đen kia khóa lấy Mục Trần, bên trong

đó, ánh sáng tím đen điên cuồng ngưng tụ, không gian xung quanh bắt đầu tầng tầng sụp đổ.

"Tà linh mục, Trảm Thần Huyền Ma Quang!"

Tiếng quát chói tai vang vọng thiên địa, ẩn chứa sát ý, đồng thời con mắt tím đen kia chợt run lên, một khắc sau, một đạo hắc tử huyền quang đột nhiên từ trong đó bắn ra.

Đạo huyền quang kia vừa xuất hiện, liền biến mất không hình không bóng.

Thế mà, da của Mục Trần lại tản ra cảm giác đau nhói, chính là vì cảm thấy nguy cơ đang tiềm ẩn, sắc mặt hắn ngưng trọng, trong mắt linh quang lóe lên, tuy nói chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, nhưng trong cảm nhận của hắn cũng có thể nhận ra được, có vô số đạo huyền quang đang ẩn nấp trong hư vô, sát cơ bộc phát, chỉ cần hắn thoáng hiện ra sơ hở, sẽ bị mạt sát trong khoảnh khắc.

"Sát chiêu thật khủng khiếp"

Mục Trần sắc mặt nghiêm nghị, tà linh tộc này không hổ là tu luyện sở trường của cả 2 bên, đạo thế công này uy năng sợ rằng cũng không kém so với 32 đạo tuyệt thế thần thông.

Hơn nữa, kinh khủng nhất là, nó không hình không bóng, ẩn núp trong hư vô, cực kỳ khó phòng ngự.

Mục Trần biết, thời điểm thế này, nếu hắn cố gắng phát động thế công, cho dù chỉ là hủy diệt một ít huyền mang, vậy sẽ bị càng nhiều huyền mang đánh vào sơ hở, đối mặt với huyền mang thế này, cho dù Mục Trần có thánh phẩm thân thể cũng không dám ngạnh kháng.

"Đúng là không chỗ nào không có, vô khổng bất nhập..."

Trong đôi mắt đen nhánh của Mục Trần có tinh mang lóe lên, một khắc sau, hắn hít sâu một hơi, chợt lăng không ngồi xếp bằng xuống,

đồng thời sau lưng, Vạn cổ bất hủ thân cũng ngồi xếp bằng trong ánh sáng lưu ly.

"Bất Hủ cổ kinh!"

2 người ngồi xếp bằng, vạn cổ bất hủ thân và Mục Trần cùng mấp máy miệng, sau đó, liền có tiếng tụng kinh cổ xưa bắt đầu vang vọng trong thiên địa.

Tiếng tụng kinh này vô cùng cổ xưa, giống như thanh âm thiên địa thủa sơ khai biến thành.

Sóng âm hóa thành thực chất, lấy Mục Trần làm tâm điểm, lan tràn ra bốn phương tám hướng.

Hư vô bắt đầu chấn động, vô số đạo huyền quang núp ở trong đó bị sóng âm chạm tới, nơi sóng ảm khuyếch tán qua, từng đạo huyền quang bắt đầu hỏng mất.

Dưới mặt nạ khôi giáp, khương nhai sắc mặt kịch biến, trong mắt tràn đầy vẻ khó có thể tin, hiển nhiên không ngờ Mục Trần lạl có thể phá giải đạo sát chiêu bản mệnh của hắn, phải biết, thủ đoạn bực này của hắn, trừ một vài người như thánh thiên ma đế, ám thiên ma đế ra, cho dù lả 32 đại tộc trưởng trong ngoại vực tà tộc cũng tương đối kiêng kỵ.

vậy mà bây giờ, đối mặt với Mục Trần thực lực chỉ tiên phẩm thiên chí tôn, lại không có chút tác dụng nào!

"Đi!"

khương nhai trong lòng kinh hãi, không do dự nữa, tâm niệm vừa động, nhất thời trong hư không, vô số đạo huyền quang chợt lộ ra sát cơ, hung hăng bắn mạnh về phía Mục Trần.

ù...ù!

Thế mà, sóng âm của tiếng tụng kinh kia khuyếch tán ra lại không có chút sơ hở cùng góc chết nào, cho nên mặc cho vô số đạo huyền quang kia xảo trá tàn nhẫn thế nào cũng đều phải hóa thành hư vô dưới sóng âm.

Ngắn ngủi thời gian mấy chục hơi thở, sát cơ tràn đầy hư không kia đều đã trống trơn, toàn bộ đều bị sóng âm của tiếng tụng kinh tiêu diệt.

xèo xèo!

sóng âm còn sót lại bao phủ lấy khương nhai nơi xa xa, trong đó, sóng âm cắt qua, thân thể khương nhai khẽ run lên, chỉ thấy trên lớp khôi giáp tạo thành từ lớp biểu bì thật dầy kia xuất hiện từng vệt đen sâu hoắm, tựa như bị cứa rách ra, mơ hồ có vết máu lan ra, bộ mặt nạ của hắn càng là hơi rớt xuống chút xíu, lộ ra vẻ mặt tái nhợt.

Đôi mắt khép hờ của Mục Trần chậm rãi mở ra, trong con ngươi một mảnh bình tĩnh, giống như đầm sâu không thấy đáy.

"Đại thiên thế giới quả là đầm rồng hang hổ, ngay cả một tiên phẩm thiên chí tôn cũng lợi hại như vậy". Khương nhai nhìn chằm chằm Mục Trần, thanh âm có chút khàn khàn nói.

Mục Trần vẻ mặt bình tĩnh, thanh âm hờ hững, nói: "Mang người rút lui khỏi bắc hoang khâu, đầu sỏ tội ác đối với đại thiên thế giới chúng ta chính lả ngoại vực tà tộc, cũng không liên quan tới người ngoài"

Khương nhai lắc đầu một cái: "các ngươi không thắng được bọn chúng"

"Ngươi rất mạnh, cho nên, để đối phó ngươi, ta cũng chỉ có thể liều mạng"

Thanh âm vừa dứt, hắn liền không nói gì nữa, chỉ là ánh mắt đang nhìn chằm chằm Mục Trần đột nhiên lạnh lẽo, hai tay hắn dường như kết

một đạo ấn pháp quỷ dị, tiếp sau đó, có thanh âm trầm thấp lặng lẽ vang lên trong hư không.

"Tà linh biến"

Khi hắn vừa nói xong, miệng chợt hút một cái, chỉ thấy lớp biểu bì màu tím đen trên thân thể hắn chợt bắt đầu hòa tan, cuối cùng hóa thành chất lỏng cuồn cuộn, bị hắn một hớp nuốt vào trong cơ thể.

bành bành bành!

Trong cơ thể hắn dường như phát ra tiếng nổ mạnh, tựa như đang có 2 luồng sức mạnh đáng sợ va chạm lẫn nhau, bởi vậy mà bộc phát ra sức mạnh càng kinh khủng hơn.

"Hắn lại thúc giục ngoại vực tà khí va chạm với linh lực..."

Con ngươi Mục Trần hơi co lại, 2 loại năng lượng này hoàn toàn bất đồng, va chạm như vậy tất sẽ bộc phát ra sức mạnh cực kỳ đáng sợ, nhưng tương tự cũng sẽ tạo thành tổn thương rất nặng đối với khương nhai, thậm chí lả mất mạng.

bành bành!

Thân thể khương nhai bắt đầu nhanh chóng thu nhỏ lại, đồng thời không ngừng nổ tung, từng đám từng đám sương máu xì ra.

Ngắn ngủi thời gian mấy chục hơi thở, khi nổ tung dừng lại, trên bầu trời tựa như xuất hiện một con quái vật, quái vật kia chừng mấy trượng, thân thể khô nứt như mặt đất, vết nứt trải rộng, hai mắt tím đen, từng đạo văn lộ quỷ dị hiện lên, những văn lộ này lóe ra linh lực quang trạch, cũng mang theo ngoại vực tà khí âm u.

Một cỗ dao động như hủy diệt, chậm rãi từ trong cơ thể quái vật kia tản ra, khiến cho đám người ma ha thiên, thanh diên tịnh đều là sắc mặt kịch biến.

dao động từ cỗ sức mạnh kia, ngay cả bọn họ cũng cảm thấy tim đập mạnh.

Sắc mặt của Mục Trần cũng trở nên ngưng trọng cực kỳ, cỗ cảm giác uy hiếp nồng nặc kia khiến cho hắn cảm thấy khí tức từ vong.

khương nhai trong trạng thái này, cho dù đối mặt với thánh phẩm hậu kỳ, sợ rằng cũng có thể miễn cưỡng chống lại.

"Nhìn thấy trạng thái này của ta, hôm nay ngươi phải chết không nghi ngờ!".Thân thể Khương nhai biến thành quái vật, cặp mắt tím đen tràn đầy hung ác nhìn chằm chằm Mục Trần, phát ra tiếng gầm nhẹ.

Hít

Mục Trần mím chặt môi, cũng hít sâu một hơi, tiếp sau đó, thần sắc của hắn bắt đầu bình tĩnh trở lại.

"Nếu ngươi đã liều mạng, vậy Mục Trần ta lại có gì không dám!"

Hắn nhìn chằm chằm khương nhai, trong thanh âm bình tĩnh cũng có sắc bén cùng sát phạt vô biên.

"Tà linh tộc các ngươi có lẽ khổ sở thê lương, ta cũng vì thế mà cảm thấy bất hạnh, có điều, nếu ngươi muốn khiến cho thân nhân của ta, bằng hữu của ta cũng chịu tình cảnh giống như vậy, vậy hôm nay...ta trước hết diệt ngươi đi!"

Khi chữ cuối cùng nói ra, chợt Mục Trần hai tay kết ấn, cùng lúc đó, phía sau lưng, vạn cổ bất hủ thân đứng lên, sau đó bước chân ra, vào lúc này, từng chút một sáp nhập vào trong cơ thể hắn.

Nơi xa, thanh diên tịnh cùng đông đảo thiên chí tôn nhìn cảnh này, đều là hoảng sợ thất sắc, thanh thiên tịnh càng là chói tai quát lên: "Đây là thân thể cùng pháp thân tương hợp? Mục Trần, mau dừng lại, đó chỉ có thánh phẩm hậu kỳ mới có thể chịu được!"

Hai mắt Mục Trần hơi nhắm lại, ngăn cách bên rất nhiều thanh âm ở bên ngoài, tiếng nói trầm thấp vang lên trong lòng

"Nhân Pháp Hợp Nhất!"

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1526: Một Quyền

"Nhân pháp hợp nhất!"

khi thanh âm trầm thấp trong lòng Mục Trần vang lên, vạn cổ bất hủ thân bước vào trong thân thể Mục Trần, chớp mắt sau đó, chợt có ức vạn đạo ánh sáng lưu ly từ trong cơ thể Mục Trần bắn ra.

Mỗi một đạo ánh sáng kia đều hàm chứa sức mạnh cực kỳ đáng sợ.

ầm ầm!

quanh thân Mục Trần, linh lực triều tịch điên cuồng bốc lên, mang đến uy áp kinh khủng, rung sập hư không, cỗ linh lực kia mạnh mẽ tới mức, ngay cả tất cả các cường giả đỉnh phong thánh phẩm trung kỳ đều hơi biến sắc.

Bên ngoài đại thiên hóa ma trận, 3 người Tần Thiên, Thanh Sam Kiếm THánh, Bất Tử chi chủ cũng có cảm ứng, hơi cúi đầu, ánh mắt lướt qua bắc hoang khâu, sau đó dừng lại trên người Mục Trần, trong mắt đều thoáng hiện lên vẻ chấn động.

"Hắn lại dám Nhân Pháp Hợp Nhất...thật là quá to gan, hơn nữa đây chính là vạn cổ bất hủ thân a, trải qua vô số năm tháng trui luyện, sức mạnh bất hủ bản nguyên hàm chứa trong đó, cho dù là thánh phẩm hậu kỳ cũng không dám hợp nhất"

Ba người mặt hơi biến sắc, trong mắt chợt hiện một tia lo âu, bọn họ biết vạn cổ bất hủ thân cường đại, cho nên càng hiểu rõ, loại hợp nhất này, cho dù Mục Trần có thánh phẩm thân thể, sợ rằng cũng khó mà chịu nổi.

ầm ầm!

dưới đông đảo ánh mắt lo lắng, linh lực trong cơ thể Mục Trần vẫn điên cuồng tăng vọt, đồng thời, mặt ngoài thân thể của hắn bắt đầu nổi lên từng mảng từng mảng huyết nhục, nhìn qua như tảng u, khiến cho hắn nhìn qua có chút đáng sợ.

bành!

Từng tàng u đột nhiên nổ tung, cuồn cuộn máu tươi phun ra, trong thoáng chốc liền nhuốm Mục Trần thành một cái huyết nhân, nhìn qua cực kỳ thê thảm.

Từng vết nứt cũng từ mặt ngoài thân thể nổi lên, khiến cho hắn giống như một món đồ sứ nứt vỡ.

cái này hiển nhiên là do thân thể không cách nào chịu đựng sự tăng vọt linh lực trong cơ thể.

"Mục Trần"

Thanh Diên Tịnh nhìn bộ dạng của hắn, nhất thời vẻ mặt trắng bệch, linh lực quanh thân dao động không yên.

"Thanh Diên Tịnh Đại trưởng lão, ổn định tâm thần, không thể hành động bừa bãi!". Thái Minh lão tổ trầm giọng quát lên, hiện tại bọn họ dẫn dắt mọi người ở đây duy trì đại thiên hóa ma trận mạt sát sinh mệnh ấn ký của thiên tà thần, nếu Thanh Diên Tịnh không kìm được chạy ra ngoài, không nghi ngờ gì sẽ khiến trận pháp vận chuyển xuất hiện một chút sơ hở rất nhỏ.

Mà thời điểm thế này, chỉ một sơ hở nhỏ, cũng có thể khiến cục diện sụp đổ.

Thanh Diên Tịnh cũng hiểu đạo lý này, cho nên cũng chỉ có thể cắn chặt hàm răng, sau đó cưỡng bách mình quay đầu đi, không nhìn dáng vẻ thê thảm của Mục Trần.

bành bành!

Thân thể Mục Trần vẫn không ngừng nổ tung, nhìn tình thế này, có lẽ nếu không khiến thản thề hắn nổ tan xương nát thịt, linh lực trong cơ thể hắn sẽ không ngừng tăng vọt.

Mà lúc này, trong lòng của hắn cũng có chút rung chuyển, bởi vì linh lực trong cơ thể quá mức cuồng bạo, dẫn tới hiện tại hắn không thể nào thúc giục linh lực, lập tức cũng chỉ có thể cắn răng kiên trì, cố gắng khống chế một chút linh lực, vận chuyển thần thông.

vù!

Mà trong lúc Mục Trần đang dốc sức ổn định tình hình trong cơ thể, Khương Nhai kia cũng nhìn ra tình trạng của hắn, lúc này cười gằn một tiếng, thân xác quái vật chợt bắn ra.

"Chư vị, xin chặn hắn lại một lúc"

Có điều trong lúc khương nhai vọt tới, chợt có mười mấy đạo thân ảnh lướt qua, người cầm đầu chính là Lạc Ly, vốn nãy giờ luôn chú ý tới tình hình Mục Trần bên này. Nàng hướng về những thiên chí tôn khác, trầm giọng nói.

"Được, nhưng mà thời gian không có nhiều, mau chóng giúp Mục Vương khôi phục". Những thiên chí tôn khác cũng không do dự, cục diện trước mắt, chỉ có Mục Trần mới có thể đối phó với tộc trưởng Tà Linh Tộc này.

Lạc ly khẽ gật đầu, thân thề mềm mại vừa động, liền xuất hiện trước người Mục Trần, bàn tay nắm lại, một cuốn đồ quyển cổ xưa xuất hiện trong tay, chính là Thánh Vật Trấn Tộc của Thái Linh cỗ Tộc - Thái Linh Cổ Đồ.

Lạc ly nhận thấy linh lực trong cơ thể Mục Trần đang có chút mất khống chế, mà vừa đúng lúc, Thái Linh cổ Đồ có công hiệu điều hòa linh

lực, dù linh lực có cuồng bạo hơn đi nữa, có thái linh cổ đồ ở đây, thì cũng sẽ trở nên ôn hòa.

Có điều linh lực từ Vạn cổ Bất Hủ Thân, trong đó ẩn chứa bất hủ bản nguyên, có lẽ thái linh cổ đồ cũng không thể hoàn toàn áp chế, nhưng nếu giúp Mục Trần chia sẻ một chút áp lực thì vẫn có thể làm được.

Lạc ly vẻ mặt ngưng trọng, không dám chậm trễ, ngọc thủ kết ấn, thái linh cổ đồ từ từ mờ ra, trôi lơ lửng trên đầu Mục Trần, ánh sáng linh lực ôn hòa cổ xưa chiếu rọi xuống, bao phủ toàn bộ thân thể Mục Trần.

Mà dưới ánh sáng chiếu rọi, quả nhiên linh lực vô cùng cuồng bạo quanh thân Mục Trần bắt đầu yếu bớt, từng tia khí tức ôn lương vô khổng bất nhập thấm vào cơ thể Mục Trần, hóa giải linh lực trùng kích kinh khủng kia.

Thời điểm này, Mục Trần cũng lập tức nắm được thời cơ, tâm niệm vừa động, linh lực diễn biến thần thông.

Nhất Khí Hóa Tam Thanh!

Linh quang thoáng hiện, hắc bạch Mục Trần đồng thời xuất hiện bên cạnh Mục Trần, sau đó mỗi người đều xòe tay ra, đặt lên bả vai Mục Trần, nhất thời như tạo thành cầu nối, linh lực cuồng bạo như sắp nổ tung trong cơ thể Mục Trần, bắt đầu cuồn cuộn không ngừng chảy về phía 2 đạo hóa thân.

Đây cũng là vì 2 đạo hóa thân cùng Mục Trần có chung nguồn gốc, cho nên mới có thề tiếp thu loại linh lực hàm chứa bất hủ bản nguyên này, nếu không, cho dù là thánh phẩm hậu kỳ cường giả xuất thủ cũng không dám hút loại linh lực này vào trong cơ thể.

ầm ầm!

có hai đạo hóa thân giúp chia sẻ một tay, bạo tạc trong cơ thể Mục Trần cũng bắt đầu chậm lại, tuy nói thân thể vẫn bị trướng lên đau nhức,

nhưng hiển nhiên đã không còn bạo tạc như lúc đầu nữa.

Ánh sáng lưu ly bắt đầu lưu chuyển bên ngoài thân thể Mục Trần, dưới ánh sáng chiếu rọi, huyết nhục cuối cũng cũng biết thành sắc thái lưu ly, thậm chí ngay cả tóc cũng biến thành màu trong suốt.

Ngắn ngủi chỉ vài hơi thở, Mục Trần đã biến thành một tôn thân ảnh lưu ly, chỉ đứng yên trong hư không cũng tản ra một cỗ uy áp không cách nào hình dung, giống như một tôn đại phật cổ xưa.

Thân thể của hắn tản ra một loại vận vị cổ xưa, dường như trải qua vạn cổ, vẫn là bất hủ bất diệt.

Nơi xa, Thanh Diên Tịnh, Ma Ha Thiên, Thái Minh lão tồ cùng đông đảo thiên chí tôn đều vô cùng kinh ngạc nhìn cảnh này, không ai ngờ rằng Mục Trần lại thật sự làm được.

"Thì ra là vậy, hắn hẳn là dùng nhất khí hóa tam thanh tới chia sẻ sức mạnh của vạn cổ bất hủ thân, tuy nói chỉ có thể duy trì trong thời gian ngắn ngủi, nhưng hắn lại thật sự làm được..."

"Hắn bây giờ, chỉ sợ dù đối mặt với thánh phẩm hậu kỳ cũng đủ đấu một trận"

Bọn họ hai mặt nhìn nhau, cuối cùng không nhịn được cảm thán một tiếng, khó trách Mục Trần này lại dám làm thế, thì ra là đã sớm có tính toán, nhưng mà loại suy nghĩ tháo vát nhanh nhạy như vậy cũng thật khiến người ta kinh diễm.

Trên bầu trời, 2 mắt khép hờ của Mục Trần bắt đầu mở ra, 2 mắt vốn đen nhánh giờ cũng biến thành màu lưu ly, trong đó tràn ngập thâm thúy, dường như còn hơn cả tinh không.

hắn hơi nghiêng đầu, nhìn về phía hắc bạch Mục Trần 2 bên, lúc này 2 đạo hỏa thân cũng đều biến thành sắc thái lưu ly cổ xưa, có điều hiện giờ bọn họ đều không nhúc nhích được chút nào, bởi vì trong cơ thể

năng lượng quá mức cuồng bạo, một khi nhúc nhích, rất có thể sẽ nổ tung.

Nhưng mà, ánh mắt Mục Trần cũng lóe ra kỳ quang nhìn chằm chằm 2 đạo hóa thân, bởi vì trong khoảnh khắc trước đó, hắn mơ hồ có một tia cảm ngộ huyền diệu...

Cái loại cảm nhận đó...chính là về cảnh giới thứ 3 của Nhất khí hóa tam thanh - Tam Thần Cảnh trong truyền thuyết.

Thậm chí, ngay cả Thiên Đế cũng chưa từng chạm tới tầng thứ này.

Mục Trần vốn cũng không cách nào chạm tới, nhưng ngay lúc trước khi rót sức mạnh của vạn cổ bất hủ thân vào 2 đạo hóa thân, giữa 3 người như mơ hồ chạm tới một sự huyền diệu.

Mục Trần như có chút suy nghĩ, nhưng tạm thời gác lại, sau đó ngẩng đầu lên, cặp mắt lưu ly nhìn nơi xa, chỉ thấy nơi đó, đối mặt với mười mấy vị thiên chí tôn ngăn cản, cũng vẫn giống như hổ giữa bầy dê, trở tay cũng khiến mọi người hộc máu trở lui, tất cả đều bại.

Nhưng mà, trong lúc khương nhai sắp đại khai sát giới, thân thể của hắn chợt cứng ngắc, cảm giác ấy tựa như bị hồng hoang mãnh thú nhìn chằm chằm, cảm giác ấy cho hắn biết, chỉ cần hắn hơi có động tác, tiếp đó sẽ gặp phải thế công hủy diệt.

Cặp mắt hắc tử của hắn chậm rãi nâng lên, mà khi nhìn thấy Mục Trần thân thể sáng chói như lưu ly, con ngươi mới hơi co rụt lại, một cỗ cảm giác nguy hiểm không thể tả bằng lời xông lên đầu.

Hiện giờ, cái trạng thái này của Mục Trần, làm cho hắn sợ hết hồn hết vía.

Mục Trần lại là nhìn chằm chằm Khương Nhai, trẽn khuôn mặt dường như nổi lên nụ cười, chớp mắt sau đó, thân thể của hắn hư vô biến mất.

Khương Nhai cả người run lên, không chút do dự vọt lui, đồng thời linh lực tím đen cuồn cuộn bốc lên, hóa thành vô số tầng phòng ngự, bao phủ quanh thân

soạt!

Thân ảnh của Mục Trần quỷ mị xuất hiện phía trước khương nhai, ánh mắt hắn hờ hững nhìn vô số tầng phòng ngự nặng nề kia, 5 ngón tay trực tiếp nắm chặt, sau đó một quyền đánh xuống.

bành!

Một quyền rơi xuống, ánh sáng lưu ly điên cuồng ngưng tụ, cả bầu trời vào lúc này dường như toàn bộ sụp đổ, hơn nữa thiên địa linh lực lấy nắm đấm của Mục Trần làm tâm điểm, toàn bộ chen chúc tới.

Một quyền rơi xuống, tựa như biến thành một vầng đại nhật, từ từ rơi.

bành bành bành!

quyền quang phủ xuống, vô số tầng phòng ngự trong nháy mắt hỏng mất, Khương Nhai phát ra tiếng rít thê lương, vận chuyển tất cả sức mạnh, trên cánh tay, vô số đạo văn lộ tà ác hiện lên, kinh khủng vô cùng.

uỳnh!

Quyền quang như lưu ly đại nhật rơi xuống, cùng ma tí nặng nề đánh vào nhau.

Trong thiên địa, vô số ánh mắt đều vào thời điểm này tụ đến, thậm chí ngay cả bên ngoài bắc hoang khâu, đám người tần thiên cùng thánh thiên ma đế đều đưa mắt tới.

bành!

âm thanh lớn vang lên, thiên địa băng liệt, tiếp đó, tất cả mọi người nhìn thấy, lưu ly đại nhật rơi xuống, hắc tử ma quang toàn bộ chôn vùi,

cả cánh tay ma của khương nhai lúc này ầm ầm nổ tung...

a!

Tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên, thân thể khương nhai cũng bắn xuống, xuyên thủng từng ngọn núi nguy nga, khiến núi non sụp đổ, cuối cùng cả người bị cắm lên một tòa núi lớn, máu tươi cuồn cuộn, một nửa thân thể bị vỡ tan tành...

lúc này, vô số người đều hít một hơi lãnh khí, đặc biệt là ma ha thiên, sắc mặt kinh hãi, hiển nhiên bị uy năng kinh khủng một quyền này của Mục Trần chấn nhiếp.

Một quyền này, nếu như hắn không mượn sức mạnh của Ma Ha âm dương bình, sợ rằng sẽ bị trực tiếp giết chết trong khoảnh khắc.

"Người này..."

Ma ha thiên ngước nhìn thân ảnh lưu ly trên trời cao, khóe miệng giật giật một cái, cuối cùng hắn bất đắc dĩ thở dài, bởi vì hắn biết, đối diện với Mục Trần càng ngày càng mạnh thế này, chỉ sợ Vạn cổ Bất Hủ Thân cũng không còn dính dáng gì với bọn họ nữa....

Bởi vì người này, đang dần tiếp cận một Thần Thoại.

Mà thần thoại đó, chính là kẻ đã từng là Đệ Nhất Cường Giả Đại Thiên Thế Giới - Bất Hủ Đại Đế.

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1527: Huyết Tự

Trên bầu trời, Mục Trần thân như lưu ly, lăng không mà đứng, ánh mắt hờ hững nhìn khương nhai vị găm trong vách núi, cánh tay phải của hắn toàn bộ bị đánh nát, nhìn qua cực kỳ thê thảm.

Có điều hiển nhiên là sinh mệnh lực của khương nhai này cực kỳ mạnh mẽ, cho dù bị trọng thương như vậy nhưng cũng không bị chém chết, chẳng qua là cổ họng không ngừng phát ra tiếng gầm nhẹ thống khổ.

Đông đảo các thiên chí tôn trong bắc hoang khâu nhìn cảnh này, đều thờ phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, sau đó từng ánh mắt nhìn về Mục Trần, trong đó nhiều thêm vẻ kính sợ.

Lúc trước, uy năng một quyền kia của Mục Trần, đã vô hạn tiếp cận cấp bậc thánh phẩm hậu kỳ.

Mà xét qua tất cả mọi người ở đây, trừ 3 người tần thiên, thanh sam kiếm thánh, bất tử chi chủ ra, cho dù là 5 vị tộc trưởng, đại trường lão của ngũ đại cổ tộc, sợ rằng cũng phải mượn sức mạnh của thánh vật trấn tộc mới có thể chống lại.

Mà ở những vòng chiến khác, những vị thiên chí tôn đứng ra ngăn chặn tà linh tộc, cũng đã dựa vào ưu thế nhân số, bắt đầu nắm giữ cục diện, ép những cường giả tà linh tộc vào một nhóm, khiến bọn chúng không thể lại gần bắc hoang khâu.

Ba người Tần Thiên, Thanh sam kiếm thánh, bất tử chi chủ thấy cục diện đã được khống chế, thần sắc cũng buông lỏng rất nhiều.

"Thật là phế vật". Thánh thiên ma đế thẩy vậy, sắc mặt âm trầm xuống, lạnh lùng nói.

"Ta cũng đã nói, đám chủng tộc hạ tiện này không thể trông cậy được". Hắc thi thiên ma đế âm trầm nói: "Xem ra sau trận chiến này, đem Tà linh tộc cho thi ma tộc ta luyện thi đi thôi"

Thánh thiên ma đế ánh mắt lạnh như băng, trong đó lóe ra quang mang tàn khốc, nói: "Vốn còn trông chờ bọn chúng có thể hoàn thành nhiệm vụ, đến lúc đó sẽ để tà linh tộc này trở thành ngoại vực tà tộc chân chính, nhưng xem ra hiện giờ bọn chúng cũng không có phúc khí này"

"Đã như vậy, cũng chỉ có thể để bọn chúng cống hiến lần cuối vì sự hưng thịnh của ngoại vực tà tộc"

Lời vừa nói ra, trên mặt của thánh thiên ma đế chợt hiện ra một nụ cười tàn nhẫn, một tay đột nhiên kết ấn.

Mà trong khoảnh khắc khi ấn pháp của thánh thiên ma đế hình thành, giữa trán của khương nhai đang bị găm trong vách núi kia, chợt xuất hiện một đạo ma văn đen kịt, ma văn ngọ nguậy, dường như trực tiếp đâu vào trong đầu khương nhai.

Đau đớn kịch liệt từ trong đầu khương nhai truyền ra, khiến mắt hắn hiện lên tia máu, cả người run rẩy, hơn nữa lúc này trên mặt hắn hiện lên vẻ sợ hãi, hiển nhiên là biết được chuyện gì.

"Khương Nhai, mang theo tộc nhân của ngươi cống hiến lần cuối đi, bản tọa sẽ ghi nhớ sự hi sinh của các ngươi, trận này nếu thành, bản tọa hứa với ngươi, sẽ để tà linh tộc ngươi thoát khỏi địa vị tiện tộc”. Thanh âm hờ hững của thánh thiên ma đế vang lẽn trong đầu khương nhai.

Trong mắt khương nhai thoáng hiện qua vẻ giãy giụa, nhưng rốt cục tuyệt vọng nhắm mắt lại, bởi vì hắn biết, khi đã bị thánh thiên ma đế trồng ma ấn, hắn sẽ mất đi quyền phản kháng.

Nhưng hắn còn có thể thế nào? Với thực lực của ngoại vực tà tộc, chỉ một tà linh tộc, lật tay là có thể diệt trừ, vì tộc nhân, hắn cũng không thể không khuất phục.

"Thánh ma đại nhân, hy vọng ngài có thể thực hiện cam kết". Khương Nhai trầm thấp trả lời.

"Đương nhiên là vậy"

Khi thanh âm hờ hững này vừa tan đi, chỉ thấy giữa trán khương khai có ma ấn ngọ nguậy chui ra, tựa như vô số ma trùng, trực tiếp chui vào trong mắt khương nhai.

Ngắn ngủi vài hơi thở, nhãn đồng của hắn hóa thành vẻ đen kịt, không còn chút thần trí nào.

Cùng lúc đó, ở nơi cách đó không xa, những cường giả tà linh tộc khác bất chợt thân thể cứng ngắc lại, bởi vì giữa trán bọn họ đều đã xuất hiện một đạo ma ẩn quỉ dị.

Thân thể khương nhai chậm rãi thoát khỏi vách núi, sau đó trôi lơ lửng, trong mắt không còn chút thần trí nào.

Mục Trần nhìn cảnh này, chân mày không kìm được nhíu lại, mơ hồ cảm thấy bất an, vì thế, trong lòng bàn tay hắn có linh quang mênh mông ngưng tụ, chuẩn bị hoàn toàn phá hủy khương nhai này.

Nhưng mà, trong lúc Mục Trần chuẩn bị xuất thủ, chợt phía sau có tiếng xé gió truyền tới, ánh mắt của hắn chợt đảo qua, chợt kinh dị nhìn thấy những cường giả tà linh tộc cấp tốc vọt tới, cuối cùng đừng lại bên cạnh khương nhai, bàn tay nối liền với nhau, tạo thành một hình cầu, mà trung tâm hình cầu chính là khương nhai.

"Tất cả mọi người đồng thời ra tay, phá hủy bọn họ!"

Con ngươi Mục Trần hơi co lại, chợt không chút do dự lạnh lùng nói với những thiên chí tôn khác đang chạy tới.

Thanh âm vừa nói ra, hắn xuất thủ đầu tiên, một quyền đánh ra, một vầng lưu ly đại nhật quyền quang bắn ra, trực tiếp bao phủ xuống những cường giả tà linh tộc.

Mà trong lúc thế công của Mục Trần gào thét sắp tới nơi, trên thân thể những cường giả tà linh tộc kia, từng đạo ma văn đâm vào huyết nhục, đồng thời thân thể của bọn họ giống như bong bóng bị thổi, điên cuồng phình to.

Cùng lúc đó, từng luồng dao động cuồng bạo tới mức khiến người ta tê dại da đầu, từ trong cơ thể bọn họ truyền ra.

"Bọn chúng muốn tự bạo!"

Những thiên chí tôn đang tới gần thấy cảnh này, nhất thời sợ tới hồn phi phách tán, phải biết những cường giả tà linh tộc này, thực lực đều sánh ngang thiên chí tôn, thậm chí còn có một vị thánh phẩm trung kỳ khương nhai.

lúc này bọn họ cùng nhau tự bạo, vậy uy năng sẽ kinh khủng cỡ nào?

Cái này cho dù lả thánh phẩm hậu kỳ cũng chỉ có thể tạm né mũi nhọn!

Con ngươi Mục Trần cũng không kìm được co rụt lại, hắn không ngờ những cường giả tà linh tộc này sẽ điên cuồng như vậy.

uỳnh!

vậy mà lúc này, cũng không kịp đợi hắn có nhiều suy nghĩ hơn, chợt có từng đạo ma quang kinh khủng từ trong cơ thể những cường giả tà linh tộc kia bắn ra, mà trong khoảnh khắc này, thân thể đám người khương nhai đều nổ tung lên...

Một đám mây nấm màu đen bốc lên, ước chừng mười mấy vạn trượng, bao phủ thiên địa, sóng trùng kích đáng sợ quét ngược ra, cho dù

đám người Mục Trần đã vội vàng lùi về phía sau, nhưng vẫn nháo nhào người ngã ngựa đổ.

vù!

Mà trong lúc mây nấm bốc lên, một đạo ma quang hồng lưu cũng từ trên trời giáng thẳng xuống, trực tiếp đánh lên cả đại địa, trong nháy mắt hồng lưu đáng sợ chảy ra, trên đại địa, từng ngọn núi non, trong khoảnh khắc bị san bằng thành một dải đất dài vô tận...

"nguy rồi"

Mục Trần thấy cảnh này, trong lòng cũng chấn động mạnh, bởi vì hắn thấy, cỗ ma quang hồng lưu kia chọc thủng ra một cái lỗ to trên tấm linh võng bao phủ cả đại địa kia, đồng thời ma quang xối xả, điên cuồng quấy nhiễu ngăn cản linh võng chữa trị.

ầm ầm!

lúc này, toàn bộ bắc hoang khâu một lần nữa chấn động kịch liệt, nơi sâu trong đại địa truyền ra tiếng gầm gừ tà ác tới cực hạn, ma khí đen nhánh vô biên giống như lang yên, hội tụ về nơi linh võng bị phá.

"Mau! Mau! Vận chuyển sức mạnh của đại trận, thiên tà thần muốn trốn ra ngoài!". Đám người ma ha thiên, thái minh lão tổ thấy vậy, đều là sắc mặt đại biến, quát lên.

vô số đạo linh lực hùng hồn bộc phát ra, không ngừng rót vào trong đại trận, chỉ thấy trên bầu trời, một chuôi cổ mâu pha tạp lại một lần nữa ngưng tụ thành hình, ngang trời hạ xuống, hung hăng bắn về phía nơi linh võng bị rách kia.

hống!

nơi sâu trong đại địa truyền ra tiếng ma khiếu bén nhọn, chỉ thấy một đạo ma khói bắn lên cao, ma khói vặn vẹo, hóa thành một chiếc đầu lâu to lớn, va chạm với hóa ma cổ mâu đang bắn xuống.

Bành!

Thanh âm to lớn vang lên, thiên địa tựa như đều vỡ vụn, đầu lâu bị xé nát, thế nhưng hóa ma cổ mâu cũng trong suốt đi rất nhiều, mặc dù vẫn còn bắn vào sâu trong đại địa, thế nhưng rõ ràng hiệu quả đã yếu đi nhiều.

"hả? đó là cái gì?"

Mục Trần sắc mặt ngưng trọng nhìn cảnh này, đột nhiên ánh mắt hắn ngưng lại, chỉ thấy ở khe nứt trên đại địa, xuất hiện máu tươi đang cuồn cuộn chảy, không ngừng chạy xuống sâu trong lòng đất.

Trong thứ máu kia, tản ra ma khí ngập trời.

"Là tinh huyết của ngoại vực tà tộc! Đáng chết, trên người đám tà linh tộc này lại mang theo lượng lớn tinh huyết của ngoại vực tà tộc!". Lúc này đám người ma ha thiên cũng phát hiện ra tình huống, sắc mặt xanh mét quát lên.

"Bọn chúng muốn dùng máu tươi tế tự thiên tà thần, khiến hắn khôi phục một chút sức mạnh!"

Mục Trần sắc mặt âm trầm, thân hình chợt vọt xuống, đồng thời miệng há rộng, tử viêm quét ra, hóa thành biển lửa rơi vào xung quanh cái khe, đốt cháy thứ máu tươi kia.

Mà trong lúc Mục Trần xuất thủ, sâu trong cái khe tối tăm, dường như có một con mắt lạnh lẽo tà ác cực điểm, xa xa phong tỏa.

"Mùi trên người con côn trùng nhà ngươi thật khiến ta cảm thấy chán ghét, cút ngay cho ta!"

Một đạo thanh âm bén nhọn tựa ma khiếu từ sâu trong đại địa truyền ra, ngay sau đó, một đạo ma khí kinh khủng quét ra, trực tiếp thẩm vào hư không, hơn nữa đụng tới trên thân hình Mục Trần.

Bành!

Mục Trần như dính đòn nghiêm trọng, thân thể bay ngược ra, khóe miệng hiện lên một vết máu, sắc mặt hoảng sợ, hiển nhiên không ngờ hắn ở trong trạng thái này mà thậm chí một ngụm ma khí cũng không đỡ nổi.

ù ù!

Ma phong âm lãnh quét ra, nhanh chóng thổi tắt tử viêm, đồng thời cuốn lên những tinh huyết hồng lưu kia, chui vào sâu trong lòng đất, nơi đó dường như có một cái miệng hắc ám to lớn, nuốt lấy toàn bộ những tinh huyết kia.

Mà cùng với việc thiên tà thần nuốt chửng toàn bộ tinh huyết kia, toàn bộ đại địa của Bắc Hoang Khâu bộc phát chấn động kịch liệt, tựa như sắp vỡ vụn ra vậy.

"Gia tăng linh lực, không thể để cho thiên tà thần này thoát khốn!". Đám người ma ha thiên không ngừng gầm thét, trên khuôn mặt đầy mồ hôi lạnh.

Vậy mà, trong khi tiếng gầm thét của họ vừa mới phát ra, nơi linh võng bị rách, chợt có một đạo ma trụ vô cùng lớn phóng lên cao, ma khí xối xả, một cỗ ma uy không cách nào hình dung quét ra.

Bành bành bành!

Trên quảng trường, một vài đồng quán bị dính phải, trực tiếp nổ tung ra, thiên chí tôn xếp bằng trên đó cũng bị ma khí quét qua, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra đã bị hút khô tinh huyết, hóa thành tro bụi tiêu tán...

"khặc khặc khặc!"

Trong lúc vô số thiên chí tôn hoảng sợ thất sắc, trong ma trụ, ma khí ngưng tụ, mơ hồ có một đạo ma ảnh đỉnh thiên lập địa như ẩn như hiện,

hắn đứng trên hư không, chẳng qua chỉ là một cái bóng mờ, nhưng khiến thiên địa trong khoảnh khắc hắc ám, uy thế không cách nào hình dung, phô thiên cái địa bao phủ ra, từ xa nhìn lại giống như Ma thần diệt thế.

Ma khiếu vang vọng thiên địa, đạo ma ảnh kia nhìn tòa đại thiên hóa ma trận to lớn, tiếng cười lớn ầm ầm vang dội, thậm chí truyền ra ngoài bắc hoang khâu, lan tới nhiều đại lục quanh đó...

"Bất Hủ Đại Đế, 4 vạn 9000 năm, ngươi thất bại trong gang tấc, trận đấu này, chung quy là ta thắng rồi!"

***

Dịch bởi zero - Dự đoán chỉ còn tầm 30 chương nữa.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1528: Tà Thần Xuất Thế

Tiếng ma khiếu hùng vĩ vang vọng thiên địa, tựa như gió lốc quét ngang thế giới, khiến cho phong vân biến sắc, nhật nguyệt lu mờ.

Trong bắc hoang khâu, tất cả các thiên chí tôn kinh hãi gần chết ngẩng đầu, ánh mắt sợ hãi nhìn thân ảnh Ma Thần sừng sững trong thiên địa, từ trên thân ảnh kia, bọn họ cảm thấy một cỗ sợ hãi không cách nào nói thành lời.

Cho dù thực lực như đám người ma ha thiên, thanh diên tịnh, sắc mặt cũng tỏ ra tái nhợt, trong mắt lộ ra một chút sợ hãi.

dù sao, hung danh của thiên tà thần thật sự quá mức cường thịnh, ở thời thượng cổ, chính là hắn thống lĩnh ngoại vực tà tộc, khiến đại thiên thế giới liên tiếp bại lui, nếu không phải cuối cùng có bất hủ đại đế xuất thế, sợ rằng toàn bộ đại thiên thế giới đều sẽ bị chúng san phẳng...

Năm đó, bất hủ đại đế liều chết mới có thể phong ấn thiên tà thần này, vậy mà không ai ngờ, 4 vạn 9000 năm sau,ở thời khắc cuối cùng, tôn tà thần này lại phá phong ra, tái hiện thế gian.

"Cũng chỉ thiếu 3 mũi hóa ma cổ mâu nữa al". Thái Minh lão tổ run rẩy nói, trong thanh âm tràn đầy vẻ không cam lòng, chỉ cần 3 thanh cổ mâu cuối cùng nữa rơi xuống, sinh mệnh ấn ký của thiên tà thần sẽ hoàn toàn bị xóa sạch, vậy mà, trong thời khắc tối hậu lại thất bại trong gang tấc.

"Chẳng lẽ là trời diệt đại thiên thế giới ta sao?"

Tất cả các thiên chí tôn sắc mặt trắng bệch, phát ra tiếng rên rỉ.

Bên ngoài khắc hoang khâu, tần thiên, thanh sam kiếm thánh, bất tử chi chủ cũng cảm ứng được đạo ma khí vô cùng kinh khủng kia, sắc mặt bọn họ cũng trở nên cực kỳ khó coi.

"4 vạn 9000 năm a! Tộc thủ mộ nhân ta khổ công 4 vạn 9000 năm, một buổi sáng mất hết!". Bất tử chi chủ thân thể run rẩy, sau đó ngửa mặt lên trời gầm thét.

hắn không cam lòng a, cũng chỉ thiếu ngắn ngủi mấy canh giờ, chỉ cần đợi tới khi 99 đạo hóa ma cổ mâu toàn bộ rơi xuống, mối họa tâm phúc lớn nhất đại thiên thế giới sẽ hoàn toàn bị diệt sạch.

Mà bây giờ tà thần một lần nữa hiện thế, đại thiên thế giới phải dựa vào cái gì để ngăn cản tồn tại như thẩn hủy diệt này?

Tần thiên cùng thanh sam kiếm thánh cũng là ánh mắt âm trầm, trong mắt cũng thoáng hiện vẻ vô lực, bọn họ đã dốc hết tất cả lực lượng, nhưng không al ngờ tới, ngoại vực tà tộc vì ngày hôm nay, lại chuẩn bị nhiều hậu chiêu như vậy...

Có điều tần thiên dù sao cũng không phải phàm nhân, lúc này kìm chế tâm tình trong lòng, tiếng quát trầm thấp giống như sấm rền vang vọng trong bắc hoang khâu: "Tất cả mọi người nghe lệnh, thúc giục đại thiên hóa ma trận, trấn giết ma này, hắn vừa mới thoát khốn, chính là thời điểm suy yếu nhất"

Tất cả thiên chí tôn vốn đang có chút thất thố vì tà thần hiện thế, nghe được tiếng quát này, cũng chợt giật mình tỉnh lại, sau đó liếc mắt nhìn nhau, chợt cắn răng một cái, mênh mông linh lực từ trong cơ thể toàn bộ giận dữ phát ra, mạnh mẽ rót vào trong từng ngọn đồng quan.

Từ trong các cổ tịch, bọn họ đã hiểu rõ thiên tà thần rốt cục kinh khung tới mức nào, cho nên hôm nay bất luận thế nào cũng không thể để cho hắn bình yên rời đi, nếu không đợi tới lúc hắn khôi phục như cũ, đối với đại thiên thế giới mà nói, chắc chắn là một hồi tai ương hủy diệt.

uỳnh uỳnh!

Cùng với việc đại thiên hóa ma trận vận chuyển, chỉ thấy trên bầu trời, vô số đạo ánh sáng cổ xưa đan xen, cuối cùng dần dần ngưng kết thành từng quả phù văn cực kỳ cổ xưa, chậm rãi xoay tròn, tản ra uy năng thần bí khó lường.

Bên trong ma khói tràn ngập thiên địa, đạo ma ảnh cực lớn kia cũng ngẩng đầu lên, trong cặp mắt kia tựa như hàm chứa tột đỉnh hung ác thế gian, hắn nhìn đại thiên hóa ma trận trên bầu trời, phát ra tiếng rít chói tai: "Khặc khặc, bất hủ đại đế đã sớm vẫn lạc, các ngươi cho rằng bằng một tòa đại trận cho hắn để lại là có thể một lần nữa phong ấn bản thần? Thật là nằm mơ giữa ban ngày"

Trong tiếng ma khiếu, đạo ma ảnh kia đột nhiên phóng lên cao, ma khí quanh thân điên cuồng bốc lên, tản ra sức mạnh kinh khủng, cho dù là cường giả cấp bậc thiên chí tôn, chỉ thoáng bị cuốn vào thôi, sợ rằng cũng sẽ bị mạt sát trong chớp mắt.

"Ngăn hắn lại!"

ĐÁm người ma ha thiên rống giận gầm thét, ong ong!

Trên bầu trời, từng viên phù văn cổ xưa lúc này bị dẫn động, chợt bắn ra, trực tiếp xuyên thấu không gian, xuất hiện xung quanh thân ảnh ma thần đang cố hướng về bên ngoài bắc hoang khâu kia.

"Cút cho ta!". Nhìn thấy những phù văn cồ xưa này bắn tới, đạo thân ảnh ma thần kia cũng phát ra tiếng quát hờ hững, đồng thời ma khí cuồn cuộn, thứ ma khí đủ để dễ dàng mạt sát thiên chí tôn kia đánh về phía phù văn cổ xưa.

ong ong!

Từng đạo phù văn cổ xưa phát ra ánh sáng chói lóa, ánh sáng tựa như tạo thành một màn hào quang hình cầu, vừa lúc bao phù lấy thân ảnh

thiên tà thần vào trong.

xèo xèo!

Ma khí cuốn tới, va chạm cùng màn hào quang, nhưng lại phát ra tiếng xèo xèo tựa như tàn tuyết gặp dung nham, nhanh chóng tiêu tán.

Đám người ma ha thiên, thanh diên tịnh thấy uy lực của hóa ma phù, nhất thời tinh thần đại chấn, xem ra tòa đại thiên hóa ma trận này vẫn có tác dụng không nhỏ với thiên tà thần.

Trong mắt ma ảnh to lớn kia chợt có hàn quang xẹt qua, thanh âm lạnh lẽo vang lên: "Mặc dù hiện giờ là lúc bản thần suy yếu nhất, nhưng mượn một ít hóa ma phù cũng muốn giữ chân ta sao?"

"Diệt thế huyền ma quang!"

dường như có tiếng gầm thét vang vọng thiên địa, chỉ thấy đạo ma ảnh kia há to miệng, liền có một đạo ma quang cuồn cuộn bắn ra, đạo ma quang kia chỉ khoảng trăm trượng, khi nó xuất hiện, thiên địa đều bị xé rách, linh lực chen chúc chạy trốn, tựa như gặp cái gì đó cực kỳ đáng sợ.

Trăm trượng ma quang bắn ra, trực tiếp đánh xuống màn hào quang phía trên, hai bên va chạm, đạo ma quang kia tản ra dao động không cách nào hình dung, không gian vỡ vụn, thậm chí dưới ma quang, ngay cả thời gian cũng trở nên trì trệ.

Từng đạo cổ xưa phù văn không ngừng phát ra linh quang, gia cố cho màn hào quang, cố gắng duy trì.

Có điều sức hủy diệt ẩn chứa bên trong ma quang này thật sự quá mức kinh khủng, hai bên đụng nhau qua mười mấy hơi thở, màn hào quang rốt cục bắt đầu ảm đạm, mà trên từng đạo phù ấn cũng xuất hiện vết nứt rất nhỏ.

"Hôm nay cho dù là Bất Hủ Đại Đế tái thế, cũng đừng hòng ngăn cản bản thần!". Thiên Tà Thần thét dài, ma uy cái thế, đạo ma quang kia đại

thịnh, lóe lên một cái, ầm ầm một tiếng, cứng rắn xuyên thủng màn hào quang to lớn kia.

Ma quang phía trước, ma ảnh vạn trượng của thiên tà thẩn phía sau, xông thẳng chân trời, bắn mạnh về phía ngoài bắc hoang khâu.

Bên ngoài bắc hoang khâu, màn ánh sáng do đại thiên hóa ma trận hình thành bao phủ ra, đây là lớp phòng ngự cuối cùng, mà lúc này, 3 người tần thiên, bất tử chi chủ, thanh sam kiếm thánh sắc mặt đều xanh mét nhìn đạo ma ảnh vạn trượng đang lao thẳng tới, nếu lại vượt qua nơi này, vậy thiên tà thần thật sự một lần nữa hiện thế rồi.

"Nhất định phải ngăn hắn lại, nếu không một khi thiên tà thần thoát khỏi phong ấn, sợ rằng không còn ai có thể chế ngự hắn nữa!". Ánh mắt 3 người quyết liệt, nói

"Haha, thần của ta hiện thế, làm sao có thể để bọn ngươi quấy rầy? ngoan ngoãn đứng sang một bên đợi xem!". Vậy mà trong lúc 3 người bọn họ sắp ra tay, có tiếng cười từ hư không truyền tới, chỉ thấy thánh thiên ma đế ánh mắt âm lãnh nhìn bọn họ, bàn tay vung lên, tự mình dẫn theo mấy vị tộc trưởng đại tộc vọt tới.

Nhất thời ma khí cuồn cuộn bốc lên, cuốn về phía 3 người tần thiên.

Mà đối với việc này tần thiên cũng không thể làm gì khác là dừng thân hình lại, nghênh đón.

uỳnh uỳnh!.

Cùng lúc đó, ma ảnh của thiên tà thần đã xuất hiện dưới màng sáng hóa ma, đạo ma quang đầu tiên vọt ra, đụng lên màng ánh sáng, nhấc lên rung động cuồng bạo, nhưng cũng không thể đánh nát, ngược lại dần dần bị hao mòn hết.

"Nếu bản thần khôi phục thực lực, một chường liền có thể đánh nát, hôm nay mà nói, cũng đành phải tiêu hao một ít ma nguyên rồi". Thiên tà

thần ánh mắt không chút dao động nhìn chằm chằm màng ánh sáng cuối cùng ngăn cản phía trước, thản nhiên nói.

Thanh âm vừa dứt, chỉ thấy trên thân thể của ma ảnh vạn trượng kia, chợt có từng sợi hắc khí thoát ra, cuối cùng ngưng kết phía trước, biến thành một viên tinh thể màu đen to chừng nắm đấm.

viên tinh thể đen này tuy cũng không bắt mắt, nhưng khi nó hình thành, liền có một cỗ dao động hủy diệt cực kỳ kinh khủng tản ra.

Mà sau khi ngưng kết ra viên tinh thể màu đen này, ma ảnh của thiên tà thần vốn là vạn trượng, đã là rút nhỏ hơn nửa, hiển nhiên đã tiêu hao rất nhiều sức mạnh.

"Đi"

Ma ảnh búng ngón tay một cái, tinh thể hàm chứa sức mạnh hủy diệt chậm rãi bay ra, nhẹ nhàng chạm vào màng ánh sáng.

Tiếp xúc trong khoảnh khắc, cũng không có âm thanh to lớn nào vang lên, thế nhưng trong viên tinh thể màu đen lại khuyếch tán ra từng vòng gợn sóng màu đen, hơn nữa tà ác tới cực hạn...

gợn sóng tựa như có một cỗ sức mạnh thần bí, nơi nó khuyếch tán, chỉ thấy tấm màng ánh sáng lúc trước đám người thiên ma đế công kích thế nào cũng không suy chuyển, lúc này lại chợt bắt đầu run rẩy kịch liệt.

Rung động càng mạnh, màng ánh sáng càng trở nên mỏng manh.

Tinh thể màu đen hiển nhiên cũng đang nhanh chóng bị tiêu hao, thể tích nhanh chóng thu nhỏ lại, mà khi nó thu nhỏ chừng bằng hạt gạo, màng ánh sáng kia rốt cục chậm rãi tiêu tán, biến thành một cái lỗ hổng.

Nhìn cái lỗ hổng này, trong bắc hoang khâu, vẻ mặt của tất cả mọi người đều trở nên trắng bệch.

Thiên tà thần nhìn lỗ hổng, ánh mắt lãnh đạm cuối cùng cũng hiện lên chút gợn sóng, sau đó hắn xoay người, ánh mắt nhìn về phía bắc hoang khâu, nhàn nhạt nói: "Bất hủ đại đế, 4 vạn 9000 năm trước, ngươi dốc hết sinh mạng phong ấn bản thần, nhưng lần này, đại thiên thế giới này còn ai có thể cứu? Lúc đầu ta đã từng nói, đại thiên thế giới này, là của ta..."

Thanh âm vừa dứt, hắn cũng không dừng lại nữa, thân hình vừa động, cuồn cuộn ma khí từ trong lỗ hổng tràn ra, trong nháy mắt, ma khí không có đại thiên hóa ma trận áp chế, cuồn cuộn mênh mông lan tràn ra.

vào giờ khắc này, dường như tất cả sinh linh trên đại thiên thế giới đều cảm thấy một luồng sợ hãi run rẩy xông lên đầu.

Giờ khắc này, Tà Thần xuất thế.

Dịch bởi zero

Tính ra đại thiên thế giới thua là phải, bọn tà tộc nó dốc hết sức, kiếm đủ mọi cách cứu tà thần, liều chết cả mẩy đại tộc phá trận, còn đám TCT chả làm đc cái đếch gì, chỉ biết dựa vào bất hủ đại đế, sự kiện lớn như đại thiên minh ước diệt tà thần cũng chỉ có non nửa TCT góp mặt, 1 đám chỉ biết dựa vào đại thiên hóa ma trận, tần thiên ăn hại còn suýt bóp dái. ngay từ đầu cho khoảng vài trăm thằng linh phẩm TCT lao vào bọn tà tộc tự bạo xem nó có đái ra quần ko.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1529: Bọn Họ, Tới

Ma khí cuồn cuộn tràn ngập thế gian, trong khoảnh khắc này, vô số sinh linh đại thiên thế giới đều ngẩng đầu lên, sắc mặt kinh hoang nhìn về phía bắc hoang khâu, mặc dù bọn họ không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng lại có thể mơ hồ cảm giác được, dường như có một áp lực kinh khủng bắt đầu bao phủ đại thiên thế giới.

cái cảm giác đó, khiến bọn họ thấy sợ hãi từ tận đáy lòng.

Trong bắc hoang khâu.

Đông đảo thiên chí tôn sắc mặt trắng bệch nhìn ma khí tràn ngập ngoài hư không, giờ phút này, cho dù là thánh phẩm cường giả như đám người ma ha thiên, thanh diên tịnh, sắc mặt cũng cực kỳ nghiêm trọng, trong mắt hiện lên vẻ bất an.

Thiên tà thần hoàn toàn thoát khỏi phong ấn, mà muốn trấn áp một lần nữa, đúng là khó như lên trời.

cái này đối với vô số sinh linh đại thiên thế giới mà nói, không nghi ngờ gì chính là tai ương diệt thế.

Khi thiên tà thần thoát khỏi phong ấn, đám người thánh thiên ma đế trước tiên là vọt lui lại, căn bản không để ý tới đám người tần thiên, từng đạo ma ảnh nguy nga đứng trước thiên tà thần, sau đó cực kỳ cung kính quỳ sát xuống.

"Cung nghênh Ngô Thần trở về!"

Đối mặt với thiên tà thần, cho dù là những tộc trưởng đại tộc của ngoại vực tà tộc kia cũng tỏ ra cực kỳ cung kính, quỳ rạp trước thân ảnh của hắn, không có chút kiệt ngạo khí nào, thay vào đó lả sợ hãi cùng tôn sùng từ sâu trong nội tâm.

ở phía sau nữa, bên trong ma khí liên miên vô tận, càng có vô số ma ảnh quỳ lạy xuống, đồng thời phát ra thanh ảm cuồng nhiệt mà kính sợ: "Cung nghênh ngô thần!"

Thanh âm hùng hồn vang vọng thiên địa, cũng khiến 3 người tần thiên, thanh sam kiếm thánh, bất tử chi chủ sắc mặt hoàn toàn âm trầm, bọn họ nhìn ma uy cường thịnh đằng kia, trong lòng cũng khẽ run.

vù!

có mấy đạo quang ảnh từ ngoài hư không vọt tới, chính là chân long đế, phượng vương hoàng vương cùng các cường giả đỉnh phong của các siêu cấp thần thú chủng tộc khác.

"Tần thiên, các ngươi sao làm gì vậy, sao lại để thiên tà thần chạy thoát khỏi phong ấn". Thanh âm tức giận của chân long đế vang lên như sấm sét, con ngươi hoàng kim nổi giận đùng đùng nhìn 3 người tần thiên.

Tần thiên mặt mũi khổ sở, chán nản nói: "Chuyện này tại ta, nếu không phải ta bị tròng vào mầm mống tâm ma, cũng sẽ không để đám ngoại vực tà tộc này thừa cơ mà vào, phá hỏng phong ấn đại trận"

"Chân long đế, bảy giờ nói việc này cũng không có tác dụng, hiện giờ quan trọng nhất là nghĩ cách làm sao đối mặt với thiên tà thần đi". Thanh sam kiếm thánh lắc đầu một cái, sắc mặt nặng nề nói.

Chân long đế cũng ngẩng đầu, hắn nhìn cảnh vạn ma triều bái kia, cũng lộ vẻ sầu thảm cười một tiếng, nói: "Còn có thề như thế nào? kẻ kia kinh khủng thế nào, cũng không phải ngươi không biết, ngay cả bất hủ đại đế cũng phải liều tính mạng mới có thể phong ấn, đại thiên thế giới hiện giờ, còn ai có thể ngăn cản hắn?"

Mọi người đều im lặng, đối mặt với tồn tại kinh khủng kia, cho dù là những cường giả sừng sững trên đỉnh đại thiên thế giới như bọn họ, cũng cảm thấy một loạt vô lực.

"Đã như vậy, cuối cùng cũng chỉ có thể tử chiến", vẻ mặt già nua của bất tử chi chủ lay động, sau đó hờ hững mở miệng.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, khẽ thở dài một cái, nhưng trong mắt cũng hiện lên vẻ quyết liệt, sự hung tàn của ngoại vực tà tộc, bọn họ cũng đã lĩnh giáo qua rồi, nếu rơi vào tay bọn chúng, bất kỳ sinh linh nào cũng chỉ có thể bị nô dịch, bị nuôi nhốt như heo chó, đã như vậy, còn không bằng dốc hết toàn bộ.

Trong bắc hoang khâu, Mục Trần cũng nhìn khung cảnh vạn ma triều bái bên ngoài hư không, sắc mặt nghiêm nghị, trong mắt có vẻ sắc bén vô biên.

Lạc ly đáp xuống bên cạnh Mục Trần, khuôn mặt tinh xảo như đồ sứ kia cũng hiện lên vẻ ngưng trọng, đối mặt với cảnh này, cho dù là nàng cũng cảm thấy ý sợ hãi nhè nhẹ.

Cảm giác được tâm tư của giai nhân bên cạnh, Mục Trần xòe bàn tay ra, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay có chút lạnh giá, ôn nhu nói: "Yên tâm đi, bất luận cục diện có tệ hại thế nào, chỉ cẩn ta còn một hơi, cũng sẽ không để ngươi gặp bát kỳ nguy hiểm"

Nhiệt độ từ bàn tay truyền tới, khiến thân thể mềm mại của lạc ly cũng trở nên ấm áp, bàn tay nhỏ bé của nàng nắm lại tay Mục Trần, thanh âm êm dịu nói: "Được ở đây cùng với ngươi, cho dù có chết, ta cũng không sợ"

Mục Trần nhìn lạc ly, cảm thụ tình ý dạt dào trong mắt cô gái trước mặt, khuôn mặt nghiêm nghị của hắn cũng nở ra nụ cười, trong lòng có hào khí dâng lên.

Thiên tà thần đúng là kinh khủng, có điều, để bảo vệ người trong trong tâm, Mục Trần hắn sao lạl sợ sinh tử?

Cho dù chỉ là kiến lay cây, nhưng Mục Trần hắn chưa bao giờ sợ hãi.

Trong lúc ánh mắt của đông đảo thiên chí tôn trong mắt hoang khâu trở nên quyết liệt, bên ngoài hư vô, thiên tà thần nhìn vạn ma triều bái, quanh thân ma khí bốc lên, phát ra thanh âm, chấn động thiên địa.

"Thánh ma, ngươi làm không tệ"

Thánh thiên ma đế một chân quỳ trên đất, mắt hắn lộ vẻ cuồng nhiệt nhìn thiên tà thần trước mắt, cung kính nói: "Hết thảy chẳng qua đều nhờ ngô thần an bài lại, thuộc hạ chỉ là thi hành mà thôi"

Thiên tà thần lãnh đạm cười một tiếng, sau đó 2 mắt âm u của hắn quét về phía vô số ma ảnh ngoại vực tà tộc phía sau, nói: "Hôm nay mặc dù ta thoát khỏi phong ấn, nhưng thực lực lại tổn hao nhiều,huyết thực của ta đã chuẩn bị xong chưa?"

Thánh thiên ma đế khẽ mỉm cười, nói: "Đã sớm chuẩn bị đầy đủ"

bàn tay hắn nhẹ nhàng vung lên, chỉ thấy phía sau, không gian chợt bị xé rách, mà bên trong từng khe nứt không gian kia, rõ ràng có thể thấy được từng tòa hạ vị diện, bên trong hạ vị diện, mơ hồ có thể thấy được vô số sinh linh.

Trong mắt thiên tà thần hiện lên một tia tàn nhẫn, chợt hắn âm trầm cười một tiếng, ngón tay búng ra, liền có cuồn cuộn ma khí vọt vào trong tòa hạ vị diện kia, ma khí hung hãn lướt qua, vô số sinh linh toàn bộ bị nổ tung thành sương máu...

Tiếng kêu thảm thiết thê lương, cho dù cách hạ vị diện, cũng mơ hồ truyền ra.

hít.

Thiên tà thần chợt hút một cái, từng đạo ma khí cuốn trở về, mang theo vô số tinh huyết hồng lưu, cuối cùng bị hắn nuốt vào trong cơ thể.

sau khi cắn nuốt bàng bạc tinh huyết, chỉ thấy ma ảnh khổng lồ của thiên tà thần lúc này cuộn trào lên, ma khí kinh khủng bắt đầu áp súc với tốc độ kinh người.

Ngắn ngủi chỉ vài hơi thờ, ma ảnh sừng sững trong thiên địa kia đã thu nhỏ lại cực nhanh, cuối cùng bên trong ma khí cuồn cuộn, một bóng người chậm rãi đi ra.

Thân ảnh này thu hút vô số ánh mắt, chỉ thấy hắn người khoác áo bào trắng, trên áo bào khắc rõ chu thiên tinh thần, áo bào phiêu động, lộ ra khí tức có chút mờ ảo.

Khuôn mặt của hắn cũng cực kỳ tuấn lãng, mặt mũi như ngọc, chỉ có điều một đôi mắt lại là màu đen kịt, không có chút tròng trắng nào, nhìn qua giống như 2 cái hố đen, chậm rãi xoay tròn, cắn nuốt vạn vật.

có điều trừ 2 con mắt này, quỉ dị nhất chính là, trên trán của hắn lại sinh ra 3 viên tà mục, nhưng trừ viên ở giữa đang mở ra, 2 viên còn lại vẫn đóng chặt, không có động tĩnh gì.

Ma này lại sinh ra 5 con mắt!

Đám người tần thiên sắc mặt khó coi nhìn hình thái này của tà thần, từ trên người của hắn, bọn họ mơ hồ cảm giác được một dao động khiến họ sợ hãi, hiển nhiên, sau khi cắn nuốt huyết thực ở mấy hạ vị diện kia xong, sức mạnh của thiên tà thần cũng có chút khôi phục.

"Mặc dù chỉ khôi phục không tới một nửa sức mạnh, nhưng hắn cũng đủ dùng". Thiên tà thần cúi đầu,cười cười về phía tần thiên, thanh sam kiếm thánh, bất tử chi chủ cùng đông đảo cường giả đỉnh phong đại thiên thế giới, chỉ có điều nụ cười kia, cũng chỉ có vô tận tàn khốc, không có chút nhiệt độ nào.

các cường giả thánh phẩm hậu kỳ như tần thiên, thanh sam kiếm thánh, bất tử chi chủ, chân long đế sắc mặt ngưng trọng.Bọn họ tập trung một chỗ, đội hình như vậy có thể nói là đáng sợ, nhưng dù vậy khi đứng trước thiên tà thần, bọn họ lại chĩ có thể cảm giác được vô biên lạnh lẽo.

"Tòa bắc hoang khâu này phong ấn ta 4 vạn 9000 năm, trong đó trải đầy tinh huyết của bất hủ đại đế, hôm nay, ta liền phá hủy hoàn toàn nơi này, dùng cái này ghi dấu bản thần trở về đi". Thiên tà thần nhẹ giọng nói.

Thanh âm vừa dứt, chỉ thấy viên tà mục giữa trán hắn nhẹ nhàng chớp động, chớp mắt sau đó, một đạo ánh sáng đen sẫm đột nhiên bắn ra.

"Tử Diệt Mục"

Ánh sáng đen sẫm khuyếch đại to ra, vừa mới bắn ra khỏi tà mục kia đã hóa thành một viên hắc ám vẫn tinh, viên vẫn tinh kia tựa như từ tử vong biến thành, mang theo vô tận tử vong khí, khi nó rơi xuống đất, toàn bộ đại lục đều sẽ diệt tuyệt.

Đám người tần thiên nhìn viên vẫn tinh đen sẫm ầm ầm tới kia, sắc mặt đại biến, bởi vì bọn họ có thể cảm giác được trên viên vẫn tinh kia hàm chứa sức mạnh kinh khủng bực nào.

Sức mạnh đó, cho dù thánh phẩm hậu kỳ dính phải, cũng phải chết không nghi ngờ.

"Đồng loạt ra tay!”. Tần thiên sắc mặt kịch biến, lạnh lùng nói.

Không cần hắn nói nhiều, đám người thanh sam kiếm thánh, bất tử chi chủ, chân long đế đã thét dài, nhất thời linh lực triều tịch cuộn trào, thiên địa bị xé rách, từng đạo thế công kinh thiên phóng lên cao, trực tiếp tiến tới ngăn chặn viên hắc ám vẫn tinh kia.

Nhiều thánh phẩm hậu kỳ đồng thời xuất thủ như vậy, thanh thế đúng là kinh người.

uỳnh uỳnh!

dưới đông đảo ánh mắt khẩn trương chăm chú, từng đạo thế công do thánh phẩm hậu kỳ toàn lực phát động chính diện oanh kích vào hắc ám vẫn tinh.

uỳnh!

va chạm trong nháy mắt, sóng trùng kích không cách nào hình dung quét ngược ra, lan tới mấy chục vạn dặm, toàn bộ không gian hư vô dường như đều bị xé rách.

vô tận không gian không ngừng sụp đổ, ánh mắt của mọi người đều gắt gao nhìn nơi va chạm.

Nơi đó, hỗn loạn trùng kích từ từ tiêu tán, chớp mắt sau đó, hắc ám quang chợt xuyên thủng qua, xuất hiện trong tầm mắt của tất cả mọi người.

bên trong hắc ám quang, vẫn là viên vẫn tinh mang theo khí thế tử vong diệt tuyệt kia, hình thể của nó vẫn không thu nhỏ lại chút nào, hiển nhiên cho dù tất cả thánh phẩm hậu kỳ đồng thời xuất thủ cũng vẫn không thể rung chuyển được nó.

hít!

Trong bắc hoang khâu, vô số thiên chí tôn cũng hít một hơi khí lạnh, sắc mặt trắng bệch.

Thậm khí ngay cả đám người tần thiên, vẻ mặt cũng có chút đờ đẫn, bởi vì bọn họ cảm thụ được sự kinh khủng của cỗ sức mạnh kia, thứ sức mạnh đó đã lả siêu thoát thánh phẩm, bọn họ xa xa không thể chống lại.

"Chẳng lẽ đã tới ngày tận thế của đại thiên thế giới ta sao?", bất tử chi chủ tuyệt vọng nói, bên trong con mắt tràn đầy vẻ tuyệt vọng.

"Châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức mình"

Bên ngoài hư không, thiên tà thần ánh mắt không chút gợn sóng nhìn cảnh này, lắc đầu một cái.

"bất hủ đại đế, hài cốt của ngươi cũng hủy diệt cùng với tòa bắc hoang khâu này đi, yên tâm, ngươi phong ấn ta 4 vạn 9000 năm, ta sẽ dùng sinh linh đại thiên thế giới này để bồi thường"

vù!

Tử vong vẫn tinh xé rách hư không, rốt cục xuất hiện bên ngoài bắc hoang khâu, cỗ uy năng hủy diệt kia khiến cho đám người tần thiên đều bó tay bất lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn hủy diệt phủ xuống.

"chư vị, lấy cái chết tương hộ đi". Tần thiên chậm rãi nhắm 2 mắt, hai tay kết ấn, sắc mặt quyết liệt, linh lực trong cơ thể bắt đầu nổ tung, hiển nhiên là định tự bạo thân thể để ngăn cản công kích của thiên tà thần.

Nhưng mà, trong khoảnh khắc linh lực cuồng bạo trong cơ thề họ tới cực điểm, đột nhiên hư không vỡ vụn, dường như có một cỗ sức mạnh mênh mông vô tận truyền tới, bao phủ trên thân hình bọn họ.

Trong nháy mắt, linh lực cuồng bạo bị áp chế lại.

Đám người tần thiên kinh ngạc mở mắt, nhìn hư không vỡ vụn phía trước, từ trên cỗ mênh mông vĩ lực kia, bọn họ nhận ra một ít dao động quen thuộc...

"cỗ dao động này..."

Trong hư không vỡ nát, dường như có 2 đạo quang ảnh đạp không tới, cuối cùng bước ra khỏi hư không, xuất hiện bên ngoài bắc hoang khâu này.

"Đế Viêm!"

"Bát Phù chi Thủ!"

Khi 2 đạo quang ảnh này đạp không tới, thanh âm trầm thấp cũng vang vọng lên theo.

phừng!

Ngọn lửa hoa mỹ phóng lên cao, hóa thành hỏa diễm đao mang, xẹt qua chân trời, cỗ nhiệt độ nóng bỏng kia có thể thiêu tẫn thế giới.

Một cái cự thủ phá không mà ra, trên đó quấn quanh 8 loại sức mạnh kỳ dị, tương dung hoàn mỹ với nhau, tản ra sức mạnh vô biên, cùng hỏa diễm đao mang đồng thời đánh lên hắc ám vẫn tinh.

uỳnh!

lần này, cả hư không như chìm trong rung động, ba luồng sức mạnh đáng sợ trùng kích, tầng tầng không gian điên cuồng sụp đổ, nhưng mà lần này, viên hắc ám vẫn tinh bất bại kia lại bắt đầu run rẩy kịch liệt, cuối cùng chợt ầm ầm nổ tung dưới ánh mắt không thể tin nổi của đám người thánh thiên ma đế...

ánh mắt hoảng sợ của đám người thánh thiên ma đế hướng về phía bên ngoài bắc hoang khâu, chỉ thấy trong hư không nơi đó, hai bóng người đứng chắp tay, khí thế hùng vĩ như núi cao, giống như 2 chiếc kình thiên trụ, cứu vãn tình thế, dù trời có sập xuống cũng chống được.

Đám người tần thiên cũng khiếp sợ nhìn 2 thân ảnh xuất hiện trên hư không, cuối cùng kích động run rẩy, lẩm bẩm nói: "Đó là...Viêm Đế, Võ Tổ!"

"Bọn họ rốt cục cũng tới!"

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1530: Ý Chí Của Thế Giới

bên ngoài bắc hoang khâu, 2 đạo thân ảnh thon dài đứng chắp tay, mà cùng với việc bọn họ xuất hiện, ma uy vốn phô thiên cái địa kia lúc này trở nện nhạt đi rất nhiều.

"Viêm đế, Võ Tổ!"

Nhìn 2 đạo thân ảnh này, đám người tần thiên, thanh sam kiếm thánh đều thần sắc mừng rỡ, tuy trong mắt rất nhiều người, bọn họ cùng Viêm Đế, Võ Tổ đều là thánh phẩm hậu kỳ, nhìn qua cũng không có chênh lệch quá nhiều.

Nhưng chỉ có bọn họ mới hiểu được, 2 vị trước mắt này sâu không lường được cỡ nào.

Có 2 người bọn họ tới, cục diện trước mắt rốt cục cũng có thể hơi ổn một chút.

"Haha, chư vị chớ trách,để giữ chân 2 người bọn ta, vực ngoại tà tộc này cũng bỏ ra khá nhiều tâm tư, cho nên bây giờ mới chạy tới". Viêm đế xoay người lại, hướng về phía đám người tần thiên, khẽ mỉm cười, nụ cười bình thản khiến cho tâm tư căng thẳng của mọi người ở đây đều thả lỏng một chút.

"không dám". Tần thiên lắc đầu, lộ vẻ hổ thẹn, nói: "Ngược lại ta lại xảy ra vấn đề lớn, làm cho cục diện trở nên khó giải quyết như vậy"

Viêm đế cũng khẽ thở dài, nói: "Chuyện mầm mống tâm ma kia cũng không trách được tần huynh. Năm đó mặc dù ta mơ hồ có cảm ứng,

nhưng cũng không thể tra xét rõ ràng, cho nên cũng không dám xác định, chỉ có thề để lại một viên hỏa chủng trên người ngươi, đề phòng bất trắc"

Võ tổ cũng gật đầu một cái, thanh âm trầm ổn nói: "Hôm nay chuyện khẩn yếu nhất, chính là đối phó với tràng hạo kiếp này"

ánh mắt của hắn ngẩng lên, hiện lên vẻ lạnh lẽo nhìn thân ảnh thiên tà thần bên ngoài hư không, ánh mắt sắc bén tựa như muốn đâm thủng hắn vậy.

"Viêm đế, võ tổ...Ta phái ra 6 tộc đi ngăn cản, không ngờ vẫn không ngăn được 2 người các ngươi!", vẻ khiếp sợ lúc trước trên khuôn mặt thánh thiên ma đế cũng thu lại, hắn âm trầm nhìn 2 thân ảnh kia, chậm rãi nói.

Viêm đế cùng võ tổ liếc mắt nhìn nhau, đều cười cười.

"Ngươi nói bọn chúng sao?". Hai người xòe bàn tay ra, linh quang dâng lên trong lòng bàn tay, biến thành một vòng sáng, mà lúc này, bên trong 2 vòng sáng đều có 3 đạo ma ảnh đang gầm thét, điên cuồng đánh vào vòng sáng, nhưng cuối cùng vẫn không thể rung chuyển vòng sáng chút nào.

Thánh thiên ma đế nhìn 6 đạo ma ảnh kia, con ngươi co rụt lại, bên cạnh hắn, những tộc trưởng đại tộc khác càng không kìm được biến sắc, bởi vì 6 đạo ma ảnh kia chính là 6 vị tộc trưởng đại tộc trong số 32 đại tộc!

phải biết, 6 vị này đều có thực lực đỉnh tiêm thiên ma đế, không kém thánh phẩm hậu kỳ chút nào, vậy mà giờ đây lại toàn bộ rơi vào tay viêm đế, võ tổ?!

"Chỉ có 6 tên thiên ma đế dẫn đầu, đã muốn công chiếm vô tận hỏa vực cùng võ cảnh, các ngươi cũng không khỏi quá xem thường 2 người chúng ta rồi". Thanh âm trầm thấp của võ tổ, tựa như hàm chứa uy áp vô tận.

Thánh thiên ma đế mi mắt co quắp, trong mắt thoáng hiện qua vẻ hung ác, lạnh giọng nói: "Còn không thả người? Nếu không vô tận hỏa vực cùng võ cảnh các ngươi, gà chó cũng không còn!"

Nghe tiếng uy hiếp này của hắn, 2 mắt của võ tổ cùng viêm đế đều híp lại, trong con ngươi thoáng hiện vẻ băng hàn thấu xương.

Tiếp sau đó, bọn họ trực tiếp dùng hành động đáp lại uy hiếp, 5 ngón tay chậm rãi nắm chặt, một cỗ sức mạnh kinh khủng vọt vào trong vòng sáng trên lòng bàn tay, sức mạnh bộc phát, 6 đạo ma ảnh bị vây trong đó thậm chí ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra, liền bị nghiền nát thành một mảnh hư vô...

6 vị đỉnh tiêm thiên ma đế, chính là bị mạt sát sạch sẽ như vậy.

Nhìn cảnh này, thánh thiên ma đế, ám thiên ma đế cùng đông đảo thiên ma đế đều là sắc mặt kịch biến, ánh mắt trở nên lạnh lẽo vô cùng.

"Haha, thú vị..."

ở phía trước thánh thiên ma đế, thiên tà thần một thân áo bào trắng có chút hứng thú nhìn cảnh này, sau đó ánh mắt của hắn dừng lại trên người viêm đế, võ tổ, nói: "Hai người các ngươi, ngược lại mạnh hơn những kẻ kia không ít"

Đám người thánh thiên ma đế không nhìn ra được 2 người trước mắt nông sâu thế nào, thế nhưng trong mắt thiên tà thần lại có thể cảm ứng được, linh lực ẩn chứa trong cơ thể viêm đế, võ tổ mạnh hơn nhiều so với đám người tần thiên.

Ánh mắt của Viếm Đế, Võ Tổ cũng dừng lạl trên người thiên tà thần, đối với kẻ này, cho dù là 2 người bọn họ, thần sắc cũng trở nên ngưng trọng rất nhiều.

"Nói vậy, vị này chính là người đã khiến Bất Hủ Đại Đế dùng sinh mạng làm giá lớn mới có thể phong ấn - Thiên Tà Thần chăng." Viêm đế

chậm rãi nói.

Thiên tà thần cười nhạt một tiếng, hai mắt hắn tựa như hắc động, cắn nuốt vạn vật: "BẤt Hủ Đại Đế kia, năm đó ta cũng là có chút coi thường hắn, chỉ có điều ta cũng không ngờ tới, ở đại thiên thế giới này cũng có thể xuất hiện nhân vật như vậy"

Võ Tổ thân thể nguy nga, tựa như kình thiên sơn nhạc, thanh âm tỏ ra vô cùng trầm ổn: "ĐẠi thiên thế giới ta, thiên kiêu vô số, năm đó có bất hủ đại đế ngăn cản ngươi, mà bây giờ, tự nhiên cũng sẽ có người"

"a?"

Thiên tà thần hơi nhíu mày, cười như không cười nhìn chằm chằm võ tổ, viêm đế, nói: "Vậy ta lại muốn xem một chút, sau khi bất hủ đại đế vẫn lạc, đại thiên thế giới các ngươi còn có thể có ai?"

Viêm đế thản nhiên cười một tiếng, nói: "Ngươi khinh thường đại thiên thế giới ta như vậy, chẳng qua là vì cảm thấy đại thiên thế giới ta không còn ai có thể đạt tới cảnh giới kia mà thôi"

Con ngươi thiên tà thần hơi co rụt lại, thần sắc lần đầu tiên xuất hiện chút biến hóa, hắn nhìn chằm chằm viêm đế, nói: "Các ngươi vậy mà biết cảnh giới kia?"

"Thánh phẩm là đỉnh phong đại thiên thế giới ta, nhưng mà siêu thoát thánh phẩm, lại là một phen thiên địa mênh mông". Viêm đế ung dung nói.

Đám người tần thiên, thanh sam kiếm thánh nghe vậy, thần sắc đều chấn động, không dám có chút phân tâm, từng câu từng chữ của viêm đế đều ghi tạc trong lòng, bởi vì bọn họ đã đạt tới thánh phẩm hậu kỳ, nhưng dường như đã đạt tới cực hạn, bất luận tu luyện thế nào cũng khó có thề tăng lên...

Cảnh giới siêu thoát thánh phẩm trong truyền thuyết kia, bọn họ mãi vẫn không thể nào chạm tới.

"Mà cái cảnh giới siêu thoát thánh phẩm kia, cũng lại không phải thần bí khó lường, nhắc tới cũng là đơn giản, chỉ là cần một cái cơ hội thôi.". Viêm đế cười nhạt một tiếng, nói: "mà cái cơ hội đó chính là..."

"ý chí của thế giới"

lần này, mở miệng chính là võ tổ, thanh âm của hắn mặc dù bình thản, nhưng khi vang lẽn, đám người tần thiên cũng cảm thấy dường như toàn bộ đại thiên thế giới đều đang rung động, mơ hồ, linh lực của toàn bộ đại thiên thế giới cũng trở nên mạnh mẽ hơn một phần.

"ý chí của thế giới?". Đám người tần thiên tự lẩm bẩm, trong lòng ẩn như có điều ngộ ra, nhưng lại vẫn luôn khó có thể chạm tới, dường như giữa họ với cái cảnh giới không thể nói kia, vẫn có một vách ngăn khó có thể miêu tả.

"ý chí của thế giới?". Mục Trần ngẩng đầu, hắn nhìn hai đạo thân ảnh đang giằng co với thiên tà thần trong hư không kia, trong lòng cũng có chút chấn động, trong mắt hắn lóe lên ánh sáng lưu ly, ý niệm trong lòng chuyển động, mơ hồ như có linh quang thoáng qua, khiến hắn có điều minh ngộ.

"Con đường tu luyện, trăm sông đổ về một biển, thiên chí tôn có thể dẫn động linh lực thiên địa, tăng cường bản thân..."

"Đại thiên thế giới này, thế giới cũng sản sinh ra ý chí, chỉ có cảm ứng được đạo ý chí này, lại đem chân linh của bản thân minh khắc trong thế giới, từ đó dẫn động vĩ lực thế giới. Cảnh giới này, chính là siêu thoát thánh phẩm." Thanh ảm của viêm đế, võ tổ, giống như hồng chung đại lữ, vang dội thiên địa, giống như giảng pháp, khiến cho tất cả các thiên chí tôn đều như mê say, dường như được khai mở ra một chân trời mới.

Thì ra, đây chính là cảnh giới siêu thoát thánh phẩm trong truyền thuyết kia.

"Dẩn động vĩ lực của toàn thế giới...". Trong lòng Mục Trần tràn đầy rung động, cho dù bước vào thánh phẩm, mặc dù có thể khống chế linh lực một phương thiên địa, tương dung cùng thiên địa, nhưng cái thiên địa ấy nếu so với toàn bộ đại thiên thế giới mà nói, thì lại quá nhỏ bé.

Hắn thật sự không thể nào tường tượng, nếu dùng sức mạnh của toàn bộ đại thiên thế giới tăng cường cho bản thân, vậy sẽ là sức mạnh kinh khủng cỡ nào.

Ngoài bắc hoang khâu, viêm đế nhìn thiên tà thần sắc mặt trở nên cực kỳ âm trầm, chậm rãi nói: "Năm đó, bất hủ đại đế chính là mượn sức mạnh đại thiên thế giới, phong ấn ngươi"

Con ngươi như hắc động của thiên tà thần gắt gao nhìn chằm chằm viêm đế, võ tổ, một lúc lâu sau nói: "Không ngờ hai người các ngươi lại biết được bí ẩn này, có điều, nếu chỉ là biết thôi thì cũng không chút tác dụng nào!"

"Từ khi đại thiên thế giới hình thành tới giờ, có thề dẫn động ý chí của thế giới, cũng chỉ có một mình bất hủ đại đế mà thôi"

"Cho nên, hôm nay bất luận 2 người các ngươi có nói trên trời dưới đất thế nào, Đại Thiên thế giới đã khó thoát diệt vong."

Khi một chữ cuối cùng vừa dứt, một cỗ ma khí hủy diệt đột nhiên từ cơ thể thiên tà thần quét ra, cỗ ma khí kia bao trùm rộng, thậm chí ngay cả các đại lục gần đó cũng bị bao phủ,

Thế mà, đối mặt với ma khí diệt thế của thiên tà thần, thần sắc của Viêm Đế, Võ Tổ cũng bình thản lạ thường, hai người liếc mắt nhìn nhau, hai mắt chậm rãi nhắm lại.

Theo việc bọn họ nhắm mắt, trong lòng Mục Trần, Tần Thiên cùng tất cả các thiên chí tôn cũng run lên, bởi vì giờ khắc này, bọn họ mơ hồ cảm giác được, dường như có một cỗ chấn động rất nhơ, truyền tới mỗi ngóc ngách trên đại thiên thế giới.

uỳnh!

Ngay sau đó, thiên địa linh lực trên toàn bộ đại thiên thế giới chợt sôi trào bạo động, đám người Mục Trần hoảng sợ ngẩng đầu, trong cảm giác của bọn họ, dường như có một cỗ linh lực không cách nào hình dung hội tụ về bắc hoang khâu.

Cỗ linh lực kia mạnh mẽ tới mức, cho dù là thánh phẩm hậu kỳ cũng cảm thấy sợ hãi.

Đám người Mục Trần ngẩng đầu lên, ánh mắt lom dom nhìn trong hư không, nơi đó ma khí mênh mông mãnh liệt chợt bắt đầu chấn động, dường như đang bị cái gì đó xé rách...

vù vù!

Từng cột sáng linh lực từ trên trời giáng xuống, xuyên thủng ma khí cuồn cuộn, ngắn ngủi vài chục hơi thở, cuồn cuộn ma khí che phủ tất cả đại lục kia đã bị đâm thủng lỗ chỗ như tổ ong...

Những cột sáng linh lực kia hoàn toàn khác với linh lực bình thường, bên trong đó dường như hàm chứa một tia vĩ lực cực kỳ đáng sợ, chẳng qua chỉ một chút cũng khiến tất cả thiên chí tôn rung động.

viêm đế cùng võ tổ mở mắt, ánh mắt hàm chứa vẻ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào thiên tà thần, đồng thời, thanh âm trầm thấp của bọn họ cũng vang vọng thiên địa.

"Nếu ngươi không tin, vậy để ngươi tận mắt xem thử, dù cho bất hủ đại đế vẫn lạc, nhưng đại thiên thế giới ta vẫn không thể để ngươi khi nhục..."

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1531: Thương Khung Bảng

"Không cho phép ngươi khinh nhục!"

Khi thanh âm trầm thấp của viêm đế, võ tổ vang vọng trong thiên địa, trên bầu trời, màn sáng phảng phất vô biên vô tận linh quang rơi xuống, triệt để xé rách lớp ma khí bao phủ thiên địa kia, thanh trừ.

Lúc này, Mục Trần, Tần thiên cùng tất cả các thiên chí tôn vẻ mặt rung động ngẩng đầu, lúc này, linh lực khởi động trong thiên địa đã đạt tới một mức độ cực kỳ kinh khủng.

Cấp độ đó, cho dù là thánh phẩm hậu kỳ cũng cảm thấy sợ hãi.

Hơn nữa, lúc này bên trong thiên địa linh lực dường như còn hàm chứa một tia sức mạnh không thể nói bằng lời, loại sức mạnh đó, mênh mông vô biên, chứa uy áp vô cùng, tựa như thế giới chi uy.

Trong hư không, thiên tà thần sắc mặt âm trầm nhìn thiên địa linh lực lan tràn khắp nơi, con ngươi như hắc động của hắn cũng dần trở nên bén nhọn âm trầm.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn vô tận hư không, vào giờ khắc này, hắn cũng mơ hồ cảm giác được, một cỗ sức mạnh mênh mông vô cùng đang phủ xuống.

Linh quang phủ xuống như thùy vân, từ trên trời cao rót xuống, khiến thiên địa rung chuyển, dần dần hội tụ, cuối cùng tất cả mọi người đều rung động nhìn thấy, bên trong hư không ngoài bắc hoang khâu, dường như có một màn sáng linh lực không thấy điểm cuối, đang chậm rãi xuất hiện.

"Đó là cái gì?"

Các vị thánh phẩm hậu kỳ Tần Thiên, Thanh sam kiếm thánh...đều là mặt mũi khiếp sợ nhìn màn sáng chậm rãi triển khai trong hư không, màn sáng kia cho người ta một cảm giác mông lung thần bí, trên đó tựa như minh khắc vô số núi non sông ngòi, nhật nguyệt tinh thần, tựa như một phương thế giới.

Một cỗ uy nghiêm đáng sợ từ trên đó tản ra, dưới uy nghiêm ấy, tâm thẩn của tất cả mọi người đều hơi run rẩy, vì loại sức mạnh đó mà cảm thấy sợ hãi.

Viêm Đế, Võ Tổ cũng ngẩng đầu ngưng mắt nhìn màn sáng thần bí từ trẽn trời giáng xuống kia, lúc này vẻ mặt của bọn họ cũng trở nên cực kỳ nghiêm nghị, trầm giọng nói: "Đây chính là thế giới ý chí của đại thiên thế giới"

"Thế giới ý chí của đại thiên thế giới?". Tất cả mọi người đều rung động trong lòng, ánh mắt cuồng nhiệt, cơ hội siêu thoát thánh phẩm trong truyền thuyết, chính lả cái này sao?

"Đại thiên thế giới ta, người đầu tiên cảm ứng được ý chí của thế giới, chính là Bất Hủ Đại Đế". Viêm Đế nhìn màn sáng thần bí che khuất bầu trời, thần sắc cũng có chút cảm thán: "Mà hắn, cũng đặt tên cho thế giới ý chí này là...."

"Thương Khung Bảng!"

"Thương Khung Bảng?". Tất cả các thiên chí tôn thần sắc động dung, bởi vì khi nghe thấy 3 chữ này, dường như có một cỗ sức mạnh không cách nào diễn tả bằng lời, lạc ấn vào nơi sâu nhất trong tâm linh họ, khiến bọn họ có đích truy đuổi cuối cùng.

"Lấy thế giới làm bảng...chỉ cần có thể ghi được tên thật lên thế giới ý chí này, vậy tức là có thể đạt được sự công nhận của đại thiên thế giới, nắm giữ thế giới lực của đại thiên thế giới". Võ Tổ chậm rãi nói.

Trong lòng mọi người hơi rung, ngẩng đầu lên, hai mắt có linh quang ngưng tụ, ôm một tia kính sợ nhìn màn sáng thần bí vô biên vô tận, hay còn gọi là... "Thương Khung Bảng"

Thương Khung Bảng mông lung thần bí, khiến người ta khó có thể thăm dò, nhưng khi cẩn thận đưa mắt nhìn, mọi người rốt cục thấy, trên một vị trí của Thương Khung Bảng, chợt có linh quang ngưng kết, cuối cùng dần dần hiện lên một chữ cổ xưa...

"Diệp!"

"Diệp? Đây là ý gì?". Đám người tần thiên ánh mắt ngưng lại.

"Diệp...có phải là họ của Bất Hủ Đại Đế". Bên cạnh, Bất Tử Chi Chủ thanh âm run rẩy nói.

"Không sai, đây chính là họ của bất hủ đại đế, thời thượng cổ, hắn cảm ứng được ý chí của đại thiên thế giới, dẫn động Thương Khung Bảng giáng lâm, tiếp đó đề lại họ của hắn bên trên Thương Khung Bảng"

Viêm đế khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói:"Chỉ đáng tiếc là, Bất Hủ Đại Đế cũng chưa thể để lại tên tuổi hoàn chỉnh trên Thương Khung Bảng, chẳng qua mới chỉ để lại họ, nếu không, cũng không cần lấy sinh mạng mới có thể phong ấn thiên tà thần"

Mọi người đều xôn xao, rốt cục hiểu được, thì ra siêu thoát thánh phẩm chính là phải cảm ứng được ý chí của thế giới, dẫn động được Thương Khung Bảng, để lại tên họ của bản thân, mà một khi có thể ghi lại đầy đủ, tức lả có thể khống chế thế giới lực, siêu thoát thánh phẩm...

"Ngay cả Bất Hủ Đại Đế năm đó cũng chỉ có thể để lại họ trên Thương Khung Bảng này...". Mọ người cũng hít một hơi khí lạnh, mạnh như bất hủ đại đế cũng không thể ghi lại tên hoàn chỉnh, như vậy có thể thấy, muốn ghi lại tên hoàn chỉnh trên Thương Khung Bảng này, rốt cục khó khăn bực nào.

Ngoài hư không, thiên tà thần mặt không biểu cảm nhìn Thương Khung Bảng, sau đó hướng về viêm đế, võ tổ, hờ hững nói: "Không ngờ 2 người các ngươi thật sự có thể cảm ứng được thế giới ý chí của đại thiên thế giới..."

"Có điều, chỉ cảm ứng được thì cũng không có tác dụng, nếu không thể để lại họ tên trên đó, cũng chỉ là vô dụng mà thôi"

Viêm Đế cùng Võ Tổ liếc mắt nhìn nhau, đều thản nhiên cười một tiếng, nụ cười kia như đánh gãy tự tin người khác, cười vang nói: "Nếu bất hủ đại đế có thể làm được, hậu bối chúng ta tự nhiên cũng sẽ không chịu thua kém"

Tiếng cười vang dội thiên địa, thân hình 2 người viêm đế, võ tổ đồng thời phóng lên cao.

Hừng hực.

Trong cơ thể viêm đế chợt có hỏa viêm huyễn lệ bốc lên, ngọn lửa này huyễn lệ nhiều màu, tản ra vô biên huyền ảo, tràn ngập một loại khí thế đế vương, tựa như Vạn Hỏa chi Đế, uy nghiêm hiển hách.

Đây là Đế Viêm! Vạn Hỏa chi Đế trong truyền thuyết!

Đế Viêm vừa xuất hiện, trong khoảnh khắc toàn bộ thiên địa đều nóng rực lên, nóng như hỏa lò, dường như cả thiên địa cũng có dấu hiệu bị hòa tan.

"Hôm nay Tiêu Viêm ta, muốn tại Thương Khung Bảng này, lưu lại một bút!"

Viêm đế cười to, chỉ thấy hừng hực hỏa viêm tụ đến, biến thành một cây đế viêm bút to lớn, sau đó hắn 2 tay cầm, đế viêm bút kia xuyên thủng hư không, đáp xuống phía Thương Khung Bảng, ầm ầm!

mà theo việc đế viêm bút tới gần, trên Thương Khung Bảng tựa như có sương mù thần bí nổi lên, sương mù nhìn như mỏng manh, nhưng lại

có một cỗ sức mạnh thần bí, có thể ngăn cản hết thảy.

Bành!

Võ Tồ cùng lúc đó xuất thủ, chỉ thấy trong cơ thể hắn bộc phát ra vạn trượng linh quang, nhưng đạo linh quang kia lại hiện ra tới 8 loại màu sắc, mỗi màu đều đại diện cho một loại linh lực khác nhau, 8 loại linh lực dung hợp hoàn mỹ, tản ra uy năng cường hãn.

Bát sắc linh quang vặn vẹo, thoáng chốc đã biến thành một cự chỉ tản ra 8 loại linh lực, cự chỉ đánh vỡ hư không, cũng hàm chức sức mạnh vô cùng, nặng nề điểm về phía Thương Khung Bảng kia.

"Mở cho ta!"

Tiếng quát chợt từ trong miệng 2 người viêm đế, võ tổ vang dội, chấn động hư không

ong ong!

Tầng sương mù thần bí bên ngoài Thương Khung Bảng xao động kịch liệt, tựa như ngăn cản bất cứ ngoại vật nào tới gần, nhưng cùng với việc linh lực quanh thân 2 người viêm đế, võ tổ ngày càng cường hoành, sự ngăn cản đó rốt cục bị đột phá.

Đế viêm bút cùng Bát sắc cự chỉ đồng thời phá vỡ sương mù thần bí, cuối cùng, dưới ánh mắt rung động của đông đảo thiên chí tôn, rơi xuống Thương Khung Bảng.

Một cỗ cảm giác áp bách không cách nào hình dung bộc phát ra từ Thương Khung Bảng, tràn ngập thiên địa.

dưới áp bách này, đông đảo thiên chí tôn, cho dù là thánh phẩm hậu kỳ như đám người tần thiên, đều là sắc mặt kịch biến, dưới áp lực này, bọn họ phát hiện ra mình ngay cả ngón tay cũng không thể nhúc nhích chút nào...

Chỉ có 2 người Viêm Đế, Võ Tổ sắc mặt vẫn bình tĩnh, bọn họ 2 tay hư ôm, tựa như huy mực bát sái.

Tầm mắt của mọi người đều gắt gao nhìn lên Thương Khung Bảng, cùng với việc đế viêm bút cùng bát sắc cự chỉ rơi xuống, Thương Khung Bảng mơ hồ có chấn động, tiếng sấm sét hầu như vang vọng toàn bộ đại thiên thế giới.

vào giờ phút này, mỗi ngóc ngách trên đại thiên thế giới, tất cả các sinh linh cũng đều có cảm ứng, bọn họ ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về hướng bắc hoang khâu.

Đế viêm bút cùng bát sắc cự chỉ rơi xuống, sau đó rốt cục thì để lại trên Thương Khung Bảng, một vòng bút họa...

Trong thiên địa linh lực chấn động, dưới vô số ánh mắt khẩn trương gắt gao, trên Thương Khung Bảng, linh quang như hoa lửa lóe lên, mỗi một nét bút kia nhìn thì tiêu sái, nhưng ai cũng biết, đó rốt cục là khó khăn cỡ nào.

dù sao, cho dù mạnh như thánh phẩm hậu kỳ, dưới áp lực của Thương Khung Bảng cũng không thể động đậy chút nào, huống chi lả là chống đỡ áp lực, chật vật viết tên họ trên đó.

linh quang lóe lên, mà sắc mặt của viêm đế, võ tổ cũng trở nên ngưng trọng, hai tay hơi run rẩy, hít thở dồn dập, vắt kiệt tất cả sức mạnh trong cơ thể...

Trẽn Thương Khung Bảng, linh quang trở nên đậm đặc, mà trong linh quang, tất cả mọi người rõ ràng thấy, 2 chữ cổ xưa cứng cáp như cầu long đang dần dần thành hình.

Tiêu

Lâm

Khoảnh khắc khi 2 chữ này rốt cục viết xuống, thân thể viêm đế, võ tổ đều trở nên cứng ngắc, trên trán bọn họ, mơ hò có thể thấy được mò hôi toát ra.

Bọn họ nhìn 2 chữ chậm rãi phiêu động trên Thương Khung Bảng, sắc mặt không những không thả lỏng, ngược lại càng thêm ngưng trọng.

Bởi vì trong khoảnh khắc vừa viết ra "họ" của mình, bọn họ cảm thấy một cỗ áp lực không cách nào hình dung bao phủ tới, thứ áp lực đó, cho dù là 2 người bọn họ cũng có chút khó có thể chịu đựng.

vào giờ phút này, bọn họ rốt cục cũng hiểu, tại sao năm đó bất hủ đại đế cũng không để lạl tên họ đầy đủ...

Thì ra, phần tiếp theo lại khó tới mức như vậy.

bọn họ cảm ứng được, nếu tiếp tục viết tiếp, sợ rằng đế viêm bút cùng bát phù chỉ sẽ bị cỗ thế giới lực đang sợ kia phản ngược nghiền nát...

2 người đứng trên không trung hồi lâu, cuối cùng có chút tiếc hận than nhẹ một tiếng, tay áo vung lên, đế viêm bút cùng bát phù cự chỉ hư vô tiêu tán đi.

Mọi người nhìn cảnh này, cũng không khỏi cảm thấy đáng tiếc, nếu tiến thêm một bước nữa, Viêm Đế cùng Võ Tổ sẽ trờ thành 2 người đầu tiên từ trước tới giờ có thể ghi lại tên họ đầy đủ trên Thương Khung Bảng!

Đó sẽ là thành tựu vĩ đại vượt qua cả Bất Hủ Đại Đế!

Nhưng dù thế này cũng đã rất không dễ dàng, ít nhất xét về thành tựu mà nói, viêm đế, võ tổ lúc này đã không thua kém gì bất hủ đại đế.

uỳnh!

cùng với việc 2 người hạ bút, lúc này dường như Thương Khung Bảng phát ra tiếng sấm, có khí tức thần bí tràn ngập tới, quấn quanh 2

chữ vừa mới viết trên kia...

Mà cũng chính lúc này, tần thiên cùng tất cả các thánh phẩm cường giả cũng có cảm ứng, ánh mắt của bọn họ hướng về phía viêm đế, võ tổ, chỉ thấy trong thiên địa có một cỗ sức mạnh thần bí khó lường bao phủ xuống, bao phủ lên trên thân thể bọn họ.

Nhìn 2 người họ lúc này, tần thiên cùng tất cả các thánh phẩm hắn là có một loại xung động muốn quỳ lạy xuống.

Thần bí quang trạch ngưng kết giữa trán Viêm Đế, Võ Tổ, cuối cùng tạo thành một quang văn hỏa diễm giữa trán viêm đế.

Mà trên trán võ tổ lại là xuất hiện quang văn cổ phù.

2 đạo quang văn này tựa như ấn ký của thế giới, khiến 2 người bọn họ toát ra vẻ vô cùng tôn quý.

2 người đưa mắt chậm rãi quét nhìn, uy năng mênh mông khó lường phát ra, hắn là tựa như thế giới chi chủ, giơ tay nhấc chân cũng dâng lên vô biên vĩ lực, xa xa vượt qua tầng thứ thánh phẩm.

Tất cả các thánh phẩm hậu kỳ như tần thiên, thanh sam kiếm thánh, bất tử chi chủ, chân long đế nhìn cảnh này, sau đó trong mắt có vẻ cuồng nhiệt cùng hướng tới nòng nặc bừng lên.

bọn họ vốn cho rằng đã đi tới cực hạn đỉnh phong, như tới thời điểm này bọn họ mới hiểu, thì ra con đường của mình còn xa xa chưa tới cuối...

"Đây chính là Thương Khung Bảng sao..."

Mục Trần ngẩng đầu nhìn vô biên vô tận Thương Khung Bảng, thân thể không kìm được run lên, hắn có thể cảm giác được, huyết dịch trong cơ thể lúc này có dấu hiệu sôi trào lên, năm ngón tay hắn chậm rãi nắm chặt, thanh âm kiên định lẩm bẩm vang lên.

"Ước nguyện một đời này của ta, chỉ mong trên bảng ghi danh"

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1532: Một Đế Một Tổ Chiến Tà Thần (Thượng)

sau khi Viêm Đế, Võ Tổ hạ bút, thương khung bảng như thùy vân cũng bắt đầu dần dần tiêu tán, ngắn ngủi vài hơi thở đã biến mất sạch sẽ.

Chỉ còn uy áp kinh khủng sót lại trên thiên địa kia, nhắc nhở cho mọi người hiểu lúc trước ở nơi đây vừa phát sinh ra một chuyện kinh thiên động địa...

Trong bắc hoang khâu, vô số đạo ánh mắt nóng bỏng tôn sùng dừng lại trên hai thân ảnh vĩ ngạn trên hư không, lúc này, dao động tản ra từ trẽn người Viêm Đế, Võ Tổ đã mạnh hơn lúc trước không biết bao nhiêu lần.

"Mặc dù Viêm Đế, Võ Tổ chẳng qua chỉ để lại họ, nhưng cũng coi là thành công một nửa, nói về thực lực, cũng không kém bất hủ đại đế năm đó!"

"Đúng là trời không bỏ đại thiên thế giới ta, thời thượng cổ, thời khắc nguy cấp có bất hủ đại đế động thân ra, mà ngày nay lại xuất hiện nhân vật như Viêm Đế, Võ Tổ."

"Có Viêm Đế cùng Võ Tổ, đại thiên thế giới ta cuối cùng cũng có cường giả đủ chống lại thiên tà thần!"

Trong bắc hoang khâu, đông đảo thiên chí tôn sắc mặt vui mừng, lúc trước, khi thiên tà thần xuất thế, đã khiến bọn họ rơi vào vực sâu tuyệt vọng, dù gì thì thực lực như thế cũng quá mạnh mẽ, đủ để nghiền ép tất cả thánh phẩm hậu kỳ của đại thiên thế giới.

Mà bây giờ, Viêm Đế cùng Võ Tổ đều có tên trên bảng, tuy nói chỉ là hoàn thành một nửa, nhưng cũng coi là bắt đầu lột xác, nắm giữ thế giới lực thần bí kia.

Có tồn tại như 2 vị bọn họ, thiên tà thần hiển nhiên cũng không phải là không thể chống lạl được nữa.

vốn đang chìm trong tuyệt vọng u ám, rốt cục thì nghênh đón ánh rạng đông.

Mà trong lúc đông đảo thiên chí tôn trong bắc hoang khâu hân hoan, ngoài hư không, thiên tà thần, thánh thiên ma đế cùng tất cả cường giả ngoại vực tà tộc, sắc mặt trở nên khó coi.

đặc biệt là thiên tà thần, ánh mắt âm ế, hắn âm trầm nhìn Viêm Đế, Võ Tổ, hiển nhiên việc này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn.

Hắn như thế nào cũng không ngờ tới, vốn cho rằng cùng với việc bất hủ đại đế vẫn lạc, đại thiên thế giới đã không còn ai có thể ngăn cản hắn, vậy mà giờ đây lại mọc ra 2 kẻ có thể đề tên trên thương khung bảng...

"Thật đáng chết!". THánh thiên ma đế cắn răng nghiến lợi, trong mắt tràn đầy vẻ tức giận, cục diện trước mắt hiển nhiên đã vượt ra khỏi kế hoạch của bọn họ, vốn cho rằng sau khi thiên tà thần xuất thế, đại thiên thế giới này sẽ phải toàn quân tan tác, giống như dê non, mặc cho ngoại vực tà tộc bọn họ giết mổ mới phải, nhưng hiện giờ Viêm Đế, Võ Tổ ghi tên trên thương khung bảng, cũng trực tiếp khiến cho chiến lực đỉnh cao của đại thiên thế giới còn cường hoành hơn cả thời viễn cổ.

dù sao, ở thời thượng cổ, đại thiên thế giới cũng chỉ có một vị bất hủ đại đế có thể ghi tên trẽn thương khung bảng, nhưng ngày nay lại có tới 2 vị.

Dưới đông đảo ánh mắt bất động, Viêm Đế cùng Võ Tồ cũng ngẩng đầu lên, xa xa nhìn về phía thiên tà thần, thanh âm bình thản, tựa như sấm rền, vang vọng trong thiên địa: "Xem ra ý đồ xâm chiếm đại thiên

thế giới của ngoại vực tà tộc các ngươi hôm nay không có cách nào hoàn thành rồi"

Hai mắt như hắc động của thiên tà thần tản ra tia sáng nguy hiểm, hắn âm trầm nói: "Hai người các ngươi chẳng qua cũng chĩ hoàn thành một nửa mà thôi, có cái gì to tát mà nói chuyện với ta như vậy?"

"Đã như vậy...mời thiên tà thần chỉ giáo"

Viêm Đế cùng Võ Tổ cũng không nhiều lời nói nhảm, chỉ lãnh đạm cười một tiếng, sau đó ánh mắt của 2 người đột nhiên trở nên lạnh lùng, thiên tà thần chính là lãnh tụ tinh thần của ngoại vực tà tộc, chỉ cần trấn áp được hắn, ngoại vực tà tộc xâm lược tự nhiên sẽ không đánh mà tan.

Còn nữa, lúc này thiên tà thần vừa mới phá phong, chính là lúc thực lực suy yếu nhất, lúc này không trấn áp thì còn đợi khi nào?

Viêm Đế cùng Võ Tổ cũng không phải loại người cổ hủ, cho nên căn bản cũng không cho thiên tà thần cơ hội hồi phục, hai người một bước bước ra, nhất thời tựa như cỏ vô biên vô tận linh lực hội tụ tới.

Viêm Đế nắm chặt tay, chỉ thấy một thanh trọng xích màu đen xuất hiện trong tay, trọng xích đột nhiên phách chém xuống, trong khoảnh khắc, hừng hực đế viêm mênh mông mãnh liệt phun trào ra, hóa thành một đạo xích mang vạn trượng, bắn ra.

xích mang xẹt qua, phân chia thiên địa.

Võ Tổ nắm chặt 5 ngón tay, một quyền đánh ra, hắn là có tiếng long ngâm rung trời vang lên, chỉ thấy một đạo thanh long quyền quang phóng lên

Cao.

Thanh long gầm thét, trong long chùy hiện lên bát sắc linh quang, cuồng bạo vô cùng, tựa như có thể hủy thiên diệt địa.

Lúc này Viêm Đế, Võ Tổ đồng thời xuất thủ, thanh thế không nghi ngờ gì là còn kinh khủng hơn trước, uy năng tản ra, cho dù là mạnh như thiên tà thần, sắc mặt cũng lần đầu trở nên ngưng trọng.

"Hừ bản thần lại muốn xem thử xem, 2 kẻ ghi danh trên bảng như các ngươi rốt cục có bao nhiêu năng lực!"

Thiên tà thần hừ lạnh lên tiếng, chỉ thấy giữa trán, viên tà mục kia lúc này điên cuồng lóe lên, vô biên ma khí tràn vào trong đó, chớp mắt sau đó, chợt xì ra.

"Thôn Giới Tà Thú!"

Ma quang từ trong tà mục kia bắn ra, thoáng chốc bành trướng, tiếp sau đó một tiếng gầm hừ sắc bén vang lên, biến thành một con hắc ám cự thú cực lớn vô cùng.

quanh thân cự thú kia phát ra ánh sáng tà ác, trong mắt thú càng là tràn đầy hung ác cùng chém giết, tựa như muốn hủy diệt vạn vật, cắn nuốt tất cả.

soạt!

Hắc ám cự thú vừa mới xuất hiện, đạo xích mang phân chia thiên địa kia dẫn đầu bạo chém tới.

Hắc ám cự thú gầm thét, hắc ám cự trảo hung hăng vỗ xuống xích mang, sức mạnh trong một cái vỗ kia đủ để mạt sát dễ dàng bất kỳ thánh phẩm hậu kỳ nào, thậm chí ngay cả bột cũng không còn sót lại.

xoẹt!

Thế mà, khi xích mang xẹt qua, thân thể hắc ám cự thú kia dường như cứng ngắc trong chớp mắt, một khắc sau, tiếng gầm thê lương vang lên, hắc ám cự trảo trực tiếp bị cắt lìa ra.

Hống!

Thanh long lướt tới, long chủy mở ra, bát sắc long tức phun ra, không chút lưu tình đánh lên trên thân thể cao lớn của hắc ám cự thú.

uỳnh uỳnh!

Hắc ám cự thú điên cuồng gầm thét, thân thể bay ngược ra, trên thân thể, ánh sáng tà ác nhạt đi rất nhiều, hiển nhiên là bị trọng thương.

Giao phong trong chớp mắt này, thiên tà thần trực tiếp rơi xuống hạ phong, hiển nhiên đối mặt với 2 vị tồn tại đã ghi danh trên bảng, thiên tà thần hiện giờ cũng có chút không địch lại.

Trong bắc hoang khâu, bộc phát ra tiếng hoan hô đinh tai nhức óc, đông đảo các thiên chí tôn đều phấn chấn vô cùng.

Mà trái lạl về phía ngoại vực tà tộc thì hoàn toàn yên tĩnh, thánh thiên ma đế cùng tất cả các thiên ma đế, đều là sắc mặt âm trầm.

"Hảo, thật sự lấn bản thân trạng thái suy yếu sao?"

Thiên tà thần ánh mắt rét lạnh nhìn hắc ám cự thú liên tiếp bại lui, trong mắt thoáng hiện vẻ hung tàn, chợt hắn quay đầu, tay áo vung lên, chỉ thấy cuồn cuộn ma khí trực tiếp quét về phía vô số ma ảnh phía sau.

Ma khí quét qua, vô số đạo ma ảnh trực tiếp bị nghiền nát, tinh huyết bị cuồn cuộn ma khí cắn nuốt, trong khoảnh khắc bắt đầu nhanh chóng lớn mạnh.

a!

đột nhiên xuất hiện một màn này, khiến cho cường giả chư tộc ngoại vực tà tộc kinh hãi thất sắc, tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền ra, nhưng bất luận bọn họ tránh né như thế nào, khi ma khí cuốn tới, bọn họ chỉ có thề hóa thành cuồn cuộn tinh huyết.

Hiển nhiên, để nhanh chóng khôi phục thực lực, thiên tà thần đã bắt đầu không chừa thủ đoạn nào.

Thánh thiên ma đế cùng các thiên ma đế thấy vậy, ánh mắt ngưng lại, nhưng cũng không ngăn cản, sắc mặt lãnh khốc, bởi vì bọn họ hiểu rõ, chỉ khi thiên tà thần khôi phục thực lực mới có thể đối phó Viêm Đế, Võ Tổ của đại thiên thế giới.

"Các tiểu tộc còn lại nghe lệnh, mỗi tộc dâng ra một vị ma đế làm huyết thực!". Thanh ảm lãnh lệ của thánh thiên ma đế truyền ra, khiến cho tất cả ngoại vực tà tộc phía sau biến sắc.

Đối với những tiểu tộc này mà nói, tổn thất một vị ma đế hiển nhiên là thương gân động cốt.

Có điều, đối mặt với cái nhìn chăm chú lãnh khốc của tất cả các tộc trưởng đại tộc, bọn hắn không có chút tư cách phản đối nào, vì thế sau khi rối loạn một lúc, liền có từng đạo ma ảnh bất đắc dĩ bay lên.

Thiên tà thần thấy vậy, hài lòng gật đầu một cái, tay áo vung lên, kinh khủng ma khí gào thét tới, bao phủ lấy những ma đế này, trực tiếp nghiền nát thành cuồn cuộn tinh huyết.

"Yên tâm đi, đợi tới khi xâm chiếm đại thiên thế giới này xong, đóng góp của các ngươi, bản thần sẽ bồi thường". Thanh ảm băng hàn của thiên tà thần vang dội, chợt hắn hút mạnh một cái, chỉ thấy cuồn cuộn tinh huyết tràn ngập thiên địa kia bị hắn nuốt vào trong cơ thể.

uỳnh uỳnh!

sau khi nuốt chửng tinh huyết hùng hồn như thế, tà quang trong viên tà mục của thiên tà thần đột nhiên đại thịnh, từng vầng ma khí hào quang không ngừng hiện lẽn sau gáy, ma khí quanh thân cũng tăng lẽn với tốc độ kinh người.

ngắn ngủi vài hơi thở, cỗ ma uy do ma khí tạo thành kia, đã làm cho toàn bộ bắc hoang khâu trở nên run rẩy kịch liệt.

Trong bắc hoang khâu, sắc mặt hân hoan của tất cả thiên chí tôn đều thu lại, thậm chí ngay cả Viêm Đế, Võ Tổ, ánh mắt đều ngưng lại sắc mặt hiện lên vẻ ngưng trọng.

Ma khí cuồn cuộn tràn ngập, lại mơ hồ có xu thế kháng cự lại được với uy áp linh lực mênh mông của Viêm Đế, Võ Tổ.

Mà cùng với việc ma khí trong cơ thể thiên tà thần ngày càng kinh người, đám người Mục Trần kinh hãi nhìn thấy, 2 viên tà mục khác đang nhắm chặt của thiên tà thần, cũng vào lúc này chậm rãi run rẩy, sau đó từng chút một mở ra.

Năm viên tà mục đồng thời mở ra, trong thoáng chốc, vô biên ma khí cổ đãng, khiến cho lúc này thiên tà thần nhìn qua giống như Diệt Thế chi ma, khiến người ta cảm thấy sợ hãi vô ngần.

"5 viên tà mục đều mở..."

bất tử chi chủ run rẩy nhìn cảnh này, khàn khàn nói: "Thời thượng cổ, khi đại chiến với bất hủ đại đế, thiên tà thần này cũng chỉ mở ra 4 con mắt.""

Trong lòng mọi người đều rùng mình, nói cách khác, thiên tà thần hiện giờ còn mạnh hơn so với thời thượng cổ sao?

dưới đông đảo ánh mắt kinh hãi, hai tay thiên tà thần chậm rãi mở ra, hắn cảm giác sức mạnh hủy diệt mênh mông trong cơ thể, trên khuôn mặt cũng hiện lên vẻ hài lòng.

Hắn hơi cúi đầu, 5 viên tà mục hiện lên vô biên tà quang, xa xa khóa lấy 2 người Viêm Đế, Võ Tổ.

Cùng lúc đó, thanh âm bạo lệ tràn đầy hủy diệt cũng vang vọng lên trong thiên địa này.

"Có thề ép bản thần mở ra 5 con mắt, các ngươi chết cũng không tiếc!"

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1533: Một Đế Một Tổ Chiến Tà Thần (Trung)

" 5 mắt tà thần..."

Viêm Đế cùng Võ Tổ ánh mắt tỏ vẻ ngưng trọng nhìn thân ảnh Ma thần nơi xa, cái trạng thái này của tà thần, không thể nghi ngờ là mạnh đến đáng sợ, thậm chí ngay cả 2 người bọn họ cũng cảm nhận được một ít áp lực.

"Ma này, thật là sâu không lường được". Viêm Đế cảm thán một tiếng, nói.

"Bất kể hắn có mạnh hơn nữa, hôm nay cũng phải khiến hắn hoàn toàn vẫn lạc!". Võ Tổ giọng nói trầm thấp, trong hai mắt hiện lên ý lạnh lẽo, đối với đám ngoại vực tà tộc này, hắn thống hận tới cực điểm.

"Chính là hợp với ý ta" Viêm Đế cũng cười một tiếng, trong đôi mắt thâm thúy có hỏa viêm bay lẽn.

uỳnh!

Thanh âm vừa dứt, thân thể 2 người đều rung lên, chớp mắt sau đó, vô biên vô tận linh lực tụ đến, biến thành đại dương linh lực vô biên vô tận sau lưng bọn họ.

ào ào!

nước biển cuộn trào, phát ra tiếng nước chảy thanh thúy, những thứ linh lực này cũng không phải là hư ảo, mà là chính bởi vì quá mức đậm đặc, cho nên mới ngưng tụ thành linh lực đại dương.

Như vậy có thể thấy được, Viêm Đế cùng Võ Tổ lúc này đã có thể khống chế được thiên địa linh lực, rốt cục đã đạt tới trình độ kinh khủng bực nào.

Viêm Đế vung tay áo lên, chỉ thấy bên trong đại dương linh lực kia chợt có vô số đốm sáng bay ra, đốm sáng ngưng tụ áp súc cực nhanh, cuối cùng biến thành đầy trời hỏa liên cháy hừng hực, mỗi một đóa hỏa liên đều hàm chứa dao động hủy diệt.

đại dương linh lực sau lưng Võ Tổ thì lại diễn biến ra lôi đình, hàn băng, hắc ám V..V, sau đó chợt bắn ra, phô thiên cái địa, cái loại linh lực hỗn hợp đó, thỉnh thoảng dung hợp, thỉnh thoảng phân tách, huyền diệu dị thường, khiến người ta khó có thề phòng ngự.

Viêm Đế cùng Võ Tổ ra tay không chút lưu tình, thế công như vậy, cho dù là thánh thiên ma đế cùng tất cả các thiên ma đế khác đều hơi biến sắc, không tự chủ mà lùi ngược lại.

Chỉ có thiên tà thần một mình đứng trong hư không, mặt không biểu tình, năm viên tà mục lóe lên ánh sáng yêu dị, sau lưng vô biên vô tận ma khí cuộn trào, tản ra vẻ đáng sợ vô cùng.

Hắn ngẩng đầu, nhìn thế công phô thiên cái địa đang tới, thanh ảm đạm mạc vang lên: "Tà bộc"

uỳnh!

phía sau lưng hắn, vô biên ma khí chợt bốc lên, cuối cùng từ trên vô tận thương khung chảy xuống, ngăn cản phía trước.

Thác nước màu đen chảy xuống, mang tới sức mạnh kinh khủng, không gian phía trước toàn bộ sụp đổ.

xèo xèo.

Hỏa liên đầy trời gào thét tới, toàn bộ đâm vào trong thác nước, ngay sau đó sóng trùng kích cuồng bạo mà nóng bỏng quét ngược ra, trực tiếp

nổ cho thác nước hắc ám kia đứt thành từng đoạn.

Mà không đợi thác nước khôi phục, các loại linh lực lôi đình, hàn băng, hỏa viêm V..V ầm ầm đánh tới.

sau khi xông vào trong thác nước, những linh lực này lập tức mãnh liệt va chạm với nhau, trong khoảnh khắc, linh lực cuồng bạo quét ra, trực tiếp cứng rắn phá hủy toàn bộ thác nước.

Hai bên đều dần dần chôn vùi, chỉ còn để lại một mảnh hư không sụp đổ.

ba ánh mắt lạnh lùng chạm nhau, tia lửa bắn tung toé.

soạt!

Viêm Đế nắm chặt hắc sắc trọng xích trong tay, chớp mắt sau đó, thân ảnh của hắn trực tiếp biến thành một đạo hỏa quang, bắn thẳng về phía thiên tà thần.

"Dị hỏa hằng cổ xích!"

Thản ảnh bắn ra, tiếng quát khẽ vang lên, chỉ thấy ngọn lửa hừng hực ngưng kết phía trước mặt, cuối cùng biến thành một thanh hỏa xích to lớn, trên đó thiêu đốt kinh khủng hỏa viêm.

Huyền trọng xích trong tay Viêm Đế cắm vào trong hỏa xích kia, tựa như vỏ đao che kiếm, nhất thời 2 xích tương hợp, trong lúc huy vũ bạo phát ra dao động kinh khủng.

"Lôi đế quyền trượng"

Trong tay Võ Tổ, lôi quang quấn quanh, một thanh lôi đình quyền trượng hiện lên, tay hắn cầm quyền trượng, dưới chân lôi quang lóe lên, thân hình xuyên thủng hư không, xuất hiện phía trước thiên tà thần.

"Chém!"

Viêm xích chém xuống, dường như ngay cả thiên địa cũng bị cắt ra, nhiệt độ hừng hực tràn ngập thế gian.

Lôi đế quyền trượng huy vũ, trên đó lôi long quấn quanh, cuồng bạo vô cùng, mỗi một đạo tàn ảnh đều chứa sức mạnh hủy diệt.

Viêm Đế, Võ Tổ đồng thời xuất thủ, thanh thế như vậy có thể nói là kinh thiên động địa.

Mà đối mắt với Viêm Đế, Võ Tổ liên thủ, cho dù là thiên tà thần cũng không dám coi thường, sắc mặt âm ế, bàn tay đột nhiên nắm chạt, vô tận ma quang tụ đến, cuối cùng tạo thành một thanh hắc thương dữ tợn.

Trên ma thương dường như hiện lên vô số khuôn mặt, phát ra tiếng thét sắc bén, chỉ nguyên sóng âm cũng đủ để linh lực trong cơ thể con người mất khống chế, nồ tung

soạt!

Thiên tà thần cầm ma thương trong tay mãnh liệt vọt ra, ma khí dập dờn,chớp mắt sau đó, mũi thương run run, hai đạo thương ảnh giống như ma long gào thét ra, cứng rắn đụng với viêm xích, lôi trượng.

keng!

Tiếng kim loại va cham vang lên, cùng với đó là trùng kích như gió lốc, chĩ thấy trong hư không, nơi mắt thường có thể chạm tới, không gian không ngừng sụp đổ, thậm chí ngay cả mảnh vỡ không gian cũng không chỉ nổi sự trùng kích ấy, nổ tung ra.

Mục Trần, Tần Thiên cùng đông đảo các thiên chí tôn nhìn động tĩnh giao thủ như vậy, đều không kìm được biến sắc, kịch chiến ở cấp độ đó, dù chỉ là dư âm trùng kích, sợ rằng thánh phẩm cường giả cũng không chịu nổi.

keng keng!

Trong hư không bên ngoài bắc hoang khâu, ba đạo thân ảnh mắt thường không thể quan sát, lần lượt luân chuyển nhanh như chớp, viêm xích, lôi trượng, ma thương...mỗi lần đụng nhau đều sẽ dâng lên dao động hủy diệt.

ngắn ngủi mấy phút đồng hồ, ba nhân ảnh trong hư không đã giao thủ hơn ngàn hiệp.

ánh mắt mục trần gắt gao nhìn bên ngoài hư không, cho dù trong mắt có linh quang ngưng tụ, nhưng vẫn chỉ có thể mơ hồ thấy 3 đạo thân ảnh, không cách nào thấy rõ tốc độ của bọn họ.

"Loại cấp độ này..-thật sự quá mạnh mẽ". Mục Trần nắm chặt tay, trong cơ thể huyết dịch sôi trào, ánh mắt nóng bỏng, đây mới thật sự là cái thế cường giả, quét ngang thế giới.

Thánh thiên ma đế cùng đông đảo thiên ma đế cũng đang nhìn chằm chằm vào chiến trường, một lát sau, sắc mặt của hắn có chút âm trầm, nói: "Viêm Đế, Võ Tổ này cũng thật là không đơn giản"

Trong quan sát của hắn, Viêm Đế cùng Võ Tổ liên thủ, hiển nhiên là cực kỳ lợi hại, cho dù đối mặt với thế công của thiên tà thần cũng vẫn không lui bước chút nào, tới tới lui lui, giằng co dị thường.

"Chúng ta cần xuất thủ không?". Ám Thiên Ma Đế thần sắc âm u nói.

Thánh thiên ma đế liếc mắt nhìn đám người nghiêm nghị chờ đợi bên trong bắc hoang khâu, thở dài lắc đầu một cái, nói: "Bây giờ cho dù chúng ta có giải quyết được những kè kia, nhưng chỉ cần Viêm Đế võ tồ còn tồn tại, vậy cũng không dao động được đại thiên thế giới"

"Trước mắt chỉ hy vọng thiên tà thần có thể chém chết được Viêm Đế, Võ Tổ này"

đang!

Trên hư không, ma thương gầm thét, hóa thành vạn trượng ma quang, trực tiếp hung hăng va chạm với viêm xích, lôi trượng, dư âm bộc phát ra, ba đạo thân ảnh giao thoa, đều bị phản chấn bay ngược ra.

Ba người nhanh chóng ổn định thân hình, sắc mặt đều trở nên ngưng trọng rất nhiều.

"2 người các ngươi, cũng không yếu hơn bất hủ đại đế năm đó, đại thiên thế giới khí vận thật không cạn". Ma thương trong tay thiên tà thần rung động, thanh âm âm trầm nói.

Võ Tổ sắc mặt lạnh lùng, hắn không định nói nhảm với thiên tà thần, chẳng qua là nhìn về phía Viêm Đế, nói:" Kẻ này quá mạnh, không thể lưu thủ"

Viêm Đế thờ ra một hơi thật dài, sau đó nhẹ nhàng gật đầu, hai mắt hắn khép hờ, vài hơi thở sau đột nhiên mở ra, sâu trong con mắt, hừng hực đế viêm bốc cháy.

phừng!

đế viêm mãnh liệt cấp tốc bốc lên, trực tiếp bao phủ lấy thản thể Viêm Đế, cuối cùng, chỉ thấy đến đại dương linh lực mênh mông sau lưng Viêm Đế cũng bắt đầu bốc cháy.

Sâu trong đại dương, nước biển sôi trào, sau đó tất cả mọi người đều thấy, một đóa hỏa liên vạn trượng chậm rãi bay lên.

Đóa hỏa liên kia sắc thái hoa mỹ, trên đó hiện lên rất nhiều màu sắc, mỗi loại màu sắc đều tượng trưng cho một loại dị hỏa, uy năng kinh khủng.

Một cỗ dao động không cách nào hình dung phát ra từ trên hỏa liên vạn trượng kia, khiến vô số cường giả biến sắc.

cùng lúc đó Võ Tổ cũng xuất thủ, chỉ thấy hai tay hắn khép lại, sau đó chậm rãi kéo ra, nhất thời linh quang mênh mông dâng lên, 8 đoàn ánh

sáng màu sắc bất đồng hiện lên, trôi lơ lửng quanh người hắn.

Trong đoàn ánh sáng kia, dường như có thể thấy được 8 mảnh phù văn cổ xưa.

"Đây là muốn liều mạng sao...có điều, các ngươi nghĩ bản thần sợ các ngươi?". Thiên tà thần nhìn hành động của 2 người, chợt vẻ mặt cũng trở nên rét lạnh, hai tay chậm rãi kết ấn, mênh mông ma khí bắt đầu sôi sục.

Đối mặt với Viêm Đế, Võ Tồ ở trạng thái này, cho dù hắn mở ra 5 con mắt, cũng không dám có chút khinh thường.

Dưới vô số ánh mắt kinh hãi, tất cả mọi người thấy, hỏa liên to lớn chậm rãi bay lên không trung, quanh quẩn trên vùng trời của Viêm Đế.

quanh thân Võ Tổ, 8 mảnh phù văn cổ xưa xoay nhanh, dẫn động thế giới lực hàng lâm.

ở phía thiên tà thần, vô biên ma khí tụ đến, sềnh sệch như ma đầm, dâng lên khí tức cực kỳ tà ác.

giờ khắc này, bất luận là mục trần cùng các cường giả đại thiên thế giới, hay là những thiên ma đế ngoại vực tà tộc kia, đều là sắc mặt chấn động, chợt bắt đầu lui về phía sau, cách xa nơi 2 bên giằng co kia.

bởi vì ai cũng nhận ra được, lúc này 2 bên đã động sát tâm nồng nặc, bắt đầu thi triển sát chiêu, quyết phải mạt sát đối phương.

Trong hư khống, giằng co kéo dài vài hơi thờ, sau một khắc, ba tiếng quát khẽ đột nhiên vang dội, chấn động thiên địa.

"Phật Nộ Đế Viêm Liên!"

Viêm Đế chợt quát, trên không, vạn trượng hỏa liên bắn ra, hỏa liên chậm rãi nở rộ, tản ra dao động hủy diệt.

"Bát Phù Tịch Diệt!"

Võ Tổ xa xa điểm ngón tay, 8 mảnh phù văn cổ xưa dung hợp một chỗ, đồng thời dẫn động thế giới lực, hóa thành một vầng ánh sáng tịch diệt, phủ xuống thiên tà thần.

"Ngũ mục thí thần đồ!"

Thiên tà thần mặt không biểu cảm, hai tay kết ấn nhanh như chớp, huyễn hóa ra vô số đạo tàn ảnh, trên không, bên trong đám ma khí cuồn cuộn như ma đầm kia, một quyển Ma Đồ đen kịt bắn ra, sau đó từ từ mở ra, chớp mắt sau đó, ma khí bốc lên.

vô số ánh mắt gắt gao nhìn 3 đạo thế công hủy thiên diệt địa xẹt qua hư không, thân thể hơi run rẩy, bởi vì lần quyết đấu này, không chừng chính là sẽ quyết định kết cục của đại thiên thế giới...

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1534: Thế Giới Áp Chế

Trong hư không, một cuốn hắc ám ma đồ chậm rãi mở ra, che khuất bầu trời, trên đó ma khí bốc lên, tựa như vạn ma gầm thét, phát ra tiếng ma khiếu đinh tai nhức óc.

Mà cùng với việc ma đồ hoàn toàn mở ra, chỉ thấy bên trong ma đồ, mơ hồ có thể thấy được 5 viên tà mục to lớn, chậm rãi mở ra, trong đó tràn đầy hung ác cùng hủy diệt.

Nhìn 5 viên tà mục bên trong ma đồ, tất cả các thiên chí tôn trong bắc hoang khâu đều cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, linh lực trong cơ thể mơ hồ có dấu hiệu tự phản phệ, sợ đến mức bọn họ phải vội vàng dời đi ánh mắt, không dám trực tiếp nhìn thẳng.

uỳnh!

Mà trong lúc ma đồ mở ra, đế viêm hỏa liên lớn vô cùng kia cũng đã gào thét tới, cánh hoa từ từ mở rộng, dưới vẻ đẹp hoa mỹ lại là tràn đầy uy năng hủy thiên diệt địa.

Hỏa liên xoay tròn, để lại trong hư không một vệt đuôi lửa hoa mỹ, đối mặt với ma đồ che trời kia, hỏa liên cũng không đình trệ chút nào, trực tiếp hóa thành một vòng ánh lửa, trực tiếp đảm vào.

Trong khoảnh khắc 2 bên va chạm, hỏa liên nở rộ tới trạng thái hoàn mỹ nhất, ngay sau đó, vô biên vô tận hỏa viêm giống như ức vạn ngọn núi lửa đồng thời phun trào, hỏa viêm hoa mỹ, tràn ngập hư không.

ầm!

Tiếng nổ lớn đinh tai nhức óc vang lên, dưới âm thanh đó, cả tòa bắc hoang khâu ầm ầm chấn động, không khí nóng cháy gào thét quét qua, dù là cách cực kỳ xa xôi, cũng khiến vô số cường giả 2 bên đều cảm thấy thân thể sắp bị đốt hủy.

Từng đạo linh quang, ma khí bay lên từ trên thân thể cường giả 2 bên, dốc sức chống đỡ lại nhiệt độ hủy diệt đó.

ong!

Hỏa liên nở rộ, nhiệt độ hủy diệt không chút kiêng kỵ ăn mòn ma đồ, mà lúc này, mà đồ cũng triển khai phản kích, chỉ thấy trên đó 5 con tà mục chợt bộc phát ra vô số đạo ma văn âm u.

Những ma văn này, minh khắc sức mạnh cực kỳ tà ác, cho dù là thánh phẩm cường giả hơi chút dính vào cũng sẽ bị ô nhiễm linh lực trong cơ thể, thân thể sụp đổ, ác độc cùng bá đạo tới cực điểm.

vô số đạo ma văn hội tụ, tựa như ma lưu, va chạm với ngọn lửa huyễn lệ kia, 2 bên nhất thời điên cuồng ăn mòn lẫn nhau..

Dưới loại ăn mòn này, cả mảnh không gian kia trở nên lỗ chỗ như tổ ong.

Hai cỗ lực lượng điên cuồng giằng co, có điều đúng lúc này, cỗ lực lượng cường đại thứ 3 gia nhập, chỉ thấy 8 miếng phù văn cổ xưa hóa thành ánh sáng tịch diệt bắn tới, cuối cùng hung hăng đánh lẽn trẽn ma đồ.

uỳnh uỳnh uỳnh!

Trong hư vô, tựa như có pháo hoa nở rộ, ba cỗ sức mạnh cường đại đối xứng tạo thành ánh sáng, khiến tất cả các thánh phẩm cùng thiên ma đế đều không dám nhìn thẳng, chỉ có thể hơi ké nhìn.

Tiếng nổ lớn liên miên không dừng, vang đội trong hư không, mỗi một đạo dư âm rất nhỏ khuyếch tán ra cũng khiến cường giả hàng đầu

của 2 bên tê dại da đầu.

Cái loại sức mạnh đó, thật sự có thể định đoạt số mệnh của một thế giới.

Dư âm hủy diệt kéo dài tới mười mấy phút mới dần dần nhạt đi.

Trước tiên, hầu như cường giả 2 bên đều đưa mắt hướng vào giao phong trong hư không, giao thủ lúc trước, 2 bên đều không lưu thủ chút nào, đem sức mạnh thi triển tới cực hạn.

Loại sát chiêu kinh khủng đó, đủ để hủy diệt một tòa đại lục.

Mà hiển nhiên, kết quả của trận giao phong này cũng sẽ cho biết, lực lượng đỉnh tiêm nhất hiện giờ của đại thiên thế giới cùng ngoại vực tà tộc, rốt cục ai mạnh hơn ai.

Phe nào mạnh hơn, không nghi ngờ gì sẽ chiếm ưu thế.

Dưới vô số ánh mắt khẩn trương chăm chú, gió lốc năng lượng trong hư không bắt đầu tiêu tán, tất cả đều trở nên rõ ràng...chỉ thấy ở nơi đó, hỏa liên to lớn cùng tịch diệt quang lưu chẳng biết đã tiêu tán từ lúc nào.

Chỉ có một quyển ma đồ rách nát, lẳng lặng đứng giữa hư không, 5 viên tà mục lóe lên ánh sáng quỷ dị.

"Viêm Đế cùng Võ Tổ liên thủ cũng không đánh nát được cuốn ma đồ kia sao?". Thấy cảnh này, sắc mặt đông đảo thiên chí tôn đại biến, trờ nên tái nhợt đi nhiều.

Bên phía ngoại vực tà tộc, không ít thiên ma đế mắt lộ vẻ mừng rỡ, nhưng chỉ có thánh thiên ma đế cùng ám thiên ma đế khẽ nhíu chân mày.

"không đúng lắm"

Mục trần ngưng mắt nhìn hư không, tự lẩm bẩm.

Trong hư không, Viêm Đế cùng Võ Tổ đứng trên không trung, sắc mặt bọn họ không chút gợn sóng, con ngươi hơi có vẻ lạnh lùng kia xa xa nhìn chằm chằm vào ma đồ, sau đó Viêm Đế chợt búng ngón tay ra.

Một luồng hỏa viêm thật nhỏ bắn ra ngòi, rơi xuống ma đồ tàn phá.

Hừng hực!

Tựa như lửa rơi xuống rơm khô, lúc này ma đồ trực tiếp bốc cháy, mà dưới sự thiêu đốt, 5 viên tà mục kia phát ra thanh âm bén nhọn, cuối cùng uỳnh một tiếng, nổ tung ra...

Mà trong khoảnh khắc 5 viên tà mục kia nổ tung, trong hư không, thân thể thiên tà thần cũng chợt run lên, sắc mặt của hắn âm trầm vô cùng,bên trong 5 viên tà mục có một vệt máu đen chảy xuống, khiến hắn trông như ác ma.

Phía sau, vẻ mặt vui mừng của đông đảo thiên ma đế các tộc đột nhiên cứng lại, hóa thành vẻ hoảng sợ nhìn cảnh này...

Hiển nhiên, giao phong lúc trước, Viêm Đế cùng Võ Tổ chiếm được một chút ưu thế, hơn nữa còn nhân cơ hội tổn thương tới bản thể của thiên tà thần, khiến 5 viên tà mục kia cũng bị một chút tổn thương.

Trong bắc hoang khâu, những thiên chí tôn vẻ mặt tái nhợt lúc trước cũng kinh ngạc nhìn cảnh này, ngay sau đó chính là tiếng hoan hô kích động vang lên.

"Thật là trời giúp đại thiên thế giới ta, ờ thời khắc nguy nan này, còn có Viêm Đế, Võ Tổ ngăn cơn sóng dữ!". Bất Tử Chi Chủ kích động không thôi, run rẩy nói.

vốn cho rằng thiên tà thần xuất thế chính là ngày diệt tuyệt của đại thiên thế giới bọn họ, nhưng không ngờ tới, trong lúc âm thầm, Viêm Đế, Võ Tổ đã đạt tới mức sánh ngang bất hủ đại đế.

Đám người tần thiên cũng nặng nề gật đầu, thở dài nói: "Đúng là trời cao phù hộ, thiên tà thần hiện giờ còn mạnh hơn thời thượng cổ, nếu 2 vị Viêm Đế, Võ Tổ thiếu đi bất kỳ ai, sợ rằng không thể chống lại được hắn.

Dù sao thiên tà thần cũng quá mạnh mẽ, mạnh tới mức nhất định 2 người Viêm Đế, Võ Tổ phải liên thủ.

Trong hư không, thiên tà thần vẻ mặt âm trầm, hắn xòe bàn tay ra, nhẹ nhàng lau đi máu đen chảy xuống trong tà mục, sau đó ánh mắt không chút cảm xúc nhìn Viêm Đế, Võ Tổ, nói: "Nếu nói về thực lực từng người, bất kỳ kẻ nào trong 2 người các ngươi cũng xuất sắc hơn Bất Hủ Đại Đế thời thượng cổ, ta cũng thật sự không ngờ tới, đại thiên thế giới này lại có thể sinh ra nhiều nhân vật kinh tài tuyệt diễm như vậy"

Viêm Đế cười nhạt một tiếng, nói: "Các hạ cũng rất mạnh, có điều vì vô số sinh linh đại thiên thế giới, 2 người chúng ta cũng chỉ có thể cậy đông, thắng không anh hùng rồi"

Thiên tà thần làm như cười cười, chẳng qua nụ cười có chút quỉ dị, ngữ khí của hắn cũng không vì thất thủ lúc trước mà cỏ chút dao động nào:"Xem ra các ngươi cho là thắng chắc?"

Võ Tổ thanh ảm trầm thấp nói: "ít nhất dã tâm xâm chiếm đại thiên thế giới của ngoại vực tà tộc các ngươi tạm thời không cách nào thực hiện được"

"Mặc dù lúc này 2 người chúng ta cũng chỉ có thể hơi chiếm thượng phong, có điều chỉ cần đợi thêm trăm năm, 2 người chúng ta liền có thể ghi tên hoàn chỉnh lên thương khung bảng, đến lúc đó, chỉ cần một người là có thể mạt sát ngươi"

đến cuối cùng, thanh âm Võ Tổ đã có ý túc sát.

Một khi ghi được tên hoàn chỉnh xuống, vậy sẽ hoàn toàn là một tầng thứ khác biệt, nếu đạt được bước đó, Viêm Đế cùng Võ Tổ cũng có lòng

tin, dễ dàng mạt sát thiên tà thần.

Thiên tà thần 2 mắt híp lại, cũng không phủ nhận, ngược lại nói: "Nếu quả thật tới bước đó, ta đúng là khó có thể ngăn trở, chẳng qua là..."

Hắn nghiêng đẩu nhìn hai người, lạnh lùng cười nói: "Các ngươi cảm thấy ta sẽ cho các ngươi thời gian đó sao?"

Viêm Đế ánh mắt ngưng lại, thần sắc dần dần trở nên lạnh, nói: "Vậy ngươi có thể thế nào?"

khóe miệng Thiên tà thần nhấc lên một đường cong quỷ dị, hắn trầm mặc một lúc, mới chậm rãi nói: "Các ngươi chẳng lẽ không thấy kỳ quái sao, thời thượng cổ, thực lực của ta rõ ràng hơn bất hủ đại đế một bậc, tại sao lại cho hắn một cơ hội khó hiểu đem ta phong ẩn?"

"Thật là rất đơn giản, bởi vì bị phong ấn..."

"là do ta tự nguyện"

Lời vừa nói ra, tần thiên cùng đông đảo thiên chí tôn đều hoảng sợ thất sắc, ánh mắt khiếp sợ, thậm chí ngay cả Viêm Đế cùng Võ Tổ, con ngươi cũng hơi co rụt lại.

Năm đó Bất Hủ Đại Đế liều mạng phong ấn thiên tà thần này, lại là do hắn tự nguyện?

"Thật vô căn cứ!". Viêm Đế lạnh lùng nói: "Tràng phong ấn này chỉ thiếu chút nữa là có thể hoàn toàn mạt sát ngươi, có lý do gì để ngươi có thể bỏ ra giá lớn như vậy?"

Thiên tà thần một lần nữa trầm mặc, một lúc lâu sau mới khẽ thở dài một tiếng, ngẩng đầu nhìn thiên địa này, thản nhiên nói: "Các ngươi có biết thế giới áp chế là như thế nào?"

Viêm Đế, Võ Tổ khẽ cau mày.

"Nói về thế giới áp chế, chính là khi một tồn tại xa lạ mạnh mẽ tiến vào một thế giới, thế giới đó sẽ sinh ra một loại bài xích cùng áp chế đối với hắn, giống như khi cường giả ngoại vực tà tộc ta đi tới đại thiên thế giới, thực lực khó có thể phát huy như thường"

"Người thực lực càng mạnh, cũng sẽ bị áp chế càng mạnh"

"Mà ta mặc cho bất hủ đại đế phong ấn trấn áp ta 4 vạn 9000 năm, trong thời gian này, phong ấn lực của bất hủ đại đế xâm nhiễm lên khí tức của ta, cho nên chỉ cần ta có thể phá phong ra, như vậy ta sẽ có thể đập tan ngăn cách, sự áp chế của đại thiên thế giới này đối với ta cũng sẽ tiêu trừ, đến lúc đó, ta mới có thể chân chính chiếm cứ một phương thế giới này, mà sẽ không khiến ý chí thế giới bài xích cùng kháng cự, đem đại thiên thế giới này hóa thành đại bản doanh ngoại vực tà tộc"

Thiên tà thần hướng về phía Viêm Đế, Võ Tổ, khẽ mỉm cười, nói: "Các ngươi cho rằng 5 con mắt chính là sức mạnh cực hạn của ta sao? Không thể không nói, các ngươi cũng quá ngây thơ rồi"

Thanh âm của thiên tà thần mang vẻ vô tận âm lãnh cùng quỉ bí, vang lên trong hư không, khiến cho vô số thiên chí tôn đều là toàn thân băng hàn, sự vui mừng do lúc trước Viêm Đế, Võ Tổ chiếm ưu thế đã tan biến trong nháy mắt...

"ở thời gian cách đây rất lâu, người khác đều xưng ta là..."

"Cửu Mục Tà Thần..."

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1535: Cửu Mục Tà Thần

"Cửu Mục Tà Thần!"

Khi thanh âm âm trầm quỉ dị của thiên tà thần truyền ra trong thiên địa, trực tiếp khiến cho bắc hoang khâu một mảnh tĩnh mịch, tất cả các thiên chí tôn đều sắc mặt trắng bệch, toàn thân lạnh lẽo.

Thiên tà thần hiện tại chỉ là trạng thái ngũ mục, cũng đã kinh khủng tới mức này...nếu quả thật đúng như lời hắn nói, thời kỳ toàn thịnh của hắn là 9 con mắt, vậy là là tồn tại cấp bậc nào?

Trong hư không, con ngươi của Viêm Đế, Võ Tổ lúc này cũng cấp tốc co rụt lại, vẻ mặt trở nên vô cùng lãnh túc, ánh mắt của bọn họ gắt gao nhìn chằm chằm thiên tà thần, phân biệt lời ấy thật hay giả.

"Thế nào, không tin phải không?"

Thấy ánh mắt ấy của Viêm Đế, võ tồ, thiên tà thần khẽ mỉm cười, chợt thân thể hắn hơi chấn động một cái, y phục nửa thân trên hóa thành bụi bay xuống, lộ ra thân thể cường tráng, chỉ thấy phía trước ngực hắn, huyết nhục hơi ngọ nguậy, sau đó đông đảo thiên chí tôn hoảng sợ nhìn thấy, nơi buồng tim trước ngực hắn, khi huyết ngục ngọ nguậy, một viên tà mục nhắm chặt chậm rãi xuất hiện.

ở bụng hắn cũng có một viên tà mục xuất hiện.

cùng lúc đó, hắn lại mờ 2 lòng bàn tay ra, trong 2 lòng bàn tay rõ ràng lả 2 viên tà mục đang nhắm chặt.

4 viên tà mục mặc dù đang nhắm, nhưng mơ hồ tản ra dao động kinh khủng, cũng khiến cả thế giới đều hơi rung động.

Tất cả thiên chí tôn đều khó có thể tin nhìn 4 viên tà mục đang đóng kia.

Thiên địa tĩnh mịch, tựa như bất kỳ âm thanh nào cũng sẽ đều biến mất dưới 9 con mắt đó, một cỗ ma uy không cách nào hình dung, chậm rãi từ trong cơ thể thiên tà thần tản ra, như uyên như ngục, sâu không lường được.

"CHẳng lẽ đại thiên thế giới...thật sự tới ngày tận thế sao...". Đông đảo thiên chí tôn phát ra thanh âm tuyệt vọng, đối mặt với trạng thái 9 mắt của thiên tà thần, bọn họ thậm chí ngay cả dũng khí chống cự cũng không có.

Thiền tà thần nhìn không khí tuyệt vọng tràn ngập bắc hoang khâu, sau đó hướng về 2 người Viêm Đế, Võ Tổ, cười nói: "Nếu 2 người các ngươi thông minh mà nói, có thể đầu nhập ngoại vực tà tộc ta, ta đảm bảo người thân của 2 người các ngươi toàn bộ bình an, thậm chí còn để các ngươi thống lĩnh đại thiên thế giới"

khóe miệng Viêm Đế nở nụ cười mỉa mai, nói: "Ngươi có can đảm giữ lại 2 người chúng ta? Ngày nào đó chỉ cần 2 người chúng ta để lại tên hoàn chỉnh trên thương khung bảng, ngươi sẽ lả kẻ đầu tiên xui xẻo."

Nụ cười của thiên tà thần ngừng lại, chợt nhẹ nhàng gật đầu, thở dài nói: "Đúng là hai người các ngươi là uy hiếp quá lớn...cho nên nhất định vẫn phải diệt trừ là tốt nhất"

Võ Tổ nhìn chằm chằm thiên tà thần, ánh mắt chợt trở nên hung ác, lạnh lùng nói: "Ngươi hiện giờ, không mở được 9 con mắt!"

Mặc dù 4 con mắt kia của thiên tà thần tản ra dao động kinh khủng, nhưng Võ Tổ lại mơ hồ cảm giác được, lúc này thiên tà thần dường như cũng không thể mở chúng ra.

Nếu không, hắn cần gì phải nói nhảm nhiều như vậy, lúc trước càng sẽ không bị bọn họ áp chế.

Thiên tà thần 2 mắt híp lại, chợt nở nụ cười, nói: "cảm giác thật nhạy bén...đúng là hiện giờ ta còn chưa thể mở ra 9 con mắt, dù sao ta vừa mới thoát khỏi phong ấn, khôi phục lại trạng thái 9 mắt cần năng lượng cực kỳ khổng lồ, theo suy đoán của ta, sợ rằng phải mất chừng 5 năm mới có thể khôi phục lại 9 mắt"

"cho nên, các ngươi hắn là may mắn, còn 5 năm có thể sống tạm"

Thiên tà thần cười như không cười, chỉ là trong mắt cũng lóe lên vẻ tàn nhẫn lãnh khốc.

"Mà 5 năm sau, khi ta một lần nữa hàng lâm, đại thiên thế giới nằm, vô số sinh linh đều sẽ bò lổm ngổm dưới chân của ta, mặc cho ngoại vực tà tộc ta nô dịch"

Trong bắc hoang khâu, đông đảo thiên chí tôn sắc mặt ảm đạm, 5 năm, chẳng qua chỉ chớp mắt mà thôi, mà cho dù lấy thiên tư của Viêm Đế, Võ Tổ, muốn để lại tên hoàn chỉnh trên thương khung bảng, sợ rằng tối thiểu cũng cần 50 năm, xa xa vượt qua thời hạn 5 năm.

cho nên, 5 năm sau, đại thiên thế giới cũng sẽ không có bất cứ thay đổi nào, khi thiên tà thần khôi phục 9 mắt hàng lâm, cũng chính là ngày tận thế của đại thiên thế giới.

Viêm Đế cùng Võ Tổ cau mày, một hồi lâu sau, chợt có vô tận sát ý từ trong mắt bọn họ bộc phát ra, họ nhìn chằm chằm thiên tà thần, lạnh lẽo nói: "Đã như vậy, hôm nay bỏ ra bất cứ cái giá nào cũng không thể để ngươi rời đi"

Nếu thiên tà thần cần 5 năm mới có thể khôi phục lại 9 mắt, như vậy bây giờ bọn họ liền khiến hắn nằm lại đây vĩnh viễn!

"Giữ ta lại sao? các ngươi không làm được". Thiên tà thần sắc mặt lãnh đạm, nếu hắn đã nói ra những điều này, tự nhiên cũng không để Viêm Đế, Võ Tổ mạnh mẽ lưu lại hắn.

"Vậy 2 người chúng ta phải thử một chút xem!". Trong mắt Viêm Đế, Võ Tổ có hàn quang lưu chuyển, lạnh lùng nói.

ong!

Võ Tổ xuất thủ trước tiên, chỉ thấy 8 đạo phù văn cổ xưa ngưng tụ trong lòng bàn tay, cuối cùng dung hợp một chỗ, hắn là biến thành một chiếc lưu ly bát cổ xưa, trên đó có lôi đình, hỏa viêm, hàn băng quanh co chảy xuôi.

"Bát Tổ Lưu Ly Bát!"

Võ Tổ quát nhẹ một tiếng, lưu ly bát phóng lên cao, hóa thành một cái lồng to lớn, trực tiếp trùm xuống thiên tà thần.

Lưu ly bát này công phòng một thể, nếu bị giam trong đó, cũng sẽ cực phiền toái đối với thiên tà thần.

"Đế Viêm Phược Ma Thừng!"

hai tay Viêm Đế chà xát một cái, hừng hực đế viêm điên cuồng ngưng tụ, trực tiếp biến thành một dây thừng lửa hoa mỹ bắn ra, dây thừng này có sức trói buộc cực kỳ cường đại, một khi bị dính vào, coi như là thiên tà thần cũng sẽ chịu nhiều đau khổ.

lúc này, Viêm Đế cùng Võ Tổ hiển nhiên không dám có chút coi thường nào, vừa ra tay chính là không chút lưu tình.

Thiên tà thần nhìn 2 đạo thế công gào thét tới kia, hai mắt cũng khẽ híp lại một cái, hắn biết, hôm nay không thể bị giữ lại, cũng không biết Viêm Đế cùng Võ Tổ này có điên cuồng giống như bất hủ đại đế,cuối cùng thiêu đốt sinh mạng cùng hắn tương bác hay không.

Thiên tà thần cắn nát ngón tay, huyết dịch đen sì chảy xuống, sau đó ngón tay của hắn xẹt qua viên tà mục đóng chặt trước ngực, để lại ở đó một đạo huyết phù đen nhánh.

hắc quang nở rộ, tựa như xuyên vào trong viên tà mục kia, sau đó, viên tà mục thứ 6 kia hơi rung động, chậm rãi hé ra một chút.

mặc dù chỉ là một chút, nhưng ma khí trong cơ thể thiên tà thần lúc này cũng đột nhiên tăng vọt, một khắc sau, hai tay hắn huy vũ, trong miệng phát ra tiếng ma khiếu bén nhọn.

"Phân Giới Ma Quang!"

Một đạo ma quang đen nhánh từ trán thiên tà thần bắn ra, nhanh chóng khuyếch đại, trong chớp mắt đã hóa thành vô biên vô tận, hắc quang xẹt qua hư không, trực tiếp chia thiên địa ra làm 2.

Một phương là bắc hoang khâu, một phương khác chính là đại quân ngoại vực tà tộc.

Lưu Ly Bát cùng đế viêm thừng bắn thẳng tới, va chạm lên phân giới ma quang, nhưng cũng không thể tiến vào, tựa như bị ngăn chặn bên ngoài một cái thế giới khác.

Con mắt nơi buồng tim của thiên tà thần một lần nữa đóng lại, mà ma khí tăng vọt của thiên tà thần cũng nhanh chóng suy yếu, thậm chí còn không bằng lúc trước.

hiển nhiên, lúc trước hắn dùng bí kíp kích phát viên tà mục thứ 6 mờ ra, nhưng đồng thời cũng khiến hắn phải trả giá không nhỏ.

Lúc này, thiên tà thần hiển nhiên đã tương đối suy yếu.

mặc dù biết đây là thời cơ tốt nhất để chém giết thiên tà thần, nhưng Viêm Đế cùng Võ Tổ cũng không có cách nào, một đạo ma quang kia tựa như là phân chia thế giới, chu dù là bọn họ cũng không thể đánh vỡ.

"Chỉ mở ra viên tà mục thứ 6, sức mạnh của hắn cũng đã đáng sợ như vậy, nếu 9 con mắt hoàn toàn triển khai thì sẽ còn kinh người bực nào?". Viêm Đế cùng Võ Tổ nhìn nhau, đều nhìn thấy trong mắt đối phương vẻ lo lắng cùng kiêng kỵ.

Ánh mắt âm trầm của thiên tà thần, xa xa nhìn Viêm Đế, Võ Tổ, hờ hững nói: "Thứ hôm nay các ngươi tặng cho, 5 năm sau ta sẽ trả lại toàn bộ, đến lúc đó, đại thiên thế giới các ngươi nhất định máu chảy thành sông, sinh linh diệt tuyệt"

Thanh âm rơi xuống, bàn tay hắn vung lên, tiếng nói lạnh như băng truyền tới tai tất cả cường giả ngoại vực tà tộc: "Rút lui!"

Mệnh lệnh của hắn vừa ra, nhất thời mênh mông ma khí cuộn trào, vô biên vô tận cường giả ngoại vực tà tộc bắt đầu cuồn cuộn không ngừng tràn vào những vết rách không gian kia...

Thiên Tà Thần, Thánh Thiên Ma Đế cùng tất cả các thiên ma đế đứng lại sau cùng, ánh mắt châm chọc nhìn tất cả các thiên chí tôn đại thiên thế giới đang rục rịch nhưng lại không thể làm gì.

Ngắn ngủi thời gian một nén hương, vô biên ma ảnh biến mất sạch sẽ, ngập trời ma khí cũng theo đó mà tiêu tán.

Nhìn đại quân rút lui xong, đám người thánh thiên ma đế cũng chui vào trong vết rách không gian, chỉ còn lại một mình thiên tà thần đứng chắp tay, nụ cười quỷ dị nhìn Viêm Đế, Võ Tổ một cái.

"Quý trọng quãng thời gian cuối cùng này đi, cũng coi như ta cho đại thiên thế giới các ngươi một phần từ bi cuối cùng"

Hắn khẽ cười, sau đó xoay người bước chân, bước vào trong vết rách không gian kia, tay áo vung lên, vết rách không gian biến mất.

Cùng với việc thiên tà thần rời đi, vệt ma quang tựa như phân chia thế giới kia cũng dần dần tiêu tán, lưu ly bát cùng đế viêm thừng bắn tới,

nhưng lại không còn mục tiêu...

Viêm Đế, Võ Tổ nhìn trong hư vô trống rỗng kia, sắc mặt cũng có chút âm trầm, thiên tà thần này đúng là quá nguy hiểm.

hai người liếc mắt nhìn nhau, đều lộ ra vẻ bất đắc dĩ, cuộc chiến hôm nay, bọn họ đã dốc toàn lực, nhưng ai ngờ tới, thiên tà thần lại ẩn giấu sâu như thế...

Thân hình bọn họ từ hư không rơi xuống, đáp xuống bầu trời bắc hoang khâu.

Tần thiên, bất tử chi chủ, chân long đế cùng tất cả các thánh phẩm đều nghênh đón, mặt mũi bọn họ hơi chút tái nhợt, trong mắt cũng hiện vẻ bàng hoàng.

"Viêm Đế, Võ Tổ...chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"

Viêm Đế, Võ Tổ liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng than nhẹ một tiếng, nói: "Triệu tập chúng thiên chí tôn, tiếp thu ý kiến quần chúng, thương thảo làm sao ứng phó ngày diệt thế 5 năm sau đi..."

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1536: Người Thứ Ba

Đại thiên cung.

Trong đại thiên điện, không còn chỗ ngồi, từng vị từng vị cường giả thanh danh hiển hách đại thiên thế giới đều là trầm mặc không nói gì, một cỗ không khí nặng nề tràn ngập đại điện.

Từng đạo ánh mắt, đều mang hy vọng cuối cùng hướng về phía 2 thân ảnh ở trung tâm đại điện.

"Chư vị, bây giờ coi như là thời điểm sinh tử tòn vong thật sự của đại thiên thế giới ta". Viêm Đế ngẩng đầu lên, sắc mặt nghiêm túc nhìn mọi người, thanh âm trầm thấp nói.

Mọi người đều im lặng, mặc dù bọn họ đều là thiên chí tôn, nhưng lúc này, vẫn cảm thấy một cỗ hoảng sợ.

Viêm Đế cùng Võ Tổ liếc mắt nhìn nhau, cũng than nhẹ một tiếng, nói: "Nếu thiên tà thần chỉ là trạng thái 5 mắt, 2 người chúng ta tự nhiên là không sợ hắn, nhưng nếu quả thật đúng như lời hắn, có thể khôi phục trạng thái 9 mắt, vậy cho dù 2 người chúng ta liên thủ, cũng xa xa không bằng hắn"

Võ Tổ ánh mắt sắc bén, nói: "Trừ khi...trong 2 người chúng ta có một người có thể ghi lại tên hoàn chỉnh trên thương khung bảng, như vậy có thể chân chính điều động thế giới lực, trấn giết thiên tà thần"

Ánh mắt Thanh Sam Kiếm Thánh mang vẻ chờ mong nhìn bọn họ, nói: "Nếu đại thiên thế giới ta tập trung tất cả tư nguyên, không biết có

thể khiến 2 vị lưu lại tên hoàn chỉnh trên thương khung bảng hay không?"

Viêm Đế lắc đầu một cái, nói: "Nói đến tên hoàn chỉnh, tức là bất kể số lượng, bất kể nét bút, tất cả tên hoàn chỉnh đều có 2 phẩn, một là họ, hai là tên...Mà muốn hoàn chỉnh ghi xuống tên thật, cần năng lượng cực kỳ khổng lồ, loại năng lượng ấy chỉ có thể tích lũy trong thời gian dài, hai người chúng ta tuy có tự tin, nhưng nếu muốn ghi xuống tên hoàn chỉnh, ít nhất cũng cần mấy chục năm, thậm chí lâu hơn."

Mọi người một lần nữa trầm mặc, nếu như ở thời bình mà nói, mấy chục năm đều không đáng nhắc tới, nhưng hiện giờ thiên tà thần chỉ cần 5 năm là sẽ ngóc đầu vùng dậy, đem đại thiên thế giới này hóa thành tận thế...

Bọn họ bây giờ, thiếu nhất lả thời gian.

"Vậy chẳng lẽ cũng không có cách nào sao?".Bất tử chi chủ thanh âm khàn khàn, khuôn mặt vốn già nua, lúc này càng trở nên xám xịt, mộ khí nặng nề.

Viêm Đế cùng Võ Tổ cũng không nói gì, trong đại điện, không khí áp lực tiếp tục tăng lên.

Mục Trần trầm mặc nhìn đông đảo thiên chí tôn, một lúc lâu sau, chợt lên tiếng nói: "Nếu thời gian 5 năm tới chúng ta không có cách nào để 2 vị tiền bối Viêm Đế, Võ Tổ có thể ghi được tên hoàn chỉnh trên thương khung bảng, vậy hay là tập trung cơ duyên, lại tạo ra một vị có tên trên bảng nữa, đến lúc đó 3 người hợp lực, có thể chống lại thiên tà thần hay không?"

lời vừa nói ra, không khí trong đại điện tựa như đọng lại trong khoảnh khắc, sau đó ánh mắt của tất cả các thiên chí tôn chợt lóe lên tinh quang, trên khuôn mặt hiện lẽn vẻ vui mừng hiện lên.

Viêm Đế cùng Võ Tổ cũng ngẩn ra, chợt tán thưởng nhìn Mục Trần một cái, trầm ngâm nói: "Phương pháp này cũng có thể cân nhắc, nếu như lại có một người ghi tên trên bảng, cho dù chỉ cỏ thể ghi lại họ, 3 người chúng ta liên thủ, tuy không dám nói tuyệt đối có thể chống lại thiên tà thần, nhưng cũng có thể tạo thành uy hiếp đối với hắn, từ đó kiếm được cho đại thiên thế giới ta một con đường sống"

Trong đại điện, tất cả mọi người giống như là chết đuối vớ được cọng rơm cứu mạng, bắt đầu tích cực thảo luận, không khí đè nén trước đó đã tan đi rất nhiều.

"Nhưng cách này điểm quan trọng nhất là, rốt cục để cho ai hướng tới vị trí người thứ 3 ghi danh này?" Ánh mắt Viêm Đế quét nhìn, chậm rãi nói.

Không khí lại một lần nữa an tĩnh, đông đảo thiên chí tôn hai mặt nhìn nhau, cũng không ai mở miệng, những người ngồi đây đều coi như là lực lượng đỉnh phong của đại thiên thế giới, nhưng dù mạnh như bọn họ, khi đối mặt với thương khung bảng thần bí mênh mông kia, đều sinh ra một tia sợ hãi.

Một vài ánh mắt đều nhìn về phía mấy vị thánh phẩm hậu kỳ như tần thiên, thanh sam kiếm thánh, bất tử chi chủ, chân long đế.Những người ngồi đây ngoài Viêm Đế, Võ Tổ ra thì thực lực bọn họ là mạnh nhất, nếu nói có ai có thể có cơ hội, vậy chính là bọn họ...

Nhưng mà, khi đối mặt với ánh mắt của mọi người, đám người tần thiên cũng lộ vẻ khổ sở, mặc dù bọn họ là thánh phẩm hậu kỳ, nhưng chỉ bản thân họ mới hiểu rõ, bọn họ bây giờ ngay cả thực lực dẫn động thương khung bảng xuất hiện cũng không có, cho nên, bọn họ cũng không có lòng tin trong vòng ngắn ngủi 5 năm có thể đạt tới cấp độ như Viêm Đế, Võ Tổ.

Nhìn sắc mặt đám người tần thiên, đông đảo thiên chí tôn cũng dần tỉnh táo trở lại, vẻ vui sướng lúc trước cũng bớt đi chút ít.

Viêm Đế cùng Võ Tổ liếc mắt nhìn nhau, cũng bất đắc dĩ thờ dài một cái, bọn họ cũng biết không thể trách đám người tần thiên được, thân là người đã đạt tới một bước kia, bọn họ hiểu rõ hơn ai hết sự gian nan khó khăn trong đó.

ánh mắt bọn họ quét qua mọi người, chợt dừng lại trên người Mục Trần, bọn họ có thể thấy vẻ mặt của hắn như muốn nói điều gì nhưng lại thôi.

"Mục Trần, có lời gì cứ nói đi, hiện giờ đã là thời khắc nguy nan của đại thiên thế giới, dù là việc khả năng không cao, nhưng chỉ cần có chút cơ hội thành công thì chúng ta cũng sẽ không bỏ qua". Viêm Đế mỉm cười nói.

Trong đại thiên cung, đông đảo ánh mắt cũng hướng về phía Mục Trần.

bị mọi người nhìn chằm chằm, Mục Trần cũng bất đắc dĩ cười cười, hắn trầm mặc một chút, sau đó 2 tròng mắt dần trở nên sắc bén, ngẩng đầu nhìn thẳng Viêm Đế, Võ Tổ, nói: "Ta muốn thử một chút, xem có thể ghi tên trên bảng hay không?"

ồn ào.

Trong đại điện, nhất thời một mảnh xôn xao, đông đảo thiên chí tôn kinh ngạc vô cùng nhìn Mục Trần, tuy nói Mục Trần hiện giờ thanh danh đã không kém, nhưng dù thế nào đi nữa hắn cũng chỉ có thực lực tiên phẩm, mà ngay cả đám người thánh phẩm hậu kỳ như tần thiên cũng không có lòng tin, tự tin của hắn từ đâu mà tới?

"hừ, tiên phẩm thực lực như ngươi, ở đâu ra tư cách mạnh miệng.". Ma ha thiên hừ lạnh một tiếng,trước giờ hắn nhìn Mục Trần cực kỳ gai mắt, hiện tại có cơ hội, tất nhiên là muốn châm chọc một phen.

những thiên chí tôn khác mặc dù không nói gì, thế nhưng vẻ chất vấn trong mắt lại tương đối rõ ràng, dù sao chuyện này cũng quá quan trọng,

mà Mục Trần cũng không cho bọn họ thấy được cái hy vọng gì.

Viêm Đế cùng Võ Tổ trầm ngâm một chút, mở miệng nói: "Ngươi có lòng tin gì nói vậy?"

Mặc dù 2 người bọn họ vẫn luôn rất coi trọng Mục Trần, nhưng chuyện này liên quan tới tồn vong của đại thiên thế giới, không cho phép quyết định bừa bãi.

Dưới đông đảo ánh mắt hoài nghi soi mói, thần sắc Mục Trần lại là trở nên ung dung rất nhiều, hắn bình tĩnh nói: "Ta mặc dù không phải thánh phẩm, nhưng ta có lòng tin, tu luyện nhất khí hóa tam thanh tới cảnh giới "Tam Thần Cảnh".

Lúc trước, thời điểm giao thủ với khương nhai, trong lúc tia sáng lóe ra trong đầu, mơ hồ hiểu được tới cảnh giới tam thần cảnh trong truyền thuyết kia.

"Nhất khí hóa tam thanh? Tam Thần Cảnh?". Đông đảo thiên chí tôn hai mặt nhìn nhau, hiển nhiên cực kỳ xa lạ đối với Tam Thần cảnh này, dù sao thì cho dù là thiên đế năm xưa cũng chưa thể tu thành.

"NHất khí hóa tam thanh mặc dù là một trong 36 đạo tuyệt thế thần thông, nhưng đối với tầng thứ như thương khung bảng, sợ rằng không có tác dụng gì". Ma Ha Thiên một lần nữa cười lạnh nói.

Mục Trần nhàn nhạt nhìn hắn một cái, nói: "Chỉ nguyên Nhất khí Hóa Tam Thanh mà nói, đúng là cũng không có tác dụng gì trong lần này"

Thanh âm của hắn dừng lại một chút, mới nói tiếp: "Nói về tam thần cảnh, chính là phân thân tựa như độc lập, chân thật không thể nghi ngờ, có thể tồn tại lâu dài, đến lúc đỏ, nếu 2 đạo phân thân này có thể tu thành 2 tòa nguyên thủy pháp thân, 3 người hợp lực, mượn thêm sức mạnh của 3 tòa nguyên thủy pháp thân, lúc đó cho dù là thánh phẩm hậu kỳ ta cũng không sợ."

"Đến lúc đó, nếu có thể tập trung tài nguyên cho ta, giúp ta trong vòng 5 năm đột phá thành phẩm, ta tin tưởng, có thể thử lưu lại một nửa tên họ trên thương khung bảng"

Theo việc Mục Trần nói xong, toàn bộ đại điện hoàn toàn yên tĩnh, tất cả các thiên chí tôn đều há to miệng, trợn mắt há mồm nhìn chằm chằm Mục Trần.

hiển nhiên, bọn họ bị lời nói như viển vông của Mục Trần khiến cho kinh hãi.

"Ngươi...phân thân của ngươi lại có thể tu luyện chí tôn pháp thân?" Có thiên chí tôn lắp bắp nói.

"Hơn nữa, còn lả tu luyện những nguyên thủy pháp thân khác?"

Cho dù là trước kia khi Mục Trần thi triển nhất khí hóa tam thanh, 2 đạo hóa thân cũng chỉ có thể dùng chung 1 chí tôn pháp thân với bản thể mà thôi, cũng không cách nào tự thân tu luyện ra.

Mục Trần mặt không gợn sóng, bình tĩnh nói: "Tam thần cảnh, đúng là có thể làm được điều này"

Mọi người không còn lời để nói, dù sao tam thần cảnh trong truyền thuyết, căn bản là chưa từng có người tu luyện được.

Viêm Đế cùng Võ Tổ vẻ mặt trầm ngâm, sau một lúc lâu, mới trầm thấp nói: "Mục Trần, lời ngươi nói là thật?"

Mục Trần thản nhiên cười một tiếng, nói: "Tổ bị phá, trứng liệu còn có thể yên? Nếu nói năng linh tinh, vậy chẳng qua là tự tìm đường chết mà thôi"

Viêm Đế, Võ Tổ khẽ gật đầu, sau đó ánh mắt bọn họ nhìn về phía mọi người, nói: "Các ngươi thấy thế nào?"

các thiên chí tôn đều là sắc mặt phức tạp.

Tần thiên trầm mặc một chút, nói: "Chúng ta còn lựa chọn nào khác sao?"

Mọi người cười khổ, nếu như ngay cả những thánh phẩm hậu kỳ cũng không có lòng tin, vậy ngoài phương pháp của Mục Trần ra, bọn họ thật sự cũng không còn lựa chọn thứ hai.

"Đã như vậy...vậy thì ngựa chết thành ngựa sống đi*". Tần thiên hung hăng cắn răng một cái, nói

(*ngựa chết thành ngựa sống: ờ đây ý chỉ là cứ nhắm mắt mà làm, xác xuất dù thấp nhưng vẫn cứ phải làm)

Đám người bất tử chi chủ, chân long đế cuối cùng cũng chậm rãi gật đẩu.

ma ha thiên sắc mặt âm tình bất định, lẩm bẩm nói: "Thật sự điên rồi"

Viêm Đế, Võ Tổ thấy phần lớn các thiên chí tôn cuối cùng đều gật đầu, cũng hít một hơi thật sâu, sau đó nhìn về phía Mục Trần, nhẹ giọng nói: "Đã vậy, tồn vong của đại thiên thế giới ta, sẽ phải đặt lên người ngươi rồi..."

Thần sắc Mục Trần cũng trở nên vô cùng nghiêm nghị, hắn không nói thêm cái gì, chỉ là trầm giọng nói:"Ta sẽ dốc hết toàn lực, mà hy vọng điều kiện của ta cũng có thể được đáp ứng"

"Ta cần 2 tòa nguyên thủy pháp thân khác..."

"Mặt khác, tập trung toàn bộ tài nguyên, giúp ta trong vòng 5 năm, trùng kích Thánh Phẩm..."

***

Dịch bởi zero

Thằng Mc thánh sơ kỳ mà nó ghi dc tên thì quả thật quá dìm Viêm Động rồi!

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1537: Đại Đế Di Trạch

"Hai tòa nguyên thủy pháp thân khác..."

Thanh âm của Mục Trần truyền ra đại điện, các thiên chí tôn đều là sắc mặt phức tạp, loại điều kiện này, cho dù là ở thời điểm này, cũng vẫn sẽ khiến lòng người kinh ngạc run rẩy.

Đại thiên thế giới hiện giờ chỉ còn 5 tòa nguyên thủy pháp thân, mỗi một tòa đều là cường đại hiếm có, đây cũng chính là lý do vì sao trước kia khi Mục Trần lấy đi vạn cổ bất hủ thân, ma ha thiên lại điên cuồng thậm chí không ngại khai chiến như vậy.

Thế mà hiện giờ, ngoài vạn cổ bất hủ thân ra, Mục Trần lại còn muốn lấy được 2 tòa nguyên thủy pháp thân khác, cái này cũng khó tránh làm người ta chắt lưỡi.

Viêm Đế cùng Võ Tổ liếc nhau một cái, trầm ngâm chốc lát, sau đó đưa mắt nhìn về phía những đại trường lão hoặc tộc trường tứ đại cổ tộc khác ngoại trừ ma ha thiên, dù sao 4 tòa nguyên thủy pháp thân còn lại đều do tứ đại cổ tộc này bảo quản.

Mà đối với ánh mắt của Viêm Đế, Võ Tổ, ngoài thanh diên tịnh ra, 3 tộc khác trong mắt đều hơi lóe lên, dù sao nguyên thủy pháp thân cũng quá quan trọng, quan trọng tới mức ngay cả bọn họ cũng không thể dễ dàng mở miệng.

Sự lúng túng, trầm mặc tràn ra khắp đại điện.

"Phù đồ cổ tộc ta đồng ý giao ra Vô Tận Quang Minh THể"

Dưới không khí lúng túng này, thanh diên tịnh mở miệng đầu tiên, dù nàng là đại trưởng lão phù đồ cổ tộc, nhưng chuyện liên quan tới "vô tận quang minh thể" mà nói, cũng cần tới toàn bộ trưởng lão viện đồng ý, có điều hiện tại chính là thời điểm sinh tử tồn vong của đại thiên thế giới, nếu 5 năm sau không cách nào chống lại thiên tà thần, như vậy phù đồ cổ tộc cũng sẽ theo đó mà diệt tộc, đến lúc đó giữ lại tòa nguyên thủy pháp thân này cũng có ý nghĩa gì?

Dĩ nhiên quan trọng hơn là, Mục Trần lại là con trai của nàng, nàng dĩ nhiên sẽ bỏ qua muôn vàn khó khăn, hết sức ủng hộ.

Nghe được lời của thanh diên tịnh, 3 tộc còn lại đều cười khổ một tiếng, Mục Trần là con trai của ngươi, còn là tộc trưởng đương nhiệm của Phù Đồ Cổ Tộc, về tình về lý, ngươi dĩ nhiên ủng hộ hết mực rồi.

Viêm Đế, Võ Tổ khẽ gật đầu, tòa nguyên thủy pháp thân thứ 2 đã có, vậy cũng chỉ còn 1 tòa nữa.

THái Minh lão tổ, Hắc Thiên tộc trưởng cùng với vị Hoang cầu tộc trưởng kia đều là sắc mặt ủ rũ, nhưng đều không mở miệng nói chuyện, hiển nhiên là đang đợi người khác mở miệng.

Mà khi bọn họ đang giằng co, lạc ly sóng mắt lưu chuyển, con ngươi trong suốt nhìn về phía thái minh lão tổ, khẽ mỉm cười nói: "Thái Minh trưởng lão"

Nghe Lạc Ly nói chuyện, thân thể của THái Minh lão tổ run lên, ngẩng đầu nhìn về phía nàng, lúng túng cười.

Lạc Ly cũng không để ý, chỉ là nhẹ giọng nói: "Ta thân là thánh nữ Thái Linh cổ tộc, hẳn cũng có một phần quyền quyết định đi?"

Thái Minh lão tổ gật đầu một cái, cười khổ nói: "Thánh Nữ địa vị ngang Tộc Trưởng, tất nhiên là có một phần rất lớn quyền quyết định"

"Thái Linh Thánh Thể chính là chí bảo của Thái Linh cổ tộc ta, trưởng lão trong lòng do dự cũng lả đúng....chỉ là Lạc Ly lại muốn hỏi trưởng lão một câu, nếu Thái Linh cổ tộc cũng mất, vậy giữ lại Thái Linh Thánh Thể còn để làm gì?". Lạc Ly thanh âm êm dịu, nhưng ẩn ý trong đó cũng làm Thái Minh lão tổ da mặt căng thẳng.

Nếu như không xuất hiện vị thứ 3 ghi danh trên bảng, 5 năm sau, đại thiên thế giới bị tiêu diệt, Thái Linh cổ tộc tất nhiên là đứng mũi chịu sào.

Thái Minh lão tổ trầm mặc hồi lâu, cuối cùng cười khổ thở dài một tiếng, nói: "Thánh Nữ nói phải, thời điểm thế này nếu còn ý cất giấu cho riêng mình, vậy đợi diệt tộc đi"

Hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về phía Viêm Đế, Võ Tổ cùng Mục Trần, trầm giọng nói: "Đã như vậy, thái linh cổ tộc ta liền đem Thái Linh Thánh Thể giao cho Mục Trần tiểu hữu"

"Đa tạ thái minh trưởng lão". Mục Trần trịnh trọng ôm quyền.

Bên cạnh, Hắc Thiên tộc trưởng cùng Hoang cầu tộc trưởng thấy thái minh lão tổ nguyện ý giao Thái Linh Thánh Thể cho Mục Trần, ngược lại càng thêm lúng túng, dù sao mục đích của Mục Trần, cũng là vì vô số sinh linh đại thiên thế giới này.

"Nếu là còn cần, 2 tộc chúng ta cũng có thể cống hiến nguyên thủy pháp thản"

Mặc dù lời ấy của 2 người có chút "mã hậu pháo", nhưng Mục Trần vẫn hướng về bọn họ cười một tiếng, bày tỏ cảm tạ.

"Tam đại nguyên thủy pháp thân tập trung vào một người, chính là chuyện chưa bao giờ có. Ngươi cũng chớ để cho người ta thất vọng".

Ma ha thiên thấy cảnh này, ghen tỵ đến hơi đỏ mắt, không nhịn được nói.

Mục Trần cười nhạt, nói: "Ta tất sẽ dốc toàn lực, bời vì ta hiểu rõ hậu quả thất bại thế nào"

Ma ha thiên chua chua lẩm bẩm một tiếng, sau đỏ cũng không nói gì nữa, hắn mặc dù ghen tỵ, nhưng cũng phải phân rõ trọng yếu, Mục Trần hiện giờ không nghi ngờ gì chính lả hy vọng cuối cùng của đại thiên thế giới.

Nếu xét trên đại cục, hắn tất nhiên cũng hy vọng Mục Trần thành công.

"Nếu vấn đề của 2 tòa nguyên thủy pháp thân đã được giải quyết...". Viêm Đế cùng Võ Tổ cũng gật đầu một cái, nói: "...vậy tiếp theo chúng ta cùng suy tính một chút, làm thế nào mới có thể trong vòng 5 năm, để ngươi đột phá đến thánh phẩm"

Trong đại điện, chúng thiên chí tôn đều khẽ nhíu mày, Mục Trần bây giờ chính lả tiên phẩm trung kỳ, bình thường mà nói, cho dù là người thiên phú cực tốt, muốn từ tiên phẩm trung kỳ đột phá tới thánh phẩm trong vòng 5 năm, cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Trong chuyện này, cần cơ duyên to lớn.

Trong lúc mọi người đang trầm ngâm, khuôn mặt già nua của bất tử chi chủ ngẩng lên, nhìn Mục Trần, thanh âm khàn khàn nói:"5 năm, bằng thiên phú của mục vương, nếu lại có ngoại trợ, cũng không phải là chuyện không thể nào..."

ánh mắt của chúng thiên chí tôn đều bắn tới.

"Ngoại trợ bực nào?"

Thần sắc bất tử chi chủ có chút cảm thán, hắn đưa ngón tay ra, chỉ về phía ngoài bắc hoang khâu, cười nhạt nói: "Thời thượng cổ, bất hủ đại đế cùng thiên tà thần quyết chiến, cuối cùng trả giá bằng sinh mạng, phong ấn thiên tà thần"

"Nhưng mà bất hủ đại đế tu thành vạn cổ bất hủ thân, thân thể lại là bất hủ, cho nên mặc dù bất hủ đại đế sinh mệnh lực hao hết, nhưng thân thể vẫn còn bảo tồn"

"Đồng thời, linh lực trọn đời tu luyện của bất hủ đại đế, cũng còn tồn tại bên trong thân thể bất hủ, linh lực kia mênh mông vô cùng, bọn ta gọi nó là...Đại Đế di trạch"

Thanh âm của bất tử chi chỉ vừa hạ xuống, trong đại điện nhất thời một mảnh xôn xao, trong mắt chúng thiên chí tôn đều hiện vẻ nóng bỏng, đây chính là linh lực trọn đời của bất hủ đại đế, mặc dù qua năm tháng bị tiêu hao không ít, nhưng vẫn là một cỗ năng lượng cực kỳ khổng lồ, nếu có thể hấp thu luyện hóa, có thể thật sự có thể tăng cường bản thân tới thánh phẩm.

"Có điều, linh lực trong cơ thể bất hủ đại đế hàm chứa bất hủ ý, người ngoài căn bản không thể hấp thu chút nào, nếu cưỡng ép, ngược lại sẽ bị phản phệ...". Tiếp đó, một câu nói của bất tử chi chủ, lại dập tắt hết vẻ nóng bỏng trong mắt mọi người.

Bất tử chi chủ hướng về Mục Trần ôn hòa cười một tiếng, nói: "Cho nên nói, chỉ có người tu thành vạn cổ bất hủ thân mới có thể tiếp thu Đại Đế di trạch này"

"Haha, nhắc tới Đại Đế di trạch này, vốn là để lại cho Mục Vương, hiện tại đúng là thời điểm tốt nhất"

Trong đại điện, chúng thiên chí tôn đều âm thầm tặc lưỡi, ánh mắt nhìn về phía Mục Trần, đều không kìm được mà sinh một chút ghen tỵ, hôm nay tên này thật đúng là vơ vét hết cơ duyên tốt nhất của đại thiên thế giới, ôm vào lòng mình.

"Đây đúng là thời thế tạo anh hùng..."

Chúng thiên chí tôn cảm thán trong lòng một tiếng, nếu là thời điểm bình thường mà nói, chỉ 2 tòa nguyên thủy pháp thân kia chỉ sợ cũng

không thể dễ dàng giải quyết, huống chi là thêm một cái đại đế di trạch.

Có điều, bọn họ cũng không thể không khâm phục, bởi vì lúc này, cũng chỉ mình Mục Trần có cái cam đảm này, can đảm dám gánh chịu toàn bộ đại thiên thế giới sinh tử tồn vong.

Điểm này, cho dù là các thánh phẩm hậu kỳ như đám tần thiên cũng không dám tùy tiện nhận lời.

Muốn mang vương miện, tất phải chịu sức nặng của nó.

Nếu muốn hưởng thụ những cơ duyên hàng đầu này, vậy nhất định cũng phải gánh nổi trách nhiệm nó mang đến.

Viêm Đế cùng Võ Tổ thấy 2 điều kiện này đều được thỏa mãn, cũng là thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, sau đó ánh mắt bọn họ đều hướng về Mục Trần, sắc mặt nghiêm nghị nói: "Điều kiện của ngươi đều đã thỏa mãn, như vậy tiếp theo, đều phải dựa vào ngươi rồi"

Mục Trần ánh mắt sắc bén, giống như kiếm rút khỏi vỏ, hắn nhẹ nhàng gật đầu, nói: "Ta sẽ dốc toàn lực"

Viêm Đế, Võ Tổ gật đầu một cái, sau đó đứng dậy, áp bách mạnh mẽ bao phủ ra, sắc mặt bọn họ tỏ ra cực kỳ lạnh lùng, nói: "Có điều trong khoảng thời gian kế tiếp này, chúng ta cũng không thể không làm gì"

"Bắt đầu từ giờ, công bố kế hoạch tiêu diệt thiên tà thần ra, hơn nữa tập hợp tất cả lực lượng trên đại thiên thế giới, bắt đầu tuyên chiến với ngoại vực tà tộc"

"Nếu thiên tà thần muốn có 5 năm để khôi phục, vậy chúng ta sẽ khiến hắn giờ khắc đều không được an bình, ta cùng Võ Tổ sẽ thời khắc phong tỏa phương vị của hắn, ép hắn giao thủ cùng 2 người chúng ta, trì hoãn thời gian khôi phục của hắn!"

Trong đại điện, từng thân ảnh thiên chí tôn đứng dậy, sắc mặt tràn đầy bén nhọn cùng sát phạt, nếu ngoại vực tà tộc đã muốn đưa đại thiên thế

giới bọn họ vào chỗ chết, vậy bọn họ cũng chỉ có thể triệt để lấy mệnh tương bác.

Trong đại thiên cung, không khí túc sát.

Mục Trần cũng bị không khí này ảnh hưởng, đứng dậy, sắc mặt túc mục lãnh lệ.

Ánh mắt của 2 người Viêm Đế, Võ Tổ nhìn về phía hắn, lại là cười một tiếng, nói: "Có điều tràng đại chiến kế tiếp này, ngươi cũng không cần tham gia, thời gian 5 năm tới, ngươi đều phải ở lại bắc hoang khâu, tiếp thu đại đế di trạch, tu thành 2 tòa nguyên thủy pháp thân khác, bước vào thánh phẩm, cuối cùng ghi danh trên bảng...."

"Chỉ có như vậy, khi đối mặt với cục diện xấu nhất, đại thiên thế giới chúng ta mới có chút sức chống cự"

Mục Trần mặc dù cũng có chút tiếc nuối khi không thể tham dự tràng đại phản công này, nhưng hắn cũng hiểu việc của hắn nơi này mới là quan trọng nhất, lúc này gật đầu một cái.

Ánh mắt của Viêm Đế, Võ Tổ chuyển sang chúng thiên chí tôn, trầm giọng vang lên.

"Chư vị tạm thời mỗi người đều trở về tộc, 2 tháng sau, triệu tập tất cả lực lượng, tề tụ tại biên cảnh đại thiên thế giới, phản công ma vực!"

"Rõ!"

Trong đại điện, chúng thiên chí tôn nhất tề hô lên, khiến cả cung điện rung chuyển, một khắc sau, từng đạo quang ảnh phóng lên cao, vọt ra khỏi bắc hoang khâu, biến mất ở chân trời.

Viêm Đế, Võ Tổ nhìn thân ảnh đông đảo thiên chí tôn rời đi, sắc mặt một mảnh lãnh túc.

bời vì bọn họ hiểu, tin tức từ nơi này truyền ra, tất sẽ chấn động toàn bộ đại thiên thế giới.

Sự an bình của đại thiên thế giới, cũng sẽ không còn tồn tại.

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1538: Tiếp Thu Truyền Thừa

ngắn ngủi mấy ngày sau đó, trận chiến xảy ra ở bắc hoang khâu đã giống như gió lốc, truyền tới mỗi ngóc ngách trên đại thiên thế giới.

vì thế, toàn bộ đại thiên thế giới trở nên chấn động, hoảng sợ.

Đối với sinh linh đại thiên thế giới hiện tại mà nói, tràng đại chiến thời thượng cổ kia dường như có chút xa xôi, cho nên, đối với những kẻ xâm lược đáng sợ như ngoại vực tà tộc này, tuyệt đại đa số sinh linh đại thiên thế giới vẫn là có chút cảm giác xa lạ.

song khi cảm giác xa lạ này bị xé rách,sinh linh đại thiên thế giới cũng dần dần cảm giác rõ ràng gốc gác cùng sự kinh khủng của ngoại vực tà tộc thông qua các ghi chép cổ xưa

Đó là một thế lực đáng sợ đủ để lật đổ đại thiên thế giới, nô dịch vô số sinh linh.

Mà trận chiến xảy ra trong bắc hoang khâu cũng đủ để tất cả sinh linh hiểu được sự cường đại của ngoại vực tà tộc, cho dù là võ tổ, viêm đế cùng xuất thủ, cũng chỉ có thể bức lui thiên tà thần trong truyền thuyết kia.

hơn nữa, 5 năm sai, thiên tà thần sẽ còn cường đại đến mức không thể nào tưởng tượng, đến lúc đó, rất có thể sẽ là ngày diệt tuyệt của đại thiên thế giới.

vừa nghĩ tới ngày đó, tất cả sinh linh đại thiên thế giới cũng có cảm giác run rẩy từ tận đáy lòng.

Thời khắc này, toàn bộ đại thiên thế giới dâng lên làn sóng kinh hoảng cùng sợ hãi.

có điều, sự rung chuyển này cũng không khuyếch tán được bao lâu, đã bị áp chế xuống, bởi vì lấy vô tận hỏa vực, võ cảnh đại diện cho các siêu cấp thế lực hàng đầu đại thiên thế giới, một lần nữa tụ hợp chung một chỗ, thành lập đại thiên liên minh.

Đại thiên liên minh hiệu triệu tất cả các cường giả địa chí tôn trở lên trên đại thiên thế giới, tất cả tụ hợp tại giao giới giữa đại thiên thế giới cùng ngoại vực tà tộc, tiên hạ thủ vi cường, triển khai phản công, bảo vệ đại thiên thế giới.

vô số cường giả bắt đầu tràn về phía giao giới, sự sợ hãi màn diệt thế 5 năm sau mang tới, ngược lại bắt đẩu kích thích ra dũng khí của vô số sinh linh đại thiên thế giới, thay vì ở chỗ này ngồi im chờ chết, còn không bằng chủ động tiến công, như vậy, không chừng vẫn còn có thể kiếm được một con đường sống cho đại thiên thế giới.

Nếu mà nói đằng nào cũng chết, còn không bằng chết có giá trị một chút.

Ôm loại suy nghĩ này, ngắn ngủi không tới một tháng, ở nơi giao giới giữa đại thiên thế giới cùng ma vực, đã tụ tập vô số cường giả, bọn họ tập hợp thành quân đội quy mô lớn, thanh thế ngập trời,dao động linh lực quét ra ngàn vạn dặm.

Mà khi đại quân cường giả tập hợp, viêm đế cùng võ tổ hiện thân, thân ảnh của bọn họ đem đến lòng tin cho vô số cường giả đại thiên thế giới, bọn họ lúc này, không nghi ngờ gì chính là lãnh tụ của đại thiên thế giới.

Viêm đế, võ tổ, nhìn ma vực cuồn cuộn ma khí, ờ nơi sâu xa âm u kia, tựa như có ác ma ẩn núp, nhưng thần sắc bọn họ không có chút nào gợn sóng, chỉ lả bàn tay nhẹ vung lên, thanh âm bình tĩnh vang vọng thiên địa.

"Tiến công"

khi vô số cường giả đại thiên thế giới chen chúc tiến vào ma vực, trong bắc hoang khâu, Mục Trần dưới sự hướng dẫn của bất tử chi chủ, đi tới nơi sâu nhất trong đại địa của bắc hoang khâu.

ở nơi vực thẳm sâu trong lòng đất này, hắn gặp được từng cây ống khóa lớn vô cùng, ống khóa pha tạp cổ xưa, trên đó hiện đầy phù văn kỳ lạ.

chỉ có điều hôm nay, những ống khóa này toàn bộ bị đứt đoạn, tựa như bị loài thú dữ đáng sợ nào đó kéo đứt vậy.

"Nơi này trước đây chính là nơi thiên tà thần bị phong ấn". Bất tử chi chủ nhìn những ống khóa gãy đứt kia, khuôn mặt già nua không nhịn được co quắp lại, trong thanh âm tràn ngập sự không cam lòng, dù sao thủ mộ nhân bọn họ khổ công 4 vạn 9000 năm, chính mắt thấy thiên tà thần chuẩn bị bị mạt sát đến nơi, nhưng ai mà ngờ tới, ở thời khắc cuối cùng lại để hắn lần nữa chạy thoát.

Đối với việc này, Mục Trần cũng không có gì để nói, muốn trách thì chỉ có thể trách thiên tà thần tâm cơ quá mức sâu xa, năm đó trước lúc bị phong ấn, chỉ sợ hắn cũng đã dự liệu được hết thảy, hơn nữa bắt đầu chuẩn bị phương pháp thoát khỏi phong ấn.

Bất Tử Chi Chủ cũng biết, nói những điều này cũng không có tác dụng gì, khổ sở cười một tiếng, sau đó cất bước đi về phía trước, đi vào trong vực sâu, cuối cùng đi về phía cuối vực.

ở chỗ này, xuất hiện một tòa đài cao, trên đài cao có thềm đá kéo dài xuống, tới dưới chân bọn họ.

Bất tử chi chủ sắc mặt nghiêm túc nhìn những thềm đá kia, sau đó dùng một tư thế giống như triều thánh, từng bước một cung kính đi lên.

Mục Trần thì theo sát phía sau.

Tổng cộng 9999 bậc thang đá.

Mà khi bước chân tới bậc thang cuối cùng, một tòa tế đàn xuất hiện trong tầm mắt Mục Trần, mà ánh mắt của hắn, rất nhanh đã tập trung lên trung ước tế đàn.

Nơi đó có một tòa thạch đài, trên thạch đài có bồ đoàn lóe lẽn linh quang, trên bồ đoàn, một bóng người áo trắng, lẳng lặng ngồi xếp bằng.

hắn thân thể thon dài, hơi có vẻ gầy gò, tóc dài xõa, ngũ quan của hắn tràn đầy mị lực, chỉ là 2 mắt nhắm nghiền khiến người ta tiếc nuối, có lẽ một đôi mắt kia, hắn là cũng sáng chói như tinh hà.

Một cỗ cảm giác áp bách không cách nào hình dung, như có như không tản ra, cái cảm giác áp bách đó, giống hệt như viêm đế, võ tổ lúc trước.

Đây chính vị thứ nhất ghi danh trên bảng, Bất Hủ Đại Đế.

Bất Tử Chi Chủ vẻ mặt tôn kính quỳ lạy trước người bất hủ đại đế, rất cung kính quỳ lạy một cái, tựa như quỳ lạy tổ tiên.

Mục Trần nhìn thân thể Bất Hủ Đại Đế, sắc mặt nghiêm trang, sau đó hướng về hắn, rất cung kính khom người một cái. Bất luận là vì thực lực của bất hủ đại đế, hay là hành động đại nghĩa, vì tồn vong của đại thiên thế giới, hy sinh tính mạng phong ấn thiên tà thần, đều đáng để Mục Trần tôn kính như vậy.

"Quả nhiên là bất hủ thân thể, cho dù trải qua mấy vạn năm, vẫn không chút tổn hao gì.". Mục Trần nhìn chằm chằm thản thể của bất hủ đại đế, cảm thán một tiếng, trong cảm giác của hắn, bộ thân thể trước mắt này, chỉ sợ cho dù là thánh phẩm hậu kỳ cường giả toàn lực công kích cũng không thể rung chuyển chút nào.

hơn nữa quan trọng nhất là, hắn có thể cảm giác được, trong bộ thân thể này, phong tỏa linh lực mênh mông vô cùng tới mức nào, loại linh

lực đó cũng tràn đầy bất hủ ý, nếu không, cũng không thể trải qua mấy vạn năm mà không tiêu tan.

"Mục Vương, chuẩn bị bắt đầu đi". Bất Tử Chi Chủ đứng dậy, hắn nhìn qua thân thể của bất hủ đại đế, nhẹ giọng nói.

Mục Trần gật đầu một cái, thân hình vừa động, chính là đáp xuống phía trước thân thề của bất hủ đại đế, sau đó ngồi xếp bằng xuống trước mặt hắn, 2 bàn tay nâng lên, một luồng dẫn dắt lực tản ra, hai tay của bất hủ đại đế cũng chậm rãi nâng lên.

"Tiền bối, mạo phạm"

Mục Trần hít sâu một hơi, sắc mặt cũng trở nên cực kỳ ngưng trọng, bởi muốn tiếp thu linh lực trong cơ thể bất hủ đại đế cũng không phải chuyện đơn giản, linh lực trong cơ thể bất hủ đại đế quá mức cường đại, đừng nói là tiên phẩm như hắn, cho dù là thánh phẩm cường giả sợ rằng cũng không dám tùy tiện tiếp thu luồng linh lực mênh mông như vậy.

Sơ xẩy một chút, chỉ sợ cũng sẽ trực tiếp bạo thể.

Có điều thời điểm thế này, Mục Trần cũng không thể lùi bước, bời vì nếu hắn muốn 5 năm sau trở thành người có tên trên bảng, như vậy nhất định phải nắm chắc cơ duyên lần này.

Mà nếu muốn có được, nhất định phải có chỗ bỏ ra, nếu như hắn ngay cả thử cũng không dám, như vậy cũng không cần phải lãng phí cơ hội như này rồi.

Ý niệm xoay chuyển trong lòng, Mục Trần không do dự nữa, bàn tay đưa ra, nhẹ nhàng chạm vào 2 tay của bất hủ đại đế.

uỳnh!

Trong khoảnh khắc tiếp xúc, con ngươi của Mục Trần đột nhiên có rút nhanh, bởi vì hắn cảm giác, vào lúc này, được một cỗ linh lực mênh mông không cách nào tưởng tượng, tựa như ức vạn tấn nước biển đổ

xuống, lấy tư thái vô cùng ngang ngược, trực tiếp vọt vào trong thản thể hắn,

xì!

Trong khoảnh khắc đó, lớp da trên 2 cánh tay của Mục Trần trực tiếp bị xé rách ra, máu tươi chảy ra, huyết nhục trong cơ thể điên cuồng chấn động, đồng thời bắt đầu điên cuồng hấp thu linh lực đang tràn vào.

những linh lực này trải qua mấy vạn năm, đã mất đi ý chí ẩn bên trong đó, trở nên cực kỳ thuần túy, có điều trong đó vẫn lưu lại bất hủ ý, nếu thiên chí tôn bình thường hấp thu những linh lực này, như vậy duy nhất chỉ có thể là linh lực trong cơ thể hoàn toàn bị đồng hóa, sau đó không thể nào thúc giục linh lực trong cơ thể, từ đó dẫn phát linh lực phản phệ...

nhưng cũng may chính là, Mục Trần tu thành vạn cổ bất hủ thân, cho nên về mặt thuộc tính mà nói, linh lực của hắn giống hệt với linh lực của bất hủ đại đế.

Điều này khiến cho hắn có thể trực tiếp hấp thu linh lực mênh mông đang tràn vào trong cơ thể.

uỳnh uỳnh!

Thanh âm như tiếng sấm không ngừng phát ra từ cơ thể Mục Trần, ngắn ngủi chỉ mấy chục giây, Mục Trần đã biến thành một huyết nhân, nhìn qua cực kỳ thê thảm, thân thể của hắn hầu như đã bị cỗ linh lực mênh mông kia ngang ngược xé rách.

May mà hắn có thánh phẩm thân thể, năng lực phục hồi mạnh mẽ, lúc này triển khai tự hồi phục, nhanh chóng chữa trị vết thương trên thân thể

Đau nhức như thủy triều dâng lên, nhưng lại khó có thể rung chuyển tâm trí bền bỉ của Mục Trần.

hắn cắn chặt răng, ổn định tâm thần, không để bản thân bị lạc trong mênh mông linh lực uy áp đó.

Trên tế đàn, thân thể của bất tử chi chủ không ngừng bị linh lực tản ra kia trùng kích, đánh lui liên tiếp về phía sau, cuối cùng rút lui khỏi phạm vi tế đàn.

sắc mặt hắn ngưng trọng nhìn bên trong tế đàn, nơi đó có một đạo linh lực phong bạo to lớn hình thành, mà ở trung tâm phong bạo chính là Mục Trần cùng thân thể bất hủ đại đế.

cỗ linh lực kia bộc phát mạnh mẽ, ngay cả thánh phẩm hậu kỳ như hắn cũng phải âm thầm rung động.

hắn nheo mắt lại, nhìn thân thể Mục Trần không ngừng run rẩy, có thể tưởng tượng, dưới mênh mông linh lực trùng kích, Mục Trần đang phải chịu sự thống khổ khó có thể tưởng tượng như thế nào.

nhưng mà, dưới sự thống khổ kia, bất tử chi chủ cũng có thể cảm giác được, dao động linh lực tản ra từ trong cơ thể Mục Trần cũng đang chậm chạp mà vững chắc mạnh mẽ lên.

chỉ cần hắn có thề giữ vững kiên trì,vậy bước vào thánh phẩm cũng không phải là chuyện không thể nào.

"Mục vương, nhất định phải thành công a, 5 năm sau, sinh tử tồn vong của đại thiên thế giới phải dựa vào ngươi rồi...."

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1539: Càn Quét Cùng Khổ Tu

Ma vực

Thiên địa nơi đây có vẻ hơi u ám, trong không khí có khí tức âm lãnh lưu động, cả đại địa pha tạp mà mục nát.

Trên đỉnh một ngọn núi, Viêm Đế cùng Võ Tổ đứng chắp tay, bọn họ đều khẽ nhíu mày nhìn mảnh thiên địa bát ngát này, nơi tầm mắt có thể quét đến, có thể thấy vô số đạo linh quang thoáng hiện, đó là đại quân cường giả đang truy lùng ngoại vực tà tộc.

kể từ khi đại thiên thế giới tiến hành phản công, đã qua chừng nửa năm.

Có điều, nửa năm này cũng không bộc phát siêu cấp đại chiến trong tưởng tượng, bởi vì thời điểm khi cường giả đại thiên thế giới như thủy triều ào ào tới, cũng chỉ còn lơ thơ vài ma ảnh, toàn bộ ma vực dường như đều trống rỗng.

Thời điểm truy quét, ngược lại cũng phát hiện một vài ngoại vực tà tộc lưu lại, nhưng 2 bên chỉ vừa mới va chạm, đã bị vô số cường giả đại thiên thế giới như lũ quét bao phủ tới, chưa kịp giãy dụa đã bị mạt sát sạch sẽ...

"Viêm Đế, Võ Tổ...theo tin từ trong miệng một số ngoại vực tà tộc còn sót lại, ngoại vực tà tộc hầu như toàn bộ đều rút vào trong hạ vị diện...". Thân ảnh tần thiên xuất hiện sau lưng Viêm Đế, Võ Tổ, trầm giọng nói.

"Quả nhiên đã trốn rồi a".

Viêm Đế khẽ thở dài một tiếng, hiện giờ thiên tà thần cẩn thời gian khôi phục, không thể tùy tiện xuất thủ, mà về phía 2 người bọn họ thì không cần vướng víu như vậy, cho nên 2 bên hiện giờ, không nghi ngờ gì là đại thiên thế giới liên minh đang chiếm thượng phong.

Chính vì vậy, ngoại vực tà tộc trực tiếp dứt khoát chọn cách tạm lánh mũi nhọn.

"Nếu bọn chúng trốn, vậy chúng ta liền đào từng tấc đất, lôi bọn chúng đi ra!". Võ Tổ thanh âm ổn trọng, mang theo một ít lạnh lùng, ngoại vực tà tộc thực lực mạnh mẽ, cho dù là trốn vào hạ vị diện cũng khó tránh khỏi truyền ra dao động dị thường, chỉ cần cẩn thận dò xét, chắc chắn có thể từng chút một dò ra bọn chúng.

Dù sao bất kể thế nào, bọn họ hiện giờ cũng không thể để ngoại vực tà tộc yên ổn, cũng không thể để thiên tà thần có nửa điểm hài lòng.

"Được!"

Tần thiên gật mạnh đầu một cái, trong mắt cũng có sát cơ hiện lên, sau đó xoay người đi, đại quân cường giả đại thiên thế giới vốn ôm dũng khí lấy mệnh tương bác đi tới ma vực, bọn họ vốn nghĩ sẽ trải qua một trận sinh tử đại chiến, vậy mà ai cũng không ngờ tới cục diện này, cái này khiến cho mọi người có một loại biệt khuất như đấm vào bông vậy.

Theo việc tần thiên rời đi, Viêm Đế cùng Võ Tổ cũng liếc nhìn nhau một cái, đều nhìn thấy vẻ nặng nề từ đối phương, bọn họ biết, nếu thiên tà thần này cố ý muốn trốn, sợ rằng bọn họ cũng khó mà tìm thấy hắn giữa vô số hạ vị diện.

Mà hiện giờ thời gian đang nhanh chóng trôi qua, bọn họ chậm một ngày, thiên tà thần sẽ càng mạnh hơn một phần, cho tới cuối cùng, khôi phục lại trạng thái kinh khủng 9 mắt kia.

"Cũng không biết Mục Trần hiện giờ thế nào?"

Ánh mắt của bọn họ đều nhìn về phía xa xôi nơi đại thiên thế giới, thần sắc ngưng trọng.

"Hy vọng hắn sẽ thành công, nếu không, 5 năm sau, đại thiên thế giới ngay cả một tia cơ hội cũng không có..."

ào ào!

linh lực phong bạo to lớn ở sâu trong đại địa, cùng với việc cỗ phong bạo kia bành trướng, mặt đất của bắc hoang khâu này cũng bắt đầu bị xé rách...

Mà ở nơi trung tâm phong bạo, 2 đạo thân ảnh, mặt đối mặt ngồi xếp bằng, thân thể tựa như bàn thạch, vẫn không nhúc nhích.

Bọn họ 2 tay đối nhau, trên thân thể bất hủ đại đế, mênh mông vô tận linh lực không ngừng truyền ra, ầm ầm đi vào cơ thể Mục Trần, một lần nữa ngang ngược xé rách bộ thân thể đang không ngừng chữa trị kia.

Máu tươi không ngừng thấm vào đi ra, vậy mà khuôn mặt Mục Trần cũng không có bất cứ rung động nào, bởi vì trong suốt nửa năm qua ở đây, hắn đã quen với nỗi thống khổ từng tấc từng tấc thân thể bị xé rách này.

khi thói quen đã thành, tự nhiên cũng sẽ chết lặng.

ờ nơi xa tế đàn, bất tử chi chủ ngồi xếp bằng trên một cây cột đá, khuôn mặt già nua của hắn xa xa nhìn thân ảnh Mục Trần, lẩm bẩm nói: "tiên phẩm hậu kỳ sao..."

hắn có thể cảm giác được, dao động linh lực tản ra từ cơ thể Mục Trần, đã bước vào tiên phẩm hậu kỳ.

"Tốc độ này, có chút chậm..."

Bất tử chi chủ lẩm bẩm, nếu xét từ tốc độ tu luyện bình thường mà nói, hơn nửa năm từ tiên phẩm trung kỳ đến tiên phẩm hậu kỳ đã coi lả

cực nhanh, nhưng hiện giờ Mục Trần lại là đang tiếp nhận di sản khổng lồ của bất hủ đại đế để lại, cho nên tốc độ tịnh tiến không thể dùng lẽ thường để nói.

hơn nữa, trong cảm giác của bất tử chi chủ, sau khi đột phá tiên phẩm hậu kỳ, tốc độ tăng trưởng linh lực trong cơ thể Mục Trần đã bắt đầu trở nên chậm chạp.

đây cũng không phải là linh lực không đủ, mà là Mục Trần đang chủ động áp chế tốc độ hấp thu.

"Thật là hậu sinh khả úy, khó trách mới chừng ấy tuổi đã đạt tới bước này, hơn nữa còn được vạn cổ bất hủ thân công nhận". Bất tử chi chủ hơi trầm ngâm, chính là hiểu được tính toán của Mục Trần, lúc này không nhịn được thầm khen một tiếng.

Mục Trần đang cố ý áp chế linh lực tăng trưởng của bản thân, bởi vì tăng trưởng quá tấn mãnh sẽ khiến căn cơ bất ổn, cho dù là linh lực trong thân thể bất hủ đại đế đã mất đi ý chí, có thể dễ dàng hấp thu.

Nhưng số lượng lại quá mức khổng lồ, nếu không chút kiêng kỵ hấp thu, tóm lại sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với căn cơ của Mục Trần.

Cho nên, hắn tận lực đem hết khả năng áp chế tốc độ hấp thu, từ đó cho bản thân nhiều thời gian hơn để thích ứng với sức mạnh tăng vọt, chỉ có điều nếu như thế, thống khổ hắn phải nhận cũng sẽ không ngừng kéo dài...

Đối mặt với cơ hội có thể nhanh chóng có được sức mạnh cường đại, thế mà Mục Trần vẫn duy trì được tâm tính tỉnh táo, lựa chọn cách có lợi nhất đối với vản thân, loại tâm chí này, cho dù là Bất Tử Chi Chủ cũng rắt thưởng thức.

Cũng khó trách ngay cả Viêm Đế, Võ Tổ cũng đều coi trọng hắn như vậy.

Có điều, Mục Trần bây giờ dù tu vi linh lực có tăng lên, nhưng vẫn chưa tu thành Tam Thần Cảnh...

Điều này khiến bất tử chi chủ có chút lo âu, dù sao đây mới là vốn liếng chính để Mục Trần thử tiến vào thương khung bảng, nếu không đạt được điều này, cho dù bằng thiên phú của Mục Trần, muốn đạt tới bước kia cũng cần trăm năm cô đọng, tích lũy.

Nhưng bây giờ, bọn họ rõ ràng cũng không có nhiều thời gian như vậy.

Cho nên, chỉ khi Mục Trần chân chính tu thành tam thần cảnh, hắn mới có thể thực sự có được tư cách này.

Nếu không, tất cả cơ duyên ở đây cũng chỉ bỏ công vô dụng mà thôi, cho dù Mục Trần có dựa vào đây để tiến vào thánh phẩm.

Thời gian trôi qua, trong nháy mắt lại tiếp 1 năm rưỡi.

Kể từ đại chiến bắc hoang khâu, đã qua 2 năm. uỳnh uỳnh!

Trong một tòa hạ vị diện, hủy diệt trùng kích không ngừng quét ra, khiến vị diện này thiên băng địa liệt, vô số đạo linh ảnh ùn ùn lao ra, va chạm cùng từng đạo ma ảnh, bộc phát chém giết kinh thiên.

Viêm Đế cùng Võ Tổ đứng trên bầu trời, họ xuất thủ củng cố tòa hạ vị diện này, dù sao nhiều cường giả vượt qua cực hạn của hạ vị diện tràn vào như vậy, hơi lơ là, toàn bộ hạ vị diện cũng sẽ sụp đổ.

Tòa hạ vị diện này bị một trong 32 đại tộc của ngoại vực tà tộc - Đao Ma tộc chiếm cứ, bọn chúng vốn lẩn trốn ở đây, nhưng lại bị Viêm Đế cùng Võ Tổ vô tình phát hiện, do đó đại quân liên minh đại thiên thế giới tràn vào như thủy triều.

uỳnh!

ở nơi xa, một đạo đao mang sắc bén đủ để chém rách thiên địa phóng lên cao, đạo đao mang này hàm chứa ý tất giết, đối mặt với nó, cho dù là một vị thánh phẩm hậu kỳ cũng không dám đem lòng khinh thường.

ong!

đao mang ngất trời, đồng thời cùng lúc đó, một đạo kiếm quang cũng phá vỡ hư không, mấy chục vạn trượng kiếm quang xẹt qua, va chạm cùng đao mang kia.

keng keng!

Thanh âm chói tai vang lên, chỉ thấy mảnh không gian kia không ngừng sụp đổ, một đạo thanh quang xẹt qua, xuất hiện phía sau một đạo ma ảnh, thân thể của ma ảnh kia cũng đột nhiên cứng đờ.

Thanh quang ngưng tụ, thản ảnh của thanh sam kiếm thánh lộ ra, Thanh Phong trường kiếm trong tay hắn chậm rãi tra vào vỏ.

xoẹt!

phía sau lưng hắn, đạo ma ảnh cao lớn kia chậm rãi vỡ vụn, hắn rõ ràng chính là tộc trường Đao Ma tộc - Trảm Thiên Ma Đế, có điều lúc này, vẻ mặt hắn dữ tợn nhìn đại quân liên minh đại thiên thế giới, oán độc rít lên: "Đợi tới lúc ngô Thần trở về, chính là ngày đại thiên thế giới diệt tuyệt!"

uỳnh!

Tiếng rít vừa dứt, thân thể hắn chợt nổ tung lên, ma khí cuồn cuộn, điên cuồng phun trào về phía tất cả cường giả đại thiên thế giới.

hừng hực!

Nhưng, lúc này chợt có ngọn lửa từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đốt sạch ngập trời ma khí hủy diệt kia.

Người ra tay tự nhiên chính là Viêm Đế, ánh mắt hắn không chút gợn sóng nhìn Đao Ma tộc bại lui kia, hắn biết, bắt đầu từ bây giờ, 32 đại tộc của ngoại vực tà tộc sẽ lại thiếu đi một chỗ.

1 năm rưỡi qua, bọn họ đã thanh trừ 6 đại tộc.

Nhưng mà, vẫn không phát hiện ra tung tích của thiên tà thần.

Viêm Đế cùng Võ Tổ nhìn hư không, ánh mắt thâm thúy mà bén nhọn.

Thiên tà thần, ngươi rốt cục trốn ở chỗ nào...Dù làm tới bước này, vẫn không thể bức ngươi ra được?

đây là một không gian u ám, trong thiên địa ánh sáng mờ nhạt.

Một tòa ma điện, trôi lơ lửng giữa không gian u ám, trong đại điện, thánh thiên ma đế chợt mở mắt ra, sắc mặt hắn âm trầm nhìn bên trong đại điện, nơi đó có một tòa ma bia vỡ vụn ra, đó là mệnh bia đại diện cho trảm thiên ma đế.

Mà mệnh bia vỡ vụn, cũng đồng nghĩa với việc trảm thiên ma đế cũng đã bị mạt sát.

"Viêm Đế, Võ Tổ này cũng thật tàn nhẫn"

Thánh thiên ma đế hờ hững tự nói, có điều trong mắt hắn cũng không có vẻ gì là tiếc nuối, bởi vì hiện giờ tránh lui, chỉ là để sau này phản pháo càng thêm hung mãnh.

Thánh thiên ma đế ngẩng đầu, nhìn về nơi sâu nhất trong thế giới u ám, nơi đó có vô biên ma khí sôi trào, tựa như đang nổi lên thứ gì đó cực kỳ kinh khủng.

Hắn nhẹ nhàng cười một tiếng, trong mắt lóe lên tia sáng hung tàn.

"Viêm Đế, Võ Tổ, các ngươi chớ có vội. Nhanh, nhanh thôi...đến lúc đó, bọn ta sẽ đem tất cả thân nhân, bằng hữu....trước mặt các ngươi, chém chết không chừa một mống"

ầm!

linh lực uy áp đáng sợ, chợt vào lúc này quét ra, trực tiếp tràn ngập toàn bộ bắc hoang khâu.

Bất tử chi chủ ngồi xếp bằng trên một cột đá, chợt mở mắt ra, ánh mắt gắt gao nhìn lên tế đàn, nơi đó, dao động linh lực bộc phát ra từ cơ thể Mục Trần rốt cục lúc này cũng đạt tới tầng thứ thánh phẩm!

Trên tế đàn, 2 mắt nhắm chặt của Mục Trần, rốt cục lúc này cũng chậm rãi mở ra, hắn cảm thụ cỗ sức mạnh mênh mông trong cơ thể, trong mắt cũng có tinh quang chói mắt bắn ra.

Chính là thời khắc này.

Hắn hít sâu một hơi, ánh mắt cuồng nhiệt, lúc này, chính là thời khắc trùng kích "Tam Thần Cảnh" tốt nhất!

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1540: Tam Thần Cảnh

uỳnh uỳnh!

linh lực cuồng bạo như tạo thành lôi long, gào thét trên thiên địa, dưới dao động linh lực cường hãn đó, cả bắc hoang khâu đều chấn động.

ở trung tâm linh lực phong bạo, Mục Trần áo bào tung bay, vù vù vang dội, quanh thân, lỗ chân lông như phóng ra linh quang thực chất, từng đợt sóng linh lực uy áp cường đại, cuồn cuộn không ngừng tản ra từ cơ thể hắn.

Đây là thánh phẩm chi uy!

Cảm nhận linh lực mênh mông cuộn trào trong cơ thể, thần sắc của Mục Trần cũng khó kìm được vẻ xúc động, chợt dần dần ổn định tâm cảnh, bời hắn biết, đột phá tới thánh phẩm chẳng qua chỉ là bước đầu tiên, chỉ có tu thành "Tam Thần cảnh" mới là mục đích cuối cùng của hắn.

Hắn hít sâu một hơi, hai tay đột nhiên kết ấn: "Nhất Khí Hỏa Tam Thanh"

Hai đạo hào quang đột nhiên từ trong cơ thể hắn bắn ra, sau đó rơi xuống hai bên, vừa đúng tạo thành hình tam giác vảy quanh thân thể bất hủ đại đế, sau đó đều xòe bàn tay ra, đặt lên trên thân thể bất hủ dạid dế.

Lực hút mạnh mẽ từ thân thề ba người bộc phát ra. ùng ùng!

dường như có tiếng sấm vang dội, linh lực mênh mông hùng hồn bắt đầu tràn vào trong hai cỗ hóa thân, khiến thân thể bọn họ run rẩy, không

ngừng hấp thu linh lực chảy vào.

ba đạo thân ảnh đồng thời hấp thu, hiệu suất như vậy so với lúc trước không nghi ngờ gì là nhanh hơn rất nhiều.

Mục Trần thần sắc không gợn sóng, hắn có thể cảm giác được linh lực trong cơ thể hai đạo hóa thân đang cấp tốc tăng cường, từ trình độ nào đó mà nói, phân thân càng mạnh thì khống chế cũng sẽ càng khó.

có điều, Mục Trần cũng không vì thế mà dừng lại, ngược lại càng tăng nhanh tốc độ hấp thu của phân thân.

Hắn liếc mắt nhìn hắc bạch Mục Trần, sau đó hai mắt khép hờ, yên lặng chờ cực hạn tới.

Mà một lần này, lại kéo dài chừng nửa năm.

Nửa năm sau, một ngày, Mục Trần mở hai mắt ra, nhìn về phía hai đạo phân thân, lúc này quanh người hai đạo phân thân tràn ngập kinh khủng linh quang, con mắt khép hờ, tản ra linh lực uy áp cường hãn vô cùng.

Dưới sự cố ý của Mục Trần, lúc này linh lực trong cơ thể hai đạo phân thân lại mơ hồ vượt hơn bản thể một bậc.

Mà tình huống này, Mục Trần cũng có thể cảm giác được, sự khống chế của hắn đối với hai đạo phân thân này trở nên tối nghĩa rất nhiều

vậy mà, thần sắc Mục Trần từ đầu đến cuối vẫn bình tĩnh, giống như chưa hề phát hiện ra.

"Còn thiếu chút nữa"

Mục Trần nhẹ giọng tự nói, chợt hắn một tay kết ấn, vạn cổ bất hủ thân từ phía sau hiện lẽn, sau đó hóa thành ánh sáng lưu ly, trực tiếp ùn ùn tràn vào trong cơ thể hắn Nhân pháp hợp nhất!"

Mục Trần hiện giờ đã bước vào thánh phẩm, một lần nữa thúc giục thân thể cùng chí tôn pháp thân dung hợp, ngược lại là ung dung hơn mấy năm trước nhiều.

ánh sáng lưu ly sáng chỏi từ cơ thể hắn phát ra, cùng lúc đó, trong mắt hai đạo phân thân cũng có ánh sáng lưu ly lưu chuyển, linh lực trong cơ thể họ lại một lần nữa tăng vọt.

uỳnh uỳnh!

Thân thể bọn họ phình lên, trong mắt linh quang hội tụ, mơ hồ phát sinh biến hóa kỳ diệu nào đó.

cảm thủ biến hóa kỳ diệu đó, trong mắt Mục Trần cũng có tinh quang đột nhiên bắn ra, vào giờ khắc này, mối liên kết giữa bản tôn và hai đạo phân thân dường như trở nên cực kỳ tối nghĩa.

ở nơi xa, bất tử chi chủ nhìn cảnh này, sắc mặt cũng không nhịn được biến đổi, lẩm bẩm nói: "Hắn đây là đang làm gì? Phân thân quá mạnh mẽ, hắn không sợ thoát khỏi khống chế sao"

hai mắt Mục Trần như u đầm, hắn ngưng mắt nhìn hai đạo phân thân, mơ hồ cảm giác được, mặc dù liên hệ trở nên tối nghĩa, nhưng giữa bọn họ vẫn còn mối liên kết nào đó, dù sao, hai đạo phân thân này cũng không phải do ngoại vật luyện chế thành, mà là từ chính bản thể hắn tách ra.

"Nhất khí hóa tam thanh, hai tầng trước đó, mặc dù lập ra phân thản, nhưng nói cho cùng vẫn còn phân chủ thứ, một khi bản tôn sụp đổ, phân thân tự nhiên cũng tiêu tán, mà cái này, cũng không phải cảnh giới cuối cùng của nhất khí hóa tam thanh"

Trong mắt Mục Trần lộ ra vẻ đốn ngộ, thấp giọng tự nói: "mà muốn đạt tới cảnh giới Tam Thần cảnh kia, chính là phải loại bỏ chủ thứ, trong ngươi có ta, trong ta có ngươi, phân thân tức là bản tôn, bản tôn tức là phân thân..."

Mục Trần nhìn hai đạo phân thân, khóe miệng dâng lên nụ cười, sau đó hắn đứng lên, bàn tay nhẹ nhàng nâng lên, trên bàn tay tựa như có ánh sáng thần diệu nào đó.

"Từ nay, chúng ta một thể, muốn diệt ta, trừ khi cùng chém ba thân"

Ý là, sau này muốn chém chết Mục Trần hắn, chỉ giết bản thể cũng không có tác dụng, trừ khi đồng thời mạt sát cả bản thể lẫn hai phân thân, nếu không cũng không có ích gì.

Thanh âm vừa dứt, Mục Trần nhẹ nhàng hạ tay xuống, trong khoảnh khắc khi hạ tay, thân thể hắc bào Mục Trần như run lên, trong mắt chợt có vô biên linh trí hiện lên, nụ cười quen thuộc kia, rõ ràng giống bản tôn Mục Trần như đúc.

Hắn mỉm cười ôm quyền với Mục Trần.

Mục Trần cười cười, sau đó lại giơ bàn tay lên, vẽ lên quĩ tích huyền diệu, lần nữa rơi xuống.

Trong mắt bạch bào Mục Trần có thần quang nở rộ, cười sờ sờ gương mặt, nói: "Đây là, Tam Thần cảnh"

Mục Trần cũng nhẹ nhàng cười một tiếng, vào giờ khắc này, hắn có thể cảm giác được, sự khống chế của hắn đối với hai đạo phân thân đã biến mất, nhưng cái này cũng không có nghĩa là hắn không thể khống chế phân thân, mà là bởi vì trong ngươi có ta, trong ta có ngươi, đã không còn cần tới sự khống chế đó nữa.

Bàn tay giờ lên của Mục Trần đang muốn hạ xuống, nhưng vào lúc này, thần sắc của hắn chợt khẽ nhúc nhích, một loại tâm triều không hiểu xông tới, khiến hắn rơi vào trong một loại cảm ngộ nào đó.

Hắn đứng tại chỗ, chừng nửa ngày thời gian, bên cạnh, hắc bạch Mục Trần cũng trầm ngâm.

lúc lâu sau, Mục Trần chậm rãi ngẩng đầu, nhìn hắc bạch Mục Trần một cái, bọn họ cũng hướng về hắn khẽ gật đầu.

vì thế, bàn tay hiện lên tia sáng huyền diệu của Mục Trần lại lần nữa hạ xuống, dường như chém nhẹ vào hư không hai lần.

Bàn tay rơi xuống, thân thể Mục Trần chợt run lên, chớp mắt sau đó, có hai đạo kim quang từ trên đỉnh đầu phóng lên cao, cuối cùng nhanh chóng vọt ra khỏi bắc hoang khâu, biến mất trong thiên địa.

Mục Trần ánh mắt thâm thúy nhìn hai đạo kim quang biến mất, một lúc lâu sau mới chậm rãi thu hồi.

vù!

Thân ảnh của bất tử chi chủ phá không tới, rơi lên trên tế đàn, ánh mắt hắn ngạc nhiên nhìn ba Mục Trần, khuôn mặt già nua cũng không kìm được hiện vẻ cảm thán.

bời vì cho dù là hắn cũng không cách nào phân biệt ba Mục Trần, ai mới là bản tôn, hoặc là nói, lúc này cả ba Mục Trần, đều là bản tôn...

"Chúc mừng mục vương, thành công tu thành Tam Thần cảnh!". Bất tử chi chủ thờ dài nói, trong thanh ảm hiện lên chút kính nể.

Mục Trần lúc này dù chỉ là thánh phẩm sơ kỳ, nhưng lại mơ hồ cho hắn một cảm giác áp bách, điều này khiến bất tử chi chủ hiểu được, nếu như động thủ, sợ rằng với trạng thái hiện tại của Mục Trần, ngay cả hắn cũng không phải đối thủ.

Từ trình độ nào đó mà nói, trên đại thiên thế giới hiện giờ, sức chiến đấu của Mục Trần đã kế dưới viêm đế, võ tổ.

Thanh âm vừa dứt, bất tử chi chủ chợt ngoắc tay, nhất thời hai đạo lưu quang từ chân trời bắn tới, cuối cùng trôi lơ lửng phía trước bọn họ.

Mục Trần cũng cảm nhận được, ngẩng đầu lên, chỉ thấy ở giữa không trung trước mắt, hai tòa thạch liên chậm rãi trôi lơ lửng, mà trong hai tòa thạch liên, đều có hai đạo quang ảnh, tản ra dao động cực kỳ cổ xưa.

Một đạo quang ảnh, tản ra ánh sáng thần thánh, thánh quang bao phủ, hẳn là có một loại vô tận phòng ngự, cảm giác như dù thiên địa sụp đổ, ta tự bất diệt.

Một đạo khác lại là tản ra vô tận dao động linh lực, linh lực hùng hồn mênh mông, cho dù lả Mục Trần hiện giờ cũng trở nên động dung.

"Đây chính là sức phòng ngự đệ nhất - Vô Tận Quang Minh Thể cùng với linh lực hùng hồn đệ nhất - Thái Linh Thánh Thể trong truyền thuyết sao?". Mục Trần nhìn hai đạo quang ảnh tản ra dao động linh lực nguyên thủy cổ xưa kia, thần sắc cũng không kìm được nổi lên gợn sóng, trong mắt phát ra vẻ nóng bỏng.

Bất tử chi chủ cũng cảm thán nhìn hai tòa nguyên thủy pháp thân cổ xưa này, toàn bộ đại thiên thế giới hiện giờ còn sót lại 5 tòa nguyên thủy pháp thân, mà hôm nay ở đây đã xuất hiện ba tòa, nếu truyền ra ngoài, không biết sẽ dẫn tới bao nhiêu rung động.

Nghĩ tới nếu không phải đại thiên thế giới gặp phải sinh tử tồn vong, sợ rằng cũng không thể làm được thế này, đem ba đại nguyên thủy pháp thân tập trung về một thể.

Mà vừa nghĩ tới nếu Mục Trần có thể thành công tu thành ba tòa nguyên thủy pháp thân, một bước kia, ngay cả bất tử chi chủ cũng đều âm thầm rung động, có đệ nhất phòng ngự của vô tận quang minh thể, hơn nữa thái linh thánh thể linh lực hùng hồn dùng không hết, còn có bất hủ lực của vạn cổ bất hủ thân, khi đó, Mục Trần sợ rằng đúng là có thể trở thành vị thứ ba trên bảng.

"Mục vương, Vô Tận Quang Minh Thể cùng Thái Linh Thánh THể đều đã giao cho ngươi, tiếp theo phải dựa vào ngươi rồi". Bất tử chi chủ trầm thấp nói.

"Vãn bối tất sẽ dốc toàn lực!"

Thần sắc Mục Trần cũng một mảnh nghiêm nghị, vì để cho hắn có thể trở thảnh người thứ ba trên bảng, đại thiên thế giới coi như đã cấp cho hắn cơ duyên ngàn năm một lần, mà hắn hưởng thụ lợi ích từ cơ duyên bực này, tất nhiên cũng phải chịu đựng gánh nặng cùng trách nhiệm mà nó mang tới.

Ánh mắt của hắn nhìn vể hắc bạch Mục Trần, lúc này hai người thần sắc cũng ngưng trọng, hướng về phía hắn nhẹ nhàng gật đầu.

vù!

một khắc sau, thân thể hai người phóng lên cao, trực tiếp rơi lên trên đài sen, sau đó từng bước một tiến lên, cuối cùng chạm vào hai đạo quang ảnh cổ xưa kia.

***

Dịch bời zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1541: Ma Tung Cùng Bát Mục

Đại thiên thế giới phản công ma vực, đã kéo dài suốt 3 năm rưởi.

Trong khoảng thời gian này, đại quân liên minh đại thiên thế giới tiêu diệt 8 trong 32 đại tộc, mấy chục tiểu tộc, tổng thể mà nói, coi như rất có chiến quả, căn bản suy yếu 1/4 lực lượng của ngoại vực tà tộc.

Có điều, đối với chiến tích này, viêm đế cùng võ tổ lại không cảm nhận được chút vui sướng nào, ngược lại theo thời gian dần trôi, thần sắc bọn họ lại trở nên nặng nề.

bời vì trong 3 năm rưỡi qua, bọn họ vẫn chưa phát hiện ra tung tích thiên tà thần, nhưng mơ hồ, bọn họ lại có thể rõ ràng cảm nhận được một cỗ áp bách to lớn đang hình thành, hiển nhiên, thiên tà thần đang ở nơi vô danh nào đó, nhanh chóng khôi phục thực lực...

Có thể tưởng tượng, đợi đến khi hắn đạt tới trạng thái 9 mắt, ngoại vực tà tộc sẽ dùng tư thái tàn bạo phản pháo lại đại thiên thế giới, đòi lại gấp trăm lần tổn thất trong 3 năm qua.

Khi đó, chắc chắn sẽ là một hồi gió tanh mưa máu bao phủ toàn bộ đại thiên thế giới.

Ma vực, trên một tòa đại lục hơi có vẻ hoang vu, linh quang ùn ùn lóe lên, vô số đạo linh ảnh trải rộng, ngược lại khiến cho tòa đại lục này thêm mấy phần sinh khí.

Những thân ảnh này, tự nhiên chính là đại quân liên minh đại thiên thế giới.

Thân ảnh viêm đế cùng võ tổ đứng trên một đỉnh núi nguy nga nhất tòa đại lục này, bọn họ hai mắt khép hờ, linh lực cảm ứng nhanh như chớp lan tràn qua vô tận hư không, điều tra một vài hạ vị diện tản ra dao động khác thường.

bọn họ dò xét kéo dài nửa ngày thời gian, có điều lần này cũng không có kết quả gì, xem ra ngoại vực tà tộc lại càng trốn ra xa hơn.

Trong lòng thoáng qua ý niệm như vậy, viêm đế cùng võ tổ đang định thu hồi dò xét, có điều, cũng trong chính khoảnh khắc định thu hồi kia, trong lòng 2 người chợt động, chợt khóa được một cái tiết điểm trong hư không.

Trong thoáng chốc vừa rồi, bọn họ mơ hò cảm thấy cỏ dao động quen thuộc từ nơi đó truyền ra.

Cỗ dao động kia, là Thiên Tà Thần!

"Rốt cục cũng tìm được ngươi!"

GIỜ khắc này, cho dù với tâm tính của Viêm Đế, Võ Tổ, trong lòng đều không nhịn được, dâng lên gợn sóng, sau đó tâm niệm chuyển động, cảm ứng hàm chứa theo linh lực mênh mông, ngang ngược phá vỡ không gian tiết điểm kia.

Trong hư không vô tận, dường như có một lỗ hổng hắc ám to lớn hiện lên, ngay sau đó, 2 dòng linh lực hồng lưu vạn trượng từ trên trời giáng xuống, trong đó ẩn chứa ý chí của viêm đế, võ tổ.

Đến tầng thứ này của bọn họ, mặc dù bản tôn đang ở nơi cực kỳ xa xôi, nhưng chỉ cần cảm ứng có thể lan tới, là có thể đem linh lực ào ào cuốn tới.

Hai cỗ linh lực cường đại nhảy vào trong không gian hắc ám này, sau đó bọn họ định vị được một tòa đại điện trôi lơ lửng trong bóng tối, bên ngoài đại điện, bọn họ gặp được thánh thiên ma đế sắc mặt âm trầm.

Có điều, viêm đế cùng võ tổ cũng không để ý tới thánh thiên ma đế, mà là đem sức chú ý hướng về nơi sâu nhất của không gian này, nơi đó bóng tối tràn ngập, mơ hồ có một cỗ dao động hủy diệt cực kỳ kinh khủng đang dâng lên.

"Thiên tà thần!"

Trong 2 cỗ linh lực mênh mông, phát ra thanh âm như sấm, chợt trực tiếp xuyên qua thiên địa, ầm ầm bắn về phía nơi sâu trong bóng tối kia.

Bóng tối bị ngang ngược xé rách, trong vô tận hắc ám, chỉ thấy một đạo ma ảnh ngồi xếp bằng, rõ ràng chính là dáng vẻ thiên tà thần, hắn cũng đã nhận ra công kích tiến tới, 2 mắt đóng chặt lúc này chậm rãi mở ra.

Đôi mắt kia cũng tràn ngập hắc ám, bất kỳ ánh sáng nào cũng sẽ bị cắn nuốt vào.

"Hai kẻ các ngươi, thật khó dây dưa...". Thiên tà thần hờ hững nhìn 2 đạo linh lực mênh mông từ trên trời giáng xuống, khóe miệng cũng chậm rãi dâng lên một nụ cười châm chọc.

"Có điều, các ngươi đã tới chậm!"

Trong khoảnh khắc khi thiên tà thần vừa nói ra điều này, chỉ thấy không chỉ 2 mắt cùng 3 mắt trên trán, 2 con mắt ở 2 lòng bàn tay cùng 1 mắt giữa ngực lúc này toàn bộ đều mở ra.

Bát Tà Mục!

Bát tà mục mở ra, vô biên ma khí nhất thời tràn ngập phương thế giới này, cuồn cuộn như vô số đạo lang yên bay lên, cuối cùng ngưng tụ, biến thành một đạo Ma Luân hắc ám khổng lồ mấy vạn trượng, nơi ma luân xẹt qua, dường như thiên địa cũng bị xé rách.

uỳnh!

Ma luân cùng 2 đạo linh lực từ trên trời giáng xuống va chạm vào nhau, nhất thời đất rung núi chuyển, toàn bộ hạ vị diện đều run rẩy như sắp sụp đổ.

"Bằng 2 đạo linh lực hàng lâm của các ngươi cũng đồi đối phó với trạng thái 8 mắt của ta? Đúng là nằm mơ giữa ban ngày"

Tiếng cười châm chọc của thiên tà thần vang lên, ma luân đột nhiên tăng tốc, toàn bộ hạ vị diện bị ma quang xé rách, đồng thời, 2 đạo linh lực hồng lưu cũng tan rã trong khoảnh khắc.

Ma Luân đánh nát 2 đạo linh lực hồng lưu, cũng không tiêu tán, ngược lại truy kích theo một tia cảm ứng kia, xuyên thủng hư không, biến mất không thấy.

Trên một tòa đại lục, viêm đế cùng võ tổ đồng thời mở mắt, vẻ mặt bọn họ âm trầm, sau đỏ bọn họ ngẩng đầu lên, chỉ thấy hư vô bị phá mở ra, một vầng ma luân mấy vạn trượng ầm ầm xuống, tựa như muốn chém tòa đại lục này thành 2 mảnh.

Đột nhiên xuất hiện thế công, lập tức khiến đại quân liên minh trong tòa đại lục này chú ý, chợt trở nên biến sắc, hiển nhiên là nhận ra bên trong ma luân kia hàm chứa sức mạnh đáng sợ bực nào.

viêm đế khuôn mặt lạnh lùng, 2 tay kết ấn, tay áo chợt run lên, chỉ thấy hừng hực đế viêm bốc lên, hóa thành cự long, gầm thét va chạm với ma luân.

uỳnh!

2 bên va chạm, viêm long bị xé rách, thế nhưng ma luân cũng bị thiêu đốt đến ảm đạm, ma khí uể oải.

Võ tổ xa xa một quyền đánh ra, quyền phong lướt qua, không gian không ngừng sụp đổ, cuối cùng nặng nề đánh lên ma luẩn ảm đạm, đánh thành đốm đen đầy trời.

"không tệ, không tệ. Mấy năm qua 2 người các ngươi cũng có tiến bộ, có điều giờ cũng không phải thời điểm tốt nhất để chúng ta gặp nhau, chợt một chút, chờ con mắt thứ 9 của bản thần khôi phục, tất sẽ cùng các ngươi đấu một trận sảng khoái"

"Haha, mấy năm qua các ngươi giết ngoại vực tà tộc ta, đến lúc đó, ta sẽ giết lại gấp 10 gấp trăm lần!"

Ma luân vỡ vụn, tiếng cười bén nhọn của thiên tà thần cũng vang vọng trong thiên địa.

Trên đại lục, tất cả cường giả đại thiên thế giới đều là vẻ mặt khó coi, trong mắt lộ ra sợ hãi cùng tức giận.

Trẽn đỉnh núi, viêm đế cùng võ tổ liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn ra vẻ nặng nề trong mắt đối phương, trong màn giao phong ngắn ngủi lúc trước, bọn họ đều nhận ra, sức mạnh của thiên tà thần đã tăng vọt.

Nếu nói trước kia 2 người bọn họ liên thủ vẫn còn có thể chiếm thượng phong, thậm chí nếu tìm được thời cơ chuẩn xác thì vẫn có thể tìm sơ hở trấn áp thiên tà thần, nhưng lần này giao thủ, mặc dù bọn họ liên thủ cũng không chiếm được chút ưu thế nào.

Mấy năm qua, bọn họ cũng không buông lỏng, thực lực cũng đều tăng tiến, nhưng hiển nhiên, thiên tà thần tăng tiến vẫn nhanh hơn.

soạt!

Tần thiên, thanh sam kiếm thánh, chân long đế cùng đông đảo thánh phẩm cường giả xuất hiện phía sau viêm đế, võ tổ, bọn họ sắc mặt cũng ngưng trọng, nói: "Viêm đế, võ tổ, đã điều tra được tung tích của thiên tà thần sao?"

Viêm đế, võ tổ khẽ gật đầu, nói: "Lúc trước đã phát hiện, cỏ điều lúc này thiên tà thần sợ rằng đã rời đi lần nữa, ma này quá mức cẩn thận,

xem ra trước khi khôi phục đỉnh phong, hắn cũng sẽ không định chính diện đối đầu chúng ta"

"Nghe lời của thiên tà thần lúc trước, bây giờ hắn đã khôi phục được 8 mắt rồi". Tần thiên sắc mặt khó coi.

Viêm Đế, Võ Tổ cũng khẽ thở dài một tiếng.

"Làm sao bây giờ? Còn tiếp tục dò xét không?". Chân long đế trầm giọng hỏi.

Viêm đế, võ tổ lắc đầu một cái, nói: "CHuẩn bị rút quản đi, 3 năm nay phản công, đại quân đã mệt mỏi,việc thiên tà thần khôi phục đã không thể ngăn cản nữa, nếu vậy, chỉ có thể lấy khỏe ứng mệt"

Hơn nữa, bằng thực lực hiện giờ của thiên tà thần, cho dù thật sự tìm ra hắn, bọn họ cũng không thể tạo được uy hiếp với hắn nữa, không chừng đến lúc đó bọn họ bị cuốn lấy, đại quân liên minh ngược lại sẽ bị ngoại vực tà tộc phản pháo trọng thương.

Mọi người nghe vậy, đều trầm mặc, mặc dù 3 năm qua đều phản công, trừ khử được một ít tay chân ngoại vực tà tộc, nhưng mục đích cuối cùng của bọn họ cũng không đạt được.

Khoảng cách thiên tà thần khôi phục 9 mắt, đã chỉ còn một bước nữa.

Nhưng bọn họ cũng không có cách nào, chỉ có thể trơ mắt đợi ngày đó đến.

"Chư vị cũng không cần gấp, Bất Tử tiền bối truyền tin tới, Mục Trần đã tu thành tam thần cảnh, hiện giờ đang tu luyện Vô Tận Quang Minh Thể cùng Thái Linh cổ Thể, nếu thành công, rất có thể sẽ trở thành người thứ 3 trên bảng, đến lúc đỏ 3 người chúng ta hợp lực, không hắn không thể đánh một trận với Cửu Mục Tà Thần". Thấy mọi người tâm tình bất an, Viêm Đế lại là cười một tiếng, trấn an nói.

Nghe vậy, sắc mặt mọi người mới nhẹ đi một chút, trong mắt lộ một tia hy vọng.

"Truyền lệnh xuống, chuẩn bị rút lui đi."

Mọi người đều ôm quyền đáp ứng, sau đó hóa thành quang ảnh lướt ra, rất nhanh, tòa đại lục này lại trở nên xôn xao lên, vô số linh quang lóe lên, đại quân bắt đầu chuẩn bị rút lui khỏi ma vực.

Viêm Đế, Võ Tổ đứng trên đỉnh núi, bọn họ nhìn vô số đạo linh ảnh trên đại địa, cũng không khỏi nhẹ nhàng thở dài, chợt sắc mặt trờ nên nghiêm nghị lên, bởi vì họ biết, thời điểm sinh tử tồn vong của đại thiên thế giới, rất nhanh sẽ lại đến.

Đến lúc đó, vạn nhất có bất trắc gì, sợ rằng vô số sinh linh đại thiên thế giới, toàn bộ đều sẽ hóa thành vong hồn...

"Bây giờ, liền hy vọng Mục Trần có thể thành công..."

***

Dịch bời zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1542: Chiến Tranh Tới

xuất chinh qua năm thứ 4, đại quân liên minh trở về Đại Thiên thế giới, nhưng mà khi quay lại, bọn họ cũng không có giấu diễm, mà là đem toàn bộ tin tức công bố ra.

Đại quân mặc dù làm suy yếu thực lực ngoại vực tà tộc, nhưng cũng không ngăn cản được thiên tà thần khôi phục thực lực, tương lai không xa, một khi thiên tà thần khôi phục đỉnh phong, ngoại vực tà tộc tất ngóc đầu trờ lại.

Tin tức truyền ra, không nghi ngờ gì dẫn phát rung chuyển, tất cả sinh linh, thế lực Đại Thiên thế giới đều bàng hoàng bất an, dù sao nỗi sợ hãi thiên tà thần mang tới thật sự quá lớn.

Để xoa dịu lòng người, viêm đế cùng võ tổ đem đại quân liên minh đóng ở giao giới giữa ma vực cùng Đại Thiên thế giới, tạo thành hàng dài phòng tuyến, duy trì cảnh giác, phòng bị ngoại vực tà tộc điên cuồng phản pháo.

dưới sự đề phòng này, nửa năm thời gian thoáng chốc đi qua.

Mà không khí bất an trên Đại Thiên thế giới, dưới sự dẫn dắt của đám người viêm đế, võ tổ, cũng không bị mất khống chế, tất cả thế lực trên Đại Thiên thế giới ngược lại bắt đầu từ bất an nảy sinh ra một chút tức giận.

Sự tức giận này dĩ nhiên là hướng về phía ngoại vực tà tộc.

Nếu các ngươi đã muốn hủy diệt thế giới mà chúng ta sinh tồn, như vậy, dù gì thì cùng chết, cùng lắm thì cùng các ngươi đồng quy vu tận đi!

Dưới xu thế tức giận này, số lượng cường giả đột phá của Đại Thiên thế giới bắt đầu tăng vọt, đặc biệt một vài cường giả đại viên viên mãn địa chí tôn, cũng là bỏ qua khúc mắc trong lòng, bắt đầu đập nồi dìm thuyền, trùng kích thiên chí tôn.

Trong đó tuy có thất bại, nhưng cũng không thiếu người thành công, nhất thời khiến cho thực lực tổng thể của Đại Thiên thế giới có chỗ tăng lên.

dưới không khí này, sinh linh Đại Thiên thế giới cũng không yên, ngược lạl có chút không nhịn được đau khổ chờ đợi, bắt đầu mong chờ ngoại vực tà tộc đến, dù sao dưới sự chờ đợi hủy diệt này, còn không bằng thống thống khoái khoái liều chết đánh một trận.

Mà dưới sự trông mong chiến này, nửa năm, lặng lẽ mà qua.

biên cảnh Đại Thiên thế giới, phòng tuyến tây bắc.

Trong một dãy núi trùng điệp 5 đạo thân ảnh đứng trên đỉnh núi, ánh mắt nhưng chim ưng quét dò tứ phương.

Đây là một tiểu đội do thám, trong đó 4 vị hạ vị địa chí tôn, một vị đại viên mãn địa chí tôn, nhiệm vụ của bọn họ là thời khắc theo dõi khu địa vực này.

"Đội trưởng, chúng ta loanh quanh ở đây cũng tới 2 tháng rồi". Một vị hạ vị địa chí tôn lười biếng duỗi lưng, ánh mắt không tiêu cự nhìn nơi xa, toàn bộ thiên địa đều không có một chút dị động, khiến người ta cảm thấy cực kì nhàm chán.

"yên bình quá chán hả". Vị đội trưởng đại viên mãn địa chí tôn này liếc hắn một cái, thản nhiên nói: "Yên tâm đi, sợ rằng không bao lâu, ngươi sẽ vô cùng hoại niệm sự yên bình này"

Một khi ngoại vực tà tộc xuất hiện, như vậy cũng đồng nghĩa Đại Thiên thế giới sẽ tràn ngập gió tanh mưa máu.

Mấy vị đội viên khác đều im lặng, vẻ mặt nặng nề, nếu lả mấy năm trước, bằng thực lực của bọn họ, đủ để làm bá chủ một phương trên Đại Thiên thế giới, chấn nhiếp tứ phương, vậy mà hôm nay cũng nhất định phải lập thành tiểu đội, bảo vệ tuyến đầu Đại Thiên thế giới.

bời vì bọn họ cũng hiểu, đây là một loại trách nhiệm không thề nào tránh được, nếu không ai ai cũng muốn trốn tránh, Đại Thiên thế giới tất sẽ khó thoát khỏi hủy diệt, mà thân nhân bằng hữu của bọn họ, cũng sẽ bị tàn sát.

"Đội trường, chúng ta có thể đánh lại được ngoại vực tà tộc kia sao? Ta nghe nói Thiên Tà Thần một khi xuất hiện,sẽ là trạng thái đỉnh phong, vô cùng đáng sợ". Một vị đội viên thấp giọng nói.

Đội trường trầm mặc một chút, nói: "Theo tin tức ta biết, nếu như thiên tà thần khôi phục trạng thái đỉnh phong, dù viêm đế võ tổ liên thủ, sợ rằng cũng không phải đối thủ của hắn"

4 vị đội viên nghe vậy, đều run lên trong lòng, sắc mặt lo âu, hiện giờ viêm đế, võ tổ hầu như chính lả lãnh tụ của toàn bộ Đại Thiên thế giới, chính bởi có 2 người bọn họ ngăn cơn sóng dữ, mới để Đại Thiên thế giới có chút hy vọng chống lại ngoại vực tà tộc.

Mà bây giờ, ngay cả đội trưởng cũng nói, viêm đế cùng võ tổ cũng không phải đối thủ của thiên tà thần trạng thái đỉnh phong sao?

Đội trưởng thấy vẻ không khí ngột ngạt của mọi người, chợt cười một tiếng, nói: "Có điều các ngươi cũng không cần quá tuyệt vọng, ta còn biết một tin, Đại Thiên thế giới chúng ta hiện giờ, còn có một vị đang dốc sức tăng vọt, nếu như thành công, Đại Thiên thế giới chúng ta sẽ có 3 vị siêu thoát thánh phẩm, đến lúc đó, chưa chắc không thể đánh với thiên tà thần một trận."

Tinh thần 4 người rung mạnh, gấp giọng nói: "Là ai? Tần Thiên đại nhân? THanh sam kiếm thánh? Hay là siêu cấp thần thú?"

đội trưởng lắc đầu một cáu, hạ thấp giọng thần bí nói: "Nghe nói là vị kia của Mục Phủ"

"Mục Phủ? Chẳng lẽ là Mục Phủ chi chủ, Mục Trần Phủ chủ?!". Bốn người kêu lên, chợt cảm thấy khó mà tin nổi, dù sao thời gian mấy năm qua, Mục Trần im hơi biệt tích, không truyền ra chút động tĩnh gì, cho nên ấn tượng của Đại Thiên thế giới đối với hắn đều dừng lại ở thời điểm hắn cùng ma ha thiên giao thủ trên ma ha đại lục.

Mục Trần lúc đó chẳng qua chỉ là tiên phẩm thiên chí tôn, dù có thực lực giao thủ với cường giả thánh phẩm, nhưng nếu so sánh với những thánh phẩm hậu kỳ thành danh nhiều năm như đám người tần thiên thì vẫn có chênh lệch.

Cho nên, đối với việc vị cố gắng trở thành người thứ 3 trên bảng lại là hắn, 4 người đội viên đều cảm thấy cỏ chút khó có thể tin nổi.

"Chuyện này chính là 2 vị Viêm Đế, Võ Tổ đều công nhận, các ngươi cũng không cần ở đây mà đoán mò, nói về nhãn lực, các ngươi hắn là cũng không sánh bằng 2 vị đại nhân chứ?". Đội trưởng cười nói.

4 người nghe vậy cũng ngượng ngùng cười một tiếng, ngược lại thả lỏng một chút, dù sao những năm qua, danh vọng của viêm đế cùng võ tổ trên thế giới hầu như đã đạt tới tột đỉnh, nếu không nhờ bọn họ, Đại Thiên thế giới hiện giờ không cần đợi ngoại vực tà tộc công tới cũng đã loạn mất.

đội trưởng nói xong cũng không để ý tới bọn họ, đứng dậy, định tiếp tục theo dõi.

Hả?"

Đột nhiên, thần sắc hắn vừa động, dường như ngẩng đầu lên xem xét, sau đó sắc mặt đột nhiên kịch biến, bởi vì hắn thấy, bên ngoài hư không, chợt có vô số viên vẫn thạch màu đen, mang theo ánh sáng hủy diệt từ trên trời giáng xuống.

cuồn cuộn ma khí hàng lâm.

uỳnh!

vô số viên vẫn thạch mang theo lưu quang, nặng nề rơi xuống, dư âm phá hủy toàn bộ dãy núi trùng điệp.

"Mau rút lui!". Đội trưởng sắc mặt kinh hãi, thất thanh quát lên: "Vực ngoại tà tộc xuất hiện!"

Mọi người trong tiểu đội đều là mặt lộ sợ hãi, sau đó không hẹn mà cùng hóa thành lưu quang vọt lui, bọn họ nhất định phải đem tin tức này truyền về.

"Khặc khặc, đi được sao?"

Vậy mà, thân hình bọn họ vừa mới động, chợt có thanh âm vô cùng âm lãnh vang lên, không gian vặn vẹo, một chiếc ma trảo âm u hư vô hiện lên, một nhát đã tóm 4 vị đội viên vào trong lòng bàn tay.

bành!

Thậm chí không đợi bọn họ phản kháng, ma trảo hơi dùng lực, không gian nổ tung, huyết tương bắn tung tóe ra.

đội trưởng thấy cảnh này, không khỏi hốc mắt sắp nứt ra, có điều hắn có thể cảm giác được thực lực kinh khủng của người vừa xuất thủ, đó tất nhiên là một vị ma đế, lúc này không dám ở lại, thân thể hóa thành vô số đạo tàn ảnh bắn ra.

có điều thân ảnh hắn đang lao ra, rất nhanh đã ngừng lại, bởi vì trước mặt hắn, một đạo ma ảnh chậm rãi hiện lên, 2 mắt tàn nhẫn nhìn chằm chằm vào hắn, ma uy mênh mông tràn ngập.

"Ngươi cho rằng ngươi chạy được sao?". Ma ảnh chói tai cười nói.

Đội trưởng sắc mặt tái nhợt, đối mặt với một vị ma đế có thể sánh với thiên chí tôn, hắn biết hôm nay tất nhiên sẽ không còn đường trốn, cho nên sau khi hít sâu một hơi, thần sắc của hắn lại dần dần trở nên bình tĩnh, trong mắt hiện lên vẻ quyết liệt.

"Trời phù hộ Đại Thiên"

Đội trưởng thấp giọng tự nói một tiếng, sau một khắc hắn trực tiếp vọt thẳng về phía vị ma đế kia.

"Châu chấu đá xe". Ma đế kia thấy vậy, khóe miệng không khỏi nhấc lên nụ cười tàn nhẫn, sắp sửa xòe tay ra, sinh sinh bóp chết.

uỳnh!

nhưng cũng đúng lúc này, trên thân thể đội trưởng kia chợt hiện lên vô số linh lực quang văn, linh lực vô cùng cuồng bạo đột nhiên từ trong cơ thể hắn quét ra.

sắc mặt ma đế kia, chợt biến đổi. uỳnh uỳnh!

Thân thể đội trưởng lúc này nổ tung lên, tựa như một vầng đại nhật bay lên, dao động linh lực cuồng bạo tung tóe giữa thiên địa.

dao động linh lực cuồng bạo đánh phá một lúc lâu, mới dần dần tiêu tán, đạo ma ảnh kia hiển lộ ra, lúc này hắn hơi có vẻ chật vật, sắc mặt xanh mét, hiển nhiên hắn cũng không nghĩ tới, người trước mắt lạl quả quyết chọn tự bạo như thế.

"Hừ, thật tiện nghi cho ngươi"

Tên ma đế này hừ lạnh một tiếng, tay áo vung lên, thân thể dần dần tiêu tán đi.

Cùng lúc đó, trên khắp đại địa này, vô số đạo ma quang lóe lên, từng đạo ma ảnh bắt đầu ùn ùn lao về nơi xa.

Đại Thiên thế giới, một tòa thành thị nguy nga, sừng sững giữa không trung, tản ra ức vạn đạo linh quang, soi rọi trăm vạn dặm, dưới linh quang, vô số sinh linh Đại Thiên thế giới đều cảm giác được một loại an ỏn.

Mà lúc này, trong một tòa pháo đài ở trung tâm thành thị, viêm đế cùng võ tổ đều mở ra 2 mắt khép hờ, trong mắt bọn họ thoáng hiện vẻ lạnh lùng, bởi vì trong khoảnh khắc lúc trước, bọn họ cảm nhận được có dao động linh lực dị thường, đó là do tự bạo mới sinh ra.

Hiển nhiên, có tiểu đội do thám gặp bất trắc.

"Rốt cục đã tới rồi sao...."

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, sau đó tay áo vung lên, nhất thời có tiếng chuông cổ xưa từ hư không vang lên, tiếng chuông hùng hồn, sóng âm khuyếch tán, hẳn lá truyền tới mỗi ngóc ngách trên Đại Thiên thế giới.

Chuông vang 9 tiếng, đại diện cho nguy cơ bậc nhất đã tới.

Mà tất cả sinh linh Đại Thiên thế giới nghe được tiếng chuông này,lúc này đều ngẩng đầu lên, nhìn về phía biên giới Đại Thiên thế giới, bọn họ biết, ngoại vực tà tộc, bắt đầu phản công....

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1543: Đao Và Kiếm, Máu Và Lửa

khi ngoại vực tà tộc một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt vô số sinh linh, chiến hỏa cùng lúc đó hàng lâm, thiêu đốt phòng tuyến dài dằng dặc của đại thiên thế giới...

Máu và lửa, trực tiếp phá vỡ an bình duy trì 4 vạn 9000 năm của đại thiên thế giới.

Mà dường như muốn phát tiết nộ hỏa do bị đại thiên thế giới áp chế lúc trước, ngoại vực tà tộc phản công cực kỳ điên cuồng hung hãn, ma ảnh ùn ùn như châu chấu gào thét tới, ma khí ngất trời, tựa như muốn cải thiên hoán địa...

Mà đối mặt với ngoại vực tà tộc bắt đầu xâm lược, đại thiên thế giới sau mấy năm chuẩn bị,qua thoáng chốc yên tĩnh ngắn ngủi, cũng đã bạo phát ra phản kháng kịch liệt.

Phòng tuyến kéo dài, mỗi nơi đều bộc phát ra đại chiến tàn khốc, ma ảnh gào thét, linh quang thoáng hiện, giống như trên đại thiên thế giới đang mở ra một cuộc dạ tiệc khói lửa long trọng.

chỉ có điều, khói lửa hoa mĩ kia, chính là dùng máu tươi dựng thành.

sau từng tầng phòng tuyến sâm nghiêm, một tòa thành thị nguy nga trôi lơ lửng chân trời, linh quang tràn ngập, bao phủ lấy tầng tầng phòng tuyến, mà dưới linh quang chiếu rọi, tốc độ khôi phục của sinh linh đại thiên thế giới đều sẽ tăng mạnh.

Tòa thành phố tựa như pháo đài này, chính là đại bản doanh hiện tại của liên minh đại thiên thế giới, Viêm Đế, Võ Tổ tự mình trấn giữ nơi

này, giám sát chiến tuyết, đồng thời phòng bị thiên tà thần giáng lâm.

xung quanh thành thị tản ra linh quang, chính là một tòa đại tông sư trận, tên là "Diệu Linh Chu Thiên Trận", là do thanh diên tịnh cùng đông đảo linh trận tông sư hợp lực bố trí, bên trong phạm vi linh trận, tất cả sinh linh đại thiên thế giới không chỉ tăng tốc độc khôi phục, mà thực lực còn được tăng phúc, có thể nói là lợi khí chiến tranh.

Mà cũng nhờ tòa đại trận này, tầng tầng phòng tuyến phía trước mới có thể kiên trì nổi trước nhiều lần ngoại vực tà tộc tiến công.

Nơi cao nhất trong thành thị, một tòa đại điện nguy nga sừng sững, hiện giờ trong đại điện này, đông đảo thân ảnh đứng nghiêm, mà bên trong mỗi thân ảnh đều tản ra dao động linh lực cường đại.

ở vị trí thủ tọa của đại điện, có 2 chiếc vương tọa song song, Viêm Đế, Võ Tổ sắc mặt nghiêm nghị ngồi đó, đại thiên thế giới hiện giờ căn bản do 2 người bọn họ đứng đầu, đối với điều này, cho dù là Tần Thiên - cung chủ đại thiên cung cũng không có dị nghị.

Trong đại điện, quần hùng tụ hội, nhưng mà sắc mặt mọi người đều ngưng trọng, thân thể căng thẳng, quanh thân linh lực mênh mông.

Viêm Đế cùng Võ Tổ liếc mắt nhìn nhau, Viêm Đế chậm rãi mở miệng, nói: "Chư vị cũng biết, vực ngoại tà tộc đã bắt đầu phản công, có thể nói, trận chiến sinh tử tồn vong của đại thiên thế giới ta cũng đã mở ra..."

Lời vừa nói ra, trong đại điện, con ngươi của tất cả cường giả đều co rụt lại, chợt có một cỗ túc sát khí tràn ngập ra.

"Viêm Đế, Võ Tổ xin mời hạ lệnh đi, đại thiên thế giới ta nguyện tử chiến với ngoại vực tà tộc". Tần thiên ôm quyền, trầm giọng vang lên

Tất cả mọi người còn lại, trong mắt đều phát ra vẻ bén nhọn, đây là một hồi chiến tranh không ai có thể tránh được, vì bảo vệ tông môn, thân

nhân, hảo hữu, bọn họ chỉ có thể dùng chiến nghênh đón ngoại vực tà tộc.

Viêm Đế chậm rãi gật đầu, thanh âm túc sát trầm thấp vang lên trong đại điện: "Chư quân nghe lệnh, bắt đầu từ bây giờ, mỗi người suất lĩnh cường giả dưới trướng, chạy tới chiến tuyến, mỗi tòa đại lục ở tiền tuyến đều cần một vị thánh phẩm hậu kỳ trấn giữ, phòng ngừa thiên ma đế của ngoại vực tà tộc.

"rõ!"

Tần thiên cùng tất cả thánh phẩm hậu kỳ đều trầm giọng lên tiếng.

"Ngoại vực tà tộc chiếm cứ không ít hạ vị diện, những hạ vị diện kia có thể sẽ liên thông tới đại thiên thế giới, cho nên lập ra đội tuần sát sứ, tuần tra phía sau, một khi phát hiện ngoại vực tà tộc tiến vào, lập tức diệt sạch!"

"Rõ!"

Trong đại điện, tiếp tục có thanh âm chỉnh tề vang lên.

Võ Tổ cũng nhìn về phía mọi người, thanh âm trầm ổn nói: "Ta cùng Viêm Đế sẽ trấn giữ nơi này, lần này, 2 người chúng ta tạm thời không cách nào nhúng tay vào chiến tranh, cho nên có thể ổn định cục diện hay không, đều dựa vào các ngươi"

"Võ Tổ, đây là tại sao?”. Có cường giả hoài nghi nói, thiếu chiến lực cao nhất là 2 vị Viêm Đế, Võ Tổ, cuộc chiến tranh này không nghi ngờ gì sẽ lộ ra giằng co.

Viêm Đế ngẩng đầu lên, trong mắt hừng hực hỏa viêm, ánh mắt của hắn dường như xuyên thủng hư không, nhìn về một nơi không rõ: "Thiên tà thần đã mơ hồ phong tỏa 2 người chúng ta, chúng ta cũng cần thời khắc theo dõi hắn"

Mặc dù thiên tà thần còn chưa hiện thân, nhưng tới tầng thứ như bọn họ, dù chỉ là xa xa hàng lâm sức mạnh xuống, cũng không phải thánh phẩm cường giả có thể chịu nổi.

Cho nên, 2 bên đều ngầm ý chưa hề xuất thủ.

Mọi người nghe vậy, trong lòng đều rùng mình, chợt cảm giác được toàn thân lạnh toát, tựa như bọn họ cũng bị con mắt tà ác trong hư không kia khóa lấy.

"Viêm Đế, Võ Tổ xin yên tâm, đại thiên thế giới là nơi chúng ta sinh tồn, để bảo vệ thế giới này, chúng ta nguyện ý tương bác". Tất cả các thiên chí tôn nghiêm nghị nói.

Dưới sự chèn ép của đám ngoại lai cường đại ngoại vực tà tộc, tất cả lực lượng đại thiên thế giới đều đoàn kết lại với nhau, tất cả ân oán trong quá khứ, đứng trước đại cục này đều phải gác lại.

bây giờ, kẻ địch hàng đầu của đại thiên thế giới, chính là ngoại vực tà

Tộc

Một bên trong đại điện, mấy thân ảnh xinh đẹp tiếu lập, các nàng có thể nói là dung nhan tuyệt thế, khí chất có bất đồng, nhưng đều hấp dẫn người khác chú ý, tựa như minh nguyệt.

4 vị này, tự nhiên chính là 4 vị chủ mẫu của vô tận hỏa vực, võ cảnh.

"Khung cảnh này, thật giống như trước kia từng trải qua". Mỹ mâu của lăng thanh trúc nhìn đại điện tràn ngập túc sát khí, cảm thán một tiếng, ở cố hương của nàng cũng từng trải qua khung cảnh như vậy.

Bên cạnh lăng thanh trúc, ứng hoan hoan mái tóc dài băng lam buông xuống, trong con ngươi của nàng ngưng tụ vô biên hàn khí, dáng vẻ của nàng vẫn lả bộ dáng thiếu nữ, giống y như lúc trước giao thủ với dị ma hoàng ở Loạn ma Hải.

Chỉ có điều, hiện tại đối thủ của bọn họ, từ dị ma tộc đã đổi thành ngoại vực tà tộc đáng sợ hơn nhiều.

"Năm đó chúng ta có thể đánh duổi dị ma tộc, lần này, cũng có thể đánh đuổi ngoại vực tà tộc ra khỏi đại thiên thế giới"

Lăng thanh trúc khẽ gật đầu, chợt hướng về ứng hoan hoan cười một tiếng, nói: "Có điều lần này cũng không cần muội phải hy sinh lớn như vậy, nếu không lâm động phải đi đâu tìm muội về?"

ứng Hoan Hoan đỏ mặt, đặc biệt bên cạnh còn có 2 vị chủ mẫu của vô tận hỏa vực cũng đang mỉm cười nhìn, khiến nàng chỉ có thể lườm lăng thanh trúc một cái.

"Mẹ, chúng ta cũng nên làm chút gì đi?"

Đột nhiên có một giọng nói dễ nghe vang lên, chỉ thấy phía sau chủ mẫu Thải Lân của vô tận hỏa vực, một cô gái thân thể thon dài mềm mại, dung nhan kiều mỵ đang dùng đôi mắt đẹp nhìn về phía các nàng.

Chính là tiêu tiêu.

"Đúng vậy đúng vậy, chúng ta cũng nên làm chút gì đi, không thể cứ mãi trốn ở chỗ này a". Mà tiêu tiêu vừa nói xong, lại có một thanh âm thanh thúy phụ họa, chỉ thấy lâm tĩnh cũng là tán thành cả 2 tay, mắt cười chờ đợi nhìn chằm chằm 2 vị mẫu thân.

4 vị chủ mẫu nhìn nữ nhi nhà mình mãnh liệt xin chiến, cũng bất đắc dĩ nhìn nhau một cái, chợt Tiêu Huân Nhi khẽ mỉm cười, ôn nhu nói: "Yên tâm đi, lúc trước ta đã đề cập chuyện này với phụ thân mấy đứa, bắt đầu từ bây giờ, 2 đứa sẽ cùng lạc ly lập thành một đội, gia nhập tuần sát vệ đội, một khi phát hiện ngoại vực tà tộc lẻn vào, lập tức thanh trừ"

Lâm tĩnh nghe vậy, đôi mắt đẹp trong suốt chớp chớp, có chút thất vọng nói: "Hả? Giữ ổn định hậu phương sao? Con bây giờ cũng đã đột phá tới thiên chí tôn, có thể tới tiền tuyến rồi"

Lăng thanh trúc liếc nàng một cái, chợt nghiêm mặt nói: "Giữ ổn định hậu phương cũng là chuyện vô cùng quan trọng, hiện giờ đại thiên thế giới đã có 7-8/10 thiên chí tôn chạy tới tiền tuyến, mà chúng ta nhất định phải đảm bảo cho tông môn, thân nhân bằng hữu của bọn họ ở hậu phương an toàn"

Thấy mẫu thân nói vậy, Lâm Tĩnh cũng chỉ có thể quệt quệt cái miệng nhỏ nhắn, không nói thêm nữa.

Tiêu tiêu thấy vậy, cũng gật đầu một cái.

4 vị chủ mẫu thấy 2 vị tiểu tổ tông này đã ứng phó xong, liếc mắt nhìn nhau, đều âm thầm thờ phào nhẹ nhõm,tiền tuyến hiện giờ, thiên chí tôn cũng có thể ngã xuống bất cứ lúc nào, 2 đứa nhóc này kinh nghiệm không đủ,nếu đi tới không nghi ngờ gì nguy hiểm quá lớn, để các nàng giữ an ổn hậu phương là cách tốt nhất.

Mặc dù các nàng cũng cực kỳ coi trọng loại chiến đấu ảnh hưởng tới sinh tử tồn vong của đại thiên thế giới này, hơn nữa còn tự mình chạy tới tiền tuyến ngăn cản kè địch, nhưng thân là mẫu thân, các nàng chung quy cũng không muốn hài tử nhà mình phải chịu nguy hiểm, vậy nên các nàng có thể tự thân đi thay.

"Đúng rồi, mẹ, Mục Trần chạy đi đâu rồi? Những năm qua, một chút tin tức cũng không có, cái này cũng không giống tác phong của hắn". Lâm tĩnh đưa mắt không ngừng quét qua đại điện, trường hợp thế này, bằng danh tiếng của Mục Trần hắn là không thể vắng mặt, mà bản lãnh gây sóng gió của cái tên kia cũng không yếu, thế mà những năm qua lặng yên không chút động tĩnh, thật là khiến người ta khó tin.

Nghe được câu hỏi của Lâm Tĩnh, tiêu tiêu cũng đưa mắt nhìn sang, hiển nhiên là nàng cũng có chút quan tâm tới tin tức của người bạn này, chỉ có điều tin tức liên quan tới Mục Trần chỉ có một số cực ít người biết được, thỉnh thoảng cũng có 1 số lời đồn đại, nhưng cũng không thể khiến người ta hoàn toàn tin tưởng.

4 vị chủ mẫu nghe vậy, vẻ mặt cũng trờ nên ngưng trọng một chút, đúng là về phần tin tức của Mục Trần, các nàng hiển nhiên cũng biết rõ hơn người khác một chút, cho nên cũng hiểu rõ Mục Trần quan trọng ra sao đối với tràng kiếp nạn này.

"Yên tâm đi, chờ tới lúc hắn lại xuất hiện, toàn bộ đại thiên thế giới đều sẽ trở nên hân hoan rung động...chúng ta cũng hy vọng hắn có thể thành công"

Trên thủ tọa đại điện, sau khi ban bố toàn bộ mệnh lệnh, lúc này Viêm Đế cùng Võ Tổ cũng đứng dậy, ánh mắt nghiêm nghị của bọn họ nhìn qua mỗi người tại đây, sau đó thanh âm trầm thấp vang lên.

"Ngoại vực tà tộc muốn chiếm vùng đất sinh tồn của chúng ta..."

"Mà chúng ta cũng sẽ nói cho chúng biết, nghênh đón bọn chúng, chỉ cỏ đao và kiếm, máu và lửa!"

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1544: Ma Tai

Chiến hỏa thiêu đốt, mang đến phân tranh.

Sinh và tử, trên từng tầng phòng tuyến dài dằng dặc, không ngừng diễn ra.

Ngắn ngủi 1 tháng thời gian, đại thiên thế giới, tựa như một cái cối xay thịt vô cùng lớn, cường giả 2 bên như châu chấu lao tới, bước trước tiếp bước sau.ở trong chiến tranh cấp bậc thế này,cho dù là thiên chí tôn cũng trở nên vô cùng yếu ớt, hầu như mỗi ngày, 2 bên đều có cường giả cấp bậc thiên chí tôn cùng ma đế ngã xuống...

Chiến tranh, là cực kỳ tàn khốc.

Có điều, 2 bên cũng không ai định dừng tay, bởi vì giữa 2 bên vốn lả không thể điều hòa, một bên muốn chiếm cứ đại thiên thế giới làm nơi sinh tồn, mà một bên khác, càng là muốn bảo vệ nơi sinh tồn của mình.

Đã vậy, 2 bên chỉ có thể 1 bên còn sống.

Trong khi ở tiền tuyến, chiến tranh càng trở nên thảm thiết, thì ở hậu phương đại thiên thế giới, cũng không thể hưởng thụ yên bình hơn so với bên ngoài.

Bên trong đại thiên thế giới, một tòa đại lục ngoài hư không,.

không gian hư vô chợt bị xé rách, ma khí cuồn cuộn như lang yên lan tràn ra, ngay sau đó, tiếng ma khiếu vang dội thiên địa, vô số đạo ma ảnh ùn ùn vọt ra.

boong boong!

khi những ma ảnh này xuất hiện, trong tòa đại lục này chính là vang lên vô số tiếng chuông thê lương, ngay sau đó, trong đại lục có vô số đạo quang ảnh phóng lên cao, ánh mắt sợ hãi nhìn quần ma đột nhiên xuất hiện.

"Khặc khặc, giết cho ta, giết đại thiên thế giới này máu chảy thành sông!". Có tiếng ma khiếu tàn nhẫn vang lên, ma ảnh như châu chấu nhất thời quét xuống.

"Ngăn cản bọn chúng! Phát tín hiệu, cầu cứu viện quân!"

Trên đại lục cũng phát ra vô số tiếng quát chói tai, đồng thời tất cả cường giả trên tòa đại lục này đều bạo xông lên,mênh mông linh lực tràn ngập, thời điểm này, tất cả các thế lực trên đại lục đều tạm gác ân oán, bắt đầu liên thủ đối địch.

uỳnh uỳnh!

Song phương khí thế bàng bạc, va chạm một chỗ, nhất thời dao động cuồng bạo nổ tung lên.

Toàn bộ đại lục, một mảnh hỗn loạn.

Mà cùng lúc này, trong đại thiên thế giới, từng vết rách không gian bị xé ra, vô số ngoại vực tà tộc chen chúc vào, cố gắng dùng phương thức này tạo thành hỗn loạn đối với đại thiên thế giới.

vì thế, trong đại thiên thế giới cũng bắt đầu đốt lên chiến hỏa.

Trong lúc nội bộ đại thiên thế giới bị ngoại vực tà tộc xâm lược, trong một tòa cung điện nguy nga, đông đảo thân ảnh đứng thẳng, toàn thân tản ra dao động linh lực cường đại, mà lúc này, tất cả mọi người đều sắc mặt xanh mét nhìn màn sáng giữa không tung, trên đó là từng tòa đại lục bị ngoại vực tà tộc hoành hành.

"Tuần sát vệ đội nghe lệnh, xây dựng đội ngũ, quét dọn hậu phương!"

Trên thủ tọa đại điện, 2 đạo nhân ảnh vẻ mặt nghiêm nghị, người dẫn trước là một vị lão nhân tóc trắng, một vị khác thì là một tên nam tử tuấn mỹ như yêu, bọn họ ánh mắt sắc bén, quét nhìn mọi người.

Mà đối với 2 vị này, mọi người ở đây mặc dù đều là các cường giả hàng đầu đến từ mọi nơi trên đại thiên thế giới, nhưng lại không có một ai tỏ ra bất mãn.

bởi vì 2 vị này, một vị là lão sư của viêm đế, một vị là huynh đệ kết nghĩa của võ tổ, địa vị tôn sùng.

Mà bọn họ, tự nhiên chính là Dược Trần cùng Lâm Điêu, bọn họ hiện giờ chính là thống lĩnh cùng phó thống lĩnh Tuần sát vệ đội, phụ trách bình ổn hỗn loạn ở hậu phương, để cho tiền tuyến đại quân có thể an tâm đối địch.

"Đội thứ nhất, do Tây Thiên Chiến Hoàng làm đội trưởng, dẫn đội đi khu vực tây nam"

Trong đại điện, tây thiên chiến hoàng sắc mặt ngưng trọng, ôm quyền nói: "Lĩnh mệnh"

"Đội thứ 2..."

"Đội thứ 3...".

Dưới mệnh lệnh của dược trần cùng lâm điêu, từng đội ngũ nhanh chóng thành lập, sau đó lập tức triệp tập nhân thủ, thông qua truyền tống linh trận, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới khu vực bị ngoại vực tà tộc hoành hành.

"Đội thứ 30...". Ánh mắt của dược trần nhìn về phía 3 đạo thân ảnh xinh đẹp quen thuộc đứng cạnh nhau trong đại điện, trầm giọng nói: "do Lạc Ly làm đội trưởng, tiêu tiêu, lâm tĩnh làm đội phó, triệu tập nhân thủ, đi tới tây bắc trừ ma!"

"rõ!"

lạc ly tay cầm kiếm, khuôn mặt tinh xảo như ngọc hiện lẽn quang trạch, thanh âm trong veo vang lên, khiến không ít cường giả còn lại trong đại điện đều lặng lẽ ghé mắt, trong mắt hiện lên tia sáng kỳ dị, dù sao cô gái xuất chúng như vậy, thật khiến người ta động lòng.

Chỉ đáng tiếc là, hoa đã có chủ.

Tiêu tiêu cùng lâm tĩnh cũng ôm quyền lĩnh mệnh, trong mắt 2 nàng cũng bừng bừng lên vẻ muốn thử, hiển nhiên đã sớm không nhịn được.

3 nữ không trì hoãn chút nào, trực tiếp chiêu tập trẽn trăm vị cường giả, sau đó lập tức chạy tới khu vực ma tai hoành hành.

Các nàng, cũng sẽ đích thân tham dự chiến đẩu.

khi đội ngũ do lạc ly suất lĩnh chạy tới một tòa đại lục tràn ngập chiến hỏa, nơi này đã là tiếng chém giết vang dội chân trời, ma ảnh hoành hành, vây khốn từng tòa thành thị, không ngừng tấn công, mùi máu tanh tràn ngập

"Ngoại vực tà tộc ở đây do 3 vị ma đế thống suất"

Lạc Ly đảo mắt qua, liền điều tra được kẻ mạnh nhất trong số ngoại vực tà tộc trẽn đại lục này, lúc này quay đầu hướng về phía lâm tĩnh, tiêu tiêu, nói: "Ba vị ma đế này do chúng ta giải quyết, những người còn lại tách ra cứu viện những thành thị khác"

"Được!". Lâm tĩnh nôn nóng gật đầu, trên khuôn mặt yêu mị của tiêu tiêu cũng hiện ra vẻ lạnh lùng.

"Rõ!". Những đội viên khác cũng lập tức lên tiếng.

"Động thủ!"

Khi tiếng quát nhẹ của lạc ly vang lên, trên trăm đạo quang ảnh nhất thời bắn ra, mà thân thể mềm mại của lạc ly cũng phá không đi trong thoáng chốc, ngắn ngủi mười mấy phút, nàng đã định vị được vị ma đế thực lực mạnh nhất trong tòa đại lục này.

vị ma đế kia chính là một vị huyền ma đế, thực lực có thể so với tiên phẩm thiên chí tôn, bằng thực lực của hắn, trên tòa đại lục này căn bản không ai địch lại, cho nên khi hắn thống lĩnh tới, cường giả trên tòa đại lục này mới nhanh bại như vậy.

Có điều vào lúc này, may mắn của vị huyền ma đế này cũng chấm dứt, bởi vì khi lạc ly định vị được hắn, hắn liền cảm giác được một cỗ khí tức nguy hiểm khó có thể nói rõ bao phủ xuống.

Hầu như không chút do dự, vị huyền ma đế này trực tiếp phóng lên cao, muốn thoát khỏi nơi đây.

ong!

Có điều khi thân hình hắn vừa mới vọt lên, cả mảnh thiên không này trở nên vặn vẹo, một quyển trục cổ xưa chậm rãi xuất hiện, linh quang bao phủ xuống, dường như ngăn cách cả mảnh khu vực này.

Ma khí ngưng tụ, huyền ma đế kia hiện thân, sắc mặt hắn khó coi nhìn màn linh lực hào quang ngăn cách thiên địa, từ trên đó, hắn nhận ra được dao động cực kỳ nguy hiểm.

"ở trong này làm loạn lớn như vậy, còn muốn đi sao?". Thanh âm ẩn chưa một tia lạnh lẽo như băng vang lên, không khí rạo rực, thân ảnh lạc ly hiện ra, ánh mắt nàng từ cao nhìn xuống huyền ma đế.

"Hắc, nữ oa thật xinh đẹp, xem bản đế làm sao bắt ngươi giày xéo!"

Nhìn thân ảnh xinh đẹp như liễu của lạc ly, trong mắt huyền ma đế thoáng hiện vẻ thèm thuồng, chợt vẻ mặt trờ nên hung hăng, mặc dù cuốn cổ đồ kia khiến hắn cảm thấy cực kỳ nguy hiểm, nhưng cô bé trước

mắt thực lực cũng không mạnh như vậy, chỉ cần bắt lại là có thể thoát khốn.

Soạt!

Thân hình huyền ma đế đột nhiên vọt ra, hóa thành vô số đạo ma ảnh, đồng thời bàn tay vỗ một cái, ma khí sềnh sệch như lũ gào thét ra, trực tiếp lao về phía lạc ly.

vậy mà, đối mặt với công kích của huyền ma đế, lạc ly ngay cả tròng mắt cũng chưa từng xao động một cái, chỉ đưa ngón tay ngọc tinh tế nhẹ nhàng bắn ra.

ong!

Thái Linh cổ Đồ chấn động, chớp mắt sau đó, tựa như có một đạo ánh sáng phủ xuống, đạo ánh sáng kia cũng không hoa lệ, nhưng nó chỉ có một đặc điểm, đó chính là linh lực mênh mông cuồn cuộn không cách nào tả nổi.

Cái loại hùng hồn cấp độ như vậy, ngay cả da đầu huyền ma đế cũng chợt nổ tung, mặt mũi hoảng sợ.

uỳnh!

linh quang nặng nề quét lên thân thể huyền ma đế, hắn gầm thét bộc phát ra cuồn cuộn ma khí, muốn chống cự.

Nhưng thái linh cổ đồ mạnh mẽ ở chỗ, cũng giống như thái linh cổ thể, đó chính là linh lực mênh mông gần như vô tận, cho nên hắn chỉ kiên trì được mười mấy phút, liền phát ra tiếng kêu thê lương tuyệt vọng.

linh quang từ trên trời giáng xuống, dưới linh quang bàng bạc, thân thể huyền ma đế cũng hỏa thành hư vô.

giữa không trung, lạc ly nhàn nhạt nhìn cảnh này, thái linh cổ đồ hàm chưa vô tận linh lực, cho dù là thánh phẩm sơ kỳ cường giả cũng cực kỳ

khó giải quyết, một huyền ma đế cũng muốn ngăn cản, làm sao có thể?

phía bên dưới, cùng với việc huyền ma đế vẫn lạc, những cường giả ngoại vực tà tộc khác cũng hoảng sợ thất sắc, rối rít chạy trốn.

Mà những cường giả đại thiên thế giới bị vây trong thành lúc trước, cũng là nắm lấy cơ hội, mãnh liệt đuổi giết ra.

Lạc ly nhìn cục diện chuyển biến, lúc này mới hơi thở phào nhẹ nhõm, mỹ mâu chuyển sang những phương hướng khác, ở nơi đó, cũng bắt đầu có dao động linh lực kinh thiên bùng nổ, hiển nhiên lâm lĩnh, tiêu tiêu cũng đang giao thủ cùng 2 vị ma đế khác.

Cuộc bình loạn trừ ma này, chỉ kéo dài nửa ngày đã kết thúc, cường giả đỉnh cao của ngoại vực tà tộc bị chém giết, những kẻ còn sót lại, dựa vào cường giả trong tòa đại lục này cũng đủ đuổi giết.

Cho nên, sau khi ổn định cục diện, lạc ly cũng chỉ phất phất tay với những cường giả trong đại lục đang chạy tới kia, sau đó mang theo đội ngũ không ngừng nghỉ, đuổi tới những đại lục khác đang bị ma tai hoành hành.

Mà trong nửa tháng tiếp đó, đội ngũ của lạc ly, lâm tĩnh, tiêu tiêu giống như người cứu hỏa, không ngừng chạy tới mọi chiến trường, đuổi ma tai.

Dưới cố gắng của bọn họ, ma tai khắp nơi dần dần bị dập tắt, có điều, mỗi khi ma tai ở một chỗ bị tiêu trừ, thì một vài chỗ khác lại cuồn cuộn không ngừng dấy lên.

phong u đại lục, toàn bộ đại lục, hiện đầy phế tích, thậm chí ngay cả những dãy núi trùng điệp kia đều sụp đổ, cảnh tượng như ngày tận thế.

Trên một ngọn núi cao, lạc ly đón gió mà đứng, mỹ mâu của nàng nhìn cả đại địa đầy rẫy thương tích kia, vẻ mặt có chút băng hàn, tòa đại

lục này chịu ma tai hết sức nghiêm trọng, khi các nàng tới nơi, tòa đại lục này đã coi như thây ngã khắp nơi, tử thương cực kỳ thảm trọng.

Cho dù là các nàng chạy tới, cũng phải tốn rất nhiều công sức mới trấn áp được ma tai xuống.

"Đội trưởng, tất cả ngoại vực tà tộc đều bị đuổi sạch sẽ". Sau lưng có thanh âm truyền tới, chỉ thấy lâm tĩnh, tiêu tiêu bước nhanh tới, các nàng hiện giờ, đặc biệt là lâm tĩnh, trải qua nửa tháng sát phát, không nghi ngờ gì là thay đổi nhiều nhất, ánh mắt quét nhìn đã bớt đi một chút ngây ngô, nhiều thêm một phần túc sát.

Dù sao trong nửa tháng thời gian này, ma đế bỏ mạng trong tay các nàng, đã vượt quá 2 bàn tay,

"Cực khổ". Lạc ly quay đầu, nhẹ nhàng gật đầu với các nàng.

Nửa tháng này vó ngựa bôn ba không ngừng, cho dù nàng cũng có chút không chịu nổi, mà tiêu tiêu, lâm tĩnh thì càng tỏ ra có chút mỏi mệt.

"Cần nghỉ ngơi một chút không?"

Nghe được lời của lạc ly, tiêu tiêu cũng lắc đầu một cái, nàng nhìn lạc ly, nhẹ giọng nói: "Sợ rằng không có thời gian như vậy..."

"Sao vậy? lạl có ma tai mới sao?"

Lâm tĩnh gật đầu một cái.

"ở đâu?". Lạc ly nhíu mày, nhưng vẫn giữ vững tinh thần, trầm giọng hỏi.

Tiêu tiêu cùng lâm tĩnh liếc mắt nhìn nhau, sau đó mới nói: "ở bắc thương đại lục, nghe nói nơi đó ma tai đạt tới đẳng cấp cao nhất, cực kỳ nguy hiểm"

"Bắc thương đại lục?!"

Lạc ly ngẩn ra, sau đó ánh mắt chợt co rụt lại, ngọc thủ lúc này cũng chợt siết chặt, mặt hiện đầy sương lạnh.

"Nguy rồi, là bắc thương linh viện"

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1545: Bắc Thương Loạn

Bắc thương đại lục.

Phồn hoa khi xưa giờ không còn nữa,cả đại địa nơi nơi thương tích, bất cử chỗ nào cũng có thể thấy được dấu vết chiến đấu kịch liệt, khiến cho tòa đại lục này giống như bị thủng lỗ chỗ.

Ma tai hoành hành, cũng đã giáng xuống bắc thương đại lục.

Mà đối mắt với ma tai mãnh liệt kia, tất cả các thế lực trên bắc thương đại lục cũng là liên tiếp bại lui, cuối cùng miễn cưỡng hội tụ với nhau, tạo thành mấy điểm tập hợp, cùng hợp lực đối kháng ma tai.

Có điều, ma tai trên bắc thương đại lục cực kỳ nghiêm trọng, thực lực của ngoại vực tà tộc càng là mạnh mẽ, cho nên dù tất cả các thế lực tập trung một chỗ, vẫn không mấy khả quan.

Mà bắc thương linh viện, cũng là một trong mẩy điểm tập trung này.

bắc thương linh viện.

linh trận hình thành màn hào quang to lớn, giống như cái bát úp xuống, bao phủ toàn bộ linh viện vào trong đó, màn hào quang tản ra linh quang cường hãn hùng hồn, khiến người ta có một cảm giác an toàn vô cùng.

Mà ở bên trong bắc thương linh viện cũng tỏ ra cực kỳ huyên náo, đó là bởi vì hiện giờ bên trong bắc thương linh viện không chỉ có một vài thế lực đã thất thủ rút lui tới, thậm chí ngay cả tứ đại linh viện trước kia cùng bắc thương linh viện cùng xưng là ngũ đại linh viện, đều hội tụ ở

Chỗ này....

Bời vì ở những đại lục của tứ đại linh viện khác cũng gặp cảnh ma tai hoành hành, mà giữa ngũ đại linh viện đều thiết lập truyền tống trận riêng tư, cho nên ở thời khắc tối hậu, tứ đại linh viện đều mang học viên, thông qua truyền tống trận, né tới bắc thương linh viện.

Chỉ có điều, sợ rằng tứ đại linh viện cũng không ngờ tới, bọn họ mới tới không bao lâu, bắc thương đại lục cũng gặp phải ma tai

Thế lực khắp nơi hội tụ chung một chỗ, người người đông đúc hỗn tạp, cũng khiến cho bắc thương linh viện chật ních toàn người, có vẻ ồn ào, nhưng ở thời điểm thế này hiển nhiên là cũng không quản được mấy chuyện này...

ở trong một góc bắc thương linh viện, từ trời cao nhìn xuống, có thể thấy được mặt hồ như gương sáng, xung quanh hồ, có từng tòa tu luyện đài, bóng cây phủ xuống, ký túc xá thành đoàn.

"Các thành viên Lạc Thần Hội nghe cho ta, đi sửa sang lại những ký túc xá trống của lạc thần hội, cho học viên của tứ đại linh viện khác vào ở, mặc dù bình thường chúng ta là đối thủ cạnh tranh, nhưng lúc này cũng không thể để cho người ta cảm thấy bắc thương linh viện không có khí độ"

bên cạnh hồ, xung quanh một tòa cự nham, tràn ngập những thiếu niên thiếu nữ vây quanh, mà lúc này bọn họ đều nhìn phía trên cự nham, chỉ thấy nơi đó, một vị nữ hài duyên dáng yêu kiều, nàng có dung nhan thông minh động lòng người, tóc đen buộc thành đuôi ngựa, cùng với thanh âm thanh thúy của nàng nhẹ nhàng nhảy lên, tản ra sức sống thanh xuân.

Cô gái đưa mắt nhìn đông đảo thiếu niên thiếu nữ xung quanh, mặt nở nụ cười nói: "Hơn nữa, các ngươi cũng đừng quên người sáng lập ra lạc thần hội chúng ta là ai, mặc dù mục trần học trưởng cùng lạc ly học

tỷ đã sớm tốt nghiệp rời đi, nhưng lạc thần hội là do bọn họ để lại, chúng ta cũng không thể làm mất mặt bọn họ"

"Duẫn Nhi đại tỷ nói rất đúng!"

"Yên tâm, lạc thần hội chúng ta cũng không nhỏ nhen như vậy, nhất định sẽ an bài thỏa đáng cho học viên của các học viện khác"

"Chĩ có đồng tâm đứng lên, chúng ta mới có thể giữ được bắc thương linh viện"

Giọng cô gái vang lên, nhất thời dẫn tới vô số thanh âm phụ họa, đông đảo thiếu niên thiếu nữ đều giơ cao tay, phấn khởi hô lên.

ở cách đó không xa, cũng có mấy đạo thân ảnh đang đứng, bọn họ nhìn động tĩnh bẽn kia, trẽn khuôn mặt đều không hẹn mà nở nụ cười.

"Duẫn Nhi nha đầu này, hôm nay đúng là làm không tồi, nếu như Mục Trần, Lạc ly nhìn thấy, sợ rằng sẽ phải thất kinh, cô bé năm xưa bám đuôi bọn họ,trừ bọn họ ra, thế mà lả hội trưởng Lạc Thần Hội được lòng mọi người nhấtMột tên nam tử bộ dáng anh tuấn, khí độ bất phàm nhịn Duẫn Nhi bị mọi người chen chúc vây quanh, không nhịn được cười nói.

"Nghe nói duẫn nhi hiện giờ thế mà là linh trận tông sư, thái thương viện trưởng vì nàng mà đặc biệt mở ra một linh trận viện, do nàng tới dạy bảo linh trận cho học viên, thật đúng là hậu sinh khả úy, thành tựu như vậy so với chúng ta năm đó không biết mạnh hơn bao nhiêu". Bên cạnh, lại là một vị nam tử vẻ mặt kiên nghị, hai mắt trầm tĩnh, hắn lúc này cũng đang cười cười, thở dài nói.

"Hai người các ngươi cũng không cần cảm thán nữa, nhưng ta cũng không ngờ tới, 2 người các ngươi đúng lúc này lại chạy về bắc thương linh viện". Bên cạnh bọn họ, một cô gái thanh lệ khẽ mỉm cười, nói.

Không trách nàng kinh ngạc, bởi vì 2 người trước mắt rõ ràng chính là những nhân vật đã từng phong vân năm đó, Trầm Thương Sinh cùng Lý Huyền Thông.

Năm đó sau khi tốt nghiệp, bọn họ cũng đi tới đại thiên thế giới xông xáo, hiện giờ 2 người bọn họ đều đã là cường giả đại viên mãn địa chí tôn, khoảng cách tới thiên chí tôn cũng chỉ một bước, thành tựu bậc này cũng coi là bất phàm.

"Chúng ta dù sao cũng từ bắc thương linh viện đi ra, hiện giờ bắc thương linh viện gặp nạn, dĩ nhiên là muốn tới tương trợ". Trầm thương sinh cười nhạt, nói.

Lý huyền thông cũng gật đầu một cái, hướng về phía cô gái thanh lệ cười một tiếng, nói: "Ngược lại, Diệp Khinh Linh ngươi, những năm qua đều ở lại bắc thương linh viện, hiện giờ cũng là Phó Viện Trưởng rồi"

"Ta cũng không có dã tâm lớn như các ngươi, ờ lạl bắc thương linh viện cũng rất tốt rồi". Diệp Khinh Linh khẽ cười nói.

Đối với lời này, Trầm Thương Sinh cùng Lý Huyền Thông cũng gật đầu một cái, chậm rãi nói: "Nhưng mà ở lạl Bắc Thương Linh Viện cũng đúng là rất tốt, ít nhất có thể bảo trì rất nhiều thuần túy"

Thần sắc 2 người đều cỏ chút phức tạp, nghĩ tới những năm qua xông xao, cũng làm 2 người bọn họ từng trải không ít.

"Yo, đã từng là Bắc Thương Nhị kiệt, ngược lại cũng rất cảm khái a"

Nhưng vào lúc này, chợt có một tiếng cười hài hước dễ nghe truyền tới, ánh mắt đám người trầm thương sinh đảo qua, chính là thấy 2 thân ảnh xinh đẹp đi tới.

2 đạo thân ảnh xinh đẹp này, một người mặc váy áo tím, thân thể mềm mại thon dài, phác họa đường cong uyển chuyển động lòng người,

khuôn mặt tuyệt mỹ mang theo nụ cười rạng rỡ, dung nhan quen thuộc kia, rõ ràng là ôn thanh tuyền.

Mà cô gái bên cạnh cũng rất đáng yêu, chính là phó viện trưởng hiện tại của Vạn hoàng Linh Viện, Đường Thiên Nhi.

"ôn thanh tuyền...". Lý Huyền Thông cỏ chút kinh ngạc nhìn dung nhan quen thuộc này, cười nói: "Ngươi không ở lại ôn Gia, lúc này chạy tới đây làm gì?"

Ôn thanh tuyền cười khanh khách, nóiôn gia nhiều người như vậy, ta ở lại đó cũng không có tác dụng gì lớn"

Vừa nói, nàng cùng đường thiên nhi đều nhìn về phía Diệp Khinh Linh, cười nói: "Trước tiên, chúng ta ở đây cảm ơn lạc thần hội đã giúp một tay an trí học viên Vạn Hoàng Linh Viện chúng ta"

Diệp Khinh Linh xua tay một cái, nói: "Cục diện thế này, chỉ có cùng đoàn kết mới có thêm một đường sống, giúp các ngươi cũng là giúp bắc thương linh viện chúng ta"

Ôn thanh tuyền nghe vậy, ngược lại khẽ thở dài một tiếng, thanh âm có chút trầm thấp, nói: "Có thêm đường sống hay không, cũng không nói trước được, bây giờ trong bắc thương linh viện, chỉ có vị Long Côn đại nhân kia của các ngươi đột phá tới thiên chí tôn, mà ngoại vực tà tộc bây giờ chẳng qua chỉ vây mà không công, nếu ma đế của bọn chúng xuất thủ, cục diện cũng không nói được trước rồi"

Những người khác nghe vậy, cũng là trầm mặc lại, hiển nhiên đều hiểu thế cục không ổn.

"Mấy người Duẫn Nhi đang bí mật xây dựng truyền tống linh trận, nếu đến lúc đó cục diện sụp đổ, cũng chỉ có thể cố hết sức đưa học viên trốn ra". Diệp Khinh Linh vẻ mặt vô lực, thấp giọng nói.

Đối với cục diện này, lực lượng của một Bắc Thương linh viện, căn bản là không cỏ chút tác dụng nào.

Lý huyền thông trầm mặc chốc lát, bỗng nhiên nói: "Nếu mục trần cùng lạc ly ở đây, không chừng có thể có tác dụng..."

Nghe được tên 2 người này, mọi người đều yên tĩnh, hiển nhiên trí nhớ vẫn khắc rất sâu người kia.

"Lạc ly còn có một chút tin tức, nhưng mục trần...đã gần 5 năm không có bất kỳ tin tức nào của hắn", ôn thanh tuyền nhíu mày, nói.

Trầm thương sinh cũng gật đầu một cái, trầm giọng nói: "Cái tên kia,

4-5 năm trước còn thỉnh thoảng gây ra mấy cái thiên đại động tĩnh, nhưng những năm qua lại hoàn toàn im hơi biệt tích"

"Bây giờ trên đại thiên thế giới, lưu truyền không ít nghi ngờ đối với hắn, nói Mục Trần bị ngoại vực tà tộc dọa sợ vỡ mật, không biết trốn đi đâu"

"Thật là nói bậy!", ôn thanh tuyền cáu giận nói, bằng tính tình của Mục Trần, làm sao có thể làm chuyện như vậy.

"Mục Trần cũng không phải kẻ mềm yếu, bằng tính tình của hắn, bất kể đối mặt với đối thủ thế nào cũng sẽ không sợ hãi, cho nên mấy năm qua biến mất, tất nhiên lả có nguyên do của hắn, tuyệt không phải là sợ hãi trốn tránh như tin đồn". Đường Thiên Nhi cũng nghiêm túc nói.

Lý Huyền Thông thở dài một tiếng, nói: "Những năm trước Mục Trần danh tiếng quá thịnh, tất sẽ chọc người khác ghen tỵ, hiện giờ lại lại im hơi lặng tiếng, trước sau so sánh, khó trách sẽ có đồn đại vô căn cứ"

Đối với việc này, mọi người cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài một tiếng, lời đồn đại nhạo báng chính lả thứ khiến người ta cảm thấy biệt khuất tức giận nhất.

"hắn nhất định sẽ xuất hiện"

Diệp Khinh Linh cũng nhẹ nhàng nói, thanh âm kiên định, bời vì nàng nhớ tới, nhiều năm trước,một thiếu niên hăng hái trong linh viện, nụ cười tràn đầy tự tin kia.

Nàng từ đầu đến cuối đều duy trì tự tin mãnh liệt, bất kể đối mặt với bất kỳ địch nhân nào, hắn cũng chưa từng lùi bước, khi đó, không phải là vì lây nhiễm tự tin từ hắn, bọn họ mới tụ tập bên cạnh hắn, hợp thành Lạc Thần Hội, hơn nữa truyền lại đến nay hay sao...

Cho nên, nàng tin tưởng, bất kể Mục Trần những năm qua xông xáo thế nào, đã trải qua khó khăn mài dũa ra sao, từ đầu đến cuối hắn sẽ không thay đổi.

Người kia, nhất định cũng sẽ xuất hiện, mà chờ khi hắn tái hiện, toàn bộ đại thiên thế giới cũng sẽ vì thế mà ghé mắt.

Đôi mắt đẹp của Diệp Khinh Linh nhìn về Duẫn Nhi đang đứng trên cự nham cách đó không xa, tựa như nhìn thấy năm đó khi lạc thần hội mới thành lập, một thiếu niên đứng đó, hăng hái tự tin.

Mục Trần...

Nguyện ngươi nửa đời ra đi, quay về vẫn là thiếu niên.

ô ô!

Mà trong lúc bọn họ đang chìm đắm trong hồi tường về người kia, trong bắc thương linh viện, chợt vang lên tiếng báo động chói tai, cái này khiến tất cả mọi người bọn họ chợt biến sắc, ngẩng đầu lên, nhìn về phía ngoài bắc thương linh viện, chỉ thấy nơi đó, trong thiên địa, ma khí cuồn cuộn, tràn ngập tới.

Vực ngoại tà tộc, bắt đầu tiến công.

**

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1546: Linh Viện Gặp Nạn

u u!

Tiếng báo động vang vọng toàn bắc thương linh viện, thoáng chốc sau đó, bắc thương linh viện vốn đã ồn ào giờ lại càng bộc phát thêm xôn xao, vô số ánh mắt đều hoảng sợ nhìn bên ngoài linh trận, chỉ thấy ở nơi chân trời xa, cuồn cuộn ma khí bắt đầu cuốn tới...

"Vực ngoại tà tộc sắp động thủ!"

bên hồ, đám người diệp khinh linh, trầm thương sinh, ôn thanh tuyền thấy cảnh này, đều không khỏi biến sắc, sắc mặt ngưng trọng, thân thể căng thẳng.

"Tỷ tỷ!"

Duẫn nhi lúc này cũng lướt nhẹ tới, đáp xuống bên cạnh diệp khinh linh, đôi mắt sáng hiện vẻ lo âu.

Diệp khinh linh hít sâu một hơi, trầm giọng nói: "Trấn an học viên, không được để nảy sinh hỗn loạn...mặt khác, tùy thời chuẩn bị tình huống xấu nhất, một khi cục diện sụp đổ, lập tức sắp xếp cho học viên thông qua truyền tống trận chạy trốn"

Ngoại vực tà tộc thế lực mạnh mẽ, dựa vào bắc thương linh viện bọn họ mà muốn ngăn cản, không nghi ngờ gì chỉ giống như kiến lay cây, cho nên bọn họ nhất định phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Duẫn nhi cắn chặt môi đỏ mọng, nhưng nàng cũng hiểu chênh lệch thực lực giữa 2 bên, cho nên lúc này gật mạnh đầu một cái.

"Các vị, đã qua nhiều năm, chúng ta lại được kề vai tác chiến". Diệp khinh linh đưa mắt nhìn đám người trầm thương sinh, lý huyền thông, chợt mỉm cười nói.

Trầm thương sinh cười nhạt, trong mắt cũng không có chút sợ hãi nào,bàn tay nắm chặt, môi thanh trường thương thoáng hiện ra, hắn nhìn về phía lý huyền thông, nói: "Năm đó ngươi vẫn luôn thua ta một chút, lần này lại so tài?"

"Cầu cũng không được". Lý huyền thông cũng cười cười, quanh thân linh lực dâng lên, áo bào vù vù bay.

"Có ta ở nơi này, cũng không tới lượt hai ngươi khoa trương". Cái miệng nhỏ nhắn của ôn thanh tuyền hơi nhích lên, phát ra tự tin, khiến cho nàng trông giống như một con khổng tước kiêu ngạo, chói mắt giống như năm đó.

"hống!"

Mà trong lúc bọn họ chiến ý sôi sục, trong bắc thương linh viện, chợt có một tiếng long ngâm vang lẽn, chỉ thấy một đạo hắc quang bắn ra, hiện thân trên bầu trời.

Đó là một vị lão giả, lão giả trọc lốc, vè mặt lãnh túc, quanh thân ầm ầm tiếng sấm, một cỗ uy áp cường đại tản ra.

"Là long côn đại nhân!"

Lão già này vừa xuất hiện, liền khiến cho bắc thương linh viện dâng lên tiếng hoan hô vang dội, đông đảo học viên ánh mắt bừng bừng, dù sao ở bắc thương linh viện, uy danh của bắc minh long côn thật quá mức vang dội.

Có điều, đối với rất nhiều tiếng hoan hô kia, khuôn mặt bắc minh long côn cũng không thả lỏng chút nào, hắn ngưng mắt nhìn ma khí cuồn

cuộn tới, da toàn thân cũng cảm thấy đau nhói, hiển nhiên là nhận ra, lần này ngoại vực tà tộc có một vài tồn tại cực kỳ mạnh mẽ. soạt soạt!

Trong bắc thương linh viện, từng đạo quang ảnh bắn ra, đứng phía sau bắc minh long côn, những người này chính là tất cả các cường giả trong viện năm đó.

Thái thương viện trưởng cũng xuất hiện bên cạnh bắc minh long côn, hắn nhìn sắc mặt người sau, trong lòng cũng hơi trầm xuống.

"Thái thương, chuẩn bị cho tình huống xấu nhất đi". Nhận ra ánh mắt của thái thương viện trưởng, bắc minh long côn thờ dài một tiếng, thấp giọng nói.

Thái thương viện trưởng nghe vậy, thân thể không nhịn được run lên, trong mắt có vẻ bi thương nồng đậm toát ra, hắn làm sao cũng không ngờ tới, bắc thương linh viện sẽ có một ngày bị hủy trong tay hắn.

"Nếu như vậy, cũng chỉ có thể liều cái thân già này, tranh thủ một ít thời gian cho học viên thoát đi". Thái thương viện trưởng siết chặt 2 tay, giọng nói quyết liệt.

Thân là viện trưởng bắc thương linh viện, hắn hiển nhiên không thể nào vứt bỏ các học viên.

Bắc Minh long côn cũng cười một tiếng, hắn vỗ vỗ vai thái thương, nói: "Ta bảo vệ bắc thương linh viện này nhiều năm như vậy, hôm nay nếu linh viện bị hủy, lão phu cũng chỉ có thể theo cùng"

Thái thương há miệng, muốn nói điều gì, nhưng lại bị cái phất tay của bắc minh long côn ngăn lại, lúc này cũng chỉ có thể hướng về bắc minh long côn thi lễ thật sâu.

vù!

lúc này, đám người trầm thương sinh, lý huyền thông, ôn thanh tuyền, diệp khinh linh cũng đã bay tới giữa không trung, đi tới phía sau đám

người thái thương viện trưởng.

"Viện trưởng, bọn ta nguyện cùng chung sinh tử với linh viện"

Thái thương nhìn về phía bọn họ, trong mắt cũng tràn đầy vẻ vui mừng, nói: "Các ngươi mấy hài tử này, hiện giờ đều đã trò giỏi hơn thầy, có điều các ngươi đều là hy vọng tương lai, không cần ở đây theo bước bắc thương linh viện tới cùng, ta hy vọng các ngươi có thể cố hết sức mang một ít học viên chạy trốn, cũng coi như giữ lại một ít mầm mống cho bắc thương linh viện chúng ta"

Đám người Trầm thương sinh trầm mặc, nhìn ánh mắt hy vọng của 2 lão nhân phía trước, bọn họ cũng không nói ra lời cự tuyệt, cuối cùng, chỉ có thể trịnh trọng cúi người hành lễ.

"Viện trưởng yên tâm, bọn ta sẽ dốc toàn lực"

Thái thương lúc này mới hài lòng gật đầu một cái, sau đó hắn quay đầu, sắc mặt ngưng trọng nhìn về phía bên ngoài bắc thương linh viện, nơi đó, ma khí cuồn cuộn đã tiếp cận phạm vi gần vạn trượng.

Ánh mắt xuyên qua ma khí, đã có thể thấy trong đó vô số ma ảnh ánh mắt hung tàn.

"Toàn lực thúc giục linh trận!". Thanh âm trầm thấp của bắc minh long côn vang lên, nhất trong linh viện, những cường giả duy trì linh trận dốc sức thúc giục, linh lực cuồn cuộn không ngừng rót vào trong linh trận, nhất thời màn hào quang khổng lồ bao phủ toàn bộ bắc thương linh viện kia càng trở nên chắc chắn hơn "Tòa hộ viện linh trận này có thể chống đỡ công kích của mấy vị thiên chí tôn, đây cũng coi như là tấm lá chắn cuối cùng của chúng ta". Bắc Minh Long côn nhìn màn hào quang linh quang lưu dật, chậm rãi nói.

Nếu trận này bị phá, như vậy sau đó, cũng chỉ có thể dùng mệnh mà chiến.

"hy vọng linh trận có thể bảo vệ linh viện ta an toàn". Mọi người nghe vậy, cũng là âm thầm cầu nguyện.

Ma khí sôi sục trong thiên địa, rốt cục lúc này cũng dừng lại, ma khí gào thét, toàn bộ thiên địa vào lúc này dường như trở nên yên tĩnh lại, ngay cả tiếng gió cũng biến mất không thấy.

Mà bắc thương linh viện ồn ào cũng yên tĩnh lại, vô số tẩm mắt đều ôm vẻ sợ hãi, run rẩy nhìn vô biên vô tận ma khí bên ngoài bắc thương linh viện.

Ma khí cuộn trào, chợt biến thành từng cái đầu lâu màu đen, chậm rãi bay ra, mà trên mỗi đầu lâu đều có một đạo ma ảnh sừng sững, dao động ma khí kinh khủng, quét ra giống như gió lốc.

ước chừng 7 vị ma đế!

Nhìn 7 đạo ma ảnh kia, trong bắc thương linh viện nhất thời vang lên vô số thanh âm tuyệt vọng, ngay cả sắc mặt của bắc minh long côn cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Mặc dù hắn biết lẩn này tất sẽ có ma đế xuất hiện, nhưng lại không ngờ tới, một lần xuất hiện này lại có tới 7 vị ma đế, thực lực mỗi vị đều không kém hơn hắn.

"Thật là trời muốn diệt bắc thương linh viện ta". Thái thương viện trưởng thân thể run rẩy, lẩm bẩm nói.

uỳnh uỳnh!

bảy vị ma đế ánh mắt hờ hững nhìn những con người tuyệt vọng bên trong bắc thương linh viện, cũng không nói nhảm nửa lời, trực tiếp xuất thủ, nhất thời từng dòng ma khí xuyên qua thiên địa, trực tiếp đánh lên màn hào quang to lớn kia.

ùng ùng!

Đối mặt với 7 vị ma đế xuất thủ, màn hào quang linh trận kia cũng nổi lên rung động kịch liệt, linh lực trên đó đang nhanh chóng bị tiêu hao.

"Truyền tống linh trận nếu chuẩn bị ổn thỏa ròi, vậy lập tức bắt đầu phân chuyển học viên!". Thái thương viện trưởng run rẩy ra lệnh, lúc này có người lĩnh mệnh đi.

Nhìn cục diện như vậy, có thể tưởng tượng, một khi linh trận đổ vỡ, nơi này cũng không còn ai có thể ngăn cản ngoại vực tà tộc, 7 vị ma đế xuất thủ, ngay cả bắc minh long côn cũng hoàn toàn không địch nổi.

"Một khi trận rách, ta sẽ dốc sức ngăn cản một vài ma đế, về phần những kẻ khác, cũng chĩ có thể xem số phận mỗi người các ngươi rồi"

bắc minh long côn nhìn linh trận chấn động kịch liệt, thần sắc già nua chợt bắt đầu bình tĩnh lại, hắn nhìn về phía thái thương viện trưởng, cười cười nói: "Nhắc lại, ta mới nhớ lại tên tiểu tử kia năm đó còn trong linh viện, lôi thần thể của ta bị hắn học đi mất rồi!"

"Ngươi nói là tiểu tử Mục Trần kia....haha, hắn bây giờ cũng không tầm thường, mấy năm trước có tin đồn ngay cả thánh phẩm thiên chí tôn cũng không làm gì được hắn". Thái thương viện trưởng nhẹ giọng cười cười nói.

"Chỉ lả mấy năm qua cũng không biết tại sao, hắn liền im hơi biệt tích, không chút tin tức...Người ngoại đều nói hắn bị ngoại vực tà tộc dọa sợ vỡ mât, nhưng lão phu biết, tâm tính của tên tiểu tử kia, tuyệt không phải là loại người như thế"

Bắc Minh Long Côn cũng cười nhạt, nói: "Một người tu thành lôi thần thể, có thể chịu đựng hắc thần lôi tôi luyện thân thể, làm sao có thể là kẻ nhu nhược yếu đuổi, là thế nhân ngu muội mà thôi"

uỳnh uỳnh!

Trong lúc bọn họ đang nói chuyện, màn hào quang trở nên mỏng manh, rốt cục dưới vô số ánh mắt kinh hãi gần chết, ầm ầm nổ tung...

Linh trận vỡ tan, Bắc Thương Linh Viện hoàn toàn bại lộ ra dưới ánh mắt chằm chằm của ngoại vực tà tộc.

"giết!"

Ánh mắt âm lãnh của 7 vị ma đế trực tiếp khóa chặt lấy bắc minh long côn, bởi vì ở đây, cũng chỉ có hắn có thể khiến cho bọn họ cảm giác được chút uy hiếp, lúc này bảy người đồng thời vọt ra, một chưởng vỗ ra, bảy đạo ma quyền không chút lưu tình đánh về phía bắc minh long côn.

BỊ 7 vị ma đế phong tỏa, bắc minh long côn sắc mặt âm trầm, thân thể của hắn chợt bộc phát ra hắc sắc lôi quang sáng chói, khiến hắn nhìn tựa như lôi thần.

Hắn bước ra một bước, hai tay khép lại, sau đó đột nhiên đập ngang ra. "Hắc Lôi Thần Chưởng!"

Toàn bộ thiên địa tựa như đều bị chấn động, hai luồng sức mạnh kinh khủng giằng co một chỗ, có điều hắc sắc lôi quang cũng khó có thể lấy 1 địch 7, cuối cùng bị ngang ngược xé rách, sức mạnh còn sót lại xa xa đánh lên thân thể bắc minh long côn.

bành!

Thân thể bắc minh long côn run lên, quần áo rách nát, một ngụm máu tươi phun ra, khí tức uể oải, trực tiếp bị trọng thương.

"Bắc minh đại nhân!"

Trong bắc thương linh viện, vô số học viên nhất thời bộc phát ra tiếng gào, ánh mắt hoảng sợ tuyệt vọng, ai có thể ngờ tới, tồn tại vô địch trong mắt bọn họ, chỉ vừa đối mặt đã bị đối phương trọng thương.

"Dần người đi!". Bắc Minh Long Côn sắc mặt tái nhợt, phát ra tiếng gầm nhẹ.

Trong bắc thương linh viện, nhất thời một mảnh hỗn loạn, dưới sự hướng dẫn của một vài đạo sư, học viên bắt đầu bỏ chạy về nơi sâu bên trong.

Bắc Minh Long Côn gầm thét một tiếng, hai mắt đỏ như máu, nhìn về phía 7 vị ma đế giữa không trung, chợt vọt ra, khí thế như vậy đã là liều chết.

Đối mặt với 7 vị cường giả ngang hàng, bắc minh long côn biết, hắn căn bản cũng không có chút phần thắng.

Đã như vậy...thì liều mạng tự bạo, tranh thủ cho học viên chút thời gian đi.

Linh lực cuồng bạo bắt đầu dẫn động từ trong cơ thể bắc minh long côn, một cỗ dao động kinh khủng tản ra.

Mà 7 vị ma đế kia cũng nhận ra được hành động của bắc minh long côn, lúc này hơi biến sắc, lạnh lùng nói: "Mau tiêu diệt!"

7 vị ma đế hầu như xuất thủ ngay lập tức, ma khí sôi trào, hóa thành 7 đạo ma kiếm bắn ra.

"Bắc Minh đại nhân!"

Giữa không trung, đám người trầm thương sinh, lý huyền thông, diệp khinh linh nhìn cảnh này, nhất thời toàn thân lạnh như băng, trong mắt nhất thời không khỏi hiện lên vẻ bi ai, bọn họ biết, lần công kích này đủ để mạt sát bắc minh long côn.

"Các ngươi dẫn người rút lui đi". Thái thương viện trưởng nhìn cảnh này, móng tay bấm vào lòng bàn tay, có máu tươi chảy xuống.

Đám người trầm thương sinh liếc mắt nhìn nhau, đều cắn răng, mắt đỏ bừng lui về phía sau.

vù!

Trên bầu trời, 7 thanh ma kiếm xuyên hư không, bằng một góc độ cực kỳ xảo trá tàn nhẫn, nhắm thẳng bắc minh long côn toàn thân bị thương, trong khoảnh khắc, không gian nơi đây bị xé rách ra.

ong ong!

Có điều trong lúc tất cả mọi người sắp sửa nhìn bắc minh long côn vì thế mà vẫn lạc, chợt trong thiên địa có 2 tiếng ong minh vang lên.

Tiếp sau đó, 2 cột sáng linh lực mênh mông sáng chói chợt từ trên trời giáng xuống, một đạo rơi xuống trước 7 thanh ma kiếm, linh quang chiếu qua, bảy thanh ma kiếm trong khoảnh khắc hóa thành hư vô.

Một đạo linh quang khác thì bao trùm lấy 3 vị ma đế, linh quang chiếu tới, linh lực mênh mông cuồn cuộn dâng lên, 3 vị ma đế ngay cả một tiếng hét thảm cũng không kịp phát ra, đã bị mạt sát sạch sẽ trước vô số ánh mắt hoảng sợ.

Đám người trầm thương sinh, lý huyền thông cùng với ôn thành tuyền, đường thiên nhi, thân hình vốn đang lui về phía sau, lúc này chợt khựng lại, mắt khó có thể tin nhìn biến cố đột ngột...

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn cảnh xuất hiện trước mắt, sau lưng bắc minh long côn nỗi lên gợn sóng, một đạo thân ảnh xinh đẹp chậm rãi hiện ra, nàng vươn tay, nhẹ nhàng đặt lên vai bắc minh long côn, nhất thời linh lực cuồng bạo sắp nổ tung trong cơ thể hắn liền trở nên ôn hòa trong nháy mắt...

linh lực sắp bạo tạc trong cơ thể ồn định trở lại, bắc minh long côn cũng sửng sốt một chút, sau đó hắn có chút cứng ngắc quay đầu, liền gặp

được một khuôn mặt tuyệt mỹ, nhưng lại mang vẻ uể oải vì nhiều ngày lên đường không ngừng nghỉ.

Thấy ánh mắt sững sờ của bắc minh long côn, cô gái tuyệt mĩ kia cũng mím môi đỏ mọng cười nhẹ nhàng một tiếng, hướng về phía hắn hoạt bát liếc mắt, thanh âm êm ái từ từ truyền ra.

"Long côn tiền bối, ngài cũng không thể tự bạo ở đây, nếu không đợi Mục Trần trở lại, ta sợ rằng không biết ăn nói thế nào rồi..."

Tiếng cười của cô gái khẽ vang, mà trong bắc thương linh viện, mọi ánh mắt đều là kinh ngạc nhìn về dung nhan xinh đẹp khiến người ta hít thở không thông kia.

Mà đám người thái thương viện trưởng, trầm thương sinh, lý huyền thông, ôn thanh tuyền thì đều không nhịn được há to miệng, thanh âm kinh ngạc lặng lẽ vang lên

"Đó là..."

"lạc ly!"

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1547: Hắc Thi Tái Hiện

"Lạc Ly?"

Nhìn thân ảnh tuyệt mĩ bất chợt hiện thân trên bầu trời kia, tất cả người những người quen biết đều không nhịn được lên tiếng, trong mắt đầy vẻ khó tin.

"Lạc Ly?"

Mà đa phần học viên trong bắc thương linh viện thì lại có vẻ xa lạ với cái tên này, có điều như vậy cũng không ngăn cản bọn họ rung động, bởi vì đạo thân ảnh tuyệt mỹ kia vừa xuất hiện liền lập tức mạt sát 3 vị ma đế, thực lực như vậy đúng là kinh khủng.

"Nhưng mà...nàng thật đẹp a!"

Dưới sự rung động, vô số thiêu niên thiếu nữ đều là 2 mắt hừng hực lửa, cô gái trên bầu trời thật sự quá mức xuất chúng, không chỉ dung nhan hoàn mỹ, hơn nữa khí chất như vậy cũng khiến lòng người mê say.

So sánh với nàng, những thiếu nữ trước kia được tôn sùng như công chúa trong linh viện, người nào cũng ảm đạm thất sắc.

"Thật...thật sự là Lạc Ly học tỷ"

Duẫn nhi cũng ngẩng mặt lên tươi cười, vui mừng nhìn đạo thân ảnh xinh đẹp kia, kích động không thôi, lẩm bẩm nói.

"Duẫn Nhi đại tỷ, đó là ai a?". Xung quanh duẫn nhi, có không ít thành viên lạc thần hội, lúc trước nàng đang định mang theo bọn họ chạy

tới truyền tống linh trận, mà lúc này, những thành viên lạc thần hội kia đều dùng ánh mắt rung động nhìn thân ảnh tuyệt mỹ kia, lắp bắp hỏi, mơ hồ, bọn họ cảm thấy cái tên này có chút quen tai.

"Một đám ngu ngốc các ngươi". DUẩn Nhi lườm họ một cái, ưỡn ngực kiêu ngạo: "Ta không phải đã nói vô số lần với các ngươi sao, lạc thần hội chúng ta có 2 người sáng lập, Mục Trần học trường cùng Lạc Ly học

Tỷ"

Tất cả các thành viên lạc thần hội lúc này đều trợn to 2 mắt, khó có thể tin nhìn đạo thân ảnh tuyệt mỹ kia, chợt vô cùng kích động nói: "Trời ạ, thì ra nàng chính là Lạc Ly học tỷ! Một trong những người sáng lập nên Lạc Thần hội chúng ta!"

"Lạc Ly học tỷ thật là mạnh a! Ngay cả ma đế cũng không phải đối thủ của nàng!". Trong mắt tất cả các thiếu nữ nhanh chóng hiện lên vẻ sùng bái.

"hơn nữa lại còn xinh đẹp như vậy...". Đông đảo các thiếu niên cũng là sắc mặt đỏ bừng, muốn nhìn thêm một chút, nhưng lại bị khí chất của đạo thân ảnh tuyệt mỹ kia chấn nhiếp, ngay cả ánh mắt cũng không dám nhìn loạn.

Xung quanh, một vài thành viên các xã đoàn khác của bắc thương linh viện lúc này cũng dùng ánh mắt cực kỳ ghen tị nhìn về phía bọn họ, cái ánh mắt này lại khiến cho các thành viên lạc thần hội trờ nên phấn chấn cùng kiêu ngạo, bình thường những xã đoàn này đều cạnh tranh với lạc thần hội bọn họ, nhưng hiện giờ có người sáng lập ở đây, bọn họ sợ là phải cam bái hạ phong rồi.

"Không ngờ tới...nàng lại trở nên mạnh như vậy.". Đám người trầm thương sinh, lý huyền thông cũng là ánh mắt phức tạp nhìn đạo thân ảnh xinh đẹp kia, thở dài nói.

Lúc ban đầu, thực lực của Lạc Ly và bọn họ còn tương đương, vậy mà nhiều năm qua đi, bọn họ vẫn còn chật vật leo lên thiên chí tôn, mà Lạc Ly, thì đã có thể tiện tay mạt sát ma đế.

"Lạc Ly tự có cơ duyên của nàng, chúng ta cũng không cần tự xem nhẹ mình, không tới mấy năm nữa, chúng ta cũng có thề bước vào thiên chí tôn". Ngược lại, ôn thanh tuyền cũng không có kinh ngạc chút nào, lại là môi đỏ mọng nhấc lên, đôi mắt đẹp nóng bỏng nhìn chằm chằm thân ảnh Lạc Ly trên bầu trời.

Đám người trầm thương sinh, lý huyền thông cũng là người tâm trí kiên định, lúc này cười gật đầu một cái.

"Hiện giờ có Lạc Ly chạy tới, cục diện này mới có thể khá hơn một chút rồi"

Dưới vô số ánh mắt kích động chăm chú, trên bầu trời, Lạc Ly cảm nhận được linh lực trong cơ thể bắc minh long côn dần dần trở nên bình ổn, lúc này mới thu lạl bàn tay nhỏ bé.

Bắc Minh long côn cũng khôi phục lại từ trong khiếp sợ, kinh nghi nhìn Lạc Ly, ôm quyền nói: "Đa tạ các hạ"

Có điều nhìn dáng vẻ này dường như là hắn không nhận ra Lạc Ly, dù sao năm đó khi hắn thấy nàng, Lạc Ly vẫn chỉ lả một thiếu nữ, mặc dù đẹp, nhưng tóm lại là vẫn còn chút non nớt, mà hôm nay, Lạc Ly tu thành lạc thần pháp thân, khí chất cũng trở nên hoàn mỹ, để người ta sợ hãi cảm thán.

Lạc Ly khẽ mỉm cười, nói: "Vãn bối Lạc Ly, cũng từng là học viên của bắc thương linh viện, mà lúc trước Mục Trần tu luyện lôi thần thể, cũng là tuyền bối truyền lạl đây"

"Mục Trần..."

Bắc Minh Long Côn ngẩn ra, chợt bừng tỉnh, kinh ngạc nói: "Thì ra là ngươi, cô gái nhỏ lúc trước bên cạnh mục trần..."

Nói tới đây, ngay cả bắc minh long côn cũng cười ngượng một tiếng, dù sao hiện giờ Lạc Ly cũng quá mức kinh diễm, tùy ý nói chuyện thì lại giống như một loại khinh nhờn đối với nàng.

Lạc Ly cũng không để ý, ngược lại khẽ gật đầu một cái, cái miệng nhỏ nhắn dâng lên vị ngọt ngào, bởi vì ở nơi đây, còn có những hồi ức đẹp nhất giữa nàng và mục trần.

vù!

Thái thương viện trưởng lúc này cũng lướt tới, hắn đáp xuống bên cạnh bắc minh long côn, sau đó nhìn về Lạc Ly, thờ dài nói: "Thật không ngờ được, tiểu nha đầu khi xưa bây giờ lại lợi hại như thế"

"Lạc Ly, trước hết ở đây ta thay mặt bắc thương linh viện cảm tạ ngươi"

Lạc Ly vội vàng cản thái thương viện trường hành lễ, chợt cười khẽ nói: "Ta cũng từng là học viên của bắc thương linh viện, xuất thủ vì linh viện chẳng phải là chuyện nên làm? Chẳng lẽ viện trưởng lại không nhận học viên như ta sao?"

Nghe Lạc Ly trêu đùa, thái thương viện trưởng không khỏi bất đắc dĩ cười một tiếng, nói: "Ngươi cô nàng này, lại còn lợi hại như vậy"

Lạc Ly nhẹ nhàng cười một tiếng, chợt ánh mắt chuyển về phía ma khí cuồn cuộn bên ngoài bắc thương linh viện, 7 vị ma đế lúc trước bị nàng chém giết 3 vị, hiện còn lại 4 vị sắc mặt âm trầm nhìn sang.

"Các ngươi thật lả can đảm, lại vẫn dám phản kháng!". 4 vị ma đế âm trầm nhìn chằm chằm Lạc Ly, lạnh lẽo nói.

"Đã như vậy, đợi sau khi công phá tòa linh viện này, sẽ khiến các ngươi gà chó không còn!"

Nghe lời sát khí đằng đằng này, vô số người tại đây đều không nhịn được biến sắc.

Chỉ có Lạc Ly mặt tươi cười thanh đạm, nàng quét 4 vị ma đế kia một cái, nói: "Chỉ bằng mấy tên huyền ma đế các ngươi, cũng dám ở đây phát ngôn bừa bãi, đổi một vị thiên ma đế tới rồi hãy nói"

Nghe được ý coi thường trong lời nói của Lạc Ly, sắc mặt 4 vị ma đế cũng biến đổi, ánh mắt hung ác, gắt gao nhìn chằm chằm Lạc Ly.

ong!

Mà trong lúc bọn chúng đang có xu thế cho đại quân tiến công, chợt có tiếng xôn xao từ phía sau truyền tới, tiếp sau đó, bọn họ liền thấy mấy đạo linh lực hồng quang bắn tới, trực tiếp đánh vỡ cuồn cuộn ma khí, cuối cùng hóa thành mấy đạo quang ảnh, đáp xuống bên cạnh Lạc Ly.

"Lạc Ly, ngươi chạy nhanh quá...". Quang ảnh hiện thân ra, lâm tĩnh thở hổn hển nói, lúc trước để chạy tới bắc thương linh viện trước tiên, Lạc Ly đã thúc giục tốc độ tới cực hạn.

Lạc Ly vỗ nhẹ sau lưng lâm lĩnh, hướng về phía tiêu tiêu nói: "Đã sắp xếp xong xuôi rồi sao?"

Tiêu tiêu gật đầu một cái, nói: "Nhân mã còn lại cũng đã đuổi tới những điểm tập trung khác đang bị ngoại vực tà tộc vây công"

Lạc Ly khẽ gật đầu, nói: "Vậy trước tiên giải quyết hết nơi này đi"

"4 tên này, giao cho chúng ta đi". Tiêu tiêu mắt phượng nhìn 4 vị ma đế, trong mắt tràn đầy thần thái hăng hái muốn thử, bên cạnh, lâm lĩnh cũng là sáng mắt lên, gật đầu liên tục.

"Được, các ngươi cẩn thận một chút". Lạc Ly cười gật đầu một cái, nàng biết thực lực 2 cô gái này, đối phó 4 vị huyền ma đế cũng sẽ không vấn đề gì.

Tiêu tiêu cùng lâm tĩnh liếc mắt nhìn nhau, chợt hóa thành quang ảnh vọt ra, mỗi người nhắm lấy 2 vị huyền ma đế.

"Muốn chết!"

4 vị huyền ma đế thấy vậy, cũng gầm lên một tiếng, ma khí mãnh liệt sôi sục, giống như vạn thú gầm thét, hướng về phía tiêu tiêu, lâm tĩnh gào thét đi.

uỳnh uỳnh!

2 bên giao thủ, trong nháy mắt đã đất rung núi chuyển, sóng trùng kích cuồng bạo không ngừng quét ngược ra, chiến đấu kịch liệt.

Trong bắc thương linh viên, vô số ánh mắt khẩn trương nhìn 2 bên giao phong.

Mà cùng với việc giao thủ kịch liệt, tất cả mọi người đều mơ hồ nhìn ra được, tiêu tiêu cùng lâm tĩnh mặc dù lấy 1 địch 2, nhưng đều từ từ chiếm thượng phong, lúc này mới lộ vẻ vui mừng.

Lạc Ly cũng liếc mắt nhìn, sau đó liền thu hồi ánh mắt, con ngươi chuyển sang bên trong vô biên ma khí bốc lên phía sau, ánh mắt hơi lóe lên.

"Thôn thiên ảnh!"

Quanh thân tiêu tiêu phóng ra linh quang 7 màu, linh lực bàng bạc đánhtan 2 đạo ma quang, chợt 2 tay nàng đột nhiên kết ấn, thất thải linh quang chợt tràn ra, biến thành một cái thất thải mãng ảnh to lớn, miệng rộng mở ra, giống như thôn phệ thiên địa, một hớp liền nuốt được một vị ma đế không kịp chuẩn bị.

Thất thải quang mang bộc phát, bên trong mãng ảnh dường như phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, khí tức của vị ma đế kia hoàn toàn biến mất.

"Huyền thiên ngọc tiên!"

Bên phía Lâm Tĩnh cũng hạ thủ không chút lưu tình, ngọc thủ rung lên, chỉ thấy ngọc quang ngưng tụ, hóa thành một cây trường tiên bằng ngọc, quất ngang xuống, nặng nề đánh lên đỉnh đầu một vị ma đế, thân thể nổ tan nát tại chỗ, ma khí tiêu tan.

Hai nàng này, một nàng là con gái viêm đế, một nàng là con gái võ tổ, nội tình dĩ nhiên vô cùng hùng hậu, cường giả đồng cấp căn bản không phải đối thủ của 2 nàng.

"Thật lợi hại!"

Trong bắc thương linh viện, cũng bộc phát ra đông đảo tiếng kinh hô, hiển nhiên là bị thủ đoạn sắc bén của các nàng làm rung động.

2 vị ma đế còn lại cũng bị thủ đoạn của 2 nàng làm sợ vỡ mật, sắc mặt kinh hãi, vội vàng chợt lui.

"Muốn đi?"

Tiêu tiêu cùng lâm tĩnh đều cười lạnh một tiếng, tâm niệm vừa động, mãnh ảnh cùng ngọc tiên đều là xuyên thủng hư không, ầm ầm đi.

Mà nhìn thấy 2 đạo thế công đoạt mạng đuổi sát tới, hai vị ma đế kia cũng hoảng sợ thất sắc, rốt cục không nhịn được, chói tai kêu lên: "Chủ thượng, cứu mạng!"

Khi tiếng thét chói tai của bọn chúng truyền ra, sâu trong màn ma khí cuồn cuộn che lấp mặt trời kia, dường như có một đôi mắt âm lãnh chậm rãi mở ra, thanh âm lạnh lẽo theo đó truyền ra.

"Thật là phế vật"

khi thanh âm vừa rơi xuống, dường như có một bàn tay tái nhợt từ trong ma khí giơ ra, nhẹ nhàng đánh một cái, liền đem mãng ảnh đánh tan, ngọc tiên cũng ảm đạm bay ngược về.

bàn tay tái nhợt kia đánh bay thế công của tiêu tiêu, lâm tĩnh, còn không đợi 2 vị ma đế kịp mừng rỡ, chính là thấy bàn tay tái nhợt lướt tới, tóm 2 người chúng vào trong lòng bàn tay, sau đó uỳnh một tiếng, vẻ vui mừng trên mặt 2 vị ma đế đọng lại, trực tiếp nổ tung ra...

Cảnh tượng hung tàn như thế, trực tiếp dọa cho tất cả mọi người trong bắc thương linh viện đều hít một hơi khí lạnh.

Tiêu tiêu, lâm tĩnh cũng lả sắc mặt khẽ biến, ngưng trọng nhìn bên trong ma khí vô biên, ở nơi đó, các nàng mơ hồ cảm giác được, dường như có một đạo ma khí cực kỳ đáng sợ vừa thức tỉnh.

Ánh mắt Lạc Ly lúc này cũng ngưng lại, chậm rãi nói:"Rốt cục cũng hiện thân sao?"

Lúc trước, nàng đã nhận ra được một cỗ dao động ma khí mịt mờ mà sâu không lường được, hiển nhiên, nơi này còn ẩn giấu một vị ma đế thực lực cực mạnh.

Thiên địa yên tĩnh.

Ma khí xao động, cuối cùng tầng tầng tiêu tán, sau đó con ngươi của mọi người chợt co rụt nhanh, nhìn thấy, ở nơi sâu trong ma khí, xuất hiện một cái bạch cốt vương tọa, dưới vương tọa, dường như là thi sơn huyết hải.

Trên vương tọa, một ma ảnh vẻ mặt tái nhợt ngồi nghiêm, vô biên vô tận tử khí tràn ngập, tựa như tử thần.

Các nàng tiêu tiêu, lâm tĩnh, Lạc Ly nhìn thấy ma ảnh ngồi trên bạch cốt vương tọa kia, sắc mặt đều không kìm được khẽ biến, khiếp sợ thất thanh.

"Đó là...hắc thi thiên ma đế?!"

"Chết tiệt, làm sao ngay cả hắn cũng lén lẻn vào đại thiên thế giới!"

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1548: Đã Từng Hỏi Qua?

Vô biên ma khí cuồn cuộn, khô lâu vương tọa lơ lửng trên ma khí, đạo thân ảnh như ma thần kia ngồi đàng hoàng trên vương tọa, hai mắt xám xịt không chút tình cảm, một cỗ ma uy làm người ta sợ hãi chậm rãi tản ra, khiến cả thiên địa đều trở nên âm lãnh u ám.

Trong bắc thương linh viện, vô số ánh mắt đều kinh hãi gần chết nhìn thân ảnh hắc thi thiên ma đế, mặc dù bọn họ cũng không biết thân phận của hắn, nhưng từ ma uy kinh khủng này là có thể cảm thụ được, so sánh với vị này, những ma đế lúc trước căn bản cũng không là cái gì...

Đây mới là một tôn cự ma chân chính!

"Thiên ma đế...."

Bắc Minh long côn cũng là sắc mặt tái nhợt, thân thể không kìm được khẽ run, hắn có thể cảm thụ được, ma ảnh trên khô lâu vương tọa kia tất là một vị thiên ma đế, hơn nữa, tuyệt đối là thiên ma đế đỉnh cao.

Đây chính là tương đương với thánh phẩm thiên chí tôn hàng đầu a!

bất luận đặt ở ngoại vực tà tộc hay đại thiên thế giới, đều được coi là tầng thứ cấp cao nhất.

Bọn họ không thể nào ngờ được, trong ma tai ở bắc linh đại lục bọn họ, lại xuất hiện một tồn tại đáng sợ như thế.

Trên bầu trời, 3 nữ lạc ly, tiêu tiêu, lâm tĩnh sắc mặt cũng trở nên cực kỳ ngưng trọng, các nàng hiểu rõ thực lực của hắc thi thiên ma đế này, đó

là đủ để sánh ngang với thánh phẩm đỉnh cao như đám người tần thiên, thanh sam kiếm thánh.

Trên khô lâu vương tọa, ánh mắt âm trầm của hắc thi thiên ma đế chậm rãi phong tỏa 3 người lạc ly, thanh âm lạnh lẽo, chậm rãi vang lên, mang tới sát ý vô biên.

"7 vị ma đế dưới trướng bản tọa đều bỏ mạng trong tay các ngươi, để tế bọn họ, tòa đại lục này, bản tọa sẽ không để kẻ nào sống sót"

Trong bắc thương linh viện, vô số học viên sợ đến run rẩy, sát ý nồng nặc kia hầu như khiến bọn họ thiếu chút nữa hỏng mất, dù sao đối với bọn họ mà nói, sát khí của một vị thiên ma đế đỉnh cao thật sự quá mức đáng sợ.

Trong mắt lạc ly cũng thoáng qua hàn quang, nàng lạnh lùng nói: "Đường đường là hắc thi thiên ma đế, không đến tiền tuyến đấu với cường giả đỉnh cao của đại thiên thế giới ta, lại như con chuột lẻn lẻn vào hậu phương đối phó kẻ yếu, không khỏi quá không coi trọng thân phận mình một chút đi"

hắc thi thiên ma đế nghe vậy, hờ hững giương mắt, nói: "Chiến tranh vốn không chừa thủ đoạn nào, để ý tới công bằng, thật đúng là buồn cười"

Lạc Ly thấy vậy, biết lời nói đã vô dụng, không hề nói thêm nữa, tròng mắt nàng trở nên lạnh như băng, ngọc thủ nắm nhẹ, thái linh cổ đồ chậm rãi hiện lẽn, tản ra vô biên vô tận linh lực dao động.

"Đã như vậy, ta cũng chỉ có thể ở đây ngăn cản ngươi". Thanh âm lạc ly lạnh thấu xương, cũng không có chút sợ hãi nào.

Hắc thi thiên ma đế hơi nghiêng đầu, con ngươi xám xịt của hắn nhìn chằm chằm lạc ly, khóe miệng dường như nhấc lên nụ cười châm chọc: "Chỉ dựa vào ngươi?"

Dung nhan tuyệt mỹ của Lạc Ly một mảnh bình tĩnh, nàng nhẹ giọng nói: "Tln tức nơi này đã sớm truyền ra, chỉ cần ta có thể ngăn cản ngươi một ít thời gian, tự sẽ có cường giả tới dọn dẹp ngươi"

Hai mắt hắc thi thiên ma đế híp lại, cười lại nói: "Chỉ sợ ngươi là con kiến rung cây, ngay cả chống đỡ ta chốc lát cũng không nổi"

Uỳnh!

khi thanh âm hắn vừa dứt, quanh thân hắc thi thiên ma đế đột nhiên có vô biên ma khí ùn ùn quét ra, trực tiếp biến thành một cự thủ tái nhợt, từ trên trời giáng xuống, hung hăng vỗ xuống lạc ly.

Trên cự thủ dường như tản ra tử vong khí, một khi bị trúng phải, tất cả linh lực đều sẽ bị ăn mòn, sinh cơ đoạn tuyệt.

Đối diện với hắc thi thiên ma đế xuất thủ, tiêu tiêu, lâm tĩnh đều là sắc mặt khẽ biến, bằng cấp bậc của các nàng hiển nhiên còn chưa đủ chống lại hắn.

Mà do dù là Lạc Ly, cũng nhất định phải mượn thánh vật trấn tộc của thái linh cổ tộc - Thái Linh cổ Đồ, mới có thể giao phong.

cho nên, lạc ly tiến lên nửa bước, cổ đồ trong tay chậm rãi mở ra, một vầng linh quang từ trong đó bắn ra, từ từ bay lên, biến thành một chiếc linh tán cực lớn.

Linh tán mở ra, trên đó khắc rõ văn lộ cổ xưa, mênh mông linh lực vòng quanh, cho dù là thánh phẩm thiên chí tôn cũng phải ghé mắt.

ùng!

cự thủ hung hăng vỗ lên linh tán, toàn bộ trong thiên địa dường như có tiếng sấm sét rền vang, mắt thường có thể thấy được gợn sóng năng lượng nhộn nhạo lên, lan tới vạn dặm.

Đối mặt với một chưởng hung hãn như vậy, linh tán kịch liệt gợn sóng, cuối cùng linh quang vỡ vụn, bể nát ra, hóa thành đốm sáng đầy trời.

có điều mặc dù linh tán vỡ vụn, nhưng dù gì cũng ngăn cản được một chưởng kinh khủng kia của hắc thi thiên ma đế.

Trong bắc thương linh viện, vô số người lúc này đều thở phào nhẹ nhõm, nơi này chỉ có lạc ly là có thể giao thủ với hắc thi thiên ma đế, nếu ngay cả nàng cũng thua, vậy hôm nay chỉ sợ thật sự không còn đường sống...

Mặc dù đỡ được một chưởng của hắc thi thiên ma đế, nhưng sắc mặt lạc ly cũng trở nên ngưng trọng, bởi vì chỉ có nàng mới có thể cảm nhận được rõ ràng sự đáng sợ của hắn, cho dù mượn sức mạnh của thái linh cổ đò, cũng chỉ miễn cưỡng tương đương.

"Hơi có chút năng lực...". Lần này, hắc thi thiên ma đế cũng có chút kinh ngạc, nhẹ nhàng cười một tiếng, trong tiếng cười cũng hàm chưa sát ý khiến người nghe dựng tóc gáy.

"Nếu ngươi bảo vệ những kẻ này, vậy trước mặt ngươi, bản tọa sẽ đem bọn chúng mạt sát toàn bộ đi"

Khóe miệng hắc thi thiên ma đế dâng lên nụ cười quỷ dị tàn nhẫn, chợt hắn hít sâu một hơi, chỉ thấy ma khí hùng hồn tràn vào trong hơi thở của hắn, vài giây sau, chợt bị hắn một hơi phun ra.

ào ảo!

Ma khí sềnh sệch tràn ra, cuối cùng hóa thành hắc vũ đầy trời dội xuống, bên trong mỗi giọt hắc vũ đều hàm chứa sức mạnh tử vong.

xèo xèo!

hắc vũ rơi xuống đất, chỉ thấy cả đại địa nhanh chóng hắc ám trong nháy mắt, tất cả sức sống đều bị cướp đi, từng dãy núi nhanh chóng khô

héo, sụp đổ.

Sắc mặt lạc ly cũng vào lúc này kịch biến, nàng nhận ra được hắc vũ kia kinh khủng, nếu rơi xuống, sợ rằng trong khoảnh khắc, toàn bộ học viên của bắc thương linh viện cũng sẽ bị tước đi sự sống.

Hắc thi thiên ma đế này thủ đoạn tàn nhẫn, thật khiến người ta không rét mà run.

Thời điểm như vậy, lạc ly không dám chậm trễ chút nào, bàn tay kết ấn thật nhanh, thái linh cổ đồ chậm rãi bay lên, từng đạo linh quang bắn ra, tạo thành đoàn đoàn linh vân, trôi lơ lửng trên bầu trời bắc thương linh viện.

linh vân thật dầy, ngưng kết cuồn cuộn linh lực. xèo xèo.

hắc vũ rơi xuống, va chạm với linh vân, nhất thời bộc phát ra tiếng xèo xèo, linh vân cuộn trào, không ngừng bị ăn mòn...

lần này, mặc dù không cỏ tiếng va chạm kinh thiên động địa, thế nhưng loại giao phong thế này càng thêm hung hiểm. Trong bắc thương linh viện, tất cả mọi người đều nội tâm run sợ nhìn lên trời cao, bọn họ đều hiểu, một khi linh vân kia không che nổi, sợ rằng trong khoảnh khắc sau đó, toàn bộ bắc thương linh viên cũng sẽ thây ngã khắp nơi.

linh vân cùng ma vũ không ngừng va chạm, mênh mông linh lực đang bị tiêu hao nhanh chóng.

Vẻ mặt lạc ly cực kỳ ngưng trọng, nàng có thể cảm giác được linh lực ẩn chứa trong thái linh cổ đồ đang nhanh chóng bị tiêu hao, nhưng nàng không dám lui bước chút nào, chỉ có thể không ngừng thúc giục năng lượng trong thái linh cổ đồ.

có điều, dù là ai cũng có thể nhìn ra được, linh lực phát ra từ thái linh cỗ đò dần dần đã có chút không bắt kịp tốc độ tiêu hao.

Vì thế, linh vân dẩy đặc cũng dần dần trở nên mỏng manh.

Hắc thi thiên ma đế hờ hững nhìn cảnh này, nụ cười ngày càng đậm.

Ma vũ rơi xuống, linh vân càng ngày càng nhạt.

Sắc mặt của lạc lỵ cũng hiện vẻ tái nhợt, nhưng nàng vẫn cắn chặt răng, không muốn lùi về phía sau.

Trong bắc thương linh viện, vô số học viên trong mắt đều dâng lên sự sợ hãi, thân thể run rẩy không ngừng, một vài người nhát gan đã phát ra tiếng kêu sợ hãi.

bắc minh long côn cùng thái thương viện trưởng đứng chung một chỗ, bọn họ liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn ra trong mắt đối phương vẻ khổ sở, hy vọng vốn vừa dâng lên khí mấy người lạc ly xuất hiện, lúc này đã hoàn toàn chôn vùi.

Đối mặt với một vị thiên ma đế đỉnh cao, bọn họ ngay cả ý muốn trốn chạy cũng không có.

Đường thiên nhi đứng cạnh ôn thanh tuyền, sắc mặt nàng trắng bệch nhìn giằng co trên bầu trời, bàn tay run rẩy lấy từ trên cổ xuống một tấm ngọc phù, hai tay nắm chặt.

Mục Trần đã từng nói với nàng, nếu vô tình gặp nguy hiểm, liền bóp vỡ miếng ngọc này.

Nhưng nàng đã hơn 5 năm không nghe được tin tức của mục trần, cũng không biết hắn hiện giờ thế nào, cho nên đường thiên nhi cũng không tùy tiện làm.

"Linh vân sắp tan!"

Đột nhiên, có người sợ hãi chói tai hô lên.

Trên bầu trời linh vân trở nên mỏng manh, cuối cùng dưới từng ánh mắt tuyệt vọng, tiêu tán hầu như không còn.

Linh vân tiêu tán, hắc thi thiên ma đế tàn nhẫn nhìn những ánh mắt tuyệt vọng kia, nhẹ nhàng cười một tiếng, tay áo vung lên, mênh mông huyết vũ hội tụ một chỗ, tạo thành một viên hắc sắc thủy cầu chừng trăm trượng.

Trong thủy cầu, hàm chứa tử khí kinh khủng.

"Tiếp đó, các ngươi cũng chết đi..."

Hắc thi thiên ma đế khẽ cười nói, ngón tay búng ra, hắc hắc thủy cầu bắn ra, sức mạnh tử vong tản ra, sắp sửa tuyệt diệt tất cả sinh linh trên mảnh đại lục này.

Đường thiên nhi run rẩy, bàn tay khẽ bóp, tấm ngọc phù kia vỡ vụn ra.

Trên bầu trời, lạc ly sắc mặt tái nhợt, nàng nhìn hắc sắc thủy cầu gào thét tới, cắn chặt răng, vẫn không chịu lui về phía sau, bàn tay run run nắm chặt thái linh cổ đồ, muốn một lần nữa thúc giục.

Mặc dù nàng cũng biết, bằng thực lực của nàng, mặc dù có thái linh cổ đồ trong tay, cũng không thể nào chống lại hắc thi thiên ma đế.

Thân thể mềm mại đơn bạc của nàng đứng trước nhất, khung cảnh này tỏ ra vô cùng thê mỹ.

Trong bắc thương linh viện, vô số người tuyệt vọng nhắm mắt lại, chờ đợi tử vong tới.

Đám người trầm thương sinh, lý huyền thông, ôn thanh tuyền đều ảm đạm thở dài một tiếng.

"Tất cả, cũng hết rồi sao...". Thái thương viện trường cũng phát ra tiếng thở dài vô lực.

uỳnh!

hắc ám ma cầu rốt cục tới gần bắc thương linh viện, ầm ầm nổ tung lên, tử vong tựa như biến thành tử hải, mãnh liệt rơi xuống, chỉ quét một cái là có thể dễ dàng mạt sát toàn bộ vô số người phía dưới.

Lạc ly nắm chặt thái linh cổ đồ, linh quang nở rộ, sắp sửa chống cự lần cuối cùng.

nhưng mà, ngay trong khoảnh khắc này, nội tâm lạc ly chợt có cảm ứng, sau đó thân thể mềm mại run rẩy của nàng liền thấy, phía trước thân thể nàng, linh quang trong thiên địa tụ đến, mơ hồ ngưng tụ thành một thân ảnh thon dài.

Thân ảnh thon dài kia dường như giơ bàn tay ra, hướng về phía tử vong ma hải nhẹ nhàng nắm chặt, nhất thời toàn bộ ma hải chui vào lòng bàn tay hắn, biến thành một viên hắc ám tinh thể.

hắn đưa 2 tay ra, nhẹ nhàng chà xát viên tinh thể kia một cái, nhất thời tiếng rắc rắc rất nhỏ vang lên, bột vụn màu đen phiêu tán xuống.

Ma hải kia thanh thế hủy diệt là vậy, dưới tay của hắn, dễ dàng như thế bi xóa sach đi.

Trong bắc thương linh viện, vô số ánh mắt ngơ ngác nhìn cảnh này, bọn họ vốn đã tuyệt vọng chờ đợi tử vong, nhưng ai có thể ngờ tới, cục diện lại đột nhiên đổi chiều...

Từng đạo ánh mắt rung động nhìn về thân ảnh thon dài bao phủ trong linh quang phía trước lạc ly, người này rốt cục là thần thánh phương nào, thế công hủy thiên diệt địa của hắc thi thiên ma đế lại bị hắn tiện tay hóa giải...

"kẻ nào?". Con ngươi của hắc thi thiên ma đế co rụt lại, tức giận quát lên, gắt gao nhìn chằm chằm linh lực quang ảnh kia.

dưới vô số ánh mắt rung động, trên bầu trời, một tiếng cười thanh lãng, cũng vào lúc này, vang vọng lên giữa thiên địa.

"Hắc thi thiên ma đế, ngươi muốn giương oai ở bắc thương linh viện này, đã từng hỏi xem mục trần ta có đồng ý hay chưa?!"

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1549: Tái Chiến Hắc Thi

ồn ào!

Khi thanh âm trong trẻo kia vang vọng trong thiên địa, toàn bộ bắc thương linh viện nhất thời vang lên tiếng xôn xao ngập trời, vô số ánh mắt rung động ngẩng lên nhìn quang ảnh thon dài trên bầu trời kia

Mục Trần?!

Đám người trầm thương sinh, lý huyền thông, ôn thanh tuyền lúc này đều đột nhiên trợn to mắt, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin, bọn họ hiển nhiên không ngờ, Mục Trần biến mất mấy năm qua, lại một lần nữa hiện thế ở chỗ này.

Hơn nữa, khiến bọn họ rung động là, Mục Trần lúc trước hẳn là dễ dàng hóa giải thế công của hắc thi thiên ma đế, phải biết, cho dù là một vị thánh phẩm hậu kỳ cường giả, cũng không dễ dàng làm được như vậy.

Hiển nhiên, trong mấy năm mất tích này, thực lực của Mục Trần đã xưa không bằng nay.

"Mục trần đại ca..."

Duẫn nhi cũng ngơ ngác nhìn thân ảnh trên bầu trời, chợt vẻ mặt kích động đến đỏ bừng, nàng hướng về những thành viên lạc thần hội đang trợn mắt há mồm bốn xung quanh, cười duyên nói: "Thấy không, đây chính lá một vị sáng lập khác của Lạc Thần hội chúng ta, Mục Trần học trưởng"

"Thật...thật lợi lại!"

Tất cả các học viên đều lắp bắp lên tiếng, bọn họ đều có thể cảm giác được, thời điểm khi đạo thân ảnh kia xuất hiện trên bầu trời, ma uy kinh khủng của hắc thi thiên ma đế cũng bị một mình hắn cản lại, không thể quấy nhiễu bọn họ chút nào nữa.

Nói cách khác, vị Mục Trần học trưởng này của bọn họ, thực lực đã đạt tới một trình độ cực kỳ kinh khủng.

"Mọi người không cần sợ nữa, nếu mục trần đại ca đã xuất hiện, ma đầu kia cũng không thể hủy được bắc thương linh viện chúng ta nữa, mục trần đại ca nhất định sẽ giáo huấn hắn!"

Đối với câu nói tràn đầy tự tin mù quáng này của Duẫn Nhi, đông đảo học viên nghe được, đều không nhịn được mà gãi gãi đầu, muốn cười khổ, Duẫn Nhi đại tỷ à, ngươi cũng đừng có xem thường Hắc thi thiên ma đế kia vậy chứ, tốt xấu gì hắn cũng lả cường giả đỉnh cao trong ngoại vực tà tộc a, đưa mắt khắp đại thiên thế giới này, trừ viêm đế, võ tổ ra, ai dám không coi hắn ra gì?

Có điều bất kể thế nào, khi thân ảnh kia xuất hiện trên bầu trời, bầu không khí vốn kinh hoàng sợ hãi trong bắc thương linh viên, cũng đã vô tình dịu đi rất nhiều.

"Mục Trần?"

Trên bầu trời, lạc ly cũng kinh ngạc nhìn bóng người thon dài xuất hiện phía trước, dường như cũng khó có thể tin.

Dù sao trong những năm qua Mục Trần bế quan, cho dù là nàng cũng không nhận được quá nhiều tin tức.

Nghe được thanh âm của lạc ly, linh quang hơi thu liễm lại, thân ảnh thon dài kia quay người lại, lộ ra gương mặt quen thuộc, ngoài mục trần ra còn có thể là người phương nào.

"Ta nhận được tin tức truyền tới, cũng may là chưa muộn". Mục Trần khẽ mỉm cười với lạc ly, nói.

Nhìn thấy gương mặt quen thuộc kia, nội tâm nặng nề của lạc ly rốt cục cũng thả lỏng, lúc này trong cơ thể linh lực gợn sóng, thân thể mềm mại không kìm được mềm nhũn xuống.

Lúc trước để chống đỡ hắc thi thiên ma đế, nàng hiển nhiên cũng đã dốc toàn lực.

Một cánh tay đưa ra, bắt lấy vòng eo tinh tế kia, Mục Trần nhìn gương mặt mệt mỏi của Lạc Ly, trong lòng không kìm được đau xót, có chút áy náy nói: "Xin lỗi, những năm qua cũng không bồi tiếp được ngươi"

Lạc ly nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: "Ngươi chọn lựa cô độc bế quan,còn không phải là vì chúng ta sao? ta cũng không phải người không nói đạo lý như vậy"

Mục Trần chọn lựa bế quan, một mình chịu đựng cô độc cùng áp lực, chính là vì đại thiên thế giới này, cũng là vì nàng.

"Được rồi, tiếp đó cứ giao cho ta đi". Mục Trần nhẹ nhàng sờ gương mặt tinh xảo bóng loáng như ngọc của lạc ly, nói.

Lạc ly bị cử chỉ thân mật này của hắn làm cho đỏ ửng mặt, bàn tay đặt lên lồng ngực mục trần, đẩy hắn ra nửa bước, cười khẽ một tiếng, thân thể mềm mại hướng về phía sau bay xuống.

"Không cho chiếm tiện nghi của ta, chờ ngươi giải quyết xong cái tên kia lại nói"

Nhìn thân ảnh của lạc ly, Mục Trần hơi chà xát ngón tay, nhớ lại cảm giác mềm mại như ngọc kia, trong lòng không nhịn được hơi đãng một chút.

"Nếu lời sinh ly tử biệt nói xong rồi, vậy chuẩn bị nhận lấy cái chết đi".

Mà trong lúc mục trần đang hưởng thụ cảm giác ôn tồn đó, một thanh âm hàm chứa sát ý lạnh lẽo, lúc này vang lên.

Mục Trần xoay đầu lại, sau đó liền thấy hắc thi thiên ma đế sắc mặt âm lãnh nhìn hắn, một cỗ sát ý kinh khủng chậm rãi từ cơ thể tản ra.

"Hắc thi thiên ma đế, lại gặp nhau rồi". Mục Trần hướng về hắc thi thiên ma đế cười nhạt, nói.

Năm đó khi hắn ở hạ vị diện đột phá tới thiên chí tôn, chính là gặp phải hắc thi thiên ma đế chặn đường đánh, có điều, may mắn lúc ấy võ tổ trợ giúp, mới ngăn cản được hắc thi thiên ma đế này.

"Lần trước có người tới cứu ngươi, lần này, ngươi cũng không cần trông cậy nữa". Thanh ảm ảm trầm của hắc thi thiên ma đế vang lên, khiến cho toàn bộ thiên địa đều trở nên âm lãnh xuống.

"Ngươi chém chết con ta, hôm nay ban tọa sẽ đem ngươi cùng những thản nhản bằng hữu này của ngươi, toàn bộ giết sạch"

Trong bắc thương linh viện, vô số người đều vì sát ý bàng bạc của hắc thi thiên ma đế mà không kìm được biến sắc. Mà càng khiến bọn họ không ngờ là, Mục Trần cùng hắn đã sớm có ân oán, mà mục trần càng là chém giết nhi tử của hắc thi thiên ma đế này.

Thế mà, đối mặt với ánh mắt dữ tợn của hắc thi thiên ma đế, mục trần chẳng qua cũng chỉ khẽ cười một tiếng, cặp mắt đen nhánh ngưng lại nhìn về phía hắn, chậm rãi nói: "Ta cảm thấy bây giờ điều ngươi nên suy tính là, làm sao để giữ được tính mạng của ngươi"

"haha, đồ không biết sống chết!"

Hắc thi thiên ma đế chế giễu cười to, hắn nhìn chằm chằm Mục Trần, lạnh lẽo nói: "Ngươi cho rằng bước vào thánh phẩm, là có tư cách giao

thủ với bản tọa?!"

uỳnh!

vừa nói xong, sắc mặt hắc thi thiên ma đế đột nhiên trờ nên dữ tợn, hai tay nắm chặt, vô biên tử khí tụ đến, cuối cùng hắn là biến thành một đạo hắc sắc ma phiên (lá cờ)

"Thi ma phiên!"

Hắc thi thiên ma đế thét dài, ma phiên khuấy động, gào thét ra ức vạn đạo thi ảnh, những thi ảnh này hội tụ chung một chỗ, nhất thời ào ào biến thành một cái tử vong hắc hà.

Trong hắc hà, ức vạn thi hài chìm nổi, tiếng rít không ngừng.

"Thi Ma Minh Hà!"

Tử vong minh hà gầm thét, giống như cự long, trực tiếp cuốn về phía mục trần, nơi dòng sông lướt qua, không gian sụp đổ, tử khí tràn ngập, cho dù là thánh phẩm cường giả cũng không dám cứng rắn đối mặt, sợ bị dính vào, ô nhiễm linh lực bản thân.

Minh hà bao phủ tới, Mục Trần cũng ngẩng đầu, khuôn mặt tuấn dật không chút dao động, chỉ là đưa ngón tay ra, lăng không điểm nhẹ một cái.

"Bất Hủ Cổ Hà!" ầm.

Tựa như có một dòng sông cổ xưa cũng vào lúc này phun ra từ đầu ngón tay mục trần,dòng sông kia dường như chảy xuyên vạn cổ, dọc theo năm tháng.

Bất kỳ thứ gì một khi rơi vào trong đó, đều sẽ bị năm tháng ăn mòn, hóa thành mục nát.

ùng ùng!

hai dòng sông ầm ầm va chạm trên bầu trời, không gian không ngừng sụp đổ.

Mà ở thời điểm va chạm, sắc mặt hắc thi thiên ma đế cũng biến đổi trong nháy mắt, bởi vì hắn cảm giác được, bất luận minh hà của hắn ăn mòn thế nào, dòng sông cổ xưa kia đều không chút nhúc nhích, ngược lại khi dòng sông cổ xưa kia chảy xuống, minh hà của hắn hắn là bắt đầu hỏng mất, vô số đạo thi hài trong đó đều phát ra tiếng thét chói tai, toàn bộ mục nát.

uỳnh uỳnh!

Trùng kích cuồng bạo khuyếch tán, ngắn ngủi thời gian vài hơi thở, minh hà của hắc thi thiên ma đế toàn bộ tan tác.

"Đáng chết!"

hắc thi thiên ma đế không giữ vững được trấn định nữa, đột nhiên từ bạch cốt vương tọa kia đứng lên, ánh mắt âm trầm nhìn mục trần, trong mắt của hắn lóe lên vẻ kinh nghi.

Mục Trần xuất thủ, thật sự quá mạnh mẽ.

Hơn nữa, cùng thời điểm mục trần xuất thủ, không biết vì sao, hắc thi thiên ma đế mơ hồ nhận ra được một loại khí tức cực kỳ nguy hiểm tản ra từ người Mục Trần.

Khí tức nguy hiểm đó, trong toàn bộ cường giả đại thiên thế giới, chỉ có 2 người khiến hắn cảm nhận được.

Đó chính là Viêm Đế cùng Võ Tổ.

Chẳng lẽ, Mục Trần này lại trong thời gian ngắn ngủi 5 năm, đạt tới tầng thứ của viêm đế, võ tổ?!

"làm sao có thể?!"

Hắc thi thiên ma đế nội tâm chấn động, sắc mặt âm tình bất định, cuối cùng hóa thành vẻ tàn nhẫn, xem ra hôm nay muốn thăm dò nông sâu của người này, không ra đòn sát thủ không được rồi.

"Bổn tọa lại muốn xem một chút, ngươi có thể giả bộ cho ta tới khi nào!"

"Thiên Thi Thần Ma Tượng!"

Hai tay hắc thi thiên ma đế giống như ôm lấy nhật nguyệt, cuối cùng đột nhiên rung lên, nhất thời có vô biên ma khí bốc lên, dần dần biến thành một đạo ma tượng khổng lồ đỉnh thiên lập địa phía sau hắn.

Đạo ma tượng này, tử khí tràn ngập, trên thân thể có vô số khuôn mặt dữ tợn, tiếng rít gào vang dội thiên địa, chỉ nguyên thanh âm cũng đủ để linh lực trong cơ thể con người phản phệ, thân thể nổ tung.

Một cỗ ma uy kinh khủng tới cực điểm chậm rãi tản ra, khiến cho toàn bộ bắc thương đại lục đều run rẩy.

Trong bắc thương linh viện, vô số người sắc mặt trắng bệch nhìn ma tượng khổng lồ xuất hiện trong thiên địa, bọn họ không hề nghi ngờ chút nào, sức mạnh của ma tượng kia, đủ để xé rách tòa đại lục này.

Loại sức mạnh đáng sợ đó, ngay cả thực lực như lạc ly, tiêu tiêu, lâm tĩnh, đều cảm thấy sợ hãi.

Hắc thi thiên ma đế dữ tợn nhìn Mục Trần, thân thể của hắn chậm rãi bay lên, cuối cùng dung hợp cùng Thiên Thi Thần Ma Tượng.

ong!

Cặp mắt vĩ đại của ma tượng đột nhiên mở ra, ma quang tứ tung, tựa như muốn xé rách thế gian,tiếng gầm thét hàm chứa sát ý vô biên vang vọng thiên địa.

"Mục Trần, đền mạng cho con ta đi!"

"Hôm nay, ngươi hắn phải chết không thề nghi ngờ!"

Đối mặt với tiếng gầm thét của hắc thi thiên ma đế, Mục Trần cũng ngẩng đầu, hắn ngưng mắt nhìn tòa ma tượng khổng lồ kia, chợt khóe miệng nhấc lên một nụ cười, như hàm chứa một loại khinh miệt

"Đây chính là sức mạnh lớn nhất của ngươi sao?"

Hắn tự lẩm bẩm, chợt một bước bước ra.

"Đã như vậy, ngươi cũng có thể chết được rồi..."

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1550: Diệt Ma Trong Chớp Mắt

Trong khoảnh khắc khi mục trần bước chân ra, thân ảnh của hắn giống như thuấn di, trực tiếp xuất hiện trước mặt thiên tà thần, cặp mắt của hắn bình tĩnh như đầm sâu, nụ cười khinh miệt trên miệng lúc này đột nhiên nở ra.

"Đồ không biết sống chết, năm đó bản tọa có thể đuổi giết ngươi như chó nhà có tang, lần này, cũng có thể bóp chết ngươi!". Làm như nhận ra nụ cười khinh miệt của mục trần, Thiên Thi Thần Ma Tượng như bộc phát tiếng thét trầm thấp, trong đó sát ý mênh mông, chấn động hư không.

lúc này, hắc thi thiên ma đế hiển nhiên là tương đối tức giận, bị một kè đã từng là con kiến hôi trong mắt hắn miệt thị, đây không nghi ngờ gì chính là vũ nhục lớn nhất đối với hắn.

uỳnh!

Ma khí cuồn cuộn bay lên, trong đôi mắt của tòa ma tượng khổng lồ sừng sững giữa thiên địa kia cũng bộc phát ra ma quang lạnh lẽo, sau đó bàn tay khổng lồ của ma tượng kết ấn, cuối cùng đọng lại một cái ấn pháp quỉ dị, nhất thời ma khí tụ đến, tại bên trên ma thủ biến thành vô số văn lộ dữ tợn mà âm trầm, mỗi một văn lộ kia dều tản ra dao động sức mạnh kinh khủng, đủ để thánh phẩm thiên chí tôn tầm thường kinh hãi run sợ.

"Thiên thi quỷ ma ấn!"

Trong thiên địa, thanh âm trầm thấp vang dội, chỉ thấy thiên thi thần ma tượng giống như kết thành quyền ẩn, cuối cùng đột nhiên đánh ra.

u u u!

quyền ấn vừa ra, hắn là ngưng kết ra ức vạn đạo thi ảnh, tiếng thét chói tai của bọn chúng quanh quẩn bên ngoài quyền ấn, vô biên âm lãnh lan ra, khiến cả vùng đất đều bắt đầu bị sương lạnh âm lãnh bao trùm.

Dưới sự âm lãnh đó, hết thảy sinh cơ đều bị tước đoạt.

Một quyền này, tựa như tử thần chi ấn, cô lập sinh tử.

Trong bắc thương linh viện, tất cả mọi người dựng hết cả tóc gáy, bọn họ nhìn ma ấn từ trên trời giáng xuống, sợ hãi vô ngần từ trong nội tâm trào ra, trực tiếp khiến linh lực trong cơ thể bọn họ mất đi khống chế, vì vậy dẫn đến một mảnh hỗn loạn run rẩy.

Nếu một quyền kia rơi xuống, sợ rằng trong phạm vi trăm vạn dặm, đều sẽ bị san thành bình địa, sinh cơ đoạn tuyệt.

"Đây chính là sức mạnh của thiên ma đế đỉnh cao sao...".BÁC minh long côn sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt khổ sở, dưới sức mạnh thế này, hắn mới biết được, cho dù bước vào thiên chí tôn, chẳng qua cũng chỉ là con kiến hơi lớn một chút mà thôi.

cũng không biết, đối mặt với hắc thi thiên ma đế hoàn toàn bộc phát, Mục Trần rốt cục có thể ngăn cản hay không.

Trên bầu trời, mục trần ngẩng đầu nhìn ma ấn chi quyền từ trên trời giáng xuống, hắn có thể cảm nhận được cỗ tử khí kinh khủng kia, cái này cũng khiến hắn có chút kinh ngạc, một quyền này, sợ rằng đúng là sức mạnh lớn nhất của hắc thi thiên ma đế, đối mặt với một quyền này, cho dù là đám người tần thiên ở đây, sợ rằng cũng chỉ có thể tạm né mũi nhọn.

Nếu là 5 năm trước, chỉ sợ hắn cũng chỉ có thể chạy càng xa càng tốt. Chỉ đáng tiếc là, hiện giờ đang ở 5 năm sau.

Mục Trần đứng trên không trung, ma ấn nhanh chóng lớn dần trong con ngươi hắn, ma khí vọt tới, có điều áo bào của hắn cũng chưa hề lay động, vài hơi thở sau, đợi đến khi ma ấn sắp đánh tới người, dưới vô số ánh mắt run rẩy, hắn mới chậm rãi giơ tay lên, đưa ngón tay ra, hướng về phía ma ấn che khuất mặt trời kia, nhẹ nhàng đưa ra,

Hình thể giữa hai bên tương phản cực lớn, một bên là ma ấn che trời, một bên thì nhỏ bé như con kiến, ngón tay đưa ra thì càng chỉ giống như sợi lông...

Sau đó, 2 bên đánh vào nhau.

Trong khoảnh khắc va chạm kia, trong bắc thương linh viện, vô số học viên đều phát ra tiếng kêu, bởi vì cảnh trước mắt này, thân hình Mục Trần, cực giống như bọ ngựa trước bánh xe...

"Chết đi!"

Tiếng gầm của hắc thi thiên ma đế vang vọng, ma ấn bộc phát ra ức vạn đạo ma quang, sức mạnh kinh khủng chiếu xuống, như sắp sửa phá hủy Mục Trần phía trước thành một mảnh hư vô.

Sức mạnh kinh khủng chiếu xuống, ức vạn đạo thi ảnh kia cũng dữ tợn gào thét tới.

Trong con ngươi mục trần phản chiếu lại hết thảy, chợt hắn làm như cười cười, ngón tay kia nhẹ nhàng búng lên ma ấn chi quyền.

Bang!

Trong khoảnh khắc khi Mục Trần vừa búng ra, toàn bộ thiên địa dường như cỏ thanh âm thanh thúy vang lên, một đạo rung động vô hình khuếch tán ra, vô biên vô tận.

Một cỗ sức mạnh không cách nào hình dung dường như lúc này phủ xuống, quấn quanh đầu ngón tay Mục trần.

dưới cỗ sức mạnh đó, thiên địa vạn vật đều trở nên yên tĩnh, thậm chí ngay cả linh lực trong thiên địa cũng có dấu hiệu quỳ lạy xuống, tựa như thần tử gặp quân vương.

Đám người lạc ly, tiêu tiêu, lâm tĩnh lúc này đột nhiên trợn to mắt, các nàng khiếp sợ nhìn thân hình mục trần, bởi vì trên người hắn lúc này tản ra một cỗ áp bách thần bí, đúng là khiến cho linh lực trong cơ thể các nàng đều trờ nên yên tĩnh lại, thậm chí, còn có một loại áp lực, khiến các nàng không nhịn được muốn quỳ lạy về phía Mục Trần.

bịch bịch!

các nàng vẫn có thể kìm được, nhưng những học viên bình thường kia lại không thể nào chịu nồi, trực tiếp một mảng quỳ xuống, trên mặt bọn họ đều là vẻ hoảng sợ.

Cùng với việc một cái búng tay này của Mục Trần bắn ra, vô số thi ảnh đang gầm thét kia lúc này cũng đột nhiên đọng lại, thần sắc mục trần không chút nào gợn sóng, chỉ là ngưng mắt nhìn ma tượng to lớn phía trước.

Ma ấn kinh khủng kia dường như cũng đang ngưng trệ, dừng lại trước mặt hắn, không cách nào rơi xuống.

sau đó, ngón tay hắn một lần nữa nhẹ nhàng điểm một cái.

ong.

Một vòng rung động từ trên ngón tay lan ra.

Rung động khuếch tán, trong thiên địa tựa như có gió nhẹ nổi lên,dưới rung động khuếch tán, nhanh chóng hóa thành khói xanh, tiêu tán đi.

Trên mặt của thiên thi thần ma tượng lúc này xuất hiện vẻ kinh hãi khó có thề áp chế, trong mắt của hắn cũng có vẻ sợ hãi hiện lên, thanh ảm hoảng sợ chói tai vang lên

"Sức mạnh này là...thế giới lực!"

"Làm sao có thể?! Cái này không thể nào, thế giới lực, chỉ có những vị trên thương khung bảng kia mới có thể thúc giục, ngươi làm sao có thề làm tới bước này?!"

Mục Trần nhìn vẻ mặt hoảng sợ của thiên thi thần ma tượng, thần sắc lặng yên không gợn sóng, tay áo phất một cái.

"Lúc trước ta đã nói rồi, việc bây giờ ngươi nên nghĩ, là làm thế nào đề giữ được mạng của ngươi...mà giờ ngươi, chết chắc rồi"

Rắc rắc! rắc rắc.

Thi ảnh tiêu tán, đạo ma ấn chi quyền khổng lồ kia cũng lặng lẽ xuất hiện vết nứt, cuối cũng nhanh chóng lan ra.

a!

Thiên thi thần ma tượng như bộc phát tiếng kêu thê lương thảm thiết, hắn có thể cảm giác được một cỗ sức mạnh kinh khủng ăn mòn, nơi nó đi qua, ma khí trong cơ thể hắn trực tiếp bắt đầu giải tán.

Đó là sức mạnh của đại thiên thế giới, hùng vĩ vô cùng, căn bản không cách nào chống cự.

"Đáng chết, thì ra ngươi là kẻ thứ 3 của đại thiên thế giới trên thương khung bảng, không được, ta phải truyền tin tức này cho thiên tà thần!". Thiên thi thần ma đế gầm thét lên, một khắc sau, ma tượng khổng lồ ầm ầm nổ tung, ma khí đáng sợ phun trào ra, trực tiếp quét về phía bắc thương đại lục, hiển nhiên là định phá hủy tòa đại lục này.

Mục Trần ánh mắt hờ hững nhìn hắc thi thiên ma đế liều chết phản kháng, nhẹ nhàng thổi một hơi.

phù!

Trong thiên địa dường như có linh phong cuốn tới, trong đó ẩn chứa thế giới lực, quét quang qua, trực tiếp phá hủy vô biên vô tận cuồng bạo ma khí kia không còn một mống.

vù!

Mà vào lúc này, một đạo ma quang mờ mịt chợt lóe rồi biến mất, sắp sửa xé rách không gian bỏ chạy.

có điều, trong lúc hắn đang định xé rách không gian, hắn chợt phát hiện ra thân thể đã mất khống chế, thản ảnh của Mục Trần, chậm rãi hiện lên trước người hắn.

"Hắc thi thiên ma đế, còn định chạy trốn sao?". Mục Trần nhìn người trước mắt, cười nhạt nói.

Lúc này, hắc thi thiên ma đế quanh thân ma khí ảm đạm, hiển nhiên là bị trọng thương, mà mặt của hắn cũng không còn vè âm trầm lúc trước, trở nên trắng bệch cùng hoảng sợ cực kỳ.

Hiển nhiên, sức mạnh mà mục trần thể hiện lúc trước đã dọa sợ hắn.

"Thì ra những năm qua đại thiên thế giới các ngươi cũng có chuẩn bị, xem ra, ngươi chính là hy vọng cuối cùng của đại thiên thế giới!", hắc thi thiên ma đế gắt gao nhìn mục trần, lạnh lùng nói.

Mục Trần nhàn nhạt nhìn hắn một cái.

Hắc thi thiên ma đế dường như cũng hiểu chạy trốn là vô vọng, khuôn mặt một lần nữa trở nên dữ tợn, hắn châm chọc nhìn mục trần, nói: "Hắc hắc, cho dù ngươi có thể đạt tới cấp độ như võ tổ, viêm đế thì

đã sao? Các ngươi cho rằng 3 người hợp sức là có thể chống lại Thần của chúng ta sao?"

"Haha, các ngươi thật sự quá ngây thơ rồi, các ngươi căn bản không biết thời kỳ đỉnh phong của ngô Thần kinh khủng thế nào đâu!"

"Cho nên lần này, đại thiên thế giới các ngươi nhất định sẽ bị ngoại vực tà tộc ta tiêu diệt!"

Ánh mắt mục trần cũng không có bao nhiêu xao động, chẳng qua đợi hắc thi thiên ma đế nói xong, mới xòe bàn tay ra, trong lòng bàn tay có sức mạnh kinh khủng hội tụ.

"Nói xong rồi, vậy thì chết đi"

Lòng bàn tay hắn đột nhiên nắm lại, thân thể hắc thi thiên ma đế giống như bị một cỗ sức mạnh không thể kháng cự bóp chặt, ầm ầm một tiếng, chính là bị cứng rắn bóp nát.

Ma khí bộc phát ra, thoáng chốc lại bị xua tan.

có điều, tiếng cười chỏi tai của hắc thi thiên ma đế vẫn còn vang vọng tới.

"Haha, ngô thần sẽ báo thù cho ta! ngươi chờ xem, Mục Trần, đại thiên thế giới các ngươi nhất định sẽ bị hủy diệt!"

cùng với việc hắc thi thiên ma đế vẫn lạc tiêu tán, toàn bộ ma khí trong thiên địa cũng bắt đầu biến mất, một lần nữa có ánh mặt trời chiếu xuống cả vùng đất lỗ chỗ như tổ ong.

Trong bắc thương linh viện, tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn bầu trời, cho dù là đám người bắc minh long côn, trầm thương sinh, lý huyền thông, ôn thanh tuyền, lúc này cũng không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

bọn họ nhìn lên bầu trời, nơi đó có một đạo thân ảnh thon dài đứng trên không trung, ánh mặt trời chói chang chiếu lên thân thể hắn, khiến hắn trông giống như một vầng đại nhật huy hoàng rực rỡ.

không ai ngờ tới, hắc thi thiên ma đế lúc trước tựa như có thể hủy thiên diệt địa, cứ như vậy triệt để vẫn lạc trong tay mục trần...

Hiển nhiên, mục trần hiện giờ đã đạt tới một cảnh giới không thể nói bằng lời.

ầm!

Trong bắc thương linh viện, vô số học viên rốt cục cũng phục hồi tinh thần từ sau cảm giác cuồng hỉ sống sót sau kiếp nạn, một khắc sau, lập tức có tiếng hoan hô như dời non lấp bể, vang vọng đất trời.

"Mục Trần!"

"Mục Trần!"

Bắc minh long côn nghe tiếng hoan hô cuồng nhiệt này, cũng thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh năng, sau đó hướng về phía Thái Thương viện trưởng cũng đang cực kỳ rung động, cười cười.

"Xem ra lần này Bắc Thương Linh Viện chúng ta, lại ra một học sinh khó lường"

***

Dịch bời zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1551: Lúc Gặp Lại, Đã Quân Lâm Đại Thiên

Tiếng hoan hô đinh tai nhức óc vang vọng mảnh thiên địa của bắc thương linh viện này, tất cả học sinh đều sắc mặt đỏ bừng lên, ánh mắt cuồng nhiệt nhìn thân ảnh thon dài trên bầu trời kia, tràn đầy vẻ sùng bái khó nói nên lời.

Trong khoảng thời gian này, bọn họ đều sinh tòn dưới sự uy hiếp của ngoại vực tà tộc, mỗi phút đều không an bình, vậy mà, ai có thể ngờ tới, trong khoảnh khắc nguy hiểm nhất lại nghênh đón kết cục hồi phong lộ chuyển như vậy.

Hắc thi thiên ma đế kia trong mắt bọn họ gần như là vô địch, thế mà dưới tay vị học trưởng này lại yếu ớt như con kiến hôi, búng tay liền diệt...

Tất cả các thiếu niên lúc này đều sinh ra một cỗ nhiệt huyết sôi trào, mục đích tu luyện cả đời, không phải là để có thể bảo vệ thân nhân bằng hữu, không phải là ở những thời khắc thế này có thể động thân, ngăn cơn sóng dữ, được mọi người kính ngưỡng hay sao?

"Thấy không! thấy không! ta đã nói với các ngươi, chỉ cần mục trần học trưởng tới, hắc thi thiên ma đế gì gì đó cũng phải quỳ ma!", vẻ mặt duẫn nhi tràn đầy hưng phấn, nàng 2 tay chống éo nhỏ, hướng về những thành viên lạc thần hội xung quanh, đắc ý nói.

"Duẫn Nhi đại tỷ thật là liệu việc như thần!". Lúc trước mọi người còn cảm thấy bất đắc dĩ khi thấy lòng tin mù quáng của duẫn nhi, nhưng lúc này không ai bảo ai đều đưa ra ngón tay cái, vô cùng bội phục.

"haha, xem trong linh viện sau này, còn ai dám tranh phong với lạc thần hội chúng ta!"

Những học viên khác của bắc thương linh viện đều dùng ánh mắt ghen tỵ nảy lửa nhìn chằm chằm bọn họ, nội tâm ngứa ngáy kịch liệt, dù sao có trận chiến ngày hôm nay, sợ rằng từ nay về sau, lạc thần hội sẽ vĩnh viễn trở thành đệ nhất xã đoàn của bắc thương linh viện, bất kể trải qua bao nhiêu thời gian cũng sẽ không thay đổi.

bởi vì, cho dù có tốt nghiệp rời khỏi bắc thương linh viện,khi xông xáo đại thiên thế giới cũng chỉ cần nói một câu, thế lực trước kia ta gia nhập chính là do Mục Trần sáng lập, Mục Trần chính là học trưởng của ta, sợ rằng đi tới chỗ nào cũng sẽ dẫn tới người người há mồm.

Một vài thiếu niên tâm tư nhanh nhạy, càng là đang có chủ ý, chờ lát nữa linh viện bình ổn lại, xem ra cũng phải tìm cơ hội, gia nhập lạc thần hội mới được...

"Tên này..."

ĐÁm người trầm thương sinh, lý huyền thông, ôn thanh tuyền cũng dần dần hồi phục từ trong rung động, hai mặt nhìn nhau, đều không nhịn được lộ ra vẻ cười khổ.

bởi vì mục trần trước mắt, thật sự đã vượt qua nhận biết của bọn họ.

Bọn họ bây giờ vẫn còn toàn lực truy đuổi tầng thứ thiên chí tôn, nhưng lúc nãy vừa nhìn cũng đã phát hiện ra, Mục Trần đã sớm vượt qua cái tầng thứ bọn họ đang đuổi theo này...

Sự chênh lệch to lớn này, đúng là khiến người ta đến dũng khí để đuổi theo cũng không có.

"Năm đó khi còn ở bắc thương linh viện, nhìn thế nào cũng không ra, gia hỏa này lại có thể kinh khủng như vậy...". Lý huyền thông thở dài một tiếng, ánh mắt của hắn đảo một cái, nhìn thân ảnh xinh đẹp trên bầu

trời kia, ánh mắt hiện vẻ ảm đạm, sợ rằng năm đó cũng không ai cho rằng Mục Trần có thể đạt tới độ cao ngày hôm nay, trừ Lạc Ly ra.

Người khác cũng chỉ cho rằng nàng chẳng qua là tìm được một cục đá tầm thường trên bãi cát, nhưng chỉ có nàng một mực tin tưởng, cục đá kia còn chói mắt hơn so với bất kỳ viên kim cương nào.

Trầm thương sinh vỗ vỗ vai lý huyền thông, có chút đồng tình nhìn hắn một cái, hắn làm sao không biết, tên này từ đầu đến cuối đều thầm thương lạc ly, nhưng cũng tiếc là, hắn sợ rằng vĩnh viên cũng không cỏ cơ hội.

Ôn thanh tuyền bên cạnh cũng ỉ ôi than thở, trước kia, nàng luôn cảm thấy Mục Trần không xứng đáng với một lạc ly chói mắt như vậy, nhưng giờ khắc này, nàng không thể không nói, thiếu niên đã từng tranh đoạt với bọn họ trong cuộc so tài linh viện kia, đã trưởng thành tới mức đủ để cho người ta ngước mắt nhìn lên.

Hắn đã không còn là thiếu niên năm đó, mà là bắt đầu quân lâm đại thiên.

Bắc minh long côn cùng thái thương viện trường từ không trung bay xuống, hắc thi thiên ma đế vừa chết, ma tai cũng sẽ không làm được trò trống gì, tai ương hủy diệt của bắc thương linh viện bọn họ cũng theo đó mà giải trừ, điều này khiến cho khuôn mặt của bọn họ tràn đầy nụ cười.

Những viện trưởng của tứ đại linh viện khác cũng cười rối rít tới chúc mừng, đồng thời trong mắt bọn họ cũng hiện lên vẻ hâm mộ, Bắc Thương Linh Viện sinh ra một học sinh khó lường, mà từ nay về sau, bắc thương linh viện tất cũng sẽ vì thế mà nảy sinh biến hóa to lớn, danh tiếng sẽ vang dội toàn bộ đại thiên thế giới.

Có lẽ sau này, ngũ đại viện phải do Bắc Thương Linh Viện đứng đầu rồi.

Toàn bộ thiên địa, không khí vốn âm u đều đã lãng trừ, cười vui tràn ngập.

Trên bầu trời, Mục Trần khua khua ống tay áo, làm như xua đi tia ma khí cuối cùng kia, sau đó hắn cúi đầu kinh ngạc nhìn 2 tay của mình, hiển nhiên, lúc trước sức mạnh búng tay mạt sát hắc thi thiên ma đế của mình khiến ngay cả hắn cũng có chút rung động.

Dù sao phải biết, trước khi bế quan, hắn cho dù dốc hết toàn lực, cũng chẳng qua chỉ đánh không phân cao thấp với ma ha thiên mà thôi.

Mà bây giờ, nếu ma ha thiên lại đứng trước mặt hắn, cho dù dựa vào Ma ha âm dương bình đi nữa, sợ rằng cũng không chịu nổi mấy hiệp.

Bời vì hắn bây giờ mặc dù vẫn chưa dẫn động được thương khung bảng tới lưu danh, nhưng cũng đã có thể dẫn động một tia thế giới lực, mà chỉ một tia nho nhỏ này, cũng đã xa xa vượt qua thánh phẩm hậu kỳ.

"5 năm, cuối cùng cũng không uổng phí"

Mục Trần tự nói một tiếng, sau đỏ xoay người lại, thân hình đáp xuống phía trước lạc ly.

Lúc này, lạc ly cũng đang kinh ngạc nhìn hắn, hiển nhiên vẫn còn chưa hồi thần, dù sao, chỉ có người thực lực càng mạnh mẽ mới có thể cảm giác được thực lực Mục Trần kinh khủng ra sao.

"Tỉnh lại đi!". Mục Trần xòe bàn tay ra, quơ quơ trước mặt nàng, cười nói.

Trong con ngươi xinh đẹp của lạc ly cỏ ánh sáng lưu động, trực tiếp lườm mục trần một cái, chỉ có điều nàng cũng không biết, bằng khí chất dung nhan của nàng, chỉ là một ánh mắt lơ đãng trong khoảnh khắc cũng có thể làm lòng người trầm mê.

"Lợi hại không?". Mục Trần cười nói, có chút tự đắc nho nhỏ, cũng chỉ có trước mặt người thương, hắn mới lộ ra tính cách này.

"ờm, ngươi lợi hại", lạc ly nghe vậy, chỉ có thể vừa bực mình vừa buồn cười gật đầu một cái.

"Chà chà, Mục Trần, ngươi bây giờ khó lường nha"

Sau lưng, chợt có thanh âm kinh ngạc thanh thúy vang lên, chỉ thấy lâm tĩnh nhảy tới đây, từ trên xuống dưới quan sát mục trần, chợt cái miệng nhỏ nhắn hất lên, nói: "Còn tưởng rằng mấy năm này kéo gần khoảng cách lại với ngươi, không ngờ bị ngươi ném xa như vậy"

Tiêu tiêu cũng đi tới, con ngươi yêu mị quan sát mục trần, đột nhiên nói: "Ngươi thành công?"

Hiện tại nàng cũng biết được, 5 năm qua mục trần biến mất để làm gì.

Mục Trần lười biến duỗi một cái, 2 mắt thâm thúy nhìn hư không, nói: "Còn thiếu một chút, hơi chờ một chút"

Hắn bây giờ cũng chưa chân chính lưu danh trên thương khung bảng, chỉ có điều, đạt tới bước này, hắn đã mơ hồ cảm thấy sự tồn tại của thương khung bảng...

Bốn người một lần nữa nói chuyện với nhau một hồi, sau đó Mục Trần mang theo các nàng từ trên trời cao bay xuống, dưới vô số ánh mắt cuồng nhiệt, đi tới trước mặt thái thương viện trưởng cùng bắc minh long côn.

Mục Trần nhìn 2 khuôn mặt quen thuộc kia, cũng có chút cảm xúc ngổn ngang trăm bề, lúc hắn vừa mới rời khỏi bắc thương linh viên, chẳng qua cũng chỉ là một thiếu niên vừa bước vào chí tôn cảnh mà thôi, thế mà hôm nay, thiếu niên khi xưa cũng đã vấn đỉnh đại thiên thế giới này...

"Học sinh mục trần, bái kiến viện trưởng cùng Long côn tiền bối". Mục Trần ôm quyền, trịnh trọng nói.

Mặc dù thực lực của hắn hiện giờ đã xa xa vượt qua 2 người trước mắt đây,nhưng đối với thái thương viện trưởng cùng bắc minh long côn, mục trần hiển nhiên là cực kỳ tôn kính, năm đó khi còn ở trong linh viện, bọn họ cũng trông nom hắn không ít.

Đặc biệt là bắc minh long côn, càng là đem lôi thần thể truyền thụ cho hắn, ở một khoảng thời gian trước kia, lôi thần thể đã giúp hắn vượt qua rất nhiều cửa ải khó.

Thái thương viện trưởng nhìn thái độ mục trần khiêm tốn như vậy, cũng không nhịn được có chút vui mừng, thiếu niên khi xưa cũng không vì thành tựu hiện tại mà tỏ ra đắc ý tự mãn, vẫn ôn nhuận khiêm tốn như cũ.

Đám người trầm thương sinh, lý huyền thông, ôn thanh tuyền, diệp khinh linh cũng bu lại, gặp lại lẫn nhau, tự nhiên là một phen mừng rỡ cảm thán.

"Mục Trần đại ca!". Duẫn nhi thanh tú đứng trước mặt mục trần, hai mắt trong veo lấp lánh, cười hì hì nhìn hắn.

"Tiểu duẫn nhi"

Nhìn Duẫn Nhi trước mặt, Mục Trần cũng không kìm được có chút hoảng hốt, nhớ lại năm đó khi mới vào bắc thương linh viện, trên đường gặp một cô bé váy trắng, tóc ghim đuôi ngựa, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy ủy khuất.

Thế mà hôm nay, cô bé năm nào cũng đã trổ mã duyên dáng yêu kiều, đáng yêu động lòng người.

"Ta không còn bé nữa!"

Mục Trần xòe bàn tay ra, giống như năm đó, dùng sức xoa xoa mái tóc mềm mại của Duẫn Nhi, làm mái tóc rối bù,khiến duẫn nhi ánh mắt tràn đầy u oán.

Cùng Duẫn nhi cười náo loạn một trận, sau đó Mục Trần nhìn thấy Đường Thiên Nhi vui vẻ yêu kiều bên cạnh, nàng mái tóc dài khẽ buộc, không còn vẻ hoạt bát lúc trước, ngược lại tỏ ra có chút thanh tĩnh.

"Nhờ Thiên Nhi tỷ bóp nát ngọc phù, mới để ta có thể cảm nhận được không gian ấn ký, kịp thời chạy tới". Mục Trần cười nói.

Đường thiên nhi yêu kiều cười một tiếng, đôi mắt đẹp nhìn Lạc Ly đứng cạnh Mục Trần, hai người đều như vậy, tỏa ra hào quang vạn trượng, chói mắt khiến người ta không thể không dời mắt.

"Lần này thật sự cảm ơn ngươi, nếu không vạn hoàng linh viện chúng ta cũng khó thoát một kiếp". Đường thiên nhi than nhẹ một tiếng, có chút đau thương, bởi vì khi vạn hoàng linh viện chạy trốn tới bắc thương đại lục, cũng đã thương vong một ít học viên.

Mục Trần chỉ có thể vỗ nhẹ vai nàng, tỏ vẻ an ủi.

"Mục Trần đại ca, tiếp đó ngươi sẽ rời đi sao?". Duẫn Nhi bên cạnh chen miệng hỏi, mọi người cũng đưa mắt nhìn tới.

Cảm nhận sự lưu luyến trong mắt mọi người, mục trần cũng hơi cười cười, hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về phía tòa bắc thương linh viện này, những chốn thân quen kia, đều đã từng lưu lại dấu vết của hắn.

"Ta sẽ ở lại Bắc Thương Đại Lục mấy ngày, hơn nữa triệt để thanh trừ ma tai bên trong đại thiên thế giới..."

Nghe được lời này của Mục Trần.trong bắc thương linh viện một lần nữa bạo phát ra tiếng hoan hô đinh tai nhức óc.

Mục Trần thấy vậy, cũng khẽ cười một tiếng, đồng thời có một bàn tay hơi mát nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn, hắn trở tay nắm chặt, ánh mắt thâm thúy nhìn hư không.

Bởi vì hắn biết, đây sẽ là khoảnh khắc yên bình cuối cùng trước đại chiến.

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1552: Ban Thưởng

Cùng với việc hắc thi thiên ma đế vẫn lạc, ma tai ở bắc thương đại lục cũng theo đó bị tiêu trừ, đại lục một lần nữa bình yên trở lại, chỉ có điều đại địa nơi nơi đều là thương tích, cần thời gian để san bằng.

Mà trong 2 ngày tiếp đó, mục trần mang theo đội ngũ lạc ly, tiêu tiêu, lâm tĩnh đi xuyên một vòng nội bộ đại thiên thế giới, chạy tới mọi chỗ gặp ma tai.

Có cường lực cấp bậc như Mục Trần trợ giúp, nói tới ma tai, căn bản không chút uy hiếp, cho nên mỗi khi bọn họ lướt qua, những ma tai mãnh liệt kia nhanh chóng bị trấn áp, căn bản không gây nổi chút sóng gió nào.

Dưới hiệu suất như vậy, chỉ 2 ngày, nội bộ đại thiên thế giới dần dần bình ổn lại.

Bắc thương đại lục, bắc thương linh viện.

Linh viện hiện giờ, trải qua đại chiến lúc trước, có vẻ rất bừa bộn, hiện giờ coi như trăm phế chờ hưng.

Có điều, tuy nói linh viện bị phá hoại, nhưng vạn hạnh chính là học viện cũng không gặp phải thương vong quá lớn, cho nên toàn bột trong linh viện, sĩ khí ngược lại cực kỳ dâng cao, đặc biệt là có mục trần trấn giữ, càng khiến cho tất cả các học viên tinh thần dâng cao, cảm giác tán đồng đối với bắc thương linh viện không nghi ngờ gì đạt tới đỉnh điểm.

Phía sau tổng bộ Lạc Thần hội, trên một gò núi.

Mục Trần cùng lạc ly chầm chậm bước trẽn đó, thần tình thản nhiên, đứng trên chỗ cao, có thể nhìn thấy một mặt hồ như gương sáng nơi xa trong tổng bộ lạc thần hội, trong đó, tất cả các học viên đang bận rộn, xây dựng thêm ký túc xá, phòng ốc.

Toàn bộ bắc thương linh viện đều vào lúc này tỏ ra nhiệt hỏa bừng bừng, tràn đầy sức sống mạnh mẽ.

Một vài học viên cũng đã phát hiện ra thân ảnh của lạc ly cùng mục trần, đều đem ánh mắt hâm mộ cùng cuồng nhiệt hướng tới, chỉ vì 2 người kia, dưới tà dương bao phủ, tỏ ra cực kỳ chói mắt.

"Ta lại nhớ, năm đó chính là ở nơi này, chúng ta sáng lập lạc thần hội..". Mục Trần nhìn mặt hồ như gương,nụ cười trên khóe miệng tràn đầy tưởng niệm, nói.

Khi đó còn trẻ, chính là lúc khinh cuồng, mà cũng chính lúc đó ở trong linh viện này, đã gặp rất nhiều bằng hữu cùng đối thủ, chỉ là thời gian trôi vô tình, một vài người trong đó cũng đã lạc mất, trở thành khách qua đường trong cuộc đời.

Có điều, khiến mục trần may mắn là, cô gái bên cạnh, từ đầu tới cuối chưa từng thay đổi, giống y như năm đó.

Khuôn mặt tinh xảo như sứ của lạc ly hiện lên ngọc quang, môi của nàng cũng rướn lên một đường cong nhu hòa, ở thời điểm ấy, bọn họ mang theo đông đảo tản sinh mới nhập học, thành lập nên lạc thần hội này, cố gắng dốc sức, cuối cùng có được chỗ đứng trong bắc thương linh viện này.

Hiện giờ nhớ lại, những kí ức từ sâu trong trí nhớ này hiện lên, cũng mang theo một niềm hạnh phúc nhàn nhạt.

Con ngươi trong suốt như lưu ly của lạc ly nhìn nơi xa Bắc Thương linh viện đang mở rộng, chợt cười nói: "Nghe nói ngũ đại viện chuẩn bị hợp nhất, còn định để cho ngươi đặt tên đấy"

"a?". Mục Trần nghe vậy, chợt có chút kinh ngạc, cười gật đầu một cái, nói: "Vậy cũng là một chuyện không nhỏ, đại thiên thế giới bây giờ,các Linh viện mạnh mẽ phát triển, có một vài nơi nội tình cực mạnh, ngược lại còn vượt qua cả ngũ đại viện, bọn họ hiện giờ hợp nhất một chỗ, tương lai không chừng có thể danh chấn đại thiên thế giới"

"về phần tên..."

Mục Trần ngẩng đầu, ngưng mắt nhìn hư không, chợt cười một tiếng, nói: "Vậy gọi là Thương khung viện đi"

Mượn tên của Thương Khung Bảng kia, hy vọng tương lai, Thương Khung viện này có thể sản sinh ra thiên kiêu chân chính, lưu lại tên trên thương khung bảng.

"Thương khung viện..."

Lạc ly nhẹ nhàng lẩm bẩm một tiếng, chợt mặt giãn ra cười khẽ:

"Ngược lạl không tệ, khí thế rất thật"

"Có điều, ngũ đại viện thống nhất, xem ra cuộc so tài như chúng ta năm đó, sau này sẽ không còn đâu"

Lạc ly dừng bước lại, ngồi quỳ trên bãi cỏ ưu nhã, có chút lưu luyến nói, nàng nhớ, trong cuộc so tài ngũ viện năm đó, từng hợp lực cùng mục trần đánh bại một cái cường địch.

Mục Trần cũng ngồi xuống bên cạnh lạc ly, sau đó lặng lẽ đưa tay, vòng ôm cái éo thon kia, cánh tay chạm vào quần áo, ép xuống một chút mới chạm tới đường cong tuyệt vời kia.

Nhận ra cử động của Mục Trần, lạc ly trực tiếp trừng lên con ngươi 2 màu hắc bạch rõ ràng, nhìn hắn chằm chằm.

Nếu là người khác, dưới ánh mắt soi mói cỡ này của nàng, sợ rằng đã trực tiếp bại lui, chỉ có Mục Trần mặt dầy làm như không thấy, cười hắc

hắc, nhẹ nhàng dùng chút lực, đem cô gái ôm vào trong ngực.

"Da mặt thật là dầy"

Lạc ly nhẹ nhàng đưa tay nhéo một cái bên hông mục trần, giận một tiếng, sau đó cũng hơi nghiêng đầu, tựa lên bả vai mục trần, trong khoảnh khắc ấy, thân thể của nàng hoàn toàn thả lỏng ra.

Hai ngươi dán lấy nhau, lúc lâu sau, lạc ly mới nhìn về mục trần, nhẹ giọng nói: "Mục Trần, lần này các ngươi có thể đánh bại thiên tà thần đó không?"

Mục Trần mím chặt môi, trầm mặc một lúc, chậm rãi nói: "Thiên tà thần chưa hiện thân, chúng ta không ai có thể suy đoán trạng thái 9 mắt của hắn sẽ mạnh tới mức nào"

"Cho nên, ta cũng không dám xác định, hợp lực sức mạnh của ta cùng 2 vị tiền bối viêm đế võ tổ, có thể thắng được hay không"

Mục Trần nhíu chặt mày, mặc dù trước mặt người ngoài, hắn đều biểu hiện tự tin 10 phần, nhưng chỉ khi đối mặt với lạc ly, hắn mới có thể bày tỏ ra suy nghĩ ở sâu nhất trong nội tâm.

bởi vì, Cửu Mục Tà Thần kia, hiện tại quá mức quỷ dị khó lường.

Nghe mục trần nói thế, sắc mặt lạc ly cũng trở nên ngưng trọng rất nhiều, nàng nhìn lông mày nhíu chặt của mục trần, cũng có chút hơi đau lòng, bởi vì nàng biết, Mục Trần vì cái này mà chịu bao nhiêu áp lực.

"Mục trần, ngươi đã làm rất tốt rồi". Lạc Ly khẽ vuốt ve chân mày nhíu chặt của mục trần, thanh âm nhu hòa.

"Ngươi có còn nhớ không...ngươi đã từng nói với ta, rốt cục sẽ có ngày, ngươi trở thành cái thế cường giả, thay ta che chở tất cả mưa gió...Mà bây giờ, ta có thể nói cho ngươi biết, thật ra, ở thời điểm đó..."

"Trong lòng ta, ngươi đã là vị cái thế cường giả không ai địch nổi ấy rồi"

Trong mắt lạc ly, nhu tình như nước, khiến người ta không nhịn được chìm đắm vào trong đó.

Nàng nhìn mục trần chăm chú, khuôn mặt tinh xảo kia hiện lên vẻ đỏ ừng, thanh âm của nàng nhẹ nhàng, tựa như đang lẩm bẩm, trong lời thì thầm ấy mang theo tình ý say lòng người khiến người ta tim đập mạnh.

"Mục Trần, thật sự rất may mắn, năm đó trong linh lộ...gặp ngươi"

bên tai vang lên tiếng dịu dàng nỉ non của cô gái, Mục Trần cúi đầu nhìn gương mặt ngược ngùng đỏ ửng kia, sâu trong nội tâm dường như cũng bị cỗ tình cảm kia hung hăng đụng một cái.

Ánh mắt hắn nóng bỏng nhìn đôi môi đỏ tươi của cô gái,tình cảm nội tâm trào dâng như thủy triều, cánh tay đang ôm lấy vòng eo thon của lạc ly, chậm rãi siết vào.

Lạc ly nhận ra được ánh mắt như muốn thiêu đốt lấy nàng của mục trần, cũng có chút bất an chớp chớp đôi mắt đẹp.

"Lạc ly, ta cũng rất may mắn, năm đỏ trong linh lộ...cứu ngươi"

Thanh âm vừa dứt, mục trần không kìm được tình cảm mênh mông trong lòng, hơi cúi đầu, đem đôi môi đỏ mọng kia ngậm trên miệng.

Môi chạm nhau, trong ôn lạnh lộ ra lửa nóng.

Thân thể mềm mại của lạc ly ngã ra thảm cỏ thơm, 2 tay mục trần chống trên đất, ánh mắt từ trên nhìn xuống khuôn mặt hoàn mỹ hơi có chút kinh hoảng kia.

Bàn tay nhỏ bé của nàng chống lên ngực mục trần, hàm răng cắn chặt đôi môi đỏ tươi, ánh mắt có chút né tránh, nói: "Mục Trần...ngươi...ngươi muốn làm gì"

Nàng có thể nhìn thấy trong mắt mục trần, hừng hực ngọn lửa.

Mục trần toét miệng cười một tiếng, tay áo vung lên, linh lực hóa thành sương mù dày đặc tràn ngập ra, bao phủ lấy toàn bộ mảnh thiên địa này, bất kỳ ai theo dõi cũng bị ngăn cách.

"Lạc ly này, thưởng cho ta một chút nho nhỏ được không?"

Làm như nghe ra Mục Trần không có ý tốt, lạc ly vội vàng lắc đầu.

"Đã như vậy...thì đừng trách ta!". Mục Trần cười một tiếng, chợt cúi đầu, một lần nữa hôn lên đôi môi đỏ thắm như ngọc.

Miệng lưỡi quấn quít, mang đến hương thơm ngọt ngào, sau một lúc lâu, Mục Trần mới buông ra, hai người thở dốc càng nhanh gấp.

Lạc ly cắn chặt môi, con ngươi trong suốt kia lúc này cũng trở nên có chút mê ly cùng tình ý dạt dào, nàng nhìn chằm chằm mục trần, cảm nhận ngọn lửa nóng bỏng bộc phát trong mắt hắn, chợt nhẹ nhàng cười một tiếng.

Nụ cười kia, đúng là làm cho nàng lúc này tỏ ra đặc biệt bách mị hoành sanh.

Mà mục trần, thì trực tiếp nhìn tới ngây người, hiển nhiên không ngờ tới Lạc ly cũng sẽ có vẻ mặt mị hoặc chúng sinh như thế.

"Mục Trần, ngươi thật sự muốn được thưởng sao?". Thanh âm của lạc ly như xa như gần, mang theo một tia cám dỗ, tựa như ma nữ. Lạc ly lúc này cũng đã buông xuống tất cả gánh nặng, nàng có thể cảm giác được dục hỏa của mục trần, nhưng nàng cũng không bài xích, ngược lại cũng dần dần có chút cảm giác chung nhịp đập.

Tựa như nước chảy thành sông.

Mục trần chỉ cảm thấy lỗ mũi có chút lửa nóng, sau đó gật mạnh đầu. "Vậy, ngươi vẫn là kỵ sĩ của ta sao?"

"Vĩnh viễn như vậy, nữ hoàng của ta". Mục Trần nắm tay lạc ly, nhẹ nhàng hôn xuống, cười nói.

"Đã như vậy..."

Lạc ly quyến rũ cười một tiếng, chợt vòng eo dùng chút lực, 2 người lăn sang một bên, có điều lần này là Lạc Ly ép lên người Mục Trần, nàng từ cao nhìn xuống, cao ngạo như nữ vương nhìn xuống mục trần.

sau đó, đôi môi đỏ mọng hé mở, kiêu ngạo nói:" Vậy nữ hoàng muốn ở phía bên"

Nàng ngửa lên cổ trắng thon dài, làm như hít sâu một hơi, tựa như quyết định điều gì đó, sau đó nghiêm mặt đỏ ửng, bàn tay nhẹ nhàng cởi quần áo, cuối cùng lặng lẽ cởi ra.

Quần áo rơi xuống, thân thể hoàn mỹ không chút tì vết lộ ra giữa không khí, tà dương chiếu xuyên qua sương mù rơi xuống, khiến thân thể mềm mại kia lóe lên ngọc quang trong suốt, đường cong đầy dặn, ngay cả thời gian dường như cũng ngừng lại.

Mục Trần vốn trong mũi nóng hừng hực, rốt cục có một dòng đỏ tươi chảy ra.

"Mục Trần, đây chính là...phần thưởng ta dành cho ngươi"

Cô gái nhu mị cười khẽ, kinh diễm vô cùng, sau đó chậm rãi cúi người tới.

Trong khoảnh khắc ấy, xuân quang tràn ngập, dường như có một tiếng hừ nhẹ hơi đau vang lên, sau đó sương mù tràn tới, đem 2 đạo thân ảnh đang quấn quít lấy nhau kia, dần dần che đi.

Xuân quang rực rỡ cũng say lòng người...

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1553

Xuân quang rực rỡ, sau cuộc mây mưa.

Thân thể mềm mại tuyết trắng của lạc ly lấm tấm mồ hôi, nhẹ nhàng nằm trên người mục trần, dáng vẻ lười biếng kia tản ra ý mị hoặc khó có thể hình dung, lông mi thon dài hơi chớp động, kiều diễm động lòng người.

Mục trần nhìn cô gái trong ngực, bàn tay khẽ vuốt ve lưng ngọc mềm mại trơn bóng, cảm thụ ý không chút nào muốn xa rời không hề che giấu của nàng, trong lòng cũng có vô biên nhu tình dâng lẽn.

Lạc Ly trong ngực, lông mi nhẹ chớp, đôi mắt lười biếng mở ra, sau đó con ngươi lưu ly mang theo tình ý không tan, ngượng ngùng nhìn chằm chằm mục trần.

"bại hoại, thế mà nói sau đại hôn mới..." Lạc ly khẽ cắn môi đỏ mọng, không nhịn được gắt mục trần một tiếng.

Mục Trần nghe vậy, chỉ có thể cười khan, cánh tay càng ôm chặt cô gái trong ngực hơn.

Lạc ly cũng vùi sâu mặt vào ngực mục trần, sau đó bàn tay nhẹ nhàng mơn trớn cái bụng phẳng nhẵn trơn bóng, dùng một tư thái hồn nhiên hiếm thấy nhìn Mục Trần, bỗng nhiên nói: "Ngươi thích con trai hay con gái?"

Mục Trần ngẩn ra, chợt dâng lên nụ cười ôn nhu: "Thích con gái, vì sau này cũng sẽ xinh đẹp như mẹ nó"

Lạc ly miệng hơi vểnh, giơ cánh tay ngọc thon dài, quàng lấy cổ mục trần, cười khanh khách nói: "Con gái tên gì?"

Mục Trần suy nghĩ một chút, cũng nổi lên hăng hái, cười nói:"Mỗi người chọn một chữ?"

"Trong tên ta có "Trần", như hạt bụi nhỏ bé, có lẽ năm đó mẫu thân hẳn là muốn ta giống hạt bụi trần bình thường, cứ như vậy an ổn cả đời". Mục Trần khẽ mỉm cười, xòe bàn tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng căng bóng không chút thịt thừa của lạc ly, nói: "Nhưng mà, nếu là con gái của ta, vậy ta tự nhiên là hy vọng nó có thể phiêu miểu tự tại, cao cao tại thượng, giống như đám mảy kia, cho nên, ta liền lấy một chữ vân đi"

Lạc ly nhàn nhạt cười một tiếng, hơi nghiêng đầu, nói: "Ta hi vọng đại thiên thế giới này, tà tộc hắc ám tiêu tán, ánh mặt trời lại tới, cho nên nếu về sau sinh con gái, vậy cho nó một chữ Hi"

Hi, ánh sáng.

Mục Trần cười gật đầu một cái, nói: "Đã như vậy, sau này nếu chúng ta có con gái, gọi nód là...Mục Vân Hi, nếu con trai, vậy thì Mục Thổ, Mục Thạch tùy ý đi."

"Làm gì cỏ ai như ngươi, trọng nữ khinh nam!" Lạc ly không nhịn được giận trách mục trần một cái, tức giận.

"Có điều, Mục Vân Hi, ngược lại cũng không tệ..."

Đôi mắt đẹp của lạc ly tỏa ra ánh sáng nhạt, hàm răng cắn môi đỏ mọng, khuôn mặt lộ ra vẻ mong đợi quang huy, một màn này tỏ ra đặc biệt mê người.

Mục Trần nhìn lạc ly mặt đầy chờ mong, trong lòng nhu tình càng lên, 5 ngón tay hắn chậm rãi nắm chặt, một màn tươi đẹp như vậy, tương lai lại càng khiến người ta mong đợi.

Nếu như thiên tà thần muốn phá hỏng tất cả, vậy...

Trong mắt mục trần đột nhiên thoáng hiện vẻ hung ác, vậy hắn cũng chỉ có thể, tiêu diệt thiên tà thần!

Mà trong khoảnh khắc ý niệm trong lòng mục trần dâng lên, ở sâu trong đại địa dưới lòng bắc hoang khâu, 2 đạo thân ảnh ngồi trên đài sen, đôi mắt nhắm nghiền nhiều năm, tựa như lúc này cũng bị dẫn động, sau đó chậm rãi mở ra.

Trong khoảnh khắc bọn họ mở mắt, phía sau lưng, chợt có vô tận linh quang phát ra, linh quang tràn ngập, hầu như bao phủ lấy toàn bộ bắc hoang khâu.

Mà sâu trong linh quang, có thể mơ hồ thấy được, hai đạo quang ảnh cổ xưa như ẩn như hiện, tản ra khí tức vô cùng cổ xưa thần bí.

Một đạo quang ảnh, ánh sáng vạn trượng, nơi ánh sáng chiếu tới, không thể phá hủy, một đạo khác, lại là tản ra vô biên vô tận mênh mông linh lực, vĩnh viễn không khô cạn.

2 đạo quang ảnh này, rõ ràng chính là vô tận quang minh thể cùng Thái Linh Thánh Thể.

Khổ tu mấy năm, 2 tòa nguyên thủy pháp thân này, cuối cùng cũng tu thành.

Cùng thời khắc đó, trong bắc thương linh viện, mục trần cũng có cảm ứng, sau đó thở dài một hơi như trút được gánh nặng.

"Rốt cục...viên mãn"

Có điều trong lúc mục trần đang chìm đắm trong cảm giác viên mãn đó, đột nhiên, con ngươi của hắn chợt co rụt lại, đột nhiên quay đầu, ánh mắt sắc bén nhìn về phía bên ngoài đại thiên thế giới, phương hướng ma vực.

"Mục Trần, sao vậy?". Lạc ly cũng nhận ra thay đổi của mục trần.

"Thiên tà thần...xuất hiện"

Thanh âm của mục trần trầm thấp, hàm chứa sát ý nồng nặc.

Cùng lúc đó, ở tiền tuyến đại thiên thế giới, trong một tòa thành thị giống như pháo đài kia, 2 vị viêm đế, võ tổ đang ngồi xếp bằng, cũng vào lúc này chậm rãi mờ mắt ra.

Trong mắt bọn họ chảy xuôi hỏa diễm cùng mênh mông linh lực, liếc mắt nhìn nhau, một cỗ sát ý, chậm rãi từ trong cơ thể bọn họ tản ra.

Cỗ sát ý kia thoáng phát ra, liền bao trùm cả thành thị, nhất thời vô số cường giả trong thành thị sắc mặt biến đổi, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía viêm đế, võ tổ.

soạt!.

4 vị chủ mẫu của vô tận hỏa vực cùng võ cảnh:Tiêu Huân Nhi, Thải Lân, ứng hoan hoan,lăng thanh trúc, lúc này đều xuất hiện phía sau lưng viêm đế, võ tổ.

"xảy ra chuyện gì?" các nàng trầm giọng hỏi.

viêm đế, võ tổ sắc mặt lãnh túc, sau đó trầm giọng nói, vang vọng trong tai vô số cường giả trong thành thị.

"Thiên tà thần xuất hiện, truyền lệnh xuống, cảnh giới mức cao nhất, tiền tuyến phía trước dừng tiến công"

Lời vừa nói ra, vô số cường giả nội tâm run lên, ánh mắt không ngừng biến ảo, có tức giận, cũng có sợ hãi cùng với trút được gánh nặng 5 năm qua tới giờ, thiên tà thần hoàn toàn im hơi biệt tích, có điều, người mặc dù biến mất, nhưng nỗi sợ hãi do hắn tạo ra, vẫn bao phủ trên đầu tất cả sinh linh đại thiên thế giới.

hôm nay, nỗi sợ hãi vẫn quanh quẩn trong lòng này, rốt cục một lần nữa xuất hiện, cái này ngược lại khiến cho nội tâm vô số cường giả

buông lỏng.

ít nhất, sau này cũng không cần lúc nào cũng nhắc nhở đề phòng thiên tà thần nhân lúc mất cảnh giác sẽ đột nhiên hàng lâm nữa.

dù gì, đơn giản là một trận tử chiến.

Viêm đế, võ tổ ngưng mắt nhìn bên ngoài hư vô xa xôi, ánh mắt của bọn họ tựa như xuyên thấu trở ngại không gian, nhìn tới phần cuối hắc ám.

ở nơi đó, bóng tối bao trùm, vô biên ma khí hóa thành hắc vân cuồn cuộn.

Mà ở trên hắc vân, một thản ảnh áo bào trắng đứng chắp tay, mặt mũi như ngọc, tựa như thư sinh, quanh thân tản ra một cảm giác từ bi quỷ dị

Giữa trán hắn, 3 con mắt mở ra, trong đó tà quang lưu dật, mỗi một khắc, ánh mắt khẽ động.

hắn cũng khẽ ngẩng đầu, cười như không cười ngẩng đầu lên, ánh mắt tựa như đụng phải viêm đế, võ tổ ở nơi xa xôi.

3 ánh mắt chạm nhau, hư vô đều chấn động lên, cảm giác áp bách vô hình cuồn cuộn tràn ngập, bao phủ ngàn vạn dặm.

"hai vị, thật là đã lâu không gặp..."

Thiên tà thần nhẹ giọng tự nói, chợt ngón tay thon dài của hắn thậm chí xa xa hướng về 2 người, cười như không cười, nhẹ nhàng điểm một cí.

"Đợi ngày ta giáng lâm, chính là ngày đại thiên thế giới các ngươi hủy diệt". Một chỉ kia điểm xuống, thiên địa hắc ám cũng vào lúc này trực tiếp che lấp cảm ứng của viêm đế, võ tổ.

Trong mắt viêm đế, võ tổ tản đi linh quang, bọn họ lẳng lặng nhìn hư vô, ánh mắt trở nên lạnh lùng.

"Còn một ngày, thiên tà thần sẽ giáng lâm"

Nghe viêm đế, võ tổ nói thế, phía sau, 4 vị chủ mẫu cũng trở nên cực kỳ ngưng trọng: "Ngày này...rốt cục đã tới"

"Bên phía mục trần thế nào?". Tiêu Huân Nhi nhíu mày, nhẹ giọng hỏi.

Viêm đế, võ tổ nghe vậy, lại có chút vui mừng cười cười, nói:"Hắn cũng không phụ hi vọng"

Một khắc lúc trước đó, bọn họ cũng cảm giác được một cỗ dao động viên mãn, thành hình trên đại thiên thế giới, vậy hiển nhiên thuộc về mục trần.

vẻ mặt căng thẳng của 4 vị chủ mẫu cũng hơi dịu xuống, mục trần nếu thành công, vậy đại thiên thế giới ngược lại cũng không phải không có sức đánh một trận.

"Tiếp đó...để chúng ta tới thử xem, trạng thái đỉnh phong của Cửu Mục Tà Thần này, rốt cục có thể mạnh tới cấp bậc nào đi". Viêm đế, võ tổ ngẩng đầu, thanh âm bình tĩnh, không sợ không hãi, ngược lại hàm chứa vè mong đợi

Bắc thương linh viện.

Mục Trần cũng đứng dậy, hướng về phía lạc ly, xòe bàn tay ra, nói: "Chúng ta cũng nên đi, ngày mai, hắn là ngày quyết định vận mệnh của đại thiên thế giới"

vẻ mặt lạc ly cũng là một mảnh ngưng trọng, nhẹ nhàng gật đầu.

Mục trần vung tay áo lên, sương mù tràn ngập dần dần tiêu tán, hắn kéo theo lạc ly, thân hình dẩn dần bay lên.

Trong bắc thương linh viện, vô số học viện cũng đã nhận ra điều gì, đều ngẩng đầu lên, sau đó trịnh trọng khom người ôm quyền, thanh âm non nớt, ầm ầm vang vọng giữa thiên địa.

"Đợi học trường đắc thắng trờ về"

Một nơi trong bắc thương linh viện, đám người trầm thương sinh, lý huyền thông, ôn thanh tuyền, đường thiên nhi đều ngẩng đầu nhìn thân ảnh mục trần trên bầu trời, sau đó chậm rãi khom người ôm quyền.

"Mục trần, bọn ta ở đây, ủ rượu chờ, đợi ngươi đắc thắng trờ về"

bọn họ đều hiểu, mục trần lần này đi, chính là vì đại thiên thế giới mà chiến.

Trên bầu trời, mục trần nghe thanh âm vang vọng trong thiên địa, cũng khẽ mỉm cười, hắn nghiêng đầu, hướng về phía lạc ly, nhẹ giọng nói:

"vì ngươi, cũng vì đứa bé "Mục Vân Hi" trong tương lai..."

"Trận chiến này, ta, sẽ không thua"

***

Dịch bời zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1554: Có Tên Của Ta

Nơi tiếp giáp giữa đại thiên thế giới cùng ma vực, cả vùng đất tàn phá, bầu trời u ám, thậm chí ngay cả không gian cũng có vẻ không ổn định, thỉnh thoảng có vết nứt vỡ lan ra...

Trong thời gian nửa năm ở đây, 2 bên đều lấy nơi này làm chiến trường,không biết ném vào đó bao nhiêu cường giả, cường giả 2 phe vẫn lạc vô số, thậm chí ngay cả đại địa cũng có màu đỏ sậm, tỏ ra thảm thiết vô cùng.

Tòa đại lục này, coi như là chiến trường trọng yếu nhất giữa đại thiên thế giới cùng ngoại vực tà tộc, cho nên được gọi là linh ma đại lục.

Trên đại lục,đầy rẫy vực sâu không thấy đáy, to như miệng ác ma, trong vực sâu, nước lũ cuộn trào, va lên sơn nham, phát ra tiếng ầm ầm đinh tai nhức óc.

Linh ma đại lục một bên là ma vực, bên khác chính là đại thiên thế giới.

suốt nửa năm thời gian trước, trên linh ma đại lục, chiến tranh chưa bao giờ ngừng lại, thế ma hôm nay, tòa đại lục bị máu tươi xâm nhiễm này, lại tỏ ra bình yên một cách quỷ dị.

Chỉ có điều ai cũng biết, sau sự bình yên này, sẽ nổ ra một trận gió lốc hủy diệt quyết định vô số vận mạng sinh linh đại thiên thế giới...

Nếu có thể vượt qua, đại thiên thế giới từ nay hưởng thái bình, nếu không, ức ức sinh linh từ nay trở thành nô bộc, mặc cho người giết, sống không bằng chết.

Cho nên, giờ khắc này, vô số bí pháp thi triển, linh lực hóa thành linh kính, sau đó bắn ra, phản chiếu cảnh tượng trên linh ma đại lục đến từng ngóc ngách trên đại thiên thế giới.

Một ngày này, sinh linh đại thiên thế giới đều ngẩng đầu, trên bầu trời của mỗi tòa đại lục đều có linh quang thành hình, tạo thành linh lực quang kính khổng lồ, trong quang kính chiếu rõ tình hình linh ma đại lục.

Tất cả sinh linh đều bỏ xuống mọi chuyện, ánh mắt khẽ run, nhìn quang kính cực lớn trên bầu trời, không ngừng phát ra tiếng cầu nguyện thật thấp.

Cẩu nguyện đại thiên thế giới có thể chiến thắng.

Mà tầm mắt của bọn họ nhìn qua linh lực quang kính, có thể thấy, ở phía đông linh ma đại lục, linh quang ào ạt, tràn ngập thiên địa, vô số đạo thân ảnh tràn ra, cho đến cuối tẩm mắt, thậm chí ở nơi xa xôi, còn có cuồn cuộn quang ảnh không ngừng chạy tới.

Hiển nhiên, ngày này, 7-8/10 cường giả đại thiên thế giới đều hội tụ tới linh ma đại lục.

mà ở phía tây linh ma đại lục, ma khí cuộn trào, trùng trùng điệp điệp ma vân phô thiên cái địa, trong đó mơ hồ có thể thấy được vô số ánh mắt hung lệ bắn ra, tựa như tu la bò ra từ trong địa ngục, muốn hủy diệt toàn bộ thế gian này.

Phía đông linh ma đại lục, linh lực phun trào, ở nơi cao nhất, Viêm Đế cùng Võ Tổ đứng chắp tay, ở phía sau, vô số cường giả đại thiên thế giới nhìn 2 bóng người này, đều sinh ra một chút cảm giác an lòng.

Những năm qua, Viêm Đế cùng Võ Tổ trấn giữ, khiến ngoại vực tà tộc không cách nào xâm lấn đại thiên thế giới một chút, đối với đại thiên thế giới, 2 vị này không nghi ngờ gì chính là lãnh tụ xứng đáng.

4 vị chủ mẫu võ cảnh, vô tận hỏa vực, cùng với tần thiên, bất tử chi chủ, thanh sam kiếm thành, tộc trưởng,đại trưởng lão ngũ đại cổ tộc cùng các cường giả đỉnh phong đại thiên thế giới đều đứng sau 2 người Viêm Đế, Võ Tổ.

Bọn họ vẻ mặt nghiêm nghị, nhìn nơi xa xôi, trong ánh mắt cũng tràn đầy vẻ khẩn trương, hiển nhiên, Thiên Tà Thần trước giờ vẫn chưa hiện thế, khiến bọn họ cảm thấy cực kỳ kiêng kỵ cùng bất an.

Thay vì khẩn trương như bọn họ, 2 người Viêm Đế, Võ Tổ không nghi ngờ gì tỏ ra bình tĩnh hơn rất nhiều, ánh mắt của bọn họ thâm thúy, tựa như có thể xuyên thủng không gian hư vô.

"Thật là thời gian không đợi ta, nếu có thêm dù chỉ 30 năm nữa, ta hẳn là có thể để lại tên đầy đủ trên thương khung bảng, khi đó, cho dù thiên tà thần này có bao nhiêu thủ đoạn cũng có thể trấn áp". Võ Tổ đưa mắt nhìn hư không, chợt cảm thán một tiếng, có chút tiếc hận nói.

Viêm Đế nghe vậy, cũng tán đồng gật đầu một cái, bởi vì hắn cũng có tâm tư giống vậy, chỉ cần thêm 10 năm, là có thể lưu lại tên đầy đủ trên thương khung bảng.

Khi đó, tự nhiên không cần sợ hãi thiên tà thần.

Cỏ điều việc này, sợ rằng thiên tà thần cũng có thể mơ hồ cảm giác được, cho nên hắn tuyệt đối sẽ không cho bọn họ cơ hội trở mình này.

Vừa nghĩ tới đây, cho dù là Viêm Đế, Võ Tổ cũng hơi cảm thấy tiếc nuối, đó cũng không phải sợ hãi, chẳng qua lả tiếc nuối khoảng cách tới đại viên mãn kia, còn kém một bước.

"Hả?"

Cỏ điều khi bọn họ đang nói chuyện, ánh mắt 2 người Viêm Đế, Võ Tổ chợt ngưng, đột nhiên ngẩng đầu, sắc mặt lạnh lùng nhìn về phía vô biên ma khí phía tây.

Phía sau lưng, tần thiên, thanh sam kiếm thánh, chân long đế cùng tất cả các cường giả đỉnh phong của đại thiên thế giới cũng vào lúc này cảm thấy một cỗ ma uy khiến người ta khó có thể hô hấp, chậm rãi từ trên trời giáng xuống bằng một tư thái phô thiên cái địa, tựa như bao phủ toàn bộ thế giới.

Dưới cỗ ma uy đó, ngay cả những thánh phẩm hậu kỳ như đám người tần thiên bọn họ, cũng đều cảm thấy ý sợ hãi nhè nhẹ.

Phía sau, vô số cường giả đại quân đại thiên thế giới kia, càng là yên tĩnh thất thanh, trên từng khuôn mặt, lóe ra sợ hãi.

"Cung nghênh ngô thần!"

Mà bên phía đại quân ngoại vực tà tộc, cũng vào lúc này bạo phát ra tiếng hoan hô cuồng nhiệt đinh tai nhức óc, tất cả ngoại vực tà tộc lúc này đều quỳ lạy xuống, thanh thế rung trời.

Thánh thiên ma đế cùng tất cả cường giả đỉnh phong của ngoại vực tà tộc cũng vào lúc này quỳ một chân xuống, sau đó hướng về phía đại thiên thế giới, bắn tới ánh mắt âm độc đắc ý.

Bởi vì bọn họ biết, khi thiên tà thần hàng lâm, cân bằng giữa 2 bên cũng sẽ hoàn toàn bị đánh vỡ.

dưới vô số tiếng hoan hô cuồng nhiệt, chỉ thấy ma vân rục rịch, tầng tầng biến mất, cuối cùng, một thân ảnh bạch sam, đạp ma vân, giống như đủng đỉnh nhàn nhã đi bộ, xuất hiện phía trước nhất đại quân ngoại vực tà tộc.

Thân ảnh bạch sam kia, mặt mũi anh tuấn, khuôn mặt có nụ cười ôn hòa, quanh thân có ánh sáng lung linh lóe lên, không có chút nào vẻ âm độc của ngoại vực tà tộc, ngược lại có thêm nụ cười kia, lại càng tỏ ra có vẻ từ bi dị thường.

Có điều, giữa trán hắn có 3 con mắt dựng thẳng, lại khiến hắn nhiều thêm vẻ quỷ dị, hai thứ khí chất hoàn toàn bất đồng hợp chung một chỗ, khiến cho hắn hết sức quỷ bí.

Chính là Thiên Tà Thần.

Thiên Tà Thần tay áo vung nhẹ, nhất thời tiếng hoan hô đinh tai nhức óc kia yên lặng lại, mặt hắn mang nụ cười nhìn về Viêm Đế, Võ Tổ, thản nhiên nói: "Sau 5 năm, chúng ta cuối cùng lại gặp mặt"

Thanh âm của hắn, cũng không vang dội, nhưng khi vừa phát ra, cả tòa linh ma đại lục này đều vì thế mà run rẩy, theo sóng âm lan ra, không gian phía trước từng mảng từng mảng sụp đổ.

Sắc mặt của Viêm Đế, Võ Tổ cũng ngưng tụ vẻ lạnh lùng, bọn họ cũng không nhiều lời, chỉ là ánh mắt như đao phong, chằm chằm nhìn thiên tà thần.

"Hai người các ngươi đúng là người kinh thế chân chính, nếu không phải ta dựa vào nội tình, sợ rằng đúng là không làm gì được các ngươi, nếu các ngươi nguyện ý bị ta trồng Ma thần ấn, ta sẽ để cho sinh linh đại thiên thế giới một con đường sống." Thiên tà thần nhìn Viêm Đế, Võ Tổ, thanh ảm trầm thấp, chậm rãi vang lên.

"Địch nhân từ bi, chúng ta sao có thể tin". Viêm Đế cười nhạt một tiếng, nói

"Hơn nữa, ai thắng ai thua, vẫn còn chưa biết được đâu!"

Thiên tà thần nghe vậy, hờ hững cười một tiếng, nói: "5 năm này, 2 người các ngươi đúng là cũng thay đổi mạnh, có điều ta nói rồi, khi ta khôi phục tới trạng thái 9 mắt,trong đại thiên thế giới này sẽ là vô địch"

Trong khoảnh khắc khi hắn nói ra, thiên tà thần chợt tiến lên một bước, nháy mắt có một cỗ ma uy vô cùng kinh khủng bộc phát ra, cột

sáng ma khí trăm vạn trượng phóng lên cao, ánh sáng trong thiên địa đều bị thôn phệ, lọt vào một mảnh hắc ám.

Trong hắc ám, ma uy kinh khủng giống như diệt thế mãng quanh co tới, khiến lòng người sinh ra sợ hãi vô ngần.

bên phía đại thiên thế giới, vô số cường giả rơi vào hắc ám, nhất thời bộc phát ra thanh âm hoảng sợ, loại hắc ám này có thể ăn mòn lòng người, sợ hãi lan tràn, cho dù là thiên chí tôn cũng phải tâm thần run rẩy, khó có thể tự khống chế, lâu dài về sau chắc chắn sẽ phát điên.

Hừng hực!

mà trong lúc đại thiên thế giới lâm vào hỗn loạn, chợt có hỏa viêm to lớn thiêu đốt lên, cuối cùng hóa thành một đỏa hỏa liên, chậm rãi xoay tròn, tản ra ánh sáng, xua tan hắc ám.

bên trên hỏa liên, Viêm Đế tóc dài xõa, đầy vẻ lạnh lẽo.

uỳnh!

Cùng lúc đó, 8 đạo tổ phù cổ xưa xoay tròn lên, hóa thành hào quang, từng vầng từng vầng sáng phát ra, cũng xua đi hắc ám.

Giữa thiên địa hắc ám, hỏa liên cùng tổ phù hào quang tản ra ánh sáng, chiếm cứ một phương, chống đỡ bóng tối.

Có điều, bóng tối vẫn chiếm lấy phần lớn thiên địa, hơn nữa không ngừng xâm chiếm ánh sáng muốn một lần nữa đem đại thiên thế giới bao phủ trong hắc ám.

2 bên không ngừng ăn mòn, quang mang lúc sáng lúc tối.

đại thiên thế giới, vô số ánh mắt đều run rẩy nhìn cảnh này, không ngừng cầu nguyện, bọn họ cũng biết, hỏa liên cùng tổ phù hào quang kia đại diện cho hy vọng cuối cùng của đại thiên thế giới.

"Ta nói rồi, bằng hai người các ngươi, không ngăn được ta”. Thiên tà thần hờ hững nhìn cảnh này, tay áo vung lên, vô biên hắc ám cuốn ra, cuồn cuộn không ngừng tràn ngập tới.

Hắc ám dần dần xâm chiếm mảnh đất nơi có hỏa liên cùng tổ phù hào quang.

Thấy cảnh này, vô số sinh linh đại thiên thế giới đều nội tâm phát rét, quả nhiên thiên tà thần này chiếm thượng phong sao?

Thế mà, trong một khắc tuyệt vọng bắt đầu nảy sinh kia, trong thiên địa dường như cỏ âm thanh lạ vang lên, ngay sau đó, một tiếng cười thanh lãng từ xa tới gần, cuối cùng gần như vang vọng toàn bộ đại thiên thế giới.

"Nếu 2 người không được, vậy thì thêm một người đi..."

Trong khoảnh khắc khi thanh âm này vang dội lên, vô số người chợt nhìn về phía sau, sau đó bọn họ kích động run rẩy phát hiện ra, trong thiên địa nơi đó, chợt có vô biên linh lực hội tụ, thần bí thế giới lực từ trên trời giáng xuống, dần dần tạo thành một màn sáng thần bí không nhìn thấy cuối...

"Thương khung bảng!"

Tần thiên, thanh diên tĩnh, thanh sam kiếm thánh những cường giả đỉnh phong thấy màn sáng thần bí kia, nhất thời kích động khàn giọng hô.

"Là Mục Trần!"

"Hắc rốt cục đã tới! Hắn dẫn động thương khung bảng!"

"Hắn muốn lưu danh trên thương khung bảng!"

Bọn họ kích động nhìn về phía dưới màn sáng thần bí kia, một đạo thân ảnh thon dài chậm rãi ngưng hiện, dáng vẻ quen thuộc, rõ ràng là

Mục Trần.

Mà lúc này Mục Trần, cũng là xa xa nhìn ra, chợt hắn ngẩng đầu lên, ngưng mắt nhìn "Thương khung bảng" xuất hiện trước mắt, cuối cùng 2 ngón tay chập lại, làm như bút, chậm rãi viết xuống.

Cùng lúc đó, ở nơi đây, có thanh âm vang lên, vang dội thiên địa. "Hôm nay, trên thương khung bảng, có tên của Mục Trần ta"

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1555: Người Thứ Ba Trên Bảng

Thanh âm vang dội tựa như mang theo một sức mạnh thần diệu, vang vọng khắp các ngóc ngách trên đại thiên thế giới.

Mà lúc này, trên các đại lục của đại thiên thế giới, tất cả mọi người đều ngẩng đầu, ánh mắt có chút rung động nhìn màn sáng buông xuống trong linh lực quang kính.

Màn sáng thần bí mà cổ xưa, mang theo một loại uy nghiêm khó nói bằng lời, tựa như thế giới chi uy.

Trên linh ma đại lục, vô số cường giả đại thiên thế giới toàn thân run rẩy nhìn màn này, bởi vì họ hiểu rõ thương khung bảng xuất hiện tượng trưng cho điều gì.

Cái này nói rõ, đại thiên thế giới bọn họ, ngoài viêm đế cùng võ tổ ra, lại sẽ xuất hiện thêm một vị có tên trên bảng.

Đối với đại thiên thế giới bọn họ mà nói, đây không nghi ngờ gì là tin tốt vô cùng.

Viêm đế, võ tổ cũng là mắt lộ vẻ vui mừng nhìn một màn này, trước khoảnh khắc khẩn yếu trước mắt, Mục Trần rốt cục cũng xuất hiện, hơn nữa, cũng khiến cho tinh thần sa sút của đại thiên thế giới lại lần nữa dâng cao.

"Thương khung bảng?!"

Thương khung bảng xuất hiện, xua tan vô tận hắc ám, ánh mắt thiên tà thần cũng hơi trầm xuống, chợt ánh mắt âm lệ của hắn ngưng tụ trên

thản ảnh thon dài trẻ tuổi phía dưới thương khung bảng kia.

"Thì ra đại thiên thế giới các ngươi trù bị 5 năm, là muốn tạo thêm một vị có tên trên bảng!"

Thiên tà thần 2 mắt híp lại, chợt châm chọc cười một tiếng, nói: "Có điều người này mặc dù thực lực không tệ, có thể dẫn động thương khung bảng, nhưng khoảng cách tới bước ghi danh trên bảng sợ rằng vẫn còn thiếu một ít"

Thiên tà thần ánh mắt sắc bén bực nào, liếc một cái liền thấy, thực lực Mục Trần tuy là vượt xa thánh phẩm hậu kỳ, nhưng dựa vào đó sợ rằng còn chưa đủ để lưu danh trên thương khung bảng.

Tiếng cười lạnh của hắn truyền ra, cũng xa xôi rơi vào trong tai mục trần, nhưng thần sắc của hắn cũng không chút gợn sóng, chỉ là ngẩng đầu lên, ánh mắt mang theo sự nóng bỏng cùng hướng tới, ngưng mắt nhìn thương khung bảng cổ xưa.

Ước nguyện ngày đó, bây giờ cuối cùng cũng có thể thực hiện.

Hai tay hắn kết ấn, sau lưng ánh sáng lưu ly nở rộ, sau đó tất cả mọi người thấy, một tôn quang ảnh cổ xưa nổi lên, tản ra bất hủ ý mênh mông.

Vạn cổ bất hủ thân!

Mục Trần tâm niệm vừa động, vạn cổ bất hủ thân bước ra một bước, trực tiếp dung hợp với thân thể, trong khoảnh khắc, ánh sáng lưu ly từ cơ thể mục trần bộc phát ra, toàn bộ thân thể hắn đều trở nên trong suốt, linh quang lưu chuyền, một cỗ linh lực uy năng không cách nào tường tượng lan ra.

Nhìn mục trần bây giờ, ngay cả những thánh phẩm hậu kỳ đỉnh phong như đám người tần thiên cũng cảm thấy áp lực to lớn.

Dưới vô số ánh mắt gắt gao, mục trần đưa ngón tay ra, sau đó bằng một tư thái cực kỳ chậm rãi, hướng về phía thương khung bảng, từ từ hạ xuống.

ong!

Mà trong khoảnh khắc khi tiếp xúc đó, toàn bộ thế giới tựa như chấn động một cái, mà trên thương khung bảng tựa như có một cỗ sức mạnh thần bí tạo thành trở ngại, khiến mục trần không cách nào hạ bút.

"Còn thiếu một chút". Viêm đế cùng võ tổ thấy vậy, hiển nhiên, chỉ dựa vào sức mạnh bản thân mục trần, tuy là có thể dẫn động thương khung bảng, nhưng muốn lưu danh trên đó, vẫn còn chênh lệch một chút.

Nguyên do là vì nội tình, dù sao mục trần vẫn còn trẻ, mặc dù đón nhận bất hủ đại đế nhất tắc, nhưng có thể làm được tới bước này, đã lả không thể tin nổi.

"Xem ra hy vọng của các ngươi tan vỡ?". Thiên tà thần cười híp mắt nhìn cảnh này, nói.

Mà bên phía ngoại vực tà tộc, vô số cường giả phát ra tiếng cười giễu cợt, tiếng cười như sấm, đả kích tinh thần bên phía đại thiên thế giới.

Có điều, Viêm Đế, Võ Tổ cùng tất cả các cường giả đỉnh phong đều không nói gì, bởi vì điều này bọn họ cũng đã sớm dự liệu, lá bài tẩy để mục trần có thể lưu danh trên bảng cũng không phải chỉ là dựa vào thực lực bản thân hắn.

Dưới thương khung bảng, thần sắc mục trần cũng không có gợn sóng, sau khi phát hiện cỗ sức mạnh to lớn ngăn cản kia, hắn cũng không cưỡng ép làm tiếp, mà là hai mắt khép hờ.

Hai mắt hắn, nhắm lại mười mấy hơi thở.

Trong lúc vố số người đều không giải thích được, chợt không gian sau lưng mục trần vỡ nát ra, sau đó tất cả mọi người thấy, hai đạo thân

ảnh hắc bạch đạp không tới, rơi xuống bên cạnh mục trần.

hai đạo thân ảnh kia, mặc hắc bạch trường sam, bộ dáng tuấn lãng, thân thể thon dài, giống mục trần như đúc.

"Tới chậm một chút". Hắc sam mục trần cười cười, nói

"Vừa đúng lúc". MỤc Trần cũng cười một tiếng, nói: "Ra tay đi"

Hắc bạch mục trần đều gật đầu, sau đó hai người 2 tay kết ấn, nhất thời sau lưng bọn họ, có linh quang mênh mông dâng lên, tựa như biến thành linh lực thế giới.

Mà bên trên linh lực thế giới đó, 2 tôn quang ảnh cổ xưa chậm rãi hiện lên.

Hai đạo quang ảnh này, một đạo toàn thân tựa như thủy tinh, tản ra vô tận quang minh, quang minh chiếu rọi, ngay cả không gian đều trờ nên chắc chắn lên, không thề phá hủy.

Mà một đạo khác, hơi có vẻ mờ ảo, nhưng ngưng tụ linh lực mênh mông khó có thể tưởng tượng, cỗ linh lực kia mạnh mẽ, khiến ngay cả đám thánh phẩm hậu kỳ như tần thiên cũng có cảm giác bản thân nhỏ bé.

vô tận quang minh thể!

Thái linh thánh thể!

Tất cả thiên chí tôn đều mang ánh mắt nóng bỏng nhìn 2 đạo quang ảnh cổ xưa kia, đây chính là 2 trong 5 tòa nguyên thủy pháp thân trong truyền thuyết, không ngờ bây giờ lại được Mục Trần tu luyện thành công.

Như thế, Mục Trần một mình có tới 3 tòa nguyên thủy pháp thân, đây thật sự là chuyện trước giờ chưa từng có.

"Hắn thật sự tu thành." Viêm Đế, Võ Tổ cũng cảm thán một tiếng, nhất khí hóa tam thanh kia quả thật huyền diệu dị thường, nhưng mà đây cũng là duyên phận của mục trần, nói rõ nhất khí hóa tam thanh thích hợp với hắn, bởi vì cho dù là 2 người bọn họ, sở rằng chưa chắc đã có thể làm tốt hơn mục trần.

Nụ cười trêu tức trên mặt thiên tà thần lúc này hơi đọng lại, chợt ánh mắt hắn âm u nhìn mục trần, nói: "Không ngờ lại có người đem 3 tòa nguyên thủy pháp thân tập trung vào một thể"

Hắn liếc mắt liền nhìn ra, 3 Mục Trần kia đều xuất phát từ một thể, vậy hắn là một loại phân thân thuật cực kỳ cao thảm, nhưng mỗi người đều là độc lập, vì thế nên mới có thể mỗi người tu luyện một tòa nguyên thủy pháp thân.

Trên thương khung bảng, tất cả đều phải dựa vào thực lực bản thân, có điều hiện tại 3 mục trần này đều là một thể, tất nhiên có thể liên thủ mà làm.

Như thế, muốn lưu danh trên bảng, đã không còn là chuyện không thể nào.

Thiên tà thần ánh mắt lóe lên, muốn xuất thủ phá hư, nhưng cuối cùng vẫn phải bỏ qua, bởi vì khi thương khung bảng xuất hiện, chính là thời điểm thế giới lực mạnh nhất, nếu hắn xuất thủ phá hư, sẽ khiến thương khung bảng phản kích.

Mặc dù sau này hắn sẽ xuất thủ với thương khung bảng, nắm nó trong tay, nhưng bây giờ hiển nhiên không phải là cơ hội tốt nhất.

vì thế, ma khí cuồn cuộn quanh thân thiên tà thần dần dần bình thường lại, ánh mắt âm lãnh nhìn một màn trước mắt.

ong!

ở nơi này trong, lúc nhất thời, vô tận quang minh thể cùng thái linh thánh thể đều sáp nhập vào trong cơ thể hắc bạch mục trần, nhất thời linh lực trong cơ thể 2 người cũng tăng vọt tới một mức cực kỳ kinh khủng.

"Để 2 người ta giúp ngươi một tay!"

Hắc bạch mục trần hét to, đồng thời xuất thủ, chỉ thấy 2 đạo linh lực hồng lưu giống như thực chất, từ lòng bàn tay họ bắn ra, bên trong hồng lưu, linh lực ngưng kết thành tinh thần, sáng chói mênh mông.

uỳnh!

hai đạo linh lực hồng lưu tựa như hội trên đầu ngón tay mục trần, mà đầu ngón tay của mục trần cũng trong khoảnh khắc này, mơ hồ trở nên trong suốt.

Mục trần sắc mặt ngưng trọng, chậm rãi nâng ngón tay nặng tựa thiên quân lên, một lần nữa nhẹ nhàng điểm xuống.

Trong khoảnh khắc ngón tay hạ xuống, dường như có một cỗ dao động, nhộn nhạo trẽn thương khung bảng, sau đó lan ra toàn bộ đại thiên thế giới.

vào giờ khắc này, trong tai tất cả sinh linh đại thiên thế giới, đều vang lên một đạo sóng âm cổ xưa.

Trở ngại thần bí lúc này cuối cùng cũng bị đâm rách, Mục Trần có thể cảm giác được, ngón tay của hắn rơi vào màn sáng như thùy vân kia, sau đó thần sắc nghiêm nghị, ngón tay hoa động, giống như rồng bay phượng múa.

Theo ngón tay mục trần hoa động, tất cả mọi người đều rung động thấy, trên thương khung bảng cổ xưa, bắt đầu có sức mạnh thần bí tụ đến, cuối cùng một họa một bút dần dần thành hình.

Cuối cùng, khi họa bút dừng lại, một cỗ sức mạnh vĩ ngạn quét ra, chỉ thấy trên thương khung bảng, một chữ "Mục", được khắc sâu hoắm, hiện

lên.

Mục!

khi một nét cuối cùng hạ xuống, MỤc Trần hơi trầm ngâm một cái, muốn tiếp tục viết tiếp, nhưng lại ngừng lại, bởi vì hắn cảm giác được, muốn tiếp tục vẽ xuống, sức mạnh của hắn còn chưa đủ.

"Trên thương khung bảng, tên hoàn chỉnh chia làm 2 phần "họ" và "tên", chỉ khi hoàn thành toàn bộ 2 phần này, mới có thể coi như chân chính khắc tên hoàn chỉnh"

"Chỉ có điều, hoàn thành phần thứ 2, độ khó hơn xa phần thứ nhất, khó trách lúc đầu ngay cả 2 vị tiền bối viêm đế, võ tổ đều dừng lại trước phần thứ 2"

Mục Trần lắc đầu một cái, hơi tiếc nuối, nếu cỏ thể lưu lại tên hoàn chỉnh, đối phó với thiên tà thần cũng không phải việc khó gì.

Trong lòng cảm thán, ngón tay mục trần cũng chậm rãi thu hồi, cùng lúc đó, trên thương khung bảng, chữ "Mục" phóng ra vô tận linh quang, tựa như minh khắc vào nơi sâu nhất thế giới.

Một cỗ sức mạnh thần bí phủ xuống, giống như rót vào trong thân thể, bao phủ lên trên thân thể 3 mục trần.

3 mục trần con mắ khép hờ, áo bào tung bay, tất cả mọi người đều cảm giác được, một cỗ uy áp không thể chống cự, dẩn dần tản ra từ thân thể 3 mục trần.

Cỗ uy áp kia, hoàn toàn vượt qua thánh phẩm! đó là một loại lột xác chân chính trên ý nghĩa.

3 mục trần giương mắt, nhìn nhau cười một tiếng, vào giờ khắc này, bọn họ có thể cảm giác được, bên trong cơ thể bọn họ nhiều thêm một loại thần bí vĩ lực, thứ sức mạnh đó chính là thế giới lực.

Bọn họ bây giờ so với lúc trước, không nghi ngờ gì là mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

"Chúc mừng trên bảng có tên ". Viêm đế cùng võ tổ lúc này cũng khẽ mỉm cười, xa xa ôm quyền với mục trần.

giờ khắc này, Mục Trần rốt cục cũng đạt tới vị trí ngang hàng với bọn họ.

Mà trên linh ma đại lục cùng tất cả các đại lục trên đại thiên thế giới, vô số sinh linh vô cùng kích động nhìn cảnh này, cuối cùng có thanh âm chấn động thế giới, hoan hô vang dội.

"Chúc mừng Mục Tôn, trên bảng có tên!"

Tần thiên, thanh sam kiếm thánh cùng tất cả các cường giả đỉnh phong, lúc này đều ôm quyền khom người, trong thanh âm có một tia kích động cùng kính sợ, bởi vì khoảnh khắc khi mục trần ghi lại tên trên thương khung bảng kia, hắn đã có tư cách ngang hàng với viêm đế, võ tổ.

Một tiếng mục tôn, khẳng định địa vị của hắn.

bởi vì, Mục Trần lúc này, chính là người thứ 3 có tên trên bảng, trên đại thiên thế giới hiện giờ!

***

Dịch bởi zero

Chương 1556: Tái Chiến Thiên Tà Thần

Linh quang mênh mông chói mắt nở rộ trên thương khung bảng, mà phía bên dưới, 3 Mục Trần đứng sóng vai, ở giữa trán bọn hắn, đều có linh quang hội tụ tới, cuối cùng biến thành quang văn thần diệu.

Quang văn đó tựa như là điểm sáng do 3 câu ngọc hình thành, mũi câu ngọc hướng về trung tâm, 3 miếng câu ngọc dường như chậm rãi xoay tròn, tản ra một loại dao động kỳ diệu, đồng thời cũng hàm chứa uy nghiêm thần bí nào đó.

bởi vì loại quang văn này, chỉ có người lưu danh trên thương khung bảng mới có thể có.

Dưới tiếng hoan hô tràn ngập đất trời, ánh sáng trên thương khung bảng kéo dài một lúc lâu, sau đó dần dần biến mất, cuối cùng hoàn toàn biến mất trong thiên địa, không cách nào cảm ứng.

"Cuối cùng cũng thành công"

Tần thiên cùng tất cả các thiên chí tôn ánh mắt kích động nhìn cảnh này, vào giờ phút này, uy áp tản ra từ cơ thể Mục Trần, không kém chút nào so với Viêm Đế, Võ Tổ.

hơn nữa, khiến người ta cảm thấy vô cùng phấn chấn nhất là, Mục Trần cũng không phải một mình hắn, mà là 3 người!

3 Mục Trần thực lực giống hệt nhau, nói cách khác, lần này Mục Trần, tương đương với 3 người cùng lưu danh trên bảng!

Như vậy tính ra, đại thiên thế giới bọn họ hầu như lập tức có 5 vị trên bảng!

Đội hình như vậy, thanh thế như vậy, không nghi ngờ gì khiến cho lực lượng của đại thiên thế giới đạt tới mức mạnh nhất từ trước đến nay.

Mà 5 đấu 1, có lẽ dù là thiên tà thần hắn cũng sẽ thấy có chút khó giải quyết đi!

Trên đỉnh núi, Mục Trần lúc này cũng ngẩng đầu lên, sau đó 3 Mục Trần thân hình vừa động, liền giống như thuấn di, xuất hiện bên cạnh Viêm Đế, Võ Tổ.

Mênh mông linh quang từ trên thân thể 3 người bộc phát ra, tựa như 3 vầng đại nhật, từ từ dâng lên, linh quang chiếu rọi, sau đó vô số sinh linh đại thiên thế giới vô cùng kích động nhìn thấy, hắc ám phát ra từ cơ thể thiên tà thần, lúc này đang bắt đầu bị đẩy lui từng chút một.

cuối cùng, hắc ám rút lui khỏi một nửa linh ma đại lục, không cách nào xâm chiếm thêm nữa.

Toàn bộ thế giới, dường như lúc này bị chia làm hai.

giờ khắc này, lực lượng của đại thiên thế giới rốt cục đạt tới mức phân đình kháng cự lại với thiên tà thần.

"Mục Tôn!"

"Mục Tôn!"

Toàn bộ sinh linh đại thiên thế giới nhìn thấy khung cảnh phấn chấn lòng người này, áp lực lúc trước nhất thời quét sạch, tinh thần dâng cao, từng tiếng hoan hô đinh tai nhức óc vang dội mỗi ngõ ngách đại thiên thế giới.

Dưới vô sô thanh âm hoan hô bạo phát, bên phía ngoại vực tà tộc lại là xuất hiện một ít ngưng trệ, khí thế cũng không còn hùng hổ như trước.

"Đáng chết, không ngờ đại thiên thế giới vẫn còn thủ đoạn này". Thánh thiên ma đế sắc mặt âm trầm, con mắt gắt gao nhìn chằm chằm 3 Mục Trần tựa như đại nhật bay lên.

"Ta nhớ tiểu tử này, Tà Linh Tộc Khương Nhai chính là chết trong tay của hắn, chỉ có điều lúc đó hắn chẳng qua mới chỉ tiên phẩm mà thôi, không ngờ ngắn ngủi 5 năm, hắn lại đạt tới bước này!". Ám thiên ma đế cũng âm lãnh nói.

Những thiên ma đế khác cũng rối rít lên tiếng, nhất thời tỏ ra có chút hỗn loạn.

có điều, bọn họ nháo nhác chỉ vài hơi thở, liền cảm nhận được một ánh mắt hờ hững quét tới, lúc này đều rùng mình, không dám nói thêm nữa.

Thiên tà thần lãnh đạm quét họ một cái, nói: "Vần chỉ là nửa bước mà thôi, chỉ là số lượng nhiều thêm một ít, có thể thay đổi được gì?"

Thanh âm vừa dứt, hắn cũng không để ý tới chư ma nữa, mà lả đưa mắt xa xa hướng về phía 5 đạo thân ảnh tản ra linh quang bàng bạc.

"Xem ra đây chính là 5 lá bài tẩy các ngươi chuẩn bị đi?". Thanh âm không chút dao động của thiên tà thần nhàn nhạt vang lên.

"có điều, các ngươi cảm thấy, số lượng tăng lên là có thể thêm mấy phần ưu thế sao?". Khóe miệng thiên tà thần dâng lên vẻ cười như không cười, có chút chế giễu.

Võ Tổ mí mắt hơi cụp, thanh ảm trầm ổn, bất động như núi: "Có thể thắng hay không, phải đánh mới biết"

"haha, lời ấy cũng cỏ lý"

Thiên tà thần khẽ cười một tiếng, giữa trán, 3 viên tà mục quỷ dị lóe lên tia sáng âm lãnh, khiến người ta không rét mà run.

"Đã như vậy thì khai chiến đi, nếu các ngươi thua trong tay của ta, ức ức sinh linh đại thiên thế giới này tự sẽ thành nô bộc của ngoại vực tà tộc ta, coi như súc vật, tùy ý giết chóc"

khuôn mặt thiên tà thần lộ ra nụ cười, nụ cười có vẻ từ bi ôn hòa, thế mà lời lẽ nói ra lại tràn ngập hung lệ không tan, khiến vô số cường giả đại thiên thế giới trở nên biến sắc.

uỳnh!

ức vạn đạo ma khía đột nhiên từ trong cơ thể thiên tà thần bộc phát ra, mỗi một đạo ma khí tựa như ma long gầm thét, chớp mắt sau đó, ma khí che khuất thế gian, mà thiên tà thần lúc này đứng phía trước cuồn cuộn ma khí, thật sự giống như Diệt Thế Ma Thần hàng lâm.

"Ma nhật diệt thế"

Theo thanh âm trầm thấp vang dội của thiên tà thần vang lên, chỉ thấy vô số đạo ma khí tựa như ma long hội tụ đến, cuối cùng ở phía trước người hắn, biến thành 9 vầng hắc nhật.

Trên ma nhật, bốc lẽn ma viêm, một cỗ dao động hủy diệt tản ra, vẻn vẹn chỉ một tia sót lại cũng khiến cho tòa linh ma đại lục này bắt đầu có dấu hiệu sụp đổ.

ong!

chín vầng hắc nhật chợt bắn ra, nhắm thẳng vào Mục Trần, Viêm Đế, Võ Tổ.

ở phía sau, tần thiên cùng tất cả các thiên chí tôn thấy vậy, da đầu đều tê dại, bởi vì uy năng mà ma nhật phát ra, khiến bọn họ cảm giác vô lực tựa như con kiến gặp dòng nước lũ.

giao phong ở tầng thứ này, đã là hủy thiên diệt địa, bọn họ căn bản không có cơ hội nhúng tay.

Mà 3 người Mục Trần, Viêm Đế, Võ Tổ thấy thiên tà thần rốt cục xuất thủ, sắc mặt cũng ngưng trọng xuống, không dám có chút coi thường, liếc mắt nhìn nhau, đều nhẹ nhàng gật đầu.

uỳnh!

Viêm Đế xuất thủ trước tiên, chỉ thấy bàn tay hắn nắm chặt, một thanh hắc sắc trọng xích hừng hực đế viêm thoáng hiện ra, ánh mắt hắn bén nhọn, hai tay cầm xích, đột nhiên phách chém xuống.

"Diễm phân phệ lãng xích!"

Một xích rơi xuống, trong thiên địa tựa như có tiếng sóng cuồn cuộn vang lên, chỉ là cũng không có bọt nước, ngược lại dẫn tới ngập trời hỏa viêm, đế viêm hóa thành một đạo xích quang lướt ra, dưới một xích, không gian đốt hủy.

Một xích này chính là Viêm Đế thời niên thiếu tu thành, chỉ là đạt tới tầng thứ hiện giờ, uy năng thi triển ra sợ rằng đều mạnh hơn tuyệt thế thần thông đỉnh tiêm đại thiên thế giới.

Võ Tổ cũng xuất thủ ngay sau đó, chỉ thấy bên trên lôi đế quyền trượng, lôi đình quấn quanh, một khắc sau, quyền trượng nặng nề giậm xuống, trực tiếp hóa thành 3 đạo lôi quang gào thét ra, tạo thành lôi long khổng lồ vô cùng.

Viêm Đế cùng Võ Tổ vừa ra tay, mỗi người chặn lại 3 vầng ma nhật, còn lại 3 vầng, chính là gào thét về phía Mục Trần.

Mục Trần ngẩng đầu, trong con ngươi phản chiếu hủy diệt ma nhật, chợt hắn quay đầu, hướng về phía bạch bào Mục Trần khẽ gật đầu, người sau cười một tiếng, bước ra một bước.

ong!

Trong khoảnh khắc bạch bào Mục Trần bước ra một bước kia, trong thiên địa dường như có vô tận quang minh tụ đến.

"quang minh bích!"

bạch bào Mục Trần nhàn nhạt lên tiếng, chỉ thấy quang minh ngưng kết, hẳn là biến thành một bức tường ánh sáng, ngăn cản lại 3 vầng ma nhật đang gào thét tới.

bức tường ánh sáng kia sừng sững giữa hư không, dường như dù thiên địa sụp đổ cũng không thể lay chuyển.

Đó là sức mạnh của vô tận quang minh thể, nguyên thủy pháp thân có sức phòng ngự cường đại nhất, lực phòng ngự của nó, dõi mắt khắp đại thiên thế giới, không thứ gì có thể sánh bằng.

uỳnh uỳnh!

Trong hư không, thế công hủy thiên diệt địa va vào nhau, âm thanh to lớn vang lên, dư âm trùng kích ra, không gian toàn bộ vỡ vụn, có điều may mắn là, song phương đều tránh cho dư ba tác động tới linh ma đại lục, dù sao nơi đây vẫn còn đại quân 2 bên.

có điều dù như vậy, linh ma đại lục vẫn bị một ít dư âm rất nhỏ đánh vào, trực tiếp khiến đất rung núi chuyển, từng cái khe to lớn như vực sâu lan ra.

cường giả 2 bên, đều là ánh mắt gắt gao nhìn bên ngoài hư không.

Nơi đó, đối diện với 3 người Viêm Đế, Võ Tổ, Mục Trần ngăn cản, ma nhật toàn bộ vở vụn, ma khí quét ra.

"hôm nay, vì ức ức sinh linh đại thiên thế giới, bọn ta cũng chỉ có thể ỷ đông hiếp ít rồi!". Viêm Đế thét dài một tiếng, tay cầm huyền trọng xích, đột nhiên vọt ra, nhắm thẳng vào thiên tà thần.

Võ Tổ cùng lúc xuất thủ, lôi trượng quấn quanh, tản ra ức vạn đạo lôi quang, mỗi một đạo lôi quang đều hàm chứa hủy diệt chi uy, đánh về phía thiên tà thần.

soạt soạt soạt!

Mục Trần cùng hắc bạch Mục Trần cũng ăn ý xuất thủi, 5 người tạo thành trận hình bao vảy, vảy quanh thiên tà thần, từng đạo thế công hủy thiên diệt địa cuồn cuộn không ngừng đánh về phía thiên tà thần.

uỳnh uỳnh uỳnh!

Ngoài hư không, kinh khủng giao phong điên cuồng đánh thẳng vào, đối mặt với thế công liên hiệp của 5 người Mục Trần, Viêm Đế, Võ Tổ, thiên tà thần nửa bước không lùi, ngửa mặt lên trời cười dài, lộ ra ma thần chi uy, ma khí hội tụ, trực tiếp lựa chọn tư thái cường mãnh nhất, cứng rắn đối chiến với cả 5 người một lúc.

âm thanh hủy diệt không ngừng vang lên.

Mỗi lần thanh âm truyền tới, đều khiến cho nội tâm vô sô cường giả 2 bên nhảy lên, bọn họ đều hiểu, trận giao phong đỉnh cấp này sẽ quyết định vận mệnh 2 bên.

Trong hư vô, sức mạnh mênh mông tạo thành một kết giới to lớn, đó là lực lượng 2 bên tạo thành, tránh cho dư âm truyền ra.

suốt một nén hương thời gian.

Trong một nén hương này, 2 bên đều ra hết thủ đoạn, giao phong tới hơn vạn hiệp, mà sức mạnh của mỗi hiệp cũng đủ phá hủy một tòa đại lục, như vậy có thể thấy chiến đấu kịch liệt ra sao.

uỳnh!

Lại một lần kinh khủng trùng kích.

Thiên tà thần đứng trên không trung, hắc bạch Mục Trần bị ma khí đẩy lùi, hắn lúc này, tóc dài tán lạc, quần áo trên người toàn bộ rách vụn, tà mục toát ra vô biên tà quang.

Thiên tà thần lắc lắc cổ, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ sung sướng.

hắn nhìn 5 người Mục Trần, Viêm Đế, Võ Tổ, cười to nói: "không tệ không tệ, đã bao nhiêu năm ta chưa từng chiến đấu như thế này rồi? 3 người các ngươi thật đúng là chưa từng làm ta thất vọng!"

Mục Trần, Viêm Đế, Võ Tổ đều chưa từng trả lời, chẳng qua là ánh mắt nhìn chằm chằm thiên tà thần, càng trở nên lạnh lùng.

"khà khà khà, để ta xem, 3 người các ngươi hôm nay có thể cứu được ức ức sinh linh đại thiên thế giới này khỏi tay ta không?"

"Nếu các ngươi thất bại, đại thiên thế giới này, ta liền thu nhận!"

Tiếng cười vừa dứt, 2 tay thiên tà thần đột nhiên kết ấn, một khắc kia, cùng với thanh âm lạnh lùng của thiên tà thần vang lên, toàn bộ đại thiên thế giới dường như lúc này đều hơi run rẩy.

"Con mắt thứ 9, mở cho ta!"

***

Dịch bời zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1557: Sức Mạnh Tối Cường

"Con mắt thứ 9, mở!"

Thanh âm âm lãnh tới cực hạn của thiên tà thần vang lên, toàn bộ thế giờ vào lúc này đều hơi run rẩy, tựa như đang sợ hãi.

vô số ánh mắt hoảng sợ, hướng về phía thiên tà thần.

Chỉ thấy trong hư không, thiên tà thần lăng không đứng, mà trên bụng hắn, con mắt thứ 9 vốn vẫn luôn đóng chặt, cũng vào lúc này hơi rục rịch, sau đó từ từ mở ra.

Viên tà mục thứ 9, rốt cục vào lúc này tái hiện nhân gian.

Mà trong khoảnh khắc khi con mắt thứ 9 kia mở ra, tất cả mọi người đều cảm nhận được, ma uy tản ra từ trên cơ thể thiên tà thần càng bắt đầu dâng lên, dưới cỗ ma uy đó, không chỉ linh ma đại lục, ngay cả một vài đại lục gần đó cũng mơ hồ có dấu hiệu sụp đổ.

Mênh mông ma khí, điên cuồng ngưng tụ sau lưng thiên tà thần, cuối cùng biến thành chất lỏng đen sềnh sệch, chất lỏng chảy xuôi, không ngừng nhỏ xuống, ma khí ẩn chứa sau mỗi giọt ma dịch kia cũng đủ phá hủy một vị thánh phẩm thiên chí tôn.

Vẻ mặt thiên tà thần lộ ra nụ cười âm hàn, thậm chí trên bàn tay hắn, chất lỏng màu đen tựa như nước chảy quấn quanh lên, xuyên thẳng qua ngón tay, thỉnh thoảng tản ra một loại thanh âm khác thường khiến người ta cảm thấy kinh dik

Trong thanh âm kia, tràn đầy tham lam cùng hủy diệt.

3 người Mục Trần, Viêm Đế, Võ Tổ nhìn trạng thái này của thiên tà thần, sắc mặt cũng cực kỳ ngưng trọng, lúc này từ trên thân thể thiên tà thần, ngay cả bọn họ cũng nhận ra một cỗ khí tức nguy hiểm nồng nặc.

"đây chỉ sợ là tồn tại cường đại nhất xuất thế từ khi đại thiên thế giới ra đời tới này". Viêm Đế than nhẹ một tiếng, chỉ đáng tiếc là, cái tồn tại chưa từng xuất hiện này, cũng không phải là thần bảo vệ của đại thiên thế giới, mà là thần hủy diệt.

"bất kể hắn cường đại thế nào, vì người phía sau, chúng ta cũng không thể để cho hắn từ đây bước vào đại thiên thế giới". Võ Tổ thanh âm trầm thấp, nói.

"Vậy thì động thủ đi". Mục Trần cũng chậm rãi nắm chặt 5 ngón tay, ánh mắt bén nhọn như ưng, trong thanh âm cũng tràn đầy sát phạt.

uỳnh!

Viêm Đế, Võ Tổ đều gật đầu, chớp mắt sau đó, 5 đạo quang ảnh vọt mạnh tới, 5 đạo hồng lưu tựa như tinh hà xuyên qua thiên địa, mang theo vô tận chi uy, trực tiếp gào thét về phía thiên tà thần.

"haha!"

vậy mà, đối mặt với 5 đạo thế công hung mãnh này, thiên tà thần cũng không có vẻ sợ hãi chút nào, ngửa mặt lên trời cười to, tay áo bào đột nhiên rung lên.

ùng!

giờ khắc này, ma dịch ngưng tụ từ vô biên ma khí kia tạo thành ma hoàn cực lớn vô cùng, lấy thiên tà thần làm trung tâm, quét ngang ra.

bành bành!

5 đạo hồng lưu mênh mông, nặng nề đâm vào ma hoàn kia, nhất thời thiên địa rung động, ma hoàn kia cũng thể hiện ra sức mạnh thôn diệt

cực kỳ kinh khủng, khi nó quét ngang qua, 5 đạo hồng lưu hoàn toàn bị chấn vỡ ra, hóa thành linh quang đầy trời.

Soạt!

linh quang quét ra, 5 đạo quang ảnh phá không mà ra, xuất hiện ở 4 phía xung quanh thiên tà thần.

Chớp mắt sau đó, hắc xích hừng hực hỏa viêm, quyền trượng lôi quang quấn quanh cùng với 3 đạo quang quyền hàm chứa sức mạnh bất đồng, trực tiếp đánh về phía thiên tà thần.

Thiên tà thần khẽ cười một tiếng, xòe bàn tay ra, trên cánh tay có vô biên ma khí ngưng tụ thành hắc thủy chảy tới quấn quanh, sau đó hắn vỗ mạnh một cái, nặng nề đánh lên viêm xích.

Tia lửa bắn tung tóe, trọng xích chấn động, không gian sụp đổ.

Cùng lúc đó, thiên tà thần vung tay áo lên, hắc lưu trong tay cuồn cuộn ra, đánh bay lôi quang quyền trượng.

uỳnh!

Thân thể thiên tà thần cổ động, phía dưới 3 đạo hắc lưu hóa thành 3 đạo ma quyền đánh ra, hung hăng va chạm với 3 đạo quang quyền của Mục Trần.

"haha, cũng lui cho ta!"

Thiên tà thần tiếng cười như sấm, quát to một tiếng, mỗi cỗ ma uy trùng kích không cách nào hình dung bộc phát ra.

ùng ùng!

5 đạo thanh âm trầm thấp vang lên, chỉ thấy 5 đạo thân ảnh cũng bắn lui, bước chân lưu lại dấu vết thật sâu trong hư không, một lúc lâu cũng không tiêu tan.

Trên đại thiên thế giới, vô số sinh linh thấy cảnh này, đều bộc phát ra thanh âm xôn xao, trong thanh âm tràn đầy sợ hãi cùng run rẩy, hiển nhiên, một vòng giao phong vừa rồi, cùng với việc thiên tà thần mở ra con mắt thứ 9, ưu thế đã nghiêng về phía hắn.

Đẩy lui thế công bén nhọn của Viêm Đế, Võ Tổ, Mục Trần, thiên tà thần khẽ mỉm cười, ma khí ngưng tụ thành dòng nước màu đen, giống như rắn cuộn, quấn quanh ngọ nguậy trên thân thể thiên tà thần, hai mắt quỷ bí của hắn nhìn 3 người, ôn hòa cười: "Xem ra chiến thuật đông người của các ngươi, bắt đầu không có tác dụng"

Cho dù là ai cũng có thể nhận ra được, vòng giao phong vừa rồi, chiếm thượng phong chính là thiên tà thần.

Thiên tà thần trạng thái 9 mắt, thật sự quá đáng sợ.

"Ba vị, các ngươi có thể đạt tới bước này, đúng là xứng đáng chí tôn thiên kiêu, nếu các ngươi thần phục ta, ta đảm bảo thản nhản bằng hữu của các ngươi bình yên vô sự". Thiên tà thần nhìn chằm chằm 3 người Mục Trần, Viêm Đế, Võ Tổ, chậm rãi nói.

vậy mà, đối với sự chiêu mộ của thiên tà thần, 3 người cũng chỉ thản nhiên cười một tiếng.

"Xem ra ngươi nghĩ nắm chắc phần thắng rồi". Viêm Đế chân mày hơi rũ, thần sắc dần dần trở nên bình tĩnh lại, hắn than nhẹ một tiếng, nói: "Đã như vậy, hãy để 3 người chúng ta chân chính lãnh giáo một chút, 9 con mắt này của ngươi rốt cục mạnh tới mức nào đi".

Thanh âm của Viêm Đế, bén nhọn mà quyệt liệt, sát ý lan tràn.

Khi hắn vừa nói ra, liền hít sâu một hơi, hừng hực đế viêm vốn tràn ngập bên ngoài cơ thể, lúc này chợt toàn bộ rút vào trong thân thể hắn, dù một tia lửa cũng không lộ ra ngoài.

Nhưng thân thể của Viêm Đế lúc này lại trở nên vô cùng nóng bỏng, tựa như Đồng Lô.

hắn chậm rãi xòe bàn tay ra, thân hắn như đồng lô, tựa như đang nuôi dưỡng cái gì, một lúc lâu sau, một ánh lửa hiện lên trên lòng bàn tay hắn, giống như mầm mống sinh trưởng lên, cuối cùng nhanh chóng biến thành một đóa hoa sen hoa mỹ.

bên trên hoa sen, dường như khắc rõ vô số hỏa văn, mỗi đạo hỏa văn đều bất đồng, bởi vì nó đại diện cho một loại dị hỏa trong thiên địa.

hoa sen từ từ nở rộ, không tản ra chút linh lực dao động nào, mà khi hoa sen nở rộ, tất cả mọi người nhìn thấy, một tôn hỏa ảnh chừng 3 thước, ngồi xếp bằng bên trong hoa sen.

Hỏa ảnh kia đầu đội đế quan, thân khoác hỏa pháo, vẻ mặt giống Viêm Đế như đúc, một cỗ uy nghiêm tràn ngập, hắn là giống như một vị thần.

Có điều, trong khoảnh khắc khi đạo hỏa ảnh hừng hực lửa trong hoa sen kia xuất thế, toàn bộ sinh linh đại thiên thế giới đều mơ hồ cảm nhận được, nhiệt độ trong thiên địa lúc này dường như bắt đầu dâng cao.

hiển nhiên, một chiêu này của Viêm Đế, có sức mạnh vô biên.

Mà trong lúc Viêm Đế đạt tới sức mạnh mạnh nhất, Võ Tổ cũng xuất thủ, hai tay hắn như bao hàm nhật nguyệt, tổ phù cổ xưa xoay quanh thân, mỗi một đạo tổ phù đều đại diện cho một loại sức mạnh thuộc tính khác nhau.

Cuối cùng, 2 tay Võ Tổ gom lại, 8 đạo tổ phù tiến vào trong đó, chỉ thấy trong lòng bàn tay hắn tựa như có một mảnh tinh không nở rộ, thần bí mỹ lệ, hàm chứa uy thế khó lường.

Mục Trần cũng hít sâu một hơi, hắn biết lúc này Viêm Đế, Võ Tổ đã thúc giục thế công mạnh nhất của bọn họ, đã như vậy, hắn cũng không

cần lưu thủ nữa.

"Bất hủ". Thanh âm nhàn nhạt từ trong miệng Mục Trần truyền ra. trong cơ thể hắn, có bất hủ quang lưu lướt ra, rơi vào lòng bàn tay hắn. "quang minh"

"Thái linh"

Theo miệng Mục Trần nói ra, thân thể hắc bạch Mục Trần cũng hơi rung, hai đạo ánh sáng bắn ra, đều hạ xuống lòng bàn tay Mục Trần, tượng trưng cho sức mạnh của vô tận quang minh thể cùng thái linh thánh thể.

sức mạnh của 3 tòa nguyên thủy pháp thân quanh quần trong lòng bàn tay Mục Trần, 2 tay hắn chậm rãi khép lại, trên mu bàn tay, có văn lộ cổ xưa tràn ngập ra.

vào giờ khắc này, nụ cười trên khuôn mặt thiên tà thần bắt đầu dẩn dần thu lại, ánh mắt âm trầm, bởi vì hắn bắt đầu cảm thấy một cỗ cảm giác uy hiếp.

Viêm Đế giương mắt, thanh âm nhàn nhạt vang lên: "Đây là thuật ta khổ tu nhiều năm, trước nay không hiển lộ trước người, hôm nay, liền dùng tới ước lượng 9 mắt này của ngươi"

"Mả thuật này, ta gọi là" Viêm Thần!"

Trong khoảnh khắc khi thanh âm phát ra, hỏa ảnh 3 thước trong hoa sen chậm rãi bay lên, toàn bộ đại thiên thế giới trong khoảnh khắc này đều trở nên nóng rực lên.

bàn tay của Võ Tổ vào lúc này cũng nâng lên, chỉ thấy trong lòng bàn tay hắn tạo thành một mảnh tinh không thế giới, bên trong có vô tinh thần, tất cả sức mạnh trong đó hội tụ, dung hợp hoàn mỹ.

"Một chiêu này, ta gọi là"

"Đại Càn Khôn!"

Võ Tổ búng tay ra, tinh không bay lên.

Hai tay của Mục Trần cũng vào lúc này chậm rãi buông ra, chĩ thấy một hạt châu to chừng trái nhãn từ lòng bàn tay hắn bay lên, bên trong hạt châu tản ra một cỗ dao động cực kỳ nguyên thủy.

"Nguyên thủy tức là thái sơ, vậy thì gọi là"

"Thái sơ hoàn"

Trong khoảnh khắc, 3 thước hỏa ảnh, một mảnh tinh không, một viên long nhãn châu bay lên, hướng thẳng về phía thiên tà thần.

Mà giờ khắc này, đối mặt với 3 người Viêm Đế, Võ Tổ, Mục Trần trong trạng thái mạnh nhất, cho dù là thiên tà thần cũng cảm thẩy sợ hãi biến sắc, bởi vì đối mặt với 3 thứ kia, cho dù là hắn cũng cảm nhận được khí tức tử vong chân chính.

vào giờ phút này, hắn biết, hắn rốt cục vẫn còn xem thường 3 nam nhân đứng ở đỉnh cao nhất đại thiên thế giới này rồi.

***

Dịch bời zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1558: Mười Mắt

Tam thước hỏa ảnh, một mảnh càn khôn tinh không, một viên châu tựa như mắt rồng, ba thứ xếp thành hình chữ phẩm lướt tới, nhắm thẳng vào thiên tà thần.

Tốc độ của chúng cũng không nhanh, nhưng tại khoảnh khắc chúng ngưng tụ thành, đã chỉ định nhất định sẽ rơi vào trên người địch nhân, tựa như số mệnh.

nơi chúng đi qua, cũng không dẫn tới bất kỳ rung chuyển nào, cũng không có bất kỳ thanh thế kinh thiên động địa, nhưng dáng vẻ bình yên như vậy ngược lại khiến cho sắc mặt thiên tà thần lần đầu tiên kịch biến, trong đôi mắt hắn dâng lên nồng nặc kiêng kỵ.

Hiển nhiên, hắn cũng không ngờ tới, 3 người Mục Trần, Viêm Đế, Võ Tổ liên thủ, lại có thề đạt tới bước này.

Sau khi thi triển ra thế công kia xong, sắc mặt Mục Trần lộ vẻ tái nhợt, có điều rất nhanh lại khôi phục như cũ, hắn có thái linh thánh thể, có thể cuồn cuộn không ngừng khôi phục linh lực, hầu như dùng mãi không hết, cho nên dù là thi triền ra thế công cấp bậc này, cũng vẫn có thể bằng tốc độ nhanh nhất khôi phục như cũ.

Hắn nhìn 3 đạo thế công phong tỏa lấy thiên tà thần, hơi trầm ngâm, chợt lòng bàn chân dẫm một cái, chỉ thấy trong mảnh không gian hư vô này, chợt có một vết rách không gian to lớn hiện lên.

bên trong vết rách không gian, mơ hồ hiện ra một phương thế giới, hiển nhiên là một tòa hạ vị diện đổ nát không có sinh linh.

vết rách không gian giống như cái miệng lớn, bao phủ lấy cả khu vực Mục Trần, Viêm Đế, Võ Tổ cùng thiên tà thần.

bời Mục Trần biết thế công của bọn họ tiếp đó sẽ có sức hủy diệt bực nào, một khi khuếch tán ra, không chỉ có linh ma đại lục, thậm chí mười mấy tòa đại lục xung quanh cũng sẽ tan thành tro bụi.

Mà đối mặt với tòa hạ vị diện này bao phủ, thiên tà thần chỉ liếc mắt một cái, cũng không để ý tới, bởi vì đại quân ngoại vực tà tộc cũng ở chỗ này, có thể tránh cho bọn họ bị liên lụy, tiến vào hạ vị diện chiến đấu là chuyện tốt nhất.

Trong hư không, Mục Trần, Viêm Đế, Võ Tổ, Thiên tà thần đều rơi vào trong một tòa hạ vị diện, chỉ có điều tất cả tầm mắt đều có thể xuyên qua cái khe không gian kia, thấy được cảnh tượng trong đó.

Tất cả tầm mắt, đều gắt gao nhìn phía thiên tà thần, bời vì nơi đó, 3 đạo thế công hội tụ toàn bộ sức mạnh của 3 người Mục Trần đã lặng lẽ tới

Thiên tà thần sắc mặt căng thẳng, hắn nhìn tam thước hỏa ảnh, càn khôn tinh không cùng cổ xưa chi châu phiêu nhiên tới, hai tay lúc này chậm rãi khép lại.

phía sau hắn, cuồn cuộn ma lưu chảy xuôi,cuối cùng hội tụ dưới chân hắn, tạo thành một tòa hắc sắc ma liên.

lúc này, thiên tà thần mặt không biểu tình, quanh thân ma quang lưu động, hắn tựa như một tôn ma phật, trong lúc mơ hồ, có tiếng phạn âm quỷ dị, lặng lẽ vang lên

Trên thân thể thiên tà thần, 9 viên tà mục dần dần nhắm lại, chỉ thấy 9 đạo hắc quang từ ngoài da lan ra ngoài, cuối cùng hội tụ trên đầu lưỡi thiên tà thần.

Đẩu lưỡi của hắn lúc này dường như trở nên đen kịt như mực, chảy xuôi vô biên hắc ám, vô cùng quỷ dị.

Ba đạo thế công, đã tới phía trước.

Tam thước hỏa ảnh lấy tay làm đao, chém xuống trước tiên, một chém kia, tựa như một đạo hỏa diễm phách chém ra toàn bộ thế giới, tòa hạ vị diện này nhiệt độ tăng vọt, thậm chí ngay cả đại địa cũng bắt đầu hòa tan.

Trong con ngươi thiên tà thần phản chiếu tam thước hỏa ảnh kia, chợt có thanh âm trầm thấp quỷ tà, từ trong miệng hắn truyền ra: "Cửu Mục, Diệt Giới Chú"

Hắn chợt ngẩng đầu, miệng nộ trương: "mu!"

Tựa như ma phật tụng kinh, có tiếng nguyền rủa thành hình, một đạo ma ngôn ước chừng 1 trượng từ trong miệng thiên tà thần bắn ra, ma ngôn này hàm chưa vô biên tà ác cùng phá hoại, tựa như ác ma dữ tợn, một khi thả ra ngoài sẽ thôn diệt thế gian.

ùng!

Ma ngôn dâng lên, cùng tam thước hỏa ảnh đụng vào nhau, trong khoảnh khắc, không có âm thanh to lớn nào truyền ra, bởi vì tất cả âm thanh đều đã hóa thành hư vô dưới sức mạnh trùng kích.

Tất cả mọi người chỉ có thể đủ nhìn thấy, tòa hạ vị diện kia, đang nhanh chóng hỏng mất.

Một đoàn càn khôn tinh không đập tới, huyền ảo vô cùng, nếu bị đập trúng, cho dù mạnh như thiên tà thần cũng phải thân bị trọng thương, vì thế, hắn một lần nữa há mồm, miệng phun ra ma chú.

"Mu!"

Ma ngôn nhảy lên, va chạm cùng càn khôn tinh không.

Hai đạo ma ngôn liền cản được hỏa ảnh cùng càn khôn tinh không, ngay sau đó, thiên tà thần nhìn về phía nguyên thủy chi châu đang gào thét tới, cũng bắt đầu nói ra: "Mu!"

Ma ngôn lao ra, cùng nguyên thủy chi châu va chạm, ong!

nhận thấy ma ngôn đánh tới, nguyên thủy chi châu hơi đảo một cái, phóng xuất ra ánh sáng, quang minh cùng ma ngôn chạm vào nhau, chống đỡ lại, cùng lúc đó,trong nguyên thủy chi châu lại phóng ra một luồng ánh sáng cổ xưa, nhắm thẳng vào thiên tà thần.

Một viên Thái Sơ Hoàn này, hàm chửa sức mạnh của 3 tòa nguyên thủy pháp thản, vô tận quang minh thể dùng để phòng ngự, khó có thể phá hủy, vạn cổ bất hủ thân triển khai công kích, cuối cùng dùng thái linh thánh thể tiếp lực, cuồn cuộn không ngừng, vĩnh viễn không cạn.

cho nên, khi thiên tà thần nhìn thấy cột sáng cổ xưa kia, ánh mắt cũng hơi lạnh, không thể không lên tiếng lần nữa, miệng phun một đạo ma ngôn, cùng ánh sáng cổ xưa chạm vào nhau.

ong ong!

Trong hạ vị diện, lực lượng mạnh nhất của 2 bên giao phong một chỗ, tuy không có thanh âm to lớn, nhưng ai cũng có thể cảm giác được thứ dao động hủy diệt trong đó, bởi vì tòa vô tận bát ngát hạ vị diện này, dưới dư âm, không ngừng vỡ nát.

Mu! mu!

ước chừng 9 đạo ma ngôn, giống như cực ác chi ma lao ra, không ngừng nặng nề va chạm với tam thước hỏa ảnh, một đoàn càn khôn tinh không, một viên nguyên thủy cổ châu.

Gợn sóng to lớn không ngừng khuếch tán, cuối cùng trực tiếp nghiền nát không gian, tạo thành không gian phong bạo, bao phủ lấy toàn bộ hạ vị diện.

Trên linh ma đại lục cùng đại thiên thế giới, tất cả tầm mắt đều gắt gao nhìn tòa hạ vị diện kia, mặc dù tầm mắt của bọn họ đã bị không gian phong bạo quấy nhiễu, không thể nào nhìn rõ tình thế, nhưng họ vẫn không dám rời mắt đi chỗ khác.

Bởi bọn họ đều hiểu, thắng bại mảy may ở nơi đó, đều sẽ ảnh hưởng đến vận mạng của bọn họ.

Gió lốc trong hạ vị diện kia không biết kéo dài bao lâu, rốt cục bắt đầu biến mất, cuối cùng dần dần tan đi, mà vô số ánh mắt cũng bắt đầu bắn tới.

Gió lốc lui tán, hạ vị diện nhanh chóng trở nên rõ ràng.

Mà khi bọn họ thấy được tình thế của tòa hạ vị diện kia xong, cũng không nhịn được mà hít một hơi lãnh khí, chỉ thấy tất cả các đại lục trong hạ vị diện đó, lúc này đã sớm biến thành vô tận bụi bặm.

Toàn bộ hạ vị diện trồng rỗng, một mảnh hư vô.

Chỉ có bên trong hư không, 6 đạo thân ảnh xa xa giằng co.

Hiển nhiên, trong đợt giao thủ vừa rồi của 2 bên, tòa hạ vị diện này đã hoàn toàn bị hủy diệt.

Trong lúc mọi người rung động với sức phá hoại của 2 bên, chợt ngay sau đó lập tức nhìn về phía thiên tà thần, chỉ thấy trong hư không nơi đó, thiên tà thần lăng không mà đứng, chân đạp ma liên, 9 đạo ma chú chậm rãi xoay quanh.

Mà phía trước thiên tà thần, tam thước hỏa ảnh dần dần ảm đạm, cuối cùng thiêu đốt cạn kiệt, một đoàn càn khôn tinh không cũng theo đó bể nát ra, viên nguyên thủy cổ châu kia càng là vỡ vụn.

vô số sinh linh đại thiên thế giới nhìn cảnh này, rét lạnh nhất thời xông lên đầu, chẳng lẽ ngay cả công kích mạnh nhất của Mục Tôn, Viêm Đế, Võ Tổ cũng bị thiên tà thần phá được sao?

Nếu như vậy, còn thủ đoạn gì có thể uy hiếp được thiên tà thần nữa.

về phía ngoại vực tà tộc bên kia, trên mặt tất cả các cường giả đều có vẻ mừng rỡ hiện lên.

rắc rắc!

có điều, trong lúc người vui người buồn, tựa như có một âm thanh rất nhỏ, từ trong hạ vị diện kia truyền ra, tiếp sau đó, vô số ánh mắt hoàng sợ nhìn thấy, 9 đạo ma ngôn xoay quanh thiên tà thần hiện lên vết nứt, cuối cùng trực tiếp vỡ vụn ra.

lúc này, thân thể thiên tà thần cũng chợt run lên, ma liên dưới chân đốt thành hư vô, khóe môi của hắn thậm chí có một vệt máu màu đen hiện lên.

Toàn bộ thế giới, vào giờ phút này, dường như yên tĩnh không tiếng động.

vẻ mừng rỡ trên mặt các cường giả ngoại vực tà tộc vào lúc này đọng lại, hóa thành hoảng sợ nồng nặc, bọn họ không cách nào ngờ tới, thiên tà thần giống như ma thần vô địch trong lòng bọn họ, lúc này lại xuất hiện thương thế.

Mà bên phía đại thiên thế giới, vô số sinh linh cũng hoàn toàn yên tĩnh, cũng có chút không thể tin nổi, thiên tà thần lại sẽ bị thương.

Hư vô trong hạ vị diện, thiên tà thần sắc mặt âm trầm, hắn giơ tay chậm rãi xóa đi vết máu trên miệng, giọng nói hờ hững, không chút tình cảm: "Thật sự không ngờ, ta lại bị thương tong tay các ngươi"

lúc trước hắn cũng đã thúc giục thế công mạnh nhất, nhưng chung quy vẫn đánh giá thấp thế công mãnh liệt của 3 người, cho nên cuối cùng dù vẫn ngăn cản được, nhưng bản thể cũng bị liên lụy một ít.

Tuy nói thương thế như vậy đối với hắn là không đáng nhắc tới, nhưng đây không nghi ngờ chứng tỏ rõ, 3 người Mục Trần, Viêm Đế, Võ

Tổ thật sự có thể thương tổn được hắn.

Tư thái vô địch, lúc này bị đánh rách.

3 người Mục Trần, Viêm Đế, Võ Tổ nhìn nhau, có điều thần sắc cũng không có quá nhiều vui mừng, bời bọn họ đều là người kiêu ngạo, tự nhiên sẽ không đắc ý tự mãn vì khiến thiên tà thần bị thương nho nhỏ.

"lấy hữu tâm tính vô tâm, ba người chúng ta liên thủ, mới có thể khiến các hạ bị thương chút ít này". Viêm Đế cười nhạt một tiếng, nói: "Thiên tà thần, quả nhiên danh bất hư truyền"

Võ Tổ cũng nhìn về phía thiên tà thần, mặc dù lập trường bất đồng, nhưng đối với đối thủ cường đại như vậy, hắn vẫn giữ một phẩn tôn trọng, chợt mở miệng bình tĩnh nói: "Có điều hôm nay xem ra, thiên tà thần muốn diệt đại thiên thế giới ta, cũng cần tốn công sức lớn rồi"

Giao phong lúc trước đã tỏ rõ, bọn họ có sức mạnh chống lại được thiên tà thần, mặc dù không cách nào chiến thắng, nhưng tương tự, thiên tà thần cũng không thể nào lấy ưu thế cường đại thắng được bọn họ.

Mà ngoại vực muốn xưng bá đại thiên thế giới, chỗ dựa lớn nhất chính là thiên tà thần, hiện giờ thiên tà thần bị bọn họ kiềm chế, dựa vào những lực lượng khác của ngoại vực tà tộc, chắc chắn không thể nhanh chóng dế dàng phá hủy đại thiên thế giới.

cho nên, 2 bên sẽ chỉ có thể kéo dài ác chiến như lúc trước, tiêu hao lẫn nhau.

Trong mắt Mục Trần có linh quang lưu chuyển, hắn bình thản nói: "Chỉ có điều, cứ tiếp tục như vậy, ưu thế của ngươi sẽ ngày càng yếu"

Đúng là, nếu rơi vào ác chiến kéo dài, đại thiên thế giới tuy cũng sẽ phải trả giá cao thảm thiết, nhưng ít ra có thể tranh thủ cho bọn họ thời gian, chủ cần chưa tới mấy chục năm, Viêm Đế, võ tồ cũng sẽ có thể lưu lại tên hoàn chỉnh trên thương khung bảng.

Tới lúc đó, chưa nói là 3 người liên thủ, cho dù chỉ một người, sợ rằng cũng có thể thắng được thiên tà thần.

cho nên, cục diện trước mắt, vô tình đã đẩy thiên tà thần vào tình huống khó xử.

Mạnh mẽ xuất thủ lại bị Mục Trần, Viêm Đế, Võ Tổ ngăn cản, nếu không thể phá vỡ cục diện, tiếp tục kéo dài thì vừa đúng cho Viêm Đế, Võ Tổ tranh thủ cơ hội.

Sắc mặt thiên tà thần không vui không buồn, không nhìn ra được tâm tình, nhưng ánh mắt dường như trở nên cực kỳ u thâm.

"Thiên tà thần, rút lui khỏi đại thiên thế giới đi, từ đâu tới thì lại về nơi đó, đại thiên thế giới này không cho phép ngươi nhúng tay". Mục Trần thanh âm trầm thấp nói.

u quang trong mắt thiên tà thần lóe lên, một lát sau, hắn làm như cười cười cổ quái, ngẩng đầu nhìn về phía 3 người Mục Trần, nói: "Thật sự không ngờ tới, ở đại thiên thế giới nho nhỏ này, thiên tà thần ta lại bị ép chật vật như vậy"

Hắn lắc đầu một cái, nhẹ giọng nói: "Chỉ là, các ngươi thật sự cho rằng ta không có cách nào sao?"

3 người Mục Trần, Viêm Đế, Võ Tổ con ngươi co rụt lại.

Thiên tà thần nhìn chằm chằm 3 người, chậm rãi nói: "Lời lúc trước của ta vẫn có tác dụng, chỉ cần các ngươi chịu dưới trướng ta, ta đảm bảo thân hữu các ngươi bình an, đây là lần ta chiêu mộ cuối cùng, hy vọng các ngươi có thể nắm lấy cơ hội"

Sắc mặt Viêm Đế dần dần ngưng trọng, ánh mắt sắc bén nói: "Cần gì nói nhảm, lấy mệnh tương bồi thôi, còn thủ đoạn nào nữa, cứ việc lấy ra"

Thân thể Mục Trần cùng Võ Tổ cũng căng thẳng lên, quanh thân linh lực dâng lên, đề phòng nhìn thiên tà thần, thực lực của kẻ này, nếu đã nói

thế, tất nhiên vẫn còn lưu thủ.

chỉ là, bọn họ hiện tại không rõ, hiện giờ thiên tà thần đã là trạng thái cực hạn 9 mắt, hắn vẫn còn lưu thủ chỗ nào?

Thiên tà thần xoa xoa con mắt, sau đó mắt hơi rủ, nói: "Thủ đoạn như vậy, trả giá quá cao, vốn là ta không muốn, nhưng xem ra hôm nay cũng không thể không làm vậy"

vừa nói, hắn lại khẽ cười một tiếng, nói: "Nhưng cũng không sao, chỉ cần có thể chiếm được đại thiên thế giới này, trả giá cao hơn nữa cũng có thể thu hồi"

Hắn đưa ngón tay ra, nhét vào trong miệng, chợt cắn nát.

Huyết dịch màu đen từ đầu ngón tay hắn chảy ra, sau đó hắn đưa ngón tay vẽ lên 2 mắt, sau đó là 3 con mắt giữa trán, tiếp đó một đường kéo xuống, tạo thành huyết tuyến, xẹt qua 2 con mắt trên lòng bàn tay, mắt trên buồng tim, cuối cùng kéo xuống con mắt giữa bụng.

Đến đây, 9 viên tà mục được huyết tuyến màu đen nối liền với nhau, tạo thành một hình vẽ quỷ dị.

làm xong những việc này, hai tay thiên tà thần khép lại, kết thành ẩn pháp cổ quái, khóe miệng của hắn càng vào lúc này dâng lên một nụ cười điên cuồng dữ tợn.

"Hy vọng tiếp đến, các ngươi sẽ không bị dọa sợ"

"Ma tế, Cửu Mục!"

Hừng hực!

Trong khoảnh khắc này, trên 9 viên tà mục của thiên tà thần bốc lên hừng hực ma viêm,phát ra thanh âm chói tai, mà tiếng rít gào thê lương thống thiết cũng từ miệng hắn truyền ra.

"khặc khặc khặc, hiến tế cho ta!"

9 viên tà mục nhanh chóng thiêu đốt, cuối cùng bị đốt cháy thành hư vô, giống như chưa từng tồn tại.

vào giờ phút này, thiên tà thần mất đi tất cả mắt, thậm chí ngay cả 2 hốc mắt trên mặt cũng hư vô trống rỗng, nhìn qua cực kỳ quỷ dị, khiến lòng người sinh ra lạnh lẽo sợ hãi.

có điều, trong khoảnh khắc 9 viên tà mục hóa thành hư vô, chỉ thấy 9 đạo hắc tuyến xuyên qua da thiên tà thần, cuối cùng hội tụ giữa trán hắn.

Huyết nhục nơi đó bắt đầu bị vỡ ra.

cuối cùng, 3 người Mục Trần, Viêm Đế, Võ Tổ sắc mặt kịch biến nhìn thấy, ở giữa trán thiên tà thần, dường như có một viên tà mục tà ác tới mức, chỉ cần nhìn qua một chút cũng có thể đem người khác hóa thành ma, chậm rãi nhô ra.

Vào lúc này, thanh âm âm lãnh đủ khiến thế giới cũng phải run rẩy của thiên tà thần, vang lẽn thật khẽ.

"Đây chính là thủ đoạn cuối cùng của ta"

"Tế 9 mắt!"

"Hóa 10 mắt!"

***

Dịch bời zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1559: Át Chủ Bài Cuối Cùng

"Mười con mắt!"

Vào lúc này, toàn bộ đại thiên thế giới một mảnh tĩnh mịch vô số tầm mắt gần như đờ dẫn nhìn ma ảnh lăng không mà đứng trong hạ vị diện kia, thiên tà thần lúc này, 9 con mắt trên thân thể đã biến mất, thậm chí 2 hốc mắt đều là một mảnh hư vô, duy nhất chỉ có giữa trán, dựng đứng một viên tà mục quỷ dị không cách nào hình dung.

Viên tà mục kia, hắc ám không cách nào tả nổi, tựa như liên thông tới cực ác thế giới.

Một cỗ ma uy nhàn nhạt chậm rãi tản ra từ trong cơ thể thiên tà thần, cỗ ma uy kia vừa mới khuếch tán ra, tòa hạ vị diện này bắt đầu run rẩy, sụp đổ.

Thậm chí có từng tia ma uy rất nhỏ truyền ra khỏi hạ vị diện, nhất thời, linh ma đại lục gần đó nhất, cũng theo đó mà tan vỡ.

Toàn bộ đại thiên thế giới đều vào lúc này phát ra chấn động rất nhỏ.

"Mười mắt...thì ra, 9 con mắt cũng không phải cực hạn của thiên tà thần"

Tần thiên cùng tất cả các cường giả đỉnh phong đại thiên thế giới sắc mặt xám trắng, thiên tà thần trạng thái 9 mắt đã nhất định phải tập hợp sức mạnh 3 người Viêm Đế, Võ Tổ, mục tôn, hiện giờ lại biến đổi ra trạng thái 10 mắt còn kinh khủng hơn, thế này làm sao mà đánh?

Trong ánh mắt của tất cả mọi người, đều không khỏi sinh ra một cỗ cảm giác tuyệt vọng vô lực

"Chẳng lẽ đại thiên thế giới ta, rốt khí số đã hết?". Có người không nhịn được bi ai kêu lên, 5 năm nỗ lực khổ chiến, quay đầu lại,chung quy một hồi vô ích sao?

Toàn bộ đại thiên thế giới hoàn toàn yên tĩnh, tất cả sinh linh đều bị trạng thái 10 mắt của thiên tà thần chấn nhiếp không thốt nên lời, chỉ còn tuyệt vọng dâng lên trong lòng.

Trọng hạ vị diện, sắc mặt 3 người Mục Trần, Viêm Đế, Võ Tổ lúc này cũng hoàn toàn biến đổi, bọn họ cau mày, trong mắt có nồng nặc bất an xông ra.

Một màn này, cũng năm ngoài dự liệu của bọn họ.

Từ ma uy tản ra từ cơ thể thiên tà thần, bọn họ có thể biết, thiên tà thần hiện giờ đã trở nên mạnh hơn quá quá nhiều so với trạng thái 9 mắt.

"Làm sao đây?". Thanh âm Võ Tổ trầm thấp, cho dù là vào giờ phút này, vẫn không có chút kinh loạn, hiền nhiên tâm trí bền bỉ, không chút dao động.

Viêm Đế bất đắc dĩ cười một tiếng, nói: "Còn có thể thế nào?"

Mục Trần nhẹ giọng nói: "Chỉ có lấy mệnh tương bác"

Ba người nhìn thẳng vào mắt nhau, trong mắt đều hiện lên vẻ quyết liệt, không chút nào do dự, thế công cường đại nhất một lần nữa thúc giục.

"Viêm thần!"

"Đại càn khôn!" "Thái sơ hoàn!"

lại là 3 đạo thế công này gào thét tới, nhắm thẳng vào thiên tà thần.

Vậy mà lần này, đối với công kích mạnh nhất của 3 người, thiên tà thần cũng lả mặt không gợn sóng, khóe miệng hơi dâng lên một nụ cười chế giễu, sau đó, con mắt thứ 10 giữa trán chợt bộc phát ra một đạo hắc quang.

đạo hắc quang kia, có cực hạn hắc ám, bất kỳ ánh sáng nào cũng sẽ bị nó cắn nuốt.

hắc ám chiếu rọi lên 3 đạo thế công mạnh nhất, tiếp sau đó, tất cả mọi người bao gồm Mục Trần, Viêm Đế, Võ Tổ trong lòng đều run lên, bời vì bọn họ đều thấy, bên trong hắc ám, 3 đạo công kích ẩn chức sức mạnh tối cường của bọn họ, nhanh chỏng ảm đạm xuống, cuối cùng ngắn ngủi vài hơi thở, biến mất trong bóng tối.

Thế công mạnh nhất lúc trước đủ để làm thiên tà thần bị thương nhẹ, tới bây giờ lại bị hóa giải dễ dàng.

Toàn bộ thế giới trở nên thất thanh.

Thiên tà thần nhẹ nhàng vuốt viên tà mục vô cùng quỷ dị giữa trán, cười nhạt nói: "Ta hiến tế 9 con mắt, hóa ra con mắt thứ 10, càng là bỏ ra tuổi thọ, một cái giá lớn như vậy, nếu còn không bắt được cái đại thiên thế giới này, vậy há chẳng phải ta lỗ lớn?"

Viên tà mục giữa trán hắn lóe lên hắc quang, ngưng mắt nhìn 3 người Mục Trần, thanh âm hờ hững vang lên: "Ta đã cho các ngươi cơ hội, đáng tiếc các ngươi lại không nắm lấy"

Viêm Đế híp 2 mắt lại, ánh mắt lóe lên, không biết suy nghĩ cái gì, một lát sau, hắn than nhẹ một tiếng, trên thân thể đốt lên hừng hực hỏa viêm, trên mặt có vẻ bất đắc dĩ hiện lên

"Đại thiên thế giới tuy lớn, nhưng chúng ta cũng đã không còn đường lui"

"Đã như vậy...ngọc đá cùng tan, chưa chắc không phải chuyện tốt"

Thanh âm của Viêm Đế chứa một vẻ quyết liệt, Võ Tổ nghe vậy cũng nhẹ nhàng gật đầu, đến một bước này, đã không còn cách nào nghĩ quá nhiều, bởi vì bọn họ chính là phòng tuyến cuối cùng của đại thiên thế giới, nếu như thất bại, vậy những người quan tâm cũng sẽ bị ma tai thôn diệt.

Vẻ mặt kiên nghị của Võ Tổ hiện lên nụ cười, hắn quay đầu, tầm mắt dường như nhìn về phía 2 vị thê tử trên linh ma đại lục, khẽ cười nói: "Năm đó các nàng đều có thể vì ta mà hy sinh, hiện giờ vì bảo vệ các nàng, ta lại cỏ sợ gì?"

"Năm đó ta cũng đã nói, ta sẽ không để các nàng chịu bất kỳ tổn thương nào trước mắt ta, trừ khi, bước qua thi thể của ta".

Trên linh ma đại lục, 4 vị chủ mẫu của Vô Tận Hỏa Vực cùng Võ Cảnh đều có cảm ứng, lúc này sắc mặt đại biến.

"Lâm Động, đừng!"

ứng hoan hoan vẻ mặt tái nhợt, thanh âm thanh thúy cũng bị biến dạng đi, thân hình nàng vừa động, chuẩn bị lao ra, lại bị lăng thanh trúc hốc mắt đỏ ửng ngăn lại.

"Muội lên chỉ có thể quấy nhiễu bọn họ thôi". Lăng thanh trúc cắn chặt răng, nhẹ giọng nói: "Nếu ngay cả bọn họ cũng bị ép tới bước kia, chúng ta cũng không có cách gì, cùng lắm thì, sau đó bồi hắn đi là được"

"Chỉ là trước đó, tốt nhất phải kéo thêm mấy ngoại vực tà tộc bồi mệnh theo!"

Nói tới lời cuối, đã là đằng đằng sát khí.

ứng hoan hoan ngừng lại, sắc mặt nàng một mảnh băng sương, hàn ý kinh khủng từ cơ thể nàng tản ra, cặp mắt giống như huyền băng, gắt gao nhìn về phía thiên tà thần.

Sắc mặt Tiêu Huân Nhi lúc này cũng có chút tái nhợt, chợt nàng nhìn về phía bên cạnh, thải lân lúc này thân thể mềm mại cũng run lên, nhẹ nhàng cầm tay thải lân, nói: "Thải Lân tỷ, vô tận hỏa vực, còn có mấy đứa tiêu tiêu, tiêu lâm, còn cần tỷ chiếu cố."

Thải Lân nắm chặt lấy tay huân nhi, chậm rãi nói "Huân nhi, muội cũng không thể ích kỷ một mình bồi theo hắn, muốn đi thì cùng đi"

Nghe thấy sự kiên quyết trong lời nói của nàng, Huân nhi cũng chỉ có thể cười khổ một tiếng.

Trong hạ vị diện, thiên tà thần cảm nhận được cỗ khí thế phát ra từ trên người Viêm Đế, Võ Tổ, con mắt thứ 10 giữa trán hơi lóe, nói: "A? Định học theo bất hủ đại đế, cùng ta đồng quy vu tận?"

"Có điều lần này, chỉ sợ ta sẽ không cho các ngươi cơ hội như thế"

Viêm Đế, Võ Tổ lãnh đạm nói: "Vậy cũng phải thử một chút mới biết"

Thanh âm vừa dứt, bọn họ liền cất bước tiến lên.

Nhưng đúng vào lúc này, chợt có 2 bàn tay đưa ra, giữ lấy cánh tay bọn họ.

Viêm Đế, Võ Tổ hơi ngẩn ra, quay đầu sang, nhìn về sau lưng: "Mục Trần?"

Mục Trần môi mím chặt, hắn nhìn 2 người trước mắt, nhẹ giọng nói:

"Hai vị tiền bối đại nghĩa, vãn bối khâm phục vô cùng, có điều, chuyện có lẽ cũng chưa đến bước này"

Viêm Đế, Võ Tổ liếc mắt nhìn nhau, đều có chút kinh nghi, bởi lẽ, giao phong đã khiến bọn họ hiểu, trạng thái 10 mắt này của thiên tà thần thực sự cường đại, trừ cách ngọc đá cùng tan ra, cho dù là 2 người bọn họ cũng không nghĩ ra cách nào khác.

"Ngươi có cách?". Viêm Đế có chút không tin nổi, nói.

Mục Trần trầm mặc một lúc, chậm rãi nói: "Có thể thử một lần"

Viêm Đế, Võ Tổ trong lòng hơi run, thật sự cảm thấy khó có thể tin, nhưng xuất phát từ tín nhiệm đối với Mục Trần, cuối cùng vẫn khẽ gật đầu.

"Được, vậy ngươi cứ thử, nếu không được, bọn ta sẽ cùng thiên tà thần liều mạng"

Mục Trần hít sâu một hơi, nặng nề gật đầu, trầm giọng nói: "Đến lúc đó, nhất định sẽ đi cùng 2 vị tiền bối"

Khi thanh âm hắn vừa dứt, 2 mắt cũng dần nhắm lại, mà sau khi 2 mắt Mục Trần nhắm lại không bao lâu, trong thiên địa lại có màn sáng thùy vân thần bí từ trên trời giáng xuống, một mực chui vào trong tòa hạ vị diện này.

"Thương khung bảng?"

Viêm Đế, Võ Tổ thấy màn sáng quen thuộc kia, ngược lại ngẩn ra, nhưng lại không hiểu, lúc này Mục Trần dẫn động thương khung bảng là vì cái gì? CHẳng lẽ, hắn muốn để lại tên hoàn chỉnh, nhưng cái này làm sao có thể?

Đại thiên thế giới, vô số sinh linh cũng kinh nghi nhìn cảnh này.

Đối với đông đảo ánh mắt trong thiên địa, Mục Trần cũng không để ý, hắc bạch Mục Trần lúc này cũng tới bên cạnh hắn, đứng thõng tay.

3 Mục Trần ánh mắt đều khép hờ, cũng không có bất cứ động tĩnh gì.

Một màn này, càng khiến vô số người không giải thích được.

"a, tiểu tử nhà ngươi, đến lúc này vẫn còn giả thần giả quỷ? Bằng thực lực của ngươi, muốn lưu lại tên hoàn chỉnh trên thương khung bảng,

sợ rằng còn cần một khoảng thời gian!". Thiên tà thần cười lạnh nói.

Đối với nụ cười lạnh của hắn, Mục Trần vẫn không để ý tới.

Mà dưới sự chờ đợi, thời gian lặng lẽ trôi qua, cho đến một khắc, Mục Trần rốt cục đột nhiên mở mắt ra, vẻ mặt làm như trút được gánh nặng, lẩm bẩm nói: "Rốt cục đã tới"

"Cái gì tới?". Viêm Đế, Võ Tổ đều là đầu óc mơ hồ.

graooooo! liiiiiiiiii!

Mà trong khoảnh khắc khi họ vừa nói xong, giữa thiên địa này chợt có một tiếng long ngâm phượng minh vang lên,

Ngay sau đó, vô số ánh mắt kinh dị nhìn thấy, ở nơi chân trời, hai đạo kim quang từ trẽn trời giáng xuống, xông vào trong hạ vị diện, bên trong kim quang, có thể thấy được một con kim long, kim phượng khổng lồ.

Mả khi kim long, kim phượng đáp xuống, cũng dần dần hóa thành 2 đạo kim sắc quang ảnh, tới khi hình dáng bọn họ hiện ra, nhất thời dẫn tới vô số thanh âm ồn ào xôn xao.

bời vì 2 đạo kim sắc thân ảnh kia, rõ ràng giống Mục Trần như đúc!

Con ngươi Viêm Đế, Võ Tổ cũng hơi co rụt lại, có chút khiếp sợ, bởi vì bọn họ phát hiện, 2 vị Mục Trần do long phượng biến thành này, thậm chí có dao động giống Mục Trần như đúc, rõ ràng là 2 vị có tên trên bảng.

"Cái này...làm sao có thể?"

Mục Trần nhìn 2 "Mục Trần" thân khoác long phượng kim bào xuất hiện trước mắt, cũng không nhịn được khẽ cười một tiếng, năm đó ở trong Long Phượng Thiên, hắn thu được Long Phượng Chân Kinh, lấy huyết mạch bản thân cuối cùng nuôi dưỡng ra chân long chân phượng

chi linh, từ góc độ nào đó mà nói, chân long chân phượng chi linh này cũng vì hắn mà sinh ra, cùng với hắn coi là một thể.

Cho nên, trong khoảnh khắc khi tam thần cảnh đại thành, không chỉ có 3 đạo hóa thân lột xác, hơn nữa, bởi duyên cớ có chân long chân phượng chi linh tồn tại, trong lúc mờ mịt, Mục Trần nắm chặt cơ duyên chỉ tồn tại trong chớp mắt này, một lần nữa quả quyết chém 2 phát.

Vì thế nhất thời cùng lúc đó, chân long chân phượng chi linh thoát khỏi gông cùm xiềng xích bản thân,lột xác độc lập, sau đó tiến vào không gian thần thú huyết hải tu luyện.

Thật ra, trong khoảnh khắc khi Mục Trần chém ra chân long chân phượng chi linh, nhất khí hóa tam thanh của hắn cũng có biến hóa, bởi vì cho dù là người sáng lập ra môn thần thông này năm đó, cũng chưa từng ngờ tới, nhất khí hóa tam thanh, cảnh giới cuối cùng sẽ chém ra tới 5 tồn tại...

Nói cho cùng, đây cũng là vì tình huống của Mục Trần đặc thù, lấy tinh huyết của bản thân, nuôi dưỡng nhiều năm, mới bồi dưỡng thành công ra chân long chân phượng chi linh hàm chửa ý chí bản thân hắn.

Viêm Đế cùng Võ Tổ một luc lâu sau, rốt cục cũng hồi thần lại, trong lòng khẽ thở dài: "nhưng mà, dù có thêm 2 hỏa thân, chỉ sợ cũng không thể nào để lạl tên hoàn chỉnh trên thương khung bảng"

"Hai vị cực khổ". Mục Trần hướng về 2 "Mục Trần" thân khoác long phượng kim bào, khẽ mỉm cười, nói.

"Thành công rồi?". Hắc bạch Mục Trần cũng cười hỏi.

"Vừa lúc trước, may mắn thành"

Hai long phượng kim bào Mục Trần nghe vậy, cũng cười gật đầu một cải, sau đó bọn họ 2 tay kết ấn.

Một khắc khi, sau lưng hai người đều có vô biên linh quang hội tụ, mà trong linh quang, có dao động cổ xưa tản ra, sau đó, vô số ánh mắt rung động nhìn thấy, trong linh quang phía sau 2 người, có 2 đạo quang ảnh cổ xưa chậm rãi hiện lên.

Thứ dao động đó, giống y hệt như nguyên thủy pháp thân!

"Đây là...". Viêm Đế, Võ Tổ nội tâm chấn động mạnh.

Trên linh ma đại lục, tất cả các cường giả đều trợn mắt há hốc mồm, sợ hãi nói: "Đó là 2 tòa nguyên thủy pháp thân cuối cùng trên đại thiên thế giới, Dạ Thần cổ Thể cùng Hoang Tổ Thể"

Ma ha thiên sắc mặt cũng là khó có thể tin, sau đó nhìn về phía Hắc Thiên Tộc trưởng cùng Hoang cầu tộc trưởng, nói: "Các ngươi từ lúc nào đã đem 2 tòa nguyên thủy pháp thản kia giao cho hắn?"

hắc thiên tộc trưởng cùng hoang cầu tộc trưởng liếc mắt nhìn nhau, cười khổ nói: "Mấy năm trước, Mục Trần từng âm thầm tới trước, mượn nguyên thủy pháp thân, chỉ là lúc đó hắn nói cũng không nắm chắc tuyệt đối, cho nên để bọn ta tạm thời giữ bí mật"

Mọi người ngạc nhiên, chợt lại phấn chấn, bởi Mục Trần âm thầm lưu lại chiêu này, lại mang tới cho bọn họ một tia hy vọng, nếu như có thể mượn sức mạnh của 5 tòa nguyên thủy pháp thân, không chừng Mục Trần thật sự sẽ có một tia cơ hội, để lại tên hoàn chỉnh trên thương khung bảng.

"Lợi hại"

Viêm Đế cùng Võ Tổ cũng không nhịn được than thở một tiếng, ai có thể ngờ tới, Mục Trần không chỉ chém ra 2 đạo hóa thân, mà là tới 4 đạo! Hơn nữa quan trọng là, hắn lại tu thành toàn bộ 5 tòa nguyên thủy pháp thân trên đại thiên thế giới, đây đúng là chuyện trước nay chưa từng có.

5 Mục Trần lúc này ngẩng đầu lên, ngưng mắt nhìn thương khung bảng hạo đãng thần bí.

"Tiếp đó, để bọn ta thử một chút xem, lẩn này có thể lưu lại tên đầy đủ trên thương khung bảng hay, trờ thành đệ nhất nhân từ khi đại thiên thế giới sáng thế tới nay hay không..."

***

Dịch bởi zero

Mục Trần lúc về già chắc sẽ viết 1 cuốn sách, tựa đề: "Naruto đã cứu đại thiên thế giới như thế nào?"

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1560: Đại Chúa Tể

Màn sáng thần bí cổ xưa kết nối thiên địa, mà ở phía dưới thương khung bảng, 5 đạo thân ảnh rạo rực linh quang, giống như 5 vầng đại nhật, chiếu rọi thế giới.

Tất cả ánh mắt của tòa bộ thế giới, vào giờ khắc này, đều hội tụ tới 5 đạo thân ảnh phía trước thương khung bảng.

dưới vô số ánh mắt chăm chú, Mục Trần hít sâu một hơi, linh lực trong cơ thể toàn bộ khởi động, sau đó hội tụ trên đầu ngón tay, nhất thời ngón tay kia trở nên sáng chói, một cỗ dao động kinh khủng từ trên đó tản ra.

uỳnh!

Cùng lúc đó, 4 Mục Trần khác cũng là một tay kết ấn, thúc giục toàn bộ linh lực bản thân, chớp mắt sau đó, 4 đạo hồng lưu tựa như tinh hà từ trong cơ thể bọn họ bắn ra, hội tụ trên đầu ngón tay Mục Trần.

Sức mạnh mênh mông hùng hồn như vậy hội tụ với nhau, ngón tay Mục Trần nhất thời run rẩy, lúc này, ngón tay của hắn chỉ cần thoáng động, một tòa vị diện cũng sẽ bị hắn dễ dàng xóa đi.

Cảm nhận cỗ sức mạnh kinh khủng hội tụ trên đầu ngón tay, ánh mắt Mục Trần lúc này ngược lại trở nên kiên định, một khắc sau, hắn không do dự nữa, chợt lấy ngón tay làm bút, hướng về phía thương khung bảng, đột nhiên hạ xuống.

Trong khoảnh khắc khi ngón tay Mục Trần hạ xuống, nhất thời cũng cảm giác được một tầng vách ngăn không thể thăm dò, tầng vách ngăn

kia thần bí mà mênh mông vô tận, nhìn như mỏng manh, nhưng lại khiến ngón tay hàm chứa sức mạnh kinh khủng kia của Mục Trần cũng không cách nào hạ xuống.

Ánh mắt Mục Trần sắc bén, điên cuồng vận chuyển linh lực, thậm chí ngay cả trên ngón tay ka cũng có huyết văn băng liệt ra, máu tươi theo bàn tay chảy xuống, run rẩy không ngừng.

Vậy mà, bất kể Mục Trần thúc giục điên cuồng thế nào, màn vách ngăn kia dường như vẫn vững vàng chống đỡ,nếu không cách nào xuyên thủng, vậy tự nhiên cũng không thể nào viết tiếp một bước cuối cùng trên thương khung bảng...

"haha, ta nói rồi, viết tên hoàn chỉnh lên thương khung bảng đâu có dễ dàng như vậy, cho dù ngươi lấy một hóa 5, mỗi người đều tu thành nguyên thủy pháp thân, nhưng khoảng cách tới bước kia, vẫn còn kém một chút!". Con mắt của thiên tà thần lóe lên tia sáng âm lãnh nhìn cảnh này, cười lạnh nói.

Ánh mắt của hắn sắc bén bực nào, liếc một cái liền nhận ra, Mục Trần lúc này mặc dù cực kỳ mạnh mẽ, nhưng muốn đột phá một bước kia, vẫn còn kém một chút.

Viêm Đế, Võ Tổ cũng yên lặng thở dài, lưu lại tên đầy đủ trên thương khung bảng thật sự là quá gian nan, khó trách đại thiên thế giới vô số năm tới giờ, nhiều người kinh tài tuyệt diễm như vậy, cũng không thể nào làm được tới bước này.

Trên đại thiên thế giới, vô số ánh mắt vừa lóe lên hy vọng, lúc này cũng lại dần dần ảm đạm xuống.

Bắc thương linh viện.

Tất cả học viên đều gắt gao nhìn thật chặt linh lực quang kính trên bầu trời, mà khi bọn họ nhìn thấy Mục Trần đẩu ngón tay rỉ máu, run rẩy nhưng vẫn không thể nào hạ xuống, không khỏi một mảnh trầm mặc.

"Quá khó khăn". Trầm thương sinh không nhịn được nói, mặc dù bọn họ cũng không thể tưởng tượng được rốt cục khó khăn tới mức nào, nhưng Mục Trần đã làm tới bước này, cũng vẫn không thể thành công, vậy có thể nhận thấy, một bước kia chật vật như thế nào.

"Mục Trần...cố gắng lên", ôn thanh tuyền cũng cắn chặt môi, bàn tay siết chặt.

"Mục Trần đại ca, cố gắng lên, ngươi nhất định có thể thành công!".

Duễn nhi cũng nghiến chặt răng, không ngừng động viên, tim đập thình thịch.

Thiên La Đại Lục, Mục Phủ.

Phía trước đại điện, Mục Phong, Cửu u, Linh Khê, Mạn Đà La cũng nhìn linh kính trên bầu trời, tâm thần run rẩy.

"Tiểu tử thối". Mục Phong nhìn đạo thân ảnh thon dài kia, ánh mắt cũng có chút đỏ lên, thiếu niên đã từng cần hắn một mực che chở trong bắc linh cảnh năm đó, hiện giờ đã đạt tới độ cao hắn khó có thể sánh bằng, có điều hắn biết, Mục Trần liều mạng như vậy, mục đích cũng chỉ vì muốn bảo vệ bọn họ mà thôi.

"Bất kể ngươi có thành công hay không, cha cũng đều vì ngươi mà kiêu ngạo"

Linh ma đại lục, lạc ly cũng ngưng mắt nhìn bên trong hạ vị diện, nàng nhìn thân ảnh mang trên người ức ức hy vọng kia, yên lặng nhẹ nhàng nói: "Mục Trần, bất luận ngươi thành công hay thất bại, ta cũng sẽ cùng ngươi đi tới tận cùng"

Trong hạ vị diện, Mục Trần nhìn ngón tay rỉ máu, run rẩy không cách nào đâm xuyên tầng trở ngại kia, hắn biết, vào giờ phút này, sợ rằng toàn bộ đại thiên thế giới đều đang dõi theo hắn.

Hắn đã là hy vọng cuối cùng của đại thiên thế giới, nếu là thất bại, có lẽ cũng chỉ có thể cùng Viêm Đế, Võ Tổ ngọc đá cùng tan với thiên tà thần.

hít

Mục Trần hít sâu một hơi, sau đó hắn quay đầu, nhìn về 4 đạo thân ảnh khác, hơi khom người nói: "Bốn vị, xin thành toàn cho ta"

Hắc bạch Mục Trần, long phượng kim bào Mục Trần nghe vậy, nhìn nhau cười một tiếng, nói: "Ta và ngươi vốn là một thể, sao phải nói thành toàn?"

Mục Trần nghe vậy, cũng là cười cười, sau đó sắc mặt của hắn trở nên nghiêm túc, một khắc sau, có một đạo thanh ảm cực kỳ trầm thấp, từ miệng hắn chậm rãi truyền ra.

"Nhất khí hỏa tam thanh...quy nhất cảnh!"

Trong khoảnh khắc khi thanh âm này của hắn vang lên, vô số ánh mắt trên toàn thế giới hoảng sợ nhìn thấy, 4 đạo thân ảnh Mục Trần kia, vào lúc này bốc cháy lên.

Ngắn ngủi chỉ mười mấy hơi thở, 4 thân ảnh Mục Trần thiêu đốt sạch sẽ, cuối cùng hóa thành 4 đạo quang hồng bay ra, trực tiếp vọt vào trong thân thể Mục Trần.

Mục Trần hai mắt khép hờ, thần sắc túc mục.

Trong khoảnh khắc khi hắn tiến vào tam thần cảnh, đã có điều ngộ ra, tam thần cảnh cũng không phải cảnh giới cuối cùng của nhất khí hóa tam thanh, bên trên đó, hắn là còn một cảnh giới mà không ai chạm tới.

Đó chính là quy nhất Chân chính quy nhất.

Chẳng qua là, sau khi quy nhất hoàn thành, nhất khí hóa tam thanh cũng theo đó mà tiêu tan, như vậy nói cách khác, Mục Trần sau này sẽ

hoàn toàn mất đi nó.

"Do nhất nhi thủy, do nhất nhi chung". Mục Trần nhẹ giọng tự nói, 2 mắt khép hờ, cũng vào lúc này đột nhiên mở ra.

uỳnh!

Trong khoảnh khắc khi 2 mắt hắn mở ra, một cỗ linh lực phong bạo mà ngay cả Viêm Đế, Võ Tổ cũng phải hơi biến sắc, từ trong cơ thể hắn bộc phát ra. Thiên tà thần nơi xa, cũng vào lúc này, nội tâm run lên.

Ngón tay lúc trước không ngừng run rẩy của Mục Trần, vào lúc này dừng lại, sau đó hắn ngẩng đầu nhìn thương khung bảng thần bí, ngón tay lóe lên vô biên vô tận sức mạnh, một lần nữa hạ xuống.

ong!

Trong khoảnh khắc khi ngón tay hạ xuống kia, tựa như có một đạo ầm ầm chấn động truyền ra, trực tiếp tràn ngập toàn bộ đại thiên thế giới.

Mục Trần sắc mặt nghiêm nghị, ngón tay chậm rãi hạ xuống, trên thương khung bảng, ánh sáng lúc mạnh lúc yếu, tựa như đang ngăn trở lần cuối cùng.

rắc!

Có điều, sự ngăn trở này chẳng qua chỉ kéo dài vài hơi thở, liền tuyên cáo vỡ vụn, cùng với một tiếng vỡ vụn vang lên, tất cả mọi người nhìn thấy, trẽn thương khung bảng, một đạo linh quang bắt đầu ngưng tụ.

Ngón tay Mục Trần hoa động, mỗi một lần hoa động đều giống như thiên qua, rồng bay phượng múa.

Vô số ánh mắt gắt gao nhìn lên thương khung bảng, phía sau chữ "Mục" phiêu diêu, linh quang ngưng tụ, một nét bút hư vô thành hình...

"Trần!"

Khi một nét cuối cùng vẽ xong, toàn bộ thế giới, đều vào giờ khắc này an tĩnh lại.

Trên thương khung bảng, linh quang nở rộ, chiếu rọi mỗi ngóc ngách trên đại thiên thế giới.

Tất cả tầm mắt đều khó có thể tin nhìn nơi đó, ở phía trên, một cái tên hoàn chỉnh, phiêu diêu lơ lửng, tựa như có sự uy nghiêm không cách nào hình dung, khiến cho tất cả người nào nhìn thấy, đều không nhịn được quỳ xuống lạy.

Vô biên vô tận linh quang chiếu xuống, bao phủ lấy Mục Trần vào trong, giờ khắc này, Mục Trần có thể cảm giác được, cảm ứng của hắn, tựa như bao trùm toàn bộ đại thiên thế giới.

hắn nhìn thấy vô số học viên vẻ mặt mừng như điên bên trong Bắc Thương Linh Viện, còn có trầm thương sinh, lý huyền thông, ôn thanh tuyền, đường thiên nhi...

hắn cũng nhìn thấy, bên trong mục phủ, Mục Phong, Cửu u, Mạn Đà La, Linh Khê....sắc mặt kích động.

Vào giờ phút này, một loại cảm giác chân chính chưởng khống, xông lên đầu, cái này khiến Mục Trần có một loại cảm giác khác thường, tựa như, toàn bộ thế giới này đều nằm trong tay của hắn.

Loại cảm giác này, tựa như chúa tể.

Mục Trần bàn tay chậm rãi nắm chặt, nhẹ giọng nói: "Từ nay về sau, bên trên thánh phẩm, chính là Chúa Tể cảnh".

Tựa như miệng ngậm thiên hiến, vì đó đặt tên.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, nhìn dòng chữ kim quang trên thương khung bảng cao cao tại thượng, sau đó khẽ lên tiếng, thanh âm giống như Hồng Chung Đại Lữ, vang vọng bên tai mỗi sinh linh đại thiên thế giới.

"Đại thiên thế giới, vạn đạo tranh phong, ta là Đại Chúa Tể"

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1561: Trận Chiến Cuối Cùng

Giữa thiên địa, linh quang nở rộ, bao phủ toàn bộ đại thiên thế giới.

Mà bên dưới thương khung bảng, giờ khắc này, thân hình Mục Trần tựa như tràn đầy một loại uy nghiêm không nói thành lời, giơ tay nhấc chân cũng dẫn động thế giới vĩ lực.

"Chúc mừng Mục Chủ, thành tựu chúa tể!"

Toàn bộ thế giới, lúc trước đều bởi vì con mắt thứ 10 của thiên tà thần mà trở nên tuyệt vọng, nhưng ai có thể ngờ tới, cục diện một lần nữa xoay chuyển, đại thiên thế giới bọn họ lại xuất thế một vị chúa tể cường giả đầu tiên từ trước tới nay lưu lại đủ tên hoàn chỉnh trên thương khung bảng.

cái loại vui mừng sống sót sau kiếp nạn đó, hầu như khiến tất cả mọi người trở nên điên cuồng, trong miệng hò hét tên mục chủ, trong mắt đều là kích động cuồng nhiệt.

dưới tiếng hoan hô vang dội, thương khung bảng từ từ tiêu tán, ánh sáng quanh thản Mục Trần cũng tan đi, vào giờ phút này, hắn giống y như một người bình thường, thậm chí ngay cả bên trong thân thể cũng không có một tia dao động linh lực nào.

Mục Trần hạ xuống trước người Viêm Đế, Võ Tổ, sau đó hướng về phía 2 người ôm quyền, nóiVãn bối bước trước nửa bước, mong hai vị tiền bối chớ trách"

Viêm Đế, Võ Tổ nghe vậy, chỉ là thản nhiên cười một tiếng, nói: "thời điểm sinh tử tồn vong của đại thiên thế giới, mục đích quan trọng nhất

chính là ngăn cản thiên tà thần, ngươi có thể đứng ra, nhắc tới thì ngược lại 2 người chúng ta lại thiếu ngươi một cái nhân tình"

Mục Trần lắc đầu một cái, nói: "Ta là bởi vì nguy cơ của đại thiên thế giới mới có thể mượn tất cả cơ duyên, dẫn trước nửa bước, nói tới thì cũng là thủ xảo cùng đường tắt, hai vị tiền bối dựa vào tự thân tích lũy, chưa từng dựa vào một tòa nguyên thủy pháp thân tương trợ, khoảng cách ghi lại tên hoàn chỉnh cũng chỉ có nửa bước, điểm này, Mục Trần xa xa không kịp"

Mục Trần nói cũng là đúng sự thật, vốn dựa theo hắn đoán chừng, muốn đạt tới bước này, ít nhất cũng phải cần gần trăm năm khổ tu tích lũy, nhưng ai ngờ được, đại thiên thế giới lại xuất hiện biến cố này, khiến hắn không thể không mạnh mẽ cưỡng ép mình bộc phát tất cả tiềm lực, cuối cùng mượn tất cả cơ duyên, vượt lên trên bước tới đỉnh phong.

Nếu đại thiên thế giới không có lần tai kiếp này, người đầu tiên tiến lên thương khung bảng, tất nhiên là Viêm Đế cùng Võ Tổ, mà không phải là Mục Trần hắn.

Viêm Đế, Võ Tổ ôn hòa cười một tiếng, nói: "Thời thế tạo anh hùng, trước giờ vẫn là như vậy, 2 người chúng ta có thể trổ hết tài năng, cũng đã từng lệ thuộc vào thời thế. Trên thế gian này, người có thể nắm chắc thời thế, thừa dịp gió tới bay cao cũng không có nhiều, ngươi có thể nắm bắt được, cái này dĩ nhiên lả dựa vào sự quả quyết cùng năng lực của ngươi, không cần quá khiêm tốn"

"Chỉ là tiếp đó, trách nhiệm nặng nề đối phó với thiên tà thần lại phải giao cho ngươi, 2 người chúng ta tới bên cạnh lược trận, tương trợ cho ngươi"

Mục Trần khom người ôm quyền, trịnh trọng nói: "Tất không phụ nhờ cậy"

Sau đó, hắn cũng không nhiều lời nữa, ngẩng đẩu lên, ánh mắt sắc bén nhìn về phía thiên tà thần, lúc này, thiên tà thần sắc mặt cũng trở nên

cực kỳ âm trầm, viên tà mục thứ 10 kia lóe lên vô biên hắc quang.

"Thật sự không ngờ được!"

Viên tà mục của thiên tà thần gắt gao nhìn chằm chằm Mục Trần, nói: "Vốn ta còn tưởng lần này đối thủ lớn nhất sẽ là Viêm Đế cùng Võ Tổ, cũng không ngờ tới, cuối cùng lại bị ngươi đăng đỉnh"

"Đại thiên thế giới ta, ức ức sinh linh không cam lòng làm nô, tự nhiên sẽ có người thừa dịp lên, cho dù không phải là ta thì cũng sẽ là người khác". Mục Trần thản nhiên nói.

Thiên tà thần cắn răng, lạnh lẽo nói: "Đại thiên thế giới các ngươi đúng là vận khí không nhỏ, như vậy cũng có thể trở mình!"

Trong thanh âm của hắn tràn đầy tức giận cùng hận ý, vốn là khi con mắt thứ 10 xuất hiện, nghĩ đã nắm chắc phần thắng, nhưng ai có thể ngờ tới, Mục Trần cũng vào lúc này khắc được tên hoàn chỉnh.

Thiên tà thần hiểu cực kỳ rõ, một khi đã lưu lại tên hoàn chỉnh trên thương khung bảng, vậy đại diện cho việc Mục Trần có thể vận chuyển thế giới vĩ lực, mà đại thiên thế giới này, sẽ tương đương sân nhà của hắn, có vô biên cung ứng.

Cuộn chiến hôm nay, nhất định là một cuộc ác chiến.

Thiên tà thần vẻ mặt âm trầm, hít sâu một hơi, viên tà mục giữa trán chợt có hắc ám chi quang bắn ra, cuối cùng ngưng tụ trên bàn tay của hắn, chỉ thấy một thanh hắc sắc trường mâu chừng mấy trượng chậm rãi ngưng hiện ra trên lòng bàn tay hắn.

"Thập Mục u Ma Mâu!"

Thanh hắc mâu này toàn thân u ám, trên đó hắn là có mười viên tà mục quỷ dị, chậm rãi chớp lóe, tản ra khí tức vô cùng tà ác, một cỗ dao động vô cùng kinh khủng theo đó phát ra, toàn bộ hạ vị diện đều đang run rầy.

Đinh!

Thiên tà thần cầm ma mâu trong tay, nặng nề giẫm một cái, nhất thời hư không vỡ vụn, vết nứt to lớn như mạng nhện lan ra.

ánh mắt hắn âm lệ nhìn chằm chằm Mục Trần, lạnh lẽo nói: "Hôm nay ta ngược lại muốn xem một chút, ngươi vị hoàn chỉnh trên bảng này, có thể làm khó dễ được ta?!"

Mục Trần nhìn ma mâu trong tay thiên tà thần, hai mắt ngưng lại, hiển nhiên thiên tà thần đã bắt đầu không còn lưu thủ gì nữa, ngay cả thanh ma mâu trước giờ chưa từng xuất hiện này cũng đã lấy ra.

"Vũ Khí sao..."

Mục Trần hơi trầm ngâm, chợt vung tay áo, trong thiên địa có vô biên linh lực hội tụ tới, cuối cùng hừng hực thiêu đốt, hóa thành một mảnh linh lực viêm hải, ngay sau đó, hắn búng ngón tay ra, một đạo hắn quang bắn ra, rơi vào trong viêm hải hừng hực

Đạo hắc quang kia, rõ ràng là một cây hắc trụ to lớn, chính là vũ khí Mục Trần từng sử dụng cách đây rất lâu - Đại Tu Di Ma Trụ.

CHỈ có điều sau đó, cùng với việc thực lực tăng trưởng, số lần Mục Trần sử dụng nói ngày càng ít, chỉ có điều hôm nay tới trình độ này của hắn, đã có thể tự mình xuất thủ chế tạo một thanh vũ khí siêu việt tuyệt thế thánh vật.

Đã như vậy, cũng có thể dùng đại tu di ma trụ này làm nguyên liệu.

Hừng hực!

Linh lực viêm hải thiêu đốt, nhiệt độ đáng sợ nhanh chóng hòa tan đại tu di ma trụ, hóa thành chất lỏng màu đen chảy bên trong đó.

"Còn thiếu một chút nguyên liệu phụ tá". Mục Trần nhìn chất lỏng màu đen chảy bên trong kia, một lần nữa ngón tay búng ra, một tiếng

kiếm ngân vang lên, chỉ thấy thiên đế kiếm toàn thân trong suốt cũng bắt đầu bị bắt ném vào trong linh lực viêm hải.

Thiên đế kiếm vốn đã bị hỏng hóc, năng lượng ẩn chứa trong đó đã sử dụng hầu như không còn, có điều tài liệu bản thân nó, ngược lại có thể dùng để đúc nóng, giúp hắn luyện chế ra một thanh vũ khí mạnh nhất đại thiên thế giới.

Thiên đế kiếm nhanh chóng hòa tan thành chất lỏng trong suốt, cuối cùng dưới sự khống chế của Mục Trần, hòa vào với chất lỏng màu đen kia, cuối cùng nhanh chóng thành hình, ngay sau đó Mục Trần thúc giục thiên địa linh lực, cuồn cuộn không ngừng rót vào.

Cùng lúc đó, tâm niệm hắn vừa động, thế giới vĩ lực cũng theo đó hàng lâm, rơi vào trong đó.

uỳnh!

Chỉ ngắn ngủi vài hơi thở, trong biển lửa, chợt có tiếng vang rung trời, sau đó tất cả mọi người đều thấy, một cột sáng đen sẫm bắn ra, trôi lơ lửng trước người Mục Trần.

ánh sáng tản đi, lộ ra vật bên trong, chỉ thấy vật đó lại trông giống như đại tu di ma trụ, có điều cũng không có cái cảm giác hung sát kia nữa, ngược lại trở nên trầm trọng hùng hồn, tựa như kình thiên trụ, không thể lay động.

"Từ nay về sau, gọi ngươi là Đại Tu Di Thánh Trụ!". Nghe được lời của Mục Trần, đại tu di thánh trụ nhất thời bộc phát ra quang amgn sáng chói, tựa như đang hoan hô nhảy lên, hiển lộ ra linh tính cực mạnh.

Mục Trần bàn tay vừa động, đại tu di thánh trụ nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành một thanh cự côn, rơi vào lòng bàn tay Mục Trần, hơi chấn động một cái, không gian chấn vỡ, xa xa chỉ hướng thiên tà thần. (Kim cô bổng của lão tôn xuyên không sang đây cmnr)

Hừ.

Thiên tà thần hừ lạnh một tiếng, cầm trong tay ma mâu, một bước bước ra, chính là xuất hiện phía trước Mục Trần, ma mâu huy động, cuối lên vạn trọng ma quang, mỗi một trọng ma quang cũng đủ để hủy diệt một tòa đại lục.

Mục Trần cầm trong tay đại tu di thánh trụ, không hề sợ hãi, chính diện tiến đón, thánh trụ hàm chứa thế giới lực, cuồn cuộn bàng bạc.

Đang!

Ma mâu cùng thánh trụ nặng nề va chạm, gợn sóng năng lượng mấy trăm vạn trượng bộc phát ra, sức phá hoại cực mạnh.

Viêm Đế, Võ Tổ lúc này lui về phía sau, hai người bọn họ liên thủ, linh lực rót vào trong tòa hạ vị diện này, tạo thành một cái màng bọc cực mạnh, bao trùm lấy hạ vị diện, khiến cho giao phong giữa thiên tà thần cùng Mục Trần không thể nào lan tới đại thiên thế giới.

Đang đang!

vô số ánh mắt đều mang vẻ hoảng sợ nhìn chiến đấu bên trong hạ vị diện kia, hai đạo quang ảnh dây dưa một chỗ, ma mâu cùng thánh trụ cứng rắn va chạm, mỗi một lần đụng nhau, đều phát ra phong bạo hủy diệt.

Mà cho dù có Viêm Đế, Võ Tổ ngăn cản, thế nhưng dao động mơ hồ truyền tới, vẫn khiến cho vô số cường giả cảm thấy sợ hãi. hống hống!

giao phong hủy thiên diệt địa kéo dài, thiên tà thần thấy thế công nhiều lần bị ngăn cản, cũng phát ra tiếng gào thét trầm thấp, khuôn mặt đột nhiên hiện vẻ dữ tợn, chất lỏng màu đen chảy xuống mặt ngoài thân thể, cuối cùng tạo thành một bộ ma giáp vô cùng hung ác dữ tợn.

hắn lúc này, càng giống như một tôn hủy diệt ma thần.

Đang đang!

Ngắn ngủi thời gian một nén nhang, 2 người giao phong hơn vạn hiệp, đúng là khiến cho thiên địa thất sắc, nhật nguyệt lu mờ, sinh linh sợ hãi.

Nhưng mà, khiến vô số sinh linh đại thiên thế giới thoáng an lòng chính là, cho dù thế công của thiên tà thần hung bạo là thế, nhưng Mục Trần vẫn không tỏ ra yếu thế, mượn thế giới vĩ lực, sức mạnh của Mục Trần hiển nhiên cũng không yếu hơn so với thập mục thiên tà thần.

Đang!

Ma mâu cùng thánh trụ hung hãn đụng nhau, nhấc lên hủy diệt trùng kích, thân thể Mục Trần cùng thiên tà thần đều cùng rung lên, bay ngược ra, không gian dưới chân không ngừng sụp đổ.

"Thiên tà thần, đại thiên thế giới này là sân nhà của ta, giằng co nữa, đối với ngươi cũng không có chỗ gì tốt". Thánh trụ trong tay Mục Trần nặng nề dậm xuống, ánh mắt lãnh lệ nhìn thiên tà thần, nói.

"Đáng chết! Đáng chết!ngươi thật đáng chết!"

vẻ mặt thiên tà thần lúc này tỏ ra cực kỳ đáng sợ, viên tà mục kia điên cuồng lóe lên, mang theo quang mang ác động, nhìn chằm chằm Mục Trần, hiển nhiên hắn cũng hiểu, loại giằng co này đối với hắn cực kỳ bất lợi.

"Nếu ngươi muốn chết sớm một chút, vậy ta cho ngươi toại nguyện!" "Thập mục ma tượng, Thôn Diệt Càn Khôn!"

Thiên tà thần phát ra tiếng gầm nhẹ, chớp mắt sau đó, chợt có vô biên vô tận ma quang từ trong cơ thể hắn quét ra, cuối cùng hội tụ phía sau, dần dần tạo thành một tôn hư ảnh ma thần không nhìn thấy cuối.

Tôn ma thần kia, tựa như nối liền thiên địa, trên thân thể cao lớn, 10 viên tà mục chớp động, mỗi viên tà mục đều tản ra dao động tà ác khiến

người ta sợ hãi.

Nhìn đầu ma thần hư ảnh kia, ánh mắt Viêm Đế, Võ Tổ cũng hơi rét, xem ra thiên tà thần này muốn bạo phát rồi.

uỳnh!

10 con mắt của thập mục ma tượng nhìn về phía Mục Trần, nhất thời có một đạo vô biên vô tận ma quang bắn ra, trong khoảnh khắc liền xuất hiện trước mặt Mục Trần.

ùng!

Đại tu di thánh trụ trong tay Mục Trần lớn vọt, hóa thành trăm vạn trượng cực lớn, giống như kình thiên trụ, hung hăng nện về phía ma quang kia.

ùng ùng!

Đại tu di thánh trụ nặng nề nện lên trên ma quang, có điều lại bị một cỗ sức mạnh kinh khủng đánh văng ra, bản thân Mục Trần cũng giống như trúng trọng kích, bay ngược ra mấy vạn dặm.

"Chết đi cho ta!"

Thiên tà thần gầm thét lên tiếng, mắt trên thập mục ma tượng không ngừng lóe lên, từng đạo ma quang hủy diệt ùn ùn bắn ra, thế công như vậy, hiển nhiên là không đem Mục Trần đánh thành hư vô sẽ không bỏ qua.

"không tốt!"

Viêm Đế, Võ Tổ thấy vậy, hơi biến sắc mặt, thế công của thiên tà thần tới quá hung mãnh.

Mà trong khi bọn họ chuẩn bị xuất thủ giúp Mục Trần, ở nơi xa xa, chợt cỏ cổ xưa quang ảnh quét ra, tựa như một vầng huyền quang chi

kính, mặc cho bao nhiêu đạo ma quang bắn tới, đều bị huyền kính kia thôn diệt.

Như thế hồi lâu, ma quang cuối cùng ngừng nghỉ.

sắc mặt thiên tà thần âm trầm nhìn nơi xa, chỉ thấy ở đó, Mục Trần lăng không đứng, mà phía sau lưng hắn, bên trong linh quang cổ xưa, lại cũng có một đạo quang ảnh sừng sững.

Đạo quang ảnh kia, dáng vẻ giống Mục Trần như đúc, chỉ là phía sau gáy của nó, có một vầng sáng 5 màu, tản ra dao động vô cùng cổ xưa.

Nếu cẩn thận cảm ứng mà nói, sẽ phát hiện ra, rõ ràng là dao động của vạn cổ bất hủ thân, vô tận quang minh thể, thái linh thánh thể, dạ thần cổ thể, hoang thần thể.

"Thái sơ thế giới thể!"

Mục Trần đứng giữa hư không, thanh âm trầm thấp từ trong miệng truyền ra.

Lúc trước 4 đạo hóa thân quy nhất, đồng thời cũng tạo một tòa chí tôn pháp thản mới thành hình, đạo chí tôn pháp thân mới này, tập hợp năng lực của 5 tòa nguyên thủy pháp thân, huyền ảo chí cực, uy năng vô cùng.

"Ngươi cũng thứ chiêu của ta một chút!"

Mục Trần sắc bén nhìn về phía thiên tà thần, hai tay đột nhiên kết ấn, chỉ thấy ngũ sắc quang hoàn sau gáy của quang ảnh kia đột nhiên bắn ra, từ trên trời giáng xuống, trực tiếp xuất hiện phía trẽn thập mục ma tượng.

"Ngũ tổ hóa ma hoàn!" ong ong!

Bên trong ngũ sắc quang hoàn, ánh sáng nở rộ, mơ hồ hiện ra 5 tòa nguyên thủy pháp thân cổ xưa, linh quang ngưng tụ, tạo thành hỏa viêm linh quang trút xuống, rơi lên trên thập mục ma tượng kia.

hống hống!

Bị linh quang cổ xưa này tướt rót, thập mục ma tượng nhất thời bộc phát ra tiếng gầm gừ đinh tai nhức óc, trên thân hình khổng lồ của nó, ma quang ảm đạm, tựa như đang bị hòa tan.

"Ma thôn!"

Nhận thấy biến hóa quanh thân, thiên tà thần cũng không dám chậm trễ, gầm nhẹ một tiếng, thập mục ma tượng chợt như cũng hít một hơi, vô biên ma khí hội tụ, áp súc trong miệng nó.

"Ma phún!"

ầm!

Một khắc sau, dường như cỏ một cái ma hải hắc ám tới cực hạn phun ra, nặng nề quét ngang, cuồn cuộn không ngừng đánh lên ngũ sắc quang hoàn, chống đỡ lấy hỏa viêm linh quang đang cuồn cuộn không ngừng trút xuống.

Trên đại thiên thế giới, vô số ánh mắt đều vô cùng khẩn trương nhìn bên trong linh kính, ai nấy đều hiểu được, lúc này 2 bên đấu pháp đã gay cấn, các loại sát chiêu không ngừng đánh ra.

2 bên chỉ cần hơi lơ là, bị bắt được sơ hở, sợ rằng sẽ có nguy cơ bị lật.

"Thiên tà thần này, có chút hấp tấp". Viêm Đế, Võ Tổ nhìn cảnh này, có thể biết được, theo thời gian dần trôi, ưu thế của Mục Trần sẽ từ từ trở nên rõ ràng, dù sao nơi này chính là đại thiên thế giới, thân ở sân nhà, Mục Trần có thể mượn thế giới lực, cuồn cuộn không ngừng giằng co với thiên tà thần.

Mà tình huống như vậy, thiên tà thần hiển nhiên cũng có dự liệu, cho nên sắc mặt của hắn càng ngày càng âm lệ.

Thiên tà thần đứng dưới thập mục ma tượng, con mắt thứ 10 giữa trán hắn không ngừng lóe lên, một lúc lâu, trên gương mặt hắn chợt hiện vẻ dữ tợn.

"Nếu ngươi đã hùng hổ ép người, vậy cũng đừng trách ta!"

hắn biết, nếu không đánh vỡ cái cục diện bế tắc này, hắn tất sẽ bị thua.

uỳnh!

Thập mục ma tượng cuốn lấy thiên tà thần, chợt hóa thành một đạo ma quang phóng lên cao, mười con mắt lóe lên, trực tiếp xé rách hư không, xuất hiện ở hư không bên ngoài linh ma đại lục.

Thập mục ma tượng ngửa mặt lên trời gầm thét, tiếng ma khiếu đinh tai nhức óc, vang dội đại thiên thế giới.

"ức ma hóa a tì, ma ngục hàng lâm!"

uỳnh uỳnh uỳnh!

Trong khoảnh khắc khi tiếng gầm gừ phát ra, chỉ thấy trong đại quân ngoại vực tà tộc, chợt có vô số đạo ma ảnh phát ra tiếng kêu thảm thiết, sau đó nổ tung lên, hóa thành huyết vụ phóng lên cao.

Thập mục ma tượng há to miệng, nuốt lấy cuồn cuộn huyết vụ kia, sau đó bàn tay khổng lồ kết ấn, thân thể khổng lồ cũng nổ tung ra, ngay sau đó, cuồn cuộn ma lưu ùn ùn chảy tới.

Những ma lưu này, trực tiếp xuyên thủng hư không, hóa thành ức vạn cỗ, xuất hiện ở mỗi ngóc ngách đại thiên thế giới.

giờ khắc này, trên các đại lục của đại thiên thế giới, vô số ánh mắt hoảng sợ nhìn thấy, bên ngoài hư không, ma lưu hàm chứa hủy diệt phá không tới, giống như sóng thần, muốn đem đại lục tiêu diệt.

linh ma đại lục, vô số cường giả hoảng sợ thất sắc.

"haha, nếu ngươi đã muốn bảo vệ đại thiên thế giới này, vậy ta liền đem nó triệt để hủy hoại", ức vạn đạo ma lưu phá nát không gian, chảy về phía đại thiên thế giới, mà thanh âm âm lệ ác độc của thiên tà thần cũng vang dội lên.

Thân ảnh 3 người Mục Trần, Viêm Đế, Võ Tổ cũng theo sát xuất hiện bên trên linh ma đại lục, bọn họ nhìn vô biên vô tận ma lưu kia, sắc mặt cũng không nhịn được biến đổi.

"Tên này đúng là điên rồi, hắn tự bạo thập mục ma tượng, đối với bản thân hắn cũng sẽ trọng thương!". Viêm Đế sắc mặt ngưng trọng nói.

"Nhất định phải ngăn cản được, nếu không, đại thiên thế giới sẽ tổn thất cực kỳ nghiêm trọng". Võ Tổ trầm giọng nói.

"Nhưng a tỳ ma lưu này chia làm ức vạn, cuốn về phía đại thiên thế giới, muốn ngăn cản, cực kỳ không dễ". Viêm Đế chau mày.

Lúc này, trên đại thiên thế giới, các phương đại lục đều là một mảnh hỗn loạn, vô số sinh linh đều run rẩy nhìn ma lưu từ trên trời giáng xuống, một khi ma lưu chảy xuống, sợ rằng toàn bộ đại thiên thế giới cũng sẽ hóa thành địa ngục.

Trong mắt Mục Trần lóe lên linh quang, trong mắt cũng phản chiếu từng tòa đại lục hỗn loạn, thanh âm hắn trầm thấp, nói: "Cỗ ma lưu kia có thể thôn diệt sinh cơ, hơn nữa càng thôn diệt càng không ngừng lớn mạnh, thiên tà thần ẩn giấu trong đó, thôn phê vô số sinh linh tinh huyết, cố gắng lớn mạnh"

Con ngươi Viêm Đế, Võ Tổ hơi co lại, nói: "Vậy thì càng không thể để cho hắn như ý, ngươi có biện pháp ngăn cản không?"

Mục Trần từ hư không xếp bằng xuống, hắn hướng về phía Viêm Đế, Võ Tổ khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói: "Hai vị tiền bối xin yên tâm, nếu để

cho kẻ này được như ý, vậy cũng phụ cơ duyên đại thiên thế giới giao phó cho ta..."

"hắn muốn phân hóa ức vạn, thôn diệt sinh linh đại thiên thế giới, đã như vậy, ta sẽ để cho hắn hiểu một chút, một khi ức ức sinh linh hội tụ, cũng sẽ có sức mạnh phi phàm"

***

Dịch bởi zero

Ngày mai sẽ có Đại kết cục.

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1562: Sức Mạnh Của Sinh Linh

Bắc thương đại lục.

Bắc thương linh viện hôm nay đều là một mảnh kinh hoàng hỗn loạn, tất cả học viên sắc mặt trắng bệch nhìn ma lưu ngập trời như đổ úp xuống, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi nồng nặc.

Đối với cái loại sức mạnh đó, cho dù là thiên chí tôn như bắc minh long côn cũng đều cảm thấy sợ hãi, vô lực cực kỳ.

hắn cùng thái thương viện trưởng liếc mắt nhìn nhau, khổ sở nói: "Không ngờ bắc thương linh viện ta vừa mới tránh qua một kiếp, hôm nay lại bị tai nạn bao phủ..."

Thái thương viện trưởng thở dài nói: "Đây là tai kiếp của toàn bộ đại thiên thế giới, khó có thể tưởng tượng, nếu để cho thiên tà thần được như ý, đại thiên thế giới sẽ thương vong thảm trọng thế nào"

Bên cạnh, đám người đường thiên nhi, lý huyền thông, ôn thanh tuyền nghe vậy, đều là nội tâm nặng nề vô cùng.

"vào giờ phút này, đối mặt với tai kiếp như thế, bọn ta cũng không thể tránh khỏi, nhưng dù là châu chấu đá xe, cũng phải để cho ngoại vực tà tộc kia biết được, đại thiên thế giới ta, cũng không phải là không có chút huyết tính nào!"

Trầm thương sinh nắm chặt tay, hoàng kim trường thương thoáng hiện ra, chợt tiếng quát đột nhiên vang lên.

Dưới tiếng quát của trầm thương sinh, vô số học sinh bắc thương linh viện đang sợ hãi hoảng hốt dưới kia dường như cũng tìm được một tia an ủi cùng chủ tâm cốt, ngay sau đó gầm thét lên tiếng.

"Chúng ta đồng loạt ra tay, cho dù chết, cũng phải ngăn cản một chớp mắt!"

Nếu tử vong đã tới trước mắt, vậy vì sao không liều mạng đánh một trận, tổng thể vẫn tốt hơn ngồi chờ hủy diệt đi.

Bắc minh long côn, thái thương viện trưởng nhìn cảnh này, cũng không nhịn được mà cười lớn một tiếng, nói: "Tốt, vẫn lả người trẻ tuổi có nhiệt huyết, mấy lão già chúng ta ngược lại kéo chân sau, đã như vậy, để chúng ta liều bộ xương già này, cùng các ngươi bảo vệ bắc thương linh viện!"

Trong cơ thể 2 người bốc phát ra 2 dải ánh sáng linh lực cường đại trước tiên, xuông thẳng tới cuồn cuộn ma lưu đang chảy xuống kia

uỳnh uỳnh!

Trong tiếng thét đầy trời, bắc thương linh viện, từng đạo linh quang bộc phát, đi theo phía sau bắc minh long côn cùng thái thương viện trưởng, hóa thành ánh sáng linh lực phô thiên cái địa, đánh về phía dòng ma lưu đang muốn tiêu diệt đại lục.

Mà sau bắc thương linh viện, trên những địa phương khác của bắc thương đại lục, cũng vào lúc này chợt bộc phát ra vô số đạo linh lực quang hồng, hiển nhiên cũng là những người khác bên trong tuyệt vọng, không cam lòng chờ chết, triển khai phản kích.

Thiên la đại lục.

"Tất cả mọi người, cùng nhau xuất thủ, bảo vệ Mục Phủ ta!"

Thanh âm trong trẻo của mạn đà la cùng cửu u vang vọng toàn bộ Mục Phủ, nhất thời có vô số tiếng hét lớn vang lên.

Thanh âm các nàng vừa dứt, liền đi đầu xuất thủ, dải linh lực bàng bạc phóng lên cao

soạt soạt!

Theo sát phía sau, là ức vạn đạo linh quang, thanh thế cuồn cuộn, xông về phái diệt thế ma lưu.

cùng lúc đó, trên những đại lục khác của đại thiên thế giới, dưới áp lực tử vong bao phủ, tất cả mọi người đều gạt bỏ sợ hãi, bắt đầu đồng tâm hiệp lực, dốc sức đánh một trận cuối cùng.

giờ khắc này, có thể thấy được trên khắp đại thiên thế giới, trẽn tắt cả các đại lục, đều bộc phát ra linh lực hồng lưu, đối kháng với ma lưu.

"Khặc khặc, châu chấu đá xe, tự tìm đường chết"

Mà đối mặt với sự phản kháng này, bên trong từng đạo ma lưu, mơ hồ có tiếng ma khiếu châm chọc của thiên tà thần truyền ra, chớp mắt sau đó, linh lực hồng lưu cùng ma lưu đánh vào nhau.

có điều, va chạm trong nháy mắt, nội tâm của tất cả sinh linh đều trở nên băng hàn xuống, bởi vì bọn họ thấy, nơi ma lưu đi qua, vô số đạo linh lực hồng lưu liền giống như hạt mưa rơi vào trong biển rộng, trong khoảnh khắc biến mất sạch sẽ, ngay cả ngăn cản ma lưu một chớp mắt cũng không làm được.

"chênh lệch lại lớn như vậy sao..."

Bắc thương linh viện, trầm thương sinh nhìn cảnh này, cũng không khỏi hốc mắt muốn nứt ra, toàn bộ bắc thương linh viện lúc này đều tĩnh mịch, dũng khí của tất cả học viên đều vào thời điểm lúc trước tiêu hao sạch sẽ.

"Cho rằng dựa vào nhiều người là có thể ngăn cản ta? Đúng là si tâm vọng tưởng!"

Trong ma lưu, tiếp tục truyền ra tiếng cười châm chọc của thiên tà thần, dáng vẻ như vậy, tựa như muốn đem tất cả quả đắng lúc trước của Mục Trần, toàn bộ trả lạl trên người sinh linh đại thiên thế giới này.

cả tòa đại lục không còn tiếng hít thở, trong mắt tất cả mọi người tràn đầy nồng nặc tuyệt vọng.

"a? ta ngược lại cho rằng, đồng tâm hiệp lực, cho dù là con kiến hôi, nếu hội tụ chung một chỗ, cũng có thể tỏa sáng chói mắt". Mà trong lúc tất cả mọi người đều tuyệt vọng, đột nhien, có một tiếng cười thanh lãng vang lên trong thiên địa này.

soạt!

ánh mắt mọi người chợt nâng lên, sau đó bọn họ mừng như điên nhìn thấy, trên bầu trời, linh quang ngưng tụ, dần dần hóa thành một thân ảnh, rõ ràng chính là Mục Trần

"Mục Trần học trưởng!"

Trong bắc thương linh viện, vô số học viên nhất thời bộc phát ra tiếng hoan hô đinh tai nhức óc.

dĩ nhiên không chỉ ở bắc thương đại lục, trên những đại lục khác bị ma lưu dính đến trên khắp đại thiên thế giới, lúc này đều có thân ảnh Mục Trần xuất hiện, thanh âm tương tự vang lên.

"Phủ chủ!"

Trên thiên la đại lục, vô số cường giả Mục phủ nhìn thân ảnh kia, cũng bộc phát ra tiếng hoan hô, trong khoảnh khắc ấy, sĩ khí dâng cao.

"Toàn bộ sinh linh đại thiên thế giới nghe ta hiệu lệnh, xuất thủ lần nữa, để cho thiên tà thần này biết sức mạnh của sinh linh đại thiên thế giới ta!". Thanh âm của Mục Trần vang vọng bẽn tai mỗi người.

vô số người hai mặt nhìn nhau, lúc trước bọn họ đã từng xuất thủ, nhưng kết quả lại tương đối khiến người ta tuyệt vọng.

có điều, lúc này uy vọng của Mục Trần đã lên tới cực điểm, cho nên sự xuất hiện của hắn cũng xua tan đi sự sợ hãi cùng vô lực của vô số sinh linh, vì thế, một khắc sau, bắt đầu có thưa thớt dải linh lực phóng lên cao.

uỳnh uỳnh!

Mà sau khi có thưa thớt dải linh lực xuất hiện, yên tĩnh trong nháy mắt, chợt toàn bộ thiên địa rung chuyển, chỉ thấy ức vạn đạo linh lực hồng lưu đột nhiên phóng lên cao, mênh mông cuồn cuộn.

Trên mỗi tòa đại lục, tất cả mọi người đều thúc giục linh lực, bất kể mạnh hay yếu, đều phóng lên cao.

Mục Trần đứng trên bầu trời đại lục thấy vậy, khẽ mỉm cười, chợt một tay kết ấn, nhất thời vô số đạo linh lực hồng lưu hội tụ về phía hắn, cuối cùng xuyên thẳng qua thân thể hắn.

ầm ầm!

có điều, khi vô số đạo linh lực hồng lưu xuyên qua thân thể hắn, sau đó tất cả linh lực lúc này đều xuất hiện biến hóa, biến thành một loại năng lượng khác.

Rõ ràng là Chiến Ý!

"Thiên tà thần, hôm nay sẽ để ngươi biết một chút, sức mạnh ý chí của ức ức sinh linh đại thiên thế giới ta!". Thanh âm của Mục Trần vang dội thiên địa, nhất thời vô biên vô tận chiến ý hồng lưu phóng lên cao, biến thành một con chiến ý cự long nhìn không thấy cuối, gầm thét lên, xông về phía ma lưu.

vào giờ phút này, trên từng tòa đại lục của đại thiên thế giới, khung cảnh đều y hệt nhau.

uỳnh!

Mà dưới vô số ánh mắt khẩn trương gắt gao, chiến ý hồng lưu cùng ma lưu một lần nữa đụng nhau, toàn bộ thế giới dường như vào giờ khắc này đều kịch liệt run rẩy lên.

chiến ý hồng lưu cùng ma lưu một lần nữa va chạm, có điều lần này, ma lưu không còn có được hiệu quả dễ dàng bẻ gãy nghiền nát như lúc trước nữa, ngược lại dưới mênh mông chiến ý trùng kích, không cách nào hạ xuống thêm nữa.

Mà về phần chiến ý hồng lưu thì càng trở nên bền bỉ, từng bước tiến lên, ma lưu bắt đầu hội bại, bị chiến ý hồng lưu ăn mòn thôn diệt...

"aaaa! Mục Trần, ngươi đáng chết!"

Tiếng gầm tức giận của thiên tà thần từ vô số ma lưu truyền ra.

"Đáng tiếc, hôm nay kẻ chết, chỉ có thể là ngươi!". Mục Trần ánh mắt băng hàn, chợt hít sâu một hơi, thân hình mãnh liệt bay ra, cũng hóa thành một đạo linh quang rơi vào trong mênh mông chiến ý hồng lưu kia.

uỳnh!

cỏ Mục Trần gia nhập, chiến ý hồng lưu nhất thời tăng vọt, chiến ý cự long gầm thét, long chủy chợt phun ra chiến ý long tức, vào giờ phút này, cứng rắn đánh nát cuồn cuộn ma lưu.

"Mục Chủ! Mục Chủ!"

Khung cảnh này, nhất thời khiến cho từng tòa đại lục, bạo phát ra tiếng hoan hô kinh thiên.

Trong hư không linh ma đại lục, Viêm Đế cùng Võ Tổ thấy màn này, trong mắt cũng lộ ra một tia cảm thán, nói: "Lấy sinh linh làm binh, đây là thủ đoạn của chiến trận sư..."

Bọn họ lại là thiếu chút nữa quên mất, Mục Trần đã từng là một vị chiến trận sư.

Chỉ có điều, chiến trận sư bình thường chỉ có thể nắm trong tay quân đội có hạn. nhưng Mục Trần hiện tại lại có thể dùng toàn bộ sinh linh đại thiên thế giới làm binh, cái sức mạnh đó thật vượt quá tưởng tượng.

Trong lúc toàn bộ đại thiên thế giới bộc phát ra tiếng hoan hô, về phía ngoại vực tà tộc lại là quân tâm rung chuyển, trên mặt của tất cả mọi người đều xuất hiện vẻ khủng hoảng.

Trên đại thiên thế giới, vô số đạo ma lưu vỡ vụn, trong đó mơ hồ truyền ra thanh âm giận dữ cùng không cam lòng của thiên tà thần.

"Vực ngoại tà tộc, lui!"

Theo thanh âm của thiên tà thần truyền tới, bên phía ngoại vực tà tộc hoàn toàn hỗn loạn, chỉ thấy từng vết rách không gian hiện lên, tất cả mọi người đều điên cuồng trốn xuống hạ vị diện.

"Chư quân đại thiên thế giới nghe lệnh, toàn lực đuổi giết, đuổi toàn bộ lũ ngoại vực tà tộc này ra khỏi đại thiên thế giới chúng ta!". Viêm Đế, Võ Tổ thấy ngoại vực tà tộc hội bại, nhất thời giận dữ quát lên.

"Rõ!"

Trên linh ma đại lục, vô số cường giả gầm thét lên tiếng, một khắc sau, vô số đạo quang ảnh phô thiên cái địa bắn ra.

ai nấy đều thấy được, ưu thế của tràng diệt thế tai kiếp này bắt đầu nghiêng về phía đại thiên thế giới bọn họ.

Viêm Đế, Võ Tổ quay đầu nhìn Mục Trần ngồi xếp bằng phía trước, lúc này hắn cũng giương đôi mắt.

"Khí tức của thiên tà thần toàn bộ biến mất, hắn là muốn chạy trốn rồi". Mục Trần nói.

Viêm Đế, Võ Tổ giật mình, nói: "Không thể để hắn chạy trốn, nếu không tương lai nhất định sẽ có đại họa"

Thiên tà thần quá mức nguy hiểm, hơn nữa thực lực mạnh mẽ, nếu mặc kệ cho hắn rút đi, sẽ gieo xuống mầm họa lớn cho đại thiên thế giới.

Mục Trần cũng gật đầu một cái, nói: "Gây sóng gió trên đại thiên thế giới ta mấy vạn năm, làm sao có thể để hắn bình yên rút lui?"

Mục Trần sắc mặt lãnh túc, xòe bàn tay ra, nhất thời không gian xung quanh vỡ vụn, vô số đạo chiến ý hồng lưu gào thét tới, cuối cùng hội tụ trên đầu ngón tay Mục Trần, tạo thành một viên quang cầu lớn chừng trái nhãn.

Bên trong quang cầu tựa như hàm chứa một thế giới, chỉ là hội tụ trong đó chính là chiến ý của ức ức sinh linh đại thiên thế giới.

"Đi"

Mục Trần búng ngón tay ra, viên quang cầu kia đập nát hư không, hóa thành một đạo quang lưu, gào thét đi.

***

Dịch bởi zero

ĐẠI CHÚA TỂ

Thiên Tàm Thổ Đậu
www.dtv-ebook.com

Chương 1563: Tà Thần Vẫn Lạc (Đại Kết Cục)

Không gian bị rút ngắn vô hạn, thiên địa nơi đây hiện ra vẻ hỗn độn, trong hư không, cương phong hoành hành, cho dù là thánh phẩm cường giả cũng không dám tùy tiện đặt chân nơi này.

Trong hỗn độn, không gian dao động một hồi.

Một đạo hắc quang lướt ra, cuối cùng hóa thành một bóng người, chính là Thiên Tà Thần.

hắn lúc này, mặt mũi âm ế, ánh mắt âm độc, hắn nhìn hư không hỗn độn, nơi này đã là phần cuối của đại thiên thế giới, tiếp tục đi nữa sẽ gặp lớp màng mỏng của thế giới, mấy vạn năm trước, hắn chính là suất lĩnh ngoại vực tà tộc, từ chỗ này tiến vào, đi tới đại thiên thế giới.

chẳng qua không ngờ tới, mấy vạn năm sau, hắn lại bị ép phải từ chỗ này rời đi.

"Đáng chết, Mục Trần, Viêm Đế, Võ Tổ, Thiên Tà Thần ta cũng sẽ không dễ dàng chịu thua, ta sẽ còn trở lại!". Thiên Tà Thần lạnh giọng nói.

uỳnh!

Mà trong khoảnh khắc khi thanh âm trầm thấp của hắn vừa dứt, không gian phía trước Thiên Tà Thần chợt vỡ nát ra, một đạo quang lưu bắn tới.

Một màn quang lưu kia cũng không bắt mắt, nhưng lại khiến sắc mặt Thiên Tà Thần kịch biến, bởi vì hắn cảm thấy một cỗ khí tức hủy diệt đột

nhiên đánh tới.

Thiên Tà Thần gầm thét một tiếng, cuồn cuộn ma quang ngưng kết, trong khoảnh khắc biến thành ức vạn tầng phòng ngự trước người hắn.

bành bành!

vậy mà, khi quang lưu kia xẹt qua, tất cả phòng ngự bị phá hủy trong chớp mắt, chỉ một hơi thở, quang lưu kia đã xuất hiện trước mắt Thiên Tà Thần, lúc này hắn mới nhìn thấy, đó là một viên quang cầu sáng chói mà trong suốt.

Nhìn vào ảnh phản chiếu trong quang cầu, hắn có thể thấy được gương mặt kinh hãi của chính mình.

có điều, không đợt hắn kịp phản ứng, viên quang cầu mang khí tức khiến hắn dựng tóc gáy kia đã mãnh liệt bắn tới, nặng nề bắn lên trên viên tà mục giữa trán kia.

phụt.

quang cầu bắn trúng, không có bất kỳ kinh thiên động địa dị hưởng nào, nhưng lại có máu đen bắn tung tớ, bởi vì quang cầu trực tiếp đánh nát viên tà mục kia, hơn nữa khoét sâu vào trong.

Thân thể Thiên Tà Thần đọng lại, khuôn mặt tràn đầy vẻ khó tin, tay hắn run run sờ lên trán, viên tà mục vỡ vụn, quang cầu kia cũng dần dần vỡ vụn ra, ngay sau đó, chiến ý hội tụ sự phẫn nộ của vô số sinh linh đại thiên thế giới kia, vọt vào trong thân thể hắn.

"làm sao có thể...". Thiên Tà Thần tự lẩm bầm.

phía trước mặt hắn, không gian gợn sóng, một bóng người đạp không ra, chính là Mục Trần, ánh mắt hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm Thiên Tà Thần, thản nhiên nói: "Chúng sinh tuy nhỏ bé, nhưng cũng có thể diệt ngươi"

Sắc mặt Thiên Tà Thần biến ảo, máu đen từ lỗ thủng giữa trán chảy xuống, khiến hắn nhìn qua cực kỳ dữ tợn, hắn cảm nhận sức mạnh hủy diệt đang tàn phá trong cơ thể, chợt khẽ thở dài một cái, lẩm bẩm: "Thật không ngờ tới, Thiên Tà Thần ta, sẽ thua bởi đại thiên thế giới này..."

hắn ngẩng đầu lên, mặc dù không có mắt, nhưng vẫn nhìn về phía Mục Trần, nói: "Đại thiên thế giới này của các ngươi, khí vận thật đúng là cường thịnh, sợ rằng không cần bao lâu, công thêm cả ngươi, đại thiên thế giới này sẽ có 3 thủ hộ giả, khà khà, thật đúng là lợi hại..."

"Đại thiên thế giới này, rất không tầm thường"

Ánh mắt Mục Trần bình thản, nhìn chằm chằm Thiên Tà Thần, nói: "Thiên Tà Thần, ngươi hoành hành ngang ngược ở đại thiên thế giới ta mấy vạn năm, gây nên 2 lần thiên đại tai kiếp, khiến sinh linh đại thiên thế giới ta đồ thán, hôm nay, cũng nên trả nợ rồi"

Thiên Tà Thần hờ hững cười một tiếng, nói: "Lũ sinh linh sâu kiến, giết thì giết, ta cần gì phải để ý, hôm nay thua trong tay ngươi, dĩ nhiên kiếp này khó tránh, nhưng muốn ta có ý hối hận, vậy cũng coi thường Thiên Tà Thần ta"

Thiên Tà Thần dừng lại một chút, khóe miệng của hắn lúc này dường như cũng toát ra một vẻ tiếc nuối, nỉ non nói: "Vốn muốn chiếm lĩnh đại thiên thế giới này, cường đại ngoại vực tà tộc ta"

"Đáng tiếc...một hồi nguyện vọng, cuối cùng thành vô ích"

Trong khoảnh khắc khi thanh âm Thiên Tà Thần vừa dứt, bên ngoài thân thể hắn chợt có vết nứt hiện lên, sau đó nhanh chóng lan tràn, lan ra toàn thân hắn.

uỳnh!

Một khắc sau, thân thể Thiên Tà Thần đột nhiên nổ tung lên, vô biên vô tận ma khí quét ngược ra.

Mục Trần nhìn ma khí cuồn cuộn kia, tâm niệm vừa động, một đạo linh quang từ đỉnh đầu bay lên, hóa thành một tòa cổ tháp từ trên trời giáng xuống, hút toàn bộ ma khí vào trong.

uỳnh!

hắc tháp hạ xuống, rơi vào trong một tòa đại lục hoang vu trong hỗn độn, đồng thời có linh quang lóe lên, phủ kín khối đại lục này, khiến không ai có thể phát hiệ

Thứ bị trấn áp bên trong phù đồ tháp, chính là ma khí tu luyện cả đời của Thiên Tà Thần, nếu để mặc cho nó khuếch tán, sẽ ô nhiễm thiên địa linh lực, cho nên chỉ có thể trấn áp, dần dần tịnh hóa.

có điều lần này, Thiên Tà Thần chung quy hoàn toàn bỏ mạng.

Mục Trần ngưng mắt nhìn phù đồ tháp, một lúc lâu sau mới vung tay áo lên, đem cảnh tượng nơi này chiếu đến mỗi góc đại thiên thế giới, thanh âm vang dội lên.

"Thiên Tà Thần đã đền tội, đại thiên thế giới ta, tai kiếp đã tiêu.

"Từ nay về sau, kẻ phạm đại thiên thế giới ta, tất giết" uỳnh!

Trên đại thiên thế giới, từng tòa đại lục, lúc này nhất thời bạo phát tiếng hoang hô đinh tai nhức óc, vô số người quỳ sát xuống, dưới diệt thế chi uy, bọn họ giống như con kiến hôi, chỉ có thể lấy thân chịu đựng, nhưng may mắn là trời không bỏ rơi đại thiên, ở thời khắc mấu chốt nhất, chung quy lại có tuyệt thế thiên kiêu bước ra, dọn dẹp ma tai.

"Mục chủ!"

"Mục chủ!"

"Mục chủ!"

Trong thế giới, vô số tiếng hoan hô vang lên, khiến cả thế giới chấn động.

Trong bắc thương linh viện, vô số học viên cũng vung tay la lên, cổ họng khàn khàn cũng không thể ngăn cản bọn họ cuồng nhiệt, bọn họ nhìn đạo thân ảnh vĩ ngạn phản chiếu trong hư không xa xa kia, trong mắt tràn đầy cuồng nhiệt.

"Người này...không biết kiếp này, có thể đuổi kịp bước chân của hắn hay không?". Trầm thương sinh ngẩng đầu, thở dài nói.

"Chỉ cần chưa từng bỏ cuộc, chung quy vẫn có một đường hy vọng, cố gắng là được". Lý huyền thông khẽ mỉm cười, nói.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều nở nụ cười, họ còn nhớ rõ, năm đó ở trong bắc thương linh viện này, khi đó, mặc dù bọn họ mạnh hơn so với Mục Trần, nhưng thiếu niên kia có từng sợ hãi? vẫn như cũ từng bước đuổi tới, hơn nữa vượt qua bọn họ, xa xa bỏ lại sau lưng.

Mục Phủ.

"Con trai của ta đây, thật có chút khó lường". Mục phong đứng trước đại điện, cười híp mắt nhìn cảnh này, sau đó hướng về đám người đường sơn nói, những người này đều là lão hữu khi xưa lúc còn ở bắc linh cảnh, lúc trước đại thiên thế giới cũng không yên bình, cho nên mang bọn họ tới mục phủ cầu bình an.

Đám người đường sơn thấy dáng vẻ dương dương đắc ý của hắn, cũng không thể không bất đắc dĩ lắc đầu, con trai ngươi bây giờ đều đã là đại thiên thế giới đệ nhất nhân rồi, ngươi vẫn còn không thấy ngại chạy tới chỗ mấy người bọn ta khoe khoang?

Trên linh ma đại lục.

lạc ly hai tay đặt sau lưng, khuôn mặt ngước nhìn hư không.

Không gian trước mặt nàng gợn sóng, thân ảnh Mục Trần hiện lên

"ai yo, đại anh hùng đã về rồi?". Lạc ly cười duyên một tiếng, hài hước nói.

Mục Trần cười cười, tiến lên hai bước, đưa cánh tay ra, bắt lẩy cái hông tinh tế của cô gái, nhẹ giọng nói: "Lúc trước đúng là có chút sợ, sợ không bảo vệ được các ngươi"

Lạc ly ôn nhu cười một tiếng, cũng đưa cánh tay đặt trên hông Mục Trần, thấp giọng nói: "Mục Trần...ngươi làm thật sự rất tốt, ta cũng vì ngươi mà cảm thấy kiêu ngạo"

"Hơn nữa, ngươi bây giờ, đã là cái thế cường giả chân chính rồi"

"Cam kết năm đó, ngươi cũng đã làm được"

Mục Trần cúi đầu, nhìn khuôn mặt trắng nõn không tỳ vết, cười híp mắt nói: "Vậy, chúng ta khi nào đại hôn?"

Lạc ly mặt ửng đỏ, thế nhưng trong con ngươi trong suốt cũng nhè nhẹ hiện ra vẻ mong đợi: "Lúc nào cũng được"

Mục Trần ngước mắt nhìn dung nhan khắc cốt minh tâm này, trong thoáng chốc, lại như nhìn thấy năm đó bên trong linh lộ, lần đầu gặp được thiếu nữ trong trẻo lạnh lùng mà cố chấp.

"lạc ly"

"ừm?"

"Cuộc đời này có ngươi làm bạn, thật tốt"

"ta cũng vậy"

Bức màn tai kiếp vén xuống, đại thiên thế giới an bình trở lại.

Sau khi Thiên Tà Thần đền tội xong, ngoại vực tà tộc cuống cuồng chạy trối, tuy rằng bị đại quân đại thiên thế giới chém giết không ít,

nhưng trong ngoại vực tà tộc hiển nhiên vẫn có một vài kẻ, cuối cùng mượn một vài thông đạo hạ vị diện, trốn khỏi đại thiên thế giới.

Nhưng những kẻ này đã là chó nhà có tang, mất đi Thiên Tà Thần, bọn chúng chỉ sợ cũng khó làm nên trò trống gì.

Mà sau khi đánh đuổi ngoại vực tà tộc, Mục Trần vận chuyển thế giới lực, tịnh hóa những địa vực đã từng bị ngoại vực tà tộc chiếm đoạt, đem ma khí trong đó hoàn toàn hóa đi, khiến thiên địa linh lực, ở thời điểm mấy vạn năm sau, một lần nữa bao phủ một nửa địa vực khác của đại thiên thế giới này.

Mà vô tận địa vực mênh mông bát ngát như thế bị mở ra, trong đỏ tự nhiên dẫn phát đông đảo tranh chấp vì lợi ích, các phe siêu cấp thế lực, vì tranh đoạt thêm địa vực và tài nguyên, cũng bắt đầu cạnh tranh với nhau.

Có điều, đối với những cạnh tranh này, Mục Trần cũng chưa từng nhúng tay vào, bởi vì hắn biết, tranh đấu sẽ vĩnh viễn không ngừng lại, bởi vì đây là quy tắc, nếu đại thiên thế giới thật sự có một ngày một chút cạnh tranh cũng không có, như vậy thế giới nảy, sợ rằng cuối cùng cũng sẽ xuống dốc không phanh.

Trải qua một năm nghỉ ngơi hồi phục, đại thiên thế giới, đổ nát do ma tai mang tới đã hoàn toàn rút đi, toàn bộ đại thiên thế giới bắt đầu bừng lên sức sống mạnh mẽ hơn.

Mà lúc này, một cuộc khoáng thế hôn lễ, dưới ánh mắt chăm chú của vô số sinh linh, bắt đầu cử hành trên Mục Phủ - Thiên la đại lục.

"Nhất bái thiên địa"

"Nhị bái cao đường"

Bên trong chủ điện mục phủ tràn đầy hân hoan, hồng đăng thiêu đốt, nhạc hỉ vang lên, truyền đãng vạn dặm.

Trong đại điện, trên thượng tọa, thanh diên tịnh, Mục phong, lạc thiên thần cùng trưởng bối 2 bên ngồi yên, vẻ mặt tươi cười nhìn 2 đạo thân ảnh trẻ tuổi quỳ lạy phía dưới.

ờ 2 bên, Viêm Đế, Võ Tổ cùng 2 vị thê tử của bọn họ cũng đang ngồi, một vài người khác, cũng đều là nhân vật đại danh đỉnh đỉnh trên đại thiên thế giới, cuộc đại hôn này, hiển nhiên là cả thế gian đều chú ý, toàn bộ thế giới cùng chung vui.

"Phu thê giao bái!"

Dưới tiếng hô lớn, Mục Trần thân khoác đại hồng bào, nhìn cô gái đầu đội phượng quan trước mắt, hai người nhẹ nhàng khom mình, trong khoảnh khắc vừa ngẩng đầu, ánh mắt chạm nhau, khóe miệng đều nhẹ nhàng cong lên, giống như năm đó trong linh lộ, thiếu niên thiếu nữ trong khu rừng kia, lần đầu nhìn thấy nhau.

Năm tháng dằng dặc, lặng lẽ trôi qua.

Trong nháy mắt, đã 27 năm trôi qua.

Trong 27 năm qua, đại thiên thế giới bộc phát thịnh vượng, đông đảo siêu cấp thế lực tầng tầng lớp lớp, đồng thời cũng dẫn đến các cường giả đỉnh phong của đại thiên thế giới không ngừng xông ra, đặc sắc xôn xao.

có điều, bất luận trên thế gian người nào xuất sắc ra sao, ai ai đều biết, trên đại thiên thế giới này, có 3 người kia, vẫn không ai có thể sánh bằng.

Thiên la đại lục, tổng bộ mục phủ.

Trên tòa thanh phong u tĩnh, Mục Trần lười biếng ngồi, dưới thanh phong, dòng sông linh lực chảy nhanh, ở phần cuối con sông, một tòa thạch môn cổ xưa sừng sững, chính là Đăng Long Môn.

Phía trước đăng long môn, đông đảo đệ tử mục phủ lần lượt thử đăng môn, dẫn tới rất nhiều thanh âm hò hét.

Trong lúc Mục Trần lười biếng nhìn cảnh này, chợt có một thân ảnh nho nhỏ chập chững tới, sau đó nhào vào trong ngực hắn.

"Phụ thân". Thanh âm non nớt truyền tới.

Mục Trần vội vàng đưa tay ôm đứa bé trong ngực, trên khuôn mặt tràn đầy nụ cười cưng chiều, vừa mới nhào vào lòng hắn chính là một tiểu nữ đồng nhìn khoảng 2 tuổi, nữ đồng này cực kỳ xinh đẹp, môi hồng răng trắng, mắt to long lanh trong veo, mặc trẽn người áo yếm màu xanh, trên đầu ghim bím tóc sừng dê, dáng vẻ hoạt bát đáng yêu, suýt chút nữa khiến lòng Mục Trần cũng phải tan chảy.

Đây chính là nữ nhi do hắn cùng lạc ly sinh ra, ngay từ năm đó đã đặt tên, Mục Vân Hi.

"Ầy, tiểu vân hi, nhớ cha không?". Mục Trần ôm tiểu nữ đồng, cười híp mắt nói.

"Nhớ". Tiểu vân hi non nớt nót, sau đó bàn tay nhỏ bé bò hướng sang linh quả trên bàn đá bên cạnh, con mắt trong veo tràn đầy thèm thuồng, hiển nhiên, trong mắt của nàng, phụ thản nhà mình rõ ràng không có hấp dẫn bằng những trái cây ngon miệng này.

"Tiểu ăn vặt". Mục Trần thấy vậy, không nhịn được cười mắng yêu.

"Mới có nửa khắc không thấy, nhớ cái gì mà nhớ?". Có thanh ảm hờn dỗi từ phía sau truyền tới, chỉ thấy lạc ly thân mặc váy đen, chậm rãi đi tới, đôi mắt đẹp cỏ chút bất đắc dĩ nhìn cha con dính chung một chỗ này.

Kể từ khi tiểu vân hi ra đời tới này, sự cưng chiều của Mục Trần đối với nàng, đôi khi lạc ly cũng phải ghen tị.

Mục Trần cười hai tiếng, cũng xòe bàn tay ra, kéo tay lạc ly, để nàng ngồi bên cạnh, một nhà 3 người, tỏ ra vui vẻ hòa thuận, không khí ấm áp.

ong!

Mà trong lúc Mục Trần hưởng thụ bầu không khí này, hai mắt hắn chợt híp lại một cái, bởi vì hắn cảm giác được, trong thiên địa, dường như truyền ra một cỗ dao động khác thường.

uỳnh uỳnh!

sau khi Mục Trần có cảm ứng không lâu, toàn bộ đại thiên thế giới đều chấn động, thiên địa linh lực sôi trào không ngừng.

"Chuyện gì xảy ra?". Lạc ly cũng phát hiện ra biến cố bực này, kinh thanh hỏi.

Mục Trần đứng dậy, ánh mắt của hắn nhìn hư không, tựa như xuyên thấu không gian, nhìn tới nơi dao động truyền ra, lúc này khẽ mỉm cười, nói: "Ngày này cuối cùng cũng tới"

Khi thanh âm hắn vừa dứt, toàn bộ sinh linh đại thiên thế giới cũng có cảm giác, đột nhiên ngẩng đầu, sau đó bọn họ rung động thấy, màn sáng thùy vân thần bí từ trên trời giáng xuống, rõ ràng chính là thương khung bảng.

Mà lúc này, ở vô tận hỏa vực cùng võ cảnh xa xôi, có hai đạo thân ảnh vĩ ngạn lăng không mà đứng, lấy tay làm bút, nhấc lên ức vạn đạo linh quang, khi linh quang rơi xuống, trên thương khung bảng, 2 cái tên hoàn chỉnh chậm rãi ngưng hiện.

"Tiêu Viêm!"

"Lâm Động!"

Trên đỉnh thanh phong, Mục Trần bỏ tiểu vân hi trong ngực xuống, ngẩng đầu lên, ôm quyền hướng về phía vô tận hỏa vực cùng võ cảnh, cao giọng tựa như xuyên thấu thiên địa

"Chúc mừng hai vị tiền bối, vinh đăng thương khung bảng!"

ở nơi xa xôi, Viêm Đế cùng Võ Tổ cũng cười một tiếng, xa xa hướng về phía Mục Trần, gật đầu ôm quyền.

Trên đại thiên thế giới, vang lên vô số tiếng hoan hô, sau đó đông đảo cường giả mắt lộ vẻ tôn sùng cùng hâm mộ, bọn họ biết, từ hôm nay, đại thiên thế giới lại xuất hiện thêm 2 vị chí cường giả.

Vô số sinh linh, hướng về phương hướng nơi 3 người ở, xa xa lạy xuống.

Đại thiên thế giới, có 3 người tương hộ, tất sẽ thịnh vượng ức năm, vĩnh viễn không xuống dốc

- Đại kết cục -

Dịch bởi zero

Cuối cùng cũng kết, cuộc vui nào rồi cũng tới lúc tàn. Tuy chỉ gắn bó 1/4 chặng đường, nhưng thật sự rất vui khi được sự ủng hộ của các bạn. Có nhiều bạn hỏi thời gian tới tôi cỏ làm bộ nào không, cũng có bạn muốn tôi dịch bộ nọ bộ kia, nhưng xin phép được nghỉ xả hơi một thời gian, có lẽ đến khi nào Lão Đậu ra bộ mới, hoặc có tác phẩm nào yêu thích, sẽ lại làm phục vụ độc giả.

Nếu thời gian tới lão đậu có làm tiếp ngoại truyện Lâm Động, sẽ lại gặp lai các bạn!